4VN.eu
ebook by ansu16

Tiên 仙 nghịch 逆

http://daotieuvu.blogspot.com/

Nhĩ Căn
耳根

Quyển 1: Thiếu niên bình thường -- Chương 1: Ly hương.
Chương 2: Tiên Nhân
Chương 3: Trắc thí.
Chương 4: Vô tình.
Chương 5: Đường về.
Chương 6: Lợi thế.
Chương 7: Lưu thư
Chương 8: Thạch châu.
Chương 9: Hạ nhai.
Chương 10: Nhập môn.
Chương 11: Trương Hổ.
Chương 12: Tiên phù.
Chương 13: Trưởng lão.
Chương 14: Dị biến.
Chương 15: Hoài nghi.
Chương 16: Đệ tử.
Chương 17: Tu tiên.
Chương 18: Hồ lô.
Chương 19: Trục môn.
Chương 20: Cửu vân
Chương 21: Linh đan.
Chương 22: Tán công.
Chương 23: Thập Vân.
Chương 24: Tu Luyện.
Chương 25: Ngưng khí.
Chương 26: Sát ý.
Chương 27: Tới chơi.
Chương 28: Tạp vụ.
Chương 29: Dâng tới tận cửa.
Chương 30: Vương Hạo
Chương 31: Tuyết thuỷ.
Chương 32: Giao dịch.
Chương 33: Khẩu quyết.
Chương 34: Tập huấn.

Chương 35: Hậu sơn.
Chương 36: Thị phi.
Chương 37: Bốn năm.
Chương 38: Quang ban.
Chương 39: Cụ phú.
Chương 40: Khách đến.
Chương 41: Ngô công.
Chương 42: Ngô công ngộ địch.
Chương 43: Bạn cũ.
Chương 44: Lý Sơn.
Chương 45: Đê tiện.
Chương 46: Lão quái.
Chương 47: Tỷ thí (1).
Chương 48: Tỷ thí (2).
Chương 49: Tỷ thí (3).
Chương 50: Tỷ thí (4).
Chương 51: Xuất trận (1).
Chương 52: Xuất trận (2).
Chương 53: Xuất trận (3).
Chương 54: Xuất trận (4).
Chương 55: Xuất trận (5).
Chương 56: Xuất trận (6).
Chương 57: Xuất trận (7).
Chương 58: Kết Thúc
Chương 59: Chất Vấn
Chương 60: Trưởng Lão
Chương 61: Sư Tổ
Chương 62: Lai Kiếp
Chương 63: Cường thế
Chương 64: Rời Phái
Chương 65: Tang Môn
Chương 66: 800 Phiếu
Chương 67: Âm Mưu
Chương 68,69: Khôi Lỗi Thuật

Chương 70: Hồi Gia
Chương 71: Lại 4 Năm
Chương 72: Đoạt Cơ Pháp
Chương 73: Thiên Thủy Thành
Chương 74: Tai ương xì máu
Chương 75: Tái ngộ cố nhân
Chương 76: Phi kiếm cổ quái
Chương 77: Tức Mặc Lã Nhân
Chương 78: Đằng Gia Thành
Chương 79: Tế luyện phi kiếm
Chương 80: Huyết Luyện Pháp
Chương 81: Đoạt cơ (1)
Chương 82: Đoạt cơ (2)
Chương 83: Đoạt cơ (3)
Chương 84: Đoạt cơ (4)
Chương 85: Đoạt cơ (5)
Chương 86: Đống hoang tàn trong rừng
Chương 87: Hoàng tuyền hàn đan
Chương 88: Lam phu quái nhân
Chương 89: Pháp bảo kinh nhân
Chương 90: Sơ lộ dấu vết
Chương 91: Cực âm linh lực
Chương 92: Thi Âm tông (1)
Chương 93: Thi Âm tông (2)
Chương 94: Thi Âm tông (3)
Chương 95: Tiến vào tông.
Chương 96: Lô đỉnh
Chương 97: Đại biến
Chương 98: Vực ngoại chiến trường
Chương 99: Thạch châu biến
Chương 100: Tế luyện vỏ kiếm
Chương 101: Ngọc giản hồn phách
Chương 102: Điệu kiếp (1)
Chương 103: Điệu kiếp (2)

Chương 104: Điệu kiếp (3)
Chương 105: Cực cảnh lâm thế
Chương 106: Lô đỉnh.
Chương 107: Mễ Lạp chi quang.
Chương 108: Cố nhân.
Chương 109
Chương 110: Liễu Mi.
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114:
Chương 115: ??????
Chương 116: Khiên cưỡng
Chương 117: Vương Lâm bỏ mạng
Chương 118: Ngoại Vực chiến trường
Chương 119: Thần Long thức tỉnh
Chương 120: Vương Lâm trở về.
Chương 121: Không biết sống chết.
Chương 122: Đi giết hắn.
Chương 123: Ma đầu.
Chương 124: Pháp tắc giới luật
Chương 125: Thần thức cực cảnh
Chương 126: Tha hương ngoại quốc
Chương 127: Bế quan tại núi lửa.
Chương 128: Phần Kim sơn mạch.
Chương 129: Tự chế ma đầu (1+2)
Chương 130: Nguyên anh hốt lai
Chương 131: Hắn là dê béo?
Chương 132: Kịch biến Hỏa Phần Quốc. (1)
Chương 133: Kịch biến Hỏa Phần Quốc. (2)
Chương 134: Cử quốc thiên di (1+2)
Chương 135: Phong Vân biến sắc.
Chương 136: Trung niên văn sĩ.
Chương 137: Tỏa Quốc đại trận.

Chương 138: Thiên Ly đan.
Chương 139: Giả đan cảnh giới.(1+2)
Chương 140: Tu Ma hải.(1+2)
Chương 141: Đấu Tà phái. (1+2)
Chương 142: Một thân bảo vật
Chương 143: Ba viên hàn đan
Chương 144: Kết đan (1).
Chương 145: Kết đan (2)
Chương 146: Kết đan (3)
Chương 147: Kết đan (4)
Chương 148: Kết đan (5)
Chương 149: Kết đan (6)
Chương 150: Sát
Chương 151: Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh
Chương 152: Sát phạt huyết lộ
Chương 153: Dương oai Nam Đấu thành
Chương 154: Đấu Long đại trận
Chương 155: Kiếm tu tàn ảnh
Chương 156: Liều mạng với hắn
Chương 157: Vẻ đẹp thê lương
Chương 158: Sương mù thành biển
Chương 159: Lão nhân mặc thanh bào
Chương 160: Tu đan
Chương 161: Bát trảo thần thức
Chương 162: Đạt thành hiệp nghị.
Chương 163: Thần Đạo chi thuật.
Chương 164: Thi hài thần bí (1+2)
Chương 165: Phanh nhiên tâm động
Chương 166: Cổ truyền tống trận
Chương 167: Tề tụ.
Chương 168: Cổ thần chi địa(1+2).
Chương 169: Thủ tủy.
Chương 170: Thoát ly đội ngũ (1+2).
Chương 171: Ngọc giản của Lý Mộ Uyển.

Chương 172: Hành Thổ chi địa (1+2).
Chương 173: Đệ nhị ma đầu
Chương 174: Ma đầu dị biến.
Chương 175: Đoạt bảo (1+2).
Chương 176: Cướp đoạt cơn lốc.
Chương 177: Độc vương đỉnh (1+2).
Chương 178: Cấm Sơn.
Chương 179: Học tập cấm chế(1+2).
Chương 180: Vận đen của Cổ Đế(1+2+3).
Chương 181: Vố số cấm chế bạo phát (1+2+3).
Chương 182: Cổ thần Đồ Ti (1+2).
Chương 183: Dị biến xảy ra (1+2).
Chương 184: Dị biến xảy ra (1+2+3).
Chương 185: Kẻ đứng đầu huyết hải (1+2).
Chương 186: Bên ngoài khí hải.
Chương 187: Cổ Thần truyền thừa (1).
Chương 188: Cổ Thần truyền thừa (2).
Chương 189: Cổ Thần truyền thừa (3).
Chương 190: Cổ Thần truyền thừa (4).
Chương 191: Thần thức tử hải . (1+2+3)
Chương 192: Ngoài ý liệu.
Chương 193: Huyết hải phong ấn. (1+2)
Chương 194: Mở phong ấn.
Chương 195: Tử hải nghi điểm.
Chương 196: Lật lọng.
Chương 197: Chân chánh truyền thừa.
Chương 198: Trọng tổ thân thể.(1+2+3)
Chương 199: Cổ thần chi địa.
Chương 200: Nữ tử Vân Phi.(1+2)
Chương 201: Hai trăm năm.
Chương 202: Giết người diệt khẩu(1+2).
Chương 203: Kỳ Lân thú thành.
Chương 204: Cổ kính và Cấm phiên.
Chương 205: Nguyên Anh Quy Tức.

Chương 206: Thiên kiếp.
Chương 207: Giết người lấy đan.
Chương 208: Điểm cuối của cực cảnh (1+2+3+4).
Chương 209: Phương pháp không tán công.
Chương 210: Ngưng luyện phân thân. (1+2)
Chương 211: Vân Thiên tông. (1+2)
Chương 212: Xa xỉ. (1+2)
Chương 213: Cố nhân. (1+2+3)
Chương 214: Phiền muộn. (1+2)
Chương 215: La Nguyệt.
Chương 216: Bổn tôn, hiện.
Chương 217: Va chạm.
Chương 218: Kiên quyết.
Chương 219: Hai tháng. (1+2)
Chương 220: Đan dược.
Chương 221: Tu vi tiêu thăng.
Chương 222: Đoạt Thiên Thất đỉnh. (1+2)
Chương 223: Giải trừ phong ấn. (1+2)
Chương 224: Kết Anh. (1+2)
Chương 225: Cầm mà luyện đan. (1+2)
Chương 226: Rời khỏi Sở quốc. (1+2+3)
Chương 227: Tái ngộ cố nhân.
Chương 228: Thu sủng.
Chương 229: Văn thú (Yêu thú hình con muỗi)
Chương 230: Sát nhân đoạt lệnh. (1+2)
Chương 231: Vị trí Triệu quốc. (1+2)
Chương 232: Vỏ kiếm.
Chương 233: Dừng tay.
Chương 234: Đằng Hóa Nguyên (1+2).
Chương 235: Bởi vì hắn họ Đằng (1+2+3).
Chương 236: Chém nghìn người (1+2).
Chương 237: Vương … Vương Lâm (1+2).
Chương 238: Hạch tâm tộc nhân.
Chương 239: Đại thụ sắp ngã. (1+2)

Chương 240: Đằng Tam.
Chương 241: Vương Trác.
Chương 242: Phác Nam Tử.
Chương 243: Đằng Nhất.
Chương 244: Diệt Đằng.
Chương 245: Diệt Đằng gia (2).
Chương 245: Diệt Đằng gia (3).
Chương 247: Nam tử tà dị (1 + 2).
Chương 248: Tu tinh chi tinh
Chương 249: Hoá phàm
Chương 250: Ngưng sát
Chương 251: Quy ẩn (1 + 2)
Chương 252: Pháp bảo
Chương 253: Tượng khắc gỗ Giao long
Chương 254: Chưa gặp bao giờ
Chương 255: Đạo tặc
Chương 256: Lạnh giá
Chương 257: Là ngươi.
Chương 258: Thích Tông
Chương 259: Ý cảnh
Chương 260: Tổ linh bài
Chương 261: Tuổi già
Chương 262: Đồ chơi làm bằng đường.
Chương 263: Trăm năm hắn là phải chết
Chương 264: Thiên đạo luân hồi
Chương 265: Tuyết biến.
Chương 266: Tu sĩ Tuyết Vực.
Chương 267: Giết người.
Chương 268: Vũ Đỉnh.
Chương 269: Thiên đạo vô tình.
Chương 270: Thiên chi kiều nữ.
Chương 271: Thập niên Hóa Thần.
Chương 272: Đại Ngưu.
Chương 273. Tuyết Vực giáng lâm.

Chương 274. Tượng băng dưới lòng đất.
Chương 275. Thương Long
Chương 276. Đoạt Thổ linh.
Chương 277. Hồng Điệp.
Chương 278. Thiên kiếp.
Chương 279. Thiên nghịch thay đổi
Chương 280. Sư tôn.
Chương 281. Vinh dự.
Chương 282. Triệu hồi Hóa Thần.
Chương 283. Đốn ngộ.
Chương 284. Bác Cực.
Chương 285. Xử hóa.
Chương 286. Bắt đầu thay đổi.
Chương 287. Chuyển thế (1 + 2)
Chương 288. Vỏ kiếm đầu tiên.
Chương 289. Cổ Thần tế bảo.
Chương 290. Vô danh (1 + 2)
Chương 291. Trở về
Chương 292. Thiên đạo mở ra (1 + 2)
Chương 293. Khiếp sợ
Chương 294. Tiên giới bị phá nát
Chương 295. Tiên giới chi khí
Chương 296: Chết trong trứng nước (1)
Chương 297: Chết trong trứng nước (2).
Chương 298. Ảo ảnh
Chương 299. Chiến Hồng Điệp
Chương 300. Tiên ngọc
Chương 301
Chương 302. Tái tham
Chương 303. Lòng mang tâm tư
Chương 304. Tiên giới toái phiến sụp đổ
Chương 305. Du hồn đãng uy
Chương 306. Nơi động phủ.
Chương 307. Xạ Thần chiến xa.

Chương 308. Luyến nữ thi (*)
Chương 309. Chiến!
Chương 310. Mảnh nhỏ trọng điệp (*)
Chương 311. Tinh la bàn
Chương 312. Tự chuốc lấy phiền nhiễu.
Chương 313. Nữ thi rất tốt
Chương 314. Phụ thể
Chương 315. Đoạt thi
Chương 316. Tằng Ngưu, ngươi dám giết ta!
Chương 317. Người theo đạo. Sáng sinh chiều tử.
Chương 318. Hai lễ vật.
Chương 319. Phản chủ
Chương 320. La Bàn
Chương 321. Kiếm cuồng.
Chương 322. Sư huynh tương lai
Chương 323. Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu.
Chương 324. Pháp thuật tiên ý không thể che đậy người ngàn năm si tình.
Chương 325. Đột phá
Chương 326. Ngôi sao mới ở Chu Tước quốc.
Chương 327. Trở về.
Chương 328. Tâm động
Chương 329. Ta chính là Vương Lâm.(1)
Chương 330. Ta chính là Vương Lâm.(2)
Chương 331. Lỗ mãng?
Chương 332. Ở ẩn.
Chương 333. Nhà mới
Chương 334. Bạt sơn
Chương 335. Tu sĩ Hóa Thần của Luyện Khí Các
Chương 336. Phương thuốc lục phẩm.
Chương 337. Không tha
Chương 338. Lý Mộ Uyển
Chương 339. Đầu thai sống lại.
Chương 340. Sứ giả Chu Tước quốc.

Chương 341. Chu Tước sơn ba lần đưa tin.
Chương 342. Dã Nhân dư nghiệt.
Chương 343. Chu Tước quốc.
Chương 344. Còn nhớ rõ Cự Phú sao.
Chương 345. Dã nhân
Chương 346. Thuật Chú Sư.
Chương 347. Tiên Di Tộc
Chương 348. Luân Hồi Thụ
Chương 349. Nửa canh giờ.
Chương 350. Uy lực của Xạ Thần Xa
Chương 351. Chạy trốn
Chương 352. Phù khôi
Chương 353. Thuộc tính Mộc
Chương 354. Cắt đứt đường lui của ngươi.
Chương 355. Dư nhân
Chương 356. Ly khai
Chương 357. Thúc thúc
Chương 358. Tư Đồ Nam
Chương 359. Chủ nhân Băng Tuyết Thần Điện (*)
Chương 360. Ước định mười năm (1)
Chương 360. Ước định mười năm (2)
Chương 361: Chu Tước quốc.
Chương 362: Trận chiến với Hồng Điệp.
Chương 363: Côn Cực tiên.
Chương 364: Chiến xa nộ.
Chương 365: Uy lực của ý cảnh.
Chương 366: Âm mưu sơ hiện.
Chương 367: Liễu My và Kiền Phong.
Chương 368: Đại kiếp.
Chương 369: Nguyên nhân.
Chương 370: Lưỡng bại câu thương.
Chương 371: Phàm nhân.
Chương 372: Hỏa Vân trại.
Chương 373

Chương 374: Vật dưới nước.
Chương 375: Luyện Hồn tông.
Chương 376: Ngày tất niên.
Chương 377: Tụ linh.
Chương 378: Điên cuồng khôi phục (1)
Chương 379: Điên cuồng khôi phục (2).
Chương 380: Truy tìm.
Chương 381: Lần đầu giao phong.
Chương 382: Cực cảnh và tử chú thuật.
Chương 383: Nội môn Luyện Hồn tông
Chương 384: Hồn Thiên tam pháp.
Chương 385: Kim sắc hồn phiên.
Chương 386: Gặp lại Liễu My lần hai..
Chương 387: Chiến chủ hồn.
Chương 388: Thu Kỳ Lân hồn phiên.
Chương 389: Tiểu hữu! Lão phu chờ ngươi đã lâu.
Chương 390: Ba phần đại lễ. .
Chương 391: Vân tước.
Chương 392: Lục cấp tu chân quốc.
Chương 393: Nhất tự ra oai.
Chương 394: Anh biến kỳ và Vương Lâm chân chính.
Chương 395: Người có tư chất cao nhất Chu Tước tinh.
Chương 396: Thập ức tôn hồn phiên..
Chương 397: Cự ma tộc.
Chương 398: Lựa chọn của Sất Hổ.
Chương 399: Lão tổ xuất hiện.
Chương 400: Hứa Lập Quốc.
Chương 401: Chu Vũ Thái.
Chương 402: Diệt lão tổ.
Chương 403: My Cơ.
Chương 404: Chu Như.
Chương 405: Tiểu Bạch.
Chương 406: Kinh biến.
Chương 407: Thiên đạo lai lâm.

Chương 408: Thiên ý trêu người.
Chương 409: Đạo tâm.
Chương 410: Anh biến.
Chương 411: Cố nhân.
Chương 412: Dư bảo.
Chương 413: Thủy tổ.
Chương 414: Cự phú.
Chương 415: Anh biến.
Chương 416: Truyền thống.
Chương 417: Cuộc chiến thứ hai của di tiên tộc.
Chương 418: Uy lực thực sự của thập ức tôn hồn phiên.
Chương 419: Đệ nhị Chu Tước. Tư Đồ Nam?
Chương 420: Kiền Phong.
Chương 421: Anh biến (chung).
Chương 422: Chu Tước tử.
Chương 423: Thông minh sao bằng bậc đế vương.
Chương 425: Tư Đồ Nam.
Chương 426: Đồng tử.
Chương 427: Tu tinh chi tinh.
Chương 428: Tổ linh thụ.
Chương 429: Tiểu Bắc Viêm Cực.
Chương 430: Chấp hành giả (1).
Chương 430: Chấp hành giả (2).
Chương 431: Cưu chiếm thước sào.
Chương 432: Tổ phù đầu cốt.
Chương 433: Tam tổ là nàng.
Chương 434: Ngươi đồng ý, xuân phong nhất độ(1).
Chương 434: Ngươi đồng ý, xuân phong nhất độ(2).
Chương 435: Người khổng lồ bên dưới Thi Âm Tông.
Chương 436: Tào Nhất Đấu.
Chương 437: Cứu ta ...
Chương 438: Lôi Cát.
Chương 439 Bất đồng.
Chương 440 Trên Vấn Đỉnh. .

Chương 441 Sự điên cuồng của Chu Tước Tử (1).
Chương 441 Sự điên cuồng của Chu Tước Tử (2).
Chương 443 Người này là ai?
Chương 444 Linh hồn trên vùng đất khô cằn.
Chương 445 Mộ Dung Vân.
Chương 446 Tế Đàn
Chương 447 Xinh không thể tả được! (1)
Chương 447 Xinh không thể tả được! (2)
Chương 448 Gặp Liễu Mi lần thứ ba
Chương 449 Một huyễn cuối cùng.
Chương 450 Thiên huyễn tình dục đạo
Chương 451 Mệnh hồn của Lý Mộ Uyển
Chương 452 Đoạt hồn (1)
Chương 452 Đoạt hồn (2)
Chương 453 Sứ giả của Thác Lâm
Chương 454 Kỳ bảo! (1)
Chương 454 Kỳ bảo! (2)
Chương 455 Hồng Điệp
Chương 456 Đỏ bừng
Chương 457 Như điệp.
Chương 458 Tề tụ
Chương 459 Người lòng dạ sắt đá.
Chương 460 Kim giáp đại hán.
Chương 461 Sát khí.(1)
Chương 461 Sát khí.(2)
Chương 462 Diệp Vô Ưu.
Chương 463 Cướp đoạt.
Chương 464 Kế thừa Chu Tước (1).
Chương 464 Kế thừa Chu Tước (2).
Chương 465 Chiến Kiền Phong.
Chương 466 Sát khí của Thác Sâm.
Chương 467 Sứ Giả Tu Chân Liên Minh (1)
Chương 467 Sứ Giả Tu Chân Liên Minh (2)
Chương 468 Bức màn Chu Tước.

Chương 469 Một năm.
Chương 470 Duyên phận đã hết.
Chương 471 Luyện bảo.
Chương 472 Chu Tước tinh.
Chương 473 Giao Dịch Tinh.
Chương 474 Khôn Mộc Thạch.
Chương 475 Bạch Vi (1).
Chương 475 Bạch Vi (2).
Chương 476 Hành trình một mình.
Chương 477 Tới Thiên Vận Tinh.
Chương 478 Vấn đạo (1)
Chương 478 Vấn đạo (2)
Chương 479 Đạo!!
Chương 480 Tiểu đệ ra tay trước.
Chương 481 Ương ngạnh.
Chương 482 Tử Lâm Các.
Chương 483 Hóa ma chỉ (1)
Chương 483 Hóa ma chỉ (2)
Chương 484 Thiên Vận Tử.
Chương 485 Tiên thuật.
Chương 486 Thiên Vận Thất Tử.
Chương 487 Kiếm ý.
Chương 488 Khốn địa tu luyện.
Chương 489 Thọ yến.
Chương 490 Tử khí đông lai.
Chương 491 Xông vào yến tiệc.
Chương 492 Cổ yêu.
Chương 493 Cửu chuyển luyện tiên quyết.
Chương 494 Tôn trưởng lão!
Chương 495 Hắn!
Chương 496 Gặp lại Lăng Thiên Hầu
Chương 497 Dẫn Tiên thuật!
Chương 498 Triệu Hân Mộng.
Chương 499 Tử hệ Lão Lục.

Chương 500 Chiến Vấn Đỉnh!
Chương 501 Toái Tiên chi địa
Chương 502 Ý cảnh nhập thể!
Chương 503 Hơn một người!
Chương 504 Sát Lục Tiên quyết
Chương 505 Huyền Uyên Phái
Chương 506 Sứ giả.
Chương 507 Địa Ma Bắc Giới.
Chương 508 Văn thú tiến hoá
Chương 509 Cửu Lê Trùng
Chương 510 Vỡ! Nát!
Chương 511 Chiến!
Chương 512 Giết!
Chương 513 Kim linh.
Chương 514 Mục tiêu - Đông Hải!
Chương 515: Vì sao Đông Hải.
Chương 516: Hành trình của Tham Lang.
Chương 517: Tâm tư của Tham Lang.
Chương 518: Thủy triều.
Chương 519: Lệnh bài.
Chương 520: Đông Hải yêu linh.
Chương 521: Sơn cốc.
Chương 522: Trưởng lão trong cốc.
Chương 523: Phá trận.
Chương 524: Hoàng Long.
Chương 525: Thiên Yêu quận.
Chương 526: Hắc y nam tử
Chương 527: Sinh chi lạc ấn
Chương 528: Ma Cấm
Chương 529: Gạt Bỏ.
Chương 530: Sưu hồn thuật.
Chương 531: Thủy cảnh.
Chương 532: Luyện Hồn tân tông.
Chương 533: Yêu lực kết tinh.

Chương 534: Thập tam.
Chương 535: Tán hồn dưỡng phách.
Chương 536: Chiến thư.
Chương 537
Chương 538
Chương 539
Chương 540: Rời đi. (1)
Chương 540: Rời đi. (2)
Chương 542: Khảo nghiệm của Yêu Tương.
Chương 543: Ngộ trong chiến đấu.
Chương 544: Ma niệm.
Chương 545: Thống lĩnh.
Chương 546: Yêu binh.
Chương 547: Doanh trại Hắc Giáp Quân.
Chương 548: Sự im lặng đáng sợ.
Chương 549: Lập uy.
Chương 550: Diêu Tích Tuyết.
Chương 551: Giao dịch.
Chương 552: Huyết Hồn đan.
Chương 553: Tiên tinh.
Chương 554: Sáu nét kim phù.
Chương 555: Ba ký tự hợp làm một..
Chương 556: Xoay chuyển càn khôn.(1)
Chương 557: Xoay chuyển càn khôn.(2)
Chương 558: Xoay chuyển càn khôn.(3)
Chương 559: Khu vườn.
Chương 560: Ngủ say.
Chương 561: Thu hoạch.
Chương 562: Thực lực của Anh Biến Kỳ đại viên mãn.
Chương 563: Cứu Thập Tam.
Chương 564: Cứu Thập Tam(2).
Chương 565: Một chưởng.
Chương 566: Hổ Bào, lão già và áo giáp.
Chương 567: Hỏi Diêu Tích Tuyết.

Chương 568: Người quen.
Chương 569: Loạn kinh đô.
Chương 570: Tiếng đàn.
Chương 571: Cố cười.
Chương 572: Sát lục tiên quyết.(1)
Chương 573: Sát lục tiên quyết.(2)
Chương 574: Sát lục tiên quyết.(3)
Chương 575: Đế Kiếm ủy khuất.
Chương 576: Toàn lực ra tay với ta.
Chương 577: Hoạt động ngầm.
Chương 578: Sát lục đạo!!
Chương 579: Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.(1)
Chương 580: Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.(2)
Chương 581: Cuộc chiến Yêu Tướng.
Chương 582: Ngươi, bước ra khỏi hàng.
Chương 583: Nụ cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc (1)
Chương 584: Nụ cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc (2)
Chương 585: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (1)
Chương 586: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (2)
Chương 587: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (3)
Chương 588: Đánh cuộc.(1)
Chương 589: Đánh cuộc.(2)
Chương 590: Ngôn xuất pháp tùy.
Chương 591: Thiên soái động dung.
Chương 592: Ta phải Vấn Đỉnh.
Chương 593: Nghịch.
Chương 594: Kim giáp đã chết!.
Chương 595: Thiên kiếp đơn giản nhất.
Chương 596: Thiên uy.
Chương 597: Yêu Cổ..
Chương 598: Vấn Đỉnh Chi Tinh (1).
Chương 598: Vấn Đỉnh Chi Tinh (2).
Chương 599: Vấn Đỉnh sơ kỳ.
Chương 600: Thăng Tiên Quả.

Chương 601
Chương 602: Chiến Ý.
Chương 603: Có sát khí.
Chương 604: Mười năm giác ngộ, mười năm ngộ đạo hóa hoàng tuyền.
Chương 605: Yêu vệ (1).
Chương 605: Yêu vệ (2).
Chương 606: Thanh tỉnh..
Chương 607: Ngưng hóa tuyền hồn.
Chương 608: Huyết Hồn đan.
Chương 609: Cổ Yêu huyết ảnh. (1)
Chương 609: Cổ Yêu huyết ảnh. (2)
Chương 610: Đại công cáo thành.
Chương 611: Chu Tước đệ nhất mạc.
Chương 612: Đệ nhị nguyên thần.
Chương 613: Kiếm khí của Tử Thử..
Chương 614: Ba đạo kiếm khí.
Chương 615: Hướng đi của Tham Lang.
Chương 616: Tiên đế Thanh Lâm (1).
Chương 616: Tiên đế Thanh Lâm (2).
Chương 617: Đạo phong ấn thứ hai.
Chương 618: Biến hóa, Ngân Giác Lôi Thú.
Chương 619: Xuống dưới cho ta!
Chương 620: Vật của tiên giới.
Chương 621: Nhất đại tông sư!
Chương 622: Tiên thú chi lương.
Chương 623: Van ngươi Khốn Tiên võng.
Chương 624: Trói hắn!
Chương 625: Thanh Sương
Chương 626: Thân phận của nữ thi áo trắng.
Chương 627: Xuất quan.
Chương 628: Trăm vạn đạo Sát Lục khí!
Chương 629: Cuộc chiến với Cổ Yêu!
Chương 630: Thân ảnh màu xám
Chương 631: Đồng bạn của nó.

Chương 632: Phát sinh rạn nứt với Thiên Vận Tử.
Chương 633: Tên nhà quê.
Chương 634: Tự tìm đau khổ.
Chương 635: Vị trí của Chu Dật.
Chương 636: Vị trí phong ấn.
Chương 637: Cứu Chu Dật.
Chương 638: Tâm tử
Chương 639: Bản mệnh kiếm khí của Chu Dật.
Chương 640: Đại lễ!
Chương 641: Vân Tiên đạo lữ
Chương 642: Sương tím! Văn thú!
Chương 643: Cơ trí của Vương Lâm
Chương 644: Sương tím hợp lại.
Chương 645: Quyết đoán.
Chương 646: Thần thông của Tham Lang.
Chương 647: Đỉnh.
Chương 648:Thái cổ Lôi Long..
Chương 649: Thiên soái động dung.
Chương 650: Nguyên thần biến dị.
Chương 651: Áo xám.
Chương 652: Luyện chế Tiên Vệ..
Chương 653: Khôi lỗi hùng mạnh.
Chương 654: Tai họa ngầm của Sát Lục Tiên Quyết.
Chương 655: Đệ tam thức.
Chương 656: Gỡ bỏ bí mật của bức tranh.
Chương 657: Gỡ bỏ bí mật của bức tranh.(2)
Chương 658: Lão quái hàng lâm.
Chương 659: Rời đi.
Chương 660: Sơ nhập La Vân
Chương 661: Mi nhi.
Chương 662: Mưu Ngọc
Chương 663: Tôn lão
Chương 664: Bỏ Qua
Chương 665: Cảnh Báo

Chương 666: Nữ giả nam.
Chương 667: Pháp bảo đặc biệt nhằm vào Vương Lâm
Chương 668: Người bốn năm trước.
Chương 669: Tôn Thái.
Chương 670: Trên sinh tử chính là nhân quả.
Chương 671: Tiên phong khinh phất, thụ dục bất tĩnh.
Chương 672: Nhân quả tuần hoàn, tầm sinh tầm tử.
Chương 673: Vân hà hữu kim, ngũ hành khuyết nhất.
Chương 674 : Thính vũ, hồi ức tri mi.
Chương 675: Tư Đồ Nam lại bế quan.
Chương 676 : Huyễn Mi tới gần (1).
Chương 676 : Huyễn Mi tới gần (2).
Chương 677 : Lang yên khởi.
Chương 678: Tới rồi.
Chương 679: Vạn Huyễn Thiên Ma Đạo.
Chương 680: Pháp bảo đặc thù của Liễu Mi.
Chương 681: Vương Bình.
Chương 682: Đạo nghĩa.
Chương 683 : Kinh thối Thiên Quỳ Tử (1).
Chương 683 : Kinh thối Thiên Quỳ Tử (2).
Chương 684 : Huyễn gia phân liệt !
Chương 685 : Trảm La Quyết !
Chương 686 : Tán Ma xuất hiện.
Chương 687 : Cắn nuốt.
Chương 688 : Cát bụi trở về với cát bụi.
Chương 689 : Cả đời không cần tu đạo.
Chương 690 : Tháo giáp.
Chương 691: Rời đi.
Chương 692: Thăng hoa.
Chương 693: Thanh Nghi.
Chương 694: Chỉ một lần thôi.
Chương 695: Yêu cầu của Vương Bình
Chương 696: Chia lìa
Chương 697: Năm tháng

Chương 698 Mẫu thân
Chương 699 Sứ giả Lôi Tiên Điện chân chính.
Chương 700 Kinh biến.
Chương 701 Tu vi
Chương 702 Im mồm.
Chương 703 Thần thông bước thứ hai.
Chương 704 Một đời luân hồi, chấm dứt…
Chương 705 Tiên vệ thứ hai.
Chương 706 Tham Lang đáng thương.
Chương 707 Bản tiên thuật thiếu của Vương Lâm.
Chương 708 Bản tôn, Thác Sâm, Chu Như.
Chương 709 Tu đạo bước thứ bốn…
Chương 710 Phụ thuộc.
Chương 711 Bài tiết.
Chương 712 Tiểu bảo vật của Tham Lang.
Chương 713 Rút xương cốt của Vọng Nguyệt.
Chương 714 Vọng Nguyệt thức tỉnh.
Chương 715 Trốn trốn trốn!
Chương 716 Vọng Nguyệt phẫn nộ như một chỉ của Cổ Thần
Chương 717 Chạy đằng trời!
Chương 718 Lôi ngục.
Chương 719 Thiên nghịch hấp thu và bảo vật của Tham Lang!
Chương 720 Thiên Nghịch viên mãn.
Chương 721 Thiên Nghịch triệu tập.
Chương 722 Thiên Nghịch kinh biến.
Chương 723 Tầm đạo giả, vong sinh tri tử, hám nhĩ….(1).
Chương 724 Thấy được bước thứ ba.
Chương 725 Người thứ nhất dựa vào
Chương 726 Lôi nguyên ngưng tụ.
Chương 727 Quy luật của sấm sét.
Chương 728 Nghi ngờ bên tai.
Chương 729 Lão tử rất lợi hại đấy.
Chương 730 Tu chân tinh của ta.
Chương 731 Pháp khí đại diện cho nhân quả ý cảnh.

Chương 732 Đại viên mãn và ác thú Hứa Lập Quốc (1)
Chương 732 Đại viên mãn và ác thú Hứa Lập Quốc (2)
Chương 733 : Đoạt Lôi Đỉnh.
Chương 734: Có lợi hơn rất nhiều.
Chương 735: Chưa ai từng làm.
Chương 736: Lôi Tiên Giới.
Chương 737: Người có duyên.
Chương 738: Muốn giết người !
Chương 739: Đông Lâm Hứa gia
Chương 740: Tuyệt luân, đạo niệm chi chiến.
Chương 741: Cưu chiếm thước sào.
Chương 742: Ma Liên.
Chương 743:Lý Nguyên!
Chương 744: Mũi kiếm.
Chương 745: Rất tốt, rất tốt.
Chương 746: Bao nhiêu thành...
Chương 747: Thiêu đốt.
Chương 748: Gây khó dễ.
Chương 749: Chuôi kiếm và mũi kiếm.
Chương 750: Nô ấn.
Chương 751: Huyết Tổ tới.
Chương 752: Nhân quả.
Chương 753 +754: Bộ giáp bằng da Cổ Thần.
Chương 755: Kinh biến.
Chương 756: Cạm bẫy (1)
Chương 756: Cạm bẫy (2)
Chương 757: Thú cốt.
Chương 758: Tiên nhân di vật.
Chương 759: Sắp xếp chuẩn xác.
Chương 760: Rốt cục đến đây.
Chương 761: Thí Tiên.
Chương 762: Cơ duyên (1).
Chương 763: Cơ duyên (2).
Chương 764: Thức tỉnh.

Chương 765: Huyết tinh (1)
Chương 765: Huyết tinh (2)
Chương 766: Bảo vật thiên luyện.
Chương 767: Âm Hư.
Chương 768: Phản kích.
Chương 769: Lòng tin.
Chương 770: Diêu gia (1)
Chương 770: Diêu gia (2)
Chương 772: Diêu gia (3)
Chương 773: Mười ba ngày.
Chương 774: Tử mẫu đạo khô.
Chương 775: Hắc động.
Chương 776: Cấm địa nghìn trượng, người vào - chết.
Chương 777: Hứa Mộc.
Chương 778: Kịch biến.
Chương 779: Cực Cảnh lại xuất hiện.
Chương 780: Chiến Không Liệt.
Chương 781: Tư cách.
Chương 782: Tư cách cửu phẩm tiên quân.
Chương 783: Thần thông của tiên đế.
Chương 784: Thu tàng phẩm các.
Chương 785: Sống lại.
Chương 786: Ai cũng không thể rời khỏi.
Chương 787: Tôn chủ, ra tay đi (1)
Chương 788: Tôn chủ, ra tay đi (2)
Chương 789: Ra tay
Chương 790: Hỏa, viêm, diễm.
Chương 791: Mục đích.
Chương 792: Vùng đất gần viễn cổ tiên vực nhất.
Chương 793: Viêm Lôi Tử.
Chương 794: Tiên Quân Thanh Thủy.
Chương 795: Hiệp định.
Chương 796 : Sư huynh?
Chương 797 : Lao ra!

Chương 798 : Lao ra!
Chương 799 : Lao ra!
Chương 800 : Lực lượng cầu sinh.
Chương 801 : Đại ân không bao giờ quên.
Chương 802 : Cuối ranh giới.
Chương 803 : Thượng tiên.
Chương 804 : Tộc tiên tuyển.
Chương 805 : Vụ thú.
Chương 806 : Huyền Âm đỉnh.
Chương 807 : Tiểu truyền tống trận.
Chương 808 : Bẩy cái ký hiệu.
Chương 809 : Bộ tộc thấp hèn.
Chương 810 : Cánh bướm. (1)
Chương 811 : Cánh bướm. (2)
Chương 812 : Cổ thần bì giáp.
Chương 813 : Toái Tiên ấn, xuất thế!
Chương 814 : Tháp Sơn, tiên vệ.
Chương 815 : Quan tài pha lê.
Chương 816 : Cốt.
Chương 817 : Tị Thiên Quan (1)
Chương 818 : Tị Thiên Quan (2)
Chương 819 : Tị Thiên Quan (3)
Chương 820: Hai sự kiện lớn.
Chương 821: Hứa Mộc!
Chương 822: Hai nén hương.
Chương 823: Diêu Trường Không.
Chương 824: Tâm tư Huyết Thần Tử (1)
Chương 825: Tâm tư Huyết Thần Tử (2)
Chương 826: Tâm tư Huyết Thần Tử (3)
Chương 827: Diêu Băng Vân.
Chương 828: Ma Đạo Tử.
Chương 829: Cửu Tuyệt Tổn Thần trận!
Chương 830: Kế hoạch lớn.
Chương 831: Vọng Nguyệt.

Chương 832: Sự hưng phấn của Vọng Nguyệt.
Chương 833: Thức tỉnh.
Chương 834: Viêm Lôi Tử tái hiện!
Chương 835: Khí tức Bì giáp.
Chương 836: Bí mật của Vọng Nguyệt !
Chương 837: Đỉnh.
Chương 838: Băng Vân.
Chương 839: Phong ấn hoàn mỹ.
Chương 840: Kêu gọi trong cơ thể Vọng Nguyệt.
Chương 841: Cổ Thần toái tinh.
Chương 842: Phong ấn Vọng Nguyệt (1)
Chương 843: Trở lại Thanh Linh Tinh.
Chương 844: Thôn phệ.
Chương 845: Mộng đạo.
Chương 846: Ngươi đã minh ngộ?
Chương 847: Thay đổi
Chương 848: Đạo của Diêu Băng Vân
Chương 849: Lui một bước
Chương 850: Nguyên lực thay đổi
Chương 851: Khuy Niết.
Chương 852: Huyết Thần Tử! (Thượng)
Chương 852: Huyết Thần Tử! (Hạ)
Chương 853: Huyết Yến
Chương 854: Ngươi không có tư cách.
Chương 855: Phong thanh hạc lệ thảo mộc giai binh.
Chương 856: Vãi đậu thành binh
Chương 857: Bước thứ ba (Thượng)
Chương 857: Bước thứ ba (Hạ)
Chương 858: Mục tiêu một trăm lẻ tám tiên
Chương 859: Tiến đến.
Chương 860: Cái ta muốn là vị trí thứ nhất
Chương 861: Đền ơn
Chương 862: Cửu Khúc Thiên Đao
Chương 863: Lão tử thua rồi

Chương 864:Người cuối cùng
Chương 865: Hứa gia ở Đông Lâm Tinh
Chương 866: Tây Tử Phượng
Chương 867: Không đủ tư cách (1)
Chương 868: Không đủ tư cách (2)
Chương 869: Thần Thức Thuật
Chương 870: Thanh Thủy bênh vực.
Chương 871: Hài đồng.
Chương 872: Mèo nào cắn mỉu nào.
Chương 873: Quyền lực sử dụng sấm sét.
Chương 874: Thiên Chi Quan.
Chương 875: Con mắt thứ ba tiến hóa
Chương 876: Nhất Đường Thiên.
Chương 877: Lôi diệt.
Chương 878: Con mắt thứ ba.
Chương 879: Phong Tiên..
Chương 880: Uyển Nhi (1+2)
Chương 881: Ta đồng ý.
Chương 882: Bức tường không gian mở ra.
Chương 883: Đông Lâm tinh.
Chương 884: Sinh cơ.
Chương 885: Món quà của Thanh Thủy.
Chương 886: Tư Đồ Nam xuất quan.
Chương 887: Chu Tước Tinh.
Chương 888: Pho tượng Vương Lâm.
Chương 889: Trở về.
Chương 890: Đồng tử đầu to
Chương 891: Tội tớ
Chương 892: Về nhà
Chương 893: Cảm ơn các ngươi
Chương 894: Đại Vương triều
Chương 895: Nổi giận
Chương 896: Thi Âm Tông
Chương 897: Phong tảo tàn diệp

Chương 898: Lôi Cát.
Chương 899: Phó điện chủ của Oán Điện (1).
Chương 900: Phó điện chủ của Oán Điện (2).
Chương 901: Giải quyết nhân quả (1).
Chương 902: Giải quyết nhân quả (2).
Chương 903: Giải quyết nhân quả (3).
Chương 904: Tìm bí mật của Tiên Di tộc.
Chương 905: Hình phạt tiên nhân.
Chương 906: Hoàng Long tiến đến.
Chương 907: Danh sách Chu Tước
Chương 908: Bỏ đi
Chương 909: Cho ngươi một kỳ tích
Chương 910: Hợp thể cực mạnh
Chương 911: Sát Vực Giới
Chương 912: Hỏi tội
Chương 913: Hoán Vũ
Chương 914: Đồ la kế hoạch
Chương 915: Mười tám tầng địa ngục
Chương 916: Cái giá lớn của liên minh
Chương 917: La Thiên phản kích
Chương 918: Chu Thiên (thượng)
Chương 919: Chu Thiên (trung)
Chương 920: Chu Thiên (hạ)
Chương 921: Ngọc giản màu xanh
Chương 922: Cực Hiền Thiên
Chương 923: Đầu danh trạng
Chương 924: Công lớn
Chương 925: Bách vạn thú huyết tỏa thiên thần
Chương 926: Cự ma ngàn trượng nổ tung
Chương 927: Chàng không nhận ra thiếp
Chương 928: Ngũ hành Kim Thi
Chương 929: Của Vương Lâm ta!
Chương 930: Liên Minh Trưởng lão đoàn
Chương 931: Thứ Không Niết!

Chương 932: Cổ Thần khí
Chương 933: Thanh Thuỷ tới
Chương 934: Tiến nhập Nguyệt khẩu
Chương 935: Lôi Thú uất ức
Chương 936: Ngư ông
Chương 937: Hoạ địa vi lao
Chương 938: Cổ Thần Khôi lỗi thuật
Chương 939: Lực lượng truyền thừa
Chương 940: Vương tộc Cổ Thần
Chương 941: Pháp khí của vương tộc
Chương 942: Nghịch Thiên Châu chấn động
Chương 943: Thiên đạo?
Chương 944: Nghịch Thiên Châu lại tái hiện
Chương 945: Bí ẩn
Chương 946: Mục đồng tay chỉ Hạnh Hoa Thôn
Chương 947: Tư cách
Chương 948: Bức tranh chữ “chiến” huyền bí
Chương 949: U Minh Dẫn Lộ
Chương 950: Sát Vực Giới
Chương 951: Khuất phục cho ta
Chương 952: tung tích Tịch Niết
Chương 953: Trâm cài tóc
Chương 954: Thiếu gia
Chương 955: Đệ tử nội tông Thi Âm tông
Chương 956: Phấn y nữ tử
Chương 957: Tiến tới
Chương 958: Tán thành
Chương 959: Bí mật Thiên Vận Tử
Chương 960: Căn nguyên ban đầu
Chương 961: Vương Lâm xấu hổ
Chương 962: Hứa Lập Quốc thích nhất
Chương 963: Trần đạo tam tử
Chương 964: Hóa thù thành bạn
Chương 965: Linh Nhi

Chương 966: Hiểu ra chân tướng
Chương 967: Làm Thiên Vận Tử sai lầm một lần
Chương 968: Nhất chỉ soán thiên vận
Chương 969: Tiến tới
Chương 970: phá chỉ
Chương 971: Bế tắc.
Chương 972: Thiên Vận Tử áo xám.
Chương 973: Nghịch âm dương.
Chương 974: Côn Hư thánh nữ.
Chương 975: Kinh hồn.
Chương 976: Thiên Nghịch lại mở ra (P1).
Chương 977: Thiên Nghịch lại mở ra (P2).
Chương 978: Đường hẹp.
Chương 979: Phù Phong Tử (P1).
Chương 980: Phù Phong Tử (P2).
Chương 981 Còn nhớ Linh nhi?.
Chương 982 Thanh quang thuẫn.
Chương 983 Thần thông bảo mệnh của Cổ Thần.
Chương 984: Mộng như luân hồi.
Chương 985: Bảo Bình.
Chương 986: Thủy Cảnh.
Chương 987: Thần thông Tàn Dạ.
Chương 988: Tàn dạ chi lực.
Chương 989: Một khắc tối cường.
Chương 990: Cướp người.
Chương 991: Gặp lại (P1).
Chương 992: Gặp lại (P2).
Chương 993: Độc.
Chương 994: Say.
Chương 995: Hồn.
Chương 996: Đã đến.
Chương 997: Hư Không Tử.
Chương 998: Sự thù hận của Diêu Tích Huyết (1).
Chương 999: Sự thù hận của Diêu Tích Huyết (2).

Chương 1000: Tượng đá màu đen quỷ dị.
Chương 1001: Phân thân thứ hai (1).
Chương 1002: Phân thân thứ hai (2).
Chương 1003: Ủy thác của Đế Quân.
Chương 1004: Sâu bên trong Tiên phủ.
Chương 1005: Hoa Tiên.
Chương 1006: Nguy cơ.
Chương 1007: Cảnh cáo.
Chương 1008: Táng hoa.
Chương 1009: Pho tượng của ai.
Chương 1010: Hoa Phi.
Chương 1011: Tiên Linh Thiên Cảnh.
Chương 1012: Cửu Long.
Chương 1013: Ma ảnh.
Chương 1014: Truy.
Chương 1015: Truy(2).
Chương 1016: Đại mạc cô yên.
Chương 1017:Phạm Thiên(P1).
Chương 1018:Phạm Thiên(P2).
Chương 1019:Phạm Thiên(P3).
Chương 1020:Thanh Lâm?.
Chương 1021: Chu Tước thức tỉnh
Chương 1022: Sụp đổ!(1)
Chương 1023: Phá bình lao ra
Chương 1024: Nơi ấy chôn tiên
Chương 1025:Thánh tổ của Phù Tộc
Chương 1026: Thanh Lâm, ngươi gạt ta
Chương 1027:Chu Tước Thánh Tinh
Chương 1028: Định thân thuật
Chương 1029: Điểu tán
Chương 1030: Thật giả vĩnh hằng
Chương 1031: Khô Phù
Chương 1032: Sai lầm rồi
Chương 1033: Ngọn nguồn nhân quả đại thành.(1)

Chương 1034: Ngọn nguồn nhân quả đại thành.(2)
Chương 1035: Thế hệ(2)
Chương 1036: Tên gọi của ngươi
Chương 1037: Gặp lại
Chương 1038:Khuy Niết đỉnh phong
Chương 1039:Liễu Mi.(1)
Chương 1040:Liễu Mi.(2)
Chương 1041 Dưới hố sâu
Chương 1042: Thiết kiếm.
Chương 1043: Hiểm trung thủ kiếm.
Chương 1044: Thử Không Niết (1)
Chương 1045: Thử Không Niết (2)
Chương 1046 Sát Khí Của Hư Không Tử
Chương 1047 Phản Kháng
Chương 1048 Chí Bảo
Chương 1049 Bảo vật của Vương Mỗ, có giỏi thì tới
Chương 1050 Đệ lục tầng
Chương 1051 Chu Dật tái hiện
Chương 1052: Thân phận của Vân Tiên đạo lữ
Chương 1053: Hư Không Tử đổ mồ hôi lạnh
Chương 1054: Bức áp Hư Không Tử
Chương 1055: Sơn băng (1)
Chương 1056: Sơn băng (2)
Chương 1057: Biến cố tầng thứ tám
Chương 1058: Thiên Hồn đạo
Chương 1059: Một quyền kinh thiên
Chương 1060: Cổ Ma Tháp Già
Chương 1061 Cổ Ma Chi Uy (1)
Chương 1062 Cổ Ma Chi Uy (2)
Chương 1063 Một câu trước đoạt xá
Chương 1064 Thân phận người áo đen
Chương 1065 Tam tộc đoàn tụ
Chương 1066 Tam tộc đoàn tụ (2)
Chương 1067 Cổ chi tam tộc đoàn tụ.(3)

Chương 1068
Chương 1069
Chương 1070
Chương 1071
Chương 1072: Tàn dạ, thần thông mạnh nhất
Chương 1073 Liều mạng
Chương 1074 Lực lượng chưởng tôn
Chương 1075 Chân linh dung hợp
Chương 1076 Quyết chiến bắt đầu
Chương 1077: Sư đồ chi chiến
Chương 1078: Tháp Sơn hiện thân
Chương 1079: Mộc Băng Mi
Chương 1080: Không cần nàng cứu
Chương 1081: Mộng hồi viễn cổ
Chương 1082: Mộng hồi viễn cổ (2)
Chương 1083: Tứ thánh khí
Chương 1084: Nghiệt duyên
Chương 1085: Hai năm.
Chương 1086: Tin tức về Thanh Thủy.
Chương 1087: Cửu Huyền đệ nhất biến
Chương 1088: Tân Thánh Hoàng
Chương 1089: Tân Thánh Hoàng(2)
Chương 1090 Mặc Trí tái hiện
Chương 1091 Oai lực ba thế hỏa nguyên lực!
Chương 1092: Tính toán của Vương Lâm.
Chương 1093: Ngươi muốn Vương Lâm?
Chương 1094: Nhận lỗi!
Chương 1095: Không biết thi này có thể thứ mấy?
Chương 1096: Bí mật kinh thiên(1)
Chương 1097: Bí mật kinh thiên(2)
Chương 1098: Đoạn Kiếm
Chương 1099: Ngoại Nhân
Chương 1100: Vũ Giới Mở Ra
Chương 1101: Thần thông Sơn Băng

Chương 1102: Sát khí
Chương 1103: Vân hải
Chương 1104: Thiên kiếp
Chương 1032 (1105): Sơn Băng
Chương 1033: Nhất Sơn Nhị Băng
Chương 1034 (1107): Tranh đoạt với Thiên
Chương 1108: Khí tức của viễn cổ tiên vực
Chương 1109: Thánh Hoàng qua đời
Chương 1110: Vũ giới mở ra
Chương 1111: Tác Sâm
Chương 1112: Vũ Giới kêu cứu
Chương 1113: Phá phong
Chương 1114: Máu thiên đạo!
Chương 1115: Tôn điện.
Chương 1116: Thanh Sương.
Chương 1117: Truyền đạo.
Chương 1118: Cổ Ma đạo văn.
Chương 1119: Yên lặng.
Chương 1120: Tân Vũ giới.
Chương 1121: Nỗi lo không chốn dung thân.
Chương 1122: Chu Như
Chương 1123: Xin lỗi
Chương 1124: Ly biệt
Chương 1125: Cát Cùng
Chương 1126: Chiến đấu với Cát Cùng
Chương 1127: Một đầu!
Chương 1128: Cái chết của phân thân
Chương 1129: Thượng tôn
Chương 1130: Thi Âm Bát Vương
Chương 1131: Bị thương
Chương 1132: Vô Cực Tử
Chương 1133: Tam tổn thất kiếp
Chương 1134: Thác Sâm xuất hiện
Chương 1135: Sức mạnh của Cổ Thần

Chương 1136: Trốn tới nơi đất khách
Chương 1137: Tuyết
Chương 1138: Mưa
Chương 1139: Tằng Ngưu
Chương 1140: Quy Nguyên Tông
Chương 1141: Lữ Yên Phỉ
Chương 1142: Tinh hồn
Chương 1143: Tử khí Tây lai
Chương 1144: Cầu vồng
Chương 1145: Một sợi lông
Chương 1146: Hy vọng Thiên Nghịch viên mãn lần thứ hai
Chương 1147: Sự đau lòng của Tôn Vân
Chương 1148: Man Hoang đại lục
Chương 1149: Điều động và điều khiển
Chương 1150: Kinh biến
Chương 1151: Tới nhanh lắm
Chương 1152: Trong sơn cốc
Chương 1153: Làm chuyện đại sự phải bình tĩnh
Chương 1154: Hết sức căng thẳng
Chương 1155: Liên trảm
Chương 1156: Rời khỏi vòng xoáy
Chương 1157: Nhất tổn lưỡng kiếp
Chương 1158: Ngưng tụ thần cốt
Chương 1159: Uy
Chương 1160: Lý Thiến Mai
Chương 1161: Nuốt đan mà đạo lại mờ mịt
Chương 1162: Kẻ bị đánh sẽ trúng thương
Chương 1163: Tha tội
Chương 1164: Ba vấn đề
Chương 1165: Lô Vân Tòng không thể bằng
Chương 1166: Thiên chỉ là lời bịa đặt
Chương 1167: Quay đầu mỉm cười
Chương 1168: Tinh vực cấp chín thần bí ở phía sau
Chương 1169: Ngươi là ai?

Chương 1170: Chuyện gì?
Chương 1171: Khó hiểu
Chương 1172: Toái Niết tụ hội
Chương 1173: Gió muốn bùng lên
Chương 1174: Ngươi đã tới chậm
Chương 1175: Đệ tử môn phái Thần Tông
Chương 1176: Cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ
Chương 1177: Thần Ma Giáp
Chương 1178: Tư cách
Chương 1179: Quần ma tụ hội
Chương 1180: Cao chót vót
Chương 1181: Vân Hồn Tử đâu rồi?
Chương 1182: Thế giới bảy màu
Chương 1183: Đừng cử động
Chương 1184: Dâng tặng tu chân hành
Chương 1185: Cửu Bộ Phong Tiên Trận
Chương 1186: Nên làm như thế
Chương 1187: Thu hoạch
Chương 1188: Đạo Kinh
Chương 1189: Thương Tùng Tử quá nhiều bảo vật
Chương 1190: Bình ngọc dưới bộ hài cốt
Chương 1191: Thiên Vận lại tái hiện
Chương 1192: Tam Xoa Kích
Chương 1193: Huyết chiến với Thương Tùng Tử.
Chương 1194: Phá La Bàn.
Chương 1195: Đinh bảy màu.
Chương 1196: Bí mật của Tư Mã Mặc.
Chương 1197: Chưởng Tôn
Chương 1198: Đan dược
Chương 1199: Nghe đạo
Chương 1200: Đạo tán

Chương 1201: Thủ hộ
Chương 1202: Loại đạo
Chương 1203: Đạo tủy
Chương 1204: Thiên Đạo Kế.
Chương 1205: Ngạo.
Chương 1206: Ta là tu sĩ, vì sao phải ngại một trận chiến?
Chương 1207: Lôi? Hỏa?
Chương 1208: Quy ước Thái Cổ
Chương 1209: Có thể sao?
Chương 1210: Chu Tước lam sắc.
Chương 1211: Thanh Long Thánh Hoàng.
Chương 1212: Phong Diệt tộc.
Chương 1213: Đạo thuật.
Chương 1214: Thiết Trụ.
Chương 1215: Hương vị tuyệt vời.
Chương 1216: Những cây hoa bảy màu.
Chương 1217: Thức tỉnh.
Chương 1218: Trận pháp Phong giới.
Chương 1219: Bát Linh tái hiện.
Chương 1220: Chủ nhân của Thiên Nghịch.
Chương 1221: Thân phận chủ nhân của Phong.
Chương 1222: Sự kính sợ của Vân Hồn Tử.
Chương 1223: Kinh biến.
Chương 1224: Lòng bàn tay.
Chương 1225: Ngón tay vỡ.
Chương 1226: Ngươi là chưởng tôn.
Chương 1227: Phúc hữu trăm năm trước.
Chương 1228: Lão phu Lưu Kim Bưu!!
Chương 1229: Phong tiên giới!
Chương 1230: Mạnh mẽ!
Chương 1231: Con rết lửa.
Chương 1232: Kinh sợ.
Chương 1233: Phong động.
Chương 1234: Nghênh đón.

Chương 1235: Tập hợp Văn Thú màu đỏ thẫm.
Chương 1236: Một Văn Thú Vương khác.
Chương 1237: Tới gần.
Chương 1238: Tân vương.
Chương 1239: Quy Nguyên Tông.
Chương 1240: Lý Thiến Mai.
Chương 1241: Hắn đến đây sao.
Chương 1242: Sau Tàn Dạ.
Chương 1243: Chín luồng quy tắc.
Chương 1244: Lưu Nguyệt.
Chương 1245: Một lần hít thở là trăm năm.
Chương 1246: Nghịch Văn Thú.
Chương 1247: Văn Vương biến dị.
Chương 1248: Thu hoạch.
Chương 1249: Mộc Băng Mi.
Chương 1250: Tung hoành Vô Cực (1)
Chương 1251: Tung hoành Vô Cực (2)
Chương 1252: Tung hoành Vô Cực (3)
Chương 1253: Tung hoành Vô Cực (4)
Chương 1254: Tung hoành Vô Cực (5)
Chương 1255: Tung hoành Vô Cực (6)
Chương 1256: Tung hoành Vô Cực (7)
Chương 1257: Tung hoành Vô Cực (8)
Chương 1258: Tung hoành Vô Cực (9)
Chương 1259: Tung hoành Vô Cực (10), Lưu Nguyệt.
Chương 1260: Ẩn hiện sinh tử kiếp.
Chương 1261: Sát kiếp đến từ Thần Tông.
Chương 1262: Ta đã trở lại.
Chương 1263: Cá và chim.
Chương 1264: Ta hiểu.
Chương 1265: Kinh biến.
Chương 1266: Một đường sinh cơ.
Chương 1267: Ngươi là Lưu Kim Bưu sao?
Chương 1268: Thiên Nghịch biến mất.

Chương 1269: Không còn nhà (1).
Chương 1270: Không còn nhà (2).
Chương 1271: Đợi ngươi đến.
Chương 1272: Xạ Thần Xa lại tái hiện.
Chương 1273: Tiến đến.
Chương 1274: Biến sắc.
Chương 1275: Bốn cảnh giới của Đệ Tam Bộ.
Chương 1276: Phản kích
Chương 1277: Sống lại.
Chương 1278: Một trăm quyền.
Chương 1279: Bị thương.
Chương 1280: Ba luồng bản nguyên.
Chương 1281: Ngọc của Phong Giới.
Chương 1282: Đại tạo hóa bắt đầu.
Chương 1283: Phong Giới tôn sư.
Chương 1284: Bảy Dặm
Chương 1285: Thức tỉnh! (1)
Chương 1286: Thức tỉnh! (2)
Chương 1287: Ngàn vạn người không ngăn nổi!
Chương 1288: Uy danh mười năm trước
Chương 1289: Cường giả vi tôn!
Chương 1290: Một câu nói.
Chương 1291: Cái khe Yêu Tông.
Chương 1292: Thân ảnh áo trắng trong hồng quang.
Chương 1293: Trở thành vật cưỡi của ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi!
Chương 1294: Đạo thuật.
Chương 1295: Manh mối của Lý Thiến Mai.
Chương 1296: Tiếng kêu dài!
Chương 1297: Xông ra!!!
Chương 1298: Mở phong ấn!
Chương 1299: Cấp mười ba.
Chương 1300: Tế đàn của Cổ Thần.
Chương 1301: Thiên kiếp giáng xuống.
Chương 1302: Một tay che trời.

Chương 1303: Phong giới đại trận.
Chương 1304: Cửu cung bát quái.
Chương 1305: Thiên kiếp là kiếp, chỉ vì tạo hóa.
Chương 1306: Cực cảnh sinh ra.
Chương 1307: Thôn Linh Phệ Thể Tuyệt Thiên đại pháp!
Chương 1308: Thác Sâm
Chương 1309: Truy sát
Chương 1310: Liên hệ
Chương 1311: Trận chiến định mệnh (1)
Chương 1312: Trận chiến định mệnh (2)
Chương 1313: Trận chiến định mệnh (3)
Chương 1314: Trận chiến định mệnh (4)
Chương 1315: Trận chiến định mệnh (5)
Chương 1316: Đưa nàng cho ta.
Chương 1317: Nối lại...
Chương 1318: Bạch y nữ tử.
Chương 1319: Lựa chọn.
Chương 1320: Dung.
Chương 1321: Bức tường ngăn cách bước thứ ba.
Chương 1322: Dị biến.
Chương 1323: Hương hoả.
Chương 1324: Ra khỏi Lam Ti.
Chương 1325: Hình chiếu phân thân.
Chương 1326: Truy sát.
Chương 1327: Âm mưu.
Chương 1328: Đoạt xá.
Chương 1329: Thiểm lôi bảng (1).
Chương 1330: Thiểm lôi bảng (2).
Chương 1331: Vì tiền bối
Chương 1332: Kình địch
Chương 1333: Thế này mới là sống chứ!
Chương 1334: Suy đoán đáng sợ
Chương 1335: Lôi tinh điện.
Chương 1336: Chính thức tiến lên Thiểm Lôi Bảng

Chương 1337: Bí mật Thiểm Lôi Tộc
Chương 1338: Giết Chu Thiên Tử
Chương 1339: Không có ý tốt
Chương 1340: Đây là thiên kiếp sao?
Chương 1341: Ta chính là thiên kiếp
Chương 1253 (1342): Con đường lôi tu đại năng
Chương 1254: Mồi nhử
Chương 1255: Tán Linh Thượng Nhân
Chương 1256: Tận cùng thiên địa
Chương 1257: Chủ nhân ở đâu?
Chương 1258: Cuộc chiến trên Thiểm Lôi Tộc
Chương 1259: Thất kiếm trảm thiên sơn
Chương 1260: Truyền thuyết
Chương 1261: Trụ tinh thần sụp đổ
Chương 1262: Xuống cho ta
Chương 1263: Sứ giả thiên đạo xuất hiện
Chương 1264: Thời gian yên bình
Chương 1265: Thái Cổ Tinh Thần Lệnh
Chương 1266: Ba hình ảnh
Chương 1267: Cực cảnh năm màu
Chương 1268: Tư Mặc Tử
Chương 1269: Cánh cửa Không Chi
Chương 1270: Sấm sét vang trời
Chương 1271: Nhận lầm người
Chương 1272: Ta không thể nhịn
Chương 1273: Viêm hỏa dị tinh
Chương 1274: Tư Mặc Tử tới rồi
Chương 1275: Sơ ngộ Hỏa tước
Chương 1276: Có dám đánh một trận
Chương 1277: Đại tông sư
Chương 1278: Đại đế
Chương 1279: Bốn nhịp thở
Chương 1280: Thiếu đế
Chương 1281: Cố nhân

Chương 1282: Tham Lang
Chương 1283: Chim sợ cành cong
Chương 1284: Thu bảo
Chương 1285: Đầu mối
Chương 1286: Không phải sợ
Chương 1287: Thân phận và lai lịch pho tượng
Chương 1288: Lừa đảo
Chương 1289: Chu Tước đời thứ sáu
Chương 1290: Lại là bảy màu
Chương 1291: Gió nổi
Chương 1292: Sóng dâng
Chương 1293: Thình thịch
Chương 1294: Hoàng mao nha đầu
Chương 1295: Cổ hồn cấm
Chương 1296: Hồ tâm tàng nguyệt
Chương 1297: Câu rồng
Chương 1298: Chu Tước lão tổ
Chương 1299: Dùng lực chứng đạo
Chương 1300: Lão Chu Tước bao che
Chương 1301: Phù sinh nhược mộng
Chương 1302: Nhược hồn bi
Chương 1303: Ta không muốn
Chương 1304: Nghiệp hỏa hồn trung khởi
Chương 1305: Lang yên thương hương nhiên
Chương 1306: Kinh biến
Chương 1307: Tỉnh giấc lần thứ tư
Chương 1308: Chín màu hợp nhất
Chương 1309: Thiên Nghịch chi biến
Chương 1310: Vang dội Điên Lạc
Chương 1311: Cổ mộ chi địa... khai
Chương 1312: Tam đại nghiệt tước
Chương 1313: Tu hành như chưởng
Chương 1314: Cũng có thể
Chương 1315: Tới đây

Chương 1316: Chiến
Chương 1317: Hương hỏa nhất bái
Chương 1318: Phong hương hỏa giới
Chương 1319: Nhân tài
Chương 1320: Mộng đạo chủng ma
Chương 1321: Có lẽ sẽ có một ngày
Chương 1322: Chia tay
Chương 1323: Quyết tâm
Chương 1324: Ý tưởng điên cuồng
Chương 1325: Mò trăng đáy giếng
Chương 1326: Mở ô diệt thế
Chương 1327: Ngày này đã tới
Chương 1328: Tình và ân
Chương 1329: Hắn có phải là Chưởng Tôn không?
Chương 1330: Phụng Thiên Lang
Chương 1331: Vương Lâm phục kích
Chương 1332: Cổ mộ mở ra
Chương 1333: Âm mưu đáng sợ
Chương 1334: Tam tỷ, tứ muội
Chương 1335: Tình ngữ, sát kiếp
Chương 1336: Ba người, ba người lại ba người
Chương 1337: Nghe đồn, nghe đồn lại nghe đồn
Chương 1338: Cơ hội trị thương
Chương 1339: Tu sĩ hư hỏa
Chương 1340: Địch tới
Chương 1341: Nhị giai mộ thai
Chương 1342: Bọ ngựa rình ve sầu
Chương 1343: Ai là hoàng tước
Chương 1344: Thừa dịp giết người
Chương 1345: Bí mật ngôi mộ cổ
Chương 1346: Ban cho tên Cổ Nô Tử
Chương 1347: Câu trả lời
Chương 1348: Đại Hoang Lão Độc
Chương 1349: Lạnh lùng nhìn trời

Chương 1350: Chia rẽ
Chương 1351: Đòn sát thủ
Chương 1352: Bàn tay khổng lồ tái hiện
Chương 1353: Ba lần sát cơ
Chương 1354: Thêm một cái?
Chương 1355: Giả thiết
Chương 1356: Ban thưởng đạo
Chương 1357: Bốn niềm vui
Chương 1358: Chế địch
Chương 1359: Phá vỡ quy tắc
Chương 1360: Gian lận
Chương 1463 (1361) Gian lận
Chương 1464: Người nào nhanh hơn!
Chương 1465: Cổ Yêu còn sống.
Chương 1466 Một cái vỗ tay
Chương 1467 Kịch biến trong cổ mộ
Chương 1468 Mượn khí thế!
Chương 1469 Truyền thừa (1)
Chương 1470 Truyền thừa (2)
Chương 1471 Truyền thừa (3)
Chương 1472 Thất Tinh Cổ Thần
Chương 1473 Sức Mạnh Của Một Tiếng Rống
Chương 1474 Chủ động
Chương 1475 Trận Chiến Định Mệnh Thứ 2
Chương 1476 Trận chiến định mệnh thứ hai! (2)
Chương 1477 Đạo Cổ truyền thừa
Chương 1478 Về nhà!
Chương 1479 La Thiên chuẩn bị cho cuộc chiến
Chương 1480 Gặp lại cố nhân
Chương 1481 Hôm nay mây giăng mưa đổ
Chương 1482 Đông Lâm Tinh Hướng gia!
Chương 1483 Việc này không ngại!
Chương 1484 Sai lầm của Lỗ Phu Tử!
Chương 1485 Viễn cổ chiếu viết

Chương 1486 Thần trưởng lão!
Chương 1487 Vãng tích hồng nhan mộng
Chương 1488 Sớm mai mông lung lệ
Chương 1489 Tây Tử quên mong tình
Chương 1490 Nhằm vào Lỗ Phu Tử!
Chương 1491 Hôm nay mây giăng mưa đổ
Chương 1492 Văn đấu
Chương 1493 Không ngại thử một lần
Chương 1494 Linh Động hiện
Chương 1495 Không phải chỉ có một
Chương 1496 Những Người Đó
Chương 1497 Vương Tộc Yêu Đao
Chương 1498 Một Chém Hết Ân Oán
Chương 1499 Tai Hoạ Ngầm Của Thất Thải Giới
Chương 1500 Tuổi Già Thoái Chí
Chương 1501 Săn U Minh Thú (1)
Chương 1502 Săn U Minh Thú (2)
Chương 1503 Săn U Minh Thú (3)
Chương 1504 Săn U Minh Thú (4)
Chương 1505 Luyện!
Chương 1506 Bổn mệnh thú
Chương 1507 Tế đàn của phong diệt tộc
Chương 1508 Hèn hạ
Chương 1509 Một trận chiến này
Chương 1510 Vinh quang của vân hải
Chương 1511 Yếu Yếu Yếu!
Chương 1512 Chiếc chuông vàng
Chương 1513 Cơn lốc màu vàng
Chương 1514 Bọ ngựa ngáng xe
Chương 1515 Phong Tôn!!
Chương 1516 Một trận chiến nhập giới
Chương 1517 Phá trận
Chương 1518 Không thể lui
Chương 1519 Phản kích

Chương 1520 Linh thần
Chương 1521 Thử sam, phi sam! (1)
Chương 1522 Ba đạo phong ấn!
Chương 1523 Thất bại!
Chương 1524 Nắm lấy Khai Thiên Phủ!
Chương 1525 Chôn cất không có người thương tiếc!
Chương 1526 Nam Chiếu Vong
Chương 1527 La Thiên, Triệu Hà Động
Chương 1528 Nữ tu Triệu Hà
Chương 1529 Trận chiến kết thúc
Chương 1530 Cây cung của Lý Quảng
Chương 1531 Cung ở nơi này
Chương 1532 Chiến lão quỷ!
Chương 1533 U Minh thức tỉnh
Chương 1534 Tìm kiếm
Chương 1535 Người điên!
Chương 1536 Bổn vương nghỉ thôi
Chương 1537 Thân thể bất diệt của Tiên Tộc
Chương 1538 Kim thiên hắc địa
Chương 1539 Cổ Quốc tam tính
Chương 1540 Thần thông
Chương 1541 Hơi vô sỉ rồi
Chương 1542 Kinh hãi
Chương 1543 Nhận ta làm đồ đệ đi
Chương 1544 Rời đi
Chương 1545 Ba bảo vật
Chương 1546 Ta đã trở về rồi
Chương 1547 Biến hóa trong vài thập niên
Chương 1548 Dư uy của Vương Lâm
Chương 1549 Hỏi thiên hạ ai nắm quyền sinh sát
Chương 1550 Long Bàn Tử
Chương 1551 Sơn Hà Đồ
Chương 1552 Ngươi nói cái gì
Chương 1553 Trọng Huyền Tử

Chương 1554 Huyền Vũ
Chương 1555 Thanh Thủy
Chương 1556 Ánh mắt cổ quái
Chương 1557 Rút cọc
Chương 1558 Thân ảnh bảy màu
Chương 1559 Đa tạ
Chương 1560 Rượu mạnh
Chương 1561 Rượu mạnh
Chương 1562 Triệu Hà
Chương 1563 Đạo quả thứ ba!
Chương 1564 Thập Tam
Chương 1565 Ngươi là Chu Tử Hồng
Chương 1566 Tiếng gào thét của người điên
Chương 1567 Ta không làm gì hết!
Chương 1568 Thu thập ác nô
Chương 1569 Chu Tước Tinh
Chương 1570 Lá rụng về cội
Chương 1571 Lá rụng về cội (2)
Chương 1572 Ôn lại chuyện xưa
Chương 1573 Thanh ti hồn
Chương 1574 Bí mật tầng mười chín
Chương 1575 Khởi đầu
Chương 1576 Nguyên nhân
Chương 1577 Vực ngoại
Chương 1578 Thiên biến
Chương 1579 Sát kiếp của Phong Tôn
Chương 1580 Kịch chiến
Chương 1581 Giết một người
Chương 1582 Âm nguyệt hữu tình
Chương 1583 Tiên nhân bất diệt thể
Chương 1584 Thiên Tôn đoạt xá
Chương 1585 Uy lực của một tiễn
Chương 1586 Tiên, cổ phân
Chương 1587 Ân đoạn

Chương 1588 Sinh tử
Chương 1589 Mộng tiên hay là tiên mộng
Chương 1590 Mộng như nhân sinh
Chương 1591 Vẫn chưa tỉnh lại
Chương 1592 Nhân sinh như trò đùa, ta là ai?
Chương 1593 Cổ miếu dạ vũ quy hồn lai
Chương 1594 Quay đầu nhìn lại luân hồi tại
Chương 1595 Người của Luyện Hồn Tông
Chương 1596 Quả của Luyện Hồn tông
Chương 1597 Một câu nói mấy trăm năm trước
Chương 1598 Một lần ước hẹn
Chương 1599 Tô Đạo
Chương 1600 Mười năm
Chương 1601 Thư nhà
Chương 1602 Ngươi dám
Chương 1603 Nhà dưới Hằng Nhạc Sơn
Chương 1604 Hoài trung lão phụ minh (1)
Chương 1605 Liễu Mi, Mi nghĩa là lông mày
Chương 1606 Khách đến từ Tuyết Vực
Chương 1607 Lý Mộ Uyển
Chương 1608 Một ánh mắt
Chương 1609 Mộng hỏi bản thân
Chương 1610 Duyên khởi không
Chương 1611 Hồng nhan
Chương 1612 Hội ngộ với bản thân
Chương 1613 Mộng tỉnh (hóa phàm chung)
Chương 1614 Nhân Quả ấn
Chương 1615 Trước mặt chúng tu không môn hiện
Chương 1616 Bổn nguyên xuất, vạn nhân kinh
Chương 1617 Nơi đây là Tiên Cương đại lục
Chương 1618 Mở cửa chính là bậc toàn năng
Chương 1619 Một tiếng lôi đình bốn biển âm vang
Chương 1620 Mở cửa một bước thành danh
Chương 1621 Vạn Không Cốt Môn

Chương 1622 Xuất thủ đại đạo
Chương 1623 Hư Thần Thiên Tôn
Chương 1624 Bước thứ ba giương cung
Chương 1625 Khôi phục bảo vật cũ
Chương 1626 Người thứ ba
Chương 1627 Kiếp của ta!
Chương 1628 Huyễn Chân Kiếp
Chương 1629 Không chịu nổi một đòn
Chương 1630 Phong Mệnh Hoàn
Chương 1631 Viễn cổ tiên vực
Chương 1632 Bổn ngã kiếp
Chương 1633 Trảm bổn ngã
Chương 1634 Một động phủ
Chương 1635 Chúa tể vận mệnh
Chương 1636 Tàn tiên chữa thương
Chương 1637 Định Không Thuật
Chương 1638 Phong ấn hiện
Chương 1639 Ký ức tiên nhân
Chương 1640 Thất Đạo Tông
Chương 1641 Tiên nhân là phải như vậy
Chương 1642 Hổ khiếu sơn hà
Chương 1643 Kỵ hổ bất hạ
Chương 1644 Tĩnh!
Chương 1645 Giao dịch
Chương 1646 Cùng Tư Đồ say một trận
Chương 1647 Đảm đương
Chương 1648 Rất yên tĩnh
Chương 1649 Còn chưa đủ
Chương 1650 Chém bước thứ ba
Chương 1651 Phương pháp
Chương 1652 Mạnh mẽ
Chương 1653 Hướng về La Thiên
Chương 1654 Nữ nhi của Thanh Thủy
Chương 1655 Chưởng Tôn hiện !

Chương 1656 Đại bộc phát!
Chương 1657 Quyết chiến (nhất)
Chương 1658 Quyết chiến (nhị)
Chương 1659 Quyết chiến (tam)
Chương 1660 Quyết chiến (tứ)
Chương 1661 Hồi phục
Chương 1662 Bát phi
Chương 1663 Hủy trận
Chương 1664 Tân kỷ nguyên
Chương 1665 Khai ích
Chương 1666 Tế bái
Chương 1667 Lập lại thế giới
Chương 1668 Thuộc về Tây Tử một năm
Chương 1669 Rượu còn chưa đủ ấm
Chương 1670 Viễn cổ mãnh thú
Chương 1671 Là mắt trái sao
Chương 1672 Cổ tộc chiến ấn
Chương 1673 Diệp Mịch không có con trai !
Chương 1674 Tê thiên (1)
Chương 1675 Một năm
Chương 1676 Lý Thiến Mai gầy gò
Chương 1677 Hai năm lại sáu tháng
Chương 1678 Hay là tiếp nhận đi
Chương 1679 Gặp lại Văn thú
Chương 1680 Phát hiện ngoài ý muốn
Chương 1681 Mũi kiếm tiến vào Tiên Cương
Chương 1682 Người từ bên ngoài tới
Chương 1683 Tiến bước nghịch tiên
Chương 1684 Tiên long hiển đạo
Chương 1685 Một con rắn
Chương 1686 Tiểu Hồng
Chương 1687 Viễn Cổ tiên vực mở ra
Chương 1688 Cút ra mau
Chương 1689 Lực lượng hai cung

Chương 1690 Tuyệt đối không sai
Chương 1691 Tuyệt đối không sai
Chương 1692 Ước định năm đó
Chương 1693 Đạo nhân bảy màu đã tới
Chương 1694 Phàn San Mộng
Chương 1695 Ba hồn bảy phách
Chương 1696 Phản khách
Chương 1697 Mặt quỷ trên cánh buồm
Chương 1698 Giả dối sao !
Chương 1699 Huyễn trung huyễn
Chương 1700 Quyết định
Chương 1701 Nguyên nhân
Chương 1702 Rống chấn Thất Thải
Chương 1703 Tham Lang tái hiện
Chương 1704 Ký ức đau lòng hiện ra
Chương 1705 Bát tinh Đạo Cổ hiện ra
Chương 1706 Cổ Mạch Thương Khung Huyết
Chương 1707 Chờ mong tại Tiên Cương
Chương 1708 Người đầu tiên
Chương 1709 Hoàng Tôn đố kỵ
Chương 1710 Một tia hồn phách
Chương 1711 Cổ Đạo nghịch
Chương 1712 Tam mệnh thuật
Chương 1713 Trảm tam thân
Chương 1714 Cấm chế bổn nguyên
Chương 1715 Mộc ti như tắc
Chương 1716 Tính Thiên Vận Tử
Chương 1717 Thiên Vận Tử
Chương 1718 Luân hồi nhất thể
Chương 1719 Quỷ dị
Chương 1720 Thiên Vận Tử ngươi có thể sao
Chương 1721 Thiên Vận Tử Trúng kế
Chương 1722 Thân phận của hắn
Chương 1723 Thiên Đạo

Chương 1724 Bổn tôn của Thiên Vận Tử
Chương 1725 Tư cách trục lộc (1)
Chương 1726 Ngưng tụ bổn nguyên
Chương 1727 Ngăn trở
Chương 1728 Huyền La nhập phủ
Chương 1729 Ngũ hành tinh
Chương 1730 Đại địa bổn nguyên
Chương 1731 Quân Hỏa như gia
Chương 1732 Hóa ra hắn tên là Vương Lâm
Chương 1733 Càn khôn nhất tích(1)
Chương 1734 Đại ân như vậy
Chương 1735 Bộ đạp tí đoạn
Chương 1736 Cửu chuyển tâm luân
Chương 1737 Duy tâm cố động
Chương 1738 Thân tình dẫn tâm
Chương 1739 Tai vách mạch rừng
Chương 1740 Song hành khải
Chương 1741 Huyền La Đại Thiên Tôn
Chương 1742 Một ngày đặc biệt
Chương 1743 Hạnh phúc trong mộng ảo
Chương 1744 Tìm kiếm hồn thứ ba
Chương 1745 Thất phách tương ứng
Chương 1746 Tam hồn quy vị
Chương 1747 Hồn thứ ba là hắn
Chương 1748 Hồn thứ ba là hắn
Chương 1749 Không Diệt sơ hiện
Chương 1750 Động phủ mở ra
Chương 1751 Nhân tụ
Chương 1752 Cuộc săn
Chương 1753 Ba trăm tàn giới
Chương 1754 Định quy tắc
Chương 1755 Tử Hà
Chương 1756 Đánh cuộc
Chương 1757 Ván cờ

Chương 1758 Một đao chờ sẵn
Chương 1759 Bảy màu đã tới
Chương 1760 Tâm cơ
Chương 1761 Thất phục sát
Chương 1762 Tiểu quyết chiến
Chương 1763 Phục sát động
Chương 1764 Thất thải kiếp
Chương 1765 Đạo Phi xuất hiện
Chương 1766 Đông Lâm tông
Chương 1767 Tàn thần dục đoạt
Chương 1768 Cánh tay trái của Diệp Mịch
Chương 1769 Lại tới cổ mộ
Chương 1770 Dĩ ti chi khôi
Chương 1771 Ngươi có dám đường đường đánh một trận
Chương 1772 Huyền La xuất thủ
Chương 1773 Con thú cùng đường
Chương 1774 Hồn Chưởng Tôn
Chương 1775 Cổ mộ truyền thừa
Chương 1776 Quần chiến Chiến lão quỷ
Chương 1777 Tâm động lôi âm
Chương 1778 Đạo cổ vô tiên
Chương 1779 Vũ lạc đông lâm thanh yên khởi
Chương 1780 Vân Đạo càn khôn nghịch!
Chương 1781 Thôn vân thổ vụ nhất môn hiện
Chương 1782 Càn khôn đệ nhất quan
Chương 1783 Tô Đạo nhất biến thiên địa băng
Chương 1784 Đông Lâm Trì nội ngư long biến!
Chương 1785 Phần sí dục tầm Tiên Cương mộng (l)
Chương 1786 Ôm quyền nhất bái trần thổ tán
Chương 1787 Ta và thê tử quyết không rời nhau
Chương 1788 Vô hối hệt năm xưa
Chương 1789 Tâm trạng lúc biệt ly
Chương 1790 Long hoàng nhất hiện Tiên Cương khai
Chương 1791 Tứ linh mở đường Mộng Đạo

Chương 1792 Hôm nay Vương mỗ tới nơi này đưa ngươi đi đầu thai!
Chương 1793 Gặp nhau ở Tiên Cương đại lục
Chương 1794 Một tiếng sư tôn bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch
Chương 1795 Hoàng tông nhất niệm họa căn hiện
Chương 1796 Ý chí quật cường!
Chương 1797 Bạch quang kỳ dị
Chương 1798 Phân thân mạnh nhất!
Chương 1799 Tiên Cương rung động!
Chương 1800 Tiên Cương đại lục, ta tới rồi!
Chương 1801 Có điều cổ quái, có vấn đề, có bảo bối
Chương 1802 Mang hung thần về phủ
Chương 1803 Địa hỏa biến
Chương 1804 Trận chiến đầu tiên ở Tiên Cương đại lục!
Chương 1805 Lão Tổ trở về!
Chương 1806 Vấn đề Không Gian trữ vật
Chương 1807 Nhớ tới Tham Lang!
Chương 1808 Đại bổ!
Chương 1809 Đỗ Thanh hoảng sợ!
Chương 1810 Quần long nhất tước thôn địa mạch!
Chương 1811 Khiến Đỗ Thanh kinh hãi!
Chương 1812 Vương Lâm so bổn nguyên
Chương 1813 Quá gian xảo!
Chương 1814 Cảm ứng của Huyền La
Chương 1815 Ngưng tụ bổn nguyên chân thân!
Chương 1816 Nuối tiếc chân thân
Chương 1817 Thanh Ngưu chân nhân
Chương 1818 Không biết lượng sức?
Chương 1819 Tuyết trên Thiên Sơn
Chương 1820 Đại Hồn Môn
Chương 1821 Tha hương.gặp cố nhân
Chương 1822 Địa hỏa chủ mạch!
Chương 1823 Thiếu phụ tính sai!
Chương 1824 Tỏ rõ ý chí!
Chương 1825 Tiên Tổ bát cực!

Chương 1826 Phân thân kinh khủng!
Chương 1827 Bốn chữ!
Chương 1828 Trưởng lão Đại Hồn Môn!
Chương 1829 Thiên Ngưu tử hồn!
Chương 1830 Khắc chết hắn đi!
Chương 1831 Hồn diễn đạo lôi!
Chương 1832 Tàn hồn!
Chương 1833 Đánh cuộc!
Chương 1834 Muốn đạp bước tận trời xanh
Chương 1835 Lại đánh cuộc một lần!
Chương 1836 Phân thân trấn áp!
Chương 1837 Hồn Diễn Đạo!
Chương 1838 Ba phần lễ vật
Chương 1839 Bổn nguyên thứ tám!
Chương 1840 Cực Thiên thảo nguyên
Chương 1841 Kinh biến!
Chương 1842 Tu sĩ Lục Ma!
Chương 1843 Đột phá!
Chương 1844 Gặp lại cố nhân!
Chương 1845 Thiên tài Đông Châu Vân Không!
Chương 1846 Lần đầu gặp mặt!
Chương 1847 Hồi mã thương!
Chương 1848 Ẩn nấp
Chương 1849 Đan Hải tiên đan
Chương 1850 Tiên đan băng!
Chương 1851 Hồn Nhất Lệnh
Chương 1852 Dự đoán
Chương 1853 Quỷ ám
Chương 1854 Lữ Văn Nhiễm
Chương 1855 Thiên Ngưu tam huyệt
Chương 1856 Giết tới!
Chương 1857 Lưu Chi Nguyên
Chương 1858 Phục kiếp!
Chương 1859 Người tên Vương Lâm

Chương 1860 Khách không mời!
Chương 1861 Tâm trạng trong đêm
Chương 1862 Hứa Đức Tài
Chương 1863 Thôn Thiên Đạo!
Chương 1864 Kim thiền thoát xác
Chương 1865 Vây Hứa!
Chương 1866 Đèn lồng!
Chương 1867 Tốc Thần Quyết
Chương 1868 Trương Đạo Tông!
Chương 1869 Kịch biến!
Chương 1870 Hồn Khải!
Chương 1871 Ta không đồng ý!
Chương 1872 Đầu lâu!
Chương 1873 Thẹn quá hóa giận!
Chương 1874 Hồn Khải nhận chủ
Chương 1875 Giết Lữ Văn Nhiễm!
Chương 1876 Thất Thải tam biến!
Chương 1877 Tàn Dạ biến!
Chương 1878 Tín thuật!
Chương 1879 Hồn Khải tán
Chương 1880 Kế hoạch tuyệt mật!
Chương 1881 Kẻ hư hỏng
Chương 1882 Bất công!
Chương 1883 Phản bội Thiên Ngưu Châu!
Chương 1884 Thiên Ngưu đỉnh dương
Chương 1885 Câu nói kia!
Chương 1886 Bồi thường, ban thưởng
Chương 1887 Ngăn trở
Chương 1888 Lời thề!
Chương 1889 Đạo Ma Tông chủ!
Chương 1890 Kiếp nạn? Cơ duyên?
Chương 1891 Tá lôi mạt thần
Chương 1892 Tích mộng thành chân!
Chương 1893 Có mưu đồ!

Chương 1894 Nhất tràng tuế nguyệt niên hoa
Chương 1895 Bản nguyên thứ chín
Chương 1896 Cơ duyên điên cuồng!
Chương 1897 Lục Ma Lô!
Chương 1898 Khí tuyệt!
Chương 1899 Dâng hiến!
Chương 1900 Tu vi bạo tăng!
Chương 1901 Lôi!
Chương 1902 Trên đài nhìn Huyền Kiếp!
Chương 1903 Yếu!
Chương 1904 Huyền Kiếp làm gì được!
Chương 1905 Hồn tam kiếp!
Chương 1906 Không Kiếp! (1)
Chương 1906 Không Kiếp! (2)
Chương 1907 Đại môn Thiên Nghịch!
Chương 1908 Thiếu một!
Chương 1909 Kim, thiên, dược!
Chương 1910 Kiếp nạn của Đạo Ma Tông!
Chương 1911 Hai châu quyết chiến
Chương 1912 Thánh chỉ tới!
Chương 1913 Lão tổ Hải Long!
Chương 1914 Dám nghịch chỉ?
Chương 1915 Trước mắt tối sầm!
Chương 1916 Thiên Tôn tới!
Chương 1917 Tiên Tộc Đại Thiên Tôn
Chương 1918 Thân thể chính là đạo!
Chương 1919 Mặc Hồn Khải!
Chương 1920 Ta còn chưa chết thì ngươi cũng không thể chết!
Chương 1921 Nơi Thiên Tôn thí luyện
Chương 1922 Một cố nhân
Chương 1923 Gặp lại
Chương 1924 Đợi được thu phong
Chương 1925 Thiên Môn
Chương 1926 Năm mươi năm

Chương 1927 Thiên Tôn Niết
Chương 1928 Xông lên
Chương 1929 Hải Tử
Chương 1930 Không phải sinh linh Tiên Cương!
Chương 1931 Khuôn mặt!
Chương 1932 Đoạn chưởng!
Chương 1933 Chuyển biến!
Chương 1934 Một nam một nữ
Chương 1935 Bàn tay này của ai!
Chương 1936 Nửa trượng
Chương 1937 Cho Đại Thiên Tôn nhìn thấy!
Chương 1938 Cố chấp bất hối
Chương 1939 Kim Bưu đại tiên!
Chương 1940 Man thiên quá hải!
Chương 1941 Chủ nhân nhà ta
Chương 1942 Ngươi là ai!
Chương 1943 Dưới màn mưa
Chương 1944 Mộng chướng luân hồi
Chương 1945 Tử Tông
Chương 1946 Khí tức của Thiên Vận Tử!
Chương 1947 Bong bóng tan biến
Chương 1948 Đông Lâm Trì
Chương 1949 Thái Sơ và Mặc Diệt
Chương 1950 Lại tới!
Chương 1951 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (1)
Chương 1952 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (2)
Chương 1953 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (3)
Chương 1954 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (4)
Chương 1955 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (5)
Chương 1956 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (6)
Chương 1957 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (7)
Chương 1958 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (8)
Chương 1959 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (9)
Chương 1960 Không xông lên nữa sao!

Chương 1961 Quay ngược lại!
Chương 1962 Là ai!
Chương 1963 Đuổi lại!
Chương 1964 Đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn!
Chương 1965 Nhìn thấy chưa?
Chương 1966 Đại Thiên Tôn mời chào
Chương 1967 Tiểu Vương Lâm!
Chương 1968 Giả, giả đó
Chương 1969 Âm mưu của Tiên Hoàng!
Chương 1970 Tiên Tộc đệ nhất thành!
Chương 1971 Lý Phủ!
Chương 1972 Tên!
Chương 1973 Bạch Phát Dược Thiên Tôn!
Chương 1974 Nếp nhăn năm tháng
Chương 1975 Tiên Hoàng tứ bảo!
Chương 1976 Người điên!
Chương 1977:Giết chóc ẩn trong gió tuyết!
Chương 1978: Phố dài!
Chương 1979: Huyết chiến!
Chương 1980: Không đi!
Chương 1981: Vương Lâm tóc đen!
Chương 1982: Hải Tử trầm mặc
Chương 1983: Trên núi có hổ!
Chương 1984: Đi tới!
Chương 1985: Quốc sư!
Chương 1986: Tin ta một lần!
Chương 1987: Tiên lô hóa sơn!
Chương 1988: Tiên sơn!
Chương 1989: Hắn, Liên Vân Quyết!
Chương 1990: Giải phong ấn Điệu Vong Tộc!
Chương 1991: Sự tự tin của Tiên Hoàng!
Chương 1992: Năm Đại Thiên Tôn!
Chương 1993: Quốc sư thật sự!
Chương 1994: Trớ Thuật!

Chương 1995: Vật này, người này, Vương mỗ đều muốn!
Chương 1996: Làm càn!
Chương 1997: Đại Thiên Tôn chi dương!
Chương 1998: Lưu lại Đạo Phi!
Chương 1999: Khúc chung nhân tán không sầu mạc!
Chương 2000: Lời khẩn cầu tới từ năm tháng vạn cổ!
Chương 2001: Biển
Chương 2002: Đường lối
Chương 2003: Sứ đoàn Đạo Cổ
Chương 2004: Kế Đô hoàng tử
Chương 2005: Người con gái tên Tống Trí!
Chương 2006: Một chiếc lá che mắt
Chương 2007: Đường lui!
Chương 2008: Một vái lư hương, hoàng tôn biến sắc
Chương 2009: Nhất bôi nhiệt trà noàn như gia.(l)
Chương 2010: Sư tôn như cha!
Chương 2011: Tiếng chuông trên đỉnh Cổ Đạo Sơn
Chương 2012: Nhất bộ đoạn tuyệt nhiên!
Chương 2013: Hắn là ai...
Chương 2014: Ngàn năm một thuở!
Chương 2015: Cửu Khúc Tam Tướng
Chương 2016: Cửu Khúc Tam Tướng (2)
Chương 2017: Yêu cầu tới từ hoàng cung
Chương 2018: Một chỉ của Cổ Tổ
Chương 2019: Phong khởi Đạo Cổ!
Chương 2020: Dạ yến
Chương 2021: Yên lặng quay đầu!
Chương 2022: Trùng quan nhất nộ! (1)
Chương 2023: Trùng quan nhất nộ! (2)(*)
Chương 2024: Trùng quan nhất nộ! (3)
Chương 2025: Trùng quan nhất nộ!(4)
Chương 2026: Trùng quan nhất nộ! (5)
Chương 2027: Trùng quan nhất nộ! (6)
Chương 2028: Trùng quan nhất nộ! (7)

Chương 2029: Trùng quan nhất nộ! (8)
Chương 2030: Trùng quan nhất nộ!(9)
Chương 2031: Trùng quan nhất nộ! (10)
Chương 2032: Trùng quan nhất nộ! (kết)
Chương 2033: Cái chết của hoàng tôn!
Chương 2034: Cố nhân...
Chương 2035: Hoàng tôn tương lai
Chương 2036: Đạo Cổ quốc sư
Chương 2037: Phá giới
Chương 2038: Thái Cổ Thần Cảnh
Chương 2039: Định đoạt.
Chương 2040: Không nói ra miệng.
Chương 2041: Ngày mai.
Chương 2042: Hồn hoàn chỉnh
Chương 2043: Thời gian
Chương 2044: Thiên địa dị tượng!
Chương 2045: Chân thân dung hợp!
Chương 2046: Hình Phạt Lục Mặc!
Chương 2047: Đạp Thiên Lộ, Không Diệt Đạo!
Chương 2048: Một trăm linh tám sinh linh khẩn cầu!
Chương 2049: Dừng bước!
Chương 2050: Hắc, bạch, kim!
Chương 2051: Mười mặt trời!
Chương 2052: Chiến Tống Thiên!
Chương 2053: Thành toàn!
Chương 2054: Tam Tổn nhị kiếp
Chương 2055: Cổ Đạo tam phân thần!
Chương 2056: Hoàn mỹ!
Chương 2057: Thất bại
Chương 2058: Thân ảnh kia...
Chương 2059: Từng thấy
Chương 2060: Thiên địa...
Chương 2061: Rời khỏi.
Chương 2062: Trận chiến đầu tiên của tiên cương!

Chương 2063: Khu vụ.
Chương 2064: Đạp Thiên Nhất Bộ!
Chương 2065: Toàn bộ Cửu Khúc Tam Tướng.
Chương 2066: Ước định.
Chương 2067: Tìm không được...
Chương 2068: Vui sướng và trách nhiệm.
Chương 2069: Ti Nam!
Chương 2070: Ngươi là Tư Đồ Nam!
Chương 2071: Thanh hồng trong mưa.
Chương 2072: Tâm vong, tất vong.
Chương 2073: Động phủ giới.
Chương 2074: Xích Hồn Tử!
Chương 2075: Ước định.
Chương 2076: Nằm mơ.
Chương 2077: Quen biết Đạo Nhất!
Chương 2078: Hai điểm...
Chương 2079: Khi lại mở mắt ra.
Chương 2080: Cái gì là chân tướng.
Chương 2081: Tới biển.
Chương 2082: Kinh biến.
Chương 2084: Nữ tử Đông Mai.
Chương 2085: Thiếu một người.
Chương 2086: Luân hồi ở chỗ này.
Chương 2087: Uyển nhi, tinh lại đi!
Chương 2088: Bỗng nhiên quay đầu (kết cục)
_DTV_EBOOK_

Quyển 1: Thiếu niên bình thường -- Chương 1: Ly hương.

Thiết Trụ ngồi ở bên con đường nhỏ trong thôn, vẻ mặt ngẩn ngơ nhìn bầu trời xanh thẳm, Thiết Trụ vốn không phải là tên thật của hắn, mà là từ bé bởi vì thân thể gầy yếu, phụ thân sợ nuôi không được, vì thế dựa theo tập tục mà gọi tên mụ.

Hắn vốn tên là Vương Lâm, họ Vương ở trong vài cái thôn xóm xung quanh xem như danh gia, tổ tiên xuất thân thợ mộc, nhất là ở thị trấn, gia tộc họ Vương cũng coi như rất có danh tiếng, có được mấy cửa hiệu chuyên môn bán sản phẩm gỗ.

Phụ thân Thiết Trụ là con thứ vợ lẻ bên trong gia tộc, không được phép tiếp quản việc quan trọng của gia tộc, mà là ở sau khi thành hôn rời đi thị trấn, định cư tại thôn trang này.

Bởi vì có một tay thợ mộc tinh sảo, gia cảnh Thiết Trụ cũng coi như bậc trung, ăn mặc không lo, cho dù là ở trong thôn, cũng được nhiều người tôn kính.

Thiết Trụ từ nhỏ đã cực kỳ thông minh, yêu thích đọc sách, có rất nhiều ý nghĩ, hầu như được trong toàn thôn công nhận là thần đồng, phụ thân mỗi lần nghe được người ta khen ngợi, nếp nhăn trên mặt phụ than đều hiện ra, lộ ra nụ cười thoải mái.

Mẫu thân càng hay quan tâm đối với hắn hắn, có thể nói từ nhỏ đến lớn, Thiết Trụ đều là sinh hoạt trong sự yệu thương của cha mẹ, hắn biết cha mẹ đối hắn kỳ vọng rất cao, đứa trẻ nhà khác ở hắn tuổi đều đã ra đồng làm nông kiếm sống rồi, nhưng hắn lại ở nhà đọc sách.

Đọc sách nhiều, ý nghĩ tự nhiên cũng sẽ theo đó mà đến, đối với thế giới bên ngoài sơn thôn, hắn tràn ngập hướng tới. Ngẩng đầu nhìn phía cuối

con đường nhỏ, Thiết Trụ thở dài một tiếng, khép lại sách trong tay, đứng dậy đi về nhà.

Phụ thân ngồi ở trong sân, trong tay cầm tẩu thuốc, sau khi hút thật sâu một ngụm, nói với Thiết Trụ vừa đẩy cửa vào:

- Thiết Trụ, đọc sách thế nào?

Thiết Trụ ứng phó vài câu, phụ thân gõ gõ tẩu thuốc, đứng dậy nói:

- Thiết Trụ a, ngươi phải đọc sách cho thật tốt, sang năm chính là kỳ thi lớn trong huyện, ngươi về sau có tiền đồ hay không, thì phải xem lần này rồi, nhưng đừng giống ta, cả đời này vẫn ở lại trong thôn, ôi.

- Được rồi, ông mỗi ngày cằn nhằn, phải để ta nói, Thiết Trụ nhà chúng ta nhất định có thể thi đỗ.”

Mẫu thân Thiết Trụ, bưng đồ ăn đặt ở trên bàn trong sân, gọi cha con hai người bọn họ lại ăn cơm.

Thiết Trụ ôi một tiếng, sau khi ngồi xuống tùy tiện ăn vài miếng, mẫu thân từ ái nhìn con trai, đem vài miếng thịt, gắp qua cho hắn.

- Cha, tứ thúc sắp tới chưa vậy?

Thiết Trụ ngẩng đầu nói.

- Tính toán thời gian, không sai biệt lắm đúng là mấy ngày này rồi, tứ thúc ngươi so với cha có tiền đồ, ai, mẹ nó ơi, gói kỹ đồ ăn chuẩn bị cho lão Tứ nhé?

Phụ thân một khi nhắc tới lão Tứ, trên mặt lộ ra vẻ thổn thức.

Mẫu thân gật đầu, cảm động nói:

- Thiết Trụ a, tứ thúc ngươi là người tốt, vài năm này, may mắn hắn giúp đỡ, cha ngươi làm điêu khắc mới có thể bán ra tiền, ngươi về sau nếu như có tiền đồ rồi, đừng quên báo đáp tứ thúc ngươi.

Đang nói, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng ngựa, tiếp theo tiếng bánh xe ngựa lại gần ào ào theo đó mà đến, một cái âm thanh sang sảng vang lên ở bên ngoài.

- Nhị ca, mở cửa đi.

Thiết Trụ kinh hỉ, lập tức chạy tới sân nhỏ đem cửa sân đẩy ra, chỉ thấy một người trung niên hán tử cường tráng, ánh mắt sáng ngời đứng ở ngoài cửa, sau khi hắn nhìn đến Thiết Trụ ha ha cười, sờ sờ đầu hắn, cười nói:

- Thiết Trụ, lúc này mới nửa năm không thấy, thân hình lại cao lên rồi.

Cha mẹ Thiết Trụ vội vàng đứng lên, phụ thân hắn cười nói:

- Lão Tứ, ta ước chừng thời gian, ngươi cũng tới nhanh thật, mau vào, Thiết Trụ, còn không đi lấy ghế cho tứ thúc ngươi đi.

Thiết Trụ cao hứng lên tiếng, vội vàng chạy về phòng ở, xuất ra một cái ghế đẩu đặt ở cạnh bàn ăn, dùng tay áo xoa xoa hắn hoi, mong mỏi nhìn trung niên hán tử.

Trung niên hán tử hướng về hắn nháy nháy con mắt, trêu ghẹo nói:

- Thiết Trụ, lần này như thế nào chịu khó như vậy a, ta nhớ rõ thời điểm lần trước ta đến, ngươi cũng không như vậy a.

Thiết Tụ phụ thân trừng mắt nhìn Thiết Trụ liếc mắt một cái, cười mắng:

- Thằng nhóc con này, ngay vừa rồi còn cằn nhằn ngươi là còn không đến nhanh lên.

Trung niên hán tử nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Thiết Trụ, cười nói:

- “Thiết Trụ, tứ thúc ngươi cũng không quên thứ đã đáp ứng ngươi.” Nói xong, từ trong ngực lấy ra hai quyển sách, đặt ở trên bàn.

Thiết Trụ hưng phấn hoan hô một tiếng, cầm lấy sách lật xem một chút, vui mừng không kìm chế được.

Mẹ Thiết Trụ đôi mắt hiền hậu nhìn nhi tử mình, nới với trung niên hán tử:“Lão Tứ, ca ngươi bình thường vẫn nhắc tới ngươi, lần này ở thêm vài ngày đi.”

Trung niên hán tử lắc đầu nói:

- “Nhị tẩu, mấy ngày này gia tộc nhiều việc, ta sáng sớm ngày mai sẽ chạy trở về, chờ trong khoảng thời gian này mọi việc xong xuôi, ta lại đến gặp mọi người.” Nói xong, hắn xin lỗi mà nhìn qua nhị ca mình.

Cha Thiết Trụ thở dài, nói:

- Lão Tứ đừng nghe chị dâu ngươi, sáng mai đem hàng hóa đóng gói xong, chuyện gia tộc là quan trọng nhất, sau này chúng ta lại tụ họp cũng thế thôi.

Trung niên hán tử nhìn cha Thiết Trụ, nói:

- Nhị ca, Thiết Trụ năm nay mười lăm tuổi phải không?

Thiết Trụ phụ thân gật đầu, xúc động nói:

- Sang năm, thằng nhãi con này liền mười sáu, ô, nhoáng một cái hơn chục năm đi qua, thực mau.

Nói xong, mắt hắn lộ ra vẻ cưng chiều, nhìn chính nhi tử mình.

Trung niên hán tử trầm ngâm một chút, sắc mặt nghiêm túc, nói:

- Nhị ca, nhị tẩu, cùng các ngươi một việc, Hằng Nhạc Phái năm nay thu đệ tử, gia tộc có ba cái đề cử danh ngạch, phân đến chỗ này của ta có một cái.

Thiết Trụ phụ thân ngẩn ra, biến sắc nói:

- Hằng Nhạc Phái? Nhưng là cái Hằng Nhạc Phái kia, nơi tất cả đều là tiên nhân?

Trung niên hán tử cười, gật đầu nói:

- Nhị ca, chính là cái tiên nhân môn phái kia, gia tộc chúng ta ở phụ cận cũng coi như vọng tộc, có tư cách tiến cử, nhà của ta tiểu tử huynh cũng biết, đọc sách không xong, múa đao lộng kiếm lại không am hiểu, ta cân nhắc tiên nhân sẽ không thu nhận tiểu tử nhà ta, cái danh ngạch trân quý, ta xem Thiết Trụ từ nhỏ đã thông minh, yêu thích đọc sách, nói không chừng có thể được.

Mẹ Thiết Trụ cực kỳ vui mừng, vội vàng nói:

- Lão Tứ, này.....này.....

Trung niên hán tử sờ sờ đầu Thiết Trụ, nói:

- Nhị ca, nhị tẩu, ta xem việc này liền như vậy quyết định đi, để cho Thiết Trụ đi thử xem, nếu thực sự được thu nhận, đó chính là phúc phần của ta.

Thiết Trụ mê hoặc nhìn cha mẹ cùng Tứ thúc, hắn có chút nghe không hiểu bọn họ nói cái gì đó, tiên nhân?

- “Cái gì tên là tiên nhân?” Thiết Trụ do dự một chút, nhẹ giọng dò hỏi.

Trung niên hán tử sắc mặt nghiêm túc, nhìn Thiết Trụ, nói:

- Thiết Trụ a, tiên nhân chính là có thể ở trên trời bay tới bay lui, bọn họ mỗi người đều thần thông quảng đại, không phải chúng ta phàm nhân có thể suy xét.

Thiết Trụ ở trong mơ hồ, đối với tiên nhân có một tia hiếu kỳ.

Phụ thân Thiết Trụ kích động đứng dậy, lôi kéo mẹ Thiết Trụ hướng về trung niên hán tử quỳ xuống, trung niên hán tử vội vàng đem bọn họ nâng dậy, thành khẩn nói:

“Nhị ca, ngươi làm cái gì vậy. Mẹ ta chết sớm, nếu không phải Nhị nương khi còn bé chiếu cố ta, ta cũng không khả năng có hôm nay, Thiết Trụ là điệt nhi ta, ta hẳn là phải làm như vậy.”

Phụ thân Thiết Trụ cảm động rơi lệ, vỗ thật mạnh vai trung niên hán tử, gật gật đầu, sau đó thần sắc nghiêm nghị đối với Thiết Trụ nói:

“Vương Lâm ngươi nhớ kỹ, về sau vô luận như thế nào, cũng không được quên tứ thúc ngươi có ân huệ đối với nhà chúng ta, nếu không ta sẽ không có đứa con như ngươi!”

Thiết Trụ nội tâm run lên, hắn mặc dù đối với tiên nhân vẫn còn là mơ hồ, nhưng từ trong biểu tình của cha mẹ có thể nhìn thấy bọn họ đối việc này cực kỳ xem trọng, vì thế quỳ gối trước mặt tứ thúc, dập đầu vài cái thật mạnh.

Trung niên hán tử kéo Thiết Trụ, tán thưởng mà nói:

- Hảo hài tử, ngươi mấy ngày nay thu thập một chút, ta cuối tháng sẽ tới đón ngươi!

Buổi tối, Thiết Trụ sớm đã đi ngủ, bên tai còn có thể nghe được thanh âm phụ thân cùng tứ thúc trong sân, phụ thân hôm nay thật cao hứng, người ít khi uống rượu, nói cái gì cũng phải cùng tứ thúc uống mấy chén.

Tiên nhân? Rốt cuộc là cái gì?

Thiết Trụ nội tâm thực hưng phấn, hắn tâm linh trẻ thơ mơ hồ biết rằng, này chính là một cái cơ hội của mình, một cái cơ hội có thể đi đến thế giới bên ngoài!

Sáng sớm hôm sau, tứ thúc ly khai, phụ mẫu Thiết Trụ lôi kéo hắn một mạch đến cửa thôn đưa tiễn, ở trên đường trở về, Thiết Trụ nhìn thấy rất rõ, phụ thân tựa hồ thoáng cái trẻ đi rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía hắn, cũng tràn ngập kỳ vọng.

Loại ánh mắt kỳ vọng này, phải so với trước kia khi bảo hắn đi thi kỳ thi huyện, ngưng trọng rất nhiều.

Bên trong tiểu sơn thôn căn bản không có bí mật có thể giấu, ngay cả một con chó sinh ra vài con chó con cũng có thể ở trong nháy mắt truyền khắp toàn thôn, rất nhanh mọi người toàn thôn từ trong miệng mẫu thân Thiết Trụ đã biết tin tức này, sôi nổi thăm hỏi, ánh mắt mỗi người nhìn về phía Thiết Trụ cũng đều bất đồng, có hâm mộ, có ghen tị.....

- Vương gia sinh đứa con tốt, người ta được Hằng Nhạc Phái thu làm đệ tử.

- Thiết Trụ đứa nhỏ này ta nhìn hắn từ nhỏ đến lớn lên, đứa nhỏ này còn nhỏ đã thông minh, lần này lại trở thành đệ tử Hằng Nhạc Phái, về sau chắc chắn tiền đồ rộng mở.

- Thiết Trụ có bản lĩnh, về sau có tiền đồ rồi cũng đừng quên thôn chúng ta, nhiều hơn trở về hỏi thăm a.

Những lời nói như thế này, dồn dập rơi vào trong tai Thiết Trụ, dần dần nói hắn đã muốn trở thành Hằng Nhạc Phái đệ tử bình thường, cha mẹ mỗi lần nghe được, đều cười không khép miệng được, nếp nhăn trên mặt tựa hồ đã mất đi rất nhiều.

Mỗi khi Thiết Trụ một mình đi ở trong thôn, tất cả thôn dân nhìn thây hắn, đều nhiệt tình lôi kéo hắn hỏi tới hỏi lui, cũng có lắm người thậm chí đem hắn đến trước mặt đứa nhỏ, đem Thiết Trụ trở thành tấm gương, dạy bảo một phen.

Nửa tháng thời gian rất nhanh đi qua, tin tức Thiết Trụ trở thành đệ tử Hằng Nhạc Phái nhanh chóng truyền khai, thôn dân tám thôn xung quanh mười dặm, đều lục tục đến đây chúc mừng, bọn họ mục đích chủ yếu là nhìn Thiết Trụ một lần.

Mỗi người khi đến, cũng đều chuẩn bị lễ vật, phụ mẫu Thiết Trụ từ chối không xong, cũng đành nhận lấy. Bất quá khi những người này rời đi, bọn họ đều đã chuẩn bị một phần đáp lễ thật lớn, dựa theo lời cha Thiết Trụ nói, oa nhi chúng ta về sau đã là tiên nhân cao cao tại thượng, không thể làm cho hắn khiếm hạ thiệt nhiều khoản nhân tình như vậy, tất cả thôn dân tới chơi, ta đều thay hắn đáp lễ.

Lúc này, tộc nhân Vương thị gia tộc, cũng dần dần biết chuyện lão Tứ đem danh ngạch của con mình tặng cho Thiết Trụ, đều lục tục đến đây chúc mừng.

Đối với tộc nhân gia tộc của mình, phụ thân Thiết Trụ cực kỳ chú trọng, trong những người này có rất nhiều là trước đây xem thường hắn, hơn nửa nhiều năm trước đem hắn bức ra gia tộc, hiện tại một đám người này tiến đến nhà hắn, làm cho hắn lập tức cảm giác nghẹn khuất nhiều năm biến mất hoàn toàn.

Hắn cùng mẹ Thiết Trụ thương lượng một chút, chuẩn bị một phen chiêu đãi thật tốt, vì thế tiêu một cái giá tiền cao, thỉnh tiên sinh dạy học trong thôn viết thiệp mời, đưa đến trong tộc.

Tiên sinh dạy học nói kiểu gì cũng không lấy tiền, nhưng là yêu cầu Thiết Trụ phải thừa nhận, hắn theo từ nhỏ đã tại nơi này của hắn đọc sách, với việc này Thiết Trụ cũng không nói gì, đây vốn là là sự thật thôi.

Thiệp mời sau khi đưa đến, phần lớn thân thích trong Vương thị gia tộc đều đến chúc mừng, bởi vì người đến nhiều lắm, cha Thiết Trụ đem địa điểm chiêu đãi tuyển chọn ở quảng trường trung tâm thôn làng, bày ra mấy trăm bàn tiệc rượu.

Cư dân thôn làng tự động giúp đỡ chiêu đãi, nói chuyện với nhau là lúc Thiết Trụ bị tán thưởng có chuyện tốt, khích lệ không ngừng.

Về phần cha Thiết Trụ, lại mang theo lão bà cùng đứa con tự mình ở cửa thôn nghênh đón, vì Thiết Trụ giới thiệu từng cái thân phận của thân thích.

- Đây là Tam tổ phụ của ngươi, lúc trước cha rời đi gia tộc, Tam tổ phụ ngươi âm thầm giúp đỡ không ít, Thiết Trụ, ngươi về sau phải nhớ báo đáp.

Thiết Trụ phụ thân đang dìu một cái lão nhân tóc bạc trắng, nói với Vương Lâm.

Thiết Trụ vội vàng nhu thuận đồng ý, lão nhân nhìn Thiết Trụ, cảm khái nói:

- Lão Nhị a, thời gian thực mau, oa nhi nhà ngươi đều lớn như vậy rồi, ngươi oa nhi này tốt lắm, so với ngươi thật có tiền đồ.

Cha Thiết Trụ vẻ mặt ửng hồng, cười nói:

- Tam tổ phụ, Thiết Trụ đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh, xác định là so với ta cường a. Ngài đi chậm một chút, mẹ nó à, qua dìu tam tổ phụ đi.

Mẹ Thiết Trụ vội vàng tiến lên, nâng lão nhân đi về phía yến hội.

Nhìn đến lão nhân đi rồi sau, Thiết Trụ cha hắn hừ một tiếng, đối Thiết Trụ nói:“Lão gia hỏa này, lúc trước nhìn thấy cha ngươi là chướng mắt,

không phải muốn đem ta bức đi sao, hiện tại Thiết Trụ ngươi có tiền đồ rồi, lại đến đây chúc mừng, cái thân thích này à, chính là như vậy.”

Thiết Trụ ngây thơ gật gật đầu, hỏi:

- Cha, tứ thúc hôm nay đến không?

Thiết Trụ phụ thân lắc đầu nói:

- Tứ thúc ngươi truyền đến tin tức, hắn ở bên ngoài cũng chưa về, chờ cận cuối tháng khi đó hắn mới có thể chạy về.”

Lúc này, lại có xe ngựa đi vội đến, ở cửa thôn dừng lại sau, đi ra một cái hơn lão giả năm mươi tuổi, hắn nhìn phụ thân Thiết Trụ, than nhẹ một tiếng, nói:

- Lão Nhị, chúc mừng.

Cha Thiết Trụ sắc mặt phức tạp, sau một hồi nói:

- Đại ca.....

Lão giả ánh mắt đảo qua, nhìn Thiết Trụ, mỉm cười nói:

- Lão Nhị, đây là tiểu tử nhà ngươi đi, không sai, lần này nói không chừng thật có thể bị tuyển trúng.

Thiết Trụ phụ thân nhướng mày, theo sau đó giãn ra, nói:

- Thiết Trụ đứa nhỏ này không gì ưu điểm, chính là có một ít thông minh, nguyện ý đọc sách, lần này xác định là sẽ bị tuyển trúng.

- Kia cũng không nhất định, tiên nhân môn phái thu đệ tử, yêu cầu phi thường nghiêm khắc, coi trọng có hay không tiên duyên, ta xem tiểu tử này ngu dốt si đần, đi cũng là phí công thôi.

Một cái âm thanh kiêu căng ngạo mạn từ từ truyền đến, theo trên xe ngựa đi xuống một cái thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên tướng mạo tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Phụ thân Thiết Trụ trợn mắt nhìn, Vương Lâm lại liếc mắt nhìn đối phương một cái thật sâu, không nói gì.

Lão giả sắc mặt nghiêm túc, quát lên:

- Vương Trác, như thế nào lại không có lễ phép như vậy, đây là Nhị thúc ngươi, đây là đệ đệ ngươi Vương Lâm, còn không chào.

Nói xong, hắn liền hướng phụ thân Thiết Trụ nói:

- Khuyển tử nói chuyện khó nghe, lão Nhị ngươi đừng để ý, bất quá.....

Nói đến đây, hắn chuyển đề tài, lại nói:

- Bất quá lão Nhị, tiên nhân thu đồ đệ, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, cần chú ý duyên phận, lần này là Hằng Nhạc Phái Đạo Hư thượng tiên coi trọng khuyển tử, thế nên mới đối với Vương thị gia tộc chúng ta cảm thấy hứng thú, cấp cho ba cái danh ngạch bao gồm khuyển tử ở bên trong.

Thiết Trụ phụ thân hừ một tiếng, nói:

- Oa nhi nhà ngươi nếu có thể được, oa nhi nhà ta, nhất định cũng sẽ được tuyển chọn!

Thiếu niên nhạo báng, căn bản là không để ý lão giả khiển trách, miệt thị nói:

- Ngươi chính là Nhị thúc đi, ta khuyên ngươi vẫn là đừng nghĩ ông trời phù hộ, này tu tiên cơ chế nói trong vạn người có một cũng không sai biệt lắm, ngốc tiểu tử này không có khả năng so với bổn thiếu gia, bản thiếu gia là được nội bộ chỉ định đệ tử tiên sư, hắn có thể so sánh sao?

Trên mặt lão giả vẻ đắc ý chỉ chợt lóe lên rồi mất, lại quở trách vài câu, hướng phụ thân Thiết Trụ liền ôm quyền, mang theo thiếu niên đi về phía yến hội.

- Thiết Trụ, không nên tạo áp lực, nếu thực sự không được tuyển chọn cũng không có gì, sang năm tham gia kỳ thi huyện cũng giống nhau thôi.

Cha Thiết Trụ nghẹn khí nửa ngày trời, sau một hồi mới chậm rãi thở ra, lời nói ra thật thành khẩn.

Vương Lâm ánh mắt kiên định, thấp giọng nói:

- Cha, ngươi yên tâm, ta nhất định có thể được tuyển chọn!

Cha Thiết Trụ hắn ôn hòa vỗ vỗ bả vai nhi tử, trong ánh mắt lộ ra vẻ kỳ vọng.

Lại tiếp tục nghênh đón không ít thân thích, cha Thiết Trụ cuối cùng mang theo hắn trở lại yến hội, lúc này khách đến rất đông, không khí phi thường náo nhiệt, mọi người chúc mừng lẫn nhau, rộn ràng nhốn nháo.

- Các thân thích trong tộc, các hương thân phụ lão, ta Vương Thiên Thủy không có học vấn, sẽ không biết nói lời gì, nhưng là ta hôm nay thật cao hứng, oa nhi nhà ta lần này có cơ hội được Hằng Nhạc Phái tuyển chọn làm đệ tử, là chyện cả đời này ta cao hứng nhất, ta cũng không nói nhiều nữa, cảm tạ các vị đến nơi này của ta chúc mừng, cám ơn!

Cha Thiết Trụ lớn tiếng nói xong, bưng chén rượu lên uống không còn một giọt.

- Lão Nhị, oa nhi nhà ngươi từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, nhất định có thể tuyển chọn, cùng Vương Trác đứa nhỏ kia giống nhau, trở thành tiên nhân.

- Nhị ca, ngươi có Thiết Trụ đứa nhỏ này, đời này xem như sống không uổng phí, về sau chờ hưởng phúc là được rồi.

- Thiết Trụ, phải tranh phần hơn cho ngươi cha, lần này vô luận như thế nào cũng phải tiến vào Hằng Nhạc Phái.

Không khí trong nhất thời rất là sôi nổi, tiếng chúc mừng nổi lên bốn phía, bất quá trong lòng, cũng có rất nhiều người ôm tâm tư xem náo nhiệt, tỷ như phụ thân Vương Trác, chính là như vậy, hắn ở ngoài mặt chúc mừng, nhưng trong lòng từ trước đến nay đều xem thường Nhị đệ này, với nhi tử của hắn lại càng như vậy, hắn nhìn tiểu tử nhà mình, lại nhìn nhìn Thiết Trụ, trong lòng rất không đồng ý, thầm nghĩ lão Tứ lần này đem danh ngạch cho đi, mặc dù ra ngoài dự đoán của mình, nhưng chỉ cần những tiên nhân kia không phải người mù, liền không thể tuyển chọn Thiết Trụ.

Nhân sinh trăm cảnh, nơi đây mọi người có thể thấy được từng cái, phụ thân Thiết Trụ lôi kéo Thiết Trụ, lần lượt đến từng cái bàn kính rượu, vì hắn giới thiệu một cái lại một cái thân thích xa lạ.

Một ngày này, phụ thân Thiết Trụ uống rất nhiều rượu, hắn chưa từng có nở mày nở mặt như vậy, mãi cho đến đã khuya, thân thích lần lượt ly khai. Lúc gần đi, thiếu niên Vương Trác vẫn như cũ vẫn là bộ biểu tình xem thường kia, thừa dịp mọi người không chú ý ở Thiết Trụ bên tai nhẹ giọng nói:

- Ngốc tiểu tử, ngươi sẽ không được tuyển chọn , ngươi không bằng miếng thức ăn gia súc.

Nói xong, hắn cười khinh miệt, theo phụ thân ly khai.

Về đến trong nhà, Thiết Trụ nằm ở trên giường, trong lòng âm thầm quyết định, vô luận như thế nào, cũng phải được tuyển chọn!

Nửa tháng vội vàng qua đi, một ngày này, tứ thúc Thiết Trụ vội vàng đi xe ngựa đến đây.

Cha mẹ Thiết Trụ vội vàng nghênh đón hắn vào trong phòng, trung niên hán tử rửa mặt, vội vàng nói:

- Nhị ca, nhị tẩu, lần này không thể ở lại thời gian dài, ta đến đón Thiết Trụ lập tức rời đi, sáng sớm ngày mai Hằng Nhạc Phái sẽ tới đón người.

Thiết Trụ phụ thân ngẩn ra, trên mặt lộ ra một tia không muốn, quyết đoán nói:

- Đi, Thiết Trụ, đi theo tứ thúc ngươi đi thôi, ngươi..... ngươi nếu là được tuyển chọn, ở Hằng Nhạc Phái không được kiêu căng, nếu như..... nếu như không được tuyển chọn, không cần phải mang bất kỳ trách nhiệm nào, trở về nhà là được.

Thiết Trụ không nỡ nhìn cha mẹ, gật đầu thật mạnh, mẹ hắn từ phòng đem ra một cái bọc, yêu thương nói:

- Thiết Trụ, đi ra ngoài phải nghe lời tứ thúc nói, không được gây chuyện, bên ngoài không thể so với trong nhà, gặp chuyện nhẫn nhịn một chút, mẹ chuẩn bị cho ngươi vài bộ quần áo mới, còn có khoai lang

nướng ngươi thích ăn nhất, mẹ sẽ nhớ ngươi, nếu không được tuyển chọn, lại trở về.....

Mẹ Thiết Trụ nói xong nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Thiết Trụ từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng đi ra thôn làng, lần này, là lần đầu tiên hắn ly khai.

Tứ thúc ở một bên cảm động, nói:

- Thiết Trụ, phải tranh phần hơn cho cha mẹ ngươi, nhất định phải được tuyển chọn. Nhị ca, nhị tẩu, gia tộc vài ngày sau sẽ có bữa tiệc lớn chúc mừng, hôm nay vội quá, ta sáng mai tới đón các ngươi cùng nhau đi qua, gia tộc ba cái oa nhi bị đề cử đi lên, khi đó sẽ kết quả rồi.

Nói xong, hắn vội vàng lôi kéo Thiết Trụ lên xe ngựa, đánh lên ngựa một roi, nghênh ngang mà đi.

Cha mẹ Thiết Trụ, vẫn nhìn xe ngựa nhanh chóng biến mất, rơi lệ không ngừng.

- Cha nó, Thiết Trụ cho tới bây giờ chưa từng rời đi bên cạnh chúng ta, lần này hắn đi ra ngoài có thể hay không chịu khi dễ.

Mẹ Thiết Trụ cắn môi dưới, ánh mắt lộ ra không muốn.

- Oa nhi trưởng thành rồi, tự có phúc khí của nó.....

Cha Thiết Trụ cầm lấy tẩu hút thuốc, hút một ngụm thật sâu, trên mặt nếp nhăn, lập tức lại nhiều lên không ít.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2: Tiên Nhân

Xe ngựa rong ruổi rất nhanh ở trên con đường nhỏ, Vương Lâm thân mình lắc lư lên xuống theo cái hố trên mặt đất, hắn ôm cái bọc trong ngực, trong lòng thoải mái, mang theo kỳ vọng của cha mẹ đối với hắn, ly khai sơn thôn sinh sống suốt mười lăm năm.

Nơi đây cách thị trấn một khoản lộ trình không ngắn, Vương Lâm dần dần thiếp đi, cũng không biết trải qua bao lâu, hắn bị người ta nhẹ nhàng

thúc đẩy, vừa mở mắt thấy, khuôn mặt tứ thúc mang theo mỉm cười nhìn hắn, trêu ghẹo nói:

- Thiết trụ, lần đầu tiên rời đi gia đình, có cái gì cảm tưởng a.

Vương Lâm nhận thấy xe ngựa đã dừng lại rồi, cười ngây ngô nói:

- Cũng không cảm tưởng gì, chỉ là có một chút sợ hãi, không biết có thể hay không được tiên nhân thu nhận.

Tứ thúc ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Thiết Trụ, nói:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, đã đến nơi rồi, đây là nhà tứ thúc, ngươi trước tiên đi nghỉ ngơi, chờ buổi sáng ta mang đi gia tộc chúng ta.

Sau khi xuống xe ngựa, hiện ra ở trước mặt Vương Lâm là một phiến nhà ngói, đi theo tứ thúc đi vào một gian phòng, Vương Lâm ngồi ở trên giường làm như thế nào cũng không có buồn ngủ, hắn trong đầu hiện lên hình ảnh lời nói của cha mẹ, hương thân, thân thích, trong lòng than nhẹ, đối với ý niệm được tiên nhân thu làm đệ tử, thật quá nặng.

Thời gian từng giờ qua đi, chừng một hồi sắc trời dần sáng, mặt trời từ từ mọc lên, Vương Lâm mặc dù một đêm không thể nào nghỉ ngơi, nhưng tinh thần lại rất sung mãn, mang theo một chút thấp thỏm, hắn theo tứ thúc đi tới tòa nhà lớn của Vương thị gia tộc.

Đây là Vương Lâm lần đầu tiên nhìn thấy cái nhà lớn như vậy, nhìn hoa cả mắt, tứ thúc vừa đi vừa thở thở:

- Thiết Trụ, lần này nhất định phải tranh phần hơn cho ngươi cha, nhưng đừng để bọn thân thích chê cười.

Vương Lâm trong lòng càng thêm khẩn trương, cắn chặt môi dưới, gật gật đầu.

Chừng một lúc sau, tứ thúc đem hắn đi đến chính giữa sân rộng trong tòa nhà, đại ca cha Thiết Trụ, cái lão giả kia đứng ở trong sân, sau khi nhìn thấy Thiết Trụ gật nhẹ đầu, nói:

- Thiết Trụ, một lát tiên nhân sẽ đến đây, nhưng đừng ngạc nhiên, hết thảy mọi việc liền đi theo ca ca ngươi Vương Trác học tập, hắn làm thế nào, ngươi liền làm như vậy, hiểu rõ chưa!

Mấy chữ cuối cùng, ngữ khí lão giả thật nghiêm khắc.

Vương Lâm trầm mặc không nói, vừa thấy mọi nơi, phát hiện trừ bỏ Vương Trác ở ngoài, còn có một thiếu niên, thiếu niên làn da hơi đen, khoẻ mạnh kháu khỉnh, trong mắt lại lộ ra một tia lanh lợi, nội y hắn căng phồng, hình như đang thăm dò cái gì đó.

Hắn nhìn thấy Thiết Trụ nhìn phía mình, hướng về hắn làm cái mặt quỷ, đã chạy tới hỏi:

- Ngươi chính là Thiết Trụ ca nhà Nhị thúc sao, ta gọi là Vương Hạo.

Vương Lâm cười khẽ, gật gật đầu.

Lão giả nhìn thấy Thiết Trụ cư nhiên không để ý tới mình, đáy lòng buồn bực, đang muốn khiển trách.

Đúng lúc này, bỗng nhiên đám mây trên bầu trời lay động, một đạo kiếm quang thiểm điện phá không mà đến, sau khi kiếm quang tiêu tán, trên mặt đất một bạch y thanh niên đang đứng thẳng, thanh niên có ánh mắt lấp lánh hữu thần, tản mát ra khí chất phiêu dật bất phàm, thần thái của hắn băng lãnh, ánh mắt dừng ở trên người Thiết Trụ ba tên thiếu niên quét qua, nhất là ở trên người thiếu niên lanh lợi trên người có chỗ căng phồng liếc mắt, âm thanh lạnh lùng nói:

- Vương gia ba cái danh ngạch, là bọn họ sao?

- Đây là tiên nhân sao?

Dưới một cái liếc mắt của đối phương, Vương Lâm chỉ cảm thấy cơ thể chợt lạnh, trái tim chỉ không ngửng kinh hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu, ngơ ngác nhìn đối phương.

Lại nhìn cái thiếu niên có vẻ mặt lanh lợi kia, hai tay vẫn la đặt ở bên quần, cung kinh lễ phép, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Chỉ có Vương Trác, thờ ơ liếc mắt nhìn đối phương một cái, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng.

Cha Vương Trác vội vàng tiến lên, vẻ mặt cực kỳ cung kính, sợ hãi liền cả kinh nói:

- Thượng tiên, ba người này đúng là tộc nhân Vương gia đề cử .

Thanh niên gật đầu, không kiên nhẫn nói:

- Ai là Vương Trác?

Lão giả trên mặt vui vẻ, vội vàng lôi kéo Vương Trác nói:

- Thượng tiên, đây là khuyển tử Vương Trác.

Thanh niên liếc mắt nhìn Vương Trác một cái thật sâu, sắc mặt dần bình thường, gật đầu nói:

- Vương sư đệ quả nhiên là một cái nhân tài, khó trách có thể được Đạo Hư sư thúc nhìn trúng.

Vương Trác đắc ý nhìn nhìn Thiết Trụ cùng cái thiếu niên lanh lợi kia, kiêu ngạo nói:

- Đó là tự nhiên, bản thiếu gia có tu tiên linh căn, Đạo Hư tiên nhân đúng là khen ngợi không ngừng.

Thanh niên nhướng mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra, cười như không cười nhìn Vương Trác một cái, vung tay áo một vòng, mang theo ba cái thiếu niên đằng vân giá vũ hóa thành cầu vồng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Tứ thúc ngẩng đầu nhìn bầu trời, thì thào lẩm bẩm:

- Thiết trụ, nhất định phải được tuyển chọn a!

Vương Lâm cảm giác thân mình nhẹ đi, trận gió kịch liệt thổi trên mặt làm hắn đau nhức, nhìn kỹ, lập tức khiếp sợ phát hiện chính mình cư nhiên bị kẹp ở dưới bên nách thanh niên, đang ở không trung phi nhanh về phía trước, trên mặt đất thôn trang biến thành một đám điểm đen như một bàn tay lớn, hướng về phía sau di động rất nhanh.

Liền như vậy được một lát, con mắt hắn cũng đã bị gió thổi làm đỏ bừng, nước mắt ào ào chảy xuống.

- Các ngươi ba cái không muốn con mắt bị mù đi, thì nhắm mắt lại. Thanh âm niên thanh lạnh như băng truyền đến. Vương Lâm trong lòng run lên, vội vàng nhắm hai mắt lại, không dám tiếp tục nhìn, trong lòng đối với tu tiên, càng thêm mong đợi.

Không lâu sau, Vương Lâm có thể cảm giác được thanh niên có chút thở dốc, tốc độ cũng rõ ràng chậm xuống, tiếp theo liền thấy hoa mắt, thanh niên cấp tốc hạ xuống, ở khoảng khắc rơi xuống đất, thanh niên buông cánh tay ra, ba cái thiếu niên té trên mặt đất.

Cũng may lực đạo té xuống không lớn, ba người vội vàng bò lên, hiện ra ở Vương Lâm trước mặt, là một chỗ tựa như tiên cảnh thế ngoại đào nguyên, non xanh nước biếc, điểu ngữ hoa hương(1).

Ngay phía trước, một tòa sơn phong cao vút trong mây, thiên nham cạnh tú(2), mây mù lượn lờ, nhìn không rõ diện mạo, khi thì truyền đến một hai tiếng thú kêu. Một cái thềm đá đường mòn vặn vẹo, do ngọn núi uốn lượn mà thành, giống như đứng giữa bức tranh phong cảnh, sơn minh thủy tú(3). Một loại cảm giác cách thế khoan thai mà sống.

Xa xa hướng về phía trước nhìn lại, trên đỉnh sơn phong có tòa đại điện, tuy nói bị mây mù che lấp, nhưng từng trận thất thải quang mang lóe ra, làm cho người ta vừa thấy không khỏi mọc lên ý niệm cúng bái.

Bên cạnh đại điện, một cái cầu đá dài liên tục xuất hiện mà ra phảng phất như trăng rằm, kéo dài tới bên trong mây mù hư ảo, cùng một tòa sơn phong khác tương liên.

Danh lam thắng cảnh như vậy, tự nhiên chính là nơi tọa lạc của Hằng Nhạc Phái, Hằng Nhạc Phái là một trong số không nhiều lắm tu chân môn phái của Triệu quốc, 500 năm trước từng một lần thống lĩnh toàn bộ Tu Chân Giới Triệu quốc, có được mấy vị Nguyên Anh kỳ lão quái, phong quang vô hạn, đáng tiếc lả theo thời gian trôi qua, trung gian trải qua vô số tràng biến cố, cho đến ngày nay, thương thiên đại phái ngày trước, đã muốn suy thoái đến mức chỉ có thể miễn cưỡng ở Tu Chân Giới đứng vững gót chân.

Nhưng mà mặc dù như vậy, Hằng Nhạc Phái đối với phàm nhân trong vòng vạn dặm xung quanh mà nói, như cũ vẫn là mong muốn mà không thể thành.

- Trương sư đệ, ba cái thiếu niên này chính là Vương gia đề cử? Một cái trung niên nhân mặc hắc y, mang theo một tia khí tiên phong đạo cốt, từ sơn phong hạ xuống nhẹ nhàng ma tới.

Thanh niên trên mặt lộ ra vẻ cung kính, nói:

- Tam sư huynh, ba người này đúng là Vương gia đề cử.

Trung niên nhân ánh mắt đảo qua, ở trên người Vương Trác nhìn đi nhìn lại vài lần, lại cười nói:

- Chưởng môn biết ngươi tu luyện đến chỗ then chốt, để cho ta tới tiến hành trắc thí lần này, ngươi đi tu luyện đi.

Thanh niên đồng ý, thân thể vừa động, theo đường mòn sơn phong, trong chớp mắt liền biến mất vô ảnh.

Vương Lâm ngơ ngác nhìn trước mắt một màn, cảm xúc sôi trào, bỗng cảm thấy có nhân kéo y phục mình, quay đầu vừa nhìn, đúng là cái thiếu niên có vẻ mặt lanh lợi kia, thiếu niên trong mắt vẻ cuồng nhiệt càng đậm, thấp giọng nói:

- Đây là địa phương tiên nhân cư trú, mụ nội nó, Vương Hạo hắn nói cái gì đã được lựa chọn! Nói xong, hắn sờ sờ nội y căng phồng của mình.

(1) điểu ngữ hoa hương: chim kêu thật êm tai, hoa nở thật thơm nức

(2) thiên nham cạnh tú: ngàn vách núi thi nhau mà mọc lên

(3) sơn minh thủy tú: cảnh núi tươi đẹp, cảnh sông tú lệ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 3: Trắc thí.

Vương Trác đối với cảnh tượng trước mắt, cũng là ngay tại chỗ giật mình, sau một hồi tinh thần mới thả lỏng, trong lòng ngạo khí bất giác thu liễm đi rất nhiều.

Lúc này, lại có vài đạo trường hồng kiếm quang tới gần, sau khi từng đạo kiếm quang tiêu tán, đệ tử Hằng Nhạc Phái đều đã xuất hiện, ở bên người bọn họ, cũng không ngoại lệ mang theo vài cái thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi .

Những người này có nam có nữ, ở khoảng khắc hạ xuống cũng đều là như Vương Lâm ba người, ngơ ngác nhìn cảnh vật trước mắt, trên mặt biểu tình không giống nhau.

Đệ tử Hằng Nhạc Phái mang mọi người tới này đứng rải rác ở cách đó không xa, lẫn nhau nói chuyện với nhau đánh giá những thiếu niên này. Lại đợi một hồi, cuối cùng tất cả thiếu niên được đề cử đều tề tựu ở đây, lúc này trung niên nhân hắc y nhìn lướt qua mọi người, thanh âm không chứa bất cứ cảm tình nào, nói:

- Bên trong các ngươi, chỉ có cực ít vài cái sẽ được tuyển chọn trở thành đệ tử Hằng Nhạc Phái chúng ta.

Chúng thiếu niên sợ hãi kinh sợ, trong lòng Vương Lâm lại thấp thỏm, hắn đã đếm được, trắc thí tổng cộng 48 người.

- Tu tiên, trọng nhất thiên tư, tiếp đến là hạng trắc thí thứ nhất, chính là xem các ngươi linh căn có đầy đủ không. Hiện tại ta điểm đến ai, người đó đi ra đến trước mặt ta. Trung niên nhân mặt không chút thay đổi, tùy ý gọi một cái thiếu niên.

Thiếu niên hai chân khẽ run, thật cẩn thận tiến đến, tay trung niên nhân đặt trên đỉnh đầu thiếu niên, thản nhiên nói:

- Không hợp cách, đến bên trái đứng.

Thiếu niên hình như lập tức mất đi tất cả khí lực, vẻ mặt ảm đạm, trên mắt mang theo vẻ mờ mịt đi đến bên trái, trầm mặc không nói.

Tiếp theo lại một cái thiếu niên bị điểm trúng, thấp thỏm lo lắng tiến lên.

- Không hợp cách.

- Không hợp cách.

- Không hợp cách.

Liên tục hơn mười cái nhân, cũng đều không hợp cách, bên phải trung niên nhân, đến bây giờ đến một người cũng không có.

Vương Trác bị điểm trúng, trên mặt hắn ngạo khí thu hết, sắc mặt có chút tái nhợt, đi lên trước.

Trung niên nhân sau khi tay đặt ở Vương Trác trên đầu, bỗng nhiên sắc mặt lộ vẻ vui mừng, ngữ khí ôn hòa, nói:

- Ngươi tên là gì?

Vương Trác vội vàng cung kính nói:

- Hồi bẩm thượng tiên, tiểu tử Vương Trác.

Trung niên nhân gật đầu, cười nói:

- Nguyên lai ngươi chính là Vương Trác Đạo Hư sư thúc từng nhắc đến, ân, đến bên phải đứng đi.

Vương Trác mừng rỡ, ở trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, đi về bên phải, trong mắt ngạo khí lại hiện ra, khinh miệt nhìn mọi người, vẻ mặt ngông cuồn tự đại.

- Mẹ nó, hắn đúng là chó ngáp phải ruồi. Vương Hạo bĩu môi, hướng Vương Lâm thấp giọng nói.

Vương Lâm trong lòng càng thêm khẩn trương, trước mắt hắn hiện lên ánh mắt kỳ vọng của phụ mẫu, nắm chặt nắm tay.

- Không sai, ngươi cũng đi qua bên phải đứng. Thanh âm kinh hỉ của trung niên nhân truyền đến, ở trước mặt hắn là một cái cô gái.

Thời gian trôi qua không lâu, đại bộ phận thiếu niên đều được trắc thí hết, có thể đứng ở bên phải trung niên nhân, chỉ có hai người. Kế tiếp, Vương Hạo bị điểm trúng.

Vương Hạo một mạch chạy chậm, đứng ở trước mặt trung niên nhân, không đợi đối phương trắc nghiệm, lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu vài cái thật mạnh, lớn tiếng nói:

- Thượng tiên tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất, tiểu tử Vương Hạo, ngài trắc thí nhiều người như vậy, nhất định rất vất vả, nếu không ngài nghỉ ngơi một hồi? Ta không nóng vội, không có việc gì.

Trung niên nhân không nhịn được cười, trắc thí nhiều người như vậy, cũng đều là vẻ mặt khẩn trương, chỉ riêng thiếu niên khoẻ mạnh kháu khỉnh trước mắt này, lanh lợi nhất, cư nhiên còn tâng bốc nịnh nọt có mục đích. Tay đặt ở trên đầu Vương Hạo, hắn lắc đầu nói:- Tư chất kém chút, không.....

Vương Hạo vừa nghe nói tư chất mình không được, trong lòng lập tức như ngã xuống sơn cốc, không đợi đối phương nói xong, lập tức từ trong ngực lấy ra một cái hộp ngọc, hai tay nâng lên, lanh lợi nói:

- Thượng tiên, đây là gia phụ ngẫu nhiên ở trong núi được đến, thử đập nhiều lần đều không vỡ, tiểu tử đặc biệt từ trong nhà mang đến, hiến cho thượng tiên ngài.

Trung niên nhân lắc đầu cười khẽ, đang muốn cự tuyệt, nhưng đảo qua hộp ngọc, bỗng nhiên đồng tử một trận co rút lại, nắm lên nhìn kỹ, nhất thời mặt lộ mặt lộ hẻ sắc, nói:

- Không sai, cư nhiên là một gốc cây linh chi có 300 năm, xem hộp ngọc này bộ dáng, đúng là bị người tu chân phong ấn ở bên trong, khó trách phụ thân ngươi đập không vỡ.

Hắn ngữ khí ngừng một chút, thoáng trầm ngâm, lại cười nói:

- Ta bên người thiếu cái tiểu đồng luyện đan, ta xem ngươi có vẻ thông minh, có đồng ý làm tiểu đồng của ta không?

Vương Hạo lập tức kinh hỉ đứng lên, thiếu chút nữa nhảy cẩng lên, làm cho hắn kích động không thôi, lớn tiếng nói:

- Nguyện ý, Thượng tiên, ta nguyện ý.

Trung niên nhân gật đầu mỉm cười, nói:

- Làm dược đồng của ta, cũng sẽ không bạc đãi ngươi, có thể cùng với đám đệ tử nội môn tu luyện một loại tiên thuật, ngươi đứng ở bên phải đi.

Vương hạo trong lòng hưng phấn, chạy đến bên phải, dương dương đắc ý trừng mắt nhìn Vương Trác một cái.

Tất cả người thất bại, cũng đều mặt lộ ra vẻ tỉnh táo, một đám ôm đầu thất vọng, thậm chí có người, đã rơi lệ đầy mặt, khóc không ngừng.

Trung niên nhân nhướng mày, quát:

- Kẻ khóc, trực tiếp đưa đi!

Đứng ở cách đó không xa đệ tử Hằng Nhạc Phái, lập tức đi ra mấy người, nắm lên vài kẻ khóc lóc, thờ ơ đạp kiếm quang nhanh chóng biến mất.

Trung niên nhân tùy tay chỉ một cái, điểm trúng Vương Lâm.

Vương Lâm thở sâu, vạn phần khẩn trương đi đến bên người trung niên nhân, trong đầu hắn trống rỗng, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, trước mắt không nhịn được hồi tưởng lại ánh mắt kỳ vọng của cha mẹ.

Ta nhất định có thể được tuyển chọn! Vương Lâm kiên định nghĩ đến.

Tay đối phương nhấn một cái, mặt không chút thay đổi phun ra ba chữ làm cho Vương Lâm rơi xuống hầm băng.

- Không hợp cách!

Vương Lâm không biết chính mình là đi như thế nào đến trong đội ngũ bên phải, hắn chỉ cảm thấy giống như sấm sét ầm ầm vang lên bên tai, ba chữ kia vẫn cứ lượn lờ quanh quẩn lên xuống.

Chừng một hồi, tất cả mọi người được trắc thí hết, đứng ở bên phải, chỉ có ba người, này ba người, ở trong mắt người thất bại, giống như một loại thiên chi kiêu tử, cao lớn vô cùng.

Vương Trác lại khinh miệt nhìn Vương Lâm, trong mắt biểu lộ ý mỉa mai không thể nghi ngờ.

- Tu tiên, tư chất tuy rằng trọng yếu, nhưng nghị lực lại càng quan trọng, những thiếu niên như các ngươi tư chất bình thường, nhưng nếu có đủ nghị lực, cũng đều có thể trở thành ký danh đệ tử! Này hạng trắc thí thứ hai, chính là nghị lực!

Trung niên nhân mặt không chút thay đổi, ngừng một chút, lại nói:

- Theo cầu thang nơi này đi lên, người đi tới đỉnh, tính là đủ tư cách, nếu ngày thứ ba vẫn vẫn chưa hoàn thành, chính là thất bại, kẻ thất bại từng người sẽ bị đuổi về gia tộc các ngươi. Nếu nửa đường kiên trì không được hoặc là gặp phải nguy hiểm, liền lớn tiếng la lên bỏ cuộc, tự động có người đem ngươi mang đi.

Nói xong, trung niên nhân mỉm cười nhìn ba người bên phải, nói:

- Các ngươi theo ta đi gặp chưởng môn, đến lúc đó sẽ theo an bài của sư phụ, Vương Hạo, ngươi không được đi, theo ta đi đan phòng, làm quen một chút thao tác.

Trung niên nhân phân phó xong, liền mang theo ba cái thiên chi kiêu tử bước lên sơn phong, tiêu thất biệt tích.

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt kiên định, không chút do dự giẫm chân hướng thềm đá đi đến, tiến hành hạng trắc thí thứ hai, nghị lực.

Trừ bỏ ba cái thiên chi kiêu tử cùng với sáu cái cái khóc lóc thiếu niên bị đưa đi ra, còn còn lại 39 người.

Trong 39 người này có người ôm đầu thất vọng, cũng có kẻ thần sắc kiên nghị, cũng có kẻ do dự sợ hãi, trước sau không giống nhau, dần dần bước lên cầu thang, thời gian đi lên của từng người cũng khác nhau.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 4: Vô tình.

Thềm đá dốc đứng không bằng phẳng, hai bên lại có hiểm cảnh liên miên, chỉ sơ suất một chút sẽ trượt chân rơi xuống.

Đi không đến nửa ngày, Vương Lâm liền cảm giác hai chân như buộc chì, mồ hôi tuôn như mưa, không khí trên cao không thể so với không khí ở dưới khó có thể cất bước, lúc trước ở chân núi nhìn, thềm đá đường mòn này không dài, nhưng thực tế đi ở trên đây, mới phát hiện đường mòn này coi như không có cuối đường, khiến cho người ta từ đáy lòng không khỏi sinh ra tư tưởng tuyệt vọng.

Ở phía trước hắn có mười mấy cái thiếu niên thân thể cường tráng, cũng cũng đều thở hồng hộc, chậm rãi bò lên. Cho đến bây giờ, còn không có một cái bỏ cuộc.

Vương Lâm cắn răng kiên trì, hắn biết đây là một lần cơ hội cuối cùng của mình, ánh mắt kỳ vọng của phụ mẫu vẫn quanh quẩn trong lòng, đúng lúc này, ở phía sau hắn một thiếu niên bỗng nhiên dưới chân run lên, bước hụt chân, thân thể từ một bên nhanh chóng rơi xuống, ngay tức khắc tiếng thét hoảng sợ vang lên.

- Ta bỏ cuộc, cứu mạng!

Tất cả mọi người dừng chân lại, không hẹn mà cùng nhìn hướng phía dưới nhìn xuống, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu đen lóe lên, một cái đệ tử không biết theo địa phương nào lao ra, bắt lấy thân thiếu niên giữa không trung, thân mình nhẹ nhàng hạ xuống dưới chân núi.

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, trầm mặc không nói, thật cẩn thận tiếp tục hướng về phía trước bò đi, thời gian vội vã mà qua, hai ngày sau, mười mấy cái thiếu niên phía trước hắn, đã nhìn không thấy thân ảnh.

Vương Lâm không biết những đồng bạn này rốt cuộc có bao nhiêu người bỏ cuộc, hắn chỉ biết là, chính mình tuyệt đối không thể bỏ cuộc, bất kể hai chân đã xuất huyết phao, đau đớn như kim châm thường xuyên theo

từ trong huyết phao truyền đến, nhưng hắn vẫn đang kiên trì lấy tay leo lên lên phía trước.

- Đứa trẻ kiên cường, thế nhưng đại đạo vô tình, phí công, phí công thôi..... Một tiếng thở dài lo lắng, từ đỉnh sơn phong rất xa mà tới, một trung niên nhân sắc mặt vàng như nến, thân mình khinh nhẹ nhàng hạ xuống trên thềm đá, ở một đám thiếu niên bên người bay nhanh qua, mặt mang cảm khái.

Sau khi đi ngang qua bên người Vương Lâm, trung niên nhân dừng lại một chút, trước mắt là cái thanh niên thứ sáu hắn nhìn thấy, nhưng tuyệt đối là một người thảm hại nhất, toàn thân máu chảy đầm đìa, quần áo đã muốn thấm đẫm máu tươi, đầu gối, ngón chân huyết nhục lẫn lộn, hoàn toàn chỉ dùng hai tay từng chút leo lên, trung niên nhân than nhẹ một tiếng, hỏi:

- Đứa nhỏ, ngươi tên là gì?

Vương Lâm vẻ mặt đã muốn mơ hồ, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, cho dù chết cũng bò lên đỉnh núi, đối với câu hỏi của trung niên nhân, hắn căn bản là không có nghe đến, ở trong mắt hắn, trừ bỏ này thềm đá đường mòn này ra, không còn cái khác.

Trung niên nhân nhìn chăm chú hai mắt Vương Lâm, đối với tâm niệm kiên định của hắn có chút cảm động, tay đặt ở trên đầu Vương Lâm nhấn một cái, sau đó lắc đầu lẩm bẩm:

- Nghị lực tuyệt hảo, đáng tiếc tư chất quá mức bình thường, vô duyên, vô duyên a.....

Hắn nhìn mắt Vương Lâm thật lâu, tiếp tục hướng thềm bậc đá đi đến.

Buổi tối ngày thứ hai, Vương Lâm hai tay huyết nhục lẫn lộn, hắn đi quá thềm đá, lưu lại một đạo vết máu thật sâu, đối với việc này, Vương Lâm đã không còn biết, hiện tại hắn hoàn toàn bằng một cỗ ý niệm ở thôi động thân thể, hơi thở đã tới bên bờ hấp hối.

Tại ngày thứ ba thời khắc mặt trời mọc, hắn mơ hồ giống như thấy được phần cuối thềm đá, đáng tiếc lúc này một cái vô tình thanh âm như tiếng sấm truyền đến, chấn động trái tim.

- Thời gian đã đến, chỉ có ba người đủ tư cách, còn lại..... thất bại!

Vương Lâm cười thảm một tiếng, cơ thể nghiêng một chút, ngã vào trên thềm đá, hôn mê bất tỉnh.

Hắc y trung niên nhân ba ngày trước thí nghiệm thiên tư, đứng ở đỉnh núi, nhìn Vương Lâm cách nơi này không đến mười trượng, mắt lộ vẻ vô tình.

Lúc này vài cái đệ tử Hằng Nhạc Phái nhanh chóng từ đỉnh núi đi xuống phía dưới, dọc theo đường đi đem tất cả thiếu niên còn đang kiên trì đưa tới trên núi, đồng loạt cho ăn dược vật.

- Sư huynh, 39 người thí nghiệm, bỏ cuộc 25 người, trừ bỏ đủ tư cách ba người ra, còn có 11 nhân.

Một nữ đệ tử Hằng Nhạc Phái nữ đệ tử, lạnh giọng báo cáo, nàng năm đó cũng trải qua trắc thí tàn khốc như vậy, cuối cùng dựa vào luyện tập võ thuật căn bản từ nhỏ, ở nghị lực mới miễn cưỡng đủ tư cách, mới trở thành ký danh đệ tử, dùng gần thời gian mười năm nỗ lực, đến bây giờ vẫn chưa là đệ tử chính thức.

Hắc y trung niên nhân bộ dạng lạnh như băng, gật nhẹ đầu, ánh mắt đảo qua 11 cái thiếu niên cùng hôn mê, thản nhiên mở miệng nói:

- Ba người đủ tư cách, dẫn bọn hắn đi gặp phòng tạp vụ, an bài công tác sau này. 25 người bỏ cuộc, đuổi về gia tộc từng người. Về phần 11 người này kiên trì đến cuối cùng, đợi sau khi bọn hắn tỉnh dậy, đồng loạt đưa đến Kiếm Linh Các, nhìn xem có hay không người cùng Kiếm Linh hữu duyên, nếu như không có, vẫn như cũ cứ đuổi về gia tộc từng người.

Nói xong, trung niên nhân cũng không nhìn những thiếu niên này một cái, phất tay áo mà đi.

Ba ngày sau, bên trong Kiếm Linh Các, 11 cái thiếu niên bao gồm Vương Lâm ở bên trong, đều cùng đứng ở một bên sắc mặt tái nhợt, thương thế trên người Vương Lâm đã khỏi hẳn, nhưng vết thương tâm linh lại xé rách càng lớn, từng trận đau đớn ray rứt, không ngừng cắn nuốt thể xác và tinh thần hắn.

Này Kiếm Linh trắc thí, cũng không phải là hắc y trung niên nhân chủ trì, mà là một cái xa lạ thanh niên mặc áo trắng, bất quá cũng không ngoại lệ, đều là sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn phía bọn họ, giống như xem con kiến, vô tình.

- Đây là cuộc thi cuối cùng, kẻ có thể đi vào phòng này, thông qua. Thanh niên lời nói ngắn gọn, trên mặt lại lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Vương Lâm ánh mắt có thể thấyđược, đúng là một căn phòng bình thường đến cực điểm, cổng chính giữa căn phòng mở ra, hướng phía trong nhìn lại, chỉ thấy từng thanh cổ kiếm dài ngắn không giống nhau, đặt ở bên trong.

Một đám thiếu niên dựa theo trình tự, hướng giữa phòng đi đến, thiếu niên thứ nhất vừa mới đến gần phòng ốc vị trí năm trượng, liền mặt lộ vẻ giãy dụa, bị một cỗ vô hình lực đạo đẩy mạnh ra khỏi mấy trượng.

- Không hợp cách, kế tiếp! Thanh niên thản nhiên nói.

Vương Lâm là người thứ bảy, sáu người trước toàn bộ đều là ở vị trí năm trượng không thể đi tới, hắn cười chua sót, nhắc tới trong lòng kỳ vọng còn thừa không nhiều lắm, hướng phía trước đi đến.

Vị trí năm trượng, thoải mái bước qua, Vương Lâm ngẩn ngơ, trong lòng kỳ vọng nhanh chóng kéo lên, miệng lưỡi khô khan, trái tim kinh hoàng, lại tiếp tục bước thêm một trượng, lúc này vẫn chưa có cảm giác khó chịu gì.

Thanh niên "Di" một tiếng, ánh mắt chớp động, lộ ra một tia thần sắc cảm thấy hứng thú, khuôn mặt bình thường lại, nói:

- Đừng do dự, tiếp tục hướng phía trong đi, nếu là có thể đi vào phòng ốc, đạt được Kiếm Linh thừa nhận, dù cho hai lần trước ngươi trắc thí đều không hợp cách, cũng sẽ được thu làm đệ tử chính thức!

Mười cái thiếu niên khác, vẻ mặt đều mặt lộ hâm mộ, loại này hâm mộ bên trong, còn có ẩn dấu ghen tị thật sâu.

Vương Lâm trong lòng khẩn trương, ánh mắt cha mẹ kỳ vọng lại nhập vào trong óc, lại bước thêm một trượng, lúc này khoảng cách cổng, còn có ba trượng. Vương Lâm thấp thỏm, lại bước thêm từng bước.

Nhưng vào lúc này, một cỗ lực đạo khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, điên cuồng tuôn ra hướng về phía Vương Lâm, thân thể hắn không chịu

khống chế bay nhanh về phía sau, mãi cho đến vị trí hơn mười trượng, mới ngừng lại được.

Còn lại thiếu niên đứng ở một bên, mặt đều lộ ra vẻ châm biếm, ở trong mắt bọn họ, Vương Lâm nên cùng chính mình giống nhau, không có khả năng có bất cứ cơ hội nào.

Cười thảm một tiếng, Vương Lâm trong lòng vết thương xé rách càng lớn hơn nữa, ánh mắt cha mẹ kỳ vọng dần dần theo trong đầu biến mất đi.

Thanh niên vẻ mặt lại giống như phía trước lạnh như băng, thản nhiên nói:

- Không hợp cách, kế tiếp.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 5: Đường về.

Mười một người, cuối cùng không có một người thông qua, trừ bỏ Vương Lâm ra, còn có một cô gái cũng như vậy bước đến vị trí hai trượng, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Ngay hôm đó trắc thí xong, đám thiếu niên liền bị trao trả đến chân núi, được đệ tử Hằng Nhạc Phái lần lượt đưa đi, đưa Vương Lâm về nhà tộc, vẫn là thanh niên họ Trương dẫn bọn hắn tới đây, ở bên người hắn, mang theo Vương Trác cùng Vương Hạo.

- Vương Trác sư đệ, chúc mừng ngươi trở thành đệ tử Đạo Hư sư thúc, về sau tiền đồ bất khả hạn lượng*.(*: không thể đo đếm, rất có tiền đồ)

Thanh niên mỉm cười, ôm quyền nói.

Trên mặt Vương Trác lộ ra vẻ mặt ngông cuồng tự đại, ngạo nghễ nói:

- Đó là tự nhiên, sư phụ cũng đã nói, chỉ đợi ta lần này về nhà xử lý hết chuyện thế tục, liền truyền ta pháp thuật tu tiên.

Vương Hạo ở một bên bĩu môi, nói:- Ta từ nhỏ nhìn cái nét mặt tiểu nhân đắc chí của ngươi liền chướng mắt, không phải là có sư phụ sao, có cái gì ghê gớm chứ, ta còn có thể luyện đan đây.

Vương Trác khinh miệt nhìn vào mắt Vương Hạo, không để ý tới hắn, mà ánh mắt chuyển động, nhìn Vương Lâm bên cạnh trầm mặc không nói, khẽ cười nói:

- Thiết Trụ, thế nào, lúc trước ta đã nói với ngươi, ngươi không thích hợp, ngươi cùng cha ngươi đều không tin, hiện tại biết kết quả rồi chứ.

Vương Lâm ngẩng đầu, thản nhiên nhìn vào mắt Vương Trác, đối Hằng Nhạc Phái thanh niên nói:

- Thượng tiên, phụ mẫu ta đều đang đợi ta, còn thỉnh ngài mau chút đưa ta đưa trở về đi.

Vương Trác thấy Vương Lâm rõ ràng không để ý tới mình, lại cười lạnh nói:

- Thằng nhà quê, đời này hãy sống ở trong thôn giống như cha ngươi cùng nhau làm thợ mộc đi.

Giữa khuôn mặt thanh niên lộ ra biểu tình cười như không cười, nhìn nhìn ba cái thiếu niên trước mắt, cũng không nói chuyện, vung tay áo một cái, mang theo ba người biến mất ở sơn môn Hằng Nhạc Phái.

Trên đường trở về, gió mạnh như trước, nhưng nỗi lòng Vương Lâm, nhưng là có khác một trời một đất, lúc đến kỳ vọng, khi về tuyệt vọng.

Không lâu sau, có thể nhìn thấy tòa nhà lớn Vương thị gia tộc, Vương Lâm mở hai mắt, xa xa nhìn lại chỉ thấy bên trong tòa nhà lớn đầy người, náo nhiệt như hội, từng bàn yến hội cấp bậc vượt xa hắn cha mấy ngày trước đây chiêu đãi thân thích, đem toàn bộ cái sân lớn đều phủ kín.

Tất cả người Vương thị gia tộc, thậm chí ngay cả những tộc nhân bên ngoài mua gỗ cũng đều trở về, tề tụ một nhà chúc mừng lẫn nhau, ăn uống linh đình, rộn ràng.

Nhân vật chính yến hội lần này là ba người, đại ca của Vương Thiên Thủy, Vương Thiên Thủy, cùng với Tam đệ của hắn, tại bên cạnh ba người này, tất cả thân thích đều tiến lên chúc mừng lẫn nhau, không khí phi thường náo nhiệt.

Trong mắt bọn họ cũng không ngoại lệ đều là lộ ra vẻ hâm mộ, trong miệng lại a dua nịnh hót, cố gắng chọn lời hay, nhất là đối phụ thân Vương Lâm, lại ca ngợi hắn không ngừng, thổn thức chuyện xưa.

- Nhị ca, lần này tiểu tử nhà ngươi nhất định sẽ được lựa chọn, về sau ngươi sẽ không cần làm thợ mộc sinh sống, trong nhà người nào thấy ngươi không thể không kêu một tiếng Nhị gia a. Lục đệ phụ thân Vương Lâm, một cái trung niên nhân bụng phệ, lớn tiếng khen.

- Lão Nhị, năm đó ta liền nhìn ra ngươi đời này tuyệt đối không giống như thế, thế nào, thấy ta ta nhìn đúng rồi chứ, ngươi đời này ở trên người Thiết Trụ a, Thiết Trụ trở thành tiên nhân, làm cha như ngươi, kia đã có thể khó lường. Ngũ thúc của Vương Thiên Thủy, một cái đôi mắt hí, ngồi ở bên người phụ thân Vương Lâm, nâng chén a dua nói.

- Nhị ca, Thiết Trụ nhà ngươi cùng tiểu tử nhà của ta, lần này đều có thể được lựa chọn, anh em ta có có hai mươi mấy năm không gặp, lần này nói cái gì cũng phải không say không về. phụ thân Vương Hạo, Tam đệ của Vương Thiên Thủy, bưng chén rượu đi đến trước mặt, mặt mang tiếu ý, lớn tiếng nói.

Phụ thân Thiết Trụ nhìn đám thân thích bốn phía này lúc trước xem thường hắn, cảm thấy hãnh diện, nở mày nở mặt vô cùng, nhiều năm tối tăm trở thành hư không, bất quá thủy chung lại có một tảng đá lớn đặt ở trong lòng.

- Thiết Trụ a, nhất định phải được lựa chọn!

- Nhị tẩu, ngươi đi theo nhị ca ta đời này xem như hưởng phúc rồi, có Thiết Trụ đứa nhỏ này, về sau chúng ta mười dặm tám thôn , ai không nhận thức ngươi a.

- Đúng vậy, nhị tẩu, oa nhi nhà ngươi có thể sánh bằng tiểu tử nhà của ta có bản lĩnh, Thiết Trụ đứa nhỏ này từ nhỏ đã minh thông, thật sự là cái đứa nhỏ tốt a.

- Mẹ Thiết Trụ, chúng ta tuy nói là cùng tộc, nhưng hiện nay đồng tộc thông hôn cũng đã nhiều, con gái nhà của ta cũng đến tuổi, Thiết Trụ đứa nhỏ này dáng vẻ đường đường, ta từ nhỏ đã yêu thích, không bằng chúng ta hai nhà kết cái thân gia?

Cùng Thiết Trụ phụ thân giống nhau, bên cạnh mẫu thân Thiết Trụ cũng quay chung quanh một đám nữ quyến, lẫn nhau trò chuyện nhiệt tình chuyện thường ở quê.

Đại ca của cha Thiết Trụ, mắt lạnh nhìn này hết thảy, trong lòng thầm nghĩ chờ xem, chờ tiên nhân đem đứa nhỏ đưa về, biết kết đươc kết quả rồi, đến lúc đó nếu là Thiết Trụ không được lựa chọn, xem lão Nhị ngươi có kết cục thế nào.

Nghĩ đến đây, hắn trên mặt ha ha cười, bưng lên chén rượu cùng thân thích bên người khích lệ đứa nhỏ nhà hắn, trả lời vài câu.

Không khí ồn ào huyên náo, nhộn nhịp không thôi. Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo cầu vồng theo phía chân trời xẹt qua, dừng ở giữa sân rông, xuất hiện bốn người.

Bốn phía nháy mắt an tĩnh lại, tất cả tộc nhân Vương thị đều căng thẳng sợ hãi, không dám nói lời nào.

Thanh niên Hằng Nhạc Phái ánh mắt đảo qua, âm thầm cảm thán, hắn ngày đó bị Hằng Nhạc Phái thu làm đệ tử khi, người quê hương cũng là chúc mừng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút cảm khái, quay đầu nhìn vào mắt Vương Lâm thật sâu, hắn biết thiếu niên này chuyện tình kế tiếp phải đối mặt, là người trưởng thành đều không thể thừa nhận.

- Đại đạo vô tình..... Thanh niên lắc đầu, thân thể khẽ động, phát ra kiếm quang rời đi nơi đây.

- Người tu đạo không thể có vướng bận thế tục, các ngươi đều tự xử lý tốt, ba ngày sau, ta lại đến đón các ngươi. Rất xa, truyền đến thanh âm của hắn.

Đại ca phụ thân Thiết Trụ, vừa thấy đến tiên nhân rời đi, lập tức đi ra kích động nhìn con mình, hỏi:

- Đạo Hư thượng tiên có thu ngươi làm đồ đệ không?

Vương Trác vẻ mặt tự đắc, kiêu ngạo nói:

- Đó là tự nhiên, sư phụ nói ta trong vòng mười năm, sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất trong hàng đệ tử Hằng Nhạc Phái.

Phụ thân Vương Trác mừng rỡ, vỗ vỗ thật mạnh bả vai con mình, thoải mái nói:

- Tốt! Vương Trác ngươi về sau chính là tiên nhân rồi, chúng ta Vương gia, có tiên nhân rối, ha ha.

Phụ thân Vương Hạo, lúc này cũng là vẻ mặt lo lắng, nhìn chằm chằm Vương Hạo, đang muốn hỏi, Vương Hạo ngáp một cái, đắc ý nói:

- Cha, không cần hỏi, con ngươi đã là đệ tử Hằng Nhạc Phái rồi.

Vương Hạo phụ thân mừng như điên, cầm lấy chén rượu hung hăng uống một ngụm, Vương Trác mắt lộ ra vẻ khinh miệt, giọng âm dương quái dị nói:

- Tam thúc, ngươi sinh đứa con tốt, đem chúng ta mặt mũi Vương gia đều mất hết , trước mặt mọi người nhân làm trò nịnh nọt tâng bốc thượng tiên, cuối cùng lại tặng lễ, lúc này mới miễn cưỡng đạt được một cái tư cách dược đồng.

Vương Hạo hất lông mi một cái, châm chọc nói:

- Ta tình nguyện, như thế nào, đến lúc đó nhìn xem ai tiên pháp lợi hại liền biết ai làm Vương gia mất mặt .

Phụ thân Thiết Trụ, vẫn nhìn oa nhi nhà mình, hắn theo Thiết Trụ trên mặt nhìn đến một tia sa sút, trong lòng run lên, dâng lên một cỗ dự cảm không hay.

- Thiết Trụ, ngươi..... ngươi thế nào? Mẹ Thiết Trụ, cõi lòng đầy kỳ vọng hỏi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 6: Lợi thế.

Thiết Trụ trầm mặc, Vương Trác ở một bên châm chọc nói:

- Ta đã sớm nói mà, tiểu tử này không thích hợp, hiện tại thế nào, rõ ràng vô ích mà mất mặt, ta là lần đầu tiên trắc thí đã được thu nhận, không thấy được hắn phía sau vài lần trắc thí, nhưng mà nghe nói là ba hạng trắc thí không một cái đủ tư cách, sớm nghe lời ta, thà là không đi, ta ước chừng Hổ Tử nhà Tứ thúc đi đều mạnh hơn hắn.

Tứ thúc Thiết Trụ, nhướng mày, quát:

- Vương Trác, cho dù ngươi trở thành tiên nhân, cũng đừng ở trước mặt ta làm càn. Hổ Tử nhà ta có thích hợp hay không, cũng không liên quan gì tới ngươi, kẻ không biết lớn nhỏ.

Vương Trác trong mắt hàn quang chợt lóe, cười lạnh vài câu không nói gì.

Phụ thân của Thiết Trụ, thoáng cái dường như già nua hơn mười tuổi, ngồi phịch trên ghế. Mẫu thân của Thiết Trụ, cũng là giật mình, dường như không thể tin được, hỏi:

- Thiết Trụ..... là..... là thật sao?

Thiết Trụ cắn chặt môi dưới, không chút cảm giác được đã chảy máu, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu vài cái thật mạnh, thấp giọng nói:

- Cha, mẹ, Thiết Trụ không được tiên nhân thu nhận, thực có lỗi với các người..... Ta..... ta kiếp sau sẽ báo đáp ơn dưỡng dục của các người.

Mẹ Thiết Trụ cảm nhận thấy được niềm tuyệt vọng đến trong giọng nói con mình, lập tức chạy tới, ôm lấyThiết Trụ, nghẹn ngào nói:

- Đứa nhỏ, không sao, không cần buồn, chỉ là không được tiên nhân thu nhận thôi, chờ sang năm chúng ta tham gia đại khảo trong huyện, cũng là như nhau, con ả, ngươi ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, nghĩ thông suốt chút, cha con và mẹ về sau còn trông cậy vào con lo ma chay đó.

Cha Thiết Trụ lúc này cũng khôi phục lại, nhìn thần sắc Thiết Trụ, trong lòng chấn động, vội vàng đi qua ôm Thiết Trụ, lo lắng nói:

- Thiết Trụ, ngươi cũng đừng làm chuyện điên rồ, hết thảy có cha đây, nghe lời cha, ta về nhà đọc sách, sang năm đại khảo cũng là giống nhau.

Thân thích chung quanh, một đám sắc mặt biến hóa cực nhanh, đều rời xa cha mẹ Thiết Trụ, trên mặt cùng bộ dạng lộ ra vẻ xem náo nhiệt, không ngừng chỉ chỏ này nọ.

- Thiết Trụ đứa nhỏ này, ta trước đây đã cảm thấy là không được, hắn làm sao có thể so sánh với Vương Trác nhà đại ca, lần này xem như mất thể diện gia đình rồi. Lục đệ của phụ thân Thiết Trụ, châm biếm nói.

- Đúng vậy, sớm biết là như thế này, cũng đừng làm cho giống như thật sự được thu nhận, thật dọa người a, lão Nhị, ngươi đã là người lớn tuổi

như vậy, như thế nào làm những chuyện ngu xuẩn, khó trách trước đây cha ngươi không đem gia sản phân cho ngươi. Tam thúc phụ thân Thiết Trụ, mặt lộ vẻ chán ghét, châm chọc nói.

- Ta phải nói, chuyện đứa nhỏ này từ bé thông minh, tám chín phần mười là giả, phỏng chừng là lão Nhị cảm thấy cuộc đời này của mình không có tiền đồ gì, cho nên đem con của mình thổi phồng một chút, hiện tại thế nào, bị vạch trần rồi. Ngũ thúc vừa mới còn ngồi ở bên cạnh phụ thân Thiết Trụ, sắc mặt lập tức biến hóa, thay đổi vẻ mặt a dua vừa rồi.

- Ba đứa con đi trắc thí, chỉ hắn một người thất bại, Thiết Trụ đứa nhỏ này, là một người kém cỏi nhất trong Vương gia chúng ta, mất mặt a, Nhị tẩu a, vừa rồi ta còn nói ngươi cùng Nhị ca cùng một chỗ hưởng phúc, hiện tại nhìn thấy, ngươi đời này cũng cứ như vậy, không có cái phúc khí kia. Trong đám nữ quyến có người châm biếm nói.

- Không chỉ có vậy, mấy ngày hôm trước ta còn đi đến trong thôn bọn họ nhìn thấy Thiết Trụ, lúc ấy ta liền suy nghĩ đứa nhỏ này ngu ngốc vô cùng, làm sao có thể cùng Vương Trác cùng Vương Hạo hai đứa trẻ kia so sánh được, nhất định là không thể. Vợ của Ngũ thúc Thiết Trụ, cũng thay đổi sắc mặt, bắt đầu châm chọc.

- Ta đã sớm nhìn ra Thiết Trụ đứa nhỏ này không được, các ngươi xem cha mẹ hắn, sao có thể sinh ra đứa con giỏi giang được chứ, Vương gia chúng ta, cũng chỉ có con của Đại ca và lão Tam gia có tiền đồ, Thiết Trụ, phi, ngay cả cái tên cũng nghe ngu ngốc. Trong đám nữ quyến những người còn lại, cũng không chịu thua kém châm biếm nói.

- Ta vừa rồi đúng là mắt bị mù rồi, còn muốn đem con gái của mình đẩy vào trong hố lửa, may mắn Thiết Trụ này không được tiên nhân thu nhận, bằng không con gái ta về sau phải hận ta cả đời a, mẹ Thiết Trụ, việc thông gia này, chúng ta cũng quên đi thôi, con nhà ngươi nếu không được làm tiên nhân, ai sẽ đem con gái hứa gả cho hắn a, này không phải cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao.

Trong khoảng thời gian ngắn, hầu như tất cả thân thích đều lộ ra sắc mặt nịnh bợ, đủ loại ngôn ngữ ác độc càng ngày càng nghiêm trọng, vô tình đả kích cả nhà Thiết Trụ.

Một màn này, cùng nịnh hót ban nảy so sánh, khác biệt như trời và đất vậy. Cũng có lắm kẻ, không chút lưu tình mở miệng liền đòi lại lễ vật lúc trước biếu tặng, cha mẹ Thiết Trụ nghe xong mặt không có chút máu, Vương Lâm nắm chặt nắm tay, trong lòng đau xót, càng thêm dữ đội, hắn dường như có một loại cảm giác muốn chết, bên tai truyền đến lời nói lộ vẻ châm biếm.

Phụ thân Vương Trác, trong lòng cười lạnh, không chút để ý nói:

- Lão Nhị, lúc trước ta đã nói rồi, tiên nhân thu đồ đệ chú trọng duyên phận, yêu cầu rất nghiêm khắc, trừ phi vĩ đại như con ta, bằng không căn bản là không có nửa điểm cơ hội, nhưng ngươi thì sao, chẳng thèm để ý, hiện tại khiến cho đứa nhỏ đã tuyệt vọng không muốn sống nữa, sao phải vậy chứ?

Phụ thân Thiết Trụ không thể nhịn được nữa, đột nhiên quay đầu, trợn mắt nhìn, quát:- Vương Thiên Sơn, ngươi câm miệng cho ta, năm đó cha trước khi lâm chung rõ ràng đem gia sản lưu cho ta một phần, ngươi hao hết tâm sức liên hệ thân thích cướp đi phần của ta, hôm nay còn ở nơi này châm chọc khiêu khích, ngươi thực khi ta Vương Thiên Thủy không rõ sao!

Còn có các ngươi những thân thích này, vừa rồi a dua nịnh hót, bây giờ châm chọc khiêu khích, con nhà của ta đã như vậy, các ngươi chính ở chỗ này lạc tỉnh hạ thạch(1), chẳng lẽ vốn không có một chút nhân tính sao!

Vương Thiên Sơn giọng nói bị kiềm hãm, tức giận nói:

- Chuyện trước kia đề cập nhiều như vậy làm gì, con nhà ngươi vốn là không thích hợp, ta hảo tâm khuyên ngươi, ngươi không những không cảm tạ, ngược lại còn nổi giận với ta, hừ, thượng bất chính hạ tắc loạn(3), cha cái dạng này, con cũng không được tốt lành gì!

Chung quanh truyền đến tiếng cười nhạo cùng với châm chọc, rơi vào trong tai Vương Lâm vốn đang ngơ ngác đứng ở tại chỗ, thoáng như cây gai sắc bén hung hăng đâm vào trái tim, hắn cố nén đau nhức do nội tâm xé rách, trầm tĩnh nhìn tất cả, nhớ kỹ diện mạo mỗi một cái thân thích.

- Ngươi!! Ta liều mạng với ngươi!

Cha Thiết Trụ hắn vớ lấy băng ghế bên cạnh, muốn xông đi lên, Tứ thúc Thiết Trụ vội vàng lao ra, sau khi ngăn lại thấp giọng nói:

- Nhị ca, ngươi đừng kích động, lão đại trong nhà người hầu rất nhiều, đừng chịu thiệt, có ta đây, ngươi xem ta.

Nói xong, hắn trừng mắt nhìn Vương Thiên Sơn, nói:

- Đại ca, ngươi có lời nói như vậy, ta lão Tứ nghe không nổi nữa, ngươi nếu còn dám ở trước mặt ta nhục mạ Nhị ca, đừng trách ta không để ý tình cảm huynh đệ, Vương gia tuy lớn, nhưng lão Tứ ta này vài năm kết giao bằng hữu giang hồ cũng không ít, coi chừng bị lửa thiêu rụi sạch sẽ!

Vương Thiên Sơn ậm ừ vài câu, trong lòng đối với việc Tứ đệ kết bạn rộng khắp nơi rất là kiêng kị

- Lão Tứ, ngươi lời này không đúng rồi, con nhà lão Nhị, vốn không giỏi, chúng ta nói một chút chẳng lẽ là sai sao? Đứa nhỏ này không được, còn không cho phép chúng ta trưởng bối nói một chút, này rất không có đạo lý. Tam thúc tổ vai vế cao nhất, bất mãn nói.

(1): Lạc tỉnh hạ thạch: bỏ đá xuống giếng, thừa cơ hãm hại

(2): Thượng tắc chính hạ tắc loạn: người bề trên nhân phẩm không tốt, người bề dưới mô phỏng học theo cái xấu.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 7: Lưu thư

Không thể như vậy được, Tứ ca, ngươi đem danh ngạch cho lão Nhị, chúng ta là thay ngươi cảm thấy không đáng giá, Vương Trác đứa nhỏ kia vừa rồi nói rất đúng, Hổ Tử nhất định so với Thiết Trụ cường, nói không chừng thật có thể đuọc tiên nhân thu nhận.

Ngũ đệ của cha Thiết Trụ ở một bên tiếp lời nói.

Vương Trác cười đắc ý, thêm mắm thêm muối nói:

- Này hết thảy đều là bọn họ cả nhà tự tìm phiền toái, ta cùng cha ta lúc trước đã từng khuyên, cũng vô dụng a, bọn họ cả nhà đều là tính cách

con lừa, thô lỗ, hiện tại gặp trở ngại rồi, lại dựa vào ai đấy.

Vương Hạo mặt lộ vẻ không đành lòng, nói:

- Thiết Trụ hắn.....

Không đợi hắn nói xong, cha Vương Hạo hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, Vương Hạo ngữ khí bị kiềm hãm, than nhẹ một tiếng, không hề nói chen vào.

Tứ thúc Thiết Trụ thầm than, trầm giọng nói:

- Ai nhắc lại việc này, chính là không nể mặt lão Tứ ta, việc này cứ như vậy kết thúc, Thiết Trụ đứa nhỏ này không được tuyển trúng, chỉ có thể nói là không có phúc phần, Thiết Trụ, ngươi cũng đừng đặt ở trong lòng, thật sự không được liền cùng tứ thúc đi ra ngoài, hắc hắc, tiên nhân môn phái Tứ thúc không thể nói rõ, nhưng nếu là phàm nhân môn phái trên giang hồ, Tứ thúc yêu cầu, vẫn là có thể, đến lúc đó ngươi cùng đệ đệ ngươi Hổ Tử cùng đi, ta vốn là dự tính đem hắn đưa đến môn phái trên giang hồ lịch lãm một phen.

Vương Trác vừa nghe lời này, lập tức cười to, khinh miệt nói:

- Thiết Trụ, ta xem tứ thúc nói đúng, ngươi đi đi, đến lúc đó liền cùng người ta nói, ngươi là phế vật bị tiên nhân đào thải xuống, nói không chừng người ta vừa nghe lời này, lập tức sẽ thu nhận ngươi đấy.

Vương Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi tối đen thẫn thờ ở trên người những thân thích châm biếm chung quanh đảo qua, cuối cùng đặt ở trên người Vương Trác, một chữ một chữ nói:

- Vương Trác, ngươi hãy nghe cho kỹ, ta Vương Lâm cuộc đời này, tuyệt đối sẽ bước vào tiên nhân môn phái, ngươi cùng cha ngươi đối cả nhà chúng ta châm biếm, ta sẽ từng cái ghi tạc trong lòng.

Vương Trác cười lạnh, đang muốn châm chọc, Tứ thúc nhướng mày, đối với Vương Trác quát:

- Thằng nhãi con, ngươi mẹ nó thật dong dài, ta hiện tại liền phế đi ngươi, đem ngươi biến thành ngu ngốc, ta cũng không tin đến lúc đó tiên nhân còn có thể cần ngươi!

Phụ thân Vương Trác sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên đem Vương Trác kéo ra phía sau mình, thần sắc giận dữ nói:

- Lão Tứ, ngươi dám!

Thân thích bốn phía, tất cả đều mang vẻ mặt cười lạnh, nhìn một màn trước mắt.

Tứ thúc Thiết Trụ cười ha ha, trong mắt hàn quang lóe ra, trầm giọng nói:

- Nga? Đại ca, ngươi nói ta không dám?

Phụ thân Thiết Trụ vội vàng tiến lên giữ chặt lão Tứ, vội la lên:

- Lão Tứ, nghe Nhị ca, trong nhà ngươi có lão bà đứa nhỏ, chẳng đáng vì Nhị ca làm như vậy, tâm ý ngươi Nhị ca đời này ghi nhớ trong lòng, lão Tứ, ngươi tiễn ta một đoạn, ta và chị dâu ngươi mang Thiết Trụ về nhà.

Tứ thúc Thiết Trụ nhìn chằm chằm phụ thân Vương Trác, cười lạnh vài tiếng, theo sau nhìn thật sâu nhị ca mình một cái, gật gật đầu, lôi Thiết Trụ đi, cùng phụ mẫu Thiết Trụ ly khai tòa nhà lớn.

Xa xa, Vương Lâm bên tai loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng châm biếm của đám thân thích trong viện.

Ngồi ở trong xe ngựa Tứ, cả nhà bước trên con đường về nhà.

Bên trong xe ngựa một hồi yên tĩnh, phụ thân Thiết Trụ trong lòng cảm thán, nói không thất vọng đó là giả, nhưng Thiết Trụ dù sao cũng là con của hắn, hắn thầm than một tiếng, mở miệng nói:

- Thiết Trụ, này tính là gì, không sao, thời gian lúc trước cha ngươi bị đuổi ra gia môn, so với ngươi còn chán nản hơn, sau lại cũng không như vậy kiên trì đi xuống sao, ngươi nghe lời cha, về nhà đọc sách thật tốt, sang năm kì thi lớn tranh thủ thi thành tích tốt, nếu là không thích đọc sách nữa, thì cùng ngươi Tứ thúc đi ra ngoài giải sầu.

Mẹ Thiết Trụ yêu thương nhìn con mình, khuyên giải an ủi nói:

- Thiết Trụ, ngươi cũng đừng làm chuyện điên rồ, mẹ chỉ có ngươi một cái đứa nhỏ, ngươi nếu có chuyện không may xảy ra, mẹ cũng không muốn sống nữa, oa nhi, ngươi phải kiên cường a. Nói xong, nước mắt bà ấy liền chảy xuống dưới.

Vương Lâm nhìn cha mẹ, gật đầu nói:

- Cha, nương, các ngươi yên tâm đi, ta sẽ không làm chuyện điên rồ, ta có tính toán, các ngươi không cần quan tâm .

Mẹ Thiết Trụ đem Thiết Trụ ôm vào trong ngực, thấp giọng nói:

- Thiết Trụ à, hết thảy đều trôi qua, ta không nghĩ việc này nữa.

Mẫu thân ôm ấp trong ngực, làm cho Vương Lâm vết thương tâm hồn dần dần có dấu hiệu khép lại, Vương Lâm mấy ngày nay quá mệt mỏi rồi, tâm lực tiều tụy, mệt mỏi không chịu nổi, theo xe ngựa thoải mái lên xuống, hắn dần dần ngủ đi.

Hắn mơ một cái giấc mơ, mơ thấy chính mình trở thành tiên nhân, mang theo cha mẹ ở trên bầu trời bay tới bay lui.....

Đêm khuya, Thiết Trụ thức dậy, hắn nhìn phòng nhỏ bốn phía quen thuộc, than nhẹ một tiếng, ánh mắt chớp động, tính toán trong lòng càng thêm kiên định. Ra khỏi phòng nhỏ, hắn hướng về gian phòng cha mẹ liếc mắt nhìn thật sâu, cầm lấy giấy bút lưu lại một phong thư, lấy đủ lương khô, ly khai gia môn.

- Con đường cầu tiên, ta sẽ không bỏ cuộc, Hằng Nhạc Phái, ta nhất định phải lại đi nếm thử một lần nữa! Cho dù vẫn cứ không thu, cũng nhất định phải nghe được vị trí tiên nhân môn phái khác ở đâu.

Vương Lâm ánh mắt kiên định, vác cái bọc trên lưng, ly khai sơn thôn, hướng bên ngoài đi đến.

Lúc này ánh trăng mở đường, tinh ngân chỉ hướng, đem bóng lưng Vương Lâm kéo ra rất dài, rất dài.....

Ba ngày sau, Vương Lâm đi ở trên sơn đạo hẻo lánh, hắn ngày đó được thanh niên họ Trương kẹp ở bên hông, khoảng khắc mở to mắt mơ hồ nhìn được phương hướng đại khái.

Vẫn hướng đông, Vương Lâm không để ý cỏ dại cắt rách hai chân, kiên trì không ngừng đi tới.

Một tuần sau, hắn đã hoàn toàn đi vào bên trong thâm sơn, may mà nơi đây dã thú ăn thịt người không nhiều lắm, Vương Lâm dọc theo đường đi thật cẩn thận, rốt cục tại sáng sớm hôm nay, đứng ở đỉnh một tòa núi trọi rất xa thấy được kia quen thuộc đỉnh núi bị mây mù lượn lờ.

Lúc này hắn đã kiệt sức, ngồi ở đỉnh núi lấy ra lương khô, cắn vài miếng, nhìn sơn môn Hằng Nhạc Phái, ánh mắt hắn kiên định, đúng lúc này, một tiếng thở dốc của dã thú từ phía sau truyền đến, Vương Lâm toàn thân tóc gáy dựng lên, quay đầu nhìn lại nhất thời sắc mặt tái nhợt.

Một con hổ trắng cực lớn, trừng mắt hai mắt màu đỏ, mắt lộ ra dày đặc hàn ý, khóe miệng lại chảy xuống nước dãi, rơi trên mặt đất phát ra âm thanh “Lạch cạch, lạch cạch”.

Gầm lên một tiếng, hổ trắng vồ tới, Vương Lâm cười chua sót, không chút do dự từ một bên vách núi nhảy xuống, rơi xuống gió mạnh thổi vào mặt, Vương Lâm trong đầu nhịn không được hồi tưởng lại ánh mắt cha mẹ cùng với lời nói châm biếm của thân thích.

- Cha, mẹ, Thiết Trụ bất hiếu, xin vĩnh biệt.

Nhánh cây mọc lan tràn ở trên vách núi, xen kẽ lung tung, thân thể Vương Lâm lấy tốc độ cực nhanh rơi xuống, nhánh cây từ trên xuống dưới lần lượt đứt gẫy, trong nháy mắt hắn đã rơi đến giữa vách núi, bỗng nhiên một cỗ lực hút khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Vương Lâm thân bất do kỷ bị lực hút này lôi đi, túm vào một chỗ bên trong huyệt động ở khe hở vách núi, gắt gao dán tại trên vách tường bên trong huyệt động, Vương Lâm lúc hôn mơ chỉ cảm thấy thân thể giống như bị nguồn gió điên cuồng bị phía sau hút vào, rất lâu sau đó, lực hút này mới dần dần biến mất, thân thể hắn từ trên vách tường ngã xuống.

Kéo dài nửa ngày, hắn mới giãy dụa bò lên, toàn thân quần áo bị nhánh cây vét thành mảnh vải, trên thân thể vết thương càng dày đặc, nhất là cánh tay phải, đau nhức không ngừng, sưng lên thật to. Đau đớn bức rức như thủy triều từng trận vọt tới, hột mồ hôi to như hạt đậu ào ào chảy xuống, hắn sờ một cái, không rõ xương cốt có hay không rạn nứt, nhưng hiển nhiên vết thương này là vừa mới va đập vào vách tường mà tạo thành.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

_DTV_EBOOK_

Chương 8: Thạch châu.

Hắn sắc mặt tái nhợt, cắn răng đứng lên, quan sát bốn phía, phát hiện nơi này là một thiên nhiên huyệt động không lớn, ánh mặt trời theo cửa huyệt động chiếu vào, khắp nơi đều có hài cốt chim thú.

Ở trên vách tường phía sau hắn, có một hắc động lớn bằng nắm tay, bên trong tối như mực nhìn không thấy sâu bao nhiêu, hắn làm một cái phân tích đơn giản, mơ hồ nhận được một đáp án, ban nảy lực hút kia đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên chính là từ bên trong lỗ nhỏ này truyền ra, hài cốt các loại chim trên mặt đất, hắn là cùng hắn giống nhau bị hút vào đây rồi ngã chết.

Lực hút này hắn là không biết khi nào thì xuất hiện, đúng lúc khoảng khắc hắn té xuống đột nhiên xuất hiện, lúc này mới cứu hắn một mạng, Vương Lâm cố nén cánh tay phải đau đớn, đang muốn hướng ngoài động đi đến, đột nhiên hài cốt trên mặt đất không có gió tự động, về phía sau vọt đi, Vương Lâm không nói lời nào vội vàng lăn đến một bên góc.

Tại đây trong nháy mắt, khó có thể tưởng tượng lục hút khổng lồ từ bên trong lỗ nhỏ trên vách tường xuất hiện, hài cốt chim thú trên mặt đất rung động ào ào, không ngừng mà bị hút vào bên trong lỗ nhỏ, có xương cốt diện tích trọng đại, giống như bị dính vào sinh sôi trên vách tường, lấp kín lỗ nhỏ.

Mặc dù như vậy, nhưng lực hút vẫn cứ dữ dội, lúc này một con phi điểu từ bên ngoài cửa huyệt động bị hút vào, lấy tốc độ cực nhanh một tiếng bộp đánh vào trên vách tường, máu tươi văng khắp nơi.

Ước chừng qua một canh giờ, lực hút biến mất, Vương Lâm kinh hãi nhìn thi thể phi điểu trên mặt đất, không hề nhúc nhích thân thể, mà là lẳng lặng ngồi ở tại chỗ, trong lòng tính toán thời gian.

Sau nửa canh giờ, lực hút lại lần nữa xuất hiện, như thế lặp đi lặp lại mấy lần, Vương Lâm đã nắm rõ quy luật, lực hút kỳ quái này duy trì thời gian một cái canh giờ, mỗi lần đình chỉ nửa cái canh giờ lại xuất hiện một lần.

Thừa dịp một lần lực hút biến mất, Vương Lâm vội vàng nhịn đau đi tới cửa huyệt động, xuống phía dưới vừa nhìn không khỏi cười khổ, phía dưới là một mảnh cây cối, mơ hồ có thể thấy được mặt đất quái thạch cao chót vót, vách núi cực kỳ dốc đứng, hiện tại cánh tay hắn bị thương, căn bản không thể leo lên. Khoảng cách vách núi đến đáy ước chừng có hơn chục trượng sâu, nếu như nhảy xuống, chắc chắn ngã chết.

Hành trang trên người có cái bọc lương thực, cũng đặt ở đỉnh núi vẫn chưa cầm lấy, hiện tại thực vật là chuyện duy nhất phải giải quyết, Vương Lâm trầm ngâm một chút, tính toán lực hút đã tới, vội vàng lui về huyệt động sát góc tường ngồi xuống.

Thời gian một ngày rất nhanh trôi qua, sắc trời dần tối, Vương Lâm cảm giác được rõ ràng thân thể đang từ từ suy yếu, cánh tay đã hoàn toàn tê liệt không còn cảm giác, càng nghĩ, hắn cười khổ lẩm bẩm:

- Vây ở chỗ này đúng là chỉ có đường chết, nhưng nhảy xuống lại tuyệt không đường sống, ai.

Hắn nhìn góc tường cách đó không xa thi thể phi điểu huyết nhục mơ hồ, do dự một chút, cắn răng một cái đi tới nhặt lên, đặt ở bên miệng, một cỗ hương vị mùi hôi tanh đập vào mặt mà đến, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, không nói lời nào đặt ở miệng gặm ăn một miếng thịt tươi lớn.

Hắn hình như không có nhai mà trực tiếp nuốt vào, dạ dày co rút lại quay cuồng dâng lên từng dòng nước ấm, nuốt ngấu nghiến rất nhanh liền đem phi điểu ăn sạch một nửa, từng trận cảm giác buồn nôn không ngừng bốc lên, Vương Lâm vội vàng đứng lên, hít một ngụm lớn không khí, lúc này mới đè ép đi xuống.

Thuận tay đem thi thể con chim ăn thừa để ở một bên, Vương Lâm dựa vào vách tường ngồi xuống, trong đầu suy nghĩ nhiều chuyện, một hồi nghĩ đến phụ mẫu, một hồi nghĩ đến Tứ thúc, một hồi nghĩ đến vẻ mặt châm biếm của thân thích, một hồi nghĩ đến ánh mắt vô tình của hắc y trung niên nhân Hằng Nhạc Phái.

Lúc thần sắc hoảng hốt, bỗng nhiên hắn trực tiếp nhào đến bên cạnh thi thể con chim ăn một nửa nhìn chằm chằm, mắt cũng không chớp một cái nào cầm lại đây nhìn kỹ, chỉ thấy ở trong nửa khúc thi thể con chim có một hạt châu màu đỏ to cỡ nắm tay trẻ con, Vương Lâm đem hạt châu này móc ra, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Trong cơ thể phi điểu này như thế nào sẽ có hạt châu? Trong long hắn nổ vang tim đập mạnh, nghĩ đến ở thôn dạy học tiên sinh nơi đó từng nhìn đến một quyển thần thoại tạp văn tên là Sơn Hải Kinh, bên trong nó giới thiệu rất nhiều động vật nếu như sống lâu nhiều năm, trong cơ thể sẽ hình thành một loại bảo bối tên là nội đan.

Bảo bối này nếu người ănvào, có được lực lượng lớn vô cùng, kéo dài tuổi thọ, thậm chí ngay cả tay chân đứt đều có thể mọc lại.

Lúc ấy hắn nhìn đến đoạn miêu tả này khi đó còn có chút không tin, âm thầm nhạo báng, nhưng hiện tại hắn ngay cả tiên nhân đều gặp được rồi, trong lòng đối với một ít thần thoại truyền thuyết trong Sơn Hải Kinh, không khỏi tin vài phần.

Vương Lâm trong lòng kinh hoàng, nếu hạt châu này thật sự là nội đan trong Sơn Hải Kinh miêu tả, vậy nếu như ăn vào, chẳng phải là thương thế lập tức khỏi hẳn, rời đi nơi này càng dễ như trở bàn tay, thậm chí bái nhập tiên nhân môn phái hắn là vấn đề không lớn, ít nhất ở trong nghị lực trắc thí, nhất định sẽ làm bản thân hợp cách.

Nhưng cầm hạt châu này cảm thấy cứng rắn, không giống vật có thể ăn, hắn nhíu long mày lại, dùng mảnh vải quần áo trên người đem bên ngoài nó lau sạch sẽ, khôi phục bản sắc.

Đây là một cái thạch châu màu xám, mặt trên khắc họa năm đóa mây trắng, thoạt nhìn rất có niên đại, Vương Lâm cảm thấy thất vọng, chưa từ

bỏ ý định dùng răng cắn một cái, cuối cùng sờ sờ thạch châu, cười khổ lẩm bẩm:

- Thiết trụ, ngươi rất mơ mộng hão huyền, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy, tùy tiện phi điểu ngã chết ở trước mặt liền có nội đan.

Thở dài, lúc này bên ngoài sắc trời đã tối, mang theo ủ rũ thật mãnh liệt, hắn lui trong góc dần dần ngủ đi, thạch châu bị hắn tùy ý đặt ở bên cạnh thú cốt.

Lúc này đã là mùa thu, mặt đất tỏa nhiệt rất nhanh, nhất là giữa núi, lại càng như thế, cảm giác lạnh nhè nhẹ không ngừng dũng mãnh vào thân thể Vương Lâm, trong lúc ngủ mơ hắn gắt gao ôm thân mình, thời gian một đêm rất nhanh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng mặt trời mọc từ ngoài động chiếu vào, chiếu xạ ở bên trong huyệt động, một ít hạt sương lấp lánh từ trên thạch châu bên cạnh Vương Lâm tiết ra, theo hạt sương nhiều dần, chậm rãi chảy tới trên thú cốt.

Chừng một hồi, Vương Lâm thức dậy, cánh tay vẫn như cũ sưng tấy, chẳng những không có chuyển biến tốt mà có dấu hiệu ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, Vương Lâm ngồi dưới đất, trong lòng phiền muộn.

- Chẳng lẽ cả đời này của mình sẽ bị nhốt ở trong này sao?

Hắn thì thào tự nói, ánh mắt vừa chuyển, bỗng nhiên phát hiện trên thú cốt bên cạnh có sương sớm, vừa lúc ngủ dậy khát nước, vì thế cầm lấy thú cốt thật cẩn thận, đem hạt sương đọng lại trên mặt đặt ở bên miệng liếm sạch sẽ.

Này sương sớm có chút ngọt uống rất ngon, hắn cũng không biết có phải là ảo giác hay không, sau khi uống xong toàn thân cực kỳ thoải mái ấm áp dào dạt.

Nhất là chỗ cánh tay bị thương, lại truyền đến từng đợt cảm giác ngứa ngáy, sưng phù rõ ràng dần xẹp xuống, Vương Lâm dụi dụi con mắt, nhìn kỹ, lập tức kinh hỉ phát hiện cánh tay xác thực có chút bớt sưng. Hắn tập trung suy nghĩ, lập tức tìm kiếm thú cốt khác bên người hắn, đáng tiếc không có một khối trên mặt có hạt sương.

Còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên hắn đem ánh mắt đặt ở thạch châu bên cạnh, chăm chú nhìn kỹ, ở mặt trên nhìn đến một giọt một giọt sương sớm, rất nhỏ, hắn nhớ lại vừa rồi thú cốt đúng là có hạt sương xiết chặt lấy thạch châu. Hắn nhẹ nhàng cầm lấy thạch châu, trái tim chỉ không ngừng đập lên rất nhanh, do dự một chút không nói lời nào đặt ở trên cánh tay lăn đi, đem hạt sương mặt trên đều đều đến bôi lên ở vị trí sưng tấy.

Một tia cảm giác mát lạnh từ cánh tay truyền đến, Vương Lâm mắt không chớp cái nào, nhìn chằm chằm cánh tay, hồi lâu sau đó mắt hắn lộ

ra vẻ vui mừng, cánh tay sưng tấy thần kỳ xẹp xuống, hắn vung tay động một chút, mặc dù vẫn còn có chút đau đớn, nhưng đã mất trở ngại.

- Thạch châu này nhất định là cái bảo bối!” Vương Lâm kinh hỉ không thôi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 9: Hạ nhai.

Mấy ngày kế tiếp, hắn đói bụng liền lấy phi điểu bị hút vào nơi đây chàng chết làm thức ăn, mỗi ngày phần lớn thời gian đều cẩn thận quan sát thạch châu, mỗi lần đều là dung hạt sương xuất hiện trên mặt lau cánh tay, dần dần cánh tay hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, đối với hạt sương này, hắn cực kỳ lưu ý, dùng một đầu lâu phi điểu tích lũy không ít.

Một ngày này, hắn đem hạt sương đều đặn tích lũy nhiều ngày đổ vào trong một mảnh quần áo, thận trọng đem thạch châu bọc ở trong đó, đeo ở trên cổ túm vài, sau khi xác định sẽ không rơi xuống, thừa dịp thời gian hấp lực gián đoạn đi đến cửa động, hung hăng cắn răng một, đem

phần lớn quần áo trên người đều xé rách, cột lại với nhau, một đầu cố định ở hòn đá bên cạnh, một đầu cột vào trên lưng, thật cẩn thận hướng phía dưới bò xuống.

Ước chừng hạ xuống năm sáu trượng, đột nhiên bị trợt tay, thân thể hắn nhanh chóng rơi xuống, cũng may quần áo hơi chắc chắn, thân mình hắn lay động, rất nhanh chộp vào một cây khô mọc lan ra, lúc này mảnh quần áo từ chính giữa đứt đi, đoạn kia buộc ở hắn trên lưng lảo đảo ở giữa không trung phất phơ.

Trên trán Vương Lâm toát ra mồ hôi lạnh, nhìn xuống phía dưới, ước chừng còn có hai mươi trượng cao, hắn một tay nắm lấy nhánh cây, tay kia thì nhanh chóng nắm mảnh quần áo, gian nan buộc chặt ở trên nhánh cây, lúc này mới thở một hơi.

Nhúc nhích thân thể thật cẩn thận, hồi lâu sau rốt cục lại tới gần tường vách núi, tiếp tục hướng phía dưới bò xuống. Mãi cho đến khoảng cách chân núi mấy trượng thì, mảnh quần áo của hắn đã dùng đến cực hạn, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi nhanh chóng hướng phía dưới nhảy xuống.

Mảnh quần áo không chịu nổi sức nặng lần nữa đứt đi, bất quá cũng thoáng giảm bớt một chút tốc rơi xuống độ của Vương Lâm, gió mạnh đập vào mặt, lại là nhánh cây khô liên tiếp gãy đứt, trong nháy mắt lúc rơi xuống đất, hắn khó khăn khống chế thân thể, đầu ngón chân chạm đất đầu tiên, thân thể nương theo lực đẩy mạnh mẽ vọt tới trước như bao lăn trên mặt đất một vòng.

Tảng đá trên mặt đất giống như một thanh đao nhọn, đều đâm vào bên trong thân thể hắn, ngăn cách vết thương với từng dòng máu. Nhất là đùi phải lại bị một hòn đá sắc nhọn đâm trúng, theo miệng vết thương có thể thấy được dày đặc bạch cốt.

Vương Lâm hô hấp dồn dập, ánh mắt buông lỏng, hắn gian nan đem thạch châu bọc ở trong mảnh vải từ trên cổ ngậm ở miệng, đầu lưỡi hút lấy hạt sương ẩm ướt ở trên mặt, một lát sau đó, hắn giãy dụa ngồi dậy, hai tay run run cởi bỏ mảnh vải, đối với vết thương đùi phải dùng sức vắt một, vài giọt chất lỏng rơi xuống.

Miệng vết thương truyền đến từng trận cảm giác mát, làm xong tất cả chuyện này, hắn suy yếu té trên mặt đất, âm thầm cầu nguyện ở trước khi chính mình khôi phục đừng có dã thú nào lại đây.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng gọi ầm ĩ.

- Thiết Trụ, ngươi ở đâu?

Vương Lâm ngẩn ra, cẩn thận nghe lại, này rõ ràng là âm thanh của cha hắn, không kịp suy nghĩ, hắn lập tức dùng sức lực toàn thân hô lên:

- Cha, ta ở đây!

Một đạo cầu vồng nhanh chóng từ phía xa đến đây, ở vách núi phía trên Vương Lâm quanh quẩn một vòng tốc độ nhanh như chớp hạ xuống, sau khi kiếm quang tiêu tán, đệ tử Hằng Nhạc Phái họ Trương kẹp bên hông mang theo cha Thiết Trụ, cau mày nhìn về phía Vương Lâm.

Cha Thiết Trụ nhìn đến con mình, lập tức thương tâm rơi lệ, chạy đến bên cạnh Vương Lâm ôm lấy hắn, khóc ròng nói:

- Thiết Trụ a, ngươi đây là tội gì, ngươi như thế nào nghĩ không thông chứ, ngươi có hay không nghĩ tới nếu như ngươi chết đi, cha mẹ làm sao sống a.

Vương Lâm ngẩn ra, suy nghĩ một chút, hiểu được cha đúng là hiểu lầm mình muốn tự sát, lại nhìn thấy vết thương trên người cùng với bộ dạng chật vật, không khỏi cười khổ đứng lên.

Đệ tử họ Trương ánh mắt đảo qua Vương Lâm, ngẩng đầu nhìn một chút phía trên, phát hiện mảnh vải quần áo, thân mình khẽ động nhảy lên, vài lên xuống liền trèo đến vị trí mỏm đá huyệt động, lúc này lực hút đột nhiên xuất hiện, hắn sắc mặt cả kinh, nhưng lập tức liền khôi phục như thường, cũng không để ý lực hút kia, ở bên trong nhìn qua một tý nhẹ nhàng hạ xuống, trầm giọng nói:

- Đứa nhỏ nhà ngươi là muốn tự sát, kết quả bị phong nhãn thiên nhiên hình thành hút vào, lúc này mới không ngã chết, hiện tại đã tìm được

Vương Lâm, chờ trở lại môn phái việc này do trưởng lão định đoạt.

Nói xong, hắn vung tay áo, bắt lấy phụ tử Vương Lâm hai người, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, không lâu sau đó đã hạ xuống đỉnh núi Hằng Nhạc Phái, theo thềm đá nhẹ nhàng đi lên đỉnh.

Trở lại nơi cũ, Vương Lâm tâm tình phức tạp, trên đỉnh núi mấy người đứng thẳng, cũng đều mang vẻ mặt chán ghét, đệ tử họ Trương vội vàng tiến lên ở bên tai một người trong đó nói vài câu, người nọ chau mày, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người nếu đã tìm trở về, liền đưa đến phòng khách cùng mẫu thân hắn gặp mặt đi.

Ở trong phòng khách, mẫu thân Vương Lâm nhìn thấy con mình, lập tức lệ rơi đầy mặt, ôm lấy hắn nức nở oán trách, trải qua cha mẹ kể lại, Vương Lâm lúc này mới biết đầu đuôi sự việc.

Sau khi hắn bỏ nhà trốn đi, cha mẹ lập tức trở lại Vương thị gia tộc tìm Tứ thúc hắn, ba người lo lắng an nguy của hắn, tìm đến phụ thân Vương Trác, ngại cho Tứ thúc hắn cường ngạnh, phụ thân Vương Trác không tình nguyện liên hệ gia tộc tất cả thân thích, liên hợp kêu oan Hằng Nhạc Phái, khẩn cầu trợ giúp tìm kiếm.

Hằng Nhạc Phái cũng là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, vốn không muốn để ý tới, nhưng Vương Lâm dù sao cũng bởi vì không được thu nhận mà bỏ nhà đi, nếu như thực sự có chuyện không hay xảy ra, bọn họ tuy rằng không thèm để ý sinh tử của một phàm nhân, nhưng việc này nếu truyền bá ra ngoài, tất cả thôn dân chung quanh miệng truyền miệng, sợ rằng sau này không có bao nhiêu cha mẹ sẽ để đứa nhỏ đến trắc thí, cân nhắc nhiều lần, bọn họ phái ra mấy người ở phụ cận tìm kiếm, phụ thân Vương Lâm lo lắng, liền đi theo.

Thế nên mới có một màn trước đó.

Không qua bao lâu, có người đưa tới chén thuốc, mẹ Thiết Trụ vội vàng cảm ơn, cẩn thận đưa đến trong miệng Vương Lâm, thuốc này không thẹn là tiên nhân môn phái làm ra, hiệu quả vô cùng tốt, sau khi uống xong Vương Lâm cảm giác thân thể thoáng liền khôi phục không ít, vết thương đau đớn cũng dịu đi rất nhiều.

Lời nói quan tâm của cha mẹ không ngừng truyền vào trong tai Vương Lâm, hắn vốn định giải thích, nhưng nghĩ lại cha mẹ không hẳn sẽ tin tưởng.

Giờ này khắc này, ở trong đại điện Hằng Nhạc Phái, vài nội môn trưởng lão ngồi ở một bên, nghe nam tử họ Trương kể lại quá trình tìm được Vương Lâm, sau một hồi một lão giả mặt hồng vỗ bàn, bất mãn nói:

- Sinh tử của phàm nhân cùng người tu đạo chúng ta có quan hệ gì đâu? Nhìn xem tu chân môn phái Triệu quốc, có người nào giống chúng ta

như vậy không ra thể thống gì, vì một đứa nhóc không được tuyển trúng ầm ỉ tự sát lại còn phái người đi tìm. Thật sự là mất mặt a!

Bên cạnh một trung niên nhân sắc mặt lạnh như băng, thầm than một tiếng, trầm giọng nói:

- Mã trưởng lão nói rất đúng, nhìn về Triệu quốc các phái, chỉ có Hằng Nhạc chúng ta lố bịch nhất, nhưng đứa nhỏ kia nếu chết ở phụ cận Hằng Nhạc Phái chúng ta, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc thu đệ tử sau này, đến lúc đó phụ mẫu người ta lại nghĩ đứa nhỏ không được thu nhận liền có thể sẽ ôm ý niệm tìm chết trong đầu, vậy còn dám đem đứa nhỏ tới đây.

Một cẩm bào lão giả, cầm lấy chén trà uống một ngụm, không nhanh không chậm nói:

- Kỳ thật nói trắng ra là, cũng không phải bởi vì Hằng Nhạc Phái chúng ta xuống dốc sao, cần từ trong số lượng lớn phàm nhân lựa chọn đệ tử thích hợp tu tiên sao, hắc hắc, nếu là đặt ở 500 năm trước, quản hắn sống chết, chúng ta cũng không cần để ý tới ý kiến của phàm nhân.

Cuối cùng một lão giả mặt đầy nếp nhăn, thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Thiếu niên kia có thể tự sát một lần, rất có thể còn sẽ tự sát lần thứ hai, mà thôi, để tiết kiệm phiền toái về sau, cũng phá lệ thu hắn làm ký danh

đệ tử đi. Nói xong, hắn liếc xéo nhìn trung niên nhân, nhắm lại hai mắt không thèm nói nữa.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 10: Nhập môn.

Lão giả mặt hồng nhướng mày, bất mãn nói:

- Lý trưởng lão, Hằng Nhạc Phái chúng ta chẳng lẽ thật sự hạ lưu đến mức như thế? Chỉ vì sự sống chết của một phàm nhân mà phá lệ?

Lý trưởng lão mở hai mắt, âm thanh lạnh dần, nói:

- Mã trưởng lão, chưởng môn đã nói, việc này giao cho ta toàn quyền phụ trách, nếu xử lý không tốt, tiểu tử phế vật kia thực sự tự sát lần thứ hai, đến lúc đó cha mẹ hắn truyền bá ra ngoài, nói Hằng Nhạc Phái chúng ta bức tử đứa nhỏ nhà hắn, chuyện khó xử lý này, chẳng lẽ sẽ không hạ lưu? Ngươi có thể phụ trách sao? Nếu ngươi phụ trách, việc này ta sẽ không quản nữa.

Trung niên nhân vội vàng giảng hòa, nói:

- Được rồi, chúng ta không cần vì điểm việc nhỏ ấy mà tranh cãi, thế này, trước hết đem hắn thu làm ký danh đệ tử, chờ thêm tám năm mười năm, hắn tu tiên không thành lại tống hắn trở về, kể từ đó cũng sẽ không có phiền toái về sau, chẳng phải là tuyệt ư?

Cẩm bào lão giả ở một bên bỗng nhiên nói:

- Nếu này những đứa nhỏ khác không được thu nhận cũng bắt chước, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trung niên nhân cười khẽ, nói:

- Như vậy cũng dễ xử lý, trải qua chuyện lần này, chúng ta cũng coi như có bài học, về sau tất cả đứa nhỏ trắc thí không hợp cách, đều lần lượt dùng Hóa Thần Thuật chỉ điểm một phen, hạ xuống ý nghĩ không được coi thường mạng sống, sẽ không nguy hiểm nữa. Về phần Vương Lâm kia, nếu đã ầm ỉ đến như vậy, cứ thu nhận đi, dù sao một ký danh đệ tử, cũng không liên quan nhiều đến môn quy.

Trừ bỏ Lý trường lão ra, còn lại hai trưởng lão đều dùng ánh mắt thâm ý sâu sắc nhìn trung niên nhân, không nói lời nào.

Trung niên nhân mặt mang mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ:

- Vương Lâm a Vương Lâm, có thể giúp ta đều giúp rồi, khối tinh thiết mà Tứ thúc ngươi cho ta, nếu ta từ chối thì bất kính. Trái lại ta rất kỳ quái, một phàm nhân, lại có thể kiếm được tài liệu bực này.

Trung niên không biết, khối tinh thiết kia, là Tứ thúc Vương Lâm trong một lần ngẫu nhiên từ trong thợ rèn nọ mua đến, hắn kiến thức rộng rãi, liếc mắt một liền nhìn ra chỗ bất phàm, lần này vì để cho Thiết Trụ gia nhập Hằng Nhạc Phái, vì thế ôm hy vọng thử một lần lấy ra, về phần tác dụng bảo bối này, hắn cũng không hề biết được.

Một khối tinh thiết, cải biến vận mệnh Vương Lâm, khi tin tức này rơi vào trong tai hắn thì, Vương Lâm cũng không dám tin tưởng, chính mình lại không biết vì sao được nhận làm ký danh đệ tử.

Hai ngày sau, hắn đưa cha mẹ tiễn xuống Hằng Nhạc Phái, nhìn vẻ mặt hưng phấn của phụ mẫu, Vương Lâm trong lòng cũng có chút vui sướng, âm thầm quyết định phi thường cố gắng ở trong này tu tiên.

Bất quá ý nghĩ là như vậy, sau khi phụ mẫu hắn xuống núi, liền thay đổi, Vương Lâm bị gọi vào một tòa nhà chuyên môn an bài ký danh đệ tử công tác, một hoàng y thanh niên khuôn mặt gian xảo, mặt mang vẻ khinh thường, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần, cười nhạo nói:

- Ngươi chính là Vương Lâm kia dựa vào tự sát mới trở thành ký danh đệ tử sao?

Vương Lâm nhìn hắn một , trầm mặc không nói, thanh niên lông mày nhíu lại, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, từ ngày mai bắt đầu mỗi ngày mặt trời vừa mọc lên đến nơi này của ta báo cáo, công tác của ngươi chính là nấu nước, không đủ mười vại lớn, sẽ không có cơm ăn, nếu như liên tục bảy ngày vẫn không hoàn thành, ta sẽ bẩm báo trưởng lão, đem ngươi trục xuất Hằng Nhạc Phái. Đây là quần áo của ngươi, nhớ kỹ, ký danh đệ tử chỉ có thể mặc áo xám, chỉ có trở thành đệ tử chính thức, mới có thể phân phát quần áo màu sắc khác.

Nói xong, hắn bực mình đem một bộ quần áo cùng với thắt thẻ bài còn đang ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần không hề để ý tới đối phương.

Vương Lâm cầm lấy quần áo, hỏi:

- Ta nghỉ ngơi ở đâu?

Thanh niên mắt cũng không mở, không chút để ý nói

:- Đi hướng Bắc, tự nhiên sẽ nhìn đến một loạt phòng ốc, đem thẻ bài đưa cho đệ tử nơi đó, liền an bài phòng cho ngươi.

Vương Lâm ghi tạc trong lòng, xoay người hướng bắc đi đến, đợi hắn đi rồi, thanh niên mở to mắt, miệt thị lẩm bẩm:

- Lại có thể dựa vào tự sát mới gia nhập vào đây, thật sự là một phế vật.

Đi ở bên trong Hằng Nhạc Phái, Vương Lâm dọc theo đường đi nhìn thấy phần lớn đệ tử đều là mặc áo xám, một đám bộ dạng hấp tấp, sắc mặt lãnh đạm, có một số trong tay còn cầm công cụ lao động, vẻ mặt lộ chút mệt mỏi.

Vẫn hướng bắc đi được hồi lâu, rốt cục nhìn đến một loạt phòng ốc không lớn, ở đây áo xám đệ tử phải so với nơi khác nhiều hơn không ít, nhưng vẫn như cũ vẫn cứ làm việc của bọn họ, rất ít nói chuyện với nhau.

Sau khi đem thẻ bài giao cho hoàng y đệ tử phụ trách nơi đây, đối phương nói cũng chưa từng nói một câu, không kiên nhẫn chỉ một căn phòng.

Vương Lâm cũng đã quen với biểu tình lãnh đạm của mọi người ở đây, đi đến phòng ở, đẩy cửa đi vào nhìn thấy, căn phòng không lớn, hai chiếc

giường gỗ, một bàn, quét dọn rất sạch sẽ, mức độ mới cũ cùng trong nhà không sai biệt lắm.

Hắn chọn lấy một giường gỗ thoạt nhìn không người sử dụng, đem hành lý để lên, lúc này mới nằm ở trên giường trong lòng suy nghĩ rất nhiều, tuy rằng cuối cùng vào được Hằng Nhạc Phái này, nhưng cũng không phải như hắn tưởng tượng như vậy có thể tu luyện tiên thuật, lúc trước nghe ý tứ của thanh niên hoàng y kia, công tác của mình là nấu nước.

Nghĩ đến đây, hắn than nhẹ một tiếng, sờ sờ thạch châu trong ngực dùng dây thừng cột vào trước ngực, bảo bối này là thứ hắn cực kỳ lưu ý, Vương Lâm đọc sách nhiều, biết rất nhiều truyện xưa, trong đó bao gồm chuyện thất phu vô tội hoài bích có tội, hắn thầm hạ quyết tâm, không thể để cho bất luận kẻ nào biết bản thân có bảo bối này.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống, một thiếu niên áo xám thân thể gầy yếu vẻ mặt mang thần sắc mệt mỏi, đẩy cửa phòng ra đi vào, sau khi hắn nhìn thấy Vương Lâm ngẩn ra, đánh giá cẩn thận một phen, cũng không hề để ý tới trực tiếp nằm ở trên giường, ngủ say như chết.

Vương Lâm cũng không để ý, hắn biết ngày mai phải dậy sớm, sờ sờ bụng, từ trong bọc lấy ra một ít khoai lang, đồ ăn này là cha mẹ hắn mang đến, chuẩn bị trên đường tìm kiếm hắn mà ăn, sau khi tìm được Vương Lâm thấy hắn được Hằng Nhạc Phái thu nhận, vì thế liền đem khoai lang còn thừa đều lưu lại cho hắn.

Khoai lang rất ngọt, Vương Lâm ăn vài miếng, lúc này thiếu niên nằm ở đối diện thân thể khẽ động, đứng dậy mắt cố định nhìn chằm chằm khoai lang, nuốt mấy nước bọt, thấp giọng nói:

- Cho ta một củ được không?

Vương Lâm lập tức đem ra mấy củ ném tới trên giường đối phương, cười nói:

- Ta nơi này có rất nhiều, ngươi thích ăn thì ăn nhiều một chút.

Thiếu niên lập tức nắm lên, ăn ngấu nghiến nuốt vào trong bụng, sau đó vội vàng chạy đến bàn bên cạnh rót chén nước, uống một ngụm, thở dài:

- Con mẹ nó, tiểu gia ta hai ngày cũng chưa ăn gì, bạn hữu, cám ơn. Đúng rồi, ngươi tên gì?

Vương Lâm nói tên ra, thiếu niên nghe xong, nhất thời ngạc nhiên, thất thanh nói:

- Ngươi chính là Vương Lâm hả, phế… kia dựa vào tự sát mới tiến vào Hằng Nhạc Phái.

Nói đến đây, hắn cảm thấy ngượng, cười nhẹ nói:

- Bạn hữu, ta gọi là Trương Hổ, đừng để trong lòng, hiện tại trong phái hầu như không ai là không biết ngươi, ngươi cũng đừng trách ta vừa rồi nói như vậy, thực ra ta rất bội phục ngươi, lại có thể sử dụng như vậy phương pháp tiến vào.

Vương Lâm cười khổ, cũng không thanh minh, lại đưa qua mấy củ khoai lang.

Trương Hổ vội vàng tiếp nhận, sau ăn mấy khẩu ngượng ngùng nói:

- Vương Lâm, ngươi vẫn là chừa cho mình chút đi, ngươi mới tới đây, không biết con chồn tạp vụ ở đây trong lòng tâm địa gian xảo, chờ ngày mai ngươi làm việc sẽ biết rõ, con mẹ nó, hắn quả thực sẽ không nhìn những đệ tử ký danh chúng ta như con người!

Quyển 1: Thiếu niên bình thường.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 11: Trương Hổ.

Vương Lâm giật mình, người thứ nhất hắn nghĩ đến chính là người thanh niên áo vàng lúc trước cười nhạo mình, cảm thấy hắn có vẻ phù hợp với danh hiệu này, nhưng trong lòng không biết rốt cuộc đối phương nói có đúng là hắn ta hay không.

- A? Ngươi chưa nhìn thấy hắn? Chính là thằng cha phụ trách an bài công tác của ký danh đệ tử, hắn cũng là ký danh đệ tử, chẳng qua đã đạt được tư cách tu luyện tiên pháp, mặc áo vàng, vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt gì, giống như một con chồn con, chúng ta thường ở đằng sau vụng trộm gọi hắn như vậy.

Trương Hổ nuốt nước miếng, nghiến răng nghiến lợi giải thích.

Vương Lâm ăn miếng khoai lang, nói:

- Ta biết người ngươi nói là ai, hôm nay ta nhìn thấy hắn rồi, hắn nói với ta từ ngày mai bắt đầu mỗi ngày gánh đầy mười vại nước, nếu không sẽ không có cơm ăn.

Trương Hổ chết lặng người, nhìn chằm chằm Vương Lâm một hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Bạn thân, ngươi không phải trước kia cùng hắn có thù oán chứ?

Vương Lâm lắc đầu, hỏi:

- Làm sao vậy?

Trương Hổ dùng một ánh mắt đáng thương nhìn Vương Lâm, hỏi:

- Vương Lâm, có phải ngươi cho rằng cái vại lớn chứa nước mà hắn nói thì cũng lớn như cái vại dùng trong nhà chúng ta?

Nói xong, hắn còn dùng tay ra dấu một cái.

Vương Lâm trong lòng dâng lên dự cảm không tốt lành, gật gật đầu.

Trương Hổ cười khổ, nói:

- Ngươi nhất định là đắc tội con chồn rồi, vại lớn mà hắn nói lớn xấp xỉ với phòng ở chúng ta. Ôi! Cả mười vại nước..... Vương Lâm, ta không ăn khoai lang này nữa, ngươi giữ đi, ta ước chừng không sai thì có thể bốn năm ngày ngươi không có cơm ăn đấy. Ngươi mới tới, vài cái địa phương trong núi có quả dại đều bị người khác chiếm lấy, chỉ có người già mới có thể đi hái vài trái, ngày mai ta vẫn còn ăn quả dại của ta đi.

Nói xong, hắn đặt mấy củ khoai lang còn lại ở trên bàn, thở dài rồi lại nằm xuống giường ngủ đi.

Đáy lòng Vương Lâm bốc lên một tia lửa giận, hắn cắn chặt răng, nghĩ đến ánh mắt cha mẹ tràn đầy kỳ vọng, mạnh mẽ đè xuống cơn tức, nghẹn một bụng bực bội nằm ngủ ở trên giường.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, hắn liền từ trên giường bò dậy, Trương Hổ còn đang ngáy khò khò, Vương Lâm thay áo màu xám, vội vàng đi về phía phòng tạp vụ, phút chốc đã đi đến chỗ này, mặt trời dần dần từ hướng Đông xuất hiện, thanh niên áo vàng đẩy cửa phòng ra, liếc con mắt nhìn Vương Lâm, nói với giọng ái ái cổ quái:

- Coi như đúng giờ, đi vào lấy thùng nước đi rồi theo cửa Đông đi ra ngoài, ở giữa núi có con suối, tới đó gánh nước.

Nói xong, hắn không ở để ý tới Vương Lâm đang khoanh chân ngồi dưới đất, quay về mặt trời mọc chậm rãi thổ nạp, từng tia khí trắng nhàn nhạt từ mũi hắn tỏa ra, như hai con Bạch Long cuộn mình.

Vương Lâm mắt lộ vẻ hâm mộ, đi vào gian phòng nhìn một vòng, rốt cục ở một chỗ phía sau cửa thấy được mười cái vại nước khổng lồ kia, cười khổ một tiếng, hắn xách lên hai cái thùng nước đi về phía cửa Đông.

Đi đoạn đường rất xa, lúc này mới đi đến con suối mà đối phương nói, nơi đây phong cảnh rất xinh đẹp, tiếng nước vang lên ào ào, giống như âm thanh của tự nhiên tràn ngập lòng người.

Vương Lâm không rảnh ngắm cảnh đẹp này, múc đầy thùng nước rồi vội vàng xách lên đi về phía trên núi.

Mãi cho đến hoàng hôn, hắn mới đổ đầy một vại, nếu không phải buổi trưa hắn có khoai lang lấp đầy bụng thì căn bản là không có sức lực tiến hành công việc còn lại. Mặc dù như thế, hiện tại hai chân tay của hắn đã tê mỏi, vừa cố sức liền đau đớn khó chịu.

Hắn do dự một lát rồi mang theo nửa thùng nước tìm được một chỗ không người, cẩn thận ở bốn phía quan sát một lát, sau khi xác định không có người, hắn từ trong ngực lấy ra hạt châu, đặt ở trong trong thùng lắc lắc một phen, một lát sau hắn vớt hạt châu rồi cất kĩ, lấy nước trong thùng nước uống, trong bụng tức khắc xuất hiện một chút cảm giác ấm áp dào dạt, cảm giác đau nhức ở bắp thịt toàn thân chậm rãi biến mất.

Mặc dù hiệu quả không bằng hạt sương, nhưng Vương Lâm lại cực kỳ hưng phấn, hắn sờ sờ ngực nơi để thạch châu, lại quyết định quyết không thể để cho người khác biết bản thân có bảo bối này!

Sau khi đã uống sạch nửa thùng nước, bắp thịt hắn không còn đau nhức, tinh thần sảng khoái, lập tức tiếp tục công việc gánh nước.

Một ngày này, hắn đổ đầy một vại rưỡi, lại uống nửa thùng nước suối sau khi ngâm hạt châu thần bí, vì sợ người khác hoài nghi, hắn giả bộ một vẻ mặt cực kỳ mỏi mệt mới trở về nơi ở.

Không lâu sau đó, Trương Hổ đã trở lại, trên mặt vẫn là cái vẻ mặt mệt mỏi quá độ như cũ kia, hai người nói chuyện với nhau vài câu, Trương Hổ do dự nửa ngày, ấp a ấp úng xin hai củ khoai lang, sau khi ăn xong liền nhào lên giường rồingủ say khò khò.

Thời gian rất nhanh trôi qua, trong nháy mắt Vương Lâm ở Hằng Nhạc Phái đã được một tháng rồi.

Vương Lâm hiện tại đã biết, công việc của Trương Hổ là đốn củi, mỗi ngày phải chẻ đủ số lượng củi mới có thể ăn cơm, từ lúc hắn bắt đầu trở thành ký danh đệ tử Hằng Nhạc Phái thì vẫn luôn đốn củi, đã ba năm rồi, ba năm trước đây hắn vẫn thường ba bốn ngày mới có thể ăn một bữa cơm, toàn dựa vào uống nước lấp đầy bụng, hiện nay hắn đã rút ngắn thời gian lại, hai ngày đã có thể ăn một bữa cơm.

Theo lời hắn, ký danh đệ tử phải làm tạp vụ mười năm, làm đến mỗi ngày ba bữa cơm đều chẳng có, chỉ có đồng thời thỏa mãn hai cái yêu cầu này thì mới có thể được truyền thụ một ít tiên pháp trụ cột.

Nội môn đệ tử bất đồng với bọn họ, chúng đều có sư phụ riêng và không cần làm bất cứ tạp vụ gì, mỗi người có gian phòng riêng, công việc chủ yếu của bọn họ chính là tu luyện.

Trừ những cái đó ra, còn có một loại người ở chính giữa nội môn đệ tử và ký danh đệ tử, đó chính là giống như Vương Hạo trở thành đồng tử cho người khác, thực ra cái gọi là đồng tử, nói trắng ra chính là người hầu.

Loại người này cũng không cần làm tạp vụ, nhưng lại có thể tu luyện một ít tiên pháp cấp thấp, bọn họ chỉ cần hoàn thành công việc ông chủ giao cho là được rồi, nhưng mà thông thường tư chất tự nhiên của loại người này đều rất bình thường, cả đời không có tiền đồ quá lớn, chỉ có thể làm người hầu suốt đời.

Cái gọi là tư chất tự nhiên, Vương Lâm cũng từ nơi Trương Hổ mà hiểu biết đại khái, đơn giản mà nói, tư chất tự nhiên chính là linh căn, trong cơ thể mỗi người đều có nhiều hoặc ít. Nhưng mà trọng điểm là nếu linh căn sung túc, cùng một loại tiên pháp nếu như một năm có thể luyện thành, như vậy người khuyết thiếu linh căn, khả năng cần mười năm thậm chí một trăm năm.

Sinh mệnh con người là có hạn, người tố chất bình thường thì cả đời cũng không có phát triển quá lớn, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà khi môn phái tu tiên thu đệ tử sẽ coi trọng linh căn.

Một tháng nay, Vương Lâm mỗi ngày khi gánh nước đều phải uống không ít nước suối dùng để ngâm hạt châu thần bí, cơ thể càng ngày càng cường tráng, giống như chưa dùng hết sức lực toàn thân, từ lúc bắt

đầu sáu ngày mới gánh đầy mười vại, đến bây giờ chỉ cần ba ngày là có thể làm được.

Nhưng mà vì để không người nào hoài nghi, mỗi ngày hắn đều là lúc mặt trời còn chưa mọc lên đã rời giường, không nhanh không chậm cầm thùng nước đi ở đường nhỏ giữa núi, cứ như vậy, trong mắt mọi người mặc dù kinh ngạc trong ba ngày hắn đã có thể hoàn thành công việc, nhưng đều cho là những chuyện này là do việc hắn đi sớm về khuya.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 12: Tiên phù.

Qua một tháng này, hầu như tất cả ký danh đệ tử đều biết Vương Lâm, cả đám nhìn thấy hắn đều lộ ra vẻ mặt cao quý, ngôn ngữ châm chọc ác độc.

Vương Lâm đối với việc này đều là coi thường, hắn biết trong lòng mỗi người trong số những đệ tử ký danh này đều biến thái, khi hắn chưa tới thì những người này nằm ở tầng dưới cùng của môn phái, trên người thừa nhận đau khổ mệt mỏi không cách nào phát tiết, hiện tại hắn đến đây, dựa vào tự sát để tiến vào môn phái thì thân phận hắn chắc chắn còn

phải thấp kém so với đệ tử ký danh, cho nên hắn trở thành đối tượng để mọi người có thể bắt nạt.

Trong lòng hắn cười lạnh lùng, biết rõ loại chuyện này không phải phản kháng là có thể giải quyết, bên trong môn phái quan niệm cường giả vi tôn, những đệ tử ký danh này nhập môn sớm hơn so với hắn, thân thể từng người đều rất cường tráng, thậm chí cũng có người còn học được một ít tiên pháp đơn giản, nếu như hắn phản kháng thì người chịu thiệt nhất định là hắn.

Tuy nhiên Vương Lâm cũng không phải cái loại người tính cách yếu đuối, hắn đã nhớ kĩ tất cả diện mạo những kẻ châm chọc ở trong lòng, chờ đợi sau này thực lực tăng cường sẽ trả thù từng tên.

Mang theo ý nghĩ như vậy, hắn liền giống như kẻ điếc người mù, mặc kệ người khác nói thế nào, vẫn như cũ chuyện ta ta làm, mỗi ngày ngoài việc gánh nước ra chính là lén lút nghiên cứu hạt châu thần bí.

Hắn thử nghiệm dùng các loại chất lỏng để ngâm hạt châu: nước suối, hạt sương, mồ hôi, thậm chí ngay cả máu đều dùng tới, cuối cùng phát hiện trong những thứ này hiệu quả tốt nhất vẫn là hạt sương.

Nhưng mà hạt sương cũng có phân chia, hạt sương sáng sớm xuất hiện ở trên thạch châu có hiệu quả tốt nhất, hạt sương ban đêm thứ hai, nếu như từ trên vật thể khác thu thập hạt sương để ngâm hạt châu thì hiệu quả càng kém.

Dùng cách này suy rộng ra thì tiếp theo là nước suối, không có hiệu quả nhất chính là máu và mồ hôi, gần như một chút công hiệu cũng không có.

Để không làm người khác chú ý, hắn chỉ ở trong núi tìm được vài chiếc hồ lô nhỏ hoang dại, sau khi đã lấy hết hạt bên trong thì chia ra dùng để đựng các hạt sương khác nhau.

Những hồ lô này hắn không mang ở trên người, mà là tìm được một chỗ vắng vẻ, phân ra các vị trí khác nhau rồi chôn thật sâu ở dưới lòng đất, trừ mỗi ngày thu gom hạt sương ra, cũng không cầm về môn phái.

Hắn mang theo bên người hồ lô chứa nước suối, khi mệt mỏi thì uống mấy ngụm, lập tức tinh thần phấn chấn.

Trừ việc này ra, Vương Lâm cũng phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái, đó chính là mỗi khi ban đêm hoặc là sáng sớm, trên thạch châu hiện ra hạt sương, bình thường mặt ngoài hạt châu nhìn giống như là bọt nước, nhưng thực tế khi thu gom lại sẽ có hơn phân nửa hạt sương không hiểu vì sao mà biến mất, nhiều nhất cũng chỉ lưu lại không đến một phần mười.

Đối với hiện tượng kỳ quái này, Vương Lâm chỉ có thể quy cho những hạt sương đó bị hạt châu hấp thu, tuy lời giải thích này có chút hoang

đường, nhưng mà trừ việc này, Vương Lâm thật sự nghĩ không ra cái đáp án khác.

Vào hoàng hôn một hôm, Vương Lâm đem ba vại nước còn lại đổ đầy, nói với thanh niên áo vàng đang ngồi tu luyện:

- Lưu sư huynh, ta muốn về nhà một chuyến, ngày mai sẽ không đến đây.

Thanh niên họ Lưu ánh mắt khẽ đảo, liếc mắt quét qua Vương Lâm, trong lỗ mũi thở “hừ” một tiếng.

Vương Lâm cũng không để ý, hắn từ nơi Trương Hổ biết được, đệ tử ký danh hàng năm có thể có ba lượt cơ hội về nhà thăm người thân, bất cứ lúc nào cũng có thể xin phép với trưởng lão họ Tôn, để có thể quay lại thoải mái thì cũng được xin tiên phù tiên thuật của môn phái.

Vương Lâm nhớ rõ sinh nhật cha hắn sắp tới, nói gì thì nói cũng phải trở về một chuyến, vì thế sau khi rời đi phòng tạp vụ, chạy về chỗ trưởng lão chuyên môn phụ trách ký danh đệ tử.

Hằng Nhạc Phái chia làm lục viện: năm phụ một chính, năm phụ chia ra là kim mộc thủy hỏa thổ, mỗi nơi có ký danh đệ tử ở. Nội môn đệ tử cùng trưởng lão đều là ở tại chính viện, bình thường lúc gánh nước, hắn cũng từng ở rất xa nhìn kỹ nơi này, trong lòng tràn ngập ý nghĩ hâm mộ,

lần này đi đến nơi đây, cẩn thận quan sát một lát, đứng ở ngoài cửa chính viện cao giọng nói:

- Ký danh đệ tử Vương Lâm cầu kiến Tôn trưởng lão.

Một người trẻ tuổi mặc áo trắng, loạng choạng từ chính viện đi ra, liếc mắt nhìn Vương Lâm với vẻ mặt cao ngạo, hắn nói:

- Ngươi chính là Vương Lâm?

Nhìn thấy đối phương mặc áo trắng, Vương Lâm giật mình trong lòng, gật gật đầu.

Hiện tại hắn đã biết, các đệ tử Hằng Nhạc Phái dựa theo cấp bậc mà phân chia màu sắc quần áo. Ký danh đệ tử chia làm áo xám cùng áo vàng, trong đó áo vàng đại biểu đạt được tư cách tu luyện tiên pháp. Nội môn đệ tử thì lại căn cứ vào thực lực từng người, từ cao đến thấp mà quần áo chia làm tím, đen, trắng, hồng bốn loại.

Thanh niên áo trắng khóe miệng nhếch lên, lãnh đạm quét mắt nhìn Vương Lâm rồi xoay người đi về phía trong sân, Vương Lâm mặt không chút thay đổi, bước thong thả theo sau.

Đi tới bên trong chính viện, không lâu sau, hắn bị dẫn tới bên cạnh một vườn trồng cỏ và hoa, thanh niên áo trắng lười biếng nói:

- Tôn sư thúc, có ký danh đệ tử tới tìm ngươi.

Nói xong, hắn hỡ hững đứng ở một bên.

Một cái giọng nói già nua từ trong vườn truyền đến:

- Ngươi đi xuống đi, ký danh đệ tử tiến vào.

Thanh niên áo trắng cười khẽ một tiếng, cáo lui.

Vương Lâm trong lòng thật khẩn trương, đẩy cổng vườn thuốc ra, vừa đi vào thì lập tức một mùi thuốc nồng đậm phả vào mặt, Vương Lâm giật mình, quay đầu nhìn cổng vườn hoa, trong lòng không hiểu chỉ là cách nhau một cánh cổng, vì sao ở bên ngoài cũng không ngửi được một chút mùi thuốc nào.

- Đứng ở nơi đó làm gì, còn không báo tên ra?

Giọng nói lộ vẻ bất mãn truyền tới từ một góc trong phòng giữa vườn hoa.

Vương Lâm vội vàng cung kính nói:

- Đệ tử Vương Lâm, bái kiến Tôn trưởng lão, ngày mai là sinh nhật của cha ta, đệ tử muốn về nhà một chuyến.

- Ngươi kêu là Vương Lâm? Hóa ra chính là ngươi, hừ, người tu tiên chú ý chặt đứt phàm trần, ngươi vướng bận thế tục như vậy, cả đời cũng đừng mong bước vào tiên môn!

Thanh âm già nua khiển trách.

Vương Lâm nhíu mày, nhịn không được nói:

- Đệ tử vẫn chưa học tiên pháp gì, làm sao có thể xem như người tu tiên?

Đối phương trầm mặc một lúc, sau hồi lâu thì bực mình nói:

- Kỳ hạn là ba ngày, đi nhanh về sớm, đây là Thiên Lý Phù có thể sử dụng hai lần, dán ở trên đùi là có thể làm tốc độ của ngươi tăng lên.

Nói xong, lấy ra tờ giấy vàng nhìn như tờ giấy bình thường không hiếm thấy, nó từ cửa sổ trong phòng bay ra, nhẹ nhàng rơi ở dưới chân Vương Lâm.

Vương Lâm nhặt lên rồi thận trọng đặt ở trong ngực, hắn từ chỗ Trương Hổ biết tất cả ký danh đệ tử ra ngoài thăm người thân, đều cũng được tặng tiên phù như vậy, mục đích của Hằng Nhạc phái rất đơn giản, từ việc những đệ tử về nhà thăm người thân rồi thể hiện ra một chút tiên gia pháp thuật sẽ hấp dẫn càng nhiều đứa nhỏ đến đây tiến hành nhập môn trắc thí.

Tiên phù này kỳ thực nói rõ ra là vô cùng thấp kém, chỉ có một ưu điểm đó là sử dụng đơn giản, mỗi lần chỉ cần dán ở trên đùi, là có thể sử dụng. Đối với phàm nhân mà nói, nó có thể đề cao tốc độ.

Nhưng mà trong hàng đệ tử nội môn cũng có không ít người nhiệt tình tích góp, nghe nói dùng nó giao dịch ở bên ngoài sẽ đổi lấy một ít đồ vật, những ký danh đệ tử như bọn họ, từng người xem như lấy được vật rất quý, lại có người không muốn sử dụng, mượn lý do thăm người thân mà tích góp được không ít.

Đi ra chính viện, Vương Lâm trầm ngâm một chút, đi về phía chỗ, thu dọn một ít hành lý ở trong phòng, tạm biệt với Trương rồi hắn liền xuống núi .

Lúc này bầu trời ánh sao lóng lánh, Vương Lâm vốn định ngày mai mới đi nhưng sau khi không tìm đượccách điều chỉnh tốc độ tiên phù, sợ bỏ lỡ sinh nhật cha hắn, vì thế dự định chạy đi suốt đêm.

Lúc Vương Lâm rời đi không lâu, bên trong chính viện, trưởng lão họ Tôn đẩy cửa phòng ra, đang chuẩn bị thu dọn một ít thảo dược, bỗng nhiên sắc mặt ngẩn ra, nhìn chằm chằm tới vị trí gần cổng vườn dược, nơi đó trồng mấy nhánh Lam Tuyến Thảo, chúng lại toàn bộ héo rũ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 13: Trưởng lão.

Trong cơn buồn bực, hắn đi đến nhìn kỹ, phát hiện không chỉ là Lam Tuyến Thảo, thậm chí ngay cả Tử Dạ Hoa đối diện cũng héo rũ nhưng có mức độ khác nhau, chẳng qua không có nghiêm trọng như Lam Tuyến Thảo thôi.

Hắn nhớ rõ ràng buổi trưa thì những thảo dược này còn xanh mượt tràn đầy sức sống, thế mà mới một buổi chiều, làm sao có thể biến thành như vậy. Hắn cầm lên nhánh Lam Tuyến Thảo héo rũ rồi tập trung quan sát, nhìn từ bên ngoài Lam Tuyến Thảo thì nó đã mất đi toàn bộ nước, cho nên khô héo, trên mặt hắn lộ ra vẻ trầm tư, sờ sờ bùn đất trên mặt đất,

phát hiện bùn đất rất ẩm ướt, môi trường hoàn toàn phù hợp để thảo dược sinh trưởng, điều này làm cho hắn bắt đầu nghi ngờ và ngạc nhiên.

Hồi lâu sau bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe, thì thào lẩm bẩm:

- Buổi chiều hôm nay, nơi này của ta chỉ có một người đến, nhưng hắn là một cái ký danh đệ tử, làm sao có thể làm cho những thảo dược này khô héo chứ?

Nghĩ đến đây, hắn quyết định điều tra một phen, không nói lời nào vung tay áo, thân mình lập tức bay lên, dưới chân hiện lên đám mây bảy màu, nhanh chóng rời đi chính viện, không lâu sau, hắn đã đến phòng tạp vụ của ký danh đệ tử.

- Người đệ tử nào phụ trách nơi đây?

Tôn trưởng lão khẽ quát một tiếng, lập tức hóa thành từng âm thanh như tiếng sấm, đệ tử áo vàng họ Lưu phụ trách nơi đây vội vàng từ giữa phòng chạy nhanh ra, hắn bị dọa tới mức mặt không có chút máu, quỳ phịch một tiếng trên mặt đất, dập đầu không ngừng.

Tôn trưởng lão nhíu mày, không kiên nhẫn nói:

- Nơi này của ngươi có ghi chép về Vương Lâm không?

Đệ tử họ Lưu trong lòng “hồi hộp” một chút, hắn không thể tưởng tượng được trưởng lão cao quý lại đích thân tới đây hỏi về một tên phế vật, hắn hoảng sợ nhớ đến trước kia làm khó dễ đối với Vương Lâm, nhất thời sắc mặt trắng bệch, sợ hãi cả kinh nói:

- Đệ tử..... có..... có ghi chép về Vương Lâm sư đệ, Vương sư đệ siêng năng hiếu học, mỗi lần làm việc đều rất chăm chú, đệ tử..... đệ tử trong lòng vẫn lấy hắn làm tấm gương..... mẫu mực..... đệ tử.....

Tôn trưởng lão dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái, đối phương càng là khẩn trương, chứng minh càng kính sợ hắn, phải biết rằng thực ra trưởng lão Hằng Nhạc Phái không có giá trị, tất cả Nhị đại đệ tử đều là trưởng lão, đương nhiên xưng hô này là đối với ký danh đệ tử mà thôi, nếu như là nội môn đệ tử thì đều là xưng hô sư thúc.

Tuy nói ở trong mắt ký danh đệ tử thì hắn là trưởng lão, nhưng thực ra ở trong thế hệ Nhị đại đệ tử thì không có địa vị gì, thực lực cũng thuộc loại cuối bậc, đến ngay cả trong lòng Tam đại đệ tử cũng đều coi thường hắn.

Bằng không cũng sẽ không an bài hắn phụ trách công việc không quan trọng là cho phép ký danh đệ tử về nhà thăm người thân.

Xụ mặt, Tôn trưởng lão trầm giọng nói:

- Chỗ ở của Vương Lâm ở viện nào?

- Ở..... ở góc Bắc viện phụ chữ thổ.....

Không đợi hắn nói xong, thân mình Tôn trưởng lão khẽ động, hóa thành cầu vồng bay về phía Bắc, trong chớp mắt đã nhìn không thấy bóng dáng.

Trong lòng đệ tử họ Lưu càng khẩn trương, trong lòng rất hối hận, hắn âm thầm thề về sau nếu nhìn thấy Vương Lâm, nhất định không thể châm biếm giống như trước mà phải nịnh nọt thật tốt, hầu hạ hắn như là ông nội mình, người ta chính là người tâm phúc mà trưởng lão đích thân hỏi đến a.

Sau khi Tôn trưởng lão đi vào viện phụ chữ thổ, thần thức đảo qua, không có phát hiện Vương Lâm, hơi chút trầm ngâm, tiến vào nơi ghi chép xem xét một lần, tìm được số phòng Vương Lâm ở, liền đi thẳng đến, Trương Hổ đang khò khò ngủ, hắn không có phát hiện gì với việc Tôn trưởng lão đã đến.

Thần thức cẩn thận tra xét một lần ở trong phòng, Tôn trưởng lão chau mày, thì thào lẩm bẩm:

- Đi thật mau, hừ, chờ sau khi hắn trở về, lại kiểm tra cũng được.

Vương Lâm đang đi ở giữa núi, trên đùi dán tiên phù, quả nhiên tiên phù này thần kỳ, sau khi dán ở trên người thì một dòng khí nóng hầm hập từ phía trên tiến vào trong cơ thể, tụ tập ở hai chân, bạch quang lóng lánh chói mắt, từ xa nhìn lại, hắn giống như là tiên nhân chân chính.

Nhất là dã thú bên trong núi rừng, vừa nhìn thấy bạch quang này thìcả đám nhanh chóng rời xa, không dám tiếp cận.

Gió nhẹ tạt vào mặt, không khí giữa núi tươi mát, trong lòng Vương Lâm vui vẻ, bước chân rất nhanh, dựa theo phương hướng trong trí nhớ không ngừng chạy đi.

Một đêm không có gì đáng kể, sáng sớm ngày hôm sau trời vừa sáng, hắn uống nước suối trong hồ lô, chờ tinh lực tràn đầy rồi quay đầu nhìn lại, phát hiện đã đi ra núi rừng, ước chừng đi thêm một ít lộ tŕnh thì có thể đến thị trấn, đến lúc đó theo đường nhỏ là có thể trở lại thôn.

Cũng không dừng lại, hắn sải bước nhanh chóng đi về trước, khi sắc trời đã sáng thì hắn đã đi vào thị trấn, lúc này đúng lúc có chợ phiên, mọi người qua lại vô cùng náo nhiệt, Vương Lâm đi bộ chung quanh một vòng để mua một ít lễ vật cho cha mẹ rồi vội vàng rời đi.

Khi mặt trời lên cao,thì cuối cùng Vương Lâm về tới thôn, ở xa hắn đã thấy trong nhà treo lên cao giấy màu đỏ, mặt trên viết một chữ thọ thật to.

Ngoài cửa xe ngựa rất nhiều, người đến người đi rất náo nhiệt.

Vương Lâm giật mình rồi nhanh chóng đến gần, ngừng lại ở ngoài cửa chính, cảnh tượng hắn xuất hiện quá mức kinh người, các thân thích tụ tập ở nhà Vương Lâm đểđến chúc thọ, chỉ thấy được một đạo bạch quang chớp lên, tiếp theo Vương Lâm đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người mặt lộ vẻ hâm mộ, đều bắt đầu ào ào ca ngợi.

- Nhị ca, Vương Lâm đã trở lại, ngươi nhìn xem đứa nhỏ này, thật sự là tuấn tú, xem ra đúng là có khiếu làm tiên nhân.

- Không chỉ có vậy đâu, lúc trước tiên nhân nhìn nhầm, về sau cũng đã hối hận rồi, trực tiếp đem Vương Lâm thu làm đệ tử, về sau toàn bộ Vương gia chúng ta đã dựa vào ba đứa nhỏ bọn chúng.

- Là ta mắt mờ, không nhìn ra ưu điểm đứa nhỏ này, hiện tại đã thấy, đứa nhỏ Vương Lâm có thua kém chút nào Vương Trác và Vương Hạo, rõ ràng chính là rồng trong loài người, giỏi, giỏi, giỏi!

Tam thúc có vai vế cao nhất của gia tộc họ Vương, vuốt chòm râu bạc phơ, lớn tiếng tán thưởng nói, tựa hồ đã quên sắc mặt ác độc tháng trướccủa hắn.

- Vương Lâm đứa nhỏ này từ bé thông minh, ta đã từng nói từ lâu, hắn có thể được tiên nhân thu nhận, lần trước chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn thôi, tiên nhân đều có thể nhìn nhầm, huống chi chúng ta là phàm nhân, Vương Lâm, ngươi cũng đừng oán hận Ngũ thúc a, Ngũ thúc ở chỗ này xin lỗi ngươi.

Mọi lời nói loạn xạ, tất cả thân thích thay đổi sắc mặt, cả đám đều mang vẻ mặt tươi cười, lộ ra vẻ mặt thân thiết.

Vương Lâm thầm hừ một cái trong lòng, lúc này cha hắn vui mừng từ cửa chính đi ra, lôi kéo tayVương Lâm, quan tâm hỏi:

- Thiết trụ, làm sao ngươi lại trở về, không phải ta đã nói với ngươi sao, phải an tâm ở Hằng Nhạc Phái, không cần nhớ nhung gia đình.

Vương Lâm nhìn cha hắn, thấy được nếp nhăn trên mặt hắn rõ ràng đã ít đi rất nhiều, hiển nhiên mấy ngày nay cực kì cao hứng, vì thế cười nói:

- Cha! Người yên tâm, một năm, mỗi người đệ tử trong phái đều có ba cơ hội về thăm người thân, chờ cho sinh nhật người qua đi, ta sẽ lập tức trở về gấp.

Cha Vương Lâm đắc ý nhìn thân thích chung quanh, kéo Thiết Trụ đi vào cửa chính, lớn tiếng nói:

- Mẹ nó à, ngươi nhìn xem ai đã trở về.

Mẹ Vương Lâm đang bị một đám nữ quyến vây quanh, nói chuyện thường ngày sôi nổi với nhau, nghe tiếng nói của chồng mình, vừa vội vàng ngẩng đầu nhìnthì lập tức vui mừng chạy tới giữ chặt tay Vương Lâm, hỏi thăm ân cần.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 14: Dị biến.

Vương Lâm trong lòng cực kỳ ấm áp, một tháng qua đã quen nhìn người khác châm chọc khiêu khích, hiện tại về đến trong nhà, lập tức cảm nhận được sự quan tâm của cha mẹ đối với hắn.

- Nhị ca, Vương Lâm đã là đệ tử tiên nhân rồi, lúc trước lục đệ mắt mù, lời ta nói có vài câu khó nghe, Nhị ca ngươi đừng để bụng, ngươi cũng biết loại người như ta, nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ(1), đều là muốn tốt cho Vương Lâm.

- Nhị tẩu, con gái của nhà ta lúc trước vừa nghe ta nói không cho nàng đính hôn, lúc ấy liền nổi nóng với ta, nói dù gì cũng phải gả cho Thiết Trụ nhà tẩu, ngươi xem chúng ta quyết định việc hôn nhân này được hay chưa?

- Lão Nhị, ngũ thúc già rồi, về sau Vương gia toàn bộ phải dựa vào các ngươi, cả đời này của Ngũ thúc coi trọng nhất chính là em bé nhà ngươi, cuộc đời này của hắn rất có tiền đồ, nói thật ra, ta thấy Thiết Trụ so với tiểu tử nhà Đại ca ngươi có lẽ có triển vọng hơn.

Cha mẹ Vương Lâm đều mặt mày hồng hào, không lâu sau, tiệc thọ bắt đầu, tất cả thân thích tới đây đều miệng khen không ngừng đối với Vương Lâm, cũng có nhiều kẻ sau khi uống vài chén rượu, lớn tiếng bất bình vì chuyện gia sản năm đó của cha Vương Lâm, nói dù sao cũng phải đoàn kết lại giúp hắn tranh đoạt lại phần gia tài vốn thuộc về hắn, cha Vương Lâm cười cười, không cho là thật, hắn rất hiểu những thân thích này.

Quan trong hơn là hiện tại hắn đã không thèm để ý chuyện năm đó, hắn chỉ hy vọng con mình, có thể càng ngày càng tốt lành, hắn không còn mong gì khác.

Náo nhiệt cả ngày, đến lúc hoàng hôn, tất cả thân thích lục tục rời đi, Vương Lâm nhìn quà tặng lớn có nhỏ có trong sân nhà mình, trong lòng có phần cảm động, trong sách thường nói một người làm quan cả họ được nhờ, hiện tại hắn hoàn toàn hiểu rõ lời này.

Ban đêm, cha mẹ Vương Lâm tán gẫu hỏi hắn về cuộc sống trong môn phái, Vương Lâm nhìn ánh mắt kỳ vọng của cha mẹ, lần đầu tiên nói dối với cha mẹ, đem chính mình miêu tả nổi tiếng ra sao trong môn phái, tu luyện ra sao, nghe xong cha mẹ hắn cao hứng cười không khép miệng.

Vì cha mẹ, dù là làm ký danh đệ tử sẽ lại vất vả khổ sở, chẳng sợ người khác châm biếm chế giễu, hắn đều cắn răng nhẫn nhịn, dù sao từ nhỏ đến lớn, cha mẹ chưa từng có hôm nào cao hứng giống như hôm nay.

- Không phải là mười năm sao, ta nhịn thôi!

Vương Lâm thầm hạ quyết tâm.

Vương Lâm ở nhà cùng cha mẹ hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, lúc cha mẹ cùng mọi người trong thôn đi tiễn đưa, hắn đem tiên phù dán ở trên đùi rồi rời đi.

Mãi cho đến rất xa, bên tai hắn vẫn còn quanh quẩn lời nói hâm mộ của người trong thôn trong mấy ngày nay.

Hôm nay sắc trời âm u, mây đen dầy đặc, một đám mây đen nghịt giống như một tảng đá lớn ở trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng bầu trời nổ vang tiếng sấm, độ ẩm giữa núi tăng nhiều, cũng có hơi nước xuất hiện.

Vương Lâm đành phải gia tăng tốc độ, đến lúc đêm khuya rốt cục cũng chạy về đến Hằng Nhạc phái. Nằm ở trên giường, Trương Hổ vẫn còn đang ngủ say như trước, Vương Lâm trở mình liên tục, không làm sao ngủ được, nửa đêm, bên ngoài vang lên tiếng sấm, trong nháy mắt tia chớp quét qua chiếu sáng mọi thứ ở trong phòng, Vương Lâm vuốt hạt châu trong ngực, lần về nhà này hắn bảo mẫu thân may cho hắn cái túi ở bên trong áo rồi đặt hạt châu ở bên trong.

Từ trong túi lấy ra thạch châu, Vương Lâm dựa vào ánh đèn để nhìn, bỗng nhiên hắn giật mình, xoa xoa con mắt rồi tập trung nhìn chằm chằm hoa văn hình đám mây trên hạt châu.

- Không đúng a, ta nhớ rõ lần trước quan sát, trên mặt hạt châu có khắc năm đám mây, nhưng sao bây giờ lại biến thành sáu đám chứ?

Vương Lâm kinh ngạc, ngồi dậy cẩn thận đếm lại, đúng là sáu đám mây trắng.

Trong lòng hắn kinh ngạc, nghĩ không ra nguyên nhân, càng cảm thấy tò mò không ít đối với hạt châu này, hắn thận trọng thả vào túi áo, Vương Lâm thổi tắt ngọn đèn, mang theo nghi vấn chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài gió to mãnh liệt, tia chớp liên tục, tiếng sấm ầm vang, mưa lớn như hạt đậu từ trên trời rơi xuống lốp bốp, cửa sổ trong phòng bị gió thổi vang lên lách cách, trong lúc ngủ mơ, Vương Lâm bị từng đợt khí rét lạnh làm cho thức tỉnh, khoảng khắc hắn mở mắt bỗng nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Liên tục vài tia chớp chiếu sáng mọi thứ, trong phòng tràn ngập hơi nước dày đặc. Trên bàn, trên mặt, thậm chí ngay cả chăn đệm trên giường đều ướt, nhưng mà toàn thân Vương Lâm trừ ngực có hơi ẩm ướt ra, chỗ khác vẫn chưa ướt, hắn vội vàng nhìn về phía Trương Hổ, chỉ thấy toàn thân Trương Hổ hiện lên hơi sương trắng xóa, quần áo ướt đẫm, toàn thân trên dưới đầy sương giá, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tím tái, khớp hàm run lên.

- Trương Hổ, Trương Hổ!

Vương Lâm kinh hãi, vội vàng bò lên, đẩy một lúc mà Trương Hổ không có một chút dấu hiệu thức tỉnh, thậm chí ngay cả hô hấp đều dường như không có.

Trong cơn lo lắng, Vương Lâm đang muốn đi ra ngoài tìm kiếm đệ tử hỗ trợ hắn, đúng lúc này, bỗng nhiên bước chân hắn dừng lại, sờ sờ quần áo mình, trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

- Vì sao cùng ở trong một căn phòng, hơn nữa chăn đệm đều đã có thể vắt ra nước mà ta nằm ở trên, trừ quần áo chỗ ngực ra thì chỗ khác lại không ướt?

Vương Lâm suy nghĩ trong lòng, cúi đầu nhìn trước ngực, ánh mắt hắn chớp chớp, lập tức lấy ra hạt châu thần bí rồi đặt ở nơi này.

Ngay trong nháy mắt này, tất cả giọt nước mưa ở trong phòng bắt đầu rung rung rồi chậm rãi bay lên, thậm chí ngay cả trên người Trương Hổ cũng tỏa ra một tia sương mù màu trắng, hình thành giọt nước mưa bay ở giữa không trung.

Lúc này lại một tia chớp xẹt qua, Vương Lâm kinh ngạc phát hiện những giọt nước mưa phát ra ánh sáng lấp lánh này bỗng nhiên hóa thành từng điểm sáng, rồi tụ tập nhanh chóng về phía thần bí hạt châu trong tay hắn.

Vương Lâm vội vàng ném hạt châu ra, ngồi xổm trên mặt đất để tránh thoát giọt nước mưa đang bắn tới.

Thần bí thạch châu bay theo một đường cong ở giữa không trung, cuối cùng rơi trên mặt đất rồi lăn sang bên cạnh, tất cả giọt nước mưa bắn rất nhanh vào mặt trên rồi hòa tan hết vào hạt châu.

Không lâu sau đó, toàn bộ nước ở trong phòng trôi đi hết, thậm chí ngay cả chăn đệm ẩm ướt lúc này cũng trở nên khô ráo, nhịp hít thở của Trương Hổ cũng từ từ khôi phục bình thường, quần áo nhăn nhúm dính ở trên người.

Hồi lâu sau, bên ngoài vẫn có từng cơn dông tố như trước, nhưng sắc trời cũng không tối đen nữa, thỉnh thoảng có ánh trăng chiếu xuống, Vương Lâm đứng lên, do dự một lát rồi hắn thật cẩn thận tiến tới nhặt lên thần bí hạt châu, nhìn kỹ, ngay lập tức phát hiện khác biệt.

Đám mây trên mặt biển thành bảy đám!

Cảnh tượng vừa rồi làm cho nội tâm hắn đối với thần bí hạt châu, trừ tò mò ra cũng có một chút sợ hãi, nếu không phải hắn tỉnh lại đúng lúc rồi lấy ra hạt châu thì rất có thể Trương Hổ sẽ bị ảnh hưởng tới mà đông chết.

Về phần hắn vì sao bản thân không có việc gì, Vương Lâm trầm ngâm một chút, quy cho chính mình thường xuyên uống nước suối dùng hạt châu ngâm với sương sớm.

Nhưng mà đối với đám mây trên hạt châu, Vương Lâm lại bắt đầu hứng thú mãnh liệt, hắn rất muốn biết, rốt cuộc đám mây này có tác dụng gì, lo lắng hồi lâu, xóa bỏ ra khỏi đầu ý nghĩ tiếp tục làm cho hạt châu hấp thu nước mưa, hắn lo lắng xuất hiện cảnh tượng quá lớn khiến cho người bên ngoài chú ý.

Do dự một chút, hắn vẫn cẩn thận đem hạt châu đặt ở trong túi áo, không lâu sau đó, sắc trời dần sáng, Vương Lâm đang muốn đi đến phòng tạp vụ, lúc này Trương Hổ té ngã từ trên giường, đang bò dậy, kêu to:

- Nước, nước, ta khát nước chết mất!.

(1)Nguyên văn “đao tử chủy đậu hủ tâm”: (bên ngoài thì nói chuyện chua ngoa nhưng trong lòng lại mềm như đậu hủ)

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 15: Hoài nghi.

Hắn mơ mơ màng màng chạy đến bên cạnh cái bàn, cầm siêu ấm nước rót một lúc cũng không ra một giọt, không khỏi ngẩn ra, xoa xoa con mắt nhìn khắp nơi, phát hiện đệm chăn đều khô ráo nhăn lại, ngơ ngác nói với Vương Lâm:

-Vương Lâm, ngươi trở về lúc nào, chúng ta đây là..... hạn quỷ làm sao?

Vương Lâm cười khổ, đẩy cửa phòng ra rồi nói:

-Ta cũng không biết, khi trở về vẫn cứ như vậy, nếu không thì ngươi hỏi một vài sư huynh khác đi, nhưng mà nếu truyền tới tai trưởng lão nào đó,

ngươi sẽ bị phiền toái là giải thích không ngừng, không đúng còn bị vặn hỏi một phen.

Trương Hổ dùng sức lắc lắc đầu, nói:

-Được, ta sẽ không nói, bằng không sẽ bị hỏi tới hỏi lui, một câu trả lời không tốt không chừng sẽ bị ai đó giáo huấn.

Vương Lâm cũng không để ý đến hắn mà đi ra cửa phòng, lúc này bên ngoài vẫn là mưa nhỏ rơi, hắn hơi trầm ngâm rồi vội vã đi ra, lo lắng hạt châu sẽ khiến cho mưa sinh dị tượng, hắn đặc biệt chọn một ít đường nhỏ, rẽ ngang rẽ dọc từ cửa Đông đi ra ngoài, tất cả giọt nước mưa trên đường rơi ở trên người đều bị thần bí hạt châu hấp thu, hắn hơi khẩn trương vì sợ bị người khác phát hiện dị thường, lúc trước hắn vốn định giấu ở trong phòng nhưng suy nghĩ cẩn thận liền vứt đi, cho rằng vẫn là giấu ở bên ngoài an toàn một chút.

Một đường đi đến địa phương giấu hồ lô hạt sương, cũng may lúc này sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, sáng sớm người không nhiều lắm, lúc Vương Lâm đi cực kỳ cẩn thận, sau khi xác định không có ai hắn nhanh chóng giấu hạt châu ở nơi đây.

Làm xong việc này, hắn nhẹ nhàng thở ra, hắn tính đợi mưa tạnh lại đến lấy bảo bối đi, nhìn khắp nơi, Vương Lâm cẩn thận rời đi. Sau khi đi vào phòng tạp vụ, hắn đang muốn cầm lấy thùng nước, lúc này đệ tử họ Lưu đẩy cửa phòng ra “kẹt” một tiếng, lộ ra bộ mặt chồn xấu xí phía sau cửa, sau khi hắn nhìn thấy Vương Lâm ngẩn ra, trên mặt nhất thời xuất hiện

vẻ nhiệt tình, tiến lên đoạt lấy thùng nước trong tay Vương Lâm, ngoài miệng nói:

-Đây không phải Vương sư đệ sao, thế nào, trong nhà cha mẹ thân thể khỏe cả chứ, ngươi đi mấy ngày, trong lòng sư huynh ta vẫn luôn nhớ a.

Vương Lâm ngẩn ra, sắc mặt đối phương hắn rất quen thuộc, cùng thân thích nhà mình giống hệt nhau, nhưng hắn không sao hiểu được, hôm nay họ Lưu này hát ra bài nào đây.

-Lưu sư huynh, thân thể cha mẹ ta cũng khỏe, không phiền người quan tâm.

Đoán không ra ý nghĩ đối phương nên Vương Lâm cẩn thận nói.

-Sư đệ a, sau này ngươi không cần mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, sư đệ, lúc trước ta nói ngươi là chuyện đùa, bảo ngươi một ngày gánh đầy mười vại nước mà ngươi thật sự đổ đầy, thật đúng là dễ tin, về sau a, một ngày một vại nước là được, hơn nữa cũng không cần quan tâm gánh đầy hay không, đến thời gian ăn cơm ngươi phải đi ăn cơm, nếu có người gây khó khăn với ngươi, ngươi liền báo tên sư huynh ra là được!

Đệ tử họ Lưu vỗ ngực, nói cực kỳ nhiệt tình.

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cổ quái, do dự một chút, hỏi:

-Sư huynh, không phải ngươi có chuyện gì muốn ta đi làm sao?

Đệ tử họ Lưu lập tức lộ ra vẻ bất mãn, giả vờ tức giận nói:

-Sư đệ, sao lại khách khí như vậy với sư huynh, chẳng lẽ sư huynh chính là con buôn như vậy sao, ngươi là sư đệ của ta, ta đối xử tốt với ngươi là chuyện đương nhiên thôi, về sau chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, công tác bình thường này, chỉ làm một chút là được rồi, đến lúc đó làm rất tệ, còn không phải chỉ cần một câu của sư huynh ta thôi sao, hôm nay trời mưa, ngươi không cần làm việc, đúng rồi, sư đệ, mấy ngày hôm trước Tôn trưởng lão tìm ngươi, bây giờ ngươi đã trở lại, nên đi đến nơi trưởng lão báo cáo một chút là được rồi.

Nói xong, hắn liếc mắt xem Vương Lâm phản ứng ra sao.

Vương Lâm hơi chút trầm ngâm, trên mặt lộ ra vẻ mặt như cười như không, trong lòng đoán ra quá nửa nguyên nhân, nghe ý đối phương, lúc chính mình đi rồi nhất định là Tôn trưởng lão đến nơi này của hắn tìm mình, sợ là tên họ Lưu này hiểu lầm chỗ nào đó, cho nên hôm nay mới tìm mọi cách lấy lòng. Hắn cũng không vạch trần mà học bộ dáng lúc trước của đối phương, trong lỗ mũi phát ra một tiếng “Ân”.

Đệ tử họ Lưu vừa thấy vẻ mặt Vương Lâm, trong lòng hồi hộp một chút, càng thêm xác định phán đoán của mình, thầm nghĩ nhất định là phế vật tiểu tử chó ngáp phải ruồi, lại có thể có móc nối quan hệ với trưởng lão, bằng không cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy. Quan sát Tiểu tử này một lát có thể thấy chính là cái loại người thù rất dai, lúc trước làm khó dễ với hắn, ngày sau tiểu tử này nhất định sẽ xử lý mình.

Hắn trở thành ký danh đệ tử đã mười ba năm, ở phòng tạp vụ cũng có sáu năm, cho tới bây giờ còn không thấy trưởng lão nào đích thân tới tìm một tên ký danh đệ tử. Ngày thường cho dù là phái một tên nội môn đệ tử tới đây cũng đều là chuyện không tưởng.

Cũng không phải hắn không nghĩ tới khả năng Vương Lâm đắc tội trưởng lão, cũng không phải là bản thân hắn chưa đoán như vậy, nhưng hắn không xác định a, hắn không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ở Hằng Nhạc Phái nhiều năm, hắn biết rõ phương diện này rất sâu, một cái ký danh đệ tử nho nhỏ như mình, thật sự là rất bé nhỏ không đáng kể.

Nghĩ đến đây, hắn hung hăng cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy vàng, đưa cho Vương Lâm, nói:

-Sư đệ a, tháng trước sư huynh nhìn thấy ngươi, mới gặp như đã thân, lễ vật nho nhỏ này chưa đủ lòng tôn kính, nhưng nói gì thì nói ngươi cũng phải nhận lấy, nếu như ngươi không nhận.....

Không đợi hắn nói xong, Vương Lâm cầm lấy tờ giấy vàng, vừa rồi ánh mắt hắn đảo qua, lập tức phát hiện đây là tiên phù dành cho ký danh đệ

tử sử dụng khi thăm người thân.

-Đâu có, ý tốt của sư huynh, sư đệ từ chối thì bất kính, nhưng mà trưởng lão đang chờ ta, ngày mai sư đệ lại đến ôn chuyện với sư huynh.

Vương Lâm cười khẽ, nói.

Lưu sư huynh vội vàng gật đầu, hâm mộ nói:

-Đến nơi trưởng lão quan trọng hơn, sư đệ nhanh đi qua đó.

Vương Lâm mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại dâng lên nỗi băn khoăn, Tôn trưởng lão này lại đích thân tìm đến mình, rốt cuộc vì chuyện gì? Mang theo nghi vấn, Vương Lâm không nhanh không chậm đi về phía chính viện, dọc theo đường đi hắn phân tích các loại khả năng trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu chuyện gì.

-Chẳng lẽ hắn phát hiện ta có thần bí hạt châu?

Vương Lâm bước chân ngừng lại, trầm ngâm trong chốc lát, thầm nghĩ nếu không đi, ngược lại sẽ khiến người hoài nghi, may mà làm bộ, dù sao hạt châu không có trên người, nghĩ đến đây, hắn sải bước đi về phía trước.

Không lâu sau đã đi vào chính viện, sau khi báo lên mục đích thì vẫn xuất hiện người thanh niên áo trắng kia, hắn hơi kinh ngạc, nói với giọng châm chọc:

-Sao vậy, lại muốn về nhà thăm người thân?

Vương Lâm hơi nhíu lông mi, đang muốn nói chuyện, lúc này từ rất xa bên trong chính viện truyền đến một âm thanh của Tôn trưởng lão.

-Nhanh chóng dẫn hắn đến chỗ ta, không được chậm trễ!

Thanh niên áo trắng bĩu môi một cái, nhìn vài lần Vương Lâm đầy thâm ý, không nói lời nào mà đi về phía trong viện. Vương Lâm trầm mặc không nói, theo sau đi tới.

Sau khi đi vào chỗ ở Tôn trưởng lão, thanh niên áo trắng cáo lui, trước khi đi thì hắn lộ ra vẻ mặt cổ quái, lại dò xét Vương Lâm một phen.

Trong lòng Vương Lâm thoáng khẩn trương, hắn đẩy ra cổng vườn, vừa đi vào thì chỉ thấy bên trong căn phòng trong vườn đi ra một lão già, nếp nhăn trên mặt lão già rất nhiều, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt lãnh đạm, quét mắt liếc nhìn Vương Lâm.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 16: Đệ tử.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, Vương Lâm đã cảm thấy toàn thân từ trong ra ngoài đều bị đối phương nhìn thấu hoàn toàn. Lão già nhíu mày, không phát hiện Vương Lâm có gì dị thường trên người cả, trầm giọng hỏi:

- Vương Lâm, ngươi về lúc nào?

Vương Lâm vừa bị đối phương soi xét một hồi, trong lòng xao động, vội vàng nói:

- Đệ tử trở về từ đêm qua, hôm nay sáng sớm ở phòng tạp vụ nghe Lưu sư huynh nói lão nhân gia ngài muốn tìm ta, ta lập tức tới đây.

Tôn trưởng lão sắc mặt âm trầm, không nói hai lời một bước tóm lấy Vương Lâm, lập tức xuất hiện Thất Thải Tường Vân, bay thẳng tới chỗ Vương Lâm. Tốc độ quá nhanh, Vương Lâm thậm chí có cảm giác hít thở không được, cũng may không lâu sau đã tới nơi hắn ở.

Vương Lâm bị ném qua một bên, thần thức của Tôn trưởng lão đảo khắp trong phòng.

- “Ơ”. Tôn trưởng lão vừa động đã bước tới bên giường Vương Lâm, bàn tay mở rộng, mở bọc hành lý lấy ra một hồ lô đựng nước suối.

Vương Lâm ngoài mặt bình thường nhưng trong lòng lại hồi hộp vô cùng, tim đập liên hồi, tìm lý do thoái thác.

Tôn trưởng lão cẩn thận nhìn hồi lâu, thần sắc khẽ động, cặp mắt không lớn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Vương Lâm, trong hồ lô này là cái gì?

Vương Lâm vội vàng làm bộ giả ngu nói:

- Trưởng lão, trong hồ lô này là nước suối từ núi cao chảy xuống, nước suối này rất thần kỳ ta mỗi lần mệt mỏi uống vào lập tức thấy tinh thần thoải mái. Ta trước đây có đọc sách thấy nói rằng của tiên nhân cái gì cũng tốt, nhưng không nghĩ ngay cả nước suối cũng thần kỳ. Trưởng lão, người muốn nước suối này thì ở phòng tạp vụ có mười vại lớn, vại nước nào cũng to như cái nhà, ta đều lên núi gánh nước về đó.

Tôn trưởng lão mở hồ lô ra, đăt mũi lên ngửi, nhất thời sắc mặt đại biến vội vàng nói:

- Ai nói cho ngươi biết về nước suối này, ngươi nói cho ta biết? Mà ở địa phương nào tìm được hồ lô này? Nói mau?

Vương Lâm ngẩn ra, ngây ngốc hỏi:

- Trưởng lão, hồ lô này có vấn đề gì sao? Khi ta đang lấy nước thì thấy trên thượng du trôi xuống, ta cảm thấy tốt nên mới ra mò lấy.

Tôn trưởng lão nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, tay vuốt ve hồ lô trong lòng thầm nghĩ:

- Bên trong hồ lô này linh khí cực kỳ sung túc, nước suối bên trong nếu cho phàm nhân uống tuy không hấp thụ được linh khí nhưng sẽ thấy tinh thần thoải mái. Điểm ấy hắn không nói dối, bất quá cho hắn dùng đúng là phí phạm, nếu dùng để luyện đan dược hiệu quả nhất định không tồi.

Về phần Lam Tuyến Thảo cùng Tử Dạ Hoa héo rũ, rất có khả năng có liên quan tới hồ lô này, nói không chừng chúng ta trong lúc tồn tại đã có chút giống như nguyên lý tương sinh tương khắc. Bất quá cái này phải chờ thí nghiệm sau này mới biết được.

Nghĩ tới đây, thần sắc hắn vừa động. Ngưng thần cẩn thận nhìn hồ lô. Xìu mặt, âm trầm nhìn chăm chằm Vương Lâm mở miệng nói:

- Vương Lâm, ngươi thật can đảm, dám lừa gạt trưởng lão, xem ra ngươi ở Hằng Nhạc phái đã đủ rồi!

Vương Lâm trên mặt lộ vẻ khó hiểu, vội vàng nói:

- Trưởng lão, ta không có lừa ngài, phòng tạp vụ thật sự là có mười vại nước suối lớn….

Không đợi hắn nói xong, Tôn Trưởng lão giận quá hóa cười nói:

- Ngươi còn giả ngu với ta sao, ta hỏi hồ lô này, sao trên mặt còn ương, rõ ràng gần đây mới bị bẻ, ngươi lại nói là vớt được trong dòng suối. Vương Lâm, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngươi nói cho ta biết hồ lô này là từ nơi nào có, nếu không nói, ta sẽ đem ngươi trục xuất khỏi Hằng Nhạc phái ngay hôm nay.

Vương Lâm trên mặt hiện ra vẻ tức giận, ngoài ra không lộ ra biểu tình gì khác, lớn tiếng nói:

- Đi thì đi, ta ở Hằng Nhạc Phái trừ mỗi ngày phải nấu nước ra không có việc gì khác, hơn nữa mười vại nước lớn, ta đi một vòng cũng không kịp

về ăn cơm, nếu mẹ ta không mang cho ta khoai ngọt, ta đã sớm chết đói rồi, đây căn bản không phải tu tiên mà thuần túy là tới chịu tội thì có. Ta vất vả từ trong nước vớt được hồ lô này lên, nếu ngươi muốn lấy thì trực tiếp cầm đi, cần gì phải nói ta lừa ngươi, hồ lô này có mới hay không cũng không có liên quan gì tới ta, không chừng có kẻ nào ném xuống dòng suối, ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!

Tôn trưởng lão đưa mắt nhìn đống khoai lang còn lại trong hành lý, mắt lại nhìn chằm chằm vào hồ lô trong tay, trầm ngâm một chút, nội tâm cười lạnh thầm nghĩ:

- Hồ lô này ta nhất định phải có, nhưng đoạt của một tên đệ tử ký danh lại còn bức hắn ra đi. Nếu đem truyền ra ngoài thì thật sự là rất khó nghe, danh dự của lão phu trong môn phái xem như mất hết, hơn nữa đến lúc đó nếu sư huynh đệ biết được việc này, chắc chắn đòi chia trác, ta cũng không có bản lĩnh tranh giành. Quyết không thể để bọn họ biết việc này, hơn nữa tiểu tử này không có nói thật, hồ lô tất nhiên không chỉ có một cái. Ta nếu lấy được tất cả, luyện chế đan dược thì tu vi sẽ tiến một bước rất dài.

Nghĩ tới đây, lão trầm ngâm một chút, lập tức làm bộ giật mình thở dài:

- Tiểu hài tử ngươi thật là khổ, đi một vòng mà đến cơm cũng không kịp ăn, việc này ta trước kia không biết, hôm nay nếu đã biết, chắc chắn sẽ xử lý, ký danh đệ tử cũng là đệ tử của Hằng Nhạc Phái.

Nói xong, hắn thấy Vương Lâm vẫn bộ dạng đùng đùng nổi giận như trước, trong tâm cười lạnh ngoài miệng thì hòa ái nói:

- Vương Lâm, ta muốn có hồ lô này, nhưng ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi có bằng lòng làm thư đồng cho ta không?

Vương Lâm cất giọng buồn nói:

- Không muốn, thư đồng chính là người hầu, cha ta nếu biết ta làm nô tài cho người khác không đánh chết ta mới là lạ.

Tôn trưởng lão không khống chế được suýt chút phát cáu, lão muốn một chưởng đập chết tiểu tử này, phải biết rằng tuy hắn là Nhị đại đệ tử đã mạt lưu, nhưng trong môn phái nếu hắn nói muốn thu thư đồng thì bọn đệ tử ký danh đều là lũ đầu tiên xông tới .

Cố kìm ném lửa giận, lão tức khí nói:

- Được rồi, ta thu ngươi làm đệ tử, ta sẽ đem việc này nói với chưởng môn, ngươi thu thập hành lý tới khu vườn chờ ta.

Nói xong lão vung tay áo, đi ra khỏi phòng Vương Lâm, chân đạp Tường Vân bay thẳng tới chỗ chưởng môn.

Đợi lão ta đi rồi, Vương Lâm sắc mặt thâm trầm, trong tâm hắn cười lạnh, lão gia hỏa này tâm địa thật xấu xa, nói là thu mình làm đệ tử của hắn, thực tế là muốn có càng nhiều hồ lô càng tốt.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, khẽ cười một tiếng, thầm nghĩ không phải hồ lô trên núi còn rất nhiều sao, đến lúc đó tùy tiện dùng châu tử ngâm một chút là thành. Trước mắt nếu có thể trở thành nội môn đệ tử, thì nhất định phải tranh thu cơ hội này tu luyện thật tốt.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn rất hưng phấn, thu thập hành lý, lưu lại cho Trương Hổ không ít khoai lang, sau đó không nhanh, không chậm đi đến chính viện.

Lần này hắn cũng không báo danh, trực tiếp đi vào chính viện, bạch y thanh niên khoanh chân ngồi trong hốc đại thụ, cúi đầu đưa mắt nhìn nhưng không ngăn trở. Hắn vừa mới được chưởng môn công bố tin tức, Tôn sư thúc thu Vương Lâm làm đệ tử, vì thế trên miệng mới lẩm nhẩm nhạo báng:

- Rác rưởi sư phụ thu một rác rưởi đệ tử cũng là xứng đáng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 17: Tu tiên.

Ở trong vườn đợi chốc lát mà Tôn trưởng lão đã nghiêm mặt lại, trong lòng đầy hỏa khí, vừa rồi khi cùng chưởng môn nói chuyện, không ít sư huynh đệ châm chọc lão, lão trong lòng thầm nghĩ:

- Chờ lấy được đủ hồ lô đem chế luyện đan dược, lúc đó khi ăn vào thì tu vi đại tăng trưởng, để xem các ngươi có thể cười nổi nữa không.

Vừa thấy Vương Lâm tiến vào trong vườn, lão lập tức quát lên một tiếng:

- Vương Lâm, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử của Tôn Đại Trụ ta, sau này tu tiên thì chớ làm mất danh dự của vi sư nghe chưa.

Nói xong, lão ném ra một cái túi dẹt dẹt, nói tiếp:

- Đây là thứ đánh dấu thân phận nội môn đệ tử, cũng là túi trữ vật, có thể để một ít quần áo, công pháp tu tiên đều ở bên trong, ngươi tự xem đi.

Vương Lâm vội vàng nhặt lên, trong lòng kích động vạn phần, ánh mắt kỳ vọng của cha mẹ chợt xuất hiện trong đầu, hắn rốt cục có thể được tu tiên. Lần này hắn thực lòng hướng tới Tôn Đại Trụ gọi một tiếng sư phụ.

Tôn Đại Trụ ừ một tiếng, chuyển mắt nói:

- Về sau ngươi sẽ ở tại phòng phía sau, không có sự cho phép của ta, không được xuất môn.

Nói xong hắn nhặt một khối đá trên mặt đất lên, hướng về phía sau cửa vườn, chỉ thấy một đạo tử quang lấp lánh, tảng đá lập tức vỡ nát, hóa thành bụi tiêu tán giữa không trung.

Làm xong tất cả, Tôn Đại Trụ cười lạnh liếc nhìn Vương Lâm, không để ý nữa bước về phòng.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co lại, trong lòng kinh hãi, tay cầm túi trữ vật, xoay người tiến vào phòng của mình, đi vào đã thấy bên trong trừ một cái giường nhỏ ra không có vật gì khác, Vương Lâm cũng không lấy làm khó chịu, ngồi xuống giường xem xét túi trữ vật.

Túi nhỏ màu xám nhìn ra không thấy chỗ nào khác lạ cả, Vương Lâm cầm hướng mặt xuống đất đổ hết ra, trong những thứ rớt ra có một bộ y phục hồng sắc của đệ tử nội môn, một quyển sách được đóng bằng chỉ

nhỏ. Vẻ mặt Vương Lâm lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng nhặt quyển sách nhỏ lên, nội tâm kích động, vừa mở ra thấy trên trang đầu viết:

- Ngưng Khí tam thiên.

Nhìn trời đã khuya hắn thắp đèn rồi gấp sách lại, trong lòng đối với tu tiên đã có một chút hiểu biết.

Ngưng Khí tam thiên gồm có ba tầng, đây là công pháp cơ bản nhất. Bên trong miêu tả Ngưng Khí kỳ chỉ có mười lăm tầng, chỉ tu luyện tới tầng thứ ba mới có khả năng xem tâm pháp phía sau.

Cái gọi là Ngưng Khí chính là thổ nạp thiên địa linh khí, tích lũy linh khí vào cơ thể, thay đổi thân thể phàm nhân để tạo thành cơ sở cho sau này.

Đồng thời đây cũng là khảo nghiệm tư chất tự nhiên của người tu luyện. Nếu trong cơ thể linh căn sung túc thì tốc độ hấp nạp thiên địa lính khí sẽ rất nhanh. Tiến trình tu luyện tự nhiên đề cao không ít, nếu tư chất bình thường thì cả đời không thể luyện quá ba tầng này, thậm chí cũng có người cả đời ngay cả tầng thứ nhất cũng không đạt được.

Vương Lâm đối với Ngưng Khí tam thiên này như là lấy được chí bảo, lập tức đem ba tầng tâm pháp nhớ kỹ trong lòng. Khoanh chân nhắm mắt, ghi nhớ yêu cầu của tâm pháp, sử dụng phương thức hô hấp một ngắn ba dài.

Cái gọi là một dài chính là thời gian hít khí, còn về ba ngắn là thời gian thở ra cho một lần hít khí. Đây là loại phương thức hô hấp trái với bình thường, dùng tốc độ nhanh nhất hấp thụ thiên địa linh khí vào cơ thể.

Quyển sách nhỏ ghi rõ, người tu luyện thường lần đầu tiên hít thở, trong cơ thể sinh ra cảm giác như côn trùng bò. Đây là dấu hiệu linh khí nhập thể, không cần lo lắng, thả lỏng thân thể và tinh thần, tưởng tượng bản thân là hư vô, dung hợp bên trong với trời đất.

Hồi lâu sau, Vương Lâm đành chấp nhận cơ thể không có cảm giác gì, ngược lại bị loại hô hấp kỳ quái này làm cho thiếu chút không thở nổi.

Vương Lâm thầm than, hắn biết nội môn đệ tử người nào cũng tư chất đầy đủ. Quyển sách nhỏ này vốn giành cho những người đó xem, hắn tư chất kém cỏi, tự nhiên tu luyện không thể so với bọn họ được.

Nhưng mà hắn cũng không tức giận, thở hổn hển mấy hơn lại tiếp tục thổ nạp tiếp.

Suốt một đêm, thời gian chậm rãi trôi qua, mãi cho tới sáng sớm, Vương Lâm vẫn như cũ, không hề có cảm giác linh khí nhập thể, một đêm không ngủ khiến đầu óc hắn hỗn loạn, vịn giường đứng lên đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài từng cơn gió nhẹ thổi, hương thơm dược liệu xông vào mũi, hắn hít thở sâu mấy cái, mệt mỏi dần tiêu tán, hắn thầm nghĩ, nếu lúc này uống được mấy ngụm nước suối, nhất định sẽ không mệt mỏi như vậy.

Nhưng trước mắt không phải lúc hành động thiếu suy nghĩ, hắn đối với nơi mình giấu thần bí châu cùng hồ lô chứa sương sớm phi thường tự tin, hắn tìm gần như nửa ngọn núi mới tìm được chỗ hẻo lánh như vậy, người ngoài cho dù trùng hợp đi vào nơi đó cũng tuyệt đối không phát hiện nơi hắn cất dấu bảo bối.

Lững thững đi trong vườn dược, Vương Lâm tìm một chỗ trống, khoanh chân ngồi xuống tiếp tục thổ nạp. Sau một hồi, một cỗ cảm giác như côn trùng bò ẩn ẩn xuất hiện, Vương Lâm ngẩn ra, lập tức kinh hỉ, đang muốn tiếp tục thì bên tai bỗng truyền đến tiếng quát lớn của sư phụ:

- Vương Lâm! Ngươi đang làm cái gì thế, mau ra đây, ta nói cho ngươi từ nay về sau không cho phép ngươi thổ nạp tại dược viên.

Vương Lâm mở mắt, nhìn thấy sắc mặt trầm lặng của Tôn Đại Trụ đang nhìn hắn, không nói một lời liền đứng dậy rời khỏi dược viên.

Tôn Đại Trụ hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi đi tìm nơi khác đi, chỗ dược viên này của ta linh khí dày đặc nhất, ngươi đem linh khí đó hút cả thì sẽ chết bao nhiêu là thảo dược trân

quý, cái mạng nhỏ của ngươi căn bản không đủ bồi thường.

Vương Lâm khẽ liếc Tôn Đại Trụ một cái, cung kính nói:

- Đệ tử không biết, từ nay về sau tuyệt không ở chỗ này thổ nạp nữa.

Tôn Đại Trụ thần sắc hòa hoãn, chuyển ánh mắt, đột nhiên nói:

- Nhưng nếu ngươi có thể cho ta một cái hồ lô, tuy ta không thể cho ngươi tu luyện ở dược viên được, nhưng có thể cho ngươi một khối hạ phẩm linh thạch, có thứ này ngươi sẽ ngưng khí dễ dàng hơn rất nhiều.

Vương Lâm cúi đầu, trong mắt thoáng có vẻ châm chọc nói:

- Đệ tử có thể đi ra sơn tuyền xem thử xem, nếu vận khí tốt nói không chừng có thể nhặt được một cái.

Tôn Đại Trụ trầm ngâm một chút, ánh mắt chớp động, gật đầu nói:

- Ngươi đi xem cũng tốt, ngươi phải nhớ kỹ, chỉ cần cho ta một cái hồ lô, ta sẽ cho ngươi một khối hạ phẩm linh thạch.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Tôn Đại Trụ hỏi:

- Sư phụ, lời này có phải là thật không? Ta cầm hồ lô tới người sẽ cho ta một khối linh thạch sao?

Tôn Đại Trụ mặt mày vui vẻ, vội vàng nói:

- Đúng vậy, chỉ cần ta nhìn thấy hồ lô, nhất định cho ngươi một khối hạ phẩm linh thạch.

Trong Vương Lâm cười lanh, ngoài mặt lại cung kính gật đầu đồng ý.

Tôn Đại Trụ tay phải bóp ấn, miệng thì thào vài từ, đan cánh tay rồi vung ra, nhất thời cổng vườn mở ra, hắn sờ cằm cười nói:

- Ngươi đi đi, đi nhanh về nhanh.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 18: Hồ lô.

Vương Lâm không nói lời nào, hắn mặc trang phục hồng sắc của đệ tử nội môn nên dọc đường đi đã gây chú ý với tất cả các ký danh đệ tử. Cả đám thấy vậy liền lộ vẻ hâm mộ, nhưng khi trông rõ ràng là hắn thì lập tức thay đổi nét mặt, nhanh chóng chuyển sang vẻ mặt cực kỳ ghen tị.

- Ngày hôm qua chưởng môn công bố thu tân nội môn đệ tử, hóa ra là hắn. Dựa vào tự sát để trở thành ký danh đệ tử, lần này không biết dựa vào phương pháp gì để tiến vào nội môn, đúng là chó có vận ***.

- Còn phải nghĩ sao, theo ta thì nói không chừng là liếm ngón chân trưởng lão đó, làm việc hạ lưu thế mới được trưởng lão vui vẻ thu làm đệ tử chứ. Nhưng người thế này thật sự quá mức hạ lưu.

- Còn không phải sao, ngươi xem hắn bộ dạng vừa ngu vừa đần thế kia, ta phỏng chừng cho dù trở thành nội đệ tử, cũng chỉ vét đĩa, tu tiên đâu phải chuyện dễ dàng gì.

- Loại phế vật này, cho dù dựa vào chút thủ đoạn trở thành nội môn đệ tử, chúng ta cũng không cần để ý, phế vật đi đến đâu vẫn là phế vật, đều là kẻ đáng bị người ta coi thường.

- Con mẹ nó, ta trở thành đệ tử ký danh đã bốn năm rồi, cũng chưa gặp qua một tên không biết xấu hổ như vậy, thói đời là vậy sao, trưởng lão như thế nào mà lại coi trọng hắn chứ. Ta thấy điểm nào cũng mạnh hơn hắn, thực là con mẹ nó khó chịu quá.

- Ngươi mới bốn năm, ta đã mười hai năm rồi đó, nhưng chúng ta đều dựa vào bản lãnh thật sự thể hiện để tiến tên, hừ hừ, nội môn đệ tử thường xuyên so đấu nhau, chúng ta chờ coi chế giễu đi.

Những lời thảo luận này đều lọt vào tai hắn, Vương Lâm lãnh lẽo nhìn xung quanh thấy đủ loại sắc mặt trong mắt. Hắn hiện tại thực lực không đủ, một khi đạt tới thực lực nhất định, những người này hắn sẽ đem từng tên ra trả thù.

Sau một hồi hắn đi vào cửa Đông, theo đường nhỏ thẳng đến sơn tuyền, lấy tay vốc nước lên mặt, cảm giác lạnh lẽo lập tức xuất hiện, tinh thần hắn rung lên, mồm uống mấy ngụm lớn, không nhanh không chậm ngồi xuống bắt đầu thổ nạp.

Trên đại thụ cách đó không xa, Tôn trưởng lão cau mày ngồi xổm trên đó, thấp giọng mắng:

- Thằng nhóc, nói là đi tìm hồ lô, vậy mà lại ngồi chỗ này chờ hồ lô từ thượng du trôi xuống.

Hắn thấy Vương Lâm đi trước, lập tức lặng lẽ theo sau, muốn nhìn xem tên đệ tử này rốt cuộc đi tìm hổ lô thế nào. Không nghĩ được Vương Lâm lại ngồi lặng lẳng trong lòng suối tu luyện.

Nơi đây linh khí so với trong phòng thì sung túc hơn, Vương Lâm tuy nói là cảm giác này không so được với khi ở vườn dược nhưng hắn nghĩ Ngưng Khí kỳ nói thật ra là xem cơ thể có bao nhiêu linh khí. Hắn tuy nói tư chất không đủ, mỗi lần hấp thu linh khí cũng không nhiều lắm, nhưng hắn có thể dùng thời gian để bù lại.

Kỳ thật Vương Lâm đoán đúng, cái gọi là Ngưng Khí kỳ chính là việc linh khí nhập thể làm thay đổi thể chất, tạo thành cơ sở để đánh vào Trúc Cơ sau này.

Không ngừng thổ nạp, mãi đến giữa trưa, Vương Lâm mới thả lỏng chân tay một chút, cảm giác côn trùng bò khắp người không xuất hiện nữa. Hắn đứng giữa dòng suối, nhìn mọi nơi thầm nghĩ:

- Tôn Đại Trụ tuyệt đối không vô duyên vô cớ bảo mình đi rồi sẽ ở phía sau theo dõi, như vậy những vùng phụ cận hiện tại đều bị giám thị.

Hắn xoa bụng, lảo đảo hướng về môn phái đi tới, Tôn Đại Trụ nổi giận lôi đình, lão trên cây đợi một cách ngu ngốc tới trưa, khẽ lầm bẩm nói:

- Nhãi con, lão phu sẽ cùng người so đo, một ngày không thành thì một tháng, một tháng không thành thì một năm, ta không tin ngươi không chỉ có một cái hồ lô kia.

Nói xong, hắn phi thân bay đi, trở lại dược viên trước Vương Lâm.

Không lâu sau, Vương Lâm không nhanh không chậm đã trở lại, Tôn Đại Trụ vuốt chòm râu cười lớn hỏi:

- Đồ nhi, đã tới trưa rồi, ngươi tìm được hồ lô rồi chứ?

Vương Lâm thở dài lắc đầu nói:

- Sư phụ, từ sáng tới trưa đệ tử ở suối chờ suốt, nhưng không thấy hồ lô, buổi chiều đệ tử đi xem lại, nói không chừng vận khí tốt có thể kiếm được một cái.

Tôn Đại Trụ thầm nghĩ:

- Ngươi từ sớm tới trưa đều nhắm mắt đả tọa thì có, cho dù có hồ lô đi qua trước mặt ngươi, ngươi thấy được mới là lạ.

Nhưng ngoài miệng lại hòa ái nói:

- Tốt lắm, Vương Lâm, ngươi đi ăn cơm trước đi, buổi chiều đi tìm lại xem.

Vương Lâm “Dạ” một tiếng, đi vào phòng của mình thì thấy có thêm một cái bàn, bên trên bày bốn dĩa đồ ăn với một tô canh, trông rất ngon miệng, hắn cũng không hỏi đồ ăn này đưa tới khi nào, chạy nhanh tới làm vài ngụm, cuối cùng đem canh uống hết, xong rồi vỗ bụng, nằm lên giường ngủ trưa.

Thân hình Tôn Đại Trụ như u linh thình lình xuất hiện, vẻ mặt lão âm trầm, mắt lộ vẻ ngoan độc thầm nghĩ:

- Lão phu tuy nói ngại môn quy, lo lắng người phát hiện cho nên mới không cho độc dược vào đồ ngươi ăn, nhưng tạo ra một ít gây trở ngại cho ngươi trong việc hấp thu linh khí từ dược vật thì được, hừ hừ, ngươi vốn tư chất bình thường, hơn nữa lão phu sử dụng thêm dược vật, đời này đừng mơ tưởng luyện hơn được Ngưng Khí tầng thứ ba, đời này lão phu sẽ an định cho ngươi.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm tỉnh lại, chỉnh lại quần áo, đi ra cổng vườn, lại đến chỗ dòng suối, tiếp tục thổ nạp. Thời gian dần qua, mãi tới lúc mặt trời khuất núi Vương Lâm mới đứng lên, đứng xem dòng suối một hồi, không nói lời nào hướng tới khu rừng rậm đi tới.

Ngồi trên đại thụ Tôn Đại Trụ tinh thần lập tức rung động, im lặng từ từ bám theo.

Vương Lâm chậm chạp rẻ trái rẽ phải quanh núi, dọc đường nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên sắc mặt vui vẻ, đi tới nơi có rất nhiều hồ lô dại đang leo, chọn lấy một tiểu hồ lô, hái xuống để vào phía sau, vội vã rời đi.

Khi hắn rời đi, Tôn Đại Trụ vẻ mặt nghi hoặc đi vào nơi này, hắn thấy hồ lô ở đây đều rất bình thường, suy nghĩ nửa ngày không hiểu ra sao, đành hái vài cái, cố gắng nhớ kỹ vị trí này sau đó thân ảnh biến mất.

Vương Lâm theo sơn đạo trở lại dược vườn, trên đường gặp những lời châm chọc của đệ tử ký danh, hắn liền bỏ ngoài tai, tiến vào vườn dược, Tôn Đại Trụ vẻ mặt âm trầm, trừng mắt nhìn hắn.

Vương Lâm lập túc cung kính đứng một bên, đưa tay dâng hồ lô, nói:

- Sư phụ, chiều nay hôm nay không tệ, tuy không ở suối nhặt được hồ lô, nhưng vừa rồi ta đi bộ quanh núi một vòng, thấy được một ít, người xem thế nào, ta xem nửa ngày đều thấy giống hồ lô của ta trước kia.

Tôn Đại Trụ suýt chút nữa không khống chế được tâm tình, lão đè nén lửa giận, gượng gạo cười, tiếp nhận hồ lô cũng không thèm liếc mắt , nhìn Vương Lâm từng câu từng chữ nói:

- Ta muốn hồ lô giống cái trước kia của ngươi tràn ngập linh khí, ngươi cho ta cái hồ lô tươi này ta dùng cái rắm chó gì.

Cuối cùng sau vài câu, lão không khống chế được tâm tình, tức khí rống lên. Lão trong lòng uất nghẹn, bị tiểu tử đùa giỡn suốt một ngày, không công giám thị suốt một ngày, cuối cùng chính mình còn ngu xuẩn hái vài cái hồ lô mang về.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 19: Trục môn.

Nghĩ tới hồ lô này, hắn liền vỗ vào không khí một cái, hồ lô này hắn nghiên cứu cả nửa ngày, hết xem trái xem phải chỉ thấy nó cực kỳ bình thường. Thậm trí hắn còn cố ý đổ đầy nước suối vào hồ lô, trên đường bị vài sư huynh nhìn thấy chế nhạo.

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh, bất quá ngoài miệng vẫn thưa dạ nói:

- Đệ tử cũng không biết linh khí là cái gì, đệ tử chỉ nghe người nói cần tìm được hồ lô sẽ cho đệ tử linh thạch, người có thể nói cho đệ tử biết cái gì là linh khí được không?

Tôn Đại Trụ có cảm giác mê muội, lão ngây người nhìn Vương Lâm tới nửa ngày, nội tâm sinh hoài nghi, hồ lô rốt cuộc sao không như mình đoán, đáng ra phải rất nhiều sao chỉ có một cái vậy, sao tiểu tử ngốc này lại nhặt được?

Trầm ngâm một lúc thấy Vương Lâm nói cũng có lý, chỉ có đạt tới Ngưng Khí tầng thứ nhất mới có thể phát hiện ra linh khí trong thiên địa.

Nghĩ vậy lão cũng có chút hối hận đối với việc bỏ dược vật trong đồ ăn làm ảnh hưởng tới việc tu luyện của tên ngốc tử này, với tư chất của hắn mà nói thì Ngưng Khí tầng thứ nhất đã vô cùng gian nan lại thêm dược vật này nữa chỉ sợ không mất 30 năm thì đừng mơ tưởng luyện thành.

Thầm than một tiếng, Tôn Đại Trụ nản lòng thoái chí, nhưng lão thật sự không cam lòng, do dự một chút rồi từ túi trữ vật xuất ra một khối hạ phẩm linh thạch ném cho Vương Lâm, nói:

- Đây là linh thạch dành cho ngươi, cầm lấy tu tuyện, mau chóng tu luyện tới Ngưng Khí tầng thứ nhất đi.

Vương Lâm vội vàng tiếp nhận, cáo tạ trở về phòng của mình.

Tôn Đại Trụ ngẩn người đứng tại chỗ hồi lâu , thở dài lẩm bẩm:

- Tiếc rằng hài tử này không phải là loài sói, trước mắt chỉ có thể dùng phương pháp thí nghiệm cuối cùng để xem hắn có nói dối nay không thôi. Làm sao mau chóng giúp hắn đạt được tầng thứ nhất, chỉ cần hắn luyện thành tầng thứ nhất, cho dù là có chút tu chân thì ta sẽ liều mạng rút tu vi xuống một tầng mà sử dụng Sưu Hồn thuật với hắn.

Như vậy sẽ không vi phạm quy định của thiên địa pháp tắc đối với tu chân giả chưa tới Kết Đan Kỳ thì không thể sử dụng Sưu Hồn thuật với phàm nhân.

Sưu Hồn thuật, một loại tiên thuật đơn giản nhưng quá mức độc ác, người bị sưu hồn thì tới tám chin phần là bị tử vong, nếu kết quả tốt hơn thì cũng là si ngốc cả đời.

Bất quá chính vì Sưu Hồn thuật như vậy, nên mới có chút hạn chế bên trong, là không tới Kết Đan kỳ không thể sử dụng với phàm nhân, nếu không sẽ bị phản chấn.

Nếu cùng là tu chân giả thì không bị hạn chế, nhưng cả đời nhiều nhất chỉ có thể sử dụng ba lần, mỗi lần tu vi lùi xuống một tầng.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở phòng, quan sát tiên thạch trong tay, thấy chẳng có chỗ nào bất phàm, chỉ có điều khi nắm chắc thì cảm nhận được có chỗ phi thường, hắn nhắm hai mắt và bắt đầu thổ nạp.

Một đêm trôi qua, Vương Lâm thở dài, trong cơ thể không hề có dấu hiệu linh khí nhập thể, hắn cười khổ không thôi, đúng lúc này cửa phỏng bị người đẩy ra, Tôn Đại Trụ nghiêm mặt, bưng một chén chất lỏng đen tuyền đi tới:

- Uống đi!

Vương Lâm ngẩn người ra, cẩn thận nhìn , chưa dám tiếp nhận hỏi:

- Sư phụ đây là cái gì?

Tôn Đại Trụ vừa thấy Vương Lâm hỏi vậy, liền tức khí xông lên quát:

- Ta còn có thể hại ngươi sao, cho ngươi uống thì ngươi uống đi, nếu không phải vì muốn ngươi nhanh chóng đạt tới Ngưng Khí tầng thứ nhất, ngươi nghĩ rằng ta sẽ thức đêm hao phí một lượng lớn dược liệu trân quý để làm ra bát thuốc này sao.

Vương Lâm nhìn có chút do dự, nhưng thấy Tôn Đại Trụ nét mặt không tốt, vôi bưng thạch bát lên uống một hơi hết sạch.

Hắn uống xong thấy trong bụng dâng lên một cỗ nhiệt khí sau đó lập tức lưu chuyển khắp toàn thân, trong nháy mắt hắn cảm thấy miệng lưỡi khô khan, toàn cơ thể giống như bị lửa thiêu vậy.

Mắt tối sầm lại, bát đá trên trên tay rơi xuống đất, hắn mơ hồ giống như muốn ngủ.

- Mau thổ nạp, ta giúp ngươi hấp thụ.

Tôn Đại Trụ đặt tay lên ngực Vương Lâm một cách không tình nguyện.

Một cỗ khí mát mẻ từ ngực truyền tới, đầu óc Vương Lâm thanh tịnh lại, không nghĩ ngợi lập tức bắt đầu thổ nạp.

Tôn Đại Trụ có chút đau lòng đưa mắt nhìn bát đá trên mặt đất lẩm nhẩm vài câu, cắn răng lấy trong túi ra mấy khối hạ phẩm linh thạch phân trái phải Vương Lâm đặt vào, trong lòng thầm nghĩ:

-Tiểu Tử, lần này ta có thể mất tiền vốn lớn, ngày sau ngươi hết thảy sẽ phải trả lại cho ta.

Điều hòa một lúc, chờ cảm giác côn trùng bò chậm rãi xuất hiện, Tôn Đại Trụ có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể đối phương đang ngưng tụ linh khí từ dược thảo, sắc mặt có chút vui vẻ.

Đến lúc này, một cỗ trọc khí theo cơ thể Vương Lâm nhanh chóng tràn tới, dễ dàng hóa giải linh khí sắp sửa ngưng tụ kia, thất bại chỉ trong gang tấc.

Tôn Đại Trụ sắc mặt đau khổ, hắn nhận ra nơi trọc khí phát ra, đúng là chỗ linh thảo hắn để đối phương ăn hôm qua. Thử đi thử lại nhiều lần đến khi linh khí của dược thảo tiêu tán toàn bộ, thủy chung vẫn không ngưng tụ được một tia linh khí nào.

Tôn Đại Trụ thở dài một tiếng, buông tay nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong lòng trăm điều cảm xúc ngổn ngang.

Vương Lâm mở mắt, cảm giác toàn thân phiêu phiêu, cực kỳ thoải mái, hắn đang muốn nói chút câu cảm tạ, nhưng không tưởng, mặt của Tôn Đại Trụ có chút đau lòng, vung tay áo quay đầu rời phòng.

Vương Lâm ngẩn ra, không rõ đối phương rốt cục trong lòng nghĩ gì, hoạt động thân thể một chút rồi đi ra khỏi phòng, hướng tới phòng Tôn Đại Trụ cao giọng nói:

- Sư phụ, ta ra sơn tuyền, xem vận khí hôm nay có tốt hơn không.

Tôn Đại Trụ không nói, bất quá cửa vườn vô thanh vô tức mở ra, Vương Lâm vội vàng đi, hắn vừa ly khai, Tôn Đại Trụ chưa bỏ ý định, lập tức âm thầm đuổi theo.

Một tháng nhanh chóng qua đi, trong một tháng này, Vương Lâm ngày nào cũng ra sơn tuyền ngồi xuống, Tôn Đại Trụ mỗi lần đều âm thầm giám thị, mỗi ngày lại càng thêm thất vọng, làm Tôn Đại Trụ dần dần nản lòng thoái chí.

Một tháng qua, hắn ngày nào cũng phải cấp cho Vương Lâm chút thảo dược, nhưng linh khí thủy chung không thể ngưng tụ, Tôn Đại Trụ tính tình ngày càng cáu gắt.

Quan trọng nhất là Tôn Đại Trụ phát hiện cái hồ lô kia, linh khí đã tiêu tán hết, gần một tháng linh khí mất hết, nước suối bên trong trước là gì thì giờ vẫn vậy, không có nửa điểm linh khí.

Cuối cùng hồ lô lạ này cũng không khác gì hồ lô bình thường, Tôn Đại Trụ không khỏi vô cùng thất vọng, cẩn thận phân tích suy đoán, hồ lô này bản thân không hề bất phàm, mà nó trải qua một chút biến hóa đặc thù mới tạo nên linh khí nồng đậm.

Nói như vậy Vương Lâm cũng ngẫu nhiên có được, khả năng hắn thêm cái gì đó vào hồ lô không lớn.

Với suy đoán này, càng nghĩ lão càng thấy chính xác, không khỏi thấy rất đau lòng, một tháng qua lão hầu như cái gì cũng không làm, ngày ngày ngoài việc giám thị chính là sao dược thảo.

Hiện tại thành công giã tràng, tức giận kêu Vương Lâm lên, đem hắn răng dạy, cuối cùng vung tay trục xuất khỏi chính viện.

Lão hiện tại chỉ cần thấy Vương Lâm là trong lòng tức khí, hiện tại không thấy tâm không phiền, không bao lâu đã quên đi tên đệ tử này

Lão nghĩ đến việc Vương Lâm tuy một tháng thường xuyên ăn dược vật, nhưng dù vậy thì không mất tám năm mười năm đừng mơ tưởng luyện thành Ngưng Khí tầng thứ nhất, trừ phi lão quyết tâm không để ý tới tổn hao thảo dược liên tục cho tên đệ tử này dùng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 20: Cửu vân

Vương Lâm thấy vui vẻ an nhàn, tuy nói là bị trục xuất khỏi chính viện, ngầm nghe không ít những lời trêu chọc của đệ tử ký danh, nhưng hắn cũng không để trong lòng.

Một tháng qua, hắn với tu tiên đã hiểu được đại khái, tu tiên chia làm năm cấp: Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần.

Toàn bộ Hằng Nhạc phái, Kết Đan cao thủ có hai người, bọn họ cao cao tại thượng, sống ở phía sau núi nơi có linh khí dầy đặc, cả ngày bế quan tiềm tu, trừ khi môn phái có đại sự nếu không cũng không tham dự.

Bên trong môn phái thì Trúc Cơ kỳ cũng không vượt quá mười người, đây là lực lượng trung kiên, được hưởng thụ đặc quyền sử dụng tiên thạch, pháp bảo.

Trừ bỏ những người này , đại bộ phận đều dừng lại ở Ngưng Khí kỳ, tỷ như Tôn Đại Trụ, cũng chỉ là Ngưng Khí kỳ tầng thứ năm.

Tu Tiên rất khó, cần hao phí rất nhiều thời gian, nếu thiên tư kém chút, cả đời phấn đấu vài chục năm căn bản không đủ tu luyện, Ngưng Khí kỳ đã khó khăn gian khổ thế, ngoài ra còn phấn đấu tới Trúc Cơ kỳ, trừ phải có linh khí sung túc, thêm những cơ duyên lớn với ngộ tính cao, thiếu một thứ cũng không được.

Vương Lâm biết rõ linh khí trọng yếu, trong lòng vội vàng đem thần bí hạt châu giữ chặt.

Hắn tuy nói đến bây giờ vẫn như cũ không thể linh khí nhập thể, nhưng hắn tin tưởng chỉ cần thường xuyên uống nước suối ngâm hạt châu. Tự nhiên khả năng tiến độ sẽ tăng cao, dù sao cái gọi là Ngưng Khí chính là tích lũy linh khí mà thôi.

Với trình độ của Tôn Đại Trụ khi xem xét đã nói nước suối ngâm hạt châu có linh khí đậm đặc, nghĩ vậy hắn rất kích động với nước suối này. Ở nơi hắn dấu hạt châu, có cất ba hồ lô sương sớm, như vậy nhất định linh khí sẽ rất đậm.

Nếu uống xong, tuyệt không kém so với một tháng ăn dược vật, nói không chừng hiệu quả còn tốt hơn. Cho nên Vương Lâm đối với việc mình có thể rời khỏi chính viện, không chịu sự giám thị của Tôn Đại Trụ, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Hắn làm nội môn đệ tử, tuy nói không được ở chính viện, nhưng tùy ý tìm chỗ ở trong năm phó viện còn lại. Vương Lâm tìm chỗ ở gần đông môn nội viện, tìm một chỗ phòng ốc khuất để ở.

Nội môn đệ tử, căn cứ vào màu quần áo khác nhau mà được hưởng đãi ngộ khác nhau.

Vương Lâm trong một tháng thông qua Tôn Đại Trụ cũng biết không ít thông tin, tỉ như mùng mười mỗi tháng có thể tới chính viện đan phòng lĩnh một mẩu hạ phẩm linh thạch nhỏ cùng với một ít Đoạt Linh Đan để gia tăng linh khí.

Tích lũy được mười mẩu linh thạch có thể từ bất kì sư phụ nào để đổi lấy một khối hạ phẩm linh thạch nguyên vẹn.

Vương Lâm sửa sang nhà mới xong, vẫn chưa lấy lại thần bí hạt châu, hắn lo Tôn Đại Trụ sẽ âm thầm giám thị, cho nên giống như trước ban ngày thường tới lui chỗ sơn tuyền, ban đêm ngồi trong phòng thổ nạp.

Sự thực là Tôn Đại Trụ không hề cam lòng nên giám thị suốt mười ngày liền, cuối cùng chán nản triệt tiêu hy vọng hoàn toàn.

oIo

Một tháng sau, Vương Lâm trong một đêm lặng lẽ rời đi, tới khu vực núi thì rẽ ngang rẽ dọc đi vào nơi cất hồ lô, đem hạt châu cùng hồ lô trở về, đặt ở trong túi trữ vật, người bên ngoài có nhìn cũng không nhìn ra manh mối.

Thật cẩn thận đợi vài ngày, phát hiện không có gì dị thường, Vương Lâm mới yên tâm. Ban ngày cũng không đi sơn tuyền nữa mà ở nhà cả ngày nghiên cứu hạt châu.

Vương Lâm vuốt hạt châu, hắn liếc mắt nhìn theo hình đám mây trên hạt châu, từ bảy biến thành chín, chắc tại góc núi thấp nên hạt châu hấp thụ không ít hơi nước.

Về phần ba cái hồ lô, Vương Lâm mở ra phát hiện sương sớm đã đông đặc lại, nhất là cái hồ lô đựng sương sớm, giống như nó đã bị đông lạnh vậy.

Vương Lâm nhìn hạt châu, rồi nhìn ba cái hồ lô, trong lòng bỗng nhiên loét ra một ý nghĩ, Thần bí hạt châu cần những giọt sương để gia tăng những đám mây. Như vậy nếu đem ba hồ lô sương sớm này ra dùng với châu tử, không biết có thể khiến nó tạo nên mười đám mây hay không?

Tim hắn đập thình thịch, hạt châu vốn không lớn, hiện tại mặt trên đã đầy đủ chín đám mây, cơ hồ đã bao phủ toàn bộ mặt ngoài, chỉ để lộ một phần nhỏ như móng tay. Vương Lâm phân tích nơi này rất có thể là vị trí xuất hiện của đám mây thứ mười.

Hắn trầm tư một chút, trong lòng rất háo hức, chờ biến thành đám mây thứ mười thì sẽ phát sinh biến cố gì. Dù sao theo bề ngoài, thì không có nơi để xuất hiện đám mây thứ mười một, vậy thứ mười chính là mức cuối cùng.

Nhưng mà hôm nay là ngày phải tới chính viện lĩnh linh thạch, nhìn sắc trời bên ngoài, Vương Lâm thận trọng đem hạt châu cùng hồ lộ đặt vào

túi trữ vật, thu vào trong ngực rồi bước ra khỏi phòng.

Hắn hiện tại đối với nội đường của môn phái rất quen thuộc, chốc lát đã đi vào chính viện, thừa dịp trời còn chưa sáng, vội vàng đi thẳng tới đan phòng.

Còn chưa tới gần đã nghe một thanh tâm quen thuộc từ xa truyền tới:

- Trương sư tỷ, sư phụ bắt ta bế quan ba tháng hướng vào Ngưng Khí tầng thứ nhất, nhưng ta trong lòng vẫn nghĩ tới nàng, dù thế nào cũng không tĩnh tâm được. Ta đã nghĩ tu luyện thật nhanh để có thể gặp nàng, rôt cục đêm qua đã luyện thành tầng thứ nhất, suốt đêm ta đi lên núi hái hoa tặng nàng, nàng xem đóa hoa xinh đẹp này có một con đại xà thủ hộ, ta vất vả lắm mới giết chết đại xà, nàng xem cánh tay ta đã bị thương này.

Cước bộ Vương Lâm chậm lại một chút, nhíu mày, trong lòng cười lạnh, từ từ giẫm chân tại chỗ.

Lúc này một giọng nữ trong trẻo như chim Bách linh truyền đến:

- Vương sư huynh, nhà của ta nhiều thế hệ đều là trung y, hoa này rõ ràng là loại bình thường, những ngày đẹp trời ta lên núi nhìn thấy không ít, bất quá lần đầu tiên nghe nói rắn lại thích thủ hộ nó. Nếu thật sự như

vậy, phỏng chừng cả ngọn núi của Hằng Nhạc phái chúng ta khắp nơi toàn rắn rồi.

- Chu sư tỷ, người đừng tin lời hắn.

Lúc này Vương Lâm bước vào vườn của đan phòng, ánh mắt đảo qua , nơi đây có bốn người, hai nam hai nữ đều mặc hồng y.

Hai nam thì một người có bộ mặt anh tuấn, dáng vẻ đường hoàng, lúc này vẻ mặt đang xấu hổ, muốn phản bác lại. Bỗng nhiên ánh mắt nhìn thẳng ra cửa, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thất thanh nói:

- Vương Lâm! Ngươi….Ngươi như thế nào lại ở trong này, ngươi hiện tại không phải nên ở cùng cha ngươi làm thợ mộc sống mới đúng a.

- Vương Lâm? A, ngươi là Vương Lâm, cái tên ký danh đệ tử nhờ tự sát mà được nhận, dựa vào a dua nịnh hót trở thành đệ tử của Tôn sư thúc - chính là ngươi a!”

Bên canh một cô gái che miệng kinh hô. Nàng có một mái tóc dài đen tuyền, lông mi rậm, đôi mắt đen sáng trong, thoạt nhìn có rất xinh đẹp.

Mặt khác lúc này hai người bên cạnh cũng lộ vẻ giật mình biến sắc, không ngừng đánh giá Vương Lâm. Trong đó cô gái trên mặt có hai núm

đồng tiền, đôi mi dài với ánh mắt xinh đẹp tựa như trái nho thủy tinh, lúc này vụt sáng, lộ ra thần sắc hứng thú.

Vương Lâm mặt không thay đổi, liếc mắt nhìn mấy người một cái, cô gái vừa nói, hắn nghe được đó là cô gái vừa mới châm chọc Vương Trác. Nhưng xem bộ dạng nàng có chút quen mắt, Vương Lâm cẩn thận nhớ lại, nhận ra nàng mấy tháng trước có tham gia và thông qua trắc thí thiên tư.

Nếu là nàng, thì cô gái còn lại kia, nhất định là Trương sư tỷ mà Vương Trác tặng hoa rồi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 21: Linh đan.

Người về đến sau cùng, trạc hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, khuôn mặt dài như mặt ngựa, có cái cằm hơi nhô ra phía trước. Ánh mắt hắn láo liên nói:

-Vương sư đệ! Đệ bế quan mấy tháng nên không biết tới một số chuyện nực cười trong Hằng Nhạc phái của chúng ta. Đúng như Từ sư muội đã nói, tên Vương Lâm đã dùng những thủ đoạn bỉ ổi để trà trộn vào hàng ngũ đệ tử.

Vương Trác nghe xong, đắc chí cười lớn:

- Vừa rồi, việc ngươi trở thành đệ tử đúng là khiến cho ta giật mình. Nhưng không ngờ ngươi phải dùng tới thủ đoạn để vào đây. Tuy vậy, ngươi cũng có tư chất luyện thành tầng thứ nhất của Ngưng Khí kỳ, thì hà tất phải làm những việc mất thể diện như vậy, còn mang tiếng xấu cho Vương gia.

-Vương sư đệ! Ngươi nói sai rồi. Tư chất tuy quan trọng, nhưng nghị lực còn quan trọng hơn. Tu tiên vốn là việc nghịch thiên, nếu như không có nghị lực thì cho dù tư chất có tốt như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng ích gì.- Nữ tử họ Chu nhẹ nhàng nói.

-Vương sư huynh nói đúng! Thoáng nhìn đã biết Vương Lâm là một tên ngốc, không giống với một người tu tiên. - Nữ tử họ Từ đứng gần Vương Trác nói xen vào.

Vương Lâm mở miệng cười nhạt. Hắn hiểu quan hệ của mấy người đứng trước mặt mình rất phức tạp. Nhìn thì có vẻ như Vương Trác thích nữ tử họ Chu. Nhưng nữ tử họ Từ lại rất quan tâm tới Vương Trác, vì vậy mà nàng mới liên tiếp hùa theo.

Nụ cười của hắn khiến Vương Trác cảm thấy không thoải mái. Hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

-Vương Lâm! Ta khuyên ngươi tốt hơn hết là nên rời khỏi Hằng Nhạc phái. Bởi tới cuối năm sẽ có cuộc tỉ võ giữa các đệ tử trong môn phái. E rằng với trình độ như ngươi thì không chết cũng thành người tàn phế.

Khi ở với Tôn Đại Trụ, Vương Lâm đã từng nghe nói rằng cứ vào dịp cuối năm, môn phái đều tổ chức tỉ võ giữa đám các đệ tử. Người thắng cuộc sẽ được nhận một món pháp bảo. Cuộc tỉ võ đó được chia làm hai bảng, bảng một là chọn ra mười người xuất sắc nhất trong toàn bộ đám đệ tử nội môn. Bảng còn lại là tìm ra người ưu tú nhất trong số những người mới nhập môn của năm đó.

Hắn bĩu môi nói:

- Cám ơn ngươi đã quan tâm. Ta có tàn phế hoặc tử thương thì cũng không liên quan gì tới ngươi.

Vương Trác cười khẩy, nói:

- Ta xem ngươi là người thân thích nên mới nói thế. Nếu như ngươi không biết điều, đến lúc tỉ võ đừng trách ta không nương tay!

Vương Trác từ nhỏ đã xem thường cả nhà Vương Lâm. Tuy trước đây hắn chưa từng gặp Vương Lâm nhưng đã nghe cha hắn kể rất nhiều. Đặc biệt là cha hắn có kể rằng năm đó cha của Vương Lâm đã dùng lời lẽ ngon ngọt lừa gạt gia gia, còn đem một lượng lớn tài sản của gia đình chia cho kẻ thù, lại còn nhiều lần sỉ nhục cha hắn. Nhưng cũng may là những người thân thích cũng biết được việc đó nên đã giúp đỡ cha hắn đòi lại số tài sản đã mất. Chính vì thế mà hắn luôn cảm thấy cả nhà Vương Lâm là sự sỉ nhục của họ Vương.

Tuy rằng sau khi lớn lên, hắn cũng cảm thấy mọi chuyện dường như không hoàn toàn giống với những điều mà cha mình nói. Tuy nhiên tính cách của hắn vốn nhỏ nhen, kiêu ngạo. Thậm chí có khi ngay đến cả cha hắn, hắn cũng không coi ra gì chứ đừng nói đến những người xung quanh.

Nữ tử họ Từ đứng bên cạnh Vương Trác nói nhỏ:

-Hai người là họ hàng với nhau à?

Hai người còn lại cũng cảm thấy ngạc nhiên. Đến tận hôm nay, họ mới được biết chuyện này. Không ngờ hai người bọn họ có họ hàng với nhau.

Nữ tử họ Từ thấy Vương Trác đã nóng mặt, vội nói:

-Vương Trác ca ca! Hắn không hiểu ý tốt của ngươi, ngươi cũng đừng giận. Ngươi là người tốt, thông minh hơn hắn. Cứ để sau này, rồi hắn sẽ hiểu được ý tốt của ngươi. Nhà ta cũng có những người họ hàng giống như thế này. Ta hiểu ngươi cảm thấy tiếc vì lòng tốt của mình đặt không đúng chỗ có phải không?

Vương Trác thấy nữ tử họ Từ nói vậy có chút ngượng ngùng. Hắn nhìn liếc nhìn đối phương một cái, trong lòng không biết là người ta nói thật hay châm chọc mình.

Vương Lâm nghe thấy vậy, chợt cười, nói:

-Vương Trác! Xem ra ta đã hiểu lầm người. Được rồi! Lòng tốt của ngươi, Vương Lâm ta xin ghi nhớ.

Khi hắn đang nói, đột nhiên cánh cửa phòng luyện đan hé mở, có một thiếu niên mặc áo ngắn đi ra, dáng vẻ rất khỏe mạnh, thông minh lanh lợi đi ra. Người đó chính là Vương Hạo.

Sau khi đi ra, hắn không ngừng ho khan, khiến cho mọi người phải chú ý, rồi đắc chí, nói:

- Linh đan hôm nay còn chưa ra lò. Các vị xếp hàng đứng đợi nhé. Lát nữa chủ nhân luyện xong, ta sẽ gọi mọi người vào.

Vương Trác trừng mắt nhìn Vương Hạo, nghiến răng ken két. Tuy nhiên, bây giờ, hắn không thể đắc tội với Vương Hạo được. Xét cho cùng thì hắn cũng là đồng tử của tam sư huynh, chuyên làm những việc lặt vặt trong phòng luyện đan. Nếu như đắc tội với hắn, sau này tam sư huynh hỏi tội lại bị trừ mất khẩu phần hàng ngày thì nguy.

Vương Hạo nói xong, đưa mắt nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Vương Lâm, hắn lộ vẻ vui mừng, vội vàng tiến lên kéo Vương Lâm sang một bên, nói nhỏ:

-Thiết Trụ ca! Chúc mừng ngươi đã trở thành đệ tử của bổn môn. Những chuyện về ngươi, ta đã nghe hết rồi. Vốn định đi tìm ngươi để tâm sự, nhưng ở đây không thể tùy tiện ra ngoài. Những lời người khác nói, ngươi đừng có để tâm. Đợi sau này tiên thuật luyện thành rồi. xem bọn họ nói thế nào nữa.

Vương Lâm thấy ấm áp trong lòng, mỉm cười nói:

-Vương Hạo, cảm ơn ngươi.

Vương Hạo hắng giọng, nói tiếp:

- Hôm đó, lúc ở tòa nhà lớn của Vương gia, ta định lên tiếng nói đỡ cho ngươi. Nhưng cha ta đã trừng mắt, ý ông ấy là không muốn ta can dự vào chuyện đó. Thiết Trụ ca! Ngươi đừng để bụng nhé.

Vương Lâm lắc đầu nói:

-Chuyện đã qua rồi nhắc lại làm gì! Bây giờ, ta chỉ nghĩ tới tu luyện, nhanh chóng đạt tới tầng thứ nhất của Ngưng Khí kỳ.

Vương Hạo liếc mắt nhìn xung quanh, nhân lúc mọi người không chú ý, lấy từ trong bọc ra một vật gì đó nhét vào tay Vương Lâm, nháy mắt ra hiệu gì đó với hắn. Bất chợt, từ trong đan phòng truyền ra một âm thanh lãnh đạm.

-Dược đồng, ngươi đâu rồi?

Vương Hạo dạ một tiếng rồi nhanh chóng chạy vào đan phòng.

Vương Lâm nắm chặt vật đó trong tay. Hắn liếc mắt nhìn, thì thấy đó là ba viên dược hoàn. Hắn lặng lẽ đút nó vào túi, rồi ngồi bệt luôn xuống đất chờ đợi.

Bốn người còn lại, ngoại trừ một nam tử ước chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi nhìn Vương Lâm một cái rồi cũng ngồi bệt xuống đất. Những người còn lại đều đứng ở một bên.

Vương Trác như muốn lấy lòng thì thầm trò chuyện với nữ tử họ Chu, còn nữ tử họ Từ có vẻ tức giận chỉ thỉnh thoảng nói xen vào.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bóng tối dần buông xuống. Khi ánh trăng đang từ từ lên cao thì cửa đan phòng lại mở, vẻ mặt Vương Hạo mệt mỏi bước ra, trong tay bưng một chiếc khay.

Trên khay có năm viên hạ phẩm linh thạch và 5 viên dược hoàn long lanh trong suốt.

Từng người một bước lên phía trước nhận lấy. Vương Lâm là người lấy sau cùng. Sau khi nhận lấy phần của mình, hắn mỉm cười với Vương Hạo rồi xoay người, đi ra.

Tình cảm của Vương Hạo, hắn khắc sâu trong lòng. Còn cái thứ mà Vương Hạo đưa cho hắn lúc nãy chính là linh đan.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 22: Tán công.

Trở về phòng, Vương Lâm lập tức đóng cửa lại. Cả bốn viên linh đan, hắn vẫn chưa dùng ngay mà nhét vào trong túi trữ vật. Bây giờ, hắn phải tiến hành một thí nghiệm với hạt châu thần bí.

Vương Lâm cẩn thận lấy hạt châu và một cái hồ lô ra. Sau khi, trầm ngâm suy nghĩ: hạt sương chính là điểm mấu chốt trong việc tu luyện của hắn. Nếu như không có chúng thì quá trình tu luyện sẽ rất chậm.

Nhưng những đám mây trên hạt châu thần bí lại kích thích lòng hiếu kỳ của Vương Lâm. Sau một hồi, hắn hạ quyết tâm, nếu như giọt sương có thể tích góp lại được, chẳng qua là phải tốn thêm một chút thời gian mà thôi. Nhưng nếu trên hạt châu lại xuất hiện thêm đám mây thứ mười, chưa biết chừng nó sẽ có những tác dụng khác. Đến khi đó, sau khi ngâm vào nước suối, nồng độ linh khí lại đạt đến cảnh giới không lường trước được.

Nghĩ đến đó, hắn chẳng nói chẳng rằng lập tức đem hồ lô đựng nước sương (lộ thủy) đổ ra một cái bát bằng đá. Một lúc sau, lộ thủy bên trong hồ lô đã được đổ hết ra, tất cả chưa được nửa bát. Một mùi thơm dìu dịu tỏa ra thơm ngát, Vương Lâm vừa ngửi đã thấy toàn thân cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Hắn lo lắng mùi thơm sẽ khiến những người xung quanh chú ý, nên vội vàng cho viên ngọc vào và quan sát một cách chăm chú. Rất lâu sau, nước trong bát mới vơi đi một chút.

Vương Lâm có chút thất vọng. Hắn cứ tưởng rằng có thể đạt ngay được kết quả tốt. Nhưng cũng may là hương thơm từ trong bát đã biến mất, Vương Lâm trầm tư hồi lâu, đem chiếc bát đặt dưới giường rồi khoanh chân ngồi ở trên giường. Hắn cầm trong tay một viên hạ phẩm linh thạch, bắt đầu hấp thu.

Hơi thở một dài ba ngắn dần dần trở nên đều đặn. Mặc dù trong hai tháng nay hắn không có hấp thu linh khí, nhưng đối với phương pháp hô hấp đó thì đã không còn như trước đây nữa. Bây giờ hắn đã quen với cách hít thở đó. Bình thường cho dù không ngồi xuống, nhưng hắn vẫn duy trì phương pháp hít thở như vậy.

Sau một đêm Vương Lâm mở mắt, vội vàng lấy bát dưới giường ra, thấy nước trong bát đã vơi đi một nửa, nhưng đám mây thứ mười trên viên ngọc vẫn chưa xuất hiện.

Hắn cũng không bực tức. Sau khi đã cất kỹ chiếc bát, hắn do dự một chút rồi lấy từ trong túi trữ vật ra một viên linh đan mà nuốt. Một luồng khí nóng xuất hiện chạy khắp cơ thể.

Một tháng ở Tôn Đại Trụ, Vương Lâm đều phải trải qua những việc như vậy. Hắn tiếp tục thổ nạp mãi cho tới tận đêm khuya, sau đó chầm chậm nhả ra một luồng khí màu trắng rất dài, chau mày cười khan, tự nói với mình: “Linh đan thực sự rất giống với thang thuốc ở chỗ Tôn Đại Trụ, đều được luyện chế từ những loại thảo dược có chứa rất nhiều linh khí. Mỗi khi ăn vào chỉ là cảm thấy cơ thể thư thái dễ chịu, thậm chí ngay cả cảm giác đói cũng không còn nữa. Đáng tiếc là vẫn không thể ngưng tụ được linh khí.”

Hắn thở dài một tiếng. Vương Trác có thể luyện được tầng thứ nhất của Ngưng Khí chỉ trong vòng một tháng. Vẻ mặt Vương Lâm không có biểu hiện gì dị thường, nhưng trong lòng có chút không vui, tố chất quả nhiên là vấn đề cốt lõi của việc tu tiên.

Nhưng với tính cách của Vương Lâm, hắn sẽ không bao giờ cho phép mình từ bỏ. Hắn tự an ủi mình có được linh ngọc; linh khí thì không thiếu. Tuy bây giờ chưa thể ngưng tụ linh khí, nhưng kiên trì luyện tập thì sẽ thành công thôi.

“Thời gian…” Vương Lâm cắn môi, hít một hơi thật sâu sâu. Hắn lấy chiếc bát từ dưới giường ra, nước trong bát chỉ còn một chút. Tuy nhiên đám mây thứ mười trên viên ngọc thì vẫn chưa thấy đâu.

Hắn lại vội vàng lấy chiếc hồ lô đựng lộ thủy ra. Lần này dịch thể hơi nhiều, đổ đầy bát mà vẫn còn một chút. Vương Lâm tu một hơi hết luôn chỗ dịch thể còn thừa, rồi tiếp tục thổ nạp.

Lần này trong cơ thể trào dâng một dòng khí nóng mãnh liệt hơn tất cả những lần trước. Hắn cảm thấy cổ họng khô rát liền tiếp tục thổ nạp theo phương thức đã luyện.

Không lâu sau, Vương Lâm cảm thấy có gì đó không ổn, luồng khí nóng trong cơ thể không tiêu tan như những lần trước mà theo nhịp hô hấp ngày càng tích tụ nhiều, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức. Thân thể

giống như một quả bóng đang được bơm căng phồng lên tới đỉnh điểm của giới hạn cơ thể.

Vương Lâm kinh hãi ngừng hít thở, nhưng cảm giác đau nhức vẫn không hề mất đi. Hắn mở mắt ra và phát hiện mạch máu trên khắp cơ thể nổi lên như những con sâu xanh khiến cho người khác nhìn thấy đều phải kinh sợ.

Vương Lâm không hề biết, thang thuốc mà hắn uống trước đây cũng không có nhiều linh khí. Vì vậy mà kết hợp với phương pháp hít thở một dài ba ngắn, cộng với việc linh căn của hắn bị khuyết thiếu khiến cho tốc độ tiêu tan linh khí cực nhanh.

Thêm nữa mỗi khi tới những điểm quan trọng, hoá linh thảo đều phát huy tác dụng khiến cho linh khí ngưng tụ trong cơ thể mãi cũng không thành công.

Nhưng bây giờ thì khác, sau khi hắn đã uống lộ thủy, linh khí liền ngưng tụ tới mức rất cao, nhiều hơn tốc độ tiêu tan của linh khí trong cơ thể hắn. Lúc này hắn không hít thở cũng không sao, đợi một thời gian thì sẽ tiêu tan hết. Nhưng một khi hắn hít thở thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Hắn biết mình đang gặp rắc rối, nhưng lại không biết nên xử lý như thế nào. Hắn đành trơ mắt nhìn những mạch máu trong cơ thể căng phồng lên. Tới khi chúng muốn vỡ ra thì trong đầu chợt nảy ra một sáng kiến, hắn lập tức hít thở theo phương pháp ngược lại, ba dài một ngắn.

Hắn nghĩ hít thở bình thường là ngưng tụ linh khí, còn hít thở ngược lại rất có khả năng là giải toả linh khí.

Vương Lâm đoán thế mà đúng, phương pháp hít thở ngược Tu Chân giới ai cũng biết, đấy là bước chuẩn bị cho việc tán công để trung tu.

Theo nhịp hít thở của hắn từng luồng linh khí qua những lỗ chân lông mà tán phát ra ngoài, sau đó nhanh chóng bị ngọc châu hấp thụ.

Thời gian chậm chạp trôi đi, cảm giác đau nhức trong cơ thể dần dần mất đi, các mạch máu dần dần trở lại trạng thái bình thường. Lúc này trong cơ thể hắn tiết phát ra không phải là linh khí mà là những luồng khí độc. Đám khí độc này tiêu tan trong không khí mà không hề được viên ngọc hấp thụ.

Vương Lâm cố hết sức ép Hoá Linh Thảo trong cơ thể ra ngoài.

Muốn ép Hoá Linh Thảo ra ngoài có thể dùng hai cách, một là lợi dụng linh khí để ăn mòn. Đây cũng chính là phương pháp mà Tôn Đại Trụ muốn dùng. Nhưng sau này do chán nản với Vương Lâm, lại thêm tiếc linh dược nên đành bỏ mặc.

Phương pháp thứ hai chính là tán công, đem tất cả linh khí trong cơ thể tiêu tán ra bên ngoài rồi tu luyện lại. Sở dĩ Tôn Đại Trụ không sử dụng

phương pháp này là vì linh khí trong cơ thể Vương Lâm không đủ, không thể đạt tới yêu cầu của tán công.

Quá trình tán công mất một ngày một đêm, Vương Lâm không chịu được ngã xuống giường. Trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn vì vẫn còn giữ được mạng nhỏ. Hắn quyết định sau này không được uống lộ thủy một cách bừa bãi.

Thấy đầu óc không tỉnh táo, cơ thể mệt mỏi, hắn liền lăn ra ngủ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 23: Thập Vân.

Không biết thời giời đã trôi qua bao lâu, Vương Lâm mở mắt ra nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực. Hắn từ trên giường bước xuống, hoạt động thân thể một chút không cảm giác thấy có điều gì khác thường. Hắn cúi xuống cầm chiếc bát lên phát hiện toàn bộ chất lỏng trong bát vẫn chưa biến mất, lấy hạt châu ở bên trong ra quan sát cẩn thận một lúc. Trên mặt Vương Lâm hiện lên vẻ vui mừng, đám mây thứ mười đã xuất hiện vào chỗ trống còn lại.

Vương Lâm thấy tỉnh táo hẳn lên, cầm viên ngọc ngắm nghía một lúc, rồi đóng cửa phòng lại. Sau đó, hắn đi tới con suối trên núi múc một bát đầy nước, rồi lại vội vã trở về phòng bỏ viên ngọc vào.

Làm xong tất cả mọi thứ. Hắn thử uống một ngụm nước suối. Một lúc sau, hắn vẫn cảm thấy không có gì khác thường. Vương Lâm nghi ngờ nhìn viên ngọc, rồi cho lên miệng cắn, không ngờ nó vẫn cứng ngắc. Hắn chích một giọt máu rồi nhỏ lên, viên ngọc vẫn không có gì khác thường.

Hắn ngập ngừng một lúc rồi lấy chiếc bát nện một phát vào viên ngọc. Hắn cho rằng sau khi viên ngọc xuất hiện đám mây thứ mười sẽ có những biến đổi.

“Choang, choang” tiếng chiếc bát vỡ vang lên. Vương Lâm tê hết cả tay nhưng viên ngọc vẫn trơ trơ không chút xây sát.

Dùng hết mọi cách mà vẫn chưa thấy viên ngọc có gì thay đổi, Vương Lâm cảm thấy tiếc hai bình lộ thủy, bực tức ném viên ngọc sang một bên.

Một lát sau thấy không đành lòng hắn lại nhặt lên, tập trung tinh thần nhìn kỹ. Hắn cứ nhìn, cứ nhìn rồi tự nhiên xuất hiện cảm giác buồn ngủ. Vương Lâm cảm thấy ngạc nhiên. Rõ ràng là mình vừa thức giấc sao lại buồn ngủ được? Hắn dụi mắt rồi tiếp tục quan sát.

Dần dần cơn ngủ vẫn dâng lên. Cuối cùng không thể chịu nổi, hắn lăn ra đất ngủ mà tay thì vẫn giữ khư khư viên ngọc.

Hắn đã nằm mơ, trong giấc mơ hắn thấy mình tới một không gian rộng lớn, không hề nhìn thấy biên giới. Nơi đó không phân biệt ngày đêm, nhưng bốn phía lại có rất nhiều vật phát sáng. Cho dù nằm mơ nhưng đầu óc hắn vẫn hết sức tỉnh táo. Thậm chí hắn còn thấy kỳ lạ là tại sao mình lại ở một nơi như vậy.

Ở đó hắn có cảm giác rất thoải mái. Trong lòng hiểu rõ mình đang nằm mơ, nhưng không biết phải làm sao để tỉnh dậy. Không còn cách nào khác hắn liền đi loanh quanh một lúc.

Không biết bao lâu sau, khi hắn cảm thấy mệt mỏi. Không gian bốn phía đột nhiên rung động, hắn thấy cơ thể như bị xé rách mà giật mình tỉnh giấc.

Hắn nhìn quanh, thấy mình vẫn ở trong phòng. Vương Lâm hít thở sâu, xoa xoa mồ hôi trên trán, thầm nghĩ cuối cùng cũng tỉnh. Bất chợt vẻ mặt hắn trở nên kỳ lạ khác thường. Hắn mở to mắt nhìn viên ngọc trong tay, toàn

bộ những đám mây trên hạt châu đều đã biến mất, thay vào đó là mấy chữ nhỏ.

“Điều này…” Vương Lâm cảm thấy ngơ ngác, vội vàng cầm xem. Khi còn nhỏ, đọc nhiều sách nên hắn cũng biết được một số loại văn tự. Suy nghĩ hồi lâu, rồi so sánh với những dạng chữ mà mình đã biết. Cuối cùng, hắn cũng lờ mờ đoán được ý nghĩa của những chữ đó.

“Những chữ trên đây hoàn toàn là con số, không có ý nghĩa thực tế.” Vương Lâm nắm chặt hạt châu, thầm nhủ. Đột nhiên trong đầu xuất hiện ý tưởng gì đó, hắn nghĩ tới giấc mơ vừa xong.

“Chẳng lẽ nó lại liên quan tới hạt châu này?” Vương Lâm trầm tư hồi lâu, lập tức nằm xuống giường và cố gắng chợp mắt. Nhưng đầu óc hắn ráo hoảnh không làm sao ngủ được.

Hắn nghĩ lại trước khi hắn ngủ đã nhìn viên ngọc rồi tự nhiên lăn ra ngủ. Thế là hắn căng mắt ra nhìn viên ngọc, cơn ngủ lại kéo đến. Không cưỡng được hắn lại tiếp tục ngủ.

Không gian vô biên giới lại hiện ra, Vương Lâm đứng đó ánh mắt lộ rõ vẻ trầm tư. lần này hắn không đi lung tung như lần trước. Sau khi suy nghĩ một chút hắn nhảy lên nhảy xuống lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Càng ngày hắn nhảy càng cao. Mới đầu hắn chỉ nhảy được khoảng nửa mét, bây giờ hắn đã nhảy được hơn một mét. Mãi cho tới lúc cơ thể mệt mỏi không chịu được cảm giác đau đớn giống như cơ thể bị xé rách lại xuất hiện. Tiếp đó hắn liền tỉnh giấc.

Mở mắt, bước xuống giường, hắn nhảy lên một cái. Thân thể của hắn bay lên cao kết quả rất giống với những gì đã tập luyện trong mơ.

Vương Lâm không thể tin nổi vào mắt mình, ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Hắn hít thở sâu, cố kìm nén sự sung sướng, đi đi lại lại trong phòng trầm tư suy nghĩ, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra.

“Nếu như chỉ có thể luyện tập trong giấc mộng, vậy thì nó chẳng có ích gì. Trên thực tế ta cũng có thể tập luyện, không cần thiết phải như vậy.” Vương Lâm tự nói.

“Không đúng, viên ngọc này đã hấp thụ rất nhiều linh khí mới xuất hiện đám mây thứ mười. Chắc chắn nó không thể là điều vô nghĩa, nhất định là còn có tác dụng khác, nhất định còn! Nhưng rút cục thì là cái gì đây?” Ánh mắt Vương Lâm tỏ ra cứng rắn, quên hết mọi thứ xung quanh tập trung suy nghĩ.

“Chẳng lẽ là…” Hắn ngừng bước, giường như nghĩ ra được điều gì đó, thất kinh nói: “Chẳng lẽ là thời gian?”

Nghĩ tới đấy, hắn không thể kiềm chế được lòng mình muốn hét lên thật to. Hai nắm tay của hắn nắm chặt lại, thân thể run run nhìn viên ngọc.

“Nếu như đúng là có liên quan tới thời gian, ta…Thiết Trụ ta mặc dù tố chất yếu kém, cũng nhất định có thể trở thành tiên nhân!” Vương Lâm hít thở sâu mấy lần, lấy lại trạng thái bình thường. Hắn chẳng nói chẳng rằng lấy ngọn đèn trong phòng ra. Sau khi đã đổ đầy dầu, cầm viên ngọc ngồi thẫn thờ trong một góc, trong lòng nhẩm tính thời gian.

Năm giờ sau, ngọn đèn hết dầu tắt ngấm. Vương Lâm lại vội vàng đổ thêm dầu. Sau khi châm lửa, hắn lại cầm viên ngọc và bước vào giấc mộng.

Lần này hắn không luyện tập nhảy cao nữa mà khoanh chân ngồi dưới đất tính toán thời gian.

Một giờ, năm giờ, mười giờ, hai mươi giờ, ba mươi lăm giờ, năm mươi giờ!

Cảm giác đau nhức lại xuất hiện, Vương Lâm mở mắt, ngọn đèn có dấu hiệu chuẩn bị tắt.

“Mười lần! Thời gian trong giấc mộng trôi nhanh gấp mười lần thời gian thực tế!” Vương Lâm vui mừng đứng dậy, cầm chặt viên ngọc. Lần đầu tiên hắn cảm thấy việc tu tiên chắc chắn sẽ thành công.

Lúc này mặt trời đã lên cao, hắn cố gắng trấn tĩnh, không vội vàng dùng viên ngọc cho việc tu luyện. Hắn thừa hiểu nếu như ban ngày ban mặt mà sử dụng viên ngọc sẽ có lúc có người phát hiện ra. Vì vậy, hắn đành cất viên ngọc vào túi, đẩy cửa bước ra ngoài.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 24: Tu Luyện.

Ở sơn tuyền, sau khi lấy về rất nhiều tuyền thuỷ, Vương Lâm trở về phòng

bắt đầu luyện chế linh khí tuyền thuỷ. Buổi tối, hắn khoá chặt cửa phòng, còn dùng một sơi dây thừng buộc một đầu vào cửa, một đầu vào cánh tay. Nếu cửa phòng bị mở ra hắn sẽ lập tức phát hiện được ngay.

Uống mấy ngụm lớn tuyền thuỷ, trong cơ thể nhiệt lưu đã xuất hiện. Lập tức Vương Lâm cầm lấy hạt châu, tiến nhập mộng cảnh giới.

Trong mộng cảnh vô biên, Vương Lâm khoanh chân ngồi thổ nạp. Trong khi hắn đang tu luyện, vật sáng ở bốn bên toả ra chùm ánh sáng dìu dịu, khi chiếu đến cơ thể hắn thì hoá thành nhiều điểm quang ban, lặng lẽ tan biến vào trong cơ thể hắn. Đối với những việc này, Vương Lâm cũng không cảm giác được.

Ước chừng một ngày sau, linh khí tuyền thuỷ đã tiêu tán gần hết. Tuy thế, hắn rõ ràng cảm giác được cơ thể mình đã không giống như trước đây,khi uống các loại dược thang, cơ thể cũng xuất hiện các dòng nhiệt lưu nhưng theo thời gian thì linh khí cũng sẽ tiêu tan toàn bộ.

Nhưng lần này lại khác, tuy rằng cũng tiêu tan hết nhưng vẫn giữ lại trong cơ thể một tia, tuy không nhiều nhưng vẫn mang đến cho Vương Lâm sự tin tưởng rất lớn. Hắn suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân là do đâu, cuối cùng đành quy kết vấn đề hắn là do hạt châu thần bí.

Bởi vì không thể tự mình rời khỏi mộng cảnh giới, không thể bổ sung thêm tuyền thuỷ, Vương Lâm đành tiếp tục thổ nạp. Sau đó hắn phát hiện mộng cảnh giới và thực tế bên ngoài không giống nhau. Khi ở bên ngoài, khi hắn thổ nạp, tuy không có cảm giác linh khí nhập thể một cách rõ ràng nhưng kiên trì một tháng, hắn cũng nhận thấy sau mỗi lần tu luyện đều làm cho tinh thần sảng khoái, thân thể sung mãn.

Nhưng ở nơi này, sau khi linh khí tuyền thuỷ tiêu tan hết, hắn không có cảm giác sảng khoái, ngược lại tu luyện theo thời gian sẽ làm cho hắn cảm thấy hụt hơi, ngực đau nhức.

Trầm ngâm chốc lát, Vương Lâm đoán rằng hết thảy có lẽ liên quan đến linh khí. Trong mộng cảng giới không tồn tại linh khí.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cau mày lẩm bẩm: “Nếu có thể mang tuyền thuỷ vào trong này có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.” Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong lòng vừa động, cúi xuống nhìn thân mình, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Hắn trên mình mặc bộ hồng sắc y phục của nội môn đệ tử, điều này làm cho Vương Lâm rất nghi hoặc, vội vàng sờ vào chỗ đặt túi trữ vật để

trong lồng ngực thì thấy nó đã biến mất.

“Quần áo có thể đi vào mộng cảnh giới nhưng túi trữ vật thì không…?” Hắn trầm tư một lúc, sau đó quyết định sau khi rời khỏi đây phải thử nghiệm một chút, rốt cục cái nào mới có thể tiến nhập mộng cảnh giới, cái nào thì không.

Thời gian trôi qua rất nhanh, năm mươi mấy giờ sau, cảm giác tê liệt xuất hiện,Vương Lâm thanh tỉnh trở về thực tại.

Hắn trong lòng vẫn còn một nghi vấn là tại sao mỗi lần chỉ có thể kiên trì được hơn 50 giờ. Mang theo nghi hoặc này, hắn cho tuyền thuỷ vào trong hồ lô, đeo vào người chuẩn bị tiến nhập mộng cảnh.

Nhưng lần này mặc cho hắn cứ nhìn chằm chằm vào hạt châu nhưng đều không có kết quả. Trong lòng Vương Lâm thất kinh, suy nghĩ rất lâu, sau đó đành áp chế lo lắng trong lòng, lại nhập định, tiếp tục tu luyện.

Dần dần, hô hấp của hắn vững vàng lại, thiên địa linh khí cũng theo đó bị hấp thu vào trong cơ thể, làm tiêu tan hết sự mệt mỏi. Tuy nhiên, khoảng cách đến tấng thứ nhất ngưng khí còn cần một khoảng thời gian không ngắn.

Một ngày sau, hắn thoát ra khỏi trạng thái thổ nạp, cầm lấy tuyền lan dạ hương không ngừng uống linh khí tuyền thuỷ, bảo trì trạng thái linh khí

sung túc trong cơ thể.

Lại lần nữa nắm lấy thạch châu, muốn tiến vào mộng cảnh nhưng đáng tiếc vẫn không được.

Thêm một buổi tối lại tới, hắn mở hai mắt, có thể mơ hồ cảm giác được tia linh khí trong cơ thể nhiều thêm một ít. Nếu là bình thường hắn nhất định sẽ rất hưng phấn nhưng hiện tại tâm thần lại cứ không yên. Cầm lấy hạt châu, cứ nhìn chằm chằm, đột nhiên khốn ý xuất hiện làm Vương Lâm lộ ra sắc mặt vui mừng, vội thu hồi ánh mắt, khốn ý cũng tiêu tan.

Hắn đứng lên, vuốt cằm suy nghĩ cẩn thận, nhớ lại 4 lần tiến nhập mộng cảnh giới trước đó, rốt cục phát hiện một vấn đề.

Hai lần đầu tiên tiến nhập là liên tục, lần thứ 3 là sau khi quan sát 5 ngọn đèn mới có thể, còn lần thứ 4 lại cách sau một buổi ngày.

Bởi vậy có thể thấy tiến vào mộng cảnh giới có nhất định hạn chế. Phương pháp ổn thoả là giữa hai lần cách nhau ít nhất 5 canh giờ trở lên, mới chắc chắn có thể tiến vào.

Sau khi giải quyết được vấn đề này, Vương Lâm thử nghiệm xem có thể mang theo những vật gì tiến vào mộng cảnh giới. Để thử nghiệm, hắn mang theo rất nhiều đồ vật.Trước hết là 3 cái hồ lô, một chứa lộ thuỷ từ trước, một cái trống không, cái còn lại chứa tuyền thuỷ.

Cái bát đá đã bị vỡ thành các mảnh nhỏ cũng bị hắn cho vào trong ngực áo. Ngoài ra hắn cũng quấn lên người đồ ăn, quần áo rồi mới nhìn chằm chằm vào hạt châu, tiến nhập vào mộng cảnh giới.

Ở trong mộng cảnh, Vương Lâm lập tức kiểm tra toàn thân, đồ ăn, quần áo, mảnh bát đá cũng còn, chỉ có 3 cái hồ lô không còn.

Trong lúc đang nghi hoặc, hắn đột nhiên nhớ đến trong mộng cảnh không có linh khí, trong đầu lập tức hiện lên ý nghĩ rằng những thứ có thể tiến vào trong mộng cảnh đều là phàm vật, là những thứ không có linh khí.

Mà cả 3 cái hồ lô, túi trữ vật đều nhiều ít có chứa đựng linh khí cho nên không thể mang vào trong này.

Vương Lâm buồn rầu than lên một tiếng. Nếu là không thể đem hồ lô tiến vào nơi này, mà mỗi lần chỉ uống mấy ngụm tuyền thuỷ thì không đủ cho bản thân mình tu luyện.

Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên loé lên, dường như hiện lên cái gì đó rất trọng yếu nhưng lại không nắm bắt được. Loại cảm giác này khiến hắn trở nên trầm tư, suy nghĩ miên man muốn tìm hiểu được điều vừa loé lên đó.

Sau một lúc lâu, sắc mặt hắn trở vui mừng. Vấn đề mấu chốt là không thể mang tuyền thuỷ tiến vào nơi này nhưng nếu uống vào trong bụng thì vẫn chưa biến mất.

Nói cách khác, không phải mọi thứ đều tuyệt đối, chỉ cần nghĩ ra biện pháp, không biết chừng lại có thể đem linh khí tuyền thuỷ mang vào mộng cảnh giới.

Chờ cho hơn 50 giờ trôi qua, Vương Lâm lập tức rời khỏi phòng, trên tiểu đạo trên núi tìm kiếm thu thập mấy cái hồ lô dại rồi vội vã trở về.

Hắn cho rằng mấy cái hồ lô trước không thể mang vào được mộng cảnh là do đã đựng lộ thuỷ một thời gian dài, làm cho bản thân nó đã chứa đựng nhất định linh khí.

Hắn dùng mấy cái hồ lô mới kiếm được chứa linh khí tuyền thuỷ, biết đâu có thể qua mặt được, mang chúng tiến vào mộng cảnh giới.

Năm canh giờ sau, Vương Lâm mang theo 4 5 quả hồ lô tiến nhập mộng cảnh giới. Ngay khi vừa vào, hắn lập tức kiểm tra trên người, vui mừng phát hiện toàn bộ số hồ lô trên đều còn.

Mở ra thấy tuyền thuỷ bên trong vẫn còn, uống một ngụm thấy vẫn còn linh khí. Vương Lâm hưng phấn uống luôn một ngụm lớn, khoanh chân ngồi xuống tiến vào cảnh giới vô ngã, chuyên tâm tu luyện.

Mỗi khi linh khí tiêu tan hết, hắn lập tức uống tiếp mấy ngụm. Dần dần, một tia linh khí chậm rãi tích luỹ trong cơ thể, dần thay đổi thể chất hắn, không ngừng tiếp cận tầng thứ nhất ngưng khí kỳ.

Vật sáng bốn phía lại hoá thành những điểm quang ban, vô thanh vô tức hoà nhập vào cơ thể hắn.

Lấy thể chất linh căn của Vương Lâm, nếu không có hạt châu thần bí, không có linh khí tuyền thuỷ, hắn phải cần đến mấy năm mới có thể thành công tu luyện tầng thứ nhất linh khí kỳ, nếu muốn tu luyện đến hoá linh thảo thì còn cần ít nhất ba năm mươi năm mới thành công.

Sử dụng môth tháng dược thang của Tôn ĐạI Trụ giúp hắn giảm bớt quá trình này. Vương Lâm trong khi vô ý tán công, bỏ mất hoá linh thảo. Nhưng dù vậy cũng phải mất đến khoảng 10 năm mới có thể tu thành. Nhưng hiện tại, Vương Lâm không thiếu linh khí, lại nắm giữ mộng cảnh giới, có thể làm gia tăng 10 lần thời gian. Hắn đã có thể thấy sắp thành công tu thành tầng thứ nhất ngưng khí kỳ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 25: Ngưng khí.

Thời gian ở trong núi trôi qua rất nhanh! Hai tháng sau, Vương Lâm vẫn

đang ở trong mộng cảnh giới nhắm mắt thổ nạp. Trong hai tháng này, hắn

đã nghiên cứu thấu triệt về hạt châu thần bí.

Hạt châu này cho phép mỗi ngày tiến nhập mộng cảnh giới được 3 lần, mỗi lần khoảng hơn 50 giờ, tương đương với khoảng 6 ngày.

Trong hai tháng này, hắn thực tế đã tu luyện được một năm thời gian.

Tu luyện là một việc rất buồn tẻ. Trước đây Vương Lâm chưa cảm giác được

điểm ấy nhưng mấy ngày nay hắn rốt cục đã hiểu rõ. Mỗi ngày đều có

tuyền thuỷ trợ giúp, cũng không cần phải ăn uống, hắn chỉ còn mỗi việc

là đả toạ thổ nạp.

Hắn không ngừng sử dụng phương thức nhất dài tam đoản, hấp thu linh khí

trong tuyền thuỷ. Nếu hắn tâm niệm không cực kỳ kiên định, lại thường

nhớ đến ánh mắt kỳ vọng của Cha Mẹ, sợ rằng hắn cũng không thể duy trì

được trạng thái tu luyện chán nản này.

Nhất là khi hắn nghĩ đến Vương Trác chỉ cần 3 tháng đã có thể thành

công đạt đến tầng thứ nhất của ngưng khí kỳ, trong lòng Vương Lâm thực

sự không cam lòng. Hắn hầu như không ra khỏi cửa, đắm chìm trong trạng

thái tu luyện không ngừng nghỉ.

Vương Lâm ở Hằng Nhạc phái chỉ là một kẻ dư thừa, lại không phải là kẻ

có nhiều quan hệ. Cũng có nhiều người ghen tị đối với hắn nhưng cũng rất

ít ai để ý đến hăn.

Tôn Đại Trụ lại không quan tâm đến tên đệ tử này, cho dù có lúc nhớ tới

cũng lập tức giận dữ, tự ép mình phải quên đi kẻ có cái tên Vương Lâm.

Cũng biết là như thế nhưng Vương Lâm vẫn thi triển một số biện pháp để

đề phòng. Mỗi lần chuẩn bị tiến nhập mộng cảnh giới, hắn đều lập tức cất

ngay hạt châu vào trong ngực, cho nên hai tháng qua cũng gió êm sóng

lặng, không kẻ nào khác biết đến sự tồn tại của hạt châu thần bí này.

Hai tháng qua, Vương Lâm uống tuyền thuỷ nhiều không đếm xuể, chỉ cần

hắn cảm giác trong cơ thể linh khí khuyết thiếu sẽ lập tức uống vào mấy

ngụm lớn.

Nếu là Tôn Đại Trụ biết việc này có lẽ sẽ đau lòng đến phát điên, lập

tức một chưởng giết ngay tên đệ tử này. Toàn thể Tu Chân Giới của Triệu

quốc, cực kỳ hiếm có kẻ nào có thể dùng linh khí tuyền thuỷ thay cho ăn

uống như Vương Lâm. Cũng chỉ có một ít lão quái vật của vài môn phái có

thể được hưởng thụ đặc quyền sử dụng cả một sơn huyệt có linh khí dày

đặc đến mức có thể tạo ra được cả linh khí thuỷ tuyền.

Trong mắt người tu tiên thì linh khí có địa vị vô cùng trọng yếu. Triệu

quốc vốn cũng không phải là nơi linh khí nồng đậm. Tuy vẫn đủ đáp ứng

nhu cầu linh khí của mấy môn phái nhưng nếu có ai biết phương thức tu

luyện thế này của Vương Lâm hẳn cũng sẽ như su phụ hắn, đau lòng đến

chết mất!

Những tuyền thuỷ này nếu dùng để luyện chế đan dược thi chắc chắn sẽ gia

tăng hiệu suất luyện đan thành công. Tuy nói tài liệu luyện đan là

trọng yếu nhất nhưng nếu có những vật có linh khí sung mãn phụ trợ thì

sẽ có được hiệu quả kỳ diệu.

Với sự trợ giúp vô cùng vô tận của linh khí tuyền thuỷ, linh khí trong cơ thể Vương Lâm cũng ngày càng nhiều.

Ngày hôm nay, Vương Lâm ở trong mộng cảnh giới không ngừng thổ nạp. Hắn

cảm giác rõ ràng linh khí nhẹ ngàng lưu động toàn thân. Theo hô hấp, hai

hàng bạch khí cứ theo miệng mũi hắn không ngừng tán phát ra.

Một loại cảm giác từ nhược đến cường chậm rãi xuất hiện trong cơ thể,

quét khắp mọi ngóc ngách toàn thân. Những giọt mồ hôi màu đen, tản ra

một mùi khó chịu theo tóc gáy của hắn thoát ra, làm ướt hết áo quần mà

hắn vẫn không có cảm giác gì cả.

Vương Lâm hiện giờ đang chìm đắm trong một loại cảm giác kỳ diệu. Hắn rõ

ràng cảm ứng được tuyền thuỷ trong cơ thể không ngừng phân giải, một

tia linh khí đang chậm rãi thay đổi kết cấu cơ thể hắn.

Chẳng biết mất bao lâu thời gian, Vương Lâm mở mắt ra, hiện lên nét tinh anh sáng ngời chưa từng có.

Trong đầu hắn rất thanh tĩnh nhưng trong lòng lại như hồ nước nổi sóng.

Những gì xảy ra trong mấy năm qua lần lượt hiện về. Ánh mắt thân ái của

Phụ thân khi còn bi bô tập nói, những lời quan ái của Mẫu thân những khi

đọc sách đêm khuya, biểu tình kỳ vọng của Phụ Mẫu khi tiến vào Hằng

Nhạc phái, ánh mắt trào phúng của những người họ hàng, thần sắc hâm mộ

của người dân. Vương Lâm như một người ngoài cuộc, bình tĩnh lần lượt

xem qua những sự việc từ trước đến nay xảy ra đối với chính mình.

Hồi lâu sau, hắn thở ra một hơi thật sâu, trong lòng nổi lên tư vị chua

xót. Ngay khi hắn bước vào tầng thứ nhất ngưng khí kỳ thì đột nhiên hiểu

ra.

Dựa theo trong Ngưng khí tam thiên miêu tả, tầng thứ nhất ngưng khí kỳ

như một một cánh cổng lớn, ai bước qua mới có thể xem như chân chính

bước vào con đường tu tiên, từ nay về sau đoạn tuyệt phàm thế, bỏ mọi

chấp niệm.

Mỗi người khi tiến đến tầng thứ nhất ngưng khí kỳ đều đã trải qua quá

trình như thế. Vương Lâm không biết người khác thì như thế nào nhưng hắn

tự biết, chặt đứt tất cả việc phàm trần có thể chỉ là việc nhỏ nhưng

tuyệt đối không thể đoạn tuyệt được thân tình của Phụ Mẫu.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm vỗ vỗ quần áo đứng lên.

Nhãn thần sáng loáng nhìn về bốn phía, lúc này đây hắn đã nhận thấy cảnh

vật trong mộng cảnh giới đều bất đồng. Trước đây hắn nhìn không ra có

gì kỳ lạ nhưng hiện tại có thể phát hiện những vật sáng đều ẩn chứa linh

khí lưu động. Tuy không cảm giác được rõ ràng những biến hoá cụ thể

nhưng so với trước đây thì giống như một người mù đã khôi phục được thị

lực như bình thường.

Đang quan sát thì cảm giác tê liệt xuất hiện, nhưng lần này cảm giác

cũng có đôi chút yếu đi. Mặc dù vẫn còn đau đớn nhưng cũng không đến nỗi

toát cả mồ hôi hột.

Trong thực tại, Vương Lâm mở to đôi mắt, ngồi trên giường trầm tư một

chút. Hắn mở một quả hồ lô, nhìn vào tuyền thuỷ bên trong, thấy một tia

linh khí nhè nhẹ đang chậm rãi thoát ra, linh khí cực kỳ dư thừa.

Hắn mỉm cười. Đạt tới tầng thứ nhất ngưng khí kỳ, hắn đã có thể cảm giác

được linh khí lưu động trong trời đất. Hít vào một hơi thật sâu, Vương

Lâm đột nhiên phát hiện toàn thân đã dính đầy mồ hôi. Trong Ngưng khí

tam thiên có ghi lại, khi đột phá được tầng thứ nhất ngưng khí kỳ thì

phần lớn tạp chất trong cơ thể sẽ bị đẩy ra, giúp cải tạo tất cả các

kinh mạch của mình.

Vương Lâm đẩy cửa bước ra khỏi phòng, lúc này trời đã về chiều. Hắn nhẹ

nhàng chuyển thân, đi nhanh về phía cửa đông, đến bên cạnh sơn tuyền,

tìm một chỗ hạ du, cởi quần áo xuống tắm, tẩy sạch tất cả các tạp chất

dính trên người.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hắn đến nằm trên một tảng đá, ngẩng đầu nhìn

trời, hồi tưởng lại Ngưng khí tam thiên có ghi lại một loại tiên thuật.

Trên Ngưng khí tam thiên có ghi lại một loại “Dẫn lực thuật”. Nó thuộc

loại tiên thuật cơ bản nhất, chỉ cần đạt tới tầng thứ nhất ngưng khí kỳ

thì có thể sử dụng.

Dù sao Hằng Nhạc phái đã thống nhất Triệu quốc được 500 năm, hiện tại

tuy có xuống dốc nhưng vẫn tồn tại rất nhiều pháp môn tu tiên. Về cơ

bản, các nội môn đệ tử có thể tuỳ ý đi đến tàng kinh các lựa chọn pháp

môn tu luyện nhưng phần lớn họ được các vị trưởng bối khuyên bảo lựa

chọn kiếm tu.

Toàn bộ tu vị của một kiếm tu đều đặt ở một thanh phi kiếm. Tuy ngày sau

tu luyện sẽ có nhiều gian nan nhưng uy lực rất mạnh, lại dễ dàng nắm

giữ. Dẫn lực thuật là giai đoạn cơ bản của tiên thuật khu sử phi kiếm.

Ngoại trừ dẫn lực thuật, Ngưng khí tam thiên còn ghi lại hai pháp thuật khác, đó là hoả diễm cầu và địa liệt thuật.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 26: Sát ý.

Trong đầu nghĩ tới ba loại pháp thuật, trái tim Vương Lâm lại đập thình thịch. Hắn căn cứ theo khẩu quyết của Hỏa Diễm cầu, tay phải đưa lên bắt quyết. Nhưng đáng tiếc, chưa nói tới ngọn lửa, ngay cả một đốm lửa cũng không thấy xuất hiện. Hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc sau đó thử lại lần nữa.

Mỗi một lần thử nghiệm là một lần thất bại. Chỉ có một lần duy nhất xuất hiện được một đốm lửa nhưng nó nhanh chóng biến mất.

- Thiên tư... Đúng là thiên tư. - Vương Lâm cười khổ. Hắn quay sang tảng đá bên cạnh bắt đầu luyện tập Địa Liệt thuật. Tuy hiệu quả tốt hơn so với Hỏa Diễm cầu, nhưng nhìn chút rạn nứt trên tảng đá, hắn không khỏi cảm thán trong lòng. Pháp thuật như vậy đem đi lừa gạt người bình

thường thì có thể chứ để đem đi chiến đấu thì một chút tác dụng cũng không có.

Cuối cùng, hắn quay sang luyện tập Dẫn Lực thuật nhưng hiệu quả vẫn như trước không được hài lòng cho lắm.

Có điều, nếu nói xác suất thành công thì Dẫn Lực thuật chính là tốt nhất. Vương Lâm không nói tiếng nào tiếp tục tập trung vào tu luyện Dẫn

Lực thuật. Dẫn Lực thuật thực ra chính là biện pháp dược dùng để cách không khống chế vật thể.

Nếu có thể thuần thục thì khi Ngưng Khí đạt tới tầng thứ hai liền có thể

tu luyện Khu Vật thuật. Còn sau khi ngưng khí đạt tới tầng thứ ba, tiến vào tầng thứ tư liền có thể tới Kiếm Linh các chọn lấy một thanh phi kiếm.

Luyện tập một lúc, trước khi trời tối, Vương Lâm liền trở về. Bây giờ,

Ngưng Khí của hắn mới đạt tới tầng thứ nhất. Khi đi qua Đông môn, ngang qua chỗ ở của tạp vụ liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc vọng ra.

- Lưu sư huynh! Ban đầu, huynh giao cho ta công việc đốn củi chỉ cần được 100 cân là hoàn thành. Nhưng tại sao bây giờ lại tăng lên cho ta tới 1000 cân? Ta cũng không còn là người mới nữa. Bao năm nay vẫn hết lòng với huynh mà huynh vẫn cứ bức ta. Chẳng lẽ đến khi ta phải xuống núi ngươi mới chịu bỏ qua hay sao?

- Trương Hổ! Ngươi cũng đừng nói ta gây khó dễ cho người. Cuộc sống của ta thời gian qua cũng chẳng được yên. Nhưng mẹ nó... Ngươi lại dám lừa ta. Ngươi chặt củi để cho ta mang tới phòng luyện đan bị người ta mắng cho một trận. Kiểm tra, ta mới phát hiện ra cái tên ranh con như ngươi đúng là có bản lĩnh. Một trăm cân củi không ngờ có tới ba mươi cân là nước.

- Không thể như thế. Huynh đừng có ngậm máu phun người. Chẳng phải mấy hôm trước Triệu Phú Quý cho ngươi một cái tiên phù, để ngươi giao cho một công việc nhẹ nhàng bị ta nhìn thấy. Ngươi là người như thế nào có ai mà không biết? Còn nếu ngươi cố tình ép ta rời khỏi Hằng Nhạc phái,

thì cho dù có chết, ta cũng phải nói với trưởng bối. - Trương Hổ giận dữ, lớn tiếng nói.

- Trương Hổ! Đó là ngươi ép ta. Muốn trách thì trách ngươi không may mắn, nhìn thấy việc mà mình không nên thấy. Nếu trưởng lão mà biết việc này, lão tử sẽ cho người tới giết cả nhà ngươi.

Từ trong phòng vọng ra thanh âm lạnh lẽo của thanh niên họ Lưu. Ngay sau đó, Trương Hổ kêu lên một tiếng. Vương Lâm nghe thấy vậy, cả kinh liền nhanh chóng lao vào chỗ ở của tạp vụ, đá văng cửa phòng.

Trong mắt hắn lúc này, nét mặt tên thanh niên họ Lưu hết sức dữ tợn, cầm thanh trủy thủ đâm về phía Trương Hổ đang sợ hãi đứng nép vào tường.

Vương Lâm thấy không kịp ra tay cứu Trương Hổ liền sử dụng Dẫn Lực thuật. May mắn lần này hắn lại thành công, Dẫn Lực thuật hóa thành một bàn tay vô hình, trong chớp mắt túm chặt lấy đối phương. Lúc này, thanh trủy thủ sắc bén đã lướt nhẹ qua ngực Trương Hổ, máu tươi chảy ra ướt đẫm.

Tên thanh niên họ Lưu cảm thấy hoảng hốt. Toàn thân hắn bị một thứ lực lượng vô hình ép xuống khiến cho thanh trủy thủ trong tay không có cách nào đâm xuống tiếp được nữa.

Sắc mặt Trương Hổ tái nhợt. Mồ hôi hắn chảy ra ướt đẫm, ánh mắt cảm kích nhìn Vương Lâm, sau đó tránh qua một bên,

Tên thanh niên họ Lưu thấy thế cả kinh, liền cố gắng dẫy dụa. Vương Lâm toát cả mồ hôi có phần không thể khống chế được nữa.

Lần đầu tiên sử dụng Dẫn Lực thuật giữ lấy một người sống khiến cho

Vương Lâm cảm thấy lực bất tòng tâm. Hơn nữa, dưới sự giãy dụa của đối phương, hắn không chế càng lúc càng khó khăn. Thân thể hắn run run,

nhưng nhìn Trương Hổ không có gì nguy hiểm liền thở phào nhẹ nhõm. Dẫn

Lực thuật nhất thời có phần lơi lỏng.

Mắt thấy đối phương đang sắp dẫy ra được, nét mặt Trương Hổ lộ vẻ cổ

quái. Hắn đưa mắt nhìn Vương Lâm rồi lại nhìn Lưu sư huynh. Ánh mắt hắn xuất hiện một sự tàn nhẫn, nhanh chóng nhặt lấy cây búa đốn củi, đi tới trước mặt Lưu sư huynh.

Ánh mắt Lưu sư huynh lộ vẻ sợ hãi, càng giẫy dụa mạnh hơn. Trương Hổ cắn răng một cái, thì thào nói:

- Vô độc bất trượng phu. Lưu sư huynh! Đây là do ngươi bức ta. Mẹ kiếp! Ngươi lại còn muốn giết cả nhà ta nữa phải không?

- Trương Hổ! Ngươi muốn làm gì? - Vương Lâm cảm thấy thất kinh. Dẫn Lực thuật liền mất đi hiệu quả.

Tên thanh niên họ Lưu trong nháy mắt lại có thể hoạt động bình thường.

Nhưng lúc này, Trương Hổ đã giơ búa lên bổ xuống. Một thanh âm bén ngọt vang lên, Lưu sư huynh không kịp né tránh, thân thể giãy nhẹ vài cái rồi bất động.

Cây búa trong tay Trương Hổ rơi xuống đất, đờ đẫn nhìn thi thể đầy máu trước mắt.

Vương Lâm sững người đứng im. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một thi thể đầy máu. Một lúc sau, hắn cố gắng mở miệng:

- Trương Hổ! Ngươi...

Trương Hổ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nét mặt hắn nhăn nhúm, dữ tợn nói:

- Vương Lâm! Ngươi cũng đã thấy ta cũng không muốn giết hắn. Nhưng hôm nay, nếu không có ngươi thì ta đã bị hắn giết chết. Tất cả đều là do hắn bức ta.

Vương Lâm trầm mặc không nói.

Trương Hổ hít một hơi thật sâu, lộ rõ vẻ kiên quyết. Hắn đi tới bên cái thi thể, rồi móc trong người Lưu sư huynh ra một cái túi. Mở ra xem, bên trong túi có mấy trăm cái tiên phù dành cho đệ tử ký danh. Ngoài ra còn có một quyển sách. Trương Hổ mở ra xem rồi nhét vào trong người.

Sau đó, hắn tìm kiếm trong phòng một lúc liền thấy dưới giường có một cái hốc bí mật. Mở ra, bên trong có một cuộn giấy màu vàng. Trầm ngâm một chút, hắn xoay người nhìn Vương Lâm, mở miệng nói:

- Vương Lâm! Cái ơn hôm nay, Trương Hổ ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Ta không thể ở lại Hằng Nhạc phái được nữa. Một khi bọn họ phát hiện ra tên này bị chết sẽ truy xét. Đến lúc đó, chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện ra ta. Mấy thứ này ta mang đi. Còn cái tiên phù này để lại cho ngươi. Nếu không vì nó, cái tên họ Lưu này cũng chẳng nảy ra sát ý đối với ta. -

Nói xong, hắn đưa cuộn giấy vàng cho Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn không cầm lấy, thở dài, cười khổ nói:

- Ngươi... Tại sao ngươi phải làm như vậy? Nếu ngươi không giết hắn...

Trương Hổ nhướng mày, nói:

- Vương Lâm! Không cần phải nói tới việc này nữa. Mấy năm qua ta đã chịu đủ rồi. Nếu ngươi coi ta là bằng hữu thì hãy cầm lấy cái tiên phù này đi.

Vương Lâm đành im lặng nhận lấy.

- Vương Lâm! Ta đi đây. Việc này không liên quan đến ngươi. Nếu môn phái có điều tra thì cũng chỉ nghĩ đến ta. Nhưng lúc đó, ta đã rời khỏi Hằng

Nhạc phái từ lâu rồi. Hừ! Triệu quốc lớn như vậy, Trương Hổ ta cũng không tin cả đời chỉ là một tên đệ tử ký danh. - Nói xong, nét mặt

Trương Hổ hết sức phức tạp, xoay người đi ra khỏi phòng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 27: Tới chơi.

Vương Lâm nhìn bóng lưng Trương Hổ khuất dần mà thở dài một tiếng. Bàn tay hắn nắm chặt lấy cuộn giấy vàng mà trong lòng có chút buồn bã.

Trương Hổ là bằng hữu đầu tiên của hắn ở Hằng Nhạc phái, nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

- Cái tiên phù này đúng là mối tai họa. - Vương Lâm nhìn cuộn giấy vàng trong tay, nét mặt thay đổi. Hắn chợt phát hiện ra bề ngoài của nó so với Tham Thân tiên phù không có gì khác biệt. Nhưng trong nó ẩn chứa một lượng linh khí vượt xa Tham Thân phù. Ngoại trừ điều đó, từ bản thân nó còn toát ra một sự nguy hiểm. Vương Lâm cảm thấy thất kinh. Mặc dù không biết vật này như thế nào nhưng hắn có thể khẳng định đó chính là một bảo bối.

Do dự một chút, Vương Lâm liền cất cuộn giấy vàng vào trong người. Nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, hắn thầm than một tiếng. Nếu không xử lý cái thi thể này thì với tốc độ của Trương Hổ sẽ không thể trốn được sự truy sát của môn phái.

Cũng may không gian trong túi trữ vật cũng đủ cho một cái thi thể. Sau khi lau sạch vết máu trong phòng, Vương Lâm liền lặng lẽ đi vào trong núi. Sau khi tìm được một cái khe núi, hắn liền ném cái thi thể xuống đó rồi đi về phòng.

Lúc này, hắn cũng chẳng nghĩ về chuyện của Trương Hổ nữa mà lấy tiên phù ra xem xét một cách cẩn thận.

Vừa mới nhìn, tiên phù cũng chẳng khác gì những cái Tham Thân phù mà đám đệ tử ký danh vẫn dùng. Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, Vương Lâm liền phát hiện ra, từ chất liệu cho tới màu sắc, nét bút đều hoàn toàn vượt qua người bình thường.

Vương Lâm miết tiên phù một cái, sau đó hơi trầm ngâm. Hắn cũng không biết được tiên phù này có tác dụng như thế nào. Nhưng từ sau khi tùy tiện uống Hạ Lộ thủy suýt chết, hắn đối với mấy thứ đồ của tiên nhân đều hết sức cảnh giác, không dám sử dụng một cách bừa bãi.

Hơn nữa, từ trên cái tiên phù còn có một hơi thở nguy hiểm nên khiến cho hắn hết sức cẩn thận. Do dự một chút, hắn cất tiên phù vào trong túi trữ vật, để dành sau này tìm hiểu.

Sau đó, hắn liền lấy cái hạt châu thần bí ra, tiến vào không gian mộng cảnh. Tuy nhiên, lần này hắn cũng không đặt hết tinh thần vào việc thổ

nạp mà dành một ít thời gian tu luyện Dẫn Lực thuật.

Từ lúc sử dụng Dẫn Lực thuật đối với Lưu sư huynh, hắn cảm thấy nó có chút tác dụng.

Đầu tiên hắn sử dụng hình nhân làm đối tượng để luyện tập. Hắn cố gắng thi triển Dẫn Lực thuật cách không nâng hình nhân lên. Hình nhân rất nhẹ

nên sau khi thử mấy lần, cuối cùng hắn cũng thành công nhấc được hình nhân lên. Có được một lần thành công, hắn liền lặp lại từ đầu.

Suy nghĩ của Vương Lâm rất đơn giản. Hắn cho rằng Dẫn Lực thuật nếu có thể tu luyện đến mức tùy tâm sở dục, mười lần thành công cả mười thì cho dù uy lực của nó không lớn lắm nhưng vào thời điểm quan trọng cho dù không dùng được cũng chẳng sao.

Hắn thầm tính toán một chút. Với trạng thái cơ thể hắn lúc này xác suất thành công chỉ khoảng ba đến bốn mười phần trăm, chưa đạt được yêu cầu của bản thân.

Thời gian trong mộng cảnh trôi qua rất nhanh. Bất tri bất giác, Vương

Lâm đã trở lại với thực tại. Hắn cũng không để lãng phí thời gian. Sau khi mở mắt ra liền uống một ngụm nước suối rồi ngồi xuống bắt đầu thổ

nạp. Đợi cho đến khi linh khí toàn thân sung túc, hắn liền hít một hơi thật sâu, rồi nhớ tới nội dung của Tam Thiên ngưng khí.

Trong Tam Thiên ngưng khí ngoại trừ một số tầng tâm pháp ra, còn lại có ghi hai câu khẩu quyết quan trọng. Hai câu khẩu quyết đó mới chính là điểm quan trọng nhất của việc ngưng khí.

Ngưng Khí kỳ tổng cộng có mười lăm tầng. Ngoại trừ tầng thứ nhất ra không cần phải tu luyện mà thành thì mười bốn tầng còn lại đều cần phải có khẩu quyết để khai phá.

Như hắn bây giờ tu luyện xong tầng thứ nhất của Ngưng Khí kỳ, nếu không có khẩu quyết để mở ra tầng thứ hai thì cho dù hắn có được tâm pháp của tầng thứ hai cũng không thể tu luyện được mà chỉ dậm chân ở tầng thứ

nhất thôi.

Vương Lâm yên lặng mặc niệm khẩu quyết. Linh khí toàn thân hắn lập tức có sự biến hóa. Ban đầu, sự biến hóa vô cùng nhỏ, nhưng thời gian càng lâu sự biến hóa xảy ra càng mạnh. Cuối cùng nó trở nên cuồn cuộn, chảy trong cơ thể hắn.

Từ từ, linh khí trong cơ thể dường như không đủ. Chúng bị đứt quãng chảy đến các nơi tạo thành những cảm giác chua xót, tê dại, ngứa, đau nhức.

Vô số cảm giác xuất hiện trong lòng khiến cho hắn cảm tưởng cơ thể bị

đục thủng hàng ngàn lỗ, sau đó được linh lực tái tạo lại.

Trong Tam Thiên ngưng khí, tại một số điểm quan trọng có một câu nói:

Khẩu quyết mở ra mỗi tầng thì thiên tư, linh khí, kỳ ngộ có tác dụng quan trọng. Có người có thể một lần đã thành công, nhưng có người phải mất mười lần, trăm lần....

Một lúc sau, tất cả các loại cảm giác chầm chậm biến mất. Thân thể Vương

Lâm đầm đìa mồ hôi. Linh khí trong cơ thể không còn sót lại một chút nào. Tuy nhiên, Vương Lâm từ Tam Thiên ngưng khí cũng hiểu được cảm giác đó chỉ diễn ra một chút, khi ngồi xuống liền trở lại bình thường. Mặc dù, không thành công mở được tầng thứ hai, nhưng Vương Lâm cũng chẳng hề

tức giận. Lần này, hắn cũng chỉ thử một chút mà thôi. Sự thật đã chứng minh linh khí trong cơ thể hắn chưa đủ để mở ra tầng thứ hai.

Dù sao thì hắn cũng chỉ mới tu luyện được tầng thứ nhất. Vì thế mà hắn cũng không vội. Cùng lắm thì hắn cứ tu luyện tầng thứ nhất đạt tới đỉnh

phong rồi mới mở ra tầng thứ hai. Khi đó, xác suất thành công chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều.

Có suy nghĩ đó, Vương Lâm lại bắt đầu quá trình tu luyện. Linh lực trong cơ thể hắn dần được tích lũy. Mà Dẫn Lực thuật cũng ngày càng trở nên thuần thục.

Khẩu quyết để mở ra tầng thứ hai đã được hắn thử rất nhiều lần, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có một lần thành công.

Nửa tháng trôi qua, tương đương với ba tháng trong Mộng Cảnh. Lúc này,

Vương Lâm đang ngồi thổ nạp trong lúc chờ đợi Mông Cảnh không gian mở

ra. Hắn liền do dự một chút rồi mặc niệm khẩu quyết mở ra tầng thứ hai.

Hắn cũng chẳng nhớ được bản thân đã thử bao nhiều lần. Mỗi một lần lại khiến cho linh khí trong cơ thế tiêu tán toàn bộ mà vẫn không thành công.

Một lúc sau, Vương Lâm uể oải ngẩng đầu. Linh khí trong cơ thể tiêu tán toàn bộ. Hắn cười khổ, nói:

- Lại thất bại một lần nữa. Mở ra tầng thứ hai quả là quá khó. - Đột nhiên, nét mặt hắn thay đổi, hé mặt nhìn chằm chằm vào cửa phòng.

- Vương sư đệ! Ra ngoài mau. - Một thanh âm lạnh lùng từ ngoài cửa vọng vào.

Thanh âm đó có chút quen thuộc đối với hắn. Vương Lâm liền đứng dậy đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy một thanh niên khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đang đứng ngoài cửa.

- Hắc y! - Vương Lâm sực nhớ ra thân phận của đối phương. Ngày đó, chính người này đã tiếp đón hắn cùng với Vương Trác, Vương Hạo. Cũng chính gã đã đưa phụ thân của Vương Lâm lên vách núi để tìm hắn.

Có điều Vương Lâm vẫn nhớ khi đó đối phương mặc bạch y. Nhưng mới có mấy tháng, không ngờ người ta đã đổi thành hắc y. Hắn chợt nhớ tới ngày đó trong lúc kiểm tra, tam sư huynh nhận Vương Hạo làm dược đồng đã từng nói bản thân tu luyện tới thời điểm quan trọng. Vì vậy mà chưởng môn sợ

ảnh hưởng tới tu luyện của hắn nên xếp người thay hắn phụ trách kiểm tra.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 28: Tạp vụ.

Tử, hắc, bạch, hồng... Hắc y tượng trưng cho một người có thực lực rất cao. Hắn nhìn không thấu tu vi của đối phương vì vậy cung kính nói:

- Vương Lâm tham kiến Trương sư huynh! Chúc mừng sư huynh đạt được hắc y.

Thanh niên hắc y liếc nhìn Vương Lâm một cái, nét mặt hơi giãn ra, nói:

- Thành công tiến vào tầng thứ năm của Ngưng Khí kỳ cũng có chút quan hệ

với ngươi. Nếu không phải trong lúc tìm người phát hiện được cái phong nhãn kia, thì ta cũng không thể đột phá nhanh như vậy.

Vương Lâm ngẩn người, hỏi:

- Trương sư huynh! Hấp lực của phong nhãn trên vách núi còn có thể trợ giúp tu luyện hay sao?

Hắc y thanh niên gật đầu, nói:

- Chờ đến khi ngươi đạt tới đỉnh phong của tầng thứ tư, khi tu luyện khẩu quyết mở ra tầng thứ năm thì đi vào trong đó. Đến lúc đó, ngươi sẽ

biết hiệu quả của nó như thế nào. - Nói xong, hắn lại nhìn Vương Lâm rồi nói tiếp:

- Vương sư đệ! Thiên tư của ngươi thấp kém vốn không thể được chọn.

Nhưng bây giờ, ngươi đã trở thành đệ tử nội môn thì càng phải cố gắng tu luyện. Ta thấy lúc này trong cơ thể ngươi một chút linh khí cũng không có. Hiển nhiên là ngay cả tầng thứ nhất của Ngưng Khí kỳ cũng chưa đạt được. Có lẽ trong số tất cả đệ tử nội môn chỉ có mình ngươi là không đạt tới tầng thứ nhất.

Vương Lâm ngẩn người, nhưng ngoài mặt thì vẫn điểm một nụ cười, nói:

- Lời sư huynh dậy bảo ta xin ghi nhớ. Nhất định ta sẽ cố gắng tu luyện. - Nói xong, hắn lảng sang chuyện khác, hỏi:

- Không biết Trương sư huynh tới đây là có chuyện gì?

Hắc y thanh niên khẽ cười, nói:

- Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng. Tên đệ tử ký danh ở chỗ tạp vụ bị

mất tích. Có người thấy ngươi hôm đó đi ngang qua đó nên ta đến hỏi một chút.

Vương Lâm vẫn thản nhiên, cười nói:

- Việc này tiểu đệ có nhớ. Bình thường tiểu đệ cũng không có đi qua chỗ

tạp vụ. Nhưng nửa tháng trước, tiểu đệ có đi qua đó bị tên đệ tử ký danh xuất ngôn linh tinh nên giận quá giáo huấn hắn một chút. Có lẽ, hắn sợ

tiểu đệ tìm tới gây phiền toái nên bỏ xuống núi rồi.

Trương sư huynh gật đầu, mỉm cười nhìn Vương Lâm, nói:

- Một tên đệ tử ký danh cũng chẳng có gì quan trọng. Hôm nay ta đến đây là có một chuyện. Sau khi chưởng môn cùng với mấy vị sư thúc thảo luận với nhau liền cho rằng chỗ tạp vụ không nên giao cho đệ tử ký

danh. Vì vậy, bọn họ muốn xếp một đệ tử nội môn ở đó phụ trách. Nhưng tất cả đám đệ tử nội môn đều không muốn đi vì phải tu luyện.

Vương Lâm cười khổ, nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Công việc đó là để dành cho tiểu đệ.

Trương sư huynh mỉm cười, gật đầu nói:

- Ngươi thu xếp một chút rồi tới đó luôn hôm nay. Bây giờ ở đó rối tinh rối mù, tốt nhất là ngươi nhanh chóng tới đó chỉnh đốn lại.

Nói xong, hắn ôm quyền với Vương Lâm rồi, dẫm chân một cái, một thanh tiểu kiếm lập tức xuất hiện. Hắn dẫm lên thanh tiểu kiếm hóa thành một luồng ánh sáng, trong nháy mắt liền biến mất.

Nét mặt Vương Lâm lộ vẻ bất đắc dĩ. Hắn không hề muốn tới chỗ của tạp vụ. Nơi đó có quá nhiều người nên rất dễ bị người ta phát hiện bí mật của bản thân. Hơn nữa, công việc ở đó rất nhiều, chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thơi gian tu luyện. Nhưng lúc này lại không thể không đi. Vì vậy hắn cồ kìm chế, về phòng sắp xếp hành lý rồi đi tới chỗ tạp vụ.

Sau khi tới đó, hắn thầm quyết định bản thân không thể ở lại vị trí tạp vụ này quá lâu. Tạm thời bây giờ cứ làm thế nào cho tất cả đám đệ tử ký

danh cùng yêu cầu với chưởng môn đổi người là hay nhất.

Sau khi quyết định như vậy, Vương Lâm liền thu dọn căn phòng của tên họ

Lưu. Cuối cùng, trong phòng ngoại trừ giường và bàn ghế, tất cả những đồ

vô dụng đều bị hắn ném hết ra sân.

Trong khi đang thu dọn có một vài tên đệ tử lục tục đi tới. Sau khi bọn họ nhận được tin Vương Lâm tới đây tiếp quản, liền cảm thấy bất an. Nhất là mấy người ban đầu hay châm chọc Vương Lâm làm càng thêm hồi hôp.

Bọn họ cố tính muốn tới giúp Vương Lâm thu dọn. Nhưng sau khi bị hắn trừng mắt một cái liền ngoan ngoãn đứng im trong sân.

Thu dọn xong, Vương Lâm từ từ lấy một cái ghế ra ngồi xuống. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn hơn một trăm tên đệ tử ký danh trước mắt. Hắn biết số

lượng đệ tử ký danh của Hằng Nhạc phái nhiều lắm. Ở đây chỉ là một bộ

phận nhỏ mà thôi.

- Ngươi! Từ nay về sau sẽ đảm nhận đốn củi. Mỗi ngày năm trăm cân. -

Vương Lâm tùy ý chỉ một người. Hắn nhớ rõ người đó đã từng dè bỉu sau lưng mình.

Người đó ngẩn người, sau đó cầu xin, nói:

- Vương sư huynh! Trước kia ta chỉ ở trong bếp, chỉ biết làm bữa ăn. Làm sao có thể đốn củi?

Vương Lâm trợn mắt, hừ một tiếng, nói:

- Gia tăng thêm số lượng. Mỗi ngày một ngàn cân.

Đối phương nghe thấy thế liền quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói:

- Vương sư huynh! Mong huynh thương xót. Ta biết mình sai rồi. Ban đầu không nên cười nhạo huynh. Nhưng huynh cũng không nên lấy việc

công mà báo thù riêng như vậy. Một ngàn cân làm sao ta có thẻ làm được?

Tất cả những người còn lại đưa mắt nhìn nau. Bọn họ cũng biết Vương Lâm sẽ gây khó dễ. Nhưng cho dù thế nào họ cũng không thể ngờ được hắn lại có ý định trả thù.

Một số người trong đó cảm thấy bất mãn lập tức la hét:

- Mọi người đừng nghe hắn. Bọn ta sẽ đi tìm trưởng lão để trưởng lão làm chủ xem Vương Lâm đúng hay sai.

- Đúng thế! Chúng ta đi tìm trưởng lão xin đổi một đệ tử nội môn khác phụ trách nơi đây. Nếu ngài không chịu, chúng ta cứ quỳ đó xem thế nào.

- Mọi người đừng có ngu ngốc để cho Vương Lâm cảm thấy đắc chí như vậy.

Hắn chẳng nghĩ lại xem nếu không phải bản thân tự sát thì làm sao có thể

tiến vào môn phái?

Thanh âm càng lúc càng ồn ào. Cuối cùng tám, chín mươi người cùng nhau bỏ đi. Bọn họ đi thẳng về hướng chánh viện. Trên đường đi bọn họ la hét đòi lấy một sự công bằng bởi Vương Lâm không muốn cho bọn họ một con đường sống.

Vương Lâm nhàn nhã ngả người, dựa vào ghế, không hề có ý ngăn cản. Trong lòng hắn đang mong những người đó có thể thành công khiến cho chưởng môn giận dữ, đổi lấy một người khác. Để cho hắn có thời gian tu luyện.

Những người còn lại cũng đang do dự. Mặc dù bọn họ cũng muốn bỏ đi nhưng trong lòng lại sợ nếu việc không thành mà còn bỏ đi thì chắc chắn sẽ

đắc tội với Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không nóng nảy, chờ đợi kết quả từ chính viện. Một lúc sau, đám đệ tử ký danh cúi đầu, ủ rũ lục tục đi về. Lúc này, bọn họ

không còn la hét nữa. Ánh mắt hoàn toàn tuyệt vọng, trầm mặc không nói.

Vương Lâm nhìn nét mặt bọn họ biết ý muốn của mình không thành nên cảm thấy thất vọng. Hắn thầm nghĩ có lẽ phải làm mạnh tay hơn một chút. Hắn bĩu môi, liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói:

- Lúc đầu, các ngươi dám chê bai đằng sau lưng ta, nhưng để ta nghe được. Hôm nay, quả là ta muốn trả thù. Nếu bất mãn có thể đi tìm trưởng lão. Nếu ai có thể đuổi ta đi khỏi chỗ tạp vụ này, ta xin cám ơn.

- Vương sư huynh! Mong ngươi hãy bỏ qua cho chúng ta. - Một tên đệ tử lập tức mở miệng cầu xin .

- Đúng thế! Vương sư huynh! Lúc đầu, chúng ta là những con chó bị mù. Mong sư huynh tha cho chúng ta.

- Vương sư huynh! Lúc đầu, bọn họ đều nói sư huynh nói bậy. Nhưng ta vẫn tin huynh. Ta...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 29: Dâng tới tận cửa.

Chưa kịp để người đó mở miệng, bên cạnh đã có người tức giận mắng:

- Triệu tiểu nhị! Lúc nãy ngươi mắng to lắm mà. Vương sư huynh, huynh đừng nghe hắn. Lúc nãy hắn mắng huynh hết sức khó nghe...

- Triệu tiểu tam! Ta là ca ca của ngươi. Ngươi đúng là ăn cây táo rào cây sung. Lát nữa về phòng, xem ta xử ngươi thế nào. - Triệu tiểu nhị

biến sắc, hổn hển nói.

- Cái này vốn là vì nghĩa mà không bận đến tình thân. Vương sư huynh! Mong huynh thương tình cho ta một việc gì đó đơn giản.

- Vương sư huynh! Huynh đừng nghe lời huynh đệ bọn họ. Hai người bọn họ

vốn vẫn kẻ xướng người họa như vậy. Tất cả mọi người ở đây ai cũng có nói không nhiều thì ít. Sư huynh! Thực ra chỉ có ta là từ đầu đến giờ

vẫn chưa mắng huynh một câu nào.

- Vương sư huynh! Sư muội từ nhỏ thân thể đã không được khỏe lắm, vốn không thể làm những việc đòi hỏi cần nhanh nhẹn. Để cho ta mỗi tối

tới đấm lưng cho huynh có được không? - Một nữ đệ tử có chút nhan sắc, nói.

Trong số đệ tử ký danh của Hằng Nhạc phải, nữ đệ tử cũng không có nhiều lắm, chỉ chiếm tỉ lệ khoảng một phần mười. Dù sao thì trong thi kiểm tra nghị lực, nam nhân vẫn chiếm ưu thế.

Do có ít nữ đệ tử nên rất được ưu ái. Thậm chí nếu có một chút thiên phú còn có thể trở thành nội môn đệ tử được ưu tiên.

Lúc này, nữ đệ tử đó liếc mắt một cái với Vương Lâm, nói:

- Sư huynh! Lúc trước Lưu sư huynh không để cho ta phải làm gì cả. Chỉ

cần mỗi tối tới đây hầu hạ một chút là được. Đệ tử ký danh có bao nhiêu tỷ muội ta đều biết. Để đến tối ta dẫn các nàng tới đây gặp sư huynh có được không?

Tất cả mọi người ai cũng tranh nhau nói với Vương Lâm, tuy nhiên không có người nào dám mở miệng nói bậy. Nghe được một lúc, Vương Lâm không nhịn được nữa, quát:

- Tất cả im miệng lại cho ta. Ồn ào cái gì?

Nói xong, hắn chỉ một người, mở miệng nói:

- Ngươi! Một ngày nấu hai mươi ang nước .Nếu không đồng ý thì cứ đi tìm trưởng lão.

Thân thể kẻ đó khẽ run lên một cái, đang định mở miệng. Nhưng mắt nhìn thấy nét mặt Vương Lâm mất đi sự kiên nhân liền nở nụ cười, vội vàng gật đầu.

- Ngươi giặt quần áo. Một ngày phải giặt cho xong 500 cân. Nếu không đồng ý thì cứ đi tìm trưởng lão. - Người bị chỉ, nuốt một ngụm nước bọt,

hai mắt tối sầm lại, suýt nữa bất tỉnh. Miệng hắn lẩm bẩm nói:

- Năm trăm cân. Đó là quần áo của cả môn phái...

- Ngươi quét dọn vệ sinh trong cả môn phái. Vẫn là câu nói đó: Nếu không đồng ý thì cứ đi tìm trưởng lão.

- Ngươi đi vệ sinh nhà xí. Nếu ta còn thấy trong đó có một con ruồi thì ngươi không cần phải kêu nữa.

- Ngươi đi hái thuốc. Mỗi ngày năm trăm cân. Nếu dám trộn cỏ vào đó lừa ta, sẽ bị đánh gãy chân, trục xuất khỏi môn phái. - Những người trước đó tuy nói công việc nhiều nhưng vẫn có thể làm được. Nhưng người này thì hai chân mềm nhũn, lập tức ngã xuống đất bất tỉnh.

Tất cả đám đệ tử ký danh cùng lộ vẻ mặt thương xót. Năm trăm cân dược thảo, chỉ sợ trong cả vùng núi rừng của Hằng Nhạc phái cũng không có nhiều đến thế.

.....

Vương lâm cứ dựa theo trí nhớ về những người lức đầu châm chọc mình mà chỉ ra. Miệng hắn cứ vậy, tùy ý mà sắp xếp công việc. Một lúc sau, cuối cùng cũng xong tất cả. Lúc này hắn thầm nghĩ trong lòng rằng tất cả

những việc đó chắc chắn không thể xong. Ngoại trừ đi tìm trưởng lão bọn họ không còn phương pháp nào khác. Nếu như đám sư bá đó vẫn không nói gì thì cứ làm rối lên thêm chút nữa cho mọi người biết rằng để ta ở đây là một sai lầm lớn.

Nghĩ tới đây, hắn chỉ vào một người có khuôn mặt thư sinh, nói:

- Ngươi là người may mắn nhất. Công việc của ngươi rất đơn giản. Lập cho ta một cái danh sách lễ vật, người nào tháng nào tặng ta cái gì đều

cho ngươi cất giữ. Mỗi tháng đưa đến cho ta một lần. Nếu có lòng tham, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi môn phái.

Người kia nghe vậy vui mừng, sợ hãi quỳ trên mặt đất, dập đầu cam đoan rằng mình sẽ nhớ không lầm.

Tất cả đám đệ tử ký danh đều trợn mắt há hốc mồm. Trước kia, tên họ Lưu vấn che giấu việc này. Nhưng nay Vương Lâm lại nói thẳng ra rằng mình muốn nhận hối lộ.

Lập tức có một tên đệ tử ký danh bước ra, lấy trong người một cái Tham Thân tiên phù, hai tay dâng lên, nói:

- Vương sư huynh! Ta có chút quả nhỏ muốn biếu huynh.

Vương Lâm "ừ" một tiếng, sau đó cất vào trong người, nói:

- Vừa rồi cho ngươi làm việc gì?

- Nấu nước. Mỗi ngày hai mươi ang lớn. - Người nọ vội vàng nói, trong mắt có chút hồi hộp.

- Mỗi ngày năm ang. - Vương Lâm chậm rãi nói.

Người đó nghe thấy vậy vui mừng, vội vàng nói cảm ơn.

Có người mở đầu lập tức có người tiếp theo. Lúc này, Vương Lâm chợt đứng dậy, nói:

- Được rồi. Tặng lễ cũng phải tuân theo quy tắc. Viết lên giấy công việc mình đang được giao và công việc mình muốn làm.

Nói xong, hắn cũng chẳng quay đầu lại đi thẳng vào phòng đóng cửa lại.

Tất cả những người đứng đó đều thở ngắn thở dài, ánh mắt lộ vẻ tức giận.

Trong đầu ai cũng thầm nguyền rủa Vương Lâm, nhưng chẳng có người nào đủ can đảm nói ra bằng lời. Sau đó cả đám đều lục tục bỏ đi.

Đợi sau khi mọi người đi hết, Vương Lâm liền ra khỏi phòng, đi xem xét khu vực tạp vụ một lượt. Cuối cùng, hắn tìm thấy một gian phòng ở trong chỗ hẻo lánh, để những đồ đạc linh tinh.

Diện tích của gian phòng này cũng không rộng. Sau khi xem xét một lúc,

mặc dù không hài lòng lắm, nhưng cũng tạm coi đây là một chỗ bí mật cũng được. Hắn liền quét dọn một vị trí trống rồi khóa trái cửa phòng lại,

khoanh chân ngồi xuống, tiến vào Mộng Cảnh không gian.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Trong nháy mắt, Vương Lâm đã làm quản sự ở

đây được hai tháng. Trong hai tháng này, ngoại trừ một vài ngày hắn phải sắp xếp công việc cho đám đệ tử ký danh ra, thời gian còn lại, hắn dành hết cho việc tu luyện. Đối với công việc của đệ tử ký danh, cơ bản là hắn mặc kệ. Nếu có việc gì, hắn hừ lạnh một tiếng người ta liền ngoan ngoãn đem tiên phù ra cho hắn.

Vương Lâm ở đây hai tháng, quá trình tu luyện luôn bị đám đệ tử ký danh cắt đứt. Hắn cũng không thể đoán các vị sư bá và trưởng lão nghĩ như thế

nào? Mình đã làm như thế rồi mà vẫn không đổi người khác tới.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 30: Vương Hạo

- Chẳng lẽ bọn họ còn muốn ta làm thêm một chút nữa? - Vương Lâm rời khỏi chỗ tạp vụ, chuẩn bị đi ra ngoài. Hắn muốn xem xem, cực hạn của đám sư bá tới đâu.

Nói ra thì lúc này trong lòng đám đệ tử ký danh, Vương Lâm không chỉ là một kẻ phế vật, vô sỉ mà còn được mọi người gọi với một cái tên Hắc Tâm vương. So với danh hiệu Hoàng Thử lang của tên họ Lưu thì cái tên này còn cao hơn một bậc.

Vương Lâm đã tu luyện trong Mộng Cảnh không gian được khoảng một năm. Linh khí trong cơ thể lúc này đã nhiều hơn trước mấy lần.

Tầng thứ nhất Ngưng Khí kỳ của hắn đã đạt tới cực hạn, cho dù có thổ nạp thế nào đi chăng nữa thì nó cũng không tăng thêm được. Vì vậy hắn lại bắt đầu thử dùng khẩu quyết mở ra tầng thứ hai.

Thất bại liên tục mấy lần, nhưng trời cao cũng không phụ lòng người,

cuối cùng hắn cũng thành công đột phá Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất, tiền vào tầng thứ hai.

Bao nhiêu lỗ chân lông trên cơ thể đều xuất hiện một lớp chân bẩn màu đen. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Vương Lâm nhìn mình trong nước, chỉ thấy hai mắt sáng người còn thân hình vẫn chẳng khác trước nhiều lắm.

Hắn sờ sờ cằm, trong lòng thầm nghĩ:

- Bây giờ mới chỉ có khẩu quyết tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ. Nếu bây giờ mà đi tìm Tôn Đại Trụ cho biết, mình đã đạt tới tầng thứ hai của

Ngưng Khí kỳ chắc chắn hắn sẽ hỏi nguyên nhân. Đến lúc đó, chắc chắn mình sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Suy nghĩ một lúc, hắn cũng không biết làm thế nào.

Thở dài một hơi, hắn lại luyện tập một chút về Dẫn Lực thuật. Một năm thời gian trong Mộng Cảnh khiến cho bây giờ hắn thực hiện mười lần thì có thể thành công tới chín lần. Có được hiệu suất đó, Vương Lâm liền nảy ý định gia tăng độ khó. Hắn tìm một tảng đá lớn sau đó dùng nó để luyện tập khống chế Dẫn Lực thuật.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, một tháng nữa vọt qua. Vương Lâm ở tạp vụ xử

lý công việc khiến cho đám đệ tử ký danh vô cùng oán thán. Có điều, lúc này đã vào mùa đông, môn phái bắt đầu mở lễ hội hàng năm để cho đám đệ

tử nội môn tỷ thí.

Mặt khác, năm nay cũng đúng vào thời hạn mười năm một lần, đám đệ tử ký danh thi đấu. Ba người đứng đầu sẽ trở thành nội môn đệ tử. Tất cả đám đệ tử ký danh đều luyện tập hăng hái, trong lòng thầm hy vọng.

Vì vậy mà chuyện ở chỗ tạp vụ cũng chẳng có người nào hỏi tới.

Vương Lâm thấy vậy có chút thất vọng. Đối với việc tỷ thí của đám đệ tử

nội môn, Vương Lâm cũng không có ý định tham gia. Thời gian đó tốt nhất là dành tiến vào Mộng Cảnh không gian tu luyện.

Trong ngày hôm nay, khắp Hằng Nhạc phái chìm trong tuyết. Những bông tuyết trắng nhẹ nhàng từ trên trời rơi xuống khiến cho trong chu vi ngàn dặm chỉ có tuyết và tuyết mà thôi.

Vương Lâm cũng không tu luyện. Hắn đứng im trong sân sử dụng Dẫn Lực thuật giống như một bàn tay to múa loạn trong không trung. Bất cứ bông tuyết nào tới gần người hắn đều dạt ra xung quanh. Không có một bông tuyết nào dính lên người.

Ánh mắt hắn nhìn về phía sơn thôn. Vào lúc này có lẽ cha mẹ đều đang ở trong nhà để sưởi ấm.

Nếu còn ở nhà, chắc hắn đang ngồi bên cạnh lò lửa để sưởi ấm. Cha hắn thì điêu khắc gỗ. Còn mẹ thì đang vội vàng làm thức ăn.

Có đôi khi hắn không tập trung được bèn ngồi bên cạnh, xem cha hắn điêu khắc.

Vương Lâm còn nhớ rõ trong căn phòng nhỏ của mình, bên dưới cái giường có một ít con quay bằng gỗ. Ban ngày, thi thoảng hắn lại cầm chúng ra ngoài chơi với lũ trẻ con hàng xóm.

Nghĩ tới đây, Vương Lâm không khỏi hít sâu một hơi. Người tu tiên cần phải dứt bỏ những việc phàm trần. Bởi những chyện đó sẽ ảnh hưởng tới quá trình tu luyện. Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Trong lòng hắn cảm thấy không thể nào vô tình. Cho dù có cố cũng không được.

Cảm nhận được điều đó, nét mặt của hắn chợt khẽ biến đổi. Lúc này, hắn đã đạt tới tầng thứ hai của Ngưng Khí kỳ nên sinh ra một thứ mà mọi

người gọi là thần thức. Khi nào tiến được vào tầng thứ ba, mới có thể

cảm nhận rõ ràng điều đó.

Thần thức của hắn đảo qua một cái liền thấy Vương Hạo đang đi tới đây.

Một lúc sau, cánh cửa ngoài sân bị đẩy ra, Vương Hạo đầu đội mũ, thân mặc áo da, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, nói:

- Thiết Trụ ca! Ngươi không lạnh hay sao mà lại đứng ngoài như vậy?

- Ta bắt quyết tính toán, biết ngươi đang tới đây nên ra ngoài chịu lạnh chút để tiếp ngươi. - Vương Lâm mỉm cười. Thực sự hắn không hề có cảm giác lạnh. Từ sau khi đạt tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ hai, hắn có thể cảm nhận được thân thể so với trước mạnh hơn rất nhiều.

Vương Hạo cười ha hả, sau đó bỏ mũ, cẩn thận nhìn Vương Lâm một chút rồi chợt nói:

- Thiết Trụ ca! Ta thấy hình như ngươi khác so với mấy tháng trước thì phải?

Vương Lâm cười nói:

- Đó là đương nhiên! Bây giờ ta đã đạt tới tầng thứ hai của Ngưng Khí kỳ, trở thành tiên nhân rồi.

Vương Hạo bĩu môi, đi vào trong phòng, nói:

- Đừng có nói khoác. Ta có linh đan hỗ trợ mà đến giờ vẫn còn chưa đạt tới được tầng thứ nhất. Ngươi làm sao mà xong được?

Vương Lâm cũng không nói gì. Hắn biết rõ có khi nói thật người ta lại không tin. Dù sao thì hắn với Vương Hạo cũng không phải là thân thiết lắm nên lời nói vẫn cẩn thận một chút.

Cái chuyện mới gặp một lần đã như người thân thì Vương Lâm không thể làm được.

- Vương Hạo! Hôm nay làm sao lại có thời gian đến đây? Phòng luyện đan không có việc hay sao? - Vương Lâm đi vào phòng, rót cho hắn một chén nước nóng rồi hỏi.

Vương Hạo cầm lấy, thổi vài cái rồi nhấp một chút, cười nói:

- Mấy tháng nay ngươi không tới phòng luyện đan lấy đồ. Vì vậy mà ta vẫn cất, hôm nay mang tới cho ngươi. - Nói xong, hắn lấy ra một cái bọc nhỏ, đặt trên bàn.

Vương Lâm cười cười liếc mắt chờ đối phương mở miệng. Hắn không tin Vương Hạo lại vô cớ mang đồ đến cho mình.

Vương Hạo thấy ánh mắt của hắn liền đỏ mặt, nói:

- Thiết Trụ ca! Ta nghe nói mấy tháng nay ngươi ở đây rất dễ chịu phải không?

- Vương Hạo! Có chuyện gì cứ nói thẳng. Nếu có thể giúp được ta nhất định sẽ giúp. - Vương Lâm rót cho mình một chén nước, nhấp một ngụm nhỏ.

Nét mặt Vương Hạo có chút xấu hổ, ghé sát một chút, nhỏ giọng nói:

- Thiết Trụ ca! Ta vốn biết ngươi là người thông minh nên nói thật. Ta biết ngươi ở đây được đám đệ tử ký danh tặng rất nhiều Tham Thân tiên phù. Ngươi có thể cho ta mượn một ít không?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 31: Tuyết thuỷ.

Thần sắc Vương Lâm không thay đổi hỏi."Cần bao nhiêu?"

Vương Hạo hơi do dự một chút rồi nói: "Ít nhất cũng cần 200 tấm!"

"Sao nhiều vậy? Ngươi muốn dùng làm gì?" Vương Lâm ngẩn ra. 200 tấm thật ra thì hắn cũng có thể lấy ra. Mấy tháng nay, hắn nhận hối lộ cũng gần

500 cái rồi.

Vương Hạo thở dài, cười khổ: "Thiết Trụ ca, còn có hai tháng nữa là tới cuộc so tài của đệ tử môn nội cuối năm. Tuy nói ta có tư cách tham gia nhưng cũng không có khả năng đoạt được danh hạng gì. Chỉ là ta không cam lòng. Cái tên Vương Trác kia đã luyện đến đỉnh phong Ngưng Khí kỳ. Hơn nữa ta còn nghe nói gần đây hắn còn chạm đến tầng thứ hai rồi."

"Sao hắn có thể luyện nhanh như vậy?" Vương Lâm nhìn Vương Trác một hồi lâu rồi mới có chút kinh ngạc thầm nghĩ, thiên tư quả nhiên quan trọng!

Vương Hạo lộ vẻ tức giận nói: "Còn không phải do hắn có một sư phụ tốt sao. Sư phụ hắn không tiếc bỏ vốn lớn, xin chủ nhân chúng ta một lô Tạo

Hóa Đan. Cái thứ này ở trong môn phái cũng là dược vật cực kỳ trân quý.

Hắn ăn được thứ đó thì tất nhiên là tốc độ tu luyện nhanh rồi."

Vương Lâm gật đầu, nghi hoặc nói: "Cái này và chuyện ngươi mượn tiên phù thì có liên quan gì?"

"Đương nhiên là có liên quan. Ngươi không hay tiếp xúc bên ngoài nên không biết. Hàng năm, trước khi diễn ra cuộc so tài cuối năm của đệ tử

môn nội thì đệ tử môn nội đều ngầm mở một giao dịch hội nhỏ. Đến lúc đó mọi người đều sẽ xuất bảo bối của mình ra, trao đổi lẫn nhau, chuẩn bị

cho cuộc tỷ thí. Ta nghe lão nhân đã tham gia giao dịch hội mấy trước nói, trong giao dịch hội cái gì cũng có, phi kiếm, pháp bảo, đan dược....v...v...." Vương Hạo thấp giọng nói, nhưng hai mắt lại sáng lên.

Vương Lâm nghe đến đó thì trong lòng chấn động dữ dội. Đôi với phi kiếm,

pháp bảo thì hắn chưa dám mơ tưởng, nhưng khẩu quyết Ngưng Khí thì hắn lại đang rất cần. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: " Đệ tử môn nội nhiều như vậy, làm sao có thể tin được người ta có thật lòng giao dịch hay không?"

Vương Hạo cười hi hi, nói: "Thiết Trụ ca, ngươi hỏi đúng chỗ quan trọng rồi đấy. Chính vì thế mà giao dịch hội có một quy định, nói trắng ra thì cũng chính là tư cách tham gia giao dịch hội. Muốn được tham gia thì phải có một khảo Hóa Hình Hóa Thanh Đan. Mà sau khi ăn đan dược này vào,

trừ khi là người đạt tới Trúc Cơ kỳ, nếu không thì không thể nhìn ra cái gì."

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang: "Nói vậy ngươi mượn tiên phù là vì viên đan dược đó?"

Vương Hạo ngẩn ra, gật đầu nói: "Thiết Trụ ca đúng là thông minh. Quả

thật là như vậy. Đan dược này là do chủ nhân nhà ta khống chế. Hàng năm hắn đều lén bán ra ngoài. Giá là 200 tấm tiên phù một viên!"

Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi cười nói: "Giao dịch hội này xem ra cũng thú vị đây. Ta cũng muốn đi xem xem."

Vương Hạo vội vàng nói: "Được ngay. Chỉ cần có đan dược là tham gia được. Ta cũng vì nghe nói lần này có đệ tử môn nội bán ra Tạo Hóa Đan nên muốn kiến một khỏa."

Tay phải Vương Lâm vừa lật, trên lòng bàn tay đã xuất hiện ra 400 tấm tiên phù. Toàn bộ số phù này được hắn gộp chung lại, cứ một trăm cái lại phân thành một phần.

Hai mắt Vương Hạo sáng lên, nhận lấy tiên phù cất vào trong túi trữ vật rồi hưng phân nói: "Thiết Trụ ca, khoảng nửa tháng nữa ta tới tìm ngươi,

chúng ta cùng đi."

Vương Lâm gật đầu, nói chuyện với hắn thêm một lúc. Sau đó Vương Hạo đứng dậy cáo từ ra về.

Đối phương đi rồi, Vương Lâm trầm tư một lát. Hắn rất coi trọng lần giao dịch hội này. Nếu ở đó thật sự có khẩu quyết phía sau Ngưng Khí thì hắn nhất định phải đoạt được!

Nhưng mà bây giờ trên người hắn lại chẳng có gì đáng giá. Toàn bộ tiên phù cũng dùng để mua đan dược rồi. Suy nghĩ một lúc, hắn quyết định lấy ra một ít Linh Khí Tuyền Thủy, Thứ này chắc chắn sẽ cực kỳ hấp dẫn người ta.

Dù sao có đan dược trợ giúp nên không sợ người ta nhìn ta thân phân mình.

Hạ quyết tâm, Vương Lâm không tiếp tục nghĩ việc này nữa. Lúc này vẫn chưa thể tiến vào mộng cảnh, Vương Lâm xử lí qua mấy việc lặt vặt rồi bắt đầu luyện tập Dẫn Lực Thuật với tảng đá.

Dẫn Lực Thuật này, ở trong mộng cảnh mấy ngày, hắn đã luyện không dưới vạn lần. Độ thuần thục càng lúc càng cao. Nếu là khống chế hồ lô thì 10

lần thành công cả mười. Trong sinh hoạt thường ngày, hắn chỉ cần giơ tay là có thể cách không chộp một số vật nhỏ rồi.

Nhưng mà nếu thể tích quá lớn thì xác suất thành công cũng giảm xuống.

Nhưng cùng với sự tăng trưởng của linh lực trong cơ thể hắn, nhất là khi hắn tiến vào Ngưng Khí kỳ tầng hai. Uy lực của Dẫn Lực Thuật bắt đầu hiển lộ.

Luyện tập với tảng đá mấy canh giờ, sắc trời bên ngoài đã tối đen, tuyết vẫn rơi mù trời như trước. Vương Lâm không lập tức tiến vào không gian mộng cảnh mà đứng ở cửa, ngắm tuyết rơi và suy nghĩ.

Một tháng trước, khi tu luyện tầng thứ hai, Vương Lâm phát hiện ra một vấn đề. Hiệu quả Linh Khí Tuyền Thủy bắt đầu giảm sút. Tuy giảm sút không lớn, có thể dùng số lượng để bổ sung nhưng lại khiến hắn bắt đầu lo lắng.

Hắn lo lắng tu vi hắn luôn không ngừng tăng cao, chắc chắn sẽ có một ngày Linh Khí Tuyền Thủy mất đi hiệu quả.

"Chất lỏng để ngâm với hạt châu thần bí đó, thì lộ thủy (nước sương sớm)

là tốt nhất, tuyền thủy (nước suối) là thứ hai. Bất quá lộ thủy lại thu thập được quá ít, không đủ sử dụng. Mà mua đông lại càng không có. Chỉ

có tuyền thủy mới là nhanh chóng nhất, lại không sợ cạn kiệt. Nếu có một ngày tuyền thủy thực sự mất đi hiệu lực thì mình nhất định phải chuẩn bị thứ thay thế." Vương Lâm thì thào nói.

Nhìn tuyết rơi đầy mặt đất, hai tay hắn khẽ giơ lên, dùng Dẫn Lực Thuật.

CHỉ thấy một khối tuyết lớn trên mặt đất bay lên, như một con Tuyết long bay vào trong cái vạc lớn.

Chỉ một lúc sau, tuyết đã lấp đầy nửa non vạc. Vương Lâm thu hồi Dẫn Lực

Thuật. Sau đó hắn đi tới bên cạnh cái vạc, một tay kết ấn, sau khi thử

hơn mười lần rốt cuộc cũng biến ra một hỏa cầu lớn bằng nắm tay trẻ con.

Hỏa cầu tản ra hơi nóng kinh khủng khiến tuyết thủy (nước băng tuyết)

nhanh chóng bị tan ra.

Sau khi làm tan toàn bộ băng tuyết, hắn lau mồ hôi trán. Liên tục dùng hai loại pháp thuật đối với hắn mà nói thì hơi quá sức.

Hiện tại hắn dã nghiên cứu gần như thấu triệt hạt châu thần bí này. Ví dụ như dùng tuyền thủy ngâm thì mươi phút là cực hạn. hắn cũng từng thử

ngâm lâu hơn một chút nhưng phát hiện ra, bất kể là ngâm thêm bao lâu thì hiệu quả vẫn như cũ.

Dùng gáo múc ra một chút, hắn uống một ngụm. Mắt khép hờ, cẩn thận quan sát mức độ nồng đậm của linh khí trong cơ thể. Không lâu sau, hắn mở hai mắt lẩm bẩm: " Hiệu quả cao hơn nước suối rất nhiều nhưng vẫn thấp hơn lộ thủy. Nhưng mà cũng dùng được!"

Hắn nhanh chóng lấy một đống hồ lô trong túi trữ vật ra. Những cái hồ lô này đều là những hồ lô mà hắn đã thu thập cả nửa năm trên núi. Mất cả

một đem, toàn bộ băng tuyết trong viện đã biến mất sạch sẽ, lúc này mới có thể đổ đầy Linh Khí Tuyết Thủy vào một nửa số hồ lô.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 32: Giao dịch.

Mấy ngày tiếp theo Vương Lâm đều bận bịu tìm cách dự trữ tuyết thủy.

Nếu không phải lo lắng linh khí bốn phía thì hắn đã sớm vác vại ra để

đựng rồi. Hiện tại chỉ dùng hồ lồ, cũng may mà hồ lô có rất nhiều, trong mấy ngày đã chứa đầy mấy trăm cái hồ lồ. Hắn tính chỗ hồ lô chứa đầy tuyết thủy này chắc là đủ cho mình dùng trong mộng cảnh một thời gian dài.

Sau khi lấp đầy những cái hồ lô này, Vương Lâm bắt đầu ngồi tu luyện.

Tuy nói hiệu quả của tuyền thủy hơi giảm sút nhưng cũng không phải mất đi toàn bộ hiệu quả, vẫn có thể sử dụng được.

Trong nháy mắt mười ngày đã trôi qua. Trong mười ngày này, Vương Lâm đã uống hết tuyền thủy. Cũng may mà tuyền thủy này vừa uống vào cơ thể là lập tức phân giải ra, biến thành linh khí. Nếu không thì bụng hắn chẳng thể chứa nhiều chất lỏng như vậy được.

Khi tu luyện đến Ngưng Khí kỳ tầng hai, nhu cầu linh khí sẽ hơn tần thứ

nhất đến mấy lần. Cho đến hiện tại, trên thực tế Vương Lâm đã ở trong không gian mộng cảnh tu luyện hơn chín tháng.

Nếu là tầng thứ nhất, chín tháng tu luyện không ngừng nghỉ, lại có linh khí sung túc cung ứng thì thể nào cũng sẽ có chút thành tựu. Nhưng hiện tại, tuy hắn cảm giác linh khí trong có thể nhiều lên không ít nhưng vẫn chưa làm hắn hài lòng.

Hôm nay là ngày hắn ước định với Vương Hạo. Vương Lâm không tiến vào mộng cảnh tu luyện nữa là yên lặng chờ đối phương đến. Giữa đêm, bên ngoài trời lại nổi bão tuyết, thân ảnh Vương Hạo xuất hiên trong thần thức Vương Lâm.

Không lâu sau, Vương Hạo đẩy cửa bước vội vào trong, nóng nảy nói: "Chủ

nhân luyện đan làm ta không tới ngay được. Ta vất vả lắm mới ra được. Đi mau, giao dịch hội chắc bắt đầu rồi."

Nói xong hắn liền vội vã bước ra ngoài. Vương Lâm nghe vậy cũng lập tức đuổi theo.

Hai người bước đi trên mặt tuyết đóng dày cộp trên đất. Từ trong môn phái đi không bao lâu sau đã đến cửa, sau đó men theo con đường nhỏ đi sâu vào trong núi.

Lúc này mặt đường đóng băng nên rất trơn. Vương Hạo không dám đi nhanh,

mà chỉ dám đi cẩm thận từng bước một. Cả người hắn run run, ngoài miệng thì mắng: "Cái thời tiết quỷ tha ma bắt. Tuyết lớn như vậy làm ta ngã xuống vực thì thành quỷ ta cũng phải đi đòi công đạo."

Trong khi đó, Vương Lâm đi đằng sau hắn thì lại rất ung dung. Đối với thời tiết thế này, hắn không hề nghĩ như vậy mà còn cảm thấy thế này mới tốt. Chờ giao dịch hội kết thúc, hắn lại có thể tích trữ được không ít thuyết thủy.

Đi được một lúc, Vương Hạo bỗng dừng bước, ra vẻ thần bí, cười hì hì đưa cho Vương Lâm một viên đan dược màu xanh biếc, thấp giọng nói: "Nhanh lên, mấy hôm trước ta đã đến đây một lần. Từ chỗ này đi thêm một chút nữa là đến. Chúng ta ăn dan dược này vào, tránh không để người ta nhìn ra thân phận."

Nói xong, hắn lập tức lấy ra một viên đan dược giống vạy nhét vào miệng.

Một làn sương mù màu đen đậm đặc nhanh chóng từ thân thể hắn tản mát ra, đem cả người hắn bao phủ vào bên trong. Một gióng nói khàn khàn từ

trong đám sương mù truyền ra: "Thế nào, có nhận ra ta là ai không?"

Vương Lâm dùng thần thức đảo qua, phát hiện thần thức của mình như chìm vào trong bùn, không thể nào thăm dò được. Lúc này hắn mới an lòng nói:

"Đan dược này quả thần kỳ!" Nói xong hắn liền nhét viên đan dược vào miệng.

Hai đám sương mù tối đen nhanh chóng đi sâu vào trong núi. Sau mấy ngã rẽ, phía cuối con đường nhỏ bỗng hiện ra một mảnh đất trống.

Mảnh đất này rất rộng. Đứng ở đó có hơn mười cái bóng đen giống hai người Vương Lâm. Nhưng cả đám đều đứng yên ở đó, không nhúc nhích cũng chẳng nói câu nào.

Hai người Vương Lâm bước đến, tìm một chỗ trống rồi đứng im ở đó.

Đợi một lúc, thấy không ai đến nữa, một người trong đó bước ra, ho khan một tiếng rồi khàn khàn nói: "Đã đến giờ, lần này vẫn do ta chủ trì. Quy củ như cũ. Ta mở đầu." Nói xong hắn xuất ra một thanh tiểu kiếm mày bạc, tiếp tục nói: "Thanh phi kiếm này không phải của Kiếm Linh các. Nó là do tại hạ ngẫu nhiên mà có được. Uy lực không nhỏ. Ta chỉ cần linh phù. 500 tấm!"

Những người kết bạn đi với nhau đều bàn luận. Một lúc sau có một người lập tức xuất ra 500 tấm tiên phù, thực hiện giao dịch với đối phương.

Lúc này lại có một người mở miệng: "Ở đây ta có một hạ giai ngọc phù. Có thể phát động như động đất ba lần. Ta chỉ đổi lấy 10 khỏa linh đan."

Hắn nhanh chóng xuất ra một một cái ngọc bội trong suốt, sáng long lanh ra trước người rồi lập tức thu hồi lại.

"Ta đổi cho ngươi!" Cách Vương Lâm không xa có một người lập tức nói.

Đang muốn bước đến thì một người lên tiếng cực nhanh: "Ta trả 12 khỏa linh đan!"

Người nói trước hơi do dự, hung hăng trợn mắt nhìn đối phương một cái rồi im lặng. Hắn cho răng mười khỏa đã là cực hạn rồi.

Tiếp đó mọi người lục tục lấy bảo bối của mình ra. Toàn bọ khoảng đất trống bắt đầu náo nhiệt. CHốc chốc lại có mấy người tranh gianh một kiện vật phẩm, cuối cùng ai trả giá cao thì được.

"Ở đây ta có một thuật pháp, chỉ cần Ngưng Khí kỳ tầng thứ hai là có thể tu luyện. Nó có thể giúp người tu luyện giấu kín tu vi của mình trong môt thời gian ngắn. Trừ khi là Trúc Cơ kỳ, nếu không thì không thể

phát hiện được. Ta biết cái này không có tác dụng gì nhiêu nên ta chỉ

đổi 10 khỏa...5 khỏa là được."Người đó nói năng lưỡng lự không hề sứt khoát.

Mọi người đều cười ồ lên. Loại pháp thuật này căn bản là không có tác dụng gì. Đệ tử môn nội toàn dựa vào tu vi để nói chuyện. Tu vi càng cao thì đãi ngộ nhận được càng tốt. Ai hơi đâu lại đi cố che dấu tu vi mình làm gì. Nếu thuật pháp này có thể che dấu tu vi trong thời gian dài thì không nói, nhưng mà nó lại chỉ có thể che dấu trong thời gian ngắn, nhất là lại còn đắt như vậy... 5 khỏa linh đan đó.

Thấy không có ai lên tiếng, người rao bán đành thở dài đinh lui về thì

Vương Lâm bống bước lên phía trước, trầm giọng nói: "5 khỏa linh đan. Ta đổi!"

Đối phương ngẩn ra nhưng ngay lập tức lộ vẻ kinh hỉ, vội vàng thực hiện giao dịch.

Cầm ngọc giản ghi chép thuật pháp, Vương Lâm có cảm giác hồi hộp. Hắn chưa từng thấy qua thứ này. Thần thức hắn vừa đảo qua ngọc giản, lập tức những khẩu quyết của thuật pháp kia xuất hiện trong đầu hắn.

Thứ này đối với người khác tuy không có tác dụng gì nhưng với hắn mà nói, nó lại có tác dụng rất lớn. Tuy nó chỉ có thể che dấu tu vi trong thời gian ngắn, không được hoàn hảo. Lúc này một người lại bước ra,

giọng nói hơi khàn khàn nhưng lại khá cao ngạo nói: "Một viên Tạo Hóa

Đan, tự ra giá!"

Vương Hạo hưng phấn lập tức nói nhanh: "Đoạt Linh Đan, 20 khỏa!"

"Tiên phù, một ngàn tấm và một thanh phi kiếm!"

"Tiên phù 2000 tấm!"

" Đoạt Linh Đan ba mươi khỏa cộng tiên phù 500 tấm."

"Hạ giai ngọc phù một khối, phi kiếm một cái, Đoạt Linh Đan mười khỏa, tiên phù 500 tấm!"

Mọi người đều cao giọng trả giá, hiển nhiên là cực kỳ coi trọng Tạo Hóa

Đan. Vương Lâm từ Vương Hạo biết được, Tạo Hóa Đan là một loại dược vật cực kỳ trân quý. Khi ăn vào, dược lực sẽ đọng lại trong cơ thể hai tháng. Trong hai tháng này, người phục dụng nó sẽ có tốc độ hập thụ linh khí tăng gấp mấy lần. Đúng là thứ mà đám đệ tử môn nội nằm mơ cũng muốn có.

Thứ này trong môn phái cũng cực kỳ trân quý. Mỗi một đệ tử chỉ có hai cơ hội mới có được. Đó là tấn thăng lên hắc y được một khỏa và tấn cấp lên tử y được hai khỏa.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 33: Khẩu quyết.

Vương Lâm không hề có hứng thú với Tạo Hóa Đan. Thấy giá cả đã bị đẩy lên cực cao, hắn không khỏi tiếc cho Vương Hạo. Xem ra khỏa Tạo Hóa Đan này Vương Hạo không lấy được rồi.

Đang suy nghĩ thì Vương Hạo đứng bên cạnh hét lên: "Đoạt Linh Đan, 230 khỏa! Đây là cực hạn của ta, nếu hơn lão tử bỏ!"

Cả hội lập tức yên tĩnh lại. 230 khỏa Đoạt Linh Đan đã là một cái giá quá cao rồi, hiếm có người nào hơn được. Nhưng Tạo Hóa Đan đúng là quá ít, khiến không ít người có chút không cam lòng.

Đúng lúc này người rao bán Tạo Hóa Đan bỗng cười khành khạch, nói với giọng cuồng ngạo: " 230 khỏa mà muốn đổi Tạo Hóa Đan của ta sao. Nằm mơ đi. Ít nhất cũng phải 2000 viên Đoạt Linh Đan. Nếu không ta không đổi!"

Vương Lâm nghe ngữ khí đối phương cảm thấy rất quen thuộc. Sau khi nghĩ kỹ một lúc thì hắn thầm nghĩ, tên này tám chín phần mười là Vương Trác.

Bất quá hắn cũng không dám khẳng định, dù sao bất kể là dáng người hay là giọng nói đều được giấu trong lớp sương mù đậm đặc kia.

Vương Hạo choáng váng cả nửa ngày không thốt lên được câu nào. Cả giao dịch hội cũng bị câu cuồng vọng của đối phương làm cho ngơ ngác.

Người chủ trì vội ho khan một tiếng nói: "được rồi. Nếu không có ai đổi

Tạo Hóa Đan thì bỏ qua đi. Chúng ta tiếp tục tiến hành giao dịch."

Lập tức có người lại tiến lên xuất ra vật phẩm, ra giá. Không lâu sau thì đến lượt Vương Lâm. Hắn tiến lên phía trước, lấy ra một bình không lớn không nhỏ, nói: " Chất lỏng thần bí này, một giọt có thể sánh bằng một viên Đoạt Linh Đan. Trong này có 100 giọt. Chỉ đổi khẩu quyết Ngưng

Khí kỳ tầng ba trở lên." Nói xong hắn liền mở nắp bình ra, lập tức một luồng linh khí nhẹ nhàng phiêu tán bay ra.

Rất nhiều người khẽ động tâm. Đoạt Linh Đan dù sao cũng là đan dược thành phẩm. Tuy nói là có sẵn linh khí nhưng chỉ có thể sử dụng bằng cách nuốt vào. Mà loại chất lỏng này lại không như vậy, nó có rất nhiều tác dụng. Ví dụ như dùng để luyện chế đan dược thì nhất định sẽ có tác dụng kỳ diệu.

Thậm chí là khi luyện chế pháp bảo, phi kiếm cũng có thể gia tăng linh tính.

Hắn vừa nói xong lập tức có người hô: "Ta đổi khẩu quyết Ngưng Khí kỳ tầng bốn!"

Vương Lâm hơi nhíu mày, nói: "CHỉ có tầng bốn?"

"Ta dùng khẩu quyết ba tầng bốn, năm, sáu đổi chất lỏng thần bí của ngươi. Thế nào?" lại có người hô lên. Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi lại lắc đầu: " Ta muốn tất cả khẩu quyết từ tầng ba đến tầng 15."

"Sư đệ. Thế này không phải làm khó chúng ta sao. Đệ tử trong môn phái,

kể cả là nhị sư huynh là người điên cuồng nhất cuộc tỉ thí năm ngoái cũng chỉ mới đạt tến Ngưng Khí kỳ tầng thứ sáu và có khẩu quyết ba tầng bảy, tám, chín thôi. Còn khẩu quyết từ tầng thứ 10 đến 15 thì trừ một số

sư thúc ra thì chẳng ai có đâu." Người nó lập tức khẽ cười.

Vương Lâm ngẩn ra, đang do dự thì một gióng nói từ xa truyền đến.

"Nếu ngươi có 200 giọt chất lỏng này, ta sẽ cấp cho ngươi tất cả khẩu quyết từ tầng 4 đến tầng 9!"

Toàn bộ mọi người đều nhìn loại. CHỉ thấy một nam tử thân vận tử y đang đi tới. Hắn ước chừng 28 -29 tuổi, vẻ mặt lạnh như băng, không hề sử

dụng Hóa Hình Hóa Thanh Đan. Khi bị ánh mắt hắn đảo qua, toàn bộ mọi người nhất thời im re, cung kính nói:

"Tham kiến nhị sư huynh!"

Nam tử mặc tử y không hề để ý tới bọn họ mà nhìn chằm chằm Vương Lâm nói: "Ngươi có 200 giọt không?"

Vương Lâm trong long chấn động, đồng tử nhanh chóng co rút lại. Khí tức từ trên người đối phương tản mát ra khiếm hắn có cảm giác cực kỳ nguy hiểm,hơn xa những người hắn đã từng gặp tại Hằng Nhạc phái.

Bất kẻ là sư phụ Tôn Đại Trụ hay là Trương sư huynh đều không thể so sánh với người này.

"Chất lỏng này là ta may mắn có được. Trừ một trăm giọt này ra chỉ còn lại mấy chục giọt để ta sủ dụng. Vì thế ta không có nhiều như vậy."

Vương Lâm cung kính nói."

Nam tử mặc tử y trầm ngâm một chút rồi vung tay ném ra một khối ngọc giản: "Thôi, ngươi đưa ta toàn bộ số chất lỏng còn lại. Khẩu quyết này là của ngươi!"

Vương Lâm nhận lấyngọc giản, đảo thần thức qua. Sau khi xác định không có nhầm lẫn gì mới lấy tiếp trong túi trữ vật một cái bình nhỏ nữa. Cộng thêm cả bình lúc trước, nhẹ nhàng đặt lên mặt đất chứ không đến gần đối phương.

Nam tử mặc tử y liếc mắt nhìn qua Vương Lâm một cái, không nói gì bống vươn tay ra, cách không chụp lấy hai cái bình rồi khẽ đảo thần thức qua,

gật đầu nói: "Nếu tìm thấy thêm chất lỏng này thì hãy đến hậu sơn tìm ta. Bất kể là Tạo Hóa Đan hay phi kiếm, ngọc phù, thậm chí là khẩu quyết

Ngưng Khí kỳ tầng thứ mười trở lên ta cũng có cách đưa cho ngươi." Nói xong hắn phất tay xoay người rời đi.

Mắt Vương Lâm híp lại, thoáng hiện hàn quang. Câu này của đối phương thật quá thâm độc. Nếu là người khác thì trong thời gian ngắn không thể

phát hiện ra điều gì. Nhưng hắn từ nhỏ đã thông minh hơn người, trong lòng biết rõ rất nhiều truyện, chẳng qua là không nói ra miệng thôi.

Đối phương nói vậy cũng có nghĩa là bất cứ kẻ nào, chỉ cần có chất lỏng này thì đều có thể tới tìm hắn trao đổi. Chỉ một câu này đã đẩy Vương

Lâm tới bờ vực nguy hiểm. Tuy không không nhìn thấy ánh mắt người khác nhưng hắn vẫn có cảm giác như bị kim châm. Hiển nhiên đã có người chú ý tới hắn.

Bất quá khi Vương Lâm quyết định xuất ra Linh Khí Tuyền Thủy thì trong lòng hắn đã tính tới những tình huồng ngoài ý muốn. Vì thế hắn vẫn không hoảng hốt mà vẫn bình tĩnh đánh giá bốn phía.

Mọi người lại tiếp tục tiến hành giao dịch. Cuối cùng giao dịch hội cũng chấm dứt. Người đổi được thứ vừa lòng thì vui vẻ, chưa đổi được thì buồn bã. Mỗi người đều có một tình cảm riêng, rời khỏi nơi này.

Vương Lâm vẫn không cùng Vương Hạo rời đi mà ngầm dán lên chân hơn mười tầm tiên phù, rồi lập tức phóng đi như một thanh lợi kiếm, trong nháy mắt đã biến mất. Vương Hạo vốn là người thông minh, nhìn thấy Vương Lâm như vậy cũng lập tức bỏ chạy/

Mấy tên có tâm với chất lỏng thần bí của Vương Lâm thấy Vương Lâm bất thình lình chạy mất liền choáng váng, muốn đuổi theo nhưng không thấy bóng dáng đối phương đâu nữa, không khỏi mắng vài câu rồi rời đi.

Mấy đệ tử có tu vi cao thâm cũng không tiện trắng trợn đuổi theo. Dù sao giữa giao dịch hội của đệ tử trong môn phái mà dám giết người đoạt bảo,

một khi bị Phương sư phụ biết được thì chắc chắn sẽ không xong.

Vương Lâm bỏ chạy thật nhanh, không nhưng dám tiên phù lên chân. Tiên phù này có thể chồng lên nhau để tăng tốc độ, dùng liền một lức mấy chục tấm phù khiến tốc độ của hắn nhanh vô cùng, chẳng bao lâu sau thì về

tới môn phái.

Người hắn kiêng kị nhất chính là nam tử mặc tử y kia. Sau khi trở lại môn phái, hắn không lập tức tới chỗ nơi ở của tạp vụ mà cẩn thận tìm một gian phong bỏ không nấp đi.

Đợi khi sắc trời dần tối, Hóa Hình Hóa Thanh Đan mất dược diệu lộ ra mặt thật, thì hắn mới cẩn thận ra ngoài. Cũng may dọc đường không phát hiện ra được cái gì bất thường. sau khi trở vể chỗ ở của tạp vụ, hắn lập tức bế quan tu luyện, không để ý tới bất cứ việc gì nữa.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 34: Tập huấn.

Có được khẩu quyết đến Ngưng Khí kỳ tầng thứ chín, Vương Lâm bắt đầu an tâm, suốt ngày sống ru rú trong nhà.Thời gian dần dần trôi qua, toàn bộ

Hằng Nhạc phái bắt đầu tràn ngập không khí khẩn trương.

Toàn bộ đệ tử đều đang gấp rút chuẩn bị cho cuộc tỷ thí cuối năm. Một khi có thể tiến vào thập cường thì pháp bảo, đan dược, linh thạch, ngọc phù ...v...v... đều có thể đạt được.

Càng khiến cho bọn họ phải đỏ mắt chính là lần này chương môn đã xuất ra trọng bảo bản phái - Song Nguyệt Hoàn làm phần thưởng cho người giành vị trí đứng đầu!

Song Nguyệt Hoàn vốn là di vật của một tiền bối trong môn phái ba trăm năm trước. Uy lực rất lớn, là một kiện bảo bối vừa công vừa thủ hiếm có.

Vì thế nên cả đám đệ tử môn nội đều nắm chặt tay thề đoạt được bảo bối.

Còn như cuộc tỷ thể của đệ tử mới. Năm nay môn phái cũng có thu mấy đệ

tử mới. Nhưng trong mắt mọi người, Vương Trác nếu không có gì bất ngờ

thì chắc chắn sẽ trở thành tân nhân vương.

Những đệ tử ký danh khác lại có địch ý với nhau quá nặng. Đối với bọn họ

mà nói, lần tỷ thí giữa những đệ tử ký danh này chính là cơ hội tạo ra bước ngoặt trong cuộc đợi họ. Mỗi người đều âm thầm chuẩn bị thật kỹ cho lần tỷ thí này.

Nhưng toàn bộ những không khí khẩn trương này lại chẳng liên quan gì đến

Vương Lâm cả. Cả ngày trừ tu luyện ra, thì hắn lại luyện tập Dẫn Lực

Thuật. Một ngày cuối tháng, hắn đi ra khỏi phòng ở cho tạp vụ, đi thẳng đến chính viện.

Pháp quyết che dấu khí tức hắn đã luyện thành. Tâm niệm vừa chuyển, linh khí trong cơ thể hắn lập tức được giấu đi, chỉ biểu hiện ra ngoài tu vi chưa đạt tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất.

Hắn cũng biết chỗ ở cho tạp vụ lắm thầy nhiều ma, không thích hợp để tu luyện nên muốn kiếm cớ xuống núi tìm chỗ yên tinh tiềm tu.

Sau khi đi vào chính viện, hắn đi một lúc thì tới Dược Viên của Tôn Đại

Trụ. Hắn cung kính cao giọng nói: "Đệ tử Vương Lâm cầu kiến sư phụ."

"Ngươi tới đây làm gì?" Đại môn Dược Viên vẫn chưa mở ra nhưng bên trong đã vọng ra giọng nói có vẻ không kiên nhẫn của Tôn Đại Trụ. Hiển nhiên hắn rất không ưa tên đệ tử này.

Vương Lâm không thay đổi vẻ mặt, vẫn cung kính nói: "Đệ tử tu vi thấp kém, biết không thể đánh thắng trong trận tỷ thí ngày mai, sẽ làm xấu mặt sư phụ. Vì thế đệ tử không muốn tham gia."

"Hừ. Coi như tiểu tử nhà ngươi thức thời. Lần này có tên Vương Trác, đệ

tử sư thúc Đạo Hư của ngươi, tuổi còn nhỏ đã tu luyện đến đỉnh phong

Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất. Có thể đột phá lên tầng hai bất cứ lúc nào.

Cho dù ngươi có đi, người ta cũng chỉ cần nhúc nhích ngón tay là có thể

bóp chết ngươi. Nghe nói các ngươi là thân thích nhưng sao lại có chênh lệch lớn như thế chứ." Tôn Đại Trụ nói với giọng châm biếm.

Vương Lâm cũng chẳng thèm để ý, nói: "Vương Trác từ nhỏ đã thông minh, thiên phú linh căn tốt, đệ tử sao có thể sánh được."

"Nửa năm nay có tìm lại được hồ lô không?" Tôn Đại Trụ trầm mặt một lúc rồi hỏi.

Vương Lâm lắc đầu, lộ vẻ buồn bã nói: "Việc này cũng lạ. Đệ tử đã tìm nhiều lần như vẫn không thể tìm được nơi hồ lô rơi xuống."

"Còn việc gì không? KHông còn thì xéo đi. Nhìn thấy ngươi ta lại bực mình!" Tôn Đại Trụ lạnh giọng nói. Hắn vừa nhìn thấy tên đệ tử này thì lại không khống chế được tính nóng nảy của mình, hận không thể đập chết hắn, tránh bị mấy đồng môn cùng lừa cười vào mũi.

"Sư phụ, đệ tử ở trên núi thấy rất buồn chán, muốn xuống núi một chuyến.

Chờ mấy năm rồi trở về, người xem có được không?' Vương Lâm cúi đầu cung kính nói.

"Xuống núi? Không được. Ngươi không nói thì ta cũng quên mất. Bốn năm nữa sẽ tới đại hội giao lưu với Huyền Đạo Tông. Lần này chưởng môn sư bá của ngươi ra lệnh, đại bộ phận để tử môn nội hết năm nay sẽ tiến hành tập huấn trong bốn năm. Ngươi cũng đi tham gia đi. Không bốn năm sau,

trên đại hội lại thua quá mất mặt, làm xấu mặt ta!" Tôn Đại Trụ lập tức cự tuyệt.

"Tập huấn?" Vương Lâm ngẩn ra.

"Cứ hai mươi năm lại có một lần trao đổi, đây là quy củ mấy trăm năm nay. Huyền Đạo Tông và Hằng Nhạc phái chúng ta bề ngoài thì có vẻ hữu hảo nhưng cũng âm thầm cạnh tranh nhau. Mấy lần luận bàn trong một trăm năm trở lại đây, chúng ta đều thua đối phương. Chuyện này thật quá mất mặt, vì thế mới có chuyện tập huấn. Ngươi nghe kỹ cho ta, nếu sau lần tập huấn này mà ngươi không có tiến bộ gì. Làm xấu mặt ta ở đại hội bốn năm sau thì ta sẽ trục xuất ngươi khỏi Hằng Nhạc phái!" Tôn Đại Trụ

chẳng muốn giải thích gì thêm.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Chuyện ra ngoài tu luyện rõ ràng không có khả năng. Hắn thấy Tôn Đại Trụ đang tức giận nên gật đầu vâng dạ, cáo lui ra về.

Trở về phòng ở tạp vụ, Vương Lâm trầm tu một chút. Nếu không thể ra ngoài tu luyện vậy thừa dịp tập huấn, tìm cơ hội tu luyện đi.

Ngày hôm sau, cuộc tỷ thí trong môn bắt đầu. Cả môn phái trở nên vô cùng náo nhiệt. Vương Lâm do dự một chút rồi cuối cùng cũng quyết định không đi xem mà tranh thủ thời gian củng cố tầng thứ hai Ngưng Khí kỳ.

Mấy ngày sau, từ một đệ tử ký danh, Vương Lâm biết được trong đệ tử môn nội thì Trương sư huynh đoạt giải nhất. Bất quá nghe nói đó là vì không có tên tử y lúc trước tham gia.

Về phần Vương Trác, không ngoài dự đoán, hắn đã trở thành tân nhân vương. VÌ thế nên càng ngang ngược càn rỡ, không thèm để ai trong đám đồng niên vào mắt.

Một tuần sau. Sáng sớm, tiếng chuông vang vọng khắp nới trên Hằng Nhạc phái. Tiếng chuông này vang lên có nghĩa là toàn bộ đệ tử môn nội phải nhanh chóng tập hợp ở đại điện môn phái.

Vương Lâm đang ở trong không gian mộng cảnh nên không nghe được. Mãi cho đến khí Tôn Đại Trụ nổi giận lôi đình, một cước đá bay cửa khu tạp vụ

thì hắn mới tỉnh lại. Vội vàng thu hồi hạt châu rồi che dấu tu vi. Hắn mở cửa phòng ra chỉ thấy Tôn Đại Trụ mặt tức giận đến đỏ bừng, quát thẳng vào mặt Vương Lâm : "Vương Lâm, ngươi bị điếc hả? Không nghe thấy tiếng chuông hả? Đồ nghiệt đồ nhà ngươi. Toàn bộ đệ tử môn nội tham gia tập huấn đều đã đến đủ cả, chỉ còn thiếu mình ngươi. Hại ta mất mặt trước sư huynh đệ. Ngươi... ngươi làm ta tức chết!!!"

Vương Lâm khẽ nhíu mày lại, im lặng không nói.

Tôn Đại Trụ trừng mắt nhìn Vương Lâm một cái. Hắn biết lúc này không phải lúc dạy dỗ đệ tử, chương môn và các sư huynh đang chờ nên không thèm nói thêm, túm lấy Vương Lâm,chân đạp mây nhanh chóng bay lên trời.

Tôn Đại Trụ dùng tốc độ nhanh nhất bay đến bên ngoài đại điện rồi ném hắn xuống đất. Tôn Đại Trụ thấp giọng quát: "Vương Lâm, đi theo ta vào bên trong. Nếu ngươi lại làm ta mất mặt thì cho dù chưởng môn trách phạt thì ta cũng phải đập chết ngươi!" Câu sau cùng vừa nói ra thì trong mắt Tôn Đại Trụ cũng lộ ra sát khí. Hắn đã chán ghét tên đệ tử này tới cực điểm rồi, quyết tìm cơ hội trục xuất hắn khỏi sư môn.

Vương Lâm xoa xoa cánh tay rồi phủi bụi trên quần áo. Nếu không phải hắn đã dạt tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ hai, thân thể mạnh mẽ hơn không

ít thì đã gãy tay rồi. Hắn cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Đệ tử tuân mệnh."

Tôn Đại Trụ hừ một tiếng, sửa sang lại quần áo một chút rồi đi vào đại điện. Vương Lâm hít sâu một hơi, cố áp chế cơn giận, chỉnh lại sắc mặt như thường rồi đi theo vào.

Đại điện Hằng Nhạc phái là nơi quan trọng nhất môn phái. Không gian trong đại điện rất lớn. Bên trong có hơn mười pho tượng khổng lồ của những vị tiên hiên trong môn phái chia ra đứng hai bên, toát ra một không khí nghiêm trang ra toàn đại điện.

Vương Lâm đi theo sau Tôn Đại Trụ vào. Hơn mưới ánh mắt lập tức tập trung lên người hắn. Hắn lập tức cảm giác thấy hô hấp có chút khó khăn,

vội cúi đầu xuống.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 35: Hậu sơn.

Trong đại điện đứng hơn bốn mươi vị nội môn đệ tử, hắc, bạch, hồng ba loại quần áo đều có duy chỉ có tử y là không có. Đám đệ tử này nét mặt nghiêm túc. Trong đó số người Vương Lâm biết mặt cũng không ít, Vương

Trác, cô gái họ Từ, cô gái họ Chu, Trương sư huynh...

Trước mặt bọn họ, chia làm hai bên ngồi xuống mười mấy lão giả, vẻ mặt lãnh đạm. Chính giữa, ngồi một người, người này trên dưới bốn mươi, mặc áo dài màu xanh thẫm, trông tiên phong đạo cốt, ánh mắt như điện, lạnh nhạt nói: "Tôn sư đệ, đây là đệ tử của ngươi ?"

Tôn Đại Trụ khuôn mặt vội vàng tỏ ra tươi cười, nói:" Chưởng môn sư huynh, tiểu tử này chính là đồ đệ Vương Lâm của ta, hắn nhập môn muộn,

không biết ý nghĩa của việc gõ vang năm tiếng chuông là gì."

"Quả nhiên sư phụ thế nào thì có đồ đệ thế ấy, Tôn sư đệ, tên đệ tử ngu ngốc này, cùng ngươi năm ấy giống nhau như đúc đó." Ngồi ở vị trí bên phải một lão giả mặt đỏ, châm chọc nói.

"Sư huynh lời này không đúng, Tôn sư đệ năm đó nói như thế nào cũng là thiên tư đủ tư cách, có thể so với tên đồ đệ này khá hơn không ít đâu."

Lại có một lão giả, ở một bên cười nói.

Nam tử Áo lam nhíu mày, lãnh đạm quét mắt Vương Lâm, rồi không hề để ý tới, trầm giọng nói: "Vừa rồi ta đã nói, lần tập huấn này nhất định phải thành công, bốn năm sau phải giao đấu cùng với Huyền Đạo Tông, tuyệt đối không thể thua! Từ hôm nay trở đi các ngươi tiến vào phía sau núi,

mỗi người phải tự cố gắng tu luyện, đề cao tu vi, đoạt linh đan lần này môn phái xuất ra 1 vạn viên cho các ngươi sử dụng. Trong thời gian này không thể tự ý rời khỏi sơn môn, các ngươi nhớ kỹ chưa?"

Tất cả nội môn đệ tử cùng kêu lên :" Nhớ !"

Nam tử áo lam nhìn qua gật đầu, tiếp tục nói: "Ta hy vọng bốn năm sau ,

trong các ngươi sẽ xuất hiện người được mặc tử y, đại biểu cho đệ tử

nòng cốt Hằng Nhạc Phái, vượt xa nội môn đệ tử, còn vượt xa thế nào các ngươi tự tìm hiểu đi, hiện tại ta đem các ngươi đưa đến phía sau núi, tự

sẽ có người an bài chỗ tu luyện cho các ngươi."

Nói xong, Nam tử áo lam tay áo vung lên, một đạo bạch quang từ tay áo hắn bắn ra, khi ở trong đại điện quay một vòng , nam tử khẽ quát một tiếng: "Mở!"

Bạch quang nhất thời trải rộng ra khắp phòng, trong nháy mắt biến thành một đạo quầng sáng, đem tất cả nội môn đệ tử bao phủ ở bên trong.

"Đi!" Nam tử áo lam một câu quát khẽ, quầng sáng một trận ba quang lóe ra, biến mất ở trong đại điện.

Vương Lâm thân thể cảm giác được thấy rất ấm áp , mắt hoa lên, cảm thấy rất kinh ngạc khi phát hiện chính mình đang đứng ở một chỗ bên trong sơn cốc, nơi này linh khí nếu so với bên ngoài thì nồng đậm hơn rất nhiều,

xa xa lại truyền đến thanh âm nước chảy . Ánh mắt của hắn đảo qua, phát hiện tất cả nội môn đệ tử cũng đều mang vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn bốn phía đánh giá không ngừng.

Trong cốc không có bất kỳ loại thực vật nào, chỉ có trụi lủi một vách đá cực kỳ to lớn. Trên vách đá dựng đứng có vô số cửa động chi chít như tổ ong, cũng có một vài cái bị cự thạch bịt kín.

Bỗng nhiên Vương Lâm phát hiện có người nhìn mình, quay đầu lại, thì thấy Vương Trác đang cười lạnh nhìn hắn, mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Đúng lúc này, trong huyệt động ở trên vách đá bay ra thanh niên mặc tử y, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, trầm giọng nói: "Các vị sư đệ, nơi này phía sau núi Hằng Nhạc Phái của chúng ta, nói là phía sau núi, nhưng cũng không phải là thật sự là ở phía sau Hằng Nhạc Sơn, nơi đây Trên thực tế

là từ ngàn năm trước các vị thủy tổ đã tập trung tất cả các vị tiền bối

Nguyên Anh Kỳ mở ra nơi này cho các đệ tử nội môn lấy nơi tu luyện, linh khí ở trong này vượt xa bên ngoài, các ngươi nếu đến đây, phải tranh thủ thời gian tu luyện, không được lơi lỏng, nếu không đừng trách sư huynh ta đem các ngươi ném ra sau núi!"

Tử y thanh niên Này, Vương Lâm cũng nhận ra, đó đúng là người trao đổi

Linh Khí Tuyền Thủy với hắn, nhi sư huynh Trương Cuồng, nghe nói đã tu luyện tới Ngưng Khí Kỳ tầng thứ sáu, nói chung sâu không lường được.

Vương Lâm hơi cúi đầu, tâm cơ của tên Trương Cuồng, hắn biết rất rõ, vì ngày đó hắn nói láo mà bây giờ có thể lâm vào tình thế rất nguy hiểm.

"Khẩu quyết Ngưng Khí kỳ dưới tầng bẩy, chổ này ta cũng có, đợi các ngươi đạt đến những mức nhất đình thì có thể đến chổ ta mà lấy, còn hiện tại sau khi ta kiểm tra, ta sẽ tự biết cho các ngươi cái gì. Về phần nơi tu luyện của các ngươi, thì tất cả các động chưa bị đóng này tùy ý các ngươi chọn lựa. Còn đây là Đoạt Linh Đan, mỗi bình có 100 viên, hàng năm phát một lần!" Trương Cuồng nói xong, tay phải vung lên, trên mặt đất xuất hiện năm mươi cái bình nhỏ.

Lúc này nội môn đệ tử lục tục đi ra, lặng lẽ cầm lấy một cái bình nhỏ, tìm kiếm chỗ tu luyện tiến vào.

Vương Lâm thở dài một hơi, thầm nghĩ ngày đó dùng Hóa Thanh Đan, đối phương không có khả năng nhận ra mình, vì thế đi ra, cầm lấy một bình.

Trương Cuồng đứng ở một bên, nhìn một đám nội môn đệ tử đi qua, khi thấy

Vương Lâm, bỗng nhiên thần sắc biến thành cổ quái, nói: "Ngươi tên là gì? Như thế nào ngay cả Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất đều không đạt được ?

Sư phụ ngươi là ai?"

Vương Lâm cước bộ dừng lại, xoay người cung kính nói: "Sư huynh, tại hạ

Vương Lâm, Gia sư Tôn Đại Trụ, vì thiên tư không đủ đi, đến bây giờ vẫn đang chưa đạt tới tầng thứ nhất."

Trương Cuồng ngẩn ra, cười nói: "Ngươi là Vương Lâm? Ta nghe nói qua ngươi, thiên tư tuy rằng rất trọng yếu, nhưng nghị lực cũng là đều mấu chốt để tu tiên, ngươi nếu thiên tư không đủ, lại càng phải cố gắng thêm !"

Vương Lâm vội vàng gật đầu.

"Thôi, này vách đá rất cao, ngươi ngay cả tầng thứ nhất cũng không đạt tới, nói vậy cũng không thể đi lên, ta tiễn ngươi một đoạn đường!"

Trương Cuồng tay áo vung lên, nhất thời một cỗ lượng mạnh mẻ xuất hiện dưới chân Vương Lâm, mang theo hắn đi vào một miệng huyệt động , sau đó mới biến mất.

Vương Lâm đối với Trương Cuồng cung kính nói:" cám ơn.", rồi xoay người đi vào huyệt động, sắc mặt âm trầm, thầm nghĩ nếu không có truyện ở

trước kia, chính mình sẽ cho rằng vị nhị sư huynh này đối nhân xử thế vô cùng tốt, đáng tiếc, hắn đã sớm biết bộ mặt thật của đối phương, tự

nhiên sẽ không đem điểm ấy ân huệ nhỏ nhoi ấy để trong lòng.

Huyệt động không lớn, chỉ có một cái giường đá, ở một bên trên vách tường còn có một cái tay nắm đóng mở cửa, Vương Lâm ngưng thần nhìn một chút, lấy tay kéo một cái, nhất thời một loạt tiếng động ầm ầm vang lên, một tấm thạch bích từ trên xuống dưới che kính miệng huyệt động.

Cẩn thận kiểm tra trong huyệt động một phen, xác định cũng không cái gì đặc biệt, Vương Lâm đối với bên trong vô cùng hài lòng, lúc trước hắn tìm Tôn Đại Trụ, là muồn tìm lý do rời môn phái tìm kiếm chỗ tu luyện,

tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng bây giờ thế này, so với ý nghĩ ban đầu không có gì khác nhau.

Chỉ có một chút không tốt, đó là trong huyệt động không có nước, Vương

Lâm tu luyện, chủ yếu chính là dựa vào linh khí dịch thể, nhưng mà trong túi trữ vật của hắn lúc trước cũng tích lũy không ít nước tuyết, hắn là đủ dùng dùng một thời gian.

Mặt khác vừa rồi hắn nghe thấy trong cốc có tiếng nước chảy, cái vấn đề

về nước nôi, chỉ cần cẩn thận một ít, cũng không phải là chuyện gì không giải quyết được.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 36: Thị phi.

Nghĩ đến đây hắn liền xuất ra hạt châu thần bí, bắt đầu bế quan tu luyện lần đầu tiên.

Thời gian như thoi đưa. Trong nháy mắt hai năm đã trôi qua. Trong hai năm này, nếu không tu luyện thổ nạp thì hắn lại luyện tập dẫn lực thuật.

Hoàn toàn không có cảm giác tịch mịch chút nào.

Tuy nói là hai năm, nhưng nếu tính cả trong không gian mộng cảnh nữa thì trên thực tế, hắn đã bế quan gần mười ba năm rồi.

Mức độ nồng đậm của linh khí nơi này rất cao. Hắn hiểu rõ, tuy nó kém

Linh Khí Tuyền Thủy nhưng mỗi lần thực hiện thổ nạp, hắn cảm thấy được mật độ linh khí cao hơn bên ngoài gấp mấy lần.

Từ khi bắt đầu tu luyện Ngưng Khí kỳ tầng hai, tu luyện bắt đầu thong thả. Sáu năm trước, khi ở trong mộng cảnh hắn đã đạt đến đỉnh phong tầng thứ hai, phát hiện ra linh khi không gia tăng thêm nữa nên bắt đầu thử

đột phá. Sau mấy lần đột phá, cuối cùng hắn cũng thành công tiến vào tầng thứ ba.

Nhưng mà khiến hắn rất buồn bực và khó hiểu chính là bảy năm sau trong mộng cảnh, mặc dù hắn đã đạt tới đỉnh phong tầng ba nhưng bất kể hắn thử

thế nào cũng không thể thành công đột phá lên tầng thứ tư. Cái này không phải do linh khí không đủ mà là có một cỗ lực lượng thần kỳ luôn ngăn cản hắn trong thời khắc mấu chốt.

Hơn nữa tầng thứ ba Ngưng Khí kỳ cũng có chút cổ quái. Không giống như hai tầng đâu - khi đạt tới cực hạn, nếu không tiến vào tầng tiếp theo thì linh khí sẽ không tiếp tục ngưng tụ.

Tầng thứ ba này giống như không có cực hạn vậy. Mặc dù Vương Lâm biết mình đã đạt tới đỉnh phong nhưng khi thổ nạp, linh khí vẫn không ngừng gia tăng, thân thể cũng không ngừng được linh khí cải tạo.

Điều này khiến cho Vương Lâm cực kỳ kinh ngạc, nghĩ thế nào cũng không ra.

Cho đến hôm nay, toàn bộ Linh Khí Tuyết Thủy đã được dùng hết. Trong túi trữ vật của hắn chỉ còn lại một hồ lồ chất lỏng cuối cùng. Cái hồ lồ

này có từ lâu lắm rồi. Nó chính là một trong ba cái hồ lô hắn năm đó lên núi hắn đã trôn xuống. Lúc trước hắn đã từng dùng hai cái, nhưng vì uống liền một hơi nên suýt nữa toi mạng. Thế nên từ đó đến giờ hắn vẫn luôn kiêng kị với cái hồ lô chứa đầy lộ thủy này.

Do dự một chút, Vương Lâm vẫn không lấy cái hồ lô này ra. Theo hắn nghĩ,

bây giờ linh khí trong hồ lô này tuyệt đối đã đạt tới mức độk khủng khiếp. Mình đã bị một lần suýt chết rồi, cẩn trọng một chút vẫn tốt hơn.

Chờ khi luyện đến mấy tầng cao của Ngưng Khí kỳ rồi sử dụng cũng không muộn.

Hắn đứng lên, vặn thân thể một chút rồi đặt tay lên vách tường. Lập tức những tiếng ầm ầm nhỏ vang lên. Thạch bích từ từ nhấc lên lộ ra một cái cửa. Ánh mắt trời xuyên qua cửa chiếu vào bên trong động. Vương Lâm bị

ánh sáng bất ngờ chiếu vào nên cảm thấy chói mắt, mãi một lúc sau mới khôi phục lại bình thường. Lúc này hắn mới đi ra, hít sâu một hơi.

Đứng trên cao nhìn xuống, hắn thấy có không ít người đang ngồi chém gió với nhau trong sơn cốc. Chắc đều là không chịu nổi cự buồn tẻ khi bê quan nên mới ra ngoài giải sầu.

Nghĩ một chút, hắn quyết đỉnh ẩn dấu tu vi chỉ để lộ ra ngoài tu vi

Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất. Tiếp đó hắn vung tay lên, một luồng lực đẩy từ phía dưới đẩy hắn lên, mang theo thân thể hắn nhẹ nhàng hạ xuống phía dưới.

Ở trong mộng cảnh 13 năm, hắn đã luyện Dẫn Lực Thuật đến mức lô hỏa thuần thanh. Bây giờ gần như chẳng cần đến khẩu quyết, tâm niệm của hắn vừa xuất hiện một cái, Dẫn Lực Thuật liền lập tức xuất hiện.

Ví dụ như hắn đang bay trên không lúc này chính là dùng Dẫn Lực Thuật khống chế thân hình của mình. Cái này tuy nói là chỉ cần luyện Dẫn Lực

Thuật đạt tới trình độ nhất định là có thể làm được, nhưng tốc độ lại cực chậm. Một khi gia tốc sẽ xuất hiện tình trạng không thể khống chế

được.

Mà hiện tại Vương Lâm lại rất tự tin, cho dù là phi hành tốc độ cao thì cũng không có chuyện không khống chế được thân hình. Cái này nếu không phải là luyện tập Dẫn Lực Thuật mười mấy năm thì tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng làm quái gì có ai lại đi bỏ mười mấy năm ra luyện tập cái tiên thuật cơ sở này đâu. Người tu tiên đều chạy đua với thời gian, trên cơ bản sẽ không có ai lại đi lãng phí thời gian cả. Nếu luyện tập cái này thì không bằng tu luyện mấy tiên pháp cao câp còn hơn.

Vì không thu hút sự chú ý, Vương Lâm chậm rãi hạ xuống cốc. Nhưng vừa mới hạ xuống thì một tiếng cười hô hố truyền đến: "Trời đất, mặt trời mọc đằng tây rồi. Đến phế vật Vương Lâm mà cũng có thể luyện đến Ngưng

Khí kỳ tầng thứ nhất kìa! Cuối cùng cũng có thể xuống vách đá mà không cần hỗ trợ."

Vương Lâm quay đầu nhìn lại, lạnh nhạt nhìn vẻ mặt kinh thường của Vương

Trác. Ở bên cạnh Vương Trác lúc này còn có mấy người, toàn bộ đều là đệ

tử môn nội.

Một thanh niên mặc bạch y, chừng hai bốn hai lăm tuổi trong số đó lên tiếng chế nhạo: "Vương Lâm, thật ta ngươi không nên tới nơi này. Ngươi cứ ở khu tạp vụ với đám đệ tử ký danh là được rồi. Ở đó ngươi còn có thể

có cảm giác cao cao tại thượng. Nhưng bây giờ ngươi lại là kẻ kém cỏi nhất trong số chúng ta rồi."

Thần thức Vương Lâm khẽ đảo qua. Vương Trác cũng đạt tới Ngưng Khí kỳ

tầng ba giống hắn. Còn tên thanh niên vừa nói cũng đạt tới đỉnh phong tầng bốn, lúc nào cũng có thể đột phá.

"Vương Lâm, cuộc tỷ thí hai năm trước, coi như tiểu tử nhà ngươi cũng thông minh. Biết không phải là đối thủ của ta nên tự động bỏ cuộc. Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, phế vật vĩnh viễn vẫn là phế vật. Cả đời này ngươi chẳng thể nào so với Vương Trác ta được. Ta là tân nhân vương hai năm trước, ngươi làm sao sánh được!"

Thanh niên vận bạch y bên cạnh cũng cười nhạo: "Tiểu sư đệ,đi lấy nước cho ta! Tâm tình sư huynh đây đang rất tốt, nói không chừng lại chỉ điểm cho ngươi một chút đó!" Nói xong hắn ném một cái bình xuống dưới chân

Vương Lâm.

Vương Lâm không nói không rằng, chỉ im lặng nhìn đối phương.

"Ý gì hả? Muốn đánh nhau sao?Nói cho ngươi biết, nhị sư huynh đã nói,

trong hậu sơn đệ tử môn nội có thể đánh nhau. Nếu tiểu tử nhà ngươi không thức thời, đừng trách sư huynh ta giáo huẫn ngươi." Thanh niên vận bạch y lộ vẻ khinh thường.

"Đủ rồi. Im miệng hết cho ta!" Một tiếng quát từ trên vách núi truyền xuống. TIếp đó một đạo hắc ảnh bắn xuống nhanh như chớp. Sau khi nó hạ

xuống, mới lộ ra thân ảnh Trương sư huynh. Hắn nhíu mày, quét mắt qua tất cả mọi người rồi quát: "Vương Trác, Tôn Hạo, hai người các ngươi không đi tu luyện mà lại đi khi dễ một sư đệ mới đến Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất là sao hả?"

Hai người sắc mặt khẽ biến, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Lâm, hừ nhẹ

một cái rồi không dám nói gì nữa. Hiển nhiên là trong lòng có chút sợ

hãi vị Trương sư huynh này.

Trương sư huynh quay lại nhìn Vương Lâm, cũng nghiêm khắc nói: "Vương

Lâm, ngươi thật ra cũng không nên tới nơi này. Nhưng nếu đã đến đây thì lo mà tu luyện cho tốt. Ở Tu Chân giới, thực lực mới quyết định tất cả."

Vương Lâm gật đầu đồng ý, do dự một chút rồi hỏi: "Trương sư huynh, ta có một chuyện muốn hỏi một chút. Khi đạt tới đỉnh phong Ngưng Khí kỳ

tầng thứ nhất, vì sao ta thử mọi cách đột phá mà vẫn không thể thành công?"

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 37: Bốn năm.

Trương sư huynh lãnh đạm liếc nhìn Vương Trác một cái nói:" Mấu chốt đột phá Trên thực tế đích xác cùng thiên tư có quan hệ lớn lao, có người một lần liền thành công, có người yêu cầu hơn trăm lần hơn một ngàn lần,

thậm chí cả đời đều không thể đột phá cũng có "

Vương Lâm lộ ra vẻ phiền muộn đột nhiên hỏi: "Trương sư huynh, có phải hay không đột phá tầng đều khó khăn như vậy, nhị tiến tam, tam tiến tứ?

Đều như vậy sao? "

Trương sư huynh gật đầu nói: "Đúng vậy, càng đi về sau càng khó, nhất là tam tiến tứ, ngũ tiến lục lại càng khó khăn!"

Trương sư huynh đồng thời trả lời, bỗng nhiên có một người con gái hỏi:

"Sư huynh, tam tiến tứ rốt cuộc gian nan tại chỗ nào? Ta hiện tại chính là ngưng khí kỳ tầng thứ ba "

Người nói chuyện đúng là nữ tử họ Chu mà Vương Trác đau khổ theo đuổi.

Trương sư huynh trầm ngâm một lát nói:" Hôm nay ta liền mượn cơ hội nói rõ chi tiết cho các ngươi ngưng khí kỳ bình cảnh, ngưng khí kỳ, dưới sáu tầng, có hai bình cảnh, thứ nhất là tam tiến tứ, bình cảnh này đối với một số người mà nói dễ dàng vượt qua nhưng đồng dạng, đối với một số

người khác có thể cuộc đời này cũng không thể đột phá, trong đó mấu chốt cùng thiên tư không quan hệ. Trọng điểm ở chỗ có hay không lĩnh ngộ đại đạo mà thôi!"

Nói xong, mắt nhìn mọi người thâm ý sâu sắc lại tiếp tục nói:" Người tu tiên, phải chặt đứt phàm trần, nếu được tam tiến tứ sẽ không nan nhưng chém không được thì lại càng khó khăn! Về phần ngũ tiến lục, đó là bởi vì đây là ngưng khí kỳ biến hóa vê bản chất, thân thể được linh khí cải tạo chút thành tựu, cần tiến hành hàng loạt sự thay đổi, linh khí cần thiết

hao tổn thật lớn cho nên trở thành bình cảnh, ngăn cản đại bộ phận tiến lên"

Vương Lâm nghe xong, trong lòng chấn động, trầm mặc không nói.

Mặt khác nội môn đệ tử nét mặt đều không giống nhau, lại tiếp tục hỏi một vài vấn đề mãi cho đến khi sắc trời dần tối, mọi người lúc này mới giải tán.

Vương Lâm cau mày hướng về trong cốc đi đến, bên tai tiếng nước chảy dần dần lớn lên, cũng không lâu lắm, một con sông nhỏ đã ở trước mặt hắn.

Một tia linh khí nhàn nhạt trong nước sông phát tán ra, Vương Lâm uống một ngụm thầm nghĩ tuy nói kém hơn nước suối linh khí nhưng cũng có thể

gia tăng linh khí.

Vì thế hắn không nói hai lời, xuất ra một đám hồ lô,múc đầy nước sông,

sau một hồi lâu cuối cùng đem tất cả hồ lô múc đầy xong, mới vừa quay người lại, đồng tử hắn lập tức co rút lại, chỉ thấy nhị sư huynh như u linh đứng ở phía sau hắn cách đó không xa. Lúc trước hắn múc nước sông

thần thức vẫn quan sát bốn phía, không có phát hiện chút dị thường, còn đối phương hiển nhiên đã tới đây lâu rồi, Vương Lâm đáy lòng trầm xuống.

" Vương sư đệ, nước sông này ẩn chứa linh khí, uống nhiều một ít đối với ngươi tu luyện cũng có lợi, bất quá ta thấy ngươi chuẩn bị hồ lô không ít, chẳng lẽ ngươi biết trước nước sông nơi này có thể sử

dụng?"Trương cuồng ánh mắt chớp động trầm giọng nói.

Vương Lâm bất động thanh sắc thu hồi hồ lô trong tay cung kính nói:" Gia sư từng nói cho sư đệ nước sông nơi đây có trợ giúp tu luyện cho nên sư đệ chuẩn bị không ít'

Trương cuồng nhìn chằm chằm Vương Lâm, hồi lâu sau gật đầu nói:" Tôn sư thúc biết việc này, thật cũng bình thường, ngươi trở về tu luyện đi,

ngắn ngủn hai năm đã đạt đến được ngưng khí kỳ tầng thứ nhất xem ra sư đệ quả thực hạ đại quyết tâm, khá lắm, ta hy vọng ngươi có thể đạt tới tầng thứ hai!"

Vương Lâm ôm quyền cáo lui rất cẩn thận rời đi, sau khi trở lại huyệt động hắn mới thở phào một cái, lưng áo đã bị mồ hôi thấm đẫm, cũng may hắn đã có thói quen không có lúc nào là không ẩn nấp tu vi, nếu

không nếu để cho đối phương phát hiện hắn thực tế đã muốn ngưng khí tầng thứ

ba, chắc chắn hoài nghi hoài nghi đến lúc đó bằng thực lực bây giờ cho dù bị giết chết cũng không có chút lực hoàn thủ.

" Người tu tiên thật ra cùng phàm nhân giống nhau, đều có các loại dục vọng hơn nữa có khi lại còn tàn khốc hơn. Cho nên quyết không thể làm cho người ta biết ta có thần bí châu tử." Vương Lâm âm thầm cảnh báo chính mình.

Sau khi che lại huyệt động Vương Lâm khoanh chân cố định, rơi vào trầm tư.

Theo đạo lý mà nói, người tu tiên chặt đứt phàm trần là vì làm cho tự

thân không hề có các loại dục vọng, do đó ảnh hưởng tu luyện, nhưng hắn sau khi tiến vào Hằng Nhạc Phái thấy đại bộ phận người tu tiên không có người nào có thể chân chính không hề có các loại dục vọng, ngược lại so với phàm nhân càng thêm nhiều hpn.

Kể từ đó, cái gọi là chặt đứt phàm trần chẳng qua là cái khái niệm mơ hồ

mà thôi, nhưng tam tiến tứ, dựa theo lời Trương sư huynh lại nhất định phải chặt đứt phàm trần, điều này cũng có chút tự mâu thuẫn.

Khổ tư hồi lâu, hắn vẫn không rõ, Vương Lâm tự nhận chính mình không thể

chặt đứt thân tình, cũng may ngưng khí kỳ tầng thứ ba cùng hai tâng trước không giống, tuy nói không thể đột phá nhưng linh khí vẫn đang gia tăng, vì thế lo lắng hồi lâu, hắn đã bỏ đi ý niệm đột phá trong thời gian ngắn trong đầu, an tâm củng cố tầng thứ ba.

Thời gian trôi qua, một năm, hai năm, bất giác đã qua hai năm quang cảnh, Vương Lâm tại hậu sơn đã muốn bế quan bốn năm. Sau hai năm Vương

Lâm có đi ra ngoài một lần, phải đi bổ sung nước sông, dùng châu tử ngâm để về sau tu luyện.

Bốn năm trong hiện thực, mộng cảnh là hai mươi lăm năm thời gian. Nếu tính toán lại Vương Lâm thực tế đã muốn tu luyện hai mươi bảy năm.

Ngưng khí kỳ vẫn như cũ đình trệ ở tầng thứ ba không có đột phá. Nhưng trong cơ thể hắn linh khí không ngừng tăng trưởng.

Sau bốn năm tu luyện âm thanh trương cuồng vang lên: "Các vị sư đệ, thời gian bốn năm đã đến, chưởng môn sư bá ở đại điện thi pháp truyền cho các ngươi trở về!"

Tất cả vách đá huyệt động toàn bộ mở ra, nội môn đệ tử, một đám theo bên trong đi ra.

Hơn bốn mươi người tại đây bế quan bốn năm đều có thu hoạch, đứng trong cốc, Vương Lâm thần thức đảo qua.

Vương Trác đã đạt đến ngưng khí kỳ tầng thứ năm đỉnh phong, mắt thấy đã sắp bước vào tầng thứ sáu, về phần người khác cũng có mấy người tu vi cũng như thế, bốn năm thời gian, mỗi người đều tiến bộ.

Nữ tử Họ Từ cũng đạt tới ngưng khí tầng thứ ba, về phần Trương sư huynh Vương Lâm ngưng thần thấy, ngưng khí kỳ tầng thứ sáu!

Trong mơ hồ hắn có một loại cảm giác, tu luyện của mình giống như cùng người khác không giống nhau, đầu tiên là thần thức, chính mình vừa rồi quan sát người khác tựa hồ không có bất kỳ người nào phát hiện.

Mặt khác nữ tử họ chu hai năm trước từng nói nàng đạt tới ngưng khí kỳ

tầng thứ ba nhưng Vương Lâm vừa mới phát hiện, đối phương vẫn đang ở

tầng thứ ba, trình độ linh khí trong cơ thể không có nửa điểm tăng trưởng.

Vương Lâm trong lòng đoán, người khác tựa hồ không giống hắn, tầng thứ ba không có giới hạn.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 38: Quang ban.

Phân tích nguyên nhân, Vương Lâm cảm thấy được có thể có liên quan tới cảnh tu luyện trong mơ, hạt châu thần bí thần kỳ, hắn mấy năm này đã muốn thấu hiểu rất rõ.

Nhất là mỗi lần tại mộng cảnh, hắn đã có thể cảm giác được, bốn phía vật sáng tản mát ra một loại quang ban cổ quái chui vào thân thể của mình.

Đối với quang ban, Vương Lâm nghiên cứu đã lâu, cũng không biết tác dụng cụ thể.

Công pháp Ẩn nấp tu vi Vương Lâm đã không tái sử dụng, hắn tự giễu, dùng thời gian bốn năm đạt tới ngưng khí tầng thứ ba, hơn nữa còn ở tại hậu sơn linh khí sung túc để tu luyện, thật cũng có thể giải thích.

Không có bất kỳ ai biết, từ thời gian hai mươi năm trước trong mộng cảnh, hắn đã đạt đến tầng thứ ba!

Mặt khác, dẫn lực thuật này trong hơn hai mươi năm hắn vẫn đang kiên trì luyện tập mỗi ngày, bất tri bất giác đã đạt đến một cảnh giới khủng bố.

Phóng nhãn toàn bộ Tu Chân Giới Triệu quốc, không người nào có thể cùng hắn dùng hơn hai mươi năm luyện tập dẫn lực thuật này được.

Lúc này một quầng sáng từ phía trên không vô thanh vô tức xuất hiện, bao phủ mỗi người, cảm giác ấm áp tái hiện, chẳng qua lúc này đây, Vương

Lâm lại phát hiện bất đồng.

Quầng sáng ẩn ẩn thoáng hiện một đám phù kỳ dị, cùng một chỗ với phù tổ

hình thành một lốc xoáy không ngừng xoay tròn, lôi kéo bọn họ nhanh chóng nhập vào trong đó, mang theo mọi người tất cả biến mất ở bên trong sơn cốc.

Rồi lại xuất hiện nhưng đã là Hằng Nhạc Phái đại điện, chưởng môn sư bá mặc áo lam, ngồi ngay ngắn ở phía trên, ở hai bên ngồi mấy lão giả.

Trong nháy mắt mấy đạo thần thức khổng lồ ở trên người bọn họ khẽ quét mà qua, chưởng môn sư bá mặt mỉm cười, gật đầu nói:" Bốn năm thời gian đảo mắt đã qua, ta thực vui mừng, các ngươi đều tiến bộ nhảy vọt, khá lắm, hiện tại đệ tử tu luyện tới tầng năm lưu lại, những người còn lại giải tán, về hội báo cho sư phụ bốn năm thu hoạch. Ba ngày sau, Huyền

Đạo Tông tới chơi, lần này Hằng Nhạc Phái tất thắng! Về phần những người tu vi đạt tới, chờ trao đổi xong cùng Huyền Đạo Tông xong, thống nhất đổi mới "

Mọi người cùng kêu lên đồng ý, ngưng khí kỳ dưới tầng năm đều rời đi đại điện. Vương Lâm nhìn một vòng, không phát hiện Tôn Đại Trụ.

Sau khi rời đi đại điện, Vương Lâm đi vào Tôn Đại Trụ Dược Viên, thần thức đảo qua, Dược Viên cấm chế đập vào mắt nhưng cấm chế này không phát ra nổi chút tác dụng ngăn trở, thần thức Vương Lâm ở bên trong lập tức phát hiện Tôn Đại Trụ khoanh chân đả tọa, đối với thần thức của hắn,

không có bất kỳ phát hiện gì.

Cấm chế này lúc trước làm cho kinh sợ không thôi, hiện tại vừa thấy sơ hở chồng chất, Vương Lâm mơ hồ cảm giác, tựa hồ chính mình nếu muốn bài trừ cấm chế này hẳn là không khó.

" Đệ tử Vương Lâm tham kiến sư phụ!" Vương Lâm thu hồi thần thức, ở ngoài cửa nói.

Tôn Đại Trụ nghe thấy lời này, ngơ ngác một chút nghĩ nửa ngày mới nhớ

tới bốn năm trước thu nhập một người đệ tử tên là Vương Lâm, sau lại đi tham gia tập huấn, hôm nay chính là ngày bọn hắn xuất quan, cũng không biết phế vật này rốt cuộc có tiến bộ hay không .

Tò mò, hắn mở ra Dược Viên tử môn, cao ngạo nói: "Vào đi!"

Vương Lâm đi vào, Tôn Đại Trụ cẩn thận đánh giá Vương Lâm một phen, kinh ngạc nói:" Ngươi đã tới rồi ngưng khí tầng thứ ba? "

Vương Lâm gật đầu cung kính nói:" Đệ tử ở bên trong sơn cốc khổ tu bốn năm, may mắn tiến vào tầng thứ ba"

Tôn Đại Trụ ánh mắt lóe ra, hắn dần dần nhớ tới lúc trước vì sao thu đối phương làm đệ tử, hắn nhớ rõ năm đó quyết định chờ đối phương đạt tới ngưng khí tầng thứ nhất liền đối với người này sử dụng sưu hồn thuật,

lúc này hơi do dự, bỏ đi ý niệm sưu hồn trong đầu, dù sao dù sao sự việc cách đã nhiều năm, liều mạng tu vi sẽ rơi xuống, hắn hiện tại cảm thấy được rất không đáng.

" Thôi, đã đạt tới ngưng khí tầng thứ ba, ngươi sẽ là đệ tử chân chính của ta, vi sư cả đời chỉ thu nhận một đồ đệ, đó là ngươi, ngươi từ hôm nay trở đi ở lại nơi này của ta, mấy ngày nữa cùng Huyền Đạo Tông nội môn đệ tử trao đổi đại sự, đến lúc đó ngươi theo ta tới kiến thức một phen, cũng là để giải khai nhãn giới. Đúng rồi, ngươi nếu đã đạt tới ngưng khí kỳ tầng ba, nhưng vẫn luyện tập dẫn lực thuật ư?" Tôn Đại Trụ

nhìn Vương Lâm liếc mắt một cái, nói.

Vương Lâm thần sắc như thường, nói:" Dẫn lực thuật đệ tử luyện qua nhưng cảm giác có chút trúc trắc "

Tôn Đại Trụ gật đầu, nói:" Đó là tự nhiên, loại tiên thuật cơ sở này thật ra chính là xem độ thuần thục, ngươi luyện nhiều hơn tự nhiên thì tốt rồi thì tốt rồi vi sư năm đó chính là luyện gần một năm xem như trong môn phái thời gian luyện tập dài nhất, ngươi xem ". Nói xong, hắn một tay động, một đạo Tiểu Kiếm thất thải quang mang lóe ra, hàn quang vòng quanh bốn phía nhanh chóng bay qua một vòng, cuối cùng nhẹ nhàng dừng ở trong lòng bàn tay Tôn Đại Trụ.

" Dẫn lực thuật luyện tập thuần thục, về sau nếu đạt tới ngưng khí kỳ

tầng thứ hai, liền có thể luyện tập Khu Vật Thuật, phi kiếm này chính là dựa vào Khu Vật Thuật thi triển. Đương nhiên, nếu muốn đạt tới cấp độ

này nhất định phải có tu vi ngưng khí kỳ tầng thứ tư. Chẳng qua trao đổi sắp tới cùng Huyền Đạo Tông, không thể để cho người ta chê cười, ngươi tu vi thấp, cuộc tỷ thí khả năng thắng không lớn, nhưng cũng không có thể danh dự của vi sư rơi xuống. Phi kiếm này, dùng dẫn lực thuật cũng có thể một phần khống chế, ta cho ngươi một khối lệnh bài, ngươi cầm rồi đi kiếm linh các, tùy ý chọn một phi kiếm, đến lúc đó sử dụng!" Tôn Đại

Trụ nói xong ném ra một khối lệnh bài lệnh bài.

Vương Lâm nét mặt biến thành cổ quái cổ quái hé miệng nửa ngày không biết nên nói cái gì.

Nhìn ra nét mặt cổ quái của Vương Lâm, Tôn Đại Trụ hừ một tiếng nói:"

Ngươi đừng tưởng rằng đây là chuyện nhỏ, nhất định phải làm thật tốt,

bằng không đến lúc đó làm vi sư mất mặt xấu hổ, trở về ta sẽ cho ngươi một trận. Năm đó vi sư đã làm cho sư tổ nở mày nở mặt"

Vương Lâm cười khổ nói:" Đệ tử chắc chắn sẽ không để sư phụ thất vọng, sư phụ yên tâm đi! "

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 39: Cụ phú.

Tôn Đại Trụ vừa lòng gật đầu nói:" Lệnh bài kia ngươi lưu lại đi, được tự do ra vào Dược Viên nhưng ngươi nhớ kỹ, nếu không được phép thảo dược trong viện tử này ngươi không được hái nghe chưa"

Vương Lâm gật đầu, hắn biết Tôn Đại Trụ lúc này hơn phân nửa là nhìn đến tu vi ngưng khí kỳ tầng thứ ba của hắn nên mới nhận hắn làm đồ đệ.

Không lâu sau, hắn đi tới kiếm linh các, nơi này hắn từng đã tới một lần, hiện tại trở về, chuyện ngày xưa lại xuất hiện trong lòng.

Một bạch y đệ tử đang khoanh chân ngồi, hắn chừng ba mươi tuổi thân thể

mập mạp, thoạt nhìn thực lạ mắt, hiển nhiên không phải là người tham gia tập huấn.

Hắn quét Vương Lâm liếc mắt một cái, kinh ngạc nói:" Sư đệ, ngươi mới ngưng khí tầng thứ ba, tới nơi này làm gì? Nơi này chỉ có ngưng khí bốn tầng về sau mới được tới"

Vương Lâm không nói gì xuất ra lệnh bài Tôn Đại Trụ cấp lệnh bài ném qua.

Mập mạp vừa tiếp nhận, thần thái lập tức biến thành cổ quái, tựa hồ cố

nén cười, cuối cùng thật sự nhịn không được cười ra tiếng nói: "Nguyên lai là truyền thừa nhất mạch của Tôn sư thúc, việc này thật ra ta quên,

Tôn sư thúc có một thói quen mỗi lần cùng môn phái khác trao đổi, đều phải dùng phi kiếm đặt lên mặt trước của cửa hàng "

Vương Lâm cảm thấy xấu hổ, nhất là nghĩ đến vừa rồi Tôn Đại Trụ nét mặt nghiêm túc lại cười rộ lên.

Mập mạp sau đó vung tay lên cưỡng chế ý cười nói:" Sư đệ, ngươi vào đi thôi, hãy lấy một phi kiếm, trong này có thanh phí kiếm mạnh nhất của

Tu Chân Giới Triệu quốc."

Vương Lâm vội vàng cáo tạ, khi đi vào hắn bỗng nhiên giương mày lên,

thần thức phát hiện một tầng ba hoàn theo bên trong gian phòng khuếch tán mà ra, giống như muốn ngăn cản lại.

Bàn tử thấy vậy, biết mình quên gỡ bỏ đi cấm chế của kiếm linh các, đang muốn nói cho Vương Lâm nhưng không kịp nói ra trong cổ họng dường như có gì chẹn lại, nửa ngày mà không nặn ra được một chữ, ánh mắt trơn tròn đầy vẻ khó tin.

Vương Lâm nhận thấy cấm chế này, không khỏi nhớ tới năm đó bị sỉ nhục,

hừ nhẹ một tiếng sải bước đi thẳng về phía trước. Thước, thước, thước,

thước, 1 thước!

Mặc cho lực cản kia tăng lên nhưng vẫn không thể ngăn lại cước bộ Vương

Lâm, Vương Lâm với bộ dạng thoải mái đến cực điểm mà đi vào. Sau khi vào phòng, thần thức hắn đảo qua, linh quang chớp động, trong gian phòng đó thực cổ quái, thần thức ở trong này dường như mất đi tác dụng, bị

hạn chế ở trong vòng ba thước!

Bàn tử vẻ mặt hiện vẻ khiếp sợ, hắn chuyên môn phụ trách đệ tử kiếm linh các, biết rõ uy lực cấm chế nơi đây chuyên môn ngăn cách hết thảy thần thức, hắn từng thấy mấy sư bá đều không thể mạnh mẽ tiến vào trong các,

nội môn đệ tử càng không cần phải nói.

Chỉ có tinh anh đệ tử mới có thể vượt qua trận pháp, do đó kiếm khí phát ra trong kiếm linh các sẽ chọn lựa người xứng đáng với nó.

" Chẳng lẽ là trận pháp hỏng rồi "Bàn tử thật sự không cách nào hiểu được chuyện gì, nghĩ nửa ngày cho rằng nhất định là trận pháp hỏng rồi vì thế đi thẳng về phía trước.

Mới đi vào năm thước, một cỗ áp lực khổng lồ như trời sập đập vào mặt mà đến, thân thể bàn tử như một con thuyền nhỏ đang ở trong sóng lớn, bị

văng đi thật xa, nương theo vài tiếng phốc phốc ngã thật mạnh trên mặt đất, miệng hộc máu. Trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, thất thanh nói:

"Vẫn chưa hỏng!"

Vương Lâm thoải mái đi vào phòng, chỉ thấy bên trong gian phòng đặt rất nhiều thanh cổ kiếm tản mát ra kiếm mãnh liệt.

Vương Lâm ánh mắt đảo qua trên từng thanh phi kiếm cuối cùng thấy được Triệu quốc Tu Chân Giới đệ nhất phi kiếm.

Sau khi Nhìn đến Vương Lâm có chút bất ngờ, tối ngưu phi kiếm căn bản không thể tính là một thanh phi kiếm, toàn bộ chính là một môn bản hình phương.

Dài một mét toàn thân kim quang lóe ra, đừng tưởng rằng kim quang này là tiên gia pháp thuật, kim quang này thuần túy bởi vì trên thân kiếm bị

độ một tầng hoàng kim!

Cũng không phải hoàng kim này che dấu một bảo kiếm tuyệt thế, hoàng kim này thực tế chính là thật bình thường, không có bất kỳ chỗ nào thần kỳ.

Tại chuôi kiếm, hai khỏa kim cương thật lớn được khảm lên, thậm chí ngay cả kiếm tuệ đều là dùng kim ti biên chế mà thành.

Tóm lại thanh phi kiếm này làm cho người ta một cảm giác vô địch!

Vương Lâm sờ sờ cằm, hắn thật là có chút xem trọng thanh phi kiếm, sau này nếu thiếu tiền, tùy tiện tìm một chỗ bán đều có thể bán được không ít tiền.

Tại đây bày đặt một tấm bảng trên đó viết: "Kiếm này tên là cự phú, ngàn năm trước một vị sư tổ bỏ một số tiền lớn tạo ra, nghe nói oai lực

quỷ

thần khó dò, sư tổ cả đời cống hiến đối với môn phái, trước khi lâm chung di ngôn duy nhất chính là đem kiếm này gửi kiếm linh các đợi người hữu duyên.

Kiếm Giả nhớ lấy, không thể buôn bán nếu không trục xuất sư môn! "

Vương Lâm không nín được nở nụ cười, một phát bắt được cự phú phi kiếm,

đối với nó nói:" Ta chọn ngươi, Vương mỗ chính là người nghèo, không biết khi nào sẽ ....."

Thu Thanh phi kiếm vào trong túi trữ vật trong túi trữ vật Vương Lâm đi ra kiếm linh các, bàn tử khẩn trương nhìn hắn, thay đổi vẻ cười nhạo vừa rồi thưa dạ đưa tiễn.

Vương Lâm trong phòng thần thức bị ngăn cách vẫn chưa chú ý tới dị

thường của bàn tử, lúc này cảm thấy kỳ quái, đối phương vì sao trước ngạo mạn về lại cung kích.

Trở lại Tôn Đại Trụ Dược Viên, thanh phi kiếm xuất ra, Tôn Đại Trụ lập tức trợn mắt há mồm, thì thào tự nói nửa ngày, thâm ý sâu sắc nhìn Vương

Lâm liếc mắt một cái nói:" Năm đó ta nhìn thấy cự phú thật sự không có can đảm mang nó đi ra ngoài, tiểu tử ngươi có đảm lược, hảo, ba ngày sau ngươi liền mang nó cho Huyền Đạo Tông cùng với sư bá nhìn xem!"

Ba ngày sau, Hằng Nhạc Phái tiếng chuông gõ vang chín lần, chưởng môn và tất cả sư thúc cùng với đệ tử đều đứng ở ngoài đại điện.

Chỉ thấy trên bầu trời hiện lên một cái chấm đen, càng ngày càng gần,

cuối cùng rõ ràng ra trong mắt mọi người là một con rết dài chừng trăm mét, con rết toàn thân tối đen, phi hành trong từng trận tiếng sấm nhanh chóng bay tới.

Tất cả nội môn đệ tử Hằng Nhạc Phái cũng đều thật hít một bụng lãnh khí,

mắt lộ vẻ kinh hãi. Có nữ đệ tử bị hù tới biến sắc, hai chân như nhũn ra.

"Có gì ngạc nhiên đâu, con rết bộ dáng dọa người nhưng các ngươi nếu là mỗi người đi lên cho nó một nhát, nó hẳn chết không phải nghi ngờ!"

Chưởng môn bất mãn quát, âm thanh thật lớn, hiển nhiên là muốn cho Huyền

Đạo Tông phía trên cao nghe được.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 40: Khách đến.

"Hừ, Huyền Đạo Tông mỗi lần đều luôn ra oai như vậy, lấn áp Hằng Nhạc

Phái vì không có hộ sơn linh thú, có cơ hội ta nhất định sẽ làm thịt con linh thú kia để coi bọn chúng lấy gì ra để ra oai!" Lại có một sư thúc,

ánh mắt chớp động nhìn chằm chằm con rết, thấp giọng nói.

Chưởng môn hừ lạnh một tiếng, một đạo tử sắc kiếm quang nháy mắt từ trên người bắn ra, ở không trung chấn động, bỗng nhiên thành lớn, cuối

cùng hóa thành một con màu tím cự long, quay quanh Hằng Nhạc Phái ở trên không, đối với con rết gào lên một tiếng.

Thiên Túc Ngô Công lập tức ngừng lại, không dám tiến lên, lúc này từ trên con rết truyền đến một trận cười dài.

"Hoàng Long đạo hữu khẩu Tử Nhạc Tiên Kiếm này, trong truyền thuyết có chứa Long Hồn, hiện tại vừa thấy quả nhiên không giả, đạo hữu, kỳ hạn10

năm đã đến, lần này Huyền Đạo Tông chúng ta nếu thắng, Hằng Nhạc Phái các ngươi phải tuân theo lời hứa, chẳng những phải trả lại cái pháp bảo mà năm đó từ tay Huyền Đạo Tông! Mà con phải muốn đưa ra hơn 100 thanh phi kiếm làm bồi lễ."

Chưởng môn sắc mặt không đổi, nhìn không ra vui buồn, lạnh nhạt nói: "Âu

Dương đạo hữu, lần này Huyền Đạo Tông nếu thắng, hứa hẹn ngày xưa tự

nhiên cứ như thế mà làm, nếu là các ngươi thua, thì hãy giao ra phương pháp khống chế linh thú của Huyền Đạo Tông đi, cũng đừng nên luyến tiếc làm gì."

Khi nói chuyện, tử long chậm rãi tiêu tán, một lần nữa biến thành một thanh phi kiếm màu tím, trở lại trong tay chưởng môn Hoàng Long chân nhân .

Thiên Túc Ngô Công lúc này mới lại bắt đầu chậm rãi đi trước, sau khi bay trên Hằng Nhạc Phái một vòng rồi chậm rãi hạ xuống, nội môn đệ tử

đều không tự chủ được lui lại thật xa, khiến cho xuất hiện một mảnh đất trống.

Các vị sư thúc đứng xem thấy vậy nhíu mày đều đối với đệ tử lườm một cái.

Con Ngô Công sau khi hạ xuống vẫn quỳ rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích, từ trên lưng của nó nhảy xuống hơn mười người, trừ ba lão giả,

còn lại tất cả tuổi đều không lớn lắm.

Môn nhân Huyền Đạo Tông nữ có nam có, cũng không biết có phải là muốn đến khi dễ Hằng Nhạc Phái, biết đệ tử tử y Hằng Nhạc Phái rất ít, cho nên những người đến đây tất cả đều mặc tử y. Mặt khác làm cho tất cả nội môn đệ tử Hằng Nhạc Phái hai mắt tỏa sáng, là những người này không kệ

là nam hay nữ, tướng mạo đều rất tuấn mĩ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp,

rất đáng chú ý.

Nhất là phía trước nhất một nam một nữ, nam tướng mạo anh tuấn phi phàm,

lại tràn ngập dương cương khí, tay áo bồng bềnh, tóc dài trong gió nhẹ

tung bay, tay cầm bảo kiếm, anh kiếm tung bay, càng hiện ra tư thế oai hùng hiên ngang của người này! Lập tức liền đem mấy người nữ đệ tử trong nội môn đệ tử hoàn toàn mê hoặc.

Nữ một thân tử y, mỹ mạo tuyệt luân, mái tóc dài mềm mại như thác nước,

phượng nhãn môi anh đào, đôi mắt long lanh làm say động lòng người, mặc dù là Vương Lâm, sau khi nhìn qua cũng nhịn không được nữa tim đập thình thịch, trong lòng hắn thất kinh, vội vàng nhìn cô gái này một cái, rồi khóa lại tâm thần.

Mắt thấy môn hạ đệ tử cùng lộ ra vẻ mê luyến, trong đám trưởng bôi có kẻ

nhìn không được, đáy lòng tức giận, khẽ quát một tiếng: "Huyền Đạo Tông khi nào lại chuyển sang luyện cửu lưu mị thuật này, thực sự quá bỉ ổi!"

Một tiếng quát khẽ này, lập tức đem tất cả nội môn đệ tử bừng tỉnh, một đám đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Một trong ba tên lão giả ha ha cười, nói: "Vị này chính là Đạo Hư chân nhân đi, lão phu Tần Cổ Lôi, ngươi cứ nhìn kỹ lại đi bọn họ không phải luyện cái trò mị thuật gì hết mà trời sinh ra đã có sức hấp dẫn như vậy,

ta xem đệ tử

Hằng Nhạc Phái của các người, không có người nào có có linh căn nổi bật,

toàn là ngũ hành linh căn lẫn lộn với nhau, khó trách đạo hữu phải nhìn thấy cảnh như thế."

Tất cả trưởng bối Hằng Nhạc Phái, sắc mặt âm tình bất định, sau một hồi,

chưởng môn Hoàng Long chân nhân thần sắc như thường, nói: "các vị đạo hữu Huyền Đạo Tông , trước tiên ở tệ phái nghỉ tạm, ba ngày sau, chính thức tiến hành trao đổi, các vị thấy thế nào?"

Âu Dương lão nhân gật đầu mỉm cười, nói:"Được rồi, Huyền Đạo Tông của chúng ta cùng với tệ phái có giao tình nhiều năm, lần trao đổi năm nay,

tuy chúng ta có lợi thế, nhưng không nên vì thế mà tổn thương hòa khí của hai bên."

Trong số trưởng bối Hằng Nhạc Phái đi ra một lão giả, trên mặt hắn nếp nhăn rất nhiều, thoạt nhìn có chút vô tình, hắn khẽ cười một tiếng, đối với Âu Dương lão giả nói: "Âu Dương đạo hữu, hai mươi năm không gặp,

còn nhớ tới đắc lão hữu chăng?"

Âu Dương lão nhân ha cười, nói: "Vừa rồi đã nhìn thấy ngươi lão gia hỏa này, Tống đạo hữu, lần này nói cái gì thì nói ta cũng muốn uống lại bình rượu ngươi ủ trước kia, lần trước ta không uống đủ, ngươi quá keo kiệt, chỉ lấy ra có đúng một vò!"

Tống sư thúc cười nói: "Không phải ta keo kiệt, mà là ngươi Âu Dương lão đầu này uống lên rượu rất dọa người, bao nhiêu bình cũng không đủ."

Hai người nói xong, Huyền Đạo Tông hai người trưởng lão khác, cũng tự

tìm được người quen, dừng như tri kỉ lâu năm mới gặp lại thoải mái tán gẩu với nhau.

Nói toàn những chuyện mới lạ trong Tu Chân Giới Triệu quốc , làm cho đệ tử hai bên đại khai nhãn giới.

Ví như Vô Phong Cốc vừa có một người một người đệ tử ra ngoài, câu dẫn nữ đệ tử của chưởng môn Phiêu Miểu Tông, đem bụng người ta biến thành lớn. Phiêu Miểu Tông chưởng môn đánh tới Vô Phong Cốc đòi công đạo, kết quả mang về một đứa con nít.

Hay Thiên Đạo Môn có đệ tử phản bội sư môn, bái nhập Hợp Hoan Tông, cùng với đệ tử bên trong tông môn mếm mùi ngon ngọt, thấy một đám phản bội sư môn, tức giận trưởng lão Thiên Đạo Môn phát lệnh truy sát môn phái.

Còn có thiên tài địa bảo gì đó xuất thế, rồi tới đại thọ của cao thủ Kết

Đan kỳ -thái thượng trưởng lão Vô Vi chân nhân cảu Phiêu Miểu Tông, các môn phái phải đến chúc thọ như thế nào....

Vương Lâm nghe xong nửa ngày, dần dần đối với Tu Chân Giới Triệu quốc,

có một cái ấn tượng mơ hồ, đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác có người chú ý mình, quay đầu nhìn lại , thì nhìn thấy vĩ nữ tử xinh đẹp

Huyền Đạo Tông kia đang đối với hắn mỉm cười.

Vương Lâm nhìn qua thoáng gật đầu, thu hồi ánh mắt, nội tâm âm thầm cảnh giác, hắn cũng không nhận ra chính mình còn có mị lực lớn như vậy, có thể khiến cho người ta để ý.

Liễu Mi là người nổi bật trong nội môn đệ tử Huyền Đạo Tông, đối với mị

thuật trời sinh của mìnhrất có lòng tự tin, bình thường ở trong Huyền

Đạo Tông, những người cùng bối phận với nàng đều khó có thể chống lại mị

lực của nàng, như mới vừa rồi người thanh niên này mới chỉ nhìn qua một cái, lại khôi phục được nét mặt ban đầu, chẳng qua đối phương mới

chỉ

là Ngưng Khí kỳ ba tầng mà thô, chẳng có chút gì là đặc biệt bất phàm.

Trưởng bối tán gẫu với nhau hết sức tâm đắc, mà đệ tử hai phái cũng đang ngầm quan sát nhau, chuẩn bị vì ngày sau tỷ thí, môn hạ đệ tử Huyền Đạo

Tông, phần lớn là nhìn không ra thực lực, dường như có như có một tầng sương mù dài đặc bao phủ, đem chân chính tu vi bọn họ che lại.

Vương Lâm cũng cảm thấy kinh dị, đối với Huyền Đạo Tông, dâng lên vài phần hứng thú, đối phương rõ ràng mỗi người đều có một loại ẩn nấp thuật tiên pháp nào đó, nhưng hiển nhiên nếu so với ẩn nấp thuật thì cao minh không ít.

Hằng Nhạc Phái đệ tử đều đem sự chú ý trên người một nam một nữ kia,

trong lòng có đủ các loại tâm tư. Chẳng qua Vương Lâm lại chú ý tới một cái hiện tượng kỳ quái, những người này trong lúc đó vẫn, từ trên con mắt , tựa hồ đối một người trung niên nam tử đứng ở mặt sau cùng lộ ra một tia như ẩn như hiện kính ý.

Ánh mắt thâm liếc mắt một cái, rồi sau đó Vương Lâm thu hồi ánh mắt, cúi đầu không nói gì.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 41: Ngô công.

Các đệ tử của Huyền Đạo Tông cũng đang thăm dò đối phương, đặc biệt là những đệ tử áo đen thuộc tầng thứ sáu của ngưng khí, chính là mục tiêu họ chú ý nhất, ngoài ra Vương Trác với bề ngoài không bình thường có tu vi tầng thứ năm cũng được bọn đệ tử của Huyền Đạo Tông để mắt tới.

Còn Vương Lâm chỉ là đệ tử thuộc tầng thứ ba không được bọn họ coi ra gì.

Ngoài Liễu Mi từng có chút để ý, những người còn lại không ai để mắt tới hắn.

Khi trưởng lão của hai phái nói chuyện, cũng chính là lúc họ âm thầm quan sát để tử của đối phương, ba vị trưởng lão của Huyền Đạo Tông càng nhìn càng như mở cờ trong bụng, thầm ngĩ nếu như đệ tử phái Hằng Sơn chỉ

có như vậy thì lần này họ thắng chắc rồi.

Nhưng bọn họ đã qua lại với phái Hằng Nhạc bao năm qua, họ hiểu rất rõ đối thủ đến những lúc quan trọng mới xuất cao thủ ra tỉ thí, ví như trong số đệ tử ở đây tuy rất nhiều người thuộc tầng thứ sáu ngưng khí nhưng những người lần trước tỉ võ không thấy một ai cả.

Những người đó mới chính là mối quan tâm của bọn họ.

Chưởng môn Hoàng Long chân nhân đưa mắt nhìn xung quanh đặc biệt chú ý tới một nam một nữ đơn nhất thủy linh căn trong lòng ngao ngán, năm trăm năm phái Hằng Nhạc đã suy tàn đến mức như vậy, không người kế tục, ngay cả Huyền Đạo Tông năm trăm năm trước chỉ là một môn phái nhỏ đến bây giờ cũng không sánh bằng, liên tiếp thua cuộc, vốn nghĩ lần này nhất định sẽ chiến thắng nhưng nào ngờ lại xuất hiện hai đệ tử đơn linh căn hiếm thấy trong giới tu chân, hắn có chút lo lắng cho đợt tỉ võ lần này.

-Chẳng lẽ thật sự phải cử đệ tử Hạch Tâm áo tím xuất trận? nhưng họ đã ngồi lên lưng cọp rồi…

Đột nhiên, ánh mắt của Hoàng Long chân nhân chú ý tới một đệ tử đứng sau cùng, sắc mặt thay đổi hẳn lên, ông ta hạ quyết tâm.

-Đành vậy, đối phương có những đệ tử như vậy, xem ra buộc phải cử Hạch Tâm xuất trận rồi!

Nghĩ tới đó thần sắc ông ta trở về trạng thái bình thường, cười nói:

-Âu Dương đạo hữu, các đệ tử đường xa vất vả, hãy để họ nghỉ ngơi chút đã, mấy ông lão như chúng ta gặp mặt chút đã, mời tới đại điện!

Vừa nói vừa giơ tay mời đối phương.

Ba vị trưởng lão của Huyền Đạo Tông mỉm cười gật đầu rồi đi theo ông ta vào đại điện.

Các vị trưởng lão của phái Hằng Nhạc cũng đi cùng vào, đi sau cùng là Đạo Hư sư thúc, ông ta nhìn đệ tử của hai phái nói:

-Vương Trác người phụ trách việc tiếp đãi những đệ tử của Huyền Đạo Tông nếu như có chuyện gì ta sẽ hỏi tội ngươi!

Vương Trác đã sớm có chuẩn bị từ trước, cung kính nói:

-Xin sư phụ yên tâm, các vị sư huynh sư tỷ Huyền Đạo Tông đệ sẽ hết lòng tiếp đãi các vị.

Đạo Hư sư thúc cười và nói với đệ tử Huyền Đạo Tông:

-Các vị có yêu cầu gì cứ nói rõ với Vương Trác, lão phu già rồi không thể sánh được với các ngươi được, các ngươi cố gắng giao lưu với nhau nhiều hơn, tu chân giới sau này là thiên hạ của các ngươi đó!

Nói xong ông ta cười tủm rồi đi vào đại điện.

Khi các vị trưởng lão vừa đi khỏi, đệ tử hai phái thấy nhẹ nhõm hẳn, mấy đệ tử nữ của phái Hằng Nhạc vội đến bên cười nói với vị nam tử thủy linh căn, ánh mắt lộ rõ sự ngưỡng mộ.

Nhiều đệ tử của Huyền Đạo Tông cũng tới thảo luận kinh nghiệm với những đệ tử tầng thứ sáu ngưng khí của Hằng Nhạc.

Một số khác cũng đi giao lưu, còn một số ít thì ngồi xuống đất tán thán không ngừng.

Vương Lâm đưa mắt nhìn quanh, không muốn tham gia đành tìm một góc ngồi đó nhìn trời xanh mây trắng trong lòng cảm thấy thư thái.

Rất nhiều đệ tử phái Hằng Nhạc cũng giống Vương Lâm không thích ồn ào,

nữ tử họ Chu cũng là một trong số đó, cô ta nhìn thấy Vương Lâm ngồi đó thì bước tới bên cạnh.

-Vương sư đệ, chúc mừng đệ đã đạt được ngưng khí tầng thứ ba, trong số các đệ tử ở đây không có ai chăm chỉ tập luyện như đệ.

Nữ tử họ Chu cười, không ngần ngại ngồi xuống cạnh Vương Lâm.

Vương Lâm cười khẽ, lắc đầu nói:

-Tỷ quá khen, đệ thấy mọi người ở đây đều rất chuyên tâm tu luyện mà.

Nữ tử họ Chu nhìn lên đám mây trắng đang bay trên trời, thở dài nói:

-Vương sư đệ không cần phải khiêm nhường như vậy, bốn năm bế quan ở sau núi, dường như tất cả mọi người đều ra ngoài, nhưng rất ít khi ta thấy đệ, tu luyện là việc chán ngắt nói thực lòng ta rất khâm phục đệ, đạt được tầng thứ ba trong vòng bốn năm điều này cần sự nỗ lực rất lớn!

Vương Lâm sờ nắn cái mũi của mình, cười nói:

-Chu sư tỷ, không phải tỷ cũng đã luyện tới tầng thứ ba như tôi sao.

Nữ tử họ Chu than nhẹ:

-Ta đã luyện tới tầng thứ ba từ ba năm trước, nhưng cho đến bây giờ

những người khác đều đã vượt qua ta rồi, không lẽ ta vẫn chưa thoát khỏi phàm trần sao.

Vương Lâm trầm tư hồi lâu:

-Đại đạo vô tình, Chu sư tỷ nếu muốn tiến bộ cần phải cắt đứt với thế tục.

Nữ tử họ Chu quay đầu lại, ánh mắt đẹp mê hồn nhìn Vương Lâm nói:

-Vương sư đệ, ta thấy tầng thứ ba của đệ tốt lắm rồi, không lâu nữa đệ cũng sẽ vượt ta mà thôi.

Vương Lâm nhìn khuôn mặt khiến cho người khác phải ngây ngất, lắc đầu nói:

Trong thời gian ngắn chắc chắn đệ sẽ không thể đạt được những tiến bộ

lớn, phàm trần ư? Đâu có thể nói dứt là dứt, đệ không làm được.

Nữ tử họ Chu ngần ngại hỏi:

-Vương sư đệ ta hỏi ngươi, ngươi không dứt được phàm trần là vì cái gì vậy?

Vương Lâm lắc đầu không trả lời, trong đầu hiện lên hình ảnh cha mẹ già ở

nhà, hắn không thể nào quên được công an dưỡng dục của cha mẹ, do vậy mà không thể dứt được phàm trần.

Nữ tử họ Chu thấy Vương Lâm không trả lời, thở dài nói:

-Cái mà ta không dứt được chính là tình thân, tu tiên thật quá khắc nghiệt, hoặc cũng có thể ta không hợp với việc này.

Vương Lâm định nói, nhưng quay đầu lại thấy đằng xa Vương Trác nhìn hắn và Nữ tử họ Chu với ánh mắt không mấy thân thiện.

Tiếng Vương Trác vọng lại:

-Các vị sư huynh, sư tỷ của Huyền Đạo Tông, vừa rồi nói tới việc cho con rết nghìn chân của các vị ăn, trong mấy ngày ở Hằng Nhạc, việc cho nó ăn hãy để chúng tôi lo. Tôi có một sư đệ việc tu luyện đối với hắn chỉ

là lãng phí thời gian, việc săn dã thú cho rết ăn rất phù hợp với hắn!

-Vương Trác sư huynh việc này không ổn cho lắm, bắt dã thú cho con rết này ăn là việc rất nguy hiểm đó!

Nam tử đơn nhất thủy linh căn của Huyền Đạo Tông nói.

-Không sao đâu, Liễu sư huynh, người tu tiên chẳng lẽ thấy nguy hiểm lại lùi bước hay sao? Các vị đến là khách quý ở đây những việc vặt này cứ

để chúng tôi lo.

Vương Trác ôn tồn nói.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 42: Ngô công ngộ địch.

-Đúng là như vậy đó, các vị đạo hữu Huyền Đạo Tông, việc này cứ để chúng tôi lo!

Có đệ tử trong phái tán thành ý kiến của Vương Trác.

Những người trong phái Huyền Đạo Tông có chút e ngại, nam tử họ Liễu định lấy cớ trưởng lão từ chối, những đúng lúc đó vị trung niên đứng

cuối hàng ho khan một tiếng, khiến nam tử họ Liễu giật mình, gật đầu nói:

-Nếu đã như vậy thì đành phiền các vị sư huynh Hằng Nhạc rồi.

Vương Trác toét miệng cười, ngoảnh đầu về phía Vương Lâm, nói to:

-Vương Lâm sư đệ, việc cho rết ăn giao cho đệ đó, đệ phải hết sức cẩn thận đó!

Nghe Vương Trác nói vậy, tất cả đệ tử Huyền Đạo Tông đều đánh mắt về

phía Vương Lâm, mỗi người một vẻ, đến bây giờ bọn họ vẫn không hiểu,

nhất định là Vương Lâm đã đắc tội với Vương Trác rồi.

Lúc đó trong số đệ tử phái Hằng Nhạc có người lên tiếng:

-Tôi đoán ngay mà người mà Vương Trác muốn nói tới còn ai nữa ngoài Vương Lâm sư đệ chứ!

-Việc này đúng là rất phù hợp với hắn, với tố chất của hắn, tu luyện chỉ

là lãng phí thời gian mà thôi, ra sân tỉ võ giao lưu là điều không thể.

Có người bên cạnh nói xen vào.

-Việc tạp dịch này ngoài loại phế vật như hắn ra thì không ai có thể làm được, Vương Lâm sư đệ người phải làm cho tốt đấy nhé, đừng làm mất mặt phái Hằng Nhạc chúng ta.

Những tiếng cười vang lên, đệ tử phái Huyền Đạo Tông hiểu rằng Vương Lâm đã đắc tội với Vương Trác, hơn nữa còn vì thiên tư không tốt nên trở

thành đối tượng để mọi người châm chọc.

Những việc như vậy ở bất kỳ môn phái nào cũng có, không có gì nghiêm trọng cả, trong con mắt những đệ tử Huyền Đạo Tông, Vương Lâm nhanh chóng biến thành đồ bỏ đi.

Nữ tử họ Chu ngồi cạnh đó chau mày nhìn Vương Trác với con mắt khinh bỉ, nói nhỏ với Vương Lâm :

-Vương Lâm sư đệ nếu như ta không tới đây, hắn sẽ không đả kích ngươi, ta…

Vương Lâm lắc đầu, Vương Lâm châm trọc hắn không chỉ có hôm nay mà trước đây đã như vậy rồi, từ khi mới gặp nhau Vương Trác đã luôn châm trọc,

đả kích, tất cả các đệ tử vì nghe những lời tuyên truyền không hay về

hắn như để vào được môn phái hắn phải làm những việc thấp hèn, nịnh bợ

mà không coi hắn ra gì.

Điều quan trọng là hắn mới chỉ đạt tới tầng thứ ba ngưng khí, mức độ thấp nhất trong số những đệ tử đó.

Sức mạnh quyết định tất cả, Vương Lâm nhìn con rết ghớm ghiếc dưới đất không lộ vẻ sợ hãi.

Không lâu sau, Vương Trác sai mấy đệ tử đưa những người của Huyền Đạo Tông về phòng nghỉ.

Nam tử họ Liễu của Huyền Đạo Tông trước khi đi còn nhìn Vương Lâm, ân cần nói:

-Cậu là Vương Lâm sư đệ à, con rết này của Huyền Đạo Tông chúng tôi chưa được thuần dưỡng khi cậu cho nó ăn cần cẩn thận đó đừng đến gần nó nếu không nó sẽ làm cậu bị thương đó.

Vương Trác lạnh lùng nhìn Vương Lâm, không thèm đếm xỉa gì đến hắn, một lúc sau tất cả những người đứng ngoài đại điện đã về nơi ăn nghỉ hết.

Nữ tử họ Chu chau mày nói với Vương Lâm mấy câu rồi cũng ra về.

Nhìn cái sân vắng tanh, Vương Lâm đứng dậy, nhìn con rết rồi bỏ đi, tới khoảng cách hơn mười mét hắn đứng lại. Cẩn thận thăm dò con linh thú này.

Nhìn gần thì con rết nghìn chân này là con quái vật rất to, cơ thể được hình thành từ nhiều đốt nhỏ, trên mỗi đốt nhỏ mọc ra hai cái chân đen sì, chúng sắc bén như những con dao. Đặc biệt là phần đầu của con rết,

nó có hai cái răng như hai gọng kìm rất to, khiến cho người ta nhìn thấy ai cũng phải sợ.

Ngoài ra, điểm khiến cho người ta càng chú ý là hai cái râu trên đầu như hai con rắn dài động đậy không ngừng.

Giường như nó biết Vương Lâm đang nhìn nó nên nó mở to hai mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Lâm, một luồng hàn khí nhanh chóng phun ra.

Vương Lâm thấy thân mình lạnh toát, nhưng tiếp đó linh khí trong cơ thể

bắt đầu lưu chuyển, nhanh chóng hóa giải hàn khí phát ra từ con rết.

Ánh mắt con rết lộ vẻ kinh ngạc, nhìn trừng trừng Vương Lâm, bèn nhắm mắt lại không thèm để ý tới hắn nữa. Vương Lâm tỏ vẻ thích chí, tự nhủ

con rết này không hổ danh là linh thú, có thể biểu lộ tình cảm như như người.

Hắn trầm ngâm, bước nhanh ra khỏi chỗ đó, đi bộ một vòng quanh núi, dễ dàng bắt được mấy con thú nhỏ đem về.

Trên đường về gặp mấy đệ tử của Huyền Đạo Tông, đi cùng với họ là mấy vị

sư huynh trong cùng môn phái, đang giới thiệu về những điều hay của môn phái, những vị sư huynh này nhìn thấy Vương Lâm cầm mấy con thú nhỏ

trên tay thì cười phá lên, khiến cho những đệ tử của Huyền Đạo Tông phải cũng phải chú ý.

Trong đó một đệ tử nữ của phái Huyền Đạo Tông trông rất xinh tươi, mỉm cười nói:

-Vị sư đệ này những con thú nhỏ ngươi bắt được không đủ để con rết tráng miệng đâu, tốt hơn hết là ngươi bắt những con rắn to đó là món mà con rết thích nhất.

-Âu Dương sư muội, tên ngốc này thường ngày như một tên câm điếc, sư muội đừng bận tâm, các vị không biết năm xưa hắn không đủ tư cách để tu tiên, mấy đề thi hắn đều trượt hết, hắn xin sỏ mãi sư bá đành nhận hắn làm ký danh đệ tử!

Một người vội vàng nói xen vào.

Người nói Vương Lâm nhìn rất quen, đó chính là Tôn Hạo kẻ đã cùng với Vương Trác châm biếm hắn lúc ở sau núi.

-Ký danh đệ tử, nhưng ta nhìn hắn mặc áo đỏ, hắn cũng là đệ tử của phái Hằng Nhạc chứ?

Có người trong Huyền Đạo Tông không hiểu hỏi lại.

-Tôi còn chưa nói hết mà, tên phế vật này không biết đã dùng cách gì mà khiến cho một vị sư thúc để ý, không lâu sau đã nhận hắn làm đệ tử chính thức, nhưng có điều với thiên tư như hắn ngoài việc để người khác đem hắn ra làm trò cười thì cả đời này chắc cũng không tiến bộ được.

Tôn Hạo cười lớn.

Vương Lâm thản nhiên nhìn những người đó, cũng không thèm nói gì, bước nhanh khỏi đó, một lúc sau đã tới chỗ con rết, hắn ném những con thú nhỏ

vào bên cạnh con rết.

Hai con thú nhỏ nhìn thấy con rết thì run lẩy bẩy nằm rạp xuống đất.

Con rết mở to mắt, không thèm để ý mở miệng khạc ra một luồng khí đen,

luồng khí đen va vào hai con thú nhỏ lập tức phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, hai con thú biến thanh một vũng máu, con rết hít một hơi hết sạch.

Vương Lâm lùi lại mấy bước, ánh mắt nhấp nháy, xem ra loại rết này có chứa độc tố, loại độc tố này là vũ khí tấn công lợi hại nhất của chúng.

Khi còn nhỏ hắn đã từng đọc qua sách vở, độc tố của rết có quan hệ mật thiết với thể tích lớn nhỏ của chúng, nói một cách đơn giản thì đầu mà càng lớn thì độc tố càng mạnh.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 43: Bạn cũ.

Con rết này dài chừng trăm mét, độc tố của nó sợ là đã đạt đến mức kinh khủng. Đối với loài rết này Vương Lâm cũng không xa lạ gì. Những đứa nhỏ

trong sơn thôn thường lật những tảng đá to lên rồi bắt những con rết nhỏ để chơi đùa, hoặc chuyên bắt về cho gia cầm ăn.

Đôi khi không cẩn thận bị rết cắn, làm chỗ đó sưng đỏ lên. Nhưng chỉ cần dùng ít nước rửa qua, nhiều lắm chỉ phải nằm nhà vài bữa là sẽ ổn cả,

cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Thậm chí có giai đoạn hắn chuyên đi bắt rết độc. Thầy lang trong thôn nói rằng những loài rết độc này nếu biết cách sử dụng thì có thể chữa được một số bệnh nữa. Phụ thân của hắn năm đó túng thiếu, không có tiền mua gỗ để sửa nhà, từng tự mình lên núi chặt gỗ. Nhưng do trên núi hàn khí rất nặng, phụ thân hắn trong lúc không cẩn thận đã bị phong hàn nhập thể, suýt nữa mất đi cả tính mạng.

Khi ấy thầy lang đưa ra một đơn thuốc, trong đó cần có một loại rết độc.

Sau đó, tuy bệnh tình đã tốt lên nhiều nhưng bệnh căn vẫn không thể khỏi hẳn, mỗi khi thời tiết chuyển mưa lạnh thì toàn thân đau nhức khó chịu.

Thầy lang bảo nếu có rết độc có thể giúp phụ thân hắn giảm bớt bệnh tình. Do đó Vương Lâm đã bắt về không ít rết độc cho Phụ thân mình chữa bệnh.

Cho đến hôm nay, ký ức của Vương Lâm về chuyện cũ năm đó vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Nhìn con rết dài đến cả trăm mét này, Vương Lâm xoa xoa cằm thầm nghĩ,

chất độc của con rết nhỏ đã có thể chữa bệnh thì con rết khổng lồ này tất nhiên sẽ có hiệu quả tốt hơn rất nhiều. Biết đâu nó còn có thể chữa khỏi hẳn bệnh căn cho Phụ thân mình.

Nhưng con rết này thực sự quá lớn, so với nó, Vương Lâm quả thật quá nhỏ

bé. Hắn còn lo rằng mình không những không thể lấy được chất độc của nó lại còn bị nó làm cho trọng thương nữa.

Bỗng nhiên Vương Lâm nhớ đến quê mình có một phương thuốc cổ truyền,

hình như là được các thế hệ tiền bối truyền xuống. Đó là dùng một ít thảo dược tao lên thành viên, cho con rết ăn, nó sẽ phun ra độc tố.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn chằm chằm con rết khổng lồ này đầy vẻ thèm thuồng. Lập tức chạy ngay về đan phòng. Trong môn phái, nếu có chỗ nào có nhiều dược liệu nhất thì đâu tiên phải kể đến đan phòng. Hắn và Vương

Hạo cũng đã không gặp nhau 4 năm rồi, nhân tiện mượn cớ này đến xem hắn bây giờ ra sao.

Lúc này sắc trời đã muộn, Vương Lâm đi đến đan phòng đúng lúc thấy Vương

Hạo đang cẩn thận từ cửa hông đi ra. Hắn cũng đã nhìn thấy Vương Lâm,

vội đặt ngón tay lên môi ra hiệu in lặng, thở dài một cái rồi vẫy Vương

Lâm ra ngoài trước.

Vương Lâm ngẩn ra, thần thức đảo qua liền phát hiện trong phòng tam sư huynh đang rất chăm chú, không ngừng đem các loại dược vật cho vào lò luyện đan, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đi ra không xa, Vương Hạo cũng rón rén bước đến, nhìn Vương Lâm không nói gì, lôi ngay hắn chạy đi như điên. Khi đã cách rất xa mới thở

phào nhẹ nhõm.

-Vương Lâm, nghe bảo ngươi từ 4 năm trước đã bắt đầu tu luyện, hiện tại đã đạt đến tầng thứ mấy của ngưng khí kỳ?

Vương Hạo thở hổn hển, ánh mắt vẫn sợ hãi nhìn về phía đan phòng, vồn vã hỏi với vẻ mặt đầy kỳ vọng.

-Tầng thứ ba ngưng khí kỳ…Ah?

Thần thức của Vương Lâm đảo qua, Vương Hạo ở trước mặt như vật thể trong suốt. Chỉ nhìn thoáng qua Vương Lâm trong lòng đã thất kinh. Vương Hạo đã đạt đến tầng thứ nhất ngưng khí kỳ nhưng trong cơ thể hắn lại rất kỳ

quái. Tất cả linh khí cũng không phải lưu chuyển một cách bình thường mà lưu động theo một phương thức rất quỷ dị.

Với phương thức lưu động này, cứ mỗi vòng tuần hoàn linh khí sẽ bị lục phủ ngũ tạng hấp thu một phần, dung nhập vào trong đó.

Dựa theo trạng thái này, chỉ sợ một thời gian ngắn, Vương Hạo sẽ khí tán thân vong.

Vương Hạo chua xót cười nói:

Ngươi đã nhìn ra?

Vương Lâm gật đầu trầm giọng nói:

-Vương Hạo, nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao lại như thế?

Vương Hạo nắm chặt quyền đầu, nghiến răng nghiến lợi nói:

-Năm đó chúng ta đi giao dịch hội, không đổi được tạo hoá đan làm ta vẫn canh cánh trong lòng. Sau đó trong lúc vô ý, chủ nhân… không, Lữ Vân

Kiệt, đã cho ta một viên tạo hoá đan đổi lại ta làn dược đồng cho hắn.

Lúc ấy ta rất kinh hỷ. Liền sau đó, Lữ Vân Kiệt lại đem cho ta một quyển công pháp, bảo là còn tốt hơn so với công pháp của bản môn. Ta cũng không suy nghĩ nhiều, liền bắt đầu tu luyện.

Vương Lâm thở dài hỏi:

-Công pháp ấy đâu? Đưa ta xem.

Vương Hạo đem ra một quyển sách ném cho Vương Lâm, lại nói tiếp:

-Nhưng ta tu luyện được hai năm, thân thể ngày càng kém, trong cơ thể

cũng luyện ra linh khí nhưng ta lại không thể sử dụng được. Sau đó ta âm thầm hối lộ mấy tên đệ tử Tàng kinh các, nhờ chúng đem ta đi tra cứu tư liệu, biết được rằng công pháp mà Lữ Vân Kiệt đem cho ta tên là Lô hoả

Khai đình đại pháp.

Vương Lâm lật xem một chút công pháp này, càng xem càng kinh hãi. Trên công pháp này miêu tả so với Ngưng khí tam thiên đúng là hoàn toàn bất đồng, trái ngược hẳn nhau. Công pháp này không chỉ dùng linh khí để cải tạo thân thể mà còn đem tất cả linh khí nhập thể, hình thành một linh khí lốc xoáy. Linh khí lốc xoáy này theo sự tích luỹ linh khí trong cơ thể dần dần khuếch tán ra, đến lúc nào đó sẽ cắn nuốt thiên địa linh khí, từ bên ngoài hướng vào trong, cải tạo thân thể, cũng đạt được hiệu quả như ngưng khí kỳ.

Nói một cách đơn giản, Ngưng khí tam thiên là công pháp tu luyện ôn hoà, từ trong ra ngoài, chậm rãi tấn cấp.

Còn công pháp này thì vô cùng bá đạo. Nếu may mắn thì có thể hình thành được lốc xoáy cắn nuốt được thiên địa linh khí trước khi tinh khí của cơ thể tán đi hết. Nhưng nếu trước khi lốc xoáy có thể cắn nuốt được thiên địa linh khí mà tinh khí của cơ thể đã tán hết thì chắc chắn đưa đến tử

vong.

-Bộ công pháp này trong Tàng kinh các có nói rằng là công pháp của Lỗ

Quốc 500 năm trước. Trong mười người tu luyện công pháp này thì chỉ có một hai người may mắn thoát chết.

Vương Hạo nghiến răng nghiến lợi hung hắng nói.

-Lữ Vân Kiệt cho ngươi tu luyện công pháp này là có ý gì?

-Vương Lâm ánh mắt chớp động, đã nhìn ra được điểm mấu chốt của vấn đề.

Trong mắt Vương Hạo hàn mang chợt loé, âm trầm nói:

-Hắn muốn đem ta làm dược lô. Dựa theo những ghi chép tỉ mỉ về công pháp trong Tàng kinh các thì kẻ tu luyện Lô hoả Khai đình đại pháp, ngay trước khi tinh khí tán hết tử vong, nếu bị vận dụng một số thủ đoạn, có thể luyện chế ra một quả nhân thọ đan. Phục dụng đan dược này có thể gia tăng tuổi thọ thêm 3 năm.

Vương Lâm hít vào một hơi lãnh khí, thầm nhủ tên tam sư huynh Lữ Vân Kiệt này cũng quá ác độc đi.

-Việc này ta cũng không dám đi tìm các vị bổn môn trưởng lão hoặc chưởng môn nhân để trình bày. Dù sao ta đã là đồng tử của Lữ Vân Kiệt, theo quy củ sinh tử cũng đã không thuộc về chính mình nữa, hoàn toàn nằm trong tay hắn. Nếu trước đây ta sớm biết như thế đã không đáp ứng trở

thành dược đồng của hắn, hiện tại hối hận cũng đã muộn. Một năm trước,

Lữ Vân Kiệt biết ta đã phát hiện ra chỗ bí mật của công pháp này nên đem

Phụ Mẫu ra để ép buộc ta. Hiện tại ta đã thân bất do kỷ, mỗi ngày đều phải ăn vào rất nhiều linh đan, linh khí trong cơ thể cũng ngày một tăng lên. Theo tiến độ này, ta chắc chỉ còn sống được khoảng thời gian 1 năm nữa mà thôi.

Vương Hạo chua xót, khó khăn lắm mới nói ra được những điều này.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 44: Lý Sơn.

Vương Lâm hơi trầm mặc, hỏi:

-Đệ đã có dự định gì chưa? Có cần ta giúp đỡ không.

Vương Hạo thở dài, nói:

-Huynh mới ở tầng thứ ba Ngưng Khí Kỳ, không giúp được đệ đâu. Lữ Vân

Kiệt đã đến tầng thứ sáu Ngưng Khí Kỳ rồi, lại có sở trường luyện đan,

rất được chưởng môn yêu thích. Đệ đã không còn hy vọng nữa. Vương Lâm,

phái Hằng Nhạc mấy năm nay, đệ và huynh là anh em tốt, huynh là anh của đệ, đệ xin huynh một việc, sau này nếu tu vi của huynh lên cao, thì giết

Lữ Vân Kiệt, báo thù cho đệ!

Nói xong, Vương Hạo nắm chặt lấy bàn tay.

Vương Lâm nhìn hắn, mạnh mẽ gật đầu.

Vương Hạo cười thảm một tiếng, nói:

- Thiết Trụ huynh, huynh tìm đệ có chuyện gì vậy? Nhân lúc bây giờ đệ

vẫn còn sống, hunh có yêu cầu gì thì cứ nói ra, cướp linh đan, chỗ đệ

còn nhiều mà, huynh muốn lấy sao?

Vương Lâm nhìn hắn một cái thật sâu, đem phương pháp luyện chế linh đan chôn ở trong lòng, lắc đầu. Hắn cố tình muốn giúp Vương Hạo, nhưng đối phương là tam sư huynh tầng thứ sáu Ngưng Khí Kỳ, Hắn biết thực lực của mình, thực sự cũng không có nắm chắc.

Tuy thần thức của hắn có chút khác thường, thuật dẫn lực lại được luyện tập trong Mộng Cảnh hơn hai mươi năm, nhưng hắn chưa từng cùng một người đồng đạo nào tỷ thí. Đối với sức mạnh của mình, Vương Lâm không dám khẳng định bừa bãi.

Vương Hạo thấy Vương Lâm không nói lời nào, cay đắng mà vỗ vỗ lên quần áo, nói:

-Thiết Trụ huynh, huynh có bản lĩnh hơn so với đệ, nhớ lại năm đó chúng ta kiểm tra ở dưới chân núi, đôi khi cảm thấy giống như một giấc mộng,

thời gian quả là trôi qua rất nhanh…

Than thở một tiếng, vẻ mặt của Vương Hạo sa sút mà quay người rời đi. Hình bóng từ từ biến mất trong mắt của Vương Lâm.

-Cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều dựa vào thực lực. Đây, chính là Tu Chân Giới sao…

Vương Lâm trong khoảnh khắc này, trong lòng đã hiểu, đứng ngơ ngẩn tại chỗ mà nhìn lên trời.

Lúc này, Vương Lâm tiến vào một cảnh giới gọi là ngộ đạo.

Gọi là ngộ đạo, cũng không phải là loại lĩnh ngộ trong chốc lát, tu vi lập tức tăng mạnh, trực tiếp phi thăng. Mà là một loại cảm giác giống như nước xối lên đầu, loại cảm giác này có thể gây ra những lĩnh hội khác nhau đối với tu luyện giả, không phải nâng cao tu vi, cũng không phải thần thức, mà là một loại lĩnh ngộ đối với quy luật của đất trời.

Vương Lâm hiểu được, sự khắc nghiệt của Tu Chân Giới, là một loại lĩnh hội giữa vật và trời. Nếu muốn tu tiên, cơ bản nhất đầu tiên, là phải có sẵn tâm tính của người tu tiên.

-Mạnh được yếu thua, thực sự là tâm tính nhất định phải có của người tu tiên sao?

Miệng Vương Lâm lẩm bẩm nói, thở ra một hơi dài và sâu.

Cơ thể hắn khẽ động, đã biết mất ngay tại chỗ.

Đang muốn trở lại nhà chế thuốc, đột nhiên sắc mặt Vương Lâm có chút cổ

quái, từ xa nhìn thấy phòng khách của đệ tử Huyền Đạo Tông, hơi trầm ngâm, đi về phía đó.

Chưa đi đến, đã nghe thấy ở bên trong truyền ra giọng nói khoa trương của một người.

-Ta nói cho các vị sư huynh của phái Hằng Nhạc biết, cái Phi Kiếm này là tiểu đệ của ta, nó rất khó lường, là một trong những tuyệt thế trân bảo của Huyền Đạo Tông chúng ta, gọi là kiếm Tử Ngọ Kim Tiễn. Các ngươi có thể lại đây mà nghe, lần này ta rất vất vả mới trộm ra được. Các ngươi tí nữa ai muốn đi ra ngoài, phải phát lời thề độc, sau ba ngày hội giao lưu mới được lấy ra, bằng không, ta cũng sẽ không bán!

-Thật hay giả vậy, bảo bối này có phải thần kỳ như lời ngươi nói hay không?

Lập tức có người không tin.

-Lý Sơn ta chưa bao giờ gạt ai, nếu các ngươi không tin thì quên đi. Phi kiếm này, ta để ở nơi nào cũng có thể bán được!

Vương Lâm vừa rồi phát hiện ở đây có chút khác thường, rất đông người tụ

tập lại, cũng có đệ tử của hai phái. Lúc này hắn đi vào nhìn qua, thấy một người hơn hai mươi tuổi, mặt chữ điền lông mày rậm, chính khí đúng là của đệ tử Huyền Tông Đạo. Trong tay đang cầm một thanh tiểu kiếm lấp lóe màu xanh da trời và một miếng đồng hợp thành, đang ứng ở chính giữa,

khoa trương nói.

Bốn phía, đệ tử Huyền Đạo Tông, đều lộ vẻ cổ quái. Trong đó có một người nhìn ra được, vội ho một tiếng, nói:

-Lý Sơn sư đệ nói không sai, kiếm Tử Ngọ Kim Tiễn, chính là một trong những vật trân bảo nhất của Huyền Đạo Tông. Nhưng ta không thể không nói, cây kiếm Lý Sơn sư đệ cầm trên tay, là đồ giả, nhưng có thể vẫn có một vài tác dụng.

Vài đệ tử phái Hằng Nhạc ồn ào thảo luận qua lại với nhau, cuối cùng một người đàn ông tầng năm Ngưng Khí Kỳ đi ra. Vương Lâm còn nhớ

người này họ Triệu, đệ tử họ Triệu và Lý Sơn trao đổi với nhau rất lâu, cũng không biết nói cái gì, nhưng cuối cùng thì hai người đều hăm hở, mua bán xong.

-Cây kiếm này chẳng qua chỉ là cây sắt thường, bỏ vào một ít Linh Kim mà thôi. Vậy mà lại đem đến bán, Huyền Đạo Tông cũng thế này mà thôi!

Trong đám đệ tử, cũng có người biết phân biệt, lạnh lùng cười.

-Vị sư huynh này nói vậy là không đúng rồi. Vừa rồi sư đệ của ta cũng đã nói rõ, đây chỉ là đồ dỏm, nhưng phái Hằng Nhạc các ngươi không phải là cũng có người mua sao? Loại đồ thế này, mua về làm đồ sưu tầm, là tốt nhất rồi!

Lý Sơn lập tức phản bác nói.

-Lý sư huynh, huynh nói sai rồi, ta mua cây kiếm vỡ này, không phải để

sưu tầm, mà cho cha ta ở nhà. Nếu nhà ta mổ heo, dùng cây kiếm này thì rất tốt!

Đệ tử họ Triệu phái Hằng Sơn vừa mua cây phi kiếm, mặt không đổi sắc, lớn tiếng cười nói.

Lý Sơn cũng không tức giận, cười hì hì nói:

-Dù sao ngươi cũng mua rồi, còn làm gì thì ta mặc kệ. Được rồi, ta đây còn có một bảo bối, có tên là phích lịch đạn đen đúa và hôi hám đến tận trời xanh! Cái này dùng để chơi đùa thì đúng là một bảo bối thật sự, ta lần này tuyệt đối không lừa các ngươi, có thể thử nghiệm ngay tại chỗ!

Nói xong, hắn lấy ra một quả cầu đen thui, quay sang bức tường bên cạnh,

ném ra. Chỉ nghe một tiếng “Ầm!”, trên tường đã xuất hiện một vết nứt hình mạng nhện, bốn phía đen kịt, thậm chí còn có một mùi tanh tưởi bốc ra.

-Thế nào, đây là phích lịch đạn đen đúa và hôi hám đến tận trời. Đây là bí truyền ám khí của Lý Sơn ta, uy lực mặc dù không lớn, nhưng vật này nếu dùng để chơi đùa ném lên người, vết màu đen hôi hám này cho dù là ta, cũng không có cách nào rửa sạch được. Đặc biệt là mùi hôi này, là ta vất vả sưu tầm hơn mười loại chất lỏng trong cơ thể của dị thú mà chế

tạo ra, tuyệt đối là vũ khí sắc bén đối với người ác tâm!

Lý Sơn mặt hơi cười, đắc ý giải thích nói.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trợn mắt há mồm, vài nữ đệ tử vừa che mũi vừa lui ra phía sau vài bước. Vương Lâm cũng cảm thấy ngạc nhiên, thần thức đảo qua, đột nhiên sắc mặt có chút cổ quái.

Các vị đệ tử của Huyền Tông Đạo, cả đám cảm thấy xấu hổ, nhưng tên Lý

Sơn này ở Huyền Đạo Tông gần đây có tiếng là hay chế tạo đủ loại vật hiếm có và cổ quái. Rất ít người dám trêu chọc hắn, dù sao cũng chẳng ai muốn hưởng một viên đạn thối của hắn.

Phích lịch đạn đen đúa và hôi hám đến tận trời này, ở trong Huyền Đạo

Tông, danh tiếng cực cao, dường như có thể theo kịp số trân bảo quý hiếm của các vị tổ sư để lại.

-Thế nào, lần này ta hạ xuống giá gốc, nhưng vẫn là câu nói lúc nãy, các ngươi ngàn vạn lần không được sử dụng trong ba ngày thi đấu, nếu không thì ta cũng không bán cho các ngươi.

Lý Sơn vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thầm cười:

-Các ngươi là một đám ngốc, ta càng nói như vậy, các ngươi lại càng sử

dụng. Hì hì, đến lúc đó thì có trò hay để xem rồi, các trưởng lão sau khi trở về chắc chắn sẽ khen ngợi ta, nói không chừng còn có thể tặng cho ta vài món pháp bảo ấy chứ!

Nghĩ đến đây, mắt hắn bắn ra tinh quang, bắt đầu gào to lên.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 45: Đê tiện.

Nghĩ đến đây, mắt hắn bắn ra tinh quang, bắt đầu gào to lên.

-Các vị sư huynh phái Hằng Nhạc, có câu châm ngôn nói là, giết người không được đầu chỉa xuống đất, ngày hôm nay ta nói cho các ngươi, việc giết người chỉ sảng khoái đối với những tên ác nhân. Người ác tâm, phải làm cho đối phương tiếng xấu để muôn đời. Các ngươi có thể nghĩ ra được,

khi ngươi và kẻ thù đánh nhau, đột nhiên dùng tới chiêu này, cho dù ngươi đánh không lại hắn, nhưng về mặt thể diện thì tuyệt đối chiếm được ưu thế khó mà tưởng tượng được a.

-Hoặc khi chạy trốn, có chiêu này, tuyệt đối có thể thu được hiệu quả

lớn. Đối phương cả người đen đúa và hôi thối, bốc ra mùi tanh tưởi,

ngươi nếu chuyên chạy vào chỗ đông người, hắn chẳng lẽ vẫn còn không biết xấu hổ mà chạy theo ngươi chứ.

-Còn nữa, nếu như gặp phải tình địch, chiêu này lại càng có hiệu quả lớn trong một ván mà quyết định thắng thua. Khà khà, ai dám đoạt phụ nữ của ngươi, ngươi dùng chiêu này, bảo đảm tiểu muội muội từ nay về sau sẽ

không bao giờ cùng đối phương tới lui nữa. Nàng chịu không nổi mùi thối này…

Lý Sơn ngừng hét, đúng là làm rung động quả tim của rất nhiều đệ tử,

nhất là cái đoạn mà hắn nói đến những công hiệu khi đối phó với tình địch, càng làm cho quả tim của không ít đệ tử rung động không ngừng.

Chơi chiêu này, thực sự là đòn sát thủ có thể nhìn tình địch bằng nữa con mắt!

Lúc này Lý Sơn xoay chuyển ánh mắt, chú ý đến Vương Lâm ở cách đó không xa. Hắn biết được đối phương là phế vật của phái Hằng Nhạc. Loại phế vật thế này trong mắt hắn, chính là một khách hàng lớn có thể khuynh gia bại sản cũng cam lòng. Huyền Đạo Tông có vài tên phế vật, đều bị hắn ép,

bây giờ vừa nhìn thấy Vương Lâm, Lý Sơn lập tức mở cờ trong bụng, tiếp tục nói:

-Đặc biệt là đối với những sư đệ có tu vi thấp, phích lịch đạn đối với các ngươi, lại càng có hiệu quả tốt nhất. Có viên đạn này trên tay, sau này ai dám ức hiếp các ngươi nữa chứ, ai dám ăn hiếp các ngươi, các ngươi ném cho hắn một viên, Lý Sơn ta đảm bảo sau này các ngươi ở trong môn phái đi lại ngang dọc, cũng không có người nào dám dây vào!

Nói đến đây, Lý Sơn trong bụng cười thầm, thầm nghĩ có lỗi quá, không người nào dám tới trêu chọc thì không có khả năng rồi, ngược lại bị

người ta cho ăn đòn hiểm, thì khó tránh khỏi.

-Phích lịch đạn này, thật sự lợi hại đối với các đệ tử có tu vi thấp, là lợi khí phòng thân! Ngày hôm nay ta đại hạ giá, mua hai tặng một, vừa cho vừa tặng, sau này gặp nhau trong Tu Chân Giới, đừng quên chiếu cố ta một chút nhé!

Lý Sơn nhìn thấy có rất nhiều người động tâm, vội vàng tăng khuyến mãi.

Bên trong những người đệ tử bị những lời nói ba hoa chích chòe của hắn làm động tâm, có một người nói:

-Cái này dùng chơi có thật là hiệu quả thần kỳ như vậy không? Ngươi lấy ra vài cái, để ta chọn một cái thử nghiệm, nếu thự sự là như vậy, ta sẽ

mua vài cái.

Lý Sơn không nói hai lời, từ trong túi lấy ra hơn mười cái phích lịch đạn, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, hình như sợ chúng nó nổ ra vậy, nói:

-Nhất định phải nhớ kỹ bảo bối này, cầm lấy nhẹ nhàng thôi, khi sử dụng thì chỉ cần ném ra, nó gặp lực cản sẽ tự động nổ.

Đệ tử ở bên trong nói chuyện, Vương Lâm biết, hắn chính là Tôn Hạo.

Tôn Hạo đi lên, cẩn thận từ trong đống phích lịch đạn lấy lên một cái, đặt ở trong lòng bàn tay quan sát kỹ lưỡng.

Lý Sơn vẻ mặt vẫn như thường, lòng thầm mỉa mai nghĩ:

-Thằng nhỏ này, dựa vào ngươi thì có thể nhìn ra mánh khóe bên trong được sao? Ngoại trừ trưởng lão tông phái, ngay cả đại sư huynh cũng nhìn không ra bí mật ở chỗ nào!

Tôn Hạo nhìn cả nửa ngày, cũng không thấy phích lịch đạn này có gì khác lạ. Hắn hơi trầm ngâm, ném về bãi đất trống phía xa, phích lịch đạn vẽ

ra một đường cong trên không, trong nháy mắt rơi xuống đất, Lý Sơn trong lòng thầm đọc: “Nổ!”

“Ầm!” Một tiếng, phích lịch đạn nổ ra, bụi đen bay đầy đất, bốn phía tanh tưởi.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, thần thức của hắn bao trùm chỗ này, không có người nào phát hiện, trong nháy mắt vừa rồi khi phích lịch đạn rơi xuống đất, Hắn cảm giác được rõ ràng trong cơ thể Lý Sơn truyền ra một tia linh khí ba động.

Khi lần đầu tiên thử nghiệm, cũng là như vậy. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào phích lịch đạn, khẽ cười một tiếng, cũng không vạch trần, mà tiếp tục nhìn.

-Thế nào, vị sư huynh này, phích lịch đạn của ta lợi hại không, nhưng Lý

Sơn ta là một người cẩn thận, ta cũng phải nói trước, cái bảo bối này,

cũng không phải là lúc nào cũng nổ, ở phương diện này cần phải có một cái kỷ thuật ném. Khi các ngươi mua, các ngươi sẽ từ từ tìm ra được. Đến lúc đó nếu không nổ, nói ta lừa gạt các ngươi.

Lý Sơn cười tủm tỉm nói.

Tôn Hạo không nói hai lời, trực tiếp tiến lên thì thầm với Lý Sơn vài câu, cũng kéo đối phương đi đến bên cạnh, lấy ra cái gì đó không ít.

Lý Sơn bối rối suy nghĩ hồi lâu, lấy ra mười cái phích lịch đạn bán cho đối phương.

Trong miệng thầm nói:

-Mua sáu cái, thì tặng ba cái, mà thôi. Nhưng ngươi là người đầu tiên mua của ta, ta tặng ngươi một cái là được rồi.

Có người mở đầu, lại thí nghiệm ngay tại chỗ, thế là lại có vài người đệ tử đi ra, rỉ tai thì thầm với Lý Sơn, đổi một chút.

Lý Sơn mỗi lần mua bán xong với người khác, đều phải dặn dò một câu, nói là thứ này không dám bảo đảm sẽ nhiều lần thành công. Nếu một lần không thành, thì luyện tập một vài lần. Nếu có gì cần hỏi, thì lúc nào cũng có thể tìm hắn, hắn sẽ chỉ cho cách ném.

Khi nói những lời này, Lý Sơn cười thầm trong lòng. Thầm nghĩ các ngươi sau vài lần ném không thành công, đến chỗ này tìm ta chỉ bảo, thành công một hai lần, dù sao ở phái Hằng Nhạc cũng chỉ vài ngày, đến lúc đó mặc dù cái ngươi có nghi ngờ, thì ta đã sớm chạy mất rồi.

Nhưng mà vẫn còn một số đệ tử, với thái độ cẩn thận, vẫn không mua.

Một hồi lâu sau, chỉ còn thừa lại hơn mười cái phích lịch đạn, Lý Sơn hài lòng đưa mắt nhìn những đệ tử của phái Hằng Nhạc này, trong lòng thầm nghĩ: “Một đám ngu, hư hừ, ba ngày sau các ngươi không dùng cũng được, tối đa là bị ta lừa một lần, chỉ khi nào dùng, đến lúc đó mới có trò hay để xem. Phích lịch đạn này, chính là hoàn toàn do ta khống chế,

người khác cho dù dùng dùi để khoan, cũng không thể nổ được! Thật sự là con mẹ nó rất chờ mong ba ngày sau tỉ thí!”

Ánh mắt của hắn đảo qua, đột nhiên chú ý đến vẻ mặt hình như đang cười của Vương Lâm. Hắn lập tức ngẩn ra, chớp mắt một cái, tiến lên nói:

-Sư đệ, có muốn mua vài cái để chơi không? Ta nói cho sư đệ biết, với tu vi bây giờ, thì phích lịch đạn này rất thích hợp. Có nó trong tay, ai muốn chọc giận ngươi, ngươi quăng ra một cái.

Vương Lâm nhìn Lý Sơn một cái, lộ ra vẻ châm chọc như có như không.

Lý Sơn cả kinh, một cái nhìn này của đối phương, lại làm hắn cảm thấy giống như bị nhìn rõ những chuyện bí mật ở tận đáy lòng. Hắn cẩn thận đánh giá Vương Lâm vài lần, đối phương rõ ràng chỉ là tầng thứ ba Ngưng

Khí Kỳ, không có khả năng giả bộ, vì vậy mới thầm nghĩ mình bị ảo giác.

-Được, đổi cho ta hai cái đi, nhưng ta cũng không có bảo bối gì, chỉ có một chút linh phù trong môn phái thôi.

Vương Lâm khẽ cười, gật đầu nói.

Lý Sơn lần đầu tiên cảm thấy có chút do dự, lại nhìn kỹ Vương Lâm một hồi lâu, khi chắc chắn đối phương đúng là tầng ba Ngưng Khí Kỳ, lúc này mới yên tâm, lấy ra ba cái phích lịch đạn, cười nói:

-Sư đệ, sư huynh cho ngươi một cái ân huệ, tiên phù thì tiên phù, mua hai tặng một, đây là ba cái phích lịch đạn, chắc chắn sẽ đem đến cho ngươi cảm giác khác thường, ha ha.

Nói xong, Đáy lòng hắn thầm nghĩ:

-Quả thật là không tầm thường, điều này ta cũng không lừa ngươi, hừ hừ.

Chỉ cần trên người ngươi có phích lịch đạn, mặc dù tỉ thí lần này ngươi không lên đài, sau này gặp lại, cũng tìm một cơ hội cho ngươi cảm nhận một chút cái gì được gọi là không tầm thường! Chắc chắn sẽ làm cho ngươi cả đời ghi khắc trong lòng, ha ha!

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 46: Lão quái.

Vương Lâm cầm lấy phích lịch đạn, nhìn đối phương một cái, nói:

-Lý Sơn sư huynh, không làm phiền huynh tiếp tục buôn bán, Vương mỗ cáo từ!

Lý Sơn vội vàng gật đầu, vẻ mặt ôn hòa, nói:

-Sư đệ, khi ngươi sử dụng phích lịch đạn, nhất định phải cẩn thận một chút. Huynh vừa rồi đã nói, cách ném có vấn đề, cho nên cũng không dám cam đoan mỗi lần đều thành công. Đừng đến lúc không thành công, nói sư huynh ta lừa ngươi nhé!

Nói xong, hắn lại tiếp tục quay qua những người khác mà hét lên.

-Các vị sư huynh, ta đây còn có vài cái bảo bối, là tín vật của Hợp Hoan

Tông. Ai có cái này, thì có thể đến Hợp Hoan Tông tìm được một người đẹp để song tu. Thứ này, ta phải dốc sức mới có được vào tay. Lần này cắn răng bỏ những thứ yêu thích, các sư huynh phái Hằng Nhạc, cần phải nắm lấy cơ hội lần này a!

Vương Lâm cười khẽ, xoay người đi về phía Dược Viên Tử, sau một lúc thì về đến nơi ở. Thần thức của hắn đảo qua, phát hiện Tôn Đại Trụ không có ở

đây, vì vậy bèn khoanh chân ngồi ở trong phòng mình, lấy ba cái phích lịch đạn ra, cẩn thận xem xét.

Sau một lúc lâu, vẻ mặt Vương Lâm lộ ra cảm giác hứng thú, phích lịch đạn này ở dưới thần thức của hắn, giống như trong suốt vậy, không có bất kì một cái bí mật nào đáng nói.

Nói trắng ra là, ở bên trong có lưu lại một đạo thần thức của Lý Sơn.

Hắn có thể dựa vào điểm này, mà kiểm soát việc nổ hay không.

Vương Lâm trước nay cũng không biết, thì ra thần thức có thể sử dụng như thế này. Sau một lúc cẩn thận mô phỏng, hắn dễ dàng đem thần thức của mình bao phủ trên phích lịch đạn.

Hắn vẫn chưa bóc thần thức của đối phương ra, mà bao nó vào bên trong. Nếu hắn muốn, thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra được.

Sử dụng thần thức ở trên phích lịch đạn này, gợi ý cho Vương Lâm rất nhiều. Hắn suy nghĩ một chút, lấy ra Thạch Châu thần bí.

-Thần thức nếu có thể sử dụng như vậy, vậy thì có thể ngưng tụ ở trên hạt châu này không?

Ánh mắt của Vương Lâm chớp động, thần thức lập tức ngưng trụ trên Thạch Châu thần bí.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhíu mày, Thạch Châu này cũng không có chút biến hóa nào, trong thần thức nhìn thấy cũng giống như ngày trước vậy,

bình thường không có gì đặc biệt cả.

Suy nghĩ một lúc, vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, cầm hạt châu đứng lên rồi nhanh chóng rời khỏi Dược Viên tử. Dùng tốc độ nhanh nhất để đi đến giữa núi, tìm được một chỗ bí mật, sau khi khẳng định an toàn, hắn lập tức tiến vào không gian Mộng Cảnh.

Trong nháy mắt khi tiến vào, Vương Lâm biết mình thời gian cấp bách, hắn lập tức khuếch tán ra toàn bộ thần thức.

Một phút, ba phút, mười phút, ba mươi phút… …

Bốn phía không có biến hóa gì, Vương Lâm buồn rầu sờ sờ quai hàm, lẩm bẩm tự nói:

-Thật sự không thể lưu lại thần thức ở trong hạt châu sao?

Đúng lúc này, đột nhiên ở gần Vương Lâm có một cái vật sáng rất dài, đột nhiên ánh sáng lấp lóe, sau đó từ từ mờ đi.

Vương Lâm ngẩn ra, ngay sau đó, như phản ứng dây chuyền, một cái rồi lại một cái nữa phát sáng rồi tắt. Cuối cùng toàn bộ không gian Mộng Cảnh,

tất cả những vật phát sáng, toàn bộ đều lần lượt tối sầm lại. Không bao lâu, bốn phía đã là bóng tối, không có một chút ánh sáng nào.

Vương Lâm sợ hãi đến tận đáy lòng, hắn cẩn thận và dè dặt quan sát rất lâu, cũng không thấy được có gì dị thường.

-Khỏi cần quan sát, dựa vào cảnh giới Linh Động Kỳ viên mãn của ngươi,

muốn biết những dị thường của hạt châu ngày hôm nay, căn bản là hy vọng hảo huyền!

Âm thanh của một người già nua, đột nhiên vang lên, giọng nói đầy thương tang.

Vương Lâm đột nhiên cả kinh, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, hắn ở trong

Mộng Cảnh tu luyện vài chục năm, đây chính là lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của một người thứ hai, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi ngất trời.

-Vãn bối Vương Lâm, không biết tiền bối là?

Vương Lâm thở sâu, đè nỗi sợ hãi xuống tận đáy lòng, cung kính chắp tay nói.

Vương Lâm vốn là người thông minh, lúc này trong lòng hắn không khỏi nghĩ đến, đối phương bên kia không có khả năng là đột nhiên xuất hiện,

rõ ràng luôn ở bên trong Thạch Châu này, mình đã ở trong đây gần ba mươi năm, sợ rằng đều nằm trong sự theo dõi của đối phương.

-Tên của lão phu, ngươi chỉ là một tên tiểu bối trong Tu Chân Quốc cấp ba, không có tư cách để biết. Ngươi mất ba mươi năm, lại được lão phu âm thầm trợ giúp, còn có sự giúp đỡ ngày hôm nay của hạt châu, lại chỉ mới tu luyện đến cảnh giới viên mãn của Linh Động Kỳ Giả, thật sự là khiến người ta thất vọng. Đặc biệt là ngộ tính của ngươi, lại đến bây giờ mới có thể nghĩ đến chuyện dùng thần lực để quan sát hạt châu, hừ!

Vương Lâm trầm mặc không nói, hắn trước kia cũng dùng thần thức quan sát hạt châu, nhưng mà không giống như lần này, chỉ là quan sát lâu hơn mà thôi.

-Nhất là phương pháp làm việc của ngươi, làm cho ta gai mắt, người tu chân vốn có hành động nghịch thiên. Ai chọc giận ngươi, ngươi phải giết kẻ đó, ngươi ở trong môn phái rắm chó này mấy năm, ta cũng âm thầm quan sát. Nếu như là ta, hừ! Cái môn phái này bây giờ sợ rằng đã sớm bị ta giết sạch rồi. Tất cả những người sỉ nhục, ta nhất định sẽ cho bọn nó hồn bay phách lạc! Nhất là cái tên Vương Trác kia, với tính cách của ta,

hắn đã sớm bị ta lấy linh hồn ra ném vào trong luyện ngục không cho luân hồi rồi, sau đó giết cả nhà hắn, giết sạch cả cái môn phái này. Ôi!

Cái môn phái này của các ngươi nhìn giống như hổ, ta rất thích, rất ác độc, còn có tên tiểu bối họ Lưu kia, ta lại càng thích, phù hợp với khẩu vị của lão phu.

Vẻ mặt Vương Lâm cổ quái, cười khổ nói:

-Tiền bối, ta… …

-Ngươi đừng ngắt lời, ta còn chưa nói xong. Hừ! Môn phái nhỏ này của các ngươi coi như có mấy cô nàng lớn lên cũng không tệ, tiểu tử ngươi thật là không biết hưởng thụ. Nếu như đổi lại là lão phu, đã sớm đem các nàng bỏ vào trong cái nồi lớn, để tươi sống mà hút khô nguyên âm,??,mùi vị

đó, thật là khiến cho người ta phải nhớ nhung a, lão tử ba mươi tuổi đã nếm qua cảm giác đó rồi.

Vương Lâm trợn mắt há mồm, rất lâu mà nói không ra lời.

-Tiểu tử, ngươi cho ta một chút không khí được không, ngươi tu luyện nhanh lên một chút đi, ra sức đến Anh Biến Kỳ sớm, lão phu cũng có thể

đi ra ngoài rồi, ai.

Vương Lâm do dự một chút, hắn nghe thấy có chút mơ hồ, hỏi:

-Tiền bối, cái gì gọi là Anh Biến Kỳ? Còn nữa người vừa nói là ta bây giờ là Linh Động Kỳ Giả viên mãn, những thứ này có nghĩa gì?

-Ngươi không biết tự nghĩ ra à, cái gì cũng phải hỏi hỏi. Quên đi, ngươi chỉ là một em bé trong Tu Chân Quốc cấp ba. Cho dù muốn bổ đầu ra cũng không thể đạt được câu trả lời. Hừ! Nghe cho rõ, tiểu tử, ta nói chính là năm cấp cảnh giới của tu chân quốc. Nói thế này, ba cấp tu chân quốc của các ngươi, cảnh giới chỉ là Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh

Tứ Cá, còn như Hóa Thần Kỳ, trong mắt các ngươi, đó là cảnh giới trong truyền thuyết.

Một khi ba Tu Chân Quốc cấp ba xuất hiện một người Hóa Thần Kỳ, như vậy quốc gia của các ngươi đẳng cấp sẽ được nâng cao, đến Tu Chân Quốc cấp bốn. Sẽ tương ứng nhận được đủ loại giúp đỡ của Liên Minh Tu Chân, cũng có tư cách tranh đoạt đất đai ở bên ngoài hành tinh Tu Chân. Đồng thời cũng phải đảm nhận sứ mệnh bảo vệ Liên Minh Tu Chân.

-Giống như vậy, Tu Chân Quốc cấp bốn, nếu có một người Anh Biến Kỳ, sẽ

thăng lên Tu Chân Quốc cấp năm. Như vậy mà suy rộng ra, còn như Linh

Động Kỳ, là một cái tên gọi chung cảnh giới của tu luyện giả trên Tu

Chan Quốc cấp bốn, tương đương với Ngưng Khí ở đây của các ngươi, nhưng phạm vi thì rộng hơn rất nhiều.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 47: Tỷ thí (1).

Vương Lâm cười khổ, nói:

- Anh Biến kỳ...đối với vãn bối mà nói vẫn còn quá mơ hồ.

- Thối lắm! Có một tuyệt thế cao thủ của Lục cấp Tu Chân quốc như ta giúp đỡ ngươi thì Anh Biến đã là cái gì? Tuy lão tử không thể đi ra,

nhưng trong mấy chục năm qua, mỗi lần ngươi ngồi xuống ta lại dùng tinh hoa nguyên anh của bản thân giúp ngươi củng cố trụ cột. Nếu không với thiên tư của ngươi, cho dù là ba mươi năm cũng đừng hòng đạt tới được đẳng cấp này.

Hơn nữa ngươi hấp thu tinh hoa nguyên anh của ta. Nếu không gặp phải cao thủ có đẳng cấp tương đương với ta thì chẳng người nào có thể nhìn thấu tu vi của ngươi.

Hơn nữa, có hạt châu đó ở trong tay, ngươi còn sợ cái gì hả? Mẹ nó chứ!

Lúc đầu, lão tử chính vì việc xuất hiện của nó mà mấy bao nhiêu công sức, còn bị người ta phá hủy thân thể, suýt chút nữa thì hồn phi phách tán. Vất vả lắm mới chui vào trong hạt châu để trốn. Vốn định tìm một thân thể để đoạt xá, nhưng cái hạt châu chết tiệt này lại không có thân thể nào chui vào được mà ta cũng không thể ra ngoài.

Lão tử cũng chẳng muốn lừa một tên tiểu bối như ngươi. Lúc đầu, sau khi thấy ngươi đi vào, ta vốn định chiếm lấy thân thể ngươi. Nhưng khi đó mới phát hiện ra là không thể làm được việc đó. Nó giống như một cái lồng giam làm cho ta không thể rời khỏi.

Ta nghiên cứu bao nhiêu năm cuối cũng mới biết được phải sau khi hạt châu này nhận chủ mới nay sinh một ít tác dụng. Đến khi đó ta mới có thể

đi ra ngoài.

Năm đó, sau khi ta có được hạt châu, chưa kịp tìm hiểu thì bị người ta đuổi giết. Phải có đủ năm loại nguyên tố ngũ hành thì hạt châu này mới

có thể nhận chủ. Mà như vậy thì ít nhất tu vi cũng phải đạt tới Anh Biến kỳ mới có thể giúp ta đi ra. Ôi! Tiểu tử! Ngươi coi như nảy sinh lòng tốt, tu luyện nhanh lên một chút đi. Đến lúc đó, giúp lão tử tìm một thân thể tốt để cho ta đoạt xá. Đại ân đại đức của ngươi, Tư Đồ Nam ta xin khắc ghi cả đời. Sau này, có ta bảo vệ cho, tiểu tư ngươi có thể

thoải mái cả ngày.

Nói xong, giọng của Tư Đồ Nam không còn sự cứng rắn như trước nữa mà có vẻ muốn khóc.

Vương Lâm trầm mặc một chút. Vừa định nói chuyện, đột nhiên thanh âm của Tư Đồ Nam lại vang lên.

- Tiểu tử! Có người tới. Ta cho ngươi ra ngoài.

Đột nhiên, cảm giác bị xé rách lại xuất hiện. Thân thể Vương Lâm chấn động một cái, liền mở mắt ra.

Hắn dụng thần thức đảo qua một vòng liền phát hiện có hai tên nội môn đệ

tử, bao gồm một nam một nữ đang lén lút đi đến. Khi cách Vương Lâm khoảng chừng mười trượng, bọn họ dừng lại, ôm chặt lấy nhau, nói vài

lời ngọt ngào. Một lúc sau, có tiếng rên rỉ từ phía hai người phát ra xung quanh.

Hai người này Vương Lâm nhìn rất quen mắt, hình như đã cùng tham gia tập huấn thì phải. Hắn cảm thấy tò mò nhìn một lúc, ngắm nghía thân thể nữ

tử một lúc lâu rồi mới luyến tiếc bỏ đi.

Sau khi về đến phòng, Vương Lâm mới nghĩ tới những lời nói của Tư Đồ

Nam. Mặc dù, hắn cũng không tin lắm, nhưng những điều liên quan tới cấp bậc quốc gia tu chân lại khiến cho hắn mở mang thêm đầu óc. Những điều như thế chắc chắn đối phương cũng chẳng nói dối làm gì.

Ba ngày sau, tỷ thí giữa Hằng Nhạc phái và Huyền Đạo tông chính thức bắt đầu.

Đây là một truyền thống diễn ra trong thời gian dài giữa hai phái. Vì vậy cũng chẳng có gì quá phô trương. Địa điểm tỷ thí là ở Thương Tùng phong, một trong những ngọn núi thuộc Hằng Nhạc sơn.

Một cây cầu bằng đá nối giữa hai ngọn núi. Trước đây, Vương Lâm đã từng ngắm Thương Tùng phong mấy lần. Nhưng xung quanh ngọn núi vốn có mây mù che khuất nên không thể nhìn rõ.

Thương Tùng phong là một trong những địa điểm quan trọng của Hằng Nhạc phái. Linh khí nơi đây vô cùng sung túc, không kém gì vị trí hai vị sư tổ Kết Đan kỳ đang bế quan tu luyện.

Ở một vị trí bằng phẳng trên đỉnh Thương Tùng sơn, có một chỗ được làm phục vụ cho cuộc tỷ thí. Bốn bên dựng tám cây cột to bằng đá trắng. Trên mỗi cây cột lại có khắc những gì huy hoàng trong lịch sử của Hằng Nhạc phái.

Khi đến đây có thể cảm nhận một luồng hơi thở nhè nhẹ chậm rãi tỏa ra từ

tám cây cột đá. Khi luồng hơi thở đó vừa xuất hiện lập tức chuyển thành sát ý ngập trời, hơi lạnh thấu xương, chấn nhiếp lòng người.

- Hoàng Long đạo hữu. Mỗi lần nhìn thấy tám cây cột này của tệ phái, tại hạ lại có một cảm xúc khác nhau. Thật xứng danh với hai chữ trọng bảo của tu chân giới Triệu quốc. - Âu Dương lão nhân thở dài, nói. Lão vung tay áo lên, nét mặt nghiêm túc hóa giải luồng sát khí do cây cột đá phát ra đang đập đến mặt.

Phía sau hắn, nét mặt đám đệ tử Huyền Đạo tông liền trở nên thoải mái hơn. Lúc vừa rồi, luồng hơi thở do tám cây cột đá tỏa ra, khiến cho bọn họ suýt nữa thì không chịu nổi. Mãi cho đến khi Âu Dương lão nhân hóa giải, cảm giác đó mới từ từ biến mất.

- Âu Dương đạo hữu. Đây là bảo bối do đích thân tổ sư Hằng Nhạc phái chúng ta chế tạo. Trong phạm vi trăm trượng xung quanh nó, nếu không phải là đệ tử của Hằng Nhạc phái chúng ta đều bị ảnh hưởng của sát ý.

Điều đó chắc Âu Dương lão hữu cũng biết. Vì vậy mà xin thứ lỗi. - Hoàng

Long chân nhận lạnh nhạt nói xong, hai tay liền kết thành pháp ấn, mặc niệm khấu quyết. Bất chợt từng chùm ánh sáng nhu hòa từ tám cây cột đá tràn ra xung quanh. Đám mây mù vẫn bao phủ trên Thương Tùng sơn như bị

bàn tay của một con quái vật to lớn xua tan, để lộ ra khung cảnh vốn có của nó. Sát ý ngập trời cũng hoàn toàn biến mất.

Phía sau hắn, tất cả đám đệ tử nội môn đều siết chặt tay lại.

- Không sao! Như vậy cứ theo quy định từ trước đến giờ. Trận đầu tiên do

Huyền Đạo tông phái người. Liễu Phong! Ngươi ra đi. - Âu Dương lão nhân xoay người, cùng với hai vị trưởng lão đứng đằng sau, trao đổi một chút. Sau đó lão mới mở miệng nói.

Liễu Phong chính là một người có Thủy linh căn của Huyền Đạo tông. Hắn hơi mỉm cười, hít một hơi thật sâu. Bàn chân điểm một cái, thân thể hắn liền giống như một tia chớp lao lên, đứng giữa đài, cao giọng nói:

- Huyền Đạo tông Liễu Phong, xin lãnh giáo Hằng Nhạc phái.

Vương Lâm đi theo sau Tôn Đại Trụ. Trên lưng hắn có đeo một thanh phi kiếm rất to đang lóe lên kim quang. Trên người hắn mặc một bộ quần áo màu đỏ của đám đệ tử, nhìn qua cũng rất uy phong.

Đối với trang phục của đồ đệ, Tôn Đại Trụ rất hài lòng. Từ sau khi Vương

Lâm đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ, hắn cũng không còn chán ghét với tên đồ đệ này nữa. Tuy chưa hắn là đã thích nhưng ít nhân thì cũng đối đãi hắn giống như một tên đệ tử rồi.

Tất nhiên, tất cả cũng còn phải xem tu vi của Vương Lâm thế nào. Nếu qua một thời gian mà hắn vẫn ở tầng thứ ba thì có lẽ Tôn Đại Trụ lại ghét như cũ.

Trong ba ngày qua, Vương Lâm gần như không hề đi ra ngoài. Phần lớn thời gian của hắn đều ở trong Mộng Cảnh trao đổi với Tư Đồ Nam.

Qua nhiều lần nói chuyện với nhau, hắn cũng hiểu thêm được một chút về

Tư Đồ Nam. Theo hắn biết thì Tư Đồ Nam chính là cường giả của Chu Tước quốc, một lục cấp tu chân quốc. Tu vi của lão sâu không thể lường được.

Lão vốn là người vô cùng kiêu ngạo ngang ngược, động một tí là giết người đoạt bảo.

Lúc này, không gian xung quanh vì sự xuất hiện của Liễu Phong mà hết sức im ắng. Hoàng Long chân nhân liếc mắt nhìn Liễu Phong một cái sau đó trầm giọng nói:

- Triệu Long! Ngươi ra đi.

Bình thường, trong số đám đệ tử nội môn, Triệu Long vẫn trầm mặc ít nói.

Trải qua tập huấn là một trong những đệ tử hiếm hoi đạt tới tầng thứ

sáu.

Ngay trận đầu tiên, Hằng Nhạc phái đã cho đệ tử đạt tới tầng thứ sáu Ngưng Khí kỳ ra để giao chiến là chuyện rất ít khi xảy ra.

Âu Dương lão nhân cũng chẳng để ý, mỉm cười nói:

- Liễu Phong! Trận này, ta cho phép ngươi sử dụng năm thành tu vi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 48: Tỷ thí (2).

Nét mặt đám sư thúc của Hằng Nhạc phái đều âm trầm, không hề nói tiếng nào. Tuy nhiên ánh mắt bọn họ có chút hậm hực nhìn về phía Huyền Đạo tông.

Tôn Đại Trụ cười hắc hắc, nói nhỏ với Vương Lâm:

- Đồ nhi! Xem cho kỹ. Lần giao lưu này có thể sẽ sôi động hơn trước rất nhiều. Đây là lần đầu tiên Huyền Đạo tông kiêu ngạo như thế.

Vương Lâm nhìn quanh, để ý nét mặt đang phẫn nộ của đám đồng môn rồi lại cẩn thận liếc mắt nhìn Liễu Phong một cái. Trên người đối phương như có một lớp sương mù ngăn cản thần thức, không thể nhìn rõ tu vi.

Liễu Phong đứng trên đài cao, lịch sự cười nói:

- Triệu sư huynh! Trưởng lão của tệ tông đã nhắc nhở nên lần này ta chỉ dùng có năm thành tu vi mà thôi.

Triệu Long có vóc người trung bình, da mặt ngăm đen. Thoạt nhìn hắn có chút hùng tráng, không giống như người tu tiên mà trông giống như một vũ giả trong các môn phái trên giang hồ.

Hắn cẩn thận đánh giá Liễu Phong một chút rồi ôm quyền noi:

- Liễu sư huynh! Xin mời. - Nói xong, chân hắn dẫm nhẹ một cái, những đoa hoa sen màu trắng liền xuất hiện, nhanh chóng bay lên, bay quanh xung quanh người.

Từng tia kiếm khí từ từng đóa sen tỏa ra xung quanh. Vào lúc này, quần áo trên người Triệu Long không hề có gió nhưng vẫn bay phần phật.

Hoàng Long chân nhân mỉm cười, nói:

- Liên Hoa kiếm ý của Triệu Long đã đạt tới uy lực bậc trung rồi.

- Ha ha! Chưởng môn sư huynh. Triệu Long là đệ tử đắc ý nhất của ta.

Thiên tư của hắn vốn rất tốt, lại chịu khó tu luyện. Liên Hoa kiếm khí này chính là do hắn tự chọn từ trong Tàng Kinh các. Tu luyện năm năm cuối cùng đã đạt tới cảnh giới bậc trung. - Lão nhân mặt đỏ đứng bên,

đắc ý nói.

- Liên Hoa kiếm khí có lực công kích rất mạnh. đám đệ tử nội môn các ngươi xem kỹ mà học tập. Đạt tới mức này là rất đáng khen. - Đạo Hư sư thúc, mỉm cười nói với đám đệ tử xung quanh.

Vương Trác nheo mắt, ngoài mặt thì vâng dạ, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

- Liên Hoa kiếm khí? Hừ! Chờ ta tu luyện năm năm nữa, nhất định sẽ so với hắn xem ai lợi hại hơn.

- Triệu sư huynh bình thường ít nói. Không ngờ đã tu luyện được Liêm Hoa kiếm khí tới mức độ này. - Tôn Hạo thầm ngưỡng mộ, chăm chú quan sát.

Lúc này, trên đài cao, Triệu Long hét lớn một tiếng:

- Liễu sư đệ! Liên Hoa kiếm khí của ta có uy lực rất mạnh. Ngươi phải cẩn thận đấy.

Trong chớp mắt, những đóa sen đang lượn quanh người hắn chợt chuyển động nhanh hơn. Từng đạo kiếm khí màu xanh, bắn về phía Liễu Phong.

Nét mặt Liễu Phong vẫn thản nhiên, thân thể nhanh chóng lui lại sau, hai tay kết ấn, quát khẽ:

- Thủy mạc! (Cái màn chắn bằng nước)

Trong chớp mắt, cả bầu trời đột nhiên hơi tối lại một chút. Ngay sau đó,

vô số điểm tinh quang từ bốn phương tám hướng hiện ra. Nhìn kỹ, những điểm tinh quang đó rõ ràng là những giọt nước.

Những giọt nước đó nhanh chóng tụ lại trước mặt Liễu Phong, hóa thành một bức tường nước. Dưới ánh mắt trời chiếu rọi, trên bức tường bằng nước lập tức xuất hiện một cái cầu vồng bảy màu đẹp mắt.

Âu Dương lão nhân mỉm cười, nói với đám đệ tử phía sau:

- Liên Hoa kiếm khí của Hằng Nhạc phái rất khó tu luyện. Thế mà Triệu

Long có thể tu luyện đến cảnh giới này, uy lực của nó rất mạnh. Sau này các ngươi có gặp phải thì nhớ kỹ Liên Hoa kiếm khí này. Nếu không thể

địch lại được thì lui ngay. Còn muốn thủ thắng thì trừ khi các ngươi có được Thủy linh căn giống như Liễu Phong. Khi đó Thủy thuộc tính trong thiên địa sẽ do các ngươi tùy ý điều động.

Đám đệ tử đều gật đầu. Chỉ có trung niên nam tử đứng cuối là tỏ vẻ khinh thường.

Trên đài cao, Liên Hoa kiếm khí giống như một cơn mưa, trút xuống bức tường nước. Nét mặt Triệu Long hơi trầm lại. Bức tường nước quá mức quỷ

dị, khi kiếm khí chạm phải liền không hề phát huy tác dụng mà vô thanh vô tức biến mất.

Hắn nhướng mày, đang định thi triển pháp thuật tiếp thì đúng lúc này... Liễu Phong chợt mỉm cười, nói:

- Triệu sư huynh! Đã đến mà không tiếp thì đúng là phi lễ. Liên Hoa kiếm khí ngươi cũng thử tiếp một chút xem.

Ánh sáng trên bức tường nước chợt xuất hiện một sự rung động. Liên Hoa kiếm khí do Triệu Long vừa phát ra lập tức từ trong đó phản lại.

Triệu Long biến sắc, nhanh chóng lui lại. Nhưng tốc độ của kiếm khí rất nhanh. Khi tháy không kịp né tránh, Triệu Long cắn răng một cái, nhanh chóng ném từ trong túi trữ vật ra mười cái tiên phù. Đám tiên phù đó vừa mới xuất hiện liền lóe lênh ánh sáng màu vàng, sau đó bốc cháy hóa thành mấy làn hắc vụ.

Mấy đạo kiếm khi chạm phải hắc vụ nhanh chóng tiêu tán mà hắc vụ cũng lập tức biến mất. Tuy có thể chặn lại phần lớn kiếm khí nhưng vẫn còn có một chút từ trong hắc vụ vọt ra, xuyên qua thân thể Triệu Long.

Thân thể Triệu Long bị kiếm khí đánh trúng, văng về phía sau. Miệng hắn liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi. Nét mặt tái nhợt, ngã xuống đất,

một lúc lâu cũng không thấy đứng dậy.

Trên người hắn có một lỗ nhỏ xuyên qua. Cũng may chưa trúng vào chỗ nguy hiểm nên không ảnh hưởng tới tính mạng.

Liễu Phong đắc ý xoay người nhảy xuống, đối diện với Âu Dương lão nhân, nói:

- Đệ tử may mắn không nhục mệnh. Chỉ dùng có một nửa uy lực của Thủy Mạc phản lại.

Thân thể lão nhân mặt đỏ thoáng động, hóa thành một đám mây đỏ, vọt tới bên cạnh Triệu Long. Nét mặt lão âm trầm, hai tay nhanh chóng đánh ra vài chưởng, sau đó nhét vào miệng hắn vài viên dược hoàn. Làm xong tất cả, lão trầm giọng nói:

- Hay cho Thủy Mạc chiết xạ. Nếu không có thực lực đạt tới tầng thứ tám của Ngưng Khí kỳ thì không thể phá giải. Đệ tử của ta học nghệ chưa tinh, thất bại cũng hoàn toàn bình thường.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông vui mừng quay sang bàn tán với nhau.

- Vừa rồi là một người có tu vi đạt tới tầng thứ sáu tỉ thí với Liễu

Phong sư huynh. Ngay từ đầu ta đã biết, trấn đấu này chúng ta nhất định thắng.

- Không ngờ Thủy Mạc của Liễu sư huynh lại có uy lực lớn đến vậy. Ngay cả trưởng lão cũng phải khen thì bọn họ làm sao có thể phá giải được?

- Chắc chắn là không có. Mấy ngày nay ta quan sát đám đệ tử của Hằng

Nhạc phái không thấy có một người nào có tính uy hiếp đối với chúng ta.

- Cũng chưa chắc. Đệ tử Tử y của Hằng Nhạc phái vẫn chưa xuất hiện. Ta nghe trưởng lão nói, những người đó mới là đệ tử hạch tâm của Hằng Nhạc phái.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 49: Tỷ thí (3).

Cũng giống như đám đệ tử của Huyền Đạo tông. Đám đệ tử nội môn của Hằng

Nhạc phái cũng hoàn toàn kinh sợ. Bọn họ ít nhất cũng có hai mươi năm là đệ tử nội môn, nhưng ít khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Tất cả đều trầm mặc không nói, trong lòng cảm thấy bất an.

Nét mặt của Hoàng Long chân nhân lại càng trở nên âm trầm, không nói một tiếng nào. Tên đệ tử Liễu Phong của đối phương cũng mới chỉ đạt tới tầng thứ sáu của Ngưng Khí kỳ. Nhưng không ngờ hắn lại có được pháp thuật thần kỳ như vậy. Thủy Mạc gặp phải lực công kích mạnh thì phản lại càng mạnh. Nếu không đạt tới tầng thứ tám của Ngưng Khí kỳ thì cơ bản không thể phá được.

Mới trận đấu đầu tiên đã như thế, không khỏi khiến lão lo lắng. Chẳng lẽ

Hằng Nhạc phái thật sự phải xống dốc hay sao? Lão quay sang nhìn mấy vị

sư đệ đứng bên. Bọn họ cũng đều đang trầm mặc không nói.

Tôn Đại Trụ hít một hơi, lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Không ngờ lại có được một tên đệ tử lợi hại như vậy. Huyền Đạo tông có được hắn quả là quá may mắn.

Vương Lâm nhìn sâu vào trong mắt của Liễu Phong. Vừa mới rồi, tuy Liễu

Phong chỉ thi triển Thủy Mạc trong phút chốc, nhưng hắn cũng đã có thể

nhìn thấu tu vi của đối phương. Tuy chưa trực tiếp đối mặt nhưng Vương

Lâm đối với pháp thuật đó vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Huyền Đạo tông, Âu Dương lão nhân mỉm cười, cao giọng nói:

- Hoàng Long đạo hữu. Trận thứ hai, các ngươi đưa người xuất thủ.

Ánh mắt Hoàng Long chân nhân đảo qua đám đệ tử nội môn. Phần lớn mọi người đều cúi đầu, trong lòng thầm mong không bị chỉ định.

Đến lúc này, Hoàng Long chân nhân cảm thấy tức giận, đang định mở miệng trách mắng thì Tôn Hạo cắn rằng một cái, tiến lên nói:

- Chưởng môn! Đệ tử bất tài cũng xin được lên trận này.

Nét mặt đám sư thúc vẫn không hề thay đổi. Đạo Hư nhăn mặt, nói:

- Tôn Hạo! Ngươi mới chỉ đạt tới tầng thứ tư. Không được hồ đồ.

Tôn Hạo ngập ngừng một chút, nói:

- Đệ tử...đệ tử có được một pháp thuật mới. Mặc dù không thể chắc thắng nhưng cũng có thể chiến đấu. - Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Bây giờ, người nào cũng không muốn lên. Ta tự thân ứng chiến chắc chắn sẽ có được hảo cảm của chưởng môn. Mặc dù không thể thắng được, nhưng

Phích Lịch đạn trong tay cũng có thể dành lại được chút mặt mũi. Lý Sơn huynh đệ! Xin lỗi ngươi. Phích Lịch đạn mua được từ tay ngươi lạ phải dùng để đối phó các ngươi.

Mấy hôm nay hắn cảm thấy đã có thể sử dụng Phích Lịch đạn vô cùng xảo diệu. Tuy mấy lần đầu đều bị thất bại, nhưng cuối cùng cũng có thể thành công mấy lần. Bởi thời gian quá gấp nên hắn cũng không tiếp tục luyện tập. Nhưng hắn vẫn tự tin chỉ cần sử dụng mấy lần chắc chắn sẽ thành công.

Hoàng Long chân nhân thầm than một tiếng, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói:

- Ngươi lên đi! Cho ta thấy pháp thuật mới của ngươi thế nào.

Tôn Hạo nhấc mình, nhảy lên đài cao, nói:

- Đệ tử Tôn Hạo của Hằng Nhạc phái xin lãnh giáo Huyền Đạo tông.

Lý Sơn thấy Tôn Hạo liền cười thầm trong bụng. Hắn thấy Âu Dương lão nhân đang chọn người lên trận liền bước lên nói:

- Sư phụ! Đệ tử Lý Sơn nguyện lên trận này, trao đổi với đối phương một chút. - Nói xong, hắn nháy nháy mắt, đứng chờ.

Âu Dương lão nhân vẫn luôn đau đầu đối với Lý Sơn. Nhưng lão cũng biết

Lý Sơn rất tinh quái, không bao giờ chịu thiết. Lần này hắn xin ra trận chứng tỏ đã hoàn toàn chắc chắn. Vì vậy lão hơi trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

Lý Sơn hưng phấn đi lên trên đài. Trong lòng hắn đang thầm cười trộm.

Tôn Hạo ơ là Tôn Hạo, lần này là ngươi tự tìm người đến cướp lấy mặt mũi của ngươi đấy nhé.

Tôn Hạo nhìn thấy Lý Sơn xuất trận, nét mặt không khỏi thay đổi.

- Tôn Hạo sư huynh! Hãy sử dụng tiên thuật đắc ý nhất của ngươi đi. Lý Sơn ta sẽ tận tình tiếp đón. - Lý Sơn lớn tiếng nói.

Tôn Hạo do dự một chút. Bây giờ, hắn đã có thể sử dụng phi kiếm vì vậy bắt quyết một cái. Thanh phi kiếm màu đỏ nhanh chóng từ phía sau bắn ra,

lượn xung quanh người hắn một vòng.

- Đi! - Thanh phi kiếm nhằm thẳng về phía Lý Sơn. Cùng lúc đó, Tôn Hạo lập tức lấy ra bốn năm quả Phích Lịch đạn, quát to:

- Xem tiên thuật của ta.

Lý Sơn cười ha hả, dễ dàng né tránh phi kiếm, trong lòng thầm nghĩ một chữ: "Bạo".

Phích Lịch đạn trong tay Vương Hạo chưa kịp ném ra liền lập tức phát nổ.

Một mùi thối ngập trời tỏa ra bốn chung quanh. Toàn thân Tôn Hạo lúc này bám đầy bụi, ngơ ngác đứng đó, không nói được tiếng nào.

Hắn không thể hiểu được tại sao Phích Lịch đạn chưa ném ra đã phát nổ? Chẳng lẽ vừa rồi mình dùng sức mạnh quá?

Lý Sơn chẹp một cái rồi lớn tiếng nói:

- Chiêu này của Tôn Hạo sư huynh quả là quá lợi hại. Đây là chiêu gì không biết? Tự bạo đại pháp phải không? Ôi... Lúc trước ta chẳng nói với ngươi Phích Lịch đan phải cầm nhẹ mà ném ra. Ngươi lại la ó mà dùng sức như vậy thì làm gì mà nó chẳng phát nổ.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông cười phá lên.

Ngay cả đám đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phái cũng cố nín cười, chỉ sợ lỡ mà cười ra sẽ bị đám trưởng bối trừng trị.

Hoàng Long chân nhân phất tay áo một cái, nhất thời xuất hiện một luồng gió, thổi tan làn khí thối. Đồng thời mang Tôn Hạo ném thẳng về Hằng

Nhạc phong.

Âu Dương lão nhân cười nói:

- Hoàng Long đạo hữu. Tôn Hạo không sử dụng tiên pháp xem như trận này coi như hai bên hòa đi. - Nói xong, lão vui vẻ nhìn Lý Sơn.

Nét mặt của Hoàng Long chân nhâm âm trầm nói:

- Thua chính là thua. Làm gì có chuyện hòa. Tiếp tục.

Âu Dương lão nhân cười ha hả, nói:

- Không hổ là đại môn phái hơn năm trăm năm. Được rồi! Hứa Mộc! Ngươi lên trận.

Từ trong đám đệ tử của Huyền Đạo môn, một tể đệ tử ước chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, da mặt trắng trẻo, mi thanh mục tú đi lên trên đài. Hắn ôm quyền thi lễ, không hề nói một lời nào.

Lần này, Hoàng Long chân nhân cũng chưa gọi một tên đệ tử nội môn nào xuất trận. Lão lấy ra một cái ngọc giản, vuốt nhẹ một cái miếng ngọc giản liền nát thành bụi phần. Nhất thời một cái pháp trận màu lam lóe

lên, xuất hiện trên đài cao. Tiếp theo đó, quang mang thoáng động một cái liền có ba người từ trong đó đi ra.

Ba người này đều mặc tử y, hơi thở rất mạnh khiến cho tinh thần của đám đệ tử nội môn chợt run run.

Âu Dương lão nhân biến sắc cẩn thận đánh giá ba người này.

Ánh mắt tên đệ tử đứng cuối cùng của Huyền Đạo tông chợt lóe lên quang mang, trong lòng xuất hiện chiến ý.

Sau khi ba người đó xuất hiện, lạnh lùng nhìn xung quanh. Một người trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi trong ba người, trầm giọng nói:

- Huyền Đạo tông? Hai mươi năm trước Lữ mỗ đã bị thua. Lần này thì không thể có chuyện đó.

Ánh mắt Vương Lâm có chút căng thẳng. Trong ba người đó, hắn nhận ra một người đó chính là Nhị sư huynh Trương Cuồng.

- Lữ Tung! Lần này tới phiên ngươi. - Hoàng Long chân nhân lạnh nhạt nói.

Lữ Tung gật đầu một cái. Hai người bên cạnh hắn tung người nhảy xuống đứng bên cạnh Hoàng Long chân nhâ.

- Lữ Tung? Ngũ sư huynh Lữ Tung. Ta nghe nói hai mươi năm trước hắn đã đạt tới tầng thứ sáu của Ngưng Khí kỳ. Lần này hắn xuất trận, Hằng Nhạc phái của ta tất thắng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 50: Tỷ thí (4).

- Hắn chính là Lữ Tung! Ta nghe sư phụ nhắc đến hắn nhiều lần. Đó chính là đệ nhất thiên tài trăm năm mới gặp của Hằng Nhạc phái. Huyền Đạo tông nhất định thua rồi.

- Ngũ sư huynh! Cố gắng lên. Chúng ta ủng hộ cho ngươi.

Đám đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phái đều kích động hò hét. Hai trận đầu thất bại, nhưng sự xuất hiện của Lữ Tung đã khiến cho bọn họ tìm

lại được sự tin tưởng. Mốt số nữ đệ tử nhìn hắn với ánh mắt si mê.

Hoàng Long chân nhân cũng mỉm cười. Lão thầm nghĩ Lữ Tung lần này xuất trận nếu bình tĩnh nhất định có thể thắng.

Vương Trác ghen ghét nhìn Lữ Tung, hừ nhẹ một tiếng.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông đều liếc mắt nhìn nhau. Thanh danh của Lữ Tung đối với bọn họ chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Hai mươi năm trước,

mặc dù trong lần giao lưu đó hắn bị thua, nhưng vẫn để lại cho đám trưởng lão của Huyền Đạo tông một ấn tượng sâu sắc.

Nét mặt Âu Dương lão nhân hơi trầm xuống, nói:

- Hứa Mộc! Ta cho ngươi được phép giải khai phong ấn của tổ sư, sử dụng thực lực thật sự của bản thân.

Nét mặt Hứa Mộc nghiêm túc, cởi áo. Tất cả đều nhìn thấy trước ngực hắn có dám một cái phù màu vàng.

Đám trưởng bối của Hằng Nhạc phái đều ngẩng người. Sau khi nhìn thấy cái phù đó, bọn họ đều cảm thấy khiếp sợ.

- Âu Dương đạo hữu! Cái phù này.... - Hoàng Long chân nhân thất sắc nói.

Ánh mắt Âu Dương lão nhân chợt lóe lên, lạnh nhạt nói:

- Hoàng Long chân nhân. Có một chuyện tại hạ muốn nhân cơ hội này nói rõ một chút. Cuộc giao đấu hôm nay, nếu Huyền Đạo tông chiến thắng thì ngoại trừ những điều kiện trước, chúng ta muốn tăng thêm một điều đó là cho chúng ta mượn Hằng Nhạc phong năm trăm năm.

Tất cả mọi người đều biến sắc. Hoàng Long chân nhân nheo mắt lại nói:

- Âu Dương đạo hữu cứ nói đùa.

Âu Dương lão nhân lắc đầu, nói:

- Hoàng Long đạo hữu. Cái phù này ngươi cũng thấy được. Linh lực dao động trên nó phải đạt tới Nguyên Anh kỳ mới có thể chế tạo được. Nói thật, Huyền Đạo tông chúng ta mới có một lão tổ vừa mới ở chiến trường của tứ cấp tu chân quốc trở về. Người đó có nói mấy lão tổ của Hằng Nhạc phái các ngươi đều đã bỏ mình.

Hoàng Long chân nhân biến sắc, một lúc sau trầm giọng nói:

- Âu Dương đạo hữu không được nói bậy. Nếu không đừng trách Hằng Nhạc phái chúng ta trở mặt.

Âu Dương lão nhân mỉm cười, nói:

- Huyền Đạo tông chúng ta nhớ tới giao tình từ trước đến nay nên mới không có cưỡng đoạt. Bọn ta vẫn muốn để cho Hằng Nhạc phái một chút mặt mũi. Lần tỷ thí này nếu Hằng Nhạc phái thắng thì việc này không nói đến nữa. Ta đã nói xong, Hoàng Long đạo hữu, tiếp tục tỉ thí đi.

Đám đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phái không hiểu làm sao, nhưng cùng cảm giác như có một tảng đá đè nặng trong lòng.

Vương Lâm cũng cảm thấy thất kình. Hắn thầ nghĩ, lời Tư Đồ Nam nói quả

nhiên là thật. Tu chân giớ hiển nhiên phân hóa quốc gia theo cấp bậc.

Nét mặt Tôn Đại Trụ tái nhợt, hai mắt vô thần, lẩm bẩm:

- Xong hết rồi, xong hết rồi. Lão tổ cũng đả chết. Trước kia, Hằng Nhạc phái chúng ta nhờ có lão tổ mới có thể chấn nhiếp được các môn phái khác một chút, cố gắng mới đứng được ở đây. Nhưng giờ thì.... Xong hết rồi!

Đáng chết! Nếu không phải năm trăm năm trước, tứ cấp Tu Chân quốc, Thanh

Long quốc tranh đoạt ngoại vực đã lôi đi tất cả Nguyên Anh kỳ của Triệu quốc thì làm sao mà Hằng Nhạc phái chúng ta lại có kết quả như thế này?

Hoàng Long chân nhân đưa mắt nhìn, thấy các sư đệ cùng với đám đệ tử đều có chút bối rồi. Lão cố gắng kìm chế sự lo lắng, quát lớn:

- Môn nhân Hằng Nhạc phải không được lo lắng. Việc này thật hay giả tự

có đám trưởng lão Kết Đan kỳ xem xét. Các ngươi hoảng cái gì. Lữ Tung!

Tiếp tục tỉ thí.

Lữ Tung đang đứng trên đài, cũng bị những lời nói của Âu Dương lão nhân làm cho sợ hãi, liền ổn định tâm thần, há mồm phun ra một đạo tử mang.

Tử mang vừa xuất hiện nhanh chóng bành trướng hóa thành một bàn tay lớn,

chộp về phía Hứa Mộc.

Thần sắc Hứa Mộc khẽ thay đổi, vỗ vào túi trữ vật một cái. Lập tức có sáu quả cầu màu vàng bay ra nghênh đón. Lữ Tung cười lạnh, tay phải bắt quyết, bàn tay to giữa không trung vung lên một cái phát ra một trận gió lớn khiến cho sáu quả cầu vàng lệch khỏi quỹ đạo.

Luồng quái phong thổi tới khiến cho linh khí trong cơ thể Hứa Mộc có phần tán loạn. Hắn biến sắc, quát:

- Bạo.

Sáu quả cầu màu vàng đồng loạt phát nổ. Một con sóng vô hình lan ra khiến cho những người đứng xung quanh vội vàng né tránh.

Lữ Tung hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói:

- Chút tài mọn! - Bàn tay khổng lồ trong không trung liền nắm lại, không để ý tới việc mấy quả cầu vừa phát nổ, nện thẳng xuống.

Nét mặt Hứa Mộc tái nhợt. Mắt thấy bàn tay đang ép xuống trên đầu, hắn cắn răng một cái, lấy từ trong túi trữ vật ra một thứ. Mới nhìn thì nó cũng chỉ là một tờ giấy vàng bình thường mà thôi. Hứa Mộc cắn lưỡi, phun ra một búng máu.

Chút máu tươi trong không trung nhanh chóng ngưng tụ lại cùng một chỗ

tạo thành hình giống như một con Huyết Long. Hai mắt Hứa Mộc mở to, tay phải bắt quyết, miệng lẩm bẩm. Chỉ thấy Huyết Long xoay người một cái,

cuộn đuôi lại tạo thành một bức hình cổ quái, khảm vào trên tấm giấy.

Ngay lúc đó, tấm giấy vàng chợt tỏa ra quang mang chói mắt, giống như một mặt trời nhỏ giữa không trung hạ xuống đầu nắm tay.

Vương Lâm xem tới đây, sực nhớ ra trong túi hắn cũng có một cái phù như vậy.

- Thì ra là linh bảo. - Lữ Tung nhướng mày, phất tay một cái, hai con bạch long lại bay ra, dạo một vòng giữa không trung rồi với tốc độ như sét đánh, lao về phía Hứa Mộc.

Hứa Mộc cười thảm một tiếng. Lúc này, toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung chống cự lại một quyền của đối phương, nên không thẻ chống lại hai thanh phi kiếm đang hóa thành bạch long đánh tới kia.

Mắt thấy hai con bạch long há cái miệng khổng lồ, sắp lao tới Hứa Mộc,

đột nhiên có tiếng hừ lạnh từ trong đám đệ tử Huyền Đạo tông vọng ra.

Ngay sau đó, một đạo cầu vồng màu đen bắn ra từ trong đám đệ tử của

Huyền Đạo tông, quấn lấy hai con bạch long. Hai con bạch long nhanh chóng thu nhỏ lại biến thành hai cây tiểu kiếm màu bạc. Đạo ánh sáng màu đen hơi thu lại một chút liền bẻ gẫy hai thanh phi kiếm, rồi thả rơi xuống đất.

Nét mặt Lữ Tung đại biến. Phi kiếm bị hủy lập tức phun ra một ngụm máu,

nét mặt hoảng sợ. Bàn tay to lớn trên đầu Hứa Mộc cũng vì tâm thần bị

hao tổn không thể ngưng hình liền biến mất.

Hứa Mộc tránh được một kiếp vội vàng lui lại. Nét mặt thầm cảm thấy may mắn. Khuôn mặt Lữ Tung tái nhợt hạ xuống dưới.

Hoàng Long chân nhân trầm mặt, quát:

- Huyền Đạo tông, chớ có khinh người quá đáng. - Mấy vị sư đệ đồng môn đứng bên cạnh lão cũng trợn mắt nhìn. Có mấy người tức giận đã lấy ra pháp bảo tùy thân, chuẩn bị ra tay.

Đám đệ tử nội môn đang đứng xem đều lộ vẻ mặt phẫn nộ. Tuy nhiên hai tên đệ tử mặc Tử y thì ánh mắt thận trọng nhìn trung niên nam tử đang đứng ở

cuối của Huyền Đạo tông.

Một tiếng hừ lạnh vừa rồi đúng là do hắn phát ra.

Âu Dương lão nhân quay đầu lại nhìn nam tử, lắc đầu cười khổ, nói:

- Trận thứ ba này Hằng Nhạc phái của các ngươi chiến thắng. Về chuyện vừa rồi, lão phu....

- Âu Dương lão đầu không phải nhiều lời. Hằng Nhạc phái chẳng là cái gì hết... - Nam tử đứng ở cuối, kiêu ngạo bước từng bước một. Nhất thời trên mặt đất xuất hiện một vết nứt nhỏ lan nhanh đến thạch thai.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 51: Xuất trận (1).

Cùng lúc đó, thân thể hắn khẽ chớp lên một cái liền xuất hiện trên đài.

Ánh mắt cuồng ngạo của hắn liếc nhìn đám đệ tử Hằng Nhạc phái, nói:

- Tất cả nội môn đệ tử của các ngươi cùng lên đi. Chỉ cần một mình Chu Bằng ta là đủ rồi.

Đám đệ tử Hằng Nhạc phái lập tức xôn xao, nét mặt ai nấy đều giận dữ.

Ngay cả đám trưởng bối của Hằng Nhạc phái cũng phải cau mày.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông không có một ai mở miệng. Ánh mắt lộ vẻ tôn kính. Hiển nhiên thân phận của người này ở Huyền Đạo tông không phải là nhỏ.

Âu Dương lão nhân vội ho một tiếng, cao giọng nói:

- Hoàng Long đạo hữu! Đây là Chu Bằng, đại đệ tử của Huyền Đạo tông. Lần này, chúng ta chỉ cần một người để phân định thắng thua. Nếu trong số

đệ tử của Hằng Nhạc phái có người cố gắng được trong mười lần hô hấp mà không bại thì Hằng Nhạc phái các ngươi chiến thắng.

Hai mắt Trương Cuồng chợt lóe lên, thân thể thoáng động nhảy lên trên đài, trầm giọng nói:

- Tiểu tử cuồng vọng. Để ta thử với ngươi.

Chu Bằng cười một tiếng điên cuồng, nói:

- Ngươi? Mới nhìn thì tu vi đạt tới tầng thứ sáu của Ngưng Khí kỳ, nhưng lại ẩn dấu thực lực của tầng thứ tám. Chút tu vi ấy vẫn không đủ. - Nói xong, hàn quang trong mắt hắn chợt lóe lên, phất tay một cái. Nhất thời một con cự xà đen bóng hiện ra, nghênh gió trở nên to hơn mấy lần. Nháy mắt nó đã trở thành một con Thông Thiên đại mãng.

Cái đầu của con cự mãng lạnh lẽo nhìn Trương Cuồng, sau đá há miệng hút một cái. Nhất thời một luồng hấp lực rất mạnh đột nhiên xuất hiện.

Tuy nhiên, luồng hấp lực đó chỉ nhằm vào một mình Trương Cuồng.

Trương Cuồng chưa kịp né tránh, mà cũng chẳng kịp phát ra pháp thuật nào, đã như diều đứt dây, bay thẳng vào trong bụng nó.

Chu Bằng cười lạnh một tiếng, tay phải lắc một cái đã nắm lấy cổ Trương Cuồng, nói:

- Trở về tu luyện thêm vài chục năm nữa rồi hãy đến gặp ta. - Nói xong,

hắn vung tay một cái, thân thể Trương Cuồng như lưu tinh, bay thẳng về

sau.

Tên đệ tử mặc Tử y còn lại lập tức nhảy lên đón lấy Trương Cuồng. Nhưng xung lực từ người hắn quá mạnh khiến cho hai người phải lùi lại thật xa mới có thể dừng được.

Trương Cuồng mặt không còn chút máu, nhắm chặt hai mắt, thân thể không ngừng run rẩy. Trên cổ hắn có một vết tay màu đen, giống như một cái kìm đang kẹp lấy cổ hắn.

Tên đệ tử bay lên đón hắn, vẻ mặt hoảng sợ, im lặng không nói.

Hoàng Long chân nhân cảm thấy vô cùng khổ sở. Đối phương có một tên đại đệ tử thế này quả là quá mạnh. Lão chỉ có thể nhìn ra, thực lực đối phương biểu hiện bên ngoài là tầng thứ mười của Ngưng Khí kỳ. Như vậy trên người hắn nhất định có dán phù ẩn đấu tu vi, nên mới không nhìn rõ được thực lực.

Đưa mắt nhìn đám đệ tử nội môn đứng chung quanh, Hoàng Long chân nhân thầm than một tiếng. Bởi trong mắt lão chẳng có một tên đệ tử nào có thể

thủ thắng. Ngay cả đại đệ tử đang tu luyện ở chỗ trưởng bối Kết Đan kỳ

cũng chỉ mới đạt tới tầng thứ mười mà thôi. Mặc dù có thể cho hắn ra đánh một trận. Nhưng nếu hắn lại thua nữa thì lần này, Hằng Nhạc phái

coi như thất bại hoàn toàn.

- Thôi! Lần này, Hằng Nhạc phái xem như hoàn toàn vô vọng. Những lời nói của Âu Dương lão nhi hay là đi thông báo cho hai vị sư tổ kia, để cho họ định đoạt. Nếu những lời đối phương nói là thật thì Hằng Nhạc phong quả thực không thể đứng vững được nữa rồi. - Hoàng Long chân nhân cười khổ một tiếng.

Chu Bằng cuồng ngạo, liếc mắt nhìn mọi người, nói:

- Kế tiếp là ai?

Tất cả đám đệ tử Hằng Nhạc phái có mặt đều không ai mở miệng. Bọn họ đều cúi đầu, lảng tránh ánh mắt của Chu Bằng.

Chu Bằng cười lạnh, trong lòng có chút coi thường. Đúng lúc đó, hắn chợt ngẩng người khi phát hiện có một tên đệ tử mới chỉ đạt tới tầng thứ ba lại không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt mình.

Vương Lâm vẫn bình thản nhìn Chu Bằng.

Chu Bằng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lạnh nhạt nói:

- Thế nào? Ngươi muốn lên?

Lời nói của Chu Bằng thu hút sự chú ý của mọi người. Quay đầu lại, bọn họ mới phát hiện ra người mà Chu Bằng nói chính là Vương Lâm, nét mặt không khỏi thay đổi.

Hoàng Long chân nhân thở dài. Vương Lâm mới đạt tới tầng thứ ba của

Ngưng Khí kỳ, lão vốn chẳng hề chú ý. Nhưng bây giờ, cho dù tu vi rất thấp nhưng đứa nhỏ vẫn có can đảm như vậy.

Chu Bằng thấy đối phương không nói gì liền cười lạnh, nói:

- Bốn trận tỷ thí, chỉ còn lại có một trận. Đường đường Hằng Nhạc phái lại không có một người nào dám đi lên, đúng là khiến cho Chu mỗ thất vọng. Chẳng lẽ, đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phái lại không có người nào dám đi lên hay sao?

Đạo Hư sư thúc đang đứng cạnh Hoàng Long chân nhân chợt nói:

- Tôn sư đệ xin lỗi. Vương Lâm! Ngươi lên đi.

Tôn Đại Trụ ngẩn người, tức giận nói:

- Đạo Hư! Tuy ngươi là sư huynh của ta, nhưng cũng không thể ra lệnh cho ta được. Đồ đệ của ta mới chỉ đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ,

vậy mà ngươi còn nói hắn đi ra chẳng phải là thí tốt hay sao? Đại đệ tử

của người ta quá mạnh mẽ, đồ đệ của các ngươi không đánh lại, sợ chúng bị thương nên mới bảo đồ đệ của ta ra đấm lưng cho người ta à? Đồ đệ của ta ở môn phái luôn bị coi là phế vật, cho dù lên có bị thua thì các ngươi cũng không cảm thấy mất mặt mũi lắm đúng không? Mẹ kiếp, lão tử

không đồng ý.

Đạo Hư nhíu mày, trong lòng lão đúng là nghĩ nư vậy. Nhưng không ngờ Tôn

Đại Trụ lại không nể mặt trực tiếp nói thẳng ra trước mặt Huyền Đạo tông như vậy.

Lão cười lạnh vài tiếng, nhìn Hoàng Long chân nhân, mấp máy môi truyền âm một chút.

Hoàng Long chân nhân thở dài, nói:

- Tôn sư đệ! Ngươi không cần phải nói nữa. Vương Lâm! Ngươi lên đi.

Tôn Đại Trụ vung tay, ngẩng đầu lên nhìn trời, cười lạnh.

Vương Lâm ôm quyền, cung kính nói:

- Tuân mệnh.

Nói xong, hắn hít một hơi thật sâu, chẫm rãi đi lên đài.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông thấy vậy cười rộ lên.

- Hằng Nhạc phái! Các ngươi cho hắn lên dọa người hay sao? Không ngờ một tên phế vật cũng có thể xuất trận đánh với Đại sư huynh của chúng ta.

- Tên phế vật này không cần tới Đại sư huynh ra tay. Chỉ cần một ngón tay của ta cũng có thể bóp chết hắn.

- Đại sư huynh! Đây là bọn họ nhận thua, cho một người lên gãi lưng cho sư huynh. Sư huynh giơ cao đánh khẽ, đuổi nhẹ hắn đi thôi.

Âu Dương lão nhân cùng hai vị trưởng lão nhìn nhau một chút đều hiện lên vẻ khinh thường. Âu Dương lão nhân cười nói:

- Hoàng Long đạo hữu. Hôm nay, chúng ta cũng hiểu rõ Hằng Nhạc phái rồi.

Nét mặt Hoàng Long chân nhân âm trầm, không nói gì, phất tay áo một cái rồi đi về phía sau. Cơ bản lão cũng chẳng hy vọng gì vào Vương Lâm. Cho hắn ra chủ yếu làm con tốt thí cho chấm dứt trận đấu này mà thôi.

Dù dao, cho hắn lên nếu bị thua cũng không đến nỗi khó nghe cho lắm.

Nhưng nếu bị đối phương dọa cho không ai dám xuất trận thì đúng là không còn chút mặt mũi.

Không có tên nội môn đệ tử nào dám lên, chỉ còn duy nhất có một mình Vương Lâm.

Phía sau hắn, tất cả thế hệ trước của Hằng Nhạc phái đều lắc đầu, xoay người đi ra đằng sau.

Thậm chí ngay cả đám đệ tử nội môn cũng có người bước đi, không đứng ở đây cho xấu mặt.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 52: Xuất trận (2).

Chu Bằng kiêu ngạo cười ha hả, nói:

- Vương Lâm! Ta chỉ cần thổi một hơi là có thể đuổi ngươi xuống dưới.

Ngươi cố đứng cho vững. - Nói xong, hắn hít vào một hơi thật sâu. Thân thể hắn giống hệt như một cái động không đáy, quần áo bay phần phật.

Vương Lâm chưa từng giao thủ với người khác lần nào, nên có phần hồi hộp. Hắn không hề chớp mắt, phát huy toàn bộ uy lực của Dẫn Lực thuật.

Để cho chắc chắn, hắn còn lấy ra một viên Phích Lịch đan, xóa đi thần thức của Lý Sơn rồi ném ra ngoài.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Trong làn khói đen, thân thể Chu Bằng bị hất tung lên, ngã xuống đất. Toàn thân hắn bám dầy bụi, bốc mùi hôi thối,

ngơ ngác chẳng khác gì Tôn Hạo lúc trước.

Thông Thiên cự mãng trên không trung cũng lập tức biến mất.

Tiếng nổ lớn đã làm kinh động tới đám người của Hằng Nhạc phái. Mọi người đều vô thức quay đầu nhìn lại, mà sững sờ. Toàn bộ không gian trở

nên im lặng không hề có một tiếng động.

Hoàng Long chân nhân thừ người ra, cả kinh nói:

- Đây... Đây... - Trong lòng lão như có muôn ngàn con sóng, hai tai ù đặc như bị muôn ngàn tiếng sét oanh tạc.

- Không thể như thế. Vương Lâm trở nên lợi hại như thế từ lúc nào? Đối phương của hắn lại còn là đại đệ tử của Huyền Đạo tông. - Đạo Hư sư thúc dụi dụi hai mắt, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Tên hắc y đệ tự đưa Vương Lâm vào Hằng Nhạc phái - Trương sư huynh cũng không tin vào mắt mình, thầm nghĩ:

- Đây là Vương sư đệ mà ta vẫn nói cố gắng tu luyện đây hay sao? - Rõ ràng là tu vi của hắn mới chỉ có tầng thứ ba, làm sao mà có thể....

- Hắn có phải là Vương Lâm không? Có phải cái tên phế vật nhờ vào tự sát để tiến vào môn phái không? - Vị sư thúc mặt đỏ há to miệng, ra mà nhìn.

- Đúng là khó tin... - Tống sư thúc vốn lạnh lùng cũng phải trợn mắt ra mà nhìn.

Vương Trác lại càng kinh sợ hơn nữa. Hắn hoàn toàn ngơ ngác, trong đầu quanh đi quẩn lại mấy từ:

- Vương Lâm? Phế vật? - Hắn cố gắng lắc đầu. Trong lòng thầm nhủ mình đang nằm mơ, đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Nữ tử họ Từ lấy tay che miệng, thì thào nói:

- Tại sao có thể như vậy? Vương Lâm trở nên lợi hại như thế từ lúc nào?

Rõ ràng tu vi của hắn mới chỉ có Ngưng Khí kỳ tầng ba cơ mà?

Tôn Đại Trụ sờ sờ đầu, thì thào nói:

- Ảo giác. Nhất định là ảo giác. Mẹ nó! Rõ ràng là ảo giác do lão thiên gây ra... Đây có phải là đồ đệ ta hay không?

Nữ tử họ Chu càng mở to mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang đứng trên thạch thai.

Trương Cuồng đã tỉnh lại từ nãy, chỉ có điều hắn sợ xấu hổ nên vẫn giả

vờ hôn mê. Nhưng đến lúc này, hắn thực sự không còn giả vờ được nữa, ngơ ngác nhìn Vương Lâm trên thạch thai. Đột nhiên, đồng tử của hắn chợt thu lại, thầm nghĩ:

- Không sai! Chính là hắn! Nhất định là hắn.

- Nằm mơ! Chắc chắn là nằm mơ. - Ngươi trung niên lúc đầu thu Vương Lâm cắn vào lưỡi mình một cái.

Lữ Tung thì không phản ứng mạnh mẽ giống như bọn họ. Cái tên Vương Lâm này hắn đã nghe thấy một lần. Hắn nhìn thật sâu vào mắt Vương Lâm, thầm nghĩ:

- Nội môn đệ tử từ lúc nào mà có một cao thủ như vậy? Biết sớm như thế

thì ta còn tới làm gì? Chưởng môn cũng thật là, cho hắn ra luôn có phải là xong rồi không?

- Chẳng lẽ ban đầu ta đã nhầm lẫn trong kiểm tra? Chẳng lẽ thực tế thiên tư của Vương Lâm vô cùng ưu tú? - Tam sư huynh phụ trách phòng luyện đan thầm nghĩ.

Tất cả đám đệ tử nội môn đều thừ người ra, không nhúc nhích.

Mọi người của Huyền Đạo tông cũng hoàn toàn im lặng. Âu Dương lão nhân mở to hai mắt ra mà nhìn. Chu Bằng chính là đòn sát thủ của

Huyền Đạo tông, được mọi người thầm gọi là thiên tài của tu chân giới Triệu quốc.

Tu vi của hắn đã đạt tới tầng mười ba của Ngưng Khí kỳ thế mà vẫn thua?

Nếu trưởng bối của Hằng Nhạc phái ra tay thì không nói làm gì. Nhưng đây lại là một cái tên vẫn bị coi là phế vật của Hằng Nhạc phái, một tiểu bối mới đạt tới tầng thứ ba. Nhất định là do Chu Bằng khinh địch.

Hai vị trưởng lão khác cũng đưa mắt nhìn nhau, không nói tiếng nào. Trận tỷ thí này quá quỷ dị, khiến cho họ vẫn chưa thể cảm nhận được.

Liễu Phong liếc mặt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu thầm kêu may mắn.

Vừa rồi đối phương không xuất trận, nếu không chính mình nhất định sẽ bị

bại. Có điều, hắn cũng không hiểu tại sao Vương Lâm lợi hại như vậy mà vẫn bị Hằng Nhạc phái gọi là phế vật? Hơn nữa, nhìn nét mặt của mọi người bên đó cũng đang đầy vẻ sợ hãi, không hề có chút lừa dối. Chẳng lẽ

là do đại sư huynh khinh thường? Liễu Phong cũng không thể đoán nổi. Có nhìn thế nào thì hắn cung chỉ thấy Vương Lâm đạt tới tấng thứ ba của

Ngưng Khí kỳ mà thôi.

Các đệ tử khác cũng có những ý nghĩ giống Liễu Phong. Bọn họ đều cho rằng đại sư huynh vì khinh thường bị đánh lén.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Mi cũng rất đặc sắc. Ý nghĩ của nàng cũng không giống với mọi người lắm. Nàng vẫn chú ý tới Vương Lâm nên lúc này càng thêm hứng thú, cẩn thận đánh giá.

Trong số mọi người, có lẽ kẻ khiếp sợ nhất chính là Lý Sơn. Lúc này,

thân thể hắn mềm nhũn, tê liệt ngã ngồi trên mặt đất, lẩm bẩm:

- Xong hết rồi. Phích Lịch đạn là ta bán cho hắn. Không ngờ hắn lại lấy ra dùng với Đại sư huynh. Chắc chắn sẽ bị Đại sư huynh hận đến chết.

Lý Sơn ơi là Lý Sơn. Ngươi cả đời thông minh, tại sao lại không nhận ta

Vương Lâm giả trư ăn cọp đây? Vương Lâm! Ngươi quả là một kẻ hèn hạ, vô sỉ, âm hiểm. Ngươi hại ta như vậy làm sao mà ta còn có thể ở lại Huyền

Đạo tông được đây hả? Đại sư huynh chắc chắn sẽ không tha cho ta...

Không được! Nhưng tại sao ta lại cho thêm bụi bẩn và mùi thối vào đó?...

Hình như bụi bẩn là lúc đầu do ta đắc ý bỏ thêm vào. Nếu không mất một năm tắm rửa, thì cơ bản đừng hòng mong sạch được.

Còn mùi thối kia, đó là vì đoạt bạn gái của người khác nên ta cố ý cho thêm vào. Cái này chính mình cũng không dám dính. Ngoại trừ đứng trước gió một tháng, ngoài ra không còn biện pháp nào khác... Xong rồi... Xong hết rồi...

Đúng lúc này, Chu Bằng tỉnh táo lại. Hắn suýt nữa thì bị mùi thối trên người mình làm cho ngất xỉu. Hắn tức giận quát:

- Lý Sơn! Ta sẽ không để yên cho ngươi.

Lý Sơn sợ quá lớn tiếng khóc nói:

- Đại sư huynh! Ta sai rồi. Đại sư huynh! Huynh tha cho ta đi. Sau này ta không dám làm những việc như thế nữa.

Chu Bằng quá đỗi tức giận, thân thể đầy bụi bẩn và mùi thối lao thẳng lên bãi đá, dữ tợn quát:

- Vương Lâm! Vừa rồi không tính. Là do ta chuẩn bị không tốt để ngươi đánh lén. Chúng ta làm lại. Lần này, không được phép đánh lén.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 53: Xuất trận (3).

Thực ra Vương Lâm cũng bị giật mình mất một lúc mơi định thần lại được.

Lần này, Chu Bằng nổi trận lôi đình, cho rằng hắn vì khinh thường nên mới bị một tên đệ tử mới đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ đánh

thắng. Vì vậy mà hắn không nói lời nào, lập tức xuất ra Thông Thiên cự

mãng, tay bắt quyết. Cự mãng liền kêu lên một tiếng, đang định mở cái miệng khổng lồ ra...

Vương Lâm lại một lần nữa sử dụng Dẫn Lực thuật vỗ một cái. Cự mãng rên lên một tiếng, thân thể nhất thời tiêu tán. Chu Bằng mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lại một lần nữa bắn ra xa.

Hắn vừa mới rơi xuống đất lại lập tức xông lên thạch thai, không để ý tới vết máu nơi khóe miệng, xé ngay áo ngoài, giựt cái tiên phù đang treo trước ngực xuống. Ngay lập tức khí thế trên người hắn bốc lên, mái tóc dài tung bay một cách quỷ dị.

- Vương Lâm! Vừa rồi không tính. Ta chưa xuất ra hết thực lực của bản thân. Chúng ta lại một...

Đến bây giờ, Vương Lâm đã thực sự tin tưởng vào thực lực của bản thân.

Hắn không đợi đối phương nói hết, lại dùng Dẫn Lực thuật vỗ một cái nữa.

"Chát" một tiếng vang lên. Khí thế của Chu Bằng đang lên tới đỉnh lại một lần nữa phun máu ra miệng, bay xuống dưới đất. Linh khí trong cơ thể

hắn hoàn toàn tán loạn. Hắn cố gắng một lúc mới đứng dậy được. Nhưng nỗi uất nghẹn trong người lại dâng lên nhanh chóng, hắn tức quá không thở được trực tiếp ngã xuống hôn mê.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Ngoại trừ hơi thở của đám đệ tử hai bên ra, không còn có một thanh âm nào khác.

Mất một lúc, Hoàng Long chân nhân mới có phản ứng, trên mặt lộ vẻ mừng như điện. Lão nhìn Vương Lâm càng lúc càng thuận mắt, thầm nghĩ:

- Tên Vương Lâm này là phúc tinh của Hằng Nhạc phái hay sao? Cái tên tiểu tử này tu luyện đến cấp độ cao như vậy rồi mà vẫn còn giấu, thật đáng đánh đòn. Có điều, không biết hắn tu luyện thế nào. Việc này có lẽ

cần phải hỏi một chút mới được.

Tôn Đại Trụ hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ:

- Lão thiên ơi! Cuối cùng thì ông cũng mở mắt cho ta một tên đệ tử lợi hại như vậy. Chuyện tự hào nhất đời này của lão phu chính là thu đứa nhỏ

này. Sau này xem trong môn phái có vị sư huynh nào dám châm chọc ta nữa hay không?

Đạo Hư há hốc mồm. Nếu một lần thì còn có thể dùng hai chữ may mắn để

giải thích. Nhưng cả mấy lần đều có kết quả như vậy khiến cho hắn khiếp sợ. Cho dù đại để tử của đối phương đã giật tiên phù xuống, lúc đó tu vi của hắn đã lên đến tầng thứ mười hai vẫn bị Vương Lâm dùng Dẫn Lực thuật đánh cho rơi xuống đài.

Không biết tên Vương Lâm này đạt tới cấp độ nào. Lão nhìn kỹ một lúc,

cho dù sử dụng thần thức thế nào cũng không thể nhìn thấu tu vi của

Vương Lâm.

Lão nhân mặt đỏ, thầm nghĩ:

- Lúc đầu, Vương Lâm có thể bái nhập vào phái ta làm môn hạ là do ta đồng ý. Chẳng lẽ ta có thể nhìn ra hắn chính là một kẻ có thiên tư?

Người trung niên thu Vương Lâm, cũng thầm nghĩ trong lòng:

- Duyên phận! Đây đúng là duyên phận. Nếu lúc đầu ta không cố gắng đề cử

hắn nhập môn thì làm sao có được ngày hôm nay. Ta đã làm cho môn phải một chuyện tốt, nhất định phải nói lại với chưởng môn mới được.

Đứng cách hắn không xa là một người trung niên có khuôn mặt vàng như nghệ. Lúc này, hắn đang đưa tay vuốt râu, gật đầu thầm nghĩ:

- Đứa nhỏ này khi kiểm tra ta đã biết nó có nghị lực rất tốt. Quả nhiên là bất phàm. Hừ! Do tên Tôn Đại Trụ nhanh tay đoạt lấy nếu không nó hắn là đệ tử của Trương Nhân ta mới đúng.

Lúc này, Vương Trác đã hoàn toàn tỉnh táo. Hắn thầm nghĩ trong đầu:

- Thì ra thực lực của hắn lại mạnh như vậy. Lúc trước, ta vẫn dùng mọi cách châm chọc hắn, sau này không chừng sẽ bị hắn trả thù. Làm sao bây giờ?

Hai mắt nữ tử họ Chu phát sáng. Nàng đã hoàn toàn xác định được Vương

Lâm đúng là người thâm tàng bất lộ. Nghĩ đến lúc trước vẫn tưởng hắn mới chỉ đạt tới tầng thứ ba, chính mình cũng nói với hắn nhiều chuyện linh tinh mà không khỏi đỏ mặt, nghĩ thầm:

- Vương Lâm cũng thiệt là... Rõ ràng lợi hạ như vậy mà dám lừa gạt ta,

nói là mới đạt tới tầng thứ ba. Hừ! Nhất định phải nói chuyện với hắn mới được.

Nữ tử họ Từ chớp chớp đôi mắt, nhìn Vương Lâm một chút rồi lại nhìn Vương Trác, thầm nhủ:

- Làm sao mà hắn lại lợi hại hơn Vương Trác sư huynh được cơ chứ? Đáng nhẽ, đây phải do Vương Trác sư huynh náo động mới đúng. Có điều, Vương

Lâm cũng thật lợi hại. Đối phương là đại đệ tử của người ta mà tát cho rơi xuống những ba lần.

- Thì ra Vương Lâm vẫn giả trư ăn thịt cọp. Đúng là hèn hạ. Cũng may trước đây ta không cười nhạo hắn. Nếu không thì... Hắc hắc! Trước kia đám sư huynh đệ vẫn cười hắn để xem bọn họ có còn bình tĩnh được nữa hay không. - Một tên đệ tử nội môn cười thầm, liếc mắt nhìn mấy vị sư huynh đệ xung quanh.

- Xong hết rồi. Trước kia ta vẫn hay châm chọc, cười nhạo hắn. Bây giờ

mới biết hắn chỉ cần một ngón tay cũng có thể giết chết ta. Mẹ kiếp!

Ngươi có tu vi cao như vậy, tại sao lại phải giả vờ như một người yếu làm gì? Đúng là đồ vô sỉ. - Từ đám đệ tử ký danh vẫn hay cười nhạo Vương

Lâm là Hắc Tâm vương đến những tên đệ tử nội môn vẫn hay chế nhạo hắn,

lại càng sợ hãi.

- Vương Lâm chắc chắn là một kẻ tốt bụng. Lúc trước ta vẫn hay cười nhạo hắn nhưng có lẽ hắn vẫn không để ý trong lòng. Nhất định Vương sư huynh cũng không chấp nhặt đối với ta. - Một tên đệ tử nội môn từng nhiều lần cười nhạo Vương Lâm đang suy nghĩ.

Tam sư huynh phụ trách phòng luyện đan, hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ:

- Nghe nói Vương Lâm và Vương Hạo là thân thích lại có giao tình không tệ lắm. Làm như thế nào bây giờ? Nếu là ba ngày trước thì cùng lắm là ta bán cho hắn một chút nhân tình, thả Vương Hạo ra. Nhưng bây giờ... Ôi!

Vương Hạo đã biến thành như vậy. Một khi hắn đi tìm Vương Hạo nhất định ta sẽ phải gánh chịu lửa giận của hắn...Tên Vương Hạo này nhất định không thể để được. Nếu bây giờ mình bỏ đi, chắc chắn sẽ bị người ta để

ý. Chờ lát nữa tỉ thí xong, ta về xử lý Vương Hạo. Đến lúc đó, người chết không có ai làm chứng, chắc chắn cũng chẳng làm gì được ta. Ôi....

Lữ Tung cúi đầu, nhìn bộ quần áo màu tím trên người, cười khổ, nghĩ:

- Thứ hạng đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phải lại phải thay đổi rồi. Vương

Lâm đúng là không đơn giản. Hắn ẩn dấu tu vi sợ rằng để chờ đến ngày hôm nay có thể khiến mọi người kinh động. Hắc hắc! Chỉ sợ sau này tu chân giới của Triệu quốc, cái tên Vương Lâm sẽ nổi lên như cồn. Với

hắn chỉ có thể kết dao, không thể làm địch. - Trong nháy mắt, hắn đã xác định được thái độ của mình sau này đối với Vương Lâm.

Trương Cuồng nét mặt vô cùng khó chịu. Sau khi đổi được nước của Linh tuyền, nên vẫn tưởng rằng đó chỉ là do có Linh khí nồng đậm mà thôi. Vì vậy, sau khi kết thúc hội giao dịch hắn vẫn chưa tìm tới Vương Lâm.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 54: Xuất trận (4).

Nhưng sau khi đến dòng suối nơi hậu sơn, hắn mới phát hiện ra sự khác biệt. Nước suối đó chẳng những linh khí nồng đậm hơn mấy lần mà bên trong nó còn ẩn chứa một thứ tác dụng thần kỳ. Hắn tìm hiểu một lúc mới sợ hãi nhận ra nó có thể trú nhan.

Nếu thường xuyên uống nước suối đó, chắc chắn có thể lưu giữ được tuổi xuân cua rminhf. Nhưng hắn chỉ uống vài giọt liền phát hiện thêm một điểm khác biệt nữa. Làm cho hắn phải kinh ngạc.

Tại tu chân giới, chỉ khi đạt tới Nguyên Anh kỳ mới có thể giữ được dung nhan. Nhưng đến lúc đó, con người cũng phải đạt tới mấy trăm, thậm chí là ngàn năm tuổi.

Nghĩ kỹ một chút, nếu đem nước Linh Tuyền thủy này ra ngoài trao đổi với môn phái khác, nhất là đám Trúc Cơ kỳ, Kết Đan kỳ nữ tiền bối thì chắc chắn sẽ khiến cho bọn họ điên cuồng.

Nhưng sau khi hắn đi tìm thì lại không hề thấy bóng dáng Vương Lâm đâu cả. Khắp cả Hằng Nhạc phái, mấy chục đệ tử nội môn hắn đều dò xét qua,

nhưng không hề tìm thấy một người tương tự.

Vì việc này mà gã cảm thấy buồn bực mất một thời gian. Ngay cả Vương Lâm hắn cũng để ý, nhưng một tên phế vật mới đạt tới tầng thứ ba của Ngưng

Khí kỳ, Trương Cuồng làm sao có thể nghĩ hắn lại có được một thứ bảo bối như vậy. Vì vậy mà sau khi xem xét xong, Trương Cuồng bèn gạt hắn qua một bên.

Nhưng bây giờ, gã có thể khẳng định, người đó chắc chắn là Vương Lâm. Sự

khẳng định đó không cần bất cứ lý do gì, mà thuần túy chỉ là một loại trực giác.

- Không ngờ tu vi của Vương Lâm lại cao như vậy. Cũng may, lúc đầu ta không có chủ ý với hắn. Ôi! Bí mật của Linh Tuyền thủy, nhất định phải giữ kín. Mặc kệ, Vương Lâm có phải là người đó hay không, cũng không thể

để cho hắn biết. Nếu không, tu chân giới rất tàn khốc, đừng nói là huynh đệ đồng môn. Cho dù là thân huynh đệ cũng có thể chém giết lẫn nhau. Với tu vi của Vương Lâm ta không hề có lực hoàn thủ. - Trương

Cuồng lập tức đưa ra quyết định, không thể trêu chọc tới Vương Lâm.

Đồng thời trong đầu hắn không tự chủ được nhớ tới chuyện phía sau núi.

Lúc đó, chính mình còn tưởng rằng hắn còn chưa đạt tới cả tầng thứ nhất của Ngưng Khí kỳ mà đưa hắn một đoạn đường. Bây giờ nghĩ lại, không biết lúc đó Vương Lâm nghĩ thế nào.

Nghĩ tới đây, Trương Cuồng cảm thấy ớn lạnh. May mắn là lúc đó mặc dù mình có hoài nghi nhưng không ra tay. Nếu không thì bây giờ, chính mình đã nằm chỗ nào đó rồi.

Không phải hắn hỏi nguyên nhân tại sao thực lực của Vương Lâm lại mạnh như vậy. Nhưng cứ nghĩ đến tu vi bây giờ của đối phương, Trương Cuồng lại bỏ đi ý định trong đầu. Hắn biết nếu mình còn tiếp tục nghĩ như vậy rất có thể ngay cả cái mạng nhỏ cũng mất.

Nội tâm của Trương sư huynh từng nhiều lần chỉ dẫn Vương Lâm tu luyện cũng rất phực tạp. Hắn nhìn Vương Lâm mà thầm nghĩ:

- Vương Lâm là tự tay mình mang đi từ Vương gia. Lúc ấy, rõ ràng hắn chỉ

là một thiếu niên bình thường. Khi hắn tự sát, cũng chính mình ra tay cứu. Nhưng sao mới chỉ có năm năm mà mọi chuyện thay đổi nhanh như vậy?

Không ngờ hắn lại có thể trở thành đệ nhất cao thủ trong đám đệ tử của

Hằng Nhạc phái chúng ta. Đúng là tạo hóa khó lường.Ta cố gắng tu luyện mười năm vậy mà mới chỉ đạt tới tầng thứ sáu của Ngưng Khí kỳ. Ôi...

Đám người của Huyền Đạo môn nếu vừa rồi là giật mình thì tất cả bây giờ đều đang rung động trong lòng.

Lần đầu tiên Chu Bằng bị đánh bay còn có thể giải thích là do khinh thường. Nhưng lần thứ hai, lần thứ ba... Mỗi lẫn đối phương đều chỉ dùng có một chiêu đánh bay, không hề có lực hoàn thủ. Nhất là lần thứ ba,

Chu Bằng đã gỡ bỏ phong ấn, khí thế cực cao nhưng vẫn bị một chiêu đánh gục.

Cảnh tượng đó khiến cho đám người của Huyền Đạo môn đều khắc sâu trong lòng.

Liêu Phong há hốc miệng, một lúc sau hít một hơi. Hắn hoàn toàn khẳng định Vương Lâm chính là đòn sát thủ của Hằng Nhạc phái. Đại sư hynh cũng không phải do khinh thường mà là tu vi không bằng người ta. Cứ nghĩ tới tu vi của sư huynh đã đạt tới tầng mười hai vậy thì cảnh giới của Vương

Lâm...

- Chẳng lẽ hắn đã đạt tới Trúc Cơ? - Liễu Phong lẩm bẩm trong mồm.

Âu Dương thiếu nữ lúc trước diễu cợt Vương Lâm, cũng sợ ngây người. Nàng không ngờ được Đại sư huynh lại bị thua...

Hai mắt Liễu Mi lại càng phát sáng. Nàng đối với Vương Lâm càng cảm thấy hứng thú hơn:

- Quả nhiên là hắn thâm tàng bất lộ. Ba ngày trước ta đã cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn là người đầu tiên dưới pháp thuật của ta trở lại bình thường.

Đám đệ tử khác đều không nói được một tiếng nào. Trong lòng bọn họ, đại sư huynh chính là một cao thủ. Nhưng bây giờ, một cao thủ như thế lại bị

một tên cuối cùng đánh bại. Hơn nữa, trận đấu hoàn toàn nghiêng về một bên. Việc này khiến cho bọn họ chợt có một chút mất đi sự tự tin đối với tiên thuật của Huyền Đạo tông.

Vẻ mặt của Âu Dương lão nhân giống hệt như nét mặt của Hoàng Long chân nhân trước trận tỷ thí. Lão liếc nhìn Vương Lâm một cái, tròng lòng cảm thấy hết sức khổ sở. Với thực lực tầng thứ mười bốn Ngưng Khí kỳ của lão vậy mà vẫn không thể nhìn thấu thực lực của đối phương.

- Hắn...hắn có phải là nội môn đệ tử của Hằng Nhạc phái hay không? Chẳng lẽ hắn đã đạt tới Trúc cơ? Nếu không tại sao ngay cả ta cũng không nhìn thấu?

Nét mặt hai vị trưởng lão còn lại cũng đều âm trầm. Trận tỉ thí của Chu Bằng đã cho bọn họ biết được thực lực của Vương Lâm.

Lúc này, một tên đệ tử của Huyền Đạo tông chợt thấp giọng hỏi:

- Hắn...hắn sử dụng pháp thuât gì? Làm sao mà ta cảm giác như đó chính là Dẫn Lực thuật?

- Dẫn Lực thuật? Không thể như thế. Đó chỉ là một pháp thuật cấp thấp mà thôi, làm sao mà lại có uy lực lớn đến như vậy? Nhất định đó là một thượng cổ pháp thuật đã bị thất truyền. Nhưng nhìn xem, hắn chỉ tùy ý phất một cái trông giống như là Dẫn Lực thuạt, nhưng thực tế là che giấu chan tướng của thượng cổ pháp thuật mà thôi. Tên Vương Lâm này quá xảo quyệt. - Một tên đệ tử bên cạnh, nghiêm túc phân tích.

- Ngươi nhìn kỹ mà xem. Pháp thuật đó ta thường xuyên tu luyện. Khống chế Dẫn Lực thuật hoàn toàn có thể khiến cho đồ vật có thể bay theo hướng mình muốn...giống hệt như đại sư huynh vừa rồi. - Lại có một tên đệ tử do dự nói. Câu cuối cùng của hắn rất nhỏ, chỉ hơi thoảng qua một chút mà thôi.

- Ngươi nói cái gì? Thực lực của ngươi mà muốn so sánh với Vương Lâm? Ta khẳng định đó không phải là Dẫn Lực thuật. - Tên đệ tử kia vuốt cằm,

thận trọng nói.

Đám đệ tử còn lại cũng xúm vào thảo luận xem Vương Lâm vừa dùng pháp thuật gì. Có một số người còn hỏi trực tiếp ba vị trưởng lão.

Âu Dương lão nhân cùng với hai vị trưởng lão kia, cười khổ. Lão thở dài trầm giọng nói:

- Đó không phải là Dẫn Lực thuật. Ta chưa nghe nói tới Dẫn Lực thuật lại có uy lực lớn đến như vậy. Nếu ta không lầm thì đó chính là Cầm Long thủ đã bị thất truyền.

- Cầm Long thủ? - Nét mặt hai vị trưởng lão còn lại cùng hết sức cổ

quái. Bọn họ chưa bao giờ nghe nói tới Cầm Long thủ. Nhưng dù sao thì bọn họ cũng không phát hiện ra Vương Lâm dùng pháp thuật gì. Chỉ thấy nó rất giống với Dẫn Lực thuật.

Âu Dương lão nhân thầm than một tiếng, tự nhủ:

- Lão phu cũng không nhìn ra. Nếu nói không biết thì đúng là mất mặt. Bịa bừa một cái tên mà nói cũng chẳng có ai biết.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 55: Xuất trận (5).

Đồng dạng những tiếng xì xào bàn tán về pháp thuật mà Vương Lâm vừa sử dụng cũng vang lên trong đám đệ tử của Hằng Nhạc phái.

Vương Lâm đứng trên thạch thai, trong lòng không thể bình tĩnh được. Hắn đã ba lần sử dụng Dẫn Lực thuật đánh hạ Chu Bằng nên sự tự tin tăng lên rất nhiều. Hắn đảo mắt một cái nhìn đám người Huyền Đạo môn, mở miệng nói:

- Tỷ thí hôm nay vẫn chưa kết thúc. Người tiếp theo của Huyền Đạo tông là ai?

Đám người của Huyền Đạo tông đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu không dám nhìn

Vương Lâm. Cảnh tưởng này giống hệt như đám đệ tử của Hằng Nhạc phái vừa nãy.

Nhìn thấy như thế, tất cả đệ tử của Hằng Nhạc phía đều quên mất danh hiệu phế vật của Vương Lâm, la lớn:

- Huyền Đạo tông đúng là rác rưởi. Thấy đại sư huynh Vương Lâm của chúng ta lợi hai, các ngươi lại không dám ra hả. Vừa rồi các ngươi còn kiêu ngạo lắm mà. Đi ra đi.

- Các ngươi quay đầu đi đâu đó? Mau phái người lên đi. Để cho đại sư huynh Vương Lâm của chúng ta giáo huấn cho các ngươi một chút.

- Liễu Phong! Vừa rồi không phải ngươi rất lợi hại hay sao? Đi ra tỷ thí với Đại sư huynh của chúng ta.

- Những người còn lại của Huyền Đạo tông đúng là phế vật. Không ai dám đi ra. Vương Lâm đại sư huynh vô địch.

- Lý Sơn! Ngươi đúng là một kẻ tiện nhân, dám lừa bán cho chúng ta Phích

Lịch đạn. Thực ra chúng ta đã sớm phát hiện nhưng không muốn tố giác với đại sư huynh Vương Lâm của chúng ta. Đúng là đồ tiện nhân.

- Mọi người xem! Huyền Đạo tông bị đại sư huynh Vương Lâm dọa cho không dám xuất trận.

- Đại sư huynh! Trước kia ta có cười nhạo ngài. Hôm nay, ta trước mặt mọi người xin lỗi huynh. Từ nay về sau, huynh chính là lão đại của ta.

Huynh bảo ta đi hướng đông, ta không dám đi về hướng tây.

Bầu không khí trong phút chốc trở nên vô cùng nào nhiệt. Đám đệ tử nội môn của Hằng Nhạc phái vô cùng huyên náo, cười nói la hét. Mấy trận tỷ

thí trước của hai phái khiến cho bọn họ cảm thấy rất áp lực, gần như hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng đột nhiên Vương Lâm xuất hiện lại mang tới cho bọn họ một niềm hy vọng mới.

Tất cả không hẹn cùng mang danh hiệu đại sư huynh đặt lên người Vương Lâm.

Nét mặt Âu Dương lão nhân lúc đỏ lúc trắng. Lúc này, lão mới biết được cảm giác của Hoàng Long chân nhân lúc này. Cắn răng một cái, lão quát:

- Dương Nghị! Ngươi ra đi.

Một thanh niên cao gầy, lưỡng lự đi ra. Chưa lên tới thạch thai, chợt có một tên đệ tử của Huyền Đạo tông cao giọng nói:

- Nhị sư huynh cố lên! Lên đánh cho Vương Lâm...

Hắn chưa kịp nói xong, chợt phát hiện ánh mắt quái dị của đám đồng môn đang nhìn mình. Nhất là Nhị sư hynh Dương Nghị còn quay đầu lại lườm hắn một cái. Hoảng sợ, hắn vội vã ngậm miệng không dám nói tiếng nào.

Dương Nghị thầm mắng:

- Đúng là một tên ngu ngốc. Đại sư huynh mạnh như vậy mà còn bị Vương

Lâm dùng có một chiêu đánh bay. Âu Dương lão đầu cho ta lên, chủ yếu là đỡ xấu mặt mà thôi. Không biết cái tên vương bát đản Lý Sơn bán cho hắn bao nhiêu Phích Lịch đạn đây? Lần này trở về nhất định phải thu thập hắn mới được.

Nghĩ tới đầy, hắn trừng mắt nhìn Lý Sơn một cái rồi đi lên thạch thai, ôm quyền cung kính nói:

- Vương sư huynh! Tại hạ Dương Nghị. Vương sư huynh tu vi kinh người,

sau này chắc chắn sẽ rạng danh tu chân giới Triệu quốc. Hôm nay, sư đệ

có thể giao thủ với huynh đó là một niềm vui lớn.

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương một cái, không nói gì.

Dương Nghị cũng không cảm thấy xấu hổ, nói:

- Vương sư huynh! Dù sao thì đây cũng chỉ là một cuộc tỉ thí giữa hai phái chúng ta. Nên chỉ điểm đến mà dừng là được rồi. Huynh thấy thế nào?

Chúng ta lấy thời hạn là một trăm giây. Nếu trong thời hạn đó huynh không thể thắng thì có nghĩa là ta thắng.

Vừa nói xong, hắn lập tức hối hận vội vàng nói:

- Không! Năm mươi giây...ba mười giây... Không được! Hai mươi giây thôi.

Lúc này, đám đệ tử nội môn đứng dưới cũng mặc kệ, nhất định phải lấy lòng Vương Lâm cho bằng được.

- Lăn xuống đi. Nhị sư huynh của Huyền Đạo tông đúng là quá vô sỉ. Làm gì có tỷ thí nào như vậy. Vương Lâm đại sư huynh không cần phải nghe hắn.

- Dương Nghị! Ngươi có phải là nam nhân hay không? Từ một trăm giây xuống còn hai mươi giây, ngươi xuống đi, đổi người khác. Ngươi không xứng tỉ thí với đại sư huynh của chúng ta.

- Huyền Đạo tông làm sao lại phái ra một kẻ đáng xấu hổ như vậy?

Hoàng Long chân nhân mỉm cười, càng nhìn Vương Lâm càng thích, khẽ nói với Tôn Đại Trụ:

- Đại Trụ sư đệ! Đồ đệ của ngươi rất tốt.

Thân thể Tôn Đại Trụ khẽ run lên một cái, nhất thời cảm giác lâng lâng.

Chưởng môn sư huynh vừa mới gọi hắn một cách thân mật là "Đại Trụ sư đệ". Hắn nói:

- Đứa nhỏ này vừa mới lên núi ta đã nhìn trúng. Hắc hắc, may mắn là các người không có ai đứng ra tranh đoạt với ta. Hừ! Lúc đầu, khi ta nhận hắn làm đệ tử có rất nhiều người châm chọc ta.

Đạo Hư cùng với lão nhân mặt đỏ lại thêm vài vị đồng bối đều đỏ mặt đang định mở miệng.

Hoàng Long chân nhân lườm bọn họ một cái, ôn hòa nói với Tôn Đại Trụ:

- Đại Trụ sư đệ! Ngươi vì Hằng Nhạc phái làm nên chuyện lớn. Ngươi yên tâm sau này sư huynh sẽ cho ngươi một cái công đạo.

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thực ra trong lòng Tôn Đại Trụ đang rất nghi hoặc.

Trên thạch thai, Dương Nghị chẳng để ý tới lời châm chọc từ đám đệ tử

của đối phương. Hắn chăm chú nhìn Vương Lâm, chỉ sợ đối phương không đồng ý với lời đề nghị của mình.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Dương Nghị một cái, ngẩng đầu, nói:

- Có thể.

Dương Nghị cảm thấy mừng như điện. Hắn vốn là một người trầm ổn hoàn toàn khác với kẻ kiêu ngạo như Chu Bằng. Lúc này, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Vương Lâm! Cầm Long thủ của ngươi rất lợi hại. Nhưng ta lại am hiểu nhất là về tốc độ. Để ta xem ngươi làm thế nào bắt được ta. Một khi hai mươi giây trôi qua. Lão tử sẽ thắng.

Hắn ôm quyền một cái với Vương Lâm. Sau đó không nói tiếng nào lập tức cầm một cái ngọc phù màu trắng, bóp nát. Nhất thời, một đạo bạch quang hiện ra, lượn qunah thân hắn. Tốc độ của hắn lập tức tăng lên mấy lần.

Trong nháy mắt, thân thể Dương Nghị đã phóng sang một bên.

Hắn cố ý né tránh tiếp xúc với Vương Lâm. Dương Nghị thầm tính, không cần phải tấn công, chỉ cần dựa vào tốc độ để trì hoãn thời gian.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ châm chọc. Thần thức của hắn mạnh hơn đối phương nhiều lắm. Đảo qua một cái hắn lập tức đuổi theo Dương Nghị, Dẫn

Lực thuật tùy ý thi triển, bất ngờ xuất ra một viên Phích Lịch đạn.

Dương Nghị vừa nhìn thấy Phích Lịch đạn liền tái mặt, tốc độ nhanh hơn mấy phần.

Lý Sơn đang đứng dưới đài, ngơ ngác nhìn Phích Lịch đạn trong tay Vương Lâm, miệng thì thào nói:

- Vương sư huynh! Vương đại ca! Vương gia gia! Ngàn vạn lần xin ngươi đừng có dùng. Ta đã chọc vào Đại sư huynh. Lần này, nếu nhị sư huynh cũng bị trúng thì ta xong hết rồi....

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 56: Xuất trận (6).

Đáng tiếc, điều hắn cầu khẩn không có tác dụng, tinh quang trong mắt

Vương Lâm chợt lóe lên, Dẫn Lực Thuật lập tức được sử dụng hóa thành một bàn tay vô hình bao quanh tứ phía Dương Nghị. Phích Lịch Đạn trong tay ở

trên cao giống xếp lại cong cong nện thẳng xuống đầu Dương Nghị.

Dương Nghị cảm giác được thân thể bỗng trở nên căng thẳng, không gian bốn phía bị một loại lực lượng thần kỳ chèn ép thân hình hắn khiến cho bản thân không thể làm gì được, chỉ đành trơ mắt nhìn Phích Lịch Đạn đánh xuống.

Một tiếng nổ phát ra, tóc tai Dương Nghị bù xù, gương mặt cháy đen, mùi hôi từ trên người tỏa ra bốn phía.

Hắn bất chấp gương mặt cháy đen và mùi hôi từ người mình tỏa ra, ngay khi thân thể cảm giác được lực ép từ bốn phía giảm bớt đi liền dụng toàn bộ linh lực còn lại của mình để thoát ra. Đáy lòng thầm kinh hoảng nghĩ: "Cầm Long Thủ thật là lợi hại, đằng nào cũng phải thua, liều mạng một phen."

Vương Lâm nhếch mép như cười như không liếc mắt nhìn đối phương nói:

- Còn có mười giây, ngươi có thể tiếp tục.

Dương Nghị cắn răng một cái, há mồm phun ra một đạo hồng quang, hồng quang này gặp gió lập tức trở nên lớn hơn trước, cối cùng hóa thành một dải trường hồng mang theo khi hàn khí bức người nhanh chóng lao về phía

Vương Lâm.

Cùng lúc đó thân thể hắn cũng động, từ trong người lấy ra một xấp ngọc phù tung lên cao, từ trên những đạo ngọc phù đó xuất hiện tiên pháp Thất

Thải Nhan Sắc với khí thế phô thiên cái địa bay tới chỗ Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh một tiếng, Dẫn Lực Thuật lại một lần nữa hóa thành một bàn tay vô hình cự đại tùy ý phá tan tiên pháp trên ngọc phù. Về

phần hàn khí bức người của đạo trường hồng, ánh mắt hắn chớp động với ý định nhất tâm nhị dụng, Dẫn Lực Thuật lập tức bao quanh, khống chế đạo trường hồng đó.

Sau một lát đạo trường hồng tiêu biến, bên trong lộ ra thanh phi kiếm màu đỏ. Thanh phi kiếm này ở giữa không trung, không ngừng giãy dụa.

Thần thức Vương Lâm hơi đảo qua đã phát hiện thanh phi kiếm này cùng với

Phích Lịch đạn giống nhau. Ở bên trên đó cũng lưu lại thần thức của đối phương, hắn điều khiển cho Dẫn Lực thuật ngưng tụ lại, "ca" một tiếng vang lên, phi kiếm đó đã bị bẻ gãy rơi xuống mặt đất.

Sắc mặt Dương Nghị đại biến mồm phun ra một ngụm máu tươi, hai chân lảo đảo lui lại phía sau vài bước. Hắn đau khổ ôm quyền nói:

- Vương sư huynh, thượng cổ kỳ thuật Cầm Long thủ quả nhiên lợi hại,

nhưng tại hạ không phục, ta không thua huynh, mà là thua do thượng cổ kỳ

thuật.

Vương Lâm ngẩn người ra, cười nói:

- Thượng Cổ kỳ thuật Cầm Long thủ? Ta lần đầu nghe thấy.

- Hừ! Ngươi không cần phải phủ nhận. Cầm Long thủ của ngươi đã bị sư thúc của ta nhìn ra. - Dương Nghị vừa hậm hực nói vừa bước xuống thạch thai, đám đệ tử Huyền đạo lập tức tránh sang hai bên, dù sao mùi ở trên người hắn tỏa ra quả thật quá khó ngửi.

Sắc mặt Âu dương lão giả hơi hồng lên, hắn vội vàng ho khan một tiếng, nói:

- Vương sư điệt, ngươi sử dụng quả thật là Cầm Long thủ. Thượng cổ tiên pháp này có uy lực quỷ thần khó dò, không phải chuyện đùa, ta cũng vậy.

Trong điển tịch của các môn phái cổ xưa có ghi lại về loại thượng cổ kỳ

thuật này, không nghĩ tới loại tiên thuật thất truyền mấy ngàn năm lại xuất hiện trong Hằng Nhạc phái. Không hổ là môn phái đứng đầu ở năm trăm năm trước, lão xin phu bội phục!

Nói những lời này ra đến ngay cả lão cũng có chút tin là sự thật, hắn thầm nghĩ, mặc dù pháp thuật này không phải là Cầm Long thủ nhưng cũng nhất định là thượng cổ kỳ thuật, nếu không sẽ không có uy lực cường đại như vậy.

Vương Lâm dở khóc dở cười, Dẫn Lực thuật này dù sao cũng được hắn tu luyện ở bên trong mộng cảnh hai mươi năm, uy lực của nó không phải

chuyện đùa.

Hơn nữa, Vương Lâm đối với tu vi của bản thân rất hiểu rõ, Ti Đồ Nam đã từng nói qua, bản thân hắn đã đạt tới Linh Động Kỳ viên mãn cảnh giới,

cũng chính là tương đương với tầng thứ mười bốn của Ngưng Khí Kỳ. Chỉ

còn một bước nữa thôi là hắn tiến vào cảnh giới đại viên mãn của Ngưng

Khí kỳ.

Về phần tại sao hắn cảm giác bản thân vẫn là ở tầng thứ ba thì bản thân

Ti Đồ Nam cũng đoán không ra. Vương Lâm từng nhắc tới việc này có lẽ

liên quan tới Trương sư huynh giúp hắn chặt đứt duyên phàm trần với Ti

Đồ Nam, nhưng hắn nghe xong thì tỏ vẻ khinh thường. Hắn nói cho Vương

Lâm biết, căn bản không có loại tiên pháp nào như thế, chỉ là do tu chân tiểu quốc dùng ngôn luận để lừa dối nhau mà thôi. Tu tiên vốn là việc làm nghịch thiên, hết thảy đều tùy tâm, làm sao lại có nhiều hạn chế như thế.

Hắn đưa ra một ví dụ, ở đế quốc bọn họ từng có tu luyện giả Hóa Thần kỳ,

người đó không nỡ rời bỏ tộc nhân của mình cho nên vẫn ở lại trong gia tộc hưởng thụ cuộc sống phàm trần, sau đó mấy năm tu luyện giả đó thành công tiến vào Anh Biến kỳ.

Chỉ bất quá có một số việc xảy ra khiến cho sau một thời gian dài bản thân sẽ trở nên lãnh đạm với mọi chuyện. Dù sao người tu tiên có cuộc sống lâu hơn người thường rất nhiều khiến cho bản thân thấy được rất nhiều chuyện, cho nên người ngoài nhìn vào thì cảm thấy người ta không hề bị chuyện phàm trần bị ảnh hưởng.

Cuối cùng Ti Đồ Nam phân tích, hiện tượng trên người Vương Lâm cùng với

Thiên Nghịch châu có liên quan, thực lực khi ở bên trong không gian tu luyện của hạt châu cùng với thực lực bên ngoài bản thân không giống nhau, cho nên hắn dù đã đạt tới thực lực của tầng thứ mười bốn, nhưng nhìn qua vẫn chỉ ở tầng thứ ba.

Với tu vi tầng mười bốn Ngưng Khí kỳ, hơn nữa bản thân khổ luyện Dẫn Lực thuật hai mười năm hiển nhiên khiến cho nó có uy lực lớn hơn rất nhiều,

làm cho người ngoài nhìn lướt qua cũng nhịn không được mà đoán lung tung một chút.

Hoàng Long chân nhan nheo nheo hai mắt lại, hòa ái hỏi Vương Lâm:

- Vương Lâm, ngươi sử dụng thuật pháp kia quả thật là Cầm Long thủ sao?

Hắn bây giờ không có tâm tư tìm hiểu xem loại thuật pháp đó tên là gì,

mà là một lòng một dạ muốn lấy lại một chút thể diện từ Huyền đạo tông.

Vương Lâm lắc đầu, cười nói:

- Chưởng môn sư bá, ta mới rồi sử dụng chính là Dẫn Lực thuật mà thôi,

còn về Cầm Long Thủ gì gì đó, đệ tử chưa bao giờ nghe nói tới.

Hoàng Long chân nhân thầm khen Vương Lâm thông minh, lão quay sang ba người trưởng lão Huyền đạo tông nói:

- Âu Dương đạo hữu, ta đã nói cho đạo hữu thuật pháp này không phải là

Cầm Long Thủ mà chính là trụ cột tiên pháp Dẫn Lực thuật của Hằng Nhạc phái. Mấy đứa đệ tử của Huyền đạo tông ngay cả trụ cột tiên pháp của

Hằng Nhạc phái cũng không thể chịu nổi, nên nghĩ nó là Cầm Long thủ, đật thật sự là hoang đường a.

Âu Dương lão giả có chút xấu hổ trong lòng, nhưng vẻ mặt thì vẫn ướng ngạnh nói:

- Hoàng Long đạo hữu, ngươi không phải thừa nhận. Hừ! Ta đã sớm nhìn ra đó chính là Cầm Long thủ.

Đạo Hư cười ha hả mấy tiếng, ở bên cạnh chưởng môn Hoàng Long nói:

- Chưởng môn sư huynh, đệ thấy tên này cũng không tồi, nếu không chúng ta sau này đổi tên Dẫn Lực Thuật thành Cầm Long thủ đi.

Ánh mắt Hoàng Long chân nhân sáng lên, tán thưởng nhìn Đạo Hư chân nhân, gật đầu nói:

- Tốt. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, trụ cột tiên pháp Dẫn Lực Thuật của

Hằng Nhạc phái chúng ta đổi tên thành Cầm Long thủ. Đa tạ đạo tông Huyền

Đạo tông đã ban tên.

Gương mặt Âu Dương lão giả cùng hai vị trưởng lão khác có chút khổ sở, lắc đầu không nói.

Vương Lâm đứng ở trên thạch thai trầm ngâm một chút, hắn thông qua hai trận tỷ thí vừa rồi đối với thực lực của bản thân mình cảm thấy rất tin tưởng. Nhưng do đối thủ quá yếu khiến cho hắn không thể kiểm tra được thực lực chính thức của mình, dù sao linh lực ở trong cơ thể hắn tương đương với tầng thứ mười bốn Ngưng Khí kỳ, nhưng nếu nói về tiên pháp hắn lại chỉ am hiểu có mỗi Dẫn Lực thuật mà thôi.

Vì để kiểm tra xem mình có tu vi như th nào, Vương Lâm đột nhiên nói:

- Các vị sư huynh Huyền đạo tông, các ngươi cùng tiên lên đây đi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 57: Xuất trận (7).

Đám đệ tử Huyền Đạo tông nghe thấy thế đều vô cùng tức giận, trong lòng cả đám không ngừng mắng Vương Lâm cuồng vọng, nhưng lại không có một ai dám tiến lên. Âu Dương lão giả cùng hai vị trưởng lão khác đều hơi cau mày, ánh mắt bất thiện nhìn chăm chằm về phía Vương Lâm.

Vương Lâm ngẩng đầu cười, vẻ mặt cùng thần thái của hắn lúc này so với vẻ khinh bỉ vừa nãy của bọn họ đối với Hằng Nhạc phái giống nhau, nói:

- Đệ tử Huyền đạo tông chẳng lẽ ngay cả cùng tiến lên cũng không dám?

Đám đệ tử nội môn Hằng Nhạc phái lúc này vô cùng hưng phấn, la hét đầy trời.

- Huyền đạo tông rác rưởi, các ngươi không dám đi ra sao? Lòng kiêu ngạo của các ngươi đâu rồi? Đi ra đi.

- Vương Lâm sư huynh vô địch! Quyền đánh Huyền Đạo tông, cước đá Huyền

Đạo tông, đến nước bọt phun ra cũng có thể khiến Huyền Đạo tông chết đuối.

- Đại sư huynh các ngươi cũng không được, nhị sư huynh cũng không, có tam sư huynh không? Hay tất cả cùng tiến lên đi.

- Liễu Phong, mau đi ra đánh một trận!

Tiếng mắng chửi của nội môn đệ tử càng lúc càng lớn, vẻ tươi cười của

Hoàng Long chân nhân càng lúc càng thịnh, cuối cùng một đệ tử Huyền đạo tông không nhịn được lớn tiếng nói:

- Vương Lâm. Tiểu tử ngươi thật ngông cuồng, đây là ngươi bảo chúng ta cùng lên, ngươi đừng có hối hận! Các sư huynh, chúng ta cùng xông lên đánh cho hắn một trận.

- Không sai. Cùng tiến lên, đây là yêu cầu của hắn, chúng ta cũng không tính là phạm quy, trưởng lão, để chúng đệ tử cùng tiến lên giáo huấn hắn.

- Trưởng lão, Vương Lâm tiểu tử này quá ngông cường, ngài để cho bọn đệ tử cùng tiến lên a.

Đám Huyền Đạo tông đệ tử đều xin chiến, Âu Dương lão giả cắn răng quát:

- Nếu Hằng Nhạc phái đã có yêu cầu như vậy, các ngươi hãy cùng lên đài đi.

Lời này vừa nói ra nhất thời có ba đệ tử thượng đài, kéo theo đó là bảy tám người, cùng cùng là mấy nữ đệ tử. Đại bộ phận đệ tử Huyền Đạo tông đều tụ tập ở trên thạch thai. Cùng không biết người nào hô lên một tiếng, tất cả mọi người đều đồng loạt nắm giữ pháp bảo trên tay.

Vương Lâm cũng không thèm để ý tới, hắn triển khai Dẫn Lực thuật hóa thành một bàn tay vô hình to lớn quét một vòng trên đài.

Trong một khoảng thời gian ngắn tiếng kêu thảm thiết từ bốn phía vang lên, những người xem xung quanh chỉ thấy đám đệ tử Huyền Đạo tông một người rồi lại nối tiếp một người bay ra khỏi thạch thai.

Vương Lâm càng đánh càng điều khiển như ý, Dẫn Lực Thuật biến hóa khó lường, không mất bao nhiêu thời gian trên thạch thai chỉ còn lại ba người, trong đó một người chính là Liễu Phong.

Vương Lâm cười lớn một tiếng cuối cùng xuất ra Phích Lịch Đạn.

Sắc mặt Liễu Phong đại biến, hắn không để ý tới hai người còn lại, vội vàng cao giọng hô:

- Vương Lâm sư huynh hạ thủ lưu tình, Liễu mỗ nhận thua, nhận thua!

Vừa nói tới đây, thân hình hắn đã nhanh chóng lui lại phía sau rời khỏi thạch thai, hắn rất sợ hãi với Phích Lạn đạn, cho nên bản thân không hề

muốn dẫm vào vết xe đổ của Dương Nghị.

Hai người còn lại, một người là Hứa Mộc, còn người kia là Lý Sơn.

Hứa Mộc thấy tình thế bất hảo vội vàng học theo Liễu Phong hô to một tiếng nhận thua, chật vật nhảy xuống khỏi thạch thai.

Lý Sơn thì vẻ mặt bi thương, hét lớn:

- Vương Lâm đến đây đi, đem quả Phích Lịch đạn cuối cùng của ngươi dùng trên người ta nè.

Với thực lực của hắn vốn không nên làm người cuối cùng ở lại, khi tiến lên trên thạch thai hắn lập tức nằm rạp xuống mặt đất giả chết. Tuy nói là bị những người khác giẫm đạp lên mấy lần, nhưng vì an nguy ngày sau của môn phái hắn đành nhịn.

Lý Sơn có chút tính toán, hắn cho hằn nếu mình cùng với đại sư huynh và nhị sư huynh giống nhau, đều bị Phích Lịch đạn đánh trúng thì tối thiểu có thể đồng bệnh tương liên, nói không chừng ngày sau có thể thân cận thêm một chút.

Vương Lâm như cười như không liếc mắt nhìn hắn một cái, không chút do dự thu lại Phích Lịch đạn, cười nói:

- Đây chính là bảo bối a. Không thể dùng loạn được, ngươi xuống dưới đi.

Dẫn Lực thuật hóa thành trảo nắm lấy Lý Sơn ném xuống khỏi thạch thai.

Âu Dương lão giả cùng với hai vị trưởng lão khác tức giận tới mức xì khói, hận một nỗi trên mặt đất không xuất hiện cái lỗ để ba người nhảy xuống.

Gương mặt Hoàng Long chân nhân tươi cười, cao giọng nói:

- Âu Dương đạo hữu, lần trao đổi này thắng bại của hai phái chúng ta như thế nào?

Âu Dương lão giả hừ lạnh một tiếng nói:

- Hằng Nhạc phái ngươi có vận khí tốt, lần trao đổi này các ngươi thắng.

Bất quá, những lời tại hạ vừa nói đều là thật, tất cả Nguyên Anh lão tổ

của Hằng Nhạc phái đã bỏ mạng. Những vật ngươi muốn đều ở trong chiếc túi này, lời ta muốn nói đã hết, cáo từ!

Nói xong, lão vung tay áo lên, từ trong đó bay ra một cái trữ vật, Hoàng

Long chân nhân lập tức nhận lấy, trên mặt lão hiện ra vẻ suy tư.

Từ miệng Âm Dương lão giả phát ra một tiếng huýt vang trời, ngay sau đó có một đám mây đen từ trên Hằng Nhạc sơn lao xuống.

Vương Lâm nhìn kỹ thì thấy đó chính là con Thiên Túc Ngô Công.

Âu Dương lão giả không nói hai lần, nhún chân nhảy lên, sau đó, đám đệ

tử Huyền Đạo tông với sắc mặt phong phú đủ loại bay lên trên lưng con

Ngô Công.

Mắt thấy Huyền Đạo tông sắp rời đi, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nội tâm hắn lập tức đưa ra quyết định, hắn cao giọng nói:

- Chư vị đồng đạo Huyền Đạo tông, trưởng lão, tại hạ có một việc thỉnh cầu.

Vừa nói, thân thể hắn bay lên trên không, khống chế Dẫn Lực thuật làm cho bản thân lơ lửng ở trước mặt con Thiên Túc Ngô Công.

Sắc mặt Âu Dương lão giả không chút cảm tình, nếu là đệ tử khác của Hằng

Nhạc phái lão sẽ không để ý tới, nhưng thực lực của Vương Lâm quá kinh người, vì vậy lão nén lại sự bất mãn trong lòng, lạnh giọng nói:

- Nói đi.

Vương Lâm đưa mắt nhìn con Thiên Túc Ngô Công, thành khẩn nói:

- Đệ tử muốn mượn con Thiên Túc Ngô Công dùng một lát, mong Âu Dương sư thúc đồng ý.

Âu Dương lão giả còn chưa kịp nói, đám đệ tử Huyền Đạo tông đã tức giận, trong đó có một người quát:

- Vương Lâm, ngươi không nên khinh người quá đáng.

- Vương Lâm, Thiên Túc Ngô Công là linh thú hộ sơn của Huyền Đạo Tông chúng ta, há có thể cho ngươi mượn.

- Ngươi quá kiêu ngạo, trưởng lão, người này đối với Huyền Đạo Tông chúng ta quá bất kính, xin trưởng lão ra tay giáo huấn.

Hai vị trưởng lão khác lúc này cũng lộ ra vẻ cười lạnh trên khóe môi.

Âu Dương lão giả nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lão cười lạnh nói:

- Tiểu bối, lăn xuống cho ta, lão phu không so đo với ngươi.

Hoàng Long chân nhân cùng với đám trưởng bối của Hằng Nhạc phái đều đạp phi kiếm bay lên, đứng xung quanh Vương Lâm, Hoàng Long chân nhân cao giọng nói:

- Âu Dương đạo hữu, Huyền Đạo tông quá hẹp hòi a. Không phải chỉ là mượn con Ngô Công sao? Chứ có phải là hắn muốn mạng con Ngô Công đâu.

Sắc mặt Âu Dương lão giả âm trầm hơn, nhìn bốn phía một chút, cuối cùng ánh mắt lão dừng ở trên người Hoàng Long chân nhân nói:

- Hoàng Long đạo hữu, tên tiểu bối này quá mức kiêu ngạo, thật sự không để Huyền Đạo Tông của chúng ta vào trong mắt.

Hoàng Long chân nhân do dự một chút, kỳ thật hắn cũng không muốn làm cho

Huyền Đạo Tông khó sử. Dù sao nếu theo như lời của đối phương thì thật sự quá mức kinh người, một khi là thật thì ngày sau tu chân giới của

Triệu Quốc chắc chắn sẽ xảy ra một lần thanh trừ.

Vương Lâm chần trừ một chút, con Ngô Công này hắn nhất định phải mượn, vì vậy nói:

- Âu Dương sư thúc, đệ tử chỉ muốn mượn con Ngô Công dùng một lúc, sẽ

không làm nó bị thương, nếu người đồng ý đệ tử nguyện dùng đồ vật để

đổi.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 58: Kết Thúc

Âu Dương lão giả khinh miệt liếc nhìn Vương Lâm, nói:

- Một tiểu bối như ngươi thì có cái gì mà trao đổi? Hừ! Nếu ngươi có thể

xuất ra pháp bảo Tử Nhạc Tiên Kiếm của Hằng Nhạc phái ta còn miễn cưỡng đổi lại cho người một giọt.

Vương Lâm nhíu chặt mày, nội tâm hắn thoáng lạnh đi, Dẫn Lực thuật được vận dụng tới cực hạn, một trảo trực tiếp đánh tới.

Âu Dương lão giả biến sắc, quát:

- Tiểu bối ngươi thật là to gan!

Vừa nói tới đây, ông tay áo lão vung lên, một chiếc phi kiếm nhất thời xuất hiện. Phi kiếm này vừa hiện ra lập tức lớn dần lên, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm phát ra khí thế thiên quân vạn mã.

Khi một kiếm này xuất hiện, ánh mắt lão lộ ra một tia sát ý, đệ tử của đối phương có thực lực kinh người, nếu giữ lại sau này khẳng định sẽ trở

thành mối uy hiếp với Huyền Đạo tông, không bằng nhân dịp này hủy diệt tu vi của hắn.

Sắc mặt Hoàng Long chân nhân hơi trầm xuống, lão đã nhìn ra tâm cơ của đối phương, Tử Nhạc kiếm trong tay lập tức được huy động muốn ngăn cản đối phương. Chính lúc này, Vương Lâm cười dài một tiếng, Dẫn Lực thuật được hắn vận dụng tới cực hạn, vôn là đôi bàn tay vô hình lập tức biến thành vật hữu hình.

Hai bàn tay phát ra quang mang màu trắng xuất hiện ở giữa không trung xua tan đi tất cả những đang mây đang ở xung quanh.

Phương hướng của bàn tay không hề thay đổi, một cánh tay ôm lấy đầu con

Thiên Túc Ngô Công, còn cánh tay kia thì hướng lên trên đón đỡ thanh cự

kiếm đang chém xuống.

Tốc độ chém xuống của cự kiếm nhất thời bị kiềm hãm, sau đó dần dần đứng lại ở giữa không trung không thể ép xuống tiếp, sắc mặt của Âu Dương lão giả ửng hồng, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Hai vị trưởng lão còn lại cắn chặt rang liều mạng đồng thời ra tay, một đạo ánh sáng màu hồng từ trong miệng một người xuất hiện, ở giữa không trung nó hóa thành dải lụa nhanh chóng đánh về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, vị trưởng lão còn lại tế xuất một quả ngọc giản từ bên trong tỏa ra quỷ hỏa, rồi quỷ hỏa lại tiếp tục phân ra làm bảy tam cái vây lấy Vương Lâm vào bên trong sau đó lập tức thu hẹp phạm vi bao vây lại.

Một cỗ khí thế nóng bừng ập tới, nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn không hề

thay đổi, Dẫn Lực thuật lại được hắn tiếp tục phân ra một bàn tay. Bàn tay đó liên tục xoay quanh người Vương Lâm, từ nó sinh ra những đạo khí lưu mà mắt thường có thể thấy được, những đạo khí lưu này làm cho quỷ

hỏa ở bốn phía lúc sáng lúc tối.

Những biến hóa liên tục xảy ra rất nhanh, Hoàng Long chân nhân tức giật quát lên một tiếng, một tay bắt quyết, Tử Nhạc tiên kiếm nhanh như điện lóe lên một cái phát ra âm thanh xé gió lao tới dải lụa của vị trưởng lão còn lại.

Mượn cơ hội này, thân thể Vương Lâm di chuyển với tốc độ cực nhanh vọt tới bên cạnh Thiên Túc Ngô Công. Dẫn Lực thuật được hắn sử dụng để khống chế con Thiên Túc Ngô Công làm cho nó không thể giãy ra. Tay phải Vương

Lâm đặt lên đầu con rết, linh lực từ tay hắn nhanh chóng truyền sang làm cho con Ngô Công cảm thấy đau nhức, từ miệng nó phun ra một ít chất lỏng màu đen.

Nói thi lâu nhưng những việc đó chỉ xảy ra trong thời gian vài giây,

những người còn lại chưa kịp phản ứng thì hai bên đã va chạm với nhau.

Đạo Hư chân nhân nhìn thấy con Ngô Công thổ ra chất độc, lo lắng Vương

Lâm không phân biệt được độc chất vì vậy vung tay áo lên ném ra một chiếc bình ngọc, cao giọng nói:

- Vương Lâm sư điệt, dùng cái này lấy độc.

Nói xong, lão huy động phi kiếm của mình cùng với quỷ hỏa đang vây lấy Vương Lâm dây dưa cùng một chỗ.

Ba vị trưởng lão Huyền Đạo tông tức giận gầm lên một tiếng, bị đám người

Hằng Nhạc phái cuốn lấy cho nên không thể ngăn cản Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn thấy cong Ngô Công đã nôn ra dịch độc của nó, thân hình hắn nhanh chóng lui lại phía sau, tiếp lấy bình ngọc rồi sử dụng linh lực bao quanh lấy dịch độc của Ngô Công thu nó vào bên trong bình.

Âu Dương lão giả nội trận lôi đình hét lớn:

- Hằng Nhạc phái, các ngươi khinh người quá đáng!

Hoàng Long chân nhân thầm than một tiếng, lão thu hồi Tử Nhạc tiên kiếm,

những người còn lại cũng đồng loạt thu hồi bảo kiếm của mình, hai phái phân ra hai bên đứng giữa không trung.

Vương Lâm dùng ánh mắt xin lỗi nhìn đám người Huyền Đạo tông, dịch độc của con Thiên Túc ngô công này là dược vật để trị liệt tật của phụ thân hắn, cho nên hắn không thể không sử dụng hạ sạch này để lấy nó. Hắn ôm quyền nói:

- Âu Dương sư thúc, dịch độc của con Ngô Công này đối với đệ tử rất trọng yếu. Vãn bối ở đây có một vật dùng để đổi lấy dịch độc của nó.

Dứt lời hắn ném ra một chiếc bình ngọc nhìn qua thì rất bình thường, bên trong đó chính là nước sông ở phía hậu sơn.

Sắc mặt Âu Dương lão giả âm trầm lại, sau khi tiếp nhận chiếc bình ngọc đang định nói tiếp đột nhiên thần sắc hơi thay đổi. Lão đánh giá lại chiếc bình ngọc trong tay, cau mày nói:

- Nghe nói Hằng Nhạc phái năm trăm năm trước có mấy vị Nguyên Anh lão tổ

chuyển môn phái tới đây. Ngoại trừ linh khí ở đây nhiều hơn bên ngoài mấy lần, thì chất lỏng này sợ rằng cũng xuất hiện từ nơi này.

Mở chiếc bình ngọc ra, linh khí ẩn chứa bên trong nhất thời phát tán ra xung quanh, Hoàng Long chân nhân nhìn chiếc bình ngọc, vuốt chòm râu cười nói:

- Tiểu tử này dĩ nhiên lại mang theo một lọ nước sông tới đây.

Âu Dương lão giả hừ một tiếng, cầm chiếc bình ngọc trên tay suy nghĩ một chút, nói:

- Hoàng Long đạo hữu, Hằng Nhạc phái các ngươi có một đệ tử rất tốt a! Cáo từ!

Nói xong, lão liếc mắt nhìn Vương Lâm, trầm ngâm một chút rồi truyền âm nói:

- Vương sư điệt, chuyện dịch độc của con Ngô Công này ta không truy cứu,

nhưng Hằng Nhạc phái nếu không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn thì cũng không còn tồn tại được lâu, ngươi tự thu xếp đi!

Nói xong, lão vỗ lên đầu con Ngô Công, Thiên Túc Công Ngô trừng mắt nhìn

Vương Lâm một cái, sau đó thân thể nó lay động lập tức bay nhanh về

phía bắc.

Trong lúc Vương Lâm chú ý tới con Thiên Túc Ngô Công, hắn mơ hồ cảm thấy có một đôi mắt đẹp nào đó đang nhìn mình/

Hắn ngẩn người ra một lúc, trong đầu hắn nhanh chóng nhớ lại lời Âu

Dương lão giả vừa nói, về phần chủ nhân của đôi mắt đó, Vương Lâm cũng chỉ nhìn lướt qua chứ không để ở trong lòng.

Sau khi Huyền Đạo Tông rời đi, Thương Tùng phong liền trở nên yên tĩnh, ánh mắt Hoàng Long chân nhân đảo qua một lượt, cười nói:

- Cuộc tỷ thí hôm nay, Hằng Nhạc phái của chúng ta toàn thắng! Tất cả

các nội môn đệ tử đều có phần thưởng, mỗi người đều được tới đan phòng lĩnh mộ lọ linh đan. Tất cả đều phải cố gắng tu luyện, lấy Vương Lâm làm tấm gương!

Đám nội môn đệ tử nhất thời đều vui mừng, ai cũng muốn nhìn kỹ Vương Lâm một chút, giờ phút này dang xưng phế vật giành cho hắn không còn ai nhắc tới nữa.

Nội tâm Vương Trác rất phức tạp, hắn hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Sư phụ. Đệ tử muốn đóng cửa tu luyện, từ nay về sau không hỏi tới thế sự nữa.

Đạo Hư thở dài một hơi, Vương Trác là đệ tử đắc ý nhất của lão, cho nên lão hiểu rất rõ mâu thuẫn của hắn với Vương Lâm, trầm ngâm một chút gật đầu nói:

- Thôi được. Ngươi mượn cợ hội này tránh gặp mặt Vương Lâm một thời gian.

Vương Trác cười khổ một tiếng, cúi đầu không nói gì.

Hoàng Long chân nhân lúc này lại tiếp tục mở miệng nói:

- Tất cả đều tản đi. Vương Lâm, ngươi theo ta tới đến đây.

Vương Lâm gật đầu, ánh mắt hắn hơi đảo qua một chút rồi dừng lại trên người tam sư huynh Lữ Vân Kiêt, đột nhiên nói:

- Tam sư huynh, huynh chờ một chút!

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 59: Chất Vấn

Thân thể Lữ Vân Kiệt hơi run lên, hắn quay lại mỉm cười nói:

- Vương.... Sư huynh, huynh có chuyện gì phân phó? Hay huynh muốn linh đan? Ở đây tiểu đệ còn không ít, trước tiên đưa cho huynh.

- Tam sư huynh, đệ muốn hỏi huynh một người, là Vương Hạo dược đồng ở

đan phòng của huynh. - Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lữ Vân Kiệt, trước đây hắn đối với tu vi của mình luôn cảm thấy thiếu tự tin, bản thân đối với chuyện của Vương Hạo có lòng mà không có lực giúp. Nhưng bây giờ sau khi trải qua vài trận chiến, Vương Lâm đối với tu vi của bản thân đã hiểu khá rõ.

Lữ Vân Kiệt biến sắc, nội tâm hắn thầm kêu khổ, gương mặt âm tình bất định, đột nhiên cắn chặt răng một cái, lui lại phía sau vài bước nói:

- Vương Lâm. Vương Hạo là dược đồng của ta, đối với việc luyện đan của ta vô cùng trọng yếu, Lữ mỗ không thể đồng ý.

Hoàng Long chân nhân ở một bên cảm thấy nghi hoắc, lão nhướng mày quát:

- Lữ Vân Kiệt, chỉ là một tên dược đồng, hắn đối với ngươi thì có cái gì mà quan trọng.

Sắc mặt Lữ Vân Kiệt hơi cau có lại, hắn cắn răng lắc đầu nói:

- Chưởng môn sư bá, đệ tử thật khó có thể tuân lệnh, Vương Hạo....hắn.....hắn đã....

Sắc mặt Vương Lâm thay đổi, thân thể hắn vừa động lập tức hóa thành một dải hồng, nhằm về phía Hằng Nhạc Phong lao đi.

Hoàng Long chân nhân và mấy vị trưởng bối bên cạnh đều cảm thấy nghi hoặc, cả đám người đều lao theo, Đạo Hư chân nhân còn ôm theo Lữ Vân

Kiệt, chân đạp mây bay về phía Hằng Nhạc Phong.

Rất nhanh sau đó, Vương Lâm đã tới trước mặt đan phòng của Lữ Vân Kiệt,

thần thức hắn hơi đảo qua lập tức phát hiện được hơi thở yếu ớt của

Vương Hạo. Hắn bình tĩnh lao nhanh về phía cửa phòng, một chân đá văng cánh cửa đan phòng ra, sau khi đi vào chứng kiến tình trạng bên trong,

lửa giận trong nháy mắt bốc lên tới cực hạn.

Chỉ thấy ở phía trong có một chiếc lò luyện đan rất lớn, Vương Hạo đang khoanh chân ngồi ở bên trong lò, gương mặt không còn chút máu, tính mạng đang dần mất đi.

Ánh mắt Vương Lâm không chút dao động, hắn huy động cánh tay, Dẫn Lực thuật theo đó tùy ý động, hướng về phía lò luyện đan chộp đến. Từng đạo ngũ thải quang mang từ trong lò luyện đan xuất hiện, tạo thành một chiếc màn che va chạm với bàn tay vô hình do Dẫn Lực thuật tạo ra.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, linh lực trong cơ thể được vận chuyển nhất thời uy lực của Dẫn Lực Thuật tăng lên so với trước rất nhiều lần, nó lập tức nghiền nát tấm màn che do ngũ thải quang mang tạo thành. Vương

Lâm lao vào ôm lấy Vương Hạo, đưa hắn ra khỏi lò luyện đan đặt lên trên mặt đất.

Tay phải Vương Lâm đặt lên trán Vương Hạo, hắn trầm tư không nói gì.

Hoàng Long chân nhân và các vị trưởng bối trong môn phái lúc này cũng đã tới đây, Hồng Kiểm lão giả nhìn thoáng qua lò luyện đan rồi lại nhìn

Vương Hạo một chút, sắc mặt hắn hơi thay đổi, thất thanh kêu:

- Lô Hỏa Khai Đỉnh.

Đạo Hư cẩn thận nhìn thoáng qua một chút, sau đó lão vứt Lữ Vân Kiệt lên trên mặt đất, lão trầm giọng nói:

- Lữ Vân Kiệt, ngươi thật là to gan, Lô Hỏa Khai Đình tuy không nói là cấm thuật, nhưng chỉ có thể sử dụng với người ngoài, không thể thi triển đối với đồng môn, ngươi quên rồi sao?

Sắc mặt Lữ Vân Kiệt không còn chút máu, hắn quỳ rạp trên mặt đất, thấp giọng nói:

- Đệ tử mười lăm tuổi đã lên núi bái làm môn hạ của sư phụ, đến nay đã trải qua hai mươi lăm năm, tu vi của đệ tử vãn dừng lại ở tầng thứ sáu của Ngưng Khí kỳ. Đệ tử không cam lòng, Lô Hỏa Khai Đình một khi luyện ra được đan dược ngoại trừ tăng tuổi thọ ra còn có cơ hội trợ giúp tăng lên cảnh giới, cho nên đệ tử muốn thử một lần. Vương Hạo là dược

đồng do đệ tử thu nhận, dựa theo quy củ của môn phái vốn không phải là đồng môn đệ tử, mà là người hầu tư nhân của đệ tử, hắn giúp đệ tử luyện chế đan dược có gì sai sao?

Lúc này Vương Lâm mới mở hai mắt, sinh cơ của Vương Hạo lúc mới rồi mất đi đang dần quay trở lại, cuối cùng đã kéo hắn được tử quỷ môn quan trở

về. Nghe thấy Lữ Vân Kiệt nói, hắn lạnh giọng hừ vài tiếng không nói gì.

Hoàng Long chân nhân chau mày, một bên là Vương Lâm đang như mặt trời giữa trưa, còn một bên là đệ tử Lữ Vân Kiệt đã vào môn phái hai mươi lăm năm, trong khoảng thời gian ngắn rất khó định đoạt. Một lúc lâu sau,

lão mới quyết định, quay sang Đạo Hư chân nhân nói:

- Đạo Hư sư đệ, đệ là người chưởng quảng hình phạt, Lữ Vân Kiệt ngươi xem nên xử lý thế nào?

Đạo Hư nghe được những lời này, nội tâm lập tức sáng tỏ ý của chưởng môn sư huynh, vì vậy hơi trầm ngâm nói:

- Lữ Vân Kiệt diện bích hai mươi nắm.

Hoàng Long chân nhân gật đầu, xoay người nhìn Vương Lâm hòa ái nói:

- Vương Lâm, Vương Hạo này từ nay về sau được xem là nội môn đệ tử của chúng ta. Xem như đây là đền bù đối với hắn, ngươi sau này không nên tìm

Lữ Vân Kiệt gây phiền toái, dù sao các ngươi cũng là sư huynh đệ đồng môn.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Lữ Vân Kiệt một cái nói:

- Đệ tử tuân lệnh.

Hoàng Long chân nhân vung tay áo lên, nói:

- Tốt. Chuyện này coi như đã giải quyết xong, Đạo Hư ở lại xử ý những việc này, đệ an bài chỗ tu dưỡng cho Vương Hạo. Vương Lâm, ngươi theo ta đến đây.

Nói xong, lão bước ra khỏi đan phòng, thân thể hơi động đã nhẹ nhàng bay lên không.

Đạo Hư đưa mắt nhìn Vương Lâm, mỉm cười nói:

- Vương Lâm sư điệt. Vương Hạo hãy giao cho ta, chỉ cần sinh cơ của hắn còn chưa đứt đoạn, ta chắc chắn sẽ có phương pháp làm cho hắn khôi phục.

Vương Lâm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn gương mặt Vương Hạo đang khôi phục một chút huyết sắc, hắn cũng rời khỏi đan phòng đi theo Hoàng Long chân nhân.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm không khỏi suy nghĩ, về mục đích chưởng môn sư bá gọi đi hắn đã biết rõ như lòng bàn tay. Không mất nhiều thời gian, Hoàng Long chân nhân đã mang theo Vương Lâm tiến vào nội điện,

tiếp theo đó lão đột nhiên xoay người lớn tiếng quát:

- Vương Lâm, ngươi thật to gan!

Sắc mặc Vương Lâm vẫn bình thường, hắn bình thản nói:

- Chưởng môn sư bá, có chuyện gì xin người cứ nói thẳng.

Hoàng Long chân nhân hừ lạnh một tiếng nói:

- Vừa rồi trong lúc tỷ thí, ngươi đã sử dụng loại tiên pháp gì?

Vương Lâm khẽ cười nói:

- Chính là Dẫn Lực Thuật, chưởng môn sư bá nếu không tin có thể cẩn thận xem lại một chút.

Nói xong, hắn dùng Dẫn Lực thuật khống chế tất cả các bàn trong đại điện lên rồi nâng lên không, sau đó di chuyển vài vòng trên đầu mới hạ

xuống.

Hoàng Long chân nhân cẩn thận theo dõi một hồi, sau đó trầm mặc không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng:

- Ngươi rõ ràng là Ngưng Khí kỳ tầng thứ ba, thậm chí bây giờ nhìn cũng vẫn là Ngưng Khí kỳ tầng thứ ba, vì sao đột nhiên lại có thể thi

triển ra uy lực như thế? Ngươi rốt cuộc đã đạt tới cấp độ gì? Vương Lâm, ngươi hãy thành thật trả lời cho ta.

Gương mặt Vương Lâm hiện vẻ đau khổ nói:

- Đệ tử cũng không rõ. Đề tử cứ liên tục tu luyện theo một cách tự

nhiên, về phần bây giờ đã đạt tới cấp độ gì thì đệ tử cũng không biết.

Hoàng Long chân nhân nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

- Vương Lâm, bây giờ ngươi còn không chịu nói sao?

Vương Lâm cười khổ nói:

- Đệ tử thật sự không biết, làm sao có thể nói được?

Hoàng Long chân nhân thầm than một tiếng, hắn cũng không muốn bức bách

Vương Lâm, dù sao vô luận thế nào hắn vẫn là đệ tử Hằng Nhạc phái. Hơn nữa hôm nay hắn còn vì môn phái mà lập công lớn, ngày sau rất có thể sẽ

trở thành một ngôi sao sáng trong đám đệ tử. Nghĩ tới đây, sắc mặt lão hơi hòa hoãn lại, nói:

- Ngươi đưa cho Huyền Đạo tông cái bình nhỏ đó, bên trong có chứa cái gì vậy?

Vương Lâm khẽ cười, cổ tay hơn một, một chiếc bình ngọc xuất hiện trên tay, hắn đưa cho Hoàng Long chân nhân, cười nói:

- Chưởng môn sư bá nói chính là thứ này sao? Ngài so với đệ tử hắn là phải quen thuộc hơn mới phải. Đó không phải là nước sông phía sau núi sao?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 60: Trưởng Lão

Hoàng Long chân nhân tiếp nhận chiếc bình, lão hừ một tiếng, nói:

- Nước sông phía sau núi không cho phép mang ra, hai bình này ta thu lấy, sau này không có ngoại lệ. Ngươi trước tiên lui xuống, nhớ kỹ sáng mai tới đây, ta sẽ dân ngươi tới Tàng Kinh Các để ngươi lựa chọn tiên pháp thích hợp.

Vương Lâm nghe nói thế, tâm lý sinh ra chút mông chờ, khom người cáo lui. Hắn bây giờ có tu vi rất cao, nhưng tiên pháp lại chỉ có mỗi Dẫn

Lực Thuật.

Vương Lâm đi rồi, Hoàng Long mới xoay người cung kính khom lưng nói:

- Thượng Quan trưởng lão, ngài xem những lời Vương Lâm vừa rồi có vài phần là sự thật, nên xử lý chuyện này thế nào?

Một người mặc bộ lam bố với gương mặt khô gầy từ phía trong đại điện đi ra, lão trầm giọng hừ một tiếng nói:

- Có lời nào là thật? Hoảng Long, chẳng nhẽ ngươi không nhận ra những lời nào là thật sao? Tiểu gia hỏa này không có một câu nói thật.

Trên mặt Hoàng Long chân nhân hiện ra vẻ xấu hổ, đối phương là một trong mười vị trưởng lão của môn phái, ở tu chân giới hết thảy đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Hắn cùng chưởng môn vốn là sư huynh đệ cùng bối phận, chỉ bất quá do thực lực chênh lệch mà dần trở nên cách xa nhau hơn.

Hằng Nhạc phái có quy củ chỉ cần tiến vào Trúc Cơ kỳ liền có thể trở

thành trưởng lão, hưởng một số đặc quyền. Nếu đạt tới Kết Đan kỳ thì trở

thành một trong những người chèo lái cho môn phái. Còn đạt tới Nguyên

Anh kỳ vậy trên cơ bản đã trở thành tổ sư của Hằng Nhạc phái.

Mười vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ ngày thường đều tiến hành bế quan, lần này bởi vì trao đổi tiên thuật với Huyền Đạo Tông, cho nên Hoàng Long chân nhân mới thông tri cho các vị trưởng lão, để trưởng lão thông tri cho hai người có tu vi Kết Đan kỳ.

Vương Lâm xuất hiện khiến cho Hoàng Long chân nhân rất bất ngờ bởi vì có trưởng lão Trúc Cơ kỳ xuất quan, cho nên mới mang Vương Lâm tới đây chất vấn một chút, để cho trưởng lão của bổn môn theo dõi.

Thượng Quan trưởng lão cầm lấy chiếc bình ngọc trên tay Hoàng Long chân nhân, hơi đảo qua thần thức một chút, gật đầu nói:

- Tiểu tử này có nói thật một chút. Nước trong chiếc bình này đích xác là lấy từ nước sông ở phía sau núi. Nếu thường xuyên uống nó đúng là có khả năng làm cho tu vi tăng tiến nhanh hơn.

Hoàng Long chân nhân do dự một chút mới cung kính hỏi:

- Thượng Quan trưởng lão, ngài thấy tiên pháp Vương Lâm sử dụng có đùng là Dẫn Lực thuật của chúng ta không?

Thượng Quan trưởng lão liếc mắt nhìn thoáng qua Hoàng Long chân nhân nói:

- Vài trận tỷ thí của hắn ta đã xem qua, có thể khẳng định đó chính là Dẫn Lực thuật.

Thần sắc Hoàng Long chân nhân hơi thay đổi, kinh ngạc nói:

- Đúng là Dẫn Lực thuật sao? Nhưng Dẫn Lực thuật đâu có uy lực lớn như vậy? Ngay đến cả pháp bảo của người khác cũng có thể bắt được,

Thượng Quan trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bất cứ loại pháp thuật gì nếu tu luyện trong một thời gian dài đều sẽ

sinh ra một chút tác dụng thần diệu. Bất quá, đối với Trúc Cơ kỳ mà nói,

điều ấy cũng không tính là cái gì to tác, Dẫn Lực thuật là trụ cột trong tu chân giới, càng là trụ cột thì nó càng được truyền lưu từ rất xưa, đạo lý này ngươi đến bây giờ vẫn không hiểu rõ sao?

Hoàng Long chân nhân vội vàng gật đầu.

Thượng Quan trưởng lão trầm ngâm một chút nói:

- Tu vi của đứa nhỏ này đích xác là tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ, chỉ

bất quá linh lực của nó vô cùng khổng lồ, ta cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng có thể đoán nó hắn là vào khoảng tầng thứ mười bốn của Ngưng Khí kỳ, trong tương lai có khả năng tiến vào Trúc Cơ kỳ. Một đệ tử như vậy tuy có chút bí mật nhưng vẫn trong khả năng cho phép. Bây giờ môn phái chúng ta đang lâm vào tình trạng nguy cơ tứ phía, Huyền Đạo Tông không hổ danh là môn phái cổ xưa, chỉ tùy tiện lấy ra một tiểu bối Ngưng Khí kỳ mà đã tương xứng với mấy vị trưởng lão, lại còn truyền âm cho Vương

Lâm để lung lạc tinh thần của hắn. Đây thật sự là quá m hiếp người a!

Hoàng Long chân nhân ngẩn người ra, hắn cũng không hỏi rõ chi tiếc việc truyền âm mà cung kính nói:

- Hoàng Long tuân mệnh. Thượng Quan trưởng lão, Huyền Đạo Tông nói mấy việc liên quan tới các tổ sư của phái ta....

Thượng Quan trưởng lão thở dài, trên mặt hiện vẻ lo lắng, lắc đầu nói:

- Tổ sư của chúng ta đã ba trăm năm không truyền lại tin tức gì, sợ

rằng.... Ôi. Việc này ngươi không cần phải xen vào, nếu Huyền Đạo Tông muốn cướp lấy Hằng Nhạc phong của chúng ta thì chuyện đó không thể tránh được. Triệu Quốc vô cùng rộng lớn, chúng ta tự sẽ có

chỗ khác dung thân. Hừ. Một khi hai vị sư tổ đột phá kết đan tiến vào Nguyên Anh thì hết thảy mọi nhục nhã có thể đòi lại.

Hoàng Long chân nhân cười khổ một tiếng, sau đó gật đầu không nói tiếp.

Vương Lâm sau khi rời khỏi đại điện, dọc theo đường đi đều bị các nội môn đệ tử chú ý tới, thái độ của bọn họ vô cùng cung kính, so với hôm trước căn bản là một trời một vực.

- Thực lực, tu chân giới dựa vào thực lực để nói chuyện với nhau, điều này thật sự là không sai a. - Vương Lâm có chút cảm khái, về tới dược viên của Tôn Đại Trụ.

Vừa mới tiến vào trong sân, hắn lập tức nhìn thấy gương mặt hòa ái mỉm cười của Tôn Đại Trụ, lão đang nhanh chóng tiến lại gần, nói:

- Hảo đồ nhi, vi sư chờ ngươi đã nửa ngày, mau tới đây. Đây là do thầy tự mình pha một ấm cực phẩm dược trà, uống một cốc lấy lại tinh lực nào.

Vừa nói, hắn từ chiếc bàn ở giữa sân cầm lên một chén trà, tự mình rót ra đưa cho Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên cổ quái, Tôn Đại Trụ biến hóa quá nhanh, làm cho hắn có chút phản ứng không kịp.

Tôn Đại Trụ vừa nhìn vẻ mặt Vương Lâm lập tức xấu hổ cười, ánh mắt có chút thành khẩn nói:

- Vương Lâm. Ta làm sư phụ quả thật không làm hết chức trách, trước kia chúng ta có rất nhiều hiểu lầm.

Vương Lâm vẫn chưa tiếp nhận chén trà trong tay lão, thần thức của hắn hơi đảo qua, phát hiện bên trong chén trà đích xác có ẩn chứa một bộ

phận linh lực nói:

- Đệ tử có chút mệt mỏi, trà này sẽ không uống.

Tôn Đại Trụ vội vàng nói:

- Mệt mỏi? Vậy cần phải nghỉ ngơi, nơi ở trước kia của ngươi quá nhỏ, như vậy đi, từ nay ngươi bắt đầu ở trong phòng của ta.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình thường, nhưng nội tâm của hắn lại âm thầm cảnh giác, nếu trong môn phái có người nào khiến cho hắn đề phòng nhất thì chính là Tôn Đại Trụ. Vì vậy hắn lắc đầu nói:

- Không nên. Đệ tử cũng không ở lại mấy ngày, qua một đoạn thời gian lại tiếp tục tiến vào hậu sơn để bế quan tu luyện.

Tôn Đại Trụ há mồm nói gì đó, nhưng Vương Lâm đã vội vàng cáo lui, nhanh chóng quay về phòng. Ánh mắt Tôn Đại Trụ thay đổi, liếc mắt nhìn chén trà trong tay, ánh mắt ẩn hiện hàn quang.

Vương Lâm quay đầu lại, trên mặt lộ nụ cười mỉm, thâm ý nhìn Tôn Đại Trụ.

Gương mặt Tôn Đại Trụ có chút cứng đờ, lão cười nói:

- Hảo đồ nhi. Còn có chuyện gì sao?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ châm chọc, tiến lên phía trước vài bước, nói:

- Sư phụ, người hình như rất khẩn trương.

Tôn Đại Trụ thầm giật mình, lui lại sau mấy bước, mạnh mẽ trấn an tinh thần nói:

- Vi sư đích xác có chút khẩn trương, thực lực của đồ nhi vượt qua ta rất nhiều, mà bản thân vi sư lại chỉ có thực lực tầng thứ năm của Ngưng

Khí kỳ mà thôi.

Vương Lâm đưa mắt nhìn chén trà, đột nhiên nói:

- Sư phụ, nước trà này, người uống giúp đệ tử đi.

Sắc mặt Tôn Đại Trụ nhanh chóng thay đổi, hắn cười nói:

- Điều này sao có thể? Đồ nhi đã không uống thì ta chỉ đành....

Vừa nói tới đây, hắn lập tức vứt chén trà trên tay xuống, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau vài bước, thân hình lập tức tiến lại chỗ cửa dược viên.

- Sư phụ, uống nó đi. - Sắc mặt Vương Lâm khác thường, Dẫn Lực thuật được hắn sử dụng đón đỡ lấy chén trà đang sắp chạm mặt đất, đưa tới

trước mặt Tôn Đại Trụ. Hắn thở dài một tiếng, Tôn Đại Trụ hiển nhiên không có hảo ý, nước trà này xem ra có chút vấn đề a.

Sắc mặt Tôn Đại Trụ thay đổi bất định, sau đó đột nhiên nhíu mày nói:

- Vương Lâm. Xem ra đồ nhi đối với vi sư có chút hiểu lầm, chén trà này ngươi cho rằng có gì khác thường sao? Được. Ta uống.

Tôn Đại Trụ cầm lấy chén trà ở trên không, liếc mắt nhìn Vương Lâm sau đó đỡ lấy, lão uống cạn chén trà rồi ném xuống đất, bất mãn nói:

- Được rồi. Chưởng môn sư bá tìm ta có chuyện để bàn, nếu ta đến chậm chính là bất kính, có chuyện gì trở về hãy nói. - Lão vừa nói vừa thối lui lại phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân thể hắn nhanh chóng động, sắc mặt

Tôn Đại Trụ đại biến, đang muốn lui lại phía sau, nhưng tu vi của lão mới chỉ là tầng thứ năm của Ngưng Khí kỳ, như thế nào có thể so sánh được với Vương Lâm.

Trong nháy mắt, Vương Lâm đã tới bên người Tôn Đại Trụ, ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, đưa tay vỗ nhẹ lên ngực Tôn Đại Trụ. Mới vừa rồi sau

khi lão uống xong chén trà, Vương Lâm lập tức chú ý tới xem đối phương đã chính thức uống chưa, hay là dùng linh lực ở trong cơ thể bao lấy nước trà.

Sau một vỗ lại, linh lực của Tôn Đại Trụ lập tức phân tán, nước trà lộ ra, nhanh ch phân bố trong cơ thể Tôn Đại Trụ.

Sắc mặt Tôn Đại Trụ xám như tro, hơi có vẻ tức giận, nghiêm nghị nói:

- Vương Lâm, ngươi muốn làm gì? Ngươi định khi sư diệt tổ sao? Ngươi nếu giết ta Hằng Nhạc phái sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Vương Lâm không có ý định đáp lại, thần thức hơi đảo qua xem xét nước trà trong cơ thể của Tôn Đại Trụ, sau khi nó tán ra lập tức chuyển hóa thành một luồng khí màu bạc theo mạch máu đối phương bắt đầu lan ra.

Ngay khi Tôn Đại Trụ cảm giác được không ổn, đang muốn nói chuyện, nhưng đã chậm, nó nhanh chóng tiến vào não bộ, trong nháy mắt vẻ mặt dữ tợn của lão chạm rãi thư thái trở lại.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Tôn Đại Trụ, lập tức phát hiện ra có điều không thích hợp, ánh mắt đối phương rõ ràng không còn chút tự chủ nào.

Hắn trầm ngâm một chút nói:

- Sư phụ, đệ tử cũng không phải muốn khi sư giệt tổ, mà đối với hành động ác ý của người, nước trà này nếu người đã uống xong ta cũng không thể làm gì bất nghĩa với người.

Ánh mắt Tôn Đại Trụ có chút thẫn thờ, đột nhiên nói:

- Nước trà không thể uống.

Vương Lâm ngẩn người ra, đánh giá lại một lần nữa Tôn Đại Trụ, đột nhiên hỏi:

- Tại sao không thể uống?

- Trong nước trà có Tam Thi Tuyến Trùng thảo. - Ánh mắt Tôn Đại Trụ có chút mê man nói.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hỏi:

- Tam Thi Tuyến Trùng Thảo có tác dụng gì?

- Trong một thời gian ngắn có thể khống chế mọi hành vi của người uống,

là một trong những vật phẩm cần thiết để luyện chế khôi lỗi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia sát khí, nhưng hắn vẫn bình thàn nói:

- Tại sao muốn cho ta uống nó?

- Từ khi phát hiện ngươi có linh khí hồ lô, trong lòng ta luốn có nghi hoặc, cho nên mới nhận người làm đệ tử, vốn định chươf sau khi ngươi tiến vào Ngưng Khí kỳ sẽ thực hiện Sưu Hồn thuật với ngươi. Nhưng bởi vì trước đó đã cho ngươi ăn Hóa Linh thảo, cho nên cảm giác ngươi trong vòng mười năm không thể đạt tới Ngưng Khí kỳ. Việc này mới bỏ qua, nhưng không ngờ trong trận tỷ thí hôm qua, thực lực của ngươi đột nhiên tưng mạnh, vẻ mặt ta tuy rất vui mừng, tuy nhiên trong lòng lại càng cảm thấy nghi hoặc. Suy nghĩ một chút liền cho rằng ngươi nhất định có tư tàng tàng linh khí hồ lô, thậm chí còn có một chút bí mật, ta cũng muốn đề

cao tu vi cho nên mới chuẩn bị chén trà này cho ngươi.

Vương Lâm hít sâu một hơi khí lạnh, hỏi:

- Hóa Linh thảo có tác dụng gì? Chuyện của ta ngươi có nói qua với người khác hay không? Còn có Tam Thi Tuyền Trùng Thảo ngươi vì sao lúc đầu không sử dụng với ta?

- Hóa Linh thảo là vật phẩm cần thiết khi muốn tán công, nó có tác dụng làm tiêu tán linh khí trong cơ thể. Chuyện liên quan tới ngươi, ta vẫn chưa nói cho người nào biết, trước tiên là bởi vì sợ hãi ngươi ta sẽ

đoạt hồ lô của ta, sau bởi vì chuyện quá mức đột ngột, ta nếu nói ra đối với mình cũng không có chỗ tốt bằng chính mình tự hành động.

- Tam Thi Tuyến Trùng thảo lúc đầu ta không có, mà năm ngoái khi xuống núi, lấy trộm điển tịch của môn phái để trao đổi với một vị bằng hữu. Vị

bằng hữu đó từng nói qua, dưới Trúc Cơ kỳ xác xuất có thể thành công là mười thành. Hơn nữa loại dược thảo này không màu không mùi, khó có thể

phát giác được, ta vôn định dùng trên người cảm tam sư điệt để chuẩn bị

luyện chế Tạo Hóa đan.

Vương Lâm giận giữ, cười lạnh nói:

- Ngươi không sợ sẽ bị người ta phát hiện sao?

- Vì muốn có bị mật trên người ngươi, ta cố gắng một chút cũng không sao. Tuổi của ta đã lớn, nếu không tiến bộ thêm được một bước, thì cuộc đời này không có khả năng tiến vào Trúc Cơ kỳ. Kỳ thật ta cũng không nắm chắc sẽ thành công, ta đánh cược một lần, cho nên mới chuẩn bị sẵn chén trà. Ngươi nếu trờ về ta sẽ cố gắng để cho ngươi uống, còn nếu ngươi không trở về chắc chắn đã được chưởng môn sư bá an bài ở chỗ khác, từ

nay về sau ta sẽ không có cơ hội xuống tay.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chượt lóe lên, giọng hắn lạnh như băng nói:

- Ngươi vừa rồi nói chưởng môn tìm ngươi, có chuyện này không?

- Khôn có.

Tôn Đại Trụ vừa mới nói hết, cánh tay của Vương Lâm nhoáng lên một cái đã đập xuống đầu hắn, từ thất khiếu lập tức chảy ra máu, rồi ngã xuống đất.

Vương Lâm nhìn thi thể Tôn Đại Trụ, nội tâm hắn có cảm giác không nói nên lời, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn giết người, hơn nữa lại giết chính sư phụ của mình.

Trầm mặc hồi lâu, Vương Lâm thu hồi thi thể Tôn Đại Trụ sau đó nhanh chóng tìm đường rời khỏi Hằng Nhạc phái, tới mộ chỗ khe núi liền vứt thi thể hắn vào trong đó.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 61: Sư Tổ

Sau khi trở về phòng, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên giường, thần thức đảo qua, bốn phía căn phòng đều để lại một tia dấu vết, nếu có kẻ nào dò xét hắn sẽ lập tức phát hiện ra.

Làm xong xuôi, hắn xuất ra hạt châu thần bí, trầm tư đứng lên. Ba ngày trước, văn tự bên trên bề mặt hạt châu đã hoàn toàn biến mất, lại xuất hiện hình một lá cây nhàn nhạt.

Đối với điều này, Tư Đồ Nam đã nói rằng đó do là thuỷ nguyên tố trong ngũ hành nguyên tố đã viên mãn, bây giờ đến lượt mộc nguyên tố. Nhân việc này, hắn đã không chỉ một lần thúc giục Vương Lâm rời đi Hằng Nhạc phái, đi tìm tài liệu có mộc thuộc tính, nhanh chóng bổ sung mộc thuộc tính cho hạt châu nghịch thiên này.

Đối với tu vị của chính mình, Vương Lâm bây giờ đã có những kiến giải nhất định. Hắn biết giờ hắn đã đạt tới tầng thứ 14 Ngưng khí kỳ. Nhưng điểm kỳ lạ là mặc dù hắn không có khẩu quyết mà vẫn có thể tu luyện đến cấp bậc này. Điều này có quan hệ rất lớn đến Tư Đồ Nam.

Nắm hạt châu, hắn tiến nhập mộng cảnh giới, ngay một khắc trước khi tiến nhập, hắn lập tức đem hạt châu cất vào túi trữ vật bên người.

Trong mộng cảnh giới, Vương Lâm vừa xuất hiện đã nghe thấy thanh âm bất mãn của Tư Đồ Nam vang lên: “Trong trận tỷ thí sao ngươi không giết luôn mấy tên đó? Với tính cách của ta, nam thì giết, nữ thì dâm, con rết khổng lồ đó nếu đem ngâm rượu nhất định đại bổ. Hừ. Tuy vậy, tiểu tử

ngươi cũng làm được một việc hợp ý lão phu, đó là giết cái tên Tôn Đại

Trụ, thật đúng với phong phạm của lão phu. Vương Lâm, ngươi phải nhớ

rằng Tu Chân giới là nơi rất thảm khốc, nhược nhục cường thực. Với tâm tính thuần phác trước kia của ngươi thì không thể sống lâu được đâu.”

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Tiền bối, trước khi tiếp tục tu luyện có nên làm đôi chút chuẩn bị cho Trúc cơ kỳ không? Vãn bối vẫn chưa được quan khán chút khẩu quyết nào của Trúc cơ kỳ cả.”

Tư Đồ Nam hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta biết là được. Tuy thế, để đột phá

Trúc cơ kỳ, chính thức bước vào tu tiên chi liệt quả thực rất khó khăn.

Tốt nhất ngươi hãy tìm một chỗ u tĩnh để bế quan, như thế xác suất thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Bên cạnh đó, linh khí tuyền thuỷ đã không còn tác dụng đối với ngươi nữa. Tại lúc quá quan cần đại lượng khổng lồ linh khí, ngươi nên chuẩn bị một ít lộ thuỷ.”

Vương Lâm gật đầu: “Lộ thuỷ thì tốt rồi nhưng lại cần nhiều thời gian mới thu thập được.”

“Linh động kỳ, cũng là ngưng khí kỳ, trên thực tế chính là sử dụng thiên địa linh khí để cải tạo cơ thể, đều là để chuẩn bị cho Trúc cơ kỳ.

Ngươi bây giờ đã có thể trùng quan nhưng ta đề nghị ngươi hãy tu luyện đến tầng thứ 15 ngưng khí kỳ hãy bắt đầu Trúc cơ. Tư chất của ngươi

không được tốt, dù ta đã hao phí tinh hoa trong 10 năm qua để giúp ngươi cải tạo cơ thể nhưng loại việc nghịch thiên này nếu nhục thân của ta còn tồn tại còn miễn cưỡng làm được nhưng bây giờ chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân ngươi thôi. Tư Đồ Nam thở dài nói.

“Hơn nữa, thủ đoạn công kích của ngươi hiện tại chỉ có một tiên pháp cơ bản nhất là “dẫn lực thuật”, như thế không ổn lắm. Đáng tiếc ta chỉ nắm giữ những công pháp mà chỉ khi tiến nhập Trúc cơ kỳ mới có thể tu luyện.

Ngươi mau tiến nhập Trúc cơ kỳ, ta sẽ truyền cho ngươi Hoàng tuyền thăng khiếu quyết.”

Vương Lâm ngẩn ra, hỏi: “Hoàng tuyền thăng khiếu quyết?”

“Không sai, haha, công pháp này tại lục cấp tu chân quốc của chúng ta cũng được tính là công pháp tuyệt đỉnh. Đang tiếc khi tu luyện phải tìm nơi chí âm chí hàn, nếu không tiến bộ sẽ rất chậm. Tuy thế, nếu tu luyện ra âm hàn linh lực thì uy lực kinh khủng vô cùng, luyện đến cảnh giới viên mãn thì nếu gặp được cao thủ của thất cấp tu chân quốc cũng có khả

năng liều mạng. Như thế này đi, ngày mai ngươi tiến vào bản môn Tàng kinh các nhìn qua. Tuy vậy không thể tu luyện Hoàng tuyên thăng khiếu quyết nếu chưa đạt đến Trúc cơ kỳ.” Tư Đồ Nam đắc ý nói.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi gật gật đầu.

“Còn nữa, Vương Lâm, ngươi không nên đặt hạt châu nghịch thiên này trong túi trữ vật, tốt nhất là treo trước ngực. Như thế không cần ngươi tiến nhập mộng cảnh giới ta cũng có thể trao đổi với ngươi, và ngươi cũng có thể thông qua ta tiến nhập mộng cảnh giới.”

Thời gian mà Tư Đồ Nam giảng giải cho Vương Lâm chậm rãi trôi qua, trong mộng cảnh giới hai ngày sau Vương Lâm tỉnh lại.

Hắn khoanh chân ngồi trên giường, lấy ra thần bí hạt châu, lại uống một ngụm linh khí tuyền thuỷ, tiếp tục tu luyện. Ngày thứ hai, Vương Lâm đẩy cửa phòng bước ra, thân thể vừa động đã nhẹ nhàng thăng không, hoá thành một vệt sáng phóng về hướng chính điện.

Bầu trời trên chính điện, Hoàng Long chân nhân bước ra đã thấy Vương Lâm tiến đến, trên mặt hiện lên một nụ cười hoà ái, so với hôm qua càng rạng rỡ, ôn nhu đạo: “Vương Lâm, đi theo ta.”

Nói xong, hắn tụ tử nhất súy đạp mây bay về phía trước, Vương Lâm vội vàng đuổi theo. Một lúc sau đã đến Thương Tùng phong, ngọn nhị phong của

Hằng Nhạc phái.

Đi qua thạch thai ngày hôm qua tỷ thí, Hoàng Long chân nhân vẫn chưa dừng lại, tiếp tục bay về phía chỗ sâu bên trong Thương Tùng phong, đến trước một chỗ đầy đá nhô lên lởm chởm thì dừng lại. Hắn nói: “Vương Lâm,

đây là cấm địa của Hằng Nhạc phái chúng ta, là nơi Trúc cơ kỳ Trưởng lão và Kết đan kỳ Tổ sư bế quan. Thần thức của ngươi không nên dò xét lung tung, lại xúc phạm đến các vị trưởng bối.”

Vương Lâm vội vàng bảo vâng.

Hoàng Long chân nhân hít sâu một hơi, lấy ra một khối tử sắc ngọc bội, kết thủ ấn, niệm pháp quyết rồi quát khẽ: “Khai!”

Ngọc bội ngay lập tức loé lên quang mang, một đạo quang cầu lấy ngọc bội làm trung tâm khuếch tán ra, hình thành một quang quyển hình bán nguyệt đủ cho một người đi qua.

Hoàng Long chân nhân không nói gì thêm, một cước bước vào. Vương Lâm do dự một chút rồi cũng lập tức đi theo.

Ngay khi vừa tiến vào, hắn rõ ràng chứng kiến một toà lầu các cực kỳ lâu đời. Một tia uy áp từ trên trời giáng xuống làm hắn cảm thấy chút áp lực, huyết khí không thông.

Cùng lúc đó, 7 8 đạo thần thức cường hãn ập đến, quét qua người hắn rồi nhanh chóng được thu hồi. Ngay sau đó một thanh âm chứa chút tang thương từ một toà lầu truyền đến:

“Khá lắm, ngươi là Vương Lâm đúng không?”

Vương Lâm trong lòng thất kinh, cung kính đáp: “Đệ tử Vương Lâm, tham kiến trưởng lão.” Lúc này đây, thanh âm của Tư Đồ Nam vang lên trong đầu hắn: “Nơi đây cũng có thể coi như là một cái tiểu môn phái, có 12 Trúc cơ kỳ, 2 Kết đan kỳ. Cũng được!”

Hoàng Long biến sắc quát khẽ: “Đây không phải là Trưởng lão mà là Tổ sư!”

Vương Lâm ngẩn ra, thanh âm lúc nãy lại vang lên: “Thôi, lễ tiết của thế

tục cũng không có tác dụng gì cả! Lần này người vì bổn môn mà lập được công lớn. Tất cả các pháp thuật bên trong Tàng kinh các cho phép ngươi tuỳ ý lựa chọn. Tàng kinh các bên trong chính điện không thể so sánh với nơi này, đây chính là nơi cất giữ những điển tịch quý giá nhất. Bên trong có vô cùng nhiều các loại công pháp, cho dù đi khắp tất cả các môn phái ở Triệu quốc Tu chân giới, cũng không nơi nào có được một Tàng kinh các toàn diện như của Hằng Nhạc phái chúng ta. Nhưng ngươi hãy nhớ

chớ có tham nhiều! Hoàng Long, ngươi mang hắn đi đi.”

Trong đầu Vương Lâm lại vang lên thanh âm khinh thường của Tư Đồ Nam:

“Chỉ là Kết đan kỳ mà cũng là Tổ sư! Lúc lão tử danh chấn thiên hạ thì đầy kẻ tiểu bối Kết đan kỳ cung phụng, còn có không ít Kết đan nữ tu sỹ

muốn được thoát áo quần xin ngủ với lão tử một đêm!”

Vương Lâm sắc mặt như thường, coi như không hề nghe thấy thanh âm của Tư Đồ Nam.

Hoàng Long chân nhân cung kính vâng dạ, lôi kéo Vương Lâm đi về phía một toà nhà trong đó. Từ bên ngoài nhìn vào, toà nhà này tràn ngập vẻ uy nghiêm, dường như đã tồn tại từ rất lâu rồi!

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 62: Lai Kiếp

Đến trước toà nhà, Hoàng Long chân nhân dừng lại, thấp giọng nói với

Vương Lâm: “Đây chính là Tàng Kinh Các, ngươi tiến vào đi, tầng thứ nhất là các loại pháp thuật dành cho Ngưng khí kỳ, ngươi có thể tuỳ ý tham khảo. Tầng thứ hai là trọng tâm của nơi này, chứa các loại pháp thuật của Trúc cơ kỳ. Ta ở bên ngoài chờ ngươi.”

Trong lòng Vương Lâm cũng có đôi chút khẩn trương, hít sâu một hơi, cất bước đi vào. Toà nhà này có bốn tầng, tầng thứ nhất chứa mấy trăm cái ngọc giản đang phát ra nhũ bạch sắc quang mang.

“Không cần quan tâm, toàn bộ số này đều là hạ giai công pháp, cơ bản ta không cần liếc mắt.” Tư Đồ Nam cười nhạo nói.

Vương Lâm lại không nóng lòng tiến nhập tầng hai, cũng không nghe Tư Đồ

Nam nói, mà ở tầng thứ nhất này xem qua tất cả các ngọc giản này. Ở nơi này, hầu như có tất cả các loại pháp thuật của Ngưng khí kỳ. Vương

Lâm dần chìm đắm vào trong đó, vừa nhìn tay hắn vừa biến hoá các loại pháp quyết thử tập luyện.

“Tiên pháp đính giai – hoả vân thuật.” Vương Lâm cầm lên một cái ngọc giản, đọc nhãn ghi phía trên.

“Đính giai cái con khỉ, đây chỉ có thể là hạ giai khống hoả thuật mà thôi, hồn hoả thuật của lão tử mới là đính giai chân chính!” Tư Đồ Nam lập tức lên tiếng.

Vương Lâm ngẩn ra, đặt nó xuống rồi lại cầm lên một cái khác.

“Tiên pháp đính giai – Địa độn thuật”

“Đáng chê cười, thật đáng chê cười, thứ này ở chỗ chúng ta có đầy cả một đống, lại còn bảo là đính giai, đại ngũ hành độn thuật của lão tử mới là đính giai.”

“Tiên pháp đính giai – Phong nhận phá”

“Quả thực nực cười, cuồng phong túng vân thuật của lão tử còn mạnh hơn nó gấp trăm lần.”

“Cửu thiên hoá lôi thuật.”

“Nực cười quá đi mất, rõ ràng không phải chân chính lôi điện thuật lại đặt một cái tên kêu như thế!”

“Hoán tiên thuật.”

“Này tiên pháp coi như có chút đặc sắc, nhưng vẫn chỉ là đồ bỏ, đại hoán tiên thuật của lão tử còn lợi hại hơn nó gấp ngàn lần!”

Trong khi Tư Đồ Nam phê phán gay gắt những loại tiên thuật này, Vương

Lâm cũng nhíu hết da đầu, cuối cùng thật sự không thể tu luyện được đành trực tiếp tiến lên tầng hai.

Số ngọc giản ở tầng hai này cũng không nhiều, chỉ khoảng hơn 10 cái phiêu phù tại không trung.

“Đều là đê cấp công pháp, không cần phải xem đâu!” Tư Đồ Nam lại khinh bỉ nói.

Vương Lâm cười khổ thầm nghĩ: Ngài là tiền bối của lục cấp tu chân quốc,

tự nhiên là không coi trọng những loại pháp thuật này rồi.

“Vương Lâm à, ngươi không cần phải quan khán những cái này đâu, nhanh tìm được một nơi yên tĩnh để bế quan, đột phá đến Trúc cơ kỳ rồi rời bỏ

cái tiểu môn phái này đi thôi.” Tư Đồ Nam thúc giục hắn.

Trải qua những gì Tư Đồ Nam nói, tâm lý chờ mong của Vương Lâm đã tan tành mây khói, Vương Lâm cau mày rời khỏi Tàng Kinh Các.

Hoàng Long chân nhân thấy Vương Lâm đi ra, ngẩn người một lúc rồi hỏi:

“Nhanh như thế mà ngươi đã chọn được công pháp như ý rồi sao? Hãy suy nghĩ cẩn thận, nơi đây chứa tất cả các loại tiên pháp đính cấp của Triệu quốc Tu chân giới, người ngoài muốn cũng không có tư cách để tiến vào đây, ngươi không nên vội vã quá mà có điều sơ suất đó!”

Vẻ mặt Vương Lâm có chút cổ quái, Tư Đồ Nam thì khinh thường còn chưởng môn nhân lại trọng thị, hắn đành gật đầu nói: “Đệ tử đã chọn

được rồi.”

Hoàng Long chân nhân nhíu mày, đang muốn hỏi hắn lựa chọn được loại tiên pháp nào thì đột nhiên cả ngọn Thương Tùng Phong rung lên rầm rầm giống như bị động đất.

“Lão phu Phác Nam Tử của Huyền Đạo Tông, mấy tên tiểu bối Hằng Nhạc phái nhanh nhanh tiến ra đây.”

Hoàng Long chân nhân sắc mặt đại biến. Ngay lúc đó, hơn mười thân ảnh nhanh chóng từ các toà nhà bên trong phóng ra. Đặc biệt là hai người dẫn đầu rất là bắt mắt, trong đó có một người ánh mắt hữu thần, hạc phát đồng nhan.

Bên cạnh hắn còn có một lão phụ nhân. Trên mặt bà đã có nhiều nếp nhăn,

thần sắc âm trầm, lãnh đạm liếc qua Hoàng Long chân nhân và Vương Lâm,

rồi sau đó nhìn lên bầu trời, trầm mặc không nói.

Phía sau hai người có mười lão giả, vẻ mặt đều mang nét già cỗi, khổ sáp.

“Vương Lâm, bên ngoài có một vị cao thủ nguyên anh kỳ. Hằng Nhạc phái lần này gặp phiền toái lớn rồi. Ngươi tìm cơ hội thoát ra đi, có lão phu

ở đây, tạm thời có thể làm cho hắn không phát hiện ra ngươi. Hừ, nếu lão phu còn nhục thể, làm sao có thể sợ hãi một tên nguyên anh kỳ nho nhỏ được.” Tư Đồ Nam vội nói, hiếm khi thấy hắn có ngữ khí nghiêm túc như thế.

Vương Lâm hít sâu một hơi khí lạnh, trên mặt hiện lên nét âm tình bất định.

Hạc phát đồng nhan lão giả cao giọng nói: “Phác Nam Tử tiền bối, không biết ngài đến Hằng Nhạc phái của chúng ta là có chuyện gì, mời ngài nói rõ?”

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trên bầu trời, tai to mặt lớn, nhìn qua rất là uy nghiêm. Hắn trầm giọng nói: “Nếu là 500 năm trước, lão phu còn có chút cố kỵ Hộ san đại trận của Hằng Nhạc phái các ngươi. Nhưng bây giờ thì không hắn, đợi lão phu phá trận xong sẽ cùng đán tiểu bối các ngươi trực tiếp đối diện đàm thoại.”

Hắn nói xong, hai tay vung lên, một toà hắc sơn xuất hiện, đón gió phóng to lên, trong nháy mắt đã hoá thành một ngọn cự phong. Hai tay hắn kết thành thủ quyết, trong miệng phát ra mấy câu chú ngữ cổ quái.

Cự sơn đó ngay lập tức nện xuống. Ầm một tiếng, một đạo quang mạc xuất hiện ở phía trên Thương Tùng phong và Hằng Nhạc phong. Quang mạc này bảo vệ cả Hằng Nhạc phái, ngăn cản cự sơn.

Không hỗ là thương thiên đại phái của 500 năm về trước, đại trận vô hình hoá hư này thật sự có thể phân hoá được tất cả công kích. Tuy thế, lão phu thực muốn nhìn xem nếu không có nguyên anh kỳ tu sỹ toạ trấn, trận pháp này có thể thừa nhận được mấy lần công kích của lão phu?!” Phác Nam

Tử cười lạnh, tiếp tục thúc giục của pháp quyết cự, phong lại xoay tròn, không ngừng nện xuống.

Sắc mặt của hác phát đồng nhan lão giả đại biến. Giữa không trung, một trảo của hắn xé mở một đạo liệt ngân, rồi nhanh chóng bước vào, mấy người phía sau cũng nhanh chóng tiến vào.

Hoàng Long chân nhân vội thấp giọng nói: “Vương Lâm, nhanh đuổi theo.”

Nói xong, thân thể như một mũi tên rời khỏi cung, nhanh chóng tiến vào bên trong khe nứt.

Vương Lâmcũng bước tới, nhanh chóng đuổi kịp.

Lúc này cự phong lại nện xuống, quang mạc phát ra những tiếng nổ long trời lở đất. Thất thải quang mang lại kịch liệt loe lên, khó khăn lắm mới ngăn cản được cự sơn.

Vương Lâm theo vết rách tiến vào, thì đã tiến đến thạch thai trên Thương

Tùng phong. Lúc này hạc phát đồng nhan lão giả, lão phụ nhân khoanh chân đả toạ trên 2 trong số 8 khối bạch ngọc, thủ ấn pháp quyết liên tục biến hoá.

Mà 6 vị trưởng lão trúc cơ kỳ khác chia nhau ngồi trên 6 khối bạch ngọc còn lại, trên mặt họ cũng lộ ra thần sắc bất an.

“Hoàng Long, nhanh đi gọi tất cả bổn môn đệ tử đến đây. Hôm nay chắc chắn là trường hạo kiếp lớn nhất trong 500 qua của Hằng Nhạc phái chúng ta.” Nói xong lão phụ nhân vội vàng hướng bạch ngọc thạch phun ra một ngụm chân khí, thủ ấn pháp quyết lại biến hoá càng nhanh.

Thân thể Hoàng Long chấn động, lập tức lao ra, theo thạch kiều trực chỉ Hằng Nhạc phong bay đi.

“Hừ, thật sự có thể thừa nhận đến hai lần công kích của lão phu, lần thứ

3 này hãy phá cho ta!” Phác Nam Tử hừ lạnh một tiếng, phun ra một ngụm nguyên anh khí, ngay sau đó ngọn cự sơn rung lên, phóng to đến gấp mười lần, tựa như có thể che kín bầu trời, hung hăng nện xuống.

Ầm một tiếng, một trong số 8 khối bạch ngọc vỡ tan, vị trưởng lão Trúc cơ kỳ ngồi trên khối đó thất khiếu đổ máu, thân thể run lên, đổ xuống nền đất.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 63: Cường thế

-Phá cho ta! Phá! Phá!

Khuôn mặt Phác Nam Tử trở nên dữ tợn, bàn tay vung lên điên cuồng, cự

phong không ngừng nện xuống. Những tiếng nổ ầm ầm truyền khắp chân trời.

Toàn bộ dân chúng ở những thôn làng, thị trấn, thành thị xung quanh đều đóng chặt cửa, không dám ra khỏi nhà. Những kẻ hơi to gan thì hé mở cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy một ngọn núi khổng lồ bay lơ lửng giữa không trung,

không ngừng nện xuống.

Lại một khối bạch ngọc vỡ vụn, thêm một trúc cơ kỳ trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, đổ ập xuống.

Phác Nam Tử xuất ra một cái hồng sắc hồ lô, trong miệng thì thào mấy từ,

hai tay không ngừng kết ấn. Hồ lô khẽ rung lên, bắn ra một đạo chất lỏng màu đỏ sậm. Lập tức một đoàn hoả quang bao vây lấy ngọn cự phong.

“Phá!” Phác Nam Tử quát lên một tiếng, ngọn cự hoả phong lại nện xuống.

Ầm một tiếng, những vết nứt xuất hiện trên quang mạc, lan nhanh ra bốn phía.

Lại có thêm 2 khối bạch ngọc vỡ tan, hai người trưởng lão khác ngã xuống.

Lúc này, trong 8 khối bạch ngọc chỉ còn lại 4 mà thôi. Ngoài hai vị Kết đan kỳ Tổ sư thì hai Trúc cơ kỳ trưởng lão còn lại khuôn mặt đã như tro tàn, mồ hôi túa ra như mưa, thân thể không ngừng run rẩy, đã tới mức chịu đựng cực hạn.

Lúc này đây, Hoàng Long chân nhân đã đem tất cả bổn môn đệ tử gọi đến,

trên mặt ai cũng hiện lên nét kinh hoàng. Vương Hạo cũng ở trong số đó,

sắc mặt tuy vẫn còn tái nhợt nhưng so với trước đây đã tốt hơn nhiều lắm. Thấy Vương Lâm, hắn bước lại đứng bên cạnh, ngơ ngác nhìn cảnh tượng giữa không trung, không thốt lên được câu nào.

Phác Nam tử ở trên bầu trời sắc mặt càng trở nên âm trầm, độ ương ngạnh của vô hình hoá hư đại trận đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Trong lòng hắn hiểu rõ, uy lực của đại trận này không chỉ có như vậy. Chỉ khi do

Nguyên anh kỳ tu sỹ điều khiển thì mới có thể phát huy cao nhất uy lực của nó.

Đó là còn không nói đến giờ đây đại trận này chỉ có phòng thủ mà không thể công kích. Chỉ khi có Nguyên anh kỳ tu sỹ toạ trấn mới có thể phát huy lực công kích kinh khủng của đại trận này.

Lúc này, hạc phát đồng nhan lão giả thấy từng vị Trúc cơ kỳ trưởng lão ngã xuống, trong tim như rỉ máu, lớn tiếng hô lên:

-Phác Nam Tử tiền bối, Huyền Đạo Tông và Hằng Nhạc phái chúng ta luôn có quan hệ tốt đẹp, ngài chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt mới hài lòng ư?

Phác Nam Tử hừ lạnh một tiếng, lạnh lẽo đáp:

-Lưu Văn Cử, 500 năm không gặp, tên tiểu bối như ngươi giờ đã là trụ cột của Hằng Nhạc Phái rồi, cũng đạt đến Kết đan kỳ tu vị. Ngươi cũng

có thể xem như là cố nhân, huỷ đi Hộ sơn trận pháp này cũng thật đáng tiếc,

ngươi nếu tự mở ra đại trận, hết thảy đều dễ đàm luận.

Trên khuôn mặt của Lưu Văn Cử hiện lên vẻ do dự. Lão phụ nhân bên cạnh hắn giận dữ nói:

-Phác Nam Tử tiền bối, thứ lỗi cho không thể nghe theo mệnh lệnh của ngài được

Phác Nam Tử cười lớn một tiếng, sắc mặt trầm xuống, quát:

-Được, vậy thì Hộ sơn đại trận này sẽ huỷ đi trong tay ta vậy.

Nói xong hắn vung tay phải lên, cự phong chậm rãi bay lên cao. Hắn hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt đỏ lên, mở miệng phun ra một ngụm nguyên anh khí, cự phong lại lớn hơn mấy lần.

“Xuống!” Phắc Nam Tử pháp quyết biến đổi, chỉ vào cự phong, chậm rãi ép xuống.

Cự phong phát ra những âm thanh ông ông, từ từ đè xuống từng tấc một.

Một tiếng rắc lại vang lên, mặt trên Hô sơn đại trận, vết nứt xuất hiện càng nhiều. Lại thêm một khối bạch ngọc vỡ vụn, thêm một trúc cơ kỳ

trưởng lão ngã xuống.

Cự phong lại ép xuống thêm một tấc, trúc cơ kỳ trưởng lão cũng phún xuất một ngụm máu tươi, mặt trắng bệch ngã xuống.

“Phá!” Phác Nam Tử hét lớn, cự phong lại áp xuống thêm 3 tấc. Thương

Tùng Phong lập tức chấn động, đất đá vỡ tan, bụi bay mù mịt. Đỉnh núi đã bị ép xuống hơn 10 thước. Ngay cả thạch kiều nối với Hằng Nhạc phong cũng cũng bị gãy đôi, rơi xuống khe núi.

Cùng lúc đó, Hộ sơn đại trận của Hằng Nhạc phái rốt cục ngăn cản không được, phát ra thanh âm như thuỷ tinh gãy vỡ, trong nháy tất cả quang mạc mắt đều phá toái, tiêu tán không còn.

Hai khối bạch ngọc còn lại cuối cùng cũng bạo vỡ, Lưu Văn Cử và lão phụ

nhân đều ngã xuống mặt đất, khuôn mặt đau đớn, không nói ra lời.

Phác Nam Tử hừ lạnh một tiếng, thân thể nhẹ nhàng từ trên bầu trời hạ

xuống, cự phong vẫn dừng lại ở giữa không trung, phát ra từng trận uy áp.

Sau khi hạ xuống, Phác Nam Tử vẻ mặt lạnh như băng, thản nhiên hỏi:

-Kẻ nào là Vương Lâm?

Vương Lâm vốn đã lùi vào bên trong giữa đám đệ tử. Hắn không thể ngờ

rằng một vị nguyên anh kỳ tuyệt đỉnh cao thủ này lại đầu tiên là muốn tìm mình.

Những đệ tử xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn. Ánh mắt Phác Nam

Tử đảo qua, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nhíu mày thầm nghĩ:

-Tên tiểu tử này hắn là Vương Lâm đi. Trước đó hắn nghe Âu Dương tiểu bối nhiều lần nhắc tới hắn, lần tỷ thí này hoàn toàn là thua dưới một mình hắn, rất muốn lôi kéo gia nhập hắn vào môn phái.

Phác Nam Tử vốn luôn thèm muốn thôn tính Hằng Nhạc Phái. Tưởng rằng lần này có Chu Bằng dẫn đầu ra mặt, đương nhiê không cần phá hư quan hệ cũng có thể dễ dàng thành công cướp lấy Hằng Nhạc Phái.

Nhưng sự xuất hiện của Vương Lâm làm đảo lộn kế hoạch của mình, do đó đành tự mình xuất thủ, dùng thực lực cường đại cướp lấy Hằng Nhạc phái.

-Ngươi là Vương Lâm?

Phác Nam Tử lạnh giọng hỏi.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cung kính ôm quyền nói:

-Đệ tử Vương Lâm bái kiến Huyền Đạo Tông Phác Nam Tử tiền bối.

Phác Nam Tử gật gật đầu, xoay người nhìn về Lưu Văn Cử là lão phụ nhân nói:

-Mấy tên Nguyên anh kỳ của Hằng Nhạc phái các ngươi đã bỏ mình khi tranh đoạt lẫn nhau ở ngoài Vực ngoại Tu chân tinh. Các ngươi không có năng lực bảo vệ được Hằng Nhạc sơn này đâu. Cũng sẽ bị người khác cướp lấy,

không bằng cho Huyền Đạo Tông ta đi.

Lưu Văn Cử đau khổ liếc nhìn lão phụ nhân thấp giọng nói:

-Tiền bối, mong ngài nể tình mối quan hệ tốt đẹp giữa hai phái ta trong quá khứ, không…

Không đợi Lưu Văn Cử nói xong, Phác Nam Tử ngắt lời nóng nãy nói:

-Cút! Ngoại trừ thân thể các ngươi, không một thứ gì có thể bị mang đi,

còn yêu sách, lão phu cũng không ngại diệt sạch cả Hằng Nhạc phái các ngươi.

Lão phụ nhân vẻ mặt tức giận, đang muốn mở miệng, Lưu Văn Cử vội vàng giữ bà lại, hít sâu một hơi, cung kính nói:

-Vãn bối tuân mệnh! Nhưng Hằng Nhạc Sơn là sơn môn của Hằng Nhạc phái chúng ta, vãn bối không có quyền đem dâng cho tiền bối, chỉ có thể ước định cho mượn, ngày sau nếu…

Phán Nam Tử cười lạnh một tiếng, lại ngắt lời hắn, ngạo mạn nói:

-Mượn? Được, cho Huyền Đạo Tông chúng ta mượn mười vạn năm đi.

Tất cả nội môn đệ tử chỉ đành nén giận, không dám nói gì, trên mặt hiện lên nét đau thương, rơi vào trầm mặc. Còn có một số ánh mắt loé lên, bắt đầu tính toán cho bản thân mình.

Ánh mắt của Phác Nam Tử đảo qua, dừng lại trên người của Hoàng Long,

nói: “Ngươi, để thanh Tử Nhạc Kiếm tiên đó lại, Âu Dương sư điệt của ta đã nhìn trúng thanh kiếm này rồi.”

Hoàng Long uỷ khuất, siết chặt quyền đầu, nhìn qua Lưu Văn Cử và lão phụ

nhân, thấy hai người cũng không nói lời nào đành thở dài, bất đắc dĩ xuất ra Tử Nhạc Kiếm tiên, ném sang một bên.

Tay phải của Phác Nam Tử vung lên, thanh kiếm này đã nhẹ nhàng bay đến tay hắn. Lập tức một đạo tử vân theo thân kiếm tràn ra, ngưng tụ thành hình, hoá thành một con tử sắc cự long.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 64: Rời Phái

Cự long này quay về phía Phác Nam Tử kia gào lên một tiếng, rồi cắn trả lại.

Phác Nam Tử cười nhạt, lấy tay chỉ lên thân kiếm bắn ra, quát:

-Súc sinh, thu lại!

Thân thể cự long chấn động, lập tức nhụt chí, không cam lòng trở lại bên trong Tử Nhạc Kim kiếm, toàn bộ tiên kiếm lập tức trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Lưu Văn Cử và lão phu nhân liếc nhau một cái, đều thở dài, lão phu nhân vẻ mặt ảm đạm, nói:

-Thôi, tất cả đệ tử phái Hằng Nhạc nghe lệnh, theo ta rời khỏi nơi này.

Nói xong, nàng lưu luyến nhìn thoáng qua bốn phía, lại thở dài một tiếng, cơ thể nhẹ nhàng bay lên không trung.

Phác Nam Tử nheo mắt lại, đột nhiên nói:

- Huyền Đạo tông ta ở đây đại chiêu nạp môn đồ, người nào muốn gia nhập, có thể ở lại chỗ này.

Mười người trưởng lão Trúc Cơ Kỳ, cả đám sắc mặt kỳ quái, ngoại trừ hai người đứng ở trên không bên cạnh lão phu thân, còn tám người khác thì đưa mắt nhìn nhau, không đi theo.

Lưu Văn Cử ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại nói không ra lời, thầm than một tiếng, lắc đầu bay lên không,

đứng cùng một chỗ với lão phu thân.

-Mỗi người đều có chí hướng, không muốn đi theo, thì không ép.

Lão phu thân tận đáy lòng cố gắng áp chế phẫn nộ, trầm giọng nói.

Lão già Hoàng Long Nhất Bối, cả đám người do dự một phen, sau cùng ngoại trừ Hoàng Long, Đạo Hư, Hồng Kiểm lão giả ngoài ba người này, tất cả

những người còn lại đều không di chuyển, chỉ có ba người này, bay lên không đứng ở phía sau hai người sư tổ Kết Đan Kỳ.

Hơn mười người trong hàng ngủ đệ tử của môn phái, ngoài mười người bay lên rồi, phần lớn đều đứng ngay tại chỗ. Vương Trác do dự một hồi lâu,

không dám nhìn vào mắt của Đạo Hư, chân giơ lên lại hạ xuống, cuối cùng cũng không đi theo.

Nữ tử họ Chu cũng có chút do dự, cũng không đi theo. Còn cô gái họ Từ,

thấy Vương Trác không đi, thì có chút trầm mặc, chân giơ lên lại hạ

xuống.

Vương Hạo đã có thể đi, hắn cười khổ một lúc, nói với Vương Lâm:

-Thiết Trụ ca, ta cũng không đi, phải ở lại giúp đỡ cha ta. ngươi ở đó yên tâm đi, có ta chiếu cố rồi.

Vương Lâm do dự một chút, trên người hắn có rất nhiều bí mật. Nếu như đi theo Huyền Đạo Tông, chắc chắn sẽ có rất nhiều nguy hiểm, vì vậy hơi trầm ngâm, mà bay lên.

Lúc này, ánh mắt Phác Nam Tử lóe lên, nhìn chằm chằm vàoVương Lâm, đột nhiên nói:

-Vương Lâm, ngươi ở lại!

Vương Lâm ngẩn ra, cung kính nói:

-Phác Nam Tử tiền bối, không biết gọi vãn bối lại có chuyện gì?

Phác Nam Tử ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

-Bảo ngươi ở lại thì ở lại, đâu cần phải nói nhiều như vậy.

Lưu Vân Cử do dự một chút, đột nhiên nói:

-Phác Nam Tử tiền bối, Vương Lâm này là đại đệ tử của phái Hằng Nhạc ta,

mong rằng không nên làm khó, để hắn theo chúng ta rời khỏi đây.

Chuyện của Vương Lâm hắn cũng nghe được rất nhiều, cũng từng quan sát,

đối với một người đệ tử có tương lai sẽ là Trúc Cơ Kỳ, hắn thực sự không nỡ bỏ.

Phác Nam Tử hừ một tiếng, nói với Vương Lâm:

-Phái Hằng Nhạc bây giờ hữu danh vô thực, ngươi đi theo bọn họ lang thang chân trời góc biển sao? Ngươi nếu muốn gia nhập vào Huyền Đạo

Tông của ta, tương lai chắc chắn sẽ tươi sáng hơn rất nhiều so với việc đi theo phái Hằng Nhạc. Lựa chọn thế nào, tùy ngươi định đoạt đi, tránh việc này truyền ra ngoài, nói Huyền Đạo Tông ta lên chùa đoạt sư.

Trong lòng Phác Nam Tử nhận định, Vương Lâm này chỉ cần không phải thằng ngốc, thì sẽ không đi theo phái Hằng Nhạc.

Vương Lâm trầm mặc một chút, không nói hai lời mà trực tiếp ôm quyền,

chuyển thân bay lên không, đi tới bên cạnh Hoàng Long chân nhân.

Phác Nam Tử ánh mắt chớp động, giọng nói lạnh lẽo:

-Thật là không biết điều!

Lưu Văn Cử và lão phu thân, cùng nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, lại đợi một lúc, thấy đám đệ tử phái Hằng Nhạc đang cúi đầu ở trên mặt đất,

không có ý muốn đi theo. Hai người thở dài, lão phu nhân nói:

-Thôi, ta đi!

Nói xong, bà dẫn đầu bay về phương xa, còn lại mười người, cả đám sắc mặt đau khổ, bay theo.

Mọi người phái Hằng Nhạc, dưới sự dẫn đầu của hai vị sư tổ Kết Đan Kỳ,

giống như chó nhà có tang, lặng lẽ hóa thành mấy đạo cầu vồng, từ rất xa rời khỏi phái Hằng Nhạc.

Trên đường đi không có bất kì người nào nói một câu, trên mặt ngoại trừ sự phẫn nộ, thì cũng là mờ mịt.

Sau một hồi lâu bay trên không, đến khi sắc trời dần tối, Lưu Văn Cử và lão phu nhân bàn bạc với nhau một chút, dừng lại ở trên một ngọn núi đơn độc, mọi người cũng ào ào đáp xuống.

Lão phu nhân thầm than một tiếng, nhìn những người này một chút, ngoại trừ hai người trưởng lão Trúc Cơ Kỳ, những người khác đều là Ngưng Khí

Kỳ, đồng lứa với Hoàng Long chỉ có bốn người, đồng lứa với Vương Lâm chỉ

có mười hai người. Nàng cay đắng cười, cố gắng tự trấn tĩnh nói:

-phái Hằng Nhạc của ta hôm nay gặp đại nạn, các ngươi cũng không nên nản lòng. Những chuyện trên Tu Chân Giới này, từ trước đến giờ đều tồn tại những chuyện xấu. Ngày hôm nay Huyền Đạo Tông của hắn có thể cưỡng bức đoạt lấy sơn môn của phái Hằng Nhạc ta, một ngày nào đó ta cùng với các ngươi và Lưu sư tổ kết anh thàng công, nhất định sẽ đoạt trở lại.

Hai vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ còn lại, một người chính là lão già Thượng

Quan mấy ngày trước ở bên trong đại điện quan sát Vương Lâm, hắn vội ho lên một tiếng, nói:

-Vương sư tổ nói rất đúng, càng như vậy, chúng ta lại càng phải hiên ngang chiến đấu, nhất định phải đem mối nhục lớn này ghi khắc trong lòng, ngày nào đó nếu có thành tựu, nhất định phải đoạt lại sơn môn!

Vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ kia có bộ mặt to béo, ông ấy lúc này đăm chiêu ủ dột, nhìn những đệ tử còn lại, nói:

-Đại nạn ập đến làm mọi người phải bay đi, không nghĩ tới phái Hằng Nhạc to lớn, cuối cùng đồng ý đi theo, chỉ có những người các ngươi, ôi!

Những đệ tử môn phái đi theo, ngoại trừ Trương Tính sư huynh và Lữ Tung mà Vương Lâm biết. Tất cả những người còn lại hắn đều không biết tên,

nhưng ít nhiều cũng rất quen mắt.

Trong đó có một người mập, chính là vị mà hắn gặp được ở bên ngoài Kiếm Linh các.

Lưu Vân Cử hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

-Chuyện đã qua không cần nhắc lại, việc quan trọng trước mắt chính là tìm một sơn môn, nhiều năm trước ta từng trong mấy nghìn dặm ở Tượng Xà sơn này tìm được một môn phủ. Tạm thời, định cư ở nơi này đi.

Lão phu nhân có chút trầm ngâm, gật đầu, nói:

-Cũng tốt, đến đó, ta và ngươi hai người lập tức bế quan, tranh thủ trong một trăm năm phải kết anh thành công.

Lưu Văn Cử xoay chuyển ánh mắt, nói với hai vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ:

-Thượng Quan, Tống Dục, hai người các ngươi bảo vệ bốn phía, ta và Vương tổ sư của các ngươi tĩnh tọa để khôi phục linh lực, đợi khi chúng ta đem linh lực hao tổn của Hộ Sơn đại trận bổ sung, ta sẽ mang hai người các ngươi bay đi, như vậy tốc độ cũng có thể nhanh hơn một chút.

Thượng Quan, Tống Dục vội vàng nghe lệnh.

Lưu Văn Cử lấy ra vài miếng ngọc giản, ném lên trên trời, tạo ra một đạo ánh sáng màu xanh, hai tay đơn giản tạo ra vài cái pháp quyết, lập tức từng trận ngọc giản, hóa thành một tầng ánh sáng, bao bọc trong một phạm vi hai mươi mét.

Làm xong những việc này, hắn ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, tay cầm Linh

Thạch, nhắm mắt thổ nạp. Lão phu nhân họ Vương, cũng ngồi xếp bằng giống như vậy, thổ nạp khôi phục linh lực.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 65: Tang Môn

Hoàng Long chân nhân sờ sờ túi trữ vật, ngẩng đầu nhìn về phía phái Hằng

Nhạc, vẻ mặt oán hận. Đạo Hư đứng ở bên cạnh hắn thở dài nói:

-Chưởng môn sư huynh, cuối cùng cũng có một ngày, chúng ta có thể quay trở lại phái Hằng Nhạc.

Hoàng Long chân nhân cười khổ, nói:

-Tử Nhạc tiên kiếm, là của Lưu sư tổ giao cho khi ta chấp chưởng môn phái. Khi đó ta từng nói, kiếm còn người còn, mà bây giờ thì…Ôi!

Bên cạnh là lão già mặt đỏ họ Mã, trầm giọng nói:

-Chưởng môn sư huynh, Huyền Đạo Tông có lão quái Nguyên Anh Kỳ, chúng ta không địch lại là phải. Loại chuyện này, không thể tự trách mình được.

Nước Triệu này trong Tu Chân Giới, từ trước đến nay đều là như thế này,

mạnh được yếu thua, nhớ năm đó lúc phái Hằng Nhạc chúng ta một nhà làm mưa làm gió, cũng không phải đã trải qua không ít chuyện tương tự thế

này rồi.

Hoàng Long chân nhân thầm than một tiếng, ngơ ngẩn không nói.

Vương Lâm ở một góc bên cạnh khoanh chân ngồi xuống, nhìn về phía phái

Hằng Nhạc ở xa, biến đổi lớn này đột nhiên phát sinh, làm cho hắn trở

tay không kịp, trong lòng lo lắng nhất chính là cha mẹ của mình.

Trầm Ngâm một chút, tận đáy lòng hắn cảm thấy bất an. Hắn sợ những tên đệ tử kia của Huyền Đạo Tông, sẽ tìm được chỗ ở của cha mẹ hắn mà báo thù. Nghĩ tới đây, trong mắt Vương Lâm hàn quang chợt lóe. Hắn không muốn giết người, nhưng những tên này nếu dám động đến cha mẹ hắn, hắn sẽ

không ngại mà giết chết bọn họ.

-Việc này thì được, Vương Lâm, ngươi phải sớm nên làm như vậy đi, ha ha.

Không phải là giết người sao? Có cái gì đáng ngại đâu, lão phu có một vạn phương pháp có thể làm cho người ta muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong đây.

Tư Đồ Nam ở trong đầu của Vương Lâm, kêu gào ầm ĩ nói.

-Giết người không phải là phương giáp giải quyết vấn đề, giết một người còn có một người thứ hai, trừ khi ta có thể đem tất cả đám đệ tử Huyền

Đạo Tông bị ta đánh bại mà giết chết.

Vương Lâm cau mày, nói với Tư Đồ Nam ở trong lòng.

-Chuyện này có gì là khó đâu, ta truyền cho ngươi một cái pháp thuật,

gọi là thuật Khôi Lỗi, ngươi chỉ cần bắt được một người của đối phương,

thì có thể luyện hóa tươi sống, chế tạo thành một con Khôi Lỗi chỉ nghe theo lệnh ngươi. Thế nào, như vậy thì ngươi có thể yên tâm chẳng cần lo lắng nữa rồi, đi thôi nào.

Tư Đồ Nam lập tức giật dây nói.

Đang nói, tên mập ở Kiếm Linh các chạy lại, đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cười khổ nói với Vương Lâm:

-Đại sư huynh, đệ là Hoàng Đại Sơn, sau này chiếu cố sư đệ một chút nhé.

Vương Lâm nhìn đối phương một cái, còn chưa kịp nói, thì đệ tử họ Trương mặc đồ đen ở bên cạnh đã đi tới, nói:

-Hoàng Đại Sơn, ngươi có thời gian tu luyện lâu hơn, còn bảo người ta chiếu cố nhiều tới ngươi nữa à!

Hoàng Đại Sơn mặt mày nhăn nhó, nói:

-Môn phái đã mất, trong đám đệ tử của chúng ta bây giờ thì chỉ có Vương

Lâm đại sư huynh là lợi hại nhất, ta có tu luyện thế nào, cũng không bằng được huynh ấy, còn không nhanh làm một tiểu đệ đi à.

Đệ tử Trương Tính xoay người nhìn Vương Lâm, nhịn không được mà nhớ đến cảnh nhiều năm về trước đem theo ba người thiếu niên đi lên núi, rồi thở

dài, nói:

-Vương Lâm, ngươi tiến bộ thật là bất ngờ, Trương mỗ bội phục.

Vương Lâm cười khổ không nói, hắn đối với Trương sư huynh, trong lòng vẫn rất kính trọng. Huynh ấy là một trong những người mà từ trước tới giờ chưa từng trêu chọc một câu nào, mà lại là một đồng môn thường hay đốc thúc hắn tu luyện.

Lúc này, Lữ Tung cau mày đi về phía ba người, nói:

-Trương Đức Khôn, mấy năm không gặp, ngươi đã đến tầng thứ sáu Ngưng Khí Kỳ rồi, còn nhớ rõ ước hẹn mười năm trước không?

Ánh mắt sư huynh họ Trương lóe lên, nhìn chằm chằm Lữ Tung, nói:

-Đương nhiên là nhớ rõ.

Lữ Tung thở dài, ngồi ở bên cạnh, vỗ vỗ vào vai Vương Lâm, nói:

-Vương Lâm, phái Hằng Nhạc đã hữu danh vô thực rồi, ta nói một câu khó nghe, nếu ngươi ở lại Huyền Đạo Tông, thì có nhiều cơ hội phát triển hơn là đi theo ra đây.

Nói xong, hắn lại cười khổ nói với đệ tử họ Trương:

-Trương Đức Khôn, tính nóng của ngươi vẫn còn như trước, cái ước hẹn chó má gì mười năm trước chứ, bây giờ môn phái đã mất, chúng ta cũng lưu lạc chân trời góc biển, ôi.

Vương Lâm nhìn vào mắt Lữ Tung, vai khẽ động, né tránh tiếp xúc với đối phương, nói:

-Lữ Tung sư huynh cũng không ở lại với Huyền Đạo Tông sao?

Lữ Tung lắc đầu, nói:

-Đừng gọi ta là sư huynh nữa, dựa theo quy củ, ta phải gọi ngươi là sư huynh mới đúng. Ta không thể ở lại Huyền Đạo Tông, hì hì, nếu ta ở lại chỗ đó, cả đời này sẽ không có tiền đồ gì cả. Huyền Đạo Tông, ta đắc tội với nhiều người lắm!

Trương Đức Khôn lạnh lùng nói:

-Ngươi đâu chỉ đắc tội với nhiều người của Huyền Đạo Tông, ở phái Hằng Nhạc cũng đâu có ít.

Lữ Tung ngẩng đầu, nhìn Trương Đức Khôn, bình thản nói:

-Trương sư đệ, trước khi ta trở thành đệ tử nòng cốt, quả thật là chọc giận rất nhiều người. Nhưng đây đều là những chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì. Năm đó số người đệ tử nòng cốt chỉ có một, ta cũng là bất đắc dĩ, Trương sư đệ, ta ở đây xin lỗi ngươi.

Trương Đức Khôn mặt lạnh như băng, không nói gì cả. Năm đó trong cuộc tỉ

thí tuyển chọn đệ tử nòng cốt, hắn và đối phương là một người quen cùng tranh đoạt. Nhưng cuối cùng thì trước khi thi đấu Lữ Tung xuất hiện, dễ

như bỡn mà đánh hắn bị thương, đó là trận đấu ở ngày thứ hai hắn lại thua.

Khi đó Lữ Tung có nói với hắn, nếu không phục, mười năm sau có thể tìm hắn thử lại một lần nữa.

Lữ Tung thành khẩn nói:

-Trương sư huynh, những chuyện đã qua ta nhất định sẽ tìm biện pháp đền bù. Bây giờ thì môn phái xảy ra chuyện, những đệ tử chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, những người đệ tử khác từ tầng năm Ngưng Khí Kỳ trở

xuống thì không nói. Trong bốn người chúng ta, Hoàng Đại Sơn là tầng năm

Ngưng Khí Kỳ, Trương Đức Khôn là tầng sáu, ta tầng tám, Vương Lâm ngươi là?

Vương Lâm thấy tất cả mọi người đều nhìn về mình, thì hơi trầm ngâm, thản nhiên nói:

-Tầng mười bốn Ngưng Khí Kỳ.

Lời vừa nói ra, ba người ở bên cạnh đều hít sâu một hơi, nói không ra lời. Bọn họ biết Vương Lâm rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh mẽ đến mức như vậy.

Lữ Tung miệng lưỡi khô cứng, khổ tâm nói:

-Chúc mừng Vương sư huynh, có thể sẽ tiến vào Trúc Cơ Kỳ, đến lúc đó ta phải gọi huynh là trưởng lão rồi.

Trương Đức Khôn nhìn Vương Lâm thật lâu, rồi thở dài. Tên mập Hoàng Đại Sơn, thì hai mắt tỏa sáng.

Những đệ tử khác ở xung quanh, thỉnh thoảng chú ý đến bốn người bọn họ,

có người thính tai, nghe được câu nói vừa rồi của Vương Lâm, nhất thời biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, lại càng tôn kính.

Lữ Tung thở sâu, nói:

-Vương Lâm sư huynh, bốn người chúng ta bây giờ xem như là đỉnh cao nhất

ở trong hàng ngũ đệ tử của môn phái. Sau này thì huynh chính là đại sư huynh của bốn người chúng ta. Ta thứ hai, Trương Đức Khôn tiếp theo, sau cùng là Hoàng Đại Sơn, chúng ta trao đổi tu luyện lẫn nhau là được rồi,

cùng nhau tạo thành một khối, ngươi thấy thế có được không?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, còn chưa kịp nói, Hoàng Đại Sơn đã lập tức tán thành hai tay, nói:

-Nhị sư huynh nói rất đúng, nên làm như vậy.

Trương Đức Khôn có chút do dự, cũng gật đầu nói:

-Trong hàng ngũ đệ tử môn phái, cũng cần có một người đầu lĩnh. Như vậy mới có thể trợ giúp trưởng bối khỏi ưu sầu, để cho bọn họ an tâm tu luyện.

Vương Lâm nhìn thấy hai người bọn họ đồng ý, hắn đối với việc này vốn là không có khả năng, trong lòng cũng không có dự định nào khác, vì vậy cũng không từ chối, gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, Lưu Văn Cử và lão phu nhân họ Vương, mở hai mắt ra.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 66: 800 Phiếu

Lưu Văn Cử đứng lên lấy ra một khối ngọc giản, khi ném thì lập tức đánh ra vài đạo pháp quyết, đồng thời mở miệng phun ra một ngụm đan khí, nhất thời ngọc giản kia ở trong không trung xoay tròn lên.

Lão phu nhân cũng giống vậy mà lấy ra một khối ngọc giản, khi tung ra thì hai cái ngọc giản hợp lại thành một, lập tức từng đạo thất thải quang mang từ trên ngọc giản chiếu xuống. Trong phạm vi mười thước trên mặt đất từ từ hiện lên những điểm sáng, sau cùng tạo thành một cái vòng ánh sáng.

Lưu Văn Cử quét ánh mắt nhìn sang bốn người Vương Lâm một cái, nói:

-Bốn người các ngươi, trừ Vương Lâm ra, mỗi người giúp đỡ một sư đệ, một lúc nữa chấn động sẽ rất lớn, không được để rơi xuống. Ngoài ra ba người Hoàng Long, cũng là như vậy. Thượng Quan trưỡng lão là hai người,

còn Vương Lâm, phụ trách cân bằng bốn phía.

Nói xong, ông bước vào vòng sáng, lão phu nhân họ Vương cũng theo đó đi vào.

Những người còn lại, lập tức dựa vào sự phân phó của Lưu Văn Cử, mà từng người phụ trách một người đệ tử, đi vào trong vòng sáng. Còn Vương Lâm và hai vị trưởng lão, lại đứng thẳng thành hình tam giác trong đó.

Lưu Văn Cử hít thở sâu, hai tay thay đổi pháp quyết, thấp giọng nói:

-Lên!

Mặt đất bốn phía rung động một trận, , “Ầm!” một tiếng, vòng sáng mang theo mọi người chậm rãi bay lên không, khi dừng lại một chút, lấy tốc độ

cực nhanh, giống như một tia chớp mà bay về phương xa.

Tốc độ này còn nhanh hơn phi kiếm gấp nhiều lần. Gió đập vào mặt, lập tức có mấy đệ tử chịu không nổi, nếu không phải có người giúp đỡ, sợ

rằng sẽ lập tức rơi ra rồi.

Tất cả đệ tử đều phải tiếp nhận kình lực, với một loại phương pháp phức tạp chuyển hóa ra, phân tán lên ba người Thượng Quan, Tống Dục, và Vương

Lâm.

Vương Lâm cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ xông đến, cơ thể suýt nữa là đứng không vững. kinh hãi vận chuyển dưới thuật dẫn lực, lúc này cơ thể mới đứng vững. Dù vậy, hắn vẫn cảm thấy thân thể run rẩy, có xu thế

muốn bay ra ngoài.

Hắn nhìn lướt qua hai vị trưởng lão là Thượng Quan và Tống Dục, thấy bộ

dạng của hai người bọn họ đều rất ung dung, không có nữa phần không thoải mái nào. Đáy lòng Vương Lâm thầm than, không hổ là trưởng lão Trúc

Cơ Kỳ, quả nhiên không phải là hắn có thể so sánh được.

-Cái này thì tính là gì, chẳng bằng một cái không độn thuật mà thôi. Lão phu năm đó dùng lực thi triển không độn thuật, có thể mang theo hơn một vạn người bay lên. Căn bản không cần người khác phụ trách thăng bằng. Một mình lão phu cũng đủ rồi.

Tư Đồ Nam lập tức khinh thường nói.

Vương Lâm dở khóc dở cười, trong lòng nói với hắn:

-Không cần lần nào cũng phải so sánh, ta biết ngài rất lợi hại rồi, được chưa.

Tư Đồ Nam hừ một tiếng, nói thầm:

-Lão phu năm đó vẫn còn thân thể, cũng sẽ chẳng thèm phản ứng với tên tiểu bối như ngươi. Nếu không thì ngươi có thể nghe được lời của ta,

ngươi nghĩ rằng ta bằng lòng nói sao.

Không lâu sau, tốc độ của vòng sáng càng lúc càng nhanh. Vương Lâm cố

gắng lắm mới giữ vững được thân thể, thầm than khổ. Đúng lúc này, đột nhiên ở trước mặt cách đó không xa hiện ra một đám mây đen.

Đám mây này kỳ lạ và khó lường, từng đợt sấm sét đan xen vào nhau ở bên trong, tốc độ lại cực nhanh, vừa nhìn thấy thì vòng sáng đã va chạm vào nó rồi. Lưu Văn Cử sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói:

-Thượng Quan, Tống Dục, Vương Lâm ba người các ngươi đứng cho vững vào.

Nói xong, hắn thở sâu một hơi, hai tay đổi pháp quyết, nhất thời vòng sáng run lên, sau khi dừng lại một chút, lại lấy tốc độ còn nhanh hơn,

nhanh chóng vẽ ra một cái đường cong, vòng qua đám mây đen.

Trong nháy mắt khi vòng sáng tăng tốc, sinh ra lực trùng kích khó có thể

tưởng tượng nổi. Mọi người ở trong vòng sáng lập tức ngã sấp xuống, có một vài đệ tử thân thể bị đánh văng ra, trong đó có một người bay về

phía Vương Lâm.

Vương Lâm vốn miễn cưỡng ổn định thân thể, thì lúc này vòng sáng đột nhiên tăng tốc, lực trùng kích cực đại kết hợp lại ở bên trong bị phân tán ra, hắn trượt chân xoay tròn, cơ thể nhanh chóng bị trượt về phía sau.

Một cổ khí tức âm mát, từ hạt châu thần bí được đeo sát vào ngực hắn tuôn ra, khí âm hàn này ở bên trong cơ thể của Vương Lâm cuộn lại thành một vòng, nhất thời làm cho thân thể hắn ổn định lại.

Lúc này thì người đệ tử bị đánh văng ra, đã bay đến trước mặt Vương Lâm.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của đối phương. Vương Lâm không nhiều lời, tay phải nhanh chóng tạo thành trảo, túm lấy cánh tay của đối phương rồi vung lên, ném vào trong vòng sáng.

Làm xong tất cả, Vương Lâm thở ra một hơi sâu, hắn biết vừa rồi yên ổn là nhờ sự giúp đỡ của Tư Đồ Nam. Đang muốn cảm ơn, đột nhiên ở bên trong đám mây đen trên không truyền ra một câu nói.

-Đạo hữu phái Hằng Nhạc, ta là thủy tổ của Huyền Đạo Nam Phác Nam Tử, các ngươi mở mang một chút kiến thức đi!

Vương Lâm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở trong mây đen ẩn hiện một con rết cực lớn. Trưởng lão Âu Dương của Huyền Đạo Tông đột nhiên đứng ở bên trên, ở bên cạnh hắn, còn đứng bảy tám người, trên mặt đều mang theo một nụ cười lạnh.

Trong đó có ba người, toàn thân phát ra khí tức mạnh mẽ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lưu Văn Cử và lão phu nhân.

Người vừa nói ra câu lúc nãy chính là một tên đại hán mặt đen ở giữa ba người kia.

Lưu Văn Cử sắc mặt xanh mét, không nói được một lời, thúc đẩy vòng sáng di chuyển, trong nháy mắt đã bỏ xa một khoảng, cũng không quay đầu lại mà cấp bách chạy đi. Trong nháy mắt đám mây đen khổng lồ kia, đã trở

thành một điểm đen.

Qua hồi lâu, cảnh vật ở trên mặt đất biến đổi, một vùng hoang mạc bằng phẳng dần hiện ra trước mắt. Vòng sáng ở bốn phía chần chừ một lúc,

dường như đang tìm phương hướng, sau đó tốc độ lại tăng lên, hướng về

phía bắc mà phóng đi, ở trên một ngọn núi trọc, vòng sáng dừng lại, chậm rãi hạ xuống đất.

Mới rơi xuống đất, phần lớn đám đệ tử ở bên trong đã quỳ rạp ở trên mặt đất mà nôn mửa, mặt trắng xanh không còn chút máu.

Vương Lâm cũng đầu choáng mắt hoa, nhộn nhạo trong ngực.

Lưu Văn Cử đan tay tạo ra một cái pháp quyết, một đạo ánh sáng màu xanh bắn ra. Nhất thời ngọn núi trọc này chấn động, mặt đất lập tức nứt ra một cái khe, Lưu Văn Cử không nói nhiều lời liền nhảy xuống.

Lão phu nhân họ Vương quét ánh mắt sang bốn phía một cái, sau đó liền nhảy vào.

Những người còn lại đều nhao nhao được các trưởng lão và trưởng bối đỡ

đi vào, đi vào bên trong khe hở, khi tất cả bọn họ đã vào, khe hỡ chậm rãi khép lại.

Vừa vào bên trong, thần thức của Vương Lâm lập tức đảo qua, thấy ngoài mấy gian mật thất ở đây, thì không còn vật gì khác, rất đơn sơ.

Lưu Văn Cử đợi đến lúc mọi người tập trung đông đủ, mới nghiêm túc nói:

-Đại bộ phận người trong các ngươi tu vi đã đến mức ích cốc, không cần ăn cơm, còn những người tu vi thấp, ở thạch thất bên cạnh có một chút lương thực dự trữ, cũng đủ cho các ngươi ăn vài năm. Ta và Vương sư tổ

của các ngươi sẽ bế quan ngay lập tức, không hỏi đến thế sự. Tất cả mọi việc của các ngươi, cần phải nghe theo sự an bài của các trưởng lão.

Lão phu nhân họ Vương ở bên cạnh trầm giọng nói:

-Phái Hằng Nhạc ta, từ hôm nay trở đi, tất cả bế quan một trăm năm. Trăm năm sau đem những mối sỉ nhục trước đây một lần rửa sạch, tất cả tu luyện công pháp, khẩu quyết, bất luận đệ tử nào đến cảnh giới tương ứng,

cũng có thể trở thành trưởng lão. Trong vòng một trăm năm, nếu không ra sức, bất kể người đệ tử nào cũng không được đi ra ngoài. Ba người Hoàng

Long các ngươi, cũng lập tức bế quan, tranh thủ khoảng thời gian này mà lên Trúc Cơ Kỳ.

Ba người Hoàng Long gật đầu nghe lệnh.

Ánh mắt của Lưu Văn Cử đảo qua, nhìn các đệ tử một chút, nói:

-Lữ Tung phụ trách việc tu luyện của các đệ tử và những chuyện bình thường. Vương Lâm, ngươi đi theo ta, ta sắp xếp cho ngươi một chỗ tu luyện riêng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 67: Âm Mưu

Lão phụ nhân họ Vương gật đầu, nói:

- Đúng thế! Vương Lâm! Nếu trong quá trình tu luyện, ngươi gặp phải điều gì khúc mắc thì cứ tới tìm hai chúng ta.

Vương Lâm do dự một chút, nói:

- Đệ tử có một chuyện mong sư tổ đồng ý.

Lão phụ nhân họ Vương nhướng mày, nói:

- Chuyện gì?

Vương Lâm ngẩng đầu, nói:

- Đệ tửu muốn ra ngoài một chuyến.

Lão phụ nhân lập tức từ chối, nói:

- Không được! Nhiệm vụ chủ yếu bây giờ của ngươi là tu luyện. Không thể ra ngoài.

Vương Lâm nhíu mày, nói:

- Đệ tử phải ra ngoài một chuyến. Sau khi giải quyết xong mọi việc sẽ trở về an tâm tu luyện.

Lão phụ nhân trừng mắt, đang định mở miệng, thì Lưu Văn giơ tay kéo nhẹ một cái rồi ôn hòa nói với Vương Lâm:

- Vương Lâm! Vương sư tổ lo lắng cho ngươi ra ngoài gặp nguy hiểm. Ngươi có thể nói cho ta biết muốn ra ngoài làm chuyện gì hay không?

Vương Lâm thản nhiên nói:

- Đệ tử đã nhiều năm không gặp cha mẹ. Lần này, bế quan thời gian dài,

rất có thể không còn được gặp cha mẹ nữa. Vì vậy muốn về nhà thăm.

Lưu Văn trầm ngâm một chút, sau đó liếc nhìn lão phụ nhân họ Vương rồi lấy ra một cái ngọc phù, nói

- Được rồi! Ngươi đi nhanh rồi trở về. Ngươi cầm lấy ngọc phù này, bên trong nó có chứa một kích của cao thủ Kết Đan kỳ. Ngươi giữ lấy để bảo vệ tính mạng.

Vương Lâm cảm thấy rất vui mừng, vội vàng nhận lấy, cẩn thận cho vào trong túi trữ vật. Bây giờ, pháp bảo của hắn có quá ít, tính đi tính lại thì cũng chỉ có hai thứ. Một thứ là cái tiên phù lấy được từ Trương Hổ.

Cái khác chính là cái ngọc phù này.

- Đây là pháp quyết mở cửa, ngươi nhớ lấy. - Lưu Văn lại lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Vương Lâm. Sau đó cùng với lão phụ nhân họ Vương đi về nơi bế quan.

Sau khi từ biệt những người khác, Vương Lâm đánh một cái pháp quyết lên ngọc giản, nhất thời một luồng ánh sáng xuất hiện trên vách đá. Vương

Lâm hít một hơi thật sâu, bước vào đó.

Sau khi ra khỏi phủ, Vương Lâm cũng không dừng lại. Thân thể hắn thoáng động một cái liền bay lên không trung. Dẫn Lực thuật bao lấy xung quanh cơ thể, hóa thành một đạo cầu vồng biến mất về phía chân trời.

- Cuối cùng thì cũng đi ra. Vương Lâm! Ngươi thực sự định đi về nhà? - Tiếng của Tư Đồ Nam vang lên trong đầu Vương Lâm.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm nói:

- Trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở lại. Đợi xử lý xong hết chuyện nhà, ta tự có tính toán.

- Theo suy đoán của ta thì một khi Mộc thuộc tính đạt tới cảnh giới viên mãn, thời gian bên trong Nghịch châu chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bây giờ mới đang gấp mười lần, đến lúc đó không chừng sẽ tăng lên gấp trăm lần. Khi đó, tốc độ tư luyện của ngươi sẽ tăng lên không ít. - Tư

Đồ Nam phân tích.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, đạo cầu vồng cấp tốc lao về phía trước.

Một ngày sau đã tiến vào phạm vi của Hằng Nhạc phái khi xưa. Vương Lâm sợ gây sự chú ý cho người khác nên giảm tốc độ xuống. Đến sáng sớm hôm sau, hắn đã về tới thôn nhỏ dưới núi.

Từ xa nhìn lại, sơn thôn vẫn như trước không thay đổi gì nhiều lắm. Chỉ

có cặn đại viện của gia đình từ một căn phòng nhỏ đã biến thành một cái tam hợp viện, trước cửa có dán một cái chữ phúc thật to. Mặc dù trời lúc này đang tờ mờ sáng, nhưng vẫn có thể nghe thấy một vài tiếng chó sủa và tiếng gà gáy.

Sáng sớm, từ mỗi căn nhà nhỏ trong thôn xóm đều có một làn khỏi mỏng bốc lên. Tất cả mọi người đều dậy sớm ra khỏi giường, chuẩn bị.

Vương Lâm đứng ở cửa thôn nhìn về phía đại viện của gia đình, trong lòng có chút hồi hộp. Thời gian thoáng cái đã trôi qua năm năm, cho đến lúc này, những ký ức cũ vẫn như đang còn hiện ra trước mắt.

Hắn chần chừ một lúc vẫn chưa trở về ngay mà tìm một cây đại thụ bên ngoài thôn, ẩn mỉnh vào trong tán lá.

Hắn cũng không biết, Huyền Đạo tông có như mình đoán đến tìm cha mẹ trả

thù hay không. Vì lo lắng cho cha mẹ, hắn định xử lý hết mọi chuyện trước khi về nhà.

Thời gian một ngày thoáng cái đã hết. Trong nháy mắt, Vương Lâm đã ở ngoài thôn được một tháng.

Trong một tháng đó, thần thức của hắn luôn tản ra xung quanh. Cho đến hôm nay, nét mặt hắn thoáng động, hàn quang trong mắt lóe lên, thầm nghĩ:

- Quả nhiên là đã tới.

Hai đạo kiếm quang từ xa nhanh chóng ay tới đáp xuống đất liền hiện ra hai bóng người. Một trong hai người đó mặc hắc bào rộng thùng thình bao lấy toàn thân, không thể nhìn rõ khuôn mắt. Nhưng từ trên người của kẻ

đó lại tỏa ra mùi thối khiến cho người khac có cảm giác buồn nôn.

Hắc bào mở miệng, thanh âm đầy sự căm hận, nói:

- Trương Cuồng! Cha mẹ của Vương Lâm ở ngay trong thôn này phải không?

Người bên cạnh hắn mặt trắng như ngọc, hết sức anh tuấn. Tuy nhiên hai mắt lại có vẻ gian tà, trộn thêm một chút tham lam, thấp giọng nói:

- Đại sư huynh! Tên Vương Trác quả là quá sức ghê tởm. Ta vẫn tưởng rằng trước kia hắn tìm mọi cách châm chọc Vương Lâm, nên sẽ nói cho ta biết vị trí chính xác của gia đình Vương Lâm. Nhưng không ngờ, hắn không lộ

ra đến một từ. Cũng may là ta thông minh, tìm trong danh sách đệ tử của

Hằng Nhạc phái mới biết được gia đình Vương Lâm đúng là ở đây. Chỉ không biết là ở chỗ nào thôi.

Nói xong, hắn thầm nghĩ:

- Vương Lâm! Trước kia chúng ta là đồng môn với nhau nên ta đối với ngươi vẫn còn có sự e ngại. Nhưng bây giờ, ta là đệ tử của Huyền Đạo tông. Hừ! Bảo bối trong tay ngươi ta phải đoạt cho bằng hết.

Nghe bọn họ nói chuyện cũng có thể xác định được người mặc hắc bào màu đen chính là đại đệ tử của Huyền Đạo tông, Chu Bằng. Hắn hận Vương Lâm đến tối mắt tối mũi, không thể rút xương, lột da đối phương. Một đời danh tiếng của hắn bị hủy toàn bộ trong tay Vương Lâm. Đám bụi bẩn trên người hắn về tẩy thế nào cũng không sạch, chỉ còn cách mặc một bộ hắc bào thật rộng.

Nhưng bụi bẩn đó vẫn có thể che dấu, còn cái mùi thối kia, đến hắn ngửi thấy cũng còn phải nôn mửa chứ chưa phải nói tới người ngoài.

Lúc này, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Trương Cuông! Ngươi nói sở dĩ Vương Lâm có thể tiến nhanh từ một phế vật trở thành cao thủ chính là nhờ loại dịch thể này?

Trương Cuồng cố nhịn mùi thối. Bởi hai người đứng quá gân nhau nên lúc này trong bụng hắn đang muốn trào lên đến tận cổ. Nhưng hắn không dám nôn ra, vội nói:

- Đại sư hynh! Làm sao mà ta dám lừa huynh! Dịch thể này cũng là ta đưa cho ngươi. Chăng phải ngươi cũng thấy đó chính là thứ mà Vương Lâm đã dùng để trao đổi pháp quyết Ngưng Khí kỳ hay sao? Trương Cuồng ta xin thề, nếu có một câu nào nói dối thì đời này không thể Trúc Cơ thành công.

Chu Bằng tháo khăn che đầu xuống, để lộ khuôn mặt đen thui. Ánh mắt hắn lóe lên sự độc ác, nhe răng cười nói:

- Được! Trương Cuồng. Nếu những điều ngươi nói đều là thật thì sau này,

Huyền Đạo tông có ta ở đây, không người nào dám chọc tới ngươi.

Trương Cuồng lộ vẻ vui mừng liên tục gật đầu vâng dạ. Nhưng khi cúi đầu xuống, hàn quang trong mắt hắn chợt lóe lên, thầm nghĩ:

- Trương Cuồng ta há phải cần cái loại người như ngươi hay sao? Hừ! Chỉ

cần để ta đứng vững tại Huyền Đạo tông, cho thêm vài chục năm, ta chắc chắn sẽ Trúc Cơ thành công.

Khi Trường Cuồng cúi đầu, khóe mắt Chu Bằng có chút châm chọc, nói:

- Chuyện có liên quan đến loại dịch thể này, ngươi có nói với người khác không?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 68,69: Khôi Lỗi Thuật

Tư Đồ Nam lẩm bẩm vài câu. Lão biết Vương Lâm đang sốt ruột vì vậy nói luôn:

- Tinh hoa Nguyên anh của ta còn lại một chút, nhưng chỉ có thể giúp ngươi thuấn di được một lần. Nếu để cho tinh hoa của lão phu lãng phí nhiều quá, chỉ sợ ngươi chưa đạt tới Anh Biến kỳ đã tiêu biến mất rồi.

Tư Đồ Nam nói xong, Vương Lâm liền cảm thấy một luồng hơi lạnh từ viên nghịch châu dâng lên, chui vào trong cơ thể.

Sau khi vào trong, nó liền lưu chuyển toàn thân, nơi nó đi qua tất cả

lập tức bị đóng băng, khiến cho trong nháy mắt Vương Lâm đã bị biến thành một bức tượng. Mặt hắn phủ đầy một làn sương lạnh, khiến cho Dẫn

Lực thuật trở nên hỗn loạn.

Chu Bằng vẫn luôn chú ý tới Vương Lâm, nhất thời thấy đối phương dừng lại, khiến cho hắn có chút do dự. Mặc dù phát hiện thấy đối phương có vấn đề nhưng cũng không dám trở lại quan sát, mà còn tăng tốc độ lên nữa.

Ngay khi toàn cơ thể Vương Lâm bị đóng băng toàn bộ, Tư Đồ Nam quát khẽ, nói:

- Tập trung tinh thần. Ta thuấn di đấy.

Nháy mắt, một vòng tròn màu đen chợt xuất hiện, lượn một vòng quanh thân thể Vương Lâm. Tiếp theo đó, nó chợt thu nhỏ lại một cái, thân hình

Vương Lâm chợt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thần thức của Chu Bằng vẫn tập trung quan sát Vương Lâm, chợt phát hiện hắn hoàn toàn biến mất. Chưa để cho gã kịp định thần, trước mặt hắn khoảng năm thước, không gian có chút thay đổi, chợt xuất hiện một điểm sáng màu đen. Điểm sáng đó càng lúc càng to, sau đó hóa thành vô số tia sáng khuếch tán ra chung quanh.

Cùng lúc đó, thân thể Vương Lâm chợt xuất hiện. Tầng băng bao phủ quanh người hắn trong nháy mắt biến mất, một thanh âm lạnh lùng từ miệng Vương

Lâm phát ả.

- Ngươi chạy đâu cho thoát.

Chu Bằng hãi hùng khiếp vía, nét mặt tái nhợt. Hắn cắn răng một cái, há mồm phun ra một luồng sáng nhỏ. Luồng sáng đó gặp gió nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt biến thành một con đại mãng màu xanh. Nét mặt Chu

Bằng dữ tợn, cắn lưỡi một cái phun ra một tia máu. Đồng thời trong tay hắn xuất hiện một cái chuông màu đen. Nhất thời, một tiếng chuông thanh thúy vang lên, thân thể con đại mãng chợt phóng to, cái đuôi của nó quất thẳng về phía Vương Lâm.

- Tiểu tử! Trong cơ thể của ngươi còn sót một chút tinh hoa nguyên anh của lão phu. Nếu để lãng phí thì tiếc lắm. Ngươi cứ để cho lão phu mượn thân thể ngươi thi triển tuyệt kỹ thành danh của ta ngày đó. - Thanh âm lười biếng của Tư Đồ Nam từ từ vang lên.

Tư Đồ Nam vừa nói xong, chợt một đốm sáng màu lam từ trong cơ thể Vương

Lâm xuất hiện, trong nháy mắt nó ngưng tụ thành một quang cầu màu làm trước người Vương Lâm.

Ngay khi quang cầu hình thành, nhất thời bầu trời đột nhiên tối sầm lại,

một luồng hơi thở hủy thiên diệt địa chợt phát ra. Sau đó, quang cầu chợt phát nổ, khuếch tán một làn sóng trong không khí về bốn phương tám hướng.

Cái đuôi cự mãng vừa mới chạm vào làn sóng một cái liền ngay lập tức một lớp băng mỏng bám theo đuôi nó lan nhanh về phía đầu. Trong chốc lát,

con cự mãng đã biến thành một bức tượng băng, rơi xuống đất.

Chu Bằng phun ra một ngụm máu tươi. Than thể hắn lắc lư liên tục, tâm thần hoàn toàn bị trọng thương. Nhưng ngay cả ngụm máu tươi mà hắn vừa phun ra cũng bị biến thành băng. Đồng thời, trong nháy mắt thân thể của hắn lẫn phi kiếm dưới chân cũng bị băng hóa toàn bộ.

- Đáng tiếc là có mỗi một người. Chiêu này của lão phu thích hợp nhất trong quần chiến. Hác hắc! Đấy là do tu luyện linh lực âm hàn mà tạo ra.

Ngươi thấy uy lực của nó thế nào? - Tư Đồ Nam đắc ý nói.

Thân thể Vương Lâm thoáng động, đón lấy Chu Bằng đang từ trên không rơi xuống. Hắn nhanh chóng xoay người lại rời xa Hằng Nhạc phong.

Sau khi tìm được một chỗ vắng vẻ, Vương Lâm liền đáp xuống, thả Chu Bằng xuống đất, hỏi Tư Đồ Nam:

- Chu Bằng có chết hay không?

Tư Đồ Nam bình thản nói:

- Tiểu oa nhi này vẫn còn chưa chết. Nhưng cũng nhanh thôi. Nếu ngươi muốn cho hắn chết nhanh hơn thì cứ đập nát chỗ băng đó ra là xong ngay.

Vương Lâm chớp mắt, trầm ngâm một chút, nói:

- Lúc trước ngươi đã nói tới Khôi Lỗi thuật. Cho ta biết làm thể nào có thể luyện chế được khôi lỗi?

Tư Đồ Nam cười ha hả, đắc ý. Lão cũng không nói cho Vương Lâm biết rõ về

Khôi Lỗi thuật cũng như lai lịch của nó. Nhưng trên thực tế, Khôi Lỗi thuật thuộc về công pháp ma đạo. Lão vốn biết tính cách của Vương Lâm thiếu đi sự độc ác, nếu cứ giữ tính cách đó mà tu tiên thì có mười mạng cũng không đủ. Vì vậy mà lão cứ từ từ từng chút một tiêm nhiễm

làm thay đổi tính cách của Vương Lâm. Đến bây giờ, coi như đã có một chút thành công.

Vì thế, Tư Đồ Nam mỉm cười, nói:

- Khôi Lỗi thuật cần phải do ngươi tự tay làm. Ta sẽ dạy cho ngươi các bước của nó. Trước tiên ngươi phải tìm một cái động nào yên tĩnh đã.

Vương Lâm xách Chu Bằng nhanh chóng tìm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được một cái động rồi chui vào.

- Bây giờ, ta sẽ giải khí âm hàn bám trên cơ thể hắn. Lúc này, Chu Băng đã gần chết. Trước tiên, ngươi phải mổ bụng hắn, lấy ngũ tạng ra để tế

luyện. - Tư Đồ Nam lo lắng nói.

Vương Lâm ngẩn người, do dự một chút, nói:

- Lấy ngũ tạng để tế luyện? Đây...

Tư Đồ Nam cười thầm, nói:

- Đây là phương pháp để chế tạo khôi lỗi. Nếu ngươi không dùng thì ta cũng không còn biện pháp nào khác. - Lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử! Ngươi chưa từng nhìn thấy máu tanh làm sao mà có thể tàn nhẫn được. Thực ra, Khôi Lỗi thuật cũng không phức tạp như vậy. Có điều,

phải nhân cơ hội cho ngươi mở mắt, để sau này ngươi sẽ trở thành người của Ma môn chúng ta.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Nam nói nhanh

- Ta bắt đầu giải trừ đây. Ngươi chỉ có thời gian nửa khăc. Không được chần chừ, cứ nghĩ tới việc vừa rồi hắn định làm gì với cha mẹ ngươi ấy.

Tư Đồ Nam nói xong, lớp băng trên người Chu Bằng nhanh chóng tan ra thành nước, hóa thành một luồng sáng màu xanh, chui vào trong hạt nghịch châu.

Vương Lâm hơi chần chừ. Những nghĩ đến việc nếu không giải quyết vấn đề

này, ngày sau sẽ gặp rất nhiều rắc rồi, hắn liền cắn răng, lấy tay phân ngực Chu Bằng ra làm hai. Tuy nhiên, lúc này không hề có chút máu

tươi nào chảy ra.

Cố nén trong lòng, hắn căn cứ theo phương pháp mà Tư Đồ Nam chỉ dạy,

đánh ra vài đạo pháp quyết rồi dùng thần thức quan sát. Nửa khắc trôi qua mà Vương Lâm cứ cảm giác như đã cả ngàn năm. Mãi cho đến khi Tư Đồ

Nam đắc ý, mở miệng ra nói, hắn không nhịn được nữa, nôn mửa liên tục.

Tư Đồ Nam cười nói:

- Được rồi. Bước đầu tiên coi như đã xong. Bây giờ tới bước thứ hai,

cũng là bước quan trọng nhất. Nhưng dùng thần thức phủ lấy Chu Bằng, tế

luyện ba ngày ba đêm. Sau đó, Khôi Lỗi coi như đã hoàn thành. Trong bước này cần sử dụng một số pháp quyết, ngươi chú ý nghe ta giảng giải.

Nét mặt Vương Lâm tái nhợt, gật đầu, hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 70: Hồi Gia

Ba ngày sau, toàn thân Vương Lâm ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt thần thờ đi ra khỏi động. Phía sau hắn, Chu Bằng ngơ ngác đi theo.

- Chu Bằng! Ngươi trở lại Huyền Đạo tông, theo những lời ta nói mà làm.

Nhớ ầm thầm giết tất cả những người bất lợi đối với ta, và bảo vệ cha mẹ

ta thật tốt. - Thanh âm Vương Lâm lạnh lẽo, ẩn chứa một chút tanh máu.

Chu Bằng cũng kính gật đầu. Thân thể hắn vột lên, phi về hướng Hằng Nhạc phong.

Vương Lâm nhìn theo bóng lưng Chu Bằng, một lúc sau, chợt nói:

- Tư Đồ tiền bối! Thực ra Khôi Lỗi thuật không cần bước đầu tiên phải không?

Tư Đồ Nam ngẩn người vội nói:

- Ai nói không cần? Nếu không có bước đầu tiền thì làm sao có thể tiến hành bước thứ hai?

Sau khi, Vương Lâm tự mình động thủ chế tạo khôi lỗi, cảm giác được có chút gì đó không bình thường. Tuy nhiên, hắn cũng chẳng nói nhiều mà hỏi:

- Phác Nam Tử có thể phát hiện ra sự khác thường của Chu Băng hay không?

Tư Đồ Nam do dự một chút, nói:

- Theo lý mà nói thì khi ngươi chế tạo Khôi Lỗi lại có thêm một chút tinh hoa Nguyên Anh của ta. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng nếu cao thủ

Nguyên Anh kỳ không quan sát cẩn thận thì cũng khó mà phát hiện được. Mà

Phác Nam tử bế quan nhiều năm có thể biết được cũng không nhiều lắm.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân thể thoáng động hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt đã biến mất. Không mất bao nhiêu thời gian, đã xuất hiện ở sơn thôn. Hắn đi thẳng về nhà của mình.

Chưa tới cửa, Vương Lâm liền nghe thấy thanh âm quen thuộc vọng ra.

- Tên ranh con. Thợ mộc như ngươi đúng là phí phạm. Ngươi nhìn mà xem đã làm ra cái gì thế này? Đúng là...không bằng được một nửa tiểu tử nhà ta.

- Sư phụ! Thiết Trụ ca là tiên nhân, làm sao con có thể so được. Có thể bằng được một nửa là đã thỏa mãn lắm rồi.

Vương Lâm nghe đến đó ngẩn người. Thần thức đảo qua một cái liền nở nụ

cười. Giọng nói quen thuộc với hắn đúng là của một người bạn vẫn chơi đùa trong thôn. Người đó vẫn thường xuyên quấn quýt với Vương Lâm, muốn cha hắn dậy cho nghề thợ mộc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn bóng lưng già nua trước mắt, Vương Lâm nhỏ giọng nói:

- Cha! Thiết Trụ đã về.

Bờ vai già nua khẽ run lên, cái đồ làm mộc trong tay khẽ rơi xuống đất.

Quay người lại, sững sờ nhìn người thanh niên hai mươi mốt tuổi trước mắt còn vương lại một chút nét thơ ngây vẫn in sâu trong lòng.

- Thiết Trụ! - Cha Vương Lâm dùng hai tay dụi dụi đôi mắt. Những giọt lệ long lanh khẽ tràn xuống khuôn mặt.

Vương Lâm bước lên ôm cổ phụ thân, lau đi những giọt nước mắt. Nhìn những vết nhăn trên trán, hắn lui lại vài bước, quỳ xuống, nói:

- Cha! Thiết Trụ bất hiếu. Năm năm không về.

- Là Thiết Trụ! Bà nó ơi. Con của chúng ta đã về. - Phụ thân Thiết Trụ

mừng rỡ nâng Vương Lâm đứng lên. Ngắm bên phải bên trái hắn rồi mở miệng mỉm cười.

- Thiết Trụ! Con cao lên bằng cha rồi đấy. Nhìn cũng khỏe mạnh lắm. Được rồi! Đó mới chính là con ta. - Phụ thân Thiết Trụ vui vẻ nói.

Lúc này, một phụ nhân có nét mặt già nua, từ trong phòng bước ra, ngơ ngác nhìn Vương Lâm mà chảy nước mắt.

Vương Lâm tiến đến quỳ gối trước mặt phụ nhân, thấp giọng nói:

- Mẹ! Thiết Trụ về thăm mẹ đây.

- Ngươi...ngươi làm sao lại nhẫn tâm, năm năm không trở về nhà lấy một lần. Trong lòng ngươi rốt cuộc là có cha mẹ hay không? Năm năm nay, lúc nào ta và cha ngươi cũng nhắc đến ngươi... - Vừa nói, mẹ hắn vừa ôm lấy

Thiết Trụ mà khóc.

- Đúng là đàn bà. Con nó là tiên nhân hiển nhiên phải lấy đại sự làm trọng. Bà xem bà như vậy còn ra cái thể thống gì nữa? Để cho người ta thấy người ta cười cho. Tiểu Lục, ngươi về đi. Mấy ngày nữa không phải đến đây. Chờ bao giờ Thiết Trụ đi ta sẽ gọi ngươi. - Cha Thiết Trụ trừng mắt nhìn vợ mình một cái rồi xoay người nói với gã họ đồ.

Tiểu Lục mặt mày hớn hở, vội vàng đồng ý. Ánh mắt hắn hâm mộ nhìn Vương Lâm.

Hôm đó, mẹ Vương Lâm chuẩn bị một bàn đầy thức ăn. Tất cả đều là thứ mà trước đây hắn thích. Cả nhà quây quần bên mâm cơm nói về những chuyện xảy ra trong năm năm.

Mấy năm nay, Vương Lâm đã không ăn đồ ăn của nhân gian, nhưng vẫn cảm thấy ngon miệng với những thứ mà mẹ tự tay làm.

Trong lúc nói chuyện, cha mẹ hắn hỏi thời gian qua, Hằng Nhạc phái có chuyện gì xảy ra hay không? Vương Lâm do dự một chút rồi nói dối Hằng

Nhạc phái chuyển dịa điểm, sau này mình cũng không thể thường xuyên về

nhà. Cha mẹ hắn thấy vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn hắn chú ý sức khỏe.

Năm năm vừa qua, trong nhà có rất nhiều thay đổi. Nhờ có Tứ thúc giúp đỡ, cha hắn đã lấy lại được phần gia sản thuộc về mình. Từ đó mà cuộc sống cũng đỡ vất vả.

Bây giờ, cha hắn cũng không còn điêu khắc gỗ nữa mà thu mấy tên đệ tử để dạy kỹ thuật của mình.

Tiểu Lục chính là một trong những tên đệ tử thông minh nhất. Cơ bản hắn đã học được khoảng chừng sáu phần kiến thức.

Vương Lâm nghe thấy vậy, cười nói:

- Cha! Vừa rồi con nhìn tiểu Lục điêu khắc rất đẹp mà. Sao cha lại nói là không được?

Cha Vương Lâm hừ một tiếng, nói:

- Kém xa lắc. Những người này không có một người nào có thể so được với ngươi. Lúc ngươi mới tám tuổi, ta đã dạy ngươi điêu khắc gỗ, khi đó còn tốt hơn bọn chúng rất nhiều.

Mẹ Thiết Trụ trìu mến nhìn con trai mình, nói tiếp:

- Đúng thế. Thiết Trụ của chúng ta từ nhỏ đã thông minh hơn người. Mẹ

nói con nghe, mấy năm nay có không ít bà mối tới đây. Mẹ nghe nói tiên nhân cũng có thể lập gia thất. Nếu con đã về thì đừng di vội, tốt nhất là cưới cho mẹ một đứa con dâu.

Vương Lâm ngẩn người, cười khổ, nói:

- Mẹ! Con mới có bằng này tuổi. Mẹ đừng bận tâm tới việc đó.

- Ranh con! Bằng tuổi người trong thôn, con người ta đã chạy khắp nơi rồi đây. - Mẹ Thiết Trụ tức giận, trừng mắt nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm sờ mũi, nói:

- Mẹ! Đây là một việc quan trọng. Chờ mấy năm nữa, con sẽ dẫn về cho mẹ một người có được không?

Cha Thiết Trụ thấy bà vợ còn định nói tiếp, vội ho một tiếng, nói:

- Mẹ nó kìa! Con chúng ta là tiên nhân làm sao có thể tìm một người vợ

là người bình thường được? Ý của Thiết Trụ là tìm một người con dâu là tiên nhân về hiểu chưa?

Mẹ Thiết Trụ im lặng, thầm nghĩ:

- Tiên nhân thì có gì tốt. Là tiên nhân thì năm năm chẳng thấy về nhà một lần. Nếu ta có một đứa con dâu là tiên nhân thì có khi mười năm cũng chẳng thấy mặt chúng.

Vương Lâm cười khổ, vừa định mở miệng nói chuyện, mẹ hắn liền trừng mắt nói:

- Được rồi! Nghe lời cha ngươi. Tiểu tử ngươi có lẽ không thích thiếu nữ

trong thôn. Để mẹ xem, cuối cùng con có thể đem được cái dạng gì về.

Vương Lâm thấy mẹ tức giận vội cười nói:

- Mẹ! Mẹ cứ yên tâm. Con nhất định sẽ dẫn về cho mẹ một cô vợ thật tốt.

Cơm nước xong, cha mẹ Vương Lâm tiếp tục hỏi chuyện hắn, mãi tới tận khuya mới đi ngủ.

Tiểu Phong™

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 71: Lại 4 Năm

Nằm trên giường, trong căn phòng nhỏ của chính mình, với tu vi bây giờ,

Vương Lâm chẳng hề thấy buồn ngủ. Hắn ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, tay phải lấy ra một cái hồ lô, uống một hớp to.

- Muốn đột phá Ngưng Khí kỳ, đạt tới Trúc Cơ đòi hỏi linh khí quá nhiều.

Có lẽ phải bắt tay vào chuẩn bị sớm một chút. - Vương Lâm thì thào nói.

- Đúng thế! Tiểu tử! Lúc nào thì ngươi định đi tìm tài liệu mang Mộc thuộc tính để hoàn thiện Ngịch Thiên châu? - Tư Đồ Nam hỏi.

- Trước tiên cần tìm một nơi gần đây để bế quan, tranh thủ tu luyện tới

Trúc Cơ kỳ. Đồng thời theo dõi xem Chu Bằng thế nào. Nếu tất cả mọi chuyện bình thường thì chúng ta rời khỏi đây. - Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói.

Một đêm trôi qua. Mấy ngày tiếp theo, Vương Lâm vẫn làm bạn bên cạnh cha mẹ. Sau khi ở nhà được nửa tháng, Vương Lâm cáo biệt cha mẹ, hóa thành đạo cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Lần này ra đi, trong lòng Vương Lâm có chút buồn bã. Hắn cũng không biết, bao nhiêu năm nữa mới có thể trở về, có khi cả đời...

Vốn chỗ thường dùng để bế quan là những cái động nơi vách núi, nhưng

Vương Lâm nghĩ kỹ rồi bỏ qua những chỗ như vậy. Hắn tu luyện khác với mọi người nên phải có nguồn nước. Nếu không cho dù là nơi có động thiên phúc địa hắn cũng không lựa chọn. Quan trọng nhất là nơi này quá gần

Hằng Nhạc phong, nên rất nguy hiểm.

Vương Lâm tìm kiếm khắp xung quanh, cuối cùng đến một ngọn núi trọc, tìm được một cái động. Bên trong có nước, xung quanh lại có nhiều phân thú,

chứng tỏ dã thú thường xuyên tới đây. Sau khi kiểm tra bên trong động một cách kỹ càng, xác định không có gì khác, hắn liền lập tức dùng Dẫn

Lực thuật điều khiển một số hòn đá phá hỏng cửa động.

Từ đó, trong động hoàn toàn bị phong bế, Vương Lâm bắt đầu bế quan tu luyện lần thứ hai.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã trải qua bốn năm

Những người trong Hằng Nhạc phái trên Tượng Xà sơn từ từ lãng quên Vương

Lâm. Tất cả đều nghĩ hắn đã chết ở bên ngoài. Ngay cả, Lưu Văn và lão phụ nhân họ Vương cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cao hứng nhất chính là Lữ Tung. Hắn gần như trỏ thành Đại sư huynh của đám đệ tử nội môn trong môn phái.

Còn về đám người Hoàng Long chân nhân do không tiếp xúc với Vương Lâm nhiều lắm, chỉ sau khi hắn hiển lộ thực lực mới để ý tới. Vì vậy sau bốn năm không thấy hắn quay trở lại, bọn họ cũng dần quên lãng.

Một năm đầu tiên khi bế quan, Vương Lâm vẫn thường xuyên liên lạc với

Chu Bằng, biết được đám cao thủ từ Trúc Cơ kỳ của Huyền Đạo tông bế quan sau núi, không đi ra ngoài. Vì vậy mà sự khác lạ của Chu Bằng cũng không có người nào phát hiện. Hơn nữa, hắn có thân phận là đại đệ tử nên trong đám đệ tử của Huyền Đạo tông không có người nào dám chọc. Điều này càng khiến cho hắn dễ dàng dò xét. Sau khi Chu Bằng âm thầm giải quyết mấy tên đệ tử có liên quan tới Hằng Nhạc phái. Chuyện liên quan đến Vương Lâm cũng dần bị mọi người lãng quên.

Bên ngoài cái động mà Vương Lâm bế quan, vốn ban đầu chỉ có vài hòn đá nhưng lúc này đã mọc đầy cây cối. Cho dù lại gần cũng khó có thể phát hiện ra được.

Bốn năm qua, nơi này đã trở thành vị trí cho dã thú tụ tập. Cũng có một số loại dị thú quý hiếm thường xuyên quanh quẩn ở đây mà hấp nạp.

Đúng vào hôm nay, trên bầu trời chợt xuất hiện hai đạo cầu vòng. Chỉ

thấy hai nam một nữ, điều khiển kiếm quang, bay tới nơi này. Người đi đầu là một trung niên mặc hắc y. Ánh mắt hắn sắc lóe lên như điện, thân thể đứng giữa không trung, phát tán hơi thở ra xung quanh, giống hệt như một vị tiên. Dưới chân hắn có một thanh tiểu kiếm màu xanh biếc, trên mũi kiếm lóe ra hàn quang lạnh người.

- Tam sư huynh! Lần này ngươi phải giúp ta chọn một ít tinh thú có linh tính đấy. Tháng sau là bắt đầu tranh đoạt một suất tiến vào sau núi tỷ

thí rồi. Nếu ta có tinh thú làm kiếm linh thì nhất định sẽ chiến thắng. -

Bên cạnh người trung niên có một nữ tử dung mạo xinh xắn, hai hàm răng trắng, thanh âm giống như tiếng chim hót, vô cùng êm tai.

Nếu Vương Lâm nhìn thấy người con gái đó chắc chắn sẽ cảm thấy quen mắt.

Nàng đúng là cô gái họ từ hơn bốn năm trước đã thầm mến Vương Trác. Bốn năm trôi qua, từ một thiếu nữ ngây thơ đã trở thành một người con gái xinh xắn, đôi mắt đẹp lại càng thêm mê người.

Ánh mắt trung niên nhân có chút hoảng hốt, một lúc sau mới định thần lại, vội gật đầu, nói:

- Sư muội! Ngươi cố gắng có thể vào được sau núi. Lần này ta giúp ngươi bắt tinh thú xong cũng phải bế quan tiềm tu một thời gian.

Đứng bên cạnh nữ tử là một thiếu niên khoảng chừng tám chín tuổi, đang ôm chặt lấy nữ tử, khuôn mặt trắng bệch, la lớn:

- Sư huynh! Sư tỷ! Các người bay nhanh quá. Hai mắt ta không mở ra được đây này. Nếu tới rồi thì xuống nhanh lên.

Nữ tử họ Từ nhoẻn miệng cười, nói:

- Tiểu sư đệ! Đáng nhẽ ngươi không nên đi theo. Đã nói tu vi của ngươi chưa đủ mà ngươi không tin. Mới có tốc độ như vậy mà ngươi đã không chịu được.

Trung niên nhân quay đầu lại, liếc mắt nhìn hai người một cái rồi trầm giọng nói:

- Tiểu sư đệ! Mặc dù ngươi có tư chất tuyệt hảo nhưng một chút như thế

đã không chịu được thì làm thế nào có thể tu tiên được đây?

Thiếu niên hiển nhiên rất sợ người trung niên, ngoan ngoãn nói:

- Tam sư huynh! Ta biết mình sai rồi.

Nữ tử họ Từ điểm vào trán thiếu niên một cái, cười nói:

- Tiểu sư đệ! Ngươi chờ một lát là xong. Chúng ta bắt tinh thú xong liền trở về môn phái.

Thiếu niên vội vàng gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Sư tỷ! Ngươi là nhân vật thiên tài của Huyền Đạo tông chúng ta. Mới chỉ bốn năm đã từ tầng thứ tư, đạt tới tầng thứ bảy của Ngưng Khí kỳ.

Lần này bắt được tinh thú làm Kiếm linh chắc chắn sẽ trở thành cao thủ

trong môn phái. Sau này, Lý Sơn đến bắt nạt ta, ngươi giúp ta đấy nhé.

Nữ tử lắc đầu, cười khổ, nói:

- Nếu nói thiên tài thì phải nhắc tới Phong sư huynh! Tu vi của hắn rồi sẽ vượt qua đại sư huynh, sắp đột phá tầng mười ba rồi. Còn có Liễu Mi sư tỷ, nghe nói cũng đạt tới tầng thứ mười hai. Bọn họ đều là những đệ

tử nòng cốt của Huyền Đạo tông nên có được tư cách tiến vào sau núi. Còn ta thì khác. Ta xuất thân từ Hằng Nhạc phái, vì vậy phải tham gia tranh đoạt một suất mới có hy vọng.

Trung niên nhân đứng bên hừ một tiếng, bất mãn nói:

- Liễu Phong tiểu tử nếu không nhờ tiến vào sau núi thì làm gì mà tu luyện nhanh như vậy? Năm đó lão tổ phát hiện được phía sau núi của Hằng

Nhạc phái nên mới muốn tới đây. Nếu không có lão tổ, Liễu Phong làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy? Mặc dù thiên tư của hắn rất tốt, nhưng nếu không có một lượng lớn linh khí thì làm sao mới có mấy năm đã có thể

đột phá được?

Nữ tử họ Từ thản nhiên cười, chuyển đề tài hỏi:

- Tam sư huynh! Ta nhớ bốn năm trước nơi đây không giống như thế này.

Tại sao mới có bốn năm lại có nhiều dị thú trong núi tới đây hít thở như vậy?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 72: Đoạt Cơ Pháp

Trung niên nhân cúi đầu nhìn một chút, trầm ngâm nói:

- Nơi này có chút khác lạ. Hai năm trước đột nhiên xuất hiện linh khí nên mới thu hút không ít dị thú. Từ sau đó, thi thoảng lại phát ra một chút linh khí khiến cho đám dị thú vẫn quanh quẩn không bỏ đi.

Hai mắt thiếu niên chợt lóe lên một chút, nói:

- Sư huynh! Nơi này chẳng lẽ có bảo bối gì đó?

Trung niên nhân khẽ cười, nói:

- Cũng có một số trưởng lão cảm nhận được nơi đây có bảo vật ra đời nên đến đây dò xét. Nhưng cuối dùng cho rằng đó là do linh huyệt dưới đất phát tán hoàn toàn bình thường, chẳng phải bảo vật nào hết.

Thiếu niên có chút thất vọng, thì thào nói:

- Đáng tiếc. Nếu dưới đó có bảo bối thì tốt biết bao.

Trung niên nhân không cười nổi, nói:

- Được rồi! Thời gian không còn sớm. Ta bắt một con tinh thú có linh tính cao một chút rồi chúng ta trở về. - Nói xong, thần thức của hắn lướt qua đám quái thú đông đảo trên mặt đất đã tìm thấy bảy tám con tinh thú.

Đúng lúc này, đám dã thú đang hít thở trên mặt đất như bị thứ gì đó kinh động. Cả đám lập tức đứng dậy, thậm chí có con còn phát ra tiếng gầm nhẹ.

Dần dần tiếng gầm càng lúc càng to. Cuối cùng, toàn bộ đám dã thú cùng quay mặt về phía vách đá, rống lên.

Trung niên nhân giật mình, đang định nói với hai người bên cạnh rời khỏi đây thì đột nhiên một luồng thần thức khổng lồ chợt xuất hiện, quét qua một vòng. Trung niên nhân biến sắc. Với tu vi Ngưng Khí kỳ tầng thứ

mười hai của hắn mà vẫn bị thần thức của người đo nhìn thấu, không hề có chút phản ứng.

Nữ tử họ Từ đứng bên cạnh hắn cũng tái mặt. Kiếm quang dưới chân thoáng cái mất đi linh khí, rơi xuống đất. Nàng sợ hãi hô lên một tiếng, ôm thiếu niên rơi từ trên không trung xuống.

Trung niên nhân cũng suýt nữa thì không thể khống chế được kiếm quang dưới chân. Hắn xuất toàn bộ khí lực, nhanh chóng lao tới, nắm hai gười đang rơi xuống đất. Do phải cố gắng quá sức nên toàn thân hắn ướt đẫm mồ

hôi.

Sau khi đáp xuống đất, hắn lập tức ôm quyền, cung kính nói:

- Vãn bối là Lịch Hải, đệ tử của Huyền Đạo tông. Không biết tiền bối ở đây tiềm tu, mạo muội đến quấy rầy, xin thứ tội.

Nữ tử họ Từ cũng tỉnh táo lại. Vừa rồi luồng thần thức khiến cho nàng chấn động tâm thần, vội vàng cung kính nói:

- Vãn bối Từ Phi, đệ tử của Huyền Đạo tông.

Lúc này, thiếu niên tái mét mặt, đứng sau nữ tử, bám chặt lấy gấu áo, không dám nói tiếng nào.

Đám dã thú trên mặt đất cảm nhận được có thần thức quét qua, ánh mắt liền lộ vẻ sợ hãi, quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích.

- Huyền Đạo tông... - Một âm thanh tang thương chầm chậm vang lên.

Trung niên nhân thầm kêu khổ. Nếu hắn chỉ có một mình thì khi thấy chuyện không hay đã nhanh chóng thoát đi. Nhưng bây giờ còn có sư muội và tiểu sư đệ ở đây, nếu mình bỏ chạy thì sau này chắc chắn sẽ bị sư phụ

truy cứu. Bây giờ chỉ hy vọng đối phương e ngại Huyền Đạo tông ở gần đây, hơn nữa ba người bọn họ cũng chưa làm gì quá mức.

Đối phương nói một câu xong lại im lặng. Trái tim trung niên nhân đập thình thịch, liền cắn răng một cái, thầm nghĩ tính mạng là quan trọng.

Nếu đối phương hạ sát thủ, hắn chẳng quản đến người khác, bảo vệ mình trước.

Mồ hôi chảy đầy trán nữ tử họ Từ, trong lòng vô cùng lo lắng. Mắt thấy khuôn mặt luôn bình tĩnh của tam sư huynh cũng không còn chút máu, nàng lại càng thêm sợ hãi. Do dự một lúc liền cố gắng mở miệng nói:

- Tiền bối! Vãn bối thấy vẫn chưa gây ra chuyện gì với ngài. Ngài...

Chưa đợi nàng nói dứt, thanh âm tang thương đó chợt kêu lên một tiếng kinh ngạc, sau đó ngập ngừng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nói mình họ Từ?

Nữ tử họ Từ ngẩn người, cung kính nói:

- Đệ tử họ Từ.

Thanh âm đó lại trầm mặc một lúc, sau đó phát ra một tiếng thở dài, nói:

- Ngươi đi đi. - Nói xong, trên bầu trời chợt xuất hiện dị tượng, giống như có một bàn tay vô hình phẩy một cái, nhất thời ba người không tự chủ

được bị cuốn ra thật xa.

Trung niên nhân tái nhợt mặt mày, trong lòng kinh hãi. Vừa rồi, trong nháy mắt, toàn thân hán như bị một thứ gì đó giam cầm, không thể phản khác. Nếu đối phương thực sự có sát tâm thì hắn chết chắc.

Quá sợ hãi, hắn không nói lời nào, nắm lấy sư đệ và sư muội, nhanh chóng chạy đi. Hắn lo đối phương lật lọng vội dùng hết sức hóa thành một đạo cầu vồng biến mất nơi chân trời.

Sau khi ba người bỏ đi, trên vách đá chợt phát ra một âm thanh nhỏ. Sau đó, một tảng đá lớn bị đẩy lệch sang một bên, lộ ra một cái động tối om.

Một nam tử có mái tóc dài đến lưng, chậm rãi bước ra. Khuôn mặt hắn trắng bóc, hai mắt lấp lánh có thần. Sau khi hắn đi ra khỏi động, tất cả

đám quái thú đang quỳ trên mặt đất vội rên rỉ, ánh mắt cầu xin tha thứ.

Nam tử tóc dài ước chừng hai mươi tuổi, ánh mắt lạnh như băng, đảo mắt liếc đám dã thú một cái cũng không nói gì. Sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn

Hằng Nhạc phong xa xa, trong lòng có chút cảm khái.

Hắn đúng là Vương Lâm đã bế quan suốt bốn năm.

- Ngưng Khí kỳ đã viên mãn từ lâu, nhưng muốn đạt tới Trúc Cơ kỳ quả

thật quá gian nan. Thử vô số lần mà vẫn không đượ. Tư Đồ! Ngươi nói phương pháp đó thực sự có thể Trúc Cơ thành công? - Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, lẩm bẩm.

- Đúng thế! Ngươi quyết định sử dụng phương pháp của ta? - Từ Đồ Nam đắc ý cười, tiếp tục nói:

- Ta đã khuyên ngươi từ trước là Trúc Cơ tuy khó khăn, nhưng chỉ cần theo phương pháp của ta là có thể thành công.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nói:

- Nhưng với tu vi của ta không thể đánh bại được cao thủ Trúc Cơ kỳ chứ chưa nói tới bắt sống.

Từ Đồ Nam cười ha hả, nói:

- Việc này thì ngươi yên tâm. Có ta ở đây, để cho ngươi Trúc Cơ thành công thì cùng lắm ta tái hợp một lần. Chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội,

ta sẽ giúp ngươi bắt đối phương. Có diều, ngươi nên tìm một người vừa mới Trúc Cơ thành công mà xuống tay thì ta mới không lãng phí quá nhiều tinh hoa nguyên anh.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thở dài, cười khổ nói:

- Tư Đồ! Pháp thuật đoạt cơ này quá ác độc. Nó thuần túy là hại người lợi mình. Người bị đoạt cơ chắc chắn phải chết.

- Ngươi đó! Ta đã khuyên ngươi bao nhiêu lần rằng tu chân giới quan trọng nhất là thực lực. Cái chuyện hại người lợi mình đó ngươi cứ để ý tới thì làm sao mà có thể đạt tới Anh Biến kỳ? Hừ! Nếu ngươi không muốn sử dụng phương pháp của ta cũng được. Nếu ngươi có thể tìm được tài liệu mộc thuộc tính để thăng cấp cho Nghịch Thiên châu. Đến lúc đó dùng linh khí mộc thuộc tính tu luyện cũng đủ để Trúc cơ. Hoặc là có một cao thủ

Viên Anh kỳ giúp ngươi. Nếu không đừng có hy vọng nữa. - Tư Đồ Nam bất mãn nói.

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi nói:

- Không biết người khác làm thế nào thì Trúc cơ thành công?

- Đơn giản! Nếu trong một môn phái thì chỉ cần có một cao thủ Nguyên Anh kỳ cũng có thể dùng tu vi của mình trợ giúp đệ tử Trúc Cơ. Nếu lão phu còn thân thể thì cũng có thể giúp ngươi. Ở đất nước chúng ta, người có tu vi Viên Anh kỳ, mặc dù không có nhiều lắm nhưng cũng đủ giúp đệ tử

môn phái hoàn thành quá trình Trúc cơ. - Tư Đồ Nam hừ một tiếng, nói.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 73: Thiên Thủy Thành

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Bốn năm qua, vào năm thứ hai hắn đã đạt tới viên mãn tầng thứ mười lăm của Ngưng Khí kỳ. Hai năm sau, dốc toàn lực vào để đột phá lên Trúc Cơ những đáng tiếc vẫn không thành công.

Tuy nhiên, thân thể hắn do nhiều lần đột phá Trúc cơ nên tu vi do tu luyện trong Mộng Cảnh không gian không thể hiện ra bên ngoài cũng dần dần thay đổi. Bây giờ nhìn hắn không còn là tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ

nữa mà là tầng thứ tám.

- Trúc Cơ... - Vương Lâm thì thào nói. Ánh mắt hắn lóe lên một cái, hạ

quyết tâm. Vương Lâm vỗ túi trữ vật một cái liền xuất hiện một thành phi kiếm rất to. Phi kiếm như có linh tính bay quanh Vương Lâm một vòng rồi dừng lại trước người hắn.

Vương Lâm đạp chân lên phi kiếm, thân thể khẽ động liền hóa thành một đạo cầu vồng, phá không mà đi, trong nháy mắt đã biến mất.

Đám dã thú đang nằm sấp trên mặt đầu liền nhanh chóng giản tái.

Đảo qua Hằng Nhạc phong, Vương Lâm chân đạp phi kiếm, đón gió, vội vã phi hành. Núi non, cây cối, thôn trang dần tụt lại phía sau lưng hắn.

Trong nháy mắt, sơn thôn bé nhỏ đã hiện ra trong mắt. Vương Lâm chỉ liếc mắt nhìn rồi nhanh chóng vượt qua.

Hằng Nhạc phong nằm ở phía Tây Bắc của Triệu quốc, hết sức hẻo lánh. Nơi đây, mọi người tụ tập chủ yếu sinh sống trong các thôn trang. Mục tiêu của Vương Lâm, chính là thành thị lớn nhất phương bắc của Triệu quốc cách đây cả ngàn dặm: Thiên Thủy thành.

Thiên Thủy thành... Vương Lâm nghe mọi người nói qua về nó. Nghe nói diện tích của nó rộng vô cùng, là nơi mười vạn quân của Triệu quốc đồn trú. Từ nhỏ, Vương Lâm đã luôn mơ ước được tới Thiên Thủy thành, muốn được vào đó xem một lần.

Trước khi hắn chưa bước chân vào Tu chân giới, lý tưởng lớn nhất của

Vương Lâm chính là có thể vượt qua cuộc thi ở huyện sau đó đi tới kinh thành làm quan.

Vương Lâm nhớ tới những suy nghĩ ngày trước, mỉm cười, tốc độ bay vẫn không giảm nhằm hướng Tây Nam mà đi.

Mười ngày sau, Vương Lâm có phần ngơ ngác. Hắn cau màu đứng một bên trên quan đạo. Trong tai hắn vọng lên tiếng cười nhạo của Tư Đồ Nam.

- Ta thấy ngươi bay trên trời còn tưởng ngươi biết đường. Thì ra là cũng không biết.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu không phải người bắt ta nửa đường đi vào rừng cây thì ta nhất định có thể tìm thấy Thiên Thủy thành.

Tư Đồ Nam cười nói:

- Dọc đường đi cây cối rất nhiều, không chừng lại có một số thực vật mang mộc thuộc tính sinh trưởng. Ta cũng vì tốt cho ngươi thôi.

Vương Lâm đang định nói chuyện chợt ngậm miệng lại. Trên quan đạo chợt xuất hiện một đoàn xe ngựa thật dài.

Liễu Tam là đại tiêu đầu của Uy Vũ tiêu cục thuộc Thiên Thủy thành có vóc người mặc dù không khôi ngô cho lắm nhưng mang lại cảm giác rất mạnh mẽ. Hắn tu luyện Khai Sơn chưởng đã đến mức lô hỏa thuần thanh. Mặc dù tại Thiên Thủy thành cũng là một cao thủ hiếm thấy. Thậm chí, Đông gia đến tận nơi nhờ, hắn cũng không dễ dàng đi theo hộ tống.

Nhưng lần này, vận chuyển hàng hóa có điểm đặc biệt hơn nữa khoảng cách quá xa nên Đông gia mới nhờ hắn ra tay.

Liễu Tam là một người hào sảng, kết giao được rất nhiều bằng hữu. Hễ hắn hộ tống áp tiêu thì cơ bản đám lục lâm đều phải nể mặt một chút. Lúc này, hắn đang ngồi trên lưng ngựa, híp mắt trong lòng có phần đắc ý.

Chuyến này, tất cả hàng hóa đã giao xong, mặc dù gặp phải một số kẻ đui mù, nhưng cũng không có gì nguy hiểm. Chỉ có duy nhất một lần gặp phải đám lục lâm bằng hữu. Hai bên đã tuốt kiếm ra nhưng khi nhìn thấy hắn lại thu tay lại. Điều đó cũng khiến cho hắn có chút tự hào.

Hắn nhắm hờ hai mắt, trong lòng hoàn toàn thả lỏng. Bây giờ chỉ cần trở

về đến Thiên Thủy thành là nhiệm vụ Đông gia cũng coi như thành công.

- Đại tiêu đầu! Lần này chúng ta áp tiêu thành công, ngài nói sau khi trở về Đông gia có thẻ cho chúng ta vài phần hay không? - Một người có khuôn mặt còn trẻ đi bên cạnh Liễu Tam, cười hì hì hỏi.

- Đại tiêu đầu. Lần này hàng hóa quan trọng như thế, chắc chắn cũng phải chia cho chúng ta ít nhất một phần. - Một hán tử mặt đen đi bên cạnh cũng lại cười nói.

Liễu Tam trừng mắt, nói:

- Đông gia có bao giờ dám bớt của chúng ta. Có gì mà phải lo lắng.

Người có khuôn mặt trẻ cũng không sợ hãi, vỗ vỗ yên ngựa, cười nói:

- Được rồi! Có những lời này của Đại tiêu đầu, Dương Sâm ta hoàn toàn yên tâm.

Hán tử mặt đen đang cười ha hả, định mở miệng chợt biến sắc, trầm giọng nói:

- Đại tiêu đầu, ngươi xem phía trước có phải có người hay không?

Liễu Tam chăm chú nhìn, chỉ thấy đằng xa như có một bóng người đang đứng giữa quan đạo. Nét mặt hắn trầm xuống, nói:

- Dương Sâm! Ngươi đi tới hỏi xem có chuyện gì? Nếu thiếu tiền thì cho hắn một ít. Ai ra ngoài cũng đều có lúc khó khăn.

Dương Sâm nhếch mép, lên tiếng. Hai chân hắn kẹp mạnh một cái. Con ngựa lập tức hý lên, chạy nhan về phía trước. Mắt thấy cách đối phương không xa, Dương Sâm chẳng những không chậm lại mà còn giục ngựa lao nhanh hơn.

Liễu Tam nhìn đến đây nhíu mày, thầm nghĩ: Dương Sâm làm việc gì cũng tót, nhưng chỉ có điều thích phô trương.

Hán tử mặt đen cười hắc hắc, nói:

- Dương Sâm định hù dọa người ta hay sao? Có điều thuật cưỡi ngựa của tiểu tử này đúng là rất cao.

Người đứng trên quan đạo chính là Vương Lâm đang bị lạc đường. Hắn thấy từ đội xe chợt có một con ngựa lao ra với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã gần tới trước mặt hắn.

Dương Sâm đã có thể nhìn rõ diện mạo của đối phương. Nhìn kỹ thì người đó tuổi vẫn còn trẻ, nhưng thần sắc trấn định, thấy mình vọt tới vẫn không hề bối rối. Hắn không khỏi than thầm, giật cương ngựa một cái.

Nhất thời con ngựa hí lên một tiếng, nhảy sang bên cạnh Vương Lâm.

Dương Sâm liền ôm quyền, cao giọng nói:

- Tại hạ là Dương Sâm thuộc Uy Vũ tiêu cục ở Thiên Thủy thành. Bằng hữu có chuyện gì cần giúp đỡ hay sao?

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương một cái, ôm quyền nói:

- Tại hạ muốn hỏi phương hướng tới Thiên Thủy thành. Nếu có gì quấy rầy, mong thứ lỗi.

Dương Sâm ngẩn người, nhìn Vương Lâm một chút. Thậm chí hắn còn chú ý cả huyệt Thái Dương và hai tay đối phương, cười nói:

- Không có gì! Chỗ này cách Thiên Thủy thành không xa, không biết huynh đệ đi Thiên Thủy thành có việc gì?

Dương Sâm lại nhìn Vương Lâm mấy lần. Lúc này đội xe đã tới gần, Liễu Tam cao giọng hỏi:

- Dương Sâm có chuyện gì?

Dương Sâm quay đầu ngựa, lớn tiếng nói:

- Đại tiêu đầu. Có một tiểu tử không biết võ công hỏi đường đi Thiên Thủy thành.

Liễu Tam túm cương ngựa nhanh chóng đi lại. Tinh quang trong mắt chợt lóe lên, nhìn Vương Lâm một cách chăm chú, trầm giọng hỏi:

- Không biết quý tính đại danh của bằng hữu là gì?

Vương Lâm ôm quyền nói:

- Vị tiêu đầu này... Tại hạ là Vương Lâm, lần đầu tiên xuất môn nên bị

lạc đường không biết hướng tới Thiên Thủy thành. Mong tiêu đầu chỉ cho một chút...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 74: Tai ương xì máu

Liễu Tam cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần, đột nhiên hỏi:

- Ngươi là học trò theo đuổi khảo thí sao?

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình thường, hắn lắc đầu nói:

- Tại hạ không có ý định theo đuổi khảo thí, mà có chút tay nghề, cho nên có ý định tới Thiên Thủy thành mưu sinh.

Ánh mắt Liễu Tam hòa hoãn lại, hắn hỏi những lời này là vì gần đây có cuộc đại khảo thí, thí sinh từ các thôn trấn nhỏ xung quanh đây bắt đầu tụ tập về Thiên Thủy thành. Nhưng trên lưng những thí sinh đó đều mang theo những gùi sách, còn người trước mặt này tuy thoạt nhìn thì không phải là người có võ công, thế nhưng nếu đối phương thừa nhận là thí sinh thì phải chú ý.

Bất quá Liễu Tam cũng không để việc này ở trong lòng, vì vậy cười nói:

- Thật là khéo, chúng ta cũng muốn tới Thiên Thủy thành, nếu đã gặp thì coi như có duyên, bằng hữu chúng ta cùng đi với nhau chứ.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ cảm kích, ôm quyền nói:

- Đa tạ đại tiêu đầu.

Hán tử mặt đen quét mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười nói:

- Tiểu tử, ngựa của ngươi đâu?

Vương Lâm cười khổ lắc đầu.

Liễu Tam đưa ngón tay chỉ về phía xe ngựa phía sau, cười nói:

- Cám ơn cái gì, đi ra bên ngoài đều gặp khó khăn, tiểu tử đi tới đó phải mất ba bốn ngày đường cơ.

Vương Lâm ôm quyền, không nói hai lời đi tới bên xe ngựa, hắn nhìn về

phía sau, chỉ thấy phía sau còn có hơn mười chiếc xe ngựa. Thần thức hơi đảo qua, phát hiện những xe ngựa này đều trống trơn, hắn cũng không tiếp tục để ý mà khoanh chân ngồi xuống.

Dương Sâm túm lấy cương ngựa, đi tới bên cạnh Vương Lâm hỏi:

- Bằng hữu, sao rời nhà mà lại không mang theo hành lý?

Vương Lâm lắc đầu thở dài, nói:

- Gặp phải cướp. Một lời khó nói hết.

Dương Sâm ngẩn người ra, nhìn Vương Lâm một hồi lâu rồi an ủi nói:

- Bảo toàn được tính mạng là tốt rồi. Đầu năm nay, không ai yên ổn a.

Trò chuyện một lúc, đột nhiên thần sắc Vương Lâm hơi động, ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây phía trước không xa. Thần thức hơi đảo qua, nhất thời phát hiện trong đó ẩn dấu hai người, bọn họ đang chằm chằm nhìn về

phía đội xe.

Mãi cho tới khi đội xe đi qua rặng cây đó cũng không thấy hai người đấy có hành động gì. Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi cũng không chú ý tới nữa.

Một ngày lộ trình nhanh chóng trôi qua, mắt nhìn thấy mặt trời chuẩn bị

khuất núi, màn đêm đang dần bao phủ đất trời, Liễu Tam ở phía trước cao giọng nói:

- Các tiểu tử, ngày mai chúng ta sẽ tiến vào phạm vi Thiên Thủy thành.

Đến lúc đó Đông gia sẽ phái người tới tiếp ứng, hôm nay không tìm được chỗ nghỉ chân, chúng ta tạm thời nghỉ lại giữa đường. Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường, chờ đến khi đặt chân tới Thiên Thủy thành, lão tử sẽ

mang các ngươi tới Tân Hồng lâu tìm mấy con bé ở đó chơi đùa.

Đám hán tử lập tức cười to, tháo từng con ngựa ra khỏi xe, đem chúng buộc lại một chỗ, còn những chiếc xe không quây lại thành một vòng

tròn.

Làm xong hết những thứ này mọi người bắt đầu chăng lều vải, đốt lửa, ăn uống, rất là náo nhiệt.

Ở xung quanh luôn có ba đến năm người luôn đi tuần tra.

Vương Lâm xuống xe ngựa liền bị Dương Sâm kéo tới bên cạnh đống lửa. Hôm nay gặp gỡ, Dương Sâm đối với Vương Lâm cảm thấy rất hứng thú, thường xuyên khoe khoang những cuộc phiêu lưu của mình.

Vương Lâm tỏ vẻ chăm chú lắng nghe một chút, hắn càng như thế Dương Sâm lại càng khoe khoang hơn, chờ tới khi đội xe tạm nghỉ mới kéo Vương Lâm tới chỗ mọi người.

Bên cạnh đống lửa có ba người ngồi, ngoại trừ Liễu Tam đại tiêu đầu và hán tử mặt đen ra thì còn có một trung niên thư sinh mặc trường sam. Sắc mặt người này trắng trẻo, ánh mắt lữu thần, lộ ra vẻ một con người trí tuệ.

Nhìn thấy Vương Lâm đến, Liễu Tam cười nói:

- Tiên sinh, đây là tiểu ta mà ta đã nói với tiên sinh, hắn đi tới Thiên Thủy thành mưu sinh.

Nói xong, hắn quay sang Vương Lâm nói:

- Tiểu huynh đệ, vị này chính là Vương tiên sinh của Uy Vũ tiêu cục chúng ta. Ngươi cũng là họ Vương xem như cùng một nhà, các ngươi hảo hảo tâm sự. Vương tiên sinh có học thức uyên bác, kiến thức rất sâu rộng a.

Trung niên thư sinh ôn hòa cười nói:

- Lão Liễu, ngưng cũng đừng dát vàng lên mặt ta, một chút bổn sự của ta không tính là gì.

Cặp mắt Liễu Tam đảo quanh một vòng, nói:

- Ai nói như thế? Bản lãnh của Vương tiên sinh sao có thể coi là nhỏ

được. Tiểu huynh đệ, Vương tiên sinh giống như thần tiên vậy, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý. Nhất là về mặt xem tướng, lại càng quỷ dị

tới mức khó lường.

Vương Lâm đưa mắt nhìn trung niên thưu sinh một chút, sau đó ôm quyền nói:

- Tiên sinh trán rộng, hai mắt thông tuệ, hiển nhiên là người rất thông minh.

Trung niên thư sinh kinh ngạc nhìn Vương Lâm, cười nói:

- Tiểu huynh đệ cũng là người đồng đạo sao? Ta xem tiểu huynh đệ dáng vẻ

thư sinh, nhưng bên trong lại ẩm hàm long hình chi thế, tiền đồ thật không thể đoán trước được.

Vương Lâm cười cười nói:

- Giáo thưu tiên sinh ở quê có chút nghiên cứu về thuật này, ta nhìn qua một thời gian dài cho nên cũng hiểu một chút.

Trung niên thư sinh cười ha hả, hán tử mặt đen bên cạnh đột nhiên nói:

- Vương tiên sinh, ngươi cũng xem cho ta đi. Ta so với lão đại cũng không nhỏ nữa, xem sắp tới có nhân duyên gì không a?

Liễu Tam cười mắng:

- Ngươi dọc đường đi đã hỏi nhiều ít bao nhiêu lần rồi? Vương tiên sinh mỗi lần xem mặt cho người ta đều hao tổn rất nhiều tinh lực, tiểu tử

ngươi chớ có làm phiền người.

Hán tử mặt đen cũng không quản tới lời Liễu Tam, mà hắn cứ dương đôi mắt lên nhìn trung niên thư sinh.

Trung niên thư sinh trầm ngâm một chút, mỉm cười gật đầu nói:

- Thôi được. Hôm nay xem cho ngươi một lần, Dương Sâm, ngươi cũng không cần phải yêu cần, lần này ta sẽ xem hết một lượt cho mọi người.

Dứt lời, hắn khép hờ hai mắt, khi mở ra lập tức trong mắt bắn ra tinh quang, sắc mặt Vương Lâm vẫn bình thường, nhưng nội tâm lại hơi động.

Đảo thần thức qua một lượt, chỉ thấy từ trên ngực của trung niên thư sinh đột nhiên có xuất hiện một tia linh lực, tia linh lực này có chút cổ quái, cuối cùng tập trung vào hai mắt của trung niên thư sinh.

Trung niên thư sinh nhìn chằm chằm vào hán tử mặt đen, trong miệng thì thào như đang thầm tính toán cái gì đó. Một lúc lâu sau sắc mặt lão hơi hồng nhuận cau mày nói:

- Lưu lão ngũ, ngươi ở giữa trán có mấy đen, gần đây sẽ gặp phải tai họa máu tanh, nếu vượt qua thì ba tháng sau ắt sẽ có nhân duyên.

Hán tử mặt đen sửng sốt một chút, rồi lập tức cười to nói:

- Tai họa? Không có việc gì. Chúng ta là những người sống trên đầu gươm mũi giáo, có gặp tai nạn máu tanh cũng không thể tránh được.

Trung niên xoay chuyển ánh mắt nhìn sang Dương Sâm, hồi lâu sắc mặt khẽ biến nói:

- Quái lạ. Như thế nào mà ngươi cũng gặp phải tai ương?

Nói xong lão lại nhìn về phía Liễu Tam, sắc mặt lập tức âm trầm nói;

- Không thích hợp. Thuật xem tướng nhà ta chưa bao giờ phạm phải sai lầm, lão Liễu ngươi cũng gặp phải tai ương đó.

Nói xong, sắc mặt lão nghiêm túc, đứng thẳng dậy đánh giá sắc mặt mọi người xung quanh, ánh mắt càng trở nên trầm trọng, nói:

- Lão Liễu. Xem ra tình hình không ổn rồi. Ta nhìn thấy trên mặt mọi người ai cũng có áng mấy đen trên trán, đây tuyệt đối không phải là chuyện trùng hợp.

Ánh mắt Liễu Tam lập tức nghiêm nghị lại, nhìn khắp nơi một chút, trầm giọng nói:

- Tiên sinh, ý tứ của người là tất cả chúng ta ở đây ai cũng sắp gặp phải kiếp nạn sao?

Trung niên thư sinh gật đầu, ánh mắt quát qua mặt Vương Lâm, đột nhiên ngẩn người ra, dùng sức hơi day day mắt, cẩn thận ngưng thần nhìn. Sắc mặt nhất thời đại biến, gương mặt đỏ ửng lên, hắn lập tức nghiêng người sang bên cạnh phun ra một ngụm máu tươi trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi chỉ

vào Vương Lâm kêu thất thanh:

- Ngươi.....

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 75: Tái ngộ cố nhân

Đám người Liễu Tam ngẩn người ra, bọn họ từ trước tới nay chưa từng thấy vẻ mặt của trung niên thư sinh giống như thế này. Ánh mắt Liễu Tam chớp động, chà xát hai bàn tay vào nhau, hướng về vị trí của Vương Lâm bước tới, trầm giọng nói:

- Tiên sinh, tiểu huynh đệ hắn làm sao vậy? Có phải bị chúng ta liên lụy tới nên cũng chịu huyết quang tai ương?

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn trung niên thư sinh một cái, không nói gì, một bên tai được Ti Đồ Nam truyền âm tới không nhanh không chậm.

- Tiểu oa nhi này có chút ý tứ, thuật xem tướng cũng có chút thủ đoạn,

nhưng đấy là đối với người bình thường thôi. Còn đối với những người tu tiên chúng ta thì đúng là mua búa trước cửa Lỗ Ban, lão phu đem cảnh giết người diệt mônt rước kia truyền vào trong trí nhớ hắn một lần. Hắc hắc, cũng nên làm cho hắn không tiệu thụ được một chút.

Chỉ trong chốc lát trung niên thư sinh lập tức xuất hạt mồ hôi đầm đìa,

ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm không còn bình thản như lúc đầu nữa. Lúc này đã lộ ra vẻ kính sợ, hắn nghe được lời Liễu Tam nói vội vàng khoát tay:

- Tiểu....huynh đệ này không có quan hệ, tiểu huynh đệ ngày sau tiền đồ

vô lượng. Vương mỗ đối với thuật xem tướng không tinh thông, không thể

nhìn thấu....không thể nhìn thấu....

Nói xong, hắn cuống quít chắp tay thi lễ, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Mới rồi hắn chứng kiến một màn khiến cho tâm thần rung động, quả thực là giống như địa ngục tu la vậy, toàn một biển máu, hơn nữa tất cả mọi người đều như không phải là người, bay lên trời, chui xuống đất không gì không làm được. Trung niên thư sinh từ nhỏ học tập thuật xem

tướng gia truyền, kiến thức rộng rãi biết rõ trên đời có tiên nhân tồn tại, rất nhiều chuyện một khi dính vào là gặp họa sát thân.

Liễu Tam cau mày, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên từ xa truyền tới tiếng hét thảm, một chiếc đầu người từ trên không trung vẽ thành một đường cong rơi xuống đất ngay trước đống lửa.

Sắc mặt Liễu Tam thay đổi, hắn nhận ra người này chính là tên hộ vệ phụ trách tuần tra của tiêu cục, hắn lập tức đứng bật dậy.

Dương Sâm ôm lấy chiếc đầu người trên mặt đất, nắm chặt bàn tay lại hét lên:

- Nhị cẩu, ca thề sẽ báo thù cho ngươi.

Lúc này tất cả các hộ vệ của tiêu cục đều rút binh khí ra, ai cũng đằng đằng sát khí nhìn về tứ phía.

Đại hán mặt đen đứng bên cạn Liễu Tam, ánh mắt lấp lánh thần quang, trầm giọng quát:

- Vị hảo hán nào tới đây? Không phải không biết quy củ chứ?

"Kiệt..... Kiệt...." Một tiếng cường man rợ truyền tới, sau đó liên tiếp có những tiếng động vang lên, hơn mười hắc y nhân từ dưới nền đất bốn phía đứng lên đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người trong tiêu cục.

- Khai Sơn Chưởng Liễu Tam, đem đồ vật đó giao ra đây, chúng ta sẽ lập tức rời đi. Nếu không đừng mong có ai còn sống rời khỏi. - Một lão giả

có thân hình khô gầy như que củi chậm rãi từ trong đám hắc y nhân đi ra.

Gương mặt Liễu Tam hơi trầm xuống, hắn quát lên:

- Ta tưởng ai, nguyên lai là Ngốc Thứu Tống Hành.

Lão giả cười khằng khặc mấy tiếng, âm u nói:

- Họ Liễu kia, trước mặt chân nhân không được nói láo, Uy Vũ tiêu cục các ngươi lần này hộ tống hàng hóa, vụng trộm mang về một cây nhân sâm năm trăm năm. Thứ này các ngươi giao ra thì có thể đảm bảo an toàn,

không nên để vật ngoại thân liên lụy tới tính mạng của mọi người.

Liễu Tam nhíu mày, liếc mắt nhìn phía mọi người bên mình, nội tâm thầm nghĩ:

- Ngốc Ưng Tống Hành này làm sao biết ta cất giấu nhân sâm? Xem ra trong đám người đồng hành này có gian tế.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên đảo mắt qua, nhìn về phía Vương Lâm, cười lạnh một tiếng.

Hắn đánh mắt với hán tử mặt đen bên cạnh một chút, rồi bước lên trước, nắm chặt tay lại, trầm giọng nói:

- Đừng nói là lão phu không có nhân sâm, cho dù là có thì với võ công của Tống Hành ngươi làm sao có thể cướp được nó từ trong tay của ta.

Hán tử mặt đen ngầm hiểu, yên lặng đi tới phía sau Vương Lâm.

Vương Lâm nhướng mày, đột nhiên trung niên thư sinh tiến lên phía trước hán tử mặt đen quát:

- Ngươi định làm gì? Tiểu huynh đệ này không phải là gian tế.

Hán tử mặt đen ngẩn người ra, đang muốn nói chuyện.

Đúng lúc này, Ngốc Ưng Tống Hành cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Họ Liễu, đúng là ta không đánh lại ngươi, nhưng hôm Đại Đương Niên tự mình xuất thủ, ngươi chết chắc rồi.

Nói xong, hắn lui lại sau mấy bước, cao giọng hô:

- Cung nghênh Đại Đương Niên giá lâm.

Vừa nói đến đây, hắn lập tức thủ phục người trên mặt đất, thần thái cực kỳ cung kính.

Hắc y nhân bốn phía, ai ai cũng cuồng nhiệt, thủ phục người trên mặt đất làm theo hành động của Tống Hành tung hô:

- Cung nghênh Đại Đương Niên giá lâm.

Một thanh âm lạnh như băng đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền tới:

- Giao nhân sâm ra, nếu không chết!

Lời vừa dứt, một hỏa cầu nhỏ bằng nắm tay đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối mang theo nhiệt độ cực cao trong nháy mắt lao về phía một tiêu cục hộ vệ. Tên hộ vệ này ngay lập tức trúng đòn, đến tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, lập tức thân hình và vũ khí đều cháy thành một đống than.

Trong nháy mắt, toàn bộ người của tiêu cục đều ngây ra, có người chưa kịp nắm chắc vũ khi lập tức bị dọa cho hoảng sợ làm rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt Dương Sâm lộ ra vẻ kinh hãi, thất thanh kêu:

- Đây....đây là loại ám khí gì?

Sóng nhiệt từ trong đống than lan tỏa ra bốn phía, làm cho đám hộ vệ sợ hãi bị thiêu chát liền lui về phía sau.

Vẻ mặt Liễu Tam cũng cực kỳ kinh sợ, hắn theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn đống than trên mặt đất, hồi lâu không nói nên lời.

Ánh mắt hán tử mặt đen lộ ra vẻ sợ hãi, hắn rung rẩy nói:

- Tiên....tiên nhân thuật pháp?

Hán tử mặt đen khi còn bé đã từng đến môn phái tu tiên tiến hành thi kiểm tra, nhưng do bị loại ra cho nên mới bước chân vào giang hồ. Thời gian đó đối với hắn đã được ghi vào tận sâu trong tâm khảm, cho nên khi thấy Hỏa Cầu thuật lập tức nhận ra.

Vẻ mặt Tống Hành vô cùng đắc ý, lớn tiếng nói:

- Không sai. Đại Đương Niên của chúng ta chính là tiên nhân, các ngươi còn không mau giao nhân sâm ra?

Tất cả mọi người trong tiêu cục đều đưa mắt nhìn Liễu Tam, ánh mắt họ lộ

ra vẻ cầu khẩn, nếu là con người bọn họ còn có dũng khí liều mạng chém giết một trận. Còn gặp phải tiên nhân thì những hán tử này trong nháy mắt lập tức mất đi đấu trí.

Vẻ mặt Liễu Tam vô cùng đau khổ, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên thấy hỏa cầu lại vô thanh vô tức xuất hiện, nó lơ lửng ở giữa không trung không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hứng thú của hắn đột nhiên nổi lên, xem uy lực của hỏa cầu này người làm thuật tuyệt đối không vượt qua tầng thứ

mười ba Ngưng Khí kỳ. Hắn sờ sờ cằm, thần thức đảo qua một lần, nhất thời đã nhận ra người làm phép đang ở trên một cây đại thụ ở cách đó không xa.

- Ý? - Vương Lâm ngẩn người ra, người làm phép này ước chừng hai mươi tuổi, tu vi đã đạt tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ hai đỉnh phong, tùy thời có thể tiến vào tầng thứ ba. Thanh niên này có sắc mặt âm trầm, trên mặt có vết sẹo dài, thoạt nhìn trông rất dữ tợn, nhưng Vương Lâm càng nhìn càng thấy quen mắt.

Trung niên thư sinh thở dài nói:

- Lão Liễu, giao ra đi. Mặc dù là Đông gia đã biết, nhưng cũng không thể

trách cứ chúng ta, đối phương chính là tiên nhân. Chúng ta không cách nào ngăn cản đâu.

Liễu Tam do dự một chút, bất đắc dĩ từ trong lòng cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ, đặt ở trên mặt đất.

Hộp gấm vừa mới chạm đất đột nhiên bay lên, nó không hề bay về phía trước như tưởng tượng mà lại bay về phía sau rơi vào trong tay Vương

Lâm.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 76: Phi kiếm cổ quái

Liễu Tam quay đầu lại phía sau, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ngươi quả nhiên là gian tế.

Sắc mặt Dương Sâm lộ ra vẻ phẫn nộ, nhìn chằm chằm Vương Lâm, nắm chặt tay. Về phần hán tử mặt đen thì thu hồi lại ánh mắt của mình, hắn vừa rồi đã nhìn ra thủ đoạn cầm lấy hộp gấm của Vương Lâm. Nó không giống như hành động của con người.

Trung niên thư sinh ngẩn người ra, đưa ánh mắt phức tạp nhìn Vương Lâm, thở dài một tiếng.

- Lớn mật! - Tống Hành biến sắc, hắn quát to một tiếng. Ngay sau đó thân thể nhảy lên, tay phải hóa thành trảo chộp về phía đầu của Vương Lâm.

Cử động của Tống Hành nhất thời làm cho đám người Liễu Tam không hiểu vì sao. Liễu Tam do dự một chút, vẫn không ngăn trở, về phần đám người

Dương Sâm thì lui lại phía sau vài bước, làm lộ ra thân ảnh của Vương

Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm cũng không hề chú ý tới hành động của đối phương, hắn mở hộp gầm ra nhìn, chỉ thấy bên trong là một cây nhân sâm nhỏ con. Cây nhân sâm này tuy nhỏ bé, nhưng những sợi râu xung quanh của nó thì tinh mịnh dị thường, trên thân cây bị một tấm giấy vàng dán lên, nó che đi linh khí của cây nhân sâm.

Lúc này Tống Hành đã tới gần, hắn cười âm hiểm muốn vặn gẫy cổ Vương

Lâm, đột nhiên thân thể hắn run lên, phảng phất như bị một bàn tay vô hình túm được. Thân thể bị vứt về phía sau, nằm xõng xoài trên mặt đất một hồi lâu vẫn không thể dứng dậy.

Một màn quỷ dị trước mắt làm cho mọi người đều ngây người ra, Vương Lâm khẽ tách những tua của nhân sâm ra, nhìn kỹ một lúc mới thở dài nói:

- Nhìn thấy lão bằng hữu, sao còn không ra gặp mặt?

Một trận tiếng vang sàn sạt vang lên, từ trên cây cổ thụ cách đó không xa, người thanh niên lạnh lùng chậm rãi xuất hiện, thân thể hắn giống như có một cỗ khí lưu vô hình đỡ lấy, đám hắc y nhân trên đường đi tới đều bị đẩy ra xa. Trừ những thứ đó thì ba hỏa cầu bay trên không trung cũng quay trở lại bên người thanh niên.

Hắc y nhan vừa thấy thanh niên này đều cung kính nói:

- Tham kiến Đại đương gia.

Thanh niên lạnh lùng cũng không thèm nhìn Tống Hành miệng đang phun máu ở bên, mà nhìn chằm chằm Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Ta biết ngươi sao? Không mất thời gian mười năm thì dung mạo không có nửa điểm biến hóa, ngươi rốt cục là ai?

Vương Lâm nhìn thanh niên, cũng không nói gì, mà từ trong túi trữ vật hé ra một chút tấm giấy vàng.

Thanh niên nhân nhìn hoàng chỉ, thần sắc hơi biến ảo, cẩn thận nhìn Vương Lâm một chút rồi cau mày nói:

- Đây là cái gì? Ta không nhận ra. Bằng hữu, xin đưa cho ta củ nhân sâm, thứ này đối với ta có tác dụng rất lớn.

Vương Lâm ngẩn người ra, nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc, trong lòng tràn ngập vẻ nghi hoặc. Thần thức hắn hơi đảo qua một chút, lập tức phát hiện trên không có chút khác thường, hắn cười lạnh một tiếng, cầm nhân trâm trong tay ném ra nói:

- Thôi. Vương mỗ nhận lầm người.

Trong mắt thanh niên lóe lên quang mang phức tạp, đón lấy nhân sâm, trầm giọng nói:

- Cám ơn. Cáo tử!

Nói xong, hắn xoay người định rời đi thì lúc này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một mảng mây đen. Khi những áng mây đen này xuất hiện

khiến cho gió bắt đầu nổi lên, làm cho đám người Uy Vũ tiêu cục nhanh chóng lui về phía sau.

Mây đen vừa động, rất nhanh đã xuống gần mạnh đất, gió ở bên dưới cũng càng trở nên mãnh liệt, một bạch y trung niên từ trên đám mây đen xuất hiện, đáp xuống mặt đất.

Hắn vừa xuất hiện, nhất thời đám hộ vệ tiêu cục đều kêu thảm một tiếng,

thân thể nhanh chóng bạo phát hóa thành từng đạo huyết vụ.

Huyết vụ sau khi bắn ra tung tóe khắp nơi lập tức ngưng kết lại một chỗ, hình thành một viên huyết châu.

Trung niên nhân há mồm hút một hơi, huyết châu bắn vào trong miệng của hắn, sắc mặt hắn hơi hồng lên, khẽ vuốt miệng, ánh mắt lóe lên quang mang kỳ lạ nói:

- Trương Hổ, nếu đã gặp người quen vì sao lại không dám nhận?

Gương mặt Trương Hổ hơi thay đổi chút, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, cung kính nói:

- Sư tôn. Đệ tử không nhận ra người này.

Thần sắc Vương Lâm như thường, thần thức hơi đảo qua một chút, nội tâm thầm giật mình, trung niên nhân này có tu vi đã đạt tới tầng thứ mười lăm đại viên mãn của Ngưng Khí kỳ.

Trung nien nhân mỉm cười, quay sang Vương Lâm này nói:

- Vị đạo hữu này, ngươi nhận thức đồ nhi của ta sao?

Vương Lâm bình tĩnh nói:

- Nhận thức thì sao? Mà không nhận thức thì thế nào?

Trung niên nhân hơi ngẩn ngươi ra, cẩn thận đánh giá Vương Lâm một lần, đột nhiên hắn nhe răng cười:

- Không có gì khác nhau. Ngươi tuy tu vi mới chỉ đạt tầng thứ tám của

Ngưng Khí kỳ, nhưng nếu uống được máu của ngươi cũng sẽ làm cho tu vi của ta tăng thêm môt chút.

Trương Hổ biến sắc, đứng ra trước mặt trung niên nhân ngăn cản lại nói:

- Sư tôn. Người này là bạn tốt của đồ nhi. Mong... người hãy buông tha cho hắn.

Ánh mắt trung niên nhân lóe lên hàn quang, âm u nói:

- Biến. Đem huyết tinh mà ngươi lấy của con người giao cho ta. Nơi này đối với ngươi không còn chuyện gì nữa.

Trương Hổ đang muốn mở miệng nói chuyện, trung niên nhân đã cười lạnh một tiếng, trong miệng lập tức phát ra những từ ngữ khó hiểu. Gương mặt

Trương Hổ lập tức không còn chút máu, toàn thân co quắp lại, thất khiếu chả máu, mồ hôi từ trên trán hắn ào ào tuôn ra.

Vương Lâm khẽ nhăn mặt, Dẫn Lực Thuật tùy ý động, hóa thành một bàn tay vô hình to lớn chụp về phía trung niên nhân. Thần sắc trung niên nhân hơi biến, hừ lạnh một tiếng, há miệng phung ra một đạo lục quang, đạo lục quang này sau khi thoát ra thì hóa thành một thanh tiểu kiếm chém về

phía Vương Lâm.

Dẫn Lực Thuật của Vương Lâm đã đạt tới tình trạng lô hỏa thuần thanh, nó lập tức chia ra làm hai, trong đó một cái lao về phía Trương Hổ, một thì đón đỡ thanh phi kiếm.

Thanh tiểu kiếm lập tức rung động, quang mang trên nó lóe lên lúc sáng lúc tối, sắc mặt trung niên nhân hơi thay đổi. Hắn nhanh chóng từ trong túi trữ vật lấy ra một vỏ kiếm màu đen, không nói hai lời đã tung lên,

hai tay đánh ra hóa thành vài đạo hồng quang.

Nó vừa mới bay ra lập tức khiến cho Dẫn Lực Thuật đang đón đỡ thanh tiểu kiếm chấn động, trong nháy mắt tiêu biến. Sau khi thoát khỏi khống chế

của Dẫn Lực thuật thanh tiểu kiếm bay ngược lại phía sau hợp với vỏ kiếm tạo thành một.

Bề ngoài thì Vương Lâm không có biểu hiện gì, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy chấn động, Dẫn Lực Thuật lần đầu tiên mất đi hiệu lực. Hàn quang trong mắt hắn lóe lên, vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên người, nhất thời từ trong đó liên tiếp bay ra Hắc Mộc Điều, mộc điều vừa xuất hiện lập tức ở giữa không trung ghép lại với nhau tạo thành chiếc roi rắn, nhanh như chớp đánh về phía trước.

- Vương Lâm, thanh phi kiếm này có chút cổ quái! - Thanh âm của Ti Đồ Nam vang lên bên tai Vương Lâm.

Chỉ thấy thanh phi kiếm nọ sau khi ghép với vỏ kiếm lập tức phát ra thanh âm ong ong, phảng phất như tạo thành lực cản rất lớn. Ngay sau đấy, màu sắc xanh biếc tên thanh phi kiếm đổi thành màu lam, thanh phi kiếm bay ra ở trên không trung chém lên chiếc roi rắn.

Chiếc roi rắn là được Vương Lâm chế luyện mà thành, trong lúc hắn bế quan đường Ti Đồ Nam chỉ đạo luyện chế thành vật tùy thân.

Vương Lâm điều khiển roi rắn thoát khỏi công kích của thanh phi kiếm đánh về phía trung niên nhân.

Trung niên nhân cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới chiếc roi đang đánh tới, cánh tay hơi vẫy lên vài cái, hắn lầm bầm vài tiếng, sau đó thanh phi kiếm hơi rung lên rồi biến mất quỷ dị. Chỉ trong nháy mắt nó xuất hiện ở bên cạnh trung niên nhân, một kiếm chặt xuống đón đỡ

chiếc roi rắn.

Trung niên nhân cười lạnh, hắn há mồm phun ra một quả huyết châu màu vàng, hạt châu này vừa xuất hiện lập tức hóa thành kim tuyến chui vào bên trong phi kiếm.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 77: Tức Mặc Lã Nhân

Vương Lâm nhíu mày, đang định thu lại roi rắn, đột nhiên một đạo hư ảnh màu đỏ từ trong phi kiếm thoát ra, lấy tốc độ nhanh hơn bản thể chém xuống.

Roi rắn lập tức bị phân làm hai, hóa thành hai khối mộc điều màu đen rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt trung niên nhân lộ ra một tia sát khí, tay phải hơi lộn, đánh ra một đạo hồng quang, sau đó hai ngón tay chập lại với nhau điểm về phía

Vương Lâm. Phi kiếm như nhận được lệnh ngưng lại giữa không trung, chỉnh mũi kiếm hướng về phía Vương Lâm phát ra hàn khí âm u, lao nhanh tới.

Vương Lâm nhướng mày, điều khiển bàn tay vô hình đưa Trương Hổ về phía sau, cùng lúc đó thân hình hắn cũng nhanh chóng lui về.

Phi kiếm lúc này bỗng nhiên phát ra hồng quang lóng lánh, hư ảnh một lần nữa xuất hiện, phi kiếm hơi rung lên nó lập tức thoát ra khỏi mũi kiếm.

Vương Lâm chỉ cảm thấy một đạo điện quang chợt xuất hiện, hư ảnh của phi kiếm đã nhanh chóng tới trước người hắn.

Vương Lâm biến sắc, tay phải hơi đảo một cái, từ trong túi trữ vật tung ra một khối ngọc giản, ngọc giản này xuất hiện lập tức hóa thành một tấm chắn màu lam nửa trong suốt. Tấm chắn này vừa xuất hiện lập tức hư ảnh của phi kiếm chém xuống, sau đó tấm chắn rung lên, bên trên đó ẩn hiện vết rách, hiển nhiên không chịu nổi.

Vương Lâm hít sâu một hơi khí lạnh, há mồm phun ra linh khí, tấm chắn ánh sáng màu lam dần dần bị linh khí bao phủ lấy.

Vết rách ra hư ảnh phi kiếm tạo ra cũng nhanh chóng khôi phục, nó khó khăn lắm mới ngăn chặn được công kích của phi kiếm, nhưng ngọc giản lại vang lên một tiếng "ca", trên đó xuất hiện vết rách rất nhỏ.

- Ý? - Trung niên nhân mở lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Vương Lâm, dùng giọng âm dương quái khí nói:

- Xem ra tu vi của ngươi cũng không phải là Ngưng Khí kỳ tầng thứ tám.

Bất quá cho dù là ngươi có tiến vào Trúc Cơ kỳ thì cũng đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi thanh phi kiếm này.

Nói xong, trung niên nhân nắm chặt bàn tay lại, lộ ra một ngón tay, nét mặt tỏ vẻ ngưng trọng, phi kiếm rung nhẹ lên vài lần và phát ra tiếng kêu ong ong. Nó nhanh chóng bay ngược lại phía sau, một lần nữa chui lại vào bên trong vỏ kiếm, lần này so với lần trước thì nó chui vào sâu hơn, màu sắc cũng từ lam chuyển thành đen. Bỗng nhiên, trung niên nhân quát to một tiếng, phi kiếm lập tức rời vỏ.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên, đây là trận chiến gian nan nhất kể từ khi hắn bắt đầu tu tiên, tu vi của hai bên chênh lệch không nhiều, nhưn pháp bảo của đối phương lại có chút quỷ dị. Thời gian giao chiến tuy không dài, nhưng hắn đã liên tiếp rơi vào thế hạ phong, tùy thời có thể nguy hiểm tới tính mạng. Lúc này, chứng kiếm lam sắc phi kiếm chuyển sang màu đen, hiển nhiên uy lực của nó lại tăng thêm mấy phần, nếu chỉ giựa vào ngọc giản để phòng ngự thì không có khả năng chống đỡ.

Hắn không hề do dự, vỗ nhẹ lên túi trữ vật, ngọc phù cổ xưa từ bên trong bay ra. Nó lơ lửng ở trước người Vương Lâm, khi ngọc phù này xuất hiện đã tản mát ra hơi thở mát lạnh.

Ngọc phù này chính là do Lưu Văn Cử đưa cho Vương Lâm để làm pháp bảo bảo vệ tính mạng.

Ánh mắt Vương Lâm không hề chớp lấy một cái, hắn há mồm phun ra một ngum linh khí, hai tay bắt quyết. Từ trên một ngón tay xuất hiện phù văn màu vàng, sau đó ngọc phù bay lên cao.

Thần sắc Vương Lâm không hề thay đổi, ánh mắt lạnh như bằng nhìn chằm chằm vào trung niên nhân, bên trong ánh mắt còn bao hàm cả sát khí.

Đồng tử của trung niên nhân co rút lại, hắn do dự một chút, cuối cùng hung hăng cắn chặt răng, há mồm pun ra hai khỏa kim châu. Kim châu này trong nháy mắt biến thành những sợi nhỏ chui vào trong phi kiếm.

Lúc này thanh phi kiếm màu đen hơi pha một chút vàng vào bên trong, ở

giữa không trung nó xoay quanh một vòng. Rồi thanh phi kiếm mang theo tiếng rít gió chói tai phá không bay về phía Vương Lâm.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm càng thêm đậm hơn, hắn không để ý tới thanh phi kiếm màu đen đang vọt tới, ngọc phù ở trước người không ngừng phát sáng ra những phù văn màu vàng, những phù văn này vừa xuất hiện,

lập tức sắp thành một hàng tổng cộng có chín cái phù văn.

Phi kiếm màu đen lúc này đã phá không bay tới, Vương Lâm tay bắt pháp quyết, chỉ thấy ba phù văn nhanh chóng lóe lên ánh sáng chói mắt, sau đó nó xuất hiện ở bốn phía của phi kiếm ngăn cản thế công của nó.

Thanh phi kiếm giống như dã thú bị vây lấy, phát ra những tiếng ong ong,

ở bên trong không ngừng lao tới phía trước, mỗi một lần va chạm vào một phù văn thì ba phù văn còn lại đều lóe lên kim quang.

Sắc mặt trung niên nhân rốt cục thay đổi, hắn kêu lên thất thanh:

- Đây....đây là Đan bảo?

Đan bảo - Vương Lâm đã từ Ti Đồ Nam nghe nói qua, hế là cao thủ Kết Đan kỳ chế tạo ra pháp bảo thì thống nhất gọi là đan bảo, hiển nhiên nếu do

Nguyên Anh kỳ cao thủ chế tạo ra pháp bảo gọi là Nguyên bảo.

Ánh mắt trung niên nhân lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, bàn tay hóa thành trảo,

cách không hút vỏ kiếm quay trở về, sau đó thân hình nhanh chóng thối lui lại phía sau.

Vương Lâm cười lạnh một tiếng, pháp quyết trên tay lập tức thay đổi,

nhất thời sáu cái phù văn còn lại, từng phù văn một bắt đầu triển khai nhằm về phía đối phương lao tới.

Ánh mắt trung niên nhân vô cùng sợ hãi, một mặt nhanh chóng lui lại phía sau, một mặt từ trong túi liên tục lấy ra ngọc phù muốn tranh thủ cho mình cơ hội thoát thân.

Những đạo ngọc phù đó vừa xuất hiện, còn chưa kịp phát huy công hiệu đã bị phù văn màu vàng triệt tiêu, không có nả điểm tác dung.

Gương mặt trung niên nhân lộ ra vẻ tuyệt vọng, hét lên một tiếng:

- Đạo hữu, tại hạ là đệ tử của Tức Mặc lão nhân....

Không đợi hắn kịp nói xong, phù văn thứ nhất đã nhanh chóng tới gần khảm lên trên ngực hắn. Sắc mặt trung niên nhân ngay sau đó đó bừng lên,

trong miệng lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Phù văn thứ hai vẫn tiếp tục lao tới đánh lên người trung niên nhân, làm cho thất khiếu của hắn chảy máu, lồng ngực vô thanh vô tức bị xuyên thủng.

Đến khi phù văn thứ ba lao tới thì thân thể trung niên nhân lập tức vỡ

vụn, kể các túi trữ vật của hắn cũng theo đó mà biến thành tro bụi. Chỉ

có thanh phi kiếm không hề hao tổn một chút nào, nó đang ở giữa không trung lập tức rơi xuống đất.

Vương Lâm hít sâu một hơi, ngọc phù ở trước mặt chỉ còn lại ba cái phù văn, chúng nó lập tức lui lại phía sau rồi tan biến vào trong ngọc phù..

Mặt khác, ba phù văn đang vây lấy thanh phi kiếm màu đen, sau khi trung niên nhân bỏ mình, thanh phi kiếm không có người dùng linh lực tác động tới rơi xuống đất, chúng cũng chậm rãi ngừng lại.

Vương Lâm đưa tay ra, ba chiếc phù văn run rẩy vài cái, hai trong ba cái lập tức tiêu tán đi, chỉ có một cái phù văn được Vương Lâm gọi về trên ngọc phù.

Vương Lâm trân trọng đem ngọc phù cất vào trong túi trữ vật, ngọc phù này vốn chỉ có tác dụng một lần công kích, nhưng hắn bế quan bốn năm,

lại có Ti Đồ Nam chỉ đạo, đã đem công kích ngọc phù chia làm chín lần.

Mặc dù uy lực của nó không còn như trước nữa, nhưng lại có thể đem ra sử

dụng nhiều lần.

Làm xong hết thảy mọi việc, hắn mới thở dài một hơi, hồ môi trên trán vẫn chảy dài xuống, trận chiến ác đấu này lần đầu tiên từ khi Vương Lâm tu tiên tới nay có. Tâm ý hơi động, Dẫn Lực Thuật hóa thành một bàn tay to cầm lấy thanh phi kiếm lên, cầm nó trong tay cẩn thận xem xét.

- Vương Lâm. Không phải là vừa rồi lão phu không muốn ra tay, mà là

Nguyên Anh của lão phu có hạn, không thể tùy tiện lãng phí. Hơn nữa,

ngươi dù sao ngày sau cũng phải trưởng thành, cho nên phải trải qua một số trận chiến sinh tử, như thế đối với ngươi mới có ích. - Thanh âm của

Ti Đồ Nam hiếm khi thấy nghiêm túc vang lên.

Vương Lâm gật đầu, không nói gì, lúc này hứng thú của hắn đang đặt lên thanh phi kiếm ở trên tay.

- Thanh phi kiếm này có chút cổ quái, tiểu oa nhi vừa rồi không thể phát huy ra uy lực chính thức của nó. Bất quá, bảo bối chính thức lại là vỏ

kiếm của nó chứ không phải thanh phi kiếm. - Ti Đồ Nam giải thích.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 78: Đằng Gia Thành

Vương Lâm đang định nghiên cứu một chút, đột nhiên từ phía sau truyền tới một tiếng than nhẹ, tay phải hắn lập tức bắt quyết bắn một đạo kim quang lên thanh phi kiếm. Sau đó mới xoay người lại nhìn thấy Trương Hổ

đang mở to hai mắt, sau khi hắn chứng kiến thấy Vương Lâm thì hơi ngẩn ngơ một chút, rồi cũng đứng dậy, đánh giá bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lên thanh phi kiếm và vỏ kiếm ở trong tay Vương Lâm, trên mặt hiện lên sắc mặt vui mừng nói:

- Hắn.....đã chết?

Vương Lâm khẽ cười gật đầu nói:

- Đúng. Trương Hổ ngươi mới nãy không nhận ta chính vì cố kỵ hắn sao?

Trương Hổ đưa tay sờ lên ngực mình, nhắm mắt ngưng thần một chút mới hưng phấn nói:

- Hắn quả nhiên đã chết. Vươgn Lâm, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, đợi ta giải quyết những người này sau đó mới ôn lại chuyện cũ.

Nói xong,, hắn nhấc tay lên, nhất thời ở giữa không trung xuất hiện hỏa cầu.

Đám ngươi Liễu Tam ở xun quanh nhất thời chấn động, một màn vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy hết thảy, cả đời này cũng nằm mơ cũng không nghĩ sẽ gặp phải, lúc này vừa nhìn thấy hóa cầu trên mặt lập tức lộ vẻ sợ hãi.

Về phần hắc y nhân ở bốn phía, đám người này cẩn thận đưa mắt nhìn Trương Hổ, trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Vương Lâm nhướng mày, đang muốn lên tiếng ngăn cản, Trương Hổ đã tiến lên từng bước, ba chiếc hỏa cầu nhanh chóng tản ra, mục tiêu cũng không phải đám người Liễu Tam và Uy Vũ tiêu cục mà là hắc y nhân ở bốn phía.

Dưới lực lượng tuyệt đối, sinh mạng con người giống như một con kiến hôi vậy. Căn bản không có chút năng lực nào phản kích, kể cả Tống Hành ngã trên mặt đất trong nháy mắt cũng không còn gì. Sóng nhiệt tỏa ra bốn phương tám hướng, kim sắc huyết châu quỷ dị cũng không hề bị tiêu tán theo thi thể, mà nhẹ nhàng bị Trương Hổ hút vào trong người.

Đám người Liễu Tam bị sóng nhiệt làm cho cháy hết lông tay, da dẻ hơi nứt ra, nhưng không ai dám cử động.

Mắt thấy Trương Hổ tiếp tục tế xuất ba hỏa cầu, Vương Lâm trầm giọng nói:

- Trương Hổ, không nên tiếp tục giết người.

Trương Hổ quay đầu lại nhìn Vương Lâm, nói:

- Những người này nếu không giết, sợ rằng bọn họ quay về sẽ nói lung tung. Ngươi vừa rồi giết chết sư tôn ta, hắn là đệ tử thứ sáu của Tức

Mặc lão nhân, nếu bị truy hỏi, ngươi và ta khó thoát khỏi cái chết.

Trung niên thư sinh và mấy người xung quanh nãy giờ vẫn bảo trì tỉnh táo, hắn vội vàng cắn chặt răng nói:

- Hai vị tiên trưởng, chúng ta nhất định sẽ không nói lung tung. Ta....

Không đợi hắn nói xong, Trương Hổ nhướng mày cười lạnh nói:

- Không nói? Đến lúc đó không phải là chuyện ngươi muốn hay không. Chỉ

cần đem hồn phách các ngươi tế luyện một chút, mọi chuyện đều có thể

biết rõ.

Hắn tuy nói với trung niên thư sinh nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặt một chút, song thủ khẽ động, nhất thời thanh niên thư sinh và sáu người còn lại đều bị khống chế thân thể đưa tới trước mặt

Vương Lâm.

Trương Hổ thu hỏa cầu của mình xuống, đứng một bên không nói lời nào.

Vương Lâm từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản, ngọc giản này chính là khi hắn còn ở Hằng Nhạc phái cùng với Vương Hạo tham gia hội giao dịch, bản thân phải liều lĩnh sử dụng mấy đoạn khẩu quyết Ngưng Khí

Kỳ để trao đổi.

Lúc đầu hắn từng lật qua xem một lần, mơ hồ nhớ rằng bên trong đó ghi lại thuật pháp là Hóa Thần pháp, nó có tác dụng xóa đi trí nhớ của đối phương.

Ngưng thần kiểm tra lại một chút, cuối cùng kìm được ngọc giản ghi lại

Hóa Thần thuật, Vương Lâm nhìn thoáng qua thu hồi lại ngọc giản. Ánh mắt lóe lên quang mang, đám người trước mặt lập tức rơi vào mê mang, chỉ

lát sau cả đám đều thừ người ngã xuống mặt đất.

Trương Hổ thầm than một tiếng, há miệng định nói gì nhưng cuối cùng cũng im lặng.

Vương Lâm sau khi thi triển Hóa Thần thuật, liếc mắt nhìn Trương Hổ một cái, sau đó thân thể nhanh chóng động hướng lên trên không bay đi.

Trương Hổ hít sâu một hơi, trong miệng phun ra một viên kim châu, hắn đạp lên trên kim châu rồi đuổi theo.

Hai đạo hồng quang ở không trung bay đi một hồi lâu, tới khi Trương Hổ

thở hổn hển không còn tiếp tục được nữa mới hạ xuống một đỉnh núi, lúc này thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, nhẹ nhàng hạ xuống theo.

Trương Hổ điều hòa lại hô hấp một chút mới tìm nơi ngồi xuống, từ trong túi trữ vật xuất ra hai củ khoai, đưa cho Vương Lâm một củ nói:

- Đây là do ta nương, ngươi nếm thử xem thế nào.

Vương Lâm tiếp nhận củ khoai, giờ phút này hắn phảng phất như nhớ lại thời gian mười năm về trước, hai thanh niên đều ở trong một căn phòng của ký danh đệ tử làm quen với nhau.

- Năm đó sau khi ta rời khỏi Hằng Nhạc phái, cũng không lập tức quay về

mà lưu lãng ở chung quanh một đoạn thời gian, định tìm môn phái tu tiên khác để xin vào. Cuối cùng nhờ cơ duyên xảo hợp ăn vào một loại cây linh thảo, làm cho bản thân đạt tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất. Sau đó ta gặp Bạch Triển - Sư phụ của ta. Hắn thấy ta mới tu luyện tới Ngưng Khí kỳ tầng thứ nhất, cho nên không gi ta, mà nhận ta làm đệ tử, bắt ta giúp hắn sưu tầm máu huyết của con người. Cùng lúc đó Bạch Triển đã hạ độc dược vào trong cơ thể ta, sinh tử do hắn điều khiển.

Hắn dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Vừa rồi ta sở dĩ coi như không nhận ra ngươi chính là bởi vì hắn ở bốn phía, may mắn là ngươi đã giết hắn. Hắn vừa chết thì độc vật trong cơ thể của ta cũng theo đó mà được tiêu trừ. Ta cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi.

Trương Hổ cắn một miếng khoai, đem kinh nghiệm mười năm qua kể lại một lần.

Vương Lâm có chút cảm khái, Trương Hổ nói giản lược, nhìn qua rất hời hợt, nhưng ánh mắt của hắn mang chút phiền muộn, lộ ra mười năm lận đận.

Ánh mắt Trương Hổ lập tức đổi thành vẻ hâm mộ, nói:

- Vương Lâm, mười năm không gặp, ngươi có thể giết chết sư tôn ta, vậy là đã đạt tới Trúc Cơ kỳ? Phi kiếm của sư tôn ra hết sức lợi hại, hắn nói qua bản thây mới chỉ phát huy được năm thành uy lực của phi kiếm,

nhưng dù có như thế thì dưới Trúc Cơ kỳ cũng không ai có thể thoát nổi.

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Còn chưa tới Trúc Cơ kỳ, thanh phi kiếm này có lai lịch gì? Ngươi biết không?

Trương Hổ kinh dị liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, vẫn chưa hỏi tiếp mà cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Hình như đã đề cập qua một lần, ở bên trong một sơn động nhờ vào cơ duyên mà có được, hắn luôn rất coi trọng nó. Được rồi. Còn thanh kiếm kia sao? Nó là một bảo bối, sư tôn ta đối với vỏ kiếm còn coi trọng hơn thanh phi kiếm mấy lần. Hai đồ vật này ta nghe sư tôn nói qua, ngoại trừ

hắn ra, trừ phi là cao thủ kết đan kỳ nếu không đừng người nào mong có thể một lần nữa tế luyện.

Vương Lâm tìm một hòn đá ngồi xuống, trầm ngâm một chút, nói:

- Nói cho ta chuyện có liên quan tới Tức Mặc lão nhân kia, để chúng ta đề phòng một chút.

Trương Hổ há miệng ra nuốt miếng khoai xuống cổ, nói:

- Tức Mặc lão nhân là một tán tu giả, nghe nói đã đạt tới Kết Đan kỳ,

lần này Bạch Triển chết, hắn nhất định sẽ điều tra. Ngươi tốt nhất nên lập tức quay về Hằng Nhạc phái đi, ta thì không sao cả, cùng lắm thì trốn trong Đằng Gia thành. Tức Mặc lão nhân mặc dù là kẻ kiêu ngạo nhưng cũng không dám ở trong Đằng Gia thành làm loạn, chỉ cần ta ở trong đó không ra thì hắn là không có gì nguy hiểm.

Vương Lâm cười kh nói:

- Hằng Nhạc phái bây giờ chỉ là danh tồn thật vong mà thôi.

Trương Hổ ngẩn người ra, cười nói:

- Ta nghe nói, bốn năm trước Huyền Đạo Tông đoạt sơn môn của Hằng Nhạc phái. Bất quá đệ tử Hằng Nhạc phái không phải đều đã di dời sao? Tại sao ngươi lại không ở trong nhóm di dời?

Vương Lâm không muốn tiếp tục đàm luận vấn đề này, hỏi:

- Đằng Gia thành là nơi nào?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 79: Tế luyện phi kiếm

Trương Hổ vừa cầm củ khoai tây vừa đút vào trong miệng, nói:

- Đằng Gia thành là trọng địa tu chân của một gia tộc phương bắc, nghe nói có cả Nguyên Anh kỳ cao thủ. Người tu chân nếu muốn vào trong thành đều phải nộp một khối hạ phẩm linh thạch. Nếu ở lại thì thì một tháng phải nộp một khối trung phẩm linh thạch. Mấy năm nay ta tích trữ linh thạch cũng được một ít, hẳn là đủ sống ở đó nửa năm.

Vương Lâm sờ sờ cằm nói:

- Trương Hổ, Đằng Gia thành này có hội giao dịch không?

Trương Hổ gật đầu nói:

- Có a. Mỗi mội tháng đều có hội giao dịch rất lớn, lúc đó các tu chân giả ở phụ cận đều đến. Ngươi muốn tới đó đổi đồ vật sao?

Vương Lâm gật đầu, cười nói:

- Sao? Không chào đón ta đi cùng ngươi à? Linh thạch của ta cũng không nhiều, chỉ có thể dựa vào ngươi thôi.

Đằng Gia thành mà một địa phương ở phía bắc Triệu Quốc, ở đó có gia tộc tu chân danh tiếng, gia tộc này mới chỉ được thành lập trong năm

trăm năm gần đây, cho nên vẫn chưa được tham dự cuộc chiến vơi các tu chân ngoại quốc.

Đồng thời bọn họ còn là khách khanh của Vô Phong Cốc, địa vị vô cùng cao quý.

Đằng Gia thành bởi vì có một gia tộc như thế, cho nên mặc dù không phải đại môn phái tu chân nhưng không phải ai cũng nguyện ý trêu vào.

Hội giao dịch của Đằng Gia thành lại càng được các tu chân giả coi trọng, hàng tháng Đằng Gia thành đều vô cùng náo nhiệt vào các ngày trăng tròn.

Nhiều người tới đây hiển nhiên sẽ phát sinh ra một số xung đột, thậm chí những người có ân oán từ trước vừa mới gặp mà là lập tức động thủ. Vì chuyện này làm ảnh hưởng tới trận tự trong thành, cho nên Đằng gia lão tổ Đằng Hình Sâm mới đưa ra một lệnh cấm.

Phàm là những người ở trong thành, nghiêm cấm đánh nhau.

Lệnh cấm này vừa được đưa ra, Đằng Gia thành áp dụng rất nghiêm túc, hơn nữa Đằng Hình Sâm đã mấy lần ra tay tiêu diệt hai cao thủ kết đan kỳ.

Hễ là người của Đằng Gia thành thì ai cũng đều tuân thủ lệnh cấm này rất nghiêm khắc.

Một ngày nọ, trên bầu trời bên ngoài Đằng Gia thành bay tới hai đạo trường hồng, hai đạo trường hồng này hạ xuống trước Đằng Gia thành, một người trong đó nói:

- Vương Lâm, bên trong Đằng Gia thành nghiêm cấm phi hành cùng đánh nhau. Cho nên chúng ta từ đây đi bộ vào.

Hai người này chính là Vương Lâm và Trương Hổ.

Vương Lâm đảo mắt qua, đánh giá một lần Đằng Gia thành trước mặt. Đằng

Gia thành này kỳ thật không phải là một tòa thành lớn, còn xa mới bằng được quy mô của một thành thị, nói nó là một cái thôn trấn cũng không có gì sai.

Ngoài cửa thành có hai người đệ tử của Đằng gia đang tươi cười đánh, bọn họ phụ trách tiếp đón, phát cho người ta thông hành lệnh bài.

Thần thức hơi đảo qua một chút, tu vi của hai người này trong mắt Vương

Lâm không hề có chút gì bí mật, đều là Ngưng Khí kỳ tầng thứu ba, cùng

Trương Hổ giống nhau.

Nhìn một đoàn thật dài đang xếp hàng đi vào trong thành, trong lòng

Vương Lâm cũng không có chút nóng nảy, hai người cùng nhau xếp hàng đứng

ở cuối hàng. Vương Lâm nhàn hạ dùng thàn thức đảo qua dò xét những người đnwgs trước, mọi người đều là Ngưng Khí kỳ, cao nhất cũng chỉ mới tầng thứ mười ba.

Đợi một hồi lâu, mắt thấy sắp đến phiên hai người Vương Lâm vào thành,

đúng lúc này từ phía chân chời đằng xa có một đạo thân ảnh cấp tốc bay tới. Từ trên nhân ảnh này tản mát ra hơi thở cường đại, thần thức Vương

Lâm hơi đảo qua, lập tức trong lòng giật mình, người này thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, vẻ mặt âm trầm ước chừng ba mươi tuổi, thế nhưng hắn đã đạt tới Trúc Cơ kỳ.

Trong nháy mắt người này đã tới trước cửa thành, tay áo hơi phất lên,

một luồng gió xuất hiện, đại bộ phận mọi người bị luồng gió thổi trúng đều không tự chủ được mà tản ra xung quanh. Những tu luyện giả có tu vi thấp lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Thân hình của Trương Hổ cũng như thế, nếu không phải do Vương Lâm đỡ lấy, thì hắn cũng đã bị đẩy bắn đi thật xa rồi.

Vương Lâm bị luồng gió thổi trúng cũng chỉ lui lại phía sau vài bước,

thần sắc vẫn như thường, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn đối phương.

Người nọ hừ nhẹ một tiếng, chân vừa đạp vào cửa thành liền đưa ra một cái lệnh bài, hai tên đệ tử Đằng Gia nhìn thấy lập túc tỏ vẻ cực kỳ cung kính. Một người trong đó lập tức cùng người này đi vào bên trong thành.

- Người này có tu vi như thế nào? Mà chỉ cần vung tay áo lên đã có uy lực như thế? - Trương Hổ lộ ánh mắt hâm mộ hỏi.

- Trúc Cơ kỳ. - Vương Lâm lạnh nhạt nói.

Lúc này tới phiên hai người bọn hắn tiến vào trong thành, Trương hổ đi lên trước nộp ra hai khối hạ phẩm linh thạch, cùng với Vương Lâm tiến vào trong thành.

Trương Hổ hiển nhiên đã tới nơi này nhiều lần, cho nên dẫn theo Vương

Lâm tìm một khách điếm, nộp ra hai khối trung phẩm linh thạch, hai người lập tức được an bài hai gian phòng.

- Linh thạch cũng không có nhiều lắm, chỉ hy vọng vào căn nhân sâm năm trăm năm này, nếu có thể bán với giá tốt, đến lúc đó hai ta mỗi người một nửa. - Trương Hổ quay sang Vương Lâm cười nói.

Hai người hàn huyên với nhau vài câu rồi ai tự về phòng của người đó.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở trong phòng, lấy ra phi kiếm và vỏ kiếm của sư phụ Trương Hổ, nhìn một hồi lâu, ánh mắt hắn hợi động ném thanh phi kiếm ra ngoài, tay phải bắt quyết, một đạo kim quang từ trong phi kiếm lao ra tiêu tán không còn. Thanh phi kiếm lập tức như được khôi phục lại sức sống, lập tức phát ra âm thanh ong ong.

Phi kiếm vừa lao đi như đánh vào một vác tường vô hình, sau đó nhanh chóng lộn trở lại phương hướng khác. Liên tục mấy lần bị bức tường vô

hình ngăn trở, phi kiếm lập tức phát ra tiếng kêu ong ong liên tục, mũi kiếm lập tức hướng về phía Vương Lâm lao tới.

Thần sắc Vương Lâm giống như không có chuyện gì xảy ra, không chút hoang mang từ trong túi trữ vật lấy ra ngọc phù bảo vệ tính mạng tế xuất lên.

Hai tay hắn bắt quyết, ngọc phù nhất thời lóe lên quang mang, vừa gặp phải quang mang từ ngọc phù phát ra, phi kiếm giống như cực kỳ sợ luồng quang mang đó, nó nhanh chóng lui trở về phía sau.

Vương Lâm đưa tay phải lên vẫy, kim quang không tiếp tục truy kích phi kiếm nữa, nó quay trở lại lơ lửng xung quanh thân hình hắn. Lại đưa mắt nhìn thanh phi kiếm, nó không dám tiến lên mà quay về bốn phương tám hướng tấn công, tần suất càng lúc càng nhanh.

Ánh mắt Vương Lâm không một chút lo sợ, hắn há miệng phun ra linh lực,

nó nhanh chóng lao tới vây lấy thanh phi kiếm. Thanh phi kiếm lóe lên lập tức biến mất tại chỗ, xuất hiện ở cửa phòng đang muốn lao ra ngoài.

Màu sắc của nso nhanh chóng từ đen chuyển thành lam, quang mang ảm đạm hơn trước rất nhiều, thậm chí ngay cả tiếng kêu ong ong cũng kém đi không ít.

Vương Lâm không nói hai lời chỉ tay về phía trước, kim quang ở bên người lập tức lao đi, trong nháy mắt đuổi tới chỗ thanh phi kiếm.

Phi kiếm kịch liệt dao động, bị kim quang áp bức nó chậm rãi lui lại phía sau nhưng rất nhanh lập tức lại lóe lên biến mất tại chỗ, xuất hiện

ở bên cửa sổ.

Màu sắc của nó lúc này cũng từ lam biến thành lục, giống như lúc trước khi Vương Lâm giao thủ với Bạch Triển khi chưa tiến vào trong vỏ kiếm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hình như hơi hiểu một chút, mỗi lần phi kiếm tiến hành thuấn di, hiển nhiên có liên quan tới màu sắc của nó, nếu không có linh lực của chủ nhân điều khiển, mỗi lần thuấn di làm cho nó tiêu hao rất nhiều linh lực.

- Càng là pháp bảo có linh tính lại càng khó tế luyện, mặc dù ngươi đã giết chết chủ nhân của nó, nhưng c phải hao phí rất lớn khí lực mới có thể tế luyện được món pháp bảo đó a. - Thanh âm Ti Đồ Nam vang lên đầy vẻ lo âu.

Vương Lâm híp hai mắt lại, phi kiếm có linh tính, hơn nữa còn có năng lực thuấn di, chỉ bằng những điều này càng làm cho hắn có quyết tâm

muốn tế luyện nó.

Mắt thấy phi kiếm định bay ra khỏi cửa sổ, Vương Lâm không nói tiếng nào, đưa tảy phải lên đỉnh đầu chỉ vào ngọc phù, lập tức một đạo kim quang từ trong đó bắn ra. Hai đạo kim quang một trước một sau nhanh chóng ngăn chặn phi kiếm. Mặc cho thanh phi kiếm có thể thuấn di một lần nữa thì cũng không thể thoát khỏi kim quang.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 80: Huyết Luyện Pháp

Trương Hổ vừa cầm củ khoai tây vừa đút vào trong miệng, nói:

Sau ba lần thuấn di, màu sắc của thanh phi kiếm đã trở thành xanh nhạt,

vô luận quang mang tỏa ra từ nó hay tiếng kêu do nó phát ra cũng rõ ràng có thể nhìn ra nó đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu.

Không qua bao lâu, phi kiếm không thể tiếp tục ti hành thuấn di, nó bị

hai đạo quang mang bức lui lại phía sau. Vương Lâm chăm chú nhìn thanh phi kiếm, một lần nữa há miệng phun ra một ngụm linh khí, phi kiếm do đã suy yếu nên không có khả năng tránh khỏi bị linh khí bao phủ lấy. Hai đạo kim quang giống như hai con giao lòng xoay quanh ở bên ngoài linh khí, một khi nó phát hiện phi kiếm muốn thoát ra ngoài là lập tức áp sát lại gần, uy hiếp cho phi kiếm không thể thoát ly.

Theo thời gian, phi kiếm tuy giãy dụa không có tác dụng nhưng nó cũng không có ý định ngừng lại, mà ngược lại càng ngày càng kịch liệt. Linh khí bao quanh nó chậm rãi tiêu tán, Vương Lâm cắn răng một lần nữa phun ra linh khí, tay bắt quyết, tiếp tục quá trình tế luyện.

Thời gian một đêm lặng lẽ trôi qua, phi kiếm rôt cuộc cũng có dấu hiệu an tĩnh, lúc này sắc mặt Vương Lâm đã tái nhợt đi. Thời gian một đêm hắn đã không ngừng thổ ra mười đạo linh khí.

Mặc dù với tu vi của hắn đã là Ngưng Khí kỳ tầng thứ mười lăm thì rất khó có thể duy trì, nhưng bản thân còn có chất lỏng linh khí trợ giúp,

có thể khiến cho tinh thần và thể xác có thể miễn cưỡng duy trì.

Ánh sáng ban mai rực rỡ từ cửa sổ truyền vào, Vương Lâm vẫn đang tiếp tục tế luyện, phi kiếm lúc này không tiếp tục giãy dụa nữa, nó lơ lửng ở

giữa không trung, một tia linh khí mang theo thần thức của Vương Lâm chậm rãi tiến vào trong thanh phi kiếm.

Đúng lúc này, đột nhiên thần sắc Vương Lâm hơi thay đổi, không mất bao nhiêu thời gian ngoài cửa truyền tới thanh âm đập cửa.

- Vương Lâm. Ngươi có muốn cùng ta đi tới khí cụ điếm của Đằng Gia thành không?

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cao giọng nói:

- Trương Hổ, ta luyện công đã tới giai đoạn mấu chốt, mình ngươi đi đi.

Trương Hổ đứng ở bên ngoài phòng hơi ngẩn người ra, hắn trầm ngâm một chút, không nói lời nào mà khoanh chân ngồi xuống bên ngoài phòng Vương

Lâm.

Vương Lâm cũng không để ý tới Trương Hổ nữa, hắn tiếp tục tế luyện, thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm một lần nữa phủ xuống. Hắn đã uống hết ba hồ lô chất lỏng linh khí, nhưng vẫn không thể tế luyện phi kiếm.

Bất đắc dĩ, Vương Lâm chỉ có thể thỉnh giáo Ti Đồ Nam.

- Tiểu tử. Cuối cùng ngươi cũng phải tìm ta rồi sao? Hừ. Ta vẫn chờ mi.

Phi kiếm này nếu ngươi đồng ý bế quan mười năm, lại sử dụng số lượng lớn chất lỏng linh khí có lẽ có thể thành công tế luyện. Ta nói đấy là thuận buồn xuôi gió, mà trong hiện thức.... - Ti Đồ Nam nói không nhanh không chậm.

- Lâu như vậy sao? - Vương Lâm nhướng màu hỏi.

- Đương nhiên. Đây chính là một kiện đan bảo. Hơn nữa lại là một kiện thượng phẩm đan bảo, hẳn là do một tên Kết Đan hậu kỳ bị điên, trong lúc chuẩn bị hóa anh đã không để ý tới an nguy của bản thân, thậm chí đánh cược với quá trình kết anh. Lợi dụng khoảnh khắc kết anh thiên địa dung hợp trong nháy mắt hao phí đại lượng linh khí bản thân mà chế tạo ra kiện vũ khí này. Đây thực sự là một tên điên. Năm đó lão phu cũng muốn làm như thế, nhưng cuối cùng do dự và không đủ dũng khí. Phải biết rằng nếu kết anh thất bại thì đã đành, nhưng nếu sai lầm sẽ dẫn tới thân thức tiêu tán, chết không có chỗ chôn thây.

Bạch Triển nhất định là do được người chế tác phi kiếm trợ giúp, cho nên mới thành công tế luyện thành vật phòng thân. Nếu lão phu còn có thân thể tự nhiên có thể dễ dàng tế luyện, chỉ là bây giờ không có cách nào khác.... Bất quá.... - Ti Đồ Nam chậm rãi nói.

Vương Lâm bây giờ đã rõ ràng tính tình của Ti Đồ Nam, lão gia hỏa này đặc biệt thích khơi gợi tò mò của người khác, hắn cũng không nóng nảy,

bình tĩnh chờ đối phương nói nốt.

Một lát sau, Ti Đồ Nam thở dài, nhẹ giọng nói:

- Quên đi. Ta nói cho ngươi biết, nếu sử dụng phương pháp bình thường để

tế luyện thanh phi kiếm này sẽ hao tốn thời gian rất lớn. Ta dạy ngươi một phương pháp khác, gọi là Huyết Luyện thuật, chỗ tốt chính là nó làm cho thanh phi kiếm ngay lập tức trở thành vật của mình. Khuyết điểm chính là nếu thanh phi kiếm bị hao tổn, như vậy sẽ ảnh hưởng tới tính mạng của ngươi. Loại phương pháp tế luyện này so với các phương pháp khác thì nghiêm trọng hơn mấy lần.

Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút, nói;

- Nói đi. Phương pháp Huyết Luyện thuật này thi triển như thế nào?

Ti Đồ Nam vừa định thu hút hứng thú của Vương Lâm, nhưng tiểu tử này lại không chút chú ý tới hắn. Vì vật hắn dứt khoát nói ra phương pháp,

nhưng cuối cùng lại đưa ra một điều kiện kèm theo.

- Lão tử đã rất nhiều năm chưa được chạm vào nữ nhân, ngươi kiếm cách nào đó làm cho ta đã nghiền một chút, dù là nhìn thôi cũng được.

Vương Lâm từ chối cho ý kiến, hắn dựa theo phương pháp của Ti Đồ Nam để

thực hiện, hai tay lần lượt bắt quyết theo một phương pháp quỷ dị, sau đó cắn lưỡi phun ra một chút máu tươi rồi dùng linh lực bao lấy. Pháp quyết trên tay lại được hắn thay đổi, lập tức ở trên không xuất hiện một loại phù văn kỳ quái.

Loại phù văn này vừa mới hiện ra lập tức ập tới đám máu đang lơ lửng ở

trên không trung, huyết vụ ở giữa không trung không ngừng xoay chuyển,

nó bị những phù văn hút vào bên trong. Dần dần, phù văn đã có màu đỏ như máu, càng lúc càng đậm, ánh mắt Vương Lâm hơi lóe lên quang

mang, tay trái cách không vỗ một chưởng, phù văn màu đỏ nhất thời án lên phi kiếm.

Phi kiếm bị phù văn chạm phải lập tức rung lên, từ trên thân kiếm thoát ra bạch khí nhè nhẹ.

Vương Lâm lại tiếp tục phun ra một búng máu tươi, ánh mắt hắn lô vẻ uể

oải, nhưng ánh mắt lại càng thêm kiên định. Tay phải tiếp tục bắt quyết,

phù văn kỳ dị không ngừng xuất hiện hút lấy máu tươi rồi dung nhập vào thanh phi kiếm.

Quá trình này liên tục xảy ra trong mấy canh giờ, mãi cho tới sáng sớm ngày thứ ba, một tiếng kiếm minh từ phòng Vương Lâm truyền ra. Ngay sau đó nó liền tiêu tán, Trương Hổ đang khoanh trân ngồi ở ngoài cửa đứng bật lên.

Vươgn Lâm mở cánh cửa phòng ra, mỉm cười nhìn Trương Hổ, tâm tình hắn cực kỳ vui sướng, nói:

- Trương Hổ. Đa tạ.

Trương Hổ đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Vương Lâm, nói:

- Ngươi tu luyện công pháp gì là ta lại có thể nghe thấy cả tiếng kiếm minh?

Vương Lâm há miệng ra, một thanh tiểu kiếm màu xanh biếc từ bên trong miệng hắn bay ra, từ trên đó tỏa ra hàn ý kinh người. Kiếm này vừa xuất hiện cũng lập tức khiến cho bốn phía tràn ngập một cỗ hơi thở như máu tanh.

Trương Hổ ngẩn người ra, hắn thất thanh nói:

- Đây....đây thật sự là thanh phi kiếm của sư phó ta sao? Ngươi đã thành công tế luyện? Ý. Như thế nào mà từ trên nó lại xuất ra mùi máu tươi nồng nặc như vậy?

Vương Lâm hơi gật đầu, tay phải vẫy lên một cái, thanh phi kiếm một lần nữa trở lại bên người, bị hắn nuốt vào trong miệng. Đối với cỗ khí tức tang máu này, Vương Lâm cũng cảm giác hơi tức giận, sau khi quá trình huyết luyện thành công Ti Đồ Nam nói cho hắn biết. Bất kỳ pháp bảo này trải qua quá trình huyết luyện đều nồng nặc mùi máu, hơn nữa ngày sau nếu nó giết người càng nhiều thì mùi đó sẽ càng trở nên nồng đậm.

Trương Hổ ngơ ngác nhìn thanh phi kiếm biến mất, một lúc lâu sau mới nói:

- Vương Lâm, ta xe như phục ngươi rồi. Có thanh phi kiếm này thì rất ít người có thể thương tổn được ngươi, năng lực hay nhất của thanh phi kiếm này là nó có thể thuấn di. Tùy theo năng lực của chủ nhân khoảng cách thuấn di sẽ càng lúc càng gia tăng. Hơn nữa dưới tình huống xuất kỳ bất ý, tuyệt đối là vũ khí giết người trong nháy mắt.

Hai người hàn huyên vài câu, Trương Hồ liền cáo từ, trước khi đi hắn nói cho Vương Lâm biết, ba ngày sau chính là ngày bắt đầu hội giao dịch, để

cho hắn kịp thời chuẩn bị.

Trương Hổ đi rồi, Vương Lâm từ trong túi trữ vật lấy ra chiếc vỏ kiếm,

chiếc vỏ kiếm này ngay cả Ti Đồ Nam cũng thấy làm kỳ lạ, không biết làm pháp bảo thuộc dạng gì.

Vương Lâm trước đây vốn tưởng vỏ kiếm và phi kiếm là một thể, nhưng sau khi tế luyện xong thanh phi kiếm mới phát hiện ra nó là hai loại bất đồng.

Vỏ kiếm này trông cổ kính, từ bên trong nó lộ ra sát khí, càng nhìn kỹ,

luồng sát ý đó càng lớn hơn, dần dần Vương Lâm rơi vào trong một thế

giới kỳ lạ, ở trong đầu hắn ngoại trừ vỏ kiếm ra là một khoảng không trống rỗng.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 81: Đoạt cơ (1)

Đây là một thanh cổ kiếm rất khó có thể tưởng tượng đến được. Một cỗ hơi thở yêu dị tràn ngập thanh kiếm này, làm cho người ta không thể chìm đắm vào trong đó. Một lúc lâu sau, Vương Lâm mới dần thức tỉnh, ánh mắt chớp động, như vẻ đã hiểu ra điều gì đó.

Ba ngày sau, Đằng Gia Thành phồn hoa có rất nhiều người tu tiên đến đây,

khung cảnh rất là náo nhiệt. Trương Hổ và Vương Lâm đã sớm ra khỏi nhà trọ, đi dạo xung quanh thành.

Bởi vì muốn bán nhân sâm, cùng Vương Lâm thương lượng một lát, sau đó một mình rời đi.

Vương Lâm tản bộ trong thành, nhìn ngắm hết quầy hàng này đến quầy hàng khác, cũng có một số pháp bảo làm hắn thèm muốn nhưng đối phương ra giá quá cao, trong túi Vương Lâm lại không có nhiều đành ngượng ngùng rời đi.

Đang đi tới, đột nhiên hắn dừng lại, phía trước có một quầy hàng của một tu chân giả, mặt trước bày rất nhiều ngọc phù và phi kiếm, còn có một cuộn sách.

Trên quyển sách này viết mấy chữ: “Những nghiên cứu tâm đắc về trận pháp”.

“Trận pháp?” Vương Lâm xoa xoa cằm, cầm quyển sách lên, thấy nó khá dày,

tầm khoảng năm sáu mươi trang, trong chứa đầy chữ viết, chủ yếu là chữ

nhỏ và còn có các đồ án giải thích.

“Mười khối trung phẩm linh thạch, không mua thì đừng có lộn xộn.” Chủ

nhân quầy hàng là một thành niên tầm 30 tuổi, hắn nhướng mày, chậm rãi nói.

Toàn bộ tài sản của hắn bây h cũng chỉ có mười khối trung phẩm linh thạch, Vương Lâm trầm ngâm một lát, lật đi lật lại mấy lần, thấy đôi phương có chút không kiên nhẫn, lấy ra 10 khối trung phẩm linh thạch để

trên mặt đất, cầm lấy quyển trận pháp, xoay người rời đi.

Lại dao quanh các quầy hàng thêm một vòng, Vương Lâm gặp được khá nhiều tài liệu có mộc thuộc tính, nhưng đều có giá rất cao, ngoài ra còn có một khối thiết mộc có giá đắt vô cùng.

Một ngày nhanh chóng qua đị, màn đêm buông xuống, Vương Lâm trở lại nhà trọ, hắn đang định đi vào đột nhiên lông mày nhướng lên, vội dừng chân.

Bình thường nhà trọ đều rất đông đúc nhưng hôm nay lại yên lặng một cách lạ thường.

Vương Lâm vội buông thần thức ra, lập tức sắc mặt khẽ biến. Cả nhà trọ

đã bị một cỗ thần bí hơi thở bao trùm, như là sương mù, ngăn cản thần thức của Vương Lâm.

Vương Lâm lập tức bạo lui, dẫn lực thuật bao lấy toàn thân; như tên rời cung, nháy mắt bay ra xa hơn mười thước.

“A, phản ứng rất nhanh!” Một thanh âm kinh ngạc thản nhiên vang lên, sau đó một người từ nhà trọ bước ra. Người này khoảng 25 26 tuổi, mắt tinh mày kiếm, y phục trắng như tuyết. Ở tay áo còn thêu một cành cây màu đen.

Hắn nhìn Vương Lâm đang nhanh chóng lùi ra xa, cười lạnh nói: ‘Đằng

Giáp, hai người các ngươi chờ Trương Hổ trở về, phế tu vị của hắn rồi đưa đến đại lao. Ta sẽ bắt tên tiểu tử thông minh này trở về.”

Dứt lời, hai thân ảnh hư ảo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, dần ngưng thật, hoá thành hai lão già. Một người trầm giọng nói: “Thiếu chủ,

hai người này dù sao cũng đang ở trong Đằng gia Thành, làm như thế sẽ

phá huỷ quy củ do lão thái gia lập nên, nếu lão thái gia hỏi tới…”

Bạch y thanh niên nhướng mày, nhìn chằm chằm về hướng Vương Lâm đang bỏ

chạy nói: “Nếu là thái gia gia hỏi, liền nói rằng Trương Hồ câu kết với ngoại nhân hại chết chính ân sư của mình. Ta làm sao có thể buông tha cho hai kẻ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế cơ chứ?!”

Nói xong, thân hình hắn nhanh chóng bay lên, vội theo phương hương Vương Lâm bỏ chạy đuổi theo.

Hai lão già thấy hắn ta rời khỏi liến hoá thành hai đạo hư anh, biến mất ngay tại chỗ.

Vương Lâm phát huy cực hạn tốc độ của bản thân, nhanh chóng bay đi. Nháy mắt, hắn đã gần ra ngoài Đằng Gia Thành. Khi sắp ra khỏi cổng

thành thì đột nhiên xuât hiên mấy thân ảnh trên đầu tường, cao giọng quát: “Bên trong Đằng Gia Thành nghiêm cấm phi hành, đạo hữu xin dừng lại.”

Lúc này nguy cơ rình rập, Vương Lâm cũng bất chấp việc bại lộ linh khí tuyền thuỷ, tay phải vừa lật, xuất ra một hồ lô chứa linh khí tuyền thuỷ, uống lấy một hớp. Linh lực trong cơ thể lập tức gia tăng. Hắn hít một hơi thật sâu, thân thể ngay lập tức lao đi với tốc độ gấp đôi lúc trước.

Mấy đệ tử của Đằng Gia ngăn trở phía trước đều biến sắc, nhưng Vương Lâm vung tay lên, khuếch tán dẫn lực thuật. Mấy tên đệ tử phía trước đều bị

hắn ném sang một bên.

Với khí thế như chẻ tre, Vương Lâm thoát ra ngoài thành. Bởi vì hành động lúc trước của hắn, có hơn một trăm đệ tử của Đằng gia đạp pháp bảo đuổi theo.

Vương Lâm cảm giác chua xót, đến bây giờ hắn đều thấy mơ hồ, không biết trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì mà khi mình về nhà trọ đối phương đã đợi sẵn mình rồi. Nếu không phải hắn quyết định nhanh thì lúc này chắc đã lành ít dữ nhiều.

Về phần Trương Hổ, hiện tại Vương Lâm tự thân cũng khó thoát, không suy nghĩ quá nhiều, hy vọng hắn có thể phúc dày!

Ra khỏi Đằng Gia Thành, Vương Lâm theo hướng Nam phóng đi, phía sau rất nhiều đệ tử Đằng gia đuổi theo không rời. Đúng lúc đó, từ phía Đằng Gia

Thành có một đạo cầu vồng quán không mà đến, có hơi thở siêu việt những

Đằng Gia đệ tử đang đuổi theo, hương Vương Lâm bổ ra một kiếm.

Một đạo như thực chất phi kiếm được ngưng tụ mà ra, mang theo nồng nặc sát khí, từ không trung chém xuống. Nháy mắt, thiên địa biến sắc, vô số

tử sắc lôi cầu ngưng tụ ở trong không trung, theo phi kiếm hạ xuống.

Da đầu Vương Lâm run lên. Tư Đồ Nam quát: “Đây là nguyên bảo, Vương Lâm,

thu lại tâm thần, lão phu mang ngươi thuấn di. Liều mạng thôi!”

Tinh thể màu lam từ ngực Vương Lâm cấp tốc khuếch tán, bao phủ lấy toàn thân. Lúc này cự kiếm chém xuống, mặt đất vang lên từng trận ầm ầm, xuất hiện rất nhiều vết rách. Theo sự xuất hiện tử sắc lôi cầu, trong phạm vi khoảng 100 thước hình thành một mảnh lôi quang sóng điện.

Ngay khi cự kiếm chém xuông, thân thể của Vương Lâm đã biến mất, xuất hiện ở 300 thước ngoại. Vừa xuất hiện trở lại, Vương Lâm lập tức hướng về phía trước bỏ chạy.

Thanh âm của Tư Đồ Nam có chút suy yếu, hắn tức giận mắng: “Tên tkhiểu tử khốn khiếp này tuổi còn trẻ mà không ngờ đã đạt tu vị Trúc cơ hậu kỳ.

Nếu ngươi đã đạt đến trúc cơ kỳ, lão phu còn có thể mượn thân thể ngươi phát huy một ít đại pháp thuật, nhưng lấy tu vị ngưng khí kỳ của ngươi bây giờ, dù có lão phu hỗ trợ thì nhiều nhất ngươi cũng chỉ có thể phát huy tu vị truc cơ trung kỳ mà thôi.

Đằng Lệ nhướng mày, nhưng lập tức giãn ra cười nói: “Tu vị dưới kết đan kỳ, có thể né tránh không tổn hao gì dưới kiếm của Đằng Lệ ta thì ngươi là kẻ đầu tiên. Nếu không phải đã đáp ứng Mặc sư huynh thì ta cũng không muốn giết ngươi đâu.”

Vương Lâm cũng không giám quay đầu nhìn lại, nhanh chóng chạy trốn. Lúc này đây linh lực tiêu hao quá lớn, đành xuất ra hồ lô, uống một ngụm lớn, tốc độ lại nhanh thêm vài lần.

Hàn quang chợt loé trong ánh mắt của Đằng Lệ, âm trầm nói: “Để xem ngươi có thể thuấn di đến mấy lần?” Nói xong, tay phải hắn chỉ ra, không trung lại xuất hiện một hắc ám cự kiếm.

dracupi

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 82: Đoạt cơ (2)

Bóng kiếm múa trên không, tất cả những quả cầu lửa lập tức chuyển động, từng tiếng nổ vang lên, rồi bất ngờ chém xuống.

Tư Đồ Nam không đợi cho Vương Lâm phân bua mắng vài câu, rồi mang theo Vương Lâm biến mất, sau đó xuất hiện ở một nơi rất xa.

Đằng Lệ nhíu mày hét một tiếng lạnh lùng, tay phải chỉ vào phi kiếm, phi kiếm nhanh chóng quay đầu rồi rơi xuống chân hắn, hắn nhặt lên rồi lập tức đuổi theo.

Như hai tia chớp lao đi trong không trung. Hơn một trăm đệ tử của Đằng

Gia lập tức đuổi theo, nhưng cũng không thể nào đuổi theo được hai người

ở phía trước, nên đành dừng lại bất lực nhìn hai người biến mất.

Đằng Lệ càng đuổi theo, trong lòng càng kinh hãi, tuy tốc độ của Trúc Cơ đã nhanh vô cùng, nhưng mỗi lần chuẩn bị đuổi kịp người phía trước thì hắn lập tức thoát đi.

Đối thủ càng như vậy, sát khí trong lòng Đằng Lệ càng nặng, dịch chuyển tức thời là chiêu thức độc của Nguyên Anh Kỳ, đối thủ Liên Trúc Cơ cho dù có thể dịch chuyển tức thời nhưng vẫn chưa đạt được cảnh giới cao nhất. Trong ý nghĩ của Đằng Lệ, đối thủ nhất định có pháp bảo gì đó.

Nghĩ đến đây, hắn nghiến răng, trong đầu hắn nặng trĩu ý nghĩ giết người cướp pháp bảo.

Hắn và Trần Trung đại đệ tử của Tức Mặc Lão Nhân là bạn tri kỷ, vài ngày trước hắn nhận được phi kiếm truyền âm của đối thủ, muốn hắn giúp đuổi giết hai người, trong đó một người tên là Trương Hổ, chính là đệ tử của

Trần Trung.

Tên Trương Hổ này liên thủ với người ngoài giết sư phụ, trong khi Ngũ sư đệ của hắn chết , Tức Mặc Lão Nhân lập tức cảm nhận được, nhưng Trương

Hổ không biết, cơ thể của Ngũ Đệ ngoài trúng thuốc độc, còn có một bí kíp mà Tức Mặc Lão Nhân dùng để khống chế các đệ tử, chỉ cần thông qua bí kíp này Tức Mặc Lão Nhân có thể biết mọi chuyện rõ như trong lòng bàn tay. Trong cơn giận giữ, dùng bí kíp này lần ra hiện giờ đối thủ đang ở

Đằng Gia thành, lập tức phái Trần Trung xuống núi đi bắt tên Trương Hổ.

Chỗ của Trần Trung cách khá xa, thế là hắn dùng kiếm truyền thư cho Đằng Lệ , nhờ Đằng Lệ thay mình ngăn chặn việc này.

Khi Đằng Lệ kiểm tra, phát hiện ra Trương Hổ quả nhiên đang ở Đằng Gia thành, tên đi cùng hắn chắc chắn là đồng bọn, thế là hắn liệu tính trước mọi việc.

Hắn vốn chỉ muốn hỗ trợ một chút, nhưng bây giờ Đằng Lệ đã hạ quyết tâm,

bất kể thế nào cũng phải giết bằng được Vương Lâm, đoạt lấy bảo bối giúp hắn dịch chuyển tức thời.

Nghĩ đến đây, hắn tăng tốc đuổi theo.

Vương Lâm uống một hớp linh khí, mặt hắn như lóe lên, há miệng phun ra một dải màu xanh, dải màu xanh vừa xuất ra xung quanh nồng nặc mùi tanh của máu.

Ngay sau đó hắn phóng tia màu xanh ra phía sau. Vương Lâm vẫn không dừng lại, vẫn bay nhanh về phía trước.

Đằng Lệ ở phía sau nhìn được rất rõ, hắn không để ý đến dải sáng màu xanh, cười nhạt, ngón tay trỏ phải vung lên, lập tức một quả cầu lửa xuất hiện lao thẳng về phía dải sáng màu xanh.

Trong khoảnh khắc quả cầu lửa và dải sáng màu xanh chạm vào nhau, vang lên một tiếng nổ rất lớn.

Đằng Lệ khinh miệt không thèm nhìn nữa, nhưng ngay lúc đó phía trước hắn mười mét bỗng lóe lên dải sáng màu xanh, lập tức đâm vào người hắn,

quần áo của hắn rách tan không còn một mảnh, để lộ ra quần áo giáp bằng vàng ở bên trong.

Dải sáng màu xanh vừa chạm vào bị bộ áo giáp chặn lại, liền bật ngược trở lại rồi tan biến mất.

Vương Lâm khẽ kêu lên tiếc nuối, tay phải vung lên, thanh lục kiếm liền xuất hiện giữa hai ngón tay của hắn, đầu không thèm ngoảnh lại tiếp tục chạy.

Đằng Lệ mồ hôi ra đầm đìa trên trán, những cảnh vừa rồi quá ư nguy hiểm,

cho dù Trúc Cơ có tu luyện đến mấy, nhưng nếu như bị phi kiếm đâm phải,

chắc chắn sẽ bị trọng thương, mà thanh phi kiếm này không phải tầm thường, bản thân mình mà bị kiếm đâm phải sẽ chết ngay tại chỗ.

Đằng Lệ sờ lên bộ giáp trên người mà ông nội để lại cho hắn, hắn thấy thật may mắn, nhưng ý đồ truy sát Vương Lâm càng mạnh mẽ, ánh mắt hắn lạnh lùng, miệng lẩm bẩm: “ ngoài bảo bối giúp dịch chuyển tức thời, còn có phi kiếm tuyệt diệu, thằng ranh này, tất cả những thứ trên người ngươi sẽ là của ta.”

Ba ngày sau, ở một nơi trên sa mạc, Vương Lâm mặt mũi đầy bụi cát, hắn ngửa cổ một hơi hết linh khí trong chiếc hồ lô, đau lòng lẩm bẩm: “linh khí thần kỳ đã không còn nhiều nữa, cứ như thế này, chẳng mấy chốc sẽ

hết sạch, cần phải bổ xung nhanh chóng.”

“ Tiểu tử, lão phu không đi được nữa, ba ngày qua đã dịch chuyển tức thời quá nhiều, Nguyên Anh ta bị tổn thương rất nhiều.” Giọng nói của

Tư Đồ Nam đã vô cùng suy yếu.

Vương Lâm quay đầu lại nhìn xa xăm, trong mắt lộ ra sát khí, hắn lạnh lùng buông một câu: “ hắn đã đuổi tới nơi rồi.” Nói rồi, hắn vỗ vào túi bảo bối, một thanh Lục kiếm bỗng nhiên xuất hiện.

Ánh sáng của Lục Kiếm hơi mờ, trên bề mặt có một số vết thương tích. Ba ngày qua, Vương Lâm nhiều lần rút kiếm ra, nhưng Đằng Lệ đã có sự cảnh giác, nên việc đánh lén càng thêm phần khó khăn, nhất là áo giáp hộ thân của hắn có lực cản vô cùng lớn, cho dù là Lục Kiếm sắc nhọn đến mấy cũng không thể đâm được vào người hắn.

Sau khi lau phi kiếm, hắn nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện ở phía

Tây có cánh rừng kéo dài bất tận, phía trên cánh rừng là một màn sương khói dày đặc, không thể nhìn rõ bên trong.

Hắn có vẻ trầm ngâm, không nói một lời, liền chuyển hướng bay về phía

Tây. Trong nháy mắt đã đến bìa ngoài của cánh rừng, hắn hạ mình xuống đất, đi thẳng vào trong rừng.

Vương Lâm biết rõ, chất lỏng thần kỳ của mình đã dùng hết, khả năng dịch chuyển tức thời của Tư Đồ Nam hiển nhiên cũng không còn, nếu như tiếp tục bay trên không, sớm muộn cũng bị đối phương đuổi kịp.

Chi bằng đi bộ trong rừng, cho dù không biết vì sao bên trên cánh rừng này lại dày đặc một màn sương khói, nhưng lúc trước hắn nhìn màn sương khói này phát hiện khi nhìn vào màn sương này giống như rơi vào vũng bùn, khả năng cử động nhỏ dần xuống còn vài chục mét.

Vương Lâm vào rừng không lâu, một dải cầu vồng lao đến, bay lượn phía trên cánh rừng vài vòng sau đó từ từ hạ xuống đất, lộ ra Đằng Lệ với bộ

giáp bằng vàng sáng chói. Lúc đó trên khuôn mặt của Đằng Lệ lộ ra vẻ mệt mỏi, ba ngày truy sát không ngừng nghỉ, nguyên khí bị tổn thương rất nhiều, nếu như trong túi của hắn không có linh dược thì có lẽ đã sớm bỏ

quay về rồi.

Nhưng bảo bối trong tay của đối phương, cứ dày vò tâm can hắn, làm hắn hận không thể lập tức đuổi theo giết chết Vương Lâm, cướp bảo bối

của hắn, khi hắn bắt đầu truy sát Vương Lâm hắn cũng không tưởng tưởng được lại khó khăn như vậy, nhất là khi đối phương thi chuyển dịch chuyển tức thời, hắn mặc dù giật mình, nhưng hắn tự nhủ Liên Trúc Cơ vẫn chưa đến,

bay lâu như vậy nhất định sẽ tổn hao nguyên khí, dựa vào sức lực lúc sau của Trúc Cơ, bây giờ có thể dễ dàng giết được Vương Lâm.

Thế nên mặc dù liên tục đuổi theo, nhưng Đằng Lệ không hề vội vàng, bình tĩnh đợi đến khi nguyên khí và sức lực của đối phương hao tổn sẽ chỉ

cần một nhát kiếm giết chết Vương Lâm.

Nhưng ngày thứ hai khi đuổi giết Vương Lâm hắn đã phải từ bỏ hoàn toàn suy nghĩ này, tốc độ của đối phương không những không hề giảm đi, mà càng ngày càng nhanh, điều này làm hắn không thể nào giải thích được,

cùng với sự quan sát của mình, hắn cảm thấy kinh ngạc.

Hắn nhiều lần nhìn thấy Vương Lâm cầm ra một cái hồ lô, mỗi lần uống hết chất lỏng trong hồ lô, tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều.

Ý nghĩ phải giết chết Vương Lâm càng lớn hơn.

Đằng Lệ đứng ở phía ngoài cánh rừng, mắt không ngừng quan sát, trong đầu có chút do dự, hắn nghĩ thầm trong lòng: “cánh rừng hoang dã này thật thần bí, quanh năm bị sương mù bao phủ, ông nội hắn đã từng dặn không nên đi vào khu rừng này, bây giờ có nên truy đuổi theo nữa hay không đây….”

Trầm ngâm một lát, Đằng Lệ nghiến răng, những bảo bối trong tay của

Vương Lâm làm hắn quyết tâm hơn, không nói không rằng xông thẳng vào trong rừng.

Trong rừng này, cây cổ thụ chen nhau mọc, trên mặt đất mọc đầy những đám cỏ cao hơn nửa thước, rất nhiều rắn rết độc bò lổm ngổm, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy cây cổ thụ ngàn năm tuổi, rất nhiều loài hoa cỏ lạ,

thỉnh thoảng lại nhìn thấy những mãnh thú đang đấu với nhau, không những vậy, mùi hôi thối từ xác lá cây, xác động vật bốc lên nồng nặc đến mức có thể giết chết người.

Nơi đây quanh năm bị sương mù bao phủ, nhiều cây cổ thụ cũng nhiều mãnh thú có thể so sánh với mãnh thú ở chỗ của Nguyên Anh Kỳ, có thể nói nguy hiểm lúc nào cũng rình rập, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là mất mạng.

Vương Lâm nhìn xung quanh, thân thủ hắn bay nhanh trong rừng, đột nhiên Tư Dồ Nam vội vàng gọi: “dừng lại, mau dừng lại!”

Vương Lâm ngay lập tức dừng lại.

Tư Đồ Nam thở gấp nói: “nơi đây là nơi quỷ quái nào vậy? Tại sao lại có dây mây màu xanh tồn tại, lạo này nhỏ thì có thể phá nát cây cỏ, đã từng có rất nhiều nước vì nó mà bị diệt vong.”

“Dây mây màu xanh”, Vương Lâm ngây người.

Trước mặt ngươi có một dây mây, trên dây mây có một đường màu xanh…à không, đây không phải là dây mây màu xanh, kỳ lạ….Vương Lâm, đây là mầm dây mây màu xanh, uy lực của nó có thể không lớn như lời đồn đại, nhưng ngươi tốt nhất tránh nó ra, dây mây xanh trưởng thành chính là cơn ác mộng của những người tu luyện, loại cây này rất khát máu, mối làn nuốt một người đang tu luyện thì sẽ tiến hóa, mà theo như truyền thuyết tiến hóa đến mức cao nhất chính là dây mây xanh này, cho dù là lúc còn mới biến đổi thì cao thủ cũng không thể nào địch lại. Không những vậy loài cây này còn rất nhạy cảm với pháp thuật, nhất định không được dùng pháp thuật để tấn công nó” Tư Đồ Nam như ngưng lại.

Vương Lâm nhìn xung quanh, hắn như chăm chăm nhìn vào dây mây màu xanh mọc trên một cây đại thụ ở phía xa, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Thoạt nhìn dây mây này hết sức bình thường, ngoài có một đường màu xanh ra, không có khác biệt nào với nhứng loại dây mây khác.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, không nghe hết lời của Tư Đồ Nam, liền chầm chậm tiến lên phía trước,không dùng một chút công lực nào cẩn thận dùng ngón tay cái và tay trỏ nhẹ nhàng kéo dây mây xanh ra, lúc đó hắn dùng hết sức tập trung của mình. Khi kéo được dây mây ra khoảng ba thước, hắn nhẹ nhàng buông tay ra, rồi lùi lại vài chục thước, nhanh chóng cắt qua đầu ngón tay, một giọt máu rơi xuống trên thân dây mâu xanh.

Dây mây bị giọt máu đâm phải lập tức bật lên như con rắn chồm đầu lên,

ngay sau đó từ chỗ rễ của nó liền mọc ra vài dây mây nữa kết lại với nhau rồi mấp máy vài cái, sau đó dần dần hạ xuống mặt đất

Trên trán Vương Lâm lấm tấm mồ hôi, khóe miệng hơi nhếch lập tức rời khỏi chỗ đó.

Vương Lâm rời khỏ đó không lâu, Đằng Lệ đuổi đến chỗ đó, hắn vì muốn đuổi kịp Vương Lâm, nên vẫn dùng pháp thuật để di chuyển, mà không hề để

ý đến vài dây mây trên mặt đất.

Mặc dù ở trong rừng sâu bị hạn chế tầm nhìn và cảm giác, nhưng hắn cảm nhận rất rõ rằng đã rất gần Vương Lâm, miệng nhếch lên cười lạnh, sau đó lại xông lên phía trước, nhưng khi hắn băng qua những dây mây trông có vẻ tầm thường này, bất ngời sinh chuyện.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 83: Đoạt cơ (3)

Hai ngày sau, Vương Lâm rửa ráy bên cạnh một con sông nhỏ, mắt không ngừng quan sát xung quanh, thần sắc vừa động, chửi rủa: “đúng là âm hồn không tiêu tan.”

Phóng ra phi kiếm, thu hồi hồ lô rồi vượt qua sông, chạy về phía rừng rậm.

Không lâu sau, Đằng Lệ cũng theo ngay đằng sau không chút động tĩnh, lúc này trông hắn chẳng ra sao, tấm áo giáp mặc trên người cũng mất đi độ

sáng bong, lại còn có những mảng rơi xuống, bên tay phải bị rách buông xuống.

Tóc tai bù xù, sắc mặt xanh xám, ánh mắt lộ vẻ giận dữ, hắn hận Vương

Lâm hơn bất cứ thứ gì, từ nhỏ đến lớn hắn luôn kiêu ngạo cho mình là người có thiên tư hơn người, chưa bao giờ hắn thấy mình nhếch nhác như vậy.

Tất cả điều này đều do Vương Lâm gây ra.

Hai ngày trước tên quỷ Đằng Điều đã khiến hắn suýt nữa bỏ mạng, hắn không ngờ một tên mà hắn không coi ra gì lại có uy lực ghê ghớm như vậy,

nội giáp của mình dính dịch thể của Đằng Điều không ngờ lại bị tan chảy.

Nếu chỉ như thế thì cũng không có gì đáng nói, hắn có thể dùng phi kiếm để phản công, nhưng giường như Đằng Điều là một kẻ giết không chết,

chặt đứt một lại mọc thêm nhiều nữa.

Thậm chí ngay cả có thêm Lôi Cầu cũng không có cách nào tiêu diệt tận gốc Đằng Điều.

Lại có phi kiếm dị thường của Vương Lâm lúc ẩn lúc hiện, cánh tay phải của hắn cũng bị Vương Lâm đả thương.

Cuối cùng Đằng Lệ đành phải lấy ra pháp bảo bảo mệnh của Lão thái gia của Đằng gia cho hắn, một nguyên bảo vô cùng uy lực, nguyên bảo này mới được sử dụng một lần, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ gặp nguy hiểm đến mức phải sử dụng nó, nhưng hai ngày trước hắn biết nếu hắn không sử

dụng e rằng không thể bảo toàn tính mạng.

Cuối cùng dưới uy lực như vũ bão của nguyên bảo, Đằng Điều bị tiêu diệt quá nửa, số còn lại đều thu lại vào đất, nhân cơ hội này Đằng Lệ nhanh chóng xông vào.

Bây giờ nghĩ lại, hắn vẫn còn thấy lạnh xương sống, hắn hận Vương Lâm đến tận xương tủy.

Hơn nữa về cơ bản Vương Lâm chưa bao giờ đấu chính diện với hắn, mỗi lần đều là đánh lén mà thôi, chiếc phi kiếm quái dị kia khiến người ta không thể đề phòng được. Bất đắc dĩ hắn đành phải hao phí linh lực, điều khiển phi kiếm xoay nhanh toàn thân.

Ở bờ sông, hắn cẩn thận nhìn xung quanh, do dự một lát, liền ngồi xuống lấy nước suối uống một ngụm. Truy kích Vương Lâm liên tục 5 6 ngày làm hắn khô khốc cả miệng lưỡi.

Nước suối ngon ngọt làm cho Đằng Lệ cảm thấy thư thái toàn thân, định uống thêm một ít đột nhiên lại cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, một thanh lục sắc phi kiếm lại vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn,

nhằm thẳng mặt đâm tới.

Đằng Lệ lập tức bạo lui, thanh phi kiếm của hắn lại phóng lên nghênh đón lục sắc phi kiếm, cùng nó giằng co một lúc, phát ra tiếng thanh thúy của kim loại va chạm. Cuối cùng lục sắc tiểu kiếm địch không lại, lưu lại trên thân một vết chém rất sâu, chợt lóe lên, tiêu thất.

“Khốn khiếp, ta Đằng Lệ thề rằng nếu để ta bắt được ngươi thì sẽ cho ngươi thưởng thức hết tất cả những khổ hình trên thế gian này, sau đó rút ra hồn phách tươi sống luyện hóa!” Đằng Lệ nhìn mấy sợi tóc bị lục sắc phi kiếm chém rụng nghiêm sắc mặt quát lên.

Vương Lâm chạy trốn ở trong rừng cây, sắc mặt đỏ lên, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi. Hắn lật tay, một tiểu kiếm màu xanh xuất hiện, đau lòng nhìn vào vết cứa thật sâu trên thân kiếm. Hàn quang trong mắt Vương

Lâm lóe lên, không nói câu gì, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Năm ngày qua Vương Lâm và Đằng Lệ một người chạy trốn, một người truy kích, đã tiến sâu vào trong thâm sơn. Hôm nay, buổi tối Vương Lâm đang chạy thì đột nhiên dừng lại.

"Tiểu tử, ngươi nhận ra rồi phải không? Ở hướng tây bắc có phát ra linh lực dao động rất mãnh liệt, đến hướng đó đi." Tư Đồ Nam vội vã nói.

Trong mấy ngày này, hắn đêu tập trung hoàn toàn tinh thần, bằng vào kiến thức của mình trợ giúp Vương Lâm tránh thoát được rất nhiều nguy cơ.

Vương Lâm không đáp, thay đổi phương hướng, nhắm hướng tây bắc lao đến, một lúc sau đã đến nơi có linh lực dao động.

Cảnh tượng trước mắt khiến đồng tử của hắn co lại.

Dưới ánh trăng, Vương Lâm chứng kiến rất nhiều cổ thụ bị nhổ tận gốc rải rác bốn phía, một cổ thi thể đang dần phân hủy nằm trên bãi đất trống.

Trên đỉnh đầu của nó có một hạt châu màu lục đang lơ lửng giữa không trung, đang tụ tập linh lực từ 4 phương 8 hướng đến, tạo thành cả một đám lốc xoáy.

Tư Đồ Nam ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Lục đan? Thật không ngờ tới trong tam cấp tu chân quốc cũng có người tu luyện lục đan đại pháp của tứ cấp tu chân quốc.

"Lục đan là cái gì?" Vương Lâm hỏi.

" Giới ma đạo của tứ cấp tu chân quốc có một phương thức kết đan rất đặc biệt. Lục đan này còn có tên gọi khác là tạc đan, cùng với kin đan chính thống thì không giống nhau. Kim đan chỉ có thể có một nhưng lục đan lại có số lượng không hạn chế. Ta còn nhớ từng có một kẻ biến thái xuất hiện ở một tứ cấp tu chân quốc, nắm giữ đến cả vạn viên lục đan.

Tuy tu vị của hắn chỉ là Kết Đan kỳ nhưng cho dù là Nguyên Anh kỳ cao thủ của ngũ cấp tu chân quốc cũng không muốn trêu chọc vào hắn. Ngươi phải biết rằng viên lục đan này ngoại trừ tác dụng để gia tăng tu vị thì tác dụng lớn nhất của nó là tự bạo. Nếu một vạn viên lục đan cùng nổ

thì uy lực nó tuyệt không phải là đơn gian! haha." Tư Đồ Nam giải thích.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, đột nhiên hỏi: "Người này nắm giữ mấy viên lục đan? lão có thể nhận biết được không?"

"Hắn ư? Hắn chưa hẳn chỉ là một khối tử thi, có thể là một khối thi mị

có chút linh trí. Khi còn sống có lẽ là người trong ma đạo của tứ cấp tu chân quốc , ngay trước khi chết đã sử dụng bí pháp biến ảo thành thi mị."

Tên thi mị kia đã phát hiện ra Vương Lâm, hắn vẫn chưa đứng dậy mà là khẽ nâng ngón trỏ của bàn tay phải lên. Một đạo lục mang từ đầu ngón tay mang theo tiếng xé gió hướng mi tâm của Vương Lâm phóng đến.

Vương Lâm ngay lập tức lui lại, thoát khỏi lục mang.

Lục mang kia cũng không truy kích nữa, vòng lại chõ thi mị, biến ảo thành một bóng người hư ảo, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, còn phát ra những thanh âm mơ hồ.

"Cút… nơi này… ngươi… chết…" Sau khi nói xong, hư ảnh nhoáng lên, hóa thành vô số lục điểm tiêu tán ở bốn phía. Ngay sau đó, linh lực dao động đang mãnh liệt đột nhiên hoàn toàn biến mất, bị che dấu lại.

Vương Lâm cẩn thận lui về phía sau, rồi lập tức rời khỏi. Trong mắt hắn hàn quang chợt lóe, vẫn chưa tiếp tục chạy trốn mà là đứng ngay đó, khai mở thần thức, yên tĩnh chờ Đằng Lệ đuổi đến.

Phi kiếm của Đằng Lệ đang đem tất cả chướng ngại vật xung quanh hắn chém nát, đột nhiên thần sắc vừa động, cười lạnh một tiếng, điều khiển phi kiếm vọt tới phía trước.

Đã thấy thân ảnh của Vương Lâm phía trước, nhưng trong nội tâm của Đằng

Lệ khẽ run lên, kinh ngạc đánh giá bốn phía, nhưng vẫn chưa phát hiện được cái gì dị thường. Nhưng đối phương có hành động kỳ quái làm hắn không thể không cản thận, cười lạnh hỏi: "Sao không chạy nữa đi?!"

Tay phải Vương Lâm vung lên, không nói một lời, lục sắc phi kiếm xuất hiện nhắm hướng Đằng Lệ đâm tới. Cùng lúc đó, hắn vỗ vào túi trữ vật,

một khối ngọc giản bay ra, Vương Lâm vội kết thủ ấn, niệm pháp quyết, há miệng phun lên ngọc giản một ngụm linh khí.

Lập tức, từ ngọc giản xuất hiện 4 kim sắc tự phù.

Đằng Lệ cười khinh thường, rạch một đường trên ngón trỏ của tay trái,

bắn ra một giọt máu hướng đến phi kiếm của mình. Phi kiếm run lên, phát ra hồng quang rất yêu dị, lập tức phóng đại thành một thanh cự kiếm, mấy lôi cầu cũng hiện ra, nhưng so với trước kia lại nhỏ đi rất nhiều.

Cự kiếm xuất ra mang theo hàn khí mãnh liệt, theo tay trái của Đằng Lệ đưa lên, lập tức chém xuống.

lục sắc tiểu kiếm của Vương Lâm thuấn di, xuất hiện phía sau Đằng Lệ,

đang định đâm vào, Đằng Lệ vỗ túi trữ vật, lập tức một chiếc chuông nhỏ

bay ra, biến lớn, thành trạng thái bán trong suốt, dán trên người Đằng

Lệ.

Lục sắc tiểu kiếm đâm vào chiếc chuông, làm hiện lên từng đạo gợn tróng trên mặt ngoài của nó.

Cùng lúc đó, cự kiếm hạ xuống, Vương Lâm chỉ vào ngọc giản, bốn tự phù toàn bộ bay ra, nghênh đón cự kiếm. Làm xong tất cả các động tác này,

hắn nhanh chóng lui về phía sau, nháy mắt đã đi đến chỗ thi mị.

Sau khi và chạm với cự kiếm, bốn kim sắc tự phù liền bạo liệt, ling lực xạ ra, giữ cự kiếm dừng lại trên không trung một lát, rồi lại cực nhanh chém xuống.

Mặt đất cũng phát ra những thanh âm ma sát, những cây đại thụ hiển nhiên cũng không thể chị được uy áp của cự kiếm, đều sụp đổ. Vương Lâm ánh mắt chợt đảo, một đạo lam quang xuất hiện ở trước ngực, nhanh chóng bao phủ toàn thân, thuấn di rời đi.

Gần như là cự kiếm đã chém đến mặt thì VƯƠNG LÂM đã xuất hiện ở hơn trăm thước ngoài xa. Một tia máu trên trán của VƯƠNG LÂM phun ra.

Cự kiếm chém xuống ầm ầm. Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên, một thân ảnh tỏa ra mùi thịt thối nồng đậm nhanh chóng từ vị

trí cự kiếm chém xuống lao ra, nghênh tiếp thế kiếm đang ập đến.

Đằng Lệ sắc mặt đại biến. Hắn trước đó cũng có chút hoài nghi nhưng không nghĩ ở đây lại có một quái vật như thế. Tay trái hắn nhanh chóng điểm chỉ, lôi cầu bắn xuống như mưa, nện lên thân thể của thi mị.

Uy lực của những lôi cầu này rất lớn, lại có khả năng khắc chế các loại tử vật, dừng ở trên người thi mị thì lập tức nổ tung. Thi mị hừ lên,

thịt thối xung quanh thân thể nổ tung, bay tứ tán, có chỗ còn lòi ra cả

xương cốt đem thui.

Đằng Lệ cười lanh, tay trái lại điểm chỉ, xung quanh cự kiếm lại xuất hiện hơn mười lôi cầu, đều bắn xuống, cự kiếm cũng chém mạnh.

VƯƠNG LÂM thầm nhủ không hay, hắn không ngờ thi mị lại kém như thế, chuẩn bị chạy trốn.

Thi mị cũng nhận thấy không ổn, dưới nguy cơ sinh tử, hắn thét lên một tiếng, phun ra lục đan, bạo liệt, phát ra tiếng nổ ầm trời.

Một đạo gợn sóng hình cầu lấy thi mị làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra, cây cối bốn phía lập tức hóa thành tro bụi. Khoảng cách đến Đằng

Lệ không xa nên hắn không kịp lùi lại, đành cắn lưỡi, phun ra một ngụm huyết tinh.

Cự chung vụt lóe lên, từ trạng thái bán trong suốt đã trở nên thật rất nhiều. Trên bề mặt còn mơ hồ thấy được những ký hiệu có phong phạm rất cổ xưa.

Trong nháy mắt và chạm với gợn sóng hình cầu, cự chung lóe lên kịch liệt nhưng chỉ kiên trì được một lúc thì vỡ tan.

Khi cự chung đang kiên trì, Đằng Lệ lại tung thêm mấy pháp bảo. Khi cự

chung vỡ tan, lại có thêm mấy tầng phòng ngự xuất hiện bên ngoài thân thể hắn.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 84: Đoạt cơ (4)

Những tầng phòng ngự ánh sáng lấp lánh đủ loại màu sắc này, vỡ tan với tốc độ cực nhanh, thế mạnh như vũ bão, dưới sự trùng kích của những đợt sóng, giống như từng lớp giấy cố gắng ngăn cản một cây kiếm sắc vậy.

Nói đến Vương Lâm, khoảng cách của hắn khá xa, mà bởi vì Thi Mị chủ yếu công kích Đằng Lệ, cho nên ảnh hưởng cũng không lớn. Trong nháy mắt khi đợt sóng công kích đến, hắn không chút hoang mang mà lấy từ trong túi ra một miếng ngọc phù, vứt lên trời. Ngọc phù kia vừa mới đưa ra, lập tức vỡ vụn giữa không trung, một cổ khí thế màu vàng hiện ra, nhanh chóng bao bọc bên ngoài Vương Lâm.

Ánh mắt hắn nhìn xuyên qua lớp không khí màu vàng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Đằng Lệ.

Lúc này thì đợt sóng sinh ra khi Lục Đan nổ mạnh đã dần suy yếu. Nhưng tầng phòng ngự bên ngoài cơ thể Đằng Lệ đã bị vỡ tan chẳng còn gì. Trong nháy mắt khi tầng phòng ngự cuối cùng bị vỡ nát, tay trái Đằng Lệ dựng lên, cự kiếm lơ lửng ở trên không lập tức vắt ngang trước mặt Thi Mị,

muốn ngăn cản đối phương tấn công một lần nữa, cùng lúc đó thì thân thể

của hắn nhanh chóng lui về phía sau, trong nháy mắt đã lui ra hơn năm mươi mét.

Hắn đối với Hủ Thi đột nhiên xuất hiện này, đã sinh ra sự sợ hãi rất lớn. Nếu không phải pháp bảo trên người hắn rất nhiều, hôm nay đổi lại là người khác, sợ rằng sẽ bỏ mạng ngay tại chỗ.

Phải biết rằng Thi Mị Lục Đan tự bạo, tuy có kém hơn một kích toàn lực của Kết Đan Kỳ, nhưng cũng bằng một nửa lực công kích. Đằng Lệ là Trúc

Cơ Hậu Kỳ, hơn nữa lại có nhiều pháp bảo, vậy mà cũng khó khăn lắm mới có thể chống đỡ được.

Hắn vô cùng lo sợ, thầm nghĩ ngộ nhỡ Hủ Thi kia lại ném ra một cái cổ

quái Lục Sắc Đan Cầu nữa, mình ngày hôm nay nhất định sẽ phải bỏ mạng ở

đây rồi. Lúc này hắn đã không còn hứng thú để truy kích Vương Lâm, bảo toàn sinh mệnh mà trốn chạy, mới là ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này.

Vương Lâm vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào Đằng Lệ, lúc này khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, hàn quang trong mắt lóe lên,

tay phải khẽ nâng, hai ngón tay hợp lại thành một ở trước ngực rồi vung lên.

Lập tức lục quang lóe lên, Đằng Lệ hoảng sợ lui về phía sau, chỉ thấy giữa lưng đau nhói, hoảng sợ mà chẳng kịp nhìn rõ, tốc độ bỏ chạy lại càng nhanh hơn.

Vương Lâm nhướng mày, vừa rồi đối phương đã phá hủy hơn phân nửa sự ngăn cản của nội giáp, làm cho phi kiếm vẫn chưa đâm thủng. Ánh mắt của hắn lấp lóe, cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một búng máu, tiểu kiếm xanh biếc chợt lóe lên, hiện ra giữa đám máu, ngay sau đó kiếm minh đại chấn, lại lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh đâm về phía Đằng Lệ.

Ở giữa không trung, trong phút chốc một cái tiểu kiếm màu xanh biếc, đâm hướng về giữa lưng Đằng Lệ. Đằng Lệ mạnh mẽ quay ngược đầu lại, hai mắt đỏ hồng, lộ ra một chút tàn khốc, trong túi trữ vật lập tức bay ra vài mảnh ngọc phù, vừa mới lấy ra, thì ngay lập tức hóa thành từng tầng phòng ngự.

Đúng lúc đó tay trái của hắn dựng lên, Cự kiếm run lên, từ trên không hướng về chỗ Vương Lâm chém tới. Đồng thời bốn phía của Cự kiếm hiện ra mấy cái lôi cầu. Những cái này vừa hiện ra thì lập tức bay đi, ném về

phía Thi Mị.

Hắn đánh cuộc, đánh cuộc là phi kiếm của Vương Lâm đâm trúng mình trước,

hay là cự kiếm của mình chém trúng đối phương trước. Nếu như Vương Lâm thuấn di bỏ chạy, như vậy trong lúc thuấn di tất nhiên cũng không có cách nào khống chế Phi kiếm. Mượn cơ hội này, Đằng Lệ định bỏ chạy thoát thân. Tình trạng của hắn lúc này, đã giống như dầu hết đèn tắt rồi,

tiếp tục ở lại chỗ này, chắc chắn là tự tìm đường chết.

Tư Đồ Nam điên cuồng hét lên:

-Điên rồi, tiểu tử ngươi thật là điên rồi.

Nói xong, ông mặc kệ Vương Lâm phản đối, phát động thuấn di né tránh Cự

kiếm. Nhưng ánh sáng màu xanh vừa mới xuất hiện trên ngực Vương Lâm,

hắn lập tức dùng tốc độ cực nhanh nói:

-Còn chưa tới lúc thuấn đi, dừng!

Trên mặt hắn xuất hiện một tia hung ác, cũng không thèm quay đầu nhìn Cự

kiếm đang chém xuống. Ngay lập tức kiểm soát tiểu kiếm màu xanh, tránh khỏi tầng phòng ngự, xuất hiện ở trước mặt Đằng Lệ.

Trên mặt Đằng Lệ hiện lên vẻ hoảng sợ cực độ, lúc này thì khoảng cách từ Cự kiếm của hắn đến đỉnh đầu của Vương Lâm chưa tới nửa mét. Một vòi máu tươi từ trán của Vương Lâm chảy xuống, hắn cũng không thèm chớp mắt,

cười gằn một tiếng, khẽ nói:

-Chết đi!

Ánh kiếm lóe lên, tiểu kiếm màu xanh xuyên qua nội giáp, bắn ra từ sau lưng Đằng Lệ, dính theo một chút máu tươi.

Đúng lúc đó Tư Đồ Nam phát động thuấn di, trong vùng ánh sáng màu xanh da trời lóe ra, thân thể Vương Lâm biết mất dưới Cự kiếm, xuất

hiện ở

bên cạnh Đằng Lệ sắc mặt không còn chút máu.

Cự kiếm thuận thế chém xuống, giữa tiếng ầm ầm vang lên, trên mặt đất xuất hiện một vết rách rất sâu.

Vương Lâm không thèm để ý đến trán đang chảy máu, ngồi xổm xuống tay phải đặt ở trên người Đằng Lệ. Tư Đồ Nam hiểu suy nghĩ của Vương Lâm,

không nhiều lời một đạo ánh sáng màu xanh da trời từ trên hạt châu chiếu ra, từ cánh tay của Vương Lâm chảy vào trong cơ thể của Đằng Lệ, ngay tức khắc Đằng Lệ lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, nhanh chóng biến thành một tảng băng màu xanh. Vẻ mặt của hắn ở trong băng, đông đặc lại vẻ sợ hãi.

Tất cả những việc này, đều xảy ra trong khoảng thời gian cực ngắn, nhanh đến mức Thi Mị thậm chí chưa kịp phản ứng, thì trong nháy mắt Đằng Lệ

đã bị đóng băng rồi. Hắn ngẩn ra một chút, lập tức cảnh giác nhìn vào

Vương Lâm.

Những lôi cầu ở không trung đánh tới Thi Mị, lúc này tất cả đều tiêu tán, cây Cự kiếm kia cũng lập tức thu nhỏ lại, trở thành một thanh tiểu kiếm màu bạc, từ trên không trung rơi xuống, lọt vào trong khe nứt ở

trên mặt đất.

Vương Lâm nắm lấy khối băng lên, không nói nhiều mà nhanh chóng lui ra phía sau, tiểu kiếm màu xanh ở bên ngoài cơ thể hắn phát ra hàn quang lấp lánh, mũi kiếm hướng về phía Thi Mị.

Thi Mị nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nhe răng gầm lên, đang muốn xông lên, nhưng quay đầu lại nhìn thấy vết nứt ở trên mặt đất, hơi lưỡng lự,

Vương Lâm đã lui ra hơn ba trăm mét, thuấn di một cái, thân ảnh biến mất.

Thi Mị gào thét một hồi, không cam lòng mà nhìn chằm chằm về hướng Vương

Lâm biến mất. Sau đó rất lâu thì cơ thể nhảy lên, nhảy vào trong vết nứt trên mặt đất, không bao lâu đã lấy ra tiểu kiếm màu bạc của Đằng Lệ.

Vẻ mặt hưng phấn, mở rộng miệng nuốt vào.

Vương Lâm cầm lấy tảng băng, sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng lẩn vào trong rừng cây mà lén lút chạy đi. Khi chắc chắn đã an toàn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đặt tảng băng ở bên cạnh, lấy cái hồ lô thần kỳ ra, một ngụm uống sạch chất lỏng ở bên trong, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hít thở

và thổ nạp.

Trong rừng cây là một vùng yên tĩnh. Rất lâu sau, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, âm thanh bất mãn của Tư Đồ Nam truyền đến.

-Tiểu tử, Ngươi lúc nãy bị điên à? Nếu lão tử chậm một bước, mạng nhỏ của ngươi đã đi toi rồi.

Vương Lâm trầm giọng nói:

-Cơ hội giết Đằng Lệ chỉ có một lần, nếu như vừa rồi mà bỏ lỡ, một ngày nào đó hắn khôi phục lại linh lực, thì sẽ không còn cơ hội nữa. Với lại người này đuổi giết ta đã lâu, nếu như để mặc hắn bỏ đi, sau này sẽ là một cái phiền toái lớn, không bằng đánh cuộc một lần. Ngoài ra Cự kiếm của hắn có tốc độ chém xuống dựa theo linh lực trong người hắn nhiều hay ít mà quyết định. Khi đó hắn đã như đèn hết dầu, tốc độ tất nhiên sẽ

chậm hơn phi kiếm của ta.

Tư Đồ Nam trầm mặc, hắn phát hiện chính mình giống như lần đầu tiên biết Vương Lâm vậy. Rất lâu sau, hắn chậm rãi nói:

-Ngươi đã đủ tư cách, tâm tính thế này, có thể đã có chỗ đứng trên Tu Chân Giới rồi.

Trong giọng nói của Tư Đồ Nam bất ngờ đã không còn kiêu ngạo như ngày xưa nữa. Đối với Vương Lâm, lần đầu tiên hắn có chút kính phục. Hắn tự

hỏi nếu đổi lại là chính mình, vừa rồi nhất định sẽ không dám đánh cuộc.

Vương Lâm cũng không nói gì, nhìn chằm chằm vào khối băng bao bọc Đằng Lệ, ánh mắt lấp lánh, nói:

-Dùng hắn để tiến hành Đoạt Cơ Đại Pháp, có được không?

Nghe được câu hỏi của Vương Lâm, Tư Đồ Nam nói:

-Hoàn toàn có thể được. Hơn nữa hắn còn là Trúc Cơ Hậu Kỳ, nếu như dùng hắn để làm lò Đoạt Cơ Đại Pháp, ngươi sau khi thành công tốc độ của ngươi ở cảnh giới Trúc Cơ sẽ nhanh hơn một chút so với những người khác.

Mà nhiều ít có thể thu hoạc được một chút linh căn của hắn. Cứ như vậy,

thiên tư của ngươi cũng sẽ có sự thay đổi. Tiểu tử này tuổi còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, thiên tư chắc chắn sẽ cực kỳ kinh người. Ha ha!

Vương Lâm, ngươi lần này đánh cuộc số mệnh để lấy cái gì, đáng giá.

Nói xong, Tư Đồ Nam lại đem khẩu quyết của Đoạt Cơ Đại Pháp và những điều cần lưu ý nói ra từng cái một. Mãi đến khi màn đêm buông xuống, mới giải thích xong xuôi. Vương Lâm trầm ngâm một lúc, há miệng phun ra tiểu kiếm màu xanh, tay phải dựng lên, tiểu kiếm lập tức đâm vào một cây xanh lớn ở bên cạnh.

Khi trên thân cây cổ thụ bị khoét ra một cái bọng lớn, Vương Lâm nhấc Đằng Lệ lên, nhảy vào trong.

Cây tiểu kiếm màu xanh hắn vẫn chưa thu lại, mà để mặc nó quanh quẩn khắp bốn phía.

Bên trong hốc này cũng không lớn, đầy hơi nước, nhưng Vương Lâm cũng mặc kệ nó, lấy hồ lô linh khí đổ ra một chút chất lỏng, sau khi tẩy rửa vết thương trên trán, hắn thu chặt tâm thần, nhắm mắt ngồi xuống.

Sáng sớm hôm sau, Vương Lâm mở mắt, ánh mắt vừa lóe, thì phun ra một ngụm linh khí, linh khí tạo thành một đám sương nhẹ nhàng bay ở trên không. Vương Lâm cũng không dừng lại, hai tay bắt pháp quyết, đánh ra một đạo lam quang.

Linh quang kia vừa vào trong đám sương, lập tức tiêu tán. Đám sương kia lại sục sôi và quay cuồng, quỷ dị co rút lại, nở ra.

Vẻ mặt của Vương Lâm vẫn bình thường, hai tay liên tục đánh ra lam quang, bắn vào trong đám sương. Dần dần, đám sương quay cuồng ngày càng mạnh, tần suất thu nhỏ lại rồi nở mạnh ra cũng càng lúc càng nhanh.

Sau đó tay phải của hắn vươn ra, miếng băng bọc lấy Đằng Lệ nhẹ nhàng bay lên. Trước ngực Vương Lâm lam quang chợt lóe, Tư Đồ Nam cũng không đợi hắn phân phó, lập tức bỏ đi trạng thái đóng băng.

Trong nháy mắt, những lớp băng màu xanh kết tinh ở trên người Đằng Lệ biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải dựng lên đám sương, đám sương lập tức bay đến trên người Đằng Lệ, từ bảy lỗ trên người hắn mà chui vào, cơ thể Đằng Lệ nhất thời run rẩy và co quắp lại, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ. Không lâu sau, toàn bộ đám sương đã chui vào trong cơ thể của Đằng Lệ.

Vương Lâm thở sâu, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, không nói nhiều cắn lên ngón trỏ của tay phải một cái, bắn ra trên không, một cái ký hiệu cổ

quái màu máu theo đó mà xuất hiện.

Tay phải của Vương Lâm khẽ lật, đánh vào trên ký hiệu, ký hiệu này lập tức bay ra, khắc ở ngực Đằng Lệ.

Cơ thể của Đằng Lệ run rẩy dữ dội, tay chân co quắp, máu từ miệng và mũi chảy ra không ngừng. Nhưng máu chảy ra lại không nhỏ xuống, mà tất cả

bay lên, ngưng tụ lại với nhau.

Ngay sau đó, trên người Đằng Lệ sinh ra một trận tiếng nổ giòn, sắc mặt hắn đột nhiên đỏ hồng. Cùng lúc này, tất cả làn da phơi bày ra bên ngoài đều nổi lên màu đỏ quỷ dị.

Một giọt máu tươi, từ trên da hắn chảy ra.

Vẻ ngưng trọng trên mặt Vương Lâm càng nhiều, mắt cũng không chớp, lại cách không mà vẽ ra một cái ký hiệu màu máu, đánh vào ngực Đằng Lệ.

Đằng Lệ đột nhiên há miệng ra, phát ra vài tiếng rên rỉ vô ý thức, ngay sau đó tất cả những mạch máu trên khắp người hắn đều nổ tung ra, máu không ngừng từ trên da hắn chảy ra, rồi lại nhẹ nhàng ngưng tụ lại cùng một chỗ.

Trong nháy mắt, một cái quả cầu máu thật lớn, hiện ra ở phía trên cơ thể

Đằng Lệ. Trước đó thì thân thể của hắn màu đỏ, lại nhanh chóng trở

thành màu trắng nhợt.

Vương Lâm lúc này trán đổ đầy mồ hôi. Hắn nhìn quả cầu máu, hai tay nhanh chóng thay đổi pháp quyết, lúc thì phát ra vài đạo linh quang, lúc thì vẻ ra vài đạo phù chú. Dần dần, quả cầu máu lớn kia từ từ thu nhỏ

lại, cuối cùng thu lại bằng như nắm đấm, phát ra màu đỏ sậm quỷ dị.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, cả người ướt đẫm mồ hôi. Hắn cũng không ngừng lại, lại mở miệng phun ra một hơi linh vụ, đánh ra vài đạo lam quang. Khi linh vụ sôi sục, một ngón tay giơ lên, linh vụ lại từ

miệng mũi và bảy lỗ trên người hắn mà chui vào bên trong.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 85: Đoạt cơ (5)

Đằng Lệ đột nhiên mở mắt, ánh mắt không có thần, đầy những tơ máu, môi thì run rẩy, răn cắn chặt lại.

Tay phải của Vương Lâm vẽ ra một cái ký hiệu phức tạp ở trên không, cắn đứt đầu ngón tay mà bắn ra một giọt máu, ký hiệu kia gặp máu lập tức lấp lánh ánh sáng màu hồng, khắc ở trên trán Đằng Lệ.

Trong phút chốc Đằng Lệ hừ nhẹ một tiếng, thân thể lại càng mạnh mẽ co rút, bắp thịt cả người rung động một cách quỷ dị, từ khắp cơ thể điên cuồng hướng về ngực tập trung lại.

Không bao lâu, mắt thường có thể thấy được cơ thể của Đằng Lệ nhanh chóng héo rũ. Tất cả bắp thịt, kinh mạnh đều ngưng tụ lại trước ngực mà tạo nên một cái quả cầu thịt thật lớn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải lật lên lại tạo ra một đạo pháp quyết. Quả cầu thịt phịch một tiếng, từ trên cơ thể của Đằng Lệ bay ra,

nổi giữa không trung. Đằng Lệ lúc này, cả người chỉ còn lại da bọc xương, giống như một bộ xương khô.

Vương Lâm thở thật sâu, phun ra một ngụm linh khí, tiến vào bên trong quả cầu. Quả cầu thịt nhanh chóng co lại. Sau một lúc lâu, trở thành nhỏ

bé giống như quả cầu máu trước đó.

Lúc này trên mặt Vương Lâm mới lộ ra vẻ mệt mỏi, hắn lấy cái hồ lô linh khí ra, uống một ngụm lớn, nhắm mắt thổ nạp. Không lâu sau, hắn mở hai mắt ra, chỉ vào thân thể Đằng Lệ.

Lập tức nổ lớn ầm ầm, toàn bộ xương cốt của Đằng Lệ nhanh chóng đứt đoạn, hoá thành bột xương, từ trên da mà chảy ra, ngưng tụ lại một chỗ

tạo thành một cái quả cầu xương.

Ba cái quả cầu nhỏ máu, thịt, xương. Các thành phẩm tự xếp hàng, phát ra ánh sáng yêu dị.

-Đoạt Cơ Đại Pháp này, cần phải hút ra máu, thịt, xương, linh hồn, gân cốt, để bỏ vào Lô Đỉnh. Hơn nữa trong quá trình lấy ra máu, thịt, xương cũng không thể để cho Lô Đỉnh chết đi.

Vương Lâm thở dài, thì thào nói.

-Cái này thì tính gì, lão phu là một người trong quốc gia ma đạo, thậm chí còn có Đoạt Đan Đại Pháp, cái này lấy ra chơi mới thật sự là tàn nhẫn. Không chỉ Lôi Đỉnh đau khổ, người làm phép cũng phải chịu đựng sự

đau đớn khó mà tưởng tượng được giống như vậy. Với cái giá đổi bằng tuổi thọ, mới có không đến một phần trăm xác suất thành công.

Tư Đồ Nam không nhanh không chậm nói.

Vương Lâm trầm mặc một chút, buộc chặt tâm thần, tay phải chỉ vào Đằng

Lệ, miệng lẩm bẩm. Dần dần, giọng nói của hắn càng lúc càng nhanh, hai tay tùy theo đó mà thay đổi pháp quyết. Một tia khí màu trắng, từ bên trong cơ thể giống như một miếng thịt nát của Đằng Lệ bay ra, càng ngày càng đậm.

Cũng không biết qua bao lâu, luồng khí màu trắng kia đã đậm đặc đến cực hạn, hòa vào nhau cùng một chỗ, tạo thành một bóng người mờ nhạt. Nếu nhìn kỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy mặt mũi của tên tiểu nhân đó, không giống với Đằng Lệ.

Trong mắt của tên tiểu nhân này lộ ra vẻ mờ mịt, toàn thân run rẩy,

giống như nếu gió thổi qua sẽ tiêu tan đi vậy. Dần dần, vẻ mờ mịt biến mất, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ thù hận, mở

miệng phát ra vài tiếng rống không có âm thanh.

Vương Lâm cũng không thèm chớp mắt, đánh ra một đạo hồng quang. Tên tiểu nhân kia giống như sợ hồng quang, xoay người bỏ chạy, nhưng trong ba mét từ thân thể của Đằng Lệ giống như một cái lồng vô hình, mặc dù tên tiểu nhân kia có chạy như thế nào, cũng không thể đi ra khỏi ba mét.

Cuối cùng thấy không thể chạy thoát, trên mặt tiểu nhân lóe lên vẻ tàn khốc, phóng về phía hồng quang.

Mặt Vương Lâm không chút thay đổi, tay phải vung lên, hồng quang giống như dây thừng, quấn vài vòng quanh người tiểu nhân, buộc chặt hắn lại.

Sau đó hồng quang co rút lại, từ từ hướng ra ngoài mà lôi xuống.

Vương Lâm biết rõ, trình tự khi lấy ra linh hồn, dù sao cũng không thể

qua loa được. Nhất định phải túm lấy linh hồn ở phạm vi ba thước quanh cơ thể và giữ cho linh hồn được hoàn chình. Như vậy mới có thể tiến hành bước tiếp theo mà lấy ra linh căn. Nếu không, tuy là không ảnh hưởng đến việc Đoạt Cơ, nhưng muốn mượn linh căn của đối phương để cải tạo cơ thể của mình, thì không thể nào làm được.

Trên mặt của tiểu nhân kia lộ vẻ đau đớn, bị hồng quan từng chút một lôi ra ngoài, trong nháy mắt thì có một nữa bị kéo ra ngoài ba mét rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên ánh sáng màu vàng trên người tiểu nhân chợt lóe lên, dây thừng hồng quang tự nhiên vỡ vụn ra, tiểu nhân đột nhiên lùi về

chu vi ba mét chỗ cơ thể. Ánh sáng màu vàng trên cơ thể của hắn nhanh chóng lóe lên, tiểu nhân cũng nhanh chóng từ mơ hồ trở nên chân thực.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, nhìn chằm chằm tiểu nhân, tay phải niệm chú,

đang muốn thì pháp một lần nữa, lúc này thì trên mặt tiểu nhân kia lộ ra vẻ hoảng sợ, mở miệng nói ra tiếng người.

-Ngươi nếu giết ta, ông nội của ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ông

ấy là cao thủ Nguyên Anh Kỳ, ngươi giết ta, ngươi cũng sẽ chết.

Hàn quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, không nói nhiều mà phun ra một ngụm linh khí lớn, hai tay nhanh chóng thay đổi pháp quyết, không ngừng đánh lên linh khí, dần dần, linh khí cô đọng lại thành một sợi dây nhỏ.

Trên mặt tiểu nhân vẻ hoảng sợ càng tăng, hắn giận dữ nói:

-Ông nội đã biết ta gặp nạn, ông ấy sẽ lập tức đến đây, ngươi… …

Không đợi hắn nói xong, tay trái Vương Lâm vung lên, sợi dây nhỏ vù vù một tiếng đâm vào trong vòng ba thước cơ thể của Đằng Lệ, một chiêu vây khốn tiểu nhân, túm lấy rồi hung hăng lôi ra bên ngoài.

Tiểu nhân hét lên một tiếng, giãy dụa nói:

-Ông nội cứ con!

Ánh sáng màu vàng trên người hắn lập tức lóe ra ra rất mạnh, có ý muốn chống lại lực kéo của Vương Lâm.

Vương Lâm không nói nhiều, vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một cái hồ lô linh khí. Chât lỏng ở bên trong hồ lô nhất thời chảy ra, trong nháy mắt đã nhập vào bên trong sợi dây, sợi dây lập tức dày hẳn lên, lại kéo.

Lần này mặc kệ ánh sáng màu vàng trên người tiểu nhân lóe ra thế nào,

đều không hề có tác dụng, bị Vương Lâm lôi ra. Trong nháy mắt khi thoát ra khỏi phạm vi ba mét nơi cơ thể, ánh sáng màu vàng trên người tiểu nhân lập tức tiêu tan, hóa thành một làn sương màu vàng, màn sương này bay lượn rất quỷ dị, ẩn hiện một cái thân ảnh mơ hồ, thân ảnh này được màn sương bao vào bên trong, nhìn không rõ tướng mạo, chỉ nghe thấy hắn sốt ruột hét lên:

-Đạo hữu trợ thủ, có gì từ từ nói.

Vương Lâm trong lòng thất kinh, Tư Đồ Nam lập tức nói:

-Không cần lo lắng, đây là một cái hóa thân ở bên ngoài của cao thủ

Nguyên Anh Kỳ. Hóa thân và thân thể thật có sự khác biệt, cái thân ảnh này cũng không có lực công kích, hắn cũng chẳng nhìn thấy ngươi, càng không biết ngươi đang ở đâu. Chẳng qua chỉ có thể để ngươi nghe được lời hắn nói thôi, mà cái thân ảnh này cũng có hạn chế khoảng cách. Xem ra khoảng cách của người này đến nơi đây cũng không gần, cho nên cái thân

ảnh này mới mờ nhạt như vậy. Còn hắn vì sao lại xuất hiện, có lẽ đối với tên Đằng Lệ này có chút yêu quý, cho nên có lưu lại một chút thần thức ở

trong linh hồn của hắn.

Vương Lâm không nói nhiều, một ngón tay lấy sợi dây linh khí trói lấy tiểu nhân, tên tiểu nhân này lập tức ngừng giãy dụa, dần dần thu nhỏ

lại, cuối cùng biến thành một quả cầu phát ra ánh sáng màu tím.

Hóa thân ở bên ngoài của Lão gia nhà họ Đằng dường như cảm thấy được linh hồn của Đằng Lệ bị người ta luyện hóa, quát lên một tiếng chói tai,

giọng nói đầy vẻ oán hận, âm trầm nói:

-Ngươi giết người họ Đằng của ta, nhất định sẽ chịu lời nguyền, ngươi sẽ

chết. Đằng Hóa Nguyên ta cuối cùng sẽ có một ngày tìm được ngươi…
…

Nói xong, ánh sáng màu vàng chậm rãi tiêu tan.

Một ngọn núi xa hơn mấy vạn dặm, một ông già mặc quần áo màu đen, đứng ở

bên trên, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm, ánh mắt hắn chớp động, nắm chặt quả đấm, thì thào nói:

-Lệ nhi, ông nội xin thề, dù trên trời hay dưới âm phủ, nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Nói xong, tay phải của hắn vỗ vào ngực một cái, phun ra một ngụm máu màu đen. Tay khẽ vung, nhanh chóng từ trong làn sóng máu, từng vòng từng vòng sóng màu đỏ sậm bập bềnh ở khắp nơi, hóa thành rất nhiều ký hiệu quỷ dị, quanh quẩn giữa trời.

Ngay sau đó, một con người nhỏ phát ra ánh sáng màu tím, từ trên thiên linh của ông lão này lao ra, dừng lại ở trên không trung, lập tức khoang chân ngồi xuống.

-Chú, lên!

Bóng người nhỏ đó lớn tiếng hét lên, hai tay bấm pháp quyết, thần thức hóa thành hàng nghìn hàng vạn, bay vào bên trong từng cái ký hiệu.

-Chú, nhận!

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy, Nguyên Anh của ông lão này giảm xuống,

rõ ràng là rút nhỏ lại không ít, không tiếc hao tổn khí Nguyên Anh số

lượng lớn. Những thần thức này dung nhập vào bên trong ký hiệu, đang lấp lánh ánh sáng yêu dị, từng cái từng cái bay lên bầu trời, tạo thành một cái trận pháp phức tạp, trận pháp này phủ đầy nửa bầu trời. Trong khoảng khắc này, phong vân biến sắc, từng trận sấm sét vang lên.

-Chú, chuyển!

Bầu trời rung động lớn, từ từ xoay chuyển, từng tia chớp xuất hiện ở

trong trận pháp. Những tia chớp này liên tiếp hợp lại với nhau một chỗ,

tạo thành một hình thoi quỷ dị.

-Chú, hợp!

Người nhỏ kia cuối cùng cũng hét lớn một tiếng, rung trời lở đất. Đúng lúc này hắn lại phun ra một ngụm lớn khí Nguyên Anh, chỉ thấy đại trận ở

trên bầu trời lại càng chuyển động nhanh, những tia chớp màu hồng càng ngày càng nhiều, tạo thành một cái đồ án hình thoi càng ngày càng sáng.

Sau đó, phạm vi của đại trận dần dần thu nhỏ lại, với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng rút lại. Cuối cùng gộp lại với những tia chớp màu hồng cùng một chỗ, tất cả ngưng tụ lại ở trên đồ án hình thoi.

Đồ án kia ở trên không trung chậm rãi hạ xuống, khắc ở trên trán của người nhỏ bé kia.

Khóe miệng người kia lộ ra một nụ cười âm u, điềm nhiên nói:

-Giết người nhà họ Đằng của ta, nhất định phải chịu lời nguyền của Đằng Hóa Nguyên ta đây.

Ở cái động trong thân cây, bốn quả cầu bay ở trước mặt Vương Lâm. Hắn không nói lời thừa mà đánh ra vài đạo pháp quyết hướng về phía thân thể

của Đằng Lệ. Một chùm ánh sáng trong suốt và lóng lánh, từ trên người

Đằng Lệ bay ra.

Những điểm sáng chi chit này, sau khi rời khỏi lập tức có một phần ba bị tiêu tan giữa trời đất.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu. Hắn biết những điểm sáng này chính là linh căn, vội vàng phun ra một ngụm linh vụ, bao quanh những điểm sáng này, rồi nhanh chóng chiếm đoạt. Những điểm sáng này lập tức sinh ra một cổ bài xích mạnh mẽ. Trong quá trình bị linh vụ chiếm đoạt, lại có một phần ba điểm sáng này tiên tán, cuối cùng chỉ còn lại một phần ba là thành công và bị linh vụ dung hợp lại.

Đúng lúc này, đột nhiên trán Vương Lâm sáng lên, một cái đồ án hình thoi màu tím, hiện lên rất rõ ràng.

Vương Lâm lập tức phát hiện, giơ tay sờ lên trán, vẻ mặt ngẩn ra.

Tư Đồ Nam lập tức kinh hãi mà hô lên:

-Người này cũng thật giỏi. Vương Lâm, ngươi bị một người cao thủ Nguyên

Anh Kỳ không ngại hao tổn tuổi thọ mà làm ra lời nguyền. Chỉ cần ngươi bước vào bên trong phạm vi của hắn, hắn sẽ trong nháy mắt xuất hiện ở

bên cạnh ngươi. Người này không ngờ lại có lời nguyền bằng trận pháp cao minh như vậy.

Vương Lâm mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt âm trầm, nói:

-Có phương pháp gì phá giải không?

Tư Đồ Nam trầm ngâm một chút, đắc ý cười nói:

-Thực ra ngươi cũng không nên quá lo lắng. Theo sự phân tích của ta thì cái lời nguyền này, không có lực công kích, chẳng qua chỉ có tác dụng là một cái định vị để có thể đến ngay lập tức thôi. Lời nguyền của người này mặc dù cao minh, nhưng lão tử năm đó cũng chuyên môn nghiên cứu những loại lời nguyền dùng trận pháp để dẫn phát sóng linh lực ở trong trời đất. Nhưng bây giờ không có thân thể nên cũng không thể thi triển,

nhưng giúp ngươi phá hoại một chút công hiệu của lời nguyền này, thì vẫn còn có thể làm được.

-Chỉ cần ngươi không ở quá gần hắn, có ta giúp ngươi che đậy, hắn dù thế

nào cũng chẳng phát hiện ra ngươi, yên tâm đi. Khà khà, Vương Lâm, việc này trên thực tế cũng là một cái cơ duyên, ta trước đây ngẫu nhiên biết được một cái bí thuật của người thượng cổ, chính là lấy lời nguyền làm cầu nối để tiến hành phản phệ, chỉ cần người làm phép có tu vi Kết Đan

Kỳ, hơn nữa cần một chút sự trợ giúp của linh vật, một khi thành công,

là có thể thu hoạc được một nữa tu vi của đối phương,??, tiểu tử ngươi thật là tốt số đấy từ miệng mũi và bảy lỗ trên người hắn mà chui vào bên trong.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 86: Đống hoang tàn trong rừng

Vương Lâm trầm ngâm một chút, Ngón ta phải đâm vào trong linh vụ chứa linh căn của Đằng Lệ, khối linh vụ kia lập tức căng ra, rồi bắt đầu xoay chuyển một cách quỷ dị.

Ngay sau đó, quả cầu máu đột nhiên bắn ra, chui vào bên trong linh vụ,

rồi nhanh chóng rã ra. Dần dần, linh vụ bắt đầu thu nhỏ lại. Sau đó,

khối cầu thịt và xương, lần lượt dung nhập vào bên trong linh vụ.

Lúc này thì linh vụ, hình dạng đã có thay đổi rất lớn, lại thu nhỏ thành một cái vòng tròn, phát ra ánh sáng dịu, nhẹ nhàng nổi trên không trung.

Vương Lâm thở sâu, hắn biết Đoạt Cơ Đại Pháp đã đến bước cuối cùng, liền ngưng thần, khống chế được cái quả cầu linh hồn cuối cùng, từ từ dung hợp vào bên trong vầng sáng.

Sau một lúc lâu, vầng sáng đột nhiên bắn ra áng sáng chói mắt. Mắt Vương

Lâm lóe lên, cắn đầu lưỡi rồi phun ra một chút máu, máu vừa tiếp xúc với ánh sáng, lập tức vang lên âm thanh xì xì, trong nháy mắt nhanh chóng tiêu tan sạch.

Sau khi vầng sáng và máu dung hợp lại, đột nhiên mạnh mẽ run lên, từng trận uy áp ở trên vầng sáng phát ra, tất cả sinh vật trong phạm vi một trăm dặm, lúc này đều cảm ứng được dị thường ở nơi đây.

Rất nhiều khí tức cường đại, từ trong rừng cây xuất hiện, nhanh chóng vọt về chỗ Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không thèm chớp mắt, giơ tay triệu tập, vầng sáng này lập tức bay vọt đến, dung nhập vào trong ngực Vương Lâm. Một cổ linh lực dồi dào, đột nhiên tràn đầy trong cơ thể Vương Lâm, sắc mặt của hắn lập tức trở nên hồng hào.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, cơ thể khẽ động, giống như tên rời cung mà lao ra khỏi động. sau vài lần ẩn hiện, đã biến mất ở sâu trong rừng cây.

Hắn rời khỏi không bao lâu, từ một bên trong rừng cây ầm ầm xuất hiện một cái đầu cực lớn của một con mãng xà. Sau khi đứng lại nghe nghóng một chút, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, lắc đầu, xoay người bò đi.

Ngay sau đó, một con vượn thân cao cả trượng, thân ảnh như điện, trong nháy mắt đã đến chỗ này, chui vào cái lỗ trong thân cây sục sạo một lúc,

lúc này mới không cam lòng rời đi.

Những dị thú cường đại giống như vậy, lại đến vài con, nhưng cũng không ngoại lệ, cũng là mê hoặc mà về.

Vương Lâm chạy nhanh ở trong rừng cây, bên trong cơ thể hắn linh khí tuôn ra dày đặc đến cực điểm. Trừ chỗ đó ra, trên cơ thể mỗi một lỗ chân lông ở trên da, đều không ngừng chảy ra loại vật chất màu đen tanh tưởi.

Một cổ tê liệt không ngừng từ bên trong cơ thể truyền ra. Vương Lâm nhíu mày, đột nhiên ngừng bước chân, sau khi đi trên mặt đất một vòng, ánh mắt hắn chớp động, dẫn lực thuật phát ra trên mặt đất, linh lực cuộn trào bên trong cơ thể lập tức tuôn ra.

Bùn ở trên mặt đất, giống như bị hai bàn tay vô hình rất lớn móc ra,

nhanh chóng bị xúc lên hai bên, không lâu sau thì xuất hiện một cái hố

to sâu không thấy đáy.

Vương Lâm không nhiều lời, cất bước nhảy xuống, rơi vào bên trong, ngay sau đó bùn đất ở bốn phía nhanh chóng lấp lại. Không lâu sau, thì khôi phục lại bình thường, từ bên ngoài nhìn lại, không có một chút khác biệt.

Khoang chân ngồi ở trong lòng đất, Vương Lâm định thời gian mà ngưng thần, bắt đầu phân chia linh lực trong cơ thể. Thân thể của hắn, nhanh chóng thay đổi, tất cả đều hướng về mục tiêu Trúc Cơ mà tiến hành.

Ở bốn phía chung quanh đặc biệt yên tĩnh, ở sâu trong lòng đất không có bất cứ kẻ nào làm phiền, Vương Lâm bắt đầu bế quan lần thứ ba.

Thời gian qua mau, năm tháng qua đi như thoi đưa, chớp mắt đã qua hai năm.

Mặt đất chỗ Vương Lâm bế quan, bao phủ từng tầng lá cây dày mục nát, các loài côn trùng và độc vật, thỉnh thoảng lại chui ra tiến vào.

Một ngày, đột nhiên mặt đất chấn động một trận, rất nhiều độc vật và côn trùng nhanh chóng từ trên những cành cây và lá cây khô bò ra. Sau đó bùn đất nhanh chóng bị văng về bốn phía, một bóng người đen kịt, từ

trong lòng đất xông ra.

Bóng người đó vừa mới xuất hiện, những loài bò sát bốn phía lập tức phát ra từng đợt tiếng rít hoảng sợ, nhanh chóng rút lui.

-Đoạt Cơ Đại Pháp này, thật là thần kỳ, cuối cùng cũng đến Trúc Cơ Kỳ.

Bóng người này, chính là Vương Lâm đã bế quan hai năm nay.

Ánh mắt Vương Lâm như điện, cả người phát ra linh lực cường đại, hắn há miệng phun ra một đạo lục quang, một cái tiểu kiếm màu xanh biếc lấp lánh xuất hiện trước mặt hắn.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, tay phải vung lên, vỏ kiếm ở bên trong túi trữ vật từ từ bay lên. Thần sắc của hắn như thường, thì thào nói:

-Vỏ kiếm này trong hai năm, đã luyện hóa cũng không sai biệt lắm, phối hợp sử dụng với phi kiếm, hiệu quả chắc chắn sẽ không thể coi thường được.

Lấy vỏ kiếm và phi kiếm về, Vương Lâm đứng tại chỗ trầm ngâm một chút,

sờ sờ hạt châu thần bí ở trước ngực, trong lòng thầm nghĩ:

-Tư Đồ hai năm trước tinh hoa Nguyên Anh tổn hao quá nhiều, nhất là khi ta bế quan thì thi triển pháp thuật có thể che dấu lời nguyền, lại càng suy yếu đi rất nhiều. Ông này đã ngủ say hơn một năm rồi, cũng không biết lúc nào mới tỉnh lại. Cũng may là tâm pháp Hoàng Tuyền Thăng Khiếu

Quyết mình đã nhớ kỹ toàn bộ. Việc quan trọng trước mắt chính là tìm một chỗ cực âm, tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết.

Sau khi có chủ kiến, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, thần thức đảo qua, thân thể nhanh chóng chạy về phía bắc. Không bao lâu, đã đi đến một dòng sông trong rừng, tắm rửa sạch sẽ một hồi, cuối cùng mới đem những vết bẩn màu đen trên người kỳ cọ sạch sẽ. Một cảm giác thoải mái tinh thần sinh ra.

Ngồi trên tảng đá bên bờ sông, Vương Lâm nhớ lại những việc đã qua, vô cùng cảm xúc, hắn không biết Trương Hổ bây giờ sống chết thế nào, tư tận đáy lòng vẫn luôn hy vọng Trương Hổ có thể tránh được kiếp nạn.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm thu hồi ý nghĩ, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm,

sau hồi lâu tay phải của hắn bắt thần chú, đánh ra một đạo bạch quang.

Đạo bạch quang này vừa xuất hiện, màu sắc lập tức biến đổi, từ trắng chuyển thành xám, màu sắc còn đậm thêm, lúc này thì nhanh chóng lóe lên,

nhanh chóng bay về hướng tây.

Vương Lâm ngẩn ra, pháp quyết đánh ra đạo bạch quang này, là một pháp thuật mà Tư Đồ Nam truyền dạy cho hắn để chuyên tìm kiếm chỗ cực âm. Màu sắc càng đậm thì càng chứng tỏ khoảng cách đến chỗ cực âm càng gần. Khi hoàn toàn trở thành màu đen, thì chứng tỏ đã tìm đến chỗ cực âm.

Vương Lâm không nói nhiều mà lập tức đuổi theo, đi theo sự chỉ dẫn của ánh sáng khi nó đã hoàn toàn trở thành màu đen, nhanh chóng xuyên qua rừng cây, ánh sáng màu xám càng ngày càng sậm lại, khoảnh khắc khi nó hoàn toàn biến thành màu đen, ánh sáng mang theo một tiếng “Bịch”, rồi tiêu tan.

Bỗng nhiên, Vương Lâm dừng bước, hắn ngơ ngác nhìn về chỗ cách đó không xa, trong lòng chấn động đến mức nói không ra lời.

Hiện ra trước mặt hắn, là một đống hoang tàn không có giới hạn. Hắn không nhìn thấy đâu là đầu đâu là cuối, những căn phòng nhìn thấy trước mặt phần lớn đều đã đổ sụp, ở xung quanh có rất nhiều cây cối mọc lên phân bố khắp đống hoang tàn này.

Trong đống đổ nát mọc đầy cỏ dại, phân và nước tiểu của dã thú ở khắp nơi trên mặt đất. Từng con từng con thú nhỏ chạy từ bên ngoài vào, lâu lâu lại truyền đến từng tiếng kêu.

Trên mặt đất lộ ra từng vết khe hở giống nhau, giống như một cái miệng lớn đầy máu lúc nào cũng có thể cắn nuốt sinh mệnh, lộ ra vẻ mặt dữ tợn của nó.

Rất nhiều vũ khí và hài cốt ở trên mặt đất, khung cảnh đổ nát hiện ra một cảnh tượng giống như đống hoang tàn của ngày diệt vong. Màu xám đơn

giản và màu xanh của cây cỏ quấn với nhau cùng một chỗ, lộ ra một cổ khí tức tuyệt vọng, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, nhìn vùng hoang phế này, trong lòng hắn rất rung động.

Đúng lúc này, từ trong đống hoang tàn đột nhiên có ánh sáng chớp động trên một bộ hài cốt cao vút, sau đó phát ra một chùm ánh sáng màu trắng,

trong khoảng khắc chiếu xuống dưới.

Vương Lâm ngẩn ra, đột nhiên vẻ mặt khẽ chuyển động, quay đầu nhìn lại rừng cây cách đó không xa, chỉ thấy một con thú nhỏ toàn thân đầy máu,

đang vùng vẫy bò đến. Hướng về chỗ chùm sáng hạ xuống mà tập tễnh lết đến, đùi phải của nó có một vết thương, có thể thấy được cả xương, theo những cử động lết đi của nó, phía sau nó, để lại một vết máu thật lớn.

Rất lâu sau, cuối cùng nó cũng bò đến dưới chùm ánh sáng, lập tức vui mừng kêu lên một tiếng. Vết thương trên đùi phải của nó lại lấy tốc độ

cực nhanh mà khép miệng lại. Toàn bộ quá trình có lẽ cũng chỉ trong vài giây, con thú nhỏ đã khôi phục lại như bình thường.

Nó vui mừng mà run rẩy cả thân mình, đi ra khỏi chùm ánh sáng, thân ảnh dần biết mất ở phương xa.

Lúc này cột sáng vẫn không ngừng ngưng tụ lại, tâm thần Vương Lâm nổ mạnh, nhìn về chùm ánh sáng mà nói không ra lời.

Đúng lúc này, chùm ánh sáng hóa thành từng điểm từng điểm sáng mà tiêu tán. Vương Lâm trầm ngâm một chút, đứng ở một bên tiếp tục quan sát. Sau nửa canh giờ, chùm ánh sáng lại hiện ra.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, Vương Lâm cứ như vậy ở bên cạnh nhìn một ngày, cuối cùng cũng nhìn ra được một chút manh mối.

Căn cứ vào phán đoán của Vương Lâm, chùm ánh sáng này xuất hiện nhất định là có liên quan đến ánh sáng mặt trời. Mặc dù nơi đây đã trở nên hoang tàn, nhưng ở nơi đây vẫn còn một chút những thứ giống như pháp khí chưa mất đi tác dụng. Sau khi hấp thu ánh sánh mặt trời thì hiện ra một màn thần kỳ này.

Hơn nữa rât nhiều dã thú biết được chùm ánh sáng này có thể chữa thương,

Vương Lâm ở đây nhìn cả ngày thì thấy không dưới hai mươi con dã thú bị

thương đi đến đây.

Nhìn thấy sắc trời bắt đầu tối, Vương tình toán cũng không sai biệt lắm khi chùm ánh sáng này xuất hiện lần cuối cùng, hắn không hề do dự mà lập tức tiến lên, nắm tay duỗi vào bên trong chùm sáng, một luồng khí ấm áp và dào dạt lập tức tràn ngập trên tay, luồng khí này cũng không phải là linh lực, mà là một loại vật chất mà Vương Lâm cực kỳ xa lạ.

Lẳng lặng cảm thụ luồng khí này, ánh mắt Vương Lâm chớp động, lập tức tạo ra một vết thương ở trên tay, rồi duỗi tay vào chùm ánh sáng. Trong chùm ánh sáng, vết thương lấy tốc độ cực nhanh mà liền lại, cũng chỉ

trong thời gian nháy mắt, vết thương đã biến mất.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, không nói nhiều mà nhanh chóng bay xuyên vào trong đống đổ nát. Không mất bao lâu đã đến dưới bộ hài cốt cao lớn phát ra chùm ánh sáng kia.

Đây là một bộ hài cốt có hình dáng của một người to lớn, từ vẻ bề ngoài,

có thể nhìn thấy giữa chổ hắn bị bẻ gãy, mặc dù đã đổ sụp hơn một nữa,

nhưng vẫn còn có thể thấy được phong thái ngày xưa. Bức tượng hai người to lớn trong tay cầm cự kiếm đứng ở bên cạnh, trên người bọn họ, một vật có kiến trúc hình tháp dài chừng ba mươi mét đè nặng lên.

Vương Lâm nhìn hài cốt, trong đầu đột nhiên hiện lên một cảnh tượng, một cái tháp cao lớn ngập cả vào trong mây, trong một tai nạn bất ngờ, gãy ở

giữa, ngọn tháp bị gãy rơi thẳng xuống hai bên pho tượng.

Cái chùm sáng kia, chính là từ một hạt châu bằng đá có đường kính khoảng hai mét ở trên ngọn tháp phát ra.

Nhìn hạt châu bằng đá này, Vương Lâm có chút lưỡng lự, thứ này quá lớn,

thoạt nhìn thì căn bản không có cách nào lấy đi, mà mình đối với nguyên lý trị thương của nó cũng không phải hoàn toàn không phân tích được. Nếu như mạnh mẽ gỡ nó ra, không biết có mất đi hiệu quả không.

Sau nhiều lần cân nhắc, Vương Lâm cũng không manh động, mà ở bên trong khu hoang phế này bồi hồi quan sát. Dần dần, sắc mặt Vương Lâm

có chút cổ quái, hắn kiểm tra rất nhiều chỗ, cảm thấy có một điều dị thường.

Hắn ở bên trong một phòng vẫn còn tương đối hoàn chỉnh trong đống đổ nát này, nhìn thấy được ở trên mặt đất có một số đồ gốm vẫn còn nguyên vẹn,

ở trong một số đồ gốm thậm chí còn lưu lại một chút vật chất màu đen.

Lúc này sắc trời đã càng thêm tối, Vương Lâm nhanh chóng lao vào rừng cây, khi bóng tối hoàn toàn phủ xuống, Vương Lâm đi ra khỏi đống hoang tàn. Hắn đứng ở bên ngoài, nhìn chằm chằm vào đống đổ nát, hai mắt chớp động.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 87: Hoàng tuyền hàn đan

Trong đầu Vương Lâm chợt nảy ra một suy nghĩ, có thể vào lúc bao nhiêu người đang ngồi đây ăn uống, tai họa bỗng nhiên ấp tới khiến cho trong chốc lát cả ngôi thành biến thành một đống đổ nát.

Lúc này, một chút hơi lạnh từ trong đống đổ nát tản ra. Luồng hơi lạnh đó càng lúc càng đậm, cuối cùng gần như ngưng tụ lại thành thực thể.

- Xem ra, dưới đống đổ nát này chỉ sợ có không dưới ngàn vạn người chết.

Một nơi có bao nhiêu người chết như thế chắc chắn là vị trí cực âm chi địa.

Trong lúc bế quan, Tư Đồ Nam đã giảng giải cho hắn hết sức chi tiết về

Cực Âm chi địa. Nó được chia làm bốn loại, bao gồm Thiên âm, Địa âm,

Huyền âm, Hoàng âm.

Hoàng âm là nơi đơn giản nhất. Nó được hình thành do có một số lượng người rất đông bị chết tạo ra. Người chết càng nhiều thì Hoàng âm chi địa có cấp độ càng cao.

Huyền âm chi địa thì hơi khó khăn. Phải ở chỗ cực lạnh mới có thể gặp được.

Địa âm lại càng khó. Phải có cơ duyên thật lớn mới có thể gặp được. Dù sao thì Địa âm thường xuất hiện nơi thâm uyên.

Còn về Thiên âm thì gần như là không có khả năng xuất hiện. Bởi vì muốn tạo thành được Thiên âm cần phải có cả Địa, Huyền, Hoàng âm ba cái tập trung lại một chỗ mới có thể chuyển hóa thành Thiên âm.

Cực âm chi địa phẩm chất càng cao thì ích lợi của nó mang tới cho người tu chân càng lớn.

Lập tức, Vương Lâm bắt quyết, miệng lẩm bẩm. Bất chợt, một điểm ánh sáng màu đỏ chợt ngưng tụ trước người hắn, dần biến thành một quả cầu to.

Đây là pháp thuật chuyên dùng để xác định phẩm chất của Cực âm chi địa.

Căn cứ vào màu sắc của quang cầu bao gồm tử, lam, ngân, hồng xuất hiện đối với Thiên Địa huyền hoàng tứ đại Cực Âm chi địa.

Mặt khác, Tư Đồ Nam cũng từng nhắc tới, cho dù bất kỳ Cực Âm chi địa nào cũng chia ra thành những phẩm chất giống nhau. Bao gồm lại phổ thông,

thượng giai, trầm âm và tuyệt âm.

Mỗi cấp độ lại được chia thành mười đẳng cấp nhỏ.

Đại khí chỉ cần tam phẩm phổ thông Cực Âm chi địa là có thể tu luyện. Mà đạt tới bát phẩm thì tốc độ tu luyện còn tăng lên rất nhiều.

Sau khi quang cầu xuất hiện chợt phát ra ánh sáng màu hồng gay gắt. Hồng quang càng lúc càng sáng, cuối cùng lóe lên năm cái.

Vương Lâm sờ sờ cằm, ánh mắt chớp chớp. Hắn biết năm cái lóe lên đó tượng trưng cho phẩm chất của Hoàng âm ở đây là ngũ phẩm phổ thông.

Suy nghĩ một chút, hắn không nói lời nào, khống chế quang cầu đi vào trong đống đổ nát. Hơi lạnh bốn phía bám quanh Vương Lâm càng lúc càng đậm. Cuối cùng, hắn cảm thấy bước chân trở nên nặng nề, hơi thở không được thoải mái. Đi thêm mấy trăm thước cảm giác hít thở hết sức khó khăn.

Lúc này, quang cầu vẫn đi theo Vương Lâm càng lúc càng phát sáng, đạt tới mức độ bát phẩm phổ thông.

Vương Lâm vẫn không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước. Đi thêm được mấy trăm thước, hắn không thể đi thêm được nữa. Âm khí nhè nhẹ chui vào cơ thể khiến cho mạch máu toàn thân bắt đầu đau đớn. Linh lực có dấu hiện mất đi sự khống chế.

Lúc này quang cầu đã truyển thành màu đỏ phát ra một âm thanh rồi phân thành hai, lóe lên một chút. Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn biết điều này chứng tỏ phẩm chất chỗ này đã đạt tới thượng giai nhất phẩm.

Căn cứ vào những gì mà Vương Lâm tìm hiểu vào ban ngày, hắn biết diện tích của đống đổ nát này rất lớn. Vị trí của hắn chỉ sợ vẫn chưa vào tới được một phần vạn.

Hơn nữa, càng đi sâu vào trong, âm khí lại càng nồng đậm.

- Nơi này là chỗ tu luyện tốt nhất. - Vương Lâm chậm rãi lui lại phía sau, rồi dừng lại ở vị trí ngũ phẩm phổ thông.

Vương Lâm cảm thấy chỗ này chính là nơi thích hợp với thân thể mình nhất. Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết yêu cầu đối với cực âm chi địa cứ

phải từ từ tiến vào. Đây là những lời quan trọng mà trước khi Tư Đồ Nam ngủ say đã dặn.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, khoanh chân ngồi, nhắm mắt trầm tư. Trong đầu hắn hiện lên những lời giảng giải chi tiết của Tư Đồ Nam về Hoàng

Tuyền thăng khiếu quyết.

Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết chia làm chín tầng. Cứ ba tầng lại có thể

ngưng kết được một quả hàn đan. Sau khi tu luyện hết chín tầng, ba quả

hàn đan liền dung hợp lợi với nhau, có khả năng trực tiếp đột phá lên

Kết Đan kỳ.

Đây mới là nguyên nhân mà Vương Lâm quyết tâm tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết. Đó cũng là pháp quyết mà Tư Đồ Nam cảm thấy thích hợp nhất với Vương Lâm vào lúc này, đồng thời nó có thể tạo ra tốc độ tu luyện nhanh chóng.

Tất nhiên nhanh hơn nữa cũng có. Giống như Đoạt Đan đại pháp. Chỉ cần bắt sống một người cao thủ Kết Đan kỳ là được. Nhưng việc đó lúc này đối với Vương Lâm chính là tự sát.

Còn Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết tu luyện hàn đan sau đó phải trùng khiếu để hoàn thành. Để trùng khiếu thì người tu luyện công pháp này phải có rất nhiều kinh nghiệm. Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết có tam đại khiếu huyệt bào gồm Đan Điền, Khí Hải, Tổ Khiếu.

Ba khiếu huyệt đó sau khi bị trùng phá liền ngưng kết thành hàn đan. Khi hàn đan vừa thành, linh lực trong cơ thể lập tức chuyển biến thành âm hàn lực.

Về phần xác suất trùng khiếu thành công thì có quan hệ rất lớn tới Cực Âm chi địa.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Khi hắn mở hai mắt ra, trời đã dần sáng.

Âm khí bốn phía tan đi rất nhanh. Khi mặt trời lên được một khắc, hơi lạnh đã biến mất toàn bộ.

Vương Lâm đứng lên, quyết định ở lại đây tu luyện. Vì vậy, hắn chuẩn bị

làm một chỗ để nghỉ ngơi. Hắn nhìn xung quanh một chút cuối cùng để ý tới đám phòng ốc sụp đổ cách đó không xa.

Hắn vung tay phải lên một cái, tất cả hài cốt, đá vụn liền bay về bốn phía để lộ ra một khoảng đất trống.

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ, Vương Lâm yên lặng khoanh chân ngồi xuống nơi đất trống. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một quyển sách mỏng, tập trung tinh thần chăm chú xem.

Quyển sách này đúng là những điều lý giải về trận pháp mà hắn dùng trung phẩm linh thạch đổi lấy ở Đằng Gia thành.

Lúc ấy, hắn chỉ nhìn thoáng qua một chút thì thấy bên trong viết rất chi tiết về một số loại trận pháp, hơn nữa còn có cả trận đồ, các loại tài liệu cần thiết.

Sau khi nhớ kỹ toàn bộ nội dung, Vương Lâm nhắm mắt trầm tư, hai tay huy động vẽ lên một bức tranh nào đó.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Vào lúc hoàng hôn, Vương Lâm thở dài, trợn hai mắt lên, lầm bẩm nói:

- Trận pháp quả là bác đại tinh thâm. Mặc dù quyển sách mỏng này chỉ

miêu tả một số trận pháp nhỏ, những cũng khiến ta phải mất một ngày mới có thể hiểu được. Nhất là một số thuật biến hóa trong đó, lại càng thêm khó khăn.

Bất đắc dĩ, hắn cũng không tập trung vào tìm hiểu kỹ mà chỉ dựa theo một ít trận đồ trong đó. Sau đó hắn sử dụng Dẫn Lực thuật ném những hòn đá ra xung quanh.

Một lúc sau, hắn đã bày được một ái tiểu mê tung trận pháp.

Trận pháp này hết sức đơn giản, ngay cả kỳ trận cũng không có. Nhìn những hòn đá nằm xung quanh, Vương Lâm cười khổ, cẩn thận so sánh với trận đồ rồi điều chỉnh lại một chút. Cuối cùng thì nó cũng giống hệt với yêu cầu trận đồ đưa ra.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, hai tay bắt quyết, Sau đó chỉ một cái,nhất thời một làn sương mù vô thanh vô tức xuất hiện.

Vương Lâm nhìn làn sương mừ, cười rộ lên một cái, thầm nghĩ trận pháp này cũng đủ để vây khốn con người. Còn đối với người tu tiên mà nói thì nó không hề có chút tác dụng.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm thì thào, lẩm bẩm:

- Một cái trận pháp không được thì ta sẽ dùng hai cái trận pháp. Cứ bày ra tất cả các trận pháp trong sách cũng đủ để tạo ra tác dụng nhất định.

Nghĩ vậy, Vương Lâm lại dùng dẫn lực thuật không chế đá xung quanh, bày ra mấy cái trận pháp nữa. Sau khi bày xong, màn đêm đã phủ xuống.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên bãi đất trống. Sau khi hàn khí dâng lên,

hắn đặt hai tay lên đầu gối, ngưng thần hít thở. Hắn hít thở theo phương thức một dài, năm ngắn. Dài chính là hít một hơi thật sâu. Còn ngắn chính là thời gian thở ra chỉ bằng một phần năm của lần hít vào.

Dùng tốc độ nhanh nhất thu nạp hàn khí xung quanh vào trong cơ thể.

Nghiêm khắc mà nói thì đây là lần đâu tiên sau khi hắn đoạt cơ bắt đầu thổ nạp ở bên ngoài. Hai năm trước toàn bộ thời gian hắn chỉ dành để hấp thu linh khí dịch thể vào bên trong mà tiêu hóa thôi.

Thực tế, âm hàn khí so với linh khí cũng giống nhau. Vương Lâm thổ nạp linh khí nhiều năm nên hết sức tự nhiên. Tuy nhiên được một lúc, hắn liền cảm thấy có sự khác biệt. Lúc trước thổ nạp linh khí bên ngoài thân thể có một thứ gì đó cản trở khiến cho tốc độ linh khí vào trong cơ thể

hết sức chậm. Hơn nữa, sau khi vào trong cơ thể chỉ có thể hấp thu một phần. Phân nửa đều biến mất trong quá trình thổ nạp.

Nhưng lần này thì khác, tầng ngăn cách như biến mất. Ngay khi hắn vừa thổ nạp, âm hàn khí đã ầm ầm vọt tới. Hơn nữa, trong cơ thể hắn gần như có một sự thay đổi. Âm hàn khí sau khi chui vào trong cơ thể liền được hấp thu hơn nửa, không giống với trước đây.

Tình huống này, Vương Lâm sau khi cân nhắc kỹ liền có ba cái đáp án. Một là âm khí không giống với linh khí, thích hợp cho hắn thổ nạp. Hai là

Trúc Cơ kỳ thổ nạp hiển nhiên nhanh hơn so với Ngưng Khí kỳ. Ba là sau khi hấp thu được một bộ phận linh căn của Đằng Lệ, thiên tư của hắn đã tăng lên không ít.

Còn về đáp án nào chính xác thì Vương Lâm cũng chẳng đi tìm hiểu, hắn chìm vào trong việc thổ nạp.

Lúc bắt đầu, Vương Lâm cũng không thích ứng được ngay. Vì âm khí lạnh như băng sau khi hít vào trong cơ thể liền tỏa ra lục phủ ngũ tạng toàn thân. Cái cảm giác rét buốt từ trong ra ngoài, làm cho thân thể hắn cảm thấy run rẩy. Cảm giác đó so với việc thổ nạp linh khí hoàn toàn trái ngược. Một đằng thì ấm áp thoải mái, một đằng thì giống như chui vào hầm băng.

Khi âm khí hút vào trong cơ thể càng lúc càng nhiều, tay chân Vương Lâm hết sức lạnh lẽo. Máu trong cơ thể chuyển động dần dần chậm lại. Cuối cùng, ngay cả tiếng tim đập cũng thong thả hơn.

Trên lông mi, tóc từ từ xuất hiện một lớp sương trắng. Một cỗ âm khí từ

trong cơ thể hắn phát ra, dung hợp hoàn mỹ với xung quanh.

Thời gian trôi đi nhanh chóng. Khi mặt trời lên cao, âm khí tiêu tán.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp mở ra. Hắn thở ra một luồng khí trắng. Trải qua một đêm hít thở, trong bụng hắn xuất hiện một luồng khí thật nhỏ.

Luồng khí đó vô thanh vô tức, chuyển động một cách chậm rãi, tỏa ra một chút âm hàn khí.

Linh lực trong cơ thể không hề có hiện tượng bài xích với luồng khí đó. Giữa chúng không hề có hiện tượng gì xẩy ra.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 88: Lam phu quái nhân

Xoa xoa tiểu phúc, Vương Lâm thì thào, lẩm bẩm nói:

- Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết. Cuối cùng thì ta hiểu được tại sao nó lại có được tên gọi đó.

Hoàng tuyền chính là khi tu luyện công pháp này phải đi vào trạng thái sắp chết. Khi bản thân đã rơi vào trạng thái đó liền có thể hấp thu được âm khí. Có điều, nếu không cẩn thận rất có khả năng sẽ rơi vào Hoàng tuyền thực sự.

Trên thực tế, Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết ở lục cấp tu chân quốc chẳng có mấy người dám tu luyện. Mà Tư Đồ Nam chính là một trong số ít người có thể tu luyện thành công. Theo cách gọi của ma đạo ở Lục cấp tu chân quốc thì Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết được gọi là quỷ công.

Quỷ công là bởi vì nó có quá nhiều sự thay đổi quỷ dị. Có nhưng thay đổi khiến người tu luyện nhận được ích lợi rất lớn. Nhưng có những cái lại khiến cho người tu luyện chết đi.

Cứ như thế, Vương Lâm định cư ở đây, ban đam lại thổ nạp âm khí. Nháy mắt đã được một tháng.

Trong một tháng đó, Vương Lâm ngoại trừ việc tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết còn phát hiện ra thạch châu thần bí còn có thể đọng sương ở

đây. Tuy nhiên, trong những hạt sương đó không hề có linh khí mà chính là âm khí.

Đến lúc này, Vương Lâm lại có một sự hiểu biết mới với thạch châu.

Vì vậy, Vương Lâm bắt đầu tích lũy những giọt sương. Nhất là vào lúc đêm khuya, khi khí âm hàn đậm đặc nhất thì khả năng đọng sương từ thạch châu rất nhanh.

Sau khi uống chỗ nước sương đó, Vương Lâm phát hiện ra tuy trong đó ẩn chứa rất nhiều khí âm hàn, nhưng so với hạt sương chứa linh khí thì không phải cùng một cấp bậc.

Nếu khí âm hàn với linh khí có phẩm chất ngang nhau, thì trong hạt sương có khí âm hàn hiệu quả mà nó mang lại không thể bằng hạt sương có chứa linh khí.

Vương Lâm hiểu được uy lực của Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết chính là căn cứ vào lượng khí âm hàn có thể hấp thu được nhiều hay ít. Hấp thu càng nhiều thì uy lực càng lớn. Vì vậy vào ban ngày, Vương Lâm

đều tiến vào trong Mộng Cảnh không gian lấy hạt sương có chứa khí âm hàn mà tu luyện. Đến đêm lại ra ngoài thổ nạp.

Thời gian thấm thoát trôi quan, hàn khí trong cơ thể Vương Lâm càng lúc càng nhiều. Mỗi lần hắn thổ nạp đều dung hợp vào với khí âm hàn xung quanh, chẳng phân biệt được. Mỗi khi đạt tới trạng thái đó, trống ngực của hắn dần chậm lại, cuối cùng như có như không.

Thậm chí có đôi lần, trống ngực của hắn gần như biến mất, nhưng cuối cùng vẫn có những dao động nhỏ.

Sáng sớm hôm nay, Vương Lâm từ trong trạng thái nhập đỉnh tỉnh lại. Hắn hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói:

- Khí âm hàn trong cơ thể càng lúc càng nhiều, có lẽ là đã có thể trùng khiếu lần đầu tiên được rồi.

Đột nhiên, hắn nhìn chằm chằm xung quanh trận pháp, ánh mắt có chút cổ

quái. Hắn không nói lời này, vung tay một cái. Nhất thời sương mù tản sang hai bên để lộ ra một con đường nhỏ.

Vương Lâm đi ra khỏi trận pháp, liếc mắt một cái có thể thấy trên mặt đất có mấy dấu vết hằn xuống đất, kéo dài tới sâu trong đám đổ nát. Hắn nhớ rõ ngày hôm qua, nơi này có một con dã thú bị chết.

Nhưng bây giờ, thi thể con dã thú đã biến mất, hiển nhiên là bị kéo và sâu trong đống đổ nát.

- Chẳng lẽ trong đống đổ nát này còn có người? - Một hơi lạnh từ trong xương phát ra khiến cho Vương Lâm rùng mình. Đêm qua đối phương kéo thi thể dã thú đi mà mình không hề phát hiện...

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng. Hắn lập tức quan sát xung quanh khu vực của mình thì không thấy có gì khác lạ. Trận pháp vẫn không hề có dấu vết bị người khác tấn công.

Hắn sờ sờ cằm. Loáng cái, liền nhảy vào trong đám cây cối. Một lúc sau,

hắn liền xách thi thể hai con dã thú trở về. Vất chúng ở đó, hắn liền đi vào trong trận, tay phải bắt quyết, nhất thời sương mù bốn phía càng trở nên đậm hơn, thi thoảng còn có tiếng sấm vang lên.

Sau khi làm xong, Vương Lâm vẫn cảm thấy trong lòng bất an. Một lúc sau,

hắn mới có thể bình tĩnh. Đem thần thức tỏa ra xung quanh sau đó hắn uống một giọt sương có ẩn chứa khí âm hàn, vừa thổ nạp vừa duy trì sự

cảnh giác.

Khi màn đêm buông xuống, Vương Lâm không có thổ nạp mà lẳng lặng ngồi im, khuếch tán thần thức, cảm nhận diễn biến từng cái cây, ngọn cỏ trong vòng trăm thước.

Nhất là vị trí của hai xác dã thú, Vương Lâm lại càng chú ý. Hắn muốn xem xem trong đống đổ nát đó có sinh vật gì mà đêm tối lại tới nơi này.

Thời gian từ từ trôi đi, nháy mắt đã gần tới giờ tý. Lúc này, khí âm hàn đã đạt tới mức đậm nhất. Vương Lâm vẫn tập trung tinh thần, quan sát bốn phía.

Trong phạm vi thần thức bao phủ hoàn toàn yên tĩnh. Hai cái xác dã thú bị hơi lạnh thẩm thấu, đọng vô số hạt nước. Ngoại trừ việc đó ra, xung quanh vẫn không hề có chút tiếng động.

Đây không phải là lần đầu tiên Vương Lâm phát ra thần thức vào ban đêm.

Nhưng khi xưa, cho dù là trong đêm cũng có tiếng của dã thú và côn trùng chứ không yên lặng như thế này.

Đột nhiên, thần sắc Vương Lâm thoáng động. Thần thức của hắn tập trung về hướng đống đổ nát có thể nhận thấy khí âm hàn ở nơi đó có chút xao động.

Ánh mắt hắn lấp lánh, khóe miệng cười lạnh, bình tĩnh theo dõi.

Chỉ thấy từ đống đổ nát, luồng khí âm hàn xao động rất mạnh. Sau đó, một bóng người nhanh chóng xuất hiện. Tốc độ của đối phương quá nhanh. Thần thức của Vương Lâm cũng chỉ thấy được một cái bóng chợt lóe lên rồi hai cái xác thú chợt biến mất.

Vương Lâm cảm thấy sợ hãi. Lúc đối phương xuất hiện, trong nháy mắt hắn liền thấy được hình dạng của đối phương. Đó là một sinh vật hình người,

toàn thân bảo phủ một lớp da màu lam.

Vô số biểu tượng kỳ dị hiện đầy trên da thịt đối phương. Ngoài ra còn có chín tấm giấy màu vàng dài khoảng nửa tấc, dán ở mấy vị trí trên cơ thể

hắn. Hình dạng quỷ dị của kẻ đó khiến cho Vương Lâm kinh hãi.

Lúc này, quái nhân lại xuất hiện một lần nữa. Hắn đừng ngoài trận pháp, ánh mắt có chút suy tư.

Quái nhân lui lại vài bước, nghi hoặc nhìn trận pháp trong sương mù. Ánh mắt hắn hơi do dự một chút, cuối cùng nhanh chóng đi dạo quanh một vòng.

Toàn bộ tinh thần của Vương Lâm vẫn tập trung vào đối phương, không hề

có ý định công kích. Hắn muốn xem xem cuối cùng quái nhất có phương pháp gì.

Sau khi quái nhân đi một vòng quanh làn sương mù liền ngừng lại. Ánh mắt lộ ra vẻ tò mò. Tiếp theo đó, thân thể của hắn thoáng động đi vào trong trận pháp.

Ngay khi hắn đi vào trong trận pháp, trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, tay phải bắt quyết, đánh ra một đạo bạch quang, bắn vào trong trận pháp. Làn sương mù lập tức cuồn cuộn xoay chuyển.

Ngay sau đó, từ trong trận pháp tiếng đá vỡ vụn nhanh chóng vang lên.

Một cái trận pháp đã bị phá tan. Làn sương mù càng lúc càng nhạt.

Vương Lâm không nói tiếng nào, há mồm phun ra một đạo lục quang. Lúc quang lóe lên một cái, bắn ra rất nhanh. Chỉ nghe ầm một tiếng, từ trong sương mù phát ra tiếng rống giận dữ của quái nâh. Ngay sau đó, một lực đẩy mạnh mẽ từ trong trận pháp phát ra, đẩy văng những hòn đá xung quanh lên không trung. Sau đó, chúng vỡ vụn thành bột.

Sau khi sương mù biến mất, quái nhân liền phát hiện ra Vương Lâm. Ánh mắt hắn đầy máu, nhe răng cười, bước tới.

Vương Lâm vẫn thản nhiên, tay phải chỉ một cái. Thanh phi kiếm chợt xuất hiện sau lưng quái nhân. Sau đó, xuyên thẳng qua vị trí trái tím bên ngực trái của quái nhân, bắn ra. Trên thân phi kiếm có dính mấy giọt máu màu lam.

Những giọt máu vừa xuất hiện liền hóa thành băng rơi xuống đất.

Quái nhân rên lên một tiếng, liền lui lại vài bước, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Vương Lâm cảm thấy trong lòng trầm xuống. Đối phương bị phi kiếm công kích không ngờ vẫn có thể hành động. Hắn không nói tiếng nào, trừng mắt một cái, vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời một cái vỏ kiếm chợt bay ra.

Thanh tiểu kiếm xanh biếc chợt lóe lên một cái liền chui vào vỏ khoảng chừng năm phân thì ngừng lại. Ngay sau đó, màu sắc của nó liền thay đổi,

từ màu lục biến thành màu lam, sau đó lại chuyển thành màu đen. Lập tức nó chợt xuất vỏ, chém mạnh về phía quái nhân.

Quái nhân nhìn thấy phi kiếm đang lao tới, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Đang định tránh né, chợt thấy hắc kiếm tăng tốc, phá không đâm trúng ngực quái nhân. Sau đó, hắc quang lóe lên, phát ra những tiếng nổ ầm ầm trong không trung. Thân thể quái nhân như diều đứt dây, bay thẳng về phía sau.

Phi kiếm nhiễm máu của quái nhân cứ dính chặt trên người hắn. Mặc cho

Vương Lâm cố thế nào cũng không thể làm cho nó lay chuyển. Ngay cả tác dụng thuấn di cũng biến mất.

Cảm giác khiếp sợ dâng lên, sát khí trong mắt Vương Lâm càng lúc càng đậm. Khi phi kiếm bắn trúng vào người đối phương, hắn liền thấy những ký hiệu quỷ dị trên người quái nhân liền lóe lên. Hiển nhiên là sử dụng một loại bí thuật nào đó để chống cự lại sự công kích của mình.

Hắn không nói tiếng nào lại vỗ vào túi trữ vật một cái, xuất ra tiên phù của Trương Hổ. Đột nhiên, đồng tử trong mắt Vương Lâm chợt thu nhỏ

lại.

Chỉ thấy thân thể quái nhân thay đổi theo một góc độ khó tin trong không trung, sau đó hạ xuống đất. Trên ngực hắn xuất hiện một vết thương lớn. Dong máu màu lam cứ thể chảy ra từ vết thương.

Những ký hiệu bên ngoài thân thể hắn nhanh chóng lóe lên. Miệng vết thương từ từ khép lại.

Vương Lâm nhìn không chớp mắt. Sau đó, hắn há miệng phun ra một ngụm linh khí, xuất ra tiên phù. Nhất thời cái phù tự cháy, hóa thành một luồng quang mang màu đen mang theo hơi nóng, lại một lần nữa bắn trúng vết thương trên ngực đối phương.

Quái nhân rống lên một tiếng bi thảm. Thân thể đang tự chữa trị lại bị xuyên thủng.

- Vẫn không chết. - Trong lòng Vương Lâm chợt trầm xuống. Đối phương bị

một vết thương trí mạng như thế vẫn không chét. Có một điều khiến cho hắn cảm thấy an tâm chính là sau khi chịu sự công kích của tiên phù, phi kiếm đang dính trên thân thể đối phương lóe lên hắc quang, thoát ra,

quay về.

Trong măt quái nhân có chút gì đó bất cam. Hắn nâng tay kéo một tờ giấy vàng trên người xuống. Sau khi tấm giấy bị kéo xuống, trong nháy mắt,

một luồng khí xanh chợt hiện lên, nhanh chóng bao vây toàn thân hắn.

Nét mặt Vương Lâm âm trầm, không hề do dự trỏ một cái vào phi kiếm. Nhất thời, phi kiếm lại chui vào bao, tiến vào khoảng năm tấc. Màu sắc của phi kiếm nhanh chóng chuyển từ đen sang hồng.

Phi kiếm chui vào được tới vị trí này đã là cực hạn của Vương Lâm. Theo hắn thì với thực lực Trúc Cơ của mình điều khiển phi kiếm chui vào năm phân thì cho dù là Trúc Cơ trung kỳ cũng có thể đánh một trận.

Đúng lúc này, luồng khí màu xanh đang bảo phủ ngoài thân thể quái nhân nhanh chóng chui vào trong cơ thể. Sau khi thân thể nó lộ ra trước mặt

Vương Lâm, hoàn toàn trơn nhẵn, không hề có dấu vết thương tích.

Hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm, trong mắt lộ vẻ oán hận. Tuy nhiên, nó cũng có chút e ngại đối với Vương Lâm, nhất là khi ánh mắt nhìn vào

phi kiếm lại càng sợ hãi.

- Ngươi là ai? - Vương Lâm cũng không vội vàng công kích. Trên người đối phương có dán chín tấm giấy vàng. Một lần kéo xuống lại có thể hồi phục thân thể. Như vậy thì trận chiến này không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 89: Pháp bảo kinh nhân

- Vương mỗ mượn chỗ này tu luyện, không nếu gặp phải trường hợp bất đắc dĩ cũng không muốn đả thương người. Nếu người thối lui, sau này không quấy nhiễu sự tu luyện của ta thì chuyện hôm nay bỏ qua. - Hai mắt Vương

Lâm lóe lên hàn quang, lạnh lùng núi.

Trên mặt quái nhân có chút ngơ ngác. Hắn mở miệng nói ra vài tiếng sắc nhọn. Vương Lâm nhíu mày. Hắn không hiểu bất cứ một từ nào của đối phương. Điều đó chứng tỏ đối phương cũng không hiểu lời mình nói.

Vương Lâm híp hai mắt, từ từ đi sang bên cạnh, tới một bức tường bị đổ. Quái nhân thấy Vương Lâm đi lại liền tỏ vẻ cảnh giác.

Vương Lâm vung tay, vẽ lên trên bức tường. Quái nhân ngẩn ngơ nhìn theo ngón tay Vương Lâm, một lúc sau nét mặt dần giãn ra.

Chỉ thấy ngón tay Vương Lâm nhanh chóng vẽ một bức tranh. Trên bức tranh đó có một đống đổ nát. Tiếp theo, hắn nhìn quái nhân chằm chằm, ngón tay chỉ vào giữa bức tranh, vạch một cái ra làm hai.

Sau đó, Vương Lâm chỉ quái nhân rồi chỉ vào một nửa bên phải của bức tranh. Sau đó hắn lại chỉ vào mình rồi đưa tay chỉ lên bên trái của bức tranh. Sau đó, ngón tay Vương Lâm chầm chậm kéo từ bên phải bức tranh sang bên trái. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào quái nhân, sát khí toàn thân bộc phát. Ý tứ chẳng cần phải nói cũng biết.

- Nếu ngươi còn đến chỗ ta, Vương mỗ cho dù hao phí linh lực cũng phải tiêu diệt ngươi.

Trên mặt quái nhan tỏ vẻ đã hiểu. Hắn do dự một chút, đưa tay sờ sờ

ngực, ánh mắt vẫn còn một sự sợ hãi nhìn thanh phi kiếm đang bay quanh người Vương Lâm.

Vương Lâm nhướng mày. Quái nhân thấy Vương Lâm không hiểu ý mình liền tỏ

vẻ lo lắng. Cuối cùng hắn vỗ đầu, nhảy đến cách đó một khoảng đánh một quyền lên bức tường. Khi nắm tay hắn chạm trúng vào bức tường, ký hiệu toàn thân hắn chợt lóe lên một cái, bức tường hoàn toàn vỡ vụn.

Quái nhân cầm vài viên đá vụn lên, suy nghĩ một chút rồi ném những hòn đá đó về bốn phía. Làm xong, hắn nhìn về phía Vương Lâm, rống to lên vài tiếng trách cứ.

Vương Lâm nhíu mày, tay phải cách không chộp một cái. Nhất thời, những hòn đá bên người quái nhân bay lên, sau đó theo một trật tự nào đó phóng ra xung quanh. Sau đó, tay phải hắn bắt quyết đánh ra một đạo bạch quang, nhất thời sương mù chợt xuất hiện, bao trùm quanh một tảng đá.

- Ngươi nói là trận pháp này? - Vương Lâm nhìn chằm chằm quái nhân, chầm chậm nói.

Quái nhân lập tức huơ chân múa tay, có chút hưng phấn vỗ ngực. Nhất thời, những ký hiệu trên thân thể hắn chợt lóe lên. Hắn quát khẽ một tiếng, hai tay giang ra khiến cho mặt đất chấn động. Mặt đất chỗ tiểu mê tung trận pháp từ từ nhô lên để lộ một cái hố thật sâu.

Tiểu mê tung trận pháp lơ lửng trong không trung giống như một ngọn núi,

bị quái nhân giơ lên đỉnh đầu. Hắn gật đầu với Vương Lâm một cái, vội vã xoay người rời đi. Đi được một đoạn, hắn dừng lại, quay đầu nhìn

Vương Lâm, cao giọng gầm rú. Đồng thời, một tay hắn giơ ngọn núi lên,

một tay làm một cái thủ thế với Vương Lâm, sao đó biến mất trong thành thị.

Vương Lâm nhìn chằm chằm thân ảnh của đối phương. Không phải hắn không giết được kẻ đó. Có điều những tấm phù trên người quái nhân quá sức cổ

quái. Nếu không phải bất đắc dĩ, Vương Lâm cũng không muốn sống chết với kẻ đó. Vì vậy mà hắn lựa chọn phương thức giao tiếp.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, chợt biến sắc. Sát khí trên mặt chợt hiện lên. Phi kiếm vù vù rung động tỏa ra hàn khí kinh người. Quái nhân vừa bỏ đi đã quay lại.

- Ngươi muốn chết! - Vương Lâm nhìn về phía xa đang có một thân ảnh xuất hiện, lạnh lùng nói.

Quái nhân vội dừng lại, trong tay hắn cầm một vật hình tròn cuống quýt xua xua. Nét mặt hắn tỏ ý giải thích. Nhưng thấy ánh mắt Vương Lâm vẫn lạnh như băng đành ném vật trong tay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm bình thản lui lại sau vài bước. Quái nhân dùng lực không mạnh nên cái vật hình tròn bay tới trước mặt Vương Lâm liền rơi xuống.

Sau khi ném vật đó đi, quái nhân nhếch miệng nhìn Vương Lâm cười rồi xoay người biến mất vào trong làn khí âm hàn.

Lúc này, sắc trời đã dần sáng. Vương Lâm cẩn thận nhìn theo hướng quái nhân bỏ đi. Một lúc sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, từ từ đi tới bên vật thể hình tròn, cúi đầu nhìn.

Vật này chỉ to bằng một phần mười của thạch châu, trên nó dính đầy tro bụi. Thậm chí trên bề mặt còn có một số vết nứt. Nhìn nhìn một chút, nét mặt Vương Lâm chợt thay đổi. Hắn nhặt một tảng đá bên người, ném nhẹ

vào hạt châu. Hạt châu lập tức lăn về phía sau.

Một chút linh lực dao động từ hạt châu tỏa ra.

- Đây là pháp bảo? - Hắn ngẩn người. Tay phải cách không chộp một cái,

hạt châu liền bay lên. Hắn chăm chú quan sát một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt lóe lên quang mang, không hề do dự nắm nó vào trong tay. Hắn dùng thần thức đảo qua một cái rồi thúc dục linh lực.

Nhất thời từ hạ châu tỏa ra một làn khói trắng dầy đặc bay lên không trung. Trong chớp mắt làn khói trắng hóa thành một lão già mặc bạch y.

Lão nhân có một cái mũi ưng, mắt diều hâu. Toàn thân tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Lão tùy ý liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, mở miệng nói:

- Ngươi có dám cùng lão phu đánh một trận hay không?

Vương Lâm ngẩn người, lui lại phía sau vài bước nhìn kỹ. Thoạt nhìn, tu vi của đối phương đạt tới tầng thứ mười lăm của Ngưng Khí kỳ. Hắn sờ sờ

mũi, hai mắt chớp chớp, gia tăng thêm linh lực.

Theo linh lực phát ra, khí thế của lão nhân lập tức tăng lên, cuối cùng đạt tới Trúc Cơ trung kỳ thì ngừng lại. Thân thể lão nhân dao động trong gió, ánh mặt lộ rõ chiến ý, nói:

- Ngươi có dám cùng lão phu đánh một trận hay không?

Vương Lâm ngẩn người. Hắn có chút đoán ra tác dụng của pháp bảo. Suy nghĩ một chút, hắn lại gia tăng linh lực.

Trong mắt lão nhân thoáng lóe lên quang mang sáng ngời, khí thế chợt tăng lên mãnh liệt. Giơ tay nhấc chân tạo ra từng trận gió rít. Cuối cùng tu vi lão tăng đến môt mức mà Vương Lâm không thể nhận ra được. Lúc này, lão nhân hít một hơi thật sâu, bộ dáng như một tuyệt thế cao thủ,

liếc mắt nhìn thiên hạ, hai tay chắp sau lưng lộ ra vẻ cô đơn, hờ hững nói:

- Dưới Kết Đan kỳ không có tư cách đánh một trận với lão phu. Biến.

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch. Hắn liền thu linh lực lại. Lão nhân lập tức biến thành một làn khói trắng, chui vào trong hạt chậu. Một âm thanh vang lên, trên hạt châu lại có thêm một vết nứt.

Vương Lâm nhìn hạt châu trong tay một lúc mà không nói được tiếng nào.

Đối với tác dụng của pháp bảo hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Đây đúng là một loại pháp bảo huyễn thuật, có thể tạo ra cảnh tượng giống như thật. Lão nhân mà nó huyễn hóa ra, cho dù là ánh mắt hay khí chất, lời nói, động tác chẳng khác gì một vị cao thủ thực sự. Nhất là cái câu cuối cùng:

- Dưới Kết Đan kỳ không có tư cách đánh một trận với lão phu. Biến.

Khí thế và vẻ mặt lão nhân lúc đó đã đạt tới đỉnh cao. Vương Lâm tự nhận cho dù là mình cũng khó phát hiện ra thật giả. Dù sao, hơi thở do lão nhân tỏa ra, trong mắt của hầu hết mọi người, chính là của cao thủ.

Hơn nữa, theo tu vi của bản thân tăng lên, linh lực quán nhập vào trong hạt châu càng nhiều, thì thực lực của lão nhân càng cao. Dùng để dọa người quả là rất tốt.

- Cái tên quái nhân này cũng có ý đấy chứ. Lấy đi tiểu mê tung trận pháp, lại đem tới cho ta thứ bảo bối này. - Vương Lâm thu hồi pháp bảo,

khẽ cười nói.

Căn cứ vào tình huống vừa rồi, hắn biết quái nhân không sử dụng pháp bảo. Còn trong thành thị đổ nát này nhất định còn có loại bảo bối khác.

Bây giờ, ngôi thành thị tan hoang trong mắt Vương Lâm chợt biến thành một kho báu thần bí.

- Có thể trị liệu được bất cứ loại thương thế nào. Pháp bảo huyễn thuật,

quái nhân thần bí. Không biết nơi này có bao nhiêu bí mật đây? - Vương

Lâm sờ sờ cằm. Khi trời sáng hẳn, hắn lại bố trí trận pháp bên ngoài nơi tu liện. Sau đó hắn uống một giọt sương âm hàn, bắt đầu thổ nạp.

Thời gian trôi qua cực nhanh. Thoáng cái đã được hai tháng.

Vào một ngày, Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đất. Hai tháng thổ nạp khí âm hàn khiến cho trong cơ thể đã hình thành một luồng khí âm hàn đậm đặc. Đến lúc này, hắn chuẩn bị sử dụng Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết để

trùng khiếu lần đầu tiên.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp. Hắn đã thấu hiểu hoàn toàn Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết. Ngay cả những điều miêu tả về tam đại khiếu huyệt cũng khắc ghi trong lòng.

Vị trí tam đại khiếu huyệt chia làm đan điền ở bụng, Khí Hải ở ngực, Tổ khiếu ở não.

Phải theo thứ tự phá hủy lần lượt ba khiếu huyệt đó mới có thể tạo nên hàn đan. Đơn giản mà nói, như Đan Điền theo Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết miêu tả thì sau khi tầng thứ nhất đại thành, Đan Điền liền thông suốt. Nhưng nếu muột luyện thành tầng thứ hai của công pháp lại phải phá hủy Đan Điền sau đó lập lại.

Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết đi theo đường lối không phá thì không lập. Phải phá trước thì mới có thể lập lại.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi dựa theo phương pháp ghi trên công pháp,

điều động luồng khí âm han trong tiểu phúc, bắt đầu trùng khiếu lần đầu tiên.

Dưới sự không chế của hắn, luồng khí âm hàn di chuyển càng lúc càng nhanh. Từng cơn đau nhức từ dưới tiểu phúc truyền đế. Vương Lâm nhớ

rõ công pháp nên biết đây chỉ là những phản ứng bình thường khi đan điền bị

đả thông gây ra. Đau đớn càng nhiều thì chứng tỏ thời điểm đan điền thông suốt đang tới gần.

Sự đau đớn đó không phải người thường có thể chịu đựng được. Nó giống như có một thanh dao nhọn đâm vào tiểu phúc. Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu xuất hiện trên trán Vương Lâm. Chi trong vài giây, toàn thân hắn đã ướt sũng.

Luồng khí chuyển động một cách kịch liệt, hóa thành một dòng suối. Hơi thở âm hàn nhanh chóng tỏa ra bốn phía. Từ ngoài nhìn vào, bụng của

Vương Lâm đã biến thành màu xanh.

Vương Lâm cắn chặt răng. Cơn đau càng lúc càng mạnh. Hơi thở âm hàn bao phủ toàn thân Vương Lâm.

Ngay lúc đó, trong nháy mắt luồng khí trong cơ thể xoay tròn, một cái hắc động chợt xuất hiện. Ngay khi nó xuất hiện, luồng khí âm hàn nhanh chóng chui vào đó.

Linh lực trong cơ thể hắn như bị một thứ gì đó cắn nuốt, từ khắp các vị trí chui vào hắc động.

Một loại biến hóa quỷ dị chợt xuất hiện. Bất chấp là linh lực trong cơ thể hay hàn khí bên ngoài, cứ xuất hiện ở đây là cả hai lao vào tranh đấu với nhau kịch liệt, như đang tranh giành địa bàn với nhau.

Dần dần, hơi thở âm hàn cùng với linh lực bắt đầu cắn nuốt, dung hợp với nhau. Cuối cùng nó hình thành một loại linh lực biến dị không giống bình thường, chậm rãi lưu chuyển trong hắc động.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 90: Sơ lộ dấu vết

Đến lúc này tầng thứ nhất của Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết đã được thành công. Huyệt đan điền đã được khai thông toàn bộ.

Vương Lâm bình tĩnh, điều động hàn khí từ bên ngoài đan điền bắt đầu trùng kích vào bên trong.

Khí âm hàn cũng không tiến vào trong đan điền mà bao vây xung quanh cái đan điền giống như hắc động, bắt đầu công phá liên tiếp.

Bao nhiêu lần công kích, cho dù tổn thất rất nhiều, nhưng khí âm hàn vẫn kiên trì, không hề nhụt chí. Thậm chí càng lúc càng hăng, điên cuồng tấn công đan điền.

Một lúc sau, hắc động đan điền có dấu hiệu không chịu nổi, sắp sửa bị

phá vỡ. Vương Lâm lập tức điều động thêm một phần ba khí âm hàn, nháy mắt phá hủy đan điền.

Ngay lập tức, một cơn đau thấu tim gan bộc phát. Vào lúc đan điền bị phá hủy, linh lực biến dị trong đan điền liền chảy ra, thấm vào trong từng mảnh xương, thớ thịt trong cơ thể. Vương Lâm cũng không thèm để ý tới việc đó. Hắn lại tiếp tục điều khiển khí âm hàn bắt đầu trùng khiếu.

Lần này, thời gian lâu hơn lần đầu rất nhiều. Thấy khí âm hàn có hiện tượng không đủ, Vương Lâm lại điều động nốt lượng khí bên trong cơ thể.

Sau khi được bổ sung, khí âm hàn lập tức hình thành một cái dòng suối lớn hơn hắc động lúc trước mấy lần.

Dòng suối xuay tròn càng lúc càng nhanh, biểu hiện cho việc trùng khiếu. Thời gian lặng lẽ trôi đi, màn đêm đã buông xuống.

Vương Lâm vẫn ngồi đó tiến hành giai đoạn cuối cùng của việc trùng khiếu. Dòng suối âm hàn trong cơ thể hắn đang chuyển động với tốc độ cực nhanh. Chỉ có thể nhìn thấy một đám tinh vân tại vị trí đan điền như đang chuyển động một cách thong thả. Nhưng thực tế đã vượt quá sự theo dõi của mắt thường.

Mãi cho đến nửa đêm, khi khí âm hàn trở ên đậm đặc, lúc này thân thể

Vương Lâm giống như một cái hắc động, hút hết tất cả khí âm hàn trong phạm vi mười trượng xung quanh.

Bao nhiêu khí âm hàn bị hút vào trong cơ thể Vương Lâm, lập tức chảy tới vị trí dòng suối nơi đan điền. Khiến cho dòng suối càng lúc càng lớn,

cuối cùng gần như đột phá sự hạn chế bởi cơ thể của Vương Lâm, tiếp tục bành trướng. Hắn thấy thế hết sức kinh hãi, muốn dừng ngay lại. Nhưng lúc này, hắn chợt phát hiện ra dòng suối đã không còn khống chế được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó tiếp tục phình ra to hơn. Một chút lo lắng xuất hiện trong lòng Vương Lâm. Hiện tượng đang xẩy ra trong cơ thể

hắn không hề được ghi lại trong Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết.

Vương Lâm không biết rằng Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết được gọi là quỷ

công cũng bởi vì nó có vô số sự biến hóa. Có những sự thay đổi mang tới lợi ích cho người tu luyện, có những sự thay đổi làm cho người ta thất bại.

Mà lúc này, Tư Đồ Nam đang ngủ say, nên tất cả đều phải dựa vào sự quyết định của bản thân Vương Lâm.

Theo mức độ tăng trưởng của dòng suối, hấp lực của nó càng lúc càng mạnh. Phạm vi mười trượng nhanh chóng được mở rộng. Đây là đặc điểm có tính chất tuần hoàn, phạm vi khuếch tán của nó càng rộng. Tốc độ hấp thu về sau so với trước lại càng nhanh hơn.

Hai mươi trượng, ba mươi trượng, năm mươi trượng, bảy mươi trượng...một trăm trượng...

Phương viên trong vòng trăm trượng, khí âm hàn cuồn cuộn hút về phía này. Sự biến đổi trong vòng trăm trượng khiến cho khí âm hàn lưu động càng lúc càng mạnh. Trong vòng ngàn trượng, khí âm hàn như bị một bàn tay vô hình đang khuấy động.

Vương Lâm đã hoàn toàn mất đi sự không chế đối với dòng suối. Cũng không biết bao nhiêu lâu, đan điền của hắn đã có chút thông suốt.

Đây là lần thứ hai đan điền của hắn được đả thông. Trong nháy mắt sau khi thông suốt, một cái hắc động lại xuất hiện. Dòng suối âm hàn lập tức chảy vào bên trong hắc động. Dị biến trong cơ thể Vương Lâm khiến cho khí âm hàn trong phạm vi trăm trượng đều phải thay đổi.

Nếu như vừa rồi, dòng suối chảy liên tục hấp thu khí âm hàn tứ bốn phía thì lúc này, khi hắc động đan điền xuất hiện sự hấp thu liền biến thành cắn nuốt.

Trong tích tắc, khí âm hàn trong phạm vi trăm trượng biến mất. Hiện tượng đó bất ngờ xảy ra khiến cho sự thay đổi nảy sinh càng lúc càng rộng...một trăm trượng, một trăm năm mươi trượng, hai trăm trượng...

Cuối cùng nó vượt quá cả ngàn trượng.

Lúc này, nếu từ trên bầu trời nhìn xuống, có thể thấy một khung cảnh hết sức quỷ dị. Trong chu vi ngàn trượng, tất cả khí âm hàn như một cơn lốc xoáy, cuốn về một điểm...

Sâu trong đống đổ nát, quái nhân có làn da màu lam đang cầm lấy thi thể

một con quái thú mà cắn nuốt. Hắn vừa mới nuốt một miếng thị còn đang chảy máu ròng ròng, chợt quay đầu nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Hắn vội vàng ném miếng thịt trong tay, nhanh chóng chạy về hướng Vương Lâm.

Mới đi được một đoạn, hắn cảm thấy khí âm hàn từ bốn phía đang nhanh chóng chảy về phía trước. Hắn do dự một chút rồi tiếp tục bước đi. Đến khi còn cách khoảng ba ngàn trượng, hắn liền dừng lại, ánh mắt lộ rõ vẻ

sợ hãi.

Sau khi đan điền vừa mới được thông suốt, linh lực biến dị trong cơ thể

hắn nhanh chóng tụ tập về hắc động nơi đan điền. Sau đó chúng đồng hóa,

dung hợp lại một chỗ với nhau.

Trong nháy mắt, sau khi linh lực bị dung hợp, hắn bằng vào sự cảm ứng với linh lực mà lại có thể nắm được sự khống chế đối với dòng suối. Tuy nhiên, mức độ khống chế vẫn còn rất nhỏ. Nếu muốn đình chỉ sự vẫn chuyển của khí âm hàn trong đan điền thì vẫn không thể làm được.

Vương Lâm cắn răng một cái nhưng không cố đình chỉ sự cắn nuốt khí âm hàn. Hắn không chế khí âm hàn trong cơ thể đang gia tăng nhanh chóng bắt đầu trùng khiếu lần thứ ba, mục đích làm cho Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết tới tầng thứ ba.

Dưới sự điều khiển của Vương Lâm, hơi thở âm hàn trong đan điền Vương

Lâm bắt đầu trùng khiếu. Trong nháy mắt, đan điền lại bị phá hủy, hóa thành một tia sáng màu lam. Từ điểm sáng màu lam, từ từ xuất hiện một cái tinh thể màu lam. Tinh thể đó dưới sự công kích của khí âm hàn màu sắc càng lúc càng đậm, cuối cùng biến hẳn thành màu xanh.

Lần trùng khiếu thứ ba thành công một cách dễ dàng. Một viên hàn đan đã xuất hiện trong đan điền của Vương Lâm. Trên viên hàn đan đó có vô số

xúc tua, khuếch tán đến các vị trí trong cơ thể Vương Lâm.

Linh lực biến dị trong cơ thể, sau khi hàn đan xuất hiện, nhanh chóng chuyển biến.

Lúc này, khí âm hàn vẫn nồng hậu như cũ. Vương Lâm có cảm giác, nếu cứ

tiếp tục cắn nuốt hàn khí thì chính hắn sẽ bị hàn khí nhiều quá mà bạo thể. Cảm giác đó dần dần trở nên rất thật. Chút cảm giác căng căng từ

trong cơ thể xuất hiện.

Vương Lâm cắn răng, một lần nữa bắt động điều khiển khí âm hàn trùng kích cho Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết tăng lên đến tầng thứ tư.

Tư Đồ Nam từng chỉ ra, trong công pháp này thì tầng thứ nhất, tầng thứ

tư và tầng thứ bảy rất khó luyện. Bởi vì ba tầng công pháp này lần lượt đột phá vào Đan Điền, Khí Hải, Tổ Khiếu.

Nguyên bản yêu cầu của Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết là trước khi tiến vào ba tầng đó thì phải củng cố tu vi thật vững chắc. Sau khi hàn đan trở nên ổn định, hắn quyết định trùng khiếu lần nữa.

Nhưng lúc này, trong cơ thể Vương Lâm linh lực và khí âm hàn đã dung hợp lại làm một, không thể không phát. Vì vậy mà hắn bắt đầu trùng khiếu lên tầng thứ tư của Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết.

Tại ngực của mình đả thông huyệt Khí Hải.

Khí âm hàn từ đan điền chầm chậm dâng lên, một lúc sau đã tới vị trí của huyệt Khí Hải, liền chậm rãi xoay tròn.

Huyệt Khí Hải giống như một cái động không đáy, nhanh chóng hấp thu dòng suối khí âm hàn. Trùng khiếu liên tiếp thất bại, thời gian chậm rãi trôi đi. Sắc trời dần sáng rõ.

Khí âm hàn trong phạm vi ngàn trượng từ từ biến mất.

Huyệt Khí Hải trên ngực Vương Lâm vẫn như cũ. Lúc này, hắn đối với những lời miêu tả về xác suất thành công của Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết khi trùng khiếu đã hoàn toàn hiểu rõ. Hắn liên tục trùng kích một trăm lần. Sau mỗi lần trùng khiếu thất bại, khí âm hàn lại hao tổn đi một ít.

Dòng suối khí âm hàn khổng lồ sau một trăm lần trùng khiếu thất bại dần tiêu hao gần hết. Hơn nữa, sau khi trời hửng sáng, trong vòng ngàn trượng khí âm hàn đã không còn một chút. Mà khí âm hàn trong cơ thể

Vương Lâm chậm rãi bị hàn đan hấp thu.

Một đêm qua, Vương Lâm hấp thu được rất nhiều khí âm hàn. Chúng cùng với linh lực trong cơ thể hắn hoàn toàn dung hợp lại một chỗ, biến hành âm hàn linh lực.

Bây giờ, Vương Lâm có thể cảm giác được rõ ràng, mức độ âm hàn linh lực trong cơ thể nhiều đến mức độ nào. Gần như gấp đôi lúc trước, đạt tới

Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong.

Hắn mở hai mắt, nhớ lại những chuyện đêm qua mà cảm thấy kinh hãi. Thầm rút ra những kinh nghiệm trong quá trình tu luyện.

Ban đêm, trong lúc vô ý, hắn đã mở ra một cách tu luyện khác lạ, đưa đến cho Vương Lâm một ý nghĩ mới.

Ưu điểm của phương pháp tu luyện này không cần nói cũng biết. Còn về

khuyết điểm thì đó là tính nguy hiểm của nó khá cao. Một người không cẩn thận sẽ rất dễ bị bạo thể. Nhưng đã có được kinh nghiệm của lần này,

Vương Lâm tự tin lần sau hắn có thể từng bước hạ thấp sự nguy hiểm.

- Có lẽ phải thay đổi vị trí tu luyện. Đêm qua mặc dù hấp thu không ít khí âm hàn. Nhưng chất lượng của nó cũng không cao, không thể thỏa mãn được yêu cầu gia tăng xác suất thành công khi trùng khiếu. - Vương Lâm thì thào nói. Bây giờ, xác suất thành công của hắn rất nhỏ. Dựa theo

những gì mà Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết ghi chép thì Cực Âm chi địa có phẩm chất càng cao, xác suất trùng khiếu thành công càng lớn.

Vương Lâm nhớ tới mấy tháng trước khi kiểm tra phẩm chất của Cực Âm chi địa, tại nơi có cụm kiến trúc hình tháp đạt tới được thượng giai nhất phẩm. Vì vậy, trong lòng hắn liền đưa ra quyết định.

Cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Một lão nhân phát ra hơi thở hủy thiên diệt địa vô thanh vô tức xuất hiện. Diện mạo của lão âm trầm, nhìn chằm chằm vào đám cây cối dưới chân, ánh mắt lộ ra sát khí mãnh liệt.

- Lệ nhi! Thái gia gia đến báo thù cho ngươi.

Người đó chính là lão tổ Đằng Hóa Nguyên của Đằng gia. Trên đường lão cảm ứng theo trớ chú mà bám theo. Đáng tiếc, giống như một một mà sương mù ngăn cản. Hắn vẫn không thể xác định được phương hướng cụ thể của đối phương. Chỉ biết đối phương đang ở dưới đám cây cối này.

Nếu không vạn bất đắc dĩ, Đằng Hóa Nguyên cũng không muốn đi vào trong đám cây cối đó. Với tu vi của hắn bây giờ có thể cảm nhận được rõ ràng trong đám cây cối đó có một thứ gì đó rất mạnh đang tồn tại. Cho dù là lão cũng không dám kinh động tới nó.

Nhưng Đằng Lệ chết, khiến cho lão bất chấp. Đằng Hóa Nguyên thầm cân nhắc. Có lẽ mình đi vào trong đó tìm kiếm cừu nhân cũng không đến mức độ

khiến kẻ đó truy cứu.

Chần chừ một lúc, lão cắn răng vọt vào trong đám cây.

Sâu trong đống đổ nát có một cái quan tài bị hở một góc. Một bàn tay khô héo lóe lên hắc quang, từ từ nhô lên, nắm chặt lại. Nhất thời một cái lôi cầu màu tím ngưng tụ, tản mát ra hơi thở nguy hiểm.

- Kỳ hạn trăm năm sắp tới. Chủ nhân của ta! Ngươi đã một lần vất bỏ thân thể tránh thoát. Lần này, ngươi không thể chạy thoát được đâu.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 91: Cực âm linh lực

Đằng Hóa Nguyên cẩn thận hành tẩu trong đám cây cối. Thần thức mạnh mẽ

của Nguyên Anh kỳ tản khai ra xung quanh. Chợt hắn lộ nét vui vẻ, khi phát hiện ra vị trí của Vương Lâm. Đang đi thuấn di ra sau lưng, thì có một trận gió thổi tới. Một giọng nói âm u vang lên.

- Lăn ra ngoài.

Nét mặt Đằng Hóa Nguyên đại biến, không hề do dự liền lui lại phía sau vài bước, ngưng thần nhìn xem.

Chỉ thấy một làn hắc vụ từ xa bay tới. Từ trong hắc vụ tỏa ra từng trận âm phong. Một cánh tay khô héo vươn ra, hướng thẳng về phía Đằng Hóa

Nguyên.

Thần thức Đằng Hóa Nguyên đảo qua một cái liền cảm thấy hoảng sợ. Tu vi của đối phương không ngờ lại là Nguyên Anh trung kỳ. Lão không hề do dự

lui lại.

Cánh tay khô héo thoáng giơ lên một cái, hóa thành một bàn tay to, chụp vào Đằng Hóa Nguyên.

Đằng Hóa Nguyên cười khổ một tiếng, không nói lời nào, xoay người bỏ

chạy. Nguyên Anh trung kỳ, lão không thể chống lại. Tuy biết trong đám cây có một cường giả, nhưng hắn không ngờ đối phương lại là Nguyên Anh trung kỳ.

Thân thể lóe lên một cái, Đằng Hóa Nguyên biến mất vô tung vô ảnh. Từ

trong làn hắc vụ phát ra một tiếng hừ lạnh, sau đó bàn tay to trong không trung chợt lóe len một cái rồi biến mất.

Giữa không trung bên trên đám cây, thân ảnh Đằng Hóa Nguyên chợt xuất hiện. Bỗng nhiên, lão chợt biến sắc. Bàn tay to lớn vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn, vồ một cái.

Đằng Hóa Nguyên thầm kêu khổ, vỗ vào túi trữ vật một cái, lấy ra một tấm da thú. Ngón tay phải khẽ lướt nhẹ một cái, từ tấm da thúc chợt lóe lên một tia sáng màu vàng, bao lấy thân thể hắn, nhanh chóng vọt ra xa. Một lần nữa thoát khỏi bàn tay to.

Tuy nhiên, hắn vẫn bị bàn tay sượt nhẹ qua một chút. Hắn vừa bay vừa phun một bụm máu, sắc mặt tái nhợt, chẳng thèm quay đầu lại, nhanh chóng bỏ đi.

Một làn hắc vụ chợt xuất hiện giữa không trung. Sau đó, nó co lại, xuất hiện một bóng người. Đó là một nam tử trông giống như một bộ xương khô.

Hắn nhìn theo hướng Đằng Hóa Nguyên bỏ chạy nhưng không đuổi theo, xoay người đi về trong đám cây.

Hắn thong thả bay trên đám cây cối như đang tìm một vật gì đó. Một lúc sau, hắn liền dừng lại ở một chỗ đất trống. Nét mặt hắn thản nhiên nhìn chằm chằm lên mặt đất. Hai tay hắn vung lên, từ trên mặt đất phát ra những tiếng nổ ầm ầm, sau đó tách ra làm hai, lộ ra một cái khe thật dài.

Từ dưới cái khe, phát ra một tiếng giận dữ. Một đạo thân ảnh màu đen nhanh chóng lao ra, đang định bỏ chạy. Nam tử như cái thây khô hừ nhẹ

một tiếng, không gian mười trượng xung quanh chợt biến thành một cái lồng giam. Bóng đen đang lao ra sợ hãi hét lên một tiếng, đâm vào vách lồng, bắn ngược trở lại. Hắn không chạy trốn nữa mà quỳ trên mặt đất,

cuống quít dập đầu.

Nam tử như cái thây khô, chậm rãi mở miệng:

- Trăm năm không gặp, không ngờ thân thể của chủ nhân lại tu luyện thành thi mị. Ngươi đã nảy sinh thần trí, thì cũng có thể coi như một con người. Ta có thể không muốn giúp ngươi, nhưng ngươi phải dựa theo cảm

ứng của mình với chủ nhân mà giúp ta tìm kiếm nguyên anh của hắn.

Thi mị liên tục gật đầu, kinh sợ nhìn nam tử giống như cái thây khô.

Nam tử vung tay lên, không gian giam hãm xung quanh chợt biến mất. Hắn nhìn thi mị chằm chằm, nói:

- Đi thôi! Ta mang ngươi đi tìm. Nếu ngươi có thể tìm được nguyên anh của chủ nhân thì sau khi ta nuốt nó, chiếm được sự tự do, sẽ giúp ngươi tiến hóa thành thi ma.

Thi mị ngẩn người, sau đó vừa vui mừng, vừa sợ hãi, gật đầu liên tục. Sau đó nó đứng lên, chạy sâu vào trong đám cây cối.

Nét mặt nam tử vẫn không hề thay đổi, đi theo.

Lúc này, ở một vị trí không hề có ánh nắng mặt trời, quái nhân có làn da nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt có chút chần chừ.

Hôm qua, Vương Lâm hấp thu một lượng lớn khí âm hàn, nhưng phẩm chất của nó lại quá đỗi bình thường. Phẩm chất của nó như vậy cho dù hấp thu được số lượng nhiều thì sau khi kết hợp với linh lực biến dị cũng không tăng lên được nhiều lắm. Hơn nữa, nó không hề thích hợp cho việc tu luyện trùng khiếu. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn sâu vào trong đám đổ

nát.

Hắn chuẩn bị đi sâu vào đó thăm dò xem chỗ nào khí âm hàn có chất lượng cao nhất.

Chất lượng càng cao, xác suất trùng khiếu thành công càng lớn.

Chờ đến lúc nửa đêm, Vương Lâm tay bắt quyết, đánh ra quang cầu kiểm tra chất lượng khí âm hàn, sau đó đi sâu vào trong đống đổ nát.

Sau khi đi được một đoạn đường, quang cầu đang bay trong không trung,

chợt biến thành màu hồng, lóe lên mấy lần. Sau đó chợt phân thành hai.

Sau khi hai quả cầu màu đỏ xuất hiện, Vương Lâm vui vẻ biết rằng chất lượng khí âm hàn ở đây vượt qua mức bình thường, lên tới thượng giai.

Hắn tiếp tục đi tới, hai quang cầu màu hồng chợt lóe lên, màu sắc từ từ đậm lên.

Thượng giai nhị phẩm, tam phẩm...Mãi cho đến khi đạt tới ngũ phẩm, Vương

Lâm mới dừng lại. Trước mặt hắn là một con đường rộng rãi. Hai bên toàn là những đống đổ nát. Có điều nhìn quanh thì nơi này chắc chắn phải là một vị trí phồn vinh trong ngôi thành trước đây.

Vương Lâm tính toán khoảng cách một chút, thì thấy mới tiến được một phần ngàn diện tích của ngôi thành. Vì vậy hắn lại tiếp tục cất bước.

Quang cầu tỏa ra ánh sáng màu hồng, giữa khu đổ nát lại càng thêm chói mắt. Dọc theo đường đi, Vương Lâm tỏa ra thần thức, ánh mắt hết sức tập trung.

Phẩm chất do hai quang cầu thể hiện càng lúc càng tăng lên: Thượng giai lục phẩm, thất phẩm, bát phẩm.

Mặt trời mọc rồi lại lặn. Tới ngày thứ tư, Vương Lâm đã đi thật sâu vào trong ngôi thành đổ nát. Hắn dự tính vị trí của mình bây giờ cho dù không phải là trung tâm của ngôi thành nhưng cũng chẳng xa lắm. Dù sao thì hắn đi theo một con đường thẳng tắp.

Dọc theo đường đi, trên mặt đất rải rác những cái hố sâu mấy chục thước,

ngập đầy nước mưa. Trong đó có một số con quái xà sinh sống. Thỉnh thoảng chúng lại nhảy lên, nhìn Vương Lâm giận dữ, phun ra nọc độc.

Ngoại trừ việc đó ra, những căn nhà sụp đổ xung quanh rất nặng nề. Trong mắt hắn không hề nhìn thấy một bức tường nào cao quá mười thước.

Cỏ dại mọc thành từng bụi, trên mặt đất xuất hiện một ít ao đầm đầy bùn.

Trong lớp bùn cũng có một số sinh vật kỳ dị. Có một lần, Vương Lâm bị

thứ sinh vật đó đánh lén. Từ đó về sau, hắn lại càng cảnh giác.

Cho dù đi thêm nữa, chất lượng của khí âm hàn cũng không tăng lên nhiều lắm, thủy chung vẫn không vượt qua thượng giai, đạt tới trầm âm.

Vào đêm ngày thứ năm, Vương Lâm đi tới chiểu trạch. Trước mặt hắn xuất hiện một khu kiến trúc rộng lớn. Toàn bộ khu kiến trúc đó đã sụp đổ

những vẫn có thể nhận thấy một sự phồn hoa trước đó.

Ở trong kiến trúc đó vẫn còn có một cái hố đường kính khoảng chừng ngàn thước.

Cái hố hết sức kỳ lạ. Theo lý mà nói thì trong đó thì trong hố phải ngập nước mưa mới đúng. Nhưng trong đó lại không hề có một chút chất lỏng nào hết.

Vương Lâm vừa đi vừa nhìn. Mặc dù trong bóng đêm mông lung, khí âm hàn ngập trong không gian làm ảnh hưởng tới cảm giác, nhưng hắn vẫn thấy được vô số cái hố lỗ chỗ trên mặt đất như tổ ong.

Khi Vương Lâm đi tới đó, hai cái quang cầu đang bay trong không trung chợt lóe lên hồng quang chói mắt. Chúng nhanh chóng từ hai biến thành ba. Điều đó chứng tỏ chất lượng khí âm hàn ở đây đã đạt tới trầm âm.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp cũng không nóng vội nhảy ngay vào bên trong.

Hắn đi vào quanh cái hố lớn một vòng. Vừa đi, hắn vừa nhìn chằm chằm vào quang cầu, phát hiện, khi đến vị trí đối diện, quang cầu lại dung hợp lại biến thành hai cái.

Vương Lâm hiểu được nơi có chất lượng cực âm tăng cao chính là cái hố sâu này.

Vương Lâm sờ sờ cằm cũng không nhảy ngay xuống dưới kiểm tra mà tĩnh tọa chờ trời sáng.

Một lúc sau, sắc trời sáng dần. Khi khí âm hàn tiêu tán, Vương Lâm liền đứng lên, nhảy xuống. Tiểu kiếm màu xanh biếc chợt lóe lên một cái, lập tức xuất hiện dưới chân.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Theo nguyên tắc thì cái hố này có từ lâu như vậy chắc chắn phải ngập nước mưa.

Hai mắt Vương Lâm híp lại. Trong tầm mắt của hắn có thể thấy được dưới đáy cái hố có vô số cái động nhỏ, lỗ chỗ như tổ ong.

Mặc dù không biết những cái động đó có sâu hay không. Nhưng hiển nhiên,

nước mưa đã chảy hết vào trong đó. Vương Lâm ngồi xổm trên mặt đất, sờ

sờ những cái động nhỏ cảm giác ươn ướt. Trong lòng hắn càng thêm khẳng định.

Sau khi cẩn thận quan sát xung quanh liền phát hiện không có gì nguy hiểm. Hắn khoanh chân ngồi đó đợi đêm xuống.

Mặt trời từ từ chui xuống nơi chân trời, bóng đêm dần bao phủ khắp các đống đổ nát. Các loài chim chóc đều bay đi, không muốn ở lại đây.

Màu hồng của quang cầu trước mặt Vương Lâm lại tăng thêm một chút, cuối cùng biến thành hai, sau đó hai biến thành ba.

Cứ thế, chất lượng của cực âm nhanh chóng tăng lên từ tứ phẩm, lục phẩm,

bát phẩm, thập phẩm, thượng giai nhất phẩm, tam phẩm, lục phẩm, thập phẩm rồi đột phá tiến vào trầm âm.

Lúc này chưa tới giờ tý mà chất lượng của khí âm hàn đã đạt tới trầm âm nhất phẩm.

Hai mắt Vương Lâm lộ rõ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Thần thức tỏa ra quan sát khu vực dưới hố. Dần hắn phát hiện được một điều, chất lượng của hàn khí bay lên cũng với những cái lỗ trên mặt đất có quan hệ với nhau.

Chỉ thấy một tia khí âm hàn từ mặt đất bay lên hòa nhập vào với xung quanh.

Theo thời gian trôi qua, ba cái quang cầu màu hồng lại lóe lên một lần nữa, đạt tới trầm âm nhị phẩm. Cuối cùng khi giữa giờ tý, chất lượng của hàn khí đã đạt tới trầm âm ngũ phẩm.

Vương Lâm không hề do dự lập tức dựa theo phương thức hô hấp đặc biệt mà hấp thu khí âm hàn.

Theo một tia khí âm hàn ngưng tụ tại huyệt Khí Hải, Vương Lâm phát hiện so với chất lượng khí âm hàn ở ngoài thì ở đây hoàn toàn khác biệt. Làn khi âm hàn lưu động trong lồng ngực của hắn tinh thuần hơn trước mấy chục lần.

Biến đổi về chất khiến cho lượng cũng biến đổi (cái này không theo triết học, mọi người nhé). Lúc trước hắn mất thời gian chục lần hấp thu khí âm hàn thì bây giờ chỉ cần một phần năm lúc trước là hắn có thể đạt được hiệu quả tương tự.

Rất nhanh, trong huyệt Khí Hải, khí âm hàn đã hình thành một dòng suối.

Dòng suối chảy càng lúc càng nhanh, dị biến xảy ra với huyệt Đan Điền lại xuất hiện một lần nữa.

Trong phương viên trăm trượng, khí âm hàn lập tức cuồn cuộn chảy vào trong thân thể Vương Lâm.

Dòng suối nơi huyệt Khí Hải càng lớn thì phạm vi và tốc độ hấp thu của hắn càng lúc càng điên cuồng. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã vượt qua khoảng cách cực hạn lúc trước, đạt tới phạm vi một ngàn trượng.

Sau đó phạm vi còn tiếp tục mở ra, một ngàn hai trăm trượng, một ngàn bốn trăm trượng, một ngàn năm trăm trượng.

Khí âm hàn trong phạm vi mười dặm bắt đầu chuyển động. Như có một sinh vật nào đó thao túng, chúng điên cuồng tràn xuống hố, bị Vương Lâm cắn nuốt.

Dòng suối âm hàn nơi huyệt Khí Hải không ngừng mở rộng. Vương Lâm dần có cảm giác không thể khống chế được nữa. Hắn liền nắm chắc thời gian,

toàn lực đột kích vào huyệt Khí Hải, bắt đầu trùng khiếu.

Dòng suối âm hàn như một mũi khoan nhọn lần lượt đâm vào huyệt Khí Hải. Từ từ, huyệt Khí Hải có dấu hiệu được khai thông.

Dấu hiện đó càng lúc càng lớn. Nếu như việc khai thông huyệt Khí Hải giống như đập vỡ một bức tường rắn thì lúc này bức tường đó đã bị thủng lỗ chỗ, sắp sập đến nơi.

Thời gian trôi đi, một lúc sau, huyệt Khí Hải không còn chịu nổi nữa, hoàn toàn được khai thông.

Tiềm lực cơ thể con người từ huyệt Khí Hải bộc phát như núi lửa nhanh chóng dung hợp với khí âm hàn, hình thành một tia âm hàn lực có chất lượng rất cao.

Lúc này, linh lực trong đan điền của Vương Lâm cũng trở nên dao động.

Không bị khống chế, nó thừa dịp âm hàn linh lực chưa hình thành mà lao ra, bắt đầu cắn nuốt.

Mỗi một tia âm hàn lực được hình thành liền bị linh lực của Vương Lâm nuốt chửng. Sau đó, nó dần trở nên lớn mạnh. Từ từ, sau khi linh lực của

Vương Lâm cắn nuốt càng lúc càng nhiều, chất lượng linh lực âm hàn của hắn lại tăng lên.

Một cái tinh vân chợt xuất hiện tại vị trí của huyệt Khí Hải. Nó chuyển động một cách chậm rãi. Một luồng linh lực màu lam chẫm rãi khuếch tán ra ngoài.

Vương Lâm cảm nhận được thứ linh lực xa lạ đó trong cơ thể. Ánh mắt hắn khẽ chớp một cái, nhẹ nhàng điểm vào hòn đá ở bên.

Nháy mắt, lam quang lóe lên, hòn đá liền bị đóng băng, tỏa ra hơi lạnh.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, lập tức đá một cước vào hòn đá, làm cho nó vỡ ra thành vô số mảnh.

Vương Lâm nhìn kỹ, nhất thời hít một hơi thật sâu. Hắn khiếp sợ khi phát hiện thấy kết cấu bên trong hòn đá hoàn toàn thay đổi. Trong đó không còn dáng vẻ của hòn đá nữa mà chính là những cục băng mỏng.

Nói cách khác, một cú chạm nhẹ của hắn khiến cho linh lực trong cơ thể

không chỉ đóng băng hòn đá mà còn thay đổi cả kết cấu bên trong biến thành một tảng băng thực sự.

Vương Lâm không biết rằng linh lực của hắn sau khi cắn nuốt dung hợp với nhau đã sinh ra một sự biến hóa quái dị. Loại biến hóa này cho dù Tư Đồ

Nam có tỉnh dậy cũng không hiểu được.

Vào thời thượng cổ, ngoại trừ phân chia cảnh giới theo tu vi, còn có một loại liên quan đến cảnh giới linh lực. Linh lực được chia thành ba cảnh giới thần bí là Cực, Đạo và Thủy.

Ba cái cảnh giới đó không liên quan tới nhau. Nhưng một khi đã hình thành thì cả đời cũng không thay đổi. Trừ khi tán công tu luyện lại từ

đầu.

Mà đạt được ba cảnh giới đó vô cùng khó khăn. Nói lớn cũng chẳng phải lớn mà nhỏ cũng chẳng phải nhỏ. Chỉ có thể nói do cơ duyên mà vô ý có được.

Vào thời thượng cổ, trong ba cảnh giới linh lực đó, bất kỳ người nào có chút kinh nghiệm tu luyện cũng không lựa chọn Cực cảnh. Bởi vì mặc dù

Cực cảnh có lực công kích cao nhưng lại có quá nhiều khuyết điểm. Trong đó có một khuyết điểm trí mạng bởi nó là đỉnh cao của vạn vật. Từ nay về

sau, thuộc tính của linh lực chỉ có thể đi theo một con đường, không thể dung hợp với bất cứ thuộc tính nào khác. Mà điều này thì khi đột phá

Nguyên Anh tiến vào Hóa Thần kỳ mới thành một vấn đề quan trọng.

Hóa Thần kỳ phải cùng với thiên địa dung hợp, hình thành lên một sự tuần hoàn, chứ không phải đi theo một con đường cực đoan.

Nói như thế nhưng Cực cảnh giới mặc vẫn có rất nhiều ưu điểm. Bất cứ

người nào có được linh lực thuộc Cực cảnh, trong những người cùng đẳng cấp không ai có thể chống lại.

Một khi tu vi đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, mặc dù không thể

tiến vào Hóa Thần kỳ nhưng vẫn là đệ nhất nhân dưới Hóa Thần.

Quan trọng nhất là theo tu vi tăng lên, cường giả Cực cảnh linh lực không cần bất cứ pháp bảo gì. Bởi linh lực của hăn cũng chính là pháp bảo mạnh nhất.

Còn về Đạo cảnh giới, chính là cảnh giới mà tất cả người tu luyện đều mơ tưởng. Trong truyền thuyết, một khi thuộc tính linh lực đạt tới cảnh giới này thì con đường đột phá lên Hóa Thần kỳ đã ở ngay trước mắt.

Cũng bởi vì điều đó mà Đạo cảnh đã trở thành giấc mộng lớn nhất của người tu luyện thời thượng cổ.

Về phần Thủy cảnh giới, nếu như nói Cực cảnh là tử thì Thủy cảnh chính là sinh. Nó không phải là thứ mà người tu luyện dưới Hóa Thần có thể mơ tưởng. Thậm chí đối với cao thủ Hóa Thần kỳ, Thủy cảnh cũng là một cảnh giới vô cùng khó gặp.

Ba loại cảnh giới linh lực đều hư vô mờ mịt. Nhất là từ sau khi thời thượng cổ biến mất, nhưng lời đồn liên quan tới ba loại cảnh giới đó cũng chậm rãi biến mất.

Bây giờ, người tu tiên không có bất cứ ai để ý tới linh lực của mình. Bọn họ chỉ để ý tới tu vi cảnh giới mà thôi.

Vương Lâm cũng không biết rằng linh lực của hắn do cắn nuốt quá nhiều khí âm hàn mà phát sinh dị biến theo hướng Cực cảnh.

Tất cả nguyên nhân, thì quan trọng nhất chính là do Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết là một loại công pháp ó ít người có thể tu luyện tới việc xuất ra cực cảnh linh lực.

Chỉ có điều, Tư Đồ Nam truyền thụ công pháp này cho Vương Lâm, cùng với

Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết thời thượng cổ có điểm khác nhau. Nó do thời gian trôi đi mà bị thất bản. Phần lớn được hậu nhân sửa sang lại.

Về phần linh lực đi theo Cực cảnh giới thì nguyên nhân mấu chốt là từ Nghịch Thiên châu.

Vương Lâm nhìn đầu ngón tay mình, hai mắt chớp chớp. Đúng lúc này, hắn chợt ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhảy lên, bay ra khỏi hố. Lúc này, hắn nhìn thấy quái nhân có làn da màu lam đang giống như một tia chớp đang lao đến.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 92: Thi Âm tông (1)

Vương Lâm mỉm cười. Đối vói quái nhân bây giờ hắn cũng không có nhiều địch ý. Mắt thấy tốc độ của đối phương quá nhanh, Vương Lâm không nhịn được cũng muốn thử sức một chút. Vì vậy hắn không nói hai lời, sử dụng tốc độ cực hạn của bản thân, nhanh chóng phóng đi.

Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt thu ngắn. Quái nhân có làn da tay màu lam thấy Vương Lâm đang vọt về phía mình, trong mắt ẩn chứa chiến ý liền cười cạp cap. Lão thấy trong tay đối phương không có thanh tiểu kiếm màu xanh, trong mắt cũng nổi lên chiến ý. Vì vậy, lão quên mất mục đích của mình, nhanh chóng dừng lại, kéo ngay tấm phù màu vàng trên người xuống. Trong nháy mắt, làn khí màu xanh hiện ra bên ngoài cơ thể.

Quái nhân há mồm hít một cái, làn khí màu xanh liền chui vào trong thân thể. Trong nháy mắt khí thế trên người quái nhân bộc phát.

Hai mắt lão lộ vẻ ngưng trọng, há miệng phát ra mấy thanh âm quái dị, giống như định nói với Vương Lâm cái gì đó.

Vương Lâm biết rõ chín tấm phù vàng trên người quái nhân rất cổ quái.

Nếu bị trọng thương, đối phương chỉ cần kéo nó xuống lập tức khỏi ngay.

Từ sau lần dó, Vương Lâm cảm thấy rất hiếu kỳ đối với mấy tấm phù màu vàng đó.

Bây giờ, đối phương vừa mới kéo tầm phù xuống, thực lực lập tức tăng gấp đôi.

Vương Lâm không nói hai lời, vung hai tay lên, linh lực phân khắp toàn thân. Vào lúc này, khí thế của Vương Lâm có sự thay đổi rất lớn.

Một chút năng lượng màu lam lượn lờ quanh thân thể hắn. Từ trên người hắn tỏa ra hơi thở âm hàn nồng nặc, lộ ra vạn vật chung cực băng hàn.

Trong mắt quái nhân có da tay màu lam chợt lóe lên tinh quang, miệng khẽ nhúc nhích. Vương Lâm nghe có thể hiểu được một chữ:

- Kính. - Nói xong, quái nhân nắm chặt hai tay lại. Ký hiệu quỷ dị trên cánh tay hắn chợt lóe lên, những mạch máu nổi lên chằng chịt. Hắn dùng tốc độ nhanh như lưu tinh, đánh ra một quyền.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên một chút, linh lực âm hàn tuôn ra, hóa thành một nắm tay thật to, va chạm với quái nhân. Lúc hai bên tiếp xúc

với nhau, quái nhân sử dụng một tư thế cổ quái, một chân đứng trên mặt đất, trọng tâm toàn thân lệch sang bên trái. Hô hấp không đồng nhất. Bất chợt từ bốn phía, cuồng phong gào thét tạo thành một con suối. Tất cả

những hòn đá ở xung quanh đều bị thổi dạt ra xa, tạo thành một khoảng trống.

Nét mặt Vương Lâm ửng hồng, thân thể không tự chủ được lùi lại ba thước. Hắn ngẩng đầu nhìn về vị trí của quái nhân.

Trong lòng quái nhân so với Vương Lâm còn khiếp sợ hơn nhiều. Hắn có thể

cảm giác được linh lực của đối phương theo nắm tay chui vào trong cơ thể, sau đó lan ra toàn thân, tỏa ra hơi lạnh kinh người.

Nếu không nhờ đám ký hiệu trên thân thể lóe lên mấy lần mới có thể khống chế được hơi lạnh đó thì chỉ sợ lúc này toàn thân hắn đã bị đóng băng.

Nhìn xuống cánh tay màu lam của mình, hắn sợ hãi phát hiện huyết nhục trên cánh tay đã hoàn toàn thay đổi. Hắn nhìn cánh tay, mặt tái nhợt,

liếc mặt nhìn Vương Lâm một cái rồi phun ra một câu... Vương Lâm chỉ có thể nghe thấy một chữ

- Cực.

Vương Lâm không nói gì. Hắn cũng không hiểu ý của quái nhân là gì nên lắc đầu.

Quái nhân ngẩn người sau đó kéo tấm phù trên người xuống, hai luồng khí xanh trắng hiện lên, rồi biến mất khi cánh tay phải trở lại bình thường.

Nhưng Vương Lâm vẫn nhận ra, tay phải của hắn vẫn còn đang run nhè nhẹ.

Quái nhân liếc mặt nhìn Vương Lâm một cái, hừ một tiếng rồi rống loạn lên, sau đó nhanh chóng rời đi. Vương Lâm nhìn theo bóng của đối phương liền khoanh chân ngồi xuống, nhớ lại cuộc chiến đấu vừa rồi.

Trong một quyền của quái nhân ẩn chứa một thứ lực đạo hết sức cổ quái.

Nó tựa như không phải linh lực, mà là một loại năng lượng đặc biệt nào đó.

- Kính? - Hắn nhớ tới trước khi quái nhân xuất quyền đã nói một chữ đó.

Không quan tâm tới lực đạo của quái nhân nữa, Vương Lâm cảm thấy rất hài lòng đối với uy lực của linh lực biến dị. Đối với thứ linh lực biến dị

có thể làm thay đổi kết cấu của vật chất, Vương Lâm đặt tên cho nó là

Cực Âm linh lực.

- Cực? - Là từ mà sau khi quái nhân nhìn thấy linh lực của hắn, nói ra.

- Có lẽ đã đến lúc rời đi. Sau khi Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết của mình đạt tới tầng thứ năm sẽ rời khỏi đây. - Vương Lâm thì thào nói.

- Địa âm chi địa nhất định phải tìm được. - Vương Lâm biết rõ bản thân phải tìm được Địa Âm chi địa thì Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết mới có thể tu luyện tiếp được. Nếu chỉ dựa vào bản thân để trùng khiếu, xác suất thành công quá thấp. Chỉ có thể tìm được cực âm chi địa có phẩm chất cao thì mới tăng được xác suất thành công.

Nơi đây, mặc dù khí âm hàn dầy đặc nhưng Vương Lâm đoán nơi này cao nhất thì cũng chỉ tới được trầm âm thập phẩm mà thôi. Cho dù có sai

thì cũng chỉ đạt tới tuyệt phẩm một, hai phẩm là cùng.

Phải biết rằng Thiên Địa Huyền Hoàng, tứ đại cực âm chi địa thì Huyền,

Hoàng chi địa chênh lệch với nhau không nhiều. Nhưng hai cái Thiên, Địa thì lại hoàn toàn khác. Địa âm chi địa ở nơi thượng giai nhất phẩm đã tương đương với Huyền, Hoàng chi địa Tuyệt âm nhất phẩm.

Còn về Thiên âm chi địa, thì cho dù là phổ thông nhất phẩm cũng vượt qua Huyền, Hoàng chi địa tuyệt âm.

Trong lúc đang suy nghĩ, Vương Lâm chợt ngẩng đầu lên, thấy quái nhân đã quay lại. Sau khi hắn đi tới đây, nhìn Vương Lâm một lúc rồi chỉ vào bốn phía, làm động tác hít thở sau đó lắc đầu liên tục.

Tiếp sau đó, hắn lại chỉ vào Vương Lâm, vừa chỉ vào chính mình. Vương

Lâm dần dần hiểu được đối phương muốn mình làm theo ý hắn. Vương Lâm liền gật đầu.

Tốc độ của quái nhân rất nhanh. Hắn hoàn toàn thuộc đường nên né tránh những chỗ nguy hiểm rất dễ dàng.

Thậm chí có lúc, đối phương tiến vào một vết nứt dài trên mặt đất. Sau khi đi ra khỏi đầu bên kia, Vương Lâm chợt phát hiện ra mình vừa đi qua một vùng đầy xương thú.

Hai ngày sau, hai người tới được một nơi vô cùng hẻo lánh của ngôi thành đổ nát. Lúc này, hai người mới dừng chân tạm nghỉ.

Vương Lâm đưa mắt nhìn xung quanh. Cách đó không xa có một tòa kiến trúc hình tháp còn nguyên vẹn. Trên đỉnh tháp có một viên thạch châu đường kính khoảng hai thước.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, viên thạch châu của hắn cùng với cái trong đống đổ nát kia giống nhau như đúc.

Lúc này, quái nhân nhanh chóng leo lên đứng bên cạnh thạch châu. Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, đặt bên ngoài. Một lúc sau, từ thạch châu,

quang mang tỏa ra bốn phía. Một cột sáng thẳng tắp lập tức chiếu về phía trung tâm của đống đổ nát.

Từ xa nhìn lại, cột sáng nhìn không thấy đầu hay cuối ở đâu.

Làm xong việc đó, quái nhân nhảy xuống, vung tay lên với Vương Lâm một cái, sau đó hai người rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Vương Lâm theo quái nhân tới chỗ một viên thạch châu khác. Phần lớn nơi này đã bị sụp đổ, nhưng viên thạch châu vẫn còn nguyên vẹn.

Sau đó, thạch châu lại được mở ra, phát lên một cột sáng chỉ về hướng trung tâm thành thị.

Sau khi cái thạch châu cuối cùng được mở ra, dưới con mắt của Vương Lâm, cả thành thị trong nháy mắt trở nên bất đồng.

Trên đường đi, Vương Lâm thầm tính toán có tất cả tám viên thạch chau.

Quái nhân ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, lộ vẻ lo lắng sau đó tốc độ tăng lên nhanh hơn, dẫn Vương Lâm đi về hướng trung tâm của đống đổ nát. Hai người đi không ngừng nghỉ, cuối cùng tới chiều ngày thứ tư đã tới được khu vực trung tâm của thành thị.

Tám cột sáng từ xa chiếu lại, hội tụ tất cả tại đây. Khi đến chỗ này,

quái nhân liền dừng lại, phủ phục trên mặt đất. Ánh mắt có phần tang thương, trong miệng phát ra những tiếng ngâm xướng.

Thanh âm của hắn càng lúc càng cao, mặt đất dần có chút rung rung. Sau đó một pho tượng cao ước chừng trăm thước chầm chậm nhô lên từ dưới lòng đất.

Đó là pho tượng của một nam tử có mái tóc dài, tướng mạo chân chất. Ánh mắt hiện lên một sự cơ trí. Trong tay pho tượng đang nắm một thanh trường thương dài chừng trăm thước. Một con cự long quấn quanh thân thể

pho tượng, cái miệng há ra, hiện rõ nét mặt dữ tợn. Lân phiến trên người nó nửa thật nửa ảo khiến cho người ta thấy mà giật mình.

Tám cột sáng hội tụ vào pho tượng, phản xạ hàng vạn tia sáng. Hai mắt pho tượng dần sáng lên. Trong nháy mắt, Vương Lâm có cảm giác nam tử tóc dài đó như sống lại.

Đi ra sau lưng pho tượng, ánh mắt của quái nhân càng thêm tiều tụy. Hắn phất phất tay với Vương Lâm, chỉ vào đầu cự long, tỏ ý thúc dục.

Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi nhanh chóng leo lên. Thoáng cái, hắn đã tới đỉnh đầu cự long. Vừa đặt chân lên đó, hắn liền cảm nhận được dưới chân truyền tới một luồng khí âm hàn.

Vương Lâm lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt quyết, đanh ra một cái quang cầu. Quang cầu vừa mới xuất hiện liền lập tức biến đổi. Hồng

quang đậm đặc đến cực hạn. Cuối cùng một tiếng nổ vang lên, quang cầu liền biến mất. Vương Lâm giật mình. Hắn biết điều đó chứng tỏ phẩm chất của

Cực âm chi địa tại đây đã đạt tới cực hạn của Hoàng âm chi địa - Tuyệt âm thập phẩm.

Vừa vui mừng, vừa sợ hãi, hắn lập tức thổ nạp. Dòng suối trong cơ thể

nhanh chóng tăng trưởng. Nhưng có điều lần nay có cũng không có khuếch tán diện tích hấp thu mà chi bao phủ trong phạm vi vài thước. Từ xa nhìn lại, xung quanh Vương Lâm, xuất hiện một cái vòng tròn màu đỏ, bao lấy cả đầu cự long.

Thoáng cái, Vương Lâm ngồi đó đã được năm ngày.

Trong năm ngày đó, quái nhân vẫn đứng ở dưới ngẩng đầu lên theo dõi.

Thời gian trôi đi, sự lo lắng của hắn càng lúc càng nhiều, giống như pho tượng sẽ mang tới một điều rắc rối gì đó. Chín là phù trên người hắn không có gió, chợt động.

Vào ngày thứ ba cuối cùng thì huyệt Khí Hải cũng bị đột phá, sau đó tái lập. Vào rạng sáng ngày thứ năm, Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết tầng

thứ

năm đã đại thành.

Chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể ngưng kết được quả hàn đan thứ

hai. Đến lúc đó, cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ, Vương Lâm cũng dám đánh một trận. Còn bây giờ, Trúc Cơ trung kỳ bình thường, Vương Lâm cũng không thèm để ý.

Kế tiếp, hắn bắt đầu thử nâng phẩm chất linh lực, dung hợp với khí âm hàn của Tuyệt âm thập phẩm.

Hắn vừa khống chế dung hợp, vừa quan sát linh lực. Dần dần, hắn phát hiện màu sắc của linh lực càng lúc càng đậm. Trước đó là màu lam nhạt thì bây giờ đã hóa thành màu lam đậm.

Hắn không biết rằng, linh lực của mình đã gần tới Cực cảnh.

Lúc này, ngoại giới đột nhiên biến đổi, mặt đất trở nên âm u. Những đám mây vần vũ trên bầu trời. Một làn hắc vụ hiện lên dần ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một cái quan tài to, từ từ hạ xuống.

Một bóng người hư ảo, chẫm rãi xuất hiện trên quan tài.

Một thanh âm khàn khàn vang vọng trong trời đất.

- Ngươi nói là Nguyên anh của chủ nhân trốn trong pho tượng này?

Sắc mặt quái nhân đang đứng trên mặt đất đại biến...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 93: Thi Âm tông (2)

Quái nhân đang đứng trên mặt đất liền biến sắc, không chút do dự kéo tất cả chín tấm phù xuống. Chín loại khí liền hiện lên quanh thân thể hắn.

Hắn nhanh chóng từ dưới đất vọt lên, nhảy tới vị trí của Vương Lâm,

không thèm để ý, xuyên qua vòng sáng màu đỏ, ôm lấy Vương Lâm, nhanh chóng hạ xuống.

Khi đối phương xuất hiện, trong nháy mắt, Vương Lâm đã tỉnh táo lại. Hắn thấy sự sợ hãi trong mắt của quái nhân, đồng thời cũng phát hiện ra dị

biến trên bầu trời nên cũng không nói tiếng nào, để mặc cho đối phương kéo xuống.

Sau khi hai người xuống đến đất, quái nhân lập tức kết ấn. Một dòng suối đen chợt xuất hiện bên ngoài pho tượng, quái nhân liền kéo Vương Lâm nhanh chóng chui vào bên trong.

Cùng lúc đó, tám luồng ánh sáng biến mất, pho tượng từ từ chui xuống lòng đất.

Lúc này, từ cái quan tài giữa không trung, thân ảnh một nam tử giống như một cái xác khô dần dần ngưng tụ. Nét mặt hắn lạnh như băng. Bên cạnh hắn, thi mị đang đứng cạnh, toàn thân nó tỏa ra mùi xác thối, ánh mắt lộ

vẻ tham lam.

Nam tử nhìn chằm chằm cái pho tượng đang từ từ chui xuống lòng đất. Thần thức mạnh mẽ của hắn nháy mắt bao trùm toàn bộ đống đổ nát, dò xét một chút. Cuối cùng, ánh mắt hắn lại chăm chú nhìn vào pho tượng.

Lúc này, Vương Lâm bị quái nhân kéo vào trong pho tượng, ánh mắt chớp chớp, sử dụng thần thức đảo qua một lượt, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Không gian bên trong pho tượng cũng không lớn. Bên trong có những tinh thể màu trắng đáng trôi nổi. Ở giữa có một pho tượng người bằng đá, màu đen đang khoanh chân ngồi.

Diện mạo của pho tượng đó cũng giống hệt như pho tượng to lớn. Quanh pho tượng có một làn quang mang màu tím phát ra ánh sáng, chiếu vào một vài vị trí bên trong pho tượng to.

Ngay sau đó, một bức màn sáng chợt xuất hiện bên trong pho tượng. Màn sáng chớp chớp vài cái, rồi hiện lên quang cảnh bên ngoài pho tượng.

Thông qua bức màn sáng, Vương Lâm thấy rõ được tất cả những thứ bên ngoài. Nhìn sang, nét mặt quái nhân lúc này đang rất sợ hãi, nhưng trong mắt lại lộ rõ sự cừu hận.

Nam tử đứng ở ngoài, nhìn chằm chằm vào pho tượng, bình thản nói:

- Chủ nhân! Trăm năm thoáng cái đã qua. Lần này, ngươi chạy không thoát được nữa đâu.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, nhìn quái nhân chằm chằm, nói:

- Ngươi là chủ nhân của hắn?

Ánh mắt quái nhân ngơ ngác nhìn Vương Lâm. Đúng lúc này, ánh mắt Vương

Lâm chợt lóe lên tia sáng. Hắn há mồm phun ra một đạo lục quang. Đạo lục quang vừa xuất hiện liền lóe lên một cái lao thẳng về phía người đá.

Trong nháy mắt, một luồng tử khí từ trong tượng đá lan ra. Tiểu kiếm màu xanh chợt thuấn di, xuyên qua tử khí, đâm trúng vào người đá.

Nhưng tiếng động vang lên liên tiếp, một cái quang cầu nhanh chóng từ

trong người đá bay ra. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải điều khiển phi kiếm một lần nữa thay đổi phương hướng, đuổi theo quang cầu.

Lúc này, quái nhân mới có phản ứng. Ánh mắt nó lộ vẻ lo lắng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm có chút phẫn nộ, chỉ phi kiếm rồi kêu oa oa vài tiếng.

Vương Lâm ngẩn người. Đúng lúc này, một giọng nói gấp gáp từ trong quang cầu truyền ra.

- Tiểu hữu chớ nên xúc động. Lão phu không có ác ý. Ta mới là chủ nhân của kẻ bên ngoài. - Cùng lúc đó, vô số quang điểm từ bốn phương tám hướng tụ lại, dung hợp vào trong quang cầu, hình thành một người chỉ cao khoảng chừng một thước, xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Thần thái người đó suy yếu, ánh sáng toàn thân ảm đạm. Thoạt nhìn giống như một tên đồng tử. Lúc này, hắn vừa cố gắng né tránh phi kiếm vừa chắp tay thi lễ với Vương Lâm.

Quái nhân phẫn nộ hét lớn một tiếng, tiến lên chặn lấy phi kiếm.

Trong lúc đối phương mở miệng nói chuyện, Vương Lâm liền lui lại sau vài bước, vung tay lên, tiểu kiếm bay về phía sau lưng hắn, mũi kiếm vẫn chỉ về phía đối phương.

Quái nhân tới bên cạnh người đó, quay đầu căm tức nhìn Vương Lâm, trong miệng nói oa oa vài tiếng, rồi lại gầm rú lên mấy câu, ánh mắt lộ vẻ

thất vọng.

Người đó cười khổ, thân thể nhẹ nhàng bên lên, ngồi trên vai quái nhân. Vỗ vỗ quái nhân một cái, nói:

- A ngốc! Không được vô lễ với khách nhân.

Ánh mắt quái nhân lập tức hòa hoãn, nhưng vẫn cảnh giác nhìn Vương Lâm.

Người đó thở dài, nhìn Vương Lâm, ôn hòa nói:

- Tiểu hữu không cần phải động thủ, lão phu...

Lão chưa nói dứt, thì bên ngoài pho tượng, nam tử đã lẩm bẩm mấy từ cổ

quái. Trong nháy mắt toàn thân pho tượng chấn động, dừng lại không chui xuống nữa.

Nét mặt người đó khẽ biến, hai tay bắt quyết, phun ra một đạo tử khí.

Luồng khí vừa xuất hiện liền lập tức dung nhập vào bốn phía quanh vách pho tượng.

Hai mắt của pho tượng liền tỏa ra quang mang màu tím, tiếp tục chui xuống.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, bàn tay cách không chộp một cái. Pho tượng lại chấn động, từ từ đứng im. Ngay sau đó, hắn liên tục xuất ra vô số thủ

ấn phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Nhưng pho tượng vẫn đứng sừng sững tại chỗ.

Lúc này, trong pho tượng, người đó thở phào nhẹ nhõm, nét mặt có vẻ uể oải nói với Vương Lâm:

- Dưới sự công kích của a Mộc, pho tượng này có thể chịu được nửa canh giờ. Cũng đủ cho ta nói rõ với tiểu hữu.

Vương Lâm không nói tiếng nào, nhìn chăm chú vào đối phương.

- Lão phu là Ngô Vũ! Không biết tiểu hữu có nghe nói tới Thi Âm tông hay không? - Người đó thở dài, nói.

Vương Lâm thản nhiên, nhìn thanh tiểu kiếm đang bay quanh mình, lắc đầu.

Ngô Vũ cười khổ, nói:

- Tiểu hữu không cần phải để phòng như thế. Nguyên Anh của lão phu đã xuất thể, qua mấy trăm năm không ngừng hao tổn nguyên khí nên đã yếu lắm rồi. Vì vậy cũng chẳng có gì uy hiếp đối với ngươi. Nhưng vừa rồi,

thanh phi kiếm của ngươi suýt chút nữa thì lấy đi tính mạng của lão phu rồi đấy.

Vương Lâm chớp chớp hai mắt, trầm ngâm một chút nói:

- Người bên ngoài là ai? Ngươi là chủ nhân của hắn?

Ánh mắt Ngô Vũ có chút bất đắc dĩ, nói:

- Hắn là thi khôi của lão phu. Lão phu vốn là một trong những lão tổ của

Thi Âm tông. Thi Âm tông có một phương pháp tu luyện đặc biệt. Tất cả

đệ tử nhập môn phải tìm kiếm một cái thi thể để luyện thành thi khôi của bản thân. Cùng với sự tăng tiến của bản thân, thi khôi cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, nói:

- Thi khôi của ngươi đã phản bội?

Ngô Vũ cười khổ, gật đầu nói:

- Đúng thế. Nếu có công pháp tu luyên khống chế thì thi khôi cả đời sẽ

không phản bội. Nhưng đáng tiếc ba trăm năm trước, lão phu mang nó tới đây vốn định dựa vào khí âm hàn ở nơi này để đột phá Nguyên Anh. Nhưng đáng tiếc lại bị thất bại trong gang tấc. Thi khôi nhân lúc ta bị

trọng thương, tâm thần bị chấn động đã chạy thoát khỏi sự khống chế của ta.

Lúc này, sự rung động của pho tượng càng lúc càng mạnh. Ánh mắt Ngô Vũ có phần lo lắng, nói nhanh hơn:

- Lúc đó, do ta muốn bế quan trị thương nên không thể đi đuổi theo. Hơn trăm năm sau, khi thương thế của ta chuyển biến tốt đẹp liền đi tìm nó.

Nhưng không biết, nó có được cơ duyên gì mà lại sinh ra thần trí. Thậm chí còn vượt qua ta đạt tới Nguyên Anh trung kỳ.

Ta không địch lại nên phải để Nguyên Anh ly thể, may mắn chạy thoát.

Nguyên Anh bị trọng thương nên chỉ ẩn nấp trong pho tượng này không dám đi ra ngoài. Cái thi mị bên ngoài kia chính là thân thể của ta. Không ngờ dưới tác dụng của khí âm hàn cũng có thể sinh ra thần trí. Ôi!

Vương Lâm cười lạnh nói:

- Ngươi định lừa ta phải không? Như ngươi nói nếu thi khôi đã sinh ra thần trí, tại sao không bỏ đi mà lại vẫn muốn tìm ngươi?

Ngô Vũ cười khổ, do dự một chút, nói:

- Tiểu hữu không biết. Thực ra chuyện này có liên quan đến bí mật của

Thi Âm tông chúng ta. Mặc dù thi khôi có thể thoát khỏi sự khống chế

của, nhưng dù sao nó đã bị ta tế luyện mấy trăm năm, tâm thần tương thông. Nếu hắn rời khỏi ta quá trăm dặm lập tức sẽ tan thành mây khói.

Chỉ có một phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề này đó chính là nuốt Nguyên Anh của ta, phá đi phong ấn của ta trong cơ thể. Từ đó, hắn mới có thể thoát được sự trói buộc của ta.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nói:

- Mấy trăm năm qua, hắn vẫn không tìm được ngươi?

Ngô Vũ sờ sờ bức vách của pho tượng, nói:

- Trong lúc ta bỏ chạy vô tình đi vào trong pho tượng này. Trên pho tượng có ẩn chứa một thứ lực lượng thần kỳ, có thể che giấu hơi thở của ta. Vì vậy, dưới sự che chở của pho tượng, ta mới có thể sống sót.

Mặt khác, sau khi thi khôi đột phá tới Nguyên ANh trung kỳ, không biết vì sao, sau mỗi lần ra ngoài hoạt động lại phải nghỉ ngơi một lần. Mỗi lần nghỉ ngơi đều phải tới trăm năm. Đó cũng là một trong những nguyên nhân, mà ta không bị cắn nuốt nguyên anh.

- Vậy tại sao ngươi không nhân lúc nó nghỉ ngơi mà bỏ đi? - Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thản, hỏi.

- Ta đã thử vô số lần, nhưng trong rừng cây bị một làn sương mù bao phủ.

Thứ sương mù đó với thân thể của Nguyên Anh có tác dụng ăn mòn. Cho dù ta chỉ dính vào một chút cũng không thể chịu nổi. Vốn thi khôi không thể

tìm được ta. Nhưng đáng tiếc, lần này thân thể của ta lại nảy sinh thần trí, nên bằng vào sự cảm ứng của thân thể, nó mới tìm được đến đây.

Hơn nữa, a Ngôc tốt bụng vì ngươi mới mở pho tượng ra. Từ đó, mới dẫn đối phương tới đây. Ôi! Đây đúng là kiếp số, không thể trách được ai. -

Ngô Vũ mỉm cười nhìn Vương Lâm nói tiếp.

- Tiểu hữu! Ngươi và a Ngốc gặp nhau, hắn đã nói cho ta biết rồi. Nếu là ba trăm năm trước, ta mới bị nhốt ở đây thì khi nhìn thấy ngươi, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để đoạt lấy thân thể. Nhưng bây giờ, ta đã lãng phí một cơ hội đoạt xá trên người a Ngốc. Trừ khi có thể đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, nếu không không thể đoạt xá lần nào nữa.

Vương Lâm đối với những điều người đó nói cũng chẳng hề tin tưởng. Nhưng nét mặt hắn vẫn thản nhiên, liếc mắt nhìn quái nhân một cái, nói:

- Hắn là a Ngốc?

Ngô Vũ gật đầu nói:

- Tiểu hữu! Ta phát hiện được a Ngốc ở bên trong pho tượng. Lúc đó, hắn đang ngủ say, ta vốn muốn đoạt xa. Nhưng đáng tiếc, trong cơ thể hắn lại có một thứ lực lượng hủy thiên diệt địa. Ta đoạt xá thất bại nên mới để

lại trong cơ thể a Ngốc phân nửa tinh khí của Nguyên Anh, cố gắng thoát ra. Có điều, cũng nhờ như thế, khi a Ngốc tỉnh lại chợt sinh ra một cảm giác khó hiểu đối với ta. Vì vậy mà cùng ta nương tựa lẫn nhau để sống.

Từ sau lần đó, ta biết rằng cả đời này của ta chỉ sợ không còn cơ hội để

bỏ đi nữa. Mãi cho đến khi a Ngốc nói với ta là đã gặp ngươi...

Nói tới đây, hai mắt Ngô Vũ hiện lên sự hưng phấn.

Vương Lâm không nói gì, lẳng lặng nhìn đối phương.

Nét mặt Ngô Vũ lộ vẻ cầu khẩn, nói:

- Lão phu khẩn cầu tiểu hữu, giúp ta...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 94: Thi Âm tông (3)

- Ta không thể rời khỏi đây. Khẩn cầu tiểu hữu đi một chuyến tới Thi Âm tông, tìm sư huynh Dạ Tự Tại tới cứu ta. - Nét mặt Ngô Vũ lỗ vẻ cầu khẩn, cuống quít chắp tay thi lễ.

Vương Lâm vẫn thản nhiên nói:

- Ngươi nói có phương pháp giúp ta tránh khỏi thi khôi rời khỏi đây?

Ngô Vũ vội vàng gật đầu, thành khẩn nói:

- Ta sẽ sử dụng một chút tinh khí Nguyên anh cuối cùng, sử dụng bí pháp mở truyền tống trận tới Thi Âm tông cho ngươi. Khi đó, ngươi có thể trực tiếp tới tông môn của ta.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đối phương, nhếch mép cười nói:

- Ô! Ngươi có thể mở được truyền tổng trận tại sao không tự mình trở về?

Ngô Vũ thở dài, nói:

- Thi khôi không thể rời khỏi ta quá trăm dặm mà ta cũng vậy. Nếu như giữa hai chúng ta mà cách nhau quá trăm dặm thì hắn lập tức tử vong mà lúc đó ta vẫn còn thân thể thì thần hồn bị hao tổn. Nhưng bây giờ, ta chỉ còn nguyên anh thể, thì chỉ có kết quả tiêu tán Nguyên anh mà chết.

Ta không muốn chết vì vậy nếu chưa tới mức vạn bất đắc dĩ, ta không muốn cùng với thi khôi đồng quy vu tận.

Lúc này, pho tượng chấn động càng lúc càng mạnh, có chiều hướng không còn chịu đựng được nữa. Ngô Vũ thấy nét mặt Vương Lâm vẫn không thay đổi liền cắn răng một cái, nói:

- Ta Ngô Vũ xin lấy nguyên anh ra thề, nếu có chút nào lừa dối tiểu hữ

chắc chắc sẽ bị thi khôi nuốt. Tiểu hữu! Giúp lão phu một lần đi. A Ngốc có thể đi theo ngươi. Chín tấm phù trên người hắn khi ta gặp cũng đã có, bên trong chúng ẩn chứa một thứ lực lượng khó lường.

Mặt khác, ta phát hiện ra linh lực của ngươi mang thuộc tính âm hàn.

Công pháp tu luyện của Thi Âm tông chúng ta cũng mang thuộc tính đó. Nếu ngươi tới đây chắc chắn là muốn mượn khí âm hàn ở đây mà tu luyện. Khí âm hàn ở đây trong Thiên Địa Huyền Hoàng thì thuộc về Hoàng Âm chi địa.

Nếu ngươi tới Thi Âm tông, chắc chắn đối với ngươi có nhiều lợi ích. Bởi

Thi Âm tông có một chỗ bế quan chính là Địa Âm chi địa.

Hai mắt Vương Lâm khẽ nhắm lại, mở miệng hỏi:

- Nếu ở Thi Âm tông đã có Địa Âm chi địa tại sao ngươi còn đến đây để đột phá?

Ngô Vũ liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Hắn nhận thấy tính cách của

Vương Lâm rất cẩn thận, mặc cho hắn nói thể nào, đối phương vẫn hết sức bình tĩnh.

Nghe thấy câu hỏi của Vương Lâm, hắn cười khổ, nói:

- Tiểu hữu! Lão phu vừa mới lấy nguyên anh ra thề. Ôi! Thi khôi khác với người sống. Khi thực lực đạt tới một trình độ nhất định phải hấp thu khí âm hàn của Hoàng Âm chi địa. Vì vậy mà lão phu mới phải dẫn hắn tới đây.

Đúng lúc này, pho tượng chấn động mãnh liệt, xuất hiện vô số vết nứt.

Từng tiếng rắc rắc phát ra, vết nứt càng lúc càng nhiều. Mắt thấy nó sắp bị hủy, Ngô Vũ biến sắc, lo lắng nói:

- Tiểu hữu! Nếu ngươi muốn tới Thi Âm tông tu luyện thì có thể nói là đệ

tử của ta. Ta sẽ dùng bí thuật khắc lên lưng ngươi. Đến lúc đó, Thi Âm tông sẽ không hoài nghi. Tiểu hữu! Thời gian không còn nữa, ngươi còn suy nghĩ cái gì?

Hắn vừa nói xong, pho tượng lại rung mạnh lần nữa. Vết nứt trải khắp pho tượng. Thậm chí có một số chỗ bắt đầu bị thủng.

Trong đầu Vương Lâm vô số suy nghĩ thay đổi. Hắn biết rõ, nếu không rời khỏi đây, thì khi thi khôi tiến vào chắc chắn sẽ bị nguy hiểm.

Nghĩ tới đây hắn không nói gì nữa, gật đầu với Ngô Vũ.

Ngô Vũ hít một hơi thật sâu, hai tay bắt quyết đánh ra vô số pháp ấn.

Một cái vàng sáng hình ngũ giác từ từ hiện ra trước mặt hắn.

Từ quầng sáng léo lên quang mang bảy màu, phát ra một luồng hấp lực.

Đúng lúc đó, một tiếng nổ vang lên, pho tượng vỡ vụn ra làm vô số mảnh. Thanh âm thi khôi lạnh lùng truyền đến:

- Chủ nhân! Lần này xem ngươi chạy trốn đi đâu.

Nét mặt Ngô Vũ hoảng sợ, không đợi truyền tống trận đả thông hết, hét lên một tiếng:

- Tiểu hữu! Đi mau! Lão phu có thể thoát hiểm hay không đều dựa hết vào ngươi. - Nói xong thân thể hắn biến mất, chui vào trong người đá.

Cùng lúc đó, thân thể Vương Lâm thoáng động, nhằm phía Truyền Tống trận lao tới. Lúc này, Truyền tống trận đang dao động, có dấu hiện bị biến mất.

Quái nhân hơi do dự một chút rồi cũng theo Vương Lâm, vọt vào truyền tống trận.

Đúng lúc này, pho tượng ầm ầm sập xuống. Ánh mắt nam tử lộ vẻ châm chọc,

đang định nói chuyện chợt cứng người nhìn chằm chằm vào truyền tống trận, mà biến sắc.

Sau khi Vương Lâm tiến vào trong truyền tống trận liền cảm giác như bước vào một cái thông đạo. Thân thể hắn như bị kéo dài ra vô hạn. Bên người hắn vô số điểm sáng lóe lên.

Hắn nhìn về phía sau, quái nhân a Ngốc cũng kinh ngạc đi sau hắn, không ngừng ngó nghiêng xung quanh. Sau khi thấy Vương Lâm nhìn mình, hắn liền nhe răng cười, không còn cảnh giác, ánh mắt chi có sự ngơ ngác.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng cũng xuất hiện một vùng ánh sáng sáng ngời. Ở đó, quang mang càng lúc càng nhiều, gần như bao phủ cả

thông đạo. Ngay sau đó, một lực hút mạnh mẽ chợt xuất hiện, thân thể

Vương Lâm và a Ngốc nhanh chóng bị hút vào.

Thi Âm tông là một tông phải ma đạo trong Triệu quốc. Thực lực tuy kém hơn so với Ma Đạo đệ nhất tông - Thiên Đạo môn. Nhưng lại hơn ở sự thần bí khó lường.

Tông môn có bao nhiêu đệ tử, nằm ở đâu, hay trong tông môn có bao nhiêu cao thủ Nguyên Anh kỳ, không có một người nào ở ngoài lại biết được.

Thậm chí còn có lời đồn Thi Âm tông đã bị diệt môn từ nhiều năm trước.

Tóm lại đây là một môn phái có rất nhiều tiếng đồn. Nhưng nó lại là một môn phái mà người ta không thể nào quên được. Mà điều này thì hậu thế có thể hiểu được...

Đó chính là công pháp tu luyện của Thi Âm tông.

Đệ tử Thi Âm tông cả đời chỉ có một cơ hội tế luyện một cái thi thể. Một khi tế luyện thành công thì cả đời sẽ không thay đổi.

Đây là một công pháp có rất nhiều kỳ tích.

Đệ tử Thi Âm tông ngoại trừ tu vi của bản thân thì tu vi của thi khôi cũng rất quan trọng. Nói công pháp này có nhiều kỳ tích chính là bởi vì năm trăm năm trước, một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ của Thi Âm tông lại có thể

mang theo một thi khôi có thực lực Nguyên Anh kỳ.

Mặc dù, cuối cùng tên đệ tử đó biến mất. Nhưng sự xuất hiện của hắn khiến cho cả tu chân giới Triệu quốc rung động. Nhất là những người có tu vi thấp đều mơ tưởng được vào Thi Âm tông.

Có điều, mặc cho mọi người tìm kiếm, sơn môn của Thi Âm tông vẫn giống như một đám mây khói mờ ảo, không người nào tìm thấy.

Ở cực tây của Triệu quốc có một cái bình nguyên rộng lớn. Nơi này hàng năm bị khí âm hàn bao phủ. Cho dù là người tu tiên cũng có ít người tới đây.

Bởi vì nơi này ngoài việc bị hàn khí bao phủ thì cao thủ Nguyên Anh kỳ

cũng không muốn tiếp xúc với làn khí đó. Dưới Nguyên Anh mà chạm vào chắc chắn bị thương.

Ở đây có một thứ cấm chế lợi hại, chắc chắn có một loại bảo vật nào đó. Ý

nghĩ đó đều có trong đầu cả mỗi một người tu chân. Vì vậy mà mấy tên ma đầu đã dẫn theo ma đạo cao thủ tiến vào. Mất mấy tháng, cuối cùng cũng phá được cấm chế, đi vào.

Nhưng mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên khi trên bình nguyên hoàn toàn trống trải, chẳng có gì đặc biệt. Đám người trong ma đạo tìm tòi xuống tận dưới lòng đất, cuối cùng cũng không tìm được cái gì.

Lần tầm bảo này đã biến thành một việc hài hước, bị liên minh chính đạo cười nhạo.

Dần dần, bởi vì nơi đây có cấm chế lợi hại mà lại không có bảo vật gì nên nó bị mọi người lãng quên.

Tại trung tâm của bình nguyên có một chỗ bị sương mù bao phủ.

Trong đám sương mù đó có một cái chiểu trạch rộng lớn. Dưới chiểu trạch chính là một cái động khổng lồ. Bên trong động có vô số nhánh thông đi các nơi. Mỗi một nhánh lại thông với một cái động nhỏ. Từ những cái động nhỏ đó lại có vô số thống đạo. Gần như dưới nền đất của toàn bộ bình nguyên có vô số cái động.

Nơi này chính là sơn môn của môn phái ma đạo thần bí nhất Triệu quốc, Thi Âm tông.

Cái động chính giữa, rộng bằng mấy cái đại điện của Hằng Nhạc phái. Xung quanh động có tám cây cột bằng gỗ màu tím, dựng thẳng đứng, hợp thành một cái pháp trận. Một tia linh lực từ bên trong chầm chậm lan ra.

Trên tám cây cột gỗ có khắc vô số ký hiệu cổ quái và đồ án. Xung quanh tám cây cột gỗ tỏa ra ánh sáng màu vàng. Từ trên nhìn xuống, những vòng sáng đó giao hòa với nhau tạo thành một cái lồng sáng, che kín nơi đây.

Trên tám cây cột gỗ, có tám thanh niên đang khoanh chân ngồi. Phía sau mỗi người đều có một cái quan tài.

Lúc này, trong vòng sáng của tám cây cột gỗ, chợt có năm người xuất hiện. Một trong năm người là thiếu niên mặc áo màu lam. Ngay cả quan tài cũng màu lam, xuất hiện trong trận pháp.

Một trong những thanh niên đang ngồi trên tám cây cột gỗ chợt mở mắt, lãnh đạm nhìn những người mới đến, lạnh lùng nói:

- Từ đâu đến?

Lam y thiếu niên vội khom người, cung kính nói:

- Nhị cấp tu chân quốc, Thi Âm tông LỖ quốc, Lâm dịch tới tham gia kiểm tra tấn cấp.

Thanh niên liếc mắt nhìn đối phương một cái, lạnh nhạt nói:

- Động thứ mười tám bên phải. Đi đi.

Thiếu niên cung kính ôm quyền, đi ra khỏi trận pháp. Sau khi tính toán một lúc liền chui vào một trong những thông đạo xung quanh.

Thanh niên gật đầu, không nói tiếng nào, nhắm mắt lại.

Mấy canh giờ tiếp theo lại có mấy người lần lượt đi ra từ trong trận pháp. Trong đó, người có tu vi cao nhất, khi xuất hiện, vòng sáng liền nháy lên mười ba lần. Trong tám thanh niên có hai người liền mở mắt.

Thời gian cứ thể trôi đi, đột nhiên quang mang trên trận pháp lại nháy lên sáu cái.

Trên cự mộc, một thanh niên liền mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào trận pháp. Đúng lúc này, quang mang lại lóe lên bảy cái.

- A? - Lại có một thanh niên nữa mở mắt. Cả hai người chăm chú nhìn vào trận pháp.

Ngay sau đó, trận pháp lại lóe lên, số lần chớp sáng nháy mắt đã đạt tới hai mươi tám cái.

- Xem ra lại có một vị tiền bối tới đây. - Thêm hai thanh niên nữa mở mắt. Bốn cặp mắt có chút tôn kính, nhìn vào trận pháp.

Lời nói vừa dứt, linh khí bên ngoài trận pháp thu lại trong giây lát.

Những tiếng ầm ầm từ trong trận pháp phát ra, số lần chớp sáng của quang giới nhanh chóng tăng lên, cuối cùng tỏa ra ánh sáng liên tục.

Bốn người còn lại cũng đều mở mắt. Khi số lượng chớp sáng của quang giới đạt tới bốn mươi mốt cái, tám người nhanh chóng đứng dậy. Tất cả quỳ

một gối xuống, hay tay tạo thành một thủ ấn quỷ dị, cao giọng hô lên:

- Cung nghênh tiền bối...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 95: Tiến vào tông.

- Tiền bối - Hai chữ này vừa thoát ra khỏi miệng thì ánh sáng trong trận pháp lóe lên, bốn mươi ba đạo ánh sáng, không hề thấp hơn một đạo nào,

cùng nhau tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Sắc mặt tám người ở trên tám cọc gỗ lớn càng thay đổi, ánh mắt hơi đảo qua một chút, hai mắt lập tức tràn ngập sự cuồng bái nồng nhiệt. Thân thể vốn trước chỉ quỳ chống một gối thì lúc này đã thủ phục xuống mặt đất, ngước đầu lên nhìn chằm chằm vào pháp trận. Phải biết rằng, trận pháp này nếu ánh sang bên trong trận pháp lóe lên lớn hơn bốn mươi mốt đạo, như vậy địa vị của người đó đại biểu cho Nguyên Anh lão tổ.

Ý nghĩa như vậy, tám người bọn họ tự nhiên biểu hiện ra hành động như thế.

Từ từ, hai thân ảnh xuất hiện trong trận pháp dần dần ngưng tụ lại.

Trong đó có một người mới hai mươi tuổi, tướng mạo lạnh lùng, thần thái thong dong, trên người mặc một bộ áo choàng màu đen càng làm tôn lên khí chất kiên cường của hắn.

Phía sau lưng hắn là một quái nhân có da dẻ màu lam, trên toàn bộ thân hình có vô số các ký hiệu kỳ quái, hơn nữa có thể thấy được trên người hắn còn gán chín đạo phù.

Khi hai người này xuất hiện, trong nháy mắt khí âm hàn phát tán ra xung quanh.

Trong tám người đột nhiên có một người thở nhẹ một tiếng, sau đó những người khác cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt chớp động nhìn hai người trong truyền tống trận.

Người này chính là Vương Lâm, khi hắn xuất hiện, lập tức há miệng phun ra một đạo lục quang, lục quang lóe lên rồi xoay quanh thân thể của hắn,

hàn khí bức người tỏa ra bốn phía.

Hơi đảo thần thức qua một chút, trong lòng Vương Lâm có chút yên tâm,

tám người ở bốn phía xung quanh đều có tu vi Ngưng Khí kỳ tầng thứ mười lăm. Nếu là trong lòng hắn xuất hiện một tia sát khí, thì chỉ trong nháy mắt có thể giết chết cả tám người.

Quái nhân A Ngốc cũng không biết vì sao lúc thay đổi truyền tống thông đạo thì động tác có chút rối loạn, nhưng lúc này nó đứng yên ở phía sau lưng Vương Lâm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phù văn trên những cọc gỗ,

như đang suy nghĩ tới một người nào đó, trầm mặc không nói gì.

Tám người ở xung quanh đứng lên, trong đó một người thanh niên có ánh mắt cổ quái ôm quyenf nói:

- Tiền bối, ngài là?

Vương Lâm trên đường tới đây, trong lòng đã suy nghĩ rất nhiều tới những từ ngữ sẽ nói, cho nên lúc này thần sắc hắn vô cùng thong dong, ánh mắt quét qua đối phương một cái, lạnh nhạt nói:

- Tại hạ Vương Lâm, làm phiền thông báo một tiếng với Dạ Tự Tại sư thúc, Vương mỗ có chuyện quan trọng cần nói.

Thanh niên sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn những người xung quanh mới nói:

- Tiền bối, việc này ta không thể tự mình làm chủ, không bằng ngài theo ta đi gặp chấp sự trưởng lão được chứ?

Vương Lâm gật đầu, đi ra bên ngoài trận pháp, A Ngốc lúc này cũng bám sát theo sau.

Thanh niên nhân nhún nhảy từ trên cọc gỗ xuống, phía sau có một chiếc quan tài bay theo.

- Tiền bối, thỉnh.- Vừa nói, thân thể thanh niên đã lập tức di động bay về phía một cái động khẩu gần đó.

Vương Lâm không nói hai lời đi theo vào.

Dọc trên đường đi thanh niên âm thầm đánh giá Vương Lâm, càng đánh giá thái độ của hắn càng cung kính, tu chân giới lấy thực lực để nói chuyện,

mà lúc này tu vi của Vương Lâm đã tiến vào Trúc Cơ kỳ, hiển nhiên đạt được lòng tôn kính của thanh niên.

Nhất là A Ngốc phía sau Vương Lâm lại càng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của thanh niên.

Đồng dạng, Vương Lâm cũng ở đằng sau đánh giá đối phương, nhất là hắn vài lần đánh giá chiếc quan tai ở đằng sau. Từ bên trong quan tài tản mát ra từng đạo hàng khí, ẩn chứa có một tầng sương mù ngăn cản thần thức của người khác. Nhưng lấy tu vi gần trung kỳ của Vương Lâm, hắn chỉ

cần ngưng thần một chút là phát hiện ra được mánh khóe ở bên trong.

Trong quan tài có một cỗ thi thể, bộ dạng khô gầy như que củi, giống như nó đang ngủ say vậy. Khi Vương Lâm chú ý tới nó trong nháy mắt, cỗ thi thể đã mở hai mắt ra, ánh mắt đục ngầu ẩn chứa một chút sát khí.

Thanh niên giống như cảm giác được điều gì, vỗ vỗ lên quan tài, cỗ thi thể ở bên trong lập tức nhắm mắt lại, thanh niên nhìn Vương Lâm cười nói:

- Tiền bối, cỗ thi khôi này của ta do gia sư tặng cho, nghe nói là trong lúc quét dọn chiến trường mà có được. Năm giác quan của nó cực kỳ linh mẫn, hơn nữa sát khí quá nặng, ta phải hao tổn rất nhiều tâm lực mới có thể thành công tế luyện.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Thi khôi này của ngươi có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ quả thật không tồi.

Thanh niên vừa nghe thấy vậy trong lòng không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm cũng không giống trước. Phải biết rằng quan tài chứa thi khổi có tác dụng ngăn cản thần thức, nhưng đối phương lại chỉ

cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra tu vi của thi khôi. Điều này một tu luyện giả Trúc Cơ kỳ không thể làm được, nói không chừng đối phương đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Nghĩ tới đây, thái độ của hắn càng thêm cung kính, do dự một chút hỏi:

- Tiền bối, phía sau của ngài chính là thi khôi sao?

Vương Lâm nghe thấy đối phương hỏi vậy thì bình tĩnh gật đầu.

Trên mặt thanh niên lộ vẻ tò mò, cẩn thận nhìn A Ngốc một hồi lâu, kinh ngạc nói:

- Tiền bối, thi khôi này của người có linh tính dồi dào như vậy làm cách nào tế luyện được? Thi khôi có linh tính như vậy chỉ có Phi Thiên La

Sát của Thủy lão tổ mới có thể so sánh.

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương từ chối cho ý kiến.

Thanh niên vẫn không ngừng đánh giá A Ngốc, A Ngốc bị nhìn một lúc có chút khó chịu, nhe răng ra dọa thanh niên nhân, trong miệng không ngừng kêu lên vài tiến "oa lạp oa lạp"

Thanh niên vừa nghe thấy A Ngốc nói chuyện, nhất thời bị nó làm cho kinh hãi, thất thanh nói:

- Tiền bối, thi khôi này của người đã tiến hóa tới cấp độ nào rồi?

Vương Lâm nhíu mày, đối phương thật sự là nhiều chuyện, hắn vẫn im lặng không trả lời.

Thanh niên coi như không nhận ra ý tứ không muốn nói chuyện, dọc đường đi không ngừng hỏi các vấn đề khác nhau.

Không tới thời gian một khắc, từ lúc A Ngốc lên tiếng, thanh niên hết nói về đông môn lại nói về sư phụ, xong lại quay sang nói về các vị sư tổ. Dù Vương Lâm không muốn nghe nhưng thanh niên vẫn tiếp tục nói, tuy nhiên qua những lời của đối phương hắn có thể hiểu đại khái tình hình Âm

Tông hiện nay.

- Nói chung Âm Tông chúng ta ở Triệu quốc rất khó nói, tu chân quốc đẳng cấp bốn, đẳng cấp năm, cho tới cấp một, cấp hai, cơ hồ đều lấy chúng ta làm trạm trung chuyển. Tỷ như tu chân quốc cấp một, cấp hai, đệ tử Âm

Tông tiến hành tấn cấp đều do chúng ta tiến hành....

Thông đạo xung quanh càng lúc càng rộng, mãi cho tới khi đa nhìn thấy lối thoát khỏi thông đạo mà thanh niên nhân vân không ngừng tự lẩm bẩm.

Lúc này, Vương Lâm đã thật sự không chịu được nữa, mắt thấy lối ra ở

phía trước đã lập tức gia tăng tốc độ lao ra khỏi thông đạo, hiện ra trước mắt hắn chính là một cái huyệt động rộng rãi hơn so với huyệt động trước.

Trong động này có năm cột đá rất lớn, trên mỗi cây cột đều có một hỏa cầu màu lam đang bay lơ lửng, từng tia nhiệt lượng từ đó phả vào mặt

Vương Lâm.

Cột đá ở chính giữa, bên trên đó ngồi ngay ngắn một vị lão giả, lão giả

này sắc mặt hồng nhuận, gió không thổi mà tóc tự động bay lên. Theo như từng đạo hô hấp của lão trên hỏa cầu ở bốn phía đều phóng da một tia khí thể màu xanh biếc chui vào trong thất khiếu của lão. Trong nháy mắt tia khí thể này vừa chui vào trong cơ thể lão giả đã ngay lập tức chui ra,

nhanh chóng dung nhập vào bên trong cột đá mà lão ngồi.

Hiện tượng đó cứ liên tục tuần hoàn, quỷ dị một cách khó lường.

Khi Vương Lâm phi vào trong động, hai mắt lão giả lập tức mở ra, ánh mắt lấp lánh tinh quang, lão nhìn Vương Lâm cẩn thận đánh giá qua một chút.

Thần thức Vương Lâm hơi đảo qua, lập tức biết được tu vi của lão giả là Trúc Cơ trung kỳ.

Lúc này thanh niên phía sau cũng đã bay tới, hắn vừa nhìn thấy lão giả, lập tức ôm quyền cung kính nói:

- Trưởng lão, vị tiền bối này mới vừa từ truyền tống trận đi ra, mở ra bốn mươi ba đạo ánh sáng. Ngài ấy muốn gặp Dạ lão tổ.

Nghe đến đó, lão giả biến sắc, thái độ lãnh đạm của bản thân hơi thay đổi, đưa ánh mắt tò mò nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Vị đạo hữu này, là ai cho ngươi mở ra Âm Tông trận pháp?

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường nói:

- Ngô Vũ.

Nghe thấy tên này, sắc mặt lão giả lập tức thay đổi, thân hình đứng bật dậy, hỏi:

- Ngô Vũ lão tổ mất tích mấy trăm nay? Ngươi.... Ngươi là gì của hắn.

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương một cái nói:

- Đệ tử.

Lão giả hít một hơi khí lạnh, Ngô Vũ ở trong Âm Tông của Triệu quốc có bối phận cực cao, nếu đối phương nói thật, thì lão không thể đắc tội được. Nghĩ tới đây, lão vội vàng cười nói:

- Nguyên lai là sư thúc về tông, vãn bối Mộc Ngung, không biết đại danh của sư thúc là gì?

Vương Lâm khẽ cười nói:

- Tại hạ là Vương Lâm. Danh xưng sư thúc thì không dám nhận.

Mộc Nhũng cười ha hả, liếc mắt nhìn thanh niên phía sau , nghiêm mặt quát:

- Ở đây không còn chuyện của ngươi, mau trở về vị trí. Vương sư thúc sẽ do ta đưa đến chỗ Dạ lão tổ.

Thiên niên vội vàng đáp ứng rời đi, lúc rời đi trong miệng không khỏi thì thầm nói vài câu.

Đợi cho thanh niên rời đi, Mộc Nhũng nhiệt tình mời Vương Lâm lên trên một cột đá, cười nói:

- Vương huynh, không biết lần này vì sao lão tổ không cùng trở về?

Vương Lâm thâm ý nhìn đối phương một cái, tùy ý nói:

- Thi khôi của lão nhân gia có vần đề, nên cẩn phải mau chóng xử lý.

Mộc Nhũng gật đầu, nói:

- Thi khôi của của Ngô Vũ lão tổ chỉ thấp hơn Phi Thiên La Sát của Dạ

lao tổ, càng là thi khôi có đẳng cấp cao càng dễ xuất hiện vấn đề. Bất quá với tu vi của Ngô Vũ lão tổ thì xử lý chuyện này rất dễ dàng.

Vừa nói, lão không ngừng đánh giá Vương Lâm, muốn từ trên mặt của đối phương nhìn ra được một chút mánh khóe.

Đáng tiếc, Vương Lâm từ đầu tới cuối đều bộ dạng thong dong, tự tại, Mộc Nhũng trầm ngâm nói:

- Vương huynh chờ chút, để ta liên lạc với Dạ lão tổ.

Nói xong, hắn vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một đạo ngọc giản, cầm ở trên tay ngưng thần một chút rồi ném về phía trước.

Ngọc giản lóe lên vài cái, nhanh chóng chui vào một cái thông đạo ở trong huyệt động.

Làm xong hết thảy, Mộc Nhũng đánh giá một chút A Ngốc ở phía sau Vương

Lâm, đang muốn nói chuyện, thì lúc này sau khi Vương Lâm quan sát bốn cây cột có hỏa cầu màu lam ở bên trên, kinh ngạc hỏi:

- Mộc huynh, hỏa cầu màu lam này tản mát ra hơi thở trong âm có dương, không phải là phàm vật a.

Mộc Nhũng cười ha hả, nói:

- Vương huynh, Lam Viêm Ma hỏa này do kim đan của cao thủ kết đan kỳ của chánh đạo liên minh biến thành. Sau đó được Dạ Tự Tại lão tổ tế luyện qua cho nên bây giờ trở thành một bảo vật của Thi Âm Tông chúng ta. Nó đối với tu luyện của chúng ta có rất nhiều chỗ tốt, nhất là thi khôi lại càng chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Vương Lâm nhìn hỏa cầu màu lam này, tay phải hơi đưa lên, nhất thời một đại khói màu lam tử trên hỏa cầu tỏa ra, bay tới lòng bàn tay của Vương

Lâm. Hắn ngưng thần quan sát một chút, linh lực âm hàn vừa phóng ra nhất thời khói màu lam đã phát ra những tiếng xèo èo, trong nháy mắt nó thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một tiểu cầu lam sắc, tung bay ở giữa không trung.

Sắc mặt Mộc Nhũng khẽ thay đổi, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười nói:

- Vương huynh, kỹ thuật ngưng khói thành thật này không có âm hàn chi khí thâm hậu thì không dễ dàng làm được. Xem ra Ngô sư thúc đối với huynh rất ưu ái a.

Một tia hoài nghi cuối cùng của Mộc Nhũng bị hành động này của Vương Lâm triệt tiêu đi. Hắn cũng không biết, Âm Tông tu luyện ra âm hàn khí,

cùng với âm hàn linh lực trong cơ thể vương lâm nhìn thì tương tự, nhưng thực tế lại rất khác biệt.

Đúng lúc này, hỏa cầu màu lam ở trên bốn cây cột đá tối sầm lại, từ nó tỏa ra từng đợt khói xanh, chúng nhanh chóng tụ lại một chỗ. Hình thành một bống người hư ảo, từ bóng người đó cũng tỏa ra uy áp khổng lồ.

Đồng tử Vương Lâm có rút lại, dưới uy áp của đối phương, hắn nhất thời cảm giác được chút sợ hãi, nhìn Mộc Nhũng lúc này, thấy hắn đáng quỳ

trên mặt đất, ánh mắt cực kỳ cung kính.

- Ngươi chính là đệ tử của Ngô Vũ sư đệ? - Một thanh âm lạnh lẽo từ trong bóng người truyền ra.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 96: Lô đỉnh

Âm thanh này vừa vang lên lập tức hóa thành một trận gió lớn, hỏa cầu màu lam trên bốn cột đá nhất thời tối sầm lại. Thanh âm thật lớn truyền đi trong hang động, làm cho người ta có ảo giác như uy áp do ông trời phát ra.

Vương Lâm hít sâu một hơi, ôm quyền cung kính nói:

- Bái kiến Dạ tiền bối.

Thân ảnh người nọ dần dần ngưng thật, rồi hóa thành một trung niên nhân tầm bốn mươi tuổi. Người này tướng mạo anh tuấn, mày kiếm, mắt sáng như sao, mặt trắng như ngọc, hắn nhìn Vương Lâm, trên mặt không lộ ra bất cứ

cảm xúc nào, mở miệng nói:

- Mộc Nhũng, ngươi lui ra.

Mộc Nhũng đang quỳ trên mặt đất lập tức vâng dạ rồi nhanh chóng lui ra ngoài, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy thân thể của hắn.

Dạ Tự Tại vung tay lên, nhất thời một tấm màn mỏng hiện ra, hắn than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói:

- Vương Lâm, ngươi không phải là đệ tử của Thi Âm Tông, không cần câu thúc. Sư đệ Ngô Vũ của ta nhất định đã gặp phiền toái, Vương Lâm, nơi này không có người thứ ba, ngươi cứ nói đi.

Vương Lâm có ưỡn thẳng lưng, trước khi đến đây hắn đã suy nghĩ rất kỹ,

chuyện có liên quan tới Ngô Vũ căn bản không thể dấu diếm Dạ Tự Tại một

Nguyên Anh kỳ cao thủ, tốt nhất là thành thật nói ra.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm liền đem chuyện chứng kiến Tùng Lâm phế khu nói ra một lần.

Dạ Tự Tại yên lặng lắng nghe, một lời cũng không phát ra, đợi đến khi

Vương Lâm nói xong, hắn than nhẹ một tiếng, nhắm mắt trầm tư, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu những lời Vương Lâm là sự thật, Ngô Vũ sư đệ trước khi đi từng nói thi khôi của hắn sắp tới lúc tấn cấp, hơn nữa nội dung câu chuyện vừa rồi hợp với tính cách sư đệ Ngô Vũ. Thi khôi tạo phải, ai. Sư đệ, thi khôi tạo phản há có thể là chuyện dễ dàng như ngươi nói, Trúc Cơ trung kỳ thi khôi mặc dù là ta cũng không có biện pháp chiến thắng. Ngươi để

cho Vương Lâm tới đây đưa tin sợ rằng còn có thâm ý khác.

Nghĩ tới đây, thần thức Dạ Tự Tại đảo qua, đột nhiên "ý" lên một tiếng kinh ngạc. Theo như hắn vừa dò xét được, công pháp tu luyện của Vương

Lâm cùng Thi Âm Tông cực kỳ giống nhau, cùng là thuộc tính âm hàn, hơi trầm ngâm một chút, hắn liều hiểu rõ ý tứ của sư đệ.

Đây là do Ngô Vũ vừa đồng thời cầu cứu, vừa vì Thi Âm Tông mà thu nhận một tên đệ tử. Thần thức của Vương Lâm sau khi tra xét một chút Vương

Lâm, lại nhìn chằm chằm vào quái nhân A Ngốc, một lúc sau, hắn hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Ngô Vũ. Cơ thể của tên A Ngốc này trời sinh đã thích hợp tu luyện công pháp của Thi Âm Tông.

Dạ Tự Tại thu hồi ánh mắt của mình, hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Vương Lâm, nó chính là A Ngốc làm bạn với sư đệ ta mấy năm sao?

Vương Lâm khẽ gật đầu.

Dạ Tự Tại hít sâu một hơi, quyết đoán nói:

- Vương Lâm, ta xem linh lực trong cơ thể ngươi cũng có thuộc tính hàn,

cùng với Thi Âm Tông ta có thể nói là đồng nguyên. Nếu ở đây tu luyện chắc chắn sẽ rất có lợi, ngươi có bằng lòng trở thành đệ tử của Thi Âm

Tông không?

Vương Lâm trên đường tới đây đã sớm đoán ra được chuyện này, vì vậy không nói hai lời cung kính nói:

- Đệ tử nguyện ý.

Dạ Tự Tại gật đầu nói:

- Thôi, ngươi đã có cơ duyên xảo hợp quen biết Ngô Vũ sư đệ, thì cứ coi như là đệ tử của hắn, từ nay về sau ngươi là đại đệ tử thứ hai của Thi

Âm Tông chúng ta.

Nói xong, hắn chỉ vào quái nhân A Ngốc phía sau nói:

- A Ngốc này đi theo ta.

Thấy Vương Lâm có chút do dự, hắn cười nói:

- A Ngốc cùng với Ngô Vũ sư đệ tình cảm rất thâm hậu, ta sẽ không hại hắn, ta muốn nhận hắn làm đệ tử.

Nói xong, hắn vung tay phải lên, ném ra một chiếc ngọc giản màu lam, sau đó bàn tay tiện thể nắm được thân thể thoáng. Trong lúc A Ngốc sợ hãi rống lên một tiếng, thì thân hình đã biến mất khỏi huyệt động.

Vương Lâm tiếp lấy ngọc giản, thần thức hơi đảo qua, nhất thời sắc mặt có chút cổ quái.

Ngộc giản này chỉ có một chút pháp thuật đơn giản liên quan tới công pháp tu luyện Thi Âm Tông. Vương Lâm cân nhắc một chút, nội tâm liền trở

nên thư thái, đây là đối phương có chút đề phòng, bất quá Vương Lâm cũng không thèm để ý.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy Mộc Nhũng đang từ bên ngoài từ dò xét đi vào,

sau khi phát hiện Dạ Tự Tại đã rời đi, hắn lập tức bay đến bên cạnh

Vương Lâm. Định nói chuyện nhưng nhìn thấy màu sắc ngọc giản trên tay

Vương Lâm, nhất thời kinh hãi thối lui lại sau vài bước cung kính nói:

- Đệ tử Mộc Nhũng bái kiến sư tổ.

Vương Lâm ngẩn người ra, nhìn ngọc giản trong tay cười nói:

- Mộc huynh không nên như thế, màu sắc ngọc giản này chẳng lẽ có ý tứ gì sao?

Mộc Nhũng hâm mộ nhìn ngọc giản trong tay Vương Lâm, cười khổ từ trong túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản màu lam nhạt, nói:

- Sư tổ, mời vừa nãy người còn không có ngọc giản, cho nên đệ tử mới có thể xưng hô cùng bối phận. Nhưng bây giờ người đã có ngọc giản, môn quy của Thi Âm Tông rất nghiêm khắc, đệ tử không có dũng khí tiếp tục gọi như vậy nữa.

Hắn dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Người xem màu sắc ngọc giản trong tay ta, đây chính là thứ duy nhất chứng minh thân phận trong Thi Âm Tông chúng ta. Lão tổ là ngọc giản màu xanh, sư tổ thì có ngọc giản màu lam đậm, về phần trưởng lão là ngọc giản lam nhạt, cuối cùng là đệ tử có màu trắng.

Vương Lâm thu hồi lại ngọc giản trong tay, đang muốn tiếp tục nói chuyện thì đột nhiên từ trên hỏa cầu màu lam ở trên bốn trụ đá tỏa ra làn khói mờ ảo màu xanh.

Thần sắc Mộc Nhũng hơi động, tay phải bắt quyết, trong miệng thốt lên:

- Thu!

Làn khói xanh lập tức tụ tập lại một chỗ rồi bay tới bên người Mộc

Nhũng, sau đó nó hóa thành từng sợi nhỏ tiêu tán trong không trung.

Mộc Nhũng khéo hờ hai mắt, nhưng nhanh chóng mở ra, quay sang Vương Lâm cười nói:

- Sư tổ, Dạ lão tổ mới truyền tấn, nói đệ tử vì ngài an bài một cái tu luyện thất, bây giờ đệ tử lập tức dẫn người đi chứ?

Vương Lâm đối với những bí thuật của Thi Âm Tông có chút ngạc nhiên,

phương pháp đưa tin vừa rồi cư nhiên lại thông qua làn khói, hắn sờ sờ

cằm sau đó gật đầu.

Thân thể Mộc Nhũng hơi động đã đi tới một cái động khẩu, Vương Lâm cũng nhẹ nhàng lướt người đi theo.

Hai người ở bên trong di chuyển với tốc độ rất nhanh, dọc theo đường đi

Mộc Nhũng giới thiệu giản lược một chút về Thi Âm Tông. Hơn nữa trước đó

Vương Lâm đã thông qua thanh niên dẫn đường mà có hiểu biết nhất định về Thi Âm Tông.

Thi Âm Tôn, là một trong bốn ma tông, đệ tử có hơn ngàn người, tất cả

đều cùng sinh hoạt dưới lòng đất. Ai cũng có luyện thất chuyên dụng của mình, ngoại trừ một ít đệ tử xuất ngoại ra, thì tất cả đều dốc lòng tu

luyện.

Kỷ thật nói là ma tông thì cũng không thích hợp, so với Thiên Đạo Môn ma diễm ngập trời, Hợp Hoan tông vừa dâm mà âm tà, Vô Phong Cốc sát khí trùng thiên, Thi Âm Tông tuy nói có thi khôi làm bạn, nhưng bên trong lại toàn là cuồng nhân trong tu luyện.

Mỗi một đệ tử Thi Âm Tông đều là cuồng nhân trong tu luyện. Hiện tượng này cũng có nguyên nhân của nó, quy định trong Thi Âm Tông rất tàng khốc, trong vòng mười năm chưa đạt tới tầng thứ mười Ngưng Khí kỳ, ba mười năm chưa đạp tới Trúc Cơ kỳ, một trăm nưa chưa đạt tới Kết Đan kỳ

đều bị đem luyện chế thành thi khôi.

Chế độ máu tanh như thế giống như một chiếc roi da luôn ở đằng sau đốc thúc các Thi Âm Tông đệ tử, bức họ không thể không trở thành kẻ tu luyện cuồng nhân.

Hằng năm đều có mấy người bị luyện chế thành thi khôi, mỗi một lần luyện chế đều cho các đệ tử đến xem mà ghi nhớ.

Đồng dạng, hằng năm cũng có các đệ tử được phái ra ngoài tìm kiếm những người có căn cơ tuyệt hảo, vô luận phải dùng phương pháp gì cũng phải bắt vào trong tông để thay thế cho những đệ tử bị luyện chế.

Không phải không có đệ tử muốn phản kháng, mà các đệ tử khi vào cửa đều bị hút mất một tia hồn phách đem phong ấn trong ngọc giản. Ngọc giản chia làm bốn loại, lão tổ có ngọc giản màu xanh khống chế các đệ tử môn hạ, đồng dạng, màu lam của sư tổ cũng có hiệu quả như vậy, tiếp tới là màu lam nhạt của trưởng lão.

Tầng tầng khống chế, không có người nào dám phản kháng. Mộc Nhũng lại càng không hiểu được hết, Thi Âm Tông là một môn phái khổng lồ, Triệu quốc này bất quá chỉ là một phân đơn vị mà thôi. Hắn từng gặp qua sứ giả

Thi Âm Tông của ngũ cấp quốc gia tới tuần tra, nô phó của sứ giả có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Vương Lâm càng nghe càng kinh hãi, hắn không khỏi cân nhắc, tại sao vừa rồi Dạ Tự Tại cấp cho mình ngọc giản lại không rút ra một tia hồn phách để phong ấn?

Đồng dạng là nghi vấn này, khi Dạ Tử Tại trở về chỗ mình, từ trong cơ thể hắn truyền ra một giọng nói.

- Ngươi tại sao không bắt hồn phách của hắn để phóng ấn lên ngọc giản?
-

Một thanh âm khàn khàn giống như hai thanh sắt cọ xát vào nhanh phát ra.

Tay phải Dạ Tự Tại đặt lên trên đầu A Ngốc, sau khi phong ấn ý thức của A

Ngốc, hắn khoanh chân ngồi xuống trên giường đá màu đen. Tay phải bắt quyết, điểm lên trán mình một cái, nhất thời toàn thân hắn run rẩy, một bóng người hư ảo từ trong cơ thể hắn chậm rãi đi ra.

Nhân ảnh người nọ có chút mơ hồ, thấy không rõ bộ ráng, hắn sau khi thoát khỏi thân thể Dạ Tự Tại thì bay lơ lửng ở giữa không trung. Nhìn qua A Ngốc một chút, trong giây lát bàn tay phải giơ lên đặt trên đầu A

Ngốc.

Dạ Tự Tại nhướng mày, tay phải bắt quyết, miệng phun ra một ngọn lửa nhỏ

màu lam, ngọn lửa nhỏ vừa xuất hiện lập tức hóa thành dải cầu vồng ngăn cản móng vuốt của bóng người nọ.

- La Sát, A Ngốc này là do truyền nhân do sư đệ ta chỉ định, ngươi không thể gây thương tổn cho hắn. - Dạ Tự Tại lạnh giọng nói.

Bóng người nọ cười khằng khặc vài tiếng, thân thể bay trên không, hai tay ôm lấy bả vai cứ thế lơ lửng trên cao, the thé nói:

- Dạ Tự Tại, ngươi cùng sư đệ ngươi chỉ bất quá là chờ lô đỉnh, lúc đầu sư đệ của ngươi nhân lúc Tử đại nhân còn chưa sản sinh ra ý thức nhanh chóng rời đi, bây giờ hắn lại hướng tới ngươi cầu cứu, đây quả thật là tự chui đầu vào lưới. Buồn cười thật. Dạ Tự Tại, bây giờ ngươi đã biết địa điểm của hắn, ngươi còn không mau trợ giúp Tử đại nhân thôn phệ Ngô

Vũ?

Sắc mặt Dạ Tự Tại âm trầm, nhìn chằm chằm vào đối phương, cười lạnh nói:

- Khi ngươi còn chưa thể hoàn toàn thôn phệ được ta, muốn ta nghe theo lời của ngươi thì đừng hòng. Về phần Tử đại nhâ, ta cũng không trợ giúp

Ngô Vũ, cũng không trợ giúp hắn, có thể thôn phệ được sư đệ ta hay không thì phải xem bản lãnh của hắn.

Bóng người cười hắc hắc hai tiếng, cũng không thèm để ý, nói:

- Ngươi đã không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng. Bất quá tiếp theo phải chuẩn bị cho kỳ Phê Ý Thức ngũ cấp tông quốc cho tốt. Lần này có mười người, ngươi muốn chọn lô đỉnh nào nhớ kỹ thân phận của ngươi.

Ngươi chỉ là một ngoại sự đệ tử Thi Âm Tông mà thôi, còn tên tiểu tử A

Ngốc này ngươi định xử lý thế nào?

Dạ Tự Tại trầm mặc một chút, rồi hắn thầm than một tiếng, bốn trăm năm trước bái làm môn hạ của Thi Âm Tông, dựa vào thiên tư tuyệt đỉnh dùng bốn trăm năm thời gian đã tu luyện tới Nguyên Anh kỳ. Nhưng đúng lúc này, thi khôi lại sinh ra ý thức, nó bắn đầu tiến hành thôn phệ hắn, quá trình này tương đối mất thời gian, cũng bởi vì thế hắn đối với một loại bí mật của Thi Âm Tông đã hiểu rõ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 97: Đại biến

Thi Âm Tông là một môn phái khổng lồ, Dạ Tự Tại biết đến thì cấp độ cao nhất là ở ngũ cấp tu chân quốc. Bên dưới ngũ cấp tu chân quốc giống như một cái bậc thang vậy, phân tán ra làm rất nhiều chi nhánh.

Các chi nhánh của Thi Âm Tông có chế độ quản lý rất nghiêm khắc, bức bách đệ tử tu luyện một cách điên cuồng. Giống như đang nuôi dưỡng gia súc vậy, đây là cảm giác thứ nhất của Dạ Tự Tại sau khi biết được ngọn nguồn của chuyện này.

Khi gia súc đạt tới Kết Đan kỳ, như vậy sẽ tiến hành một lần thi khôi tế

luyện long trọng ở ngũ cấp tông quốc Ý Thức Thể. Cũng chính vào lúc này, trong quá trình tế luyện, ý thức được che dấu tiến vào trong cơ thể

thi khôi.

Nói trắng ra, Thi Âm Tông chính là môn phái đoạt xá lớn nhất trong ngũ cấp tu chân quốc. Phải biết rằng những tứ cấp tu chân quốc hàng năm đều tiến hành các lần đại chiến, mỗi một lần người chết không thể tránh khỏi, mà khi tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể bảo toàn nguyên anh mà chạy trốn.

Vì vậy Thi Âm Tông tồn tại có tác dụng rất lớn, vô số người tu chân, mất đi thân thể cũng tốt, chuẩn bị đoạt xá cũng được. Tóm lại là tất cả

những đều phải cùng thân thể tiến hành giao dịch, và điều đó diễn ra ở

Thi Âm Tông.

Thi Âm Tông cung cấp thân thể, hầu như tất cả đều có tư chất bất phàm,

hơn nữa từ nhỏ tu luyện công pháp cao giai của Thi Âm Tông. Thi Âm Tông có đông đảo các chi phái, cơ hồ mỗi một chi phái đều tu luyện công pháp không giống với nhau.

Những tu chân giả lui tới Thi Âm Tông hầu như là đến từ tứ cấp hoặc ngũ cấp tu chân quốc, bọn họ vì càng muốn đoạt xa mau lẹ cho nên đã cùng Thi

Âm Tông đưa ra một loạt điều khoản. Trong đó chính là môn phái phải tự

đưa ra trụ cột công pháp, một mình quản lý một chi phái tu luyện, trở

thành nơi sản xuất ra gia súc.

Triệu quốc Thi Âm Tông, tu luyện công pháp của một ma đạo tông phái trong ngũ cấp tu chân quốc, tên của nó là Hoàng Tuyền Đạo.

Dạ Tự Tại thầm than một tiếng, hắn cũng không có ý định phản kháng,

nhưng biết càng nhiều, hắn càng cảm giác được lực lượng của mình quá nhỏ

bé. Nhỏ tới mức chính mình không có tư cách phản kháng, hơn nữa một khi quá trình thi khôi cắn nuốt bắt đầu, trừ phi tu vi vượt qua thi khôi rất nhiều, nếu không căn bản không thể nghịch chuyển.

Hơn nữa, trong chế độ của Thi Âm Tông còn có quy định, khi đệ tử đạt tới

Nguyên Anh kỳ, mặc dù thân thể bị đoạt mất nhưng cũng sẽ được an bài một cơ hội đi đoạt xa khác.

Tỷ như Dạ Tự Tại, chờ khi hắn hoàn toàn bị thi khôi cắn nuốt, Nguyên Anh của hắn tuy sẽ khó thoát khỏi một kiếp, nhưng linh hồn ý thức của hắn lại được hút ra, ghi lại vào trong Thi Âm Tông phân nhánh, giống như người khác đoạt thân thể của hắn, thì hắn cũng sẽ lại đi đoạt lại thân thể của người ta.

Bất quá, cơ hội này chỉ có một lần, nếu cuối cùng không thể đột phá

Nguyên Anh kỳ tiến vào Hóa Thần kỳ, như vậy chờ đợi hắn chính là vận mệnh trở thành pháo hôi trên Vực Ngoại chiến trường.

Một khi tu luyện tới Hóa Thần ký, như vậy sẽ len chức thành trưởng lão ở

tứ cấp tu chân quốc. Sau đó hắn có thời gian một ngàn năm nếu không thể

đạt được Anh Biến kỳ, kết quả vẫn như cũ.

Đối với câu hỏi của La Sát, Dạ Tự Tại lạnh giọng nói:

- A Ngốc còn chưa tới Kết Đan kỳ, cùng với ngươi có qua hệ gì. Hắn là đệ

tử do sư đệ ta chỉ định, chỉ cần ta còn tồn tại một ngày thì hắn sẽ còn bình an.

Đang khi nói chuyện, một cỗ khí thế hào hùng dâng lên, hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh tung bay giữa không trung, gằn từng chữ nói:

- Ta không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương tới hắn! Bất luận kẻ nào.

La Sát khặc khặc cười to, ánh mắt chớp động nói:

- Dạ Tự Tại, thân thể của A Ngốc thật không tồi. Rất thích hợp để cho ngươi làm đối tượng đoạt xá.

Dạ Tự Tại hừ lạnh một tiếng, hắn đích xác đang ôm suy nghĩ này, khi vừa nhìn thấy A Ngốc, hắn đã nghĩ, đây là thân thể tốt nhất chuẩn bị cho mình.

- Tiểu tử Vương Lâm kia, hắn tu luyện một loại công pháp có chút kỳ

quái, có một chút khí tức Hoàng Tuyền Đạo chánh tông. Mặc kệ hắn tu luyện thế nào, đây chính là lô đỉnh tuyệt hảo, Dạ Tự Tại, ngươi còn chưa trả lời ta, tại sao vừa rồi không phong ấn hồn phách của hắn? - Bóng người lơ lửng trên không hỏi.

Dạ Tự Tại khép hờ mắt, mở miệng nói:

- A Ngốc không phải là lựa chọn duy nhất của ta, tính cả Vương Lâm vào bên trong tổng cộng ta có hai lựa chọn. Nhưng ai là kí chủ, ai là thi khôi thì vẫn chưa được quyết định, trước khi tiến vào Kết Đan kỳ, ta sẽ

không nhận hồn phách của bọn họ. Nếu không hồn phách này một khi bị

phong ấn trên ngọc giản sẽ trở thành ghi chép của Thi Âm Tông. Lúc đó nếu bị người khác cướp đi ta chẳng có lợi gì.

Hắn cũng không sợ La Sát mà nói thẳng ra, hắn làm như vậy là đang kiếm cho mình một đường lui, tỏ rõ ý định cam chịu để đối phương cắn nuốt.

Nói xong, hai mắt hắn hơi liếc sang bên, còn bỏ thêm một câu:

- Vực Ngoại chiến trường đã thanh lý, sẽ mau chóng bắt đầu thôi, ta tính toán mấy ngày nữa sẽ có lệnh bài truyền tới.

Bóng người trên không cười khàn mấy tiếng nói:

- Liên minh tu chân sứ giả lần này mở ra Vực Ngoại thông đạo, ta chỉ cấp hấp thu một chút linh khí vực ngoại là có thể hoàn thành bước cuối cùng của cắn nuốt. Dạ Tự Tại, dựa theo ước định của ta và Thi Âm Tông, ý thức của ngươi sau khi bị ta cắn nuốt sẽ được ta giữ lại, đến khi ngươi có ứng cử viên tốt, ta sẽ trực tiếp giúp cho người ngươi chỉ định tăng lên Kết Đan kỳ, để cho ngươi tiến vào.

Từ Dạ Tự sau khi biết bí mật của Thi Âm Tông, hiểu được việc này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, cứ trăm năm một lần sau khi Vực Ngoại chiến trường được rửa sạch. Cũng chính là lúc bước cắn nuốt cuối cùng được hoàn thành, Dạ Tự Tại thầm than một tiếng, nhắm mắt không nói chuyện tiếp.

Lúc này Vương Lâm và Mộc Nhũng đã đi tới một cái động khẩu rộng rãi hình con thoi, Vương Lâm có thể cảm giác được lộ tuyến đi tới đây càng lúc càng sâu xuống dưới lòng đất. Theo thời gian di chuyển càng dài thì âm hàn khí nồng nặc từ dưới nền đất phát tán ra càng nhiều.

Qua một hồi lâu, Mộc Nhũng bỗng nhiên dừng lại ở một chỗ động khẩu rộng rãi, nghiêng người cung kính nói:

- Sư tổ, nơi này chính là chỗ để ngài tu luyện. Nơi đây là một trong những huyệt động thích hợp nhất để Thi Âm Tông ta tu luyện.

Cùng Mộc Nhũng khách sáo một chút, Vương Lâm tiến vào bên trong, động khẩu cũng không quá lớn, chỉ lớn hơn chỗ của Mộc Nhũng một phần năm.

Trên mặt đất của huyệt động có một tầng băng sương dày màu lam, thoạt nhìn thì thấy rất quỷ dị.

Bốn phía của vách động có chi chít các lỗ nhỏ, âm hàn khí từ đấy chậm rãi toát ra.

Trừ những thứ đó ra thì trong huyệt động là một khoảng trống, Vương Lâm trầm tư một chút, ngồi xổm xuống sờ sờ lên mặt đất, nhất thời một dòng hàn khí từ ngón tay chảy ra, nhưng chúng vừa tiến ra ngoài lập tức khiến cho tầng sương mỏng dưới đất tan ra.

Thần thái Vương Lâm có chút hờ hững, linh lực âm hàn trong cơ thể hắn vượt xa so với hàn khí của mặt đất.

Tùy ý khoanh chân ngồi xuống, hai tay Vương Lâm bắt quyết, dựa theo một ít pháp thuật nhỏ ghi trong ngọc giản màu lam đáng vao một đạo pháp ấn.

Ngay sau đó thần thức của hắn phát tán ra dung hợp vào trong pháp ấn,

bốn phía huyệt động nhúc nhích một cách quỷ dị, dần dần không còn một kẽ

hở nào lộ ra ngoài.

Cả huyệt động bây giờ đã trở thành một không gian bị phong bế.

Vương Lâm nhìn bốn phía một chút, nội tâm của hắn âm trầm, hắn gia nhập

Thi Âm Tông cũng là chuyện bất đắc dĩ. Ngày đó khi ở phế khu, nếu không tiến vào truyền tống trận, tất nhiên sẽ không bị cuốn vào chuyện thi khôi cùng Ngô Vũ.

Bây giờ xem ra, Ngô Vũ cũng không nói sai, nơi đây quả nhiên là thích hợp để tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết. Bất quá ở nơi này, Vương

Lâm luôn có cảm giác nguy cơ trùng trùng, nhất là khi đối mặt với Dạ Tự

Tại, thoạt nhìn thì ánh mắt và cử chỉ của đối phương không có gì lạ

thường, nhưng trong lòng Vương Lâm lại có cảm giác như bị độc xà đang nhìn chằm chằm vào.

Loại cảm giác này sau khi đối phương chú ý tới A Ngốc lập tức từ hắn chuyển dời sang A Ngốc.

Việc như vậy khiến cho trong lòng Vương Lâm không hề giảm đi lòng cảnh giác, mà ngược lại càng lúc càng đề phòng, nhất định Dạ Tự Tại không có hảo ý.

Vương Lâm nhíu mày, thì thào nói:

- Đáng tiếc Ti Đồ Nam còn đang lâm vào ngủ say, nếu không với kiến thức lịch duyệt của hắn nhất định sẽ đoán ra suy nghĩ của đối phương. Lúc đó có thể tìm cơ hội thoát thân khỏi nơi đây, bất quá nếu đã tới trước hết hãy mượn nơi đây để tu luyện chút.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn lóe lên quang mang, tay phải đánh ra vài đạo pháp quyết, từ trên vách động phát ra thanh âm ầm ầm, từng đạo bạch khí từ đó thoát ra, trong nháy mắt tràn ngập của huyệt động.

Vương Lâm há mồm hít một ngụm không khí, bạch khí sau một lúc rồi loạn lập tức thu vào, nhưng ngay sau đó lại có vô số đạo bạch khí từ lỗ nhỏ

lan ra.

Bạch khí nọ tiến vào trong cơ thể Vương Lâm lập tức bị linh lực của hắn hấp thu.

Vẻ mặt Vương Lâm lúc này có chút cổ quái, hai tay hắn bắt quyết, đánh ra một đạo chùm ánh sáng, chùm ánh sáng này vựa hiện đã ngưng tụ lại cùng một chỗ, hình thành một quang cầu.

Ánh mắt Vương Lâm không hề chớp cái nào, nhìn chằm chằm vào quang cầu,

chỉ thấy màu sắc quang cầu chợt biến thành lam nhạt, hơn nữa còn lóe lên một chút ánh sáng. Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Địa âm phổ thông nhất phẩm.....

Ngay lúc này, một đám mây vô hạn bảy sắc bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời Triệu quốc, dùng từ che lấp cả thiên địa cũng không có quá đáng.

Khi đám mây này xuất hiện, trong nháy mắt cỗ uy áp từ trên không ép xuống, toàn bộ người tu chân của Triệu quốc, chỉ cần dưới Nguyên Anh kỳ

thì vô luận là người ở nơi nào, môn phải nào, đang làm chuyện gì cũng phải biến sắc mặt.

Dưới uy áp khổng lồ của nó, tất cả các đệ tử Ngưng Khí kỳ đề hãi hùng khiếp vía, linh lực trong cơ thể cứ như muốn bay đi hết.

Trúc Cơ kỳ, Kết Đan kỳ cũng phải nhắm mắt ngồi xuống, điều chỉnh linh lực trong cơ thể, chỉ có Nguyên Anh kỳ cao thủ mới có thể chống cự lại uy áp đó, nhưng sắc mặt cũng hơi đổi.

Ở nơi bí mật trong cấm địa của Huyền Đạo Tông, một nam tử hán lập tức mở

hai mắt, thần sắc hơi thay đổi, nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ mừng như điên, không nói hai lời, thân thể đã lóe lên biến mất ở cấm địa. Chỉ

thoáng sau đó thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

Trong cảnh nội Triệu quốc, bỗng nhiên từ các địa phương lao ra vô số các đạo trường hồng, chúng lấy tốc độ như thiểm điện lao đi. Tất cả đều hướng về phía Thông Thiên tháp ở trung tâm cảnh nội Triệu quốc lao tới.

Người tu tiên còn thế, càng không nói đến con người, tất cả người dân của Triệu quốc giờ này đều quý xuống cúng bái. Thế tục xưa nay đồn đại,

cứ mỗi trăm năm một lần bầu trời sẽ hạ xuống thiên uy, và ngày hôm nay đã tới....

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 98: Vực ngoại chiến trường

Trong toàn bộ Triệu quốc, các cao thủ Nguyên Anh kỳ đều cùng lúc di chuyển tới Thông Thiên Tháp.

Dạ Tự Tại đang ở sâu bên trong Thi Âm Tông để tu luyện, hai mắt cũng lóe lên tinh quang, đồng dạng biến mất tại chỗ. Trước khi đi, hắn lợi dụng ngọc giản màu xanh truyền tấn cho toàn bộ các đệ tử:

- Lão phu rời đi mấy ngày, trong thời gian này phong bế đại trận, phàm là những ai cố gắng xông vào đại trận, giết không tha.

Đằng Gia lão tổ Đằng Hóa Nguyên đang ngồi ở trong mộc ốc ở Đằng gia cũng mở hai mắt ra, kinh hãi nhìn lên bầu trời, hơi do dự một chút rồi cũng dùng ngọc giản truyền tấn cho người nhà mới rời đi.

Cũng đồng dạng hiện tượng này, các môn phái trong ma đạo như Thiên Đạo

Môn, Hợp Hoan Tông, Vô Phong Cốc, các môn phái của chánh đạo thì như

Phiêu Miểu Tông, Tịch Diệt Tông, cũng xảy ra hiện tượng tương tự.

Trong cảnh nội Triệu quốc, cùng lúc từ bốn phương tám hướng xuất hiện các dải trường hồng lao về phía Thông Thiên Tháp với tốc độ nhanh chóng.

Thông Thiên Tháp là kiến chúc chứng minh quốc gia đó đã gia nhập tu chân liên minh, mỗi một thành viên khi gia nhập liên minh sẽ được liên minh đứng ra xây dựng cho toa tháp này. Thông Thiên tháp là nơi ở của sứ giả

liên minh, sứ giả liên minh không tham gia vào các cuộc phân chia quyền lực, chỉ khi có sự kiện trọng đại mới ra mặt giải quyết.

Phác Nam Tử là Nguyên Anh kỳ cao thủ thứ nhất tới Thông Thiên tháp, hắn dù sao cũng là Nguyên Anh kỳ cao thủ của năm trăm năm trước, tu vi hiện nay của hắn đã đạt tới trung kỳ đỉnh phong, tùy thời có thể tiến vào hậu kỳ.

Hơn nữa lần này có Vực Ngoại chiến trường ma luyện, thì lấy tình hình trước mắt mà nói hắn vẫn đứng vững ở ngôi vị trí thứ đầu trong tu chân giới của Triệu quốc.

Hắn mặc một bộ áo choàng màu xám, lặng lẽ xuất hiện ở bên ngoài Thông

Thiên tháp, đưa ánh mắt nhìn Thông Thiên tháp sừng sững cao tới tận tám tầng mây, trên đỉnh tháp lan tỏa ra một loại ánh sáng mờ ảo thoạt nhìn thì thần bí khó lường.

Phác Nam Tử vừa đưa ánh mắt nhìn Thông Thiên Tháp trên mặt vừa lộ ra vẻ

trách móc. Đây là lần thứ hai hắn tới đây, lần đầu tiên là vào năm trăm năm trước, toàn bộ Nguyên Anh kỳ cao thủ của Triệu quốc có tất cả hai mươi ba người. Chịu áp lực của tứ cấp tu chân quốc mà phải tiến vào Vực

Ngoại chiến trường.

Năm trăm năm sau, còn sống sót để rời khỏi chiến trường chỉ có một mình hắn.

Năm trăm năm trước, Phác Nam Tử không hiểu tại sao mình có thể vượt qua,

mỗi ngày đều xảy ra mấy lần đại chiến, sinh tử gần trong gang tấc.

Trong thời gian đó, hắn đã gặp vô số các tu luyện giả cường đại, thậm chí có người chỉ cần khẽ búng tay là có thể giết chết hắn.

Các Nguyên Anh kỳ cao thủ đến từ Triệu quốc như lão tổ của Hằng Nhạc phái, Phác Nam Tử đã tận mắt nhìn thấy hắn bị một tu chân giả bình thường thôn phệ không còn lại cả một cái dây lưng.

Thấy càng nhiều, Phác Nam Tử lại càng sợ hãi, hắn càng sợ thì càng không cam lòng chỉ dừng lại ở Nguyên Anh kỳ. Trong năm trăm năm đó cũng đã cho hắn biết, ngoài Nguyên Anh kỳ ra không chỉ có Hóa Thần kỳ mà còn có

Anh Biến kỳ.

Mang theo tâm tình phức tạp hắn hướng về phía bên trong Thông Thiên tháp, khom lưng cung kính nói:

- Huyền Đạo Tông Phác Nam Tử bái kiến sứ giả đại nhân.

- Phác Nam Tử, chúng ta cũng coi như là quen biết đã lâu, không cần câu nệ. - Một đạo âm thanh sang sảng từ trong tháp truyền ra, ngay sau đó là một lão giả từ bên trong bước ra. Thoạt nhìn thì dung mạo của vị lão giả này cũng không có chỗ nào đáng chú ý, một thân trường sam màu xanh được làm bằng gấm, chiếc bụng hơi phình ra, nhìn thoáng qua thì có chút tức cười.

Bất quá, Phác Nam Tử cũng không dám lộ ra vẻ bất kính, tay phải hắn vừa đảo, trên tay đã xuất hiện một chiếc túi trữ vật, hai tay cung kính đưa lên nói:

- Sứ giả đại nhân, đây là một ít tài liệu sau khi ta trở về đã sưu tầm được, trong đó còn có mấy vật lúc trước mà ngài chỉ định.

Tên sứ giả nheo mắt lại, cười ha hả, tiếp nhận túi trữ vật, rồi cất luôn vào trong người, nói:

- Phác Nam Tử, ngươi là người thứ nhất có tu vi Nguyên Anh kỳ trở về

được từ Vực Ngoại chiến trường kể từ khi ta làm sứ giả của Triệu quốc.

Những chuyện của ngươi ta đã thông báo về tông phái, cấp trên truyền tin xuống, ngươi nếu trong vòng một trăm năm tới đây có thể tiến lên Nguyên

Anh hậu kỳ thì sẽ phá lệ thu nhận ngươi làm đệ tử ký danh.

Trên mặt Phác Nam Tử lộ vẻ mừng như điên, hắn hít sâu một hơi, rồi vội vàng gật đầu.

Hai người đang tính nói chuyện tiếp, thì ở trên bầu trời xuất hiện hai đạo trường hồng nhanh chóng đáp xuống mặt đất, bên trong lộ ra hai đạo thân ảnh một nam một nữ. Nam thoạt nhìn vẻ mặt mới chỉ trên ba mươi,

gương mặt anh tuấn nhưng có khí chất tà dị, hắn nhìn thấy sứ giả, lập tức cung kính nói:

- Hợp Hoan Phái - Trần Hoan bái kiến sứ giả đại nhân.

Nữ thiếu phụ trang phục thì đoan trang, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia kiều mỵ, cung kính nói:

- Hợp Hoan Phái - Trần Nghiên bái kiến sứ giả đại nhân.

Tên sứ giả hơi gật đầu, sau đó cũng không để ý tới hai người nữa, câu chuyện với Phác Nam Tử cũng không được nói tiếp. Ở trong lòng hắn, cả

Triệu quốc cũng chỉ có mình Phác Nam Tử là miễn cưỡng đủ tư cách để hắn nói vài lời.

Không lâu sau, liên tục có mười người nữa tới, trong đó có cả Đằng Hóa

Nguyên. Người cuối cùng đến nơi đây chính là Dạ Tự Tại, khi hắn tiến vào phạm vi ngàn dặm của Thông Thiên Tháp, tên sứ giả hơi kinh ngạc thốt lên một tiếng "ý", sau đó ngẩng đầu nhìn về phương xa, khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái.

Đợi cho tất cả các cao thủ Nguyên Anh kỳ của Triệu quốc tụ tập đông đủ,

áng mấy trên đỉnh Thông Thiên Tháp đã nồng đậm hơn trước. Tên sứ giả

nghiêm sắc mặt, tay phải bắt quyết, đáng ra một đạo pháp ấn lên không.

Ngay sau đó, áng mây trên bầu trời trở nên điên cuồng, một đạo quang mang màu đỏ từ trên trời chiếu xuống đỉnh Thông Thiên Tháp. Tiếp

ngay sau đó là sáu loại màu khác nhau: Xanh nước biển, hoàng, lục, lam, chàm,

tím theo thứ tự giáng xuống. Chỉ trong nháy mắt, cả thiên địa vạn vật đều lóe lên những quang mang kỳ diệu.

Thông Thiên Tháp sau khi hấp thu bảy đạo ánh sáng đó lập tức rung chuyển, từ bên trong bắn lên một cột ánh sáng rộng mấy chục thước xuyên thẳng lên bầu trời. Bầu trời bị ánh sáng này chiếu lên đã hình thành một cái hắc động thật lớn, xung quanh hắc động liên tục có những tia chớp lóe lên.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ trung tâm cột sáng liên tục tạo ra những đợt gợn sóng lăn tăn tỏa ra bốn phía. Những gợn sóng này sau khi thoát ra giống như nước nóng rót lên tuyết vậy, tốc độ tiêu tán của những đám mây có thể dùng mắt thường nhìn thấy được.

Từng đạo gió từ trong cột sáng thổi ra làm cho vạt áo của những người xung quanh phát lên những tiếng kêu "ba ba". Nơi đây tuy đại bộ phận là

Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng dưới sức thổi của con gió cũng phải lùi lại phía sau mấy bước. Chỉ có bốn người là đứng nguyên tại chỗ, chưa hề di chuyển khỏi vị trí.

Bốn người này phân biệt là Phác Nam Tử, Dạ Tự Tại, bạch phát lão nhân của Phiêu Miểu Tông, cuối cùng là lão giả khô gầy của Thiên Đạo Môn.

Vẻ mặt tên sứ giả lúc này ngưng trọng chưa từng có, thân thể hơi động đã xuất hiện ở giữa không trung, cao giọng nói:

- Sử Lâm Dịch giám giát tam cấp tu chân quốc, cung nghênh liên minh sứ giả giáng lâm.

Một cái đầu thật lớn từ trong hắc động hiện ra, lạnh lùng quét mắt đánh giá những người bên dưới mặt đất.

Kể cả bốn người Phác Nam Tử, toàn bộ cao thủ Nguyên Anh kỳ khi bị chiếc đầu khổng lồ nọ liếc mắt nhìn qua, trong lòng không khỏi khiếp vía. Thậm chí Nguyên Anh suýt chút nữa cũng bị hỏng, bọn họ không chút hoài nghi,

nếu đối phương nhìn chăm chút một lúc, thì Nguyên Anh bản thân chắc chắn sẽ không chịu nổi uy áp khổng lồ mà tan vỡ.

Phác Nam Tử là người thứ nhất khôi phục lại bình thường, sắc mặt hắn tái nhợt, bộ dáng của người khổng lồ này rất quen thuộc. Cao thủ Cự Ma tộc trong Vực Ngoại chiến trường đều dựa vào cắn nuốt người khác để tăng trưởng tu vi bản thân, lão tổ Hằng Nhạc phái chính là bị một cao thủ Cự

Ma tộc không lộ ra bản thể cắn nuốt mất.

Ánh mắt người khổng lồ cuối cùng dừng ở trên người Lâm Dịch, ánh mắt dần hòa hoãn lại, nhịn không được mở miệng nói:

- Linh khí ở địa phương quỷ quái này thật là ít, nếu không phải do cái minh ước chó má kia hạn chế, lão tử có thể lấy đi toàn bộ linh khí ở

đây..... Các ngươi nghe đây, năm tháng sau mở ra thông đạo của Vực Ngoại chiến trường, Triệu quốc các ngươi phụ trách thanh lý phía bắc chiến trường. Nơi đây có bảy chiếc lệnh bài, quy củ vẫn như trước, bảy khối lệnh bài phải hủy đi ít nhất bốn cái, năm tháng sau chỉ có nhiều nhất ba người được tiến vào Vực Ngoại chiến trường. Nếu đến lúc đó vẫn còn thừa hơn ba lệnh bài, như vậy sẽ hủy bỏ tư cách của Triệu quốc.

Nói xong người khổng lồ hé miệng ra, bảy đạo quang mang chợt lóe lên rồi rơi xuống mặt đất lộ ra bảy khối lệnh bài cổ. Làm xong hết thảy mọi việc, người khổng lồ thu đầu lại vào phía trong hắc động. Nhưng ngay sau đó hắn lại một lần nữa nhô đầu ra quát:

- Bên trong Vực Ngoại chiến trường nếu phát hiện một hạt châu như thế

này, lập tức nộp lên trên, nộp lên sẽ được thưởng một kiện pháp bảo Anh

Biến cấp, môn phái được tặng mười khối Hóa Thần kỳ luyện thi, tu chân quốc được tăng lên một bậc.

- Tuy nhiên nếu có ai dám lấy làm của riêng, tu chân quốc nơi đó sẽ bị

giết sạch, Lâm Dịch đây là tin tức do cao tầng liên minh các nước phát ra, qua mấy ngày nữa ngươi sẽ biết được.

Vừa nói tới đây, ánh mắt hắn chợt lóe lên, đám mây trên bầu trời liền hóa thành hình ảnh một vật, vật này là hình một viên thạch châu, trên đó có khắc hình những đám mây.

Nếu Vương Lâm ở đây chắc chắn hắn sẽ nhận ra hạt châu đó chính là đang ở trên ngực của của hắn.

Nói xong, người khổng lồ thì thầm vài câu, đột nhiên từ trong hắc động lộ ra một canh tay thật lớn, tóm lấy một cột đá ở trên Thông Thiên tháp nói:

- Lâm Dịch, Thất Thải pháp khí này lão tử mang đi, lão tử không thể đến không một chuyến được.

Một trận rung động kịch liệt vang lên, quang trụ bị người khổng lồ trực tiếp lấy vào trong hắc động. Sau đó hắc động biến mất vô ảnh vô tung,

đám mây bảy sắc bên bầu trời cũng theo đó mà tiêu tán, trong nháy mắt bầu trời khôi phục lại như bình thường.

Sắc mặt tên sứ giả có chút khó coi, hắn hừ nhẹ một tiếng, vung tay áo lên bay vào bên trong Thông Thiên Tháp, từ bên trong truyền ra âm thanh âm trầm của hắn:

- Vẫn là quy củ cũ, Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ không được ra tay, Trúc Cơ kỳ của các tông phái mới là chủ lực để tranh đoạt lệnh bài. Tất cả hãy trở về đi, ba ngày sau bắt đầu đại chiến.

Bảy môn phái chính tà phân biệt đi tới nhặt lệnh bài lên đánh giá một phen, sau đó không ai nói lời nào liền rời đi. Ba vị cao thủ Nguyên Anh kỳ của chính phái, lấy bạch phát lão nhân cầm đầu cùng đi về một hướng.

Ánh mắt đạo nhân khô gầy của Thiên Đạo Môn lóe lên quang mang, sau đó xoay sang hai người bên cạnh nói:

- Chư vị đạo hữu, lão phu kiếm một chỗ cùng ngồi xuống được chứ?

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 99: Thạch châu biến

Lại nói về Vương Lâm, sau khi thiên địa uy áp tiêu tan đi, hắn ngồi trên mặt đất trầm ngâm suy nghĩ. Uy áp vừa xuất hiện Dạ Tự Tại lập tức truyền tấn nói phải rời đi, đây nhất định là có chuyện gì đấy xảy ra.

Khi Dạ Tự Tại rời đi, Thi Âm Tông lập tức được canh phòng rất nghiêm mật, muốn đào tẩu cũng không có cơ hôi. Vương Lâm suy nghĩ một chút,

thần thức phát tán ra xung quanh, nhưng vừa tiếp xúc với bốn vách tường lập tức bị ngăn trở không thể tiếp tục dò xét. Chỉ có những lỗ nhỏ ở bốn phía là không gây trở ngại với thần thức của hắn.

Nhưng lỗ nhỏ đó phát tán ra hàn khí kinh người, sâu không lường được,

mãi cho tới khi Vương Lâm dò xét gần trăm thước vẫn không phát hiện được chỗ nào kỳ dị. Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, hàn khí quá nặng, thần thức của hắn có chút biểu hiện không chịu được, có dấu hiệu tiêu tán đi.

Trầm ngâm thêm lúc nữa, hắn vẫn không coi thường mà vọng động, thu hồi lại thần thức của mình. Sau khi tâm tình bình tĩnh trở lại, hắn đánh ra vài đạo pháp quyết, linh lực toàn thân nhanh chóng lưu chuyển. Từ từ, bề

ngoài thân thể của hắn nổi lên một tầng quang mang màu lam, khi quang mang này vừa xuất hiện, bên ngoài Vương Lâm lập tức hình thành một dòng chảy, đại lượng bạch khí từ bốn phía theo lỗ nhỏ chui ra, bị dòng chảy hấp thu lại.

Đông đảo đệ tử của Thi Âm Tông đang bế quan tu luyện vừa mới khôi phục lại do uy áp biến mất, thì đám người nay chưa kịp bình tĩnh thì Vương

Lâm bắt đầu thổ nạp làm cho hàn khí ở xung quanh bị giảm bớt đi rõ rết.

Bởi vì hàn khí từ sâu trong lòng đất toát ra, cho nên không ai có thể

tiến hành quan sát.

Vương Lâm mắt nhìn thấy vô cùng vô tận hàn khí vọt tới, hắn quyết định đình chỉ quá trình thôn phệ, nhắm mắt lại cố gắng tiêu hóa hàn khí ở

trong cơ thể của mình.

Đang thổ nạp, đột nhiên Vương Lâm phát hiện Nghịch Thiên châu ở trên ngực tỏa ra khí tức mát lạnh, hắn ngẩn người ra, sau đó nhanh chóng lôi hạt châu ra trước mặt, phát hiện trên mặt hạt châu đã có nhiều hơn một giọt chất lỏng.

Vương Lâm vừa vui mừng vừa sợ hãi, phải biết rằng Nghịch Thiên châu có khuyết điểm duy nhất chính là bên trong không có chút linh lực nào. Nó chỉ có thể mượn chất lỏng linh khí tiến hành tu luyện, nhưng chất lỏng linh khí này theo thời gian dài hiệu quả sẽ càng kém đi, chỉ có nước sương sớm mới có thể bảo trì hiệu quả.

Nhưng nước sương thu thập được rất chậm, cho nên từ khi tu luyện Hoàng

Tuyền Thăng Khiếu Quyết, Vương Lâm rất ít tiến vào trong không gian mộng cảnh. Bất quá, hắn vẫn thu thập những hạt sương, để sau này tiến vào trong mộng cảnh để dùng.

Nghịch Thiên châu hôm nay không biết vì sao lại xuất hiện nhiều chất lỏng như vậy, hơn nữa, hắn có thể cảm giác được chất lỏng này có thuộc tính âm hàn, hơn nữa linh khí ba động không hề giống trước kia.

Vương Lâm hít sâu một hơi, không nói hai lời lấy hồ lô ra, bắt đầu thu thập chất lỏng.

Đợi tới khi thu thập được toàn bộ chất lỏng, ánh mắt Vương Lâm chớp động vài lần, rồi thử tiếp tục hấp thu âm hàn khí. Bạch khí từ bốn phía nhất thời xuất hiện, lúc này đây thần thức Vương Lâm đều tập trung lên hạt châu, hắn ngay lập tức cảm nhận được một tia bạch khí yên lặng chui vào bên trong hạt châu. Ngay sau đó, trên bề mặt hạt châu xuất hiện một giọt chất lỏng.

Sắc mặt Vương Lâm lộ vẻ vui mừng, hắn tiếp tục vừa thực hiện vừa chậm rãi gom góp chất lỏng.

Bộ dáng của hồ lô đã hoàn toàn thay đổi, lớm vỏ màu lam bên ngoài đã ẩn hiện ánh sáng, mặc dù Vương Lâm nhưng khi vuốt chiếc hồ lô cũng cảm giác rùng hết cả mình.

Nếu để người ngoài sờ vào, chỉ sợ khi chạm vào thấy lạnh tới tận xương, máu huyết sẽ đông cứng lại.

Cẩn thận cất hồ lô vào trong túi trữ vật, Vương Lâm lại lấy tiếp ra một cái hồ lô, đang muốn tiếp tục thổ nạp, đột nhiên ánh mắt hắn đảo qua thạch châu, nhất thời thần sắc thay đổi.

Trên lớp vỏ thạch châu nguyên chỉ có một hình khắc lá cây mờ mờ, nhưng bây giờ đã xuất hiện thêm một cái, hai phiến lá cây cân xứng với nhau xuất hiện ở trên hạt châu.

Vương Lâm hơi suy nghĩ một chút, dựa theo như Ti Đồ Nam dự đoán, Nghịch

Thiên Châu phải hấp thu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hệ linh khí mới đạt cảnh giới viên mãn. Lúc ấy mới xem như chính thức mở ra hạt châu để cho người khác nhận chủ.

Thủy linh khí đã sớm viên mãn, cho nên trên những hình khắc đám mây trên hạt châu đã sớm biến mất, thay vào đó là hình những lá cây, như muốn nói nó cần hấp thụ linh khí Mộc thuộc tính.

Tuy nhiên, linh khí thuộc tính Mộc có tài liệu rất khó tìm, Vương Lâm đã từng ở chợ giao dịch của Đằng Gia thành nhìn thấy mấy cái, nhưng chúng đều có giá trên trời. Hơn nữa, hắn cũng không biết nếu như có những tài liệu này thì làm sao để cho hạt châu có thể hấp thu? Thậm chí ngay cả

khi có tài liệu Mộc thuộc tính cũng không chắc chắn có thể làm cho hạt châu tiến hóa, cho nên hắn mới bỏ đi ý niệm mua chúng.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trên hạt châu tự nhiên lại xuất hiện thêm một phiến lá cây. Điều này làm cho Vương Lâm phải suy nghĩ cẩn thận lại, bây giờ hắn không nôn nóng rời khỏi nơi đây nữa, tối thiểu phải đợi tới khi hạt châu tiến hóa xong. Hoặc hắn phải hiểu rõ được huyền bí trong đó mới ròi đi.

Bất quá, trước đó có vài việc phải tiến hành, hàn quang trong mắt Vương

Lâm lóe lên, hắn thu hồi hạt châu lại. Tay phải bắt quyết đánh ra một đạo lam quang, lam quang này khi đánh trúng động bích. Trong nháy mắt động bích đã xuất hiện một lỗ hổng, Vương Lâm không nói hai lời liền theo đó đi ra, dựa theo thông lộ lúc trước đi vào, hắn không nhanh không chậm tiến ra ngoài.

Thông đạo cũng không dài, không mất nhiều thời gian hắn đã đi tới đầu kia của thông đạo. Vừa xuất hiện, Vương Lâm phải đình chỉ cước bộ, hắn nhìn thấy Mộc Nhũng đang khoanh chân ngồi trong động, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

- Sư tổ xin mời quay về. Dạ lão tổ khi rời đi đã dặn dò, bất luận ai cũng không được tự tiện tời khỏi chỗ tu luyện của mình, sư tổ xin đừng làm khó ta.

Vương Lâm đảo ánh mắt qua, sau đó gật đầu quay trở lại con đường dẫn tới động tu luyện của mình, hắn biết, chắc chắn đã xảy ra biến hóa gì đó.

Thi Âm Tông canh gác vô cùng nghiêm ngặt, đây là chuyện đã nằm trong suy đoán của Vương Lâm, nhưng dù nghiêm ngặt thế nào cũng không cần phải an bài một Trúc Cơ trung kỳ cao thủ canh giữ nơi ra ngoài của Vương Lâm.

Trước lúc tới đây, Vương Lâm rõ ràng nhớ được canh giữ ở đó chính là một tên đệ tử Ngưng Khí kỳ tầng thứ mười ba.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm từ tu luyện thân của mình tìm một thông đạo khác dẫn ra ngoài. Cũng không mất nhiều thời gian hắn đã đi tới cuối thông đạo, chỉ thoáng cái cửa thông đạo đã xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng vừa mới bước tiếp vài bước, Vương Lâm đã phải dừng lại, ở trên mặt đất đang có một thanh niên khoanh chân ngồi tu luyện. Thần thái của hắn lạnh như băng, hắn nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, không nói một tiếng nào, ở phía sau lưng hắn có một chiếc quan tài xanh biếc đang lơ lửng trên không.

- Lại là một Trúc Cơ trung kỳ.... - Ánh mắt Vương Lâm hơi đảo qua một chút rồi thu lại ngay, sau đó quay người rời đi. Mãi tới khi Vương Lâm rời đi xa, thần thức của đối phương mới từ trên người hắn tan biến.

Vương Lâm tổng cộng đã đi mười một cái thông đạo, ngoại trừ có năm cái thông đạo bị phong bế không thể tiến ra ngoài, sau cái khác đều có cao thủ Trúc Cơ kỳ canh giữ, thậm chí ở một thông đạo còn có Trúc Cơ hậu kỳ

cao thủ.

Hắn trở lại động thất tu luyện của mình, khoanh chân ngồi xuống. Hết thảy mọi chuyện không phải là trùng hợp, kết hợp với phán đoán của hắn đối với Dạ Tự Tại, không khó có thể nghĩ ra đây là do Dạ Tự Tại cố ý an bài. Mục đính chính là làm cho hắn có chắp cánh cũng khó bay thoát.

Vương Lâm nhíu mày suy nghĩ, trong sáu người ngoại trừ Trúc Cơ hậu kỳ

cao thủ, còn lại năm người Vương Lâm tuy có tự tin dù đối phương có thi khôi hắn cũng có thể chiến thắng. Nhưng trên đường từ bên ngoài tới đây,

Mộc Nhũng dẫn hắn qua tổng cộng ba mươi mốt thông đạo.

Kể từ đó, hắn biết bản thân không thể trong thời gian ngắn rời đi, một khi hành động chỉ sợ hắn còn chưa thoát được ra ngoài đã bị cao thủ Trúc

Cơ hậu kỳ hay Kết Đan kỳ của Thi Âm Tông chặn lại.

Vương Lâm nhịn không được cười khổ một tiếng, lúc này hắn cực kỳ kỳ vọng vào Ti Đồ Nam có thể thức tỉnh, nếu có Ti Đồ Nam thuấn di cho như vậy thì chuyện đơn giản hơn rất nhiều.

Đưa thần thức vào trong thạch châu kêu gọi vài tiếng, phát hiện Ti Đồ

Nam không có chút biểu hiện nào sẽ thức tỉnh, hắn than nhẹ một tiếng,

buông tha cho ý định của mình.

Bất quá, Vương Lâm cũng biết, nếu muốn rời khỏi đây, cũng không phải là trong thời gian ngắn mà có thể làm được, trước tiên nên phải dò xét một đoạn thời gian.

Hay tay bắt quyết, sau khi phong ấn lại động thất tu luyện của mình,

Vương Lâm một lần nữa tiến hành thổ nạp hàn khí. Lúc này hắn cũng không chỉ lấy ra hạt châu và hồ lô, mà thần thức còn tranh thủ lúc bạch khí bị

hấp thu mà theo lỗ nhỏ vui vào.

Vương Lâm cũng không phân tán thần thức của mình ra, mà ngưng tụ nó lại một lỗ nhỏ, hướng theo cái lỗ đó tiền hành dò xét. Kể từ đó, khoảng cách quan sát của thần thức tăng trưởng không ít.

Nguyên bổn thần thức của hắn chỉ có thể quan sát phạm vi ngàn thước,

nhưng do bốn phía động thất này có lực ngăn cản rất lớn, cho nên hoàn toàn bị hạn chế bên trong động thất.

Vương Lâm liên tục tiến hành thổ nạp, bạch khí liên tục thoát ra, thần thức Vương Lâm giống như một sợi chỉ nhỏ không ngừng ở bên trong lỗ hổng tiến hành dò xét. Thông đạo bên trong lỗ nhỏ vô cùng rắc rối, nhưng độ

lớn nhỏ của thông đạo lại giống nhau tới mức kinh người.

Rất nhanh sau đó, hắn đã tới được vị trí mà trước đây mình dò xét, nơi đây khoảng cách tới chỗ Vương Lâm tầm trăm thước. Thần thức của hắn sau khi tới đây nếu tiếp tục dò xét thêm thì sẽ gặp chút khó khăn, hàn khí chỗ này giống như thủy triều vậy, tầng tầng lớp lớp. Nếu không phải

Vương Lâm tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết, đối với khí âm hàn có lực miễn dịch rất lớn, chỉ sợ khi bị nó tấn công vào đã lập tức tiêu tán.

Nhưng cứ tiếp tục như thế, tốc độ dò xét của Vương Lâm liền bị chậm lại,

cũng không biết mất bao lâu thời gian, thần thức của hắn rốt cuộc đã dò xét được chừng ba trăm thước. Lúc này khí âm hành toát ra càng lúc càng mạnh, liên tục không ngừng, cùng lúc xuất hiện ở chỗ này có một cánh cửa.

Vương Lâm cắn chặt răng, thần thức phá tan cánh cửa phía trước vọt vào bên trong.

Một màn trước mắt làm cho Vương Lâm vốn đang ngồi im nhắm mắt phải giật mình mở mắt ra....

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 100: Tế luyện vỏ kiếm

Đây là một cái động rất lớn, bên trong động cũng có vô số các lỗ nhỏ,

thần thức Vương Lâm tiến vào đây chính là từ một trong những lỗ đó.

Ở trung tâm động có một chiếc quan tài rất lớn, từ bên ngoài nhìn thì chiếc quan tài này rất bình thường. Thậm chí nó còn không có bất cứ hoa

văn trang trí nào, nhưng âm hàn khí lại từ trong quan tài phát ra, thông qua những lỗ nhỏ li ti trên tường thoát đi.

Vương Lâm do dự một chút, thần thức hắn xem xét bốn phía quan tài một hồi, sau đó lập tức tiền vào bên trong quan sát. Ngoài dự đoán của Vương

Lâm, khi tiến vào trong quan tài không có nửa điểm trở ngại.

Bên trong quan tài trống rỗng, chỉ có một cái lỗ to hình tròn, âm hàn khí từ nơi này thoát ra.

Âm hàn khí ở đây có chút nồng đậm, hóa thành từng đạo sóng ngăn cản thần thức Vương Lâm tiến hành dò xét.

Vương Lâm ở trong tu luyện thất của mình, ánh mắt thoáng có vẻ kiên quyết, vì muốn biết rõ ngọn nguồn âm hàn khí ở nơi đây, muốn biết rõ thạch châu vì sao có thể hấp thu âm hàn khí mà tiến hóa. Hắn không suy nghĩ nhiếu vỗ vào túi trữ vật bên người, xuất ra hồ lô âm hàn sương sớm vừa mới thu thập được, ngửa miệng uống một ngụm nhỏ.

Lấy thể chế Vương Lâm lúc này khi uống nước trong hồ lô vẫn không nhịn được mà phải rùng mình một cái. Rất nhanh sau đó tri giác của hắn trở

nên tê tê, Vương Lâm không lãng phí một chút thời gian nào, lập tức vận chuyển linh lực bản thân tiến hành thổ nạp. Thần thức của hắn cũng trở

nên ngưng thật hơn trước, sau khi được không ngừng bổ sung, thần thức giống như một chiếc dùi, hung hăng đâm vào trong chiếc lỗ.

Thần thức của Vương Lâm gian nan tiến vào bên trong chiếc lỗ đó, mấy lần suýt bị âm hàn khí đánh tan đi, khi tiến sâu khoảng bốn trăm thước, âm hàn khí đậm đặc tới cực hạn một lần nữa hình thành một "cánh cửa".

Vương Lâm cắn chặt hàm răng, hung hắn giơ chiếc hồ lô lên uống thêm một ngụm âm hàn linh lực sương sớm, sau đó thần thức được tiếp thêm lực lượng tiến hành trùng kích cánh cửa. Trong nháy mắt tiến vào bên trong,

Vương Lâm bị cảnh vật bên trong làm cho phải giật mình.

Một nam thi khổng lồ đang tung bay ở giữa không trung, so sánh với nam thi này, Vương Lâm chỉ bé bằng đầu ngón tay của nó. Ở trên thi thể của nó, xuất hiện một loại thực vật màu xanh, thực vật này không lúc nào là không động đậy. Chúng nó động đậy làm cho thi thể khổng lồ nhanh chóng héo đi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường. Vòng tuần hoàn liên tục diễn ra, âm hàn khí chính là từ trên những thực vật đấy thoát ra.

Vương Lâm nhìn ngây ngốc một lúc, thần thức cẩn thận xem xét một phen,

càng xem hắn càng kinh hãi. Thi thể này hiển nhiên bị người ta cố ý lưu lại đây, mục đính chính là để nuôi dưỡng thực vật màu xanh ở trên đó.

Hiển nhiên, Thi Âm Tông vì sao có được âm hàn chi khí phẩm chất cao như vậy đáp án chính là từ trên cây thực vật đó.

Thậm chí Nghịch Thiên châu sở dĩ có thể tiến hóa là do quan hệt mật thiết với loại thực vật đấy. Quan sát một hồi lâu, Vương Lâm chậm rãi thu hồi lại thần thức của mình, nơi này cực kỳ quỷ dị, sau khi Vương Lâm tiến vào vẫn liên tục cảm giác được nguy cơ.

Chính vào lúc rời khỏi, trong giây lát có thanh âm của giọng nam xé gió truyền tới.

Vương Lâm không nói hai lời thu lại thần thức của mình, nhưng làm cho hắn kinh hãi chính là âm hàn khí nơi đây bỗng nhiên trở nên điên cuồng,

ngăn trở thần thức của hắn. Lúc này thanh âm đó càng lúc càng tiến lại gần, Vương Lâm đã mơ hồ nghe thấy nội dung của lời nói đó.

"Cứu ta....."

Vương Lâm quyết đoán cầm lấy hồ lô, tiếp tục uống một ngụm chất lỏng ở

bên trong, thần thức lập tức chấn động, hung hăng trùng phá âm hàn khí ở

bốn phía. Khó có thể tưởng tượng được lúc này băng hàn theo thần thức tiến vào trong cơ thể hắn, nó cùng với âm hàn chất lòng chưa kịp hòa tan nhập vào một chỗ, gương mặt Vương Lâm trở nên trắng bệch, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi vừa bắn ra khỏi miệng Vương Lâm đã đóng băng ngay lại.

Mặc dù như thế, nhưng khi thần thức trùng kích trở ngại cuối cùng theo lỗ nhỏ cấp tốc thu hồi lại, trong nháy mắt quay trở về bản thể làm cho thân thể Vương Lâm phát lạnh. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn cũng không dám tiếp tục dò xét nữa, lập tức tiến hành thổ nạp để làm cho âm hàn khí trong cơ thể yên tĩnh trở lại. Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vẫn có chút sợ hãi nhìn lỗ nhỏ ở bốn phía,

trầm mặc không nói gì.

Thời gian chầm chậm trôi qua, trong nháy mắt Vương Lâm đã tới Thi Âm

Tông bốn ngày. Trong bốn ngày nay, ngoại trừ ba ngày trước hắn dùng thần thức để tiến hành dò xét bên dưới lòng đất thì không có bất cứ hành động gì. Mỗi ngày chỉ tiến hành thu thập chất lỏng trên hạt châu, hạt châu trước kia chỉ có hai phiến lá cây nay đã biến thành ba phiến.

Dựa theo tính toán của Vương Lâm, số lá cây hắn là giống với số đám mây,

đều là mười cái. Hơn nữa do có kinh nghiệm gia tăng những đám mây trước đây, Vương Lâm biết rõ sau này tốc độ gia tăng của lá cây sẽ càng lúc càng chậm. Nếu là thông qua âm hàn khí ở đây như vậy chỉ sợ cũng phải mất thời gian mấy năm mới có thê rlamf cho linh khí thuộc tính Mộc đạt tới viên mãn.

Tuy nhiên Thi Âm Tông cũng không phải là chỗ ở lâu, tự hỏi một hồi,

Vương Lâm có ý định dò xét một lần nữa người khổng lồ ở dưới nền đất.

Lần này tranh thủ tìm lộ tuyến để cho cơ thể tiến vào, cứ như vậy hắn sẽ

tự tay ngắt vài mẩu thực vật màu xanh trên đó, nhất định nó sẽ làm cho thạch châu điên cuồng tiến hóa.

Bất quá, làm như vậy có nguy hiểm rất lớn, thật sự quá lớn, Vương Lâm có chút do dự không quyết.

Trầm ngâm một lát, hắn liền buông bỏ ý định này. Hắn biết với tu vi của mình trước mắt mặc dù có cẩn thận thế nào đi nữa, thì cơ hội đoạt được thực vật màu xanh đó tới tay cũng không quá lớn, hơn nữa còn có khả năng mất mạng.

Một khi có quyết định như vậy, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, nhất thời một chiếc vỏ kiếm bay ra tới trước mặt hắn.

Vỏ kiếm này do Vương Lâm đắc thủ được, sau khi tu vi đạt tới Trúc Cơ kỳ

hắn đã thử tế luyện một lần nhưng lại không thành công. Tuy nhiên hắn cũng nắm được một ít phương pháp để sử dụng, hiểu quả cũng không tính là tốt nhất, đến lúc này hắn cũng chỉ mới có thể cho phi kiếm đút được vào khoảng ba phần năm của vỏ kiếm.

Những thứ có liên quan tới vỏ kiếm, Vương Lâm đã nghiên cứu rất lâu rồi,

mặc dù Ti Đồ Nam từng nói vỏ kiếm này có chút cổ quái, giá trị vượt xa so với thánh phi kiếm mà hắn huyết luyện.

- Trương Hổ từng nói, thanh phi kiếm và vỏ kiếm này sư phụ hắn từng ở

trong một huyệt động phát hiện ra. Hơn nữa ngoại trừ bản thân lão ra thì nếu chưa tới Kết Đan kỳ là chưa thể luyện hóa được. Lời này hắn là có thật có giả, hai vật phẩm này cũng không phải là không thể luyện hóa, mà là dưới Kết Đan kỳ thời gian luyện hóa quá dài, linh lực phải tiêu hao rất lớn. Nếu kết đan thành công, như vậy dựa vào đan hỏa, có thể rút ngắn quá trình này. Đáng tiếc, Huyết Luyện thuật chỉ có thể sử dụng trên một vật, nếu không cũng thi triển trên vỏ kiếm này, như vậy thì đơn giản hơn rất nhiều. - Vương Lâm lẩm bẩm nói.

Hai mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm vào vỏ kiếm không chớp mắt, vì gia tăng uy lực cho phi kiếm vỏ kiếm này nhất định phải tế luyện thử một lần.

Cân nhắc lại một chút, hắn tuy còn chưa đạt tới Kim Đan, bất quá bản thân tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết đã có Hàn Đan.

Âm hàn linh lực trong cơ thể bây giờ toàn bộ lấy ở khối Hàn Đan là chính, mấy ngày nay hắn cẩn thận nghiên cứu một phen. Bất quá, Ti Đồ Nam năm đó sau khi truyền Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết đã từng nghiêm túc nói với Vương Lâm, Hàn Đan so với Kim Đan chênh lệch rất lớn. Không tới lúc vạn bất đắc dĩ, không nên để Hàn Đan ly khai thân

thể, nếu không một khi thời gian dài, Hàn Đan sẽ lập tức tiêu tán đi, phải tu luyện lại một lần nữa.

Khi lần đầu tiên tế luyện là vừa mới thành công tiến vào Trúc Cơ kỳ,

nhưng bây giờ sau khi tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết, linh lực trong cơ thể trở nên biến dị, ngay cả tu vi của hắn cũng đã đạt tới Trúc

Cơ sơ kỳ đỉnh phong. Tùy thời có thể đột phá tiến lên Trúc Cơ trung kỳ,

kể từ đó khả năng tế luyện thành công đã dễ dàng hơn trước một ít.

Nghĩ tới đây Vương Lâm há mồm phun ra một tia âm hàn linh khí màu lam,

linh khí này khi đụng tới vỏ kiếm lập tức hóa thành một tầng sương mỏng,

trong chớp mắt bao quanh toàn bộ vỏ kiếm.

Ngón tay trên bàn tay phải Vương Lâm chỉ vào vỏ kiếm, vỏ kiếm chậm rãi chuyển động trên không trung, một tia lam quang từ trên đó lan ra thoạt nhìn rất đẹp mắt.

Hai tay Vương Lâm không ngừng thôi động, liên tục đánh ra mấy đạo lam quang, mỗi một lần lam quang đánh trúng vỏ kiếm, vỏ kiếm liền rung động một chút. Dần dần, hai tay Vương Lâm được huy động càng lúc càng nhanh,

từng đạo linh lực lam quang cơ hồ biến thành một đường thẳng tắp, tần suất vỏ kiếm rung động không ngừng rung lên, không có nửa điểm định dừng lại.

Trên trán Vương Lâm bắt đầu xuất hiện mồ hôi, nhưng hàn khí ở bốn phía xung quanh nhanh chóng đóng băng chúng lại rồi rơi xuống đất. Đối với việc này Vương Lâm không một chút để tâm, hắn nhìn vỏ kiếm đang chuyển động trên không, một tay nhanh chóng đánh ra vài đạo lam quang, con một tay thì vỗ vào túi trữ vật bên người lấy ra một lọ hồ lô. Hắn lập tức uống một ngụm âm hàn sương sớm bên trong hồ lô, sau đó tiếp tục tế

luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian vỏ kiếm rung động càng lúc càng dài, ngoài lớp vỏ lam quang lúc sáng lúc tối ra, thì từ từ một cái đồ án từ trên vỏ kiếm hiện ra.

Chứng kiến đồ án này, Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm không hề tiếp tục đánh ra lam quang nữa, hắn nhanh chóng điều chỉnh linh lực trong cơ thể, đáy lòng thầm nghĩ:

- Tu vi so với trước mạnh hơn năm lần, trước kia khi Ti Đồ Nam chỉ dạy phương pháp này, dùng linh khí bức trận pháp trên vỏ kiếm hiện ra, mình phải đánh tổng cộng hơn năm nghìn đạo linh khí. Cuối cùng kiệt lực mà không thể tiếp tục tế luyện tiếp, nhưng bây giờ mới chỉ đánh ra một nghìn đạo linh khí đã có thể khiến trận pháp xuất hiện. Mặc dù tu vi tăng trưởng nhưng so sánh với Kết Đan kỳ cao thủ thì kém hơn nhiều. Ti

Đồ Nam từng nói qua, Kết Đan kỳ cao thủ chỉ cần đánh ra vài đạo linh khí là có thể bức cho trận pháp hiện ra.

Hít sâu một hơi, tay phải Vương Lâm bắt quyết, điểm xuống tiểu phúc,

nhất thời ngực hắn hóp lại, trên mặt lộ vẻ thống khổ. Tay phải chậm rãi nâng lên trên, sau đó miệng hé ra, một viên Hàn Đan nhỏ bằng nắm tay từ

trong miệng hắn bay ra.

Sắc mặt Vương Lâm vô cùng tái nhợt, hắn thở dốc một chút, rồi lập tức đưa một tay lên chỉ vào Hàn Đan. Hàn Đan nhanh chóng tan ra hình

thành một bãi chất lỏng màu lam. Lúc này sắc mặt Vương Lâm lại càng tái nhợt,

không có nửa điểm huyết sắc, nhưng trên mặt lại lộ vẻ ngưng trọng. Hắn cẩn thận khống chế chất lỏng do Hàn Đan hóa thành, chậm rãi rót vào trong vỏ kiếm.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 101: Ngọc giản hồn phách

Làm xong tất cả mọi việc, sự nặng nề trên mặt Vương Lâm càng nhiều. Ánh mắt hắn chớp chớp nhìn chằm chằm trận pháp hiện lên trên vỏ kiếm, hai tay bấm quyết niệm thần chú, phun ra một luồng linh khí màu lam. Linh khí vừa chạm tới vỏ kiếm, khiến cho toàn bộ cả thanh kiếm lẫn vỏ bùng lên một ngọn lửa màu lam.

Nói nó là lửa, thực ra có chút không thỏa đáng. Bởi vì ngoại trừ nó có hình dáng bên ngoài như ngọn lửa, nhưng lại không có hơi nóng. Ngược lại nhiệt độ ở xung quanh còn nhanh chóng giảm xuống, tỏa ra từng luồng hơi lạnh.

Vương Lâm nhìn không nháy mắt, thận trọng khống chế hàn hỏa, bắt đầu tế luyện.

Hàn hỏa là do Vương Lâm mô phỏng theo đan hỏa của tu sĩ Kết Đan kỳ. Hắn tự mình thử nghiệm, nhưng do không có người nào cùng bàn bạc trao đổi,

cho nên hắn rất cẩn thận. Vừa rồi sau khi suy tính rất lâu, hắn cho rằng trên lý thuyết hàn hỏa của bản thân hắn là có thể tế luyện vũ khí.

Thời gian chậm rãi trôi qua! Ba ngày sau, trên bình nguyên bên ngoài Thi

Âm Tông, thân ảnh Dạ Tự Tại như một ngọn sao băng vọt qua bầu trời, sau đó đáp xuống đất. Hắn khẽ giậm chân một cái lập tức biến vào trong màn đêm.

Khi thân ảnh hắn hiện ra lần nữa, Dạ Tự Tại đã đứng tại nơi bế quan của hắn bên trong Thi Âm Tông. Trên mặt hắn âm trầm. Dọc theo đường đi, hắn thầm tính toán cái lợi cái hại của việc liên thủ với ba môn phái ma đạo lần này.

Trăm năm trước, tranh giành tư cách tiến vào chiến trường ngoại vực, ma đạo giành thắng lợi. Nhưng lần này, bởi vì trong chính đạo xuất hiện nam tử họ Phác, nên có thêm một Huyền Đạo Tông. Chuyện này chắc chắn sẽ

tăng thêm không ít chuyện xấu. Rốt cuộc kết quả thắng bại như thế nào bây giờ còn chưa biết.

Hắn cau mày gõ gõ trán, lẩm bẩm:

- Nam tử họ Phác kia, ngươi có nắm chắc xử lý hắn được không?

Thanh âm khàn khàn từ trong cơ thể Dạ Tự Tại truyền ra:

- Tu vi của tiểu bối kia tuy rằng chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng đã đạt tới đỉnh phong. Nếu may mắn trong vòng trăm năm nhất định có thể

tiến vào hậu kỳ, trở thành cao thủ đỉnh cao của tam cấp tu chân quốc.

Nếu như lão phu cắn nuốt được nó, đương nhiên không để hắn vào mắt.

Nhưng hiện tại lão phu không muốn gây thêm phiền toái.

Dạ Tự Tại trầm mặc không nói gì. Sau một hồi, tay phải chợt lật, xuất ra một quả ngọc giản. Cái ngọc giản đó có màu xanh biếc. Bên trên có rất nhiều ký hiệu thật nhỏ màu đỏ như máu không ngừng lấp lóe.

- Đệ tử Trúc Cơ kỳ từ động bảy mươi bảy tới chín mươi chín, cấp tốc đi tới tập hợp tại động ba mươi sáu. - Dạ Tự Tại nói xong thoáng trầm ngâm.

Hắn liếc mắt nhìn phía A Ngốc bị phong ấn bế quan mấy ngày nay trong góc. Trong lòng đã có quyết định, hắn lại xuất ra một ngọc giản, đặt lên trán một lúc lâu mới lấy xuống.

Mộc Nhũng đang nhập định chợt mở hai mắt, từ trong túi trữ vật của hắn có một cái ngọc giản tự bay ra. Hơi biến sắc, hắn cầm lấy ngọc giản. Sau đó nét mặt hắn dần trở nên âm trầm. Hồi lâu sau hắn thở dài lẩm bẩm:

- May mắn ba năm trước ta đã đột phá Trúc Cơ sơ kỳ, từ động tám mươi bảy nhảy vào động bảy mươi hai. Nếu không lần này chỉ sợ tính mạng đi đứt rồi.

Bỗng nhiên một làn khói nhẹ vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt hắn,

hóa thành một ngọc giản. Mộc Nhũng ngẩn ra, tiếp đó ngưng thần đảo qua,

lập tức cười lạnh. Hắn không nói hai lời xoay người hướng về chỗ Vương

Lâm tu luyện cấp tốc bay đi.

Không bao lâu sau, Mộc Nhũng liền đi vào hang động rộng rãi nơi Vương

Lâm đang ở. Nhìn thấy cửa vào động đóng kín, hắn giơ tay đặt lên cửa khẽ

truyền linh lực vào. Sau mấy lần chấn động, hắn cao giọng nói:

- Sư tổ! Lão tổ triệu tập đệ tử Trúc Cơ kỳ đến động ba mươi sáu tập hợp. Ta đến đây dẫn đường cho ngài.

Một lát sau, hắn không thấy có phản ứng, liền nhíu mày. Qua ngọc giản truyền âm, hắn thấy lão tổ cũng chẳng hề ưa Vương Lâm. Hơn nữa, trước khi lão tổ rời khỏi cố ý dặn dò mấy tên đệ tử Trúc Cơ kỳ, kể cả hắn phải bố trí giám sát ở bốn phía thông đạo. Bởi vậy có thể thấy, trên thực tế

Vương Lâm không khác gì một tên tù.

Nhưng Mộc Nhũng là kẻ tâm cơ thâm trầm, tự nhiên sẽ không nói lộ ra ngoài.

Đúng lúc này đột nhiên cửa động phát ra tiếng “ken két” rồi từ từ mở ra hai bên, Vương Lâm bước ra thần sắc có vẻ mỏi mệt. Mộc Nhũng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười nói:

- Sư tổ! Ngài làm sao vậy?

Vương Lâm cũng không có trả lời, mà chỉ đưa ra một cái ngọc giản màu lam sậm, nói:

- Động ba mươi sáu ở đâu? Còn nhờ Mộc huynh dẫn dắt một chút.

Mộc Nhũng cũng không thèm để ý, gật gật đầu xoay người đi phía trước dẫn đường. Trong mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, trong lòng cười lạnh vài tiếng, đi theo sau. Qua nhiều ngày tế luyện, vỏ kiếm tuy rằng chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng cũng từ ba phần đạt đến bốn phần, uy lực của phi kiếm tăng thêm không ít.

Đi vòng vèo trong hang động rộng rãi một hồi lâu, hai người tới một hang động thật lớn, ở bên trong có mười sáu cây cột đá đứng sừng sững. Trên mặt mỗi cột đá đều lóe lên từng đám hỏa cầu màu lam. Từng trận u quang tỏa ra bốn phía làm cho cả khu vực u ám hẳn đi.

Trong động có hai mươi người đang đứng rất chỉnh tề. Phía sau mỗi một người đều lơ lửng một cỗ quan tài. Mặc dù, hình dáng quan tài khác nhau

nhưng đều khí tức từ chúng tỏa ra không yếu nhược chút nào.

Dẫn Vương Lâm đến nơi, Mộc Nhũng liếc mắt nhìn những người đó với ánh mắt phức tạp. Sau đó, hắn không nói một lời xoay người bỏ đi.

Vương Lâm khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy sự tình có gì đó không thích hợp.

Hắn liếc mắt nhìn những người xung quanh mấy lần. Càng nhìn tận đáy lòng hắn càng thêm nghi hoặc: ở trong này hiển nhiên phần lớn đều là những người vừa mới tiến vào Trúc Cơ kỳ. Tuy nhiên đa số bọn họ đều có chút cứng nhắc.

Về phần tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ không có người nào, nhưng tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lại có ba người. Tuy nhiên ba người này nhìn chẳng khác gì người chết.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm thoáng co rút lại. Đúng lúc này, mười sáu cái hỏa cầu ở bốn phía bỗng nhiên tối sầm, ngay sau đó thân ảnh Dạ Tự

Tại vô thanh vô tức xuất hiện ở giữa không trung. Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện, Vương Lâm chú ý thấy đa số bọn đệ tử đều lộ ánh mắt cuồng nhiệt.

Dạ Tự Tại đưa mắt lướt một vòng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm mấy lần. Sau đó, hắn mở miệng bình thản nói:

- Thời hạn trăm năm một lần mở ra chiến trường ngoại vực sắp đến. Để

đoạt được tư cách tiến vào, chúng ta cần phải tranh giành với chính đạo.

Tranh đoạt lần này cũng dựa theo thường lệ trước đây, tức là Kết Đan kỳ

và Nguyên Anh kỳ không được tham dự. Một lát nữa các ngươi sẽ được đưa đến Quyết Minh cốc. Sau khi tới đó hết thảy mọi hành động có liên quan tới Thi Âm Tông đều do Đỗ Trần cầm đầu. Đỗ Trần! Ngươi ra đây!

Một người trung niên mặc hắc y chậm rãi từ trong đội ngũ đi ra. Vương

Lâm đảo mắt nhìn, gã trung niên này đúng là một trong ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, đã tiến vào cảnh giới giả đan.

- Đây là lệnh bài để đi vào chiến trường ngoại vực, ngươi hãy giữ lấy.

Nhớ kỹ, tranh đoạt lần này mục đích chính là cướp đoạt lệnh bài của đối phương. Mặt khác cũng phải cẩn thận đề phòng ba môn phái ma đạo kia.

Hễ

giết được năm kẻ địch thì tự do thu lấy linh hồn. - Dạ Tự Tại nói xong,

ném lệnh bài cho gã trung niên. Sau đó, hắn lại lấy ra ba miếng ngọc giản, ánh mắt trở nên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn thản nhiên như thường, nhìn Dạ Tự Tại không nói một lời nào.

- Mọi người ở đây đều lưu lại một tia linh hồn trong những cái ngọc giản này. Ở đây chỉ còn có thiếu một người đó là ngươi. - Dạ Tự Tại nói một cách chậm rãi.

Vương Lâm không nói một lời, cắn chót lưỡi, phun ra một chút máu tươi.

Tay phải hắn ấn lên trán, lập tức một tia sáng màu vàng óng ánh phun ra,

trộn lẫn với máu tươi hình thành một huyết châu màu vàng.

Bí pháp rút ra một tia hồn phách này là ở trên ngọc giản màu lam sậm của

Dạ Tự Tại đã giao cho hắn từ trước. Trên đó có ghi chép tỉ mỉ cách thức thực hiện.

Vương Lâm chỉ một cái, lập tức viên huyết châu vạch một đường cầu vồng vàng óng bắn vào ngọc giản trong tay Dạ Tự Tại. Dạ Tự Tại ngẩn ra, nhìn

Vương Lâm thật sâu một cái. Hắn không nghĩ tới đối phương lại dứt khoát thực hiện như vậy. Vốn hắn còn chuẩn bị nếu như đối phương phản kháng liền trực tiếp giết chết. Trước đó trong lòng hắn đã có quyết định:

không cần lấy đối phương làm lô đỉnh hoặc là thi khôi ký thân nữa. Dù sao hắn nhận thấy gã Vương Lâm này ngoại trừ công pháp tu luyện có phần tinh thuần ra, tư chất cũng chẳng phải tuyệt hảo. Hắn đã chuẩn bị lô đỉnh và trong những tên thi khôi, tùy ý xuất ra một người tư chất đều phải mạnh hơn Vương Lâm không ít. Vì thế hắn lấy cái hay bỏ cái dở, cuối cùng quyết định chọn A Ngốc.

Lúc này thấy đối phương thức thời, Dạ Tự Tại quét mắt nhìn Vương Lâm một cái, rồi phất tay áo. Lập tức hang động chấn động một hồi. Sau đó một cánh cửa hình vòng cung cực lớn xuất hiện. Bên trong cánh cửa tối đen như mực, tản phát ra lực hút cực mạnh như muốn xé rách da thịt.

Dạ Tự Tại tung lên ba cái ngọc giản phong ấn linh hồn mọi người, phân biệt ném về phía Đỗ Trần cùng với hai người khác. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe sáng: hai người kia đúng là hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ còn lại.

Mối nghi hoặc trong lòng Vương Lâm càng thêm nồng đậm. Hắn thản nhiên,

thầm ghi nhớ một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trong đó. Ngọc giản chứa hồn phách của Vương Lâm nằm trong tay người này.

- Vào đi thôi! Ta chờ tin tốt của các ngươi. - Dạ Tự Tại thản nhiên nói.

Đỗ Trần biểu lộ thần thái cung kính gật gật đầu, sau đó trước một bước vào cánh cửa, trong nháy mắt thân ảnh hắn liền biến mất.

Vương Lâm vẫn giữ thần sắc như thường, không một chút do dự theo mọi người bước vào cánh cửa, biến khỏi Thi Âm Tông.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, trong động chợt vang lên thanh âm khàn khàn:

- Dạ Tự Tại! Có hơn hai mươi người này lại thêm huyết nhục của tên tiểu tử kia làm vật dẫn, sau khi thi khôi hấp thu bọn họ, chắc chắn sẽ đại phát cuồng tính, chỉ trong nháy mắt tu vi sẽ được kích thích tăng tới cảnh giới giả đan. Chỉ cần như vậy, tư cách đi vào chiến trường ngoại vực lần này, Thi Âm Tông xem như chắc chắn chiếm lấy rồi.

Dạ Tự Tại hờ hững nói:

- Khí âm hàn trong cơ thể Vương Lâm cực kỳ tinh thuần. Trên người hắn chắc chắn có bí mật. Nếu ta gặp hắn sớm vài năm có lẽ còn có hứng thú điều tra một phen. Nhưng hiện tại ta sống không quá ba tháng nữa, ngày chiến trường ngoại vực mở ra cũng là lúc ta hoàn toàn bị thôn phệ. Vì thế hết thảy những điều này đã không còn trọng yếu. Nếu đã quyết định không chọn hắn làm lô đỉnh, đơn giản là dùng hắn làm vật dẫn để tăng thêm vài phần tu vi cho đám thi khôi kia. La sát! Ta yêu cầu ngươi nâng cao thực lực A Ngốc tới Kết Đan kỳ để hắn làm lô đỉnh của ta. Về phần thi khôi, ta hy vọng sau khi chiến trường ngoại vực mở ra, ngươi tiến vào giúp ta lựa chọn một tên để hoán đổi. Ta sẽ đi tới rừng Khô Mang một chuyến, trợ giúp Tử đại nhân thôn tính sư đệ Ngô Vũ của ta.

Thanh âm khàn khàn bật cười mấy tiếng rồi đáp ứng.

Quyết Minh cốc nằm trong khu vực Thiên Nam ở Triệu quốc. Diện tích trong cốc rất rộng lớn, thậm chí còn có mấy chỗ rừng cây rậm rạp, có cả vài con suối chảy qua. Cứ trăm năm một lần, nơi đây lại trở thành địa điểm chiến đấu tranh giành tư cách đi vào chiến trường ngoại vực. Trong cốc quanh năm bị sương mù bao phủ.

Lúc này, tại phía bắc của cốc, trên một mảnh đất trống bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa cực lớn, sau đó có từng tu sĩ một bay ra. Đằng sau mỗi người lại có một cỗ quan tài.

Người cuối cùng vừa ra khỏi, cánh cửa cực lớn đó dần dần hóa thành nhiều điểm sáng lóng lánh rồi từ từ tan biến đi.

Ngay trong khoảnh khắc đó, ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đi ra sau cùng, đều đưa mắt nhìn nhau rồi không nói một lời, vận sức định bóp nát ngọc giản hồn phách trong tay mình.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 102: Điệu kiếp (1)

Vương Lâm vẫn luôn quan sát gã tu sĩ nắm giữ ngọc giản hồn phách của mình. Trong khoảnh khắc ba tên tu sĩ định bóp nát ngọc giản, hắn không nói hai lời há mồm phun ra một đạo lục quang.

Lục quang vừa bay ra lập tức tỏa ra hàn khí kinh người về bốn phía. Phi kiếm huyết luyện liên quan tới tính mạng của Vương Lâm. Sau khi Vương

Lâm tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết, linh lực trong cơ thể hắn đã sinh dị biến. Cũng theo sự biến đổi ấy một tia “cực hàn” trong vô thức bất ngờ hiển hiện trên phi kiếm.

Hàn khí trên phi kiếm cực kỳ bá đạo, hoa cỏ ở chung quanh vừa chạm vào nó, lập tức biến thành bông tuyết trắng xóa. Mà ngay cả đám tu sĩ Trúc

Cơ sơ kỳ bên cạnh hắn, trong nháy mắt thân thể cũng đều trở nên tê dại cứng đờ. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được da thịt chúng rất nhanh kết lại thành băng.

Gã tu sĩ nắm giữ ngọc giản hồn phách của Vương Lâm lập tức giật mình kinh hãi. Hắn không kịp bóp nát ngọc giản, vội vàng lui về phía sau.

Nhưng có nằm mơ hắn cũng không ngờ được, tiểu kiếm màu xanh biếc kia lại phát ra tiếng “ông” một tiếng rồi biến mất trước mặt hắn. Gã tu sĩ thoáng sửng sốt một chút rồi vội vàng phóng ra pháp bảo phòng ngự, nhưng đáng tiếc đã không kịp nữa!

Phi kiếm chợt xuất hiện trước người gã tu sĩ chừng một thước, lóe ánh sáng xanh biếc xuyên thẳng qua yết hầu hắn! Một luồng máu tươi bắn vọt ra thật xa. Gã tu sĩ giơ tay sờ lên cổ mình, chớp chớp ánh mắt không dám tin rồi chậm rãi ngã xuống.

Vương Lâm phóng mình tới, cách không chụp lấy ngọc giản hồn phách, tiện tay ném vào túi trữ vật.

Hết thảy sự việc xảy ra quá nhanh, dùng chữ nhanh như tia chớp để hình dung là thỏa đáng nhất. Lúc này hai gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ còn lại đã bóp nát ngọc giản hồn phách, một làn khói hồng nhạt từ trong ngọc giản vỡ vụn, bồng bềnh xoay tròn bay tản ra khắp bốn phía.

Đệ tử Thi Âm Tông giữ quan tài thi khôi. Trong khoảnh khắc, khi mỗi cái quan tài chạm vào làn khói hồng nhạt, lập tức không hẹn mà cùng một lúc phát ra những tiếng “xào xạc”, cứ giống như có người nằm trong quan tài dùng móng tay không ngừng cào cấu bên trong.

Đám đệ tử Trúc Cơ kỳ dường như đều bị thi triển thuật định thân, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Sau khi bóp nát ngọc giản, hai gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cũng không thèm liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, dùng tốc độ cực nhanh phóng về phía cánh cửa lớn sắp biến mất. Hai người vừa mới chui vào, cánh cửa cực lớn hoàn toàn tan rã, hóa thành nhiều điểm sáng dần dần tiêu biến mất tăm mất tích.

Vương Lâm không lên tiếng cấp tốc lui ra thật xa, nhìn đám đệ tử Thi Âm Tông đang lặng im không chút động tĩnh nào.

Lúc này tiếng “xào xạc” càng lúc càng lớn, đột nhiên nắp đậy của một cỗ

quan tài chợt vỡ tung, một đôi bàn tay với những móng vuốt đen trùi trũi chọc thẳng ra, đồng thời có tiếng thở dốc nặng nề phát ra.

Thật chậm rãi, một thây khô toàn thân lông lá rậm rạp đen nhánh từ trong quan tài ngồi dậy. Hai mắt nó tỏa ra tia sáng xanh biếc. Nó quay đầu quan sát một vòng chung quanh, cuối cùng ánh mắt chiếu vào chủ nhân của nó đang đứng ngay gần đó.

Trong ánh mắt lộ vẻ thèm khát. Đột nhiên nó nhảy lên, kêu to một tiếng,

rồi ôm chầm lấy chủ nhân. Lỗ mũi nó hút mạnh một hơi, lập tức thân mình tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ kia run lên lập cập, làn da khô héo co rút lại với tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt liền biến thành một tia khí thể màu trắng, chui vào trong cơ thể thi khôi.

Cùng lúc đó, trên cơ thể khô héo của thi khôi, giống như được rót vào sức sống chậm rãi căng lên. Không lâu sau gã tu sĩ kia chỉ còn lại lớp da bọc xương, chỉ có thở ra, không có hít vào. Lại nhìn tới thi khôi,

lúc này nó đã khôi phục hình người.

Ngay sau đó, thi khôi lại hít một hơi. Gã tu sĩ thét lên một tiếng thảm thiết, thân mình lảo đảo tuyệt khí bỏ mình. Một đám khí thể màu vàng từ

trên thi thể lơ lửng bay ra, bị bàn tay to của thi khôi chụp lấy nhét thẳng vào miệng.

Rất nhanh, thân thể thi khôi liền thay đổi. Mái tóc của nó tiếp tục dài ra, bộ lông màu đen trên mình rụng từ từ. Gần như chỉ trong nháy mắt hình dáng hắn biến thành y hệt như gã tu sĩ vừa rồi.

Cùng lúc đó, từng cái từng cái nắp quan tài nối tiếp nhau mà vỡ, từng đôi bàn tay thây ma vươn ra khỏi quan tài... Đám thi khôi này vừa xuất hiện, lập tức nhảy lên nhằm vào chủ nhân của mình.

Cũng không phải toàn bộ thi khôi đều như vậy, ước chừng có một phần ba thi khôi sau khi ra khỏi quan tài, vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích,

mù mờ đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Vương Lâm khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, hễ thi khôi nào cắn nuốt tu sĩ xong, cuối cùng toàn bộ đều không sai biệt lắm có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Nhìn mười mấy quái vật trước mắt, da đầu Vương Lâm phát lạnh,

hắn thật cẩn thận lui về phía sau.

Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết lần lượt nối tiếp vang lên. Đám thi khôi đã hoàn thành việc cắn nuốt. Sau khi cả một đám biến thành bộ dáng y hệt chủ nhân của mình, chúng đều chuyển ánh mắt hướng vào đám đệ tử Thi

Âm Tông còn lại. Tất cả bọn chúng không hẹn cùng một loạt chen nhau phóng tới.

Huyết nhục bay tán loạn, mùi tanh hôi theo gió tạt vào mặt, Vương Lâm lẳng lặng xoay người cấp tốc rời khỏi. Sau khi đi ra thật xa tới ven một khu rừng rậm, sắc mặt Vương Lâm u ám đứng trầm ngâm ở đó. Xem như hắn hiểu biết thêm về sự độc ác của Thi Âm Tông. Nếu như hắn không kịp ngăn cản gã tu sĩ kia bóp nát ngọc giản, chỉ sợ hiện tại chính hắn đã trở

thành thức ăn bồi bổ trong bụng của đám quái vật.

Vương Lâm cười lạnh mấy tiếng, hắn biết rõ trong Quyết Minh cốc này tiềm phục nguy cơ khắp nơi. Các môn phái hai đạo chính ma của Triệu quốc,

gần như toàn bộ đều tập hợp nơi đây. Chuyện có liên quan tới chiến trường ngoại vực, Vương Lâm không nghĩ mình sẽ tham gia vào. Hắn

định bụng tìm đường rời khỏi nơi này. Vì thế hiện tại việc hắn cần làm chính là tìm một địa phương âm hàn để bế quan tu luyện, đề cao tu vi của mình.

Sau khi tiếp xúc với Tu Chân Giới, Vương Lâm càng cảm thấy nơi nơi quanh mình đều là chốn nguy cơ rình rập, một khi không cẩn thận sẽ mất ngay cái mạng nhỏ. Nhưng nếu muốn bước tiếp trên con đường tu tiên, thì chỉ

có cách làm sao cho chính mình trở nên mạnh hơn.

Đồng thời hạt châu Thiên Nghịch cần có tài liệu thuộc tính mộc, cũng là mục tiêu chính yếu hiện nay ở trong lòng Vương Lâm.

Vương Lâm đang trầm tư suy nghĩ bỗng nhiên bật lui ra phía sau vài bước.

Một tiếng động vang lên. Một đạo hắc quang chợt lóe lên đúng ngay chỗ

hắn vừa đứng, cùng lúc đó từ trong rừng truyền ra một tràng tiếng cười khằng khặc.

- Tiểu tử! Tránh rất nhanh. - Từ trong rừng một gã thanh niên mặc hoa phục chậm rãi đi ra, tươi cười nhìn chằm chằm Vương Lâm. Sau khi nhìn hắn từ trên xuống dưới một hồi, gã mở miệng nói:

- Ngươi là người của môn phái nào?

Vương Lâm thản nhiên, lạnh lùng nói:

- Thi Âm Tông.

Gã thanh niên mặc hoa phục ngẩn ra, cười nói:

- Thi Âm Tông? Nghe đồn đệ tử Thi Âm Tông đều mang theo bên mình một cỗ quan tài. Quan tài của ngươi đâu?

Vương Lâm nhìn đối phương một cái, nhíu mày không lên tiếng. Gã thanh niên hừ lạnh một tiếng, tay phải chỉ ra, một luồng hắc mang xuất hiện ở

phía trên đầu ngón tay của hắn:

- Không quản ngươi có phải Thi Âm Tông hay không, lưu lại túi trữ vật của ngươi cho ta.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, thần thức quét một vòng, phát hiện trong rừng rậm còn có ba người. Hắn không nói gì lui về phía sau mấy bước.

Gã thanh niên nhìn thấy Vương Lâm lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ

khinh miệt. Tay phải liền chỉ một cái, lập tức hắc quang chợt lóe lên vọt thẳng tới chỗ trái tim của Vương Lâm.

Vương Lâm khẽ nhướng mày, tay áo vung lên. Dẫn Lực thuật hóa thành một bàn tay to che ở trước người. Hắc quang va chạm trên bàn tay đó tiến thêm vào mấy tấc sau đó tiêu tan mất dạng.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn gã thanh niên một cái. Trong thần thức hắn phát hiện ba người trong rừng đang bay nhanh tới nơi này. Hắn không muốn giằng co với đối phương, nhanh chóng lui về phía sau.

Gã thanh niên lộ vẻ phẫn nộ. Tuy rằng đối phương giống như mình đều là

Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng ba người sư huynh đi theo phía sau hắn, trong đó có một người tu vi đạt tới Trúc Cơ trung kỳ. Bốn người bọn họ không đi chung với những người của Thiên Đạo môn, mà có tính toán riêng. Bọn họ

định bụng âm thầm hành động, thừa cơ hội lần này giết người đoạt bảo.

Phải biết rằng thi đấu tranh đoạt lần này, mỗi môn phái đều phân phát một lượng lớn pháp bảo cho đệ tử Trúc Cơ kỳ để tăng cao thực lực.

Vì vậy khi thấy đối phương có một mình, gã thanh niên không khỏi nổi lên ý niệm giết người. Hiện tại mắt thấy Vương Lâm lui về phía sau, hắn không nói hai lời vỗ túi trữ vật. Lập tức từ trong túi trữ vật bay ra một cây thước dài tám tấc.

Toàn thân cây thước màu xanh biếc, sau khi xuất hiện lập tức tản phát ra mùi hương nồng đậm. Gã thanh niên hít một hơi thật sâu, rồi chỉ một cái. Lập tức cây thước nhích động. Một tiếng “ông” vang lên. Một cây linh chi màu đen rất to từ trên cây thước thoát ra. Cây linh chi vừa xuất hiện, lập tức tách khỏi cây thước lơ lửng bay giữa không trung.

Nét mặt của gã thanh niên trở nên nghiêm túc. Hắn nhanh chóng lấy từ

trong túi trữ vật ra một vật ném lên. Chỉ thấy hồng quang chợt lóe, một con độc phong toàn thân màu đỏ tươi với tốc độ cực nhanh bay về phía

cây linh chi. Chỉ mấy miếng nó đã cắn nuốt sạch cây linh chi.

Thân hình của con độc phong lập tức lớn lên gấp mấy lần, to cỡ như nắm tay. Nó kêu lên một tiếng, phóng về phía Vương Lâm.

Hết thảy sự việc nói thì rất chậm, nhưng trên thực tế cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt. Trong mắt Vương Lâm lóe ra hàn quang, thanh tiểu kiếm màu xanh biếc ngay lập tức chợt hiện ra trước mặt hắn rồi phóng vọt lên đón đường đi của độc phong.

“Vù” một tiếng, Độc phong như có linh tính. Trong khoảnh khắc phi kiếm đâm tới nó lách qua một bên tránh thoát. Nhưng đúng lúc này, phi kiếm bỗng nhiên biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ngay bên cạnh gã thanh niên. Nó như một tia chớp xuyên thấu lồng ngực của hắn, kéo theo một luồng máu đỏ tươi.

Gã thanh niên mặc hoa phục thậm chí không kịp có phản ứng chỉ đành chịu chết một cách bất đắc kỳ tử. Khi hắn vừa chết, cây thước giữa không trung lập tức mất đi ánh sáng rớt xuống. Vương Lâm dùng Dẫn Lực thuật vươn bàn tay to ra chộp lấy thước cùng với túi trữ vật trên lưng gã thanh niên rồi bỏ đi.

Độc phong xoay quanh một vòng giữa không trung rồi nhanh chóng bay theo hướng Vương Lâm bỏ chạy.

Cùng lúc đó, có ba bóng người từ trong rừng lao nhanh ra. Trong ba người đó có hai nam một nữ. Một nam tử sắc mặt âm trầm, quét mắt nhìn thi thể

trên mặt đất, nghiến răng quát:

- Đuổi theo!

Cùng lúc đó, tại một trấn nhỏ biên thuỳ xa xôi ở bắc bộ Triệu quốc, có hai người khách không mời mà đến. Một người trong đó hình dáng gầy ốm,

mặc hắc bào, hai mắt nhỏ hẹp sát vào nhau toát ra vẻ âm độc.

Người tu sĩ đi theo bên cạnh hắn bộ dáng tiên phong đạo cốt, khá lớn tuổi. Trên mặt lão có đầy nếp nhăn, nhưng từ trên người lại toát ra khí thái phóng khoáng phiêu dật. Hai người cùng đi với tạo ra một sự trái ngược rất rõ ràng.

Lúc này, lão đang đứng ở ngoài trấn, trong tay cầm một tấm gương cổ xưa, không ngừng đánh giá, bấm đốt ngón tay tính toán.

- Khải Minh đạo hữu! Tính ra được chưa? - Thanh âm lão già hắc bào chứa đầy sát khí lạnh lùng hỏi. Lão tu sĩ nhướng mày, nói:

- Đằng Hóa Nguyên! Ngươi vừa không biết tên tuổi người nọ, cũng không biết diện mạo, chỉ dựa vào một tia trớ chú, hỏi ta như thế nào tìm được đây?

Lão già hắc bào kia rõ ràng chính là Đằng Hóa Nguyên. Lão nhìn chằm chằm lão tu sĩ, gằn giọng nói từng chữ:

- Khải Minh đạo hữu! Lão phu không tiếc đắc tội với Vô Phong Cốc, đoạt lấy lệnh bài tư cách chiến trường vực ngoại, chính là vì thuật thiên toán của ngươi. Nếu ngươi có thể giúp ta tìm được người nọ thì tất cả

mọi yêu cầu, chỉ cần Đằng Hóa Nguyên ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ

không từ chối.

Lão tu sĩ trầm mặc một chút, thở dài rồi nói:

- Thôi được! Ta sẽ cố hết sức! Tuy nhiên Đằng đạo hữu nên nhớ oan có đầu nợ có chủ. Mong rằng ngươi bớt tạo nghiệt sát sinh...

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 103: Điệu kiếp (2)

Đằng Hóa Nguyên cười thầm, hai mắt hắn lộ ra đầy sát khí. Hắn thầm nghĩ:

- Lệ nhi! Ta đến báo thù cho con đây. - Nghĩ đến Đằng Lệ, Đằng Hóa

Nguyên không nén được đau thương trong lòng. Kẻ được coi là xuất xắc nhất trong đời thứ tư của Đằng gia đột nhiên bị người ta giết chết.

Sau khi Đằng Lệ chết, Đằng Hóa Nguyên đã điều tra kỹ lưỡng, cuối cùng cũng hiểu được duyên cớ. Ngoài Vương Lâm ra, y khắc cốt ghi tâm tất cả

những kẻ có liên quan đến cái chết của Đằng Lệ

Lúc này, vị tu sĩ có vóc dáng tiên phong đạo cốt, thở dài, nói:

- Đằng đạo hữu! Lúc trước, tôi đã giúp ông tìm ra kẻ đó đang ở Quyết

Minh Cốc. Vì sao ông còn muốn tìm người thân của hắn? Thôi bỏ đi, Đằng đạo hữu. Oan có đầu nợ có chủ. Động tới phàm nhân, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật là không hay chút nào.

Đằng Hóa Nguyên mặt mũi tối sầm, nhìn chằm chằm vào vị tu sĩ, không nói một lời.

Tu sĩ cười lắc đầu, xoa xoa lên chiếc gương cổ, tay phải bắt quyết, vỗ

nhẹ một cái. Lập tức chiếc gương rời khỏi tay bay một vòng trong không trung, như muốn tìm phương hướng. Nhưng một hồi lâu, chiếc gương chuyển hết bên phải lại bên trái vẫn chưa xác định được.

Vị tu sĩ cau mày, trong lòng biết rõ có thể là do có quá ít manh mối.

Lão liền vung tay phải một cái, lập tức chiếc gương cổ quay trở lại.

Vị tu sĩ cắn rách ngón tay, sau đó vẽ nhanh lên mặt gương một ký hiệu,

rồi lại ném nó đi. Lần này, chiếc gương đón gió lập tức to hơn gấp mấy lần. Mặt kính trong suốt lóe ra tầng tầng tia sáng. Mặt gương nghiêng đi, chiếu về phía Đằng Hóa Nguyên.

- Đằng đạo hữu đừng kinh ngạc. Chiếc gương của lão phu cần phải cảm nhận một chút trớ chú của ông với kẻ kia.

Một tia khí màu đen từ trán của Đằng Hóa Nguyên bay vào trong gương.

Những gợn sáng trên mặt gương xuất hiện càng lúc càng nhiều, tầng tầng lớp lớp.

Sát khí chợt lóe lên trong mắt của Đằng Hóa Nguyên, không nói không rằng, nhìn chằm chằm vào vị tu sĩ. Tu sĩ hơi có chút do dự, khẽ than một tiếng. Lão lại vung tay phải lên, chiếc gương bay xuống, rồi thu nhỏ

lại bằng với kích thước của một người bình thường. Tu sĩ mỉm cười, rồi bước một chân vào trong chiếc gương. Đằng Hóa Nguyên khẽ cười, cùng bước vào trong với tu sĩ.

Sau khi hai người bước vào trong, chiếc gương lập tức thu nhỏ, rồi biến mất không để lại dấu vết.

Cách đó hơn một trăm dặm, có một thị trấn nhỏ. Vương Gia ở đây là một gia tộc rất nổi tiếng. Nghe nói trong gia tộc của họ có hơn một trăm người đều gia nhập môn phái của tiên nhân. Điều này thì mọi người ở

trong trấn ai cũng biết

Nhà họ Vương vốn xuất thân từ thợ mộc. Trong thị trấn có vô số cửa hàng,

cửa hiệu lớn nhỏ. Trong mắt người ngoài, Vương gia là dòng tộc lớn nhất trong vùng. Trong cả cái thị trấn này, tòa nhà đẹp nhất, xa hoa nhất là thuộc về nhà họ Vương.

Những ngày này, mặt trời cứ như quả cầu lửa muốn đốt cháy tất cả mọi thứ

trên mặt đất. Tên gác cửa đại lầu của Vương gia đang dựa mình vào bậc cửa, tay cầm quạt mà quạt liên tục. Áo choàng ngắn của hắn đã ướt đẫm mồ

hôi.

- Thời tiết chết tiệt, nóng chết người. - Tên tiểu tử phanh áo ra, tay quạt liên tục.

Bất chợt, cánh cửa ngách của Vương Phủ mở ra, một a đầu trên tay cầm chiếc bát sứ màu xanh đi đi lại lại ở trong vườn. Một lúc sau liền đi ra phía cổng chính, sau khi nhìn thấy tên tiểu tử gác cửa, a đầu bật cười nói:

- Huynh à! Uống hết bát canh dâu tây này có thể giải khát đó.

Tên tiểu tử quay lại nhìn thấy a đầu, lập tức mặt mày hớn hở, nhận lấy bát canh, uống một hơi cạn cả bát. Hắn cảm thấy trong người sảng khoái,

thở dài nói:

- Chỉ có lão gia là được hưởng thụ. Món canh dâu tây này ngon quá! Tiểu muội! Lúc ngươi ra ngoài có ai nhìn thấy không?

A đầu cầm lấy cái quạt, quạt cho tên tiểu tử, cười nói:

- Huynh yên tâm đi! Thiếu gia không thấy muội. Muội lợi dụng lúc Thiếu gia không chú ý, nên chạy ra đây. Hơn nữa, Thiếu gia cũng là người tốt,

cho dù có nhìn thấy cũng không sao.

Tên tiểu tử hưởng thụ cơn gió mát do muội muội mang đến, gật đầu nói:

- Thiếu gia là Tiên Nhân, sao lại để ý đến chút việc nhỏ nhặt. Muội cần thể hiện nhiều hơn nữa. Nếu như có thể làm tiểu thiếp của Thiếu gia, thì

chúng ta xem như có thể nở mày nở mặt rồi. Lúc đó, cho huynh một công việc là huynh mãn nguyện rồi.

A đầu đỏ mặt, lườm tiểu tử một cái, rồi nói:

- Huynh ở đây lâu hơn muội mà còn hỏi. Nghe nói có ba vị thiếu gia được chọn làm Tiên Nhân. Nhưng từ khi muội đến đây, tại sao chỉ thấy có Hào thiếu gia? Có một lần thấy Trác thiếu gia trở về, còn không thấy người thứ ba đâu.

Tiểu tử đắc ý nói:

- Việc này thì huynh biết. Vị thiếu gia thứ ba tên là Vương Lâm, nghe nói là người…. - Vừa nói đến đây hắn liền ngừng lại, ngơ ngác nhìn lên không trung.

Chỉ nhìn thấy trên trời có một dải cầu vồng lao đến, trong chớp mắt đã hạ xuống mặt đất, lộ ra một thanh niên mặc áo đen. Người đó có khuôn mặt trắng như ngọc, đeo một thanh bảo kiếm ở sau người, nhìn rất tuấn tú.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra hắn không còn trẻ tuổi, đuôi mắt đã có nếp nhăn, vẻ ngạo nghễ lúc trước đã biến mất, thay vào đó có chút tang thương.

- Trác…Trác thiếu gia. – Tên tiểu tử lắp bắp. A đầu cũng bị sự xuất hiện đột ngột của người đó làm cho kinh hãi, vội vàng nấp sau tên tiểu tử.

Người vừa đến là Vương Trác, hắn nhíu mày, nhìn tên tiểu tử, nói:

- Ngươi tên là Vương Đào phải không?

Tên tiểu tử không ngờ Vương Trác vẫn còn nhớ tên của mình, cảm thấy phấn chấn, vội vàng nói :

- Trác thiếu gia! Nô tài chính là Vương Đào.

Vương Trác có vẻ do dự, chậm rãi nói:

- Vương Đào! Việc của Vương Lâm, là ai nói với ngươi? Người ta nói như thế nào?

Vương Đào trong lòng sợ hãi, vội vàng nói:

- Là quản gia nói! Ông ta nói Lâm thiếu gia không còn mặt mũi nào quay về, còn nói khi đó Lâm thiếu gia là đồ rác rưởi, mưu đồ tranh cướp tư cách Tiên Nhân với thiếu gia.

Vương Trác trầm ngâm không nói, một lúc sau thở dài, như nói thầm với Vương Đào:

- Rác rưởi… E rằng so với nó ta mới là đồ rác rưởi.

Vương Đào ngẩn người ra! Hắn nghe Vương Trác nói mà trong lòng cảm thấy đầy nghi hoặc. Đúng lúc đó từ trong nhà có một thanh niên đi ra. Người này dáng vẻ đường hoàng, đứng ở phía xa bình thản nói:

- Vương Trác! Lâu rồi không gặp.

Vương Trác cười một cách chau xót:

- Vương Hạo! Chúng ta đã ba năm không gặp rồi, ngươi thay đổi nhiều quá.

Vẻ mặt Vương Hạo lộ ra vẻ buồn phiền, hai người đều trầm ngâm. Tiểu tử

Vương Đào và tiểu muội đứng nép vào bên cạnh nhìn hai người kia, ngay cả

ho cũng không dám. Vương Đào biết, hai người họ chính là con cưng của nhà họ Vương. Họ chính là tiên nhân.

- Đã có tin tức gì của Vương Lâm chưa? - Vương Hạo hỏi nhỏ.

- Từ sau khi hắn theo phái Hằng Nhạc rời đi, không có bất kỳ một tin tức nào. - Trên mặt Vương Trác lộ ra vẻ lo lắng.

- Bây giờ ngươi đang tu luyện gì vậy? Ở Huyền Đạo Tông, nếu dựa vào tư chất của ngươi, nhất định có không ít bậc tiền bối để mắt đến. - Vương

Hạo thở dài.

- Một lời khó nói hết, bây giờ ta mới đạt tới tầng mười một của Ngưng

Khí kỳ. Do năm ngoái may mắn dành thắng lợi, được vào trong hậu sơn mới có bước đột phá như vậy. Không biết thực lực của nó như thế nào? Chắc chắn cũng phải đạt tới tầng thứ mười lăm. - Vương Trác chua xót nói.

Vương Hạo trầm ngâm một lúc, tự giễu:

- Ta bây giờ mới ở tầng thứ bảy. Không ngờ mới có vài năm mà đã chênh lệch như vậy.

Vương Đào càng nghe càng kinh hãi. Mặc dù hắn không biết ngưng khí là gì, Trúc Cơ là cái gì, nhưng từ những lời nói của hai vị thiếu gia này,

có thể đoán được Vương Lâm nhất định không giống như tên quản gia đã nói.

Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, không khí đang nóng bức, lập tức biến mất. Một chiếc gương lớn bất thình lình xuất hiện trên bầu trời. Từ

trong gương bước ra hai người. Trong hai người đó, một người nhìn có dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Người còn lại thì toàn thân bị âm khí bao phủ.

Một luồng áp lực ghê gớm bỗng nhiên ập xuống. Vương Trác và Vương hạo, giật mình kinh hãi, vội vàng nói:

- Vãn bối là đệ tử của Huyền Đạo Tông bái kiến hai vị tiền bối.

Vị đạo sỹ có phong đạo như tiên kia, nhìn Vương Trác, nói:

- Huyền Đạo Tông? Ngươi có bằng chứng gì không?

Vương Trác giật mình, có dự cảm chẳng lành, vội vàng lấy trong túi ra một ngọc giản để chứng minh. Đạo sĩ cầm lấy ngọc giản rồi nhìn kỹ, sau đó quay sang nhìn Vương Hạo nói:

- Ngươi cũng là…

Vương Hạo vốn dĩ là kẻ tinh nhan, không một chút do dự gật đầu

Đằng Hóa Nguyên kêu nhẹ một tiếng, vung tay áo. Hai tiếng “hự, hự “ vang lên, tên tiểu tử Vương Đào và muội muội của hắn đứng bên bị chẻ làm đôi, máu tuôn ra lênh láng. Hai dòng khói màu vàng từ thi thể bọn họ bốc lên, Đằng Hóa Nguyên vung tay phải một cái. Một cây hắc kỳ xuất hiện trên không liền hút lấy hai làn khói đó.

Ngay sau đó, trên hắc kỳ lộ ra hai khuôn mặt đau khổ, chính là tên tiểu tử và muội muội của hắn.

- Hôm nay, tất cả những kẻ ở đây phải chết hết, không ai có thể sống sót.
- Đằng Hóa Nguyên nói xong rồi bước lên phía trước, vượt qua Vương

Trác và Vương Hạo, đi vào trong nhà.

Lại nói về Vương Lâm! Lúc này, hắn lao đi với một tốc độ rất nhanh ở

trong Quyết Minh cốc. Đằng sau hắn, một nữ hai nam với sát khí đằng đằng đang bám theo.

Trong khi đang chạy trốn, bỗng Vương Lâm cảm thấy đau nhói trong ngực,

giống như có một cái gậy vô hình nào đang đâm vào hắn. Một cảm giác kinh hãi và đau đớn trào lên trong tim hắn.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 104: Điệu kiếp (3)

Vương Lâm chưa từng phải trải qua cảm giác này, đó là nỗi đau sâu tận vào tâm can. Dường như trong nháy mắt tất cả máu trong cơ thể đều bị đẩy ra ngoài, làm hắn thấy đầu óc chao đảo.

Vương Lâm cố nén sự đau đớn, mà lao đi. Ánh mắt vẫn dõi theo ba người đang đuổi theo ở đằng sau. Nhhắn như cắt, hắn đột ngột chuyển hướng, bay về nơi trú ngụ của Thi Âm Tông. Bốn đạo cầu vồng xoẹt qua bầu trời

Quyết Minh Cốc.

Khủng hoảng, cô độc là cảm giác duy nhất còn sót lại trong tâm trí của

Vương Hạo và Vương Trác. Thậm chí hai người họ còn không dám cử động,

mắt nhìn chăm chăm vào Vương Đào và tiểu muội của hắn.

Trên gương mặt của đạo sĩ thoáng lộ ra một cảm xúc khó tả. Lão thở dài một tiếng rồi quay đi, không ngoái đầu nhìn lại nữa.

Đằng Hóa Nguyên mỉm cười bước vào đại môn. Hai tay hắn chắp sau lưng.

Bỗng có một vòng tròn màu tím tản ra tứ phía, bao bọc lấy toàn bộ ngôi nhà, không cho những người trong nhà chạy trốn.

Ngay sau đó, hắn cất bước, tiến vào gian phòng gần nhất. Lúc này, chỉ

còn nghe thấy tiếng khóc thê lương từ trong gian phòng vọng ra. Từng làn khói màu vàng nhạt trong phòng nhẹ nhàng bay ra đều bị cuốn vào chiếc hắc kỳ.

Khuôn mặt đau đớn tột cùng của bảy tên người hầu nhà họ Vương hiện lên trên chiếc hắc kỳ.

Đằng Hóa Nguyên tiếp tục đi vào các gian phòng giành cho người hầu. Vô số những tiếng kêu khóc vang lên, toàn thân Vương Hạo và Vương Trác run lên bần bật, trong lòng muốn phản kháng lại nhưng không thốt lên thành lời.

Chỉ trong thời gian ngắn, tất cả người hầu trong nhà đều trở thành oan hồn. Vẻ hung ác trên gương mặt Đằng Hóa Nguyên càng hiện rõ hơn. Lúc này, mọi người trong Vương gia đều bị kinh động bởi những tiếng kêu khóc thê thảm. Tât cả đều muốn ra khỏi phòng để nghe ngóng nhưng mọi người chợt hoảng hốt nhận ra rằng cả căn phòng đang bị bao bọc bởi vòng ánh sáng tím, không thể bước ra được.

Nghe thấy những tiếng khóc thảm thiết từ ngoài vọng vào, khiến cho tất cả mọi người trong Vương gia đều tê cứng.

Đằng Hóa Nguyên lẩm bẩm một mình: “Lệ nhi! Nó đã giết con thì ta sẽ giết toàn bộ gia tộc hắn để báo thù cho con.” - Nói đoạn, hắn ta lại tiếp tục bước vào một căn phòng khác

Toàn thân Vương Hạo rung lên, như có một luồng sức mạnh từ tận sâu bên trong dâng trào, bất chấp tất cả, hắn hét lên thật to: “Không…..”.

Đằng Hóa Nguyên quay lại mỉm cười lạnh lung. Tay phải vung lên, phút chốc cả căn phòng bỗng biến thành tro bụi, lộ ra khuôn mặt sợ hãi của một cặp nam nữ. Hai người đó chính là tam thúc và tam thẩm của Vương

Lâm, cũng chính là phụ mẫu của Vương Hạo.

Đằng Hóa Nguyên phất nhẹ tay trái một cái. Cha của Vương Hạo lập tức bay lên, hai tay ôm chặt lấy cổ, gương mặt đỏ bừng. Miệng lão há to, nét mặt vô cùng đau đớn.

Hai mắt của Vương Hạo đầy những vằn máu, nước mắt lã chã tuôn rơi. Hít một hơi thật mạnh, hắn muốn lao ra nhưng bị Vương Trác ngăn lại. Phải khó khăn lắm Vương Trác mới có thể giữ được Vương Hạo, hắn nói nhỏ:

“Vương Hạo, không được kích động, đối phương là Nguyên Anh Kỳ…

Đằng Hóa Nguyên cười nhạt vài tiếng rồi thu tay lại. Phịch một tiếng, từ

đầu của cha Vương Hạo một dòng máu chảy ra. Linh hồn của lão vừa rời khỏi xác liền bị hắc kỳ hút vào.

“Không!!” cổ họng của Vương Hạo khản đặc lại. Hắn cảm tưởng như lồng ngực mình bị một tảng đá rất lớn đè nặng lên, máu tươi từ miệng hắn phun trào. Hắn đứng đó chết lặng nhìn xác của cha mình, tự lẩm bẩm: “Tại sao…? Tại sao…?”

Đằng Hóa Nguyên lại giơ tay ra một lần nữa, tóm lấy mẫu thân của Vương

Hạo. Sau khi bóp nát đầu, hắn quẳng cái xác ra phía sau, ngay trước mặt

Vương Hạo.

Vương Hạo rùng mình, một lần nữa máu từ miệng hắn lại phun ra, cả người hắn đổ sụp xuống đất, ôm lấy xác mẫu thân, nước mắt tuôn ra lã chã. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chòng chọc vào Đằng Hóa Nguyên, hắn thét lên: “Tại sao!!!”

Sắc mặt của Đằng Hóa Nguyên càng lạnh lùng hơn. Hắn phất tay áo một cái,

khiến cho cả căn nhà của Vương gia chìm trong biển lửa. Lúc này, trên mặt đất chỉ còn có khoảng hơn bốn chục người. Họ đều là người trong gia tộc nhà họ Vương.

Ai nấy đều đang vô cùng khiếp sợ. Đám nữ tử đều khóc nức nở. Trừ những người còn sống ra, trên mặt đất đều là những cái xác không đầu.

Mở miệng cười gằn, Đằng Hóa Nguyên tóm lấy một người trong số họ. Người đó chính là tam thúc của phụ thân Vương Lâm, là nguời lớn tuổi nhất trong Vương gia.

Trong tiếng kêu khóc thảm thiết, Đằng Hóa Nguyên lạnh lùng, tàn nhẫn cướp đi sinh mạng của từng người.

Vương Hạo ngây dại chứng kiến tất cả diễn ra trước mắt. Hắn chẳng cảm nhận được Vương Trác đang nắm lấy tay mình mạnh tới mức đã tạo thành một vệt máu. Vương Trác không dám nhìn xác cha trong đám thi thể kia, hắn cúi đầu, cả cơ thể run rẩy, hai mắt đỏ ngầu.

Tứ thúc của Vương Lâm bật cười xót xa, dường như đã hiểu ra được điều gì đó. Lão vốn là người có khí phách hơn người, nhưng sống cô độc. Măm ngoái vợ mất vì bệnh, con trai thì đến môn phái trên giang hồ để tu luyện. Lão mở miệng ra hỏi:

“Thượng tiên, nhà họ Vương chúng tôi đã làm gì đắc tội với Ngài. Chúng tôi cũng chỉ là người trần mắt thịt mà thôi. Ngài cũng phải cho chúng tôi biết, mọi chuyện rốt cuộc là nguyên cớ do đâu?

Vị đạo sĩ thốt lên một tiếng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên đó.

“Tại sao?”

Hai tay Đằng Hóa Nguyên lại vung xuống vài cái, lập tức lại có vài người chết, khắp nơi đều là máu và xác người chết.

“Vương gia nhà các ngươi đã có người dám ra tay giết hại cháu ta. Vì vậy ta phải trả thù.” - Nói đoạn hắn lại vẫy tay phải một cái, mặt đất rung chuyển, hơn chục người nữa lại bỏ mạng.

Vương Hạo vùng thoát ra khỏi tay của Vương Trác, lao lên.Nhưng lại một lần nữa bị Vương Trác ấn xuống đất, nói nhỏ vào tai hắn: “ Vương Hạo,

không biết trước đây ra sao nhưng bây giờ chúng ta phải sống, chỉ cần chúng ta còn sống thì mới có cơ hội báo thù.”

Tứ thúc của Vương Lâm lại cười chua xót, nói: “Thượng tiên, Vương gia chúng tôi sao lại có người giết cháu của Ngài được. Mấy trăm năm nay,

Vương gia chúng tôi chỉ có ba người tu luyện thành tiên thôi mà…”. Nói tới đây ông bỗng ngưng lại, dường như nhớ ra điều gì đó.

Trong những người may mắn còn sống sót, phụ thân của Vương Trác thở mạnh một tiếng rồi ngã ra đất, giọng run run nói: “Thượng tiên! Người giết cháu của ngài có phải tên là Vương Lâm?”

Trong khóe mắt của Đằng Hóa Nguyên bỗng lóe sáng, trong lòng hắn lẩm nhẩm: ‘Vương Lâm… Hóa ra hắn tên là Vương Lâm!”. Hắn nhìn đối phương,

rồi tóm lấy cha của Vương Trác tới trước mặt. Hắn nhìn chằm chằm vào mắt đối phương rồi gằn từng chữ, từng chữ: “Nói cho ta biết chuyện của

Vương Lâm mau.”

Cha của Vương Trác vội vàng kể cho hắn nghe một cách rõ ràng những chuyện của Vương Lâm, nói ra cả nơi ở của cha mẹ Vương Lâm. Trong lòng hắn nhủ thầm: “Chết đi, đều chết hết cả đi! Dù sao thì Vương gia cũng chẳng còn ai nữa. Cha mẹ ngươi cũng phải chết theo.”

Đằng Hóa Nguyên nghe xong, cười vang vài tiếng rồi chắp hai tay lại, khi mở tay ra thì giữa hai lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu tuyết. Hắn ta đẩy nhẹ một cái. Một đợt sóng hình cầu nhẹ lan tỏa ra tứ phía.

Cha của Vương Trác ở gần vòng sóng đó nhất, chỉ mới chạm nhẹ vào vòng tròn đó lập tức toàn thân rung lên, quần áo đều bị thiêu rụi. Khi vòng tròn đó lan rộng ra xung quanh, tất cả những người bị nó chạm phải đều ngã xuống. Linh hồn của họ đều bị hắc kỳ hút lấy.

Khi vòng tròn lan tỏa tới chỗ Tứ thúc của Vương Lâm bất chợt một luồng ánh sáng êm dịu bỗng bao trùm lấy người ông, chặn đứng vòng tròn sóng đó lại.

Đằng Hóa Nguyên xoay người, nhìn chằm chằm đạo sĩ. Đạo sĩ thở dài, nói:

“Đằng đạo hữu, người này thì để lại, ta có việc cần dùng hắn.”

Đằng Hóa Nguyên cười lạnh lùng, chỉ vào Vương Hạo và Vương Trác mà đáp: “Thế thì hai tên này ngươi đừng có xen vào đấy.”

Tu sĩ khẽ cười một tiếng, nhìn Đằng Hóa Nguyên mà đáp: “Đằng đạo hữu,

ông hà tất phải giả vờ không biết làm gì. Nếu như ông giết hai người bọn họ trước mặt ta, ta sẽ bỏ qua. Nhưng khi Phác Nam Tử của Huyền Đạo Tông hỏi, thì ta cũng phải nói sự thật.

Đằng Hóa Nguyên nhìn đạo sĩ, một lúc sau mới bước tới. Rầm rầm một tiếng, cả tòa nhà của Vương gia liền biến thành một đống đổ nát.

Hắn cũng chẳng thèm ngó qua đám người Vương Trác, bay về phía nhà của Vương Lâm.

Người Vương Trác toàn thân run rẩy, kinh ngạc nhìn đống đổ nát, lặng người đi một lúc, quỳ trên mặt đất, bái lậy.

Vương Hạo cắn chặt hàm răng, cười giận giữ, toàn thân run lên, ngã xuống mặt đất.

Vương Trác đứng dậy ôm lấy Vương Hạo, quay lại vái đạo sỹ rồi hướng về

phía của Huyền Đạo Tông bay đi. Vương gia từ nay hoàn toàn biến mất.

Đạo sĩ thầm than một tiếng, nghĩ thầm: “ Nghiệp chướng, cũng không thể

biết việc này là ta làm đúng hay sai…Nhưng mà có thể cứu thì hãy cứu vậy.” Nghĩ đến đây, đạo sĩ phủi tay áo một cái, cùng với Tứ Thúc của

Vương Lâm biến mất vào trong nhà Tổ của họ Vương.

Đằng Hóa Nguyên đến ngay thôn của gia đình Vương Lâm. Trên chiếc Hắc kỳ

đằng sau lưng hắn xuất hiện linh hồn của hơn một trăm người nhà họ

Vương. Những âm thanh thê thảm phát ra từ trên chiếc Hắc Kỳ nghe ghê rợn.

Sau khi đến nơi Đằng Hóa Nguyên nhìn xung quanh, lập tức nhận ra ngôi nhà của Vương Lâm. Hắn cười nhạt một tiếng rồi xông thẳng vào.

Một khắc sau, Đằng Hóa Nguyên từ trong nhà đi ra, tay phải xoa lên Hắc kỳ một cái. Lập tức Hắc Kỳ to lên rất nhiều lần. Ngay sau đó Đằng Hóa

Nguyên cắn đầu lưỡi, nhả ra một giọt máu, Hắc kỳ lập tức phát ra những tiếng gào khóc thảm thiết. Từ trên hắc kỳ chậm chậm hiện ra hình ảnh

Vương Lâm đang ở một chỗ kín đáo trong rừng.

Đằng Hóa Nguyên cười dài một tiếng.

Lại nói về Vương Lâm, đằng sau hắn vẫn có ba người bám theo, bay thẳng đến nơi tập kết của Thi Âm Tông. Đột nhiên trong ngực hắn đau nhói,

giống như bị rút hết không khí trong người, kêu thảm một tiếng, trên khụy xuống trên mặt đất, phun ra một búng máu.

Một sự hoang mang lo sợ trào lên trong lòng của Vương lâm, trong tâm khảm của Vương Lâm bỗng hiện lên khuôn mặt hiền từ của cha mẹ

Ngay sau đó, Vương Lâm đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời hắn không bao giờ quên.

“ Không!” Từng giọt nước măt tuôn ra trên hai khóe mắt của Vương Lâm.

Hắn vô cùng đau khổ, cả người run lên bần bật. Một luồng linh khí trong cơ thể hắn dâng lên không thể kiểm soát, bung ra làm cho cây cỏ xung

quanh mấy chục thước đều tan thành mây khói.

Vào lúc này, linh lực trong cơ thể Vương Lâm đã đạt được cảnh giới cao nhất. Tốc độ tăng trưởng của nó tăng lên gấp bội.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 105: Cực cảnh lâm thế

Vào thời kỳ thượng cổ thì Cực, Đạo, Thủy chính là ba cảnh giới của linh lực. Chúng vô cùng khó để suy xét và lĩnh hội. Xét về độ thần bí thì Cực cảnh không bằng Đạo cảnh, xét về độ khó lường thì Cực cảnh không bằng

Thủy cảnh, nhưng thời thượng cổ nếu như có tu sĩ nào luyện được Cực cảnh thì có thể hùng bá thiên hạ.

Cực cảnh không thần bí như Đạo cảnh, không khó lường như Thủy cảnh nhưng nếu nói về độ đáng sợ thì Đạo, Thủy không thể so sánh được với Cực cảnh. Tu sĩ đạt được Cực cảnh thì lãnh khốc, vô tình gấp nhiều lần người khác.

Vì vậy ở thời thượng cổ, một khi xuất hiện Cực cảnh tu sĩ thì những tu sĩ khác sẽ dốc toàn lực để tiêu diệt. Người đó bị giới tu chân thượng cổ

coi là kẻ thù không đội trời chung.

Nếu như xem ma đạo là nước lũ hoặc thú dữ thì thời thượng cổ Cực cảnh tu sĩ có thể coi như là ma đạo.

Kỳ thực ở thời kỳ thượng cổ người ta cũng không ngừng nghiên cứu về Cực cảnh, nhưng rốt cục nguyên do về độ đáng sợ của nó thì vẫn chỉ dừng lại ở

giai đoạn tìm hiểu.

Cho đến hôm nay, những ghi chép có liên quan tới Cực cảnh hầu hết đã thất lạc trong dòng sông lịch sử, không còn ai biết Cực cảnh từ đâu ra,

làm sao để có được.

Chỉ còn ở tàng kinh các của một số tu chân quốc cao cấp còn lưu giữ những ghi chép có liên quan tới Cực cảnh.

Thời thượng cổ ở Cổ Niết quốc, Linh Hoạt Tông có một tu sĩ thiên tài,

trong vòng mười năm đã bước vào kết đan kỳ. Sau này Linh Hoạt Tông bị

môn phái khác tiêu diệt. Năm năm sau có một vị tu sĩ thần bí xuất hiện trong vòng một tháng đã giết hơn vạn tu sĩ, máu nhuộm đỏ trời. Tu vi của người đó mới chỉ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ đã có thể giết rất nhiều tu sĩ cùng giai, ngay cả Hóa Thần Kỳ cũng không thể nào chống chọi được.

Sau này đến cả Anh Biến Kỳ cũng không có cách nào ngăn cản hắn chém giết. Cuối cùng, bọn họ phải bày ra trận pháp cực linh mới tiêu diệt được người này.

Cũng vào thời thượng cổ, ở Thanh Thủy quốc, có một vị thái tử gia nhập một môn phái của tu chân. Ba mươi năm sau tung hoành ngang dọc, giết sạch những người tu chân, bất kể già trẻ gái trai, phàm là những người khiến hắn tức giận đều bị giết hết. Chỉ trong vòng bảy ngày ở Thanh Thủy quốc đã không còn bóng một người tu chân, thậm chí ngay cả những người thuộc môn phái của hắn cũng không thoát khỏi kiếp nạn đó.

Máu tươi chảy khắp Thanh Thủy quốc, khi thượng cấp tu chân quốc phải phái cao thủ đến giết người này. Khi đó khắp Thanh Thủy quốc máu chảy thành song. Vô số người phải bỏ mình. Cuối cùng, người cũng mất tích một cách thần bí, có người nói hắn đã độ kiếp…

Những chuyện như vậy đều có một điểm chung là những vị tu sĩ đó đều sở hữu Cực cảnh.

Về việc những người đó làm sao có được Cực cảnh thì không một ai hay biết. Có người nói họ gặp phải những biến đổi lớn, có người lại nói là do họ cùng sở hữu một bảo vật. Sự kế thừa bảo vật này dẫn tới người nào sở hữu bảo vật này sẽ có được Cực cảnh.

Rất nhiều phán đoán, cuối cùng không biết đâu là thật nữa. Nhưng sau khi tu chân giới thời thượng cổ biến mất thì tất cả những điều này cũng mờ

nhạt dần.

Không ai biết rằng, lúc này ở Triệu quốc trong một nơi gọi là Quyết Minh

Cốc, có một thanh niên tên Vương Lâm đang dần dần lột xác, dần tiến tới

Cực cảnh.

Nếu như Đằng Hóa Nguyên biết được những chuyện này thì bất luận thế nào hắn cũng không dám động tới truyền nhân của Cực cảnh.

Vương Lâm quỳ trên mặt đất, trong phạm vi mười thước hoàn toàn bao phủ

bởi một màu lam. Trên ngực hắn, Nghịch Thiên châu lóe ra hào quang màu đen mà trước nay chưa hề thấy, bay trước ngực hắn rồi lên xung quanh đầu…

Đằng Hóa Nguyên lợi dụng huyết mạch của Vương Lâm cùng trớ chú lưu lại trong đầu hắn một câu.

“Ta đợi ngươi ở ngoài Quyết Minh Cốc…ngày khai cốc nếu như ngươi không xuất hiện, ta sẽ hủy diệt hồn kỳ khiến người thân ngươi hồn bay phách lạc.”

Lúc này hai nam và một nữ của Thiên Đạo môn cũng nhanh chóng đuổi tới nơi, dừng bước trước Vương Lâm mấy chục thước. Ánh sáng màu lam dị

thường trên mặt đất khiến họ cả kinh.

Đặc biệt là người thanh niên ngồi giữa, từ thân thể hắn toát ra một luồng khí diệt tuyệt vạn vật. Luồng khí đó đến ngay cả tu sĩ của Trúc Cơ

Trung Kỳ cũng không khỏi kinh hãi.

Ngần ngừ một chút, tu sĩ của Trúc Cơ trung kỳ này khua tay nói một cách quyết đoán: “lui!”. Nói xong, hắn đang định rời đi, thì nữ tử trong ba người đột nhiên chăm chú vào Nghịch Thiên châu trên đầu Vương Lâm, do dự

nói: “Sư huynh, muội thấy viên ngọc kia rất quen…”

Nam tử bên cạnh thất thanh nói: “Đây…đây…đây chính là viên ngọc mà lão tổ đã nói!” Nói xong ánh mắt hắn lộ vẻ thích thú.

Tu sĩ của Trúc Cơ trung kỳ nhìn kỹ, sắc mặt biến đổi nhanh chóng. Lòng tham nổi lên, ý nghĩ muốn đoạt viên ngọc lãnh thưởng nảy ra trong đầu hắn.

“Nộp lên trên được thưởng một bộ pháp bảo Anh Biến kỳ, môn phái lấy được sẽ được thưởng mười bộ pháp bảo tương đương với tu vi của Hóa thần kỳ.

Tu chân quốc chiếm đươc nó sẽ tăng lên một cấp ở tu chân quốc.”

Ba người nhìn nhau lộ rõ vẻ sung sướng. Vị nữ tử lập tức lấy truyền âm phù ra, đang định truyền âm thì bị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cản lại, nói nhỏ: “Người này tuy có chút kỳ lạ, nhưng nếu như ba chúng ta hợp sức thì có thể giết chết hắn. Nếu như ngươi thông báo cho những người khác biết chẳng phải chúng ta công toi hay sao?”

Nữ tử ngẩn người, do dự một lát rồi thu lại truyền âm phù, ba người liền lấy pháp bảo của mình ra, không nói một lời nhất tề xông lên.

Đúng lúc này, Vương Lâm mở mắt ra, ánh mắt hắn đã mất đi huyết sắc mà trở nên âm trầm như nước. Sát khí đằng đằng tuôn ra. Cùng với sự tuôn trào của sát khí, linh lực trong cơ thể hắn cũng lập tức lưu chuyển.

Công hiệu của Cực cảnh đã được triển khai, cùng trong cảnh giới tu sĩ Cực cảnh không có đối thủ.

Nhìn ba người cách đó không xa, sắc mặt Vương Lâm trầm xuống. Hắn vung tay một cái tức thì ánh sáng màu lam xuất hiện, băng tinh dưới mặt đất nhanh hơn tốc độ âm thanh bay lên bao lấy ba người.

Dáng vẻ, động tác của ba người đều giữ nguyên tư thế như lúc xuất chiêu.

Vương Lâm đứng dậy, tay phải giơ ra thu lấy Nghịch Thiện châu. Hắn thận trọng nhét vào trong áo. Vương Lâm lách qua ba người đi ra.

Lớp băng bao phủ ba người xuất hiện mấy vết nứt, vỡ ra. Cả ba người ngã vật xuống đất tử vong.

Vương Lâm đang lặng lẽ đi trong Quyết Minh Cốc, chợt có một đường kiếm xé phá không bay tới. Sau khi phi kiếm tiếp đất liền có một thanh niên xuất hiện. Người đó không nói một lời liền vung kiếm lên, nhắm hướng

Vương Lâm bay tới.

Vương Lâm dừng chân, trong khoảnh khắc mũi kiếm đâm tới, một luồng băng tinh màu lam xuất hiện trên phi kiếm, khiến cho nó biến thành một mảnh băng.

Người thanh niên kinh ngạc, lập tức lùi lại. Hắn nhìn thấy rõ ràng là

Vương Lâm chỉ có một mình, tu vi chỉ là Trúc cơ sơ kỳ, vì thế mà muốn giết người cướp bảo vật. Nhưng thật không ngờ đối phương chưa động thủ

mà phi kiếm của mình đã bị tiêu tan.

Trong lúc hoảng loạn, hắn chỉ nghĩ được một việc duy nhất đó là chạy!

Nhưng hắn chưa kịp thoái lui, thì một mũi kiếm màu xanh đâm xuyên qua ngực. Cơ thể hắn nhanh chóng hóa thành băng điêu đổ xuống đất.

Từ khi bắt đầu tới khi kết thúc, hai chân Vương Lâm vẫn không hề động đậy.

Một ngày sau, ở một nơi khác trong cốc, chính tà hai tông phái có bảy tám người đang đấu pháp, hai bên còn có rất nhiều người quan sát. Đúng lúc đó Vương Lâm nhẹ nhàng xuất hiện, hắn bước tới phía trước như thể

không có ai ở đó.

Những người quan sát thuộc về ma đạo. Một người trung niên nhíu mày,

không nói một lời ném về phía Vương Lâm một đạo Lôi phù. Tức khắc một luồng sét kinh người từ trên trời giáng xuống, nhưng khi gần chạm tới người Vương Lâm bỗng biến thành một cột băng.

Cảnh tượng đó khiến tất cả mọi người đều ngừng tay lại, mặt ngơ ngác nhìn Vương Lâm đang tiến lại gần.

Tiếp đó một luồng sáng xanh xuyên qua ngực người trung niên vừa ném lôi phù. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể người trung niến biến thành băng điêu đổ xuống đất, tử vong.

Tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động. Lúc này, Vương Lâm đã đến ngay bên cạnh. Có bốn người đứng lên chặn trước mặt hắn định nói gì đó. Nhưng chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng màu lam lóe lên, bốn người đều biến thành băng điêu, đi theo người trung niên.

Lúc này mọi người đều dạt sang hai bên để lộ ra một con đường. Một thanh niên áo trắng thuộc chính đạo. cao giọng: “Đạo hữu là người của môn phái nào? Tại hạ là Chu Quyền đệ tử của Viên phái.”

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục tiến chầm chậm về phía trước.

Không một ai dám cản bước hắn. Đi được khoảng một trăm mét có một đệ tử

trẻ của ma đạo nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Vương Lâm cười thầm trong lòng: “Ta nhớ ngươi. Dám giết sư huynh ta sao?”

Vương Lâm đột nhiên dừng bước, hắn cảm thấy sau lưng sát khí đằng đằng bay tới, quay người lại nhìn trừng trừng tên đệ tử của ma đạo kia.

Tên đệ tử kia dưới ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm thì như bị đẩy xuống hố băng, hắn vội vàng cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt của Vương Lâm.

Những tu sĩ nhìn thấy ánh mắt này đều cảm nhận được khí lạnh từ đó toát ra.

Trong ánh mắt đó tràn ngập vẻ tĩnh mịch, trong đó ẩn chứa sát khí khó mà tưởng tượng được.

Nhìn tu sĩ kia một lát, Vương Lâm quay người tiếp tục đi về phía trước.

Một luồng sáng xanh chợt lóe lên trước ngực người đó. Từ miệng hắn máu tươi phun ra. Sau đó cơ thể hắn lập tức đóng băng, ngay cả máu tươi phun ra cũng biến thanh băng rơi xuống đất.

Mọi người ở đó như nín thở chờ cho tới lúc Vương Lâm đi khỏi, hai bên cũng không còn ý chí chiến đấu nữa tự rút lui.

Cứ như vậy những người mà Vương Lâm gặp trên đường đi, phàm là những người mạo phạm đến hắn đều bị biến thành băng điêu, cho dù đó là tu sĩ

Trúc cơ trung kỳ cũng không ngăn cản được. Sau khi chết rất nhiều người,

bọn họ mới tìm cách trốn chạy không dám động thủ.

Sau ba ngày số tu sĩ chết trong tay Vương Lâm không biết bao nhiêu mà kể.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 106: Lô đỉnh.

Để thăng cấp bậc của Tu chân quốc, ngoại trừ một số sự kiện đặc thù ở

ngoài, chỉ có một loại phương pháp dành cho các quốc gia dưới ngũ cấp đó là nếu có một vị tu sĩ tu luyện tăng lên cảnh giới kết đan, nguyên anh,

hoá thần, anh biến thì cấp bậc của quốc gia đó cũng tăng lên một bậc.

Nếu một quốc gia có một tu sĩ của mình đạt đến tu vi Kết đan kỳ thì cấp bậc của quốc gia đó là nhị cấp tu chân quốc.

Nếu có Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì thăng lên tam cấp tu chân quốc. Theo quy luật này, nếu có Hoá Thần kỳ tu sĩ thì sẽ đạt cấp bậc tứ cấp tu chân quốc, có Anh Biến kỳ tu sĩ thì sẽ thành ngũ cấp tu chân quốc.

Như thế, nếu muốn thăng cấp, ngoại trừ thời gian thì cũng cần có cơ duyên rất lớn. Càng lên cao lại càng gian nan. Thường thì ngàn năm cũng không xuất hiện một lần. Còn từ tứ cấp lên ngũ cấp thì đến vạn năm cũng chưa chắc thành công.

Dù rằng khó khăn nhưng đây lại là cách duy nhất có thể. Bất kỳ thời đại nào đều sẽ có người hoặc là có được cơ duyên xảo hợp, hay thiên tư xuất chúng, hoặc có người tương trợ. Nói chung, vẫn sẽ có lúc nào đó, một tu chân sĩ có tu vi tăng tiến, làm cho cấp bậc của quốc gia đó được kéo lên. Những người này đều trở thành trụ cột của tu chân quốc.

Sau khi một tu chân quốc đạt đến tứ cấp thì có tư cách tham gia chiến trường ngoại vực. Nhưng nếu luận về thực lực thì tứ cấp tu chân quốc không thể nào so sánh được với ngũ cấp tu chân quốc. Sự chênh lệch về

cảnh giới không thể lấy số lượng đền bù được. Đơn giản như tuyệt đỉnh cao thủ của tứ cấp tu chân quốc là Hoá Thần hậu kỳ tu sĩ nhưng nếu đặt ở

ngũ cấp tu chân quốc, trước Anh Biến kỳ cao thủ thì hắn chỉ như một đứa trẻ bình thường mà thôi.

Thậm chí không khoa trương chút nào khi nói nếu không có gì bất thường thì một Anh Biến kỳ cao thủ có thể tiêu diệt tứ cấp tu chân quốc một cách dễ dàng. Trong lịch sử của Tu Chân Giới, chuyện như thế không chỉ

xuất hiện có một lần.

Cho nên có thể nói rằng tại chiến trường ngoại vực, tứ cấp tu chân quốc chỉ là một quân cờ của ngũ cấp tu chân quốc mà thôi.

Chân chính quyết định thắng bại ở chiến trường ngoại vực chính là cuộc đọ sức giữa ngũ cấp tu chân quốc.

Một khi đạt tới ngũ cấp tu chân quốc, vấn đề quan trọng đầu tiên phải giải quyết đó là tài nguyên và tài liệu. Với thực lực khổng lồ của một quốc gia, có số lượng tu chân giả rất lớn, không thể giải quyết vấn đề

này một sớm một chiều được. Nếu vấn đề này kéo dài quá, như vậy chắc chắn dẫn đến kết quả quốc gia tan rã, người tu chân phân tán.

Mặc dù có thể dựa vào việc cướp bóc của các quốc gia cấp thấp nhưng cũng không thể bổ sung được sự tiêu hao của tài liệu và linh khí. Muốn giải quyết vấn đề này chỉ có thể thăng cấp lên lục cấp tu chân quốc.

Ngũ cấp thăng lên lục cấp đã không phải chỉ là đơn giản đề thăng tu vi tu chân giả. Liên minh các tu chân quốc cao cấp đã quy định, chỉ có một phương pháp đó là thông qua chiến trường vực ngoại.

Chiến trường ngoại vực là một cái không gian vô cùng rộng. Ở đó có vô số

những trận cuồng phong và các vết rách không gian có thể dễ dàng tiêu diệt Hoá Thần kỳ tu sĩ. Một khi bị cuồng phong quét đến, trừ phi đạt đến

Anh Biến kỳ tu sĩ, nếu không sẽ lập tức bị luyện thành tro.

Ngoại trừ cuồng phong, nơi này còn có những vết rách không gian khó lường. Chúng xuất hiện đặc biệt bất ngờ, không có quy luật. Nếu bị nó cuốn vào thì mặc dù là Anh Biến kỳ lão quái cũng khó thoát kiếp. Chỉ có những cường giả của lục cấp tu chân quốc mới có thể chắc chắn từ chiến trường ngoại vực bình yên trở về.

Cứ cách trăm năm sẽ lại có một lần chiến tranh ở chiến trường ngoại vực,

giao phong đều là các tứ cấp tu chân quốc trở lên. Loại đại chiến này được Tu Chân Liên minh cho phép và thúc đẩy tiến hành.

Nếu là có thể chiến thắng trên một ngàn lần, tu chân quốc đó lập tức được thăng lên lục cấp, đạt được đại lượng tài liệu, công pháp. Ngoài ra còn được cử một đại biểu, tiếp nhận sự truyền công của Tu chân Liên minh, trực tiếp đề thăng đến Anh Biến kỳ với tu vi siêu việt. Đương nhiên, giải thưởng mấu chốt nhất làm cho các ngũ cấp tu chân quốc điên cuồng tham gia chiến đấu đó là được Liên minh ban thưởng cho một tinh cầu để cho tu chân quốc chiến thắng làm căn cứ.

Đối với tu chân giả, thiên địa linh khí và các loại thiên tài địa bảo cực kỳ quan trọng, chính là cơ sở của việc tu tiên. Nắm giữ một tinh cầu, đây chính là biểu tượng của một lục cấp tu chân quốc. Nhưng Tu chân

Liên minh cũng đem cho lục cấp tu chân quốc những khảo hạch rất nghiêm khắc. Đầu tiên là có thể thắng lợi hơn một nghìn lần ở ngoại vực chiến trường, thu được tinh cầu. Thứ hai là trong thời gian quy định phải tạo ra được một ngũ cấp tu chân quốc trên tinh cầu đó để hình thành một vòng tuần hoàn.

Chiến trường ngoại vực là cách duy nhất để thăng cấp cho ngũ cấp tu chân quốc. Đồng dạng như thế, lục cấp tu chân quốc sẽ không can thiệp vào chiến đấu của ngũ cấp tu chân quốc trên tinh cầu mình.

Nhưng vẫn có thể có ngoại lệ, nếu bị lục cấp chèn ép thì cơ bản không thể có khả năng xuất hiện một lục cấp tu chân quốc. Chẳng qua, loại tình huống này cực kỳ ít khi xảy ra. Căn cứ theo trình tự này, có thể suy ra

rằng nếu lục cấp muốn thăng cấp lên thất cấp thì chắc có liên quan đến những lục cấp tu chân quốc mà xuất phát từ cùng một tinh cầu.

Cũng lấy phương pháp này suy ra, dựa theo mục đích của các ngũ cấp tu chân quốc đứng sau lưng các tứ cấp tu chân quốc, chiến trường sẽ bị chia thành mấy khu vực.

Bất luận tu chân quốc có cấp bậc như thế nào, dù là tam câp tu chân quốc

Triệu quốc, thì đều có sự đấu tranh giành tư cách tiến vào chiến trường ngoại vực để thu dọn chiến trường. Do đó mới có sự tồn tại của Quyết

Minh cốc.

Bên ngoài Quyết Minh cốc có một trận pháp phong ấn rất lớn. Đó là do mấy ngàn năm trước, một Hoá Thần kỳ cao thủ của tứ cấp tu chân quốc phụng mệnh đến bày bố. Phàm là những tu sĩ đã đạt từ Kết Đan kỳ đến Hoá Thần

Kỳ thì không thể tiến vào.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đằng Hóa Nguyên, từ thiên toán chi đạo của vị tu sĩ tiên phong đạo cốt biết được Vương Lâm ở trong cốc nhưng không thể vào để giết hắn được.

Quyết Minh cốc không chỉ là nơi diễn ra tranh đoạt tư cách tiến vào chiến trường ngoại vực, mà cũng là nơi duy nhất để tiến vào chiến trường ngoại vực ở Triệu Quốc.

Yêu cầu của lục cấp tu chân quốc đối với công tác dọn dẹp chiến trường ngoại vực là chỉ có nhưng quốc gia dưới tam cấp ra, các tu sĩ không vượt quá Kết Đan kỳ tu vi có thể tiến vào.

Như thế, sau khi đoạt được tư cách thì những Trúc Cơ kỳ tu sĩ sẽ được truyền tống đến chiến trường ngoại vực luôn, năm mươi năm sau mới có thể

đồng loạt trở lại.

Bởi vì nguyên nhân này mà Đằng Hoá Nguyên mới giết toàn tộc Vương gia,

thu lấy hồn phách, bức bách Vương Lâm đi ra khỏi Quyết Minh cốc. Nếu không, muốn giết Vương Lâm thì hắn phải chờ tới năm mươi năm sau.

Lúc này đây, toàn bộ Quyết Minh cốc hầu như đã biết rằng có một sát nhân ác ma, tu vi cao không lường được ở trong cốc. Có người còn nói rằng hắn đã đạt đến tu vi Kết Đan kỳ, không biết thông qua biện pháp gì mà có thể tiến nhập vào trong cốc này.

Trong Quyết Minh cốc, Vương Lâm vẫn hướng về phía bắc đi đến. Linh lực trong cơ thể càng thêm quay cuồng kịch liệt. Trong mấy ngày qua liên tục giết người không làm cho sát khí trong lòng hắn giảm đi mà ngược lại càng thêm nồng đậm.

Trong đầu hắn trống rỗng, cũng không biết rốt cục mấy ngày qua hắn đã giết mất bao nhiêu người, càng không biết những người may mắn còn sống sót khi nghe đến tin tức của hắn đã sợ hãi khôn cùng, sắc mặt lập tức biến sắc.

Nhiều ngày qua đi, Vương Lâm vẫn rơi vào tình trạng thần trí mơ hồ, đi đến cực bắc của Quyết Minh cốc. Nơi này là là một mảnh sơn nhai, nếu ra khỏi đây là đã thoát ra Quyết Minh cốc nhưng do tác dụng của trận pháp nên những ai có ý đồ đi ra đều nháy mắt bị trận pháp truyền tống trở về

trong cốc.

Mấy ngày này, chỉ cần nghĩ đến Phụ Mẫu, tim hắn quặn thắt, đau đến độ

muốn xé rách lồng ngực. Mỗi lần như thế hắn đều phun ra một ngụm tâm huyết. Theo thời gian, sau mấy lần như thế thân thể hắn ngày càng suy yếu, linh lực của hắn lại càng hướng tiến tới cực cảnh.

Đứng trên mỏm đá, Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn không trung, bỗng nhiên quỳ gối, vái mấy cái thật sâu, hai mắt ứa ra hai hàng huyết lệ. Trong lòng hắn thầm mặc niệm: “Phụ thân, Mẫu thân, Thiết Trụ bất hiếu…”

“Ai…” Một tiếng thở dài quanh quẩn trong đầu Vương Lâm. Vương Lâm quỳ

hồi lâu, đột nhiên đứng lên, hai mắt đầy hàn khí, trầm giọng hỏi: “Ngươi tỉnh lại khi nào?”

“Năm ngày trước. Lời nhắn của Đằng Hoá Nguyên ta cũng nghe được. Hồn kỳ

là một loại pháp bảo mà chỉ có Nguyên Anh kỳ tu vi mới có thể chế tạo được, nó có thể phong ấn hồn phách. Chỉ cần hồn phách không tiêu tán,

đợi ta khôi phục được tu vi sẽ có biện pháp giúp họ sống lại.” Tư Đồ Nam an ủi.

Vương Lâm trầm mặc một lúc, gật mạnh đầu.

“Đằng Hoá Nguyên sở dĩ giết người thân của ngươi là bởi vì sợ ngươi chạy trốn mất. Hắn làm thế là đang muốn ép ngươi xuất hiện. Vương

Lâm, tinh hoa Nguyên Anh của ta còn lại không nhiều, chỉ có thể giúp ngươi thuấn di được 3 lần nữa thôi, ngươi phải sử dụng cẩn thận. Ta cần phải ngủ

tiếp. Ta đề nghị ngươi hãy đi chiến trường ngoại vực, ở đó thời gian hồi phục của ta sẽ nhanh hơn. Thanh âm của Tư Đồ Nam càng lúc càng yếu,

cuối cùng tiêu thất.

“Ba lượt…” Đầu óc tỉnh táo trở lại, hắn cau mày, thì thào nói.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 107: Mễ Lạp chi quang.

Trong ba tháng tại Quang Minh Cốc, hai bên chính – ma đã triển khai rất nhiều cuộc chiến. Nhưng nếu song phương tu sỹ thấy Vương Lâm thì đều lập tức dừng tay, mở ra một con đường, đợi Vương Lâm đi qua mới lại tiếp tục đánh nhau.

Sau khi Vương Lâm tế bái cha mẹ, thần trí hắn đã tỉnh táo lại. Hắn tìm được một chỗ vách núi, tạo ra một sơn động, khoanh chân ngồi xuống,

trở

nên trầm tư,

Trước tiên phải nói đến linh lực trong cơ thể. Trước kia linh lực của hắn cũng có khả năng đóng băng, nhưng không thể so với uy lực của linh lực biểu hiện trong mấy ngày qua. Vương Lâm cảm thấy rất khó hiểu, dù cho Tư Đồ Nam cũng không tìm ra đáp án. Bởi vậy có thể thấy được ba cảnh giới cực, đạo, thủy đã thất truyền ở lục cấp tu chân quốc.

Linh lực đột nhiên trở nên mạnh mẽ làm cho đáy lòng Vương Lâm lại có thêm mấy phần tin tưởng. Bỗng nhiên hắn lại có cảm giác kỳ quái, linh lực trong cơ thể hắn đã có một cái gì đó tốt hơn nhiều.

Dường như trong linh lực có ẩn chứa một thứ gì đó rất thần kỳ, vì có sự

tồn tại của nó mà uy lực của linh lực đột nhiên bạo tăng.

Trước kia hắn không phát hiện ra vì nó có hàm lượng cực nhỏ, nhưng hiện giờ đột nhiên hàm lượng nó đã tăng lên rất nhiều.

Một ý nghĩ chợt xuất hiện. Vương Lâm nhíu mày, ngưng thần cảm ứng sự

biến hóa của linh lực trong cơ thể. Linh lực bắt đầu từ đan điền, lưu chuyển trong kinh mặc toàn thân, rồi lại trở về đan điền, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Nhìn kỹ, hắn dần nhìn ra một số manh mối. Bây giờ, linh lực trong cơ thể

hắn có màu thâm lam, nhưng đó không phải là màu sắc cơ bản của nó mà là do vô số tơ tằm màu thâm lam tạo nên.

Vô số sợi tơ mảnh đó là nguyên nhân dẫn đến linh lực biến dị. Vương Lâm vung tay phải lên, một đạo linh lực từ trong bàn tay tràn ra, hình thành trong không trung một quả cầu màu lam to chừng nắm tay người lớn. Phía trong quả cầu này có vô số tơ tằm màu thâm lam.

Trầm ngâm một lát, vương lâm giơ tay chộp một cái, trên mặt hiện lên vẻ

ngưng trọng. Quả cầu dần dần thu nhỏ, mỗi lần nhỏ thêm một tấc thì trên trán Vương Lâm lại thoát ra rất nhiều mồ hôi. Khi mà quả cầu đã nhỏ đi một phần ba, bỗng nhiên những tơ tằm bên trong quả cầu có một phần đã tiêu tan mất. Ngay sau đó, lại có không ít tơ tằm dường như không chịu nổi áp lực, cũng dần tan rã.

Vương Lâm nhướng mày, lại xuất ra một đạo linh lực, dung nhập vào quả

cầu đó, bổ sung số lượng tơ tằm, tiếp tục luyện hóa. Theo thời gian,

Vương Lâm lại xuất ra mấy đạo linh lực, mỗi lần đều là tiêu tan hơn phân nữa, chỉ có thể giữ lại không nhiều lắm.

Nhưng dưới sự liên tục xuất ra linh lực, dần dần tốc độ tiêu tan của những sợi tơ bên trong quả cầu không bằng tần suất đưa thêm linh lực vào trong. Cuối cùng sau mấy canh giờ, hắn rốt cục luyện hóa thành công.

Mặc dù thần thái Vương Lâm rất mệt mỏi, nhưng hai mắt lại sáng ngời. Quả

cầu đã thu nhỏ đến mức chỉ bằng một hạt gạo, màu sắc cũng không còn là màu thâm lam nữa mà đã biến thành màu xanh. Bên trong hạt gạo màu xanh này chỉ toàn những sợi tơ, tản mát ra một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, hút hạt gạo này về phía mình, rồi bay ra khỏi sơn động. Hắn dừng lại ở giữa không trung một lát, rồi bay về phía khu rừng gần nhất. Đứng ở bìa rừng, tay phải hắn vung lên, hạt gạo bay ra, đụng vào một thân cây to.

Cùng lúc đó, một mảnh thanh quang lóe lên, lập tức đại thụ biến thành bông tuyết, một đạo gợn sóng màu thâm lam bỗng nhiên xuất hiện. Vương

Lâm biến sắc, không chút suy nghĩ nhanh chóng lui lại. Nháy mắt trong phạm vi ba trăm thước đã trở thành một khu vực đầy màu thâm lam. Trong vòng ba trăm thước, bất kể là cây cối, hoa cỏ, côn trùng, ngay cả một số

loại sinh vật sống trong nền đất đều toàn bộ tử vong.

Ngay cả là Vương Lâm cũng bị ánh sáng màu lam quét qua một chút, thân mình lập tức cứng ngắc, một tia hàn ý từ dưới chân truyền lên. May mà nó có đồng nguyên với linh lực trong cơ thể hắn nên dần bị dung hợp. Hắn cũng khôi phục lại được hành động của bản thân.

Nét mặt hắn âm trầm, nhìn cảnh tượng trước mắt. Vương Lâm tự hỏi không biết nếu hắn ở trung tâm của của gợn sóng màu lam, bị nó trực tiếp quét qua thì có thể bình yên vô sự được hay không?

Phải biết rằng hạt gạo màu xanh này chính là bản thân linh lực của hắn áp súc, tinh luyện những sợi tơ trong đó mà thành. Nếu nói về chất thì linh lực của hắn có thể so sánh được.

“Hạt gạo màu xanh này đúng là một thứ pháp bảo rất tốt!” Vương Lâm thì thào nói.

Đứng yên lặng tại chỗ một lúc, Vương Lâm xoay người rời đi, trở lại sơn động. Sau khi hao phí khá nhiều thời gian và linh lực của bản thân, rốt cục hắn cũng tinh luyện ra được một hạt gạo màu xanh như thế nữa. Nhìn như một hạt gạo trước mắt, hắn hít thật sâu, cẩn thận thu lại. Lúc này,

cơ thể của hắn có cảm giác yếu ớt. Tinh chế một hạt đã là có chút hết sức, hiện tại tinh luyện thêm một hạt làm linh lực trong cơ thể hắn rõ ràng đã khô kiệt.

Uy lực của hạt gạo này thật lớn nhưng tinh luyện ra nó lại cũng tiêu hao rất nhiều linh lực. Vương Lâm cười khổ, uống vào một ngụm lộ thủy âm hàn, ngồi xuống bổ sung linh lực đã tiêu hao. Mãi cho đến nửa đêm, Vương

Lâm mở hai mắt, linh lực trong cơ thể cũng đã khôi phục được bảy, tám phần.

Ánh mắt chớp động, hắn lại xuất ra linh lực, ngưng thần tế luyện.

Ba ngày sau, trước mặt Vương Lâm có ba hạt gạo màu xanh đang trôi nổi.

Vẻ mặt của hắn lúc này rất nghiêm túc. Ba hạt gạo này đã là cực hạn của hắn. Hắn đã muốn tinh luyện ra thêm nhưng cũng không hiểu tại sao mỗi khi tinh luyện được hạt gạo thứ tư thì một hạt sẽ tự động tiêu tan. Thử

nghiệm vài lần, Vương Lâm cũng đành từ bỏ ý định.

Trải qua ba ngày này quan sát, uy lực của hạt gạo này tuy lớn nhưng đối với Nguyên Anh kỳ cao thủ mà nói thì nó cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Nếu là có thể ném ra mười mấy hạt gạo một lúc thì tự nhiên có thể nắm chắc thắng lợi. Nhưng đáng tiếc, Vương Lâm làm như thế nào cũng không thể tinh luyện được hạt thứ tư. Sau hồi lâu thầm nhủ, trong đầu Vương

Lâm nảy ra một ý tưởng là đem mấy hạt gạo dung hợp làm một, như vậy uy lực có thể tăng lên gấp bội. Quan trọng hơn, nếu hắn có thể dung hợp ba hạt làm một thì hắn lại có thể chế tác thêm ba hạt như thế nữa.

Nghĩ đến đây, Vương Lâm do dự đôi chút. Hắn dùng đá vụn bày ra một trận pháp phòng ngự đơn giản, sau lại xuất ra một ngọc phù có tính phòng ngự

từ trong túi trữ vật. Xong xuôi hắn mới cắn chặt răng, định khí ngưng thần, khống chế hai hạt gạo chậm rãi ép vào với nhau.

Lúc này đây, Vương Lâm đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu tình hình không tốt thì hắn sẽ lập tức bỏ chạy. Từ từ, hai hạt gạo cũng dính vào một chỗ với nhau.

Trong nháy mắt, Vương Lâm có cảm giác thời gian như ngừng lại. Tại thời khắc hai hạt gạo va chạm với nhau, mọi vật như bị đông cứng. Ngay sau đó, hai hạt gạo lại vô thanh vô tức dung hợp lại với nhau, không hề có gì đặc biệt. Ngoại trừ có vẻ thâm đen hơn một chút, bề mặt cũng không thay đổi.

Vương Lâm ngẩn ra, trầm ngâm một chút, rồi lại khống chế nốt hạt gạo còn lại, hướng đến hạt gạo mới dung hợp này. Ngay tại khi va chạm, một đạo thanh quang chợt lóe lên. Vương Lâm biến sắc, không chút do dự sử dụng một lần thuấn di, biến mất tại chỗ. Trong nháy mắt, một đạo ánh sáng màu xanh bạo xạ, trong phạm vi khoảng một dặm đã trở thành một mảnh băng tuyết.

Thân ảnh của Vương Lâm hiện ra cách đó khoảng một dặm. Tuy đã thoát hẳn ra ngoài phạm vi của quầng sáng nhưng đứng ở chỗ này Vương Lâm vẫn có thể cảm giác được hàn ý từ dưới bàn chân tiến vào cơ thể.

S

au khi suy nghĩ cẩn thận, dù mất đi một lần thuấn di nhưng Vương Lâm cho là đáng giá. Xem ra chỉ có thể dung hợp được hai hạt gạo mà thôi, dung hợp thêm hạt thứ ba sẽ lập tức tự bạo. Hiển nhiên là không thể trở về

sơn động nữa. Vương Lâm cười khổ, lại tìm một vách đá khác, tạo ra một cái động thật lớn rồi bước vào.

Mất đến mấy ngày, Vương Lâm lại tinh luyện ra ba hạt gạo mới. Sau khi đem hai hạt dung hợp với nhau xong, Vương Lâm đã thành công tinh luyện thêm một hạt nữa. Có thể thành công tinh luyện ra hạt thứ tư cũng chứng minh cho suy đoán ban đầu của hắn, nếu đã dung hợp thành công thì cũng có thể coi như một hạt gạo mà thôi.

Vương Lâm lại đem hạt thứ ba và thứ tư dung hợp lại với nhau. Cuối cùng,

trong túi trữ vật của hắn đã có ba hạt gạo. Trong đó, hai hạt có màu sắc đậm hơn một chút.

Sau khi làm xong đã hơn một tháng thời gian trôi qua, khoảng cách đến lúc mở ra phong ấn của Quyết Minh cốc cũng đã đến.

Vương Lâm đả tọa thổ nạp, một lúc sau phun ra một đạo lục quang. Thanh phi kiếm màu xanh bay lơ lửng trước mặt hắn, lưu quang tỏa ra

bốn phía,

hơi có chút linh tính. Vương Lâm phất tay, phi kiếm rơi vào lòng bàn tay hắn. Lúc này, thanh phi kiếm tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Lục sắc tiểu kiếm này là vật mà hắn huyết luyện, nên khi linh lực trong cơ thể Vương Lâm dị biến cũng khiến cho phi kiếm có thêm thuộc tính cực hàn.

Đang lúc hắn muốn đem linh lực biến dị để tế luyện thêm phi kiếm, thì thần sắc VƯƠNG LÂM hơi động. Hắn lập tức tỏa thần thức ra xung quanh liền cảm ứng được ở bên ngoài động phủ có hơn một trăm đạo kiếm quang hướng phía hắn bay tới, như là đang đuổi theo ai đó.

Khuôn mặt Vương Lâm lạnh như băng lẩm bẩm: “Là hắn?”

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 108: Cố nhân.

Vương Lâm đi ra cửa động, nhìn quanh, thấy có hơn trăm người chia làm năm phe đang vây quanh một người thanh niên. Trong số những người

đang bao vây, một người trung niên bước ra, ôm quyền nói: “ Lý Sơn sư đệ,

lệnh bài đại biểu tư cách thì Huyền Đạo Tông ngươi chỉ cần một cái đã đủ, ngươi lại giữ nhiều như thế làm gì? Ngươi cứ đưa ra đây, chúng ta cũng sẽ không gây khó dễ cho ngươi.”

Trong số các đệ tử của Vô Phong Cốc vang lên một tiếng hừ lạnh: “Lý Sơn, giao ra lệnh bài, nếu không ngươi chết chắc!”

Người bị bao vây đúng là Lý Sơn. Khi ở Hằng Nhạc phái, Vương Lâm cũng có đôi chút giao tiếp. Lần này hắn đại biểu cho Huyền Đạo tông tiến vào.

Trong đội ngũ cũng chỉ có mình hắn là có tu vị Ngưng Khí kỳ. Tại Quyết

Minh cốc có một quy định đó là chỉ cho phép mỗi môn phái có một Ngưng

Khí kỳ tu sĩ tiến vào mà thôi. Nhưng đại đa số các môn phái cũng chẳng cho Ngưng Khí kỳ đệ tử đi vào nơi này làm gì.

Sở dĩ Lý Sơn có thể theo vào là vì ngoại trừ hắn có khả năng chế tạo dược hoàn pháp bảo thì hắn cũng là kỷ có một biệt tài đó là thâu kỹ. Bởi

vì hắn có biệt tài đó nên Phác Nam Tử phá lệ cho hắn tiến vào, đồng thời còn cho hắn một pháp bảo có thể che dấu bản thân, không để người khác có thể phát hiện. Tuy thế, pháp bảo này nếu dùng lâu sẽ từ từ mất đi tác dụng.

Lý Sơn cũng có đôi chút bản lĩnh, dưới sự yểm hộ của đồng môn, nhiều lần thừa dịp đang chiến đấu, hắn chiếm được không ít đồ tốt, trong đó lệnh bài đại biểu tư cách hắn kiếm được đến hai cái. Tổng cộng trong tay

Huyền Đạo Tông đã có ba cái.

Mấy môn phái mất đi lệnh bài đương nhiên sẽ điên lên, thường xuyên công kích người khác, hy vọng có thể đoạt lại một khối lệnh bài. Do đó, ở

thời gian trước mới có vô số lần chiến đấu diễn ra.

Tuy vậy, cũng có thể nói rằng Lý Sơn quá tham lam. Sau khi tiến nhập

Quyết Minh cốc, cứ gặp người nào là hắn sử dụng pháp bảo ẩn thân, ăn cắp rất nhiều thứ làm hiệu quả của pháp bảo trở nên kém đi. Cuối cùng khi hắn đang trộm cái lệnh bài thứ tư thì pháp bảo hoàn toàn mất đi hiệu lực làm hắn bị phát hiện. Cũng may đúng lúc đó Huyền Đạo Tông cứu hắn ra,

nhưng vẫn bị lộ danh tính. Việc này bị đồn đại ra ngoài, những môn phái mất đi lệnh bài đã hiểu ra nguyên nhân, lập tức cùng nhau đánh đến nơi

Huyền Đạo Tông tập kết ở trong Quyết Minh cốc.

Khi các đệ tử của Huyền Đạo Tông bị khốn trụ, Lý Sơn thấy sự việc không

ổn liền lấy lý do hợp lý để thoát đi. Ai ngờ vừa mới chạy ra đã bị người ta phát hiện, liền cuống quýt chạy trốn. Chạy được một lát, Lý Sơn nhìn lại không ngờ phía sau có hơn trăm người đạp phi kiếm đuổi theo hắn,

hơn nữa tu vi của bọn họ toàn là Trúc Cơ kỳ. Vì thế mới có cảnh tượng như bây giờ.

Lý Sơn quỳ gối trên mặt đất, không do đem hai khối lệnh bài đặt xuống mặt đất. Bốn phía lập tức an tĩnh lại. Hai môn phái mất lệnh bài lập tức lao lên mấy người, hòng trước lấy được nó. Nhưng hai môn phái còn lại làm sao có thể để họ thành công, liền ra tay ngăn cản.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào hai khối lệnh bài trên mặt đất, thân hình vừa động, lấy tốc độ cực nhanh vọt tới. Bên kia lập tức có người ra tay ngăn cản nhưng không đợi cho pháp bảo của đối phương ập tới, hữu thủ Vương Lâm vung lên, sử dụng dẫn lực thuật bắt

lấy đối phương ném về phía sau. Cứ như thế, chỉ mất vài giây, Vương Lâm đã sắp đến gần hai khối lệnh bài.

Đúng lúc đó, mấy phương đang giao chiến đều đã phát hiện ra Vương Lâm,

trong đó không ít người đã gặp hắn trong Qunag Minh Cốc, lập tức chấn động, đáy lòng thầm kêu khổ, dừng chân lại, không hề tiến thêm nữa.

Nhưng vẫn có nhiều tu sỹ mới chỉ nghe chuyện về Vương Lâm, chưa biết diện mạo hắn nên không chút do dự lao tới. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên,

lục sắc phi kiếm bỗng nhiên xuất hiện phóng ra. Cứ mỗi một tu sỹ bị phi kiếm này chém trúng lập tức chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Mấy ngày trước hắn cảm thấy phi kiếm có chút vấn đề. Sau khi linh lực bị biến dị, hắn khống chế phi kiếm không như trước đây. May mà cảm giác này cũng không quá nặng nề, Vương Lâm gia tăng thêm chút lực khống chế thì mọi việc cũng khồng còn vấn đề gì đáng kể nữa.

Dưới Cực cảnh linh lực, không có Trúc Cơ kỳ tu sỹ nào có thể ngăn cản được Vương Lâm. Dù họ cũng nắm trong tay những pháp bảo mà trưởng

bối giao cho nhưng dưới uy lực của Cực cảnh linh lực, chúng đều bị đóng băng.

Linh lực của Cực cảnh tu sỹ chính là pháp bảo lớn nhất của họ.

Vương Lâm bước ra năm bước, mỗi bước đều có mấy người chết dưới phi kiếm của hắn. Xung quanh hắn giờ còn lại rất ít người, đại bộ phận đã nhanh chóng thối lui, đứng từ xa nhìn lại, không dám tiến lên nữa.

Dễ dàng, Vương Lâm đến trước người Lý Sơn. Lý Sơn cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu lên. Tay phải Vương Lâm vẫy nhẹ một cái, hai khối lệnh bai bay lên, rơi vào tay mình. Vương Lâm hơi trầm ngâm lúc rồi thu chúng vào trung túi trữ vật, ánh mắt đảo qua, lãnh đạm nói: “Đem hết những lệnh bài ngươi có ra đây, nếu không, tử!”

Lý Sơn đang quỳ rạp trên mặt đất, nghe giọng nói có chút quen tai, liền to gan ngẩng đầu nhìn lên. Lập tức sững sờ, thất thanh nói: “Ngươi…

Vương Lâm?”

Ánh mắt Vương Lâm hơi liếc một cái, Lý Sơn rùng cả mình, vội vàng ngậm miệng, trong tim lại nổi lên phong ba. Cái tên Vương Lâm này ở Huyền Đạo

Tông cực kỳ nổi danh. Khi đang còn cùng Hằng Nhạc phái giao đấu, Vương

Lâm đột ngột xuất hiện, khiến cho một số đệ tử quan trọng của Huyền Đạo

Tông lấy hắn làm mục tiêu phấn đấu. Mà hắn cũng chính là mục tiêu mà Lý

Sơn muốn vượt qua nhất. Hắn đã từng vô số lần nguyền rủa cái tên Vương

Lâm này.

Tuy thế, hắn vẫn tin tưởng bản thân có thể vượt qua đối phương, nhất là khi đã đạt đến tầng thứ mười bốn Ngưng Khí kỳ, thì niềm tin của hắn càng thêm chắc chắn.

Nhưng hiện tại, hắn đã nhận ra chênh lệch giữa mình và Vương Lâm đã cách một trời một vực. Chỉ mới mấy năm qua đi, không ngờ tu vi của Vương Lâm đã đạt đến độ này, tuỳ ý chém giết Trúc Cơ kỳ tu sỹ. Trong mắt của Lý

Sơn, sự tiến bộ của Vương Lâm quả là kinh người.

Nghe Vương Lâm nói ra mấy câu, mọi người đều nghĩ lại cảnh chém giết vừa rồi của Vương Lâm, cùng với những đồn đại về hắn, đáy lòng phát lạnh.

Một lúc sau, một bạch y thanh niên hít thật sâu, nhìn Vương Lâm hỏi:

“Đạo hữu, có thể cho ta biết tu vi của ngươi bây giờ không?”

Vương Lâm thản nhiên nói: “Trúc Cơ.”

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 109

Người nọ ngẩn người, lắc đầu cười khổ. Hiển nhiên trong lòng hắn nghĩ là

Vương Lâm không muốn nói thật. Hắn vỗ túi trữ vật, ném ra một cái lệnh bài, xoay người lớn tiếng nói:

- Phiêu Miễu tông xin bỏ cuộc. Đợi ngày khai cốc, chúng ta sẽ rời đi. -

Nói xong, hắn dẫn theo đội tu sĩ, nhanh chóng bay về phía Tây Nam, từ từ

biến mất không còn thấy bóng dáng.

Có người dẫn đầu, mấy môn phái khác mất lệnh bài cũng tiến lên, giải thích rõ ràng. Bọn họ còn cho đám đệ tử mở túi trữ vật để chứng tỏ không có thừa lệnh bài. Sau đó cả ba môn phái liền bỏ đi.

Hợp Hoan tông là môn phái cuối cùng có lệnh bài. Nữ đệ tử dẫn đầu chần chừ một lúc, vẫn chưa đưa ra mà nhìn sang một môn phái khác - Vô Phong cốc.

Người dẫn đầu Vô Phong cốc là một lão già cổ lai hy. Hai mắt lão lóe lên tinh quang, tu vi đã đạt tới cảnh giới giả đan. Chỉ cần bế quan tiềm tu thêm mấy năm có lẽ có thể kết đan. Lão nhìn Vương Lâm chằm chằm, cười lạnh nói:

- Tiểu oa nhi! Lão phu muốn cám ơn ngươi đã giúp ta chuẩn bị lệnh bài. Để lệnh bài lại, ngươi có thể đi.

Nữ đệ tử dần đầu Hợp Hoan tông liền quay sang người bên cạnh thì thầm vài câu. Sau đó, có hơn mười người chầm chậm triệt thoái.

Vương Lâm liếc nhìn bọn họ một cái, rồi lại quay sang nhìn lão nhân cuồng ngạo. Hắn không nói một tiếng nào, vỗ túi trữ vật một cái, nhất thời một hạt gạo nhỏ bé màu xanh xuất hiện, trôi nổi trong không trung.

Ánh mắt lão nhân lộ vẻ khinh miệt. Lão cho rằng vừa rồi Vương Lâm giết mấy người như thế, mình cũng có thể làm được. Trong mắt lão, Vương Lâm chắc chắn ẩn giấu thực lực, nhưng cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ

đỉnh phong mà thôi. Lão nghĩ tu vi của mình cũng tương đương với đối phương. Hơn nữa trong tay lão còn có trọng bảo của Vô Phong cốc - Thiên

Lôi Phong Hỏa tán, chắc chắn có thể chiến thắng.

Khi thấy đối phương xuất ra một đốm sáng bé nhỏ, lão cười khinh miệt sau đó quay lại, quát những người đứng sau:

- Các ngươi lui lại, xem lão phu tiêu diệt tên tiểu tử cuồng vọng này.

Dứt lời, tay phải lão khẽ lật một cái, lấy ra một cái tiểu tán dài khoảng ba tấc. Cái tán quay tròn trong tay lão. Trên tiểu tán có vẽ một bức tranh toàn lửa, thoáng nhìn cũng rất đẹp.

Đám đệ tử của Vô Phong cốc, sau khi nghe thấy lão nhân nói, lại nhìn thấy tiểu tán liền biến sắc, không tự chủ được lui lại phía sau mấy bước. Thậm chí có người còn lui lại hơn mười bước mới thở phào nhẹ

nhõm.

Thân thể Vương Lâm thoáng động liền nắm lấy Lý Sơn đang đứng há hốc mồm bên cạnh, nhanh chóng lui lại sau. Đồng thời, tay phải hắn dùng Dẫn Lực thuật khống chế quang điểm màu xanh, đánh về phía lão nhân.

Nét mặt lão nhân lộ vẻ khinh thường, vỗ tiểu tán một cái. Nhất thời từ

tiểu tán phát ra một tiếng vang, sau đó mở ra. Một đạo kim quang từ

trong tiểu tán bắn nhanh ra ngoài. Một luồng gió cổ quái chợt xuất hiện,

bao quanh tiểu tán. Sau đó, bức họa trên tiểu tán trở nên sống động giống như thật, tỏa một làn hơi nóng ra xung quanh.

Vào lúc này, quanh điểm màu xanh chạm ngọn gió bao quanh tiểu tán. Lập tức có một ngọn lửa màu vàng xuất hiện xuất hiện vây lấy quang điểm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Hắn thầm mặc niệm trong lòng:

- Bạo!

Nhưng điểm sáng đang bị quái phong cùng với ngọn lửa màu vàng vây quanh nhất thời tỏa ra ánh sáng chói mắt. Có tiếng nổ vang lên, vô số con sóng màu lam sẫm như thủy triều, điên cuồng tỏa ra bốn phía. Cảnh tượng lúc này giống như có có vạn con ngựa đang chồm tới. Nháy mắt, phạm vi của con sóng đã tỏa ra hơn ba trăm thước.

Phong vốn là thứ vô hình. Nhưng vào lúc này, dưới uy lực của Cực cảnh,

nó chợt hóa thành một mảnh màu lam, từ trên trời rơi xuống. Ngay sau đó,

ngọn lửa màu vàng còn lại, chưa kịp tắt đã bị đóng băng. Từ bên ngoài nhìn vào, ngọn lửa như vẫn đang thiêu đốt trong đám băng màu lam. Còn về

pháp bảo Thiên Lôi Phong Hỏa ô, vẫn giữ nguyên hình đạng, bị bao trùm bởi một lớp băng màu lam.

Lão nhân có tu vi giả đan của Vô Phong cốc chẳng kịp phản ứng. Nét mặt hắn vẫn giữ nguyên một sự đắc ý và khinh thường. Toàn thân bị một lớp băng màu lam bao phủ, hóa thành một pho tượng băng. Phía sau lão, mười bảy đệ tử của Vô Phong cốc, cho dù là kẻ lui lại xa nhất cũng không tránh khỏi. Tất cả đều hóa thành băng điêu.

Trong phạm vi ba trăm thước, không hề có một người sống. Bất cứ là thứ gì có tính mạng cũng đều bị diệt sát.

Đầu óc Lý Sơn hoàn toàn trống rỗng, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, miệng cứ há hốc không nói được tiếng nào.

Tuy nhiên, ánh mắt hắn khi nhìn Vương Lâm lại có một sự tôn kính.

Hợp Hoan tông kịp thời lui lại nên tránh được. Tuy nhiên lại. Tuy nhiên lúc này bọn họ đứng ngoài năm trăm thước đang trợn mắt há mồm, không dám cử động. Bởi ánh mắt Vương Lâm đang lãnh lẽo nhìn về phía họ.

Toàn bộ đệ tử Vô Phong cốc, hóa thành băng điêu một cách quỷ dị. Nhìn một đống băng điêu với các tư thế khác nhau phía trước, nữ đệ tử dẫn đầu

Hợp Hoan tông, sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, lấy ra lệnh bài, ném trên mặt đất. Vương Lâm chợt trầm giọng nói:

- Lệnh bài này có bao nhiêu cái?

Thân thể nữ đệ tử run lên, cố gắng kìm chế sự sợ hãi, run run nói:

- Tổng cộng có bảy cái.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, trong lòng thầm tính toán. Lúc này,

trong tay hắn tính cả Hợp Hoan tông là bốn cái. Vẫn còn thiếu ba cái.

Trước khi hắn đến Quyết Minh cốc, Dạ Tự Tại đã từng nói, tranh đoạt trong đó chính là cướp đoạt lệnh bài của đối phương. Hơn nữa, khi Tư Đồ

Nam thức tỉnh đã từng giới thiệu sơ lược làm thế nào để đi vào chiến trường ngoại vực. Trong lòng Vương Lâm mơ hồ đã có câu trả lời. Hắn liếc nhìn nữ đệ tử một cái, nói:

- Có bao nhiêu danh ngạch tiến vào chiến trường ngoại vực?

Nữ tử ngẩn người, do dự một chút, nhưng khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm, lại rùng mình, vội vàng nói:

- Ba cái...chỉ có ba cái danh ngạch. - Nói xong, nàng lo lắng mình nói không rõ, rất có thể làm cho đối phương nổi sát tâm, vì vậy vội vàng bổ

sung:

- Tổng cộng có bảy cái lệnh bài. Nhưng khi thông đạo vào ngoại vực chiến trường mở ra, nếu có quá ba cái lệnh bài không bị tiêu hủy thì Triệu quốc sẽ mất tư cách đi vào chiến trường.

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương. Nữ đệ tử sợ hãi, nói nhanh:

- Đạo hữu! Ba cái lệnh bài còn lại, ta biết một cái ở chỗ nào. Nếu ngươi bỏ qua cho ta, ta sẽ nói rõ.

Quyển 1: Thiếu niên bình thường

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 110: Liễu Mi.

- Nói đi. - Vương Lâm vẫn thản nhiên, lạnh lùng nói.

Nữ tử cắn răng, nói nhanh:

- Nó ở chỗ Huyền Đạo tông đang tập kết. Ở đó chắc chắn có một số người đang vây công. Vừa rồi, chúng ta vội đuổi theo Lý Sơn nên cũng không để ý lắm. Có điều, ta khẳng định bọn họ chắc chắn có lệnh bài.

Nét mặt Lý Sơn tái nhợt. Nhưng ngay sau đó, hắn lại cười rộ lên bởi Vương Lâm đang nhìn mình.

- Nó nằm trong tay Liễu Mi trưởng lão. - Lý Sơn vốn định nói dối. Nhưng không biết tại sao, nhìn vào hai mắt của Vương Lâm, cảm giác ớn lạnh lại xuất hiện. Cái cảm giác đó, cho dù khi hắn gặp lão tổ Phác Nam Tử cũng chưa hề có.

- Liễu Mi trưởng lão? - Vương Lâm hơi trầm ngâm. Trong đầu hắn dần hiện lên khuôn mặt kiều mỵ của một nữ tử. Nhìn Lý Sơn, Vương Lâm

mở miệng nói:

- Nàng đã đạt tới Trúc Cơ?

Lý Sơn ngưỡng mộ, gật đầu nói:

- Nàng được lão tổ Phác Nam tử thi pháp trợ giúp trúc cơ.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, không khỏi nhớ tới cảnh tượng ở Hằng Nhạc phái khi đó. Khuôn mặt hiền lạnh của cha mẹ lại hiện lên khiến cho đáy lòng Vương Lâm cảm thấy quặn đau.

Tay hắn chộp một cái, cách không nắm lấy nữ tử và Lý Sơn bay lên trời.

Nữ tử sợ hãi, nhất thời trên quần hơi ươn ướt. Lập tức, khuôn mặt nữ tử

trở nên ửng hồng.

- Nói cho ta biến vị trí của Huyền Đạo tông. - Vương Lâm nhíu mày, đưa nữ tử ra xa một chút.

Nữ tử liền vâng dạ, chỉ về một hướng. Lý Sơn không hề chống cự, đứng bên nói chi tiết thêm. Vương Lâm không nói tiếng nào, nhanh chóng bay đi.

Một lúc sau, dưới sự chỉ dẫn của hai người, hắn đã tới được vị trí tập kết của Huyền Đạo tông.

Trên mặt đất vô cùng hỗn loạn, hiển nhiên ở đây vừa trải qua một trận quyết đấu. Vương Lâm vừa mới tới liền vung tay lên một cái, nữ tử và Lý

Sơn ngã xuống đất.

- Ngươi có thể đi. - Vương Lâm liếc mắt nhìn nữ tử một cái rồi quay đầu nhìn về phía tập kết của Huyền Đạo tông.

Nữ tử từ từ lui lại phía sau hơn hai trăm thước, mới tế xuất phi kiếm.

Sau đó, nhanh chóng đạp kiếm quang, bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất.

- Lý Sơn! Ngươi gọi người của Huyền Đạo tông tới đây đi. Ta chỉ muốn lệnh bài, không muốn giết người. - Vương Lâm lạnh lùng nói.

Trên trán Lý Sơn đầy mồ hôi, cười khổ lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản, đặt lên trán. Một lúc sau, hắn ném nó về phía trước. Ngọc giản hóa thành một tia sáng, trong nháy mắt biến mất

Một lát sau, trên mặt đất chợt tỏa ra một quầng sáng trắng. Từ từ, quầng sáng đó càng lúc càng sáng, cuối cùng hình thành một cây cột sáng cao tới tận trời.

Xung quanh cây cột sáng có khoảng mười người đang khoanh chân ngồi. Mỗi người đều đang bắt quyết. Trong mười người đó có một nữ tử, ánh mắt trang nghiêm, hai tay đang nâng một cái bình. Trên đỉnh đầu của nàng có một cây phất trần. Những sợi tơ trên đó trắng muốt như ngọc. Có một vòng tròn bao lấy bọn họ.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, liếc mắt nhìn khuôn mặt của mười người.

Trong giây lát, nữ tử liền mở hai mắt, thấy Lý Sơn, nàng cũng không để

ý. Nhưng khi bất ngờ nhìn thấy Vương Lâm đứng bên cạnh hắn, liền ngẩn người. Sau khi nhìn kỹ vài lần, hai mắt liền lộ ra thần thái khác thường. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tay phải vung lên, cây phất trần liền hạ xuống, cầm trong tay. Ngay sau đó, bốn cây cột sáng liền chậm rãi biến mất.

Trong mười người có một thanh niên khoảng chừng ba mươi tuổi. Ánh mắt bối rối nhìn Vương Lâm, sau đó đứng dậy ôm quyền, nói:

- Vương...sư huynh! Đã lâu không gặp.

Người này chính là ca ca Liễu Mi, Liễu Phong. Thần thức của Vương Lâm khẽ đảo qua một cái, liền phát hiện được hắn đã đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ.

Có điều linh lực trong cơ thể vẫn chưa ổn định, chứng tỏ là mới đột phá không lâu.

Vương Lâm nhìn bọn họ, than nhẹ một tiếng, nói:

- Huyền Đạo tông...Thôi! Đưa lệnh bài cho ta, ta sẽ không làm khó dễ các ngươi.

- Tiểu bối nơi nào mà khẩu khí lớn như vậy? Dám mở miệng hỏi lệnh bài của Huyền Đạo tông. Liếu Phong! Ngươi biết hắn? - Trong mười người của

Huyền Đạo tông chợt có một lão nhân đứng dậy. Sắc mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cười lạnh hỏi.

Liễu Phong cười khổ, nói:

- Mã sư huynh! Hắn...hắn chính là Vương Lâm.

Lão nhân họ Mã ngẩn người, rồi cười lạnh nói:

- Thì ra là ngươi! Có điều, cho dù ngươi đã đạt tới Trúc Cơ kỳ cũng không có tử cách tới trước mặt ta xuất ngôn cuồng loạn. Cút! - Nói xong,

hắn vung tay, một cơn lốc chợt xuất hiện trên mặt đất bằng phẳng. Trong nháy mắt, cơn gió đã ập đến trước người Vương Lâm.

Vương Lâm cũng chẳng thèm tránh né. Khi cơn lốc tới cách năm thước trước mặt Vương Lâm liền hóa thành một đống băng, rơi trên mặt đất. Cùng lúc đó, một luồng lục quang chợt lóe lên. Thân thể lão nhân họ Mã hơi run,

trên ngực xuất hiện một vết thương to bằng miệng bát. Toàn thần biến thành băng điêu, tuyệt khí mà chết.

Vương Lâm có một cảm giác được từ sau khi linh lực trong cơ thể biến dị,

trong lòng hắn như có một luồng sát ý. Có nhiều lần hắn suýt không thể

khống chế được.

Lục quang lại lóe lên, phi kiếm tỏa hơi lạnh ra chung quanh. Mũi kiếm vẫn hướng về phía Huyền Đạo tông. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy trong lúc phi hành, thi thoảng phi kiếm lại có chút dừng lại. Có điều,

mỗi lẫn đều bị Vương Lâm cố gắng khống chế.

Đám đệ tử Huyền Đạo tông đều biến sắc. Liễu Phong đứng im mà lòng phát lạnh. Trên trán hắn chảy đầy mồ hôi. Trong lòng hắn vẫn lặng lẽ lấy

Vương Lâm làm mục tiêu để mà vượt qua. Hơn một năm trước, dưới sự trợ

giúp của Phác Nam Tử, Trúc Cơ thành công, hắn nghĩ rằng mình đã vượt qua

Vương Lâm. Nhưng đến bây giờ, đối phương chẳng những đạt tới Trúc Cơ kỳ, hơn nữa tu vi lại càng thêm khó lường. Mặc dù, Mã sư huynh có tu vi

Trúc Cơ trung kỳ, nhưng vẫn bị đối phương dùng một chiêu giết chết.

Không biết, bây giờ tu vi của Vương Lâm đã đạt tới mức độ nào? Cứ nghĩ tới điều đó, Liễu Phong lại càng cảm thấy sợ hãi.

Liễu Mi chẳng biểu hiện gì ra ngoài nét mặt. Sau khi liếc Vương Lâm một cái thật sâu liền lấy lệnh bài trong túi trữ vật ném cho Vương Lâm. Từ

đầu tới cuối, nàng vẫn không nói một tiếng. Nhưng hai mắt nàng vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn.

Sau khi thu lấy lệnh bài, Vương Lâm liếc mắt nhìn Liễu Mi một cái, sau đó xoay người bay lên trời. Thoáng cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lúc sau, Liễu Mi mới thu hồi ánh mắt, thở dài. Mặc dù phong thái của nàng vô cùng hấp dẫn, nhưng trước mặt Vương Lâm lại không có chút tác dụng.

Sau khi về tới động phủ, Vương Lâm lấy ra năm cái lệnh bài. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn chẳng hề do dự, bóp nát bốn cái. Hắn chỉ để lại một cái, cất vào trong túi trữ vật. Làm xong, hắn sử dụng Dẫn Lực thuật,

không chế những tảng đá xung quanh, lấp kín của động. Sau khi bố trí một ít trận pháp dự phòng, Vương Lâm bắt đầu bế quan.

Còn hai tháng nữa mới bắt đầu đại chiến. Tốt nhất nên chuẩn bị một chút từ lúc này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 111

Có tổng cộng bảy cái lệnh bài. Trước mắt, hắn lấy được từ trong tay Lý

Sơn hai cái. Huyền Đạo tông một cái. Phiêu Miễu tông một cái. Hợp Hoan tông một cái. Tổng công là năm cái lệnh bài. Không tính đến cái của Thi

Âm tông thì bẩy cái lệnh bài chỉ còn một.

Vương Lâm suy nghĩ một chút. Tất cả các môn phái trong Quyết Minh cốc,

hắn đều đã tìm qua. Nhưng vẫn không thể phát hiện được một cái cuối cùng. Tất nhiên cũng không loại trừ khả năng có người giấu ở một chỗ nào đó. Mà Vương Lâm cũng chẳng có ý định cố gắng tìm kiếm. Bẩy cái lệnh bài thì hắn chiếm được năm cái là cũng đủ rồi. Chỉ cần như vậy cũng đủ

đảm bảo cho hắn đi vào ngoại vực chiến trường.

Gạt chuyện lệnh bài qua một bên, Vương Lâm liền lo nghĩ chuẩn bị cho trận chiến vào hai tháng sau.

Đầu tiên là pháp bảo nhỏ như hạt gạo kia. Sau khi bổ sung thêm những hạt đã mất, hắn lại có tất cả ba hạt. Trong ba hạt đó thì chỉ có một cái vẫn chưa dung hợp. Hai cái còn lại đều dung hợp trở thành pháp bảo siêu cường. Sau khi xuất ra ba cái pháp bảo, Vương Lâm trầm ngâm một chút,

rồi mở túi trữ vật, sắp xếp lại.

Mấy ngày hôm nay, hắn giết người cũng không ít. Vì vậy mà túi trữ vật đã nhiều hơn một chút. Bây giờ phải kiểm tra xem cái nào nên để, cái nào nên bỏ đi. Sau khi kiểm tra một lúc, Vương Lâm chợt lấy ra một hạt châu.

Nó nhỏ hơn Nghịch Thiên châu rất nhiều, chỉ bằng một phần mười nắm tay.

Tuy nhiên mặt trên lại bóng loáng, không hề có một chút hoa văn, chỉ có một vài vết nứt.

Cầm lấy hạt châu, Vương Lâm không khỏi nhớ tới quái nhân a Ngốc. Hạt châu này chính là do a Ngôc đưa cho và nó trở thành pháp bảo đầu tiên của hắn. Vương Lâm than nhẹ một tiếng, không nghĩ nữa, nhìn hạt châu trong tay, hai mắt chớp chớp.

Một lúc sau, hắn hơi nhếch mép, mỉm cười. Thả hạt châu vào trong túi trữ

vật sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, há mồm phun ra một đạo lục quang.

Phi kiếm màu xanh biếc, phiêu phù trước người hắn, không hề nhúc nhích.

Mấy ngày qua, Vương Lâm cảm thấy linh lực biến dị trong cơ thể mình,

khống chế phi kiếm luôn có một chút không được tùy tâm như trước. Mặc dù, nhờ linh lực biến dị, phi kiếm có uy lực mạnh hơn trước kia vô số

lần. Nhưng việc trở ngại khi khống chế phi kiếm đối với Vương Lâm là một chuyện không thể cho phép. Vì vậy Vương Lâm quyết định nhân khoảng thời gian này, tế luyện lại phi kiếm một chút.

Hai tay bắt quyết, Vương Lâm đánh ra vài đạo linh lực, vây lấy phi kiếm.

Sau đó, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, một cái hồ lô liền xuất hiện trên tay. Đối với việc huyết luyện pháp bảo, bây giờ Vương Lâm đã có chút kinh nghiệm. Hắn cắn răng một cái, sau đó mở hồ lô, rót ra một phần ba dịch thể bên trong.

Vương Lâm hất tay một cái, dịch thể tràn ngập linh lực âm hàn, bay lên không trung dung hợp lại một chỗ thành một khối nước to bằng nắm tay.

Một làn hơi lạnh âm hàn từ trong đó phát ra, lan đến vách tường, hóa thành một tầng sương mỏng.

Vương Lâm chỉ tay một cái, khối nước liền bay tới, phủ lên trên tiểu kiếm. Sau đó, màu xanh biếc trên tiểu kiếm nhanh chóng trở nên trong suốt, long lanh.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cắt lưỡi, phun ra một tia máu. Máu tươi vừa ra khỏi miệng, tay phải hắn khua một cái, liền hóa thành một màn

sương máu, bay tới đám chất lỏng đang bám trên tiểu kiếm. Huyết vụ từ từ

thẩm thấu vào trong dịch thể. Thoáng cái, dịch thể chứa đầy linh khí đang bao lấy phi kiếm biến thành màu đỏ nhạt.

Vương Lâm thở hổn hển vài hơi lại cắn lưỡi một cái, phun máu ra ngoài.

Ngón tay của hắn nhanh chóng sử dụng máu tươi vẽ vô số phù chú lên trên phi kiếm. Từ từ, số lượng phù chú càng lúc càng nhiều. Thoáng cái, đã hết sạch chỗ máu tươi. Vương Lâm nhìn phi kiếm, không nói tiếng nào, vỗ

ngực một cái. Nhất thời, linh lực trong cơ thể dâng lên, hắn phun ra một ngụm tinh huyết.

Nét mặt Vương Lâm tái nhợt. Hắn nhanh chóng dùng tinh huyết vẽ tiếp vô số phù chú.

Dưới tác dụng của tinh huyết và đám phù chú, dịch thể đang bao lấy phi kiếm đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, mơ hồ còn có chút ánh tím. Khi giọt máu cuối cùng được dùng nốt, Vương Lâm ngưng thần, quát khẽ một tiếng:

- Hợp.

Phi kiếm lập tức run rẩy, với tần suất càng lúc càng cao. Ánh mắt Vương

Lâm không đổi, nét mặt nghiêm túc, hai tay không ngừng đánh ra vô số thủ

ấn.

Ngay sau đó, chất lỏng đang bao bên ngoài phi kiếm, giống như bị một ngọn lửa nung nóng, phát ra những âm thanh xèo xèo, tỏa ra một làn khói trắng. Làn khói trắng càng lúc càng đậm, chất lỏng cũng từ từ ít dần.

Cuối cùng, toàn bộ chất lỏng biến mất. Màu sắc của phi kiếm lúc này mặc dù vẫn là màu xanh biếc, nhưng ngoài thân kiếm lại có thêm mấy đạo huyết sắc. Ngoại trừ cái đó ra, kích thước của nó cũng nhỏ đi không ít, chỉ

bằng một nửa ban đầu.

Khiến Vương Lâm càng thêm kinh ngạc chính là cái chuôi của nó gần như biến mất. Trước kia, tỷ lệ giữa chuôi và lưỡi của phi kiếm là một

phần năm thì bây giờ phải tới một phần mười lăm. Gần như không còn chút nào nữa.

Vương Lâm cũng không biết, thanh huyết luyện chi kiếm của hắn đã được

Cực cảnh củng cố, nên đang từ từ lột xác. Sự lột xác đó, sau khi đạt tới

Cực cảnh, ngoài thuộc tính của phi kiếm, thì tất cả những mặt khác đều đạt tới cực hạn.

Như bây giờ, Vương Lâm mới kiểm tra một chút, tốc độ của nó đã nhanh hơn trước rất nhiều. Nếu dùng toàn lực, với nhãn lực của Vương Lâm vẫn không thể nhìn thấy dấu vết của phi kiếm. Hơn nữa, mức độ thuấn di của nó lại càng vô cùng đáng sợ.

Ít nhất, tu sĩ Kết Đan kỳ nếu không có pháp bảo phòng ngự hay hộ giáp,

mà bị trúng một kiếm thì cũng chẳng biết sống chết thế nào. Đây chính là uy lực của pháp bảo có thêm tác dụng của Cực cảnh. Nó đã đột phá uy lực hạn chế của bản thân, phát huy một thuộc tính đến mức cao nhất.

Có điều, đối với Nguyên Anh kỳ thì vẫn chưa có nhiều tác dụng lắm. Dù sao thì tu vi của Vương Lâm vẫn chỉ là Trúc Cơ kỳ mà thôi. Cho dù là

Cực cảnh thì vẫn còn quá yếu. Cực cảnh chỉ khi tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ

mới có thể phát huy uy lực đáng sợ của nó.

Lúc này, tiểu kiếm màu xanh lại càng thêm tinh xảo. Một chút ánh sáng màu lam thi thoảng lại xuất hiện trên thân kiếm, thoáng nhìn có chút quỷ

dị. Nuốt phi kiếm vào trong người, ánh mắt Vương Lâm lóe lên một cái,

giơ tay tính toán. Lần này, hắn bế quan hết tổng cộng một tháng. Một tháng còn lại, Vương Lâm dự định dùng Nghịch Thiên châu để tu luyện. Hắn tự tin tới ngày xuất quan có thể đột phá Trúc Cơ trung kỳ đạt tới Trúc

Cơ trung kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 112

Một khi tới Trúc Cơ trung kỳ, sẽ có thêm một vài pháp thuật có thể thi triển. Nhất là trên ngọc giản của Thi Âm tông có giới thiệu về một loại quỷ hồn thuật. Sử dụng pháp thuật đó có thể gọi lệ hồn ra chiến đấu.

Vì nghênh chiến Đằng Hóa Nguyên, đoạt lấy hồn kỳ, Vương Lâm đã vắt hết óc, có bao nhiêu thủ đoạn đem ra dùng hết. Sau khi đã có quyết định, hắn liền lấy hồ lô linh lực ra. Sau đó xoa một cái lên Nghịch Thiên châu rồi tiến vào Mộng Cảnh không gian.

Đã một thời gian, Vương Lâm không vào trong Mộng Cảnh không gian để tu luyện. Ánh sáng trong không gian mờ mờ. Phía trên có một tầng vật chất màu xám. Đưa mắt nhìn quanh, cảm giác áp lực liền xuất hiện ngay tức khắc.

Bốn phía có những vệt sáng dài, tỏa ra chút ánh sáng. Trước kia, khi tiến vào trong Mộng Cảnh không gian, nhưng vệt sáng đó đều đứng yên.

Nhưng từ sau khi Thủy thuộc tính viên mãn, những vệt sáng đó như có thêm linh hồn, bắt đầu di chuyển không theo một quy tắc nào hết.

Vương Lâm đứng trong không gian, vươn tay chạm vào một vệt sáng. Bàn tay hắn nhẹ nhàng xuyên qua nó. Vệt sáng đó giống như không ở trong cùng một không gian với Vương Lâm, mặc cho hắn làm thế nào cũng không thể

chạm tới.

Tuy nhiên, hắn vẫn có thể sử dụng ý niệm để khống chế. Trong lòng hắn thoáng động, ánh sáng bốn phía liền chuyển động theo. Chúng có thể tụ

lại thành một bộ đồ án, hoặc tản ra xung quanh. Bất cứ trong đầu Vương

Lâm nảy ra ý muốn nào là chúng phản ứng theo.

Chuyện này, Vương Lâm đã từng hỏi Tư Đồ Nam. Nhưng lão cũng không rõ.

Theo lời lão nói thì bây giờ bên trong Nghịch Thiên châu rất quỷ dị.

Mộng Cảnh không gian chỉ là một tác dụng của nó mà thôi. Còn về thời gian thay đổi trong đó thì Tư Đồ Nam không tìm hiểu được. Lão chỉ biết với thân phận cường giả lục cấp tu chân quốc của mình, khi cướp được

Nghịch Thiên châu, trên thế giới tu chân không có người nào dám động vào.

Nhưng không ngờ từ đâu lại chui ra mấy cường giả có thực lực mạnh đến khó tin. Đám tu sĩ đó điên cuồng đuổi giết Tư Đồ Nam, khiến cho hắn phải bỏ thân thể, trốn vào trong Nghịch Thiên châu mới có thể trốn thoát.

Tư Đồ Nam đã từng nói với Vương Lâm, đám tu sĩ đuổi giết hắn chắc chắn không phải là người tu chân trên tinh cầu này. Tư Đồ Nam có thể chắn chắn một điều, tới cảnh giới của lão cơ bản là biết hết những cường giả

trên tinh cầu. Hơn nữa, Tư Đồ Nam được mọi người xưng là đệ nhất cao thủ

thì tu vi phải rất mạnh.

Cơ bản tu vi của đối phương cũng chỉ tương đương với lão. Nhưng chỉ có một người, Tư Đồ Nam có thể khẳng định vượt qua mình. Nếu không phải có người đó ra tay thì lão cũng không phải bỏ thân thể. Phải biết rằng bằng hữu của Tư Đồ Nam cũng không ít. Mặc dù tu vi của đối phương tương đương với lão, nhưng dù sao thì Tư Đồ Nam cũng là cường giả trên tinh cầu nên chiếm được địa lợi và nhân hòa.

Nhưng sau khi người đó ra tay, Tư Đồ Nam biết được cho dù có tìm đến người khác thì cũng thế. Tới một người là chết một người. Tu vi của người đó so với hắn không phải chỉ có một cấp độ. Trong lòng Tư Đồ Nam thầm đoán, người đó chắc chắn phải đến từ thất cấp tu chân quốc.

Nghĩ tới điều đó, Nghịch Thiên châu trong mắt lão lại càng trở nên thần bí hơn. Có thể khiến cho thất cấp tu chân quốc xuất hiện tranh đoạt thì chắc chắn nó phải là một loại bảo bối hiếm thấy.

Những việc đó, Tư Đồ Nam đều nói hết cho Vương Lâm. Hơn nữa, lão luôn dặn dò Vương Lâm rằng nhất định phải cẩn thận. Một khi để lộ ra Nghịch

Thiên châu, chắc chắn cả hai chỉ có một kết quả đó là thi cốt thành tro mà hồn phi phách tán. Tư Đồ Nam phân tích, nếu đối phương đến từ thất cấp tu chân quốc, thì phát ra một cái lệnh truy tìm đồ vật ở lục cấp tu chân quốc là chuyên hết sức đơn giản. Vì vậy phải cẩn thận đề phòng.

Vương Lâm nhớ tới chuyện đó, trong lòng thầm chấp nhận. Không biết

Nghịch Thiên châu có tác dụng gì khác không nhưng chỉ riêng thời gian thay đổi cũng đã là chuyện nghịch thiên rồi. Mỗi một người tu chân đều luôn chạy đua với thời gian. Nói thẳng ra, tu vi chính là tuổi thọ. Mỗi lần nâng cao thực lực thì tuổi thọ sẽ tăng lên theo.

Ngoại trừ việc đó, tu vi tăng cao cũng đồng nghĩa với địa vị tăng lên.

Phải biết rằng cấp bậc trong tu chân giới rất quan trọng. Trong mắt tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì Ngưng Khí kỳ đã là cái gì? Nếu dùng hai chữ chó lợn thì

hơi khó nghe một chút. Nhưng nó chính là sự thật.

Đồng dạng, trong mắt tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì Trúc Cơ kỳ và Kết Đan kỳ

cũng hoàn toàn như thế. Tương tự, trong mắt lão quái Anh Biến kỳ, tu sĩ dưới Hóa Thần kỳ cũng chẳng bằng chó lợn, muốn giết là giết.

Ánh mắt Vương Lâm lộ rõ một sự kiên định. Đến bây giờ, hắn đã thực sự

cảm nhận được sự sinh tồn trong tu chân giới còn khốc liệt hơn nhân gian rất nhiều. Mạnh được yếu thua. Nếu muốn sinh tồn, nhất định phải có được thực lực mạnh mẽ. Mạnh mẽ đến mức mà tất cả mọi người đều sợ hãi thì mới không bị bắt nạt.

- Nếu tu vi của mình mà đạt tới Hóa Thần kỳ hoặc là Anh Biến kỳ thì có giết chết Đằng Lệ, cho dù là Đằng Hóa Nguyên cũng không dám nói một câu,

lại càng không dám đi tìm cha mẹ ta. Thực lực! Tất cả đều dựa vào thực lực. Chỉ có trở thành cường giả mới có thể quyết định sinh tử của người khác. - Trong lòng Vương Lâm quặn đau, ánh mắt lộ ra hàn quang.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, đem thần thức tỏa ra khắp

Mộng Cảnh không gian. Hai tay hắn bắt quyết, tay phải đưa về phía trước.

Ánh sáng xung quanh liền lập tức tập trung lại hình thành một cái cánh cửa.

Đây là tác dụng mà Tư Đồ Nam tìm được, sau khi Thủy thuộc tính của

Nghịch Thiên châu viên mãn. Đó là lợi dụng ánh sáng trong đó tạo thành một cái pháp trận. Lợi dụng trận pháp đó, Vương Lâm có thể ra vào Mộng

Cảnh không gian một cách tự nhiên.

Vương Lâm bước vào trong cánh cửa. Khi xuất hiện, vẫn là khung cảnh của

Mộng Cảnh không gian. Chỉ có điều cảnh tượng xung quanh hơi có sự khác biệt. Phía trước Vương Lâm có một người khổng lồ cao chừng ba trượng.

Hắn đang khoanh chân ngồi giữa không trung. Vô số luồng sáng chiếu tỏa ra từ thân thể hắn.

Chăm chú nhìn kỹ, tướng mạo của người khổng lồ hoàn toàn bình thường,

tuy nhiên có một nét âm trầm. Thân thể của hắn cũng không phải là thực sự ngưng tụ mà hơi trong suốt. Nhất là phần ngực gần như là trong suốt từ trước ra sau. Từ bên ngoài có thể nhìn thấy được linh khí nồng nặc đang dao động. Lúc này, người khổng lồ đang nhắm nghiền hai mắt. Thân thể lúc sáng lúc tối, không thèm để ý tới Vương Lâm.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nguyên Anh của Tư Đồ Nam.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn lại hết sức rung động. Trong đầu hắn cứ nghĩ rằng nếu Nguyên Anh mà lớn như vậy thì thân thể của Tư Đồ Nam trước kia chẳng khác nào một người khổng lồ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 113

Tư Đồ Nam đã nói cho hắn biết, Anh Biến kỳ chính là một sự thay đổi về

Nguyên Anh. Sau một thời gian dài, Nguyên Anh phát triển càng lúc càng lớn, nhưng thân thể con người thì lại không thể thay đổi. Vì vậy mà chỉ

có khiến Nguyên Anh xuất thể thì mới có sự thay đổi.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, lấy ra hồ lô chứa linh khí, uống một hớp. Sau đó, hắn bắt đầu thổ nạp, đột phá tới Trúc Cơ trung kỳ. Sở dĩ hắn tu luyện ở đây là bởi vì Tư Đồ Nam đã từng nói như thế có thể giúp lão khôi phục.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi, nháy mắt thời điểm tiến vào chiến trường ngoại vực đã tới. Trong vòng một tháng qua, ngoài Quyết Minh cốc có vô số tu sĩ kéo đến. Bọn họ đều tìm kiếm những vị trí tốt nhất để nhìn vào

Quyết Minh cốc.

Số lượng tu sĩ tới đây tăng lên, khiến chokhông gian bên ngoài Quyết

Minh cốc dần trở nên náo nhiệt. Trong đó hiển nhiên cũng có những người thù oán với nhau liền tiến hành giải quyết.

Trong phạm vi ngàn dặm bên ngoài Quyết Minh cốc, do cứ trăm năm một lần lại có một hồi náo nhiệt nên có một thị trấn lớn mọc lên. Phải biết rằng đây chính là khu vực bên ngoài của ngoại vực chiến trường nên có rất nhiều tu sĩ của Triệu quốc tập trung lại đây.

Cứ trăm năm, thị trấn đó cơ bản trở thành nơi giao dịch lớn nhất của

Triệu quốc. Trong mỗi khu phố đều xuất hiện bóng dáng tu sĩ, vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều tài liệu, pháp bảo hiếm có cũng chợt xuất hiện.

Vào một ngày, bên ngoài Quyết Minh cốc tụ tập một số lượng đông đảo các tu sĩ. Bọn họ đến từ tất cả các môn phái tu chân lớn nhỏ trong Triệu quốc. Ngoại trừ những đại phái độc chiếm một vị trí, những người còn lại tụ tập với nhau. Trong số đó có một ít những môn phái nhỏ, tiểu gia tộc còn lại là tán tu.

Những môn phái nhỏ, gia tộc và tán tu không có tư cách vào chiến trường ngoại vực. Bọn họ tới đây cũng chỉ muốn xem cho biết. Cứ trăm năm, chiến trường ngoại vực mới mở ra một lần. Nghe nói, vào thời điểm mà nó mở

ra, từ cửa thông đạo sẽ tỏa ra một lượng lớn linh khí. Có thể hấp thu được một chút cũng bằng bao nhiêu ngày tu luyện. Mắt thấy thời gian

Quyết Minh cốc mở ra sắp đến, tất cả mọi người từ trong thị trấn đều tới bên ngoài mà chờ.

Một ngày này, vào lúc buổi trưa, bầu trời xanh ngăn ngắt không có một gợn mây. Ánh nắng chiếu thẳng trên đỉnh đầu, tỏa ra hơi nóng gay gắt.

Nhiệt độ xung quanh vô cùng nóng bức. Nhưng đám tu sĩ bên ngoài Quyết

Minh cốc vẫn chẳng hề để ý. Tất cả đều nhìn chằm chằm vào cốc khẩu. Bất cứ một vị tu sĩ có kinh nghiệm nào cũng đều biết, giữa trưa hôm nay chính là thời điểm mà Quyết Minh cốc mở ra.

Nếu từ trên cao nhìn xuống, Quyết Minh cốc giống hệt như một cái hồ lô.

Miệng của hồ lô chính là cốc khẩu. Phía bên trong, có hai ngọn núi cao vút. Giữa hai ngọn núi có một con đường nhỏ, dẫn tới một cái trận pháp hình bát giác. Lúc này, trận pháp đột nhiên tỏa sáng.

Cách đó không xa, đám Nguyên Anh kỳ cao thủ của ma đạo cùng tụ lại một chỗ. Vào lúc trận pháp phát sáng, ánh mắt bọn họ đều chăm chú nhìn về

đây. Thân hình gày đét của Đằng Hóa Nguyên cũng lẫn trong đó. Hai mắt hắn lộ ra một sự hưng phấn, nhìn chằm chằm vào thông đạo trong trận pháp.

Trận pháp càng lúc càng tỏa sáng. Có tám người chậm rãi từ bên trong đi ra.

Hai mắt Đằng Hóa Nguyên lộ vẻ thất vọng. Tay hắn khẽ phất một cái, lấy ra một ngọn cờ màu đen. Hắn khẽ miết một cái, nhất thời một hồn phách đang bị phong ấn trong đó bị tan biến.

Nhìn thấy tám người đi ra, đám tu sĩ Triệu quốc đứng bên ngoài Quyết Minh cốc, xì xào thảo luận, chỉ chỉ trỏ trỏ.

- Đi ra rồi. Nhìn xem kìa. Bình thường tông phái có người đi ra đầu tiên mười phần sẽ mất đi tư cách. Lần này không biết là môn phái nào?

- Không ngờ lần này lại nhiều người như vậy. Theo tục lệ từ trước, môn phái có người đi ra đầu tiên nhất định là nhân số ít nhất.

- Kia chính là Chu Du! Hắn chính là đệ tử của Phiêu Miễu tông.

- Lần trước, Phiêu Miễu tông tham gia tranh đoạt tư cách thi đấu nhưng cũng thất bại. Lần này cũng thế. Xem ra, mấy đại phái trong chính đạo cũng chỉ có vậy. Nếu Phúc Điền phái chúng ta được đi vào, không chừng còn mạnh hơn bọn chúng.

- Trương huynh! Người có tu vi cao nhất tông phái ngươi mới chỉ tới Kết

Đan sơ kỳ. Phiêu Miễu tông tùy tiện phái một vị sư tổ là đủ tiêu diệt các ngươi. Lần này, Phiêu Miễu tông thất bại chẳng lẽ là do đệ tử ma đạo quá mạnh?

Vào lúc này, tám đại tông phái của chính ma lưỡng đạo, ngoại trừ Tịch

Diệt tông vì cao thủ Nguyên Anh kỳ tọa hóa nên chưa thể có được lệnh bài ra. Lão tổ của bảy môn phái khác cũng đã đều tới nơi này.

Lúc này, lão tổ Tân Hải của Phiêu Miễu tông âm trầm nhìn chằm chằm vào

Quyết Minh cốc, không nói tiếng nào. Từ cốc khẩu, tám người của Phiêu

Miễu tông ánh mắt cổ quái đi ra. Nhìn thấy biển người đông đúc cùng với những tiếng xì xào bàn tán, tám người đó mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu, ủ

rũ đi tới bên cạnh Tân Hải.

Tân Hải cố nén lửa giận. Lần này, lão đã xuất ra một lượng vốn liếng rất lớn, hai mươi lăm đệ tử. Trong đó có ba người đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ,

tám người trung kỳ. Còn lại đều là Trúc Cơ sơ kỳ. Đồng thời, lão cũng xuất ra vô số pháp bảo, ý định bằng mọi giá phải đạt được tư cách. Nhưng vào lúc này, hai mươi lăm người chỉ còn lại tám người.

Tân Hải liếc nhìn tám người mấy cái. Một trong những vị lão tổ đứng bên cạnh là Thượng Quan Vân cười nói:

- Tân huynh! Không chiếm được tư cách cũng chẳng sao. Cái việc này vốn hết sức nguy hiểm. Trước đây đi mười người có thể về được một người đã là tốt lắm rồi. Vì thế Tân huynh cũng không cần phải để ý. Chờ thêm một trăm năm nữa là được mà.

Tân Hải cười lạnh nói:

- Thượng Quan lão đệ! Ngươi không cần phải châm chọc lão phu. Thua chính là thua. Ước định lúc trước, lão phu hiển nhiên sẽ tuân thủ. - Dứt lời,

lão nhìn chằm chằm vào tám tên đệ tử, trầm giọng nói:

- Đại sư huynh của các ngươi đã chết?

Một người trong số đó, quỳ xuống đất, thấp giọng nói:

- Lão tổ! Tất cả đã chết...Ngoại trừ chúng ta ra, tất cả những đệ tử khác đều đã chết.

Bảy người còn lại cũng quỳ xuống, trên mặt lỗ vẻ sợ hãi.

Thượng Quan Vân cười lạnh trong lòng, nhưng nét mặt lại làm ra vẻ thương xót, lắc đầu không nói.

Nét mặt Tân Hải âm trầm, cười lạnh nói:

- Không ngờ lại chết nhiều người như vậy. Tốt lắm. Là môn phái nào?

Một tên đệ tử đang quỳ trên mặt đất, hơi do dự một chút. Thấy thế, Tân

Hải liền vung tay lên, phát ra một cái vòng sáng bao phủ quanh đám đệ tử

Phiêu Miễu tông. Thượng Quan Vân liếc măt nhìn một cái, cười lạnh trong lòng.

Sau khi ngăn cản thần thức của người khác dò xét, Tân Hải mở miệng bảo đám đệ tử nói chuyện. Tên đệ tử há miệng, phát ra một số âm thanh. Sau khi Tân Hải nghe xong, hai mắt lóe lên hàn quang, hừ lạnh một tiếng,

nói:

- Các ngươi lui ra phía sau. Ta muốn xem xem, cuối cùng thì hắn là thần thánh phương nào. - Nói xong, lão vung tay một cái, vòng sáng liền biến mất.

Thượng Quan Vân chợt nói:

- Tân huynh! Không biết tại sao Hư Mi đạo hữu lại không tới?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 114:

Tân Hải liếc mắt nhìn Thượng Quan Vân một cái, nói:

- Sư huynh đi nghênh đón Thông Thiên tháp sứ giả đại nhân. Một lúc nữa sẽ đến đây.

Lúc này, trận pháp lại sáng lên một lần nữa. Tất cả mọi người đứng bên ngoài đều đưa mắt nhìn. Đằng Hóa Nguyên nắm chặt tay lại, âm trầm nhìn vào trận pháp. Hắn thầm quyết định chỉ cần Vương Lâm vừa xuất hiện, hắn lập tức sử dụng mối liên hệ của trớ chú mà thuấn di tới bên cạnh. Sau khi để hắn bắt được, nhất định phải cho Vương Lâm chịu hết cực hình trên thế gian.

Ánh sáng chói mắt tỏa ra từ trận pháp. Có mười ba người lần lượt đi ra.

Nét mặt Đằng Hóa Nguyên càng thêm âm trầm. Tay hắn lại bóp nát một cái linh hồn nữa trên hồn kỳ. Trong lòng hắn cười lạnh nói:

- Vương Lâm! Nếu ngươi sống chết vẫn không để ý đến tình thân, kiên quyết không chịu ra ngoài thì Đằng Hóa Nguyên ta đúng là xem thường ngươi. Nhưng cho dù lần này ngươi có thể chạy thoát, chờ sau khi ta đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, làm cho trớ chú mạnh lên. Đến lúc đó, ta chắc chắn sẽ tìm được ngươi.

Đám tu sĩ ở bên ngoài lại bắt đầu bàn tán với nhau.

- Lần này tranh đoạt tư cách thi đấu ở chiến trường ngoại vực rất cổ

quái. Theo tục lệ thì bao giờ môn phái đi ra đầu tiên cũng đông nhất.

Sau đó thì số lượng người càng lúc càng ít. Nhưng lần này tại sao lượt thứ hai lại nhiều hơn lượt thứ nhất?

- Quái lạ! Ta có dự cảm lần này mọi chuyện rất khác.

- Lượt này là môn phái nào? Ai nhận ra nói nhanh xem nào.

- Là Hợp Hoan tông. Ta nhận ra Vương Dĩnh. Nàng chỉ cần xuất hiện trong khoảng mười trượng là ta có thể ngửi thấy mùi thơm của nàng...

- Đúng thế! Là Hợp Hoan tông.

Trong lúc mọi người bàn bạc với nhau, hai vị Nguyên Anh kỳ cao thủ của

Hợp Hoan tông là Trần Hoan và Trần Nghiên đều tối mặt lại. Hai người bọn họ nhìn nhau, thầm than trong lòng. Ngay sau đó, sắc mặt cả hai liền trở lại bình thường. Đám đệ tử Hợp Hoan tông cúi đầu ủ rũ, đi tới trước mặt Trần Hoa và Trần Nghiên. Nữ đệ tử Vương Dĩnh dẫn đầu nhanh chóng ném ra một cái ngọc giản truyền âm.

Trần Hoan nhướng mày, nhận lấy sau đó đặt lên trán, lập tức biến sắc, nhìn chằm chằm Vương Dĩnh, trầm giọng nói:

- Chuyện đó là thật?

Vương Dĩnh cung kính nói:

- Lão tổ! Tất cả chúng ta đều tận mắt nhìn thấy.

Những đệ tử phía sau hiển nhiên là đã biết nội dung ngọc giản, liền lập tức gật đầu. Trần Nghiên liếc mắt nhìn mọi người một cái, sau đó cầm lấy ngọc gian trong tay Trần Hoan. Sau khi ngưng thần nhìn một lúc,

nàng liền cười lạnh, xoa nhẹ tay một cái, ngọc giản nhất thời biến thành tro bụi.

Đột nhiên từ trong số môn phái chính đạo có một ánh mắt nhìn tới. Trần

Hoan và Trần Nghiên liền quay đầu lại. Chỉ thấy Tân Hải đang nhìn bọn họ

rồi gật đầu.

Khi đám đệ tử Phiêu Miễu tông đi ra, Trần Hoan và Trần Nghiên cũng chú ý tới cử động của Tân Hải, nhưng không đoán được nguyên nhân. Lúc này,

sau khi cả hai xem xong ngọc giản mới biết được.

Đằng Hóa Nguyên cau mày, nhìn Trần Hoan, Trần Nghiên và Tân Hải một chút, trong lòng chợt có một cảm giác không ổn. Nhưng hắn cũng không biết là không ổn ở đâu. Suy nghĩ một chút, hắn thực sự không nghĩ ra đầu mối. Trong lòng hừ lạnh một tiếng, lại bóp nát một cái linh hồn trong ngọn tiểu kỳ.

Lúc này không chỉ có Đằng Hóa Nguyên mà cơ bản mấy môn phái khác cũng đều nhận ra sự quái dị. Trong lòng bọn họ đều tự hỏi, không biết

đám đệ

tử Phiêu Miễu tông và Hợp Hoan tông đã nói gì mà nét mặt ba vị cao thủ

Nguyên Anh kỳ đều âm trầm như thế.

Thậm chí ngay cả những môn phải nhỏ, tiểu gia tộc, tán tu cũng đều nhận thấy sự khác lạ. Tất cả đều thấp giọng thảo luận.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một vòng tròn giống như một cái lồng vô thanh vô tức xuất hiện. Vầng ánh sáng đứng vững trong không trung, từ từ to dần lên. Cuối cùng, khi đường kính của nó đạt tới mười thước, có bốn người từ bên trong đi ra.

Người đầu tiên có thân thể béo tròn, giống như một quả bóng, nét mặt tươi cười. Nhưng khi hắn vừa xuất hiện, tất cả cao thủ Nguyên Anh kỳ

liền bay lên, khom người đứng thành hai hàng. Người này đúng là sứ giả

phụ trách ở Triệu quốc, Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười ha hả, nói:

- Các vị! Hôm nay, Lâm mỗ tới đây là để hỗ trợ thượng cấp sứ giả mở

thông đạo vào ngoại vực. Ta sẽ không can thiệp vào việc tranh đoạt tư cách của mọi người. Chư vị cứ yên tâm.

Ba người phía sau Lâm Dịch, ngoại trừ Phác Nam tử cùng với đạo nhân tóc bạc của Phiêu Miễu tông ra, người còn lại là một lão nhân có thân hình gầy đét của Thiên Đạo môn.

Ba người đó đi theo Lâm Dịch, từ trên trời hạ xuống, đứng trên mảnh đất trống. Lúc này, tất cả các vị cao thủ Nguyên Anh kỳ đều đi theo, đứng một bên.

Tân Hải nhân cơ hội, đứng bên cạnh lão nhân tóc bạc, nhỏ giọng truyền âm. Bạch phát đạo nhân đúng là đệ nhất cao thủ của Phiêu Miễu tông - Hư

Mi chân nhân. Sau khi nghe Tân Hải truyền âm, nét mặt lão nhân vẫn thản nhiên, gật đầu.

Lúc này, trận pháp lại một lần nữa phát sáng. Có năm người đi ra. Năm người đó vừa xuất hiện, lập tức tỏa ra một luồng khí âm hàn. Cặp mắt của cả năm người đỏ như máu, khi đi ra không nói tiếng nào, nhìn xung quanh rồi đi ra một góc, khoanh chân ngồi xuống không nói gì.

- Bọn họ thuộc môn phái nào? - Tất cả mọi người lại một lần nữa dò hỏi.

Một lúc sau, vẫn không có người nào đoán ra, năm người đó là môn phái nào. Hư Mi chân nhân đứng bên cạnh Lâm Dịch, chợt cười nói:

- Sứ giả đại nhân! Ngài xem đám đệ tử Thi Âm tông này người nào cũng nồng nặc lệ khí. Nghe nói Thi Âm tông có một bí pháp, có thể làm cho đệ

tử và thi khôi dung hợp với nhau. Năm người này chắc chắn là nhân khôi.

Lâm Dịch gật đầu, cười nói:

- Năm người này đúng là nhân khôi.

Lão nhân gày gò của Thiên Đạo môn, cau mày nói:

- Dạ đạo hữu không tới...

Lâm Dịch lắc đầu, nói:

- Thi Âm tông không có lệnh bài theo quy định coi như đã mất tư cách. Có đến hay không cũng chẳng quan hệ. - Nói xong, hắn tùy ý liếc về đám người đó, trong lòng thầm nghĩ:

- Thi Âm tông...Thông đạo ngoại vực mở ra lần này, sợ rằng sẽ lại có mấy người đoạt xá thành công, khôi phục tu vi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch chợt nhìn về phía cao thủ Nguyên Anh kỳ của Vô Phong Cốc, nét mặt thản nhiên, nói:

- Vô Phong cốc cũng không có lệnh bài ở lại Quyết Minh cốc nên hủy bỏ tư cách. Có điều, do các ngươi đưa lệnh bài cho môn phái khác, nên số

lượng lệnh bài mà môn phái có được sẽ không bị hạn chế. Cho phép có được hai cái lệnh bài.

Cao thủ Nguyên Anh kỳ của Vô Phong cốc là một lão nhân mặt đen. Lão nghe thấy vậy cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Đằng Hóa Nguyên. Đằng Hóa

Nguyên cũng im lặng không nói gì. Mặc dù, hắn là khách khanh lão tổ của

Vô Phong cốc, những cũng cố gắng hết sức mới nắm được một cái lệnh bài.

Lúc này, trận pháp lại sáng lên một lần nữa. Trong lòng Đằng Hóa Nguyên chợt động. Hắn cảm giác được một tia trớ chú đang đến gần. Khuôn mặt hắn hơi hồng lên, hai mắt nheo nheo, nhìn chằm chằm vào trận pháp. Chỉ cần

Vương Lâm xuất hiện, hắn sẽ thuấn di ngay lập tức.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 115: ??????

Trận pháp lóe lên, một người từ bên trong đi ra. Đằng Hóa Nguyên đang muốn thuấn di áp sát lại, nhưng đột nhiên ngẩn người ra, nhìn chằm chằm về phía thân ảnh trong đó. Lửa giận trong lòng lão vô ý dâng lên. Người đó không phải là Vương Lâm, mà là một tên đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ của Vô

Phong Cốc.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên âm trầm hơn, tay phải hắn liên tục bóp vỡ hơn mười một đạo linh hồn, sau đó mới thu tay, trầm mặc đứng.

Tên đệ tử này sau khi xuất hiện hắn vội vàng chạy tới trước mặt Đằng Hóa

Nguyên cùng lão giả mặt đen, thủ phục trên mặt đất, âm thanh tràn ngập sợ hãi nói:

- Lão tổ, bọn họ đã chết hết rồi. Vương Bằng đại sư huynh đã chết, đệ tử may mắn đứng ở xa nên chạy thoát được....

Lão giả mặt đen nhìn chằm chằm vào đệ tử, bỗng nhiên đưa tay chụp lên đầu hắn, trầm giọng nói:

- Nếu bọn họ đã chết, ngươi cũng không nên sống một mình.

Nói xong, đầu tên đệ tử đó lập tức bị kình lực của lão đánh cho vỡ nát.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi tới xua đi mùi máu tanh. Mấy tên đệ tử của môn phái tu chân nhỏ bên ngoài cốc sắc mặt đều có chút cổ quái. Thậm chí ngay cả những tiếng bàn luận về Vô Phong Cốc cũng không còn vang lên.

Tất cả đều đột ngột đình chỉ, không còn người nào dám đàm luận về Vô

Phong Cốc.

Trong chốc lát bốn phía đều yên lặng. Đúng lúc này trận pháp lại sáng lên. Lần này, nhân số có nhiều hơn trước, một người lại tiếp một người đi ra, Đằng Hóa Nguyên nhìn lướt qua lập tức phát hiện đều là đệ tử

Huyền Đạo Tông, nhưng vẫn ngưng thần chăm chú nhìn.

Bỗng nhiên, thần sắc Đằng Hóa Nguyên hơi động, trên mặt hiện lên một tầng sát khí, thân thể hắn lập tức lay động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Khi xuất hiện thì đã đứng bên cạnh một đệ tử Huyền Đạo Tông, hắn nhe răng cười quát:

- Cuối cùng thì ngươi đã đi ra.

Vừa nói, bàn tay hắn hóa thành trảo, chụp lên đỉnh đầu một thanh niên.

Ánh mắt thanh niên lóe lên quang mang, trước khi Đằng Hóa Nguyên chộp tới thì hắn đã biến mất khỏi chỗ. Lần xuất hiện sau đó là ở giữa

không trung, nhưng ngay khi hắn vừa xuất hiện, bốn phía đột nhiên truyền tới mấy đạo kinh hô.

- Chính là hắn, hắn đã giết Đại sư huynh.

- Hắn đã đoạt lệnh bài của chúng ta. Lão tổ, chính là hắn.

- Ta còn nhìn thấy hắn giết người của Vô Phong Cốc.

Hễ là đệ tử các môn phái từ bên trong đi ra lập tức đều trở nên kích động. Khi còn ở bên trong, bọn họ ai cũng e ngại Vương Lâm. Ba tháng nay tất cả mọi người đều phải nhẫn nhịn từng chút một, thế nhưng bây giờ có trưởng bối bên cạnh, lòng can đảm của bọn họ lớn hơn rất nhiều.

Đằng Hóa Nguyên không nghĩ tới đối phương có thể thuấn di, sau khi sửng sốt một chút vì bị đối phương tránh thoát được, nhưng ngay sau đó, vẻ

mặt hắn âm u, cuồng vọng nói:

- Vương Lâm, ta xem ngươi có thể chạy thoát đi được đâu!

Đúng lúc này, một tiếng hét chói tai từ phía Hợp Hoan Tông truyền ra.

- Tất cả lệnh bài bên trong cốc đều ở trong tay hắn, trên người hắn có ít nhất năm khối lệnh bài.

Lời nói này vừa vang lên, các tu chân giả Triệu quốc đang tụ tập ngoài cốc đều vang lên tiếng nghị luận xôn xao, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào thanh niên đang ở giữa không trung. Ngay cả Lâm Dịch cũng lộ ra vẻ hứng thú. Sau khi ngưng thần nhìn vài lượt, trên mặt lộ ra vẻ

kinh ngạc, lập tức khẽ cười, lắc đầu không nói.

- Chư vị đạo hữu, người này đã giết cháu của ta. Hắn cùng với Đằng mỗ có mối thù không đội trời chung. Hôm nay ta phải giết chết hắn. Trên người hắn có những vật phẩm gì ta không cần. Nhưng nếu có ai đứng ra gây trở

ngại, thì đừng trách Đằng mỗ trở mặt - Đằng Hóa Nguyên tức giận quát to một tiếng.

Lâm Dịch lúc này đột nhiên cười nói:

- Được. Các tu chân giả của Triệu quốc không nên nhúng tay vào việc này,

ta muốn xem Đằng Hóa Nguyên có dám ra tay giết hắn không.

Lâm Dịch vừa nói những lời này, mọi người xung quanh đều sửng sốt một chút. Mặc dù không ải mở miệng nhưng trong lòng mỗi người đều đang đoán thử xem ý nghĩa lời nói của hắn là gì.

Đằng Hóa Nguyên ở trước mặt Lâm Dịch dù sao vẫn không dám kiêu ngạo,

nhưng hắn hơi nhíu mày một chút, đoán không được ý tứ trong lời nói của đối phương.

Ánh mắt Phác Nam Tử chợt lóe lên, thần sắc có chút cổ quái nhìn thanh niên trên không, càng nhìn lại càng quen mắt. Tuy nhiên lão cũng không đoán được ra đối phương là ai. Bất quá đối với lời nói của Lâm Dịch, hắn cũng không hiểu rõ. Thanh niên này tu vi cũng chỉ mới đạt Trúc Cơ kỳ,

Đằng Hóa Nguyên vì sao lại không dám ra tay chứ?

Chẳng những là hắn, cơ hồ tất cả các Nguyên Anh kỳ cao thủ đều có chút mê hoặc.

Đúng lúc này, ánh mắt giữa không trung của thanh niên trở nên lạnh lùng,

đối mặt với tu chân giả ở bốn phía không có nửa điểm sợ hãi. Hắn ngẩng đầu, một cỗ hơi thở mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống. Luồng hơi thở đó rất mạnh, giống như thiên uy hàng lâm. Tóc và quần áo trên người thanh niên không có gió mà động, một tia linh lực từ cơ thể hắn lan ra.

Tu chân giả ở bốn phía nhất là những Nguyên Anh kỳ cao thủ của hai phái chánh đạo và ma đạo trên mặt đều lộ vẻ nghi ngờ. Thậm chí Đằng Hóa

Nguyên vốn chuẩn bị thuấn di lại gần thanh niên cũng lập tức ngưng lại.

Ở trong mắt bọn họ, tu vi của thanh niên này đang từ từ tăng lên, trong suốt cuộc đời bọn họ chưa từng chứng kiến chuyện này.

Tu vi của thanh niên nọ đang từ Trúc Cơ kỳ sơ cấp, nhanh chóng đạt tới trung kỳ, rồi hậu kỳ. Tiếp theo đó lại đột phá Trúc Cơ, tiến vào cảnh giới kết đan, dần dần tiếp tục tăng lên Kết Đan sơ kỳ, Kết Đan trung kỳ,

Kết Đan hậu kỳ.....

Đến đó vẫn còn chưa hết, khi tới Kết Đan hậu kỳ, một đạo sóng vô hình từ

chỗ thanh niên làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh. Ngay sau đó

Nguyên Anh bất ngờ xuất hiện ở trên đầu thanh niên, sau đó nó nhanh chóng thu lại.

Bốn phía xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người há hốc mồm nhìn một màn quỷ dị này. Bọn họ không thể tưởng tượng được, dĩ nhiên lại có người ở trước mặt bọn họ, tu vi lúc đầu là Trúc Cơ kỳ dần dần tăng lên tới Nguyên Anh kỳ.

Nhưng vẫn chưa hết, thanh niên giơ hai tay lên cao, thân thể trở nên thẳng tắp một đường, tu vi vừa mới đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ lại tiếp tục tăng lên, cuối cùng đạt tới Trung kỳ mới dừng lại.

Lúc này, vẻ mặt thanh niên đầy tà khí, tóc trên đầu tung bay một cách quỷ dị, đưa một cánh tay lên chỉ vể phía Đằng Hóa Nguyên, mở miệng nói từng chữ một:

- Ngươi, có dám cùng ta đánh một trận không?

Ngay lúc này, trên người thanh niên tản mát ra uy áp vô cùng, ở trong mắt mọi người xung quanh đó chình là cao thủ tuyệt thế a. Thậm chí kể cả

cao thủ Nguyên Anh kỳ cao thủ cũng phải rung động, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Lâm Dịch sờ sờ chiếc cằm đầy thịt của mình, cười cười đánh giá trung niên nhân ở trên không, đáy lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này là người nhà ai mà lại đến địa bàn của ta dạo chơi? Nắm giữ Thiên Huyễn Biến của ngũ cấp tu chân quốc hắn là lai lịch không nhỏ.

Thiên Huyễn pháp bảo mặc dù là ở Huyễn thành cũng không hay gặp. Mình nhớ loại pháp bảo này được chia làm ba cấp: từ Nguyên Anh kỳ đến Anh

Biến kỳ, cấp bậc càng cao nói lên rằng thân phận đối phương càng tôn quý.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên có chút khó coi. Hắn nhìn chằm chằm vào thanh niên ở giữa không trung, đột nhiên nhớ tới lời Lâm Dịch vừa nói, do dự

một chút, sau đó hừ lạnh nói:

- Vương Lâm, ta không tin ngươi thật sự có tu vi Nguyên Anh kỳ, nếu không ngươi làm sao có thể đi vào Quyết Minh Cốc? Phải biết rằng trận pháp tiến vào Quyết Minh Cốc có hạn chế, tu vi từ Kết Đan kỳ trở lên sẽ

không vào được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 116: Khiên cưỡng

Đằng Hóa Nguyên cũng không nóng lòng ra tay, nội tâm hắn đang dao động.

Từ tâm lý mà nói, hắn căn bản không tin Vương Lâm có tu vi Nguyên Anh kỳ. Nhưng cảnh tượng trước mắt làm hắn không thể không tin. Khí tức của đối phương, thần thức đều là biểu hiện của Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa đối phương lại còn nắm giữ khả năng thuấn di mà chỉ Nguyên Anh kỳ cao thủ

mới làm được, bằng đó dấu hiệu đã đủ minh chứng đối phương quả thật là

Nguyên Anh kỳ cao thủ.

Nếu chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ thì, Đằng Hóa Nguyên còn dám liều mạng một phen để xem rõ tu vi của đối phương. Tuy nhiên tu vi của hắn biểu hiện lại là Nguyên Anh trung kỳ, điều này làm cho Đằng Hóa Nguyên không thể

không cẩn thận.

Ngay lúc này, toàn bộ lực chú ý của mọi người bên ngoài Quyết Minh Cốc đều tập trung ở trên người thanh niên, cho nên không ai phát hiện ra trận pháp thông đạo đột nhiên lóe lên một chút, từ trong trận pháp một thanh niên đi ra, sau đó lập tức trốn ở chỗ tối bên ngoài thông đạo. Hắn nhìn chằm chằm về phía Đằng Hóa Nguyên, nhất là chiếc tiểu kỳ màu đen trên tay đối phương.

Toàn bộ lực chú ý của Đằng Hóa Nguyên nhìn chằm chằm vào đối phương, tuy nhận thấy được Trớ Chú chi lực có chút ba động, nhưng hắn không để ý vẫn nhìn lên cao. Tay phải vung chiếc tiểu kỳ lên, một linh hồn bị hút ra. Đằng Hóa Nguyên cười lạnh một tiếng, nhất thời linh hồn đó lập tức bị hồn phi phách tán. Sau đó, tiểu kỳ màu đen trong tay hắn chợt lóe lên được thu hồi lại vào túi trữ vật.

Đúng lúc này, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại, thiên địa uy áp ba tháng trước một lần nữa xuất hiện, cả bầu trời bị mây đen bao phủ.

Ngay sau đó, một đôi bàn tay to lớn từ trong mây lộ ra, tách ra hai bên tạo thành thông đạo, chiếc đầu lâu to lớn từ bên trong lộ ra, dò xét bên dưới một chút, người khổng lồ này đúng là người đã tới đây ba tháng trước.

Sau khi hắn xuất hiện, đầu tiên ánh mắt nhìn thanh niên trên không trung một chút, gương mặt nhất thời trở nên cổ quái, nói thầm vài câu. Sau đó hắn mở miệng nói với đám tu chân giả Triệu quốc ở dưới mặt dất:

- Thời gian ba tháng đã chấm dứt, thông đạo Vực Ngoại chiến trường được mở ra.

Nói xong, hai mắt hắn bắn ra hai đạo hắc quang giống như hai con giao long chạm vào một chỗ. Ngay sau đó trên hư không hình thành một chiếc động khẩu hình tròn thật lớn.

Khi động khẩu này xuất hiện, thiên địa xung quanh mất hết ánh sáng, trở

nên tăm tối. Tất cả mọi ánh sáng đều bị hai chiếc thông đạo do hai con giao long tạo ra hút hết. Giờ phút này, chút ánh sáng duy nhất trong thiên địa chỉ tỏa ra từ thông đạo hình tròn giữa không trung.

Người khổng lồ vung tay lên, ném ra một hòn đá. Hòn đá vừa xuất hiện lâp tức vỡ nát hóa thành những phù văn cổ xưa nhanh chóng bay về phía thông đạo hình tròn. Ngay sau đó, toàn bộ linh khí của Triệu quốc đều tụ tập về phía nơi này.

Linh khí biến mất mắt thường không thể thấy được. Mọi người chỉ cảm nhận được linh khí từ bốn phương tám hướng đang tụ tập lại đây, chúng bị

thông đạo hình tròn hấp thu toàn bộ.

Khi bắt đầu hấp thu, phù văn ở bên trong thông đạo hình tròn dần sáng lên, cuối cùng xuất hiện một tấm màng mỏng gần như trong suốt. Phía sau đó là một mảnh không gian hư vô, có vô số thi thể bị nghiền nát, pháp bảo bị tàn phá, những tài liệu vứt đi, từ phía bên kia mảng mỏng chậm rãi bị đẩy ra.

Lúc này, Vương Lâm đứng ở một góc tối trong thông đạo vào Quyết Minh

Cốc, vẫn chẳng thèm nhìn bầu trời đang sinh ra dị biến, mà chăm chú nhìn vào phần eo của Đằng Hóa Nguyên, nơi đó lộ ra một chiếc túi trữ vật màu đen.

Bầu trời sinh ra dị biến đã vượt ra ngoài dự đoán, làm cho kế hoạch trước mắt của hắn bị rối loạn. Nhưng ngay sau đó, hắn nhanh chóng tính toán. Từ từ, trên miệng lộ ra nụ cười thâm trầm.

Lúc này, bàn tay phải của người khổng lồ đột nhiên chuyển động, từ trên đầu ngón tay trỏ bị chích ra một giọt máu. Giọt máu tươi đó ở trong mắt tu chân giả Triệu quốc giống như lưu tinh, cấp tốc bắn lên chiếc màng mỏng ở trong thông đạo hình tròn.

Giống như nước nóng chảy vào trong tuyết, chiếc màng mỏng nhanh chóng tan ra với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải nắm chặt lại, linh lực nhanh chóng từ trong lòng bàn tay hắn tiến vào trong kiện pháp bảo của quái nhân A Ngốc, thầm nói:

- Công kích!

Pháp bảo này Vương Lâm phải bế quan mất thời gian hai tháng để nghiên cứu, phát hiện ra nó có thể biến thành hình người, tướng mạo có thể điều chỉnh theo ý mình. Sau khi hấp thu linh lực của mình, kể cả một tia trớ

chú cũng bị rút ra.

Thanh niên ở giữa không trung lập tức vung song thủ lên, một con cự long từ trong cơ thể hắn bỗng xuất hiện. Vừa nhìn thì giống như hắn hóa thân thành một con cự long. Ngay sau đó cự long điên cuồng gào thét làm cho bốn phía xuất hiện một trận ba động.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên rốt cuộc thay đổi, lúc này hắn đã hoàn toàn tin đối phương là một Nguyên Anh trung kỳ cao thủ, nếu không làm sao có thể

phát huy ra được khí tức mạnh như thế.

Thân thể con cự long vừa đảo lộn lập tức giống như thiểm điện lao về

phía Đằng Hóa Nguyên. Răng nanh nó lộ ra, từ trong chiếc miệng đỏ tươi như máu của nó phóng ra một cỗ hơi thở tanh tưởi ập tới.

Đằng Hóa Nguyên nhanh chóng rút lui về phía sau, đồng thời cắn chót lưỡi, phun ra một búng máu. Búng máu vừa xuất hiện lập tức hóa thành một con muỗi to lớn cố gắng ngăn chặn lại cự long.

Không kịp nghỉ ngơi, Đằng Hóa Nguyên vội vàng vỗ vào túi trữ vật bên người, nhất thời xuất hiện chiếc đại kỳ cao bảy thước.

Trong nháy mắt khi đại kỳ lập tức hút vào một đạo âm phong, chỉ thấy trong đám âm phong có vô số gương mặt, khi cờ xí xuất hiện đám mặt người lộ ra vẻ thống khổ, điên cuồng kêu gào.

Đằng Hóa Nguyên vung thanh đại kỳ trên tay, vô số mặt người từ bên trong chiếc đại kỳ bay ra. Đám mặt người không chút do dự lao về phía cự

long, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ điên cuồng muốn chết.

Lâm Dịch sờ sờ chiếc cằm của mình, ánh mắt đảo qua chiếc cờ xí trong tay Đằng Hóa Nguyên lắc đầu nói:

- Hồn Phiên hỏa hầu còn chưa đủ, mới chỉ có nhiều hơn ba vạn hồn phách, ngay cả một chút thành tựu cũng không có.

Phác Nam Tử ở bên cạnh nghe thấy được cũng đồng ý nói:

- Sứ giả đại nhân nói đúng. Năm đó, ta ở trong Vực Ngoại chiến trường đã chứng kiến thấy qua Hồn Phiên có thể tụ tập ngàn vạn hồn phách, uy lực....của nó thật sự đáng sợ.

Lâm Dịch khẽ cười lắc đầu nói:

- Hồn Phiên đó cũng chỉ là thành tựu của tứ cấp tu chân quốc mà thôi. Ở

ngũ cấp tu chân quốc Bì Lô quốc Luyện Hồn Tông, trấn phái chi bảo chính là một cây Hồn Phiên. Nghe nói có khả năng ẩn chứa hơn mười triệu hồn phách ra. Phải trải qua mấy ngàn năm mới tạo ra nó.

Đằng Hóa Nguyên vung chiếc hồn kỳ lên, ba vạn tinh hồn liên tục lao về

phía cự long. Nói thì chậm mà thực chất sự việc xảy ra rất nhanh. Chỉ

trong nháy mắt tinh hồn đã vây quanh cự long tầng tầng lớp lớp, chúng điên cuồng chui vào cơ thể cự long. Ngay lúc này, một chuyện quái dị xảy ra.

Tinh hồn không hề gặp chút ngăn cản nào, chúng dễ dàng chui vào trong cơ thể cự long, giống như chui vào khoảng không vậy. Tiến vào ở mặt này liền đi ra ở mặt kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 117: Vương Lâm bỏ mạng

Nhìn cảnh ba vạn tinh hồn tiến vào trong cơ thể cự long thì rất náo nhiệt. Thoáng cái Đằng Hóa Nguyên nhanh chóng ngẩn người ra vì cự long đã xuyên qua tinh hồn lao về phía hắn.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên thay đổi cực nhanh, không kịp nghĩ thêm chút nào nhanh chóng lui lại phía sau. Đồng thời, hắn cũng ném ra mấy cái pháp bảo phòng ngự để ngăn cản bước tiến của cự long. Nhưng những pháp bảo đó dù biến hóa thành hình gì cũng đều không thể ngăn cản cự long. Cự long giống như không nhìn thấy pháp bảo trực tiếp xuyên qua, điên cuồng há chiếc miệng tanh tưởi của mình nhằm về phía Đằng Hóa Nguyên.

Sắc mặt Lâm Dịch có chút cổ quái, nhìn người người khổng lồ ở giữa không trung, phát hiện ra vẻ mặt hắn cũng cổ quái giống mình. Hai người nhìn nhau một lúc, người khổng lồ cười ha hả, nhìn về phía cự long với vẻ mặt chơi đùa.

Đằng Hóa Nguyên nhìn thấy chiếc miệng máu của cự long chưa tới gần mà hơi thở máu tanh của nó đã ập tới, uy thế của cự long vô cùng hung hãn,

nhưng khi đụng phải thân thể lão, long đầu biến mất vô thanh vô tức.

Đằng Hóa Nguyên đã lâu rồi không có cảm giác mồ hôi lạnh chảy ra, nhưng vừa rồi chỉ trong nháy mắt sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

- Huyễn thuật..... - Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên sau một hồi trắng xanh liền hồng trở lại, hắn nhịn không được mắng một tiếng. Hắn từ sau khi tiến vào cảnh giới Kết Đan kỳ đã mấy trăm năm rồi chưa từng thất thố như vậy.

Ở trước mặt toàn bộ tu chân giả của Triệu quốc, bị một màn huyễn thuật hí lộng làm cho cả người dính toàn bụi đất. Lửa giận trong lòng Đằng Hóa

Nguyên trong nháy mắt bùng phát. Hắn âm trầm vỗ vào túi trữ vật bên người muốn lấy ra chiếc tiểu kỳ màu đen, bóp chết hết linh hồn trong đó.

Khiến cho toàn bộ thân nhân của hắn giết không còn một mống. Nhưng đúng vào lúc này một vệt lốm đốm xuất hiện ở giữa không trung, sau đó chúng dung hợp lại một chỗ, thanh niên nhân lại một lần nữa xuất hiện.

Hắn không nói hai lời, tay phải vung lên, một đạo lục quang chợt lóe sáng, mang theo khí tức băng hàn phóng về phía Đằng Hóa Nguyên, trong nháy mắt đã tới bên người lão.

Đằng Hóa Nguyên cười lạnh một tiếng, thân hình chẳng những không lui lại mà còn tiến lên trước một bước, bàn tay hóa thành trảo, ngoại miệng

châm chọc nói:

- Lần đầu tiên là huyễn thật, lần thứ hai cũng chưa chắc đã là thật.

Vương Lâm chẳng nhẽ ngay cả một chút kỹ xảo nhỏ này cũng không biết?

Vừa nói, tay lão vừa chộp vào thanh phi kiếm. Lục quang chợt lóe lên,

thanh phi kiếm biến mất, sau đó hiện ra đằng sau Đằng Hóa Nguyên, mũi kiếm đâm về phía sau lưng hắn.

Chỉ nghe một tiếng đinh vang lên, phi kiếm phảng phất như bị đâm vào một khối kim loại vậy, trực tiếp văng ra xa. Từ chỗ góc áo vị phá hỏng của

Đằng Hóa Nguyên người ta có thể nhìn thấy một bộ nội giáp màu vàng.

Ánh mắt Đằng Hóa Nguyên lóe lên hàn quang, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Khi thân hình lão xuất hiện ở trước người thanh niên, tay phải hóa thành trảo, đầu ngón tay được mấy đạo hắc ti bám lấy chộp về phía thanh niên.

Cùng lúc đó tay trái lão vung lên, tám đạo quang trụ màu đỏ nhất thời xuất hiện ở bên hai bên người. Tám đạo quang trụ màu đỏ như máu sau khi chiếu sáng cùng một chỗ lập tức hình thành một chiếc lồng giam.

Lúc này, thanh niên ở giữa không trung không lộ ra nửa điểm kinh hoảng,

ngược lại còn có một tia châm chọc. Khi bàn tay Đằng Hóa Nguyên chộp tới thân thể hắn lập tức hóa thành hư ảnh, chậm rãi tiêu biến tại chỗ.

Khi thanh niên biến mất, từ trong thân thể hiện ra hai đốm ánh sáng màu xanh, hai đốm sáng này rất nhanh tụ họp lại một chỗ.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên nhanh chóng thanh đổi, đúng lúc này, từng gợn sóng màu lam dần khuếch tán ra, trong nháy mắt đã bao trùm phương viên mấy ngàn thước. Trong mấy ngàn thước vuông lúc này đều bị đóng một lớp băng màu lam.

Hai mắt Lâm Dịch hơi híp lại, nội tâm thì thầm:

- Thật sự thú vị. Tiểu gia hỏa này vừa có Thiên Huyễn của Huyễn thành,

lại còn có cả Lam Băng Thiểm của Hoàng Tuyền Tông. Ý! Thanh phí kiếm kia cũng không đơn giản, mặc dù chỉ là mô phỏng theo nhưng uy

lực cũng không nhỏ.

Lúc này người khổng lồ trên không cũng tỏ vẻ sửng sốt, liếc mắt nhìn thoáng qua về phía thông đạo Quyết Minh Cốc, hé miệng lộ ra nụ cười cổ

quái.

Trên bầu trời, cái thông đạo hình tròn do hai con giao long tạo thành với lớp mảng mỏng cũng đã tan rã bảy tám phần.

Bốn phía thân thể Đằng Hóa Nguyên đều là cột sáng màu đỏ. Trong nháy mắt chúng phát ra thanh âm "ca ca", đông lạnh thành tám tòa băng điêu.

Ngoại trừ tác dụng của lồng giam ra còn lại đều mất đi hiệu quả.

Cùng lúc đó, tầng tầng lam băng theo hai chân hắn nhanh chóng lan dần lên. Đằng Hóa Nguyên rõ ràng cảm giác được từng trận âm hàn khí đang nhanh chóng xâm nhập vào trong cơ thể. Tay chân dần cứng ngắc, bất quá hắn cũng không tỏ vẻ kinh hoảng, mức độ hàn khí này đối với hắn không có

ảnh hưởng lớn. Linh lực trong cơ thể nhanh hắn nhanh chóng được điều động, chân tay dần khôi phục lại cảm giác ban đầu.

Đúng lúc này, ở một chỗ tối trong thông đạo Quyết Minh Cốc, ánh mắt

Vương Lâm chợt lóe lên, thân thể hắn phút chốc tiêu biến tại chỗ, hai lần thuấn di còn sót lại cũng được hắn tiếp tục sử dụng thêm lần nữa.

Khi những gợn sóng mà lam xuất hiện, trong nháy mắt Vương Lâm nhờ vào thân thì có thể chống cự lại với âm hàn chi khí cho nên không bị ảnh hưởng mà vô thanh vô tức đến bên người Đằng Hóa Nguyên.

Hắn biết rõ thực lực bản thân, căn bản là không thể chống lại Nguyên Anh kỳ cao thủ. Chỉ cần đối phương nhấc tay một cái đã có thể giết hắn vô số lần. Cho nên Vương Lâm cũng không có ý định muốn báo thù. Dù trong đáy lòng tràn ngập sát khí nhưng vẫn bị hắn cưỡng chế. Trong nháy mắt khi hắn hiện thân, tay phải tìm tòi một chút, sau đó chụp vào túi trữ

vật trên lưng Đằng Hóa Nguyên.

Đằng Hóa Nguyên khi nhìn thấy Vương Lâm xuất hiện, thấy hành động của đối phương, nội tâm lập tức hiểu được sự tình. Tuy nhiên tay chân hắn đang dần khôi phục, hành động vẫn còn cứng nhắc. Hơn nữa do Vương Lâm xuất hiện đột ngột, đợi khi hắn Đằng Hóa Nguyên nhìn thấy hành động của đối phương, thì tay của hắn đã đặt lên túi trữ vật.

Gương mặt Đằng Hóa Nguyên lộ vẻ dữ tợn, hắn khẽ quát lên:

- Bạo!

Tay Vương Lâm trong nháy mắt đặt lên túi trữ vật, đột nhiên cảm nhận được một cỗ năng lượng mang tính chất hủy diệt từ bên trong túi trữ vật truyền ra. Sau đó nó theo cánh tay của hắn truyền vào cơ thể, một tiếng nổ vang lên. "Bùm" một tiếng, từ đầu ngón tay của hắn bắt đầu nổ mạnh,

tiếp đó dần lan ra. Vương Lâm cắn chặt răng, tiểu kiếm màu xanh biếc trong nháy mắt tới bên người. Nó không chút do dự chém xuống cánh tay phải của hắn. Thân thể nương theo dư chấn của vụ nổ nhanh chóng lui lại phía sau.

Cùng lúc đó, tay trái hắn hóa thành trảo, Dẫn Lực Thuật nhanh chóng được điều động tóm lấy túi trữ vật.

Lúc này thân thể Đằng Hóa Nguyên đã khôi phục lại hành động như trước,

hắn bước lên một bước đã rời khỏi băng quyển màu lam, đuổi theo Vương

Lâm.

Trong nháy mắt đuổi theo, bàn tay Đằng Hóa Nguyên hóa thành trảo, miệng quát:

- Vương Lâm! Ngươi cho rằng lấy được túi trữ vật của lão phu là có thể

mở ra sao? Lúc trước ngươi giết chết cháu ta, hôm nay ta muốn bắt hồn phách của ngươi để luyện thành hồn phiên, cho ngươi chịu cực hình thảm khốc nhất của thế gian mà chết.

Tay phải Vương Lâm bị đứt đoạn. Trong lúc hắn lui về sau nhanh chóng điều chuyển linh lực làm đông cứng vết thương, tránh cho máu trong người bị thất thoát. Túi trữ vật của Đằng Hóa Nguyên hắn cũng không dám trực tiếp cầm, mà dùng Dẫn Lực Thuật khống chế lấy cách mình một đoạn.

Trong lòng Đằng Hóa Nguyên có chút căm tức. Làm nhiều trò như vậy trước mặt bao nhiêu đồng đạo chỉ để đối phó với một tiểu tử Trúc Cơ kỳ, đây vốn là chuyện rất tổn hại tới thân phận. Nếu có thể bắt sống hoặc giết chết đối phương thì cũng tạm được. Nhưng lúc đầu hắn bị một màn huyễn thuật lừa gạt, làm cho bụi đất bám đầy người trông rất vất vả. Cuối cùng lại bị băng tinh màu lam lan tới, khiến cho bản thân lão xuất hiện tình trạng tạm thời bị đóng băng. Tuy có thể khôi phục lại bình thường một cách nhanh chóng, nhưng cũng bị Vương Lâm đoạt mất túi trữ vật.

Loại cảm giác này không thua gì bị người ta tát thẳng vào mặt hắn, làm cho hắn vô cùng căm tức. Mà rõ ràng đối phương không thể chịu nổi một kích của hắn, nhưng lại nắm giữ Thuấn Di thuật, khiến cho trong lòng hắn phải giật mình. Phải biết rằng Thuấn Di là pháp thuật sở hữu độc quyền của cao thủ Nguyên Anh kỳ trở lên.

Trừ những điều đó ra, làm cho Đằng Hóa Nguyên cũng cảm thấy kinh hãi là đối phương vô cùng quyết đoán và cứng cỏi, dám chặt đứt cánh tay phòng ngựa vụ nổ tiếp tục lan tràn. Về điểm ấy Đằng Hóa Nguyên không tự chủ

được cũng phải tán dương. Nhưng chỉ một chút tán thưởng đó trong nháy mắt đã bị cừu hận trong mắt lão bao phủ.

Đối phương càng quyết đoán, Đằng Hóa Nguyên lại càng muốn giết hắn hơn.

- Vương Lâm, lúc trước ngươi giết cháu ta thì kết quả hôm nay không nên oán người khác. Bất quá ngươi yên tâm, đợi sau khi ta giết được ngươi,

ta sẽ để cho Đằng Lệ truy sát cả nhà Tức Mặc lão nhân, để cho bọn chúng làm bạn đồng hành với ngươi. - Nội tâm Đằng Hóa Nguyên cười lạnh. Bàn tay của lão không chút do dự vung lên. Nhất thời từng cơn gió nổi lên từ

bốn phía, ba vạn linh hồn đang phiêu đãng xung quanh lập tức lao về

phía Vương Lâm.

Vì phòng ngừa Vương Lâm một lần nữa sử dụng thuấn di, Đằng Hóa Nguyên vỗ

ngực một cái. Nguyên Anh lập tức từ bên trong người thoát ra, kêu lên một tiếng. Nguyên Anh nhanh chóng thu nhỏ đi không ít. Ngay sau đó,

Nguyên Anh phun ra một quả huyết cầu. Khi huyết cầu xuất hiện lập tức biến thành một tấm lưới máu bao phủ lấy bốn phía.

Hai người nhanh chóng bị một tia Trớ Chú bao phủ. Thân thể Vương Lâm lập tức bị giam cầm trong một chỗ không thể di động. Trong lòng hắn thầm thất kinh, đang muốn thuấn di thì đột nhiên nhìn về phía trước thân hình không nhịn được run lên. Hắn nhìn chằm chằm vào phía ba vạn tinh hồn đang lao tới. Một linh hồn ở phía trước đang rơi xuống hai hàng huyết lệ, gương mặt thống khổ - Người đó là phụ thân của hắn.

Đằng Hóa Nguyên chú ý tới vẻ mặt của Vương Lâm nên cũng không nóng nảy đuổi theo, hắn cười âm u nói:

- Thấy được sao? Ngươi tưởng rằng lão phu đem hồn phách cả nhà ngươi đặt ở trong hồn kỳ sao? Vương Lâm. Ngươi quá ngây thơ rồi.

Vừa nói, ngón tay phải của hắn giơ lên, ba vạn linh hồn ở bốn phía nhanh chóng ngưng lại. Tiếp theo đó hồn phách phụ thân Vương Lâm một mình bay ra lao về phía hắn.

Vương Lâm cắn chặt hàm răng, một vòi máu tươi từ trên khóe miệng chảy ra, hắn nhìn hồn phách phụ thân lọt vào trong cơ thể, chịu đựng từng cơn đau từ bên trong cơ thể lan ra. Hắn ngửa mặt lên trời cười bi thảm,

tiếng cười càng lúc càng lớn, miệng liên tục chảy ra máu tươi, hắn ngẩng đầu nhìn trời, cười to nói:

- Tu tiên. Nguyên lai đây chính là tu tiên. Được. Được!

Dứt lời hắn đưa tay vỗ mạnh lên trán, một tia linh khí âm hàn tràn vào bên trong, hồn phách phụ thân của hắn nhanh chóng bị bao vây lại, dưới tình huống không hề tổn hại mà dần đóng băng lại.

Đằng Hóa Nguyên nhìn Vương Lâm, trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia hàn ý. Nhưng ngay sau đó, hắn cảm thấy có chút buồn cười, mình mà lại phải sợ hãi một tên tu luyện giả Trúc Cơ kỳ sao? Đằng Hóa Nguyên hít sâu một hơi linh khí, tay phải đưa lên cao. Từ ba vạn tinh hồn xung

quanh một lần nữa xuất hiện một hồn phách. - Đó chính là mẫu thân Vương Lâm.

Thân hình Vương Lâm khẽ run rẩy, Dẫn Lực Thuật được hắn điều khiển bắt lấy túi trữ vật cũng được buông ra. Đồ vật này bây giờ đối với hắn đã mất đi tác dụng.

Trí nhớ lúc còn nhỏ, khi tiến vào Hằng Nhạc phái, nhanh chóng như thủy triều tràn về trong ký ức.

- Vương Lâm. Ngươi xem ta đối với ngươi rất nhân từ, cho ngươi cùng phụ

mẫu được đoàn tụ. - Đằng Hóa Nguyên vừa nói, đầu ngón tay hơi điểm, hồn phách mẫu thân Vương Lâm chui vào trong cơ thể của hắn.

Đau đớn của thân thể làm sao có thể sánh được với đau đớn về tinh thần.

Vương Lâm có thể cảm giác được, trong lòng mình đang chảy máu. Hắn nhìn chằm chằm về phía Đằng Hóa Nguyên, sau đó một lần nữa đem linh khí âm hàn đóng băng hồn phách của mẫu thân lại.

Đằng Hóa nguyên cười lạnh nói:

- Được rồi. Trò chơi tới đây kết thúc. Ta biết ngươi có ý định nhờ vào chiến trường ngoại vực để đảo tẩu. Bất quá ta cũng sớm đoán ra, cho nên ý nghĩ này của ngươi hãy bỏ đi.

Vừa nói, tay phải hắn hóa thành trảo, túi trữ vật của Vương Lâm nhanh chóng bay lên rơi vào trong tay Đằng Hóa Nguyên. Dùng tinh thần quan sát một chút, nhất thời túi trữ vật vỡ nát, toàn bộ vật phẩm ở bên tỏng, kể

cả lệnh bài tư cách cũng bị tiêu hủy.

Cùng lúc đó, ba vạn tinh hồn ở bốn phía bắt đầu điên cuồng chui vào trong cơ thể Vương Lâm. Cắn nuốt cơ thể và linh lực của hắn, trên người hắn hiện lên vô số gương mặt.

Có rất nhiều hồn phách nhằm vào băng tinh - Nơi bảo vệ hồn phách phụ mẫu Vương Lâm, nhưng đều bị hắn dùng thân thể bảo vệ.

Ngay sau đó, cánh tay trái Vương Lâm nhanh chóng bị cắn nuốt không còn chút gì, tiếp theo tới hai chân của hắn. Cả quá trình cắn nuốt ngay cả

tiếng hừ Vương Lâm cũng không thốt ra, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào gương mặt Đằng Hóa Nguyên. Ánh mắt của hắn làm cho đáy lòng của Đằng Hóa

Nguyên tràn ngập hàn ý.

Người khổng lồ ở trên không vốn luôn quan sát tình hình bên dưới, trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, trong lòng thầm nghĩ:

- Lệ khí. Đây chính là lệ khí a.

Ba vạn tinh hồn cắn nuốt cơ thể của Vương Lâm khiến cho cơ thể của hắn dần tiêu tán đi. Gương mặt Đằng Hóa Nguyên lộ vẻ dữ tợn, miệng thì thào nói:

- Lệ nhi. Thái gia gia đã vì cháu mà báo thù. Ngươi xem đi, còn chưa có hết, chờ cho thân thể của hắn sau khi bị ăn hết hoàn toàn, thái gia gia sẽ rút hồn phách của hắn ra....

Vương Lâm cười thảm một tiếng, thân thể đau đớn nhưng hắn không hề cảm giảm được, thừa dịp khi còn một thở hắn vẫn bao vệ cho hồn phách của phụ

mẫu. Dùng Dẫn Lực Thuật khống chế lấy thân hình mình, đây là điều duy nhất mà hắn có thể làm được vào lúc này. Cho dù có chết cũng phải cùng với phụ mẫu chết ở một chỗ.

Hắn cũng không hối hận mình từ Quyết Minh Cốc đi ra. Hắn biết nếu mình còn tiếp tục ẩn nấp thì có lẽ sẽ thoát được kiếp nạn. Nhưng dù là một tia hy vọng hắn cũng không bỏ qua. Đi ra ngoài, hắn có lẽ còn có khả

năng đoạt hồn phách phụ mẫu về.

Thế nhưng không được, một chút cơ hội cũng không có. Thân thể của hắn bị

giam cầm trong huyết võng, vừa rồi định thuấn di thử một lần mới phát hiện ra không có tác dụng. Ngay lúc này, trong lòng Vương Lâm chỉ có hận ý.

- Phụ thân. Mẫu thân. Thiết Trụ bất hiếu. Nếu có kiếp sau hy vọng con không làm con của hai người. Bởi vì....không xứng....nếu không có con,

hai người đã không phải chịu độc thủ của đối phương.... - Hai mắt Vương

Lâm chảy ra từng giọt huyết lệ, hắn nhắm lại hai mắt.....

Đúng lúc này, một tiếng thở dài từ trong ngực Vương Lâm truyền ra, ngay sau đó thân thể Vương Lâm bỗng nổ mạnh. Ba vạn hồn phách phía

sau bị đây ra, ngay sau đó, một đạo ánh sáng mang theo hồn phách của phụ mẫu Vương

Lâm trong nháy mắt bắn ra, xuyên qua quang võng ở bốn phía bay vào thông đạo Vực Ngoại chiến trường.

Người khổng lồ cùng Lâm Dịch trong nháy mắt nhìn thấy ánh sáng biến mất,

đột nhiên thần sắc đại biến. Lâm Dịch thất thanh kêu lên:

- Là....

Vừa nói tới đây hắn lập tức ngậm miệng lại, không nói hai lời, thân thể

trực tiếp lao vào phía bên trong thông đạo tiến vào ngoại vực. Nhưng ngay khi tiến vào cửa thông đạo đã bị đẩy ngược trở lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 118: Ngoại Vực chiến trường

Hai mắt người khổng lồ lộ vẻ tham lam, cười lớn, nói:

- Được, được! Bao nhiêu công lao hôm nay là của lão tử. Lần này thu hoạch được rất nhiều thứ. Đầu tiên là nhìn thấy lệ khí, sau đó là lại thấy được hạt châu đó. Lâm Dịch! Nếu tranh đoạt, ngươi có tin ta dám giết ngươi hay không? - Nói xong, người khổng lồ liền lộ hẳn thân hình cao hơn mười trượng của hắn, tỏa ra một sự áp bức.

Từ thân thể hắn phát ra những tiếng răng rắc, nhanh chóng thu nhỏ lại,

cho đến khi đạt tới độ cao như người bình thường. Trên mi tâm của hắn có hình một cây búa.

- Ý của ngươi là gì? - Lâm Dịch lạnh lùng nói.

Hắn trừng mắt nhìn Lâm Dịch một cái, rồi đi vào trong vòng tròn bao quanh thông đạo tiến vào ngoại vực. Sau khi bước chân vào đó, hắn vung tay phải lên, trong nháy mắt thông đạo lại hóa thành hai con giao long,

trong chớp mắt biến mất vô tung, vô ảnh. Bầu trời sáng trở lại như cũ.

Toàn bộ mây đen tiêu tán không còn một mảnh.

Nét mặt Lâm Dịch cực kỳ khó coi. Hàn quang trong mắt hắn lóe lên, quay đầu lại nhìn Đằng Hóa Nguyên đang ngơ ngác, cười lạnh vài tiếng. Chân hắn khẽ động một cái, thân thể nhanh chóng bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất phía chân trời.

Đám tu sĩ Triệu quốc bên ngoài Quyết Minh cốc, bất kỳ người nào cũng nhớ

kỹ thanh niên chiến đấu cùng với cao thủ Nguyên Anh kỳ kia. Ngoại hình và cái tên Vương Lâm đã in sâu vào trong lòng mọi người.

Lần này, tư cách tiến vào chiến trường ngoại vực của Triệu quốc bị hủy bỏ thì cho dù có lệnh bài hay không cũng chẳng còn giá trị. Sứ giả phụ

trách mở ra thông đạo cũng bỏ đi thì còn gì để nói nữa.

Lâm Dịch vô cùng tức giận. Hắn phải trơ mắt nhìn vật phẩm nhiệm vụ bay qua trước mắt mình, lại bị người khác cướp mất. Cái cảm giác đó khiến cho hắn tức muốn hộc máu. Nhất là nghĩ đến hạt châu đó không ngờ vẫn ở

Triệu quốc mà hắn lại là sứ giả giám sát ở đây...việc này mà để truyền ra ngoài thì đúng là mất mặt.

Nét mặt Đằng Hóa Nguyên âm trầm. Hắn không xác định được Vương Lâm đã chết hay chưa. Nhưng chẳng biết tại sao trong lòng hắn vẫn có một cảm giác sợ hãi.

Tất cả mọi người bắt đầu tản đi. Chuyện có liên quan tới Vương Lâm từ từ

được lan truyền. Trong khoảng thời gian ngắn, người tu chân Triệu quốc gần như đều biết tới hắn.

Phác Nam Tử dẫn đám đệ tử trở về Huyền Đạo tông. Đi sát sau hắn là một nữ tử. Đó chính là Liễu Mi. Lúc này, trong lòng nàng đang hết sức đau khổ.

Đối với Vương Lâm, không biết tại sao nàng luôn có một chút hảo cảm. Từ

trước đến nay, cảm giác đó không hề phai nhạt mà cứ ngày càng đậm hơn.

Đêm đến, khi không gian hoàn toàn yên tĩnh, hình bóng của hắn lại hiện lên trong lòng nàng.

Vương Trác và Vương Hạo cũng dần biết tất cả những chuyện xảy ra ngoài

Quyết Minh cốc. Nguyên trong lòng vẫn oán hận Vương Lâm rước lấy tai họa, dần biến mất.

Hai người bọn họ tự hỏi đều không có đủ can đảm như Vương Lâm dám quyết đấu với Nguyên Anh kỳ cao thủ. Nhưng việc đó cũng không có nghĩa là hai người bọn họ bỏ qua việc báo thù. Vương Trác và Vương Hạo cùng đặt mục tiêu giết chết Đằng Hóa Nguyên.

Sau khi trở về Phác Nam Tử mới biết được bi kịch của Vương gia. Suy nghĩ một lúc, dưới sự cầu khẩn của Liễu Mi, hắn liền thu Vương Hạo làm đệ

tử. Liễu Mi biết đó là chuyện duy nhất nàng có thể giúp đỡ Vương Lâm vào lúc này. Mặc dù, chuyện đó có thể Vương Lâm vĩnh viễn không bao giờ

biết.

Đằng Hóa Nguyên mang theo cảm giác sợ hãi. Sau khi về tới Đằng Gia thành, hắn bắt đầu bế quan. Thề không đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ sẽ không chịu xuất quan.

Khắp Triệu quốc thoáng cái đã trở nên an tĩnh.

Chiến trường ngoại vực luôn có những cơn cuồng phong và các vết rách không gian tồn tại vô số năm. Lúc này, trong đó có hơn mười nước tam tam cấp tu chân quốc, với số lượng đạt tới hơn ngàn người.

Trong số những người đó, cao nhất chính là Trúc Cơ hậu kỳ. Theo lý mà nói thì với tu vi như vậy mà đi vào chiến trường ngoại vực thì bước được nửa bước cũng khó, làm sao có thể hoàn thành được mục tiêu.

Trên thực tế, khi tiến vào chiến trường ngoại vực, sứ giả giám sát của mỗi nước đều phát cho mỗi người một cái ngọc phù. Cái ngọc phù đó có tác dụng chắn gió, đồng thời cũng là tín vật sau năm mươi năm, truyền tống quay về quốc gia của mính.

Nhưng đối với những vết rách không gian thần bí khó lường, thường xuất hiện một cách bất ngờ trong chiến trường ngoại vực thì tác dụng của ngọc phù cũng rất nhỏ.

Vì vậy, chiến trường ngoại vực đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ là chuyện cực kỳ

nguy hiểm. Nhưng nếu cẩn thận một chút, công thêm một chút may mắn,

chắc chắn có thể bình yên vô sự.

Đại khái, xác suất ở chiến trường ngoại vực là ba mươi phần trăm.

Tuy không cao lắm nhưng so với việc ở đây vào lúc cuối cùng sẽ chiếm được rất nhiều tài liệu và pháp bảo, thì có nguy hiểm đến mấy cũng không sao. Người tu tiên vốn luôn phải đấu lại với trời, thì nguy hiểm càng cao lại càng đạt được nhiều lợi ích.

Hơn nữa, trong những tông phái, bất cứ người nào có thể trở về từ ngoại vực chiến trường thì địa vị cũng đều cao hơn một bậc. Một khi có thể trở

về, tu vi tăng lên nhanh hơn so với việc tu luyện ở môn phái rất nhiều.

Dù sao thì chiến trường ngoại vực có linh khí rất nồng hậu lại phải luôn đối mặt với sinh tử nên tu vi hiển nhiên tăng lên một cách nhanh chóng.

Cơ bản, mỗi lần kết thúc, cũng có người kết đan thành công. Điểm đó cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ không sợ sinh tử vẫn đến đây.

Lúc này, ở góc đông bắc của chiến trường ngoại vực, có một thanh niên với khuôn mặt trắng bệnh, đang ở bên cạnh một cái thi thể, dùng một con dao mà bới móc. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện người đó chỉ chọn một số vị

trí xung quanh cái áo giáo trên cái xác mà xuống đao. Hiển nhiên là rất quan tâm tới bộ giáp đó.

Bộ áo giáp đó có rất nhiều tổn hại. Có nhiều vị trí còn dấu vết bị lửa thiêu. Nhất là trên ngực của thi thể có một vị trí bị vỡ vụn, lộ ra một vết thương bằng nắm tay người thường. Ngoại trừ việc đó, trên mi tâm người khổng lồ cũng có một đồ án hình cây búa. Cái đồ án rất mờ, nếu không nhìn kỹ rất khó nhận ra được.

Người thanh niên đó tên là Mã Lương, một tu sĩ của Chiến Thần điện thuộc tam cấp tu chân quốc Hỏa Phần quốc. Người đó đã ở chiến trường ngoại vực hơn ba mươi năm, nên có rất nhiều kinh nghiệm.

Cần phải nói rõ một chút: Chiến trường ngoại vực là một địa phương thần bí. Ở đây, dung nhan con người sẽ giữ nguyên. Chỉ khi rời khỏi mới nhanh chóng thay đổi.

Hắn đang đào bới, chợt biến sắc ngã xuống đất. Từ xa, một đạo ánh sáng nhanh chóng lao tới, vọt qua bên cạnh hắn. Thanh niên ngẩn người. Vừa rồi, hắn thoáng nhìn thấy trong làn ánh sáng đó có một hạt châu. Vì vậy hắn không nói tiếng nào, vứt bỏ bộ giáp của người khổng lồ, nhanh chóng đuổi theo.

Hắn ở không gian ngoại vực đã ba mươi năm. Ngoại trừ người sống ra, hắn cũng thấy được vài cái pháp bảo biết bay. Nhưng lần nào cũng khiến cho vô số người tới tranh đoạt. Có một lần, Mã Lương chứng kiến có ít nhất một trăm tu sĩ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ tranh nhau một thanh phi kiếm.

Cuối cùng tuy không có một ai cướp được nhưng Mã Lương có nghe người ta nói, những vật có thể tự bay như vậy đa phần là có linh hồn. Những bảo bối như thế đều có uy lực rất mạnh.

Mã Lương triển khai tốc độ nhanh nhất đuổi. Càng đuổi theo, trong lòng hắn càng hưng phấn. Nơi này rất hẻo lánh, hắn đã ở đây một năm vẫn chưa nhìn thấy một ai. Nghĩ tới việc đó, trái tim hắn lại đập thình thịch,

thầm kêu may mắn. Nếu có thể chiếm được bảo bối đó, sau này trở lại môn phái, tiểu sư muội chắc chắn sẽ nhìn ta bằng một ánh mắt mới. Đến lúc đó, đưa cái bảo bối này cho chưởng môn, khiến cho hắn đem sư muội gả cho làm đạo lữ song tu với mình, chẳng phải là rất tốt hay sao? Mang theo viễn cảnh trong đầu, Mã Lương xuất ra toàn bộ khí lực đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hạt châu lại quá nhanh. Mã Lương càng đuổi lại càng tụt lại phía sau. Hắn cắn chặt răng lấy từ trong túi trữ vật ra một cái vật phẩm. Nó là một cái thoi màu đỏ. Từ trên thân nó tỏa ra một luồng khí nóng.

Đây là thứ tốt nhất mà Mã Lương tìm kiếm trong chiến trường ngoại vực thu hoạch được. Bình thường hắn vẫn không dám lấy ra vì sợ bị người khác chiếm đoạt. Nhưng bây giờ thấy tốc độ của tia sáng quá nhanh, sắp sửa biến mất, hắn mới bất chấp tất cả lấy ra con thoi ném về phía trước.

Kích thước con thoi tăng lên mấy lần, vù một tiếng nhanh chóng lao về

phía trước. Trong nháy mắt, ngay khi con thoi hóa lớn, Mã Lương đã ôm chặt lấy nó. Hắn chỉ cảm thấy cuồng phong cuồn cuộn thổi quanh mình. Cố

gắng lắm hắn mới mở được hai mắt. Trong nháy mắt khoảng cách với ánh sáng đã được kéo lại một chút.

Mang theo tâm trạng hưng phấn, Mã Lương ôm chặt lấy con thoi, đuổi theo.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, sau khi có con thoi, tuy Mã Lương vẫn có thể bám theo tia sáng nhưng nếu muốn đuổi theo hoặc chặn nó lại thì đó là chuyện không thể. Hắn chỉ có thể duy trì khoảng cách không đổi mà thôi.

Cho đến ngày thứ ba, Mã Lương nhìn khung cảnh xa lạ của chiến trường ngoại vực, trong lòng đã muốn lui lại. Phải biết rằng trên chiến trường ngoại vực có rất nhiều cuồng phong và vết nứt không gian nguy hiểm ở

những vị trí xa lạ.

Xa lạ có rất nhiều ý nghĩa. Nơi đó có thể đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết rách không gian, nuốt chửng mọi thứ. Trước kia, Mã Lương đã nghe một lão nhân nói, chiến trường ngoại vực rất lớn. Bọn họ mới chỉ tìm kiếm được trong một phạm vị nhỏ mà thôi. Mà trong phạm vi đó thì rất ít nơi xuất hiện nhiều vết rách không gian.

Đang do dự, Mã Lương chợt phát hiện thấy phía trước xuất hiện vô số

những vết mỏng màu trắng. Vừa nhìn thấy những vết đó, Mã Lương biến sắc,

không chế con thoi dừng lại, nhanh chóng lui về phía sau.

Những dấu vết màu trắng đó, hắn rất quen thuộc. Đó chính là những vết rách không gian. Khi chúng vừa mới xuất hiện liền có dấu hiệu như thế.

Sau đó, những vệt đó càng lúc càng lớn, cuối cùng hiện ra một vết rách không gian thực sự, cắn nuốt tất cả mọi thứ.

Mã Lương tái mặt nhìn quanh. Sau khi thấy chỉ có ở phía trước mới có vết rách không gian, hắn thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nói:

- Thôi! Vì một cái pháp bảo không biết tác dụng mà vất bỏ tính mạng thì chẳng đáng. Ta còn chưa được song tu với tiểu sư muội. Nếu như vậy mà đã chết thì ta chết không được nhắm mắt. Thôi, không đuổi theo nữa.

Đúng lúc này, phía trước tia sáng chợt xuất hiện một vết mảnh. Tia sáng không hề dừng lại, chui vào trong vết rách biến mất.

Mã Lương thở dài, mắng:

- Vết rách không gian khốn kiếp! Ngươi lại nuốt của lão tử một cái bảo bối. Lão tử ở đây hơn ba mươi năm đã thấy ngươi nuốt không biết bao nhiêu thứ. Không phải một vạn thì cũng tới tám ngàn. Nhiều như thế mà ngươi không để lại cho lão tử một cái nào hay sao?

Hắn vừa mới mắng xong, chợt cảm thấy toàn thân lạnh toát. Một bàn tay chợt vỗ lên vai hắn.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt chảy ra. Thân thể hắn run run, từ từ quay người lại. Chỉ thấy sau lưng hắn có một trung niên hán tử đang đứng. Nét mặt hán tử đang rất khó coi, nhìn Mã Lương nói:

- Tiểu tử kia! Ngươi nhìn thấy tia sáng đó?

Mã Lương liếc mắt nhìn trung niên nhân thì thấy ở mi tâm của hắn có một cái đồ án hình cây búa. Hít một hơi thật sâu. Hắn ở chiến trường ngoại vực đã ba mươi năm, đã nhiều lần nhìn thấy đồ án đó. Thậm chí vài ngày trước, hắn còn gặp một cái.

Loại đồ án đó, hắn đã từng nghe một số người nhắc đến. Đó chính là dấu hiệu của Cự Ma tộc ở ngũ cấp tu chân quốc. Tộc nhân của Cự Ma tộc trời sinh đã có linh lực. Bọn họ chính là những kẻ tu chân tốt nhất, đồng thời cũng là tông phái duy nhất trong ngũ cấp tu chân quốc.

Tộc nhân của Cự Ma tộc đạt tới Anh Biến kỳ mới có thể tùy ý thay đổi kích thước thân thể. Trung niên trước mặt này có vóc dáng của một người bình thường hiển nhiên là cường giả Anh Biến kỳ của Cự Ma tộc.

Mã Lương sợ hãi, không dám giấu diếm, vội gật đầu nói:

- Tiền bối! Ta có thấy tia sáng đó bay về phía đằng kia, bị vết rách không gian nuốt chửng.

Hán tử trung niên này chính là người đuổi theo từ Triệu quốc. Dọc đường đi, càng đuổi, hắn càng cảm thấy kinh hãi. Tốc độ của hạt châu không ngờ

sánh ngang với tốc độ của hắn. Hơn nữa, mỗi lần bị hắn chặn lại nó đều tránh được. Thậm chí, tốc độ không hề giảm xuống mà còn tăng lên. Cuối cùng thì hắn cũng bị bỏ rơi.

Hơn nữa, trên đường đi thỉnh thoảng lại xuất hiện vết rách không gian.

Mặc dù hắn không sợ, nhưng nếu bị dính phải nó thì đúng là hơi có chút rắc rối. Với tu vi Anh Biến kỳ của hắn đối mặt với vết rách không gian cũng chỉ làm cho bản thân không bị hút vào mà thôi. Sau mỗi lần gặp vết rách không gian, tốc độ của hắn lại bị giảm xuống. Mặc dù còn có thể

thuấn di, nhưng cũng không thể bám sát được nữa.

Truy đuổi được nửa đường, hắn chợt phát hiện thấy Mã Lương. Không ngờ,

sau khi Mã Lương sử dụng con thoi, tốc độ lại còn nhanh hơn cả hắn.

Sau khi nghe Mã Lương nói lại, nét mặt hắn âm trầm, trong lòng vô cùng căm tức. Không gian ngoại vực rất lớn. Nhưng hắn biết, nó cũng có giới hạn. Nhưng trong vết rách không gian lại vô cùng vô tận. Mặc dù có quay về tộc, tìm cường giả Anh Biến hậu kỳ cũng chỉ sợ là tìm kim dưới đáy biển.

Nghĩ tới đây, hắn liếc mắt nhìn Mã Lương . Tay phải khẽ chộp một cái,

hút lấy con thoi vào tay. Sau khi nhìn qua một chút, hắn liền quát:

- Vật này từ nay thuộc về lão tử.

Nói xong, thân thể hắn thoáng động cũng chẳng nhìn Mã Lương một cái, bay theo đường cũ trở về. Đợi đối phương đi rồi, Mã Lương lau mồ hôi trên trán, hít một hơi thật sâu. Sau đó vội vàng bỏ đi.

Hắn cũng không biết rằng người đó có danh tiếng rất lớn tại ngũ cấp tu chân quốc. Thanh danh của hắn gắn liền với tính cách chiếm đoạt độ vật của người khác. Bản thân hắn mới chỉ ở tam cấp tu chân quốc, tất cả đều phải thông qua cột sáng của Thông Thiên tháp mà đi thì làm sao có thể

nghe thấy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 119: Thần Long thức tỉnh

Vết nứt ở vực ngoại không gian xuất hiện là do nơi này đã trải qua vô số lần chiến đấu, làm cho nó gần đến rìa sự sụp đổ. Nếu không phải là

Liên Minh Tu Chân mỗi đoạn thời gian đều phải dùng đại pháp thuật để gia cố một lần, thì sợ rằng nó đã biến mất không còn dấu vết.

Nối tiếp với vết nứt không gian này, chính là một phiến tinh hải, chỗ đó có thể nói là không có giới hạn, tràn ngập năng lượng tàn bạo và có rất nhiều những sinh vật thần bí.

Không phài là không có người từng đi vào và đi ra khỏi vết nứt không gian. Nhưng những cao thủ Anh Biến Kỳ đó thì thường vừa tiến vào đã ngay lập tức đi ra. Cả một quá trình này thì lực hút khủng bố được hình thành ở bên trong cái khe kia vẫn chưa kịp tác động hoàn toàn.

Vết nứt không gian ở bên trong Chiến trường ngoại vực. Sự đáng sợ của nó, cho dù là cao thủ Anh Biến Kỳ cũng phải biến sắc vì lực hút. Dưới tác dụng của lực hút, thì ngay của linh lực trong cơ thể thì cũng có thể

bị hút ra ngoài, lại càng không phải là muốn thoát thì thoát đâu.

Mà đó mới chỉ là chuyện thứ nhất. Một điều nữa chính là không ai biết được ở bên trong rốt cuộc sẽ dẫn đến chỗ nào. Nhưng từ trong miệng của một vài cao thủ biết được, trong vết nứt này là một mảng tối đen, cái gì cũng nhìn không rõ, toàn bộ thần thức lại bị cấm cố bên trong cơ thể,

không thể nào lan ra.

Lúc này, trong vết nứt không gian, đột nhiên xuất hiện một cái điểm sáng, chậm rãi trôi nổi bập bềnh ở trên hư không. Nhìn kỹ có thể thấy ở

bên trong điếm sáng, có một linh hồn hệ hỏa, đang lấp lánh một cách yếu

ớt.

Thời gian chầm chậm trôi qua, cũng không biết đã qua bao nhiêu lâu, điểm sáng kia vẫn bồng bềnh ở bên trong hư vô. Linh hồn chi hỏa dần dần có dấu hiệu tiêu tan.

Năm tháng trôi qua trong nháy mắt. Điểm sáng kia đã hoàn toàn trở nên ảm đạm, linh hồn chi hỏa bên trong, chỉ còn lại một ngọn lửa.

Một ngày, đột nhiên có một cái bóng ma thật lớn, từ phương xa bay về

phía điểm sáng. Khi nó đến gần mới biến được đó chính là một cái thây ma khổng lồ.

Cái thi thể này to lớn nhìn giống như tộc nhân của ma tộc vậy, nhưng nếu nhìn kỹ, lại thấy trên trán của thi thể, không phải dấu ấn của cây búa,

mà là một cái đầu búa. Một cái đầu búa màu đen! Nếu như có tộc nhân của cự ma tộc xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ lập tức nhận ra, cái đầu búa này đó chứng tỏ người này là tổ ma của Cự Ma tộc. Cũng có thể nói, là thượng cổ ma tộc.

Trong nháy mắt khi đến gần điểm sáng, đột nhiên một làn khói từ bên trong thây ma chợt lan ra, ở giữa không trung tạo thành một con sinh vật hư ảo trên đầu có hai sừng. Nó tham lam nhìn chằm chằm về phía điểm sáng. Cơ thể nó khẽ động, đánh về phía đó. Thứ sinh vật này là một loài thần bí đặc biệt có ở bên trong vết nứt không gian. Nó cắn nuốt tất cả

mọi vật chất, không kể là thi thể, pháp bảo, hoặc linh hồn.

Trong nháy mắt khi toàn bộ cơ thể của nó vọt về phía quang điểm, chợt kêu lên những tiếng quái dị muốn vùng vẫy chạy trốn. Nhưng chỉ trong phút chốc, cơ thể của nó lập tức bị điểm sáng hút vào, biến mất không còn tăm tích, chỉ để lại một cái thi thể khổng lồ kia, lơ lửng giữa không trung. Sau khi hấp thu sinh vật kia, điểm sáng dần dần sáng lên.

Linh hồn chi hỏa ở bên trong, cũng trở nên rõ ràng.

Trong khoảng khắc đó, Vương Lâm đã tỉnh lại. Nói một cách chính xác, là linh hồn của hắn, tỉnh lại.

Trong nháy mắt khi hắn thức tỉnh, hắn không hề có một chút ý thức. Chẳng qua chỉ là một cái linh hồn chi hỏa. Một loại cảm giác rất “Lạnh”, từ

trong thần thức của Vương Lâm truyền đến.

Lúc này, ở trong thần thức của hắn, có một ngọn lửa rất lớn. Mặc dù nó tản ra từng trận khí tức tà ác, nhưng Vương Lâm cũng không chút do dự,

lao thẳng tới.

Chỉ thấy điểm sáng, từ trên cái trán của thi thể to lớn kia, chui vào trong, dần bình tĩnh trở lại.

Bị một thứ giống như lửa ma bao quanh, thần thức của Vương Lâm, dần dần cũng không hề có cảm giác lạnh, từ từ bình tĩnh trở lại. Thời gian cứ

chậm rãi trôi qua, lúc này so với trước đó lại càng lâu hơn nữa Chẳng biết đã bao nhiêu lâu, Vương Lâm náu thân vào bên trong cái thi thể kia,

vẫn nhẹ nhàng trôi nổi ở bên trong hư vô.

Không biết có phải vì nguyên nhân có thần thức của Vương Lâm ký sinh hay không, vô số sinh vật có hình dạng giống như làn khói trước kia, ở bốn phía xuất hiện, lao đầu vào mà cắn nuốt. Nhưng cuối cùng, cả đám đều bị

Vương Lâm hấp thu. Thần thức của hắn, càng ngày càng lớn mạnh, linh hồn chi hỏa cũng càng lúc càng vượng.

Càng như vậy, lại càng có nhiều sinh vật, từ trong hư vô xuất hiện, điên cuồng mà tấn công đến nơi này. Vương Lâm không biết, trong mắt chúng,

thi thể mà Vương Lâm đang nương tựa, giống như là một cái vật phát sáng cực lớn ở bên trong cái thế giới quanh năm tối tăm này.

Vương Lâm cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, từ khi hắn tỉnh lại, vẫn gần như là vô thức. Hắn chỉ nhớ rõ chính mình đã cắn nuốt một số lượng lớn sinh vật. Mỗi lần cắn nuốt một con, hắn cảm thấy thần thức càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng đến một ngày, Vương Lâm nhớ ra những chuyện trước kia của mình, nhớ đến khoảng thời gian mười sáu năm sống với cha mẹ, nhớ đến

thời gian ở phái Hằng Nhạc…Cuối cùng, hắn nhớ đến Đằng Hóa Nguyên.

Một nỗi đau đớn, chấn động ở bên trong thần thức của hắn. Trong nháy mắt, hắn đã hiểu ra tất cả mọi chuyện. Tư Đồ Nam vào giờ khắc cuối cùng,

đã mạo hiểm cứu hắn, đồng thời cũng đem hắn vào chiến trường ngoại vực,

đi đến vết nứt không gian.

Trong nháy mắt khi tiến vào cái vết nứt không gian, hạt châu thiên nghịch, đột nhiên xảy ra một chút thay đổi quỷ dị. Nói một cách chính xác, nó biến mất, biến mất không còn chút tăm tích.

Nhưng Vương Lâm lúc này có thể cảm giác được rõ ràng, Nghịch Thiên châu cũng không có tan biến, mà lấy một loại cách thức hắn không thể giải thích được, dung nhập vào bên trong linh hồn của Vương Lâm. Thậm chí có thể nói, Nghịch Thiên châu cùng với linh hồn của Vương Lâm, dung hợp vào nhau.

Cũng chính vì vậy, những loài thần bí và mạnh mẽ kia, mới bị hắn cắn nuốt từng cái một.

Tư Đồ Nam cũng chưa chết, mà rơi vào một giấc ngủ sâu vĩnh viễn. Vào lúc cuối cùng khi hắn chuẩn bị lâm vào ngủ say, đã đem linh hồn của cha mẹ

Vương Lâm, bao bọc vào trong Nguyên Anh của hắn.

Cha mẹ của Vương Lâm cũng không phải người tu đạo, không có khả năng sống lại và đoạt xá được. Điểm này thì Vương Lâm biết rõ, hắn chẳng qua chỉ muốn đem linh hồn của cha mẹ giữ lại ở bên người, không muốn để cho bọn họ hồn bay phách lạc.

Sau khi khôi phục toàn bộ trí nhớ, hắn phát hiện, thần thức của mình, đã trở nên vô cùng mạnh. Thi thể của người khổng lồ, không còn chịu nổi nữa, bắt đầu tan vỡ. Rơi vào đường cùng, thần thức của Vương Lâm khẽ

động, rời khỏi cơ thể khổng lồ. Loại cảm giác lành lạnh, lại xuất hiện,

hắn trôi nổi trong hư vô, tìm kiếm một cái thi thể khác để gửi thân.

Khoảng thời gian đó diễn ra rất lâu. Vương Lâm ở bên trong hư vô, mỗi khi tìm thấy một cái thi thể, hắn đều gửi thân vào bên trong. Cũng như vậy, những loài sinh vật thần bí kia, vẫn không ngừng nhào tới, lại bị

hắn cắn nuốt.

Thần thức của hắn lại càng trở nên mạnh mẽ. Dần dần, cắn nuốt những loài sinh vật đó đã trở thành một cái thói quen của Vương Lâm. Hắn từ cắn nuốt một cách bị động, trở thành chủ động xuất kích.

Cũng có thể nói, Vương Lâm ở chỗ này, đợi lâu lắm rồi, lâu đến mức hắn đã đem trí nhớ của mình, soát lại rất nhiều lần. Hắn thậm chí đã đem mỗi một sự kiện mà trước đây mình làm ra, tiến hành phân tích một cách tỉ

mỉ. Cuối cùng ngay cả phân tích cũng xong hết rồi, hắn chẳng còn việc gì để làm. Đột nhiên hắn sức nhớ tới trước kia đã từng lấy được quyển sách trận pháp.

Hắn lập tức nhớ lại nội dung bên trong quyển sách, bắt đầu suy diễn không ngừng. Cho đến khi thấu hiểu hết toàn bộ cơ sở trận pháp của quyển sách, hắn lại lâm vào tình cảnh chẳng có việc gì để làm.

Ở đây trong rất nhiều năm tháng, Vương Lâm cũng không chỉ một lần nhìn thấy miệng của vết nứt không gian xuất hiện. Nhưng thần thức của hắn quá lớn, lớn đến mức không thể chia nhỏ ra mà chui ra khỏi cái vết nứt.

Nhưng hắn thấy, theo sự lớn mạnh không ngừng của thần thức, tuy là không thể từ bên trong khe hở kia chui ra, nhưng mỗi lần va chạm, đều làm cho cái khe hỡ kia xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Nhưng mà loại va đập

này tối đa cũng chỉ có thể liên tục được 1 hoặc 2 lần, sau đó cái khe nứt kia sẽ

tự động biến mất.

Va đập một hai lần, không có cách nào khiến cho cái khe nứt đó tan vỡ.

Vương Lâm biết, đây là vì thần thức của hắn, vẫn còn chưa đủ mạnh. Thế

là, vì để đánh vào khe nứt, Vương Lâm bắt đầu điên cuồng cắn nuốt.

Hắn hoàn toàn vứt bỏ cái ý nghĩ đi tìm kiếm một cái thi thể để gửi thân,

mà ở bên trong hư vô không có giới hạn này, nhanh chóng di chuyển, mỗi khi phát hiện có vật chất thần bí kia, hắn đều đi tới, trực tiếp cắn nuốt.

Cuộc sống cứ như thế này mà duy trì rất lâu. Mỗi khi phát hiện có khe nứt, hắn đều thử nghiệm đánh vào, dấu hiệu tan vỡ càng ngày càng thấy rõ. Vương Lâm biết, chỉ cần mình kiên trì thêm, nhất định sẽ có một ngày sau hai lần va chạm sẽ có thể khiến cho cái vết nứt vỡ ra.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Vương Lâm phát hiện những loài sinh vật thần bí ở bên trong hư vô, dường như đã hoàn toàn biến mất, mặc kệ hắn tìm kiếm như thế nào, cũng không thấy được một con.

Vì vậy, hắn liền mở rộng phạm vi tìm kiếm. Đột nhiên một ngày, có một cổ

thần thức tương đương với Vương Lâm, cùng gặp hắn. Đây là lần đầu tiên

Vương Lâm phát hiện, lại có một thần thức xấp xỉ với mình ở đây.

-Ngươi đã vượt qua ranh giới rồi! – Có một âm thanh mơ hồ, truyền vào bên trong thần thức của Vương Lâm. Hắn ngẩn ra, lập tức dùng cái cách thức giống như vậy, truyền ra một đạo thần thức.

-Làm sao mới có thể rời khỏi nơi này được?

-Rời khỏi sao? Tại sao lại phải rời đi chứ? Nơi này không thể chạy thoát đi đâu được… …

Đối phương truyền thần thức xong, sau đó chậm rãi rút lui, rồi biến mất.

Từ trong lời nói của đối phương, hắn hiểu được chút hàm ý trong đó. Bên trong vết nứt không gian, thần thức giống như hắn, không chỉ có một ít,

thậm chí có thể có thần thức còn mạnh hơn. Giữa hai bên hắn là có tồn tại một loại tương tự như lãnh thổ. Một ngày vượt qua giới hạn, có khả

năng sẽ xảy ra một tràng ác đấu, không phải ngươi chết, thì ta cũng bị

cắn nuốt mà chết.

Sau lần gặp gỡ bất ngờ, Vương Lâm quay ngược phương hướng, kết quả là ở

bốn phía hắn phát hiện tổng cộng có ba cái thần thức khổng lồ giống như hắn. Qua trao đổi, Vương Lâm biết, với thực lực của mình, là không thể

chỉ trong một hai lần va đập mà làm vỡ được cái vết nứt không gian.

Nhưng quyết tâm của Vương Lâm lại trở nên cực kỳ kiên định. Hắn yên lặng một lúc lâu, nghĩ đến một cái kế hoạch điên cuồng. Một ngày, thần thức của hắn toàn bộ tản ra, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ lãnh thổ của hắn,

thần thức khuếch tán càng rộng, thì những chấn động lại ngày càng kịch liệt.

Vương Lâm quan sát tỉ mỉ mỗi một phạm vi mà thần thức lan đến. Đột nhiên

ở một vị trí xuất hiện một cái vết nứt không gian rất nhỏ. Vương Lâm không chút do dự, thần thức lập tức đi vào dò xét. Trong nháy mắt khi tiến vào, hắn liền kiên quyết chặt đứt tia thần thức đó. Ngay lập tức thần thức thuận lợi đi vào bên trong vết nứt không gian, rồi biến mất trong vết nứt, mất đi cảm ứng.

Tâm tình của Vương Lâm cũng không biến đổi, tiếp tục chờ đợi cái vết nứt tiếp theo xuất hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 120: Vương Lâm trở về.

Hứa Hạo là đại đệ tử thứ sáu của Linh Vũ Tông ở tam cấp tu chân quốc -

Cự Lộc Quốc. Lúc này hắn đang ngồi ở trên một tảng đá cực lớn đang tự di chuyển, kiểm tra lại chiến lợi phẩm mấy năm nay của bản thân. Đúng lúc này, đột nhiên ngọc giản truyền âm của hắn chớp động dữ dội.

Hứa Hạo nhíu mày, lấy ngọc giản ra đặt ở trên trán. Ngay lập tức một âm thanh gấp gáp vang lên trong thần thức của hắn.

-Nhanh chóng đi đến vị trí bốn mươi tám độ phía Tây Bắc. Chỗ đó xuất hiện một cái thần thức không có chủ!

Người truyền âm đến cho hắn là một vị bằng hữu tốt tên là Cát Dương ở

chiến trường ngoại vực. Hai người bọn hắn đều là người có tu vi Trúc Cơ

Hậu Kỳ. Thường xuyên liên thủ để giết người đoạt bảo, phối hợp rất ăn ý.

Hứa Hạo nghe xong, sắc mặt khẽ biến. Ngay sau đó lộ vẻ vui mừng như điên. Thần thức là vật quý giá nhất ở chiến trường ngoại vực, so với tất cả những pháp bảo khác thì ít hơn rất nhiều.

Chỉ có những tu chân hùng mạnh, lúc bị phá hủy thân xác liền khiến cho

Nguyên Anh rời khỏi cơ thể. Hơn nữa Nguyên Anh khi bị tiêu diệt, mới có xác suất cực nhỏ, có một tia thần tức bay ra.

Hứa Hạo không biết những tác dụng cụ thể của thần thức. Nhưng hắn nhớ

rõ, trong khoảng khắc khi bước vào chiến trường ngoại vực, thượng cấp tu chân quốc có đưa ra một cái bảng, mặt trên có mười vị xếp hạng, không ngờ trong số đó thần thức là cao nhất. Tất cả những gì trên cái bảng kia, khi nhặt được phải nộp lên trên, hơn nữa sẽ chắc chắn sẽ được ban thưởng.

Nghĩ tới đây, Hứa Hạo cảm thấy quả tim điên cuồng đập loạn. Hắn không nói nhiều mà khẽ động thân thể, hướng về góc Tây Bắc mà bay tới. Khi hắn bay đến, ở đây đã tụ tập rât nhiều người. Ở xa có một cái lồng lớn đậy lại, ở bên trong cái lồng có một cái vệt sáng màu lam rất lớn. Vệt sáng kia nhẹ nhàng nổi trong không trung, không chút nhúc nhích.

Hai mắt Hứa Hạo lộ ra vẻ tham lam, không nói nhiều vỗ lên túi trữ vật, lấy ra một cái xoa màu đen, vọt tới thành.

Lại nói đến Vương Lâm đang lặng lẽ chờ đợi vết nứt không gian xuất hiện.

Sau rất lâu, trong phạm vi thần thức của hắn, đột nhiên xuất hiện tám cái vết nứt. Thần thức của Vương Lâm lập tức đi vào. Cắt đứt. Xuất ra tám đạo thần thức. Quá trình như vậy, liên tục được duy trì, thần thức của Vương Lâm, càng ngày càng ít đi. Số lượng thần thức xuất ra, càng lúc càng nhiều.

Chiến trường ngoại vực, trong khoảng thời gian ba năm ở đây, lâm vào trong một cảnh tượng điên cuồng. Từ cách đây ba năm đột nhiên xuất hiện thần thức vô chủ bị hai người Hứa Hạo và Cát Đằng lấy đi. Làm cho tất cả

những người đang thu dọn chiến trường ngoại vực trở nên điên cuồng. Sau đó gần như mỗi ngày, đều có thần thức xuất hiện ở chiến trường ngoại vực.

Số lượng thần thức nhiều đến mức không thể tưởng tượng được. Một màn quái dị này, nếu như thường thường, tất nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của thượng cấp tu chân quốc. Nhưng trong ba năm này, thượng cấp tu chân quốc cũng không phái ra bất kỳ người nào đến điều tra.

Trong chiến trường ngoại vực, bây giờ cực kỳ bất ổn. Vì một chút nguyên nhân không hiểu nổi, người bên trong không ra ngoài được, mà người bên ngoài cũng chẳng thể vào trong.

Việc này nói đến cùng, vấn đề có lẽ là do sự xuất hiện của vết nứt không gian. Mười năm nay, toàn bộ chiến trường ngoại vực, vết nứt không gian xuất hiện rất nhiều, nhất là vài chỗ cửa đi vào, lại càng có nhiều.

Đám tứ cấp, ngũ cấp tu chân quốc cấp bốn đã phân tích ra được chính là chiến trường ngoại vực đã sắp đến bờ sụp đổ. Lúc này cho dù có cao thủ

Nguyên Anh Kỳ đi vào, cũng không có khả năng vãn hồi được đại cục sụp đổ

nữa.

Còn chuyện mời người ở lục cấp tu chân quốc đến để sửa chữa thì chi phí này lại quá cao. Mặc dù biết ở trong chiến trường ngoại vực có rất nhiều thần thức, thì cũng chẳng đủ để trả tiền cho những chi phí sửa chữa bên dưới. Những thứ này vẫn là do vài ngũ cấp tu chân quốc cùng nhau gánh chịu.

Hơn nữa quan trọng nhất là, chiến trường ngoại vực cũng không phải chỉ

có một chỗ. cũng không cần phải đi sửa chữa một cái chiến trường đã sắp sụp đổ. Cho nên nếu như chiến trường ngoại vực dưới gia cố pháp thuật không được hiệu quả thì bỏ đi được rồi.

Nhưng khó có thể giải thích chính là cái chiến trường này rõ ràng đã được dự đoán tối thiểu có thể sử dụng được mấy nghìn năm nữa, nhưng vì sao chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi, lại đột nhiên nhanh chóng có chuyển biến xấu đi thế này.

Bọn họ không biết, tất cả những nguyên nhân này, thực ra phải tìm đến

Vương Lâm đầu tiên. Nếu không phải hắn trong khoảng thời gian dài liên tục công kích những vết nức thì cũng sẽ không trở nên như thế này được.

Thời gian trong vết nứt không gian, và chiến trường ngoại vực có sự khác biệt rõ ràng. Ở bên trong hư vô của vết nứt không gian trải qua một trăm năm, thì bên ngoài Chiến trường ngoại vực chỉ là mười năm mà thôi.

Nói một cách chính xác, thời gian Vương Lâm ở bên trong không gian của vết nứt đánh vào cái khe hở, đối với bên ngoài, là bảy năm, nhưng trên thực tế, lại là bảy mươi năm.

Bảy trăm năm liên tục công kích, làm cho Chiến trường ngoại vực nhanh chóng chuyển biến xấu. Bây giờ, không có tu sĩ nào ở tứ cấp, ngũ cấp tu chân quốc dám đi vào cái chiến trường ngoại vực này. Bọn họ chỉ có thể

truyền âm vào, nói cho những tu sĩ của tam cấp tu chân quốc, hủy bỏ công việc dọn dẹp lần này, toàn lực tìm kiếm thần thức. Sau đó thống nhất mở

truyền tống trận ra, để tất cả mọi người rời khỏi.

Vương Lâm đã quên thời gian. Thần thức của hắn càng ngày càng yếu, càng lúc càng nhỏ. Hắn bây giờ, đã không thể tiếp tục chặt đứt thần thức, mà đang đợi, chờ cái vết nứt lớn hơn xuất hiện.

Vào một ngày, ở trong phạm vị thần thức của Vương Lâm, xuất hiện một cái vết nứt không gian lớn hơn gấp nhiều lần so với những cái trước kia.

Vương Lâm không chút do dự, chui vào.

Mã Lương đã tìm được một kiện pháp bảo vừa ý. Nó giống như Đạo Mặc Quang năm đó hắn tìm được, đều là vật có thể tự động phi hành. Vì kiện pháp bảo này, Mã Lương đã dùng hết sức, đuổi theo trong ba ngày.

Hắn cười khổ nhìn phi kiếm kia ở phía trước đang tỏa ra tử quang. Thầm nghĩ năm đó nếu Toa Tử không bị cướp mất, bây giờ nhất định sẽ dễ dàng đuổi theo, cũng không đến mức cực nhọc thế này.

Nhớ đến Toa Tử, Mã Lương lại nhịn không được mà liên tưởng đến Mặc

Quang. Mười mấy năm qua, hắn không phải chỉ một lần mơ tưởng, bên trong

Mặc Quang kia rốt cuộc là cái pháp bảo gì, lại có thể bị những tộc nhân của Cự Ma Tộc truy đuổi và chiếm đoạt. Chắn chắn nó phải là một kiện pháp bảo nghịch thiên. Mỗi lần nghĩ đến đây, hắn cũng nhịn không được mà phải than ngắn thở dài.

-Truyền tống thông đạo sớm không mở, muộn không mở, hết lần này đến lần khác kỳ hạn năm mươi năm của ông mày còn chưa hết, lúc này lại mở ra.

Nhưng bất kể là nói thế nào, cuối cùng cũng có thể trở về nhà. Mấy năm gần đây ở nơi này quá nguy hiểm. Đều vì những thứ thần thức này đột nhiên xuất hiện mà làm náo loạn. Chờ khi nào đem cái phi kiếm này lấy vào tay, trở về chỗ tập kết. Hì hì, tiểu sư muội, muội nhất định phải đợi huynh về nhé, ngàn vạn lần đừng nhận lời của đại sư huynh, hắn chỉ

là một tên súc sinh mặt người tâm thú. Chỉ có huynh mới một lòng một dạ

với muội thôi. - Mã Lương nói thầm trong lòng, tiếp tục đuổi theo về

phía trước.

-Nhưng năm mươi năm đã trôi qua, tiểu sư muội không biết bây giờ đã như thế nào rồi? Ách…Nàng tu luyện Chiến Thần quyết, nghe nói có thể

bảo trì được nhan sắc. Thoạt nhìn thì chỉ mới ba mươi tuổi thôi, nếu như nàng trở thành một bà già, thì ta cũng buông tay được rồi. Hừ hừ, lần này

Chiến Thần điện có hơn mười người đến đây, chỉ còn lại có mười người sống sót. Khi trở về, chắc chắn ta sẽ được tông chủ chú trọng bồi dưỡng.

Hơn nữa trước kia ta còn có bình đan dược kia, ăn vào một viên thì có thể giữ được tuổi xuân. Vì vậy, cho dù quay trở về, thì ta cũng vẫn là một chàng trai hai mươi tuổi. Đến lúc đó thì thích nữ tử thế nào, mà chẳng tìm được chứ?

Mã Lương cười ha ha, chỉ cảm thấy cả người tràn đầy động lực, tốc độ lại càng nhanh hơn được vài phần. Mã Lương đang toan tính, đột nhiên từ xa bay đến hai đạo cầu vồng, trong nháy mắt đã đến sát bên người hắn. Trong đó có một đạo lập tức bay lên trước mặt Mã Lương. Phi kiếm ở phía trước nhoáng lên một cái, lập tức lộ ra thân hình. Chỉ thấy đó là một người thanh niên khoảng ba mươi mấy tuổi. Ánh mắt hắn âm trầm, bàn tay to trảo một cái, sau khi nắm lấy phi kiếm thì chẳng thèm nhìn cái nào mà ném nó vào túi trữ vật. Sau đó, hắn xoay người, âm trầm nhìn chằm chằm vào Mã

Lương.

Lúc này thì đạo cầu vồng kia đã hạ xuống, xuất hiện một người trung niên mặc quần áo màu đen, đứng ở phía sau Mã Lương, cười nhạo nhìn về phía hắn. Mã Lương biến sắc, thất thanh nói:

-Hứa Hạo, Cát Dương!

Mã Lương than khổ, hai người đối phương trước đây rất lâu hắn đã từng gặp qua. Cho nên lúc này mới liếc mắt đã nhận ra ngay. Thanh danh của hai người này rất xấu, chuyên giết người đoạt bảo.

Mã Lương quyết định kéo túi trữ vật xuống, trực tiếp ném cho Hứa Hạo ở phía trước, cầu xin nói:

-Hai vị đạo hữu, tất cả những thu hoạch của ta mấy năm nay, đều ở chỗ

này. Hai vị cứ việc lấy đi, ta chỉ mong có thể giữ được tính mạng thôi. -

Hứa Hạo ngẩn ra, mở miệng túi trữ vật ra nhìn qua, rồi nhìn Mã Lương một cái, cười nói:

-Ngươi là người không có khí phách mà ta được gặp, nhưng cũng rất thức thời. Được thôi, ngày hôm nay tha cho ngươi một mạng. Cút.

Mã Lương thở phào nhẹ nhõm, đang muốn rút lui… Đột nhiên, hắn biến sắc,

phun ra một ngụm máu tươi. Một thanh phi kiếm xuyên qua ngực của hắn. Cơ thể của hắn run rẩy, cảm giác được rõ ràng sinh mệnh của mình đang dần biến mất. Hắn giãy dụa xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Cát Dương, giữ

lại một ngụm máu ở trong miệng, mơ hồ nói:

-Ngươi… …

Cát Dương vẫy tay, phi kiếm bay trở về. Hắn lãnh đạm nói:

-Ta chưa nói tha ngươi.

Nói xong, cơ thể của hắn khẽ động, cũng chẳng thèm nhìn Mã Lương một cái, bay về nơi xa. Hứa Hạo cũng chẳng biết nói gì, đối với Mã Lương đang hấp hối chỉ biết lắc đầu, rồi lên đường. Lòng hắn hiểu rõ, đây là

Cát Dương hận Mã Lương đưa túi trữ vật cho mình. Hai người hắn và Cát

Dương có một thỏa thuận, túi trữ vật đến tay ai, thì của người đó, không được tranh đoạt nữa. Nếu như vừa rồi Mã Lương đưa túi trữ vật cho Cát

Dương, Hứa Hạo cũng sẽ làm như vậy.

Ý thức của Mã Lương đã trở nên mơ hồ, trước mặt hắn hiện lên bóng dáng của tiểu sư muội, rồi dần dần nhắm hai mắt lại. Đúng lúc này, đột nhiên ở

bên cạnh thi thể của Mã Lương xuất hiện một cái vết nứt không gian cực lớn. Một đạo thần thức khổng lồ vọt ra. Khi đạo thần thức xuất hiện, hơi dừng lại một chút, rồi lập tức chui vào trong cơ thể của Mã Lương. Rất lâu sau, Mã Lương lại mở mắt. Từ trong ánh mắt của hắn lóe lên hai đạo tinh quang.

Vết thương ở trước ngực hắn, lấy mắt thường có thể nhìn thấy được bằng tốc độ rất nhanh mà liền lại. Hắn mở miệng phát ra một thanh âm lạnh lẽo:

-

Đằng Hóa Nguyên. Vương Lâm ta đã trở về! Thần thức! Quay về!

Đột nhiên lúc này, trên khắp chiến trường ngoại vực, tất cả những thần thức trước kia của Vương Lâm, bất kể là đang trong túi trữ vật của người nào, hoặc bị người ta luyện hóa vào bên trong cơ thể, hoặc đang bị

người ta tranh giành đều rung lên.

Từng đạo thần thức, từ tất cả phương hướng của chiến trường ngoại vực,

nhanh chóng từ pháp bảo, túi trữ vật, từ bên trong cơ thể điên cuồng bay về chỗ Vương Lâm, tụ tập lại.

Cảnh tượng đó khiến cho trong lòng mỗi một vị tu sĩ lấy được thần thức ở chiến trường ngoại vực, trở nên rung động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 121: Không biết sống chết.

Liên Minh tu chân là một tổ chức khổng lồ, nó cụ thể do bao nhiêu quốc gia thành viên tạo thành, trừ một số ít người biết, đại đa số đều không thể

đoán được.

Tiêu chuẩn thấp nhất để trở thành thành viên là đạt đến lục cấp và có được tinh cầu. Nói như vậy, chỉ cần là tu chân quốc, cũng lệ thuộc vào sự quản lý của Liên Minh tu chân. Nhưng trên thực tế, Liên Minh tu chân đối với chính mình có vô số quốc gia thành viên, căn bản là không có tinh lực và thời gian, đi quản lý từng cái một.

Cho nên, nói một cách tổng thể, tu chân quốc từ lục cấp trở xuống, cũng đều chịu sự quản lý của lục cấp tu chân quốc.

Chu Tước quốc, mất mười vạn năm, đột nhiên dùng tốc độ cực nhanh mà từ

nhất cấp đạt đến lục cấp, trở thành một trong số ít ỏi lục cấp tu chân quốc. Sau khi trở thành lục cấp tu chân quốc, Chu Tước quốc mới giành được một cái tinh cầu theo quy định. Cái tinh cầu này, cũng dựa theo một tên gọi thống nhất của Liên Minh tu chân—Đó là Chu Tước tinh.

Trên Chu Tước tinh, tiếng nói của Chu Tước quốc, chính là ý chí của thần linh. Chu Tước tinh có mười tám ngũ cấp tu chân quốc. Khoảng khắc khi bọn họ đạt đến tiêu chuẩn ngũ cấp tu chân quốc thì lục cấp tu chân quốc sẽ tặng cho mỗi bên một cái chiến trường ngoại vực.

Trên toàn bộ Chu Tước tinh, có một trăm lẻ tám chiến trường ngoại vực.

Khi có một cái sụp đổ, thì vĩnh viễn sẽ thiếu đi một cái. Trừ khi đồng ý tổn hao một số lượng vật tư cực lớn để mua của lục cấp tu chân quốc,

nếu không thì chẳng có bất cứ phương pháp gì nữa.

Còn về việc chiến trường ngoại vực làm sao mà được tạo ra, những cái vết nứt không gian này thông về chỗ nào, trong ngũ cấp tu chân quốc không người nào biết được. Nghe nói, pháp thuật để tạo ra chiến trường ngoại vực, là khi tu chân quốc lên đến lục cấp thì được Liên Minh tu chân thống nhất tặng cho. Tuy nhiên cũng có một yêu cầu nghiêm khắc, không được tiết lộ cho những tu chân quốc dưới lục cấp. Nếu không, sẽ bị gạch tên.

Mỗi một ngũ cấp tu chân quốc, cũng nắm trong tay rất nhiều tứ cấp tu chân quốc. Giống như vậy, mỗi một tứ cấp tu chân quốc, cũng khống chế

rất nhiều tam cấp tu chân quốc.

Còn nhất cấp và nhị cấp tu chân quốc cấp, Liên Minh tu chân có quy định, không được can thiệp, để tùy ý bọn họ phát triển.

Triệu quốc là tam cấp tu chân quốc trong Chu Tước tinh. Nó chịu sự quản lý của Thanh Long quốc là tứ cấp tu chân quốc. Mà ở quản lý

Thanh Long quốc, trên thực tế là ngũ cấp tu chân quốc Cự Ma Tộc. Mỗi một lần Vực

Ngoại đại chiến, tất cả những cao thủ Nguyên Anh Kỳ của Triệu quốc, đều được chiêu mộ, không được có bất cứ cái gì chống đối.

Năm đó, năm vị lão tổ của Hằng Nhạc phái, chính là như vậy. Nếu đi, Hằng

Nhạc phái có thể được bảo vệ, năm người bọn họ không biết sống chết thế

nào; không đi, không những Hằng Nhạc phái bị diệt vong, năm người bọn họ cũng chắc chắn sẽ chết.

Những chuyện giống như vậy, hầu như ở mỗi tam cấp tu chân quốc đều có.

Vật đổi sao dời, cá lớn nuốt cá bé, đó là một câu nói của cường giả.

Người yếu chỉ có thể nghe theo, không thể từ chối. Có lẽ chính là ở

trong cái quy luật gần như tàn khốc này, dẫn đến cuộc tranh đấu giữa những người tu chân so với phàm nhân lại càng khốc liệt hơn.

Có lẽ trong mắt của Liên Minh tu chân cao cao tại thượng, thế giới này,

vũ trụ này, chính là một cái lò luyện cực lớn. Mặc kệ là phàm nhân cũng được, người tu tiên cũng được, đều bị luyện chế một cách vô tình.

Thời kỳ thượng cổ thần thoại, người tu chân coi trọng thiên đạo, chú trọng đạo tâm, truy cầu đại đạo Người tu tiên, làm người ta cảm thấy phiêu dật, là xuất trần, là tiên phong, là thiên tâm. Nhưng sau khi thời kỳ thượng cổ thần thoại khi bất ngờ xảy ra một trận hạo kiếp dẫn đến diệt vong, Liên Minh tu chân bổng nhiên nổi lên. Từ đó cái đạo này, đã hoàn toàn bị tan vỡ.

Sự thật chứng mình, tu chân không muốn không cầu, nhất định sẽ là diệt vong. Đây là một con đường sai lầm, chỉ có mạnh được yếu thua, tranh đấu với trời, mới thật sự là một sự lựa chọn duy nhất để có thể sinh tồn.

Tuy rằng không biết được kết quả cuối cùng là thế nào, nhưng tối thiểu,

đến bây giờ, dưới sự lãnh đạo của Liên Minh tu chân, người tu chân bất kể là thực lực, hay là thế lực, đều vượt lên rất xa so với thời kỳ

thượng cổ thần thoại. Điều này, là đủ rồi.

Giờ khắc này, ở trong một cái chiến trường ngoại vực nào đó của ngũ cấp tu chân quốc Cự Ma Tộc, một tràng biến hóa quỷ dị, đang hiện ra. Những tu sĩ mà trong ba năm trước đó giành được thần thức, tất cả đều hết sức lo sợ.

Toàn bộ chiến trường ngoại vực, giống như xuất hiện một cơn mưa ánh sáng, vô số thần thức, hướng về một phương hướng mà phóng tới. Ngay sau đó, chiến trường ngoại vực vốn đã ở trên bờ sụp đổ, không chịu nổi những dao động của thần thức, bắt đầu sụp xuống. Chỉ thấy một chiến trường ngoại vực to lớn, đột nhiên lúc đó vỡ ra một lổ hổng cực đại, giống như bị một cái miệng vô hình đang cắn nuốt vậy, tan biến không một tiếng động.

Cùng lúc này, một cổ thần thức khổng lồ, từ bên trong cái lỗ hổng cực đại kia dè dặt đi ra, sau đó thì chẳng còn gì cố kỵ mà lao ra ra, điên cuồng cắn nuốt. Theo sự xuất hiện đi ra của hắn, còn có rất nhiều loại thần bí, chính là những sinh vật mà trước đây bị Vương Lâm cắn nuốt.

Giống như vậy, ở mấy chỗ khác của Chiến trường ngoại vực cũng bắt đầu xuất hiện, tổng cộng có ba cái thần thức khổng lồ, bay ra từ bên trong những vết nứt không gian cực lớn được tạo thành khi sụp đổ.

Một số lượng lớn những loài vật thần bí, điên cuồng chen chúc nhau xuất hiện. Gặp người thì nhào thẳng đến đầu, thấy vật thì leo lên, lấy châu chấu mà hình dung cũng chẳng quá.

Các tu sĩ ở chiến trường ngoại vực, xuất ra tất cả tiềm lực, điên cuồng bỏ chạy về phía truyền tống trận. Chỉ sợ chậm một bước, sẽ bị cắn nuốt chết. Khắp bầu trời chỉ thấy từng đạo kiếm quang, liều lĩnh chạy trốn.

Trong nháy mắt khi ba cái thần thức khổng lồ kia xuất hiện, ánh mắt của

Vương Lâm lóe lên. Hắn phát hiện, ba cổ thần thức này rất quen thuộc,

đúng là ba hàng xóm của hắn ở trong vết nứt không gian.

Lúc này những tia thần thức của hắn sau ba năm phân tán, từng đạo rồi lại từng đạo quay về, mỗi lần quay về một phần, thần thức của hắn lại mạnh lên một phần. Dần dần, thần thức của Vương Lâm lại đạt đến mức độ

như trước.

Vương Lâm cũng không lo lắng, khoanh chân ngồi xuống, để thích ứng với thân thể mới. Lúc này, vài con sinh vật thần bí bay tới giống như u linh. Từ xa khi nhìn thấy Vương Lâm, lại có chút do dự, chần chừ không dám tiến lên. Cuối cùng dường như không thể nào chịu đựng được sự hấp dẫn của món ngon trước mặt, bỗng chốc phần phật bay đến. Còn cách mười mét nữa là tới Vương Lâm, hắn chợt mở hai mắt, lóe ra hàn quang, lạnh lùng nói:

-Không biết sống chết!

Thần thức khổng lồ bổng nhiên từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra, cả đám sinh vật thân bí kia giống như gặp phải kẻ thù, phát ra từng trận tiếng rít sợ hãi, điên cuồng lui về phía sau. Nhưng chúng chưa kịp lui lại đã bị thần thức của Vương Lâm đuổi theo, nuốt vào một lượng lớn. Đang định tiếp tục cắn nuốt thì, trong chớp mắt lại có một cổ thần thức khổng lồ

từ trên khoảng không truyền đến, dường như muốn ngăn cản.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, không những không lùi, mà lại lấy tốc độ

cực nhanh đuổi theo, đem tất cả những loại vật dám mạo phạm mà cắn nuốt.

Đạo thần thức kia truyền đến một tiếng thở dài, cũng không nói gì.

Lúc này thì tất cả thần thức của Vương Lâm đã trở về cơ thể. Mặc dù có một số rất ít chẳng hiểu vì sao lại không xuất hiện ở trên chiến trường ngoại vực cho nên cũng không thể kêu gọi. Nhưng mức độ mạnh mẽ của thần thức so với năm xưa cũng không sai biệt nhiều lắm.

-Các vị, đã qua giới hạn rồi! - Thần thức của hắn đảo qua, truyền ra một cơn sóng.

Cơn sóng thần thức này lập tức tản ra, trong nháy mắt đã khuếch tán toàn bộ chiến trường ngoại vực. Ba cái thần thức khổng lồ từ bên trong vết nứt không gian chui ra mỗi người đang thoải mái cắn nuốt, đột nhiên động tác ngừng lại. Ngay sau đó từng người truyền ý thức đến Vương Lâm.

-Ngươi rất mạnh, không nghĩ tới là từ trong chỗ đó đi ra.

-Không gian chỗ này đã sụp xuống rồi, chúng ta thân là thôn hồn, sứ mệnh là cắn nuốt nơi này, đề phòng nó sụp đổ lan ra phạm vi lớn. Ngươi cũng là một thôn hồn, vì sao lại can thiệp?

-Sinh ra là thôn hồn, du hồn ta xúc phạm đến ngươi thì trừng phạt cũng chẳng có gì phải nói. Nhưng cắn nuốt không gian sụp đổ, là sứ mệnh mà ta chờ đợi từ khi được sinh ra. Mặc dù chúng ta không cắn nuốt, thì cũng có những thôn hồn khác đến đây cắn nuốt mà thôi.

Khi ba đạo thần thức khổng lồ kia mỗi người nói ra một câu, cũng không tiếp tục cắn nuốt, mà yên lặng đợi Vương Lâm trả lời. Trong ý nghĩ của bọn họ, Vương Lâm dĩ nhiên cũng là tồn tại ngang bằng với bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nghe được thôn hồn nói đến, hắn trầm tư một chút, trong đầu sắp xếp lại những ký ức của Mã Lương khi còn sống.

Biết được truyền tống trận bắt đầu mở ra, nếu như lúc này chiến trường ngoại vực hoàn toàn sụp đổ, sợ rằng truyền tống trận này, có thể mở ra được hay không cũng còn chưa biết được.

-Ta cũng không phải muốn ngăn cản, mà hi vọng thời gian sụp đổ cuối cùng của cái chiến trường ngoại vực này, có thể trì hoãn một chút được không.

-Được.

-Như ngươi muốn.

-Ta cũng đồng ý, nhưng các du hồn săn thức ăn, không thể ngăn cản.

Sau khi đạt được thỏa thuận, cơ thể Vương Lâm khẽ động, bay về phương hướng của truyền tống trận trong ký ức của Mã Lương. Dọc theo đường đi hễ là du hồn, chỉ cần nhìn thấy Vương Lâm, lập tức hoảng sợ mà chạy tứ

tán, không dám ngăn cản.

Trên đường đi Vương Lâm đối với thân thể mới này cảm thấy rất ngượng nghịu. Tuy thiên tư linh căn của tên Mã Lương này cũng không tệ, tốt hơn gấp nhiều lần so với Vương Lâm trước kia, nhưng cái thân thể này dù sao cũng nhờ đoạt xá mà có được, cần phải có thời gian để tế luyện, mới có thể hoàn toàn chiếm giữ.

Lúc này, trong cơ thể hắn không có một chút linh lực nào, tất cả đều dựa vào sự chuyển động của thần thức. Việc quan trọng nhất bây giờ là,

nhanh chóng tìm được một nơi để bế quan, tế luyện thân thể và đồng thời nâng cao tu vi. Từ đó có thể phối hợp với thần thức mạnh mẽ, về Triệu

Quốc trả thù.

Khi đang bay trên không, Vương Lâm đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía Tây

Bắc, hơi trầm ngâm. Hắn vừa dừng lại không lâu, thì thấy ba đạo cầu vồng nhanh chóng bay tới. Sau đó, hơn mười cái du hồn theo sát ở phía sau, tốc độ giữa hai bên, càng ngày càng gần.

Chu Tử Hồng là đệ tử của Chiến Thần điện trong Hỏa Phần tam cấp quốc tu chân quốc. Lúc này, tuy nàng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, môi hơi nhếch lên,

nhưng mái tóc bay tán loạn, mồ hôi đầm đìa. Linh lực ở bên trong cơ thể

đã đến tình cảnh như đèn hết dầu. Trên mặt nàng lộ ra vẻ phẫn nộ, nhìn hai người sư huynh ở bên cạnh. Hai người họ cũng lộ ra vẻ sợ hãi, không cần quan tâm gì mà bỏ chạy về phía trước.

-Đồng môn Chiến Thần điện còn sống, sợ rằng chỉ còn lại ba người chúng ta... ...

Chu Tử Hồng cười thê thảm. Ba ngày trước, Chiến Thần điện còn có mười người, chẳng ai ngờ được chiến trường ngoại vực lại đột nhiên sụp đổ.

Sau đó lại xuất hiện một số lượng lớn những sinh vật quỷ dị. Hễ gặp được người tu chân là bị bọn nó nhào đến, lập tức hồn bay phách lạc, ngay cả

cơ thể cũng bị mất đi tinh hoa máu thịt trở thành thây khô.

Mà những sinh vật quỷ dị này, dường như rất thích ẩn thân bên trong thây khô, thế cho nên bọn họ bây giờ chỉ cần nhìn thấy thi thể, thì lập tức cảm thấy sợ.

Mười người Chiến Thần điện… ngoại trừ Mã Lương bốn ngày trước một mình rời khỏi…

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 122: Đi giết hắn.

Mười người Chiến Thần điện, ngoại trừ Mã Lương bốn ngày trước một mình bỏ đi, ở đây trong ba ngày, chỉ còn lại có ba người bọn họ. Chu Tử Hồng cay đắng thở dài, vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua những sinh vật quỷ dị đang càng lúc càng gần. Trong lòng nàng chẳng còn hi vọng mà nhắm mắt lại, trong đầu không kìm được mà xuất hiện hình dáng của Mã Lương.

-Mã Lương vốn luôn nhát như chuột, rất sợ chết. Phải nói là da mặt hắn cũng rất dày, bất kể mắng chửi thế nào cũng không quan tâm. Đồng sư muội chính vì bị hắn quấn lấy mà chịu không nổi, vì vậy mới nghĩ ra một phương pháp đem hắn đến chiến trường ngoại vực. Nếu không phải mình nhìn hắn khá đáng thương, nhiều lần ra tay cứu giúp, chỉ sợ hắn đã sớm mất mạng rồi. Cái tên Mã Lương này cũng có lương tâm, trước đó vài ngày cho ta một viên đan dược, nói sau khi ăn vào có thể bảo trụ được nhan sắc,

cũng không biết là thật hay giả nữa… ….

Với trái tim hết hi vọng, trong đầu Chu Tử Hồng không thể kiểm soát được những suy nghĩ lung tung. Đúng lúc này, nàng đột nhiên nghe được Đương sư huynh ở bên cạnh lo lắng hô:

-Mã Lương, chạy mau!

Chu Tử Hồng ngẩn người ra, mở to đôi mắt xinh đẹp. Trước mặt nàng có một người thanh niên đang bay về chỗ này. Người thanh niên đó có dáng vẻ mi thanh mục tú, nhưng có một luồng khí lạnh ẩn ở bên trong. Vạt áo trước ngực có một mảng máu.

-Mã sư đệ, lần này chúng ta khó tránh khỏi số kiếp rồi. Ôi.

Dương sư huynh thở dài nói, mặt lộ vẻ chán nản. Vương Lâm quét mắt nhìn ba người một cái, cũng không nói gì. Lúc này hơn mười cái du hồn đuổi theo ở phía sau, đột nhiên dừng lại toàn bộ, nhìn chằm chằm vào Vương

Lâm, lộ ra vẻ do dự. Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, trong thần thức truyền ra một cổ ba động.

-Cút!

Hơn mười cái du hồn lập tức hoảng sợ mà hỗn loạn rút lui, trong nháy mắt đã chạy sạch. Chu Tử Hồng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, như thế

nào cũng nghĩ không ra vì sao những sinh vật đáng sợ kia lại đột nhiên chạy đi. Đột nhiên nàng quay đầu nhìn Vương Lâm, tận đáy lòng mọc lên một cái ý niệm dở khóc dở cười, chẳng lẽ những sinh vật đáng sợ đó lại sợ Mã Lương sao?

Nhưng ngay lập tức, nàng lại phủ nhận ý nghĩ đó. Còn lại hai người đệ tử

Chiến Thần điện kia, cũng chẳng hiểu ra sao. Nhưng nói như thế nào, cái cảm giác sống sót sau tai nạn lại đột nhiên tăng lên, ba người đều thả

lỏng và thả ra một hơi. Vị sư huynh họ Dương ở trong mấy người là già nhất. Hắn vẫn còn sợ hãi mà nhìn khắp xung quanh một lượt, vội vàng nói:

-Sư muội! Đám sinh vật này tuy là không biết vì sao không tấn công chúng ta, nhưng nơi đây không thể ở lâu. Chúng ta nên nhanh chóng chạy đến truyền tống trận, rời khỏi chỗ này thôi.

Chu Tử Hồng rùng mình một cái, vội vàng gật đầu, nói với Mã Lương:

-Mã sư đệ, ngươi tu vi thấp nhất, nhất định phải theo sát chúng ta.

Tuyệt đối không thể để cho những sinh vật kia nhào lên người, bằng không sẽ lập tức hồn bay phách lạc.

Tên đệ tử Chiến Thần điện còn lại, sốt ruột nói:

-Còn nói nhiều làm gì! Các ngươi không đi, thì ta đi trước đây.

Nói xong, cơ thể hắn khẽ động, nhanh chóng vọt đi. Vương Lâm thông qua trí nhớ của Mã Lương, biết được người đó tên là Lâm Đào. Sư huynh họ

Dương cũng vội vàng đi theo. Chu Tử Hồng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, thấp giọng nói:

-Cẩn thận đấy!

Nói xong, nàng nhảy lên, bay về phía trước. Vương Lâm từ đầu đến cuối chẳng có cơ hội để nói một lời. Hắn lặng lẽ, ung dung mà theo sát ở phía

sau. Sở dĩ phải cứu ba người này, ngoại trừ có những tính toán khác,

còn có một chút cảm kích trong ký ức của Mã Lương đối với Chu Tử Hồng.

Vương Lâm cảm thấy đoạt được thân thể của Mã Lương, cũng cần phải giúp hắn làm một chuyện.

Ba người Chu Tử Hồng phi hành cực kỳ cẩn thận, còn lấy ra những dược vật bổ sung linh lực từ trong túi trữ vật. Chu Tử Hồng lấy ra nhiều hơn một viên, đưa cho Vương Lâm. Vương Lâm nhìn viên thuốc trong tay, vô tình nghĩ tới Nghịch Thiên châu của mình. Một khi đem nó nhúng vào trong nước, thì sẽ tạo thành loại thuốc tốt nhất để khôi phục lại. Đáng tiếc,

bao nhiêu hồ lô chứa linh lực dịch thể cùng với rất nhiều bảo bối bên trong túi trữ vât, đều bị Đằng Hóa Nguyên bóp nát, toàn bộ biến thành không khí.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Hắn có thể dựa vào thần thức cảm giác được sự tồn tại của hạt châu, thậm chí ngay cả huyết luyện phi kiếm cũng có thể cảm nhận được hình như đã hòa tan vào trong linh hồn của mình.

Nhưng lúc này không phải là lúc tra xét, Vương Lâm trầm ngâm một chút,

trong lòng lại thầm xác định, đợi khi ra khỏi chiến trường ngoại vực,

nhất định phải tìm một chỗ để bế quan.

Các tu sĩ ở bên trong chiến trường ngoại vực, trong thời gian vài ngày gần đây, phát hiện dấu hiệu sụp đổ dường như có chút chậm lại. Nhưng đối với bọn họ mà nói thì không có bất kỳ tác dụng nào. Bởi vì so với việc sụp đổ lớn, thì những sinh vật quỷ dị này lại càng thêm đáng sợ. Một đống đổ sụp xuống, thì nhiều nhất cũng chỉ khiến cho người ta đột nhiên tan biến mà thôi. Nhưng để cho những sinh vật này cắn nuốt, thì chỉ có trơ mắt nhìn hồn phách của mình bị nuốt đi. Liên tục kêu lên thảm thiết,

sau đó thân thể lại biến thành một cái thây khô.

Nếu như những tu sĩ này có thể lựa chọn cách thức chết đi, thì hầu như tất cả mọi người, đều chọn sự sụp đổ của khong gian còn hơn.

Toàn bộ chiến trường ngoại vực, tổng cộng có bốn cái truyền tống trận lớn. Phương hướng mà bốn người Vương Lâm bay tới, chính là một cái gần nhất ở đó. Đối với bốn cái truyền tống trận này, Vương Lâm cũng chẳng có gì phải lựa chọn. Với hắn mà nói, đi đến cái truyền tống trận

nào cũng đều như nhau. Truyền tống trận này, chỉ có thể truyền tống những người có được ngọc phù tư cách.

Hễ là người đi vào chiến trường ngoại vực, đều được phát một cái ngọc phù, ngoài việc chống gió, tác dụng lớn nhất của ngọc phù này chính là tín vật để truyền tống trở về.

Vương Lâm không có tín vật của Triệu Quốc, căn bản là không có cách nào thông qua truyền tống trận để trực tiếp trở về Triệu Quốc. Lúc này hắn lại chiếm được thân thể của Mã Lương, cho nên đối với hắn, sự lựa chọn tốt nhất chính là Hỏa Phần quốc của Mã Lương. Đây cũng là một cái ý tứ

khác của hắn khi cứu ba người Chu Tử Hồng, nhằm đoạt một cái ngọc phù.

Đương nhiên, nếu như có thể tìm được hai người Hứa Hạo và Cát Dương, thì sẽ tốt nhất. Hai người này đã bị Vương Lâm liệt vào những người phải chết. Giết hai người bọn họ cũng không phải vì Mã Lương, mà bởi vì hai tên này biết rõ, Mã Lương thật sự đã chết rồi. Vì không muốn lưu lại tai họa về sau, cho nên hai người bọn họ, nhất định phải chết.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm căn cứ vào trí nhớ của Mã Lương, đã liên lạc với ba người hàng xóm, để bọn họ tìm kiếm thay cho mình. Tất cả du hồn trên toàn bộ chiến trường ngoại vực, liền biến thành tai mắt của

Vương Lâm. Một khi có tin tức của hai người bọn họ, ba người hàng xóm sẽ

lập tức thông báo cho hắn. Nếu như đến sau cùng, vẫn còn không có tin tức về hai người bọn họ, vậy có thể Hứa Hạo và Cát Dương đã chết. Để cho ba người Chu Tử Hồng có hàng trăm điều không thể lý giải được vì dường như tất cả sinh vật quỷ dị cứ nhìn thấy bọn họ là quay người bỏ qua vậy.

Có những con rõ ràng vọt đến, rồi lại lập tức xoay người, rồi nhanh chóng bỏ qua bọn họ.

Trên đường đi, ba người có thể nói là có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

Cuối cùng trải qua vô số lần như vậy, khi nhìn thấy những sinh vật cổ

quái kia, cũng không giống như trước mà lập tức dừng lại rồi thay đổi phương hướng nữa. Chẳng qua tốc độ có giảm, đợi những sinh vật kia chạy đi, mới tăng tốc độ phi hành.

Có một lần rất ly kỳ, một con sinh vật đột nhiên xuất hiện, nhào về phía

Chu Tử Hồng, nhưng ngay khi nó chuẩn bị đụng tới Chu Tử Hồng, thì dường như nhìn thấy một cái gì đó khủng bố không thể tưởng tượng được vậy,

thét lên một tiếng chói tai rồi nhanh chóng rút lui, mặc kệ tất cả mọi thứ mà nhanh chóng bay đi.

Ba người cũng không phải là kẻ ngốc, những chuyện quỷ dị như vậy, tất nhiên sẽ sinh ra nghi ngờ. Kết hợp với những chuyện trước đó mà nghĩ sơ qua một chút, lập tức hiểu rõ câu trả lời chắc chắn ở trên cơ thể Vương

Lâm.

Chẳng qua chỉ ngoại trừ Chu Tử Hồng trợn mắt há mồm, cũng muốn hỏi cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không dám nói ra. Còn lại hai người kia cơ bản là làm như không nhìn thấy. Không phải bọn họ không muốn hỏi, mà không thể hỏi. Lúc này nếu như có một câu nói đắc tội đến Vương Lâm, chỉ

sợ tính mạng sẽ chôn ở chỗ này mất.

Tên đệ tử có tên là Lâm Đào, đưa lưng về phía Vương Lâm, ánh mắt lấp lóe, trong lòng cũng chẳng biết có chủ ý gì. Tuy nhiên thần sắc của hắn nhanh chóng trở lại như thường, nhìn không ra một chút manh mối.

Nhìn thấy còn một đoạn đường không xa nữa, sẽ chạy đến truyền tống trận gần nhất, những tu sĩ ở gần đó cũng xuất hiện rất nhiều. Mục tiêu của tất cả mọi người đều là truyền tống trận ở phía trước.

Vương Lâm trước đó đã dùng thần thức tra xét qua rồi, một số người tập trung ở truyền tống trận ở phía trước, đều đợi truyền tống trận mở ra.

Một đạo ánh sáng màu trắng, phủ lên trên truyền tống trận, có tác dụng bảo vệ. Ở bên ngoài truyền tống trận, lơ lửng rất nhiều xác khô, bọn chúng đều muốn lao tới đám tu sĩ bên trong truyền tống trận. Bốn phía xung quanh chốc chốc lại xuất hiện một số du hồn, ở bên trong những bộ

xác khô chui tới chui lui.

Truyền tống trận của chiến trường ngoại vực, bình thường luôn ở trong trạng thái đóng kín. Chẳng qua là cố định một cái thời gian, mới được mở

ra. Bây giờ còn cách thời gian mở ra là hai ngày.

Những người này ở trong truyền tống trận, khẩn trương nhìn chằm chằm ra bên ngoài. Mỗi khi có một ngọn gió thổi đến, lập tức cả đám hoảng hồn.

Nhưng dần dà, có người phát hiện, những du hồn này chỉ dám quanh quẩn ở

bên ngoài, tuyệt đối không dám đụng vào quầng sáng của truyền tống trận.

Lần lượt lại có nhiều người nữa phát hiện ra hiện tượng này. Vì vậy tất cả mọi người ở bên trong đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong lúc phi hành, đột nhiên vẻ mặt của Vương Lâm khẽ biến đổi, những người hàng xóm của hắn truyền đến tin tức, đã thấy được hai người mà hắn muốn tìm. Hai người này đã chết, túi trữ vật đang được du hồn đưa đến.

Không lâu sau, một con du hồn hư ảo trên đầu có hai sừng từ phương xa nhanh chóng bay tới. Vốn là ba người Chu Tử Hồng còn chưa lưu ý, nhưng nhìn thấy du hồn này càng ngày càng gần, không khỏi nhìn về phía Vương

Lâm.

Lúc này, du hồn này đã đứng ở trước mặt ba người, hướng về phía Vương

Lâm vung lên, ba cái túi trữ vật lập tức bay ra, bị Vương Lâm chộp vào trong tay.

Du hồn kia làm xong tất cả những chuyện này, lập tức xoay người bay đi.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nhìn chằm chằm vào du hồn kia, đột nhiên nói:

-Dừng lại!

Du hồn ngừng lại, xoay người run rẩy nhìn về phía Vương Lâm. Vương Lâm cũng không thèm nhìn ba người Chu Tử Hồng, cơ thể tiến về phía trước,

nhẹ nhàng đi đến trước du hồn kia. Vương Lâm cắn nuốt du hồn, không phải một vạn thì cũng là tám nghìn, con số rõ ràng hắn cũng chưa tính qua.

Hắn liếc mắt thì có thể nhìn ra, du hồn ở trước mặt này có chút không thích hợp.

Vương Lâm trước khi cắn nuốt du hồn, thật ra chỉ là một trạng thái sinh mệnh giống như tích góp thần thức vậy. Tất cả bọn nó chắc chắn có trí tuệ, nhưng vì bản năng trời sinh, là cắn nuốt mọi thứ.

Mà cái du hồn trước mặt này rõ ràng có sự khác biệt. Cơ thể của nó cực kỳ hỗn tạp, rất nhiều linh hồn sau khi bị nó cắn nuốt, dường như chưa được tiêu hóa vậy, lưu lại bên trong cơ thể của nó một dấu vết thật sâu.

Loại dấu vết này khi tích lũy đến một mức độ nào đó, thì thể chất của cái du hồn này, sẽ hoàn toàn bị thay đổi. Ánh mắt Vương Lâm chớp động,

nhìn kỹ một lúc lâu. Hắn từ trên người du hồn này, lại thấy được một tia cảm giác giống như năm xưa ở bên trong Mộng Cảnh không gian nhìn thấy

Nguyên Anh của Tư Đồ Nam vậy.

Hoặc có thể nói, giữa hai bên dường như có một điểm chung.

-Đi giết hắn!

Tay phải của Vương Lâm chỉ vào Lâm Đào, ra lệnh cho du hồn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 123: Ma đầu.

Lời của Vương Lâm vừa dứt, sắc mặt của ba người Chu Tử Hồng lập tức biến đổi lớn. Đặc biệt là Lâm Đào, sắc mặt lập tức tái nhợt, vội vàng lui ra phía sau. Du hồn kia nghe được mệnh lệnh, không nói nhiều mà hướng về

phía Lâm Đào bay tới.

Chu Tử Hồng cắn chặt môi dưới, có ý muốn ngăn cản, nhưng chẳng biết mở

miệng thế nào. Tên sư huynh họ Dương thì lại than nhẹ một tiếng, vẻ phức tạp trên mặt lập tức lóe lên. Lâm Đào dùng hết tốc độ, vẫn không thể

nào chạy đi xa được. Hắn chỉ hoảng loạn chạy qua chạy lại ở bốn phía,

muốn né tránh du hồn. Hắn tự biết mặc dù có chạy trốn, tốc độ cũng chẳng nhanh bằng du hồn. Cho dù có gặp may mà chạy thoát, chiến trường ngoại vực lớn như vậy, hắn có thể hoàn toàn khẳng định, mình cũng không thể

nào còn sống mà quay về truyền tống trận. Nghĩ đến đây, hắn vội vàng nói:

-Tiền bối! Ta và Mã Lương không có một chút giao tình nào. Đồng môn mấy năm nay, bọn tôi nói chuyện với nhau cũng rất ít. Tiền bối tha mạng,

ta…Ta nguyện trở thành nô tài của ngài. Tiền bối tha mạng.

Lâm Đào lo lắng nói. Lúc này du hồn đã đến rất gần hắn. Vương Lâm khẽ

cười nhìn hắn một cái, tay phải vung lên, du hồn lập tức ngừng lại. Trán

Lâm Đào ướt đẫm mồ hôi lạnh, hắn cũng chẳng dám lau, mà cung kính đứng ở

một bên, nói:

-Tiền bối, ngài…Ngài chắc chắn là cao thủ của thượng cấp tu chân quốc.

Lâm Đào may mắn trở thành nô tài của ngài, tuyệt đối sẽ không có nữa điểm dối trá.

Nói xong, hai tay của hắn tạo thành một cái thủ ấn, trong giây lát đặt lên trên trán của mình. Ngay lập tức một giọt máu trong suốt và lóng lánh, từ giữa mi tâm của hắn chảy ra, từ từ bay về phía Vương Lâm.

Giọt máu kia sau khi xuất hiện, cả người Lâm Đào ngay lập tức rũ xuống,

bộ dạng suy yếu, khẩn trương nhìn Vương Lâm. Vương Lâm vung tay lên, sau khi bắt được giọt máu thì ánh mắt chuyển lên trên người của sư huynh họ

Dương.

Lâm Đào sau khi thấy Vương Lâm nhận lấy giọt máu, lập tức thở phào nhẹ

nhõm. Hắn biết, cái mạng nhỏ của mình đã được bảo toàn. Lâm Đào rất thông minh, có thể nói hắn là người đầu tiên phát hiện con người của

Vương Lâm có chút cổ quái. Đoán chừng Mã Lương chắc chắn đã chết. Sư đệ ở

trước mặt này, là bi người ta đoạt xá. Nhưng hắn không dám nói, lại càng không dám đi nhắc nhở cho hai người Dương, Trương.

Lâm Đào biết, đi theo Vương Lâm, là con đường sống duy nhất của mình.

Cho dù Vương Lâm không giết hắn, chỉ cần đuổi hắn đi, hắn cũng chắc chắn sẽ chết. Cho nên chuyện này căn bản là khỏi cần phải so sánh làm gì cho mệt. Khi Vương Lâm ra lệnh cho du hồn giết chết mình, Lâm Đào đã hiểu,

đối phương rõ ràng đã sớm nhìn ra suy nghĩ của mình. Cho nên hắn cũng chẳng cần chất vấn, bởi vì như vậy sẽ càng làm hắn chết nhanh hơn mà thôi.

Đây là chỗ thông minh của Lâm Đào, cực kỳ dứt khoát mà tự nguyện làm nô tài, hơn nữa còn lấy ra một bản mệnh tinh huyết của mình đưa cho đối phương.

Khi lấy được máu của hắn, chỉ cần Vương Lâm có một cái ý nghĩ trong đầu,

hắn sẽ hồn bay phách lạc. Nhưng Lâm Đào cũng không có biện pháp khác,

vì được tiếp tục đi theo Vương Lâm, hắn chỉ có thể làm như vậy.

Lúc này cơ thể của hắn khẽ động, nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương Lâm.

Phi kiếm sắc nhọn lóe lên, mũi kiếm chỉ về phía hai người Dương, Trương.

Khi làm chuyện này, hắn không chút do dự.

Biết rõ nếu đã trở thành nô tài, thì phải làm những chuyện nên làm, cho dù chỉ là ra vẻ như vậy cũng được.

Nam tử họ Dương cười khổ, thầm than một tiếng, không nói nhiều mà vỗ lên trán. Từ mi tâm xuất ra ra một giọt bản mệnh tinh huyết, bay về phía

Vương Lâm.

Hắn phát hiện Vương Lâm có chút cổ quái, suy đoán có thể là vì đoạt xá.

Không dám chậm chạp như Lâm Đào, dọc theo đường đi trong lòng run rẩy.

Lúc này những gì mắt thấy đã được làm rõ, nếu so sánh, thì quyết định trở thành nô tài của đối phương là tốt nhất. Dù sao so với sự sống chết,

danh dự cũng chẳng đáng gì. Huống hồ đối phương còn rõ ràng là tiền bối của thượng cấp tu chân quốc, là cao thủ mà ngay cả những con du hồn kia cũng phải e sợ. Mình đi theo hắn, nói không chừng sau này có có một số

cơ hội. Sau khi đưa ra giọt máu, hắn phức tạp nhìn thoáng qua sư muội

Chu Tử Hồng ở bên cạnh, an ủi nói:

-Sư muội, ngươi… …

Chu Tử Hồng khoát tay chặn lại, nhìn Vương Lâm, làn môi mọng đỏ giương lên, thấp giọng nói:

-Tiền bối! Ngài…Khi ngài đoạt xá, Mã Lương lúc đó là sống hay chết?

Nói xong, ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Những lời này, từ khi nàng phát hiện ra Vương Lâm không được bình thường, đã muốn hỏi rồi.

Vương Lâm đảo mắt nhìn nàng một cái, mở miệng nói:

-Chết.

Chu Tử Hồng thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ đối phương nói thật hay giả, nàng cũng chẳng muốn hỏi thêm nữa. Bằng vào trực giác, nàng cho rằng đối phương không có nói dối. Hơn nữa ba người mình trong mắt đối phương, sợ

rằng cũng chẳng bằng con kiến hôi nữa, nên cũng chẳng cần gì phải nói dối bọn họ. Vì vậy nàng cũng chẳng nói nhiều, đưa ra bản mệnh tinh huyết của mình.

Ba giọt máu nhẹ nhàng bay trước người Vương Lâm. Hắn há miệng hút vào bên trong. Trong thần thức lập tức xuất hiện ba cái điểm sáng yếu ớt.

Chỉ cần hắn muốn, ba người này sẽ hồn bay phách lạc.

Thật ra ở trên đường đi, Vương Lâm căn bản cũng không thèm che giấu. Chỉ

cần là người trước đây có quen với Mã Lương, sẽ phát hiện ra sự khác thường. Hơn nữa lại có chuyện du hồn sợ sệt, chỉ cần nghĩ qua một chút,

lập tức có thể suy đoán ra rõ ràng.

Vương Lâm không phải là người hiếu sát, nhưng nếu ba người này không thông minh, như vậy cũng không có biện pháp. Chuyện đoạt xá của mình,

quyết không thể để cho người khác biết. Còn chuyện khi ra ngoài chiến trường ngoại vực, thì cũng có cách giải thích tốt. Dù sao trong năm mươi năm, hoàn toàn có thể thay đổi được tính cách của một người.

Ba người Chu Tử Hồng, Dương Hùng, Lâm Đào sau khi trở thành nô tài, thần kinh trước giờ luôn căng cứng, lập tức được giải khai mà đứng ở phía sau Vương Lâm. Chu Tử Hồng nhìn Vương Lâm, trong lòng có chút phức tạp.

Nàng biết tượng mạo của mình rất đẹp. Trước đây ở trong Chiến Thần điện,

có rất nhiều đồng môn theo đuổi, đều bị nàng từ chối từng người một.

Chu Tử Hồng từng thề, không đến Kết Đan Kỳ, tuyệt đối sẽ không chọn người kết đôi. Nhưng bây giờ, mình đã trở thành nô tài. Nếu như đối phương đưa ra yêu cầu hầu hạ giấc ngủ…Chu Tử Hồng nghĩ đến đây, lòng lại càng hỗn loạn. Nàng không biết, Vương Lâm đối với nàng, không có một chút hứng thú.

Sau khi lấy được bản mệnh tinh huyết của ba người, Vương Lâm nhìn chằm chằm vào du hồn kia. Sờ sờ vào quai hàm, thần thức của hắn, lập tức liên hệ đến ba người hàng xóm.

-Du hồn này, ta muốn dùng.

Ba người hàng xóm trầm mặc một hồi, rất lâu sau, mới truyền đến lời phúc đáp.

-Thân là thôn hồn, có một việc ngươi còn chưa biết được rõ ràng. Thân là hồn, thì không có cách nào rời khỏi chỗ này.

-Du hồn, cũng là một loại hồn, chẳng qua chỉ là đẳng cấp của nó không thể cùng chúng ta so sánh được mà thôi. Nhưng nó vẫn là hồn, thì có đủ

sức mạnh của hồn. Hễ là sinh vật có linh hồn, đều là đồ ăn của bọn nó.

Cũng giống như vậy, chúng nó lại là đồ ăn của ta.

-Chúng ta nuốt hồn, cũng không có cách nào trực tiếp cắn nuốt hồn phách của người khác. Chỉ có thể thông qua cắn nuốt du hồn mà lớn mạnh.

-Sự mạnh mẽ của du hồn, những người tu tiên cấp thấp này căn bản là không có chút lực chống cự. Mặc dù người tu tiên cấp cao thì không e sợ,

nhưng nếu như du hồn số lượng đông, thì kết quả cũng là như vậy. Mà du hồn, đối với ta, vừa là vũ khí vừa là nô lệ, đồng thời cũng là thức ăn.

Ngươi có bao giờ nghĩ, một ngày nào đó có hồn tiến vào trong không gian sinh linh, vậy sẽ sinh ra cái hậu quả gì đây?

-Thân là thôn hồn. Ta có thể nói rõ ràng cho ngươi, một ngày nào đó du hồn tiến vào không gian sinh linh. Nếu như số lượng không nhiều, như vậy sẽ xảy ra một tràng tai họa. Ở bên trong sinh linh không gian, du hồn được gọi là ma đầu.

-Nếu như là số lượng lớn, như vậy không gian sinh linh sẽ trở thành một nơi mất hẳn sự sống. Ngay cả chúng ta trước kia, trong những du hồn đó,

tất nhiên sẽ có một con mà cuối cùng sẽ trở thành thôn hồn.

-Trong lúc mất đi sự sống, có một quy luật tồn tại. Hễ kẻ nào muốn vượt qua giới hạn, cũng sẽ bị giết chết.

Chuyện này, Vương Lâm chưa bao giờ được nghe. Hắn trầm mặc một lúc, nói:

-Chiến trường ngoại vực này, là không gian gì?

-Nơi đây là một chỗ hỗn loạn được những người có pháp lực mạnh trong sinh linh giới xây dựng lên. Tồn tại giữa không gian sinh linh và tận diệt. Dù vậy, du hồn vẫn không thể từ trong khe nứt không gian mà bay ra. Chỉ có những khi gần sụp đổ, khi ta đi vào, bọn nó mới có thể đi vào.

-Cho nên, ngươi căn bản là không có cách nào rời khỏi, lại càng không nói tới những du hồn kia.

-Du hồn kia nếu ngươi thích, ta có thể tặng cho ngươi. Nhưng cuối cùng,

ngươi có lẽ vẫn phải cùng ta trở về không gian tịch diệt, đây là sứ mệnh của thôn hồn.

Ba âm thanh của hàng xóm, từ từ biến mất. Vương Lâm ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, vẻ mặt thất thần.

Ba người Chu Tử Hồng nhìn Vương Lâm không nói lời nào đứng một hồi lâu,

mặt càng ngày càng nặng, lòng đột nhiên rung lên, lập tức căng thẳng đứn lên.

Đáy lòng Lâm Đào thầm nghĩ có phải là đối phương đã yên lòng rồi hay không, nếu như muốn giết người bịt miệng, thật là chẳng biết làm thế

nào.

Chu Tử Hồng tưởng là chuyện có liên quan đến việc hầu hạ giấc ngủ, trên mặt lộ vẻ đấu tranh.

Dương Hùng lại càng sợ vỡ mật. Hắn nghĩ rất nhiều, không chỉ lo lắng chuyện sống chết của mình, mà còn có một chút hoảng sợ. Hắn sợ đối phương vứt bỏ Mã Lương, mà đoạt lấy thân thể của mình.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, cơ thể khẽ động, bay về phía trước, mục tiêu là truyền tống trận. Ba người Chu Tử Hồng đưa mắt nhìn nhau, rồi vội vàng đuổi theo. Còn con du hồn kia, lại dè dặt, đi ở rất xa phía sau.

Càng đi về phía trước, những thi thể của tu sĩ lại ngày càng nhiều.

Nhưng mỗi khi Vương Lâm đến gần, thì bên trong những thi thể này đều có du hồn chui ra, rồi nhanh chóng tránh ra, không dám ngăn cản.

Cảnh tượng cổ quái như vậy, tất nhiên sẽ gây ra sự chú ý của những tu sĩ đang hoảng sợ chạy đến nơi này. Cũng không biết người nào dẫn đầu, đi theo sau bốn người. Vương Lâm cũng không thèm nhìn, tiếp tục bay đi.

Những con du hồn này do dự một hồi, rồi dè dặt đi theo sau người tu sĩ ở

sau cùng. Phát hiện Vương Lâm cũng không ngăn cản, vậy là lập tức bay lên, trong nháy mắt liên tục vang lên nhiều tiếng kêu thảm thiết, các tu sĩ

lại ầm ầm tản ra, một lần nữa từng người ở trong hàng ngũ lại tiếp tục chạy trốn.

Một ngày sau, truyền tống trận xuất hiện trong tầm mắt, xác khô nơi đây lại càng nhiều, du hồn ở khắp nơi. Kể từ đó, nơi đây trở thành khu vực cấm, căn bản không có một tu sĩ nào dám đến. Mặc dù cũng có một số vận khí tốt, thẳng một đường xông vào. Trong nháy mắt khi tiến vào chỗ này,

bị du hồn xông tới.

Trong phạm vi mười dặm, ngoại trừ những người sống sót lúc đầu ở bên trong truyền tống trận và bốn người Vương Lâm ra, cũng không còn bất kỳ

người nào còn sống. Đứng từ xa nhìn truyền tống trận, Vương Lâm có chút trầm ngâm, nói với ba người Chu Tử Hồng:

-Ba người các ngươi đi vào trong truyền tống trận đi.

Ba người không dám từ chối, bất chấp khó khăn mà bay về phía trước. Cũng may là du hồn dường như nhận được mệnh lệnh, cũng không ngăn cản ba người. Sau khi thấy bọn họ thuận lợi đi vào bên trong truyền tống trận,

Vương Lâm lui người ra phía sau, tìm được một vị trí, khoang chân ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào truyền tống trận, ánh mắt chớp động.

Hắn giơ bàn tay lên, lập tức một con du hồn từ xa bị hút lại run rẫy.

Vương Lâm đưa tay về phía truyền tống trận, con du hồn kia lập tức giãy dụa, nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh của Vương Lâm, đánh tới truyền tống trận.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 124: Pháp tắc giới luật

Vương Lâm định khí ngưng thần, ánh mắt không ngừng chớp động nhìn du hồn đang bổ nhào tới truyền tống trận. Hơn mười người trong truyền tống trận nhìn thấy du hồn kia lại vọt tới, đều vội vàng thối lui, xuất ra pháp bảo, ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của du hồn.

Du hồn càng ngày càng tới gần, vẻ khẩn trương trên mặt những người trong trận càng lúc càng đậm. Đúng lúc này, du hồn đụng vào quầng sáng bên ngoài truyền tống trận.

Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng thầm thở dài một hơi. Trong nháy mắt khi du hồn chạm vào quầng sáng, lập tức hóa thành làn khói tiêu tán vào hư không. Tất cả những người đứng trong trận lập tức hoan hô mừng rỡ, sự lo lắng trên mặt giảm đi rõ rệt. Mọi người càng thêm tin tưởng truyền tống trận này có thể bảo đảm an toàn cho họ.

“Nuốt hồn sống lại! Vô dụng! Truyền tống trận chính là cửa vào không gian của sinh linh. Phàm là hồn phách chạm tới lập tức sẽ bị pháp tắc giới luật gạt bỏ.”

Từ trong thần thức truyền đến một câu nói. Vương Lâm nghe xong vẫn thản nhiên không để lộ ý kiến gì. Mắt nhìn chằm chằm truyền tống trận, hắn trầm tư suy nghĩ một hồi. Sau đó mắt hắn chợt lóe sáng, hai tay liên tục điểm mấy cái ra xung quanh: Lập tức hơn mười du hồn lơ lửng bay tới.

Vương Lâm cười lạnh trong lòng, chỉ vào truyền tống trận một cái lập tức mười mấy du hồn phóng tới. Cấp bậc chênh lệch khiến chúng hoàn toàn không thể phản kháng, liên tiếp tiêu tán.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng hẳn lên, hắn nhìn ra một chút manh mối:

Trong khoảnh khắc du hồn đụng tới quầng sáng, bỗng nhiên xuất hiện một sợi tơ đen chui vào trong cơ thể du hồn: đây mới là nguyên nhân làm cho du hồn tử vong.

Về phần sợi tơ đen kia từ đâu xuất hiện? Bởi vì tốc độ quá nhanh Vương

Lâm chỉ có thể nhìn thấy lóe lên một bóng mờ không thể thấy rõ chuẩn xác. Một tia nghi hoặc hiện lên trên mặt hắn.

Hắn không nói tiếng nào, thần thức đảo qua bao trùm lên hơn một ngàn cái du hồn. Đồng thời hắn chỉ về phía truyền tống trận. Lập tức đám du hồn liền lao thẳng tới. Trong truyền tống trận truyền ra mấy tiếng thét lớn,

đám tu sĩ trong đó sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc. Nếu nói xuất hiện trước mắt một hai du hồn: bọn họ có hơi lo ngại một chút; hơn mười linh hồn thì có phần kinh hoảng; nhưng một lúc cả ngàn du hồn đánh tới như vậy, thì chữ kinh sợ cũng không đủ để hình dung được, chuẩn xác mà nói thì phải là khủng hoảng!

Thậm chí có người cảm thấy tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt. Nhưng đại đa số

người thì đều đặt mọi hi vọng cuối cùng vào quầng sáng kia. Đồng thời chuẩn bị sẵn sàng nếu quầng sáng không thể ngăn cản du hồn quá nhiều như vậy thì chính mình lập tức tự sát. Chết là hết còn hơn là bị du hồn cắn nuốt.

Thời điểm này, hầu như đa số tu sĩ cùng có chung suy nghĩ ấy.

Trong khoảnh khắc hơn một ngàn du hồn kia ập vào quầng sáng, tất cả đều kêu thảm một tiếng rồi tan thành mây khói. Giống như bị một cơn gió lốc thổi qua, cả đám tiêu tan không còn dấu vết.

Vương Lâm đứng phắt dậy. Hắn nhìn thấy được những sợi tơ đen kia xuất hiện không hề có quy tắc. Bất kể du hồn từ vị trí nào chạm vào quầng sáng, bên người nó lập tức sẽ xuất hiện sợi tơ đen đó.

Sợi tơ đen này rõ ràng có liên quan rất lớn với pháp tắc giới luật kế cận.

Ánh mắt Vương Lâm dần dần trở nên lạnh lùng. Thần thức của hắn đảo qua một vòng: Lần này số lượng du hồn vượt hơn 2000. Hai ngàn cái du hồn này dưới sự thúc động của hắn lại bắt đầu tự sát một cách vô ý thức. Lúc này đám tu sĩ trong truyền tống trận vừa mới từ trong trạng thái hoảng sợ đó thở dốc. Nhưng ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng đề phòng. Không phải bọn họ không tin tưởng quầng sáng bao quanh truyền tống trận, mà là những điều họ chứng kiến dọc theo đường đi đã khiến bọn họ bị dọa cho tiêu tan dũng khí.

Cái này giống như bị một đám ác lang hung tàn vây quanh, rõ ràng bên ngoài có một vòng lửa nhưng trong lòng vẫn thắc thỏm sợ hãi đó là chuyện bình thường.

Tại nháy mắt khi hai ngàn cái du hồn đánh tới, Vương Lâm điểm ngón tay phải một cái: du hồn biến dị vẫn luôn đi theo phía sau hắn lộ vẻ cầu xin không dám tiến lên phía trước.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào du hồn. Tuy rằng, nó có một phần trí tuệ

nhất định nào đó nhưng tỏ vẻ cầu xin thế này vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Vương Lâm nhìn chằm chằm du hồn sắc mặt trở nên lãnh khốc.

Du hồn nấc lên một tiếng nghẹn ngào, không chịu nổi áp lực thần thức của

Vương Lâm lập tức xông ra ngoài. Nó vừa lao ra, liền thấy ngay sự khác biệt với các du hồn kia. Chỉ thấy dọc theo đường đi tất cả du hồn cùng đều tránh ra nhường đường cho nó. Tuy rằng không có khoa trương như khi gặp Vương Lâm nhưng rõ ràng có thể nhìn ra bọn chúng sợ hãi nó.

Lúc này hai ngàn cái du hồn kia đã va chạm tới quầng sáng rồi tất cả đều bị sợi tơ đen xuất hiện bất thình lình chui vào cơ thể, cả một đám rất

nhanh tiêu tan. Ngay trong nháy mắt này du hồn biến dị kia mạnh mẽ lao ra.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm chợt thu lại lộ ra một tia vui mừng. Chỉ

thấy nửa thân mình của du hồn biến dị đã chui vào trong quầng sáng. Đúng lúc này, một sợi tơ đen đột ngột xuất hiện chui vào trong cơ thể nó.

Du hồn biến dị lộ ra vẻ thống khổ nhưng vẫn gắng gượng xông tới nhào vào người một tu sĩ. Tên tu sĩ đó lập tức thét lên một tiếng thảm thiết,

thân thể nhanh chóng hóa thành thây khô.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ở xung quanh thây khô xuất hiện hơn mười sợi tơ đen nhanh như tia chớp chui vào. Du hồn biến dị lập tức lao ra ngoài với vẻ mặt cực kỳ thống khổ, nhưng lao ra không bao xa liền hóa thành tro bụi tan biến mất.

Đám tu sĩ trong truyền tống trận đều mặt biến sắc nhìn kia thây khô trầm mặc không nói. Thậm chí có nữ tu sĩ đã bật khóc thành tiếng.

Dương Hùng thầm than một tiếng, tiến lên tung một cước đá bay thây khô ra khỏi truyền tống trận.

Vương Lâm nhíu chặt đôi mày, tiếp theo đó hắn quyết đoán rút ra một tia thần thức thật cẩn thận tìm kiếm ở phía trước. Trong nháy mắt vừa đụng tới quầng sáng ngoài truyền tống trận, sợi tơ đen chợt hiện ra nhanh như tia chớp định chui vào tia thần thức ấy.

Tia thần thức của Vương Lâm lập tức cấp tốc thối lui, sợi tơ đen vừa hụt mục tiêu lập tức quay lại đuổi theo tia thần thức.

Vương Lâm cắn răng một cái, tia thần thức chẳng những không né tránh ngược lại chính diện nghênh tiếp. Hắn muốn thử xem sợi tơ đen này rốt cuộc có bao nhiêu uy lực. Nếu như trước kia, Vương Lâm nhất định sẽ

không tùy tiện thử nghiệm. Nhưng nếu du hồn biến dị cũng có thể cứng rắn chống cự lại một chút thì hắn là không có nguy hiểm gì lớn lắm.

Sợi tơ đen đó vừa tiến vào trong thần thức Vương Lâm, lập tức một nguồn năng lượng hủy diệt từ trong thần thức bùng nổ rồi không ngờ lại thuận theo thần thức phóng về phía bản thể của hắn.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe tinh quang, thần thức khổng lồ vừa bộc phát lên lập tức bao vây năng lượng hủy diệt kia. Ngay sau đó thần thức của hắn thong thả nghiên cứu.

Sau hồi lâu Vương Lâm thầm than một tiếng. Thần thức của hắn thoáng động, luồng năng lượng kia liền bị đập nát tiêu tan. Tuy rằng hắn vẫn chưa nhìn thấu kết cấu của nó, nhưng hiển nhiên sợi tơ đen này gây ra thương tổn thật lớn đối với linh hồn. Dường như chúng được sáng tạo ra để chuyên môn diệt sát linh hồn vậy.

Vương Lâm tự đánh giá nếu loại tơ đen này vượt qua số lượng nhất định nào đó, cho dù là hắn cũng sẽ không chịu nổi.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại trầm ngâm suy nghĩ. Một hồi sau hắn chợt mở

mắt, tay phải khẽ lật, lấy ra ba cái túi trữ vật. Thần thức tìm kiếm ở

bên trong: cuối cùng ngoại trừ tìm thấy ngọc phù truyền tống của Mã

Lương, còn kiếm được mấy khối trung phẩm linh thạch.

Hai gã Hứa Hạo và Cát Dương cũng thật đúng là kém may mắn, vừa mới giết chết Mã Lương liền gặp một đám du hồn. Tuy rằng lúc ấy thoát đi nhưng cuối cùng cũng không biết vì sao hễ chỗ nào có du hồn, chỉ cần vừa nhìn đến hai người bọn họ liền lập tức xông tới. Cho dù du hồn đó đang truy kích tu sĩ khác cũng lập tức buông bỏ không đuổi theo người kia mà quay lại chuyên tìm hai người bọn họ gây phiền toái. Thậm chí có

hồn phách vừa mới cắn nuốt một nửa lại phun ra không quản hết thảy xông tới hai người bọn họ.

Dưới sự chiếu cố đặc biệt như thế, hai người căn bản là kiên trì không được bao lâu liền bị du hồn cắn nuốt. Vì vậy, có lấy được túi trữ vật của Mã Lương chúng cũng không kịp xem xét cẩn thận nên nó vẫn còn nguyên vẹn.

Kiểm tra ba cái túi trữ vật xong, Vương Lâm có chút kinh ngạc: Ở bên trong có rất nhiều đồ vật, bất kể linh mẫn thạch, pháp bảo, tài liệu...

Có thể nói là đầy đủ các chủng loại. Cái gì cần có đều có.

Phải biết rằng đây chính là Hứa, Cát hai người tích trữ gần năm mươi năm đương nhiên không thể ít.

Chỉ riêng trung phẩm linh thạch trong túi trữ vật của hai người đã quá nhiều, ước chừng tới hơn hai ngàn khối. Vương Lâm cầm một khối linh thạch trong tay. Hắn từng tốn rất nhiều thời gian ở trong cái khe không gian để nghiên cứu bản ghi chép trận pháp cơ bản. Trong trí nhớ của hắn có một loại trận pháp tên là Qui Giáp Huyền Diệt trận. Trận pháp này không có tính công kích nhưng lực phòng ngự thì lại rất cao. Ngoài ra trong đó có vài cái trận pháp cơ bản khiến cho người bố trí trận pháp có thể thuận tiện mang theo bên mình.

Loại trận pháp có thể mang theo bên người để phòng ngự này mỗi lần sử

dụng phải hao phí một lượng lớn linh thạch. Lúc trước khi Vương Lâm nghiên cứu đã từng nghĩ tới: nếu có đầy đủ linh thạch nhất định phải bố

trí nhiều một số trận pháp này mang theo bên mình để phòng thân.

Hắn tính toán một chút thời gian mở ra truyền tống trận rồi không chút chần chừ lấy linh thạch ra bóp nát. Sau đó nhanh chóng dính một chút lên đầu ngón tay rồi vẽ lên khoảng không một vài ký hiệu. Mỗi một nét vẽ

Vương Lâm đều dốc hết khí lực toàn thân. Lúc ký hiệu cuối vừa hoàn thành hắn lập tức đưa vào một tia thần thức.

Ký hiệu chợt lóe lên một cái bay lơ lửng bất động giữa không trung. Tiếp sau đó hắn lại bóp nát một khối linh thạch tiếp tục vẽ lên. Một khối trung phẩm linh thạch có thể vẽ ra một ký hiệu. Không bao lâu sau Vương

Lâm đã dùng gần bảy mươi khối trung phẩm linh thạch.

Trong số đó có một vài cái bị hỏng. Vương Lâm nghiên cứu trên lý thuyết đã quá thông thuộc, nhưng khi bố trí trên thực tế thì thủ pháp khó tránh khỏi có vài phát sinh ngoài ý muốn.

Nhìn trước mặt trôi nổi bốn mươi chín cái ký hiệu, Vương Lâm có chút cảm thán: trận pháp này quả thực rất hao phí trung phẩm linh thạch. Trước kia trên người Vương Lâm cũng không có bao nhiêu, nên cho dù có nắm trận pháp trong tay cũng không có tiền vốn để thiết lập.

Vương Lâm lại lấy ra một khối linh thạch bắt đầu chế tạo trận nhãn. Tay phải hắn điểm một cái, khối linh thạch lập tức bay lên, bốn mươi chín cái ký hiệu kia từng cái từng cái khảm lên nó. Mỗi lần khảm lên khối linh thạch kia liền tản phát ra một tia hào quang.

Đợi đến khi bốn mươi chín cái ký hiệu khảm xong toàn bộ màu sắc của khối linh thạch đã biến thành trong suốt lấp lánh. Vương Lâm giơ tay chụp một cái, trận nhãn linh thạch lập tức bay vào tay hắn. Vương Lâm nhấn một cái vào mi tâm của mình, lập tức một đạo sóng gợn vô hình xuất hiện bên ngoài vật thể. Nếu không quan sát kỹ nhìn không ra một chút dấu vết nào.

Ngay sau đó Vương Lâm tiếp tục chế tác, thủ pháp của hắn càng lúc càng thuần thục, số lần thất bại dần dần giảm đi. Bộ trận pháp thứ hai này hắn dùng gần sáu mươi khối linh thạch liền bố trí hoàn chỉnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời điểm truyền tống trận mở ra đã sắp tới trong khoảnh khắc. Trong truyền tống trận cả đám tu sĩ đều đang khẩn trương trong lòng. Sống trong đó một ngày bằng một năm, họ hận trận pháp không mau mau mở ra để rời khỏi cái địa phương khiến cho bọn họ kinh hãi khiếp đảm này.

Hơn nữa mấy ngày nay, chiến trường vực ngoại sụp đổ với tốc độ nhanh hơn. Khe hở không gian bên ngoài truyền tống trận cũng càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, đã xuất hiện từng mảng từng mảng nứt vỡ.

Truyền tống trận mở ra một khắc. Vương Lâm đem cái trận nhãn cuối cùng dính vào trên trán. Ánh mắt sáng ngời đứng lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 125: Thần thức cực cảnh

Bên trong truyền tống trận sáng lên từng đạo ánh sáng chói lòa, từng làn khí nhẹ bất thình lình chậm rãi xuất hiện trong trận pháp, ngay sau đó truyền tống trận vận hành trở lại.

Ở bên ngoài truyền tống trận, vào thời điểm trận pháp chuyển động cả đám du hồn toàn bộ thối lui, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chỉ sợ đây là lần mở ra cuối cùng truyền tống trận của chiến trường ngoại vực. Đám tu sĩ trong trận đều lộ ra vẻ sống sót sau tai nạn, cả

đám từ từ biến mất trong truyền tống trận.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào động tĩnh trong truyền tống trận: Mỗi lần biến mất một người hắn đều yên lặng chú tâm tính toán thời gian.

Ba người Chu Tử Hồng do dự không chừng không biết có nên rời đi hay không. Trong lúc đang do dự ba người bỗng nhiên nghe thấy tiếng Vương

Lâm.

“Ba người các ngươi đi trước đi. Ra ngoài chờ ta.”

Ba người lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy ra ngọc phù nhẹ đưa linh lực vào, thoáng cái liền biến mất không còn hình bóng.

Vẫn trụ lại chờ một hồi sau khi toàn bộ tu sĩ trong trận pháp rời đi, Vương Lâm thì thào lẩm bẩm: “Ba giây!”

Sau khi nói xong, trong mắt hắn chợt lóe tinh quang, thoáng cái hắn nhảy ra thẳng đến truyền tống trận, đồng thời tay phải hắn vừa lật xuất ra ngọc phù dùng để khởi động truyền tống.

Tốc độ của hắn cực nhanh trong nháy mắt liền tới gần quầng sáng phòng ngự bên ngoài truyền tống trận. Trong khoảnh khắc hắn xuyên qua quầng sáng bất thình lình bốn phía xuất hiện một đám tơ đen. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe sáng, hắn cũng không né tránh để mặc cho đám tơ đen kia như tia chớp phóng tới.

Tại thời điểm đám tơ đen tới gần thân thể Vương Lâm, chỗ mi tâm hắn chợt sáng lên, ngay tức thì bên ngoài thân thể Vương Lâm hiện ra bốn mươi chín cái ký hiệu. Tự động ngăn chặn đám tơ đen.

Đám tơ đen liên tiếp công phá bốn mươi ba cái ký hiệu sau đó năng lượng tan hết tiêu biến mất không còn chút gì.

Hết thảy cái này nói thì chậm nhưng xảy ra cực nhanh. Gần như chỉ trong chớp mắt Vương Lâm không chút tổn hại nhảy vào trong trận, ngọc phù trong tay lập tức sáng lên và tiếp đó truyền tống trận vận hành liên tục.

Trong lòng Vương Lâm rất lo lắng. Thông qua quan sát vừa rồi hắn biết khi ngọc phù kết nối với truyền tống trận liên tục chỉ cần thời gian ba giây. Ba giây này là thời điểm nguy hiểm nhất, nếu vượt qua thì chắc chắn có thể thành công truyền đi.

Giây thứ nhất! Mấy mươi sợi tơ đen đột nhiên xuất hiện, từ khắp nơi như mũi tên rời cung xuyên qua quầng sáng. Giờ phút này tận đáy lòng mình

Vương Lâm hiểu rằng thân thể mình quyết không thể di động ở phạm vi lớn,

bằng không tất nhiên sẽ gây trở ngại cho truyền tống. Nhưng nếu là phạm vi nhỏ thì với tốc độ của những sợi tơ đen này lại quá nhanh khó có thể

né tránh.

Hết thảy đã được Vương Lâm tính toán trước, lúc này sắc mặt hắn sa sầm xuống, tại mi tâm cấp tốc lóe sáng từng bộ trận pháp kết thành bởi từng bộ bốn mươi chín cái ký hiệu, nối tiếp nhau xuất hiện ở ngoài thân thể

của hắn.

Trước đó Vương Lâm một hơi chế tác ra hai mươi mốt bộ trận pháp, vừa rồi hao tổn mấy bộ, lúc này ở ngoài thân hắn có tới gần một ngàn cái ký hiệu đang tỏa ra tác dụng phòng ngự.

Chỉ nghe một tràng tiếng vỗ vụn liên tục vang lên, các ký hiệu bên ngoài thân thể Vương Lâm chỉ trong thời gian một giây này nhanh chóng vỡ tan.

Sự việc phát sinh cực nhanh! Thời gian một giây! Mấy chục sợi tơ đen xung phá gần chín trăm cái ký hiệu sau đó năng lượng tan hết liền tiêu biến mất.

Lúc này Vương Lâm chẳng những không có thở phào, ngược lại càng thêm ngưng trọng: Hắn biết tất cả sự chuẩn bị trước đó chỉ có thể duy trì đến thời điểm này, còn hai giây tiếp theo cần phải tự mình cứng rắn kháng cự. Hắn lẳng lặng tung ba cái túi trữ vật trên người lên, quét thần thức một vòng, lập tức trong đó bay ra vô số pháp bảo, ánh sáng muôn màu sắc lập tức lóe lên bao phủ khắp bốn phía thân thể hắn. Nhìn thoáng qua e là không dưới mấy trăm kiện pháp bảo.

Trước đó Vương Lâm đã từng tra xét qua ba túi trữ vật này, trong đó đúng là có một số vật hữu dụng. Nếu như đổi là người khác chỉ sợ cũng không dám cùng một lúc khống chế nhiều pháp bảo như vậy. Cho dù với thần thức của Vương Lâm, khống chế tất cả cũng có chút gượng gạo.

Truyền tống ngọc phù nối tiếp với trận pháp đã tiến vào giai đoạn giữa, vừa mới qua một giây. Hiện tại là giây thứ hai!

Đồng tử trong mắt Vương Lâm dột nhiên co rút lại, hắn cười khổ trong lòng: ở bốn phía vô thanh vô tức xuất hiện mấy trăm sợi tơ đen đồng loạt bắn tới. Bên ngoài thân thể của hắn còn không đến một trăm ký hiệu ngay cả tác dụng ngăn chặn cũng không có, vừa tiếp xúc ngay lập tức liền tán loạn.

Ngay sau đó đến những pháp bảo. Chỉ nghe tiếng rầm rầm vang dội, những pháp bảo đó ngay tức thì bị dập nát không còn một mảnh. Vương Lâm thầm than trong lòng: những pháp bảo đó dù sao hắn cũng chưa có tế luyện không thể phát huy được toàn bộ tác dụng của chúng.

Mặc dù như thế dưới sự ngăn cản của những pháp bảo, mấy trăm sợi tơ đen cũng có gần một nửa hao hết năng lượng tiêu tan. Lúc này, những sợi tơ đen còn lại không còn có gì ngăn cản trong nháy mắt liền chui vào trong cơ thể Vương Lâm.

Sợi tơ vừa vào trong cơ thể, năng lượng hủy diệt lập tức bùng nổ. Thần thức khổng lồ của Vương Lâm tức thì bị tổn hại không chịu nổi. Nhưng hắn vẫn đang ngoan cường chống cự giữ vững linh hồn bất diệt của mình.

Ở giây thứ hai này hắn kiên cường gắng gượng kháng cự vượt qua. Lúc này

Vương Lâm lộ bộ mặt dữ tợn, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm hư không nơi xa cười điên cuồng, nói: “Cái pháp tắc giới luật chó má gì. Đến đi! Đến ngăn cản ta trở về đi! Lão tử đã chết một lần! Lúc này đây, ai cũng không thể ngăn cản ta!!!”

Cực cảnh! Loại cảnh giới này vốn là nơi phát ra linh lực của người tu tiên. Nhưng lúc này mặc dù toàn thân Vương Lâm không có nửa điểm linh lực. Nhưng trong thần thức linh hồn của hắn lại quỷ dị xuất hiện biến hóa của cảnh giới cao nhất.

Chiến trường vực ngoại ở trong phạm vi sụp đổ, bỗng nhiên nổi lên một trận sấm sét kinh thiên động địa, trong tiếng ầm vang đó một nửa chiến trường bị phá nát, vô số không gian vỡ vụn mở ra vô số khe nứt.

Một cỗ uy áp khổng lồ từ bên trong hư vô truyền đến, ba gã hàng xóm của

Vương Lâm lúc này toàn thân run rẩy lùi dần vào trong không gian tịch diệt không dám lưu lại.

Chúng nó còn như thế thì càng không cần phải nói đám du hồn này. Lúc này cả đám hốt hoảng bỏ chạy, theo khe hỡ không gian xuất hiện ở phụ cận rất nhanh bay về lại rồi tan biến trong không gian.

Lúc này, ngọc phù nối tiếp với truyền tống trận đã tiến vào thời kỳ cuối, thời gian vào giây thứ ba!

Trong ánh mắt điên cuồng của Vương Lâm mang theo một tia lạnh giá, trong hung tàn kèm theo một chút vắng lặng. Uy áp này mặc dù khổng lồ, nhưng thân thể Vương Lâm. Vẫn đứng thẳng tắp như thân cây tùng. Thần thức của hắn mặc dù bị tàn phá nhưng lại có một cỗ khí tức không thể tả tràn ngập trong đó.

Đây là một cỗ khí tức của Cực cảnh, một cỗ ý niệm mà bất kỳ sinh linh nào cũng không thể ngăn cản. Lúc này nếu như so sánh lấy ví dụ uy áp kia như áp lực của núi thái sơn đè xuống, vậy thì Vương Lâm lại giống như một thanh lợi kiếm vững chắc không gì khuất phục.

Có lẽ thái sơn sẽ ép lợi kiếm vỡ vụn, nhưng dù có vỡ vụn lợi kiếm này cũng phải theo truyền tống trận rời khỏi nơi này.

Giây thứ ba! Một bàn tay to do vô số sợi tơ đen tạo thành từ bên trong hư vô thò ra chộp tới Vương Lâm. Bàn tay này do vô số kể sợi tơ đen tạo thành.

Tại đây trong khoảnh khắc bàn tay to xuất hiện, chiến trường vực ngoại toàn sụp xuống. Giống như một khối băng thật lớn bị người đập nát vụn,

từng khối từng khối chiến trường vỡ vụn. Vô số không gian vỡ thành mảnh nhỏ tăng tạo thành các khe nứt không gian.

Trong nháy mắt toàn bộ chiến trường vực ngoại biến mất. Còn lại chỉ có bốn tòa truyền tống trận đơn độc treo giữa hư không.

Giây thứ ba! Đây là một trận đối kháng giữa pháp tắc giới luật và Cực cảnh. Thần thức của Vương Lâm tại thời điểm bàn tay to kia chụp được lập tức vỡ tan, nhưng mới vừa tan ra thì lập tức lại được lực lượng thần bí của Cực cảnh đó một lần nữa tổ hợp rồi lại ngoan cường chống cự.

Trong quá trình này Vương Lâm lại một lần nữa thật sự cảm nhận được cái loại cảm giác “cực cảnh”.

Lần đầu tiên là khu thành thị đổ nát.

Lần thứ hai là ở trong Quyết Minh Cốc.

Lần thứ ba là vào lúc linh hồn thức tỉnh trong không gian tịch diệt.

Hiện tại là lần thứ tư! Mỗi một lần, lực lượng của cực cảnh đều được gia tăng. Nhất là lúc này đây thần thức của Vương Lâm tràn ngập vận ý của cực cảnh. Thần thức của hắn cứ mỗi lần tán loạn rồi tổ hợp không ngừng được tinh luyện.

Trong thời gian một giây này thần thức khổng lồ của Vương Lâm đã trải qua cả vạn lần tán loạn rồi tổ hợp. Thần thức cô đọng dần dần, cuối cùng càng ngày càng nhỏ nhưng nội chất của nó lại có biến hóa tăng trưởng ngất trời.

Ý nghĩa của Cực cảnh toàn bộ dung nhập hoàn toàn trong nó.

Nguồn gốc của cực cảnh không người nào biết, nhưng có một điều có thể

khẳng định là: vô số năm qua tất cả tu sĩ có được cực cảnh chỉ là trên phương diện linh lực. Còn cảm nhận được ý của Cực cảnh thì duy nhất chỉ

có một người là Vương Lâm. Dưới lớp lớp cơ duyên xảo hợp đi ngược lại con đường của nó. Trên thần thức được đóng dấu ấn của cực.

Trong thần thức ẩn chứa Cực cảnh tạo thành hết thảy những kết quả này.

Kỳ thật pháp tắc giới luật hình thành bàn tay to đã dẫn tới tác dụng thúc đẩy toàn bộ. Linh hồn của Vương Lâm vốn sau khi dung hợp Nghịch

Thiên châu trong thần thức đã có một tia Cực cảnh cực kỳ bé nhỏ. Nhưng nếu không có áp lực từ bên ngoài vậy thì cho dù Vương Lâm có tu luyện ra linh lực đi nữa tia “cực” này cuối cùng cũng sẽ tiêu tan dần đi.

Nhưng lúc này dưới áp lực mãnh liệt của bên ngoài thần thức từ từ thu nhỏ lại, cực cảnh lại dần dần mở rộng ra, cuối cùng hoàn thành dung hợp hai thứ làm một. Sự dung hợp đó vẫn còn ở mức độ sơ khai. Hoặc có thể

nói: hiện tại thần thức của Vương Lâm cũng không phải toàn bộ đều là cực cảnh, mà trong đó có rất nhiều tạp chất.

Cực là một loại cảnh giới. Loại cảnh giới này có sẵn thuộc tính đơn nhất. Nói cách khác, nếu linh lực có đủ cực cảnh vậy thì hết thảy mọi phát triển đều sẽ dồn vào xây dựng linh lực.

Giống như vậy, hiện tại dấu ấn cực cảnh trên thần thức của Vương Lâm,

như vậy linh lực của hắn từ nay về sau sẽ không đem lại uy lực như trước. Nhưng thần thức của hắn lại có thể dễ dàng diệt sát hết thảy tồn tại đồng cấp bậc, bất chấp cả sơ, trung, hậu ba kỳ. Chỉ có điều điểm cuối của Cực cảnh là Nguyên Anh hậu kỳ.

Điểm này ngoại trừ Nghi Tự Giả thời kì thượng cổ, còn chưa từng có tu sĩ nào đột phá tới cực cảnh. Mặc dù là việc Nghi Tự Giả độ kiếp cũng do người khác thông qua một vài dấu hiệu nghiền ngẫm mà ra. Cụ thể rốt cuộc là thực hay giả ngoại trừ đương sự ra không người nào biết.

Cực cảnh thật đáng sợ. Loại bất chấp uy lực hùng mạnh của sơ, trung, hậu ba kỳ này nhất định sẽ nhận sự ngăn cản của pháp tắc của thiên địa. Nếu để mặc cho nó phát triển không hạn chế vậy thì có thể nói hoàn toàn khẳng định: tu sĩ cực cảnh là tồn tại vô địch.

Cho nên thời thượng cổ các học giả nghiên cứu cực cảnh đã từng suy diễn:

cái gọi là tu sĩ cực cảnh không thể đột phá Nguyên Anh kỳ, bởi vì vào thời điểm đột phá sẽ bị pháp tắc của Thiên địa gạt bỏ không thương tiếc.

Tuyệt đối không cho phép xuất hiện tu sĩ cực cảnh có tu vi trên Nguyên Anh kỳ!

Chỉ có điều với cực cảnh hiện giờ của Vương Lâm đối với pháp tắc giới luật mà nói vẫn còn quá bé nhỏ không đáng kể. Theo bàn tay to càng ngày càng gần tốc độ sụp đổ thần thức của Vương Lâm, dần dần vượt qua tốc độ

tái tạo lại. Cuối cùng ầm một tiếng thần thức Vương Lâm vỡ tan, nhưng cùng lúc thần thức vỡ tan những chỗ tạp chất cũng theo đó tan nát. Hiện tại Vương Lâm còn lại là một tia ký hiệu cực gần giống như khởi đểm!

Nếu không có pháp tắc giới luật, Vương Lâm có thể tự đề luyện ra một tia ký hiệu cực này, chỉ sợ là vô vọng. Nhưng hiện tại dưới tác dụng của áp lực, hắn lại thành công. Ký hiệu cực tinh thuần này xuất hiện, cho dù là bàn tay to kia cũng không khỏi bị nó làm cho ngưng lại. Đúng lúc này, giây thứ ba đã hết! Truyền tống trận bắt đầu mở ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 126: Tha hương ngoại quốc

Vào thời khắc truyền tống trận mở ra, bàn tay to kia vì cực cảnh thần thức mà đột nhiên chững lại, thân thể Vương Lâm ở trong truyền tống trận biến mất.

Các hắc ti tổ hợp tạo thành bàn tay lập tức hóa thành vô số các hắc ti quanh quẩn ở bên ngoài truyền tống trận một hồi rồi cuối cùng tiêu tan không còn.

Bởi vì sự tồn tại của cực cảnh nên Vương Lâm trở thành người thứ nhất đi vào không gian tịch diệt để tiến vào không gian thôn phệ hồn phách. Mặc dù thần thức của hắn đã được luyện hóa thành một tia cực thức nhưng thôn phệ hồn phách về bản chất vẫn tồn tại như cũ.

Tại đất nước tu chân cấp ba Hỏa Phần quốc, trên vùng phía nam của Chu tước bên cạnh Tu ma hải. Các tông phái trong quốc gia Hỏa phần quốc này không nhiều lắm, chia ra thành Chiến Thần Điện, Tà Ma tông, Lạc Hà Môn và Thi Âm Tông.

Ngày này tại vị trí trung tâm trên đỉnh núi lửa có một truyền tống trận thật lớn có liên quan đến người của Chiến Thần Điện tồn tại.

Cao thủ Nguyên Anh Kỳ của Chiến Thần Điện có sáu người yên ổn tọa lạc ở

ngôi vị thứ nhất ở Hỏa Phần quốc. Năm đó tranh đoạt tư cách tiến vào Vực

Ngoại chiến trường, Chiến Thần Điện đè bẹp quần hùng đạt được lệnh bài tư cách duy nhất.

Lần này dẫn đầu nhóm ở đây không phải là cao thủ Nguyên anh kỳ mà là trưởng lão Hoắc Hồng Phi có tu vi Kết đan sơ kỳ. Có lẽ là nguyên nhân quanh năm tu luyện thần đạo nên Hoắc Hồng Phi tuy rằng đã hơn hai trăm tuổi nhưng thoạt nhìn cũng không có vẻ gì già cả, dáng vẻ bất phàm giống như là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Thần đạo, là bí thuật tu luyện cao nhất của Chiến Thần điện, chỉ khi đạt tới Trúc Cơ kỳ mới có khả năng tu luyện. Nghe nói làm gia tăng thêm khả

năng Kết đan, nhưng cụ thể như thế nào người ngoài không được biết.

Tuy nhiên Chiến Thần Điện từ trước tới nay cao thủ Nguyên Anh kỳ, Kết

Đan kỳ đều là đứng đầu ở quốc gia Hỏa Phần, nói như vậy thần đạo kia chắc phải có chỗ kỳ diệu.

Mà pháp quyết của Thần đạo có công hiệu như thế tự nhiên sẽ có người dòm ngó, chẳng qua thực lực của Chiến thần điện quá hùng mạnh cho nên các môn phái khác dù có dòm ngó cũng không có bản lĩnh chiếm đoạt.

Tuy nhiên có câu Thổ phỉ nhớ ba năm, kẻ trộm tham đến mười năm. Chiến thần điện cuối cùng thỏa hiệp mỗi hai mươi năm tổ chức một đại hội để

xem xét. Cứ là tu sĩ Trúc cơ kỳ kể cả không môn phái cũng có thể đến tham khảo. Có thể ngộ đạo hay không tùy vào cơ duyên của từng người chỉ

bất quá để để tham khảo được thì cần phải nộp một lượng nhất định linh thạch.

Kể từ đó Chiến Thần Điện bình yên phát triển, hơn nữa lại có thêm lượng lớn thu nhập bớt đi ít nhiều các lo toan.

Hơn nữa Thần đạo pháp quyết trên thực tế chỉ không đến một trăm chữ, các chữ này đều khó hiểu đến kinh người, rất ít người có thể hiểu được.

Hoắc Hồng Phi tu luyện Thần đạo thuật. Trên thực tế một ngàn năm về

trước có một vị trí giả thiên tư thông minh hao phí hơn nửa đời theo

Thần đạo tổng kết ra một bộ công pháp. Bộ công pháp này chẳng những uy lực cực lớn, mà hơn nữa tu luyện ít nhất còn có thể có hiệu quả trú nhan, đó là nguyên do các đệ tử Chiến Thần Điện yêu thích.

Bên cạnh Hoắc Hồng Phi có mấy người, trong đó làm người ta chú ý nhất là một thiếu phụ. Dáng người thiếu phụ này thướt tha, đôi mắt phượng xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan làm cho nàng giống như một tiên tử. Lúc này nàng đang cùng người đàn ông anh tuấn cao lớn bên cạnh nhỏ nhẹ nói chuyện, hơi thở có mùi đàn hương từ miệng khẽ thoảng qua, khuôn mặt thể

hiện một chút nhu tình.

Lúc này Truyền tống trận bỗng nhiên sáng lên, ánh mắt mọi người lập tức tập trung lại. Hào quang càng ngày càng rực rỡ, ba thân ảnh phía trong chậm rãi xuất hiện dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Hoắc Hồng Phi nhướng mày than thầm một tiếng. Hắn trước đó vài ngày biết được Vực Ngoại chiến trường đang không ổn định, có thể tan vỡ bất cứ

lúc nào. Từ đáy lòng đã chuẩn bị tốt nhất tư tưởng rằng các đệ tử ra đi lần này có thể sống quay trở về không nhiều lắm. Nhưng lúc này thực tế

nhìn lại chỉ còn có ba người. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn nhưng hắn vẫn có chút rầu rĩ.

Bất quá khi hắn nhìn thấy rõ thân ảnh của ba người Chu Tử Hồng thì vẻ

mặt có vẻ hòa hoãn lại. Chu Tử Hồng là đệ tử của hắn, tính tình không chịu thua kém người khác. Năm đó hắn xin phép muốn đi vào Vực Ngoại chiến trường đã từng bị Hoắc Hồng Phi nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng đứa nhỏ này đã kiên trì khăng khăng đến phút chót.

Hoắc Hồng Phi bất đắc dĩ miễn cưỡng đồng ý và cấp cho nàng một ít pháp bảo quý hiếm. Lúc này nhìn thấy nàng bình yên trở về, nội tâm hắn thở

phào nhẹ nhõm.

Thân ảnh ba người Chu Tử Hồng đang hiện lên trong truyền tống trận, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt có cảm giác như mới được tái sinh lại lần nữa, nhưng ngay sau đó ba người nhìn lẫn nhau, đáy lòng đều cùng nặng trĩu.

Sinh tử của Vương Lâm là việc hiện tại bọn họ quan tâm nhất. Phải biết rằng ba người bọn họ đã đem linh hồn tinh huyết giao cho Vương Lâm. Một khi Vương Lâm tử trận thì linh hồn tinh huyết phát động làm ba người cũng khó lòng thoát chết.

Sau khi ra mắt trưởng lão Hoắc Hồng Phi, Hoắc Hồng Phi liếc mắt quét ba người một cái rồi nói:

- Không tồi. Tu vi của mọi người đều được nâng cao. Tử Hồng và Dương

Hùng đều đạt tới Trúc cơ hậu kỳ, Lâm Đào kém một chút nhưng mà cũng nhìn thấy chuẩn bị đột phá. Tốt lắm. Đã trải qua tôi luyện trên chiến trường vực thẳm, sau này ba người các ngươi chắc chắn rất có tiến bộ. Ai… Đáng tiếc duy nhất chính là quay trở về quá ít…

Chu Tử Hồng thở dài nói:

- Sư phụ, lần này chiến trường vực ngoại đột nhiên sụp đổ, xuất hiện rất nhiều giống loài thần bí. Một khi bị chúng nó bắt lấy lập tức hồn bay phách lạc. Toàn bộ tu chân giả ở Vực Ngoại chiến trường có thể nói mười người không còn lại một. Việc này phát sinh quá đột nhiên, nguyên bản lần này thu hoạch có chút phong phú. Nhưng hiện tại…

Nói tới đây thần thái của nàng ảm đạm.

Hoắc Hồng Phi khoát tay chặn lại, nhìn vào ba người đôi lông mày đột nhiên nhăn lại nói:

- Việc này sẽ nói sau. Các ngươi ba người trả lời đã, vì sao tướng mạo các ngươi vẫn không thay đổi?

Phải biết rằng ở không gian vực ngoại năm mươi năm thì tướng mạo cũng không già đi nhiều, hơn nữa ba người Chu tử Hồng tu luyện công pháp có chứa đựng hiệu quả trú nhan. Nhưng sau khi trải qua năm mươi năm rồi cũng không có khả năng như hiện tại không thay đổi so với lúc tiến nhập vào.

Dương Hùng thân là sư huynh, lại là đệ tử đắc ý của Điện chủ, nghe Hoắc Hồng Phi nói như vậy lập tức nói:

- Trưởng lão đừng có nghi ngờ, sư đệ Mã Lương trước đây từng được một lọ

đan dược, ăn vào một hoàn là bảo đảm dung nhan cả trăm năm. Chúng tôi ba người, mỗi người ăn hai hoàn.

Các đệ tử xung quanh của Chiến thần điện nghe nói thế lập tức lộ ra vẻ

mặt hâm mộ. Nhất là vị thiếu phụ nọ, từ khi Chu Tử Hồng xuất hiện hai mắt vẫn đặt trên mặt của đối phương, tận trong đáy lòng đã sớm nghi hoặc. Lúc này vừa nghe lời nói Dương Hùng lập tức hỏi:

- Chu sư tỷ có còn đan dược nữa không?

Chu Tử Hồng lãnh đạm nhìn nàng một cái nói:

- Chuyện này nếu ngươi muốn thì đi hỏi Mã Lương sư đệ.

Thiếu phụ trong thâm tâm tức giận nhưng trên mặt cười nhẹ nhàng, không nói gì nữa. Nội tâm thầm nhủ cái tên Mã Lương nhát như chuột nhắt kia sớm đã chết. Chính mình còn chưa hỏi hắn đâu, rõ ràng là không muốn nói cho mình rồi.

Người đàn ông bên người thiếu phụ thấp giọng nói vào tai nàng mấy câu,

thiếu phụ lập tức trong mắt lộ vẻ kiều mị xì một tiếng khinh miệt, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ.

Hoắc Hồng Phi cau mày liếc mắt nhìn hai người một cái không xem ra gì cả, trầm giọng nói với ba người Chu Tử Hồng:

- Tốt lắm, người chúng ta nhận được rồi. Chúng ta lập tức quay về điện phiền Loan Phương sư tổ xuất quan để đặc biệt nghe xem chuyện gì đã xảy ra với các ngươi trong Vực Ngoại chiến trường. Nói xong, hắn thâm ý sâu sắc liết mắt quét qua ba người một cái.

Lâm Đào do dự một chút rồi hạ giọng nói:

- Trưởng lã, sư đệ Mã lương còn ở phía sau. Lúc ấy tình huống nguy cấp,

hắn nhường ba người đệ tử về trước rồi hắn sẽ về tiếp theo liền.

Hoắc Hồng Phi nhướng mày lên, trong giọng nói có tia kinh ngạc hỏi:

- Mã Lương? Hắn cũng sống sót?

Lời này vừa nói ra các đệ tử của Chiến thần điện đều có biểu tình cổ

quái, nhất là thiếu phụ xinh đẹp kia lập tức biến sắc thất thanh hỏi:

- Mã Lương hắn còn không chết?

Chu Tử Hồng thần thái cổ quái liếc mắt nhìn thiếu phụ một cái nói:

- Sư muội yên tâm. Sư đệ Mã Lương ở không gian vực ngoại nhiều năm,

tính tình dĩ nhiên không phải như lúc trước. Vào thời điểm này, tuyệt đối hắn không tiếp tục dây dưa với sư muội nữa.

Thiếu phụ chau mày lắc đầu nói:

-Các ngươi không hiểu. Ai dà. Mà như thế nào Mã Lương còn sống nhỉ…

Hoắc Hồng Phỉ trừng mắt một cái quát:

- Càn quấy. Từ Tư. Chẳng lẽ ngươi còn hi vọng Mã Lương chết phải không? Sư phụ ngươi dạy ngươi như vậy sao?

Thiếu phụ Từ Tư vội vàng cúi đầu im lặng không nói nữa. Người đàn ông bên cạnh nàng cười lạnh nói:

- Nàng sợ cái gì. Nếu hắn còn dám tiếp tục dây dưa nữa thì có ta đây.

Dương Hùng thở dài trầm giọng nói:

- Tiểu sư muội, sư đệ Mã Lương tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi, điểm đấy ngươi có thể yên tâm.

Nói xong trong thâm tâm hắn thầm nhủ không hiểu sao tiền bối với tính cách lãnh đạm kia như thế nào lại coi trọng ngươi.

Đúng lúc này bỗng nhiên truyền tống trận bắt đầu lấp lánh. Mọi người lập tức nhìn lại chỉ thấy một thân ảnh gầy yếu chậm rãi từ trong truyền tống trận đi ra.

Một cỗ hơi thở lạnh như băng. Không biết vì sao tất cả nhìn thấy thân

ảnh tu sĩ ấy lập tức trong lòng có cảm giác lạnh giá. Mà cảm giác đó cũng không phải truyền đến từ thân thể, mà là đến từ linh hồn, đến từ

thần thức.

Dường như người trước mắt này nguyên bản chính là một khối hồn phách đóng băng vạn năm hình thành.

Cực cảnh thần thức với tính chất bá đạo làm cho các đệ tử Chiến thần điện lần đầu tiên tiếp xúc với người này đều không tự chủ được hơi thở

hít vào vài luồng lãnh khí. Kể cả Hoắc Hồng Phi cũng đồng tử trong con mắt cũng không khỏi co rút lại, nội tâm khiếp sợ.

Thân thể thiếu phụ Từ Tư rùng mình một cái, trên mặt lộ ra một tia mê hoặc. Tướng mạo người trước mắt chính là Mã Lương, nhưng khí chất so với trước đây đúng là cách biệt một trời một vực.

Vương Lâm đi ra, ánh mắt đảo qua nhìn thấy Hoắc Hồng Phi lập tức nhận biết được thân phận đối phương. Hắn vòng tay nói:

- Đệ tử Mã Lương, Tham kiến Hoắc trưởng lão.

Hai mắt Hoắc Hồng Phi tinh quang bùng lên, trầm giọng nói:

- Trở về là tốt rồi. Cùng nhau đi thôi.

Nói xong ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc lãnh đạm nói:

- Đệ tử còn có chuyện quan trọng, chưa trở về ngay được. Để xử lý xong các chuyện này xong rồi sẽ trở về sau.

Hoắc Hồng Phi nhướng mày đang muốn nói, Vương Lâm giơ tay ném ra một túi trữ vật, nói giọng lãnh đạm:

- Đây là các vật thu thập trong năm mươi năm qua. Các pháp bảo đã bị phá hủy, chỉ còn có các tài liệu này còn lại.

Nói xong Vương Lâm thân mình nhảy bay lên trời, hóa thành một đạo cầu vồng hướng xa xa bay đi.

Hoắc Hồng Phi tiếp nhân túi trữ vật, thần thức đảo qua trên mặt lập tức hiện vẻ cổ quái. Bên trong túi trữ vật vật phẩm cực kỳ phong phú, vừa ngẩng đầu thì Vương Lâm đã bay đi mất. Hắn có chút do dự không đuổi theo mặc dù thâm tâm hắn có sự nghi hoặc. Nhưng việc này hay là để báo cho

Điện chủ định đoạt giải quyết.

Mặt khác, quan trọng nhất là hắn tự thấy cũng không nắm chắc trong thời gian ngắng sẽ lưu lại đối phương. Vừa rồi hàn ý như băng đến từ linh hồn kia khiến hắn đối với Vương Lâm có chút kiêng kị.

Mặc dù là cưỡng ép ở lại nhưng mà để mình phải chật vật thì thể diện của hắn ở trong mắt các tiểu bối xung quanh cũng mất hết, thật sự là không có lợi. Hoắc Hồng Phi ngay lập tức từ bỏ đối với ý niệm truy tìm trong đầu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 127: Bế quan tại núi lửa.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Vương Lâm cũng không dừng lại ở trên người thiếu phụ. Lúc Vương Lâm rời khỏi, thiếu phụ Từ Tư nhìn chằm chằm theo thân ảnh đang biến mất trên không trung, ánh mắt nàng lộ ra vẻ mờ mịt.

Mã Lương năm đó vẫn luôn quanh quẩn bên nàng, đánh cũng được, mắng cũng được, bất kể như thế nào hắn cũng không ngừng quấn quít bên người.

Nàng và Mã Lương từ nhỏ sinh hoạt tại cùng một thôn, cha mẹ hai bên lại thân nhau kết hạ giao ước. Sau đó hai người bọn họ được Chiến Thần Điện thu làm đệ tử, nàng thấy lúc nào Mã Lương cũng tràn đầy tư tưởng quê cha đất tổ, càng ngày càng chán ghét. Nhưng dù sao cũng là có hôn ước, việc này ẩn dấu sâu đậm trong nàng, lúc trước tiễn Mã Lương tiến vào Vực

Ngoại chiến trường chính coi đây là một cái cớ nói chỉ cần Mã Lương trở

về nàng liền cùng hắn kết làm song tu đạo lữ.

Nhưng hiện tại, lúc Mã Lương trở về đối với nàng nhìn nhưng không thấy.

Về điểm này, từ đáy lòng nàng có loại cảm giác không hiểu. Hơn nữa vừa rồi trong lòng thình lình xảy ra cảm giác run rẩy, cực kỳ tương phản khiến cho nàng trong khoảng thời gian ngắn đầu óc trở nên trống rỗng.

Nói về Vương Lâm. Tại vùng xa lạ của Hỏa Phần quốc sau một hồi phi hành liền bay vào một vùng liên miên không dứt các dãy núi. Căn cứ vào trí nhớ của Mã Lương, nơi đây chính là quần thể núi lửa nổi tiếng của Hỏa

Phần quốc.

Hỏa Phần quốc sở dĩ có tên gọi này đúng là trong phạm vi đất nước các núi lửa lớn nhỏ chiếm phần lớn. Nếu không phải tu luyện giả thường xuyên quan sát phong ấn thì sợ rằng chúng đã bạo phát.

Lịch sử Hỏa Phần quốc từ trước đến nay chưa từng có núi lửa nào bạo phát, đây là do liên quan đến pháp thuật khống chế của tu luyện giả.

Xem xét bốn phía một hồi, Vương Lâm xoay người bay đi, đến lân cận một thôn xóm bên ngoài thì dừng lại. Lúc này đúng là ngày mùa, các chú bé thôn làng đang vui vẻ chơi đùa. Vương Lâm đứng ở phía ngoài thôn, đáy lòng quặn đau, run rẩy một hồi rồi hắn tiến vào trong.

Ở một chỗ không người bên trong nông trại tìm được một ít thùng gỗ chứa nước liền lấy một lượng lớn nước sạch rồi hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng rời đi.

Quay trở lại dãy núi lửa trùng điệp, hắn tìm được một hang động thiên nhiên, đi vào và tiến hành phong bế cửa động bằng các loại đá vụn cùng với việc bố trí tầng tầng trận pháp ngay lập tức rồi mới khoanh chân tu luyện.

Làm xong hết thảy sắc mặt Vương Lâm cực kỳ tái nhợt. Hắn ở trong Vực

Ngoại chiến trường bị thương nặng, toàn bộ thần thức tán loạn, chỉ dựa vào một tia cực thức trong hiểm cảnh mới trốn thoát. Ra khỏi truyền tống trận hắn không để ý đến thương thế, đem tia cực cảnh thần thức lan tỏa ra với mục đích chính là che dấu thương thế để nhằm mục đích rời đi chữa thương ở khác.

Lúc này hắn thở sâu, nhắm mắt dưỡng thần, đắm chìm vào bên trong thức hải.

Thức hải của Vương Lâm là một mảnh đại dương màu vàng, bây giờ tuyệt đại đa số bộ phận của đại dương đều bị một tầng sương mù u tối bao phủ. Chỉ

có một vị trí rất nhỏ bé không có sương mù, đó là do từng đạo tia sáng màu đen ngăn cách khối sương mù màu xám.

Một tiểu kiếm ba tấc màu lục lẻ loi dựng đứng ở trong này, các tia sáng đúng là từ tiểu kiếm này tán xuất ra. Quan sát kỹ thì thấy trên thân tiểu kiếm có một vài vết nứt thật sâu.

Ở trong thức hải vẫn còn một chỗ trống. Một đám bụi mù bao phủ một thạch châu bay ở bên trong, trong vòng mười trượng xung quanh hạt châu không có đám bụi nào dám tới gần.

Trong ý thức hải của Vương Lâm ngoại trừ hai vị trí này thì tất cả các địa phương khác đều bị sương mù bao phủ.

Đột nhiên trong thức hải đám sương mù màu xám cuồn cuộn bốc lên. Trong ánh sang màu vàng của hải dương ý thức bỗng có một tia chớp màu đỏ lao ra. Tia chớp này vừa xuất hiện đám sương mù bốn phía lập tức lùi bước.

Mặc dù trước đó thần thức của Vương Lâm sụp đổ nhưng cũng đọng lại một tia cực thức cuối cùng. Tia cực thức này trên thực tế cũng là cùng loại với thần thức, chẳng qua phẩm chất vượt quá thần thức của Vương Lâm trước đây.

Trước đây thần thức của Vương Lâm mặc dù rất khổng lồ, nhưng ở trong pháp tắc kia có thể nói không chịu nổi một kích. Tuy nhiên cực thức thì không, nó có thể cứng rắn chống lại pháp tắc, cuối cùng lại trốn thoát được bởi vậy nên uy lực của nó có thể thấy được rõ ràng. Tia chớp màu đỏ

kia chính là một tia cực thức.

Tia chớp đi qua nơi nào đám sương mù nơi đó đều né tránh. Những tia ánh sáng màu vàng trong hải dương ý thức giống như những cơn sóng nhẹ bắt đầu di chuyển. Trong thời điểm đấy tia chớp màu đỏ bay vào vị trí tiểu kiếm dài ba tấc, bỗng nhiên lao vào khiến cho thân tiểu kiếm lóe lên quang mang. Ngay sau đó tiểu kiếm màu lục ngân lên những âm thanh mãnh liệt, theo sát tia chớp một trước một sau xông ra ngoài.

Hai đạo cầu vồng ở xuyên qua đám sương mù màu xám làm cho ánh sáng màu vàng của hải dương tạo thành từng trận sóng lớn. Chỉ nháy mắt đã tới bên thạch châu, theo phương thức đồng dạng mang theo thạch châu lao ra khỏi đám sương mù.

Vương Lâm trong giây lát mở hai mắt, hai tay bấm tay niệm chú. Trên mi tâm lập tức hai đạo ánh sáng hư ảo toát ra từ trán hắn, một thạch châu,

một phi kiếm im lặng bay nhẹ nhàng giữa không trung.

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, một lần nữa nhắm hai mắt lại. Bên trong ý thức hải, Tia chớp màu đỏ xuyên qua xuyên lại hồi lâu,

cuối cùng không phát hiện có điều gì dị thường, ánh chớp chợt lóe lên rồi chui vào trong đám màu vàng của hải dương một lần nữa, biến mất không thấy.

Màu xám sương mù một lần nữa lại đem các chỗ trống bao trùm, cuối cùng toàn bộ ý thức hải trở nên giống nhau, an tĩnh trở lại.

Tại sâu bên trong hải dương y thức, tia chớp màu đỏ lẳng lặng đình trệ, chậm rãi hấp thu năng lượng bên trong hải dương.

Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng cực thức ở trong hải dương màu vàng dần dần lớn mạnh, tốc độ tăng trưởng loại này mặc dù cực kỳ chậm chạp nhưng ổn định. Nếu Vương Lâm có thể sống bất tử, có lẽ ngàn vạn năm sau nó sẽ lớn mạnh vô kể.

Nếu thực sự ngày nào đó chỉ sợ giới luật pháp tắc ở trước mặt hắn cũng sẽ ảm đạm thất sắc, mất đi không gian, di chuyển tùy ý.

Vương Lâm trầm mặc một chút, ngẩng đầu nhìn hai đạo hư quang trước người, tay phải hơi đảo chút, trên tay xuất hiện hai túi trữ vật. Lúc trước hắn có đến ba túi trữ vật, pháp bảo dĩ nhiên toàn bộ dùng để chống lại giới luật pháp tắc.

Về phần tài liệu bên trong, lúc trước hắn ở chiến trường vực ngoại đã chế tác từ Quy Giáp Huyền Diệt trận, đem vật phẩm bên trong chia làm ba phần. Lúc này tâm niệm hắn vừa động, bên trong một túi trữ vật xuất hiện một khối thiết phiến màu đen cực nhỏ trên lòng bàn tay.

Nhìn hình dáng của thiết phiến này rõ ràng chính là một cái áo giáp trọn vẹn. Vương Lâm trầm ngâm giây lát, hiện tại nhược điểm lớn nhất của hắn là sự nhận biết về tài liệu tu chân cực kỳ kém. Ví dụ như hiện tại, mặc dù trong tay có hai túi trữ vật, phần lớn các tài liệu phía trong là loại hắn cảm thấy quý giá mà không biết sử dụng, thật sự bất đắc dĩ.

Cái khối thiết phiến này ít nhất là hắn có một vài cái nhận thức, đây là một khối tinh thiết.

Sở dĩ nhận thức là tinh thiết là lúc trước hắn ở Hằng Nhạc phái khi tham gia giao dịch bí mật bên trong đám đệ tử, thấy có người xuất ra một khối bằng móng tay cái đem ra tiến hành giao dịch, biết đây là tài liệu trọng yếu để luyện chế phi kiếm.

Hắn thu hồi túi trữ vật, ngấm ngầm quyết định sau khi bế quan chấm dứt nhất định phải ra sức tìm kiếm các ngọc giản ghi chép các tài liệu.

Vương Lâm ném khối thiết phiến lên, tay phải điểm một cái vào hư ảnh phi kiếm. Hư ảnh lập tức lóe lên vọt vào bên trong thiết phiến. Trung tâm của thiết phiến lúc này có một đạo lục quang sáng lên và lan ra nhanh chóng. Cuối cùng ông một tiếng phát ra một đạo kiếm khí.

Vương Lâm chau mày cười khổ nhìn khối thiết phiến trong bàn tay, trong lòng có chút buồn bực. Hắn không thông thạo luyện khí để có thể chế tác ra phôi kiếm, cho nên chỉ có thể được như thế.

Tâm niệm hắn vừa động, tấm thiết phiến kia lập tức lóe lên một cái, biến mất khỏi vị trí đó rồi xuất hiện ở phía sau Vương Lâm, tuy nhiên kích thước của thiết phiến nhỏ lại một vòng, các mép đỏ hồng lên rơi vãi nhiều giọt nước thép.

Vương Lâm thầm than một tiếng, đợi nhiệt độ của thiết phiến hạ xuống rồi thu vào trong túi trữ vật.

Tiếp theo hắn đem ánh mắt nhìn về phía hư ảnh của thạch châu, một loại linh hồn và cảm giác tương liên mạnh mẽ xuất hiện. Vương Lâm trong lòng vừa động, tay phải triệu hồi lại. Hư ảnh thạch châu lập tức bay tới, nằm trong lòng bàn tay ngưng tụ dần dần thành thật.

Mặt trên đồ án của Thạch châu vẫn là như cũ, hai phiến lá cây. Vương Lâm không nói nửa lời lấy ra thùng gỗ mang theo từ nông trại, mở nắp đem hạt châu ném vào trong nước.

Sau một lát, Vương Lâm lấy hạt châu ra, lấy nước trong thùng uống một ngụm, lập tức một cỗ linh khí tự trong cơ thể xuất hiện. Sau đó hắn lấy ra ba thùng gỗ còn lại, phân biệt ngâm hạt châu vào trong, nhìn chằm chằm thạch châu để xem có thể hay không tiến vào Mộng Cảnh không gian.

Tiến lại vào trong Mộng Cảnh không gian, nhìn cảnh vật quen thuộc bốn phía, Vương Lâm trầm mặc một chút rồi nhanh chóng bay về phía trước.

Không lâu sau, hắn đi vào nơi nguyên anh của Ti Đồ Nam ở.

Nguyên Anh của Ti đồ nam hiện tại chẳng qua đã thu nhỏ lại chỉ bằng một phần mười người bình thường so với trước đây mà nói thì giống như một trời một vực.

Nguyên Anh toàn thân ảm đạm không ánh sáng, vẻ mặt lại không phấn chấn,

uể oải, hai mắt nhắm nghiền. Ở bên cạnh nguyên anh có hai luồng sáng mỏng manh, một trái một phải bay lững lờ bên cạnh.

Hai hàng nước mắt của Vương Lâm chảy xuống, đối diện với luồng sáng quỳ

xuống dập đầu thật mạnh vái mấy cái. Sau đó hắn khoanh chân cố định lại,

cầm lấy bốn cái thùng gỗ đặt cạnh bên người, hung hăng uống một hớp lớn, lập tức tiến hành thổ nạp.

Trong cơ thể của Vương Lâm không có nửa phần linh lực. Cho nên hắn cần phải tu luyện lại từ giai đoạn Ngưng khí kỳ. Tuy nhiên bất kể là Vương

Lâm hay thân thể Mã Lương cũng tốt, cũng đều đã trải qua quá trình Ngưng khí kỳ cho nên lúc này ngựa quen theo đường cũ, theo thổ nạp của Vương

Lâm, tu vi của hắn nhanh chóng khôi phục.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt đã được một năm. Nói là một năm nhưng thực tế ở bên trong không gian Mộng Cảnh đã trôi qua gần bảy năm.

Trong thời gian một năm, Vương Lâm bất kể ở bên trong Mộng cảnh hay là bên ngoài mộng cảnh đều toàn bộ thổ nạp, nước linh khí bên trong hắn cũng đã phải đi ra ngoài bổ sung mấy lần.

Trong không gian Mộng cảnh được ba năm, Vương Lâm đã đạt tới tầng mười lăm của Ngưng khí kỳ, tiếp đó lại dùng hai năm thời gian tiến vào Trúc cơ sơ kỳ, tiếp một năm sau hắn rốt cuộc khôi phục lại tu vi trước kia,

Trúc Cơ trung kỳ.

Dựa vào cực cảnh thần thức, Vương Lâm ở trong đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ chính là tồn tại vô địch. Thậm chí Kết Đan sơ kỳ, Vương Lâm cũng có tự tin có thể liều mạng. Nếu hắn đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ thì Kết đan sơ kỳ tu luyện giả, Vương Lâm có bảy thành nắm chắc giết chết.

Như vậy, nếu hắn có thể kết đan, phía dưới các tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì hắn chính là đệ nhất nhân trong toàn bộ giới tu chân.

Đây là uy lực của cực cảnh!

Cực cảnh thần thức và tu vi của bản thân Vương Lâm có quan hệ như là cá và nước. Cực thức tuy mạnh nhưng nếu không có tu vi ở sau lưng ủng hộ

thì mặc dù là mạnh cũng vô pháp duy trì liên tục. Chỉ có tu vi đề cao,

cực thức được tẩm bổ chậm rãi lớn mạnh mới có khả năng duy trì được liên tục.

Tu vi càng mạnh, uy lực của cực thức lại càng có thể thi triển được toàn bộ.

Lúc này Vương Lâm trải qua bảy năm tu dưỡng, thân thể Mã Lương đã hoàn toàn dung hợp, không có nửa phần nào không thoải mái. Chẳng qua trên người hắn sự băng ý cũng ngày thêm nồng đậm, dường như một tòa núi băng vạn năm, không ai có thể hòa tan.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 128: Phần Kim sơn mạch.

Vương Lâm vung tay phải lên mở cánh cửa đá dày to, bước ra ngoài.

Sau khi ngồi diện bích ba ngày liền, lúc này Vương Lâm cử động thân mình, theo sơn mạch bay về phía miệng hỏa sơn. Sau khi ra khỏi Mộng cảnh không gian, hắn liền thần thức cảm nhận bốn phía của hỏa sơn. Có một cỗ

linh lực thuộc tính mộc đang dao động.

Không lâu sau, Vương Lâm đã đi tới miệng hỏa sơn, chỉ thấy trong hỏa sơn tràn ngập hồng sắc quang mang, từng luồng khí nóng vỗ thẳng vào mặt.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, không nói hai lời, đoạn trực tiếp nhảy vào, khống chế Dẫn Lực thuật chậm rãi tìm kiếm phía dưới.

Phần Kim sơn mạch, là một khu vực hỏa sơn nổi danh tại Hỏa Phần Quốc. Sở

dĩ nơi này nổi tiếng, là bởi nó có Phần Kim quả - một loại dược liệu luyện đan.

Phần Kim quả là dược thảo quan trọng để luyện chế Dung Linh Đan. Đối với tu sĩ Hỏa Phần quốc mà nói thì linh lực trong trời chủ yếu mang hỏa thuộc tính khô nóng, nếu hấp thu một thời gian dài ắt gây tổn thương đến cơ thể. Cho nên lấy Dung Linh đan để làm đan dược điều hòa hỏa thuộc tính, khiến tu sĩ có thể thấp thu được linh lực.

Có thể nói, Dung Linh Đan chính là loại đan dược tiêu hao nhiều nhất tại

Hỏa Phần Quốc. Phương pháp chế tác Dung Linh Đan thì có đến vài chục loại, nhưng hiệu quả cũng khác nhau. Nhưng loại được hoan nghênh nhất chính là loại Dung Linh Đan có Phần Kim Quả là chủ dược luyện chế.

Phần Kim Quả chỉ sinh trưởng tại chỗ sâu trong hỏa sơn, mà phải là quần thể hỏa sơn, chứ một hỏa sơn riêng rẽ cũng không hề có Phần Kim Quả sinh trưởng.

Mỗi khi Phần Kim Quả thành thục, tứ đại tông phái đều có đệ tử đến hái.

Lại nói Phần Kim Quả sinh trưởng có chút thần kỳ, không sớm, không muộn,

mà chỉ có ba ngày trong giai đoạn thành thục.

Ngày hôm nay, bốn môn phái đã sai đệ tử trong phái đến đây từ sớm. Mỗi phái đều chiếm lấy một miệng hỏa sơn. Đối với nhu cầu dược thảo khổng lồ

nên tứ đại tông phái đã sớm có hiệp nghị, không được cướp đoạt của nhau.

Đệ tử Thi Âm Tông tổng cộng có ba người, hai nam một nữ. Sau lưng mỗi người có một chiếc quan tài. Lúc này, ba người đang đứng bên ngoài miệng hỏa sơn, chờ thời gian để hái linh thảo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mắt thấy miệng hỏa sơn đã tỏa ra mùi hương thảo dược dễ chịu, đệ tử ba phái đều nhảy vào trong miệng hỏa sơn. Ba người Thi Âm Tông đều lộ ra vẻ nghi hoặc, một nữ tử trong đó nhíu làn mi thanh tú:

- Mã sư huynh, huynh xem đây là sao?

Nam tử họ Mã cũng chau mày, nói:

- Hương khí đại biểu cho Phần Kim Quả đã thành thục. Án chiếu theo lúc này mà nói thì Phần Kim Quả tại bốn miệng hỏa sơn đều phải đồng

thời thành thục mới đúng… Chu sư huynh, huynh nói xem chúng ta có nên đi xuống xem xét một chút?

Thanh niên họ Chu trầm ngâm một lát, đoạn lắc đầu:

- Gượm đã! Đợi thêm một lát. Nếu hương khí không tràn ra thì rất có thể

nó đã bị độc viêm trong hỏa sơn hòa tan, chúng ta đi xuống chắc chắn sẽ

gặp nguy hiểm.

Thời gian chậm rãi qua, mắt thấy hương khí trên ba miệng hỏa sơn kia ngày càng nồng, đáy lòng ba người càng thêm nóng vội. Gã thanh niên họ

Chu cắn răng, nói:

- Thôi! Đi xuống xem một chút.

Nói xong, hắn đang định nhảy xuống thì từ trong hỏa sơn bỗng truyền ra một đạo hàn khí lạnh như băng.

Ngay sau đó, một thanh niên toàn thân tỏa ra hàn khí từ trong hỏa sơn bay ra, mặc cho ba người vẫn đang trợn trừng hai mắt. Trên tay người đó đang cầm một cành cây tử sắc.

Trên cành cây có trĩu chịt Phần Kim Quả.

Người này chính là Vương Lâm. Sau khi xuất hiện, hắn cũng không nhìn qua ba người, lập tức xoay người rời đi. Vừa rồi ở bên dưới hắn đã nhận thấy ba người, nhưng trong đầu hắn chỉ suy nghĩ làm thế nào để lấy được

Phần Kim quả. Quả này một khi bị hái xuống sẽ lập tức bị nhiệt khí khô nóng chung quanh hòa tan thành khí.

Bởi vậy Vương Lâm trực tiếp bẻ cả cành. Chỉ là điều khiến hắn bất đắc dĩ chính là cành cây này lại không thể thu vào trong túi trữ vật nên đành phải vác nó trên vai. Nếu không phải quả này đối với hắn có tác dụng lớn thì Vương Lâm cũng không cần phiền toái như vậy.

Thanh niên họ Chu phun ra một khẩu nước miếng, hắn nhìn chằm chằm vào cành cây trên vai Vương Lâm, sắc mặt biến đối vài lần. Đây là năm thứ ba hắn tới đây lấy quả, nên biết rõ hàng năm nhiều nhất chỉ có thể hái xuống mười quả. Nếu nhiều hơn chắc chắn sẽ khiến cho cây bị tổn hại.

Phần Kim Quả này chính là sự kết tinh của gốc cây bên dưới, hay cũng có thể nói nó là nơi phát tiết của gốc cây.

Một khi hái nhiều hơn thì chỉ sợ gốc cây sẽ chết. Nếu mà cây chết thì từ

nay về sau miệng hỏa sơn này sẽ không bao giờ xuất hiện Phần Kim quả.

Nhưng người trước mắt lại đào cả gốc nó lên, chẳng lẽ hắn không biết nếu di chuyển gốc cây này thì trong vòng hai canh giờ nó sẽ chết sao? Ánh mắt thanh niên họ Chu đầy phẫn nộ. Mà tu vi của Vương Lâm mới chỉ đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, vậy mà lại coi như ba người bọn họ không tồn tại muốn thản nhiên đem Phần Kim Quả đi, hắn quát to:

- Đứng lại! Ngươi to gan lắm. Không cần biết ngươi thuộc môn phái nào nhưng dám nhổ gốc cây này thì cũng phải trả giá thật lớn!

Nói xong, hắn vỗ về quan tài phía sau. Quan tài lập tức bay lên, oanh một tiếng bèn dựng đứng lên. Một tiếng – két…- vang lên, nắp quan tài nghiêng sang một bên, từ bên trong vươn ra một cánh tay khô đanh, tràn đầy hắc khí. Mùi hôi thối, tanh tưởi lập tức tràn ngập.

Hai đồng môn bên cạnh hắn cũng lập tức cởi xuống quan tài, động dạng dứng đứng lên, trừng mắt nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm xoay người, liếc nhìn ba người, đoạn sờ sờ gốc Phần Kim đằng, thần sắc thong dong, hắn nói:

- Trả giá?

Chu Cương cười nhạt, nói:

- Tự mình cắt bỏ hai tay, hai chân, móc ra hai mắt, sau đó theo chúng ta trở về để tông chủ tệ phái định đoạt.

Nói xong, hắn cũng không chờ Vương Lâm trả lời. Nắp quan tài của hắn đã mở ra hết, một thây khô toàn thân đen kịt, tỏa ra hắc khí bỗng từ bên trong bay ra chộp thẳng về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, hai đồng môn phía sau Chu Cương cũng vỗ lên quan tài. Phành

– phành… hai tiếng, từ bên trong hai cỗ quan tài cũng bay ra hai thây khô. Ba thây khô này xếp thành hình chữ Phẩm đánh thẳng về phía Vương

Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm phát lạnh, một tia thiểm điện thoáng xuất hiện trên hai mắt Vương Lâm rồi nhanh chóng biến mất. Ba cái thây khô chợt run lên, thần thái ảm đạm, thần thức tan biến mà chết! Lúc này, Vương Lâm không chút hoang mang, nhìn về ba bộ thi khô đang từ trong không trung bay tới. Có hai bộ lập tức thối rữa rơi thẳng từ trên không xuống, trong nháy mắt trở thành hai khối bạch cốt.

Cái thây khô còn lại vẫn chưa xuất hiện bất kỳ tổn thương nào, đang lao đến bỗng dừng lại. Ánh mắt vô thần bỗng lộ ra một tia linh quang, hoảng sợ nhìn Vương Lâm. Đoạn lập tức chạy trốn.

Vương Lâm không hề để ý, hắn nói:

- Chạy đi đâu. Chết!

Bộ thi khô kia không quản Vương Lâm nói gì, thân hình tỏa ra hắc khí của nó cứ thế chạy đi thật xa, nhưng… nó bỗng hét lên một tiếng thảm thiết.

Một đạo u quang từ trong thi khô này lộ ra hóa thành một tiểu nhân mi thanh mục tú, nó quay về phía Vương Lâm cầu xin:

- Xin đạo hữu hạ thủ lưu tình, tại hạ là người của tứ cấp tu chân quốc,

Thiên Cương Tông Hứa Lập Quốc. Nếu có gì đắc tội tại hạ xin được bồi tội. Có gì xin đạo hữu từ từ nói.

Tiểu nhân đang hết sức sợ hãi. Vừa rồi hắn vốn định thoát đi nhưng không ngờ rằng trong thần thức của nó đột nhiên run lên, một lực lượng hủy diệt thình lình ập tới khiến đáy lòng hắn cảm thấy nguy cơ mãnh liệt,

lập tức không chút do dự mà thoát ly khỏi xác khô, nguyên thần xuất khiếu.

Khi còn sống, mặc dù hắn có tu vi Nguyên Anh kỳ, nhưng sau một hồi đại chiến đã bị thương rất nặng. Tuy Nguyên Anh thoát được nhưng cũng sắp hội tán. Cuối cùng nhờ có hảo hữu chí giao sử dụng rất nhiều bảo vật mới có thể liên lạc với Thi Âm Tông mua một cỗ thân thể này.

Thân thể của Thi Âm Tông tại Tứ, ngũ cấp tu chân quốc rất nổi tiếng.

Chưa cần nói đến việc có linh lực. Tất cả bọn chúng đều có thiên tư vô cùng tốt, lại có thể căn cứ theo ý thích của khách nhân mà lựa chọn tướng mạo, thậm chí còn đáp ứng thân thể khác phái do một số tu sĩ có tình tình cổ quái. Chỉ cần ngươi trả giá thì hết thảy các vấn đề có liên quan đến thân thể đều sẽ được Thi Âm Tông đáp ứng một cách tốt nhất.

Điều quan trọng nhất, cướp lấy một khối thân thể tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất cứ phiền phức gì, hơn nữa nếu chi ra nhiều một chút còn có thể

được bảo hộ toàn toàn trong thời kỳ khôi phục.

Thi Âm Tông đối với việc đoạt xá cũng đã nghiên cứu tới cảnh giới kinh người, từ đó đưa ra một phương thức đề cao khả năng thành công cho việc đoạt xá.

Chỉ cần ngươi chi ra nhiều thì thân thể ở cảnh giới gì cũng do ngươi tự

lựa chọn. Mọi người đều biết, nếu Nguyên Anh kỳ đoạt xá thì thân thể

thích hợp nhất tất nhiên là Nguyên Anh kỳ, nếu dùng thân thể Kết Đan kỳ

thì tu vi sẽ bị giảm xuống, cần rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

Nếu mà không trả nổi giá, thậm chí đến cả một cái thân thể Kết Đan kỳ

cũng không mua nổi thì chỉ có thể lựa chọn Trúc Cơ kỳ rẻ hơn. Cứ như vậy, mặc dù trước kia là cao thủ Nguyên Anh kỳ cũng cần rất nhiều năm mới có thể chậm rãi khôi phục.

Hứa Lập Quốc, chính là một cao thủ Nguyên Anh kỳ không trả nổi mức giá cao chót vót đó.

Nếu Thi Âm Tông chỉ có mua bán thân thể Nguyên Anh kỳ là cao nhất thì cũng không chẳng có gì là mạnh. Nhưng trên thực tế, thân thể Nguyên Anh kỳ cũng không phải thứ Thi Âm Tông mua vào chủ yếu.

Nói ví dụ như Anh Biến kỳ đoạt xá, lựa chọn tốt nhất chính là thân thể

Anh Biến kỳ. Nhưng để đạt được một cỗ thân thể Anh Biến kỳ không tổn hao thì thực sự là khó khăn quá lớn, hơn nữa cơ hồ sau lưng tất cả các cao thủ Anh Biến Kỳ đều có siêu cấp ngũ đại môn phái duy trì.

Nhưng tại vấn đề này, nếu ngươi trả giá đủ cao, Thi Âm Tông lập tức sẽ

giải quyết, nhất định sẽ có thân thể là Anh Biến Kỳ. Nhưng để cho người tự sưu tầm thì tuyệt đối sẽ không tìm được thân thể Anh Biến kỳ. Vậy nguyên do là sao?

Đây cũng là bí mật lớn nhất của Thi Âm Tông, không người biết được. Thậm chí còn nghe đồn, mặc dù là tu sĩ đại thần thông như Chu Tướng Quốc lục cấp tu chân quốc thì Thi Âm Tông cũng có thể cung cấp thân thể tương

ứng cho hắn.

Đây là một tông phái thần bí khó lường, các tông chủ tại tu chân quốc nhiều nhất cũng chỉ có thể biết được tổng bộ ngũ cấp tu chân quốc mà thôi.

Nhưng tổng bộ chân chính nằm ở nơi nào thì không ai biết.

Chẳng qua có thể khẳng định, Thi Âm Tông ở tứ cấp tu chân quốc trở lên không người dám trêu chọc. Về phần tam cấp tu chân quốc thì chỉ cần không động tới sẽ không gây ra ảnh hưởng gì. Dù sao ở đó cũng chỉ là nuôi dưỡng cấp thấp chứ không phải mua bán.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 129: Tự chế ma đầu (1+2)

VVương Lâm nhìn Hứa Lập Quốc, liên tục thở dài. Hắn đang muốn lên tiến thì… thần sắc khẽ động. Túi trữ vật của ba người Chu Cương bay

lên, lập tức bị Vương Lâm thu vào trong tay. Theo đó, mấy cái hỏa cầu cũng bắn lên trên người ba đệ tử Thi Âm Tông đốt cháy thành tro.

Ngay sau đó, hắn khẽ quơ tay chộp một cái. Hứa Lập Quốc không dám phản kháng nên lập tức bị hắn tóm trong tay. Đoạn Vương Lập lập tức bay lên không, hóa thành một đạo trường hồng, nháy mắt biến mất phía chân trời.

Lúc này, ba nhóm đệ tử Hỏa Phần Quốc tại ba miệng hỏa sơn bên cạnh đều đã thu thập xong Phần Kim Quả, bắt đầu rời đi.

Vương Lâm trở lại trong động, đem Phần Kim Quả đặt trên mặt đất, lại mở

tay thả ra Nguyên thần của Hứa Lập Quốc. Hứa Lập Quốc lo lắng, thở dài nói: “Đạo hữu, chuyện gì thì cũng xin từ từ nói. Chỉ cần có thể buông tha cho ta thì yêu cầu gì ta cũng đáp ứng. Vừa rồi là ta không đúng, xin đạo hữu bớt giận.”

Nội tâm Hứa Lập Quốc hết sức uất nghẹn, đường đường là cao thủ Nguyên

Anh kỳ bởi vì thân thể lúc trước bị hủy, Nguyên Anh bị tổn thương nên tu vị đại giảm. Hơn nữa lại không kham nổi cái giá quá đắt của một khối thân thể Nguyên Anh kỳ. Cân nhắc hồi lâu, so với việc hắn đành đi đoạt

thân thể của một đệ tử cấp thấp một môn phái khác nếu bị phát hiện thì rất phiền toái, chẳng bằng bỏ chút ít mua một cái thân thể của Thi Âm

Tông an tâm khôi phục, tránh lo lắng về sau.

Đoạt xá một tên đệ tử Trúc Cơ kỳ, tu vi của hắn muốn khôi phục thì cũng cần một thời gian dài. Hiện tại hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nên bên trong tuy có Nguyên Anh nhưng lại không có được thực lực tương xứng.

Hơn nữa Vương Lâm lại cực kỳ bá đạo. Lúc này, Hứa Lập Quốc không khác một con hổ giấy, nên cũng chẳng chịu nổi một kích. Chẳng qua nếu Hứa Lập

Quốc khôi phục tu vi chỉ cần đến Kết Đan kỳ thì kết quả đã hoàn toàn bất đồng.

Hứa Lập Quốc cầu xin tha thứ nhưng Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ. Ánh mắt của hắn chợt lóe lên, tay phải vỗ vào thạch bích bên người, tức thời động khẩu đã được phong kín. Thần sắc Hứa Lập Quốc khẽ biến, âm thầm kêu khổ. Thân mình lập tức lùi về đằng sau, bay nhanh vào vách tường.

Vương Lâm cũng không ngăn trở, thần thức đảo qua, hồng sắc điện quang lóe lên. Ánh mắt Hứa Lập Quốc lại ảm đạm, thân hình run lên, lực lượng hủy diệt lại bao phủ toàn thân hắn.

Vương Lâm một tay chộp lấy nguyên thần run rẩy của Hứa Lập quốc, đoạn nhìn chằm chằm nguyên thần. Hắn trầm tư một chút, trong giây lát hai mắt đã lóe lên một đạo tinh quang.

Trong khoảng khắc vừa rồi khi hắn nhìn nguyên thần của Hứa Lập Quốc thì một cảm giác cực kỳ quen thuộc bỗng xuất hiện. Hắn cẩn thận suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không thể hiểu được sự quen thuộc này từ đâu mà đến.

Lúc này hắn nhìn nguyên thần đối phương, chợt nhớ tới nguyên do quen thuộc kia. Nguyên thần này cùng biến dị du hồn tịch diệt không gian có một chút tương tự.

Vương Lâm sờ sờ cằm, suy nghĩ. Nếu ban đầu có thể ở tịch diệt không gian thôn thệ du hồn thì thực lực của hắn sẽ tăng cường không ít. Hơn nữa bởi uy lực của du hồn rất mạnh nên năng lực thôn phệ sẽ được nâng cao.

Một khi sinh linh trong tịch diệt không gian có một số lượng du hồn nhất định thì việc kiếm Đằng Hóa Nguyên báo thù cũng sẽ trở lên dễ dàng.

Quan trọng nhất là Vương Lâm biết hiện nay nếu gặp phải Kết Đan kỳ thì ngoài việc bỏ chạy không còn phương pháp nào khác. Nhưng một khi có du hồn thì cho dù Kết Đan kỳ có chút phiền toái nhưng hắn cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Nếu số lượng du hồn mà nhiều một chút thì cho dù là Nguyên Anh kỳ Vương Lâm cũng dám liều mạng.

Hắn biết rõ pháp thuật của mình. Chuẩn xác mà nói, hắn chỉ biết một số

sơ cấp tiểu pháp thuật mà thôi. Còn pháp bảo thì chỉ có một thanh phi kiếm, không còn vật nào khác.

Sau khi trải qua sự việc tại Triệu quốc, tâm tính của Vương Lâm cũng có chuyển biến cực lớn. Hết thảy mọi việc hiện nay, hắn làm chỉ nhằm mục đích cố gắng để mình trở lên mạnh mẽ, không để người khác nắm giữ.

Có nguyên thần của Hứa Lập Quốc trong tay khiến tim Vương Lâm đập lên thình thịch.

“Nếu như không thể mang du hồn từ trong tịch diệt không gian ra,vậy có thể tự chế tác một du hồn ở đây không?” Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn vỗ túi trữ vật, một thiết phiến từ trong đó bay ra, một lát sau đã đào ra một gian thạch thất.

Thừa dịp này, Vương Lập lập tức hủy diệt thần thức của Hứa Lập Quốc. Dù sao cũng là thần thức của một cao thủ Nguyên Anh kỳ, cho dù tu vi đại giảm thì Vương Lâm cũng phải cố hết sức mới có thể miễn cưỡng thành công.

Lúc này nguyên thần của Hứa Lập Quốc đã biến thành một vật vô ý thức.

Sau khi chuẩn bị xong thạch thất, thiết phiến lại trở về túi trữ vật của

Vương Lâm. Vương Lâm vung tay lên, đưa Nguyên Thần vào bên trong thạch thất, sau đó lưu lại cấm chế. Lúc này hắn mới điều tức một chút rồi lại rời khỏi huyệt động.

Tìm kiếm chung quanh sơn mạch, Vương Lâm bắt lấy mấy con tiểu thú trở

về. Bên trong thạch thất, Nguyên thần Hứa Lập Quốc ngơ ngác, phiêu phù ở

trên không, bất động một chỗ.

Vương Lâm nhìn qua, đoạn ném một tiểu thú vào. Tiểu thú vừa được ném vào trong thạch thất, lập tức kêu lên vài tiếng, chạy thẳng vào trong góc co tròn người lại, cẩn thận nhìn bốn phía. Cả bốn phía đều trống không,

nó không hề nhìn thấy nguyên thần.

Vương Lâm nhăn mày, hắn nhìn song phương hòa thuận ở trong thạch thất,

khẽ trầm ngâm một chút rồi gia cố cấm chế, sau đó thì không để ý đến.

Lại đào ra một thạch thất nữa ở bên cạch, đem đám tiểu thú còn lại thả

vào.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm khẽ vỗ trán, Nghịch Thiên châu từ mi tâm lập tức bay ra, xoay tròn trong không trung một vòng, lập tức tiến vào trong Phần Kim đằng.

Toàn bộ Phần Kim Quả trên cành lập tức thu nhỏ lại. Bằng tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, cuối cùng đã biến mất hoàn toàn. Từng đạo linh khí mộc thuộc tính liên tiếp chảy vào trong thạch châu.

Trên thạch châu chậm rãi xuất hiện hư ảnh của cái lá cây thứ ba. Cho đến khi Phần Kim đằng hoàn toàn khô khéo, thì cái lá cây thứ ba cũng đã ngưng thành thực thể.

Sắc mặt Vương Lâm có chút vui mừng. Hắn thu lại thạch châu vào trong tay, cẩn thận xem xét một chút. Sau đó, Vương Lâm lại vỗ vào mi tâm một cái, hạt châu lập tức hòa tan, chui thẳng vào trong.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, trầm ngâm một chút. Sau đó hắn lại bắt đầu ly khai huyệt động đi thẳng đến hỏa sơn. Liên tục ở mấy hỏa sơn khác tìm kiếm một hồi. Lấy ba ngày thời gian, Vương Lâm đã thu toàn bộ Phần

Kim Quả tại Phần Kim sơn mạch, trực tiếp hủy căn.

Nghịch Thiên châu đã xuất hiến phiến lá thứ năm.

Ba ngày sau, Vương Lâm lại đi tới trước thạch thất. Hắn nhìn vào bên trong, trước mắt chỉ có một ít phân cùng dấu vết nước tiểu. Mấy con thú kia đã rất uể oải, thân thể không còn sức sống. Từ ba ngày trước nó không có thức ăn nên rất đói, từ đó dẫn đến suy nhược cơ thể.

Nguyên Thần của Hứa Lập Quốc vẫn như cũ phiêu phù ở không trung. Nhưng nhìn kỹ thì có thể phát hiện so với trước kia thì nó càng thêm trong suốt, tựa hồ có thể tùy thời biến mất.

Vương Lâm trầm mặc một chút, Cực cảnh thần thức tán xuất thổi Nguyên

Thần lùi về đằng sau. Từ từ khi Cực cảnh thần thức của Vương Lâm bức tới gần, cuối cùng đem nó bức đến phía trên tiểu thú.

Cuối cùng, mắt thấy Nguyên Thần không thể tránh được, lao về phía tiểu thú. Tinh thần Vương Lâm rung lên, ánh mắt ngưng trọng, cẩn thận quan sát. Chỉ thấy thân mình tiểu thú run rẩy mãnh liệt, cuối cùng rùng mình một cái ngẩng đầu lên trên, hai mắt bắn ra một tia tinh quang. Tuy nhiên hào quang ngày càng ảm đạm, cuối cùng nghiêng đầu ngã xuống.

Đúng lúc này, Nguyên Thần Hứa Lập Quốc từ trong đầu tiểu thú chui ra,

đánh về một phía vách tường, nhưng vừa mới đụng vào thì bỗng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng lùi lại phía sau. Tiếp đó hắn thay đổi phương hướng, liên tục mấy lần va chạm nhưng cũng không thành công, rốt cục phiêu phù giữa không trung, khẽ lắc lư.

Vương Lâm không cảm thấy kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Hắn nhìn chằm chằm

Nguyên Thần, hai mắt nó rõ ràng không còn vẻ mê mang mà lại ẩn chứa một sự điên cuồng. Vương Lâm lập tức đem mấy tiểu thú bắt được ba ngày trước toàn bộ ném vào đây, hai mắt chớp động không ngừng, ngưng thần chăm chú quan sát.

Mấy tiểu thú vừa bị ném vào, lập tức chạy trốn ra bốn phía, ánh mắt sợ hãi đảo khắp mọi nơi.

Nhưng điều khiến Vương Lâm nhíu mày là Nguyên Thần lại không hề để ý đến nhóm tiểu thú, sự điên cuồng trong hai mắt cũng đã ngày càng mờ nhạt,

cuối cùng rất nhanh đã biến mất, một lần nữa khôi phục vẻ mê mang.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, lại dùng thần thức áp bức, buộc nguyên thần tiến vào trong cơ thể một tiểu thú, trong nháy mắt khi tiểu thú kia tử vong thì nguyên thần lại vọt ra, vẻ điên cuồng trong mắt cũng xuất hiện.

Chỉ là Nguyên Thần vẫn không hề nhìn đến các tiểu thú khác, Vương Lâm hừ

nhẹ một tiếng, dùng phương pháp đồng dạng buộc Nguyên Thần thôn phệ

hoàn toàn hồn phách của đám tiểu thú. Lúc này vẻ điên cuồng trong mắt nguyên thần đã ngày càng đậm.

Vương Lâm trầm mặc một lát, rồi xoay người rời đi. Ở phụ cận sơn mạch lại bắt lấy một số dã thú. Lần này hắn chỉ chọn một số dã thú bản tính hung ác, một con trong đó lại còn có chút tinh ranh.

Một lần nữa trở lại huyệt động, Vương Lâm lại làm ra một số thạch thất,

phân loại những động vật này, sau đó cấm lấy hai con thú đang gầm rú,

mắt đỏ au ném vào trong mật thất có nguyên thần.

Hắn lại bức Nguyên Thần thôn phệ, ánh mắt nguyên thần ngày càng trở lên điên cuồng.

Vương Lâm ở ngoài thạch thất quan sát thật lâu, hắn không biết mình làm như vậy thì Nguyên Thần này có thể trở thành một du hồn không, hay lại trở thành một ma đầu.

Kỳ thực phương pháp tốt nhất là bắt tu sĩ về thực nghiệm. Nhưng Vương

Lâm lo lắng nếu Nguyên Thần kia thôn phệ tu sĩ thì rất có thể khiến cho tu vi bản thân tăng cao, từ đó sẽ vượt qua phạm vi thần thức cực cảnh,

lúc đó sẽ gây nguy hiểm cho chính bản thân mình. Cho nên do không hoàn toàn nắm chắc nên hắn không nghĩ tới việc trực tiếp dùng hồn phách tu sĩ.

Bốn ngày sau, trừ bỏ một con có vẻ tinh quái thì tất cả động vật bị bắt tới đều đã được sử dụng qua. Ngày hôm nay, Vương Lâm cầm con thú tinh quái kia ném vào bên trong thạch thất.

Nguyên thần dưới sự bức bách của Cực cảnh thần thức đánh về phía con thú. Nhưng khi chạm tới nó thì nguyên thần lập tức bộc phát mâu thuẫn mãnh liệt, cố gắng tự khống chế, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Cực cảnh thần thức của Vương Lâm nhất động, hồng sắc thiểm điện lóe ra,

cuối cùng nguyên thần cũng đánh về phía con thú. Thời gian cứ thế trôi qua, thân thể con thú này cứ run lên mãnh liệt

Nửa canh giờ sau, thân thể con thú này đã nổ tung, một đạo hồng sắc hư

ảnh nhảy ra, phiêu phù giữa không trung rồi lập tức kêu lên vài tiếng.

Bộ dạng nguyên thần đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân phát ra hào quang ám hồng sắc, lệ khí nồng đậm, cho dù Vương Lâm đứng ở ngoài thạch

thất cũng có thể cảm nhận rõ ràng. Trong mắt Vương Lâm, nó đã không còn là

Nguyên Thần mà thực sự biến thành một ma đầu.

Hai mắt Vương Lâm sáng ngời, hắn suy nghĩ một chút rồi mở cửa thạch thất đi vào.

Ma đầu bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm, đoạn nó bổ nhào về

phía trước. Vẻ mặt Vương Lâm lạnh lùng, trong đôi mắt lóe lên hồng sắc thiểm điện. Ma đầu bị đánh cho bắn ra xa, nhưng nét mặt nó lại lóe lên vẻ tàn khốc, tiếp tục lao tới. Vương Lâm duỗi tay hư không tóm lấy ma đầu.

“Muốn chết!” Thanh âm Vương Lâm lạnh như băng, hồng sắc thiểm điện trong mắt lóe ra không ngừng. Mỗi một lần lóe lên thì ma đầu lại càng trở lên run rẩy, nét tàn khốc trong mắt nó dần dần thu liễm, thay vào đó là sự

sợ hãi.

Cuối cùng thậm chí lộ ra vẻ cầu xin tha thứ. Vương Lâm cầm lấy ma đầu đi ra khỏi thạch thất. Sau khi đả tọa thì đem ma đầu ném ra giữa không trung.

Vẻ tàn khốc trên khuôn mặt ma đầu lại lóe lên, nó không chút do dự nhằm phía đỉnh thạch thất bỏ chạy. Vương Lâm chỉ cười nhạt, cực cảnh thần thức nhanh chóng đuổi theo bắt đầu trừng phạt một chút. Ma đầu kia lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể toát ra một tia khí, trở nên uể oải.

o0o

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, thiến phiến bay ra. Hắn nhìn chằm chằm vào ma đầu, bình thản nói: “Đi vào trong đó ẩn thân. Nếu ta không triệu hoán thì không được đi ra.”

Ma đầu e ngại nhìn Vương Lâm rồi hóa thành một đạo hồng quang, chui vào trong thiết phiến.

Đem thiết phiến thu lại, Vương Lâm có chút cảm khái nhìn bốn phía. Hắn đi ra ngoài, ở miệng huyệt động khẽ vung tay đóng lại cửa động.

Vương Lâm không quay đầu, lập tức bay lên trời, hướng về phía đông mà đi.

Căn cứ theo trí nhớ của Mã Lương thì vị trí của Chiến Thần Điện đúng là ở

phương đông. Vương Lâm đã sớm có tính toán, từ trong trí nhớ của Mã

Lương hắn cũng đã tra xét ra con đường đi đến Triệu quốc. Nếu muốn tìm kiếm chỉ có thể đi đến tàng kinh các của Chiến Thần Diện, nơi đó có một tấm trương đồ.

Ngoại trừ việc đó, Huyết luyện pháp bảo lục sắc tiểu kiếm hiện tại đã biến thành thiết phiến, uy lực giảm sút. Nếu đối phó với tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì Vương Lâm cũng chẳng cần sử dụng. Nhưng nếu gặp phải Kết Đan kỳ

thì Cực cảnh thần thức không thể thi triển. Nếu có được một pháp bảo tốt sẽ có tác dụng bảo mệnh.

Cho nên, luyện khí thuật Vương Lâm nhất định phải học được. Mà để học tập luyện khí thuật thì cần trở lại Chiến Thần Điện, vì ở nơi đó có luyện khí điện.

Ngoại trừ việc đó, Vương Lâm còn muốn tìm được cực âm chi địa, nếu không tu vi của hắn chỉ có thể dừng lại ở Trúc Cơ trung kỳ. Chỉ có cực âm chi địa thì theo Hoàng Tuyền Thăng khiếu quyết mới có thể kết xuất ba viên hàn đan, tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí kết đan.

Hoàng Tuyền Thăng khiếu quyết Vương Lâm không có ý định bỏ qua. Dù sao

Tư Đồ Nam từng nói, khi tu luyện công pháp này sau khi ba khỏa hàn đan xuất hiện toàn bộ rồi dung hợp cùng một chỗ thì sẽ tạo ra một tỉ lệ rất lớn để tiến vào Kết Đan kỳ.

Điều cần nhất bây giờ là tiên khôi phục tu vi. Bởi vì không có âm hàn dịch thể, Vương Lâm tại Trúc Cơ chỉ có thể tu luyện thứ đẳng thần đạo chi thuật trong chiến thần điện lấy được từ trí nhớ của Mã Lương. Cái loại này không hề có thuộc tính, so với âm hàn linh lực thì kém hơn không ít.

Nhưng nó lại hơn ở sự lâu dài, nếu coi âm hàn thuộc tính là một thanh lợi kiếm vô kiến bất tồi thì thần đạo chi thuật tu luyện ra linh lực lại là một dây bằng tơ mềm dẻo.

Chiến Thần Điện ở trên một ngọn núi cao chọc trời tại phía động Hỏa Phần quốc. Ngọn núi này được mây mù bao phủ quanh năm, có nhiều linh thú.

Ngoài ngọn chủ phong cao nhất ra, còn bốn ngọn phó phong thấp hơn. Trên bốn ngọn phó phong theo thứ tự là tứ đại thiên điện.

Là một trong tứ đại phái đứng đầu Hỏa Phần Quốc, đệ tử của Chiến Thần

Điện vượt quá ba nghìn. Trừ bỏ một ít tạp dịch ngoại môn thì còn đến hai ngàn ba trăm đệ tử nội môn.

Ngày hôm nay, tại một tòa cô phong cách chiến thần điện cả ngàn dặm. Ba người Chu Tử Hồng, Dương Hùng, Lâm Đào liền xuất hiện. Từ ba ngày trước, ba người bọn họ bỗng thấy tâm linh chấn động, nhận được tin tức do Vương Lâm dùng tinh huyết bản mệnh truyền tới, muốn bọn họ đưa một ít vật phẩm, ba ngày sau gặp lại. Hiện thời gian ước định sớm đã qua,

nhưng bọn hắn cũng không dám rời đi.

Trong ba người, Lâm Đào có vẻ sợ hãi, đáy lòng khẩn trương, muốn tìm lý do thoái thác.

Vẻ mặt Chu Tử Hồng mờ mịt, đôi môi đỏ mọng mím chặt, trong đầu trống rỗng. Mã Lương đã biến mất một năm, nàng vốn nghĩ đối phương sẽ không bao giờ xuất hiện, nhưng ba ngày trước tâm linh nàng lại chấn

động, nghe thấy thanh âm của đối phương thì sắc mặt nàng lập tức tái nhợt.

Nét mặt Dương Hùng trầm ổn, trừ bỏ ánh mắt khẽ lóe lên vài đạo tinh quang thì không có bất cứ dị thường gì. Chỉ là nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện,

hai nắm tay của hắn đang nắm rất chặt.

Thời gian cứ thể trôi qua, rất nhanh màn đêm đã buông xuống, Vương Lâm còn chưa xuất hiện. Ba người nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ở trên một ngọn núi cách đây hai nghìn thước, Vương Lâm đang lạnh lùng nhìn ba người. Từ sau khi Triệu quốc biến đổi lớn thì tâm tính Vương Lâm cũng trở lên cực kỳ cẩn thận. Hắn tuy có bản mệnh tinh huyết của ba người, nhưng lòng người khó dò. Nói không chừng ba người lấy dũng khí đánh cược một lần.

Cho nên Vương Lâm ở đây quan sát bốn phía, chỉ cần có gì khác thường thì hắn sẽ không do dự mà bóp nát bản mệnh tinh huyết của ba người, nhanh chóng bỏ chạy.

Đồng thời, hắn quan sát phản ứng của ba người. Cho dù có giả bộ thì cũng không thể duy trì trong thời gian dài. Trong ba người thì Lâm Đào có phản ứng bình thường nhất, từ đầu đến cuối luôn hoảng loạn.

Chu Tử Hồng luôn luôn ngẩn ngơ, vẻ mặt mịt mờ khó có thể che dấu.

Đối với hai người này hắn chỉ khẽ quan sát, còn sự chú ý hoàn toàn đặt lên trên người Dương Hùng. Thần thái của người này cực kỳ ổn định, nhưng theo thời gian trôi qua thì cũng trở lên âm tình bất định.

Vương Lâm theo dõi tay phải của hắn, ánh mắt lộ ra một tia lãnh ý. Trầm ngâm một chút, hắn quyết định đi đến chỗ ba người. Trong nháy mắt xuất hiện trước mặt họ, một cỗ khí tức lạnh như băng nhanh chóng lan tỏa.

Ba người nhìn thấy Vương Lâm thì đáy lòng đều run lên, cảm giác chờ đợi thật mệt mỏi, nhưng lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thời gian hơn một năm thời gian ở chiến trường ngoại vực, các sự tình cơ hồ vẫn quanh quẩn trong giấc mộng của họ mỗi đêm.

Vương Lâm mạnh như thế nào họ không biết, nhưng hiện tại, Mã Lương trước mắt lại tản mát ra khí thế khiến bọn họ kinh hãi.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy ảo giác, mặc dù là không có bản mệnh tinh huyết khiên dẫn thì chỉ cần một ý niệm trong đầu Vương Lâm là bọn họ đều sẽ bị giết không có cơ hội trở tay.

Khi Vương Lâm quét mắt nhìn bọn họ thì loại cảm giác này lại càng được nâng lên đến cực hạn. Lâm Đào là người thứ nhất không chịu nổi, bịnh một tiếng, quỳ gối xuống, run run nói: “Lâm Đào bái kiến chủ nhân.”

Dương Hùng cùng Chư Tử Hồng cũng không tốt hơn là bao nhiêu, chẳng qua là cố nén chịu mà thôi.

Cực cảnh thần thức của Vương Lâm vừa thu lại thì khí tức nguy hiểm tức thì tiêu tán, ba người lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, Dương Hùng cùng Chu Tử Hồng vội vàng cúi đầu bái kiến.

Cúi đầu… Dương Hùng cảm thấy chua sót, tay phải hắn nắm thật chặt ngọc phù. Lần này Hắn đến đây là có hai ý định, một là tính lừa Vương Lâm đi

Chiến Thần Điện, sau đó mượn cơ hội mời trưởng bối hỗ trợ đoạt lại bản mệnh tinh huyết. Thứ hai, nếu Vương Lâm không đi thì vụng trộm dùng ngọc phù trong tay truyền lại phương vị đến khối ngọc phù trong tay sư đệ

của hắn đang ở trong Chiến Thần Điện. Chỉ cần đưa vào một chút linh lực thì ngọc phù của sư đệ hắn sẽ sáng lên, dựa theo phân phó của hắn mà sư đệ hắn sẽ đem ngọc phù giao cho sư phụ.

Nhưng bây giờ hắn lại phát hiện, suy nghĩ của mình ngu xuẩn đến cỡ nào.

Nếu quả thật làm như vậy thì chỉ sợ hắn là người chết đầu tiên.

Dám đoạt xá Mã Lương, thì vị tiền bối đó nhất định là cao nhân thượng cấp tu chân quốc. Nếu không tu vi sao chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, lại có thần thức khiến hắn cảm thấy run sợ.

Dương Hùng thầm than một tiếng, dập tắt ý muốn phản kháng ở trong đầu.

Hắn thở sâu một hơi, tay trái vội vàng vỗ lên túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản, cung kính nói: “Chủ nhân, vật phẩm ba ngày trước ngài phân phó, tôi đã mang tới cho ngài. Đây là ngọc giản của Luyện Khí thiên điện.”

Vương Lâm nhận lấy, đoạn dùng thần thức đảo qua. Không nhìn thấy bất cứ

điều gì khả nghi thì hắn mới khẽ gật đầu, ánh mắt lại đảo qua Lâm Đào.

Tim Lâm Đào giật thót lên, thấp giọng nói: “Chủ nhân, những thứ đặt ở vị

trí tối cao tại tàng kinh các, do tôi… tu vi không đủ lên không thể đi lên.”

Nhìn sắc mặt Vương Lâm không chút thay đổi, Lâm Đào cắn răng, ngẩng đầu nói: “Mười ngày! Chủ nhân hãy cho tôi thêm mười ngày, mười ngày sau biểu ca của tôi sẽ đến thay phiên, lúc đó chắc chắn biểu ca sẽ giúp tôi.”

Vương Lâm nhìn hắn, khẽ gật đầu, giọng bình thản: “Nếu ngươi thực sự

mang tới, khi ta rời khỏi Hỏa Phần Quốc sẽ đem bản mệnh tinh huyết trả

lại cho ngươi.” Nói xong, hắn lại nhìn về phía Dương Hùng, ánh mắt lạnh dần: “Nguyên bản định đem bản mệnh tinh huyết trả lại cho ngươi, nhưng khi nhìn thấy vật trong tay ngươi thì ta nghĩ không cần thiết nữa. Ta không giết ngươi nhưng bản mệnh tinh huyết này ta vẫn giữ.”

Thân mình Dương Hùng khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt. Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của Vương Lâm thì hắn cảm thấy sợ hãi vô cùng, đoạn trực tiếp quỳ gối xuống. Hắn giao ra ngọc giản trong tay, vẻ mặt hết sức lo lắng.

Vương Lâm không nhìn đến hắn mà lại nhìn về phía Chu Tử Hồng. Chu Tử

Hồng cắn chặt răng, nàng khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Tiền bối, thần đạo thuật kia vô cùng kỳ quái, nửa năm trước tuy tôi nhìn thấy một lần nhưng sau khi xem xong căn bản không hề có chút ấn tượng. Thực sự khôngt hể

hoàn thành giao phó lần này. Kỳ thật ngài lấy thân phận Mã Lương trở về

từ chiến trường vực ngoại thì tất nhiên có tư cách tìm hiểu.”

Thần đạo thuật, đây vốn là thứ mà Vương Lâm cảm thấy hứng thú nhất trong trí nhớ của Mã Lương. Trong trí nhớ của Mã Lương, hắn nằm mơ cũng muốn.

Nhưng tiếc rằng Chiến Thần Điện luôn khống chế đệ tử vào xem thần đạo thuật cực kỳ nghiên khắc. Nếu là đệ tử ngoại phái thì chỉ cần theo quy định cứ đến một khoảng thời gian nhất định giao nộp một lượng linh thạch là có thể được xem.

Nhưng đệ tử bổn phái thì trừ phi đạt tới Kết Đan kỳ hoặc lập được nhiều công trạng cho bổn phái thì mới có thể được trưởng lão hộ pháp cho đi xem.

Thựa theo phân tích của Vương Lâm thì chỉ sợ thần đạo thuật này có chút cổ quái, nếu không khi tu sĩ Trúc Cơ xem đã không cần đến có người hộ

pháp.

Hắn để Chu Tử Hồng thác ấn một lần, vốn không nghĩ sẽ thành công, nên lúc này cũng không thất vọng. Cẩn thận liếc nhìn ba người một lượt, hắn nói: “Ba người các ngươi không cần phòng bị với ta, chỉ cần không nảy sinh ý đồ xấu thì ta tất nhiên sẽ trả bản mệnh tinh huyết cho các ngươi.

Nhưng nếu có sinh ý đồ thì đừng trách ta vô tình.”

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 130: Nguyên anh hốt lai

"Ba người các ngươi về trước đi. Lâm Đào! Mười ngày nữa ta ở chỗ này chờ

ngươi." Sau khi nói xong. Vương Lâm hóa thành một đạo trường hồng, lóe lên rồi biến mất.

Lâm Đào vội vàng đồng ý. Đáy lòng tự nhủ sau khi trở về nhất định phải nói chuyện với biểu ca. Đây chính là đại sự có liên quan tới tính mạng của mình chứ phải chơi đâu.

Dương Hùng mồ hôi lạnh đã gần như khiến quần áo ướt sũng. Từng trận gió thổi tới, khiến cho hắn không nhịn được rùng mình một cái. Một chút hàn ý từ đáy lòng xuất hiện. Một khắc vừa rồi, hắn biết mình đã đi dạo một vòng quanh Quỷ Môn quan.

Chu Tử Hồng bình thản nhìn Dương Hùng liếc mắt một cái. Xoay người rời đi.

Vương Lâm phi hành giữa không trung không có mục đích, trong lòng trầm ngâm suy tư. Cũng không lâu lắm, hai mắt hắn lóe ra tinh quang. Trong lòng hắn thầm nghĩ Chiến Thần Điện lần này nói gì thì nói mình cũng không thể không đi. Bất kể ba người Chu, Dương, Lâm có âm mưu gì hay không. Nhưng bí mật của mình ở trước mặt tu sĩ Nguyên Anh kỳ cơ bản là không thể đấu được.

Thậm chí rất có thể, hiện tại Nguyên Anh kỳ lão tổ của Chiến Thần Điện đã sớm thông qua dấu vết để lại biết chuyện mình đoạt xá. Nghĩ đến đây,

hắn chợt cả kinh. Sắc mặt nhất thời âm trầm xuống. Tốc độ lập tức tăng tốc, mau chóng rời đi.

Chuyện này Vương Lâm trước kia cũng có nghĩ tới. Chẳng qua biểu hiện của ba người Dương Hùng, làm cho hắn càng thêm khẳng định mà thôi.

Đang phi hành, Bỗng nhiên một âm thanh ôn nhu vang lên bên tai Vương

Lâm: "Tiểu hữu, đem bản mệnh tinh huyết của đệ tử bản môn trả lại có được không?" Thanh âm vô cùng êm tai làm cho người ta nghe xong vô cùng dễ chịu.

Vương Lâm chợt dừng lại. Ở phía trước mặt của hắn có một đám mây mù lượn lờ hóa thành một phụ nhân thiên kiều bá mị hướng về phía hắn đi tới.

Phụ nhân đi rất nhẹ nhàng, yểu điệu. Nàng mặc bộ cung trang màu xanh da trời. Vạt áo bằng vải bố màu phỉ thúy xếp chồng với nhau tạo thành hình tam giác. Dưới váy còn có rất nhiều dải băng. Bộ cung trang khiến cho thiếu phụ toát ra một loại khí chất thanh cao.

Phụ nhân tướng mạo cực kì xinh đẹp, Không trang điểm phấn son mà nhan sắc như ánh tuyết dưới bình minh, trắng bóc nõn nà.

Theo từng bước tiến của phụ nhân, thân mình Vương Lâm cũng từ từ lùi về

sau giữ một khoảng cách nhất định với đối phương. Cùng lúc đó tay phải hắn sờ vào túi trữ vật, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng nội tâm lại vô cùng cảnh giác.

Vị phụ nhân trước mặt này tu vi sâu không lường được, hiển nhiên là cao thủ Nguyên Anh kỳ.

"Đồ tôn tiền bối tên gọi là gì?" Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía phụ nhân mà hỏi.

"Đồ tôn của bổn cung tên là Chu Tử Hồng. "Trên khuôn mặt ngọc của thiếu phụ lộ ra vẻ tươi cười, trả lời.

Vương Lâm biết rõ tình thế trước mắt liền gật đầu, quyết đoán nói: "

Được! Đợi vãn bối đi quá ngàn dặm, lúc đõ sẽ trả lại bản mệnh tinh huyết. Nếu không, cho dù tiền bối ra tay, vãn bối cũng làm cho nó biến mất vĩnh viễn."

Thiếu phụ liếc mắt Vương Lâm nhìn một cái, nói: "Tiểu hữu không cần khẩn trương như thế. Chuyện của ngươi Bổn cung đã từ Tử Hồng nghe được. Ba người bọn chúng có thể bình yên trở lại Chiến Thần Điện là nhờ có sự trợ

giúp của ngươi. Vì thế chỉ bằng chuyện đó, chuyện ngươi đoạt xá Mã

Lương ta cũng sẽ bỏ qua. Chỉ cần ngươi cứu Tử Hồng, bổn cung sẽ bỏ qua hết thảy mọi chuyện trước kia ."

Vương Lâm ngẩn ra, ngưng thần nhìn thiếu phụ. Từ thần thái của đối phương có thể thấy không giống giả dối. Hắn trầm mặc một chút, nói:

"Tiền bối chớ trách. Cứ để vãn bối đi được ngàn dặm rồi sẽ trả lại bản mệnh tinh huyết."

Thiếu phụ nhíu mày, lắc đầu cười nói: "Ngàn dặm... Ngàn dặm với bản cung mà nói chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Nếu Bổn cung muốn giết ngươi,

thì ngươi có chạy nghìn dặm cũng thế thôi. Nếu ngươi không nghe lời, vậy cũng không có cách nào khác. Ta cũng không nói nhiều, ngươi đi đi."

Vương Lâm không nói hai lời. Thân mình hóa thành một đạo trường hồng phá không mà đi. Sau nửa canh giờ, hắn đã bay được hơn ba nghìn dặm. Hạ

người xuống một miệng núi lửa, hắn thở sâu một hơi điều chỉnh lại linh lực trong cơ thể sau đó đưa tay trái điểm vào mi tâm. Một cái vệt sáng lốm đốm từ trong mi tâm hắn bắn nhanh ra ngoài.

Vương Lâm nhìn cũng không nhìn xem, thân mình lại nhoáng lên, nhanh chóng bay đi. Dọc đường đi hắn vẫn đang phán đoán xem lời nói của thiếu phụ kia là thật hay giả. Nhưng vô luận như thế nào, vì một cái bản mệnh tinh huyết mà đắc tội Nguyên Anh kỳ cao thủ. Đối với Vương Lâm mà nói thì đó không phải là chuyện khôn ngoan.

Vì vậy, đối với việc trả lại bản mệnh tinh huyết cho Chu Tử Hồng, Vương Lâm không có chút gì do dự.

Mấy phút đồng hồ sau khi phóng thích bản mệnh tinh huyết Chu Tử Hồng ở

miệng núi lửa. Thân ảnh thiếu phụ bỗng nhiên xuất hiện, tay phải nàng đưa ra bản mệnh tinh huyết của Chu Tử Hồng lập tức bay tới trong tay của nàng.

Phụ nhân nhìn đốm sáng trong tay, trên mặt lộ ra vẻ yêu thương. Sau khi cẩn thận thu lại. nàng ngẩng đầu nhìn phương hướng Vương Lâm bỏ chạy,

nhẹ giọng lẩm bẩm:" Nể mặt ngươi đã cứu Hồng Nhi. Hơn nữa đã trả lại bản mệnh tinh huyết. Chuyện đoạt xá, ta giúp ngươi che lại."

Suốt hai ngày, Vương Lâm trừ bỏ việc nghỉ ngơi ra thì luôn luôn phải phi hành. Bởi vì thiếu phụ kia không còn có xuất hiện qua, cho nên mối lo trong lòng Vương Lâm cũng ngừng lại. Bỗng nhiên ánh mắt của hắn trở nên ngưng trọng. Nhìn chằm chằm về trước mặt cách đó không xa .

Đúng lúc này. Từ đàng xa đột nhiên bay tới vô số kiếm quang. Sau khi,

nhìn thấy Vương Lâm, bọn họ lập tức thay đổi phương hướng. Khi đám kiếm quang đó tới gần chỉ thấy bảy tám người trẻ tuổi. Bọn họ nhanh chóng bao vây và dùng ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm lấy Vương Lâm .

Trong số những người đó, bắt mắt nhất chính là người nam tử trước mặt mặt trắng như ngọc, tướng mạo đường hoàng. Một thân tu vi đã đến Trúc Cơ hậu kỳ, tiến nhập giả đan cảnh giới. Hắn mặc một cái trường bào màu tím. Dưới chân có một thanh phi kiếm xanh biếc phát ra từng trận linh lực dao động .

Ở bên cạnh hắn là một hồng y nữ tử, trông có vẻ hơi gầy. Tuy nhiên, nụ

cười của nàng lại có vẻ thanh nhã thoát tục, khiến cho người ta khó mà kìm lòng được.

Lúc này, thanh niên mắt lộ hàn quang, nhìn chằm chằm Vương Lâm, ôn nhu nói với nữ tử bên người: "Uyển Nhi. Là hắn sao?"

Nữ tử nhìn Vương Lâm, mỉm cười xin lỗi, rồi nhẹ giọng nói với : "Sư huynh! Không phải hắn. Người nọ tuy nói am hiểu thuật dịch dung, nhưng không có khả năng huyễn hóa ra khí chất của vị công tử này ."

Hàn ý trong mắt thanh niên chợt tan biến. Hắn chắp tay với Vương Lâm,

cao giọng nói: "Đạo hữu chớ trách. Tại hạ Lạc Hà Môn Lý Kỳ Khánh, có chổ

đường đột mong đạo hữu lượng thứ."

Vương Lâm thần sắc từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh. Nghe người thanh niên nói, hắn bình thản trả lời:" Không có gì! Nếu là hiểu lầm. Vương mỗ cũng chẳng để ý."

Lý Kỳ Khánh cười ha hả, nói: "Nếu đạo hữu cũng đi tham gia Khê Cốc phường thị đại hội, đến lúc đó nói không chừng còn có thể gặp nhau. Hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng. Xin cáo từ ."

Nói xong, hắn lại ôm quyền cùng với mọi người đạp kiếm mà đi.

Đợi bọn hắn đi rồi, Vương Lâm không nói hai lời hướng thẳng phía trước bay đi. Bỗng nhiên, hắn nhíu mày vỗ vào túi trữ vật. Thiết phiến lập tức bay ra, hướng về trước mặt đánh tới.

Tốc độ của thiết phiến cực nhanh. Trong nháy mắt liền đánh tới hướng trước mặt. Oanh một tiếng. Một bóng người dưới đất sâu 20 thước chật vật chui ra.

Diện mạo của người đó hết sức bình thường nhưng trong mắt lại lóe lên một tia linh khí. Hắn liên tục xua tay, cao giọng hô: "Đạo hữu. Hiểu lầm. Hiểu lầm thôi." Nói xong, hắn vội vàng nhìn xung quanh, rồi đứng dậy nhảy một cái lên phi kiếm, bay đến trước người Vương Lâm.

"Đạo hữu! Tại hạ Tôn Hữu Tài. Việc này là hiểu lầm. Ta không phải cố ý đi theo sau ngươi, chỉ là bất đắc dĩ. Cũng là do ác nha đầu Lạc Hà Môn gây phiền toán. Ta đánh không lại nên chỉ có thể trốn. Hiện tại bọn họ

còn đang tìm ta. Đi theo ngươi, bọn người Lý Kỳ Khánh kia cũng không tìm lại làm gì." Vương Lâm nhìn hắn một cái. Không để ý đến tiếp tục bay về

phía trước.

Tôn Hữu Tài vội vàng đi theo, lại hỏi: "Đạo hữu. Ngươi ở môn phái nào vậy? Ta là đệ tử Tà Ma Tông ."

Vương Lâm nhíu mày không nói gì, lại thúc dục linh lực tăng tốc, nhanh chóng bỏ Tôn Hữu Tài lại ở đằng sau. Tôn Hữu Tài nhìn Vương Lâm liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh nhưng ở nét mặt vẫn như thường. Hắn vọt lên đuổi theo, trong nháy mắt lại lần nữa cùng Vương Lâm sánh vai. Hắn lại tiếp tục nói: "Đạo hữu. Chuyện vừa rồi thật sự là xin lỗi. Tất cả

đều do nha đầu kia. Ai! Đạo hữu! Ngươi chuẩn bị đi Khê Cốc phường thị

sao? Không bằng ta và ngươi cùng đi. Ta ở Khê Cốc cũng quen được một số

người, đến đó muốn gì cũng có. Thậm chí ngay cả một ít nữ tu Ngưng Khí kỳ làm lô đỉnh, ta cũng có phương pháp mua được."

"Tốc độ thật nhanh!" Vương Lâm nội tâm vừa động, xoay người quay đầu lại nhìn hắn, chợt nở nụ cười. Nụ cười này nhìn ở trong mắt Tôn Hữu Tài, có chút cảm giác hết hồn. Loại cảm giác này chợt lóe qua một cái, Tôn Hữu

Tài lắc lắc đầu. Đáy lòng thầm nghĩ đối phương chẳng qua là một tu sĩ

Trúc Cơ trung kỳ, với tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ

của mình, sẽ không thể nào thất thủ. Nghĩ đến đây, hắn cười nói: "Đạo hữu! Ngươi xem coi thế nào?"

Vương Lâm đáy lòng vẻ châm chọc chợt lóe lên, quyết đoán nói: "Được! Vậy làm phiền Tôn huynh."

Tôn Hữu Tài giật mình. Hắn không ngờ được Vương Lâm cư nhiên đáp ứng nhanh như vậy. Vốn đang có rất nhiều lí do thoái thác nhưng hắn phản ứng cực nhanh, lập tức mỉm cười gật đầu nói: "Không có cách nào. Vốn là ta đạo hữu tránh địch. Việc này cứ giao cho ta. Đạo hữu! Ngươi xưng hô như thế nào ?"

"Ta gọi là Mã Lương, đệ tử Chiến Thần Điện ." Vương Lâm mỉm cười nói.

Tôn Hữu Tài nhìn nụ cười đó hết sức đơn thuần. Về phần cụ thể ý tứ như thế nào, chỉ có Vương Lâm tự mình biết.

Tôn Hữu Tài cười hắc hắc. Nhìn trước nhìn sau, thấp giọng nói: "Mã huynh! Nghe nói các ngươi Chiến Thần Điện có một tuyệt thế mỹ nữ gọi là

Chu Tử Vi. Nửa năm trước, Thiếu tông chủ của chúng ta gcó ặp qua một lần sau đó lập tức thần hồn điên đảo. Ngươi đã là đệ tử Chiến Thần Điện,

tất nhiên gặp qua nàng phải không? Nàng trông thế nào?”

Vương Lâm ngẩn ra, nói: "Chu Tử Vi? Ngươi nói là Chu Tử Hồng. Chu sư tỷ phải không?"

Tôn Hữu Tài giật mình vỗ vỗ cái trán, cười nói: "Ngươi xem trí nhớ của ta. Đúng vậy. Nàng chính là Chu Tử Hồng. Nàng trông như thế nào?"

Vương Lâm gật gật đầu, nói: "Chu sư tỷ đích xác rất đẹp nhưng tính tình quá lãnh đạm. Ta cũng từng gặp sư tỷ vài lần."

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 131: Hắn là dê béo?

Tôn Hữu Tài miệng phát ra vài tiếng cười dâm đãng. Bàn tay hắn vỗ về

phía bả vai Vương Lâm, nói:“Không nói tới nàng nữa. Mã huynh đệ! Đi về

phía trước không lâu nữa, sẽ có một tòa Truyền Tống Trận để tiến vào

Khuê Cốc.”

Vương Lâm bả vai thoáng động, né sang một bên cười nói:“Như thế là tốt rồi. Vậy chúng ta nhanh tới đó, sớm tiến vào Khuê Cốc.” Nói xong, hắn hướng về phía trước bay đi.

Tôn Hữu Tài một tay chụp vào khoảng không. Nhưng thần sắc không có chút nào biến hóa, gật đầu nói:“Mã huynh đệ. Lần này đi ra ngoài chỉ có một mình?” - Hắn không nhanh không chậm đi theo.

Vương Lâm đáy lòng cười lạnh, nét mặt vẫn thản nhiên, nói:“Đúng vậy! Lần này chỉ có một mình ta ra ngoài.”

Tôn Hữu Tài cười ha ha, nhỏ giọng nói:“Nói vậy, Mã huynh chắc là vụng trộm xuống núi, chuẩn bị đi Khuê Cốc đổi chút pháp bảo ngọc phù. Ta nghe nói ba tháng sau là đến đại hội đoạt bảo của ngũ điện trong Chiến Thần

Điện. Đến lúc đó Mã huynh đệ có thể có vài phần nắm chắc.”

Vương Lâm mỉm cười không nói.

Nhìn thấy bộ dáng của Vương Lâm, Tôn Hữu Tài trong lòng cười lạnh nói:“Con thỏ nhỏ kia! Mặc kệ ngươi nói thật hay giả. Hôm nay gặp được ông đây, coi như ngươi xui xẻo. Hắc hắc! Dùng nhục thể của ngươi làm khôi lỗi, đến lúc đó tên Lý Kỳ Khánh kia cũng sẽ không quá mức đề

phòng.” – Mặc dù trong lòng nghĩ như thế, nhưng hắn vẫn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản, làm trò Vương Lâm trước mặt, nói:“Mã huynh đệ! Bằng hữu của ta đang ở gần đây. Ta gọi hắn tới. Đến lúc đó ba

người chúng ta cùng đi vào Truyền Tống Trận, sẽ tiết kiệm được một khối linh thạch.”

Trong trí nhớ của Mã Lương, có tư liệu về Truyền Tống Trận. Truyền Tống

Trận phần lớn đều yêu cầu mấy khối linh thạch mới có thể mở ra. Mỗi lần mở ra, nhiều nhất truyền tống được ba người.

Cho nên Tôn Hữu Tài nói ra như vậy cũng phải nói là rất cẩn thận. Sau khi thấy Vương Lâm gật đầu, Tôn Hữu Tài đem ngọc giản đặt ở mi tâm. Sau đó tung lên, ngọc giản lóe lên vài cái, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Vương Lâm đi theo Tôn Hữu Tài. Nhìn đối phương mang theo hắn đi vào nơi mà bốn phía càng ngày càng hoang vắng. Núi lửa lớn, nhỏ cũng có rất nhiều. Thỉnh thoảng một ít miệng núi lửa phun lên một cỗ khói đen.

Sợ Vương Lâm nghi hoặc, Tôn Hữu Tài cười giải thích:“Mã huynh đệ đừng có gấp. Truyền Tống Trận vào Khuê Cốc cách chổ này không xa . Gần đây cũng không biết tại sao tất cả núi lửa ở Hỏa Phần Quốc của chúng ta liên tục có khói đen phun lên. Ta nhớ mới mấy năm trước đám Nguyên Anh kỳ lão tổ

của các đại tông phái mới vừa vặn phong ấn xong.”

Vương Lâm thần sắc lạnh dần, cười nói:“Umh. Nơi này rất hẻo lánh. Đúng là một chỗ rất tốt. Nhất là nơi này núi lửa rất nhiều, giết người xong sau phi tang cũng dễ. Ngay cả hỏa cầu thuật cũng có thể tiết kiệm .”

Tôn Hữu Tài thân mình run lên một chút, cười lớn nói:“Mã huynh đệ.....”

Hắn nói còn chưa dứt lời, từ đàng xa truyền đến tiếng sấm nổ mạnh. Một đạo màu đen kiếm quang trong nháy mắt đã đến gần. Kiếm quang tán đi, lộ

ra một trung niên nhân có sắc mặt âm trầm, thân hình khô gầy. Trong ánh mắt lộ ra một vẻ vô tình.

Toàn thân mặc hắc y. Thậm chí ngay cả phi kiếm dưới chân, cũng tỏa ra hắc quang. Trên hai tay của hắn cũng có một đoàn hắc vụ lượn lờ. Sau khi hắn hiện thân chẳng thèm nhìn Vương Lâm một cái, lạnh lùng hỏi Tôn Hữu

Tài:“Hắn chính là dê béo?”

Vương Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái. Người này so với Tôn Hữu Tài tu vi càng thâm hậu, đã đạt đến giả đan cảnh giới. Cùng Lý Kỳ Khánh sàn sàn như nhau.

Tôn Hữu Tài mặt lập tức giống như nở hoa, âm thanh có phần nịnh nọt,

nói:“Sư huynh! Chính là hắn! Ta nhìn thấy Lý Mộ Uyển kia Tiểu nương tử

cùng anh của nàng Lý Kỳ Khánh đối với hắn rất có hảo cảm. Nếu đem hắn luyện chế thành khôi lỗi, đến lúc đó cố ý đi đến gần, có thể thêm một phần nắm chắc.”

Người kia ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Vương Lâm. Trong lòng hắn kinh ngạc khi thấy đối phương cư nhiên không trốn. Nhưng với tu vi Trúc

Cơ trung kỳ, hắn cũng chẳng để vào mắt, lạnh lùng nói:“Tiểu tử! Ngươi có thể chết được rồi!” Nói xong, phi kiếm dưới chân hắn như một tia chớp bắn ra, nhắm thẳng vào ngực Vương Lâm.

Cùng lúc hắc y nhân liền vung tay lên mấy cái. Nhất thời một cỗ hắc vụ

khuếch tán ra, hóa thành một con Quỷ Hỏa Khô Lâu thật lớn theo sát phi kiếm, lao về hướng Vương Lâm.

Vương Lâm trong mắt lạnh như băng, chẳng thèm để ý tới phi kiếm và hắc vụ. Tay phải điểm một cái về phía trung niên nhân, trong miệng nói nhỏ:“Diệt!”

Cực Cảnh xuất hiện khiến cho bầu trời biến sắc. Cực cảnh thần thức xuất hiện. Hồn phi phách diệt! Tu vi của Vương Lâm đạt tới Trúc Cơ kỳ thì hắn là vô địch trong số những người cùng giai. Nếu hắn là Kết Đan kỳ thì chính là quân vương Kết Đan kỳ. Một khi hắn tới Nguyên Anh kỳ… hắn chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ dưới Hóa Thần Kỳ của toàn bộ tu chân liên minh.

Trung niên nhân trợn tròn mắt mà nhìn. Trong nháy mắt, hắn có thể cảm giác được thần trí của mình bị một cỗ lực lượng hủy diệt đánh trúng. Hắn chẳng hề có chút phản khàng, trong phút chốc đã bị tiêu diệt. Sự sợ hãi mới vừa xuất hiện trong mắt, lập tức tan biến. Thân mình mềm nhũn xuống. Mãi cho đến chết đi, hắn cũng không thể hiểu được. Chuyện này rốt cuộc là sao.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, phi kiếm giữa không trung vừa bay ra được nửa đường, mất đi sự khống chế. Hắc mang lập tức tiêu tán, từ không trung rớt xuống. Sau đó, hắc vụ khô lâu cũng vì trung niên nhân chết đi mà, chậm rãi tiêu tán.

Vương Lâm vung tay áo lên. Phi kiếm kia lập tức bay tới, bị hắn chộp vào trong tay. Sau đó hắn vỗ vào túi trữ vật, Thiết Phiến lại bay ra.

“Đem hắc vụ kia nuốt hết vào!” Vương Lâm nói một câu, sau đó quay sang nhìn về phía Tôn Hữu Tài.

Trên Thiết Phiến hồng quang chợt lóe, một Ma đầu nhảy ra nhào về về phía hắc vụ. Cũng không quản hắc vụ này rốt cuộc có thể cắn nuốt và tiêu hóa được hay không. Ma đầu vẻ mặt đau khổ, cắn nuốt sạch sẽ. Chẳng còn cách nào khác. Nếu hắn không nuốt… Vương Lâm lợi hại như thế nào trong lòng hắn biết rất rõ.

Lúc này, Tôn Hữu Tài mới kịp phản ứng. Hoảng sợ lui ra phía sau vài bước. Không nói hai lời dưới chân dẫm một cái. Thân mình ‘sưu’ một tiếng chui xuống đất. Biến mất không thấy gì nữa.

Ma đầu chớp mắt, vội vàng tăng cắn nuốt tốc độ. Nhưng đáng tiếc câu nói phía sau của Vương Lâm, lại làm cho hắn chán nản .

“Đi theo ta.”

Vương Lâm nói xong, thân mình vừa động, Cực Cảnh thần thức bỗng nhiên tản ra, đuổi theo. Ma đầu trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, không muốn đi theo. Nhưng Vương Lâm mới vừa rời khỏi không xa, nó liền hét thảm một tiếng. Trên thân thể bốc lên một làm khói nhẹ. Nó vội vàng

xoay người hướng phíaVương Lâm bay đi, không dám có ý tưởng bỏ chạy.

Vương Lâm thu hồi thần thức trừng phạt ma đầu, chuyên tâm đuổi theo Tôn

Hữu Tài. Hắn đối với tốc độ của tên Tôn Hữu Tài thực này cảm thấy rất có hứng thú. Vương Lâm biết mình tốc độ quá chậm. Ví như hai ngày trước gặp thiếu phụ kia, người ta chỉ cần mấy hơi thở liền có thể vọt ra ngoài ngàn dặm. Với tốc độ đó, nếu muốn giết hắn, chỉ sợ ngay cả chạy đều không có tư cách.

Vừa rồi Vương Lâm đã dùng hết tốc độ cao nhất, nhưng đối phương vẫn như cũ vẫn có thể nhẹ nhàng đuổi theo. Tốc độ có thể thấy được là rất nhanh.

Cho nên, Vương Lâm cũng không có giết hắn. Mà là tính toán bắt sống hỏi ra nguyên do.

Tôn Hữu Tài rất sợ. Từ lúc bắt đầu tu tiên đến giờ, hắn mất thời gian gần ba mươi năm. Từ khi tu vi đạt tới Ngưng Khí kỳ tầng mười lăm bắt đầu hành động giết người đoạt bảo. Hắn đối nhân xử thế hết sức cẩn thận. Chỉ ra tay với tu sĩ tu vi thấp hơn hắn. Tuyệt đối sẽ không mạo hiểm vượt cấp giết người.

Những năm gần đây, hắn lấy được pháp bảo, tài liệu đều đi Khê Cốc phường thị đổi lấy đan dược gia tăng tu vi. Cho nên tu vi của hắn tăng tiến rất nhanh. Nhưng theo tu vi càng cao, hiệu quả của những đan dược tầm thường đã mất đi tác dụng. Đan dược cấp cao khó tìm được người bán, mà có bán thì giá cả cũng rất cao. Cho nên rơi vào đường cùng hắn đem mục tiêu hướng về phía Lạc Hà Môn.

Lạc Hà Môn lấy trận pháp cùng luyện đan này hai hạng nổi danh. Nhất là đan dược! Phàm là Lạc Hà Môn luyện chế chắc chắn phải là hàng cao cấp.

Mục tiêu của Tôn Hữu Tài chính là Lạc Hà Môn luyện đan nội tông Lý Mộ

Uyển. Hắn muốn từ trên người nàng lấy được một ít đan dược hoặc là đan phương . Nhưng tiếc rằng đại ca Lý Kỳ Khánh của Lý Mộ Uyển tu vi cao hơn hắn một bậc, đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn giả đan. Dễ

dàng đánh thăng một kẻ vừa mới tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ như hắn.

Lúc này Tôn Hữu Tài hận không thể đem tốc độ của mình tăng lên. Đến bây giờ trong đầu hắn vẫn còn tại quanh quẩn một màn vừa rồi. Cứ nghĩ lại rợn cả người. Tứ sư huynh chính là tu sĩ Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn giả

đan. Cứ như vậy bị người dễ dàng giết chết.

Nếu như nói tên Mã Lương kia dùng ra pháp bảo lợi hại gì đó thì hắn cũng sẽ không sợ hãi như thế. Nhưng hắn ngay cả bóng dáng pháp bảo cũng chưa thấy. Chỉ nghe thấy Mã Lương nói một câu “Diệt”, tứ sư huynh liền lập tức ngã xuống tử vong.

Đây rốt cuộc là pháp thuật gì? Tôn Hữu Tài nghĩ đến đây lại cảm thấy ớn lạnh. Càng nghĩ càng không rõ. Chỉ một câu nói đã có thể giết chết một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn. Tên Mã Lương kia rốt cuộc tu vi là gì. Hay là hắn đã đạt đến Kết Đan kỳ rồi?

Không! Tôn Hữu Tài lập tức phủ định ý nghĩ này. Kết Đan kỳ cao thủ hắn cũng không phải chưa thấy qua. Mặc dù là trong môn phái Kết Đan kỳ

trưởng lão ra tay giết Trúc Cơ Đại viên mãn rất đơn giản, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng như thế.

Tôn Hữu Tài run lên. Chẳng lẽ là Nguyên Anh kỳ!

Nhưng ngay sau đó hắn lại phủ định ý nghĩ này. Nguyên Anh kỳ ra tay, hắn gặp qua một lần. Đó là khi Tà Ma Tông lão tổ giết chết một tên phản đồ

Trúc Cơ hậu kỳ. Trước mặt đại bộ phận đệ tử, lão tổ lấy ra một thanh phi kiếm. Tên phản đồ kia ở giữa không trung bỏ chạy lập tức bỏ mình. Thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn cùng phản kháng đều không có.

Nhưng mặc dù như thế, trong mắt Tôn Hữu Tài: Vương Lâm chỉ dùng một câu giết chết một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đại viên mãn so sánh với việc lão tổ dùng phi kiếm giết chết Trúc Cơ hậu kỳ… Cảnh giới cao thấp lập tức không nghĩ mà ra. Đầu hắn ong một tiếng. Trống rỗng.

“Chẳng..... Chẳng lẽ..... Hắn..... Hắn là hóa..... Thần kỳ.....”

Tôn Hữu Tài thốt ra ba chữ Hóa Thần Kỳ, khí lực toàn thân hắn dường như mất hết.

Càng nghĩ càng cảm thấy chính xác. Tôn Hữu Tài chua sót thầm nghĩ:“Hóa

Thần Kỳ cao thủ..... Đây chính là nhân vật trong truyền thuyết. Làm sao có thể..... Nhưng nếu không phải Hóa Thần Kỳ thì làm sao chỉ dùng một câu nói có thể làm cho Tứ sư huynh bỏ mạng..... Trong truyền thuyết Hóa

Thần Kỳ cao thủ lấy khống chế thiên lực. Một câu giết chết Trúc Cơ Đại viên mãn cũng là chính xác..... Ta..... Ta, con mẹ nó nữa, đang bị Hóa

Thần Kỳ cao thủ đuổi giết.....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 132: Kịch biến Hỏa Phần Quốc. (1)

Đang ở trong đất cấp tốc độn thổ, Tôn Hữu Tài bỗng run lên, cảm giác sợ

hãi mãnh liệt khiến cho hắn thấy khó thở. Đúng lúc này hắn cảm thấy vùng đất phía trước mặt trở nên nóng bức, hắn âm thầm kêu khổ. Độn thổ thuật này nếu dùng ở nơi khác có thể nói là rất tiện lợi, nhưng ở nơi có nhiều núi lửa như Hỏa Phần quốc thì lại đòi hỏi yêu cầu rất cao.

Nếu không trực tiếp lao đầu vào nham thạch nóng chảy thì rõ ràng là chẳng hay ho gì.

Trước đây Tôn Hữu Tài tuy cũng chạy trốn nhưng vẫn phân biệt phương hướng, chỉ cần thấy bùn đất nóng bỏng sẽ lập tức quay lại. Nhưng bây

giờ

hắn đang nghĩ là bị một cao thủ Hóa Thần Kỳ đuổi giết, dưới sự kinh hoảng nên không thể lựa chọn vị trí tốt được, chỉ có thể cố hết sức đưa thân thể lao về phía trước.

‘Phịch’ một tiếng, thân thể hắn đã trực tiếp xuyên thấu tầng đất xuất hiện ở một sơn động trong lòng núi lửa. Sóng nhiệt ùa vào mặt hắn, tóc và lông bi cũng bắt đầu cong queo dần…

Kinh hô một tiếng, Tôn Hữu Tài vội vàng tung phi kiếm, lảo đảo bay lên dừng ở một mỏm đá nhô ra. Chỉ mới một chốc mà toàn thân của hắn da dẻ đã nứt nẻ, quần áo dưới sự cử động của thân thể cũng hóa thành tro bụi.

Thậm chí ngay cả phi kiếm dưới chân cũng bắt đầu nóng đỏ lên, nhiệt độ ngày càng cao.

Mồ hôi của Tôn Hữu Tài vừa mới xuất hiện đã ngay lập tức bốc hơi. Lúc này nhìn lại thấy cả người hắn đang phủ trong khói trắng, mặc dù đang trần trụi nhưng cũng vẫn có một loại khí thế của tiên nhân.

Ở phía dưới chỗ của hắn là một hồ dung nham, từng đám bọt khí lớn xuất hiện trong hồ bay lên, sau khi vỡ tan lại tỏa ra một luồng khí đen.

Tôn Hữu Tài đang muốn từ vách núi lửa đối diện bỏ chạy tiếp nhưng lúc này đột nhiên thân thể hắn run lên, ngơ ngác nhìn nham thạch nóng chảy phía dưới, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Lúc này Vương Lâm cũng đuổi đến nơi. Hắn mặc dù không biết độn thổ thuật nhưng vẫn dùng thần thức bám chặt đối phương. Giờ bỗng nhiên phát hiện thấy Tôn Hữu Tài dừng lại, lập tức dùng thiết phiến điểm một cái, thiết phiến đánh vào mặt đất xoay tròn tạo thành một thông đạo. Vương Lâm tự

mình theo sát vào, sau đó theo thông đạo đuổi tới nơi nham thạch nóng chảy mà Tôn Hữu Tài đang dừng lại.

Vừa lúc tiến vào sơn động núi lửa, Vương Lâm đã thấy được Tôn Hữu Tài đang lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhìn theo ánh mắt hắn xuống dưới mới thấy được giữa hồ dung nham nóng chảy kia đang hiện lên một cặp mắt hình tam giác. Vương Lâm hít một hơi lạnh, lui về thông đạo bên cạnh, đứng im không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào nham thạch nóng chảy.

Căn cứ theo trí nhớ từ nhỏ của Mã Lương về Hỏa Phần quốc, thì nơi đây toàn là núi lửa, không có bất cứ một sinh vật nào. Nếu như có thì qua vô số năm như vậy không thể không bị các tu chân giả phát hiện được. Phải biết rằng cứ cách vài năm, lão tổ của tứ đại tông phái lại tiến hành phong ấn núi lửa của Hỏa Phần quốc một lần để đảm bảo an toàn.

Cùng lúc đó Tôn Hữu Tài cũng đang ngơ ngác nhìn cặp mắt kia, sau đó thu lại phi kiếm, dùng đôi bàn chân trần dẫm lên nền đá nóng bỏng. Một mùi thịt cháy khét lập tức bốc lên từ dưới chân hắn.

Chỉ mới đi về phía trước 3 bước mà chân hắn đã cháy đen., da thịt bung ra lộ xương cháy đen bên trong. Nhưng dù vậy trên mặt Tôn Hữu Tài không có một tí nào tỏ ra thống khổ, đứng ở phần tiếp cận với nham thạch, rồi không chút do dự nhảy xuống dưới.

Tinh quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe. Bàn tay hắn khẽ vung lên, trong nháy mắt trước khi Tôn Hữu Tài rơi vào trong nham thạch nóng bỏng đã kịp bắt lấy túi trữ vật trên lưng hắn đem về. Ngay sau đó hắn cũng không quay đầu lại mà lập tức quay mình bỏ chạy về phía sau.

Từ phía sau truyền đến một tiếng rít gào, nhất thời bốn phía nhiệt khí trở dâng cao, bốn phía thông đạo quanh hắn đã nóng đỏ lên Vương Lâm lập tức quay người chạy trốn. Lúc này nếu đứng trên trời nhìn xuống dưới sẽ

thấy núi lửa lớn nhỏ trong dãy núi bỗng nhiên toát ra vô số khói đen,

nhất là một ngọn núi lửa cực lớn trong đó. Mặt đất bốn phía xung quanh nó chỉ dùng mắt thường cũng có thể thấy được một vòng màu đỏ gợn sóng đang khuếch tán dần, hễ nơi nào bị nó khuếch tán đến cũng đều biến thành màu đỏ.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, vội vã lao đi trong thông đạo. Bỗng nhiên hắn dừng bước. Chỉ thấy phía thông đạo trước mặt hắn có vô số ngọn lửa từ

bốn phương tám hướng nhanh chóng tụ lại, hình thành nên một sinh vật có mắt hình tam giác, đầu có sừng, toàn thân phát ra ánh lửa. Nó nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong ánh mắt lộ ra sát ý.

Vương Lâm không nói hai lời, cực cảnh thần thức lập tức công kích, chỉ

thấy một tia chớp màu đỏ từ trong hai mắt Vương Lâm bắn ra trúng vào thân thể hỏa thú. Ánh mắt hỏa thú cùng với ngọn lửa bỗng ảm đạm, nhưng rồi lập tức lại khôi phục như thường, hai mắt mở ra tạo thành một khe hẹp dài, rít lên một tiếng rồi lao về hướng Vương Lâm như muốn nuốt lấy hắn.

Vương Lâm sắc mặt càng thêm âm trầm, xoay người lui về phía sau. Nhưng ngay sau đó, đồng tử của hắn bỗng co lại vì ở phía sau hắn lại xuất hiện một hỏa thú.

Lúc này ở trong thông đạo hẹp, hai đầu đều có hỏa thú, Vương Lâm cắn răng một cái, pháp bảo thiết phiến lập tức xoay tròn, thân hình bám sát theo nó, đào ra một cái thông đạo khác.

Nhưng lúc này hai hỏa thú bỗng cùng gầm lên, bùn đất bốn phía lập tức nóng đỏ lên. Vương Lâm trong lòng trầm xuống, bùn đất sát quanh thân hắn bỗng nhanh chóng cứng lại, rồi sau đó bao bọc lấy hắn tạo thành một cái lồng giam hình tròn.

Lồng giam này không ngừng thu hẹp lại, cuối cùng bao phủ hoàn toàn.

Bây giờ trên mặt đất đang xuất hiện tầng tầng vết nứt nẻ, chúng chậm rãi sụp xuống dần. Một bồn địa thật lớn xuất hiện, chính giữa bồn địa có một trái cầu đất màu đen.

Ở bốn phía xung quanh trái cầu đất, có tám hỏa thú mắt hình tam giác đang không ngừng phun dung nham về phía khối cầu. Dần dần kích thước hỏa cầu ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn cao có nửa thước, lúc này hỏa thú mới ngừng phun dịch.

Một hỏa thú trong số chúng khiêng trái cầu đất lên rồi nhanh chóng chui vào dưới nền đất. Đám hỏa thú còn lại cũng nhanh chóng đi theo, trong nháy mắt đã quay lại cái sơn động trong lòng núi lửa hồi nãy.

Hỏa thú kia ném trái cầu đất xuống día, thân mình nó cũng nhảy xuống theo. Hỏa thú cầm hỏa cầu và đám đồng loại của nó cùng nhau biến mất ở

trong hồ dung nham nóng chảy. Hồ dung nham sau khi sủi lên một số bọt khí, lại dần bình yên trở lại.

Núi lửa ở bốn phía trên mặt đất phun khói đen ngày càng ít, mặt đất nứt nẻ cũng dần khôi phục nguyên dạng. Trừ một cái bồn địa thật lớn có thể

chứng minh sự việc vừa phát sinh, còn không hề có dấu hiệu gì cho biết nơi này từng xuất hiện hỏa thú.

Mà bồn địa ở Hỏa Phần quốc mà nói rất bình thường, gần như mỗi một vùng núi lửa đều từng xuất hiện bồn địa lớn hoặc nhỏ.

Vương Lâm co mình, cố chống cự lại từng đợt cực nóng đang không ngừng truyền lại. Vừa rồi trong nháy mắt lúc bùn đất bao quanh, hắn đã dùng cực cảnh thần thức bao phủ toàn thân, lúc này thần thức của hắn đang từ

từ làm trái cầu đất tan dần.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được mình đang chìm xuống dần. Hồi lâu sau,

trái cầu đất chấn động, dường như bị đập mạnh vào đâu đó. Lúc này thần thức của hắn đã đột phá lớp hạn chế cuối cùng của trái cầu đất, thấy rõ

hết thảy trước mắt.

Đây là một chỗ mênh mông dung nham nóng chảy, nhìn không thấy giới hạn. Ở

phía trên là vô số dòng dung nham chảy theo các thông đạo xuống, hòa vào trong hồ dung nham nóng chảy.

Quả cầu đất mà hắn đang nằm trong giờ đang ở phía trên dung nham. Ở bên cạnh đó là bẩy tám khối cầu giống vậy, trên mỗi khối có một con hỏa thú đang nằm.

Lại nhìn bốn phía nham thạch nóng chảy hiện lên vô số con mắt hình tam giác. Một con hỏa thú từ trong dung nham nóng chảy nhảy lên trên quả cầu đất của Vương Lâm. Nó không hề phát hiện ra thần thức của Vương Lâm.

Thời gian từ từ trôi qua, lại có thêm vài hỏa thú từ trong thông đạo xuất hiện. Không hề ngoại lệ, mỗi con đều khiêng theo một quả cầu đất.

Lúc này toàn bộ nham thạch nóng chảy bỗng dưng chấn động, từng con hỏa thú từ trong dung nham nóng chảy tản ra, lộ ra một khoảng trống. Một con hỏa thú cực lớn chui ra từ trong dung nham, Vương Lâm cẩn thận thu hẹp thần thức lại quan sát.

Hỏa thú bình thường chỉ cao tầm 3 thước, mà con hỏa thú này mới chỉ lộ

đầu ra đã vượt quá nửa trượng rồi. Dần dần, thân hình hỏa thú này cũng lộ ra quá nửa, hình thể khổng lồ xuất hiện ra uy áp mạnh mẽ. Nó vừa xuất hiện đã khiến hỏa thú bốn phía đều đứng im bất động.

Vương Lâm trong lòng thất kinh, hỏa thú khổng lồ này thể hiện thực lực không hề kém Nguyên Anh Kỳ, thậm chí còn mạnh hơn. Nhưng mạnh đến mức nào thì vì Vương Lâm chưa từng thấy tu luyện giả Hóa Thần Kỳ ra tay nên không thể phán đoán được.

Hỏa thú khổng lồ đảo ánh một vòng, chậm rãi bơi tới bên trái. Ngay sau đó là một con hỏa thú tương tự xuất hiện, cuối cùng tổng cộng có 16 con.

16 con hỏa thú này tạo thành một vòng tròn. Ở trong vòng tròn xuất hiện một hỏa hoàn từ trong dung nham, thất thải quang mang lấp lánh.

Vương Lâm thật cẩn thận ngưng thần quan sát thì thấy ở phía dưới hỏa hoàn có một hư ảnh mơ hồ đang dần ngưng thực, hóa thành một hỏa đoàn lớn bằng nắm tay.

Một tia hồng sắc nối liền với hỏa đoàn.

Lúc hỏa đoàn này xuất hiện, trong nháy mắt 16 con hỏa thú khổng lồ gầm nhẹ, sau đó cả đám từ trong dung nham nóng chảy nhảy ra, quỳ xuống. Cùng lúc đó tất cả hỏa thú bốn phía xung quanh cũng nhảy lên quỳ xuống dưới dung nham nóng chảy.

Vương Lâm đang quan sát đến đây thì bỗng nhiên trong đầu chấn động,

Thiên Nghịch Châu Tử vốn đã dung hợp trong cơ thể bỗng tự động chui ra từ mi tâm của hắn. Nếu không phải Vương Lâm ngăn cản đúng lúc sợ rằng

Thiên Nghịch Châu Tử đã phá đất mà ra rồi.

Đúng lúc này một con hỏa thú ở phía dưới quả cầu đất bỗng tung nó lên không trung rồi dừng lại. Cùng lúc đó hỏa đoàn lập tức chui vào bên trong quả cầu đất. Một loạt âm thanh vang lên vô cùng rõ ràng trong sơn động yên tĩnh.

Đột nhiên một tiếng kêu thê thảm từ bên trong truyền ra, tiếng kêu liên tục không ngừng nhưng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng im bặt. Rất nhanh,

một tia huyết sắc vụ khí từ trong quả cầu đất bay ra, chính là hỏa đoàn chui ra ngoài.

Quả cầu đất từ giữa không trung rơi xuống, chìm vào trong dung nham nóng chảy. Trong lòng Vương Lâm trầm xuống, hắn hiện giờ đã hiểu trong quả

cầu chắc không chỉ mình hắn còn sống. Nếu như hắn không dùng cực cảnh thần thức hộ thể thì ở trong quả cầu kia cũng không bị chết, nhiều lắm là chỉ ngủ say bất tỉnh thôi.

Sau đó lại có bốn quả cầu đất được tung lên, sau đó lại bị hỏa đoàn chui vào trong. Vẫn là những tiếng kêu thảm thiết, vẫn là sự giằng co nửa thời thần…Sau khi quả cầu đất cuối chìm vào trong dung nham nóng chảy,

quả cầu đất của Vương Lâm bỗng bị hất tung lên.

Thiên Nghịch Châu Tử ở chỗ mi tâm của hắn chấn động mãnh liệt chưa từng có, giãy thoát khỏi sự trói buộc của Vương Lâm. Đúng lúc này, hỏa đoàn kia đã chui vào trong quả cầu đất của Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 133: Kịch biến Hỏa Phần Quốc. (2)

Một luồng nhiệt khí cực nóng lập tức lan tràn toàn bộ bên trong quả cầu đất. Hỏa đoàn lại ‘ngựa quen đường cũ’ lập tức hướng chính giữa trực tiếp chui vào. Nhưng đúng lúc này Thiên Nghịch Châu Tử bỗng nhiên lao ra, hỏa đoàn bỗng khựng lại, không chút do dự định quay đầu chạy…

Nhưng đã quá chậm, Thiên Nghịch Châu Tử không hề bị quả cầu đất cản trở,

lao như tia chớp đâm vào hỏa đoàn. Trong hỏa đoàn truyền tới một tiếng thét kinh hãi, lập tức giãy dụa nhưng không đến mấy chốc nó đã bị hạt châu hấp thu hết.

Bên ngoài Thiên Nghịch Châu Tử nguyên bản vốn điêu khắc vài miếng lá cây giờ phút này đã biến mất, chuyển thành hình một đoàn hỏa diễm. Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm không ngừng xuất hiện trên Thiên Nghịch Châu Tử.

Hỏa đoàn càng ngày càng mờ , cuối cùng hoàn toàn mất đi độ sáng, tiêu tán hoàn toàn. Lúc này hỏa diễm trên Thiên Nghịch Châu Tử đã xuất hiện đoàn hỏa diễm thứ 10. Lập tức toàn bộ hạt châu bỗng phát ra quang mang sáng bừng, mặc dù là ở trong quả cầu đất nhưng quang mang này cũng vẫn khuếch tán từ trong ra ngoài.

Lúc này cùng với sự biến mất của hỏa đoàn, bên ngoài quả cầu hỏa hoàn và các sợi tơ mỏng màu đỏ li ti đột nhiên ảm đạm dần và sau đó các sợi tơ cũng đứt đoạn.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn mọi việc trước mắt. Không chỉ mình hắn ngẩn người ra mà cả đám hỏa thú trong sơn động cũng không hiểu biến cố xảy ra bất thình lình này là thế nào.

Thiên Nghịch Châu Tử lúc này lại bay đến bên Vương Lâm, một lần nữa dung nhập vào trong mi tâm của hắn. Vương Lâm không kịp nhìn kỹ, thân mình run lên, Dẫn lực thuật nhất thời khống chế quả cầu đất trong giây lát phóng về phía trước, chui vào trong một cái thông đạo.

Tất cả chỉ phát sinh trong một thời gian ngắn. Mãi cho đến khi Vương Lâm cùng quả cầu đất bay ra ngoài, đám hỏa thú mới kịp phản ứng. 16 con hỏa thú khổng lồ rống giận lao lên, phá tan thông đạo đuổi theo.

Ở phía sau chúng nó, ngàn vạn con hỏa thú phát lên tiếng rống khàn giọng đuổi sát theo sau.

Thân thể Vương Lâm nằm trong quả cầu đất, chạy nhanh ngược chiều dòng dung nham nóng chảy trong thông đạo. Phải biết rằng dòng dung nham này đang chảy từ trên xuôi xuống dưới, vốn là hướng về cái hồ dung nham ở

phía dưới. Còn Vương Lâm giờ đang chạy ngược dòng lên trên, tốc độ căn bản không thể quá nhanh được.

Nhưng đám hỏa thú đuổi theo phía sau thì lại không thế. Chúng nó vốn sinh là ở trong dung nham, có thể nói là hỏa linh trời sinh. Càng ở

trong dung nham, tốc độ của chúng nó lại càng nhanh.

Vương Lâm mặc dù không biết hỏa đoàn kia rốt cục là vật gì, nhưng lại có thể hỏa thuộc tính của Thiên Nghịch Châu Tử đạt tới cảnh giới đại viên mãn, qua đó cũng đủ thấy được giá trị. Hơn nữa từ việc đám hỏa thú vừa rồi tôn kính hỏa đoàn đó, giờ lại đang rống giận đuổi theo thì hắn trong lòng cũng đại khái đoán được hỏa đoàn này cực kỳ quan trọng đối với đám hỏa thú, thậm chí rất có thể là hỏa thú vương.

Vương Lâm đã đoán đúng. Hỏa thú này vốn sinh ra từ trong dung nham nóng chảy, là một loại linh thú có cấp bậc khá cao nữa. Căn cứ theo liên minh tu chân thống nhất xưng hô thì nó hẳn được gọi là Hỏa Linh Thú. Ngay lúc sinh ra nó đã có trí tuệ nhất định, ở trong dung nham nóng chảy ngầm dưới Hỏa Phần Quốc dốc lòng tu luyên, hàng ngày phun ra nuốt vào nham thạch nóng chảy, tu vi ngày càng thâm hậu.

Nó trong quá trình vô số năm tháng, tổng cộng đã trải qua 5 lần lột xác.

Nếu có thể lột xác 9 lần, nó có thể từ linh thú biến thành hoang thú.

Chỉ là mỗi lần lột xác nó lại có một thời kỳ suy yếu kéo dài cả 500 năm.

Trong thời gian này nó không có chút linh lực nào cả.

Vì tự bảo vệ mình, mỗi lần đến thời kỳ suy yếu nó đều đem toàn thân linh lực tán ra ngoài, sinh ra vô số hậu đại, lấy lực lượng của bọn chúng để

bảo vệ bản thân mình.

Cùng với số lần lột xác tăng lên, nó dần phát hiện ra một phương pháp có thể giảm bớt sự suy yếu, đó là cắn nuốt tu sĩ.

Nó không cần phải cắn nuốt nhiều lắm, thường thì cách một ngày chỉ cần nuốt một người là có thể. Cho nên phàm là tu sĩ chẳng may lạc vào sâu trong động núi lửa sẽ bị con cháu của nó bắt lại, đưa đến cho nó cắn nuốt.

Vì sợ những tu sĩ này trong quá trình bị cắn nuốt có thể xúc phạm tới hỏa linh đang suy yếu nên tất cả các tu sĩ bị bắt tới đều bị quả cầu đất vây khốn, hơn nữa lại dùng dong dịch gia tăng sự trói buộc, do đó hỏa linh thú có thể thoải mái thưởng thức bữa tiệc cực lớn.

Nhưng bây giờ, hỏa linh thú đang suy yếu cũng không thể ngờ được nó cũng có ngày bị vật khác cắn nuốt. Ngay lúc nó bị tiêu tán, tất cả đám hỏa thú con cháu đã giận đến phát điên.

Ở trong suy nghĩ của bọn chúng, hỏa linh không chỉ là vua mà còn là cha của chúng.

Cha bị giết chết ngay trước mặt, con cháu sao lại không nổi giận chứ. Cả

đám điên cuồng giận dữ đuổi theo, càng ngày đuổi càng gần. Mười sáu con hỏa thú khổng lồ gần nhất có một con há mồm thét lên một tiếng, phun ra một đạo viêm dịch nóng bỏng.

Ở giữa đám dung nham nóng chảy màu đỏ quạch, viêm dịch này có vẻ vô cùng bắt mắt. Trong nháy mắt nó đã phun lên quả cầu đất của Vương Lâm, cả

quả cầu bỗng rút nhỏ đi một vòng.

Vương Lâm ở trong quả cầu đất thất khiếu chảy máu. Đối phương công kích lần này mặc dù hắn có cực cảnh thần thức nhưng cũng chỉ có thể ngăn trở

một chút thôi. Hắn cắn chặt răng, dùng toàn bộ linh lực xông ra phía trước.

Đám hỏa thú phía sau một đường phá vỡ thông đạo, liều mạng đuổi theo.

Gần..càng ngày càng gần, cuối cùng tám con hỏa thú khổng lồ cùng nhau phun ra viêm dịch bắn lên trên quả cầu đất. Trong nháy mắt, Vương Lâm thân thể run lên, từ trong quả cầu đất lao ra, dùng thần thức bao lấy thân thể, cố chịu sức nóng kinh khủng lao ra ra ngoài. Cũng may đã đến gần phía ngoài rồi nên Vương Lâm có thể từ trong dòng dung nham nóng chảy nhảy ra.

Sau khi xuất hiện, hắn dừng chân và lập tức xuất ra pháp bảo thiết phiến từ trong túi trữ vật. Vừa bắn ra ngoài nó đã hóa thành một đạo cầu vồng dưới chân hắn, rồi trực tiếp bay theo cửa ra ngoài.

Nếu nhìn từ bên ngoài có thể thấy một bóng người toàn thân phát ra khói đen, quần áo rách rưới từ trong một miệng núi lửa lao ra ngoài.

Ở phía sau hắn, 16 con hỏa thú khổng lồ đuổi đến cạnh miệng núi lửa,

không cam lòng rít lên điên cuồng, nhưng lạ thay lại không dám đuổi theo ra ngoài.

Vương Lâm lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đưa mắt nhìn lại phía dưới, nhất thời phát run lên. Chỉ thấy trên miệng núi lửa có 16 con hỏa thú khổng lồ và vô số ánh mắt hình tam giác, tất cả mục tiêu của chúng chính là

Vương Lâm ở giữa không trung.

Đám hỏa thú đó tùy tiện một con cũng có thể chống lại được cực cảnh thần thức của hắn. Cái này căn bản là không thể xảy ra. Nếu thật sự như thế

chỉ có thể giải thích là đám hỏa thú này không có linh hồn, cũng không có thần thức.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, mắt nhìn đám đông hỏa thú dưới miệng núi lửa,

không nói lời nào vội bay đi xa xa. Dần dần sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, bởi vì trên đường đi nếu tình cờ gặp miệng núi lửa nào, hắn có thể

thấy rõ trong đó toàn là hỏa thú, cả đám ánh mắt đang lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, dường như chỉ đợi lệnh là toàn bộ lao ra khỏi miệng núi lửa vậy.

Cả người Vương Lâm phát run, gãi gãi đầu âm thầm quyết định phải mau lấy bản đồ lập tức rời khỏi Hỏa Phần Quốc, từ nay về sau không bao giờ quay lại nơi này nữa…

Nghĩ đến đây thân mình hắn ngừng lại, cực cảnh thần thức tán xuất ra ngoài. Cảm ứng một lát sau, ánh mắt hắn chợt lóe lên, chuyển hướng quay về phía Bắc bay đi.

Mặc dù dọc theo đường đi hắn không nhìn núi lửa trên mặt đất nữa, nhưng vẫn có thể cảm giác được có ánh mắt dõi theo.

Giờ phút này, tứ đại thủy tổ Nguyên Anh Kỳ của tứ đại tông phái ở Hỏa

Phần Quốc từ bế quan đi ra, đều đứng ở đỉnh của giới tu chân trong nước.

Nhưng bọn họ giờ này có thể cảm nhận rõ ràng thấy một luồng nhiệt khí cuồng bạo đang điên cuồng ngưng tụ trên không trung của Hỏa Phần Quốc.

Quá khứ đã từng xảy ra chuyện như vậy nhiều lần, đại biểu cho việc các núi lửa lớn nhỏ ở Hỏa Phần Quốc chuẩn bị bùng nổ. Mỗi lần như vậy bọn họ

đều tự mình phong ấn những ngọn núi lửa mà mình phụ trách để ngăn cản núi lửa bùng nổ.

Bởi vì một khi núi lửa bùng nổ, đối với Hỏa Phần Quốc mà nói là một hồi kiếp nạn khủng khiếp. Phàm nhân có thể tránh sang nước khác, hơn nữa cũng không bị cản trở lắm. Dù cho bị quốc vương nhân gian ngăn cản nhưng cũng sẽ có tu sĩ trong nước đứng ra khuyên bảo.

Dù sao đối với những tu sĩ này mà nói thì phàm nhân mặc dù giống như con kiến, nhưng nếu có nhiều phàm nhân hơn thì đương nhiên có thể dễ tuyển ra được đệ tự tu tiên thích hợp.

Phàm nhân có thể đi, nhưng tu sĩ lại không thể, bởi vì một khi có đại lượng tu sĩ đi đến nước khác tất nhiên sẽ có một tràng đại chiến xảy ra. Ở trong giới tu sĩ, kiêng kị nhất chính là chuyện cả nước phải di chuyển. Bởi vì khi di chuyển cũng đại biểu cho linh khí bị tiêu tán số

lượng lớn, đại biểu cho các tu chân môn phái bản địa bị đại loạn, đại biểu cho linh thạch pháp bảo xuất hiện dao động lớn.

Số lượng quốc gia tu chân trên toàn bộ Chu Tước tinh là cố định. Một khi núi lửa ở Hỏa Phần Quốc bùng nổ, sau đó kết quả nhất định là tràn ngập linh khí hỏa thuộc tính bạo ngược. Linh khí này căn bản không thể hấp thu để tuy luyện. Kể từ đó về sau một thời gian dài, tu sĩ ở trong Hỏa

Phần Quốc sẽ không thể nào sinh tồn được.

Chẳng qua cũng may chuyện như vậy chưa hề xảy ra lần nào. Núi lửa ở Hỏa

Phần Quốc tuy nhiều nhưng mỗi lần đều được phong ấn kịp thời, mặc dù bùng nổ nhưng cũng chỉ trong phạm vi nhỏ, không ảnh hưởng lớn đến đại cục.

Ba canh giờ sau, Vương Lâm dừng lại ở một chỗ trên quan đạo. Khuôn mặt hắn vốn đang âm trầm, giờ thấy cảnh trên quan đạo bỗng chuyển thành xanh mét.

Trên quan đạo đang nằm ngổn ngang mấy chục thi thể, bên cạnh còn có mấy chiếc xe ngựa, mấy thớt ngựa ngã trên mặt đất nằm im không hề nhúc nhích.

Những người này phần lớn là nam, mỗi người vẻ mặt đều lộ vẻ thống khổ,

trong tay hầu như đều đang cầm vũ khí. Rõ ràng là trước khi chết đang đánh nhau sống chết.

Ở một chỗ ngoài xe ngựa, Vương Lâm dừng bước, tay phải vung lên, toàn bộ xe ngựa dường như bị cuồng phong tập kích , bất kể là bánh xe hay là trần xe đều bị nhấc lên. Một thân thể hạ xuống, trong nháy mắt một đạo hồng quang từ giữa bay ra, ở giữa không trung hóa thành hình dáng một ma đầu. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ nhưng ngay sau đó liền biến thành dữ tợn, khàn giọng quát:

- Ngươi tới vừa lúc, ta đang muốn đi tìm ngươi, những người phàm tục hồn phách quá mức vô vị, không biết của ngươi hương vị như thế nào.

Nói xong, hắn bổ nhào về phía trước, hướng về Vương Lâm đánh tới.

Vương Lâm trước đã tính toán kỹ. Hắn sở dĩ có thể tìm được ma đầu kia bởi vì lúc trước đưa dã thú cho tên này cắn nuốt, mỗi con Vương Lâm đều lưu lại một ít thần thức trên đó. Cứ như vậy nuôi nấng mỗi ngày, mặc dù ma đầu có thể trở nên mạnh hơn nữa thì hắn vẫn có thể khống chế tự

nhiên. Nhưng hiện giờ thời gian ngắn ngủi, hắn chỉ có thể ở trong phạm vi nhất định cảm ứng được vị trí của đối phương mà thôi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 134: Cử quốc thiên di (1+2)

Đáng tiếc, lúc trước truy tìm Tôn Hữu Tài lại gặp phải hỏa linh thú. Sau đó bất ngờ xảy ra biến cố, khiến cho ma đầu chạy trốn. Vì vậy từ trong núi lửa đi ra, Vương Lâm liền sử dụng thần thức tìm kiếm.

Lúc này, sau khi liên tục cắn nuốt hơn mười người, tu vi của ma đầu đã khôi phục đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, tiến nhập vào cảnh giới giả

đan. Hắn nhận thấy hoàn toàn thoải mái trong sự không chế của Vương Lâm nên vọt tới.

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh như băng. Trong mắt có một tia sáng màu đỏ

thoáng qua, nhất thời ma đầu như bị một tia sét đánh trúng, kêu lên thảm thiết, nhanh chóng lui lại. Làm sao Vương Lâm có thể để cho hắn được như ý. Bước lên một bước, tay phải chộp một cái, Dẫn Lực thuật hóa thành một bàn tay vô hình nắm lấy ma đầu.

Lập tức ma đầu kêu lên, cầu xin tha thứ. Nhưng Vương Lâm giống như điếc,

Cực cảnh thần thức liên tiếp giáng vào ma đầu. Hắn khống chế thần thức hết sức chuẩn xác. Mỗi lần đều dừng lại đúng lúc ma đầu sắp sửa tiêu tán, để cho hắn kịp hồi phục lại một chút. Từng làn khói xanh từ trên người ma đầu lan ra. Tiếng kêu thảm thiết của hắn càng lúc càng yếu,

cuối cùng rũ người xuống.

Sự sợ hãi trong mắt ma đầu đối với Vương Lâm đã tăng lên rất nhiều.

Hai mắt Vương Lâm lạnh như băng, lộ rõ một sự vô tình, nhìn chằm chằm vào ma đầu, lạnh nhạt nói:

- Còn một lần nữa! Chết.

Sự run sợ, kinh hoảng vẫn chưa hết, ma đầu liên tục vâng dạ.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật một cái, pháp bảo thiết phiến liền bay ra. Ma đầu không cần Vương Lâm nhắc nhở vội hóa thành một tia sáng màu hồng,

chui vào bên trong. Sau khi pháp bảo thiết phiến lóe lên vài cái, liền chui trở lại trong túi trữ vật. Tâm tính của hắn lúc này so với khi ở

Triệu quốc trước đây đã có sự thay đổi rất lớn. Nếu nói lúc trước tính cách của Vương Lâm mang theo một nét giản dị, mộc mạc, chân chất của một thiếu niên sinh sống ở sơn thôn thì bây giờ, toàn bộ sự mộc mạc chân chất đó đã tan thành mây khói.

Trong tu chân giới, mạnh được yếu thua. Nếu ngay cả tính mạng của người nhà cũng không thể bảo toàn thì có lý do gì phải thể hiện sự từ bi nữa?

Tư Đồ Nam nhiều lần muốn mình tiến vào ma đạo, trở thành một kẻ tu ma.

Trước đó, Vương Lâm vẫn còn có một chút mâu thuẫn trong lòng. Nhưng sau một lần tử vong vừa rồi, hắn chẳng còn gì để mà lưỡng lự.

- Thành ma thì sao cơ chứ? - Vương Lâm cười lạnh một tiếng. Hắn vung hai tay lên, tất cả thi thể xung quanh đều tan thành mây khói. Thân thể hắn thoáng động liền bay lên trời.

Tại một vị trí hẻo lánh, nhưng không phải trong khu vực núi lửa hay sơn mạch, Vương Lâm đảo qua một vòng, chọn lấy một vị trí rồi hạ xuống. Hắn lấy pháp bảo thiết phiến ra, nhanh chóng tạo một cái động phủ.

Sau khoảng một nén nhang, động phủ đã thành hình. Vương Lâm liền tiến vào trong đó. Sau khi tiến vào, hắn dùng đá vụn bày bên ngoài cửa một cái mê tung trận pháp, rồi phong kín cửa động.

Làm xong tất cả mọi chuyện, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy túi trữ vật của Tôn Hữu tài và trung niên hắc y ra xem. Sau khi sử dụng thần thức dò xét một lúc, hắn liền lấy ra ba cái ngọc giản.

Áp cái ngọc giản thứ nhất vào trán. Sau khi xem xét một lúc, Vương Lâm hơi trầm ngâm rồi đặt nó sang một bên. Trên ngọc giản đó ghi chép lại phương pháp tu luyện của một loại công pháp tên là Đại tự tại Tu La thuật. Công pháp đó xuất thân từ Tà Ma tông.

Ở Hỏa Đốt quốc, Tà Ma tông là một môn phái ma đạo. Bọn họ tu luyện một loại công pháp khiến cho mọi người nghe thấy đều hoảng sợ đó là Đại tự

tại Tu La thuật. Công pháp này tổng cộng có sáu tầng. Người tu luyện công pháp đó chính là tu luyện Vô Tình Tu La đạo.

Tu luyện công pháp này phải lấy giết chóc để luyện tâm. Lấy luyện tâm nhập vào Vô Tình đạo. Đắm chìm trong Vô Tình đạo, luyện ra Tu La chi hồn. Sau đó lấy cái hồn đó thay thế Nguyên Anh. Đến lúc đó Đại Tự tại Tu

La thuật đã chính thức thành công.

Khi tu luyện công pháp này, ở giai đoạn đầu yêu cầu rất nghiêm khắc, mỗi ngày đều phải giết một người. Vương Lâm ngưng thần suy nghĩ, đoán rằng hắc y trung niên chắc chắn là tu luyện Đại Tự tại Tu La thuật. Ngọc giản này đúng là ở trong túi trữ vật của hắn.

Đối với thứ công pháp đó Vương Lâm cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Nhưng một số pháp thuật ghi trên ngọc giản, hắn lại rất thích thú. Những thứ đó đều là pháp thuật ma đạo, ngoài sự tàn nhẫn ra thì nó rất thực dụng.

Cầm lấy cái ngọc giản thứ hai, thần thức Vương Lâm khẽ đảo qua một cái,

nét mặt xuất hiện sự vui mừng. Trên cái ngọc giản đó ghi chép một loại pháp thuật là Ngụy Thổ Độn thuật.

Thổ Độn thuật là một loại độn thuật trong ngũ hành. Danh tiếng của Ngũ hành độn thuật rất vang dội. Ở thời kỳ thượng cổ nó là một trong những đại thần thông. Mặc dù, tu chân giới thượng cổ đã biến mất, tu chân liên minh xuất hiện sau này cũng vô cùng hiếm thấy ngũ hành độn thuật.

Chỉ có điều danh tiếng của Ngũ hành độn thuật quá lớn, vì vậy mà xuất hiện khá nhiều những thể loại biến hóa của nó. Tuy nhiên, so sánh với độn thuật chân chính thì chúng chỉ mới đạt được một chút vẻ ngoài mà thôi.

Ngọc giản trong tay Vương Lâm cũng không phải Ngũ hành độn thuật chính thức. Nó chỉ tinh tiến hơn một số pháp thuật mang tính hình thức một chút mà thôi. Nhưng một chút tinh tiến đó cũng khiến cho uy lực của nó hoàn toàn khác biệt.

Đắm chìm vào trong việc nghiên cứu Thổ độn thuật. Thời gian chậm rãi trôi qua. Mãi cho tới sáng hôm sau, Vương Lâm mới từ từ mở hai mắt, trên mặt có chút lĩnh ngộ. Hắn vẫn ngồi im, hai tay vỗ xuống mặt đất. Nhất thời, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện cách đó ba trượng.

Nét mặt Vương Lâm lộ vẻ vui sướng, thì thào, lẩm bẩm:

- Thân thể Mã Lương này vô luận là thiên tư hay linh căn đều mạnh hơn so với thân thể trước của ta không ít. Mặc dù chưa đến mức tuyệt hảo nhưng cũng có thể đạt tới mức trung bình. Tu luyện Thổ độn thuật cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra một cái thùng bằng gỗ chứa dịch thể linh khí, uống một hớp lớn rồi ngồi xuống bắt đầu thổ nạp. Sau nửa canh giờ, cảm giác mệt mỏi sau khi nghiên cứu Thổ Độn thuật hoàn toàn biến mất.

Hắn không hề hoang mang, cầm lấy cái ngọc giản thứ ba, ngưng thần xem xét. Trên cái ngọc giản ghi chép một ít sự việc của Tôn Hữu Tài diễn ra trong suốt ba mươi năm tu luyện của hắn.

Trong đó còn nói cả mấy chuyện quan hệ phức tạp của hắn với mấy vị nữ tu.

Tất cả những việc đó, Vương Lâm đều lướt qua. Chính thức khiến cho hắn cảm thấy hứng thú đó là Tôn Hữu Tài trong mười mấy năm qua ăn các loại đan dược cũng đều kể lại rất chi tiết. Trong đó có nhắc tới hơn mười loại đan dược. Mỗi một loại sau khi ăn vào đều có tác dụng gia tăng linh lực, tăng tiến tu vi.

Ngoại trừ việc đó ra, còn có bảy tám chuyện hắn cũng để ý, nhưng không hề thấy nói tới đan dược. Sau khi xem xong, Vương Lâm cất ba cái ngọc giản, rồi tiếp tục dò xét những vật phẩm khác trong túi trữ vật.

Trong túi trữ vật của Tôn Hữu tài, ngoại trừ vài bình đan dược ra, không hề có một loại pháp bảo nào khác. Nếu trước đó, có thể Vương Lâm sẽ cảm thấy hơi khó hiểu. Nhưng sau khi xem xong ngọc giản ghi chép lại những chuyện của đối phương, hắn biết Tôn Hữu Tài có giết người đoạt bảo mấy lần. Nhưng sau đó đem tất cả đổi lấy linh dược để tăng thêm tu vi.

Trong túi trữ vật của trung niên hắc y có vài vật phẩm khiến cho Vương

Lâm để ý. Đó là một tấm phù. Trên tấm phù được vẽ một số ký hiệu màu đen, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ. Theo kinh nghiệm của Vương Lâm thì tấm phù này đúng là do cao thủ Kết Đan kỳ chế tạo. Nó có thể phát ra một kích có uy lực tương đương với tu vi của người chế tạo.

Cầm tấm phù, Vương Lâm cười lạnh trong lòng. Nếu Hắc y trung niên cẩn thận một chút, lấy ra thứ bảo vật này thì có thể không bỏ mình. Nhưng hiển nhiên, thứ này đúng là vật hộ thân của hắn. Nếu không vạn bất đắc dĩ cũng không muốn dùng tới. Đáng tiếc, khi gặp Vương Lâm, hắn lại có ý khinh địch nên ngay cả thời gian lấy ra bảo bối cũng không có.

Ngoài thứ này ra, những đồ vật khác trong túi cũng chẳng đáng để nhắc tới. Sau khi sắp xếp hết lại chiến lợi phẩm, Vương Lâm sờ sờ mi tâm, hạt

Nghịch Thiên châu từ từ chui ra, lơ lửng trong không trung.

Nhìn hạt châu, Vương Lâm nhếch mép cười khổ. Lúc này, mặt ngoài của hạt châu đã xuất hiện năm cái lá cây. Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ: Nghịch

Thiên châu phải có đủ Ngũ Hành viên mãn mới có thể phát huy uy lực chính thức. Bây giờ, hai loại thuộc tính linh lực Thủy và Hỏa đã viên mãn.

Mộc thuộc tính mới được có một nửa. Còn lại hai loại Kim Thổ thuộc tính chưa hề có chút nào.

Trong lòng Vương Lâm có chút mong đợi, sau khi ngũ hành viên mãn không biết hạt châu sẽ có uy lực như thế nào. Còn lúc này, ngoại trừ Mộng

Cảnh không gian ra, nó chẳng còn tác dụng nào nữa. Nhưng có thể làm đệ

nhất cao thủ của Chu Tước quốc - Tư Đồ Nam phải tranh đoạt khiến cho bị

hủy mất thân thể thì làm sao có thể đơn giản.

Nhìn chằm chằm vào hạt châu, hai mắt Vương Lâm chớp chớp. Sau khi nắm lấy nó nhét vào mi tâm, hắn nhặt lấy một cái túi trữ vật. Một cái ngọc giản bay ra, Vương Lâm chộp lấy sử dụng thần thức để dò xét. Trên ngọc giản là do Dương Hùng từ Chiến Thần điện chép lại các phương pháp luyện khí và khẩu quyết.

Trên đường đi, Vương Lâm vẫn không có thời gian để xem xét. Đến bây giờ mới có thể cẩn thận nghiên cứu.

Vào lúc này, trong Hỏa Phần quốc vô số ngọn núi lửa tỏa ra khói đen càng lúc càng đậm. Linh lực khô nóng lan tràn bên trong Hỏa Phần quốc.

Ngoại trừ việc đó ra, đám đệ tử của bốn đại tông phái còn phát hiện, hỏa linh thú trong miệng núi lửa. Đám người đó quá sợ hãi, nhanh chóng dùng các phương pháp để báo cáo.

Bốn đại tông phái đối với chuyện phong ấn núi lửa cũng có nghe qua. Thậm chí cả chuyện Hỏa linh thú cũng được biết đến. Nhưng có điều những chuyện như thế này, chỉ có cao thủ Nguyên Anh kỳ mới có thể hiểu rõ.

Vào lúc này tại đại sảnh trong Chiến Thần điện, có bốn nam hai nữ, đứng thành hai bên, cau mày, trầm mặc không nói.

- Chư vị thấy việc này thế nào? - Một lão nhân tóc bạc trắng đứng bên tay trái, trầm giọng nói.

- Tống sư huynh! Ta cũng chỉ xem trong một ít cổ thư mới biết về hỏa linh thú. Tuy nhiên trong đó có một chút khoa trương nên ta cũng không để ý lắm. Ta nghĩ, nếu nó là một loại linh thú có linh trí thì bắt lấy.

Với sự liên thủ của sáu người chúng ta, ta không tin lại không bắt được nó. - Một trung niên văn sĩ có khuôn mặt trắng như ngọc, nhìn hết sức

tao nhã. Thanh âm của hắn mặc dù lãnh đạm nhưng tràn ngập ngạo khí.

- Hoang đường! Khi tu vi của ta còn là Kết Đan kỳ đi theo sư phụ đã từng gặp Hỏa linh thú một lần. Trời sinh ra nó có thể kháng lại toàn bộ pháp thuật hệ hỏa. Thậm chí những pháp thuật hệ hỏa đánh lên người nó lại còn tăng thêm uy thế. Chỉ có pháp thuật thuộc tính hàn mới có thể chống lại nó mà thôi. - Một mỹ phụ đã từng gặp Vương Lâm một lần, không hề

khách khí nói.

Trung niên văn sĩ không hề xấu hổ, trìu mến nhìn nữ tử, khẽ cười, lắc đầu không nói.

- Việc này nói thì cũng đơn giản. Nếu con hỏa linh thú đó sống đã lâu năm mà vẫn không rời khỏi núi lửa thì chắc chắn nó bị sự hạn chế nào đó.

Ta chỉ cần gia tăng sự phong ấn là được. Ở đây thương nghị không bằng phong ấn cho sớm. Lư mỗ đi trước. - Người vừa mở miệng, đứng lên, đi ra ngoài. Chỉ thấy người này cao khoảng sáu thước ba tấc, mắt dài trán cao,

miệng rộng mà thôi.

Mắt thấy những người khác vẫn còn trầm mặc, lão nhân họ Tống trầm giọng nói:

- Thôi! Chỉ mong Hỏa linh thú xuất hiện sẽ không khiến cho việc phong ấn thất bại. Theo quy tắc từ trước đến nay, tất cả chúng ta đều tới đó,

phong ấn núi lửa.

o0o

Một cảnh tương tự cũng diễn ra ở Lạc Hà môn, Tà Ma tông và Thi Âm tông.

Vì vậy mà việc phong ấn đều do cao thủ Nguyên Anh kỳ của Hỏa Phần quốc,

tiến hành.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp Hỏa Phần quốc thường xuyên thấy được cao thủ Nguyên Anh kỳ, xuất hiện ở khu vực núi lửa để phong ấn. Mấy ngày này, linh khí trong thiên địa dao động càng lúc càng mạnh.

Khi tới phong ấn, điều khiến cho tất cả các cao thủ Nguyên Anh kỳ đều cảm thấy quái dị chính là mỗi một ngọn núi lửa đều có vô số Hỏa Linh thú. Tuy nhiên, ánh mắt của chúng hết sức lạnh lùng không hề tiến ra ngăn trở phong ấn, hay tấn công, mà chỉ đứng nhìn.

Ánh mắt của chúng hoàn toàn lãnh đạm với việc phong ấn. Từ từ, đám tu sĩ

Nguyên Anh kỳ tham gia phong ấn càng cảm thấy nặng nề. Thái độ lạc quan lúc trước của một số người không khỏi thay đổi.

Tất cả chuyện đó, đối với Vương Lâm đang tập trung nghiên cứu việc luyện khí cũng không phải là không biết. Việc gặp phải Hỏa linh thú, Vương

Lâm đã sớm đoán được. Nhưng hắn phải đợi thêm mười ngày, chờ Lâm Đào cầm bản đồ tới. Đến khi đó, hắn mới có thể rời đi. Nếu không, hắn phải tiến vào các quốc gia khác tìm bản đồ thật sự rất mất thời gian.

Vào một ngày, còn cách thời gian ước hẹn với Lâm Đào bốn ngày, thần thức của Vương Lâm rút ra khỏi ngọc giản luyện khí. Nét mặt của hắn hơi uể

oải, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ vui sướng. Ngọc giản ghi chép về

việc luyện khí bác đại tinh thâm, không thể nắm giữ trong một khoảng thời gian ngắn. Sau khi biết được điều đó, lập tức hắn tập trung vào việc luyện chế phi kiếm.

Nâng niu cái ngọc giản luyện khí trên tay rồi cất vào trong túi trữ vật.

Vương Lâm vung tay phải lên, pháp bảo thiết phiến liền bay ra, xoay một vòng quanh người hắn rồi lơ lửng trước mặt. Trải qua một thời gian sử

dụng, kích thước của thiết phiến đã nhỏ đi một nửa. Quanh mép của nó đã biến thành màu đen. Hiển nhiên là do phải thường xuyên phi hành với tốc độ cao nên mới bị như thế.

Vương Lâm trầm tu một chút, hai tay liền chắp lại. Mấy tia linh lực mỏng manh liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Những tia linh lực đó chính là bước đầu tiên luyện khí của Chiến Thần điện.

Luyện khí thuật của Chiến Thần điện hoàn toàn khác với phương pháp thông thường. Nó không sử dụng linh hỏa để luyện chế, hay sử dụng lò luyện cùng với việc khắc thêm trận pháp. Lại càng không phải dung hợp thêm các loại tài liệu. Mà sử dụng một phương pháp đặc biệt.

Phương pháp đó chú trọng vào ba quá trình: Điều, dung, hợp. Đồng thời,

luyện khí thuật của Chiến Thần điện còn cần một cái khí cụ quan trọng được nhắc tới rất nhiều trong ngọc giản. Đó là một cái Phiên Ưng lô.

Tác dụng của Phiên Ưng lô chủ yếu là kích thích thuộc tính bản nguyên của các loại tài liệu luyện khí. Chỉ có chế tạo ra Phiên Ưng lô mới xem như sơ bộ nắm được bước đầu tiên về luyện khí thuật của Chiến Thần điện.

Hai tay Vương Lâm biến hóa rất nhanh. Số lượng những tia linh lực trong tay hắn không ngừng tăng lên. Cuối cùng đan lẫn vào nhau, giống như hai tay Vương Lâm bị bao bởi một mảnh lụa, hình thành một vầng sáng trong vắt.

Sau khi tấm lụa linh lực được hình thành, hai tay Vương Lâm run nhẹ,

khiến cho nó bay lên. Ánh mắt Vương Lâm chợt hiện lên phương pháp thế

tạo Phiên Ưng lô trong ngọc giản. Phương pháp đó có một yêu cầu rất chặt chẽ đó là phải cần một cái đầu lâu linh thú làm thân lô.

Vương Lâm không biết rằng cái yêu cầu này đã khiến cho phần lớn tu sĩ luyện khí của Chiến Thần điện phải dừng chân.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, vỗ vào túi trữ vật một cái. Một cái thùng nhỏ và xác rắn bay ra. Cái xác rắn đó có trong túi trữ vật của Hứa

Hạo. Cũng chẳng biết hắn tìm được nó ở đâu. Trước kia, Vương Lâm vẫn không để ý tới nó, nhưng vì lần này chế tạo Phiên Ưng lô cần một cái đầu lâu linh thú nên mới lấy ra dùng thử.

Theo suy nghĩ của Vương Lâm thì xác rắn có lẽ là một linh sủng của một vị tu sĩ nào đó đi theo chủ nhân vào chiến trường ngoại vực, sau đó bị

chết. Cuối cùng, khi Hứa Hạo thu dọn chiến trường đã nhặt được nó.

Cẩn thận cắt lấy cái đầu rắn, sau khi lóc hết da thịt, chỉ còn lại một cái sọ hoàn chỉnh. Sau khi rửa sạch máu, não bên trong, nó đã sẵn sàng trở thành một cái thân của Phiên Ưng lô.

Tiếp đó, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cẩn thận khống chế tấm lụa bằng linh lực, từ từ áp vào thân lô. Một tiếng động vang lên, trên cái sọ

xuất hiện một vết nứt. Nhưng tiếng tanh tách phát ra liên tục, vết nứt càng lúc càng lớn. Cuối cùng cả cái đầu lâu vỡ ra làm vô số mảnh rơi xuống đất.

Tấm lụa được tạo thành bởi linh lực cũng từ từ tiêu tan. Chế tạo Phiên Ưng lô đã bị thất bại.

Vương Lâm cười khổ. Tuy rằng thất vọng, nhưng hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Trên ngọc giản cũng đã nói qua tỷ lệ thất bại khi chế tạo

Phiên Ưng lô là rất cao. Nếu muốn tăng tỷ lệ thành công, ngoại trừ việc khống chế những tia linh lực thật tốt thì quan trọng nhất là phải lựa chọn được thân lô. Tốt nhất là lấy sọ của linh thú vừa mới chết đi. Thực lực của linh thú cũng là một điểm quan trọng. Nếu có thể lấy được đầu cốt của thú hoang thì tỷ lệ lại càng lớn hơn. Trái lại, nếu linh thú chết đi đã lâu, khi dùng sọ của nó, tỷ lệ sẽ giảm xuống rất nhiều. Còn nếu không phải linh thú thì cơ bản xác suất thành công gần như bằng không.

Chất lượng của thân lô càng tốt sẽ quyết định tới hiệu quả của việc luyện khí sau này. Điều này không ngừng được nhắc đến trong ngọc giản.

Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ một chút. Linh thú có trong túi của hắn cũng chỉ có một cái xác rắn vừa rồi. Bây giờ, xà cốt bị vỡ vụn, không thể tiếp tục chế tạo Phiên Ưng lô được nữa. Vì vậy mà Vương Lâm chỉ còn cách lựa chọn một phương pháp khác để luyện khí.

Hắn điểm một cái lên thiết phiến, khiến cho nó xoay tròn tại chỗ một cách nhanh chóng. Ngay lập tức một giọt thiết thủy rơi xuống. Kích thước của thiết phiến càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng, theo tốc độ chuyển động của nó, thiết phiến bị hòa tan toàn bộ, chỉ để lại trên mặt đất một

bãi thiết thủy. Ma đầu ký thân trên thiết phiến đã sớm bay ra, đứng một bên len lén nhìn Vương Lâm.

Hư ảnh tiểu kiếm xanh biếc chầm chậm từ trong bãi thiết thủy bay lên,

xoay quanh người Vương Lâm. Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh phi kiếm màu đen. Thanh phi kiếm này chính là vật của sư huynh Tôn

Hữu Tài.

Vương Lâm chỉ một cái vào hư ảnh của tiểu kiếm. Nhất thời, nó liền vọt vào trong thanh phi kiếm màu đen, từ từ dung nhập. Loại phương pháp này mặc dù trực tiếp nhưng cũng là phương pháp luyện khí thấp nhất. Thậm chí, cũng không thể tính là luyện khí cũng được. Nó cũng tương tự như việc đoạt xá, thay đổi cho phi kiếm một cái thân khác mà thôi.

Sau khi thử một chút, hắn liền cau mày lại. Tốc độ của phi kiếm so với thiết phiến nhanh hơn một chút. Nhưng so với lúc ở Triệu quốc thì vẫn còn kém rất nhiều. Nhưng lúc này thì như thế đã là tốt lắm rồi.

Ma đầu không đợi Vương Lâm nhắc nhở liền ngoan ngoãn chui vào trong thân phi kiếm. Sau đó, Vương Lâm liền thu hồi phi kiếm, thầm tính toán thời gian. Sau khi nghỉ ngơi một chút, hắn chẳng hề do dự, biến mất tại chỗ.

Vương Lâm không biết rằng trong mấy ngày hắn bế quan, tại Hỏa Phần quốc đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Nguyên nhân của biến động đó xuất phát từ một tu sĩ Nguyên Anh kỳ của

Lạc Hà môn. Trong lúc phong ấn núi lửa thì ngọn núi mà hắn phụ trách đột nhiên bộc phát. Nham thạch nóng chảy phun lên cao tới gần trăm trượng.

Cùng lúc đó, những đám khói đen, xuất hiện che kín cả bầu trời. Tuy nhiên, việc khiến cho vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ đó tái mặt chính là một biển Hỏa linh thú từ trong ngọn núi lửa theo nham thạch vọt ra.

Trong đám hỏa linh thú đó có một con có thân thể rất lớn. Nó lao thẳng về phía tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia. Sau khi một người một thú giao chiến,

viên tu sĩ Nguyên Anh kỳ không địch lại được, trọng thương bỏ chạy.

Cũng may hỏa linh thú cũng không đuổi theo mà chạy đến miệng những ngọn núi lửa khác, phá hủy phong ấn. Trong khoảng thời gian ngắn, từng ngọn núi lửa trong Hỏa Phần quốc cứ thế bộc phát. Khắp đất trời tràn ngập linh khí hỏa hệ. Trong tình hình này mà ngồi thổ nạp, nhẹ thì bị tẩu hỏa nhập ma. Mà nặng thì bị bốc cháy mà chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả Hỏa Phần quốc trở nên đại loạn. Đầu tiên là người thường. Đối với con người mà nói, bọn họ làm sao có thể chống lại hỏa linh thú. Phàm nhân của Hỏa Phần quốc lập tức di chuyển.

Tiếp theo đó là những gia tộc tu chân lớn, nhỏ. Tất cả các gia tộc đều nhìn về phía bốn đại tông phái, xem bọn họ định đoạt thế nào. Là chiến hay rời đi.

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ của bốn đại tông phái tập trung tại Chiến Thần điện.

Bọn họ cấp báo lên thượng cấp tu chân quốc, đồng thời quyết đoán ra lệnh cho đám đệ tử di chuyển. Tất cả các đệ tử ra ngoài đều nhanh chóng trở về môn phái, tập trung di chuyển quốc gia.

Dù sao thì việc bao giờ tứ cấp tu chân quốc xuất hiện, bọn họ cũng chẳng biết. Vì vậy mà không một ai dám đánh cuộc. Nếu không chịu rời đi, thì chỉ sợ rằng cho dù có tiêu diệt được Hỏa linh thú thì thực lực của Hỏa

Phần quốc cũng bị tổn hại rất lớn. Có khả năng bị giáng xuống nhị cấp tu chân quốc.

Biên giới của Hỏa Phần quốc giáp với Tuyên Vũ quốc. Tuyên Vũ quốc cũng là tam cấp tu chân quốc, sánh ngang với Hỏa Phần quốc. Các thế

lực trong

Tuyên Vũ quốc rất phực tạp. Có vô số môn phái.

Lúc Vương Lâm từ trong sơn động đi ra cũng đúng vào lúc bốn Đại tông phải di chuyển. Di chuyển cả môn phái nói thì đơn giản nhưng thực tế hết sức rắc rối. Hơn nữa, dưới sự tập kích của Hỏa linh thú, bọn họ vừa sắp xếp di chuyển, vừa phải phái đệ tử ra ngăn chặn.

Chính vì vậy, tứ đại môn phải liền tụ tập lại một chỗ với các gia tộc tu chân, tạo thành một đội hình hơn hai vạn tu sĩ. Hỏa Linh thú từ trong núi lửa tràn ra, tạo thành một quân đoàn hơn mười vạn. Bọn chúng triển khai bao vậy, từ bốn phương tám hướng ép tới.

Sau vài trận đại chiến, đại quân tu sĩ cuối cùng cũng thoát ra khỏi vòng vây của hỏa linh thú. Sau khi lưu lại một số lượng cản bước chân của chúng, liền nhanh chóng đi tới biên giới Tuyên Vũ quốc.

Khi Vương Lâm vừa ra khỏi sơn động. Trong mắt của hắn liền xuất hiện bảy tám vị tu sĩ bị một đám hỏa linh thú bao vây. Máu tươi bay lên tung tóe. Trong nháy mắt chết gần như không còn một người nào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 135: Phong Vân biến sắc.

Vương Lâm không hề do dự, nhanh chóng thi triển Thổ độn thuật, chạy về

phương hướng Chiến Thần điện. Dọc đường đi hắn phát tán thần thức, có thể thấy khắp nơi toàn là Hỏa linh thú. Hắn càng đi càng kinh hãi.

Lập tức hắn thay đổi phương hướng, không đi tìm Lâm Đào nữa mà căn cứ

theo trí nhớ của Mã Lương, bỏ chạy về hướng biên giới. Hỏa Phần quốc đã không còn ở được nữa.

Tuy nhiên, hắn đi chưa được xa, thì có một cỗ thần thức mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống. Sau khi đảo qua liền nhanh chóng tập trung bám theo người hắn. Vương Lâm cảm thấy thất kinh. Thần thức của hắn nhanh chóng phát hiện trong đám mây phía trên có mười sáu con Hỏa linh thú to lớn đang đứng thành một cái vòng tròn. Giữa vòng trong lơ lửng một cái hỏa hoàn.

Từng sợi tơ màu hồng từ hỏa hoàn lan tràn ra xung quanh, tiếp xúc với đầu của mười sáu con hỏa linh thú.

Cỗ thần thức khổng lồ đó đúng là từ trong hỏa hoàn phát ra. Hiển nhiên,

đây là do mười sáu con hỏa linh thú tập trung lại một chỗ, lợi dụng thiên phú của bản thân thi triển thần thông.

Sau khi phát hiện được Vương Lâm, trong nháy mắt, từ hai mắt của mười sáu con hỏa linh thú lóe lên quang mang. Cả đám rống lên giận dữ vọt tới vị trí của Vương Lâm.

Vương Lâm không nói một lời, tốc độ tăng lên, nhanh chóng bỏ chạy. Mười sáu con linh thú gầm rú phun ra những thứ giống như dung nham khiến cho mặt đất biến thành màu đỏ, xuất hiện vô số vết nứt.

Vương Lâm đã bị thiệt thòi một lần làm sao có thể dẫm vào vết xe đổ một lần nữa được. Đúng vào lúc mấy con hỏa linh thú phun dịch thể, hắn liền nhảy ra khỏi lòng đất, hóa thành một đạo cầu vồng, bay đi.

Mười sáu con hỏa linh thú liền đuổi theo. Sở dĩ chúng ẩn nấp ở đây chính là để tìm ra tu sĩ đã giết chết Hỏa Linh thú tổ. Đó là ý niệm duy nhất trong đầu chúng. Đồng thời cũng bởi Vương Lâm mà đám hỏa thú căm hận tất cả các tu sĩ. Gần như cứ thấy người nào là chúng giết người

đó. Tuy nhiên, bọn chúng cũng bị chết rất nhiều. Dưới pháp bảo cao cấp của tu sĩ có tu vi cao, hỏa linh thú chết vô số.

Chuẩn xác mà nói thì hỏa linh thú không hề có linh hồn. Chúng tồn tại theo một cách thức rất đặc biệt. Phi kiếm bình thường không thể phá hủy được thân thể cứng rắn của chúng. Phương pháp duy nhất để giết chúng chính là dùng những pháp bảo có uy lực mạnh, phá hủy thân thể.

Chỉ có điều số lượng hỏa linh thú thực sự quá nhiều. Chúng vẫn đang cuồn cuộn chui ra từ miệng núi lửa. Số lượng của bọn chúng có bao nhiêu, chỉ

sợ rằng ngoài Hỏa Linh thú tổ bị Nghịch Thiên châu hấp thu ra, không còn người nào có thể biết.

Vương Lâm càng bay càng nhanh. Mấy con cự thú phía sau nếu ở trong dung nham thì tốc độ của chúng chắc chắn vượt qua Vương Lâm. Nhưng lúc này ra khỏi dung nham, tốc độ của chúng lập tức giảm xuống. Duy trì khoảng cách nhất định với hắn.

Có điều, Vương Lâm cũng chịu không nổi. Khắp nơi chỉ toàn là linh khí hỏa hệ. Mỗi lần hít một cái, trong cơ thể hắn lại cảm thấy hết sức đau nhức.

Ngoại trừ đám hỏa linh thú đang gầm rống sau lưng, trên đường đi hắn còn bị vô số con xuất hiện ngăn cản. Từ từ, hỏa linh thú đuổi theo phía sau hắn càng lúc càng nhiều. Vương Lâm sử dụng thần thức lướt qua mà lạnh cả người. Phía sau hắn là tầng tầng lớp lớp hỏa linh thú, không thể nhận biết được có bao nhiêu con.

Chỉ cần hắn dừng lại, chắc chắn sẽ bị phân thây thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng Vương Lâm đâu có phải là loại người yên lặng chịu chết. Năm đó vẫn còn ở Ngưng Khí kỳ, khi bị Đằng Lệ đuổi giết hắn cũng vẫn dám phản kháng đánh lén.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên một chút hàn quang. Hắn lấy ra thùng gỗ

đựng dịch thể linh lực. Vừa phi hành vừa uống để bổ sung linh lực tiêu hao trong cơ thể.

Kế tiếp, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một đạo hắc quang. Nó lóe lên một cái rồi thuấn di, đâm về phía một con hỏa linh thú.

Một tiếng động vang lên, trên ngực con hỏa linh thú xuất hiện một vết máu, bắn ra xa, ngã xuống đất. Nó nhanh chóng bật dậy, rít lên vài tiếng rồi lại lao đến.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong mắt xuất hiện một chút âm trầm. Con hỏa linh thú chẳng những không thể công kich được bằng thần thức mà ngay cả thân thể của nó cũng rất cứng rắn. Phi kiếm đâm trúng mà nó chỉ bị thương không chết. Hơn nữa, đó cũng chỉ là một vết thương nhẹ

mà thôi.

Vương Lâm không cam lòng, tiếp tục khống chế phi kiếm đánh lén. Cuối cùng trong một lần công kích, phi kiếm đâm trúng vào mi tâm của một con hỏa thú. Thân thể của nó lập tức run lên, sau đó liền phát nổ, tỏa ra một làn sóng nhiệt.

Ngay lập tức trên đầu Vương Lâm tỏa ra mùi khét nồng nặc. Tuy nhiên,

trong ánh mắt hắn lại hiện lên một sự vui mừng. Trong đầu hắn thầm nghĩ thì ra hỏa linh thú cũng không phải không có nhược điểm.

Sau đó, Vương Lâm không ngừng khống chế phi kiếm đánh lén. Trong nháy mắt lại có một con hỏa linh thú bị chết dưới kiếm của hắn. Theo sự phỏng đoán của Vương Lâm thì một con hỏa linh thú bình thường có tu vi tương đương với Ngưng Khí kỳ. Chỉ có điều nó không sợ công kích bằng thần thức, thân thể cứng rắn nên rất khó giết chết.

Dù sao thì Vương Lâm cũng chỉ có một mình, lực sát thương cũng có hạn.

Hơn nữa, hỏa linh thú lại không biết sợ hãi. Mặc dù bị chết tương đối nhưng chúng vẫn liên tiếp vọt tới.

Cuối cùng, sau nhiều lần thuấn di, lại thêm kiếm linh mới chỉ dưới dạng ký thân, chưa được tế luyện chính thức, nên phi kiếm đã bị biến dạng. Có rất nhiều chỗ bị sứt mẻ. Lúc này, cho dù là chủ nhân của phi kiếm sống lại cũng không thể nhận ra nó.

Mắt thấy không thể duy trì được một thời gian dài, hơn nữa hỏa linh thú lại không ngừng tăng lên. Mặc dù Vương Lâm có linh khí dịch thể bổ sung,

nhưng lại phải dùng linh lực liên tục. Một khi bổ sung không kịp thời thì hắn chỉ có một con đường chết.

Vương Lâm cắn răng một cái, không bay về phía Tuyên Vũ quốc nữa, mà đổi hướng lao về phía Chiến Thần điện. Hắn không tin Chiến Thần điện đã bị

Hỏa linh thú tiêu diệt. Nếu hắn là lão tổ của Chiến Thần điện, chắc chắn sẽ lựa chọn di chuyển. Mà cái chuyện di chuyển này không thể nói là làm ngay được. Tất nhiên sẽ phải mất một chút thời gian.

Hơn nữa, cho dù di chuyển cũng không thể có tốc độ quá nhanh. Dù sao thì di chuyển một phái cũng có rất nhiều người. Mà hắn mới bế quan trong động phủ được có tám ngày. Cứ cho là ngày đầu tiên hắn bế quan, hỏa linh thú đã xuất hiện thì Chiến Thần điện cũng không thể di chuyển hết nhanh như vậy.

Đó cũng chỉ là sự suy đoán của hắn. Chính thức làm cho Vương Lâm hạ

quyết tâm đó chính là bản mệnh tinh phách trong cơ thể hắn có thể cảm

ứng được đại khí vị trí của Dương Hùng và Lâm Đào.

Vương Lâm mới thay đổi phương hướng liền bị hỏa linh thú thu hẹp khoảng cách. Bọn chúng không ngừng phun ra dịch thể. Có vài lần, Vương Lâm suýt chút nữa thì bị dính. Hắn cắn răng cố gắng dốc toàn bộ tốc độ.

Không mất nhiều thời gian, có một cỗ hơi thở nhè nhẹ từ xa truyền đến người Vương Lâm. Thần thức của hắn khẽ đảo qua một cái, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Trước mặt hắn có đại quân hơn một vạn tu sĩ đang chậm rãi bay tới.

Vạn đạo kiếm quang xuất hiện trên bầu trời, khiến cho trái tim Vương Lâm đập thình thịch. Nhưng trong nháy mắt, hắn liền bình tĩnh lại,

hướng về

phía đại quân tu sĩ lao đến.

Trong đội ngũ tu sĩ có vô số chiến xa. Từng luồng linh lực dao động từ trong chiến xa truyền ra.

Hỏa linh thú đang đuổi theo Vương Lâm chợt dừng lại. Mười sáu con cự thú rít lên liên tục, ngăn cản phía trước đại quân tu sĩ.

Đại quân tu sĩ vẫn chưa dừng lại. Có mấy ngàn đạo kiếm quang bay ra.

Dưới sự dẫn đầu của mười vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, bọn họ lập tức giao chiến với Hỏa linh thú. Ngay sau đó, trong đại quân liền bay ra hai nhóm, khoảng chừng hơn hai ngàn tu sĩ, tham dự vào trận chiến đấu.

Vương Lâm chưa kịp tiến vào trong đại quân thì có hơn mười đạo kiếm quang bay ra tới cách hắn khoảng mười trượng thì dừng lại. Người đứng giữa chính là nữ tử Diệu Linh. Tướng mạo của nàng tầm thường, nhưng giữa cặp lông mày lại ẩn hiện một chút sát khí. Hai mắt nhìn đám hỏa linh thú phía sau Vương Lâm, lộ vẻ căm hận, mở miệng hỏi:

- Đạo hữu là đệ tử phái nào? Danh tính là gì hãy nhanh nói ra.

Nét mặt Vương Lâm vẫn còn vẻ sợ hãi, vội ôm quyền, nói:

- Tại hạ là Mã Lương, đệ tử Chiến Thần điện.

Nữ tử liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, lạnh lùng nói:

- Thanh Huyền! Dẫn hắn đến đội ngũ của Chiến Thần điện, tra thân phận của hắn. Nếu không phải đệ tử của Chiến Thần điện...Giết chết.

Một thanh niên bay ra từ trong đám người, gật đầu với Vương Lâm. Sau đó,

hắn liền hóa kiếm quang bay về phía đại quân tu sĩ. Vương Lâm ôm quyền với nữ từ rồi bay theo sát người thanh niên. Thoáng cái đã tới giữa đại quân tu sĩ. Càng tiến vào gần, hắn càng cảm nhận được linh lực dao động phát ra từ đoàn quân kinh khủng như thế nào.

Mặc dù khắp đất trời bị hắc vụ do núi lửa phun ra bao phủ. Nhưng với linh lực dao động của đại quân tu sĩ lại giống như một thanh cự kiếm cắt một nhát giữa thiên địa, khai thông một cái lỗ hổng.

Nơi nó đi qua, hắc vụ cuồn cuộn tản sang hai bên, không hề có chút ngăn trở. Kiếm khí từ mấy vạn phi kiếm lan ra, so với linh lực dao động lại càng dày hơn. Dưới kiếm khí đó, có thể nói là phong vân biến sắc, đất trời u ám.

Một loại phi kiếm phi hành với nhau, toát ra khí thế thiên băng địa liệt, giống như một dải cầu vồng xuyên qua bầu trời. Vào lúc này, bầu trời rạng sáng, hắc vụ hơi tan đi một chút. Trận chiến đấu phía trước bất tri bất giác, có xu thế cân bằng

Các loại pháp bảo, phi kiếm lóe ra vô số quang mang trên bầu trời. Khiến cho người xem hoa mắt. Cảnh tượng hoành tráng đó khiến cho Vương Lâm cả

đời này cũng không thể quên được.

So sánh với chiến trường ngoại vực, cảnh tượng trước mắt có một sự đồng lòng, lại thêm ý chí kiên quyết của Hỏa Phần quốc. Loại lực lượng này cũng không thể một người có được. Nó là sự đồng nhất của cả một quốc gia, có thể chém nát tất cả những thứ cản đường. Có lẽ cũng chỉ có đàn hỏa linh thú mới có thể so sánh với nó mà thôi.

Ánh mắt Vương Lâm không khỏi có chút hoảng hốt. Cố gắng bĩnh tĩnh rồi bám theo Thanh Huyền đuổi theo đại quân tu sĩ.

- Thám báo doanh, Thanh Huyền - Đệ tử Lạc Hà môn đưa Mã Lương của Chiến

Thần điện tới đây hội họp. Làm phiền đạo hữu Chiến Thần điện xác minh thân phận để tại hạ trở về báo cáo. - Thanh Huyền cao giọng nói.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Ngày ấy, phụ nhân Nguyên Anh kỳ vẫn không ra tay đối với hắn. Trong lời nói lại còn có ý chào đón. Nếu không, Vương Lâm cũng chẳng muốn tới đây cho lắm.

Tuy nhiên, cho dù không có chuyện của phụ nhân đó thì Vương Lâm cũng sẽ

lựa chọn chạy tới, vì dưới sự truy đuổi của hỏa linh thú, đây là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng tính cách của Vương Lâm vốn cẩn thận. Nếu tình thế không ổn, hắn sẵn sàng bỏ chạy ngay tức khắc. Phía trước đang giao chiến với Hỏa linh thú, thì khi hắn chạy trốn sẽ không có nhiều người đuổi theo lắm.

Về phần Nguyên Anh kỳ, chắc chắn sẽ không thể bỏ qua đại sự di chuyển mà đuổi giết hắn. Còn Kết Đan kỳ thì lúc này đang là chủ lực chiến đấu.

Nếu thực sự muốn giết hắn cũng chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn là sự

lựa chọn tốt nhất. Nhưng Trúc Cơ kỳ đối với Vương Lâm mà nói thì tới một người chết một người, tới mười người hắn giết cả mười.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 136: Trung niên văn sĩ.

Thanh Huyền vừa nói dứt lời, một nữ tử đang đạp phi kiếm nghe thấy hai tiếng "Mã Lương" chợt biến sắc, nét mặt trở nên âm trầm. Nàng cắn răng một cái, thân thể trầm xuống, bay tới đây. Nữ tử đó mặc một bộ trang phục thiếu phụ, nét mặt hồng nhuận hết sức tự nhiên. Đôi môi đỏ thắm,

cộng với vóc người uyển chuyển, nhẹ nhàng bay đến.

Nữ tử đó đúng là người mà Mã Lương vẫn thầm nhớ từ lâu. Ngay cả khi sống trong chiến trường ngoại vực, hắn cũng không quên được tiểu sư

muội Từ

Tư của mình.

Đến nơi, nàng vái chào Thanh Huyền một cái, sau đó lạnh nhạt nhìn Vương Lâm. Đôi môi đỏ thắm khẽ hé mở, lạnh lùng nói:

- Ác đồ nơi nào dám giả mạo người của Chiến Thần điện chúng ta? Thanh

Huyền sư huynh! Hãy trợ giúp ta chém chết kẻ này. - Dứt lời, nàng vỗ nhẹ

vào túi trữ vật. Một cây hắc châm dài hai tấc xuất hiện trong tay. Nàng phất nhẹ cổ tay một cái, ném thẳng hắc châm về phía Vương Lâm.

Kích thước của hắc châm tăng nhanh, kéo theo một đám bụi mỏng, hóa thành một trận gió đen bắn về phía Vương Lâm.

Thanh Huyền ngẩn người, nhưng vẫn chưa ra tay mà lui lại sau vài bước. Lạnh lùng nhìn Vương Lâm, không nói tiếng nào.

Nét mặt Vương Lâm vẫn bình thản, trong lòng có chút châm chọc. Hắn vung tay áo, hóa ra một bàn tay vô hình, chộp lấy cây hắc châm một cách dễ

dàng. Hắn hừ nhẹ một tiếng, nhanh chóng xóa bỏ thần thức trên hắc châm rồi cho vào trong túi trữ vật.

Khuôn mặt xinh xắn của thiếu phụ liền trở nên trắng bệch. Trên đôi môi đỏ thắm chảy ra một dòng máu tươi. Phi kiếm dưới chân nhất thời trở nên

ảm đạm. Vẻ mặt nàng khiếp sợ, khó tin nhìn Vương Lâm. Trong ấn tượng của nàng, Vương Lâm không thể có được bản lĩnh như thế. Không nói tới việc hắn chẳng thèm để ý tới pháp bảo của nàng, riêng chuyện hời hợt xóa mất thần thức trên pháp bảo cũng đủ để cho nàng sợ hãi.

Đúng lúc này, từ trong đại quân tu sĩ của Chiến Thần điện có ba đạo kiếm quang bay ra. Sau khi đáp xuống đất liền hiện ra ba người. Một trong ba người đó chính là Dương Hùng. Hắn liếc mắt nhìn thiếu phụ một cái, rồi xoay người ôm quyền nói với Thanh Huyền:

- Để Thanh Huyền đạo hữu phải vất vả. Mã Lương sư đệ đúng là đệ tử của

Chiến Thần điện chúng ta. Làm phiền đạo hữu phải dẫn đường.

Thanh Huyền liếc mắt nhìn mấy người một cái. Khẽ lắc đầu, sau đó ngự

kiếm bay đi. Được một đoạn, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dương Hùng đứng bên cạnh Vương Lâm, nét mặt tỏ vẻ tôn trọng. Thấy vậy, hắn cảm thấy sửng sốt. Sau khi suy nghĩ một chút liền thay đổi phương hướng đi về

phía Lạc Hà môn.

Dương Hùng chẳng để ý tới những người bên cạnh, đứng trước mặt Vương Lâm, nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân có biết Phượng Loan lão tổ? Người ngồi trên ngũ thải phượng xa chính là lão tổ. Người nói ta tới đón ngài tới gặp mặt.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía đại quân tu sĩ đang di chuyển. Giữa đoàn người của Chiến Thần điện có một cái ngũ thải phượng xa. Trên phượng xa có một phụ nhân mặc trang phục cung trang. Như nhận thấy ánh mắt của Vương Lâm, nàng quay đầu liếc nhìn hắn một cái.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Trong lòng hắn biết rõ, Phượng Loan lão tổ chính là thiếu phụ hôm trước đến tìm hắn lấy lại bản mệnh tinh huyết của Chu Tử Hồng. Trầm ngâm một chút, Vương Lâm đi theo Dương Hùng về phía trước. Khi đi ngang qua người Từ Tư, hắn lạnh

lùng nhìn nàng một cái. Thần thức của hắn yên lặng lưu lại một chút dấu vết trong cơ thể

nàng.

Sau một tháng, dấu vết đó sẽ phát tác. Đến lúc đó Từ Tư chắc chắn phải chết. Từ sau khi trải qua trận kịch biến ở Triệu quốc, đối với những người nào có địch ý với mình, cho dù là nam hay nữ, Vương Lâm đều trảm thảo trừ căn. Nếu Từ Tư đã ra tay trước, thì đừng trách hắn không nể

tình.

Dương Hùng đi trước dẫn đường cho Vương Lâm, nhỏ giọng nói:

- Lâm Đào sao chép lại địa đồ bị Phượng Loan lão tổ bắt được. Bây giờ,

địa đồ đang ở trong tay lão tổ. Lâm Đào cũng đã bị trừng phạt. Nếu không có lần di chuyển này, thì chỉ sợ hắn sẽ bị giam mười năm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng sự cảnh giác trong lòng đã tăng cao. Sau khi tới gần ngũ thải phượng xa, Dương Hùng liền đi chậm lại.

Vương Lâm thong dong, vượt qua Dương Hùng bay lên xe, đứng đối diện với phụ nhân, ôm quyền cung kính nói:

- Vương Lâm tham kiến tiền bối.

Phụ nhân tiếp tục nhìn về chiến trường phía trước, nhu hòa nói:

- Vương Lâm là tên thật của ngươi?

Vương Lâm gật đầu, im lặng không nói. Người tên là Vương Lâm có nhiều lắm. Những chuyện như thế này cũng không cần phải nói dối. Nếu bị đối phương phát hiện, ngược lại còn không hay.

Thiếu phụ nhìn đại quân tu sĩ xung quanh đang di chuyển, trầm mặc một chút, nói:

- Lúc này, Hỏa Phần quốc đang gặp nguy hiểm. Sau khi tới được Tuyên Vũ quốc chắc chắn sẽ xảy ra một trận đại chiến. Vì thế chuyện của người coi như xóa bỏ, không cần phải để trong lòng. Nếu có người tìm đến ngươi gây phiền toái, ta sẽ bảo vệ cho ngươi. Nhưng ta chỉ có thể giúp người một lần, đáp lại chuyện người cứu Tử Hồng mà thôi.

Phượng Loan vừa nói dứt lời, thiên địa xung quanh chợt tối sầm lại. Chỉ

thấy trên chiến trường phía trước có hơn mười ngọn núi lửa lớn. Những ngọn núi đó bị tu sĩ Nguyên Anh kỳ sử dụng pháp lực nhấc bổng lên không trung. Nơi nó đi qua, đám hỏa linh thú liền nhanh chóng lui lại. Một số

không kịp tránh liền bị cự phong đập cho nát bét.

Nương theo ngọn núi mở đường, đại quân tu sĩ nắm được cơ hội, lền nhanh chóng xông lên. Hỏa linh thú truy kích Vương Lâm ước chừng khoảng hai vạn con đã bị đại quân chọc được một cái lỗ hổng.

Từng đạo kiếm quang lập tức phóng ra. Một khi đã mở được một lỗ hổng,

việc hỏa linh thú bị bại là điều hiển nhiên. Mục đích của đại quân tu sĩ cũng chẳng phải để tiêu diệt đối phương mà là lao ra.

Phượng Loan nhìn chằm chằm về phía chiến trường. Phương xa bất chợt gia tốc, đi theo đại quân tu sĩ, xông ra ngoài.

Mười sáu con hỏa linh thú to lớn lần lượt bị cao thủ Nguyên Anh kỳ chặn lại, điên tiết gầm rú. Cuối cùng, chúng đành dừng lại, nhìn chằm

chằm theo đại quân tu sĩ đang dần khuất. Sau đó, chúng sử dụng một tư thế cổ

quái. Hai tay hợp lại một chỗ với nhau. Miệng chúng phát ra những tiếng gầm rú liên tục. Ngay sau đó, vô số sợi tơ từ trên đỉnh đầu chúng lan ra, tập hợp lại một chỗ. Cuối cùng kết lại thành một cái hỏa hoàn. Khi hỏa hoàn xuất hiện, nét mặt của mười sáu con cự thú đều lộ vẻ tiều tụy,

phát ra những tiếng gầm nhỏ.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể của chúng đang nhỏ đi.

Từng chùm ánh sáng màu đỏ từ trong cơ thể chúng thoát ra, chui vào bên trong quang hoàn.

Quá trình đó diễn ra trong suốt một canh giờ. Trong lúc đó, cũng có tu sĩ phát hiện dị thường liền quay lại ngăn cản. Nhưng khi mới tới gần một trăm trượng, liền bị một nguồn năng lượng hủy diệt công kích, thoáng cái đã biến thành tro bụi.

Một lúc sau, thân thể mười sáu con cự thú từ từ biến mất. Tất cả thân thể của bọn chúng đã dung nhập hết vào trong hoả hoàn. Kích thước của hỏa hoàn vẫn không thay đổi, nhưng màu đỏ trên thân nó lại càng thêm rực rõ. Cuối cùng khi thân thể cự thú dung nhập hết vào trong hỏa hoàn, nó

liền nhanh chóng vỡ vụn, hóa thành đốm sáng màu hồng, biến mất trong thiên địa.

Cũng vào lúc đó, trong Hỏa Phần quốc, tất cả hỏa linh thú, đều dừng lại,

quỳ trên mặt đất. Trong miệng chúng phát ra những tiếng gầm rú nho nhỏ.

Ngay sau đó, một con hỏa linh thú chợt ngã ra đất. Một điểm sáng màu hồng chợt xuất hiện trên trán của nó. Thân thể con hỏa linh thú nhanh chóng bành trướng. Chưa cháy hết một nửa nén nhang, thân thể nó đã cao tới hơn mười trượng.

Ngay sau đó, từng con hỏa linh thú đều xuất hiện trên trán một chấm màu hồng. Thân thể bọn chúng nhanh chóng bành trướng. Chưa tới hai canh giờ,

tất cả hỏa linh thú trong Hỏa Phần quốc giống như vừa lột xác thêm lần nữa. Bọn chúng đều cao lên hơn mười trượng. Đồng thời, thực lực của chúng cũng tăng lên theo.

Đám hỏa linh thú sau khi lột xác liền bay lên, hướng về phía đại quân tu sĩ vừa biến mất mà đuổi theo. Từ từ, càng lúc càng có nhiều hỏa linh thú lột xác tham gia đội ngũ truy kích.

Sau khi sát nhập trở lại đại quân tu sĩ, mười vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ

liền trở về vị trí. Có bốn người đi về phía vị trí của Chiến Thần điện.

Một lão nhân bạch phát trong số đó, đảo mắt một cái rồi nhìn Vương Lâm đang đứng trên phượng xa, âm trầm quát:

- Vừa rồi chính ngươi đã đưa hỏa linh thú tới phải không?

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng nhìn lão nhân rồi gật đầu.

Lão nhân hừ lạnh một tiếng. Bàn tay to duỗi ra, chộp tới Vương Lâm. Nét mặt Phượng Loan đang đứng bên cạnh Vương Lâm hơi trầm xuống. Nàng vỗ một cái lên ngũ thải phượng xa. Nhất thời năm con phi điểu có màu sắc khác nhau từ bên trong phượng xa xuất hiện. Chúng gáy lên một tiếng, rồi vỗ

cánh, tạo ra một cơn sóng nhiều màu tỏa ra xung quanh.

Lão nhân thu tay lại, lùi về phía sau vài bước, nhìn phụ nhân, tức giận nói:

- Phượng Loan! Ngươi làm cái gì vậy? Tiểu tử này chẳng những đoạt xá đệ

tử Chiến Thần điện chúng ta, lại còn đưa hỏa linh thú đến. Ngươi có biết trong trận chiến vừa rồi, Hỏa Phần quốc chúng ta có hơn một ngàn đệ tử

bị chết hay không?

Phượng Loan nhìn quanh. Khuôn mặt xinh xắn lộ vẻ quyết đoán, nói:

- Có ta ở đây, ngươi không thể giết hắn.

Chu Cẩn âm trầm nhìn chằm chằm Phượng Loan. Sau khi suy nghĩ một chút, lão liền nói:

- Người này không phải là Mã Lương, cũng không phải là đệ tử Chiến Thần điện chúng ta. Ta có thể không giết hắn, nhưng hắn không được ở đây.

Phượng Loan quay lại nhìn về phía Vương Lâm, mở miệng nói:

- Vương Lâm! Ngươi có nguyện làm đệ tử ký danh của ta hay không?

Vương Lâm vột vàng gật đầu, bái tạ.

Chu Cẩn nheo mắt lại mà nhìn. Tu vi của Phượng Loan và hắn tương đương,

đều là Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng đạo lữ song tu của nàng là Dương Sâm lại có tu vi đạt tới Nguyên Anh trung kỳ. Vì một chuyện nhỏ nhặt mà đắc tội với hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì thật không đáng. Chu Cẩn hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Phượng Loan sư muội đã đồng ý nhận hắn làm đồ đệ thì ta sẽ không truy cứu nữa. Thân phận của người này tạm thời đặt qua một bên. Lúc này đang lâm vào đại chiến, với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn, chỉ sợ là trên chiến trường cũng khó mà bảo vệ được suốt đâu. - Nói xong, hắn vung tay áo, xoay người bỏ đi.

Ba vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ còn lại, ngoại trừ một người bay về phía

Phượng Loan, hai người kia cũng lắc đầu cười khổ, tản ra. Người bay về

phía Phượng Loan chính là một trung niên văn sĩ. Đó cũng chính là người khiến cho Chu Cẩn phải e ngại: Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ - Dương Sâm.

Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi thở dài nói với Phượng Loan:

- Loan muội...Người này là thế nào?

Phượng Loan lạnh lùng nhìn trung niên văn sĩ, nói:

- Nếu không nhờ hắn, Hồng nhi chắc chắn đã chết ở trong chiến trường ngoại vực rồi. Năm đó, nếu không phải có ý kiến của ngươi thì tại sao

Hồng nhi lại phải đi vào nơi nguy hiểm như thế?

Trung niên văn sĩ trầm mặc một lúc rồi xoay người khom lưng, bái Vương

Lâm một cái thật sâu. Sau khi đứng dậy, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc phù. Tay phải hắn khẽ miết lên đó một cái, liền ném về phía

Vương Lâm, trong miệng nói:

- Ngọc phù này là do ta luyện chế thành pháp bảo cấp Nguyên Anh. Ta đã thu hồi thần thức của mình. Ngươi đem tế luyện có thể làm một thứ

để bảo mệnh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 137: Tỏa Quốc đại trận.

Nét mặt Vương Lâm vừa vui mừng vừa sợ hãi. Hắn nhanh chóng nhận lấy ngọc phù, rồi vội vàng bái tạ. Sau khi trung niên văn sĩ đưa xong ngọc phù liền không để ý tới Vương Lâm nữa mà bay vào trong phượng xa, cùng với

Phượng Loan nhỏ giọng nói chuyện.

Sau khi thấy trung niên văn sĩ đi vào phượng xa, hắn liền cáo lui, bay ra khỏi xem đi vào trong đám đại quân tu sĩ.

Biên giới của Hỏa Phần quốc giáp với Tuyên Vũ quốc. Ngoại trừ đám tu sĩ đang di chuyển thì dân chúng cũng đã lục tục kéo đến. Sau khi hỏa

linh thú biến dị liền rất ít tấn công con người. Mục tiêu của chúng bây giờ

chỉ còn lại có một mình Vương Lâm trong đám đại quân tu sĩ.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đám hỏa linh thú vẫn chậm rãi đuổi theo đại quân tu sĩ. Số lượng của chúng càng lúc càng đông. Một bầu không khí nặng nề đeo bám trong lòng đám tu sĩ.

Ở biên giới của Hỏa Phần quốc có một cái bồn rất lớn. Sau khi đại quân tu sĩ bay đến đây, tứ đại phái cũng với một số đại gia tộc tu chân liền họp mặt. Tổng cộng có mười chín tu sĩ đạt tới Nguyên Anh kỳ mật đàm với nhau.

Sau cuộc mật đàm, mười chín vị tu sĩ từ trong đại quân bay lên bầu trời.

Một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Lạc Hà môn trầm giọng nói:

- Sau nhiều năm tra xét, Lạc Hà môn chúng ta đã tìm được vị trí của hỏa linh thú tổ. Đó cũng chính là nơi mà hỏa linh thú được sinh ra. Nếu có thể phong ấn được nơi này, nhất định có thể kiềm chế tất cả các ngọn núi lửa khác. Đến lúc đó, chỉ cần dựa vào Tỏa Quốc đại trận mà các vị tiền bối lưu lại trong mấy ngàn năm qua là có thể giam cầm được hỏa linh thú.

- Trung niên nam tử có khuôn mặt hồng hào của Tà Ma tông, liếc mắt nhìn một cái, hừ nhẹ nói:

- Nếu lão tổ tông đã có sự đề phòng thì vì sao lúc đầu không tiêu diệt hết đi còn, phải lưu lại trận pháp làm gì?

Ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thi Âm tông không có quan tài phía sau. Hiển nhiên là đã thu xác. Thời gian cho đến lúc chính thức đoạt xá cũng sắp đến gần.

Nét mặt của ba người đó là hững hờ nhất, giống như cho dù có chuyện gì cũng không thể làm cho bọn họ chú ý. Nếu không phải do linh khí của Hỏa

Phần quốc trở nên cuồng loạn khiến cho họ không thể khôi phục thì còn lâu họ mới đến tham dự vào chuyện này.

Tống lão tổ của Chiến Thần điện, liếc mắt nhìn quanh, nói:

- Lão tổ tông của Hỏa Phần quốc chúng ta cũng không có khả năng tính được chuyện núi lửa bộc phát và sự uy hiếp của hỏa linh thú. Mà cho dù là tính trước thì chỉ sợ cũng không thể tránh được. Vì vậy ở đây nỗ lực cả ngàn năm bố trí ra Tỏa Quốc đại trận, lưu lại cho mọi người một đường sống đã là đủ lắm rồi. Các vị đạo hữu! Chúng ta bắt đầu thôi.

Lão nhân họ Tống nói xong, đám trung niên văn sĩ, Phượng Loan...tổng cộng sáu Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Chiến Thần điện đều đứng chúng một chỗ,

tuy nhiên phương vị lại khác nhau. Trong tay mỗi người đều kết xuất một thủ ấn kỳ dị. Sáu người bọn họ cùng nhau quát lên một tiếng. Sáu đóa hoa sen từ tay bọn họ bắn ra, rơi xuống cái bồn ở hướng đông. Một tiếng động vang lên. Từ cái bồn có một làn sương mù màu đỏ tỏa ra.

Kế tiếp là Lạc Hà môn, Tà Ma tông, Thi Âm tông...chỉ thấy vô số đóa sen từ trên trời giáng xuống, rơi vào vị trí các hướng Nam, Tây, Bắc.

Những tiếng động càng thêm dữ dội. Những làn sương mù màu đỏ, bốc lên càng lúc càng nhiều. Sau khi bay lên không trung, chúng liền ngưng tụ

lại một chỗ, tạo thành vô số hình thù. Nhưng cuối cùng ở trong khoảng không, hình thành một cái vụ hoàn.

Trong lúc này, mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ của các gia tộc tu chân đều có chút bất đắc dĩ. Bọn họ vỗ mạnh vào trán, xuất ra nguyên anh, nhanh chóng bay lên không. Sau khi Nguyên anh tới trước vụ hoàn liền hơi có chút chần chừ.

- Chu vị đạo hữu tán tu còn chưa hành động thì còn đợi đến lúc nào? - Trong giây lát, một vị tu sĩ của Lạc Hà môn quát lên.

Một Nguyên anh đang chập chờn trước vụ hoàn, phát ra thanh âm the thé:

- Chư vị đạo hữu! Nếu tứ đại phái đã lấy Bổ Anh đan ra tặng thì chúng ta cũng được bù lại trăm năm linh lực. Ta đành liều mạng vậy. - Nói xong,

thân thể nguyên anh khẽ động, hai tay bắt ấn, gầm lên một tiếng, rồi vọt vào trong vụ hoàn. Trong nháy mắt, thân thể nguyên anh hoàn toàn dung nhập vào trong vụ hoàn, không thể phân biệt được.

Đám nguyên anh còn lại cũng đều cắn răng đi vào. Trong nháy mắt, kích thước vụ hoàn vẫn không có gì thay đổi, nhưng lại phát ra một chút linh lực dao động.

Đám tu sĩ tiền bối của Hỏa Phần quốc, để phòng ngừa núi lửa bộc phát nên đã bày ra Tỏa Quốc đại trận. Chẳng những bắt bốn đại môn phái phải xuất lực mà còn cần tu sĩ Nguyên Anh kỳ tự xuất ra Nguyên anh nhập vào bên trong. Có như vậy mới làm cho trận pháp vận chuyển không hề có kẽ hở,

chính thức tỏa quốc.

Huyết sắc trên vụ hoàn càng lúc càng đậm, từ từ bay lên không trung, tới một vị trí rất cao. Ngay sau đó, vụ hoàn đột nhiên khuếch tán, nhanh chóng tảo ra bốn phía của Hỏa Phần quốc.

Những nơi mà vụ hoàn đi qua, tất cả những ngọn núi lửa đều xuất hiện một đám sương mù màu đỏ. Đám sương mù đó nhanh chóng bị hút vào trong vụ

hoàn, khiến cho tốc độ khuếch tán của nó lại càng nhanh hơn.

Khoảng chừng một nén nhang, vụ hoàn đã lan khắp Hỏa Phần quốc. Một cái lồng màu đỏ giống như một cái bát từ trên cao chụp xuống toàn bộ Hỏa

Phần quốc. Tỏa Quốc đại trận đã được mở thành công.

Một khi Tỏa Quốc đại trận được mở ra, ngoại trừ những người bình thường có thể đi lại ra, tất cả tu sĩ hay linh thú, cứ là người có được năng lực thần thông đều không thể ra, vào.

Mười chín vị tu sĩ Nguyên Anh của tứ đại phái, ngay khi đại trận mở ra liền nhanh chóng lùi lại. Trong đó có mấy người đỡ lấy thân thể tán tu

Nguyên Anh kỳ, đưa về gia tộc. Nếu người nào không có gia tộc thì thống nhất đưa về Lạc Hà môn.

Mấy vị tu sĩ của Lạc Hà môn đứng ngoài đại trận, khom lưng, cúi đầu, cao giọng nói:

- Chư vị đạo hữu cứ an tâm hộ trận. Lạc Hà môn chúng ta xin bảo đảm an toàn cho thân thể của các vị. Tỏa Quốc đại trận này chỉ có thể duy trì ba tháng. Sau ba tháng, khi chúng ta đã ổn định ở Tuyên Vũ quốc, chắc chắn khi đó thượng cấp tu chân quốc cũng sẽ phái người đến đây diệt Hỏa linh thú. Đến lúc đó, bọn ta sẽ tự mình đến đây nghênh đón chư vị trở

về.

Sau khi nói xong, tu sĩ Nguyên Anh kỳ của ba phái còn lại cũng đều khom lưng, ôm quyền, thể hiện rõ sự chân thành của mình.

Sau khi Tỏa quốc đại trận được mở ra, tất cả hỏa linh thú đều gầm rống tức giận. Bọn chúng liên tục công kích vào cái lồng màu đỏ phía trên cao. Nhưng mặc cho chúng công kích thế nào vẫn không thể phá nổi. Tạm thời ngăn được sự truy kích của Hỏa linh thú, đại quân tu sĩ liền đẩy nhanh tốc độ. Chỉ thấy kiếm quang rợp trời vượt qua biên giới của Tuyên

Vũ quốc.

Ở biên giới của Tuyên Vũ quốc có một số lượng quân đội của phàm nhân chiếm đóng. Những người đó ngơ ngác nhìn kiếm quang bay đầy trên đầu.

Chẳng cần người nào phải hét lên, tất cả bọn họ đều quẳng vũ khí trong tay, quỳ xuống dập đầu, bái lạy không thôi.

Trong đám quân đội đó có một trung niên nhân mặc đạo bào. Hắn kinh ngạc nhìn lên bầu trời, nét mặt tái nhợt, thì thào nói:

- Đây...đây...là tu sĩ Hỏa Phần quốc.

Hắn hít một hơi thật sâu, nét mặt đại biến nhanh chóng lui lại phía sau.

Nhưng đúng vào lúc đó có mấy tiếng cười khằng khặc từ trên bầu trời vọng tới. Một vị tu sĩ Kết Đan kỳ của Tà Ma tông đạp kiếm quang bay tới.

Một tia sáng chợt lóe lên, ba thanh phi kiếm từ các góc độ khác nhau đâm xuyên qua cơ thể vị tu sĩ kia.

Người đó kêu lên một tiếng bi thảm, thân thể bị đứt thành mấy đoạn, máu văng khắp nơi.

Đám quân đội phàm nhân lập tức giải tán. Ngay cả tướng quân của họ cũng lập tức bỏ chạy trối chết, sợ bị liên quan.

Vạn đạo kiếm quang trong nháy mắt tiến vào trong Tuyên Vũ quốc. Khi tới một ngọn núi gần biên giới có sương mù bao phủ, một lão nhân có nét mặt âm lãnh, chợt xuất hiện trước đại quan tu sĩ. Tay phải lão phất nhẹ một cái, hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp lên trên ngọn núi.

Một đạo kim quang từ ngọn núi tỏa ra, hóa thành một vòng sáng, cố gắng ngăn cản bàn tay đó lại. Trong vòng sáng có hơn một ngàn tu sĩ đang bối rối nhìn lên trời. Một lão bà tóc bạc bay ra, quát lớn:

- Đạo hữu Hỏa Phần quốc! Các ngươi có ý gì?

Chiến Thần điện Dương Sâm khẽ nhoáng lên một cái, xuất hiện trên vòng sáng. Nét mặt hắn hoàn toàn bình thản, tay phải chộp một cái lập tức từ

trên vòng sáng phát ra những tiếng động lớn. Trong phút chốc, vòng sáng đã bị nghiền nát, biến mất không còn dấu vết.

Ánh mắt lão bà co lại, không nói tiếng nào nhanh chóng xoay người bỏ

chạy. Thoáng cái đã ra ngoài mười dặm. Đột nhiên trên tầng mây trước mặt chợt hiện lên thân hình của Dương Sâm. Hắn lạnh lùng nhìn lão bà rồi không nói tiếng nào, vung tay lên một cái. Lão bà kêu to một tiếng, xuất ra nguyên anh.

Nguyên anh vừa mới xuất hiện, bản thể của bà ta đã bị một nguồn năng lượng mang tính hủy diệt đánh cho nát bấy.

Lão bà kinh hãi run rẩy. Tu vi của lão bà mới tới Nguyên Anh sơ kỳ,

nhưng thực lực của đối phương lại là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Tu vi như thế này cho dù là khắp Tuyên Vũ quốc cũng không vượt quá ba người. Trong lòng lão bà không hề có chút ý định phản kháng nào hết.

- Ngươi chạy không thoát đâu. - Dương Sâm hừ nhẹ một tiếng, cất bước đuổi theo.

Tạm thời không nói tới chuyện của Dương Sâm nữa mà chuyển đến khung cảnh nơi ngọn núi kia. Sau khi vòng sáng bị đánh nát, tu sĩ Trúc Cơ, Kết Đan kỳ của Hỏa Phần quốc nhanh chóng lao lên, gặp người là giết. Chỉ trong nháy mắt, trên ngọn núi máu chảy thành sông, không còn có một mạng sống.

Một ngọn núi to lớn đã bị bốn đại tông phái chiếm cứ. Hơn vạn đệ tử dừng chân trên ngọn núi. Trên bầu trời, ngoại trừ Dương Sâm ra, mười tám vị

tu sĩ Nguyên Anh còn lại đang lơ lửng trên đó.

Ánh mắt Tống tu sĩ của Chiến Thần điện lóe lên quang mang, trong giọng tràn ngập sát khí, nói:

- Đây là một cuộc chiến không có đúng sai. Nếu như trong vòng ba tháng,

chúng ta không thể đặt chân ở Tuyên Vũ quốc thì lúc đó hỏa linh thú phá trận mà ra. Tuy nhiên, Hỏa linh thú cũng không đáng sợ. Đáng sợ ở đây là không có Thiên địa linh khí mà tu luyện. Chiến Thần Điện, Tà Ma tông,

Lạc Hà môn, Thi Ân tông sẽ liên kết lại với nhau thanh một liên minh gọi là Hỏa Phần minh. Phàm là đệ tử của liên minh có tu vi Trúc Cơ kỳ sẽ

được nhận một loại bảo vật có cấp bậc Kết Đan kỳ. Mà tu vi Kết Đan kỳ

thì được nhận một pháp bảo có cấp bậc Nguyên Anh kỳ. Trong chiến tranh,

ai đoạt được vật phẩm gì, liên minh sẽ không đoạt lại. Các vị đệ tử! Đây là một trận chiến, nhưng ta hy vọng các ngươi hãy coi đó là một cuộc xâm lược vì sinh tồn.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh của Lạc Hà môn ho khan vài tiếng, nói:

- Ngoại trừ pháp bảo ra, mỗi người các ngươi sẽ được phát một cái ngọc phù. Trên ngọc phù có ghi lại số lượng địch nhân bị các ngươi giết. Cứ

giết được một trăm người có tu vi Ngưng Khí kỳ, hoặc mười người có tu vi

Trúc Cơ kỳ sẽ được mười khối trung phẩm linh thạch. Còn giết được hai mươi người có tu vi Trúc Cơ kỳ hay một người có tu vi Kết Đan kỳ thì được tặng mười bình linh dược.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 138: Thiên Ly đan.

Nguyên Anh tu sĩ của Lạc Hà môn có một lão giả khô gầy tiến ra, hắn mặc hắc bào, trên mặt chứa đầy những nếp nhăn, ánh mắt mờ mịt, xem ra tinh thần vẫn chưa vực được dậy, lúc này hắn khàn khàn nói:

- Từng tháng ai giết được nhiều người nhất thì được lấy một viên Thiên Ly đan.

Ba chữ Thiên Ly đan vừa thoát ra khỏi miệng lão, Vương Lâm rõ ràng nhận thấy được những người ở đây đều lộ ra hơi thở trầm trọng, hô hấp dồn dập.

Trong trí nhớ của Mã Lương cũng có lý giải qua Thiên Ly đan, bây giờ

Thiên Ly đan cực thiếu trong toàn bộ Hỏa Phần quốc cũng không vượt qua ba mươi viên. Trân phẩm linh đan của Hỏa Phần quốc này có tác dụng gia tăng tỷ lệ kết đan thành công. Nếu tu sĩ Kết Đan kỳ ăn vào tuy không thể

trực tiếp tăng lên cảnh giới tiếp theo, nhưng có thể trực tiếp làm vững trụ cột. Ba mươi viên còn lại này đã bảo quả từ mấy ngàn năm trước tới nay.

Kế tiếp, ước chừng có năm nghìn tu sĩ bị chia làm nhiều đội ngũ tiến lên nhận nhiệm vụ, Vương Lâm cũng ở trong số đó.

Sau khi nhận nhiệm vụ các đội ngũ đều tản đi khắp nơi, tiến hành từng bước xâm lấn, hễ gặp được tu chân giả là giết sạch sẽ. Xung quanh luôn có Nguyên Anh kỳ cao thủ tiến hành dò xét bốn phía, tùy thời có thể trợ

giúp chống cự lại Nguyên Anh kỳ cao thủ của đối phương.

Vương Lâm bị phân đến đại đội thứ mười, tiểu đội tám, tiểu đội tám tổng cộng có gần ba mươi thành viên, tất cả ở trong môn phái khác nhau. Trong đó Trúc Cơ kỳ có năm người, còn lại là Ngưng Khí kỳ tầng mười ba, mười bốn. Dẫn đầu đội ngũ là Kết Đan kỳ tu sĩ của Tà Ma Tông, còn Chiến Thần

Điện không biết vì sao chỉ có một mình Vương Lâm xuất hiện.

Bọn họ nhận nhiệm vụ trợ giúp đại đội mười chiếm lĩnh một chỗ trung hình linh mạch ở biên cảnh. Thân là Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Chiến Thần Điện,

Vương Lâm được một kiện Kết Đan bảo, kiện đan bảo này uy lực cũng không phải là lớn. Bởi vì số lượng của nó rất nhiều, cho nên trên cơ bản nó là kiện đan bảo chất lượng kém nhất. Nói là yếu cũng không phải điều gì quá đáng.

Trước khi ly khai khỏi Chiến Thần Điện, Phượng Loan đã cho người gọi Vương Lâm tới.

Trong một tòa lầu các, Phượng Loan đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn về phía xa của Hỏa Phần quốc, một hồi lâu sau mới tung ra một ngọc giản, mở miệng nói:

- Hồng nhi từng nói, ngươi tại Vực Ngoại không gian có biểu hiện rất mạnh, vì sao bây giờ tu vi thể hiện ra chỉ có Trúc Cơ trung kỳ?

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua một cái, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, ngọc giản này ghi chép hơn nửa là bản đồ. Trên bản đồ đánh dấu bảy tám quốc gia của Hỏa Phần quốc, kèm theo đó là ghi chú lại rõ ràng cấp bậc của quốc gia đó và các loại tài liệu đầy đủ.

Hắn trầm ngâm một chút, ánh mắt chợt lóe lên quang mang, trong lòng đại khái hiểu được vài phần ý tứ trong lời đối phương.

Phượng Loạn khoát tay chặn lại, nói:

- Bản đồ này tổng cộng có ba phần, nếu ngươi có thể giết chết năm mươi

Trúc Cơ tu sĩ, ta sẽ cho ngươi thêm một phần. Tới khi chiến tranh chấm dứt, nếu có thể giết một trăm năm mươi người, thì phần cuối cùng ta sẽ

đưa cho ngươi. Đi xuống đi.

Vương Lâm không nói hai lời lập tức xoay người rời đi, Phượng Loan nói hắn đã đoán ra được vài phần, trên đời này không có cái gì là giá rẻ cả,

chỉ có trao đổi bất bình đẳng mà thôi.

So sánh với trước đây mà nói, Hỏa Phần quốc, Nguyên Anh tu sĩ nhất là

Phượng Loan đều có chút nhân tình, bởi vì chuyện Chu Tử Hồng cho nên muốn ngăn chặn hắn đoạt xá. Còn về phần bản đồ thì rất rõ ràng nếu người có thực lực vậy nó sẽ thuộc về ngươi, còn nếu người thực lực yếu mà chết trên chiến trường thì không trách được ai.

Vương Lâm vốn không có ý định tham dự chiến tranh hai nước, nhưng lúc này trong lòng lại thay đổi chủ ý. Bản đồ chỉ là lý do thứ nhất, quan trọng hơn chính là Thiên Ly đan.

Có thể gia tăng tỷ lệ kết đan thành công, cho nên Vương Lâm bắt buộc phải làm theo kế hoạch của hắn. Từ khi tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu

Quyết đạt được ba Hàn Đan, vốn đã có tỷ lệ thành công rất lớn, nhưng trong đó vẫn có tỷ lệ thất bại.

Vương Lâm kỳ vọng rất nhiều vào Kết Đan kỳ, một khi có thể Kết Đan thành công, như vậy hắn sẽ trở thành Nguyên Anh kỳ đệ nhất nhân. Cho nên, hắn không cho phép có nửa điểm sai lầm, nếu có Thiên Ly đan cùng Hoàng

Tuyền Thăng Khiếu Quyết phụ trợ, hắn có thể nắm giữ tám chín phần thành công.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia sát khí.

Đội ngũ xâm lấn của Hỏa Phần quốc tại ngày thứ hai sau khi phân tán ra,

mười người Nguyên Anh kỳ ở trong phương viên ngàn dặm nếu thấy Nguyên

Anh kỳ của đối phương xuất hiện thì lập tức ngăn chặn.

Một đội ngũ ước chừng ba mươi tu sĩ đạp kiếm quang bay về hướng bắc,

dừng lại tại đỉnh một ngọn núi hoang vu. Một người có tướng mạo bình thường, nhưng hai mắt lại không ngừng lộ ra quang mang, lạnh giọng nói:

- Đại đội thứ mười tu sĩ bắt đầu tấn công linh mạch trung cấp của Tuyên

Vũ quốc. Đối phương chắc chắn sẽ cho người tới đây trợ giúp, nhiệm vụ

của chúng ta là ngăn cản nhưng người trong phương viên năm trăm dặm tiến lại gần đây. Các ngươi lập tức tản ra, nếu phát hiện điều gì thì báo cho ta biết.

Dứt lời, lão giả khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt không nói gì. Lão giả

này chính là đội trưởng tiểu đội thứ tám Trương Tự Lực - Nguyên Anh kỳ

cao thủ của Tà Ma Tông. Đối với đám tu sĩ thủ hạ của mình, hắn xem trọng nhất năm Trúc Cơ kỳ tu sĩ, ngoài ra những người còn lại hắn không thèm để ý tới.

Vương Lâm tiến lên trước, nhanh chóng bay đi, tới một cây đại thụ thì hạ

xuống ngồi thổ nạp. Về phần những người khác cũng đều tản ra, tự tìm chỗ ngồi xuống, trong khoảng thời gian ngắn bốn phía xung quanh ngoài tiếng hít thở rất nhỏ ra thì vô cùng yên tĩnh.

Trương Tự Lực mở mắt ra, đưa ánh mắt khinh miệt nhìn bốn phía, trong lòng đối với vị trí được an bài của mình rất bất mãn. Với suy nghĩ của hắn, mình hắn phải được phân vào trong đại đội thứ nhất đi càn quét môn

phái mới đúng. Như vậy còn có thể chiếm được một ít chỗ tốt, nhưng ở chỗ

này để ngăn trở viện trợ đối phương thì còn không biết đến bao giờ mới gặp địch nhân, thật sự là vô vị à.

Thời gian chầm chậm trôi qua, bỗng nhiên Vương Lâm mở hai mắt, nhìn về phía xa, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Trương Tự Lực cũng nhận ra điều dị thường, lập tức đứng lên nhìn về phía xa, chỉ thấy mười đạo kiếm quang đang cấp tốc bay lại. Trương Tự Lực liếm môi, há miệng phun ra một đạo quang mang, quang mang vừa liện lập tức hóa thành một thanh tiễn đao. Hắn vung tay lên, thanh tiễn đao liền bắn ra xa, cùng lúc miệng âm hiểm cười vài tiếng quát:

- Giết!

Dứt lời, hắn bước lên trước một bước, thân thể như lợi kiếm được xuất ra, tu sĩ của tiểu đội tám ở bốn phía lập tức bay ra ngăn cản mười người kia giữa không trung.

Song phương căn bản không nói lời nào, vừa nhìn thấy đối phương lập tức tiến hành động thủ, mười người của Tuyên Vũ quốc không có Kết Đan kỳ tu sĩ, toàn bộ đều là Trúc Cơ kỳ. Bọn họ vừa nhìn thấy Trương

Tự Lực đến lập tức tám người phân ra hình thành một loại kiếm trận cổ quái. Trương

Tự Lực bị tám người này lập thành kiếm trận bao vây khiến cho trong thời gian ngắn không thể thoát ly, hắn rống lên những tiếng giận giữ.

Còn thừa lại bảy người thì bắt đầu cùng với tám người của đội tám tiến hành giao thủ.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, hắn không hề muốn trì hoãn thời gian,

bản đồ cùng Thiên Ly đan hắn bắt buộc phải đoạt được. Lúc này thân thể

vừa động, phi kiếm trong nháy mắt bắn ra, chỉ trong vòng một cái chớp mắt một Trúc Cơ kỳ tu sĩ của đối phương đã bị xuyên thủng ngực, khiến cho đại lượng máu tươi tràn ra.

Cực cảnh thần thức được Vương Lâm phát tán ra xung quanh, sáu Trúc Cơ kỳ

tu sĩ còn lại của đối phương bỗng cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó phi kiếm thoáng xuất hiện đâm thủng ngực từng người của đối phương.

Người ở bên ngoài đứng xem, nhìn thấy bảy tu sĩ Trúc Cơ kỳ chết dưới phi kiếm của Vương Lâm, cũng không một ai biết được những người này trước khi chết thì thần thức đã tan biến.

Bảy người trong nháy mắt bị giết chết, song phương toàn bộ ngây người ra, mặc kệ là Trương Tự Lực, hay những người đang vân khốn Trương Tự Lực cùng thành viên đội tám, toàn bộ đều không tin vào mắt mình, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm.

Thanh phi kiếm lúc này đã quay lại lơ lửng trên đầu Vương Lâm, nó tản mát ra khí tức âm hàn.

Tám người đang vây khốn Trương Tự Lực, sắc mặt tái nhợt, trong đó một người khẽ quát:

- Rút lui!

Ngay sau đó tám người nhanh chóng lui về phía sau, không để ý tới Trương Tự Lực.

Trương Tự Lực liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt lộ ra chút kiêng kỵ, hắn tự nhận bản thân không thể trong chớp mắt giết chết được bảy

Trúc Cơ kỳ tu sĩ. Nội tâm thầm đoán Vương Lâm nhất định ẩn tàng tu vi,

thế cho nên thoạt nhìn mới chỉ là Trúc Cơ trung kỳ. Hắn thầm mắng, nhưng lại nghĩ, phương pháp ẩn dấu này thật tốt, nói không chừng đối phương nhìn thấy sẽ khinh thường, sau đó sẽ lộ ra những sơ hở chết người.

Bất quá, lúc này cũng không trọng yếu, tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ vừa rồi không biết sử dụng kiếm trận gì mà có thể vây khốn Kết Đan kỳ tu sĩ.

Chuyện này quá mức mất mặt, nhất là sự việc lại xảy ra ngay trước mắt đội viên của mình.

Sắc mặt Trương Tự Lực âm trầm, thân thể hơi động, nhanh chóng đuổi theo.

Mắt thấy sắp đuổi kịp thì không biết tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đó sử

dụng pháp thuật gì khiến cho cho toàn thân đột nhiên toát ra khí thể màu trắng. Khi khí thể này vừa xuất hiện, lập tức bao quanh hai chân bọn họ, tốc độ trở nên nhanh hơn gấp đôi.

Trương Tự Lực cười lạnh một tiếng, hai tay bắt quyết, ấn lên ngực của mình một cái, xuất ra một viên kim đan với linh khí nồng đậm. Theo bàn tay huy động của hắn nó nhanh chóng phá không đuổi theo tám người phía trước, liên tục đánh lên lưng ba người mới thu hồi Kim Đan.

Ba người bị Kim Đan đánh trúng miệng phún máu tươi, thân thể ở giữa không trung rơi xuống đất.

Năm người còn lại cũng không thèm liếc mắt nhìn đồng đội lấy một cái, mà trực tiếp phát huy cực hạn tốc độ của mình để chạy thoát. Trương Tự Lực hừ nhẹ một tiếng, thì đột nhiên năm người ở phía xa thân thể hơi lảo đảo rồi rơi xuống mặt đất.

Trương Tự Lực ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy Vương Lâm từ xa nhanh chóng bay tới, thần sắc hắn không khỏi khẽ biến, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được tiếng truyền âm của Vương Lâm"

- Đằng sau đang có không dưới một trăm tu sĩ đang bay tới.

Lời nói với truyền tới, Vương Lâm đã bay vượt qua Trương Tự Lực, trong nháy mắt lao ra xa.

Lúc này, Trương Tự Lực thấy được cuối chân trời xuất hiện một trăm đạo kiếm quang bay tới, hắn lập tức quay đầu chạy trốn, nhưng khi quay

đầu lại thì không thấy Vương Lâm đâu nữa, trong lòng không khỏi mắng thầm vài câu.

Những thành viên khác của tiểu đội tám thấy tình hình không tốt đều lui lại về phía linh mạch.

Vương Lâm sau khi rời ra xa, mắt thấy bốn bề vắng lặng, hắn đáp xuống đất, dậm chân một cái sau đó thân thể chui vào lòng đất triển khai Thổ

Độn Thuật bỏ chạy về phía tây.

Hắn vừa mới giết mười hai Trúc Cơ tu sĩ, còn thiếu ba mươi tám người nữa mới có thể đoạt được thêm một phần bản đồ. Tuy nói nhiều người hành động cùng sẽ tăng độ an toàn, nhưng nếu muốn lấy được Thiên Ly đan thì hắn buộc phải hành động một mình.

Trăm đạo kiếm quang chỉ trong nháy mắt đã vượt qua vị trí của Vương Lâm bay về phía linh mạch. Đợi khi bọn chúng đi qua, Vương Lâm mới từ dưới đất chui lên, lạnh lùng nhìn theo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 139: Giả đan cảnh giới.(1+2)

Đoàn người đó mặc dù di chuyển rất nhanh, nhưng Thổ Độn thuật của Vương

Lâm lại càng huyền diệu. Ở phía sau nhìn thì chỉ thấy hơn một trăm tu sĩ đang cưỡi phi kiếm bay đi, trong khoảnh khắc đã đi tới chỗ linh mạch.

Linh lực nơi đây ba động rất lớn, trên mặt đất có một cái hố to, khắp nơi đều là hài cốt cụt tay cụt chân. Làn gió nhẹ thổi quang mang theo mùi vị tanh tưởi đập vào mặt những người ở đây.

Khi hơn trăm tu sĩ tới đây, trong nháy mắt vô số tu sĩ của Hỏa Phần quốc từ bốn phương tám hướng xuất hiện. Chiến đấu nhanh chóng bắt đầu.

Cùng lúc đó, tám đạo kiếm quang thô to từ xa bay đến, từ trên tám đạo kiếm quang đó tản mát ra khí tức cường đại. Vương Lâm lướt mắt nhìn qua đã nhận ra đây là tám Nguyên Anh kỳ cao thủ của đối phương.

Bọn họ vừa mới tiến tới đã bị Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Hỏa Phần quốc nhìn chăm chút. Sau đó Nguyên Anh kỳ cao thủ của hai bên lập tức động

thủ

ngay tại chỗ, pháp bảo, phi kiếm tầng tầng lớp lớp. Từng tiếng nổ vang lên không ngớt, giờ phút này thiên địa rung chuyển, phong vân biến sắc.

Ngay sau đó, xuất hiện thêm một đội ngũ trăm tu sĩ của Tuyên Vũ quốc hiện thân, bọn họ nhanh chóng gia nhận vào trận hỗn chiến.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn lướt qua một chút, cực cảnh thần thức hóa thành một tia thiểm điện màu đỏ, từ dưới mặt đất bống thoát ra hướng về phía song phương đang giao chiến.

Tại khu vực Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Tuyến Vũ quốc đang sử dụng phi kiếm giết địch, sau khi chém chết một Ngưng Khí kỳ tầng mười lăm định tiếp tục huy kiếm, đột nhiên một đạo hồng quang hiện ra. Trong đầu hắn giống như bị một chiếc búa nện vào, ánh mắt tối sầm lại, thần thức không gặp bất cứ trở ngại nào mà tan vỡ thành mảnh nhỏ, thân thể hắn ở giữa không trung rơi xuống. Tám Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Tuyên Vũ quốc đang tạo thành kiếm trận vây khốn một Kết Đan kỳ cao thủ, sau khi hồng quang xuất hiện,

thân hình tám người đồng thời chấn động, ánh mắt đọng lại, thần thức giống như bị một bàn tay to bóp lấy làm cho tiêu tán. Thân thể mất đi linh hồn điểu khiền lập tức từ giữa không trung rơi xuống.

Kết Đan kỳ cao thủ bị nhốt bên trong ngẩn người ra, nhưng thời cơ để

thoát ra trước mắt làm hắn không suy nghĩ nhiều, vội vàng rời xa địch nhân.

Một giả đan tu sĩ của Tuyên Vũ quốc bằng vào phi kiếm cấp Nguyên Anh đã liên tiếp chém giết mấy cao thủ cùng giai, sau đó há miệng cười lớn. Tay trái hắn túm lấy cổ một nữ Trúc Cơ kỳ tu sĩ, tay phải kéo mạnh xuống,

trước ngực nữ tu sĩ lập tức lộ ra chiếc yếm màu hồng. Nữ tu sĩ hoảng sợ

thét lên một tiếng chói tai, lộ ra vẻ nhu nhược, vô lực.

Giản đan tu sĩ khẽ liếm đôi môi, ánh mắt lộ ra vẻ dâm tà, bắt lấy nữ tu sĩ nhanh chóng lui lại phía sau. Không đợi hắn rời đi xa, trước mặt bỗng thấy hồng quang xẹt quá, thân thể hắn run rẩy vài cái, sau đó vô lực buông nữ tử trong tay ra, thân thể giống như sao chổi từ giữa không trung rơi xuống.

Phi kiếm của hắn vốn sau khi mất đi sự khống chế của chủ nhân chẳng những không đình chỉ phi hành, ngược lại còn nhanh chóng lao xuống mặt đất. Ở trên mặt đất trong nháy mắt xuất hiện một cánh tay bắt lấy phi kiếm, rồi lại biến mất vào lòng đất.

Khi càng lúc càng nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống làm cho các cao thủ của Tuyên Vũ quốc chú ý tới điều này. Một Kết

Đan kỳ tu sĩ mặc áo bào màu tím nhìn chằm chằm vào một vị trí trên mặt đất, tay phải chỉ xuống, không biết hắn dùng phương thức gì truyền tin đi. Chỉ thấy trong nháy mắt đã có hơn mười Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ nhanh chóng rời khỏi chiến trường theo hướng tay của hắn lao tới.

Thần sắc Vương Lâm vẫn tỉnh táo, quay người sử dụng Thổ Độn Thuật không nhanh không chậm rời đi. Trong mười tên Trúc Cơ hậu kỳ có một tên cầm la bàn trên tay, căn cứ theo hướng mũi kim của la bàn chỉ mà đuổi theo

Vương Lâm.

Sau khi rời đi hơn mười dặm, Vương Lâm liền ngừng lại nghỉ ngơi, cực cảnh thần thức nhanh chóng được phát tán ra xung quanh. Ở trước mặt Trúc

Cơ kỳ tu sĩ, Vương Lâm chính là quân vương, sinh tử của bọn họ sẽ do hắn quyết. Mười người thậm chí ngay cả động tác cảnh báo cũng không kịp làm ra đã bỏ mạng ngã xuống đất. Thần thức nhanh chóng tan biến, hai mắt không còn chút ánh sáng nào.

Bây giờ Vương Lâm đã không còn là thiếu niên thuần phác ngày trước nữa,

không còn tâm tư thương xót người khác, hễ là ai cản trở bước tiến của hắn, đều phải giết.

Trên chiến trường không có đúng sai, chỉ có sinh và tử. Nếu trong lòng có chút thương xót vậy người chết nhất định là hắn. Thuộc tính của cực cảnh vừa mang tới cho Vương Lâm lực lượng to lớn, cũng lặng yên làm cho tính cách của hắn thay đổi. Cực cảnh, không chỗ nào không làm cho người ta đạt tới cực hạn, nếu đi vào con dường chánh đạo vậy thì người đó coi như một đời tiên hiệp, ghét ác như cừu, trảm yêu trừ ma.

Nếu đi vào ma đạo vậy tuyệt đối sẽ trở thành vạn ma chi vương, trở nên vô cùng cực đoan. Sẽ khiến cho người trong ma đạo e ngại ba phần, làm nên danh hiệu ma quân.

Cực cảnh do bị hạn chế cho nên không có khả năng xuất hiện phong cách hành sự vừa chính vừa tà.

Đơn thuần là do Vương Lâm quyết định, hắn ban đầu muốn trở thành tiên hiệp, làm cho vạn người kính ngưỡng, làm cho tổ tông được vinh quang.

Đáng tiếc thế sự vô thường, Tư Đồ Nam xuất hiện, làm tính cách của hắn sinh ra biến hóa rất nhỏ, loại biến hóa này càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng khiến cho Vương Lâm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vinh quang cho tổ tông? Tổ tông đã đoạn tuyệt thì còn vinh quang cái gì?

Thuộc tính của cực cảnh lập tức làm cho tính cách của hắn nghịch chuyển, nếu đã không thể trở thành tiên hiệp vạn người kính ngưỡng, như vậy sẽ trở thành Ma quân vạn người e ngại.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ vô tình, sau khi thu lại túi trữ vật của mấy người cũng không thèm liếc mắt nhìn thân thể bọn họ. Thân hình hắn hơi dao động đã một lần nữa tiến vào trong lòng đất, thay đổi vị trí hướng về phía chiến trường đi tới.

Nhưng lập tức hắn lại chui lên, nhìn chiến trường phía xa trầm ngâm một chút. Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra vài khối linh thạch, tạo thành một trận pháp ở trên mặt đất, sau đó đem mười cỗ thi thể ném vào bên trong trận pháp, mỗi một cỗ thi thể sau khi ném vào đều nổ mạnh, hóa thành máu tươi bị trận pháp hấp thu.

Khi cỗ thi thể cuối cùng nổ tung, Vương Lâm cắn đầu ngón tay, bắn một giọt máu tươi vào trong trận pháp.

Trận pháp lập tức nổi lên một trận tử khí, tử khí này sau khi vòng vo mấy lần thì chậm rãi tiêu tán. Vài khối linh thạch trên mặt đất cũng biến mất, nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện ra được mánh khóe trong đó.

Làm xong những việc này, Vương Lâm lại chui xuống lòng đất đi về phía chiến trường.

Cuộc chiến của song phương lúc này đã đạt tới cao trào, Nguyên Anh kỳ tu sĩ của hai bên chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, lan tới mặt đất càng ngày càng nhiều, làm cho các tu sĩ có tu vi thấp đều phải tránh né.

Đúng lúc này, hễ là Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Tuyên Vũ quốc liên tục vô duyên vô cớ từ trên không rơi xuống đất, khiến cho thịt nát xương tan.

Khi càng lúc càng nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ tử vong một cách quỷ dị, đội ngũ Tuyên Vũ quốc đang giao chiến xảy ra tình trạng hỗn loạn. Hỏa Phần quốc tu sĩ lập tức nhân cơ hồi này nhanh chóng tiến hành đuổi giết.

Trung niên nhân vừa nãy huy động người đuổi giết Vương Lâm lúc này chau mày lại, ánh mắt như điện, cúi đầu nhìn qua tình hình dưới đất. Cuối cùng hắn nhìn chằm chằm vào một chỗ trên mặt đất, tay phải chỉ xuống,

nhất thời một Kết Đan kỳ tu sĩ ở bên người hắn không nói lời nào lao xuống dưới.

Trong nháy mắt khi Kết Đan kỳ tu sĩ lão tới, Vương Lâm liền quay người bỏ chạy. Kết Đan kỳ tu sĩ cười lạnh, quát lên một tiếng, tay phải ấn xuống đất, nhất thời trên mặt đất xuất hiện ấn ký hình bàn tay. Ầm ầm một tiếng vang lên, Vương Lâm nhanh chóng từ dưới lòng đất chui lên, hai chân điểm nhẹ một cái, nhanh chóng chạy về nơi bố trí trận pháp.

Kết Đan kỳ tu sĩ lộ ra ánh mắt châm chọc, trong suy nghĩ của hắn, đối phương sở dĩ có thể giết được nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ như vậy là nhờ dựa vào một kiện pháp bảo có uy lực mà thôi. Bản thân chỉ cần cẩn thận một chút, tự nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt đối phương.

Nghĩ tới đây, hai tay hắn hơi đảo một cái, trên bàn tay đã xuất hiện một chiếc trùy tử màu vàng. Sau khi chiếc trùy tử xuất hiện liền giống như tên rời khỏi cung, lao đi với tốc độ nhanh như chớp.

Vương Lâm cũng không thèm quay đầu lại nhìn trùy tử, hắn ném ra phía sau

Kê Lặc đan bảo mà Hỏa Phần quốc phát cho, rồi cũng không nhìn kết quả,

nhanh chóng tiến về phía trước. Kiện đan bảo khi vừa được ném ra lập tức hóa thành nắm đấm màu bạc ngăn chặn trùy tử của đối phương.

Tại một khắc khi hai kiện pháp bảo va chạm với nhau, trủy tử xoay tròn liên tục, trực tiếp phá vỡ nắm đấm, tiếp tục lao đi. Tốc độ của nó cũng không hề bị nắm đấm làm cho ảnh hưởng, nhanh chóng lao về phía Vương

Lâm. Sắc mặt Vương Lâm vẫn như thường, trong nháy mắt khi trùy tử đâm tới, thân hình hắn một lần nữa chui vào trong đất triển khai Thổ Độn thuật. Sau khi độn di được vài chục thước hắn lại chui lên mặt đất, rồi lại chui xuống, cư liên tục mấy lần đã đi tới vị trí trận pháp.

Kết Đan kỳ tu sĩ cũng không hề hoang mang đuổi theo, vẻ châm chọc trong ánh mắt càng đậm, hắn cao giọng nói:

- Bọn chuột nhắt các ngươi ngoại trừ chui xuống đất đánh lén ra thì không còn bản lãnh gì sao?

Vương Lâm không nói một lời, sau khi đi qua trận pháp cũng không có ý định dừng lại, thân hình vẫn tiếp tục lóe lên rời đi thật xa. Đột nhiên hắn quay đầu lại, Kết Đan kỳ tu sĩ lúc này đã bay tới trên không của trận pháp.

- Khai! -Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhẹ giọng nói.

Lời vừa nói ra, từ dưới đất Kết Đan kỳ tu sĩ trận pháp bắt đầu hoạt động, từ trong nó toát ra một lượng lớn tử khí. Tử khí này trong nháy mắt xuất hiện đã bao vây lấy Kết Đan kỳ tu sĩ, nhìn từ xa lại chỉ thấy sương mù màu tím đang khuếch tán ra bốn phía, nhìn không rõ được tình huống bên trong.

Vương Lâm cười lạnh một tiếng rồi khoanh chân ngồi xuống, hắn tế xuất ra ngọc phù pháp bảo Nguyên Anh kỳ, nhất thời từ trên ngọc phù xuất hiện từng đạo gợn sóng lan ra xung quanh, chúng nhanh chóng bao quay người

Vương Lâm. Lúc này thanh trùy tử đã lao tới, nó mãnh liệt va chạm với những gợn sóng quanh người Vương Lâm, nhưng những gợn sóng này không có dấu hiệu bị nó nghiền nát.

Hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn trùy tử trước mặt lấy một cái, mà nhìn chằm chằm vào sương mù màu tím ở đằng xa. Từ trong túi trữ vật xuất ra phi kiếm, tay phải vuốt nhẹ lên thanh kiếm, ma đầu màu đỏ từ trong thanh kiếm bay ra, nó lộ vẻ hưng phấn khi nhìn thấy sương mù màu tím, ánh mắt tham lam muốn cắn nuốt nhưng thần sắc lại do dự.

Vương Lâm hít sâu một hơi, không nói lời nào nhắm mắt lại, ý thức hải bên trong người hắn nổi lên từng đợt sóng dữ, tia chớp màu đỏ không ngừng từ tụ tập trong ý thức hải. Chúng ngưng tụ lại thành một đám mây màu đỏ, trong giây lát thoát khỏi ý thức hải.

Cực cảnh thần thức lần đầu tiên không lưu lại chút nào thoát ly khỏi cơ thể hắn, dốc toàn bộ lực lượng tiến hành công kích. Khi đám mây đỏ từ

trên đầu của Vương Lâm xuất ra, ma đầu lập tức lộ vẻ sợ hãi, thân thể

run rẩy thối lui lại phía sau.

Áng mây đỏ vừa xuất hiện đã hóa thành thanh lợi kiếm, mang theo ma đầu bên người lao về phía sương mù màu đỏ. Chỉ thấy Nguyên Anh kỳ tu sĩ ở

bên trong sương mù màu đỏ đang khoanh chân ngồi, sắc mặt âm trầm. Bên cạnh hắn có một chiếc hồ lô đang xoay tròn cảnh giới, những nơi nó đi qua sương mù chậm rãi trở nên mờ nhạt, dần dần bị hấp thu.

Trận pháp do Vương Lâm thi triển là một loại trận pháp ác độc, nó gọi là

Phệ Huyết Thiên Ma trận. Loại trận pháp này kết cấu không phức tạp,

điều quan trọng là phải có huyết nhục của tu sĩ làm chủ mới có thể phát huy tức dụng của thiên ma. Vương Lâm lấy mười thi thể của Trúc Cơ kỳ tu sĩ bố trí lại thành trận pháp này, trong thời gian ngắn vây khốn lấy Kết

Đan kỳ tu sĩ thì không có vấn đề lớn.

Nếu hắn có thể lấy thân thể Kết Đan kỳ tu sĩ để bày trận, như vậy chỉ

cần năm thi thể là có thể giết chết những tu sĩ có tu vi dưới Kết Đan trung kỳ. Bất quá trận pháp này đối với thi thể lập trận yêu cầu cực cao, phải là do chính mình giết chết mới được nếu không sẽ hạn chế tác dụng của trận pháp.

o0o

Cực cảnh thần thức của Vương Lâm sau khi lao vào sương mù, Kết Đan kỳ tu sĩ lập tức cảm ứng được, hai mắt đột nhiên mở ra. Không cần Vương Lâm ra lệnh, ma đầu nhanh lao về phía trước, nó không để ý tới hồ lô đang vây quanh thân thể đối phương mà lập tức tiến vào trong ý thức hải của hắn.

Bên trong ý thức hải, thần thức của tu sĩ đó hóa thành một người khổng lồ, cực cảnh thần thức được phát huy tới cực hạn, đám mây đỏ trực tiếp tạo ra thành vô số những tia chớp màu đỏ. Chúng mang theo những tia sét

ầm ầm oanh kích lên thân thể người khổng lồ.

Người khổng lồ này lộ ra biểu tình thống khổ. Thân thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, hắn rít cào huy vũ song chưởng, lập tức có tia chớp màu đỏ

bị phân ra làm hai.

Ngay sau đó, áng mây đỏ tiêu tán hóa thành càng nhiều những tia chớp,

một lần nữa nhằm vào đối phương oanh kích. Thân hình người khổng lồ càng lúc càng nhỏ lại, nhưng song chưởng của hắn cũng huy vũ kịch liệt, mỗi lần huy động đều có một tia chớp bị hắn cắt đứt hóa thành hồng mang mà biến mất.

Với tu vi của Vương Lâm thì giết chết Kết Đan sơ kỳ tu sĩ còn có chút miến cưỡng, còn nếu hắn đã tiến được vào Kết Đan kỳ thì đối phó với cao thủ Kết Đan kỳ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bất quá, Vương Lâm há phải hạng người lỗ mãng? Nếu không nắm chắc thành công hắn quyết sẽ không làm, lúc này ma đầu giống như được lệnh của

Vương Lâm nó mang theo một tia do dự lao về phía người khổng lồ.

Vẻ mặt người khổng lồ vô cùng kinh hoảng, cánh tay huy vũ đánh về phía ma đầu, khiến cho thân hình ma đầu bị đánh nát. Người khổng lồ vừa thở

ra một hơi, thì trên mặt lại hiện lên vẻ kinh hoàng, trên cánh tay của hắn lúc này bất ngờ xuất hiện thân ảnh ma đầu, nó gắt gao cắn chặt lên đó, tiến hành cắn nuốt từng chút một.

Mặc dù ma đầu liên tục rít cào huy động song quyền tấn công ma đầu ở

trên người, nhưng ma đầu đó giống như sinh ra trên người hắn, làm cách nào cũng không vứt đi được. Cuối cùng người khổng lồ đành buông tha chống cự với tia chớp màu đỏ, cánh tay không ngừng tấn công ma đầu trên người. Mỗi một lần tấn công thân thể ma đầu lại ảm đạm đi vài phần,

nhưng ma đầu vẫn kiến trì không buông, ngược lại tốc độ cắn nuốt càng lúc càng nhanh.

Kỳ thật tâm lý ma đầu cũng không ngừng kêu khổ, hắn bây giờ nếu buông bỏ

đối phương, Vương Lâm khẳng định sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Buông thì chết, còn không buông lại có một chút sinh cơ, hắn nữa nếu có thể cắn nuốt thần thức của Kết Đan kỳ tu sĩ, nói không chừng thực lực sẽ

tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó sẽ cắn nuốt tên gia hỏa kia, từ nay về

sau thiên hạ to lớn mặc cho hắn tiêu dao.

Có hy vọng như vậy, sự tàn nhẫn trong lòng ma đầu càng lúc càng dâng lên, lấy tốc độ nhanh chóng tiến hành cắn nuốt, có thể nói tinh lực toàn thân của ma đầu lúc này đều đặt ở trên đó.

Người khổng lồ lộ ra vẻ muốn khóc, cánh ta huy động càng lúc càng yếu,

cuối cùng thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một đạo thần thức màu vàng bị ma đầu hấp thu.

Vẻ mặt ma đầu mừng như điên, nó đang muốn tiến hành tiêu hóa thần thức của Nguyên Anh kỳ tu sĩ, thì đột nhiên thần thức của Vương Lâm hóa thành một áng mây đỏ nhanh chóng bao vây lấy hắn. Ma đầu bị giam cầm, nó cuống quít phát ra những tiếng gầm rú không cam lòng, bất quá cuối cùng bất đắc dĩ nhả ra thần thức của Kết Đan kỳ tu sĩ.

Trai qua chuyển hóa trong cơ thể của ma đầu, thần thức của Kết Đan kỳ tu sĩ đã trở thành một cỗ thần thức không chủ. Tâm niệm Vương Lâm khẽ thay đổi, áng mây đỏ nhanh chóng thoát khỏi thần thức đang sụp đổ của cơ thể

Kết Đan kỳ tu sĩ ra ngoài trở về thân thể hắn.

Vương Lâm mở bừng hai mắt, khóe miệng nở nụ cười lạnh. Ở trong ý thức hải của hắn, thần thức Kết Đan kỳ tu sĩ đang bị cực cảnh thần thức chậm rãi thôn phệ.

Lúc này, thanh trùy tử màu vàng ở trước mặt đã ảm đạm màu sắc rơi xuống đất. Vương Lâm thù hồi lại ngọc phù của mình, đưa tay cầm lấy thanh trủy tử lên tùy ý lướt mắt qua một cái rồi cất vào trong túi trư vật.

Sau đó hắn đi nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống một góc của trận pháp,

từ trên mặt đất lấy ra một khỏa linh thạch. Khi linh thanh bị bóp nát,

sương mù màu tím lập tức tiêu tán, từ bên trong lộ ra thân thể Kết Đan kỳ tu sĩ đã tuyệt khí bỏ mạng.

Đứng ở bên cạnh, tay phải Vương Lâm điểm vào mi tâm tu sĩ, quát khẽ nói:

- Mau lăn ra đây. Nếu không ta lập tức giết ngươi.

Một đạo hồng quang không cam lòng từ thiên linh cái của tu sĩ chui ra,

nó hóa thành bộ dáng của ma đầu, ánh mắt nó tràn ngập hận ý. Nhưng ngay sau đó liền thở dài một hơi, nhận lệnh của Vương Lâm quay trở lại phi kiếm.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào thi thể tu sĩ, ánh mắt chớp động không ngừng, sau khi tháo chiếc túi trữ vật của hắn ra. Tay phải hắn vung lên,

thi thể đối phương liền bốc cháy hóa thành than. Chỉ bất quá bên trong đống than lóe lên tinh quang của Kim Đan. Kim Đan này nhanh chóng co rút lại, màu sắc cũng trở nên ảm đạm hơn, tựa hồ có dấu hiệu sẽ tiêu tán.

Vương Lâm cầm lấy Kim Đan không nghĩ ngợi gì cho vào trong miệng, sau đó đạp nhẹ xuống đất, thân ảnh nhanh chóng chui xuống lòng ddaats.

Lần này chui xuống gần ngàn trượng, ở sâu trong lòng đất, Vương Lâm khoanh chân ngồi cố gắng tiêu hóa Kim Đan ở trong bụng. Kim Đan này

khi tiến vào trong cơ thể hắn lập tức mất tác dụng, một cỗ linh từ đó tản mát ra xung quanh, chỉ chốc lát đã tràn ngập thân thể Vương Lâm.

Linh lực trong đó quá mức khổng lồ, cho nên thân thể Vương Lâm không sao chịu được, miệng mũi lúc này không ngừng chảy ra máu tưới. Vương Lâm cũng không thốt ra lời nào, đưa tay lên điểm lên mi tâm, Thiên Nghịch châu xuất hiện. Thân thể hắn chợt lóe lên đã tiến vào bên trong không gian của Thiên Nghịch châu. Vương Lâm lập tức bay tới nơi ở của Nguyên

Anh Tư Đồ Nam. Hắn khoanh chân ngồi xuống tiến hành thổ nạp, dần dần,

thân thể hắn xuất hiện vô số những điểm máu, kinh mạch trong cơ thể hiện lên trên làn da một cách rõ ràng.

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, dựa theo phương thức kỳ quái một tay đặt lên trán, một tay đặt ở bụng hình thành hệ tuần hoàn. Đồng thời trong lòng hắn đang thì thầm khẩu quyết.

Kim Đan trong cơ thể mang tới linh lực khổng lồ, chúng nhanh chóng được

Vương Lâm vận chuyển, xương cốt toàn thân không ngừng được linh lực bổ

sung khiến chúng trở nên cứng cỏi hơn trước.

Sau khi ở trong Thiên Nghịch không gian hai tháng, Vương Lâm mở mắt ra,

xung quanh mây mù cuồn cuộn, một lúc lâu sau chúng mới chậm rãi tiêu tán khôi phục lại cảnh vật rõ ràng.

- Ngọc giản của Tà Ma Tông từng ghi lại thôn phệ Kim Đan có thể tăng trưởng tu vi, điều này không phải là giả. Dựa theo khẩu quyết ngọc giản quả nhiên có thể hấp thu linh lực trong Kim Đan. Đáng tiếc đây chỉ là

Kim Đan sơ kỳ, mà chỉ có tu luyện Đại Tự Tại Tu La thuật mới có thể hấp thu được hai thành linh lực. Nếu không tu luyện Đại Tự Tại Tu La thuật thì nhiều nhất chỉ hấp thu được một thành linh lực.

Vương Lâm thì thầm nói một lúc, đứng lên nắm chặt bàn tay, ánh mắt hắn lộ vẻ trầm tư, trong lòng thầm nghĩ:

- Hấp thu một thành linh lực của Kim Đan sơ kỳ khiến cho ta đột phá cảnh giới trung kỳ đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn cảnh giới. Bây giờ

nếu tái gặp phải Kết Đan sơ kỳ mặc dù không có ma đầu tương trợ chính mình cũng có thể liều mạng một chút.

Ở trong Thiên Nghịch không gian hai tháng, tương đương với mười ngày ở

bên ngoài, Vương Lâm sau khi rời khỏi Thiên Nghịch không gian, dựa vào

Độn Thổ thuật chui lên mặt đất. Lúc này bên ngoài trời đã khuya, xung quanh tràn ngập sự yên tĩnh, Vương Lâm quay trở lại chiến trường chỉ

thấy khắp nơi tràn ngập thi thể, cả linh mạch bị người ta dùng đại pháp thuật làm cho mặt đất xuất hiện một cái lỗ hổng sâu không thấy đáy.

Xem xét một lúc xung quanh, hắn nhanh chóng quay về phía ngọn núi nơi

Hỏa Phần quốc chiếm cứ. Mấy canh giờ sau, Vương Lâm đã đi tới dưới chân ngọn núi, hắn từ dưới lòng đất chui lên, đạp phi kiếm tiếp tục phi hành vào bên trong.

Nửa đường đi bị các tu sĩ tuần tra kiểm tra liên tục, nhưng khi nhìn thấy Vương Lâm xuất ra ngọc phù ghi chết số lượng địch nhân bị giết thì

cũng không tiến hành ngăn cản hắn. Đi dọc theo đường đi, Vương Lâm đã đi tới bên ngoài Thiên Điện trên một đỉnh núi. Đây là nơi mà ngày trước

Phượng Loan đã triệu hắn về.

Bên ngoài Thiên Điện có hai nữ tu sĩ Kết Đan kỳ khoanh chân ngồi. Vương

Lâm đi tới hai nàng lập tức mở mắt, sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền nhắm mắt không đề ý gì tới hắn nữa.

Vương Lâm từ bên ngoài cất cao giọng nói:

- Đệ tử tham kiếm sư tôn.

- Vào đi - Thanh âm ôn nhu của Phượng Loan từ bên trong nội điện truyền ra.

Vương Lâm không nói thêm câu nào lập tức đi vào, chỉ thấy Phượng Loan lúc này đang ngồi trên ghế đá. Bên cạnh nàng còn có một người, đó chính là trung niên văn sĩ Chu Cẩn. Hắn nhìn Vương Lâm hơi gật đầu, sau đó lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lông mày nhìu chặt lại.

Thần thái Phượng Loạn cũng lộ vẻ uể oải, nàng quét mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Chuyện gì?

Vương Lâm không nói lời nào, mà giâng ngọc phù ở trong tay lên. Phượng

Loan ngẩn người ra, sau khi tiếp nhận vẫn không xem ngay lập tức mà đánh giá Vương Lâm vài lần. Lúc này mới không chút do dự đưa thần thức tiến vào trong ngọc phù dò xét một vòng, nét mặt nàng nhất thời lộ vẻ cổ

quái.

Chu Cẩn quay đầu lại, tiếp nhận ngọc phù từ trên tay Phượng Loan, thần thức đảo qua, hàng lông mày hơn giãn ra, cười nói:

- Không tồi. Giết được sáu mươi mốt Trúc Cơ tu sĩ, Kết Đan tu sĩ một người. Nếu có thể tiếp tục duy trì tiến độ này ngươi sẽ có hy vọng tranh đoạt Thiên Ly đan. Bất quá, ta cảm thấy kỳ lạ, ngươi trước đây là Trúc

Cơ trung kỳ, vì sao lại nhanh chóng đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn cảnh giới? Hơn nữa, nếu muốn giết một Kết Đan kỳ tu sĩ thì cơ hồ không có khả năng, ngươi làm thế nào làm được?

Nói xong những lời này, ngữ khí của hắn trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Đối với vấn đề này, Vương Lâm đã sớm đoán được, thần sắc hắn thong dong, bình thản nói:

- Kết Đan tu sĩ nọ bì người khác vây công, sau đó trọng thương bỏ chạy.

Ta đuổi theo khi hắn đã sắp chết. Bị ta đoạt được Kim Đan, rồi sử dụng

Thông Phệ đại pháp của Tà Ma Tông nuốt vào. Tu vi lúc đó mới từ Trúc Cơ trung kỳ tiến lên Giả Đan cảnh giới.

- Thông Phệ đại pháp..... - Ánh mắt Chu Cẩn như điện nhìn chằm chằm vào thân thể Vương Lâm. Hắn phát hiện ra trong cơ thể Vương Lâm vẫn còn sót lại linh lực của Kim Đan ba động, trong lòng cũng tin tưởng vài phần,

sau đó không nói gì nữa.

Phượng Loan thâm ý nhìn Vương Lâm, từ trong túi trữ vật xuất ra một cái ngọc giản, trong miệng nói:

- Đây là phần thứ hai của bản đồ. Kết Đan kỳ tu sĩ ta tính cho người mười người. Nếu người cuối cùng giết đủ một trăm năm mươi người, ta sẽ

đưa nốt cho ngươi phần thứ ba của bản đồ.

Vương Lâm gật đầu tiếp nhận ngọc giản, hắn dùng thần thức xem xét một chút, bên trong đích thực là một phần của bản đồ. Nếu hai phần bản đồ

cùng ở một chỗ, thì diện mạo bốn phía của Hỏa Phần quốc trên cơ bản đã được Vương Lâm hiểu rõ.

Tu Ma hải ở sát biên giới của Hỏa Phần quốc, từ trên bản đồ xem, thì trên đại lục Hỏa Phần quốc cũng không có Triệu quốc. Dựa theo miêu tả

của bản đồ, bên kia Tu Ma hải còn có một đại lục. Về phần đại lục này tên là gì thì trên bản đồ không ghi, nói như vậy ở mảnh bản đồ thứ ba hắn là sẽ có giới thiệu đôi chút.

Tại phần thứ hai của bản đồ, có giới thiệu chi tiết về Tu Ma hải, Vương lâm cũng không kịp nhìn kỹ đã thu hồi thần thức lại.

- Tu sĩ của Tuyên Vũ quốc đã liên hợp lại, sẽ sớm có một trận đại chiến,

nếu ngươi muốn tích lũy quân công, vậy mấy ngày này chính là cơ hội tốt nhất. - Chu Cẩn nhìn Vương Lâm có chút tán thưởng, nói.

Vương Lâm đang muốn nói chuyện thì đột nhiên từ bên ngoài truyền tới tiếng thét chói tai. Sắc mặt Chu Cẩn và Phương Loan lập tức trở nên âm trầm, thân hình trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ ngồi.

Vương Lâm vội vàng rời khỏi Thiên Điện, chỉ thấy ở giữa không trung có một người toàn thân bị vô số vết thương. Linh khí không ngừng thoát ra ngoài làm tổn hại tới Nguyên Anh. Đối phương kinh hãi nói:

- Chư vị đạo hữu. Tỏa Quốc đại trận đã bị phá....Hỏa thú sắp giết tới đây....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 140: Tu Ma hải.(1+2)

Nét mặt Vương Lâm tối sầm lại. Tin tức Tỏa Quốc đại trận bị phá đối với hắn hoàn toàn không phải là một tin tức tốt đẹp. Một khi Hỏa linh thú tràn tới, đến lúc đó mục tiêu của chúng sẽ tập trung vào một mình hắn.

Nhớ tới cảnh một biển Hỏa linh thú đuổi giết, trong đầu Vương Lâm cảm giác tê dại. Trong lòng hắn lập tức đưa ra một quyết định, phải nhanh chóng lấy được bản đồ. Về phần Thiên Ly đan thì để một thời gian nữa cũng được.

Nghĩ tới đây Vương Lâm cau mày. Cướp tấm bản đồ đang ở trong tay Phượng

Loan, chẳng bằng ra ngoài giết đủ một trăm năm mười người còn hơn. Suy nghĩ một chút, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong lòng đã có chủ ý.

Thần thức của hắn thoáng động, trong đầu hắn liền hiện lên vị trí của hai người Dương Hùng và Lâm Đào. Lặng lẽ lui lại sau vài bước, hắn nhanh chóng bay về phía Dương Hùng.

Dương Hùng là một trong số những đệ tử của Chiến Thần điện được lưu lại để tuần tra ngọn núi. Hắn không hề dám lơi lỏng, hết sức cảnh giác, quan sát khắp nơi. Tuy nhiên, hai mắt của hắn thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía đỉnh núi. Mới vừa rồi có một nguyên anh bị mất thân thể vừa mới bay qua. Dương Hùng có cảm giác như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Cố gắng giữ cho bản thân được bình tĩnh, Dương Hùng thầm than một tiếng,

đang định đi về hướng Tây Bắc để dò xét. Bất chợt tâm thần của hắn máy động, liền thay đổi phương hướng đi về phía khu rừng. Sau khi, vào đến trong rừng, hắn nhìn quanh một chút rồi cung kính nói:

- Dương Hùng tham kiến chủ nhân.

Vương Lâm từ sau một thân cây xuất hiện. Hắn nhìn Dương Hùng một chút rồi nói:

- Chu Tử Hồng ở đâu?

Mặc dù trong lòng rất thắc mắc nhưng Dương Hùng cũng không hỏi. Suy nghĩ một chút, hắn nói:

- Ta nhớ là Chu sư muội được xếp trong phân đội ba, nhóm thứ tư. Còn vị trí cụ thể ở đâu thì không rõ lắm.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Dương Hùng mấy lần rồi nói:

- Bản mệnh tinh phách của Chu Tử Hồng ta đã trả lại.

Thân thể Dương Hùng khẽ run lên, hô hấp trở nên dồn dập. Tuy nhiên, hắn nhanh chóng trở lại bình thường, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm như muốn nói cái gì đó.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói một cách bâng quơ:

- Nếu ngươi có thể làm cho Chu Tử Hồng tới đây, ta sẽ trả lại bản mệnh tinh huyết cho người.

Hai mắt Dương Hùng lập tức đỏ lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Một lúc sau, hắn nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân nói có thật không?

Vương Lâm nhíu mày nhưng vẫn gật đầu. Dương Hùng không nói tiếng nào,

lấy ra một cái ngọc giản, áp vào trán, nói cái gì đó. Sau khi, ngọc giản lóe lên vài đạo ánh sáng, Dương Hùng liền tung nó lên trên không, ngọc giản liền biến mất.

Sau khoảng một nén nhang, từ xa có tiếng phi kiếm lướt gió vọng đến.

Ngay sau đó, một nữ tử có bờ môi chín mọng từ trên cao hạ xuống. Người đó chính là Chu Tử Hồng.

Nàng thu hồi phi kiếm, hơi nhíu mày, đang định mở miệng thì chợt phát hiện ra Vương Lâm đang đứng bên cạnh Dương Hùng. Nét mặt nàng lập tức trở nên tái nhợt.

Vương Lâm vung tay lên một cái, phóng thích bản mệnh tinh huyết của

Dương Hùng ra ngoài. Sau khi tiếp nhận lấy, Dương Hùng xấu hổ không dám nhìn Chu Tử Hồng nhanh chóng ra khỏi rừng.

Nét mặt Chu Tử Hồng tái nhợt, khẽ mím đôi môi. Sau khi hít một hơi, nàng liền mở miệng, nói:

- Phượng Loan lão tổ...là mẫu thân của ta. Sau khi người đến gặp ta liền phát hiện ngay ra sự khác thường. Vì vậy...

Vương Lâm lắc đầu, thở dài nói:

- Việc này qua rồi không cần phải nhắc lại nữa. Chủ Tử Hồng! Ta muốn nhờ ngươi giúp cho một việc.

Chu Tử Hồng ngẩn người, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Là bản đồ?

Vương Lâm gật đầu, nói:

- Quê hương của ta ở một nơi rất xa. Nếu không có bản đồ, ta không thể xác định được phương hướng.

Ánh mắt Chu Tử Hồng có chút phức tạp, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi nói:

- Ngươi giúp ta giết hai người.

- Tu vi như thế nào? - Vương Lâm nhíu mày.

- Một người là Trúc Cơ trung kỳ, một người là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn. - Ánh mắt Chu Tử Hồng lóe lên hàn quang, nói.

- Được! - Vương Lâm chẳng hề do dự, gật đầu đồng ý.

- Hai người đó ngươi cũng đã gặp qua. Một người là Từ Tư - Sư muội thanh mai trúc mã của Mã Lương. Còn người kia là kẻ vẫn luôn quấn lấy nàng -

Chu An. Bây giờ, ngươi cũng không cần phải giết chết bọn họ ngay. Chờ

khi ngươi rời đi, lúc đó ra tay cũng được. Còn về bản đồ, một lúc nữa,

ta sẽ cầm đến cho ngươi. - Chu Tử Hồng nói xong, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi xoay người đạp kiếm, bay đi.

- Mã Lương! Đây là việc cuối cùng mà ta có thể giúp ngươi... - Nét mặt Chu Tử Hồng có vẻ buồn bã, từ từ bay đi.

Ánh mắt Vương Lâm dõi theo bóng lưng của Chu Tử Hồng một chút. Sau đó,

hắn liền phát tán thần thức, nhanh chóng tìm được vị trí của Từ Tư. Ngày đó, hắn đã lưu lại trên người Từ Tư một tia thần thức, nên lúc này tìm kiếm vô cùng đơn giản.

Sau khi phát hiện được vị trí của Từ Tư, Vương Lâm dẫm chân một cái,

nhanh chóng chui vào lòng đất mà đi. Một canh giờ sau, Vương Lâm liền trở lại vị trí của mình, khoanh chân ngồi xuống, đợi Chu Tử Hồng.

Nét mặt của hắn lúc này có chút quái dị. Vừa rồi, ở một chỗ hẻo lánh phía sau núi, hắn đã tìm được Từ Tư. Nhưng lúc đó, nàng đang cùng với

Chu An dính chặt với nhau như sam, nên không nhận ra hắn. Cả hai cùng phát ra những tiếng rên rỉ, dâm loạn.

Vương Lâm đứng xem một lúc rồi lưu lại một tia thần thức sau khoảng nửa tháng sẽ phát tác trên thân thể Chu An. Sau đó, hắn yên lặng bỏ đi.

Sau khi trở lại rừng rậm chờ một lúc, Chu Tử Hồng liền xuất hiện. Nàng đứng ở bên ngoài ném một cái ngọc giản vào trong rừng, sau đó bỏ đi.

Vương Lâm phất tay, chộp lấy ngọc giản. Hắn dụng thần thức xem xét một chút rồi đút vào trong túi trữ vật. Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu,

độn thổ vào lòng đất, rời đi.

Sau khi xem xét tấm bản đồ, Vương Lâm mới biết được Hỏa Phần quốc nằm trên Chu Vũ đại lục. Giữa nó và đại lục của Triệu quốc có một cái Tu Ma hải. Nếu muốn trở về Triệu quốc thì phải xuyên qua Tu Ma hải - Một địa danh nổi tiếng trong truyền thuyết.

Trên bản đồ cũng có giới thiệu một chút về Tu Ma hải. Trong đó nhấn mạnh sự nguy hiểm của nơi này. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không dám tiến nhập môt cách khinh suất.

Hơn nữa, theo những gì ghi trên bản đồ thì Tu Ma hải cũng không phải là một đại dương thực sự. Vào thời kỳ thượng cổ, trong một trận đại chiến,

nó bị một vị tu sĩ sử dụng thần thông làm cho nước bốc hơi hết để giết địch. Từ sau lần đó, cả Tu Ma hải chỉ có sương mù bao phủ. Nói một cách chính xác thì dùng hai từ vụ hải là thích hợp nhất. Rất nhiều sinh vật vốn sinh sống trong đại dương đã tiến hóa, thích ứng với sương mù.

Đồng thời cũng do đặc điểm sương mù của Tu Ma hải, hàng năm cứ có trong khoảng thời gian một tháng, sương mù lại một lần nữa biến thành

nước biển. Qua một tháng, nó lại biến thành sương mù như cũ.

Hoàn cảnh khốc nghiệt như thế đã khiến cho tài nguyên nơi đây hết sức cằn cỗi. Linh mạch thưa thớt. Thậm chí nó còn biến thành một nơi để giết người. Từ từ ở đây càng ngày càng có nhiều người tu ma tụ tập. Một số

người tu ma ở tu chân quốc cấp cao gây ra đại họa bị quốc gia truy sát cũng chạy tới đây. Bọn chúng lợi dụng điểm đặc biệt của Tu Ma hải để mà trốn tránh.

Từ đó, nơi đây mới chính thức được đổi tên thành Tu Ma hải. Còn tên thực của nó đã bị người ta hoàn toàn quên lãng. Các thế lực trong Tu Ma hải hết sức hỗn loạn, long xà hỗn tạp. Nếu không phải là người tu ma, gần như rất ít khi tiến vào.

Vương Lâm vừa di chuyển vừa xem xét những thông tin ghi trên ngọc giản.

Bất chợt thân thể của hắn khẽ dừng lại, phát tán thần thức ra ngoài. Căn cứ theo thần thức, hắn có thể thấy được giữa không trung có hai đạo kiếm quang đang phá không mà đi. Người phía trước là một nữ tử có khuôn mặt tái nhợt, thân thể chao đảo chực ngã.

Trên khuôn mặt của nàng có một đôi mày liễu. Nét mặt như hoa đua nở,

giống như một đóa hoa sen, hết sức hiền từ. Nàng chính là Lý Mộ Uyển -

Đệ tử Lạc Hà môn mà hắn đã gặp qua một lần.

Người đang đuổi theo phía sau là một thanh niên có khuôn mặt trắng bệch.

Hắn cứ chầm chậm đuổi theo phía sau, đồng thời cất tiếng trêu chọc,

nói:

- Tiểu nương tử! Mười ba người trong tiểu đội của ngươi đã bị ta giết chết hết. Ngươi còn có thể chạy đi đâu nữa?

Lý Mộ Uyển không nói một lời, cắn chặt một cố bay về phía trước.

Tên thanh niên khẽ vung tay phải lên, một tiếng "roạt" vang lên. Lý Mộ

Uyển kinh hãi kêu lên một tiếng. Vạt áo phía sau của nàng đã bị kéo rách, để lộ làn da trắng như tuyết.

Gã thanh niên cười ha hả, tay phải đưa lên sờ mũi, hai mắt hiện rõ một sự dâm đãng.

Vương Lâm theo dõi một chút rồi thôi không nhìn nữa. Tu vi của tên thanh niên đó rất cao, đã đạt tới cảnh giới Kết Đan trung kỳ. Vì vậy, Vương

Lâm cũng chẳng muốn rước thêm rắc rối. Chuyện quan trọng nhất vào lúc này là nhanh chóng bỏ đi trước khi hỏa linh thú đuổi tới.

Hắn với Lý Mộ Uyển mới chỉ gặp nhau có một lần, cũng chảng đến mức phải liều mạng đi cứu. Đang định bỏ đi, đột nhiên gã thanh niên cúi đầu xuống. Hắn hất tay, bắn ra một đạo hắc quang về phía Vương Lâm đang ẩn thân dưới đất.

- Không ngờ ở đây lại có một tên tiểu bối thi triển thổ độn thuật. Đã gặp thì ngươi ở lại đi.

Vương Lâm thầm thở dài. Đúng vào lúc hắc quang đánh trúng mặt đất liền nhảy lên. Lý Mộ Uyển nhận thấy có sự khác thường liền quay đầu nhìn lại.

Thấy hắn, nàng quá đỗi vui mừng, gọi to:

- Là ngươi! Sư huynh cứu ta với. - Nói xong, phi kiếm dưới chân nàng đảo một vòng, trong chớp mắt đã tới bên cạnh Vương Lâm.

Tên thanh niên cười ha hả, ngón tay khẽ điểm một cái. Trước mặt hắn liền xuất hiện bảy, tám thanh phi kiếm lao ra, nháy mắt đã tới gần hai người. Có điều, phần lớn phi kiếm đều tập trung vào một mình Vương Lâm.

Còn trên người Lý Mộ Uyển chỉ có một thanh mà thôi, hơn nữa vị trí cũng không phải chỗ nguy hiểm. Hiển nhiên là đối phương đã nổi máu dâm nên không muốn giết nàng.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Tay hắn nắm lấy Lý Mộ Uyển, thân thể nhẹ

nhàng tránh thoát khỏi phi kiếm, nhanh chóng thi triển thổ độn thuật bỏ

chạy.

Thổ Độn thuật không hổ là đại thần thông từ thời thượng cổ. Mặc dù cũng chỉ là biến thể của nó, nhưng tốc độ cũng rất nhanh. Vương Lâm mang theo một người mà tốc độ chỉ giàm xuống không đáng bao nhiêu, nhanh chóng bỏ

chạy.

o0o

Người thanh niên ở phía trên cố tình trêu tức. Hắn khống chế phi kiếm liên tục đánh xuống mặt đất. Nhưng được một lúc, tốc độ của Vương Lâm đã càng lúc càng nhanh. Gã thanh niên thôi không cười nữa, nhanh chóng đuổi theo.

Có điều, mặc dù tu vi của hắn là Kết Đan kỳ nhưng cũng không am hiểu về

tốc độ. Nếu là tu sĩ Trúc Cơ kỳ sử dụng phi kiếm thì hắn còn có thể truy đuổi một cách dễ dàng. Nhưng gặp phải ngũ hành độn thuật, nhược điểm của hắn liền xuất hiện rõ ràng, nhanh chóng bị bỏ rơi.

Nét mặt Vương Lâm âm trầm, quay đầu lại, liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển. Lý Mộ

Uyển thấy thế, mà giật mình. Nàng biết bản thân làm liên lụy tới đối phương, vội hé đôi môi anh đào, nhanh chóng nói:

- Người này là trưởng lão của Song Tu môn ở Tuyên Vũ quốc. Chẳng hiểu tại sao hắn lại biết được ta có một viên Thiên Ly đan, nên mới tìm tới...

Nàng chưa kịp nói xong, hai mắt của Vương Lâm đã chớp chớp, trầm giọng nói:

- Ngươi có Thiên Ly đan?

Ánh mắt của Vương Lâm khiến cho Lý Mộ Uyển hết sức sợ hãi. Nàng vốn tự

thị thông minh ơn người, nếu không cũng chẳng để lộ ra tin tức Thiên Ly đan làm gì. Để cho hắn cứu mình, nàng chỉ còn cách đánh cược một lần.

Dù sao thì hắn cũng là người Hỏa Phần quốc với nàng. Rơi vào tay hắn so với tên tu sĩ Kết Đan kỳ kia còn tốt hơn nhiều. Nghĩ tới đây, nàng vội nói:

- Thiên Ly đan thành phẩm ta không có. Ở đây, ta chỉ có một viên bán thành phẩm... - Thấy ánh mắt của Vương Lâm có phần không tốt, nàng

vội vàng giải thích:

- Thiên Ly đan của Lạc Hà môn không có thành phẩm. Tất cả đều chỉ là bán thành phẩm mà thôi. Có điều chỉ cần dùng nửa canh giờ tế luyện là có thể hoàn thiện được một bước cuối cùng, biến nó trở thành hoàn chỉnh.

Bởi vì, một khi Thiên Ly đan trở nên hoàn chỉnh thì không tiện cất giữ.

Trong vòng một năm phải sử dụng, nếu không dược hiệu sẽ bị hao tổn.

Trong lòng Vương Lâm thoáng động nhanh chóng quay ngược trở lại. Vốn hắn định đi đường vòng tới Tu Ma hải. Nhưng vì phải bỏ rơi người kia nên hắn nắm lấy cánh tay nhỏ bé, mềm mại của Lý Mộ Uyển, thay đổi phương hướng, chạy về biên giới của Hỏa Phần quốc.

Trong đầu Vương Lâm thầm đưa ra hai phương án. Một là đi tới ngọn núi của Hỏa Phần minh, nơi đó có vô số cao thủ. Chỉ cần tới gần đó là sẽ

được cứu. Nhưng chưa nói tới việc tên thanh niên Kết Đan kỳ của Tuyên Vũ quốc có cho họ chạy về hướng đó hay không mà chỉ cần khi tới gần ngọn núi, Lý Mộ Uyển lật lọng là hắn rất khó lấy được Thiên Ly đan.

Lựa chọn thứ hai là đi tới biên giới của Hỏa Phần quốc. Tính toán thời gian thì lúc này, hỏa linh thú đang ở phía trước.

Vương Lâm chẳng hề do dự, lựa chọn phương án thứ hai.

Gã thanh niên vẫn bám theo không bỏ. Thấy tốc độ của đối phương càng lúc càng nhanh, hắn tức giận hừ một tiếng, lấy từ trong túi trữ vật ra một cái là cây. Bàn tay hắn khẽ nâng niu, ngắm nhìn nó một chút rồi ném thẳng về phía trước. Kích thước của phiến lá cây lập tức tăng nhanh,

cuối cùng dài hơn một trượng. Gã thanh niên đạp lên phiến lá,

- Tật!

Âm thanh vừa dứt, phiến lá liền vọt về phía trước. Tốc độ của nó quá nhanh chỉ để lại trong không trung một chuỗi tàn ảnh.

Khoảng cách giữa hai bên từ từ bị rút ngắn. Nét mặt Lý Mộ Uyển càng lúc càng tái nhợt. Nàng không dám nghĩ hậu quả nếu bị đuổi kịp. Trong lòng nàng cảm thấy oán giận vì Vương Lâm không bỏ chạy về phía ngọn núi của

Hỏa Phần minh. Có điều, nàng cũng không dám để lộ ra mặt, sợ chọc đối phương nổi giận, vất nàng lại.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, trong lòng thầm tính toán thời gian.

Khoảng cách từ khi đại trận bị phá đến giờ mới khoảng chừng ba canh giờ.

Trừ đi thời gian nguyên anh thuấn di tới nơi báo tin ra, có lẽ vào lúc này, Hỏa linh thú đang từ Hỏa Phần quốc tiến về phía biên giới Tuyên Vũ quốc.

Trong lòng thầm tính toán thời gian. Phút chốc, thần thức của Vương Lâm đã nhận thấy được từ xa có một đám mây màu đỏ, đang trôi tới.

Gã thanh niên đang đuổi theo giữa không trung vừa mới nhìn thấy đám mây đỏ, liền biến sắc, không hề do dự, quay đầu nhanh chóng bỏ chạy. Nguyên nhân của việc Hỏa Phần quốc xâm lấn Tuyên Vũ quốc hắn đã được biết. Tất cả cũng đều là do đàn hỏa linh thú này gây nên.

Tốc độ của hỏa linh thú hiển nhiên là rất nhanh, mà tốc độ độn thuật của

Vương Lâm lại càng nhanh hơn nữa. Trong nháy mắt, hai bên đã vượt qua nhau, rồi kéo dãn khoảng cách.

Lý Mộ Uyển khiếp nhìn đám mây đỏ trên bầu trời càng lúc càng xa. Trong lòng nàng vừa mới bình tĩnh được một chút, liền sực nhớ ra, vội vã hô lên:

- Mau dừng lại! Chúng ta phải nhanh chóng báo tin...đám hỏa linh thú chẳng phải đang bị Tỏa Quốc đại trận phong bế hay sao?

Vương Lâm lạnh lùng nhìn nàng một cái rồi nói:

- Bọn họ đã biết từ trước rồi, không cần ngươi quan tâm.

Đúng lúc này, một đạo thần thức rất mạnh chợt xuất hiện. Nó lướt qua bầu trời, rồi chợt tập trung lại trên người Vương Lâm. Vương Lâm thầm kêu không hay. Hắn vội lấy từ trong túi trữ vật ra linh khí dịch thể uống vào. Sau đó, không nói tiếng nào, nắm lấy tay Lý Mộ Uyển thi triển thổ

độn thuật tới mức cao nhất, nhanh chóng bỏ chạy.

Đám hỏa linh thú đã bay đi xạ chợt ngừng lại. Chúng gầm lên một cách điên cuồng, quay người lại đuổi theo.

Chỉ có điều khoảng cách hai bên rất xa. Hơn nữa, Vương Lâm phản ứng cực nhanh, tốc độ của hắn không giảm mà còn tăng lên nhanh hơn. Nhất thời,

mặc cho hỏa linh thú đuổi theo nhưng cũng không thể rút ngắn được khoảng cách.

Thần thức của Lý Mộ Uyển nhận thấy điều đó liền hoảng sợ. Trong lòng nàng chợt nảy ra một suy nghĩ. Nàng cảm giác như mục tiêu của đám Hỏa linh thú đó không phải là Hỏa Phần minh mà chính là tên thanh niên có khuôn mặt lạnh như băng đang nắm lấy tay nàng.

Ngũ Hành độn thuật quả là một trong những đại thần thông. Sử dụng nó không những phải tiêu hao linh lực rất nhiều mà trên phương diện tư chất cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Tuy nhiên, cái mà Vương Lâm tu luyện cũng chỉ là một biến thể của nó, thuộc về loại ngụy thổ độn thuật. Đối với loại này ngoại trừ việc tiêu hao linh lực cần rất nhiều ra thì yêu cầu đối với tư chất của nó cũng không cao. Thậm chí, chỉ cần vận dụng một thời gian là có thể nắm vững. Mặc dù, Vương Lâm lĩnh ngộ được nó chưa lâu, nhưng số lần sử dụng của hắn lại rất nhiều nên đến lúc này,

khả năng vận dụng của hắn hết sức thuần thục.

Còn về chuyện tiêu hao linh lực...điều này, Vương Lâm lại chẳng hề lo lắng.

Liên tục sử dụng thổ độn thuật trong ba ngày, Vương Lâm mang theo Lý Mộ

Uyển băng qua Hỏa Phần quốc. Đám hỏa linh thú phía sau lưng hắn càng lúc càng gần, tiếng gầm rú liên tục vọng đến tai. Tới biên giới của Hỏa

Phần quốc, Vương Lâm chui từ dưới đất lên, nhìn Tu Ma hải, uể oải ngồi xuống. Khuôn mặt hắn tái nhợt nói với Lý Mộ Uyển:

- Ngươi có chắc rằng trước khi Hỏa linh thú đuổi kịp có thể tế luyện Thiên Ly đan hoàn chỉnh hay không?

Bây giờ, trong lòng Lý Mộ Uyển đối với Vương Lâm đã có một cảm giác e ngại. Nàng có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng mục tiêu của Hỏa linh thú chính là hắn. Nếu không Hỏa Linh thú đã chẳng quay ngược lại mà đuổi theo. Trên đường đi, từ thái độ của chúng có thể thấy hỏa linh thú căm hận hắn tới cực điểm.

Quan trọng nhất là, Lý Mộ Uyển hoàn toàn hiểu rõ về thổ độn thuật. Ngoại trừ tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên, còn tu sĩ Trúc Cơ kỳ cơ bản là không thể

sử dụng liên tục trong ba ngày. Mỗi khi linh lực tiêu hao, hắn lại uống một loại dịch thể. Điều này khiến cho nàng cảm thấy rất hiếu kỳ.

Bây giờ, sau khi nghe Vương Lâm nói xong, sắc mặt của nàng lại càng thêm tái nhợt. Vốn là một người thông minh, làm sao mà nàng không

hiểu được ý tứ của đối phương. Nếu có thể tế luyện được thì có lẽ đối phương còn cho nàng một con đường sống. Chẳng hạn như dẫn nàng rời khỏi đám Hỏa linh thú. Nhưng nếu không thể tế luyện được thì chắc chắn hắn chẳng hề

do dự mà không lấy đi Thiên Ly đan ở dạng bán thành phẩm, sau đó mặc kệ

nàng.

Nghĩ tới đây, thân hình mềm mại của Lý Mộ Uyển lại càng thêm run rẩy.

Nàng đã nhìn thấy rất nhiều lần đám hỏa linh thú xé xác tu sĩ. Vi vậy trong lòng vô cùng sợ hãi.

Vương Lâm nhướng mày. Thời gian lúc này rất gấp, nếu đối phương cự tuyệt thì sao? Cho dù thế nào thì hắn cũng không thể đoán được suy nghĩ trong đầu đối phương. Thực ra, suy nghĩ của Lý Mộ Uyển cũng không hoàn toàn chính xác. Nếu trong thời gian ngắn nàng không thể chế tạo ra được thành phẩm thì cho dù Vương Lâm có lấy đi bán thành phẩm Thiên Ly đan cũng sẽ

đưa cho nàng một số pháp bảo để bảo vệ tính mạng. Hơn nữa, mục tiêu của hỏa linh thú chính là hắn nên cơ hội sống sót của Lý Mộ Uyển là rất lớn.

Lý Mộ Uyển thấy Vương Lâm cau mày, trong lòng lại run lên. Đôi môi nàng mấp máy một lúc rồi run run nói:

- Sư...sư huynh! Thời gian quá ngắn, ta...ta không thể tạo ra được thành phẩm. Nhưng...ta...ta có thể luyện đan. Gần như tất cả các loại đan dược của Lạc Hà môn ta đều có thể luyện chế. Hơn nữa, có rất nhiều đan phương từ thời thượng cổ ta cũng đều ghi nhớ. Chỉ cần có được dược liệu là ta có thể luyện chế.

Vương Lâm ngẩn người, liếc nhìn Lý Mộ Uyển mấy lần. Thấy từ phía chân trời xuất hiện hồng quang, hắn vội nắm lấy tay Lý Mộ Uyển, nhanh chóng lao về phía Tu Ma hải.

Lý Mộ Uyển không biết rằng lời nói của nàng đã khiến cho Vương Lâm động tâm. Bây giờ, Vương Lâm coi Lý Mộ Uyển như là một cái lò luyện đan di động. Nếu có thể sử dụng thật tốt, tu vi chắc chắn có thể tăng lên rất nhiều. Điều này, Vương Lâm thông qua ngọc giản ký sự của Tôn Hữu Tài mà biết được.

Diện tích của Tu Ma hải rất rộng. Nếu nói nó là một mảnh đất lớn bằng phẳng thì cũng chẳng có gì quá. Chỉ có điều, mảnh đất bằng phẳng đó có rất nhiều núi. Mặc dù không có cây cối, nhưng lại có vô số những loại thực vật kỳ lạ. Nếu tìm hiểu chúng một cách kỹ càng thì đám thực vật đó chính là những thực vật dưới biển từ thời thượng cổ.

Thời điểm Vương Lâm tiến vào chính là lúc mà sương mù trên Tu Ma hải dày đặc nhất. Chẳng còn bao lâu nữa, sương mù mới biến thành nước biển. Sau đó một tháng, nước biển lại biến thành sương mù như cũ.

Lý Mộ Uyển bị Vương Lâm kéo tay nhảy vào trong làn cương mù. Thân thể mềm mại của nàng run lẩy bẩy, nhỏ giọng nói:

- Sư...sư huynh! Đây là Tu Ma hải.

- Ta biết! - Vương Lâm lạnh lùng nói.

Lý Mộ Uyển thầm than một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Vừa mới tiến vào trong làn sương mù của Tu Ma hải, lập tức có một làn khí âm hàn tỏa ra. Cảm giác lạnh lẽo lâu lắm mới gặp làm cho Vương Lâm chấn động. Hắn không ngờ được ở đây lại có cả linh lực âm hàn, trong lòng có chút vui mừng lẫn sợ hãi.

So với Hỏa Phần quốc, Tu Ma hải chẳng khác nào một tảng băng, hoàn toàn đối lập với sự khô nóng của Hỏa Phần quốc. Đây là lần đầu tiên, Lý Mộ

Uyển đi tới Tu Ma hải. Trước đây, nàng nghe người khác nhắc tới đủ mọi loại lời đồn về nó. Bây giờ nhớ lại, nét mặt lại càng thêm tái nhợt.

Vương Lâm đứng trong làn sương mù của Tu Ma hải. Ở vị trí này, sương mù cũng không quá dầy. Nhìn xuyên qua làn sương vẫn còn có thể thấy được bờ

biển của Hỏa Phần quốc. Chỉ thấy ở nơi đó, xuất hiện một đám mây màu đỏ, có vô số Hỏa Linh thú tụ tập. Nhưng chúng cũng chỉ dám đứng trên bờ

biển, phát ra những tiếng gầm rống phẫn nộ, nhưng không dám bước tới.

Từ từ, số lượng Hỏa linh thú càng lúc càng nhiều, nhưng thủy chung vẫn không có một con nào tiến nửa bước vào trong Tu Ma hài. Giống như trên ranh giới của đại lục và Tu Ma hải có một cái gì đó ngăn cản khiến cho chúng không dám bước.

Một lúc sau, cuối cùng cũng có một con hỏa linh thú vọt ra. Nhưng nó vừa chạm phải làn sương mù liền kêu lên những tiếng thảm thiết. Thân thể

của nó nhanh chóng nhỏ lại, toát ra khói trắng mù mịt. Làn da tay màu đỏ

nhanh chóng biến thành màu xám. Cảnh tượng giống hệt như một viên than mới ở trong lò bị ném thẳng xuống nước.

Vương Lâm thấy vậy liền cảm thấy an tâm. Theo ý định của hắn, nếu hỏa linh thú dám tiến vào sương mù, thì chỉ cần đám sinh vật trong Tu Ma hải và tu sĩ ở đây cũng có thể ngăn cản được chúng.

Hơn nữa, diện tích của Tu Ma hải tương đương với mấy ngàn cái Hỏa Phần quốc. Nếu Vương Lâm muốn chạy trốn, thì cho dù là Hỏa linh thú có tìm cũng hết sức khó khăn.

Thân thể Vương Lâm lóe lên, cầm lấy bàn tay Lý Mộ Uyển nhanh chóng lao xuống phía dưới. Cực cảnh thần thức của hắn tản ra, quan sát sự khác lạ

xung quanh.

Tạo ra một cái động phủ, nhanh chóng kết đan. Đó là ý định duy nhất trong đầu Vương Lâm vào lúc này. Chỉ có kết đan thành công, trở thành đệ

nhất nhân dưới Nguyên Anh kỳ, hắn mới năm chắc có thể sinh tồn trong Tu

Ma hải.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 141: Đấu Tà phái. (1+2)

Tu Ma hải tỏa ra hơi nước mù mịt. Trong làn hơi nước đó mang tới một cảm giác lạnh lẽo. Sau khi tiến vào bên trong một lúc, quần áo trên người

Vương Lâm đã bị ướt gần hết, nhớp nháp rất khó chịu.

Khuôn mặt Lý Mộ Uyển thì không còn tái nhợt nữa mà chuyển thành đỏ hồng,

nhìn vô cùng quyến rũ. Nhất là quần áo trên người nàng lúc này bị sương mà làm cho ướt sũng, bó sát vào người, để lộ những đường cong tuyệt đẹp.

Vương Lâm liếc mắt nhìn một cái rồi quay đi, trong lòng không hề có một chút xao động. Nếu Lý Mộ Uyển không biết tế luyện Thiên Ly đan,

lại am hiểu luyện chế các loại đan dược thì hắn cũng chẳng cho nàng đi theo.

Tu Ma hải vô cùng rộng lớn. Vương Lâm hạ xuống một lúc lâu vẫn chưa đến tới đáy. Càng đi xuống, hơi lạnh càng lúc càng dầy.

Trong sương mù bắt đầu xuất hiện một số sinh vật cổ quái. Trên thân thể

một số loại còn tản mát ra một chút dao động của linh lực, khiến cho

Vương Lâm có cảm giác kinh hãi. Cũng may là trên đường đi hắn hết sức cẩn thận nên không gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

Lý Mộ Uyển hết sức hồi hộp. Nàng đã được nghe đồn rất nhiều về Tu Ma hải. Nơi này chẳng hề có chuyện đạo lý, tất cả chỉ dựa vào thực lực để

quyết định. Hơn nữa, trong Tu Ma hải không có nhiều nữ tu lắm. Vì vậy một khi phát hiện ra nữ tu, nếu không có chỗ dựa mạnh mẽ thì kết quả vô cùng thê thảm.

Trước khi trải qua thảm biến vừa rồi, ở giữa ranh giới của Hỏa Phần quốc và Tu Ma hải, hàng năm có rất nhiều tu sĩ canh giữ. Trong đó có cả

Nguyên Anh kỳ tu sĩ tọa trấn. Mục đích là để phòng ngừa từ trong Tu Ma hải có một số ma tu xuất hiện cướp đoạt.

Cũng may, một số thế lực mạnh mẽ trong Tu Ma hải lại ở vị trí trung tâm.

Ở bên ngoài chỉ có một vài thế lực nhỏ. Nếu có sự đề phòng thích hợp,

chắc chắn cũng không có gì nguy hiểm.

Vương Lâm cũng chẳng biết đã bay được bao lâu. Đột nhiên, hắn chợt dừng lại khiến cho Lý Mộ Uyển suýt nữa thì đâm vào lưng hắn. Ánh mắt Vương

Lâm lạnh như băng, xoay người nhìn vào làn sương mù phía xa, nói:

- Đi ra đây.

Ba cái bóng đen cao gầy liền xuất hiện từ trong sương mù. Tuy nhiên, do sương mù ngăn trở nên không thể thấy rõ khuôn mặt của họ. Chỉ biết ba người đó là nam tu sĩ. Một giọng nói the thé vọng tới:

- Làm càn! Nơi đây là phạm vi thế lực của Đấu Tà phái chúng ta. Thức thời thì mau đem nữ tu phía sau ngươi lưu lại. Nếu không...

Chưa để cho hắn nói hết, Vương Lâm hừ lạnh một tiếng:

- Lắm chuyện! Chết! - Trên địa đồ từng giới thiệu, trong Tu Ma hải không hề có chuyện đạo lý. Ở đây chỉ có cường giả vi tôn. Hắn vung tay phải một cái, Cực cảnh thần thức trong nháy mắt tỏa ra. Ba người kia mới chỉ

đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, chẳng làm cho Vương Lâm phải để ý.

Trong nháy mắt, một tia chớp màu đỏ thoáng xuất hiện trong con mắt của ba người. Cặp mắt của bọn họ lập tức rơi vào trạng thái vô thức, càng lúc càng tán loạn. Thần thức nhanh chóng tan biến, cuối cùng phải bỏ

mình.

Vương Lâm cất bước đi tới, thu lấy ba cái túi trữ vật. Sau đó, hắn dùng chân đá ba cái thi thể vào trong sương mù rồi chẳng thèm để ý, nhanh chóng đi về phía trước.

Lý Mộ Uyển hoảng sợ nhìn cảnh tượng vừa mới xảy ra. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Vương Lâm ra tay. Thực lực ba người bọn họ cũng giống như nàng đều là Trúc Cơ trung kỳ. Vậy mà không hề có chút phản kháng, cứ thế mà chết khiến cho nàng phải chấn động. Nhìn tấm lưng của Vương Lâm, nàng chợt nhớ tới ca ca Lý Kỳ Khánh của mình từng nói: Trong trận chiến ở

biên giới của Tuyên Vũ quốc, nhân số tham chiến của hai bên vượt qua con số một ngàn. Vào lúc bắt đầu xảy ra đại chiến, bên phía Tuyên Vũ quốc đã xảy ra một chuyện hết sức quái dị. Bất cứ tên đệ tử Trúc Cơ kỳ tham gia giao chiến đều bất ngờ bị chết, từ trên không trung rơi xuống.

Nếu chỉ có một, hai người thì cũng bình thường. Nhưng số lượng Trúc Cơ kỳ của đối phương có gần hai trăm người, vậy mà hơn môt nửa tử vong. Lúc

ấy, sau khi nghe nói, nàng còn tưởng đó chỉ là lời đồn, trong lòng cũng không tin lắm. Nhưng đến bây giờ, sau khi chứng kiến ba tên Trúc Cơ trung kỳ trước mắt cứ vậy mà tử vong khiến cho nàng không khỏi liên tưởng đến trận chiến.

Nàng đi theo phía sau Vương Lâm, giọng nói run rẩy, thấp giọng hỏi:

- Sư...sư huynh! Huynh ở đại đội nào trong Hỏa Phần minh?

Vương Lâm không quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

- Đại đội thứ mười.

Bốn chữ "Đại đội thứ mười" rơi vào tai Lý Mộng Uyển chẳng khác gì tiếng sấm. Nàng nhớ rõ, ca ca nàng đã từng nói nhân số Hỏa Phần quốc tham chiến ở đó đúng là đại đội số mười. Bây giờ, nàng có thể khẳng định,

thanh niên trước mặt chính là nguyên nhân khiến cho một số lượng lớn đệ

tử Trúc Cơ kỳ của Tuyên Vũ quốc tử vong.

Nghĩ tới đây, một chút phản kháng trong lòng nàng hoàn toàn biến thành mây khói. Nhưng ngay sau đó, trong đầu nàng chợt nhớ tới trong Tàng Kinh các của Lạc Hà môn có nhắc tới một loại pháp thuật quỷ dị...nàng buột miệng hỏi:

- Pháp thuật ngươi vừa dùng có phải là Tử Chú thuật hay không? - Vương

Lâm giật mình, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên. Hắn vẫn tiếp tục bước đi,

miệng thì hỏi:

- Ngươi biết Tử Chú thuật?

Lý Mộ Uyển nghe thấy Vương Lâm nói như vậy trong lòng càng thêm khẳng định pháp thuật mà đối phương sử dụng chính là Tử Chú thuật vô cùng khó luyện trong truyền thuyết. Nghe đồn Tử Chú thuật là một loại thần thông từ thời thượng cổ, rất khó tu luyện. Nhưng một khi luyện thành thỉ cần nói ra một chữ "Tử" là đối phương lập tức tử vong.

Pháp thuật bậc này vào thời thượng cổ bị coi là công pháp ma đạo ác độc số một, số hai. Muốn tu luyện được nó thì phải tu luyện tam khí. Đệ nhất khí chính là âm khí: Thực tế nó là nguyên âm của nữ tử. Lấy thuật thái âm mà tích lũy âm khí. Khí thứ hai là tử khí: Phải thu nạp khí phát ra từ những bộ hài cốt mà kết thành tử khí, nó cũng có thiên hướng âm hàn,

nhưng bản chất lại cách nhau một trời một vực. Loại khí thứ ba là sát khí. Sau khi giết chóc đến một mức độ nào đó, trong cơ thể sẽ hình thành một thứ ý chí. Sau khi ý chí đó trải qua tu luyện liền biến thành sát khí.

Tam khí hợp nhất, sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, người được sinh ra liền nắm được sơ bộ Tử Chú thuật. Một khi tu luyện Tử Chú thuật mỗi ngày người đó phải chịu đau đớn không thể tưởng tượng được. Sau đó, cứ ba năm lại phải đối mặt với một lần cửu tử nhất sinh.

Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần, Tử Chú thuật mới coi như có chút thành tựu. Nếu muốn tiếp tục tu luyện, thì cơ hội tử vong của bản thân còn lớn hơn nữa. Theo tính toán, nếu tu luyện Tử Chú thuật thì tỷ lệ đại thành gần như là bằng không. Thần thông đó mặc dù có uy lực vô cùng lớn, nhưng lại quá mức độc ác. Mặc dù là người trong ma đạo nhưng cũng rất ít người tu luyện.

Nghe Lý Mộ Uyển run rẩy nói về Tử Chú thuật, nét mặt Vương Lâm khẽ thay đổi, trầm mặc không nói. Sự im lặng của hắn càng khiến cho Lý Mộ Uyển thêm sợ hãi, trái tim nàng đập thình thịch.

Hành tẩu trong Tu Ma hải một thời gian, cuối cùng thì Vương Lâm cũng chìm được xuống đáy biển. Nơi này sương mù lại càng đậm, khí âm hàn cũng dầy hơn rất nhiều.

Trầm ngâm nhìn mặt đất một chút, Vương Lâm lui lại vài bước. Sau đó,

thân thể hắn thuấn di ra xung quanh, liền phát hiện một ngọn núi cao vút. Đứng trên sườn núi, hắn dẫm nát một khối cự thạch, sau đó lấy ra phi kiếm. Tay phải hắn khẽ điểm một cái, phi kiếm lập tức tiến hành đào bới.

Những tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên liên tiếp. Vương Lâm nhíu mày. Hắn không ngờ được mức độ cứng rắn của ngọn núi lại vượt qua sự

tưởng tượng của bản thân. Hiệu quả đào bới của phi kiếm giảm đi rõ rệt.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, vỗ vào túi trữ vật, ba mươi thanh phi kiếm bay ra.

Cực cảnh thần thức phân tán ra cả ba mươi thanh phi kiếm. Nhất thời,

một trận mưa kiếm xuất hiện, oanh kích sườn núi.

Tốc độ đào bới tức khắc tăng lên. Chỉ bằng mắt thường có thể thấy được trên sườn núi nhanh chóng xuất hiện một cái động. Trên đường đi, Lý Mộ

Uyển đã sớm quen với hành động của Vương Lâm. Nàng thầm nghĩ nếu người này có thể luyện tập Tử Chú thuật từ nhỏ thì có thể khống chế ba mươi thanh phi kiếm cũng chẳng có gì là lạ. Mặc dù nàng biết rõ, khống chế ba mươi thanh phi kiếm, đòi hỏi như thế nào đối với thần thức của tu sĩ.

Thời gian chầm chậm trôi đi, trên sườn núi đã xuất hiện một cái động lớn. Bên trong động có bốn gian thạch thất. Một cái động phủ đơn sơ chính thức được làm xong. Vương Lâm chớp chớp mắt nhanh chóng lấy linh thạch trong túi ra, bố trí một cái trận pháp.

Sau khi Lý Mộ Uyển nhìn thấy trận pháp, khóe mắt khẽ xuất hiện một chút kinh ngạc. Sau khi nhìn kỹ vài lần, sự kinh ngạc trong mắt giảm đi,

nhưng lại xuất hiện một chút khinh thường. Tuy nhiên, điều đó nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên, chỉ một chút đó cũng vẫn bị Vương Lâm nhận thấy. Tuy hắn đang chăm chú bày trận nhưng thần thức vẫn để ý tới Lý Mộ Uyển. Từ lúc khởi hành cho đến đây, thần thức của hắn lúc nào cũng giám sát chặt chẽ. Nếu

Lý Mộ Uyển có hành động gì khác thường, Vương Lâm cũng chẳng hề thương xót mà giết chết ngay lập tức.

Vương Lâm cầm linh thạch trong tay vất ra, lạnh lùng nói:

- Cái động này ta định ở lại trong một thời gian dài. Nếu bị người ta phá trận xông vào, thì ta có thể bỏ chạy. Nhưng còn ngươi thì sinh tử

đành phải dựa vào mình vậy. Nói xong, hắn xoay người nhìn về phía Lý Mộ

Uyển.

Lý Mộ Uyển cắn chặt răng, không nói tiếng nào, nhẹ nhàng bước đến. Nàng lấy từ trong túi trữ vật ra mấy cái tiểu kỳ màu đen rồi phóng về bốn phía. Sau đó, vẫn còn chút lo lắng, nàng liền tiếp tục bố trí mấy cái trận pháp. Cuối cùng, nàng mới sửa chữa trận pháp mà Vương Lâm bố trí lúc trước.

Sau khi làm xong, nàng do dự một chút rồi cắn răng lấy từ trong túi trữ

vật ra một đoạn xương thú màu lam. Sau đó dùng phi kiếm chặt lấy vài mảnh. Nét mặt nàng hết sức nghiêm túc. Trong lòng cẩn thận tính toán một lúc rồi đem chúng đặt ở một số vị trí đã tính toán.

Mất một canh giờ, nàng mới tính toán và xếp đặt xong toàn bộ mười tám đoạn xương thú. Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, uể oải nói:

- Trận pháp mà ngươi bố trí cũng có chút uy lực, nhưng nó cũng chỉ là sơ cấp trận pháp, chỉ có thể ngăn được tu sĩ Trúc Cơ kỳ bước vào. Vừa rồi,

ta đã dùng thú cốt bố trí thêm một cái Cửu Ly thi cốt trận. Tuy nhiên do không đủ xương cốt của linh thú nên uy lực của trận pháp mới chỉ đạt tới ba thành, nhưng như thế cũng đủ ngăn cản tu sĩ Kết Đan kỳ trong vòng ít nhất một canh giờ. Số lượng xương cốt linh thú, ta chỉ có bằng đó.

Nếu muốn tăng thêm uy lực của trận pháp thì cần có nhiều thú cốt hơn nữa.

Nói xong, từ tay phải nàng xuất ra một cái ngọc giản, sau đó ném đi.

Vương Lâm đón lấy rồi sử dụng thần thức liếc qua. Bên trong ngọc giản có ghi chép phương pháp bố trí Cửu Ly thi cốt trận. Sau khi nhìn kỹ, Vương

Lâm liền bóp nát ngọc giản, nhìn Lý Mộ Uyển rồi chỉ tay về phía trước.

Lý Mỗ Uyển biết đối phương vẫn không tin nên cũng không phản kháng, đi vào trong trận. Vương Lâm nheo mắt, lưu lại trên người Lý Mộ Uyển một đạo thần thức rồi đi vào theo.

Đoạn đường đi qua trận pháp không hề có chuyện gì xảy ra. Sau khi đi vào động phủ, Lý Mộ Uyển lấy từ trong túi trữ vật ra một lá tiểu kỳ, phất nhẹ một cái. Nhất thời, trận pháp bên ngoài động phủ chuyển động, bốc lên một làn sương mù. Từ bên ngoài nhìn vào không hề nhận thấy được sự

khác lạ ở đây. Mặc dù có đi vào tận nơi cũng chỉ có thể thấy một ngọn núi mà không thể thây được động phủ.

Phía trong động phủ, ánh mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lý Mộ Uyển.

Ánh mắt của hắn khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm tái. Nàng cuống quít lùi về phía sau vài bước, thấp giọng nói:

- Sư huynh! Bây giờ, ta sẽ luyện chế Thiên Ly đan cho ngươi có được không?

Vương Lâm lắc đầu trầm giọng nói:

- Ngươi luyện chế đan dược, ta không dám sử dụng.

o0o

Hai mắt Lý Mộ Uyển lập tức đỏ lên, cúi đầu không nói. Một lúc sau, nàng ngẩng đầu, lộ ra một vẻ quyến rũ mê người, nhẹ nhàng nói:

- Sư huynh có ân cứu mạng đối với ta. Phải làm thế nào ngươi mới tin ta thì cứ nói. - Vào lúc này, vẻ đẹp của nàng đúng là khiến cho người khác

phải động lòng.

Đối với nét đẹp của Lý Mộ Uyển, Vương Lâm vẫn không hề có gì thay đổi, tỉnh táo nói:

- Ta không muốn ép buộc, mà cũng chẳng đưa ra yêu cầu gì quá mức đối với ngươi. Chỉ cần trước khi ta kết đan ngươi có thể luyện chế đủ đan dược cho ta. Đợi sau khi ta kết đan sẽ đưa ngươi rời khỏi Tu Ma hải. Chỉ có điều lúc này, ta muốn ngươi đưa ra bản mệnh tinh huyết để bảo đảm luyện chế đan dược không gặp phải sự cố.

Lý Mộ Uyển trầm ngâm một chút, rồi gật đầu. Tay phải nàng khẽ vuốt nhẹ

vào mi tâm, bức ra một giọt máu tươi. Sau khi đưa hồn phách vào trong đó, nàng liền thổi nó về phía Vương Lâm.

Sau khi Vương Lâm tiếp nhận lấy liền ném mấy cái túi trữ vật ra rồi nói:

- Tất cả tài liệu đều ở đây. Ngươi xem có thể luyện chế được những loại đan dược gì?

Lý Mộ Uyển dụng thần thức đảo qua, lập tức kêu lên kinh ngạc:

- Đây...đây là Hoang Mộc căn, Đan Hoàng thảo...còn có cả Phần Kim căn,

Thiên Linh thảo... - Càng xem nàng càng kinh hãi. Tài liệu bên trong mấy cái túi trữ vật có hơn một nửa là dược thảo luyện đan. Trong đó thậm chí còn có cả một số loại đã biến mất ở Hỏa Phần quốc. Chỉ có những đệ

tử đi vào chiến trường ngoại vực mới có thể mang về một ít.

Vương Lâm sờ sờ cằm lại ném ra hơn mười túi trữ vật. Đây đều là chiến lợi phẩm của hắn. Tất cả pháp bảo và linh thạch bên trong đều bị hắn lấy đi, chỉ còn mấy thứ tài liệu không biết. Bây giờ, hắn lấy ra cho Lý Mộ

Uyển xem xét một chút.

Sau khi xem qua tất cả các túi trữ vật, nét mặt của Lý Mộ Uyển hoàn toàn hưng phấn. Cầm lấy một cái túi trữ vật, nàng ngẩng đầu hỏi:

- Sư huynh! Mấy thứ này cho ta tùy ý sử dụng đúng không?

Vương Lâm gật đầu, nói:

- Ta chỉ cần đan dược còn ngươi muốn làm gì tùy ý.

Lần đầu tiên, Lý Mộ Uyển mỉm cười với Vương Lâm. Giọng nói của nàng tràn ngập một sự tự tin:

- Sư huynh yên tâm! Chỗ tài liệu này ta có thể luyện chế được ba trăm viên Hoàng Linh đan có công hiệu gia tăng tu vi. Năm mươi viên Tị Độc đan, và một số các loại đan dược có công hiệu khác. Đợi sau khi luyện chế thành công, ta sẽ giới thiệu cho sư huynh. Sư huynh! Trong số tài liệu của huynh có một loại rất quý, chính là Ma Huyết đằng. - Nói xong,

nàng lấy từ trong một cái túi trữ vật ra một đoạn gỗ màu hồng.

- Ma Huyết đằng là một trong những loại dược liệu chủ yếu để luyện chế

Thiên Ly đan. Nói một cách chính xác thì nó là loại dược liệu quan trọng nhất. Loại Ma Huyết đằng ta cũng mới chỉ nhìn thấy trong cổ tịch, đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến. Có nó, ta tự tin có thể luyện chế

một viên Thiên Ly đan. Chỉ có điều hiệu quả hơi kém một chút. Dù sao thì các loại dược thảo khác, ta phải tìm những thứ thay thế.

Nét mặt Vương Lâm bình thản nói:

- Chuyện luyện đan ta cũng không muốn hỏi. - Hắn trầm ngâm một chút, nói:

- Ta chuẩn bị ra ngoài một chút. Nhanh thì ba ngày, lâu thì nửa tháng ta sẽ trở về. Ngươi cẩn thận đấy.

Nói xong, hắn liền rời đi. Lý Mộ Uyển do dự một chút vội vàng nói:

- Sư huynh! Ngươi ra ngoài có thể tìm giúp ta một cái lò luyện đan được không? Dược vật thì ổn rồi. Đan lô tùy thân của ta cũng có thể dùng.

Nhưng luyện chế Thiên Ly đan, nếu dùng đan lô bình thường thì xác suất thành công chỉ có một nửa. Từ trước đến nay, luyện chế Thiên Ly đan đều phải dùng Thiên Địa dong lô...

Vương Lâm nhíu mày, liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển một cái, trầm mặc không nói một lúc, rồi đi ra khỏi động phủ.

Lý Mộ Uyển thầm than trong lòng. Nàng cũng không muốn lừa gạt. Trước đây, nếu nói thật rất có thể đối phương cũng không tin mình. Nhưng bây giờ, bản mệnh tinh huyết đã giao cho hắn thì chuyện xác suất

thành đan này không thể không nói. Nếu không sau này xuất hiện một số biến cố, chỉ

sợ đối phương lại nổi giận với nàng.

Sau khi ra khỏi động phủ, Vương Lâm xác định phương hướng một chút. Rồi nhìn về phía Tu Ma hải giáp với đại lục có Triệu quốc, ánh mắt lóe lên một chút. Hắn thì thào lẩm bẩm:

- Đằng Hóa Nguyên! Ta sẽ nhanh chóng kết đan. Chờ đến ngày ta kết đan,

nhất định sẽ trở về Triệu quốc, huyết tẩy Đằng gia thành của ngươi.

Ngươi không được chết sớm đấy. Hãy cố sống chờ ta trở về...

Hàn ý trong mắt hắn dần dần biến mất. Hắn đạp nhẹ một cái, sử dụng Thổ

Độn thuật, nhanh chóng lao về phía trước. Mục đích ra ngoài của hắn là tìm kiếm xương cốt linh thú. Theo như lời Lý Mộ Uyển nói thì Cửu Ly thi cốt trận cần phải có thêm thú cốt mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của nó. Vương Lâm biết thời điểm mình bế quan đột phá Kết Đan kỳ sắp

tới. Ở một nơi luôn rình rập nguy hiểm như Tu Ma hải, phải có được một động phủ an toàn mới có thể cam đoan không có chuyện gì xảy ra.

Mặt khác, Vương Lâm học luyện khí thuật của Chiến Thần điện, nên cũng muốn dùng đầu lâu linh thú để chế tạo một cái Phiên Ưng lô. Cả hai chuyện như thế khiến cho hắn bắt buộc phải đi tìm thú cốt. Dựa theo những gì ghi trên địa đồ nói về Tu Ma hải thì trong làn sương mù này có không ít linh thú. Ngoài ra còn có một số Tử Vong chi địa, lưu giữ xương cốt của linh thú phân bố dưới đáy biển.

Chỉ có điều ở những nơi đó, thú cốt thường bị người ta đào đi. Vì vậy,

trên đường đi, Vương Lâm cũng không thấy một chút xương cốt nào hết. Hơn nữa, sương mù dưới đáy Tu Ma hải hết sức nồng đậm. Thị giác gần như không có tác dụng. Chỉ có thể dùng thần thức mà quan sát.

Trong lúc đang hành tẩu, nét mặt Vương Lâm chợt thay đổi. Hắn lập tức lui lại phía sau vài bước. Chỉ thấy một đạo kiếm quang ảm đạm, loạng choạng xuyên qua chỗ hắn vừa mới đứng.

Tu vi của Vương Lâm đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, tiến tới cảnh giới giả đan. Trên thanh phi kiếm kia có một người hơn bốn mươi tuổi, tu vi

Trúc Cơ sơ kỳ. Nét mặt hắn đen kịt, hơi thở dồn dập, chứng tỏ đã bị

trúng kịch độc, khiến cho linh lực trong cơ thể rối loạn, điều khiển phi kiếm một cách khó khăn.

Đạo kiếm quang kia vừa mới bay qua, lại có một đạo cầu vòng phóng tới, đuổi theo.

Nét mặt Vương Lâm có chút cổ quái. Đuổi theo Trúc Cơ kỳ tu sĩ kia không ngờ lại là một thanh niên mới đạt tới tầng thứ mười lăm của Ngưng Khí kỳ, có khuôn mặt trắng như ngọc. Hai mắt hắn dài và nhỏ, nhìn có vẻ tà dị.

Trong tay thanh niên đó có cầm một đoạn thú cốt màu đen. Hắn vừa đuổi theo, vừa thổi vào đoạn thú cốt. Sau mỗi lần thổi, trên đoạn thú cốt lại bay ra một tia khói màu đen. Làn khói đó vừa mới xuất hiện liền biến thành một sợi tơi nhanh chóng đuổi theo tu sĩ Trúc Cơ kỳ phía trước, rồi chui vào trong cơ thể hắn.

- Sư huynh! Ngươi chạy trốn cũng nhanh đấy. Sư đệ ta muốn xem trong thân một người có đủ mười sáu loại kịch độc có thể chạy trốn được bao xa. -

Thanh niên tà dị đó lại tiếp tục thổi một hơi vào đoạn thú cốt, tiếp tục nói:

- Sư huynh! Mười sáu loại kịch độc này, tiểu đệ phải mất rất lâu mới có thể chuẩn bị đầy đủ. Nếu không với tu vi Trúc Cơ kỳ của ngươi, sư đệ làm sao có thể ra tay được. Bây giờ thì ngươi có chạy cũng không thoát được đâu.

Trung niên nhân phía trước, cắn chặt răng, không nói tiếng nào, tiếp tục đạp phi kiếm, loạng choạng bay về phía trước.

- Sư huynh! Ngươi cũng đã lớn tuổi rồi. Chẳng bằng thành toàn cho sư đệ,

để cho ta đoạt cơ đi. - Thanh niên tà dị lo lắng nói, khoảng cách lại rút ngắn so với trung niên nhanh một chút.

Vương Lâm hứng thú nhìn đoạn thú cốt trong tay thanh niên. Hắn lặng lẽ bám theo.

Trung niên nhân đang chạy trối chết ở phía trước, sau khi nghe người thanh niên nói vậy, cũng chẳng quay đầu lai, mở miệng mắng:

- Tang Mộc Nhai! Ngươi đúng là đồ vong ân bội nghĩa. Năm đó nếu không có ta thay ngươi cầu khẩn thì làm sao sư phụ lại nhận ngươi làm đồ đệ?

Ngươi làm chuyện độc ác với đồng môn không sợ sư phụ biết hay sao?

Thanh niên tà dị, cười rộ lên, nói:

- Sư phụ? Hắc hắc! Sư huynh ơi! Việc này nếu không phải có sự đồng ý của sư phụ thì làm sao ta dám dùng độc cốt đánh lén ngươi?

Thân thể trung niên nhân run lên, phun ra một búng máu đen, từ trên phi kiếm rơi xuống. Thanh niên tà dị hừ lên một tiếng, bay tới cách trung niên nhân ba trượng. Hắn khống chế phi kiếm xuyên thấu qua thân thể đối phương. Sau khi xác định đối phương đã chết, hắn mới nhấc thi thể lên,

quay người rời đi.

Đột nhiên hắn chợt dừng lại nhìn chằm chằm vào một cái bóng đang đứng phía trước. Mồ hôi toát ra trên trán. Trong lúc đuổi giết sư huynh, thần thức của hắn tản ra không hề phát hiện thấy bất của một người nào khác.

Nhưng lúc này, đối phương lại xuất hiện trước mặt mình hiển nhiên là tu vi hoàn toàn vượt qua hắn.

Hắn vội buông cái xác xuống, ôm quyền. Khuôn mặt tà dị biến thành đôn hậu, cung kính nói:

- Vãn bối là Tang Mộc Nhai, đệ tử Đấu Tà phái tham kiến tiền bối. Không biết tiền bối ngăn cản vãn bối có điều gì sai khiến? Vãn bối sẽ làm theo hết sức.

Vương Lâm từ từ đi ra khỏi đám sương mù, liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Biểu hiện đôn hậu của thanh niên, dưới cái liếc của Vương Lâm, chợt cảm thấy sởn gai ốc. Hắn như bị đối phương nhìn thấu nội tâm, trong lòng nhất thời hoảng sợ.

Cảm giác đó chỉ khi đối mặt với sư phụ hắn mới có. Nhưng sư phụ hắn đã đạt tới Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, bước một nửa chân vào cảnh giới Kết Đan kỳ. Chẳng lẽ, người trước mặt có tuổi không khác với mình nhiều lắm mà đã đạt tới cảnh giới giả đan...

Trong lòng thanh niên càng run rẩy, thái độ lại thêm phần cung kính.

- Đưa thú cốt của ngươi cho ta. - Giọng nói của Vương Lâm hết sức lạnh lùng.

Hắn càng làm như thế, trong lòng Tang Mộc Nhai lại càng thêm bối rối. Từ

nhỏ, hắn đã lớn lên trong Tu Ma hải, nhiễm tính của người tu ma. Mặc dù bây giờ tu vi không cao, nhưng cũng luyện được một cặp song ma chi nhãn. Hắn biết đám đại ma có tu vi cao thâm thường đều là loại lãnh khốc vô tình. Sự lãnh khốc đó trước đây hắn đã thấy rất nhiều, nhưng đa phần đó chỉ là sự bắt chước mà thôi. Nhưng sự lạnh lùng của vị tiền bối trước mắt lại khiến cho linh hồn của hắn lạnh buốt. Nhất là ánh mắt của đối phương càng khiến cho hắn ớn lạnh.

Hắn vội vàng ném đoạn thú cốt trong tay ra, không hề dám có ý phản kháng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 142: Một thân bảo vật

Thân hình Vương Lâm nhanh chóng phi hành ở độ cao thấp của Tu Ma hải,

trong tay hắn cầm một chiếc tiểu kỳ. Đây chính là Diện Hồn kỳ, bên trong đó phong ấn hơn trăm linh hồn bao gồm cả Tang Mộc Nhai vừa nãy.

Thông qua câu chuyện của đám người Tang Mộc Nhai, Vương Lâm đã hiểu rõ đôi chút về phương viên trăm dặm quanh đây. Tu Ma hải có rất nhiều các môn phái lớn nhỏ khác nhau, Đấu Tà phái là một trong số đó.

Bên trong môn phái này người có tu vi cao nhất chính là chưởng môn Lưu

Sâm, cũng là sư tổ của Tang Mộc Nhai. Hắn có tu vi Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, ở trong Tu Ma hải cũng có một chút danh khí.

Bên ngoài Tu Ma hải, tư nguyên cằn cỗi, linh mạch cũng thưa thớt, dựa theo tình huống này có rất ít Nguyên Anh kỳ cao thủ nguyện ý lưu lại nơi này, bọn họ đại bộ phận đều ở giữa Tu Ma hải.

Trừ nơi đó ra, Vương Lâm ở bên ngoài rìa Tu Ma hải cơ hồ không phát hiện ra xương cốt của ma thú nào. Linh thú cường đại đều ở sâu trong trung tâm Tu ma hải, rất ít khi chạy ra ngoài rìa. Mặc dù có một số ngoại lệ

nhưng cũng không phải những ma tu bên ngoài này có thể chặn giết.

Bất quá, cuối cùng Vương Lâm đã có được tin tức quan trọng, trong phương viên trăm dặm nơi đây có một trong ba hiểm địa, chính là Thi Cốc. Bên trong Thi Cốc không có ít xương ma thú, các môn phái ở xung quanh đây đi tìm tài liệu xương thú thường thường sẽ tới nơi này.

Khiến người khác kỳ quái chính là trong Thi Cốc cứ cách một đoạn lại xuất hiện một ít xương cốt linh thú. Những linh thú này hẳn khi còn sống rất cường đại, căn bản chúng không có khả năng tới nơi đây, càng không rõ nguyên do tại sao chúng lại chết trong Thi Cốc.

Cũng may Thi Cốc tuy thần bí, nhưng nếu không tiến vào trong sơn cốc, vậy sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào phát sinh.

Về phần Tang Mộc Nhai sử dụng cốt độc để đối phó sư huynh hắn, thì tài liệu dùng để chế tạo cũng lấy tờ xương của Nha Huyền thú ở trong Thi

Cốc. Vương Lâm sau khi nghiên cứu cốt độc phát hiện ra, loại cốt độc này nếu dùng để đối phó với Trúc Cơ kỳ cao thủ thì vẫn có hữu hiệu, nhưng theo tu vi càng lên cao hiệu quả lại càng giảm. Nếu là Trúc Cơ hậu kỳ

đại viên mãn hiệu quả cơ hồ không phát huy chứ đừng nói tới Kết Đan kỳ.

Mục tiêu của Vương Lâm bây giờ chính là Thi Cốc, dựa theo phương hướng Tang Mộc Nhai chỉ điểm, hắn nhanh chóng bay đi.

Khi tới bên ngoài Thi Cốc, Vương Lâm đưa mắt nhìn địa hình xung quanh phát hiện núi non trùng điệp, ở giữa nơi hai ngọn núi giao nhau xuất hiện một vùng trung xuống tạo thành thung lũng.

Nơi đây chính là Thi Cốc.

Sương mù ở chỗ này cũng không dày, ngược lại còn có chút loãng hơn bên ngoài, cho nên thị giác cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Chỉ bất quá khi

Vương Lâm tiến vào, một tia âm hàn chi khí từ bên trong cốc truyền ra,

phẩm chất của chúng so với bên ngoài hoàn toàn bất đồng.

Tay phải Vương Lâm lập tức bắt quyết, miệng lẩm bẩm, bỗng nhiên phía hắn xuất hiện một tia sáng màu đỏ đang ngưng tụ lại. Cuối cùng nó ngưng tụ

thành quang cầu màu trắng, khi quang cầu xuất hiện, màu sắc của nó lập tức xảy ra biến hóa, cuối cùng biến thành màu lam.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động không ngừng, đây là pháp thuật chuyên môn dùng để kiểm tra phẩm chất của khí âm hàn. Căn cứ vào màu sắc của quang cầu để phán đoán phẩm chất, quang cầu phân biệt làm bốn loại màu là:

Tím, lam, trắng, hồng tương ứng với tứ đại cực âm Thiên Địa Huyền Hoàng.

Quang cầu bây giờ có màu lam chính là nói rõ vị trí địa âm ở đây rất hiếm thấy.

Vương Lâm hít sâu một hơi, đưa tay chỉ về phía trước, quang cầu lập tức bay đi. Vương Lâm cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau, một mặt hắn quan sát màu sắc của quang cầu, còn một mặt tìm kiếm thú cốt ở xung quanh.

Ở trong Thi Cốc, thần thức Vương Lâm hơi đảo qua đã phát hiện ra mấy tu sĩ, những tu sĩ này cũng đang bay tới bay lui tìm kiếm thú cốt.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, Thi Cốc cũng không phải là chỉ có một sơn cốc, mà là do vô số các sơn cốc tạo thành. Càng đi vào sâu bên trong, tu sĩ càng phải càng ít, thú cốt cũng nhiều hơn trước.

Sau khi vượt qua tám sơn cốc, số lượng thi cốt trước mặt càng lúc càng nhiều, diện tích của chúng làm cho người ta phải sợ hãi, cư nhiên chiếm phân nửa của sơn cốc.

Vương Lâm lúc này đứng ở trước một cái thú cốt rất to, cẩn thận quan sát một lúc liền buông tha ý định mang đi. Thú cốt này tuy lớn, nhưng bên trong không chứa một chút linh lực nào, hiển nhiên nó không phải là của linh thú, chỉ có thể tích lớn mà thôi.

Khi hắn tiếp tục tiến sâu vào bên trong thì màu sắc quang cầu càng thêm thay đổi, từ khi bước qua cốc khẩu thứ chín hắn đã không còn nhìn thấy tu sĩ nào nữa, thú cốt cũng xuất hiện nhiều hơn trước.

Vương Lâm ở trong sơn cốc thứ chín dừng lại một chút, hắn cẩn thận đem thần thức tản mát ra bốn phía xung quanh. Hắn luôn cảm giác thấy cốc khẩu thứ chín này khác với những cốc khẩu trước, nhưng khác ở chỗ nào thì hắn cũng chưa thể chỉ ra rõ được. Nhưng hắn luôn cảm giác thấy ở

xung quanh đang có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, cực cảnh thần thức nhanh chóng được hắn phân tán ra xung quanh. Những ánh mắt đang tụ tập trên người hắn trong nháy mắt tiêu tán, trong cốc khẩu một lần nữa khôi phục lại vẻ bình thường như trước.

Vương Lâm trầm ngâm chốc lát, không nhanh không chậm tiến hành lựa chọn thú cốt một phen. Hắn hướng về sơn cốc thứ mười đi tới, khi hắn đi

qua mười ba sơn cốc quang cầu phía trước bỗng phát ra một tiếng "ba" rồi bị

phân làm hai mảnh.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ ngưng trọng, hắn biết điều này đại biểu chính là phẩm chất âm hàn khí ở đây đã vượt qua mười tầng đánh giá phổ thông,

đạt tới thập nhất giai. Từng trận hàn khí từ trong sơn cốc thứ mười bốn truyền ra làm cho thân thể Vương lâm có chút cứng ngắc.

Vương Lâm nhìn bốn phía xung quan, hắn thầm than một tiếng, kỳ thật nơi này là địa phương tốt nhất để bế quan. Đáng tiếc nơi đây nhìn thì yên bình, nhưng nó lại được xưng là một trong tam đại hiểm địa của Tu Ma hải, cho nên sẽ có nguy hiểm nhất định. Vương Lâm không dám mạo muội ở

lại đây bế quan lâu dài cho dù nơi đây điều kiện rất tốt. Hắn hiện tại còn chưa nắm rõ toàn bộ tình hình nơi đây nên cũng không lựa chọn nơi này để ở lại.

Chần trừ một lúc, trên đương đi tới đây hắn đã sưu tầm được một ít thú cốt, mặc dù hiệu quả của chúng cũng không phải là tốt, nhưng cũng có thể

gia tăng ít nhiều uy lực cho Cửu Ly Thi Cốt trận.

Tuy nhiên nếu bây giờ phải rời đi thì hắn cũng không cam lòng, bất quá nhìn vào cốc khẩu thứ mười bốn có thể nhìn thấy diện mạo của nó. Cốc khẩu thứ mười bốn so với mười ba cốc khẩu trước hoàn toàn bất đồng, chỉ

nói về độ lớn của nó có thể tương đương với tổng số mười ba cốc khẩu trước.

Trừ cái đó ra thì sơn cốc mười bốn còn mang tới cho hắn cảm giác quỷ dị,

bên trong cơ hồ không hề nhìn thấy bất cứ thú cốt nào, mặt ngoài của nó bị một tầng sương mù bao phủ, nhìn qua rất thần bí. Vương Lâm đứng từ

xa nhìn, sơn cốc mười bốn này cũng không có giới hạn, điều này nói lên rằng tiến vào đây mới chỉ nửa đường mà thôi, Vương Lâm ngưng thần suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu định quay về.

Chính lúc này, bỗng từ phía sau truyền lại tiếng rít gào, tiếp theo đó một con giao long từ bên trong sương mù lao ra.

Vương Lâm biến sắc mặt, nhanh chúng lui về phía sau vài bước, dưới chân dậm nhẹ một cái đã chui xuống mặt đất, nhưng thần thức hắn vẫn tiếp tục khuếch tán ra xung quanh để theo dõi con giao long.

Chỉ thấy thân thể to lớn của giao long vừa động đã khiến cho bốn phía xung quanh nổi gió ầm ầm. Chỉ trong nháy mắt, nó đã phá không bay qua mười ba sơn cốc tiến vào trong sớn cốc thứ mười bốn.

Khi giao long bay qua trên đầu Vương Lâm, từ trên không rớt xuống một búng máu lớn. Vương Lâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới bụng con giao long bị một vết thương rất sâu, miệng vết thương dài chiếm cứ gần một nửa thân thể con giao long.

Vương Lâm nhìn lại phía sau, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một vệt máu dài, có thể thấy được nó trên đường bay tới đây chưa từng ngừng nghỉ.

Giao long bay tới sơn cốc thứ mười bốn thì dừng lại, ánh mắt nó lạnh lùng, tựa hồ không để ý tới máu trong cơ thể đang thông qua vết thương chảy ra ngoài. Nó ngẩng đầu nhìn ra ngoài, phát ra những tiếng rít gào,

không khí ở bốn phía xung quanh hình thành từng trận gợn sóng, chúng nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía, phảng phất như tầng tầng lớp lớp.

Thú cốt ở bên ngoài bị những làn sóng này lan tới đều biến thành tro bụi, sau đó nó vẫn tiếp tục bị thổi ra ngoài sơn động.

Vương Lâm ở dưới lòng đất cũng cảm giác được lòng đất bị biến hóa, nhanh chóng lui lại sau ba bước. Đáy lòng hắn cực kỳ rung động, thực lực giao long này chỉ sợ rằng cao hơn Nguyên Anh kỳ cao thủ vài phần.

Sau một nén nhang rít gào, hai mắt giao long cuối cùng đã ảm đạm hơn trước, mang theo một tia khí lực cuối cùng hạ thân hình từ trên không trung xuống. Thân thể nó hạ xuống khiến cho lam sương ở xung quanh bị

tản mát đi khắp nơi., giống như chìm vào trong nước vậy.

Vương Lâm trong nháy mắt từ dưới lòng đất chồi lên, không kịp nghĩ ngợi thân hình hắn đã nhanh chóng tiến vào trong sơn động mười bốn. Thân hình hắn ở giữa không trung ôm lấy chiếc đuôi con giao long đang dần chìm vào lam sương hung hăng kéo ra ngoài.

Chỉ nghe thấy từng đạo âm thanh "ca sát" vang lên, con giao long đã bị

hắn trực tiếp kéo ra ngoài. Trong lòng hắn vô cùng kinh hoảng, không nói lời nào đã khiêng thi thể giao long lên, nhanh chóng rời khỏi Thi Cốc.

Thân thể giao long vô cùng nặng, Vương Lâm phải vận linh lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng khiêng đi. Hắn thậm chí còn có thể nghe thấy đầu khớp vai của mình phát ra những tiếng răng rắc do bị đè nặng, nhưng so với việc nhặt được thi thể giao long mới chết thì chút đau đớn đó của hắn không tính là gì.

Lảo đảo bay ra ngoài sơn cốc, Vương Lâm chứng kiến thấy đám tu sĩ bên ngoài thu thập thu cốt lúc này đều mở ra pháp bảo phòng ngự, vừa che chắn vừa há hốc mồm nhìn hắn ở giữa không trung.

Đám tu sĩ này hiển nhiên đã hình thành thói quen, khi trong sơn cốc xảy ra biến hóa đều trong nháy mắt phân tán ra xung quanh, mở ra phòng ngụ

linh khí tìm chỗ nấp an toàn cho mình. Nhưng dù vậy thì khi những gợn sóng do tiếng rít gào vang lên đã làm cho vài người phải bỏ mạng.

Cỏ thể may mắn sống sót ngoài trừ liên quan tới tu vi ra, thì còn cần phải phản ứng linh mẫn, cùng đầu óc linh hoạt. Những người này hàng năm ở

trong Thi Cốc lấy thủ đoạn buôn bán làm thu nhập chính.

Nhưng cho dù bọn họ ở đây hàng năm gặp qua một số ít linh thú cường đại bay vào trong sơn cốc, thì cũng chưa từng thấy ai có thể vác ra ngoài một thi thể của linh thú mới chết.

Loại chuyện này đừng nói là nghe qua cũng chưa từng thấy, chứ không nói đến việc tận mắt chứng kiến một người vác ra ngoài thi thể một con giao long.

Một khối thi thể giao long chưa thối nát làm cho đại bộ phận tu sĩ ở xung quanh mất đi lý trí, hai mắt họ lộ ra vẻ tham lam.

Vương Lâm có thể cảm giác được vài ánh mắt đang đánh giá trên người mình liên tục. Hắn hừ lạnh một tiếng, hạ thân hình xuống đất, Thổ Đọn thuật được triển khai, thân hình vào giao long cùng trầm xuống đất.

Trong nháy mắt hắn trầm xuống đất, cực cảnh thần thức được phát động,

những tu sĩ xung quanh đều là dưới Kết Đan kỳ cho nên lập tức bỏ mạng.

Thi thể giao long quá lớn, mặc dù Vương Lâm liên tục uống chất lỏng linh khí, nhưng cũng rất khó có thể đi nhanh, chỉ có thể chậm rãi khiêng thi thể của nó đi về động phủ của mình.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 143: Ba viên hàn đan

Sử dụng thổ độn thuật, hắn phải phí mất mười ngày mới từ Thi cốc về tới động phủ. Sau khi tới trước động phủ, hắn cẩn thận quan sát bốn phía.

Xác định không hề có chuyện gì dị thường, Vương Lâm mới nhảy ra, ném xác con giao long xuống đất.

Mặt đất lập tức run lên. Tiếng động trên mặt đất đã thu hút sự chú ý của

Lý Mộ Uyển. Sau khi, Vương Lâm sử dụng thần thức liên lạc, nàng liền mở

đại trận, đi ra. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt nàng như bị hút hồn bởi thi thể dài tới cả mấy trượng của con giao long mà ngơ ngẩn.

- Lấy thi cốt của nó để bố trí trận pháp có đủ hay không? - Sau khi

Vương Lâm kéo giao long vào trong trận liền quay sang hỏi Lý Mộ Uyển.

Lý Mộ Uyển ngơ ngác, gật đầu. Nàng đã từng đọc một số cổ thư có nói về

giao long. Đó là một loại linh thú có thực lực sánh ngang với Nguyên Anh hậu kỳ. Thân thể của nó hoàn toàn là một loại bảo vật.

Trong đầu của nó có nội đan. Giao đan chính là một loại thiên niên đan dược. Sau khi luyện chế liền có thể trở thành một loại đan dược gia tăng tu vi. Da của giao long là vật liệu rất tốt để chế tạo nội giáp. Giao cốt, giao cân đều là những loại bảo bối khó gặp. Trong số đó thì quý nhất chính là cốt tủy của giao long.

Chất lượng tủy của giao long là do thời gian sống của nó quyết định.

Sống càng lâu thì số lượng tủy càng ít. Tác dụng của nó hoàn toàn có công hiệu vượt giai. Cho đến khi lột xác, chính thức trở thành long, cốt tủy của nó liền hóa thành long đan.

Long đan chính là thứ mà tu sĩ thời thượng cổ luôn mơ tưởng. Tục truyền rằng sau khi ăn vào liền có được long thể. Từ đó về sau, tu vi không còn có bất kỳ một sự hạn chế nào nữa. Chỉ có điều, hình thành một viên long đan thì giao long phải sống chín trăm chín mươi chín ngàn

năm. Nhưng điều này cũng chưa có một điển tịch nào dám khẳng định chắc chắn.

Sau khi ném con giao long cho Lý Mộ Uyển, Vương Lâm chẳng thèm để ý đến nữa. Hắn xoay người đi vào trong động phủ. Lần này ra ngoài, ngoại trừ

dong lô ra, tất cả những chuyện khác đều rất tốt. Còn về dong lô, Vương

Lâm từ Tang Mộc Nhai biết được trong Tu Ma hải, tất cả các loại khí cụ

đều có thể đến một nơi tên là Luyện Khí tông để mua sắm.

Luyện Khí tông có rất nhiều chi nhánh. Ở mỗi một địa phương đều có cửa hàng. Nơi gần đây nhất cách khoảng bốn mươi dặm, nằm bên ngoài Nam Đấu thành. Có điều, loại đồ vật như dong lô thường có giá rất cao. Vương Lâm suy nghĩ một lúc. Nhưng sau khi nghe Tang Mộc nhai nói chưởng môn của

Đấu Tà phái vừa mới tốn hơn nửa số linh thạch của môn phải mới mua được một cái thượng giai dong lô, hắn liền bỏ ý định đi tới Nam Đấu thành để

mua sắm.

Chuyện dong lô, Vương Lâm tạm thời bỏ qua. Trước mắt có giao long cốt,

uy lực của Cửu Ly thi cốt trận chắc chắn sẽ tăng lên không ít. Cuối cùng cũng có thể bảo vệ mình. Vương Lâm quyết định bế quan, đột phá cảnh giới Kết Đan kỳ.

Ở trong một gian thạch thất, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống. Sau khi lấy cự thạch phong kín cửa, hắn vỗ vào túi trữ vật. Từ trong đó bay ra hơn ba mươi thanh phi kiếm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chỉ tay xuống đất. Phi kiếm nhanh chóng đào bới. Không mất quá nhiều thời gian, một cái động xuyên vào trong núi đã được làm xong.

Ánh mắt Vương Lâm chăm chú, đánh ra một đạo linh quang, hóa thành một cái quang cầu. Màu sắc của quang cầu lập tức thay đổi, cuối cùng biến thành màu lam. Vương Lâm nhíu mày, nhưng ngay sau đó lại giãn ra. Địa âm phổ thông nhất phẩm mặc dù không thể so sánh với thi cốc nhưng tu luyện

Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết cũng đủ rồi.

Hắn nhanh chóng hạ người xuống động. Dưới đáy động, phẩm chất của Cực âm đạt tới Địa âm phổ thông tam phẩm đã là cực hạn. Vương Lâm thu lại quang cầu, nhắm mắt ngồi xuống.

Dù sao thì với Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết, Vương Lâm cũng đã tu luyện một lần, lần này là lần thứ hai. Nhưng lúc này cảm giác của hắn hết sức thuần thục, khí âm hàn chầm chậm được hút vào bên trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Ba ngày sau, Vương Lâm mở hai mắt, lộ vẻ

trầm tư. Sau đó hắn vỗ trán một cái, Nghịch Thiên châu liền xuất hiện.

Một giọt sương chứa khí âm hàn từ trên bề mặt hạt châu chảy ra, được

Vương Lâm hứng lấy.

Thời gian trôi qua cực nhanh. Mỗi ngày, Vương Lâm đều ngồi hấp thu, tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết. Đồng thời hắn cũng không quên thu thập linh dịch âm hàn. Sau khi linh dịch thu được cũng tương đối, hắn liền dành mỗi ngày một nửa thời gian tiến vào không gian trong Nghịch

Thiên châu mà tu luyện.

Kể từ đó, tốc độ tu luyện của hắn tăng lên nhanh chóng. Chỉ gần một tháng, hắn liền ngưng tụ được hai viên hàn đan. Chỉ còn một viên nữa là có thể khiến cho tam đan dung hợp, tiến hành kết đan.

Một viên hàn đan cuối cùng, dù sao cũng lâu hơn không ít. Năm đó, Vương

Lâm nhiều nhất cũng chỉ ngưng kết được hai cái mà thôi. Bây giờ, tu vi của hắn đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn. Tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết ngưng tụ hàn đan thứ ba không có khả năng thổ nạp mất mấy năm mới có thể thành công.

Đối với viên hàn đan thứ ba, Vương Lâm nắm chắc chỉ trong ba tháng là có thể thành công. Từ lúc đó, trong lòng hắn hoàn toàn bình tĩnh, chẳng hề

có chút lo lắng. Mỗi ngày ngoại trừ thu thập linh dịch âm hàn ra, hắn dành thêm một chút thời gian để từ từ luyện dưỡng ma đầu.

Trước kia, Vương Lâm đã thử rất nhiều lần những vẫn không thể trực tiếp ngưng kết thần thức khống chế trên người ma đầu. Vì vậy chỉ còn cách là sử dụng phương pháp nuôi dưỡng từ từ mà ngưng kết.

Vương Lâm có điểm trọng dụng đối với con ma đầu nên rất quan tâm tới nó.

Hắn liên tiếp rút hồn phách từ trên hồn kì, sau đó nhả thêm một chút thần thức rồi đút cho ma đầu ăn. Hồn phách trên hồn kỳ hiển nhiên là tu sĩ trong Tu Ma hải. Phần lớn trong số đó là đệ tử Đấu Tà phái. Theo lời

Tang Mộc Nhai thì những năm gần đây, tất cả những người tranh đoạt sự ân sủng của sư môn với hắn đều bị hắn sát hại. Sau đó, bắt lầy hồn phách đem phong ấn.

Thời gian từ từ trôi đi. Sau khi cho ma đầu cắn nuốt gần hết chỗ hồn phách, trong cơ thể ma đầu từ từ ngưng kết thành một tia thần thức của

Vương Lâm. Thậm chí ngay cả ma đầu cũng không biết trong cơ thể mình xuất hiện cái thứ đó. Vì vậy mà nó vẫn luôn tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Nháy mắt một cái, Vương Lâm đã bế quan tu luyện được ba tháng. Viên hàn đan thứ ba trong cơ thể hắn đã bắt đầu hình thành. Trong ba tháng này,

hắn có đi ra ngoài mấy lần. Nơi thạch thất của Lý Mộ Uyển có một đống dược thảo, tài liệu. Thậm chí còn không biết được nàng lấy ở đâu về một ít bùn đất rồi trồng lên một số loại linh thảo. Xung quanh linh thảo, vô số trung phẩm, hạ phẩm linh thạch bị nàng bố trí thành một loại trận pháp, giữ cho linh thảo sinh trưởng có đủ linh khí.

Một cái đan lô nằm ở giữa gian thạch thất. Bên cạnh nó có rất nhiều tro tàn do luyện đan thất bại. Từ sau khi Vương Lâm bế quan, Lý Mộ Uyển cũng bắt đầu tiến hành luyện chế.

Trên mặt đất, ngoại trừ số tro tàn ra, còn có một số ngọc giản vất lung tung. Thông thường, trong khi luyện đan, mỗi khi có được linh cảm hay sự

kiến giải nào đó, Lý Mộ Uyển liền lấy ngay ngọc giản ra để ghi chép hoặc là tra cứu.

Trong động phủ có bốn gian thạch thật. Ngoại trừ một gian Vương Lâm dùng để bế quan, ba gian còn lại trừ một gian để luyện đan, một gian để

trồng trọt ra thì gian còn lại được Lý Mộ Uyển biến thành phòng tắm rửa.

Trong Tu Ma hải toàn sương mù. Mặc dù trong động phủ thì cũng chẳng có ngoại lệ. Thông thường chỉ cần một lúc là quần áo trên người lại ướt hết. Lý Mộ Uyển là nữ tử, không thể chịu nổi chuyện ấy. Hơn nữa, quần áo ướt mang tới cảm giác dinh dính khiến cho nàng mất rất nhiều công sức để tạo ra được cái gian để cho mình tắm rửa.

Đối với gian dành để tắm rửa, Vương Lâm cũng chẳng chú ý. Hắn chỉ cần vận chuyển linh lực là hàn khí trên quần áo liền bị hút vào trong cơ thể, dung nhập vào trong hàn đan.

Phần đất bên ngoài động phủ được bố trí Cửu ly thi cốt trận. Do có giao long cốt làm mắt trận nên uy lực của nó tăng lên rất nhiều. Theo lời Lý

Mộ Uyển nói thì trận pháp này không thể gọi là Cửu Ly thi cốt trận mà phải gọi là Cửu Ly Giao long trận.

Một khi trận pháp được mở ra, Kết Đan kỳ mà đi vào đó sẽ bị vây khốn mất mấy tháng. Cho dù là Nguyên Anh kỳ cũng phải tốn mất vài ngày. Có một điều khiến Lý Mộ Uyển cảm thấy đáng tiếc đó chính là con giao long bị

chết. Nếu nó còn sống, có thể lấy giao hồn dung nhập vào trong trận, thì chẳng những trận pháp có thể vây khốn mà lại có thêm cả tính công kích.

Dưới Nguyên Anh mà tiến vào trong trận thì chắc chắn phải chết. Cho dù là Nguyên Anh kỳ cũng sẽ phải khổ sở mà bỏ cuộc.

Đáng tiếc, muốn có được giao hồn là chuyện quá khó khăn. Lý Mộ Uyển cũng chỉ thầm nghĩ vậy mà thôi.

Còn về những thứ khác của giao long thì giao đan trong đầu nó được Lý Mộ

Uyển để trong phòng luyện đan, chờ sau này có được dong lô chất lượng tốt sẽ luyện chế. Với da của nó, nàng phải mất tới một tháng mới có thể

dùng phi kiếm lột xong.

Ngoài những thứ đó ra còn có một đoạn giao cân. Trên thân thể giao long,

ngoại trừ cốt tủy, giao đan thì giao cân chính là vật thần kỳ thứ ba.

Nếu được luyện khí sư tế luyện thì có thể phóng to, thu nhỏ tùy tâm.

Đồng thời cũng có thể phân ra thành vô số đoạn.

Cuối cùng là một cái bình nhỏ đựng cốt tủy. Do mức độ quý giá của nó quá lớn nên cho dù là vật để luyện chế đan dược, nhưng Lý Mộ Uyển vẫn sợ

hãi khi luyện đan thất bại thì quá lãng phí. Vì vậy mà nàng đưa tất cả

cho Vương Lâm.

Vương Lâm cũng chỉ lưu lại cốt tủy và giao cân. Tất cả nhưng vật còn lại hắn đưa hết cho Lý Mộ Uyển.

Sau khi xử lý qua lớp da của nó, dưới bàn tay khéo léo của Lý Mộ Uyển,

lớp dan được chế tạo thành hai bộ nội giáp. Vương Lâm mặc một bộ liền hơi trầm ngâm một chút. Bộ còn lại nhìn thoáng qua có chút nữ tính, hắn liền đưa cho Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển mỉm cười, không nói gì, cho vào trong túi trữ vật.

Làm xong hai bộ nội giáp, da của giao long vẫn còn lại rất nhiều. Vương

Lâm liền thu vào trong túi trữ vật để sau này đổi lấy tài liệu.

Một con giao long hoàn chỉnh liền biến thành đủ mọi loại bảo bối.

Một tháng trôi qua, cuối cùng thì viên hàn đan thứ ba trong cơ thể Vương

Lâm cũng được ngưng kết. Ba viên hàn đan nằm tại ba vị trí trong cơ thể

hắn. Linh khí âm hàn cứ thế tuần hoàn liên tục giưa ba viên hàn đan.

Vương Lâm mở hai mắt, hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy kích động.

Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần dung hợp ba viên hàn đan lại làm một.

Tư Đồ Nam đã từng giảng giải một cách chi tiết rằng: Tu luyện Hoàng

Tuyền thăng khiếu quyết thì quá trình dung hợp tam đan được chi làm sơ bộ dung hợp, và thâm tầng dung hợp. Nếu như hắn có thể thực hiện được sơ bộ dung hợp thì coi như đã đặt được một chân vào Kết Đan kỳ. Vào lúc thâm tầng dung hợp liền ăn một viên Thiên Ly đan, là hắn nắm chắc tới tám phần có thể Kết đan thành công.

Thiên Ly đan hắn vẫn chưa để cho Lý Mộ Uyển luyện chế thành thành phẩm.

Dù sao, cũng chỉ có một viên bán thành phẩm. Hắn phải kiếm một cái lô đỉnh tốt hơn để nâng cao tỷ lệ thành phẩm.

Đồng thời hắn cũng chuẩn bị thật kỹ, sử dụng Ma Huyết đằng chế tạo một viên thứ phẩm Thiên Ly đan.

Trước kia, hắn biết dong lô của Luyện Khí tông ở Nam Đấu thành có giá trị rất cao. Bây giờ có da giao long, chắc chắn hắn có thể đổi được. Nếu vẫn không đổi được, Vương Lâm quyết định bất chấp tất cả cũng phải có được một cái. Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, thử tiến hành dung hợp tam đan.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 144: Kết đan (1).

Mỗi huyệt Tổ Khiếu, Khí Hải, Đan Điền đều có một hàn đan, tam đan hợp nhất chính là đánh vỡ sự cân bằng của ba huyệt, khiến cho Hàn Đan trong huyệt Tổ Khiếu trầm xuống dung hợp với Hàn Đan ở Khí Hải. Đây là bước dung hợp đầu tiên.

Nếu làm được bước này, bước tiếp theo là trầm xuống đan điền, cuối cùng là dung hợp với Han Đan của huyệt Đan Điền. Nếu thành công đem ba khỏa

Hàn Đan hợp nhất thì có thể đột phá đến Kết Đan kỳ, chân chính hình thành kim đan với tỷ lệ thành công nhất định.

Vương Lâm tĩnh tọa ở trong thạch thất, không gian nơi này không lớn, âm hàn khí nồng đậm. Hai mắt hắn nhắm lại, thần thức tiến vào trong cơ thể,

tâm thần chìm đắm trong huyệt tổ khiếu.

Bước đầu tiên hắn phải làm là ở trong cơ thể là bài trừ huyệt tổ khiếu, làm cho hàn đan của huyệt tổ khiếu trầm xuống.

Độ khó của tam đan quy nhất là rất lớn, trước đây Vương Lâm chỉ biết đại khái nhưng hôm nay hắn đã cảm nhận rất sâu sắc. Khó khăn này nếu dùng hai từ “rất lớn” để hình dung thì thật quá mức nhẹ nhàng, mà phải nói là cực độ khó khăn.

Chỉ vì phá trừ huyệt tổ khiếu, Vương Lâm đã tĩnh tọa mất một tháng. Một tháng qua, hắn chưa có tiến bộ gì. Bốn phía của huyệt tổ khiếu như có một cổ trở lực vô hình, mặc cho hắn công kích như thế nào đều không thể

lay động mảy may!

Yêu cầu của việc tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết đó là ba huyệt tổ khiếu, khí hải, đan điền lần lượt toái liệt ba lần để kết thành hàn đan. Một lần lại khó khăn hơn một lần. Lần đầu tiên có thể nói là khó khăn, lần thứ hai là rất khó khăn, thì lần thứ ba phải nói là vô cùng khó khắn. Hiện tại công việc của Vương Lâm phải làm chẳng khác nào là lần thứ tư toái liệt huyệt tổ khiếu, do đó độ khó có thể nghĩ. Công kích nhiều lần mà không được, Vương Lâm cải biến phương pháp. Hắn không công kích mà chạm rãi mài mòn. Theo thời gian, tầng vô hình kia dần dần hư bạc đi không ít.

Tuy nhiên, sự đau đớn do lấy linh khí của cơ thể không ngừng ma sát thì vượt xa khả năng tưởng tượng của người thường. Cho dù là văn chương cũng không thể diễn tả nổi. Mỗi lần ma sát, thân thể Vương Lâm đều run rẩy,

đau đầu kịch liệt, mồ hôi đổ như mưa. Quần áo hắn mặc trên người từ khi hắn bắt đầu tĩnh tọa vẫn chưa thay lần nào.

Nếu không có nghị lực rất lớn thì chuyện tam đan hợp nhất quyết không thể hoàn thành được. Tuy nhiên, cái Vương Lâm không hề thiếu lại chính là nghị lực. Năm đó, tham gia khảo nghiệm để tiến nhập Hằng Nhạc Phái nghị lực của hắn đã khiến người ta phải động dung, trên thềm đá dẫn lên

Hằng Nhạc phái chắc vẫn còn để lại hai đạo huyết ngân.

Nếu không phải tư chất của hắn có điểm khuyết thiếu thì bằng vào nghị

lực của hắn lúc đấy đã có thể được Hằng Nhạc phái xem trọng tiến hành bồi dưỡng trọng tâm. Hiện tại điều này cũng đã theo Hằng Nhạc phái tan thành mây khói!

Nghị lực của Vương Lâm thật kinh người, với sự thống khổ khó có thể

tưởng tượng hết được của hắn, rốt cuộc huyệt tổ khiếu đã tan biến sau 3

tháng thời gian.

Một khỏa hàn đan màu lam, to bằng chừng nắm tay từ vị trí của tổ khiếu từ từ trầm xuống. Theo nó trầm xuông là một tia tinh mịn như một sợi tơ nhỏ cũng lan tràn ra, trải dài khắp cơ thể của Vương Lâm.

Mỗi khi hàn đan trầm xuống một tí, những sợ tơ này lại dài ra một tí,

lúc hàn đan dừng lại ở bên ngoài huyệt khí hải. Vương Lâm thở sâu, không chút do dự lại bắt đầu ma sát lần thứ hai.

Lại ba tháng nữa trôi qua, trong huyệt khí hải vang lên âm thanh ba ba,

rồi tiêu tán không còn. Cùng lúc đó, hai hàn đan va chạm chạm mãnh liệt vào nhau. Vương Lâm chỉ cảm thấy thân thể “oanh” lên một tiếng, một cỗ

lực lượng kinh khủng sinh ra từ sự va chạm của hai hàn đan bùng nổ điên cuồng trong cơ thể hắn

Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, không một chút huyết sắc, cổ họng đắng lên, phun ra một ngụm máu tươi. Búng máu vừa xuất hiện đã lập tức biến thành sương lạnh, bàm vào vách đá, hình thành bông tuyết màu đỏ.

Sau khi phun ra búng máu, Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra tám khối hạ phẩm lịnh thạch. Sau khi được xuất ra, tám khối này va chạm với nhau, hóa thành linh phấn, chiếu theo một quỹ tích nào đó dừng ở bên ngoài cơ thể hắn, tạo thành một phù văn quỷ dị.

Phù văn này lóe lên rồi biến mất. Ngay lúc đó, hắc sắc phi kiếm từ túi trữ vật phóng ra, vòng quanh Vương Lâm một vòng rồi phiêu phù giữa không trung. Hư ảnh ma đầu hiện ra ở trên thân kiếm.

Đầu tiên nó liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trên mặt lô ra vẻ do dự,

nhưng rất nhanh, thần thức của Vương Lâm giấu trong cơ thể hắn phát huy tác dụng, ý niệm cắn trả trong đầu hắn vừa hiện lên đã lập tức tiêu

thất, đành đứng thủ hộ bốn phía cho Vương Lâm.

Vương Lâm làm xong hết thảy, đầu ong lên, ngả xuống mặt đất. Trước khi hôn mê hắn còn kịp bày thêm một trận pháp phòng ngự.

Nói đến trận pháp này, trước đó Vương Lâm đã bày mấy trận pháp thuấn di đơn giản, dùng khi có chuyện cấp bách xảy ra. Ma đầu ở một bên nhìn quanh bốn phía, lại trộm nhìn Vương Lâm đã ngã xuống đất, đáy lòng lại rục rịch, thầm nhủ:

- Ta có nên liều mạng với hắn không? Hắn hắn không phải là giả bộ… Ah,

thật khó biết! Hắn quả thật rất giảo hoạt… Ai, rốt cục có nên liều mạng không đây. Nếu mà thất bại thì hậu quả…

Ma đầu không kìm được rùng mình một cái, vội vàng đem ý niệm trong đầu để sang một bên.

Một ngày sau, ý nghĩ này lại chậm rãi chiếm hết tâm tư của hắn, ánh mắt hắn lóe lên, nhìn Vương Lâm, đáy lòng lại nổi lên:

- Cùng hắn liều mạng? Đây là thời cơ tốt nhât! Nếu bỏ qua, về sau lão tử

có lẽ không còn cơ hội nào nữa… Ah, không được, tên Vương Lâm này rất gian xảo, làm sao hắn lại không phòng bị ta chứ? Hắn trước khi hôn mê sao còn đem ta phóng thích ra? Ai, thật khó lý giải!

Ma đầu lắc đầu một cái thật mạnh, hung tợn nhìn Vương Lâm, tiếp tục nghĩ:

- Ta không ngốc đâu, ngươi cứ tiếp tục mà giả bộ nữa đi!

Ý nghĩ liều mạng lại bị hắn gác lại!

Lại qua một ngày, ánh mắt ma đầu này lại ngóng nhìn Vương Lâm, nội tâm lại rục rịch, hắn gầm lên một tiếng, lại thầm nhủ:

- Liều mạng, chết thì hết, có vẻ như không phải hắn đang giả bộ, liều mạng, liều mạng, liều mạng!

Hai mắt hắn đỏ ngầu, thân hình nhanh chóng lao ra, đánh về hướng Vương

Lâm. Trận pháp phòng ngự đối với hắn không có tác dụng, bị ma đầu trực tiếp xuyên qua, bổ thẳng vào người Vương Lâm.

Nhưng ngay sau đó, ma đều thảm thiết liên tục kêu lên, thân mình thoát ra những làn khói nhẹ, có dấu hiệu tiêu tán, hắn nhanh chóng lui về phía sau, thảm hại nói:

- Biết ngay hắn là một tên giảo hoạt, làm sao có thể không lo lắng bị ta cắn trả khi phóng xuất ta ra được. Hắn lưu lại thần thức trong ta lúc nào?... Sau này ta sẽ tồn tại ra sao….aaa?!

Ma đầu dậm chân đấm ngực, không ngừng kêu lên. Trải qua việc này, ma đầu ngoan ngoãn an phận, ngồi ở một góc, nhìn vách tường đối diện, trong lòng đầy bi phẫn!

Ngày thứ ba Vương Lâm thanh tỉnh, ngồi dậy. Cười khổ một tiếng, hắn biết bản thân mình đã xem thường độ khó khăn của tam đan hợp nhất. Mấu chốt là ở chỗ hai viên hàn đan khi dung hợp đã sinh ra cỗ hàn khí có tính hủy diệt!

Hàn khí này không thể phát tiết ra khỏi cơ thể nếu không dung hợp sẽ

thất bại. Nhưng nếu không phát tiết ra ngoài thì hắn không thể chịu đựng nổi. Sắc mặt Vương Lâm âm tình bất định, trầm mặc suy tư.

Căn bản là thân thể hắn không thể chịu đựng được hàn khí nhưng Vương Lâm không giải thích được là những vị tiền bối trước hắn khi tu luyện

Hoàng

Tuyền Thăng Khiếu Quyết làm thế nào để tam đan hợp nhất được. Như Tư Đồ

Nam, hắn cũng tu luyện Hoàng tuyền thăng khiếu quyết, vậy hắn thành công như thế nào?

Vương Lâm khổ sở suy nghĩ mà mãi không ra, hơn nữa Tư Đồ Nam cũng chưa bao giờ đề cập qua chuyện này.

- Làm thế nào để thân thể mình có khả năng chịu đựng được hàn khí kinh khủng như thế?

Vương Lâm thì thào nói, sau một lúc than vãn, ánh mắt nhìn về phía ma đầu đang ngồi một đống trong góc.

Sau khi thấy Vương Lâm thanh tỉnh, ma đầu này vẫn cẩn thận trộm nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn quét sang, thân mình lập tức run lên. Hắn vội vàng nói:

- Ta luôn không có điểm lơi lỏng, luôn hộ pháp bên người ngươi.

Vương Lâm duỗi bàn tay ra, bắt lấy ma đầu ném vào trong kiếm, đứng lên nhảy ra khỏi thông đạo, ly khai thạch thất.

Ở ngoài phòng Lý Mộ Uyển, Vương Lâm hướng vào bên trong nhìn lại. Lý Mộ

Uyển đang đang ngồi dựa vào bàn đá bên cạnh đan lô, hơi thở đều đều,

đang ngủ say. Mái tóc như tơ lụa của nàng tùy ý xõa xuống, mấy sợi tóc vòng qua tai, làm lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, hồng hào, nhưng không phải như đã qua trang điểm mà nhan sắc như vốn có của nó.

Nàng mặc trên người một bộ quần áo màu tím làm tôn lên làn da trắng nõn nà của mình, làm cho người ta không kìm được, tim đập thình thịch. Lúc này bên đan lô thoát lên những đám khí màu trắng nhè nhẹ, cảnh tượng này làm cho người ta liên tưởng tới bức tranh tiên nữ..

Hơn nữa, gian thạch thất này được Lý Mộ Uyển bố trí tỉ mỉ, nàng treo rất nhiều những cây dây leo màu xanh đậm lên vách tường, không biết là nàng lấy từ nơi nào về, nó làm tăng thêm mấy phần cảm giác về một bức tranh động lòng người.

Một cỗ dược hương mơ hồ truyền đến, Vương Lâm hít sâu một hơi, đầu óc lại thấy thêm thanh tỉnh.

Nhìn một lúc, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn về phía thạch thất tiếp theo, một nửa thạch thất này gieo trồng rất nhiều dược thảo, nửa khác thì để đặt một số tài liệu không phải dùng để luyện đan.

Nửa cái đầu lâu của giao long cũng đặt trong đó.

Thi cốt của giao long rất dài, nhất là đầu lâu củ nó lại lớn. Nếu dùng toàn bộ để bố trí Cửu Ly Thi Cốt trận thì có chút lãng phí nên Vương Lâm đã bảo Lý Mộ Uyển giữ lại một ít.

Phân phó xong việc này thì hắn mới bắt đầu tiến hành tam đan hợp nhất!

Nhìn gần nửa đầu lâu này, Vương Lâm trở nên trầm ngâm. Đầu lâu này lộ ra một cỗ tử khí, nhìn qua thì không giống xương cốt, mà lại giống như một loại tinh thể nào đó. Chắc đây là do cấu tạo thể chất đặc thù của cơ thể giao long hình thành nên.

Vương Lâm quan sát một lúc, đột nhiên tâm thần khẽ động, xoay người lại.

Lúc sau, Lý Mộ Uyển ánh mắt nhập nhèm, ngáp dài một cái, đi ra thạch thất, kinh ngạc liếc nhìn Vương Lâm, vẻ buồn ngủ lập tức biến mất.

Tâm tình của Lý Mộ Uyển mấy ngày qua chậm rãi biến đổi, nàng thường hay miên man suy nghĩ, sợ Vương Lâm đối với nàng nổi lên thú tính. Dù sao những người tu luyện Tử Chú thuật thường am hiểu thái bổ nguyên âm.

Nhưng sau, nàng phát hiện Vương Lâm gần như luôn bế quan khổ tu. Lý Mộ

Uyển trước vẫn cho rằng ca ca Lý Kỳ Khánh của mình đã cực kỳ chăm chỉ tu luyện rồi nhưng sau khi biết Vương Lâm thì hai từ "chăm chỉ" lập tức được chuyển dành cho Vương Lâm.

Dưới con mắt của nàng, Vương Lâm đã có tu vị Trúc Cơ đại viên mãn, tiến thêm một bước đó là Kết Đan kỳ. Nhưng Lý Mộ Uyển biết rằng muốn đột phá đến Kết Đan kỳ đâu phải là chuyện dễ dàng. Ở Hỏa Phần quốc mấy ngàn năm qua, người Kết Đan nhanh nhất, mười bảy tuổi Trúc cơ đại viên mãn, nhưng cũng phải dùng đến hơn ba mươi năm sau mới có thể kết đan thành công.

Người này chính là thủy tổ của Hỏa Phần quốc, một vị Nguyên Anh kỳ tu sỹ, đem Hỏa Phần quốc từ cấp 2 thăng lên cấp 3 tu chân quốc.

Nhưng nàng nhìn tướng mạo của Vương Lâm, nhiều nhất cũng chỉ mới hơn 20

tuổi. Muốn Kết Đan trong thời gian ngắn là tuyệt không có khả năng. Lúc trước Vương Lâm nói rằng sau khi kết đan sẽ đưa nàng rời khỏi nơi đây,

đáy lòng nàng cười khổ mãi. Nàng nghĩ rằng chờ được đối phương kết đan thành công thì đã mấy chục, thậm chí mấy trăm năm sau.. Đáy lòng còn đối với Vương Lâm sinh ra một tia châm chọc, tưởng là lưu nhân không bằng nói thẳng ra, cứ cố làm ra vẻ huyền bí.

- Ngươi luyện công gặp bình cảnh sao?

Lý Mộ Uyển do dự một chút, hai mắt nhìn Vương Lâm, nhẹ nhàng hỏi. Hồn huyết của nàng bị đối phương nắm giữ, nếu đối phương đưa ra yêu cầu gì quá phận, nàng không biết bản thân mình nên lựa chọn như thế nào. Vấn đề

này nàng từ lâu luôn tự hỏi bản thân mình. Hôm nay, thấy đối phương nhíu mày, không khỏi nghĩ đến việc tu luyện Tử Chú thuật thường xuyên cần hấp thu tam khí nếu không công pháp sẽ trì trệ, không tiến được, rất dễ dàng xuất hiện bình cảnh. Nàng tính toán rằng sau khi trở lại đối phương đã bế quan đến mấy thàng. Mấy tháng này chưa biết mùi đàn bà,

chưa giết người, hiện tại có lẽ Tử Chú thuật đã đến bình cảnh.

Vương Lâm cũng không biết suy nghĩ trong lòng Lý Mộ Uyển, nhìn đối phương gật gật đầu.

Lý Mộ Uyển trong lòng run lên, lùi về sau vài bước, sắc mặt tái nhợt. Nàng trốn tránh một lúc cuối cùng âm thầm cắn răng nói:

- Ngươi… Ta chỉ đáp ứng luyện đan cho ngươi. Nếu là… ta…ta chết cũng không chấp nhận.

Thanh âm của nàng vừa có chút oán giận, vừa có chút trách móc..

Vương Lâm kinh ngạc nhìn qua Lý Mộ Uyển một cái, xoay người nhìn về cái đầu lâu, bình thản nói:

- Cái đầu lâu của giao long này sao lại có nhan sắc như thế?

Giao long toàn thân là kịch độc, xương cốt biến thành màu tím thì có gì lạ đâu! - Nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, hạ giọng nói.

- Toàn thân là độc?

Vương Lâm ngẩn ra, đánh giá cẩn thận cái đầu lâu này.

- Trong cơ thể của giao long khi còn sống chứa đầy kịch độc. Nếu tử vong thì độc tố lại cải biến thân thể, biến thành chí bảo. Trong sách cổ có ghi "giao sanh thân độc, giao tử thân bảo". Cốt tủy của giao long là độc nhất, nhưng cũng là tối trân quý nhất.

Lý Mộ Uyển thanh âm ngày cành lạnh, biểu tình dần trở nên bình đạm.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đầu lâu này, cũng không nói câu nào, trên mặt âm tình bất định, trở nên suy tư. Một lúc lâu sau, trong miệng hắn thì thào tự nhủ:

- Một thân đầy chất độc… Kịch độc ẩn chứa trong cơ thể của giao long sao tự thân nó lại không bị ảnh hưởng gì…?

Một tia linh quang đột nhiên xuất hiện, nhưng cũng nhanh chóng biến mất,

Vương Lâm vừa tưởng là đã rõ ràng nhưng không ngờ vẫn mê mang không hiểu.

Lý Mộ Uyển lãnh đạm liếc mắt nhìn sang, thấy mặt mày đang nhăn nhó, lộ ra nét suy tư, không kìm được nói:

- Giao long này khi còn sống trong cơ thể chứa toàn là độc tố, huyết nhục xương cốt, tạng phủ, thậm chí ngay cả nước bọt đều ẩn chưa kịch độc, tự nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng bởi chất độc đó…

Ý niệm trong đầu Vương Lâm lại lóe lên, càng lúc càng rõ ràng. Ánh mắt hắn phát sáng, mày giãn dần ra, cuối cùng bỗng nhiên cười lên sảng khoái. Tay hắn vung lên, đầu lâu của giao long được hắn thu vào trong túi trữ vật.

- Nếu cơ thể ta không thể chịu được hàn khí thì biến toàn thân chỗ nào cũng là hàn khí, từ đó tự nhiên là có thể chịu đựng được.

Vương Lâm thở sâu, xoay người lại nhìn Lý Mộ Uyển, bước nhanh về phía nàng.

Lý Mộ Uyển sắc mặt trở nên tái nhợt, lùi nhanh về vách động, thân hình run rẩy, lộ vẻ sầu thảm, đang muốn tự đoạn tâm mạch. Đột nhiên Vương Lâm nói:

- Ngày ta Kết Đan thành công sẽ là ngày đưa ngươi trở lại Lạc Hà Môn!

Nói xong hắn không quay đầu lại, xoay người đi ra khỏi động phủ, ra khỏi đại trận, nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Lý Mộ Uyển hoàn toàn ngây dại. Trong đầu nang giờ là một mảnh hỗn loạn,

đủ loại ý niệm tuôn ra như suối chảy, cuối cùng ngồi sụp xuống đất bên vách động.

Vương Lâm toàn lực triển khai thổ độn thuật, hướng về phía Thi Cốc. Vừa rồi Lý Mộ Uyển nói ra câu đó làm tan đi mây mù trong đầu hắn. Giờ đây hắn có thập thành nắm chắc có thể làm cho tam đan dung hợp.

Hắn đẩy nhanh tốc độ, ba ngày sau đã đến bên ngoài thi cốc, theo con đường đã quen thuộc đi vào một đường đi thẳng từ sơn cốc thứ nhất đến sơn cốc thứ mười ba. Đứng trước sơn cốc mười bốn, hắn hít thật sâu, kiên định bước vào.

Ở trong sơn cốc mười bốn, mặt đất có một tầng băng màu lam, Vương Lâm dẫm trên mặt đất, một tia hàn khí từ dưới chân truyền lên, tiến vào trong thân thể hắn. Vương Lâm không chút do giẫm chân phải xuống, sử

dụng thổ độn thuật trầm cả thân mình xuống lòng đất.

Theo cơ thể trầm xuống, âm hàn khí càng thêm nồng đậm. Ước chừng hạ

xuống được trăm thước, Vương Lâm không thể không dừng lại, thân thể hắn dĩ nhiên đã đông cứng lại. Với khổng lồ âm hàn khí của nơi này chỉ cho phép hắn xuống đến đây. Nếu hắn xuống thêm chút nữa thì không chỉ có thân thể, cho dù là linh hồn, thần thức đều có thể bị đóng băng trong nháy mắt.

Về phần dưới đáy cốc này có gì huyền diệu, Vương Lâm cũng không rảnh đi dò xét. Hắn hết sức bảo trì tim đập, chậm rãi hoạt động thân mình thành tư thế khoanh chân ngồi.

- Tam đan không dung hợp được thì thề không xuất cốc!

Vương Lâm trong lòng tự nhủ, nhắm chặt hai mắt lại.

Xuân qua thu đến. Thời gian thấm thoắt thoi đưa, nhoáng một cái mà đã ba năm trôi qua!

Thiên tai của hỏa thú tại Hỏa Phần quốc buộc tứ cấp tu chân quốc phải phái người đến giải quyết! Cuối cùng ba Hóa Thần kỳ cao thủ, tiêu hao mất 9 ngày mới hoàn toàn thu phục được tất cả các hỏa thú, đem chúng tế

luyện với nhau, luyện ra một trung phẩm linh cấp hỏa thú mang về tứ cấp tu chân quốc.

Cấp bậc của linh thú có cách phân chia rất rõ ràng, chia làm 4 giai vị:

dị, linh, hoang, tiên . Mỗi giai vị lại chia làm ba phẩm cấp: hạ, trung,

thượng.

Hỏa Linh thủy tổ bị Nghịch Thiên hạt châu hấp thu, mới chỉ có thể coi như vừa bước vào cấp bậc hoang thú, nếu ứng theo giai vị sắp xếp là thượng phẩm linh cấp đỉnh. Con cháu của nó đều chỉ là hạ cấp linh gia mà thôi. Chênh lệch giữa ba cấp thượng, trung, hạ là rất lớn. Nếu không phải Hỏa Linh thủy tổ kia đang trong giai đoạn suy yếu thì căn bản không có khả năng dễ dàng bị thôn phệ như thế!

Phải biết rằng một thượng phẩm linh cấp đỉnh là tương đương với Hóa thần đại viên mãn. Hai phẩm cấp trung, hạ tương ứng với Nguyên Anh đại viên mãn và Kết Đan đại viên mãn.

Con giao long đã chết kia chính là một con trung phẩm linh thú.

Hỏa thú thiên tai mặc dù đã được trừ diệt, nhưng Hỏa Phần quốc thật sự

không thể giải quyết được khô nóng linh khí trong đất nước, chỉ có thể

chờ thời gian trôi qua mà thôi. Dùng thời gian để chậm rãi trung hòa linh khí khô nóng này.

Chiến đấu với Tuyên Vũ quốc thì vẫn tiếp tục nhưng những trận đấu có hơn trăm người tham gia đã rất ít khi phát sinh, chủ yếu là các trận chiến nhỏ của mấy chục người mà thôi. Dần dần, Hỏa Phần Minh vững vàng trạm

ổn, chiếm giữ khoảng một phần ba, nhưng sau đó cũng không còn lực mà tiến tới đành ổn định dừng lại.

Còn chiến đấu giữa tu sĩ hai nước thì từ sinh tử chiến đã biến thành chiến trường để đệ tử hai nước luyện tập, lấy kinh nghiệm chiến đấu.

Những trận chiến trước đây, đối với những đệ tử chết trận mà nói là tình huống bất đắc dĩ.

Lại nói, sau khi Vương Lâm trụy hạ dưới trăm trượng của đệ thập tứ cốc,

hắn như lão tăng ngồi nhập định. Tim hắn ngày càng đập chậm lại. Theo đó cực âm hàn khí theo mọi vị trí toàn thân tiến nhập vào cơ thể, khuếch tán đến bên trong cả huyết nhục.

Chậm rãi, cực âm khí tích lũy ngày một nhiều. Nửa năm sau, huyết nhục trên thân thể, tứ chi đã biến thành mầu lam, có dấu hiệu kết tinh hóa.

Trong nửa năm này, tổng số lần tim hắn đập chỉ có chín triệu tám trăm ba mươi bảy nghìn năm trăm bốn mươi ba lần, thân thể hắn trầm sâu xuống một trăm tám mươi trượng.

Lại qua nửa năm, lục phủ ngũ tạng của thân thể hắn cũng bị cực âm khí xâm nhập hoàn toàn. huyết nhục tứ chi đã xuất hiện kết tinh. Hai tay hắn thầm chí đã biến thành tinh thể màu lam, cảm giác như chỉ cần gõ nhẹ đã có thể vỡ vụn.Nửa năm này, số lần tim đập chỉ còn bốn trăm tám mươi bảy nghìn năm trăm năm mươi chín lần, thân thể hắn đã trầm xuống bảy trăm ba mươi trượng.

Lại qua nửa năm tiếp theo, tinh thể lan tràn hết tứ chi, toàn bộ chân tay đã có màu lam tinh thể, thậm chí xương cốt bên trong cũng đã có thể

nhìn thấy được rõ ràng. Thân thể hắn cũng bắt đầu dấu hiệu kết tinh. Tim đập đã hạ xuống ba nghìn tám trăm sáu mươi lăm lần, thân hắn trầm xuống một nghìn bốn trăm sáu mươi trượng.

Đến nửa năm tiếp, thân thể hắn ngoại trừ đầu ra toàn bộ biến thành lam tinh, tim hắn đã bị đóng băng, không còn đập nữa, lúc này hắn đã cách mặt đất ba nghìn sáu trăm bảy mươi hai trượng

Hai năm qua đi, giữa năm thứ 3, đầu của Vương Lâm chậm rãi biến thành lam tinh. Lúc này toàn bộ hơi thở sinh mạng của Vương Lâm đã hoàn toàn biến mất, chân chính luyện đạt yêu cầu của Hoàng tuyền thăng khiếu quyết

- hoàng tuyền chi cảnh.

Thân thể hắn trầm xuống đến bảy nghìn chin trăm bảy mươi chín trượng,

xuất hiện ở một thế giới màu lam, ở đây dày đặc xương cốt to lớn của linh thú. Những linh thú này không biết vì sao mà ở nơi tại cực âm nhưng thân thể của chúng vẫn đang tiêu tan, chỉ lưu lại nơi đây tạo thành cốt hải mà thôi.

Vương Lâm ở bên trong cốt hải, lẳng lặng tĩnh tọa nửa năm, hắn dùng một tháng để tim khôi phục, đập trở lại, dùng hai tháng để khôi phục thần thức, dùng ba tháng mới cảm ứng được ba viên hàn đan

Sau khi Hàn Đan của huyệt Tổ Khiếu và khí hải chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, hàn khí mang tính hủy diệt lại xuất hiện. Tuy nhiên hàn khí lần này không thể so với cực âm khí bên trong cơ thể của Vương Lâm được, nó quá nhỏ bé không đáng kể.

Dễ dàng để cho hai hàn đan dung hợp một chỗ, không thể phân ra được nữa, dần ngưng kết thành nhất thể.

Ngay sau đó, hàn đan đã dung hợp tiếp tục tràn xuống huyệt đan điền. Bên ngoài huyệt đan điền có một tấm chắn vô hình, ngăn trở thời gian gần nửa nén nhang, liền lập tức tan rã. Hàn đan trầm xuống, va chạm với đan điền hàn đan, một cỗ hàn khí có mật độ cực cao, còn gấp hơn mười lẫn cỗ

hàn khí trước đó xuất hiện, nhưng vẫn còn kém hơn mật độ cực âm khí bên trong cơ thể Vương Lâm một chút. Ba viên hàn đân hoàn toàn dung hợp,

giao hòa cùng một chỗ.

Chẳng qua màu sắc của nó bây giờ không còn là màu vàng mà là màu xanh đậm của tử khí!

Vương Lâm không biết vì hắn có Nghịch Thiên châu, cực cảnh linh lực nên tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết cũng có chút khác biệt. Mức độ

khó khăn mà hắn vượt qua chỉ có thể nói là có chút khó khăn mà thôi.

sở dĩ Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết được coi là pháp quyết có tốc độ kết đan nhanh nhất bởi vì phản lại các pháp môn khác, đầu tiên lấy hàn

đan dung hợp thành đan phôi, lại lấy linh lực trùng kích, cuối cùng tiến hóa thành kim đan, bước vào Kết Đan kỳ.

Hắn hiện tại đã hoàn thành hơn phân nửa chỉ còn phải dùng linh khí trùng kích. Tuy nhiên không thể dễ dàng thành công Kết Đan kỳ như vậy. Bước cuối cùng này cũng có tỷ lệ thất bại nhất định.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 145: Kết đan (2)

Tam đan hợp nhất, một khi đan phôi đã thành thì bước tiếp theo chính là dung hợp với thân thể. Nếu không sinh ra bài xích thì có thể sử dụng linh lực để công kích, thần thức nuôi dưỡng, kết thành Kim Đan, tiến vào

Kết Đan kỳ.

Linh lực tấn công cần thiên ly đan gia tăng xác suất thành công, Vương

Lâm bỗng nhiên mở ra hai mắt, thân thể hắn từ hạ bộ bỗng nhiên xuất hiện một vết rách. Vết rách này càng lúc càng lớn, rồi nhanh chóng trở nên dày đặc toàn thân.

Theo từng cử động của thân thể hắn, vết rách này lan ra với tốc độ càng lúc càng nhanh, có mấy chỗ bong ra từng mảng. Vương Lâm chậm rãi đứng lên, toàn thân run lên mãnh liệt, những vết rách nhỏ như bị trận gió lớn cuốn qua rơi xuống ào ào.

Quần áo trên người hắn cũng bong ra, hóa thành tro bụi tiên tan không còn, chỉ để lại giao long nội giáp có chút tàn phá trên người.

Vương Lâm lẳng lặng đứng tại chỗ, lại nhắm hai mắt. Một lúc sau mở ra,

hai đạo hàn mang xuất hiện, hai tay bất giác nắm chặt. mặc dù tam đan hợp nhất mới chỉ coi như tiến một chân vào Kết Đan kỳ nhưng Hoàng Tuyền

Thăng Khiếu Quyết của hắn đã đại thành.

Một đoàn ngọn lửa màu xanh lam theo đan phôi tản ra theo kinh mạch chảy xuống đầu ngón tay phải. Lúc này lam hỏa tầm ba tấc vô thanh vô tức xuất hiện đầu ngón tay, lặng lẽ thiêu đốt.

Nó tản mát ra không phải là nhiệt lượng mà là hàn khí! Đoàn lam sắc băng diễm này chính là tinh túy của Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết – Hoàng tuyền chi viêm!

Hoàng tuyền băng diễm vừa xuất hiện, một tầng tinh thể màu lam rất dày dưới chân Vương Lâm tản mát ra bạch khí, có dấu hiệu tan ra. Tay phải

Vương Lâm huy động, băng diễm lập tức biến mất, bạch khí cũng tiêu tán.

Lúc này lam tinh đã lộ ra một điểm lõm xuống.

Uy lực của băng diễm làm Vương Lâm thất kinh, nhìn qua xung quanh, từ

túi trữ vật lấy ra một bộ quần áo thay vào. Hăn nhìn vào đống xương cốt của linh thú một lúc, rơi vào trầm tư. Một nén nhang sau, hắn khoanh chân ngồi xuống, vỗ túi trữ vật, đầu của con giao long từ bên trong bay ra.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động nhìn cái đầu giao long, hắn sắp tới muốn đến

Nam Đẩu thành để đổi lấy lò luyện đan để khiến cho Lý Mộ Uyển luyện chế

thiên ly đan. Tuy 3 năm nhoáng cái mà qua nhưng dựa vào một tia liên hệ

với hồn huyết, Vương Lâm biết Lý Mộ Uyển cũng không có gì nguy hiểm.

Tuy nhiên, nhìn thấy vô số thú cốt bị đóng băng xung quanh, ý tưởng của

Vương Lâm có chút thay đổi. Luyện khí thuật của Chiến thần điện yêu cầu trọng yếu nhất chính là phiên ưng lô.

Lần đó sau khi thất bại, trong tay hắn cũng không có thêm đầu của con linh thú nào nữa. Lúc trước hắn để Lý Mộ Uyển giữ lại đầu giao long cũng là tính toán để luyện chế phiên ưng lô, chẳng qua giữa chừng lại vì sự

việc tam đan hợp nhất mà trì hoãn. Hơn nữa tâm lý của Vương Lâm cũng không nắm chắc, nếu thất bại thì phải tìm kiếm linh thú đầu lâu khác để

luyện chế, qua lãng phí sức lực.

Nhưng hiện tại hắn đã phát hiện ra cốt hải này rồi, ý tưởng đó lại xuất hiện trở lại. Hắn hít một hơi thật sâu, trong đầu nhớ lại luyện khí ngọc giản viết về phương pháp chế tác phản ứng lô. Một lúc sau hắn xuất ra ngọc giản nhìn lại một lần.

Hắn vỗ nhẹ hai tay với nhau, sau đó duỗi ra thì trong lòng bàn tay đã dần xuất hiện ba đường linh tuyến. Gương mặt Vương Lâm lộ vẻ ngưng trọng, hai tay đồng thời hướng về phía trước vẩy ra, linh tuyến lập tức bay lên.

Hai mắt hắn nhìn không chớp, hai tay lại tạo thành chữ thập, cứ liên hoàn vòng đi vòng lại, Dần dần, linh tuyến trước người ngày càng nhiều,

càng dày đặc, cuối cùng hình thành một đạo linh trù, phát ra từng đạo ánh sáng trong suốt.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm thở ra một hơi nhẹ nhõm. Bước đầu tiên kéo tơ làm kén để chế tác phiên ưng lô đã hoàn thành. Hiện tại cần khảo nghiệm xem lô phôi có thể hay không chịu đựng được linh tơ luyện chế.

Hắn điểm vào đầu giao long, linh tơ hóa thành một dải lụa nhanh chóng quấn vào đầu giao long. Vương Lâmngưng thần tĩnh khí quan sát thật kỹ

những biến hóa xảy ra. Chỉ thấy linh trù chậm rãi thâm nhập vào bên trong đầu lâu, làm cho màu tím của đầu giao long dần nhạt đi.

Nhưng chỉ một lát sau, từ bên trong chiếc đầu lâu giao long đột nhiên phát ra âm thanh “ca ca”, tiếp theo tại nơi linh trù đang bọc lấy nó xuất hiện các vết rách. Cuối cùng toàn vộ nó vỡ ra hóa thành các mẩu xương, chỉ để lại linh trù gữa không trung, phát ra từng trận linh lực dao động.

Vương Lâm than thầm một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng. Ánh mắt hắn đảo qua, nhảy lên giữa không trung, bắt lấy linh trù, nhanh chóng lao vào một chỗ thật nhiều thú cốt. Thú cốt ở đây có cái dài đến năm, sáu mươi trượng, xương cốt tản mát màu trắng xám, đầu lâu của nó cũng rất lớn, so với cái đầu lâu của giao long vừa bị hắn làm hỏng thì cũng tương đương.

Trong nháy mắt, linh trù dung nhập đã xuyên qua thú cốt. Vương Lâm ngẩn ra, lại nếm thử 1 phen, linh trù không bị ngăn trở, xuyên hắn qua thú cốt.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào thú cốt, ánh mắt lóe lên, thú cốt này bị

một tầng băng tuyết màu lâm bao lấy, nhìn qua giống như là thủy tinh.

Tay phải hắn xuất ra một trảo, niết trên xương nó, hơi dùng sức, bên trong xương phát ra tiếng ca ca nhưng vẫn không gãy.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, vung tay lên, hoàng tuyền băng diễm theo ngón tay tràn ra. Vừa mới tiến nhập vào trong thú cốt, từng đợt bạch khí đã phát tán ra. Băng diễm càng đến gần thì bạch khí thoát ra càng nhiều, bao vây lấy màu lam tinh thể, sau đó chúng nhanh chóng tiêu tan với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, cuối cùng toàn bộ biến mất,

lộ ra bạch cốt thú bên trong.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, cầm lấy linh trù ấn xuống phía dưới. Lúc này linh trù đã trực tiếp quấn lấy đầu lâu.

Nhưng chừng thời gian đốt nửa nén nhang qua đi, màu sắc của thú cốt đã biến đổi ba lần rồi nổ tung, vỡ thành tro tàn. Linh trù thoát ra, sợi tơ cũng ít hơn trước, linh lực cũng dần yếu nhược.

Hai hang lông mày của Vương Lâm nhăn lại, chế tác phiên ưng lô khó khăn nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn. Người nắm giữ luyện khí thuật của

Chiến Thần điện thật rất ít, là bởi vì liên quan trực tiếp đến phiên ưng lô này.

Người bên ngoài chỉ sợ là muốn có một linh thú đầu lâu đã phải là cực kỳ

may mắn rồi, nhưng chế tác phản ứng lô điều kiện cần là có linh thú đầu lâu, điều kiện đủ là phải có đầu lâu cứng rắn của linh thú. Nếu linh thú chết đã lâu, dùng đầu lâu của nó thì tỷ lệ thành công sẽ giảm đi.

Đương nhiên nếu có được hoang thú đầu lâu, mặc cho đã chết lâu hay mới, tỷ lệ thành công liền tăng lên rất nhiều.

Bởi vậy, khó khăn cũng tăng lên. Khi giao long vừa chết, Vương Lâm tự

tin nếu là lập tức luyện chế thì xác suất thành công sẽ lớn hơn một chút, nhưng lúc ấy tâm tư của hắn lại không đặt vào việc luyện khí, chỉ

nghĩ mau chóng kết đan.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng. Mắt nhìn cốt hải vô tận, nơi này có bao nhiêu linh thú xương cốt thì hắn cũng không tính ra được.

- Ta không tin nhiều như thế này linh thú cốt cũng luyện chế không được một phản ứng lô!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, hai tay kết thành chữ thập, luyện ra linh tơ.

Sau khi bổ sung vào linh trù, lại khống chế nó đặt lên một thú cốt khác.

Một nén nhang sau, thú cốt lại vỡ vụn.

Liên tiếp như vậy, chính Vương Lâm cũng không biết được hắn đã phá nát bao nhiêu thú cốt. Chỉ biết rằng hắn đã hơn trăm lần bô sung linh trù.

Khuôn mặt hắn càng lúc càng nặng. Cuối cùng, Vương Lâm nhảy lên, đứng ở

giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, sau đó đem linh trù bỏ ra.

Linh trù liên hóa thành một trận quyển phong, chuyển động bên ngoài thân thể Vương Lâm.

Hai tay hắn không ngừng kết ấn thành chữ thập, vung ra. Mỗi lần như thế

sẽ có một ít linh tơ xuất hiện, dung nhập vào bên trong linh trù. Sau đó, theo tốc độ ngày càng nhanh cua Vương Lâm, linh tơ dung nhập liên tục vào trong linh trù, làm nó nhanh chóng phát triển.

Bên ngoài thân thể hắn, linh trù cũng xoay càng lúc càng nhanh, hình thành một đại quyển phong. Vương Lâm vẫn không dừng tay, sử dụng toàn thân linh lực luyện hóa ra linh tơ, sau đó uống vào mấy ngụm linh khí dịch thể, lại luyện hóa tiếp.

Thời gian dần trôi qua, bên ngoài thân thể hắn, linh trù quyển phong càng lúc càng lớn, đã khuếch tán đến hơn trăm trượng bên ngoài.

- Chắc vẫn chưa đủ!

-

Vương Lâm nhìn vào phạm vi của cốt hải, thầm nhủ, lại uống thêm linh dịch, tiếp tục chuyển hóa. Cứ thế, quyển phong đã hóa thành một đại quyển phong rộng ngàn trượng. Vương Lâm hít sâu một hơi, khẽ quát một tiếng, hai tay nâng lên, thần thức buông ra khống chế linh trù quyển hạ

xuống phía dưới. Cùng lúc đó băng diễm lại tùy ý phóng ra.

Chỉ nghe thấy tiếng rầm rầm liên tục. Trong phạm vi nghìn trượng lấy hắn làm trung tâm, thú cốt như thủy triều, hất lên tầng tầng tro cốt. Tro cốt liên miên không dứt, không có xương cốt nào có thể chống lại, tất cả

đều hóa thành tro bụi, gia nhập vào trong cốt lãng.

Bên trong đó còn chứa vô số bạch khí, theo thời gian tích tụ, cực kỳ đồ

sộ. Sau khi bạch khí tán đi, trong vòng nghìn trượng trống rỗng, không còn vật gì! Hắn lại cắn răng, lấy ra linh dịch, lại luyện chế ra nghìn trượng linh trù, hướng về một phía khác hướng đến.

Cốt lãng quay cuồng, bạch khí lãng đi, đồng tử trong mắt Vương Lâm co lại, chỉ thấy một tiểu thú cốt ở trong phạm vi nghìn trượng này.

Vương Lâm lộ ra thần sắc vui mừng, thân mình trầm xuống, lập tức phóng đến bên cạnh tiểu thú cốt, ngưng thần nhìn qua. Đây là một khối thú cốt bình thường, nhìn cũng không ra có gì thần kỳ.

Thú cốt này có màu bạc, khá tinh tế, nhìn qua trông cực kỳ bình thường.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải đưa lên, linh trù như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, hướng về tiểu thú đầu lâu hạ xuống.

Màu sắc của đầu lâu này lập tức biến hóa, một lần, hai lần, bà lần… Sau khi biến đổi đến chín lần, đầu lâu rắc một tiếng, tách ra khỏi xương sống,

phiêu phù khỏi mặt đất.

Linh trù đã hoàn toàn dung nhập vào trong nó. Sau khi biến hóa nhan sắc 9

lần, nó biến thành dạng một cái bát, từng trận linh lực dao động từ bên trong thoát ra.

Vương Lam hút đến tay, bắt đầu nhìn kỹ. Luyện khí thuật của Chiến Thần

Điện có lai lịch rất thần bí. Nghe đồn là tổ tiên của Chiến Thần Điện cũng là người phát hiện Thiên Đạo thuật. Hậu nhân sau này tách riêng ra tu luyện, hao phí rất nhiều tâm tư để nghiên cứu luyện khí thuật, lúc này mới chỉnh lý, đem phiên ưng lô trong luyện khí thuật chia làm thập phẩm.

Phẩm bậc càng cao thì hiệu quả càng tốt. Phẩm bậc khác nhau thì phương pháp cũng khác nhau. Tại khi chế luyện ra phiên ưng lô thì nhan sắc của nó biến hóa mấy lần là đại biểu cho cấp bậc của nó!

- Cửu phẩm!

Vương Lâm thì thào tự nói, đáy lòng có chút tiếc nuối. Tốn hao nhiều khí lực như thế, lại sử dụng cả thần bí cốt hải này nữa, không ngờ không thể luyện chế ra thập phẩm phiên ưng lô.

Tuy nhiên, cửu phẩm còn hơn là không luyện chế ra được. Vương Lâm lại xuất ra luyện khí ngọc giản, ngưng thần xem xét.

Vương Lâm cũng không biết dù là điện chủ hiện tại của Luyện khí điện thuộc Chiến Thần Điện với tu vị Nguyên Anh kỳ cũng chỉ có một phiên ưng lô lục cấp mà thôi, còn lại chỉ có thêm vài cái dưới tam phẩm.

Sở dĩ cái của Vương Lâm là cửu phẩm và vì có liên quan trực tiếp đến thú cốt nhìn như bình thường kia. Đó là một khối hoang thú thú cốt cực kỳ

hiếm thấy trong cốt hải.

Sau khi hoang thú tử vong, xương cốt của nó so với các linh thú khác cũng không có gì khác biệt. Nếu không phải có nghiên cứu thì không dễ

dàng phân biệt được.

Tâm thần của Vương Lâm theo ngọc giản thu hồi. Hắn ngưng thần trầm tư một lát, luyện khí thuật của chiến thần điện chú ý ba quá trình. Phân

biệt là: điều, dung, hợp.

Vương Lâm ngưng thần tĩnh khí, mắt cũng không chớp một cái, lấy từ trong túi trữ vật ra một ít tài liệu, lần lượt ném vào trong phiên ưng lô.

Những tài liệu này đều được ghi trong ngọc giản, Vương Lâm trước đó đã nhớ kỹ. Cũng chính là tìm thấy trong túi trữ vật: Kê Huyết thạch dưới sự

thúc dục của linh lực đã tạo ra nhiệt độ rất cao.

Tử Nguyệt đằng, là một loại thực vật, cùng với Thiên Cương mộc dưới sự tác dụng của linh lực sẽ phân giải ra.

Thiên Cương mộc, một loại tài liệu có mộc thuộc tính, có tác dụng ăn mòn.

Ba loại tài liệu này, tuy số lượng không nhiều lắm nhưng trong túi trữ

vật hắn vẫn có, đủ dùng cho luyện khí. Khi hắn vẫn chưa có luyện khí ngọc giản, những tài liệu lấy được từ Vực Ngoại chiến trường này hắn cũng không biết để làm gì. Nhưng hiện tại, hắn đã hiểu đây là những tài liệu luyện khí cơ bản, cũng hiểu biết thêm một chút về chúng.

Đem Tử Nguyệt đằng ném vào trong phản ứng lô từng đoạn một, hắn đều dùng thú cốt bên trong phá toái, đồng thời sử dụng linh lực thâm nhập, dung hợp vào nó. Theo tử nguyệt đằng cho vào mỗi luc một nhiều, một cỗ niêm trù tử sắc dịch thể dần dần tích lũy ở trong phản ứng lô.

Nhìn chằm chằm vào phiên ưng lô, Vương Lâm lẩm bẩm, dường như đang tính toán cái gì đó. Một lúc sau, ánh mắt hắn lóe lên, bắn một giọt máu của mình thả vào trong lô.

Trong nháy mắt, trong phản ứng lô thoát ra một vài bọt khí. Vương Lâm không chút hoang mang phát ra một chút thần thức, ngưng tụ trên phản ứng lô, linh lực nhẹ nhàng rót vào.

Trong ngọc giản đã tỉ mỉ giới thiệu về tác dụng của phiên ưng lô rằng loại thủ pháp luyện khí này là kiếm tẩu thiên phong, dùng phiên ưng lô làm vật dẫn, thông qua nó, luyện khí sư có thể khống chế, thay đổi tài liệu bên trong.

Vương Lâm thở sâu, do dự một chút nhanh chóng xuất ra thiên cương mộc, nhẹ nhàng bóp nát rồi thả vào trong phản ứng lô.

Tử sắc dịch thể liền thoát ra một đám bọt khí, tản ra một mùi hương gay gay mũi. Sau đó Vương Lâm xuất ra khối kê huyết thạch ném vào trong lô.

Làm xong hết thảy, khuôn mặt hắn trở nên ngưng trọng, bấm tay niệm chú,

phóng ra vài đạo linh quang, dần cùng dịch thể trong lô ngưng kết thành một thể, hình thành một tử sắc viên cầu.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, tay phải vung lên, viên cầu phân làm hai nửa, một nửa nổi lên, một nửa chìm vào trong phản ứng lô.

Dưới sự khống chế của Vương Lâm, nửa viên cầu bên trên chậm rãi bay lên cao. Vương Lâm trầm ngâm một lát, đặt hai tay lên mi tâm và ngực, hơi dùng sức, một ngụm tử phủ linh khí trong cơ thể bị bức ra, bắn vào trong viên cầu.

Bước đầu tiên của Luyện khí thuật Chiến Thần Điện đến đây coi như hoàn thành. Bước thứ hai là dung.

Bước dung này cần có khí phôi. Vương Lâm vỗ vỗ túi trữ vật, đem một loạt thanh phi kiếm to nhỏ phóng ra. Tổng cộng là có ba mươi lăm thanh,

chúng đồng thời lơ lửng ở giữa không trung trong không trung.

Vương Lâm chỉ vào một thanh phi kiếm trong số đó, nó lập tức bắn ra, đâm vào viên cầu. Mũi kiếm chậm rãi hoài tan, cuối cùng cả thanh phi kiếm đều bị dung vào.

Kế tiếp, ba mươi tư thanh phi kiếm, dưới sự khống chế của Vương Lâm cũng lần lượt dung vào trong viên cầu. Cuối cùng viên cầu phát ra ánh sáng bảy màu chói mắt.

Toàn bộ quá trình này tiêu tốn khoảng hai canh giờ. Trong thời gian này,

Vương Lâm vẫn hết sức chăm chú. Lúc này hắn không những không thả lòng,

ngược lại càng thêm ngưng trọng. Nhìn chăm chú vào viên cầu, tù túi trữ

vật hắn lại đem ra một thanh hắc sắc phi kiếm.

Có thể nói thanh phi kiếm này đã luôn cùng chung hoạn nạn với Vương Lâm.

Từ lúc đạt được đã uống máu Đằng Lệ, rồi cùng hắn quyết chiến Quyết

Minh cốc, đến khi thần thức tan biến bị Tư Đồ Nam mang đi, thân kiếm cũng bị phá toái, chỉ có kiếm linh vì được Vương Lâm huyết luyện nên mới có thể tồn tại trong thần thức của hắn.

Sau đó, Vương Lâm tìm cho nó một số phôi thể nhưng hiệu quả đều không được tốt. Phôi thể hiện tại của nó, dưới vài lần thuấn di tiến công đã có một chỗ bị lõm xuống, nhìn rất chật vật, sắp chịu không được nữa.

Tay phải Vương Lâm bắt lấy phi kiếm, bàn tay vuốt nhẹ trên thân kiếm.

Một tiếng kiếm minh từ trong thân kiếm truyền ra, sau đó một đạo hư ảnh bóng kiếm chậm rãi phiêu khởi trên thân kiếm, lơ lửng trước người Vương

Lâm. Cùng lúc đó, ma đầu ở trong phi kiếm cũng lao ra, phiêu phù một bên, ngơ ngác nhìn bốn phía, cũng không biết đang nghĩ cái gì?!

Vương Lâm thở thật sâu, bàn tay mở ra, viên cầu kia lập tức phi đến.

Hắn cắn chặt răng, tâm niệm vừa động, hư ảnh trên phi kiếm lập tức lao vào trong viên cầu.

Thần thức của Vương Lâm nháy mắt tràn ra, bao lấy viên cầu. Bước cuối cùng của luyện khí thuật - hợp - đã được hắn bắt đầu triển khai.

Thời gian chậm rãi trôi qua, viên cầu chậm rãi bị kéo dãn ra, dần dần đọng lại. Không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng rồng ngâm từ

bên trong nó phát ra. Một luồn ánh sáng trong suốt phát ra, lưu quang bốn phía thủy tinh phi kiếm, chậm rãi biến ảo trước mặt Vương Lâm.

Phi kiếm này vừa hiện, một đạo linh lực lốc xoáy cũng lập tức xuất hiện,

bên người Vương Lâm vòng vo một lúc rồi nhập vào trong phi kiếm. Nhìn thủy tinh phi kiếm hồi lâu, Vương Lâm lại há miệng ra. Thủy tinh phi kiếm hóa thành một đạo thủy tinh hào quang bay vào trong miệng hắn.

Ma đầu ngẩn ra, xoa tay cười nói:

- Này… Ngươi nuốt nó vào thì ta biết ngụ ở đâu?

Vương Lâm ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, hữu thủ vung lên, giao long cân từ trong túi trữ vật bay ra. Hắn hướng về phản ứng lô vẫy tay, nửa viên cầu đang chìm trong đó lao ra, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Long cân lập tức bay vào trong viên cầu.

Sau khi tế luyện, viên cầu này ngày càng nhỏ lại, cuối cùng hóa thành long cân. Chẳng qua lúc này long cân đã biến thành kim hoàng sắc. Vương

Lâm nhìn ma đầu một cái, ma đầu lập tức chui vào trong long cân này.

Tay phải thu lại long cân, Vương Lâm ngưng thần nhìn một chút rồi cất vào trong túi trữ vật. Hắn ngẩng đầu lên nhìn vách động màu lam tinh,

tay phải vung lên, hoàng tuyền băng diễm xuất hiện, chân hắn đạp mạnh,

thân mình nhanh chóng bay đi.

Với thế như chẻ tre, từ mấy ngàn trượng dưới lòng đất phóng lên. Tốc độ

của hắn quá nhanh, lại có lực phá hoại kinh khủng của hoàng tuyền băng diễm, làm cho toàn bộ mặt đất rung động. Một số tu sỹ đang ở trong cốc tìm thú cốt sắc mặt đại biến, kinh hoàng vội bay khỏi nơi này. Mặt đất càng lúc càng chấn động mãnh liệt.

Có mấy tu sỹ tinh mắt lập tức nhìn a ở phương hướng đệ thập tứ cốc truyền ra một trận nổ vang, một bóng đen bắn lên cao, nháy mắt bay vào mê vụ phía trên, biến mất không thấy.

Hồi lâu sau những tu sỹ này vẫn nghi hoặc nhìn về phía đó, đủ loại phán đoán chậm rãi truyền ra. Thậm chí có tin đồn trong thi cốc có một khối vạn năm thi thể. Khối thi thể này lúc đó đột nhiên thức tỉnh mới khiến cho thi cốc kịch liệt rung động. Bóng đen phá không bay lên kia thực chất chính là khối thi thể này đã hóa thành tinh.

Sau khi bắn ra, Vương Lâm vẫn không dừng lại, nhanh chóng hướng về

phương nam bay đi. Dựa theo tin tức thu được từ Tang Mộc Nhai, Nam Đấu

Thành nằm ở phía nam, cách Thi Cốc chừng ba mươi vạn dặm.

Vương Lâm biết mình luyện khí đã tiêu hao mất một ít thời gian, cho nên hắn tăng nhanh tốc độ. Trong lòng hắn bây giờ chỉ có một ý niệm đó là nhanh chóng kiếm được lò luyện đan để nhanh luyện chế thiên ly đan.

Hai ngày hai đêm sau, trong ánh mắt của Vương Lâm xuất hiện một tòa thành trì thật lớn màu đen. Tòa thành này rất lớn, từ xa nhìn lại cũng không thể thấy hết giới hạn. Đây là Nam Đẩu thành, một trong chín trăm chin mươi tám tòa thành lớn của Tu Ma hải.

Sở dĩ nó có tên là Nam Đẩu thành là vì chủ thành tên là Nam Đẩu, có tu vị Nguyên Anh kỳ, dưới trướng cao thủ vô số. Có thể nói hắn là nhất

phương bá chủ.

Trên cơ bản, trong tu ma hải nội, nếu có được một tòa thành tức là đại biểu cho một thân phận nhất định. Thành chủ chắc chắn là một nhân vật hiển hách. Dưới thành chủ có nhiều môn phái lớn nho. Những môn phái này có thực lực không đồng nhất nhưng đều kém xa uy nghiêm của thành chủ.

Cũng may là Nam Đẩu thành chủ từ năm trăm năm trước đã mất tích, trong phạm vi trăm vạn dặm giống như quần long vô chủ, khiến cho các môn phái lớn nhỏ có điều kiện phát triển, nên mới có thể hình thành nên những môn phái lớn như Đấu Tà phái.

Nam Đẩu thành trở thành một thành vô chủ trong Tu Ma hải, bị mấy môn phái lớn cùng nhau quản lý. Tuy nhiên, Nam Đẩu thành thuộc một vùng hẻo lánh, tài nguyên cằn cỗi, linh mạch khuyết thiếu nằm ở rìa của Tu Ma hải. Nguyên Anh kỳ tu sĩ thường sẽ không đến những nơi này. Do đó đây là nơi không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ trong vòng trăm vạn dặm xung quanh.

Còn Kết Đan tu sĩ thì nơi này có rất nhiều.

Từng có người đoán rằng, nếu nơi này có thể xuất hiện một vị Nguyên Anh kỳ thì đương nhiên sẽ trở thành chủ nhân mới của Nam Đẩu thành.

Trong năm trăm năm qua, nơi này cũng không phải không có Nguyên Anh kỳ

tu sĩ muốn chiếm cứ. Nhưng được một thời gian thì không chịu được cảnh linh khí thiếu thốn và hoàn cảnh cằn cỗi nơi này mà buông tha rời đi.

Dần dần, nơi này cũng không có Nguyên Anh kỳ lai vãng đến. Dù sao Tu Ma hải có đến gần một ngàn thành trì, làm sao mà phải ở cái nơi khỉ ho cò gáy như Nam Đẩu thành này.

Lúc này đây, Nam Đẩu thành bị Tru Thiên giáo, Diệt Hồn môn cùng với

Thiên Nhất đạo giáo liên hợp quản lý. Đấu Tà phái dù có tư cách nhập chủ

nhưng dưới sự liên hợp của ba nhà cũng khiến môn phái này không thể

tiến vào nửa bước.

Dù sao tam phái quản lý và tứ phái quản lý cũng có sự khác biệt rất lớn.

Cũng không ai thiển cận ngồi nhìn Đấu Tà phái tiêu diệt một môn phái khác để thế chỗ. Ở điểm này, ba phái kia vẫn luôn thống nhất với nhau.

Sau khi giao nộp mười khối hạ phẩm linh thạch để có được lệnh bài nhập thành, Vương Lâm vội vàng đi vào Nam Đẩu Thành. Mục tiêu của hắn là

Luyện Khí các ở thành đông.

Luyện khí các có ba tầng, theo mỗi tầng tăng lên, pháp bảo càng trân quý thêm mấy phần. Khi Vương Lâm đến nơi này, tầng một có bảy tám tu sỹ

đang cùng mấy tên tiểu nhị cò kè mặc cả.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 146: Kết đan (3)

Vương Lâm trước khi tiến vào thì lấy từ trong người ra một chiếc khăn đen dùng để che mặt. Khi vào bên trong hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt,

tầng một lấy kiếm làm pháp bảo chính, đa số không phải là kiếm tầm thường, chúng đều được đạt trong những hộp nhung. Hai bên của hộp nhưng đều có phong ấn, để ngăn kiếm khí thoát ra ngoài.

Ngoài ra, ở giữa của tầng một, còn có một cột bằng thủy tinh hình trụ.

Bên trong xếp ba thanh phi kiếm theo hình tam giác. Mũi kiếm hướng lên trên và lay động.

Ba thanh kiếm này phát ra ánh sáng rực rỡ lúc ẩn lúc hiện. Nhìn thấy

Vương Lâm đang chăm chú nhìn vào chiếc trụ thủy tinh. Một tên tiểu nhị

đi tới, hắn khoảng hơn hai mươi tuổi. Khuôn mặt rất thông minh, hắn đi đi lại lại như muốn tìm hiểu Vương Lâm. Dùng khăn che kín mặt, đây là một điều bình thường. Nhiều khách nhân luôn không muốn người khác nhìn thấy diện mạo thật của mình, nên mới ăn mặc như vậy. Về tu vi của đối phương Luyện Khí tong có phương pháp để nhận biết, nhưng hắn càng xem trong lòng càng thấy cổ quái. Hắn dung bí thuật để dò xét thì thấy tu vi của đối phương lúc là Kết Đan kỳ, khi lại thấy là Trúc Cơ hậu kỳ viên mãn.

Tên tiểu nhị này trong lòng mặc dù kinh hãi, nhưng bên ngoài tỏ ra bình thường, không có gì khác lạ. Hắn nói một cách lễ phép:

- Tiền bối, thích thanh phi kiếm nào?

Vương Lâm không nhìn nữa, quay lại quan sát tiểu nhị. Vương Lâm liếc mắt một cái liền thấu hiểu hắn tu luyện được ngưng khí kỳ. Hắn thấn sắc bình thản nói:

- Quý các có bán lò luyện đan không?

Tiểu nhị mỉm cười gật đầu, nói:

- Tiền bối, nhìn khắp cả thành Nam Đấu này nếu bán lò luyện đơn thì chỉ

có mỗi nhà chúng tôi. Loại vật dụng này không phải ai cũng có thể mua được. Nếu như tiền bối cần, thì xin hãy theo tại hạ lên tầng hai.

-

Vương Lâm bình thản, cất bước theo hắn lên tầng hai. Tiểu nhị đi trước vài bước, vừa đi vừa chỉ dẫn. Khi bước lên cầu thang. Ánh mắt Vương Lâm nhìn chếch sang một đạo sĩ đang mặc cả ở dưới tầng một. Trầm ngâm một lúc, rồi bước lên lầu.

Khi lên đến tầng hai. Tiểu nhị đi về phía một người trung niên đang ngồi trên ghế mây ở bên phải của căn phòng, nói thầm với người này mấy câu.

Sau đó đi xuống lầu.

Người kia mặt nhẵn không có một sợi râu nào, hai mắt sáng như sao thỉnh thoảng đảo qua đảo lại. Hắn đứng bật dậy nói:

- Ngài muốn loại lò luyện đan như thế nào xin hãy nói!

Vương Lâm thầm đánh giá tu vi của hắn thì thấy đây là Trúc Cơ đại viên mãn. Trong lòng thầm nhủ, Luyện Khí Các phân làm ba tầng, tầng thứ nhất là Ngưng Khí kỳ, tầng thứ hai là Trúc Cơ kỳ, tầng thứ ba chẳng phải là sẽ có Kết Đan kỳ trấn thủ sao?

Hắn bình thản nói:

- Có thể mang ra đây cho tại hạ xem qua được không?

Người kia cười ha ha. Chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói:

- Xin mời ngồi. Tại hạ sẽ đi lấy cho ngài xem.

Hắn liền rót một ly trà, đặt lên bàn. Rồi sau đó đi vào sau tường, giơ tay lên vỗ vào vách tường ba cái.

Tiếp theo đó từ bên trong xuất hiện ba mỹ nữ mặc cung sa đi ra, trên tay mỗi người đều bưng một chiếc mâm bằng bạch ngọc. Bên trên mỗi chiếc mâm phân biệt đều có một chiếc hộp gỗ hình vuông.

Ba chiếc hộp này kích thước như nhau, nhưng trên mặt có vẽ những hoa văn khác nhau, hơn nữa ở bên ngoài ba hộp gỗ đều được gián những phong ấn khác nhau.

Ba thiếu nữ lần lượt đi đến trước mặt Vương Lâm, ánh mắt nhìn vào hắn, không ngừng nhìn vào chiếc áo choàng đen của hắn.

Người trung niên kia, cầm lấy một chiếc hộp, đặt lên bàn. Nói:

- Các hạ, đây là đan lô do Thanh Cương Nham cùng Huyền Vụ Tinh ở sâu trong Tu Ma hải dung hợp lại tạo thành, Chiếc đan lô này phải luyện chế

mất bảy bảy bốn mươi chin tháng mới chế ra được. Hàng tam phẩm.

Nói xong, hắn mở chiếc hộp gỗ ra, chiếc hộp mở ra để lộ ra bên trong vô số lò luyện đơn to nhỏ khác nhau.

Vương Lâm bình thản, lúc đầu khi Lý Mộ Uyển nhắc đến lò luyện đan. Đã từng nói đến, chiếc lò luyện đan mà cô mang theo chỉ là hàng nhị phẩm,

chỉ khi đạt được hàng tứ phẩm mới có thể đảm bảo không xuất hiện biến cố

lớn khi luyện Thiên Ly đan.

Nhìn qua một cái,Vương Lâm không nói không rằng. Người trung niên kia cười, khẽ vẫy tay một cái, những chiếc hộp gỗ trên bàn lập tức biến mất,

quay trở lại chiếc đĩa bạc trên tay ba thiếu nữ. Hắn lướt qua người thiếu nữ thứ hai. Với tay nắm lấy chiếc hộp trong tay người thiếu nữ thứ

ba, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Cười nói:

- Đạo hữu chắc muốn chế trân phẩm đan dược. Đây là do chín mươi chín hạ

phẩm nội đan linh thú mà luyện chế ra Bách Thú Linh lô. Dùng nó để chế

tạo sẽ có một tỷ lệ lớn để hấp thu đan khí của linh thú làm tăng phẩm chất của đan dược.

Nói rồi, hắn liền mở hộp gỗ ở bên trong đặt một chiếc đan lô đỏ như máu,

nếu nhìn kỹ có thể phát hiện bên ngoài lò luyện đan có khắc chín mươi chín bộ mặt dữ tợn của linh thú.

Những con linh thú này trong sống động như thật, từ trên đó toát ra một tia linh khí yếu nhược. Đan lô bị phong ấn mà còn có thể toát ra được linh khí, nếu mở phong ấn ra thì chỉ sợ linh khí lập tức sẽ tràn ngập xung quanh.

Chiếc Bách Thú Linh lô này dã làm Vương Lâm động tâm, chẳng qua bên ngoài mặt hắn vẫn không có nửa điểm biến hóa.

Người trung niên sờ sờ lên chiếc hộp, nói:

- Đạo hữu hẳn là biết, loại hạ phẩm linh thú kia tương đương Kết Đan kỳ

rồi. Tại hạ cũng phải tốn hao rất nhiều tinh lực, và thời gian mới có thể thành công luyện chế ra được. Chiếc Bách Thú Linh lô này phẩm chất đạt tới ngũ phẩm.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, nói:

- Giá bao nhiêu?

Người trung niên kia mỉm cười, nói:

- Thượng phẩm linh thạch mười vạn khối. Đây là giá chuẩn, hoặc các hạ có thể đổi một báu vật gì ngang giá cũng được.

Nghe đối phương báo giá, cho dù Vương Lâm đã tính toán từ trước, nhưng trong lòng vẫn trầm xuống. Chiếc lò luyện đan này quá đắt, chẳng trách trưởng phái Đấu Tà phái mất nửa số linh thạch của môn phái mới mua được một chiếc.

Người trung niên kia vẫn cười, bĩnh tĩnh , nhẹ nhàng rót thêm một chén trà. Uống một ngụm rồi nói:

- Đạo hữu, chiếc Bách Thú Linh Lô này rất đắt, hay là các hạ đổi cái khác. Chiếc đan lô lúc trước giá mặc dù cũng là mười vạn linh thạch,

nhưng là trung phẩm linh thạch, chỉ bằng một vạn viên thượng phẩm linh thạch mà thôi..

Vương Lâm liếc nhìn người trung niên kia, vỗ vào túi bảo vật, một khối da của giao long lập tức bay ra, rồi nằm yên trên bàn

- Giao Long bì giáp? - Người trung niên kia nói với giọng có phần kinh ngạc. Cầm lên, nhìn chằm chằm vào đó một lúc, rồi đặt sang một bên, trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu lên nói:

- Là trung phẩm linh thú gao long bì giáp, loại này các hạ có bao nhiêu?

Vương Lâm bình thản. Không trả lời. Mà hỏi lại:

- Bao nhiêu thì có thể đổi chiếc Bách Thú đan lô này?

Người trung niên cúi đầu tính toán một lúc, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, nói:

- Nếu như dài trên một nghìn trượng, thì một chiếc Giao long bì giáp có thể đổi được.

Vương Lâm không nói gì. Lại vỗ vào túi bảo vật, Giao Long bì giáp lập tức chất đống trước mặt người trung niên kia. Vương Lâm không them nhìn lại đã liền cầm lấy chiếc hộp đựng Bách Thú Linh lô, rồi chạy thẳng xuống lầu.

Người trung niên hô hấp có chút dồn dập, nhìn chằm chằm vào giao long bì giáp, nhìn qua thì biết đây không phải là một đoạn hoàn chỉnh, nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Đây là một đoạn da của trung phẩm linh thú giao long a. Phải biết rằng trung phẩm linh thú tương đương với Nguyên Anh Kỳ đại viên mãn. Linh thú cấp bậc này cho dù là ở Tu Ma hải cũng là bá chủ một phương. Người trung niên mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng nhiều nhất chỉ nhìn thấy mọt ít trung phẩm linh thú bì giáp mà thôi. Còn về những bì giáp có độ dài lớn thì ngoại trừ của hạ phẩm linh thú thì đây là lần đâu tiền nhìn thấy

ở trung phẩm linh thú.

Đến khi ngẩng đầu lên thì Vương Lâm đã mang luyện dan lô cất vào trung túi trữ vật, vội vàng chạy xuống cầu thang.

Báu vật không được lộ ra, Vương Lâm biết rõ đạo lý này, do vậy hắn mới hóa trang che kín mặt, nhưng dù đã làm như vậy hắn vẫn không yên tâm.

Hắn biết mình không hiểu biết nhiều về giao long bì giáp như đối phương,

nhưng cũng biết đây là bảo bối khó kiếm. Chỉ cần đối phương nổi lòng tham, nghĩ đến những bảo bối khác từ trên cơ thể con giao long, thì mọi việc sẽ phức tạp vô cùng.

Nếu như không phải vì bất đắc dĩ, thì Vương Lâm không bao giờ mang giao long bì giáp ra đổi. Một là giá của lò luyện đan quá cao, trong túi của hắn ngoài hồ lô đựng chất lỏng linh khí ra, cũng chỉ có Giao Long bì giáp là có thể đổi được.

So đi tính lại, nếu như đưa ra hồ lô đựng chất lỏng linh khí, thì đấy lại càng là vật phẩm nghịch thiên, e rằng hậu họa càng lớn. So đi tính lại, hắn dứt khoát mang Giao Long bì giáp ra đổi, đổi xong lập tức đi ngay.

Rời khỏi Luyện Khí Các, Vương Lâm lạnh lung nhìn về phía đối diện, lúc trước khi đi lên lầu hắn đã lưu lại trên cơ thể đối phương một tia thần thức. Bây giờ đi ra liền cảm nhận đối phương đang ở nhà trò đối diện.

Nhà trọ phía đối diện có không ít khách, bên cạnh người nọ còn có ba Kết

Đan kỳ tu sĩ. Vương Lâm trầm ngâm một lúc, không phá hủy thần thức trên người đối phương, mà bước vòng qua mấy ngõ nhỏ, dùng Thổ Độn thuật,

nhưng chỉ nhìn thấy ánh sáng lóe lên mà Vương Lâm vẫn chưa biến xuống dưới đất. Cả Nam Đấu thành như bị bao phủ bởi một loại cấm chế bao phủ,

nó làm ảnh hưởng đến Độn Thổ chi thuật.

Vương Lâm trau mày, nhanh chóng bay người lên, bay ra phía cửa thành.

Khi hắn bay ra không được bao lâu. Một tư sĩ vừa gầy vừa đen, xuất hiện ngay ở chỗ Vương Lâm vừa thi triển Thổ Độn thuật, y nhìn về phía Vương

Lâm đang bay đi, ánh mắ lộ ra vẻ tham lam. Vị tu sĩ này, chính là một trong số khách hàng ngã giá ở tầng một khi Vương Lâm bước vào.

Người này tên là Vệ Tam, là do Đấu Tà phái cử đến Nam Đấu thành để thu nạp đệ tử. Khi y nhìn thấy Vương Lâm đi lên tầng hai, tỏng lòng không yên, giả vờ lơ đãng quan sát mấy lượt, rời khỏi Luyện Khí Các, y tìm một chỗ trong quán trọ để theo dõi. Không những vậy còn truyền tin cho một vài đồng môn đang thu mua ở Nam Đấu Thành. Đợi một lúc sau, mới nhìn thấy Vương Lâm đi xuống. Hắn dự tính thời gian, nhất định Vương Lâm sẽ

đổi một bảo bối quý. Do vậy có ý xấu.

Nhưng chẳng qua hắn không nhìn rõ tu vi của đối phương, hắn đoán có thể

là Kết Đan kỳ tu sĩ. Khi hắn gọi được đồng môn tới, hắn không ngờ có đến ba môn phái trưởng lão cũng đến. Vui mừng quá đỗi, vội vàng kể lại

đầu đuôi sự việc.

Bên cạnh hắn, lần lượt xuất hiện mấy chục người, những người này đẳng cấp khá giống nhau đều là Trúc Cơ Kỳ. Nhưng trong số những người này, có ba người ở phía sau màn che thì lại khác.

Ba người này đúng là ba Kết Đan kỳ tu sĩ khiến cho Vương Lâm phải có chút e dè.

- Trưởng lão. Không ngờ ba vị lại đến Nam Đấu thành. Tôi có thể chắc chắn, trên người đối phương có bảo bối. - Vệ Tam quay người lại, khúm núm người nói.

- Vệ Tam, ngươi nói láo. Ta còn nghĩ là một tu sỹ Kết Đan kỳ. Hừ. Rõ ràng là một giả đan tu sĩ, thì làm gì có bảo bối? Đợi lâu như vậy, thật là mất thời gian. - Một người trong số đó có vẻ bực tức nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 147: Kết đan (4)

-Ngươi! Chết tiệt!

Một người ở phía sau màn che trầm giọng nói, cùng lúc đó từ bên trong màn sương chìa ra một bàn tay khô, mang theo một chút hắc khí, chụp về

phía Vệ Tam.

Sắc mặt Vệ Tam lập tức tái nhợt, thân hình thủ phục trên mặt đất, run rẩy nói:

-Đệ tử…Những câu nói của đệ tử là thật, ngoại trừ tu vi của hắn ta phỏng đoán có chút sai lầm, đệ tử…

Quá sợ hãi, nên lời nói của hắn có chút lộn xộn.

Bốn phía hắn là những đồng môn trong Đấu Tà phái, cả đám đều không có biểu tình, thậm chí còn có một số tên cười trên sự đau khổ của người khác. Trong lòng Vệ Tam thấy hàn ý càng mạnh, nhìn thấy cánh tay khô kia sắp hạ xuống, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng, lập tức lớn tiếng nói:

-Ta…Ta nhớ ra rồi, hắn hỏi người trong Luyện Khí Các ở đây có bán ngũ phẩm đan lô trở lên không?

Thật ra Vệ Tam cũng không nghe rõ lời nói này. Hắn bây giờ do bị uy hiếp tới tính mạng, dưới tình huống cấp bách lập tức nói lung tung. Nói,

chính hắn cũng có chút không tin, nói không chừng đối phương quả thật là muốn mua lò luyện đan.

Cánh tay khô gầydừng lại một chút, âm thanh âm u lại truyền đến:

-Lò luyện đan sao? Vệ Tam, ngươi cũng biết rõ hậu quả khi gạt ta rồi chứ?

Vệ Tam cắn răng một cái, ngẩng đầu lên nói:

-Đệ tử có thể lấy tính mạng để đảm bảo.

Hắn trong lòng cười khổ, thầm nghĩ chính mình nếu không nói như vậy, bây giờ sẽ chết, không bằng đánh cuộc một lần. Nếu như thua, thì đúng là xui xẻo. Nhưng nếu thắng, sẽ duy trì được tính mạng.

- Mặc kệ hắn nói là thật hay giả, đi xem thì không phải biết rồi sao.

Vị trưởng lão thứ ba từ đầu đến cuối không nói câu nào, lúc này giọng nói lại giống như chuông, ầm ầm truyền đến.

Lời này vừa nói ra, ba người không hề do dự, lập tức bay lên, nhanh chóng lướt về phía Vương Lâm vừa bay đi. Những đệ tử ở phía sau, vội vàng đuổi theo sát nút. Vệ Tam xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng thầm mắng, nhưng cũng bay theo phía sau.

Ba người trưởng lão của Đấu Tà Phái, vốn là đại biểu của Đấu Tà Phái,

đến Nam Đấu thành có chuyện quan trọng muốn thương lượng chưởng giáo của tam phái. Lúc này khi chuyện đã xong xuôi, đệ tử của tam phái kia cũng nhận được mệnh lệnh, không được ngăn cản ba người. Cho nên dọc theo đường đi, Đấu Tà Phái người tuy đông, khí thế như chẻ tre, nhanh chóng đuổi theo.

Còn Vương Lâm, mỗi khi bay một đoạn, đều có người kiểm tra, sau khi cẩn thận kiểm tra Lộ Bài mới cho đi qua. Sau vài lần, Vương Lâm trong lòng mất kiên nhẫn, hơn nữa phát hiện ở phía sau có người truy đuổi, mới dứt khoát không thèm dừng lại, một đường đánh đấm lung tung, nhanh chóng lao đi.

Rất nhanh, hắn đã đi đến cửa thành, trong nháy mắt liền xông ra ngoài.

Không lâu sau, tất cả người của Đấu Tà Phái đuổi đến, lóe lên mà lao qua. Khi bọn họ rời khỏi, đệ tử của Tam Phái trong Nam Đấu thành, xuất hiện trên cửa thành.

Bọn họ vừa rồi mới nhận được mệnh lệnh, nếu như đối phương đánh nhau ở

bên trong thành, vậy thì nhanh chóng đuổi ra. Còn nếu như đối phương rời khỏi thành, lại không được ngăn cản, cũng không tương trợ.

Vương Lâm ra khỏi Nam Đấu thành, chân đạp một cái, cơ thể lập tức chui vào trong lòng đất, Thổ Độn thuật nhất thời được phát động, nhanh chóng bỏ chạy.

Ba người tu sĩ Kết Đan Kỳ trong khi truy đuổi, một người trong đó khẽ a lên một tiếng, tay phải phất lên, một mặt Cổ Kính xuất hiện trên lòng bàn tay. Hắn hà mồm phun ra một ngụm linh khí, linh khí thổi lên trên Cổ

Kính lập tức cuồn cuộn bay ra bốn phía. Bên trong Cổ Kính ánh sáng lấp lánh, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng bay ra từ trong tay của tu sĩ. Sau khi xoay vài vòng ở trên không trung, từ bên trong cái kính đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng, hướng về một vị trí khá xa. Đồng thời ánh sáng cũng nhanh chóng được chuyển dời về phía đó.

Ba người cười khẩy, bay theo ánh sáng của kính.

Đệ tử của Đấu Tà Phái, cả đám cũng hết sức hưng phấn. Loại cảm giác cùng đi theo trưởng lão của môn phái truy sát con mồi, làm cho họ cảm thấy có sự kích thích lớn.

Vương Lâm nhíu mày, trong lòng hừ lạnh, thần thức đặt ở bên trong cơ thể của Vệ Tam lập tức nổ tung ra.

Chỉ thấy Vệ Tam ở bên trong đám đệ tử của Đấu Tà Phái, đột nhiên kêu thảm một tiếng, miệng phun ra máu tươi, cơ thể ngã ngược ra, từ trên phi kiếm rơi xuống dưới. Đồng môn ở bên cạnh hắn, cả đám trở nên cực kỳ

hoảng sợ.

Tốc độ của Vương Lâm cũng không giảm mà tiếp tục bỏ chạy, nhưng thần thức lại lan ra, ngưng tụ lại ở trên người một địch nhân. Lòng khẽ động,

lại một người đệ tử của Đấu Tà Phái kêu thảm lên rồi rơi xuống.

Vì vậy, những đệ tử của Đấu Tà Phái tham gia truy kích không tự chủ được mà phải tới tấp ngừng lại, không dám tiếp tục tiến lên. Chỉ riêng ba

người tu sĩ Kết Đan Kỳ, chẳng thèm có chút để ý, nhìn chằm chằm vào chỗ

trên cái gương, mà đuổi theo.

Bàn tay của một người tu sĩ trong đó vung lên, một con dấu màu đen cực lớn từ trong tay áo bay ra. Nó ở trên không xoay chuyển vài vòng, rồi hóa thành những cơn gió lớn, theo ngón tay của tu sĩ đang cười nhạt đó mà ầm ầm nện xuống đất.

Trong nháy mắt khi nó nện xuống đất, cơ thể của Vương Lâm trong lòng đất lập tức xoay chuyển, tránh qua. Nụ cười của tên tu sĩ kia lại càng lạnh, liên tục khua tay, luồng gió lại liên tục nện xuống mạnh mẽ. Trong những tiếng ầm ầm liên tiếp, một đạo thân ảnh màu đen từ trong mặt đất bay ra, rồi quay đầu lại lạnh lùng nhìn ba người kia một cái, nhanh chóng bay đi:

-Giao ra những pháp bảo đã mua ở bên trong Luyện Khí Các. Nếu không, chết!

Tên Tu sĩ ném ra Cổ Kính hai mắt như điện, quá lớn lên.

Hắn vừa nói dứt lời, đột nhiên trước mặt xuất hiện từng đợt ánh sáng chói mắt, một đạo kiếm khí rất mạnh, mạnh mẽ đâm tới. Hắn hoảng hốt, cơ thể hắn giống như có một cái gì cứng rắn đâm từ bên trái qua vài tấc,

ngay sau đó ngực hắn đau lên, cảm thấy có một cái gì đó đâm vào bên trong, lại chui ra ở phía sau lưng, một ngụm máu tươi trong miệng lập tức phun ra.

-Đây là phi kiếm gì???

Sắc mặt hắn tái nhợt, lộ ra vẻ nghĩ lại mà vẫn còn phát sợ. Vừa rồi nếu hắn không phải chạy nhanh, sợ rằng ngày hôm nay đã bỏ mạng ở đây rồi.

Vương Lâm thầm than đáng tiếc, tay phải vung lên, cây phi kiếm thủy tinh lấp lánh xuất hiện trong tay hắn.

Hai người tu sĩ kết đan còn lại trên mặt đều lộ vẻ kinh hoàng, không nói nhiều mà liên tục thi triển ra vài cái pháp bảo phòng ngự, lúc này ánh mắt mới lấp lánh nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

-Cút!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo, sau khi nói một chữ, tiếp tục bay nhanh về phía trước.

Ba người tu sĩ Kết Đan kỳ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đồng loạt nhìn cây phi kiếm đang bay lượn bên cạnh Vương Lâm, trong mắt ánh lên vẻ tham lam. Phi kiếm sắc bén như vậy, có thể nói rất hiếm có trên thế

gian. Ba người không nói nhiều, lại tiến hành truy đuổi.

Tên tu sĩ bị thương kia, trong khi truy kích liên tục ném ra rất nhiều kiện pháp bảo phòng ngự, đem bốn phía chung quanh cơ thể mình mà phòng ngự không có một khe hở. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại liên tục nhai vài miếng đan dược, sau đó nhai nhổ ra, bôi lên trên vết thương.

Tiếp đó hắn do dự một chút, lấy ra ngọc giản, sau khi đặt lên trán rồi trải ra, ngọc giản lập tức lấp lánh vài cái, rồi biến mất không thấy đâu nữa. Thần thức Vương Lâm đảo qua, phát hiện ba tên này vẫn còn truy kích, đáy lòng không khỏi cười nhạt. Ý nghĩ của ba tên này chính là giết người đoạt bảo. Có thể để cho ba tên tu sĩ kết đan truy sát, đối với

Vương Lâm bây giờ chỉ là chuyện bình thường. Nếu như là một người, thì hắn cũng có sức để liều mạng, nhưng đối phương là ba người, tuy đều là

Kết Đan Sơ Kỳ, nhưng cũng không thể khinh thường.

Tuy nhiên một khi hắn Kết Đan thành công, thì giết ba tên này, đơn giản giống như bóp nát một con kiến vậy.

Dưới sự truy kích của ba người, Vương Lâm chạy trốn một ngày một đêm,

trong khoảng thời gian đó đối phương đánh ra vô số pháp bảo. Dần dần,

tâm sức của Vương Lâm cũng không đủ, phi kiếm Thủy Tinh sau một lần đánh lén, nếu tiếp tục sử dụng khi đối phương đã có phòng ngự, thì sẽ không có hiệu quả.

Ánh mắt Vương Lâm càng ngày càng lạnh, thần thức của hắn nhìn chằm chằm vào ba người, Cực Cảnh lập tức đánh ra như chớp giật, trước mắt ba tên tu sĩ Kết Đan lập tức có hồng quang lóe lên, trong đầu giống như bị một cây búa lớn hung hăng đập vào. Ngay lập tức máu từ trong miệng mũi chảy ra, sau khi cơ thể có chút lung lay, trong mắt cả đám lộ ra vẻ hoảng sợ

và ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Tên tu sĩ đã bị thương lúc trước, lại càng điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi lớn, hai mắt đỏ hồng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, nếu không phải

ở bên cạnh có người giữ lại được, chắc chắn sẽ rơi xuống khỏi phi kiếm.

-Hắn tuyệt đối không phải đơn giản là Trúc Cơ Kỳ, phải là loại chỉ còn kém một chút thì có thể trở thành tu sĩ Kết Đan Kỳ!

Hắn thở sâu, cố gắng áp chế thần thức đang rung động mạnh, rồi nói với hai người bên cạnh.

-Phải giết chết hắn, nếu không với bản lĩnh của tên này, một khi hắn Kết Đan thành công, ba người chúng ta chắc chắn sẽ chết!

-Ta đã thông báo cho trưởng giáo, sẽ nhanh chóng có người đến chi viện thôi.

Vương Lâm chau mày, cực cảnh thần thức chịu ảnh hưởng của tu vi, vốn là đối với Kết Đan kỳ thì không hiệu quả. Nhưng bây giờ Hoàng Tuyền Thăng

Khiếu Quyết ở bên trong cơ thể đã đại thành, tam đan hợp nhất tạo thành đan phôi, đã sinh ra một tia hiệu quả, nhưng cũng chỉ có thể đả thương chứ không thể giết được bọn chúng.

Thương thế này thoạt nhìn thì rất nặng, nhưng đối với tu sĩ Kết Đan mà nói, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, thì có thể hồi phục.

Nếu như đối phương chỉ có một người, mượn toàn lực của Ma Đầu, giết chết một người cũng không ngại. Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể chạy!

Trong lòng Vương Lâm thầm than, nhanh chóng bay về phía trước.

Sau tám canh giờ, sắc trời dần tối, Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm đã sử dụng mấy lần, mỗi lần sử dụng chỉ có thể trì hoãn được một chút. Thần thức của hắn quét mạnh qua khoảng không, đột nhiên ngừng cơ thể, xoay người lại nhìn quân địch đã đuổi theo mình hai ngày một đêm.

Ba người cũng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng lại không thể không đuổi theo. Bằng không thì một ngày nào đó đối phương Kết Đan, ba người bọn hắn sẽ chết không có chỗ chôn. Lúc này đột nhiên nhìn thấy Vương Lâm dừng lại, ba người đều có chút nghi ngờ trong lòng.

Đúng lúc này, chỉ thấy tay phải của Vương Lâm duỗi lên cao giống như chống trời vậy, trong mắt lấp lánh hàn quang, tóc bay theo gió, quần áo trên người lại càng phát ra âm thanh phần phật.

Phi kiếm Thủy Tinh ở dưới chân hắn, lấp lánh những tia sáng lạnh lẽo.

Rất nhanh, một tia lam sắc hỏa diễm xuất hiện ở trên tay phải của hắn,

ngọn lửa này vừa xuất hiện, bầu không khí ở bốn phía lập tức trở nên lạnh lẽo. Ngoại trừ Cực Cảnh thần thức là đòn sát thủ của Vương Lâm ra thì lam sắc hỏa diễm này cũng được tính đến . Nếu Cực Cảnh thần thức còn có thể sử dụng, thì lam sắc hỏa diễm này hắn cũng chẳng muốn dùng. Khi còn ở bên trong sơn cốc thứ mười bốn, Vương Lâm phát hiện hỏa diễm này sau mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một lần. Nhưng bây giờ đối phương đã từng bước áp sát, không để cho hắn băn khoăn thêm nữa.

Ngọn lửa băng vừa hiện ra, ba người tu sĩ Kết Đan sắc mặt có biến đổi lớn, không đợi bọn họ có hành động, tay phải của Vương Lâm đã được huy động, ngọn lửa băng lớn bằng nắm tay, được thổi từ từ về phía bọn họ.

Nhìn tốc độ có vẻ chậm, nhưng thật sự lại rất nhanh, những ngọn gió từ

bốn phía trên không trung thổi tới, lập tức trở thành gió băng, giống như một con dao nhỏ, nhanh chóng ngưng tụ lại trở thành vật thể, bay về

phía ba tên kia.

Ba tên kia không chút do dự, lập tức phân tán ra bốn phía, nhưng tốc độ

của ngọn lửa băng đột nhiên tăng mạnh, lấy một góc độ khó tin, nhiều lần đánh lên cánh tay của tu sĩ bị thương kia. Trong nháy mắt, tên tu sĩ

kia thậm chí kêu cũng chẳng kịp, cả người đều bị ngọn lam sắc hỏa diễm bao phủ, khoảnh khắc đã tiêu tan chẳng còn gì.

Ngọn lửa băng mỏng manh vẫn tiếp tục bay về phía một người tu sĩ. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ phương xa truyền đến từng đợt tiếng sấm nổ,

ngay sau đó bảy tám đạo cầu vồng phá không bay đến.

Vương Lâm biến sắc, tay phải hóa thành trảo, ngọn lửa băng lập tức được thu vào bên trong cơ thể, không nói nhiều lại quay đầu bỏ chạy. Lúc này,

hắn xuất linh lực ra một trăm phần trăm, bất chấp mọi thứ mà liều mạng bỏ chạy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 148: Kết đan (5)

Trong lúc bỏ chạy, thần thức của Vương Lâm quét qua nhìn ngọn lửa băng ở

bên trong đan phôi, màu sắc của nó lúc này đã nhạt hơn trước. Ngọn lửa băng này bắt nguồn từ đan phôi, nếu như dùng nhiều lần, trước khi kết đan, tất nhiên sẽ tạo nên ảnh hưởng đến đan phôi, thậm chí cuối cùng còn

ảnh hưởng đến xác xuất thành công của việc kết đan.

Uy lực tuy mạnh, nhưng lại không thể bổ sung. Mỗi một lần sử dụng, độ

lớn của nó sẽ giảm đi vài phần. Ngoài ra khi ở dưới sơn cốc mười bốn,

ngọn ngọn lửa băng thực tế cũng không phát ra uy lực cao nhất, vẻn vẹn chỉ bằng với chỗ nóng ấm mà thôi.

Nhưng nếu dùng để giết địch, lại hoàn toàn khác hẳn, trực tiếp giết chết đối thủ thì tốt, chỉ khi nào đối phương sử dụng pháp bảo, lúc đó sẽ trở

thành đấu pháp lực với nhau, sự tiêu hao của ngọn ngọn lửa băng lại gấp mấy lần so với trước.

Mặt khác vừa rồi đối phương có ba người mới có thể tạo ra hiệu quả chấn nhiếp tốt như vậy. Lúc này dọc theo đường đi do Vương Lâm thi triển ra phi kiếm có uy lực rất lớn làm cho ba người đã giống như chim sợ cành cong, nếu không phải như vậy, thì khi hắn giết chết người đầu tiên, hai người Kết Đan Kỳ còn lại chắc chắn sẽ có đủ thời gian thi triển pháp thuật.

Đây là nguyên nhân mà từ trước đến giờ hắn không dám sử dụng ngọn lửa băng. Dù sao hắn cũng chưa tới Kết Đan Kỳ, không được phép có một chút sai lầm. Ngọn lửa băng này, nếu có thể không sử dụng thì càng tốt.

Nếu không phải như vậy, với tính cách của Vương Lâm, chắc chắn lần xuất thủ đầu tiên, sẽ tiêu diệt sạch đối phương, tuyệt đối không dây dưa đến tận bây giờ. Hắn thật sự không muốn mình phải chịu trăm ngàn cay đắng để

kết đan mà lại tạo ra chút sai lầm để rồi ôm hận cả đời.

Nếu không phải là uy hiếp làm cho Vương Lâm bực mình, thì hắn thật sự

không muốn sử dụng ngọn lửa băng. Nhưng đối phương truy đuổi không tha,

bước vào đường cùng, hắn lúc này mới cắn răng, chuẩn bị liều mạng rồi tạm thời không Kết Đan, không ngại đan phôi vỡ nát, sử dụng ngọn lửa băng.

Nhưng đột nhiên đối phương xuất hiện bảy tám tên chi viện Kết Đan Kỳ tu sĩ, tu vi cao nhất trong bảy tám người này cũng là Kết Đan Trung Kỳ.

Vương Lâm trong lòng thất kinh, không để ý đến chuyện giết địch nữa, mà nhanh chóng bỏ chạy.

Trong khoảnh khắc bỏ chạy, lòng hắn đã hiểu rõ, lúc này đây, mình đang bước trên một con đường không có lối thoát. Ngoại trừ Kết Đan thành công, nếu không thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Trên đoạn đường ba mươi vạn dặm, rất nhanh đã gần đến biên giới. Đằng sau hắn là mười người Kết Đan Kỳ, với thái độ nhàn nhã, cả đám không nhanh không chậm đuổi theo phía sau.

-Tiểu bối ở phía trước, Lão phu muốn xem, ngươi có thể chạy đi đến đâu.

Giết trưởng lão của Đấu Tà Phái ta, cho dù là chân trời góc biển, ngươi cũng chỉ có con đường chết thôi.

Đại trưởng lão Kết Đan Trung Kỳ Tiễn Khôn, chậm rãi nói. Tay phải của hắn tùy ý mà phất lên một cái, ngay lập tức môt cái phù văn màu vàng ngưng tụ lại thành hình trước người hắn. Hắn đưa tay ấn một cái, phù văn kia lập tức lấp lánh bay đi.

Vương Lâm cảm thấy hậu tâm bị uy hiếp, hắn không chút do dự mà khẽ lắc người, né cái phù văn đang đánh tới chỗ hiểm. Nhưng ngay sau đó, rất nhiều văn xuất hiện, Vương Lâm một mực né tránh, hắn một mực không quay đầu lại, cắn chặt răng nhanh chóng bay về phía trước. Dần dần, những tu sĩ ở phía sau hắn càng lúc càng gần. Ánh mắt Vương Lâm chớp động, hắn biết bây giờ chỉ có một phương pháp. Phương pháp này tuy có sự nguy hiểm rất lớn, nhưng một khi thành công, như vậy tất cả nguy cơ sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia nhìn lạnh lẽo. Cơ thể hắn khẽ chuyển động, thay đổi phương hướng lập tức bỏ chạy.

Không lâu sau, ánh mắt Vương Lâm đã có thể nhìn thấy một nơi, xuất hiện một ngọn núi. Bên ngoài ngọn núi này có rất nhiều sương mù, nhìn không thấy được vẻ bề của nó. Vương Lâm không cần nghĩ nhiều, nhanh chóng vọt xuống.

Trong nháy mắt khi hắn tới sát bên đám sương, làn sương đột nhiên mở ra một con đường. Một cô gái xinh đẹp quần áo màu tím, kinh hoàng lộ ra thân ảnh.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, liên tiếp những phù văn màu vàng lấp lánh chói mắt, lao tới giống như tia chớp. Khi Vương Lâm bay vào trong màn sương mù, từng cái một bay đến sau lưng hắn. Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng,

phun ra một ngụm máu tươi. Cơ thể giống như một con diều đứt dây mà rơi vào bên trong mê vụ.

Cô gái đồ tím sắc mặt tái nhợt nhìn những tu sĩ Kết Đan Kỳ đang nhanh chóng đuổi theo một cái, vẫy cờ ở trong tay lên, làn sương nhất thời quay cuộn, che dấu thân ảnh của nàng lại.

Đúng lúc này, mười tên tu sĩ Kết Đan Kỳ Đấu Tà Phái, đi đến trước làn sương, một lão già lùn tịt ở giữa có cái đầu rõ ràng to hơn người thường nhiều lần, sờ sờ cái đầu khổng lồ của mình, cười lạnh rồi âm u nói:

-Con quỷ nhỏ vừa rồi thuộc về lão phu. Lão phu đúng lúc đang thiếu một cái Lô Đỉnh để tu luyện.

Nói xong, hắn liếm liếm môi, tay phải hóa thành trảo, lập tức ở giữa không trung xuất hiện một bàn tay to lớn hung hăng chộp lên trên làn sương mù. Trong nháy mắt khi bàn tay khổng lồ của hắn chạm vào màn sương mù, sương mù dày đặc lập tức quay cuồng lên, từ bên trong xuất hiện một con giao long to lớn có thân thể dài hơn cả nghìn trượng.

Lão tu sĩ đầu to vội vàng quát lên một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Những tu sĩ Kết Đan Kỳ ở bên cạnh hắn, ánh mắt cũng chớp động, nhìn chằm chằm vào làn sương mù.

-Chỗ này từ lúc nào lại xuất hiện trận pháp bậc này chứ? - Đại Trưởng Lão Tiễn Khôn, sắc mặt bình thản, lạnh lùng nói.

Cả đám tu sĩ còn lại đưa mắt nhìn nhau, không ai dám trả lời.

Tiễn Khôn hừ nhẹ một tiếng, cẩn thận quan sát trận pháp này vài lần, rồi nhíu mày nói:

-Trận pháp này có thể biến hóa ra giao long, nhất định không đơn giản. Côn Tang, ngươi dùng Vạn Phong Ấn thử xem.

Côn Tang chính là một trong ba người đã đuổi theo Vương Lâm từ đầu. Hắn không nói nhiều mà lập tức chuyển thân bay lên trời, vung tay áo bên phải xuất ra một thạch ấn màu đen, nó ở trên không trung đón gió mà trở

nên to lớn hơn, rồi lập tức hóa thành một ngọn gió lớn. Ánh mắt Côn Tang ngưng trọng, bàn tay ấn xuống phía dưới một cái, ngọn gió này lập tức rung động, hung hăng từ trên không thổi xuống.

Giao long được tạo thành từ sương mù rống lên một tiếng, rồi phóng lên cao, cùng với ngọn gió kia va chạm vào nhau. Tiếng sấm vang lên, ngọn gió bị đánh ngược trở lại. Côn Tang sắc mặt có chút trắng nhợt, linh lực

ở trong cơ thể bị kích động. Hắn hít sâu mấy hơi, lúc này mới trì hoãn lại được.

Đồng thời khi ngọn gió bị đánh bay, thân thể con giao long kia, lập tức hóa thành sương mù, tiêu tan sạch. Toàn bộ đại trận lại khôi phục lại sự

yên tĩnh.

Tiễn Khôn cười nhạt vài tiếng, nói:

-Côn Tang, đưa Hắc Thạch Ấn của ngươi cho ta dùng một chút.

Nói xong, hắn cũng không đợi đối phương đồng ý, trực tiếp xuất ra một trảo, ngọn gió ở giữa không trung bị một cổ sức mạnh từ phía dưới kéo xuống. Khi rơi vào trong tay Tiễn Khôn, đã trở về trạng thái như lúc ban đầu.

Tiễn Khôn đưa tay lên khẽ huy động, sau khi bỏ đi thần thức của Côn

Tang, rồi dấu ấn của mình vào. Sau đó mở miệng phun ra một ngụm linh khí, đợi đến khi linh khí hoàn toàn dung hợp vào bên trong Thạch Ấn, hắn vung tay ném lên. Thạch Ấn vừa bay lên không, lập tức nở to ra, lại biến thành một ngọn gió lớn, nhưng mà nói về độ lớn, thì phải lớn gấp đôi so với khi nãy.

Ngọn gió phiêu đãng ở không trung khiến cho bên dưới xuất hiện một vùng tối đen như mực, hình dung nó là cái nắp vung che trời cũng không quá đáng.

Tiễn Khôn nhìn chằm chằm vào sương mù, tay phải khẽ nhấn xuống, ngọn gió kia lao xuống dưới ầm ầm, giao long ở trong làn sương lại được hóa thành hình, kêu to lên một tiếng rồi lao lên không.

Cũng là một cảnh tượng, nhưng kết quả lại có sự khác biệt lớn. Trong nháy mắt khi đụng vào, ngọn gió hơi dừng lại một chút, mà thân thể của

Giao Long kia lại tan biến không một tiếng động, ngọn gió lập tức bay xuống lần nữa.

Nhưng trong nháy mắt khi đập xuống, mười con giao long đột nhiên từ bên trong đại trận bay ra, cùng với ngọn gió va vào nhau. Tiễn Khôn cười lạnh, quát to:

-Các vị trưởng lão, đồng loạt ra tay đi!

Vừa nói dứt lời, những tu sĩ Kết Đan kỳ còn lại lập tức cười gằn rồi đưa pháp bảo của mình ra, bắt đầu mạnh mẽ phá trận.

Nói đến Vương Lâm, sau khi được Lý Mộ Uyển dìu vào Thạch Phủ, lại lập tức phun ra vài ngụm máu tươi. Sau lưng hắn giao long giáp bị lõm vào thật sâu, tỏa ra một tia khói đen, ở bên trong làn khói, giao long giáp chuyển động một cách quỷ dị, dần khôi phục lại như thường, nhìn không thấy một chút vết lõm nào.

Nếu không có cái giao long giáp này, Vương Lâm sẽ không bị thương một cách đơn giản như vậy được. Tiễn Khôn tuy là Kết Đan Trung Kỳ, nhưng uy lực của Đại Duyệt Tuyệt Phù quả thật là rất mạnh, nếu trực tiếp va chạm với da thịt thì xương cốt toàn thân sẽ vỡ vụn mà chết.

Vương Lâm sắc mặt trắng xanh, sau khi đi vào Thạch Phủ thì lập tức lấy cái hộp gỗ chứa Bách Thú Linh Lô ra đưa cho Lý Mộ Uyển ở phía sau rồi yếu ớt nói:

-Đây là Đan Lô cấp năm, dùng tốc độ nhanh nhất trong một ngày phải luyện chế được Thiên Ly đan.

Vương Lâm nói xong, lập tức há miệng phun ra phi kiếm Thủy Tinh.

Phi kiếm chậm rãi dừng trên vai hắn, mũi kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo. Vương Lâm bản tính vốn cẩn thận, mặc dù nắm giữ linh hồn và máu huyết của Lý Mộ Uyển, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, phải có sự đề

phòng.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn hộp gỗ ở trong tay, sau khi mở ra nhìn thoáng qua, tận đáy lòng đã xác định được giá trị của cái Đan Lô này. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Vương Lâm, khẽ nói:

-Cái này...Bọn họ truy sát ngươi, có phải vì cái này không?

Vương Lâm nhắm mắt lại, yên lặng ngồi xuống, sau đó mới khẽ nói:

-Không phải.

Ánh mắt phức tạp của Lý Mộ Uyển nhìn vào Vương Lâm, bằng vào sự thông minh của nàng, lúc này trong lòng đã phân tích được, mười người đối phương là vì Đan Lô mà tới. Giá trị của Đan Lô, Vương Lâm không biết,

còn nàng sao lại không biết, một cái Đan Lô cấp năm, có thể nói là giá trên trời.

-Ngươi...Ngươi dùng cái gì để đổi?...Hay là trộm?

Nàng vểnh đôi môi mọng đỏ lên, nhìn thấy Vương Lâm có chút êm dịu, khẽ hỏi.

Vương Lâm nhíu mày, mở mắt ra, lạnh lùng nói:

-Đi luyện đan đi!

Đúng lúc này, hang động có chút chấn động, ở bên ngoài truyền đến tiếng rít gào đánh nhau. Vương Lâm hít thở sâu, lại nhắm mắt, ngồi xuống thổ

nạp.

Lý Mộ Uyển ba năm không gặp Vương Lâm. Trong ba năm đó, nàng cẩn thận đem tất cả quá trình tiếp xúc với hắn suy nghĩ rất nhiều lần. Dần dần nàng đã nhận định, chắc là đối phương sẽ không đưa ra yêu cầu mà nàng khó có thể thực hiện được.

Ba năm qua, nàng không dám đi ra ngoài, may mà người tu chân không có yêu cầu gì lớn với đồ ăn. Chỉ cần một linh quả và đan dược thì có thể

sống qua ngày. Sau ba năm, nàng mỗi khi nhớ tới Vương Lâm, trong lòng đều rất phức tạp, cũng có lúc nghĩ nếu như đến một ngày nào đó mình chết đi, thì chứng tỏ Vương Lâm đã bỏ mình ở bên ngoài rồi.

Trừ lần đó ra, nàng cũng từng nghĩ có một ngày Vương Lâm xuất hiện ở bên trong Thạch Phủ. Nhưng trong những suy nghĩ này, không có cái nào giống như ngày hôm nay, nhìn thấy hắn bị mười tu sĩ Kết Đan đuổi giết trở về.

Nàng than nhẹ một tiếng, cầm Đan Lô bước nhanh đến phòng luyện đan, bắt đầu luyện chế Thiên Ly Đan.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng phút một, Lý Mộ Uyển luyện đan một ngày, không sinh ra tạp niệm, tập trung tất cả vào trong công việc này.

Mặc dù vậy, nàng vẫn rất căng thẳng. Mức độ căng thẳng thế này, mặc dù khi nhỏ lần đầu tiên nàng nhìn sư phụ luyện đan, cũng chưa bao giờ xảy ra.

Từ tận đáy lòng nàng một lần rồi lại một lần nói với chính mình, nhất định phải thành công. Nếu không, một khi đại trận bị phá, hậu quả sẽ

không thể tưởng tượng nổi. Nếu như có thể thành công, thì tất cả những chuyện này vẫn còn có một con đường sông. Ít nhất, cũng không ngại

chạy trốn.

Thạch Phủ chấn động, theo thời gian, càng lúc càng kịch liệt, từng tảng tro bụi rơi xuống, trên mặt đất đã nhanh chóng sinh ra một tầng bụi. Âm thanh va chạm ở bên ngoài, cũng càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn...

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 149: Kết đan (6)

Vương Lâm vẫn ngồi xuống thổ nạp, chốc chốc lại mở mắt nhìn ra ngoài phủ, ánh mắt ẩn chứa hàn mang. Dần dần, một cỗ dược hương từ đan phòng phiêu tán ra. Vương Lâm hít sâu một hơi, bình tĩnh mở túi trữ vật, sửa sang lại những thứ bên trong.

Khi xuất ra Long cân, ánh mắt hắn nheo lại. Pháp bảo Long cân này tác dụng không lớn, tuy nó có thể phân tán ra vô số nhánh khác nhau, theo tâm niệm của hắn bao trùm lấy mọi vật, nhưng, nếu gặp phi kiếm sắc bén

Long cân này vẫn sẽ bị chém đứt.

Ngay cả một ít hỏa cấm chế pháp thuật lợi hại cũng có thể thiêu cháy nó.

Vương Lâm vuốt ve Long cân, trong mắt hắn hàn mang càng dày. Hắn cười lạnh, trong lòng tính toán rằng một khi kết đan thành công, Long cân này sẽ hữu dụng.

Bên ngoài oanh kích quá mạnh, cảm giác như ngay trước mắt hắn. Vương Lâm nhìn về phương đan phòng của Lý Mộ Uyển, lòng trầm xuống, thầm than nhẹ một tiếng.

Lý Mộ Uyển cắn môi, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, nước mắt chực trào ra, viên Thiên Ly đan bán thành phẩm thất bại trong gang tấc.

Thân là luyện đan sư, những lần thất bại không ít, nhưng chưa bao giờ

thấy khó chịu như vậy. Lúc này đây nhất định phải thành công một lần,

nhưng đáng tiếc là thiên ý khó dò, thành bại chỉ trong chớp mắt.

Lý Mộ Uyển nghiêng người nhìn thoáng qua Vương Lâm đang ngồi ở bên ngoài, nước mắt rơi lã chã, lúc này, nàng tỏ vẻ yếu đuối khác thường.

Một lát sau, nàng cắn răng, từ trong túi trữ vật xuất ra ma huyết đằng rồi để vào lò luyện đan. Nếu thiên ly đan lần thứ nhất thất bại, thời gian gấp gáp, phải dùng ma huyết đằng luyện chế thêm lần nữa.

Thời gian dần trôi qua, động phủ có dấu hiệu sụp xuống, một số hòn đá nhỏ dần dần bị tróc ra. Bên ngoài sương mù cũng dần tan biến, như thể

động phủ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Vẻ mặt Vương Lâm vốn vẫn luôn bình thản nhưng dần thay đổi, ẩn chút lo lắng. Đang lúc này, bỗng nhiên Lý Mộ Uyển tóc tai bù xù từ đan phòng lao ra. Hai mắt chứa đầy những tơ máu, thần sắc mệt mỏi dị thường, ném cho

Vương Lâm một viên hồng sắc đan dược. Một tia linh khí sung mãn từ đan dược tràn ra, khiến cho người ta cảm thấy tinh thần tràn đầy.

- Đây là Thiên Ly đan được luyện chế từ ma huyết đằng, hiệu quả hơi giảm xuống.

Vương Lâm không nói hai lời, hai ngón tay kẹp lấy đan dược, liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển, không cần nghĩ ngợi lập tức bỏ vào trong miệng. Đan dược vừa vào trong miệng đã ngay lập tức tan ra, một cỗ hảo nhiệt từ

trong bụng dần nóng lên.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra linh khí dịch thể. Uống lấy vài ngụm,

sau đó thở sâu, nhắm mắt ngồi xuống , trùng kích Kết Đan kỳ.

Thạch phủ chấn động mạnh, đất đá rơi xuống ngày một nhiều. Bên ngoài sương mù dày đặc chỉ còn lại một ít. Lý Mộ Uyển ngơ ngác nhìn, cắn môi,

xuất phi kiếm và thủ ở cửa động, hộ pháp cho Vương Lâm. Đồng thời đánh nát tất cả hòn đá đang rơi xuống, không cho chúng rơi trên người Vương

Lâm.

Tiễn Khôn huy động cự phong, không ngừng ập xuống. Hắn đưa mắt đảo qua tình hình bên dưới lộ trên mặt sát khí càng lúc càng mạnh. Những tu sĩ xung quanh cũng mang vẻ mặt hưng phấn, khống chế pháp bảo, triển khai cường công vào trận pháp trên ngọn núi này.

Khóe miệng hắn nhúc nhích, âm trầm nói:

- Đại đầu tọa tử (đầu to người lùn), có thể cho ngươi con tiểu nha đầu kia. Nhưng sau khi trận pháp bị phá ngươi phải để cho chúng ta chơi đùa trước một chút. Ngươi có bằng lòng hay không?

Đại đầu tu sĩ phân vân một chút, chua xót cười nói:

- Đại trưởng lão, ngài đã nói thế, ta nào dám không đồng ý?

Tiễn Khôn cười nhạt, huy động cự phong, rồi nói:

- Tiểu tử này mới chỉ đạt đến cảnh giới giả đan, nhưng thực lực của hắn không đơn giản, đã có thể giết được Kết đan kỳ tu sĩ. Tuy nhiên, hôm nay hắn chết chắc rồi.

Nói xong, ánh mắt hắn lóe ra, lòng thầm nhủ: “Ngọn lửa màu lam kia nhất định là một bảo bối a.”

Đại đầu tu sĩ trong lòng buồn bực, vội vàng liếc nhìn tiểu nương tử kia,

trong lòng dâng lên một cảm giác, lập tức nói mấy câu. Hắn vốn tưởng rằng không ai tranh giành với hắn, nhưng ngay cả Đại trưởng lão, vốn ít chú ý đến nữ sắc, không ngờ cũng thốt ra lời này. Pháp bảo trong tay hắn càng thêm cuồng mãnh phát tiết bực tức trong lòng.

Mê vụ trên trận pháp thưa dần, mười con giao long cao đến trăm trượng được ảo hóa ra, cũng chỉ còn đến hơn ba mươi trượng nữa. Tay phải Tiễn

Khôn vung lên, lập tức cự phong thu nhỏ lại, hóa thành thạch ấn dừng lại trong tay Côn Tang.

Ném cự phong lại phía sau, Tiễn Khôn khẽ quát một tiếng, nhảy ra bên cạnh giao long. Hai tay hắn hợp nhất, phát ra một đạo điện võng, ấn xuống đầu giao long. Tiễn Khôn quát lớn:

- Phá!

Mê vụ giao long rên lên một tiếng, thân mình lập tức tiêu tan, dần biến mất. đó cũng là đám mê vụ cuối cùng của Cửu Ly Thi Cốt trân. Cửu Ly Thi

Cốt trận uy lực tuy lớn, nhưng không chịu được sự công kích ba ngày liên tục của mười tên Kết Đan kỳ tu sĩ.

Nếu như Lý Mộ Uyển vẫn chưa luyện đan, mà đứng ra chủ trì trận này, thì đại trận này sẽ không dễ dàng bị phá như thế.

Đại trận vừa bị phá vỡ, lộ ra một hang động đang sắp sụp đổ bên sườn núi, những tên ma tu Đấu Tà Phái này lập tức bao vây lấy nó. Nhưng vừa tiến vào trong được hơn hai mươi trượng, từng trận sấm sét đánh đến. Tuy rằng uy lực không lớn nhưng có số lượng rất nhiều, trong quảng thời gian ngắn cũng tạo ra cảnh tượng có chút đồ sộ.

Những trận pháp cơ sở Vương Lâm bố trí trước đó lúc này biểu lộ ra uy lực của nó. Nhưng cũng chỉ là những trận pháp cơ sở nên uy lực có hạn.

Dưới sự giận dữ của mấy tên Kết Đan kỳ ma tu này, chúng liên tiếp bị phá hủy.

Ánh mắt Tiễn Khôn lạnh lùng, vẫn chưa ra tay, vì mục tiêu của hắn là tên giả đan tiểu bối. Một đoàn điện võng trong tay hắn dâng lên, Tiễn Khôn đã tính toán kĩ, với khoảng cách hiện tại, chỉ cần tiểu bối kia lộ diện là ngay lập tức hắn sử dụng tiên võng vây khốn hắn lại.

Lúc trận pháp cuối cùng trong mấy trăm cái trận pháp cơ sở này bị phá hủy, thạch phủ đã không còn tầng phòng ngự nào nữa.

Một hình ảnh nổi bật bỗng nhiên xuất hiện ở cửa động. Với trang phục thanh nhã thoát tục, đôi môi đỏ thắm, nàng đẹp tựa mĩ nhân, khiến cho

người ta rung động và không kiềm nổi lòng mình.

Mặc dù là Tiễn Khôn cũng phải nhíu mày lại. Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn vào phía sau nàng, tập trung vào sâu bên trong động. Ở đó bao phủ

một màu đen kịt, không rõ nội tình.

Lý Mộ Uyển quan sát mấy tên Kết Đan kỳ ma tu trước mặt, ngọc thủ vừa nhấc, trong tay xuất hiện bách thú đan lô, nàng lạnh giọng nói:

- Các ngươi muốn vật này?

Tiễn Khôn nhếch mép mỉm cười. Lúc này, tên Côn Tang, vốn truy kích Vương

Lâm đầu tiên, lập tức nhìn chằm chằm vào bách thú đan lô, cười khặc khặc:

- Ta không nghĩ một tên tiểu tạp chủng như ngươi lại thật sự có luyện đan lô. Hơn nữa, lại là Bách Thú Linh lô đáng gía đến mười vạn khối thượng phẩm linh thạch. Không sai, hai người lão phu và Phác Thụ chính là vì luyện đan lô này mà đến, nha đầu kia, đưa chiếc luyện đan lô này cho ta!

Nói xong, lập tức bàn tay hắn duỗi ra, luyện đan lô trong tay Lý Mộ

Uyển lập tức bay đến tay hắn. Giá trị của luyện đan lô này tất cả mọi người đều biết. Lúc này Côn Tang trực tiếp thu đến.

- Đại trưởng lão, luyện đan lô này thuộc về hai chúng ta đi, sau này hai người chúng ta ắt có hậu lễ trọng tạ. Được không?

Côn Tang và Phác Lâm đứng chung một chỗ, ôm quyền nói. Ánh mắt Tiễn Khôn đảo qua luyện đan lô, gật đầu không nói. Lúc này ánh mắt dâm tà của đại đầu tu sĩ sáng lên, hướng về Lý Mộ Uyển, miệng cười nói:

- Tiểu nương tử, từ nay về sau trong những người hầu hạ lão phu, ngươi chính là lô đỉnh của ta.

Sắc mặt Lý Mộ Uyển tái nhợt, thoáng một chút thê lương, nhìn trảo thủ

của đối phương lao đến, đang định tự đoạn tâm mạch. Tuy nhiên ngay lúc này, tên đại đầu tu sĩ bỗng nhiên hét lên, thanh âm cực độ thê thảm.

Máu ở mũi và miệng hắn phun ra, thất khiếu cũng lập tức ứa máu, thân mình hắn giống như bị chạm thật mạnh, bị hất văng ra xa. hắn còn chưa kịp rơi xuống đã bị một cổ lực lượng vô hình kéo trở lại. Phịch một tiếng, đầu hắn đã bị chặt đứt, chỉ lưu lại một cỗ thi thể không đầu,

thần thức tiêu tán. Kim đan của hắn lướt qua bên người Lý Mộ Uyển, bay vào trong động.

- Từ lúc này, Vương mỗ chính là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh kỳ. Nếu trong số các ngươi không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì các ngươi có thể coi như đã chết!

Một thanh âm lạnh như băng từ trong động truyền ra. Ngay sau đó, một bóng đen to dần, từ từ ở trong động hiện lên, và dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Với đầu tóc đen nhánh, diện mạo lạnh lùng, đôi mắt vô tình, tất cả như là một khối huyền băng sừng sững đứng ở giữa đất trời.

Một cảm giác giống như gặp được thiên địch xuất hiện, giống như có con sóng giận dữ đang ập đến tâm thần của mỗi tên tu ma. Đây là cảm giác run rẩy xuất phát từ linh hồn. Khoảnh khắc này, trước mắt chúng, người này như hoá thân thành một con hồng hoang cự thú.

Từng trận linh hồn dao động, làm cho ý thức hải cũng dậy sóng, thậm chí xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, quay cuồng như sấm chớp mùa xuân xuất hiện trong cơ thể bọn chúng, hai tai như đồng thời bị nổ vang.

Trong cơ thể Phác Lâm vốn còn thương thế, trước đó thần thức đã bị cực cảnh thần thức làm cho dao động, tuy có thể ngăn chặn nhưng vẫn chưa có thời gian khôi phục. Lúc này, trong thức hải hắn như dậy sóng, từng trận sóng lớn làm cho thức hải vỡ nát, miệng mũi phun huyết, lui về phía sau vài bước. Đầu hắn gập xuống, thân thể không ngừng run rẩy, mỗi lần co giật lại khiến máu tươi tù thất khiều trào ra càng nhiều.

Thần sắc Tiễn Khôn đại biến, tâm thần chấn động, điện võng trong tay phát ra tiếng ba ba, dần tiêu tan. Hắn lộ ra vẻ hoảng hốt, lui vài bước ra phía sau, không chút do dự hóa thành một đạo ánh sáng nháy mắt bay đi. Ý muốn cướp lấy băng diễm đã sớm tan tành, không nửa điểm dũng khí nữa. Hắn sợ hãi. Bản thân là Kết Đan Trung kỳ tu vị, trong phạm vi Nam

Đẩu thành, hắn chưa từng quá sợ hãi. Tu vị Kết Đan hậu kỳ tu sỹ hắn cũng đã từng gặp qua không ít lần. Hàng năm, nội hải đều phái các sứ giả đến thu tài liệu, sứ giả chính là Kết Đan hậu kỳ tu sỹ, tuy đánh không lại nhưng hắn cũng chưa bao giờ thấy quá e ngại.

Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất hắn thực sự sợ hãi. Vì thế, hắn không chút do dự lập tức bỏ chạy. Nếu như là ngày trước, mặc dù trốn chạy, nhưng hắn tuyệt đối không lựa chọn là người chạy đầu tiên, hắn sẽ

chờ người những người khác chạy trước rồi mới chọn một hướng an toàn mới chạy.

Nhưng hiện tại, hắn chỉ có một cảm giác là nếu không bỏ chạy lập tức, thì hắn chỉ có con đường chết.

Một đám kết đan tu sĩ còn lại thần sắc ngay lập tức cũng biến hóa, nhất là Phác Lâm, cũng không hề có nửa điểm dấu hiệu đã ngã xuống bỏ mình,

Đại trưởng lão Tiễn Khôn đã bỏ chạy không chút do dự. Sau đó, đám còn lại cũng lập tức xuất ra toàn bộ linh lực, tỏa về bốn phương tám hướng cấp tốc chạy trối chết, sợ mình chậm hơn một chút sẽ thành người bị giết đầu tiên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 150: Sát

Lý Mộ Uyển nhìn những thân ảnh đó một lát, thở phào nhẹ nhõm, thân mình mềm nhũn ra, tựa vào vách tường. Đột nhiên một cánh tay lạnh như băng vòng qua dưới nách nàng.

Lý Mộ Uyển cả kinh, lập tức cảm thấy thân mình đang bay lên cực nhanh.

Trong mũi truyền đến mùi hương quen thuộc, đáy lòng nàng liền yên tâm lại. Trước mắt nàng hiện ra sương mù cuồn cuộn, đang định mở miệng nói chuyện thì bên tai truyền đến thanh âm lạnh lùng của Vương Lâm.

- Không nên cử động, ta mang ngươi đi giết người!

Vương Lâm mang theo Lý Mộ Uyển dừng lại giữa không trung một chút, từ

trong túi trữ vật xuất ra giao long cân. Tay phải hắn vung lên, long cân biến dài ra, bắt đầu động đậy, nó trực tiếp cuốn lấy thi thể của tu sĩ đầu to. Sau đó, phía cuối của long cân lại phân ra làm hai nhánh, nhánh kia cuốn lấy xác của Phác Lâm

Tay phải của Vương Lâm cầm lấy long cân, thần thức đảo qua, phát hiện phương vị của mấy tên đang chạy trốn, đáy lòng toát lên một tia châm chọc. Thân hình hắn lập tức động, lao về phía đông bắc đuổi theo. Hắn

phi hành giữa không trung, nắm chặt long cân trong tay, ở phía sau kéo theo hai thi thể của Kết Đan kỳ tu sỹ.

Đáy lòng Côn Tang kinh hoàng, vừa rồi hắn cảm giác được trong một khắc, ý thức hải của hắn giống như bị một bàn tay to đang quấy động trong đó,

dường như chỉ cần sờ nhẹ hắn sẽ lập tức hình thần câu diệt mà chết.

Nhất là Phác Lâm tử vong một cách rất quỷ dị khiến hắn kinh hải đảm chiến. Giờ khắc này sự hối hận trong tâm của hắn nếu dùng hai từ "ngập trời" để hình dung cũng không đủ. Chỉ vì một lò luyện đan, trong ba người bọn hắn thì hai người đã chết. Nghĩ đến đây, đáy lòng hắn càng thêm bối rối, cắn răng vỗ vào túi trữ vật, xuất ra một miếng đan dược,

không chút do dự nuốt vào trong miệng, thúc dục linh lực, hắn cắn đầu lưỡi, phun ra huyết vụ. Hai tay hắn đánh ra mấy đạo linh giác vào thân thể, theo đó thân thể hắn dần héo rũ, nhưng tốc độ của hắn đã tăng nhanh mấy lần.

Tại chổ chỉ lưu lại một cỗ tàn ảnh, thân thể hắn đã lao ra trăm dặm bên ngoài. Khuôn mặt Vương Lâm lộ ra nét cười lạnh, thân mình như sao băng,

phá không mà đi. Từ rất xa hắn đã thấy được Côn Tang, trong mắt hiện lên hàn mang, hé miệng phun ra một đạo tinh quang. Đạo tinh quang chợt loé đã lập tức biến mất, nháy mắt xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

Côn Tang đang kinh hoảng phi hành, chợt hậu tâm đau nhói, cúi đầy nhìn một đạo tinh quang xuyên qua ngực hắn. Kim đan của hắn cũng từ trong ngực cũng lao ra, bay về phía sau. Hắn mở miệng nhưng cũng không thể

phát ra chút thanh âm nào, trước mắt dần tối đen, cuối cũng thân mình cũng rung lên, từ không trung ngã xuống. Trước khi chết hắn thuỷ chung vẫn không rõ vì sao tất cả đột nhiên nghịch biến, con mồi như thế nào lại biến thành thợ săn?!

Ngay khi thân mình hắn rơi xuống, một sợi dây kim sắc lập tức từ đầu cuối của Long cân bung ra, cuốn lấy xác chết, buộc chặt lại. Khi Vương

Lâm bay qua, xác của Côn Tang lại bị Long cân kéo theo phía sau.

Ba cỗ thi thể Kết Đan kỳ như ba cái lông đuôi của con khổng tước, giữa không trung bị Long cân thẳng tắp kéo đi. Mà Vương Lâm chính là đầu của con khỏng tước này.

- Người thứ ba!

Sắc mặt của Vương Lâm âm trầm! Hắn cầm lấy Kim đan ném vào trong túi trữ

vật, thân mình vừa động, hướng đến mục tiêu kế tiếp bay đi.

Lý Mộ Uyển nhìn những cảnh tượng trước mắt, đáy lòng tuy có chuẩn bị

nhưng vẫn nhấc lên một trận kinh đào hải lãng. Giờ khắc này, sự cường đại của Vương Lâm đã thành một dấu vết không thể xoá nhoà, khắc sâu vào đáy lòng nàng.

Trần Hải là trưởng lão của Đấu Tà phái, hắn ngày thường được hưởng thụ

sự tôn sùng nhưng lúc này lại như chó nhà có tang, hoảng sợ chạy trối chết. Hắn biết tốc độ của mình không đủ nhanh, vì thế chạy đi không xa,

lập tức sử dụng pháp thuật đào một cái hố to trên mặt đất, thu liễm hơi thở, đem chính mình chôn xuống.

Khi hắn còn là Trúc Cơ kỳ, đã từng sử dụng phương pháp này để tránh kiếp nạn. Lúc này nằm dưới nền đất, đáy lòng của hắn cười khổ không thôi,

thầm nhủ chính mình đã lâu không sử dụng lại biện pháp bảo mệnh này rồi.

Hắn than nhẹ một tiếng. Nhưng sau đó, tiếng thở dài liền như đọng lại.

Ánh mắt hắn trợn lên, trong đồng tử lộ ra một hồng sắc thiểm điện. Không chỉ thất khiếu chảy ra máu tươi mà trong thức hải cũng lộ ra hồng sắc điện mang.

Một đạo kim tuyến từ dưới đất lao ra, trói thi thể của Trần Hải, nhấc ra khỏi lòng đất.

- Tên thứ tư!

Phần cuối của Long cân chia ra làm bốn nhánh, ngoại trừ thi thể mất đầu của tên tu sĩ đầu to kia còn lại ba cỗ thi thể đều bị máu tươi tràn ra thất khiếu, nhìn qua trông cực kỳ đáng sợ.

Liên tục sát hai người, hàn mang trong mắt Vương Lâm chẳng những không giảm bớt mà còn nặng hơn, thân hình hắn di chuyển càng lúc càng nhanh.

Một nén nhang sau, theo sau Vương Lâm từ bốn đã lên đến chín cỗ thi thể.

Cuối cùng chỉ còn lại tên chạy trốn sớm nhất là tên đại trưởng lão Tiễn

Khôn. Hắn càng chạy đáy lòng càng lạnh, nhất là khi thần thức quét qua,

thấy được Vương Lâm đang dùng Long cân trói chín cổ thi thể, da đầu hắn như tê dại.

Chỉ với thời gian ngắn như thế, không ngờ hắn đã giết sạch toàn bộ Kết

Đan kỳ tu sỹ. Đây là tu vị đạt đến cấp bậc nào mới có thể làm được?!

- Chẳng lẽ hắn là Nguyên Anh kỳ cao thủ?

Đáy lòng Tiễn Khôn run rẩy! Nhưng ngay sau đó, ý nghĩ này lập tức bị hắn phủ nhận. Trước đó bọn họ đuổi giết Vương Lâm, đối với tu vị của hắn đã nhất thanh nhị sở, rõ ràng là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn mà thôi.

Nếu không chúng cũng không dám truy kích. Nhưng hiện tại, tình thế đột nhiên nghịch chuyển. Quá trình nghịch chuyển này diễn ra quá nhanh!

Nhanh đến nỗi hiện tại Tiễn Khôn có một cảm giác như đang mơ. Và tất cả

những chuyện đang xảy ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Vương Lâm đuổi theo phía sau, trong mắt hắn hàn mang càng lúc càng dày,

nhìn Tiễn Không đã chạy được rất xa, đáy lòng cười lạnh. Tên này dù sao cũng là Kết Đan trung kỳ, tốc độ so với mấy tên kia nhanh hơn mấy lần,

tuy thế Vương Lâm cũng không vôi. Đối phương chạy trốn nhanh như thế thì sự tiêu hao linh lực sẽ rất lớn, không thể duy trì được lâu, lát nữa sẽ

chậm lại thôi.

Tiễn Khôn cắn răng một cái, thay đổi phương hướng, hắn nhớ rõ cách đấy không xa có một phân bộ của Đấu Tà phái, có hai Kết Đan kỳ cao

thủ toạ

trấn. Trước nguy cơ sinh tử tồn vong, hắn cũng bất chấp tất cả, chỉ cần cản trở đối phương một lúc, chính mình có thể bảo mệnh đã, mọi việc khác để sau.

Hắn sử dụng toàn bộ linh lực, dùng tốc độ nhanh nhất hướng đến phân bộ của Đấu Tà phái.

Ngũ Đinh phong là một toà núi rất cao, trên núi có rất nhiều lầu các,

ngàn năm trước chính là một môn phái lớn nhất vùng phụ cận. Đáng tiếc,

ngàn năm sau môn phái đã xuống cấp, vừa bị Đấu Tà phái diệt môn, trở

thành một phân bộ của nó.

Ngày hôm nay, các đệ tử đang tự luyện tập, hai tên Kết Đan trưởng lão

Mộc Nam và Mộc Bắc huynh đệ đang đả toạ đột nhiên mở ra hai mắt, nhìn nhau một cái, vội vàng đẩy cửa bước ra.

Ở giữa không trung, Tiễn Không chật vật bay đến, chưa tới gần đã cao giọng quát:

- Mộc Nam, Mộc Bắc, ta ra lệnh toàn bộ đệ tử của Ngũ Đinh phong hiệp lực ngăn cản tên truy kích sau ta, không cho phép các ngươi chạy ra Ngũ

Đinh phong nửa bước. Nếu có thể thành công, tưởng thưởng vạn khối thượng phẩm linh thạch. Nói xong, hắn thân mình chợt loé, hoảng hốt chạy đi.

Mộc Nam, Mộc Bắc vừa hiện thân đã nghe được thanh âm của Tiễn Khôn, sắc mặt hai người đang sửng sốt đột nhiên đại biến. Có thể khiến cho Đại trưởng lão chạy trối chết thì hai người bọn họ sao có thể ngăn cản.

Đúng lúc này, ánh mắt hai người nhìn được một người xuất hiện. Đáy lòng

Mộc Nam và Mộc Bắc đang đoán xem là ai khiến cho Đại trưởng lão chật vật như thế, nhìn thấy Vương Lâm đến thì tâm thần lập tức đại chấn, nhất là khi nhìn đến chin cổ thi thể bị Vương Lâm kéo theo phía sau.

Hai người ngưng thần nhìn lại, sắc mặt lại đột biến, Mộc Nam thất thanh nói:

- Chín vị trưởng lão của Tổng bộ… này… này…!

Mộc Bắc thở dài, hơi lạnh tràn khắp toàn thân, hắn kéo lấy Mộc Nam, đứng sang một bên cung kính nói:

- Vãn bối Mộc Bắc tham kiến tiền bối.

Mộc Nam thân mình run lên, cũng khúm núm cung kính nói:

- Vãn bối Mộc Nam tham kiến tiền bối.

Vương Lâm lãnh lùng liêc nhìn hai người một cái, tốc độ không giảm, từ

giữa không trung xẹt qua. Một cái liếc mắt này đã làm hai người hết hồn,

quần áo phía sau lưng đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

Tiễn Khôn phi hành đã lâu, linh lực có chút không kịp bù đắp, hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra linh đan ăn vào. Chẳng qua trì hoãn một chút như vây,

khoảng cách giữa hắn và Vương Lâm đã càng gần.

Thấy Vương Lâm đã đuổi đến gần, hắn cười thảm một tiếng, nhìn ánh mắt độc ác nhìn Vương Lâm, hắn cắn răng, lấy từ trong túi trữ vật ra một khối lệnh bài màu đỏ, trên đó có viết một chữ màu đỏ đậm: “Tru.”

Lệnh bài này chính là loại lệnh bài nổi danh nhất Tu Ma hải, Vạn Ma Bạch

Nhật Tru Sát Lệnh. Đây chính là từ thượng cổ lưu truyền xuống, phương pháp luyện chế đã tuyệt tích, cả Tu Ma hải bây giờ cũng chỉ còn không hơn mười khối. Tiễn Khôn trong lúc vô ý đạt được, lập tức tế luyện trở

thành chí bảo, là đòn sát thủ tối hậu của mình, luôn sợ có người biết được. Hắn dự định cất giấu để ngày sau sử dụng để tăng trưởng thực lực.

Để mở nó ra yêu cầu cực kỳ hà khắc, phải hy sinh tính mạng của một Kết

Đan kỳ tu sỹ trở lên. Khi giết được kẻ bị truy sát, tu vi của hắn sẽ bị

hiến tế để luyện thành tu đan, người khác ăn vào thực lực sẽ tăng lên không ít.

Chính là bởi hiệu quả quỷ dị này cho nên một khi ma tu thấy kẻ bị truy nã, bình thường đều luôn lao lên chém giết. Cũng bởi vì đặc hiệu này cho nên người có được lệnh bài này gần như không ai lại tự thân mở ra nó mà tìm một tên Kết Đan tu sỹ để bắt hắn mở ra. Còn kẻ bị truy sát thì có thể tuỳ ý tìm lấy một người bên cạnh. Đến lúc đó có thể dễ dàng có được một quả tu đan.

Kể từ đó, lệnh bài này còn lại ngày càng ít. Toàn bộ cả Tu ma hải bây giờ chỉ sợ còn không đến mười khối mà thôi. Trong lòng Tiễn Khôn cũng có tính toán như thế. Hắn định sử dụng khi chuẩn bị tiến giai Nguyên Anh kỳ. Nhưng tại nguy cơ sinh tử tồn vong trước mắt, hắn trong lòng độc ác.

Sau khi xuất ra lệnh bài, hắn dừng lại, chờ cho Vương Lâm đuổi đến.

Phàm là bị lệnh này truy nã, chỉ cần vẫn nằm trong phạm vi của Tu Ma hải thì ít ai có thể sống hơn trăm ngày cả. Ngược lại, nếu qua trăm ngày mà vẫn vô sự thì sẽ tự hành nuốt vào tu đan của người mở ra lệnh bài, tăng cường tu vị.

Mắt thấy đối phương đã đến gần, Tiễn Khôn cầm trong tay Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh quát lên:

- Đứng lại, ngươi có nhận ra lệnh bài này không? Ta đã tế luyện nó, linh hồn dung nhập vào nó, nếu ngươi giết ta, chắc chắn bị truy nã tru sát.

Hôm nay là chúng ta sai, ngươi cũng đã giết chín người, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như thế?! Ngươi nếu tha cho ta một mạng, ta sẽ dẫn tiến người để ngươi có thể giống ta, trở thành Đại trưởng lão của Đấu Tà phái. Ngươi thấy thế nào?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 151: Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh

Vương Lâm dừng lại, ánh mắt liếc qua lệnh bài trong tay Tiễn Khôn, rồi lại nhìn chằm chằm vào hắn. Sau khi thấy lệnh bài này, Lý Mộ Uyển sợ run lên cả người. Sau đó cẩn thận nhìn lại, thần sắc lập tức đại biến, thấp giọng nói:

- Đây là Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh. Thật không ngờ Tu ma nội hải vẫn có pháp bảo đến cấp bậc này. Ta cũng chỉ xem trong một số sách cổ mới có giới thiệu về nó.

Lý Mộ Uyển kể ra tất cả những gì nàng biết về sự lợi, hại của lệnh bài này, cuối cùng giọng điệu có chút chậm lại, trong lời nói có thể rõ ràng cảm nhận được sự kiêng kị của nàng đối với lệnh bài này.

Tiễn Khôn đúng là sợ Vương Lâm không biết về lệnh bài này, mặc cho mình nói như thế nào đối phương cũng sẽ bán tín bán nghi, không tin tưởng,

còn đem mình giết đi, như thế mình đã khéo quá hoá vụng mất.

Hiện tại nếu tiểu nha đầu kia đã giới thiệu qua về lệnh bài này, Tiễn

Khôn sẽ không tin có người biết rõ về sự lợi hại của Vạn Ma Bách Nhật

Tru Sát Lệnh mà vẫn có thể động thủ giết người. Đáy lòng hắn thở phào một hơi, nói:

- Đạo hữu, ngươi thấy đề nghị của ta như thế nào? Không cần quá cố chấp,

nếu là giết ta, đến lúc đó ngươi sẽ bị tru sát lệnh truy nã, phiền toái không ngừng. Vị nữ tử bên cạnh ngươi dù không có tội gì nhưng chắc chắn sẽ bị liên luỵ. Có phải hay không?

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn Tiễn Khôn, quay đầu nhìn lại Lý Mộ Uyển, từng chữ một nói ra:

- Ngươi chắc chắn chứ? Nếu có thể vượt qua một trăm ngày thì có thể đạt được toàn bộ tu vị của hắn phải không?

Lý Mộ Uyển thở sâu, gật đầu.

Tiễn Khôn đáy lòng run lên, thầm nhủ không ổn, đang định lui về phía sau. Trong mắt Vương Lâm hàn mang thoáng hiện, miệng quát lên một chữ:

“Tử”

Tiễn Khôn hừ thảm một tiếng, thất khiếu chảy ra máu tươi, ánh mát dại ra, thần thức bị phá liệt, ngã xuống đất tử vong. Ngay khi hắn chết,

lệnh bài trong tay hắn nháy mắt vô thanh vô tức vỡ vụn, một đạo hồng mang bỗng nhiên bay ra, hình thành một chữ “Diệt” thật lớn ở giữa không trung.

Chữ “Diệt” này có màu sắc đỏ tươi, giống như vừa từ trong huyết trì phóng ra, treo cao cao giữa không trung, ở trên đỉnh đầu của Vương Lâm,

trông cực kỳ chói mắt.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chữ Diệt lớn ở giữa không trung, mặt không biến sắc, Long cân phía sau lại tách ra một nhánh nữa, cuốn lấy xác Tiễn

Khôn kéo về phía sau. Vương Lâm kéo lấy Lý Mộ Uyển quay đầu bay đi, nháy mắt đã trở lại Ngũ Đinh phong.

Hai người Mộc Nam, Mộc Bắc ngơ ngác nhìn chữ Diệt đỏ tươi, đáy lòng nổi lên lòng tham, nhưng tham niệm này nhanh chóng tiêu tán. Hai người đứng cung kính ở trên Ngũ Đỉnh phong như ve sầu đang run rẩy đứng trước mặt bọ ngựa.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn qua, bình thản nói:

- Tổng bộ của Đấu Tà phái có Nguyên Anh kỳ tu sĩ toạ trấn không?

Mộc Nam vội vàng giành nói trước:

- Không có! Đừng nói Đấu Tà phái, dù trong phạm vi trăm vạn dặm quanh Nam Đẩu thành đều không có một vị

Nguyên Anh kỳ tu sỹ nào. Những bậc tiền bối như thế làm sao lại để ý đến nơi này, bình thường vẫn chỉ đi lại trong nội hải mà thôi.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào mắt của Mộc Nam, làm cho hắn run rẩy, đáy lòng hoảng sợ. Lúc này hắn mới lại hỏi:

- Chưởng môn của Đấu Tà phái tu vị như thế nào?

Mộc Bắc tiến lên một bước, cung kính nói:

- Tiền bối, Đấu Tà phái chưởng giáo đại nhân đạt đến Kết Đan trung kỳ tu vị. Chẳng qua đã đạt đến đỉnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến vào hậu kỳ.

Vương Lâm đáy lòng cười lạnh, song hai mắt lại hiện lên hàn mang, lạnh ngôn bảo:

- Hai người các ngươi dẫn đường. Đến Tổng bộ Đấu Tà phái.

Hai người Mộc Bắc và Mộc Nam sao dám cự tuyệt, vội vàng cung kính vâng dạ, đứng lên dẫn đường. Trong khi phi hành, ánh mắt hai người thỉnh thoảng vẫn quét đến chữ Diệt lớn trên đỉnh đầu của Vương Lâm, đáy lòng cầu mong nó sẽ hấp dẫn thật nhiều người đến đây, đem người này giết đi là tốt nhất!

Một đường đi đến, những nơi Vương Lâm đi qua nổi lên từng trận phong lôi. Những tu sỹ phía dưới kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại không tự chủ

được hít vào một khẩu lãnh khí.

Đầu tiên là thấy được chữ Diệt đỏ tươi cao lớn trên đầu Vương Lâm, sau lại thấy mười cỗ thi thể như sao băng bị hắn kéo đi giữa không trung.

Trong mắt mọi người không tự chủ được đều liên tưởng đến việc mười người này bị tru sát lệnh hấp dẫn, kết quả từ truy sát trở thành bị diệt sát.

Đưa những thi thể này buộc lại kéo đi tất nhiên là vì mục đích cảnh cáo trực tiếp. Trong khoảng thời gian ngắn, phàm là ai thấy được cảnh này đều kinh hồn táng đởm, nhanh chóng sử dụng ngọc giản truyền âm, đưa tin tức này thông tri cho bằng hữu, đồng môn.

Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh tái hiện tại Tu ma hải. Tin tức này lập tức bằng nhiều con đường khác nhau lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Tru sát lệnh xuất hiện đồng nghĩa với việc nếu ai có thể thành công giết được người này thì có thể đạt được toàn thân tu vị của một tên Kết Đan kỳ tu sỹ.

Sự tình khiến cho bất kể là Trúc Cơ kỳ hay Kết Đan kỳ đều có sức hấp dẫn rất lớn. Nhất là Kết Đan kỳ, nếu có thể thành công thì thậm chí có thể

tiến lên một cảnh giới mới cũng hoàn toàn có cơ sở!

Thậm chí Kết Đan trung kỳ cũng không phải là không có khả năng tiến nhập hậu kỳ. Nhất là khi có người đoán rằng, người mở ra lệnh bài này là do một tu sĩ hiến tế. Nếu là một Kết Đan hậu kỳ tu sĩ hiến tế thì việc này chắc chắn sẽ càng gây được oanh động lớn hơn nữa.

Trong khi Vương Lâm đang phi hành, đan phôi trong cơ thể đang dần chuyển hoá thành một viên kim đan to bằng khoảng một nắm tay, tản mát ra từng trận linh lực dao động, tràn ngập toàn thân hắn.

Vương Lâm tính toán tu vị của Kết Đan hơn khoảng hơn trăm lần so với

Trúc Cơ. Hắn nhìn về một phương hướng nơi Tu Ma hải, ánh mắt như xuyên thấu nội hải, trực tiếp nhìn đến Triệu quốc, khoé miệng hắn lộ ra một nét cười lạnh, nội tâm trầm mặc nói:

Đằng Hoá Nguyên, Vương Lâm ta đã Kết Đan thành công, đợi ta đạt đến Nguyên Anh tu vị thì sẽ là ngày ta quay trở về.

Ngươi ngàn vạn lần không thể chết sớm được đâu đó, ta sẽ khiến cho cả Đằng tộc của ngươi chôn cùng ngươi!

Mộc Nam trộm liêc Vương Lâm một cái, thấy nét tươi cười của Vương Lâm làm thân hình hắn không tự chủ được, khẽ run lên, trái tim co quắp, nội tâm thầm mắng:

- Sao vẫn chưa có ai đến giết tên này, chữ Diệt trên đỉnh đầu lớn như thế cơ mà! Mau đến giết hắn đi, nếu không thực sự dẫn hắn đến tổng bộ,

hai người bọn ta dù không bị hắn giết cũng bị chưởng môn diệt hồn.

Đang lúc hắn đang cầu nguyện, sương mù phía xa đột nhiên xuất hiện một người. Người này dáng vẻ bệ vệ, từ xa phóng đến, sương mù cuồn cuộn tản ra, tóc đen, mắt đen, hắc y, hắc kiếm. Toàn bộ thân thể hắn lộ ra hắc mang dày đặc.

Nếu người này sắc mặt cũng lạnh lùng thì sẽ có vẻ toàn thân tràn ngập sát khí. Đáng tiếc, hắn chừng trung tuổi, bụng lại phệ ra, mặt tròn tròn, khóe miệng lại lộ ra nét tiếu ý.

Do đó, không những không có chút sát khí nào, ngược lại mang đến cho người khác vẻ buồn cười. Tuy nhiên, sau khi Mộc Nam, Mộc Bắc thấy

được người này, sắc mặt khẽ biến, rồi sau đó trong ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

- Khặc, khặc, Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh! Được lắm!

Hai mắt lộ ra một tia lục mang, nhìn chằm chằm vào chữ "Tru" to lớn trên đỉnh đầu của Vương Lâm, cười lên tán thưởng.

- Tiểu bối, ta cho ngươi thời gian nửa nén hương để tự giải quyết hậu sự, không nên có ý đồ phản kháng, lấy tu vị Kết Đan sơ kỳ của ngươi, vẫn chưa đáng để Hắc y Ma quân ta xem vào mắt.

Người này nói xong, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra một tư thế bễ nghễ thiên hạ.

Lý Mộ Uyển che miệng bật cười, nhìn vẻ ngạo mạn của tên tu sỹ béo ú, lại nhìn Vương Lâm, ý cười trên mặt càng đậm.

Mộc Nam đáy lòng có chút kích động! Đây mới chính là cao thủ, không hổ

là Hắc y Ma quân Thượng Quan Mặc, người mà ngay cả chưởng môn đều phải kính lễ ba phần. Nghe nói hắn cũng như chưởng môn, tu vị đã đạt đến

Kết Đan trung kỳ đỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào hậu kỳ. Tu vị này cũng mạnh hơn vài phần so với Đại trưởng lão.

Vương Lâm nhướn mày, cười lạnh quát:

- Muốn chết!

Thượng Quan Mặc ngẩn ra, lục mang tiểu nhãn đánh giá Vương Lâm một lúc, cười nhạt nói:

- Thật không biết trời cao đất dày, để lão phu tiễn ngươi đoạn đường, để ngươi biết tôn trọng, Kết Đan trung kỳ là như thế nào …

Không chờ hắn nói xong, Vương Lâm tay phải điểm về Hắc y Ma quân, âm thanh lạnh lùng nói:

- Tử!

Chữ "Tử" này vừa thốt ra, bỗng nhiên trên ngực của Thượng Quan Mặc bay ra một khối ngọc bội, nó vang lên một tiếng rắc rồi vỡ thành hai mảnh,

toát ra cổ khói nhẹ rồi tiêu tán.

- Ý - Vương Lâm tay phải chụp tới, hai khối ngọc phù lập tức rơi vào tay hắn, thần thức đảo qua, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, thuận tay ném vào trong túi trữ vật. Hắn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Thượng

Quan Mặc đang lộ vẻ đầy hoảng sợ.

- Tử Chú thuật!

Trên mặt Thượng Quan Mặc toát đầy mồ hôi lạnh! Khối ngọc phù này chính là khối pháp bảo duy nhất sư phụ hắn lưu lại cho hắn trước khi lâm chung. Nó có thể chống đỡ được một kích toàn lực của cao thủ

Nguyên Anh kỳ. Hắn vẫn ở ngoại vi của Tu ma hải, nếu gặp được Nguyên Anh kỳ tu sỹ lập tức tránh đi, không dám trêu chọc. Nếu gặp phải tu sỹ có tu vị không bằng mình thì cũng cướp bóc một chút, dần dần có chút uy danh. Nhưng hiện tại, hắn lập tức tỉnh táo lại, hết hồn nhìn ánh mắt

Vương Lâm, sợ đối phương đột nhiên quát một tiếng "tử". Chân hắn lập tức mềm nhũn, quỳ vội xuống mặt đất, run rẩy nói:

- Tiền bối tha mạng, vãn bối Thượng Quan Mặc biết sai rồi, mong tiền bối không trách tội…

Mộc Nam ngơ ngác xem xét cảnh tượng trước mặt, nội tâm cực kỳ kinh sợ,

kiêng kỵ liếc nhìn Vương Lâm một cái, đáy lòng lại không dám nổi lên chút tâm tư nào như trước nữa. Hắn đứng bên cạnh Mộc Bắc, vội cúi đầu xuống che dấu sự kinh hãi trong ánh mắt mình.

Thượng Quan Mặc, thấy biểu tình vẫn lạnh như băng của Vương Lâm, trong lòng lại run lên, cắn răng một cái nói:

- Tiền bối, vãn bối nguyện xin bái ngài làm sư phụ, từ nay về sau xin bên cạnh hầu hạ ngài! Sư phụ, xin hãy thu ta làm đồ đệ của người!

Nói xong hắn vội vàng nhìn về phía Lý Mộ Uyển, cầu xin nói:

- Ngài hắn là sư mẫu phải không? Sư mẫu, mong người khuyên nhủ sư phụ để lão nhân gia thu ta làm đệ tử đi!

Khuôn mặt xinh đẹp Lý Mộ Uyển hơi ửng đỏ, liếc trộm Vương Lâm một cái,

nhìn không rõ biểu tình của hắn. Cô hơi thở dài một cái, cúi đầu không nói gì.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Mặc, cực cảnh thần thức ở trong thức hải quay cuồng, trong mắt như lộ ra hồng sắc thiểm điện. Thượng Quan Mặc vẫn luôn quan sát phản ứng của Vương Lâm,

lúc này thầm nhủ không ổn. Hắn biết rõ đối phương nếu có thể khiến tự

thân ngọc phù chủ động phòng ngự và vỡ thành hai mảnh thì tất nhiên công kích của hắn không kém gì Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa Tử Chú thuật quỷ dị

lại khiến hắn hết hồn, tự biết nếu có chạy trốn cũng khó tránh khỏi kiếp này!

Dưới sự kinh hoàng lo lắng, hắn vội điểm mi tâm, bổn mạng tinh huyết của tu sĩ Kết Đan trung kỳ bỗng nhiên từ trán phiêu ra, có màu kim hoàng sắc. Bổn mạng tinh huyết vừa xuất, vẻ mặt hắn lập tức trở nên uể oải,

linh lực trong cơ thể dao động mãnh liệt, tu vị cảnh giới có dấu hiệu bị

thụt lùi.

Bổn mạng tinh huyết của tu sỹ có tu vị càng cao thì càng đáng trân trọng, một khi dâng ra, toàn thân tu vị tất nhiên bị tổn hại. Tu vị càng cao, tổn hại càng lớn!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 152: Sát phạt huyết lộ

Bản mệnh tinh huyết màu vàng bay ra từ mi tâm của Thượng Quan Mặc tỏa ra ánh hào quang dìu dịu. Vương Lâm thản nhiên nhìn Thượng Quan Mặc, tay phải vẫy nhẹ. Giọt bản mệnh tinh huyết lập tức bay vào trong lòng bàn tay hắn.

Vương Lâm không nghĩ ngợi gì nuốt luôn vào miệng. Bản mệnh tinh huyết lập tức tiến vào thức hải của hắn, bị Cực cảnh thần thức bao lấy.

Từ bây giờ, hắn chỉ cần niệm chú là Thượng Quan Mặc sẽ chết ngay tức khắc.

Tương tự, nếu như Vương Lâm chết thì đối phương cũng không thể thoát được tử vong.

Trên thực tế bản mệnh tinh huyết không khác so với cấm chế. Chỉ có điều cấm chế có tác dụng trực tiếp hơn. Thức hải của con người xem có vẻ chắc chắn nhưng trên thực tế lại vô cùng mỏng manh. Nếu như nuốt quá nhiều bản mệnh tinh huyết rất có thể sẽ khiến cho thức hải bị hỗn loạn, dẫn tới hậu quả đáng sợ không thể tưởng tượng được.

Vì vậy bản mệnh tinh huyết có một sự hạn chế nhất định, không thể khiến đại bộ phận tu sĩ vì thế mà vui sướng. Có tới hàng ngàn loại cấm chế có thể đạt được hiệu quả tương tự so với bản mệnh tinh huyết.

Ngoài ra còn một điểm nữa là bản mệnh tinh huyết phải là do tu sĩ can tâm tình nguyện xuất ra. Nếu như dùng sức mạnh cưỡng ép thì trừ khi người đó có được đại thần thông. Nếu không, cho dù có muốn cũng không thể lấy nó ra được.

Thượng Quan Mặc cũng là vạn bất đắc dĩ, hắn biết rằng đối phương sẽ

không dễ dàng buông tha. Thậm chí, người ta có thể sẽ đặt một số Cấm chế

lợi hại lên cơ thể mình. Vì vậy trong khi hắn khẩn cầu đối phương nhận hắn làm đệ tử đã chuẩn bị tâm lý rồi. Việc bái sư này thực tế chỉ là cái cớ để hắn tìm lối thoát thân mà thôi.

Nhưng hắn không thể ngờ được đối phương không hề động lòng. Rơi vào bước đường cùng, để bảo toàn tính mạng mới chủ động hiến ra bản mệnh tinh huyết. đợi sau khi đối phương thu nhận, nỗi hoang mang trong lòng hắn mới bớt đi một chút.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn hắn, quay người đi, nói với Mộc Nam:

- Tiếp tục dẫn đường.

Từ khi Vương Lâm giết chết Trưởng lão của Đấu Tà phái, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, không thể mềm lòng được. Nếu như giết một kẻ bình thường của Đấu Tà phái thì cũng dễ giải quyết, nhưng giết trưởng lão thì chắc chắn đối phương sẽ truy cứu đến cùng. Giờ đây Vương Lâm đã không còn là một thiếu niên thôn dã, mộc mạc, chất phác như ngày xưa nữa rồi. Bất luận là tâm tính hay là phương thức hành xử đều lão luyện hơn xưa rất nhiều.

Năm đó giết chết Đằng Lệ đã dẫn tới một loạt chuyện không hay. Vì vậy,

từ đó khiến Vương Lâm hạ quyết tâm nếu như đã giết một người thì để loại bỏ hậu hoạn, có giết thêm mười người nữa cũng chẳng sao. Chính vì thế

mà hắn mới quyết định tận diệt Đấu Tà phái.

Chỉ có diệt Đấu Tà phái mới có thể ngăn chặn được những hậu họa sau này.

Nghĩ như vậy nên Vương Lâm kéo Lý Mộ Uyển, thân mình vọt lên. Đồng thời, dẫn lực thuật hóa thành hai cánh tay to tóm lấy Mộc Nam, Mộc Bắc bay về phía trước.

Sắc mặt hai huynh đệ này tái mét, nhưng không dám kêu ca nửa lời. Bọn họ vội vàng ổn định thân hình, cúi đầu đi trước dẫn đường.

Về phần Thượng Quan Mặc… Lúc này, hắn mới lau mồ hôi trên trán theo sát sau đó. Hắn cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng không dám biểu lộ ra mặt. Sợ sát tinh lại nổi sát tâm.

"Tử chú thuật…nhất định là hắn sử dụng Tử chút thuật. Người có thể luyện được loại công pháp độc ác thế này chắc chắn không phải người bình thường." - Thượng Quan Mặc nghĩ thầm trong lòng, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Vương Lâm.

Trong lòng Lý Mộ Uyển xuất hiện một cái cảm giác không thể nói thành lời. Nàng ngước đầu nhìn Vương Lâm. Có nằm mơ, nàng cũng không ngờ được đối phương quả nhiên đã đạt đến Kết Đan kỳ. Hơn nữa tất cả những việc xảy ra trên đường đều ứng với lời nói trước khi hắn rời khỏi động.

"Dưới Nguyên Anh kỳ, không có địch thủ."

Nghĩ lại cuộc sống ở Tu Ma Hải mấy năm qua, Lý Mộc Uyển có cảm giác như trong mơ vậy. Tất cả những điều đó khác xa với cuộc sống trước đây của nàng.

Trước kia Lý Mộ Uyển nếu không phải là thổ nạp thì cũng luyện đan dược,

hiếm lắm mới ra ngoài một lần. Mà mỗi khi ra ngoài, ca ca của nàng cũng sẽ đi cùng. Có ca ca bảo vệ gần như không có nguy hiểm gì xảy ra.

Thêm vào đó nàng là người có thiên tư thông minh. Đặc biệt là trong luyện đan và trận pháp thì đúng là một thiên tài. Nàng được trưởng bối của Lạc Hà môn yêu mến. Trong môn phái cũng không ít người theo đuổi nàng. Chỉ có điều những người đó không thể làm cho nàng động lòng.

Lần đầu tiên gặp Vương Lâm, nàng đã coi thường hắn, suýt chút nữa thì mắc phải sai lầm. Bây giờ nghĩ lại nếu như lúc đó đánh nhau với hắn cho dù có là ca ca nàng cũng không phải là đối thủ của Vương Lâm. Nàng biết bây giờ kết cục duy nhất của những người kia sẽ là bị giết sạch. Thậm chí, ngay cả một người có dung nhan xinh đẹp như nàng cũng chẳng khiến đối phương thương hại.

"Hắn là một người vô tình…" Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, trong lòng thở

dài. Mấy năm nay nàng hoàn toàn tin tưởng đối phương không thể có những ý nghĩ hạ lưu đối với mình. Bởi trong mắt hắn, mình chẳng qua chỉ là một cái lò luyện đan di động mà thôi.

Trong lòng Lý Mộ Uyển nổi lên sự chua xót, cảm giác này càng ngày càng tăng, cuối cùng tỏa ra khắp thân thể. Vương Lâm trong lúc cấp tốc phi hành, chau mày nhìn Lý Mộ Uyển lạnh lùng nói:

- Cô không cần quá lo lắng. Đợi sau khi ta giải quyết xong chuyện này sẽ đưa ngươi tới Hỏa Phần minh.

Sắc mặt Lý Mộ Uyển càng thêm tái nhợt. Nàng cắn nhẹ vào môi, xoa trán một cái.

Hai người cùng lâm vào im lặng. Bỗng nhiên hai huynh đệ Mộc Nam, Mộc Bắc đang đi phía trước chợt đứng lại. Sắc mặt bọn họ bất định. Từ trong sương mù xuất hiện trước mặt bọn họ là hàng trăm tu sĩ. Tất cả đều chăm chú nhìn vào cái chữ "Tru" đỏ như máu trên đỉnh đầu Vương Lâm. Ánh mắt bọn họ không thể che dấu sự thèm muốn. Chỉ có điều trong ánh mắt thèm muốn đó lại ẩn chứa một chút e ngại. Vương Lâm đưa con mắt lạnh lùng nhìn xung quanh, bình thản nói:

- Đi tiếp đi! Ai dám cản, giết.

Thượng Quan Mặc vội vàng đáp lời. Trong lòng hắn thầm nghĩ cơ hội đã đến. Lần này nhất định phải thể hiện mình thật tốt. Nghĩ tới đó, hắn liền vọt tới, đứng bên cạnh Mộc Nam, Mộc Bắc, cười sằng sặc nói:

- Bọn tiểu tốt Trúc Cơ kỳ. Các ngươi nghe thấy rồi đó, ai dám ngăn cản, chết.

Tất cả tu sĩ đều tránh sang một bên nhường đường cho đám người đi qua.

Những tên tu sĩ đó vốn không định động thủ, mà chỉ muốn nhìn xem người được tuyên truyền thành Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh thông tập như thế

nào.

Đặc biệt là đằng sau, Vương Lâm dùng long cân trói mười thi thể, càng khiến người ta ớn lạnh, cho dù là muốn động thủ cũng phải do dự một chút.

Chỉ có điều tin Tru Sát Lệnh lan truyền quá nhanh, phàm là người trong giới tu chân hầu như không ai không biết chuyện này. Người người đổ ra dò la thông tin. Dần dần, số lượng tu sĩ bay trong không trung càng ngày càng nhiều.

Trên đường đi, đám người Vương Lâm gặp rất nhiều tu sĩ. Do số lượng tu sĩ quá nhiều vì vậy tốc độ khó tránh khỏi chậm xuống. Vương Lâm thấy bực mình, hừ lạnh một tiếng. Nhìn thấy ánh mắt thèm muốn của đám tu sĩ khiến sát tâm trong hắn dần nổi lên.

Hơn nữa, còn có rất nhiều tu sĩ đi theo đằng sau. Ánh mắt bọn họ không hề có chút hảo ý.

Mộc Nam và Mộc Bắc trong lòng có chút sợ hãi. Tuy hai người đều là tu sĩ

Kết Đan kỳ nhưng trên đường gặp không ít tu sĩ có tu vi cao hơn, thậm chí có những người chỉ nghe danh chứ chưa hề gặp mặt cũng lần lượt xuất hiện. Bọn chúng đều bám theo họ ở phía sau.

Điều này khiến cho hai người kinh hãi. Không nói bọn họ mà ngay cả

Thượng Quan Mặc cũng không khỏi kinh sợ. Hắn thầm nhủ: nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ khiến tu sĩ trong ngoài Nam Đấu thành chú ý, đến khi đó khó nói được sẽ có tu sĩ Nguyên anh kỳ xuất hiện hay không.

Trong lòng hắn cảm thấy lo lắng, nghĩ thầm tại sao sát tinh kia vẫn chưa ra tay. Nếu như là hắn, hắn đã sớm ra tay từ lâu rồi. Chỉ có thể lấy sự

ác độc ra uy hiếp mới có thể phá giải được tình hình này. Nếu không khi đám tu sĩ kéo đến càng lúc càng đông, sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Bốn xung quanh đều là tu sĩ. Lý Mộ Uyển có chút sợ hãi, nhưng sau khi nhìn Vương Lâm, nàng lai cảm thấy yên lòng. Sự lạnh lùng trong ánh mắt

Vương Lâm càng ngày càng nhiều. Cuối cùng hắn đột nhiên dừng bước, nhìn những người xung quanh, miệng nở một nụ cười lạnh lùng, âm thanh vọng ra bốn phía:

- Trong ba hơi thở, nếu người nào vẫn còn ở lại đây. Chết!

Nói xong, hắn nhắm mắt lại. Sau một nhịp hô hấp, Vương Lâm mở mắt ra.

Một tia chớp màu đỏ trong mắt thoáng hiện, cùng với đó hắn buông tay Lý

Mộ Uyển chuyển thành ôm eo. Không kịp cảm nhận sự mềm mại trong tay,

thân mình hắn đã phóng về phía sau như một tia chớp.

Cực cảnh thần thức điên cuồng tỏa ra. Một đạo tinh quang từ trong miệng hắn bay ra. Nó lóe lên vài cái rồi biên mất. Đây là lần đầu tiên, Vương

Lâm ra tay chém giết trong một phạm vi lớn.

Trong phạm vi của Cực cảnh thần thức, việc giết những tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng giống như giết những con kiến mà thôi. Từng tên kêu lên thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên. Tất cả những tên còn lại lộ rõ vẻ

kinh hãi, đều lui ra phía sau.

Dần dần đại bộ phận tu sĩ đều dốc toàn lực, nhanh chóng đào tẩu. Tuy nhiên cũng không chạy được bao xa. Mới được một đoạn, bọn họ liền gặp phải một tia sáng lóe lên. Ngay lập tức, đầu người vỡ ra làm đôi, tóe máu tươi ra mà chết.

Sắc mặt Vương Lâm lạnh lùng, lộ rõ vẻ vô tình. Nơi hắn đi qua, đám tu sĩ đều thất khiếu rỉ máu mà chết. Mỗi thi thể từ trên không trung rơi xuống đều được long cân phía sau hắn vươn ra trói lại.

Tốc độ Vương Lâm không hề giảm sút, thân thể di động càng nhanh. Hắn chuyên chọn những tu sĩ Kết Đan kỳ để ra tay. Còn đám Trúc Cơ kỳ thỉ chỉ

bị tai bay vạ gió mà thôi.

Lúc này, phàm là những tu sĩ bao quanh Vương Lâm, trong lòng đã sớm không còn sự thèm muốn. Trong lòng họ chỉ còn lại một sự sợ hãi khủng khiếp. Chữ “Tru” trên đỉnh đầu Vương Lâm, sau mỗi lần giết thêm một người lại đậm thêm mấy phần. Sau cùng, nó như ngọn đèn sáng lên trong đêm khiến cho người ta nhìn thấy mà kinh hãi. Màu sắc của chữ “Tru” đậm đến mức như muốn phun máu ra ngoài.

Ngoài ra, những tên tu sĩ bỏ chạy cũng đang kinh hồn bạt vía. Tia tinh quang thần bí khó lường, không hề có âm thanh. Chỉ cần có tia sáng lóe lên nhất định sẽ có người tử vong. Nó giống như một tên sát thủ ẩn hình thu gom từng linh hồn này đến linh hồn khác.

Thời gian tàn một nén nhang cho dù là những tu sĩ đã chạy rất xa cũng phải bỏ mạng dưới sự tấn công của phi kiếm. Mà số lượng chết dưới Cực cảnh thần thức của Vương Lâm lại càng không thể đếm được.

Long cân đằng sau Vương Lâm đã trói lại hơn nghìn thi thể. Một đống thi hài trải dài sau lưng Vương Lâm giống như một tấm áo choàng được dệt bằng xác người.

Cùng lúc đó ở một nơi mịt mù sương cách đó nghìn dặm, bảy tám ma tu có bộ mặt già đang trầm ngâm không nói, chỉ là chau mày nhíu mặt nhìn Vương

Lâm. Sự e ngại trong ánh mắt càng lúc càng nhiều.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 153: Dương oai Nam Đấu thành

Đám đạo sỹ này đều có tu vi Kết Đan trung kỳ. Bình thường, bọn họ

chuyên dốc sức tu luyện, cho dù là ở ba phái lớn ở Nam Đấu Thành, hay

Đấu Tà phái, đều phải có ba phần kính nể bọn họ. Nếu như không phải Tru

Sát lệnh xuất hiện, thì bọn họ cũng chẳng hiện thân.

“ Chúng ta phải tranh thủ thật nhanh, nếu không sẽ kinh động tới lão quái Nguyên Anh Kỳ. Đừng có nghĩ trong mấy vạn dặm ở thành Nam Đấu này không có Nguyên Anh, nhưng ở ngoài thành thì sao? Một khi lão quái

Nguyên Anh đến đây, chúng ta chẳng còn lấy một chút cơ hội.” Một lão già tráng kiện, nhưng quanh người tràn ngập tà khí , nhìn Vương Lâm ở phía xa, nói một cách chậm rãi.

“Người này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng tại sao lại lợi hại như vậy?

Các ngươi xem Thượng Quan Lão Ma cũng cam lòng trở thành đệ tử của hắn.

Ta sợ có ra tay, cũng chẳng thể làm gì được.” - Một lão già gầy khô đứng bên cạnh mắt nhìn thấy Vương Lâm, nhẹ nhàng giết chết một tên tu sỹ Kết

Đan sơ kỳ, sau đó lấy đi Kim đan, mà sợ hãi, nói.

“ Còn có thanh phi kiếm kia. Ta chưa bao giờ gặp một thanh kiếm nào lợi hại như vậy. Không ngờ nó lại có thể thuấn di. Đây là thần thông mà chỉ

những tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mới có. Phẩm chất của thanh phi kiếm này không hề thua kém pháp bảo cấp Nguyên Anh, thậm chí là cấp độ Hóa Thần.

Nó đã giết chết cả trăm tu sỹ rồi.”

“ Hừ, Các ngươi có để ý mười người bị buộc chặt ở phía sau sát tinh không? Hình như đó là đám trưởng lão của Đấu Tà phái. Hắn giết Kết Đan kỳ giống như đạp chết một con côn trùng. Nếu các ngươi vẫn có lòng tham,

thì đó là việc của các ngươi, Lăng mỗ không tham gia nữa. Cáo từ.!” -

Một người chạc tuổi ngũ tuần nhìn thấy Vương Lâm nhẹ nhàng giết chết mấy người, ánh mắt liền trở nên e ngại. Sau khi nói xong, hắn vội vàng ôm quyền, rút lui. Tay hắn vỗ vào túi trữ vật , ném ra một con thuyền rồi ngồi lên. Sau đó giống như một ngọn lưu tinh, chạy đi.

Đám tu sỹ còn lại, trầm mặc không nói. Đột nhiên, một người mở miệng nói lớn: “ Sứ giả của Nội Hải sắp đến rồi. Lão phu không cam tâm nhìn công sức trăm năm của mình mất đi. Đây là cơ hội duy nhất. Một khi có thể

giết chết người này, đoạt được Kim đan, ta chắc chắn sẽ đạt tới Kết Đan hậu kỳ. Đến lúc đó, có thể giữ được những gì đã tích lũy.”

“ Ta cũng giống như vậy. Lão phu không còn thọ được lâu nữa. Nếu như không thể nâng cao cảnh giới trong vòng mười năm… Vì vậy nói gì thì nói,

lần này ta cũng phải thử một lần.” - Một lão già mặt đầy nếp nhăn đứng ở

cuối cùng, nói một cách chậm rãi.

Nói xong, người hắn hơi động, rồi như một tia chớp, biến mất trong nháy mắt, lao về hướng của Vương Lâm. Phía sau hắn, vị tu sĩ vừa nói chuyện cũng hóa thành kiếm quang bám theo.

Đám tu sỹ còn lại, không nói không rằng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo hai người kia, quan sát tình hình. Nếu như hai người kia có thể

thành công thì họ sẽ lập tức xông lên. Còn nếu như hai người kia không có hy vọng, bọn họ sẽ từ bỏ ý định đối địch với Vương Lâm.

Vương Lâm buông tên tu sĩ Kết Đan kỳ đã chết xuống, bỏ Kim Đan trong tay vào túi trữ vật. Nhìn đám đạo sỹ đang tán loạn ở xung quanh, trong lòng cười lạnh. Hắn vỗ vào Long Cân phía sau, nói: “Ra đi, bắt đầu từ hôm nay, ngươi có thể tha hồ cắn nuốt.”

Ma đầu vẫn bị nhốt trong Long Cân, mắt thấy xung quanh có rất nhiều thứ

ngon, trong lòng đã rất nôn nóng. Nhưng nó không dám chui ra ngoài khi chưa có mệnh lệnh của Vương Lâm. Lúc này, khi nghe thấy lời của Vương

Lâm, nó kêu lên một tiếng, từ trong Long Cân chui ra ngoài, hiện nguyên hình. Nháy mắt một cái, nó đã lao về phía một tên tu sỹ Trúc Cơ kỳ đang chạy trối chết. Thân mình của tên tu sỹ đó chợt run rẩy, co giật. Một lúc sau, thân thể của hắn liền biến thành một bộ xương khô. Một tia sáng màu hồng từ trong đầu cái xác nhảy ra. Ma đầu gào lên một cách sung sướng: “ Tuyệt quá! Cuối cùng thì ta cũng có thể có thể thỏa sức cắn nuốt. Ha ha! Lần này ta phải nuốt cho no mới được.

Vương Lâm nhìn ma đầu một cái, rồi không để ý đến nó nữa, mà cúi đầu nhìn về phía Lý Mộ Uyển. Lúc này, Lý Mộ Uyển mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm vào ma đầu, cắn chặt môi dưới. Nàng không biết cái thứ này

rốt cục là cái gì, Chỉ có điều khi con ma đầu đó xuất hiện, nàng cảm thấy vô cùng kinh sợ. Sự sợ hãi thể hiện rõ ra bên ngoài.

Vương Lâm lạnh lẽo, liếc nhìn ma đầu. Nó vội vã chạy ra xa, trong lòng đang cười thầm. Nó nghĩ chính mình cũng chẳng muốn ở gần hắn như vậy.

Nếu có thể cách xa hắn càng xa càng tốt. Tốt nhất là từ nay về sau không gặp lại nhau nữa. Đến lúc đó, được tự do bay lượn trong trời đất rộng lớn kia thật là thoải mái.

Nhưng đáng tiếc nó cũng biết rằng, suy nghĩ đó cũng chỉ là mộng tưởng mà thôi. Ma đầu vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa đuổi theo một tên tu sĩ đang chạy trốn. Nó nhe răng cười, đang định lao tới… Đột nhiên, có một tia sáng lóe lên trước ngực tên tu sỹ, ma đầu ngơ ngác nhìn thi hài tên tu sỹ hồi lâu, rồi há miệng chửi ầm lên một phen. Sau đó. nó lại đuổi theo một tên tu sỹ khác. Mất bao nhiêu công sức mới đuổi theo được, đang định cắn xé, thì tia sáng lại lóe lên…

Đợi cho ma đầu rời xa, Lý Mộ Uyển mới bình tĩnh trở lại. Nàng do dự một lát, ngẩng mặt lên nhẹ nhàng hỏi: “ Nó…nó là?”

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, trong vòng trăm dặm xung quanh hắn không hề

có bóng một tên tu sỹ nào hết. Bất cứ kẻ nào bị giết cũng đều bị Long

Cân trói chặt, biến thành một phần của tấm áo choàng sau lưng hắn.

Trong trận chiến này, sát danh của Vương Lâm đã lan truyền khắp thành

Nam Đấu. Giờ phút này, những thi thể chết dưới tay hắn đã lên đến cả

nghìn người, nằm ngổn ngang khắp nơi.

Nhất là chữ “ tru” trên đỉnh đầu hắn đã rực lên màu máu. Trong mắt của những người may mắn còn sống sót, nó không còn là miếng mồi ngon, hấp dẫn nữa mà chính là minh chứng của một cường giả.

“ Nó là ma đầu” Vương Lâm lạnh lùng nói, mắt nhìn về phía trước. Cách đó khoảng ngàn dặm, có hai thân ảnh, một trước một sau đang đang lao tới.

Hắn chớp chớp mắt, rồi quay người bỏ đi.

“ Thượng Quan Mặc, Mộc Nam, Mộc Bắc, ba người đã nhìn thấy rồi đấy chứ?”

Giọng nói lạnh lùng vô tình, vang lên trong đầu ba người đang đứng chết lặng. Thân hình Thượng Quan Mặc khẽ run lên một cái, vội vàng ổn định tinh thần, bay về phía hai tên tu sỹ đang lao đến. Trong lòng hắn bây giờ đang hết sức hỗn loạn. Mặc dù đã biết trước sát tinh rất mạnh, nhưng không thể nào tưởng tượng được pháp thuật của hắn lại mạnh đến mức độ

đó. Uy lực của nó hoàn toàn không phải bình thường. Nó chẳng khác gì uy lực của trời đất.

“ Tử Chú thuật… quả là đáng sợ. Nếu lần này, lão phu may mắn sống sót,

thế nào cũng phải luyện một ít. Nếu như có thể có được thực lực như thế

thì sau này ở Tu Ma hải cũng chẳng còn phải sợ ai nữa.” Thượng Quan Mặc thở dài. Lần đầu tiên trong lòng lão không còn cảm thấy buồn vì đã đưa ra bản mệnh tinh huyết của bản thân. Thậm chí, trong lòng lão còn có chút mâu thuẫn.

Cường giả cho dù là ở đâu cũng đều được người khác kính nể. Về điểm này, trong Tu Ma hải lại càng chính xác.

Lúc này tâm trạng của hai huynh đệ Mộc Nam, Mộc Bắc cũng giống như

Thượng Quan Mặc, trong lòng hoang mang. Bọn họ thầm nghĩ với thực lực của sát tinh, thì Đấu Tà phái không có cách gì đối phó được. Như vậy,

nếu mình muốn giữ được tính mạng thì cần phải kiếm được một cái đầu danh trạng. Hai người nhìn nhau, rồi cắn răng, nhanh chóng đuổi theo Thượng

Quan Mặc.

“ Ha ha! Đây chẳng phải là Âu Dương lão nhân hay sao? Tới đây nào. Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, có lẽ phải đối xử thân thiết với nhau một chút.” - Thượng Quan Mặc nhìn một trong hai người, cười sằng sặc. Cùng lúc đó, lão vung tay phải lên, hắc kiếm phía sau lập tức bay ra khỏi vỏ, tỏa ra kiếm quang sắc bén, lao tới.

Về phần huynh đệ họ Mộc. Mặc dù tu vi của hai người mới chỉ đạt tới Kết

Đan sơ kỳ, nhưng rất giỏi về liên thủ. Cả hai đối phó với người còn lại,

tuy có chút khó khăn, nhưng có thể bám trụ được một chút.

Vương Lâm liếc mắt nhìn chằm chằm về phía mấy tên tu sĩ ở cách đó ngàn dặm. Trong mắt lóe lên hàn quang.

Những tên tu sĩ may mắn sống sót, đã tháo chạy rất xa. Tất cả đều sợ hãi tới mức hồn bay phách lạc, cố gắng bỏ chạy cho nhanh. Hình dạng của

Vương Lâm, giống như một dấu ấn khắc vào sâu trong tim bọn họ, theo họ

cả đời, không bao giờ phai nhạt được.

Cách đó ngàn dặm chỉ còn lại bốn gã tu sĩ Kết Đan kỳ. Lúc này, lão già tráng kiện, toàn thân đầy tà khí lắc đầu, xoay người đang định bỏ đi.

Bỗng cặp đồng tử của lão co rút lại… Một nam một nữ, xuất hiện đằng sau hắn cách mười trượng. Trên đỉnh đầu có một chữ “Tru“ cực lớn đang tỏa ra một mùi máu tanh nồng.

Những tên tu sĩ còn lại thấy có điều bất thường, quay đầu lại nhìn. Tất cả đều biến sắc, vội vàng lấy ra pháp bảo. Ánh mắt nhìn Vương Lâm chằm chằm, nhưng không một ai dám ra tay, động thủ trước

Vương Lâm liếc mắt nhìn bốn người nói một cái rồi lạnh lùng nói: “Cút đi.”

Trong bốn người, ngoại trừ lão nhân gầy như que củi tỏ vẻ cảm kích, thu pháp bảo rồi vội vàng bỏ đi. Nét mặt ba người còn lại lúc đỏ lúc trắng.

Một người chợt lui lại đằng sau, hừ nhẹ, nói: “Chuyện hôm nay…..”

Lý Mộ Uyển thầm than một tiếng. Trong đầu nàng thầm nghĩ ngươi còn không mau chóng biến đi, nói những câu vô nghĩa như vậy thì có ý nghĩa gì chứ. Quả nhiên, không đợi hắn nói hết, Vương Lâm nhíu mày, phất tay một cái. Cực cảnh thần thức lập tức tỏa ra. Trong nháy mắt, câu nói của người đó chợt biến thành tiếng kêu thảm thiết, hai mắt đỏ bừng, đưa tay lên ôm đầu. Một tiếng “phịch” vang lên. Cái đầu của hắn hóa thành một làn sương máu. Một viên Kim đan còn dính máu tươi, bay vào trong tay

Vương Lâm.

Hai tên tu sĩ còn lại không nói một câu, quay người tháo chạy. Vương Lâm chớp chớp hai mắt nhìn theo hai người đó. Cực cảnh thần thức tản ra,

lưu lại một ấn ký trên thân họ.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu thê thảm phát ra từ trận đấu giữa Thượng Quan

Mặc và tên tu sĩ. Ngay sau đó, tên tu sĩ kia hoảng sợ bỏ chạy. Nhưng chưa được bao xa, tia sáng và hồng quang của ma đầu cùng xuất hiện. Ma đầu giận dữ hét lên: “Ngươi lại định đoạt của ta. Lần này nhất quyết không được. Nó là của ta, của ta.” Chỉ có điều, nó vẫn chậm một bước.

Tia sáng lóe lên, trên ngực tên tu sĩ xuất hiện một vết thương rất lớn.

Khoảng chừng nửa nén nhang, trận chiến giữa huynh đệ họ Mộc và tên tu sĩ

Kết Đan kỳ kết thúc. Tên tu sĩ đó bị Thượng Quan Mặc đánh lén mà chết.

Vương Lâm khẽ động một cái, thu lấy phi kiếm vào trong cơ thể. Mặc dù không cam lòng nhưng mà đầu vẫn phải trở về trong long cân.

“Tiếp tục dẫn đường.”- Thanh âm của Vương Lâm hết sức lạnh lẽo, tỏa ra sát khí kinh người.

Vương Lâm biết rằng, nếu muốn đứng vững ở nơi này, thì cần phải tạo được uy danh. Đấu Tà phái là sự lựa chọn tốt nhất để cho hắn lập uy.

Vào lúc này, tận đáy lòng hai huynh đệ Mộc Nam và Mộc Bắc vô cùng tôn sùng Vương Lâm. Nhất là Mộc Bắc. Ánh mắt của hắn thể hiện rõ điều đó.

Mới nghe thấy mệnh lệnh của Vương Lâm, hắn liền lập tức bay ra dẫn đường, đi về phía Đấu Tà phái.

Sau lưng Vương Lâm nhan nhản xác chết. Những luồng tử khí tỏa ra, có uy lực chấn nhiếp hơn bất kỳ lời nói nào. Dọc theo được đi, bất kỳ người nào manh nha có ý định, nhưng khi nhìn thấy hơn một ngàn cái thi thể

phía sau cũng đều cắt không còn một chút máu. Tất cả đều nhanh chóng né tránh, chỉ sợ bị liên lụy tới bản thân.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 154: Đấu Long đại trận

Kể từ đó, tốc độ của bọn họ tự nhiên được tăng lên rất nhiều. Vừa bay, Vương Lâm vừa tiến hành điều chỉnh lại thần thức bên trong cơ thể mình. Cực cảnh thần thức sau khi trải qua nhiều cuộc tranh đấu đương nhiên sẽ bị hao tổn đôi chút, tia chớp màu đỏ ánh lên trong ý thức hải, từ từ lớn dần lên.

Trưa ngày hôm sau, tại địa phận của Tổng giáo phái Đấu Tà, thần thức của Vương Lâm đã hồi phục lại như ban đầu, hắn phóng mắt ra xa nhìn cảnh vật ở nơi đây. Trước mắt là một dãy núi lớn, đỉnh của ngọn núi đã bị người ta dùng phép thuật biến thành hình rồng, cả dãy núi trông từ xa lại giống như hình một con rồng đang uốn lượn.

Đứng trên đầu rồng là một ông lão tóc bạc trắng, gương mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng, đang nhìn về phía Vương Lâm.

Phía trên không của đầu rồng, mười vị Kết Đan Kỳ Tu sĩ đang hợp thành kiếm trận, sau khi nhìn thấy Vương Lâm, mỗi người có một tâm trạng khác nhau, người thì kiêng nể, người thì lại sợ hãi. Giữa vòng tròn do mười người họ tạo thành có mười thanh phi kiếm đang chuyển động, chúng va vào nhau gây ra những hồi tiếng leng keng, những tia lửa lóe lên sáng chói. Từ trong thân rồng tỏa ra từng luồng từng luồng linh lực, đặc biệt là từ những chiếc vảy rồng.

Nếu nhìn kỹ, ta có thể thấy trên từng chiếc vảy đó chính là từng vị tu sĩ. Nhìn từ xa, khi tất cả các thanh kiếm cùng ánh lên thì cả thân mình con rồng như bừng sáng, như một chú rồng sống thực sự.

“Đấu Long Đại trận”, Thượng quan trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm một mình.

Mộc Bắc vội giải thích:

- Đấu Long Đại trận này là trận pháp trấn phái của Đấu Tà phái. Tương truyền nếu như không phải là tu sĩ có tu vi Nguyên Anh thì không thể hóa giải được. Tuy những lời đồn đại đó đều là nửa thật nửa giả, nhưng trong toàn bộ Nam Đẩu thành này không trận pháp của môn phái nào mạnh như vậy.

Vương Lâm có chút tinh thông về trận pháp. Sau một hồi suy ngẫm, Lý Mộ Uyển đột nhiên nói:

- Đây không phải là trận pháp mà là một loại phép thuật huyền bí, tập trung linh hồn của hàng vạn người vào người đứng ở đầu rồng. Như vậy khiến cho người ở trên đó trong một thời gian nhất định sẽ tăng trưởng tu vi.

Lúc này, người đứng ở đầu rồng, ánh mắt sáng quắc, tiếng nói như thét:

- Đạo hữu đang mang Tru Sát Lệnh trên người, lão phu là chưởng môn Đấu Tà phái Giải Đông Lai, một vạn ba nghìn năm trăm sáu mươi hai người của Đấu Tà phái đều đang ở đây. Hôm nay ngươi đã tới đây, nếu như có thể hóa giải được kiếm trận của trưởng bối môn phái ta thì từ nay

Đấu Tà phái sẽ nghe theo mệnh lênh của ngươi. Còn nếu ngươi thua thì đừng trách lão phu nặng tay. Ngươi có dám không?

Tiếng nói của ông ta vang vọng, như tiếng sấm rền, rung chuyển bốn phương. Cùng lúc đó, hàng vạng người ở trên mình rồng đồng thanh thét lên. Từng đám sương mù đang cuồn cuộn trên bầu trời bỗng dưng tản ra sau tiếng thét đó.

Tia sáng tỏa ra từ hàng vạn thanh kiếm, linh lực từ những đồ đệ ở nơi thấp nhất cũng nhanh chóng bay lên, tất cả tập trung lại nơi đầu rồng. Mắt thường cũng có thể nhìn thấy được một quầng sáng linh lực đang di chuyển từ dưới lên, ngưng tụ lại ở nơi đầu rồng, mỗi lúc một lớn hơn.

Khi đó, mười tu sĩ đang kết thành vòng tròn ở trên bầu trời nhanh chóng bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm buông Lý Mộ Uyển ra, cũng nhanh chóng lao tới, ánh mắt như nảy lửa. Mười vị tu sĩ chưa kịp tới gần thì toàn thân đã run lên, họ đã thong qua các thông tin khác nhau mà hiểu biết được đối phương, cho nên khi nhìn thấy đối phương lao lên, họ bất giác chững lại.

Ánh mắt Vương Lâm liếc qua họ một lượt, vung tay phải lên, hàng nghìn thi thể ở phía sau anh hung hãn tiến về phía con rồng kia.

Những thi thể này đã leo lên được trên mình rồng nhưng lại bị ngăn cách bởi một quầng sáng đột ngột xuất hiện, dần biến thành sương đỏ. Bỗng nhiên quầng sáng bảo vệ vòng ngoài của Đấu Tà phái cũng bị nhuốm đỏ.

Quầng sáng lớn di chuyển từ thân rồng tới người đứng trên đầu rồng, một thứ mùi lạ bỗng lan tỏa ra từ người ông ta. Quần áo ông ta rách toạc ra, cơ thể bỗng nhiên lớn lên gấp bội.

Linh lực khổng lồ giống như sóng biển, đang toát ra mạnh mẽ từ người ông ta. Lão ta gầm lên vài tiếng, sức mạnh tăng lên gấp bội, cuối cùng gần đạt tới thời kỳ sơ Nguyên Anh. Nhưng không đạt được tới ảo anh cảnh giới của Nguyên Anh.

Ảo anh cảnh giới thường chỉ xuất hiện trong hình nhân do một vị Tu Chân Quốc thượng cấp luyện ra.

Giải Đông Lai gầm nhẹ, cả thân người bay lên không trung, ánh mắt lạnh băng, nhìn về phía những tu sĩ Kết Đan kia, hét:

- Lũ vô dụng, cút hết đi cho ta.

Mười vị tu sĩ Kết Đan kỳ mặt đầy phẫn nộ, nhanh chóng lùi sang một bên, lạnh lùng quan sát.

Giải Đông Lai đảo mắt, cười dữ tợn:

- Ta đã nghe hết tất cả những lời đồn đại về nhà ngươi, dường như dưới Nguyên Anh không có ai là địch thủ của ngươi. Nhưng bây giờ, ta đã có sức mạnh của Nguyên Anh kỳ, xem ngươi thắng nổi ta không.

Lý Mộ Uyển mặt mày trắng bệch, khẩn thiết nhìn Vương Lâm, cô chợt phát hiện ra sự giễu cợt trong ánh mắt của hắn. Cô không hiểu tại sao trong lòng mình lại cảm thấy yên tâm hơn vài phần.

Lúc này hai anh em Mộc Nam và Mộc Bắc trong lòng cảm thấy lo lắng, họ vốn cho rằng Vương Lâm sẽ dễ dàng thắng được nhưng bây giờ, xem ra tình thế đảo ngược mất rồi. Nếu như Vương Lâm bại trận, chờ đón họ chắc chắn là sự tức giận của Giải Đông Lai Chưởng giáo. Họ biết Đấu Tà phái có kiểu hình phạt vô cùng tàn khốc đối với những kẻ phản đồ.

Bổn mạng tinh huyết của Thượn Quang Mặc cũng đang ở trong tay Vương Lâm, nếu như Vương Lâm bỏ mạng, hắn cũng không tránh khỏi cái chết. Lúc này từ tận đáy lòng hắn đang gào thét, thầm nghĩ phải làm sao phá được thế trận.

Vương Lâm cười thầm trong lòng, nhún một bước, anh lao lên, đứng cách Giải Đông Lai khoảng ba mươi trượng, lạnh lùng nhìn đối thủ.

- Không phải ngươi biết Tử chú thuật hay sao? Cho lão phu diện kiến sức mạnh Tử chú thuật của nhà ngươi đi. - Giải Đông Lai bỗng biến mất, khi xuất hiện đã ở cách đó ba mươi trượng rồi.

Khi đối thủ biến mất, Vương Lâm cũng bay ra sau, Giải Đông Lai lại di chuyển. Vương Lâm cũng vẫn lùi lại, lạnh lùng nhìn Giải Đông Lai.

Giải Đông Lai chau mày, nhìn chằm chằm Vương Lâm:

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Sự suy nghĩ trong ánh mắt của Vương Lâm càng lộ rõ, nhưng hắn bình thản đáp:

- Ta không đấu nữa.

Nói rồi hắn bay ngược lại nơi Lý Mộ Uyển đang đứng, tay ôm lấy eo cô rồi cả hai lùi lại tới đỉnh một ngon núi cách đó khoảng một trăm trượng, sau đó Vương Lâm nhìn Giải Đông Lai, cười khẩy.

Giải Đông Lai càng cau có thêm, gầm gừ:

- Một khi đã như vậy, chuyện này….

Hắn chưa nói hết lời, đã biến mất, khi hiện hình trở lại đã đứng trước mặt Vương Lâm, hắn cười hung tợn, há miệng phun ra một tia sáng trắng. Ánh sáng trắng đó biến thành một chiếc đầu hổ, gào thét lao tới chỗ Vương Lâm.

Cùng với đó, tay phải hắn vung lên, trong vòng ba trượng quanh Vương Lâm xuất hiện một tấm lưới điện, đang hung hãn siết chặt vào trung tâm.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn bình thản, khóe môi vẫn nở nụ cười lạnh băng. Trong khoảnh khắc chiếc đầu hổ lao tới, Ma đầu ở long cân lập tức nhảy ra, cười một tiếng rồi nuốt trọn chiếc đầu hổ đó vào trong miệng.

Cùng với đó, Tinh quang phi kiếm cũng lóe sáng, lưới điện xung quanh Vương Lâm vang lên những tiếng nổ lụp bụp, phi kiếm lao tới tấn công vài lần, lưới điện tự khắc vỡ vụn.

Còn Giải Đông Lái, trên tay phải của Vương Lâm đột ngột xuất hiện băng diễm, từ đó toát ra từng làn khí lạnh toát.

Lúc vòng cầu lửa xuất hiện, sắc mặt của Giải Đông Lai thay đổi nhiều lần, hắn liền nhảy về sau. Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy tia sáng đỏ trong ánh mắt Vương Lâm, thần thức trong hắn bỗng bị chấn động.

Thần thức chấn động khiến cho cả người hắn đứng im, do đó vòng sáng lửa cứ lặng lẽ đâm trúng vào ngực hắn.

Một thứ ánh sáng xanh lam nhanh chóng lan tỏa ra ngoài theo hình mạng nhện từ chỗ bị đâm trúng. Máu đã xuất hiện trên khóe môi của Giải Đông Lai, hắn lại lùi về sau, mãi khi tới chỗ cách đầu rồng khoảng ba mươi trượng thì mới dừng lại.

Hai tay hắn bắt ấn, điểm huyệt vào ngực, sau khi rít lên vài tiếng, hắn đã đẩy lùi được thứ ánh sáng xanh đó về với điểm xuất phát của nó, ầm một tiếng, nó thoát ra khỏi ngực hắn.

Vòng băng lửa lóe sáng nhưng ánh sáng đã nhạt đi đôi phần, rồi bay trở lại nơi Vương Lâm. Cho tận tới lúc đó, Vương Lâm vẫn chưa chủ động ra tay, chỉ là đứng ở ngoài một trăm trượng, mỉm cười lạnh lùng, trong ánh mắt ánh lên sự giễu cợt.

Giải Đông Lai dừng lại, nhìn chằm chằm Vương Lâm. Sau một hồi trầm ngâm, hắn đột nhiên nói:

- Sao ngươi phát hiện ra được?

Vương Lâm bình thản đáp:

- Ta chẳng phát hiện ra gì cả, chẳng qua ta biết hơi thở của ngươi trong ba mươi trượng khác với năm mươi trượng mà thôi.

Lý Mộc Quyên nhanh trí hiểu ra, nói:

- Việc hắn bị thương cũng là giả vờ.

- Còn về chuyện bị vòng băng lửa làm cho bị thương là có thật, nhưng khi hắn trở về phía sau ba mươi trượng thì đã được linh khí của con rồng chữa lành rồi, giả thương chẳng qua chỉ là để dụ ta qua đó đấu với hắn thôi.

Đó là lần đầu tiên Vương Lâm mở miệng nói với Lý Mộ Uyển nhiều như vậy. Tuy là nói với cô nhưng ánh mắt anh vẫn đang dõi theo Giải Đông Lai.

Khi hắn nhìn về phía đầu rồng, trong lòng đã có chút lo sợ, tự nhủ: “nếu có pháp thuật như thế trong tay thì ta không thể xem thường được. Chỉ cần nó có đủ linh lực thì việc đạt được sức mạnh hóa thần cũng là việc trong tầm tay.”

Nếu thực sự như vậy thì phái Đấu tà đã sớm làm chủ Nam Đẩu thành, trở thành đệ nhất bang phái trong phạm vi trăm vạn dặm rồi. Tất nhiên phép thuật này cũng có sơ hở chết người nhưng trong thời gian ngắn như vậy, thì điều đầu tiên mà mọi người nghĩ tới đều là như vậy. Đối phương nhất

định cũng nắm rõ điều đó, ít ra thì cũng biết được giới hạn thời gian ở đâu, dựa trên cách tính thời gian mà hoàn toàn có thể bù đắp được nhược điểm này.

Nếu như chỉ có yếu điểm đó thì sức mạnh của pháp thuật này cũng đã quá mạnh rồi. Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, nhất là khi thấy đối phương dùng mọi cách để dụ mình tiến lên giao đấu, chứ không phải là giết ngay sau khi gặp nhau. Vương Lâm nhẩm tính, chỗ mình đang đứng cách chỗ đối phương khoảng chin mươi trượng.

Trong lòng Vương Lâm bỗng nảy sinh nghi ngờ, Vương Lâm khi đó mới tấn công, quan sát trong phạm vi ba mươi trượng, sau đó là năm mươi, bảy mươi rồi cuối cùng là một trăm trượng, tới lúc này hắn mới tìm ra được yếu điểm chết người của pháp thuật này.

Càng ở cách xa đầu rồng, nội công của đối phương càng yếu đi.

Lúc này, sắc mặt của Giải Đông Phương hoàn toàn thay đổi, tuy rằng vẫn còn nội công nhưng không làm thế nào có thể dụng được. Những gì đối phương đoán ra được không sai là mấy, thực ra không đến một trăm trượng mà chỉ cần vượt qua chín mươi trượng thôi là nội công của hắn suy giảm, khó có thể đánh thắng được đối phương. Thậm chí nếu như đối phương tấn công, không giao đấu với đối phương, chỉ cần lùi lại vài trượng thôi thì nội công sẽ tụt hẳn về Kết Đan kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 155: Kiếm tu tàn ảnh

Nếu tiếp tục giằng co, tình thế nhất định sẽ trở nên bất lợi cho hắn. Thời gian của Đấu Long đại trận chỉ duy trì được khoảng chừng hai nén nhang. Cho đến lúc này đã trôi qua một nửa thời gian. Cuối cùng phải làm như thế nào đây? Giải Đông Lai thầm tính toán trong lòng.

Vốn ban đầu hắn định cho tu sĩ Kết Đan kỳ sử dụng kiếm trận vây khốn đối phương một lúc. Chỉ cần có một chút thời gian, hắn liền ra tay giết chết đối phương. Nhưng vào thời điểm quan trọng này, trong lòng vị trưởng lão lại nảy sinh một sự e ngại. Bất đắc dĩ lắm hắn mới tự mình ra tay, không ngờ lại bị đối phương phát hiện ra thật giả trong đó. Đã lâm vào thế cưỡi hổ, hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm, không nói.

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương, rồi kéo tay Lý Mộ Uyển lui lại mười trượng. Nét châm chọc trong ánh mắt của hắn càng lúc càng nhiều. Giải Đông Lai than nhẹ một tiếng. Thân thể hắn nhanh chóng lui lại, đứng trên đầu cự long. Hắn hít một hơi thật sâu, bình thản nói:

- Được rồi! Lão phu nhận thua. - Dứt lời, chân hắn điểm nhẹ vào đầu cự long một cái, linh lực trong cơ thể hắn nhanh chóng tràn về trong đó.

Hai mắt cự long càng lúc càng sáng. Một quầng sáng linh lực từ trên đầu cự long nhanh chóng lan xuống phía dưới. Thân thể Giải Đông Lai run rẩy theo linh lực đang thoát ra. Nét mặt hắn hiện lên một sự thống khổ. Từ từ, sự thống khổ trên mặt hắn càng lúc càng nhiều. Thân thể hắn bắt đầu khô héo, cuối cùng thở hổn hển, quỳ trên đầu cự long. Cơ thể hắn thoáng cái đã già nua đi vài chục năm. Hắn ngẩng đầu, nói một cách yếu ớt:

- Lão phu nhận thua! Từ nay về sau, tất cả nguyện theo hiệu lệnh của ngài. Đây là chưởng giáo lệnh của Đấu Tà phái. - Vừa nói, hai tay hắn vừa run rẩy lấy ra một cái lệnh bài tam giác có màu hồng sắc tím. Hắn cố gắng thổi ra một hơi, đẩy nó về phía trước.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp nhìn Giải Đông Lai, rồi lại nhìn lệnh bài. Bất chợt, cặp đồng tử của hắn chợt thu lại. Không nói tiếng nào, hắn nhanh chóng lôi Lý Mộ Uyển lui lại phía sau mấy trượng nữa.

Tại vị trí mà Vương Lâm vừa mới đứng, trong nháy mắt, xuất hiện một đạo tàn ảnh của Giải Đông Lai. Đạo tàn ảnh hóa thành một luồng kiếm quang, với tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã đâm về phía Vương Lâm.

Tốc độ của Vương Lâm đã nhanh nhưng vẫn không bằng phi kiếm. Sau khi thối lui hơn ba mươi trượng, phi kiếm chợt lóe lên, đâm qua ngực hắn. Tốc độ của phi kiếm quá nhanh, so với sự thuấn di của tiểu kiếm cũng không chậm hơn nhiều lắm. Trong nháy mắt, khi phi kiếm đâm vào ngực hắn, bất chợt dừng lại. Nó bị sự phòng ngự của Giao Long giáp cản

trở lại. Hai ngón tay phải của Vương Lâm giống như một cái kìm, kẹp chặt trên thân kiếm.

Sắc mặt của Vương Lâm hết sức âm trầm. Phi kiếm của đối phương rất khó phòng bị. Cũng may, hắn đã lùi lại cả trăm trượng, nên từ khi phi kiếm bắn ra, tới gần vẫn có một khoảng thời gian nhỏ. Nếu không, có quỷ cũng chẳng chịu nổi.

Phi kiếm run rẩy vài cái, rồi vỡ vụn ra thành từng mảnh. Một ngọn lửa màu đen từ trong thân kiếm lan ra, bao lấy thân kiếm. Trong nháy mắt, những mảnh kiếm liền hóa thành tro bụi.

Sau khi ngọn lửa màu đen xuất hiện, Vương Lâm liền buông hai ngón tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chàm về phía Giải Đông Lai đang đứng trên đầu cự long.

Ánh mắt Giải Đông Lai có phần tiếc nuối, thân thể hóa thành tro bụi, cuốn đi theo gió. Một chiêu cuối cùng chính là đòn sát thủ bí mật của hắn.

- Hắn...hắn là kiếm tu? - Lý Mộ Uyển lấy tay che miệng, nét mặt khiếp sợ. Một cảnh vừa rồi khiến cho trong lòng nàng vẫn còn run rẩy.

Kiếm tu! Vào thời kỳ thượng cổ có rất nhiều người tu luyện. Chỉ có điều đến bây giờ, có rất ít người thích tu luyện về kiếm. Mà phi kiếm có thể

nói chính là một trong những loại pháp bảo.

Kiếm tu! Bất luận là tốc độ hay công kích đều cao hơn so với tu sĩ bình thường. Đồng thời, khẩu quyết tu luyện kiếm cũng có rất nhiều. Nhưng chỉ có tu luyện khẩu quyết đến mức cao nhất, đồng thời phải có một thanh cực phẩm phi kiếm thì mới có thể phát huy được thực lực đáng sợ của kiếm tu.

Khẩu quyết kiếm tu mà Giải Đông Lai tu luyện hiển nhiên là không cao, phẩm chất của phi kiếm cũng bình thường. Nếu không với lực công kích mạnh mẽ của kiếm tu lại thêm tu vi Kết Đan trung kỳ của hắn hoàn toàn có thể đứng trên Nam Đấu thành chứ không thể bị áp chế ở đây.

Đơn đấu thì phi kiếm của hắn chắc chắn có thể xuất kỳ bất ý mà thắng địch. Nhưng nếu địch nhân quá nhiều, hắn lại không thể phân tán công kích, chỉ có cơ hội xuất thủ một lần.

Một kích cuối cùng, chính là Giải Đông Lai xuất ra kiếm hoàn bên trong cơ thể của hắn. Kiếm hoàn thực tế cũng là kiem đan. Vốn nó có thể xuất kỳ bất ý mà giành được chiến thắng nhưng đáng tiếc lại thất bại.

Giải Đông Lai vừa mới chết thì người cao hứng nhất chính là huynh đệ Mộc Nam, Mộc Bắc. Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó liền quỳ xuống, bái Vương Lâm rồi cao giọng nói:

- Cung nghênh chưởng giáo.

Trong lòng Thượng Quan Mặc thầm mắng cặp huynh đệ họ Mộc là vô sỉ. Nhưng ngay sau đó, chính hắn lại đi nhanh tới bên cạnh Vương Lâm, nghiêm túc nói:

- Chúc mừng sư tôn trở thành chưởng giáo của Đấu Tà phái.

Mười vị trưởng lão của Đấu Tà phái đang tạo thành kiếm trận cùng thu hồi phi kiếm, nét mặt có chút xấu hổ. Trầm mặc một chút, tất cả cùng khom người thi lễ với Vương Lâm, ý tứ của họ không cần nói cũng biết.

Về phần hơn vạn đệ tử đứng phía sau, linh lực toàn thân của chúng bị tiêu hao đến bảy, tám phần. Lúc này, bọn họ đều cố gắng đứng dậy, nhìn chữ "Tru" trên đỉnh đầu Vương Lâm đang nhỏ máu mà cao giọng cung nghênh.

Việc Giải Đông Lai bỏ mình, Vương Lâm cũng chẳng cảm thấy vui sướng. Ngược lại còn có chút cảm giác bất đắc dĩ. Trong thế giới tu chân không hề có đúng sai, chỉ có mạnh được yếu thua. Để sinh tồn, chỉ có cách loại trừ tất cả những gì uy hiếp đến bản thân. Có thể tưởng tượng được nếu hắn không tìm đến đây thì chắc chắn chờ đợi bản thân sẽ là những cuộc phản công vô tận của Đấu Tà phái.

Nếu muốn bảo vệ mình thì chỉ có một cách cho mọi người biết, bản thân không phải là một kẻ dễ trêu chọc. Một khi có người chọc vào, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lần đầu tiên lập uy của Vương Lâm tại Tu Ma hải đến đây tạm dừng.

Lần lập uy này hết sức thành công. Tối thiểu trong phạm vi trăm vạn dặm quanh Nam Đấu thành không có người nào mà không biết tới cái biển máu cùng thi thể chất đống đáng sợ, khiến cho tất cả những người tỏ ý thèm muốn với Tru Sát lệnh phải bỏ ý định.

Nhìn vạn tu sĩ quỳ lạy dưới chân, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong lòng thầm nói:

- Đằng Hóa Nguyên! Vì báo thù thì tiên cũng tốt mà ma cũng được. Chỉ cần có thể nâng cao thực lực cho dù là trở thành ma đầu cũng chẳng sao. - Hắn nhếch mép cười lạnh, liếc mắt nhìn Thượng Quan Mặc, nói:

- Bắt đầu từ hôm nay ngươi là chưởng giáo của Đấu Tà phái.

Thượng Quan Mặc ngẩn người, đang định mở miệng thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vương Lâm mà ớn lạnh. Những lời đang định nói ra vội nuốt vào trong bụng, liên tục vâng dạ.

- Chuẩn bị cho ta một gian mật thất. Ta muốn bế quan. - Vương Lâm lạnh nhạt nói một câu, sau đó kéo Lý Mộ Uyển nhảy về phía Đấu Tà

phái.

Mật thất nhanh chóng được chuẩn bị ở chính nơi mà Giải Đông Lai vẫn thường bế quan. Nó nằm đúng trong đầu cự long. Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, nhìn nét mặt phức tạp của Lý Mộ Uyển mà nói:

- Đợi ta bế quan xong, sẽ đưa người trở về. Bây giờ, ngươi có thể hoạt động tự do. - Nói xong, hắn nhắm mắt, im lặng không nói.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn Vương Lâm, một lúc sau nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn... - Nói xong, trong lòng có chút lo lắng, xoay người đi ra.

Sau khi Lý Mộ Uyển đi ra ngoài, Vương Lâm mở hai mắt. Trong ánh mắt của hắn không hề có một chút lạnh lẽo vô tình như lúc nãy, mà chỉ có một sự mê mang. Sự mê mang đó càng lúc càng nhiều, cuối cùng thì biến thành sự bi thương. Trong đầu hắn, không dằn được lại nhớ tới cảnh tượng năm đó...

- Thiết Trụ! Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ nữa. Mấy năm nay có không ít người tìm bà mai tới đây làm thân. Mẫu thân nghe nói tiên nhân cũng có thể thành gia thất. Nếu ngươi đã trở về thì đừng đi vội. Tạm thời cứ cùng mẫu thân đi gặp mặt. Nếu ưng ý, ta sẽ xin về làm dâu.

- Tên ranh con! Lớn bằng tuổi ngươi ở trong thôn, chúng nó đã có con chạy lẫm chẫm từ lâu rồi. - Phụ thân của hắn thấy vậy nói:

- Thiết Trụ của chúng ta là tiên nhân. Tìm một người vợ là người bình thường có được không? Ý của Thiết Trụ là tìm cho bà một người con dâu là tiên nhân đấy.

- Tiên nhân thì có gì là tốt? Tiên nhân lại đi năm năm chẳng về nhà. Nếu ta có một người con dâu là tiên nhân, thì hai đứa chúng nó có mười năm cũng chẳng về lấy một lần.

- Hừ! Nghe theo phụ thân ngươi vậy. Tên tiểu tử này có ánh mắt cao, không để ý tới thôn nữ thì thôi. Mẫu thân chờ xem cuối cùng ngươi sẽ dẫn về cho ta người như thế nào.

- Mẫu thân! Người cứ yên tâm! Con nhất định sẽ dẫn về cho người một người vợ thật tốt.

Từ từ, hai hàng lệ máu từ bên khóe mắt của Vương Lâm chảy xuống. Hắn siết chặt tay mình lại. Một lúc sau, hắn lau đi hàng lệ vương trên mặt. Tay phải đánh một cái về phía vách tường. Nhất thời miệng rồng từ từ khép lại, không còn một chút khe hở.

Sau khi bày thêm một số trận pháp bên người, Vương Lâm đặt tay phải lên mi tâm, thần thức ngưng tụ vào trong Nghịch Thiên châu. Thân thể

của hắn chợt biến mất. ngay cả chữ "Tru" vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu hắn cũng không hề thấy bóng dáng.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi Vương Lâm kết đan mới bước vào Mộng Cảnh không gian. Trong nháy mắt, khi hắn tiến vào trong đó, Thượng Quan Mặc đang khiển trách mấy vị trưởng lão Kết Đan kỳ chợt run lên. Hắn cảm nhận được rõ ràng sát tinh đã biến mất.

Nói một cách chuẩn xác thì bản mệnh tinh huyết của hắn đã biến mất, không hề có một chút dấu vết. Việc đó khiến cho hắn sợ hãi. Thân thể vội vàng xoay người lại nhìn về phía đầu cự long. Một lúc sau, mới chậm rãi quay lại, nét mặt hết sức hoài nghi. Lý Mộ Uyển đang đi xuống cũng ngẩn người. Nàng ngẩng đầu nhìn đầu cự long, trầm mặc một chút rồi than nhẹ.

Trong Mộng Cảnh không gian, Nguyên Anh của Tư Đồ Nam đang khoanh chân, lơ lửng giữa không trung. Hai mắt lão nhắm nghiền, thân thể hoàn toàn trong suốt, chỉ có một chút linh lực đang lưu chuyển. Bên cạnh hắn có hai quang cầu màu trắng sữa đang lơ lửng.

Vương Lâm đứng dưới Nguyên anh, kinh ngạc nhìn hai cái quang cầu, quỳ xuống đất, thì thào:

- Phụ thân! Mẫu thân! Hai người yên tâm. Thiết Trụ nhất định sẽ dẫn về cho hai người một người vợ thật tốt. Nhưng không phải bây giờ...

Một lúc sau, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn nguyên anh của Tư Đồ Nam, ánh mắt có một sự cảm kích, thấp giọng nói:

- Tư Đồ Nam! Ngươi yên tâm! Bây giờ ta đã kết đan. Sau khi đạt tới Nguyên Anh, Hóa Thần...Đến một ngày nào đó ta sẽ đạt tới Anh Biến kỳ. Đến lúc đó ta nhất định sẽ đưa ngươi ra khỏi đây. Tìm cho ngươi một cái thân thể. Đó chính là lời hứa của bản thân ta đối với ngươi.

Nói xong, Vương Lâm đứng thẳng người, vái nguyên anh của Vương Lâm một cái thật sâu. Sau đó, thân thể của hắn biến mất khỏi chỗ đó.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 156: Liều mạng với hắn

Gian mật thất phía trong cái đầu rồng bỗng xuất hiện bảy điểm sáng. Bảy điểm đó càng lúc càng sáng, cuối cùng biến thành một cái bóng. Từ từ, cái bóng đó càng lúc càng trở nên rõ ràng, hóa thành Vương Lâm.

Trong chớp mắt, khi hắn xuất hiện, Thượng Quan Mặc liền cảm ứng được ngay khiến cho trong lòng cảm thấy hốt hoảng. Hắn thầm nghĩ, không biết sát tinh tu luyện thứ công pháp gì mà vừa rồi lại có thể thu liễm được hơi thở toàn thân. Mới vừa rồi, hắn còn đang thầm hỏi nguyên nhân, suy nghĩ xem mình có thể nhân cơ hội mà thoát ly hay không. Nhưng vào lúc này, một chút hưng phấn trong lòng hắn cũng không hề có.

Lý Mộ Uyển đang chăm chú vuốt ve lớp vẩy trên người con cự long, trong lòng thầm tính toán. Làn da của nàng trắng muốt, thân thể tỏa ra một mùi thơm nhè nhẹ. Hai mắt ngưng thần, bàn tay nhẹ nhàng lướt trên lớp vảy cự long.

Mặc dù bản mệnh tinh huyết trong cơ thể dao động cũng không thu hút sự chú ý của nàng. Từ từ, ánh mắt nàng như hiểu ra được vấn đề gì đó, liền dõi mắt nhìn chăm chú từng cái vẩy cự long một.

Vương Lâm xuất hiện tại chỗ bế quan, khoanh chân ngồi xuống, cầm lấy túi trữ vật. Từ đầu tới giờ, tất cả đám tu sĩ Kết Đan kỳ bị hắn giết, sau đó đồ vật của họ cùng được gom hết vào đây. Bây giờ, có thời gian, hắn mới kiểm tra một chút. Trong số đó có rất nhiều phi kiếm và pháp bảo. Chỉ có điều, mấy thứ đó cũng không khiến Vương Lâm để ý lắm bằng một cái họa trục (cuộn tranh) nằm lẫn trong số đó.

Cuộn tranh dài hơn hai thước, bên trên có chút linh lực dao động. Vương Lâm nhớ rằng cái này là do hắn lấy được trên người một vị tu sĩ Kết Đan kỳ. Lúc đó, đối phương đã mở ra được một nửa.

Nhưng đáng tiếc Cực cảnh thần thức của Vương Lâm lại chẳng phân biệt một ai. Bất kỳ tu sĩ nào dưới Nguyên Anh kỳ bị thần thức chạm phải đều chết ngay lập tức. Đối với cực cảnh, trong lòng Vương Lâm vẫn có một cái gì đó không hiểu lắm. Khi ở trong truyền tống trận của chiến trường ngoại vực, dưới uy áp của giới luật, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự tồn tại của Cực cảnh. Sau đó, qua bao lần sử dụng và chiến đầu càng khiến cho hắn hiểu thêm về uy lực của Cực cảnh, nó đã hoàn toàn vượt qua tất cả mọi thứ.

Tuy nhiên, hắn vẫn không biết rằng Cực cảnh có một cái ngưỡng đó là Nguyên Anh hậu kỳ. Muốn đột phá lên Hóa Thần, hy vọng quá đỗi mong manh.

Chủ nhân của tấm họa trục đã bị tử vong, thần thức của hắn cũng tiêu tan. Vương Lâm vuốt nhẹ tay phải một cái, khảm một tia thần thức lên bên ngoài cuộn tranh. Tuy nhiên, pháp bảo hết sức cổ quái, cho dù đưa một tia thần thức lên nó vẫn không hề có cảm giác gì khác lạ. Nó chẳng khác gì so với lúc chưa đưa thần thức vào đó.

Vương Lâm lập tức cảm thấy hứng thú. Nếu là pháp bảo tầm thường, hắn chỉ cần xóa đi thần thức của đối phương, sau đó hạ một đạo thần niệm lên đó là có thể điều khiển một cách tự nhiên. Trừ khi đó là pháp bảo cấp độ Nguyên Anh, nếu không tất cả đều như nhau.

Căn cứ vào mức độ linh lực dao động trên pháp bảo thì nó vẫn chưa đạt tới cấp độ Nguyên Anh. Pháp bảo cấp Nguyên Anh ở trong tay Vương

Lâm có mấy thứ. Một trong số đó chính là ngọc phù của Dương Sâm - Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Chiến thần điện

Đặc điểm lớn nhất của pháp bảo cấp độ Nguyên Anh chính là có mức độ linh lực dao động rất mạnh, so với đan dược có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Ngoại trừ tấm ngọc phù đó còn có một thanh phi kiếm. Theo mức độ phân chia của Vương Lâm thì thanh phi kiếm đó hoàn toàn có cấp độ Nguyên Anh. Nếu không phải hắn sử dụng huyết luyện thuật để luyện hóa thì chỉ sợ phải mất một thời gian dài tế luyện mới có thể điều khiển được nó.

Nghĩ tới đây, hắn lại nhớ tới cái vỏ kiếm cổ xưa. Có nó phối hợp là có thể gia tăng thêm uy lực của phi kiếm. Cái vỏ kiếm này, Tư Đồ Nam từng nói là hắn cũng không thể dò xét được nó. Nói như vậy thì cấp bậc của nó hiển nhiên là vượt qua pháp bảo Nguyên Anh. Thậm chí có thể đạt tới cấp độ Hóa Thần, Anh Biến cũng có khả năng. Dù sao, một cái pháp bảo có thể khiến cho Tư Đồ Nam không nhận ra được cũng chẳng có nhiều lắm.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Đáng tiếc pháp bảo trong túi trữ vật bị Đằng Hóa Nguyên bóp nát... Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thầm kêu không đúng. Nếu vỏ kiếm kia thực sự là một loại bảo bối như vậy thì bằng vào tu vi Nguyên Anh kỳ của Đằng Hòa Nguyên không thể phá hủy được nó.

Mà nếu không thể phá hủy thì vỏ kiếm đó đang nằm ở đâu?

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp. Sau khi buông cuộn tranh xuống liền đứng dậy. Đi đi lại lại vài vòng, hắn lấy một cái túi trữ vật có đựng một số loại tài liệu cấp thấp. Linh lực lưu chuyển lên hai ngón tay, hắn bóp nhẹ một cái, túi trữ vật hóa thành bụi phấn, bay lả tả trong không trung.

Ánh mắt Vương Lâm hết sức nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào quá trình túi trữ vật bị bóp thành bột. Một lúc sau, hắn lại lấy một cái túi trữ vật nữa ra rồi bóp nát. Liên tục phá hủy mấy cái túi, ánh mắt Vương Lâm có chút thay đổi.

Mặc dù túi trữ vật bị hủy, nhưng những đồ vật bên trong vẫn còn nguyên. Chúng giống như được xếp trong một căn phòng mà túi trữ vật chính là cánh cửa. Mặc dù túi trữ vật bị nát, nhưng căn phòng đó cũng chỉ bị đóng kín lại mà thôi. Những đồ vật bên trong đó vẫn còn tồn tại. Nếu có thể tìm được cách mở căn phòng đó ra thì hoàn toàn có thể lấy được những thứ chứa ở trong đó.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi lại khoanh chân ngồi xuống. Hắn lại cầm lấy cuộn tranh, tập trung xem xét. Cuộn tranh này không phải là pháp bảo cấp Nguyên Anh. Về phần tại sao đã hạ thần thức lên nó mà vẫn không có cảm giác, thì Vương Lâm không thể hiểu được. Hắn trầm tư một lúc rồi mở nó ra. Ánh mắt Vương Lâm dần trở nên nghiêm túc.

Mặc trong của nó chỉ có toàn một màu đen, không hề có một chút hình ảnh. Nhưng sau khi nhìn kỹ, bất chợt có một dự cảm nguy hiểm chợt

xuất hiện trong lòng Vương Lâm. Một đôi mắt hình tam giác đầy vẻ tà dị chợt xuất hiện giữa bức tranh. Ngay sau đó, một tiếng rít chói tai từ trọng bức tranh vọng ra. Nó khiến cho bức tranh rung lên bần bật.

Vương Lâm chẳng hề nghĩ ngợi khép ngay bức tranh lại. Tiếng gào phẫn nộ từ trong bức tranh nhỏ dần rồi biến mất.

Trán Vương Lâm toát đầy mồ hôi. Vừa rồi, tiếng rít từ trong bức tranh phát ra chẳng kém gì so với tiếng rống của con giao long trong thi cốc trước khi chết. Chỉ có điều, nó bị hạn chế tạo trong bức tranh nên sự dao động của linh lực không thể lan ra ngoài được mà thôi.

Đến lúc này, cuối cùng thì hắn cũng hiểu được tại sao sau khi hạ ấn ký lên bức tranh mà vẫn không có cảm giác khống chế được nó. Thì ra, tác dụng của nó chỉ dùng để phong ấn. Đó mới là uy lực chính thức của nó. Mà cái thứ vừa mới xuất hiện trong bức tranh chắc chắn là một con linh thú.

Cẩn thận cuộn bức tranh lại, ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, lúc sau lấy từ trong túi trữ vật ra một viên Kim đan. Màu sắc của viên kim đan hơi có phần u ám. Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, hơn một trăm viên kim đan bay ra. Tuy nhiên màu sắc của chúng đều u ám, tàn tạ.

Nếu như trước đây, một khi Vương Lâm lấy kim đan ra chắc chắn sẽ nuốt ngay. Nhưng trên đường đi, theo lời của Lý Mộ Uyển thì cắn nuốt kim đan của tu sĩ, mặc dù có thể gia tăng tu vi một cách nhanh chóng,

nhưng rất dễ dẫn đến việc linh lực không được tinh thuần, có nhiều tạp chất. Vì thế khiến cho hơi thở trong cơ thể rối loạn. Thậm chí linh lực của một số kim đan lại có thuộc tính khác nhau. Một khi thôn phệ quá nhiều, chắc chắn sẽ phải chịu sự ảnh hưởng của ngũ hành tương khắc, dẫn đến suy nghĩ không còn được tỉnh tảo.

Nghe thấy như vậy, cho dù Vương Lâm không cam lòng nhưng cũng đành bỏ qua ý định thôn phệ. Dựa theo lời Lý Mộ Uyển nói thì nếu đem kim đan tế luyện, phối hợp với thuộc tính ngũ hành mà nuốt vào thì mới không để lại hậu hoạn.

Chỉ có điều, phương pháp tế luyện đó lại thuộc về ma đạo. Lý Mộ Uyển mới chỉ nghe nói đến chứ không có phương pháp cụ thể. Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi thu tất cả số kim đan vào trong một túi trữ vật rồi cất đi. Để sau này tìm được phương pháp phối hợp rồi sử dụng cũng được.

Sau đó, Vương Lâm lại lấy long cân ra. Phất tay một cái, ma đầu ẩn nấp bên trong liền bị hất ra ngoài. Sau khi bay một vòng giữa không trung, ánh mắt của nó có vẻ tủi thân nhìn Vương Lâm.

Hồng quang trên người ma đầu đã đậm hơn không ít. Vương Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Tu vi của ngươi đã khôi phục đến mức độ nào?

Ma đầu cẩn thận lui lại phía sau vài bước, vội nói:

- Vừa đủ tới Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu không phải kiếm linh cứ tranh đoạt với ta, thì chắc chắn có thể khôi phục tới Kết Đan kỳ.

Vương Lâm cười lạnh, im lặng nhìn ma đầu. Ma đầu càng lúc càng sợ hãi, vôi nói:

- Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, chỉ còn một chút nữa là kết đan. - Nói xong, nó thầm nghĩ:"Nếu ngươi bức tử ta, lão tử nhất định sẽ liều mạng với ngươi." - Nhưng đó chỉ là một ý nghĩ mà thôi. Ma đầu cũng biết rằng bây gờ cho dù liều mạng thì nó cũng không hề có một cơ hội nhỏ.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Một bàn tay to chợt xuất hiện, chộp xuống. Ma đầu hét lên một tiếng, đang định lánh sáng một bên, thì thấy cả bốn phía đã bị giam cầm. Nó chỉ đành trơ mắt nhìn bản thân bị Vương Lâm chộp lấy.

Bàn tay Vương Lâm sờ khắp thân thể ma đầu. Từ từ, một làn khí màu hồng từ trong cơ thể nó xuất hiện. Một viên kim đan nhỏ như nắm tay, hiện ra trong làn khí.

Khí thế của ma đầu lập tức xìu xuống, xấu hổ nói:

- Ơ? Kết đan lúc nào không biết? Lúc đó, ta thôn phệ nhiều lắm nên bản thân cũng không biết... - Mới nói tới đó, nó chợt thấy ánh mắt của Vương Lâm đang từ từ trở nên lạnh lùng. Thân thể nó chợt run lên, ánh mắt lộ vẻ cầu xin.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, chợt nói:

- Ngươi đã khôi phục lại trí nhớ?

Ma đầu lập tức run run, ánh mắt càng thêm sợ hãi. Đây là một bí mật lớn nhất của nó. Đúng vào lúc Kết Đan thành công, trong đầu nó chợt xuất hiện một số hình ảnh. Nhưng nó không dám lộ ra điều đó. Bây giờ, bị Vương Lâm phát hiện, trong lòng nó không khỏi kinh hoàng, không ngừng tranh đấu với bản thân:

- Có nên liều mạng với hắn hay không? Liều mạng? Không thể được, mình đánh không lại hắn...quyết định liều mạng với hắn.

Cố gắng lắm, ma đầu mới đưa ra được quyết định cho bản thân. Mới ngẩng đầu, đang định hành động, thì trong nháy mắt nó thấy từ trong mắt Vương Lâm phát ra một tia sáng màu hồng. Ma đầu gào lên một tiếng bi thảm, từng làn khói xanh từ trong cơ thể nó bốc lên, kim đan chầm chậm thu nhỏ.

Thực ra Cực cảnh thần thức của Vương Lâm không có được uy lực lớn như vậy. Nhưng hắn vốn là một trong những thôn hồn. Mặc dù thần thức thay đổi, nhưng uy áp của thôn hồn vẫn còn nguyên. Thậm chí là năng lực thôn hồn vẫn còn nguyên như cũ.

Vì vậy mà năng lực của hắn chính là thiên địch của ma đầu. Sau khi ma đầu gào lên mấy tiếng bi thảm, Vương Lâm liền thu hồi thần thức lại. Ma đầu uể oải, loạng choạng đứng một bên.

Trên đời này có lẽ hắn chẳng sợ một kẻ nào, ngoại trừ Vương Lâm. Vừa rồi, nếu đối phương duy trì thêm nửa nén nhang nữa thì kim đan mà hắn mới kết được cũng sẽ vỡ vụn.

- Thôn phệ bao nhiêu hồn phách thì nhả ra đây cho ta. - Vương Lâm nói một cách hết sức thản nhiên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 157: Vẻ đẹp thê lương

Khuôn mặt ma đầu trở nên chán nản. Từ miệng hắn phun ra từng cái linh hồn trắng toát. Sau khi phun ra hơn bốn mươi linh hồn, kim đan của hắn gần như chực tan biến.

Vương Lâm vung tay lên, bốn mươi ba linh hồn nhanh chóng chui vào bên trong thức hải. Đứng bên cạnh hồn phách tên tu sĩ Kết Đan kỳ của Tuyên Vũ quốc. Cực cảnh thần thức lóe lên như một tia chớp, đám linh hồn lập tức biến mất. Vương Lâm có thể cảm giác được, thần thức của bản thân lại mạnh thêm một chút.

Ma đầu thầm thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, trong lòng thầm nhủ:

- Thật quá đáng! Ta phải mất bao nhiêu công sức mới cướp được khỏi tay kiếm linh. Sớm muộn gì rồi cũng có ngày ta sẽ liều mạng với người. Hừ! Chờ ta khôi phục lại tu vi Nguyên Anh...

Hắn đang nghĩ tới viễn cảnh sau khi khôi phục lại tu vi Nguyên Anh kỳ, rồi thu thập Vương Lâm như thế nào... Bất chợt, thân thể hắn bị Vương Lâm chộp lấy, ném vào trong long cân. Ma đầu cảm thấy uất nghẹn nhưng chỉ biết thở dài một tiếng. Ý nghĩ liều mạng trong đầu nó lại xuất hiện. Nhưng cứ nghĩ tới cho dù có liều mạng khiến cho kim đan bị nát thì cũng không thể đạt được ước nguyện, nó lại cảm thấy chán nản.

Uống xong mấy ngụm linh dịch, sau khi ngồi xuống, Vương Lâm lại ngũ tới uy lực kiếm tu của Giải Đông Lai. Suy nghĩ một chút, Vương Lâm

liền xuất ra linh thạch, bố trí xung quanh người một cái Quy giáp Huyền Diệt trận.

Sau khi làm xong, hắn hít một hơi thật sâu, đánh về phía vách tường một cái. Cái miệng cự long từ từ há rộng. Vương lâm đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài, Vương Lâm đã nhìn thấy một vóc dáng nhỏ nhắn, quyến rũ đang đứng ngay gần đó. Nét mặt Lý Mộ Uyển hơi tiều tụy nhưng ánh mắt lại lấp lánh có thần, đang vạch vạch lên mấy cái vẩy trên đuôi của cự long.

Thượng Quan Mặc tươi cười đứng bên cạnh. Hắn cầm trong tay một viên dạ minh châu rất to. Từ trên nó tỏa ra một làn ánh sáng dìu dịu.

Vương Lâm trầm mặc không nói. Lần này thời gian hắn bế quan cũng không lâu. Nhưng nhìn Lý Mộ Uyển thì thấy hình như từ đầu đến giờ, nàng vẫn chưa rời khỏi đây. Hắn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau Lý Mộ Uyển.

Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, Thượng Quan Mặc lại càng thêm tập trung, đưa linh lực vào bên trong hạt châu, khiến cho ánh sáng của nó thêm rực rỡ. Đồng thời, trên trán xuất hiện một vài giọt mồ hôi, tỏ vẻ hết sức chăm chú.

Vương Lâm nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh xắn với đôi mày thanh tú đang nhíu chặt của Lý Mộ Uyển. Đôi môi anh đào khẽ mím lại, đang nhìn chằm chằm vào mấy cái vẩy. Một trận gió thổi tới, thổi bay mấy sợi tóc mượt mà trên má.

- Đi thôi! Ta đưa ngươi về nha... - Vương Lâm nói một cách chậm rãi.

Ngón tay Lý Mộ Uyển chợt run lên, ngẩng đầu nhìn thật sâu vào hai mắt của Vương Lâm. Một lúc sau, nàng nhỏ giọng nói:

- Ngươi thực sự muốn đưa ta trở về?

Vương Lâm né tránh ánh mắt của Lý Mộ Uyển, gật đầu. Lý Mộ Uyển mỉm cười, chỉ có điều nụ cười của nàng lại có một chút bất đắc dĩ. Nàng đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi nói:

- Cho ta ba ngày có được không?

Vương Lâm liếc nhìn nàng một cái, tung người lên trên thân cự long rồi khoanh chân ngồi xuống.

Lý Mộ Uyển lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản, đặt lên trán ghi nhớ lại những gì đã viết trên lớp vảy của cự long. Nàng xoay người bình thản nói với Thượng Quan Mặc:

- Chuẩn bị cho ta một gian mật thất.

Thượng Quan Mặc vội vàng vâng dạ. Trong lòng hắn thầm nghĩ là mình đã nhìn lầm. Quan hệ của sát tinh và tiểu nương tử cũng không phải như hắn phỏng đoán.

Trong mật thất, Lý Mộ Uyển lẳng lặng ngồi đó. Quang cảnh mấy năm qua cứ chầm chậm trôi qua trước mắt nàng. Từ lúc đầu khi bị tu sĩ Kết Đan kỳ của Tuyên Vũ quốc truy đuổi đến khi được Vương Lâm cứu thoát. Hai người cùng nhau bỏ chạy, cuối cùng dẫn theo một đàn hỏa linh thú bám theo tới tận Tu Ma hải. Sau khi kiến tạo thạch phủ, mỗi ngày nàng đều luyện đan còn Vương Lâm thì toàn tâm tu luyện. Cách đây ba năm hắn ra ngoài tìm đan lô cho nàng. Khi trở về bị tu sĩ Kết Đan kỳ đuổi giết. Sau đó, Vương Lâm kết đan thành công, dẫn nàng đi ra. Trên đường đi, hắn đã tạo ra một con đường thấm đẫm máu tươi.

Nhất là lúc Vương Lâm kết đan. Khi đó, một nữ tử nhu nhược như nàng lại phải đối diện với mười ma tu có tu vi Kết Đan kỳ...khi đang chuẩn bị tự đoạn tâm mạch thì Vương Lâm đột nhiên xuất hiện, khiến cho đối phương sợ quá mà bỏ chạy trối chết. Cảm giác hoảng sợ lúc đó khiến cho nàng không thể chịu nổi, suýt nữa ngã sấp xuống, rồi được hắn ôm vào trong lòng.

- Đừng có cử động! Ta sẽ đưa ngươi đi giết người. - Câu nói đó cứ quanh quẩn bên tai Lý Mộ Uyển. Cứ nghĩ tới nó, nét mặt nàng lại trở nên đỏ bừng. Trên đường đi, mỗi lần nghĩ tới câu nói đó, khiến cho nàng phải

dở khóc dở cười. Nhưng đi theo Vương Lâm suốt con đường đẫm máu, câu nói đó đã khắc thật sâu vào trong lòng nàng.

- Ta đưa ngươi đi giết người... - Nhớ tới nó, nàng lại mỉm cười, khẽ nói:

- Người ta thì dẫn nhau đi xem trăm hoa đua nở, quanh cảnh mặt trời mọc, mặt trời lặn...mà hắn lại mang ta đi giết người...

Nhưng ngay lập tức, nàng lại thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm:

- Mấy năm qua, hắn chưa bao giờ hỏi tên của ta. Mà ta cũng chẳng biết hắn tên là gì. Có lẽ, trong mắt hắn, tên của ta cũng chẳng có gì quan trọng. Đối với hắn, ta chỉ có tác dụng duy nhất là luyện đan mà thôi. Bây giờ, đan dược đã luyện xong, ta chẳng còn giá trị gì nữa. - Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại cảm thấy nhức nhối. Một dòng máu tươi khẽ rỉ ra ở bên khóe môi. Trên khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn chợt xuất hiện một dòng máu tươi khiến cho kẻ khác phải giật mình.

Chỉ có thể dùng hai chữ thê lương để diễn tả tâm trạng của Lý Mộ Uyển vào lúc này.

Một lúc sau, nàng mím môi, lấy từ trong túi trữ vật ra một đống ngọc giản. Tổng cộng có tất cả một vạn tám ngàn chín trăm bảy mươi bốn cái. Vừa đúng với số lượng lân phiến trên thân cự long.

Lúc đầu, số lượng môn hạ đệ tử của Giải Đông Lai không đủ, nên bọn họ vẫn chưa tạo đủ số lượng lân phiến.

Chỗ lân phiến này, nàng đã mất cả nửa tháng, tốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể khắc nên. Tâm lực tổn hao trong khoảng thời gian qua khiến cho tuổi thọ của nàng, giảm đi ít nhất năm năm thời gian...

Nhưng Lý Mộ Uyển cũng chẳng để ý tới điều đó. Nàng cầm một cái ngọc giản, ngưng thần liên tục điêu khắc.

Nàng đã làm gần hai vạn cái ngọc giản, đặt song song với nhau...

Ba ngày sau, nét mặt Lý Mộ Uyển tái nhợt, thân thể vô cùng tiều tụy. Giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua, sẽ khiến nàng ngã sấp xuống. Nàng bám vào vách tường lần từng bước, từ trong mật thất đi ra.

Vương Lâm cầm trong tay một thứ gì đó ngồi trên đầu cự long. Hắn ngồi đây tĩnh tọa đã ba ngày. Sau khi Lý Mộ Uyển xuất hiện, hắn liền cất vật đó đi, nhảy xuống. Khi thân thể hắn vừa chạm đất liền nhận thấy khuôn mặt tiều tụy của đối phương. Vương Lâm nhíu mày lại, hỏi:

- Ba ngày qua ngươi làm cái gì thế? Cầm lấy nó uống đi. - Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bình ngọc, bên trong chứa hơn ba trặm giọt linh dịch, đặt vào tay Lý Mộ Uyển.

Lý Mộ Uyển nhẹ nhàng ôm chiếc bình ngọc vào lồng ngực, nói:

- Cám ơn sư huynh! Ta không sao. Chúng ta...đi thôi... - Nói xong, nét mặt nàng thoáng ửng đỏ, dựa đầu vào vai Vương Lâm, rồi nói tiếp:

- Đi thôi...về nhà thôi...

Vương Lâm im lặng một lúc rồi tay trái vòng qua, ôm lấy Lý Mộ Uyển. Thân thể hắn nhanh chóng bay lên, phi kiếm lao ra phía trước mở đường. Trong nháy mắt, hai người đã biến mất ở phía chân trời.

Vào lúc này, ở một tòa trà lâu trong Nam Đấu thành có một lão già, mặt mày u ám. Trên mặt có một cái mũi ưng đang đẩy cửa đi vào. Lão có một vóc người cao gầy, mặc một bộ trường bào màu xanh. Bên ngoài trường bào có thêu bảy đóa hoa mai màu vàng. Giữa mỗi đóa hoa lại thêu một chút nhụy mà đỏ, khiến cho nó hết sức sống động.

Hoa mai vốn là một thứ tượng trưng cho sự thanh nhã. Mai vàng mang đến một cảm giác đết sức đời thường. Nhưng trong hoa mai lại điểm một chút màu đỏ, liền thay đổi ngay cảm giác về nó. Một vật vốn hết sức thanh nhã lại tỏa ra hơi lạnh, có chút gì đó quỷ dị.

Trong khách sạn có rất đông tu sĩ. Nhưng ngay khi lão nhân tiến vào, tiếng ồn ào trong đó lập tức biến mất. Mấy cặp ánh mắt khẽ đảo qua lão một cái rồi cụp xuống.

Lão nhân đi vào khách sạn cũng chẳng thèm nhìn xung quanh, mà đến một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống. Sau khi gọi một bình rượu, lão tự mình rót mà uống. Đôi mày của lão, lúc thì nhíu chặt, lúc thì giãn ra, chứng tỏ trong lòng đang có rất nhiều tâm sự.

Lúc này, khách sạn lại một lần nữa phát ra những tiếng rì rầm nho nhỏ. Quanh một cái bàn có mấy vị tu sĩ đang nhỏ giọng nói:

- Cuối cùng, sát tinh đánh tới Đấu Tà phái ở Long sơn. Sau đó, hắn đại chiến với Giải Đông Lai ba ngày ba đêm, rồi sử dụng pháp bảo thần bí, một chiêu giết chết Giải Đông Lai. Hắc hắc! Ta thấy Nam Đấu thành có lẽ sẽ có tân thành chủ.

Lão nhân mặc trường bào màu xanh nghe tới mấy chứ pháp bảo thần bí liền khẽ thay đổi nét mặt.

- Hắc hắc! Đó đã là cái gì. Lúc đầu, ta tận mắt chứng kiến sát tinh. Lúc ấy, hắn trói lấy hơn một ngàn thi thể kéo theo sau lưng. Trong lòng hắn còn có một vị tiểu nương tử có nhan sắc thiên kiều bá mị. Cảnh tượng như vậy, cả đời này ta cũng không thể quên được. - Một vị tu sĩ có khuôn mặt tròn, nét mặt như đang nhớ lại, thở dài nói.

Lão nhân mặc thanh bào, nhíu mày, lẩm bẩm vài câu.

- Mấy người các ngươi nói nhỏ một chút. Nghe nói người đó trời sinh sát tính, tu luyện công pháp cực kỳ ác độc là Tử Chú thuật. Hơn nữa, hắn rất ghét bị người khác đàm tiếu. Các ngươi cẩn thận, nếu để truyền đến tai hắn thì mấy người các ngươi không đủ mạng mà đền đâu. - Một thanh niên có nét mặt lạnh tanh, sau khi uống một ngụm rượu liền cười lạnh nói.

Lão nhân mặc thanh bào khi nghe đến ba chữ Tử Chú thuật, hai mắt liền phát sáng.

- Người này thân mang Tru sát lệnh. Nếu vẫn còn ở Tu Ma hải chỉ sợ không sống được quá vài ngày. Bây giờ, quanh phạm vị Nam Đấu thành không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Nhưng nếu chuyện này đồn ra, chắc chắn sẽ có Nguyên Anh kỳ tu sĩ tới đây. Nếu ta là hắn, chắc chắn sẽ tìm một nơi mà trốn. - Tên thanh niên đó cười lạnh lại tiếp tục uống thêm một ngụm rượu nữa.

- Bách nhật Truy Sát lệnh? - Hai mắt của lão nhân mặc thành bào chợt tỏa sáng. Tay phải lão khẽ chộp một cái, thanh niên đang ngửa cổ uống rượu, lập tức bị một bàn tay vô hình túm lấy.

- Tiểu tử kia! Lão phu cảm thấy hứng thú với người đó. Ngươi mau kể lại cho lão phu nghe xem nào...

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 158: Sương mù thành biển

Trong khoảng thời gian ngắn, cả khách sạn trở nên yên lặng. Tất cả mọi người cùng nhìn về phía lão nhân mặc thanh bào. Bàn tay của lão bóp cổ thanh niên, ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh.

"Ánh mắt như điện" suy nghĩ đó nhất thời xuất hiện trong đầu đám tu sĩ. Toàn thân bọn họ có cảm giác ớn lạnh.

Một vị kết đan kỳ tu sĩ đang cầm chén rượu trong tay, vội vàng cúi đầu, ánh mắt hoảng sợ, trong lòng thầm kêu khổ, nghĩ:"Cái cảm giác này chắc chắn là Nguyên Anh kỳ..."

Lão thu hồi ánh mắt, buông tay ra. Trên cổ gã thanh niên xuất hiện một vết hằn màu đen.

- Nói đi! Nói tất cả những chuyện đã xảy ra. - Lão bưng lấy chén rượu của mình. Sau khi uống xong, mới mở miệng ra nói.

Gã thanh niên không dám thở mạnh. Với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của hắn, thật khó có thể nhìn thấu được đối phương. Nhưng bằng vào kinh nghiệm của bản thân, hắn đoán tu vi của đối phương ít nhất cũng phải là Kết Đan trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

- Trước đây nửa tháng, người đó đột nhiên xuất hiện, giết chết mười vị tu sĩ Kết Đan kỳ của Đấu Tà phái. Sau đó không biết vì sao, trên người hắn lại có Bách Nhật Tru Sát lệnh... - Gã thành niên nhanh chóng kể lại tất cả những gì mà mình đã biết một cách chi tiết.

Cặp mắt của lão già khẽ nhíu lại, tay phải phất nhẹ một cái. Hai mắt của gã thanh niên lập tức lồi ra ngoài. Thân thể hắn hóa thành một làn sương máu, thoáng cái đã bị gió thổi bay đi mất.

Đám tu sĩ trong khách sạn cảm thấy rùng mình, trong đầu rất muốn bỏ đi, nhưng không người nào dám cất bước đầu tiên.

Lão nhân mặc thanh bào hơi trầm ngâm một chút rồi liếc mắt nhìn quanh. Sau đó, lão nhìn về phía một tên tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nói:

- Ngươi! Lại đây.

Thân thể của tên tu sĩ Kết Đan sơ kỳ run lẩy bẩy, đứng dậy, vội vàng đi tới trước mặt lão nhân. Hắn vô cùng cung kính, run run nói:

- Vãn bối Hứa Mộc! Tham kiến tiền bối. Tiền bối có chuyện gì xin cứ hỏi. Vãn bối xin lấy kim đan trong người ra thề không hề dám nói dối lấy nửa lời. Chỉ mong tiền bối khai ân.

Lão nhân mặc thanh bào nâng chén rượu uống cạn rồi chậm rãi nói:

- Từ khi đi vào khách sạn, khi nghe thấy những người đó đàm luận, linh lực trong cơ thể ngươi rất hỗn loạn. Điều đó chứng tỏ, ngươi đã tận mắt nhìn thấy đúng không?

Hứa Mộc hít một hơi thật sâu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, thấp giọng nói:

- Vãn bối đúng là đã nhìn thấy sát tinh đó.

- Tu vi của hắn? - Ánh mắt lão nhân lóe lên một tia quang mang, mở miệng hỏi ngay vấn đề mà mình quan tâm nhất. Đó cũng là việc khiến cho lão cảm thấy tức giận bởi tên thanh niên vừa rồi đã không nhắc tới.

- Kết Đan sơ kỳ! - Hứa Mộc cũng không dám khẳng định. Sau đó lại vội vàng nói:

- Tiền bối! Người đó thoạt nhìn có tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng hắn lại có hai thứ pháp bảo.

Nghe thấy hai chữ pháp bảo, nét mặt lão nhân vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng không còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Trong đó có một thanh phi kiếm có thể thuấn di...

Lão nhân có vẻ thất vọng, cầm lấy chén rượu mà uống.

- Ngoài ra còn có một thứ...nhưng vãn bối không nhìn rõ. Chỉ thấy nó là một đạo hồng quang, bên trong có một vật gì đó. Bất cứ người nào bị dính phải nó liền lập tức hóa thành một cái xác khô mà chết.

Lão trầm ngâm một chút rồi đứng dậy. Sau khi ném một viên hạ phẩm linh thạch lên mặt bàn, lão liền duỗi tay, nắm lấy thân thể Hứa Mộc. Hai người lập tức biến mất ngay tại chỗ, trong nháy mắt đã ra ngoài ngàn dặm.

Lão vừa đi khỏi, đám tu sĩ trong khách sạn đều có cùng một suy nghĩ:

- Nguyên Anh kỳ.

Dưới sự dẫn đường của Hứa Mộc, thân thể của lão nhân lóe lên liên tục trong không trung. Sau khoảng nửa canh giờ, đã tới vị trí của Đấu Tà

phái. Thần thức mạnh mẽ của lão thoáng lướt qua một cái đã tìm được Thượng Quan Mặc.

Dưới ánh mắt sững sờ của Thượng Quan Mặc, lão nhân mặc thanh bào thản nhiên bức ra một giọt bản mệnh tinh huyết từ mi tâm của hắn. Sau đó, lão ném Hứa Mộc sang một bên, căn cứ theo mối liên hệ của giọt bản mệnh tinh huyết, lão nhanh chóng bay về phía Tây Nam.

Nói tới Vương Lâm lúc này đang mang theo Lý Mộ Uyển bay đi rất nhanh. Do có phi kiếm bay trước mở đường nên khi hắn tới chỗ nào, sương mù dầy đặc của Tu Ma hải liền tách ra hai bên, để lộ một con đường.

Trong Tu Ma hải, cả năm luôn bị sương mù bao phủ, chỉ có thời gian trong khoảng một tháng, sương mù lại hóa thành nước biển. Ở trong Tu Ma hải mấy năm nhưng do Vương Lâm luôn bế quan nên vẫn chưa lần nào nhìn thấy quá trình sương mù ngưng tụ lại thành biển.

Một tháng sau khi hắn tiến vào trong sơn cốc thứ mười bốn, sương mù liền hóa thành nước biển. Từ đó về sau, trong ba năm tiếp theo, quá trình đó cứ lặp đi lặp lại như vậy, mãi cho tới khi hắn đi ra. Cho đến hôm nay lại vừa đúng tới tháng sương mù hóa thánh nước biển.

Lý Mộ Uyển thì khác. Gần như năm nào nàng cũng trải qua cảnh tượng đó. Dưới sự bảo vệ của đại trận, nước biển không thể xâm nhập vào trong động phủ. Nhưng đứng từ bên trong nhìn ra ngoài, vẫn có thể nhìn

thấy một làn nước biển xanh thẫm, có rất nhiều loại linh thú khó gặp bơi lội, qua lại.

Gần bốn năm, bốn lần biển thay đổi. Mỗi một lần, Lý Mộ Uyển đều hết sức lo lắng, tự mình chủ trì đại trận. Đợi sau khi nước biển trở lại thành sương mù, nàng mới cảm thấy yên tâm.

Lúc này, cảm giác ẩm ướt do sương mù mang tới, so với khi hai người đi vào năm đó, còn hơn rất nhiều. Thậm chí có chỗ, sương mà đã có dấu hiệu ngưng tụ thành nước.

Theo hướng hai người phi hành, độ ẩm của sương mù càng lúc càng cao. Cuối cùng, trong sương mù thậm chí có cả những giọt nước giao động.

- Sắp thành biển rồi. - Lý Mộ Uyển nhẹ nhàng nói.

Vương Lâm vẫn im lặng không đáp. Bất chợt, hắn ngừng lại, quay đầu nhìn về phía sau. Hắn ngưng thần quan sát sương mù xung quanh, chỉ thấy sương mù đang dao động một cách nhè nhẹ, chợt ùa về phía trước. Thậm chí có một số sinh vật sống trong sương mù cũng nhanh chóng bỏ chạy.

- Sư huynh! Có chuyện gì vậy? - Lý Mộ Uyển nhận thấy sắc của Vương Lâm liền hỏi.

- Không có việc gì. - Vương Lâm nói xong liền tăng tốc bay về phía trước. Trong lòng hắn không hề yên tâm. Căn cứ vào tốc độ dao động của sương mù, hiển nhiên phía sau đang có người nào đó bay tới vơi một tốc độ rất nhanh. Mà tu vi của kẻ đó cũng rất mạnh nếu không cũng không thể làm cho sương mù di chuyển được như thế.

Hơn nữa, sinh vật trong sương mù chỉ tản ra xung quanh mà không chạy về phía trước. Điều đó càng giúp cho Vương Lâm thêm khẳng định đang có người đuổi theo.

Thực ra, chuyện đó cũng hoàn toàn bình thường. Giống như trong một ao nhỏ có một đàn cá. Nếu lấy một thanh kiếm đâm thẳng vào trong nước thì ngay lập tức đàn cá sẽ tản ra xung quanh chứ không bơi về phía trước.

Khi còn niên thiếu, Vương Lâm thường xuyên cùng với đám trẻ trong thôn chơi đùa nên đối với những chuyện như thế hoàn toàn hiểu rõ. Vì thế mà lúc này, hắn mới căn cứ vào tình huống mà đoán ra được.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn lấy linh dịch ra uống một hớp lớn. Kim đan trong cơ thể nhanh chóng chuyển động, cấp tốc hấp thu linh khí từ trong linh dịch, hồi phục lại linh lực đã bị tiêu hao. Tốc độ của Vương Lâm tăng nhanh hơn trước một chút.

Lý Mộ Uyển cũng cảm nhận được sự khẩn trương của Vương Lâm. Nàng liền lấy từ trong túi trữ vật ra một ít vật liều, bố trí thành một trận pháp đơn giản, ném về phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ tán thưởng. Lý Mộ Uyển thấy vậy trong lòng càng thêm ấm áp. Đáng tiếc, lúc trước nàng đã hao phí tinh thần quá mức nên lúc này có cảm giác lực bất tòng tâm. Thấy Vương Lâm lấy ra linh dịch uống xong, tốc độ liền tăng lên không ít. Nàng do dự một chút rồi cũng lấy ra chiếc bình mà hắn đưa cho, uống vào vài giọt. Ngay lập tức, tinh thần của nàng hưng phấn trở lại. Kinh ngạc nhìn chất lỏng trong bình, nàng thầm khen hiệu quả của nó. Sau đó, nàng lại tiếp tục bố trí những trận pháp nho nhỏ.

Hai người bay lên càng cao, lực cản vô hình dần dần tăng lên. Đây là uy lực đặc biệt của Tu Ma hải. Bất cứ người nào cố gắng lao ra cũng đều phải chịu ảnh hưởng.

Lão nhân mặc thanh bào còn cách Vương Lâm khoảng bẩy ngàn dặm, đưa tay vỗ vào túi trữ vạt. Một chiếc hồ lô xanh biếc bay ra. Kích thước của nó tăng lên nhanh chóng, thoáng cái đã to hơn gấp trăm lần. Lão bình tĩnh ngồi lên, hồ lô tập tức bay về phía trước. Tốc độ so với vừa rồi, tăng lên gấp đôi.

Càng lúc Vương Lâm càng cảm giác được sương mù xung quanh dao động càng lúc càng mạnh. Một phần nguyên nhân là do tốc độ di chuyển của hắn quá nhanh, phần còn lại hiển nhiên là do tốc độ của người đang đuổi theo bất chợt cũng tăng lên nhanh chóng.

Lúc này, trong Tu Ma hải, sương mù từ từ mỏng dần. Trong không gian, chầm chậm xuất hiện nhưng làn hơi nước. Nếu đứng từ trên cao nhìn

xuống, sương mù trong Tu Ma hải đã loãng tới mức độ có thể nhìn xuyên qua.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, trên mặt Tu Ma hải phản xạ một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Một làn nước từ từ xuất hiện. Từ từ, lớp nước càng lúc càng dầy, nhanh chóng lan ra xung quanh. Thoáng cái, trên mặt biển đã xuất hiện những con sóng. Tiếng sóng biển lan khắp không trung.

Lão nhân mặc thanh bào ngồi trên hồ lô chợt chau mày. Trước mặt lão chợt xuất hiện một cái trận pháp. Mặc dù, lão cũng chẳng quan tâm lắm đến nó, nhưng tốc độ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Hừ nhẹ một tiếng, lão vung tay áo, vỗ lên hồ lô. Trong nháy mắt, từ miệng hồ lô phun ra một nguồn năng lượng. Chỉ thấy ngay tại miệng hồ lô xuất hiện một gợn sóng, nhanh chóng lan về phía trước. Nơi nó đi qua, trận pháp lập tức nát vụn. Thậm chí sương mù, nước biển cũng bị đẩy ra xung quanh, tọa ra một cái thông đạo. Lão nhân đang ngồi trên hồ lô chợt vọt vào trong thông đạo.

Toàn thân Vương Lâm hoàn toàn ướt sũng. Sau khi hắn uống xong một ngụm linh dịch, bất chợt lao ra, nhảy thẳng vào trong làn nước biển.

Hắn ôm lấy Lý Mộ Uyển, thân thể giống như một con cá nhanh chóng lướt tới. Trong nháy mắt, hắn đã lọt vào giữa biển khơi. Quay đầu nhìn lại, ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Tay hắn điểm một cái về phía phi kiếm đang bay trước mặt. Nhất thời, phi kiếm biến mất tại chỗ.

Sau đó, Vương Lâm kéo tay Lý Mộ Uyển, giống như một thanh kiếm xuyên thẳng từ dưới biển lên trên trời. Trong nháy mắt, hai người đã từ dưới Tu Ma hải, bay lên không trung, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất phía chân trời.

Lúc này, ở dưới làn nước, phi kiếm lặng lẽ ẩn mình trong những con sóng mà chờ đợi.

Sau nửa canh giờ, ngoài khơi chợt xuất hiện một dòng xoáy. Chu vi của dòng xoáy rộng tới trăm trượng, cuốn theo vô số con sóng lớn.

Tại trung tâm của vòng xoáy có một cái thông đạo nối thẳng với đáy của Tu Ma hải. Từ từ, một cái hồ lô xanh biếc, chậm rãi hiện lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 159: Lão nhân mặc thanh bào

Lão nhân mặc thanh bào ngồi ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Nét mặt lão hết sức bình thản, vỗ hồ lô một cái. Đang định bay lên, nét mặt lão chợt thay đổi, hai ngón tay phải khẽ kẹp lại trước mặt. Chỉ thấy một đạo tinh quang bị kẹp giữa hai ngón tay. Lão nhếch mép cười lạnh. Nhưng thoáng cái, nụ cười của lão trở nên cứng ngắc.

Tia sáng giữa hai ngón tay lão chậm rãi biến mất, để lại một đạo tàn

ảnh. Trong nháy mắt, lão khẽ nghiêng đầu. Tinh quang thoáng sượt qua mặt, lóe lên mấy cái trong không trung rồi biến mất.

Lão già cũng chẳng ngăn cản. Ánh mắt âm trầm đưa tay sờ sờ vết thương trên mặt. Sau đó, lão đưa ngón tay dính máu lên miệng, đưa lưỡi liếm một cái. Sau đó, lão nhắm hai mắt lại.

- Tiểu tử này lá gan quá lớn. - Sau một lúc, lão mở hai mắt, vỗ hỗ lô một cái. Lập tức hồ lô nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi bị lão nắm trong tay. Lão mở nắp ra, đưa lên miệng, uống một hớp lớn. Mùi rượu thơm nồng lan ra khắp xung quanh.

Tai ương của hỏa linh thú ở Hỏa Phần quốc đã bị tứ cấp tu chân quốc diệt trừ. Nhưng linh khí ở đây vẫn nồng đậm hỏa thuộc tính, khiến cho đám tu sĩ không thể hấp thu. Hơn nữa, hơi nóng trên mặt đất rất cao. Dung nham chảy đầy trên mặt đất cùng với núi lửa liên tục phun trào, biến cả đất nước thành một đống đổ nát.

Hoàng thành của phàm nhân khi xưa, bây giờ đã chìm bên dưới dung nham.

Trên mặt đất không còn bất cứ một loại sinh vật nào sinh sống. Lúc này,

Hỏa Phần quốc không khác gì một mảnh đất chết.

Vương Lâm và Lý Mộ Uyển phi hành với tốc độ rất nhanh. Đối với quang cảnh mặt đất, cả hai đều im lặng không nói. Trong lòng Vương Lâm có chút cảm khái. Năm đó, nếu không phải Nghịch Thiên châu hấp thu hỏa linh thú tổ thì chỉ sợ lúc này, hắn đã bị nó thôn phệ. Tất cả chỉ có thể nói vào hai chữ may mắn. Cho dù biết trước hậu quả, nhưng nếu được quyền lựa chọn, Vương Lâm vẫn cứ làm như vậy.

Hai người giống như một cái cầu vồng, băng qua bầu trời. Thoáng cái, đã tới được vị trí mà hai người gặp nhau lần đầu. Lý Mộ Uyển liếc mắt nhìn

Vương Lâm một cái, không nói gì.

Còn về Vương Lâm, lúc này hắn đang mải chú ý tới người đang đuổi theo phía sau, không rảnh để ý tới chuyện khác. Đang phi hành, trong lòng

Vương Lâm chợt máy động. Hắn duỗi tay phải ra, phi kiếm liền xuất hiện trên tay.

Bất chợt, Vương Lâm chợt dừng lại. Hắn nhìn chằm chằm vào vết máu trên thân phi kiếm. Cảm nhận một chút, nét mặt hắn trở nên âm trầm. Từ giọt máu trên phi kiếm, hắn có thể cảm nhận được một nguồn linh lực dao động rất mạnh. Chỉ một giọt huyết mà đã có linh lực như vậy thì tu vi của người đó đạt tới mức độ nào?

Lấy ra một cái bình ngọc, nhỏ giọt máu vào đó rồi nhét vào trong túi trữ

vật. Trong lòng Vương Lâm cảm thấy hết sức nặng nề. Hắn ngẩng lên nhìn chữ "Tru" trên đầu, trong lòng cười lạnh. Sau đó không nói câu nào, nắm tay Lý Mộ Uyển nhanh chóng bay đi.

Vượt qua biên giới của Hỏa Phần quốc, từ xa có thể thấy được ngọn núi mà

Hỏa Phần minh chiếm được lúc ban đầu. Trên ngọn núi đó, dấu hiệu tứ đại phái của Hỏa Phần minh tung bay trên cao, thể hiện rõ nơi này đã bị bọn họ chiếm đóng.

Tới đây, Vương Lâm đứng lại, im lặng một lúc rồi nói:

- Không tiễn.

Lý Mộ Uyển cắn môi, nhìn về phía đằng sau rồi nói:

- Hay ngươi theo ta về Lạc Hạ môn tránh đi một chút có được không?

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói:

- Không cần! - Nói xong, hắn hơi do dự, liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển, sau đó vỗ vào mi tâm một cái. Bản mệnh tinh huyết của Lý Mộ Uyển liền bay ra.

Vương Lâm cũng chưa trả lại ngay. Cực cảnh thần thức của hắn tản ra, lưu lại một chút trên bản mệnh tinh phách rồi mới phóng nó đi.

- Đa tạ thời gian bốn năm qua! Trong bản mệnh tinh huyết này có một chút thần thức của ta. Từ nay về sau, dưới Nguyên Anh kỳ không một người nào có thể đả thương thần thức của ngươi được. - Thanh âm của Vương Lâm bình thản, nói một cách chậm rãi.

Nét mặt Lý Mộ Uyển có chút phực tạp, thấp giọng nói:

- Sau nay...có còn gặp lại nữa không?

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, rồi im lặng, không trả lời câu hỏi của nàng. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một thứ, đưa cho Lý Mộ Uyển. Vật đó đúng là Bách Thú linh lô. Ngày đó, sau khi giết chết Côn Tang, nó liền bị Vương Lâm thu lấy.

Lý Mộ Uyển cầm Bách Thú linh lô, nhìn ngắm một chút rồi ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói:

- Tất cả đan dược mà ta luyện chế trong mấy năm qua, cùng với tác dụng cụ thể của nó đều được ghi ở trên ngọc giản này. - Nói xong, nàng lấy ra hơn mười cái bình nhỏ và một tấm ngọc giản.

Sau khi Vương Lâm nhận lấy liền thả vào trong túi trữ vật. Hắn ôm quyền, trầm giọng nói:

- Bốn năm trước ta từng hứa sẽ bảo vệ cho ngươi được an toàn. Bây giờ,

ta đã hoàn thành lời hứa của mình. Từ nay về sau, chúng ta không còn nợ

nhau cái gì nữa. Cáo từ.

Vừa nói, thân thể của Vương Lâm thoáng động, chính thức rời đi. Lý Mộ Uyển chợt kêu lớn:

- Sư huynh! Ta có thứ này tặng ngươi. - Vừa nói, nàng vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản màu trắng, ném ra. Sau đó, nàng xoay người, đạp kiếm quang, bay về phía Hỏa Phần minh.

Vương Lâm đón lấy ngọc giản, dụng thần thức đảo qua một chút. Lập tức,

tiếng nói của Lý Mộ Uyển vang lên, quanh quẩn bên tai hắn:

- Sư huynh! Uyển nhi không biết ngươi tên là gì. Bốn năm qua, ngươi cũng chẳng hề nhắc tới một lần. Mà ngươi cũng không hề biết tên ta. Suốt bốn năm qua, Uyển nhi cám ơn ngươi mấy lần cứu mạng. Quãng thời gian sống ở

Tu Ma hải, suốt đời này Uyển nhi sẽ không bao giờ quên. Uyển nhi biết sư huynh thường hay bế quanh nên làm ra một cái ngọc phù này. Trong ngọc phù có ghi lại tinh túy trận pháp của Uyển nhi. Trận pháp đó lấy Đấu

Long trận của Đấu Tà phái làm chủ, có cải biến cho tăng thêm uy lực.

Trận pháp ẩn chứa cả tính công kích và phòng ngự. Nhưng so với công kích thì phòng ngự mới là thứ cơ bản của trận pháp đó. Lúc sư huynh bế quan,

nếu gặp phải nguy hiểm thì trận pháp này có thể ngăn cản được một chút.

Nếu như có thế, trong lòng Uyển nhi...

Cầm ngọc giản trong tay, Vương Lâm lặng lẽ lắng nghe những lời nói mà nàng lưu lai, ánh mắt dõi theo bóng dáng Lý Mộ Uyển đang ngày càng xa.

Hắn thu hồi ngọc phủ, thân thể thoáng động, dẫm lên mặt đất một cái rồi biến mất vô tung vô ảnh. Hắn vỗ trán một cái, thân thể hắn lập tức hóa thành vô số vệt sáng, biến mất trên mặt đất.

Toàn thân hắn đã chui vào trong Mộng Cảnh không gian. Vào lúc này, hơi thở của hắn hoàn toàn biến mất. Vương Lâm đã sớm quyết định, sau khi đưa

Lý Mộ Uyển trở về, hắn sẽ đi vào Mộng Cảnh không gian. Kỳ hạn trăm ngày của Tru Sát lệnh đối với hắn mà nói cũng chỉ tương đương với vài ngày tu luyện trong Mộng Cảnh không gian mà thôi.

Đó cũng là nguyên nhân mà tại sao hắn biết rõ sự nguy hiểm của Vạn Ma

Bách Nhật Tru Sát lệnh, nhưng vẫn dứt khoát giết chết Tiễn Khôn.

Lão nhân mặc thanh bào đuổi theo tới Hỏa Phần quốc. Sau khi Vương Lâm biến mất một lúc, lão liền hiện thân ngay tại vị trí mà hắn vừa mới đứng. Nét mặt lão hết sức nghi hoặc. Cúi đầu nhìn xuống đất, thân thể

lão nhanh chóng độn thổ, tìm kiếm một hồi. Một lúc sau, lão chui lên mặt đất, nét mặt càng thêm kinh ngạc. Lão lẩm bẩm, nói:

- Hoàn toàn biến mất. Ngay cả cảm ứng của bản mệnh tinh huyết cũng không hề phát hiện ra. Xem ra, trên người tiểu tử này có không ít bí mật đây.

Đúng lúc này, lão chợt ngẩng đầu, nhìn về phía ba đạo cầu vồng đang cấp tốc bay tới. Thoáng cái, ba luồng ánh sáng đã hạ xuống đất, hiện ra một nữ hai nam.

Nữ tử đứng giữa mặc cung trang, phong thái hết sức trang nhã. Bên trái nàng có một nam tử, tướng mạo đường hoàng, nghi biểu phi phàm, mặc một bộ trường sam màu đan. Thoáng nhìn có nét giống như một vị văn sĩ.

Bên phải nữ tử là một lão nhân cao lớn có khuôn mặt hồng hào. Khuôn mặt lão nhân có chút khác với người bình thường. Đôi mắt rất to. Trong cặp đồng tử có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Lão nhân mặc thanh bào, liếc mắt nhìn ba người một cái, bình thản nói:

- Ba vị có chuyện gì?

Nữ tử đó đúng là Phượng Loan. Tu sĩ nho nhã bên cạnh chẳng cần phải nói cũng biết đó chính là đạo lữ song tu của nàng - Dương Sâm. Lão nhân còn lại chính là một trong số Nguyên Anh lão tổ của Chiến Thần điện, có tu vi tương đương với Dương Sâm.

Dương Sâm có chút e ngại, liếc nhìn lão già một cái. Tu vi của đối phương, hắn không thể nhìn thấu. Vì vậy, hắn ôm quyền, nói:

- Đạo hữu là người của Tuyên Vũ quốc?

Lão nhân mặc thanh bào, nhíu mày, nói:

- Ai là đạo hữu của ngươi? Cút ngay cho lão phu. Nếu không ta lấy Nguyên Anh của ngươi đi luyện bảo bây giờ.

Dương Sâm biến sắc, cười lạnh mấy tiếng. Đang định mở miệng nói tiếp thì lão nhân mặt đỏ chợt giơ tay cản lại. Cặp mắt to nhìn chằm chằm vào bẩy đóa mai vàng trên vạt áo của đối phương. Ánh mắt lão khẽ biến, ôm quyền nói:

- Các hạ đến từ Tu Ma hải?

Dương Sâm và Phượng Loan liếc mắt nhìn nhau. Ánh mắt hai người cùng nhìn mấy đóa hoa mai trên áo của lão nhân.

Lão nhân mặc thanh bào nhíu mày. Không đủ kiên nhẫn nữa, lão phất tay phải một cái. Cả ba người cùng cảm nhận được có một trận cuồng phong nổi lên, đẩy bay bọn họ ra cả ngàn trượng. Thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng có dấu hiệu ly thể.

Sau khi cố gắng đứng vững, nét mặt ba người trở nên âm trầm. Dương Sâm trầm giọng ní:

- Tu vi thế nào?

- Ít nhất là Nguyên Anh hậu kỳ. - Lão nhân mặt đổ, khổ sở nói.

- Trâu Bân! Mấy đóa mai vàng đó có ý nghĩa gì? - Phượng Loan cau mày, hỏi.

- Chắc các ngươi cũng từng nghe nói, ba trăm năm trước, khi ta còn chưa gia nhập vào Chiến Thần điện đã từng du ngoạn ở Tu Ma hải. Với tu vi

Nguyên Anh sơ kỳ của ta, chỉ cần không đi vào những vị trí nguy hiểm thì hoàn toàn có thể bảo vệ được tính mạng. Ở Tu Ma hải có chín trăm chín mươi chín ngôi thành. Trong nội hải có hơn ba trăm ngôi. Tuy nhiên,

trong số hơn ba trăm ngồi thành đó, có bảy tòa thành trì được mọi người gọi là Thất Mai chi địa. Vị trí của bảy ngôi thành đó được bố trí giống như những cánh hoa mai. Bảy vị thành chủ ở đó có tu vi sâu không thể

lường được. Nghe đồn, bọn họ đã đạt tới Hóa Thần kỳ. Nhưng đó cũng chỉ

là tin đồn, chưa biết thật hay giả.

- Người vừa rồi là... - Phượng Loan nhíu mày, hỏi.

- Người vừa rổi... Nếu ta đoán không sai thì đó chính là một trong bay vị thành chủ của Thất Mai thành. Có điều, ma tu trong Tu Ma hải... Nhất là ma tu ở nội hải rất ít khi rời đi. Lần này, hắn tới đây, có lẽ cũng chẳng dừng lại lâu lắm. - Lão nhân mặt đỏ nghiêm túc, nói.

Ba người nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy nặng nề. Bọn họ đứng từ xa,

nhìn về vị trí của lão nhân. Sau đó, đi vòng qua để về ngọn núi của Hỏa

Phần minh.

Vừa rồi, ba người cảm nhận được gần đó có thần thức của Nguyên Anh tu sĩ. Bọn họ cứ tưởng là người của Tuyên Vũ quốc. Nhưng không ngờ được,

kết quả lại khiến cho bọn họ lo lắng.

Sau khi đảo qua vài vòng, lão nhân mặc thanh bào chợt hừ nhẹ một tiếng.

Lão triển khai thần thức, mở rộng phạm vi tìm kiếm. Vào lúc này, lão chẳng bỏ qua bất cứ một dấu hiệu nào cho dù là nhỏ nhất.

Thần thức của lão nhân đảo qua từng tấc đất xung quanh. Từ từ, thần thức của lão càng lúc càng rộng, tới gần Hỏa Phần minh. Nhưng lão vẫn

không dừng lại, còn đảo qua một vòng. Sau đó mới thu về. Cứ như vậy, mấy lần liên tiếp lão vẫn không hề cảm nhận thấy một điều gì khác biệt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 160: Tu đan

Nỗi nghi hoặc trong lòng lão giả càng ngày càng lớn, trầm ngâm một chút,

thân hình hơi động đã biến mất khỏi chỗ. Lão di chuyển với tốc độ nhanh chóng xuyên qua Hỏa Phần quốc, từ một chỗ biên giơi của Hỏa Phần quốc tiến nhập sang nước láng giềng - Thiên Mậu.

Mục tiêu của hắn là trung tâm của Thiên Mậu quốc một tòa Thông Thiên

Tháp. Bên trong tháp chính là thượng cấp sứ giả Thiên Mậu quốc.

Cũng không phải tất cả các tu chân quốc cấp ba đều có Thông Thiên Tháp,

như Hỏa Phần quốc, Tuyên Vũ quốc là không có. Đây là nguyên nhân Hỏa

Phần quốc mới chọn cách xâm lấn Tuyên Vũ quốc chứ không phải là Thiên

Mậu quốc.

Vương Lâm ở bên trong Mộng Cảnh không gian bế quan, thờ gian chậm rãi trôi qua, trong nháu mắt đã vượt qua trăm ngày.

Hôm nay, trong giây lát Vương Lâm mở hai mắt ra, chữ "Tru" với màu đỏ

như máu trên đỉnh đầu hắn chậm rãi nhạt dần đi, cuối cùng không còn màu đỏ nữa, nó biến thành màu xám trắng.

Bốn phía xung quanh xuất shiện một tầng ba động vô hình, một mảng không gian bên trong Mộng Cảnh không gian sáng lên. Nguyên ban đầu ánh sáng ở

đây có chút mờ tối, nhưng lúc này đã nhanh chóng sáng lên. Ánh sáng lan tỏa ra xung quanh khiến cho Mộng Cảnh không gian sáng lên, hiện tượng này không ngừng mở rộng, cuối cùng không còn chỗ nào là không xuất hiện ánh sáng.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn biến hóa xảy ra trước mắt, trong lòng thầm khiếp sợ.

Ngay sau đó, chữ "Tru" trên đỉnh đầu hắn chậm rãi thu nhỏ lại, một cỗ

linh lực to lớn ba động, ở trong Mộng Cảnh không gian bỗng nhiên xuất hiện ba động càng lúc càng mãnh liệt, dần dần ở trên không trung xuất hiện một viên tu đan.

Ở trên viên tu đan có một ngọn lửa chậm rãi tản mát ra, Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải hóa thành trảo viên tu đan lập tức rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Dùng thần thức quan sát một chút, viên tu đan này ẩn chứa linh lực ba động, đây đúng là do tổng tu vi của Kết Đan kỳ tu sĩ phát ra. Lý Mộ Uyển ngày đó từng giảng giải chi tiết về Vạn Ma Bách Lý Tru Sát lệnh cho hắn nghe, lúc này trong lòng hắn hơi trầm ngâm một chút, nhưng cũng không ngay lập tức phục dụng, mà thu vào trong túi trữ vật.

Khỏa tu đan này, Vương Lâm định để tới khi Kết Anh sẽ sử dụng, lúc đó khả năng thành công sẽ lớn hơn một chút. So với xác xuất trở thành Kết

Đan kỳ, xác xuất trở thành Nguyên Anh kỳ càng nhỏ hơn vô số lần. Vương

Lâm biết sở dĩ bản thân hắn có thể Kết Đan thành công cũng là nhờ công hiệu của Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết, cùng với Thiên Ly đan do Lý Mộ

Uyển luyện chế ra.

Hai thứ này chỉ cần thiếu một cái thì hắn cũng chưa chắc có thể thành công, đến lúc đó mà thất bại thì cả đời phải dừng lại ở Trúc Cơ kỳ. Bây giờ Kết Đan đã thành công, nhưng trong tương lai không xa lại có một cánh cửa gian nan hơn nữa để bước qua, đó chính là Nguyên Anh kỳ.

Muốn kết anh thành công thì khó khăn rất lớn, Vương Lâm tự nhận lấy tư chất của thân thể Mã Lương mà muốn làm được điều này thì hy vọng quá xa với. Trừ khi có thể giống như Lý Mộ Uyển nói có thể tìm đạn dược trong truyền thuyết để gia tăng tỷ lệ Kết Anh. Nhưng những loại đan dược này phải ngũ cấp tu chân quốc mới có thể xuất hiện, hơn nữa số lượng lại ít tới đáng thương.

- Kết anh.... Kết anh... Mặc dù ở trong Mộng Cảnh không gian không tời một trăm năm thì không thể thành công. Bây giờ nhiệm vụ ưu tiên nhất là lựa chọn một loại công pháp tu luyện, Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết đã tới cực hạn, lúc này Tư Đồ Nam lại chưa thức tỉnh. Hết thảy mọi việc đều phải dựa vào bản thân mình. - Vương Lâm thì thào tự nói, công pháp tu luyện Kết Đan kỳ bây giờ là ưu tiên hàng đầu của hắn.

Nhưng lực chọn công pháp để tu luyện thì có chút khó khăn, những công pháp có trong tay Vương Lâm phần lớn là do hắn giết người có được. Trong đó cũng có không ít phương pháp tu luyện Kết Đan kỳ, nhưng công pháp có đủ các loại, loại nào hơn, loại nào kém rất khó có thể lựa chọn.

Đây cũng không phải là điểm quan trọng nhất, mà ý định của Vương Lâm chính là lựa chọn một loại công pháp có thể đề cao tỷ lệ Kết Anh thành công. Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn lóe lên quang mang vài lần, căn cứ vào trí nhớ của Mã Lương, Thần Đạo chi thuật của Chiến Thần Điện tựa hồ có công hiệu này.

Bất quá làm cho Vương Lâm phải nghi hoặc chính là, Thần Đạo thuật của

Chiến Thần Điện mà có hiệu quả này, như vậy hắn sẽ dẫn tới lòng tham của tứ cấp tu chân quốc nổi lên mà cướp lấy. Mặc dù tứ cấp hay ngũ cấp tu chân quốc tựa hồ cũng không thể không quan tâm đến chuyện này.

Nhưng căn cứ vào trí nhớ của Mã Lương, Thần Đạo thuật của Chiến Thần

Điện lại chưa bao giờ làm cho tu chân quốc cấp cao hơn chú ý, đây là điều làm cho Vương Lâm cảm thấy khó hiểu nhất.

Bất quá nó lại là đầu mối duy nhất lúc này, Vương Lâm âm thầm quyết định, nhất định phải chiếm được Thần Đạo Thuật. Trong trí nhớ của Mã

Lương, Thần Đạo thuật là một loại hàng nhái, trải qua sự lĩnh ngộ của tiền nhân mà dần tu sửa đi. Cái Vương Lâm muốn chính là bản Thần Đạo thuật nguyên thủy nhất.

Vương Lâm làm những chuyện này cũng vì muốn bảo đảm bản thân hắn ngày sau có thể Kết Anh thành công. Chỉ có sớm chuẩn bị hết thảy thì đến lúc đó xác xuất thành công mới đạt tới mức cao nhất.

Chỉ bất quá một cái công pháp tu luyện vẫn làm cho Vương Lâm có chút bất an. Kết Anh không thể so với Kết Đan được, phải biết rằng một nhị cấp tu chân quốc có thể trở thành tam cấp hay không thì phải xem trong quốc gia đó có người nào Kết Anh thành công hay không. Bởi vậy mới có thể

thấy được quá trình Kết Anh này vô cùng khó khăn.

Vương Lâm thầm than một tiếng, hắn một lần nữa nhắm mắt lại, ở trong

Mộng Cảnh không gian tiến hành thổ nạp thêm vài ngày hắn mới chuẩn bị

rời đi.

Trước khi đi, hắn tới chỗ của Tư Đồ Nam và cha mẹ một chuyến, yên lặng đứng đó một hồi ánh mắt của hắn càng trở nên kiên định. Thân thể hắn nhoáng lên cái đã rời khỏi Mộng Cảnh không gian.

Ở một chỗ sâu dưới lòng đất, ánh sáng bảy màu lóe lên, hư ảnh dần ngưng tụ lại thành thật, Vương Lâm trong nháy mắt hiện thân đã lập tức tiến hành di chuyển.

Cùng lúc đó hắn cũng bắt đầu triển khai toàn bộ thần thức tiến hành quan sát động tĩnh của bốn phía xung quanh. Bên ngoài lúc này trời đã về

khuya, xung quanh vô cùng yên tĩnh, Vương Lâm trầm ngâm một chút, hướng về phía Hỏa Phần Minh độn đi.

Những hắn chưa độn được ra xa, thần thức bỗng truyền về cảm giác nguy hiểm, hắn không cần nghĩ ngợi, thân hình lập tức chui sâu xuống. Thổ Độn thuật được hắn vận dụng tới cực hạn, trong nháy mắt đã từ ba

mươi trượng cách mặt đất đã xuống tới trăm trượng, tốc độ của hắn vẫn không hề giảm xuống.

- Tiểu tử kia! Lão phu đợi ngươi đã suốt chín mươi bảy ngày! - Một âm thanh già nua từ từ truyền vào trong thần thức của Vương Lâm.

Đầu óc Vương Lâm hơi dại đi, gai ốc nổi lên khắp người, sắc mặt hắn trở

nên âm trầm hơn, không nói lời nào mà tiếp tục độn sâu xuống dưới. Trăm trượng, hai trăm trượng, ba trăm trượng, bốn trăm trượng.... Mãi cho tới khi xuống dưới ngàn trượng thì từ bên dưới bắt đầu truyền tới lực ngăn cản, khi Vương Lâm phát hiện ra lực ngăn cản này đã lập tức thay đổi phương hướng để tiếp tục bỏ chạy.

- Hắc hắc, may mắn là lão phu đã đi mượn Thổ Hành Chu đến đây, nếu không khi ngươi chạy tới gần ngoại tâm sẽ xuất hiện lực cản, tới lúc đó muốn bắt được ngươi cũng sẽ gặp chút khó khăn. - Thanh âm của người nọ vẫn thông qua thần thức không nhanh không chậm truyền tới.

Vương Lâm vẫn không nói lời nào, đang trên đường di chuyển hắn bỗng đổi phương hướng. Lúc này hắn đang di chuyển lên trên, chỉ trong nháy mắt từ

độ sâu nghìn trượng đã lên tới trăm trượng, ngay sau đó thân ảnh Vương

Lâm xuất hiện ở trên mặt đất. Khi hắn xuất hiện đã nhìn thấy ngọn núi

Hỏa Phần Minh ở ngay trước mắt.

Khi vừa xuất hiện trên mặt đất, Vương Lâm nhanh chóng xác định phương hướng rồi chạy về phía ngọn núi. Khi hắn tới gần ngọn núi một đạo màn ánh sáng lập tức xuất hiện ngăn cản, trong nháy mắt đó hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản thân phận. Vừa xuất ngọc giản ra tấm màn ánh sáng đó không hề ngăn trở Vương Lâm, hắn trực tiếp tiến vào bên trong, khi vừa tiến vào hắn dừng lại, quay đầu nhìn tình hình phía sau một chút.

Lúc này ở trên mặt đất, một chiếc thuyền màu đen bằng gỗ từ trong đất lao lên, thanh sam lão giả đứng ở trên thuyền, cách tấm màn ánh sáng một đoạn đánh giá Vương Lâm. Lão gật đầu nói:

- Không sai. Thần thức quả nhiên có chút cổ quái, thân thể mặc dù đã khế

hợp, nhưng vẫn còn có chút không phối hợp được. Đây chắc là do đoạt xá,

tiểu tử kia ngươi nên đi theo ta thôi, nơi này ngươi không lưu lại được.

Sắc mặt Vương Lâm có chút âm trầm, cười lạnh nói.

Khóe miệng thanh sam lão giả hơi nhếch lên lộ ra nụ cười cổ quái, tay phải hơi ấn lên tấm màn ánh sáng. Từ trên tấm màn ánh sáng truyền tới thanh âm "ca ca", sau đó chỉ trong nháy mắt đã hóa thành từng mảnh nhỏ,

cả ngọn núi phía sau bị chấn động.

Đám người Nguyên Anh kỳ tu sĩ từ của Hỏa Phần Minh bị dọa cho kinh hoàng, cả đám lập tức bay ra. Lão giả chưa kịp thu tay lại, Vương Lâm đã quay đầu tiếp tục bỏ chạy.

Thanh sam lão giả cười lạnh một tiếng, đang muốn tiến hành truy đuổi thì lúc này ở giữa không trung xuất hiện một Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Tà Ma tông, hắn quát to:

- Đạo hữu, vì sao lại hủy hộ sơn đại trận của chúng ta?

Mấy ngày nay, đối phương ở phụ cận dừng lại ba tháng, bình thường chỉ an tĩnh ở một chỗ dùng thần thức quét qua như tìm kiếm cái gì đó. Thần thức của đối phương rất mạnh, thậm chí thần thức của Nguyên Anh kỳ tu sĩ trong Hỏa Phần Minh cũng kém cả đối phương, khiến cho những người ở bên trong Hỏa Phần Minh phải lo lắng.

Suốt thời gian này, Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Hỏa Phần Minh không lúc nào là không theo dõi động tĩnh của đối phương. Hôm nay mặc dù vừa nhìn thấy một đệ tử của bản minh nhảy vào trong trận, bọn họ còn chưa kịp tra xét đã phải trợn mắt nhìn hộ sơn đại trận bị đối phương nghiền nát chỉ sau một cái ấn tay.

Nếu không để ý tới thì mặt mũi của Hỏa Phần Minh sẽ không còn, hôm nay đến lượt Tà Ma Tông hộ sơn vì vậy Nguyên Anh kỳ tu sĩ này không thể

không đặt câu hỏi. Trong suy nghĩ của hắn, mặc kệ đối phương có trả lời hay không thì cuối cùng hắn cũng đặt câu hỏi. Nếu đối phương nguyện ý trả lời thì sẽ trả lời, còn nếu đối phương không trả lời, hắn cũng không hỏi tiếp.

Thanh sam lão giả nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ của Hỏa Phần Minh mở miệng nói một chữ:

- Biến!

Một chữ này vừa thoát ra khỏi miệng lão giống như hóa thành một ngọn sóng lớn, dần khuếch tán ra xung quanh. Không khí ở bốn phía xung quanh bị làn sóng này đánh tới lập tức trở nên dao động kịch liệt.

Trừ những thứ đó ra, vô số âm thanh ở bên tai Nguyên Anh tu sĩ kia vang lên tầng tầng lớp lớp.

Đợi đến khi âm thanh đó tiêu biến, thanh sam lão giả đã biến mất tại chỗ. Còn tu sĩ Nguyên Anh kỳ phía trước miệng mũi bắt đầu chảy máu, nói không nên lời.

Nhưng rất nhanh sau đó, thanh sam lão giả đã một lần nữa quay về, sắc mặt của lão lúc này âm trầm hơn trước. Nhìn chằm chằm vào ngọn núi phía trước, lão dần nhắm hai mắt lại, thần thức khổng lồ theo đó mà khuếch tán ra xung quanh. Thần thứ của lão đảo qua vạn người ở trên núi, thậm chí ở dưới độ sâu nghìn thước cũng không bỏ qua, nhưng càng dò xét gương mặt càng trở nên cau có. Sau đó thần hình hắn thoáng một cái đã biến thành hai người, rồi bốn người.

Bốn người đều giống lão như đúc, chúng tản ra bốn phía, phát tán thần thức không ngừng tìm kiếm, tuy nhiên cuối cùng cũng không thu hoạch được gì. Lão giả dậm chân, cả ba phân thân kia đều thuấn di ra khắp bốn hướng của Tuyên Vũ quốc tiến hành tìm kiếm. Lão khoanh chân ngồi xuống,

ngay sau đó một đạo thần thức lập tức phong tỏa khắp nơi.

- Chỉ còn lại thời gian ba năm, tiểu tử kia, ba năm này Bát Cực Ma Quân ta cho dù có phải luyện hóa toàn bộ Tuyên Vũ quốc cũng phải tìm ra ngươi..... Ôi! Nếu không phải tiểu tử này có thể sử dụng Tử Chú thuật,

lão phu đã không phải tốn nhiều công sức để bắt ngươi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 161: Bát trảo thần thức

Một bản thể và ba phân thân chia làm bốn phương hướng liên tục đưa thần thức phát tán ra tìm kiếm. Vì vậy toàn bộ Tuyên Vũ quốc đều bị lão giả

nắm rõ như lòng bàn tay.

Hễ là tu sĩ ra vào Tuyên Vũ quốc đều bị thần thức của lão phong tỏa, kể

từ đó hành động của từng người bị Bát Cực Ma Quân nắm rõ như lòng bàn tay.

Lão nhân này luôn bám theo Vương Lâm không rời, từ Nam Đấu thành trong

Tu Ma hải truy kích, trên đoạn đường đó đi qua Hỏa Phần quốc, trực tiếp tiến vào Tuyên Vũ quốc, nhưng đến đây lại đột nhiên biến mất không còn tăm tích.

Mặc cho lão có bao nhiêu bản lãnh cũng không tìm ra được nửa điểm manh mối. Dưới sự phân tích của hắn thì cho rằng đối phương sẽ ẩn thân ở sâu trong lòng đất. Nhưng sau khi cẩn thận tìm kiếm bên dưới lòng đất thì vẫn không có thu hoạch gì.

Tuy nhiên, lòng tin của hắn vẫn không yếu đi, khi ở Nam Đấu thành nghe nói người này sử dụng Tử Chú thuật, tim lão không khỏi đập thình thịch.

Trong lòng lão đang có một kế hoạch rất lớn, nếu có sự trợ giúp của Tử

Chú thuật thì sẽ dễ hoàn thành hơn rất nhiều.

Cho nên lão mới hao tổn hết tâm lực đuổi theo, với thực lực của lão nếu muốn bắt Vương Lâm thì rất đơn giản. Thế nhưng hành tung của đối phương lại xuất quỷ nhập thần, sau khi biến mất thì không hề xuất hiện nữa. Mãi tới chín mươi bảy ngày sau lão mới phát hiện ra được tung tích của đối phương, khi chuẩn bị ra tay lại không nghĩ đối phương chẳng hề do dự là sử dụng Độn Thổ thuật chui sâu xuống lòng đất.

May mắn là lão trước đó đã đi mượn Thổ Hành Chu, loại pháp bảo này nắm giữ Độn Thổ thuật đẳng cấp cao, lấy nó ra để truy đuổi thì không mất nhiều công sức như lúc đầu. Ở dưới lòng đất làm hạn chế rất nhiều phép thuật của lão, khi đuổi tới gần vốn thấy sắp bắt được hắn thì một lần nữa mới biết được mình tính sai. Đối phương một lần nữa đổi phương hướng thoát lên trên, sau đó dụ hắn phá vỡ đại trận hộ sơn, nhưng cũng từ đấy mà mất đi khí tức của đối phương. Trên đường truy đuổi lão không tiếc đắc tội với Tuyên Vũ quốc, Hỏa Phần quốc dùng thần thức bao phủ toàn bộ

người của hai quốc gia này lại.

Trên thức tế, lão từ trước tới nay chưa từng giết một người của hai quốc gia này. Càng là người có tu vi cao thâm, càng hiểu rõ sau lưng Hỏa

Phần quốc và Tuyên Vũ quốc chính là tứ cấp tu chân quốc. Cho nên bọn họ

dù đánh nhau thế nào cũng không gây ra sự chú ý của tứ cấp tu chân quốc,

nhưng nếu ngoại nhân tấn công tới thì tứ cấp tu chân quốc sẽ phái người ngăn cản.

Nếu là di vãng thì lão nhất định sẽ giết chết những người làm lão không vừa ý, nhưng sắp tới ngày địa phương kia mở ra cho nên lão cũng không muốn tìm thêm phiền phức.

Thời gian hai năm trôi qua, Tuyên Vũ quốc cùng Hỏa Phần Minh thi thoảng bị thần thức dò xét qua cũng dần trở thành thói quen. Loại hiện tượng này cơ hồ một ngày xuất hiện mấy lần.

Về phần nguyên do thì cơ hồ tất cả các tu sĩ đều được trưởng bối nghiêm túc cảnh báo, không ai được đi đến đó thăm dò.

Bát Cực Ma Quân càng chờ thì càng cảm thấy nóng lòng, mắt thấy chỉ còn một năm nữa địa phương đó sẽ mở ra, nếu đến chậm hậu quả sẽ khó tiếp thụ. Dưới sự tức giận lão đã quyết định nếu nửa năm nữa mà không

thấy tiểu tử kia xuất hiện, thì cho dù đắc tội với tứ cấp tu chân quốc cũng phải luyện hóa Tuyên Vũ quốc. Thời gian chậm rãi trôi qua, một tháng,

hai tháng.....mãi cho tới tháng thứ năm sắc mặt Bát Cực Ma Quân đã càng trở nên âm trầm, lệ khí trên mặt lão càng lúc càng dày đặc.

Vương Lâm lúc này đang khoanh chân ngồi trong Mộng Cảnh không gian, sắc mặt của hắn so với Bát Cực Ma Quân còn khó coi hơn. Hắn nghĩ, chữ "Tru"

trên đầu do Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh làm ra đã biến mất nhưng vì sao đối phương vẫn truy đuổi mãi không tha? Đây là do nguyên nhân gì?

Nhưng rốt cuộc là vì cái gì thì hắn nghĩ suốt cũng không thể ra, thời gian lưu ở trong Mộng Cảnh không gian đã tới cực hạn, đáy lòng của càng lo lắng hơn.

Khi ngày cuối cùng ở trong Mộng Cảnh không gian tới, Vương Lâm mơ hồ có cảm giác, nếu mình không đi ra ngoài thì chỉ sợ cả đời này cũng không thể thoát khỏi nơi đây.

Hắn phải đi ra ngoài nghỉ ngơi ít nhất ba ngày mới có thể tiếp tục tiến vào, nhưng thời gian ba ngày này nếu để lão giả bên ngoài truy đuổi thì ba ngày này sẽ vô cùng cực khổ a.

Vương Lâm trầm mặc một chút, mắt thấy ánh sáng bên trong Mộng Cảnh không gian càng ngày càng ít đi, thân thể Vương Lâm hơi run lên, hắn từ trong

Mộng Cảnh không gian đi ra.

Khi hắn xuất hiện ở bên ngoài, bổn tôn và ba phân thân của Bát Cực Ma

Quân đang ngồi ở bốn phía Tuyên Vũ quốc bỗng mở mắt ra, thân hình lão lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Thân thể Vương Lâm đang từ hư ảnh ngưng thật, thì từng cơn đau đầu ập đến. Hắn cố nén cơn đau xuống, thần thức tản mát ra xung quanh, ngay lúc đó hắn lập tức cảm nhận được một tia nguy hiểm. Vương Lâm cười khổ, hắn biết trạng thái bây giờ của mình không có khả năng chạy được xa, cho nên từ dưới lòng đất nhanh chóng đi lên, xuất hiện ở trên mặt đất.

Khi hắn xuất hiện, bốn thanh ảnh giống nhau lập tức hiện ra bao vây lấy hắn.

Bát Cực Ma Quân lạnh lùng nhìn Vương Lâm, bốn thân ảnh chậm rãi hợp lại, hóa thành một người, lão trầm giọng nói:

- Tiểu tử kia, tính cả chín mươi bảy ngày trước, ta tổng cộng đã chờ ngươi gần ba năm rồi.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thanh sam lão giả không nói một lời.

- Ngươi tên là gì? - Thanh sam lão giả hừ nhẹ một tiếng, nói.

- Mã Lương! - Vương Lâm trầm giọng nói, tu vi của đối phương ở trong mắt hắn sâu không thể lường được.

- Mã Lương, ta hỏi ngươi, ngươi có nắm giữ Tử Chú thuật không? - Ánh mắt lão giả như điện, chằm chằm nhìn Vương Lâm, lời vừa nói ra hai mắt đã

ẩn hiện sát khí. Nếu đối phương trả lời không, hắn chắc chắn sẽ giận giữ

mà giết chết đối phương, sau đó trở về Nam Đấu thành đại khai sát giới.

Kẻ mà dám lừa gạt lão sẽ phải chịu sự trừng phạt tàn khốc nhất.

Vương Lâm trầm mặc một chút rồi gật đầu, hắn có thể cảm giác được sát khí trên người đối phương, chỉ cần bản thân hắn tính nhầm một bước chắc chắn hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Lão giả vẫn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm như sợ hắn chạy thoát, lão không nói một lời vỗ vào túi trữ vật, nhất thời ở trên tay lão xuất hiện một con Thanh Ban mãng dài ba trượng.

Thanh Ban Mãnh vừa xuất hiện từ trong miệng đã vang lên những tiếng xì xì, ánh mắt màu đen nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

- Thi triển Tử Chú thuật đi, mục tiêu chính là con mãng xà này! - Thanh sam lão giả ném con mãng xà từ trên tay xuống đất, lãnh đạm nói. Con mãnh xà vừa rơi xuống đất lập tức hình thành xà trận*, đầu ngẩng cao đầu lên thi thoảng cắn nhử vài cái. Vương Lâm cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia chớp màu đỏ, thấp giọng nói:

- Chết!

Mục tiêu của Vương Lâm cũng không phải là con mãng xà ở dưới đất, mà chính là thanh sam lão giả, lúc này đây cực cảnh thần thức của hắn được phát huy tới cực hạn.

Khi từ "Chết" thoát ra khỏi miệng hắn, thân hình Vương Lâm đã nhanh chóng lui về phía sau, thanh sam lão giả cũng cảm nhận được thần thức

chấn động, một đạo tia chớp màu đỏ tiến vào trong ý thức hải. Ở bên trong ý thức hải của lão giả, nước đã khô héo toàn bộc chỉ còn có con bát trảo chương ngư đang nằm ở giữa ý thức hải. Khi tia chớp màu đỏ tiến vào ý thức hải, con bát trảo chương ngư lập tức há miệng ra, nhất thời một cỗ hấp lực khổng lồ truyền tới, tia chớp màu đỏ bị nó hút vào trong miệng.

Nhưng cực cảnh thần thức lại rất cường đại, việc thanh sam lão giả mặc dù tu vi rất mạnh, nhưng con bát trảo chương ngư ở trong ý thức hải của lão sau khi nuốt tia chớp vào thân hình cũng không tránh khỏi phải run lên.

Phản ứng dây chuyền bắt đầu xảy ra, con bát trảo chương ngư run rẩy lây ra ý thức hải, rồi phát tán ra toàn thân. Vì vậy mà thân hình lão giả

trong nháy mắt phải dừng lại.

Thân hình Vương Lâm nhanh chóng lui lại sau, đồng thời há miệng phun ra một đạo tinh quang. Đạo tinh quang sau khi thoát khỏi miệng hắn liền hóa thành một thanh phi kiếm bay đi, nó chặt đứt con mãng xà ở dưới đất,

sau đó vẫn tiếp tục bay đi như thiểm điện đâm về phía mi tâm của lão giả.

Chỉ bất quá, khi phi kiếm đâm về phía mi tâm của lão giả, một quầng sáng

ở chỗ mi tâm lão xuất hiện, mặc cho phi kiếm làm thế nào cũng không thể

gây ra thương tổn được cho lão. Vương Lâm không nói lời nào đưa tay ra triệu hồi thanh phi kiếm, thanh phi kiếm sau khi trở về hắn lập tức chui vào nên đất, cấp tốc bỏ chạy.

Một lát sau khi than thể lão giả chấn động, lão nhìn xác con mãng xà trên mặt đất, sau đó đưa tay lên sờ sờ mi tâm hai mắt lộ ra lửa giận ngập trời. Lão cười lạnh một tiếng, hai tay bắt ấn, quát khẽ một tiếng:

- Đi!

Ở trước mặt hắn lóe lên quang mang bảy màu, sau đó xuất hiện một chiếc trùy tử hình con thoi trong suốt. Bên ngoài trùy tử tỏa ra quang mang bốn phía, lão giả vừa ra lệnh nó lập tức bắn đi ở phía sau còn kéo theo ánh sáng bảy màu. Trùy tử trực tiếp tiến vào lòng đất, nó nhanh chóng đuổi theo Vương Lâm ở phía dưới.

Đoạn đường nơi trùy tử đi qua, bùn đất đều tiêu tán, không hề ngăn trở

tốc độ của trùy tử. Trong nháy mắt, trùy tử chỉ còn cách Vương Lâm mười trượng. Đầu Vương Lâm có chút tê đi, hắn không nghĩ ngợi gì trực tiếp từ

trong túi trữ vật lấy ra ngọc phù mà năm đó Dương Sâm cho hắn.

Ngọc phù này có thể thừa nhận một kích toàn lực của Nguyên Anh kỳ tu sĩ,

khi ngọc phù vừa xuất hiện thì chiếc trùy tử đã phóng tới.

Ngọc phù lập tức hóa lớn, che chắn phía sau Vương Lâm, trùy tử đánh lên đó tạo ra một tiếng nổ: "Ầm". Theo tiếng nổ phát ra, ngọc phù tiêu tán thành tro bụi, còn chiếc trùy tử bị đẩy lui ra sau mấy trượng. Cùng lúc đó dư chấn của vụ nổ bắt đầu khuếch tán ra, những nơi dư chấn đi qua lòng đất đều bị phá hư.

Nếu từ trên không nhìn xuống mặt đất, người ta có thể thấy một cái vòng tròn nhỏ nhanh chóng hóa lớn. Trong nháy mắt nó đã khuếch tán ra trăm trượng, bùn đất ở trên mặt đều bị ùn lên.

Vương Lâm bị dư âm quét trúng, miệng phun máu tươi, hắn cũng không nghĩ ngợi gì trực tiếp từ lòng đất chui lên, nhanh chóng né tránh làn sóng chấn động đó.

Vừa bay ra khỏi mặt đất, hắn không chút nào có ý định dừng lại, thân hình ngay tức khắc bay đi như tên bắn.

Cảm nhận làn sóng chấn động dưới chân, lão giả thì thào nói:

- Công kích mời vừa nãy của hắn, ngay cả ta trong sát na cũng sinh ra hoảng hốt. Nghe đồn Tử Chú thuật chuyên tu luyện thần thức, dùng thần thức để tấn công. Nếu vậy tiểu tử này quả thật có nắm giữ Tử Chú thuật.

Nghĩ tới đây, thân thể lão nhẹ nhàng biến mất khỏi chỗ. Ngực Vương Lâm mơ hồ truyền tới từng cơn đau, trong lúc phi hành hắn tranh thủ lấy ra đan dược chữa thương do Lý Mộ Uyển đưa cho để phục dụng. Vừa dùng xong linh dược, Vương Lâm đã cảm nhận được linh lực phía trước đột nhiên tăng lên, hắn từng tiếp xúc nhiều với Nguyên Anh kỳ cao thủ, cho nên biết rõ đây là dấu hiệu của thuấn di. Hắn không chút do dự đột ngột chuyển đổi phương hướng phi hành của mình.

Lúc này ở nơi linh lực ba động, thân ảnh thanh sam lão giả đột nhiên xuất hiện.

- Tiểu hữu, lão phu không nghĩ sẽ đả thương ngươi, có thể nghe lão phu nói hết lời chứ?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 162: Đạt thành hiệp nghị.

Thanh sam lão giả vừa nói, bàn tay đã hóa thành trảo, từng đạo lôi quang từ bốn phương tám hướng nhanh chóng ngưng tụ lại. Trong phút chốc, ở

bốn phía Vương Lâm đều xuất hiện từng đạo tia chớp.

Sắc mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, quay người lại nhìn thanh sam lão giả, lạnh giọng nói:

- Tiền bối rốt cuộc có chuyện gì?

Thanh sam lão giả nhìn Vương Lâm một hồi lâu mới nói:

- Ta muốn mượn Tử Chú thuật của ngươi.

Vương Lâm trầm mặc một chút, nhìn những tia chớp đang bao vây bốn phía, từng đạo âm ba từ bốn phương tám hướng truyền tới.

- Ta muốn biết nguyên nhân.

Thanh sam lão giả trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Việc này chưa đến lúc nói rõ, bất quá lão phu sẽ không bạc đãi ngươi.

Nếu ngươi đồng ý đi theo ta, ta sẽ đưa cho ngươi một viên hóa đan.

Thần sắc bên ngoài Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong nội tâm hắn đang dao động. Hóa đan hắn đã từng nghe Lý Mộ Uyển đề cập tới. Đây là đan dược cực kỳ trân quý, ngoài tác dụng giống như tu đan ra, còn có thể

đề cao tu vi lên một cảnh giới. Từ sơ kỳ lên trung kỳ xác xuất thành công rất lớn, từ trung kỳ đến hậu kỳ xác xuất thành công hơi nhỏ. Nhưng nếu không thành công thì nó cũng trợ giúp linh lực trong cơ thể có một bước nhảy vọt, vì ngày sau mà chuẩn bị trụ cột.

Vương Lâm trầm tư chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn lão giả không nói gì.

Đáy lòng hắn có chút nghi hoặc, tu vi của đối phương hắn mặc dù không nhìn thấu, nhưng chỉ cần một cái nhấc tay của lão đã có thể phá vỡ hộ

sơn đại trận của Hỏa Phần Minh. Một tiếng hét có thể làm cho Nguyên Anh kỳ tu sĩ không dám tiến lên, tu vi bậc này nếu không phải đã đạt tới

Nguyên Anh kỳ đại viên mãn thì cũng đã vượt qua Nguyên Anh chính thức bước vào cảnh giới Hóa Thần kỳ.

Với tu vi đó của Vương Lâm thì có thể tiến hành áp chế hắn, thậm chí còn có thể đem bản thân hắn luyện hóa thành con rối. Kể từ đó trở đi sẽ

phải nghe lệnh lão hoàn toàn. Tựa hồ không cần như tình huống này, phải lấy ngữ khí trao đổi để thương nghị với hắn.

- Chuyện này nhất định có vấn đề! - Trong lòng Vương Lâm thầm nghĩ,

nhưng biểu hiện ngoài mặt lại không có chút dị thường nào. Hắn trầm ngâm chốc lát, trong lòng cười lạnh, nhìn chằm chằm về phía lão giả, lắc đầu.

Thanh sam lão giả mặt không đổi sắc, bình thản nói:

- Muốn chết!

Tay phải lão hóa thảnh trảo, những tia chớp xung quanh Vương Lâm lập tức thu nhỏ vòng vây. Thân hình Vương Lâm không hề nhúc nhích, lạnh lùng nhìn lão giả, khóe miệng hắn lộ ra một tia châm chọc.

Vòng vây của những tia chớp càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cơ hồ kề sát thân thể Vương Lâm. Tóc của hắn bị những gợn gió thổi lên đụng phải tia chớp đều hóa thành bụi phấn.

Lúc này lão giả cũng ngừng lại, nhìn Vương Lâm trầm giọng nói:

- Tâm tính không tồi. Ngươi tưởng rằng lão phu sẽ không giết ngươi sao?

Ánh mắt châm chọc của Vương Lâm càng lúc càng đậm, bình thản nói:

- Một viên hóa đan vẫn chưa đủ.

Ánh mắt lão giả nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, đáy lòng lão có chút tức giận, nếu không phải đi đến nơi đó, trong cơ thể không được có bất cứ

loại cấm chế nào. Lão đã sớm hạ cấm chế trong cơ thể Vương Lâm mà không phải phiền toái như bây giờ.

Hơn nữa sau khi tiến vào nơi đó, toàn bộ cấm chế sẽ mất đi hiệu lực,

trong yếu nhất chính là lão muốn đối phương sử dụng Tử Chú thuật. Nếu trong lòng đối phương sinh ra oán hận, lòng có ý định chết cũng liên lụy tới người khác thì rất nguy hiểm.

Một ngàn năm trước lão lần đầu tiên tiến vào, cũng bởi vì điều này mà suýt chút nữa đã chết ở trong đó. Trải qua ngàn năm tu dưỡng gần đây mới khôi phục lại tu vi, mặc dù tu vi cũng có chút tịnh tiến, nhưng địa phương đó quá mức nguy hiểm.

Vì vậy, đối vướng Vương Lâm lão không thể hạ cấm chế, cũng không thể

xuống tay quá mạnh. Hết thảy đều dùng lợi để dụ dỗ, lúc này nghe được lời nói của Vương Lâm, nội tâm lão thầm chửi một tiếng sau đó mới vung tay lên điều khiển những tia chớp tản ra.

Ánh mắt Vương Lâm cũng không chớp cái nào, đến liếc mắt một cái để nhìn lôi điện cũng không. Hắn chỉ lẳng lặng nhìn thanh sam lão giả.

- Ngươi muốn gì cứ nói đừng ngại! - Lão giả quyết đoán nói.

- Ta muốn biết, đi đến nới đó có nguy hiểm không? - Thanh âm Vương Lâm vô cùng bình thản, nhưng ngữ khí lại tràn ngập sự kiên định.

Thanh sam lão giả khẽ cười nói:

- Có rất nhiều nguy hiểm. Lão phu cũng không muốn gạt ngươi, Nguyên Anh sơ kỳ tiến vào cửu tử nhất sinh. Nếu là trung kỳ gặp vận khí tốt có thể

bảo vệ tính mạng. Chỉ có hậu kỳ cảnh giới, đạt tới giả thần cảnh giới mới có thể an toàn tiến vào. Bất quá nếu không cẩn thận vẫn có thể bị

chết.

Lão giả dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng.... Nơi đó mặc dù nguy hiểm lại có thu hoạch rất lớn. Pháp bảo,

đan dược, công pháp có thể nói cái gì cần có thì đều có. Trừ những thứ

đó còn có Anh Biến đan trong truyền thuyết. Chỉ cần sử dụng một khỏa lập tức có cơ hội trở thành Anh Biến kỳ cường giả. Về phần nguy hiểm, ngươi không nhất định phải lo lắng, ngươi có Tử Chú thuật. Nó ở trong đó có tác dụng rất lớn, tối thiểu thì giai đoạn đầu tiên ngươi sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng ở giai đoạn sau, nếu ngươi có lòng tham lập tức sẽ chết không có chỗ chôn.

Vương Lâm vừa nghe xong, trầm ngâm một chút, trong lòng hắn thầm phân tích lời nói của lão giả, bản thân hắn cũng chỉ tin vài phần trong đó.

- Ta xem tu vi của ngươi hắn là vừa mới Kết Đan không lâu. Thôi. Ta có một khỏa Lập Anh đan, nếu ngươi đồng ý đi theo ta, ta sẽ đưa cho ngươi.

Hơn nữa khi đến nơi cuối cùng có bảo vật, ta tứa sẽ đưa cho ngươi một kiện. Như thế nào?

Lập Anh đan hắn từng nghe Lý Mộ Uyển nhắc tới, loại đan dược này khi Kết

Anh ăn vào sẽ gia tăng một chút tỷ lệ thành công. Đan dược này ở tam cấp tu chân quốc thuộc dạng cực kỳ quý hiếm. Dù là tứ cấp tu chân quốc cũng không thấy nhiều lắm, chỉ có ngũ cấp tu chân quốc mới nắm giữ

phương pháp luyện chế trong tay.

Vương Lâm trầm tư chốc lát, hắn đối với những lời của lão giả thần bí này có chút động tâm. Hắn không cầu có thể đạt được Anh Biến đan trong truyền thuyết. Chỉ cầu có thể lấy được công pháp gia tăng hiệu quả Kết

Anh và một ít đan dược. Nếu không có ngoại lực tương trợ, Vương Lâm không biết mình phải tu luyện tới ngày tháng năm nào mới có thể tiến vào

Nguyên Anh kỳ.

Hơn nữa chuyện này nếu hắn kiên quyết không đáp ứng, đối phương biết mình vô vọng chắn chắn sẽ không chút do dự ra tay giết hắn. Kể từ đó,

bày ra trước mặt hắn chỉ có một con đường để lựa chọn mà thôi.

- Được. Ta đáp ứng. - Vương Lâm gật đầu nói.

Thanh sam lão giả nhìn chằm chằm Vương Lâm một chút, đột nhiên nói:

- Lúc trước khí tức của ngươi biến mất hai lần, ngươi làm sao có thể làm được?

Vương Lâm nhìn lão giả không nói gì, hai người cứ yên lặng nhìn nhau trong chốc lát. Một hồi sau lão giả thu hồi lại ánh mắt của mình, cũng không đề cập tới vấn đề này nữa, lão lạnh giọng nói:

- Còn chưa tới nửa năm nữa, địa phương đó sẽ được mở ra, nếu ngươi ở

trên đường cố gắng đào tẩu thì lão phu sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào, trực tiếp luyện hóa ngươi cho xong.

Vừa nói bàn tay to của lão vừa vung lên, ở giữa không trung vẽ ra một cái phù văn, rồi đưa nó tiến nhập vào cơ thể Vương Lâm:

- Nó sẽ không gây ra thương tổn cho ngươi, chỉ là phòng ngừa ngươi một lần nữa biến mất, chỉ cần sau khi tới địa phương đó lão phu sẽ tự giải khai cho ngươi.

Vương Lâm đã sớm chuẩn bị tâm lý, nếu đổi thành hắn cũng sẽ làm như thế.

Hơn nữa nếu đối phương muốn hạ một chút cấm chế lợi hại thì cũng không cần phải chờ tới bây giờ.

Hắn vẫn chưa động thân mà nhìn Hỏa Phần Minh ở phía xa, trầm giọng nói:

- Vãn bối còn một chuyện chưa biết muốn xin tiền bối thỉnh giáo.

Thanh sam lão giả nhướng mày, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói:

- Chuyện gì?

Vương Lâm nói:

- Tiền bối đã từng nghe qua Thần Đạo thuật của Chiến Thần Điện chưa?

Lão giả cười lạnh, nói:

- Thần Đạo thuật có thể gia tăng tỷ lệ kết anh sao? Năm đó lão phu cũng từng nghe nói tới những chuyện này, bất quá cho dù ngươi có được nó cũng không phải là bản Thần Đạo thuật nguyên thủy nhất. Trừ phi ngươi tới tứ

cấp tu chân quốc mới có thể có được.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, nội tâm hắn hơi động, từ trong lời lão giả hắn nghe ra được ý của lão. Chiến Thần Điện quả nhiên đúng như

hắn dự đoán, bọn họ không có khả năng giữ lại được Thần Đạo Thuật nguyên thủy nhất.

Chỉ là nếu không tự mình xem qua, Vương Lâm vẫn có chút không cam lòng.

Vì vậy thân hình hắn hơi động, hóa thành một dải trường hồng bay về phía

Hỏa Phần Minh. Ánh mắt thanh sam lão giả ở phía sau lóe lên cái, sau đó cũng không nhanh không chậm đuổi theo.

Thời gian trôi qua không lâu, ngọn núi nơi Hỏa Phần Minh chiếm đóng đã hiện ra trong tầm mắt, Vương Lâm đứng ở ngọn núi bên cạnh, đợi cho thanh sam lão giả tới gần mới cao giọng nói:

- Mã Lương bái kiến Chiến Thần Điện Phượng Loan tiền bối.

Thanh âm của hắn vừa rời miệng đã hóa khuếch tán ra như tiếng sấm, rất nhanh truyền đi. Từ ngọn nói đối diện lập tức hiện ra một đạo nhân ảnh,

đó chính là Phượng Loan.

Nàng đầu tiên liếc mắt đánh giá thanh sam lão giả bên cạnh Vương Lâm,

sau đó thu ánh mắt lại nhìn về phía Vương Lâm. Trong lòng thầm giần mình, chỉ mới mấy năm đối phương đã đạt tới Kết Anh, bất quá sau khi liên tưởng tới chuyện đoạt xá liền nghĩ đối phương trước khi đoạt xá đã sớm Kết Đan, cho nên mới có thể nhanh chóng Kết Đan một lần nữa. Nàng trầm mặc một chút, sau đó lãnh đạm nói:

- Hắn tìm người ba năm, chính là ngươi sao?

Thần sắc Vương Lâm vẫn thong dong, hắn né tránh đề tài này, nói:

- Phượng Loan tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn nhờ, mong tiền bối đáp ứng.

Phượng Loan có chút kiêng kỵ nhìn sang thanh sam lão giả, hít sâu một hơi, nói:

- Nói đi!

- Vãn bối muốn mượn Thần Đạo thuật, mong tiền bối thành toàn. - Ngữ khí bình thản từ từ nói.

Phượng Loan trầm mặc một chút, đưa mắt nhìn sang thanh sam lão giả, phát hiện đối phương đang ngẩng mặt nhìn trời. Ba năm qua, bọn họ đối với tu vi của thanh sam lão giả đã có thể đoán được đôi chút, lúc này thấy đối phương tìm tới tận cửa trong lòng không khỏi thất kinh.

Lúc này lão giả mặt đỏ từ phía sau Phượng Loan tiến lên, hắn nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt hơi ngưng lại một chút nói:

- Ngươi là đệ tử của Chiến Thần Điện, cho ngươi xem cũng không sao. Đi theo ta.

Vừa nói, nàng vừa liếc mắt nhìn thanh sam lão giả một cái.

Vương Lâm không nói thêm lời nào, động thân bay theo đối phương.

Vẻ mặt thanh sam lão giả vẫn hờ hững, việc Vương Lâm mượn khí thế của lão để có thể xem Thần Đạo Thuật, với lịch duyệt của lão lẽ nào lại không nhìn ra. Bất quá chỉ một điểm nhỏ đấy thật sự không đáng để trở

mặt, hắn đơn giản là muốn Vương Lâm trợ giúp, cho nên cần phải bán cho đối phương một cái nhân tình, vừa giảm bớt được chút căng thẳng trong quan hệ hai người.

Nghĩ tới đây, hắn trầm giọng nói:

- Tiểu hữu, ta ở bên ngoài chờ ngươi. Nếu ngươi không may bị tổn thương,

ta sẽ đem toàn bộ những sinh linh trong ngọn núi này bồi tội cho ngươi.

Thân hình lão giả mặt đỏ hơi run lên, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường đi vào trong núi. Vương Lâm tiến sát theo phía sau, hai người tiến vào trong ngọn núi dừng lại ở một trước tòa thạch phủ.

- Ta hẳn là phải ngươi là Vương Lâm? - Lão giả mặt đỏ đánh vỡ sự trầm mặc. Sau khi đến trước thạch phủ liền dừng lại, sau đó quay người nhìn chằm chằm Vương Lâm nói.

Vương Lâm nghe thấy vậy cũng chỉ gật đầu mà không nói gì.

- Vương Lâm. Chuyện cũ bỏ qua. Ta mặc kệ ngươi gặp phải bao nhiêu phiền toái, nhưng không nên lôi Chiến Thần Điện vào bên trong. Nếu ngươi có thể phát lời thề làm được điều này, ta sẽ mở ra thạch phủ cho ngươi vào xem Thần Đạo thuật. - Lão giả hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 163: Thần Đạo chi thuật.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lão giả, nói rõ từng lời một:

- Tiền bối yên tâm. Vương mỗ xem xong Thần Đạo thuật sẽ lập tức rời đi, từ nay về sau sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Lão giả mặt đỏ nhìn Vương Lâm, một lúc lâu sau mới lật tay một cái,

trong lòng bàn tay đã xuất hiện thêm một chiếc ngọc phù. Lão đem chiếc ngọc phù để lên trên một tấm thạch bích, nhất thời từ chỗ ngọc phù tản mát ra từng đạo ánh sáng, chúng nhanh chóng lan ra toàn bộ thách bích.

Ngay lúc này, trên thạch bích đã xuất hiện một tầng tinh quang, tinh quang càng lúc càng đậm, cuối cùng toàn bộ thạch bích giống như trở

thành một chiếc mặt kính vậy.

Lão giả cũng không quay đầu lại, mà bước vào mặt kính, cả người như chìm vào trong nước, trên thạch bích xuất hiện từng đạo rung động nhỏ, Vương

Lâm chần trừ một phen, sau đó cũng bước.

Một cảm giác mát lạnh truyền vào cơ thể hắn khi tiến vào trong thạch bích, phảng phất như trên mặt vừa được một chiếc khăn ướt lau qua vậy.

Cảm giác mát lạnh trôi qua, Vương Lâm phát hiện mình đã tiến nhập vào trong thạch bích, hắn nhìn về phía sau, bên trong thạch bích cũng giống như bên ngoài, đều nổi lên từng gợn ba động.

Vương Lâm đưa tay vào thử dò xét một chút, cảm giác mát lạnh một lần nữa xuất hiện.

- Đây là Thủy Kính môn do luyện khí thuật của Chiến Thần Điện chế tạo ra, nếu không có ngọc phù giúp đỡ mở ra thì phải có tu vi Hóa Thần kỳ

mới tiến vào được. Nếu không thì chẳng có ai có thể tiến vào được bên trong thạch phủ này. - Lão giả mặt đỏ bình thản nói.

Vương Lâm nghe nói tới thuật luyện khí, nội tâm hơi động, một lần nữa cẩn thận nhìn thoáng qua phía sau thạch bích, sau đó đi theo lão giả mặt

đỏ tiến vào bên trong.

Không gian của thạch phủ rất lớn, ngoại trừ đại sảnh ở chính giữa, bốn phía đều có thạch thất nhưng bên ngoài nếu nhìn kỹ đều có một chiếc thủy kính môn.

- Bên trong đây có ba trăm sáu mươi lăm gian thạch thất, mỗi một gian đều có thủy kính môn. Thủy Kính môn trên thực tế chính là tượng trưng cho đệ tử luyện khí điện

Vương Lâm nhìn một hồi, sau đó thu lại ánh mắt của mình, lúc này hai người đã đứng ở trong đại sảnh ở chính giữa. Phía trước mặt có một loạt các giá, một giá được chia ra làm bốn tầng, mỗi tầng cũng bày đặt một ít linh bài.

Trừ tầng cao nhất chỉ có một chiếc linh bài ra, những tầng còn lại đều có không ít các loại linh bài.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn chiếc linh bài ở trên cao nhất, trên đó viết: "Lão tổ khai sáng Chiến Thần Điện - Cung Mặc."

- Cung lão tổ là người khai sáng Chiến Thần Điện, Thần Đạo thuật cũng là do người phát hiện ra. - Lão giả mặt đỏ khom người cung kính cũng bái linh bài đó, vừa nói vừa quay người nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc một chút, sau đó cũng khom người vái một vái.

Lão giả mặt đỏ lại xoay người tiếp tục đi vào trong, đi qua khu vực để

linh bài thì thấy xuất hiện một chiếc thạch bích làm bằng thanh ngọc,

bên trên đó chạm khắc vô số các chữ nhỏ, Vương Lâm vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy có một hàng chữ to ghi "Thần Đạo Thuật".

Nhưng khi xem xuống bên dưới, đáy lòng hắn không khỏi trầm xuống, phía dưới viết:

- Đệ tử Trần Trùng dựa vào ký ức khắc họa lại, hậu nhân tu luyện cần phải cẩn thận.

- Thất vọng rồi áo? - Lão giả mặt đỏ nhìn về phía Vương Lâm thở dài nói:

- Có một thời gian Chiến Thần Điện xuất hiện phản đồ, từ đó về sau bí mật về Thần Đạo thuật được truyền đi khắp nơi không hề kiêng dè. Không lâu sau đó, tứ cấp tu chân quốc Thiên Cương quốc tới điều tra. Bọn họ

luận đàm với Cung lão tổ xong thì mang Thần Đạo thuật nguyên thủy đi.

Vài ngày sau đó, Cung lão tổ cũng đi vân du, từ đó về sau không thấy trở

về nữa.

- Thần Đạo thuật là thuật pháp quỷ dị nhất cả đời ta từng gặp qua, bất luận kẻ nào sau khi nhìn thấy cũng chỉ có thể lĩnh hội, chứ không thể

diễn đạt thành lời, như là có một loại lực lượng vô hình ngăn cản vậy.

- Trần Trùng lão tổ có tư chất tầm thường, là môn hạ kém cỏi nhất trong đám đệ tử của Cung lão tổ. Nhưng ngài bằng vào trí nhớ của mình đã làm được điều mà không ai làm được, điêu khắc ra bức Thần Đạo thuật này. Sau khi khắc xong, Trần Trùng lão tổ mới tuyệt khí bỏ mình, trước khi chết người nói lại cho hậu nhân biết, Thần Đạo Thuật rất cao thâm, đại hạn của ngài đã đến chỉ có thể khắc xong một thành của bộ thuật pháp này,

hậu nhân trong khi tu luyện phải cẩn thận.

- Kỳ thật Trần Trùng lão tổ lo lắng quá nhiều, Thần Đạo Thuật há có thể

dễ dàng hiểu được? Chiến Thần Điện qua mấy ngàn năm cũng chỉ có không đến ba mươi người hiểu được một thành này, trong ba mươi người đó hơn một nửa đã Kết Anh thành công.

- Về phần các tu sĩ của môn phái khác của Hỏa Phần quốc tới xem Thần Đạo thuật kỳ thật đều là giả, có thể nhìn ra đó là giả lại càng ít người.

Vương Lâm nghe lão giả mặt đỏ nói, yên lặng nhìn thạch bích thanh ngọc trước mặt. Trước mắt hắn như hiện lên một nam tử gầy yếu đang tiêu hao hết tuổi thọ của mình để khắc nên bức tranh này.

- Ngươi hãy tự xem đi. Ta ở bên ngoài chờ ngươi. Thủy Kính môn có phong

ấn, không nên tự tiện xông vào. - Lão giả mặt đỏ nói xong liền xoay người rời đi. Vương Lâm ở lại xem từng chữ một trên tấm thạch bích,

nhưng càng xem hắn càng thấy khỏ hiểu, có rất nhiều chỗ xung đột với nha, nhìn một lúc mặt hắn bắt đầu nhăn lại.

Hồi lâu sau, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống mặt đất, hai mắt không hề

chớp nhìn thanh ngọc thạch bích, từ chữ trên đó nhất thời hiện ra trong đầu hắn.

Càng xem hắn càng cảm thấy mê hoặc, Thần Đạo thuật căn bản là làm cho người ta không thể giải thích được. Hai hàng lông mày của hắn càng lúc càng nhăn lại, sau khi xem xong hết toàn bộ tấm thạch bích hắn dứt khoát nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên những chữ viết trúc trắc khó hiểu đó.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Vương Lâm vẫn không thể lý giải được một chút nào nội dung trong đó. Hắn chậm rãi mở mắt ra, thầm than một tiếng,

một lần nữa xem lại những chữ ghi trên thạch bích, nhưng lúc này đồng tử hắn đột nhiên thu lại, thì thào nói:

- Không đúng a!

Trong nháy mắt hắn nhìn về phía bức tường, những chữ lúc nãy hiện ra trong đầu hắn đột nhiên biến mất, giống như chúng chưa bao giờ tồn tại vậy. Vương Lâm nhìn từng chữ trên vách tường, từng chữ trên đó rất quen thuộc, vừa nãy hắn đã ghi nhớ toàn bộ trong đầu, vậy mà chỉ chớp mắt nó đã biến mất không còn dấu vết.

Hít sâu một hơi, gương mặt lộ vẻ ngưng trọng, Thần Đạo thuật quá mức quỷ

dị, khó trách không có ai có thể ghi lại. Năm đó hắn từng bắt Chu Tử

Hồng vì hắn mà ghi lại một bản, thế nhưng Chu Tử Hồng mê hoặc nói Thần

Đạo thuật căn bản không thể ghi lại. Lúc đó hắn cũng chỉ có chút kinh ngạc, nhưng không để trong lòng, hôm nay trải qua việc này mới thấy sự

nghiêm trọng của vấn đề này.

Một lần nữa nhìn lên, ánh mắt Vương Lâm đặt ở trên hàng chữ "Đệ tử Trần

Trùng bằng trí nhớ ghi lại". Đáy lòng hắn càng lúc càng rung động, dù sao lúc trước cũng chỉ nghe người ta nói lại, còn bây giờ hắn tự thân trải nghiệm độ khó khăn của Thần Đạo thuật. Danh tự Trần Trùng ở phía trên khắc sâu vào trong lòng hắn.

Hít một hơi khí lạnh, ánh mắt Vương Lâm lại một lần nữa nhìn xuống những chữ bên dưới, sau một nén nhang hắn lại ghi nhớ được toàn bộ.

Tuy nhiên không lâu sau đó, một màn đó làn lặp lại, những thứ vừa ghi nhớ lại biến mất một cách quỷ dị.

Lặp đi lặp lại mấy lần, sắc mặt Vương Lâm dần trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào thạch bích, mắt không hề chớp. Lúc này đây, hắn không ghi nhớ, mà là một lần nữa xem lại.

Vương Lâm lần đầu tiên xem Thần Đạo thuật phải mất thời gian ba nén nhang, nhưng bây giươf hắn chỉ cần thời gian một nén nhang là đã nhìn hết một lần. Hai tròng mắt của hắn đảo qua càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ dùng thời gian nửa nén nhang là đã xem hết tấm thạch bích.

Thời gian chầm chậm trôi qua, tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh,

từ nửa nén nhang một lần trở thành ba lần. Tốc độ của hắn đang không ngừng gia tăng, chậm rãi, hai mắt hắn tràn ngập những tơ máu li ti, từng cơn đau nhức từ mắt truyền tới.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, hai mắt Vương Lâm như hợp lại cùng một chỗ, nhưng thạch bích ở trước mặt vẫn tồn tại như cũ.

Tốc độ đọc của hắn càng lúc càng nhanh, cuối cùng Vương Lâm mặc dù nhắm mắt lại, nhưng hai mắt vẫn cảm thấy đau đớn. Hai hàng máu tươi theo khóe mắt chảy xuống, nhưng ngay lúc này Vương Lâm lại mở mắt

ra, trong ánh mắt của hắn chứa đầy những tơ máu rậm rạp, gương mặt hắn trở nên vô cùng dữ tợn. Lúc này hắn nhìn thấy những hàng chữ trên thạch bích chậm rãi biến mất, một thân ảnh mặc bạch y xuất hiện, gương mặt của nhân ảnh này trông rất mơ hồ, chỉ có thể thấy hai tay của hắn đang không ngừng thi triển mấy loại thủ ấn. Hai cánh tay của nhân ảnh thôi động làm xuất hiện tàn ảnh, sau đó thân thể biến thành hai, rồi ba người.

Cùng với phân thân thuật bất đồng chính là phân thân của thanh sam lão giả thực lực tương đương với chủ thể, nhưng lại có chút khô khan, từng cử động đều là bắt chước động tác của chủ thể.

Nhưng phân thân ảnh của bạch y nhân này lại khác, mỗi một phân thân đều cực kỳ linh hoạt, một chút khô khan cũng không có, thậm chĩ làm cho

Vương Lâm không thể phân biệt được đâu là chủ thể, đâu là phân thân.

Kỳ thật Vương Lâm cũng không rõ, thanh sam lão giả có thể phân thân là do một kiện pháp bảo cường đại làm ra, cũng không phải là phép thuật phân thân chính thức.

Từ từ, thân ảnh của bạch y nhân dần lờ mờ đi, cuối cùng tiêu tán.

Vương Lâm một lần nữa nhắm hai mắt lại, thần sắc của hắn tái nhợt, trên mặt lộ vẻ trầm tư. Trong đầu hắn bất tri bất giác hiện lên nhiều hơn một đoạn khẩu quyết. Cẩn thận phân tích một chút, Vương Lâm không khỏi cười khổ, Thần Đạo thuật hắn đã hiểu rõ được một chút.

Đây là thần thông tu luyện phân thân thuật, sở dĩ có thể gia tăng tỷ lệ

Kết Anh kỳ là vì tu luyện ra thêm được một cái phân thân, để đồng thời tu luyện, đề cao tốc độ tu luyện của bản thân. Trong nháy mắt khi tiến hành Kết Anh hai người hợp nhất, xác xuất có thể thành công được đề cao hơn trước.

Chỉ bất quá, loại công pháp này không được trọn vẹn, luyện phân thân thuật có một khuyết điểm rất lớn, một khi phân thân hình thành nó sẽ

không có một chút tu vi nào. Tuổi tho của mình cũng không còn đuợc nửa gáp, như thế loại công pháp này liền trở nên yếu kém.

Trong đám khẩu khuyết mà Trần Trùng lưu lại, có một đoạn nói, vì tuổi thọ của mình nên không thể ghi chép lại đầy đủ khẩu quyết, thế cho nên công pháp bị tàn phá, hắn còn đưa ra một biện pháp để giải quyết vấn đề

tu luyện.

Phương pháp này chính là sau khi tu luyện được phân thân, thời gian sáu năm còn lại dùng để phục dụng đang dược. Trước đó phải chuẩn bị một số

lượng lớn đan được để gia tăng thêm tu vi.

Nếu chuẩn bị đủ linh đan thì nói không chừng chỉ cần thời gian sáu năm là để cho phân thân trở thành Kết Đan kỳ tu sĩ, như vậy tỷ lệ kết anh thành công sẽ gia tăng được mấy phần.

Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút, sau đó cười khổ một tiếng, thu hồi lại ý niệm tu luyện Thần Đạo Thuật trong đầu. Hắn không có nhiều đan dược để cấp cho phân thân sử dụng, hơn nữa nói tới đan dược thì ngay cả hắn cũng không đủ dùng, nói gì tới cho phân thân.

Nếu phải sử dụng cách này thì tốt nhất là nên chuẩn bị một ít đan dược tăng tỷ lệ kết anh thì hay hơn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 164: Thi hài thần bí (1+2)

Trong tứ đại phái của Hỏa Phần Minh chỉ có Chiến Thần Điện, Lạc Hà môn cùng với Tà Ma tông trú ở trên chủ phong. Còn Thi Âm tông, ngoại trừ

thời gian đầu sinh sống ở đây, nhưng sau khi tứ cấp tu chân quốc tiêu diệt tai ương hỏa linh thú liền rút lui ngay lập tức. Bọn họ quay về

trong Hỏa Phần quốc.

Hành động đó khiến cho nhiều người không hiểu. Mặc dù hỏa linh thú trong

Hỏa Phần quốc đã bị diệt, nhưng linh khí trong trời đất vẫn chỉ có thuộc tính hỏa, cơ bản là không thể hấp thu. Từ đó, nơi đây đã trở thành tuyệt địa của người tu chân.

Mà đối với việc đó, Thi Âm tông cũng không hề có bất cứ một sự giải thích nào. Ngay trong một đêm khuya, toàn bộ tông phải của bọn họ rời đi.

Trong mắt ba đại phái còn lại, thì Thi Âm tông hết sức thần bí. Tuy

Nguyên Anh kỳ không có nhiều lắm nhưng mỗi lần Nguyên Anh kỳ tu sĩ của bọn họ xuất hiện, không ai có thể cảm giác được. Dường như trong cơ thể

Nguyên Anh kỳ ty sĩ của Thi Âm tông có một thứ lực lượng nào đó khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy, đối với hành động của Thi Âm tông, ba đại phái đều giữ một thái độ im lặng, không hề ngăn cản.

Nơi cực tây của Hỏa Phần quốc, có một khu vực mà núi lửa liên tục phun trào. Ở đây có một khu vực có rất nhiều những cái động, nối tiếp nhau,

hình thành nên một thế giới rộng lớn dưới lòng đất. So với Thi Âm tông của Triệu quốc, thì kết cấu của chúng có phần giống nhau, chỉ có khác về

sự to nhỏ mà thôi.

Lúc này, tông chủ đương thời của Thi Âm tông là Triệu Truyện Lương đang quỳ một gối trong một gian thạch thất. Phía trước mặt hắn có vô số tia sáng hình thoi nhỏ, đan xen với nhau tại một nơi, không theo một quy tắc nào hết.

Thái độ của Triệu Truyện Lương hết sức cung kính, nét mặt thoáng có chút sợ hãi. Hắn thấp giọng nói:

- Việc này ta nhất định sẽ điều tra. Xin thượng tông gia hạn thêm mấy ngày. Ta chắc chắn sẽ tìm ra được nguyên nhân mất tích.

- Ta cho ngươi thêm mấy ngày thì ai cho gia hạn cho ta? Người đó là đệ

tử của tứ cấp tu chân quốc, Thiên Cương quốc. Phân bộ của Trần mỗ cùng nằm ở Thiên Cương quốc. Căn cứ theo thời gian tính toán thì bây giờ kẻ

đó đã sớm hoàn thành đoạt xá mà dung hợp. Nhân vật quan trọng của đối phương cũng đã tới. Ngươi bảo ta lấy cái gì mà giao cho người ta đây? -

Từ trong quần sáng, xuất hiện một khuôn mặt dữ tợn. Từ miệng người đó phát ra những tiếng gầm gừ.

Triệu Truyện Lương âm thầm kêu khổ, nét mặt kinh sợ, vội nói:

- Thượng tông! Ta đã tìm được một ít manh mối, xác định được vị trí của kẻ đó mất tích. Căn cứ theo những dấu hiệu quanh đó thì có một người

tên

Mã Lương là đệ tử của Chiến Thần điện cũng có liên quan tới việc này.

Ta đã phái người đi xem xét. Theo tin tức vừa mới phản hồi thì đối phương đã xuất hiện tại Tuyên Vũ quốc. Chỉ cần ngài cho ta thêm mười ngày, ta nhất định có thể điều tra ra được.

Mặt người trong quầng sáng có chút giãn ra. Sau khi liếc mắt nhìn Triệu Truyện Lượng một cái, liền thở dài nói:

- Truyện Lương! Có lẽ bây giờ ta đành phải phó thác cái thân thể đó cho ngươi. Ta cho ngươi thời gian mười ngày. Sau mười ngày, nếu không có kết quả thì ngươi chớ trách ta báo cáo lên ngũ cấp phân bộ. Đến lúc đó, với thủ đoạn của ngũ cấp phân bộ, chắc chắn sẽ hủy bỏ thân thể kia, sau đó lấy mất một cơ hội lựa chọn.

Nói xong, mặt người trong quầng sáng, chầm chậm biến mất.

Triệu Truyện Lương thoáng co người, ngồi xuống, cười khổ nói:

- Cái tên đó ở Thiên Cương quốc không tốt hơn hay sao mà lại đem tới đây làm gì? Ôi! - Thực ra trong lòng hắn cũng biết, tu sĩ bổn quốc đoạt xá đều lựa chọn đưa tới cho hắn xử lý.

- Hủy bỏ của ngươi một lần cơ hội lựa chọn. Triệu Truyền Lương! Tình hình của ngươi có phần không ổn. - Một giọng nói lạnh lùng từ trong cơ thể hắn phát ra.

- Dạ Tự Tại! Ngươi nói ta nên làm gì bây giờ? - Triệu Truyền Lương trầm mặc, thở dài.

- Làm thế nào? Ta cũng không biết. Có điều, khi lão phu còn làm tông chủ

Thi Âm tông Triệu quốc cũng đã gặp phải một lần như vậy. Năm đó chuyện của ta cũng có phần tương tự. Tuy nhiên, hồn đăng của kẻ đó vẫn chưa tắt, chứng tỏ vẫn chưa bị chết. Nếu như có thể tìm được, thì đó là điều tốt nhất. Còn nếu không tìm được thì ngươi đúng là gặp phải nguy hiểm.

Mà người đó nhắc tới cái thân thể đó, nó là gì của ngươi?

- Là đệ đệ của ta. Bốn trăm năm trước, hai huynh đệ ta cùng tiến vào Thi

Âm tông. Thiên tư của hắn tuyệt hảo nên bị thượng tông tuyển lấy thân thể. - Triệu Truyện Lương bình thản nói.

- Hừ! Nếu không phải cái thân thể tuyệt hảo lúc trước của ta bị ngũ cấp tông phát hiện, cưỡng đoạt thì bây giờ ta đã khôi phục tu vi, đoạt xá thành công rồi. - Dạ Tự Tại cười lạnh, âm thanh có chút không cam lòng.

Triệu Truyện Lương hít một hơi thật sâu, đứng lên, lấy ra một cái ngọc giản, đặt trên trán rồi ném đi.

- Tất cả tu sĩ Thi Âm tông ngoài Kết Đan kỳ theo ta đến Hỏa Phần minh. -

Sau tiếng ra lệnh, những người đang ngồi trong các gian thạch thất của

Thi Âm tông đều mở hai mắt. Một chút u quang thoáng hiện lên trong mắt họ.

Lại nói về Vương Lâm. Thần Đạo thuật mặc dù huyền diệu nhưng lại không thích hợp cho hắn tu luyện. Hắn trầm ngâm một chút, than nhẹ một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tuy nhiên có một điều vẫn khiến cho hắn cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi đó là Thần Đạo thuật từ sau khi hắn nhìn thấu qua thạch bích liền vẫn tồn tại ở trong đầu, không giống như trước đây,

thoáng cái là biến mất.

Nhưng khi Vương Lâm lấy ra ngọc giản định ghi chép thì lại không thể làm được. Giống như có một thứ lực lượng vô hình ngăn cản việc ghi chép

Thần Đạo thuật.

Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi bỏ qua ý định đó. Đưa mắt nhìn qua Thủy

Kính môn, phía sau mỗi cánh cửa chỉ có một màu đen, không nhìn thấy bất cứ một thứ gì khác.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi đem thần thức tản ra. Nhưng khi chạm tới Thủy

Kính môn thì giống như gặp phải một thứ gì đó ngăn cản, khiến cho thần thức bị bắn ngược trở lại. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài Thủy Kính môn lớn nhất. Lão nhân mặt đỏ chắc chắn đang chờ ở

ngay bên ngoài.

Thân thể hắn thoáng động liền xuất hiện bên cạnh bức tường trước một cái

Thủy Kính môn. Hắn đưa tay dò xét. Một cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay truyền tới. Sau khi cánh tay của hắn xuyên qua được một nửa liền chạm phải thạch bích.

Vương Lâm thu tay lại, nhìn chằm chằm Thủy Kính môn. Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn vỗ vào túi trữ vật. Ngọc giản luyện khí của Chiến Thần điện liền xuất hiện trong tay. Hắn dụng thần thức đảo qua, nhanh chóng xem xét nội dung ghi bên trong ngọc giản.

Luyện Khí thuật của Chiến Thần điện được chia làm ba bước là: Điều,

Dung, Hợp. Tất cả các loại pháp bảo đều tuân theo ba bước này mà luyện chế. Vương Lâm xem qua một chút.

Trong đó còn nói tới một thứ đó là Nghịch Lưu thuật. Nó vốn là thứ mà

Luyện Khí sư vẫn thường sử dụng để phân tích với pháp bảo của đối phương. Cuối cùng, khiến cho cái pháp bảo đó trở lại trạng thái nguyên thủy ban đầu.

Luyện tập Nghịch lưu thuật trong một thời gian dài có thể nâng cao kinh nghiệm luyện khí. Đó là một phương pháp học tập sở trường của người khác mà hoàn thiện thuật luyện khí của bản thân. Chỉ có điều loại Nghịch

Lưu thuật chỉ có thể dùng đối với pháp bảo sử dụng ba bước Điều, dung,

hợp mà luyện chế ra.

Vương Lâm nhìn kỹ một chút rồi thu hồi ngọc giản. Hai bàn tay đặt trước ngực, mười ngón tay đan lại với nhau. Linh lực từ trong cơ thể ngưng tụ

trên hai tay. Hắn tách ra một tia linh lực, xuất ra giữa lòng bàn tay.

Vương Lâm quát khẽ một tiếng:

- Đi.

Tia linh lực đó nhanh chóng chui vào trong Thủy Kính môn. Lúc này, hai tay Vương Lâm nhanh chóng sản sinh ra vô số sợi linh lực, sau đó điều khiển chúng liên tục chui vào trong Thủy Kính môn. Số lượng những tia linh lực càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dài, nhanh chóng bao phủ lấy cánh cửa.

Giai đoạn hợp của luyện khí thuật cũng tương tự như khi pháp bảo phát sáng khiến cho linh lực và trận pháp có thể dung hợp hoàn mĩ với khí

phôi (phôi kim loại dùng để luyện khí), từ đó đạt tới một trạng thái thăng bằng thần bí.

Nhưng Nghịch lưu thuật đi ngược lại điều đó. Đầu tiên là phá phôi, làm mất đi sự thăng bằng của nó. Một khi thành công quá trình Hợp liền nhanh chóng biến mất.

Linh lực trong cơ thể hắn không ngừng tràn ra. Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhìn chăm chú vào Thủy Kính môn. Bỗng nhiên, thần sắc của hắn thoáng động. Từ trong hai tay của hắn có một sợ tơ linh lực nhẹ

nhàng bay tới. Một vầng ánh sáng chợt xuất hiện giữa cánh cửa. Vầng sáng phát ra những âm thanh nhỏ, từ từ khuếch tán ra xung quanh. Khi lan tới bốn góc của cánh cửa nó liền biến mất.

Toàn bộ Thủy Kính môn lập tức trở nên ảm đạm, không còn một chút ánh sáng. Vương Lâm biết sự cân bằng trong chữ Hợp đã bị phá hủy. Kế tiếp là phải làm cho linh lực đã dung hợp một chỗ với khí phôi phải tách ra.

Nét mặt Vương Lâm nghiêm túc, khống chế sợi tơ linh lực, từ từ quay lại.

Khi sợi tơ linh lực quay về, trên Thủy Kính môn xuất hiện vô số gợn sóng. Từ bốn góc của cánh cửa xuất hiện lóe lên những vòng ánh sáng.

Bốn vòng sáng lan ra, giao thoa với nhau rồi ngưng tụ lại ở giữa, hình thành một cái quang cầu.

Trên quang cầu có vô số những sợi tơ. Tuy nhiên, một đầu của các sợi tơ đó lại nằm trên tay Vương Lâm.

- Thu! - Vương Lâm quát khẽ.

Ngay lập tức dưới sự lôi kéo của các sợi tơ, một tiếng động nhỏ vang lên, quang cầu bị lôi ra khỏi thạch bích. Hai tay Vương Lâm rung lên một cái, những sợi tơ linh lực liền biến mất.

o0o

Vương Lâm mỉm cười nhìn quang cầu lơ lửng giữa không trung. Bước thứ hai của Nghịch Lưu thuật, phá hủy quá trình Dung đã được hắn thực hiện thành công. Bây giờ linh lực đã bị tách ra khỏi khí phôi. Có điều, do

Thủy Kính môn ngăn cản thần thức và sự dao động của linh lực nên mặc dù ở

đây phát sinh thay đối lớn như vậy, nhưng ở bên ngoài vẫn không thể

phát hiện.

Hơn nữa, lão nhân mặt đỏ không tin là với tu vi Kết Đan kỳ của Vương Lâm lại có thể phá được bề mặt của Thủy Kính môn, nên vẫn ở đó mà đợi, tạo cho Vương Lâm một cơ hội.

Nhưng Vương Lâm cũng biết, bản thân phải nhanh chóng hơn nữa. Nếu không,

bất chợt đối phương đi vào thì mọi chuyện hóa ra công cốc.

Nghĩ vậy, hắn liền vỗ vào túi trữ vật, lấy ra Phiên Ưng lô được chế tạo từ thú cốt trong Thi cốc. Sau khi hút lấy quang cầu vào trong Phiên Ưng lô, hắn liền đánh ra một đạo linh quyết, khảm vào thân lô. Phiên Ưng lô lập tức xoay tròn. Từ từ, tốc độ xoay của nó càng lúc càng nhanh dần.

Sau khi đánh ra đạo pháp quyết, Vương Lâm liền đi tới khí phôi thạch bích.

Thủy Kính môn do hai loại tạo thành. Một loại chính là khí phôi thạch bích, còn loại thứ hai chính là linh cầu. Hai cái kết hợp với nhau mới tạo ra được Thủy Kính môn. Sau khi Vương Lâm tách hai thứ đó ra, trước mặt hắn chỉ còn có khí phôi thạch bích.

Vương Lâm đưa tay chạm lên bề mặt thạch bích. Thần thức tản ra, tiến vào bên trong. Sau khi dò xét một vòng quanh thạch thất, nét mặt Vương Lâm có chút cổ quái.

Trong thạch thất chỉ có một cái thi hài. Nhưng nó như được một thứ lực lượng vô hình nào đó bảo vệ nên không bị tiêu tán vẫn khoanh chân ngồi trên mặt đất. Ngón tay của thi hài điểm lên mặt đất, một tia khí màu đen từ bộ xương thoát ra, theo ngón tay chui xuống lòng đất.

Thần thức của Vương Lâm vẫn cẩn thận quan sát. Hắn sờ sờ cằm nhìn Phiên

Ưng lô đang xoay tròn với một tốc độ rất nhanh. Tay phải hắn chụp một cái, Phiên Ưng lô chợt dừng lại. Linh cầu bay ra, màu sắc của nó đã nhạt đi một chút.

Vương Lâm nhìn qua một chút rồi lại đưa nó vào Phiên Ưng lô. Phiên Ưng lô lập tức lại bắt đầu chuyển động. Ánh mắt Vương Lâm nhìn sang thạch thất kế tiếp. Sau khi dùng phương thức tương tự, hắn liên tiếp mở ra hơn mười một cái Thủy Kính môn, nét mặt hắn lại càng thêm cổ quái.

- Cuối cùng thì Chiến Thần điện làm cái gì ở đây không biết? Chẳng lẽ

nơi đây là một cái mộ phần? - Vương Lâm thì thào nói. Trong mỗi một gian thạch thất đều có một cái thi hài. Ngoại trừ nó ra, không còn có bất

cứ

một thứ gì khác.

Vương Lâm nhìn quanh một chút rồi trở nên trầm mặc. Một lúc sau, hắn lại bắt đầu dò xét. Mỗi lần mở ra một gian, sau khi kiểm tra xong, hắn liền khống chế linh cầu dung nhập, khiến cho Thủy Kính môn trở lại trạng thái ban đầu. Cuối cùng, sau khi xem xét tất cả các gian thạch thất. Tới gian cuối cùng, thần thức của Vương Lâm vừa mới dó xét liền phát hiện có sự khác lạ.

Thi hài trong gian thạch thất này không giống với những gian khác. Nó không khoanh chân ngồi trên mặt đất, mà lơ lửng giữa không trung. Một tia khí màu đen từ bốn phương tám hướng trong thạch thất bay vào trong thi hài.

Trong lòng Vương Lâm hoàn toàn chắc chắn người này chưa có chết. Căn cứ

vào hơi thở dao động, có thể thấy trong cơ thể hắn tràn ngập sức sống,

khiến cho người ta phải giật mình.

Vương Lâm đang định rời khỏi, thì ánh mắt hắn chợt nhìn thấy dưới thi hài có một cái túi màu đen. Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, nhìn một lúc rồi thu hồi thần thức, quay lại phía sau.

Sau khi quay lại, Vương Lâm liền chộp lấy Phiên Ưng lô đang xoay tròn.

Lúc này, linh cầu bên trong đã bị hòa tan thành một thứ chất lỏng trong suốt. Vương Lâm chẳng hề nghĩ ngợi liền đưa tay phải lấy ra hơn nửa chất lỏng.

Hai tay hắn xoa xoa mấy cái, rồi đánh ra một đạo pháp quyết lên trên thạch thất. Ngay lập tức, gian thạch thất liền trở lại bình thường.

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ, hắn hít một hơi thật sâu, hơi chần chừ

một chút. Bề ngoài của cái túi trữ vật kia rất lạ. Nhưng dù sao thì nơi này cũng là địa bàn của Chiến Thần điện. Người ta đã cho hắn đến quan khán Thần Đạo thuật mà còn lấy đồ vật của người ta thì đúng là chẳng có gì để nói. Nếu trong thạch thất có đặt một số vật liệu luyện khí thì hắn cũng chẳng ngại mà lấy đi một ít. Nhưng lúc này, trong tất cả các gian thạch thất lại chỉ có một gian khác lạ.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm chợt có một suy nghĩ. Hắn thầm đoán, có lẽ tất cả các thi hài ở đây đều để cho người nọ luyện công.

Nghĩ như vậy, trong lòng Vương Lâm sực nhớ ra một chuyện. Vừa rồi, khí đen trên thi hài đó cũng giống hệt với đám khí đen lan ra từ thi hài trong các gian thạch thất khác.

Nét mặt Vương Lâm lộ vẻ hoảng sợ. Lúc này, hắn đã có thể khẳng định suy nghĩ của mình có tám đến chín phần là sự thật. Người đó chắc chắn đang tu luyện một loại công pháp nào đó. Hắn đảo mắt một vòng xung quanh. Thi hài trong mấy trăm gian thạch thất, chắc chắn là để cho người đó tu luyện.

Vương Lâm suy nghĩ một chút. Hắn hoài nghi, người đó rất có thể không phải là người của Chiến Thần điện. Thậm chí, có thể Chiến Thần điện cũng không biết đến sự tồn tại của người đó. Nếu không vừa rồi, khi giới thiệu, lão nhân mặt đỏ cũng sẽ không bình thản như thế. Hơn nữa, nếu lão biết chuyện thì chắc chắn sẽ không để cho một mình Vương Lâm ở đây.

Tất nhiên, cũng chẳng loại trừ trong lòng đối phương cũng chẳng ngờ được việc này. Nhưng Vương Lâm suy nghĩ một chút, nếu bỏ mặc mình ở đây thì với Chiến Thần điện cũng chẳng có gì tốt.

Hắn càng phân tích lại càng thêm tin vào suy nghĩ của bản thân. Nơi này hiển nhiên là chỗ an táng thi hài các đời tổ tiên của Chiến Thần điện.

Không biết tại sao lại khiến cho kẻ đó chú ý, mò tời đây tu luyện.

Nghĩ tới đây, Vương Lâm liền lui lại một chút. Hắn cảm nhận những cơn gió lạnh lẽo quanh đây. Giống như có một đôi mắt nào đó vẫn yên lặng theo dõi hắn mấy ngày qua.

Ánh mắt hắn chớp chớp mấy cái, liền trở lại bên ngoài căn thạch thất khác thường. Há mồm phun một tia linh khí, phi kiếm lập tức xuất hiện.

Phi kiếm nhanh chóng đâm vào một góc bên phải của thạch bích. Trong nháy mắt đã đào được một cái lỗ nhỏ. Thần thức của Vương Lâm chăm chú quan sát thi hài, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Hắn thi triển Dẫn Lực thuật, cách không túm lấy túi trữ vật, nhanh chóng lôi qua cái lỗ mới tạo.

Hắn cũng chẳng thèm nhìn xem nó như thế nào, đút ngay vào ngực, rồi lui lại phía sau. Hai tay của hắn nhanh chóng huy động, quang cầu lập tức bay về phía thạch bích. Trong nháy mắt thạch bích trở lại bình thường.

Thủy Kính môn lập tức hiện ra. Chỉ có điều bên phải của nó đã có một cái lỗ nhỏ.

Thân thể Vương Lâm nhanh chóng chui ra ngoài. Sau khi đi ra, nhìn thấy lão nhân mặt đỏ đang ngồi ở cách đó một đoạn.

Lão nhân mặt đỏ mở hai mắt, trầm giọng nói:

- Ngươi ở trong đó bảy ngày có tìm hiểu được gì không?

Vương Lâm lắc đầu cười khổ, nói;

- Thần Đạo thuật quá mức cổ quái, cứ xem hết một lần là lại quên mất.

Nên vãn bối vẫn không thể tìm hiểu. Tiền bối! Vãn bối có chuyện muốn hỏi. Thạch thất bên trong Thủy Kính môn phong ấn cái gì? Không biết có thể nói cho vãn bối hay không?

Lão nhân mặt đỏ liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi nói:

- Các đời tổ tiên của Chiến Thần điện sau khi chết đều được đưa tới những gian thạch thất đó.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại kinh hoàng. Bây giờ, hắn có thể khẳng định, phán đoán của mình là đúng. Hắn ôm quyền nói:

- Vãn bối không quấy rầy nữa! Cáo từ.

Lão nhân mặt đỏ gật đầu, đứng dậy đi vào trong thạch phủ. Khi thân hình lão đi vào Thủy Kính môn, Vương Lâm liền đạp kiếm quang từ trong ngọn núi lao ra.

Nháy mắt đã ra khỏi ngọn núi của Hỏa Phần minh, đã thấy lão nhân mặc thanh bào đang ngồi ngay ngắn trên tầng mây. Khi Vương Lâm tới gần, hai mắt lão chợt mở ra, hừ nhẹ nói:

- Nếu ngươi không ra, lão phu định đi vào tìm ngươi đây.

Vương Lâm không nói câu nào, cứ thế bay đi. Lão nhân thoáng động một cái, tầng mây lão đang ngồi liền tản đi, hiện ra một cái hồ hô cực lớn.

Lão nhanh chóng đuổi theo Vương Lâm. Thấy vậy, Vương Lâm liền đứng lên trên hồ lô.

Tốc độ của hồ lô cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn thuật độn thổ của

Vương Lâm vài phần. Thoáng cái, đã tới biên giới của Hỏa Phần quốc và

Tuyên Vũ quốc.

Từ lúc bắt đầu di chuyển, hai người vẫn chưa nói với nhau một tiếng nào.

Túi trữ vật trong ngực, cọ vào người nhưng hắn vẫn nén không lấy ra mà xem. Thậm chí, ngay cả thần thức cũng không sử dụng. Dù sao thì lão nhân mặc thanh bào đang đứng ngay phía trước, nếu mà có hành động khác lạ

chắc chắn sẽ bị đối phương phát hiện.

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, hồ lô đã bay khỏi biên giới của Tuyên Vũ quốc, vào tới Hỏa Phần quốc. Một ngày sau đã tới Tu Ma hải. Từ xa nhìn lại, xung quanh Tu Ma hải sương mù cuồn cuộn di động, loáng thoáng có linh thú qua lại.

Đến Tu Ma hải, thanh bào lão nhân vỗ hồ lô, thu nhỏ nó lại, cầm trong tay. Vương Lâm nhảy xuống đất. Lão nhân thu hồ lô lại, bình thản nói:

- Ở đây đợi mấy ngày, chờ một người nữa tới. Đến lúc đó, ba chúng ta sẽ cùng đi. - Nói xong, lão khoanh chân ngồi, nhắm mắt lại.

Vương Lâm ngồi ở bên bờ nhìn Tu Ma hải. Tầng tầng lớp lớp sương mù,

giống như thủy triều bắt đầu dâng lên, tỏa ra một chút hơi lạnh. Hắn im lặng, khoanh chân ngồi thổ nạp.

Một lúc sau, Vương Lâm chợt mở hai mắt. Chỉ thấy trên khoảng không của

Tu Ma hải chợt xuất hiện một khung cảnh kỳ dị. Tám cột sáng màu tím từ

hư không chợt xuất hiện, dần biến thành tám cây cự mộc màu tím, tạo ra một cái pháp trận vòng tròn. Linh lực khổng lồ như cơn lốc tản ra, thổi bay cả sương mù dưới Tu Ma hải, lộ ra một dòng xoáy khổng lồ.

Trên tám cây cự một có khắc một số những ký hiệu và đồ án cổ xưa. Từ tám cây cự mộc tỏa ra một làn ánh sáng màu vàng. Nhìn từ trên xuống, lớp ánh sáng dao động hình thành một màn sáng, bao phủ trên một khoảng diện tích.

- Thi Âm tông có một loại Truyền Tống trận đặc biệt. Đám người quỷ chẳng ra quỷ, ma chẳng ra ma đó không biết làm gì mà dám tới đây? - Lão nhân mặc thanh bào chợt mở hai mắt, hừ nhẹ, trầm giọng nói.

Thi Âm tông! Ba cái chữ đó vô cùng quen thuộc với Vương Lâm. Ngay cả cái trận pháp trước mắt, hắn cũng từng nhìn thấy. Để ý kỹ, thì nó

giống hệt với trận pháp tại Thi Âm tông Triệu quốc. Chỉ có điều diện tích của nó rộng hơn rất nhiều lần mà thôi.

Lúc này, quang mang trong trận pháp chợt phát sáng. Hơn ba mươi bóng người chợt xuất hiện. Tuy mỗi người có một dáng vẻ khác nhau, nhưng trên khuôn mặt, cặp mắt bọn họ đều tỏa ra u quang. Hơi thở hỗn loạn. Có điều, tu vi của những người này, thấp nhân là Kết Đan hậu kỳ. Trong đó có năm người đã đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Ngoại trừ năm tu sĩ Nguyên Anh kỳ ra, phía sau những người còn lại đều có một cái quan tài. Một trong số năm vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ đó chính là

Triệu Truyện Lương. Hắn đang đứng trong trận liếc mắt nhìn lão nhân mặc thanh bào sau đó mới nhìn sang Vương Lâm. Hơi do dự một chút, rồi hắn không nói tiếng nào. Hắn giơ tay khẽ chộp một cái, lập tức hóa thành một làn hắc vụ, đánh về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh, chẳng hề né tránh, vẫn khoanh chân ngồi trên mặt đất, làm như không thấy. Mắt thấy hắc vụ sắp chạm vào người Vương Lâm,

lão nhân mặc thanh bào chợt vung tay lên, hắc vụ liền biến mất. Một chút hắc vụ còn lại lan đến bên cạnh Vương Lâm, bị hắn lấy từ trong túi trữ

vật ra một cái ngọc phù phòng ngữ, hóa giải một cách dễ dàng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 165: Phanh nhiên tâm động

- Thật là phiền toái!

Lão nhân mặc thanh bào thầm than một tiếng, ngẩng đầu nhìn Triệu Truyện Lương lạnh giọng quát:

- Lão phu không muốn sát sinh. Cút cho ta!

Lời nói của Bát cực Ma quân hoàn toàn thật tâm. Lúc này, lão đúng là không muốn sát sinh. Sự thần bí của Thi Âm tông trong mắt lão còn đáng sợ hơn nhiều so với tứ cấp, ngũ cấp tu chân quốc.

Không phải vạn bất đắc dĩ, lão không muốn đối địch với chúng. Hơn nữa,

lão lại càng thêm giận dữ là xích mích lần này không phải vì bản thân mình mà chỉ vì một kẻ mà lão không thể không nhìn đến, một tiểu bối có chút giá trị lợi dụng mà thôi.

Triệu Truyện Lương nhìn chằm chằm vào lão nhân mặc thanh bào, đồng tử co lại. Vừa rồi, đối phương chỉ tùy ý vung tay lên đã có thể hóa giải công kích của mình khiến cho trong tâm hắn có chút kinh hãi. Theo tin tức truyền đến từ Hỏa Phần Minh, Triệu Truyện Lương đã suy tính cẩn thận,

ngay cả Nguyên Anh kỳ tu sỹ trong tông cũng mời đến là để đề phòng người này ra mặt.

Nhưng hiện tại vừa gặp, tu vị của đối phương rõ ràng là còn cao hơn hắn. Triệu Truyện Lương trầm mặc một chút, trầm giọng nói:

- Tiền bối, người này có liên quan đến một việc rất quan trọng của Thi Âm Tông chúng ta. Hôm nay ta cần phải đem hắn đi.

Lão nhân mặc thanh bào thầm than một tiếng, thầm hỏi tại sao tên tiểu tử

này lại lắm phiền toái như thế này? Chọc ai không chọc lại chọc vào Thi

Âm Tông. Nếu có thể lựa chọn, lão thật sự muốn vung tay áo bỏ đi, không can dự thêm vào chuyện này nữa.

Nhưng hiện tại lão đã không còn lựa chọn nào khác. Đắc tội Thi Âm Tông cũng đáng nếu như có thể đạt được mục đích sau khi tiến vào nơi đó. Hơn nữa, từ biểu hiện của tên tiểu tử Mã Lương, chắc chắn hắn thừa biết rằng mình cũng phải xuất thủ. Nghĩ đến đây, tuy đáy lòng vẫn còn hận ý,

nhưng lão cũng có chút tán thưởng.

Nói đến tâm tính của hắn và những người tu ma khác có sự khác biệt rất lớn. Phương pháp hành sự của Vương Lâm cũng rất hợp ý với Bát Cực ma quân. Nếu đổi lại là lão, chắc chắn lão cũng làm như thế!

Sau khi nghe câu nói của Triệu Truyện Lương, Bát Cực ma quân nhíu mày, liếc nhìn Vương Lâm một cái, rồi quát:

- Tại sao ngươi lại dính dáng tới Thi Âm Tông?

Vương Lâm liếc mắt nhìn khí thế hung hăng của đám đệ tử Thi Âm Tông, bình thản nói:

- Không biết.

Ánh mắt của Triệu Truyện Lương như điện, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Không biết sao? Trên Phần Kim Sơn Mạch, ngươi giết đệ tử của Thi Âm Tông chúng ta mà dám bảo không biết sao?

Vương Lâm ngước nhìn lên nói:

- Ta vẫn không biết. - Nói xong, hắn cũng không để ý tới đối phương, cúi mặt xuống đất, tiếp tục đả tọa thổ nạp. Tuy vậy, nếu lão nhân mặc thanh bào không ra chịu tay, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng độn thổ, tiến vào Tu Ma hải.

Triệu Truyện Lương cười lạnh:

- Không chỉ giết đệ tử của Thi Âm Tông chúng ta, lại còn đoạt xá, bắt

Hứa Lập Quốc của Thiên Cương Tông ở Thiên Cương tứ cấp tu chân quốc.

Triệu mỗ đã phải tự thân đi đến ngũ cấp tu chân quốc, trả một cái giá rất cao, , mới từ Thiên Địa lão nhân mua được tin này. Chắc chắn tin tức đó không phải là giả!

Sắc mặt của lão nhân mặc thanh bào có chút khó coi…

- Thiên Địa lão nhân tu vị thông thần, cho biết chính tên Mã Lương này đã giết đệ tử Thi Âm Tông, bắt nguyên hồn của Hứa Lập Quốc! -Triệu

Truyện Lương nói xong, hữu thủ vung lên, thân mình bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Bốn tên Nguyên Anh kỳ tu sỹ phía sau cũng đột nhiên biến mất, xuất hiện ở

phía trước Bát Cực ma quân. Còn thân hình Triệu Truyện Lương đã xuất hiện ở trên đầu Vương Lâm. Một làn hắc vụ bỗng nhiên chụp xuống. Cùng lúc này, đám Kết Đan kỳ tu sỹ bên trong trận pháp cũng quát lên, phát ra những thanh âm cổ quái. Trận pháp nhanh chóng phát động, lấy tốc độ cực nhanh tản ra bốn phía, bao phủ khắp chu vi ngàn dặm.

Trong mắt Bát Cực ma quân hàn mang hiện lên. Thân mình lão nhoáng lên một cái, từ một biến thành hai. Phân thân của hắn đột nhiên xuất hiện

giữa Triệu Truyện Lương và Vương Lâm, há mồm hút toàn bộ hắc vụ vào trong miệng.

- Làm càn!

Phân thân hét lớn một tiếng, trên tay xuất hiện một cái hồ lô màu xanh.

Cái nắp trên miệng hồ lô vừa mới rơi xuống, lập tức phát ra một nguồn năng lượng mạnh mẽ.

Một cơn lốc xoáy nhanh chóng xuất hiện. Phạm vi của cơ lốc càng lúc càng lớn. Sắc mặt Triệu Truyện Lương đột biến, thân hình nhoáng lên một cái.

Phía dưới, bốn vị Nguyên Anh tu sỹ đang ngăn trở Bát Cực ma quân cũng ngay lập tức thuấn di lui về sau, trở lại trong đại trận.

Hai mắt lão nhân mặc thanh bào lóe lên hàn quang, thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói:

- Đã lâu, lão phu không phạm sát giới nên mấy tên Nguyên Anh kỳ các ngươi cũng dám ở trước Bát Cực ma quân ta làm càn. Hôm nay hãy để Mã

Lương rời đi với ta. Nếu không Thi Âm Tông của các ngươi sẽ phải diệt môn!

Nói xong, tay trái hắn xuất ra một trảo đánh về phía trước, lập tức hóa thành một bàn tay khổng lồ, to như trái núi. Giống như đang bóp nát một món đồ chơi con nít. Chỉ nghe thấy những tiếng răng rắc vang lên, Truyền

Tống trận của Thi Âm Tông đã nát vụn, hóa thành một nguồn năng lượng theo bốn phương tám hướng tản ra.

Trong trận pháp, ngoại trừ năm tên Nguyên Anh kỳ mặt không chút huyết sắc, kịp thời lùi xa. Đám Kết Đan kỳ tu sỹ và quan tài bằng gỗ ở phía sau lưng họ đều hóa thành tro bụi dưới con lốc xoáy.

Triệu Truyện Lương run lên, nhìn chằm chằm vào lão nhân mặc thanh bào, chua xót nói:

- Tiền bối tu vị cao thâm, nhưng nếu kết thù oán với Thi Âm Tông chúng ta thì quả thật không sáng suốt. Với kiến thức của ngài thì chắc cũng có chút hiểu biết về Thi Âm Tông. Nhưng ta có thể nói rằng những điều ngài biết chỉ mới là một chút bền ngoài mà thôi. Triệu mỗ khuyên ngài không nên đối địch với Thi Âm Tông ta. Nếu không, dù ngài có là thành chủ Thất

Mai Thành của Tu Ma nội hải thì cũng khó lòng mà thoát chết được.

Bát Cực ma quân âm trầm. Hắn vốn không muốn đắc tội Thi Âm Tông nên những người này hắn cũng không hạ sát thủ. Về phần Kết Đan kỳ tu sỹ

kia, trước khi giết sạch chúng, thần thức của hắn cũng đã đảo qua, phát hiện không có ai là người đang đoạt xá nên ra tay chẳng chút e ngại.

- Lão phu rất cần tới hắn. Nếu không ta cũng chẳng quản tới cái việc chán ghét như thế này. Các ngươi bỏ đi thôi. Lão phu sẽ không ngăn cản các ngươi rời đi. - Lão nhân mặc thanh bào nhíu mày, chậm rãi nói.

Vương Lâm vẫn lạnh lùng khi thấy truyền tống trận bị bóp nát, tuy thần sắc bất động nhưng trong lòng hắn không còn giữ được sự bình tĩnh. Tên

Bát Cực ma quân này dễ dàng phá hủy Hỏa Phần Minh hộ sơn đại trận, nay lại thoải mái phá nát Truyền Tống trận của Thi Âm Tông. Vương Lâm thầm nhủ không biết tu vi của lão đã đạt đến cảnh giới nào rồi? Trong lòng hắn chợt nghĩ đến một đáp án khiến cho bản thân cũng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Thật ra hắn đã sớm nghĩ đến đáp án đó. Bởi khi bị đối phương truy kích ở

Tu ma hải, sau đó lại gặp hết chuyện này đến chuyện khác đều đã minh chứng cho tu vi bí hiểm của lão.

Hóa Thần Kỳ!

Tu vị của Bát Cực ma quân có thể đã đạt đến Hóa Thần kỳ, nếu không không thể dễ dàng làm được những việc đó một cách nhẹ nhàng như vậy.

Khi nghe Triệu Truyện Lương nhắc đến Thất Mai của Tu ma hải, Vương Lâm mới chú ý đến bảy đóa hoa mai trên quần áo lão.

Triệu Truyện Lương trầm mặc một chút, lạnh lùng nhìn hướng Vương Lâm chậm rãi nói:

- Mã Lương! Thi Âm Tông còn hơn xa những gì ngươi tưởng tưởng. Đắc tội với Thi Âm Tông là sai lầm lớn nhất của đời ngươi! - Nói xong thân mình hắn lóe lên biến mất tại chỗ.

Bốn vị Nguyên Anh kỳ tu sỹ còn lại cũng lạnh lùng nhìn Vương Lâm một cái rồi tiêu thất!

Vương Lâm trầm mặc. Ngày đó nếu không phải do Thi Âm Tông đệ tử ra tay trước, lại sử dụng sát chiêu thì hắn cũng sẽ không giết đối phương. Hơn nữa nếu lúc đó để cho ma đầu chạy thoát thì có thể tạo nên một loạt phiền toái cho nên hắn mới quyết định giết chết không tha.

Nhưng Tu Chân giới là nơi cá lớn nuốt cá bé, Thi Âm Tông lại là một siêu cấp tông phái. Nếu nó nói ngươi sai thì dù ngươi đúng, ngươi vẫn cứ

sai.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hắn đã hành động rất cẩn thận thế mà vẫn không tránh khỏi vướng vào phiền toái. Mà hết thảy đều liên quan đến tu vi. Nếu tu vị của hắn cũng như Bát Cực ma quân thì dù giết một ngươi cũng không có quá lắm phiền hà.

Lúc này, Vương Lâm đối với việc kết Nguyên Anh lại càng thêm quyết tâm.

Vì bản thân mình, vì phải trở lại Triệu quốc tìm Đằng Hóa Nguyên, hắn nhất định phải kết Nguyên Anh thành công. Nếu không, tất cả những lời nói đều chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, một hồi ảo mộng mà thôi!

Bát Cực ma quân nhìn về phía Vương Lâm, thanh âm âm trầm nói:

- Tiểu tử, lão phu đã giúp ngươi hai lần rồi đó. Lần trước có chút hiểu lầm cũng có thể bỏ qua, lần này tiến vào nơi đó, hy vọng ngươi sẽ không phải nghĩ quá nhiều tâm cơ.

Bát Cực ma quân cũng hiểu được tâm cơ của Vương Lâm qua vài ngày tiếp xúc. Hơn nữa trong quá trình đuổi theo trước đó, lão nhận thấy Vương Lâm rất có năng khiếu tu ma. Sự tình của Thi Âm Tông lúc đó, hắn có thể

nhanh chóng đưa ra quyết định chứng tỏ hắn là một kẻ to gan lớn mật, tâm ngoan thủ lạt.

Trong Tu ma hải, đứng giữa vạn ma, vậy mà hắn dám truy sát trong cả trăm ngày, khiến tất cả nghe đến tên liền thất sắc kinh sợ. Như vậy có thể

thấy được hắn là kẻ làm việc quyết đoán, không hề có chút tình cảm.

Khi bị truy đuổi ra khỏi Tu ma hải, không ngờ còn dám để lại phi kiếm mai phục làm cho một kẻ như lão cũng phải đổ máu. Điều này có thể thấy được sự can đảm hơn người của hắn.

Nếu chỉ như thế thì cũng bình thường. Nhưng hắn lại còn nhân cơ hội mà đạt được mục đích quan khán thần đạo thuật. Bằng đó việc cũng có thể

thấy được tâm tư cẩn mật của hắn.

Vừa rồi Triệu Truyện Lương toàn lực ra tay, hắn chỉ là một tên Kết Đan kỳ nho nhỏ không ngờ vẫn hoàn toàn bình tĩnh, không hề có chút hoảng hốt. Điều đó lại càng chứng tỏ được ý chí kiên định của hắn.

Trừ bỏ những điều này, Bát Cực ma quân lại nghĩ đến mình mất mất ba năm thời gian mới bắt được hắn thì có thể hình dung mức độ giảo hoạt như cáo mới thỏa đáng.

Hắn tâm ngoan thủ lạt, to gan lớn mật, làm việc quyết đoán, lãnh khốc vô tình, lại có sự can đảm hơn người, tâm tư kín kẽ, ý chí kiên định, giảo hoạt như hồ ly…

Mặc dù là Bát Cực ma quân, nhưng sau khi phân tích cẩn thận, trái tim vẫn đập thình thịch, ánh mắt chớp động. Một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong lòng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 166: Cổ truyền tống trận

Nhưng ý niệm trong đầu lão vừa xuất hiện liền lập tức tiêu tán. Lão thầm than đáng tiếc. Nếu không phải vì đi đến địa phương kia thì lão đã thu hắn làm nhập môn đệ tử rồi. Hiện tại, tiểu tử này cuối cùng có thể giữ

được mạng hay không cũng còn khó nói!

Đúng lúc này thần sắc hắn thoáng động, ngẩng đầu nhìn chằm chằm về

phương xa. Ngay lập tức, Vương Lâm cũng cảm thấy một nguồn linh lực dao động từ chân trời truyền đến.

Chỉ thấy một trung niên văn sỹ mặc một bộ bố sam, đầu đội khăn vuông đang thản nhiên đi đến. Khuôn mặt người này trắng như ngọc, ánh mắt thi thoảng lại lóe lên tinh quang. Thân hình hắn phất phơ trong gió, lơ lửng từ không trung hạ xuống. Hắn vung tay lên, giọng điệu bình thản nói:

- Đoan Mộc Cực, Hành Thổ Chu của ta dùng tốt chứ? – Tu vi của hắn cũng giống như Bát cực Ma quân, đều nhìn không thấu. Từ giọng điệu ngang hàng của hắn khi nói chuyện với Bát cực Ma quân, hiển nhiên tu vi của hắn và

Ma quân cũng tương đương nhau.

Đoan Mộc Cực Bát Cực ma quân hừ nhẹ một tiếng, từ trong túi trữ vật xuất ra một cái Hành Thổ Chu, vung tay ném ra.

- Dùng được cái rắm! Cái đồ bỏ đi này mà ngươi cho là bảo bối à? Nếu có cho lão phu cũng không thèm nhận.

Bạch y văn sỹ tiếp lấy, tay phải nhoáng lên Hành Thổ Chu đã biến mất vô

ảnh vô tung.Hai mắt hắn đảo qua, dừng ở trên người Vương Lâm, bình thản nói:

- Sao lại có một tên Kết Đan kỳ tiểu bối ở chỗ này?

Ánh mắt Đoan Mộc Cực thay đổi, nói:

- Hắn có chỗ hữu dụng. Đi thôi. Địa phương kia cũng sắp mở ra rồi. - Nói xong, hồ lô của lão lập tức bay ra, biến lớn! Hắn nhanh chóng đạp lên trên hồ lô.

Vương Lâm liếc nhìn Bạch y văn sỹ một cái, dưới chân điểm nhẹ, cũng đưng lên hồ lô. Hắn vẫn âm thầm cảnh giác. Từ lúc bạch y văn sỹ xuất hiện,

thần thức của y vẫn vây quanh người hắn. Đúng lúc đó, bên tai hắn vang lên âm thanh của Đoan Mộc Cực:

- Tên này là Uông Thanh Việt, sứ giả Âm Dương Tông của tứ cấp tu chân quốc. Tu vi của hắn rất đáng sợ, ngươi không nên chọc vào hắn.

Thần sắc của Vương Lâm như thường nhưng nội tâm lại càng thêm cảnh giác.

Ba người đẩy nhanh tốc độ, tiến vào Tu ma hải. Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo thoáng quan sát. Tên bạch y văn sỹ Uông Thanh Việt không sử dụng pháp bảo gì nhưng tốc độ của hắn vẫn tương đương với hồ lô. Mê vụ trong

Tu ma hải thường dày đến hơn ba trượng, như bị một bàn tay vô hình đẩy dạt sang hai bên.

Không lâu sau, ba người đã chìm xuống đáy của Tu ma hải. Một đường nhanh chóng bay đi. Thoáng cái, Nam Đấu Thành đã xuất hiện trong tầm mắt. Ba người vẫn chưa dừng lại, xuyên qua thiên không của Nam Đẩu Thành.

Dọc theo đường đi, những tu sỹ nhìn thấy ba người đều biến sắc, vội vàng tản ra. Họ dường như cũng nhận ra lai lịch của hồ lô nên vội vàng cung kính đứng tránh sang một bên, đợi hồ lô bay qua mới dám phi hành tiếp.

Vẻ mặt của Uông Thanh Việt rất bình thản, vừa phi hành vừa chậm rãi nói:

- Uy phong của Bát cực Ma quân quả là không nhỏ, ở phía ngoài của Tu Ma hải mà cũng có người nhận ra được ngươi.

Tốc độ của ba người cực nhanh nhưng thanh âm vẫn vang lên một cách rõ ràng. Lão nhân mặc thanh liếc mắt nói:

- Người biết lão phu có rất nhiều. Ngươi để ý đến chúng chẳng phải là thêm tốn sức hay sao?

Uông Thanh Việt đảo mắt sang Vương Lâm rồi nhìn Đoan Mộc Cực nói:

- Ngươi mang một tên Kết Đan kỳ đến địa phương đó chẳng phải là khiến hắn chịu chết sao?

- Ngươi không nên coi thường hắn. Hắn nắm giữ Tử chú thuật, khi đến cửa thứ ba sẽ có tác dụng rất lớn. - Đoan Mộc Cực bình thản nói.

Uông Thanh Việt ngẩn ra, nhưng sau đó hai mắt lóe sáng, nhìn Vương Lâm.

Khóe miệng hắn lộ nên một nụ cười cực kỳ cổ quái, nhưng rồi nhanh chóng lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc! Nếu ngươi là Nguyên Anh kỳ tu sỹ, Uông mỗ cũng muốn lãnh giáo một phen.

Vương Lâm trầm mặc không nói gì, vẫn giữ im lặng.

Một ngàn năm trước, Đoan Mộc Cực đã đi đến đó tất nhiên là đã biết được ở

đó có thứ bảo bối gì. Nếu không sao hắn lại để bụng mãi thế.

- Chúng ta sẽ đến đâu đây? Ngươi chắc chắn thứ đồ vật kia thật sự ở nơi đó? - Uông Thanh Việt nhìn sang Đoan Mộc Cực, hỏi.

Đoan Mộc Cực trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

- Chiếc hồ lô này của ta chính là lấy được từ địa phương đó. Uông Thanh

Việt! Ta chỉ có thể nói được như thế với ngươi thôi, đợi đến được nơi đó ngươi tự nhiên sẽ biết! Chớ trách!

Uông Thanh Việt nhìn cái hồ lô mấy lần, nét mặt hắn vẫn hoàn toàn bình thản. Từ đó về sau hắn cũng không nói thêm gì, chỉ theo sát Đoan Mộc

Cực. Ba người phi hành với tôc độ rất nhanh, liên tục trong một tháng.

Suốt một tháng, hầu như ba người chưa từng dừng lại. Dọc đường, Vương

Lâm đếm được bọn họ đã vượt qua đến 4 tòa thành trì, càng lúc càng thấy có nhiều tu sỹ. Số lượng vượt xa Nam Đấu Thành. Đến một ngày, một ngọn núi khổng lồ chợt xuất hiện trước mặt hắn. Đoan Mộc Cực vỗ hồ lô, bay về

phía ngọn núi.

Thoáng cái, bọn họ đã vòng qua ngọn núi. Nơi đây có một cái cốc rộng lớn, bên trong yên ắng dị thường, không hề có chút động tĩnh.

Đoan Mộc Cực hết sức quen thuộc tiến vào trong trung tâm của cốc. Tới nơi, lão nhảy từ trên hồ lô xuống, tay phải bắt quyết, đánh về phía trước. Lập tức từ bốn phía chợt xuất hiện một ngọn gió cổ quái. Làn sương mù dày đặc nhanh chóng bị xua tan, lộ ra một mảnh đất trống.

Vương Lâm cũng nhảy từ trên hồ lô xuống. Ánh mắt liền tập trung vào mảnh đất trống kia. Trên đó có một cái trận pháp hình tròn, trong trận pháp có khắc rất nhiều chữ nhỏ. Một luồng hơi thở cổ xưa chậm rãi tán xuất.

Uông Thanh Việt nhìn trận pháp, nét mặt có chút ngạc nhiên. Hắn suy nghĩ một chút rồi liếc nhìn Đoan Mộc Cực một cái.

Đoan Mộc Cực vỗ túi trữ vật, xuất ra một khối linh thạch hình lục lăng phát ra một lớp ánh sáng ngà ngà. Nét mặt lão có phần tiếc rẻ, rồi đặt viên linh thạch xuống một chỗ lõm ở trung tâm trận pháp.

“Cái trận pháp chết tiệt này quả là hoang phí linh thạch. Khối cực phẩm linh thạch của ta sau lần truyền tống này chỉ sợ sẽ bị hủy mất!” - Đoan

Mộc Cực thầm nhủ.

Hai mắt Uông Thanh Việt lại lóe sáng, nhìn chằm chằm viên linh thạch lục lăng , trầm giọng nói:

- Đoan Mộc Cực! Khối cực phẩm linh thạch này cũng từ nơi kia mà có phải không?

- Đúng thế, lúc trước lão phu chiếm được ba khối. Muốn tiến vào nơi đó,

nếu không sử dụng cái truyền tống trận này thì không thể được. Năm đó,

mấy vị bằng hữu của lão phu căn cứ vào điển tịch từ thời thượng cổ mới tìm ra chút manh mối. Sau đó lại phải truy tìm gần ngàn năm mới xác định được vị trí này. Lại hao phí mất một số lượng linh thạch và tài liệu cực lớn mới có thể đổi được khối cực phẩm linh thạch này từ Chu Tước quốc, sau đó mới đi vào được. - Đoan Mộc Cực nhìn trận pháp đang dao động, tức giận nói

- Cực phẩm linh thạch… Toàn bộ cả Chu Tước tinh, số lượng cực phẩm linh thạch vô cùng hiếm thấy. Nghe đồn đó chính là tiền tệ để giao dịch giữa các tu chân tinh cầu với nhau. Địa phương kia nếu có linh thạch bậc này thì cho dù không có Anh Biến Đan cũng đáng giá để dò xét. - Uông Thanh

Việt nhìn chằm chằm vào khối cực phẩm linh thạch trong trận pháp, chậm rãi nói!

- Truyền tống trận này cũng không đưa thẳng đến địa phương kia như ngươi tưởng đâu. Nó chỉ truyền tống đến Toái Tinh Loạn trong Tu Ma hải mà thôi. Sau khi đến đó chúng ta sẽ tập hợp với vài bằng hữu của ta, rồi mới đi. Từ đây đến nội hải quá xa. nếu chỉ phi hành, hắn phải mất cả

trăm năm mới có thể đến đó được. Đó là chưa kể những hiểm địa bên ngoài

Toái Tinh Loạn. Chỉ cần nói đến hồng vụ giữa nội hải và ngoại hải, như ta và ngươi thì chỉ cẩn thận một chút thì có thể thoát. Nhưng tiểu tử

này thì chết chắc. Nếu không, ngươi nghĩ rằng ta thừa hơi hao phí cả

khối cực phẩm linh thạch này để chơi à? - Đoan Mộc Cực trừng mắt nhìn

Vương Lâm một cái, nhỏ giọng nói.

Hai tay Đoan Mộc Cực liên tục đánh ra mấy đạo pháp quyết. Một lúc sau,

khối cực phẩm linh thạch trong trung tâm Truyền Tống Trận sáng lên. Đám tự phù trong Truyền Tống Trận cũng sáng lên theo. Cho đến khi

toàn bộ tự

phù đều sáng hết, khối linh thạch liền vỡ nát. Từ Truyền Tống Trận chợt tản mát ra một luồng linh lực khổng lồ. Linh lực gần như ngưng thực,

hóa thành một cơn lốc xoáy, khiến cho sương mù xung quanh cũng lập tức bị hút vào. Trong chớp mắt, một cơn lốc xoáy cao đến hơn mười trượng từ

trong Truyền Tống Trận bốc lên, càng lúc càng mạnh.

Cảnh tượng đó chậm rãi diễn biến, khiến cho Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt không khỏi nhìn vào chỗ lõm trong Truyền Tống Trận. Khối linh thạch đã biến thành tro bụi, bị lốc xoáy thổi bay.

Nhưng linh lực ẩn chứa trong khối cực phẩm linh thạch cũng làm cho tim

Vương Lâm đập thình thịch. Dù mấy vạn khối thượng phẩm linh thạch đặt cùng một chỗ chỉ sợ cũng không có được hiệu quả bằng nó.

Thân hình Đoan Mộc Cực lóe lên, đến bên cạnh Vương Lâm quát khẽ:

- Đi vào.

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh, liếc nhìn Đoan Mộc Cực một cái đã hiểu thấu suy nghĩ của hắn. Hắn lo lắng khi mình tiến vào sẽ xảy ra một chút biến cố. Vương Lâm thản nhiên, không chút do dự tiến vào trong lốc xoáy,

đứng trên Truyền Tống Trận.

Đoan Mộc Cực theo sát phía sau. Cuối cùng chỉ còn Uông Thanh Việt, hắn cẩn thận kiểm tra một chút rồi mới bước vào.

Ngay sau đó, lốc xoáy trên không trung chợt trở nên cuồng loạn, khiến cho cả ngọn núi ầm ầm chấn động. Ba người phía trong trận pháp lập tức biến mất.

Một hồi lâu sau, nơi này mới khôi phục lại vẻ bình thường, sương mù bị

đẩy đi đã kéo trở lại, một lần nữa bao phủ lấy Truyền Tống Trận.

Phạm vi của Tu ma hải cực lớn. Ngoài nội hải lại có một tầng hồng vụ.

Nếu không có tu vị nhất định thì chỉ cần dính một chút hồng vụ, thân thể

lập tức bị hủ thực, tan thành mây khói. Ngay cả thần thức cũng không thể trồn thoát, cả đời bị nhốt ở bên trong hồng vụ.

Hồng vụ đã trở thành tấm chắn thiên nhiên ngăn cách nội hải và ngoại hải. Chỉ vào ngày sương mù hóa hải hàng năm, trong thời một ngày hồng vụ

mới tản ra.

Thông thường, những tu sỹ muốn rời khỏi hay tiến vào nội hải thì chỉ có cách đợi đến ngày này, mà xuyên qua.

Sau khi đi qua hồng vụ là đến Tu ma nội hải. Nơi này tập trung vô số

cường giả. Rất nhiều ma đầu thanh danh hiển hách ở bên ngoài đều tiến vào trong đó ẩn cư.

Phạm vi của nội hải cũng rất lớn. Nếu chỉ phi hành, thì phải mất tới trăm năm mới có thể đi đến phía bên kia nội hải. Ở cực bắc của nội hải có một bình nguyên được gọi là Toái Tinh Loạn.

Đây là nơi duy nhất trong Tu Ma hải mà vụ khí chẳng thể lan đến. Nó được vô só những tảng đá vụn thần bí vây quanh, tạo thành một lớp lá chắn thiên nhiên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 167: Tề tụ.

Cái vòng tròn được tạo từ vô số mảnh đá vụn đó như bị một sức mạnh kỳ bí nào đó kìm hãm, tạo thành một vùng đất rộng tới trăm dặm này chính là

Toái Tinh Loạn.

Nơi này còn được gọi là vùng đất chết, tu sĩ có tu vi Nguyên Anh kỳ, nếu như chưa tới ngày sương mù biến thành biển, mà cứ nhất quyết thâm nhập vào thì trong mười người ắt sẽ chỉ có vài người thành công.

Nhưng nếu như vẫn cố xông vào Toái Tinh loạn thì chỉ sợ mười người cũng phải chết hết chẳng còn ai sống sót. Từ xưa đến nay, Toái Tinh Loạn trong Tu Ma nội biển được coi là nơi nguy hiểm nhất ở đây.

Theo truyền thuyết, vùng đất này xuất hiện trước khi Tu Ma hải biến thành sương. Bao nhiêu năm qua, không biết có bao nhiêu Tu sĩ đã muốn vào thăm dò nơi đây, nhưng cũng đều tới gần rồi lại trở về. Có vài người đã đi qua được Toái Tinh loạn nhưng cũng không trở lại.

Cho dù là ngũ cấp Tu Chân Quốc cũng e ngại sức mạnh vô hình của vùng đất này. Bọn họ cũng không dám phải quá nhiều cao thủ tới đây thăm dò.

Hơn nữa, không ai biết được bên trong vùng đất đó rốt cuộc là cái gì nên bọn họ cũng chẳng muốn tốn công vô ích.

Cả một thời gian dài, những tu sĩ còn nuôi mộng tưởng có thể thâm nhập được vào vùng đất này ngày càng ít.

Nhiều năm trước đây, tình trạng này đã có sự thay đổi. Ở lục cấp tu chân quốc duy nhất trên Chu Tước tinh, có một vị cao thủ đầy thần thông, một mình thâm nhập vào Tu Ma hải. Người đó khiêu chiến vô số cao thủ nhưng chẳng có ai xứng đáng là đối thủ của mình. Cuối cùng, người đó thâm nhập vào Toái Tinh Loạn, nhưng cũng bặt vô âm tín từ đó.

Mười năm sau, Chu Tước tinh phái rất nhiều cao thủ tới đó, bày ra một cái đại trận phong tỏa vùng đất này, đồng thời ra lệnh ai thâm nhập vào đó thì giết không tha.

Thế nên từ đó nơi này trở thành tuyệt địa, khiến cho ai nhắc tới cũng thấy khiếp sợ. Tới ngày nay nỗi sợ hãi đó cũng có vơi đi phần nào, nhưng trong phạm vi ngàn dặm quanh đó không hề có bóng dáng bất cứ một vị tu sĩ nào khác.

Một ngày nọ, ở bên ngoài Toái Tinh Loạn, có một làn sương đen đang bao phủ một cái sơn cốc. Bất chợt từ trong làn sương chợt xuất hiện một cơn lốc xoáy. Cơn lốc càng lúc càng lớn, nhanh chóng tạo ra một khoảng đất trống. Trên mặt đất có một cái truyền tống trận cổ xưa đang tỏa ra một ánh hào quang chói mắt. Có ba bóng người từ từ xuất hiện.

Cảnh tượng đập vào mắt đầu tiên khi Vương Lâm vừa mới xuất hiện chính là vùng đất Toái Thạch. Những viên đá nhỏ to với những hình thù kì quái,

kết thành một khối hình cầu, chậm chạp chuyển động. Trên những viên đá thi thoảng lại có những tia chớp màu tím xuất hiện.

Liếc mắt có thể ước chừng đại khí diện tích của nơi đó rộng khoảng chừng trăm dặm.

“Đây chính là Toái Tinh Loạn ư?” Uông Thanh Việt hiển nhiên là lần đầu tiên tới nơi này. Hắn đưa mắt nhìn vòng tròn được tạo bởi vô số những viên đá vụn mà hỏi.

Đoan Mộc Cực cảm khái nhìn quanh. Một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:

“Đúng! Chính là nơi đây. Một ngàn năm rồi, nơi này vẫn không hề thay đổi.”

Ánh mắt của Uông Thanh Việt sáng lên, liếm môi nói: “Truyền thuyết kể

rằng hàng vạn năm trước đệ nhất cao thủ của Chu Tước Quốc đã mất tích ở

vùng đất này. Ha ha! Hôm nay, Uông mỗ cũng tới để xem xem nơi đây có gì huyền bí.”

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nói với Đoan Mộc Cực: “Đây chính là Toái Tinh Loạn mà các vị tiền bối đã nhắc tới sao?”

Đoan Mộc Cực gật gật đầu, ánh mắt hướng về phía Toái Tinh Loạn, trên gương mặt anh thoáng hiện ra chút sợ hãi. Lão nói: “Vùng đất này tỏa ra một sức mạnh huyền bí. Khi nào bước vào đó, nguồn sức mạnh huyền bí sẽ

chui vào cơ thể chúng ta. Đám đá vụn trong đó sẽ tạo thành một bản sao của mỗi người theo một cách nào đó không thể lý giải được. Thậm chí nó còn mạnh hơn cả bản thân mỗi người. Cho dù trước khi bước vào có

dùng cách nào để hạ thấp tu vi cũng vô dụng. Khi phân thân xuất hiện chỉ có cách đánh bại nó thì mới có thể thoát ra. Sau khi đi thêm năm mươi dặm đó, lại có hai phân thân xuất hiện. Cũng chỉ bằng cách chiến thắng thì ta mới có thể thoát ra được khỏi nơi đây.”

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn lên. Đoan Mộc Cực dường như đã đoán được những điều mà Vương Lâm nghĩ tới, nên lại nói tiếp: “Nếu như chúng ta thâm nhập vào từ phía trên hay phía dưới thì mặc dù không có đá vụn cản trở

nhưng phân thân vẫn xuất hiện. Mà lúc này có tới tận mười cái.”

Vương Lâm nhìn chăm chăm về phía Toái Thạch, trầm ngâm không đáp.

Nhìn một lúc, ánh mắt Uông Thanh Việt bỗng bừng sáng, khóe miệng xuất hiện một nụ cười nham hiểm, nói: “Một vùng đất thú vị như vậy, Uông mỗ

phải thử mới được.” Nói xong, trong nháy mắt hắn đã biến mất, khi xuất hiện thì đã ở ngoài Toái Tinh Loạn. Hắn chẳng chút do dự, bước chân tiến vào trong.

Vương Lâm chăm chú quan sát, không hề chớp mắt. Ngay vào lúc Uông Thanh

Việt bước chân vào, những tia điện màu tím nhanh chóng tập trung. Một phân thân giống y hệt Uông Thanh Việt xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Thậm chí ngay cả điệu bộ, nụ cười cũng không khác Uông Thanh Việt một chút nào. Nó không nói một lời, nhanh chóng vọt tới. Từ nơi hai người họ

giao đấu liên tục phát ra những âm thanh cực lớn.

Đoan Mộc Cực hừ một tiếng, nói: “Chẳng bao lâu sau thì nó sẽ quay trở lại với cảnh giới cao hơn thì hắn đánh làm sao đây?”

Vương Lâm suy nghĩ một chút, chợt hỏi: “Lần trước các ngươi làm thế nào mà vào được?”

Đoan Mộc Cực chỉ về phía Truyền Tống trận, đáp: “Nhờ có nó! Lần trước,

trong số chúng ta có một cao thủ trận pháp. Hơn nữa chúng ta còn có được một số vật phẩm liên quan tới Toái Tinh Loạn. Trong đó có ghi chép phương pháp bố trí Truyền Tống trận đi vào nơi này. Ngoài ra còn có mười viên cực phẩm linh thạch mới có thể vào được trong đó.”

“Rốt cuộc trong Toái Tinh Loạn có cái gì?” Vương Lâm hơi chau mày, hỏi.

Đoan Mộc Cực liếc mắt nhìn Vương Lâm, rồi vung tay lên. Lão thu lại tia thần thức trong cơ thể hắn rồi chậm rãi nói: “Được, dù sao cũng đã tới tận đây rồi thì nói cho ngươi cũng không sao. Theo như ghi chép trong vật mà chúng ta có được thì trong Toái Tinh Loạn có thi hài của một vị

cổ thần.”

“Cổ thần?” Vương Lâm ngạc nhiên.

“Cổ thần tồn tại ở thời kỳ viễn cổ giống như các vị thần tiên. Thậm chí ở

một số mặt còn mạnh hơn.” Thanh âm cũng không phải của Đoan Mộc Cực mà là của một người mặc y phục màu đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh lão, mở

miệng nói.

Lão nhân thân người cao gầy, chòm râu bạc trắng dưới cằm phấp phơ trong gió, diện mạo giống hệt như một vị tiên nhân. Cộng thêm với cây phất trần trong tay khiến cho khuôn mặt lão có vẻ hiền từ, mỉm cười gật đầu với Vương Lâm, nói tiếp: “Tiểu hữu! Sức mạnh của Cổ thần đã vượt

qua tất cả mọi giới hạn, đạt tới trình độ không ai có thể tưởng tượng được.

Thời đại mà Cổ thần sinh sống còn trước cả thời kỳ thượng cổ rất lâu.”

Thần thái của Vương Lâm ra vẻ thản nhiên nhưng trong lòng lại có chút đề

phòng. Mặc dù diện mạo của đối phương xem ra cũng có vẻ là bậc chính nhân quân tử, nhưng trong lòng Vương Lâm cảm giác rằng tu vi người này còn cao hơn cả Đoan Mộc Cấp.

Lão nhân nói xong, liền phất cây phất trần một cái. Mỉm cười nhìn vào trong. Tuy nhiên nụ cười đó ẩn chứa một chút gì đó nham hiểm.

Vương Lâm vẫn hết sức cảnh giác. Khi cây phất trần của ông ta lay chuyển, một cảm giác bất an bỗng xuất hiện. Hắn nhanh chóng lùi lại.

Đồng thời, tay hắn vỗ vào túi trữ vật lấy ra vô số ngọc phù. Tất cả

lượng ngọc phù đó đều là loại phòng ngự. Tay còn lại của hắn thò vào trong túi trữ vật, nắm lấy ngọc ấn.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng lụp bụp vang lên, trong nháy mắt toàn bộ chỗ ngọc phù đã bị vỡ vụn.

Cùng lúc đó, Đoan Mộc Cực xuất hiện giữa Vương Lâm và lão nhân, một vầng sáng màu đen hình bán nguyệt chợt xuất hiện hóa giải sự tấn công của cây phất trần. Đoan Mộc Cực nheo mắt lại nhìn đối phương, thứ ánh sáng đen đó cứ lay động qua lại. Nét mặt lão vẫn bình thản, nói rành rọt từng từ: “Cổ đế! Tiểu tử này là người người quan trọng để vượt qua cửa thứ

ba. Ngươi đừng có làm bừa.”

Nghe vậy, thần sắc Cổ đế không chút thay đổi, nhưng thôi không cười nữa.

Lúc này, dáng vẻ tiên phong đạo cốt của lão hoàn toàn biến mất. Thậm chí lại có chút âm hiểm, bình thản nói:

“Ngươi chắc chứ?”

Đoan Mộc Cực gật đầu, nói: “Hắn biết Tử Chú Thuật.”

Cổ đế nhìn lướt qua Vương Lâm, quay người đi sang một bên. Sau khi tới ngoài ba trượng thì dừng lại, không nói một lời nào, nhìn vào trong

Toái

Tinh loạn.

Sắc mặt của Vương Lâm trở nên âm trầm. Hắn thấy tên Cổ đế này chẳng qua chỉ là một tên điên, không duyên không cớ lại ra tay muốn giết người.

Mới trước đó còn mỉm cười mà giờ đã lộ rõ vẻ dữ tợn.

“Hắn tên là Cổ Lam, nhưng chúng ta đều gọi là Cổ đế. Tu vi của hắn rất cao. Cho dù là ta cũng khó mà thắng được một cách dễ dàng. Ngươi trông vẻ ngoài của hắn giống như một tên chính đạo, nhưng thực ra lại là một tên lòng lang dạ sói, đích thị là một kẻ điên. Hắn chính là đại ma đầu nổi tiếng ở Tu Ma nội hải.” Đoan Mộc Cực đứng bên cạnh, truyền âm nói với Vương Lâm .

Vương Lâm trầm ngâm, nhìn Cổ đế một lát rồi lại quay ra nhìn về phía

Toái Tinh loạn. Từ đó thi thoảng lại vọng ra tiếng gầm gừ của Uông Thanh

Việt, khiến trong lòng hắn càng thêm lo lắng.

Cổ đế là một tên điên, Uông Thanh Việt là một kẻ ngông cuồng, chỉ có Đoan Mộc Cực gần như là người bình thường.

“Lại có thêm kẻ nữa đến.”Đoan Mộc Cực nói nhỏ, thần sắc có chút biến đổi.

Từ phía chân trời có một chiếc Long chu đang bay tới, đứng ở mũi thuyền là một người đàn ông có tướng mạo tuấn tú nhưng môi có vẻ hơi mỏng, nét mặt lạnh lùng vô tình. Hắn ta đứng chắp hai tay ra sau, đầu ngẩng cao.

Trên người mặc một bộ cẩm y màu đỏ có điểm thêm một chút hoa văn màu vàng. Mái tóc đen để tự nhiên tung bay trong gió.

Sau lưng lão ta còn có một người trẻ tuổi khoảng chừng hai mươi, tướng mạo bình thường nhưng đôi mắt thi thoảng lại biến thành một màu đỏ quỷ

dị. Sau khi chiếc Long chu tới gần, nam tử mặc áo đỏ nhún mình nhảy xuống. Người thanh niên trẻ đằng sau cũng nhanh chóng nhảy xuống theo.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người đàn ông mặc áo đỏ. Toàn thân lão ta tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, cái lạnh đó như toát ra từ tận trong xương tủy

hắn, giống như tảng băng mãi mãi không tan chảy.

Sau khi đặt chân xuống đất, người đàn ông mặc áo đỏ lạnh lẽo nhìn xung quanh. Sau khi nhìn Uông Thanh Việt đang đánh nhau ở trong Toái Tinh

Loạn một chút, hắn lại quay ra nhìn Vương Lâm. Sau cùng mới nhìn Đoan

Mộc Cực, lạnh lùng nói: “Náo nhiệt quá.”

Đoan Mộc Cực cười khà khà nói: “Lục Dục ma quân! Nghìn năm không gặp, tu vi của người lại tăng lên rồi.” – Nói xong, đôi môi của lão khẽ nhúc nhích, truyền âm một chút. Lục Dục ma quân nghe xong, gương mặt có chút ngạc nhiên, ánh mắt lập tức hướng về phía Vương Lâm, nhìn một lát, khẽ

gật đầu, trầm giọng nói: “Tiểu huynh đệ, nếu như ngươi có thể mở được cửa thứ ba thừ Từ Ly Thanh ta sẽ đảm bảo sự an toàn cho ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, người thanh niên sau lưng hắn liền biến sắc, nhìn Vương Lâm với ánh mắt không chút thiện chí.

Vương Lâm chắp tay lại, đáp: “Đa tạ!”

Người đàn ông áo đỏ lại gật đầu, thu ánh mắt lại, nói với Đoan Mộc Cực:

“Chỉ còn thiếu tên gù nữa thôi. Ba trăm năm trước ta có nghe nói hắn đắc tội với Cự Ma tộc, bị mười Đại chiến ma truy sát, cũng không biết sống chết ra sao.”

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 168: Cổ thần chi địa(1+2).

Lão đà tử ta dù chết nhưng phải lôi cả Cự Ma tộc chôn cùng! - Một giọng nói khàn khàn từ phía chân trời truyền tới, vang vọng khắp không gian. Một con bích thiềm thử thân thể to hơn mười trượng xuất hiện ở phía xa.

Khi con thiềm thử hạ xuống, phát ra một tiếng động vang dội. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng Vương Lâm vẫn cảm nhận được chấn động. Ngay sau đó, con cóc nọ đạp một cái, thân thể khổng lồ đột nhiên phóng lên, biến mất. Tới khi nó xuất hiện thì chỉ còn cách mọi người khoảng

hơn mười trượng. Thân thể nó giống như một tòa núi nhỏ rơi xuống. Chỉ nghe ầm một tiếng, bụi mù mịt bốn phía, tỏa ra xa tít tắp.

Khi lớp bụi tan đi, lộ ra thân hình một con cóc thật lớn. Trên lưng nó đầy mụn, những cái mụn này thong thả co rút, ẩn hiện linh lực ba động.

Đôi mắt lớn của nó đảo qua lại, lộ rõ một sự hung dữ. Ngồi trên con cóc là một người mặc lục bào, vóc người thấp bé, phía sau lưng gồ cao lên, có vẻ là người gù. Mắt hắn nhìn tam giác, cằm nhỏ, mỏ nhọn, má hóp như khỉ, trong mắt thỉnh thoảng lại lóe lên u quang. Trên mặt hắn cũng đầy mụn như trên người con cóc. Toàn thân đầy mùi mủ, lan ra xung quanh, cả người nhìn xấu xí tới cực điểm.

Hắn sờ sờ mấy cái mụn mủ trên mặt, cất tiếng nói khàn khàn, cười khằng khặc:

- Mấy lão bất tử Cự Ma tộc đuổi giết đà tử sau ba trăm nam bị ta độc sát toàn bộ. Nếu không phải kỳ hạn ngàn năm đã tới, lão đà tử ta đã giết tới cự ma tộc, trả mối thù truy sát.

Vừa nói thân thể hắn vừa nghiêng tới, một chân bước khỏi người con cóc. Con cóc thông linh, vươn đầu lưỡi đỏ hồng ra để lão đà tử đạp lên đầu lưỡi bước xuống. Vừa đi hắn vừa ho khan, thân thể từ từ chậm rãi, tiêu sái bước xuống mặt đất.

Sau khi hắn chạm đất, tay phải tùy ý vung lên, con cóc không lồ kia liền thu nhỏ lại, cuối cùng còn lại cỡ ba bàn tay, nhảy lên bờ vai hắn. Bụng nó phập phồng, kêu uôm uôm.

Trong nháy mắt hắn đã vượt qua ba thước, trên mặt xuất hiện một nụ cười giễu cợt. Một tia khí thể màu đen từ trên mặt hắn chậm rãi lan ra.

Vương Lâm mặt không đổi sắc, lui lại vài bước, lạnh lùng quan sát. Hắn biết người này thiện dùng độc, lại càng phải đề cao cảnh giác.

Lục Dục Ma Quân nhướng mày, nhìn lục bào đà tử một cái, trầm giọng nói:

- Ngàn năm không gặp, cái thân độc vật thối tha của ngươi ngày càng nặng mùi!

Lão đà tử đảo hai tròng mắt, khèn khẹt nói:

- Lục Dục Ma Quân, người khác sợ ma công của ngươi nhưng lão phu thì khác. Một ngàn năm trước hai ta bất phân thắng bại, chẳng lẽ hôm nay ngươi còn muốn đánh một lần nữa? - Vừa nói hắn vừa sờ con cóc trên vai, cười khẹt khẹt.

Đôi mắt Lục Dục Ma Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương. Giữa hai người lập tức xuất hiện linh lực dao động cuồng loạn. Nhưng rất nhanh sau đó, cả hai cùng xoay người đi, thu liễm lại linh lực.

Vào lúc này, Cổ Đế đang ở cách đó hơn mười trượng chậm rãi nói:

- Cũng đã tới rồi. Lần này, lão phu từ tứ cấp tu chân quốc đoạt được Băng Phong Tráo. Đệ nhất quan này hẳn là có thể chống đỡ được hơn nửa.

Tiếng nói lạnh như băng của Lục Dục Ma Quân vang lên:

- Vậy nửa sau để cho ta đi!

Mạnh Đà Tử sờ sờ lên khuôn mặt mưng mủ, cất tiếng nói khàn khàn:

- Đệ nhị quan xem như là của ta đi!

Đoan Mộc Cực chỉ về phía Uông Thanh Việt trên Toái Tinh loạn phía xa, trầm giọng nói:

- Tên Uông Thanh Việt kia am hiểu ngũ hành độn thuật, có thể trợ giúp ta. Còn cả vị tiểu hữu này am hiểu cấm chế, đệ tam quan là thần thức công kích đều phải dựa vào hắn.

Đôi mắt hôn ám của Mạnh Đà Tử đảo qua người Vương Lâm, không nói gì. Lục Dục Ma Quân bước tới Truyền Tống trận, hai tay biến ảo những pháp quyết kỳ dị. Sau khi đánh ra vài đạo linh quang, cả pháp trận ầm vang một tiếng, bắt đầu chấn động tỏa ra từng trận khói xanh. Đến khi khói xanh tan hết, Truyền Tống trận liền được mở ra hoàn toàn. Ngay sau đó, hắn ngưng thần nhìn một chút, thân thể nhoáng lên liền nhanh chóng đi tới đó.

Mỗi một bước đi hắn đều đánh xuống một đạo linh quang. Cùng với sự di động của thân thể hắn, linh quang càng lúc càng nhiều. Cuối cùng thân thể hắn cơ hồ hóa thành những đạo tàn ảnh, nhìn qua trông như vô số phân thân, hiện lên đồng thời tại nhiều vị trí trong trận pháp.

Một lúc sau, tất cả tàn ảnh biến mất, chỉ còn bản thể đang đứng trong trận pháp. Hai tay hắn vung lên, từ trong túi trữ vật liền bay ra rất nhiều tài liệu trân quý. Tiếp theo hắn xuất ra một ngọn lửa màu tím, nhanh chóng thiêu đốt số tài liệu đó thành chất lỏng.

Lục Dục Ma Quân hai tay điểm liên tiếp, chất lỏng nhiều màu lập tức chuyển động theo một quy tắc nào đó, chia ra rơi vào trong trận pháp. Khi đạo chất lỏng cuối cùng rơi xuống đất, cả không gian truyền tống trận bỗng vang lên những tiếng ầm ầm không ngớt.

Cùng lúc này, một cái truyền tống trận khác đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. Ký hiệu bên trong nhiều gấp đôi so với truyền tống trận trước. Ngoài ra lại có thêm mười cột sáng, vươn thẳng lên tận chín tầng mây.

Chẳng qua những cột sáng này sau khi xuất hiện liền lập tức chớp động, ẩn hiện như du hồn vậy. Lục Dục Ma Quân hít sâu một hơi, quát to: - Trận pháp đã mở ra, nhanh chóng đưa cực phẩm linh thạch vào. Theo như ước định ban đầu, lần này lão phu xuất ra bốn khối!

Vừa nói, từ túi trữ vật của hắn vừa bay ra bốn khối cực phẩm linh thạch hình lục lăng, tỏa sáng. Bốn khối linh thạch vừa xuất hiện liền bị một lực hút vô hình kéo vào bên trong bốn cột sáng, lơ lửng ở đó.

Dị biến này khiến cho Uông Thanh Việt đang đánh nhau với phân thân của chính mình chú ý. Lúc này, hắn đã rơi vào thế hạ phong. Phân thân tầng tầng lớp lớp tiến công, đã tương đương với cao thủ có tu vi cao hơn hắn, chỉ hơi bất cẩn là lập tức có thể mất mạng đương trường. Thậm chí nhiều lần hắn bị đánh ngã xuống đống đá vụn, nhưng hai mắt hắn càng ngày càng sáng, sự hung dữ càng ngày càng đậm.

Nhìn thấy trận pháp biến dị, hắn hơi do dự, thân thể nhanh chóng lùi lại, phóng khỏi đám đá vụn, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Đoan Mộc Cực. Đôi mắt hắn chớp chớp nhìn chăm chú vào bốn khối cực phẩm linh thạch trong truyền tống trận, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam.

Sau khi hắn trở về, những phân thân cũng chậm rãi tiêu tán, một lần nữa biến thành những khối đá vụn, chậm rãi ngừng di động.

Vương Lâm cũng nhìn chằm chằm vào khối cực phẩm linh thạch, trái tim đập thình thịch. Hắn biết Tu Ma hải cực kỳ rộng lớn, nếu không thông qua loại cổ truyền tống trận này mà di chuyển như bình thường thì lâu vô cùng. Hơn nữa trên đường cũng gặp nhiều nguy hiểm.

Nhưng phương pháp duy nhất để sử dụng loại truyền tống trận chính là phải có cực phẩm linh thạch. Chỉ có điều cực phẩm linh thạch quá hiếm, cũng vì thế mà khiến cho những cỗ truyền tống trận được lưu lại từ thời viễn cổ bên trong Tu Ma hải này càng ngày càng hoang phế, phần lớn đã hỏng.

Lúc này Cổ Đế vỗ túi trữ vật, xuất ra hai khối cực phẩm linh thạch. Hắn nhìn thoáng qua một chút, sau đó phất tay. Hai khối linh thạch lập tức bay vào bên trong hai cột sáng, lơ lửng trong đó.

Đoan Mộc Cực cũng cắn răng, lấy từ trong túi ra hai khối, đau lòng ngắm nghía vài lần rồi mới ném ra. Mười cột sáng lúc này đã có tám cái có linh thạch.

Cuối cùng là Mạnh Đà Tử. Hắn vỗ con cóc trên đầu vai. Bụng con cóc liền trướng lên, sau đó hé miệng. Hai chùm sáng từ trong miệng nó lần lượt bay ra, trong nháy mắt bắn vào trong cột sáng.

Đến lúc này, toàn bộ mười cột sáng đều đã có cực phẩm linh thạch. Cột sáng đột nhiên tối sầm lại, ánh sáng biến mất, toàn bộ ngưng tụ trên linh thạch.

Mười khối linh thạch lúc này thoạt nhìn giống như mười mặt trời, chậm rãi bay vào những vị trí trên truyền tống trận. Trong nháy mắt, truyền tống trận chấn động, chậm rãi xoay tròn.

Hai mắt Lục Dục Ma Quân lộ vẻ hưng phấn, quát khẽ:

- Ngàn năm trước chúng ta gần trăm người tiến vào. Thậm chí còn chưa chính thức tiến vào bên trong, chỉ tới gần bên ngoài cấm chế đã vô cùng khốn khổ. Cuối cùng sau khi trở về từ đệ tam quan, chỉ còn bốn người chúng ta may mắn sống sót. Ngàn năm qua tu vi chúng ta đều tăng lên không nhỏ, tất nhiên có thể bài trừ cấm chế này. Tiến vào thử thôi!

Cho dù là Cổ Đế hai mắt cũng lộ tinh quang, tiến vào bên trong trận pháp.

Sau đó là Mạnh Đà Tử, Đoan Mộc Cực cùng Lục Dục Ma Quân, rồi đến người thanh niên. Về phần Uông Thanh Việt thì trầm mặc một chút rồi cũng tiến vào. Vương Lâm cúi đầu trầm ngâm. Sau đó, hai mắt hắn lóe sáng, đi vào trong trận.

Sau khi bảy người đều đã vào trong trận. Lục Dục Ma Quân quát khẽ một tiếng. Trận pháp liền phát ra một tiếng nổ lớn. Mười khối cực phẩm tinh thạch tự bạo. Một luồng sóng linh lực cực lớn điên cuồng tỏa ra bốn phía. Toàn bộ sơn cốc nhanh chóng hóa thành tro bụi, thậm chí mấy tảng đá kia cũng chẳng trụ được một giây.

Một lúc sau, luồng sóng linh lực mới chậm rãi tiêu tan, toàn bộ diện mạo của truyền tống trận lại lộ ra, nhưng đã bị nghiền nát, không thể sử dụng nữa.

Bên trong Toái Tinh loạn có một mảnh bình nguyên. Giữa không trung của mảnh bình nguyên này hiện lên một quang quyển hình tròn, bên trong chỉ toàn là một màu đen, không thể nhìn rõ.

Dưới quang quyển, đột nhiên lóe lên từng trận quang mang, sau đó bảy thân ảnh hiện ra.

Cổ Đế là người đầu tiên đi ra, nhìn chằm chằm vào quang quyển trên đỉnh đầu, hai mắt lộ vẻ cuồng nhiệt. Thân thể hắn bay vọt lên, trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài quang quyển. Vòng quanh đó vài vòng, hắn trầm giọng nói:

- Một ngàn năm qua hắn là không có ai tới đây. Phong ấn của chúng ta vẫn nguyên vẹn!

Nói xong hắn vươn hai tay, huy động liên tục xung quanh quang quyển. Một đạo hắc ti từ bên trong bay ra, chui vào trong tay hắn rồi biến mất.

Vương Lâm cảm nhận rõ ràng điều đó. Đoan Mộc Cực, Lục Dục Ma Quân và Mạnh Đà Tử sau khi nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Lâm đưa mắt nhìn xung quanh. Mảnh bình nguyên bên trong Toái Tinh loạn rộng mênh mông, không thấy bờ bến. Trên bầu trời hết sức u ám. Vương Lâm biết đây nhất định là do một loại cấm chế mạnh mẽ nào đó gây nên.

Bên trong bình nguyên vô cùng yên tĩnh, căn bản là không thấy điểm gì đặc biệt.

o0o

Lúc này Lục Dục Ma Quân nhìn Uông Thanh Việt và Vương Lâm một cái, trầm giọng nói:

- Hoan nghênh tới Toái Tinh loạn. Cho dù trước kia, Đoan Mộc Cực có nói với hai người về nơi này hay không, ta đều phải nhắc lại lần nữa. Xuyên qua quang quyển này sẽ tiến vào một không gian thần bí. Căn cứ

theo ghi chép mà chúng ta có được thì ở đó có thi thể của một vị cổ thần. Lực lượng của cổ thần ẩn chứa bên trong thân thể. Thân thể hắn rất lớn. Một vị Cổ thần có tu vi yếu nhất, thì thân thể cũng lớn không kém Chu Tước tinh. Ta có thể nói cho hai vị biết, vị cổ thần này là một người trưởng thành. Thân thể hắn lớn hơn Chu Tước tinh vô số lần.

Sở dĩ nói nơi này bảo vật vô số là vì khi cổ thần chết đi, thần thức không bị diệt vong mà chỉ lâm vào trạng thái ngủ say mà thôi. Nếu có thể đi vào trong cơ thể, lấy được ký ức thì mỗi một công pháp của hắn cũng tương đương với một loại đại thần thông.

Về phần pháp bảo thì cổ thần không có túi trữ vật. Bởi vì chẳng có túi trữ vật nào có thể chứa được những bảo bối của cổ thần, cho nên pháp bảo của cổ thần đều chứa trong thân thể. Nếu may mắn thì chúng ta cũng có thể lấy được.

Còn đan dược ư? Tu vi cổ thần như vậy, đan dược họ ăn quý tới mức nào hoàn toàn ngoài suy đoán của chúng ta. Nhưng đan dược đó không phải họ đã hấp thu hết mà có một phần vẫn đọng lại trong kinh mạch. Mục tiêu của chúng ta lần này chính là Anh Biến đan. Loại đan dược này có thể tìm được trong kinh mạch của cổ thần.

Hai mắt Uông Thanh Việt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên, nhìn chằm chằm vào quang quyển trong không trung, trầm ngâm suy nghĩ.

Mạnh Đà Tử sờ sờ khuôn mặt đầy mủ, khàn khàn nói:

- Lục Dục! Đoan Mộc! Lần này có quá nhiều người. Nếu không phá được cấm chế thì không nói, nhưng nếu chẳng may phá được, không biết phải phân chia thế nào.

Lục Dục Ma Quân nhìn Uông Thanh Việt một cái, trầm giọng nói:

- Hễ là người tiến vào được, thì mỗi người được một kiện. Nếu là Anh Biến đan thì đành phụ thuộc vào bản lãnh đi.

Đoan Mộc Cực cười hắc hắc nói:

- Nói việc này giờ quá sớm. Đợi tới khi phá được cấm chế rồi hãy bàn tiếp. - Sau đó hắn lại nhìn người thanh niên trẻ tuổi đi theo Lục Dục Ma Quân cười khặc khặc nói:

- Vị tiểu hữu này, không biết có thể giúp gì chúng ta trong việc phá cấm chế đây?

Lục Dục Ma Quân liếc nhìn Vương Lâm một cái, lạnh như băng nói:

- Khả năng của hắn đến đệ tam quan có thể phát huy. Người này là tu sĩ Thiên Trúc tam cấp tu chân quốc, có thể đối phó với vật ở đệ tam quan.

Từ mỗ phải mất mấy năm mới tìm ra hắn đó.

- Hóa ra là vậy.... Hắc hắc. Đệ tam quan, chúng ta trước kia chính là phải dừng lại ở đó. Hy vọng lần này có thể phá được nó! - Mạnh Đà Tử lộ ra một nụ cười cổ quái, ánh mắt nhìn lên Vương Lâm và người thanh niên kia mấy lần.

Lúc này, Cổ Đế ở ngoài quang quyển huy động hai tay ngày càng nhanh. Hắc ti như mưa phùn xuất hiện. Thần thái hắn càng ngày càng ngưng trọng, cuối cùng hai tay hợp lại, đẩy về phía trước. Vô số đạo hắc ti đột nhiên từ trong quang quyển lan ra, hóa thành một đầu hắc long, gầm lên một tiếng. Sau đó, thân thể nó nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào trong tay Cổ Đế.

- Có thể tiến vào rồi! - Cổ Đế hít sâu một hơi, vỗ túi trữ vật, thu lại hắc long. Sau đó, hắn xuất ra hai cái vòng ngọc một lớn một nhỏ. Cái lớn có màu hơi đỏ, cái nhỏ màu xám nhạt.

Cầm hai cái vòng, Cổ Đế chần chừ một chút, sau đó bước vào trong quang quyển. Thân ảnh lập tức biến mất.

Lục Dục Ma Quân chớp mắt, nắm lấy thân thể người thanh niên kia, bay vọt lên, biến mất trong quang quyển. Ngay sau đó Uông Thanh Việt liếm liếm môi, bước theo.

Cuối cùng là Đoan Mộc Cực và Mạnh Đà Tử, hai người nhìn Vương Lâm. Vương Lâm không nói một lời, thân thể bay lên, đến trước quang quyển đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Đoan Mộc Cực, vươn tay phải trầm giọng nói:

- Nếu đã tới đây, xin tiền bối thực hiện lời hứa.

Đoan Mộc Cực cười ha hả, nói:

- Việc này không vội. Đợi sau khi phá được đệ tam quan, ta sẽ đưa cho ngươi.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì thêm. Mạnh Đà Tử nhìn cảnh này, cười hắc hắc, thân thể lướt qua Đoan Mộc Cực, không để ý tới hai người, đi vào trong quang quyển.

Đoan Mộc Cực trừng mắt nhìn Vương Lâm, trầm mặc một chút, từ túi trữ vật lấy ra hai hạt đan dược, trầm giọng nói:

- Lấy đi!

Vương Lâm tiếp nhận, cẩn thận xem xét một chút. Đây đúng là thứ như Lý Mộ Uyển đã miêu tả, một viên nhỏ là hóa anh, viên lớn là lập anh.

Cẩn thận thu hồi đan dược, Vương Lâm không nói gì thêm, tiến vào trong quang quyển. Trong nháy mắt tiến vào, hắn đột nhiên cảm thấy như mình vừa xuyên qua một tầng vải mỏng.

Cảnh vật trước mắt khiến hắn phải hít sâu một hơi, đứng sững ở đó. Nơi này cùng với Tịch Diệt giới trước kia hắn ở giống nhau tới kinh người, đều bị bóng đêm bao phủ toàn bộ. Nếu có khác thì đó chính là có vô số tảng cự thạch hình trùy. Mỗi một tảng cự thạch lại được một lực lượng vô hình nâng lên, lơ lửng giữa không trung, chậm rãi di động.

Nơi hắn đang đứng cũng là một trong số những tảng cự thạch. Khối đá này rộng khoảng ba mươi trượng, chỉ có một mình hắn đứng trên.

Bên dưới tảng đá là bóng tối vô hạn, mắt không thể thấy rõ. Tất cả những người tiến vào đều đang đứng trên một tảng đá.

Vương Lâm nhìn thấy Đoan Mộc Cực, Lục Dục Ma Quân, Cổ Đế, Mạnh Đà Tử đều bình thản, không có nửa điểm bối rối. Về phần Uông Thanh Việt thì đôi mắt lại lộ vẻ suy tư, đứng trên tảng đá xem xét xung quanh.

Cuối cùng là người trẻ tuổi. Hắn ngồi trên tảng đá, ngơ ngác nhìn bốn phía, đôi mắt hiện lên vẻ rung động.

Vương Lâm hít sâu một hơi, thần thức chậm rãi tản ra. Nơi này không có cấm chế thần thức nhưng hắn lo ngại bốn phía đều là lão gia hỏa tu vi thông thiên. Thần thức hắn không lan ra quá xa, chỉ dừng lại xung quanh tảng đá mình đứng.

Lúc này tiếng nói của Lục Dục Ma Quân từ xa truyền tới:

- Nơi này không có gì nguy hiểm, chỉ là thông đạo tiến vào thôi. Chỉ cần ngồi điều tức trên tảng đá là được.

Vương Lâm nghe vậy liền khoanh chân ngồi xuống. Nhìn tảng đá chậm rãi trôi về phía trước, hắn thoáng trầm mặc. Trong lúc không ai chú ý, hắn liền đưa tay vào trong lòng, chạm vào túi trữ vật chứa hỏa phần.

Thần thức ồ ạt tràn vào nhưng túi trữ vật không hề có phản ứng. Vương Lâm thầm giật mình nhưng cũng không tìm hiểu thêm, chậm rãi thu hồi tay phải, quan sát bốn phía.

Bỗng nhiên Uông Thanh Việt vẫn đang đứng trên tảng đá đột nhiên kêu lên ngạc nhiên:

- Đó là cái gì?

Chỉ thấy trong hư không phía dưới chợt hiện lên hai ngọn đèn. Kích thước của nó ước chừng vài trượng. Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức chấn động. Đấy đâu có phải là đèn đóm gì, rõ ràng là một đôi mắt.

Ngay sau đó, ánh mắt đột nhiên biến mất, nhưng rồi lại xuất hiện ngay lập tức. Chẳng qua khi xuất hiện lại lớn hơn nhiều. Lúc này Mạnh Đà Tử đi tới mép tảng đá, sắc mặt âm trầm nhìn xuống. Tay phải hắn vung lên, một thứ bột phấn màu lam từ tay hắn bay ra. Cùng với bột phấn bay ra là một điểm u quang. Càng xuống phía dưới thì u quang càng lúc càng sáng. Đợi tới khi tới gần ánh mắt kia thì một cảnh khiến mọi người kinh hãi hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một sinh vật mình rắn cực lớn. Kích thước của nó chỉ nhìn ở chỗ u quang hạ xuống cũng khoảng mấy ngàn trượng, bề rộng cũng phải tới trăm trượng. Cả thân đầy lân phiến màu đỏ, dưới ánh sáng màu xanh khiến cho thân thể nó càng thêm quỷ dị.

Cái đầu khổng lồ có chín cái sừng dài, răng năng dày đặc, nhe ra khiến cho người ta ớn lạnh.

Sắc mặt Mạnh Đà Tử lập tức trở nên cực kỳ khó coi, tay phải liền thu lại. U quang trong nháy mắt biến mất. Bên dưới lại bị bao phủ bởi màu đen như cũ.

- Nó hắn là một loại thú hoang! Tu vi tương đương tu sĩ Hóa Thần kỳ đại viên mãn! - Mạnh Đà Tử trầm mặc một chút, chậm rãi nói.

- Không nên chọc vào nó. Lần trước, chúng ta tới đây có thể an toàn đi qua. Lúc này chắc chỉ cần không chọc tới nó hắn là có thể vượt qua! - Lục Dục Ma Quân sắc mặt âm trầm, bình thản nói.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng rít lớn vang lên. Ngay sau đó đôi mắt to lớn kia càng lúc càng lớn. Một làn khí tanh tưởi đột nhiên truyền tới.

Mọi người lập tức đứng lên. Mạnh Đà Tử vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một vài viên đan dược. Hắn vung mạnh ra, quát lên:

- Ngậm trong miệng, đề phòng độc!

Lục Dục Ma Quân lộn người, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh thanh niên đi cùng hắn. Sau khi nắm lấy thân thể người này liền tiếp nhận đan dược, rồi bỏ chạy về phía xa.

Cùng lúc đó Đoan Mộc Cực cũng hướng Vương Lâm bay tới. Ngay sau khi thấy thần sắc Vương Lâm vẫn thong dong như thường, do dự một chút, truyền âm nói:

- Đi theo ta! - Sau đó thân thể lập tức bay về phía xa.

Vương Lâm nhận một viên đan dược của Mạnh Đà Tử cũng không lập tức nuốt vào mà nhanh chóng nhìn những người xung quanh. Sau khi thấy mọi người đều nuốt, hắn mới ngậm viên đan dược này vào miệng.

Mọi người nhanh chóng lợi dụng những tảng đá hình chùy kia bỏ chạy. Từ xa nhìn lại, những tảng đá này như vô cùng vô tận. Vương Lâm theo sát Đoan Mộc Cực. Tiếng gầm thét từ hư không bên dưới truyền tới càng lúc càng rõ. Những tảng đá xung quanh bắt đầu có dấu hiệu chấn động.

Ngay lúc này, một tảng đá phía sau họ không xa đột nhiên nát bấy. Một cái đầu cực lớn đột nhiên vọt lên. Hiện ra một đôi mắt lạnh như băng.

Từng trận gió tanh tưởi từ phía sau truyền tới. Vương Lâm ngậm đan dược trong miệng, chân tăng tốc, nhanh chóng theo sau mọi người. Sau lưng vang lên những tiếng động lạ, ngoại trừ người trẻ tuổi kia quay lại nhìn, tất cả đều toàn lực chạy trốn.

Từ đó có thể thấy sự chênh lệch tốc độ giữa mọi người. Người nhanh nhất là Uông Thanh Việt, nổi tiếng bởi ngũ hành độn thuật. Thân thể người này ở trạng thái nửa trong suốt, di chuyển hoàn toàn khác so với người khác. Hắn cứ phóng thẳng một mạch. Nếu gặp tảng đá cản đường, trước khi chạm phải liền lập tức biến mất, sau khi xuất hiện đã ở một nơi khác.

Cặp mắt khổng lồ lạnh lùng của con thú thân rắn nhìn chằm chằm vào đám người phía trước, gầm khẽ. Thân thể của nó đột nhiên nhấc lên, sau đó đè mạnh xuống!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 169: Thủ tủy.

Một đòn này khiến mọi người cảm thấy như là bầu trời bị sập xuống. Một luồng cuồng phong từ giữa không trung bỗng nhiên ập xuống. Vương Lâm không nói một lời, vỗ túi trữ vật, tung ra một đám ngọc phù phòng ngự. Ngọc phù loại này hắn có rất nhiều. Sau khi giết người đoạt bảo, những loại pháp bảo cấp thấp này vô số kể.

Số ngọc phù đó hoá thành tầng tầng lớp lớp quang mạc, trong nháy mắt bao lấy thân thể Vương Lâm. Hắn bình tĩnh phóng sang một bên, ngay trước khi cuồng phong hạ xuống, tránh thoát.

Cùng lúc đó Cổ Đế, Lục Dục Ma Quân liền dừng lại, không nói một lời. Trên mặt Cổ Đế lộ vẻ nghiêm trọng, từ túi trữ vật lấy ra một cổ chung. Cổ chung sau khi xuất hiện lập tức hoá lớn. Sau đó nó rung động một cái liền phát ra tiếng chuông vang vọng. Một vòng sóng không khí lan ra, những tảng đá bị làn sóng chạm phải đều vỡ vụn.

Lúc này sinh vật thân rắn kia uốn người một cái, quay đầu lại liền đâm thẳng vào làn sóng. Nó gầm nhẹ một tiếng, miệng phun ra một cỗ hắc vụ.

Uy lực của hắc vụ rất lớn. Những tảng đá xung quanh vừa gặp phải liền lập tức hoá thành bụi phấn.

Hắc vụ do sinh vật mình rắn phun ra, Mạnh Đà Tử nhận ra ngay. Hắn vuốt khuôn mặt nhớp nhúa của mình, rồi bóp nát một cái mụn trên đó. Một cỗ mùi ung thối không thể chịu nổi từ trong đó bay ra. Một thứ chất lỏng màu đen cũng từ trong cái mụn chảy xuống.

Thân thể đà tử trong nháy mắt liền biến mất, khi xuất hiện đã ở trong hắc vụ. Khuôn mặt hắn dữ tợn, mở miệng hút một cái. Lập tức toàn bộ hắc vụ này bị hắn hút vào miệng. Dần dần cái bướu sau lưng hắn lớn lên, tới khi toàn bộ hắc vụ bị hắn hấp thu thì cái bướu đã như một toà núi nhỏ.

Hắn lảo đảo đứng tựa vào một tảng đá, ánh mắt lấp loé, nhìn chằm chằm vào sinh vật mình rắn, im lặng không nói. Những tia khí đen từ trong cái mụn vỡ trên mặt hắn vừa nãy đều bị con cóc trên vai hắn hút vào bụng.

Lục Dục Ma Quân ngay khi Cổ Đế tung cổ chung, hai tay hắn cũng đánh ra những đạo pháp quyết kỳ dị, trong miệng thì thào, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, thân thể liền lui lại vài bước, nhanh chóng xuất ra ngọc phù cấp nguyên anh, đồng thời há mồm phun ra một đạo tinh quang. Tinh quang loé lên, một thanh kiếm liền xuất hiện trước mặt hắn, mũi kiếm chỉ về phía Lục Dục Ma Quân.

Lục Dục Ma Quân ánh mắt chỉ dừng lại trong chớp mắt liền di chuyển. Lần này hắn lại nhìn người thanh niên bên cạnh hắn. Người này lộ vẻ hoảng sợ, khẩn trương nhìn sinh vật mình rắn, thân thể run nhè nhẹ.

- Khiếp hãi! - Hai mắt Lục Dục Ma Quân loé lên, trong miệng thốt ra một từ.

Thân thể người thanh niên nọ chợt chấn động, một cỗ hắc khí từ trong mũi, miệng lan ra, nhanh chóng ngưng kết thành một thanh lợi kiếm màu đen, ly thể bay tới trước người Lục Dục Ma Quân.

Thân thể người thanh niên thoáng sững lại, ngơ ngác đứng đó, hai mắt lộ vẻ mờ mịt.

Tay phải Lục Dục Ma Quân điểm lên thân kiếm vài cái, trong miệng phát ra những âm thanh phức tạp khó hiểu. Dần dần thanh kiếm kia càng lúc càng lớn, cuối cùng cơ hồ biến thành một thanh kiếm khổng lồ. Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong khoảng thời gian rất ngắn. Lúc này chính là lúc sinh vật mình rắn đâm đầu vào làn sóng không khí do cổ chung phát ra, miệng phun hắc vụ. Lục Dục Ma Quân quát khẽ:

- Đi!

Thanh lợi kiếm màu đen trước người hắn trong nháy mắt vung lên, nhanh chóng chém tới vị trí cách đỉnh đầu sinh vật mình rắn bảy tấc. Chỉ nghe ầm một tiếng, lợi kiếm đã chém vào đầu cự xà. Cự xà nọ bị đau, cái đầu hất mạnh khiến cho thanh lợi kiếm màu đen lập tức bị đánh văng ra xa.

Lúc này người thanh niên bên cạnh Lục Dục Ma Quân kia đột nhiên mũi miệng phụt máu, thân thể trở nên yếu ớt, ánh mắt hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo.

Cổ Đế vung tay phải một cái, cự chung liền lập tức xoay tròn. Tiếng chuông vang vọng càng ngày càng lớn, càng ngày càng mau. Làn sóng gợn xuất hiện liên tiếp, điên cuồng đánh tới sinh vật mình rắn.

Cự xà nọ vừa mới đánh bay lợi kiếm màu đen, lập tức bị những làn sóng gợn của cự chung này đánh trúng, thân thể chợt run lên, ánh mắt càng thêm hung dữ . Cái miệng khổng lồ đột nhiên mở ra, lớn như một toà núi nhỏ. Một đạo hư ảnh chợt loé lên bên trong cái miệng đó. Cùng lúc này Cổ Đế biến sắc. Cự chung của hắn đột nhiên biến mất giữa không trung.

Thần thức Vương Lâm vẫn tập trung vào sinh vật mình rắn. Hắn cẩn thận quan sát, ngay khi nó mở miệng, liền thấy trong đó lại xuất hiện một đầu rắn nữa. Cái đầu rắn nhỏ hơn nhanh chóng cắn lấy cự chung lôi về.

Mạnh Đà Tử đang đứng ở một tảng đá phía xa, hai mắt đột nhiên sáng ngời, nhìn chằm chằm vào sinh vật mình rắn, mím mím môi, thân thể muốn lao ra. Nhưng khoang miệng của sinh vật mình rắn đã khép lại.

Sự dị thường của Mạnh Đà Tử cũng bị Vương Lâm phát hiện. Tất nhiên hắn vẫn không quên để ý đến cao thủ dùng độc đó.

Lúc này Lục Dục Ma Quân không nói thêm một lời, ánh mắt lại huớng về thanh niên bên cạnh, tay phải điểm vào mi tâm của hắn, quát khẽ:

- Nộ!

Một đạo khí màu tím đỏ từ thất khiếu của thanh niên lan ra, lại hình thành một thanh lợi kiếm, bay tới trước nguời Lục Dục Ma Quân.

Đoan Mộc Cực hai mắt âm trầm, nhìn về Uông Thanh Việt. Hắn ngầm hiểu ý, thân thể lập tức nhảy xuống, phóng về phía dưới. Tốc độ của hai người cực nhanh, trong nháy mắt đã tới giữa người sinh vật mình rắn, triển khai pháp bảo tấn công.

Đoan Mộc Cực không sử dụng hồ lô mà là một cây đại chuỳ lấp loé ngân mang. Cây chuỳ này mỗi khi đánh xuống liền xuất hiện vô số lôi cầu ngưng tụ trên không, cùng công kích.

Về phần Uông Thanh Việt thì không dùng bất cứ pháp bảo nào. Hắn chỉ hợp hai tay lại. Các phù chú cổ phác kim, mộc, thuỷ, hoả, thổ từ trong không trung xuất hiện, tạo thành một loại trận pháp ngũ hành, đồng thời oanh kích lên thân thể sinh vật mình rắn.

Trong lòng Vương Lâm chấn động. Năm người này pháp thuật đều quá mạnh, hơn xa người thường. Khiến cho hắn chú ý hơn cả chính là pháp thuật của Lục Dục Ma Quân. Pháp thuật này hiển nhiên là phải có một người chịu thi thuật. Người thanh niên kia chính là kẻ bất hạnh đó!

Lúc này sinh vật mình rắn bị đau, gầm thét điên cuồng, thân thể xoay chuyển rất nhanh. Một dòng chảy mạnh xuất hiện bên người nó. Những tảng đá xung quanh bay lên, bị dòng chảy này cuốn vào.

Khi dòng xoáy khổng lồ này xuất hiện, Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt từ phía dưới lao lên. Sắc mặt hai người đều âm trầm. Sắc mặt Cổ Đế lại càng khó coi. Hắn đã mất đi cảm ứng với pháp bảo.

Dòng chảy này càng lúc càng lớn, lực hút của nó mạnh tới mức khiến cho mọi người không thể không nhanh chóng lùi lại.

Lợi kiếm màu tím đỏ trước người Lục Dục Ma Quân phát ra tà quang yêu dị. Ánh mắt hắn loé lên, lợi kiếm liền lập tức lao ra. Cùng lúc đó thanh lợi kiếm màu đen kia cũng loé lên. Hai thanh kiếm với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đâm vào hai mắt của sinh vật mình rắn.

Lúc đụng vào hai mắt của nó, lợi kiếm liền hoá thành thể khí, chui vào trong tròng mắt của nó.

Sinh vật mình rắn bị đau đớn, phát ra tiếng gầm rú điên cuồng, hai mắt loé lên hồng quang. Hai luồng khí kia, một đen, một tím đỏ nhanh chóng bị bức ra khỏi tròng mắt của nó. Lúc này miệng nó lại mở ra một lần nữa. Cái đầu rắn nọ lại chui ra, nuốt gọn hai luồng khí.

Trong nháy mắt, trong mắt Vương Lâm thoáng hiện hàn quang. Hắn vẫn chờ chính là cơ hội này. Thân thể nhanh chóng bay lên. Khi tiến vào trong dòng chảy, tốc độ của hắn liền tăng lên gấp đôi, trong chớp mắt liền chui vào trong miệng cự xà.

Cùng lúc đó bên người hắn lục mang loé sáng. Hoá ra Mạnh Đà Tử vẫn lạnh lùng quan sát cũng có cùng chủ ý với hắn. Hắn thấy Vương Lâm thì hơi ngẩn người, sau đó lộ ra một nụ cười tán thưởng. Chẳng qua nụ cười này còn đem theo vẻ tàn nhẫn.

Thân thể Mạnh Đà Tử loé lên. Mục tiêu của hắn chính là con rắn bên trong miệng cự xà. Vương Lâm thấy vậy liền chuyển hướng, theo cái miệng cự đại hướng xuống cột sống của nó.

Ngày đó Mộ Dung Uyển đã từng nói với hắn, hễ là loại sinh vật có dạng giao long thì toàn thân quý nhất không phải là nội đan mà chính là dịch tuỷ! Vương Lâm sở dĩ mạo hiểm tiến vào thực ra là vì dịch tuỷ của nó.

Từ khi nhìn thấy sinh vật mình rắn, hắn vẫn âm thầm quan sát. Theo lời Lý Mộ Uyển ngày đó, dịch tuỷ có đủ loại hiệu quả thần kỳ. Một trong số đó là nếu giao long đã sống đủ lâu, thì dịch tuỷ có thể gia tăng tỷ lệ kết anh.

Sinh vật trước mắt này tuy không biết có phải là giao long hay không nhưng nhìn bề ngoài thì có thể là cùng loại. Nếu lấy được dịch tuỷ của nó, có lẽ vẫn có chút hiệu quả.

Cho nên hắn đợi khi nó há mồm lần thứ hai liền vọt tới. Kỳ thực, việc Mạnh Đà Tử cùng tiến vào, hắn cũng đã sớm phát hiện. Vẻ mặt của Mạnh Đà Tử khi sinh vật mình rắn này mở miệng lần đầu tiên, hắn đã nhìn thấy từ xa.

Do vậy hắn lại càng quyết tâm tiến vào miệng rắn hơn. Trước đó hắn còn hơi cố kỵ, lo lắng vạn nhất lấy dịch tuỷ sẽ bị mọi người hoài nghi. Nhưng bây giờ Mạnh Đà Tử cũng chui vào, dù thân thể sinh vật này có xảy ra điều gì dị thường thì cứ đổ cho hắn là được.

Huống hồ hai người lựa chọn phương hướng bất động, nếu không có gì bất ngờ thì Mạnh Đà Tử quyết sẽ không thể phát hiện ra hành động của Vương Lâm. Đó cũng không phải là vấn đề gì to tát.

Hơn nữa dù có người hoài nghi thì trong lúc ở đây hắn cũng không sợ bị động thủ. Dù gì thì mục đích của những người này không phải là dịch tuỷ mà là thi thể của cổ thần. Những nơi bay qua, Vương Lâm đều tung

phi kiếm trong tay, đâm chém thử nhưng đều không tạo nổi chút vết thương.

Càng đi xuống phía dưới, đáy lòng Vương Lâm càng trầm xuống. Cơ thể cự xà này trừ thân rắn nhỏ kia ra thì hoàn toàn trống rỗng, bốn bên là vách thịt màu đen chậm rãi nhúc nhích.

Vương Lâm khống chế phi kiếm, đâm mạnh một phát. Đáng tiếc vẫn không thể lưu lại một vết thương. Cột sống bình thường vẫn nằm sâu trong thịt. Nhưng bây giờ, hắn lại không thể gây thương tổn cho đối phương dù chỉ là một vết xước. Điều này khiến Vương Lâm không khỏi nhíu mày.

Ánh mắt hắn loé lên, thân thể hướng sang một bên. Lần này mục tiêu của hắn là vị trí giữa đầu và cổ của nó.

Đúng lúc này, con rắn nhỏ kia đột nhiên run rẩy, nhè nhẹ chui ra từ trong hắc vụ. Thân thể Vương Lâm loé lên, nhanh chóng hướng đầu rắn phóng tới.

Ngay khi hắn tới vị trí đầu rắn tiếp xúc với cổ rắn, hắn thấy một đạo hồng quang loé lên. Vương Lâm hít sâu một hơi, linh lực toàn thân lưu chuyển, vỗ túi trữ vật. Mấy trăm thanh phi kiếm liền đồng thời xuất hiện. Thần thức hắn đảo qua, ngưng tụ bên ngoài, sau đó điều khiển phi kiếm điên cuồng lao tới làn ánh sáng màu hồng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 170: Thoát ly đội ngũ (1+2).

Một loạt nhưng tiếng động ầm ầm vang lên. Toàn bộ số phi kiếm chỉ hướng đến một nơi đó, liên tục công kích. lớp màng lung lay liên tục, từng đạo ánh sáng lóe lên. Dần dần dưới sự công kích của kiếm khí, trên lớp màng xuất hiện một điểm lõm xuống

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, phi kiếm lập tức phát ra quang mang mãnh liệt, lại tiếp tục công kích vào điểm lõm. Điểm lõm càng lúc càng sâu xuống.

Lúc này, con cự xà dường như đã nhận ra dị thường nên thân thể bắt đầu vặn vẹo. Vương Lâm lo lắng, lại vung tay ra, mấy trăm phi kiếm công kích càng lúc càng mạnh.

Rối cục, một tiếng phịch vang lên, lớp màng bị phá nát. Một luồng máu tanh nồng phun ra. Thân hình Vương Lâm lóe lên, lao đến sát bên tường thịt, lập tức nín thở. Đan dược trong miệng phát huy hiệu quả, ngăn cản mùi tanh lại bên ngoài.

Đợi cho mùi tanh biến mất, Vương Lâm lập tức nhảy vào. Lúc này, thân rắn bên trong cự xà này đột nhiên khô quắt lại. Vương Lâm mơ hồ cảm giác được rằng cự xà sẽ không dễ dàng bị giết chết như thế. Nếu trong cơ thể cự xà lại có một con tiểu xà thế này thì liệu có còn con rắn nào bên trong con tiểu xà đó nữa hay không?!

Quan trọng hơn, trước đó Mạnh Đà Tử đã nói qua rằng cự xà này đích thực là một loại hồng hoang cự thú, tương đương với tu sỹ Hóa Thần đại viên mãn. Phải biết rằng, Hóa Thần kỳ đại viên mãn đã là cường giả đứng đầu của tứ cấp tu chân quốc rồi!

Trừ phi là mấy người đạt đến tu vị của Cổ Đế, đạt đến Hóa Thần kỳ đại viên mãn (nhưng căn cứ vào lời nói của Mạnh Đà Tử thì Vương Lâm cho rằng những người này mới chỉ đạt đến Hóa Thần trung kỳ mà thôi), còn lại không ai có thể đánh lại nó, chỉ có đường chạy trối chết mà thôi. Trước đó, Vương Lâm cũng cho là như thế! Nhưng rồi Vương Lâm phát hiện con vật này ngoài lớp da dày thịt béo và khả năng phun khí độc ra, thì không có thêm thần thông gì nữa cả. Điều này khiến cho hắn hắn không khỏi ngạc nhiên.

Hắn quan sát những người bên ngoài, thì thấy tuy cũng không ai mở miệng nhưng trong ánh mắt đều ẩn chứa vẻ hoài nghi.

Hắn trong lòng võ đoán rằng con vật này chỉ có thân thể là của hồng hoang cự thú, nhưng lại không có được những thần thông tương đương với Hóa Thần kỳ đại viên mãn.

Khi thấy trong miệng nó còn có một con rắn nữa thì hắn tin tưởng vào suy đoán của mình. Bởi thế nên hắn mới quyết định mạo hiểm lấy tủy từ trong miệng của nó.

Từ những biểu hiện của nó, hắn nghĩ rằng ở bên trong nó không thể có nguy hiểm được. Thậm chí trong đầu của hắn còn hiện lên một ý niêm cổ quái rằng con hồng hoang cự thú này là một loại sinh vật vô cùng kỳ dị. Cái kiểu trong con rắn lớn lại có con rắn nhỏ, trong con rắn nhỏ lại có con rắn nhỏ hơn. Mãi cho đến khi con rắn nhỏ nhất, không thể chứa được con rắn nào trong nó nữa, đó mới chân chính là hồng hoang cự thú.

Còn cái thân thể bên ngoài này chỉ là nơi nó bày ra để ẩn giấu bản thể mà thôi. Vì thế nên nó mới không thể thi triển thần thông của hồng hoang cự thú.

Nghĩ đến đây, hắn khẽ rùng mình một cái, vội vàng ổn định tâm tư, nhanh chóng đi vào chỗ tiếp nối giữa đầu và cổ rắn. Nơi đây không có lớp màng, mà chỉ thấy một chút xương trắng lộ ra bên ngoài. Tay phải Vương Lâm không chút do dự đặt lên nó. Hắn khống chế Dẫn lực thuật, đột nhiên hút mạnh một cái làm thân thể con rắn chấn động, gió lốc nổi lên.

Cùng lúc đó, từ đầu của con rắn nhỏ trong con cự xà bỗng nhiên lóe ra hắc mang, da rắn nhanh chóng bị hòa tan. Sắc mặt Mạnh Đà Tử đầy kinh hãi, chật vật vội hướng về phía đầu rắn lao đi với tốc độ cực nhanh!

Khi phóng qua chỗ tiếp nối giữa đầu và cổ rắn thì hắn chợt nhìn thấy Vương Lâm. Không chút do dự hắn quát lên:

- Đi mau! Đây chỉ là một loại giao xà ký sinh mà thôi. Trong cơ thể nó có chín con rắn, con rắn cuối cùng bên trong mới chính là bản thể, có đây đủ thần thông của Hồng hoang cự thú.

Nói xong, tay phải hắn vỗ vào lớp thịt. Ngay lập tức trên lớp thịt đến phi kiếm cũng khó thương tổn hiện lên một vết thâm đen. Con cự xà đau đớn, há mồm. Thân mình Mạnh Đà Tử chợt lóe lên, lao ra ngoài.

Ánh mắt Vương Lâm thay đổi, chẳng những không chạy mà lại nép sát vào lớp thịt, ẩn núp thân mình.

Đúng lúc đó, từ trong thân rắn khô quắt, bỗng nhiên lao ra một con tiểu hồng giao long. Tốc độ nó nhanh như điện, lao ra đuổi theo Mạnh Đà Tử.

Thân mình Vương Lâm vẫn kề sát vào lớp thịt, không nhúc nhích. Đợi cho Mạnh Đà Tử và giao long bay đi xa. Ánh mắt hắn lóe lên, Mạnh Đà Tử đúng là không hề có lòng tốt. Hắn nói Vương Lâm cùng chạy trốn, mục đích là phân tán mục tiêu truy kích của giao long mà thôi.

Nội tâm hắn cười lạnh. Hắn không muốn phải ở cùng một chỗ với mấy người này nữa. Bọn chúng cần hắn ở cửa thứ ba, nếu mà mở ra được thì

không có gì phải nói. Nhưng Vương Lâm biết hắn căn bản không có cái gì gọi là Tử chú thuật cả. Nếu cửa thứ ba không mở ra được thì bản thân hắn không còn giá trị lợi dụng nữa. Mà lúc đó dưới sự giận dữ chắn chắn chúng sẽ giết hắn cho hả giận. Mà nếu không lập tức bị giết thì hắn cũng bị Lục Dục ma quân thi triển ma công Thụ thuật giả. Tên thanh niên có hai mắt thất thần kia, là tấm gương rõ nhất cho Vương Lâm.

Nguyên bản, Vương Lâm tính toán tìm cơ hội chạy trốn ở đầu tầng thứ hai. Nếu không có cơ hội thì tìm cách làm cho tình hình trở nên lộn xộn, rồi nhân cơ hội chạy trốn. Đến lúc đó, bọn chúng cũng không có thời gian mà quản hắn.

Nhưng hiện tại, Vương Lâm thay đổi chủ ý. Con hồng giao long kia đã lao ra, nên trước mắt, thi thể của con cự xà này sẽ là nơi an toàn nhất. Hai mắt hắn chớp động, tay phải hướng xương sống hút lại. Lập tức cự xà chấn động mạnh, Vương Lâm cảm thấy huyết khí xông lên, không tự chủ được thân mình lao về phía trước.

Sắc mặt hắn trở nên âm trầm. Linh lực trong cơ thể vừa động, lập tức ổn định lại thân thể, nhưng cảm giác huyết khí dâng lên vẫn còn đó. Thần thức Vương Lâm đảo qua, theo kẽ răng của cự xà nhìn ra bên ngoài. Ngay lập tức, hắn hoàn toàn sững sờ.

Cự xà này đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt đã chìm vào bóng đêm hư vô.

Ước chừng nửa canh giờ sau, tốc độ rơi xuống của nó mới chậm lại. Cuối cùng thân hình nó chấn động, bên ngoài vang lên những tiếng động ầm ầm. Một lúc lâu sau mới yên tĩnh trở lại.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, không chút chậm trễ tiếp tục thu lấy cốt tủy. Lúc này cự xà đã không còn cử động nữa, cũng không có gì dị thường. Một giọt kim sắc dịch thể từ trong cột sống từ từ xuất hiện, tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Biểu tình của Vương Lâm trở nên nghiêm túc. Hắn vỗ túi trữ vật xuất ra một bình ngọc. Sau khi cho dịch thể này vào bình ngọc hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi thu lại vào túi trữ vật, hắn lập tức bay ra qua khe hở giữa các răng nanh của cự xà.

Trước mắt hắn là một mảnh hắc ám, không hề có chút ánh sáng. Hai tay Vương Lâm biến hóa pháp quyết, quát nhẹ:

"Đi".

Lập tức một hỏa cầu nho nhỏ vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn, hướng về phía trước bay ra. Tiếp đến Vương Lâm phát ra vô số hỏa cầu về bốn phía. Sắc mặt hắn bắt đầu trở nên cổ quái.

Chính xác mà nói, nơi này cũng là một khối đá lơ lửng giữa hư không. Chẳng qua khối đá này lớn hơn chỗ hắn đứng trước đó khoảng hơn trăm lần.

Lúc này, thi thể con cự xà chỉ có cái đầu đang dính vào khối đá này, thân mình nó buông xuống dưới, không biết kéo dài đến nơi nào. Hai mắt cự xà nhắm chặt, không còn chút khí tức nào nữa.

Vương Lâm nhìn kỹ một chút, nhận ra do hồng giao long ly khai nên giống như nguyên anh của tu sỹ ly thể vậy. Cự xà tạm thời mất đi sức sống, nên mới từ trên cao ngã xuống.

Điều này giải thích vì sao khi hắn lấy đi dịch tủy nó vẫn không có dị động gì hết.

Vương Lâm nhìn cự xà, ánh mắt loé lên một chút. Hắn than nhẹ một tiếng rồi không tính toán nữa. Lúc này, con cự xà chẳng khác gì một núi bảo vật. Những thứ khác chưa nói, chỉ cần nội đan và lớp da đã là những vật báu vô giá. Nhưng Vương Lâm cũng không bị những thứ này làm cho ngu đầu. Trước hết không cần nói vách thịt bên ngoài nội đan hắn cũng không thể đâm qua được. Hơn nữa con hồng sắc giao long vừa chui ra kia có thể về bất cứ lúc nào. Một khi nó chú ý đến Vương Lâm thì dù hắn có đến một trăm cái mạng cũng sẽ chết trong nháy mắt.

Vương Lâm nhìn thoáng qua phía sau, từ trong miệng lấy ra Phòng độc đan. Đan dược này đã bị rút nhỏ đi quá nửa nhưng Vương Lâm vẫn trân trọng cho vào trong túi trữ vật. Không chút chần chừ, hắn phá hủy đám hoả cầu, rồi nhảy lên. Tại hư vô hắc ám, ánh lửa thực sự quá chói mắt. Vì an toàn của bản thân, hắn đành sờ soạng phi hành vậy.

Dần dần, hai mắt hắn đã thích ứng được với bóng tối. Tuy không thể nói là nhìn rõ hoàn toàn bốn phía, nhưng ít ra cũng có thể thấy được hình dáng.

Trừ bỏ khối đá này lớn hơn gấp trăm lần, thì nơi này cũng không khác gì nhiều. Chẳng qua, tốc độ di chuyển của các khối đá ở đây cũng nhanh hơn trên kia vài phần. Ngoài ra, cảm giác nguy hiểm không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Vương Lâm di chuyển từng bước cẩn thận, tốc độ cũng chậm lại. Cứ đi được khoảng mấy trượng hắn lại cẩn thẩn quan sát bốn phía. Lúc này, hắn dừng lại trên một hòn đá, bỗng nhiên thân thể hắn cứng đờ. Phía trước hắn có một bóng đen chợt loé lên.

Vương Lâm ngừng thở, thân mình đứng yên bất động, không dám động đậy. Dần dần, hắn có thể nhìn rõ. Ở giữa khối đá có một bóng đen, cao chừng trăm trượng. Trên thân nó có vô số xúc tua rất dài, đang lay động một cách lộn xộn.

Bóng đen loé lên lúc nãy chính là một trong số những xúc tua của nó. Sinh vật cổ quái này có thể sinh sống dưới này chứng tỏ thực lực của nó rất mạnh, không phải là loại hắn có thể trêu chọc vào được. Từ từ lùi lại phía sau mấy trượng, đến bên cạnh khối đá. Hai mắt hắn vẫn dán vào sinh vật đó. Bất chợt thân hình hắn đột nhiên lui nhanh về phía sau, hướng phương xa bay đi.

Mãi cho đến khi đã cách xa đến mấy trăm trượng, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn vào tầng không vô tận, không kìm được cười khổ một tiếng. Chỉ có thể tới hòn đá lúc đầu, hắn mới có thể tìm được hướng để đi ra ngoài

o0o

Vương Lâm trầm mặc một chút, thần thức không dám tản ra quá xa, nếu không có thể trêu chọc một số sinh vật cường đại, khiến bản thân mình rơi vào nguy hiểm. Hắn chầm chậm bay về phía trước.

Bất chợt, tầm mắt của hắn chợt thấy phía trước có một bóng đen khổng lồ. Hắn vội dừng lại, nhìn kỹ một lúc, sau khi xác định đó chỉ là một khối đá hình tròn, hắn mới lại chậm rãi bay đi.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu đỏ từ phía trên không nhanh chóng lao xuống, mang theo một tiếng rít rất kỳ dị. Thân hình Vương Lâm lập tức lao nhanh đến bên khối đá hình trụ tròn, không dám động đậy.

Chỉ thấy ánh sáng màu đỏ kia phóng qua khối đá, hướng về bên dưới rơi xuống, nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Da đầu Vương Lâm run lên. Trong một lúc nhoáng lên vừa rồi, hắn mơ hồ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ

kia chính là con giao long đã thoát ra khỏi cự xà, truy kích Mạnh Đà Tử trước đó.

Hiện tại, hồng giao long này đã bay trở lại, không biết Mạnh Đà Tử đã sống hay chết. Vương Lâm cười lạnh, rời khỏi vách đá, lại chậm rãi bay về phía trước. Sau khi bay đến một khối đá, hắn lập tức cẩn thận quan sát bốn phía. Đây là một khối đá không có sinh vật nào tồn tại. Sau khi xem xét kỹ một hồi, Vương Lâm nhẹ nhàng thở ra, khoanh chân ngồi xuống. Hắn uống vào một ngụm chất lỏng linh lực, cẩn thận nhìn về phía dưới.

Con hồng giao long kia một khi đã trở lại thân thể tất nhiên sẽ phát hiện ra điều lạ thường. Vương Lâm trầm mặc một lát, thân mình lập tức chìm vào trong khối đá. Hắn lấy Nghịch Thiên châu ra, rồi chui vào trong không gian của hạt châu.

Không lâu sau khi hắn tiến vào không gian của hạt châu, từ chỗ sâu bên dưới truyền ra một tiếng rống giận vang trời. Con hồng giao long như tia chớp từ phía dưới bay lên, liên tục rống lên, đánh nát mấy khối đá to đến mấy trăm trượng. Ánh mắt nó dày đặc hàn mang, thân mình loé lên, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Con hồng giao long này cũng có linh trí nhất định. Biết rằng kẻ trộm tuỷ vẫn có khả năng chưa rời đi xa nên hai mắt lộ ra hung quang, chạy tới chạy lui khắp nơi. Một lúc lâu sau, vẫn không tìm được cái gì, giao long lại điên cuồng gào rít vài tiếng, không cam lòng nằm úp xuống trên một khối đá, dần bình tĩnh trở lại.

Nhưng rất nhanh, thân hình nó lại lập tức lao ra, hướng về khối đá mà trước đó mà Vương Lâm đã bắt gặp bóng đen có vô số xúc tua.

Ngay khi giao long xông đến, những xúc tua này cấp tốc lay động, nhanh chóng bện lại với nhau cùng một chỗ, tạo nên một thứ có hình dạng như cái chuỳ, không chút sợ hãi nhằm vào con giao long màu đỏ.

Những tiếng nổ ầm ầm từ phía dưới liên tiếp truyền ra, cùng với đó là các loại ánh sáng với nhiều màu sắc loé lên liên tục. Những luồng linh lực khổng lồ tỏa ra bốn phía. Trong chốc lát, gần như một nửa số khối đá đã bị đánh nát.

Sau một ngày đại chiến, cuối cùng chậm rãi bình ổn xuống. Hồng giao long giận cá chém thớt, cuối cùng đánh cho bóng đen phải thất bại chạy đi, nhưng nó cũng bị trọng thương. Sau khi gào rít mấy tiếng, rốt cục nó cũng an tĩnh lại.

Mười ngày sau, Vương Lâm rời khỏi không gian của hạt châu, thân mình loé lên, xuất hiện ở phía trên khối đá. Ngay khi vừa xuất hiện, thần thức của hắn vội tản ra, quan sát chặt chẽ bốn phía.

Những khối đá xung quanh rõ ràng đã ít, đồng thời xuất hiện vô số những hòn đá vụn. Thật lâu sau, Vương Lâm mới thở phào một hơi, lại trầm ngâm một lát. Sau đó, hắn hướng về phía trên bay đi.

Sau khi liên tục lướt qua mấy khối đá, Vương Lâm đột nhiên giật mình một cái, liền nhìn chằm chằm về phía trước. Vừa rồi, trong nháy mắt, hắn nhìn thấy một khối đá vụn ở phía trước đột nhiên biến mất.

Vẻ mặt hắn trở nên ngưng trọng, từ từ lui về phía sau, đồng thời tay phải vung lên, hút mấy khối đá vụn vào tay. Vương Lâm điểm một cái về phía trước, thấp giọng nói :

- Đi!

Những hòn đá này lập tức lao về phía trước, ánh mắt hắn cũng nhìn chằm chằm về phía đó. Chỉ thấy hòn đá này bay được một đoạn thì đột nhiên biến mất.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hắn đã nhìn rõ vị trí hòn đá biến mất vừa nãy bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng màu đen nhỏ rồi biến mất ngay. Nhưng bởi vì tốc độ qúa nhanh, tầm mắt lại không tốt lắm nên nhìn qua có vẻ như hòn đá đột nhiên biến mất.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn chằm chằm về phía trước. Hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra phi kiếm chắn ngang trước ngực. Tay phải hắn điểm lên thân kiếm một cái, phi kiếm lập tức bắn ra phía trước.

Nháy mắt, nó nó liền đi vào vị trí viên đá biến mất, lỗ hổng màu đen lại xuất hiện. Ngay khi nó nuốt lấy phi kiếm, tay phải Vương Lâm bấm

quyết, niệm chú, quát khẽ:

- Phá!

Một tiếng phịch vang lên, ngay tại lúc vừa tiến vào lỗ đen, phi kiếm vỡ thành nhiều mảnh bắn nhanh ra bốn phía. Ánh mắt Vương Lâm chăm chú nhìn, tay phải lập tức triệu hồi một mảnh nhỏ trong số đó. Nó nhanh chóng thay đổi phương hướng, bắn trở lại trong tay Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào mấy giọt chất lỏng màu đen lưu lại trên mảnh kiếm Xung quanh giọt chất lỏng, hiện lên dấu vết mảnh kiếm bị ăn mòn.

- Không phải là cái khe không gian. - Vương Lâm lập tức xác định. Sở dĩ hắn phải cẩn thận thử nghiệm nhiều lần là vì lo lắng nơi này có cái khe không gian. Nếu đúng là như thế thì độ nguy hiểm của nơi này sẽ lại tăng thêm một bậc.

Dù sao bây giờ Vương Lâm không chỉ là một thôn hồn mà là có thân thể. Dưới sự xé rách của cái khe không gian, mọi vật đều bị huỷ diệt.

Vương Lâm thở phào một cái, hai tay hắn khua một cái, đá vụn từ bốn phía đều tụ tập lại, hình thành một tầng hoàn toàn từ đá vụ bọc lấy thân thể hắn.

Hắn bay ngang ra rất xa, rồi mới lại bay về phía trước. Trên đường đi, chỉ cần nhìn thấy đá vụn biến mất, hắn lập tức thay đổi phương hướng. Dần dần, sau nhiều lần quan sát, Vương Lâm đã có thể xác định thứ cắn nuốt đá vụn kia cũng giống như cái khe không gian. Thực tế nó là một loại sinh vật kỳ dị mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Cấu tạo thân thể của loại sinh vật này cực kỳ cổ quái. Mặc dù thần thức cũng khó có thể nhận thấy đó là một thôn hồn. Nhờ những hiểu biết về cái khe không gian sau vô số năm ở không gian ngoại vực, lúc này hắn mới có thể phân tích ra đáp án này.

Một đường đi tới, Vương Lâm cực kỳ cẩn thận. Nơi này tràn ngập nguy cơ, chỉ cần hơi vô ý là có thể chôn thân tại đây. Hơn nữa đối với một tu sĩ Kết Đan kỳ như hắn mà nói, không cần phải đi vào đầm rồng hang hổ, mà chỉ cần sơ sẩy một chút thì hắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Vương Lâm lặng yên tính toán, với thời gian dài như thế, hắn cũng chỉ đi được không đến ngàn dặm. Nếu là bình thường, hắn chỉ cần một chút thời gian đã có thể xuyên qua ngàn dặm này. Nhưng hiện tại, hắn đã đi mất mấy ngày.

Chính xác là mấy ngày thì dĩ nhiên Vương Lâm không thể tính được, toàn bộ tâm thần của hắn đều chìm đắm vào sự cảnh giác cao độ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm cũng không biết rốt cuộc mình đã ở nơi này được bao lâu. Trong thời gian dài, hắn đã luôn chăm chú,

cẩn thận cảnh giác, khiến hắn lần lượt vượt qua được các nguy hiểm chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Hôm nay, Vương Lâm đang nghỉ ngơi trên một khối đá. Linh lực trong cơ thể hắn cũng không tiêu hao nhiều nhưng tâm thần đã mệt mỏi không chịu được nữa. May mà trước giờ Vương Lâm làm việc vẫn luôn hết sức cẩn thận, đã tạo thành một thói quen của hắn. Nếu là người khác, sợ rằng sớm bị tra tấn cho đến kiệt sức, chôn thân ở nơi này rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi đứng lên. Tay phải hắn điểm vào khoảng không mấy cái, lập tức phi kiếm loé lên xuất hiện. Những hòn đá xoay tròn xung quanh hắn, chợt có những hòn đá nhỏ bị tách ra, bay về bốn phía

Hai tay Vương Lâm duỗi ra, những hòn đá vụn lập tức ngưng tụ lại. Nhiều ngày qua, Vương Lâm vẫn sử dụng chúng để mở đường. Mỗi khi dùng hết, hắn lại bóc tách ra thêm từ những khối đá lớn

Sau khi những hòn đá vụn này tạo thành vòng tròn, Vương Lâm lại chậm rãi bay đi.

Sau khi bay được một khoảng, Vương Lâm cau mày, dừng thân lại giữa không trung. Ánh mắt hắn chớp lên quan sát bốn phía. Độ tối tăm của nơi đây dĩ nhiên đã giảm đi không ít. Càng đi lên trên, càng có cảm giác từ bốn phương tám hướng truyền mơ hồ có ánh sáng truyền đến.

Về phần nó từ nơi đâu mà đến thì Vương Lâm cũng không có thời gian để quan tâm. Hiện tại hắn liên tục nhìn quanh, đáy lòng nổi lên cảm giác có chút gì đó không ổn.

Hai mắt hắn giờ đã hoàn toàn thích ứng với bóng tối. Hơn nữa nơi này cũng có chút ánh sáng cho nên cơ bản hắn có thể nhìn rõ ràng. Hắn tính toán sơ qua một chút. Từ chỗ này đến phía trước, trong phạm vi chừng ngàn dặm chỉ có một khối đá vụn lơ lửng trong đó.

Tất cả những điều này đều không phù hợp với lẽ thường. Lấy kinh nghiệm của Vương Lâm, thường chỉ cách mấy dặm là sẽ có một khối đá. Cho dù chúng có bị vỡ thì cũng sẽ có một chút đá vụn và tro bụi tồn tại. Nhưng nơi đây, một chút cũng không có.

Chỉ có thể có hai giải thích. Hoặc là nơi đây vừa phát sinh một trận đại chiến kịch liệt, tạo nên một cơn lốc xoáy, khiến cho toàn bộ số đất đá nơi này cuốn đi rất xa, cho nên mới tạo ra cảnh tượng này.

Thứ hai, nơi đây có vô số sinh vật giống như cái khe không gian. Sau nhiều năm đã cắn nuốt hết toàn bộ số đất đá, không còn lấy một mảnh.

Về điểm này,Vương Lâm suy đoán dựa trên một khối đá có hình trụ tròn bất chợt bị một cái lỗ đen thôn phệ. Chỉ trong thời gian một nén nhang, khối đá có hình trụ tròn, to đến bảy mươi, tám mươi trượng đã biến mất tăm mất tích.

Vương Lâm do dự một chút. Nếu nơi này đúng là như thế thì hắn nhất định phải đi đường vòng. Nếu không, một khi tiến vào, hắn lập tức sẽ gặp nguy hiểm.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay phải điểm vào một khối đá vụn, nó liền chậm rãi bay về phía trước. Khối đá lập tức bay đi rất xa mà vẫn không có hiện tượng gì xảy ra. Vương Lâm lại trầm ngâm, hai tay liên tục điểm vào những khối đã xung quanh, tất cả những khối đá này bị xếp thẳng hàng, đồng loạt bay về phía trước.

Vương Lâm cũng không vội vàng, cứ lẳng lặng đứng tại chỗ chờ đợi, nhìn theo đám đá vụn chậm rãi bay. Những viên đá vụn bay đến khối đá duy nhất trong phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Ngay sát đến khối đá đó, đá vụn đột nhiên biến mất. Đồng tử của Vương Lâm co rụt lại, nhìn chằm chằm về phía đó. Một lúc sau, lại thêm một hòn đá biến mất. Cứ như vậy, đá vụn biến mất lần lượt, cho đến khi toàn bộ số đá biến mất không còn một mảnh nào nữa.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nhớ kĩ lấy mấy điểm. Dựa theo kinh nghiệm thu được những ngày qua, Vương Lâm biết rằng sinh vật giống như cái khe không gian này không thể di động, dường như chúng chỉ đứng cố định ở một vị trí mà thôi.

Nhưng hắn cũng không loại trừ khả năng chúng có thể di động. Vương Lâm trầm ngâm, tính toán hay là từ bỏ việc tiến vào nơi đây vì nó quá

mức quỷ dị. Hắn thà tốn thêm nhiều thời gian, đi vòng qua bên cạnh để tiến lên còn hơn là mạo hiểm tiến vào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 171: Ngọc giản của Lý Mộ Uyển.

Hiển nhiên, nếu muốn rời khỏi đây thì không thể đi vòng được, mà chỉ có cách là xông vào.

Vương Lâm than thầm một tiếng, tay phải điểm lên phi kiếm. Phi kiếm lóe lên, bay về phía sau, liên tục chém lên khối đá to. Dần dần, đá vụn bị bọc ra càng lúc càng nhiều. Sau đó chúng bị Vương Lâm hút lại, tạo ra một vòng tròn đá mới.

Dần dần số lượng viên đá vụn càng lúc càng nhiều, tạo thành đến năm sáu vòng tròn đá dày đặc quanh thân hắn. Hắn tính toán qua một chút rồi thu hồi lại phi kiếm.

Mang theo đám đá vụn lớn, Vương Lâm tiến vào khu vực trống trải, chậm rãi bay về phía trước. Dọc theo đường đi thuận buồm xuôi gió, không có gì nguy hiểm xảy ra.

Nhưng sự cảnh giác của Vương Lâm cũng không vì thế mà giảm bớt, ngược lại còn tăng lên không ít. Đã có thời gian dài ở địa phương quỷ dị này, Vương Lâm cũng không tin chỗ này lại là nơi an toàn, bình tĩnh.

Ngược lại, có vẻ nơi này tồn tại một sinh vật khổng lồ, cho nên mới tạo ra chút an toàn giả dối này.

Hắn hết sức chăm chú, phi kiếm thấp thoáng ẩn hiện trong đám đá vụn. Trong tay hắn cũng nắm chặt ngọc phù pháp bảo cấp Nguyên Anh, thần thức tản ra bốn phía. Hắn cũng giữ một tia liên hệ với túi trữ vật, đảm bảo nếu có chút động tĩnh nào thì hắn có thể nhanh chóng xuất ra vật phẩm cần thiết.

Dần dần, hắn đi được một nửa quảng đường, nếu nhìn ngang, vị trí hiện tại của ngang với chỗ những viên đá vụn biến mất.

Trong lòng Vương Lâm càng thêm cẩn thận. Sau khi đi thêm mấy bước, đột nhiên từ thần thức truyền đến một cảm giác nguy hiểm rất mạnh. Hắn không chút do dự, ngay lập tức lùi nhanh về phía sau. Cùng lúc đó, ngọc phù pháp bảo cấp Nguyên Anh cũng lập tức mở ra, hình thành một quầng sáng.

Ngay khi vừa lui lại, hai đạo hình cung xuất hiện ở vị trí trước đó của hắn, giao lại với nhau, giống như một cái miệng rất lớn đang mở ra.

Ngọc phù pháp bảo cấp Nguyên Anh trong tay Vương Lâm hóa thành mãnh vỡ. Nhân cơ hội, Vương Lâm lập tức lui ra ngoài, trên trán đã toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn nhìn chằm chằm vào cái miệng lớn đang chậm rãi khép lại, đáy lòng rung động mãnh liệt.

Loại sinh vật giống như cái khe không gian này khi đá vụn bay qua thì không xuất hiện mà lại chờ hắn bay đến mới đột nhiên mở ra. Xem ra Vương Lâm đã trở thành mục tiêu của nó.

Vương Lâm trầm mặc một chút. Nhìn xa xa thấy chỉ còn nửa đường nữa mà lòng không khỏi chua xót. Hắn cũng chỉ có một kiện pháp bảo cấp bậc Nguyên Anh thế mà đã bị cái miệng của sinh vật kia phá nát. Lực lượng từ miệng của nó đã vượt xa một kích của Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Do đó, nếu Vương Lâm mà chạm vào, chắc chắn dù không chết cũng bị trọng thương.

Hắn hít một hơi thật sâu. Trầm tư một lúc, Vương Lâm chẳng hề do dự xuất ra từ túi trữ vật một loạt các loại pháp bảo phòng ngự. Những thứ này đều là chiến lợi phẩm thu được từ những kẻ chết dưới tay hắn trước đây. Chẳng qua, chúng đều là pháp bảo cấp thấp, được hắn giữ lại, sử dụng nhằm tạo ra đôi chút thời gian.

Do dự trong chốc lát, hắn lại khống chế đá vụn, bay về phía trước. Lúc này dĩ nhiên hắn càng thêm thận trọng, thần thức tản ra ngoài thân thể. Chỉ cần có chút không ổn, hắn sẽ lùi lại phía sau ngay lập tức.

Đột nhiên, đá vụn trước người hắn nháy mắt biến mất hơn phân nửa. Ngay chỗ đó chợt xuất hiện một nửa vòng tròn dài khoảng mười trượng, Vương Lâm lập tức lui lại. Nhưng rất nhanh, đá vụn phía sau hắn cũng biến mất hơn phân nửa. Hơn nữa là mấy điểm lại biến mất đồng thời cùng lúc. Điều này chứng tỏ cả phía trước và phía sau hắn đều có sinh vật giống như cái khe không gian xuất hiện.

Vương Lâm không chút do dự lao sang bên cạnh. Nhưng ngay sau đó, những tầng phòng ngự từ mấy trăm cái pháp bảo tạo thành đột nhiên vang liên tiếp những tiếng nổ bùm bùm. Chúng bị phá hủy với tốc độ rất nhanh.

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ, thân mình lại lập tức hướng về một bên khác chạy đi, may mắn thoát khỏi nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Hắn đứng ngoài mười trượng, mồ hôi lạnh túa ra làm áo quần hắn đã ướt nhẹp. Vừa rồi từ vị trí đó, có ít nhất bảy sinh vật giống như cái khe không gian đồng thời há mồm. Nếu không phải có những pháp bảo đó trì hoãn chút thời gian thì dĩ nhiên giờ này hắn đã chôn thân nơi đó rồi.

Vương Lâm cười khổ, đá vụn xung quanh hắn đã bị cắn nuốt hết. Pháp bảo phòng ngự của hắn vẫn còn lại một số nhưng nếu xuất hiện vài lần nguy cơ như thế này nữa thì chắc chắn cũng sẽ mất hết. Quan trọng hơn, Vương Lâm lo lắng bốn phương tám hướng xung quanh mình đều xuất

hiện đám sinh vật đó thì chẳng còn đường mà ra nữa. Như thế thì hắn chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Hắn than thầm một tiếng, lại xuất ra một ít pháp bảo phòng ngự. Sau đó, thần thức của hắn tản ra, lại cẩn trọng tiến về phía trước. Hắn nhìn về phía biên giới xa xa. Với khoảng cách đó, nếu hắn sử dụng tốc độ cao nhất bay đi thì chỉ cần một lát là tới nơi. Nhưng Vương Lâm biết, nếu mình bay với tốc độ cao, thì khả năng lao vào trong miệng của sinh vật kia là rất lớn. Đến lúc đó chính là tự mình chui đầu vào rọ, thì có thần tiên cũng không cứu được.

Hít sâu một hơi, Vương Lâm đành cắn răng, tiếp tục bay về phía trước với tốc độ thật chậm. Thần thức hắn tản ra, tập trung quan sát bốn phía. Thời gian chầm chậm trôi qua, ba ngày sau, Vương Lâm đã rơi vào tình trạng kiệt sức, toàn bộ phòng ngự pháp bảo trong túi trữ vật đã phải sử dụng hết sạch.

Trong ba ngày, hắn đã mấy lần suýt mất mạng. Thậm chí, có lần hắn đã bị nuốt mất nửa thân người. Nếu không phải vội vã chui vào Nghịch Thiên không gian thì sợ rằng lúc ấy hắn đã phải bỏ mình rồi.

May mắn, Nghịch Thiên không gian không bị sinh vật đó nuốt vào. Sau khi đi ra, hắn vẫn ở vị trí cũ. Bất quá, Vương Lâm cũng không dám chui vào nghịch thiên không gian. Bởi hắn sợ nếu sau khi tiến vào, ngay cả Nghịch Thiên không gian cũng có thể bị sinh vật kia nuốt mất. Như thế dù hắn lúc ấy không sao, nhưng sau đó đi ra thì tất nhiên cũng khó lòng mà thoát chết được.

Thấy chỉ còn cách phía trước khoảng mười dặm nữa mà thôi, Vương Lâm hít sâu một cái, bay về phía trước. Bỗng nhiên, trước mặt hắn xuất hiện một lỗ hổng hình cung, Vương Lâm đang muốn lùi thân mình lại thì thần thức hắn truyền đến một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Điều hắn lo lắng nhất cuối cùng đã xuất hiện.

Ở bốn phía xung quanh thân thể hắn đều xuất hiện những cái khe hình vòng cung đang mở ra một cách nhanh chóng. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng. Thần thức hắn lập tức điên cuồng đảo qua túi trữ vật. Đột nhiên tập trung vào một cái ngọc giản vô cùng bình thường.

Đây là một cái ngọc giản phòng ngự mà Lý Mộ Uyển để lại cho hắn khi chia tay, để sử dụng khi bế quan tu luyện. Không chút do dự, Vương Lâm nhanh chóng tế xuất ngọc giản này ra. Trong lòng hắn đã quyết tâm, nếu tình hình không ổn thì sẽ lập tức chui vào nghịch thiên không gian. Cũng chỉ có thể làm như thế.

Ngay khi xuất ra ngọc giản, lỗ hổng lớn nhất đã đến gần hắn. Nhưng ngay lúc đó, một đạo ánh sáng hình cầu màu xanh xuất hiện bên cạnh Vương Lâm, sau đó tỏa ra xung quanh. Hư ảnh của một con Thanh Long khổng lồ từ trong ngọc giản lập tức lao ra. Ngay khi nó xuất hiện, những khe hở cũng đã lan đến, bắt đầu vây quanh cắn nuốt lấy nó.

Vầng ánh sáng lóe lên liên tiếp, con Thanh Long nhanh chóng bay đến, thân hình nó không ngừng xoay tròn quanh thân Vương Lâm. Vương

Lâm quyết đoán nhảy vào khoảng trống giữa hai cái miệng lớn của đám sinh vật, rồi xông ra ngoài.

Trong quá trình đó, Thanh Long liên tục gầm rống, hư ảnh cũng dần ảm đạm. Sau khi, Vương Lâm lao ra hơn mười dặm. Trên đường lao ra này, chỗ nào cũng có khe hở. Nhưng chỉ cần sắp đụng vào người Vương Lâm thì đều bị Thanh Long đang xoay tròn quanh hắn ngăn cản lại.

Sau khi đã hoàn toàn ly khai khỏi khu vực trống trải kia, hư ảnh của Thanh Long cũng biến mất. Vương Lâm không chút do dự, vội vàng đánh ra mấy đạo pháp quyết. Thanh Long dần hoá thành một làn khói mỏng, ngưng tụ lại, thu vào trong ngọc giản.

Trên ngọc giản vang lên một tiếng rắc, rồi một vết nứt rất nhỏ xuất hiện. Vương Lâm đau lòng, sử dụng thần thức xem xét. Sau khi phát hiện ngọc giản vẫn chưa bị hỏng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận thu ngọc giản vào túi trữ vật. Hắn quay đầu nhìn chằm chằm về phía khu vực trống trải kia, đáy lòng vẫn còn ớn lạnh.

Sau khi trầm mặc một lúc, hắn quay đầu về phía trước, thân mình điểm nhẹ, đạp vào mặt trên của khối đá hình trụ tròn. Nó lập tức rung lên, vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Sau đó, chúng lại bị Vương Lâm dẫn động, hình thành một vòng tròn bằng đá, bay theo Vương Lâm hướng về phía trước.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, tốc độ Vương Lâm càng lúc càng nhanh. Từ khi ly khai khu vực trống trải quỷ dị mà đáng sợ kia, hắn dường như đã tiến nhập vào một thế giới khác, không còn phát hiện thêm một sinh vật

nào như thế nữa. Ngoài ra, ngay cả những sinh vật như giao long, hắn cũng không nhìn thấy. Không giống như bên dưới khu vực trống trải kia, mỗi khi đi thêm một đoạn là đã phát hiện được hơi thở của sinh vật.

Do đó, tốc độ của hắn tự nhiên là nhanh hơn nhiều. Tuy vậy, hắn vẫn hết sức cẩn thận, chưa bỏ đám đá vụn đang bay vòng xung quanh thân. Lấy tâm tính thận trọng của Vương Lâm, trừ khi xác định tuyệt đối an toàn rồi nếu không hắn quyết không đem những hòn đá vụn, vốn để báo động đó vứt đi.

Tốc độ hắn càng mau, thời gian chạy đi càng ngắn lại. Dần dần, Vương Lâm thấy được rằng độ lớn bé của những khối đá hình trụ tròn nơi này gần giống với khối đá mà hắn đã đặt chân khi lần đầu tiến vào nơi đây.

Không gian này quá lớn, Vương Lâm cũng không cho rằng hắn có thể dễ dàng tìm được chính xác khối đá lúc trước. Vì thế hắn chỉ có thể căn cứ vào độ lớn bé của chúng để phán đoán ra phương vị mà thôi.

Đến một ngày, hắn đang đứng trên một khối đá hình trụ tròn, khẽ chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt. Tại khu vực này, những khối đá có kích thước không khác nhau nhiều lắm. Sau khi, hắn bay đi bay lại tìm kiếm rất lâu. Rốt cục hắn tìm được quang quyển mà hắn đã tiến vào trước đây.

Phía trên, có một quang quyển đang lơ lửng giữa không trung. Tuy không vượt qua các cửa cũng có chút đáng tiếc. Bởi nếu có thể qua được cửa thứ tư là đã vào tới nơi có cơ thể của Cổ Thần. Bên trong đó nhất

định có vật mà hắn cần. Nhưng sau khi trải qua những nguy hiểm nơi đây, Vương Lâm biết rằng với tu vi hiện tại của mình thì quyết không thể sinh tồn nơi đó được.

Hắn than thầm một tiếng, thân mình nhảy lên, hướng về phía quang quyển bay vào. Nhưng ngay tại khi hắn chuẩn bị tiếp xúc với quang quyển, từng đạo tia chớp màu tím chợt xuất hiện bên trong đó. Những tia chớp đan xen vào nhau, hoá thành một đồ án hình thoi lõm vào trong.

Vương Lâm ngẩn người, thân hình hắn không thể tiến lên, như bị một cỗ lực cản mạnh mẽ ngăn lại. Hắn chớp mắt nhìn chằm chằm vào trung tâm của đồ án hình thoi này, sắc mặt lập tức trầm xuống. Điểm lõm xuống này vừa vặn với một khối cực phẩm linh thạch.

Thân mình Vương Lâm lập tức lùi lại phía sau mấy trượng. Điểm lõm hình thoi kia lại hoá thành những tia chớp màu tím, biến mất trong quang quyển.

Hắn lặp lại mấy lần để thử nghiệm, mỗi lần như thế thì điểm lõm hình thoi này lại xuất hiện. Vương Lâm trở nên trầm mặc. Sau một lúc, ánh mắt hắn lại chớp lên, đột nhiên quay đầu, hướng về phía trên bay đi.

Hắn nhớ rõ lúc trước Lục Dục ma quân từng nói, đây là thông đạo tiến vào cửa thứ nhất, chỉ cần ngồi ngay ngắn phía trên khối đá. Khi hòn đá thay đổi phương vị là có thể đi qua nơi này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 172: Hành Thổ chi địa (1+2).

Hắn đã đợi ở đây một thời gian rất lâu. Tảng đá liên tục xoay tròn, hướng về phía trên bay lên. Vương Lâm cứ thế phi hành, rốt cuộc nửa tháng sau đó theo hòn đá đi tới đỉnh.

Nơi này là điểm cuối cùng của khu vực có những khối đá. Vố số những cơn lốc xoáy thật lớn xuất hiện trong hư không. Tất cả các khối đá đều rơi vào trong lốc xoáy, chậm rãi biến mất.

Vương Lâm nhìn lốc xoáy, trầm ngâm một lúc. Tay phải hắn bắt quyết, từ bên trong túi trữ vật lập tức bay ra một thanh phi kiếm, trôi nổi bất động trước người hắn. Hắn xuất ra một tia thần thức tạo thành một đạo ấn ký trên thân phi kiếm. Sau đó tay hắn vung lên, phi kiếm lập tức bay đi về phía lốc xoáy.

Vương Lâm nhắm lại hai mắt, phi kiếm mang theo một tia thần thức, nhanh chóng tiếp cận lốc xoáy. Sau khi tới gần, nó vẫn không dừng lại mà chợt phi vào.

Ngay khi tiến vào trong, phi kiếm đột nhiên giống như chìm vào một hố bùn, một lát sau mới chậm rãi chui sang phía bên kia. Xuất hiện trước mặt Vương Lâm là một thế giới đang tỏa ra ánh sáng. Trên mặt đất là một tầng băng rất dày. Bầu trời khá u tối, nhưng vẫn có chút ánh sáng chiếu xuống đến mặt băng thì lập tức bị phản xạ.

Từng trận gió xuất hiện, xoay vài vòng trên mặt băng, sau đó thổi về phía xa xa. Từ xa nhìn lại, khu vực này hết sức rộng lớn. Cứ cách một đoạn lại xuất hiện một tòa tháp màu đen. Hắc tháp gần nhất cao mười trượng, nhưng càng về sau chúng lại càng cao. Thần thức Vương Lâm thấy được tòa hắc tháp xa nhất có độ cao đạt tới hơn bốn mươi trượng.

Những tòa tháp nối nhau tạo thành một đường thẳng tắp. Do độ cao của chúng tăng dần, tạo cho người ta cảm giác hoành tráng.

Nhất là, hắc tháp được cấu tạo từ những khối đá màu đen. Ánh sáng phản xạ từ tầng băng dưới mặt đất bị thân tháp hấp thu hết.

Phi kiếm dừng lại một lát, sau đó lại xuyên qua lốc xoáy bay trở về, rơi xuống tay Vương Lâm.

Ở bên ngoài lốc xoáy,Vương Lâm mở ra hai mắt, thu hồi thần thức trên phi kiếm. Sau đó, hắn liền thu phi kiếm vào trong túi trữ vật. Sau khi trầm ngâm một chút, từ bên trong túi trữ vật lại lấy ra Long cân. Lập tức,

ma đầu từ bên trong bay ra, vẻ mặt hưng phấn nhìn Vương Lâm, lớn tiếng nói:

- Lần này giết ai?...Ách…đây là nơi nào?

Ma đầu đang hưng phấn, nhưng sau khi thấy rõ bốn phía liền ngây người. Thân mình nó bay nhanh, dạo qua một vòng. Cuối cùng ánh mắt hết nhìn về hướng lốc xoáy rất lớn kia lại nhìn về phía Vương Lâm. Hắn xoa xoa tay, nói:

- Ngươi…ngươi không phải là muốn ta tiến vào nơi này chứ? Không được, tuyệt đối không được!

Vương Lâm không nói một lời, tay phải chỉ về phía lốc xoáy, lạnh lùng nhìn chằm chằm ma đầu.

Nơi này mỗi bước đều đầy rẫy nguy cơ. Nếu như không thử quá vài lần, Vương Lâm sẽ không xâm nhập bừa bãi. Vẻ mặt ma đầu đầy đau khổ, kiên quyết nói:

- Ai biết bên trong đó có cái gì? Nơi đây khiến cho ta có một cảm giác rất lạ. Không đi, tuyệt đối không đi!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức bay ra mấy cây hồn kỳ. Đây đều là vật hắn lấy được từ người khác. Vương Lâm lấy ra trong đó một cây. Sau khi quan sát một chút, tay phải hắn vươn ra phía trước, chộp mạnh. Lập tức hồn phách của Tang Mộc Nhai bị hút ra.

Ngày đó ở Tu Ma hải, Vương Lâm bắt gặp Tang Mộc Nhai đúng lúc gã đang giết sư huynh để đoạt cơ. Sau khi tra hỏi được những điều cần biết, hắn liền tiện tay rút đi hồn phách của đối phương, phong ấn vào trong hồn kỳ do chính Tang Mộc Nhai luyện chế.

Một tia ánh sáng trắng mỏng manh lấp lóe trong tay Vương Lâm. Trong tia sáng thấp thoáng khuôn mặt đầy sợ hãi của Tang Mộc Nhai. Tay phải Vương Lâm vung lên, tia sáng lập tức bay về phía ma đầu.

Ma đầu liếm liếm môi, hai mắt lộ ra vẻ tham lam, không nói hai lời, mở mồm to ra nuốt vào. Sau khi sờ sờ bụng, hắn lắc đầu nói:

-Không đi, vẫn là không đi.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe hàn mang, Cực cảnh thần thức chợt tản ra. Ma đầu lập tức kêu lên một tiếng đau đớn. Trên thân nó xuất hiện một làn khói mỏng. Hắn vội vàng cầu xin tha thứ, rốt cục cũng đành phải bay về phía lốc xoáy.

Bằng vào thần thức trong cơ thể ma đầu, ngay tại lúc hắn ta tiến vào trong lốc xoáy, Vương Lâm liền thấy được cảnh tượng phía sau đó. Nhưng thần sắc hắn lập tức đột biến!

Lúc này phía sau lốc xoáy không phải thế giới đầy băng mà là biến thành một vùng biển lửa. Biển lửa này đồng dạng vô biên vô hạn, ngọn lửa càng về phía xa, màu sắc của nó càng thêm đen hơn. Từ xa nhìn lại, ngọn lửa màu đen ngập trời khiến chơ một khoảng không gian biến thành màu đỏ tím. Từng làn hơi nóng ập thẳng vào mặt.

Trừ đó ra, cũng có vô số loại dị thú chợt lóe lên bên trong ngọn lửa. Trong biển lửa cũng giống như thế giới băng lúc trước, vẫn có các ngọn hắc tháp với độ cao tăng dần, tạo thành một đường thẳng tắp.

Ma đầu hú lên một tiếng quái dị, sợ hãi, vội vàng từ bên trong lốc xoáy lui về.

Vương Lâm trầm mặc một chút, nhìn chằm chằm vào lốc xoáy, mắt hắn chớp chớp liên tục. Tay phải lại hắn chỉ vào Ma đầu. Ma đầu lập tức khóc lóc cầu xin, kêu rên nói:

- Cho ta thêm một hồn phách nữa!

Vương Lâm nhìn nó liếc mắt một cái, lại từ bên trong hồn kỳ lấy ra thêm một hồn phách, ném đi ra ngoài. Sau khi nuốt vào, Ma đầu liền thể hiện

một sự khẳng khái, sẵn sàng hy sinh, lại nhảy vào lốc xoáy.

Lúc này, thế giới bên trong lốc xoáy lại biến đổi. Đây là một mảnh sa mạc, mọc vô số cây xương rồng lớn sống. Đằng xa là một loạt cơn lốc màu xám, đang chậm rãi di động.

Cũng giống như hai thế giới trước đó, một loạt ngọn hắc tháp vươn cao, xếp thành hàng thẳng tắp.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Thêm vài lần thí nghiệm, lần lượt là núi đao. rồi cây cối to lớn. Sắp xếp thứ tự chúng lại với nhau thì đúng là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Vương Lâm chợt hiểu ra tại sao Đoan Mộc Cực lại đi tìm Uông Thanh Việt. Dựa vào ngũ hành thuật của Uông Thanh Việt cho dù là sông băng, biển lửa, sa mạc, núi đao, rừng cây, bất cứ cái gì đều có thể thoải mái vượt qua.

Trong thế giới ngũ hành, nếu là để cho Vương Lâm lựa chọn thì tự nhiên hắn sẽ chọn sa mạc. Dù sao hắn cũng am hiểu thổ độn thuật. Có nó, chắc chắn sẽ trợ giúp hắn rất nhiều khi muốn vượt qua nơi này.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân mình nhẹ nhàng rơi trên một khối đá bên cạnh, hòn đá cũ chậm rãi di động đến chỗ lốc xoáy. Hắn liếc mắt

nhìn qua Ma đầu. Ma đầu thầm than một tiếng, lập tức ngoan ngoãn chui vào.

Không lâu sau, lúc khối đá này chìm vào trong lốc xoáy, thân mình Vương Lâm vội lui về phía sau, đứng ở phía trên một khối đá khác. Ma đầu lúc này từ trong lốc xoáy chui ra, vẻ mặt cầu xin, rồi lại chui vào tiếp.

Cứ như thế liên tục. Cuối cùng, khi ma đầu chui vào lần thứ tư, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, chẳng hề do dự mà bám theo.

Lộ ra trước mắt hắn là một sa mạc vô tận có màu vàng đất. Từng trận gió sa mạc bạo ngược, điên cuồng gào thét thổi đến. Xa xa phía chân trời, vô số cơn lốc màu đen cứ chậm rãi di động. Khí thế của cơn lốc vô biên, vô tận. Trên cao lên tận trời, dưới thấp xuống tận đất. Nếu dùng hình ảnh phô thiên cái địa để hình dung cũng chưa lột tả hết được cảnh tượng ở đây.

Theo gió đến còn có vô số hạt cát bị thổi lên cuồn cuộn, đánh mạnh vào người.

Vương Lâm thu hồi Ma đầu, ngồi xuống sờ sờ cát vàng dưới chân. Sau đó chân đạp nhẹ, thi triển Thổ Độn thuật. Lập tức cả người hắn biến mất tại chỗ, lúc hiện ra thì đã ở trăm trượng bên ngoài.

Trăm trượng phía ngoài chính là vị trí hắc tháp đầu tiên trong Hành Thổ chi địa. Vương Lâm đi vào bên trong tháp. Lập tức tiếng gió gào rít bên ngoài biến mất, bốn phía trở lại bình thường.

Cẩn thận quan sát trong tháp, ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng. Hắc tháp có tất cả ba tầng. Hai tầng đầu không bài trí gì, duy nhất trên tầng thứ ba có một cái bàn. Trên bàn phủ một tầng tro bụi thật dày. Vương Lâm xem xét bốn phía một chút, đang định đi xuống. Bỗng nhiên hắn dừng bước, nhìn chằm chằm vào cái bàn kia, ánh mắt chớp chớp.

Vừa rồi khi hắn vừa ghé mắt nhìn, thì thấy tro bụi trên mặt bàn, ở giữa có một vị trí, không có cùng độ cao. Hắn tiến lên nhìn kỹ. Sau đó, tay phải hắn nhẹ nhàng vung lên. Một trận gió nhẹ thổi qua, quét đi một lớp tro bụi.

Lúc này, một loạt chữ nhỏ mờ mờ xuất hiện ở mặt bàn. Vương Lâm không nói tiếng nào, hai tay lại nhẹ nhàng vung lên. Sau mấy lượt, chữ viết trên mặt bàn đã rõ ràng hơn.

Những chữ này rõ ràng là của tiền nhân viết lại trên bàn. Sau bao nhiêu năm bị tro bụi tích lũy, lấp dần.

“Hễ tiến vào nơi đây, hãy lưu lại chữ viết!” Nét chữ cứng cáp có lực, ẩn chứa một luồng hơi thở như đập thẳng vào mặt. Hắn lẳng lặng nhìn một chút, xoay người đi xuống, ra khỏi hắc tháp.

Nháy mắt sau khi ra khỏi hắc tháp, tiếng gió gào rít lại vang lên, cát bay kín, che lấp cả mặt trời khiến cho không trung trở nên tăm tối.

Vương Lâm chỉ có thể dùng thổ độn thuật theo dưới nền đất đi tới, không dám liều lĩnh phi hành. Ngộ nhỡ giữa không trung có cấm chế lợi hại, nếu phi hành đụng phải thì kết cục chỉ có thể là tử vong. Hắn trầm ngâm một chút, vỗ túi trữ vật lấy ra một thanh phi kiếm, ném về phía không trung. Phi kiếm lập tức bay lên. Lúc bay cao hơn trăm trượng thì đột nhiên có một cơn lốc vô thanh vô tức từ trên trời giáng xuống. Phi kiếm lập tức bị cuốn vào bên trong, vỡ tan thành từng mảnh.

Vương Lâm vẫn hết sức thản nhiên. Hắn đã đoán trước được, nên phi kiếm chỉ là để nghiệm chứng mà thôi. Hắn ước chừng khoảng cách từ đây tới hắc tháp kế tiếp cỡ trăm dặm. Sau khi trầm ngâm một lúc, chân hắn hạ xuống, lại chìm vào dưới nền đất, chạy đi về phía trước.

Lúc này, Vương Lâm cảm giác được dưới nền đất sa mạc rõ ràng có một thứ gì đó ngăn cản hắn thi triển thổ độn thuật. Tuy nhiên, lực cản này không lớn. Linh lực trong cơ thể Vương Lâm hơi chút lưu chuyển liền gắng gượng vượt qua khoảng cách trăm dặm một cách an toàn.

Bên trong tòa hắc tháp thứ hai, Vương Lâm tìm tòi một lúc, không có gì phát hiện. Hiện tại hắn không thể xác định được là đám người Cổ Đế có vượt qua Hành Thổ chi địa này hay không. Tuy nhiên, dựa theo lời nói lúc trước của những người đó, nhất là nhớ tới pháp bảo Băng Phong tráo, có thể thấy được bọn họ có khả năng là tính toán vượt qua Băng Phong chi địa.

Vào lúc này, ở mấy vạn dặm phía trước Vương Lâm, bên trong một tòa hắc tháp cao tới nghìn trượng, Mạnh Đà Tử âm trầm đứng ở bên trong. Nhìn ra phía ngoài chỉ thấy vô số cơn lốc đang vây quanh. Những tiếng gió rít lên giống như tiếng khóc từ từ vọng đến.

Lúc này bộ dáng hắn có chút chật vật, ngay cả con Cóc (Thiềm Thừ) trên vai hắn cũng uể oải, phát ra những tiếng kêu yếu ớt.

Hắn sờ sờ Thiềm Thừ, trong lòng cực hận. Mấy tháng trước hắn cùng đám người Lục Dục ma quân ở bên trong thông đạo bị con giao long màu đỏ truy kích. Trong số bọn họ không có ai là đối thủ của nó. Mặc dù liên thủ cũng không có tác dụng. Cuối cùng chỉ có thể chạy trốn.

Mục tiêu của mọi người đều là lốc xoáy trên đỉnh thông đạo, chỉ khi tới được nơi đó, thì mới xem như tạm thời vượt qua nguy hiểm của cửa thứ nhất. Nhưng con giao long màu đỏ đó cứ đuổi theo không dứt, nên tính toán trước đó của mọi người hoàn toàn bị xáo trộn.

Nguyên bản, bọn họ đã chuẩn bị sau khi tiến vào cửa thứ nhất rồi hợp lực khiến cho khó khăn giảm xuống. Như thế bọn họ cũng sẽ không hao tổn nhiều linh lực, bảo tồn thực lực để sử dụng cho cửa thứ hai.

Đáng tiếc thực lực màu đỏ giao long quá mạnh mẽ, khiến cho mọi người khó có thể đối phó, chỉ có thể nhanh chóng bỏ chạy. Cho dù là khi đã

chui vào bên trong lốc xoáy cũng không ai dám dừng lại lấy một chút. Vì vậy mà mỗi người tiến vào đều gặp phải một thế giới không giống nhau.

o0o

Nơi Mạnh Đà Tử tiến vào đúng là Hành Thổ chi địa. Khi nhìn thấy sa mạc trong lòng hắn chợt trầm xuống. Nguyên bản dựa theo kế hoạch của bọn họ thì sẽ đi vào Hành Thủy chi địa, cũng chính là một cái thế giới toàn băng tuyết. Lần trước, bọn họ chết vô số người nơi đó mới vượt qua được. Tuy nói nguy hiểm nhưng đối với bốn người bọn họ, dù sao cũng trải qua một lần rồi. Lại thêm lần này đều đã chuẩn bị pháp bảo khắc chế nơi đây, nên tin rằng có thể an toàn vượt qua.

Nhưng ở Hành Thổ chi địa, Mạnh Đà Tử chưa bao giờ trải qua. Do đó, hắn chỉ có thể kiên trì đi về phía trước. Một ngàn dặm đầu có thể coi là an toàn, nhưng sau đó, những cơn lốc phô thiên cái địa xông tới. Nhất là ở trong cơn lốc lại có một loại sinh vật kỳ dị. Nó dùng âm thanh để công kích, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nguyên bản lúc đầu sinh vật này không phải là nhiều, cho nên sau khi gặp phải chúng, Mạnh Đà Tử liền thi triển độc công, tiêu diệt từng cái một. Nhưng hắn không ngờ được rằng càng về sau đám sinh vật đó càng ngày càng nhiều. Trước đó, trong một hồi đại chiến, có không dưới mấy vạn sinh vật này cùng lao tới.

Tuy nhiên, dù sao Mạnh Đà Tử cũng có tu vi Hóa Thần kỳ, lại giỏi về độc công. Tuy nói âm ba của những sinh vật này công kích khiến hắn có chút e dè, nhưng cuối cùng vẫn đem toàn bộ chúng giết chết. Chẳng qua hắn đi được không xa thì lại có hơn mười vạn sinh vật như thế xuất hiện.

Giết mười vạn con lại có một trăm vạn, giết một trăm vạn cái lại có một ngàn vạn con. Số lượng bọn chúng gần như là vô biên vô hạn. Bên trong mỗi một cơn lốc đều có vô số sinh vật. Thực tế, cơn lốc chính là do những sinh vật này bay cùng một chỗ tạo thành.

Cứ thế vừa đi vừa giết, cuối cùng linh lực trong cơ thể tán loạn không chịu nổi rơi vào tình trạng kiệt sức. Hắn đành phải mở ra một đường máu chạy đi, thoát khỏi sự vây khốn của chúng, tránh vào bên trong một hắc tháp, không dám ra ngoài.

Mặc dù tu vi của hắn là Hóa Thần kỳ, lại có độc công, nhưng giết nhiều quá cũng làm hắn hơi chùn tay. Số lượng sinh vật quá nhiều, thậm chí hắn lo lắng sau khi giết hết số sinh vật bên ngoài, biết đâu lại có gấp mười lần số lượng đó lại bay tới.

Nhất là tại bên trong Hành Thổ chi địa vô biên vô tận này, có vô số cơn lốc. Đừng nói mười lần, cho dù là gấp trăm lần, vạn lần số lượng đó đều rất có thể. Nghĩ đến đây, đáy lòng Mạnh Đà Tử không khỏi ớn lạnh.

Những sinh vật này uy lực không phải lớn, nhưng nếu số lượng vượt quá triệu hoặc mười triệu con cùng phát ra âm ba công kích. Thì cho dù hắn

có là cao thủ Hóa Thần kỳ thì thần thức cũng sẽ lập tức bị chấn nát ngay tại chỗ, thậm chí thân thể đều bị hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Vương Lâm càng chạy càng nghi hoặc, hắn đã đi được không dưới mấy ngàn dặm, nhưng trừ bỏ thỉnh thoảng có một vài cơn lốc đảo qua còn lại cũng không gặp phải nguy hiểm. Chỉ duy nhất một điểm là lực cản ở bên trong đất càng lúc càng lớn, cho nên tốc độ của hắn không thể không chậm lại. Linh lực trong cơ thể có đến một nửa là dùng để chống lại lực cản đó.

Một ngày, Vương Lâm hiện thân ở bên ngoài một hắc tháp. Hắc tháp này cao chừng trăm trượng, đâm thẳng lên trời. Vương Lâm vừa mới đi vào hắc tháp bỗng nhiên thần sắc khẽ biến, nhìn chằm chằm mặt đất bên trong tầng thứ nhất. Bên trên lớp tro bụi dày trên mặt đất để lại vài dấu vết rất nhỏ. Lớp tro bụi dường như bị người nào đó dẫm lên.

Vương Lâm chậm rãi đi tới, cúi đầu xuống nhìn. Theo sau ánh mắt hắn lóe lên, nhanh chóng cẩn thận tìm tòi ở tầng dưới cùng của hắc tháp. Cuối cùng ở một bãi đất tầng một, hắn phát hiện lớp tro bụi có vô số vết chân người.

Vương Lâm hít hơi thật sâu. Hiện tại có thể xác định trước hắn đã có người tiến vào thế giới này. Hơn nữa căn cứ dấu vết trên tro bụi, người này hẳn là rời đi cách đây không lâu lắm.

Vương Lâm đứng ở bên trong tầng cao nhất, nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ vị trí này, hắn có thể nhìn được rất xa. Chẳng qua nhìn về phía chân trời thì

không có vật gì khác ngoại trừ vô số những cơn lốc màu đen.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm lập tức giảm tốc độ lại, không nhanh không chậm, chạy về phía trước. Căn cứ vào phân tích của hắn, bất kể kẻ phía trước là ai thì đối với hắn cũng không khác gì nhau. Một khi bị bắt gặp, tất nhiên hắn sẽ bị quản chế bởi kẻ đó. Nhưng nếu có thể giữ được khoảng cách, như vậy hoàn toàn có thể mượn sức lực của đối phương giúp mình an toàn vượt qua thế giới này.

Mang theo ý ngĩ như vậy, Vương Lâm không nhanh không chậm chạy về phía trước. Kể từ đó cho tới ba ngày sau hắn mới đi được thêm ngàn dặm. Mỗi lúc đi ngang qua mỗi tòa hắc tháp hắn đều thả ra Ma đầu tiến vào tra xét một phen, sau khi xác định an toàn mới cẩn thận tiến vào.

Thời gian dần trôi qua, nửa tháng sau, độ cao của hắc tháp đã đạt tới tám trăm trượng. Vương Lâm ở bên trong một ngọn tháp cẩn thận tra xét một phen, sau đó đứng ở tầng cao nhất, nhìn ra xa.

Trên đường đi, hắn đã có thói quen mỗi khi đến một tháp sẽ đứng ở đỉnh nhìn về phía trước. Bỗng nhiên đồng tử trong mắt hắn thu lại. Trong tầm mắt, chỉ thấy tất cả các cơn lốc to nhỏ đều di động về phía trước. Những cơn lốc này dường như bị một cái gì đó thu hút đang lao về một hướng.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, nhìn một chút. Sau đó, hắn đi xuống hắc tháp, lại trầm mình xuống, chạy về phía trước.

Lực cản dưới nền đất lúc này cực lớn. Hiện tại Vương Lâm cần dùng tám phần linh lực để chống cự mới có thể thi triển Thổ Độn thuật chậm rãi mà đi. Đang chạy, Vương Lâm chợt dừng lại. Thần thức của hắn nhận thấy đất cát phía trước mơ hồ lộ ra hắc mang. Một mùi hương hơi nồng từ từ lan đến. Vương Lâm không nói hai lời vỗ túi trữ vật, xuất ra Phòng Độc đan lúc trước còn dư mà Mạnh Đà Tử đưa cho hắn ngậm vào trong miệng. Sau đó, hắn từ dưới nền đất chui lên.

Đây là lần đầu tiên hắn lộ ra thân mình trong lúc chưa tới hắc tháp. Vừa ra trên nền đất sa mạc, những tiếng rít lập tức tăng lên mấy lần. Từng trận âm ba thổi tới, khiến cho toàn thân hắn cảm thấy đau đớn. Nhưng lúc này Vương Lâm bất chấp. Hắn nheo mắt, tay phải bắt quyết, quát lên :

-Tới!

Lập tức một cỗ quái phong trống rỗng xuất hiện. Nó xen qua nhưng cơn lốc khác, nhanh chóng chạy quanh bốn phía trong sa mạc. Dần dần, sa mạc giống như bị một bàn tay to chấn động, lộ ra vô số xác thú màu đen chôn dấu bên trong.

Đây là một loại sinh vật thân thể chỉ bằng nắm tay, có một đôi cánh mỏng. Miệng của nó đầy răng, bộ mặt dữ tợn.

Thần thức Vương Lâm tản ra, xem xét một chút, lập tức sắc mặt trầm xuống. Nơi đây xác của loại sinh vật này không dưới vạn cái, vả lại thân thể đều là tối đen, trúng kịch độc mà chết.

Vương Lâm lập tức biết, kẻ cùng hắn tiến vào nơi này đúng là Mạnh Đà Tử. Nhớ tới hắn, Vương Lâm nhếch mép cười lạnh, nhưng đồng thời trong lòng lại âm thầm cảnh giác. Dưới chân dậm nhẹ một cái, hắn lại chìm xuống dưới nền đất, chạy về phía hắc tháp.

Sau mấy canh giờ, thần thức Vương Lâm thấy được hắc tháp. Chẳng qua ở trước hắc tháp có một cơn lốc nhỏ, đang phát ra những tiếng rít, chậm rãi lay động.

Vương Lâm trầm mặc một chút, chậm rãi lui về phía sau mấy trượng, chuẩn bị bỏ qua để đi, hướng tới hắc tháp kế tiếp. Nhưng vào lúc này, cơn lốc kia lập tức từ từ chạy về hướng Vương Lâm. Nơi nó đi qua đất cát bị cuốn lên vào bên trong lốc xoáy, sau lại bị bắn ra rất nhanh. Trong đó một ít bắn vào trên hắc tháp phát ra những tiếng nổ.

Vương Lâm cười lạnh trong lòng. Thần thức của hắn dò xét thấy quanh đây chỉ có duy nhất một cơn lốc đó mà thôi. Vì thế không nói hai lời, cực cảnh thần thức lập tức theo hai mắt bắn ra, chui vào bên trong cơn lốc. Trong nháy mắt hắn lập tức cảm ứng được bên trong cơn lốc có hơn một ngàn cái thần thức.

Mỗi một cái thần thức đều tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ. Chỉ là nếu không vượt qua Nguyên Anh, đối với Vương Lâm sẽ không sinh ra uy hiếp. Thần thức của hắn đảo qua, lập tức có gần trăm cái thần thức bị tiêu diệt. Nhưng vào lúc này bỗng nhiên hơn chin trăm thần thức còn lại

theo một phương thức quỷ di dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một thanh lợi kiếm đâm về phía thần thức của Vương Lâm.

Cùng lúc đó, cơn lốc nhỏ bỗng nhiên ngừng lại một chút, lộ ra vô số tiểu thú bên trong.

Đám tiểu thú này rất giống với xác thú Vương Lâm vừa nhìn thấy. Chúng nó bay sát bên nhau, trong miệng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Thanh âm đó cũng với thanh lợi kiếm được ngưng tụ bởi thần thức, lập tức gắn kết cùng một chỗ, hình thành một đạo sóng âm, cùng thần thức lợi kiếm đâm về phía thần thức Vương Lâm.

Vương Lâm nhướng mày, thần thức lập tức thu hồi. Vỗ túi trữ vật, Ma đầu bay ra, sau khi thấy thanh kiếm được ngưng tụ bởi thần thức lập tức hai mắt tỏa sang, không đợi Vương Lâm phân phó, chính mình hứng thú nhào tới.

Ma đầu bay ra một khắc, thần thức lợi kiếm và sóng âm công kích trước sau tiến đến. Ma đầu hưng phấn hét lớn một tiếng, thân thể bỗng nhiên hóa thành một làn khói đen, khuếch tán ra xung quanh. Trong nháy mắt liền đem thần thức tụ tập bởi tiểu thú bao vây lại. Về phần song âm công kích đối với Ma đầu vô hình vô thể thì không có nửa điểm tác dụng, trực tiếp xuyên qua.

Cùng lúc đó, Vương Lâm há mồm phun ra phi kiếm chém về phía tiểu thú. Tại lúc phi kiếm bay vào đàn thú, bọn chúng liền nhanh chóng tản ra khắp không trung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Mắt thấy tiểu thú tản ra, Vương Lâm bỗng nhiên vỗ túi trữ vật, lập tức mấy trăm phi kiếm bay ra. Vương Lâm thần thức đảo qua, phân ra trên chúng. Bằng vào lực lượng cực cảnh thần thức, khống chế tất cả số phi kiếm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 173: Đệ nhị ma đầu

Vương Lâm không định trong một lần giải quyết hết bọn tiểu thú, mà là muốn bọn chúng tránh đường. Quả nhiên bọn tiểu thú dưới sự tấn công như vũ bão của phi kiếm đã tránh sang hai bên. Vương Lâm không nói một lời thuận theo khe hở đã mở ra giữa bầy tiểu thú mà đi vào trong Hắc tháp. Tới bên ngoài Hắc tháp thân mình vừa dừng lại. Mấy trăm thanh phi kiếm đang bay xung quanh lập tức được hắn thu hết vào túi trữ vật.

Cùng đó hắn cũng triệu hồi Ma đầu. Ma đầu đang vui sướng nuốt thần thức của tiểu thú không để ý tới lời triệu tập của Vương Lâm. Cực cảnh thần thức trong mắt Vương Lâm lóe lên, hừ lạnh một tiếng.

Âm thanh truyền tới tai Ma đầu, lập tức khiến nó run bắn người, không dám tiếp tục cắn nuốt nữa, thân mình nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một đạo khói đen. Hai mắt nhấp nháy, thèm thuồng nhìn thần thức tiểu thú đang tiêu tán trở về cơ thể của chúng, miễn cưỡng tiến vào trong tháp, lơ lửng bên cạnh Vương Lâm.

Nó không hiểu, đầu óc tên sát tinh này có vấn đề ở đâu, lại bỏ không giết nhiều kẻ địch như vậy, mà gọi nó quay về.

Vương Lâm đứng trong Hắc tháp tập trung nhìn bọn tiểu thú. Hắn không để ma đầu tiếp tục cắn nuốt cũng là có nguyên nhân. Hắn cũng vừa mới nghĩ tới vấn đề đó. Bọn tiểu thú tập trung nhiều một chỗ liền hình thành cơn lốc. Ở nơi này chính là chỗ trong Hành Thổ chi địa có nhiều cơn lốc nhất.

Có thể thấy, số lượng bọn tiểu thú đông không thể đếm xuể. Ngoài việc chúng có thể tấn công bằng sóng âm và thần thức, cơ thể chúng rất là yếu ớt.

Nếu như số lượng không nhiều thì rất dễ tiêu diệt, đặc biệt với bản lĩnh của Mạnh Đà Tử, chỉ cần phát tán khói độc là coi như xong. Nhưng Vương Lâm vẫn chưa thể quên cảnh tượng ở trên đỉnh Hắc tháp mà hắn

được chứng kiến mấy hôm trước, những cơn lốc đen kịt kéo về ngưng tụ ở một phương.

Việc bay về một phương như vậy là có chủ ý. Chứng tỏ đám tiểu thú được một phương pháp đặc biệt nào đó triệu tập. Một khi số lượng bị giết quá nhiều, chúng có thể gọi đồng bọn tới, mà một khi rơi vào vòng tuần hoàn như vậy, đợi khi chúng bị giết đến một số lượng nhất định, nhất định sẽ hình thành một cơn đại cuồng phong.

Đồng thời nếu số lượng bị giết quá lớn rất có thể sẽ gọi cả những cơn lốc vốn đã bị Mạnh Đà Tử thu hút. Nếu như vậy không phải là tên gù giúp hắn mở đường mà là hắn sẽ phải giúp Mạnh Đà Tử kiềm chế những cơn lốc.

Trận chiến vừa rồi đã có khoảng hai trăm tiểu thú bị Vương Lâm và Ma đầu tiêu diệt. Lúc này ánh mắt Vương Lâm sáng lên, nhìn bầy tiểu thú bên ngoài đang dần dần ngưng tụ lại hình thành cơn lốc lớn. Sau khi bay mấy vòng quanh cái tháp nơi Vương Lâm đứng nó không thèm để ý tới nữa và bay về phía trước.

Đợi khi cơn lốc này đã bay xa, Vương Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng toát ra một luồng khí lạnh. Nơi này thật là quái dị, dường như trái với lẽ thường. Bất luận là ai, chỉ cần bị bọn tiểu thú bao vây, sau khi biết được sức tấn công bằng sóng âm và thần thức của chúng thật yếu ớt e rằng sẽ muốn tiêu diệt sạch bọn chúng, để tránh chúng tập hợp đông thêm.

Nhưng nếu làm như vậy, chỉ cần tiêu diệt đến một mức độ nhất định, một khi bọn tiểu thú gọi đồng bọn tới, tới lúc đó trừ khi là người có tu vi nghịch thiên nếu không thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Vương Lâm ngồi khoanh chân trong Hắc tháp, sau khi thổ nạp một chút rồi chăm chú nhìn những cơn lốc đen vẫn không ngừng bay theo một phương nhất định. Hắn trầm ngâm một lúc, không vội vã đi ra, mà lưu lại trong Hắc tháp.

Hắn nhìn Ma đầu, khuôn mặt nó đang thể hiện môt vẻ buồn bực, đầy tiếc nuối. Đôi mắt nó không ngừng nhấp nháy nhìn những cơn lốc mỗi lúc một bay xa hơn.

Vương Lâm cũng không giải thích. Lạnh lùng nói:

- Không cần biết ngươi đã nuốt bao nhiêu thần thức, phải nôn ra cho ta một nửa.

Ma đầu ngần ngừ hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ nếu như nó phóng ra ngoài liệu Vương Lâm có đuổi theo không. Nhưng nhìn thấy ánh mắt không mấy lương thiện của Vương Lâm thì toàn thân nó run lên vội vàng nôn ra linh hồn thần thức của đám tiểu thú.

Sau khi nôn ra hai mươi linh hồn nó làm ra vẻ mệt mỏi, trong lòng đắc ý:

- Ngươi là người có bản lĩnh cũng phải ăn thứ do ta nôn ra. Nếu có bản lĩnh thì đừng ăn!

Vương Lâm hiển nhiên không hay biết những suy nghĩ trong lòng Ma đầu. Nhưng nhìn thấy ánh mắt đắc ý của nó lóe lên, hắn cũng có thể là đã đoán ra được mấy phần. Nhưng những chuyện như vậy, hắn cũng không thèm tính toán với nó. Hắn dồn sự chú ý của mình vào hai mươi linh hồn tiểu thú trước mặt mình.

Sau một hồi quan sát rất kỹ càng, ánh mắt Vương Lâm chớp động, một tay tóm lấy hai mươi linh hồn đứng dậy đi lên tầng trên Hắc tháp. Đến giữa một tầng nào đó, hắn thăm dò xung quanh, cảm thấy không gian nơi đó tương đối phù hợp. Thế là Cực cảnh thần thức được tung ra, nhanh chóng bao lấy xung quanh.

Ma đầu vẫn luôn đi theo sau Vương Lâm, muốn tận mắt chứng kiến hắn sẽ ăn những linh hồn chiếm đoạt được của mình ra sao. Đang đắc ý thì bỗng nhiên phát hiện tứ phía bị đã bị thần thức bao trùm. Những tia chớp màu đỏ không ngừng bay xung quanh khiến cho hắn sợ mềm nhũn người, trong lòng thầm nghĩ:

- Xong rồi, xong rồi, tên sát tinh này muốn xử lý ta rồi…

Hắn sợ hãi đang định quỳ xuống cầu xin, thì thấy Vương Lâm vẫn không thèm nhìn mình, chỉ chăm chú nhìn hai mươi linh hồn tiểu thú mà chẳng nói một lời. Thế là, hắn vội nuốt lời cầu xin lại, trong lòng thầm nghĩ vẫn còn may mắn.

Vương Lâm đứng quan sát đám linh hồn tiểu thú. Thần thức của chúng tương đương với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nói mạnh không phải mạnh nói yếu cũng không đúng. Nếu như không phải Ma đầu được hắn tạo ra có một chút đặc tính giống như du hồn, e rằng việc cắn nuốt những thần thức có tu vi không kém nó bao nhiêu không phải là chuyện dễ ràng.

Cũng chính là nhờ sự thành công của Ma đầu, vì vậy mà trong lòng Vương Lâm có ý nghĩ sẽ tạo thêm một Ma đầu nữa. Hắn hiểu rõ khiếm khuyết lớn nhất của mình chính là pháp bảo không nhiều, mà dùng lại chẳng được bao nhiêu. Cho đến bây giờ cũng vẫn chỉ có phi kiếm mà thôi, còn những cái khác thì đều là những pháp bảo không mấy tác dụng.

Ngoài phi kiếm ra thì cái mà hắn có nữa chính là Ma đầu. Phải nói rằng Ma đầu rất được việc. Ví như chuyện vừa rồi, nếu như không phải là tung Ma đầu ra đối phó với thần thức, e rằng Vương Lâm sẽ gặp phải phiền toái lớn rồi.

Ngoài hai cái này còn có sợi Long cân, cuộn tranh. Nhưng tiếc là khí tức trong cuốn tranh lại quá quỷ dị, Vương Lâm không muốn sử dụng nó nếu như chưa hiểu rõ ràng về nó.

Điểm mấu chốt trong việc nuôi dưỡng Ma đầu, là ở tính đặc biệt về linh hồn của nó. Tên Ma đầu thứ nhất vì bản thân vốn là Nguyên Anh kỳ, có chút tương đồng với Du hồn, vì vậy dưới sự huấn luyện của Vương Lâm cuối cùng cũng có được một chút đặc tính của Du hồn. Chỉ có điều là

không thể so sánh với khả năng khiến cho sinh linh lầm vào hạo kiếm của du hồn mà thôi.

Nếu như là Du hồn thì nó chẳng kể tu vi nào, chỉ cần nuốt linh hồn vào là có thể hấp thu những tinh hoa huyết nhục tồn tại trong đó. Trừ khi gặp phải kẻ thần thông quảng đại mới có thể khắc chế. Nếu không thì chỉ có nuốt hồn mới là địch thủ của nó.

Còn Ma đầu do Hứa Lập Quốc hóa thành chỉ có thể cắn nuốt những kẻ đồng giới với mình. Nếu như cao hơn một tầng gặp phải Nguyên Anh kỳ mà cứ cố gắng thôn phệ, chắc chắn sẽ gặp phải thất bại.

Lúc này Vương Lâm lại nhìn về phái linh hồn của đám tiểu thú vốn có khả năng dung hợp. Đây là lần đầu hắn nhìn thấy nhiều cá thể thần thức như vậy. Không ngờ lại có thể dung hợp lại làm một, hình thành một thần thức mới.

Tính đặc thù đó làm nảy sinh trong đầu Vương Lâm ý nghĩ muốn chế tạo ra một Ma đầu nữa.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, vỗ vào túi trữ vật xuất ra mấy chiếc hồn kỳ, lơ lửng hai bên thân mình hắn. Trong hồn kỳ phong ấn rất nhiều linh hồn, mà đại bộ phận là ma tu. Cũng có bộ phận là linh hồn sinh vật trong Tu Ma hải.

Hắn hất tay phải, một đạo linh lực giam cầm lập tức xuất hiện, đem mười mấy linh hồn tiểu thú nhốt vào trong. Còn trơ lại một cái không lay động bên ngoài.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn giơ tay lấy ra một linh hồn từ trong hồn kỳ. Sau khi lưu lại trong đó một dấu ấn liền ném ra ngoài.

Đáng tiếc là cũng giống như Hứa Lập Quốc lúc đầu, cơ bản nó cũng không thể cắn nuốt. Nó chỉ láo liên nhìn bốn phía. Nhưng Vương Lâm cũng không hề sốt ruột. Sau khi đã có kinh nghiệm dưỡng ma lần đầu, hắn đã hiểu rất rõ để biến một linh hồn bình thường thành thần thức có đặc tính du hồn cần rất nhiều thời gian.

Bước đầu tiên phải cần hắn thúc đẩy một chút. Mắt Vương Lâm lóe lên ánh đỏ. Cực cảnh thần thức lập tức hóa thành một cái võng màu hồng, xuất hiện xung quanh thần thức của tiểu thú, từ từ co lại.

Bị ép buộc, tiểu thú thần thức nhanh chóng bay vào phía trong, mắt nhìn cái võng màu hồng ngày càng bó sát lại, nó chỉ còn cách bay về phía cái hồn phách kia.

Ánh mắt Vương Lâm tập trung, chăm chú nhìn trong khoảnh khắc chỉ nhìn thấy thần thức tiểu thú gia tăng tốc độ, một lát sau đâm phải linh hồn. Tuy nhiên nó vẫn hoàn toàn chưa cắn nuốt, mà chỉ dung hợp lại với chúng, Vương Lâm có thể cảm nhận được một cách rõ ràng thần thức của tiểu thú như lớn mạnh lên mấy phần.

Hắn có chút kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng phải cần rất nhiều lực khí mới có thể ép chúng cắn nuốt đối phương, cũng như Hứa Lập Quốc mới đầu vậy. Nhưng không ngờ bọn tiểu thú này chỉ cần bức bách chút xíu thôi thì ngay lập tức đã dung hợp chứ hoàn toàn không phải là cắn nuốt lẫn nhau cũng đã đạt được kết quả tương tự như vậy rồi.

Vương Lâm không nói một lời cái võng màu hồng lại. Sau đó hắn lại lấy thêm một linh hồn nữa ra. Sau khi lưu lại một chút thần thức liền ném đi. Lần này không cần Vương Lâm bức bách thần thức tiểu thú đó đã tiến lên dung hợp với nó.

Cứ như thế, Vương Lâm càng ngày càng thấy hưng phấn, ánh mắt hắn nhấp nháy, hai tay điểm liên tiếp vào hồn kỳ, lập tức mấy chục linh hồn bay ra. Sau khi được hắn lưu lại thần thức liền đẩy chúng ra ngoài.

Trong nháy mắt tiểu thú thần thức bỗng nhiên lay động lao vào mấy cái linh hồn với tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ cần vừa chạm trúng cái nào liền dung hợp ngay, rồi lại tiếp tục đâm vào những cái tiếp theo.

Thời gian chưa hết một nén nhang, mấy chục linh hồn đã được nó dung hợp hết sạch. Lúc này, thần thức tiểu thú đã lớn mạnh lên rất nhiều, dường như đã vượt qua Kết Đan sơ kỳ và đã có những dấu hiệu của Kết Đan trung kỳ.

Vương Lâm càng lúc càng cảm thấy hưng phấn, tay phải hắn run run cầm một chiếc hồn kỳ lên. Mấy trăm linh hồn còn lại trong đó nhất loạt bay ra, sau khi được hắn hạ lạc một tia thần thức thì đồng loạt bay về hướng thần thức tiểu thú.

Thần thức của tiểu thú lập tức kêu lên một hồi. Đây là lần đầu tiên nó cất lên tiếng kêu trong tháp. Âm thanh vừa phát ra lập tức hóa thành những đợt sóng rầm rầm tản ra tứ phía, vẻ mặt Vương Lâm lộ rõ vẻ vui mừng, ánh mắt không nhừng nhìn ngó xung quanh.

Hắn biết là mình đã nhặt được bảo bối. Không hiểu vì sao thần thức của tiểu thú lại cổ quái như thế, cứ như thể là nó sinh ra để làm Ma đầu vậy, không cần phải hối thúc cũng tự động dung hợp. Ngoài ra điều làm cho Vương Lâm càng vui mừng là hắn không ngờ nó có thể tấn công bằng sóng âm phát ra từ cơ thể mình.

Hơn nữa, thần thức phát ra sóng âm để tấn công hiển nhiên là một loại phương pháp tấn công chuyên nhằm vào linh hồn. Sau khi sóng âm xuất hiện vốn tưởng là sẽ dung hợp với những linh hồn kia bỗng nhiên giảm tốc độ có dấu hiệu vỡ tan ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 174: Ma đầu dị biến.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào tên Ma đầu tiểu thú. Cực cảnh thần thức bỗng nhiên tách ra khỏi cơ thể hóa thành một sợi xích đỏ rất lớn, gầm gào hướng về phía nó.

Uy nghiêm của Thôn hồn lập tức xuất hiện. Không cần nói tới tiểu thú Ma đầu, ngay cả Ma đầu Hứa Lập Quốc cũng phải kinh hãi co rút lại trên mặt đất, không dám động đậy. Uy ấp của thiên địch khiến nó tim đập chân run.

Tiểu thú Ma đầu biến hình lúc này giãy dụa kêu gào vài tiếng. Trái ngược hoàn toàn với Vương Lâm, nó tỏ ra vô cùng bất lực, ánh mắt tiểu thú lộ vẻ van xin.

Sợi xích màu đỏ mà thần thức biến thành, lạnh lùng quấn quanh Ma đầu một lát rồi mới từ từ được Vương Lâm thu lại. Cùng với đó tay phải Vương Lâm vung lên lấy ra một cái hồn kỳ. Ma đầu không nói một lời hóa thành khói đỏ bay vào trong hồn kỳ.

Vương Lâm lưu lại một đạo thần thức trên hồn kỳ, rồi mới đút vào túi trữ vật. Đồng thời tay phải vung lên, xung quanh lập tức có vô số đạo tơ sáng lên. Tất cả đều là thần thức do hắn bố trí từ trước, để chế ngự Ma đầu.

Những sợi thần thức này từng bó từng bó hợp lại thu vào tay Vương Lâm.

Sở dĩ vừa rồi bất luận tốc độ của tiểu thú Ma đầu nhanh đến đâu cũng không thể qua nổi hắn là có nguyên nhân. Một phần cũng là do những sợi thần thức này. Sớm phát hiện được Ma đầu này có những điểm dị thường, Vương Lâm đành lặng lẽ bố trí thần thức cấm chế thành những đạo tơ bao lấy xung quanh, giống như là tơ nhện vậy.

Mặc cho tiểu thú đâm vào đâu đều bị Vương Lâm phát hiện ra. Đồng thời, sau khi Ma đầu dung hợp rất nhiều linh hồn thì một chút thần thức lưu lại trên cơ thể nó cũng sẽ có tác dụng rất lớn.

Hai cái tác dụng lẫn nhau, Vương Lâm có thể phát hiện được hành động của Ma đầu cũng không có gì là lạ.

Sau khi thu hồi thần thức, Vương Lâm đứng dậy, theo cửa của tháp đi ra ngoài. Trầm ngâm hồi lâu, thân mình hắn khẽ động đi xuống phía dưới.

Ra tới bên ngoài hắn chỉnh lại tư trang một chút rồi bước xuống, Ma đầu cũng vội vàng theo sát đằng sau.

Đáng tiếc nó cũng chẳng được tự do lâu. Vương Lâm túm lấy nó ném vào trong Long cân.

Ở vị trí này, trở lực từ dưới đất là hiển nhiên là rất lớn, Vương Lâm phải dùng tới chín phần linh lực để kháng lại trở lực. do vậy mà tốc độ của hắn giảm đi đáng kể.

Một mặt từ từ tiến về phía trước, một mặt thần thức của hắn tản ra cẩn thận quan sát phía xa.

Sau mấy ngày thần sắc Vương Lâm khẽ động, từ thần thức, hắn có thể nhìn thấy ở nơi rất xa, có một đám mây đen bay với tốc độ rất nhanh về hướng của hắn.

Mây đen bay tới đâu gió lốc xuất hiện tới đó. Những kẻ không kịp lẩn tránh lập tức bị vỡ vụn ra hóa thành tiểu thú rồi bị nó nuốt luôn. Vương Lâm chăm chú nhìn đám mây đen, vội vàng ngậm chặt Phòng độc đan, thân mình từ từ hạ xuống.

Không bao lâu sau, mây đen gầm gào kéo đến. Đằng sau mây đen là cự phong chi vương. Lúc này những cơn lốc xoay chuyển rất nhanh, đem theo rất nhiều gió lớn, khiến mây đen di động càng nhanh hơn.

Cự phong chi vương thổi đám mây đen bay qua nơi Vương Lâm ẩn nấp rồi bay đi rất xa. Không bao lâu Cự phong chi vương lại quay lại, lần này tốc độ của nó không những nhanh, mà còn phát ra những tiếng gào rú mạnh mẽ hơn. Lại một lần nữa lướt qua, mất hút ở nơi rất xa.

Đợi khi nó đi khỏi, Vương Lâm lại từ từ tiến về phía trước, trong lòng hắn cười lạnh. Không cần phải nói cũng biết đám mây đen đó chính là do Mạnh Đà Tử mà ra. Xem uy lực của nó thì nếu như không phải là Cự phong chi vương thổi nó đi, một khi nó khuếch tán lên thì e rằng tiểu thú kia sẽ thương vong thê thảm.

Hắn trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt nhấp nháy, trong lòng thầm nghĩ nếu như tiểu thú này có thể giết chết Mạnh Đà tử. Trên người hắn nhất định sẽ có không ít bảo bối và đan dược. Nghĩ tới những bảo vật trên người một đại cao thủ Hóa thần kỳ, Vương Lâm không khỏi rung động cõi lòng. Nhưng rất nhanh hắn dập tắt suy nghĩ đó, so với bảo vật thì cái mạng nhỏ đó quan trọng hơn.

Vương Lâm thở dài thu lại những suy nghĩ không thực tế trong đầu lại, tiếp tục tiến về phía trước. Chỉ có điều sau khi xác định vị trí của Mạnh Đà Tử phương hướng của hắn đã định có chút thay đổi, hắn không đi thẳng mà đi vòng.

Sau nửa tháng, với sự cẩn thận của mình, hắn đã đi qua nơi mà thần thức của hắn nhìn thấy những cơn lốc đáng sợ kia.

Đó là một nơi có dày đặc những cơn lốc, mà số lượng tiểu thú trong đó lên tới hàng tỉ con. Da đầu Vương Lâm tê dại, hắn càng cẩn thận hơn. Cuối cùng sau hơn nửa tháng hắn đã đi vòng qua chỗ đó.

May mà tuyệt đại bộ phận những cơn lốc đều bị Mạnh Đà Tử thu hút. Suốt đường đi Vương Lâm đã hết sức cẩn thận nhưng không khỏi có lúc thấy sợ hãi. Lúc này hắn đứng trong Hắc tháp, quay người nhìn về phía sau, tên gù ở ngay chỗ đó!

Sau khi cười lạnh mấy tiếng, không nói một lời Vương Lâm nhanh chóng rời khỏi Hắc tháp đi về phía trước. Hiển nhiên hắn có thể nhìn thấy một nơi rất xa phía trước có một dòng chảy rất lớn.

Dòng suối đó như xuyên qua khoảng khổng, hiển nhiên hướng về cửa thứ hai!

Vương Lâm hít sâu một hơi, đi về phía có dòng suối. Thuật độn thổ sau khi đến đây không có cách nào để sử dụng được nữa, trở lực dưới đất quá lớn. Cho dù hắn đã sử dụng mười phần linh lực để kháng lại trở lực nhưng cũng không có cách nào để thi triển thuật độn thổ cả.

Nhưng thuật độn thổ hoàn toàn không chỉ có thể gia tăng tốc độ ở dưới đất mà khi không ở dưới đất chỉ cần chân chạm đất thì cũng nhanh hơn đi bộ rất nhiều.

Trong mấy tháng vừa qua dường như ngày nào Vương Lâm cũng dùng thuật độn thổ, khiến cho mức độ sử dụng của hắn đã rất thành thục. Vương Lâm tự mình cảm nhận được thuật độn thổ mà hắn tu luyện so với Súc Địa thành thốn được miêu tả trong ngọc giản nháy mắt có thể đi được ngàn dặm thì đúng là cách biệt quá xa.

Trong khi Vương Lâm thở dài, thần thức quên tán ra, không cẩn thận quan sát xung quanh. May mà phần lớn những cơn lốc đã bị Mạnh Đà Tử thu hút nên suốt dọc đường Vương Lâm không hề gặp phải nguy hiểm.

Ba ngày sau, dòng chảy đã ở trước mắt, trong khi Vương Lâm đang đi bỗng nhiên dừng lại, không nói một lời lập tức chui xuống nền đất. Đột nhiên một luồng trở lực to lớn mạnh mẽ truyền ra ngoài hắn vội vàng uống một ngụm linh dịch, vận động linh khí trong cơ thể để kháng cự lại nó.

Ở một nơi không xa, đột nhiên xuất hiện hơn mười cơn lốc. Những cơn lốc này từ phía lốc xoáy kia ra mục tiêu của nó chính là phương hướng của Mạnh Đà Tử, khi nó đi qua nơi Vương Lâm ẩn nấp chợt dừng lại, bay xung quanh không đi.

Đáy lòng Vương Lâm trầm xuống. Hắn đã từng thử chui vào không gian nghịch thiên. Nhưng sau khi đến nơi đây không hiểu sao lại không có cách nào để tiến vào được. Nếu không, vừa rồi chỉ cần chui vào đó là có thể an toàn.

Vương Lâm nhìn cơn dòng chảy phía xa trong lòng có chút tính toán. Hắn cắn cắn răng, vỗ vào túi trữ vật. Ma đầu lập tức xuất hiện, nó nhanh chóng phát hiện được bên ngoài có một lượng lớn tiểu thú sung sướng đến mức không nghĩ kỹ liền xông lên phía trước.

Đáng tiếc khi bóng nó vừa xuất hiện, hơn mười cơn lốc xung quanh lập tức phát ra những tiếng gào thét rất mạnh, hàng vạn đạo thần thức hợp vào với nhau, hình thành một tia chớp ầm ầm đổ về phía Ma đầu.

Ma đầu kêu lên thảm thiết mấy tiếng. Sau khi thần thức liên hợp lại, sức mạnh vượt xa khả năng chịu đựng của Ma đầu. Thân mình nó tán phát ra một luồng khói xanh khiến Ma đầu sợ hãi muốn quay về bên cạnh Vương Lâm. Lúc này đợt tấn công thần thức thứ hai lại tới.

Cùng đó Vương Lâm lấy ra hồn kỳ, vung lên một cái Ma đầu thứ hai lập tức xuất hiện. Sau khi Ma đầu này xuất hiện liền phát ra những âm thanh chói tai.

Âm thanh này vừa xuất hiện những cơn lốc kia lập tức rung lên, quả nhiên không di chuyển tiếp mà lộ ra rất nhiều tiểu thú đang vỗ cánh. Đám tiểu thú kinh nghi nhìn Ma đầu thứ hai. Ngay cả đợt tấn công sóng âm tiếp theo vào Ma đầu Hứa Lập Quốc cũng lập tức được thu lại.

Ánh mắt Ma đầu thứ hai lộ ra những tia hồng quang, kêu to vài tiếng nữa. Bọn tiểu thú kia lập tức thoái lui về phía sau, chăm chú nhìn ánh mắt của Ma đầu thứ hai, ẩn chứa sự e ngại.

Vương Lâm cảm thấy kỳ lạ, ánh mắt khẽ động, có chút suy nghĩ. Về phần Ma đầu Hứa Lập Quốc cảm thấy hổ thẹn. Lúc này, nó thấy khôi phục trí nhớ hoàn toàn không phải là việc tốt. Ít nhất trước khi nó khôi phục trí nhớ nó nói dù thế nào cũng không thể có cảm giác hổ thẹn này. Lúc này, nó tự nhủ trong lòng:

- Thật mất mặt quá, hiển nhiên là để tiểu đệ cứu rồi. Nói gì đi nữa thì lão tử cũng là kẻ đầu tiên đồng hành cùng sát tinh. Không được, nếu để tình hình này tiếp diễn, sau này sát tinh sẽ chế tạo thêm nhiều tiểu đệ nữa. Lúc đó, mỗi tên được chế tạo ra đều lợi hại hơn mình. Không được, tuyệt đối không thể như vậy được!

Ma đầu nghiến răng nghiến lợi, thân mình lập tức xông lên. Tiến vào một cơn lốc, tóm lấy mấy con tiểu thú, lập tức cắn nuốt.

Bọn tiểu thú lập tức trở nên hoảng loạn, đang định trốn chạy thì Ma đầu thứ hai lại gào lên mấy tiếng bọn tiểu thú lập tức không dám động đậy nữa, ánh mắt càng trở nên sợ hãi.

Vương Lâm càng nhìn ánh mắt càng sáng lên. Lúc này ánh mắt hắn đang phân tích, trong con mắt bọn tiểu thú thì Ma đầu thứ hai này dường như là đồng loại với khác loại mà thôi. Tuy nhiên bên trong đó đã có sự biến hóa kỳ diệu, tạo nên sự siêu việt hơn đồng loại, mới có cảnh tượng như đang diễn ra.

Nếu đúng là như vậy, nguyên nhân khiến cho thần thức tiểu thú này dung hợp được cũng dần dần sáng tỏ. Ánh mắt Vương Lâm khẽ động, thân mình lập tức chui ra khỏi mặt đất.

Khoảnh khắc mà hắn xuất hiện, ánh mắt bọn tiểu thú có chút cảnh giác nhưng hoàn toàn không hoảng loạn, cũng không chủ động tấn công.

Lúc đó tên Ma đầu thứ hai nhìn Hứa Lập Quốc đang cắn nuốt miệng phát ra những tiếng kêu cổ quái. Tất cả bọn tiểu thú đột nhiên chấn động, thần thức đua nhau bay ra khỏi cơ thể, ngưng tụ lại, tia chớp lại một lần nữa xuất hiện, mục tiêu chỉ nhắm vào Hứa Lập Quốc.

Ma đầu Hứa Lập Quốc lập tức cười mỉa, mặt lộ vẻ nịnh bợ, vội vàng nôn những thần thức vừa nuốt được ra, rồi nhanh chóng trở về đứng đằng sau Vương Lâm. Khuôn mặt nịnh bợ biến mất, biến thành bộ dạng nghiến răng nghiến lợi, tức giận nhìn Ma đầu thứ hai. Trong lòng thầm nói:

- Ngươi hãy đợi đấy! sẽ có lúc lão tử liều mạng với ngươi!

Vương Lâm không thèm nhìn Hứa Lập Quốc. Cầm ngọc giản phòng ngự mà Lý Mộc Uyển tặng trong tay, thần thức từ từ tán phát ra. Quan sát kỹ từng tiểu thú, cuối cùng mới phát hiện trong hơn mười bầy tiểu thú…mỗi bầy đều có một thần thức rõ ràng có sức mạnh khác biệt so với những con khác.

Trong quan sát của Vương Lâm. Hắn quan sát được hơn mười mấy loại khác thường đó. Chợt có một con bay tới trước Ma đầu thứ hai miệng phát ra những âm thanh chói tai.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 175: Đoạt bảo (1+2).

Ánh mắt Ma đầu thứ hai chợt lóe lên ánh hồng. Nó không nói một lời xông vào bọn chúng. Những con khác loại kia cũng rất dũng cảm, không những không tránh né ngược lại còn phóng thần thức ra nghênh chiến.

Hai bên lập tức dung hợp vào nhau. Nhờ vào chút thần thức lưu lại trong Ma đầu thứ hai mà Vương Lâm cảm nhận được tình hình bên trong diễn biến cực kỳ nguy hiểm đáng sợ. Chỉ có một kẻ còn sống sót sau cuộc chiến mà thôi. Nếu không phải Ma đầu thứ hai bị nuốt thì là con khác loại đó bị dung hợp.

Rất nhanh, Vương Lâm mỉm cười. Bản thân là một kẻ thôn hồn, nên những Ma đầu do hắn chế tạo ra cũng đã mang một chút đặc tính của Du hồn. Vì vậy mà những con khác loại kia không thể sánh bằng.

Thần thức hai bên dung hợp, cắn nuốt lẫn nhau. Sự hung tợn của Ma đầu thứ hai ngày càng lộ rõ, còn thần thức của tên kia càng lúc càng yếu dần. Cuối cùng bị Ma đầu thứ hai hoàn toàn dung hợp và trở thành một phần trong cơ thể nó.

Trong khoảnh khắc dung hợp, một bầy tiểu thú lập tức bay tới bên Ma đầu thứ hai bao vây xung quanh nó, hình thành một cơn lốc lớn. Ánh mắt Vương Lâm khẽ động, sở dĩ thần thức của bọn tiểu thú này có thể ngưng tụ lại một cách hoàn mỹ như vậy chính là vì bên trong có một thần thức chủ đạo có thể nuốt, dung hợp những con khác.

Lúc này, Ma đầu thứ hai gào lên mấy tiếng, kéo theo cơn lốc xông vào một cơn lốc khác. Ánh mắt Vương Lâm khẽ động hừ nhẹ một tiếng khiến cho sự tấn công của Ma đầu thứ hai bỗng chậm lại. Cơn lốc đang bay xung quanh người nó cũng lập tức ngừng chuyển động và hiện nguyên hình là những con tiểu thú.

Vương Lâm nhìn rõ ràng ánh mắt Ma đầu thứ hai đứng giữa bầy tiểu thú bao vây đang nhìn hắn lộ rõ vẻ đau đớn và sợ hãi.

Từ trong thần thức Vương Lâm phát ra một đạo thần niệm. Ma đầu thứ hai lập tức gào lên mấy tiếng, đám tiểu thú đang vây quanh hắn liền kéo tới vây lấy Vương Lâm. Vẻ mặt hắn vẫn như thường, ánh mắt tĩnh lặng như nước nhìn những con tiểu thú đang vỗ cánh bên cạnh mà không có chút gì dị thường.

Sau khi những con tiểu thú đó bay đến gần, hoàn toàn không phải là tấn công mà là nhấc bổng hắn lên rồi lại biến thành cơn lốc.

Ma đầu Hứa Lập Quốc vội vàng định đuổi theo. Nhưng vừa chạm phải cơn lốc liền bị đẩy văng ra, từ tận đáy lòng nó cảm thấy uất ức, hậm hực gào lên mấy tiếng. Cuối cùng, từ trong cơn lốc Vương Lâm chìa tay ra, lúc đó Hứa Lập Quốc mới chui vào được.

Ở trong cơn lốc, Vương Lâm chẳng cần phải tự mình bay đi, chân hắn đạp lên vô số tiểu thú, như đi trên mặt đất bằng. Bên ngoài được thần thức ngưng tụ của bọn tiểu thú bao bọc lấy, người ngoài khó có thể dùng thần thức để thăm dò.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hạ lệnh cho Ma đầu thứ hai. Ngay lập tức cơn lốc liền bay về hướng Mạnh Đà Tử. Sau đó những cơn lốc khác cũng lần lượt bay theo. Cứ như vậy hơn mười cơn lốc gào thét mà tiến, rất nhanh đã tới chỗ những cơn lốc đang tập trung, từng khiến Vương Lâm phải thất kinh.

Trong khoảnh khắc bọn chúng bay tới, một đạo thần thức rất mạnh quét về phía bọn chúng. Vương Lâm vội vã thu liễm tâm thần. Thần thức đó không ngừng lại mà tiếp tục quét qua.

Hiển nhiên là đạo thần thức đó cũng không quan sát kỹ. Nó chỉ là liếc qua một chút nên hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khác thường.

Có lẽ dưới con mắt của nó, cơn lốc này cơ bản không thể có khả năng xảy ra chuyện khác lạ. Vương Lâm ở trong cơn lốc, ánh mắt nhìn cụ phong chi vương mà trong lòng cười thầm. Không cần phải nói, nhất định trong cụ phong chi vương sẽ là một con đứng đầu.

Bây giờ hắn đã hiểu hơn một chút về loài sinh vật này. Trong mỗi cơn lốc nhất định có một con có sức mạnh ghê gớm để ngưng tự thần thức của những con tiểu thú khác lại với nhau, đồng thời là kẻ ra lệnh chỉ huy.

Điều này cũng giống như binh lính và tướng quân. Những con tiểu thú bình thường thì giống như binh sĩ, còn kẻ có sức mạnh ghê gớm ra lệnh chỉ huy kia sẽ là tướng quân. Về phần cơn lốc kia thì trong nó chính là vương giả.

Tiếp sau đó, qua cơn lốc nhìn ra ngoài chỉ thấy trong đám cơn lốc có một tòa Hắc tháp đứng sừng sững cao ngất trời, Mạnh Đà Tử hiển nhiên là ở trong đó.

Vương Lâm không hề vội vã. Hắn khiến Ma đầu thứ hai dẫn hắn tới đây chính là vì cảm nhận được phương pháp này có thể tiếp cận được mà không gây ra động tĩnh gì. Từ đó, hắn sẽ có thể tùy cơ hành động. Hắn không muốn giết Mạnh Đà Tử nhưng muốn chiếm đoạt những bảo bối của hắn. Nếu như khéo xử lý thì đó là điều hoàn toàn có thể.

Thần thức lưu lại trong Ma đầu thứ hai không giống với thần thức lưu lại trong cơ thể Ma đầu Hứa Lập Quốc. Ma đầu Hứa Lập Quốc là trải qua diễn biến trong một thời gian dài, thần thức nó đã bị khống chế một cách

vô thức mà nó không hề hay biết. Nếu như Vương Lâm muốn, thậm chí không cần Cực cảnh thần thức cũng có thể biến nó thành tro bụi. Chỉ có điều trong hoàn cảnh bình thường không muốn sử dụng thần thức lưu lại trong cơ thể nó để tấn công mà là giữ nó lại để làm biện pháp cuối cùng.

Bình thường hắn thường lấy Cực cảnh thần thức để uy hiếp là để cho Lập Quốc không thể nhận ra được điều đó. Dù sao thì hắn cũng đã khôi phục được một chút trí nhớ, nên có sự khác biệt rõ ràng so với những du hồn bình thường.

Nhưng Ma đầu thứ hai này thì hoàn toàn không giống như vậy. Tuy dấu ấn của thần thức mà Vương Lâm lưu lại trong cơ thể nó không sâu sắc nhưng hắn đã sử dụng phương pháp cứng rắn nhanh chóng chiếm lấy cơ thể nó, không cho nó bất kỳ cơ hội nào để kháng cự.

Trước đây sở dĩ hắn không để Ma đầu thứ hai tiếp tục dung hợp thêm những kẻ chủ đạo khác trong những cơn lốc là vì nếu như Ma đầu thứ hai nuốt quá nhiều rất có thể sẽ khiến thần thức lưu giữ trong cơ thể nó sẽ nhạt đi. Nếu như vậy sẽ xuất hiện hiện tượng cắn ngược trở lại. Với sự thông minh của Vương Lâm, hắn tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Ngoan cường như Hứa Lập Quốc cũng bị Vương Lâm thu phục, càng không cần phải nói đến Ma đầu thứ hai được chế tạo từ linh hồn tiểu thú.

Lúc này, Mạnh Đà Tử đang hết sức âm trầm. Hắn chua xót nhìn những cơn lốc bên ngoài. Đặc biệt, khi hắn nhìn Thông Thiên cụ phong (cơn lốc lớn, cao đến trời) hồi lâu, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Thần thức trong cơn lốc

đó có sức mạnh giường như bằng tổng số sức mạnh của tất cả các cơn lốc khác cộng lại. Đám mây độc đã bị nó dùng thần thức phá vỡ, cuốn đi rất xa.

Trong mấy ngày vừa qua, tất cả linh thú trong túi trữ vật của hắn đều đã được dùng hết. Sau mỗi lần lấy linh thú thay thế, những phép thuật được sử dụng khi ra khỏi tháp tuy có thể diệt được lượng lớn tiểu thú, nhưng chỉ cần thời gian rất ngắn lại có càng nhiều hơn những cơn lốc từ phương xa kéo đến.

Căn bản là không thể giết hết được!

Nếu như chỉ sơ ý một chút thôi, hắn sẽ bị thần thức đã được ngưng tụ của vố số tiểu thú tấn công. Một khi bị đánh trúng cho dù hắn là Hóa thần kỳ thì nhất định không chết cũng bị thương.

Mà thương tích chắc chắn không phải là nhẹ. Ít nhất thì cũng khiến tu vi của hắn sụt giảm trầm trọng.

Về các loại pháp bảo, hắn cũng đã dùng không ít. Tuy cũng có hiệu quả nhưng kết quả vẫn như cũ.

Lúc này hắn đã lâm vào đường cùng. Không phải là hắn không nghĩ tới việc xông ra ngoài. Lần đó hắn đã dùng hơn mười linh thú để thay thế, trực tiếp xông ra. Mhưng trong lúc sắp xông được ra ngoài thì cơn lốc

thông thiên đó đã đánh trúng hắn, khiến bao nhiêu công sức đành đổ xuống sông xuống biển, không những không xông được ra ngoài trái lại còn bị thương nặng.

“Chẳng lẽ ông trời muốn diệt ta? Lão phu tung hoành khắp giang hồ. Tới hôm nay đã đạt tới tu vi Hóa thần trung kỳ. Vốn tưởng rằng có thể chiếm được Anh biến đan, rồi đạt tới Anh biến kỳ. Đáng tiếc…” - Mạnh Đà Tử chua xót khi nghĩ tới chuyện đó. Trong lòng hắn không khỏi hiện lên cảnh tượng nghìn năm trước có một đám người tới đây, kết cục là chỉ có bốn người bọn họ sống sót. Số còn lại tất cả đều vùi xác nơi đây.

Trong số những người đó cũng có những người có tu vi cao hơn hắn, nhưng kết cục cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái chết. Bốn người bọn họ cũng là may mắn mới có thể sống sót trở về.

Qua hơn nghìn năm, hắn từ một người có tu vi Nguyên anh hậu kỳ đã đạt đến Hóa thần trung kỳ, sở dĩ nhanh như vậy là vì hắn đã sử dụng chí bảo của Cự Ma tộc - Tổ ma chi tâm!

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn bị Cự ma tộc truy sát đến cùng.

Sắc mặt Mạnh Đà Tử lộ rõ vẻ không can lòng. Hắn cắn răng, ánh mắt hướng về con Thiềm Thừ trên mặt đất. Con Ly Thiên thiềm thừ đã theo hắn mấy nghìn năm nay. Sau đó, hắn lại nhìn những linh thú phẩm chất kém của mình, bây giờ đã trở thành những linh thú cao cấp. Chỉ còn một

chút nữa sẽ trở thành Hoang thú, Nếu như trải qua được bồi bổ linh dược thêm vài nghìn năm nữa rất có thể chúng sẽ trở thành hoang cấp!

Tuy nhiên trước mắt, Mạnh Đà Tử lộ vẻ kiên định, hắn vuốt ve con cóc. Nói nhỏ:

- Nơi khốn kiếp này, nếu như có thể sử dụng được thuấn di thì đã chẳng rắc rối thế này. Ly Thiên lần này tất cả là trông cậy vào mày đó!

Nói xong, tay phải hắn giơ ra, rồi đút vào miệng con thiềm thừ. Nó lộ ra vẻ đau đớn toàn thân run lên không ngừng. Nhưng nó vẫn không hề phản kháng, chỉ là im lặng nhìn vào chủ nhân trước mặt.

Mạnh Đà Tử nhắm mắt lại, nhưng rất nhanh hắn đã mở mắt ra. Vẻ mặt hiện lên sự vô tình, trầm giọng nói:

- Ly Thiên, đắc tội! - Nói xong, tay phải hắn túm lấy nó, sau đó đột nhiên thu về. Trong tay cầm một vật, đó là một viên nguyên đan màu đen to bằng nắm đấm. Tán phát ra từng luồng linh lực mạnh mẽ.

Thân mình Ly Thiên thiềm thừ mềm oặt đổ xuống nền đất, phát ra những tiếng kêu yếu ớt. Những nốt mụn trên lưng bị vỡ, từ trong đó chảy ra những chất dịch màu đen hôi thối. Thoáng cái, đã bao lấy toàn thân. Cho dù là những tiếng ồ ồ kia lúc này cũng hiện rõ hữu khí vô lực.

Tay cầm nguyên đan của Ly Thiên, Mạnh Đà Tử không nói một lời vứt ngay vào miệng. Thân thể hắn lập tức co rúm, một luồng hắc khí bỗng nhiên xuất hiện trên mặt. Tiếp đó hắn gào lên mấy tiếng, những bọc mủ trên mặt lập tức vỡ ra. Nước độc trong đó phóng ra tứ phía, bắn vào cả những bức tường xung quanh tháp, bốc lên những cột khói đen.

Nội đan của linh thú phân thành nhiều loại. Chỉ khi linh thú đạt tới những cấp bậc nhất định trong cơ thể mới xuất hiện nội đan. Ngoài ra, có một số dị thú trong cơ thể cũng xuất hiện nội đan. Nhưng đó chỉ là giả đan mà thôi. Chỉ là linh lực trong cơ thể tạm thời ngưng kết mà thành, có tác dụng tích trữ linh lực.

Nội đan chân chính có công hiệu rất lớn. Đó là nguồn gốc của tất cả thần thông trong cơ thể linh thú. Đạt tới hạ phẩm linh cấp, nội đan trong nó chuyển hóa thành địa đan tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Khi đạt tới trung phẩm linh cấp, địa đan chuyển hóa thành thiên đan. Nếu như đạt tới thượng phẩm linh cấp thiên đan sẽ biến thành nguyên đan, khi đó chỉ kém một bậc so với nguyên thần của Hoang thú.

Chỉ khi đạt tới cảnh giới Hoang thú, nội đan mới chuyển thành nguyên thần. Từ đó về sau chính thức trở thành một trong những loài thú trong trời đất có được sức mạnh kinh người.

o0o

Hắc khí trên mặt Mạnh Đà Tử ngày càng đậm, toàn thân hắn nằm úp xuống mặt đất, tay phải nắm lấy Ly Thiên. Sau khi tóm được nó liền gào thét ấn nó lên trán của mình.

Những nốt mụn trên lưng Ly Thiên chảy ra ngày càng nhiều chất dịch màu đen. Chúng theo những bọc mủ trên mặt Mạnh Đà Tử chầm chậm chảy vào cơ thể hắn. Cuối cùng toàn bộ con cóc đều biến thành hắc thủy bị Mạnh Đà Tử hấp thu.

Cái bướu trên lưng Mạnh Đà Tử đột nhiên trương phồng lên, xuất hiện vô số hạt mụn. Chúng nhanh chóng lan khắp lưng hắn, lúc này Mạnh Đà Tử nhìn lại thấy mình có mấy phần giống với con cóc Ly Thiên vừa rồi.

Mạnh Đà Tử nhắm hờ hai mắt lại, khí đen trên mặt từ từ ngưng tụ lại trên ấn đường, hình thành một vòng xoáy. Sau đó hắn mở to hai mắt, đồng tử hắn đột nhiên biến thành hình tam giác, lộ ra ánh mắt vô tình.

Mạnh Đà Tử nắm tay lại. Lập tức, trong tay hắn xuất hiện những tia điện quang màu đen nổ lép bép. Hắn hít sâu một hơi, lẩm bẩm một mình với cái giọng khàn khàn:

- Thượng cổ ma công này quả nhiên có công hiệu kỳ lạ. Nhờ có sự trợ giúp của Ly Thiên thiềm thừ - thượng phẩm linh cấp mà có thể khiến

mình chỉ trong một thời gian ngắn đạt được cảnh giới Hóa thần kỳ đại viên mãn. Lần này nhất định mình sẽ xông ra! Đáng tiếc là, cái giá phải trả lần này thực sự là quá lớn rồi, nếu như không phải là bất đắc dĩ thì… uhm!

Nói xong, hắn từ từ bước ra khỏi hắc tháp. Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện, những tia chớp thần thức đã được ngưng tụ bỗng nhiên đánh xuống. Sắc mặt Mạnh Đà Tử lộ rõ vẻ dữ tợn, miệng phun ra một luồng khói màu xanh. Tia chớp thần thức gặp phải làn khói màu xanh lập tức giảm tốc độ. Lợi dụng cơ hội đó Mạnh Đà Tử vọt ra ngoài, tiến vào bên trong một cơn lốc.

Cơn lốc bỗng xoay tròn rồi dừng lại. Đám tiểu thú trong đó vì thế mà tan đi. Nhưng bay chưa được bao xa, chúng cùng phát nổ mà chết, mưa máu vung vãi khắp trời.

Ánh mắt Mạnh Đà Tử lộ rõ vẻ vô tình nhanh chóng xông vào một cơn lốc khác.

Nhưng tiếp sau đó, mấy triệu thần thức bỗng nhiên lại dung hợp vào một chỗ, hình thành một ngọn trường thương giữa không trung, nhanh chóng đâm tới.

Ngọn trường thương này lưu lại trong không trung từng đạo từng đạo tàn ảnh. Chớp mắt một cái, nó đã xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đà Tử. Cấm chế trong Hành Thổ chi địa cũng bị khuấy động, phát ra những tiếng nổ khủng khiếp.

Cơn lốc mà Vương Lâm ở trong đó có khoảng cách rất xa nên bị ảnh hưởng bởi sóng âm không lớn. Hắn chăm chú nhìn bộ dạng Mạnh Đà Tử - người không ra người quỷ không ra quỷ ở phía đó mà chớp chớp mắt. Đặc biệt, hắn tập trung chú ý nhiều hơn tới túi trữ vật bên hông gã.

Đối với ngọn trường thương do thần thức ngưng tụ, Mạnh Đà Tử chỉ liếc mắt một cái. Hai tay hắn chắp lại miệng lẩm bẩm mấy câu phức tạp khó hiểu. Ngay lập tức miệng hắn há to, phun ra một cái đỉnh nhỏ, bốn chân nó bao phủ một lớp khí xanh nồng đậm.

Cái đỉnh vừa xuất hiện khí xanh dày đặc lập tức tỏa ra. Cùng lúc đó ngọn trường thương rơi xuống, đâm trúng vào cái đỉnh nhỏ. Hai thứ đụng vào nhau phát ra âm thanh long trời lở đất. Một đạo sóng khí hình tròn lập tức ầm ầm tỏa ra xung quanh, cho dù là những cơn lốc kia cũng buộc phải bay lùi lại phía sau. Những cơn lốc không kịp lùi lại lập tức bị sóng khí đập vào khiến cho đám tiểu thú trong đó liền bị hóa thành tro bụi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cùng với cơn lốc lùi lại phía sau. Ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía Mạnh Đà Tử.

Lúc này chiếc đỉnh màu xanh trên không trung phát ra một tiếng độn sau đó nó tách ra làm hai từ trên không trung rớt xuống. Tuy nhiên ngọn trường thương đâm trúng nó chỉ trong chớp mắt toàn thân đều biến thành màu xanh. Ngọn trường thương bỗng nhiên run lên lại một lần nữa biến thành những đạo thần thức tản ra tứ phía.

Đúng vào lúc đó, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện. Sau khi thần thức tản ra, trên mỗi thần thức đều bị nhuốm màu xanh.

Trong khoảnh khắc chiếc đỉnh bị vỡ ra, thân mình Mạnh Đà Tử run rây, miệng phun ra mấy ngụm máu. Chiếc đỉnh xanh đó là pháp bảo bản mệnh của hắn. Lúc này dưới sự điều động của tu vi Hóa thần hậu kỳ đã phá vỡ được sự tấn công của hàng tỷ thần thức, nhưng nó cũng bị vỡ làm hai.

Mạnh Đà Tử cũng chẳng cảm thấy đau lòng, hai mắt hắn đỏ ngàu nhìn những thần thức đang biến thành màu xanh khắp trời cười hể hả:

- Nếu như ta không trả giá một chút bằng bản mệnh pháp bảo thì đâu có dễ làm bọn chúng bay tổn hại. Cho dù là nó bị vỡ nhưng tất nhiên sẽ khiến các ngươi phải chết. Nổ! Nổ! Nổ cho ta!

Phàm là những thần thức bị dính khí màu xanh đều lập tức nổ tung. Thần thức vừa nổ liền biến thành linh khí, bay ra xung quanh. Đồng thời một khi thần thức bị tiêu diệt thì bản thân chúng cũng sẽ tử vong.

Cùng với sự tự nổ của thần thức, nhũng cơn lốc xung quanh bỗng nhiên giảm đi một nửa. Tất cả các cơn lốc đó đều ngừng xoay tròn. Đam tiểu thú bên trong từng con một rơi xuống.

Tay phải Mạnh Đà Tử tóm lấy cái đỉnh vừa bị vỡ làm hai rồi nhét vào túi trữ vật. Sau đó, không nói một lời nhân cơ hội nhanh chóng xông về phương xa. Hướng mà hắn lao tới chính là chỗ cơn lốc mà Vương Lâm ở trong đó.

Lúc đó từ Cự phong chi vương phát ra những tiếng kêu gầm thét. Cơn lốc bỗng nhiên sững lại, không tiếp tục xoay tròn nữa, lộ ra trong đó một phi thú cực lớn tới gần ba thước!

Con thú này lớn gấp nhiều lần so với những con đồng loại khác, nhưng trong mắt Vương Lâm lại nó lại không thể sánh bằng với giao long Hoang thú trong thông đạo.

Nó rống lên một tiếng giận dữ, vọt tới. Cái miệng nhọn của nó kêu gào phát ra những sóng âm. Sóng âm đi tới đâu không gian ở đó xuất hiện những vết nứt, có thể thấy uy lực của nó lớn tới cỡ nào.

Cùng lúc đó, những cơn lốc còn chưa tiêu tan xung quanh, nhanh chóng nhằm hướng Mạnh Đà Tử bay tới. Đặc biệt là những cơn lốc có mặt nơi hắn vừa xông vào, không để ý tới mạng sống, sử dụng tất cả các phương pháp tấn công bằng thần thức, sóng âm… khiến người ta hoa cả mắt, nhưng không có cách nào có thể ngăn cản bước tiến của Mạnh Đà Tử. Phàm là những cơn lốc ngăn cản đều bị hắn đánh cho phải tiêu tán, hầu như không còn con nào sống sót.

Chỉ có điều là sau mỗi lần va chạm vòng xoáy màu đen trên ấn đường Mạnh Đà Tử nhạt đi mấy phần. Trong lòng hắn kêu lên đau đớn, biết

rằng thời gian nâng cấp tu vi sẽ nhanh chóng kết thúc, nếu như lúc này hắn ngừng một chút sẽ bị sóng âm của thú vương đằng sau đánh trúng ngay lập tức. Thế là hắn tăng tốc xông lên.

Vương Lâm quắc mắt, trong khoảnh khắc thú vương phóng ra sóng âm, hắn nhìn thấy trên đầu nó có ánh sáng màu kim lóe lên. Trong đó lộ ra một cái xương ngón tay màu vàng.

Hắn không kịp nghĩ kỹ, thì Mạnh Đà Tử đã tới gần. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cười lạnh, khẽ vỗ vào túi trữ vật. Lập tức Long Cân của giao long xuất hiện trong tay hắn. Tay phải hắn vung lên, long cân lập tức cuộn lại.

Trong khoảnh khắc khi Mạnh Đà Tử tiến tới, cơn lốc mà hắn ở trong đó, nhanh chóng tản sang bên cạnh. Lúc đó do lẫn trong những cơn lốc đang ngăn cản bước chân gã nên cơn lốc của hắn cũng không có gì khác lạ cả.

Trong khoảnh khắc Mạnh Đà Tử bay qua cơn lốc, Vương Lâm lập tức ném long cân ra. Mạnh Đà Tử vừa đánh tan một cơn lốc bỗng nhiên cảm nhận được chuyển động của linh lực xung quanh có gì đó dị thường. Nhưng lúc này linh lực từ thần thức bị bản mệnh pháp bảo hắn giết tràn ngập xung quanh nên chút chuyển động ẩn chứa trong đó nếu như không xem xét kỹ thì thực sự không thể phát hiện được.

Lúc này Mạnh Đà Tử đang lo tìm đường tẩu thoát tuy cảm nhận được nhưng không để trong lòng. Cơ bản là hắn không nghĩ tới nơi đây ngoài bản thân ra lại còn có một tu sĩ nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn cảm nhận được chân phải minh bị một lực rất manh ghìm nén, sắc mặt lập tức thay đổi. Không cần cúi đầu với kinh nghiệm của bản thân, hắn biết được rằng đây là một loại pháp bảo được chế tạo từ gân thú. Mà nơi này có thể sử dụng pháp bảo hiển nhiên không phải là bọn tiểu thú kia. Chỉ có một khả năng duy nhất đó là một tu sĩ!

Nếu như lúc bình thường thì cái pháp bảo gân thú cũng chẳng khiến hắn quan tâm. Chỉ cần một ít linh lực không những có thể phá vỡ nó mà còn có thể nhờ đó mà phóng độc, khiến người sử dụng pháp bảo đó trúng độc mà chết.

Nhưng hiện tại, xung quanh những cơn lốc kéo đến, sóng âm, thần thức không ngừng công kích khiến cho hắn vốn phải mệt mỏi ứng phó, liều lĩnh mà xông ra ngoài. Đặc biệt là sự tan nát của bản mệnh pháp bảo càng làm cho hắn thêm hoang mang, nếu như không dựa vào sự hợp nhất của thượng cổ ma công và Ly Thiên thiềm thừ thì e rằng bây giờ hắn đã toi mạng.

Trong thời khắc quan trọng này, sợi long cân mà bình thường hắn không xem ra gì, giống như một lá thần phù đòi mạng dán lên thân mình hắn. Tuy sợi long cân bị hắn dẫm phải cũng đứt ra từng khúc nhưng tốc độ cũng vì thế mà giảm đi một phần!

Chỉ là một phần nhưng hậu quả chính là sự truy đuổi của sóng âm đằng sau. Sự tấn công của những cơn lốc xung quanh cũng ngay lập tức gia

tăng thêm mấy phần.

Rơm rạ không thể giết chết được Lạc đà nhưng có thể trở thành điểm mấu chốt để đè chết lạc đà.

Trong giờ khắc này, tác dụng của long cân chẳng khác gì những cái rơm rạ kia!

Trong khoảnh khắc thân thể hắn bị sóng âm đánh trúng, Mạnh Đà Tử nôn ra mấy ngụm máu tươi, thân mình đổ về phía trước. Đúng lúc đó, một cơn lốc bay tới bên cạnh hắn, một cánh tay từ trong cơn lốc giơ ra, tóm lấy túi trữ vật trên eo hắn rồi bay đi.

Trong nháy mắt Mạnh Đà Tử mơ hồ nhìn xuyên thấu cơn lốc, nhìn thấy vẻ mặt Vương Lâm cười lạnh trong đó. Hắn lại thêm giận dữ tiếp tục nôn ra máu tươi. Máu tươi vừa phun ra liền phát ra từng trận khí làm cho người ta hôn mê, nhằm cơn lốc của Vương Lâm phóng tới.

Sau khi Vương Lâm lấy được túi trữ vật, không nói một lời, khống chế Ma đầu thứ hai nhanh chóng bay về phía khoảng không đằng xa. Đó là cửa đi vào tầng thứ hai.

Về những giọt máu kia thì bị đám tiểu thú bay bên ngoài cản lại. Nhưng chất độc mà nó ẩn chứa bên trong thì không thể xem thường. Vương

Lâm cẩn thận không nói một lời, trong khoảnh khắc cơn lốc bị đánh trúng thân mình liền lao ra ngoài. Theo sau hắn là hai con Ma đầu.

Thân mình Vương Lâm vừa chạm đất liền thi triển thuật độn thổ, nhanh chóng chạy về phía trước. Còn về cơn lốc kia do bị máu thẩm thấu, nên đám tiểu thú trong đó đều bị giết sạch.

Tất cả những điều này nói thì lâu nhưng thực tế lại diễn ra rất nhanh chóng, giường như chỉ trong nháy mắt túi trữ vật trên eo Mạnh Đà Tử đã mất tăm mất tích.

Mạnh Đà Tử bị sóng âm đánh trúng, xương cốt lập tức gãy ra những nốt mụn trên lưng đều bị phá nát, dịch thể màu đen hôi thối bay tứ tán xung quanh. Phàm là những tiểu thú đụng trúng dịch thể liền co rúm mình lại mà bỏ mạng.

Hắn nhìn thấy sự công kích bằng máu của mình bị cản lại, còn Vương Lâm cầm túi trữ vật chạy trốn mất tích. Hắn cũng chẳng đau lòng về túi trữ vật của mình mà là hắn hận Vương Lâm đến tận xương tủy. Nếu như không phải có Vương Lâm thì hắn đã sớm xông được ra ngoài, chưa biết chừng đã tới được cửa thứ hai rồi.

Nhưng tất cả những điều này vì sự xuất hiện của Vương Lâm mà đã thay đổi hoàn toàn. Với đầu óc của Mạnh Đà Tử, hắn biết được rằng tất cả những điều hắn vừa làm chính là mở đường cho đối phương. Chính là hắn lôi cuốn hết những cơn lốc. Nếu không với tu vi kết đan kỳ thì làm sao có thể bình an vô sự mà đi được qua cửa thứ nhất cơ chứ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 176: Cướp đoạt cơn lốc.

Thân thể Mạnh Đà Tử bị cơn lốc thông thiên cuồn cuồn thổi qua, liền biến mất trong lốc xoáy. Cơn lốc điên cuồng bao phủ khắp nơi.

Thân thể Vương Lâm như một tia chớp, trong nháy mắt liền tránh ra xa. Quanh người hắn có một vài cơn lốc xoáy, đang cố gắng ngăn cản Vương Lâm đi tới. Vương Lâm cười lạnh, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh. Đúng lúc này, trong những cơn cốc vây xung quanh, chợt có một cơn lốc chợt trở nên điên cuồng ào tới bên người Vương Lâm, nhanh chóng bao lấy hắn vào bên trong. Sau đó nó vội vàng lách khỏi nhưng cơn lốc khác mà bay ra xa.

Diễn biến quá nhanh khiến cho nhưng cơn lốc khác không kịp phản ứng. Mà cho dù có phản ứng thì với linh trí của chúng thì cũng còn lâu mới kịp.

Vương Lâm đứng trong cơn lốc, nhanh chóng bay thẳng về dòng xoáy giữa không trung. Lúc mới rồi, khi vừa từ trong cơn lốc lao ra, trong khoảng khắc hắn đã âm thầm khống chế hai con ma đầu vọt tới bên cạnh một cơn lốc mà cướp đoạt quyền khống chế. Tất cả mọi việc hết sức thuận lợi, nên lúc này trốn khỏi cũng hết sức nhẹ nhàng.

Hai mắt thú vương đang ẩn trong cơn lốc lớn nhất, lạnh như băng nhìn ra xung quanh. Cuối cùng, khi ánh mắt nhìn về phía cơn lốc có Vương Lâm ở bên trong, nét mặt liền có phần nghi hoặc. Thoáng cái, nó liền kêu to lên một tiếng. Nhất thời, tất cả cơn lốc xung quanh đều đuổi theo Vương Lâm.

Về phần nó, ánh mắt trở nên cổ quái, nhìn cơn lốc có Mạnh Đà Tử bên trong bị nó bắt được. Sau đó, nó mang theo đối phương nhanh chóng di chuyển ngược với hướng của Vương Lâm, từ từ biến mất.

Lúc này, vô số cơn lốc mang theo đám tiểu thú kéo thành một đường thẳng tắp, đuổi theo Vương Lâm.

Lúc này, mặc dù vô số những cơn lốc đang đuổi phía sau, nhưng Vương Lâm vẫn bình thản không có gì sợ hãi. Hắn thầm tính toán trong lòng. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm về đám cơn lốc phía sau, há mồm phun ra một đạo tinh quang. Phi kiếm bất chợt lóe lên, thuấn di về phía cơn lốc mà Vương Lâm đang để ý.

Trong phi kiếm có ẩn chứa cả Cực cảnh thần thức. Mục tiêu của Vương Lâm cũng không phải là đám tiểu thú với số lượng khổng lồ bên trong

cơn lốc mà là cơn lốc có Thi Lệnh giả (kẻ khống chế cơn lốc).

Dưới tác dụng của Cực cảnh thần thức, trên phi kiếm thi thoảng lại lóe lên những tia sáng sắc lạnh. Một vài tia sáng bất chợt lóe lên trong mấy cơn lốc mà Vương Lâm vẫn chú ý. Nhất thời, những cơn lốc đó dừng lại, đám tiểu thú bên ngoài lập tức rơi xuống, nét mặt ngơ ngác.

Vương Lâm vẫn chưa dừng lại. Hai tay hắn điểm ra liên tiếp. Nhất thời, tinh quang lóe lên không ngừng. Vài cơn lốc bị Vương Lâm chú ý nhanh chóng dừng lại hơn một nửa.

Lúc này, hắn chợt thấy được những cơn lốc phía sau có dấu hiệu ngưng tụ thần thức. Vì vậy, hắn nhanh chóng quyết đoán triệu hồi phi kiếm quay về. Không phải Vương Lâm không muốn tiếp tục giết địch. Nhưng qua vài lần, đám tiểu thú cũng đã có sự đề phòng. Trước đó chúng bị bất ngờ nên mới có thể đạt được hiệu quả nhất định. Nhưng bây giờ còn tiếp tục, phi kiếm vừa mới xuất hiện thì thần thức ngưng tụ của đối phương cũng lập tức tới nơi.

Hắn cũng không muốn giống như Mạnh Đà tử bị hủy đi bổn mạng pháp bảo.

Vương Lâm nhếch mép cười lạnh, thu hồi phi kiếm, tiếp tục đào tẩu. Thoáng cái, khoảng cách giữa hai bên lại bị giãn ra. Lúc trước, Vương Lâm đã lựa chọn cơn lốc có tốc độ nhanh hơn một chút.

Tất cả diễn biến nói ra thì lâu, nhưng trong thực tế thì cực nhanh. Nháy mắt, khoảng cách hai bên đã giãn ra một đoạn dài. Lúc này, thần thức của tiểu thú đã hoàn toàn ngưng tụ, vô số tia sét lóe lên đánh tới.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Trong nháy mắt khi thần thức tiến công, hắn liền ra lệnh cho con ma đầu thứ hai. Chỉ thấy, ma đầu khống chế đám tiểu thú lập tức điên cuồng quay lại, phía sau. Vô số những tiếng rít xuất hiện, tỏa ra những cơn sóng gợn trong không trung.

Âm thanh công kích tỏa ra ngoài đột nhiên tăng mạnh, khiến cho thần thức công kích bị thất bại. Đợi tới khi ngưng tụ lại một lần nữa, chuẩn bị tiến hành công kích, cơn lốc của Vương Lâm đã bay đi rất xa.

Dòng xoáy khổng lồ giữa không trung đã xuất hiện ngay trước mắt. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Thật ra, nếu hắn không có ý định đoạt bảo vật của Mạnh Đà tử thì đã đi vào tầng thứ hai từ lâu rồi.

Cho dù là bây giờ hắn không cần cơn lốc, mà chỉ sử dụng lực lượng bản thân cũng có tám phần nắm chắc an toàn đi vào trong dòng xoáy. Nhưng Vương Lâm cũng không có ý định làm như thế.

Hắn cũng không biết tầng thứ hai có mức độ khó như thế nào. Nếu chính mình cứ tùy tiện xông vào thì chỉ sợ sẽ không còn may mắn như ở cửa thứ nhất.

Vì vậy mà vốn là người cẩn thận nên hắn mới nảy ra ý định với những cơn lốc đang đuổi theo phía sau. Tốt nhất là có thể mang theo một vài cơn lốc đi vào cửa thứ hai. Như thế, hắn có thể tăng thêm một chút an toàn.

Có ý định như vậy, hiển nhiên, hắn không thể đi vào đó một mình mà quay đầu nhìn vô số những cơn lốc phía sau. Hắn cắn răng, ra lệnh cho ma đầu thứ hai. Nhất thời, tốc độ của cơn lốc liền chậm lại. Tốc độ của những cơn lốc phía sau bất chợt tăng lên, trong nháy mắt rút ngắn lại khoảng cách chỉ còn chưa tới năm mươi trượng. Cùng lúc đó vô số các loại thần thức và âm thanh công kích ùa đến.

Lúc này, vị trí của Vương Lâm đã rất gần với cơn lốc xoáy. Khoảng cách cũng chỉ còn chừng năm mươi trượng. Với khoảng cách đó mà dốc toàn lực của cơn lốc bay đi thì cũng chỉ cần một hơi thở là tới.

Nói cách khác những cơn lốc phía sau muốn tới được vị trí của hắn cũng phải mất một nhịp hô hấp. Còn muốn tiến vào trong dòng xoáy thì phải mất hai nhịp hô hấp.

Vào nhịp thở đầu tiên, Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra một vật. Phía sau cơn lốc bị thần thức đánh trúng, hắn cũng không củng cố thêm mà sử dụng thần thức của đám tiểu thú trong cơn lốc chống cự.

Chỉ trong một nhịp thở đó, số lượng tiểu thú trong cơn lốc của Vương Lâm đã chết hơn nửa. Ánh mắt Vương Lâm hết sức bình tĩnh, không hề

có chút bối rối. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và dòng xoáy đã càng gần. Mà những cơn lốc phía sau vẫn đang đuổi theo.

Nhịp thứ hai, hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân thể hắn giống như tên rời khỏi dây cung, quyết đoán lao ra khỏi con lốc. Vô số những cơn lốc phía sau, gầm rít lao tới. Từng tiếng rít phát ra từ trong những cơn lốc.

Sau khi Vương Lâm bỏ đi. Trong nháy mắt, ngoại trừ hai ma đầu, toàn bộ số lượng tiểu thú chết hết.

Lúc này, thân thể Vương Lâm đã đứng bên trong dòng xoáy. Đám cơn lốc đuổi theo phía sau cũng đã xâm nhập vào trong. Một số cơn lốc phía sau lập tức lui lại.

Nhưng Vương Lâm làm sao có thể để cho chúng được như ý. Hắn nhìn chằm chằm về phía hơn bốn mươi cơn lốc, quát khẽ:

- Đứng lại cho ta.

Vừa quát, Vương Lâm vừa rót linh lực vào cái vật đã lấy ra lúc nãy. Nhất thời một cái lồng ánh sáng từ vị trí của hắn, tản ra, bao vây toàn bộ nhưng cơn lốc vào bên trong. Đồng thời, hư ảnh Thanh Long cũng từ trong ngọc giản xuất hiện. Dưới sự điều khiển của Vương Lâm, vầng sáng bắt đầu xoay tròn. Cũng vào lúc đó, do Vương Lâm xuất hiện, bên

trong dòng xoáy lóe lên vô số tia chớp màu tím. Những tia chớp đánh lên người Vương Lâm, bao vây lấy toàn bộ vòng sáng phòng ngự quanh người hắn, lan cả ra xung quanh.

Trong nháy mắt, hơn bốn mươi cơn lốc trong lồng sáng bị kéo vào trong vòng xoáy, biến mất.

Vào lúc, này vô số những cơn lốc khác từ phía sau kéo đến, nhưng khi chạm vào dòng xoáy liền bị đẩy bật ngược trở lại. Những cơn lốc tụ tập càng lúc càng nhiều. Nhưng sau khi thử vô số lần vẫn không thể đi vào trong vòng xoáy liền từ từ tản ra.

Cửa thứ nhất - Hành Thổ chi địa từ từ trở lại yên tĩnh. Chỉ có một chỗ bên ngoài, thân thể Mạnh Đà Tử đầm đìa máu tươi đang lơ lửng giữa không trung. Hai mắt hắn không còn một chút tỉnh táo. Con thú vương cao hơn ba trượng đang đứng trước mặt hắn. Lúc này, từ trên trán của thú vương, một đốt xương ngón tay màu vàng đang từ từ hiện ra... Điểm vào mi tâm của Mạnh Đà tử.

Vương Lâm từ trong vòng xoáy đi ra vội vàng đem thần thức tản ra xung quanh. Sau khi quan sát một lúc, hắn không khỏi ngẩn người. Trước mắt hắn là một thế giới chỉ toàn có tro bụi. Ngoại trừ một cây cầu đá màu đen ra, không còn có bất kỳ một vật gì khác.

Vương Lâm thu hồi thần thức xoay người nhìn lại phía sau. Trong vầng sáng phòng ngự của hắn vẫn còn hơn bốn mươi cơn lốc đang điên cuồng xoay tròn, phát ra những tiếng rít, đánh vào vầng sáng.

Mỗi lần chúng công kích, ánh sáng xung quanh cái lồng lại ảm đạm đi một chút. Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, thu lại pháp trận phòng ngự. Cái lồng sáng cùng với hư ảnh Thanh Long vừa mới biến mất, bốn mươi cơn lốc liền rít lên, tản ra xung quanh.

Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm điểm một cái. Con ma đầu thứ hai lập tức xuất hiện, kêu lên một tiếng, khiêu khích với con lốc.

Cơn lốc lập tức dừng lại, từ bên trong bay ra một con tiểu thú, giao chiến với ma đầu. Vương Lâm thản nhiên theo dõi. Chuyện này, vốn hắn đã tính sẵn từ trước. Sở dĩ ở cửa đầu tiên, hắn không dám cho ma đầu khiêu chiến là do số lượng cơn lốc đuổi theo quá nhiều, cơ bản không thể dừng lại. Một khi khiêu chiến sẽ thu hút tới rất nhiều cơn lốc. Đến lúc đó, nếu ma đầu khiêu chiến thất bại, muốn chạy cũng không còn đường nữa.

Nhưng lúc này chỉ có hơn bốn mươi cơn lốc, thì mọi chuyện lại khác.

Ba ngày sau, Vương Lâm đứng trên cây cầu làm bằng đá đen, nhìn về phía sau. Bốn mươi hai cơn lốc đang gào rít xoay tròn, quấn lại với nau. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được xung quanh chúng đều có một cơn lốc nhỏ đang bao xung quanh. Từ trong cơn lốc lóe lên một tia điện quang màu đỏ, ép bọn chúng tụ tập lại với nhau.

Toàn bộ Thi Lệnh giả bên trong cơn lốc đều bị ma đầu thứ hai dung hợp. Sau đó bị Vương Lâm hạ lệnh, bắt nó nhả ra hết để cho hắn thu vào

trong hồn kỳ. Sau này có thời gian sẽ chế tạo thêm một số lượng lớn ma đầu.

Làm như vậy cũng là để phòng ngừa ma đầu thứ hai dung hợp quá nhiều, thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 177: Độc vương đỉnh (1+2).

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, lại nhìn xuống cây cầu bằng đá đen dưới chân. Trong ba ngày qua, hắn vẫn quan sát nó, không hề đặt chân ra ngoài. Trong cái thế giới toàn bụi này, ngoại trừ cây cầu ra tất cả đều là một khoảng không gian.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi, vung tay phải lên. Nhất thời, bốn mươi hai cơn lốc tản ra. Chúng không còn xoay tròn nữa, mà hóa thành hơn một vạn con tiểu thú, khuếch tán ra xung quanh.

Vương Lâm chớp chớp hai mắt, thông qua ma đầu để kiểm soát số lượng tiểu thú. Cả đám tiểu thú nhanh chóng bay về bốn phương tám hướng. Những tiếng gào rít của chúng từ từ xa dần, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Một lúc sau, hắn chợt mở hay mắt, sau đó bay về hướng Tây Bắc. Theo sau hắn, đám tiểu thú từ bốn phương tám hướng bắt đầu tụ tập lại, hình thành một cơn lốc.

Một lúc sau, Vương Lâm bất chợt dừng lại. Trước mặt hắn xuất hiện một tấm bia đá cao khoảng ba mươi trượng. Tấm bia có màu hơi đỏ, tỏa ra một chút yêu khí. Vài con tiểu thú tò mò bay lại tấm bia, va cánh vào đó phát ra những tiếng ong ong.

Nhìn thấy Vương Lâm đi tới, mấy con tiểu thú vội vàng bay đi, chui vào trong cơn lốc. Vương Lâm nhìn tấm bia đá, chỉ thấy trên đó có viết ba chữ to: Bất Quy Lộ (không đường về).

Ba chữ đó ẩn chứa những nét tang thương theo thời gian. Vương Lâm nhìn kỹ một chút, chợt nhìn lên đỉnh tấm bia đá. Sau khi quan sát, hắn vung tay phải lên, nhất thời một cơn gió xuất hiện, cuốn bay đi lớp bụi trên đó. Ở một góc của tấm bia, có mấy hàng chữ nhỏ.

- Vượt qua Hành Thổ chi địa, thu phục được thú vương, tiến vào Bất Quy lộ. Nơi đây có chút thú vị, vì vậy lưu lại cho đời sau một lời. Nếu là người hữu duyên thì hãy cẩn thận cân nhắc hai chữ Bất Quy.

Nét mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang hết sức cả kinh. Những chữ nhỏ này, ngay khi hắn mới bắt đầu tiến vào ngọn hắc tháp trong Hành Thổ chi địa, đã từng gặp qua. Hiển nhiên là do cùng một người viết.

Xem những chữ bên ngoài Hành Thổ chi địa, có thể thấy nơi đó đối với người này hết sức đơn giản. Ngay cả con thú vương trong con lốc lớn như thế mà cũng bị thu phục.

Vương Lâm nheo nheo mắt thầm nghĩ, nếu theo như lời người này nói thì tại sao thú vương vẫn còn ở Hành Thổ chi địa? Những lời người này hơn nửa có chút giả dối. Dù sao hai chữ thu phục cũng không cần phải nói cũng hiểu được ý nghĩ của nó. Nếu đã bị thu phục thì chắc chắn phải đi theo rồi.

Tất nhiên cũng có khả năng, người này thật sự thu phục được thú vương. Nhưng qua vô số năm, Hành Thổ chi địa lại sinh ra một con nữa.

Rốt cuộc thật hay giả, Vương Lâm cũng chẳng quan tâm. Ánh mắt hắn lại nhìn về phía ba chữ Bất Quy lộ mà suy nghĩ.

Một lúc sau, hắn xoay người bay về phía cây cầu. Một đàn lốc bám sát sau lưng hắn.

Trở lại bên cây cầu, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Ma đầu Hứa Lập Quốc liền chui ra, ghen ghét nhìn về phía cơn lốc, trong lòng thầm nói:

- Cái tên tiểu đệ kia có gì hơn người cơ chứ? Sau này lão tử cũng muốn đi theo tiểu đệ.

Vương Lâm chỉ vào cây cầu đá một cái, ma đầu Hứa Lập Quốc lập tức cảm thấy hưng phấn. Lần này, hắn chẳng giống như ngày trước, cò kè mặc cả. Ngược lại trong lòng vui vẻ, đắc ý nhìn cơn lốc mà thầm nghĩ:

- Nhìn thấy không? Chủ tử đã nhìn trúng lão tử mà. Nếu không, chuyện như thế này làm sao lại không giao cho lão nhị cơ chứ?

Hắn nhìn về phía Vương Lâm, nét mặt có chút nịnh bợ, rồi bay về phía cây cầu. Sau khi bay đi rất xa, vẫn không gặp phải nguy hiểm gì, hắn lượn quanh vài vòng rồi mới quay lại.

Vương Lâm nhíu mày, tay phải hắn duỗi ra. Nhất thời, từ trong cơn lốc bay ra một con tiểu thú. Nó bay vào lòng bàn tay của Vương Lâm. Đôi mắt nhỏ của nó nhìn hắn chăm chú, không hề nhúc nhích.

Vương Lâm vung tay phải lên, con tiểu thú lập tức bay về phía cây cầu. Vừa mới bay được khoảng ba bước, thân thể con tiểu thú run lên, dừng lại. Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào con tiểu thú.

Chỉ thấy thân thể nó run lẩy bẩy, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Lúc này, cây cầu dưới chân nó chợt lộ ra một dòng suối. Trong nháy mắt nó nuốt chửng con tiểu thú rồi trở lại như bình thường.

Vương Lâm suy nghĩ một chút. Lúc này, hắn đã đoán được cây cầu này chính là chỗ để vượt qua được Bất Quy lộ. Hắn suy nghĩ một chút rồi lại cho vài con tiểu thú bay về phía cây cầu, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Chỉ có một điều khiến Vương Lâm chú ý đến đó chính là, nếu cho vài con tiểu thú cùng bay tới thì chỉ con thứ nhất là bị thôn phệ. Sau khi con đó bị thôn phệ mới lần lượt tới các con khác.

Vương Lâm chớp chớp hai mắt, thầm nghĩ:

- Bất Quy...Bất Quy...ý của nó là chỉ cần đi ra là không thể quay trở về. - Hắn suy nghĩ một chút nhưng vẫn không tùy tiện di chuyển.

Mà khoanh chân ngồi xuống trên cây cầu. Hắn lấy từ trong người ra hai cái túi trữ vật. Một trong hai cái đó chính là thứ mà hắn đã ăn trộm từ thi hài thần bí bên trong động phủ có khắc Thần Đạo thuật của Chiến Thần điện.

Đáng tiếc, trên cái cúi này có một thứ lực lượng ngăn cản thần thức Vương Lâm dò xét khiến cho hắn không thể mở ra. Vương Lâm biết chỉ

khi nào thần thức của đối phương biến mất người người khác mới có thể mở nó.

Nhưng đạo thần thức đó quá mạnh. Vương Lâm đã thử dò xét mấy lần liền phải bỏ qua. Hắn chỉ lấy thần thức của mình bao vây một lớp bên ngoài, không cho nó cảm ứng với xung quanh, khiến cho nó không thể cảm nhận được chủ nhân. Tuy không thể làm cho nó biến mất, nhưng để che lấp nó thì với Cực cảnh thần thức của hắn vẫn có thể làm được.

Cái túi trữ vật còn lại là do hắn đoạt lấy từ tay của Mạnh Đà tử. Thần thức trên nó đã hoàn toàn biến mất. Chứng tỏ Mạnh Đà tử đã chết.

Vương Lâm thầm cười lạnh, mở ra nhìn. Lập tức, hai mắt hắn trở nên sáng ngời. Đúng là kho báu của Hóa Thần kỳ tu sĩ, tích lũy mấy ngàn năm. Trong túi trữ vật có gần ba mươi vạn khối linh thạch, chất thành từng đống. Chất lượng của chúng đều là thượng phẩm.

Ngoài ra càng khiến cho Vương Lâm hưng phấn chính là hai viên linh thạch hình lục lăng đang tỏa sáng. Hai viên đó đúng là cực phẩm linh thạch vô cùng hiếm thấy.

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch. Vì hai viên cực phẩm linh thạch mà lúc nãy mạo hiểm cướp đoạt cũng hoàn toàn xứng đáng.

Ngoài ra còn có một số các thứ linh tinh. Về phần pháp bảo cũng chỉ có một chiếc tiểu đỉnh màu xanh biết bị vỡ thành hai mảnh. Ngoại trừ nó ra, không còn có một loại pháp bảo nào khác.

Vương Lâm suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Chắc chắn do Mạnh Đà tử bị nhốt lâu ngày nên đã dùng hết các loại pháp bảo.

Thực ra suy đoán của hắn rất chính xác. Pháp bảo của Mạnh Đà tử có không phải là ít. Tất cả đều có cấp bậc Nguyên Anh trở lên. Nhưng do nhiều lần sử dụng tiêu diệt cơn lốc nên đã bị mất đi rất nhiều. Nhất là có một lần hắn lấy hơn mười một con linh thú thế thân mà phá vòng vây. Pháp bảo cứ ném ra vô số. Thậm chí, hắn còn liên tiếp khiến cho pháp bảo tự bạo, mới mở ra được một đường máu. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng lại thất bại.

Cũng do việc đó mà bên trong túi trữ vật ngoại trừ chiếc tiểu đỉnh màu xanh ra không còn có một loại pháp bảo nào khác. Tuy nhiên, trong đó vẫn còn có một số ngọc giản. Vương Lâm lấy hết ra đặt lên trán xem xét. Các xem, nét mặt hắn càng trở nên vui mừng. Trong tất cả các ngọc giản đó có ghi chép, giới thiệu về các phương pháp luyện đan, luyện khí cùng với ghi chép về các loại linh thú.

Mấy thứ này đối với Vương Lâm vào lúc này có tác dụng rất lớn. Tối thiểu, không như quá khứ khi nhìn thấy vật liệu quý hiếm mà không biết.

Hơn nữa, do Mạnh Đà tử chuyện luyện đan, luyện độc nên ngọc giản lại càng giới thiệu chi tiết về những vấn đề này. Vương Lâm chăm chú xem

xét một lúc lâu, kiến thức trong đầu hắn so với quá khứ tăng lên không ngừng.

Trong đám ngọc giản có một cái màu xanh biếc, thu hút sự chú ý của Vương Lâm. Trên ngọc giản đó có ghi chép một bộ công pháp. Tên của công pháp đo cũng chỉ có một chữ :"Minh"

Tạm thời hắn cứ gọi nó là Minh quyết. Trong Minh quyết có miêu tả một loại thần thông khiến cho quỷ thần khiếp sợ. Môn công pháp này dùng độc để nhập đạo. Tổng cộng có chín tầng. Theo những gì mà công pháp miêu tả, khi luyện đến tầng thứ sáu, cho dù là người có tu vi Hóa Thần kỳ cũng khó lòng thoát khỏi bị độc công kích.

Nhưng đọc qua cũng có thể thấy công pháp này quá bá đạo. Nếu tu luyện thì người bình thường không thể chịu được. Công pháp lấy độc dược kích thích thân thể, từ đó mà đạt tới cảnh giới một thân toàn độc.

Hơn nữa, trừ khi có thể tu luyện đến tầng thứ chín, đạt được cảnh giới phản phác quy chân. Khi đó thân thể mới có thể bài xuất độc tố, chính thức tụ thành minh độc, trở lại giống như người bình thường. Trước khi tu luyện tới cảnh giới đó, thân thể gặp phải vô số biến dị, mà nhất là toàn thân mọc đầy mụn mủ.

Sau khi Vương Lâm xem xong, suy nghĩ một chút rồi bỏ qua ý định tu luyện công pháp này. Thân thể Mạnh Đà tử thối hoắc hiên nhiên là đã tu luyện nó. Mặc dù Vương Lâm cũng chẳng quan tâm tới thân thể, nhưng trong ngọc giản từng nói một khi tu luyện Minh quyết tới cảnh giới thật

cao thì độc tố trong cơ thể sẽ càng nhiều. Rất có thể sẽ bị độc khí xâm nhập vào trong thức hải, biến thành một kẻ chỉ biết giết chọc.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến hắn bỏ qua ý định tu luyện. Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp. Mặc dù công pháp này không thể tu luyện nhưng trong đó có không ít pháp thuật có thể tu luyện. Nếu phối hợp thêm độc dược, hoàn toàn có thể thi triển.

Về phần luyện chế độc dược, kinh nghiệm một đời của Mạnh Đã từ đã được lão ghi vào trong một cái ngọc giản. Sau khi Vương Lâm cẩn thận xem xét, trong lòng thoáng có chút máy động.

Hắn xuất từ trong túi trữ vật ra một số thứ linh tinh. Theo ngọc giản giới thiệu từ từ phân biệt từng loai. Cơ bản tất cả đều là độc dược. Chỉ có trong một cái bình ngọc mới chính là Phòng độc đan mà Vương Lâm đã sử dụng.

Loại phòng độc đan này theo nhưng gì ghi trên ngọc giản thì chúng chỉ có hiệu quả trung bình. Chỉ khi phối hợp với một chút độc tố rất nhỏ, mới có thể gia tăng hiệu quả phòng ngự đến mức cao nhất.

o0o

Vương Lâm xem xét trong túi trữ vật có cái gì rồi cho hết sang túi của mình. Sau đó, hắn ném cái túi của Mạnh Đà tử xuống đất. Cuối cùng, hắn cầm lấy một vật, nét mặt dần trở nên nghiêm túc.

Vật này chính là pháp bảo bản mệnh của Mạnh Đà tử - Chiếc tiểu đỉnh màu xanh.

Mặc dù cái đỉnh đã bị vỡ ra làm hai, nhưng trên thân nó vẫn có một chút linh lực yếu ớt tỏa ra. Chỉ có điều, trong luồng linh lực đó tràn ngập độc tố. Nhất là lục vụ có khả năng tiêu diệt thần thức càng khiến cho Vương Lâm thêm cẩn thận.

Hắn biết những vật quý báu nhất trong túi trữ vật của Mạnh Đà tử, ngoại trừ ngọc giản Minh quyết, cực phẩm linh thạch ra thì chính là thứ này. Dù sao thì nó cũng là bổn mạng pháp bảo của tu sĩ Hóa Thần kỳ, đã được ngọn lửa trong cơ thể tế luyện mấy ngàn năm.

Mới vừa rồi, khi hắn xem xét thì trong ngọc giản có giới thiệu về lại lịch của tiểu đỉnh màu xanh. Sau khi tu luyện Minh quyết đến tầng thứ hai, trong cơ thể phải có một thứ gì đó để chấn nhiếp độc vật.

Tiểu đỉnh đó vốn là vật phảng chế của bảo vật Dược Vương đỉnh. Tuy nói nó chỉ là vật phảng chế, nhưng so với Dượng Vương đỉnh cũng không có kém là mấy. Chỉ khác ở chỗ Dược Vương đỉnh có khả năng hấp thu linh khí của cỏ cây tinh hoa mà thôi.

Cái đỉnh này vốn là vật chí bảo của một môn phái ở tam cấp tu chân quốc. Sau đó, Mạnh Đà Tử hao phí tâm cơ mấy trăm năm liền bái vào làm môn hạ. Cuối cùng dựa vào thiên tư hơn người của lão mà trở thành chưởng môn. Đến lúc đó mới có cơ hội. Sau đó, hắn giết sư phụ, lấy trộm cái đỉnh rồi trốn vào Tu Ma hải. Sau này, hắn sử dụng luôn cái đỉnh làm bản mệnh pháp bảo.

Từ một cái Dược Vương đỉnh hắn biến nó trở thành một cái Độc Vương đỉnh. Nếu hắn không chết, tu luyện Minh quyết đến tầng thứ chín, thì cái đỉnh này mặc dù không thể so sánh với Dược Vương đỉnh trong truyền thuyết những cũng chẳng kém nhiều lắm. Đồng thời cũng có thể coi là một cái Độc Vương đỉnh chính thức. Đáng tiếc, hắn lại bỏ mạng. Bây giờ, cái đỉnh này lại rơi vào tay Vương Lâm.

Trong đầu Vương Lâm cứ quanh quẩn về những lời miêu tả trên ngọc giản về cái đỉnh. Suy nghĩ một lúc, bảo bối như thế này, nếu hắn cũng tu luyện Minh quyết đến một trình độ nhất định thì có thể nuốt vào làm bổn mạng pháp bảo. Đáng tiếc, bây giờ, Vương Lâm không còn ý định tu luyện Minh quyết nên chưa biết xử lý cái đỉnh này như thế nào.

Bảo bối như thế này, nếu không thể sử dụng, Vương Lâm có phần không cam lòng. Tốn bao nhiêu công sức, chẳng lẽ lại không thể giúp mình mạnh mẽ hơn được một chút? Mặc dù còn chưa đến lúc kết anh, nhưng cái đỉnh này cũng chẳng có hiệu quả nhiều lắm với việc đó. Nhưng lúc này, thân đang ở trong hiểm địa, nếu có thể sử dụng nó, chắc chắn tỷ lệ sống sót sẽ tăng lên thêm một chút.

Nét mặt Vương Lâm trở nên âm trầm. Hắn ngẩng đầu nhìn cây cầu trước mặt. Chợt tinh quang trong mắt lóe lên, hắn không nói hai lời phun ra một tia sáng. Ngay lập tức phi kiếm lượn một vòng xung quanh rồi lơ lửng trước mặt hắn, tỏa ra hàn khí kinh người.

Vương Lâm nhìn phi kiếm, trong lòng có phần do dự. Sau đó hắn cắn răng, vỗ tay một cái. Phi kiếm lập tức run lên, phát ra một tiếng ngâm trong trẻo. Ngoài thân kiếm xuất hiện vô số những đường chỉ máu nhỏ li ti.

Những sợi tơ huyết đó chính là do Vương Lâm khi còn ở Triệu quốc sử dụng Huyết Luyện thuật ngưng kết tinh huyết của bản thân mà thành. Cuối cùng mặc dù phi kiếm tan biến cùng với thân thể hắn. Nhưng Huyết Luyện thuật lại hết sức bá đạo, vẫn lưu giữ lấy kiếm linh.

Kiếm linh vốn là một thứ vô hình vô cảm, nhưng theo Vương Lâm nhiều năm, lại cùng với hắn cắn nuốt linh hồn vì thế mà sinh ra một chút linh thức, nên mới có thể tồn tại được tới bây giờ.

Cho đến khi Vương Lâm sử dụng luyện khí thuật của Chiến Thần điện, tế luyện kiếm phôi một lần nữa thì phi kiếm mới lại chính thức được hoàn thành.

Có thể nói thanh phi kiếm này đã lập bao chiến công cho Vương Lâm. Số người chết dưới lưỡi kiếm hằng hà vô số. Theo thời gian, sát khí trong kiếm linh càng lúc càng nhiều, đã trở thành một thanh hung khí.

Nét mặt Vương Lâm lộ vẻ nghiêm túc. Tay phải hắn chậm rãi di động theo những đường tơ máu trên thân kiếm. Cùng với sự di động của bàn tay hắn, những đường tơ máu trên thân kiếm càng lúc càng nhiều. Cuối cùng phi kiếm phát ra những tiếng lách tách. Một số sợi tơ máu bị đứt hóa thành những mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Lúc này, giữa không trung chỉ còn những đường tơ máu, ẩn hiện trong đó là một cái bóng kiếm.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, rồi vỗ vào túi trữ vật. Phiên Ưng lô liền bay ra. Hắn trỏ tay vào cái đỉnh. Nhất thời hai nửa của tiểu đỉnh bay vào trong Phiên Ưng lô mà biến mất. Một làn sương mù xanh biếc chợt bao lấy thân lô. Từ bên trong phát ra những thanh âm đặc biệt.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay liên tục đánh ra vài đạo pháp quyết, xuyên qua lớp sương mù màu xanh ngoài thân lô. Phiên Ưng lô lập tức quay tròn. Từ từ, tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, cuối cùng lớp sương mù bao quanh biến thành một vòng xoáy nhỏ.

Vương Lâm vẫy tay một cái, một mảnh phi kiếm liền bay vào trong tay hắn. Miết nhẹ tay lên mảnh phi kiếm, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Phiên Ưng lô. Một lúc sau, tay phải hắn vung mạnh một cái, mảnh phi kiếm liền hóa thành một tia sáng chui vào bên trong thân lô. Trong khoảng khắc sau khi chui vào, mảnh phi kiếm liền biến thành chất lỏng, hòa lẫn vào thân lô.

Ánh mắt Vương Lâm không hề chớp, tay phải hắn phất lên liên tục. Trong vòng một canh giờ, tất cả các mảnh phi kiếm đã được hắn ném hết vào trong thân lô. Lúc này, hắn mới từ từ thở phào một cái. Hai tay đánh ra vài đạo linh khí vào trong Phiên Ưng lô.

Trong nháy mắt, tốc độ của Phiên Ưng lô tăng lên gấp đôi, không thể nhìn rõ được tốc độ xoay của nó. Nếu thoáng nhìn, người ta cứ tưởng nó vẫn đang đứng yên. Nhưng thực ra do nó chuyển động quá nhanh khiến cho người khác có cảm giác như vậy.

- Chẳng lẽ vẫn không đủ? - Vương Lâm thì thào nói. Từ thần thức của hắn có thể quan sát thấy Phiên Ưng lô nhờ vào việc xoay tròn mà sinh ra nhiệt độ cao. Nhưng đối với tiểu đỉnh có vẻ như nhiệt độ đó vẫn chưa đủ. Màu sắc của tiểu đỉnh chỉ hơi ửng đỏ, nhưng vẫn không bị chảy ra.

Trong đầu Vương Lâm chợt lóe lên một suy nghĩ. Hắn lập tức xuất từ trong túi trữ vật ra một thứ gì đó. Hắn cũng chẳng thèm để ý xem nó thế nào. Tay phải khẽ vung lên, ném nó vào trong Phiên Ưng lô.

Trong nháy mắt khi vật đó rơi vào, một ngọn lửa màu xanh biếc chợt bốc lên. Nhiệt độ trong thân lô nhanh cóng tăng lên gấp đôi. Màu sắc tiểu đỉnh trở nên đỏ rực. Nhưng vẫn không có dấu hiệu chảy ra.

Vật mà Vương Lâm vừa mới ném vào là một loại tài liệu luyện khí đặc thù của Chiến Thần điện. Nó được gọi là Huyết thạch, sau khi quán nhập linh lực vào trong đó, nó có thể sinh ra nhiệt độ rất cao.

Nhưng nếu cho vào với số lượng quá nhiều thì chẳng những không gia tăng nhiệt độ mà còn giảm đi nữa. Vì vậy, sau khi Vương Lâm ném vào trong mấy viên liền dừng lại. Lúc này, hơi nóng của Phiên Ưng lô đã đạt tới một mức độ kinh người. Nhưng tiểu đỉnh vẫn chỉ đỏ rực lên chứ không hòa tan.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi lại cho vào thêm một chút Tử Nguyệt đằng, Toái Hoa Thạch, Lam Nguyệt mộc...tới hơn mười loại tài liệu luyện khí của Chiến Thần điện. Một cột khói đủ loại màu sắc bốc lên, tạo thành một cái hư đỉnh.

Sau khi cái hư đỉnh xuất hiện, lập tức xoay tròn như một cơn lốc rồi nhanh chóng tản ra, quay vào bên trong Phiên Ưng lô.

Trong nháy mắt, từ trong Phiên Ưng lô phát ra những tiếng nổ. Từ từ một vết nứt chợt xuất hiện bên ngoài thân lô. Vương Lâm bình tĩnh tập trung tinh thần, nhìn chăm chú vào bên trong tiểu đỉnh. Chỉ thấy hai nửa tiểu đỉnh bắt đầu chảy ra với một tốc độ chẫm rãi. Nếu với tốc độ này, rất có thể cho tới khi Phiên Ưng lô bị vỡ vụn nó vẫn chưa chảy ra hết.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp. Hắn giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa màu lam. Khi ngọn lửa vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống. Đây chính là Hoàng Tuyền băng diễm sau khi tu luyện Hoàng Tuyền thăng khiếu quyết mà thành.

Băng diễm đã dung hợp Kim đan, nên có thể nói sinh sôi không ngừng. Nhưng nếu sử dụng quá nhiều, thì chắc chắn Kim đan sẽ bị tổn thương.

Vì vậy cho tới hôm nay, băng diễm vẫn được hắn để dành làm một đòn sát thủ, hiếm khi chịu xuất ra.

Nếu không phải Phiên Ưng lô sắp vỡ vụn, thì hắn cũng chẳng xuất nó ra làm gì. Vương Lâm nhanh chóng đẩy hai tay về phía trước. Băng diễm liền bay ra chạm vào Phiên Ưng lô.

Vương Lâm tập trung cao độ, chăm chú theo dõi, khống chế băng diễm một cách cẩn thận, từ từ đến gần, không để cho nó có một chút dao động linh lực. Hắn cố gắng giữ cho nhiệt độ của băng diễm được ổn định.

Trong nháy mắt, mức độ dao động của Phiên Ưng lô chợt tăng lên. Nhưng nó chưa kịp khuếch tán thì đã bị băng diễm bao phủ.

Mặc dù mọi chuyện diễn ra rất nhanh, nhưng toàn thân Vương Lâm đã đầy mồ hôi. Lần này, hắn mạo hiểm cố gắng khống chế, giữ cho Phiên Ưng lô không bị hủy. Nếu lúc đó mà có chút sơ sẩy thì chắc chắn Phiên Ưng lô sẽ bị vỡ vụn.

Có thêm băng diễm bảo vệ, tình trạng phá hủy của Phiên Ưng lô chậm lại. Nhưng nếu không khống chế băng diễm cẩn thận thì quá trình hòa tan của tiểu đỉnh sẽ bị ảnh hưởng. Vì vậy, Vương Lâm lại càng thêm cẩn

thận, không chế băng diễm hết sức chính xác. Không để xảy ra một chút sai lầm.

Tiểu đỉnh cứ từ từ tan chảy. Trong quá trình đó, Vương Lâm hết sức căng thẳng. Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng thì tiểu đỉnh cũng đã hòa tan hoàn toàn, trở thành một loại chất lỏng màu xanh biếc, nằm ở dưới đáy Phiên Ưng lô.

Vương Lâm thở phào một cái. Tay phải bắt quyết, đánh ra một đạo linh quang, khảm vào thân Phiên Ưng lô. Nhất thời, Phiên Ưng lô rung lên, dừng lại. Vương Lâm giơ tay chộp lấy một cái, chất lỏng xanh biếc trong lô, bay lên.

Trong chất lỏng đó, thấp thoáng cái bóng mờ ảo của tiểu đỉnh. Vương Lâm biết, đó chính là đỉnh linh của Độc vương đỉnh. Hắn liền vẫy tay một cái, kiếm linh liền bay ra, dung hợp vào trong chất lỏng màu xanh biếc.

Trong nháy mắt, đỉnh linh cũng dao động, dung nhập vào trong chất lỏng. Ánh mắt Vương Lâm bắt đầu trở nên nghiêm túc. Hai cái linh thể khác nhau vẫn chưa xảy ra công kích, thôn phệ như sự dự đoán của hắn. Sau khi đối diện với nhau một chút, đỉnh linh liền hóa thành một làn linh khí màu xanh biết rồi chui vào bên trong kiếm linh.

Hai cái nhanh chóng dung hợp lại một chỗ. Đến lúc này, Vương Lâm mới hoàn toàn thở phào. Hai tay hắn nhanh chóng điểm mấy cái, nhất thời, chất lỏng từ từ ngưng tụ. Theo ý muốn của Vương Lâm nó nhanh

chóng biến thành một thanh tiểu kiếm dài một thước sáu tấc màu xanh sẫm.

Hai bên thân kiếm xuất hiện những lớp gai nhọn. Vô số mũi nhọn hiện lên tạo ra một cảm giác rợn người.

Lúc này, phi kiếm đã thành hình, có màu xanh sẫm, bên trong ẩn chứa độc tố của Độc Vương đỉnh. Nếu chẳng may chạm phải, không bị phi kiếm giết chết thì cũng bị trúng độc mà chết.

Với phi kiếm này, cho dù là Nguyên Anh kỳ nếu bị hắn đánh lén cũng khó lòng thoát chết. Dù sao thì độc tố của nó cũng chính là từ Độc Vương đỉnh của Mạnh Đà tử.

Có điều, sau khi ngưng luyện, Vương Lâm cũng không dám nuốt vào trong bụng sử dụng Kim đan tế luyện. Chỉ sợ một khi không cẩn thận thì hắn cũng khó mà thoát chết.

Với chất độc trong Độc Vương đỉnh, cơ bản là không có giải dược. Ngoại trừ Mạnh Đà tử, không người nào có thể giải được nó.

Vương Lâm có chút vui vẻ. Từ nay những cái gai trên thân phi kiếm sẽ là sát chiêu của hắn. Chỉ cần hắn muốn, những cái gai đó sẽ lập tức xuất hiện, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 178: Cấm Sơn.

Vương Lâm phất tay một cái. Phi kiếm liền bay vào trong tay hắn. Sau đó, Vương Lâm liền thu nó vào trong túi trữ vật. Đến lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không muốn bị chính phi kiếm do mình luyện chế làm bản thân trúng độc mà chết.

Sau khi tạo được một thanh phi kiếm tốt, Vương Lâm đứng lên. Đưa mắt nhìn về phía cây cầu, rồi không nói tiếng nào đi thẳng về phía trước. Sau lưng hắn, vô số cơn lốc rít lên bám theo.

Vương Lâm cẩn thận mà đi. Cảnh vật trước mắt bất chợt thay đổi. Cây cầu đá dưới chân lập tức thu nhỏ lại còn có chừng trăm trượng. Phía bên kia cây cầu từ từ xuất hiện một dòng xoáy lớn.

Vương Lâm khẽ chớp chớp hai mắt. Hắn suy nghĩ một chút rồi giơ tay phải ra. Một con tiểu thú lập tức bay tới lòng bàn tay của hắn. Hắn ném thẳng con tiểu thú về phía trước. Tiểu thú giống như một tia chớp lao thẳng về phía dòng suối.

Khi tiểu thú bay ra được khoảng mười trượng, một đạo tia chớp màu tím chợt từ trên trời giáng xuống, đánh trúng vào người nó. Trong nháy mắt, tiểu thú hóa thành tro bụi.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Nếu nó không có cấm chế thì hắn chỉ cần dốc sức toàn lực là có thể vọt qua. Còn bây giờ, chỉ có thể từng bước một chậm rãi mà đi, không thể vội vã được. Hắn nhìn con đường dài trăm trượng, hít một hơi thật sâu rồi cất bước.

Mỗi một bước, Vương Lâm đều hết sức tập trung. Sau khi hắn đi được mười trượng, làn bụi trong không trung chợt trở nên đậm đặc. Bất chợt những cơn lốc phía sau lưng hắn chợt biến mất. Kể cả ma đầu thứ hai cũng không thấy dấu vết. Cho dù Vương Lâm cùng nó có sự liên hệ về thần thức nhưng như có một thứ lực lượng vô hình ngăn cản khiến cho mất đi tác dụng.

Vô thức Vương Lâm định quay đầu nhìn lại phía sau. Nhưng vào lúc hắn chuẩn bị quay đầu liền lập tức ngừng lại. Nét mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, suy nghĩ một chút. Sau đó, hắn nhếch mép cười lạnh, tiếp tục đi về phía trước.

Vừa mới đi thêm được mười trượng...

Bất chợt phía sau hắn vang lên một tiếng gầm kinh thiên động địa, khiến cho cả cây cầu cũng phải rung rinh. Vương Lâm cố gắng giữ thân thể ổn

định. Tiếng gầm đó đối với hắn hết sức quen thuộc. Nó rõ ràng là tiếng rống của con giao long màu đỏ bên trong thi cốc.

Một luồng hơi nóng từ phía sau thổi tới. Vương Lâm nhắm mắt, cũng chẳng thèm sử dụng thần thức quan sát. Nếu nơi đây đã có tên là Bất Quy lộ thì có nghĩa là một khi đã bước chân lên không thể quay trở lại.

Nhưng nếu chỉ như thế thì cũng chẳng có gì. Trong suy nghĩ của Vương Lâm, nơi này chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy. Có thể nó không chỉ có nghĩa là không thể quay lại, mà ngay cả đầu cũng không được phép ngoái lại phía sau. Thậm chí cả thần thức cũng không được phép. Tóm lại, tất cả đều phải tuân thủ theo hai chữ Bất Quy(không quay lại) mà làm. Nếu không sẽ giống như tiểu thú, chết ngay tại cây cầu này.

Mặc dù không thể quay đầu lại, cũng không thể sử dụng thần thức quan sát. Nhưng Vương Lâm vẫn có thể cảm nhận được, làn hơi nóng đang phả vào gáy kia chính là của con giao long. Thậm chí nó còn đang há ngoác miệng bám sát sau lưng hắn.

Tuy trong lòng đang rất kinh hãi, nhưng Vương Lâm vẫn cố gắng bình tĩnh. Con giao long cơ bản là không thể xuất hiện ở chỗ này. Đó nhất định chỉ là ảo giác.

Đúng lúc này, phía bên phải hắn chợt lóe lên hồng quang rồi biến mất. Cặp đồng tử của Vương Lâm chợt co rút lại. Hồng quang đó rõ ràng chính là một cái lưỡi. Mồ hôi túa ra đầy trên trán. Hắn liếc mắt nhìn sang

bên thấy trên vai phải của mình có một bãi nước dinh dính, tỏa ra mùi rất lạ.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt hắn dần trở lại bình tĩnh. Bước chân của hắn vẫn hết sức thong thả như cũ, chậm rãi mà đi. Xung quanh hắn, cái lưỡi màu hồng xuất hiện liên tục, cùng với những tiếng gầm phát ra liên tiếp. Thậm chí hơi thở của nó còn làm cho góc áo của hắn tung bay. Một luồng sát ý chợt từ phía sau ập đến.

Vương Lâm nhìn quần áo mình đang bay phần phật mà nhếch mép cười. Nếu nói vừa rồi hắn còn không tin lắm thì sau khi nhìn thấy chất nhầy trên vai thì đã thật sự tin rằng đây không phải là ảo giác. Nhưng bây giờ, nhìn quần áo mình đang bay phần phật, hắn lại có thể khẳng định đó chỉ là một loại pháp thuật nào đó mà thôi.

Nguyên nhân chính là do: nếu phía sau hắn mà là một con hoang thú thật sự thì với khoảng cách gần như thế, nó chỉ cần thổi một cái là đã khiến hắn bay đi rất xa rồi. Nhưng lúc này, hơi thở đó chỉ khiến cho quần áo của hắn bay phần phật.

Ý chí của Vương Lâm càng thêm kiên định. Hắn chẳng hề do dự, tiếp tục đi về phía trước. Mặc cho phía sau có chuyện gì đi chăng nữa, hắn cũng chẳng hề dừng lại. Lúc này, con giao long phía sau lưng gầm rú dữ dội. Nó há miệng đớp lấy Vương Lâm. Khóe mắt Vương Lâm có thể cảm nhận thấy được điều đó, nhưng hai mắt hắn vẫn chẳng hề chớp, cứ thế thong thả mà đi.

Trong nháy mắt, khi con giao long nuốt chửng thân thể hắn, nó liền hóa thánh một làn sương mù màu xám, biến mất. Trong làn sương mù, thân thể Vương Lâm chậm rãi bước đi.

Hắn đã đi được hơn chín mười trượng. Trước mắt chỉ còn khoảng mười trượng nữa là có thể vượt qua cây cầu. Nhưng đúng vào lúc này, phía sau hắn chợt có một tiếng ho nhỏ. Mặc dù tiếng ho rất nhỏ nhưng vọng vào tai Vương Lâm lại chẳng khác nào tiếng sét, vang vọng trong đầu hắn. Bước chân của hắn không tự chủ được mà ngừng lại, thân thể run rẩy. Hai hàng nước mắt lã chã tuôn ra.

Mặc dù tiếng ho vẫn vang lên, nhưng Vương Lâm biết tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Hắn vẫn không quay đầu lại.

- Thiết Trụ...xoay lại cho cha nhìn con một chút.

Tiếng nói quen thuộc lại vang lên. Vương Lâm nắm chặt hai tay, nhắm mắt lại. Sau khi mở ra, ánh mắt hắn thể hiện rõ một sự quyết tâm. Hít một hơi thật sâu, Vương Lâm tiếp tục bước về phía trước.

- Thiết Trụ...Mẫu thân muốn nhìn con một chút. Tại sao ngươi lại nhẫn tâm, không quay đầu lại...?

Vương Lâm lại tiếp tục nhắm mắt, hai chân run rẩy, nhưng rồi vẫn kiên quyết bước đi không hề do dự. Thoáng cái đã đi tới cuối cây cầu. Trong

mười trượng cuối cùng, âm thanh của cha mẹ không ngừng vang lên trong tai hắn.

Ngay khi hắn bước nốt một bước cuối cùng, tiếng nói của phụ mẫu lập tức biến mất. Tiếng rít của cơn lốc lại một lần nữa vọng vào tai. Cảm ứng của hắn với ma đầu thứ hai lại xuất hiện.

Vương Lâm vẫn không hề xoay người lại. Hắn đứng trước dòng xoáy suy nghĩ một chút rồi thở dài. Sau đó, Vương Lâm lấy ngọc giản mà Lý Mộ Uyển đã đưa cho hắn ra ngoài. Ngay sau đó, dưới sự bao vây của những con lốc, tất cả cùng nhau tiến vòng dòng xoáy.

Vô số tia chớp màu tím hiện lên lôi kéo, Vương Lâm liền biến mất.

Khi từ trong dòng suối đi ra, trước mặt hắn là một ngọn núi cao vút, ẩn hiện trong mây. Đứng dưới chân núi nhìn lên, Vương Lâm chẳng khác gì một con kiến nhỏ bé.

Vương Lâm ngẩn người nhìn ngọn núi trước mặt. Nhưng thoáng cái, hắn lại tiếp tục suy nghĩ. Bất Quy lộ vừa rồi chắc chắn không phải là cửa thứ hai. Nếu không, theo lời đám Cổ Đế, Đoan Mộc Cực nói chuyện với nhau, thì cửa thứ ba phải cần tới Tử Chú thuật của Vương Lâm hoàn toàn khác với nơi này.

Hắn thực sự không phát hiện ra nơi này có dấu hiệu gì cần phải sử dụng đến thần thức. Vương Lâm nhìn ngọn núi cao trước mắt, trong lòng thầm đoán có lẽ đây mới chính thức là cửa thứ hai.

Thần thức của hắn vừa mới đảo qua, hai mắt lập tức nhíu lại, nhìn thẳng về phía chân núi. Nơi đó rõ ràng có một chỗ cấm chế bị người ta phá hủy đang phát ra hồng quang nhàn nhạt.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, đi tới. Chẳng mất bao nhiêu lâu, hắn đã xuất hiện trước cấm chế. Chỗ này rõ ràng đã bị người nào đó phá hủy, tạo ra một con đường.

Hai bên đường, ánh sáng màu hồng lóe lên liên tục. Vương Lâm nhìn kỹ một chút, rồi ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Hắn biết trên ngọn núi có người đã đi vào trước hắn.

Xung quanh cửa thứ hai không hề có bất cứ một thứ gì khác. Hiển nhiên ngọn núi chính là điểm quan trọng. Chỉ có một con đường duy nhất chính là đi lên đỉnh núi.

Đối với người bình thường đi lên ngọn núi cao không nhìn thấy đỉnh này đúng là chuyện quá khó khăn. Nhưng đối với tu sĩ mà nói thì nó cũng chẳng vất vả lắm. Với kinh nghiệm của mình, Vương Lâm biết nơi này có cấm chế ngăn cản phi hành. Chỉ có thể đi bộ chứ không thể đạp kiếm mà đi.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm quay lại nhìn vô số cơn lốc sau lưng. Hắn vung tay phải lên một cái. Bốn mươi cơn lóc từ từ dung hợp thành một cơn lốc khổng lồ. Vương Lâm phóng thẳng về phía con lốc. Ngay khi hắn tới gần, cơn lốc liền lộ ra một thông đạo, nghênh đón Vương Lâm vào trong.

Đứng trong cơn lốc, tâm niệm Vương Lâm thoáng động, nó liền di chuyển về phía trước.

Ngay sau khi hắn vừa mới đi qua, thần thức Vương Lâm có thể thấy được, cấm chế từ từ trở lại bình thường.

Trong lòng Vương Lâm trở nên nặng nề. Nếu cấm chế có thể tự động khôi phục thì hắn không thể sử dụng phương pháp đã dùng để đóng cửa thứ nhất ở đây.

Lúc này, thần thức của mấy vạn tiểu thú trong cơn lốc chợt ngưng tụ lại một chỗ, lấy thần thức của Vương Lâm làm chủ, ma đầu làm vật dẫn, nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Hắn cẩn thận khống chế thần thức khổng lồ dò xét xung quanh. Từ từ, nét mặt của Vương Lâm càng lúc càng trở nên u ám. Bất cứ vị trí nào cũng có sự xuất hiện của cấm chế.

Ngọn núi này có thể gọi là núi cấm chế cũng chẳng có gì sai. Dưới vô số cấm chế đó, đừng nói là leo lên trên mà chỉ cần không cẩn thận một chút, động tới cấm chế thì đừng mong mà còn mạng.

Dưới sự dò xét của thần thức, Vương Lâm phát hiện có một cái cấm chế đang khôi phục nhanh chóng. Thoáng cái đã trở lại bình thường.

Vương Lâm thu hồi thần thức. Suy nghĩ một chút, rồi đi ra khỏi cơn lốc. Sau đó, hắn lấy ra một cái túi trữ vật. Tay phải phất một cái, cơn lốc thứ hai cùng với ma đầu liền chui vào trong túi. Cái túi trữ vật này là do Vương Lâm tìm được trên người của một vị tu sĩ. Nó không thể cất giữ được pháp bảo, nhưng đối với sinh vật sống, nó lại có thể cất giữ bên trong mà vẫn sinh sống một cách tự nhiên.

Sau khi Vương Lâm tìm thấy nó, mấy ngày trước đã dùng tiểu thú để thử. Quả thực tiểu thú có thể sống ở trong đó. Khi đám tiểu thú đã chui hết vào bên trong, Vương Lâm buộc cái túi trên lưng, hít một hơi thật sâu, cẩn thận đi về phía trước. Thần thức của hắn luôn tản ra, quan sát xung quanh.

Vừa rồi, sử dụng thần thức của tiểu thú dò xét, hắn đã phát hiện được trong một cấm chế có cái thông đạo nho nhỏ. Nhưng thông đạo đó quá nhỏ, cơn lốc không thể đi qua được.

Vì vậy hắn đành bỏ qua ý định sử dụng cơn lốc đi lên đỉnh núi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 179: Học tập cấm chế(1+2).

Sau khi có được cực phẩm linh thạch, không phải Vương Lâm không nghĩ tới việc theo đường cũ trở ra. Nhưng lúc đó, tình huống quá nguy cấp. Nếu quay đầu bỏ đi, mà không có Mạnh Đà tử mở đường thì có thể an toàn trở lại vị trí lúc đầu hay không cũng chẳng biết được. Mặc dù, cố hết sức trở về được đó nhưng nếu nó chỉ truyền tống một chiều thì chờ đợi Vương Lâm chắc chắn là một cái chết.

Với tính cách của Vương Lâm, trừ khi bất đắc dĩ, nếu không hắn chẳng đánh cuộc mạng sống của mình làm gì.

Nhưng theo những gì mà hắn suy nghĩ thì ngàn năm trước bốn người Mạnh Đà tử có thể trở về rõ ràng là có truyền tống trận để đi ra. Nếu không, với bốn người Mạnh Đà tử mà nói, chỉ sợ cũng không dám ở đây mà chạy loạn. Đáng tiếc, ngọc giản của Mạnh Đà tử lại không nhắc tới nơi đây. Mà những bản ghi chép của bọn họ cũng không ở trong tay Mạnh Đà tử.

Quang mang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn tin rằng nếu có thể tìm được những bản ghi chép đó, chắc chắn có thể tìm thấy đường ra.

Sau khi cẩn thận quan sát bốn phía, Vương Lâm từ từ đi về phía trước. Được một lúc, hắn chợt dừng lại, nhìn chằm chằm vào vách đá đằng xa. Trên vách đá có một chút linh lực dao động. Vương Lâm quan sát một chút rồi lùi lại vài bước, sau đó đi sang một bên.

Bầu trời u ám càng làm tăng thêm cảm giác nặng nề trong lòng con người. Sau khi Vương Lâm cẩn thận đi qua một cái khe hở giữa hai cấm chế, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn lại phía sau. Từ lúc bắt đầu tới giờ, mới đi được khoảng ba mươi trượng nhưng đã chiếm của hắn tới mấy canh giờ.

Liếc mắt nhìn ngọn núi cao không thấy đỉnh. Căn cứ vào tốc độ như vừa rồi, Vương Lâm chẳng biết mình phải mất bao nhiêu lâu mới có thể lên tới đỉnh núi.

Hắn thầm than một tiếng. Muốn vượt qua được cửa thứ hai hoàn toàn phải dựa vào chính bản thân mình. Vương Lâm suy nghĩ một chút, sắc mặt của hắn trở nên u ám. Với tu vi Kết Đan kỳ của hắn bây giờ, muốn vượt qua chỗ này quả thực hết sức nguy hiểm. Nhưng lui lại phía sau cũng nguy hiểm chẳng kém.

Muốn sống sót, chỉ có thể kiên trì đi về phía trước. Vương Lâm suy nghĩ một chút. Hắn cũng không tiếp tục đi nữa, mà lui lại phía sau, cẩn thận quay trở lại.

Chân ngọn núi là nơi bắt đầu có cấm chế. Khi xuống tới nơi, hắn dừng lại, ngồi xuống, cẩn thận quan sát cấm chế ở đây.

Trong phạm vi mấy chục trượng quanh đây cỏ mọc vô số. Nhưng càng đi lên cao, cỏ lại càng ít. Tuy nhiên, nếu cẩn thận nhìn kỹ, thì đám cỏ dại đó như mọc theo một quy tắc nào đó.

Vương Lâm hết sức chăm chú nhìn từng gốc cỏ. Mỗi lần xem xong một gốc, hắn lại lấy ngọc giản ra ghi chép những gì đã quan sát được.

Mất ba ngày, Vương Lâm dừng ở đây quan sát từng gốc cỏ. Ghi chép toàn bộ dao động, phương hướng...Hắn muốn thử xem thông qua chúng có tìm được một phương pháp phá giải cấm chế hay không.

Vương Lâm biết rằng nếu mình cứ tự tiện xông vào thì chẳng có lấy một chút hy vọng mà bước lên đỉnh núi.

Hơn nữa, càng lên cao, uy lực của cấm chế càng lúc càng lớn. Đồng thời, những khe hở để di chuyển càng lúc càng nhỏ. Có khả năng không có cả đường mà đi. Một khi tới đó, nếu không có sự chuẩn bị từ trước thì chết là cái chắc.

Nếu muốn vượt qua được cửa ải này, phải cố gắng nghiên cứu về những cấm chế nơi đây. Hiểu được càng nhiều thì khả năng sinh tồn của hắn càng lớn. Ngoại trừ cách đó ra cũng chẳng còn có một cách nào khác.

Vì vậy Vương Lâm mới từ trên quay xuống đây, cẩn thận tìm hiểu.

Cấm chế cùng với trận pháp hoàn toàn khác nhau. Trận pháp chỉ dùng một thủ đoạn đặc biệt tạo ra một thức pháp thuật nào đó có uy lực lớn hay nhỏ. Cái thứ này liên quan tới rất nhiều điều. Có dùng suốt đời đi nghiên cứu cũng chỉ mới chạm được vào cánh cửa của nó mà thôi.

Còn về cấm chế...thực tế nó cũng là một loại trận pháp. Tuy nhiên, nó lại là một thứ pháp thuật mang tính chất linh hoạt. Nó có thể tuân theo suy nghĩ của người tạo ra mà thay đổi. Đơn giản mà nói thì cấm chế có xu hướng của thần niệm.

Thông thường, một người có đại thần thông chỉ cần trong lòng muốn là có thể hạ được cấm chế. Cho dù có trải qua hàng ngàn, hàng vạn năm, chỉ cần thần niệm không mất thì cấm chế vẫn còn nguyên tác dụng.

Thậm chí có loại cấm chế, cho dù người bố trí nó chết đi, thì thần thức lưu lại trên cấm chế sẽ tự hình thành ý thức riêng, duy trì sự vận chuyển của cấm chế.

Có thể nói cấm chế có hàng ngàn hàng vạn loại biến hóa. Ngoại trừ người bố trí cấm chế ra, rất ít người có thể hiểu được về nó. Còn phương pháp bài trừ cấm chế cũng chỉ có hai loại. Đơn giản nhất là dùng sức mà phá hủy. Phương pháp này đòi hỏi tu vi rất cao.

Phương pháp thứ hai chính là tìm hiểu được nguyên lý và quy tắc của cấm chế đến một mức độ nào đó thì có thể phá giải.

Cách mà Vương Lâm sử dụng đúng là phương pháp thứ hai.

Sau khi hắn ghi chép được những gì quan sát về cấm chế liền bắt đầu nghiên cứu. Cũng may, khi còn là thôn hồn, hắn đã bỏ thời gian tìm hiểu rất nhiều về trận pháp nên lúc này nghiên cứu cấm chế cũng có thể hiểu được.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Mười ngày sau, Vương Lâm nhìn chăm chú về một phía, tay phải hắn chợt giơ lên chộp một cái. Nhất thời đám cỏ rậm rạp xung quanh chợt lay động.

Bàn tay của hắn hết hướng sang phải lại sang trái. Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ thì tay phải của hắn đang thực hiện theo một quy luật nào đó. Cảm nhận một cách cẩn thận có thể thấy nó cũng giống như sự dao động của đám cỏ xung quanh.

Sau một lúc, tay phải của hắn huy động càng lúc càng nhanh, đạt tới một tần suất nhất định. Lúc này, cánh tay của hắn hóa thành vô số đạo tàn ảnh nối tiếp nhau. Cái này vừa mất thì cái khác lại xuất hiện.

Thêm mấy nhịp hô hấp nữa, trên trán Vương Lâm xuất hiện đầy mồ hôi. Tay phải hắn chợt dừng lại. Nhất thời có một tia sáng màu hồng từ trong bụi cỏ hiện ra, bám theo cánh tay của Vương Lâm.

Sau khi Vương Lâm thu tay lại một chút. Hồng quang càng lúc càng yếu, cuối cùng biến mất.

Lúc này, hắn gần như mất đi cảm giác từ cánh tay. Hai mắt Vương Lâm chớp chớp nhìn về phía đám cỏ dại. Nó hoàn toàn bình thường không còn một chút gì khác lạ.

Tác dụng của cấm chế ở đây sử dụng lực lượng mãnh mẽ để giết địch. Một khi tiến vào bên trong cấm chế lập tức sẽ bị giết chết ngay. Nếu là một tu sĩ có tu vi nhất định, có thể kháng lại sát chiêu. Thì khi lao ra sẽ gặp phải liên tiếp hồng quang oanh kích.

Sau vài ngày nghiên cứu, Vương Lâm cũng có một chút hiểu biết về nó. Vừa rồi cũng chỉ là một chút thử nghiệm của hắn mà thôi. Trong mấy ngày qua hắn đã thử tới hơn mười lần rồi.

Lần đầu tiên, hắn chỉ có thể duy trì được ba nhịp hô hấp liền vội vã thu hồi, vậy mà suýt chút nữa vẫn bị thương. Cho đến lần này, hắn đã có thể chịu được khoảng mười nhịp hơi thở, đồng thời hồng quang đuổi theo cũng bị hóa giải. Vương Lâm tin rằng, thêm một chút thời gian nữa, chắc chắn hắn có thể chịu được lâu hơn.

Nói cách khác, nếu hắn bước vào trong cấm chế, mặc dù không thể phá giải, nhưng vẫn có thể an toàn trong khoảng mười hơi thở. Sau đó rời đi, cho dù là hồng quang cũng không ngăn cản được hắn.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ phấn chấn. Tuy nói cấm chế này chỉ là một cái đơn giản nhất ở đây. Nhưng Vương Lâm tin rằng hắn đã tìm được cách. Nếu cứ tiếp tục kiên trì, thì vẫn có khả năng vượt qua được cửa thứ hai.

Hơn nữa, lúc ban đầu, Vương Lâm nghiên cứu cấm chế chỉ với một mục đích để vượt qua cửa này. Nhưng bây giờ, càng nghiên cứu, sự kỳ diệu của cấm chế càng khiến cho hắn cảm thấy hứng thú. Từ trước đến giờ, Vương Lâm vẫn chưa hề nghĩ nếu như nắm được một số loại cấm chế lại có thể có được một lực lượng mạnh đến thế.

Ví dụ như cấm chế từ đám cây cỏ kia, mặc dù bây giờ hắn có thể an toàn vượt qua, nhưng vẫn không thể nào bố trí. Nguyên nhân chủ yếu chính là do hắn còn chưa hoàn toàn thấu hiểu. Một khi hắn đã tìm hiểu được hết, hơn nữa có thể dung hợp bản thân vào trong đó thì cấm chế này cũng chẳng còn gì để nói. Tuy uy lực có lẽ không thể bằng được cấm chế kia, nhưng sự biến hóa thì một chút cũng không kém.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Tâm trạng của hắn hết sức hưng phấn, chìm vào trong việc nghiên cứu cấm chế. Thời gian chầm chậm trôi đi. Qua một tháng, Vương Lâm chợt thu hồi ngọc giản, thân thể thoáng một cái đã tiến vào trong đám cỏ rậm.

Ngay khi hắn tiến vào, đám cỏ dại lập tức lay động. Một làn sương mù màu đỏ từ bốn phương tám hướng chợt hiện ra. Đám cỏ dại trên mặt đất dao động nhanh chóng, hóa thành một thanh vũ khí sắc bén, biến mất trong màn sương màu hồng.

Cùng lúc đó, trong trận phát ra những tiếng rít ghê người. Vô số những thành vũ khí từ bốn phương tám hướng xuất hiện, lao về phía Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh, chẳng hề để ý tới chuyện đó. Hắn cứ như đang đứng trong hoa viên ở nhà vậy. Vô số thanh kiếm trong nháy mắt đã vọt tới bên cạnh hắn.

Vương Lâm vẫn chẳng hề hoang mang, tay phải hắn khẽ vẫy một cái. Động tác của hắn nhìn hết sức thong thả, nhưng trên thực tế, không biết tại sao lại chạm phải phi kiếm đang tới trước người. Nếu có người khác ở đây, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ phải động dung. Rõ ràng đã hiểu rất sâu về cấm chế mới có thể nắm được Giao Thác thuật.

Vương Lâm cũng chẳng biết Giao Thác thuật nó là cái gì. Hắn chỉ biết nếu phòng thủ thì phải nhanh được như phi kiếm. Trong đầu nghĩ như vậy, động tác của hắn liền tăng nhanh.

Tay phải của hắn hơi khua một cái, đã vẽ thành một vòng tròn trong không trung. Một động tác tưởng chừng hết sức đơn giản, nhưng phải mất bao nhiêu ngày nghiên cứu, Vương Lâm mới có thể ngộ ra. Mặc dù người khác nhìn thì đơn giản như thế, nhưng thực ra, cánh tay phải của Vương Lâm đã biến hóa hơn một ngàn động tác.

Động tác đó vừa mới hoàn thành, vô số thanh kiếm đang lao tới chợt chậm lại. Thoáng cái chúng lại hóa thánh vô số những ngọn cỏ dại, mọc xung quanh Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm hoàn toàn thản nhiên. Đến lúc này, hắn mới nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

o0o

Theo sự di chuyển của hắn, đám cỏ dại liền tản ra, không hề ngăn cản. Cứ như vậy, Vương Lâm thong thả mà đi. Khi chỉ còn một chút nữa là ra ngoài, bất chợt từ trong làn sương màu hồng, một đạo hồng quang lóe lên. Ngay lúc đó, Vương Lâm giơ tay lên trời, chộp xuống.

Nhất thời, hồng quang giống như bị một bàn tay vô hình tóm lấy, biến thành vô số tia sáng nhỏ. Tuy nó nhanh chóng hợp lại, nhưng lại xuất hiện dưới chân, hóa thành một con đường ánh sáng màu hồng, nối thẳng ra ngoài.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, dẫm lên trên, đi ra ngoài cấm chế.

Sau khi đi ra ngoài, hắn ngửa mặt lên trời hú một tiếng thật dài. Tiêu tốn bao nhiêu ngày, cuối cùng thì cũng có thể phá giải được cấm chế ở đây. Bây giờ, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với cấm chế. Vương Lâm xoay người, hai mắt chớp chớp. Chợt hắn nhếch mép cười lạnh, tay phải của hắn dừng lại bên ngoài cấm chế.

Nhất thời, phương hướng của đám cỏ dại trong cấm chế lập tức thay đổi. So với trước kia, nó lại càng rắc rối hơn rất nhiều.

- Nếu có người đi sau ta, cũng nên cẩn thận một chút. - Vương Lâm thì thào nói. Bây giờ, sự hiểu biết đối với cái cấm chế này của hắn đã cao hơn trước một tầng.

Nếu có một người nào khác bước chân vào đây thì cho dù sử dụng phương pháp nào cũng đều đợi hắn là đạo cấm chế thứ hai do Vương Lâm bố trí. Đến lúc đó, nếu ứng phó không kịp thì rất có thể bỏ mạng cũng nên.

Tất nhiên, nếu theo phương pháp của Vương Lâm thì quá trình nghiên cứu phải lâu hơn gấp mấy lần.

Nét mặt Vương Lâm tươi cười, liếc mắt nhìn xung quanh. Sau đó, thân thể hắn chợt di động đi tới một đám cỏ khác, rồi hạ xuống một đạo cấm chế. Cứ như thế, toàn bộ ngọn cỏ dưới chân núi đều bị tăng thêm độ khó.

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ, Vương Lâm suy nghĩ một chút liền thấy vẫn chưa đủ ác độc. Vì vậy mà tất cả các khi hở giữa những cấm chế hắn phá hủy cho bằng hết. Từ bây giờ, muốn đi lên ngọn núi, nhất định phải đi vào trong cấm chế.

Đến lúc này, Vương Lâm mới nhấc chân tiếp tục đi lên.

Đồng thời vào lúc đó, trên sườn núi, Lục Dục ma quân đang nhìn chằm chằm vào đám mây mù dầy đặc phía trước. Đám mây mù đó xuất hiện ở đây đã ba ngày vẫn chẳng hề nhúc nhích. Mặc cho Lục Dục ma quân có làm thế nào đi chăng nữa, nó vẫn không hề tản ra.

Nét mặt hắn có phần âm trầm. Người thanh niên trẻ tuổi đi theo hắn đang ngơ ngác đứng đó nhìn đám mây mù.

Lục Dục ma quân đưa mắt nhìn người thanh niên một cái rồi lại nhìn về phía sau, mở miệng cười lạnh. Trên đường, hắn đi có qua một nơi gọi là

Băng Phong chi địa. Đối với nơi đó, hắn rất quen thuộc. Cho dù không có Băng Phong tráo của Cổ Đế, thì với sự chuẩn bị trong một ngàn năm của hắn làm sao có thể thiếu.

Lúc ấy, hắn nói ra với mọi người, có thể đảm nhiệm được một nửa đoạn sau là hoàn toàn chắc chắn. Bởi năm trăm năm trước, hắn đã tìm được một cái bảo bối, có thể thi triển Thủy Độn thuật. Tác dụng của nó cũng tương tự như Hành Thổ chu.

Kể từ đó, với tu vi của hắn cộng thêm sự hiểu biết về Băng Phong chi địa, chẳng có gì phải lo lắng nữa. Vì vậy mà hắn dễ dàng đưa người thanh niên đi qua.

Về phần Bất Quy lộ trong cửa thứ hai, hắn cũng chẳng phải hao phí tinh lực. Tuy năm đó đi qua cây cầu đó cũng suýt bị mất mạng, nhưng đến bây giờ, tu vi Lục Dục ma công của hắn đã đạt tới hóa cảnh. Hắn chẳng còn gì phải sợ với cái loại dao động tinh thần đó nữa.

Nhờ đó mà Bất Quy lộ đối với hắn chẳng khác gì trò chơi, có thể đi qua một cách dễ dàng. Nếu không vì phải bảo vệ thêm người thanh niên, hắn cũng chẳng tốn nhiều thời gian.

Tuy nói phải bảo vệ một người nhưng hành trình của hắn vẫn rất thong dong, không có gì vất vả lắm.

Chính thức khiến cho hắn phải chú ý đó là cửa thứ hai có một thứ gọi là Cấm Sơn. Tên của nó đúng như ý nghĩa. Trên toàn bộ ngọn núi đều là cấm chế. Càng lên cao, cấm chế càng phức tạp, uy lực tăng lên rất nhiều.

Năm đó, bốn người bọn họ lên đến đây, nhờ đi theo đám cường giả nên mới cố gắng đi qua được. Nhưng phần lớn thương vong nặng nề. Mà đa phần đều bị cường giả bắt dùng để dò xét uy lực của cấm chết.

Nếu không phải đi theo sư phụ thì Lục Dục ma quân cũng khó tránh khỏi cái chết.

Cũng may, năm đó sư phụ hắn là một trong những người chủ lực bài trừ cấm chế. Suốt dọc đường bài trừ cấm chế, cho tới tận nơi cách đỉnh núi chừng trăm trượng mới phải dừng lại. Đến chỗ này hoàn toàn hết cách. Vì vậy mà mấy vị cường giả mới truyền âm, đánh lén một vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. Nhờ huyết nhục của người đó mà mở ra một cái thông đạo dài trăm trượng.

Thông đạo đó chỉ có thể duy trì trong thời gian chừng ba lần hô hấp. Trong khoảng thời gian đó, tất cả những người còn sống sót đều tranh nhau mà đi. Cuối cùng cũng chỉ có một số ít là có thể lên tới được đỉnh núi, đi vào cửa thứ ba. Số còn lại không còn một ai sống sót.

Lục Dục ma quân nghĩ tới việc đó lại rùng mình. Bây giờ, tu vi của hắn cũng đã đạt tới Hóa Thần trung kỳ nên mới dám đến đây tìm kiếm.

Nửa trước của cửa thứ hai - Bất Quy lộ hết sức dễ dàng khiến cho sự tự tin của Lục Dục ma quân tăng lên. Hắn cho rằng bản thân mình gặp may mắn. Lại thêm nhân vật có tác dụng quan trọng ở cửa thứ ba đang nằm trong tay, nên Lục Dục ma quân mới cố gắng bảo vệ tính mạng của hắn mà thôi.

Tuy nhiên, đối với việc đó, Lục Dục ma quân cũng không để ý lắm. Cái mà hắn để ý chính là khoảng cách trăm trượng cuối cùng lên tới đỉnh núi. Tuy nói, ngàn năm qua hắn đã có sự chuẩn bị, nhưng có thể thành công hay không thì hắn cũng chỉ nắm chắc được có năm phần.

Trong ngàn năm qua, hắn tốn không biết bao nhiêu là công sức, cố gắng nghiên cứu về cấm chế. Đồng thời, dựa vào trí nhớ hơn người nên hắn có thể nhớ được phần lớn cấm chế ban đầu ở cửa thứ hai. Trải qua ngàn năm, hắn mới có đủ tự tin. Dọc đường đi, không có một cấm chế nào có thể ngăn cản được hắn. Tất cả đều bị hắn phá giải một cách dễ dàng. Tuy nhiên, cứ phá giải được một cái, hắn lại làm cho nó trở lại như bình thường.

Hơn nữa, bên ngoài hắn lại còn gia tăng thêm một số cấm chế, mục đích cũng giống như Vương Lâm.

Nhưng cấm chế trên Cấm Sơn càng lên cao lại càng phức tạp. Lấy trình độ của Lục Dục ma quân mà cũng phải giảm tốc độ. Phải mất thời gian nghiên cứu một lúc mới có thể đi ra. Như đám mây mù trước mặt, lần trước hắn đi vào hoàn toàn không có. Nhưng bây giờ, nó lại xuất hiện ở đây khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Lại nói về Vương Lâm. Sau khi hắn đi được mấy chục trượng, cỏ dại liền ít hẳn đi, để lộ ra một lớp đá máu đen. Vương Lâm quan sát một lúc lâu, rồi lại lấy ngọc giản ra để ghi chép.

Cấm chế trên đá hoàn toàn khác với cấm chế trên cỏ dại. Trên cỏ dại còn có thể dựa vào phương hướng của cỏ, cùng với một số quy luật kỳ diệu mới tạo thành cấm chế.

Nhưng trên đá thì lại hoàn toàn khác. Ngoại trừ một số đường vân trên đá ra, không còn có một chút gì khác lạ. Nếu không phải trên đó có sự dao động của linh lực thì không thể đoán ra ở đây có cấm chế.

Vương Lâm đi quanh một vòng. Bốn phía xung quanh đều có vân như là cấm chế. Nếu như lúc trước, Vương Lâm sẽ dựa vào khe hở giữa các cấm chế mà đi qua. Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy rất hứng thú với cấm chế nên không định đi ngay mà muốn tìm hiểu, nghiên cứu thêm về cấm chế.

Hắn biết rằng đi qua nơi này thì quá đơn giản, nhưng nếu muốn đi lên tới đỉnh núi thì nhất định phải bỏ nhiều công sức vào cấm chế. Có suy nghĩ đó trong đầu nên Vương Lâm nghiên cứu một cách hết sức cẩn thận.

Trong núi chẳng hề có khái niệm về thời gian. Nháy mắt, bảy năm đã qua đi. Đến hôm nay, Vương Lâm đứng trên sườn núi, có một tảng đá to

chồi ra ngoài, mà uống một ngụm linh dịch. Qua bảy năm, một nửa đầu hắn đã biến thành bạc trắng....

Không ăn không ngủ, toàn tâm toàn sức nghiên cứu cấm chế khiến cho đầu óc của hắn lúc nào cũng chìm trong suy nghĩ. Vì vậy mà từ bốn năm trước, đầu hắn đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị bạc.

Tuy nhiên, thần thức của hắn do không ngừng tính toán nên đã mạnh hơn rất nhiều. Thậm chí, tu vi của hắn cũng bất chợt đạt tới Kết Đan trung kỳ. Khoảng cách tới Nguyên Anh kỳ cũng chỉ còn một bước nữa.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã càng thêm lợi hại. Khí chất toàn thân có một sự thay đổi rất lớn. Nếu nói bẩy năm trước, Vương Lâm giống như một tảng băng khiến cho người ta có cảm giác ớn lạnh. Thì bây giờ, ngoại trừ điều đó, người ta còn có cảm giác sâu không thấy đáy.

Cảm giác đó phát ra từ đôi mắt của hắn. Trong ánh mắt của hắn thi thoảng lại lóe lên một tia sáng ẩn chứa cả tinh hoa nhật nguyệt. Nếu lúc này, Đoan Mộc Cực mà gặp lại Vương Lâm chắc chắn sẽ không thể tin được vào mắt mình. Rõ ràng là kiến thức về cấm chế đạt tới một trình độ nhất định mới có thể có được ánh mắt như thế.

Ánh mắt của Vương Lâm nhờ rèn luyện mà có. Trong bảy năm qua, kinh nghiệm về cấm chế của hắn có thể nói là tăng lên rất nhiều. Mỗi loại cấm chế hắn đều bỏ rất nhiều thời gian và tinh thần mà nghiên cứu, cân nhắc. Trong đó có không biết bao nhiêu lần hắn suýt mất mạng ở trong cấm chế.

Nhất là có một loại cấm chế rõ ràng là bị người ta bố trí thêm. May mắn là Vương Lâm luôn cẩn thận, chú ý xem xét nên mới nhận ra nó có điểm khác biệt so với các cấm chế trên Cấm Sơn. Vì vậy, sau khi nghiên cứu, hắn xác định được đó là do người khác bố trí thêm vào đó.

Xem xét cấm chế đó, rõ ràng trình độ của người bố trí cao hơn hắn rất nhiều. Nhưng Vương Lâm cũng chẳng e ngại. Ngọn núi cấm chế trong cửa thứ hai này đã mang tới cho hắn rất nhiều hứng thú. Đối với hắn lúc này, nó chính là nơi thích hợp nhất để học tập cấm chế.

Một nơi như thế này đúng là khó mà tìm thấy. Tất cả các loại cấm chế từ đơn giản tới phức tạp đều xuất hiện ở đây.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 180: Vận đen của Cổ Đế(1+2+3).

Vương Lâm bình tĩnh tập trung, hành tẩu trên ngọn núi đã bẩy năm. Mỗi lần hắn phá một cái cấm chế, lại cải biến thêm một chút, gia tăng thêm

mấy lần. Kể từ đó, nếu trước khi hắn đi qua, cấm chế là núi đao biển lửa thì sau khi hắn đi qua nơi đây biến thành hiểm địa càng khủng bố hơn. Mức độ nguy hiểm tăng lên mấy lần.

Nếu có một người xui xẻo mà chui vào, thì cho dù là có tu vi mạnh mẽ không chết, thì cũng bị lột da.

Trong quãng thời gian bảy năm, Vương Lâm thay đổi rất nhiều. Nhất là về phương diện cấm chế, tầm mắt của hắn lại càng thêm rộng mở. Bây giờ, bất cứ cấm chế nào mà hắn đã phá giải đều chỉ miết một cái là có thể bố trí. Nó chẳng khác gì một loại pháp thuật thần kỳ.

Vương Lâm cảm thấy vui mừng xen lẫn sợ hãi, lại càng thêm hứng thú hơn nữa. Dù sao nếu muốn vượt qua ngọn núi này thì học tập cấm chế là phương pháp duy nhất.

Bảy năm qua, quá trình nghiên cứu của hắn đối với cấm chế chỉ đơn thuần là ghi chép, suy diễn trong đầu óc mà thôi. Quá trình suy diễn đó là một phương pháp đặc biệt của hắn. Cứ thế mà suy diễn vô số lần, lần theo từng đầu mối một. Một khi gặp phải điểm rắc rối, hắn liền cố gắng suy nghĩ, phá giải. Mặc dù tốc độ có chậm lại, nhưng nhờ vào lòng kiên trì mà vượt qua.

Lấy kiên trì làm cơ bản. Hắn bắt đầu từ cái đơn giản nhất mà nghiên cứu, cứ thế từ từ mà tiến vào, không hề có chút vội vã. Nhưng nó cũng chính là phương pháp hoàn toàn phù hợp với tu luyện cấm chế thuật.

Nhìn khắp cả tu chân giới của Chu Tước tinh, số lượng tu sĩ sử dụng cấm chế có rất nhiều. Những nếu nó mức độ nghiên cứu sâu sắc thì lại rất ít. Trình độ của Vương Lâm lúc này, ngoại trừ một số lão già khú đế ra, trong số những người đồng bối không người nào có thể so sánh với hắn.

Thậm chí hắn cũng cảm thấy khó hiểu. Bởi bản thân chẳng hề có thiên tư xuất chúng nhưng đối với cấm chế lại có một chút duyên. Giống như năm đó khi hắn mới tiếp xúc với trận pháp, sau đó tu luyện và sử dụng cũng thấy dễ dàng hơn pháp thuật một chút.

Vào lúc này, Vương Lâm đang ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn chằm chằm vào đám mây mù cách đó không xa, đang bất động.

Từ hai ngày trước, Vương Lâm đã có mặt ở đây, nhìn mây mù mà suy nghĩ. Lúc thì hắn lấy ngọc giản ra, ghi chép một chút lên đó. Khi thì lại vẽ lên mặt đất một vài bức tranh nào đó.

Chỉ có điều đám mây mù này trong mắt hắn hết sức huyền ảo. Nó giống như điểm nhãn cho con rồng trong bức tranh. Nguyên bản cấm chế nơi này, giống như một cái ao trên núi. Nếu muốn đi qua chỉ có thể vận khí mà phi hành.

Nếu là bảy năm trước, có lẽ Vương Lâm còn phải lấy tiểu thú ra để dò xét, sau đó mới có thể tính toán ra được. Nhưng bây giờ, với trình độ của hắn lúc này, nhất là có thêm một con mắt bằng thần thức. Chỉ cần quan

sát kỹ một chút, tuy chưa thể lĩnh ngộ được ngay, nhưng cũng có thể xác định được cấm chế trên kia có một tác dụng ngăn cản sự phi hành.

Bởi vậy khiến cho cấm chế mây mù có phần xảo diệu. Trong mắt Vương Lâm, nếu không có đám mây đó thì cấm chế tuy có chút khó giải, nhưng nếu nghiên cứu lâu một chút vẫn có thể tìm ra đầu mối. Nhưng bây giờ có thêm đám mây lại xuất hiện đúng vị trí tâm điểm của cấm chế. Vì vậy mà khiến cho sự biến hóa của cấm chế tăng lên rất nhiều.

Có điều, việc đó cũng không khiến cho Vương Lâm lo lắng. Hắn nhìn chằm chằm vào đám mây mù, hai mắt chớp chớp liên tục. Bất chợt, tay phải hắn nhấc lên, nhanh chóng kết ấn.

Chỉ thấy trên tay phải của hắn chợt xuất hiện vô số tàn ảnh. Thoáng nhìn trông giống như có hàng ngàn hàng vạn cánh tay. Vô số tàn ảnh chớp lên liên tục, xuất hiện trước người hắn.

Cuối cùng, dưới sự huy động của cánh tay, tàn ảnh nối lại thành vòng tròn. Vương Lâm lập tức dừng lại, vỗ tay một cái. Nhất thời, tất cả tàn ảnh nhanh chóng bay ra, lao vào đám mây mù.

Sau khi đám tàn ảnh chui vào trong đám mây, lập tức biến mất tạo ra vô số gợn sóng, xuyên qua đám mây. Vương Lâm khoanh chân ngồi, chẳng thèm đưa mắt theo dõi mà nhắm mắt ngưng thần. Tay phải hắn thay đổi trong không trung. Từ từ, hắn dần cau mày lại.

Cái thế giới tàn ảnh đó, trong bảy năm qua Vương Lâm đã dựa vào nó mà nghiên cứu cấm chế, sau đó tìm ra cách phá giải. Qua bảy năm liên tục cải tiến, hắn đã sử dụng hết sức thành thục. Thậm chí hắn chẳng cần dùng mắt thường quan sát mà chỉ cần sử dụng thần thức thông qua sóng gợn mà phát hiện ra kết cấu và quy tắc của cấm chế.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền mở mắt, cánh tay phải tiếp tục huy động. Lần này, vẻ mặt hắn hết sức nghiêm túc, tay phải liên tiếp huy trong thời gian gần một nén nhang. Chỉ thấy một cái vòng tròn tàn ảnh lại xuất hiện trước mặt hắn.

Sau khi vòng tròn tàn ảnh thứ mười xuất hiện, trên trán Vương Lâm đã đầy mồ hôi. Hắn thở hồng hộc, tay phải gần như không còn một chút cảm giác, cố gắng huy động nốt chút sức lực cuối cùng, thực hiện mười động tác.

Mười cái vòng tròn tàn ảnh, lập tức đồng loạt bay vào trong đám mây mù.

Cái thế giới toàn tàn ảnh đó mới nhìn thì rất đơn giản, nhưng thực tế để tạo ra được một cái, cánh tay Vương Lâm phải huy động cả vạn lần trong vòng mấy cái hô hấp. Hơn nữa, động tác của hắn đều dựa theo những gì mà đã phân tích trong mấy năm qua. Thậm chí có thể nói cái thế giới tàn ảnh đó cũng là một cái cấm chế.

Lúc này, mười vòng tròn tàn ảnh đã xuyên qua mây mù, biến mất. Chỉ để lại một số gợn sóng tản mát ra xung quanh trong đám mây mù, tạo ra vô

số dao động.

Thần thức Vương Lâm hết sức tập trung. Tay trái của hắn vẽ liên tục lên mặt đất. Một lúc sau, hắn chợt mở hai mắt, mỉm cười. Bàn tay xoa nhẹ một cái, tất cả những nét vẽ trên mặt đất bị xóa hết. Hắn đứng lên, cúi đầu tính toán một chút. Sau đó, tay phải hắn chợt động phát ra một tia sáng.

Bắn vào trong đám mây mù. Tia sáng đó vừa mới chui vào, đám mây lập tức dao động sau đó từ từ tản ra bốn phía, để lộ cảnh tượng bên trong.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, lấy ngọc giản, cẩn thận ghi chép lại những gì mình phân tích và đồ án vừa mới xóa. Bảy năm qua, mỗi lần phá giải được một cái cấm chế, hắn đều lấy ngọc giản ra ghi chép, để sau này cần thì lấy ra để nghiên cứu.

Sau khoảng một nén nhang, Vương Lâm thu hồi ngọc giản, nhìn chằm chằm vào đám mây mù. Chỉ thấy trước mặt có một đoạn của cây cầu cách vị trí của hắn khoảng mười trượng. Đây mới chính thức là diện mạo của cấm chế. Vương Lâm vừa mới định đi đến, chợt ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào trên đoạn cầu đó chợt có một cây nhỏ mọc trên đá.

Với kinh nghiệm bảy năm qua, Vương Lâm chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nó có vấn đề. Trên ngọn núi toàn cấm chế này, cho đến bây giờ, không phải là lần đầu tiên Vương Lâm gặp phải hai loại cấm chế lồng vào nhau. Những loại cấm chế như thế cũng không nhiều. Mà thủ pháp hoàn toàn khác với các loại cấm chế trên núi.

Nếu không nhầm thì đó chắc chắn là do người khác thêm vào. Chuyện như thế, bảy năm qua hắn đã gặp không ít. Bây giờ, nhìn kỹ, rõ ràng cái cây nhỏ đó chính là cấm chế mà người khác sau khi phá giải đã thêm vào.

Vương Lâm cười lạnh. Vừa mới nhìn thấy thủ pháp hạ cấm chế, hắn đã nhận ra ngay nó cũng giống với mấy loại trước đây đã gặp. Rõ ràng là cùng một người bố trí. Bốn năm trước, hắn bắt đầu gặp phải cấm chế của người này một cách liên tục. Vì thế, sau khi phá giải đã có một sự hiểu biết sâu sắc về cách bố trí cấm chế của người đó.

Cấm chế trên ngọn núi nếu không chạm phải sẽ không chủ động công kích. Nhưng cấm chế của người này thì khác. Chỉ cần tiến vào phạm vi của nó, cấm chế liền tự động công kích. Nếu công kích không có kết quả thậm chí nó còn tự bạo khiến cho cấm chế bốn xung quanh mở ra, bao vây lấy người xâm nhập.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp nhìn chằm chằm vào cây cột đá một lúc. Rồi cẩn thận sử dụng tới ba vòng tròn tàn ảnh, phát tán về phía cái cây. Nó khẽ rung rinh một chút, lớp lá ngoài nhanh chóng rụng xuống. Thoáng cái, thân cây biến thành màu đen, cuối cùng uốn lượn một cách quỷ dị.

Vòng tròn tàn ảnh của Vương Lâm ẩn chứa vô số thủ pháp cấm chế. Tác dụng chủ yếu của nó là để phá giải cấm chế. Từ từ, cấm chế trên cái cây nhỏ bị phá giải để lộ ra nguyên bản.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra độc kiếm màu đen. Cùng lúc đó, thân cây đang uốn éo chợt vọt lên, bắn tới Vương Lâm.

Trong nháy mắt, phi kiếm toàn chất độc chợt lóe lên, bay sát qua thân cây. Ngay lập tức, thân cây bị tách ra làm hai rồi rơi xuống đất. Giẫy giụa một lúc, nó từ từ biến thành một con rết màu nâu.

Sau khi con rết giẫy vài cái, nó liền hóa thành một luồng khí đen. Khi luồng khí bốc lên, chợt khiến cho người ta có một cảm giác nguy hiểm. Cảm giác đó xuất hiện nhanh mà biến mất lại càng nhanh hơn nữa. Chỉ trong nháy mắt, không còn trong đầu.

Nét mặt Vương Lâm ngưng trọng, nhắm mắt suy nghĩ một chút. Thủ pháp lấy linh thú làm cấm chế đây là lần đầu tiên hắn gặp được. Nhưng sau khi linh thú hóa thành luồng khí thì thủ pháp đó lại mang tới cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Mặc dù hắn có thể xác định, loại cấm chế này cũng giống với các cấm chế trước đó đều do một người bố trí. Nhưng hiển nhiên, thủ đoạn lấy linh thú làm cấm chế, ngay cả người nọ cũng ít khi sử dụng. Uy lực của nó mặc dù tăng lên không nhiều, nhưng lại hơn ở mức độ quỷ dị. Nếu không để ý cứ thế mà đi qua thì chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi miệng con rết.

o0o

- Lục Dục ma quân! - Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi thì thào nói. Hắn biết tại sao bản thân lại cảm thấy quen thuộc. Năm đó, ở trong thông đạo, Lục Dục ma quân đã sử dụng người bên cạnh làm thi thuật giả, thi triển một thứ công pháp quỷ dị.

Đối với việc này, Vương Lâm nhớ kỹ là do lúc đầu, Lục Dục ma quân có ý định sử dụng hắn. Nhưng khi thấy hắn có ý đề phòng, liền thay đổi mục tiêu, ra tay với người bên cạnh mình. Lão hút ra một số thứ đặc biệt trên người thanh niên để thi triển pháp thuật. Bây giờ, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng hoàn toàn giống nhau. Chỉ có điều, người bị thi thuật lại biến thành con rết mà thôi.

Ngay lúc đó, trên mỏm đá cách đỉnh núi khoảng năm trăm trượng, Lục Dục ma quân chợt quay đầu lại, nhìn chằm chằm xuống dưới sườn núi. Nét mặt lão hết sức âm trầm. Ánh mắt người thanh niên bên cạnh lúc này hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo.

- Cuối cùng thì kẻ đó là ai? Năm năm qua, hắn liên tục phá giải cấm chế của lão phu. Ngay cả sát chiêu mà ta bố trí nơi đám mây mù cũng bị hắn phá mất. Chẳng lẽ là Đoan Mộc Cực? Không phải. Giống Cổ Đế hơn. Có thể trong ngàn năm qua, lão thất phu này cũng nghiên cứu về cấm chế. Người này đúng là đại địch sau khi tiến vào tầng thứ ba. - Hai mắt Lục Dục ma quân lóe lên lẩm bẩm với bản thân.

Ánh mắt hắn lộ ra một sự hưng phấn. Trên đỉnh núi cách đó năm trăm thước đã xuất hiện một vòng xoáy lớn. Đó chính là vị trí đi lên đệ tam quan.

Thời gian đầu đối với Lục Dục ma quân hoàn toàn trót lọt. Nhưng càng lên cao, cấm chế lại càng phức tạp, uy lực cũng tăng mạnh. Trong đó có một số cấm chế mạnh kinh người. Lục Dục ma quân bị vây trong một cái cấm chế suốt năm năm, đến hôm nay mới may mắn thoát ra. Hắn quay đầu lại, nhanh chóng đi về phía trước.

Cùng lúc đó, ở cửa vào dưới chân Cấm Sơn có một người đi ra. Tay hắn cầm một cái phất trần, đầu đội mão, có nét tiên phong đạo cốt. Bước chân hết sức khoan thai nhưng lại hết sức kiên định.

Người đó đúng là Cổ Đế.

Sắc mặt hắn vẫn thản nhiên, nhưng trên trán hơi nhíu lại. Ở đệ nhất quan, hắn đã nhảy vào Hành Hỏa chi địa. Ở đó là một thế giới chỉ có lửa là lửa, hoàn toàn tương khắc với pháp thuật của hắn. Phải mất bảy năm thời gian, hắn mới có thể đi ra.

Suốt bảy năm qua, đám yêu vật trong biển lửa bị hắn chém giết vô số. Thực ra, nếu hắn liều mạng sử dụng bản mệnh pháp bảo thì đã có thể nhanh chóng qua khỏi cửa thứ nhất. Chỉ có điều, tâm cơ của Cổ Đế thâm

trầm nên thà mất thời gian cũng không muốn liều mạng. Điểm này của hắn hoàn toàn khác với Mạnh Đà Tử.

Lần này xông vào đây, Cổ Đế đã chuẩn bị hết sức kỹ lưỡng. Mặc dù lửa tương khắc với pháp thuật của bản thân, nhưng hắn vẫn có thể từng bước một vượt qua. Tuy nói thời gian quá lâu, nhưng pháp bảo bên người vẫn còn phần lớn. Bởi chúng có tác dụng rất quan trọng đối với hắn trong việc vượt qua những cửa cuối cùng.

Bất Quy lộ cũng chẳng khiến hắn mất nhiều thời gian, cứ thong thả mà qua. Mặc dù phía sau có ảo giác xuất hiện, nhưng với tính tính âm trầm của hắn hoàn toàn chẳng thèm để ý.

Sau khi tiến vào cửa thứ hai này, Cổ Đế hít một hơi thật sâu, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm lên ngọn núi, nhếch mép cười lạnh. Một ngàn năm qua, tất cả sự chuẩn bị của hắn là để cho ngày hôm nay.

Nếu muốn tiến vào đệ tam quan, thì nhất định phải hiểu được cấm chế. Đó là điều mà sau khi may mắn thoát ra khỏi đây, hắn luôn khắc sâu trong lòng. Nếu không phải năm đó, hắn lao vào ngay khi thông đạo mới mở ra, thì cho dù có người bảo vệ cũng đã nằm dưới lòng đất từ lâu rồi.

Hắn không giống với Lục Dục ma quân, Đoan Mộc Cực và Mạnh Đà tử. Hơn ngàn năm trước, tu vi của hắn đã đạt tới Hóa Thần trung kỳ. Vì vậy mà hắn chính là một trong số đám cường giả chủ chốt của năm đó.

Đám người Lục Dục ma quân khi đó trong mắt hắn chỉ là một đám tiểu bối mà thôi. Nếu không phải khi chạy ra, bản thân hắn bị trọng thương mới không thể giết chết ba người. Nếu không, làm sao hắn lại để cho đám Lục Dục ma quân còn sống.

Một ngàn năm qua, hắn dưỡng thương ở Tu Ma hải, cũng bắt đầu nghiên cứu cấm chế thuật để dành cho lần xông vào tiếp theo. Trong ngàn năm, mặc dù hắn khôi phục tu vi những không tiến thêm được một bước nào. Một phần cũng là do vết thương của hắn quá nặng, ảnh hưởng đến căn cơ. Nếu không nhờ có số thiên tài địa bảo thì chỉ sợ tu vi của hắn không thể tăng tiến thêm được nữa.

Kể từ đó, hắn đối với lần quá quan này hết sức hứng thú. Chỉ có ở đây, hắn mới có thể tìm được thiên tài địa bảo. Nếu may mắn, sau khi vượt qua bốn cửa vào được tới thi thể của Cổ Thần, chiếm được Anh Biến đan trở thành cường giả Anh Biến kỳ thì tất cả những cố gắng mà hắn bỏ ra hoàn toàn được hồi báo.

Vì vậy mà hắn bỏ qua tu luyện, tập trung nghiên cứu cấm chế. Thậm chí hắn còn thay đổi hình dạng, bái nhập vào làm môn đệ của mấy môn phái nổi tiếng, để học tập. Qua ngàn năm, cho tới hôm nay, hắn hoàn toàn tự tin về cấm chế thuật. Hơn nữa, hắn còn chuẩn bị thêm một số thứ cần thiết. Sờ sờ túi trữ vật, hắn lại mỉm cười.

Chẳng cần nói một tiếng, hắn nhanh chóng lướt tới chân Cấm Sơn.

Năm đó, cấm chế của tầng thứ nhất là do hắn mạnh mẽ phá giải. Vì thế, sau khi quan sát một chút, hắn liền đi vào trong. Đối với hắn, cấm chế cấp thấp thế này chẳng cần phải tốn sức để phá giải. Phương pháp tốt nhất chính là dùng sức mạnh mà đột phá. Dù sao thì năm đó, hắn cũng dùng chính cách này để mà đi qua.

Hắn còn nhớ rất rõ, sau khi tiến vào, cỏ dại liền biến thành vô số thanh kiếm. Đúng như trí nhớ của hắn, trong nháy mắt toàn bộ cỏ dại bay lên hóa thành vô số thanh kiếm, đồng thời bốn phía xuất hiện một làn sương màu hồng.

Nét mặt Cổ Đế vẫn thản nhiên, nhanh chóng phóng đi. Bất cứ thanh kiếm nào đâm vào người hắn đều bị một lớp băng bao phủ mà vỡ nát.

Một loạt thanh âm vang lên, chẳng hề khiến cho Cổ Đế phải chùn bước. Hắn tới bờ bên kia của cấm chế một cách dễ dàng. Ở đây, hắn nhớ rằng sẽ gặp phải ánh sáng màu hồng.

Quả nhiên, suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu, hồng quang đã xuất hiện. Ngay lúc đó, Cổ Đế hừ nhẹ, tay phải nắm chặt, đánh thẳng vào một đạo hồng quang. Nhất thời, tia sáng biến mất không còn dấu vết.

Ngay sau đó, hắn đánh ra liên tục mấy quyền. Chỉ trong chưa đến hai nhịp hô hấp, tất cả các tia sáng màu hồng đều bị nghiền nát, biến mất. Cấm chế ở đây bị hắn phá giải hoàn toàn dễ dàng.

Cổ Đế tiếp tục bước đi về phía trước. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào đạo cấm chế thứ hai cánh đó mấy chục trượng. Đang nhanh chóng lao ra, hắn chợt biến sắc. Dưới chân chợt xuất hiện một làn hắc vụ, khác với hồng vụ trước đó. Trong hắc vụ văng vẳng có tiếng than khóc, vọng ra.

Ngay sau đó, từng thanh kiếm màu đen lại tỏa ra hồng quang ầm ầm lao đến. Tốc độ của chúng quá nhanh. Khi tiếng rít gió mới phát ra thì chúng cũng đã lao tới trước mặt.

Nét mặt Cổ Đế âm trầm, hét lớn một tiếng rồi há mồm phun ra một luồng linh khí. Linh khí vừa mới xuất hiện lập tức biến thành một bức tường băng, chắn trước người. Phần lớn công kích của phi kiếm đều va vào bức tường băng.

Sau đó, hắn liền lui lại vài bước, tay phải nắm lại cách không đánh thẳng vào bức tường băng. Nhất thời, bức tường vỡ vụn hóa thành vô số mảnh băng bắn ra xung quanh.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn bắt quyết, đánh ra vô số đạo linh quyết. Linh quyết tự động bám theo các mảnh băng vỡ. Trong nháy mắt, các mảnh băng tan ra biến thành vô số phân thân của Cổ Đế. Tất cả phân thân lại kết ấn, đánh ra vô số đạo pháp quyết.

Những tiếng động ầm ầm vang lên trong cấm chế. Dưới sự công kích mãnh liệt, nó nhanh chóng bị phá giải.

Hắc vụ từ từ biến mất, sau đó Cổ Đế âm trầm đi ra. Hắn nhìn xung quanh một chút, sau đó nét mặt lại càng thêm nặng nề, tỏa ra một chút sát khí. Hắn lẩm bẩm, nói:

- Lục Dục tiểu nhi. Cấm chế này là do ngươi bố trí phải không?

Ánh mắt hắn lóe lên hàn quang. Cấm chế xuất hiện đột ngột khiến cho hắn suýt chút nữa thì không kịp phản ứng. Nếu không phải có tu vi cao cường mà là người khác thì cho dù không ảnh hưởng tới tính mạng cũng phải luống cuống chân tay.

Sở dĩ, hắn khẳng định người hạ cấm chế này là Lục Dục ma quân đó bởi vì trong suy nghĩ của Cổ Đế, với tính tình của Đoan Mộc Cực không thích hợp nghiên cứu cấm chế. Tất nhiên cũng chẳng loại trừ tên tiểu tử Uông Thanh Việt.

Nhưng trực giác của Cổ Đế khiến cho hắn hoài nghi đầu tiên chính là Lục Dục ma quân. Còn về Vương Lâm, hắn đã quên mất từ lâu.

Với trình độ cấm chế bây giờ, hắn chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể cảm nhận được sự ác độc của kẻ bố trí cấm chế. Vì vậy mà hắn không dám khinh thường nữa. Trong lòng thầm nhủ, cho dù gặp phải một cái cấm chế đơn giản cũng phải quan sát thật kỹ rồi mới đi tiếp.

Vương Lâm đang từ từ đi lên đỉnh núi chợt dừng lại, liếc mắt nhìn xuống chân núi mà cười lạnh vài tiếng. Vừa rồi, hắn cảm nhận được cấm chế thứ nhất do mình bố trí đã bị người khác phá hủy.

Có điều, Vương Lâm chẳng hề cảm thấy bối rối. Suốt bảy năm qua, trên đường đi, hắn đã hạ thêm vô số cấm chế. Người đi sau, cho dù có mạnh đến mấy cũng phải tốn rất nhiều công sức. Nếu không cẩn thận, một lúc chạm phải nhiều cấm chế thì cho dù không chết cũng phải bị lột da.

Nếu mà thiếu may mắn, không chừng sẽ khiến cho cấm chế trong một phạm vi lớn khởi động. Đến lúc đó, cho dù là Hóa Thần kỳ cũng chỉ có chết mà thôi.

o0o

Cấm chế có uy lực mạnh ở phía sau Vương Lâm cũng không có nhiều lắm, chỉ khoảng chừng ba cái. Đó là bởi vì xung quanh đó không chỉ có cấm chế của ngọn núi mà còn bị Lục Dục ma quân tăng thêm không ít. Cuối cùng, sau khi Vương Lâm vượt qua, lại cắn răng tăng thêm một tầng nữa. Nhưng hắn vẫn chưa cảm thấy đủ, nên đi quanh hạ thêm mấy đạo cấm chế cùng một chỗ. Một khi có người lao vào đó, chờ đợi hắn chắc chắn là một màn sóng gió.

Vương Lâm cười lạnh, chẳng để ý đến phía sau, tiếp tục đi lên. Càng lên cao, tốc độ của Vương Lâm càng chậm. Hắn bỏ qua rất nhiều công sức để suy diễn sự biến hóa của mỗi loại cấm chế. Thậm chí tất cả các chi tiết phối hợp bên trong cấm chế cũng đều nghiên cứu tỉ mỉ mới dám tiến hành phá giải.

Thủ pháp cấm chế do hắn tự nghĩ ra nhiều nhất chỉ có thể xuất ra được mười vòng tròn tàn ảnh. Nếu nhiều hơn nữa, thì thân thể và thần thức của hắn cũng không chịu nổi.

Thủ pháp đó, nếu là người khác cho dù có thể làm cũng chỉ xuất ra được ba tới năm vòng tròn mà thôi. Sở dĩ Vương Lâm có thể đạt được mười cái chính là nhờ diệu dụng của Cực Cảnh thần thức.

Cực cảnh không chỗ nào là không có. Trong bảy năm qua, công hiệu của nó đã được Vương Lâm phát huy tới cực hạn. Nhờ có nó mà hắn mới có thể xuất ra được mười cái vòng tròn tàn ảnh.

Ngọc giản ghi chép cấm chế đã vượt qua một trăm cái. Tất cả những thứ đó đều là thu hoạch của Vương Lâm trong một thời gian dài. Cũng là chút tài sản quý giá của hắn.

Nghị lực của Vương Lâm vô cùng kiên định. Có khi để phá giải một cái cấm chế, hắn chẳng quan tâm tới ngày hay đêm cứ thế mà nghiên cứu, tìm ra điểm đột phá. Thời gian chầm chậm trôi qua, nháy mắt đã được thêm ba năm nữa. Lúc này, đầu Vương Lâm đã hoàn toàn bạc trắng. Ánh mắt hắn càng thêm lợi hại, giống như có thể nhìn thấu được lòng người.

Thực tế, Vương Lâm cũng chẳng ngờ được hắn lại có thể tồn tại mười năm trên Cấm Sơn. Mười năm qua đối với hắn chỉ giống như một cái chớp mắt. Ngày qua ngày hắn đều chìm đắm vào việc nghiên cứu cấm chế.

Lúc này, vị trí của hắn chỉ còn cách đỉnh núi không đến sáu trăm trượng. Chỉ có điều, từ khoảng cách ba trăm trượng tới đỉnh núi hoàn toàn bị bao phủ trong sương mù, không thể nhìn thấy được cảnh vật bên trong.

Trong ba năm qua, linh dịch của Vương Lâm đã chẳng còn nhiều lắm. Hắn đành phải cẩn thận cố gắng không để hoang phí, đảm bảo cho nó đủ sử dụng. Dù sao nghiên cứu cấm chế vô cùng hao phí tâm thần. Linh lực trong cơ thể cũng sẽ theo tâm thần mà tiêu hao.

Lúc này, hắn đang khoanh chân ngồi một chỗ trên vách đá. Xung quanh hắn có rất nhiều cấm chế. Những cấm chế đó là do hắn bày ra để ẩn dấu hành tung.

Càng lên cao, trong lòng Vương Lâm lại có cảm giác nguy hiểm. Trên đường đi, hắn đã suy nghĩ rất kỹ, không biết người đi trước có qua được cửa thứ hai này hay không? Nếu có thì người này đang ở ngay phía trước. Từ đây, uy lực của cấm chế rất mạnh. Cho dù là Hóa Thần kỳ cũng khó mà thoát chết.

Kể từ đó, thần thức của Vương Lâm không tiện rản ra, chỉ có thể tự mình phân tích.

Về phần người phía sau, trong ba năm qua, Vương Lâm có thể cảm nhận rõ bước tiến của đối phương. Lúc đầu, cứ cách vài ngày, hắn lại cảm giác được có cấm chế bị phá giải. Nhưng cho đến giờ, phải mất gần tháng đối phương mới có thể phá giải được một cái. Việc này một phần là do uy lực của cấm chế trên Cấm Sơn tăng lên. Ngoài ra, cũng còn do đến những chỗ này, trình độ của Vương Lâm đã tăng lên nên cấm chế do hắn hạ xuống so với mười năm trước đã vô cùng mạnh.

Vương Lâm từ từ thở ra một hơi, chớp chớp hai mắt. Hắn biết, có thể cảm nhận được người khác phá giải cấm chế của mình thì người đi trước cũng có thể cảm nhận được quá trình mình phá giải cấm chế. Không chừng, đối phương đang ở phía trước đợi hắn.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm lại cười lạnh. Hắn khẽ huy động tay phải một cái lại bố trí thêm mấy cái cấm chế xung quanh. Hắn ở đây đã gần một năm. Trong thời gian đó, mỗi ngày, hắn đều quan sát phía trên, chú ý bên dưới, đồng thời còn bố trí thêm cấm chế xung quanh.

Vương Lâm cũng chẳng hề nóng vội. Hắn không muốn lao đầu vào cái bẫy mà đối phương đã giăng ra. Hơn nữa, nếu đã tới đây lại càng không thể để mắc sai lầm.

Vương Lâm đang đợi người phía sau đuổi theo rồi để cho hắn vượt qua.

Tu vi của người đó chắc chắn cũng là Hóa Thần kỳ. Vì vậy mà Vương Lâm mới dừng lại ở đây một năm, bố trí cấm chế. Tác dụng của những cấm chế này không phải là công kích mà để ẩn dấu hơi thở. Qua một năm chuẩn bị, Vương Lâm hoàn toàn tự tin, cho dù người đó tới đây, chỉ cần hắn không di chuyển thì đối phương cũng khó mà thấy được sự tồn tại của hắn.

Sau mấy tháng nữa, bất chợt tâm thần của Vương Lâm chợt động. Một cái cấm chế mà hắn bố trí cách đó trăm trượng đã bị người ta phá giải.

Hắn nhếch mép cười lạnh. Hai mắt nhìn chằm chằm về vị trí cách đó trăm trượng.

Cơn giận của Cổ Đế từ ba năm trước chẳng những không mất mà còn tăng thêm rất nhiều. Ba năm qua, mỗi lần gặp phải cấm chế hắn đều tốn rất nhiều sức lực. Chẳng những phải phá giải cấm chế trên núi mà còn cả cấm chế do người khác thêm vào.

Khiến cho hắn càng thêm căm tức chính là do sau khi phá giải một cái cấm chế, chẳng biết tại sao lại chợt có một loại cấm chế khác mở ra. Nếu không phải tu vi của hắn mạnh mẽ, lại có kinh nghiệm từ trước thì đã bỏ mạng mấy lần rồi.

Trên đường đi, không lúc nào là hắn không chửi thầm trong lòng. Mặc dù, hắn là một người thâm trầm, những nhiều lúc cũng không nhịn được

phải chửi ra ngoài miệng. Trong lòng hắn cái kẻ tăng thêm cấm chế đã khốn nạn tới cực điểm.

Bình thường nhìn qua thì không có gì, nhưng nếu quan sát kỹ liền có thể phá giải được ngay. Nhưng cái cấm chế vừa mới phá giải xong lại chính là điểm quan trọng để mở ra một cái cấm chế khác.

Nếu không phá giải, thì chẳng có gì nguy hiểm. Nhưng nếu phá giải, thì chờ đợi hắn sẽ là một loạt những điểm bế tắc. Phá giải một cái lại xuất hiện một cái. Mặc dù biết rõ nguy hiểm, nhưng hắn vẫn kiên trì cố gắng. Cuối cùng thì cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nếu nửa đường chùn bước thì có thể bỏ qua. Nhưng nếu vẫn muốn tiếp tục đi lên thì chỉ còn cách phá giải.

Càng ngày, mối hận trong lòng hắn càng nhiều. Hắn hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt đối phương mà xé hắn ra làm đôi.

Có đôi khi, rõ ràng trước mặt xuất hiện linh lực dao động rất mạnh. Nhưng sau khi hắn tập trung quan sát rất lâu, lại chẳng phát hiện được đó là loại cấm chế nào hết. Mất bao nhiêu công sức suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ lấy một loại pháp bảo cấm chế ra để dò xét thì mới biết ở đó chẳng hề có cấm chế nào cả. Rõ ràng, đối phương chỉ cố tình lưu lại một chút linh lực làm rối loạn phán đoán mà thôi.

Điều đó khiến cho hắn càng thêm tức giận. Có những nơi thoáng nhìn thì chẳng có gì khác biệt. Nhưng nhìn kỹ lại có thể thấy ở đó thấp thoáng một thứ gì đó. Nếu không tập trung thì chắc chắn không thể cảm nhận được một chút linh lực dao động ở đó. Nhưng sau khi tốn rất nhiều công sức, tinh lực suy nghĩ, mà vẫn chẳng thể phát hiện ra được nó là cái gì. Chẳng ngờ, lúc vô tình lại phát hiện ra, nơi đó cũng là giả.

Ba năm qua, khắp trên đường cứ hư hư thật thật khiến cho Cổ Đế gần như muốn nổi điên. Nếu cứ mặc kệ, không quan tâm tới việc có tồn tại cấm chế hay không, cứ thế mà bước qua thì chờ đợi hắn chắc chắc sẽ là một cái cấm chế thực sự.

Nguyên bản tại cửa thứ nhất, tốn rất nhiều thời gian để giữ lại pháp bảo thì trong ba năm qua, hắn đã dùng hết hơn nửa. Tất cả số pháp bảo đó đều dùng để thử cấm chế mà thôi.

Cảm giác đau lòng lúc nào cũng xuất hiện trong lòng hắn. Hắn vô cùng hối hận đã mất quá nhiều thời gian ở cửa thứ nhất. Nếu có thể ra sớm hơn một chút tiến vào cửa thứ hai trước người kia thì bây giờ cũng chẳng phải khổ thế này.

Cách đây hai năm sau khi thấy được ba loại cấm chế khác nhau, trong lòng hắn đã loại trừ Lục Dục ma quan. Ít nhất Lục Dục ma quân chỉ có thể xem như người thứ nhất. Hắn có thể xác định, đi trước mình có hai cao thủ cấm chế. Vốn hắn chỉ e ngại có Lục Dục ma quân, nhưng đến bây giờ trong lòng lại có thêm một kẻ thần bí.

Thủ pháp cấm chế của người này, sau mỗi lần phá giải hắn lại càng thêm e ngại. Nếu cái cấm chế thức nhất có thể thấy được có chút quỷ dị, nhưng vẫn chưa đủ biến hóa, nhiều chi tiết vẫn không chú trọng. Nhưng về sau, cấm chế thuật của người đó đột nhiên tăng mạnh. Chẳng những vô cùng biến hóa mà mức độ quỷ dị lại không thể tưởng tưởng nổi, hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của hắn.

Lúc trước phá giải cấm chế đối với Cổ Đế cũng không khó, thậm chí có phần đơn giản. Nhưng càng về sau, mức độ khó khăn lại tăng lên rất nhiều khiến cho hắn phải tốn rất nhiều sức lực.

Vị trí của người đó trong lòng Cổ Đế càng lúc càng cao. Tối thiểu, trên phương diện cấm chế, Cổ Đế đã coi người đó là đối thủ của mình. Mặc dù, ngàn năm qua hắn đã nghiên cứu không biết bao nhiêu là loại cấm chế, nhưng về mức độ quỷ dị, Cổ Đế vẫn cảm thấy không bằng được kẻ này.

Càng khiến cho hắn thêm khiếp sợ khi từ từ nhận ra, người này chắc chắn là vừa mới học tập cấm chế. Nhưng cho dù nhận thấy điều đó, nhưng Cổ Đế vẫn không tin.

Quan trọng hơn, người này bố trí cấm chế lúc đầu còn linh tinh, hỗn loạn. Nhưng sau đó đã hình thành một hệ thống riêng của bản thân. Mà hệ thống đó chỉ có hai điều là nhanh và quỷ dị.

Độ nhanh của nó khiến cho người ta rất khó phản ứng. Các loại phương thức công kích, cách thức tiếp cận đều thay đổi không thể tưởng tượng

nổi, khiến cho người ta không thể đoán ra.

Thực sự trong lòng Cổ Đế vị trí của người này đã vô cùng cao, mà đến bây giờ lại còn cao thêm nữa. Vừa rồi, sau khi phá giải xong một cái cấm chế, nét mặt của hắn tối đen, bước ra ngoài.

Hắn ngước mắt nhìn lên đỉnh núi cách đó chừng bảy trăm trượng. Nếu như bình thường, hắn chỉ cần thuấn di một cái lại có thể tới nơi. Nhưng bây giờ, đừng nói là thuấn di, cho dù phi hành hắn cũng không dám sử dụng.

Hắn vẫn nhớ rất rõ, ngàn năm trước có một vị tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ ỷ vào pháp bảo đặc biệt của mình khi tới gần đỉnh núi đã thi triển thuấn di. Nhưng ngay lúc thân thể của hắn vừa mới biến mất, trên bầu trời chợt xuất hiện một tia chớp màu tím, đánh xuống một vị trí trong không trung. Tia chớp cắt đứt sự liền mạch của pháp thuật thuấn di, khiến cho kẻ đó phải lộ diện. Pháp bảo mà vị tu sĩ đó vẫn tin tưởng lại chẳng khác nào một món đồ chơi của đứa trẻ. Trong nháy mắt, nó bị tia chớp màu tím đánh nát. Ngay cả thân thể của vị tu sĩ, thậm chí là nguyên anh cũng bị tiêu diệt không còn lấy một mảnh vụng.

Cảnh tượng khi đó khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng. So với cấm chế trên bầu trời, cấm chế dưới mặt đất vẫn còn dễ phá giải hơn rất nhiều. Mà uy lực của nó cũng không mạnh tới mức độ như thế. Vì vậy mà tất cả mọi người đều ngoan ngoãn di chuyển trên mặt đất.

Khoảng cách trăm trượng, Cổ Đế phải mất gần một tháng mới tới được vị trí mà Vương Lâm đang ẩn nấp. Càng ngày hắn càng tới gần hơn. Khoảng thời gian một tháng, lần đầu tiên Vương Lâm có thể nhìn thấy một vị cao thu Hóa Thần kỳ phá giải cấm chế, nên trong lòng đã ngộ ra được rất nhiều điều.

Đến hôm nay, khi Cổ Đế đứng cách Vương Lâm hơn mười trượng, bất chợt ánh mắt lóe lên nhìn về hướng Vương Lâm. Ánh mắt có vẻ quái dị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 181: Vố số cấm chế bạo phát (1+2+3).

Thân thể hắn vẫn không nhúc nhích, quan sát kỹ một chút, trong lòng thầm mắng:" Lại là một cái liên hoàn cấm chế. Kẻ này đúng là quá âm hiểm".

Hắn vung tay lên, ném ra bốn lá cờ nhỏ màu trắng. Bốn lá cờ nhanh chóng xoay tròn, rơi về bốn phía xung quanh hắn. Sau đó, ánh mắt của hắn âm trầm, chỉ một cái. Bốn lá cờ nhỏ đột nhiên biến thành to. Không hề có gió, nhưng bốn lá cờ vẫn bay phần phật, hóa thành vô số tia sáng trắng, bay về phía Vương Lâm.

Các tia sáng trắng hơi dừng lại một chút, sau đó chợt động, rồi tập hợp lại một điểm lao thẳng về một phía trên vách đá.

Vương Lâm đang ngồi giữa vô số cấm chế vẫn thản nhiên. Ánh mắt hắn bình tĩnh không hề có chút rối loạn. Đối với trình độ mười năm nghiên cứu cấm chế của bản thân, hắn hoàn toàn tin tưởng. Nếu cấm chế vội vàng bày ra, chắc chắn không thể lừa được đối phương. Nhưng cấm chế ở đây là do hắn mất tới một năm để hoàn thành...

Vì vậy mà Vương Lâm hoàn toàn tự tin. Khi thấy đối phương sử dụng phương pháp đặc biệt để dò xét, Vương Lâm cười lạnh, vẫn ngồi im ở đó.

Nhất là điểm công kích của đối phương chính là nơi mà Vương Lâm cố ý lộ ra một chút sơ hở. Nếu như người đó mà không nhận ra thì đúng là Vương Lâm đã thêm tốn công.

Bốn lá cờ trắng xuất ra những tia sáng, sau khi chúng ngưng tụ lại một chỗ, trong chớp mắt liền lao vào khoảng không có vô số cấm chế của Vương Lâm.

Đó là một chỗ nhìn như vách đá hết sức bình thường, không có gì kỳ lạ. Nhưng dưới sự ăn mòn của tia sáng, chúng liền từ từ nhạt dần rồi biến mất, để lộ ra một con đường nhỏ.

Cổ Đế chớp chớp hai mắt, nhìn chằm chằm vào con đường nhỏ. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn không đi tới, mà vung tay, thu hồi mấy tia sáng trắng. Sau đó, hắn lại quan sát một cách cẩn thận.

Với kinh niệm mấy năm phá giải cấm chế trên Cấm Sơn, hắn biết cấm chế nơi đây, bên trong chắc chắn còn ẩn chứa sát chiêu. Nếu không cẩn thận rất dễ động tới một số cái cấm chế khổng lồ.

Hơn nữa, nơi này rất gần đỉnh núi. Uy lực của cấm chế trên núi khiến cho hắn phải ứng phó rất vất vả. Nếu không có thời gian hơn ngàn năm học tập cấm chế thuật khiến cho hắn có thể tránh nặng tìm nhẹ thì sẽ càng thêm khó khăn. Vì vậy mà Cổ Đế hết sức cẩn thận. Hắn khoanh chân ngồi xuống, khống chế tia sáng, từ từ xâm nhập mà phá giải cấm chế.

Vương Lâm vẫn cười lạnh như trước. Thực tế vị trí của hắn cách Cổ Đế không quá mười trượng. Nhưng Cổ Đế lại không nhìn thấy hắn. Cho dù

là sử dụng thần thức cũng khó mà chui vào trong cấm chế. Dù sao ở đây, ngoại trừ bản thân Vương Lâm cũng chẳng biết hắn đã bố trí bao nhiêu cấm chế.

Mà với tính cẩn thận của Vương Lâm thì chắc chắn cũng không thể nào ít được. Gần như toàn bộ mười năm sở học của hắn về cấm chế đều xuất hiện hết ở đây.

Một tháng sau, Cổ Để đang đứng trước con đường nhỏ mà hắn đã mở ra từ hơn tháng trước, nét mặt có phần khó coi. Vốn tưởng cấm chế nơi này vô cùng phức tạp, âm độc, nhưng sau một tháng cẩn thận nghiên cứu, hắn lại cảm thấy ngạc nhiên. Bởi cấm chế nơi đây vô cùng đơn giản. Sự tương phản một trời một vực đó khiến cho trong lòng hắn vô cùng tức giận. Cũng may, những việc như thế này hắn đã gặp mấy lần.

Sau khi hít một hơi thật sâu, liền ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi, thầm quyết định. Sau khi đi lên đỉnh núi, nếu có thể gặp được người thần bí đó, tốt hay xấu hắn cũng phải lãnh giáo một lúc. Sự căm hận của hắn đối với người này đã trở nên khắc cốt ghi tâm.

Có điều, Cổ Để vẫn hết sức cẩn thận. Bởi trên đường đi, người thần bí đó am hiểu nhất là hư hư thực thực. Thoạt nhìn rất thật nhưng cuối cùng lại là giả. Nhưng thực tế, chỉ cần sơ hở một chút là đối mặt với nguy hiểm ngay lập tức, bởi đó lại là thật. Vì vậy, tinh thần Cổ Để hết sức tập trung, quan sát bốn phía, từ từ đi về phía trước.

Đi theo con đường nhỏ chưa được năm trượng, chợt vách đá xung quanh chợt nhục nhích, xuất hiện một cây cột đá nhọn hoắt với tốc độ cục nhanh.

Cổ Đế nhìn thấy cây cột đá chẳng những không kinh ngạc mà còn thở phào nhẹ nhõm. Hắn khua tay một cái. Nhất thời một vầng sáng màu lam tỏa ra xung quanh thân thể hắn. Cây cột đá đâm vào vầng sáng lập tức bị biến thành màu lam.

Lúc này nhìn lai, trong con đường nhỏ ngắn ngủi, khắp nơi toàn là những cây cột đá màu lam.

Ngay sau đó, một cơn gió chợt thổi tới khiến cho tất cả những cây cột đá bị vỡ vụn rơi đầy trên đất. Tạo thành một lớp vụn băng màu lam.

Cổ Đế nhấc chân, tiếp tục đi về phía trước. Một lúc sau, khi thấy hắn sắp đi hết con đường nhỏ, Vương Lâm đang ở ngoài, liền chớp mắt. Trên tay phải của hắn có một cái vòng tròn tàn ảnh. Chỉ cần ném nó ra là có thể phát động cấm chế bốn phía công kích.

Tuy nói cơ hội giết chết đối phương không nhiều, nhưng chắc chắn có thể khiến cho Cổ Đế bị thương.

Sau khi suy nghĩ một chút, tay phải Vương Lâm co về, thu lại vòng tròn tàn ảnh, lặng lẽ nhìn Cổ Đế đi ra. Sở dĩ hắn không động thử là bởi vì

không muốn phá vỡ sự cân bằng. Nếu Cổ Đế bị thương, thì với suy nghĩ của Vương Lâm, chắc chắn hắn sẽ tìm một nơi để chữa thương. Nếu không bị bắt buộc, chắc chắn hắn sẽ chẳng đi trước. Hiển nhiên, đây cũng không phải là điều mà Vương Lâm mong muốn nhất.

Một lúc sau, Vương Lâm lại ra tay. Tay phải hắn vung lên, vòng tròn tàn ảnh liền khuếc tàn về bốn phương tám hướng. Chỉ thấy vô số tàn ảnh nhanh chóng chui vào trong cấm chế. Trong nháy mắt, vô số cấm chế mà Vương Lâm bố trí xung quanh liền mở ra.

Với trình độ về cấm chế của Cổ Đế. Sau khi ra khỏi tiểu đạo được một đoạn liền cảm thấy ngay có điều gì đó không hợp lý. Nơi này, cấm chế tầng tầng lớp lớp, trong ngoài ẩn chứa vô số biến hóa. Số lượng cấm chế nhiều tới mức khiến người ta phải tê dại. Hắn biến sắc, không nói lời nào nhanh chóng lao về phía trước.

Cùng lúc đó, cấm chế được mở ra. Một đạo ánh sáng bảy màu, từ vách núi chợt xuất hiện nhanh chóng bay về phía Cổ Đế. Cổ Đế liền biến sắc. Hắn biết rằng đạo ánh sáng bảy màu đó không hề có lực công kích, nhưng nó là một cái cấm chế ánh sáng. Chỉ cần chạm phải nó là lập tức sẽ bị truyền tống đến một vị trí mà người hạ cấm chế đã định trước.

Tay phải Cổ Đế vội vã vung lên. Bốn lá cờ nhỏ màu trắng lập tức lơ lửng trước người. Hắn đau lòng liếc nhìn bốn lá cờ, rồi lặng lẽ phun ra một đạo linh khí. Nhất thời, bốn lá cờ nhỏ nhanh chóng xoay tròn. Một cái thông đạo tối om chợt xuất hiện giữa bốn lá cờ.

Lúc này, cái cấm chế ánh sáng đã tới. Cổ Đế liền nhảy vào trong thông đạo sau đó xuất hiện cách đó mười trượng.

Sau khi ra khỏi cấm chế, tốc độ của hắn chợt tăng lên, nhảy ra khỏi đó mấy trượng nữa. Trán hắn đầy mồ hôi, nét mặt u ám, quay đầu nhìn cấm chế đã trở lại bình thường.

Trầm mặc một chút, hắn xoay người đi về phía trước. Bốn lá cờ nhỏ vẫn xoay vòng bên người hắn.

Hai mắt Vương Lâm vẫn nhìn chăm chú vào bốn lá cờ nhỏ màu trắng. Sở dĩ, hắn triển khai tấn công là bởi vì lão già này quá âm hiểm và xảo trá. Nếu cứ để cho bình an mà đi ra, không chừng lão sẽ nảy sinh nghi ngờ. Đến lúc đó, phát sinh rắc rối thì rất mệt.

Như thế, phản công một chút, khiến cho đối phương phải ứng phó một cách chật vật. Lúc đó, chắc chắn lão chẳng nghi ngờ gì nữa. Dù sao thì cấm chế trên Cấm Sơn có rất nhiều. Vừa đi vừa phá giải cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều khiến cho Vương Lâm không thể ngờ được rằng bên người đối phương lại còn có bốn lá cờ nhỏ. Chúng lại có tác dụng tạo ra một cái thông đạo giữa cấm chế khiến cho lão có thể rời đi an toàn. Hiển nhiên, bốn lá cờ này chính là con át chủ bài của Cổ Đế để vượt qua cấm chế.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, rồi tiếp tục ngồi xuống. Ánh mắt hắn nhìn về phía dòng xoáy trên đỉnh núi cách đó mấy trăm trượng.

Lúc này, sắc mặt Lục Dục ma quân đang xám xịt đứng cách đỉnh núi gần trăm trượng. Nếu không phải vướng tên thanh niên kia thì hai năm trước hắn đã đến được chỗ này.

Cấm chế nơi đây, cho dù là hắn cũng không dám chạm phải nó. Trước đó có một lần phá giải thất bại, chạm phải cấm chế liền xuất hiện một cái cấm chế ánh sáng. Trên Cấm Sơn, thứ mà Lục Dục ma quân đau đầu nhất chính là loại cấm chế này. Một khi bị truyền tống tới phạm vi của cấm chế khác thì kết quả sẽ vô cùng nguy hiểm. Mắt thấy không thể tránh kịp, hắn đành phải lấy tên thanh niên bên cạnh để thế thân, mới có thể tránh thoát.

Lục Dục ma quân cũng chẳng hề lo lắng tới sống chết của đối phương. Bởi hắn đã tốn rất nhiều tâm huyết trên cơ thể người thanh niên. Vì vậy sau khi gã bị cấm chế ánh sáng truyền tống, hắn liền bám theo, tốn rất nhiều công sức mời có thể đưa trở lại.

Lúc này, người thanh niên đang đứng bên cạnh hắn, hai mắt nhắm nghiên, sinh cơ coi như mất hắn. Trên thực tế, khi bị cấm chế ánh sáng truyền tống đi chỗ khác, hắn hắn đã bị cấm chế giết chết.

Nhưng lúc này, hắn vẫn có thể hành động một cách quỷ dị, theo sát sau lưng Lục Dục ma quân. Đúng lúc đó, Lục Dục ma quân chợt quay đầu

nhìn lại phía sau, trong lòng cười lạnh. Hắn có thể cảm giác được, cấm chế do mình bố trí phía sau đã bị người ta phá giải thêm một cái nữa.

Trên đường đi, người đó đã phá giải vô số cấm chế của hắn khiến cho Lục Dục ma quân coi kẻ đó như đại địch. Hắn liếm liếm môi, thầm nghĩ:

- Đúng là Cổ Đế đang tới đây. Đáng tiếc, cấm chế ở đây nhiều lắm. Nếu đã đến thì đúng là cơ hội tốt nhất để giết hắn. Nhưng trong vòng mấy trăm trượng quanh đây, lão phu đã bố trí mấy cái cấm chế rất mạnh. Ta muốn xem xem ngươi sẽ phá giải như thế nào. - Hắn liếc mắt nhìn người thanh niên bên cạnh rồi cười lạnh.

Sau đó, Lục Dục ma quân quay đầu, nhìn về phía dòng xoáy cách đó hơn trăm trượng. Một trăm trượng cuối cùng với những gì mà hắn nghiên cứu về cấm chế, cơ bản là không thể phá giải. Cho dù là sư phụ hắn thì khi đó cũng phải dừng lại ở đây.

Nhưng lần này, Lục Dục ma quân hoàn toàn tự tin. Đã tới đây làm sao lại không có chuẩn bị. Hắn liếc mắt nhìn người thanh niên bên cạnh, nhếch mép cười. Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Lão phu phí cả trăm năm mới tạo ra được một con át chủ bài cuối cùng. Chắc chắn nó có thể trợ giúp thành công chui vào trong cơ thể của Cổ thần.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, tay phải vẫy nhẹ. Người thanh niên cũng ngồi xuống theo. Lục Dục ma quân hai tay bắt quyết, liên tục đánh ra một vái đạo pháp ấn. Một dòng xoáy từ bốn phía cuồn cuộn nổi lên quanh hai người.

Nói về Cổ Đế, sau khi tiếp tục đi, trên đường gặp phải cấm chế lại càng thêm phức tạp. Mức độ nguy hiểm tăng lên gấp mấy lần. Nếu không phải hắn có tu vi Hóa Thần kỳ thì chỉ sợ đã bị táng thân từ lâu. Dù sao thì hắn cũng phải tốn rất nhiều pháp bảo mới có thể từ từ vượt qua.

Thậm chí có một số cấm chế không còn phá giải theo cách đơn thuần được nữa, mà cần phải sử dụng thần thông mạnh hơn mới có thể vượt qua. Lúc này, sắc mặt Cổ Đế lại càng thêm âm trầm.

o0o

Sau khi Cổ Đế tiếp tục đi xuyên qua một cái cấm chế nữa, khoảng cách tới đỉnh núi đã hơn hai trăm trượng. Ngay khi hắn ra khỏi cấm chế, ánh mắt liền nheo lại. Cấm chế trước mắt hắn không có tác dụng che mắt nên Cổ Đế có thể nhìn thấy rõ ngoài khuôn mặt của Lục Dục ma quân ngoài trăm trượng. Phía sau hắn có một dòng xoáy màu đen, chẳng biết thông đến đâu. Dòng xoáy đó xuyên qua một người đang ngồi, chính là người thanh niên vẫn đi theo Ma quân.

Lục Dục ma quân nhìn Cổ Đế chằm chằm. Hắn không ngờ được đối phương lại có thể tới đây nhanh đến vậy. Cần thêm thời gian chừng nén nhang nữa là thông đạo có thể hoàn thành, đến lúc đó, cho dù nó chỉ mở ra có ba nhịp hô hấp thì cũng quá đủ đối với hắn.

Nhưng đúng vào lúc này, đối phương lại tới đây sớm hơn dự đoán của hắn khiến cho Ma quân không khỏi phải thay đổi kế hoạch.

Nhìn dòng xoáy một chút, Cổ Đế liền nheo mắt. Hắn biết rõ dòng xoáy này có ý nghĩa như thế nào. Một ngàn năm trước, sư phụ của Lục Dục là Thiên Ma tán nhân đã từng bố trí nó. Sau đó bọn họ đã nhờ vào nó mà vượt qua một trăm trượng cuối cùng.

- Lục Dục... - Ánh mắt Cổ Đế bình thản cố gắng kìm chế mối hận trong lòng. So với Lục Dục ma quân, hắn còn muốn tìm kiếm thần bí nhân kia hơn. Liếc mắt nhìn người thanh niên, Cổ Đế chợt nhíu mày, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ người thần bí kia chính là hắn? Nhưng người này đã mất hết sinh cơ...

- Không ngờ Cổ huynh cũng có thể đi tới đây. Thực sự là đáng mừng. - Lục Dục ma quân, nhếch mép mà nói.

Cổ Đế ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng không cười. Hắn cố gắng đè nén cơn giận, âm trầm nói:

- Mấy khớp xương già của Cổ mỗ, dọc đường đi đều được ngươi và vị tiểu huynh đệ này may mắn chiếu cố. Nhờ thế mà bây giờ mới may mắn tới được đây.

Lục Dục ma quân ngẩn người, liếc mắt nhìn người thanh niên bên cạnh, hai mắt lóe lên hàn quang, cười nói:

- Cổ huynh nói vậy là có ý gì?

Nét mặt Cổ Đế âm trầm, nhìn đối phương rồi tới cấm chế, im lặng không nói gì. Lục Dục ma quân cười lạnh trong lòng, nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi, cười nói:

- Cổ huynh! Ở đây chỉ có ta và ngươi. Hai chúng ta có tu vi tương đương, còn ở đây lại có rất nhiều cấm chế. Một khi động thủ ở đây chắc chắn sẽ khiến cho vô số cấm chế bị kích thích. Đối với chuyện trước, tại hạ xin lỗi với ngươi. Nhưng Cổ huynh cũng hiểu cho, dù sao chúng ta cũng là người tu ma nên làm việc có điểm cực đoan một chút.

Cổ Đế trầm mặc một chút rồi lạnh lùng nói:

- Trước tiên ngươi cứ phá giải cấm chế này để lão phu qua đã.

Lục Dục ma quân nhìn bốn lá cờ nhỏ đang xoay tròn quanh người Cổ Dế, hai mắt chớp chớp, suy nghĩ một chút. Lúc này, Cổ Đế làm như vô tình liếc mắt nhìn dòng xoáy một cái, cười lạnh nói:

- Cái cấm chế kia cũng chưa được mở ra hết. Nếu lão phu liều mạng chạm vào cấm chế xung quanh, không biết có thể khiến cho cái thông đạo đó biến mất vĩnh viễn hay không?

Sắc mặt của Lục Dục ma quân vẫn như thường, mỉm cười gật đầu rồi vung tay phải lên. Ngay lập tức, cấm chế bị phân làm hai. Dù sao thì cấm chế đó cũng đã bị Lục Dục phá giải. Vì vậy mà chỉ cần tùy ý là có thể bài trừ nó một cách dễ dàng.

Cổ Đế không nói tiếng nào, đi về phía trước. Có điều, ánh mắt của hắn vẫn tập trung nhìn Lục Dục ma quân. Đợi đến khi hắn đi được hơn nửa cấm chến, thân thể liền nhoáng lên một cái, bốn lá cờ nhỏ xung quanh người hắn liền xoay tròn với tốc độ cực nhanh, tạo ra một cái thông đạo. Thân thể Cổ Đế lóe lên, chui vào bên trong.

Ngay khi thân thể đối phương vừa động, hai tay Lục Dục ma quân liền hợp lại, cấm chế liền khép lại rồi mở ra. Chỉ có điều, hắn không ngờ được mấy là cờ nhỏ của Cổ Đế lại có uy lực mạnh tới vậy. Ngay khi cấm chế mở ra, Cổ Đế cũng đã từ trong thông đạo đi ra, đứng cách hắn mười trượng.

Vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt, hắn chẳng hề do dự, phun ra một đạo linh quang. Mục tiêu của hắn cũng chẳng phải Lục Dục ma quân mà

chính là người thanh niên ở đầu của dòng xoáy. Lúc này, Cổ Đế cũng chẳng tiếc, để lộ uy lực của pháp bảo trong tay chính là để giết chết người này. Có thể thấy được mối hận của hắn trong lòng đối với người thần bí mạnh tới mức nào.

Lục Dục ma quân biến sắc, hai tay bắt quyết, quát khẽ:

- Phúc dục! - Nhất thời một luồng hơi thở màu vàng từ thất khiếu nhanh chóng phun ra, hình thành một thanh phi kiếm, cùng với linh quang của Cổ Đế va chạm với nhau.

Một cơn sóng linh lực tỏa ra xung quanh. Ngay lập tức cấm chế xung quanh liền bị ảnh hưởng. Từng luồng uy áp từ trong cấm chế truyền ra. Ánh mắt Cổ Đế lộ vẻ oán hận nhưng không kịp công kích tiếp nữa. Hắn chỉ còn cách đánh về phía đạo cấm chế bên cạnh, cố gắng hết sức ngăn nó mở ra.

Lục Dục ma quân cũng như vậy. Sau khi cố gắng một lúc, cuối cùng cấm chế mở ra do sự dao động của linh lực cũng từ từ trở lại bình thường. Lúc này, sắc mặt hắn tái nhợt, nhìn Cổ Đế chằm chằm, hung dữ nói:

- Nếu ngươi muốn chết thì cứ xông thẳng vào cấm chế là được.

Nét mặt Cổ Đế cũng xám xịt, tay phải chỉ vào người thanh niên, nói:

- Cổ Đế ta cũng xin lấy oai linh của thiên địa ra thề: Nếu ngươi giao người này cho ta, trước khi cả hai ta tiến vào cửa thứ ba sẽ không động thủ với nhau.

Lục Dục ma quân nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hắn đã nhận ra? - Tuy nhiên, nét mặt của hắn chỉ hơi trầm xuống, nói:

- Hắn chính là một người chết thì đắc tội với ngươi làm sao được?

Nét mặt Cổ Đế lộ vẻ hung dữ, cười to nói:

- Người chết? Do dù hắn là người chết lão phu vẫn cứ muốn thân thể của hắn. Cho dù phải tổn hao pháp lực mà gọi về hồn phách của hắn cũng được. Đắc tội? Mối hận trong mấy năm nay của lão phu đối với hắn đâu chỉ dùng hai chữ đó mà nói được.

Lục Dục ngẩn người. Hắn liếc mắt nhìn người thanh niên bên cạnh một cái, nhíu mày, nói:

- Cổ huynh! Việc này cứ bình tĩnh. Chắc chắn là có hiểu lầm....

Cổ Đế cười lạnh, nói:

- Hiểu lầm? Lần này lão phu tiến vào cửa thứ hai, trên đường gặp phải hai loại cấm chế. Ngoại trừ ngươi ra còn có một loại cấm chế khác. Cái đó không phải từ tay kẻ này mà ra thì còn là ai? Hơn nữa, loại cấm chế đó, lão phu gặp vô số. Qua bao nhiêu lần phá giải, lão phu biết tu vi của người hạ cấm chế hiển nhiên là chưa vượt quá Nguyên Anh kỳ. Ngươi nói xem, lần này đi vào đây, ngoại trừ hắn ra còn có người nào có tu vi chưa vượt qua Nguyên Anh? Ngươi đừng có nói với lão phu đó là tên tiểu tử Vương Lâm. Ngươi cũng thấy rõ hắn cùng với cự giao chìm xuống hư vô. Cho dù hắn không chết, nhưng ngươi nghĩ rằng với tu vi Kết Đan kỳ của hắn mà có thể vượt qua được cửa thứ nhất, đi qua Bất Quy lộ, lại còn tới cửa thứ hai trước ta hay sao?

Cổ Đế nói hết tất cả những gì mà hắn suy nghĩ trong mấy năm qua. Hắn đã suy đoán vô số lần xem người thần bí đó rốt cuộc là ai. Cuối cùng mục tiêu của hắn chỉ còn có tên thanh niên bên cạnh Lục Dục ma quân. Chỉ có hắn là phù hợp với tiêu chuẩn nhất.

Lục Dục ma quân nghe xong, biến sắc. Hắn hoàn toàn có thể suy đoán ra. Nếu như lời nói của Cổ Đế chính xác thì nơi đây không phải chỉ có ba người bọn họ mà là bốn người.

Nếu thực sự như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra không ít biến cố. Hơn nữa, người đó lại không tiếp tục đi lên, vẫn bình tĩnh ẩn nấp ở một nơi nào đó. Mục đích của hắn để Cổ Đế vượt qua chẳng cần nói cũng biết.

Nghĩ tới đây, hắn thầm mắng Cổ Đế ngu xuẩn, không nói tiếng nào nhanh chóng đi về phía dòng xoáy. Cổ Đế hừ nhẹ một tiếng, vung tay phải lên đánh ra một đạo linh quang, ngăn cản bước chân của Lục Dục.

Lục Dục trong lòng rất hận, nhưng lúc này cũng không phải là lúc đánh nhau. Hai mắt hắn chớp chớp nhìn về phía sau lưng Cổ Đế, rồi truyền âm với gã.

Cổ Đế biến sắc, trầm giọng nói:

- Ngươi chắc chắn chứ?

Lục Dục ma quân không nói gì. Hắn nhanh chóng cắt đầu ngón tay, lấy ra một giọt máu tươi rồi vung tay phải lên. Giọt máu tươi nhất thời bùng lên thành một ngọn lửa ma. Ngọn lửa từ từ bay tới trước mặt Cổ Đế.

Cổ Đế suy nghĩ một chút rồi cũng búng ra một giọt máu tươi. Hai thứ đó va chạm với nhau liền hóa thành hai phù hào, nhanh chóng bay trở lại, bị hai người bắt trong tay.

Đây là lời thề cao cấp nhất của Tu Ma hải. Nó được gọi là lời thề Tâm Ma. Sắc mặt Cổ Đế âm trầm, nói:

- Chẳng lẽ thực sự là hắn? Không thể như thế được.

Nét mặt Lục Dục ma quân cũng đồng dạng xám xịt, cười lạnh nói:

- Mặc kệ có khả năng hay không. Hai người chúng ta cứ rời khỏi đây trước rồi hãy nói.

Hắn vừa nói dứt lời, sắc mặt chợt biến đổi, không để ý tới Cổ Đế, nhanh chóng nhảy tới bên cạnh cái thông đạo trong dòng xoáy, nắm lấy người thanh niên, rồi bước vào.

- Chậm đã! - Một giọng nói lạnh lùng từ bốn phương tám hướng truyền đến. Ngay sau đó, trong vòng ba trặm trượng xung quanh ngọn núi xuất hiện vô số vòng tròn tàn ảnh. Những nơi mà nó đi qua, tất cả cấm chế đều bị phát động, tỏa ra uy lực hủy thiên diệt địa.

Lúc này, Vương Lâm đang ở trên một tảng đá lớn cách đó năm trăm trượng. Bao nhiêu cấm chế vòng tròn tàn ảnh tích lũy suốt trong một năm qua vốn đều được hắn đặt trong các cấm chế xung quanh. Lúc này, chúng cùng với nhau nhất loạt tràn đến. Nhất thời, toàn bộ cấm chế ngoài hai trăm trượng cùng bị kích phát.

Thậm chí có thể nói, mỗi một cái cấm chế bên người Vương Lâm thực tế chính là một vòng tròn tàn ảnh. Kể từ đó, dưới sự dao động liên tục của chúng, Cổ Đế và Lục Dục ma quân liền lâm vào thế bị động.

Lục Dục ma quân vốn định tính kế với người khác nhưng đáng tiếc lại bị kẻ khác âm mưu với mình. Về phần Cổ Đế, bởi vì ngay từ đầu đã phán đoán trong lòng hắn vốn loại trừ Vương Lâm ra ngoài trừ lâu nên càng khó tránh khỏi hiểu lầm.

Ngay lúc này, hắn đã hiểu ra. Ánh mắt lộ rõ sự căm hận rất sâu.

o0o

Trong phạm vi ba trăm trượng trên ngọn núi, các loại cấm chế liên tiếp mở ra. Nhất thời, vô số đạo cấm chế ánh sáng, phong nhận, hỏa cầu lại còn có cả các phi kiếm ngưng tụ từ ngũ hành vẫn khiến cho tu sĩ Hóa Thần kỳ phải đau đầu, từ bốn phương tám hướng xuất hiện.

Trong phạm vi cấm chế mở ra, bầu trời lập tức trở nên vần vũ. Nhất thời, một đám mây đen từ trên cao chậm rãi ép xuống. Bên ngoài đám mây thỉnh thoảng lại lóe len những tia sáng màu tím, rồi sau đó lôi điện xuất hiện.

Ngoại trừ thứ đó ra, còn có một vòng tròn màu đen chợt xuất hiện, nhanh chóng bay lên đỉnh núi. Trên đường đi của vòng tròn, bất cứ gặp thứ gì ngăn cản, thậm chí là cấm chế cũng đều biến mất.

Tất cả cảnh tượng đó khiến cho Vương Lâm trợn mắt há mồm. Hắn không ngờ được sau khi mở ra toàn bộ cấm chế lại có được cảnh tượng như thế này. Nhất là vòng sáng màu đen, uy lực của nó quả là kinh người.

Cấm chế trên đỉnh núi sau khi mở ra, có sứ mạng hủy diệt tất cả sinh linh trong vòng ba trăm trượng.

Vốn theo suy nghĩ của Vương Lâm, hai người Lục Dục và Cổ Đế còn cách hắn vô số tầng cấm chế. Nếu thực sự bọn họ bỏ qua không tiếp tục đi lên mà xuống tìm hắn thì bên cạnh bản thân vẫn còn có một trăm cái vòng tròn tàn ảnh. Chỉ cần bằng đó cũng đủ phát động toàn bộ cấm chế trong phạm vi ngàn trượng xung quanh đỉnh núi. Đến lúc đó, cùng lắm thì hắn bỏ đi, chờ sau khi cấm chế ổn định lại rồi tìm biện pháp đi lên.

Nhưng bây giờ có thể thấy mọi sự chuẩn bị của hắn hoàn toàn là thừa. Lục Dục ma quân và Cổ Đế nếu cũng chẳng điên tới mức mà lựa chọn lui lại phía sau. Dù sao thì bay về phía vòng ánh sáng màu đen đang co lại đúng là quá mức khủng bố.

Dựa theo kế hoạch của Vương Lâm thì cho dù Lục Dục ma quân hay Cổ Đế có thể qua được đây hay không thì cũng chẳng liên quan gì tới hắn. Mục đích của hắn để cho Cổ Đế đi trước chính là bởi vì cấm chế phía trước có uy lực quá lớn, hắn cũng chẳng chắc chắn thể vượt qua hay không. Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa là hắn muốn quan sát xem uy lực cấm chế đạt tới mức độ nào để sau này có thể phá giải.

Bây giờ, mục đích đã đạt được, nhưng ánh mắt của Vương Lâm lại đang bị lôi cuốn bởi vòng sáng màu đen. Cái vòng sáng đó không nằm trong sự tính toán của hắn, nên bắt buộc phải quan sát một cách cẩn thận.

- Đây là cái gì? - Lục Dục ma quân liếc mắt nhìn vòng sáng màu đen một cái mà không khỏi tê dại da đầu. Hắn không nói lời nào, nắm ngay lấy người thanh niên. Thân thể hắn vừa mới chạm vào thông đạo thì nó liền bị cấm chế từ bốn phía lan tới phá hủy. Hắn ngơ ngác nhìn cái thông đạo bị hủy, nét mặt hung dữ quay đầu lại nhìn chằm chằm về vị trí của Vương Lâm. Nơi đó có một tầng sương mù bao phủ nên không thể nhìn thấy rõ quang cảnh.

Hắn biết thời gian lúc này rất gấp gáp nên nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra năm viên đá. Năm hòn đá vừa xuất hiện liền hóa thành năm vầng sáng bao lấy thân thể của hắn. Cùng lúc đó, thân thể của hắn liền vọt thẳng về phía đỉnh núi.

Về phần Cổ Đế cũng có một chút e ngại liếc nhìn vòng sáng màu đen một cái. Sau đó, hắn lại lấy ra bốn lá cờ nhỏ, cộng với bốn lá cờ lúc trước là tám cái. Tất cả xoay tròn quanh thân hắn, lóe ra vô số tia sáng màu trắng. Vào lúc này, suy nghĩ của hắn cũng giống như Lục Dục ma quân, đều lao lên đỉnh núi chứ không phải lao xuống.

Hai người gần như cất bước cùng một lúc, phóng về phía đỉnh núi.

Tốc độ của Lục Dục ma quân cực nhanh, năm tảng đá quanh thân tỏa ra vầng sáng cản trở phần lớn sự công kích từ cấm chế. Tuy nhiên vẫn có

một số công kích có thể xuyên qua. Chật vật một lúc, hắn cũng chạy xa được mấy chục trượng.

Cổ Đế cũng chẳng khác gì. Chỉ có điều quanh thân thể hắn là tám lá cờ nhỏ. Mỗi lần chúng cản lại một đòn công kích là sắc mặt của hắn lại thêm khó coi.

Lúc này, phía sau bọn họ, vòng sáng màu đen đang bám sát sau lưng. Mây đen trên bầu trời cũng đang hạ xuống càng lúc càng gần. Bên ngoài đám mây tản mát vô số những tia chớp màu tím...một quả cầu màu tím to bằng đầu người, từ từ ló ra khỏi đám mây. Xung quanh nó phóng ra vô số tia chớp từ trên cao đánh xuống.

Một tiếng nổ rung chuyển từ trên cao vọng xuống. Ngay sau đó, lôi cầu màu tím hướng về phía Lục Dục ma quân. Trong nháy mắt khi nó hạ xuống, năm vầng sáng xung quanh thân thể hắn không thể chịu đựng nổi, lập tức vỡ nát.

Hai mắt Lục Dục ma quân đỏ bừng. Hắn quát khẽ một tiếng, tay phải nắm lấy người thanh niên giơ lên cao. Lập tức lôi cầu rơi trúng vào cơ thể của hắn. Trong nháy mắt, người đó chợt mở hai mắt. Tuy nhiên, trong ánh mắt không hề có một chút sinh cơ. Hắn há to miệng, hút lôi cầu vào trong bụng.

Ngay sau đó từ trong cơ thể người đó có vô số tiếng nổ vang lên. Làn da của hắn xuất hiện vô số vết nứt. Lục Dục ma quân mừng như điên. Gã

không ngờ được cái xác lại có thể chống cự lại được cấm chế tử lôi. Ngay lập tức, gã lại tiếp tục phóng về phía trước.

Vương Lâm nheo mắt nhìn chằm chằm vào cái xác của người thanh niên, trong lòng cảm thấy hoảng sợ. Nhìn vẻ mặt của Lục Dục ma quân rõ ràng là rất e ngại lôi điện. Nhưng không ngờ cái thi thể đó lại có thể chống cự mà không bị phá hủy.

Trong lòng Vương Lâm hơi trầm xuống. Ánh mắt hắn lại nhìn về phía vòng sáng màu đen. Hắn cắn răng một cái, phóng ra hơn mười vòng tròn tàn ảnh chui vào trong hắc quang, cẩn thận phân tích.

Cổ Đế liếc mắt nhìn người thanh niên, trong lòng cảm thấy thất kinh. Hắn thầm nghĩ, Lục Dục ma quân quả nhiên là không lừa hắn. Tên thanh niên đúng là một thứ đồ vật...

Sự thèm muốn trong mắt hắn chợt lóe lên. Lúc này, hắn chỉ còn cách đỉnh núi chưa tới năm mươi trượng. Hắn hít một hơi thật sâu, hai tay vội vàng điểm mấy cái. Nhất thời, tám lá cờ nhỏ xoay tròn nhanh hơn. Một cái thông đạo màu đen chợt hiện ra trước mặt hắn.

Thân thể của hắn khẽ nhào về phía trước liền biến mất trong thông đạo. Sau khi xuất hiện hắn đã đứng trên đỉnh núi. Cất tiếng cười điên cuồng đang định đi vào vòng xoáy trên cao thì Lục Dục ma quân cũng tới nơi.

Tuy vậy, cấm chế trong vòng trăm trượng nào có đơn giản như vậy. Sở dĩ hai người có thể phóng qua là do có tu vi rất mạnh cùng với các pháp bảo có trong tay. Mỗi thứ đồ vật của hai người có lai lịch rất lớn. Nó chính là đòn sát thủ của họ khi xông vào đây.

Trước tiên không nói tới thân thể người thanh niên. Chỉ cần nói tới tám lá cờ nhỏ trong tay Cổ Đế: Nó chính là một trong những pháp bảo trấn phái của một tông phái nổi tiếng về cấm chế ở ngũ cấp tu chân quốc.

Trong tám lá cờ nhỏ đó ẩn chứa không biết bao nhiêu là cấm chế với ngàn vạn biến hóa. Do Cổ Đế chưa nắm được nhiều thủ pháp khống chế nó. Nếu không trên đường đi lên Cấm Sơn cũng chẳng chật vật đến vậy.

Nếu xét về tốc độ của ba người Vương Lâm, Cổ Đế và Lục Dục mà quân tiến lên núi thì tốc độ của Cổ Đế chính là người nhanh nhất. Cổ Đế đã phải tốn không biết bao nhiêu là công sức mới chiếm được nó.

Nếu như ngàn năm trước, trong tay bọn họ có vật này, thì cũng không bị chết quá nhiều như vậy.

Mặc dù nói như thế, nhưng cấm chế trong vòng trăm trượng cũng không phải là trò đùa. Ngay khi hai người định đi vào trong vòng xoáy, tất cả công kích từ các cấm chế liền ập đến. Từ đám mây đen trên bầu trời cũng liên tục xuất ra mấy đạo lôi điện màu tím. Ngay cả vòng tròn màu đen, tốc độ cũng tăng nhanh, lao về phía đỉnh núi.

Lúc này, Vương Lâm chợt đứng lên, hai mắt chớp chớp. Nguyên bản kế hoạch của hắn cũng không định tham dự vào phạm vi ba trăm trượng trên đỉnh núi. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cơ hội khó gặp như thế này, nếu mà bỏ qua thì sau đó chắc chắn sẽ phải hối hận.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hai tay hắn nhanh chóng điểm ra liên tiếp. Nhất thời, một chục vòng tròn tàn ảnh bay lên, bao lấy hắn vào bên trong. Nhưng ngay sau đó, Vương Lâm lập tức ngừng lại. Ánh mắt hắn chớp chớp nhìn chằm chằm về phía trước. Sau đó, vòng tròn tàn ảnh lại từ từ tản ra.

Vương Lâm nhanh chóng dừng lại là bởi vì hắn biết, bản thân mình chỉ cần bị một đạo lôi điện đánh trúng là lập tức hóa thành tro bụi. Vì thế mà hắn không thể mạo hiểm.

Hơn nữa, hai người Lục Dục ma quân và Cổ Đế đều có tu vi Hóa Thần kỳ. Bản thân mình nhân cơ hội lao ra, nhưng đối mặt với hai kẻ đang hận hắn thấu xương, chắc chắn là không thể thoát chết. Hơn nữa, quan trọng nhất là, cái vòng sáng màu đen vẫn không biến mất. Hắn cũng không tin rằng có thể chui qua nó mà đi.

Tâm tình Vương Lâm từ từ bĩnh tĩnh lại. Hắn nhìn hai người phía xa, trong lòng thầm quyết định không thể đi lên. Tất cả mọi chuyện cứ cẩn thận là tốt nhất.

Trong nháy mắt khi Lục Dục ma quân nhảy vào trong vòng xoáy liền có hơn mười đạo lôi điện chụp xuống. Hắn chỉ việc huy động thi thể trong

tay ngăn cản. Tuy nhiên do lực phản chấn nên hắn vẫn phải phun ra một búng máu tươi. Tu vi lập tức giảm xuống một cảnh giới ngay lập tức. Một cánh tay của cái thi thể bị lôi điện cắt đứt, văng ra ngoài. Nhưng Lục Dục ma quân vẫn mặc kệ, cắn răng nhảy vào trong dòng xoáy mà biến mất.

Về phần cánh tay bị đứt rơi vào trong hắc quang, liền lóe lên ánh sáng màu vàng, tỏa ra một làn khói xanh. Sau đó, nó nhanh chóng xuyên qua rồi rơi ra ngoài vòng sáng màu đen. Chỉ có điều huyết nhục trên cánh tay đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại xương mà thôi. Nhưng ngay cả đầu khớp xương cũng bị nghiền cho nát bét. Hiển nhiên vòng sáng màu đen đã làm cho nó bị thương tổn.

Cùng lúc đó, Cổ Đế cũng bị hơn mười đạo lôi điện oanh kích. Tám lá cờ nhỏ nhất thời tản ra. Cuối cùng, hắn phải chấp nhận mất đi bốn lá cờ mới có thể thoát khỏi lôi điện, chui vào trong dòng xoáy. Chỉ có điều, một quả lôi cầu vẫn bám sát theo sau. Trong nháy mắt khi hắn tiến vào trong vòng xoáy liền rơi lên người hắn.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cánh tay cụt trên mặt đất, trong mắt lóe lên hàn quang. Tay phải hắn vỗ vào túi trữ vật lớn ở trên lưng. Lập tức có tiếng rít từ bên trong truyền ra. Vô số con tiểu thú xuất hiện tạo thành một cơn lốc nhỏ cao ba trượng.

Vương Lâm chỉ tay một cái, cơn lốc lập tức lao ra khỏi sương mù bay về phía trước. Dọc đường đi cứ bám lấy vòng sáng màu đen liền chẳng bị thứ gì ngăn cản. Thoáng cái nó đã lên tới đỉnh núi. Ngay lập tức, cơn lốc cuốn lấy xương cánh tay của người thanh niên nhanh chóng quay lại.

Chỉ có điều chưa bay được xa liền bị một đạo lôi điện màu tím đánh trúng. Cả cơn lốc liền biến mất không còn dấu vết, chỉ để lại một đoạn xương rơi trên mặt đất.

Từ lúc Lục Dục ma quân cùng với Cổ Đế phóng về phía đỉnh núi cho tới khi cả hai lao vào trong dòng xoáy chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, nhanh không thể tưởng được. Lúc này, sau khi hai người đó chui vào trong dòng xoáy, bốn phía liền trở lại bình thường. Mây đen trên bầu trời dần tản đi. Chỉ có hắc quang trên đỉnh núi vẫn ngưng tụ một lúc mới lại nhanh chóng khuếch tán xuống phía dưới. Nơi nó đi qua, tất cả cấm chế liền trở lại như lúc ban đầu. Chỉ có điều linh lực dao động trên cấm chế hết sức yếu ớt. Ít nhất phải mất một ngàn năm mới lại có được uy lực như trước.

Vương Lâm nhìn chăm chú vào đoạn xương cánh tay. Đoạn xương đó hiển nhiên không thể chịu nổi sự xâm nhập của hắc quang một lần nữa. Mắt thấy đám mây trên bầu trời đã tản mất, hắn liền cắn răng lao ra. Tốc độ của hắn chẳng khác gì một tia chớp, trước khi hắc quang xuống đến nơi, cách không chụp lấy đoạn xương tay. Sau đó, thân thể hắn nhanh chui lai về phía sau.

Vòng sáng màu đen vẫn tiếp tục tản ra, tới vị trí cách đỉnh núi ba trăm trượng liền biến mất. Vương Lâm toát mồ hôi ướt sũng toàn thân. Hắn cẩn thận quan sát cấm chế trong vòng ba trăm trượng lập tức nhận thấy được sự khác biệt.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm trở lại vị trí của mình. Sau khi khoanh chân ngồi xuống hắn liền lấy ra đoạn xương tay. Mới vừa rồi, khi hắn nhìn thấy đoạn xương tay tỏa ra màu vàng, trong nháy mắt hắn liền nhớ tới trên trán của thú vương ở cửa thứ nhất cũng có một đoạn xương như vậy.

Hắn nhìn một chút, rồi đưa tay cảm nhận. Đoạn xương sau khi bị lôi điện và hắc quang xâm nhập đã trở nên hết sức yếu ớt. Lúc này, khi bị Vương Lâm sờ qua liền xuất hiện vết nứt. Sau đó nó từ từ vỡ ra chỉ để lại tám cái hạt nhỏ như hạt gạo, lóe lên kim quang màu vàng.

Bên ngoài mấy cái hạt đó không hề có một chút linh lực dao động. Vương Lâm quan sát một lúc rồi chìm vào suy nghĩ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 182: Cổ thần Đồ Ti (1+2).

Cái thứ đó thoạt nhìn giống như kim loại mà không phải kim loại. Giống như xương mà chẳng phải xương. Hai ngón tay Vương Lâm kẹp chặt lấy

một cái mà quan sát. Nhưng vừa mới đụng vào một hạt màu vàng, chợt có một thứ lực cản rất mạnh xuất hiện.

Thứ lực lượng xuất hiện một cách đột ngột liền đẩy thần thức của Vương Lâm ra, ngăn cản hắn dò xét. Vương Lâm trầm ngâm một chút sau đó cùng sức bóp mạnh. Cái hạt màu vàng cũng chẳng rắn như tưởng tượng. Nó lập tức bị dẹp lép.

Chỉ có điều mặc cho hắn dùng lực thế nào, cái hạt màu vàng đó cũng chỉ bị bẹp chứ không hề bị nát. Suy nghĩ trong đầu Vương Lâm chợt động, lập tức toàn bộ mấy hạt màu vàng liền hợp lại một chỗ, tạo thành một hạt đậu màu vàng nhỏ như ngón út.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nhìn hạt đầu. Càng nhìn hắn càng có cảm giác nó giống hệt với màu sắc của thú vương ở cửa thứ nhất. Nếu thực sự là có cùng chất liệu thì hạt đậu màu vàng hiển nhiên cũng là một phần khớp xương đầu của một loài sinh vật nào đó.

- Chẳng lẽ là khớp xương đầu của Cổ Thần? - Một suy nghĩ táo bạo chợt xuất hiện trong đầu Vương Lâm. Hắn nhìn chằm chằm vào hạt đầu màu vàng.

Nhưng Vương Lâm nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Dựa theo những lời Đoan Mộc Cực nói trước đây thì thân thể của Cổ thần vô cùng khổng lồ. Như vậy thì khớp xương đầu cũng không thể nào nhỏ được. Mà chắc chắn xương ngón tay cũng sẽ rất lớn. So với thứ trên trán của thú vương ở cửa thứ nhất, rõ ràng là kích thước hoàn toàn khác nhau.

Suy nghĩ một lúc, Vương Lâm thu hồi hạt đậu, vỗ quần áo rồi đứng lên. Hắn đưa mắt nhìn cấm chế trước mặt. Thân thể thoáng động một cái rồi nhanh chóng nhảy về phía trước.

Từ khoảng cách năm trăm trượng tới ba trăm trượng, tất cả cấm chế đều được hắn quan sát hết sức kỹ càng. Hơn nữa, lại có Cổ Đế đi trước dò đường. Vì vậy mà mặc dù đi lên một cách cẩn thận nhưng vẫn dễ dàng hơn rất nhiều.

Chỉ có điều, khi đến vị trí cách đỉnh núi ba trăm trượng, Vương Lâm liền ngừng lại. Hắn bước từng bước cẩn thận. Hắn cũng không muốn chạm phải cấm chế mà dẫn tới việc bị thiên lôi oanh kích.

Vương Lâm cũng chẳng hề nóng nảy. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua. Trong nháy mắt đã được ba năm. Khoảng cách ba trăm trượng, hắn dùng hết ba năm mới có thể đi ra. Suốt ba năm qua, hiểu biết của hắn đối với cấm chế thuật nhờ vào việc phá giải cấm chế trên đường mà đột ngột tăng mạnh.

Sau ba năm, cuối cùng thì Vương Lâm cũng đứng được trên đỉnh núi. Hắn biết, do cấm chế nơi đây đã mở ra một lần nên có rất nhiều cái mặc dù uy lực rất mạnh nhưng không còn đủ linh lực để cung ứng. Vì thế cho dù có chạm phải cũng không thể mở ra. Nếu không, với tu vi của hắn cơ bản không thể lên tới đỉnh núi.

Cho dù vậy, khi hắn tới cách đỉnh núi chừng năm trượng, mây đen trên bầu trời vẫn xuất hiện. Bên ngoài đám mây, từng đạo lôi điện lóe lên liên tục. Ánh mắt Vương Lâm vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Sau khi liếc mắt nhìn liền đi về phía dòng xoáy.

Tốc độ của Vương Lâm rất thong thả, cứ đi từng bước một nhưng không hề dừng lại. Ba năm trước, khi Vương Lâm nhìn thấy đám mây đen, hắn vẫn luôn hoài nghi. Thiên Không cấm chế có một điểm gì đó hết sức đặc biệt.

Hắn vẫn nhớ kỹ, năm đó khi khống chế cơn lốc bay về phía đỉnh núi vẫn không hề gặp phải bất cứ một cái lôi cầu nào. Nhưng sau khi cơn lốc quấn lấy cánh tay, tăng tốc trở về lại bị lôi cầu đánh trúng.

Sau khi nghiên cứu một phen, lại thêm vòng tròn tàn ảnh dò xét, cuối cùng Vương Lâm cũng hiểu được nguyên lý để mở ra Thiên Không cấm chế chính là tốc độ.

Một khi vượt qua một mức độ nhất định, hoặc bất ngờ gia tăng hay giảm đi đều mở ra Thiên Không cấm chế. Hơn nữa càng tới gần đỉnh núi, cấm chế lại càng nhạy cảm.

Nói cách khác nếu ở chân núi đột nhiên tăng tốc khả năng khiến cho Thiên Không cấm chế mở ra là rất thấp. Nhưng nếu ở sườn núi thì rất có khả năng. Còn một khi đứng trên đỉnh núi, chắc chắn sẽ động tới nó.

Sau khi có được phán đoán đó, khi mây đen xuất hiện, Vương Lâm vẫn bình tĩnh giữ nguyên tốc độ. Hắn cứ bình thản mà bước qua năm trượng chui vào trong vòng xoáy.

Vương Lâm đã sống ở đệ nhị quan hết mười ba năm. Thời gian mặc dù dài nhưng so với những gì mà Vương Lâm thu hoạch được đúng là vẫn còn quá ít.

Mất tới mười ba năm có thể học hỏi cấm chế từ đơn giản đến phực tạp. Hắn cứ từng chút từng chút một mà học hỏi về cấm chế, sau đó lại nghiền ngẫm, lĩnh hội mà đạt tới cảnh giới nhất định. Cho dù có phải mất nhiều thời gian hơn nữa thì hắn cũng không bỏ qua.

Trong suy nghĩ của hắn cửa thứ hai, mục đích cơ bản của nó hình như cũng không phải là ngăn cản bước chân người xông vào mà là một cái hệ thống chặt chẽ để cho người ta học tập cấm chế.

Nếu không, chỉ cần bố trí ở chân núi mấy cái cấm chế như trên đình thì đừng hòng có người nào leo lên được.

Đối với việc này, Vương Lâm vô cùng thắc mắc. Chỉ có điều thắc mắc thì thắc mắc, cũng chẳng có ai giải thích cho hắn.

Lúc này, ngay khi Vương Lâm tiến vào trong dòng xoáy, biến cố đột nhiên xảy ra. Trong dòng xoáy chợt lóe lên những tia chớp màu tím,

ngưng tụ lại thành một quả lôi cầu cực lớn.

Lôi cầu hoàn toàn khác với Thiên Không cấm chế. Ngoài màu sắc rất đậm ra, năng lượng ẩn chứa bên trong lại càng mạnh hơn. Trong nháy mắt khi lôi cầu màu tím xuất hiện, Vương Lâm cũng cảm thấy được cả tòa Cấm Sơn rung lên bần bật.

Từ chân núi cho đến đỉnh núi, tất cả các cấm chế liền hóa thành vô số điểm sáng bay lên. Mỗi một điểm sáng chính là một cái cấm chế.

Rợp trời điểm sáng cứ thế mà bay lên cao. Thoáng cái chúng đã xuất hiện giữa không trung. Nhưng có một điều rất lạ đó là Thiên Không cấm chế vẫn không hề nhúc nhích. Những điểm sáng bay lên đến một độ cao nhất định chợt tăng tốc, tập hợp về một điểm, hình thành một quả cầu ánh sáng. Từ từ, theo số lượng điểm sáng tụ lại càng lúc càng nhiều, quả cầu ánh sáng cũng càng lúc càng lớn. Một lúc sau, kích thước của nó cũng tương đương với quả lôi cầu màu tím trong dòng xoáy.

Sau khi tất cả các điểm sáng biến mất, ngọn núi trở nên trơ trọi, không còn có bất kỳ cái cấm chế nào tồn tại.

Vương Lâm ngơ ngắc nhìn quang quanh trước mặt. Ngay khi lôi cầu màu tím xuất hiện, trong nháy mắt thân thể hắn liền bị một thứ lực lượng trói buộc, không thể di động lấy một chút.

Đúng lúc này, lôi cầu cùng với quang cầu chậm rãi di chuyển lại gần, sau đó va chạm với nhau. Ngay khi chúng chạm vào nhau, trong chớp mắt một cái ảo ảnh khổng lồ chợt xuất hiện trên hai quả cầu.

Kích thước của ảo ảnh rất lớn, đỉnh đầu chạm bầu trời còn chân dẫm lên quang cầu. Lúc này, hai quả cầu dưới chân của cái bóng chầm chậm bay lên, khi đến vị trí của đôi mắt liền ngừng lại. Từ xa nhìn lại, hai quả cầu giống hệt như cặp mắt của một người khổng lồ.

Trong tích tắc đó, mặc dù thân thể của người khổng lồ chỉ là hư ảo, nhưng khiến cho người ta có cảm giác vô cùng chân thực.

- Người lĩnh ngộ thứ tư của Cấm Sơn! Ta là Đồ Ti...căn cứ theo ước định thời viễn cổ trước khi bản thể ngủ say, ngươi phù hợp với yêu cầu của Cấm Sơn. Vì ngươi là một người lĩnh ngộ nên ban thưởng cho ngươi ngọc giản chế tạo Cấm Phiên (lá cờ cấm chế). Nếu có thể đi vào thức hải của bản thể, bằng vào thân phận của người lĩnh ngộ, ngươi sẽ được tặng ký ức cấm chế của bản thể....

Âm thanh khiến người nghe phải chấn động tinh thần từ trong cơ thể người khổng lồ vang ra xa. Ngay sau đó, một cái ngọc giản lóe lên những tia điện quang màu tím từ trong cơ thể người khổng lồ xuất hiện, chậm rãi bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Cảnh tượng trước mắt, theo lời nói của người khổng lồ thì rõ ràng đó chính là phân thân của Cổ thần Danh Đồ Ti.

Quả nhiên, Cổ thần là một kẻ vô cùng mạnh. Mới chỉ một cái phân thân đã khiến cho Vương Lâm như đang phải hứng chịu thiên uy, hít thở hết sức khó khăn. Nếu bản thể của Cổ thần Đồ Ti mà xuất hiện thì chắc chắn sẽ vượt qua sự tưởng tượng của Vương Lâm.

Lúc này, ngọc giản đã bay tới trước mặt hắn. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nắm nó vào trong tay. Nhất thời, một dòng điện từ ngọc giản lan ra khắp toàn thân hắn. Cuối cùng, nó lại trở về ngọc giản.

Ngay khi Vương Lâm chạm tay vào cái ngọc giản, trong đầu hắn liền có một thứ gì đó khác lạ. Hắn biết rõ, dòng diện không có tác dụng công kích mà chỉ có tác dụng nhận chủ thôi. Sau khi hiểu rõ được những điều giới thiệu về cấm phiên trong đầu, trái tim hắn liền đập thình thịch. Nhưng đồng thời, hắn cũng không khỏi cười khổ.

Những gì giới thiệu về cấm phiên cũng chẳng hề nhắc tới sử dụng nó như thế nào. Vật liệu chế tạo lá cờ cũng chẳng có yêu cầu gì đặc biệt. Giống như bất cứ thứ gì trong trời đất cũng có thể trở thành vật liệu chế tạo.

Chỉ có một loại tài liệu là nhất định phải có. Đó chính là Mặc Gian thạch (hòn đá đen ngoài không gian). Những tin tức trong đầu cũng có miêu tả về loại Mặc Gian thạch. Thứ đá này không hề có trên tinh cầu mà là do lưu tinh từ trên cao rơi xuống.

Đối với Cổ thần mà nói, tìm kiếm loại đá này chỉ cần bay lên trời là có thể phát hiện ra.

Đồng thời những kiến thức trong đầu cũng có một cái bản đồ. Trên bản đồ có một điểm sáng, chỉ rõ vị trí của thức hải trong cơ thể Cổ thần ra còn có một viên Mặc Gian thạch. Mỗi một người lĩnh ngộ đều có thể tìm được một viên ở nơi nào đó.

Sau khi có Mặc Gian thạch liền có thể bắt tay vào chế tạo Cấm Phiên. Phương pháp chế tạo nói hết sức đơn giản nhưng cũng vô cùng phức tạp. Chỉ cần khắc lên trên Cấm Phiên chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cấm chế.

Sau khi làm xong liền có thể tạo ra được một cái cấm phiên.

Mặc dù trong những thông tin không đề cập tới tác dụng của cấm phiên, nhưng pháp bảo của Cổ thần chẳng lẽ lại có uy lực nhỏ hay sao? Chưa cần phải nói tới quá trình chế tạo của nó cùng với những thứ tài liệu quý hiếm.

Nếu nói uy lực của pháp bảo không đủ thì Vương Lâm không thể tin. Hiển nhiên, chỉ những người có thân phận người lĩnh ngộ mới có thể nhận được phần thưởng này. Nếu Lục Dục ma quân cùng với Cổ Đế mà biết được việc này, sẽ chẳng vội vàng tìm cách mà vượt qua. Chắc chắn

bọn họ sẽ lựa chọn đi tìm hiểu để có thể nhận được danh hiệu người lĩnh ngộ.

- Trước ta còn có ba người cũng nhận được thân phận người lĩnh ngộ... - Vương Lâm thì thào nói với bản thân. Trong lòng hắn chợt xuất hiện một suy nghĩ. Sau khi tìm hiểu được toàn bộ cửa thứ hai có thể đạt được danh hiệu người lĩnh ngộ nhận được một cái ngọc giản. Điều này chứng tỏ, ở cửa thứ nhất nếu hoàn thành yêu cầu thì cũng có thể đạt được bảo vật.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liền nhớ tới tấm bia đá trong Bất Quy lộ đã viết một câu...Người thần bí đó đã từng nói thoáng qua về việc thu phục thú vương.

Có lẽ đây là bảo vật có thể tìm được ở cửa thứ nhất. Vương Lâm nghĩ đến đây mà cười khổ. Đối với việc đó, hắn cũng chẳng có đủ bản lĩnh.

o0o

Lúc này, thân thể người khổng lồ chớp lên, từ từ tiêu tán. Hai quả cầu cũng tản ra. Trong phút chốc, quang cầu phát nổ, vô số điểm sáng bắn ra xung quanh, rơi xuống trên sườn núi. Thoáng cái, mỗi một điểm sáng lại biến thành cấm chế. Từ từ Cấm Sơn trở lại bình thường như trước.

Về phần Lôi cầu màu tím lại bay về phía dòng xoáy trên đỉnh núi. Ngay sau đó, một luồng lực hút rất mạnh từ trong dòng xoáy xuất hiện. Thân thể Vương Lâm chậm rãi chìm vào bên trong.

Sau khi Vương Lâm chui ra khỏi vòng xoáy, hắn liền xuất hiện ở một nơi giống như tiên cảnh. Xung quanh có vô số cây cỏ mọc khắp nơi, đồng thời từng luồng linh lực phả vào mặt hắn.

Cách đó không xa có một hồ nước hình tròn. Trong hồ có một tòa bảo tháp cao ba tầng, tỏa ra từng làn ánh sáng.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, hắn liền tản thần thức ra xung quanh. Một lúc sau, hắn mới cẩn thẩn đi về phía trước. Cùng lúc đó, hắn vỗ vào túi trữ vật. Thanh độc kiếm màu đen liền xuất hiện, bay quanh người hắn.

Vương Lâm biết hai người Lục Dục ma quân và Cổ Đế hận hắn thấu xương. Mặc dù cách đó ba năm, hai người đó đã thoát khỏi cửa thứ hai, nhưng cũng chẳng ai dám khẳng định bọn chúng không ở đây đợi hắn đi vào. Vương Lâm thầm nhủ, nếu là chính mình thì sau khi ăn mấy quả đắng như vậy, chắc chắn sẽ đợi ở đây. Nhất quyết phải giết chết cái kẻ đã gây cho mình nhiều rắc rối như vậy.

Trên đường đi, thần quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Con mắt thần thức dùng để phá giải cấm chế cẩn thận dò xét xung quanh. Nhưng sau khi Vương Lâm cẩn thận quan sát một lúc vẫn không phát hiện ra chuyện gì khác thường. Hắn suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía bảo tháp.

Quanh bảo tháp cũng không hề có bất cứ một thứ cấm chế nào khác. Thân thể hắn thoáng động liền nhanh chóng bay về phía trước. Khi tới bên hồ, hắn liền dừng lại, rồi vỗ vào túi trữ vật. Ma đầu Hứa Lập quốc lập tức xuất hiện.

Mấy ngày qua nó đã vô cùng khó chịu nên khi vừa xuất hiện liền cảm thấy hết sức hưng phấn. Nhưng sau khi nhìn thấy nét mặt Vương Lâm vô cùng ngưng trọng, nó liền không tin được vào mắt mình.

Trong mắt nó, toàn bộ tóc của sát tinh đã biến thành bạc trắng. Nhưng cặp mắt lại lấp lánh như có thể nhìn thấy qua lòng người. Ma đầu Hứa Lập Quốc mới nhìn qua liền cảm thấy khiếp vía, trong lòng thầm kêu khổ:

- Làm thế nào mà sát tinh lại trở nên mạnh mẽ như vậy?...Thế này thì đến bao giờ lão tử mới có thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn? Bây giờ có liều mạng cũng chẳng còn cơ hội nào nữa rồi.

Trước kia, chỉ khi nào Vương Lâm sử dụng tới Cực cảnh thần thức, ma đầu Hứa Lập quốc mới có cảm giác này. Nhưng bây giờ, đối phương vẫn chưa sử dụng thần thức mà đã khiến cho hắn phải e ngại. Bởi vậy có thể thấy được trong mười ba năm qua, trình độ đối với cấm chế của hắn đã đạt tới cảnh giới hiển lộ ra ngoài.

Vương Lâm chỉ tay về phía mặt hồ. Ma đầu Hứa Lập Quốc đang định cò kè mặc cả nhưng thoáng nhìn thấy ánh mắt của đối phương trong lòng lại cảm thấy sợ hãi. Nó vội vàng ngoan ngoãn bay về phía hồ nước. Chỉ có điều trong lòng nó vẫn đang mắng chửi, nguyền rủa liên tiếp.

- Lão tử nhớ kỹ chuyện này. Ngươi cứ chờ đấy. Chờ lão tử cắn nuốt được nhiều hồn phách, kiếm thêm được một số tiểu đệ mạnh mẽ. Đến lúc đó, khi tu vi của ta đã tăng thêm một chút, nhất định lão tử sẽ liều mạng với ngươi. - Ma đầu Hứa Lập Quốc cứ thế vừa đi vừa mắng. Nhất thời trong lòng nó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Sau khi oán khí trong lòng hạ xuống, nó liền chui vào trong hồ nước, dò xét xem có gì khác lạ hay không.

Vương Lâm thông qua đạo thần thức trong cơ thể Hứa Lập Quốc mà quan sát. Những hình ảnh mà hắn nhìn thấy cũng chẳng khác gì đang tự thân chìm dưới đáy hồ. Cuối cùng, sau khi xác định nơi đây không có gì khác lạ, hắn mới nhảy lên, bay về phía bảo tháp trong hồ.

Lúc này, Hứa Lập Quốc cùng từ dưới hồ bay lên. Trong lòng nó lại mắng chửi thêm vài câu, nhưng thân thể không tự chủ được phải bám theo.

Trước bảo tháp, Vương Lâm cũng bắt Hứa Lập Quốc đi trước mở đường. Sau khi xác định trong bảo tháp rất an toàn hắn mới đi vào. Trong ngọn tháp được phân làm ba tầng. Tầng thứ nhất có chín cái hộp hoàn toàn trống rỗng.

Vương Lâm mới nhìn thấy mấy cái hộp đó liền đoán ngay đó chính là phần thưởng tặng cho người lọt vào đây. Chỉ có điều qua vô số năm, những người vào tới đây đã lấy đi tất cả, chỉ để lại những cái hộp trống rỗng.

Sau khi lên tới tầng thứ hai, Vương Lâm càng chắc chắn với suy đoán của mình.

Trên tầng thứ hai cũng có bốn cái hộp, đặt ở bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Bên trong chúng cũng hoàn toàn trống rỗng.

Lên tới tầng thứ ba, Vương Lâm liền gặp được dòng xoáy để đi khỏi đây. Trên tầng thứ ba, ngoại trừ dòng xoáy cũng có một cái hộp. Trong cái hộp đó cũng không có bất cứ một thứ gì khác.

Vương Lâm chẳng hề cảm thấy thất vọng. Hắn suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới tại cửa thứ nhất và Bất Quy lộ cũng đều gặp được lời nhắn của một người thần bí. Tuy nói cửa thứ hai hắn chưa thấy được dòng chữ do kẻ đó lưu lại, nhưng Vương Lâm vẫn có cảm giác, người đó có khả năng là một trong ba người lĩnh ngộ trước hắn.

Suy nghĩ một lúc, Vương Lâm liền tìm kiếm khắp cả ba tầng của bảo tháp. Cuối cùng ở một chỗ trống bên cạnh một cái hộp ở tầng thứ hai, hắn cũng thấy được một hàng chữ nhỏ.

- Đi vào trong bảo tháp, nhìn thấy mấy thứ này mà hơi thất vọng đối với nơi ở của Cổ thần.

Ý tứ của người đó hết sức cuồng ngạo. Sau khi Vương Lâm xem xong, hắn liền suy nghĩ một chút rồi đi lên tầng thứ ba.

Ở tầng thứ ba, hắn cũng không đi ngay vào trong dòng xoáy mà khoanh chân ngồi xuống thổ nạp một lúc. Sau khi linh lực trong cơ thể đạt tới trạng thái cao nhất, hắn liền kiểm tra lại tất cả pháp bảo trong túi trữ vật. Đến lúc này, hắn mới hít sâu một hơi, gọi ma đầu Hứa Lập Quốc ra ngoài. Hắn chỉ tay về phía dòng xoáy.

Nét mặt Hứa Lập Quốc đau khổ, trong lòng lại chửi mắng liên tục, nhưng thân thể của nó vẫn nhanh chóng chui vào. Vừa mới đụng phải dòng xoáy, trong nháy mắt nó kêu lên một tiếng thảm thiết. Thân thể tỏa ra từng làn khói xanh. Nó nhanh chóng lui lại, nét mặt vô cùng sợ hãi.

Tinh quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn xuất ra một con tiểu thú rồi ném về phía dòng xoáy. Lần này, con tiểu thú không hề gặp bất cứ một chút trở ngại, nhanh chóng chui vào. Chỉ có điều trong nháy mắt khi tiểu thú chui qua, một chút liên lạc với nó do Vương Lâm thông qua ma đầu thứ hai kết nối liên biến mất.

Nét mặt Vương Lâm nhất thời trở nên âm trầm. Hắn suy nghĩ một chút. Dòng xoáy này hiển nhiên chính là lối đi vào nơi mà hơn ngàn năm trước đã khiến cho đám người Lục Dục ma quân phải dừng lại rồi sau đó phải bỏ qua cửa thứ ba.

Căn cứ vào những lời Đoan Mộc Cực đã nói thì cửa thứ ba cần phải có pháp thuật công kích bằng thần thức nổi tiếng là Tử Chú thuật mới có thể đi qua. Ngoài việc đó ra, hắn cũng chẳng hề nói tỉ mỉ. Nhưng ít nhiều thì Vương Lâm cũng có một chút khái niệm về việc đó.

Sau khi thử dò xét, ma đầu không thể tiến vào được vòng xoáy. Hơn nữa, chỉ cần tới gần dòng xoáy lên nguyên thần của nó bị ảnh hưởng. Ngoài ra một sinh vật còn sống khi đi vào cũng mất tích luôn.

Từ những điều đó, chứng tỏ đệ tam quan vô cùng nguy hiểm. Vương Lâm suy nghĩ một lúc. Tinh quang trong mắt hắn chợt lóe ra. Hắn đứng dậy đi tới bên cạnh dòng xoáy. Bàn tay phải của hắn từ từ cho vào bên trong.

Một cảm giác lãnh lẽo theo cánh tay truyền tới, nhưng không hề gặp phải nguy hiểm như ma đầu Hứa Lập Quốc. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không hề do dự, nhảy luôn vào ben trong.

Ngay khi vừa mới chui ra khỏi vòng xoáy, Vương Lâm liền trở nên ngây dại. Thức hải của hắn nhất thời nổi sóng. Tia chớp màu đỏ lần đầu tiên thoát khỏi sự khống chế của hắn mà xuất hiện, chớp lóe trong đôi mắt.

- Đây... Đây là Tịch Diệt giới! - Vương Lâm thất thanh nói.

Trước mặt hắn là một khoảng hư không vô biên vô hạn. Thi thoảng lại có một tảng đá có hình thù kỳ dị chầm chậm trôi qua. Cùng lúc đó, từng đám thần thức dao động, như có như không tản ra xung quanh.

Vương Lâm nhếch mép cười lạnh. Nếu nói cửa thứ nhất hắn có thể vượt qua được là nhờ vào may mắn thì cửa thứ hai chính là nhờ vào sự kiên nghị của bản thân. Còn đến cửa thứ ba, Vương Lâm có thể chắc chắn bản thân chẳng cần mất nhiều sức cũng có thể thoải mái ở đây.

Hắn vỗ vào túi trữ vật. Ma đầu Hứa Lập Quốc và ma đầu thứ hai lập tức xuất hiện. Cả hai con đều ngơ ngác nhìn xung quanh. Từ từ nhận ra một thứ gì đó, sự sững sờ của chúng dần biến mất, thay thế bằng một sự vui sướng.

Ở đây, hai con ma đầu có cảm giác như cá trong nước, hết sức thoải mái.

Sau khi thả hai con ma đầu ra, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Tay phải hắn thoáng động, chụp vào hư không. Nhất thời, một tiếng kêu sợ hãi vang lên. Ngay sau đó, một làn khói bất chợt xuất hiện, sau đó ngưng tự lại thành một loại sinh vật hư ảo có hai cái sừng trên đầu. Thì ra nó chính là một loại du hồn.

Nó vốn ẩn nấp ở trong không gian hư vô, định đánh lén Vương Lâm, nhưng không ngờ lại bị đối phương bắt được.

Lập tức du hồn cảm thấy hết sức bối rối và hoảng sợ. Vương Lâm cũng chẳng thèm nhìn xem. Cực cảnh thần thức của hắn xuất hiện, nuốt chửng luôn thân thể du hồn.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Đã lâu, hắn không có cảm giác được nhấm nháp du hồn. Cảm giác đó hết sức tuyệt diệu. Hắn có thể cảm nhận được thần thức của mình tăng trưởng không ít.

- Du hồn quả nhiên là thứ thuốc bổ để tăng cường thần thức. Có thể gặp được du hồn thì việc xông vào đây hoàn toàn đáng giá. - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, thân thể bay về phía trước.

Một cảnh cắn nuốt du hồn vừa rồi khiến cho Hứa Lập Quốc và ma đầu thứ hai run lẩy bẩy. Trong hai con ma đầu nhất là Hứa Lập Quốc bình thường vẫn thôn phệ người khác cũng chẳng cảm thấy có gì đáng sợ. Mặc dù cũng đã nhìn thấy Vương Lâm thôn phệ hồn phách vẫn còn dính nước bọt của mình nhưng nó cũng chỉ có cảm giác như thức ăn bị người ta cướp mất.

Nhưng khi du hồn bị bắt được. Hứa Lập Quốc liền cảm nhận ngay du hồn cũng có một chút tương tự đối với bản thân. Thậm chí hắn còn có một cảm giác như gặp được tiền bối của mình. Cái cảm giác đó vô cùng thân thiết. Vì vậy mà khi thấy Vương Lâm bắt được du hồn, hắn cứ tưởng sát tinh chuẩn bị cho mình có thêm một tiểu đệ. Hắn còn đang định đi tới để nói chuyện với đối phương.

Nhưng đáng tiếc cái cảm giác thân thiết đó đã bị Vương Lâm nuốt chửng mà biến thành sợ hãi. Đến giờ hắn mới biết thì ra sát tinh mà mình vẫn định liều mạng không chỉ có thể nuốt được hồn phách mà ngay cả nó cũng có thể cắn nuốt. Nghĩ tới điều đó, Hứa Lập Quốc lại cảm thấy sợ.

Nhất là khi du hồn bị cắn nuốt phát ra tiếng kêu thảm thiết, nét mặt Vương Lâm càng khiến cho nguyên thần của hắn cảm thấy không yên, hồn phách suýt nữa thì tiêu tán. Nghĩ lại những lúc mình cùng với sát tinh cò kè mặc cả mà hắn lại run lên bần bật, không nói được thành lời.

Đến giờ hắn mới biết là mình đã vuốt da cọp. Trước kia, đối phương sử dụng thần thức để trừng phạt, hắn cứ tưởng đó là thủ đoạn lợi hại nhất mà đối phương có. Nhưng bây giờ, cảnh tượng ăn tươi nuốt sống vừa rồi thật đúng là đáng sợ.

Hứa Lập Quốc lập tức quyết định sau này sẽ không trêu chọc sát tinh. Nếu không cẩn thận để đối phương nổi giận nuốt chửng mình thì xong. Đến lúc đó, thì ngay cả một chút hồn phách cũng đừng mong mà còn sót.

Về phần ma đầu thứ hai tuy bản thể là thú nhưng trong thân nó có một chút tính chất đặc biệt của du hồn. Ngoài ra, thần trí của nó cũng được khai mở không ít, nên lúc này trong lòng lại càng thêm hoảng sợ và bất an.

Trực giác của nó mạnh hơn Hứa Lập Quốc rất nhiều. Khi Vương Lâm vào đây để lộ ra khả năng sử dụng thần thức cắn nuốt đồng loại của nó.

Trong lòng nó liền xuất hiện cảm giác đối phương giống như là một vị quân vương.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 183: Dị biến xảy ra (1+2).

Đệ tam quan thực tế cũng không phải thực sự là Tịch Diệt giới. Nó giống như một cái khe không gian có kích thước khổng lồ mà thôi.

Trong đệ tam quan, Vương Lâm chầm chậm đi về phía trước. Mỗi nơi đi qua, hai tay hắn lại điểm liên tục về xung quanh. Mỗi lần điểm một cái đều có một du hồn xuất hiện, sau đó bị hắn thôn phệ.

Lâu lắm rồi hắn chưa có được cảm giác thôn phệ như thế này. Tính toán một cách cẩn thận thì từ khi hắn ra khỏi chiến trường ngoại vực tới nay đã được mấy chục năm. Mà thời gian đầu, khi từ chiến trường ngoại vực trở về, uy nghiêm của pháp tắc giới luật lởn vởn trong đầu hắn mãi không tiêu tán.

Ma đầu Hứa Lập Quốc và con ma đầu thứ hai bám theo sau. Dọc đường đi, cả hai đều có cảm giác ớn lạnh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Nhìn đám tiền bối có thực lực rất mạnh của mình, không hề có một chút phản kháng rơi vào trong miệng sát tinh mà thêm sợ hãi.

Năm đó, thần thức khổng lồ của Vương Lâm áp súc lại thành một tia Cực cảnh thần thức. Nếu không tính tới thân phận thôn hồn thì hắn chính là kẻ đứng đầu của du hồn.

Giữa các thôn hồn có thể cắn nuốt lẫn nhau hay không thì Vương Lâm cũng không biết. Hắn chỉ biết rằng giữa các thôn hồn, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ cũng sẽ không triển khai tấn công. Tất cả đều lấy phương pháp cộng sinh để giải quyết tất cả vấn đề.

Phi hành một thời gian, số lượng du hồn mà Vương Lâm cắn nuốt đã rất nhiều, nhưng vẫn không gặp được một thôn hồn nào hết. Thấy vậy, hắn có phần trầm ngâm. Bất chợt, trong đầu chợt có một suy nghĩ, thân thể hắn liền dừng lại. Hai cánh tay giang ra, lập tức những hòn đã đang trôi nổi xung quanh đều bay về phía hắn.

Rất nhanh, nhưng tảng đá đó tụ tập với nhau, hình thành một ngọn núi khổng lồ. Vương Lâm nhảy lên đứng trên núi đá. Tay phải hắn chợt vẫy nhẹ, băng diễm màu lam chợt bay ra khỏi lòng bay tay.

Tinh quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, hắn đặt tay phải lên trên núi đá. Nhất thời băng diễm liền chui vào bên trong. Nguyên bản giữa các khối đá có rất nhiều khe hở, lập tức bị một vầng sáng màu lam bao phủ.

Từng làn hơi lạnh tỏa ra khắp nơi. Trong chốc lát, tất cả khe hở trên ngọn núi đá bị một màu lam phủ kín, liên kết chúng lại với nhau.

Vương Lâm thu tay lại, băng diễm màu lam lập tức trở lại bên người rồi nhanh chóng chui vào trong đan điền. Vương Lâm hít một hơi thật sâu, thần thức trong mắt hắn lóe lên liên tục. Tay phải hắn khẽ khua lên, một cái vòng tròn tàn ảnh lập tức xuất hiện. Vỗ nhẹ một cái, vòng tròn tàn ảnh liền khảm vào trên ngọn núi.

Trong nháy mắt sau khi vòng tròn tàn ảnh dung nhập vào trong, núi đá liền tỏa ra quang mang chói mắt. Nhưng chỉ trong phút chốc nó liền trở nên ảm đạm. Vương Lâm bình tĩnh ngưng thần, tay phải khua lên rất nhanh. Vô số những vòng tròn tàn ảnh liên tục xuất hiện trên người hắn rồi nhập vào trong núi đá. Rất nhanh, ngọn núi đã biến thành một ngọn Cấm Sơn nho nhỏ.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi dẫm nhẹ xuống đất. Từ từ, thân thể của hắn dung nhập vào bên trong, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Hắn khoanh chân ngồi trong núi đá. Tay phải hắn lại xuất ra một cái vòng tròn tàn ảnh nữa đánh vào trên vách đá.

Nhất thời, cả ngọn núi rung rinh nhanh chóng thu nhỏ lại. Cuối cùng, kích thước của nó cũng giống như những hòn đá bình thường đang trôi nổi xung quanh. Nhìn bề ngoài của nó chẳng hề có một chút điểm khác biệt. Nó cũng giống hệt như những hòn đá xung quanh.

Vương Lâm ở bên trong hòn đá. Cực cảnh thần thức lưu chuyển, xuất ra một tia nhỏ bé. Sau khi thần thức bay ra ngoài liền biến ảo thành một cái bóng người.

Thần thức của Vương Lâm hóa thành bóng người, bay về phía trước rồi biến mất. Sau khi thần thức ly thể, không còn sự hạn chế của thân thể, nhẹ nhàng bay trong hư vô. Chỉ thấy một tầng sóng gợn từ cái thân thể ngưng tụ từ thần thức của Vương Lâm khuếch tán ra xung quanh. Đám du hồn ẩn nấp xung quanh đều xuất hiện, trên mặt lộ vẻ cung kính.

Ngay sau đó, đám du hồn như nhận được một mệnh lệnh nào đó lập tức lóe lên rồi biến mất. Chúng nhanh chóng bay về bốn phía. Khi thần thức của Vương Lâm càng lúc càng khuếch tán ra xa, càng có nhiều du hồn cảm ứng được sự tồn tại của hắn. Sau khi lộ vẻ thuần phục, chúng lại bay về bốn phương tám hướng.

Thần thức của Vương Lâm vừa mới rời khỏi thân thể lập tức nhanh chóng biến hóa. Một lần nữa hắn lại trở thành thôn hồn. Hắn bay đi rất nhanh. Nơi mà hắn đi qua, bất cứ một con du hồn nào cũng vô cùng cung kính.

Dần dần, Vương Lâm có thể cảm ứng được ở một nơi cực xa có một thần thức khổng lồ. Hiển nhiên đạo thần thức đó cũng chính là thôn hồn. Chỉ có điều nó đang đứng trong một loại cảnh giới kỳ quái, giống như đang ngủ say vậy.

Sau khi hắn cảm nhận được đối phương, đạo thần thức khổng lồ vẫn chẳng hề phản ứng. Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi chẳng để ý tới thôn hồn tiếp tục khuếch tán thần thức, khống chế thêm càng nhiều du hồn phục vụ cho mình.

Vào lúc này, ở một vị trí nào đó trong đệ tam quan, trên một hòn đá thật lớn, Đoan Mộc Cực đang khổ sở đứng ở đó. Bên cạnh hắn là Uông Thanh Việt với nét mặt lạnh lùng.

Rõ ràng Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt đi cùng với nhau từ hư vô thông đạo. Sau khi vượt qua nới đó, cả hai tiến vào Hành Kim chi địa. Cho dù bất cứ chỗ nào thì với ngũ hành độn thuật của Uông Thanh Việt, cả hai cũng đều vượt qua một cách dễ dàng. Sau đó, bọn họ cùng tới Cấm Sơn.

Sau khi lên tới Cấm Sơn, Đoan Mộc Cực đã làm một việc khiến cho ngay cả những người hiểu rõ hắn cũng cảm thấy thất kinh.

Ngàn năm trước, ở chỗ bảo tháp, hắn từng đoạt được một thứ pháp bảo. Pháp bảo đó chính là một cái ngọc giản, nhưng trên nó có vết nứt rất dài. Theo sự phân tích của hắn, thì nó cũng chỉ còn sử dụng được một lần nữa mà thôi.

Sau khi tốn nhiều công sức để tìm hiểu, hắn mới phát hiện ra tác dụng của thứ đó chính là bài trừ tất cả mọi cấm chế. Kể từ đó, ham muốn đi vào Cổ Thần chi địa của Đoan Mộc Cực vốn tắt ngấm lại bùng lên.

Hắn biết tu vi của bản thân thấp hơn so với những người khác. Năm đó, cũng nhờ vào may mắn cùng với sự cẩn thận mới có thể bảo tồn tính mạng. Hắn là người rất biết mình nên không hề có ý định trở lại nơi đây. Nhưng sau khi biết được tác dụng của ngọc giả, hắn lại bùng phát hy vọng.

Tuy nhiên, vẫn còn có một số điểm khiến cho hắn phải do dự không quyết. Bởi ở cửa thứ nhất, hắn cũng chẳng dám chắc. Trừ khi bản thân có thể học được ngũ hành độn thuật thì mới ăn thua.

Đoan Mộc Cực suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đành bỏ qua ý định học tập ngũ hành độn thuật. Bởi vì nếu quyết định học thì sẽ tốn rất nhiều thời gian. Cuối cùng, cho dù có học xong thì khả năng vượt qua cửa thứ nhất cũng chẳng chắc chắn. Bởi ở cửa thứ nhất ngoại trừ việc phải nắm ngũ hành độn thuật ra lại còn phải chống lại sự tấn công của một số lượng sinh vật khổng lồ.

Năm đó ở Băng Phong chi địa, hắn đã có rất nhiều kinh nghiệm khiến cho bản thân nhớ mãi không thôi.

Vì vậy, Đoan Mộc Cực quyết định tìm tới Uông Thanh Việt, hứa hẹn với hắn rất nhiều sau đó mời đồng hành cùng. Uông Thanh Việt vốn am hiểu ngũ hành độn thuật nghe Đoan Mộc Cực nói tới ở cửa thứ nhất của nơi thần bí đó phải cần tới khả năng của hắn. Nên sau khi suy nghĩ một chút, hắn cũng quyết định thử. Dù sao, nếu lời nói của Đoan Mộc Cực là thật thì ở đó có quá nhiều thứ hấp dẫn.

Hơn nữa, Đoan Mộc Cực cũng khiến cho hắn vô cùng tin tưởng sau khi lấy ra ngọc giản. Sau khi Uông Thanh Việt xem xét cái ngọc giản liền nhận ra đây chính là một loại pháp bảo từ thời viễn cổ đã biến mất từ lâu. Vì vậy mà chút lo lắng trong lòng liền biến mất. Nhưng do bản tính cẩn thận, hắn cũng không đồng ý ngay, mà nói chờ tới ngày đó sẽ quyết định.

Đoan Mộc Cực cũng chẳng thèm để ý. Hắn đã quyết định nếu đến lúc đó, Uông Thanh Việt không đi thì hắn bán cái ngọc giản này cho Lục Dục ma quân, đổi lấy một ít pháp bảo là được.

Chỉ có điều vẫn phải chuẩn bị thêm một số thứ. Nếu Uông Thanh Việt mà đi cùng thì cửa thứ nhất, cửa thứ hai chẳng có vấn đề gì. Nhưng chỉ có cửa thứ ba mới là quan trọng nhất. Dù sao thì ngàn năm trước, bọn họ thất bại ở đây. Sau đó phải sử dụng tới vật phẩm truyền thừa mở ra thông đạo mà bỏ chạy.

Năm đó thứ sinh vật kỳ dị kia chỉ có một hai con thì hắn cũng chẳng sợ. Nếu mười mấy, hai chục con thì cũng gây cho hắn một chút chú ý nhưng vẫn chẳng để trong lòng. Thậm chí, có vượt qua trăm con, với tu vi của hắn vẫn có thể bình yên. Nhưng nếu số lượng của chúng mà vượt quá một ngàn thì cho dù hắn có là Hóa Thần kỳ cũng chẳng có bất cứ biện pháp nào.

Loại sinh vật đó vô cùng cổ quái. Chúng chẳng sợ bất cứ một loại pháp thuật nào. Chỉ có dùng chân hỏa trong cơ thể mới khiến chúng tránh ra một chút. Nhưng nếu số lượng quá đông thì không thể bảo vệ được tất cả

các mặt. Chỉ cần bị một con lao vào, lập tức linh lực trong cơ thể sẽ bị cắn nuốt. Nếu như có nhiều con nhào tới thì chỉ có chết mà thôi.

Kể từ đó, hắn đã tốn rất nhiều thời gian tìm kiếm pháp bảo có thể chống cự lại thứ đó đồng thời phát ra công kích của thần thức. Đáng tiếc loại pháp bảo này quá ít. Mặc dù hắn đã tìm được một ít, nhưng đối với cửa thứ ba vẫn không cảm thấy chắc chắn.

Mãi cho đến khi hắn đến Nam Đấu thành chợt nghe thấy mọi người nhắc đến một kẻ có thể sử dụng Tử Chú thuật. Trong đầu hắn sực nhớ ra. Loại Tử Chú thuật hắn đã nghe nói tới. Đây là một loại pháp thuật chuyên sử dụng thần thức để công kích, thủ đoạn vô cùng ác độc. Lúc ấy, trống ngực hắn đập thình thịch. Trong đầu thầm nghĩ, nếu có được người đó tương trợ lại thêm pháp bảo của mình thì cửa thứ ba không chừng có thể vượt qua.

Vì vậy mà hắn mới bắt đầu đuổi theo để tìm kiếm. Sau khi bắt được Vương Lâm, trên đường đi tới Cổ thần chi địa hoàn toàn bình thường. Chỉ cần mọi người hợp lực, chắc chắn trước đệ tam quan hoàn toàn quá đơn giản. Nhất là sau khi Lục Dục ma quân cũng đã chuẩn bị thêm một kẻ cho cửa thứ ba, Đoan Mộc Cực có thể khẳng định, chỉ cần bọn họ không xảy ra nội chiến thì tiến vào tới Cổ Thần thi địa chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Dù sao thì Cổ Thần chi địa cũng chỉ có bốn cửa. Nhưng bọn họ căn cứ vào những ghi chép mà biết được đệ tứ quan thực ra là một cái truyền tống trận. Vị trí truyền tống của nó chính là đến thi thể của Cổ Thần.

Truyền Tống trận căn cứ vào thời gian vượt qua tam quan mà định đoạt, sau đó truyền tống mỗi người tới một vị trí khác nhau trong cơ thể Cổ Thần. Thời gian vượt qua càng nhanh thì địa điểm tiến vào càng tốt. Thậm chí có khi trực tiếp truyền tống thẳng vào trong kinh mạch của Cổ Thần cũng có khả năng. Một khi vào được trong kinh mạch, chẳng những có thể tìm được các hạt châu chứa đầy linh lực. Thậm chí ngay cả các loại đan dược còn sót một chút dược vật cũng có. Theo những gì ghi lại, thì trong đó có cả Anh Biến đan.

Đối với Cổ Thần mà nói thì đó là chút cặn bã. Nhưng đối với bọn họ thì nó chính là Anh Biến đan thực sự.

Đáng tiếc, ý định của hắn đã bị con giao long trong hư vô thông đạo phá hủy. Tất cả mọi người tan tác. Nhất là Vương Lâm không ngờ lại nhảy vào miệng giao long. Ngay sau đó một con hồng giao long cấp độ hoang thú xuất hiện.

o0o

Một loạt các biến cố sau đó khiến cho Đoan Mộc Cực ứng phó không kịp. Đối mặt với nguy hiểm, hắn đành phải bỏ qua ý định tìm kiếm Vương Lâm cùng với Uông Thanh Việt bỏ đi.

Trên thực tế, hắn là người nhanh nhất trong số mọi người vượt qua được cửa thứ nhất và cửa thứ hai, sau đó thành công tiến vào cửa thứ ba. Chỉ là khi tiến vào đến cửa thứ ba hắn lại đối phó hết sức vất vả.

Không có Tử Chú thuật của Vương Lâm, chỉ dựa vào số lượng pháp bảo mà hắn sưu tầm dược trong ngàn năm thì chỉ có thể bảo vệ được tính mạng. Nhưng nếu muốn xâm nhập qua cửa này, tìm được đường vào cửa thứ tư thì lại không thể.

Kể từ đó, rõ ràng hắn với Uông Thanh Việt là hai người đầu tiên tiến vào cửa thứ ba, nhưng lại bị chặn ở ngoài không thể tiến vào trong.

Lục Dục ma quân lúc này đang phi hành trong cửa thứ ba để tìm kiếm đường lên cửa thứ tư. Trên đường đi, nếu gặp phải du hồn, hắn liền vung thân thể người thanh niên lên. Mỗi một lần như thế lại có một đạo quang mang màu lam hiện ra. Sau đó, mấy con du hồn liền bổ qua cho Lục Dục ma quân mà lao về phía người thanh niên. Chỉ có điều, sau khi chúng chui vào trong cơ thể liền biến mất vô tung vô ảnh. Nhìn bên ngoài, thi thể không có bất cứ sự thay đổi nào.

Trên đường đi, Lục Dục ma quân sử dụng biên pháp này có thể nói là hữu kinh vô hiểm (chỉ có sợ hãi mà không hề gặp phải nguy hiểm). Có một lần hắn gặp hơn một ngàn con du hồn cùng lao tới. Nhưng chỉ cần quang mang màu lam trên thi thể lóe lên, đám du hồn liền bị thu hút sang đó.

Hắn nhìn thi thể trong tay, nhếch mép cười lạnh. Trong lòng hắn thầm nghĩ tới tuy bản thân ở cửa thứ hai bị mắc mưu một tên tiểu bối, nên khi xông ra bị thiên lôi bổ trung, khiến cho tu vi giảm xuống một cảnh giới, biến thành Hóa Thần sơ kỳ. Nhưng chỉ cần có cái pháp bảo trong tay mà hắn phải chuẩn bị mất cả ngàn năm chắc chắn có thể tiến vào cửa thứ tư.

Nghĩ tới đây trong lòng hắn lại cảm thấy sung sướng, ánh mắt càng thêm cuồng nhiệt. So với việc chui vào trong cơ thể Cổ Thần tìm được Anh Biến đan thì việc tu vi bị giảm xuống có là cái gì đâu. Một khi có được Anh Biến đan chắc chắn sau này sẽ trở thành cao thủ Anh Biến kỳ. Đến lúc đó, đừng nói là Tu Ma hải, cho dù là trên Chu Tước tinh, chỉ cần không động tới Chu Tước quốc, hắn chẳng có gì phải sợ ai.

Nghĩ tới đây, tốc độ của hắn lại tăng lên, tìm kiếm xung quanh. Vật phẩm truyền thừa của Cổ thần đang ở trong tay hắn. Thực tế thì vật phẩm này ngay từ đầu đã là của sư phụ hắn mang theo, đi cùng với mấy người để dò xét nơi đây.

Sư phụ hắn bị chết ở cửa thứ ba. Trước khi chết đã giao cái vật phẩm truyền thừa đó cho hắn. Nguyên bản ý nghĩ của sư phụ hắn chính là định sử dụng nó để mở thông đạo mà thoát ra. Nhưng đáng tiếc, vào đúng thời khắc quan trọng nhất lại bị một con sinh vật rất mạnh chú ý, cuối cùng phải bỏ mình.

Lục Dục ma quân chứng kiến toàn bộ quá trình tử vong của Sư phụ nên kinh hãi cầm theo vật phẩm truyền thừa mà chui vào thông đạo trốn đi.

Lúc này, trong đệ tam quan còn có một người nữa. Đó chính là Cổ Đế. Hắn đang khoanh chân ngồi trên một hòn đá. Quanh thân thể hắn có bốn lá cờ nhỏ đang xoay tròn. Trên đỉnh đầu lại có thêm một cái bảo tháp đang tỏa ra chút ánh sáng êm dịu. Dưới ánh sáng của bảo tháp, trong hư không hiện ra vô số thân ảnh của du hồn. Đám du hồn thấp thoáng ẩn hiện, ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía Cổ Đế. Nhưng không có một tên du hồn nào dám tiến vào trong phạm vi của vầng sáng.

Sắc mặt Cổ Đế hết sức khổ sở. Sau khi hắn ra khỏi cửa thứ hai bị ngay một đạo thiên liên đánh trúng. Lúc đó, hắn phải liều mạng phá bỏ bốn cái pháp bảo mới may mắn sống sót. Nhưng tu vi lạ giảm xuống tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Sau khi tiến vào cửa thứ ba, cơ bản là hắn không dám tiến vào quá sâu, chỉ ngồi ở trên hòn đá bên ngoài mà thổ nạp, hy vọng có thể nhanh chóng khôi phục tu vi tới Hóa Thần kỳ. Nếu không, với tu vi Nguyên Anh kỳ của hắn thì cũng chỉ có thể bảo vệ mình ở cửa thứ nhất với cửa thứ hai mà thôi. Còn ở cửa thứ ba chắc chắn không thể sống sót.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy khổ sở chính là do, truyền tống của cửa thứ ba hoàn toàn khác với những cửa trước. Nó lập tức truyền tống Cổ Đến vào ngay vị trí giữa của cửa thứ ba. Nếu không phải hắn nhanh chóng lấy ra pháp bảo thì đã bị đám du hồn cắn nuốt từ lâu rồi.

Lúc này, hắn cũng chẳng còn có biện pháp bào khác. Chỉ còn cách duy trì quang mang của bảo tháp, chịu khốn ở đây.

Nhớ lại tất cả mọi chuyện, nét mặt của Cổ Đế đầy sự căm hận. Hắn cho rằng tất cả mọi chuyện đều do kẻ thần bí kia làm hại.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy nghi hoặc với thân phận của người đó. Theo suy nghĩ của lão thì ngoại trừ tiểu tử Vương Lâm ra không thể còn có một kẻ nào khác. Nhưng cho dù nghĩ thế nào thì hắn cũng không thể tin được lại bị một tên tiểu tử Kết Đan kỳ làm cho khốn khổ thể này.

Vào lúc đó, thần thức của Vương Lâm tỏa ra rất rộng, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ cửa thứ ba. Sau khi quét qua một vòng, hắn biết ngoại trừ bản thân, ở đây chỉ có một thôn hồn. Về phần số lượng du hồn cũng không nhiều bằng ở chiến trường ngoại vực. Chỉ do phạm vi ở đây không lớn lắm nên mới cảm giác chúng nhiều mà thôi.

Ngoại trừ việc đó ra, dòng xoáy tiến vào cửa thứ tư, Vương Lâm cũng đã tìm được. Nó không phải ở trung tâm của đệ tam quan mà lệch về hướng Tây Bắc. Ở vị trí của cửa thứ tư số lượng du hồn tập trung đông nhất. Gần như chiếm tới một phần tư.

Đồng thời, do bị uy áp của hắn khuất phục đám du hồn cũng thông qua một loại phương pháp đặc thù truyền lại cho hắn một số tin tức. Theo yêu cầu của Vương Lâm, chúng đã tìm ra được vị trí của Lục Dục ma quân và Cổ Đế.

Đồng thời, Vương Lâm cũng cảm thấy ngạc nhiên khi du hồn còn tìm được cả vị trí của Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt.

Vương Lâm trầm ngâm một chút. Thần thức của hắn thoáng động, nhanh chóng bay về vị trí của Cổ Đế. Theo tin tức mà du hồn đưa lại, thì trong đám người Cổ Đế là kẻ có tu vi thấp nhất. Hơn nữa, hắn bị nhốt ở một chỗ nào đó, không thể ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, dưới sự dẫn dắt của du hồn, thần thức của Vương Lâm chợt xuất hiện bên ngoài làn sáng tỏa ra từ bảo tháp của Cổ Đế. Hắn nhìn nét mặt âm trầm của đối phương mà suy nghĩ.

Vương Lâm ở đây cắn nuốt du hồn khiến cho thần thức dần biến thành khổng lồ. Tuy nói chưa thể đạt tới được cấp độ ban đầu, nhưng về chất lượng lại hơn xa. Dù sao thì thần thức của hắn cũng chẳng phải tầm thường. Nó chính là Cực Cảnh thần thức.

Khi Vương Lâm đến chỗ này, hai mắt Cổ Đế liền mở ra. Ánh mắt hắn nhìn về một vị trí nào đó ngay trước mặt nhưng chỉ thấy một khoảng không gian hư vô. Nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng ở đó có thần thức của một thứ gì đó hoàn toàn khác với hắn. Khi thần thức đó vừa xuất hiện, đám sinh vật kỳ dị xung quanh liền tản ra, lộ rõ một sự cung kính.

Nhận thấy điều đó, trong lòng Cổ Đế cảm giác có chút ớn lạnh. Hắn nhanh chóng lấy một viên dược hoàn rồi nuốt xuống, đảm bảo linh lực đủ cho việc duy trì ánh sáng của bảo tháp.

Vương Lâm nhìn làn ánh sáng tỏa ra từ bảo tháp của Cổ Đế. Thần thức của hắn thoáng động, nhất thời từ bốn phía có mười du hồn bay ra. Mặc dù nét mặt chúng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn nhằm về phía luồng sáng mà bay tới. Nhất thời một thứ lực cản rất mạnh chợt hiện lên. Mười con du hồn chỉ có thể đi vào được hơn nửa trượng, trên thân thể liền tản ra từng làn khói xanh đành phải quay về.

Chỉ có điều, quang mang của bảo tháp tối hơn một chút.

Thần thức của Vương Lâm lại dao động thêm một lần nữa. Lúc này, từ bốn phía tất cả đám du hồn đều tập trung lại, nhìn chăm chú về phía hào quang của bảo tháp.

Cổ Đế lạnh người, trong lòng thầm kêu không hay. Hai tay hắn kết ấn, liên tục đánh ra mấy đạo linh quang về phía bảo tháp. Mỗi lần đánh ra một đạo, nét mặt hắn lại tái thêm một chút. Sau khi đánh ra một đạo cuối cùng, sắc mặt hắn xám ngoét, tu vi tụt xuống tới Nguyên Anh trung kỳ.

Lúc này, tất cả du hồn từ bốn phía như những cơn sóng bắt đầu lao vào. Chỉ thấy quang mang của bảo tháp chớp lên liên tục. Tất cả đám du hồn lao vào đều bốc lên một làn khói xanh, không thể tiến vào sâu hơn được nữa. Nhiều nhất thì cũng chỉ vào được tới hơn mười trượng, nhưng vẫn cách Cổ Đế rất xa.

Cổ Đế nhếch mép cười thảm. Hắn đã cố hết sức, nhưng số lượng du hồn nhiều thế này cũng chẳng thể chống được. Năm đó, các vị tiền bối đều bị cắn nuốt huống chi là hắn. Nhất là bây giờ, tu vi của hắn đã bị hao tổn

quá nhiều. Chỉ sợ chẳng được bao lâu, linh lực trong cơ thể hao hết, không còn duy trì được ánh sáng. Đến lúc đó chắc chắn sẽ bị đám sinh vật này cắn nuốt.

Cho tới lúc này, Vương Lâm cũng không chủ động tiến lên. Hắn biết bản thân cùng với đối phương chênh lệch nhiều lắm. Nếu ở bên ngoài, có lẽ đối phương chỉ cần một tay cũng khiến cho hắn hình thần câu diệt. Nhưng ở đây, hắn là thôn hồn, có khả năng điều khiển du hồn. Vì vậy mà vị trí của hai bên liền thay đổi.

Tất nhiên, nếu hắn trực tiếp xông tới cũng vẫn không phải là đối thủ của Cổ Đế. Mặc dù hắn là thôn hồn nhưng thực lực vẫn còn quá yếu.

Chỉ có điều thôn hồn có một điểm đặc biệt chính là cắn nuốt du hồn. Mà tính chất đặc biệt của du hồn chính là cắn nuốt tất cả sinh linh trên thế giới. Mặc dù đối phương có tu vi cực cao, nhưng nếu du hồn có số lượng nhiều hơn cũng không thể chống cự.

Phải biết rằng chỉ cần một con du hồn xuất hiện ở sinh linh giới cũng có thể gây ra một trường hạo kiếp. Tất nhiên phải là một du hồn chính thức chứ không phải là cái loại ma đầu như Hứa Lập Quốc.

]Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 184: Dị biến xảy ra (1+2+3).

Cửa thứ ba của Cổ Thần chi địa thực tế là một cái của tuyệt sát. Gần như rất ít người có thể xông qua. Cổ thần chi địa tồn tại bao nhiều năm, sư phụ của Lục Dục ma quân cũng không phải là người đầu tiên xông vào. Nhưng cũng giống như những người xông vào trước đó đều bị ngăn cản ở cửa thứ ab.

Du hồn của Tịch Diệt giới không thể tiêu diệt một cách dễ dàng. Hơn nữa số lượng của chúng đông đảo. Mặc dù bị chết đi thì chỉ cần thôn hồn vẫn còn tồn tại thì chúng lại sinh ra. Có thể nói đây là một cái vòng tuần hoàn luẩn quẩn.

Vương Lâm có thể như cá gặp nước ở đây, toàn bộ là nhờ vào tao ngộ trong cái khe không gian ở ngoại vực chiến trường. Có thể nói đây chính là thiên định.

Nếu năm đó, hắn không bị Đằng Hóa Nguyên hủy diệt thân thể, không có Tư Đồ Nam chấp nhận để cho nguyên anh ngủ say mà bảo vệ thần thức của hắn. Nếu không có cơ duyên khiến cho hắn chui vào trong khe không gian của chiến trường ngoại vực, sau đó khi hắn tỉnh dậy, cắn nuốt du hồn làm cho bản thân lớn mạnh, cuối cùng trở thành một thôn hồn.... Tất cả những điều đó, chỉ cần có một cái hơi khác là vào lúc này, Vương Lâm cũng không thể giống như một ông vua trong cửa thứ ba được.

Đám du hồn trong mắt Vương Lâm chính là thực vật. Nhưng nếu không có đám thực vật đó thì Vương Lâm trong mắt đám người Cổ Đế cũng chỉ là một tên tiểu bối Kết Đan kỳ mà thôi. Bọn họ thừa sức khiến cho hắn phải tan biến.

Chỉ có điều, chuyện trên thế gian đôi khi lại nằm ngoài sự dự đoán của mọi người. Con kiến trong một hoàn cảnh đặc biệt vẫn có thể giết chết con voi. Cây cỏ tuy nhỏ, nhưng vẫn có thể đè chết được lạc đà.

Chỉ có thể nói thế sự vô thường không có gì là không thể xảy ra. Giống như việc Mạnh Đà tử rõ ràng đã chết ở cửa thứ nhất chợt xuất hiện ở dòng xoáy nơi cửa thứ ba. Lúc này, từ thân thể hắn tỏa ra một luồng hơi thở mạnh như Cổ thần Đồ Ti. Ngoài nguyên nhân năm đó tử vong ra, cũng không thể hiểu được lý do tại sao. Bắt đầu từ cửa thứ ba trong Cổ thần chi địa, vô số chuyện quỷ dị bắt đầu xuất hiện.

Cửa thứ ba trong Cổ thần chi địa, cũng chính là một khoảng không gian giống như Tịch Diệt giới. Trong không gian chợt xuất hiện một điểm sáng màu trắng. Điểm sáng đó nhanh chóng to dần cuối cùng hình thành một cái khe.

Từ trong cái khe, chợt có một bàn tay với những cái móng rất dài đen thui. Hai tay có đầy gai nhọn. Thoáng nhìn có cảm giác những cái móng đó vô cùng sắc bén. Về phần hai cánh tay, lớp da ngoài mọc đầy mụn mủ. Trên mỗi một cái mụn lại mọc ra một cái gai.

Sau khi hai bàn tay quỷ dị vươn ra liền cầm lấy mép khe kéo mạnh một cái. Nhất thời một tiếng động vang lên, cái khe vốn cũng không nhỏ chợt rách to hơn, tạo ra một vết nứt rộng hơn mười trượng. Từng làn khí đen từ trong cái khe bay ra. Ngay sau đó, một bóng người cao lớn chui ra theo. Trên lưng của người đó có một cái bướu nhìn giống hệt với Mạnh Đà Tử.

Thân hắn cao hơn mười trượng. Trên thân thể cũng giống với hai tay, có đầy mụn mủ. Một số cái mụn bị vỡ chảy ra một thứ chất lỏng đen xì. Có một cái gai từ bên trong đó vươn ra. Thoáng nhìn toàn thân người đó, ngoại trừ đôi bàn tay, bàn chân ra, còn lại chỗ nào cũng có đầy gai nhọn.

Một ít mảnh vải dính vẫn trên mấy cái gai. Thoáng nhìn vô cùng rách rưới. Nhìn lên trên, người đó có một bộ mặt dữ tợn. Tuy nhiên tướng mạo có phần giống với Mạnh Đà Tử đã chết ở cửa thứ nhất khoảng bảy tám phần. Chỉ có điều, đầu của hắn to gấp đầu của Mạnh Đà Tử tới mấy lần.

Trên đỉnh đầu của hắn còn có hai cái sừng rất dài. Trên hai cái sừng thi thoảng lại lóe lên một tia chớp màu tím. Thoáng nhìn, khí thế kẻ đó mạnh mẽ chẳng khác gì yêu ma chui ra từ Cửu U địa ngục. Sau khi hắn chui ra, liền đưa tay phải xoa nhẹ một cái. Nhất thời, cái khe liền thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một điểm sáng. Sau khi lóe lên vài cái liền biến mất vô tung vô ảnh. Sau đó, yêu ma ngẩng đầu, nhìn một nơi nào đó trong không gian hư vô, thì thào nói:

- Chủ nhân đã căn dặn không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào cửa thứ tư. Tất cả mọi người ở đây đều phải chết. - Nói xong, hắn liền bay về phía

trước. Đột nhiên, cái mũi của hắn khẽ run run, rồi quay đầu nhìn về phía Đông Nam, lại lẩm bẩm nói:

- Lạ thật! Tại sao ta lại cảm nhận được ở phía đó có một thứ hơi thở khó chịu đến vậy? Hận không thể ngay lập tức đem kẻ đó xé ra làm đôi.

Lúc này, bên người hắn chợt xuất hiện một con du hồn. Du hồn chỉ liếc mắt nhìn yêu ma một cái rồi lại quay đi. Sau đó, nó lặng lẽ bay qua bên cạnh. Mà yêu ma cũng chẳng thèm để ý tới du hồn. Nó chỉ nhìn chằm chằm về phía Đông Nam. Thân thể khẽ lóe lên một cái rồi biến mất. Hắn nhanh chóng phóng về phía đang tỏa ra thứ hơi thở khiến cho bản thân cảm thấy căm ghét.

Phương hướng mà yêu ma bay tới chính là nơi có thần thức của Vương Lâm. Lúc này, hắn đang nhìn về phía Cổ Đế đang bị vây. Trên đỉnh đầu của đối phương, bảo tháp đang tỏa ra quang mang bao trùm một phạm vi nhất định. Làn sóng du hồn cứ thế liên tiếp công kích vào vầng sáng. Từ từ, chu vi của vầng sáng càng lúc càng hẹp. Lúc đầu, phạm vi của nó khoảng chừng ba mươi trượng thì đến bây giờ chỉ còn có mười lăm trượng.

Sau khi Vương Lâm hóa thân thành thôn hồn đã không còn bất cứ chút tình cảm nào của con người. Bây giờ hắn chỉ còn duy nhất một sự tỉnh táo và vô tình mà thôi. Đúng lúc hắn đang định ra lệnh cho đám du hồn một lần nữa công kích thì từ phía Tây Bắc cách đó rất xa. Thông qua đám du hồn, hắn có thể cảm nhận được một cỗ thần thức dao động đang nhanh chóng lan đến.

Ngay sau đó, đám du hồn chịu sự điều khiển của hắn ở xa, sử dụng một phương thức đặc biệt của chúng truyền đến thần thức của Vương Lâm một vài hình ảnh.

- Đây...đây là Mạnh Đà Tử. - Vương Lâm cảm thấy thất kinh. Cho dù đối phương đã thay đổi rất nhiều, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra tên yêu ma đó chính là Mạnh Đà Tử.

Vương Lâm thu hồi thần thức, ngăn cản du hồn tấn công. Sau đó, hắn hướng về phía Cổ Đế phát ra một đạo thần niệm.

- Giao vật truyền thừa ra đây.

Cổ Đế ngẩn người. Mặc dù ngàn năm trước đã tới đây, nhưng hắn vẫn chưa hề nghe thấy việc sinh vật kỳ dị đó lại biết truyền âm. Nhưng hắn cũng phản ứng rất nhanh, lập tức truyền âm lại:

- Tiền...tiền bối. Ta... Cổ mỗ không biết vật truyền thừa mà ngài nói là cái gì?

Cổ Đế nói xong, trong lòng cảm thấy hết sức khó chịu. Từ sau khi tu vi của hắn đạt tới cảnh giới Hóa Thần kỳ, đã rất lâu rồi không còn phải gọi người khác là tiền bối nữa. Lần này, nói ra hai chữ đó, hắn cảm thấy có chút ngượng ngịu.

Bất chợt, hắn sực nhớ ra cái gì đó liền nói tiếp:

- Tiền...tiền bối muốn nói tới vật phẩm truyền thừa để đi vào Cổ Thần chi địa đúng không? Nếu là vật đó thì ngài thực sự đã tìm nhầm người. Nó do một người tên là Lục Dục ma quân đang cầm.

Vương Lâm trầm ngâm, suy nghĩ một chút. Cỗ thần thức dao động từ xa đang tới mỗi lúc một gần. Thông qua ma đầu trên đường, Vương Lâm có thể nắm chắc được vị trí của đối phương. Trong khi cùng với Cổ Đế nói chuyện, hắn cũng điều khiển du hồn công kích để ngăn cản bước tiến của đạo thần thức đó.

Nhưng chẳng biết có phải do thân thể đối phương quá quỷ dị hay không mà mặc cho du hồn công kích thế nào cũng không thể tạo ra cho hắn một chút thương tổn. Điều này khiến cho Vương Lâm càng thêm cả kinh.

Về phần những lời mà Cổ Đế nói thì vật phẩm truyền thừa lại không có trên người hắn mà ở trên người Lục Dục ma quân đang ở một chỗ nào đó. Tuy vậy Vương Lâm cũng chẳng tin lắm. Mặc cho lời nói của đối phương là thật hay giả thì với tính tình của Cổ Đế, chắc chắn không thể tiến vào đây một cách bừa bãi như thế được. Nếu không, sau khi tiến vào nơi này chẳng phải là để cho Lục Dục ma quân dắt mũi hay sao? Dù sao thì đối phương cũng nắm giữ vật quan trọng để tiến vào hay đi ra khỏi nơi này.

Còn chuyện liên quan đến vật phẩm truyền thừa, lúc đầu, Vương Lâm đã nghe Đoan Mộc Cực nói qua. Nhưng lúc đó, lời nói của hắn cũng không rõ ràng. Sau khi suy nghĩ một cách kỹ lưỡng, cuối cùng Vương Lâm mới đưa ra được một cái kết luận.

Cổ Đế dám ở cửa thứ hai trở mặt với Lục Dục ma quân hiển nhiên là có một thứ gì đó mà mình không biết. Thần thức của Vương Lâm lại tản ra. Nhất thời, du hồn từ bốn phía lại một lần nữa bắt đầu công kích.

Cổ Đế cắn răng, sử dụng thần thức truyền âm nói:

- Mặc dù lão phu không có đầy đủ vật phẩm truyền thừa, nhưng trước khi tiến vào đây cũng có một mảnh nhỏ của nó. Trên mảnh nhỏ đó có ghi lại một bộ pháp quyết, sau khi thi triển liền có công năng truyền tống. Chỉ có điều là phải sử dụng tại nơi có dòng xoáy thì mới có khả năng truyền tống ra khỏi Cổ Thần chi địa.

- Bây giờ lão phu bị vây khốn ở đây. Về phần mảnh truyền thừa đó, nếu lão phu chết sẽ bóp nát nó ngay tại chỗ.

Cổ Đế nói không hề có chút giả dối. Ngàn năm trước, khi hắn tiến vào đây vốn là một thành viên trong đám cường giả nên hiển nhiên cũng thấy được vật phẩm truyền thừa. Sau đó lại được chia cho một cái thủ quyết. Cũng nhớ cái đó mà năm đó hắn mới có thể thoát khỏi đây. Và đó cũng là nguyên nhân mà lần này hắn dám quay lại.

o0o

Năm đó, tu sĩ nắm được pháp quyết đó cũng không nhiều lắm. Sở dĩ không còn có người nào khác thoát ra cũng là do sự hạn chế đó. Đồng thời, phải tới gần dòng xoáy mới có khả năng thi triển.

Vì vậy mà trước cửa thứ hai người xông vào đều phải tính toán hết sức cẩn thận. Bởi sau khi vượt qua của thứ hai, chui vào trong cửa thứ ba thì không gian ở đây quá rộng. Muốn tìm kiếm được cửa ra vào chẳng khác nào đáy biển tìm kim. Hơn nữa phải lo tới chuyện thần thức có thể thu hút đám sinh vật kỳ dị trong không gian vì thế mà không dám để thần thức lan ra quá xa. Kể từ đó, tìm kiếm dòng xoáy đã khó lại càng thêm khó hơn.

Mà cái pháp quyết đó phải tới bên cạnh dòng doáy mới có thể sử dụng. Nhưng nếu đã chui vào trong dòng xoáy thì chẳng có bất cứ tác dụng nào hết. Trước khi ra khỏi cửa thứ hai, do thời gian quá gấp nên Cổ Đế không kịp đánh ra thủ quyết để rời đi. Vì vậy mà bất đắc dĩ mới phải chui vào cửa thứ ba.

- Ngươi chỉ cần đưa ta đến dòng xoáy ra khỏi cửa thứ ba, ta sẽ lấy pháp quyết đó để trao đổi. - Ánh mắt Cổ Đế bình tĩnh, nhưng trong lòng lại âm thầm suy tính. Hắn không biết đối phương cần vật phẩm truyền thừa để làm cái gì, nhưng nếu không cho đối phương một câu trả lời thuyết phục

thì đám du hồn ở bốn phía chắc chắn sẽ lại công kích tiếp. Đến lúc đó, hắn chỉ còn đường chết mà thôi.

Vương Lâm cũng chẳng mở miệng nói chuyện nữa. Thần thức của hắn thoáng động, nhất thời du hồn từ bốn phía lại tiếp tục triển khai tấn công. Vương Lâm yên lặng tính toán thời gian. Hắn thông qua đám du hồn có thể cảm ứng được khoảng cách Mạnh Đà Tử cũng không còn xa. Ước chừng khoảng hai nén nhang là hắn sẽ đến được chỗ này.

Dưới sự thúc giục của Hạ Nhất Minh, sự công kích của du hồn càng thêm kịch liệt. Đồng thời do thời gian gấp gáp nên thần thức của Vương Lâm lập tức tản ra, gọi toàn bộ du hồn trở về tham gia công kích.

Sắc mặt Cổ Đế tái nhợt. Trong lòng hắn thầm nghĩ có lẽ câu trả lời vừa rồi của mình, hiển nhiên không phải là đáp án mong muốn của đối phương. Cổ Đế cắn răng tiếp tục nuốt thêm một viên đan dược, duy trì ánh sáng của ngọn tháp không tiêu tán.

Nhưng sự công kích của du hồn liên miên bất tuyệt khiến cho Cổ Đế cảm thấy tuyệt vọng. Hắn lại truyền ra một đạo thần niệm.

- Ta đưa pháp quyết đó cho ngươi. Sau đó, ngươi cho đám sinh vật kỳ dị này ngừng công kích đi... - Nói xong, hắn vội vàng lấy ra một cái ngọc giản. Sau khi đặt lên trán một chút liền cầm trong tay. Trong lòng hắn cảm thấy không yên cứ liếc mắt nhìn quanh.

Thời gian khoảng một nén nhang trôi qua, thần thức Vương Lâm thoáng động, đám du hồn lập tức lui lại phía sau. Cổ Đế thở phào nhẹ nhõm. Hắn do dự một chút rồi cắn răng cầm ngọc giản trong tay ném ra ngoài.

Sau khi ngọc giản bay ra, lập tức bị thần thức của Vương Lâm bao lấy. Hắn đảo qua một cái liền nắm được toàn bộ ghi chép bên trong.

Sau khi Cổ Đế ném pháp quyết ra, trong lòng hết sức lo lắng. Hắn sợ sau khi đối phương có được ngọc giản vẫn không buông tha hắn.

Vương Lâm trầm mặc một chút. Bất chợt, du hồn bốn phía lại chuyển động, ầm ầm lao tới, triển khai tấn công. Cổ Đế cười thảm, nét mặt lộ vẻ oán độc. Hắn điên cuồng thiêu đốt linh lực duy trì quang mang của ngọn tháp không biến mất.

Chỉ có điều du hồn quá nhiều. Thoáng cái, quang mang của ngọn tháp chớp lóe liên tục. Cuối cùng một tiếng động vang lên, bảo tháp không chịu nổi sự công kích của du hồn, liền xuất hiện một khe hở, sau đó vỡ làm đôi.

Trong nháy mắt, thân thể Cổ Đế chợt động biến mất tại chỗ. Đáng tiếc, sau khi hiện ra cách đó mười trượng, Cổ Đế kêu lên một tiếng bi thảm. Vô số du hồn nhào tới người hắn bắt đầu thôn phệ với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, có một du hồn từ trong thân thể Cổ Đế chui ra, cầm theo một cái túi trữ vật, bay tới bên cạnh Vương Lâm. Vương Lâm thu lấy rồi nhanh chóng bỏ đi. Hắn cũng không đi tìm đám tu sĩ khác mà nhanh chóng quay về vị trí thân thể của hắn đang ẩn nấp.

Trong hư không, thân thể Cổ Đế nhanh chóng khô quắt. Hai mắt hắn mở to, mặt xám ngắt. Xung quanh cơ thể hắn, Nguyên Anh không ngừng phun ra ngọn lửa, ngăn cản du hồn cắn nuốt. Nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản được một lúc nhất thời chứ không thể khiến cho chúng bỏ đi.

Cho dù pháp bảo bổn mạng của hắn cũng không bị hao tổn, hay tu vi của hắn vẫn là Hóa Thần trung kỳ thì cũng không có cách nào ngăn cản được nhiều du hồn thôn phệ như thế.

Sau khi Vương Lâm bỏ đi không lâu, thân thể yêu ma của Mạnh Đà Tử, giống như một đạo lưu tinh đã lao tới nơi này. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cổ Đế. Hắn hơi nhíu mày bởi hơi thở khiến cho bản thân cảm thấy căm ghét lại không có ở đây. Hắn đang định truy đuổi bất chợt dừng lại, nhìn chằm chằm về phía Cổ Đế, hai mắt chớp chớp.

Bàn tay của hắn chộp về phía Cổ Đế. Thân hình khô quắt của đối phương liền bị hắn nắm trong tay. Tay hắn khẽ run lên mấy cái, đám du hồn đang cắn nuốt Nguyên anh chợt bị một nguồn năng lượng đẩy văng ra khỏi Cổ Đế.

Sau khi toàn bộ Du hồn tản đi. Hắn giơ tay lên kéo mạnh một cái. Ngay lập tức, một cái khe không gian liền xuất hiện. Yêu ma nhếch mép cười

lạnh rồi ném Cổ Đế vào trong.

Liếc mắt nhìn vào trong cái khe không gian có thể thấy được một thế giới đỏ tươi như máu. Khắp mọi nơi bị một màu đỏ của máu bao trùm. Ngay cả bầu trời cũng đỏ sậm, giống như bị một làn máu tươi thấm đẫm.

Trên mặt đất màu đỏ có vô số tu sĩ đang khoanh chân ngồi. Hình dạng của bọn họ cũng giống hệt với thân hình yêu ma của Mạnh Đà Tử. Tất cả đều có sừng trên đầu. Số lượng sừng của mỗi người nhiều nhất là bốn cái.

Trong thế giới đỏ tươi đó có vô số những cây cột đá nhọn hoắt. Trên mỗi cây cột lại có một vị tu sĩ đang khoanh chân ngồi. Đưa mắt nhìn quanh, số lượng cột đá rất nhiều.

Ở vị trí rất xa có một cây cột đá rất to, cao chọc trời. Trên cây cột đá đó có một vị tu sĩ toàn thân đỏ tươi. Do hắn cúi đầu nên không thể nhìn rõ khuôn mặt. Nhưng từ thân thể hắn đang tỏa ra một khí thế cuồng ngạo.

Sau khi Cổ Đế bị ném vào đó, nguyên anh trong cơ thể hắn vẫn chưa bị du hồn cắn nuốt. Hắn mở hai mắt ra, nhất thời, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Xích Hỏa ma quân...Nam Cuồng ngô bại..Thiên Ma tán nhân...Các ngươi...các ngươi vẫn chưa chết? - Cổ Đế vô cùng hoảng sợ.

Trong đám yêu ma xung quanh, hắn có thể nhận được mấy người. Mấy người đó cách đây ngàn năm đã cùng hắn đi vào Cổ Thần chi địa nhưng bị chết ở đây.

Chẳng hạn như Xích Hỏa ma quân chính là bị chết ở cửa thứ hai trên Cấm Sơn. Cổ Đế đã tận mắt nhìn hắn bị lôi điện màu tím oanh kích, toàn thân hóa thành tro bụi. Ngay cả nguyên anh cũng không kịp ly thể mà bỏ chạy.

Còn Nam Cuồng ngô bại, hắn bị chết trong cửa thứ ba. Hắn bị hơn vạn du hồn bao vây chưa tới nửa nén nhang đã chẳng còn gì nữa.

Về phần Thiên Tán ma cũng chính là sư phụ của Lục Dục ma quân. Năm đó, Cổ Đế vẫn bám theo sau lưng hắn nên tận mắt nhìn thấy khi hắn sử dụng vật phẩm truyền thừa mở ra thông đạo. Đúng lúc đang chuẩn bị rời đi thì bị một đạo thần thức cổ quái công kích. Hắn không hề kịp phản ứng mà tử vọng ngay lập tức.

Toàn bộ những người bị chết khi đó lại đột ngột xuất hiện ở đây, không khỏi khiến cho hắn ớn lạnh. Bất chợt, hắn quay đầu lại, nhìn qua khe hở không gian. Ngay lập tức hắn có thể thấy được yêu ma giống với Mạnh Đà Tử.

- Mạnh Đà Tử! - Cổ Đế nheo mắt lại. Đúng lúc đó, cái khe không gian liền khép lại. Cổ Đế cảnh giác đưa mắt nhìn quanh. Nơi đây có rất nhiều tu sĩ. Nhưng hiển nhiên tất cả bọn họ trong bao nhiêu năm qua cũng đều bỏ mình trong Cổ Thần chi địa.

- Hoan nghênh ngươi tới Yêu Thần huyết hải... - Một thanh âm khàn khàn từ trong huyết sắc từ từ truyền đến.

Lại nói về Vương Lâm. Tốc độ thần thức của hắn cực nhanh. Không mất quá nhiều thời gian liền có thể bay ngang qua cửa thứ ba. Được nửa đường, hắn chợt dừng lại. Thông qua cảm ứng của du hồn hắn có thể nhận thấy được biến dị từ chỗ Cổ Đế. Hắn có thể nhìn thấy Mạnh Đà Tử mở ra một cái khe không gian rồi ném Cổ Đế vào trong đó. Thậm chí, khi cái khe không gian mở ra, hồng quang trong đó phát ra cũng đều bị hắn thông quan du hồn quan sát được một chút.

Vương Lâm suy nghĩ một chút. Lúc này mặc dù hắn đã có được ngọc giản ghi chép pháp quyết, nhưng lại không thể bảo toàn được tính mạng của Cổ Đế. Vì để an toàn, hắn để ý tìm kiếm Đoan Mộc Cực, Uông Thanh Việt cùng với Lục Dục ma quân. Hắn định sử dụng phương pháp tương tự để lấy được pháp quyết rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ, do sự xuất hiện của Mạnh Đà Tử cùng với cái khe không gian tỏa ra hồng quang khiến cho Vương Lâm cảm thấy hết sức sợ hãi. Hắn quyết đoán bỏ qua việc tìm kiếm Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt mà nhanh chóng bay về nơi thân thể đang ẩn nấp.

Dọc đường đi, hắn thông qua du hồn để cảm ứng vị trí của Mạnh Đà Tử. Lúc này, gã vẫn chưa đuổi theo về phía hắn mà lại bay về phía Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt. Sau khi biết được điều đó, hắn vội vàng tăng tốc độ, nhanh chóng về tới nơi thân thể đang ẩn nấp. Ma đầu Hứa

Lập Quốc và ma đầu thứ hai đang ẩn nấp trong hòn đá, sau khi cảm nhận được thần thức của Vương Lâm liền bay ra.

o0o

Thần thức của Vương Lâm lóe lên nhanh chóng chui vào trong hòn đá, trở về thức hải. Chẳng mất quá nhiều thời gian, hắn liền mở hai mắt. Thần thức của hắn trên đường đi được tẩm bổ nên đã mạnh lên không ít.

Thân thể hắn thoáng động liền từ trong hòn đá chui ra. Ngay sau đó, hắn chẳng hề do dự, hướng về phía cửa thứ tư mà bay đi.

Sắc mặt Vương Lâm hết sức âm trầm. Sự xuất hiện đột ngột của Mạnh Đà Tử làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của hắn. Nhất là hình dáng yêu dị của Mạnh Đà Tử khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Quan trọng nhất là Mạnh Đà Tử không sợ sự công kích của du hồn. Đây mới là nguyên nhân chính khiến Vương Lâm quyết tâm rời khỏi cửa thứ ba. Hắn biết rằng tu vi của mình so với lão già đó chẳng khác nào đứa trẻ đứng trước mặt người lớn. Nếu nơi đây không phải là Tịch Diệt giới có rất nhiều du hồn thì hắn cũng chẳng dám đối mặt với bọn họ.

Bây giờ, du hồn không có hiệu lực đối với Mạnh Đà Tử thì Vương Lâm cũng chẳng còn ưu thế nữa. Một khi gặp phải đối phương thì chỉ có đường chết mà thôi. Thậm chí đối phương chỉ cần phất tay một cái là hắn biến thành tro bụi ngay tức khắc.

Vương Lâm biết mình biết người. Đừng tưởng dọc đường đi hắn chiếm hết thượng phong. Trên thực tế, tất cả mọi thứ đều là do hắn có thể lợi dụng ngoại lực. Nếu năm đó, Mạnh Đà Tử không bị lốc xoáy bao vây thì hắn cũng chẳng có khả năng có cơ hội mà cắn trộm.

Nhưng bây giờ, ngoại lực biến mất thì vị trí của hai bên lập tức thay đổi. Mặc dù Vương Lâm có gan to đến mấy cũng không thể không quyết định bỏ đi.

Vương Lâm không phải là một kẻ thiếu quyết đoán. Một khi đã đưa ra quyết định hắn chẳng hề lưỡng lự, nhanh chóng bay về phía cửa thứ ba.

Trên đường đi, ngay cả du hồn hắn cũng không thôn phệ mà chỉ lợi dụng từng giây từng phút một rời đi thôi.

Thực ra, nếu Vương Lâm bỏ qua thân thể, lợi dụng trạng thái phi hành của thôn hồn thì hắn có thể bay nhanh hơn rất nhiều. Đó cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước hắn để cho thần thức ly thể.

Vừa mới đi được một nửa đường, Vương Lâm chợt ngừng lại, quay đầu nhìn về phía sau. Nét mặt của hắn càng trở nên âm trầm. Phương hướng mà hắn quan sát rõ ràng là vị trí của Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt. Trong khoảng khắc vừa rồi, hắn thông qua du hồn đã nhìn thấy được một cảnh hết sức sợ hãi.

Dưới sự công kích của Mạnh Đà Tử, Đoan Mộc Cực và Uông Thanh Việt cũng chẳng chịu được lâu. Sau đó, Mạnh Đà Tử liền mở ra một cái khe không gian. Đột nhiên từ trong cái khe có một cánh tay yêu ma thò ra, tóm lấy hai người mà lôi vào trong.

Trên cánh tay của yêu ma có đầy gai tỏa ra một thứ hơi thở tà dị, khiến cho người ta nhìn thấy mà kinh.

Nét mặt Vương Lâm hết sức âm trầm, tiếp tục bay về phía trước. Lúc này, hai con ma đầu đều bị hắn thu lại. Sau khi uống một hớp linh dịch lớn, hắn liền sử dụng toàn bộ linh lực trong cơ thể mà bỏ đi.

Hắn có thể cảm giác được yêu ma Mạnh Đà Tử đang sử dụng một tốc độ cực nhanh đuổi theo hắn.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm hết sức vột vã. Nét mặt hắn âm trầm, trong lòng thầm tính toán. Nếu theo tốc độ bây giờ, hắn là hắn có thể chạy tới dòng suối trước khi đối phương có thể đuổi kịp.

Nhưng đúng lúc này, yêu ma Mạnh Đà Tử chẳng biết sử dụng phương pháp gì mà toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng đỏ rực, tốc độ tăng nhanh hơn mấy lần. Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai bên thu ngắn lại. Hơn nữa, tốc độ của hắn chẳng những không giảm mà càng lúc càng nhanh.

Vương Lâm hoàn toàn có thể nhìn thấy được điều đó. Trong lòng hắn lập tức trầm xuống. Dựa theo tính toán của bản thân thì chỉ cần khoảng chừng một nén nhang là đối phương có thể đuổi tới đây.

Mà từ nơi này đến cửa ra khỏi cửa thứ ba cần khoảng thời gian tới hai nén nhang. Thần thức của Vương Lâm lập tức đảo qua bốn phía. Hắn thông qua du hồn cảm ứng khu vực xung quanh. Đột nhiên ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm về một phía, trong lòng xuất hiện một suy nghĩ lớn mật.

Hắn hơi chần chừ một chút rồi không nói hai lời, nhanh chóng thay đổi phương hướng, bỏ chạy.

Trong lòng Lục Dục ma quân đang hết sức rối loạn. Thần thức của hắn không dám khuếch tán ra nhiều lắm. Vì vậy mà cho tới lúc này, hắn vẫn chưa thể tìm thấy được cửa ra khỏi tầng thứ ba. Suốt mấy năm tìm kiếm, cuối cùng hắn mới có thể xác định được cửa ra chắc chắn là ở hướng Tây Bắc.

Thực ra, phương hướng đó hai nắm trước hắn đã từng dò xét qua. Nhưng ở đó, số lượng du hồn có rất nhiều. Mặc dù trên người hắn có một loại pháp bảo thần kỳ, nhưng cũng không dám tùy tiện xông vào. Vì vậy mà

hai năm qua, hắn thường thu hút một số lượng du hồn, sau khi tiêu diệt hết rồi mời chậm rãi đi tới.

Từ đó, tốc độ của hắn hiển nhiên là chậm đi không ít nhưng được cái ổn định. Cứ theo tốc độ này, sớm muộn cũng sẽ có một ngày, hắn có thể đi vào cửa thứ tư, thành công truyền tống vào trong cơ thể của Cổ Thần.

Lúc này, hắn thu hút tới rất nhiều du hồn, đang chuẩn bị sử dụng thi thể người thanh niên trong tay để tiêu diệt. Bất chợt, nét mặt hắn thay đổi. Thần thức của hắn nhanh chóng tản ra. Mặc dù không dám tản ra quá xa, nhưng trong phạm vi trăm trượng bất cứ thứ di lay động cũng đều có thể phát hiện.

Hắn chỉ thấy một người thanh niên, xuất hiện ngoài trăm trượng. Lục Dục ma quân vừa nhìn thấy người đó liền ngẩn người. Nhưng hắn nhanh chóng nhe răng cười, quát:

- Tự chui đầu vào lưới.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Dục ma quân, tốc độ không giảm mà còn nhanh hơn. Bên người hắn xuất hiện vô số du hồn. Đám du hồn đó giống như đám hộ vệ bao quanh thân thể Vương Lâm.

Lục Dục ma quân vừa mới định hành động liền dừng lại cau mày nhìn chằm chằm vào đám du hồn bên cạnh Vương Lâm mà cảm thấy kinh hãi.

Đám sinh vật mà hắn vô cùng e ngại không ngờ chẳng làm tổn hại đến tên tiểu bối mà còn muốn bảo vệ cho hắn. Điều này khiến cho đáy lòng Lục Dục ma quân càng thêm khiếp sợ.

Vì vậy mà hắn không dám coi thường vọng động. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vương Lâm. Hắn muốn nhìn xem, tên tiểu bối đáng chết định làm cái gì. Khi Vương Lâm còn cách Lục Dục ma quân ngoài trăm trượng, hắn liền dừng lại. Sở dĩ vừa rồi hắn để cho đám du hồn hộ vệ bên người chính là muốn nhắn nhủ một điều với Lục Dục ma quân không nên coi thường mà vọng động.

Đến lúc này, tín hiệu nhắn nhủ của hắn đã thành công. Quả nhiên đối phương cũng không tùy tiện ra tay. Vương Lâm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có du hồn bên người tuy hắn chẳng e ngại Lục Dục ma quân. Nhưng trong tay đối phương lại có một vật rất quỷ dị. Nếu giằng co ở đây, thời gian chắc chắn sẽ không đủ để chạy đến cửa ra. Lúc đó, chắc chắn sẽ bị Mạnh Đà Tử đuổi kịp.

Vương Lâm nhìn Lục Dục ma quân nét mặt định nói cái gì đó nhưng lại thôi. Thực tế, hắn đang yên lặng tính toán thời gian. Lục Dục ma quân nheo hai mắt. Hắn cũng không có được thủ đoạn khống chế du hồn như Vương Lâm nên hiển nhiên không biết được có một con yêu ma đang chạy tới nơi này. Vì vậy sau khi thấy Vương Lâm định nói cái gì đó nhưng lại thôi, trong lòng hắn cảm thấy rất tò mò. Tuy vậy, hắn cũng chỉ nhếch mép cười lạnh.

Nếu không phải e ngại số lượng du hồn bên người Vương Lâm có rất nhiều thì hắn sẽ chủ động ra tay. Nhưng bây giờ, hắn cũng chẳng muốn

gây thêm rắc rối. Vì vậy Lục Dục ma quân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lần này tạm bỏ qua cho ngươi. Cho ngươi ba nhịp hô hấp biến nhanh cho lão phu.

Trong lòng Vương Lâm thầm đếm mấy nhịp hô hấp rồi mỉm cười. Trong lòng hắn thầm nghĩ:"Chính là lúc này" - Hắn lập tức ngẩng đầu, ôm quyền với Lục Dục ma quân rồi nói:

- Đa tạ.

Nói xong, hắn nhanh chóng vọt về đám du hồn hướng Tây Bắc.

Lục Dục ma quân nhướng mày, trong đầu đang suy nghĩ thì chợt biến sắc. Trong mắt hắn chợt thấy một đạo lưu tinh màu đỏ đang từ xa phóng tới. Trong nháy mắt nó liền xuất hiện cách Lục Dục ma quân hơn trăm trượng. Lúc này, thân ảnh của nó lộ ra thân thể yêu ma của Mạnh Đà Tử.

- Ngươi...ngươi là Mạnh Đà Tử? Ngươi...ngươi đã ăn Anh Biến đan? - Lục Dục ma quân nheo mày. Hắn lập tức thông qua hơi thở mà phán đoán tu vi của đối phương đã đạt tới Hóa Thần hậu kỳ. Khoảng cách tới Anh Biến kỳ cũng chỉ còn một bước nữa.

Có thể trong thời gian ngắn đạt được tu vi như vậy cũng chỉ có một lý do đó chính là đối phương đã ăn Anh Biến đan.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lục Dục ma quân liền giơ thi thể người thanh niên lên trước mặt, nhìn chằm chằm vào Mạnh Đà Tử, nói thất thanh:

- Không phải Anh Biến đan. Cuối cùng thì ngươi đã ăn cái gì mà bị ma hóa?

Yêu ma Mạnh Đà Tử liếc mắt nhìn Lục Dục ma quân một cái. Người trước mặt hắn mang tới một luồng hơi thở vô cùng quen thuộc. Cái cảm giác đó cũng không phải xuất hiện lần đầu tiên. Bất luận là Cổ Đế, Đoan Mộc Cực hay Uông Thanh Việt cũng đều mang lại cảm giác như thế. Nhưng cho dù hắn có cố đến mấy cũng không thể nào mà nhớ ra được.

Nhưng thoáng cái hắn liền chẳng để ý tới cái cảm giác đó nữa. Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, âm trầm nói:

- Ta không phải là Mạnh Đà Tử. Tên của ta là yêu thần Đồ Ti.

Vừa nói, cánh tay phải tràn ngập gai của hắn vẽ một cái vào hư không. Nhất thời một cái khe không gian cực lớn chợt xuất hiện. Từ trong cái khe tỏa ra quang mang màu hồng. Ngay sau đó, một cái thân ảnh huyết sắc cao chừng mười trượng chui ra.

- Người này giao cho ngươi. Ta tiếp tục đuổi theo. - Mạnh Đà Tử nói xong liền bay đi.

Lục Dục ma quân ngơ ngác nhìn người trước mặt, thì thào nói:

- Sư phụ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 185: Kẻ đứng đầu huyết hải (1+2).

Thân thể người đó cao hơn mười trượng, toàn thân mặc một bộ áo giáp màu tím. Trên áo giáp có vố số gai nhọn, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Mái tóc đen không gió nhẹ nhàng tung bay. Khuôn mặt của người đó hết sức anh tuấn. Tuy nhiên quan sát kỹ lại có một cái cảm giác yêu dị. Nhất là đôi môi mỏng nhìn chẳng hề có cảm giác tốt lạnh.

Hai mắt hắn tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ sậm, nhìn chằm chằm vào Lục Dục ma quân. Một lúc sau, hắn thở dài, chậm rãi mở miệng, nói:

- Dịch nhi! Ngươi vẫn còn nhận ra vi sư à? Nhưng bây giờ, tên của ta lại là yêu thần Đồ Ti.

Hai chữ Dịch nhi rơi vào tai Lục Dục ma quân khiến cho hắn cảm thấy chấn động. Hắn không thể tin vào mắt mình. Nếu như vừa rồi, hắn nhìn khuôn mặt người đó rất giống với sư phụ chỉ có chút cảm giác chấn động thì bây giờ hoàn toàn run rẩy. Người có thể gọi ra cái tên của hắn mà rất ít người biết đến thì ngoại trừ sư phụ Thiên Ma tán nhân đã chết đi còn có thể là ai nữa?

Lục Dục ma quân hít một hơi thật sâu, nét mặt âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm vào đối phương, thấp giọng nói:

- Ngươi...ngươi...cuối cùng tại sao ngươi lại là yêu ma? Tại sao ngươi cũng giống Mạnh Đà Tử bị ma hóa? Hơn ngàn năm trước, chẳng phải ngươi đã...

Hai mắt Thiên Ma tán nhân khẽ nhắm lại rồi mở ra ngay. Hắn bình thản nói:

- Ngươi muốn nói tại sao hơn ngàn năm trước ta đã chết mà bây giờ lại có thể sống lại đúng không?

Trong lòng Lục Dục ma quân hết sức cảnh giác. Từ khi Mạnh Đà Tử xuất hiện cho tới việc sư phụ Thiên Ma tán nhân của hắn sống lại, tất cả đều qua sức quỷ dị, khiến cho hắn có cảm giác hãi hùng, khiếp vía. Hắn biết, ở đây có một điều bí mật nào đó.

Thậm chí, hắn bắt đầu hoài nghi Cổ Thần chi địa hình như không giống với những gì đã nghĩ. Đi vào trong cơ thể Cổ Thần cũng chẳng có vô tận pháp bảo cùng với đan dược đang chờ hắn nhặt.

Sở dĩ có sự nghi ngờ đó là do hơn ngàn năm trước có liên quan đến mấy vật truyền thừa từ Cổ Thần chi địa mà sư phụ hắn có được. Bây giờ, cẩn thận nghĩ lại, năm đó Thiên Ma tán nhân, sau khi có được mấy vật phẩm truyền thừa liền hoàn toàn thay đổi.

Điều này khi đó hắn cảm thấy khó hiểu. Nhưng bây giờ, trong đầu giống như bị một đạo lôi điện đánh trúng. Một cái suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong lòng hắn.

- Ta cũng không phải bị đoạt xá. - Thiên Ma Tán nhân liếc mắt nhìn hướng Mạnh Đà Tử vừa mới biến mất, chậm rãi nói.

Lục Dục ma quân cảm thấy thất kinh, nhưng nét mặt vẫn thể hiện như thường. Hắn cẩn thận để ý sư phụ mình đồng thời lui lại phía sau.

- Nếu còn lui tới mười bước, ta sẽ ra tay. - Thiên ma tán nhân cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Lục Dục ma quân, vẫn nói một cách bình thản.

Lục Dục ma quân liền dừng lại, thấp giọng nói:

- Sư phụ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Mặc dù người muốn giết chết đệ tử, nhưng cũng phải cho đệ tử rõ tất cả chuyện này là sao?

Thiên Ma tán nhân quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Dục ma quân một cái. Suy nghĩ một chút, hắn liền nói:

- Thôi! Nói cho ngươi cũng chẳng có ích gì. Này...

Lục Dục ma quân cũng không đợi hắn nói xong, thi thể người thanh niên trong tay liền phát nổ. Mặc dù người đó đã chết từ lâu, nhưng máu trong cơ thể hắn vẫn còn tươi giống như vừa mới chết đi không lâu.

Lúc này, sau khi phát nổ, một đám sương mù màu máu chợt tản ra bốn phía. Trong nháy mắt bao phủ lấy Lục Dục ma quân. Cơ thể hắn giống như tan ra trong huyết quang, nhát mắt liền biến mất. Sau đó, hắn hướng về phía cửa ra khỏi đệ tam quan mà nhanh chóng bỏ chạy.

- Dục niệm huyết độn...tốt lắm! Không hổ là đệ tử của ta. Thấy sự tình không hay là lập tức sử dụng phương pháp tốt nhất. Đào tẩu là đúng. -

Thiên Ma tán nhìn liếc về hướng Lục Dục ma quân bỏ chạy mà nhếch mép cười một cách tán thưởng.

Tất cả công pháp của Lục Dục ma quân đều do hắn tự tay truyền thụ. Công pháp của hắn tu luyện có tên là Huyền Thiên Ma Dục quyết. Con người có sáu loại ham muốn bẩm sinh. Pháp quyết mà hắn tu luyện căn cứ vào các loại ham muốn đó. Đầu tiên là luyện hóa dục niệm của bản thân. Sử dụng dục niệm của bản thân làm vật dẫn kích thích ham muốn của người khác.

Nếu nói về mức độ ác độc thì so với Tử Chú thuật cũng chỉ kém một chút. Tu luyện Huyền Thiên Ma Dục quyết, quan trọng nhất là luyện hóa ham muốn bẩm sinh của bản thân. Nếu có thể luyện hóa bốn loại ham muốn liền đạt tới tu vi Hóa Thần kỳ. Nếu luyện hóa được toàn bộ sáu loại ham muốn thì có thể đạt tới Anh Biến kỳ.

Lục Dục ma quân đã luyện hóa được năm lại ham muốn. Chỉ còn một thứ cuối cùng đó là Chấp dục (cố chấp) là hắn vẫn không thể luyện hóa. Chấp dục của hắn chính là chấp niệm về suy nghĩ. Chấp niệm duy nhất của Lục Dục chính là tu vi của bản thân. Ngay từ ngày đầu tiên bước vào con đường tu ma, hắn đã hạ lời thề cuộc đời này nhất định phải trở thành tu sĩ Anh Biến kỳ.

Đây là giấc mộng của hắn, cũng là mơ ước mà hắn theo đuổi cả đời. Năm đó, Thiên Ma tán nhân đã nói qua, chấp niệm đó chính là một cái rãnh lớn trong cuộc đời của Lục Dục ma quân. Bây giờ, sự thực đã chứng minh điều đó.

Về phần Dục niệm huyết độn chính là một thủ đoạn ghi chép trong Huyền Thiên Ma Dục quyết đề bảo vệ tính mạng. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng chẳng dễ dàng sử dụng. Để sử dụng được nó phải mất đi một loại ham muốn đã luyện hóa. Sau khi sử dụng có thể trong nháy mắt khiến cho tốc độ của người thi thuật đạt tới một trình độ khó tin.

Lục Dục ma quân vốn là một kẻ quyết đoán. Từ sau khi sư phụ Thiên Ma tán nhân xuất hiện, hắn có một dự cảm rất lạ. Vì vậy mà đến lúc này, hắn mới cắn răng sử dụng phương pháp này để bỏ chạy.

Lại nói về Vương Lâm. Lúc này, tốc độ của hắn rất nhanh, lao về phía lối ra của cửa thứ ba. Dọc theo đường đi, tất cả đám du hồn cản trờ cũng tự động tản ra hai bên, mở cho hắn một thông đạo thẳng tắp.

Thân thể của hắn như hóa thành một đạo tàn ảnh, lóe lên lao đi. Khoảng cách tới lối ra của cửa thứ ba càng lúc càng gần. Về phần sinh tử của Lục Dục ma quân, Vương Lâm cũng chẳng có thời gian mà để ý. Hắn cùng với đối phương cũng chẳng có gì liên quan. Lần này, để bảo vệ tính mạng, dựa vào hắn một chút cũng chẳng có gì quan trọng.

Có điều, hắn lại cảm thấy đáng tiếc. Thông qua tin tức mà du hồn truyền lại, hắn thấy được Lục Dục ma quân và sư phụ của hắn - Thiên Ma tán nhân gặp nhau. Đồng thời hắn cũng thấy cảnh Mạnh Đà Tử chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục đuổi theo.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Sau khi uống một ngụm linh dịch, tay phải của hắn chợt vung lên. Nhất thời ngọn lửa màu lam xuất hiện trong tay hắn. Cùng lúc đó, hắn vỗ vào túi trữ vật, độc kiếm từ bên trong bay ra. Vô số gai nhọn trên thân kiếm tỏa ra hàn quang lạnh người.

Thân thể Vương Lâm cũng không dừng lại. Hai tay hắn bắt quyết, chỉ về phía sau một cái. Sau đó, thân thể hắn lại lóe lên, tiếp tục đào tẩu. Về phần ngọn lửa và phi kiếm thì chia ra làm hai hướng khác nhau phóng về phía Mạnh Đà Tử đang đuổi theo.

Yêu ma Mạnh Đà Tử vừa truy kích, trong lòng cũng vừa suy nghĩ. Người mà hắn đang đuổi theo đúng là kẻ có hơi thở khiến cho hắn cảm thấy chán ghét. Vẻ mặt hắn hoàn toàn ngơ ngác. Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải nhanh hơn nữa đuổi kịp đối phương. Sau đó, giết chết đối phương mới khiến cho cảm giác trong lòng hắn vợi bớt.

Có điều, trong lòng Mạnh Đà Tử cũng có chút bội phục đối với người đó. Hắn có thể cảm nhận được tu vi của kẻ đó mới chỉ đạt tới Kết Đan trung kỳ mà thôi. Nhưng người đó lại vô cùng giảo hoạt. Chỉ cần hắn hơi chần chừ một chút là đối phương lập tức quyết đoán bỏ đi.

Mà điều khiến cho Mạnh Đà Tử càng thêm kinh ngạc chính là đám du hồn ở cửa thứ ba không hề công kích đối với kẻ đó. Mặc cho gã cứ thế xông vào, bọn chúng vẫn chẳng hề có một chút động tác công kích.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy hết sức khó hiểu. Phải biết rằng, sở dĩ hắn không bị du hồn công kích đó là do được chủ nhân tặng cho một

kiện pháp bảo có một tia khí tức của thôn hồn.

Không hiểu đối phương làm thế nào mà được như vậy. Trong lòng Mạnh Đà Tử cảm thấy hết sức nghi hoặc. Hắn hít sâu một hơi, đạp nhẹ một cái, tốc độ của hắn lại tăng lên, nhanh chóng phóng về phía trước.

Nhưng hắn lao đi chưa được xa lập tức phát hiện phía trước có một ngọn lửa màu lam, đang bay về phía mình. Mạnh Đà Tử nhếch mép cười lạnh. Tốc độ của hắn chẳng những không giảm mà còn nhanh hơn.

Gần như chỉ trong chớp mắt, hắn chẳng thèm né tránh, lao thẳng vào ngọn lửa màu lam. Ngọn lửa lóe lên vài cái rồi nổ tung, hóa thành một đóa hoa lửa rồi nhanh chóng tiêu tán.

Mạnh Đà Tử cười lạnh, đang định tiếp tục gia tăng tốc độ thì biến sắc. Chỉ thấy ngọn lửa xung quanh mặc dù tiêu tán một cách chậm rãi, nhưng ngực của hắn trong nháy mắt đã biến thành màu lam. Cẩn thận nhìn kỹ thì đó chính là một lớp băng mỏng màu lam sẫm. Lớp băng nhanh chóng khuếch tán, tỏa ra toàn thân Mạnh Đà Tử.

Mạnh Đà Tử kêu lên một tiếng, liền ngừng lại. Hắn cúi đầu, giơ tay phải điểm lên ngọn lửa băng một cái. Nhất thời lớp băng ngừng khuếch tán. Ngoài vỏ xuất hiện một vết nứt.

Đúng lúc đó, từ xa chợt có một tia sáng lạnh lẽo lóe lên. Ngay sau đó, một thanh phi kiếm màu đen cổ quái đã xuất hiện ngay bên vai phải của Mạnh Đà Tử. Hình dạng của thanh phi kiếm có chút quỷ dị, nó cũng không hẳn là một thanh trường kiếm, hai bên thân có vô số gai nhọn. Những cái gai có màu lam hiển nhiên là ẩn chứa kịch độc.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy tiểu kiếm, trong lòng Mạnh Đà Tử cảm thấy chấn động. Hắn từ trên thân kiếm cảm giác được một hơi thở vô cùng quen thuộc. Phảng phất như trên thanh phi kiếm có một thứ gì đó gắn liền với trái tim của hắn.

Chỉ trong tích tắc, phi kiếm đã đâm trúng vai phải của Mạnh Đà Tử. Một tiếng kim loại va chạm chợt vang lên. Mặc dù tốc độ của phi kiếm cực nhanh nhưng cũng chỉ xuyên qua da một chút mà thôi.

Có điều, chỉ cần một vết xước trên da, độc tố ẩn chứa trên phi kiếm nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Mạnh Đà Tử.

Lúc này, Mạnh Đà Tử cũng chẳng để ý tới việc trúng độc. Hắn vung tay lên, chộp về phía phi kiếm. Hắn có một cảm giác rất mạnh rằng trong phi kiếm có một thứ gì đó vốn là của mình. Với tu vi của Mạnh Đà Tử muốn chộp lấy phi kiếm chẳng khác gì trò đùa. Trong nháy mắt khi bàn tay của hắn chộp tới, một luồng khí liền xuất hiện, bao vây lấy phi kiếm khiến cho nó không thể giãy dụa.

Lúc này, Vương Lâm sắp đi tới lối ra liền biến sắc. Hắn có thể cảm nhận được phi kiếm đang gặp nguy hiểm. Mặc dù không dừng lại, nhưng hai

tay hắn vẫn kết xuất liên tục mấy cái thủ ấn. Cuối cùng, tay phải hắn điểm một cái vào ngực phun ra một luồng khí.

o0o

Cùng lúc, phi kiếm đang bị nhốt trong luồng khí cũng cảm ứng được thứ gì đó liền nhanh chóng di chuyển. Nhất thời, ngoài thân kiếm xuất hiện vô số gai nhọn.

Trong nháy mắt khi bàn tay của Mạnh Đà Tử chộp tới, dòng khí liền hơi nới lỏng. Ngay lập tức phi kiếm phát ra vài tiếng động. Nhất thời, tám cái gai trên thân phi kiếm tự gẫy, rồi với tốc độ của phi kiếm nhanh chóng vọt tới tay của Mạnh Đà Tử.

Nếu nói về độc tố bên trong phi kiếm thì không thể so sánh với mấy cái gai trên thân nó. Lúc đầu, khi Vương Lâm luyện chế thanh phi kiếm này, đã tốn rất nhiều công sức lên chín mươi chín cái gai của nó. Gần như phần lớn độc tố đều được dồn hết vào trong mấy cái gai. Vì vậy mà tám cái gai gẫy ra mang theo một lượng độc tố khổng lồ.

Tuy nhiên nếu sử dụng với người khác có lẽ còn có công hiệu. Toàn thân Mạnh Đà Tử vốn toàn là độc. Độc tố của phi kiếm chủ yếu là lấy từ Độc Vương đỉnh. Mà Độc Vương Đỉnh thì vốn là bản mệnh pháp bảo của

Mạnh Đà tử. Vì thế mà tất cả độc tố trong phi kiếm cũng chẳng thể gây hại cho hắn.

Mới vừa rồi khi phi kiếm đâm trúng bả vai Mạnh Đà Tử, chất độc chui vào trong cơ thể hắn chỉ vừa mới lưu chuyển liền biến mất vô tung vô ảnh. Nó bị linh lực trong cơ thể Mạnh Đà Tử đồng hóa toàn bộ.

Nhưng cho dù độc tố trên tám cái gai không có hiệu quả thì với tốc độ của nó cũng tương đương với tám thanh phi kiếm tấn công cùng một lúc. Nếu đổi lại là người khác thì có lẽ bàn tay sẽ bị xuyên thấu. Nhưng mức độ cứng rắn của thân thể Mạnh Đà Tử đã đạt tới một cấp bậc khó tin. Vì vậy mà sao khi tám tiếng "đinh đinh" vang lên, tám cái gai liền bị bẻ gẫy.

Tuy nó bị bẻ gẫy nhưng cũng khiến cho bàn tay đang chụp lấy phi kiếm khựng lại. Trong khoảng khắc đó, phi kiếm liền lóe lên. Bàn tay của Mạnh Đà Tử chỉ sượt qua. Phi kiếm liền biến mất.

Có điều tu vi của Mạnh Đà Tử rất cao. Chỉ cần một chút va chạm đó cũng khiến cho quang mang của phi kiếm trở nên ảm đạm. Thậm chí bên ngoài còn xuất hiện vết nứt.

Sau khi phi kiếm biến mất liền xuất hiện cách đó hơn trăm trượng. Nó lóe lên mấy cái rồi biến mất không thấy tung tích.

Sắc mặc Mạnh Đà Tử âm trầm, nhìn chằm chằm về hướng phi kiếm biến mất. Tay phải hắn khẽ hua lên, nhất thời một cái khe không gian liền xuất hiện.

Một đạo thần niệm cực kỳ bá đạo từ trong cái khe không gian chợt lao ra. Sau khi tản ra liền lập tức bao trùm toàn bộ Tích Diệt giới. Chỉ có điều khi tới nơi thôn hồn đang ngủ say liền tản ra hai bên mà không chạm phải đối phương.

- Chuyện gì? - Từ trong thần niệm phát ra một đạo tin tức.

Trong nháy mắt khi đạo thần niệm xuất hiện, Mạnh Đà Tử lập tức quỳ gối xuống, cung kính nói:

- Sứ giả đại nhân! Ở đây có một tu sĩ đang cách lối ra quá gần. Ta cần trợ giúp.

- Có thể! - Đạo thần niệm nói.

Sau khi Mạnh Đà Tử nghe thấy đối phương trả lời, thân thể liền động nhanh chóng đuổi theo Vương Lâm. Trong lòng hắn hoàn toàn tin tưởng có sự trợ giúp của sứ giả đại nhân thì tên tiểu bối Kết Đan trung kỳ kia chắc chắn không thể thoát ra được.

Nếu nói tới vị quân vương ở cửa thứ ba, trong mắt Mạnh Đà Tử, ngoại trừ đại gia hỏa bị chủ nhân sử dụng pháp thuật làm cho ngủ say ra, cũng chỉ có sứ giả đại nhân là có thể xứng với danh hiệu đó.

Sau khi đạo thần thức quét qua toàn bộ khu vực cửa thứ ba liền tìm ngay ra vị trí của Vương Lâm và Lục Dục ma quân. Đầu tiên, thần niệm của hắn liền tập trung trên người Lục Dục ma quân. Từ thân thể của đối phương đang tỏa ra huyết quang khiến cho tốc độ tăng mạnh. Chỉ có điều mặc dù tốc độ có tăng nhưng càng lao về phía bên trong số lượng du hồn lại càng tăng lên. Với pháp bảo trong tay hắn, cơ bản không thể đối phó với nhiều du hồn như vậy.

Vì thế mà dọc theo đường đi, thân thể của hắn đã bị rất nhiều du hồn chui vào. Tất cả chỉ dựa vào một chút linh khí trong cơ thể để chống cự với du hồn mà thôi.

Khi thần thức lướt qua, Lục Dục ma quân lập tức thất kinh. Du hồn trong cơ thể đã rất khó đối phó vậy mà lại còn xuất hiện một đạo thần thức bá đạo đến vậy. Theo suy nghĩ của hắn, có thể xuất ra thần thức như thế, chắc chắn tu vi sâu không thể lường được.

Đạo thần thức sau khi liếc qua Lục Dục ma quân một cái liền phát ra một số dao động. Nhất thời, huyết quang bên ngoài thân thể Lục Dục ma quân yếu dần rồi biến mất, lộ ra vẻ mặt kinh hãi của hắn.

- Có sự tồn tại của Thôn hồn, ta không thể ra tay, chỉ có thể giúp ngươi ngăn cản một lần. Ngươi phải nhanh lên một chút. - Làm xong tất cả, đạo

thần thức lại hướng về phía Thiên Ma tán nhân đang bám sau Lục Dục ma quân mà phát ra một đạo thần niệm.

Nét mặt Thiên Ma tán nhân bình thản hơi gật đầu. Tốc độ của hắn chợt tăng lên, nhanh chóng đuổi theo.

Lục Dục ma quân thầm kêu khổ. Hắn cắn răng một cái, lại phế bỏ thêm một đạo dục niệm đã luyện hóa, tiếp tục thi triển Dục niệm huyết độn. Lúc này, thân thể hắn đã có dấu hiệu không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi. Du hồn trong cơ thể lập tức bắt đầu cắn nuốt. Hắn cười khổ, cắn răng phòng về phía trước.

Đạo thần thức lại một lần nữa quét về phía Lục Dục ma quân. Lần này, hắn cũng không ra tay. Sau khi nhìn qua liền khuếch tán đến lối ra của cửa thứ ba. Tại vị trí cách lối ra khoảng ngàn trượng liền có thể thấy được Vương Lâm.

Đạo thần thức phát ra một chút dao động, mục tiêu hướng về phía Vương Lâm. Thực ra, ngay lúc nó xuất hiện, Vương Lâm đã nhận ra. Lúc ấy, hắn chợt ngẩn người. Đạo thần thức đó mặc dù rất mạnh, nhưng lại mang tới cho Vương Lâm một cái cảm giác quái dị.

Khi đạo thần thức hướng về phía hắn công kích, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn đã biết được sự quái dị đó là do đâu. Người có được đạo thần thức đó tuyệt đối không phải tu sĩ. Đó chính là một con du hồn sắp tiến hóa trở thành thôn hồn.

Con du hồn lớn thế này cũng là lần đầu tiên Vương Lâm gặp phải. Chỉ có điều du hồn vẫn chính là du hồn. Chỉ cần nó chưa tiến hóa tới cảnh giới thôn hồn thì xét về mặt giai vị nó vẫn ở đẳng cấp dưới. Cho dù có lớn đến mấy thì do bản chất là thiên địch nên nó không thể vượt qua được cái ranh giới đó.

Bây giờ, con du hồn đó không ngờ dám tấn công đối với một kẻ thôn hồn như Vương Lâm. Kết quả như thế nào cũng chẳng cần phải đoán. Dưới con mắt của Vương Lâm, du hồn chẳng khác nào một loại thuốc bổ. Nếu có thể bắt nó nuốt vào thì thần thức chắc chắn sẽ đạt tới cấp độ như trước. Hơn nưa, mức độ tinh thuần còn đạt tới một trình đọ khó tin.

Lúc này, thần thức của du hồn đã tấn công tới nơi. Ngay khi tiến vào trong cơ thể Vương Lâm, du hồn lập tức ngẩn người, cả kinh.

- Thôn hồn? Ngươi...ngươi chính là thôn hồn? - Dao động từ thần thức của thôn hồn lập tức truyền ra. Nhưng có điều thanh âm mặc dù có phần kinh ngạc nhưng lại có chút gì đó mừng rỡ.

Mặc dù trong lòng Vương Lâm cảm thấy nghi hoặc nhưng đối với du hồn chui vào trong cơ thể mình chẳng hề do dự mà nuốt luôn. Du hồn nhanh chóng thu hồi thần thức, nhưng có một phần vẫn bị Vương Lâm nuốt chửng.

Vương Lâm liếm môi. Hắn có thể cảm giác được cực cảnh thần thức của mình tăng lên một cách nhanh chóng. Hắn thầm nghĩ đáng tiếc. Nếu có thể nuốt cả con du hồn đó thì hắn tin rằng thần thức của bản thân sẽ mạnh lên không ít.

Sau khi du hồn trốn thoát liền lập tức sử dụng một phương pháp nào đó, mở ra một cái khe không gian, sau đó chui vào biến mất khỏi Tịch Diệt giới.

Ngay lúc này, trong Yêu Thần huyết hải, du hồn chợt chui ra từ trong một đạo ánh sáng. Ngay sau đó, nó nhanh chóng bay về phía cây cột đá lớn nhất. Khi tới trước cây cột đá, du hồn lập tức ngựng tự lại thành một nam tử. Hắn quỳ một gối xuống giữa không trung, nét mặt có phần suy yếu, nhưng tràn ngập một sự hưng phấn.

- Chủ nhân! Ở cửa thứ ba, ta đã thấy được một kẻ Thôn hồn.

Trên cái cột đá cao chọc trời có một nam tử toàn thân màu đỏ đang khoanh chân ngồi. Nam tử đó cúi đầu nên không thể nhìn thấy tướng mạo. Nhưng từ thân thể hắn luôn tỏa ra một luồng hơi thở cuồng ngạo.

Ngay khi lời nói của du hồn chấm dứt, thân thể người đó chợt run lên, từ từ ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt bầy nhầy huyết nhục. Trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu, Yêu Thần huyết hải liền xuất hiện huyết vụ dày đặc tản ra khắp nơi.

Cùng lúc đó, đám tu sĩ trên những cây cột đá xung quanh cùng ngẩng đầu nhìn về phía người đó. Thậm chí, ngay cả những tu sĩ đang ngồi dưới đất cũng ngẩng đầu, ánh mắt xuất hiện một sự vui mừng.

- Thôn hồn...ngươi chắc chắn chứ? - Thanh âm nam tử mặc dù rất nhỏ nhưng lại ẩn chứa một thứ uy nghiêm không thể chống cự.

Thần thức của du hồn hóa thành nam tử lập tức nói:

- Chủ nhân! Ta có thể khẳng định người đó chính là thôn hồn! Chủ nhân! Bây giờ hắn đang đứng ở lối ra của cửa thứ ba. Nếu không bắt hắn sẽ muộn mất.

- Thôn hồn....- Hai mắt nam tử bình thản, vung tay phải lên. Nhất thời, phía chân trời xuất hiện một cái khe không gian rộng tới ngàn trượng.

- Các yêu thần Đồ Ti. Đi bắt thôn hồn đó về đây cho ta. - Nam tử toàn thân màu đỏ cất giọng nói. Sau đó lại cúi đầu nhìn xuống mặt đá, im lặng.

Lời nói của hắn vừa dứt, tất cả đám tu sĩ trong Yêu Thần huyết hải đều đứng lên, trong nháy mắt chui vào trong khe không gian.

Lúc này, du hồn hóa thành nam tử cũng bay theo. Khắp huyết hải đột nhiên chỉ còn lại một mình nam tử toàn thân đỏ như máu. Tay phải của hắn nhẹ nhàng viết lên mặt đất vô số hàng chữ.

"Bị phong ấn tại Yêu Thần huyết hải mấy vạn năm, hôm nay nghe nói có thôn hồn xuất hiện, liền có chút hồi hộp..."

Bên cạnh hàng chữ nhỏ đó còn có mấy hàng chữ nữa.

"Sau khi tiến vào tầng thứ ba, hiển nhiên nơi đây là một cái khe không gian có liên quan tới Tịch Diệt thế giới. Sau khi tìm kiếm liền có thể phát hiện được cửa vào của Tịch Diệt thế giới nhưng không đi vào.

"Cổ Thần chi địa đúng là có chút phóng đại. Nơi đây, ngoại trừ tầng thứ ba có một chút thú vị ra cũng chẳng còn gì đáng để nhắc tới. Vốn định bỏ đi, nhưng lại do dự. Nếu đã tiến vào đây mà không quan sát xem nó như thế nào chẳng phải là uổng phí thời gian hay sao?

"Cửa thứ tư cũng chỉ có một cái truyền tống trận. Nó căn cứ theo thời gian người quá quan mà xếp đặt rất là thú vị. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng cuối cùng cũng có thể hiểu được cấu tạo của nó. Từ đó có thể tiến vào bất cứ nơi nào trong cơ thể cổ thần.

"Nơi đây làm gì có cái nào là Cổ Thần chi địa? Rõ ràng là Yêu Thần chi địa thì đúng hơn.

"Cổ thần Đồ Ti...Người này đúng là một tu sĩ viễn cổ có trí tuệ cực cao. Phải bội phục hắn có thể nghĩ ra phương pháp này."

"Không thể ngờ được có một ngày chính mình lại bị vây ở đây nhiều năm như vậy...."

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 186: Bên ngoài khí hải.

Giờ phút này, ở cửa ra của tầng thứ ba Cổ Thần chi địa, thân hình Vương Lâm hóa thành một vệt sáng, lấy tốc độ cực nhanh hướng về nơi đó bay đi. Khoảng cách đến cửa ra càng lúc đã càng gần, chỉ qua mấy lần hô hấp, hắn đã cách nơi đó không đến mười trượng.

Nhưng vào lúc này, ở phía trên dòng xoáy nơi lối ra của cửa thứ ba đột nhiên xuất hiện một cái khe không gian dài đến nghìn trượng, phát ra hồng quang lấp lánh, tản mát một mùi máu tanh!

Đáy lòng Vương Lâm chấn động nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh. Hắn lập tức hướng đến lốc xoáy, thi triển bí quyết mà cổ đế nói cho hắn. Ngay lúc cái khe xuất hiện, quyết đoán xông vào trong dòng xoáy. Những tia chớp màu tím túa ra, tụ bên người hắn, kéo hắn vào sâu trong dòng xoáy.

Ngay khi tiến vào trong dòng xoáy, Vương Lâm nhìn ra, ở phía trên cái khe tỏa ra ánh sáng đỏ như máu đang có một đám yêu ma tu sỹ dữ tợn chui ra. Bọn chúng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong ánh mắt không che dấu nét mừng rỡ như điên, lập tức hướng phía dòng xoáy vọt đến.

Vương Lâm thầm than trong lòng. Đám yêu ma này dù chỉ một tên cũng có thể phất tay khiến hắn hình thần câu diệt. Mang theo lo lắng, thân hình hắn biến mất ở trong dòng xoáy.

Đám yêu ma này cũng không chút do dự nhanh chóng tiến nhập vào dòng xoáy.

Từ trong dòng xoáy lao ra một chỗ khác, Vương Lâm vẫn chưa dừng lại, nhanh chóng bay đi. Nơi này là một quảng trường rất lớn, trên đó có mấy chục cái cột trụ cao chừng mười trượng.

Giữa những cái cột trụ đó có một tòa Truyền Tống trận hình tròn, phát ra từng trận ánh sáng màu hồng yêu dị. Nhìn kỹ sẽ thấy Truyền Tống Trận giống như được cấu thành từ những mạch máu, bốn phía xung quanh còn có rất nhiều sợi tơ ẩn chứa một ít chất lỏng màu đỏ sậm. Chất lỏng theo đường tơ chảy vào trong Truyền Tống Trận.

Hồng quang yêu dị chính là do sự lưu động của chất lỏng trong Truyền Tống Trận phát tán ra.

Vương Lâm không chút do dự, ngay khi thân mình xuất hiện sử dụng thần thức quét qua một vòng. Hắn phát hiện nơi đây không có dòng xoáy để đi ra mà chỉ có một cái Truyền Tống Trận này mà thôi.

Hắn lập tức phóng về phía trước, đi đến bên cạnh Truyền Tống Trận. Tuy nhiên, hắn vẫn chưa trực tiếp nhảy vào. Sau khi liếc mắt một cái, từ trong túi trữ vật một thanh hắc sắc độc kiếm xuất hiện. Sau đó nó khẽ rung lên bắn ra hơn mười cái gai.

Sau đó, Vương Lâm thu hồi độc kiếm vào trong túi trữ vật, hai tay liên tục huy động, đánh ra mấy cái cấm chế vòng tròn tàn ảnh, phân biệt khắc lên trên từng cái gai.

Xong xuôi, tay phải hắn điểm vào mi tâm, sắc mặt ửng đỏ, phun ra một ngụm kim sắc đan khí. Đan khí này vừa hiện lập tức hóa thành những sợi tơ, chui vào bên trong các cái gai khiến cho chúng chấn động. Mấy cái vòng tròn tàn ảnh từ từ xoay tròn.

Sau đó, Vương Lâm không chút do dự, cất bước tiến về Truyền Tống Trận. Ngay khi hắn bước vào Truyền Tống Trận, lập tức một đạo huyết sắc quang mạc từ bên cạnh Truyền Tống Trận lóe lên, nhanh chóng đem toàn bộ trận pháp khóa lại.

- Thời gian để qua cửa thứ ba vượt thời hạn dự định, nhưng đạt được danh hiệu lĩnh ngộ giả. Do đó truyền tống đến bên ngoài khí hải.

Một làn sáng đỏ như máu giao động, thân thể Vương Lâm lập tức trở nên vặn vẹo, cuối cùng vô thanh vô tức biến mất. Vầng sáng đỏ như máu đang bao trùm lên trên trận pháp cũng dần tiêu tan. Một lúc sau, không gian đã khôi phục như thường.

Lúc này, mấy cái vòng tròn tàn ảnh của Vương Lâm lưu lại đột nhiên tán khai. Một cái cấm chế tỏa ra hào quang bảy màu đem Truyền Tống Trận này khóa lại. Cùng lúc đó những cái gai theo sự phát động của vòng tròn tàn ảnh cũng lấy tốc độ cực nhanh bắn phá Truyền Tống Trận. Mỗi cái gai đều đâm thật sâu vào những đoạn mạch máu của Truyền Tống Trận. Độc tố ẩn chứa trong nó lập tức khuếch tán ra xung.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ trận pháp không còn tản ra hồng quang mà là từng làn ánh sáng màu đen. Chẳng qua nó cũng không duy trì lâu. Một lúc sau liền chậm rãi nhạt đi, lại dần chuyển hóa sang hồng sắc.

Đúng lúc đó, từ cửa thứ tư tiến vào một đám huyết hải yêu ma. Bọn chúng dùng tốc độ nhanh nhất tiến đến bên Truyền Tống Trận.

- Trận pháp đã bị phá. Khoảng ba canh giờ nữa mới có thể khôi phục lại bình thường. - Một tên yêu ma tu sỹ liếc nhìn qua Truyền Tống Trận, bình thản nói.

- Không có vấn đề gì. Bản thể này lớn vô cùng. Cho dù thôn hồn đi vào đó nhưng trong ba canh giờ cũng chưa thể đi đến thức hải được. Chỉ cần hắn không tiến được vào thức hải liền không thể rời khỏi đây được.

- Ba canh giờ sau chúng ta tách ra tìm kiếm, xem hắn còn có thể sống sót được hay không?

Trong nháy mắt khi truyền tống, Vương Lâm có cảm giác như là cốt nhục bị chia ra thành từng mảnh. Ngay sau đó, hắn rõ ràng cảm giác được thân thể mình bị một thứ lực lượng vô hình bao lấy, kéo vào bên trong một dòng xoáy. Trong quá trình đó thân thể hắn dường như đã biến mất. Vương Lâm không hề cảm nhận được sự tồn tại của thân thể, dường như chỉ còn thần thức được giữ lại.

Chính hắn cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên thứ lực lượng vô hình kia biến mất, Vương Lâm dần cảm giác được sự tồn tại của thân thể. Khi hắn mở hai mắt ra, trước mặt hắn là một thế giới đầy màu lam.

Đây là một địa phương rất kỳ quái. Cả bầu trời màu lam, đất màu lam. Thậm chí có thể nói nơi này chỉ có trời không có đất. Bởi vì thực tế cái gọi là mặt đất cũng là một khoảng không trung.

Vương Lâm ngẩn người. Sau đó khôi phục bình tĩnh. Trong nháy mắt hắn nghe được thanh âm truyền tống. Bởi vì hắn có thân phận của lĩnh ngộ giả nên được đưa đến bên ngoài khí hải.

Thông qua câu nói, Vương Lâm có thể đoán ra rằng truyền tống trận kia chính là cửa thứ tư. Chẳng qua cửa này không có ngăn trở gì, chỉ có tác dụng truyền tống.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thầm nhủ: bản thân hiện tại đã tiến vào trong cơ thể của cổ thần, chính xác đang ở bên ngoài huyệt Khí Hải.

Hắn trầm mặc một chút, cảm khái thở dài. Hắn cũng không ngờ trong số những người tiến vào nơi này thì hắn lại là người đầu tiên.

Nếu là trước khi đến cửa thứ 3, đối với việc tiến vào Cổ Thần còn có chút kỳ vọng, thì hiện tại hắn đột nhiên có loại cảm giác, trong cơ thể của Cổ Thần cũng không giống với những gì mà Đoan Mộc Cực đã nói. Làm gì có khắp nơi đều là pháp bảo và dược hoàn.

Nhất là nơi tiến vào cửa thứ ba, xuất hiện cường giả yêu ma, lại khiến cho đáy lòng Vương Lâm như bị một khối đá đè nặng. Hắn mơ hồ có

cảm giác bản thân đã đến một nơi không nên đến.

Nhất là ánh mắt đám yêu ma đó nhìn hắn mà mừng rỡ như điên. Vương Lâm mắt lộ hàn mang. Với trí thông minh của bản thân, chỉ cần suy nghĩ một chút hắn liền liên tưởng đến câu nói của du hồn khi gọi mình là thôn hồn.

- Đám sinh vật kỳ dị yêu ma kia, trước đó chỉ xuất hiện một tên Mạnh Đà Tử. Nhưng khi ta rời khỏi không ngờ chúng lại xuất hiện nhiều như thế. Mục tiêu của chúng chắc chắn là ta…Xem ra việc này nhất định nhất định có quan hệ đến thân phận thôn hồn của ta.

Trong lúc Vương Lâm đang thầm nghĩ, hắn vẫn đang phi hành về phía trước. Hắn có dự cảm, đám sinh vật yêu ma đó chắc chắn sẽ không buông tha việc truy kích mình. Nói không chừng lát nữa sẽ xuất hiện trước mặt mình ngay thôi.

Việc cần làm lúc này phải nhanh chóng li khai khỏi thân thể quỷ dị của Cổ Thần.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, một khối ngọc giản xuất hiện trong tay. Hắn ngưng thần xem xét, vẻ mặt âm tình bất định. Sau khi thu lại ngọc giản, hắn có chút trầm ngâm, hai tay nhanh chóng biến hóa, đánh ra một cái thủ ấn.

Ngọc giản này đúng là của Cổ Đế. Trên đó có ghi lại bí quyết rời khỏi đây. Bí quyết này có đến hơn bốn trăm thủ ấn, chỉ có thể đánh ra toàn bộ mới có thể tạo ra một cái thông đạo.

Vương Lâm đánh ra thủ ấn đầu tiên vẫn chưa phát hiện có điều gì dị thường. Hắn lại tiếp tục đánh ra thêm mấy cái thủ ấn. Mãi cho đến khi đánh ra thủ ấn thứ ba mươi tư, hắn đột nhiên dừng lại, vẻ mặt hiện lên vẻ âm trầm.

Thủ ấn thứ ba mươi tư này nhìn thì có vẻ cũng giống như những cái trước đó nhưng thực tế sau khi đánh ra lại không tự chủ được dẫn động linh lực của bản thân, thấp thoáng một chút dao động.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, hai tay lại biến hóa, đánh ra thủ ấn thứ ba mươi lăm. Sau đó, theo ngọc giản yêu cầu, hắn liên tiếp đánh ra toàn bộ thủ ấn.

Khi đánh ra đạo thủ ấn cuối cùng, hắn nhấn về phía trước một cái. Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy, từng trận khí âm trầm từ trong đó truyền ra. Chẳng qua dòng xoáy vừa mới hình thành đã lập tức sụp đổ, biến mất ngay trước mặt hắn.

Liên tục đánh ra những thủ quyết này làm linh lực trong cơ thể hắn dao động rất mạnh, mãi cho đến khi dòng xoáy biến mất, linh lực mới khôi phục lại bình thường.

Tại lúc lốc xoáy xuất hiện, Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nó, nhãn quang chớp động không ngừng.

- Bí quyết này quả là ngoan độc!

Vương Lâm thì thào nói, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Dòng xoáy hình thành sau khi đánh ra thủ quyết thì xoay ngược từ phải sang trái. Nhưng dòng xoáy tại mỗi cửa lại xoay theo chiều ngược lại.

Nếu không chú ý kỹ thì căn bản không thể nhìn ra điểm khác biệt trong đó. Còn việc đánh ra thủ ấn, hình thành dòng xoáy xoay ngược cuối cùng có thể đưa hắn rời khỏi nơi đây được không thì Vương Lâm cũng không dám đoán bừa. Nhưng hắn có thể xác định, hai loại dòng xoáy khác nhau nếu va chạm vào nhau thì chắc chắn sẽ gây ra một hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng cơ hội rời đi khỏi đây chính là lúc va chạm xảy ra. Tuy thế, lúc đang đánh ra thủ quyết Vương Lâm cũng phát hiện rằng, từ thủ quyết thứ ba mươi tư trở đi, linh lực trong cơ thể dao động càng lúc càng mạnh. Khi đánh xong đạo thủ quyết cuối cùng, linh lực dao động dĩ nhiên cũng đã đến cực điểm.

Vương Lâm luôn lưu ý sự dao động của linh lực cũng không cảm thấy có gì khác thường. Nếu không hắn đã sớm đình chỉ thủ quyết. Hiện tại hắn đã nhìn ra dòng xoáy xoay theo chiều ngược lại, trong mắt lập tức lộ ra một tia hàn mang.

Bí quyết này có thể đưa hắn rời khỏi nơi đây hay không thì chưa biết nhưng hắn đã biết khi hai lốc xoáy va chạm với nhau chắc chắn sẽ dẫn động linh lực trong cơ thể hắn, sinh ra hỗn loạn, thậm chí sẽ bạo ra, tối hậu có thể lan đến kim đan, khiến nó vỡ thành hai mảnh.

Hết thảy những điều này là vì mỗi lần Vương Lâm tiến vào lốc xoáy thì linh lực trong cơ thể đều bị dao động rất mạnh. Tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng nếu là trong nháy mắt đó hai lốc xoáy sinh ra va chạm thì lại khác. Nếu dao động đó mà tác dụng vào linh lực trong cơ thể hắn thì hậu quả có thể hắn không chịu được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 187: Cổ Thần truyền thừa (1).

Vương Lâm trầm mặc mất một lúc. Sau khi đã nghiệm chứng thủ quyết, thì đây cũng không phải là phương pháp tất yếu có thể rời khỏi nơi đây. Day day mi tâm, hắn nghĩ có nên tiến vào không gian nghịch thiên hay không?

Phải biết rằng nếu có thể đi vào nghịch thiên không gian, khả năng chạy trốn của hắn lại tăng lên không ít. Một hồi lâu sau, hắn buông tay, khuôn mặt vẫn bình thường nhưng trong mắt lại hiện lên một vui vẻ.

Không gian nghịch thiên không bị hạn chế nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào.

Vương Lâm thở ra một hơi, tay phải vừa lật lấy ra túi trữ vật của Cổ Đế. Hắn dụng thần thức đảo qua, lập tức bị một thứ lực lưởng cản lại.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn bình thản. Hiển nhiên Cổ Đế bị Mạnh Đà Tử ném vào cái khe không gian, cái khe đó với cái khe xuất hiện ở cửa thứ ba đều thông tới cùng một địa phương.

Túi trữ vật ngăn cản thần thức của Vương Lâm, nên có thể thấy được Cổ Đế chưa tử vong. Thực tế hiện tại, Vương Lâm cũng chưa xác định được việc này. Dù sao túi trữ vật của Mạnh Đà Tử không có thần thức. Dựa theo đạo lý thì hắn đã chết mới đúng nhưng cuối cùng hắn lại xuất hiện lần nữa.

Tính đến hiện tại, trên tay hắn có hai túi trữ vật của Cổ Đế và của thi hài thần bí trong động phủ có thần đạo thuật của Chiến Thần Điện.

Hai túi trữ vật này đều có thần thức của cố chủ. Nếu bọn họ không chết chỉ có thể than thở mà chờ đợi. Vương Lâm không nóng nảy, hắn đưa tay

vỗ vào túi trữ vật bên phải, thần thức còn lưu lại của Cổ Đế bao lấy túi trữ vật ngăn cản thần thức của Vương Lâm cảm ứng bên trong.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, thân mình như tên rời cung, hướng về phương xa bay đi. Mục tiêu của hắn là Thức hải của Cổ Thần.

Dù sao ở cửa thứ hai hắn đã chiếm được một cái ngọc giản có khắc phương pháp luyện chế cấm phiên, ở bên trong có nói một loại tài liệu chủ yếu để chế tạo ra nó chỉ có ở trong Thức Hải.

Lấy cực nhanh tốc độ, bay đi một lúc trong cái thế giới chẳng phân biệt được thiên địa này, Vương Lâm vẫn không nhìn thấy biên giới. Trong tầm mắt của hắn chỉ có một mảnh xanh thẳm.

Hắn nhớ lúc trước đám người Đoan Mộc Cực có nói qua thân thể của Cổ Thần rất lớn. Một Cổ Thần trưởng thành thậm chí còn lơn hơn so với toàn bộ Chu Tước tinh. Do đó, phi hành trong cơ thể hắn thì giữa hai đại huyêt cũng có khoảng cách lớn không thể tưởng tượng được.

Cũng may nơi này tuy rộng lớn nhưng dọc theo đường đi cũng không có cấm chế hay sinh vật gì xuất hiện. Tất cả chỉ là một mảnh yên tĩnh. Vương Lâm nhíu mày, vẫn không dừng lại, tiếp tục hướng phía trước phóng đi.

Tại bên trong cơ thể của Cổ Thần, thần thức không bị hạn chế như ở ba cửa trước, mà có thể tản mát rất xa, còn hơn so với ngoại giới. Thần thức của Vương Lâm sau khi được tẩm bổ ở cửa thứ ba. Nhất là vào phút cuối cùng có thể thôn phệ được một phần của du hồn nên đã có bước nhảy vọt.

Hiện tại, phạm vi thần thức của hắn buông có thể đạt đến phạm vi mấy ngàn dặm. Do đó, hắn vừa sử dụng thần thức quan sát bốn phía vừa nhanh chóng phi hành. Một lúc lâu sau, Vương Lâm đột nhiên giật mình. Nét mặt hiện vẻ kinh nghi, nhìn chằm chằm về phía trước. Linh lực trong cơ thể hắn, xuất hiện từng đạo dao động, dường như đã bị một thứ lực lượng thần bí dẫn động.

Ngay sau đó, thần thức của hắn thấy được xa xa xuất hiện một loạt làn khí màu thâm lam. Làn khí cao đến vạn trượng, chiều dài thì không thể đoán được, nhìn không thấy giới hạn. Khoảng cách đến làn khí còn rất xa, nhưng vô số tiếng động rầm rầm đã truyền dến.

Gần như trong nháy mắt, khi đến gần dòng khí, linh lực dao động trong cơ thể càng lúc càng mạnh. Hắn không do dự hướng phía đó bay đi. Làn khí đó quá mức cổ quái.

Càng làm cho đáy lòng Vương Lâm trầm xuống chính là linh lực của cơ thể hắn không thể khống chế, kim đan rung động kịch liệt. Tốc độ phi hành của hắn vội giảm xuống.

Lúc này khoảng cách đến làn khí đó càng lúc càng gần. Vô số thanh âm như đập vào tai hắn. Mặc dù Vương Lâm cảm thấy kinh hãi nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh, bất loạn. Hắn biết chắc chắn không thể thoát đi trước khi khí lãng ập đến. Do đó hắn đặt tay phải lên mi tâm, lập tức Nghịch Thiên châu từ trong mi tâm xuất hiện, toàn thân của Vương Lâm lập tức trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Qua chừng mười lần hô hấp, làn khí đã ập đến, gào thét lao qua chỗ Vương Lâm vừa biến mất, ầm ầm lao về phía xa. Sau đó, thân ảnh hư ảo của Vương Lâm lại xuất hiện, từ từ trở nên rõ ràng. Sau khi hiện thân, hắn chằm chằm nhìn về phía làn khí đang ào ào bay đi ngày một xa, ánh mắt chớp chớp.

Nhìn một lúc, hắn lại chuyển thân, hướng phía trước tiếp tục bay đi.

Lúc này, ở cách xa cửa thứ ba nghìn trượng, huyết quang bao phủ toàn thân Lục dục Ma quân đã biến mất, lộ ra một khuôn mặt gầy gò, trong tay cầm một bộ hài cốt thiếu nửa cánh tay.

Trên thân hài cốt có vô số điểm sáng, tản mát một tia ánh sáng nhàn nhạt.

Khi cùng du hồn tranh đấu, toàn thân huyết nhục của hắn đã bị cắn nuốt sạch sẽ, nguyên anh cũng sắp bị vỡ nát. Trong thân thể của hắn có vô số du hồn đang liên tục công kích, khiến Lục dục Ma quân mệt mỏi đến không thể chịu nổi.

Hiện tại, hắn liên tục thi triển dục niệm huyết độn, nhưng không đủ sức để phản kháng nữa, chỉ có thể chờ đợi đến lúc hoàn toàn bị du hồn cắn nuốt hơặc bị sư phụ của hắn đuổi đến

Lúc này, đáy lòng hắn có phần mong cho trước khi du hồn có thể cắn nuốt toàn bộ thân thể sư phụ hắn có thể tới nơi. Chỉ cần có thể giữ được tính mạng, dù cho bị ma hóa hắn cũng nguyện ý.

Đáng tiếc, mong ước này của hắn khó có thể hiện thực. Cuối cùng một chút phòng ngự cuối cùng của Nguyên Anh đã bị du hồn đánh tan, thần thức của hắn đã hoàn toàn lộ ra trước đàn du hồn lớn đông đúc.

Đám du hồn lộ rõ vẻ thèm khát, đồng loạt lao tới. Lúc này, Lục Dục ma quân có vẻ đã bất lực. Nhưng đúng vào lúc đó, cái thi thể trong tay hắn chợt tỏa ra kim quang.

Kim quang từ hài cốt dần dần bao lấy Lục dục Ma quân. Đám du hồn trong cơ thể hắn đang muốn xông lên đột nhiên kêu thảm, nhanh chóng dẫm đạp lên nhau chui ra khỏi cơ thể hắn chạy đi.

Lục dục Ma quân ngơ ngác nhìn sự việc xảy ra. Đám du hồn chạy mất khiến cho hắn lại lần nữa nắm quyền điều khiển thân thể, ánh mắt lộ vẻ kích động. Nắm lấy hài cốt, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cảm khái khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng là rất nhanh hắn liền cảm thấy nghi hoặc, tuy vậy lúc này không phải là lúc cân nhắc tỉ mỉ nguyên do.

Xung quanh hắn có rất nhiều du hồn, lúc này cũng đều chạy đi, dường như rất sợ hãi thứ kim quang đó. Lục dục Ma quân là một kẻ quyết đoán, sau khi phát hiện ra điểm này, hắn lập tức thu hồi tâm thần, nhanh chóng hướng về lối ra của cửa thứ ba cách đó nghìn trượng mà bay đi.

Cái khe khổng lồ trên bầu trời cũng đã biến mất. Tốc độ của Lục Dục ma quân cực nhanh, lại không có du hổn cản trở, nên trong nháy mắt hắn đã lao vào trong cơn lốc xoáy.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu có thể may mắn thoát khỏi cửa thứ ba, hắn thề sẽ không bao giờ quay trở lại nữa!

Năm đó, lần đầu tiên hắn đến nơi này, tuy cũng tiến nhập vào cửa thứ ba nhưng không quỷ dị như lần này. Một loạt sự tình, sư phụ tái sinh, Mạnh Đà Tử ma hóa, khiến cho trong lòng hắn bao phủ một đám sương mù thật lớn. Đám sương mù biến thành bóng ma, dọa hắn mất hồn.

Lúc này, hắn đứng ở trong lốc xoáy. Khi lôi điện đánh xuống , tay phải hắn vung lên, đánh ra một loạt pháp quyết. Sau khi đánh xong toàn bộ pháp quyết, Nguyên Anh trong cơ thể Lục dục Ma quân lập tức rút nhỏ xuống một vòng lớn.

Thần thái trong mắt hắn rõ ràng đã ảm đạm đi nhiều. Toàn bộ pháp quyết tập trung hết vào cái thi hài trên tay hắn, lập tức kim quang kịch liệt lóe lên. Ngay sau đó, trên thi hài xuất hiện vô số vết nứt, rồi hóa thành một đoàn tro cốt hướng bốn phía khuếch tán.

Trong đám tro cốt này có vô số điểm sáng màu vàng. Lục Dục ma quân vung tay lên, lập tức tro cốt tiêu tán. Các điểm sáng màu vàng nhanh chóng ngưng tụ lại cùng một chỗ, hình thành một cái xương tay lóng lánh kim quang.

Chẳng qua, trên cái xương cánh tay đó chỉ có bốn ngón tay, ngón áp út chỉ có một nửa.

Đoạn xương tay vừa hình thành, những tia chớp màu tím lập tức trở nên yên tĩnh, dừng tại chỗ, không nhúc nhích. Lục dục Ma quân cũng không thèm liếc mắt, nắm lấy đoạn xương tay, trong miệng phun ra một đạo linh khí.

Linh khí bị nó hấp thu, nhanh chóng biến mất. Sau đó Lục dục Ma quân dùng đoạn xương đánh ra từng đạo pháp quyết. Nếu là Vương Lâm ở đây lúc này chắc chắn nhận ra pháp quyết này hoàn toàn giống như của Cổ Đế truyền cho hắn, chẳng qua nó không chỉ có 4 trăm thủ ấn mà là gần ngàn.

Sau khi đánh ra một ngàn thủ quyết, một đạo lốc xoáy dần dần xuất hiện, quay tròn trước mặt hắn. Lục dục Ma quân lộ ra vẻ vui mừng. Lần này hắn quay lại nơi đây là do cho rằng mình đã nghiên cứu thấu triệt thủ cốt. Chỉ cần có nó, hắn tự tin có thể lần nữa bình yên rời khỏi nơi này như ngàn năm trước.

Thủ cốt này thực tế chính là vật truyền thừa của Cổ Thần mà Vương Lâm vẫn tìm kiếm. Năm đó, Thiên Ma Tán Nhân đưa thủ cốt cho Lục dục Ma quân. Trải qua ngàn năm nghiên cứu rốt cục, hắn cũng hiểu được sự huyền bí của nó.

Lo sợ khi sử dụng bị người khác đoạt đi hoặc phát sinh những biến cố không thể kháng cự nên hắn không tiếc tiêu phí rất nhiều tâm huyết đem nó dung hợp vào trong cơ thể của đệ tử. Kể từ đó không ai nghĩ đến vật truyền thừa đó không phải nằm trong túi trữ vật của hắn mà lại ở trong cơ thể người trẻ tuổi vẫn luôn đi theo bên cạnh.

Mà thông qua liên hệ với thủ cốt, bất cứ lúc nào hắn đều có thể lấy nó ra sử dụng.

Hơn nữa, bởi vì thủ cốt này chính là vật truyền thừa của Cổ Thần nên không bị cấm chế nơi này hạn chế. Đệ tử của hắn hoàn toàn không chịu trở ngại, có thể tiến vào Cổ Thần chi địa.

Sau khi đánh ra đạo thủ pháp cuối cùng, Lục dục Ma quân quyết định từ giờ về sau sẽ không đến địa phương quỷ dị này nữa. Nhưng lúc hắn đang

tràn ngập tin tưởng, chuẩn bị một bước tiến vào dòng xoáy, rời khỏi nơi này. Dòng xoáy đột nhiên sụp đổ, vô thanh vô tức tan biến.

Lục dục Ma quân ngây người một lúc. Lúc này những tia chớp màu tím vốn đang đứng yên giữa không đột nhiên hạ xuống, hút lấy Lục dục Ma quân, nhanh chóng biến mất khỏi cửa thứ ba.

Sau khi hắn biến mất, ở một nơi nào đó, Thiên Ma Tán Nhân vẻ mặt bình thản, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái, đáy lòng tự nói:

- Đồ đệ tốt của ta! Ngươi nhất định phải thành công, mới không uổng công vi sư âm thầm mở ra vật truyền thừa trợ giúp ngươi thoát khỏi du hồn, và ngăn cản ngươi rời khỏi nơi này.

Toàn thân Vương Lâm giống như một đạo thiểm điện, ở bên ngoài huyệt khí hải của Cổ Thần nhanh chóng bay đi. Lúc này, hắn đã thay đổi phương hướng, không phải đi về phía trước mà bay lên phía trên.

Chính hắn cũng không biết trải qua bao lâu, những thứ hắn thấy được trước mắt vẫn không có gì thay đổi. Nếu không phải hắn có thể sử dụng thần niệm điều tra, chắc chắn hắn sẽ nghĩ bản thânvẫn đang giẫm chân tại chỗ.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã gặp hơn mười lần làn khí như trước. Mỗi lần hắn đều tiến vào không gian của Nghịch Thiên châu để tránh né.

Dần dần hắn cũng phát hiện một ít manh mối. Theo hắn quan sát thì làn khí đó như được linh khí tạo thành.

Đáy lòng Vương Lâm có đáp án, chẳng qua vẫn có chút không dám tin. làn khí này rõ ràng đến từ dòng xoáy linh khí của huyệt khí hải. Nếu đây chỉ là làn khí phát ra từ dòng xoáy mà đã có uy lực như thế thì dòng xoáy trong Khí Hải sẽ có uy lực không thể tưởng tượng được.

Rõ ràng Cổ Thần đã tử vong tại sao linh khí trong cơ thể còn có thể tự động lưu thông? Ngoài ra càng phi hành về phía trước hắn càng cảm thấy nghi hoặc. Hắn cảm thấy từng trận dao động cổ quái từ bốn phương tám hướng chậm rãi quét đến. Mỗi lần những dao động vô hình đảo qua đều khiến cho Vương Lâm cảm giác được rằng dù chúng không có tính công kích nhưng đều khiến cho cảm xúc của hắn có sự thay đổi rất nhỏ. Tuy rằng rất nhỏ nhưng cũng làm Vương Lâm càng thêm cảnh giác. Hắn đối chiếu vị trí huyệt khí hải của bản thân, trên khí hải chính là huyệt tổ khiếu. Thức hải cũng chính là ở chỗ này.

Vương Lâm vừa phi hành vừa âm thầm tính toán. Đáng tiếc thông tin mà hắn nhận được quá ít khiến cho trong đầu vẫn luôn có một tầng sương mù bao phủ, nhìn không rõ chân tướng. Lúc này, hắn chỉ cảm nhận toàn bộ Cổ Thần chi địa được bao phủ bởi một bầu không khí rất quỷ dị.

Đang phi hành, Vương Lâm đột nhiên rùng mình, không chút do dự tiến vào trong không gian nghịch thiên. Đúng lúc đó, một đạo bạch quang ở cách đó không xa hiện ra. Sau khi hào quang tiêu tán, Lục dục Ma quân hiện thân, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Sắc mặt hắn lúc này rất âm trầm, hết nhìn kim sắc thủ cốt trong tay, rồi lại nhìn xung quanh. Đột nhiên nét mặt của hắn trở nên sửng sốt. Ngay sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn bốn phía, trên mặt đột nhiên biến hóa, lộ vẻ mừng rỡ như điên.

- Này …này Cổ Thần rõ ràng đã chết, vì sao nơi này vẫn có dục niệm dao động mạnh như vậy? - Hai mắt Lục dục Ma quân càng lúc càng sáng. Hắn vừa xuất hiện đã cảm nhận được từ bốn phương truyền đến từng trận dao động.

Hắn có thể nhận thấy rõ ràng đó chính là đủ loại dục niệm. Lúc này mắt hắn hàn mang lóe lên, hai tay bấm quyết, niệm chú, hướng vào hư không đánh ra một đạo pháp quyết. Đột nhiên một làn sương mù màu đen hiện lên ở trước mặt hắn. Sau đó nó lóe lên bay về phía xa.

Ánh mắt Lục dục Ma quân lóe lên, há mồm hút một cái. Làn sương đen lập tức quay đầu, trong nháy mắt bị hút vào trong miệng hắn. Lục dục Ma quân lại hiện lên vẻ mừng rỡ, hắn rõ ràng cảm giác được rằng hấp thu một tia dục niệm này làm Nguyên Anh của hắn trước đó bị du hồn cắn nuốt lập tức khôi phục lại bình thường.

Lục dục Ma quân không chút do dự, thần thức tỏa ra. Sau khi không thấy có gì dị thường liền giơ hai tay đan vào nhau, hai chân khoanh lại, trong miệng quát khẽ:

- Khủng dục! Thu!

Dứt lời, thủ pháp trên tay hắn nhanh chóng biến hóa. Lập tức bốn phương tám hướng xuất hiện vô số hắc sắc vụ khí, điên cuồng lao về phía Lục dục Ma quân.

Dần dần hắc sắc vụ khí ngày càng nhiều, cuối cùng là che kín cả khu vực. Chúng xuất hiện một cách liên mien bất tuyệt. Thân thể của Lục Dục ma quân như cái động không đáy, liên tục cắn nuốt hắc sắc vụ khí.

Vẻ mặt của hắn ngày càng phấn khởi, vừa vui mừng vừa sợ hãi. Hắn có thể cảm giác được dục niệm trong cơ thể Cổ Thần lớn vô cùng đã vượt qua sự tưởng tưởng của hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Ở một vị trí cách đó mười vạn dặm, Thiên Ma Tán Nhân hai mắt lộ vẻ hưng phấn, nhìn về phía phương xa Lục dục Ma quân, lẩm bẩm:

- Hấp đi, đồ đệ tốt của ta, tận tình hấp đi… Vì đại kế của vi sư, ngươi phải làm cho thật tốt!

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười cổ quái. Hai tay hắn đang giao nhau bỗng duỗi ra, một cái vòng tròn màu lam nhanh chóng hướng khuếch tán ra bốn phía. Trong nháy mắt nó liền bao phủ phạm vi ngàn dặm. Làm

xong, Thiên Ma Tán Nhân chớp chớp hai mắt, nụ cười càng thêm rạng rỡ. Đáy lòng hắn thầm nhủ:

- Đồ nhi tốt, vi sư năm đó cho rằng Chấp niệm của ngươi chính là kẽ hở lớn nhất. Nhưng bây giờ có lẽ cái chấp niệm đó sẽ là nguyên nhân trực tiếp hỗ trợ vi sư thành công!

Thời gian chậm rãi trôi qua, vô cùng vô tận hắc vụ đã đem phạm vi ngàn dặm bao trùm hoàn toàn, nếu không phải Thiên Ma Tán Nhân bố trí cấm chế, chắc chắn màn sương này sẽ còn khuếch tán thêm nữa.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hắc vụ kia dần dần biến mất, ánh mắt Lục dục Ma quân lộ ra vẻ điên cuồng. Tu vi bây giờ của hắn dĩ nhiên đã đạt đến một trình độ không thể tin nổi.

- Tham dục, thu! – Hắn quát khẽ một tiếng. Trong nháy mắt hồng sắc vụ khí lại bỗng nhiên xuất hiện. Không lâu sau, trong phạm vi ngàn dặm lập tức bị hồng vụ bao phủ.

Kế tiếp là tất cả các loại dục vọng bao gồm vọng dục, duyệt dục, đố dục, chấp dục đều bị Lục Dục ma quân cắn nuốt! Ánh mắt của hắn bây giờ đã hoàn toàn trở nên điên cuồng. Sư phụ của hắn nói đúng khuyết điểm lớn nhất của Lục dục Ma quân chính là luôn cầu mong tu vi tinh tiến. Một khi có cơ hội để gia tăng tu vi, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua.

Nhất là bây giờ, hắn không hề có ý định đình chỉ, mà là cứ điên cuồng hấp thu, cắn nuốt mãi cho đến loại dục niệm cuối cùng. Sau đó, toàn bộ cơ thể hắn tản mát ra một cỗ ngập trời hơi thở.

Sáu loại dục niệm trong cở thể của Cổ Thần là do trước khi chết, thần thức trong cơ thể đặc thù biến hóa mà thành. Sau đó chúng phân liệt và khuếch tán ra xung quanh. Lúc này Lục Dục ma quân có thể nói đã hấp thu một phần dục niệm của Cổ Thần. Huyền Thiên Ma Dục Quyết của hắn đã dĩ nhiên vượt qua dự đoán chung cực của người sáng lập là Thiên Ma Tán Nhân.

Ngay lúc đó, ở ngoài vạn dặm, Thiên Ma Tán Nhân lộ vẻ cực kỳ vui sướng. Người luôn âm trầm như hắn mà vào lúc này cũng không kìm được phải cười lên sảng khoái. Thân hình hắn thoáng động, hướng về phía Lục Dục ma quân phóng đi.

- Đồ nhi tốt của ta! Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành. Không uổng công năm đó lão phu thu dưỡng ngươi. Giờ ngươi có quyền báo ân rồi!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 188: Cổ Thần truyền thừa (2).

Vương Lâm đang ở bên trong không gian của Nghịch Thiên châu. Tất cả mọi chuyện bên ngoài đều được hắn thông qua năng lực đặc thù của hạt châu mà quan sát.Cho đến hôn nay Nghịch Thiên châu vẫn chưa hoàn toàn nhận chủ. Nhưng từ khi Vương Lâm đạt tới Kết Đan trung kỳ, hắn phát hiện sau khi tiến vào trong hạt châu, cảm giác hoàn toàn khác trước.

Cảm giác đó cũng giống hệt với khi hắn vừa mới kết đan. Chỉ có điều lần này không rõ ràng được như thế mà thôi. Dưới sự suy đoán của Vương Lâm, có lẽ một trong những nguyên nhân chính là do tu vi gia tăng. Ngoài ra còn một nguyên nhân khác nữa là do thần thức của hắn mạnh thêm. Dù sao thì du hồn ở cửa thứ ba cũng đã giúp cho thần thức của hắn tăng lên một bước dài.

Lúc này, khi hắn ở trong không gian của hạt châu, chỉ cần nắm lấy những tia sáng dài bên trong là có thể cảm nhận được tất cả mọi chuyện bên ngoài.

Sự xuất hiện của Lục Dục ma quân khiến cho Vương Lâm có phần kinh ngạc. Hắn không ngờ được Lục Dục ma quân lại có thể thoát khỏi cửa thứ ba để vào thân thể Cổ thần.

Hơn nữa, trước khi đối phương hiện thân liền xuất hiện dòng xoáy, chứng tỏ Lục Dục ma quân đã được truyền tống trận ở cửa thứ tư đưa vào.

Vương Lâm bình tĩnh, ngưng thần đợi đối phương bỏ đi rồi mới hiện thân, tiếp tục phi hành. Nếu hai người chạm mặt nhau ở đây thì đối với Vương Lâm đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng chuyện kế tiếp lại khiến cho hắn thất kinh. Khi Lục Dục ma quân hấp thu cái thứ kia mang tới cho Vương Lâm một cái cảm giác vô cùng quen mắt. Hắn lập tức nhớ tại lúc đầu khi mới vào hư vô thông đạo, Lục Dục ma quân đã thi triển ma công.

Hắn xem tới đây không khỏi hít một hơi thật sâu. Ánh mắt hắn chớp chớp liên tục. Nhưng nhanh chóng trong lòng hắn lại cảm thấy nghi hoặc khi thấy đối phương hấp thu quá mức đơn giản. Tất cả giống như đã được chuẩn bị sẵn từ trước, chỉ chờ Lục Dục ma quân tới đây hấp thu mà thôi. Hắn có thể cảm giác được một cách rõ ràng thực lực của Lục Dục ma quân không ngừng tăng lên.

Lục Dục ma quân cũng cảm nhận được trong cơ thể đang cuồn cuộn một thứ lực lượng mà từ trước đến giờ vẫn chưa hề có. Huyền Thiên Ma Dục quyết của hắn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn. Lúc này, trong lòng hắn vô cùng kích động. Theo đuổi mấy ngàn năm tới hôm nay cuối cùng cũng đạt được thỏa mãn. Cái cảm giác đó khiến cho hắn vô cùng sảng khoái.

Hắn cúi xuống hai tay rồi ngửa mặt lên trời cười rộ. Bây giờ hắn hoàn toàn tự tin cho dù có phải đối mặt với sư phụ cũng chẳng hề sợ hãi. Hoàn toàn có thể đánh một trận.

Sự tin tưởng đó chính là do hắn hấp thu ham muốn của Cổ Thần mà ra. Sáu loại dục niệm dung hợp với nhau tạo ra một nguồn năng lượng đặc biệt, giúp cho hắn có thể điều khiển sinh tử của người khác.

Chỉ có điều, Lục Dục ma quân cũng chẳng cần phải suy nghĩ quá lâu. Bất chợt nét mặt của hắn liền trầm xuống, nhanh chóng trở nên hung dữ. Từ phía xa có một đạo lưu tinh đang nhanh chóng vọt về phía hắn.

- Lão già này! Ngươi đã không để ý tới tình thầy trò thì đừng trách ta sát sư diệt tổ. - Lục Dục ma quân nhếch mép cười lạnh, thân thể chẳng thèm di động. Hắn lạnh lùng nhìn cái bóng người đang tới càng lúc càng gần.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đó đã lao tới trước mặt Lục Dục ma quân. Tới cách mười trượng nó liền dừng lại, hiện ra thân thể của Thiên Ma tán nhân. Hắn nhìn Lục Dục ma quân một cách chăm chú, ánh mắt không giấu được sự vui mừng, cười ha hả nói:

- Tốt! Đúng là đệ tử của Thiên Ma tán nhân ta. Ngươi quả nhiên có dũng khí hấp thu ham muốn của Cổ Thần. Dịch nhi! Vi sư xin cảm ơn ngươi.

Trong lòng Vương Lâm cảm thấy chấn động. Hắn ở trong không gian Nghịch Thiên châu có thể thấy được tất cả mọi thứ bên ngoài. Khi người đó xuất hiện liền khiến cho hắn kinh hãi. Ngoại hình người đó cũng tương tự như Mạnh Đà Tử, đều có được thân thể yêu ma.

Càng khiến cho hắn kinh ngạc khi nghe người đó nói. Từ lời nói của người đó có thể đoán được đó chính là sư phụ của Lục Dục ma quân.

Vương Lâm không biết rằng người phát động lần đi vào Cổ Thần chi địa cách đây ngàn năm chính là Thiên Ma tán nhân. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn cũng đoán ra được bảy, tám phần.

Căn cứ vào lời nói của người đó, Vương Lâm biết được thì ra thứ mà Lục Dục ma quân vừa mới hấp thu chính là ham muốn của Cổ Thần. Hắn cũng chẳng biết ham muốn của Cổ Thần là cái gì, nhưng chỉ cần nhìn nét mặt bọn họ cũng có thể đoán ra được ý nghĩa.

Ánh mắt của Lục Dục ma quân lóe lên hàn quang. Hắn không nói lời nào, hai tay nhanh chóng kết ấn trước ngực, quát nhỏ:

- Dục niệm chi linh! Xuất!

Tiếng nói vừa dứt, phía sau Lục Dục ma quân chợt xuất hiện một cột khói. Cột khói vừa xuất hiện liền hóa thành một đám lệ quỷ, nhe nanh múa vuốt đánh về phía Thiên Ma tán nhân.

Sự tham lam trong mắt Thiên Ma tán nhân càng lúc càng nhiều. Hắn vẫn không ra tay ngăn cản Lục Dục ma quân làm phép. Hai tay hắn cũng thi

triển pháp quyết tương tự. Trong nháy mắt khi đối phương thi triển pháp thuật đó, hắn cũng quá khẽ:

- Dục niệm chi linh! Xuất!

Nhất thời, phía sau hắn cũng xuất hiện một làn khói, hóa thành sáu con lệ quỷ đánh về phía trước.

Lục Dục ma quân nhếch mép cười mỉa mai. Tuy hắn được Thiên Ma tán nhân truyền thụ, nhưng vẫn biết Huyền Thiên Ma Dục quyết của lão vẫn còn lưu lại một số thứ. Vì vậy mà trước đây, Lục Dục ma quân đã nghiên cứu, cải tiến rất nhiều đối với loại công pháp này. Cho đến hôm nay, hắn toàn toàn tự tin khi mình thi triển Huyền Thiên Ma Dục quyết so với Thiên Ma tán nhân cũng không hề thua kém.

Ngay lúc pháp thuật Dục niệm chi linh của hai người cùng được phát ra, trong nháy mắt, Thiên Ma tán nhân liền nở một nụ cười cổ quái. Hắn đột nhiên duỗi tay, nhanh chóng bay lên. Mái tóc trên đầu không gió mà tung bay. Từng luồng linh lực từ trong cơ thể hắn xuất ra.

- Dĩ cốt mà đi... - Thiên Ma tán nhân quát khẽ. Thanh âm của hắn mang lại một cảm giác tang thương. Sau khi thanh âm phát ra, nhất thời đoạn xương tay màu vàng trong tay Lục Dục ma quân đột nhiên nhúc nhích. Trong nháy mắt nó tan ra thành vô số điểm sáng màu vàng, tiêu tán trong tay của Lục Dục ma quân.

Vô số điểm sáng giống như một con sông màu vàng bay về phía Thiên Ma tán nhân. Khi tới trước người hắn liền ngưng tụ hóa thành đoạn xương màu vàng. Lúc này, sau khi cánh tay hợp lại, ngón trỏ liền duỗi ra chỉ về phía Lục Dục ma quân.

Vương Lâm nhìn chăm chú cảnh tượng trước mặt. Trong lòng hắn vẫn cảm thấy nghi hoặc khi thấy Lục Dục ma quân có thể hấp thu một cách dễ dàng ham muốn của Cổ thần. Giống như có một bàn tay vô hình sắp xếp từ trước. Nhưng sau khi Thiên Ma tán nhân xuất hiện, Vương Lâm liền hiểu ngay tất cả mọi chuyện đều do sư phụ của Lục Dục ma quân động tay động chân. Điều này chứng tỏ lão có một mục đích rất lớn.

Ánh mắt Lục Dục ma quân chợt lóe lên. Hắn không thèm để ý tới mấy con lệ quỷ của mình, nhanh chóng quay đầu lui lại. Sau đó, hắn hóa thành một cái cầu vồng, bay đi. Trong khoảng khắc vừa rồi, hắn chợt hiểu ra nguyên nhân dòng xoáy bị sụp đổ sau khi hắn sử dụng xương tay thi triển thủ ấn để tạo ra.

Đoạn xương tay đó cũng không hoàn toàn thuộc về hắn mà là thuộc về sư phụ hắn. Nếu không không thể bởi một câu nói mà nó đã thoát khỏi bàn tay hắn. Khi nó vừa mới rời khỏi tay hắn liền mất đi sự liên lạc đã lập được trong ngàn năm qua. Điều đó khiến cho hắn cảm thấy thất kinh, trong đầu nghĩ ra nhiều thứ.

Thiên Ma tán nhân nhếch miệng cười mỉa. Hắn cũng chẳng thèm để ý tới Lục Dục ma quân, nhẹ nhàng nói:

- Dĩ dục vi kiếm...

Sáu con lệ quỷ của Thiên Ma tán nhân lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, nhanh chóng hóa thành khói rồi dung hợp lại với nhau. Trong nháy mắt hiện ra một bóng người hư ảo.

Cùng lúc đó, Lục Dục ma quân đang lao đi lập tức tiêu tán. Khi hắn ngưng tụ liền liền hoảng sợ khi phát hiện ra, chẳng biết tại sao lại xuất hiện bên cạnh Thiên Ma tán nhân. Vị trí xuất hiện của hắn vừa đúng vào chỗ sáu đạo dục niệm hóa thành một bóng người. Nói một cái chuẩn xác thì cả hai đã dung hợp cùng một chỗ.

- Lấy máu huyết toàn thân kẻ đó để tế hiến... - Thanh âm Thiên Ma tán nhân quỷ dị vang lên. Khi tiếng nói vừa dứt, Lục Dục ma quân không hề có chút phản kháng, thân thể lập tức nổ tung, huyết nhục bắn ra tung tóe.

Thiên Ma tán nhân vẫy tay, một giọt máu từ trong cơ thể hắn nhanh chóng bay ra, ngưng tụ lại thành một quả cầu máu, bay giữa không trung. Trong suốt quá trình đó, Lục Dục ma quân bị một thứ lực lượng vô hình trói buộc, không thể dãy dụa.

- Lấy tu vi Hóa Thần kỳ đại viên mãn của người này...lấy sáu loại dục niệm của Cổ Thần làm vật dẫn...mở ra thần thức của Cổ Thần... - Ánh mắt Thiên Ma tán nhân lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn đã chờ đợi cái ngày này đã bốn ngàn năm rồi.

Trên thực tế, ngàn năm trước, hắn cũng không phải là lần đầu tiên tiến vào Cổ Thần chi địa. Chuẩn xác mà nói, thì đó là lần thứ ba. Bốn ngàn năm trước, lần đầu tiên, hắn chỉ với một kiện pháp bảo trong tay đã vượt qua đệ tam quan tiến vào tầng thứ tư, sau đó còn tim được một đoạn xương cánh tay. Phát hiện nơi đây có một dục niệm dao động rất mạnh. Loại dao động đó khiến cho người khác chỉ có cảm giác không khỏe. Nhưng với hắn vốn lấy dục niệm làm thủ đoạn công kích thì cực kỳ mẫn cảm.

Thiên Ma tán nhân có thể nói là tuyệt thế thiên tài. Sau khi hắn nhận ra điều khác lạ cũng không thử hấp thu mà nhanh chóng sử dụng đoạn xương tay, mở ra thông đạo mà ra khỏi đây.

Sau khi đi ra, hắn bắt đầu khổ công nghiên cứu dục niệm. Cuối cùng đã tự nghĩ ra được Huyền Thiên Ma Dục quyết. Sau khi hắn thành công, lần thứ hai tới đây, tuy vẫn tiến được vào cửa thứ tư, nhưng lại phát hiện dục niệm của Cổ Thần còn lớn hơn nữa. Đúng lúc đó, hắn cũng thấy được tu sĩ bị ma hóa.

Quá kinh hãi, hắn vội vàng bỏ đi. Sau khi khổ chiến một phen, cuối cùng hắn mới may mắn chạy thoát. Cũng trong lần đó, hắn biết một số đoạn bí văn có liên quan tới Cổ Thần truyền thừa.

Sau khi chạy ra, sự hấp dẫn đó khiến cho hắn không thể kìm chế được. Vì vậy mà hắn lao tâm khổ tứ, thực hiện một cái âm mưu. Hắn đã phải chuẩn bị ngàn năm mới có lần thứ ba. Việc hắn bị bao vây mà chết cho tới chuyện trao đoạn xương tay cho Lục Dục ma quân cũng đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Tại cửa thứ ba, mặc dù Mạnh Đà Tử để cho hắn đi ra, nếu Lục Dục ma quân gặp nạn, hắn cũng sẽ hiện thân để cứu. Mục đích cuối cùng cũng chỉ là để cho gã có thể tiến vào tầng thứ tư. Thậm chí có thể nói năm đó, thu nhận Lục Dục ma quân cũng chỉ để dành cho ngày hôm nay.

Thân thể Lục Dục ma quân nhanh chóng biến thành huyết vụ. Về phần nguyên anh của hắn thì bị Thiên Ma tán nhân chụp lấy biến thành một làn linh lực mỏng manh.

Hai mắt Thiên Ma tán nhân lộ ra một sự hưng phấn điên cuồng. Hai tay hắn kết ấn, phun ra một ngụm tinh huyết vào trong linh khí. Nét mặt hắn trở nên dữ tợn, quát:

- Cổ Thần chỉ phương hướng...Khủng dục Cổ Thần! Đi!

Nhất thời đoạn xương tay màu vàng đang lơ lửng trong không trung phát nổ, hóa thành một làn sóng màu vàng. Cuối cùng nó hình thành trong không trung một cái vòng sáng màu vàng.

Cùng lúc đó, từ trong làn huyết vụ do Lục Dục ma quân hóa thành có một con rồng đen chui ra. Nó rít lên một tiếng rồi hướng về phía nguyên anh của Lục Dục ma quân đã biến thành linh khí mà hút một cái. Sau khi hấp thu một phần sáu linh khí, toàn thân con rồng đen tỏa ra ánh sáng màu đen, lao thẳng về phía vầng sáng màu vàng.

Trong nháy mắt, toàn bộ Cổ Thần chi địa chấn động. Nếu không nhờ cấm chế mà Thiên Ma tán nhân đã bố trí ngoài ngàn dặm thì chỉ sợ đám tu sĩ bị ma hóa trong Cổ Thần chi địa sẽ cảm giác được.

Một tiếng nổ vang lên, con rồng đen đâm phải một thứ trở ngại vô hình. Nhất thời, không gian bên cạnh con rồng đen chợt xuất hiện vô số những cái khe. Toàn bộ thân thể rồng đen sau khi va chạm liền hóa thành một luồng khí, biến mất trong Cổ Thần chi địa.

Cổ Thần vĩnh viễn mất đi khủng dục của bản thân.

Vương Lâm đứng trong không gian của Nghịch Thiên châu, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, trong lòng cảm thấy kinh hoàng. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại xuất hiện một sự kích động. Đoạn xương tay màu vàng đó đúng là xương của Cổ Thần. Mà một đốt ngón tay còn thiếu đó lúc này đang nằm trong túi trữ vật của Vương Lâm.

Vương Lâm chăm chú nhìn về phía vị trí mà con rồng đen đánh vào.

- Cổ Thần tham dục! Đi!

Từ trong huyết hải, một con hồng long chợt xuất hiện, tỏa ra khí thế kinh người. Sau khi nuốt một phần sáu luồng linh khí, nó liền lao về phía vị trí đó.

Kế tiếp Vọng, Duyệt, Đố, Chấp bốn loại dục niệm hóa thành bốn con rồng, theo thứ tự lần lượt công kích vào vị trí đó. Cuối cùng, sau khi Chấp niệm hóa rồng công kích vào bên cạnh cái khe không gian. Cả cái khe đột nhiên vỡ vụn, để lộ ra một cái thông động rộng ước chừng ba trượng.

Thiên Ma tán nhân cười một cách điên cuồng. Tay phải hắn đưa lên, chộp một cái về phía đó. Một viên băng tinh hình tròn có màu lam hiện lên. Viên băng tinh có đường kính khoảng chừng mười trượng, nhưng thông đạo lại chỉ khoảng chừng ba trượng mà thôi.

Vương Lâm nhìn chăm chú vào thông đạo. Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn đành từ bỏ ý định mạo hiểm lao ra.

Hai tay Thiên Ma tán nhân kết ấn, nét mặt hết sức cẩn thận, đánh về phía băng tinh một đạo linh quang. Nhưng vào lúc này, nét mặt hắn chợt biến đổi. Hắn có thể cảm nhận được cấm chế của mình đã bị một người nào đó phá giải. Người đó đang lao tới đây với một tốc độ cực nhanh.

Nét mặt hắn lộ vẻ không cam lòng. Cấm chế vừa bố trí có thể nói là một trong những cấm chế mạnh nhất trong khả năng của hắn. Hơn nữa, bên ngoài còn có rất nhiều cấm chế khác nhau. Cho dù là hắn, nếu muốn phá giải cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Dù sao, chuẩn bị nhiều năm như vậy, tuy nói trong cơ thể Cổ Thần vô cùng rộng lớn. Trường hợp hai người xuất hiện cùng một chỗ là rất ít. Nhưng để bảo đảm, hắn vốn đổ rất nhiều công sức vào cái cấm chế đó.

Chỉ có điều, lúc này hắn không thể ngờ được lại gặp phải một kẻ thôn hồn. Vì thế mà khiến cho chủ nhân của huyết hải hạ lệnh phái tất cả tu sĩ đã ma hóa chui vào trong cơ thể Cổ Thần truy kích.

Kể từ đó, khó tránh khỏi gặp phải một vài sự cố. Nhưng Thiên Ma tán nhân vô cùng tin tưởng vào cấm chế của mình mới không thay đổi kế hoạch, vẫn tiếp tục thực hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 189: Cổ Thần truyền thừa (3).

Bây giờ đối phương có thể bài trừ cấm chế hắn tự nhận là hoàn mỹ, khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

Hắn không nói một lời, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, tay phải hướng về thông đạo chụp một cái, kéo ra một phần ba của băng tinh mười trượng kia, sau đó tay trái vỗ lên thông đạo. Lập tức thông đạo thu nhỏ lại, sau đó liền biến mất. Khoảng không lại trở lại cảnh hư vô, không có chút khe hở.

Lúc này trái tim Thiên Ma Tán Nhân đang nhỏ máu. Hắn trải qua trăm cay ngàn đắng, chỉ cần thêm mấy canh giờ nữa là có thể lấy được toàn bộ băng tinh. Nhưng bây giờ đành phải bỏ lại, chỉ lấy được có một phần ba.

Băng tinh này một khi đã phân chia ra thì những thứ ẩn trong đó sẽ bị tổn thất không ít, hơn nữa chỉ có một cơ hội lấy được mà thôi, nếu không thể lấy đầy đủ thì cũng đành chịu, không thể lấy tiếp phần còn thiếu kia nữa.

Hắn sau khi lấy băng tinh xong, không nói một lời, định ấn vào trán. Đúng lúc này một thanh âm lạnh như băng đột nhiên truyền tới:

- Nếu ngươi dám động đậy, ta sẽ thôn phệ ngươi để tăng cường thần thức bản thân!

Tay phải Thiên Ma Tán Nhân run lên. Âm thanh này hắn vô cùng quen thuộc, chả trách cấm chế có thể bị đối phương nhẹ nhàng phá giải. Người này bên trong huyết hải chỉ thấp hơn thập đại chiến tướng, tu vi đã nằm ngoài sự phân chia cấp bậc ở Chu Tước tinh.

Chuẩn xác mà nói, người này là một thượng cổ tu sĩ, vì một vài nguyên nhân đặc thù mới sống được tới ngày nay.

- Thuộc hạ tham kiến Đóa Mục đại nhân....

Thiên Ma Tán Nhân cười lấy lòng một tiếng, chẳng dám nhúc nhích một ngón tay. Hắn biết mình dù muốn hấp thu băng tinh cũng cần thời gian tiêu hoá, còn đối phương muốn giết hắn thì chỉ cần nháy mắt.

Lúc này một trung niên nam tử mặc một bộ y phục màu đỏ chậm rãi từ xa bay tới. Người này trông giống người bình thường, không giống như Mạnh Đà Tử hay Thiên Ma Tán Nhân đã bị ma hoá.

Dung mạo hắn bình thường, nhưng lại có một cỗ khí chất đặc biệt, khiến người ta vừa nhìn thấy hắn lập tức thấy khẩn trương.

Trung niên nam tử không nhìn vào Thiên Ma Tán Nhân mà nhìn vào khoảng không, hơi nghi hoặc. Vị trí đó hắn mơ hồ cảm nhận được linh lực ba động.

Chẳng qua nơi này là Khí Hải trong cơ thể cổ thần, có linh lực ba động cũng không phải điều gì quá ngạc nhiên. Người này sau khi xem xét cẩn thận một lúc mà không phát hiện ra điều gì liền thu hồi ánh mắt, dừng lại ở thân thể Thiên Ma Tán Nhân.

Vương Lâm vô cùng kinh hãi. Vừa rồi trong nháy mắt hắn dường như cảm thấy đối phương nhìn rõ hạt châu nghịch thiên, nhìn xuyên suốt thấy được hắn bên trong. Đây là lần đầu tiên hắn mới gặp loại cảm giác này.

Đối phương không ngờ lại có thể phát hiện ra hạt châu nghịch thiên. Điều này khiến Vương Lâm thực sự kinh hãi. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt loé sáng.

Dưới ánh mắt của đối phương, Thiên Ma Tán Nhân đột nhiên cảm thấy mọi bí mật trong lòng đều như bị nhìn thấu. Chẳng qua hắn sống ở huyết hải lâu như vậy, hiển nhiên có phương pháp ứng phó. Ngay trong nháy mắt khi đối phương xuất hiện, một đạo linh lực cổ quái đã tự động yên lặng xoay tròn trong cơ thể hắn. Cảm giác bị nhìn thấu này chậm rãi tiêu tán.

Ánh mắt của trung niên nam tử đảo qua thân thể Thiên Ma Tán Nhân, dừng lại trên băng tinh mà hắn đang cầm, chụp một cái. Băng tinh nọ lập tức thoát khỏi tay Thiên Ma Tán Nhân, bay về phía trung niên nam tử.

Thiên Ma Tán Nhân trong lòng lại nhỏ máu, nhưng không dám biểu hiện bất cứ điều gì. Tất cả nội tâm đều được cỗ linh lực cổ quái đang xoay tròn kia che dấu hoàn toàn.

- Đây là vật gì? Thanh âm của trung niên nam tử bình thản, nhưng lại toả ra một cỗ uy nghiêm không thể nghi ngờ. Hắn nhìn băng tinh này nhưng không phát hiện được bất cứ điểm gì khác thường.

Thiên Ma Tán Nhân vội vàng cung kính nói:

- Đóa Mục đại nhân. Đây là do tu vi toàn thân của đệ tử vãn bối là Lục Dục Ma Quân biến thành. Năm đó vãn bối nhận hắn làm đệ tử để về sau lấy não tinh của hắn, tăng trưởng tu vi. Nếu đại nhân thích thì vãn bối xin hiếu kính ngài.

Nam tử trung niên nhìn Thiên Ma Tán Nhân một cái, hai ngón tay kẹp lấy băng tinh, trong miệng lạnh nhạt nói:

- Thật không?

Vừa nói hắn vừa kẹp nhẹ hai ngón tay một cái, băng tinh liền biến thành những mảnh vụn bay tung ra bốn phía.

Thiên Ma Tán Nhân ngẩn ra, khuôn mặt kinh ngạc nhìn băng tinh tiêu tán, không nói lên lời.

- Cái thứ chẳng chịu nổi một đòn này mà ngươi cũng coi là bảo vật!

Nam tử trung niên cười trào phúng, lạnh nhạt nói.

Thiên Ma Tán Nhân cười khổ lắc đầu, thân thể phảng phất như già hẳn đi, trầm mặc không nói.

- Cùng ta đi tìm kẻ thôn hồn kia đi!

Nam tử trung niên nói xong, tay phải chụp một cái. Thiên Ma Tán Nhân cảm thấy như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng truyền tới, túm lấy thân thể hắn, kéo bay về phía xa.

Băng tinh sau khi vỡ vụn, hóa thành vô số điểm tinh mang, tản ra bốn phía, dần dần biến mất. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào những điểm tinh mang sắp tiêu tán này, nhiều lần muốn hiện thân xem xét nhưng cuối cùng đều nhịn được.

Sau thời gian một nén nhang, nam tử trung niên bỗng nhiên hiện ra từ hư không, cau mày lần nữa, sau khi nhìn quanh một lượt, trầm ngâm một chút, thân thể mới lóe lên rồi biến mất.

Băng tinh dưới thần thức của hắn xem xét, chỉ phát hiện một ít linh lực mà thôi. Sở dĩ hắn bóp nát là vì hắn hoài nghi ở đây có gì đó.

Không chừng là tên thôn hồn kia đang ở chỗ này. Linh lực ba động vừa rồi mà hắn cảm nhận được có phần kỳ quái.

Lại qua thời gian một nén nhang nữa, Vương Lâm âm thầm thở dài. Hắn tuy không biết rằng băng tinh kia là vật gì nhưng có thể khiến Thiên Ma Tán Nhân cố sống cố chết để đoạt lấy, hiển nhiên vật đó không phải tầm thường như lời nam tử trung niên nói.

Đáng tiếc là vật đó đã bị nam tử trung niên hủy mất, nếu không Vương Lâm cũng muốn xem thử xem, rốt cục nó là thứ gì.

Hắn thở dài, cũng không nóng vội từ trong không gian nghịch thiên đi ra. Dù sao nam tử trung niên kia cường đại quá mức, không chừng lại để lại một loại cấm chế nào đó.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên tại vị trí băng tinh tiêu tán vốn chẳng có thứ gì bỗng nhiên lóe lên mấy điểm sáng. Những điểm sáng ấy ngày càng nhiều, cuối cùng không ngờ lại như quay ngược thời gian, tự tụ lại thành băng tinh.

Ngay sau đó, trong hư không xuất hiện một đạo quang quyển màu vàng. Trong quang quyển hình như có một một tấm màn ngăn cách. Từng vết nứt nhỏ lan ra, sau đó bên trong đó xuất hiện một vết nứt không gian, từ đó tỏa ra một lực hút, hút băng tinh dần dần bay về phía đó.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn cắn răng, không nói một lời, quyết đoán từ không gian nghịch thiên lao vọt ra. Một thân ảnh hư ảo hiện lên

giữa không trung, chưa ngưng thật nhưng thân ảnh đó đã vội chụp lấy băng tinh.

Lúc này hư ảnh dần dần hiện rõ ràng, đúng là Vương Lâm!

Hắn sau khi chụp được băng tinh không hề dừng lại, nhanh chóng phóng về phương xa. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất, cơ hồ là sử dụng toàn bộ linh lực, lướt đi như xé gió.

Bay được gần một canh giờ tốc độ hắn mới chậm lại, quay đầu nhìn về phía sau một chút, sau đó nhìn chằm chằm vào băng tinh trên tay, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc. Hắn không thể phát hiện đây là vật gì. Trong khi phi hành hắn cũng thử thu nó vào túi trữ vật nhưng không thể.

Trên mặt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán. Vật này có thể khiến Thiên Ma Tán Nhân coi trọng như vậy hắn không phải là vật phàm. Hắn cầm băng tinh, nhớ lại những động tác của Thiên Ma Tán Nhân, dứt khoát ấn vào trán.

Khi băng tinh mới chạm vào trán Vương Lâm, hắn còn chưa dùng sức, băng tinh đã tự động chui vào. Qua một lúc sau, Vương Lâm vẫn không thấy có bất cứ dấu hiệu gì khác thường. Linh lực trong cơ thể không tăng trưởng, thần thức cũng vẫn như trước.

Đáy lòng Vương Lâm nghi hoặc. Hắn nội thị trong cơ thể một lần nữa. Băng tinh nọ dường như chưa từng tồn tại, Vương Lâm có tìm kiếm thế nào cũng không phát hiện được.

Hắn nhíu mày. Chẳng lã Thiên Ma Tán Nhân thiên tân vạn khổ, thậm chí không tiếc phế bỏ đệ tử của mình để đạt được vật này, lại là thứ đúng như lời nam tử trung niên nói, chỉ là thứ rác rưởi sao?

Hai mày Vương Lâm nhíu chặt, thân thể hướng về phía trước tiếp tục phi hành, muốn nhanh chóng tới được thức hải. Nhưng đột nhiên vào lúc này, một cơn đau yếu ớt từ trong đầu hắn truyền ra.

Cơn đau này rất nhẹ, chỉ vừa xuất hiện là lập tức biến mất. Nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, một cơn đau dữ dội liền xuất hiện. Lặp đi lặp lại như vậy, những cơn đau khủng khiếp điên cuồng kéo đến. Lúc đầu còn nhẹ nhàng, về sau thì như sóng giữ, dồn dập đánh tới.

Sự việc phát sinh quá nhanh, Vương Lâm cũng chỉ mới bay được thêm mấy trượng liền lập tức rên thảm một tiếng, thân thể run rẩy. Sự đau đớn điên cuồng xuất hiện, càng về sau càng kịch liệt. Hắn chẳng nói một lời, lập tức điểm vào mi tâm, muốn tiến vào không gian nghịch thiên tĩnh toạ. Nhưng hắn lại phát hiện thần thức của mình bị cơn đau xuất hiện cản trở, căn bản là không thể tiến vào không gian nghịch thiên.

Sắc mắt Vương Lâm khẽ biến. Hắn vội dùng nội thị nhìn lại thân thể, lập tức phát hiện bên trong thức hải của mình đã bị một tầng sáng màu lam bao vây, sự đau đớn chính là từ nơi này truyền tới. Loại đau đớn này cho

dù là Vương Lâm tâm chí kiên định cũng không khỏi biến sắc, lại rất khó ngăn cản, chỉ đành đau khổ chống chịu.

Lúc này một đạo ánh sáng màu lam từ đỉnh đầu Vương Lâm chậm rãi bay ra. Quầng sáng này sau khi xuất hiện lập tức hoá thành vô số xúc tua. Những xúc tua này phiêu đãng giữa không trung. Dần dần chúng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dài.

Cuối cùng những xúc tua này đột nhiên cử động, hướng về phía thân thể Vương Lâm cuộn tới, vây quanh thân thể hắn, càng ngày càng nhiều. Xunh quanh thân thể Vương Lâm dần hình thành một cái kén lớn, lơ lửng giữa không trung.

Cùng lúc đó, từng đạo lam quang từ trong cái kén phát ra chói mắt. Lam quang vừa xuất hiện, không gian xung quanh liền như cuộc sóng. Rung động càng ngày càng nhiều, một lực hút cực đại từ bên trong truyền ra, hút cái kén vào.

Trong nháy mắt, cái kén khổng lồ liền biến mất. Rung động dần dần cũng dừng hẳn, không còn thấy một chút gì khác thường.

Không lâu sau, một tu sĩ ma hoá đột nhiên xuất hiện. Khuôn mặt hắn già nua vừa nhìn đã thấy tràn ngập lệ khí. Sau khi hắn hiện thân liền nghi hoặc nhìn quanh, tay phải tuỳ ý chụp vào hư không một cái, một khe hở không gian liền hiện ra.

Tu sĩ này không ngừng chụp ở bốn vị trí khác nhau, xem xét các khe hở không gian, cuối cùng không tìm thấy gì mới xoay người biến mất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 190: Cổ Thần truyền thừa (4).

Bên trong cơ thể cổ thần, hầu hết mọi nơi đều có tu sĩ ma hoá tìm tòi. Thân thể cổ thần tuy lớn, đối với tu sĩ ma hoá có chút phiền phức nhưng đám người này dường như rất hiểu rất rõ nơi này, giống hệt Mạnh Đà Tử.

Cho dù là ở ngoài huyệt Khí Hải có khí lãng nhưng bọn họ sau khi gặp phải cũng chẳng hề né tránh, thậm chí còn chạy vào bên trong khí lãng tìm kiếm một hồi.

Cứ tìm tòi như vậy, mà lại không có thu hoạch gì, nhưng tu sĩ ma hoá vẫn không bỏ cuộc. Dù sao tìm được thôn hồn này đối với tương lai bọn chúng có quan hệ trực tiếp.

Vương Lâm sau khi bị vây trong cái kén lớn kia một khắc, thân thể tiến vào một trạng thái rất kỳ dị. Trước mắt hắn hiện lên một mảnh không gian đầy sao, bốn phía lại là toàn một màu đen.

Hắn không cảm thấy thân thể mình tồn tại. Nhưng trạng thái này lại bất đồng với thần thức ly thể. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể mình đang di động về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Khu vực đầy sao kia càng ngày càng lớn, cuối cùng biến thành những quả cầu vĩ đại. Ngay sau đó hắn nhìn thấy một người khổng lồ. Người khổng lồ này đang ngồi khoanh chân trên một quả cầu lớn, hai tay liên tục thay đổi pháp quyết. Từ tay hắn bắn ra một tia, đánh vào một quả cầu ở phía xa. Ầm một tiếng, quả cầu liền nổ tung, một đợt sóng không khí kinh khủng nhanh chóng từ nơi nổ mạnh đó tràn ra.

Người khổng lồ không thèm để ý, tay phải chụp một cái. Một giọt chất lỏng màu vàng từ nơi đó bay ra, rơi xuống tay hắn. Ngay sau đó tay trái hắn xoa một cái, một trận thất thải quang mang loé lên. Sau khi quang mang tiêu tán, trên tay người khổng lồ bỗng nhiên có thêm một đứa trẻ nhỏ.

Hắn lãnh đạm nhìn đứa trẻ, tay phải miết giọt chất lỏng vừa nãy, nhỏ lên mình nó, sau đó thân thể bay lên, cầm đứa trẻ trong tay ném vào bên trong quả cầu hắn vừa ngồi.

Đứa trẻ bị giọt chất lỏng màu vàng bao bọc, bay vút đi, hoá thành một đạo lưu tinh lập tức bay vào bên trong quả cầu kia. Do tốc độ quá nhanh,

lực ném lại mạnh nên mãi tới gần giữa quả cầu mới chậm lại rồi dừng hẳn.

Người khổng lồ kia cùng không thèm liếc mắt một cái, thân thể loé lên rồi biến mất.

Vương Lâm nhìn cảnh này, hai mắt loé sáng, ẩn hiện một tia rung động. Người khổng lồ này nhất định là cổ thần! Cổ thần cường đại đến bậc nào hiện giờ hắn đã hiểu được. Cái vật hình tròn kia chính là thứ là Tư Đồ Nam đã từng đề cập qua, trên thực tế chính là một tinh cầu.

Mà lúc này vô số những ngôi sao trước mắt hắn chính là vô số tinh cầu. Chẳng qua do khoảng cách quá xa nên nhìn có vẻ không lớn. Nhưng trên thực tế thì chúng đều to khổng lồ.

Cổ thần phất tay là có thể hủy diệt một tinh cầu, đây là thực lực đến mức nào! Thần thông mạnh mẽ ra sao!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn hầu như không còn suy nghĩ cũng có thể hiểu vì sao cổ thần cuối cùng lại biến mất. Loại thân thể khổng lồ này phải cần linh lực nhiều tới đáng sợ, nếu cứ tiếp tục phát triển vậy thì hắn phải hủy diệt tất cả tinh cầu mất.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn về chỗ đứa trẻ nọ bị ném xuống. Trong lòng vừa nghĩ tới, hắn cảm giác bản thân nhoáng một cái

đã đi tới tinh cầu đó.

Trên tinh cầu nọ không hề ít người tu chân. Trừ một số người tu vi cực cao mới thấy được hiện dị thường do đứa trẻ bay vào gây ra thì không còn người nào phát hiện ra. Tuy nhiên những tu sĩ này sau khi tìm hiểu cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Trang phục của họ so với tu chân giới mà Vương Lâm thấy có những điểm bất đồng rõ ràng.

Vương Lâm chìm vào lòng đất, rất nhanh tìm được đứa bé nọ. Đứa bé được chất lỏng màu vàng bao bọc, yên tĩnh nằm ở trung tâm của tinh cầu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, người tu chân trên tinh cầu càng ngày càng nhiều, cực kỳ phồn thịnh.

Nhưng đột nhiên đến một hôm, đứa trẻ bao năm yên lặng đột nhiên mở mắt. Ngay sau đó chất lỏng màu vàng bên ngoài thân thể nó co rút lại, cuối cùng bị thân thể nó hút lấy hoàn toàn. Mà thân thể nó dần dần lớn lên, phát triển thành một thiếu niên.

Tiếp theo là một trường hạo kiếp. Vương Lâm thấy thiếu niên kia sau khi lớn lên, thân thể vừa động, tất cả thực vật trên tinh cầu đều héo rũ, hóa

thành những đạo chất lỏng màu xanh biếc, hướng về tâm của tinh cầu, sau đó bị hắn hấp thu.

Quá trình này kéo dài rất lâu.....

Vô luận người tu chân điều tra thế nào cũng không thu hoạch được gì. Họ dường như bị bịt mắt, không hề phát hiện ra hướng mà tinh hoa thảo mộc biến mất.

Tiếp theo đó, linh khí của cả tinh cầu trong thời gian ngắn ngủi nhanh chóng mất đi. Rất nhanh sau đó cả tinh cầu không còn một chút linh lực. Một số lượng lớn tu sĩ bất đắc dĩ đành phải di chuyển.

Linh khí toàn bộ là bị thiếu niên kia hấp thu. Thân thể hắn đã lớn lên không ít.

Sau đó, trên mặt đất xuất hiện những thiên tai khủng khiếp, núi lở đất sụp, thậm chí nhiều tu sĩ không kịp thời di chuyển đều chết một cách lạ lùng, nguyên nhân chẳng rõ ràng, thường là đột nhiên tu vi toàn thân mất hết, sức sống cũng mất sạch trong nháy mắt.

Nhiều năm sau, cả tinh cầu này trở thành một hành tinh chết. Lúc này thân thể thiếu niên ở tâm tinh cầu kia khẽ động. Tinh cầu nổ ầm một tiếng, vỡ tan.

Trong tiếng nổ đó, thiếu niên kia bay ra. Thân hình hắn cao ngàn trượng, ánh mắt lạnh lùng, không có bất cứ tình cảm gì tồn tại.

- Tên của ta là Đồ Ti!

Thiếu niên khép hờ hai mắt, tựa hồ cảm nhận gì đó, hồi lâu mới thì thào tự nói.

Đột nhiên hắn mà hai mắt, nhìn chằm chằm vào vị trí giữa hư không nơi Vương Lâm đang đứng, giọng nói lạnh như băng:

- Ta là cổ thần, kẻ được truyền thừa, ngươi tự thu xếp với bộ phận ký ức của ta đi!

Lúc này toàn bộ hư không đột nhiên biến mất. Thân thể Vương Lâm giống như bị một bàn tay vô hình túm lấy, kéo nhanh trở về, một lần nữa lại tiến vào trong cơ thể.

Hắn dưới sự chấn động bỗng nhiên mở to hai mắt, thấy trước mắt không phải là hư không đen tối mà là một tấm màng mỏng trong suốt.

- Truyền thừa.....

Ánh mắt hắn lóe sáng, nhìn tầm màng phía trước, biết nó hắn có quan hệ trực tiếp với băng tinh.

Tại thời khắc này, trong đầu Vương Lâm có thêm ba chữ cổ màu vàng. Thần thức hắn đảo qua, cảm giác rất hiểu loại chữ này, lập tức nhận ra.

- Cổ thần quyết.

Vương Lâm nhắm hai mắt, một lúc lâu sau mới mở ra. Hắn sau khi mở hai mắt, khóe miệng lộ nụ cười tinh quái. Vương Lâm đã hiểu rõ vì sao ngày đó Thiên Ma Tán Nhân lại hao tổn tâm cơ, dùng mọi thủ đoạn, hóa ra là để lấy được truyền thừa của cổ thần!

Căn cứ vào một bộ phận ký ức hắn thu được, Vương Lâm đã biết, mỗi một cổ thần khi đã có thể truyền thừa, thì người đạt được truyền thừa sẽ trở thành cổ thần kế tiếp.

Cổ thần truyền thừa chia ra làm hai bộ phận là truyền thừa sức mạnh và truyền thừa ký ức.

Chỉ cần được truyền thừa hai bộ phận này, người đó lập tức trở thành tân cổ thần, đạt được mọi thần thông của cổ thần. Chẳng qua không phải cổ thần nào cũng có thể truyền thừa. Chỉ có những người tu vi đạt tới một trình độ nhất định, hơn nữa sau khi tử vong, thân thể sau mười vạn năm

được bảo tồn, không bị hư hại chút gì, lúc ấy mới có một tỷ lệ nhất định có thể sinh ra truyền thừa.

Nói tóm lại, tỷ lệ này cũng không lớn, thậm chí có thể nói là cực nhỏ. Từ cổ chí kim, cổ thần có thể sinh ra truyền thừa cũng không nhiều.

Có một nguyên nhân trọng yếu gây nên chuyện này, đó là cổ thần truyền thừa ngoài những điều kiện trên còn cần cổ thần phải tự nguyện từ bỏ tính mệnh lâu dài của mình. Trên thực tế cổ thần sống rất rất lâu, nếu chẳng may mà chết thì sẽ không thể xuất hiện truyền thừa.

Chỉ có những cổ thần ở thời kỳ trung niên, tự nguyện trả giá bằng tính mạng mình mới có thể sinh ra truyền thừa.

Về phần bộ tộc cổ thần, bọn họ bồi dưỡng trẻ nhỏ cực kỳ tàn khốc, thường thường là tùy ý ném vào trong một hành tinh nào đó, lấy vật chất của cả hành tinh đó để nuôi dưỡng đứa trẻ. Thời khắc đứa trẻ lớn lên chính là lúc hành tinh đó bị hủy diệt.

Đương nhiên loại phương pháp này cũng có tỷ lệ thất bại. Bộ tộc cổ thần bọn họ là một chủng tộc vô tình. Chuyện sinh tử của bọn trẻ họ chẳng thèm quan tâm. Kỳ thực đây cũng chính là nguyên nhân vì sao cổ thần lại thưa thớt như vậy.

Vương Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt lóe sáng. Căn cứ vào phần ký ức hắn được truyền thừa, hắn đã biết trong cơ thể cổ thân căn bản là chẳng có thứ pháp bảo gì, càng chẳng có tí cặn bã của đan dược nào. Những điều này hắn là do kẻ viết đặt điều nhằm mục đích nào đó.

Hắn cũng thông qua ký ức truyền thừa cảm ứng với cơ thể cổ thần, biết rằng truyền thừa lực lượng đã bị người khác đoạt được cách đây mấy vạn năm!

Mà chuyện trọng yếu nhất đối với Vương Lâm lúc này là làm sao rời được khỏi cơ thể cổ thần. Căn cứ theo ký ức của cổ thần lưu lại cũng có phương pháp nhưng phương pháp này khiến Vương Lâm có cảm giác bất lực.

Muốn rời khỏi nơi này, đối với người khác mà nói thì rất khó khăn, nhưng đối với người được truyền thừa ký ức thì lại rất đơn giản, chỉ cần tới thức hải của cổ thần, trong lòng vừa có ý niệm là lập tức có thể rời đi.

Nếu theo cách bình thường, Vương Lâm vào thức hải mới có thể đoạt được truyền thừa ký ức, như vậy mọi việc đều xuôn xẻ. Nhưng hắn lại đạt được truyền thừa theo cách khác, vậy thì bây giờ hắn lại phải tới thức hải.

Trước đây Vương Lâm cũng không biết tiến vào thức hải khó khăn ra sao. Nhưng giờ đây hắn đã có được một bộ phần truyền thừa ký ức, đối với thức hải, thậm chí là bên trong cơ thể cổ thần hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu muốn tiến vào thức hải, trước tiên phải đạt được truyền thừa lực lượng của cổ thần, lấy nó thôi động linh lực còn sót lại trong cơ thể cổ thần thì mới có thể mở ra thức hải.

Chẳng qua tại phương diện này lại có một vài biến cố. Trong ký ức mà Vương Lâm nhận được có nói qua tới chuyện này. Đó là nguyên nhân vì sao cổ thần Đồ Ti lại từ bỏ táng mạng lâu dài mà ngưng kết thành truyền thừa.

Bộ tộc cổ thần vẫn lưu truyền một thần thông thần bí, tên là Mặc Lưu Hóa Thần Thuật.

Thần thông này sau khi luyện thành thì có thể khiến thần thức phân tán, một hóa mười, mười hóa ngàn vạn, cuối cùng thành hàng triệu vạn. Mà mỗi thần thức này đều có tu vi như bản thể. Người sáng tạo ra thần thông này không biết là ai, nhưng vô số năm qua vẫn chưa từng có người nào tu luyện thành công.

Đồ Ti có thể nói là kỳ tài ngút trời. Hắn sau khi tu luyện thần thông này không có kết quả lại dám nghĩ ra một phương pháp điên cuồng. Đó tu luyện ngược lại, từ bỏ táng mạng dài lâu, trong nháy mắt trước khi tử vong, nương theo khoảnh khắc thần thức phân tán tiêu tan, dựa vào thần thông bảo trì mấy ngàn thần thức bất diệt, chuẩn bị tu luyện lại, cuối cùng lại đạt được hiệu quả giống hệt Mặc Lưu Hóa Thần Thuật.

Chỉ đáng tiếc là nếu cho Đồ Ti một chút thời gian, hắn nhất định sẽ thành công. Chẳng qua đúng lúc này lại xuất hiện biến cố. Một hồng phát nam tử đột nhiên xông vào bên trong cơ thể Đồ Ti.

Người này tu vi kinh người, dám cướp đoạt truyền thừa lực lượng. Nhưng sau khi đại chiến với thần thức còn lưu lại của Đồ Ti một hồi, cuối cùng do Đồ Ti vốn đã tử vong, chỉ còn lưu lại thần thức nên không địch lại, thần thức tan biến.

Thức hải liền chia ra làm hai. Một phần hóa thành huyết hải phong ấn, dùng để vây khốn hồng phát nam tử khiến hắn không thể ra ngoài. Một phần khác hóa thành tử hải ngăn cản tất cả mọi người tiến vào, cất dấu truyền thừa ký ức đầy đủ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cẩn thận xem xét lại ký ức trong đầu lần nữa. Tới khi xem xét kỹ càng, mọi việc đối với hắn dần dần rõ ràng.

So với những thông tin kia, thấy thu hoạch lớn nhất khi tiến vào cơ thể cổ thần chính là cổ thần quyết kia.

Ba chữ lớn trong đầu hắn ngoài việc ghi chép một bộ phận ký ức của Đồ Ti còn có một bộ phận công pháp thần thông không hoàn chỉnh. Cổ thần quyết này là thứ mà mỗi cổ thần khi còn nhỏ đã có sẵn trong đầu, hơn nữa là thần thông họ tu luyện cả đời.

Tinh túy của loại thần thông này chính là hai chữ ---- Cướp đoạt!

Cướp đoạt hết thảy!

Trong trí nhớ của Vương Lâm, công pháp này có hai tầng đầu tiên. Chỉ có vậy nhưng khi hắn xem kỹ cũng phải âm thầm kinh hãi, tâm trí chấn động. Nếu dựa theo công pháp này mà tu luyện, hắn tin tưởng chuyện kết anh của mình không phải là mộng tưởng nữa.

Trầm ngâm một chút, đôi mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn vươn tay ấn vào tấm màng mỏng ở xung quanh, toàn thân tỏa ra thất thải quang mang, trong miệng lẩm bẩm mấy khẩu quyết phức tạp khó hiểu. Cơ thể hắn đột nhiên biến mất, sau khi xuất hiện đã ở vị trí trước đây.

Thân thể hắn vừa xuất hiện, lập tức thấy một đợt khí lãng từ xa ào ào đánh tới. Khí lãng vô cùng vô tận, ầm ầm tràn tới, nhưng thân thể Vương Lâm vẫn không nhúc nhích, hai mắt khép hờ, hai tay xuất ra mấy pháp quyết, trong nháy mắt ấn về phía khí lãng một cái. Trong nháy mắt đó, thân thể hắn lập tức dung nhập vào trong khí lãng, cũng với khí lãng xông thẳng về phía trước.

Nếu là trước đây thì Vương Lâm tất nhiên sẽ không làm vậy. Nhưng hiện tại sau khi hắn kế thừa một bộ phần ký ức của cổ thần, có thể nói đối với thân thể cổ thần, hắn quen thuộc hơn bất cứ kẻ nào.

Thậm chí có thể nói, nếu lúc này hắn muốn né tránh thì không kẻ nào có thể tìm thấy hắn. Trừ phi là hồng phát nam tử đã đoạt được truyền thừa lực lượng kia có thể thoát ra khỏi huyết hải, bằng vào tu vi kinh người của hắn thì mới tìm nổi.

Vương Lâm đang ở trong khí lãng, ánh mắt lóe lên. Sau khi khí lãng di chuyển tới một điểm, thân thể hắn lao ra, trong nháy mắt liền phóng tới chân trời. Tay phải hắn tùy ý chụp một cái, nhất thời giữa không trung xuất hiện một khe nứt không gian. Thân thể hắn lóe lên, chui tọt vào trong.

Sau khi xuất hiện trở lại, hắn đã rời khỏi phạm vi Khí Hải, bay hướng về phía tử phủ thức hải. Vương Lâm có ý định tới nơi thần thức tử hải phân làm hai quan sát một chút, nếu cuối cùng sự việc đúng như trong ký ức kia thì hắn sẽ thực hiện một kế hoạch lớn mật.

Sau khi rời khỏi Khí Hải, trước mắt Vương Lâm là một thế giới đầy mầu vàng lấp lánh. Nếu là trước đây, hắn Vương Lâm đã nghĩ nơi này chắc hắn là chẳng có bến bờ. Nhưng hiện giờ sau khi được truyền thừa ký ức, nơi này đối với hắn đã không còn thần bí và khổng lồ như vậy nữa.

Trong khi phi hành, ánh mắt Vương Lâm bình thản, thường tùy ý chụp một cái, lập tức mở ra một khe không gian. Thân thể sau khi chui vào đó, đến lúc xuất hiện đã ở cách đó rất xa.

Đây là một phương pháp di động đặc biệt bên trong cơ thể cổ thần do ký ức truyền thừa ghi lại. Trên thực tế nếu hắn được truyền thừa toàn bộ ký ức thì chỉ cần hắn có ý nghĩ, lập tức có thể tới bất cứ đâu trong cơ thể cổ thần trong nháy mắt.

Vương Lâm vừa từ trong một khe hở chui ra, đột nhiên sắc mặt hơi đổi, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Trong phút chốc, cách nơi hắn đứng không xa, không gian vặn vẹo một cái, sau đó xuất hiện một tu sĩ ma hóa. Hắn vừa mừng vừa sợ nhìn Vương Lâm, liếm liếm môi, cười khặc khặc nói:

- Tiểu tử kia, rốt cục lão phu cũng tìm được ngươi rồi!

Sau đó hắn vươn tay phải hướng Vương Lâm chụp tới. Thần sắc Vương Lâm bình thản, không hề bối rối. Thân thể hắn lùi lại, trong miệng đọc một khẩu quyết phức tạp.

Nhất thời cảnh tượng bốn phía tự dưng như dài ra vô hạn. Chuẩn xác mà nói, là khoảng cách giữa tu sĩ kia vào Vương Lâm trong nháy mắt dài ra vô hạn. Hai người lúc đầu chỉ cách nhau mười trượng, giờ đã xa nhau ngàn dặm.

Tu sĩ ma hóa nọ sau khi chụp vào khoảng không, không khỏi ngẩn ra, sắc mặt trở nên âm trầm, hừ nhẹ một tiếng, tay phải vung lên, thân thể bỗng dưng vọt về phía trước, lập tức lao qua ngàn dặm, đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh, tay phải chụp vào khoảng không trước mắt một cái, thân thể liền tiến vào khe không gian, trong nháy mắt liền biến mất.

Tu sĩ ma hóa nọ lại ngẩn người, ánh mắt lóe lên, không nói một lời liền dùng thần thức tìm kiếm, lại liên lạc bằng thần thức với đồng bọn, truyền ra tin tức đã phát hiện ra Vương Lâm. Chỉ vài giây sau khi tin tức được truyền đi, cơ hồ tất cả tu sĩ ma hóa trong cơ thể cổ thần đều chạy về phía này.

Cũng lúc đó, mấy chục tu sĩ vốn đang tìm kiếm bốn xung quanh, liền triển khai thần thức, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng rất nhanh sau đó phát hiện ra vị trí của Vương Lâm. Vì thế đám người này dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía đó.

Sau khi kế thừa một bộ phận ký ức của cổ thần, Vương Lâm tuy rằng tu vi không tăng lên nhưng trong cơ thể cổ thần, hắn lại có thể tùy ý xuyên qua không gian, không có kẻ nào có thể hiểu rõ nơi này hơn hắn.

Dù là hồng phát nam tử đạt được truyền thừa lực lượng kia thì ở điểm này cũng không thể so với hắn. Dù sao thì hai người được truyền thừa hai mặt bất đồng.

Mà tu sĩ ma hóa sau khi phát hiện Vương Lâm, triển khai tốc độ bay tới, thần thức tập trung tìm kiếm, lập tức lại khiếp sợ phát hiện, không ngờ lại mất dấu đối phương. Đối phương dường như còn quen thuộc nơi này hơn hắn bọn họ.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ ma hóa tới huyệt Khí Hải. Thần thức do bọn họ liên hợp lại, có thể nói là vô cùng khổng lồ, quét ngang qua là có thể dễ dàng phát hiện Vương Lâm. Nhưng cứ mỗi khi thần thức tập trung tại một điểm là lập tức lại thấy thân ảnh đối phương quỷ dị biến mất. Sau đó cho dù mấy người này có tìm kiếm thế nào đi nữa cùng không còn thấy tung tích Vương Lâm nữa.

Khóe miệng Vương Lâm nhếch lên, cười lạnh, tay phải lại mở ra một khe không gian, thong dong bước vào. Sau khi hắn xuất hiện thì đã ở trong tử phủ thức hải.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 191: Thần thức tử hải . (1+2+3)

Hiện tại thức hải tử phủ trước mặt Vương Lâm, giống như một quả cầu khổng lồ, hắn không cách nào đo được. Hai nửa quả cầu này phân cách bởi đường kính thẳng tắp rõ ràng, một nửa màu đỏ như máu, một nửa còn lại là màu xám đen.

Một nửa đỏ như máu, hiển nhiên chính là huyết hải, về phần một nửa kia là thần thức tử hải.

Vương Lâm quan sát quả cầu quỷ dị trước mắt này, ánh mắt hắn chợt lóe sáng. Năm đó cổ thần Đồ Ti và nam tử tóc đỏ giao chiến một trận có thể nói là long trời lở đất, lấy thân thể cổ thần này làm chiến trường, đánh xé lẫn nhau. Cuối cùng tuy rằng cổ thần Đồ Ti bởi vì chỉ còn lại có trạng thái thần thức, cho nên bị yếu thế, nhưng lão lại chia thức hải thành hai phần: Một phần thì ngưng kết thành tử hải, ngăn cản bất cứ kẻ nào muốn thu được truyền thừa ký ức của lão. Còn phần kia lại là hóa thân huyết hải, phong ấn nam tử tóc đỏ trong đó.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Vương Lâm không khỏi kính phục đối với Thiên Ma Tán Nhân - sư phụ của Lục Dục Ma Quân. Người này có thể nói là kỳ tài ngút trời, không ngờ lại nghĩ tới biện pháp lấy dục niệm của cổ thần thúc đẩy, lấy thần cốt dẫn dắt, dám đi lối tắt, hao phí thời gian mất mấy ngàn năm, mở ra một thông đạo tạm thời nối liền với thần thức tử hải.

Đáng tiếc, nếu không đột phải nhiên xuất hiện người đàn ông trung niên kia, hiện tại rất có khả năng Thiên Ma Tán Nhân đã kế thừa toàn bộ ký ức của cổ thần rồi.

Mắt Vương Lâm chợt lóe sáng, thân mình bước về phía trước nhằm phía thần thức tử hải.

Thân mình hắn mới vừa tới gần đám bụi xám đen, lập tức một màn sương mù màu xám, từ bên trong khuếch tán ra phía trước ngăn cản bước tiến của hắn. Bên trong sương mù này ẩn chứa một lực cản vô hình.

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, theo một phương hướng khác tiếp tục phóng đi. Nhưng bất kể hắn từ vị trí chỗ nào đi tới, màn sương mù màu xám kia đều sẽ xuất hiện đột ngột chặn lại. Mặc cho hắn tấn công như thế nào, rốt cục cũng không thể xuyên qua được màn mù sương màu xám này.

Vương Lâm trầm mặc một chút, tay phải vỗ vào túi trữ vật, xuất ra bình linh dịch, hắn uống một hớp lớn sau đó khoanh chân ngồi giữa không trung, hít thở một chút. Tiếp sau đó hai mắt hắn bắn ra một luồng tinh mang, hai tay ở trước người liên tục biến hóa pháp quyết, trong nháy mắt mấy tàn ảnh xoay tròn, từng cái từng cái xuất hiện ở trước người của hắn.

Tinh mang trong mắt hắn càng ngày càng sáng, hai tay biến hóa càng lúc càng nhanh, tốc độ tàn ảnh trước người càng ngày càng nhanh. Hồi lâu sau, hai tay Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại, tiếp đó hắn chập hai tay lại đồng loạt nhấn về phía trước một cái.

Lập tức đám cấm chế tàn ảnh này, lập tức hóa thành vô số vòng tròn, nhanh chóng khuếch tán lao tới phía trước. Ngay sau đó, Vương Lâm lập tức nhảy lên cao, hắn đặt tay phải ở trước ngực, tay trái đặt tại vai phải, hai tay phân biệt bấm pháp quyết trông thật kỳ lạ, hai chân lại chậm rãi bước về phía trước một bước.

Lập tức một luồng sáng màu đen theo bước chân của hắn trên mặt đất lóe sáng lóng lánh sau đó nhanh chóng lan tràn vào thân thể. Tới phía trước ngực thì một phân thành hai thuận theo hai cánh tay hắn trong nháy mắt liền đi vào hai ấn quyết trên tay.

Trong phút chốc một quả cầu màu đen cỡ đầu người, tản phát ra vô số xúc tu lúc ẩn lúc hiện, ngưng tụ phía trước Vương Lâm.

- Cổ thần! Phá!

Vương Lâm quát khẽ, hai mắt chợt lóe hàn quang, hai tay vung mạnh ra hai bên, chân phải lại bước lên phía trước một bước. Quả cầu màu đen này lập tức phóng về phía trước như một tia chớp, rất nhanh liền đuổi kịp những vòng tròn cấm chế kia, rồi cùng nhau đánh sâu vào màn sương mù màu xám đen.

Cổ thần phá này là sau khi Vương Lâm xem xong Cổ thần quyết, là một pháp thuật duy nhất có thể lập tức thi triển. Uy lực của pháp thuật này cũng không phải là công kích, mà là lấy linh lực khổng lồ để cưỡng ép phá giải hết thảy cấm chế.

Trước đó Vương Lâm đã uống một ngụm lớn linh dịch, trải qua chuyển hóa đặc biệt của Cổ thần phá toàn bộ đã biến đổi thành quả cầu màu đen kia.

Cùng lúc đó bỗng nhiên thân hình Vương Lâm lao tới phía trước, thế lao như sao băng.

Đầu tiên tiếp xúc với sương mù màu xám là tàn ảnh cấm chế Vương Lâm thi triển ra,. Chúng rơi vào trên sương mù lập tức liền giống như thanh sắt nung đỏ rơi vào đống tuyết đọng, lập tức làm tan được một phạm vi lớn sương mù màu xám kia.

Chẳng qua sương mù mới vừa tiêu tan, liền lập tức lại có hàng loạt sương mù bổ sung lại, căn bản chính là vô cùng vô tận. Nhìn với mắt thường cũng thấy chẳng những sương mù không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều, hình thành tầng tầng lớp lớp sương mù.

Sau tàn ảnh cấm chế, chính là viên hắc cầu do Cổ thần phá cô đọng, quả cầu này huy động vô số ngọn lửa hình xúc tu trên nó, mới vừa đụng tới màn sương mù, liền lập tức phịch một tiếng vỡ vụn, trong khoảnh khắc vỡ vụn này, bỗng nhiên một đợt sóng không khí xuất hiện, mạnh mẽ đánh ra bốn phía, tiếng ầm ầm vang động cả không gian.

Nhờ vậy, màn sương mù mù mịt liền bị cưỡng ép mở ra một lỗ hổng. Từ bên ngoài nhìn vào lỗ hổng, bên trong sâu không thấy đáy. Lúc này, thân mình Vương Lâm hóa thành luồng sao băng, mạnh mẽ lao vào bên trong lỗ hổng.

Sóng không khí đẩy dạt sương mù bốn phía ra mấy chục trượng, ngay sau đó liền bị đại lượng sương mù bao quanh dũng mãnh ập vào, dần dần có vẻ không chịu nổi, bắt đầu co rút lại về phía sau. Sau đó, lỗ hổng càng ngày càng nhỏ, phỏng chừng không bao lâu nữa, lỗ hổng sẽ theo sự tan vỡ của sóng không khí mà biến mất.

Vương Lâm với tốc độ cực nhanh, tại bên trong lỗ hổng nhanh chóng phóng xuyên xuống dưới. Lỗ hổng dần dần thu nhỏ lại, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy nhưng lúc này không phải là lúc lùi bước, nếu như còn có chút khả năng, Vương Lâm cũng không cần nghĩ tới chuyện phải thực thi kế hoạch cuối cùng trong lòng kia.

Mắt thấy sóng khí bốn phía đã thu nhỏ lại rất nhiều, mà phía trước vẫn còn sâu không thấy đáy, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, lại uống thêm một ngụm linh dịch, hai tay tạo thành hình chữ thập, trong miệng ngâm nhẹ, bỗng nhiên duỗi rộng hai tay ra, lại một quang cầu màu đen xuất hiện ở trước người hắn.

Hắn không nói một lời cầm lấy quả cầu tung qua bên cạnh, lập tức quả cầu vỡ vụn, sóng không khí giống như được rót vào một nguồn sức sống mới, lại hướng bốn phía thúc đẩy lan tràn ra. Vương Lâm biết thời gian cấp bách, mỗi lần sử dụng Cổ thần phá này, sức chịu đựng đối với cơ thể của hắn cũng sẽ rất lớn. Nếu là trong vòng ba lần, sức chịu đựng này thật ra cũng không rõ ràng lắm, chỉ khi nào vượt qua ba lần nếu hắn không có tu luyện Cổ thần quyết trước, thì sẽ sinh ra một mối nguy hại cho thân thể của hắn.

Dù sao Cổ thần phá này muốn thi triển phải có cơ sở là Cổ thần quyết, Vương Lâm hiện tại dựa vào linh lực vô biên trong linh dịch, có thể miễn cưỡng sử dụng mà thôi.

Thân mình hắn chợt lóe lên, tiếp tục phóng về phía trước, khi sóng không khí bốn phía lại rít gào không chịu nổi màn sương mù đang bắt đầu thu nhỏ lại, Vương Lâm rốt cục đã đi tới đáy của màn sương mù.

Chỉ nhìn thoáng qua, Vương Lâm liền cười khổ, không nói hai lời liền quay đầu quay về. Ở dưới đáy sương mù kia, là một tầng lôi điện liên miên không dứt, từng tia chớp màu tím lóe sáng, nếu tùy tiện xông vào tất nhiên sẽ hình thần câu diệt không phải nghi ngờ.

Hơn nữa tại dưới tầng lôi điện kia, Vương Lâm còn nhìn thấy có một vùng hải dương màu đen, trên hải dương mây bốc lên cuồn cuộn, chốc chốc lại hiện ra sinh vật chiều dài ước chừng vạn trượng có vẻ như rồng nhưng cũng giống thuồng luồng, ngẩng cao đầu lạnh lùng xuyên thấu qua tầng lôi điện nhìn chòng chọc vào Vương Lâm.

Nơi này, căn bản không phải là chỗ Vương Lâm có thể xông vào, sợ là còn chưa tiến vào phạm vi tử hải, đã táng mạng ở chỗ này. Bản tính Vương Lâm quyết đoán, gặp tình thế bất lợi lập tức lui về phía sau.

Trong khoảnh khắc sóng khí bốn phía sụp đổ, lỗ hổng sắp sửa đóng kín, Vương Lâm vọt ra ngoài. Hắn lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống màn sương mù dày đặc, trên mặt hắn âm trầm không biết làm thế nào.

Nếu không thể tiến vào trong thần thức tử hải này, hắn lại không thể rời khỏi thân thể cổ thần, nhưng dựa vào thực lực bản thân hắn, căn bản là không có khả năng đi vào. Kỳ thật không chỉ riêng hắn, cho dù là đám người Lục Dục Ma Quân, cũng không có bản lĩnh tiến vào tử hải.

Trong cơ thể cổ thần này, chỉ có một người có thể đi vào, đó chính là người nhận được truyền thừa sức mạnh của cổ thần!

Vương Lâm trầm mặc một hồi, ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm một nửa quả cầu thật lớn khác, cũng chính là huyết hải.

Nam tử tóc đỏ chính là bị phong ấn tại nơi đây, chỉ cần hắn có thể thoát ra, như vậy bài trừ tử hải đương nhiên là không thành vấn đề. Thậm chí có thể nói, đối với việc bài trừ tử hải này khát vọng của nam tử tóc đỏ, còn muốn cao hơn không ít so với Vương Lâm.

Dù sao tại trong tử hải kia có truyền thừa ký ức mà hắn tha thiết ước mơ, một khi nhận được, như vậy hắn lập tức biến hóa, hoàn thành kế thừa xong hắn có thể trở thành tân cổ thần.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào huyết hải, dần dần, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười. Thông qua đủ loại dấu hiệu trước đây, Vương Lâm dĩ

nhiên đoán ra, đúng là bởi vì chính mình là thôn hồn, cho nên đàm tu sĩ ma hóa đó mới phát điên lên rồi đổ xô tìm mình.

Như vậy nguyên nhân bọn họ tìm kiếm mình, là vì sao chứ? Trong mắt Vương Lâm chợt lóe hàn mang, hắn nghĩ tới du hồn kia mau muốn trở thành thôn hồn, du hồn khổng lồ như vậy, sự xuất hiện của nó hoàn toàn là trái với lẽ thường.

o0o

Thân là thôn hồn Vương Lâm biết rằng tại giới tịch diệt, trong thôn hồn có giới hạn lãnh địa rõ ràng, nếu trong lãnh địa này có du hồn nhắm tới thôn hồn để tiến hóa, như vậy thôn hồn sẽ không cho phép nó thành công tiến hóa, trước lúc đó, sẽ cắn nuốt du hồn này.

Trừ phi dưới tình huống bốn phía không có thôn hồn, du hồn mới có thể thành công tiến hóa. Kể từ đó, cửa ải thứ ba đã có thôn hồn tồn tại. Du hồn xuất hiện khổng lồ như vậy, hiển nhiên không phù hợp lẽ thường. Cũng có thể là ở dưới một số tình huống đặc biệt nào đó, bị ngoại lực can thiệp cưỡng ép mà thành.

Nhất là nghĩ đến thôn hồn kia bị vây trong một loại trạng thái kỳ quái giống như ngủ say, đối với hết thảy sự việc xung quanh không có chút

phát hiện nào. Do đó, trong lòng Vương Lâm mơ hồ có một đáp án.

Thôn hồn kia ngủ say, hiển nhiên là do người làm ra, mục đích của nó chính là để trong du hồn lại tiến hóa ra một thôn hồn. Hết thảy việc này rõ ràng để lộ ra đối phương có một kế hoạch khổng lồ.

Kế hoạch này ắt phải cần hai thôn hồn mới có thể hoàn thành.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được nguyên nhân vì sao vừa phát hiện ra mình là thôn hồn, cả một đám tu sĩ ma hóa liền như phát điên bổ đi tìm kiếm. Dù sao nếu đợi du hồn kia tiến hóa, dựa theo Vương Lâm phân tích chỉ sợ còn phải chờ thời gian rất lâu.

Vương Lâm chớp động ánh mắt, lúc này mở ra trước mặt hắn một vấn đề cuối cùng, chính là đám tu sĩ ma hóa, bọn họ đang làm việc cho người nào?

Mạnh Đà Tử chết mà sống lại, phương diện này nhất định có một số bí mật kinh người nào đó. Còn có Đoan Mộc Cực, Uông Thanh Việt bị bắt, màn sương mù dày đặc này, theo sự phân tích của Vương Lâm, càng lúc càng mờ nhạt, mơ hồ sắp hé lộ ra điều thần bí ở bên trong.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào huyết hải, ánh mắt bình tĩnh: nếu nói trong cơ thể cổ thần có năng lực làm được điều này, và có thể khống chế

sự chọn người của đám tu sĩ ma hóa, khả năng lớn nhất chính là kẻ nhận được truyền thừa sức mạnh kia, nam tử tóc đỏ bị nhốt ở trong huyết hải!

Nếu thật là người này, như vậy mục đích hắn tìm kiếm hai thôn hồn liền rõ ràng sáng tỏ: ngoại trừ trợ giúp hắn thoát khỏi phong ấn huyết hải, Vương Lâm nghĩ không ra đáp án nào khác.

Vương Lâm trầm mặc một chút, trong mắt chợt lóe sáng, hắn lại liếc nhìn huyết hải kia một cái, tay phải chỉ vào mi tâm, thân mình hắn lập tức hư ảo tiến vào trong không gian thiên nghịch.

Ở bên trong không gian thiên nghịch Vương Lâm liếc mắt nhìn Tư Đồ Nam và cha mẹ một cái, sau đó từ vị trí bên cạnh một góc ít chiếu sáng, khoanh chân ngồi xuống. Từ khi hắn tiến vào Kết Đan kỳ lúc đi vào không gian thiên nghịch, đã không như trước đây không thể mang theo vào vật chất có chứa dao động linh lực, hiện tượng này đã rõ ràng có biến đổi.

Vương Lâm thầm suy nghĩ không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không đi tìm nam tử tóc đỏ mở ra thần thức tử hải. Hiện tại hắn nếu đã thu được Cổ thần quyết, hơn nữa trong tay không hề ít linh vật giúp gia tăng tu vi, Vương Lâm tính toán cứ như vậy bế quan, đột phá Nguyên Anh kỳ.

Hắn thở sâu, nhắm hai mắt lại, thần thức ngưng tụ ở thức hải, kế thừa ký ức cổ thần hóa thành ba chữ to, dần dần, từng câu từng câu khẩu quyết phức tạp khó hiểu hiện lên trong lòng hắn.

Tầng thứ nhất công pháp của Cổ thần quyết này, chia làm ba giai đoạn, phân biệt là đoạt linh, thôn linh cùng với hóa linh.

Mỗi một cổ thần, từ trong khoảnh khắc được sinh ra, trong cơ thể sẽ tự động vận chuyển khẩu quyết tầng thứ nhất, nhưng để hắn trưởng thành tới tuổi thiếu niên, tầng thứ nhất phải tu luyện đến cảnh giới hóa linh. Lúc này nếu đột phá tiến vào tầng thứ hai, như vậy là có thể hấp thu nguồn sinh lực ở tinh cầu. Nếu như không đạt tới thì nguyên anh sẽ tiếp tục ngủ say. Một khi vượt qua thời hạn nhất định nào đó, chất lỏng màu vàng bao bọc thân thể nó sẽ tiêu tan, mất đi vòng bảo hộ phòng ngừa người khác rình rập. Nếu vậy chờ đợi hắn chỉ có một kết cục, đó chính là bị người khác phát hiện sau đó thôn phệ mà chết.

Sau khi nghiên cứu khẩu quyết tầng thứ nhất hồi lâu, Vương Lâm thở dài một hơi, mở hai mắt, lộ ra vẻ trầm tư. Thông qua nghiên cứu công pháp này, Vương Lâm đã biết một trong những nguyên nhân khiến thân thể cổ thần khổng lồ như vậy.

Cổ thần chú trọng luyện thể, rất hiếm khi sử dụng pháp bảo, có thể nói thân thể hắn chính là pháp bảo tốt nhất. Thậm chí mức độ cứng rắn này, so với một số pháp bảo trong truyền thuyết cũng không thua kém chút nào.

Trọng điểm của Cổ thần quyết chính là dùng toàn bộ linh lực thu được để làm vững chắc thân thể. Một khi đạt tới mức cực hạn chịu đựng của thân thể, tất nhiên cần phải mở rộng thân thể, nếu không tu vi sẽ ngưng trệ

không tiến, thân thể càng lớn, linh lực cần bổ sung cũng càng nhiều, sau khi đạt tới trình độ nhất định nào đó, cổ thần phải trải qua một lần trọng tổ thân thể, đây là một quá trình biến đổi về chất.

Cả đời một cổ thần số lần trọng tổ càng nhiều, tu vi cũng theo đó càng mạnh, thân thể cũng càng thêm dũng mãnh.

Đồng thời mỗi một lần trọng tổ đều sẽ mang đến sự đề cao thần thức. Ở trong cổ thần, không có phân chia tu vi như Tu Chân Giới, tu vi của cổ thần, chủ yếu chính là hai bộ phận thần thức và thân thể này.

Thân thể là vũ khí, thần thức là khống chế cánh tay vũ khí này. Cứ như vậy, tổ hợp thành bộ tộc cổ thần gần như vô địch.

Ở thời kì viễn cổ, cổ thần có thể nói là một thời huy hoàng, nhưng cuối cùng vẫn theo quy luật đắm chìm trong dòng sông lịch sử. Cho đến ngày nay, đã biến mất không còn gì, có chăng chỉ lưu lại trong một vài sách xưa viết về thời viễn cổ.

Cổ thần quyết này Vương Lâm xem ra, nếu là hấp thu được linh khí, theo chiều hướng này để tăng cao tu vi, như vậy tốc độ tự nhiên cũng sẽ cực nhanh.

Trầm ngâm một chút, hắn xuất ra túi trữ vật, tra xét một hồi sau đó lấy ra một vật phẩm.

Đây là một quả tu đan, là trước đây khi hắn rơi vào trong lệnh tru sát trăm ngày của vạn ma, hắn thu được toàn bộ tu vi của một gã tu sĩ Kết Đan trung kỳ luyện hóa thành quả đan này.

Vương Lâm không nói hai lời, ném quả tu đan này vào miệng, tu đan vừa vào miệng lập tức hóa thành một cỗ linh lực vô biên, điên cuồng bạo phát trong cơ thể hắn.

Vương Lâm lập tức dựa theo Đoạt linh thuật tầng thứ nhất trong Cổ thần quyết, hai tay bấm quyết, ngồi xuống hít thở. Linh lực của tu đan bùng nổ, lập tức bị Đoạt linh thuật hấp thu toàn bộ, cuối cùng trong khoảnh khắc dung nhập tiến hành trọng tổ thân thể, bị Vương Lâm cưỡng ép ngừng lại chuyển hướng toàn bộ bổ sung vào trong kim đan bên trong cơ thể hắn.

Từng trận linh lực xoay tròn trong kim đan hóa thành từng cơn lốc nhỏ nhanh chóng chạy khắp kinh mạch trong cơ thể hắn, thời gian chỉ hai nén hương linh lực ẩn chứa bên trong liền toàn bộ biến mất.

Nếu không có Đoạt linh thuật, muốn tiêu hóa một quả tu đan thế này, ít nhất Vương Lâm phải cần đến mấy tháng thậm chí mấy năm thổ nạp mới có thể làm được, hơn nữa nhiều lắm hắn cũng chỉ hấp thu được bảy tám phần mà thôi, phần còn thừa vô hình trung sẽ tiêu hao đi.

Mặc dù đang ở trong không gian thiên nghịch, thời gian được thu ngắn lại, nhưng cũng phải tốn hao thời gian. Nhưng hiện tại, tương đương với trong thực tế cũng chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tu đan liền bị hắn hấp thu toàn bộ không bỏ sót một tí ti nào.

Kim đan xoay tròn có quy luật, kéo theo từng trận linh lực ở trong cơ thể lưu chuyển. Vương Lâm mở choàng hai mắt, tròng mắt lóe sáng, một quả tu đan, khiến tu vi của hắn đạt tới Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, chỉ kém một bước liền có thể tiến vào hậu kỳ.

Vương Lâm thò tay phải vào túi trữ vật lấy ra một lô đan dược lúc trước Lý Mộ Uyển luyện chế, lấy từng viên ngậm trong miệng. Thời gian trôi qua rất nhanh, những viên đan dược này lần lượt cho vào miệng, chỉ cần nuốt vào một viên thì sẽ tiêu tan trong khoảnh khắc, bị Đoạt linh thuật chuyển hóa, cuối cùng trong nháy mắt làm vững chắc thân thể, lại bị Vương Lâm chặn lại để cho kim đan hấp thu.

Cứ như vậy, tu vi của hắn cấp tốc tăng trưởng, rất nhanh liền đột phá Kết Đan trung kỳ, nhảy vọt tiến nhập Kết Đan hậu kỳ.

Kế tiếp, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn quả quyết xuất ra một vật quý giá nhất trong túi trữ vật, đó là dịch tủy lấy ra từ trên người giao long vạn trượng lúc ở trong thông đạo!

Giao long Vạn trượng này dịch tủy chỉ có một bình bạch ngọc, bởi vậy có thể thấy được mức độ quý báu của nó. Đây là dược vật quý báu nhất

của Vương Lâm hiện giờ, hắn thoáng hơi do dự, ngay sau đó mở ra nắp bình bạch ngọc.

Hắn uống một ngụm, tức thì trong khắp cơ thể hắn có cảm giác như lửa đốt, Đoạt linh thuật bỗng nhiên khẽ động, nhanh chóng lưu chuyển. Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm có thể cảm giác được rõ ràng: kim đan của hắn càng lúc càng lớn, màu sắc càng thêm chói mắt, tốc độ xoay chuyển càng ngày càng nhanh hơn.

Đợi khi một ngụm dịch tủy này được hấp thu xong, Vương Lâm lại uống tiếp một ngụm.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Mãi cho đến ba tháng sau, Vương Lâm ở trong không gian thiên nghịch, gần như không có lúc nào là không nhắm mắt nhập định, trong cơ thể Đoạt linh thuật Cổ thần quyết luôn luôn đều ở trạng thái vận chuyển.

Dịch tủy trong bình bạch ngọc, chỉ còn lại không đến mười giọt. Kim đan trong cơ thể hắn, gần như đã lớn tới cỡ hai nắm tay, trong màu sắc của nó gần như nhìn thấu màu đỏ giữa kim đan. Mỗi một lần lưu chuyển một vòng, kinh mạch trong cơ thể hắn đều mơ hồ đau nhói. Thế nhưng, lại vẫn như cũ không có đột phá Nguyên Anh kỳ.

Ở một tháng trước, Vương Lâm ăn vào Lập anh đan có thể gia tăng tỷ lệ kết anh, nhưng đáng tiếc, đan dược này chỉ làm cho màu sắc kim đan ửng hồng, nhưng không mảy may có dấu hiệu phá nát kim đan chuyển hóa thành Nguyên anh.

o0o

Trầm ngâm một chút sau, Vương Lâm thở dài, hắn không biết người khác khi kết anh có giống như hắn hay không, nhưng nhìn lại bản thân mình, việc kết anh này so với tưởng tượng của hắn trước kia phải khó khăn hơn rất nhiều.

Lúc này trong túi trữ vật của hắn, đan dược còn rất ít, linh dịch cũng không còn dư được mấy. Vương Lâm trầm mặc một lát sau đó hắn đứng dậy đi vào chỗ Tư Đồ Nam và cha mẹ. Sau khi dập đầu thật mạnh mấy cái bái lạy cha mẹ, hắn ngẩn người trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy điểm một cái vào mi tâm, lập tức rời khỏi không gian thiên nghịch.

Ở ngoài thức hải, thân mình Vương Lâm từ hư ảo dần dần ngưng thật, hắn nhìn chằm chằm thức hải phía dưới, thầm than một tiếng, nguyên bản dựa theo tính toán của hắn, nếu có thể may mắn đạt tới Nguyên Anh kỳ, như vậy có lẽ còn có cơ hội tiến vào thử một lần nữa, nói không chừng bằng vào kế thừa ký ức, có thể trong khoảnh khắc tiến vào liền rời khỏi cơ thể cổ thần này.

Nhưng hiện tại, hắn không có cách nào nắm chắc.

Sau một lúc trầm ngâm, Vương Lâm ngẩng đầu kiên quyết, trong mắt hắn lóe ra hàn quang. Hiện tại ở trước mặt hắn chỉ có một con đường, nếu không muốn vĩnh viễn bị nhốt trong này, cả ngày luôn tránh né tu sĩ ma hóa truy kích, như vậy cũng chỉ có một phương pháp cuối cùng!

Hắn vung tay phải chụp lên hư không một trảo, xé mở một khe hở sau đó chui vào, lúc hiện ra đã rời khỏi huyệt Tổ Khiếu, hiện thân ở một chỗ nào đó trong huyệt Khí Hải.

Hắn hiện ra sau đó thoáng hơi do dự, hai tay bấm quyết, ở bốn phía liên tục đánh ra vài đạo linh quang, khe hở ẩn hiện ở phía sau, hắn quyết đoán mở ra thần thức. Kể từ đó, những ma tu ở bốn phía đang tận lực tìm kiếm hắn, lập tức phát hiện tung tích của hắn, trong nháy mắt từ khắp nơi liền phá không mà đến.

Rất nhanh, một đám tu sĩ ma hóa xuất hiện ở bốn phía Vương Lâm, bọn chúng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, khóe miệng cười nanh ác. Trong đó có một người rõ ràng chính là Mạnh Đà Tử, vừa nhìn thấy Vương Lâm, tận đáy lòng hắn tia cảm giác chán ghét cực nhỏ bỗng nhiên dâng lên, không nói hai lời hắn vươn tay phải cách không chộp tới hướng Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc vẫn như thường, hai mắt bình tĩnh bất loạn, ở thời điểm Mạnh Đà Tử ra tay, hắn cười lạnh nói:

- Không muốn phá giải phong ấn của chủ nhân ngươi sao?

Vương Lâm vừa nói ra lời này, ma tu ở xung quanh mặc dù thần sắc như thường, nhưng hai mắt đều mơ hồ lộ ra một tia kinh ngạc. Mạnh Đà Tử ngẩn ra, tay phải không tự chủ ngưng lại.

Một cảnh này bị Vương Lâm nhìn vào trong mắt, trong lòng hắn lập tức xác định: dự đoán của mình chính xác! Hiện tại hắn chỉ cần chứng minh một điều, đó chính là chủ nhân của đám tu sĩ ma hóa này có phải là nam tử tóc đỏ bị phong ấn tại huyết hải kia không.

Mạnh Đà Tử trên mặt âm trầm không quyết, hắn hừ lạnh một tiếng, tốc độ tay phải tăng nhanh hơn chộp tới hướng Vương Lâm.

Vương Lâm mắt lộ hàn mang, vẫn không nhúc nhích, trước đó hắn đã động tay động chân tại bốn phía quanh đây, nếu đối phương chộp tới hắn, như vậy khe hở ở xung quanh sẽ lập tức xé rách, mang theo hắn cấp tốc rời khỏi nơi đây. Dù sao ở trong cơ thể cổ thần này, nếu nói đến trình độ quen thuộc, không có bất cứ kẻ nào so với hắn nhận được bộ phận kế thừa ký ức.

Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh bất loạn, nếu khi đối phương ra tay, bốn phía không có tu sĩ ma hóa nào ngăn cản, như vậy cũng chứng tỏ là phán đoán của hắn sai lầm, chủ ý của đối phương chỉ là thôn hồn bất luận chết sống.

Ngay trong nháy mắt tay phải của Mạnh Đà Tử chụp tới, một thanh âm lạnh như băng, bỗng nhiên truyền đến.

- Dừng tay!

Trong khoảnh khắc thanh âm truyền tới, Mạnh Đà Tử giống như bị một bàn tay to vô hình kéo lại, nhanh chóng bị ném tung về phía sau, phun ra mấy ngụm máu đen, sau đó hắn mới quỳ một gối trên mặt đất, trên mặt không có lộ ra nửa điểm oán hận, mà cung kính nói:

- Tham kiến Đóa Mục đại nhân.

Cùng lúc đó, ma tu ở bốn phía cũng cùng một loạt quỳ một gối xuống.

Lúc này, người đàn ông trung niên phá hỏng đại kế của Thiên Ma Tán Nhân, từ nơi xa nhoáng lên một cái đã tới trước người Vương Lâm cách mười trượng, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh nhìn lại đối phương.

- Quả nhiên là thôn hồn! Tốt lắm! Ngươi đi theo ta!

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói xong, tay phải nhoáng lên hư không một cái, lập tức một đường khe nứt lớn ước chừng tới cả trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung.

Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, thân thể nhẹ bay về phía cái khe. Vương Lâm trầm mặc không nói, thân mình bắn về phía trước chui vào trong vết nứt.

Ở phía sau bọn họ, đám tu sĩ ma hóa thân thể từng tên hóa thành làn khói mờ ảo lần lượt theo vào.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bọn chúng vừa mới định đi vào. Cái khe hở kia đột nhiên thu hẹp lại cực nhanh. Trong chớp mắt cái khe liền biến mất không còn. Ngoại trừ Vương Lâm và Đóa Mục hai người không có tu sĩ nào tiến vào kịp.

Lúc khe hở không gian thu hẹp Vương Lâm phát hiện thì chuyện dã rồi. Lúc này hiện ra ở trước mặt hắn cũng không phải là huyết hải như trong tưởng tượng mà là một không gian khắp chỗ lộ ra từng trận tia sáng màu tím đen.

Không gian nơi này không lớn, ước chừng chỉ tới trăm trượng. Ở vị trí bốn góc bay lơ lửng một số pháp khí hình dạng quái dị. Từng tia sáng dịu dàng từ trên những pháp khí chậm rãi tỏa lan ra.

Bên cạnh mỗi một cái pháp khí đều có một tu sĩ khoanh chân ngồi tại đó. Nhìn vẻ bề ngoài bọn họ đều giống như Đóa Mục, duy trì hình người vẫn chưa ma hóa. Vương Lâm đảo mắt nhìn quanh: không tính Đóa Mục tu sĩ nơi đây có tất cả chín người.

Khi hai người vừa tiến vào tất cả tu sĩ ngồi bên pháp khí đều mở choàng hai mắt. Sau đó đều rối rít hai tay bấm quyết, liên tục đánh ra mấy đạo linh quyết vào pháp khí ở bên cạnh mình. Ngay lập tức từng luồng sáng màu tím lấp lánh hiện lên bên trong các pháp khí.

Đóa Mục bỗng nhiên xoay người, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Vương Lâm lui ra sau mấy bước, đồng tử trong hắn hai mắt thoáng co rút lại, tay phải đặt lên túi trữ vật, dè dặt nhìn đối phương. Hết thảy mọi việc đều khác hoàn toàn so với dự liệu của hắn.

Lúc này một người trong chín tu sĩ giữ pháp khí thấp giọng quát:

- Đóa Mục! Chúng ta chống đỡ không được bao lâu nữa, chỉ chừng ba nén nhang. Ngươi mau mau nói rõ ràng!

Hai mắt Đóa Mục bắn ra hai đạo tinh quang, nhìn chằm chằm Vương Lâm trầm giọng nói:

- Tiểu tử kia! Ngươi nếu đã ẩn trốn, vì sao còn muốn hiện thân?

Vương Lâm nhíu mày. Hắn nhìn đối phương hé miệng vừa định lên tiếng, nhưng tay trái lại đột nhiên bấm pháp quyết chụp về phía sau một cái. Pháp quyết trên năm ngón tay trái chính là hắn bấm theo ký ức của cổ thần, có tác dụng có thể tùy ý đi lại trong cơ thể cổ thần.

Phía sau trong hư không vừa mới xuất hiện cái khe, không đợi thân hình Vương Lâm kịp lui về phía sau, khe hở kia ngay lập tức liền bị một tia sáng màu tím từ trong pháp khí bắn ra kích trúng, trong nháy mắt tiêu tan.

Đóa Mục vẫn lộ thần sắc bình thản như không có gì.

Nhưng tận đáy lòng Vương Lâm chìm xuống. Hắn nhìn chằm chằm đối phương, chậm rãi nói:

- Vì muốn rời khỏi chỗ của cổ thần!

- Đóa Mục! Ngươi nói chuyện luôn lề mề như thế. Tiểu tử! Ta nói cho ngươi biết: Một khi phong ấn Thác Sâm bị mở ra, mọi người nơi đây toàn bộ đều phải chết. Chỉ có một mình hắn có thể rời khỏi!

Một tu sĩ mặt đỏ thân hình cao lớn cau mày, ở bên cạnh pháp khí quát to.

- Năm đó chúng ta mười một người tới tinh cầu hoang dã này vốn dự tính mở động phủ. Nhưng không nghĩ tới phát hiện nơi đây không ngờ có khí tức cổ thần, chờ bọn ta tra xét ở bên ngoài cổ thần thì gặp gã tu sĩ kia tên là Thác Sâm! Tu vi người này rất mạnh, mặc dù bọn ta liên hợp lại cũng không phải đối thủ của hắn.

Lão già tóc đỏ nói giọng to rõ cực nhanh. Hắn mới vừa nói xong, bên cạnh lại có một tu sĩ tóc thắt bím ngẩng đầu âm trầm tiếp tục nói:

- Gã Thác Sâm cũng không giết chết bọn ta. Ngược lại tỏ ra hết sức chân thành mời bọn ta vào trong chỗ cổ thần này. Hắn rất thông thuộc nơi đây, đối với mọi ngóc ngách trong chỗ cổ thần này gần như nắm rõ trong lòng bàn tay. Dựa theo lời của hắn: Hắn chú ý chỗ cổ thần nơi này đã rất lâu. Đáng tiếc phút cuối cùng cửa đóng lại bị chặn ở ngoài cửa.

- Ha ha! Người này mời bọn ta cùng hợp lực phá hủy cánh cửa. Trong cơ thể Cổ thần tuy có khả năng rất nhỏ tồn tại truyền thừa, nhưng sức hấp dẫn thật lớn, tuy rằng bọn ta đánh không lại hắn nhưng lại có một kiếm trận liên thủ vẫn chưa sử dụng. Kiếm trận này mà xuất ra cho dù là người này bọn ta cũng tin chắc nắm phần thắng. Chẳng qua kiếm trận này sau khi sử dụng tu vi của bọn ta đều phải tổn hao lớn.

- Một đường tiến vào trong cơ thể cổ thần, mặc dù người này tâm cơ thâm trầm, nhưng bọn ta cũng không phải kẻ dễ bị lừa gạt. Hai bên tuy có phòng bị lẫn nhau, nhưng cuối cùng cũng nghe theo lời hắn phá bỏ cánh cửa kia. Tuy nhiên hết thảy việc này quá mức quỷ dị. Hồi tưởng lại khi phá cánh cửa kia: Rõ ràng chính là phong ấn cái gì đó, phong ấn này uy lực thật lớn. Hao phí của chúng ta không ít thời gian. Hiển nhiên là cổ

thần thi triển bố trí dùng để giam cầm. Nếu không phải người này cực kỳ hiểu biết về phong ấn, thậm chí mọi chỗ sơ hở đều rõ như lòng bàn tay bọn ta cũng không có khả năng phá bỏ được. Sau khi phong ấn giải trừ, bọn ta rõ ràng cảm giác được: tên tự xưng là Thác Sâm kia rõ ràng có một số biến đổi không giống trước đó, nhưng lại không nói được rốt cuộc là biến hóa ở chỗ nào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 192: Ngoài ý liệu.

- Thành công tiến vào trong cơ thể cổ thần. Cổ thần Đồ Ti quả nhiên là kỳ tài ngút trời, không ngờ hắn thật sự có lưu lại truyền thừa. Ở trong huyệt Khí Hải của hắn ngay lúc đó chúng ta nhận được truyền thừa sức mạnh. Có điều đáng tiếc là truyền thừa đó căn bản không thuộc về chúng ta liền tự động tiêu tan, bị người quỷ dị này chiếm được.

- Người này sau khi nhận được truyền thừa cổ thần lực. Bỗng nhiên cười rộ lên điên cuồng. Nhưng đúng lúc đó thức hải cổ thần bỗng nhiên hóa thành một người khổng lồ triển khai đại chiến với người này một trận. Lúc này xuất hiện một cảnh tượng càng thêm quỷ dị: hết thảy thủ đoạn công kích của người khổng lồ do thần thức cổ thần hóa thành, coi như

người này cùng đều rõ như lòng bàn tay. Cuối cùng người khổng lồ kia suy yếu, thân mình một phân thành hai: Một nửa hóa thành tử hải; nửa kia thì thi triển một pháp thuật thần thông hùng mạnh.

- Người này hiển nhiên đối với pháp thuật đó có chút xa lạ. Ta nhớ lúc ấy hắn có nói qua một câu: “Tất cả hiểu biết của ngươi không có gì ta không biết.” Nhưng rõ ràng pháp thuật thần thông đó, người này cũng không biết. Thần thông đó chỉ trong nháy mắt biến thần thức hóa thành hàng ngàn phần, toàn bộ chui vào trong cơ thể người này. Cuối cùng phong ấn phát triển đến mấy ngàn tầng, sau đó mạnh mẽ ném hắn vào huyết hải do bản thân Đồ Ti hóa thành, hoàn toàn phong ấn lại.

- Nguyên vốn tưởng rằng hết thảy đều đã chấm dứt, chúng ta không dám lưu lại ở chốn này. Vội vàng theo đường cũ rời đi, Nhưng cơn ác mộng lại vào giờ khắc này bắt đầu: Chúng ta mười một người, trừ bỏ một người thành công chạy thoát ra ngoài, còn lại mười người toàn bộ bị những bàn tay ma hóa đột nhiên xuất hiện trong khe hở không gian vươn ra túm lấy kéo vào trong huyết hải.

- Gã Thác Sâm thật sự đáng sợ, phong ấn nhiều tới mấy ngàn tầng như vậy, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi đã bị hắn nghĩ tới phương pháp giải trừ. Phong ấn đó, trên thực tế chính là những tia phân thức của cổ thần Đồ Ti. Người này lại mạnh mẽ rút phân thức này ra, rồi phóng vào trong cơ thể bọn ta mỗi người một tia.

- Từ đó về sau vô số năm qua. Cứ cách một ngàn năm thì ngẫu nhiên lại có tu sĩ tới đây. Mỗi lần đều đã bị người này bắt lại để phân tán phân thức phong ấn trong cơ thể. Tuy nhiên mỗi người xâm nhập hắn cuối

cùng đều đã lưu lại một số cơ duyên xảo hợp đủ loại giúp thoát khỏi chỗ cổ thần này để đối phương lần sau lại đến.

- Theo tu sĩ càng ngày càng nhiều phong ấn trên người này cũng càng ngày càng ít. Cũng may những tu sĩ sau này tới rõ ràng khác biệt với bọn ta, tu vi của chúng thấp kém không chịu nổi, không đủ để dung hợp một tia phân thức. Thường thường phải mấy người cùng phân tán mới có thể dung hợp một tia. Cứ như thế phá giải phong ấn của Thác Sâm càng ngày càng chậm.

- Nhưng người này thật là kỳ tài. Nhìn thấy phương pháp này hiệu quả quá chậm. Không ngờ lại nghĩ ra phương pháp giải trừ phong ấn khác đó chính là thôn hồn!

- Trước kia, chúng ta ngay cả thôn hồn là loại sinh vật ra sao cũng không biết. Nhưng người này lại dường như biết rõ như lòng bàn tay. Hắn phái đám tu sĩ chúng ta ở ngoài này tìm bắt thôn hồn, để thôn hồn đến cắn nuốt phân thức phong ấn của hắn. Phương pháp này rất hiệu quả. Đáng tiếc thôn hồn sau khi cắn nuốt số lượng nhất định nào đó sẽ bắt đầu ngủ say. Bởi vậy cũng không thể thỏa mãn yêu cầu của người này. Không ngờ hắn lại nghĩ ra ý niệm nuôi dưỡng thành một thôn hồn khác. Vì thế liền có sứ giả đại nhân. Bản thân hắn chỉ là một du hồn, dưới vô số năm đào tạo của Thác Sâm dần dần tiến hóa thành thôn hồn.

- Nguyên vốn Sứ giả đại nhân thành công tiến hóa thành thôn hồn cũng còn cần thời gian rất lâu, nhưng hiện tại ngươi xuất hiện hết thảy liền có biến cố.

Mười người này ngoại trừ lão già gương mặt đầy nếp nhăn giống như từ trong phần mộ đi ra thủy chung không lên tiếng. Những người khác toàn bộ đều mở miệng nhất nhất kể ra đầu đuôi câu chuyện. Vương Lâm nghe xong dĩ nhiên kinh hãi, nhưng trong lòng hắn lại vẫn không hoàn toàn tin tưởng.

- Điều trọng yếu nhất là chúng ta thủy chung có một nghi vấn: đó là thân phận của Thác Sâm này. Hắn vì sao lại quen thuộc chỗ cổ thần như thế. Căn cứ vào quan sát của bọn ta vô số năm qua, cuối cùng chúng ta mơ hồ phỏng đoán: Gã Thác Sâm này không phải là đồng loại của chúng ta. Rất có khả năng hắn là ma vật sau khi cổ thần Đồ Ti chết, trong cơ thể một tia oán niệm ngưng tụ mà thành!

Câu cuối cùng này là Đóa Mục nói, sắc mặt hắn vẫn như thường chậm rãi lên tiếng.

Nếu Vương Lâm thu được đầy đủ kế thừa ký ức, như vậy việc này thật giả tự nhiên trong lòng hắn biết rõ ràng. Nhưng lúc này hắn nghe cảnh tượng như thế mà rợn cả người, sắc mặt hắn không khỏi thoáng biến sắc một chút.

- Chỉ có suy đoán này mới phù hợp với việc năm đó hắn mời chúng ta tiến vào trong cơ thể cổ thần vì sao lại quen thuộc như thế. Hơn nữa lúc

phá giải cửa phong ấn cuối cùng kia, chúng ta vì sao lại có cảm giác hắn biến đổi khác thường. Phong ấn đó rõ ràng giống như là công pháp tu luyện dẫn tà ma nhập thể của tu sĩ chúng ta, dùng để phong ấn ma niệm trong cơ thể. Điều này cũng giải thích nguyên nhân vì sao hết thảy công pháp thần thông của người khổng lồ do thần thức cổ thần biến thành đều bị người này rõ như lòng bàn tay. Chỉ riêng kế thừa truyền thừa sức mạnh không có tác dụng gì, chỉ khi nào nhận được toàn bộ kế thừa mới có thể chân chính có được lực lượng của cổ thần. Hết thảy những suy đoán này cuối cùng toàn bộ chỉ về một điểm: thân phận của người này chính là cổ thần Đồ Ti. Hoặc là nói là Cổ Ma Đồ Ti!”

Đóa Mục lời nói vừa thốt ra, Vương Lâm hít ngược một luồng hơi lạnh, ánh mắt hắn chớp động, trầm mặc không nói.

- Bọn ta thật không cần thiết phải lừa gạt ngươi: nếu như ngươi tùy tiện tiến vào huyết hải. Như vậy kết cục cũng giống như thôn hồn đệ tam quan kia. Chỉ có thể rơi vào tình cảnh làm công cụ để phá giải phong ấn cho người này. Đợi phong ấn mở ra thì chính là tử kỳ của ngươi.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, cười lạnh nói:

- Tử kỳ? Lúc tại hạ bỏ mình, nói vậy cũng là lúc thần thức của các ngươi tiêu tan thì phải. Nếu điều các ngươi nói là đúng! Vậy thì người bị nhốt trong huyết hải một khi cởi bỏ phong ấn, sợ là đầu tiên trước hết sẽ thu hồi phân thức!

Đóa Mục đám người trầm mặc một hồi.

Lúc này trong mười người lão già thủy chung không nói gì kia ho nhẹ một tiếng, giọng bình bình chậm rãi nói:

- Đạo hữu quả nhiên thông tuệ. Thác Sâm thành công dung hợp kế thừa ký ức, sau khi thu được toàn bộ tu vi của cổ thần đích xác sẽ thu hồi phân thức trên người bọn ta để cho thần thức bản thân hoàn chỉnh. Nhiều năm qua phân thức này đã sớm dung hợp làm một cùng bọn ta. Thu hồi phân thức chẳng khác nào là cắn nuốt thần thức chúng ta! Đạo hữu giúp chúng ta cũng chính là giúp mình. Nhưng bất kể như thế nào chúng ta cũng không để cho ngươi hỗ trợ không công. Nếu ngươi đồng ý chúng ta có hậu lễ trao tặng!

Vương Lâm không lên tiếng, thầm suy nghĩ đánh giá lời nói của đối phương có mấy thành có thể tin.

Đóa Mục hai mắt chợt lóe hàn quang, lạnh giọng quát:

- Tiểu bối! Chớ có nghĩ là bọn ta phải cầu xin sự giúp đỡ của ngươi. Cùng lắm thì giết chết ngươi. Đến lúc đó đánh cho hai bên cùng tiêu tán, tránh khỏi lưu lại mầm tai hoạ!

- Thời gian sắp tới rồi, điều nên đều đã nói. Nếu vẫn cứ hồ đồ không tỉnh ngộ, vậy không bằng bọn ta sớm thi triển cấm chế. Kể từ đó tuy rằng có chút đáng tiếc, nhưng thắng thua cũng đều thống khoái, cũng là bớt việc.

Lão tu sĩ vẻ mặt âm trầm ở một bên cười lạnh nói.

Vương Lâm nghe đến đó trong lòng hiện lên một tia biểu tình châm chọc: Nếu như cấm chế thật sự hữu dụng, hắn tin rằng đám lão già này tuyệt đối sẽ không nói nhiều với hắn như vậy. Sợ là mới vừa thấy mặt hắn sẽ lập tức thi triển cấm chế khống chế rồi.

Vương Lâm thoáng hơi trầm ngâm, liền đoán ra nguyên nhân đối phương không thi triển cấm chế. Chắc chắn không có cấm chế nào có thể che giấu được ở trước mặt nam tử tóc đỏ tên là Thác Sâm kia.

Thậm chí mục đích của những người này nói vậy cũng không phải đơn giản như vậy. Rất có thể giống như Thiên Ma Tán Nhân có ẩn dấu thâm ý sâu xa nào đó.

- Các ngươi muốn ta làm gì?

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, mở miệng nói.

Lão già mặt đầy nếp nhăn kia nghe được lời nói của Vương Lâm trong lòng vừa động thầm nhủ: Người này không có hỏi trước thù lao. Mà là hỏi làm việc gì, hiển nhiên là người bình tĩnh không dễ dàng bị ngoại vật làm kích động.

- Sau khi tiến vào huyết hải mở ra phong ấn, tất nhiên Thác sâm sẽ trực tiếp tiến vào tử hải thần thức. Khi hắn mở ra tử hải này ngươi phải ở trong thức hải thi triển một bộ pháp quyết. Chỉ đơn giản như vậy! Về phần pháp quyết này ta cũng có thể nói cho ngươi biết: Là pháp thuật phong ấn lúc trước thần thức cổ thần biến thành người khổng lồ từng thi triển. Chúng ta nghiên cứu vô số năm qua, cuối cùng có ba thành nắm chắc có thể thành công. Nhưng nếu là ngươi thi triển có thể tăng cao đến bảy thành nắm chắc. Dù sao ngươi là thôn hồn, đến lúc đó hấp thu phân thức vào trong cơ thể, tự nhiên sẽ chịu pháp quyết này dẫn dắt.

Lão già chậm rãi nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Vương Lâm cười lạnh, âm trầm nói:

- Lấy tu vi của tại hạ chỉ là Kết Đan kỳ, muốn phong ấn Thác Sâm, quả thực chính là người si nói mộng!

Lão già cười ha hả, nói:

- Đương nhiên không phải để ngươi đến phong ấn, mà là lấy ngươi để dẫn động thôn phệ phân thức này, từ đó lại phát động thần thức cổ thần biến thành tử hải thần thức. Đến lúc đó, dựa theo phỏng đoán của chúng ta: tử hải sẽ lại biến thành phong ấn, hoàn toàn phong ấn Thác Sâm lại.

Nếu ngươi đáp ứng, như vậy bất kể thành bại ta đều tặng ngươi một vật. Vật ấy là mười người chúng ta năm đó trải qua bao gian nan khổ sở mới lấy được. Chúng ta xem từ một số điển tịch rốt cục biết pháp bảo này gọi là Hỗn khu thú quyển. Bất kỳ loại thú gì trên thế gian, đều có thể trong thời gian ngắn thu hồi khống chế. Nhưng lai lịch không rõ. Trên lý thuyết chỉ cần linh lực trong cơ thể ngươi đầy đủ, cho dù là tiên thú chỉ cần bị bộ vòng này chụp phải, cũng trong thời gian ngắn có thể để ngươi sử dụng. Chẳng qua khi sử dụng chiếc vòng này linh lực cần sử dụng phải tùy theo mức độ hùng mạnh của thú mà tăng lên phù hợp. Hơn nữa nếu muốn tròng vào tiên thú, linh lực cần có căn bản là không thể tưởng tượng. Năm đó chúng ta từng thực nghiệm một lần, đáng tiếc cuối cùng thất bại, kế tiếp định thử nghiệm lần thứ hai thì đã bị Thác Sâm vây khốn ở nơi này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 193: Huyết hải phong ấn. (1+2)

Thần sắc Vương Lâm như thường, trong lòng lại thầm cười lạnh, lắc đầu nói:

- Càng sớm càng tốt!

Hai mắt Đóa Mục hàn mang lóe lên, đang định nói gì đó thì bị lão hữu đứng chắn phía trước, nhìn Vương Lâm chậm rãi nói:

- Hỗn Nguyên khu thú quyển này là bảo vật cấp một trong truyền thuyết, nếu như ngươi vẫn chưa hài lòng thì cũng ta không thể xuất ra bảo vật tốt hơn nữa!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh liếc nhìn pháp khí đang tỏa tử quang nhu hòa ra bốn phía, không nói lời nào.

- Đây là bổn mạng pháp bảo của ta, không thể đưa cho ngươi được. Ta có mười khối cực phẩm linh thạch, đây là cái giá cuối cùng của chúng ta.

Lão trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

Vương Lâm cũng không tiện bức người quá đáng. Dù sao người này tu vi sâu khôn lường. Nếu không phải trong lòng hắn còn cố kị tới việc truyền thừa, hắn cũng không trấn tĩnh như vậy.

- Một trăm khối!

Vương Lâm bình thản nói.

- Không có khả năng!

Không đợi lão giả lên tiếng, Đóa Mục đã quát lạnh. Ánh mắt những người xung quanh đều trở nên bất thiện, lạnh lùng nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn không cử động, chỉ bình tĩnh nhìn lão giả, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Lão giả trầm ngâm trong chốc lát, âm trầm nói:

- Hai mươi khối. Đây là cực hạn rồi. Chúng ta cũng không có nhiều. Nếu ngươi vẫn không thể đồng ý thì chỉ còn cách giở thủ đoạn cuối cùng ra thôi!

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình thản, không nói gì thêm, vươn tay phải ra.

Tay phải lão giả điểm vào phía trước ngực một cái, một đạo ô mang liền lóe lên, một chiếc đồng quyển mang khí tức cổ phác xuất hiện trong tay. Hắn vung về phía trước, Vương Lâm bắt lấy.

Vương Lâm nhìn liếc qua. Đồng quyển này lớn như thủ trạc, bên ngoài có khắc rất nhiều tiên thú diện mạo dữ tợn. Vừa nhìn vào đã thấy những tiên thú này sống động như thật vậy.

Thần thức Vương Lâm xem xét một lượt, vừa mới tiến vào bên trong đồng quyển đã cảm nhận trong đó truyền ra từng đợt tiếng rít gào. Thần thức hắn không khỏi bị chấn động một phen, lập tức thu hồi.

Bất động thanh sắc thu đồng quyển, Vương Lâm nhìn về phía lão giả.

Trong tay lão giả lúc này có thêm một cái túi trữ vật màu xám, ném về phía Vương Lâm. Vương Lâm nhận được liền xem qua, thấy bên trong có hai mươi khối cực phẩm linh thạch, linh lực khổng lồ ba động, từ bên trong như muốn trào ra.

Đem cực phẩm linh thạch nọ vào trong túi trữ vật của mình xong, Vương Lâm đặt cái túi trữ vật màu xám kia lên mặt đất, trầm giọng nói:

- Ta còn có một vấn đề. Sau khi phong ấn chủ nhân huyết hải, ta làm sao rời khỏi nơi này được?

Lão nghe câu hỏi của Vương Lâm, trong lòng thả lỏng. Hắn vẫn một mực chờ đối phương hỏi vấn đề này. Nếu đối phương không hỏi hắn

ngược lại sẽ khiến hắn hoài nghi Vương Lâm.

- Rất đơn giản. Thác Sâm sau khi bị phong ấn lần nữa, lúc đó ta cũng phải rời khỏi nơi này. Chẳng qua mọi mấu chốt đều phải thi triển bên trong thần thức tử hải. Đến lúc đó ngươi rời đi cùng chúng ta là được.

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh. Hắn bây giờ đã tin chắc. Nếu những lời của đối phương là thật, như vậy mục đích của chính thức của bọn họ chính là truyền thừa của cổ thần trong thần thức tử hải.

- Không phải tại hạ không tin, mà là việc này rất trọng yếu, nếu tại hạ không nắm chắc là cuối cùng có thể rời đi thì mọi thứ đều chỉ là nói suông mà thôi!

Lão nhíu mày, trầm giọng nói:

- Lão phu đáp ứng ngươi thì tất nhiên sẽ không nuốt lời.

Vương Lâm vẫn không thay đổi, lắc đầu nói:

- Tiền bối là cao nhân, vãn bối vốn nên tin tưởng mới phải. Nhưng việc này là chuyện sinh tử, nếu vãn bối không nắm chắc thì cuối cùng dù

đồng ý phong ấn nhưng khó tránh khỏi tâm lý có điều cố kỵ, sợ khó phát huy được toàn bộ thực lực.

Đóa Mục hừ lạnh, mắt lộ sát khí, âm trầm nói:

- Tiểu bối, ngươi lằng nhằng rắc rối, mệt người quá đi mất. Đã đáp ứng ngươi rồi mà ngươi vẫn không tin, như vậy để khỏi phiền phức, lão phu tiễn ngươi một đoạn vậy. Coi như là giải quyết nỗi phiền lòng!

Vừa nói tay phải hắn bỗng chém ra, giữa không trung đột nhiên hóa thành một bàn tay màu đen to lớn, hung hăng chụp tới Vương Lâm .

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn cũng chẳng thèm liếc nhìn cái bàn tay kia một cái, chỉ nhìn chằm vào lão giả, không nói một lời.

Bàn tay nọ tới cách đỉnh đầu Vương Lâm ba tấc thì ngừng lại. Lão giả vung tay một cái, Đóa Mục lập tức thu hồi bàn tay, lạnh như băng nhìn Vương Lâm.

- Ngươi rốt cục muốn gì?

Lão giả nhíu mày, trừng mắt nhìn Đóa Mục một cái, chậm rãi nói.

Vương Lâm nhìn pháp khí kia, nói:

- Mấy thứ này đều là bổn mạng pháp bảo của các người, không bằng để vãn bối giữ hộ, sau khi rời khỏi nơi này xin hai tay dâng trả. Hắn các vị tiền bối không lo chuyện một vãn bối Kết Đan kỳ có bản lãnh lấy luôn mất pháp bảo đúng không.

Lão giả nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hồi lâu khóe miệng lộ một nụ cười tràn đầy hàn ý. Hắn gật đầu, tay phải phất lên. Nhất thời mười kiện pháp khí liền bay vào tay hắn, sau đó hắn hạ một đạo phong ấn rồi ném cho Vương Lâm.

Vương Lâm không nói gì thêm, tiếp nhận mười kiện pháp khí này xong cũng không nhìn một cái, cẩn thận thu vào túi trữ vật của mình.

Lúc này không gian đã không còn tử quang của mười kiện pháp khí bao phủ, bắt đầu tiên tán. Lão giả nhìn thật sâu Vương Lâm, tay phải chụp một cái. Lập tức trước người hắn xuất hiện một cái khe dài mấy trượng. Hắn lùi lại phía sau vài bước, đứng nhường đường.

Vương Lâm bình thản thong dong tiến về phía trước, đi vào cái khe đó.

Sau khi hắn tiến vào, hai mắt Đóa Mục lộ vẻ không cam lòng, thấp giọng nói:

- Đại ca.....

- Ngươi câm miệng cho ta!

Sắc mặt lão giả lập tức biến đổi, không còn vẻ bình thản hòa hoãn như khi đứng trước mặt Vương Lâm mà tràn ngập vẻ lạnh lùng, nhìn Đóa Mục một cái, rồi vung tay, đi vào trong khe.

Mấy người còn lại, trừ Đóa Mục, đều tiến vào bên trong.

Người cuối cùng tiến vào là nam tử mặc hắc bào, sắc mặt âm u. Trước khi tiến vào, hắn nói:

- Đóa Mục, ngươi còn không hiểu sao. Tiểu tử đó sợ là đối với mục đích của chúng ta đã biết rõ. Cách làm vừa rồi của ngươi thuần túy chỉ là tự rước nhục vào thân. Dù sao chúng ta có thể đạt được nguyện vọng hay không, tất cả đều dựa vào hắn. Đại ca chờ đợi nhiều năm như vậy, đáng tiếc Sử đại nhân một mực trung thành với Thác Sâm, nếu không thì cũng không phiền toái như vậy.

Nói xong hắn bước vào trong khe. Đóa Mục trầm mặc một chút rồi vào theo.

Sau khi tiến vào trong, trước mặt Vương Lâm là một thế giới màu máu. Trước mắt hiện lên một cây cột đá hình trụ. Nhìn cột đá thông thiên ở xa xa, đồng tử Vương Lâm co lại một chút. Nơi đây hiển nhiên chính là huyết hải!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nam tử bên trên cây cột đá thông thiên. Đầu tóc hắn đỏ như máu, hơi thở cuồng ngạo mạnh mẽ tỏa ra từ trên người hắn. Chỉ nhìn thoáng qua Vương Lâm đã thấy hít thở không thông.

Lúc này mấy tu sĩ ma hóa lục tục trở về, trong đó có cả đám người Đóa Mục. Bọn họ sau khi tiến vào bên trong huyết hải, thân thể mỗi người liền rơi xuống một cây cột đá, khoanh chân ngồi xuống, không nói một lời.

Hễ là tu sĩ ma hóa tiến vào đều tự tìm được vị trí, ánh mắt chớp động nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Bọn họ toàn bộ ngồi khoanh chân, chỉ có mình Vương Lâm là tung bay giữa không trung.

Vương Lâm đảo mắt nhìn một lượt. Tu sĩ nơi này đông đảo, ít nhất cũng có cả ngàn người. Trong những người này, Vương Lâm thấy cả Mạnh Đà Tử, Đoan Mộc Cực, Uông Thanh Việt, Thiên Ma Tán Nhân....

Lúc này tại hư không bên cạnh hồng phát nam tử, xuất hiện một khe không gian. Một nam tử mặc trường bào bước ra. Sau khi người này xuất hiện, đầu tiên đưa mắt nhìn Vương Lâm, trên mặt lộ vẻ mừng như điên, cung kính nói với hồng phát nam tử:

- Chủ nhân, hắn chính là kẻ thôn hồn!

Nói xong thân thể hắn hạ xuống, ngồi xuống một cột đá bên cạnh.

Vương Lâm liếc một cái liền nhận ra. Người này chính là một du một khổng lồ.

Bốn phía yên tĩnh, một giọng nói khàn khàn từ miệng hồng phát nam tử truyền ra.

- Thôn hồn.....

Người này ngẩng mạnh đầu, nhất thời cả huyết hải sôi trào, bốn phía quanh cây cột đá phun lên vô số huyết vụ. Cả thiên địa trong lúc này như bị huyết vụ bao trùm.

Ánh mắt hắn như có ma lực vô cùng, bên trong lộ vẻ yêu dị, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm cảm giác mình như bị một cấm chế vô hình. Dưới ánh mắt của đối phương, thân thể hắn trong nháy mắt như bị ép từ bốn phía, không thể di động nửa phân.

- Hấp thu đạo phân thức này, mở phong ấn cho ta, nếu không, chết!

Hồng phát nam tử nói xong, tay phải chụp vào mi tâm, trên mặt hiện lên một tia thống khổ, thân thể run rẩy, mạnh mẽ rút ra từ bên trong cơ thể một đạo hồng quang.

Sau khi rút ra đạo hồng quang, nam tử thở hổn hển, hơn nửa ngày hơi thở mới từ từ bình ổn lại.

Tu sĩ ma hóa bốn xunh quanh ánh mắt lập tức thay đổi, nhìn chằm chằm vào hồng quang, trên mặt lộ vẻ phức tạp, vừa sợ hãi vừa thèm muốn.

Thân thể hồng phát nam tử thân thể nhẹ nhàng co lại, hai mắt nhìn thẳng về phía Vương Lâm, ánh mắt thâm thúy.

- Ta có thể phá phong ấn cho ngươi, nhưng sau khi ta giải phong ấn xong, ta muốn ngươi đưa ta rời đi!

Vương Lâm trong lòng cả kinh nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh, không chút bối rối, bình thản nói.

Khóe miệng hồng phát nam tử khẽ nhúc nhích, gật đầu.

Vương Lâm cẩn thận nhìn hồng phát nam tử một cái, thần thức Cực Cảnh liền nhảy ra hóa thành một cái miệng lớn, bỗng nhiên thôn phệ hồng mang.

Một cảm giác đau đớn kịch liệt từ trong thần thức lập tức truyền tới. Thân thể Vương Lâm khẽ run, hồi lâu, cảm giác đau đớn kia mới chậm rãi biến mất. Hắn lập tức nhận thấy, thần thức của mình không ngờ đã lớn gấp đôi!

Sở dĩ hắn dám lớn mật tới đây là vì hắn biết truyền thừa lực lượng và truyền thừa ký ức có sự bất đồng. Đối phương không thể nào phát hiện được, trừ phi một loại truyền thừa bị hai người cùng kế thừa ra thì mới đáng ngại.

Vì thế nên ngoài Vương Lâm ra, không có bất cứ kẻ nào có thể phát hiện ra hắn đã đạt được bộ phận truyền thừa ký ức.

Về phần hồng mang nọ, Vương Lâm từ khi nghe Đóa Mục nói đã biết đây là một đạo phân thức của cổ thần. Nếu là người khác thì có lẽ sẽ e

ngại vì không thể điều khiển nổi nó. Nhưng với Vương Lâm mà nói, thuộc tính bản thân hắn là thôn hồn, có thể thôn phệ kỳ hồn.

--o0o---

Chứng kiến thần thức bị Vương Lâm thôn phệ, hồng phát nam tử không nói một lời, hai mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói:

- Ngươi tuy là thôn hồn nhưng không ngưng kết hồn hạch. Có thể mãnh mẽ thôn phệ một đạo thần thức, ta cũng cho ngươi vừa lòng. Du hồn, ngươi trợ giúp hắn ngưng kết hồn hạch!

Nam tử do du hồn hóa thành, thân thể run lên, lộ vẻ do dự. Nhưng rất nhanh, mắt hắn lộ vẻ quyết đoán, thấp giọng nói:

- Tuân lệnh! Nói xong tay phải hắn điểm vào mi tâm, thân thể không tự chủ được run rẩy, cả người dường như hư nhược đi rất nhiều. Lúc này một quang cầu màu đỏ trong suốt long lanh từ trong mi tâm hắn bay ra.

Quang cầu này vừa ra khỏi, cả người hắn liền tan nát, không thể duy trì hình người nữa mà trở về trạng thái thần thức, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngưng kết thành hình người một lần nữa, chẳng qua thân thể vẫn ở trạng thái nửa trong suốt.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, không nói hai lời, thần thức Cực Cảnh liền xuất ra, vây lấy quang cầu nọ. Trong quang cầu ẩn chứa một khối hồn năng to lớn của du hồn. Vương Lâm thôn phệ không có trở ngại gì, dùng thời gian nửa nén nhang liền hấp thu sạch sẽ.

Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, thần thức mình bỗng dưng khổng lồ lên mấy lần.

Hồng phát nam tử ngạc nhiên kêu khẽ một tiếng, sau khi trầm mặc một chút, chậm rãi nói:

- Du hồn, tiếp tục.

Nam tử du hồn lập tức lớn tiếng cười thảm.

Vương Lâm thân là thôn hồn mà lại không có hồn thạch. Sớm biết thế này hắn đã không nói cho chủ nhân, khiến bản thân lại rơi vào cảnh ngộ này. Kẻ thôn hồn này chẳng rõ vì sao lại mạnh mẽ như vậy, một cái hồn cầu mà vẫn không sinh ra hồn thạch.

Phải biết rằng hồn thạch là thôn hồn tiến hóa tới một trình độ nhất định, sau khi hấp thu nhiều du hồn mới sinh ra một loại hạch tâm của thôn hồn. Nói đại khái hễ là thôn hồn, muốn tiến hóa trước tiên phải thôn phệ nhiều du hồn, làm cho mình nhanh chóng sinh ra hồn thạch. Cơ hồ mỗi kẻ thôn hồn đều không muốn tồn tại lâu dưới trạng thái không có hồn thạch.

Thôn hồn có hồn thạch so sánh với thôn hồn bình thường, điểm khác nhau lớn nhất chính là khả năng chế tạo du hồn. Chỉ có hồn thạch mới chế tạo được du hồn.

Nam tử du hồn cười thảm một tiếng, lại điểm vào mi tâm. Hồn cầu chưa xuất hiện, thân thể hắn đã vỡ tan. Lần này hắn không còn năng lực ngưng hóa hình ngươi. Một lúc lâu sau, một hồn cầu lóe lên, chậm rãi từ trong cơ thể hư ảo của hắn bay ra.

Lúc này khí tức của hắn đã tụt hắn xuống, mặc dù vẫn cường đại hơn du hồn bình thường nhưng cũng quá kém so với trước đây.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, thần thức một lần nữa lại tuôn ra, hấp thu hồn cầu. Lúc này hắn có thể cảm thấy rõ, thần thức có chút bất đồng. Thần thức không tăng lớn, mà bên trong mơ hồ xuất hiện một khối lớn bằng hạt gạo, chậm rãi ngưng kết.

Hồng phát nam tử nhíu mày. Nếu thôn hồn không có hồn hạch thì không thể thừa nhận nhiều phân thức lắm. Nhưng người này vừa liên tục nuốt hai hồn cầu mà mới chỉ đạt tới bước đầu ngưng kết hồn thạch.

Phải biết rằng hai cái hồn cầu của du hồn nam tử là hơn nửa hồn năng của hắn rồi.

Hắn trầm ngâm một chút, ánh mắt lóe lên, tay phải điểm vào du hồn một cái. Du hồn nọ lập tức bi thảm thét lên một tiếng, thân thể hư ảo co rút kịch liệt, cuối cùng ngưng kết lại thành một cái hồn cầu nữa, sau đó bị hắn nắm lấy, ném về phía Vương Lâm.

Khỏa hồn cầu này chính là tính mạng của du hồn biến thành.

Thôn phệ khối hồn cầu thứ ba xong, Vương Lâm cảm thấy khối bằng hạt gạo trong thần thức đã lớn lên rất nhanh, đạt tới cỡ một cái móng tay.

Lập tức một cảm giác khác thường dũng mãnh nổi lên trong lòng Vương Lâm. Cực Cảnh thần thức đột nhiên co rút toàn bộ, cuối cùng hoàn toàn tan biến vào trong viên cầu bằng cái móng tay kia. Về phần viên cầu nọ sau đó biến mất ở mi tâm của Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên một tia hắc mang. Trên thực tế, tới bây giờ hắn mới được xem là một thôn hồn chính thức, có thể chế tạo ra du hồn.

Mọi điều đó đều là trong nháy mắt khi hình thành hồn thạch, giống như được truyền thừa, đã làm hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Hồng phát nam tử thu lại ánh mắt, tay phải vung lên trước người. Nhất thời một khe không gian xuất hiện giữa không trung. Sau đó tay hắn chụp một cái, cả huyết hải bỗng dưng chấn động. Ngay sau đó một hình ảnh hư ảo từ trong không gian cái khe kia đi ra.

Hư ảnh này vừa đi ra, Vương Lâm lập tức cảm nhận một tia khí tức thôn hồn. Hiển nhiên hư ảnh này là thôn hồn thứ ba.

Rất nhanh sau đó, cả hư ảnh giống như một phiến mây đen lộ toàn bộ thân thể ra khỏi cái khe. Đôi mắt hồng phát nam tử lóe sáng, quát khẽ một tiếng, thân thể run rẩy kịch liệt. Một tia huyết quang quỷ dị từ trong thân thể hắn tỏa ra, huyết vụ từ khắp thân thể hắn tỏa ra không ngừng. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã bị huyết sắc bao trùm. Hắn dường như đang chịu nỗi thống khổ khó tưởng tượng được. Một hồi sau, hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một bộ mặt huyết nhục mơ hồ, trong miệng vang lên âm thanh khàn khàn:

- Đồ Ti phân thức, xuất!

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời từng đạo hồng mang từ trong cơ thể hắn bị bức ra. Những đạo hồng mang này rất nhiều, vừa xuất hiện liền tràn ra bốn phía, dày đặc như một cơn lốc màu đỏ, toát ra ánh sáng yêu dị.

Tu sĩ ma hóa bốn phía đều cúi đầu, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Chỉ có mười người nhóm Đóa Mục là chưa cúi đầu, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm

vào hồng mang.

Lúc này thôn hồn trong âm ảnh bỗng nhiên mở miệng. Miệng hắn càng ngày càng lớn, không ngừng kéo dài về phía trước. Đợi tới khi tới sát người hồng phát nam tử mới ngậm lại, xem ra đã thôn phệ mấy chục đạo hồng mang.

Nhưng lúc này những hồng mang còn lại đột nhiên tỏa ra quang mang sáng ngời, điên cuồng thu hút hồng mang bốn phía. Một đám ký hiệu màu đỏ trong lúc chúng di chuyển hiện ra. Mỗi khi một ký hiện hiện ra liền lập tức khắc vào người hồng phát nam tử, khiến thân thể hắn run lẩy bẩy.

Đồng thời, trong huyết hải bốn phía xuất hiện mấy chục đạo hồng mang, bay nhanh tới ra nhập vào đám hồng mang, bù vào những cái đã bị thôn hồn thôn phệ.

Về phần thôn hồn nọ, sau khi thôn phệ vài chục cái hồng mang, thân thể trong âm vân đã ẩn hiện hồng mang, hiển nhiên đang cần thời gian tiêu hóa, không thể tiếp tục thôn phệ.

Trên mặt hồng phát nam tử hiện một tia thống khổ, ánh mắt hướng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm giờ đã rõ vì sao cần hai người thôn hồn làm việc này. Nếu một người làm thì sau khi thôn phệ phân thức, chưa hoàn toàn hấp thu được, sẽ có nhiều phân thức từ trong huyết hải một lần nữa biến ảo ra. Cứ như vậy phong ấn chẳng những không được hoàn toàn bài trừ mà còn càng lúc càng nhiều.

Chuyện này dù là hai thôn hồn liên tiếp thôn phệ thì may ra còn có khả năng, nhưng khả năng cũng rất nhỏ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Cực Cảnh thần thức bỗng từ trong hồn hạch nhỏ như cái móng tay kia phóng ra, dùng tốc độ cực nhanh bay quanh người hồng y nam tử, mỗi khi gặp một đạo hồng mang liền lập tức thôn phệ. Trong nháy mắt có hơn mười đạo hồng mang biến mất bên cạnh hồng phát nam tử.

Lúc này, thôn hồn kia đã tiêu hóa hết phân thức trong cơ thể, trong nháy mắt sau khi thần thức của Vương Lâm lui lại, liền lần nữa vọt lên. Cứ tiếp tục như vậy, một lúc sau, hồng mang bên người hồng phát nam tử mặc dù vẫn được huyết hải bổ xung như cũ những cũng đã ít đi nhiều.

Hiển nhiên là huyết hải muốn bổ xung cũng cần có thời gian nhất định. Sau đó, hai mắt hồng phát nam tử lộ ra một tia thần thái. Khi bức phân thức ra khỏi cơ thể, hắn phải chịu đựng nổi thống khổ không sao tưởng tượng nổi. Chẳng qua bây giờ đã thấy có hi vọng, dù có phải chịu đựng gấp chục lần hắn cũng vẫn cam tâm tình nguyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tu sĩ ma hóa ở bốn phía trong huyết hải yên lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, đến thở cũng không dám. Về phần đám người Đóa Mục cũng thấy vô cùng khẩn trương. Vương Lâm có thể mở phong ấn hay không, có tính quyết định đối với kế hoạch tiếp theo của bọn họ. Một khi phong ấn không được mở ra thì kế hoạch có chặt chẽ tới đâu cũng phải thất bại trong gang tấc.

Theo thời gian dần trôi qua, hồng mang bên người hồng phát nam tử chuyển động ngày càng nhanh nhưng số lượng lại liên tục giảm bớt. Hắn phát ra vài tiếng gầm nhẹ. Phải bức phân thức ra khỏi cơ thể trong thời gian dài như vậy đối với hắn mà nói cũng là một gánh nặng quá lớn. Sắc mặt hắn dữ tợn, toàn thân gân xanh nổi lên. Từng sợi gân như những con dòi màu xanh nhung nhúc bò trên thân thể.

Lúc này trong đông đảo ma tu, Thiên Ma Tán Nhân cúi đầu, trong lòng hiện lên một tia không cam tâm. Hắn chẳng quản gian khổ, đáng tiếc cuối cùng lại bị kẻ trước mặt phá hoại. Điều này khiến hắn lòng như nhỏ máu. Hiện giờ nhìn phong ấn của hồng phát nam tử có dấu hiệu được phá giải, hắn cảm thấy có phần tuyệt vọng.

Một khi phong ấn của hồng phát nam tử bị phá, mở ra truyền thừa trong thức hải, tất nhiên sẽ phát hiện truyền thừa này thiếu mất một phần ba. Đến lúc đó chỉ cần thi triển chút pháp thuật là có thể biết hắn đã động tay động chân, vậy thì hắn chỉ còn con đường chết.

Hắn trước kia sở dĩ dám lớn mật như vậy là vì hồng phát nam tử bị phong ấn bên trong huyết hải, căn bản không thể cảm giác được mọi

chuyện bên ngoài. Chỉ có trong huyết hải này hắn mới không bị hạn chế mà thôi.

Thiên Ma Tán Nhân thầm cười khổ. Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Lâm một cái, trong lòng thầm than. Hắn biết người này cùng đồ đệ mình tiến vào nơi đây, không ngờ là để giải khai phong ấn cho hồng phát nam tử. Nếu như ngàn năm trước hắn không cho đám người Lục Dục Ma Quân rời đi thì bây giờ tuy không thể có được truyền thừa nhưng tính mạng vẫn còn giữ được.

Tất cả mọi chuyện hóa ra đều là nhân quả tuần hoàn.

Thiên Ma Tán Nhân lại than thầm lần nữa. Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn lóe lên, liếc nhìn mười người bọn Đóa Mục một cái, oán hận trong lòng dần thu lại, bắt đầu tính toán.

Thiên Ma Tán Nhân lòng đầy tâm tư, nhưng bên ngoài lại thể hiện ra chút nào. Già đời gian xảo như hắn, dù gặp đại biến sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 194: Mở phong ấn.

Thủ đoạn hồng phát nam tử khống chế những người này đơn giản chính là dung hợp phân thức, lưu lại lạc ấn. Thiên Ma Tán Nhân sở dĩ có thể bảo trì thần trí, nguyên nhân chính là do công pháp hắn tu luyện. Trừ Huyền Thiên Dục Ma Quyết ra, hắn còn có một khẩu quyết thần bí. Khẩu quyết này năm đó trong lần đầu tiên hắn tới chỗ cổ thần ngẫu nhiên có được.

Khẩu quyết này hắn không truyền cho bất cứ kẻ nào, cho dù là Lục Dục Ma Quân cũng không biết nó tồn tại. Chính nhờ hắn tu luyện khẩu quyết này thường xuyên nên sau khi bị hồng phát nam tử bắt được, trong nháy mắt phân thức nhập thể mới có thể vô thanh vô tức nắm thế chủ động, không bị dung hợp với phân thức, áp chế trong thân thể.

Hắn liếc nhìn đám người Đóa Mục một cái. Thực ra từ nhiều năm trước hắn đã sớm nghi ngờ. Xung quanh đây có tới hơn một ngàn tu sĩ, không thể chỉ có một mình hắn có thể áp chế phân thức, nói không chừng ở phương diện này sớm đã có người khác làm được, áp chế phân thức, tùy ý hành động.

Mà khả năng lớn nhất chính là Thập đại huyết hải chiến tướng.

Trong lòng Thiên Ma Tán Nhân thầm nghĩ, nếu mười người này quả thật như vậy thì khi phong ấn của chủ nhân huyết hải mở ra, tất nhiên là lúc bọn hắn động thủ. Nếu vậy thì hắn cũng có một cơ hội!

Nghĩ tới đây, trái tim Thiên Ma Tán Nhân đập thình thịch. Hắn hít sâu một hơi, đè nén sự xúc động trong lòng, bình tĩnh ngưng thần, cẩn thận quan sát.

Vương Lâm mỗi khi thôn phệ một đạo phân thức, hồn hạch liền có biến hóa. Dần dần, theo sự lớn lên của hồn hạch, trong đầu hắn bỗng nhiên cảm thấy hoàn toàn thanh tỉnh.

Phối hợp với thôn hồn dần dần trở nên ăn ý hơn. Phân thức từ người hồng phát nam tử tuôn ra cũng chậm rãi nhạt đi, hơn nữa càng ngày càng ít.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bốn phía huyết hải bỗng sôi trào. Huyết tương trên mặt đất toàn bộ bay lên, giữa không trung hóa thành vô số đạo phân thức, mạnh mẽ hướng về phía hồng phát nam tử.

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người đều không kịp ứng phó. Vương Lâm không nói một lời, thần thức quyết đoán lui lại, tránh bị cuốn vào.

Lúc này hồng phát nam tử gầm nhẹ một tiếng. Hai tay hắn bắt quyết, nhanh chóng khoa trước thân một vòng, sau đó ấn một cái. Lập tức một cỗ ngũ thải khí lãng từ trong cơ thể hắn tràn ra, trong nháy mắt hình thành một quang mạc năm trượng xunh quanh hắn .

Bên ngoài quang mạc, phân thức ầm ầm đánh tới, kịch liệt va chạm với bề mặt quang mạc.

Hồng phát nam tử ngẩng mạnh đầu, nhìn cực kỳ cuồng ngạo. Hắn thì thào:

- Đồ Ti, phong ấn này không vây khốn được Thác Sâm ta nữa!

Nói xong, tay hắn tùy tiện chụp một cái. Một tu sĩ ma hóa không tự chủ được liền bay lên. Trên mặt hắn lộ vẻ hoảng sợ, chưa kịp nói gì thì thân thể đã bay tới ngũ thải quang mạc, lập tức bị hơn mười phân thức nhanh như chớp chui vào trong thân thể.

Người này kêu thảm một tiếng, hai tay cào cấu lên người không ngừng, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn đã thành một mảng huyết nhục mơ hồ.

Phải biết rằng thân thể tu sĩ bình thường thì sợ rằng ngay cả một đạo phân thức cũng không thể thừa nhận. Vậy mà bây giờ lại bị hơn mười đạo chui vào, kết cục của hắn chỉ có con đường chết mà thôi.

Loại phương thức cực đoan này vốn hồng phát nam tử không muốn dùng, bởi lẽ nó chẳng có lợi gì cho hắn. Ngay khi tu sĩ này chết đi, phân thức trong cơ thể hắn sẽ lại thoát ra, đối với hắn mà nói cũng chẳng có tác dụng gì đối với việc giải phong ấn.

Nhưng hiện giờ không giống như thế nữa. Lúc này hắn đang phá giải phong ấn, nếu không bằng cách này phân tán phân thức, vậy một khi ngũ thải quang mạc bị nghiền nát, phân thức này lập tức sẽ chui vào cơ thể hắn. Mọi cố gắng trước đây đều đổ xuống sông xuống bể.

Hồng phát nam tử coi như không thấy, tay phải lại chụp một cái vào hư không. Một phù hào kim sắc bỗng nhiên xuất hiện, khắc lên trên người tu sĩ ma hóa nọ. Trong nháy mắt kim mang hiện lên khắp bốn phía xung quanh , phủ lấy thân thể hắn.

Ngay sau đó, hai mắt hồng phát nam tử lộ hồng mang. Hai tay hắn điểm liên tiếp, lại có mấy tu sĩ bay lên, sau khi bị dung hợp phân thức lại bị kim mang bao vây. Thảm trạng bên ngoài giống hệt tu sĩ trước kia, huyết nhục mơ hồ.

Vương Lâm âm thầm kinh hãi. Lúc này lại vừa có một tu sĩ bị hồng phát nam tử cách không bắt lấy. Người này lộ vẻ sợ hãi, nhưng rất nhanh liền lộ ra một tia ngoan độc. Hai tay hắn đột nhiên biến đổi pháp quyết, thân thể trở nên hư ảo, không ngờ lại biến mất, sau đó xuất hiện cách đó ngoài mười trượng.

Hắn vừa mới xuất hiện liền xé rách không gian, thân thể vọt đi.

Hồng phát nam tử mắt lộ hàn mang, không thèm ngăn cản, khóe miệng chỉ nở nụ cười lạnh, tay phải điểm lên mi tâm một cái, trong miệng nói khẽ:

- Bạo!

Đột nhiên một tiếng " ầm" vang lên. Trong nháy mắt tu sĩ kia tiến vào khe không gian, đột nhiên thân thể nổ tung, huyết nhục văng khắp nơi. Một đạo phân thức màu tử hồng lập tức xuất hiện, nhanh chóng bay về quang mạc bên ngoài thân thể hồng phát nam tử, cùng với những phân thức kia đánh phá.

Hai mắt hồng phát nam tử lóe lên, đôi tay đột nhiên mở ra, quát khẽ một tiếng, chụp một trảo vào hư không. Hơn một trăm thân thể tu sĩ ma hóa liền bay lên. Trên mặt đám người này lộ vẻ sợ hãi và bất lực, thần sắc hoàn toàn khác với đám người còn lại đang thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ bay tới ngũ thải quang mạc, trong nháy mắt liền bị phân thức nhập thể, kết quả lại giống hệt những người trước đó.

Nhờ hơn một trăm người này hấp thụ, phân thức bên ngoài ngũ thải quang mạc đã ít đi non nửa. Chẳng qua lúc này quang mạc đã không còn chắc chắn như lúc đầu, bắt đầu rung động, tựa hồ có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Hồng phát nam tử chẳng nói một lời, hai tay lại chụp một cái nữa. Lúc này hơn ba trăm người bị hắn tóm được. Đột nhiên trong đó có tám người nhanh chóng dùng các loại thần thông thoát ra, chạy ra xa, xé rách không gian, chui vào.

Cùng lúc đó, trên mặt đất có bốn người nhảy lên, phá mở khe không gian, thân thể nhanh chóng tiến vào, lóe lên rồi biến mất.

Nụ cười lạnh trên khóe miệng hồng phát nam tử ngày càng tăng. Hắn không giết những kẻ này giống như tu sĩ trước đó mà chỉ liếc một cái rồi bỏ qua. Đối với hắn mà nói, giết họ quá dễ dàng, nhưng phân thức trong những người này quay lại sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ đối với ngũ thải quang mạc của hắn.

Giết những người này cũng không cần phải vội!

Vương Lâm nhìn tình hình trước mắt. Hắn biết rõ hồng phát nam tử không có khả năng ra tay với hắn. Dù sao vẫn còn phải cần tới hắn tiếp tục thôn phệ. Những tu sĩ trốn thoát không có đám người Đóa Mục. Mười người này vẫn ngồi ung dung trên cột đá, mặt không chút biểu tình.

Lúc này có hơn bốn trăm tu sĩ bổ sung, phân thức đã hoàn toàn dung nhập trong cơ thể họ. Bên ngoài ngũ thải quang mạc lơ lửng hơn bốn

trăm quang quyển màu vàng. Trong mỗi cái quang quyển là một tu sĩ huyết nhục mơ hồ, trong cơ thể mỗi người có hơn mười đạo phân thức.

Ánh mắt hồng phát nam tử lạnh như băng, quét qua mấy trăm tu sĩ còn lại trên mặt đất. Nhất thời có vài ba tu sĩ mặt biến sắc, bỗng nhiên tạo khe không gian ngay bên người, nhanh chóng chui vào.

Hồng phát nam tử cười lạnh, không truy kích mà nhìn thôn hồn, quát khẽ:

- Thôn!

Thân thể hư ảo của thôn hồn như âm vân chợt động, miệng hóa to, hướng về phía hồng mang ngoài quang mạc thôn phệ, nuốt vào hơn mười một hồng mang liền lui lại. Lúc này hồng phát nam tử hơi nhíu mày. Hắn biết nếu cứ tiếp tục thế này rất có khả năng lại khiến cho phong ấn trong huyết hải một lần nữa lại ào ra.

Trên mặt hắn lộ vẻ độc ác, đột nhiên chụp một cái bắt lấy thôn hồn nọ đang muốn lui lại nghỉ ngơi sau khi thôn hồn, trầm giọng nói:

- Tiếp tục!

Thôn hồn do dự một chút, mở miệng nuốt tiếp hơn mười thần thức nữa. Nhưng hồng phát nam tử vẫn chưa thỏa mãn. Hắn cắn ngỏn trỏ, cách không vẽ một ký hiệu quỷ dị, đánh ra một cái. Một cái phù hào lóe lên, xuyên qua ngũ thải quang mạc, nhanh chóng in lên người thôn hồn.

Trong nháy mắt này, Vương Lâm lập tức phát hiện khí tức thôn hồn nọ chợt trở nên cuồng bạo, từng đạo thần niệm từ bên trong bắt đầu khuếch tán ra.

- Ngươi .... Không giữ lời!

Hồng phát nam tử há mồm hút một cái, phù hào kia liền bị hắn nuốt vào. Sau đó hắn âm trầm nói:

- Thác mỗ sao lại không giữ lời chứ. Chẳng qua chỉ điều khiển ngươi một chút thôi. Chỉ cần ngươi phá giải phong ấn của ta, ta sẽ dùng cổ thần lực tái tạo nhân hình cho ngươi, cũng mang ngươi đi tịch diệt giới. Giờ hãy tiếp tục nuốt cho ta!

Lời hắn vừa nói ra, trên trán liền lóe lên cái phù hào vừa nãy. Cùng lúc đó trên hư ảnh của thôn hồn cũng lóe lên ký hiệu tương đồng.

Ngay sau đó, thôn hồn lập tức như không thể khống chế bản thân, điên cuồng thôn phệ. Sau một hồi cắn nuốt, thân thể hắn hiện lên từng mảng màu đỏ, cuối cùng cả cơ thể như trở thành một đám âm vân màu đỏ.

Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, thôn hồn truyền ra từng cỗ thần niệm thống khổ. Hiển nhiên thôn phệ quá nhiều đã vượt quá khả năng thừa nhận của hắn. Nếu cứ tiếp tục thế này, rất có khả năng hắn sẽ rơi vào thảm trạng như mấy tu sĩ kia.

Lúc này hai mắt hồng phát nam tử lộ hàn mang, nhìn về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, Cực Cảnh thần thức đột nhiên phát động, nhanh chóng thôn phệ xunh quanh quang mạc. Lúc này tốc độ thôn phệ của Vương Lâm rất nhanh. Sau khi liên tục thôn phệ hơn mười đoàn phân thức, hắn cảm thấy đã gần bão hòa, nhưng Vương Lâm vẫn không dừng lại mà tiếp tục thôn phệ.

Chẳng qua trong thân thể hắn vụng trộm vận chuyển cổ thần quyết, nhanh chóng tiêu hóa phân thức.

Lúc này ngũ thải quang mạc bên ngoài thân thể hồng phát nam tử chớp động càng kịch liệt, hiển nhiên là sáp tan rã. Mà phân thức bên ngoài vẫn còn hơn một nửa. Cho dù là Vương Lâm và thôn hồn có thôn phệ thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn hoàn toàn cắn nuốt được.

Đúng lúc này, toàn bộ thạch trùy trong huyết hải, trừ cái ở dưới chân hồng phát nam tử đồng thời ầm một tiếng vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh

vỡ màu đó. Trong đó ẩn hiện hồng mang, hình như có phân thức ngưng tụ bên trong.

Trong nháy mắt khi thạch trùy vỡ nát, tất cả các tu sĩ đang ngồi trên đó đều nhảy lên né tránh.

Sắc mặt hồng phát nam tử trầm xuống. Hắn cắn răng, hai tay nhanh chóng duỗi ra. Lập tức trong gần sáu trăm tu sĩ còn lại bị bắt ra hơn ba trăm người, đưa về phía quang mạc.

Trong nháy mắt, ngũ thải quang mạc vỡ tan, chẳng qua hồng mang bên ngoài trong ngay khi quang mạc vỡ vụn đã bị hồng phát nam tử dùng thần thông đẩy vào cơ thể những tu sĩ đang bay tới kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 195: Tử hải nghi điểm.

Ngay trong nháy mắt khi ngũ thải quang mạc bị phá tan, thạch trùy bốn phía vỡ vụn chưa kịp ngưng tụ thành hồng mang. Trong tích tắc này, ngoài cơ thể hồng phát nam tử không còn chút hồng mang nào. Thực tế thì trong cơ thể hắn lúc này, toàn bộ phân thức hóa thành phong ấn cũng đã tiêu tán.

Thậm chí có thể nói, lúc này hắn tạm thời đã được giải trừ phong ấn. Hai mắt hắn lóe lên quang mang yêu dị, đôi tay nhanh chóng đưa lên, sau đó kéo mạnh xuống một cái.

Lập tức một đạo khe hở không gian liền xuất hiện bên trên hắn. Trong nháy mắt khi khe hở này xuất hiện, từng đợt sương mù màu xám từ bên trong đó tỏa ra.

Đám sương mù màu xám này Vương Lâm quá quen thuộc. Hắn liếc mắt một cái thì nhận ra ngay, đây chính là tầng sương mù dày đặc ngoài thần thức tử hải.

Lúc này bên trong những mảnh vỡ màu đỏ đang phiêu tán bốn phía liền tỏa ra hồng quang, một lần nữa hóa thành vô số phân thức đánh tới hồng phát nam tử. Nếu để những phân thức này đánh trúng, vậy mọi cố gắng trước đây đều thành công cốc.

Hai mắt hồng phát nam tử ẩn hiện hàn mang. Hắn tuyệt không cho phép những phân thức này phong ấn mình một lần nữa. Sau khi xé mở không gian, tay phải hắn vươn ra, trong miệng quát khẽ:

- Đồ Ti đã chết, ta lấy tên Thác Sâm, gọi về vũ khí bổn mệnh của tộc ta, Diệt Tinh Mâu, hiện!

Hắn vừa dứt lời, lập tức một cây trường mâu màu đen như hắc long từ trong sương mù màu xám phóng ra. Khi xuất hiện trước mặt hắn, trường mẫu có hơi sững lại, nhưng rồi lập tức rơi xuống tay hồng phát nam tử.

Trong nháy mắt người này vừa cầm trường mâu, một trận âm thanh như sét đánh đột nhiên ầm vang. Ngay sau đó thông thiên thạch trùy dưới chân hắn lập tức vỡ vụn, chất thành một tòa núi nhỏ.

Thân thể người này vẫn lơ lửng trên không như cũ, trong mắt lóe lên vẻ cuồng ngạo, đối với hồng mang đang đánh tới coi như không thấy, trường mâu trong tay đảo qua một cái, lập tức những phân thức đang bay tới này toàn bộ bị ngăn lại bên ngoài mười trượng.

Sau đó người này nắm trường mâu, thân thể nhoáng lên, nhảy vào bên trong cái khe không gian. Mười người bọn Đóa Mục, nhất là lão giả cùng Vương Lâm giao dịch, hai mắt bỗng nhiên lộ vẻ khẩn trương, không nói một lời, vội vã theo sau.

Ngay khi đi qua bên người Vương Lâm, lão giả liếc hắn một cái, hơi gật đầu. Thần thức Vương Lâm nhập thể, hơi trầm ngâm, thân thể đột nhiên di động, cũng tiến vào trong khe không gian.

Những tu sĩ ma hóa may mắn còn sót lại cũng đều không do dự mà theo sau.

Sau khi tiến vào khe không gian, Vương Lâm lập tức phát hiện, nơi này căn bản là ở ngoài thức hải. Chỗ bọn họ đang đứng chính là nơi lúc đầu Vương Lâm lần đầu xâm nhập thức hải hình cầu.

Thức hải này phân làm hai, một nửa là huyết hải, nửa kia là tử hải.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Khi hắn tiến vào khe không gian đã cẩn thận nhìn khắp mọi nơi, phát hiện chỗ đám người Đóa Mục đứng, dường như vây quanh hồng phát nam tử.

Vị trí này rất xảo diệu, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Nhưng Vương Lâm đã trải qua nhiều chuyện vừa liếc mắt một cái liền phát hiện ra điểm bất thường.

Thần sắc hắn không đổi nhưng trong lòng thầm cười lạnh. Đầu tiên Vương Lâm không tin những trò vặt này của đám người Đóa Mục qua nhiều năm như vậy mà Thác Sâm không hề hay biết chút gì.

Chẳng qua dù Thác Sâm phát hiện hay không cũng không quan hệ với vương lâm. Hiện giờ hắn đang muốn ngay trong khoảnh khắc thần thức

tử hải mở ra, tiến vào bên trong, sau đó dựa vào bộ phận truyền thừa ký ức trong cơ thể thoát khỏi chỗ của cổ thần đầy áp bách này.

Hồng phát nam tử đứng trên tử hải, ngửa mặt nhìn trời cuồng tiếu. Hắn thét lên:

- Đồ Ti, ngươi không vây khốn nổi ta! Năm đó tuy ta chỉ là một tia ma niệm của ngươi nhưng giờ ngươi đã chết, vậy khối truyền thừa này sẽ phải thuộc về ta!

Vừa nói bộ mặt hắn vừa lộ vẻ dữ tợn, trường mâu trong tay bỗng nhiên vung xuống.

Lập tức sương mù màu xám nơi thần thức tử hải liền lõm xuống, lộ ra một khe thông đạo. Sương mù bốn phía cuồn cuộn, hướng về hai bên bốc lên.

Cái khe này thực sâu, nhìn không thấy đáy. Từng trận gió rít từ bên trong sương mù chậm rãi truyền ra, nghe như có ai đang gào thét vậy.

- Đồ Ti, ngay cả vũ khí bổn mạng của bổn tộc - Diệt Thần Mâu cũng đã quy thuận ta rồi. Truyền thừa của ngươi chỉ có ta có tư cách đoạt được!

Thác Sâm âm trầm quát, tay phải cầm trường mâu lại vung lên một lần nữa.

Lần này lại hiện lên một cái khe nằm ngang, cùng với cái khe lúc đầu tạo thành một hình chữ thập cực lớn, tại trung tâm của chữ thập xuất hiện một lỗ hổng lớn mấy chục trượng. Sau đó hắn tiến vào.

Sau hắn, đám người Đóa Mục trong lòng vô cùng khẩn trương, vội vàng đi theo. Về phần Vương Lâm ánh mắt lóe lên, cũng đi vào. Cùng lúc đó, những tu sĩ ma hóa còn lại, trong mắt lộ vẻ hưng phấn, gào thét mà vào.

Hồng phát nam tử đi phía trước, ánh mắt đảo qua một lượt, khóe miệng lộ một tia cười lạnh. Ngay sau đó hắn liền đi tới đáy đám sương màu xám. Nơi này là một tầng mây, lôi điện màu tím bên trong lóe lên không ngừng.

Hồng phát nam tử không nói một lời, ném mạnh trường mâu trong tay về phía trước. Lập tức trường mâu nọ hóa thành một con hắc long dữ tợn, rít gào lao về phía trước, chui vào trong tầng mây.

Một trận sấm chớp đột nhiên vang lên.

Thân thể hồng phát nam tử không hề dừng lại, theo sát phía sau trường mâu tiến vào trong tầng mây. Lập tức vô số lôi điện màu tím từ bên trong tầng mây đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng lên người hắn.

Dưới sự oanh kích của tử điện, thân thể Thác Sâm hình thành một cái lồng lôi điện, nhưng hắn chẳng hề tổn hại gì, ngược lại lại cuồng tiếu.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hồng phát nam tử, con người đảo liên hồi. Hắn nhớ rõ là khi ở đệ nhị quan cấm chế chi sơn, lôi điện màu tím ở đó cũng giống hệt như ở đây.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tốc độ thân thể thoáng chậm lại. Lúc này phía sau hắn truyền tới âm thanh trầm thấp của lão giả đã giao dịch với hắn:

- Tiểu hữu, sao lại không đi nữa vậy?

Vương Lâm không quay đầy lại. Thực tế từ sau khi rời khỏi huyết hải, những người này vẫn như có như không theo dõi hắn. Hiển nhiên là muốn đề phòng hắn đột nhiên lật lọng.

Lúc này tốc độ hắn mới chỉ chậm lại có một chút, lão giả lập tức đặt câu hỏi. Bởi vậy có thể thấy bọn họ cực kỳ coi trọng với kế hoạch sắp tới.

Vương Lâm không biết vì sao bọn họ lại có niềm tin mãnh liệt như vậy, có thể không coi sự tồn tại của Thác Sâm vào đâu. Tuy nhiên hắn đã quyết định chủ ý. Rời khỏi nơi này mới là mục tiêu lớn nhất của hắn.

Trong lôi cầu, hồng phát nam tử hai tay thực hiện pháp quyết cổ quái, quát khẽ:

- Đồ Ti đã chết, ta lấy tên Thác Sâm gọi về lôi khí của tộc ta, Tử Nguyệt, hiện!

Vừa dứt lời, pháp quyết trong tay hắn liền rời khỏi tay, lập tức dung hợp vào trong tầng mây. Ngay sau đó, tầng mây bốn phía xunh quanh nhanh chóng thu nhỏ lại, lôi điện cũng ngày càng ít. Cuối cùng tầng mây hóa thành một thanh loan đao rơi vào trong tay hồng phát nam tử.

Hắn nhìn thoáng qua rồi há mồm nuốt lấy. Thanh loan đao nọ thu nhỏ lại, bay vào miệng hắn.

Dưới sương mù màu xám là tầng mây tử điện, dưới tầng mây tử điện là một mảnh hải dương màu đen. Nơi này chính là nơi sau khi thần thức của cổ thần Đồ Ti phân thành hai, dùng một nửa thần thức hóa thành tử hải!

Hồng phát nam tử nhìn cảnh này, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, cúi đầu nhìn mảnh hải dương màu đen dưới chân, thân thể lập tức lao vào.

Trong nháy mắt thân thể hắn lao vào, một tiếng rít gào kịch liệt bỗng nhiên từ trong tử hải truyền ra. Ngay sau đó là một sinh vật dài tới vạn

trượng, không phải giao chẳng phải long đột nhiên xuất hiện trong lòng tử hải. Nó vừa cử động, cả tử hải liền cuộn sóng.

Một cái đầu thật lớn từ trong tử hải trồi lên, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào hồng phát nam tử.

Thác Sâm nhìn sinh vật này, nhíu mày. Hắn trầm giọng quát:

- Nghiệt chướng, ngay cả ta cũng không nhận ra sao!

Thân thể sinh vật dài cả vạn thước này chậm rãi di động. Sóng trong tử hải lại cuồn cuộn trào dâng. Nó nhìn chằm chằm vào Thác Sâm, không ngờ lại cất tiếng nói.

- Thác Sâm, ngươi là tia ma niệm chủ nhân khi tu luyện phân thần thuật sinh ra. Ta làm sao lại quên được ngươi. Năm đó nếu không phải vì ngươi đột nhiên trong lúc chủ nhân bế quan tu luyện tới thời điểm trọng yếu đột nhiên gây chuyện, chủ nhân cũng không thất bại, không thể trọng tu, cuối cùng ngậm hờn mà chết.

Thác Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, âm trầm nói:

- Mọi chuyện có quan hệ gì với ta chứ. Đồ Ti cuồng vọng tự đại, muốn luyện thứ thần thông không thể luyện thành. Nếu không làm sao lại sinh

ra ma niệm. Từ khi hắn đem ta tách ra, hắn cùng đã bỏ cuộc rồi. Tuy nhiên ta cũng phải cảm tạ hắn. Nếu không thì chỉ sợ lúc hắn bỏ mình cũng là lúc ta tiêu tán!

Sinh vật nọ hai mắt lóe hàn quang, nói:

- Chủ nhân trước khi chết muốn ta thủ hộ tại bên ngoài truyền thừa ký ức. Không được ta cho phép, bất luận kẻ nào cũng đừng mong vào trong.

- Truyền thừa lực lượng đã bị ta đoạt được. Bây giờ chỉ còn truyền thừa ký ức. Ký ức của Đồ Ti đối với ta vô dụng. Những gì hắn biết ta đều biết cả. Nếu không có pháp tắc truyền thừa đáng chết hạn chế, muốn hoàn toàn khống chế Truyền thừa lực lượng trong cơ thể thì phải có đầy đủ truyền thừa, ta cần gì phải mất công như vậy, lại càng không bị hắn ám toán, vây trong huyết hải nhiều năm như thế!

Hồng phát nam tử gào thét, trường mâu trong tay vung lên.

Một luồng gió xoáy màu đen đột nhiên hiện lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng phát ra tiếng kêu xé gió, đánh tới sinh vật nọ.

Vương Lâm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Nếu theo như lời sinh vật thân dài vạn trượng này nói, truyền thừa ký ức do nó thủ hộ, như vậy Thiên Ma Tán Nhân mở ra thông đạo, trộm lấy truyền thừa ký ức, vì sao lại không gặp nửa điểm nguy hiểm. Hơn

nữa ngay cả khi truyền thừa ký ức đã bị lấy ra cùng không có bất kỳ dấu hiệu nào xuất hiện.

Vương Lâm cúi đầu nhìn tử hải, trong lòng ngày càng nghi hoặc. Hắn nhíu mày, âm thầm thúc dục truyền thừa ký ức trong thức hải hóa thành cổ thần quyết. Dựa vào ký ức truyền thừa, người có truyền thừa ký ức chỉ cần trong thức hải vận chuyển truyền thừa, tâm niệm vừa động là có thể rời khỏi nơi này.

Sinh vật thân dài vạn trượng nọ lạnh lùng nhìn hồng phát nam tử, đối với cơn lốc đang đánh tới coi như không thấy. Chỉ trong nháy mắt khi nó tới trước thân thể, cái đầu kỳ dị đột nhiên nghiêng đi, đánh vào cơn lốc

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 196: Lật lọng.

Cơn lốc bị đánh tan.

Thần thức trong cơ thể Vương Lâm đang thúc dục truyền thừa ký ức. Nhưng ngay sau đó, đáy lòng hắn trầm xuống. Truyền thừa ký ức không có bất kỳ phản ứng gì, mặc cho hắn trong lòng muốn rời đi như thế này đi nữa cũng chẳng có biến hóa gì xảy ra.

Ánh mắt Vương Lâm âm trầm. Hắn trước đây đã có hoài nghi, hiện giờ truyền thừa ký ức không có hiệu quả, hắn trong lòng đã rõ, nơi này không phải là thức hải!

Như vậy thì mọi cố gắng từ trước tới nay để tới được đây đều trở thành vô nghĩa. Hàn quang thoáng hiện lên trong mắt Vương Lâm, nhưng rất nhanh ánh mắt hắn liền khôi phục bình thường. Vương Lâm biết rõ hết thảy mọi chuyện đều không tầm thường. Trong bộ phận truyền thừa ký ức nọ ghi lại, năm đó thần thức của Đồ Ti phân thành hai, hóa thành huyết hải và tử hải. Đây là chuyện thiên chân vạn xác.

Mà nơi này hiển nhiên là thần thức tử hải, nhưng tại sao truyền thừa ký ức ở đây lại mất đi hiệu lực.

Ánh mắt Vương Lâm sáng lên, nhìn quanh một lúc lâu. Đột nhiên ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào một khối lân phiến trên lưng sinh vật dài vạn trượng kia, đáy lòng hiện lên một tia nghi hoặc.

Hắn vừa suy nghĩ, nhìn kỹ lại khối lân phiến đó, nhớ ký vị trí. Vừa rồi khi Vương Lâm thúc dục truyền thừa ký ức, hắn có thể cảm nhận được một tia kêu gọi yếu ớt từ trên lân phiến đó.

Sự kêu gọi này tuy yếu ớt nhưng vẫn làm rung chuyển truyền thừa ký ức của hắn. Do vậy Vương Lâm tin chắc trong tấm lân phiến đó có Càn Khôn khác!

Ánh mắt hắn thay đổi, tay phải khẽ giơ lên, ngón trỏ búng nhẹ. Một khe hở cực nhỏ hiện lên, lóe lên rồi biến mất. Động tác nhỏ của Vương Lâm cực kỳ bí mật, hơn nữa cái khe nhỏ kia xuất hiện và biến mất trong nháy mắt, cho nên cũng chẳng ai chú ý.

Trong lòng Vương Lâm hơi yên tâm. Cái khe hở này xuất hiện, chứng tỏ nơi đây hắn có thể sử dụng phương pháp di động đặc thù của truyền thừa ký ức.

Thần thức của hắn liếc qua túi trữ vật, trong lòng thầm cười lạnh. Trong túi trữ vật của hắn có nhiều thứ như vậy, trong đó khiến hắn lo lắng chính là bổn mạng pháp khí và khu thú quyển của mười người kia. Còn hai mươi khối cực phẩm linh thạch kia trong lòng Vương Lâm chẳng hề để ý đến.

Hắn không tin là mười lão cáo già này lại có thể dễ dàng đem mấy thứ này giao cho hắn như vậy. Chẳng qua chỉ là muốn tung hỏa mù mà thôi.

Đã có kinh nghiệm sau nhiều lần tiến vào khe không gian, Vương Lâm sớm đã phát hiện khi dùng phương pháp của truyền thừa ký ức mở ra khe không gian cũng không phải là sau khi tiến vào lập tức đi ra mà là ở

trong một khoảng không trung gian trong thời gian ngắn. Trong đó khí tức hỗn loạn, có thể ngăn cản hết thảy mọi thần thức.

Hắn lúc đầu còn thử một lần lấy một thanh phi kiếm, dùng thần thức điều khiển nó bay vào trong khe hở. Nhưng khi phi kiếm tiến vào trong khe, hắn lập tức mất cảm ứng. Chỉ có khi nó ra khỏi khe không gian hắn mới liên lạc lại được.

Hắn thầm suy nghĩ, nếu vận dụng tính chất đặc biệt này thật tốt thì nhất định thu được hiệu quả cực cao!

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm bí mật đem khu thú quyển, cực phẩm linh thạch và mười kiện pháp khí từng thứ một đặt riêng ra trong ba cái túi trữ vật khác nhau.

Đúng lúc này biến cố xảy ra.

Mười người bọn Đóa Mục đưa mắt nhìn nhau, do lão giả cầm đầu, hai tay đồng thời bắt quyết. Từng cột sáng từ trong tay họ hiện ra, liên kết với nhau thành một đồ hình bất quy tắc, vây quanh Thác Sâm.

Ánh mắt Thác Sâm lạnh như băng, nhìn mấy người Đóa Mục, khóe miệng lộ một nụ cười lạnh, chậm rãi nói:

- Mười người các ngươi chờ đợi nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội, tốt lắm!

Lão giả cùng Vương Lâm giao dịch thần sắc âm trầm, không nói tiếng nào, hai tay gấp rút biến hóa. Chín người còn lại thủ quyết cũng biến hóa càng lúc càng nhanh.

Đồng thời đồ hình kia cũng đột nhiên phát sáng mạnh mẽ, nhanh chóng hướng về Thác Sâm áp tới.

Thác Sâm cười lạnh, thu hồi ánh mắt, nhìn về sinh vật dài vạn trượng nọ, chậm rãi nói:

- Xem ra các ngươi sớm đã liên lạc với nhau, lúc này muốn phong ấn ta một lần nữa!

Sinh vật dài vạn trượng kia nhìn chằm chằm vào Thác Sâm, bình thản nói:

- Phong ấn ngươi, mười người bọn hắn sẽ nhận được truyền thừa ký ức. Hấp dẫn lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ đồng ý.

Thác Sâm chẳng thèm để ý đồ hình đang nhanh chóng đánh tới mình, cười ha hả, tay phải cầm thương chợt vung lên, những tiếng xé gió liên

tiếp vang lên. Một con hắc long từ giữa không trung xuất hiện, hướng về đồ hình lao thẳng tới.

Ngay sau đó, hồng phát nam tử tay phải điểm vào trán, nhìn chằm chằm vào mười người bọn lão giả, âm trầm quát:

- Bạo!

Lão giả biến sắc, hồng mang trên thân thể lóe lên. Một tia khí tức hỗn loạn từ trong cơ thể hắn lan ra. Thân thể hắn run rẩy, tay phải lập tức chụp vào tiểu phúc của mình, quát:

- Tán!

Hồng mang trong cơ thể hắn liền lập tức thoát ra. Vào lúc này, chín người còn lại đều lộ vẻ ngưng trọng, pháp quyết trong tay liên tục biến đổi, đủ mọi hình dáng.

Hồng mang nọ lập tức chia ra làm chín đạo, mỗi một đạo dung nhập một người trong chín người kia. Cơ thể họ liền tỏa hồng mang sáng ngời, sau đó lão giả liền hô:

- Hợp!

Trong nháy mắt, hồng mang trong cơ thể chín người dung hợp xong liền nhanh chóng chui ra, bay lại hợp thành một, trở về trong cơ thể lão giả. Trong khoảnh khắc hồng mang trở về cơ thể lão giả, hắn không tự chủ được, phun một ngụm máu đen, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn nhìn Thác Sâm nhe răng cười nói:

- Thác Sâm, lão phu nếu có gan giết ngươi thì đương nhiên sớm đã có cách bài trừ phân thức. Chiêu này đối với ta vô dụng rồi.

Mọi chuyện nói ra thì dài nhưng thực tế cũng chỉ trong vài giây mà thôi.

Khóe miệng Thác Sâm lộ nụ cười lạnh. Hắn điểm mi tâm của mình, ánh mắt nhìn về chín người còn lại, trong miệng quát khẽ:

- Bạo!

Ánh mắt lão giả chớp động, quát to:

- Lệ Bằng!

Thác Sâm ngẩn ra. Hai chữ Lệ Bằng hắn mơ hồ có chút ấn tượng. Chính là trong mười một người này có một người bỏ chạy, cuối cùng tự hắn đuổi bắt mà không được.

Lúc này trong miệng sinh vật dài vạn trượng kia bỗng nhiên truyền ra một trận cười to. Thanh âm này hiển nhiên không phải là thanh âm của sinh vật này, mà là một người khác. Miệng sinh vật đó mở ra, phun ra một cái hạt, trên đó là một quả cầu thịt.

Quả cầu thịt này gắn rất chắc vào cái hạt, giống như là nó mọc rễ ở đó vậy. Sau đó nó từ từ mở ra, hướng ra phía ngoài, đột nhiên lại hiện ra một cái đầu người.

Cái đầu này mi thanh mục tú, trông giống như một thư sinh, chỉ là hai mắt lộ quang mang yêu tà, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thác Sâm, trong miệng niệm một khẩu quyết vô cùng phức tạp.

Khẩu quyết nọ lập tức hóa thành mười quang quyển, trong nháy mắt phủ lấy thân thể mười người. Thủ đoạn tự bạo phân thức của Thác Sâm hoàn toàn mất tác dụng.

Thác Sâm quay đầu lại, nhìn cái đầu, sắc mặt âm trầm hẳn, chậm rãi nói:

- Xem ra năm đó ta không bắt được ngươi là vì ngươi được súc sinh này cứu!

Đầu người kia nhếch miệng, hai mắt lộ vẻ oán hận ác độc, thanh âm tràn ngập hận ý, gằn từng chữ một:

- Năm đó ngươi lừa mười một người chúng ta giúp ngươi bài trừ phong ấn của cổ thân Đồ Ti, để ngươi khôi phục tự do, đó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời chúng ta. Hôm nay chúng ta sẽ sửa chữa sai lầm này. Cho dù là truyền thừa ký ức hay truyền thừa lực lượng đều sẽ là của chúng ta!

Thác Sâm vung trường thương trong tay, ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng như có như không lộ ra một nụ cười trào phúng, bình thản nói:

- Đầu tiên là mười người trở mặt, sau đó là trong miệng súc sinh kia có Càn Khôn, cũng coi là có một hai chiêu. Còn chiêu nào thì giở hết ra đi. Vừa nói hắn vừa liếc nhìn Vương Lâm và mấy trăm tu sĩ ma hóa đang bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc sững người ở phía xa.

Cái đầu cười lạnh nói:

- Ngươi sẽ biết!

Vừa nói hắn vừa không biết dùng phương pháp nào đó giao tiếp với sinh vật dài vạn trượng kia. Thân hình nó liền chuyển động, tử hải nổi sóng cuồn cuộn, sau khi yên tĩnh lại, không ngờ lại hình thành một cái xà trận ở bên dưới Thác Sâm.

Trong xà trận này còn có thanh trường mâu hóa thành hắc long đang ngăn trở đồ hình kia.

Như vậy là Thác Sâm đã bị vây khốn.

Đôi mắt Thác Sâm bình tĩnh, khóe miệng vẫn cười trào phúng. Hắn há mồm phun ra một đạo tử quang. Thanh Tàn Nguyệt loan đao liền xuất hiện, được hắn cầm trong tay trái. Thác Sâm tay trái cầm đao, tay phải cầm thương, mạnh mẽ vung lên.

Ngay sau đó đồ hình đang vây khốn hắn lập tức có vẻ như sắp bị phá.

Ánh mắt Thác Sâm lóe lên, hai tay vẽ lên trong hư không. Tàn Nguyệt loan đao và Diệt Thần mâu run rẩy toàn thân, như hai đạo lưu tinh đột nhiên đánh về phía mép đồ án.

Trong mười người lập tức có bốn người miệng phun máu tươi, thân thể run rẩy, không thể tự khống chế nữa.

Trong thời khắc nguy cơ này, sinh vật nọ đột nhiên thân thể cứng đờ, sau đó trên đỉnh đầu bay vụt ra một nam tử toàn thân là lân phiến. Hai mắt hắn như hai mắt rắn, cả người tỏa ra khí tức không phải của nhân loại.

Người này sau khi xuất hiện, trong miệng truyền ra một tiếng huýt gió. Tiếng huýt gió này cực kỳ sắc nhọn, hóa thành những thanh lợi kiếm vô hình, từ bốn phương tám hướng đâm tới Thác Sâm.

Cùng lúc này, trong mười người, lão giả kia thần sắc trở nên trầm trọng. Đồ hình kia đều là do mười người bọn họ duy trì, mỗi một lần chớp động đều khiến tâm thần bọn họ đại chấn. Hắn quay đầu nhìn Vương Lâm, trong miệng vội quát khẽ:

- Tiểu hữu! Ra tay!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm vào Thác Sâm. Từ khi lão giả ra tay tới giờ, Vương Lâm vẫn quan sát người này. Cho tới bây giờ, đôi mắt người này vẫn bình tĩnh không loạn.

Lúc này nghe lão giả gọi, thân thể Vương Lâm đột nhiên cử động, hướng về phía lão giả phóng tới. Vẻ mặt lão giả vui vẻ, đang muốn nói gì đó. Đột nhiên Vương Lâm đổi hướng, phóng nhanh về phía sinh vật vạn trượng nọ.

Vương Lâm mặc kệ mấy kẻ kia đánh nhau sống chết. Mục tiêu của hắn chỉ có khối lân phiến trên cơ thể sinh vật kia. Thực ra, ngay từ đầu hắn đã không định làm cái chuyện phong ấn này. Những chuyện như vậy Vương Lâm tự nhận là không đủ sức.

Thần sắc lão giả trở nên âm trầm. Hắn hừ nhẹ một tiếng, hai tay đặt trước ngực, ngón trỏ và ngón cái đụng vào nhau, tạo thành một đồ hình lục lăng, sau đó trong miệng ngâm khẽ:

- Pháp khí của ta, phệ!

Hắn vừa ngâm xong, tay phải Vương Lâm đột nhiên vung lên. Trước người hắn xuất hiện một cái khe không gian. Tốc độ hắn cực nhanh, trong nháy mắt liền chui vào trong đó.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 197: Chân chánh truyền thừa.

Nam tử đứng trên người sinh vật vạn trượng quay đầu nhìn về nơi Vương Lâm biến mất, trên mặt hiện lên một nét kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ:

- Không có khả năng.....

Trong nháy mắt Vương Lâm tiến vào khe không gian, ba cái túi chứa bổn mạng pháp bảo, cực phẩm linh thạch và thú quyển của mười người bọn lão giả đồng thời lóe sáng.

Chẳng qua vừa lóe sáng thì hắn đã tiến vào trong khe, ngay lập tức lại trở nên ảm đạm, dường như bị một lực lượng vô hình ngăn cách vậy.

Thực ra Vương Lâm sớm đã biết, với tâm cơ của bọn người lão giả, hiển nhiên không thể đơn giản đưa bảo vật cho mình, tất nhiên chúng sẽ âm thầm động tay chân để tùy thời sử dụng, lúc này cũng có thể gián tiếp khống chế hắn.

Cho nên sau khi có những thứ này, Vương Lâm vẫn cẩn cẩn thận thận, cũng quyết định sử dụng khả năng ngăn cách thần thức ở giữa khe không gian để né tránh.

Trong nháy mắt khi thân thể Vương Lâm tiến vào khe không gian, lão giả liền biến sắc, hiển nhiên là nhận thấy thần thức bị ngăn cản.

Lúc này vẻ trào phúng trên mặt Thác Sâm càng đậm. Hắn khẽ quát một tiếng, tay phải vẽ lên không trung một cái. Một quang quyển tỏa ra hồng quang bỗng hiện lên, mở rộng ra bốn phía. Ngay sau đó, tay phải hắn lại liên tục vẽ tiếp, các quang quyển hiện ra như sóng dồn ra bốn phương.

Đồ hình đang vây quanh hắn lập tức run rẩy kịch liệt. Lão giả không còn để ý được tới Vương Lâm nữa, vội vàng bình tĩnh ngưng thần, không chế đồ hình nọ.

Về phần kẻ đứng trên người sinh vật vạn trượng kia, hắn hơi trầm ngâm, không nói một lời, vỗ lên trán. Lập tức thân thể phân thành hai, một người trong đó đột nhiên lao ra, khi chạm tới đồ hình do mười người tạo thành kia liền bắt quyết, trong miệng thì thào, thân thể không ngờ lại nhẹ nhàng xuyên qua đồ hình.

Sau khi thuận lợi tiến vào bên trong, hai mắt hắn lóe sáng, hai tay chụp vào không trung, lập tức một thanh mâu hư ảo xuất hiện trong tay hắn. Bề ngoài thanh mâu này giống hệt thần mâu của Thác Sâm, chỉ có điều là ảo ảnh mà thôi.

Nhưng uy áp do nó phát ra thì không hề kém hàng thật nửa điểm. Thanh mâu hư ảo hiện ra, người này lập tức cầm mâu xông tới giao chiến với Thác Sâm.

Ở bên ngoài đồ hình, phân thân của người đó bay lên, hai tay không ngừng biến hóa pháp quyết. Một đám lôi cầu tử sắc theo pháp quyết của hắn dần dần ngưng tụ bên ngoài thân thể hắn.

Lôi cầu càng lúc càng nhiều, sau đó một tia thiểm điện tử sắc lóe lên bên trong lôi cầu, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Pháp quyết trong tay người này không ngừng lại nhưng đôi đồng tử hình lục lăng lại âm thầm quan sát kỹ càng một chỗ lân phiến trên người sinh vật vạn trượng.

Mọi chuyện này đều diễn ra trong khoảnh khắc, cơ hồ ngay khi thân thể Vương Lâm biến mất trong khe không gian, lão giả liền quay người lại, đặt toàn bộ sự chú ý lên việc duy trì đồ hình nọ. Đột nhiên phía ngoài xà trận, bên cạnh thân thể sinh vật vạn trượng xuất hiện một khe hở không gian.

Một thân ảnh từ trong khe hở đó bay vụt ra.

Trong nháy mắt đó, lão giả và nam tử có đôi mắt hình lục lăng lập tức phát hiện. Trên mặt lão giả lộ ra một tia ngoan độc, vừa củng cố đồ hình, tay phải vừa giơ lên, ngón trỏ cách không điểm một cái, đang muốn điểm về thân ảnh từ khe hở chui ra. Đột nhiên hắn ngẩn ra, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh. Hắn từ hư ảnh đó không cảm nhận được khí tức của bổn mạng pháp khí.

Về phần nam tử có đôi mắt hình lục lăng kia cũng chỉ liếc một cái, tay phải vung lên. Một nửa lôi cầu bên người liền lao thẳng về phía thân ảnh trong khe hở không gian đó.

Nhưng ngay sau đó hắn liền nhướng mày, cách không khống chế những lôi cầu này, khiến chúng thay đổi phương hướng. Ai ngờ thân ảnh nọ đột nhiên tăng tốc, chẳng những không né tránh, ngược lại còn hướng về lôi cầu công kích.

Tốc độ thân ảnh đó cực nhanh, trong nháy mắt đã đánh lên lôi cầu. Lập tức tiếng ầm ầm vang lên, thân ánh đó liền tiêu tán. Hóa ra đó là một tiểu thú lớn bằng bàn tay, sau khi đánh lên lôi cầu liền tan thành mây khói.

Trong nháy mắt sấm sét ầm vang đó, bốn cơn lốc màu đen đột nhiên từ trong khe hở không gian đánh ra.

Những cơn lốc này gào thét, bên trong ẩn hiện có bóng người. Hai mắt nam tử kia hiện lên hàn mang quỷ dị, cẩn thận nhìn một lượt, khóe miệng nở nụ cười châm chọc. Theo hắn nhận thấy, trong những cơn lốc này ngoài một chút thần thức hỗn loạn ra thì căn bản không có thân ảnh của Vương Lâm. Những thứ này chẳng qua là để tung hỏa mù mà thôi.

Tay phải hắn vung lên, một vài lôi cầu lại tách ra, bay tới. Lần này hắn để lôi cầu lượn qua bốn cơn lốc kia, mục tiêu là cái khe không gian kia.

Về phần lão giả cũng có cùng ý nghĩ, tay phải điểm ra, chỉ vào khe không gian.

Do vậy, bốn cơn lốc thuận lợi lao ra, nhanh chóng bay về phía sinh vật vạn trượng. Trong chớp mắt nó đã tới sát sinh vật vạn trượng.

Lúc này lôi cầu đã oanh kích lên trên khe không gian. Trong khe tiếng nổ vang rền, chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nam tử có đôi mắt lục lăng ngẩn ra. Hắn đột nhiên hiểu ra, hai tay nhanh chóng vung lên, tất cả lôi cầu bên người liền lao tới oanh kích bốn cơn lốc kia. Cùng lúc đó, hắn không để ý tới việc khống chế phân thân giao chiến với Thác Sâm nữa, thân hình nhoáng lên, muốn phóng tới phía cơn lốc.

Nhưng lúc này Thác Sâm đang bị vây hãm, ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm về phía cơn lốc, trong mắt như chợt bừng tỉnh. Hắn cười ha hả, không để ý tới công kích của phân thân cầm thanh mâu hư ảo kia, miệng đọc vài khẩu quyết phức tạp, thân thể ầm một tiếng liền hóa thành một đoàn huyết vụ.

Huyết vụ này sau khi xuất hiện lập tức tản ra, hóa thành hàng ngàn tia huyết ti, bay về bốn phía.

Đồ hình đang vây khốn hắn lập tức vỡ tan, hình thành một đợt khí lãng ào ạt tràn ra ngoài.

Mười người đang duy trì đồ hình này vẻ mặt liền hiện lên sự hoảng sợ. Trong những người này, đầu tiên có sáu người bị khí lãng đánh lên người, sau đó lại bị huyết ti chui vào cơ thể, chạy điên cuồng trong thân thể. Sau khi hoàn toàn phá hủy thân thể họ, huyết ti mới từ huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu chui ra.

Một khắc sau khi huyết ti chui ra, trong mắt sáu người đó hiện lên vẻ không tin nổi, thân thể rơi xuống tử hải làm bọt bắn tung tóe.

Nam tử nọ đang muốn truy kích cơn lốc, thân thể không thể không ngừng lại. Hắn không còn quản được Vương Lâm, lập tức xoay người, hai tay đột nhiên mở ra. Lôi cầu đang đuổi theo bốn cơn lốc liền quay ngoắt lại, oanh kích về phía huyết ti.

Cùng lúc đó, phân thân của hắn cũng vung trường mâu lên. Thanh trường mâu nọ liền hóa thành từng con hắc long, hướng về huyết ti đang chạy ra bốn phương tám hướng mà thôn phệ.

Về phần bốn người may mắn còn sống sót liền vây quanh lão giả. Đám người này đều kinh ngạc vô cùng, nhất là lão giả, vẻ mặt âm trầm. Hắn không tài nào ngờ được, Thác Sâm lại còn có chiêu này.

Mấy ngàn huyết ti dưới sự truy kích của lôi cầu và hắc long, bỗng nhiên ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành mười người giống hệt hồng phát nam tử. Thân hình bọn họ ở những vị trí khác nhau, một trong số đó ngay khi xuất hiện liền nhanh chóng hướng về phía bốn cơn lốc phóng vọt tới.

Còn lại chín phân thân kia tay cầm Diệt Thần mâu và Tàn Nguyệt loan đao hướng về phía nam tử có đôi mắt lục lăng và bốn người còn sống đánh tới.

Chỉ trong chớp mắt, phân thân của Thác Sâm đã đuổi tới bốn cơn lốc. Phân thân này liền vung tay lên. Trận trận hồng mang từ trong tay hắn lóe lên. Lúc này bốn cơn lốc liền hợp lại thành một.

Trong nháy mắt khi bốn cơn lốc hợp nhất, nó lập tức vỡ tung. Bên trong có vô số tiểu thú thần thức, ào ào phóng ra bốn xung quanh.

Trong đó có mấy cái thần thức đã đánh vào lân phiến của sinh vật vạn trượng kia.

Biến cố này khiến cho phân thân kia ngẩn ra. Hắn cười lạnh, hai tay điểm liên tiếp vào hư không. Điểm một cái là có một đám tiểu thú lớn tiêu tán.

Nhưng lúc này những tiểu thú đã đụng tới thân thể sinh vật vạn trượng kia đột nhiên ngưng tụ lại, lóe lên quang mang yêu dị, sau đó chớp mắt liền tự bạo.

Loại tự bạo này như là phản ứng dây chuyền. Tiểu thú ở bốn phía cũng đều tự bạo. Cùng lúc đó từng đợt linh lực bàng bạc bỗng nhiên tràn ngập trong không gian.

Trong nháy mắt khi tự bạo, bên cạnh sinh vật vạn trượng xuất hiện một khe không gian. Một đạo hư ảnh lấy tốc độ cực nhanh lao vút ra. Hắn

như tia chớp, lóe lên đã tới một tấm lân phiến trên người sinh vật vạn trượng.

Người này chính là Vương Lâm. Chẳng qua thân thể hắn cũng không phải là thật mà ở trạng thái hư ảo. Lúc này hiển nhiên hắn là thần thức ly thể.

Ngay khi hắn xuất hiện, phân thân của Thác Sâm và nam tử có đôi mắt lục lăng đột nhiên ngừng giao chiến, thân thể chấn động, hai mắt nhìn chằm chằm vào thần thức của Vương Lâm, lộ vẻ không dám tin. Hắn từ trong thần thức của Vương Lâm cảm nhận được một tia khí tức của truyền thừa ký ức!

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Nói lại tỉ mỉ, tính Vương Lâm luôn cẩn thận, trước khi tiến vào trong khe không gian một khắc, pháp bảo trong túi trữ vật của hắn lóe sáng, ẩn hiện khí tức hủy diệt. Điều này khiến hắn thầm cảnh giác. Do đó nếu không có chuẩn bị thì hắn làm sao dám quay trở lại chứ.

Vì vậy hắn dựa vào phương pháp trong truyền thừa ký ức, giấu thân thể trong khe không gian, dựa vào tính chất ngăn cản thần thức của nó để ngăn pháp bảo dị biến. Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện ra pháp bảo dần dần ảm đạm đi, khí tức tiêu tan, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 198: Trọng tổ thân thể.(1+2+3)

Vì vậy hắn mở khe không gian một lần nữa, đầu tiên lấy một tiểu thú biến ảo thân ảnh ra dò xét. Sau đó hắn lập tức phát hiện ra, ngoại trừ lão giả luôn muốn đối phó với hắn, còn có nam tử có đôi mắt lục lăng kia tập kích hắn.

Hắn tận mắt thấy nam tử có đôi mắt lục lăng này là do cơ thể sinh vật vạn trượng hóa thành. Thứ tồn tại có thể so với hồng phát nam tử, Vương Lâm hiển nhiên không dám lao ra.

Hắn cẩn thận tính toán, lập tức quyết đoán một lần nữa xuất ra bốn cơn lốc. Hơn nữa trong đó lưu lại một tia thần thức. Làm xong hết thảy mọi việc, thân thể hắn lại ẩn vào trong khe không gian.

Đối với biến cố sau đó của Thác Sâm và đám người kia, hắn đều thông qua thần thức ở trong cơn lốc quan sát. Nhất là thần thông quỷ dị của Thác Sâm, càng khiến Vương Lâm cảm thấy quyết định của mình hoàn toàn chính xác. Nếu theo lời lão giả kia tiến hành phong ấn, sợ rằng mình còn chưa kịp phong ấn thì đã bị Thác Sâm giết chết, kết cục thê thảm chẳng khác gì sáu người kia.

Nhưng Thác Sâm sau đó lại ngưng kết thành mấy phân thân, một người trong đó lại hướng về phía mình. Vương Lâm lập tức quyết đoán ra tay trước đối phương, đầu tiên phá tan cơn lốc, sau đó cho vô số tiểu thú thần thức chạy tứ tán. Nhờ đó thần thức hắn phân ra, giấu trên người tiểu thú, khả năng bị phát hiện sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Chẳng qua Vương Lâm không cuồng vọng tới mức tự nhận là tuyệt đối sẽ không bị đối phương phát hiện. Hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu đối phương phát hiện thần thức của mình vậy thì sẽ cắt đứt toàn bộ khối thần thức này.

Dù sao thì tác dụng lớn nhất của đám thần thức này chính là để dò xét. Hắn khống chế thần thức gắn trên thân tiểu thú, đánh vào lân phiến trên thân thể sinh vật vạn trượng. Trong đó có một tia thần thức xảo diệu đụng vào lân phiến kia. Ngay trong nháy mắt đụng vào nó, hắn cảm nhận được rõ ràng có gì đó ở bên trong đang kêu gọi mãnh liệt.

Dưới sự kêu gọi này, bộ phận truyền thừa ký ức trong thần thức của hắn bắt đầu rung động kịch liệt, dường như muốn thoát thể vậy.

Nhưng cùng lúc đó, bên trong truyền thừa ký ức bỗng xuất hiện một đoạn ký ức. Khi hiểu hết đoạn ký ức này, đáy lòng Vương Lâm không khỏi trầm xuống.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn liền quyết đoán cho tiểu thú tự bạo, đến lúc này cũng không thấy phân thân kia có hành động gì. Vương Lâm thoáng nghi ngờ, nhớ lại mọi chuyện trước sau, cuối cùng hiểu ra dụng ý của đối

phương. Hắn trong lòng cười lạnh, tương kế tựu kế, thừa dịp đối phương không ra tay liền mở một khe không gian, thần thức lý thể, nhanh như chớp phóng ra.

Vương Lâm tính toán không sai. Tu vi của hắn và Thác Sâm chênh lệch quá lớn. Dù chỉ là một phân thân nhưng Vương Lâm cũng chẳng thể giấu diếm hắn. Trong lòng phân thân kia hiện lên một tia châm chọc. Hắn trước đó đã phát hiện tia thần thức của Vương Lâm trong cơn lốc. Nếu không hắn đã không sử dụng thần thông thương tổn cực lớn tới thân thể kia.

Kỳ thực từ khi Thác Sâm tiến vào trong thần thức tử hải này một khắc hắn đã thấy có vấn đề. Hắn tuy không thể liên hệ với ức chi thần thức nhưng nói gì thì cũng là một tia ma niệm tách ra từ Đồ Ti, đối với thức hải này cực kỳ quen thuộc.

Theo hắn nhận thấy, có chuyện cổ quái. Nhưng cổ quái ở chỗ nào thì hắn không nói rõ được. Đây thuần túy chỉ là cảm giác mà thôi.

Mặc dù sinh vật vạn trượng xuất hiện, mười thủ hạ trở mặt nhưng hắn cũng không thèm để ý. Hắn một mực suy nghĩ xem, rốt cục nơi này có gì cổ quái. Cho tới khi Vương Lâm từ trong khe hở phóng ra, đại não của Thác Sâm như có một tia chớp lóe lên, lập tức liền hiểu ra.

Vì thế lúc này hắn mới thi triển thần thông độn xuất, hơn nữa không trực tiếp ra tay tiêu diệt thần thức của Vương Lâm mà lẳng lặng chờ đợi. Hắn muốn đợi xem rốt cục thôn hồn này đã phát hiện ra điều gì.

Thân thể Vương Lâm lóe lên liền đứng trên người sinh vật vạn trượng. Thân thể hắn hư ảo mơ hồ, nhìn phân thân của Thác Sâm, lộ ra một tia cười lạnh.

Phân thân của Thác Sâm nhìn chằm chằm vào miếng lân phiến dưới chân Vương Lâm. Miệng hắn nhếch lên. Hắn tin chắc, chỗ cổ quái chính là trong tấm lân phiến này. Tuy không thể đoán chắc là có phải chỉ có chỗ này không nhưng hắn tin rằng chỉ cần tất cả phân thân mình hợp nhất là có thể dò ra.

Lúc này trong mắt hắn, Vương Lâm đã mất đi giá trị lợi dụng. Vì thế hai tay hắn liền biến đổi, ngón cái ngón trỏ đụng nhau, hình thành một đồ án lục lăng, trong miệng nói khẽ:

- Diệt!

Nụ cười trên khóe miệng Vương Lâm càng lạnh lùng. Thần thức của hắn lúc trước vừa đụng tới tấm lân phiến đã hiện lên đoạn ký ức, chỉ ra rằng nơi chứa truyền thừa ký ức, bất kì thân thể ai cũng không thể tiến vào, chỉ có thần thức là có thể.

Sau khi hiểu được đoạn ký ức này, Vương Lâm mới quyết đoán cho thần thức ly thể. Trong lòng hắn có một ý niệm lớn mật. Nếu như mọi việc đều như dự định, như vậy hắn có thể là người thứ nhất đi vào nơi chứa truyền thừa ký ức chân chính.

Nếu thực sự như thế, sẽ lấy được truyền thừa ký ức đầy đủ. Nghĩ tới đây tim Vương Lâm không khỏi đập thình thịch.

Đối với công kích của phân thân Thác Sâm, Vương Lâm không hề né tránh. Thân thể thần thức của hắn giống như mây mù cuồn cuộn, nhanh chóng tản ra bốn phía. Ở bên trọng bỗng hiện lên ba chữ mày vàng chói lọi. Ba chữ này chính là Cổ thần quyết!

Sắc mặt phân thân của Thác Sâm biến đổi chưa từng thấy. Dưới tâm thần cảm ứng, các phân thân khác đang giao chiến cũng đều tái mét.

Phân thân nọ ngơ ngác nhìn ba chữ to kia, thân thể đột nhiên nhoáng lên. Cùng lúc đó chín cái phân thân khác cũng dùng tốc độ cực nhanh nhất tề phóng về phía Vương Lâm!

Chỉ trong nháy mắt, nam tử có đôi mắt lục lăng kia hai mắt hiện hàn mang, quyết đoán theo sao phân thân kia cùng bay tới, trong miệng cuồng tiếu:

- Thác Sâm, người nào cũng có thể nhận được truyền thừa ký ức của chủ nhân, chỉ có ngươi không thể! Tiểu tử kia, xem vào vận khí của ngươi vậy!

Câu nói cuối cùng hiển nhiên là hắn nói với Vương Lâm. Vừa nói hắn vừa thầm quyết định. Quyết định này cần hắn phải trả một giá đắt.

Tay phải hắn bỗng điểm lên mi tâm, vội vã nói:

- Lấy phân thân hiến tế. Ức chi truyền thừa. Chuyển!

Phân thân của hắn lập tức run lên. Ngay cả thanh mâu hư ảo trong tay hắn cũng biến thành từng đạo tinh mang, tiêu tán trong tử hải.

Gần Vương Lâm nhất hiện giờ là Thác Sâm. Ngay khi hắn nhắm về phía Vương Lâm, thần thức Vương Lâm đang khuếch tán liền co rút lại, giống như bị một lực hút cường đại trong chớp mắt biến mất ở lân phiến.

Ngay sau đó, theo câu "chuyển" của nam tử có đôi mắt lục lăng, lân phiến kia liền vỡ tan, biến mất.

Phân thân Thác Sâm quay đầu lại hướng về nam tử có đôi mắt lục lăng kia gầm lên, mười phân thân trong nháy mắt hợp nhất, một lần nữa hóa thành bổn tôn của Thác Sâm. Tay trái hắn cầm Tàn Nguyệt loan đao, mái tóc đỏ tung bay, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ.

- Nếu sau một ngàn năm, tiểu gia hỏa kia không thành công dung hợp ức chi truyền thả, như vậy thì Thác Sâm người có lẽ còn có cơ hội!

Nam tử có đôi mắt lục lăng cười ha hả.

Tạm thời không nhắc tới hai người này nữa. Lại nói tới Vương Lâm, thần thức hắn bị lực hút hút vào trong lân phiến, lập tức đi tới một thế giới tràn ngập mây mù. Nơi này không có trời, chẳng có đất, chỉ toàn sương khói.

Những mảnh băng tinh tỏa ra quang mang nhu hòa mang lam nhạt, lơ lửng trong sương khói. Thần thức Vương Lâm đảo qua, tổng cộng có chín mươi tư cái!

Thần thức đảo qua, hắn lập tức phát hiện ra một cái khác nhỏ hơn một chút. Vương Lâm nhìn cái này có hơi quen thuộc, chính là vật mà Thiên Ma Tán Nhân sau khi hao tổn tâm cơ mở ra thông đạo đã túm được.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn bây giờ mới biết, hóa ra cổ thần truyền thừa ký ức cũng không phải chỉ có một băng tinh mà tổng cộng có chín mươi tư cái!

Hóa ra là bộ phận mà Vương Lâm hấp thu trước đây còn chưa được nổi một phần trăm.

Thần thức Vương Lâm lúc này đang đứng ở nơi vô thiên vô địa. Hắn trầm ngâm một chút, thần thức đột nhiên đánh về phía băng tinh hắn

nhìn quen mắt nọ.

Ngay khi thần thức hắn đụng vào băng tinh đó, băng tinh liền bị hòa tan, toàn bộ dung hợp vào thần thức của Vương Lâm. Một đoạn ký ức bàng bạc không ngừng quanh quẩn trong thần thức Vương Lâm. Thời gian trôi qua, thần thức Vương Lâm giống như mây khói cuồn cuộn, rung động liên hồi.

Những pháp quyết phức tạp khó hiểu, quỷ dị khôn lường, những đoạn ký ức đứt đoạn, giống như viễn cổ thương long giận dữ thét gào, giương nanh múa vuốt mà tới. Thần thức Vương Lâm trong nháy mắt bị xé rách, sau đó lại được trọng tổ.

Cứ thế liên tục, từng đợt cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng ào ào bao phủ lấy thân thể Vương Lâm.

Thực ra Vương Lâm ở trạng thái thần thức, cơ bản sẽ không cảm thấy đau đớn. Nhưng trạng thái hiện nay cực kỳ quỷ dị. Hắn rõ ràng cảm nhận được nỗi đau từ khắp nơi trong thần thức, tựa như bị vạn trùng thôn phệ.

---o0o---

Loại cảm giác này bám riết lấy hắn. Dù là lần đầu tiên dung hợp một bộ phận truyền thừa ký ức hắn cũng chưa từng gặp phải loại cảm giác này. Dần dần, thần thức hắn không tự chủ được khuếch tán, hóa thành trạng thái như tơ tằm, sau đó tụ lại, hình thành một cái kén.

Cái kén do thần thức tạo thành, bề ngoài màu lam nhạt. Thoạt nhìn không khác gì băng tinh, giống như một tảng băng tinh lớn vậy.

Trong quá trình này, thần trí Vương Lâm tiến vào một mảnh hỗn độn. Loại cảm giác này lần trước khi lần đầu hắn đạt được một bộ phận truyền thừa ký ức đã từng trải qua. Nhưng lần này so với lần đó cảm giác chân thực hơn nhiều. Nếu như nói lần trước giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách thì lần này giống như là sông lớn cuồn cuộn vậy.

Hắn phảng phất như chiếc thuyền nhỏ giữa dòng, quay cuồng giữa dòng nước. Mỗi lần dòng sông nổi sóng đều khiến hắn đau đớn hơn vài phần.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hai mắt sáng ngời. Ngay sau đó một quang cảnh mà hắn đã từng nhìn thấy hiện ra trước mắt. Nơi đây là khoảng không hư vô. Ở đó có vô số những điểm sáng đang lấp lóe.

Cảnh tượng này Vương Lâm đã từng thấy trước kia. Lần này gặp lại, trong lòng đột nhiên có những tia minh ngộ xuất hiện. Cùng lúc với những tia minh ngộ này xuất hiện, nỗi đau đớn tới tận xương tủy kia đột nhiên biết mất, phảng phất như chưa từng tồn tại vậy.

Ngay sau đó, Vương Lâm cảm thấy tê dại. Lập tức từ mỗi một vị trí trong thần thức của Vương Lâm truyền ra một loạt khẩu quyết, pháp quyết, ký ức, lưu động bên trong thần thức của hắn, cuối cùng chậm rãi dung hợp hoàn toàn vào trong thần thức.

Từ từ Vương Lâm cảm nhận được thân thể mình đang không ngừng di động về phía trước. Một điểm ánh sáng phía trước càng ngày càng lớn, cuối cùng hóa thành một tinh cầu khổng lồ. Ngay sau đó hắn lại thấy cổ thần thân thể khổng lồ kia một lần nữa.

Lúc này Vương Lâm đã biết đứa trẻ sơ sinh mình chứng kiến lần trước chính là cổ thần Đồ Ti lúc nhỏ. Mà người khổng lồ trước mắt bây giờ hiển nhiên chính là Đồ Ti lúc trưởng thành.

Khuôn mặt Đồ Ti cũng không khác bình thường mấy, chỉ là ở mi tâm có tám tinh điểm xếp thành vòng tròn. Ngoài ra da hắn cực kỳ thô ráp, tràn ngập những đường nứt nẻ. Những đường nứt này rất nông, nếu không nhìn kỹ cũng không phát hiện ra được.

Chỉ khi quan sát thật kỹ mới phát hiện ra những đường nứt này giống như những đường vân trên mai rùa.

Lúc này ánh mắt hắn lấp lánh, tỏa ra từng trận quang mang, ngưng thần nhìn chăm chú vào một tinh cầu, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư. Một lúc sau, bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng chụp một cái. Nhất thời tinh cầu trước

mắt hắn ầm một tiếng liền vỡ vụn, hóa thành từng đám sương mù mà xám, tiêu tán trong không trung.

Từ trong đám sương mù màu xám nọ, đột nhiên bay ra một đạo kim quang. Đồ Ti lại chụp một cái, đạo kim quang kia liền đổi hướng phi hành, trong nháy mắt rơi vào tay hắn, biến thành một quả cầu vàng nhỏ.

Vật ấy hiển nhiên là một tài liệu luyện khí. Nó giống như vàng nhưng không phải vàng, giống đá mà không phải đá, bên ngoài có một đạo hắc tuyến lờ mờ. Nắm vật ấy, cổ thần Đồ Ti lại chụp một cái nữa, xa xa lại có một tinh cầu vỡ vụn.

Cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, đại khái có hơn ba mươi tinh cầu bị hủy diệt. Tài liệu trong tay hắn đã rất nhiều, đủ mọi màu sắc.

Sau đó hai tay Đồ Ti cử động. Toàn bộ tài liệu này dung hợp với nhau. Hắn bình tĩnh ngưng thần, đánh ra vài đạo pháp quyết, dung nhập vào bên trong tài liệu.

Ngay sau đó hắn nhắm mắt lại, nhưng lại mở ra rất nhanh, trợn mắt một cái, tám cái tinh điểm trên mi tâm hắn đồng thời bắn ra tám đạo tinh quang, dung nhập vào trong tài liệu.

Một lúc lâu sau, một cái đỉnh tỏa ra thất thải quang mang xuất hiện trước mắt hắn.

Từ cái đỉnh này tản mát ra uy áp bàng bạc. Một tia khí tức hủy thiên diệt địa từ bên ngoài lan ra bốn phía, thậm chí còn sinh ra những dòng khí nhỏ. Thần thức Vương Lâm nhìn đến cái đỉnh này trong nháy mắt liền có cảm giác bị thu hút. Hắn thầm ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào nó, trầm mặc không nói.

Đồ Ti nhìn một chút, khẽ lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối, nắm lấy cái đỉnh, nhìn lại một vài lần rồi thuận tay ném đi. Cái đỉnh đó liền rơi xuống một tinh cầu, sau đó biến mất.

Đồ Ti thở dài, thân thể nhoáng lên, đi mấy bước liền biến mất trong hư vô.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. Cổ thần Đồ Ti này rõ ràng vừa luyện khí, dùng hơn ba mươi tinh cầu làm tài liệu, luyện chế ra cái đỉnh kia. Theo Vương Lâm thấy thì nó phải thuộc vào loại pháp khí trong truyền thuyết. Nhưng không ngờ Đồ Ti lại chẳng hề hài lòng với vật ấy, nhìn vài lần rồi ném đi.

Một kiện pháp bảo như vậy, nếu rơi vào trong tay tu sĩ, uy lực hẳn mạnh mẽ vô cùng! Vương Lâm nhìn chằm chằm vào tinh cầu mà pháp bảo rơi xuống, thầm than một tiếng.

Quá trình luyện khí Vương Lâm đều ghi nhớ trong lòng. Tuy rằng tài liệu hắn không nhận ra, thậm chí pháp quyết cổ thần luyện khí cũng hoàn

toàn xa lạ đối với hắn nhưng Chu Lâm tin tưởng, khi hắn đem tất cả băng tinh của truyền thừa ký ức hấp thu, tri thức này hắn sẽ hiểu rõ hoàn toàn.

Cổ thần Đồ Ti sau khi biến mất, Vương Lâm cảm giác rõ ràng rằng thần thức của hắn đang tan rã. Kể cả ý thức của hắn, toàn bộ biến mất khỏi mảnh hư vô.

Lúc này trong truyền thừa ký ức còn lại chín mươi ba cái băng tinh. Ngoài ra còn có một cái kén hình trứng. Trên cái kén đột nhiên có một vết rách, sau đó vết rách càng lúc càng lớn, cuối cùng lan tỏa ra toàn bộ cái kén.

Từng đạo ngũ thải quang mang từ trong vết rách bắn ra. Vết rách lớn dần, quang mang cũng càng ngày càng trở nên chói mắt. Cuối cùng, một loạt tiếng loạt soạt truyền ra. Cái kén hình trứng kia đã hoàn toàn vỡ vụn.

Một thân ảnh nửa trong suốt, phát ra ngũ thải quang mang từ trong kén xuất hiện.

Người này chính là Vương Lâm.

Vương Lâm mở hai mắt, cúi đầu nhìn thân thể mình, sau đó lộ vẻ trầm ngâm. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, sau khi hấp thu khối băng tinh đó, trong đầu mình đã có thêm một đoạn ký ức. Quan trọng hơn là thần thức của hắn vốn ở trạng thái hư vô, hiện giờ đã biến thành dạng này.

Trầm ngâm một chút, thần thức Vương Lâm chợt động, thân thể tan ra, trở lại trạng thái hư vô, khuếch tán ra bốn phía.

Thần niệm của Vương Lâm sau đó lại tụ lại, lập tức hóa thành trạng thái nửa trong suốt như vừa rồi. Bộ dáng nửa trong suốt kì dị này khiến Vương Lâm trầm mặc một lúc. Ánh mắt hắn sáng lên, tay phải đột nhiên vung lên. Nhất thời trong lòng bàn tay xuất hiện một mặt gương do băng tinh tạo thành.

Nhìn thoáng qua tấm gương, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên run lên, hai mắt hắn lộ ra thần thái chưa bao giờ có, nhìn chằm chằm vào tấm gương, thật lâu không nói lên lời.

Trong gương hiện lên thân ảnh bán trong suốt, diện mạo tuy rằng nửa trong suốt nhưng mơ hồ vẫn nhìn rõ. Khuôn mặt này không phải là khuôn mặt mi thanh mục tú của Mã Lương mà là một khuôn mặt bình thường, hơi thuần phác.

Vương Lâm ngơ ngác nhìn khuôn mặt trong gương, đáy lòng dâng lên tâm tình phức tạp. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, mình lại có thể có ngày nhìn lại được khuôn mặt trước kia của bản thân.

Năm đó bị Đằng Hóa Nguyên hủy dệt thân thể, cho tới giờ Vương Lâm cũng không rõ đã qua bao nhiêu năm. Nhưng diện mạo mà cha mẹ ban

cho, hắn chưa từng quên. Mỗi lần nhớ tới, trong lòng đều tràn ngập tiếc nuối vào hận thù sâu sắc với Đằng Hóa Nguyên.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm than nhẹ một tiếng. Hắn bình ổn lại tâm tình, thân thể do thần thức hóa thành chợt động, trong nháy mắt liền chụp lấy một khỏa băng tinh nữa.

Loại cảm giác đau đớn mãnh liệt lại xảy ra một lần nữa. Lúc này Vương Lâm đã quen. Hắn bình tâm tĩnh khí, từng mảnh ký ức trong thần thức nọ đều bị hắn cẩn thận xem xét.

Ngay sau đó, thân thể do thần thức tạo thành của hắn không chịu nổi lượng thông tin khổng lồ đó, lại hóa thành những sợi tơ, vây hắn vào trong, tạo thành cái kén một lần nữa.

Không trung hư vô đầy sao lại xuất hiện trước mắt Vương Lâm. Lúc này hắn thấy cổ thần luyện đan. Cổ thần Đồ Ti dùng linh lực mấy tinh cầu, luyện chế một viên đan dược.

Đan dược này Vương Lâm nhìn có vẻ thô ráp, trông giống như một viên bùn vậy. Nếu không phải nó tỏa ra linh khí ba động cực kỳ nồng đậm thì nhìn thế nào cũng không giống một viên đan dược.

Đồ Ti ăn đan dược xong, lớp da đầy vân trở nên mịn màng hơn nhiều. Lớp vân này dường như ẩn chứa một cỗ khí tức thần bí nào đó, theo cử

động của thân thể cổ thần, những đường vân này sống động cực kỳ, khiến kẻ khác không khỏi sinh ra đủ loại ảo giác.

Lớp kén lớn lại vỡ vụn. Vương Lâm từ bên trong xuất hiện. Thân thể hắn lại trở nên ngưng thật hơn một ít.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Truyền thừa ký ức của cổ thần Đồ Ti vẫn tiếp tục. Vương Lâm mỗi lần hấp thu một cái băng tinh sẽ lại dung hợp, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đến khối băng tinh thứ ba mươi tư, sau khi hắn hoàn toàn hấp thu, thân thể do thần thức tạo thành của Vương Lâm đã từ trạng thái nửa trong suốt biến thành trạng thái ngưng thật. Dù nhìn thế nào đi nữa thì so với nhục thân cũng không hề khác biệt. Về phần mái tóc của hắn thì vẫn giống như cũ, toàn bộ là màu trắng.

Vương Lâm hít sâu một hơi, bình tĩnh ngưng thần, bắt đầu cẩn thận quan sát thân thể của chính mình. Khối thân thể này dù là cảm giác hay ngũ quan đều như thân thể thật vậy, không có chút bất đồng nào.

---o0o---

Dần dần Vương Lâm lại càng cảm thấy nghi hoặc hơn. Hắn vẫn không hiểu vì sao mình chỉ hấp thu truyền thừa ký ức của cổ thần mà lại ngưng kết được thân thể.

Khối thân thể này, ngoài việc không có kim đan ra thì giống hệt người bình thường, không có chút khác biệt nào.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, tay trái cào một đường lên tay phải, nhất thời xuất hiện một vết thương. Máu tươi đỏ thắm chảy ra. Nhìn dòng máu chằm chằm, Vương Lâm cuối cùng cũng xác định, hiện giờ chính xác mình đã khôi phục lại thân thể ngày xưa!

Hắn nhắm hai mắt, thần thức đảo qua một lượt, phát hiện ra thần thức của mình cũng không có biến hóa gì. Bên trong thức hải, Cực Cảnh thần thức hóa thành một tia chớp màu đỏ, xoay quanh thôn hồn hạch. Mỗi một vòng xoay, thức hải lại nổi sóng, hướng ra xung quanh.

Cả thức hải, dù là hạt châu nghịch thiên hay Cực Cảnh thần thức cũng không có gì dị thường.

Sau đó hắn cẩn thận dò xét trong cơ thể một lần nữa, cuối cùng mở hai mắt, nắm chặt tay.

Thân thể do thần thức ngưng kết mà thành đối với Vương Lâm mà nói không cần một chút thời gian làm quen nào. Bởi lẽ thân thể này vốn là của hắn. Hắn nắm chặt tay, trong đáy lòng hào tình vạn trượng.

Hắn ngẩng đầu, hai mắt lóe hàn mang, trong miệng thì thào:

- Đằng Hóa Nguyên, lúc trước ngươi hủy thân thể ta. Bây giờ ta lại một lần nữa ngưng thể. Thân thể này của Vương mỗ sau khi đạt tu vi Nguyên Anh chính là lúc ta đánh tới Triệu quốc, tiêu diệt cả Đằng gia ngươi! Hận này phải lấy máu toàn tộc ngươi mới giải nổi. Chỉ có dùng hồng phách Đằng gia ngươi mới khiến Vương mỗ trong lòng bĩnh tĩnh được!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn từ khi vào đây, không ngờ có tới chín mươi tư khối băng tinh. Do vậy đã làm thay đổi toàn bộ kế hoạch của hắn.

Hắn vốn định hấp thu hết truyền thừa ký ức xong liền đi tìm Mặc Gian thạch chế tạo Cấm phiên, rời khỏi nơi này, trở về thân thể mình, sau đó rời khỏi nơi cổ thần bị khốn nhiều năm này.

Nếu mọi việc thuận lợi theo kế hoạch, vậy thì lúc này Vương Lâm có thể nói là đã thu hoạch được rất nhiều. Chẳng những học được thuật cấm chế, lại chiếm được phương pháp chế tạo cấm phiên. Còn có túi trữ vật của Mạnh Đà Tử và Cổ Đế, khu thú quyển và hai mươi khối cực phẩm linh thạch nọ. Nếu tính cả mười bổn mạng pháp khí của đám người Đóa Mục thì lúc này hắn đã vớ bẫm.

Trừ việc đó ra thì còn có một thứ trân quý nhất ----- Truyền thừa ký ức !

Mà khi phát hiện ra băng tinh nơi này có tới chín mươi bốn cái, Vương Lâm vẫn cảnh giác vô cùng. Hắn cho rằng mình có thể vào đây, vậy người khác cũng có thể.

Nhưng đợi bao lâu vẫn không có bất kỳ kẻ nào tiến vào. Thời gian quá dài nhưng cũng không hề có biến cố gì.

Một điểm quan trọng hơn đó là nơi chứa thân thể hắn cũng để tất cả túi trữ vật. Chẳng qua nơi đó ở trong khe không gian, vấn đề an toàn cũng không phải lo lắm. Nhưng thần thức ly thể quá lâu, nói không chừng có thể xảy ra chuyện. Mãi cho tới khi thân thể hắn ngưng kết, Vương Lâm mới thở phào một hơi.

Thời gian trôi qua, tốc độ dung hợp băng tinh của Vương Lâm càng ngày càng chậm. Một hôm, băng tinh thứ năm mươi bảy hóa thành kén vỡ vụn, ở mi tâm của Vương Lâm lờ mờ xuất hiện một tinh điểm.

Vương Lâm lẳng lặng ngồi khoanh chân trong kén vỡ. Hai mắt hắn ngắm nghiền, một lúc lâu sau mở ra. Một tia ánh sáng thâm thúy từ trong mắt hắn lan ra.

Lúc này Vương Lâm thoạt nhìn giống hệt thiếu niên tướng mạo thuần phác năm xưa ở Triệu quốc, nhưng khí chất là không nhau một trời một vực. Giờ phút này toàn thân hắn toát ra một cỗ khí tức khiến người ta không dám lại gần, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, giống như một con dã thú hung mãnh, khiến cho ai nhìn thấy trong lòng cũng nảy sinh sợ hãi.

Tinh điểm trên trán hắn là sau khi hấp thu băng tinh thứ năm mươi bảy thì xuất hiện tại mi tâm. Trong nháy mắt khi tinh điểm xuất hiện, trong đầu hắn giống như lóe lên một tia chớp, hoàn toàn sáng tỏ.

Hắn nhớ rõ ràng, trên trán cổ thần Đồ Ti có tám tinh điểm. Cổ thần cho dù là luyện khí hay luyện đan đều dùng lực lượng của tinh điểm điểm một cái mới hoàn thành.

Chẳng quan tinh điểm trên trán của cổ thần màu đỏ thẫm, còn trên trán hắn lại chỉ có hình dáng na ná, không có mày sắc gì. Thậm chí nếu nhìn không kỹ thì khó phát hiện ra.

Hắn bây giờ tuy không biết tác dụng của tinh điểm nhưng Vương Lâm tin rằng khi hắn hoàn toàn hấp thu hết những băng tinh này, hắn sẽ có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Tuy Vương Lâm chưa biết tác dụng của tinh điểm nhưng sau khi hắn hấp thu hơn năm mươi băng tinh, đối với chuyện thân thể mình vì sao lại có thể ngưng kết một lần nữa đã hiểu.

Cổ thần chú trọng tu luyện thân thể. Mỗi một cổ thần khi hấp thụ linh lực, tuyệt đại bộ phận đều dùng để củng cố thân thể. Do đó dù là cổ thần nhưng thân thể hắn sẽ có một khoảng thời gian đạt tới cực hạn, không thể mạnh mẽ lên.

Lúc này phải mở rộng thân thể mình, nếu không tu vi liền đình trệ. Chỉ có sau khi mở rộng thân thể mới có thể thừa nhận nhiều linh lực hơn, có thể tăng tiến tu vi. Có thể nói, thân thể cổ thần càng lớn, linh lực bên trong càng nhiều. Đạt tới một trình độ nhất định, cổ thần sẽ trải qua một lần trọng tổ thân thể. Đây là quá trình cải biến về chất.

Mỗi một cổ thần cả đời đều phải trải qua vô số lần mở rộng thân thể. Đồng thời cũng lần lượt trải qua những lần trọng tổ thân thể. Trọng tổ thân thể càng nhiều, ngoài việc tu vi mạnh lên, thân thể cũng càng cường hãn.

Mà mỗi một lần trọng tổ thân thể, thần thức của cổ thần cũng sẽ đề cao. Không phân chia tu vi như tu chân giới, tu vi của cổ thần chủ yếu chú trọng tới thần thức và thân thể.

Vương Lâm sau khi hấp thu ức chi truyền thừa, biết được từ ký ức của cổ thần, Đồ Ti đang trường kỳ tu luyện phân thần thuật thì chết, nhưng thân thể cũng đã trải qua tám lần trọng tổ!

Mỗi một lần trọng tổ, đối với cổ thần mà nói đều là một đoạn ký ức khắc cốt minh tâm, làm tượng trưng cho tu vi của bọn họ bước lên một tầm cao mới. Vương Lâm mới chỉ đạt được một bộ phận nhỏ trong ức chi truyền thừa, chẳng nổi một phần trăm, vậy nên cũng không có gì thay đổi quá lớn.

Có thể vào được nơi này, hắn chưa hấp thu đầy đủ chín mươi tư băng tinh nhưng tính chất trọng tổ trong ký ức của cổ thần đã tự phát.

Vì vậy thân thể Vương Lâm bắt đầu được tổ hợp lại một lần nữa, lấy thần thức làm vật dẫn, dựa theo trí nhớ cửa hắn mà trọng tổ lại thân thể. Hết thảy chuyện này kỳ thật cũng không phải chuyện gì trùng hợp. Bất kỳ ai nếu tiếp nhận truyền thừa của cổ thần cũng đều sẽ trải qua quá trình này.

Chẳng qua khi thân thể Vương Lâm trọng tổ, trực tiếp giúp hắn khôi phục lại hình dáng ban đầu mà thôi.

Thân thể này thoạt nhìn tuy cực kỳ tầm thường, không có gì đặc biệt nhưng trên thực tế, độ rắn chắc của thân thể này mạnh không nhiều so với tu si bình thường.

Nếu thân thể Vương Lâm có thể trọng tổ tám lần thì thân thể hắn sẽ bằng với thân thể cổ thần khi còn sống.

Sau khi rõ ràng mọi chuyện, Vương Lâm dám cả gan đoán rằng, tám tinh điểm trên trán cổ thần có liên quan tới tám lần trọng tổ thân thể của hắn.

Nếu thật là thế, cũng giải thích được tại sao trên mi tâm hắn lại có một tinh điểm. Dù sao thì thân thể hắn cũng đã trọng tổ một lần.

Chẳng qua Vương Lâm phân tích, thân thể hắn trọng tổ hắn là chưa hết. Nếu không vì sao tinh điểm trên mi tâm của hắn lại chẳng có chút màu sắc gì, như ẩn như hiện.

Những điều này dều là phỏng đoán của Vương Lâm, không có ký ức xác thực. Nhưng hắn tin rằng không lâu nữa hắn sẽ có đáp án chính xác.

Hấp thu năm mươi bảy băng tinh xong, những pháp quyết rời rạc trong đầu Vương Lâm đã có một bộ phận tách ra, chậm rãi tổ hợp, biến thành một đoạn tương đối đầy đủ, kết hợp với thần thức của hắn, không phân biệt. Thậm chí có đôi khi, thần thức Vương Lâm suýt thác loạn. Hắn khi thì nghĩ rằng mình là Đồ Ti, khi thì khôi phục bình thường, biết mình là Vương Lâm.

Cảm giác thác loạn này làm cho trong lòng hắn dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt. Kể cả là Đồ Ti đã chết, không gặp phải chuyện đoạt xá nhưng theo hắn phân tích, nếu mình hấp thụ toàn ký ức truyền thừa của Đồ Ti, như vậy nếu xử lý không tốt, rất có khả năng thần thức sẽ đại loạn, hoàn toàn cho rằng mình là Đồ Ti, thần thức bản thân thì quên sạch sẽ.

Chính vì điểm này cho nên Vương Lâm mới giảm tốc độ dung hợp ức chi truyền thừa. Chỉ có sau khi hoàn toàn hấp thụ, hắn mới tiếp tục tiến hành dung hợp băng tinh kế tiếp.

Do đó loại cảm giác thần thức thác loạn cũng chậm rãi tiêu tán. Tuy rằng cũng có thể còn sinh ra nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng tới thần thức bản thân Vương Lâm, có thể phân biệt rõ ràng.

Tuy tốc độ chậm lại nhưng lại vững vàng. Vương Lâm lúc này không nóng lòng mà bình tĩnh tiêu hóa ký ức trong ức chi truyền thừa.

Năm tháng trôi đi, ngày qua ngày, Vương Lâm ở nơi này đã hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian. Dù sao sau mỗi lần dung hợp hóa kén, hắn đều rơi vào trong hỗn độn. Cụ thể đã qua bao nhiêu ngày hắn cũng không rõ lắm.

Chỉ có điều, Vương Lâm nhớ rõ ràng lượng băng tinh mà mình đã dung hợp.

Từ băng tinh thứ 70 trở đi, mỗi lần dung hợp thêm một cái, hắn đều cần thời gian gấp mấy lần trước đó để hoàn toàn hấp thu.

Càng về sau, ký ức ẩn chứa trong băng tinh càng nhiều. Hơn nữa, mỗi lần phá kén mà ra thì, Vương Lâm đều trước tiên quan sát cơ thể mình.

Dĩ nhiên hắn biết, bản thân đã dự đoán chính xác. Tinh điểm trên trán, xác thực đại biểu một lần trọng tổ thân thể.

Tinh điểm nơi mi tâm của hắn, sau mỗi lần dung hợp băng tinh, màu sắc đều đậm thêm một chút. Đồng thời Vương Lâm cũng cảm giác rõ rằng thân thể của hắn tại mỗi lần dung hợp đều dựa vào sự gia tăng của trí nhớ để điều chỉnh từng chút một. Như vậy,trải qua sau hơn bảy mươi lần điều chỉnh, phương pháp tu luyện làm cho thân thể ngày càng cứng rắn hơn của hắn đã ngày càng tiếp cận với phương pháp của Cổ Thần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 199: Cổ thần chi địa.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài, thân thể hắn không có gì khác thường, nhưng bên trong cơ thể hắn có sự biến hoá khó có thể tưởng tượng được. Đến bây giờ, hắn đã dung hợp được bảy mươi băng tinh, và lẽ dĩ nhiên, lúc này, thân thể hắn đã có lực phòng ngự rất mạnh.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, trầm ngâm nhìn bàn tay một chút, suy đoán liệu hiện tại thân thể hắn có thể chống cự được một kích toàn lực của một tên Kết Đan kì hay chưa?! Trầm ngâm một lát, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, gật gật đầu.

Thời gian trôi qua. Ngày hôm nay, tại nơi truyền thừa ký ức Cổ Thần, đã không còn băng tinh tồn tại. Chính giữa nơi đây chỉ còn tồn tại một cái kén lớn màu lam đậm.

Cái kén lớn này không như bình thường, mặt trên của nó có rất nhiều hoa văn tinh mịn lộ ra. Nếu nhìn kĩ, có thể nhận thấy những hoa văn này hoàn toàn giống với những dấu vết trên thân thể của Cổ Thần Đồ Ti

Kén lớn này đã tồn tại vô số năm tháng nhưng vẫn không có dấu hiệu người bên trong phá kén mà ra. Mọi thứ xung quanh dường như bị một cỗ lực lượng thần bí nào làm cho yên tĩnh, không thay đổi gì qua chừng ấy thời gian.

Thân thể Vương Lâm nằm gọn trong cái kén lớn này, hai mắt nhắm chặt. Tim hắn đã ngừng đập từ lâu. Toàn thân giống như lâm vào trạng thái gần như tử vong.

Thần thức hắn lúc này rơi vào trạng thái hỗn loạn. Đến bây giờ hắn mới dung hợp được băng tinh cuối cùng, tốn thời gian hơn rất nhiều so với tổng thời gian dung hợp chín mươi ba băng tinh trước đó.

Thần trí hắn đắm chìm vào ký ức của Cổ Thần. Hắn thấy được đời sống của Cổ Thần Đồ Ti ngay từ lúc vừa sinh ra cho đến khi quyết định nghịch tu Mặc lưu hóa thần thuật. Hắn cảm giác giống như chính bản thân hắn đã trải qua những chuyện đó. Cuối cùng hắn có cảm giác mình chính là Cổ Thần.

Loại cảm giác rối loạn này trước đó vẫn cố gắng tránh né nhưng tại thời khắc cuối cùng, cũng không khống chế được, bùng nổ ra.

Cứ như thế, Vương Lâm vẫn rơi vào trạng thái hôn mê. Không rõ bao lâu sau, kén lớn nơi truyền thừa Cổ Thần bỗng nhiên phát ra một tiếng “rắc”.

Ngay sau đó, tiếng “ rắc rắc” từ trong kén lớn không ngừng truyền ra. Một vết rách rất nhỏ xuất hiện từ những đồ văn trên thân kén, rồi lan nhanh ra toàn thân kén. Một tiếng “bang” vang lên, cả cái kén bắt đầu vỡ ra, sụp xuống.

Trong nháy mắt, từ trong chiếc kén, bỗng nhiên lộ ra một con người trần trụi. Người này có mái đầu bạc và đôi mắt đen nhánh, tướng mạo mặc dù bình thường nhưng có khí chất khôn tả. Lúc này hai mắt hắn nhắm nghiền, tim ngừng đập, không có một chút hơi thở sinh mệnh.

Lâu sau, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, trong đó ẩn chứa vô cùng lực lượng. Mây khói trong đồng tử cuồn cuộn thổi qua.

Vương Lâm chậm rãi thở ra một hơi, hắn cúi đầu nhìn thân thể mình. Sau khi dung hợp băng tinh thứ chín mươi tư, lúc này hắn cảm thấy nhận được trình độ mạnh mẽ của cơ thể. Tuy nói không thử nghiệm qua thì không thể nhận ra mình rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào. Nhưng Vương Lâm tin tưởng rằng, tại thời khắc gặp đối mặt với sinh tử tồn vong, có thể gia tăng mấy lần cơ hội sinh tồn.

Nhớ lại trước đó, khi hắn dung hợp băng tinh cuối cùng. Bây giờ hắn vẫn còn thấy sợ hãi. Nếu không phải sau khi dung hợp được hơn 50 băng tinh, để hấp thu hoàn toàn hắn đã cẩn thận giảm tốc độ lại, tạo nên một cơ sở vững chắc, thì ở lần dung hợp băng tinh cuối cùng, khi nó nổ tung, hắn đã hoàn toàn hỏng mất, trở thành một Cổ Thần Đồ Ti điên.

Đúng là bởi vì cơ sở trước đó, hắn mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn cuối cùng, làm cho thần trí thanh tỉnh lại.

Ánh mắt Vương lâm chớp động. Khẩu quyết đã gần như đầy đủ. Nhưng trong lòng hắn lại có chút nghi hoặc. Căn cứ vào ký ức của Cổ Thần, hắn chỉ nắm được ký ức cơ bản của Cổ Thần từ khi sinh ra cho đến khi chuẩn bị tu luyện Mặc lưu hoá thần thuật. Nhưng tu luyện pháp thuật này như thế nào cùng với thời gian hắn tử vong thì hoàn toàn trống rỗng.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, cẩn thận đánh giá xung quanh. trong lòng mạnh dạn đoán rằng số lượng của băng tinh không chỉ có chín mươi tư cái mà có thể còn có hơn, và còn hơn rất nhiều!

Chỉ có điều những băng tinh còn lại sao lại không ở đây? Vương Lâm nhíu mày, sau khi trầm tư một chút đành buông tha suy nghĩ về vấn đề này. Hai tay hắn kết ra một cái pháp quyết kỳ dị.

- Khẩu.

Đây là ngôn ngữ riêng của Cổ Thần nhất tộc. Nó có nghĩa là “Khai!”

Lập tức, ở trước hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái khe hình vòng cung. Trong đó lẳng lặng lơ lửng ba viên đá màu đen.

Vương Lâm vung tay phải chụp một cái, ba viên đá kia lập tức bay đến trong tay hắn. Sau đó, hắn hướng thân mình về phía trước, dưới chân xuất hiện từng trận gợn sóng. Một, hai bước, ba bước.

Hắn bước tới ba bước, nháy mắt thân hình hắn đã biến mất ở nơi truyền thừa ký ức của Cổ Thần.

Ba khối đá kia chính là vật phải có để tạo cấm phiên - Mặc gian thạch.

Ở kinh mạch của Cổ Thần Đồ Ti có một cái khe, bên trong có vô số cấm chế hình thành vòng tròn, tản mát ra từng trận hơi thở nguy hiểm. Lúc này, ở bên ngoài cấm chế đột nhiên xuất hiện một bóng người. Người này đầu bạc, hai mắt ngập tràn cảm giác tang thương.

Sau khi xuất hiện, hắn đưa mắt nhìn những cấm chế xung quanh, xác định không có biến hoá nào, lúc này hắn mới tiến về phía trước. Cấm chế này dường như mất đi tác dụng vốn có, không dẫn động công kích. Người này thẳng tiến đi ra, mỗi bước đi là có một cấm chế tiêu tan. Lúc hắn đến chỗ trung tâm của tất cả cấm chế, thì các cấm chế này tự động tiêu thất.

Hắn chính là Vương Lâm. Những cấm chế này, năm đó, khi Vuơng Lâm rời đi đã bố trí để bảo vệ bản thân mình và túi trữ vật.

Tuy nói ở đây hắn có vẻ khá an toàn, nhưng dù sao cũng không phải là thực sự ở trong kinh mạch, mà là ở trong cái khe theo phương pháp trong ký ức của Cổ Thần tạo ra. Nhưng vốn tính cẩn thận, hắn vẫn cứ thận trọng tạo ra một chút phòng hộ.

Sau khi đi vào cấm chế, Vương Lâm nhìn lại thân thể trước đây của bản thân và túi trữ vật, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái. Cơ thể trước đây của hắn cũng đã hư thối, chỉ còn lại cái xác khô. Trên thân khô tản ra từng trận linh khí, hiển nhiên là kim đan còn ở lại trong đó phát tán ra.

Bên cạnh thây khô còn có mấy cái túi trữ vật.

Vương Lâm thầm than một tiếng, nếu hắn không chiếm được ký ức của Cổ Thần, trọng tổ lại thân thể, thì chắc lại phải đi tìm một cỗ thân thể khác.

Tay phải hắn điểm nhẹ trước ngực của thây khô, linh lực nồng đậm trong thây khô tràn ra. Ngay sau đó hai tay hai chân vỡ vụn, hướng về phía trước khuếch tán. Theo đó, linh lực dao động càng lúc càng lớn. Cuối cùng, toàn bộ thây khô vỡ vụn ra, một viên kim đan to bằng nắm tay từ trong cơ thể hiện ra.

Trên thây khô vỡ vụn này lộ ra những tiểu điểm nho nhỏ dày đặc, trải rộng toàn thân, đôi khi loé ra những hào quang kỳ lạ.

Nhìn viên kim đan này, Vương Lâm đột nhiên có cảm giác máu huyết tương thông. Dù sao nó cũng chính là do hắn ngưng kết mà thành, dù thời gian trôi qua nhưng một tia liên hệ này cũng không thể bị chặt đứt được.

Ngay sau đó, tay phải Vương Lâm vung lên, kim đan kia lập tức bay vào tay hắn. Vừa đụng vào ngón tay hắn, Kim đan bỗng nhiên biến mất, chui vào trong cơ thể của Vương Lâm. Theo cánh tay, nó nhanh chóng chuyển đến đan điền mới dừng lại, rồi chậm rãi xoay tròn.

Lập tức, từng đợt linh lực trong cơ thể hắn bát đầu lưu chuyển. Hai mắt hắn hơi khép lại, rồi đột nhiên mở to ra nhìn thây khô đã vỡ vụn gần như vẫn còn hình người trên mặt đất Ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, tay phải bấm pháp quyết, quát:

- Hoàng tuyền chi viêm. Hiện!

Lời nói của hắn vừa dứt, những lam sắc quang điểm, theo thây khô vỡ vụn thành tro, nhanh chóng bay lên, ngưng kết lại với nhau. Dần dần chúng hình thành một đoàn lam sắc hoả diễm.

Vương Lâm há mồm, đoàn lam sắc hoả diễm này lập tức bay vào trong miệng, dung nhập vào kim đan dần tan biến trong cơ thể hắn.

Sau đó, Vương Lâm vung tay phải lên, túi trữ vật tức khắc bay lên, bị hắn nắm lấy. Bạch quang chợt loé lên, trong tay hắn xuất hiện bộ trường bào màu đen. Sau khi mặc vào, Vương Lâm thu lấy túi trữ vật, tay phải chụp vào hư không, lập tức một cái khe xuất hiện. Không chút do dự, hắn liền đi vào trong.

Xuất hiện trở lại đúng nơi Vương Lâm tiếp nhận truyền thừa ký ức. Hắn nhìn lại xung quanh, xác định một lần nữa rồi hai tay nhanh chóng biến hoá pháp quyết. Trong miệng hắn lại lẩm bẩm mấy câu chú ngữ phức tạp bằng ngôn ngữ của Cổ Thần.

Theo thủ pháp biến hoá, một tầng ba quang dần xuất hiện trong hư không. Những chú ngữ phức tạp của hắn như một bàn tay vô hình, huy động trong ba quang đó. Ba quang càng lúc càng mở rộng, cuối cùng, thân ảnh hư ảo của Cổ Thần Đồ Ti chợt xuất hiện ở trên ba quang.

Đối với Cổ Thần Đồ Ti, Vương Lâm đã rất quen thuộc, mặc dù đối mặt từng trận uy áp của Cổ Thần hư ảnh truyền tới, đáy lòng hắn không có gì

dao động.

Hư ảnh sau khi xuất hiện, tám tinh điểm nơi mi tâm bắn ra tám đạo tinh quang, dừng lại trên ba quang, hình thành một lốc xoáy hình bát giác rất lớn.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hư ảnh của Cổ Thần, đáy lòng thầm nói:

- Cổ Thần chi địa, vĩnh biệt!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 200: Nữ tử Vân Phi.(1+2)

Tu ma nội hải, Toái Tinh Loạn.

Tại một nơi có một vòng tròn lớn được tạo từ vô số đá vụn. Nơi đây chứa đầy một cỗ lực lượng thần bí, bất kể là từ ngoài tiến vào hay từ bên trong đi ra đều cần phải đối mặt với phân thân có cùng tu vi với mình. Và chỉ có thể thông qua sau khi chiến thắng.

Vùng đất này thần bí khó lường, hơn nữa phía trong vòng tròn cực kỳ hung hiểm. Cho nên rất ít có người sẽ đi tới nơi này. Dần dần, nơi này hầu như không còn người biết đến

Một ngày nọ, hai đạo kiếm quang một trước một sau từ xa nhanh chóng bay đến. Đạo kiếm quang phía trước có chút ảm đạm, trong đó có thể thấy được một cô gái trẻ. Nàng này sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu. Nàng mặc một bộ quần áo lụa mỏng, màu xanh hồng, phần eo tinh tế, tướng mạo có vài phần tư sắc.

Đạo kiếm quang đằng sau cô gái là người đàn ông trung niên. Người này mặt chữ điền, lông mày rậm rạp, mắt lớn như chuông. Lúc này khóe miệng hắn đang hiện lên một tia cười lạnh, hai mắt lộ ra hàn mang, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ đằng trước

Dưới chân hắn kiếm quang vững vàng không loạn, hiển nhiên vẫn chưa toàn lực truy đuổi. Hắn nhìn chằm chằm nàng kia, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Hai đạo kiếm quang một trước một sau, nháy mắt liền từ xa xa bay tới. Cô gái trong trang phục lụa mỏng màu xanh nhìn phía trước cách đó không xa là Toái Tinh Loạn, đáy lòng dâng lên khổ ý. Nàng đã chạy gần một tháng. Trong một tháng này, bất kể nàng trốn tới đâu người nọ đều đuổi theo không bỏ. Nếu không phải nàng sử dụng bí thuật của sư môn bỏ chạy, sợ là đã sớm bị đối phương đuổi kịp.

Nhưng dựa vào bí thuật bỏ chạy quá mức tiêu hao linh lực. Sau vài lần, nàng dĩ nhiên không thể thi triển lại được nữa. Quá bối rối làm nàng không lưu ý phương hướng, không ngờ đi tới phạm vi Toái Tinh Loạn.

Khi nàng phản ứng lại muốn thay đổi phương hướng thì người phía sau lại đuổi theo. Rơi vào đường cùng nàng chỉ có thể tiếp tục phi hành. Hai người đang truy kích khoảng cách tới vòng tròn tạo thành từ đá vụn kia càng ngày càng gần.

Đáy lòng nàng hiểu được người phía sau hiển nhiên không dùng ra toàn lực, mà là dùng cách trêu tức, mang đến vô cùng áp lực buộc chính mình phi hành về phía trước. Nếu tính đúng, mình sẽ không tiến vào trong Toái Tinh Loạn, do vậy theo khoảng cách càng ngày càng gần, đáy lòng nàng áp lực cũng càng ngày càng lớn.

Tiễn Côn không nhanh không chậm truy kích theo sau. Hắn trong lòng đúng là cần vật trong ngực nàng. Nếu không có vài lần nàng dùng phương thức kỳ dị chạy trốn, hắn đã sớm đuổi kịp. Nhưng hiện tại, nữ nhân này bối rối không ngờ tiến vào Toái Tinh Loạn. Đây có lẽ là ông trời cũng hỗ trợ hắn. Nghĩ đến đây, hắn khóe miệng tươi cười, càng thêm âm lãnh.

- Vân Phi, phía trước chính là Toái Tinh Loạn. Toái Tinh Loạn này tại Tu ma hải rất có hung danh. Cho tới bây giờ tại hạ không có nghe nói có ai có thể may mắn đi qua. Ngươi có không nguyện ý thử một lần không?

Tiễn Côn giọng điệu âm trầm, thanh âm chậm rãi truyền tới.

Thiếu nữ sắc mặt càng thêm tái nhợt, nội tâm nổi lên từng trận chua xót. Ở khoảng cách ngoài Toái Tinh Loạn năm trượng , nàng bỗng nhiên ngừng lại, xoay người nhìn Tiền Côn, mặt lộ nét thê thảm. Nàng cắn chặt môi nói:

-Tiền tiền bối, tiểu nữ là người cơ khổ, lần này may mắn chạy ra nơi đó. Ngài làm gì đuổi tận giết tuyệt?

Tiền Côn khóe miệng khẽ động, phi kiếm dừng lại ở cách cô gái hơn mười trượng, liếc mắt một cái nhìn Toái Tinh Loạn phía sau nàng, ngoài mặt cười nhưng đáy lòng lạnh lẽo nói:

-Tại hạ cũng là phụng mệnh làm việc. Muốn trách chỉ trách người cầm vật không nên cầm mà thôi!

Cô gái cười thảm, từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản, nhìn Tiền Côn, thấp giọng nói:

- Đây vốn là vật của sư môn tiểu nữ, lại có thể nào không nên lấy đây. Tiền bối, vật ấy trong Ma Cung đã có bản sao, ta lấy đi đối với ma cung mà nói, cũng không có gì ảnh hưởng.

Tiền Côn ánh mắt nhìn về phía ngọc giản, trong mắt ẩn lộ một tia tham lam. Hắn nhận được nhiệm vụ vốn là giết nàng này, thu hồi lại ngọc giản.

Trên ngọc giản có phong ấn của Ma Cung. Tiền Côn biết, mặc dù là chính mình lấy được cũng không thể tra xét, chỉ có thể nộp lên trên. Mà cô gái gọi là Vân Phi này thân phận không rõ ràng, nhưng là người được phép xem xét ngọc giản này. Nếu không nàng cũng không có cơ hội đem ngọc giản này trộm đi.

Bởi vì một loạt nguyên nhân này mà trước đó hắn vẫn chưa hạ tử thủ, mà là từng bước áp sát.

Tiền côn âm trầm nói:

- Lấy đi vật ấy đối với Ma Cung có ảnh hưởng hay không, tại hạ không biết. Nhưng tại hạ biết, nó đối với ta ảnh hưởng rất lớn!

Cô gái vẻ mặt lộ ra vẻ quyết đoán. Nàng cắn hàm răng trắng nói:

-Tiền bối có chuyện gì cứ nói thẳng, chẳng hay có phải muốn thiếp thân gỡ bỏ phong ấn trong ngọc giản này phải không?

Tiền Côn cũng không nói, nhưng trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng. Hắn sớm đã biết, Vân Phi là truyền nhân của Kỳ Hoàng Môn, năm đó là một môn phái rất nổi danh ở Tu ma hải. Tuy nói Kỳ Hoàng Môn cuối cùng bị một cổ lực lượng thần bí phá hủy trong một đêm, nhưng cô gái này cũng là cơ duyên xảo hợp tránh được một kiếp.

Sau đó, nàng cầm ngọc giản ghi chép cách phối chế vài loại đan dược quý giá nhất của Kỳ Hoàng Môn, bị người của Ma Cung bắt được. Nàng chịu nhục làm thiếp của cung chủ. Hiện tại sự việc cách nhiều năm, nàng rốt cuộc tìm được cơ hội, cầm ngọc giản trốn đi.

Tiền Côn hiện tại là Kết Đan trung kỳ, khoảng cách hậu kỳ tuy nói là chỉ kém một li, nhưng hắn tư chất có hạn, công pháp cũng chưa phải tuyệt hảo. Vì thế sợ là cuộc đời này đều không thể tiến vào hậu kỳ.

Nhưng nếu có thể lấy được ngọc giản này, dựa theo phương thuốc trong này luyện chế đan dược, như vậy hắn có khả năng tiến vào Kết Đan hậu kỳ .

Cô gái thầm than một tiếng, xuất ra một khối ngọc giản trống, sau khi gỡ bỏ phong ấn. Nàng nhìn chằm chằm Tiền Côn, nói:

- Tiền bối, ta đã gỡ bỏ phong ấn xong. Nếu ngươi thả ta rời đi, ngọc giản này liền là của ngươi!

Tiền Côn cười ha hả nói:

-Tốt, ngươi đem ngọc giản lại đây. Sau khi tại hạ xem qua xác định không có sai lầm sẽ thả ngươi đi.

Nói xong, hắn liền tiến về phía trước.

-Đứng lại!

Cô gái lập tức lớn tiếng khẽ kêu. Tay phải nàng cầm lấy ngọc giản, chỉ cần linh lực xuất ra liền bóp nát ngọc giản phỏng chế . Đồng thời, nàng lui về phía sau hai trượng, nhìn chằm chằm vào Tiền Côn, miệng nói:

- Tiền bối có tu vi Kết Đan trung kỳ, tiểu nữ tu vi chẳng qua vừa mới bước vào Kết Đan, so với tiền bối kém một cảnh giới. Vì thế không thể không đề phòng tiền bối sau khi lấy ngọc giản đổi ý!

Tiền Côn nhíu mày. Ánh mắt hắn thoáng hiện hàn mang, nhìn chằm chằm ngọc giản trong tay cô gái, dừng bước, chậm rãi nói:

-Ý ngươi là sao?

Vân Phi thở sâu, đôi môi thơm khẽ nhếch lên, nói:

- Muốn mời tiền bối rời xa đây nghìn trượng, ta chắc chắn đem ngọc giản này đặt ở nơi đây. Sau khi ta rời khỏi tiền bối hãy tới lấy ngọc giản. Nếu không lập tức đem phục chế ngọc giản này bóp nát, sau đó tự sát. Đến lúc đó tiền bối có thể không thu hoạch được gì!

Tiền Côn khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh nói:

- Buồn cười, ta làm sao biết ngọc giản kia của ngươi là thật hay giả. Nếu là ngươi lừa gạt thì làm sao?

Lúc này hai người đều không có phát hiện tại bên trong Toái Tinh Loạn, trên bầu trời xuất hiện một khe hở không gian cỡ ba trượng. Từng trận hắc khí từ trong này tản ra.

Vân Phi đôi mi thanh tú nhíu chặt, đang muốn nói chuyện, nhưng lúc này Tiền Côn sắc mặt trầm xuống tiếp tục nói:

- Tại hạ cũng không có thời gian cùng ngươi giằng co. Giao ra ngọc giản ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Nếu không ta quyết không lưu tình. Ngọc giản này Tiền mỗ cùng lắm thì không cần cũng được!

Nói xong thân mình hướng về phía trước, chậm rãi đi tới.

Khoảng cách mười trượng chỉ trong chớp mắt đã bị rút ngắn, nhưng Tiền Côn cũng bước đi thong thả. Hắn sợ động tác quá nhanh sẽ làm đối phương theo bản năng bóp nát ngọc giản. Như vậy hắn có thể thực sự không thu hoạch được gì.

Vân Phi lại nghiến chặt răng. Ngọc giản nàng cầm trong tay bỗng chuyển hướng ném sang một bên. Theo đó thân mình lập tức nhoáng lên, theo phương hướng ngược lại bay nhanh mà chạy trốn.

Hắn gần như lập tức bỏ ý định đuổi giết Vân Phi, muốn nhanh chóng rời đi nơi này. Ý nghĩ vừa mới xuất hiện, liền lập tức bị hắn áp chế, ánh mắt chớp động nhìn chằm chằm vòng tròn đá vụn, đáy lòng thầm nhủ “ Dù sao cũng Toái Tinh Loạn ngăn trở, dù là trong đó có cái gì nguy hiểm cũng không có khả năng lao tới, thật sự không cần như chó nhà có tang chạy trối chết.”

Đúng lúc này, cái khe đột nhiên đình chỉ mở rộng. Trong đó lóe ra từng trận hào quang màu đen kỳ lạ. Một tia khí tức cổ quái theo đó tràn ra. Tiếp đó một người thanh niên mặc hắc bào từ bên trong, vẻ mặt bình tĩnh đi ra.

Người này mái tóc bạc trắng, phất phơ trong gió, tràn ngập một loại khí tức thoát trần, nhưng hai mắt lại ẩn lộ vẻ vô tình. Nếu nhìn kỹ có thể thấy bên trong có một quầng trắng mờ.

Rõ ràng nhất là tại mi tâm của người này có một tinh điểm màu tím sậm. Tinh điểm này tràn ra từng trận tử mang. Thoạt nhìn tràn đầy cảm giác yêu dị, phối hợp với khe không gian khổng lồ phía sau hắn tràn ra từng trận quang mang đen sẫm, lúc này cả người hắn thoạt nhìn dường như thần ma từ địa ngục đi ra.

Sau khi người này đi ra khỏi cái khe cũng không quay đầu lại, tay phải tùy ý vung về phía sau một cái. Lập tức cái khe to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, gần như trong chớp mắt liền từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất, chỉ để lại giữa không trung thanh niên giống như ma thần.

---o0o---

Người này đứng ở giữa không trung, ánh mắt lộ ra một tia cảm khái, sau đó nhìn quanh một vòng. Ánh mắt xuyên thấu qua Toái Tinh Loạn, dừng lại ở trên người Tiền Côn và Vân Phi đang đứng bên ngoài.

Tiền Côn khi thanh niên đầu bạc đi ra khỏi cái khe liền lập tức có loại cảm giác sợ hết hồn. Do trung gian có Toái Tinh Loạn cách trở nên thần thức hắn không thể đi vào xem xét tu vi của đối phương, Mà cho dù giữa hai người không có Toái Tinh Loạn, Tiền Côn cũng vẫn như cũ không dám dùng thần thức kiểm tra đối phương.

Theo hắn nhận thấy, người này có thể từ cái khe không gian khổng lồ như vậy đi ra, tu vi tất nhiên đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được. Ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ, nói không chừng người này đã đạt tới Hóa thần kỳ trong truyền thuyết.

Vì vậy hắn làm sao dám mạo phạm.

Mặt khác trọng yếu hơn là đáy lòng hắn luôn cảm giác cảnh tượng trước mắt giống như đã nghe nói qua ở nơi nào đó, nhưng lúc này hắn lại không thể nào nghĩ ra rốt cuộc đã nghe qua ở đâu.

Lúc này bị ánh mắt thanh niên đầu bạc đảo qua, mặc dù ở giữa có Toái Tinh Loạn nhưng vẫn làm cho hắn hai chân mềm nhũn. Theo bản năng định chạy trốn, nhưng hắn rất nhanh liền ngừng bước.

Tiền Côn biết, nếu chạy trốn bây giờ, như vậy một khi đối phương có bản lĩnh từ bên trong Toái Tinh Loạn đi ra đuổi theo mình thì chỉ là tức khắc mà thôi. Do đó chạy và không chạy không có gì khác nhau, ngược lại sẽ khiến đối phương lưu lại ấn tượng xấu.

Mặt khác, nếu đối phương không thể ra khỏi Toái Tinh Loạn thì hắn mặc dù không chạy cũng vẫn an toàn.

Đáy lòng nghĩ như vậy, Tiền côn bước chân ngừng lại. Hắn vội vàng ôm quyền cung kính nói:

-Vãn bối Độc Ma Vương Cung ngũ đại đệ tử Tiền Côn. Tham kiến tiền bối.

Vân Phi lúc này trong lòng xoay chuyển liên tục. Nàng vừa mới trải qua sinh tử, giờ phút này lại trông thấy một cảnh tượng làm người ta chấn động. Phán đoán của nàng và Tiền Côn không khác nhau lắm. Chẳng qua nàng nghĩ rằng nếu là mình chạy trốn như vậy kết quả là bị Tiền Côn đuổi theo, chỉ có đường chết. Nhưng nếu là không đi, ở nơi đây nói không chừng còn có được một đường sống.

Nghĩ đến đây nàng vội vàng cung kính nói :

-Vãn bối là Mặc Vân Phi, di đồ của Kỳ Hoàng Môn xin tham kiến tiền bối.

Thanh niên đầu bạc lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Toái Tinh Loạn. Trầm ngâm một chút,

sau đó tay phải người này vỗ túi trữ vật trên lưng, lập tức một tiểu thú bằng bàn tay xuất hiện.

Sau lưng thú có ba đôi cánh dài, hai mắt trong sáng, thoạt nhìn có chút thông linh. Sau khi xuất hiện nó lập tức bay lên.

Trong tiếng phẩy cánh, nó phóng nhanh hướng về phía trong Toái Tinh Loạn bay đi. Rất nhanh nó liền tiến vào trong vòng đá.

Ngay sau đó bên trong Toái Tinh Loạn, một khối đá vụn bỗng nhiên lóe ra bạch quang. Sau khi bạch quang biến mất xuất hiện một tiểu thú giống hệt.

Tiểu thú vừa thấy mặt nhau, liền phát ra song âm bén nhọn, công kích lẫn nhau.

Thanh niên đầu bạc cau mày nhìn một chút, tay phải triệu hồi, lập tức tiểu thú thân thể run lên. Toàn bộ thân mình hóa thành một đạo lốc xoáy thật nhỏ từ trong Toái Tinh Loạn bay ra, ghé vào bả vai người này, sau đó tay phải sờ một cái liền biến mất.

Thanh niên đầu bạc đúng là Vương Lâm. Hắn từ ký ức truyền thừa của Cổ Thần Đồ Ti nắm được phương pháp mở ra thông đạo rời đi.

Theo thông đạo đi ra sau đó xuất hiện bên trong Toái Tinh Loạn. Muốn đi ra ngoài nhất định phải thông qua khu này. Năm đó thông qua đám người Đoan Mộc Cực nói chuyện với nhau, Vương Lâm dĩ nhiên có một chút hiểu biết về Toái Tinh Loạn.

Thực ra hắn định lấy phương pháp lúc trước tiến vào nơi đây để rời khỏi. Nhưng cỗ truyền tống trận đó quá mức phức tạp. Trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti gần như không có hiểu biết gì về truyền tống trận đó.

Kỳ thật ngẫm lại liền hiểu được Cổ Thần cường đại không cần phải lấy truyền tống trận để di chuyển. Họ tùy ý mở ra hắc động là có thể xuyên qua.

Đương nhiên cũng không bài trừ khả năng trong ký ức của Cổ Thần có phương diện tri thức về truyền tống trận. Vì dù sao, nơi Cổ Thần bế quan trước kia vẫn có trận pháp thần kỳ kia tồn tại.

Nếu thật sự như vậy, chứng minh điều Vương Lâm đoán lúc trước, rằng hắn được truyền thừa ký ức của cổ thần chỉ sợ không phải đã đầy đủ.

Chẳng qua đó là điều Vương Lâm đoán, về phần sự thật có đúng như thế hay không thì không có bất cứ kẻ nào biết.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt lộ ra một tia quyết đoán. Hắn không nói hai lời, thân mình lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhảy

vào trong Toái Tinh Loạn.

Khi hắn tiến vào trong này, Tiền Côn mặc dù thần sắc cung kính nhưng nội tâm cũng khẩn trương lên. Đây không phải là hắn lần đầu tiên thấy có người dám xâm nhập nơi đây. Trên thực tế nhiều năm trước hắn đã từng nhìn thấy một vị Nguyên Anh kỳ mạnh mẽ xâm nhập vào trong Toái Tinh Loạn, kết quả là bỏ mạng trong đó, thậm chí Nguyên Anh đều không thể trốn thoát, bị lực lượng thần bí bên trong Toái Tinh Loạn thôn phệ.

Lúc này hắn lại nhìn thấy có người xông Toái Tinh Loạn, hai mắt lập tức ngưng thần nhìn lại.

Vân Phi so với Tiền Côn còn khẩn trương hơn. Nàng hiện tại đem toàn bộ hy vọng thoát khỏi bị giết ký thác trên người thanh niên này. Theo nàng nghĩ nếu người ấy lao ra thì Tiền Côn tất nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Đến lúc đó nếu nàng lấy ngọc giản dâng tặng thì khả năng có cơ hội được bảo mệnh. Khả năng tuy không biết được nhiều ít bao nhiêu nhưng bất kể thế nào đây đều là một biến chuyển. Vân Phi quyết định thử một lần!

Thân mình Vương Lâm vừa tiến vào Toái Tinh Loạn, lập tức bên trong vài hòn đá liền xếp tụ lại một chỗ, sau một trận bạch quang liền xuất hiện một phân thân giống hệt hắn ở bên trong Toái Tinh Loạn.

Phân thân sau khi xuất hiện, lập tức khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, tay trái vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh phi kiếm màu đen chợt lóe lên.

Thanh kiếm này tạo hình cổ quái, trên đó tràn đầy một thứ gì đó, rõ ràng chính là độc kiếm do Vương Lâm lấy Độc Vương Đỉnh luyện chế.

Vương Lâm liếc mắt nhìn phi kiếm một cái, đáy lòng có chút bội phục lực lượng thần bí của Toái Tinh Loạn. Nó không ngờ ngay cả pháp bảo đều có thể phục chế ra, thậm chí trên phi kiếm sau khi bị Mạnh Đà Tử ma hóa đánh trúng xuất hiện một vết nứt cũng hiển hiện ra không chút sai sót.

Lúc này đây Vương Lâm không định chiến đấu, ý tưởng của hắn là thử là chính.

Phân thân sau khi xuất ra phi kiếm, chỉ nghe một tiếng gào thét. Phi kiếm màu đen nháy mắt phá không mà đến. Vương Lâm khóe miệng khẽ mấp máy. Hắn vỗ túi trữ vật, cũng xuất ra độc kiếm màu đen.

Lập tức hai thanh độc kiếm giống nhau liền bay tới giao chiến với nhau.

Ngay sau đó, Vương Lâm trong lòng cười lạnh. Cực Cảnh thần thức của hắn chợt động, hóa thành một đạo tia chớp màu đỏ, đôi mắt lóe sáng. Cùng lúc đó hai mắt phân thân cũng xuất hiện màu lóe lên.

Lúc này hai mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm vào phân thân, thần thái ngưng trọng. Chỉ thấy điện quang màu đỏ trong mắt phân thân vừa mới lóe lên vài cái, hai mắt liền lập tức nổ tung ra, hóa thành vài viên đá vụn

rơi xuống một bên. Cùng lúc đó, toàn bộ thân mình phân thân dường như cũng phải chịu đựng uy lực của điện quang màu đỏ, bỗng nhiên tự bạo.

Vương Lâm hai mắt lóe lên, lập tức trở nên trầm ngâm. Vừa rồi Cực Cảnh thần thức mặc dù động nhưng cũng không có công kích, mà chỉ thử một chút xem phân thân từ đá vụn tạo thành có thể phục chế cả Cực Cảnh thần thức hay không.

Hiện tại hắn có thể phán đoán Toái Tinh Loạn tuy rằng thần bí, nhưng hiển nhiên không thể phục chế Cực Cảnh thần thức. Vương Lâm khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, thân hình bỗng nhiên chuyển về phía trước, đi vào bên trong Toái Tinh Loạn.

Dựa theo những gì Vương Lâm nghe được Đoan Mộc Cực nói trước đó, bên trong Toái Tinh Loạn tổng cộng có trăm dặm. Nếu đánh bại phân thân thứ nhất thì có thể đi tiếp năm mươi dặm. Năm mươi dặm nữa sẽ xuất hiện hai cái phân thân. Đánh bại xong lại bình yên đi được năm mươi dặm, khi đó liền thuận lợi thông qua.

Trái tim Tiền Côn tại thời khắc phân thân tử vong trong nháy mắt suýt nữa vỡ tan. Trong mắt hắn địa vị Vương Lâm nháy mắt đã đạt đến độ cao không thể đến được. Hắn làm sao có thể nghĩ tới, phân thân do lực lượng thần bí của Toái Tinh Loạn ngưng kết không ngờ vừa mới xuất hiện, liền quỷ dị tự bạo. Hắn không thể tưởng tượng được phương diện này rốt cuộc có huyền cơ kinh người gì.

Vân Phi hai mắt lộ ra một tia thần thái mãnh liệt, đôi mắt đẹp nhìn về phía trong Toái Tinh Loạn nhìn Vương Lâm, đáy lòng âm thầm tính toán lấy loại phương thức nào để thỉnh cầu đối phương mới không bị cự tuyệt.

Thân mình Vương Lâm thong dong di động về phía trước. Nhưng hắn vừa mới đi hơn mười dặm, đột nhiên đá vụn bốn phía bỗng dưng lóe ra bạch quang nồng đậm. Bạch quang chợt lóe lên, hai phân thân giống hệt hắn lập tức xuất hiện.

Hai phân thân sau khi xuất hiện, trong đó một người tế ra phi kiếm, một người không ngờ xuất ra một cuộn tranh.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng đáy lòng cũng trầm xuống. Nếu không phải Đoan Mộc Cực nói dối thì là do chính mình phía trước quá dễ dàng hủy diệt phân thân, làm xuất hiện một chút biến hóa.

Tuy nhiên cảm xúc Vương Lâm cũng không dao động chút nào. Thần thái hắn vẫn lạnh băng như cũ . Khi hai phân thân xuất hiện trong nháy mắt, hai mắt hắn bỗng nhiên hồng quang chợt lóe, Cực Cảnh thần thức lại xuất hiện.

Lúc này đây hai phân thân không ngờ có đủ linh tính, không bắt chước thi triển Cực Cảnh thần thức mà rất nhanh phóng pháp bảo ra.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, thân mình không chút do dự nhanh chóng lao về phía trước. Hắn trước đó đã thí nghiệm Cực Cảnh thần thức, hiện tại hắn chuẩn bị thí nghiệm bản thân nhận được Cổ Thần kế thừa, thân thể sau khi trải qua một lần tổ thần trọng tố rốt cuộc có uy lực đến đâu.

Liệu Cổ Thần trọng tố thân thể có hùng mạnh như trong ký ức hay không?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 201: Hai trăm năm.

Thân hình Vương Lâm khẽ động, trong nháy mắt khi hai phân thân kia phóng ra pháp bảo, tốc độ của hắn cực nhanh, lập tức đã tới trước mặt chúng, cùng lúc đó hai tay hắn sử dụng pháp quyết trong ký ức của cổ thần, miệng quát:

- Phá!

Ngay lập tức một luồng lực đẩy rất kỳ dị xuất hiện giữa thủ quyết trên hai tay của Vương Lâm. Lực đẩy này vừa xuất hiện, pháp bảo của hai phân thân lập tức bị một luồng gió quái dị thổi làm cho lay động, không tự chủ được phải ngừng lại một chút.

Tiếp đó thân mình Vương Lâm như một đạo sao băng mạnh mẽ xông về phía hai phân thân, sắc mặt hai phân thân khẽ biến, ngay lập tức chắp hai tay lại thành pháp quyết giống hệt hắn.

Lúc đó, Vương Lâm đã không chút do dự đụng trúng một phân thân, phân thân đó lập tức vỡ tan, hóa thành bột đá tiêu tán trong không trung. Mục tiêu mà Vương Lâm nhắm tới chính là phân thân đã phóng ra cuốn tranh thần bí.

Đối với hắn mà nói, cuốn tranh đó rất thần bí, hắn sợ rằng sẽ có chuyện bất trắc xảy ra nếu phân thân đó tiếp tục phóng ra bảo vật này.

Phân thân còn lại sử dụng độc kiếm tiếp tục nhằm Vương Lâm đâm tới.

Trong khoảnh khắc phi kiếm đâm tới, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể không ngừng chuyển động tay phải vẽ lên không trung một vòng tròn ngay lập tức một đạo tàn ảnh cấm chế xuất hiện.

Cấm chế này lóe lên màu đen, sau khi xuất hiện thì nhanh chóng biến thành rất to, hiện ngay phía sau Vương Lâm chặn ngay trước mũi kiếm

đang đâm tới.

Tiếp đó, Vương Lâm lao vụt lên, húc vào phân thân còn lại, phân thân đó thấy tình hình không ổn nhanh chóng lùi lại phía sau. Cứ như vậy kẻ trước người sau tạo nên cảnh tượng rượt đuổi.

Nhưng phân thân đó hiển nhiên không có cách nào để phục chế được một loạt những biến đổi do truyền thừa của cổ thần trọng tổ lại thân thể, cho dù là về tốc độ hay là độ mạnh mẽ của thân thể đều không thể so sánh được với bản tôn.

Do đó, chỉ trong khoảnh khắc phân thân đó đã bị Vương Lâm đánh trúng, toàn bộ cơ thể vỡ nát.

Vương Lâm vẫn không giảm tốc độ, sau khi nghiệm chứng thân thể và Cực Cảnh thần thức, hắn không muốn lãng phí thời gian ở nơi này, toàn thân như hóa thành một tia sét, ầm ầm xông về phía trước.

Vương Lâm chạy một mạch hết quãng đường còn lại khoảng bảy mươi dặm. Những tiếng nổ như xé trời vang lên bên cạnh hắn. Cùng lúc đó trước mặt hắn xuất hiện mấy phân thân. Nhưng những phân thân này còn chưa kịp xuất hiện hoàn toàn đã bị Vương Lâm đâm phải mà tiêu tan, thậm chí một số ở xa cũng không thoát được Cực Cảnh thần thức của hắn, lần lượt bị tiêu diệt dưới ánh điện màu hồng vừa lóe lên.

Hơn bảy mươi dặm không có bất kỳ phân thân nào có thể ngăn cản được Vương Lâm cho dù chỉ là nửa bước chân. Vương Lâm thế như chẻ tre xông ra khỏi Toái Tinh Loạn!

Đối với người khác thì Toái Tinh Loạn này có uy lực vô cùng. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói nơi này không có cách nào để phục chế được Cực Cảnh thần thức của hắn, không có cách nào để phục chế được thân thể Cổ thần của hắn. Vậy thì nơi này đã mất đi tác dụng của nó rồi.

Kỳ thực Toái Tinh Loạn hiển nhiên là do một thứ thuật thần thông cực mạnh tạo thành. Chỉ có điều Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm là vật nghịch thiên nhất trong thiên hạ. Thần thông này không có cách nào để phục chế cả. Điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Còn về thân thể Cổ thần nếu như Toái Tinh Loạn có thể phục chế được. Vậy thì Cổ thần cũng sẽ không có gì là thần bí nữa. Tu vi của tu sĩ xắp đặt đại thần thông Toái Tinh Loạn này căn bản là không thể so sánh với Cổ thần. Do vậy làm sao có thể phục chế được?

Người có Cực Cảnh thần thức và thân thể Cổ thần như Vương Lâm trong khoảnh khắc xông ra khỏi Toái Tinh Loạn, trong lòng cảm thấy dấy lên một chút kích động. Trước khi đi vào Cổ thần chi địa hắn chính là người đứng đầu trong số những tu sĩ Kết Đan kỳ.

Bây giờ không những hắn có được cấm chế, lại còn có được thân thể Cổ thần. Ngoài ra Cực Cảnh thần thức cũng sinh ra Hồn hạch, như vậy tuy nói Vương Lâm không thể sánh bằng Nguyên Anh kỳ. Tuy nhiên hắn có

thể tự tin rằng đánh không lại họ nhưng khả năng để tự vệ thì hắn có thừa.

Ngoài ra từ tận đáy lòng mình, hắn cảm nhận được nếu như phải đối đầu với Nguyên Anh kỳ thì hoàn toàn không phải không có cơ sở để chiến thắng. Hắn tin rằng trong ba kỳ Sơ, Trung, Hậu của Nguyên Anh cảnh giới, nếu như hắn vận dụng linh hoạt các loại thần thông thêm vào đó là các pháp bảo đã có thì việc chiến thắng tu sĩ Sơ kỳ không phải là quá khó khăn.

Nếu như trước đây hắn gặp phải tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì cho dù có chạy thì cũng không thể thoát được, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Sức mạnh của Nguyên Anh kỳ xuất phát từ sau khi kết ra Nguyên Anh, linh lực trong cơ thể có sự biến hóa vô cùng to lớn, chỉ cần dùng một chút sức lực thôi đã có thể thi triển đòn tấn công bằng tu vi toàn thân của Kết Đan kỳ. Ngoài ra, thuật thần thông rõ ràng nhất của Nguyên Anh kỳ chính là Thuấn di.

Có được sự thần thông Thuấn di là đã đạt được vị trí chí tôn trong Tam cấp Tu chân quốc.

Mặt khác, pháp thuật của tu sĩ Nguyên Anh kỳ có thể thi triển cũng nhiều hơn hắn Kết Đan kỳ. Thậm chí cùng một pháp thuật được thi triển thì uy lực của Nguyên Anh kỳ cũng gấp trăm, nghìn lần Kết Đan kỳ.

Có thể nói trong lịch sử của toàn bộ giới tu chân, hiếm có tu sĩ Kết Đan kỳ chiến thắng được Nguyên Anh kỳ, cho dù là có được pháp bảo nghịch thiên, cũng không có tác dụng gì lớn, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Suy cho cùng thì việc sử dụng pháp bảo có liên quan mật thiết với tu vi.

Nguyên Anh kỳ chính là thước đo chuẩn mực trong toàn bộ giới tu chân, chỉ khi kết ra Nguyên Anh mới có thể được đứng vào những người mạnh nhất trong tu chân giới. Từ đó có thể thấy mức độ quan trọng của Nguyên Anh kỳ đối với tu sĩ.

Đồng thời, sự khác biệt giữa ba cảnh giới của Nguyên Anh kỳ cũng rất lớn, nếu như lấy con số để so sánh thì có thể nói sự khác biệt là hàng chục lần!

Nói cách khác, Nguyên Anh hậu kỳ tương đương với hàng chục Nguyên Anh trung kỳ và tương đương với hàng trăm Nguyên Anh sơ kỳ. Đây chỉ là phép tính đơn thuần mà thôi.

Trên thực tế còn chưa tính đến những pháp bảo.

Trong lòng Vương Lâm chỉ là đoán như vậy mà thôi. Trên thực tế hắn hoàn toàn không thể xác định được, bây giờ mình có thể đối đầu được

với Nguyên Anh kỳ hay không nữa. Nói như thế nào đi chăng nữa tu vi của hắn cũng chỉ là Kết Đan hậu kỳ mà thôi.

Nhưng hắn đối với việc Cực Cảnh thần thức được tăng cường trong Cổ thần, cơ thể lại được trọng tổ lại như Cổ thần, thêm vào đó là rất nhiều pháp bảo trong túi trữ vật, tất cả những điều này khiến Vương Lâm cảm thấy có chút đắc ý.

Sau khi ra khỏi Toái Tinh Loạn, ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn đã quyết định sẽ không đi làm những việc mà chỉ có kẻ điên mới làm đó là tìm tu sĩ Nguyên Anh để xem trình độ của mình đã tăng đến đâu. Đối với Vương Lâm mà nói hành động đó thực sự là ngu xuẩn.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua nhìn Tiền Côn và Vân Phi. Đối với hai tu sĩ Kết Đan kỳ này cho dù là trước khi đi vào Cổ thần hắn cũng đã không coi ra gì, càng không nói đến bây giờ.

Hắn không hứng thú can dự vào chuyện giữa hai người bọn họ. Chỉ có điều hắn có một số vấn đề, cần tìm người giải đáp thắc mắc. Giọng hắn bình thản, từ tốn nói:

- Thành gần đây nhất là ở đâu?

Trong khoảnh khắc Vương Lâm bước ra, vẻ mặt Tiền Côn lộ vẻ cung kính, trong lòng thì lo lắng vô cùng. Khi đó nghe thấy Vương Lâm hỏi,

đang định trả lời thì không ngờ Vân Phi đã nhanh hơn hắn một bước đã nói mất rồi.

- Tiền bối, trong vòng vạn dặm quanh đây thì không hề có bất kỳ một thành trì nào, nhưng đi khoảng hơn ba vạn dặm về phía tây thì có một tòa Kỳ Lân thành!

Vân Phi vừa nói vừa lấy tay phải vuốt mấy sợi tóc vương trước mặt lên mang tai. Động tác yểu điệu này lập tức thể hiện hoàn toàn sự hấp dẫn đầy nữ tính.

Đáng tiếc là động tác này không tạo được sự chú ý của Vương Lâm. Thấy ánh mắt hắn không hề dừng lại trên thân thể mình, từ đáy lòng Vân Phi cảm thấy thất vọng. Nhưng rất nhanh nàng cảm thấy không cam lòng, mặc dù biết mình không phải là tuyệt sắc giai nhân nhưng đối với chuyện chăn gối cũng khiến Cung chủ ma cung phải mê muội. Lúc này nàng âm thầm cắn răng. Tận mắt nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Vương Lâm sau khi hắn đi từ Toái Tinh Loạn ra, suy đoán của cô ta đối với tu vi của người này hiển nhiên chưa dừng lại ở đó, thầm nghĩ nếu như có được sự che chở của hắn thì cho dù chủ nhân Ma Cung có tìm thấy thì cũng phải ngậm đắng nuốt cay mà quay về.

Thậm chí nếu như người này đồng ý giúp mình thì việc tiêu diệt Ma Cung cũng không phải là chuyện khó. Chỉ có điều tất cả những điều này chỉ là ảo tưởng của nàng mà thôi.

Những suy nghĩ này của nàng, hiển nhiên Vương Lâm không thể biết được, ánh mắt hắn nhìn về phía tây, trầm ngâm hồi lâu, lãnh đạm hỏi:

- Kỳ Lân thành này có tu sĩ Hóa Thần kỳ hay không?

- Không có! Tiền bối, Kỳ Lân thành này không có tu sĩ Hóa Thần kỳ. Thực sự trong Tu Ma hải không nói tới Kỳ Lân thành này mà cả trong mười tòa thành lớn nhất cũng không nhiều tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Lần này, Tiền Côn cướp lời Vân Phi nói, hắn thật sự tiếc vì đã để Vân Phi cướp lời trước, thầm nhủ nếu như lần này không nói, làm cho tiền bối không vui thì thiệt thòi lớn.

- Không có Hóa Thần kỳ…

Vương Lâm thì thào tự nói, ánh mắt chớp động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 202: Giết người diệt khẩu(1+2).

- Tiền bối, từ hơn hai trăm năm trước, sau khi mấy lão quái Hóa Thần trong Tu Ma hải mất tích trong Toái Tinh Loạn này, trong Tu Ma hải tu sĩ Hóa Thần kỳ đã không còn nhiều nữa.

Tiền Côn vội vàng nói tiếp, nhưng sau khi hắn nói xong sắc mặt lập tức thay đổi, hai mắt mở to, giường như là vừa mới nghĩ ra được điều gì đó, nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhưng rất nhanh hắn thấy toát mồ hôi hột, vội vàng cúi đầu để che giấu, nhưng trong lòng lại dấy lên những cơn sóng lớn trước nay chưa từng có.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng nhìn Tiền Côn ngữ khí như âm phong từ tu la địa ngục bay ra, lạnh nhạt nói:

- Hai trăm năm trước đã có những tu sĩ Hóa Thần nào mất tích ở trong Toái Tinh Loạn này?

Ánh mắt Vân Phi lộ vẻ kinh ngạc, cô ta cũng nhớ lại truyền thuyết ba trăm năm trước, lúc này cô ta mím mím đôi môi đỏ, đứng bên cạnh nói:

- Tiền bối, vãn bối có biết chút ít về chuyện này. Hai trăm năm trước, Cung chủ Độc Ma cung Mạnh Khánh Phàm, thành chủ của Thất Mai chi địa Đoan Mộc Cực, tông chủ Huyền Thiên tông Lục Dục Ma Quân, còn

có Hóa thần lão quái của Thiên Ma động Cổ Đế, bốn người bọn họ tề tựu và mất tích tại đây.

Truyền nhân của bọn họ trong hơn hai trăm năm qua đã nhiều lần tới đây tìm kiếm nhưng chưa hề tìm ra được manh mối nào.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường nhưng trong lòng lại ngẩn ra, hai trăm năm… không ngờ bản thân vào Cổ Thần chi địa đã được hai trăm năm rồi.

Vương Lâm thu lại sự cảm khái của mình, ánh mắt nhìn vào Tiền Côn, biểu hiện của hắn trước đây có chút cổ quái, hơn nữa hắn đã tự khai báo thân phận của mình là đệ tử của Độc Ma cung, lão tổ tông của hắn chính là Mạnh Đà tử!

Bị Vương Lâm nhìn, Tiền Côn lập tức run lên, chân mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỳ xuống đất, kinh sợ nói:

- Tiền bối, vãn bối không biết gì cả, cũng không hề nói bừa. Tiền bối tha mạng.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, liếc nhìn Tiền Côn một cái, giọng điệu âm trầm nói:

- Sư tổ của ngươi sao?

Thân thể Tiền Côn run lên. Nếu nói vừa rồi trong lòng hắn còn có chút hoài nghi thì giờ này đã tan thành mây khói. Phải biết rằng Độc Ma Cung chủ Mạnh Khánh Phàm có hung danh cực lớn tại phụ cận Tu ma hải. Tu sĩ bình thường từ trước tới nay khi nghe tới hắn đều phải cung kính gọi một tiếng Mạnh tiền bối.

Ngay cả những người đồng bối với hắn cũng phải gọi là Mạnh cung chủ. Không kể tu vi hắn đã đạt tới cảnh giới hóa thần kỳ, điểm đáng sợ nhất của người này chính là một thân độc công. Có thể nói độc của hắn khó lòng phòng bị, vô sắc vô hình. Thường thường những người bị trúng độc cho tới khi chết vẫn không hiểu vì sao mình lại trúng độc.

Hơn nữa tính tình Mạnh Khánh Phàm lại rất cổ quái, một lời không hợp liền giết sạch cả môn phái. Trước đây từng có một môn phái khổng lồ trong tu ma hải, tuy rằng trong môn phái không có tu sĩ hóa thần kỳ nhưng cũng có một vị tu sĩ nguyên anh hậu kỳ. Thực lực môn phái này trong tu ma hải có thể coi là bá chủ một phương.

Nhưng vì một đệ tự có tu vi nguyên anh trung kỳ của môn phái này trong lúc vô ý gặp Mạnh Đà Tử lại không nhận ra được thân phận hắn, không ngờ dám cười nhạo hắn.

Đêm hôm đó, Mạnh Khánh Phàm liền đơn thương độc mã tiến vào môn phái này. Một lúc sau, khi hắn rời đi, cả môn phái trên dưới ba nghìn bốn

trăm năm mươi sáu người, kể cả nội ngoại đệ tử, tạp dịch, thậm chí kể cả tu sĩ nguyên anh hậu kỳ kia cũng chẳng còn ai sống sót.

Mạnh Khánh Phàm giết người xong lại thích lưu lại tên tuổi, kể rõ nguyên nhân. Vì thế việc này mới được toàn bộ tu sĩ biết tới.

Kể từ đó, hung danh của Mạnh Khánh Phàm tại tu ma hải không ai là không biết.

Người có thể cao giọng hơn Mạnh Đà Tử, trong tu ma hải tuyệt đối có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bây giờ Tiền Côn nghe Vương Lâm nói thì trong lòng càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

- Tiền .....tiền bối. Mạnh lão tổ sư thật sự là sư tổ của vãn bối.

Tiền Côn không dám dấu giếm, vội vàng nói. Sau đó không đợi Vương Lâm đặt câu hỏi, hắn liền vội vàng đem hết mọi bí mật trong hành động của mình ba bảy hai mốt nói ra.

Hóa ra năm trước Tiền Côn ngẫu nhiên được nghe cung chủ hiện nay nói chuyện về lão tổ Mạnh Khánh Phàm cũng không phải là mất tích mà là đã vào trong Loạn Tinh Hải. Nghe nói đây là lần thứ hai lão tổ đi vào nơi đây.

Hơn nữa hắn còn nói, nếu có một ngày trong Loạn Tinh Hải xuất hiện một khe không gian khổng lồ như vậy, chứng tỏ lão tổ sư đã trở về!

Việc này Tiền Côn vừa nghe đã ghi tạc trong lòng. Nhưng thời gian dài trôi qua, việc này lại không liên quan tới lợi ích trực tiếp của hắn, cho nên hắn dần dần quên mất.

Do vậy mà khi hắn nhìn thấy trong Loạn Tinh Hải xuất hiện khe không gian thì cũng chỉ có cảm giác hơi quen thuộc, nhưng vẫn chưa suy nghĩ nhiều. Nhưng sau khi hắn trả lời câu hỏi của Vương Lâm thì trong đầu như có một tia chớp lóe lên, lập tức hoàn toàn hiểu rõ mọi việc.

Thế nên lúc đó sắc mặt hắn mới đại biến. Khe hở không gian mở ra trong Loạn Tinh Hải, nhưng lão tổ lại không trở về. Thậm chí cả những tu sĩ có tu vi hóa thần kỳ hai trăm năm trước đi vào như chủ nhân của Thất Mai thành - Đoan Mộc Cực, tông chủ Huyền Thiên Tông - Lục Dục Ma Quân, Thiên Ma Tán Nhân đều không xuất hiện từ khe hở không gian này. Ngược lại chỉ có một thanh niên trẻ tuổi xa lạ bước ra.

Điều này khiến cho hắn không khỏi nảy sinh đủ loại liên tưởng.

Vương Lâm nghe xong hơi trầm ngâm. Lúc này Tiền Côn lại càng lo lắng. Hắn lặng lẽ để tay phải lên túi trữ vật, sau đó âm thầm cắn răng, đột nhiên ném ra một nắm cát đen kịt. Cùng lúc đó thân thể hắn trong nháy mắt lui lại phía sau, không dám quay đầu nhìn lại, cắm cổ chạy trốn.

Đám cát đen mang theo một mùi máu, sau khi xuất hiện liền phát ra những tiếng gào thét khe khẽ. Vương Lâm trong lòng thoáng hiện một tia châm chọc. Hắn không né tránh mà vỗ tay lên túi trữ vật, lập tức độc kiếm liền bay ra.

Độc kiếm vừa hiện ra, ngay tức khắc liền xuyên qua đám cát đang phô thiên cái địa đánh tới kia vài lần. Trên đám cát liền xuất hiện lục hỏa, sau đó từng đợt tiếng vỡ vụn vang lên, cuối cùng tất cả đám cát đen biến thành lục vụ, bị độc kiếm hấp thu.

Hết thảy mọi việc phát sinh cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt sau khi Tiền Côn ném cát đen, quay mình bỏ chạy, độc kiếm của Vương Lâm đã hấp thu xong đám cát đen đó.

Giờ phút này trong lòng Tiền Côn càng chấn động, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân. Hắn cắn răng thúc dục linh lực, vội vàng chạy trối chết.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, điểm lên mi tâm một cái. Nhất thời từ trong tử phủ thức hải, từ hồn hạch bay ra một bóng đen. Tốc độ bóng đen này nhanh như chớp, từ trong thức hải lao ra, ở mi tâm của Vương Lâm lóe lên rồi biến mất.

Ma đầu Hứa Quốc Lập gào lên mừng như điên, vang vọng khắp không trung.

- Lão tử rốt cục lại được đi ra rồi. Tức chết ta mất. Tiểu tử, ngươi đừng hòng trốn thoát. Để Hứa gia gia ta nuốt ngươi, báo đáp cái ơn ngươi giúp lão tử lại được nhìn thấy mặt trời. Ta sẽ không để ngươi phải chịu một chút thống khổ đâu. Yên tâm đi!

Chỉ trong nháy mắt khi tiếng nói vang lên, thân thể ma đầu Hứa Quốc Lập đã nhẹ nhàng như khói, đuổi theo Tiền Côn. Dưới ánh mắt ngạc nhiên và kinh hãi của đối phương, hắn nhào vào Tiền Côn, thôn phệ thần thức của Tiền Côn, sau đó cuốn lấy một viên kim đan tỏa kim quang và túi trữ vật từ cơ thể Tiền Côn bay trở về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Hứa Quốc Lập không đành lòng, âm thầm không muốn giao kim đan kia.

Vương Lâm liếc viên kim đan một cái, sau khi nhận lấy liền ném thẳng vào miệng. Kim đan vừa vào trong miệng, cổ thần quyết trong cơ thể liền vận chuyển, chỉ mất vài giây đã hấp thu hoàn toàn.

Vương Lâm có thể cảm nhận được, tám phần kim đan này trong nháy mắt khi bị phân giải liền bị thân thể hấp thu, chỉ còn hai thành là hóa thành linh lực.

Hấp thu kim đan xong, Vương Lâm đem túi trữ vật nhét vào trong ngực, tay phải chỉ vào thân thể Tiền Côn một cái. Một cái tiểu hỏa cầu từ đầu ngón tay hắn bay ra, vọt tới thi thể của Tiền Côn phía xa, trong thời gian ngắn thiêu thi thể đó thành tro bụi.

Vân Phi thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng theo tiềm thức liền lùi lại phía sau vài bước. Theo như nàng thấy, thanh niên tóc bạc trước mắt này tu vi sâu không thể lường. Nhất là pháp bảo hắn sử dụng, nàng chỉ liếc mắt đã nhận ra, đó không ngờ lại là một nguyên anh.

Kỳ thật khó trách Vân Phi nhận lầm. Ma đầu thần thức của Hứa Quốc Lập vốn là từ nguyên anh luyện hóa ra. Hơn nữa ở đệ tam quan tại nơi của cổ thần, Hứa Quốc Lập gặp mấy lão tổ tông, dẫn tới bản thân hắn đã có chút biến hóa.

Càng quan trọng hơn là Vương Lâm đã hình thành hồn hạch. Hồn hạch tuy rằng đối với bản thân thôn hồn không có tác dụng tăng tu vi nhưng một thôn hồn khi sinh ra hồn hạch liền có thể tự mình tạo ra du hồn. Hơn nữa lại có trợ giúp rất lớn đối với du hồn.

Về việc Vương Lâm giết Tiền Côn đương nhiên là vì không muốn để chuyện mình từ Loạn Tinh Hải đi ra bị bại lộ.

Điều này khiến Vân Phi sợ hãi tới cực độ, nhất là lại nhìn thấy Vương Lâm nuốt kim đan của Tiền Côn. Phải biết rằng ngay cả cung chủ Độc Ma Cung cũng không dám trực tiếp nuốt kim đan của người khác mà phải chế thành thuốc rồi mới có thể sử dụng.

Cảnh tượng khát máu này nàng chưa từng gặp phải, bây Vương Lâm lại khiến nàng cảm thấy kinh hãi hơn Tiền Côn cả trăm lần.

---o0o---

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về Vân Phi, thân thể nàng lập tức run lên, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Thần sắc Vương Lâm bình thản, chậm rãi nói:

- Ta đã giúp ngươi giết Tiền Côn, ngươi phải báo đáp ta thế nào đây?

Vân Phi run rẩy ngẩng đầu lên, cố gắng tự trấn an, miệng cố nặn ra một nụ cười nhưng tiếng nói không thể tự khống chế mà run rẩy:

- Tiền bối.....tiền bối. Vãn bối không quen biết với Tiền Côn.

Vân Phi không nói gì mà chỉ bình thản nhìn đối phương.

Vân Phi lập tức thấy được trong mắt hắn có một tia hàn mang. Trong lòng nàng lo lắng. Đối phương hiển nhiên là loại trời sinh vô tình, sẽ không phải mình là nữ tu mà nương tay chút nào. Nàng hiểu rõ những

người thế này, nếu không có thứ gì có thể khiến họ động tâm thì chờ đợi mình phía trước chỉ có con đường chết.

Vân Phi vốn là người thông minh nhanh trí. Nàng thông qua những chuyện vừa nhìn thấy đã có thể đoán được, đối phương không muốn chuyện hắn thoát khỏi Loạn Tinh Hải bị lộ ra. Hiện giờ Tiền Côn đã chết, người duy nhất biết chuyện này là nàng.

Nàng cắn chặt môi dưới, khuôn mặt lộ vẻ quyết đoán, từ trong túi trữ vật xuất ra một khối ngọc giản kính cẩn dâng lên Vương Lâm.

- Tiền bối. Đây là di vật của bản môn, bên trong có phương thuốc của vài loại đan dược trân quý, chính là bảo vật trấn phái của Kỳ Hoàng phái chúng ta.

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, thần thức lướt qua, sau đó ngẩng đầu nhìn Vân Phi.

Trong lòng Vân Phi khổ não. Nàng có thể nhận thấy ngọc giản này hiển nhiên không khiến đối phương động tâm. Trong lòng nàng tính toán đủ mọi cách, cuối cùng đột nhiên linh quang lóe lên, vội vàng nói:

- Vãn bối từ nhỏ lớn lên tại Kỳ Lân thành, bên trong thành cũng có một căn nhà. Hơn nữa vãn bối vô cùng quen thuộc đối với nơi này. Nếu tiền bối có yêu cầu gì, vãn bối xin ra sức.

Nàng nói xong lại lo Vương Lâm không biết quy củ của Kỳ Lân thành liền nói tiếp:

- Tiền bối. Ngài có thể không biết, ở Kỳ Lân thành đòi hỏi phải có thân phận. Những tu sĩ từ bên ngoài tiến vào nhiều nhất chỉ có thể ở trong thành ba ngày. Mà ở một ngày cũng tốn mười khối hạ phẩm linh thạch. Vãn bối thì lại khác. Vãn bối vốn là người của Kỳ Lân thành. Có vãn bối dẫn đường thì tiền bối sẽ không bị hạn chế thời gian ở lại.Mặt khác vãn bối phi thường quen thuộc đối với tình hình trong tu ma hải. Dù là vị trí thành trì, thực lực tu sĩ mạnh yếu ra sao cũng đều nắm được. Mấy năm nay vãn bối chuyên xử lý việc này. Cả tu ma hải có rất ít việc vãn bối không biết. Nếu không phải bị Tiền Côn truy kích khiến cho rối loạn, vãn bối cũng sẽ không đi lầm vào Loạn Tinh Hải này.

Nói xong một hơi, Vân Phi lo lắng nhìn Vương Lâm.

Trong lòng Vương Lâm thầm tính toán trong chốc lát. Tay phải hắn tùy ý chụp một cái, thân thể Vân Phi không tự chủ được hướng về phía hắn bay tới.

Cùng lúc này cổ tay phải hắn xoay nhẹ, ngón trỏ búng một cái. Lập tức một đạo cấm chế xuất hiện, đánh vào mi tâm của Vân Phi.

- Cấm chế này ba ngày phát tác một lần, mỗi lần đều khiến máu huyết chảy ngược, tu vi hỗn loạn, dẫn phát tâm phế ngũ hành chi hỏa. Nếu

trong vòng một khắc không có ta giải trừ thì lập tức toàn thân hóa thành một vũng máu.

Khuôn mặt Vân Phi tái mét, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Sau khi hít sâu vài hơi, Vân Phi biết tính mạng của mình tạm thời đã giữ được.

- Đưa ta tới Kỳ Lân thành!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, tiếng nói không có chút khác lạ.

Vân Phi vội vã gật đầu, điều khiển kiếm quang, cẩn thận đi cạnh Vương Lâm dẫn đường cho hắn. Vương Lâm phi hành không dùng phi kiếm mà dường như có một cơn gió nâng hắn đưa về phía trước.

Đây là một phương thức phi hành đặc biệt, thật ra là do hắn gần đây qua nhiều năm nghiên cứu kỹ Dẫn lực thuật, sử dụng đạt tới lô hỏa thuần thanh (1) mới nghĩ ra. Dù là dùng từ lô hỏa thuần thanh cũng không thể diễn tả hết, chuẩn xác mà nói, Dẫn lực thuật dưới sự khống chế của hắn đã gần như đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

(1): Lô hỏa thuần thanh: Toàn bộ ngọn lửa trong lò đạt tới màu xanh, đạt nhiệt độ cao nhất. Câu này chỉ việc đã đạt tới đỉnh cao.

Ví dụ như bây giờ, hắn mặc dù không sử dụng phi kiếm nhưng tốc độ cũng không khác gì mấy. Hơn nữa nếu sử dụng phi kiếm thì linh lực lại tiêu hao hơn. Mà dẫn lực thuật là thứ pháp thuật tối cơ bản, đối với một tu sĩ kết đan hậu kỳ mà nói thì cơ hồ hao tổn cực nhỏ. Thậm chí nếu không cẩn thận xem xét thì linh lực dường như chẳng hao tổn chút nào.

Có thể nói là linh lực tiêu hao cũng chỉ bằng một phần vạn linh lực do kim đan vận chuyển một vòng mà thôi.

Loại phương thức phi hành hời hợt này khi Vân Phi nhìn thấy lại một lần nữa chấn động. Tia hy vọng của nàng về việc ngày sau thoát khỏi ma chưởng của hắn liền tan biến.

Kỳ thực khoảng cách ngàn dặm cũng không phải là quá xa. Nhưng sau khi phi hành một ngày Vương Lâm vẫn không thấy Kỳ Lân thành, sắc mặt lập tức trầm xuống. Vân Phi cũng âm thầm kinh hãi. Nàng lúc trước có nói đến khoảng cách tới Kỳ Lân thành những lại quên mất Thâm Lam Cực Quang hiếm khi xuất hiện trong Loạn Tinh Hải.

Cực quang rất hiếm khi xuất hiện, nhưng mỗi lần xuất hiện thì phạm vi lại rất rộng. Khi tiến vào trong cực quang cũng không có nguy hiểm gì, nhưng ở trong đó thần thức không thể ly khai thân thể, rất dễ bị mất phương hướng.

Ở bên ngoài cực quang, Vân Phi lo lắng đem chuyện này giải thích một phen. Nàng sợ chẳng may chọc giận đối phương nên vội vã nói hết mọi

chuyện. Cuối cùng nàng đề nghị đi vòng qua nó. Nếu làm như vậy thời gian có chậm hơn nhưng tuyệt đối không quá năm ngày.

Vương Lâm sau khi nghe xong, thần thức liền tỏa ra, quét qua một vòng. Thần thức hướng thẳng tới cực quang. Rất nhanh sau đó, hắn xem xét thấy sự việc quả như Vân Phi nói, liền đồng ý với đề nghị của nàng.

Vân Phi thở phào một hơi, vội vã đi trước dẫn đường.

Vương Lâm vốn kiệm lời, Vân Phi thì lại sợ hãi, cũng không dám tùy tiện nói chuyện với hắn. Vì vậy cả quãng đường đi hai người hầu như chưa nói chuyện gì với nhau.

Tới giữa trưa ngày thứ ba, cấm chế trong cơ thể Vân Phi phát tác. Nàng cảm nhận được lời có Vương Lâm nói trước đây, thấy máu huyết chảy ngược, linh lực hỗn loạn, như muốn phá thể mà ra, đau đớn vô cùng. Nàng thậm chí cảm thấy cả thân thể của mình như lửa đốt, khiến thân thể như bị hòa tan.

Cũng may thời gian phát tác không dài thì Vương Lâm đã giải trừ. Trải qua sự việc lần này, một tia không cam tâm còn sót lại trong Vân Phi đã hoàn toàn biến mất, không dám còn chút ý niệm phản kháng.

Suy nghĩ trong lòng đối phương Vương Lâm rõ như trong lòng bàn tay. Tuy đối với việc khống chế nhân tâm hắn không am hiểu nhưng việc

khống chế ma đầu thì đối với hắn lại quá nhẹ nhàng.

Thủ đoạn hắn sử dụng với Vân Phi thật ra cũng không khác mấy so với việc nuôi dưỡng ma đầu, bản chất đều giống nhau.

Vương Lâm hiểu rõ nếu như để đệ tử của bốn người Đoan Mộc Cực, Lục Dục Ma Quân và Mạnh Đà Tử cùng Cổ Đế biết mình đi ra từ trong Toái Tinh loạn thì phiền toái sẽ kéo tới không ngừng.

Những người này tất nhiên sẽ có những người biết được sự thực về Toái Tinh Loạn. Một khi sự việc bị bại lộ thì chờ đợi hắn sẽ là sự truy sát đến cùng của những đệ tử đó. Nếu như những đệ tử đó đều chưa đạt tới tu vi Nguyên Anh thì không đáng phải bàn, nhưng một khi có Nguyên Anh kỳ thì Vương Lâm sẽ gặp phải phiền hà lớn.

Vì vậy, nếu như việc giết người giệt khẩu cũng là chuyện tốt, bớt được nhiều chuyện đa đoan, hơn nữa sẽ đảm bảo hơn cho sự an toàn của hắn.

Đây hoàn toàn không phải là Vương Lâm muốn chém giết mà là do bắt buộc phải như vậy để sinh tồn. Trong lòng hắn đã không ít lần phải hối hận, nói chính xác hơn đó là chuyện từ nhiều năm trước.

Năm đó ở Triệu quốc, hắn vừa rời khỏi Hằng Nhạc phái, gặp ngay Trương Hổ và bạn bè, hắn giết sư phụ Trương Hổ, cứu Trương Hổ nhưng lại bị tất cả những phàm nhân xung quanh nhìn tận mắt.

Quyết định khi đó của Trương Hổ là giết tất cả bọn họ, nhưng tính cách thuần phác của Vương Lâm khiến hắn không đành lòng ra tay giết người vô tội, mà là thi triển pháp thuật khiến cho người khác mất đi trí nhớ.

Sau nhiều năm, mỗi lần nghĩ tới chuyện này trong lòng hắn lại thấy day dứt, đau đớn như có hàng ngàn con trùng cắn xé vậy. Hắn không chỉ một lần trách mình khờ khạo, không chỉ một lần hận mình năm đó quá ngây thơ.

Hoàn toàn hắn không biết trên người sư phụ Trương Hổ có Chú thuật của Mặc lão nhân, có thể thấy hết tất cả những cảnh tượng trước khi hắn chết.

Hắn nghĩ rằng sự việc nhất định xuất phát từ những người phàm tục kia. Đổi lại một phút mềm lòng của hắn là sự báo thù của sư phụ Trương Hổ - Mặc lão nhân dẫn tới sự truy sát của Đằng Hóa Nguyên huyền tôn.

Nếu không như vậy thì Vương Lâm đâu có thể rơi vào bước tai họa đầy trời, khi còn là Trúc Cơ kỳ đã đắc tội với một tên Nguyên Anh mạnh mẽ, hơn nữa đã bị hắn giết hết toàn tộc. Cha mẹ cũng phải bỏ mạng chỉ còn lại linh hồn mà thôi.

Mà chính hắn cũng đã chết một lần!

Tất cả những điều này đều là do một phút mềm lòng dẫn tới. Từ giây phút bỏ mạng kia sự thuần phác của Vương Lâm cũng theo đó mà chết đi. Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại thì nhất định hắn sẽ không ngăn cản quyết định của Trương Hổ hôm đó.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 203: Kỳ Lân thú thành.

Không ai sinh ra đã là kẻ lòng lang dạ sói. Không ai sinh ra đã là người cẩn thận, là người giả dối. Càng không có ai sinh ra đã lạnh lùng vô tình. Tất cả đều do những sự việc trong hiện thực thúc đẩy tạo thành.

Nếu như có thể lựa chọn, rất có thể sẽ có người đánh đổi tất cả để trở thành một kẻ “lòng lang dạ sói, gan to tày trời, làm việc quyết đoán, lạnh lùng vô tình, tâm tư cẩn mật, ý chí kiên định, xảo quyệt như hồ ly”.

Vương Lâm bây giờ đã rời khỏi nước nếu như tính cả thời gian ở chiến trường ngoại vực với thời gian ở Cổ thần thực tế đã được hơn bốn trăm năm. Hơn bốn trăm năm căn bản đã thay đổi hoàn toàn tư tưởng của một con người.

Hắn bây giờ đã khác hoàn toàn so với thiếu niên ở Hằng Nhạc phái Triệu quốc trước kia. Vương Lâm cũng có lúc nghĩ lại nếu như năm đó Tứ thúc không lấy danh ngạch của con mình nhường cho hắn thì e rằng bây giờ hắn đã là một nắm đất.

Nhưng suốt cuộc đời hắn hiển nhiên sẽ không phải trải qua nhiều gian nan như hiện nay. Con đường mà hắn đi sẽ là thi cử, báo đáp triều đình. Còn cha mẹ hắn sẽ không phải có kết cục như vậy. Sau khi con trai của mình thi cử đỗ đạt họ sẽ nhận được sự tôn kính của nhiều người, được người khác dựa dẫm, nhờ vả, nhưng lại tự hào thỏa mãn, sống hết một đời.

Vương Lâm hít sâu một hơi, thu lại những cảm xúc đang bộc phát ra.

Cho dù là Đằng Hóa Nguyên, lão già họ Mặc thậm chí là những kẻ tu chân ở Triệu quốc, hay là những kẻ mạnh của Cự Ma tộc cho đến tông chủ của Triệu quốc Thi Âm tông tất cả đều là những kẻ Vương Lâm phải thanh toán. Không có kẻ náo có thể trốn chạy được!

Ngoài ra, Vương Lâm còn nghi ngờ việc Đằng Hóa Nguyên có thể tìm được địa chỉ của gia tộc mình. Điều này hắn cũng sẽ truy xét cho ra. Phàm là những người có liên quan đều được liệt vào danh sách phải gặp tử thần!

Dưới sự dẫn đường của Vân Phi, ngày thứ tư hai người nhìn thấy từ xa một tòa Thương Thiên Cổ Thú. Nam Đấu thành nếu như so sánh với nó thì chẳng khác nào giống như một đứa trẻ mới tập đi so với người khổng lồ vậy.

Kỳ Lân thành này giường như do hàng trăm cái Nam Đấu thành gộp lại. Từ đằng xa nhìn lại thì giống như là Thượng cổ Hoang thú đang nằm úp xuống rồi phát ra những luồng khí Cổ phác uy nghiêm.

Thực tế hình dáng Kỳ Lân thành là từ một ngọn núi đá đen sì tạo thành một Kỳ thú cực lớn.

Kỳ Lân thú này hai mắt sống động, nhìn vào dường như nó đang sống vậy. Người lần đầu đến Kỳ Lân thành không khỏi thốt lên vì kinh ngạc.

Kỳ Lân thú nằm dưới đất to lớn vô cùng. Trên người nó có rất nhiều vảy. Trên thực tế ở mỗi cái vảy đó chính là một động phủ.

Trong Kỳ Lân thú này là thành thị của thành phố này. Trong đó dường như bán tất cả các nguyên liệu, pháp bảo, công pháp của tuyệt đại bộ phận Tu Ma Hải.

Bao bọc bên ngoài Kỳ Lân cổ thú là một dãy núi. Dãy núi này hình tròn bảo vệ toàn bộ Kỳ Lân thành bên trong. Bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc được người ta mở một lối đi lớn trở thành cổng thành.

- Trước đây không ai biết về Kỳ Lân thành này. Tương truyền rằng trước khi nước biển trong Tu Ma Hải chưa biến thành sương khói tòa thành này đã tồn tại rồi.

Vân Phi nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm hướng về Kỳ Lân thành phương xa vội vã giới thiệu.

Vương Lâm nhìn lướt qua, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn vào con Kỳ Lân to lớn ở trước cửa thành.

Tay phải hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật, lập tức xuất hiện một ngọn ngọc giản. Ngọc giản này chính là quà tặng trước lúc chia tay của Lý Mộ Uyển, trong đó có ghi lại toàn bộ trận pháp Trấn phái Thanh long của Đấu Tà phái.

Sau khi xem xét một lượt, Vương Lâm phát hiện Kỳ Lân thú có công hiệu giống với Thanh long của Đấu Tà phái!

Một lúc lâu sau, hắn thu lại ánh, mắt thân mình thả lỏng về phía trước, bay nhẹ nhàng hướng về dãy núi bao phía ngoài Kỳ Lân thành. Vân Phi vội vàng cưỡi kiếm quang theo sát đằng sau.

Ở cửa phía Đông dãy núi có hai tu sĩ mặc cẩm bào xanh đang đứng. Vương Lâm đảo mắt nhìn những tu sĩ này. Họ đều có tu vi Trúc Cơ trung

kì.

Ánh mắt họ sáng ngời, lạnh lùng nhìn những người đi lại xung quanh. Phàm là những người đi vào đều cầm theo một miếng ngọc bội hình dạng Kỳ Lân, đợi sau khi kiểm tra xong mới được đi vào.

Trong số những người ra vào này cũng có một số tu sĩ Kết đan kỳ. nhưng thần thái của những tu sĩ cẩm bào kia vẫn lãnh đạm như thường, hoàn toàn không có chút gì cung kính. Ngược lại những tu sĩ Kết Đan kỳ kia cũng không có thái độ gì ngênh ngang.

Cảnh tượng kỳ lạ này lập tức khiến Vương Lâm cảm thấy hứng thú.

- Những tu sĩ này đều là hộ vệ bên ngoài của Thành chủ phủ Kỳ Lân thành. Bên trong Kỳ Lân thành ngoài Thành chủ phủ không tồn tại bất kỳ môn phái nào. Ở đây Thành chủ phủ quản lý tất cả thành này. Bất kỳ một môn phái ngoài thành nào muốn vào Kỳ Lân thành đều phải hành sự theo một loạt các quy định ở đây.

Vân phi đứng bên cạnh vội vàng giải thích.

Vương Lâm gật đầu. Hắn nghĩ tới nguyên do của việc này chắc chắn là thế lực của Thành chủ phủ rất ghê ghớm. Đây chắc chắn không phải là chó cậy gần nhà, gà cậy gần cửa, cáo mượn oai hùm. Nếu không cho dù

những hộ vệ Trúc Cơ kỳ kia có khoác lên mình bộ da hổ thì những tu sĩ Kết Đan kỳ kia cũng sẽ không phải khúm núm như vậy.

Không lâu sau đến lượt Vương Lâm và Vân Phi. Vân Phi lấy ngọc bội ra. Sau khi giao nộp một số linh thạch nhất định liền dẫn Vương Lâm tiến vào Kỳ Lân thành.

Trong khoảnh khắc đi qua cửa thành thần thức Vương Lâm quét một vòng quanh một cái đài lồi ra ở hai bên cửa thành. Hắn có thể cảm nhận được ở đó có hai tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Hai tu sĩ kia không hề phát hiện được thần thức của Vương Lâm đang dò xét mình.

Thần thái Vương Lâm bình tĩnh cùng với Vân Phi đi qua cửa thành rồi chầm chậm tiến tới bên dưới Kỳ Lân thú to lớn kia. Nhìn gần Kỳ Lân càng thêm hùng vĩ như một tòa núi lớn đứng sừng sững trước mặt, khiến cho người ta cảm thấy nhỏ bé hơn rất nhiều.

- Đây chính là Kỳ Lân thành, một trong mười chủ thành lớn nhất trong Tu Ma hải. Lần đầu tiên khi nhìn thấy Kỳ Lân thú, ai cũng đều cảm thấy kinh ngạc. Tương truyền rằng trước khi Tu Ma hải chưa hóa thành sương khói từng có một con Kỳ Lân to lớn tồn tại. Thực sự không thể tưởng tượng được trên thế gian này lại có một loài thần thú như vậy.

Vân Phi đứng bên cạnh cảm khái nói.

Chỉ có điều cảm giác này đối với Vương Lâm mà nói chẳng là gì, so với Cổ thần Đồ Ti thì thực sự nó chẳng là gì cả. Với những ký ức về Cổ thần đối với Vương Lâm mà nói Kỳ Lân thú cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Thậm chí không nói tới Đồ Ti, riêng Giao long to đến ngàn trượng bên trong Cổ thần cũng không kém gì Kỳ Lân thú này.

Liếc qua một chút Vương Lâm thu lại tầm mắt, thản nhiên nói:

- Dẫn ta tới nơi ở của ngươi!

Vân Phi vội vàng gật đầu, cưỡi kiếm quang lập tức bay đi rồi dừng lại ở một cái vảy trên lưng Kỳ Lân thú. Chỉ có một cái vảy đã rộng tới mười mấy trượng.

Đứng ở chỗ cái vảy đó, Vân Phi lấy ngọc bội ra ấn lên đó một đạo linh quang, lập tức một luồng ánh sáng xanh từ trong ngọc bội xuất hiện. Sau đó chiếc vảy Kỳ Lân lập tức hóa thành từng đợt nước trong suốt dao động chầm chậm.

Vân Phi quay đầu lại nhìn Vương Lâm, thân mình trầm xuống một chút. Ánh mắt Vương Lâm chớp động, ngồi xổm xuống sờ một cái. Một cảm

giác mát lạnh từ trong tay truyền ra. Hắn trầm ngâm hồi lâu, thân mình đột nhiên cử động, trầm xuống.

Động phủ không lớn, bên trong có ba gian thạch thất, sau khi Vương Lâm đi vào Vân Phi lập tức dâng ngọc bội sau đó hồi hợp chờ Vương Lâm sắp xếp.

Vương Lâm cầm ngọc bội, thần thức đảo qua, phát hiện trong đó có một trận pháp. Hiển nhiên trận pháp này chính là điểm mấu chốt khống chế động phủ này. Sau một hồi xem xét, ngước đầu lên nhìn Vân Phi, bình thản nói:

- Ngươi có thể tùy ý ra vào nhưng nếu như để lộ việc ta đã ra khỏi Toái Tinh loạn. Lúc đó đừng trách ta vô tình. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không lưu lại ở Tu Ma hải lâu đâu. Khi rời khỏi ta sẽ giải bỏ cấm chế cho ngươi.

Nói xong tay phải hắn lại phóng ra một đạo cấm chế ấn xuống ấn đường của Vân Phi.

Sau khi đánh ra một đạo cấm chế, Vương Lâm cũng không để ý tới nữ tử này nữa mà vung tay áo tách riêng căn phòng để nữ tử này ở ra, ở giữa là cấm chế ngăn cách.

Vương Lâm khoanh chân ngồi bất động trong động phủ, tay phải bắt quyết, điểm nhẹ lên mi tâm một cái. Lập tức một hư ảnh từ đó bay ra. Hư ảnh này chỉ lớn bằng một bàn tay, hình thái mơ hồ nhưng có thể nhận ra đây là một con thú.

Hư ảnh này chính là để nhị ma đầu của Vương Lâm!

Đệ nhị ma đầu sau khi xuất hiện lập tức yên lặng lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích, chờ đợi mệnh lệnh của Vương Lâm. Từ sau khi kết xuất hồn hạch, tia phản kháng cuối cùng trong nội tâm hồn hạch này cũng đã tan thành mây khói.

Tay phải Vương Lâm cách không điểm một cái, thân ảnh ma đầu này dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Chẳng qua thần thức thôn hồn của Vương Lâm quan sát vẫn có thể nắm rõ vị trí của ma đầu này.

Trong lòng hắn chợt động, truyền ra một đạo thần niệm. Lập tức đệ nhị ma đầu rời khỏi thạch thất, đi tới phòng Vân Phi, yên lặng đến bên cạnh nàng.

Cả quá trình đó nữ tử này không phát hiện ra chút nào.

Sau đó Vương Lâm cũng không để ý tới nữ tử này nữa mà hít sâu một hơi. Mọi ký ức khi ở địa phương của cổ thần trong thời gian hai trăm

năm đều hiện ra một lần nữa.

Trong thời gian đó hắn vô số lần suýt chết, đến giờ hồi tưởng lại phảng phất như là mộng cảnh, khiến cho người ta có một cảm giác không chân thật.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 204: Cổ kính và Cấm phiên.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm thở dài một hơi. Hắn mặc dù có được truyền thừa ký ức của cổ thần nhưng đó chỉ là một bộ phận của truyền thừa mà thôi. Một bộ phận khác chính là truyền thừa lực lượng.

Chủ nhân huyết hải tất nhiên sẽ không cam tâm. Một khi hắn nghĩ ra phương pháp rời khỏi cơ thể của cổ thần thì nhất định người đầu tiên hắn muốn tìm chính là Vương Lâm - Kẻ đã có được truyền thừa ký ức.

Mà mất đi mọi ưu thế của truyền thừa ký ức khi còn ở trong cơ thể của cổ thần, một khi chạm trán với hồng phát nam tử kia, Vương Lâm cơ hồ không có chút cơ hội để bảo vệ tính mạng.

Chuyện này giống như một tòa núi lớn đè trong lòng hắn.

Chẳng qua Vương Lâm tính toán, hồng phát nam tử nếu muốn rời khỏi được thân thể của cổ thần cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng. Do vậy trong thời gian ngắn hắn cũng sẽ không có nguy hiểm gì từ chủ nhân huyết hải.

Cho dù là vậy thì cũng phải chuẩn bị một chút, cần phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch của Vương Lâm. Chờ sau khi ở Kỳ Lân thành chỉnh đốn lại, hắn sẽ bắt Vân Phi dẫn hắn đi tìm cổ truyền tống trận trong tu ma hải.

Cực phẩm linh thạch trong túi hắn sơ sơ cũng có hơn hai mươi khối, đủ để hắn mở truyền tống trận đi tới bất cứ địa phương nào.

Chỉ là trước đó hắn còn phải cẩn thận nghiên cứu cổ truyền tống trận. Nếu gặp phải những trận pháp mà hắn không biết thì cho dù có gặp được hắn cũng không thể mạo hiểm khởi động.

Kỳ thật đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn tới Kỳ Lân thành.

Ngoài ra, tu vi hắn đã đạt tới Kết Đan hậu kỳ, tới Kết Anh chỉ còn khoảng cách nhỏ như sợi tóc. Vậy mà hắn dù cố gắng tới đâu cũng vẫn kém một chút.

Vương Lâm không biết người khác kết anh có khó khăn như vậy hay không nhưng đối với hắn mà nói, kết anh so với tưởng tượng còn khó khăn gấp mấy lần. Dù là tủy dịch của giao long hay là đan dược giúp gia tăng tỷ lệ kết anh hắn đều đã ăn hết nhưng cuối cùng vẫn không thể kết anh.

Thậm chí một chút dấu hiệu cũng chưa từng xuất hiện.

Vương Lâm cũng từng tự phân tích, chuyện này có liên hệ chút nào với Cực Cảnh thần thức hay không. Nhưng năm đó trong thời khắc cực cảnh tiến vào thần thức, trong đầu Vương Lâm lại như có một tia minh ngộ. Chỉ biết là ở trạng thái kỳ dị đó, hắn biết rằng sau khi kết anh, đối với tu si có tu vi ngang mình, tu sĩ có Cực Cảnh thần thức hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Thực ra hắn cũng chưa hề hiểu rõ Cực Cảnh thần thức. Do vậy một trong những nhiệm vụ lần này ở Kỳ Lân thành chính là tìm kiếm điển tịch liên quan tới Cực Cảnh thần thức.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn trầm mặc một lúc lâu, sau đó tay phải lấy ra mấy cai túi trữ vật. Mấy cái túi này trừ cái lấy được trong động huyệt ở Chiến Thần điện ra, đều là do thu hoạch của hắn ở chỗ của cổ thần.

Đầu tiên là túi trữ vật của Cổ Đế. Vương Lâm dùng thần thức xem xét, nhất thời một cỗ lực lượng nhu hòa xuất hiện, ngăn cản thần thức của hắn tiến vào.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, hắn trầm ngâm một chút. Cổ Đế rõ ràng là vẫn chưa chết.

Trong lòng hắn cười lạnh, ném vào cùng một chỗ với cái túi trữ vật lấy được trong Chiến Thần điện kia. Sau đó ánh mắt hắn nhìn vào những túi trữ vật còn lại.

Trong số đó khiến hắn không yên tâm nhất chính là cái túi chứa bổn mạng pháp khí của mười người bọn Đóa Mục. Tay phải hắn vung lên, những vật trong túi đó liền bay ra một lượt.

Mười kiện pháp khí lơ lủng trước người hắn. Trong số đó ngoại trừ thanh loan đao màu đen vẫn lóe lên từng trận huỳnh quang, chín kiện pháp khí còn lại đều ảm đạm.

Thần thức Vương Lâm vừa động, bao vây lấy chín kiện pháp bảo, sắc mặt lập tức trầm xuống. Chín kiện pháp bảo này dù chủ nhân đã chết, ánh sáng bổn mạng ảm đạm nhưng bên trong vẫn ẩn chứa một luồng thần thức khác, ngăn cản Vương Lâm chiếm lấy.

Ánh mắt hắn lóe sáng, trầm ngâm một chút, đột nhiên nghĩ tới lúc lão giả giao pháp khí cho hắn từng hạ phong ấn lên từng kiện pháp bảo.

Vương Lâm nhíu mày. Thần thức hắn lại hiện lên, bao vây chín kiện pháp khí này, cẩn thận quan sát. Mỗi một pháp khí hắn đều dùng thời gian rất lâu, xem xét thận kĩ thần thức ba động kia.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhìn chăm chú một cái cổ kính bằng đồng cổ, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Hắn quan sát chín kiện pháp khí, ngoại trừ cổ kính này ra, những thần thức khác với tu vi Kết Đan kỳ của hắn không thể hóa giải được.

Mặt kính này là do khi chủ nhân của nó chết đi, trong nháy mắt kéo theo một tia thần thức trên đây, cuối cùng là ảnh hưởng xấu tới thần thức do lão giả lưu lại.

Do đó việc hóa giải thần thức trên pháp bảo này cũng không phải không có khả năng. Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên thu hồi lại những pháp bảo kia, chỉ lưu lại cổ kính lơ lửng trước người, thử mạnh mẽ chiếm đoạt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Nửa tháng sau, Vương Lâm từ trong động phủ đi ra. Thần sắc hắn bỉnh thản, khuôn mặt như thường. Trước đây ba mươi ngày hắn đã hóa giải thành công thần thức lưu lại trên cổ kính, thành công gắn thần thức của bản thân trên đó. Sau đó lại trải qua bảy ngày tế luyện, cuối cùng có thể sơ bộ khống chế bảo vật này.

Tiếp theo hắn lại dùng đan hỏa tiếp tục tế luyện, sau bảy bảy bốn chín ngày, vật đó đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Tác dụng của bảo vật này hắn đã cảm nhận được. Tác dụng của cổ kính này tương tự như lực lượng thần bí bên trong Loạn Tinh Hải, đều có liên quan tới phân thân.

Theo hắn nghĩ, vật này hắn trước đây phải rất nổi danh, nếu không thì thượng cổ tu sĩ cũng không dùng làm bổn mạng pháp bảo.

Chẳng qua với hiểu biết của Vương Lâm cũng không thể nói ra tên vật đó. Cho dù là trong trí nhớ của cổ thần Đồ Ti cũng chẳng có gì liên quan tới pháp bảo này.

Dù sao thân thể cổ thần là pháp bảo mạnh nhất rồi. Cổ thần không mấy khi luyện khí, mà đã luyện khí thì những vật luyện ra uy lực lớn vô cùng.

Vương Lâm cho tới bây giờ vẫn thường xuyên nhớ tới cái đỉnh mà cổ thần Đồ Ti ném đi kia.

Sau khi nhận được truyền thừa ký ức, Vương Lâm đã biết thủ pháp chế tạo loại pháp bảo khổng lồ kia. Chẳng qua tài liệu cần thiết để chế tạo nó thì dù đem cả Chu Tước tinh hợp lại một chỗ cũng không thể chế tạo ra một kiện!

Bây giờ hắn đã biết tên của cái đỉnh kia, gọi là Huyền Tinh đỉnh. Ngoài tác dụng phong ấn, dựa theo ký ức của cổ thần, nếu chế thành đỉnh ấy thì có thể phong ấn vạn vật trên thế gian, dù là cả một tinh cầu cũng có thể bị phong ấn.

Tài liệu chế tạo đỉnh này Vương Lâm cũng nhớ được một ít, nhưng một ít này theo Vương Lâm nhận thấy cũng chỉ được khoảng năm mươi phần trăm mà thôi.

Mấy ngày nay ngoài chuyện mặt kính cổ đồng này ra, thời gian còn lại của Vương Lâm là lấy Mặc Gian thạch để chế tạo Cấm phiên.

Chẳng qua còn thiếu một ít tài liệu bình thường, đến một hôm Vương Lâm rời khỏi động phủ, mục đích là tới phường thị mua sắm tài liệu còn thiếu.

Trong thời gian hắn hóa giải cổ kính, cấm chế trong cơ thể Vân Phi phát tác mấy lần. Trong mấy lần đó hắn đều dùng đệ nhị ma đầu cách không hóa giải

Trên thực tế Vân Phi trong những ngày này đã rời động phủ mấy lần. Mỗi lần đều ra ngoài nhờ cao nhân ở Kỳ Lân thành giải cấm chế, nhưng sau đó đều thất vọng trở về.

Tu sĩ nàng tìm gặp dù kẻ nào cũng không thể hóa giải cấm chế này. Tất cả vừa thấy đã đều cau mày nhăn mặt. Theo bọn họ thấy, thủ pháp cấm chế này hoàn toàn không giống như của tu chân giới hiện nay. Cấm chế này có vẻ giống như thượng cổ cấm thuật.

Những người này cũng nghi ngờ là vậy nhưng thuật cấm chế là một loại pháp thuật quá phức tạp, thường cực kỳ ít người tổn hao tâm huyết nghiên cứu. Do vậy mặc dù cấm chế trong người nữ tử này cổ quái nhưng cũng không tìm hiểu thêm.

Mà Vân Phi khi tìm người phá giải cấm chế cũng cực kỳ cẩn thận. Nàng sợ ràng cấm chế chẳng những không bị phá giải mà mình lại để lộ thân phận Vương Lâm, cuối cùng bị hắn giết chết.

Vân Phi căn bản không biết rằng mọi việc nàng làm đều bị đệ nhị ma đầu của Vương Lâm quan sát một cách rõ ràng. Đối với những trò ma mãnh này, Vương Lâm trong lòng thầm cười lạnh. Muốn chết sao!

Lúc này Vương Lâm từ trong thạch thất đi ra, định tới phường thị. Đột nhiên cửa động phủ mở ra, Vân Phi từ bên ngoài cau mày đi vào. Mặt Vương Lâm hơi đổi sắc, tay phải bắt ấn, thân thể bỗng nhiên biến mất.

Nữ tử này sau khi tiến vào trong động phủ liền liếc về phía thạch thất của Vương Lâm một cái, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia oán độc.

Thân hình Vương Lâm đã biến mất, nhìn chằm chằm vào nữ tử này. Những trò ma mãnh của nữ tử này gần đây đã khiến hắn động sát ý. Đợi đối phương trở lại thạch thất, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, ra khỏi động phủ. Hắn bay lên, dựa theo Kỳ Lân thú bộ tiến vào trong thành.

Kỳ Lân thành rất rộng lớn, đủ loại cửa hàng, đều bán vật phẩm tu chân. Đi trong thành Vương Lâm gặp rất nhiều tu sĩ. Những tu sĩ này tu vi còn chưa tới Kết Đan hậu kỳ, thậm chí còn có kẻ mới đạt ngưng khí kỳ tầng ba.

Vương Lâm vừa đi vừa đánh giá các cửa hàng ven đường, tìm kiếm vật phẩm mình cần. Cùng lúc đó thần thức hắn vẫn liên hệ với đệ nhị ma đầu. Hắn thấy rõ ràng Vân Phi từ trong một góc của thạch thất mở ra một phiến đá, rồi lôi từ trong đó ra một cái lò luyện đan, trên mặt lộ vẻ chần chừ, sau đó đặt lò luyện đan xuống, ngồi bên cạnh, vẻ mặt đầy do dự.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Vương Lâm cười lạnh. Nữ tử này mạng nằm trong tay hắn, hắn cũng chẳng nóng lòng ra tay sát hại mà muốn xem một chút, xem bên trong Kỳ Lân thành có người nào có thể phá giải được cấm chế của mình hay không, qua đó kiểm nghiệm uy lực cấm chế của mình.

Vì có ý định như vậy nên hắn vừa theo dõi nữ tử này từ xa, vừa tìm kiếm tài liệu.

Đang đi, ánh mắt Vương Lâm đột nhiên ngừng lại, nhìn vào một cửa hàng. Cửa hàng này khoảng năm tầng, bên ngoài trạm trổ long phượng,

toả ra linh khí nhè nhẹ. Ở phía trước cửa hàng có một tấm ngọc bài thật lớn, có khắc ba chữ thật lớn như rồng bay phượng múa ----- Luyện khí các!

Nhìn những chữ này, khoé Vương Lâm nở nụ cười cổ quái. Hắn nhớ rõ ràng năm đó khi còn ở Nam Đấu thành, lấy da giao long đổi lấy đan lô, không ngờ bị nhìn trộm, bị đuổi giết cả ngàn dặm, dẫn phát một hồi gió tanh mưa máu trên cả ngoại vi tu ma hải.

Đan lô đó cuối cùng lại được hắn đưa cho Lý Mộ Uyển.

Nghĩ tới đây trong đầu Vương Lâm không khỏi hiện lên hình ảnh một nữ tử ôn nhu. Hắn thầm than một tiếng. Lý Mộ Uyển đối với hắn có tình, điểm ấy hắn có thể nhận ra. Nhưng hắn mang huyết hải thâm cừu, không thể khiến bản thân vướng bận. Nếu không khi mình gặp đại hoạ cũng sẽ khiến nữ nhân đó bị liên quan.

Trải qua một lần như vậy, trái tim Vương Lâm trở nên lãnh khốc. Hắn không cho phép bản thân khi còn chưa có thực lực bảo vệ thân nhân mà lại vướng vào những chuyện tình như thế.

Hơn nữa thời gian thoáng chốc đã trôi qua hai trăm năm, Lý Mộ Uyển có còn nhớ hắn hay không cũng còn phải xem xét.

Hình ảnh Lý Mộ Uyển trong đầu liền bị hắn lập tức xoá nhoà. Ánh mắt Vương Lâm lại trở nên lạnh như băng. Hắn nhấc chân, bước vào trong Luyện khí các.

Luyện khí các này so với Nam Đấu thành cũng không khác nhau là mấy, chỉ có nhiều hơn một tầng mà thôi.

Sau khi Vương Lâm đi vào, tuỳ ý nhìn quanh một lượt, sau đó đi lên tầng hai. Vừa bước lên tầng hai, bước chân Vương Lâm chợt chững lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trên vách tường bên trái.

Ở đó có một bộ da giao long thật lớn. Đây là một bộ da đầy đủ, nhìn qua như còn sống vậy.

Ngồi ở tầng hai luyện khí các là một cô gái mặc quần áo tơ tằm màu lam. Cô gái này đang cắn hạt dưa, nhìn thấy Vương Lâm sau khi đi lên, nhìn chằm chằm vào tấm da giao long trên vách tường, liền lợi dụng thần thông đặc thù của luyện khí tông nhìn qua Vương Lâm vài lần, đại khái đoán tu vi của đối phương đạt tới Kết Đan hậu kỳ.

Vì vậy liền cất tiếng nói thanh thuý êm tai:

- Bộ da này là do luyện khí tông chúng tôi để trưng bày, không bán. Trừ phi các hạ có thể đưa ra vật phẩm có giá trị ngang hàng thì mới có thể đổi được.

Bộ da giao long này Vương Lâm nhìn cực kỳ quen mắt. Nhất là thủ pháp xử lý chỗ tiếp xúc, có chút tương tự với tấm da khi trước hắn đổi lấy đan lô.

- Tại hạ mạo muội hỏi một câu, vật này từ đâu mà có?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, hỏi.

Lời này nếu như là lúc Vương Lâm còn ở Kết Đan sơ kỳ hỏi thì tất nhiên sẽ không có đáp án. Nhưng lúc này hắn có tu vi Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn, chỉ tu vi đó cũng đủ để thiếu nữ trả lời.

Vì thế nàng nói:

- Ngài cũng không phải là người đầu tiên hỏi việc này. Một bộ da giao long hoàn chỉnh thực sự là vô cùng khó kiếm. Hơn nữa bộ da này hiển nhiên là ngay khi giao long mới chết liền bị lột da.

Vương Lâm gật đầu, ánh mắt rời khỏi bộ da giao long, nhìn về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ bỏ hạt dưa trong tay xuống, thản nhiên cười nói:

- Nói thực, vật này từ đâu mà có vãn bối cũng không biết. Vật này là do hai trăm năm trước phân bộ của tệ tông ở Nam Đấu thành dùng một đan lô đổi lấy. Tu sĩ có được bộ da này hai trăm nay trước ở ngoại vi tu ma hải cũng có uy danh cực đáng sợ. Nguời này sau khi từ luyện khí các ở Nam Đấu thành rời đi liền bị mấy tu sĩ Kết Đan kỳ truy sát. Trong đó có một người là Kết Đan trung kỳ. Mà khi đó tu vi người nọ mới chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn mà thôi. Vốn dĩ mọi chuyện chẳng có gì đáng nói, người đó hẳn phải bỏ mạng. Nhưng sự thật lại không phải vậy. Người này lần lượt giết chết mấy tu si Kết Đan kỳ, sau đó không ai ngờ nổi lại có thể đột phá Trúc Cơ, đạt tới Kết Đan kỳ. Sau đó hắn quay lại phản kích, giết sạch những kẻ đã truy sát, thậm chí bức vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia phải dùng tới Vạn Ma Bách Nhật tru sát lệnh!

Vẻ mặt Vương Lâm bình thản nghe mọi chuyện, ánh mắt không có chút biểu tình. Mãi cho tới khi cô gái nói xong hắn mới gật đầu nhẹ, sau đó không hỏi đến việc này nữa.

Dạo quanh luyện khí các một vòng, Vương Lâm lấy ba mươi khối trung phẩm linh thạch mua một ít tài liệu và một ngọc giản ghi lại về cổ truyền tống trận, sau đó liền rời khỏi nơi này.

Tấm da giao long kia vẫn an tĩnh đặt trên vách tường như cũ.

Về mặt tài liệu, Vương Lâm cũng đã hài lòng. Tất cả tài liệu luyện chế Cấm phiên hắn đều đã chuẩn bị đủ. Trên thực tế ngoài Mặc Gian thạch ra thì những tài liệu khác đều là loại bình thường, mua rất dễ dàng.

Ngoài tài liệu, đối với ngọc giản về truyền tống trận, Vương Lâm hơi cau mày. Mặc dù là trong luyện khí các những cũng không có những tu liệu thâm ảo về phương diện cổ truyền tống trận. Trong ngọc giản này chẳng qua cũng chỉ ghi lại một vài thông tin rải rác mà thôi.

Về phần những tư liệu có liên quan tới cực cảnh thần thức thì Vương Lâm cũng không tiện trực tiếp dò xét, đành phải dò hỏi bâng quơ, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Trở lại động phủ một lần nữa, Vân Phi vẫn còn đang trong thạch thất. Vương Lâm nhìn thoáng qua một chút liền trở về thạch thất của mình, khoanh chân ngồi xuống, chẩn bị chế tạo Cấm phiên.

Tu vi của hắn so với đối phương quá chênh lệch, khi tiến vào động phủ Vân Phi cũng chẳng hề phát hiện.

Hắn xuất ra ngọc giản chế tạo Cấm phiên lấy được ở cổ thần đệ nhị quan, cẩn thận xem xét một lần nữa, sau đó bóp nát ngọc giản.

Sau đó hắn xuất ra Mặc Gian thạch, dùng linh lực thúc dục, đem tất cả tài liệu chế tạo Cấm phiên ra, kết hợp lại với nhau.

Sau đó dùng phương pháp trong ngọc giản ghi chép, lấy một phần linh khí tinh huyết, bắt đầu tế luyện.

Quá trình này trong ngọc giản có ghi lại, gọi là qúa trình dưỡng khí.

Có thể nói, chế tạo Cấm phiên khác hoàn toàn so với phương pháp luyện khí của Chiến Thần điện. Hai phương pháp này là hai hệ thống lý luận hoàn toàn bất đồng.

Thời gian dưỡng khí có thể dài ngắn khác nhau, tùy thuộc vào yêu cầu ban đầu của cấm phiên mà gia tăng.

Cấm phiên này nếu bên ngoài sử dụng chín mươi chín vạn, chín ngàn, chín trăm chín mươi mốt cấm chế vậy thì coi như là đại thành. Thực tế cấm phiên phân ra thành bốn đẳng cấp.

Bốn cấp này là dựa vào số lượng cấm chế trên nó mà phân chia. Trong đó số lượng từ chín trăm chín mươi chín chín ngàn chín trăm chín mươi chín chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín và chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín.

Mục tiêu đầu tiên của Vương Lâm chính là chín trăm chín chín mốt cấm chế.

Đêm ngày hôm đó, Vương Lâm khoanh chân ngồi trong phòng, hai tay không ngừng biến hóa. Trước người hắn lơ lửng một cây tiểu kỳ, trên đó có tám mươi mốt điểm đen nhỏ.

Thần thái Vương Lâm ngưng trọng, hai tay biến hóa pháp quyết, sau đó đột nhiên điểm vào tiểu kỳ. Lập tức một loạt tàn ảnh từ hai tay bay ra, hình thành một vòng cấm chế trên tiểu kỳ.

Cấm chế này vừa hạ xuống liền lập tức biến mất, hóa thành một điểm đen trên cây cờ. Lúc này bên trên đó đã có tám mươi hai điểm. Đợi tới khi số điểm đen này đạt chín trăm chín mốt thì xem như hắn chế tạo thành công.

Trong quá trình này, Vương Lâm cực kỳ cẩn thận, gần nửa đêm nay hắn đã đánh ra mấy chục cấm chế mà không thành công.

Sau nhiều lần thử nghiệm, Vương Lâm phát hiện, cấm chế giống nhau cấm phiên này chỉ có thể hấp thu chín lần. Một khi xuất hiện cấm chế giống nhau thứ mười thì chín cái trước đó sẽ biến mất.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Vương Lâm lại chuẩn bị cấm chế thứ tám ba. Lúc này hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về phía thạch thất của Vân Phi, ánh mắt lộ hàn mang.

Thông qua đệ nhị ma đầu, hắn thấy rõ ràng Vân Phi lại mở phiến đá trong phòng, lấy ra đan lô nọ. Đan lô này thoạt nhìn rất cổ xưa, bên trên dán giấy vàng nhợt nhạt.

Trên mặt nữ tử này lại lộ vẻ băn khoăn nhưng rất nhanh nàng liền cắn răng một cái, không cho đan lô vào túi trữ vật mà mang theo người, lặng lẽ ra khỏi phòng, đến bên ngoài thạch thất của Vương Lâm. Nàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt lộ vẻ oán hận, nhưng rất nhanh bị che dấu đi.

Nữ tử này đứng trước thạch thất của Vương Lâm, cung kính kêu:

- Tiền bối, ngài có trong đó không? Sau đó nàng không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng sau một nén nhang, nữ tử này lại cung kính nói một lần nữa:

- Tiền bối, vãn bối có việc phải ra ngoài một chuyến, mong tiền bối cho phép.

Nói xong nàng chậm rãi lùi lại, không nhanh không chậm đi tới cửa động phủ. Thạch thất của Vương Lâm vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Ánh mắt nữ tử này lóe lên, tay phải vỗ nhẹ lên tường đá của động phủ một cái, thân thể lùi về phía sau, rời khỏi động phủ.

Trong thời gian Vương Lâm bế quan hơn một tháng, nữ tử này mỗi lần ra ngoài đều làm như vậy. Vương Lâm trong thạch thất khóe miệng lộ nụ cười lạnh, đợi đối phương rời khỏi động phủ, hắn đứng lên, đi ra ngoài.

Nữ tử này đem đan lô ra ngoài hẳn là có chuyện. Mặt khác Vương Lâm cũng hơi tò mò với đan lô này. Phải biết rằng hắn trước khi tiến vào động phủ này đã dùng thần thức cẩn thẩn dò xét, không hề phát hiện ra bất cứ điều gì dị thường.

Rất hiển nhiên là đan lô nọ có một số pháp thuật để tránh bị thần thức dò xét. Đồng thời nữ tử này đem vật đó ra đây, Vương Lâm cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 205: Nguyên Anh Quy Tức.

Trong Ma hải, không có ánh trăng, nhưng chỉ có một chút điểm ánh sáng xuyên thấu qua lớp sương mù thật dày mà tiến vào thôi, nhưng đối với tu sĩ mà nói, một chút điểm ánh sáng này cũng đủ để chiếu sáng mọi vật trong tầm mắt.

Sau khi Vân Phi đi khỏi động phủ, tốc độ lập tức nhanh lên, trực tiếp bay thẳng lên. Lúc này nàng đứng ở bên ngoài màn sương đen, trong lòng cảm thấy bất an, không khỏi lo lắng. Trên thực tế nàng cũng không chủ động tham dự vào tất cả những chuyện tối nay.

Trong mấy ngày Vương Lâm bế quan, Vân Phi đã âm thầm tìm một số tu sĩ giải trừ cấm chế của nàng, nhưng cũng không thành công. Vốn nàng đã cam chịu rồi, nhưng lại không ngờ tới chuyện ngày hôm qua.

- Đến đây nói chuyện!

Trong âm thanh của nhân ảnh kia mang theo một chút uy nghiêm không thể kháng cự. Giọng nói của hắn vừa dứt, lập tức chung quanh màn sương đen, đột nhiên quay cuồng lên, hóa thành một con rồng sương màu đen, gầm thét uốn lượn, hình thành một con đường hình rồng thật dài, chỗ đầu rồng, chính là tiểu đình trên ngọn núi nhỏ, về phần đuôi rồng thì nằm ở dưới chân nàng.

Vân Phi đè nén lo lắng trong lòng, cất bước đạp lên trên sương mù hình rồng, từng bước đi về phía trước.

Rất nhanh, nàng đi tới tiểu đình trên đỉnh núi, trong nháy mắt khi đi tới nơi này, nàng thấy rõ người trong đình này. Người đó tuổi cỡ trung niên, tướng mạo đường hoàng, có một luồng khí danh gia. Hắn mặc cẩm bào, ánh mắt cơ trí, trong khoảnh khắc khi nhìn về phía Vân Phi, trong đôi mắt ấy lộ ra thần thái sáng ngời.

- Quả nhiên là thượng cổ cấm chế!

Người này thầm nhủ trong lòng, nhưng bề ngoài cũng không lộ ra nửa phần dị thường, mà bình thản nói:

-Ta nghĩ rằng ta có thể hóa giải cấm chế cho ngươi, nhưng ngươi nên nói cho ta biết ai đặt cấm chế này lên người ngươi.

Vân Phi do dự một chút, hạ giọng nói:

- Tiền bối, vãn bối không thể nói điều này, không bằng như vậy đi, vãn bối dùng một lò luyện đan làm điều kiện để đổi lấy chuyện ngài hóa giải cấm chế được không?

Người trung niên kia trầm ngâm một chút, rồi lắc đầu nói:

- Nếu ngươi không nói thì ta sẽ không vì ngươi mà hóa giải cấm chế này, hơn nữa ta có thể nói cho ngươi, ở trong tu ma hải này người có thể phá giải cấm chế này không nhiều lắm đâu, ngươi nên suy nghĩ lại đi.

Trên mặt Vân Phi có vẻ không quyết đoán, sau hồi lâu, nàng cắn răng một cái, nói:

- Được, mời tiền bối phá giải trước, nếu như thành công, tất nhiên vãn bối sẽ nói cho tiền bối toàn bộ.

Người trung niên cười ha hả, đứng lên, tay phải vung lên, lập tức một khối đá màu tím xuất hiện trong tay, khối đá này hình tròn, bề ngoài bóng loáng vô cùng.

Sau khi hắn lấy ra vật ấy, lập tức đánh lên trên đó vài đạo linh quyết, lập tức khối đá kia lóe ra tia sáng bảy màu, ngay sau đó, từ bên trong bắn ra một luồng ánh sáng đỏ, dừng ở mi tâm của Vân Phi .

Thân thể Vân Phi lập tức run lên, nàng có thể cảm giác được, ánh sáng đỏ kia vừa vào cơ thể, lập tức phân tán thành vô số sợi tơ, lập tức di động bên trong thân thể.

Lúc này thái độ của người trung niên kia có chút ngưng trọng, nhìn chằm chằm Vân Phi, cẩn thận quan sát.

Không lâu sau, trên mi tâm của Vân Phi, chậm rãi hiển lộ ra một dấu ấn lờ mờ. Dấu ấn này tràn đầy khí tức cổ xưa, trong khoảnh khắc người trung niên nhìn thấy dấu hiệu này, trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng như điên, thì thào lẩm bẩm:

- Đó thật sự là thượng cổ cấm chế! Thật không ngờ, thực sự lại có người có thể sử dụng loại cấm chế này.

Ánh mắt của hắn chớp động, cắt đứt đầu ngón tay phải, trích ra một giọt máu tươi, rơi xuống hòn đá, hòn đá kia lập tức lóe sáng. Lúc này, từ trên đó bắn ra hai luồng sáng một đen một trắng, mục tiêu của nó là dấu ấn trên mi tâm của Vân Phi.

Nhưng lúc này bỗng nhiên trên búi tóc của Vân Phi hiển lộ ra một bóng ma, là một đầu thú, đột nhiên chắn ở trước mi tâm nàng, miệng thú mở ra, lập tức nuốt vào hai luồng sáng một đen một trắng kia.

Ngay sau đó, bóng ma này hóa thành tiểu thú, bỗng hướng về Vân Phi hút một cái. Đôi mắt Vân Phi đột nhiên trừng lên, nháy mắt đã tràn đầy tơ máu, thần thức không tự chủ được thoát khỏi thân thể, liền bị tiểu thú kia hút vào trong miệng.

Tất cả mọi chuyện phát sinh quá nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, Vân Phi hoàn toàn hương tiêu ngọc vẫn, rơi vào kết cục thần thức bị nuốt.

Trên thực tế, khi nàng chạy đến con đường hình rồng thì kết cục của nàng cũng đã định rồi, chắc chắn nàng phải rơi vào con đường chết. Nếu như nàng có thể nghe theo lời Vương Lâm, lặng lẽ chờ đợi tới khi hắn rời khỏi tu ma hải thì cũng còn có một chút sinh cơ.

Cùng lúc đó, thân thể tiểu thú kia thoáng căng ra, lập tức bao lấy thi thể Vân Phi, chỉ thấy một túi trữ vật, một lò luyện đan, một viên kim đan màu vàng nhạt, toàn bộ bay ra từ trong thi thể, được tiểu thú kia cuốn lấy, rồi muốn bay về phía xa.

Lúc đầu người đàn hắn trung niên nhìn thấy con thú này thì không khỏi biến sắc. hắn thật sự không nhận ra con thú này rốt cuộc là loại thú gì, mà không ngờ có năng lực quỷ dị như vậy, có thể hút lấy thần thức của người khác.

Trong lòng hắn cũng lờ mờ đoán ra, con thú này vẫn luôn ẩn nấp ở đây, hay là vật có chủ, về điểm ấy, trong lòng người đàn ông trung niên có chút kinh nghi.

Nhưng rất nhanh, hắn liền khôi phục lại bình thường, vừa thấy con thú này muốn đi, trong mắt hắn lập tức lộ ra hàn mang, hai tay bỗng nhiên vung lên, lập tức màn sương đen chung quanh, lại một lần nữa hóa thành từng luồng sương mù hình rồng, bao vây con thú này vào bên trong.

Ngay sau đó, tay phải của hắn vỗ lên trên túi trữ vật, lập tức xuất ra một cái trống nhỏ có một mặt được chế tác từ da thú vô danh. Đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm tiểu thú, nhẹ nhàng gõ lên mặt trống.

Chỉ nghe một tiếng " thùng ", màn sương đen ở chung quanh, lập tức cuồn cuộn nổi lên sóng gió, hóa thành một đám ma binh mặc giáp đen, cầm các loại pháp bảo trong tay, tấn công về phía tiểu thú.

Sương mù hình rồng ở phía trước, ma binh ở phía sau, bao vây đệ nhị ma đầu, trong lúc đó ánh sáng của pháp bảo có các màu rực rỡ, giống như mưa rơi, ào ào từ trên cao trút xuống.

Tiểu thú này là Đệ nhị ma đầucủa Vương Lâm thì uy lực có lẽ không quá mạnh, nhưng hung tính của nó thì khó có thể tưởng tượng. Lúc trước mặc dù Vương Lâm thu phục ma thú này nhưng hắn cũng đã từng suýt nữa bị nó cắn trả, bởi vậy có thể thấy được điều đó.

Ma thú này không hề do dự chút nào, một hơi liền nuốt kim đan của Vân Phi, lập tức thân hình tăng lên khoảng một vòng. Ngay sau đó, thân thể nó bỗng nhiên chuyển động, lập tức từ một hóa mười, lại từ mười hóa thành trăm, lập tức hơn trăm tiểu thú xuất hiện chi chít ở trong vòng vây này.

Cùng lúc đó, trăm con tiểu thú đồng loạt phát ra tiếng gào bén nhọn, từng vòng sóng âm giống như sóng dữ ngập trời, điên cuồng hướng về bốn phía đánh ra. Ngay sau đó, trăm con tiểu thú rất mạnh phát cánh, xoay chuyển vị trí, hình thành một cơn lốc, dùng lực tấn công khổng lồ, hướng về một phía, bỗng nhiên lao tới.

Sóng âm dẫn đường, cơn lốc theo sau. Bởi vậy, vài đám sương mù hình rồng dưới sự tấn công của sóng âm thân thể liền sụp đổ, bước tiến của những ma binh cũng bị khiến cho chững lại.

Cơn lốc theo sau, những đám sương mù hình rồng sớm đã sụp đổ, dưới sự thúc đẩy từ từ của cơn lốc, lập tức tiêu tan hoàn toàn và bị cuốn vào bên trong cơn lốc xoáy.

Trong mắt của người đàn ông trung niên lộ ra kỳ quang, hắn nhìn chằm chằm vào cơn lốc kia với ánh mắt có vẻ hơi hứng thú. Tay phải của hắn không nhanh cũng không chậm liên tục vỗ lên chiếc trống cổ.

Đông, đông, đông, đông! Bốn tiếng liên tiếp, lập tức khắp màn sương đen bỗng nhiên quay cuồng kịch liệt, hóa thành một đám mãnh thú với hình thù kỳ quái, xuất hiện ở bên ngoài.

Một đám mãnh thú hung tợn ngập trời, phát tán ra khí thế khát máu giết chóc, đều nhìn chằm chằm cơn lốc đó.

- Ta mặc kệ chủ nhân của ngươi là ai, nhưng linh thú bị Khâu Tứ Bình ta nhìn trúng thì không thể chạy thoát. Ta biết ngươi tất nhiên có thể nghe hiểu ý của ta. Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, trước đây ta chỉ vây mà không tấn công, nhưng sau ba giấy nữa nếu ngươi không phục tùng ta thì ta sẽ phát động công kích.

Đệ nhị ma đầu kêu to một tiếng, lập tức tất cả tiểu thú trong cơn lốc phân tán ra, thần thức ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một tia sét, trong nháy mắt rít gào phóng tới, đánh thẳng đến chỗ người đàn ông trung niên.

Công kích bằng thần thức hóa thành tia sét, thế như chẻ tre, phàm là màn sương đen ngăn trở ở trước nó đều lập tức tiêu tan, gần như trong chớp mắt, công kích bằng thần thức đã tới sát người đàn ông trung niên.

Người này biến sắc, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, cùng lúc đó cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, công kích bằng thần thức dừng ở trước ngụm máu tươi, lập tức phát ra tiếng xèo xèo, tự nhiên chững lại.

Cùng lúc đó, tay phải người này nhanh chóng lấy ra một mảnh gỗ màu đen từ trong túi trữ vật , bộ mặt dữ tợn, quát to:

-Thu!

Nháy mắt, thần thức công kích của tiểu thú lập tức không tự chủ tán đi về phía mảnh gỗ màu đen. Nhưng ngay trong lúc đụng tới mảnh gỗ này, tiếng rít gào của đệ nhị ma đầulại vang lên, thần thức công kích kia lập tức hóa thành trăm cái, giống như trăm sông đổ về một biển, nhanh chóng rút về.

Trán người đàn ông trung niên mơ hồ đổ mồ hôi lạnh. Chuyện vừa rồi, nếu như hành động của hắn hơi chậm một chút, chỉ sợ cũng gặp phải nguy hiểm. Nhưng lúc này ánh mắt của hắn cũng tràn ngập nét cuồng nhiệt. Hắn liếm môi, khàn khàn quát:

- Không ngờ kỳ thú này còn có thể có công kích bằng thần thức, mặc dù ngươi đã có chủ nhân nhưng Khâu mỗ nhất định vẫn muốn đoạt lấy ngươi!

Lời của hắn mới vừa thốt ra khỏi miệng, thì nghe một giọng nói vô tình mà cực kì lạnh giá,chậm rãi truyền đến từ nơi xa:

- Thật sao?

Nháy mắt giọng nói này đã truyền tới, từng hồi tiếng ong ong bỗng nhiên xuất hiện khiến người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở phía xa xa hiện ra một cơn lốc khổng lồ. Tốc độ của cơn lốc này rất nhanh, nháy mắt liền xông về phía màn sương đen.

Khi mãnh thú ở bên ngoài màn sương đen đang muốn phản kháng, đột nhiên trong cơn lốc truyền ra một luồng sóng âm sắc bén, lập tức một tầng sóng khí từ trong cơn lốc dâng lên, những vật do sương mù hóa thành đều ào ào bị thổi tán đi.

Cùng lúc đó, đệ nhị ma đầu gào thét một tiếng, vọt ra, và dung hợp lại với cơn lốc kia. Trong lòng ma đầu hiển nhiên cực kỳ tức giận, sau khi nó khống chế cơn lốc, lập tức điên cuồng chuyển động chung quanh màn sương đen, thổi màn sương đen này thành từng mảnh nhỏ.

Người đàn ông trung niên cũng không liếc mắt nhìn cơn lốc một cái, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía xa, trong mắt lộ ra vẻ cẩn thận.

Chỉ thấy một người đàn ông đầu bạc, mặc y phục đen, chậm rãi đi tới từ nơi rất xa. Bước chân người này nhìn có vẻ như thong thả, nhưng thực tế cũng rất nhanh, gần như cũng chỉ vài cái nháy mắt thì người này đã lên tới trên đỉnh núi.

Con ngươi của người đàn ông trung niên tên Khâu Tứ Bình nhanh chóng co rút lại, tay phải của hắn gõ lên trên trống một cái, lập tức chung quanh màn sương đen bị thổi đi, lập tức co rút kịch liệt, hình thành tám quả cầu sương mù màu đen, lơ lửng chung quanh thân thể hắn.

Ánh mắt Khâu Tứ Bình chớp động, nói với giọng điệu bình thản:

- Chắc hẳn các hạ chính là người am hiểu thượng cổ cấm chế rồi?

Người đầu bạc này chính là Vương Lâm, tay phải hắn chợt vẫy, lập tức hai vật phẩm bay ra từ trong cơn lốc, phân ra là túi trữ vật và lò luyện đan. Sau đó Vương Lâm vẫn chưa xem xét, mà là đặt ở trong ngực, lúc này mới liếc nhìn tu vi đối phương một cái. Theo nhận xét của Vương Lâm, người đàn ông đó không ngờ đạt tới cảnh giới đại viên mãn của Kết Đan hậu kỳ, chỉ còn cách Nguyên Anh một chút.

Nhưng chỉ cần hắn không phải Nguyên Anh thì nếu Vương Lâm muốn giết, thì cực kỳ đơn giản, ánh mắt hắn lạnh lẽo, âm trầm nói:

- Ta chính là chủ của con thú này, không phải lúc trước ngươi sinh lòng muốn đoạt nó sao? Đến đây đoạt nó đi, ta cho ngươi cơ hội!

Tay phải Vương Lâm vung lên, đệ nhị ma đầu liền bay ra khỏi cơn lốc, lơ lửng ở trước người đối phương, vẫn bất động.

Khâu Tứ Bình nhướn mày, hắn có thể nhìn ra, tu vi đối phương cũng xấp xỉ mình, cùng là Kết Đan hậu kỳ, nhưng thái độ người này cực kỳ kiêu ngạo, vậy hắn là hắn có chỗ dựa vào.

Khâu Tứ Bình trời sinh có tính cẩn thận, lúc này ánh mắt chợt lóe lên, liếc mắt nhìn bóng dáng tiểu thú ở phía trước người kia một cái, sau đó khóe miệng lộ ra mỉm cười, lắc đầu nói:

- Thật khiến đạo hữu chê cười, lúc nãy Khâu mỗ chỉ nói đùa mà thôi, nếu như con thú này là vật của đạo hữu thì tại hạ sẽ không dám cướp đoạt. Trước đây có nhiều hiểu lầm, mong rằng đạo hữu không nên để ý.

Ánh mắt Vương Lâm có vẻ bình tĩnh, tay phải chợt vẫy, đệ nhị ma đầu lập tức bay trở về. Đồng thời trong đôi mắt hắn thoáng hiện lên ánh sáng đỏ, Cực Cảnh thần thức bỗng nhiên thoáng động, hóa thành một luồng tia chớp màu đỏ, nháy mắt trút xuống.

Lập tức một luồng thần thức uy áp khổng lồ thình lình xuất hiện ở trong thiên địa.

Khâu Tứ Bình vốn đang muốn nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy ánh sáng đỏ trong mắt Vương Lâm, vẻ mặt hắn lập tức trầm xuống. Hắn không thể ngờ, người này không chờ hắn nói hết lời, liền ngay lập tức hạ sát thủ. Hắn trong lòng giận dữ, thầm nhủ : Người này cũng là Kết Đan hậu kỳ như mình nên mặc dù hắn có pháp bảo, chẳng lẽ ta lại không có pháp bảo sao?

Hắn hừ nhẹ một tiếng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, tay phải liên tục giơ lên, lập tức tám mảng sương hình cầu bên người lập tức hình thành sương mù dày đặc.

Ánh mắt Khâu Tứ Bình lộ ra hàn mang, hắn hạ quyết tâm, nếu người này không chịu nghe hắn nói hết thì trước tiên mình cứ bắt hắn, sau đó mới nói chuyện.

Chẳng qua ý tưởng của hắn vừa mới hiện lên, thì chỉ nghe phía đối diện của Vương Lâm truyền đến một âm thanh lạnh giá như gió từ Cửu U tới.

- Diệt!

Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm nhanh như sấm chớp, lập tức chìm vào trong màn sương đen. Khi sương mù này va chạm với Cực Cảnh thần thức thì lập tức sụp đổ, tiêu tan không còn.

Chỉ nghe tiếng vỡ vụn liên tiếp truyền đến, tám đám sương mù hình cầu ngăn trở thần thức đều sụp đổ toàn bộ.

Sắc mặt Khâu Tứ Bình rốt cục đại biến, thân thể hắn cùng lúc đó lùi nhanh, không chút do dự hai tay bấm quyết, cắn vào đầu lưỡi, liên tục phun ra vài ngụm máu tươi, với ý đồ ngăn trở luồng tia chớp màu đỏ kia. Nhưng những ngụm máu tươi này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, rồi lập tức bị bốc hơi, biến thành huyết vụ bay khắp nơi, không có một lần ngăn chặn hiệu quả.

Một bóng ma tử vong đã rất lâu vẫn chưa xuất hiện qua, giống như mây đen, bao phủ ở trong lòng Khâu Tứ Bình. Hắn không nhiều lời, nhanh chóng lấy ra mảnh gỗ màu đen lúc trước, ngay lập tức được triệu ra. Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm đã tới người đó, đánh ở trên mảnh gỗ.

Mảnh gỗ màu đen kia, lập tức truyền ra từng hồi tiếng vỡ vụn, một tiếng “Bộp” rồi hóa thành từng mảnh vỡ, chỉ thấy ánh sáng đỏ chợt lóe, liền chìm vào trong người Khâu Tứ Bình.

Thân thể Khâu Tứ Bình chấn động, hai mắt lập tức lờ đờ, nhưng sau khi phun ra một ngụm máu to, vốn đôi mắt ông lờ đờ thì nay lại trấn tĩnh, chẳng qua trong sự trấn tĩnh cũng lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt.

Hắn không nhiều lời, thân thể lập tức lui nhanh về phía sau.

Vương Lâm kêu khẽ một tiếng, dưới công kích của Cực Cảnh thần thức, người này không ngờ vẫn còn sống. Điều này lại khiến hắn có chút ngạc nhiên. Phải biết rằng Cực Cảnh thần thức của hắn, trước đây chỉ mới xuất ra một lần mà gặp chuyện này, đó cũng là khi ở ngoài tu ma hải. Có một gã tên là Thượng Quan Mặc, dùng một miếng ngọc bội thần kỳ bên người, nên đã tránh được một kiếp.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể di chuyển về phía trước, nhanh như chớp, nháy mắt liền đuổi theo, và xuất hiện ở trước mặt người này.

Khâu Tứ Bình hoảng hốt trong lòng , cười khổ nói:

- Đạo hữu, ngươi và ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, tại sao còn đuổi tận giết tuyệt chứ?

Lúc này trong lòng hắn cực kỳ hối hận. Kỳ thật chỉ cần suy nghĩ, thì có thể nghĩ ra, người có thể thi triển thượng cổ cấm chế há có thể là kẻ tầm thường sao. Mặc dù tu vi của người này là Kết Đan hậu kỳ, nhưng mà ngay cả mình cũng không thể chống cự với công kích bằng thần thức của người này. Nếu như mình không có kỳ bảo hộ thân thì e rằng vừa rồi mình có thể mất mạng.

Theo đánh giá của hắn, mặc dù người này vẫn chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ, nhưng lại có đủ công kích của Nguyên Anh kỳ. Điều này làm sao có thể chống lại được, làm sao mà không chạy chứ!

Tuy nhiên hắn cũng nghĩ đến việc đối phương hiển nhiên đang có một thứ pháp bảo dũng mãnh, cho nên mới có lực công kích mạnh như thế.

Vương Lâm với bộ dạng lạnh lùng, trong mắt thoáng hiện một chút vẻ châm chọc, bình thản nói:

- Ngươi đã từng mấy lần phái người gọi cô gái họ Mặc đi ra, mục đích không phải là muốn tìm người thi triển ra thượng cổ cấm chế sao? Tại sao hiện tại trông thấy người thì lại muốn chạy chứ!

Trên mặt Khâu Tứ Bình lộ ra vẻ cười khổ, nói:

- Đạo hữu, tại hạ không có ác ý, chỉ có chút... ...

Hắn thoáng do dự, nhưng sau đó tiếp tục nói ngay:

- Chỉ có một món hời quá lớn, cần đạo hữu đến đó trợ giúp để mở thượng cổ cấm chế!

Khâu Tứ Bình này vốn là người thông minh nên sau khi nghe Vương Lâm nói thì lập tức đoán ra, thủ hạ mặc áo đen của hắn, e rằng đang gặp nguy hiểm, nhưng hắn lại giả bộ không biết, cũng không có hỏi lời nào.

Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, ánh sáng đỏ trong mắt chợt lóe, Khâu Tứ Bình âm thầm cắn răng, nhanh giọng nói:

- Đạo hữu, ngươi và ta đều có Kết Đan hậu kỳ, nếu như ngươi nghe theo lời ta, Kết Anh sẽ nằm trong bàn tay!

Ánh sáng đỏ trong mắt Vương Lâm từ từ biến mất, hắn nhìn chằm chằm vào người này, giọng nói có chút âm trầm:

- Lòng kiên nhẫn của ta có giới hạn, chỉ cho ngươi ba câu thôi. Nếu như trong ba câu ngươi không thể khiến ta động tâm thì đừng trách Vương mỗ vô tình.

Khâu Tứ Bình thầm mắng trong lòng, nhưng cũng không dám để lộ ra mặt. Hắn thở thật sâu, rồi nói:

- Chắc hẳn đạo hữu cũng biết, chênh lệch rất lớn giữa Kết Đan và Nguyên Anh. Nếu muốn Kết Anh, cho dù tìm được nơi có linh khí dày đặc thì xác xuất thất bại cũng vẫn rất lớn.

Vương Lâm nói với thần sắc bình thản:

- Câu đầu tiên!

Giọng nói Khâu Tứ Bình như nghẹn lại, nhưng rất nhanh liền tiếp tục nói:

- Trừ phi có một vài linh đan diệu dược có thể gia tăng tỷ lệ Kết Anh, nếu không căn bản là không thể thỏa mãn linh lực cần Kết Anh.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người này một cái, nói:

- Câu thứ hai!

- Tuy rằng Khâu mỗ không có linh đan diệu dược gì, nhưng lại biết một thứ còn quý báu hơn linh đan vô số lần. Nếu như ngươi có thể ăn thứ đó, thì chuyện Kết Anh không phải việc khó, mà thứ đó chính là nguyên anh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Tại hạ biết có một nơi, trong đó có ít nhất có hai người có Nguyên Anh Quy Tức!

Khâu Tứ Bình chỉ nói có một hơi hết câu cuối cùng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 206: Thiên kiếp.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại thoáng dao động. Cái gọi là Quy tức, trên thực tế là khi một người đang tu luyện bị ngoại ma (1) quấy nhiễu, khiến bên trong Nguyên Anh rối loạn, khiến cho Nguyên Anh không thể rời khỏi thân thể, mà thân thể gần như đang ở một loại cảnh giới mơ ngủ.

(1): ngoại ma là chỉ những sự kiện bên ngoài làm ảnh hưởng tới tâm trí.

Đây là Quy tức!

Phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề này, chính là đưa tu sĩ đến một chỗ ngăn cách linh lực, khiến cho họ xua đuổi được ngoại ma. Muốn tỉnh lại, thì phải có người ngoài trợ giúp, mà người đó phải có tu vi cao hơn tu sĩ quy tức, thậm chí cần phải cao hơn một cảnh giới, nếu không thì cũng vẫn không có chút tác dụng nào.

Nếu như trong một thời gian dài tu sĩ quy tức không thể tự mình thức tỉnh, thì Nguyên Anh sẽ bị ngoại ma thẩm thấu vào, và lập tức tan thành mây khói, thân thể cũng theo đó bị rữa nát.

Nhưng nói chung, phần lớn tu sĩ quy tức có thể thức tỉnh, chẳng qua là tu vi của họ sẽ bị hạ thấp thôi, nhưng chung quy vẫn còn tốt hơn là mất đi tính mạng.

Ở Tu Chân Giới, quy tức này cũng là bất thường, ít nhất cho tới bây giờ Vương Lâm vẫn còn chưa nghe nói tới, còn có tu sĩ bị vây trong trạng thái quy tức.

Sau khi Khâu Tứ Bình nói xong, lập tức nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, muốn nhìn ra một chút manh mối từ biểu tình của hắn. Nhưng đáng tiếc, thần thái của Vương Lâm không có biến hóa gì, từ đầu đến cuối đều bình tĩnh tự nhiên.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, trong mắt lướt qua ánh sáng đỏ, liếc nhìn Khâu Tứ Bình, chậm rãi nói:

- Ngươi làm sao biết được vẫn còn tu sĩ quy tức?

Trong lòng Khâu Tứ Bình nhẹ nhàng thở ra, Vương Lâm chỉ cần hỏi, như vậy chứng tở lời ước ba câu lúc trước dĩ nhiên giải trừ. Khâu Tứ Bình cũng không chút nghi ngờ, nếu như ba câu vừa rồi của mình không

có đánh động đối phương, thì người này tất nhiên sẽ không chút do dự ra tay giết chết mình.

Cùng là Kết Đan hậu kỳ, nhưng chênh lệch thì quá lớn. Khâu Tứ Bình cười khổ trong lòng, ẩn chứa vẻ không cam. Theo nhận xét của hắn thì trên người đối phương tất nhiên là có pháp bảo lợi hại cực kì. Nếu không hắn không thể nào có lực công kích như vậy, khiến cho hắn ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Lúc này hắn nghe được câu hỏi của Vương Lâm, liền vội vàng nói:

- Đạo hữu, nói đến chuyện này thì dài, không bằng chúng ta hãy ngồi xuống, chờ Khâu mỗ chậm rãi kể tỉ mỉ cho ngươi, như thế nào?

Vương Lâm nhìn hắn một cái, thoáng gật đầu.

Khâu Tứ Bình lập tức bay về phía trước, dưới chân hắn xuất hiện một ít màn sương đen, đưa hắn đi tới đình các ở đỉnh ngọn núi.

Chờ sau khi Khâu Tứ Bình đi trước , thân thể Vương Lâm bay về phía trước, nhẹ nhàng lơ lững rơi ở tiểu đình trên ngọn núi, vung tay áo lên, một luồng gió nhẹ thổi bay một ít bụi trên ghế đá, vén vạt áo lên, rồi ngồi lêntrên.

Tuy hắn đến sau, nhưng cũng tới đình này cùng một lúc với Khâu Tứ Bình. Mặc dù thần thái Khâu Tứ Bình như thường nhưng trong lòng hắn lại chấn động. Con ngươi của hắn hơi co rút lại, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Hắn biết điều này tất nhiên là đối phương đang cảnh cáo mình. Ánh mắt đó khiến hắn hiểu được, dù có dở thủ đoạn chạy trốn chắc chắn cũng không thể thoát khỏi truy kích.

Trên thực tế dụng ý của Vương Lâm đích xác là như thế. Trong lòng hắn có chút lưu ý với chuyện của Khâu Tứ Bình. Thật ra hiện tại chỉ có những chuyện liên quan đến Kết Anh, mới có thể hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Dù sao, tu vi hiện tại của Vương Lâm hiển nhiên đã đạt tới Kết Đan hậu kỳ nên chuyện Kết Anh là chuyện cần phải nghĩ tới đầu tiên.

Một khi hắn có thể Kết Anh thành công, thì chuyện chờ hắn, là làm sao đánh về Triệu quốc, làm cho trời đất u ám, máu chảy thành sông, khiến cho bầu trời Triệu quốc biến thành màu đỏ, khiến cho mặt đất của Triệu quốc biến thành màu máu, khiến cho tất cả người tu chân của Triệu quốc vĩnh viễn cũng không thể quên ngày đó, khiến cho toàn bộ kẻ thù của hắn ở Triệu quốc, phải dùng máu tươi của mình để cúng bái tổ tiên họ Vương!!

Hắn muốn cho toàn bộ Đằng gia, từ người già cho tới con cháu, thậm chí phàm là người liên quan, toàn bộ ... Kể cả chó gà cũng không tha!

Hắn muốn cho lão già họ Mặc chết cũng không có chỗ chôn, khiến toàn bộ con cháu kêu gào chết thảm trong mấy tháng.

Hắn muốn cho tất cả những người âm thầm trợ giúp Đằng gia, đều bị trừng phạt. Toàn bộ bọn họ đều phải trả cái giá mà bọn họ không thể chịu đựng nổi cho chuyện này!

Trọng yếu hơn, là hắn muốn đem Đằng Hóa Nguyên, rút hồn, lột da, lốc xương, bức gân, xẻ thịt! Tóm lại dùng tất cả phương pháp mà hắn có thể nghĩ đến, để hoàn lại khổ hận hơn bốn trăm năm!

Tay phải Khâu Tứ Bình lật một cái, trong tay có thêm một bầu rượu và hai cái chén, sau khi tự mình rót ra hai chén, cầm lấy chén, nhấp một ngụm, cười nói:

- Đạo hữu, đây là rượu ngon ở tu ma bắc hải, lấy Tàn Vân quả sản xuất ra, uống một ngụm, dư vị vô cùng, đạo hữu nếu không ngại hãy nhấm nháp một chút.

Vương Lâm vẫn chưa thúc giục đối phương hồi đáp vấn đề, mà liếc mắt nhìn chén rượu kia một cái, theo đó cầm lên quan sát cẩn thận, giống như trong này có vật thần kì thú vị gì đó.

Rượu trong chén có màu xanh biếc, thoạt nhìn cũng trong suốt long lanh, rất xinh đẹp.

Khâu Tứ Bình nhấp hồi lâu, lại phát hiện Vương Lâm giống như không có hứng thú gì với chuyện này, vì thế cười khổ, buông chén xuống, chậm rãi nói:

- Đạo hữu, nếu như người khác tới hỏi, Khâu mỗ tất nhiên sẽ không nói, nhưng đạo hữu thì bất đồng, ngươi và ta đều là Kết Đan hậu kỳ, e rằng khát vọng lớn nhất trong cuộc đời này, chính là có thể Kết Anh, trở thành tu sĩ Nguyên Anh kì ở tuốt trên cao.

- Về phần nguyên anh quy tức Khâu mỗ kể lúc trước, trên thực tế một trong những người đó là sư phụ của tại hạ!

Nói xong, đôi mắt Khâu Tứ Bình nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm.

Vương Lâm lại nhìn vào chén một hồi, lúc này mới buông, bình thản nói:

- Giết sư phụ sao, không có gì đáng ngại, lúc trước tại hạ cũng đã từng trải qua.

Khâu Tứ Bình cười ha hả, nói:

- Không dám dối gạt đạo hữu, năm đó sư phụ thu Khâu mỗ làm đồ đệ, không phải là vì mục đích tốt đẹp gì. Hắn và Đại sư huynh của ta đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Năm đó lúc hai người đang bế quan, bị ta âm thầm động tay động chân, hiện tại tính ra, đã ba mươi năm là quy tức, theo tính toán của ta, hai người bọn họ dĩ nhiên bị ngoại ma quấy rối nên sắp tiêu tán. Lúc này chính là lúc ta cướp lấy Nguyên Anh này, đến lúc đó Nguyên Anh của hai người bọn họ, huynh đệ chúng ta một người một cái. Sau khi ăn vào rồi Kết Anh, tất nhiên tỷ lệ thành công có thể gia tăng rất lớn.

Đôi mày Vương Lâm thoáng nhíu lại, trầm ngâm một chút, rồi nhìn Khâu Tứ Bình, chậm rãi nói:

- Không biết chuyện này có liên quan thế nào tới thượng cổ cấm chế?

Khâu Tứ Bình nghe vậy cười khổ, cầm lấy chén rượu một hơi uống cạn, lúc này mới giận dữ nói:

- Trên thực tế chỗ bế quan của sư phụ ta là một động phủ cổ xưa. Năm đó sau khi lão vô tình tìm thấy, liền thu làm của riêng.

Sở dĩ ta có thể đánh lén hai người bọn họ trong lúc bế quan, thực ra cũng do ta đã sớm chuẩn bị nhiều năm đối với một số cấm chế trong động phủ. Khâu mỗ nghiên cứu đã lâu nên mới có thể thành công đánh lén.

Nhưng sau khi đóng động phủ, nếu tại hạ mở ra, cũng cực kỳ phiền toái, trong đó có rất nhiều cấm chế, Khâu mỗ thật không ngờ, chỉ mới gây ra một cấm chế để thu hút ngoại ma, mà khiến cho một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra, kết quả cho tới cuối cùng, hoàn toàn không thu được cái gì, mà trái lại mất nhiều hơn được.

Vương Lâm nhíu mày, trở nên trầm ngâm.

Khâu Tứ Bình vỗ tay lên túi trữ vật, lập tức xuất hiện mấy khối ngọc giản trên tay, hắn đặt những khối ngọc giản này lên bàn, nói:

- Ở đây là một số dấu hiệu của thượng cổ cấm chế mà ta theo cấm chế ở nơi đó vẻ lại. Đạo hữu có thể nhìn xem, với thuật cấm chế của đạo hữu, tất nhiên có thể phân tích thật giả.

Vương Lâm nghe vậy, cầm lên một trong những khối ngọc giản đó, thần thức vừa đảo qua, một lát sau hắn lại cầm lấy một khối khác, sau một hồi, hắn đều đã xem qua toàn bộ ngọc giản. Trong ngọc giản có ghi chép một số thượng cổ cấm chế, thông qua những cấm chế này, nó thuộc về loại cấm chế phòng thủ, hắn là bố trí vì thủ hộ động phủ.

- Đạo hữu, ngươi xem thấy thế nào?

Khâu Tứ Bình đứng bên cạnh hỏi.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Khâu Tứ Bình, nói:

- Hai Nguyên Anh của những tu sĩ kia, phân loại cảnh giới như thế nào?

Khâu Tứ Bình lập tức trả lời:

- Gia sư có Nguyên Anh sơ kỳ, về phần Đại sư huynh của Khâu mỗ, hắn chẳng qua là vừa mới Kết Anh thôi, nếu như đạo hữu có thể mở ra cấm chế thì Nguyên Anh của sư phụ sẽ về tay ngươi.

Vương Lâm trầm mặc một chút, nói:

- Tại hạ không thể quyết định chuyện này ngay được, chờ ta suy nghĩ mấy ngày, sẽ nói với ngươi.

Khâu Tứ Bình cũng không ngại, gật đầu nói:

- Vốn phải nên như thế, Khâu mỗ cũng cần mấy ngày để chuẩn bị một số pháp bảo. Đạo hữu, hiện giờ có thể nói ta và ngươi đã hóa thù thành bạn, lúc trước chúng ta có một chút hiểu lầm, bây giờ Khâu mỗ xin lỗi đạo hữu rất nhiều.

Nói xong, người này đứng lên, lui ra phía sau vài bước, khom người về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, nhưng trong lòng hắn cũng rất cẩn thận. Lần này người này làm ra vẻ như vậy, theo hắn nhận xét cũng là loại người cầm được thì buông được.

Tuy nhiên với tâm cơ của Vương Lâm, há có thể bị những vẻ ngoài của đối phương mê hoặc, hắn hơi mỉm cười ứng phó, đứng dậy liền ôm quyền, nói:

- Đạo hữu, đã như thế, vậy quyết định sau bảy ngày ở nơi này, tại hạ sẽ trả lời một cách thuyết phục.

Khâu Tứ Bình tươi cười như hoa, gật gật đầu, cũng ôm quyền.

Thân thể Vương Lâm lập tức bay lên, hóa thành một luồng cầu vồng, biến mất ở nơi xa.

Chờ Vương Lâm đi rồi, vẻ tươi cười của Khâu Tứ Bình lập tức biến mất, trong mắt hiện lên một ít hàn mang, sau khi lóe ra vài cái, thân thể hắn bỗng nhiên thoáng động, chạy nhanh ngược với hướng của Vương Lâm.

Chẳng qua hắn không có chú ý tới, ở bên đỉnh núi này, có một thứ hoàn toàn trong suốt, nhìn rõ biểu tình của hắn, và khi hắn rời khỏi, thứ ấy lặng lẽ theo sát phía sau.

Không lâu sau, Vương Lâm liền về tới. Hiện tại so với dĩ vãng ma đầu này tuyệt đối nghe lời hơn nhiều.

Hiện tại nó đã theo sát Khâu Tứ Bình, mặc kệ tốc độ của đối phương nhanh hơn, nó cũng có thể thoải mái truy kích tới. Nó vừa đuổi theo, vừa nghĩ về mỹ vị người áo đen lúc nãy.

Người áo đen kia là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, phế đi tay chân của hắn, rồi mới cắn nuốt. Nếu như chủ nhân không hỏi về Kim Đan kia, nó sẽ âm thầm che giấu, vụng trộm ăn.

Nó đang nhìn chằm chằm Khâu Tứ Bình ở phía trước, trong lòng không tự chủ được dâng lên một chút tham lam. Nó thầm nghĩ trong lòng, nếu như chủ nhân có thể đánh gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ này chết, rồi sau đó ban cho mình, vậy thì tốt rồi.

Trong mắt nó, người này có chút giảo hoạt, gần như là không thẳng tiến.

Dường như là di chuyển lung tung, thậm chí có khi còn dừng lại, khẩn cấp nhìn ra phía sau, như vậy ngược lại cũng không khó, thấy đối phương đi lại chậm rãi như vậy khiến trong lòng Hứa Lập Quốc hơi hiểu ra, nó thầm nhủ : Hoá ra phi hành cũng có thể có nhiều dạng như vậy. Lão tử xem như đã học xong, về sau khi tỷ thí với lão Nhị, lão tử cũng có thể dùng được rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên thân thể Khâu Tứ Bình ngừng lại ở phía trước, tốc độ lập tức giảm xuống, hắn đáp xuống mặt đất, nhìn khắp nơi. Chung quanh nơi này là một cánh đồng hoang vu, ngoại trừ sương mù bao quanh tu ma hải, ngoài ra không có thứ gì khác.

Sau khi hắn đáp xuống đất, lập tức lạnh lùng cười rộ lên, quát:

- Đạo hữu, ẩn nấp lâu như vậy, hay là nên xuất hiện đi!

Ma đầu Hứa Lập Quốc lập tức ngẩn ra, lúc này nó đã đứng ở phía sau Khâu Tứ Bình, đối phương hét lớn một tiếng, dọa cho nó nhảy dựng lên,

thầm nhủ: Không được rồi, bị đối phương phát hiện.

Hắn lập tức lui về phía sau, nhưng ngay sau đó liền dừng lại, bởi vì lúc này Khâu Tứ Bình đã xoay người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn.

Mặt Hứa Lập Quốc lộ ra vẻ hung ác, thầm nhủ : Lão tử liều mạng với ngươi. Nếu như có thể nuốt kim đan của ngươi, hiển nhiên lão tử sẽ mạnh hơn một chút, hơn nữa cho dù chủ nhân có hỏi thì lão tử cũng sẽ nói, là ngươi ép lão tử nên ta không nuốt ngươi không được, cũng chính ngươi ra tay trước mà.

Hắn đang muốn hành động, bỗng nhiên lúc này gã Khâu Tứ Bình kia không ngờ lại xoay người sang chỗ khác, nhìn về nơi khác, trong miệng vẫn quát lên:

- Đạo hữu, nếu ngươi không hiện thân, Khâu mỗ phải ra tay rồi đó.

Ma đầu Hứa Lập Quốc rất nghi hoặc trong lòng, thầm nhủ : Lão tử ở ngay tại đây nè, không phải ngươi vừa mới nhìn thấy ta sao, làm sao người còn nói ta chưa hiện thân chứ?

Hắn thầm nói một hơi trong lòng, thân thể chợt nâng lên, lại bay tới trước mặt Khâu Tứ Bình, cách đối phương không đến một trượng, Hứa Lập Quốc thầm nhủ trong lòng :

- Ra tay đi, chỉ cần ngươi ra tay, lão tử sẽ nuốt ngươi liền, mặc dù không thể nuốt toàn bộ, nhưng lão tử cũng muốn nuốt một nửa, ngươi mau ra tay đi chứ!

Nhưng chờ sau khi Khâu Tứ Bình xoay người lại.

Lúc này đây, Hứa Lập Quốc phản ứng chậm chạp nên cuối cùng phát hiện bất thường, thân thể hắn lại bay tới trước mặt đối phương, sau khi nhìn một chút, lập tức chửi ầm lên trong lòng, thầm nói : Ngươi đáng chém nghìn đao, căn bản là không phát hiện lão tử, mà dám đùa giỡn!

Sau khi Khâu Tứ Bình đợi một chút, cuối cùng xác định chung quanh không ai, hơn nữa hắn là cũng không thấy ai ở phía sau mình, nhưng hắn vẫn đang lo lắng, ngồi xuống tại chỗ, im lặng chờ thời gian trôi qua.

Hứa Lập Quốc bay ở một bên thở phì phì, hung tợn nhìn chằm chằm Khâu Tứ Bình, trong lòng đang tranh đấu, thầm nhủ : Mình rốt cuộc có nên quan tâm đến sự trách cứ của chủ nhân hay không? Liều mạng với người này.

Người này quá mức đáng chết, không ngờ hắn lại dám trêu chọc Hứa Lập Quốc vĩ đại ta, điều này làm cho nó gần như không thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng sau khi lo lắng một hồi lâu, cuối cùng nó cũng miễn cưỡng áp chế mình, thầm nhủ : Hiện tại nếu vào thời khắc mấu chốt mình phạm sai lầm, tất nhiên sẽ bị lão Nhị vượt qua, có lẽ nên từ từ, chờ sau này địa vị của mình được củng cố, tuyệt đối không chịu sự chế giễu này.

Thời gian nhoáng lên một cái, liền qua được hai ngày. Trong hai ngày nay Vương Lâm không rời khỏi động phủ này nửa bước, hắn vẫn đang không ngừng tế luyện Cấm Phiên, đưa vô số cấm chế lên nó. Lúc này lá cờ tung bay trước người hắn, phía trên lá cờ màu trắng có dày đặc vô số điểm đen.

Đại khái vừa nhìn thấy e rằng trên đó có không dưới hai, ba trăm điểm.

Ở trong đó được chia cứ chín cấm chế thành một tổ, mà tuyệt đối mỗi tổ không có điểm giống, nhưng tác dụng lại cực kì khó lường. Kỳ thật ngoại trừ vật liệu chế tác Cấm Phiên khó tìm, thì quá trình chế tác cũng không khó lắm.

Thậm chí chỉ cần tùy tiện tìm một tu sĩ sử dụng cấm chế, cũng có thể chế tác được.

Chẳng qua, về phương diện học vấn này cũng đã quá lớn rồi. Nếu như tu sĩ tầm thường chế tác thì khi đưa cấm chế lên trên lá cờ, uy lực của nó tất nhiên sẽ không lớn lắm. Mặc dù cuối cùng cũng chế tạo được nhưng Cấm Phiên này cũng sẽ không quá mức mạnh mẽ.

Mặt khác, kỳ thực nói thẳng ra Cấm Phiên này cũng giống như trận pháp, muốn xem suy nghĩ của chính người thi pháp. Nếu như người thi pháp liên tục bố trí lên đó chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cấm chế công kích, trong đó mỗi tổ đều không giống nhau, như vậy cuối cùng nếu nó thành công thì có thể nói Cấm Phiên này là một pháp bảo khiến tất cả mọi người cảm giác khủng bố. Trên đó ẩn chứa công kích thật sự hùng mạnh đến mức không thể tưởng tượng được.

Trái lại, nếu như liên tục bố trí chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cấm chế phòng ngự, thì với sự phòng ngự của cờ, hiệu quả vẫn đạt tới mức làm người ta cứng lưỡi.

Đồng dạng, nếu như chỉ chọn duy nhất một thuộc tính vây khốn địch thì sau khi phẩm chất cao nhất đạt tới chín mươi chín vạn, về phía uy lực thì có thể nói là khủng bố.

Cho nên mới nói, việc chế tác Cấm Phiên này, toàn bộ uy lực cuối cùng còn phải xem ước muốn của người chế tác. Đương nhiên, nói ra thì đơn giản, nhưng thực tế khi tiến hành chế tác thì độ khó khăn của nó cũng không kém hơn việc lên trời.

Thử làm ví dụ, chín trăm chín mươi chín loại cấm chế, coi như chút thành tựu, trong đó cứ chín cấm chế tạo thành một tổ, nói cách khác, cần chín mươi chín tổ cấm chế hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nếu như muốn đi chỉ một con đường duy nhất, bố trí chín mươi chín loại cấm chế công kích hay phòng ngự hoàn toàn bất đồng, bản thân điều đó cũng gặp khó khăn nhất định. Chẳng qua nếu như nghiên cứu cấm chế thật chuyên sâu, thì cũng có khả năng.

Nhưng nếu đạt cấp thứ hai, chín ngàn chín trăm chín mươi chín loại cấm chế, trong đó phải có chín trăm chín mươi chín tổ, độ khó khăn này lại được nâng lên mười lần, người có thể chế tác chỉ một loại công kích hoặc là phòng ngự, lập tức trở nên hiếm hoi như lông phượng hay sừng lân.

Càng không phải nói đến cấp thứ thứ ba, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín, độ khó khăn của nó phải gấp trăm lần loại cấp thứ nhất. Lúc đó, thế gian gần như hiếm có người có thể nắm bắt nhiều cấm chế như vậy, chỉ duy nhất một thuộc tính nhưng cấm chế hoàn toàn bất đồng.

Về phần phẩm chất cuối cùng, chín mươi chín vạn, độ khó được nâng lên ngàn lần, điều này gần như cũng chỉ là pháp bảo trong truyền thuyết, tối thiểu Vương Lâm thu được trong trí nhớ cổ thần, Cấm Phiên có phẩm chất cao nhất không phải là không có, nhưng Cấm Phiên có phẩm chất cao nhất chỉ có phòng ngự hoặc là công kích thì lại chưa bao giờ xuất hiện qua.

Cấm Phiên chỉ có duy nhất công kích hoặc là phòng ngự,thì nhiều nhất cũng chỉ có ở cấp thứ ba thôi. Mặc dù là cấp thứ ba, nhưng uy lực của nó cũng không kém loại sử dụng cấm chế bình thường khi đạt tới chín mươi chín vạn. Thậm chí tại một số phương diện, nó còn cao hơn một bậc.

Cho nên nói, Cấm Phiên chế tác thì đơn giản, nhưng nếu như muốn có được uy lực hùng mạnh thì là chuyện rất khó khăn.

Vương Lâm chế tác cây Cấm Phiên này, là không phải đi theo một đường duy nhất, nó pha lẫn từng đại bộ phận cấm chế như công kích, phòng ngự, bảo vệ, tìm vật, vây địch.

Chỉ có vậy, hắn mới có thể nhanh chóng chế tạo được Cấm Phiên. Vương Lâm biết bất cứ lúc nào mình cũng gặp nguy hiểm đến sinh mạng ở trong tu ma hải, cho nên hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất để chế tác một cây Cấm Phiên. Sau khi thử nghiệm uy lực của nó thì mới quyết định có nên hao phí một thời gian dài để chế tác một cây Cấm Phiên chỉ có một thuộc tính hay không?

Dù sao hắn cũng có ba khối Mặc Gian Thạch trong túi trữ vật, có thể chế tác được ba cán cấm phiên!

Vương Lâm định khí ngưng thần, hai tay biến hóa, lại xuất ra một đạo cấm chế, lúc này thần niệm của hắn khẽ nhúc nhích, thông qua ma đầu Hứa Lập Quốc, hắn đã nhận ra hành động của Khâu Tứ Bình.

Sau hai ngày Khâu Tứ Bình im lặng ngồi tại một chỗ, thân thể bỗng nhiên chợt chuyển động, không ngờ sau đó lại biến mất không thấy. Sau khi Hứa Lập Quốc ngẩn ra, lập tức chui vào dưới nền đất, cuối cùng nó cũng tìm được bóng dáng Khâu Tứ Bình ở sâu trong lòng đất.

Ở dưới cánh đồng hoang vu, có một tòa động phủ, động phủ không lớn, nhưng lại ẩn rất sâu, Hứa Lập Quốc thuận lợi tiến vào động phủ, một số cấm chế được bày ở bên ngoài không có tác dụng gì với nó.

Vừa vào động phủ, nó lập tức nhìn thấy Khâu Tứ Bình đang lật xem điển tịch ở trong thạch thất. Thạch thất này gần như là một biển sách, vô số điển tịch được bày chung quanh, trong số đó tuyệt đại bộ phận đều có từ thời xa xưa, thậm chí nó không phải là hình thức ngọc giản, mà được khắc ở trên cây trúc.

Thần thái Khâu Tứ Bình có chút ngưng trọng, hắn lật xem điển tịch thật cẩn thận, nhẹ ngàng lật rồi gấp, một lát sau, vẻ mặt hắn vui vẻ, cầm lên một quyển lớn, đi đến cái bàn đá bên cạnh, từ từ mở thẻ tre ra, lập tức tập trung tìm kiếm.

Hứa Lập Quốc muốn tiến lên trước, nhưng vào lúc này, trong thạch thất bỗng nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng nhu hòa, ngăn trở hắn ra bên ngoài, hào quang vừa chợt lóe, Khâu Tứ Bình lập tức ngẩng đầu, thần thức quét quanh một vòng, cuối cùng vẫn không phát hiện gì khiến hắn lộ ra vẻ mặt hồ nghi, ánh mắt chớp động không ngừng nghe và nhìn bốn phía.

Sau một hồi, hắn mới cúi đầu xuống, tiếp tục xem thẻ tre, chẳng qua tay phải của hắn lại vẫn luôn thử pháp quyết, bất cứ lúc nào cũng có thể công kích.

Có ánh sáng nhu hòa ngăn trở kia nên Hứa Lập Quốc không thể tiến lên, vì thế nó mới ở bên ngoài, không ngừng nhìn vào bên trong. Tại vị trí của nó cũng chỉ có thể nhìn thấy được một vài chữ nhỏ viết trên thẻ tre :

-Thượng cổ cấm chế... ...

Qua ba nén hương, Khâu Tứ Bình nhíu mày, khép lại thẻ tre, trên mặt lộ ra vẻ cân nhắc, sau đó khép thẻ tre lại, đặt nó trở lại giá sách, lại tìm trên đó một hồi lâu, cuối cùng cầm hai khối ngọc giản màu xám, đi ra khỏi thạch thất.

Hắn khoanh chân ngồi xuống ở bên cạnh thạch thất, cầm lên một khối ngọc giản, đặt lên trên trán, nhắm mắt trầm tư.

Thời gian nhoáng lên một cái, đã qua năm ngày trong thời hạn bảy ngày, trưa hôm đó, Khâu Tứ Bình bỗng nhiên mở hai mắt ra, đặt khối ngọc giản trên tay vào túi trữ vật, sau đó bắt thủ ấn, xuất ra một đạo linh quang, rơi ở trên vách tường bên cạnh, lập tức cả vách tường phát ra từng tiếng “ca” “ca”, cùng lúc đó vách tường dịch ra hai bên để lộ ra một cái đài.

Chỉ thấy ở trên đài đó, được đặt ba pho tượng bằng sáp, một người đầu bạc mờ ảo ở chính giữa, đôi mắt liếc nhìn một cách giận dữ, ánh mắt lộ ra từng vẻ uy nghiêm.

Ở hai bên lão, phân ra một nam một nữ đang đứng, đôi mắt người đàn ông âm trầm, vẻ mặt anh tuấn, thoạt nhìn ước chừng hơn hai mươi tuổi. Người con gái còn lại có hàm răng trắng bóng, có vẻ thướt tha, đôi mắt ngầm lộ ra vẻ hơi đau thương, khiến cho toàn thân nàng thoạt nhìn có chút sinh động.

Khâu Tứ Bình lặng lẽ nhìn ba pho tượng sáp, khi ánh mắt của hắn rơi ở trên người cô gái thì lộ ra một chút nhu tình, nhưng khi hắn nhìn về phía lão già và nam tử kia thì trong mắt cũng lộ ra hận ý rất sâu.

-Lão thất phu, Đại sư huynh, cuối củng ta tìm được người thông thạo thượng cổ cấm chế. Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, ta có thể tiến vào đây để gặp mặt các ngươi, lúc này đây, bảo bối kia là của ta!

Khâu Tứ Bình vừa nói xong, lập tức cười diên dại lên, trong tiếng cười ẩn chứa một chút điên cuồng, cuối cùng hắn đưa tay phải lên, chậm rãi sờ cô gái, cẩn thận vuốt ve trên mặt nàng, trong miệng thì thào:

-Ta sẽ cho nàng sống lại một lần nữa, mặc dù cái giá phải trả là toàn bộ tu ma hải, ta cũng cam tâm tình nguyện!

Hắn thở thật sâu, thu hồi tay phải, lui ra sau vài bước, lại xuất ra một đạo linh quang, lập tức chung quanh vách tường kêu lên tiếng ca ca, rồi chậm rãi xác nhập lại.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở trong động phủ, thông qua Hứa Lập Quốc, thấy rõ toàn bộ. Hắn trầm ngâm một hồi, ánh mắt chợt lóe, lòng thầm quyết định.

Đêm khuya hôm sau, khi Vương Lâm đánh ra một tổ cấm chế cuối cùng trên lá cờ, lập tức toàn bộ lá cờ nhỏ bỗng nhiên thoáng động, điểm đen trên cờ dần dần mở rộng, cuối cùng bao vây toàn bộ phía trên mặt cờ. Mặt của tiểu kỳ vốn màu trắng, lúc này hoàn toàn biến thành màu đen.

Từng tia khí tức cổ xưa từ trong lá cờ phát tán ra, từng loại cấm chế ở trên lá cờ không ngừng hiện lên, cuối cùng hóa thành từng loại dấu ấn màu vàng nhạt, lóe ra trên lá cờ, vòng quanh cán cờ, không ngừng xoay tròn lên, khiến toàn bộ cấm phiên rất nhanh bị dấu ấn tràn đầy che kín hoàn toàn.

Lúc này, vẫn tiếp tục còn có vô số dấu ấn, lóe ra trên mặt cờ, vì thế một đường cong do dấu ấn tạo thành, vòng quanh chung quanh cấm phiên, thành hình tròn kéo rộng ra.

Cùng lúc đó, trên Kỳ Lân thành trong tu ma hải, sương mù dày đặc bị xuyên qua, vẫn kéo dài đến hơn mười vạn thước, ở trên đó là một mảnh tinh không.

Giờ phút này, bên trong tinh không, đột nhiên ngưng tụ vô số mây đỏ, mây đỏ này mở rộng ra, càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như đạt tới trăm dặm.

Trong mây đỏ, từng tia thể khí vẫn đục, chậm rãi tràn ra từ trong đó. Sương mù dày đặc trong tu ma hải vừa chạm vào thể khí vẫn đục, liền phát ra từng tiếng động sột sạt, liền giống như là ngọn lửa đỏ trên bàn ủi chạm vào băng tuyết.

Lúc này, phía Đông của tu ma hải, trên một ngọn núi với xương khô chồng chất bỗng nhiên có một người đi ra, toàn thân người này được bao phủ bởi một vùng tử khí, không thấy rõ tướng mạo.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn sương mù dày đặc ở phía trên, ánh mắt này dường như có thể nhìn thấu qua tầng sương mù, thấy được một vùng mây đỏ ở trên đó, hắn thì thào lẩm bẩm trong miệng :

-Thiên kiếp?

-Không có khả năng, từ khi thượng cổ Tu Chân Giới gặp tai nạn lớn bị hủy, đã đã không còn thiên kiếp rồi, tu sĩ hiện tại đều tu nghịch thiên, làm sao có thể gây ra thiên kiếp? Chẳng lẽ thượng cổ tu sĩ không chết? Nếu điều này là đúng, đó chính là thuốc bổ tốt nhất đấy!

Người này vừa nói xong thì thân thể bỗng chợt động, thuấn di về phía nơi dẫn phát mây đỏ.

Phía Tây tu ma hải, có một thung lũng thật lớn. Trong thung lũng không ngờ có nước biển. Phải biết rằng hiện tại cũng không phải mùa sương mù biến thành biển, nhưng ở nơi này không ngờ có thể xuất hiện nước biển, có thể nói là thật không thể tin nổi.

Lúc này nước biển đang quay cuồng kịch liệt, từ vị trí trung tâm bỗng nhiên tỏa ra rất nhiều bọt sóng, một người đàn ông mặc trường bào màu lam, đạp bọt sóng, chậm rãi tiến lên, hắn nhìn chằm chằm lên không trung, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc, thấp giọng nói:

-Thiên kiếp? Trong tu ma hải, khi nào còn có chuyện náo nhiệt như vậy xảy ra. Thiên Kiếp xuất hiện, e rằng sẽ dẫn ra những lão quái vật ẩn giấu rất kín.

Khóe miệng lão lộ ra một chút tươi cười, thân thể từ mặt biển bay lên, tay phải chộp về phía trước, lập tức nước biển trong thung lũng bỗng nhiên phát ra từng tiếng động rầm rầm, không ngờ chậm rãi dâng lên.

Cảnh tượng này làm cho người ta cực kỳ rung động. Sau khi nước biển trong thung lũng bay lên, người này lập tức tiến vào trong nước biển. Ở trong đó hắn vừa chỉ tay về phía trước, lập tức nước biển đột nhiên chuyển động, pha trộn với vạn quân chi thế, bay nhanh về phía trước.

Tốc độ quay của nó còn muốn nhanh hơn thuấn di của những tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, theo từng tiếng động sấm chớp, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Ở cực Nam của tu ma hải, trong cửa hàng luyện khí tông ba tầng của một thành trì bình thường , một lão già tóc trắng với nếp nhăn trên mặt đang cầm một cây xương thú, đang nói khoát liên hồi với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

-Vị huynh đài này, vật ấy thật sự là một bảo bối, ta nói cho ngươi một chút tác dụng của đệ thất thập tứ, vả lại ngươi từ từ nghe ta nói tới... ...

Lúc này vẻ mặt của tu sĩ Trúc Cơ kia xanh mét, nếu không phải trong luyện khí các không cho phép động thủ thì hắn đã sớm dùng một kiếm đánh chết lão già quấy rầy ở trước mặt từ lầu một đến lầu ba. Hắn đoán rằng lão già này cũng chỉ cỡ Ngưng Khí Kỳ tầng bảy, tám.

Hơn nữa điều khiến hắn không thể chịu đựng được, là khi lão già này nói chuyện, phun nước miếng ra, điều này làm cho hắn suýt nữa khống chế không được xuất ra pháp bảo.

Cuối cùng hắn thật sự tức giận, phất tay áo, vội vàng ly khai luyện khí các, nhưng lão già kia không ngờ còn muốn quấy rầy. Tu sĩ Trúc Cơ này mắt thấy rất nhiều người ở chung quanh đều đang nhìn về nơi này, vì thế ném ra một khối linh thạch hạ phẩm, cầm lấy xương thú, rồi cũng không quay đầu lại mà cười lạnh rời khỏi.

Hắn đã hạ quyết tâm, tối nay nhất định phải làm lão già này mất mặt!

Lão già đầu bạc kia cười tủm tỉm nhặt linh thạch lên, đặt lên miệng thổi một hơi, trân trọng đặt vào ngực, nhưng vào lúc này vẻ mặt lão bỗng nhiên biến đổi, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào tầng mây.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 207: Giết người lấy đan.

Đôi mắt lão già đầu bạc vốn đục ngầu, bỗng nhiên lóe ra hào quang cực kỳ sáng chói, thân thể với tấm lưng còng đang chậm rãi thẳng lên, trong nháy mắt khí thế toàn thân bỗng dâng lên.

Từng luồng linh lực trong cơ thể của tất cả tu sĩ trong thành trì tại chỗ lão già này lập tức không chịu được sự khống chế, ẩn ước có một loại ảo giác thoát khỏi cơ thể, khiến trong lòng họ vô cùng hoảng sợ.

Loại cảm giác này tới mau mà cũng đi rất mau. Thân thể của lão già đầu bạc bỗng nhiên nhoáng lên, trong phút chốc cả người biến mất.

Lúc này, chỉ thấy trong màn sương đen ở trên không trung của tu ma hải đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào, ngay sau đó, một con rùa khổng lồ dài đến mấy ngàn trượng, lộ ra thân thể trong sương mù.

Cái đầu của nó thật lớn, phát ra từng trận uy áp vô biên. Sau khi cúi đầu nhìn thoáng qua liền há mồm hung hăng hút một hơi. Lập tức tất cả linh khí trong phạm vi trăm dặm xung quanh liền giống như trăm sông đổ về một biển, bị nó mạnh mẽ nuốt vào miệng. Sau khi hút đầy một miệng như vậy, lúc này nó mới nhanh chóng từ trong màn sương đen chạy về phía trước.

Một lão già đầu bạc đang đứng ở trên lưng nó. Người này chửi ầm lên :

- Súc sinh, ngươi làm thú cưỡi cho ta một chuyến, không ngờ ngươi lại hút nhiều linh lực như vậy, ngươi cũng không sợ no chết sao? Đúng lúc lão tử muốn nếm thử một chút hương vị của thịt Huyền Vũ đấy?

Cùng lúc này Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong động phủ, hắn không biết vì sao đột nhiên mình có loại cảm giác vô cùng lo sợ, loại cảm giác này được truyền đến từ trên tu ma hải.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn phất tay một cái, muốn thu hồi Cấm Phiên, nhưng lập tức phát hiện một luồng lực lượng vô hình bao quanh trên Cấm Phiên này, không ngờ không thể thu hồi.

Cảnh tượng quái dị như thế lập tức khiến Vương Lâm biến sắc, hắn nhanh chóng đứng lên, hai tay liên tục thay đổi pháp quyết, đánh lên trên Cấm Phiên, nhưng mỗi khi đưa pháp quyết vào, nó lập tức bị lực lượng vô hình làm tiêu tan, và cũng không có một pháp quyết nào có thể xuyên thấu vào.

Giờ phúc này, các loại cảm giác lo sợ trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt, hắn nhướn mày, thần thức chi nhãn lập tức mở ra, bỗng nhiên vẻ mặt hắn không tự chủ được đại biến.

Thông qua thần thức chi nhãn, hắn nhìn thấy rõ một đường tơ đỏ nhỏ bé từ bên trong Cấm Phiên lan ra. Đường tơ đỏ không để ý ngăn cách của động phủ, xuyên thẳng lên trời cao.

Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm, thân thể của hắn không chậm trễ xông về phía trước, mở cửa động phủ, thân hình nhanh chóng lóe lên. Khi hắn ổn định thân thể ở bên ngoài động phủ mới ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đường tơ đỏ tự động bay ra khỏi động phủ, tiến vào trong chỗ trống của màn sương đen trong tu ma hải. Vương Lâm trầm mặc một chút, tay điểm vào mi tâm, lập tức đệ nhị ma đầu đi ra từ trong thức hải.

Sau khi ma đầu kia xuất hiện, không đợi Vương Lâm phân phó, thân thể lập tức lóe lên. Với thần thức chi nhãn của Vương Lâm cũng chủ có thể

nhìn ra một luồng tàn ảnh, lấy tốc độ cực nhanh, nhanh chóng hòa vào trong màn sương đen.

Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm, chợt nhìn xung quanh. Sự việc này chứng tở pháp bảo hắn luyện thành thuộc hàng thượng phẩm.

Trước đây, sau mỗi lần cổ thần luyện khí thì cũng sẽ gây ra thiên kiếp. Thậm chí có thời điểm, cổ thần phân biệt phẩm chất của pháp bảo luyện chế ra là dựa vào uy lực của thiên kiếp giáng xuống.

Uy lực thiên kiếp càng lớn thì nói lên uy lực pháp bảo càng mạnh. Còn uy lực thiên kiếp càng nhỏ thì uy lực pháp bảo sẽ không đủ.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là một loại phương pháp tính toán cực kỳ cẩu thả, trên thực tế có sai lệch rất lớn. Tỷ như nói cái Cấm Phiên hiện tại của Vương Lâm, uy lực phát ra, căn bản là không thể so với thiên kiếp.

Thật ra nguyên nhân thực sự gây ra thiên kiếp, chính là ở trên Mặc Gian Thạch. Mặc Gian Thạch này ẩn ở bên trong cơ thể của cổ thần trong một thời gian quá lâu, trên đó tự nhiên nhiễm lấy một ít khí tức của cổ thần, cho nên, lúc này mới gây ra thiên kiếp - thứ chưa từng xuất hiện trong vô số năm ở Tu Chân Giới, lại một lần nữa giáng lâm.

Cũng bởi thế, thiên kiếp đã không xuất hiện vô số năm, lực lượng tích tụ dĩ nhiên đạt tới một loại trình độ khủng bố. Cho nên lúc này đây chẳng qua là thiên kiếp của một pháp bảo bùng nổ, mà uy lực của nó thì khó thể tưởng tượng.

Tất cả tin tức này thoáng hiện qua trong đầu Vương Lâm. Hắn dĩ nhiên cũng hiểu được, vật gây ra thiên kiếp, chính là Cấm Phiên kia!

Hắn không nhiều lời, nhanh chóng lao về phía động phủ, nhìn Cấm Phiên lóe ra ánh sáng quỷ dị, vẫn đang lơ lững ở trên không trung, hai tay không ngừng xuất ra từng cái cấm chế, ý muốn thu lại vật này.

Theo tin tức Vương Lâm vừa mới có được từ trong ký ức của cổ thần, nếu Cấm Phiên thật sự bị thiên kiếp đánh trúng thì pháp bảo này chắc chắn vỡ tan.

Pháp bảo khổ sở vất vả luyện chế, Vương Lâm quyết không cho phép nó bị thiên kiếp hủy diệt. Thần thức chi nhãn của hắn lóe ra tia sáng kỳ lạ, hai tay không ngừng xuất ra các loại cấm chế, muốn thu vật ấy về.

Lực lượng vô hình bên ngoài Cấm Phiên này dần dần có một chút lơi lỏng, nhưng chẳng qua vẫn không kém đi bao nhiêu. Lúc này, ở trên bầu trời truyền đến những tiếng ầm ầm. Chỉ thấy màn sương đen nhanh chóng tiêu tan, tiếp đó lui về, trong nháy mắt lần đầu tiên toàn bộ tu ma hải không có nước biển, không có sương mù, trong đó lộ ra một khoảng không vô cùng khổng lồ, nhìn không thấy giới hạn.

Cột mây đỏ không còn bất kì thứ gì ngăn trở, từ trên trời giáng xuống. Lúc này đây, tốc độ của nó dĩ nhiên đạt đến cực hạn, mục tiêu của nó, chính là Kỳ Lân thành. Tu sĩ bên trong thành đều lộ vẻ hoảng sợ. Bọn họ dùng toàn lực điên cuồng chạy trốn.

Đám mây đỏ rơi thẳng xuống.

Trong nháy mắt khi nó đánh trúng Kỳ Lân thú thành, thân thể Kỳ Lân kia liền tan nát. Đầu tiên lân phiến toàn thân bị lực lượng hủy diệt này bóc ra.

Vương Lâm ở trong động phủ cảm thấy một cỗ lực lượng thật mạnh từ bốn phía đột nhiên truyền tới, dường như chỉ trong chớp mắt. Hắn phun một ngụm máu tươi, âm thầm than một tiếng, quyết định buông tay.

Nhưng đúng lúc này, ngoại lực vô hình xung quanh Cấm Phiên không hiểu sao đột nhiên biến mất. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không chút do dự, nắm lấy Cấm Phiên.

Sau đó thân hình hắn bay vọt ra, trong một khắc Kỳ Lân thú tan nát thoát ra ngoài. Chẳng qua trong nháy mắt khi hắn lao ra, một tia nhỏ như sợi tơ do mây đỏ hóa thành đột nhiên từ trong cơ thể Kỳ Lân thú lao ra, tốc độ cực nhanh phóng về Cấm Phiên Vương Lâm đang cầm trong tay.

Sợi tơ kia quá nhanh. Nếu Vương Lâm cho Cấm Phiên vào túi trữ vật cùng không kịp, lại còn khiến túi trữ vật tan tành. Trong nháy mắt này, Vương Lâm cắn răng một cái, tay phải đảo một cái. Trong khoảnh khắc khi sợi tơ kia phóng tới, Cấm Phiên đang cầm trong tay phải liền đảo sang bên tay trái. Một pháp khí hắn chưa khống chế được hiện ra ở tay phải của hắn.

Tất cả mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp. Trong nháy mắt khi Vương Lâm mới đổi pháp khí, sợi tơ đỏ kia đã đánh vào. Pháp khí kia liền bị đánh nát. Thân thể Vương Lâm lập tức dạt sang một bên.

Chẳng qua trong nháy mắt khi pháp khí tan nát, vẫn có một tia đỏ cực kì nhỏ bé lóe lên. Trong khoảnh khắc Vương Lâm không kịp phản ứng, liền chui vào trong tay hắn.

Trong tích tắc này, thân thể Vương Lâm run lên. Hắn liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi. Kim đan trong cơ thể cũng lập tức bị thu nhỏ đi khá nhiều. Sợi tơ màu đỏ nhỏ bé kia không ngừng sinh sôi trong cơ thể hắn, bạo phát hết lực lượng của nó.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Hắn cảm thấy linh lực trong cơ thể hoàn toàn hỗn loạn, đành phải dựa hết vào kim đan mạnh mẽ khống chế.

Sợi tơ đỏ kia bạo phát, hắn liền biết rằng thời gian của mình có hạn. Nếu không thể khu trừ nó, vậy thì đón đợi hắn chính là cảnh toàn bộ linh lực trong kim đan hao tổn hết, kim đan tan vỡ. Tiếp theo chính là cơ thể hắn.

Lúc ấy chính là lúc hắn hoàn toàn tử vong, cho dù là thần thức cũng không trốn thoát lực lượng của thiên kiếp.

Lúc này tu sĩ chạy ra từ Kỳ Lân thú rất nhiều. Do vậy cũng không có mấy người để ý tới hiện tượng dị thường trên người Vương Lâm. Những tu sĩ trong thành hoảng sợ, nhanh chóng bỏ chạy tứ tán .

Cả Kỳ Lân thành bị hủy trong chốc lát.

Lúc này từng đợt mưa đen kịt từ trên trời giáng xuống. Sương mù trong tu ma hải dưới lực lượng của thiên kiếp toàn bộ bị bốc hơi thành mây đen. Hiện giờ thiên kiếp biến mất, mây đen liền đổ mưa dày đặc.

Trong tu ma hải, từ sau khi sương mù hóa thành nước biển, đây là lần đầu tiên có nước mưa từ trên trời rơi xuống, mặc dù đây là nước mưa mày đen.

Lúc này thiên kiếp gây ra ảnh hưởng thật lớn. Đầu tiên là sương mù trong tu ma hải hoàn toàn biến mất. Hiện tượng này lập tức dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền. Đông đảo sinh vật trong sương mù, dù đã tử vong không ít trong thiên kiếp nhưng hầu hết lại từ trong sương mù chạy ra.

Thậm chí một số ít hoang thú cường đại vốn hoạt động trong sương mù cũng hiện thân tại dải đất tu ma này. Tu ma hải giờ phải đổi tên thành

khoảng không tu ma mới thỏa đáng.

Đông đảo dị thú xuất hiện khiến một loạt chuyện dị thú giết người, người giết dị thú xuất hiện. Tất cả các tu sĩ đều biết trong cơ thể dị thú có nội đan, dù là để chế thuốc hay nuốt sống cũng có thể gia tăng tu vi.

Đồng thời bởi vì sương mù trên toàn bộ tu ma hải biến mất khiến lá chắn thiên nhiên cũng biến mất. Do vậy các tu chân quốc bốn xunh quanh tu ma hải đều hướng ánh mắt về đây!

Cũng may ở đây còn có mấy đại môn phái thế lực cực mạnh đã tồn tại cả ngàn năm, cùng lúc ra mặt mới có thể ổn định được tình hình.

Chẳng qua vẫn có nhiều tu sĩ bí mật nhân dịp này điên cuồng giết người đoạt bảo. Do vậy tu ma hải vốn đã hỗn loạn nay lại càng thêm hỗn loạn.

Chẳng qua mọi việc đều không có quan hệ với Vương Lâm. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, kim đan trong cơ thể mình đang không ngừng thu nhỏ. Ở phía trên kim đan có một sợi tơ nhỏ màu đỏ. Sợi tơ này điên cuồng phá tan linh lực của kim đan. Đợi tới khi kim đan tan nát thì chính là lúc Vương Lâm mất mạng.

Tu vi hắn bây giờ do kim đan thu nhỏ đã tụt xuống, chỉ còn là kim đan trung kỳ. Theo tính toán của hắn, chỉ ba canh giờ nữa hắn sẽ từ đó tụt xuống sơ kỳ, sau đó nữa canh giờ nữa, kim đan của hắn sẽ vỡ vụn.

Còn về ước định bảy ngày của Khâu Tứ Bình, hiện giờ Vương Lâm không rảnh để quan tâm. Việc cần nhất của hắn bây giờ chính là tìm cách nhanh chóng hóa giải tia thiên kiếp kia!

Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm. Hai mắt hắn tràn đầy màu đỏ, tràn ngập sát khí. Vì sinh tồn, hắn phải đại khai sát giới rồi! Đáng tiếc linh dịch hắn đã dùng hết trong cổ thần. Mấy ngày nay trong kỳ lân thành hắn lại không tích trữ nhiều. Nếu không thì dùng linh dịch này cũng có thể giúp hắn duy trì một thời gian.

Đúng lúc này, phía trước Vương Lâm xuất hiện một tu sĩ trung niên, vọt về phía hắn, âm trầm nói:

nói:

- Kết Đan trung kỳ ... Chính là ngươi rồi!

Hắn vừa mới nói, tia sáng đỏ trong đôi mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tu vi của đối phương là Kết Đan hậu kỳ, nhưng Vương Lâm chẳng những không né tránh, ngược lại tốc độ chợt tăng, nháy mắt liền xông về phía đối phương.

Khoé miệng người áo đen kia lộ ra vẻ cười trào phúng, vừa muốn hành động, nhưng đột nhiên thân thể của hắn run lên, hai mắt lập tức đờ đẫn.

Lúc này, Vương Lâm đã vọt tới bên người hắn, tay chợt thọc vào bụng hắn, lập tức lấy ra kim đan, không một chút do dự, Vương Lâm liền lập tức nuốt kim đan vào bụng.

Thậm chí ngay cả túi trữ vật hắn cũng không có thời gian đi lấy, nhanh chóng bay về nơi xa. Toàn bộ thần thức của hắn tản ra, giống như một con sói, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Tôn Phàm đang cấp tốc chạy trối chết, có hai dị thú có thể so với Kết Đan hậu kỳ đi theo phía sau hắn, chỉ cần tốc độ của hắn hơi chút chậm lại thì sẽ bị chúng nó đuổi theo nuốt chửng.

Lấy tu vi Trúc Cơ kỳ của hắn, căn bản là ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Lúc này, hai dị thú kia càng đuổi càng gần, tiếng rít gào dĩ nhiên đang gần ở bên tai. Tôn Phàm cười một cách chua xót, hắn biết lúc này đây e rằng mình chạy trời không khỏi nắng rồi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từng luồng cuồng phong thổi qua bên người hắn. Uy lực cuồng phong rất lớn nên thân thể Tôn Phàm không tự chủ được quay vài vòng tại chỗ. Khi hắn ổn định thân thể với vẻ mặt hoảng sợ thì tiếng rít gào thê lương của dị thú truyền tới bên tai.

Hắn nhìn lại, lập tức ngẩn ra tại chỗ.

Chỉ thấy một người thanh niên đầu bạc, giống như một ác ma, bàn tay thọc vào đầu dị thú, lấy ra nội đan, nuốt vào. Về phần con dị thú còn lại, thì đã sớm bỏ mình, thi thể nằm ở một bên cạnh.

Người thanh niên đầu bạc kia quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tôn Phàm, không nói gì, nháy mắt thân thể bay đi rất xa.

Mặc dù đối phương đã rời khỏi, nhưng Tôn Phàm cũng không dám có một cử động, vừa rồi dưới cái liếc mắt của đối phương, ẩn chứa sát khí, khiến tâm thần hắn kịch chấn, sau hồi lâu, hắn phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng hoảng sợ, vội vàng rời khỏi nơi này.

Suốt cuộc đời này, bóng dáng người thanh niên đầu bạc như ác ma này luôn luôn quấy phá ở trong lòng Tôn Phàm. Mặc dù sau bảy trăm năm, khi hắn đạt tới tu vi ước mong Nguyên Anh kỳ, nhưng khi nghĩ tới người thanh niên đầu bạc kia, tận đáy lòng của hắn nổi lên từng trận hàn ý, luôn luôn giật mình bừng tỉnh trong mộng.

Thung lũng tu ma ở Bắc bộ, hai môn phái nhỏ, vì cướp đoạt một viên nội đan của dị thú bị thiên kiếp đánh chết mà bọn họ đang chém giết lẫn nhau, trong đó phi kiếm bắn ra bốn phía, pháp thuật đầy trời.

Nhưng ngay đến lúc tu sĩ song phương chém giết hừng hực thì một người thanh niên đầu bạc, từ trên trời giáng xuống. Người này vừa xuất

hiện, cũng không nói ra câu gì, chỉ thấy trong đôi mắt của hắn lóe ra ánh sáng đỏ yêu dị. Một luồng tia chớp màu đỏ bỗng nhiên từ trong đôi mắt bắn ra, giống như một luồng điện quang hình rắn, xuyên về phía tu sĩ của song phương.

Cùng lúc đó, tốc độ thân thể của người này cực nhanh, nhảy vào trong đám tu sĩ của song phương, trực tiếp đi qua, hai tay không ngừng chọc vào bụng của một đám tu sĩ kết đan để lấy ra kim đan, rồi nuốt vào.

Gần như không đến mười giây, tất cả tu sĩ ở đây hoàn toàn bị bỏ mình.

Về phần nội đan của dị thú làm cho song phương tự giết lẫn nhau, cũng bị người thanh niên đầu bạc này nuốt vào trong miệng. Tiếp theo đó cả người hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng phóng đi rất xa.

Ở nơi này, bất kể dị thú, hay là tu sĩ, chỉ cần tu vi không đạt tới Nguyên Anh kỳ thì đều bị Vương Lâm vô tình chém giết, bất kể nam hay nữ!

Do cắn nuốt kim đan càng ngày càng nhiều nên tu vi của hắn không hề giảm xuống. Tốc độ thu nhỏ của kim đan, cuối cùng đạt tới một mức ổn định, nhưng thế chưa phải là hết.

Không thể giải quyết vấn đề, loại cân bằng ổn định này, chỉ có thể duy trì liên tục trong thời gian mấy canh giờ, như vậy kim đan có lẽ vẫn không ngừng thu nhỏ lại, cho đến khi tan vỡ.

Phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề này, chính là không ngừng giết người lấy đan, sau khi đạt được đủ linh lực,thì mới có thể bức đường đỏ kia ra bên ngoài cơ thể.

Tiếp đó, nhất định phải giết người nhiều, sát khí trong mắt Vương Lâm không có quá dày. Hắn biết, chỉ với tốc độ giết người như hiện tại, thì tất nhiên còn thiếu quá nhiều.

Ánh mắt Vương Lâm lóe ra hàn quang. Hắn đảo thần thức qua, bóng dáng lập tức phóng về phía trước, mấy con dị thú trong sương mù xuất hiện cách phía trước hắn trăm dặm. Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm nháy mắt ly thể , tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức độc kiếm màu đen cũng theo đó lóe ra.

Chém giết dị thú, để lấy nội đan. Thân thể Vương Lâm không có dừng lại chút nào, tiếp tục lao tới, cùng lúc đó, toàn bộ thần thức của hắn tản ra, tìm kiếm những nơi có tu sĩ hoặc là dị thú tụ tập.

Đang phi hành, bỗng nhiên thân thể Vương Lâm dùng lại, thần thức của hắn phát hiện được, cách chỗ này ngàn dặm về hướng Đông, có một đàn thú lớn. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe ra, lập tức thay đổi phương hướng, đi theo hướng Đông.

Khoảng cách một ngàn dặm, nhanh chóng bị hắn vượt qua. Ở đây có rất nhiều dị thú. Sau khi Vương Lâm đến, không chậm trễ, tay phải đặt vào

mi tâm, đệ nhị ma đầu lập tức xuất hiện, điên cuồng nhảy vào đàn thú.

Ngay sau đó, độc kiếm màu đen cũng di chuyển theo, cuối cùng, chỉ còn lại là Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm. Những loại công kích này lập tức giống như một thanh lợi kiếm, đánh giết vào trong đàn thú.

Nhưng vào lúc này, cách đàn thú rất xa, đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào. Một con bạch tuộc khổng lồ đang chậm rãi bò trên mặt đất. Đôi mắt nó đen sẫm, lộ ra từng luồng tia sáng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Vương Lâm ở phía xa.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, tu vi của con thú này dĩ nhiên có thể so với Nguyên Anh trung kỳ. Hắn không dám chậm trễ xoay người bỏ đi. Cảnh tượng như vậy, trên dọc đường hắn cũng đã trải qua rất nhiều. Phàm là đàn thú như vậy tất nhiên sẽ có một con linh thú thượng phẩm có thể so với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Thân ảnh Vương Lâm chợt lóe lên, nhanh chóng chạy về phía xa. Linh thú thượng phẩm kia nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình khổng lồ lập tức chuyển động, đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không quay đầu lại, bay nhanh đi. Sau khi linh thú kia đuổi theo một khoảng cách, có chút do dự, liên tục rít gào vài tiếng, rồi chậm rãi ngừng lại, một lần nữa quay lại trong đàn thú, xúc tu to lớn cuồn cuộn nổi lên về phía mấy con dị thú, rồi ném vào chúng vào trong miệng nuốt xuống, tiếp theo đó lại nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

Vương Lâm liền nhanh chóng tập trung vào bảy tên tu sĩ cách đó hai ngàn dặm, trong những tu sĩ đó có ba người là Kết Đan kỳ.

Lúc này bảy người đang bao vây một con dị thú, triển khai công kích, nhe răng cười .

Chẳng qua nụ cười của bọn họ lập tức ngừng lại, chỉ thấy một bóng đen chợt lóe qua người bọn họ, tất cả bảy người đều tử vong, kể cả ba tu sĩ kết đan, bụng lộ ra một lỗ máu. Về phần con dị thú kia, trên đỉnh đầu cũng xuất hiện một lỗ máu.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng hừ nhẹ, từ nơi rất xa truyền đến.

- Độc Ma ma cung hạ lệnh, phàm là nằm trong phạm vi ma cung, cấm tất cả mọi người chém giết. Ngươi lưu lại cho ta!

Vương Lâm không có bất cứ do dự nào, trong lúc đối phương nói ra lời này, thân thể của hắn lập tức lui về phía sau, bay nhanh đi.

Người vừa nói chuyện cười lạnh một tiếng, nháy mắt thân thể biến mất, lại xuất hiện ở trước người Vương Lâm. Cùng lúc đó người vung tay phải lên, lập tức một luồng lực mạnh mẽ bỗng nhiên đẩy tới phía trước.

Thân thể Vương Lâm lập tức lui về phía sau, ánh mắt hắn lóe lên, nhìn chằm chằm phía trước. Người này tuổi khoảng trung niên, mặc áo dài tím, khuôn mặt lạnh lùng, đi vài bước, liền đi tới chỗ thi thể bảy người.

Người này cúi đầu nhìn thoáng qua, nhíu mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Lâm, nói:

- Thủ đoạn quá độc ác. Người khác thì giết người lấy bảo còn ngươi thì giết người lấy đan!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, người này là tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Một chút khí tức phát ra ngoài cơ thể cùng với thuấn di vừa rồi, hoàn toàn có thể thấy được đều đó. Chẳng qua tu vi của người này tất nhiên không thể là Nguyên Anh trung kỳ. Theo phân tích của Vương Lâm, đại khái phán đoán, người này rất có thể, chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ.

Người này đến đây với ý đồ không tốt. Ánh mắt Vương Lâm lóe ra hàn quang, tay phải bỗng nhiên vỗ vào túi trữ vật, lập tức độc kiếm màu đen chợt bay ra, ở trên đỉnh đầu phát ra tiếng ong ong, tràn ra từng trận hàn mang.

Ánh mắt người trung niên kia lộ ra một chút vẻ trào phúng, tay phải vừa động, hóa thành một cái quỷ trảo được sương mù bao quanh, xuất hiện ở trước người Vương Lâm, chụp mạnh xuống.

Vương Lâm lật tay phải, Cấm Phiên lập tức bay lên, nháy mắt lớn lên, lập tức bao trùm trong phạm vi trăm dặm, từng cái cấm chế lập tức xuất hiện ở chung quanh. Quỷ trảo kia lập tức bị hơn mười cấm chế bao vào trong, tản mát ra từng trận tiếng động xèo xèo, nháy mắt biến mất không còn.

Người trung niên kia nhìn chằm chằm Cấm Phiên, cười lạnh một tiếng, tay phải cách không vung lên, lập tức một thanh phi kiếm màu tím từ trong tay áo chợt lóe ra, từng trận tiếng xé gió vang lên, như một tia chớp bắn về phía Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm bất động, bấm tay niệm chú, thấp giọng quát:

- Phá!

Lập tức Cấm Phiên vừa động, từng cái cấm chế trên đó lóe lên, hóa thành một áo giáp cấm chế màu đen, chặn đứng ở trước người Vương Lâm. Thanh phi kiếm kia bắn ở trên cấm chế, lập tức trên thân kiếm tràn ra từng ký hiệu cấm chế, nháy mắt cả thanh phi kiếm liền bị ký hiệu cấm chế vô cùng vô tận che phủ.

Người trung niên nhíu mày, hắn không nghĩ tới, đối phương chỉ là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, không ngờ có pháp bảo kỳ dị quá mức. Hắn vỗ tay phải vào túi trữ vật, lập tức bay ra một khối ấn hình hổ bằng đồng, hắn thì thào trong miệng, trong phút chốc cái ấn kia phát ra từng tiếng nổ vang, ngay sau đó, nó lập tức hóa lớn, biến thành một cái ấn thật lớn ước

chừng cao khoảng bảy tám trượng. Gần như trong nháy mắt, tự cái ấn kia phân ra thành hai, một con mãnh hổ màu đen từ trong đó rít gào lao ra.

Sau khi mãnh hổ xuất hiện, lập tức đánh về phía Vương Lâm, thân thể Vương Lâm lui hai bước về phía sau, hai tay biến đổi pháp quyết, quát lên:

- Khốn!

Tiếng nói vừa dứt, Cấm Phiên lập tức lại vũ động một trận. Lúc này đây, từng cái ký hiệu cấm chế, liên tiếp hợp thành một chiếc xiềng xích, nháy mắt xuất hiện từ bốn phương tám hướng, tạo thành từng chiếc xiềng sắt như trong nhà giam ở trước người Vương Lâm. Con hổ đen kia nhào lên trên xiềng sắt kia, lập tức kêu thảm một tiếng, bị bật ra ngoài thật mạnh.

Cùng lúc đó, lại một bức tường xiềng sắt xuất hiện, sau khi chặn con hổ này, ngay sau đó, hai bức tường xiềng sắt một trước một sau đột nhiên thoáng dao động, giao nhau từ trên xuống dưới , hình thành một hình vòng tròn, bao vây con hổ đen vào bên trong.

Toàn bộ chuyện này gần như hoàn thành trong nháy mắt. Trong khoảnh khắc con hổ đen nhào tới, con hổ này liền bị nhốt ở trong xích sắt do ký hiệu cấm chế hóa thành.

Con hổ này liên tục rít gào ở bên trong, nhưng không có chút tác dụng.

Lần đầu tiên vẻ mặt người đàn ông trung niên thay đổi, ông thu hồi ý khinh miệt, mà trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Ngươi là đệ tử của ai ?

Theo đánh giá của hắn, người có thể có pháp bảo như thế, tất nhiên có bối cảnh rất sâu, nếu không thì hắn không có khả năng chỉ là một Kết Đan trung kỳ nhưng không ngờ lại có bảo bối bực này.

Đồng thời, sâu trong đáy lòng của hắn cũng không kiềm chế được dâng lên một tia tham lam.

Vương Lâm chớp động ánh mắt, uy lực của Cấm Phiên đã không uổng công hắn vì nó chịu thiên kiếp xâm hại. Cấm Phiên này vừa mới là loại hợp nhiều thuộc tính thôi, nếu như chỉ một thuộc tính thì uy lực của nó tất nhiên sẽ tăng lên gấp bội.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên một cái. Lúc này thời cơ không cho phép, lúc nãy khi chỉ huy Cấm Phiên, linh lực trong cơ thể liền có chút không ổn. Kích thước của Kim Đan lại giảm bớt một vòng, nếu như tiếp tục nữa thì không được bao lâu, Kim Đan của hắn sẽ vỡ vụn.

Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm, giọng nói lạnh lùng :

- Gia sư tên là Cổ Lam!

Người đàn ông trung niên ngẩn mặt ra, nhìn kỹ Vương Lâm vài lần, cười lạnh trong lòng. Hắn không tin đối phương là đệ tử của Cổ Đế lão ma. Phải biết rằng hai trăm năm trước Cổ Đế lão ma đã biến mất ở Toái Tinh Loạn, chuyện này đã huyên náo ồn ào hai trăm năm rồi.

Hắn đang muốn nói chuyện, nhưng đôi mắt bỗng nhiên trợn to, nhìn chằm chằm vật trong tay Vương Lâm, chỉ thấy có hơn một túi trữ vật trong tay Vương Lâm. Trên túi này rõ ràng được thiêu một chữ " Lam " nhàn nhạt.

Tay phải Vương Lâm nhoáng lên một cái, túi trữ vật biến mất. Hắn liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên một cái, theo biểu tình đó có thể thấy được, người này biết túi trữ vật đó, ít nhất người này chắc hẳn đã từng nghe nói qua.

Thân thể Vương Lâm chậm rãi lui về phía sau, hai tay hắn chợt thay đổi pháp quyết, lập tức mang theo Cấm Phiên, nhanh chóng bay đi nhanh, sau khi rời khỏi trăm trượng, tay phải hắn đánh ra một cái cấm chế, lập tức con hổ đen bị vây trong Cấm Phiên được thả ra.

Trong nháy mắt, tốc độ Vương Lâm tăng lên, biến mất vô ảnh ở nơi rất xa.

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên âm trầm, nhìn chằm chằm về hướng biến mất của Vương Lâm, mấy lần muốn cất bước đuổi theo, nhưng cuối cùng cũng phải bỏ qua. Trước không nói túi trữ vật kia, pháp bảo dạng tiểu kỳ của người này khiến hắn có chút kiêng kị. Hơn nữa coi bộ dáng của người này, vẫn chưa dùng hết toàn lực. Tuy rằng hắn có tự tin, với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của mình, giết chết một gã Kết Đan kỳ, chắc là không quá khó, nhưng pháp bảo trong tay người này thật sự quá mức cổ quái.

Điều này không khỏi khiến ý định truy kích trong lòng hắn có chút trì hoãn. Ngoài ra, hắn nhận ra túi trữ vật kia. Túi trữ vật có thiêu chữ " Lam ". Nếu hắn nhớ không lầm, nó chính là vật của Cổ Đế.

Người tầm thường không có khả năng biết chuyện này. Chẳng qua nhiều năm trước, khi hắn đi vào ma cung của Cổ Đế, trong lúc vô ý nhìn thấy.

Kể từ đó, tuy rằng Cổ Đế mất tích vào hai trăm năm trước, nhưng uy danh của lão vẫn còn. Môn hạ đệ tử của lão lại rất đông, điều này làm cho hắn không khỏi mất đi hoàn toàn ý định truy kích trong đầu.

Sau khi Vương Lâm bay đi cực xa, vội vàng thu hồi Cấm Phiên. Trải qua chiến đấu gấp gáp như vậy khiến linh lực cho trong cơ thể hắn tiêu hao nhiều hơn. Kim Đan lại thu nhỏ, dựa theo dự đoán của hắn, mình cần phải nhanh chóng gia tăng linh lực, nếu không chỉ có còn đường chết.

Vương Lâm lấy ra một phân thức từ trong túi trữ vật của hắn. Sau khi phát tán ra, phàm là trông thấy tu sĩ, chỉ cần dưới Nguyên Anh kỳ, liền điên cuồng lóe lên, sau khi giết chết, liền lấy Kim Đan.

Thời gian trôi qua một chút, sau mỗi lần một luồng thần thức đạt được Kim Đan, thì sẽ lập tức bay trở về chỗ Vương Lâm, sau khi lưu lại Kim Đan, lại đi ra ngoài.

Kể từ đó, vốn tu ma hải đã hỗn loạn, nay bởi vì thường xuyên xuất hiện chuyện giết người, do đó nó trở nên hỗn loạn hơn. Càng ngày càng nhiều người tham dự vào trong đó, thậm chí một ít môn phái cỡ trung cũng bắt đầu rục rịch.

Hai ngày sau, Vương Lâm khoanh chân ngồi tại chỗ Cấm Phiên bao phủ. Vẻ mặt hắn cực kỳ tái nhợt, kim đan trong cơ thể đã giảm đến chỉ bằng khoảng móng tay, tu vi lại lùi đến Kết Đan sơ kỳ.

Mấy ngày nay, sau khi hắn nuốt vào kim đan mà thần thức thu được, ngưng kết toàn bộ ở một nơi trong cơ thể, hắn đang chuẩn bị vào thời khắc mấu chốt, dùng một kích trí mạng với sợi thiên kiếp kia!

- Thần thức, thu! Giọng nói Vương Lâm khàn khàn, tay bắt quyết một cách khó khăn.

Lập tức, bất kể phân thức rơi rớt ở nơi nào đều chấn động, sau đó liền nhanh chóng trở về. Trong tu ma hải, chỉ thấy từng luồng tia chớp màu đỏ, nháy mắt xẹt qua trời cao. Mục tiêu của những tia chớp này, chỉ hướng về một vị trí.

Theo từng luồng tia chớp màu đỏ chui vào Cấm Phiên, rồi chìm vào trong cơ thể Vương Lâm. Một đám linh lực mạnh mẽ trong cơ thể hắn, càng lúc càng lớn, cuối cùng làm cho toàn bộ thần thức một lần nữa trở về. Đôi mắt Vương Lâm lộ ra một ít hàn mang, hắn khống chế linh lực trong cơ thể, ầm ầm đánh về phía sợi thiên kiếp.

Ba ngày sau, trong trăm dặm ở chỗ Vương Lâm, trong phạm vi Cấm Phiên bao quanh, bỗng nhiên Cấm Phiên thoáng động, thu nhỏ kịch liệt, cuối cùng hóa thành một cây tiểu kỳ, dừng ở trong tay một bóng người đầu bạc đang ở trong đó.

Vương Lâm vung tay phải lên, Cấm Phiên liền được thu vào trong túi trữ vật.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 208: Điểm cuối của cực cảnh (1+2+3+4).

Lúc này sắc mặt hắn không hề tái nhợt, lờ mờ lộ ra một ít huyết sắc. Trong thời gian ba ngày, hắn cũng không thể thành công, bức sợi thiên kiếp ra ngoài cơ thể, mà chỉ dùng linh lực bao lấy nó, tạm thời giải trừ nguy cơ của Kim Đan.

Đồng thời, dựa vào linh lực đạt được, hắn lại làm cho Kim Đan lớn mạnh, tu vi chẳng những không giảm, ngược lại có chút tinh tiến, chân chính đạt tới cảnh giới Giả Anh của Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Nếu hoàn toàn khu trừ sợi thiên kiếp nhỏ bé này, theo phân tích của Vương Lâm, chỉ có một phương pháp, là tu vi của hắn phải đạt tới Nguyên Anh kỳ, lúc đó, hắn có thể thi triển thuật thần thông trong ngọc giản mà năm đó Mạnh Đà Tử lưu lại trong túi trữ vật, tên là Tố Truyền Độc, truyền sợi hiên kiếp nhỏ bé vào trong cơ thể người khác, do đó hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này.

Vương Lâm trầm mặc một chút, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn nhắm hai mắt lại cảm ứng sự tồn tại của ma đầu Hứa Lập Quốc. Bởi vì khoảng cách quá xa, nên hắn chỉ có thể cảm nhận được vị trí đại khái của đối phương, sau đó hắn nhanh chóng mở hai mắt ra, nháy mắt thân thể chợt động, bay nhanh về phương Tây.

Lúc này, tốc độ Vương Lâm chợt nhanh hơn, dùng thuật thổ độn đã lâu chưa không dùng tới. Tiếp đó, tốc độ lập tức tăng vọt. Thuật thổ độn chỉ có một khuyết điểm, là tiêu hao linh lực quá lớn. Trước kia do nguyên

nhân thân thể gặp vấn đề không thể giải quyết, Vương Lâm không tiện sử dụng thuật này.

Tốc độ hắn trực tiếp tăng vọt, thần thức không ngừng cảm giác vị trí của Hứa Lập Quốc. Rốt cục vào ngày thứ bảy, hắn đi tới nơi cách Kỳ Lân thành ba ngàn dặm, trở thành đống hoang tàn. Nơi này chính là ngọn núi ngày đó hắn đã ước định.

Hắn có thể cảm giác được, ma đầu Hứa Lập Quốc đang ở trong này.

Sự thật cũng chính là như vậy. Thời điểm thân thể Vương Lâm xông lên đỉnh ngọn núi, Hứa Lập Quốc lập tức từ trong đình lóe ra, chìm vào trong mi tâm của hắn.

Cùng lúc đó, bóng dáng Khâu Tứ Bình xuất hiện ở trong đình. Lúc này thoạt nhìn hắn có chút chật vật, hơi thở có chút bất ổn.

Thân thể Vương Lâm chợt dừng lại, đi vào đình, ngồi ở trên ghế đá, quan sát đối phương.

Khâu Tứ Bình cười khổ, nói:

- Đạo hữu, Khâu mỗ ước chừng đợi ngươi ở nơi này hơn nửa tháng, nếu Khâu mỗ không tin đạo hữu tuyệt đối cũng là loại người không tuân thủ

hứa hẹn thì tại hạ đã sớm ly khai.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ xin lỗi, nói:

- Tu ma hải phát sinh dị biến, làm cho rất nhiều tu sĩ nhân cơ hội chém giết nhau, các môn phái cũng tham dự vào trong đó, lại một lần nữa tranh đoạt thành trì. Do đó, hành trình của tại hạ bị cản trở nên mới khiến đạo hữu đợi lâu.

Khâu Tứ Bình thở dài, cười khổ nói:

- Được rồi, Khâu mỗ đã giết không ít người có ý xấu ở nơi này, cũng coi như là có chút thu hoạch. Đạo hữu, ngươi xem hiện tại chúng ta nên đi đến nơi đó chưa?

Vương Lâm đứng lên, gật đầu nói:

- Như thế cũng tốt, mời đạo hữu dẫn đường.

Ánh mắt Khâu Tứ Bình chợt lóe, mỉm cười nói:

- Đạo hữu, nếu chúng ta đều cùng hiểu nhau, coi nhau như minh hữu, không biết đạo hữu có thể nói ra cao tính đại danh được không?

Vương Lâm liếc mắt nhìn người này một cái, nói:

- Vương Lâm!

Khâu Tứ Bình liền ôm quyền, nói:

- Vương huynh, khoảng cách từ đây đến đó rất xa. Nếu huynh không chê, thì ngồi trên thuyền mây của ta đi!

Hắn vừa nói xong, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức một con thuyền to lớn màu trắng, xuất hiện ở trên không trung.

Con thuyền này dài chừng mười trượng, trên thuyền điêu khắc các loại hoa văn linh thú. Trên đầu thuyền lại dựng một pho tượng phi điểu. Pho tượng này trông rất sống động, thoạt nhìn có chút sinh động.

Thân thể Khâu Tứ Bình vừa động, nhẹ bay lơ lững vào trong thuyền, quay đầu lại nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm quét thần thức lên chiếc thuyền một cái, sau khi phát hiện không có gì dị thường, chân cất bước, liền đứng ở trên thuyền. Đôi tay Khâu Tứ Bình lần lượt thay đổi, đánh ra một đạo linh bí quyết, ấn ở trên pho tượng phi điểu trên đầu thuyền, lập tức con thuyền run lên, nhanh chóng chạy về phía trước.

Tốc độ con thuyền này chỉ chậm hơn phi kiếm một chút, nhưng không cần dùng linh lực thúc dục, cũng bớt chút phiền hà. Vương Lâm đứng ở trên thuyền, chỉ thấy một quầng sáng mỏng manh, chiếu vào chung quanh thân tàu, ngăn cách cơn mưa màu đen, không ngừng rơi đã duy trì hơn nửa tháng nay.

Trên bầu trời truyền đến từng trận sấm rền, bên trong mưa hỗn loạn, có cảm giác " một tia sét khiến lòng người rung động”.

Lúc này Khâu Tứ Bình ở bên cạnh, từ từ nói:

- Vương huynh, con thuyền này như thế nào?

Vương Lâm gật gật đầu, khen:

- Rất tốt!

- Tại hạ chế tác thành con thuyền này. Vương huynh, ngoại trừ Khâu mỗ có chút nghiên cứu cấm chế thì thứ làm ta thích nhất chính là chế khí. Khâu mỗ hao phía thời gian mấy năm mới sưu tập đủ tài liệu, chế tác thành vật đó.

Khâu Tứ Bình cười ha hả, giọng nói có chút cảm khái.

Đúng lúc này, đột nhiên không trung một tiếng sét lớn, một tia sét từ trên trời giáng xuống. Mặc dù cách thung lũng tu ma rất xa, nhưng từ xa nhìn lại, vẫn có thể cảm giác được lực lượng của thiên uy.

Loại tia chớp này hùnh mạnh hơn pháp thuật biến ảo của tu sĩ. Thứ đó hoàn toàn không cùng cấp bậc.

- Khâu mỗ sinh ra trong tu ma hải, đến nay tu luyện đã hơn hai trăm năm, nhưng chỉ có hơn nửa tháng nay, mới lần đầu tiên thấy được bầu trời thật sự.

Khâu Tứ Bình ngẩng đầu nhìn một đám mây kéo đến đen nghịt trên thung lũng tu ma, lẩm bẩm.

Vương Lâm đang muốn nói chuyện, đột nhiên đôi mắt sững lại, nhìn chằm chằm lên không trung ở phía xa, chỉ thấy nơi đó truyền đến từng trận tiếng động ầm vang. Ngay sau đó, một con rùa vô cùng khổng lồ, chậm rãi xuất hiện từ nơi xa.

Có một lão già đang đứng trên con rùa. Lúc này hắn chỉ vào không trung, không ngừng mắng chửi, ngôn ngữ bẩn thỉu. Mặc dù cách thật xa, nhưng từng chữ vẫn luôn truyền tới.

- Lão tử, xxx, thiên kiếp khốn nạn kia, vừa rồi còn chưa nói hết mà, hiện tại nói chuyện với ngươi một chút. Ngươi phạm vào điều thứ ba vạn bảy ngàn tám trăm sáu mươi ba... ...

Vương Lâm nhướng mày, ánh mắt hắn nhìn vào con rùa khổng lồ ở dưới chân lão già, khí tức truyền từ trên người nó rất tương tự với hoang thú giao long trong thông đạo của Cổ thần năm xưa.

Chuyện trọng yếu nhất chính là bộ dáng con rùa này gần như cùng một dạng với một sinh vật trong trí nhớ của Cổ thần.

- Huyền Vũ!!

Đôi mắt Khâu Tứ Bình trợn to lên, trong con ngươi đó bỗng nhiên co rút một chút, hắn biến sắc, hai tay nhanh chóng biến hóa pháp quyết, đánh ra mấy đạo linh quang, dừng ở trên đầu pho tượng trên đầu thuyền.

Lập tức toàn bộ con thuyền chậm rãi vòng lại chuyển hướng, dự tính nghiêng qua một bên, không muốn chạm mặt với lão già điên kia.

- Huyền Vũ... ...

Vương Lâm nhìn chằm chằm con rùa kia một chút, sắc mặt trầm xuống, trong trí nhớ của Cổ thần không có nói về Huyền Vũ, chỉ có một loại sinh vật tên là Đề Thú.

Con thú này ăn linh khí, công kích mạnh nhất của nó đó là tiếng rống. Tu sĩ tầm thường chỉ cần nghe được một tiếng thì linh lực trong cơ thể lập tức tan rã rồi sau đó trở thành thực vật cho con thú này.

Lúc này lão già đang chửi rủa lại lấy ra một chiếc hồ lô dơ bẩn từ trong ngực, sau khi uống một hớp, tiếp tục chửi mắng. Còn về Vương Lâm và Khâu Tứ Bình thì áp chế ngồi trên thuyền thuyền, và cũng không liếc mắt nhìn lão một cái.

Mồ hôi đổ ra trên trán Khâu Tứ Bình, hắn đang khống chế con thuyền thật cẩn thận, chậm rãi vòng ra xa lão già. Sau khi nó trực tiếp bay đi rất xa, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nói với Vương Lâm:

- Người này có thể dùng hoang thú Huyền Vũ làm vật cưỡi thì tu vi tất nhiên hơn xa sự tưởng tượng của ta. Lần này xem ra dị biến ở Tu Ma Hải, dẫn ra không ít lão quái vật đang ẩn cư. Cũng may lão không có ý định gây khó xử cho chúng ta, nếu không, lúc này e rằng dữ nhiều lành ít rồi.

Vương Lâm liếc nhìn Khâu Tứ Bình, sắc mặt âm trầm nói:

- Chưa chắc!

Khâu Tứ Bình giật mình, lúc này Vương Lâm chỉ tay phải về phía trước, còn Khâu Tứ Bình lập tức khẽ biến sắc, chỉ thấy ở nơi chỉ của Vương Lâm, không ngờ lại xuất hiện một cảnh tượng mà lúc nãy nhìn thấy.

Một lão già đứng ở trên con rùa, ngẩng đầu chửi ầm lên.

Khâu Tứ Bình trầm mặc một chút, nói ra một câu trong miệng :

- Trận pháp?

Vương Lâm không để ý đến Khâu Tứ Bình, mà là đi lên đầu thuyền, quan sát chung quanh một phen. Lúc nãy hắn đã cảm giác có chút bất hợp lí. Thời khắc con thuyền thay đổi phương hướng, coi như có một chút dao động nhỏ, bốn chân con Đề Thú đẩy ra.

- Không phải trận pháp, đây là cấm chế!

Sau một lát, Vương Lâm nói với giọng diệu bình thản.

Vẻ mặt Khâu Tứ Bình hơi trầm xuống, cau mày nhìn chung quanh, lập tức cười khổ nói:

- Với tu vi của chúng ta, chắc là không dẫn tới chuyện vị tiền bối này cố ý bố trí cấm chế chứ?

Vương Lâm không nói gì, thần thức âm thầm lưu ý chung quanh. Hắn thầm nghĩ : Lão già trên con Đề Thú kia chắc chắn không thể vô duyên vô cớ tiến hành ngăn cản bọn mình, về phương diện này, e rằng sẽ có chút khó khăn.

---o0o---

Có lẽ lão già kia mắng đã mệt mỏi, nên sau khi uống thêm một hớp lớn rượu trong hồ lô, thì mới đặt mông ngồi xuống, đồng thời ánh mắt đảo qua, dừng ở trên con thuyền của Khâu Tứ Bình.

Tay phải của lão già này thoáng vung lên, lập tức con thuyền kia nhanh chóng bay về phía lão, trong nháy mắt liền tiến tới gần hơn mười trượng.

Vẻ mặt Khâu Tứ Bình vội vàng cung kính, xoay người nói:

- Vãn bối Khâu Tứ Bình bái kiến tiền bối.

Mí mắt lão già kia vừa chớp, nói:

- Ngươi biết ta sao?

Khâu Tứ Bình giật mình, vội vàng nói:

- Vãn bối... ...

- Ta không biết ngươi, ngươi như thế nào biết ta. Còn không biết ta thì tại sao gọi ta là tiền bối. Lão tử già như vậy sao ...Như vậy đi, ta và ngươi nói chuyện khi ta ba tuổi, chờ ta nói hết chuyện mấy ngàn năm, như vậy ngươi sẽ biết được ta, nói về ta lúc ba tuổi ấy... ...

Lão nhân này vừa mở miệng, sau đó liền nói liên miên không dứt, trông thấy mặt Khâu Tứ Bình dại ra, nói không nên lời.

Qua hồi lâu, lão nhân kia mới ngừng lại, sau khi uống một ngụm rượu trong hồ lô. Hồ lô kia dĩ nhiên trống rỗng, khóe miệng lão nhân nhếch lên, thầm nói: Sớm biết rằng hôm nay phải nói nhiều như vậy, sẽ chuẩn bị rượu nhiều một chút.

- Ở đây la ó thì không được, hai người các ngươi đi theo ta uống rượu đi, trên đường ta sẽ kể cho các ngươi chuyện trải qua năm ta bảy mươi lăm tuổi.

Nét mặt Khâu Tứ Bình thoáng co giật. Hắn vội vàng lấy ra vài hủ rượu nhạt từ trong túi trữ vật, vội vàng nói:

- Tiền ... Ơ ... Vãn bối có rượu ở đây, ngài cứ việc cầm lấy, không cần đi mua nữa.

Vẻ mặt lão nhân vui vẻ, tay phải vừa động, lập tức cái bình trong tay Khâu Tứ Bình biến mất.

Vương Lâm vẫn trầm mặc không nói, hắn căn bản không thể nhìn thấu tu vi của lão già này. Hơn nữa hắn không thích nói chuyện với người khác cho nên chuyện này giao cho Khâu Tứ Bình là thỏa đáng nhất.

Hơn nữa người này chặn lại bọn họ, rốt cuộc là có ý đồ gì. Vương Lâm vẫn luôn tính toán trong lòng. Dần dần, hắn hiểu ra một chút. Chuyện này nhất định có liên quan đến thiên kiếp hoặc là những ngày gần đây

chuyện hắn giết chóc. Đương nhiên, cũng có khả năng ý đồ của lão già này cũng không phải Vương Lâm hắn, mà là gã Khâu Tứ Bình kia, nhưng từ trên thần thái của lão, Vương Lâm cũng có loại cảm giác mơ hồ, người này chặn bọn họ, sợ không phải do Khâu Tứ Bình, mà vì Vương Lâm ta!

Lão già mở bình ra, sau khi ngửi một hồi, cười ha hả nói :

- Dùng quả Tàn Vân làm rượu ngon. Tốt lắm, tiểu tử ngươi khá hợp với khẩu vị của lão phu. Thế nào, làm đồ đệ ta được không?

Vương Lâm trong lòng trầm xuống. Lão già này tuyệt đối sẽ không tự nhiên nói ra lời này, tiếp sau đó tất nhiên sẽ có yêu cầu!

Lúc này Khâu Tứ Bình trông giống như hoàn toàn giật mình. Nếu nói rằng lúc nãy người này chỉ có nói chuyện đâu đâu, nhưng hiện tại theo nhận xét của hắn, người này gần như là người điên, nào có ai thu nhận đồ đệ lại như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như trên cổ hắn bị người nào đó bóp chặt, một câu cũng nói không ra, sau hồi lâu, mới cười khổ nói:

- Tiền bối, ta... ...

Lão già thoáng chớp mí mắt, nói:

- Như thế nào, không thích sao? Vậy thì quên đi. Ngươi, ngươi làm đệ tử của lão phu được không?

Lão nhân này xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Vương Lâm, nói như cười như không.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, lúc trước hắn dĩ nhiên đoán được,cuối cùng đối phương nhất định đưa chuyện đó đến bên mình, vì thế cung kính nói:

- Vãn bối đã có sư môn rồi!

- Môn phái nào?

Lão già vẫn giữ vẻ tươi cười trên mặt, nhưng theo cách nhìn của Vương Lâm, trong đôi mắt lão cũng có một ít lãnh ý. Hắn lập tức càng thêm xác định suy đoán của mình trong lòng. Lúc này đây người mà lão già này có ý đồ, chính là Vương Lâm hắn!

- Triệu quốc, Hằng Nhạc phái.

Thần thái Vương Lâm vẫn bình tĩnh, vẫn cung kính trả lời như vừa rồi.

Lão già liếc mắt nhìn Vương Lâm với ý sâu sắc, vẻ tươi cười lạnh hơn, nói:

- Trong vòng ba ngày, mà giết hơn một ngàn tu sĩ Kết Đan, tiểu tử kia, ngươi thật quá mạnh tay rồi!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Khâu Tứ Bình lập tức biến đổi, hắn lui lại phía sau vài bước, bỗng nhiên nhìn về phía Vương Lâm với ánh mắt không thể tin nổi.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, nhưng trong lòng cũng nhảy dựng lên. Vào lúc này, vô số ý niệm đang chuyển động trong đầu hắn. Sau khi lão già này xuất hiện, cho tới bây giờ tất cả lời nói của lão, đều chợt lóe qua ở trong đầu, hắn thở sâu, nói với thái độ càng thêm cung kính :

- Vãn bối đồng ý bái tiền bối làm sư phụ.

Lão già ngẩn ra, sau khi nhìn chằm chằm Vương Lâm một chút, ý lạnh trong mắt chậm rãi tiêu tan, rồi sau đó cười ha hả, vung tay lên, lập tức đánh ra một tầng cấm chế, ấn ở trên mi tâm của Vương Lâm, lão cười nói:

- Tốt lắm! Ngươi quả nhiên thông minh, lão phu muốn thu ngươi làm đệ tử, ngươi hãy theo ta đi.

Sau khi cấm chế kia tiến vào trong cơ thể, lập tức hóa thành một đóa hoa sen thật lớn, lấy kinh mạch Vương Lâm thân cây, mạch máu làm cành lá, máu làm chất dinh dưỡng, ngưng tụ ở trong cơ thể của hắn.

Mặt Vương Lâm không lộ ra một chút dị sắc nào, mà trầm giọng nói:

- Đệ tử và Khâu đạo hữu có ước định, cần giúp hắn hoàn thành một việc, nay xin sư tôn gia hạn thêm mấy ngày.

Ánh mặt lão già thoáng ngưng lại, đầu quay về phía Khâu Tứ Bình. Khâu Tứ Bình trong lòng đấu tranh một chút, rồi sau đó âm thầm cắn răng, gật đầu cung kính nói:

- Tiền bối ... Chuyện này mong rằng tiền bối châm chước một chút.

Lão già thoáng chớp mí mắt, nói:

- Ta cho ngươi thời gian một tháng. Sau một tháng, ngươi phải đến luyện khí các trong bất kì những thành trì nào ở tu ma hải, báo ra tên Tôn Điên của lão phu, đến lúc đó lão phu nhất định sẽ biết liền.

Nói xong, lão nhân này lại liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười ha hả, chân đạp Đề Thú, từ một bên chuyển động, bay về nơi xa, trong nháy mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng.

Khâu Tứ Bình trầm mặc một chút, liếc mắt nhìn Vương Lâm có chút kiêng kị, cũng không hỏi lão già đang nói chuyện gì, mà trầm giọng nói:

- Vương huynh, ta sẽ gia tăng tốc độ con thuyền nhanh hơn, đại khái sau hai ngày, chúng ta sẽ tới chỗ đó, còn tất cả những chuyện liên quan tới cấm chế, thì xin nhờ Vương huynh.

Vương Lâm gật gật đầu, lập tức khoanh chân ngồi xuống ở đuôi thuyền, tay phải đặt vào mi tâm, lập tức ma đầu Hứa Lập Quốc và ma đầu thứ hai đều bay ra, quanh quẩn ở chung quanh.

Cùng lúc đó hắn vỗ túi trữ vật, Cấm Phiên được hắn gọi bay ra. Lúc này dưới sự khống chế của hắn, Cấm Phiên bao phủ hắn vào trong phạm vi bản thân nó.

Ngay sau đó, trong màn sương đen do Cấm Phiên hóa thành, toát ra giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm:

- Khâu đạo hữu, Vương mỗ phải bế quan trong hai ngày, cảm phiền đừng nên quấy rầy.

Khâu Tứ Bình liền đáp ứng, sau khi nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, tập trung điều khiển con thuyền, tốc độ phi hành lại nhanh hơn.

Hai ngày sau, con thuyền của hai người dĩ nhiên đã đi tới một dãy núi hoang vắng. Lúc này Khâu Tứ Bình quay đầu lại liếc nhìn vào nơi Vương Lâm đang bế quan, trầm ngâm một chút, rồi cũng không quấy rầy, mà khoanh chân ngồi xuống lẳng lặng chờ đợi.

Sau mấy canh giờ, Cấm Phiến ở bên ngoài thân thể Vương Lâm bỗng nhiên quay cuồng, kịch liệt co rút lại, cuối cùng hóa thành một cây cờ nhỏ được Vương Lâm thu vào túi trữ vật.

Vẻ mặt Vương Lâm có chút tái nhợt. Cấm chế hoa sen của lão già cũng không quá chặt chẽ, dĩ nhiên hắn đã phá giải một phần nào đó. Tuy nhiên như hắn muốn phá giải hoàn toàn thì cần phải có thời gian nhất định.

Chẳng qua, trong hai ngày nay hắn đã thấu hiểu hết tác dụng của cấm chế này, cấm chế tạo ra một tác dụng định vị. Theo phân tích của Vương Lâm, phạm vi của nó phải cực kỳ rộng rãi.

Sau khi Khâu Tứ Bình nhìn thấy Vương Lâm từ trong bế quan tỉnh lại, lập tức đứng lên, trầm giọng nói:

- Vương huynh, phía dưới chính là động phủ kia.

Vương Lâm gật gật đầu, nhìn thoáng qua phía bên dưới, tiếp đó thân thể bỗng nhiên bay lên, rời khỏi con thuyền, lơ lửng ở trên không trung.

Tay phải Khâu Tứ Bình đánh ra một đạo pháp quyết, rơi ở trên con thuyền, lập tức con thuyền nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành cỡ bàn tay, được hắn thu vào trong túi trữ vật.

Sau khi làm xong những chuyện này, thân thể Khâu Tứ Bình nhanh chóng rơi xuống và dừng ở trên một bãi đá ở giữa dãy núi, quan sát bốn phía một chút. Hắn vừa đảo tay phải, một hòn đá màu đen nằm ở trên tay, trong miệng phun ra một luồng khí Kim Đan, lập tức hòn đá màu đen lóe ra ánh sáng đen.

Tay phải Khâu Tứ Bình ném đi, hòn đá kia lập tức bay lên, lơ lửng ở giữa không trung. Ngay sau đó, hai tay Khâu Tứ Bình thay đổi pháp quyết, liên tục đánh lên trên nó, lập tức ánh sáng trên hòn đá phát ra bốn phía, chậm rãi bay về phía thân núi.

Theo đó khoảng cách từ hòn đá đến thân núi càng ngày càng gần, chỉ thấy từng đường sóng gợn xuất hiện ở giữa thân núi, dần dần tản ra bốn phía.

Từ trong sóng gợn, có thể thấy được trong đó có một hang động hình bán nguyệt.

Khâu Tứ Bình hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thần thức chi nhãn lóe lên, sau khi nhìn chằm chằm vào sóng gợn kia một lát, hai tay hắn nhanh chóng vung lên ở trước người, lập tức ba bóng tàn ảnh xoay vòng, từ trong đôi tay vung ra, nhanh chóng rơi ở trên sóng gợn ở thân núi.

---o0o---

Trong nháy mắt, sóng nước bao quanh thân núi, những vòng bao quanh này không ngừng dao động, hoặc là nhỏ đi, hoặc là lớn hơn, đặt biệt quỷ dị.

Vương Lâm cũng không chớp mắt, hai tay nhanh chóng vung ở trước người, ngưng tụ ra một vòng tàn ảnh cấm chế.

Đúng lúc này, đột nhiên trong một bong bóng sóng nước bỗng nhiên vỡ vụn, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, một vòng tàn ảnh trước người nhanh chóng xuất ra và rơi vào điểm bị phá hoại đó.

Tiếp theo đó có càng nhiều bọt nước vỡ vụn, hai tay Vương Lâm nhanh chóng xuất ra từng tầng cấm chế tàn ảnh, bay nhanh đi, phân biệt đều rơi xuống trên mỗi một điểm bị phá vỡ.

Chỉ có điều, càng về sau, bọt vỡ tan càng nhiều, dần dần, tốc độ của Vương Lâm rõ ràng theo không kịp tần suất vỡ nát. Vẻ mặt Khâu Tứ Bình khẩn trương, lúc này nhìn thấy tốc độ của Vương Lâm không theo kịp, trong lòng không khỏi sốt ruột, tay phải của hắn vỗ vào túi trữ vật, lập tức một hòn đá màu đen bay ra.

Ngay sau đó, hai tay hắn liên tục điểm lên trên, tiếp theo đó bỗng nhiên bắn ra một hòn đá, nhanh chóng rơi lên trên một bọt nước vỡ vụn mà Vương Lâm không kịp bổ sung.

Ánh mắt của hắn lộ ra một chút vẻ đau lòng, nhưng vẻ mặt nhanh chóng lại ngưng trọng lại, hai tay liên tục điểm lên. Mỗi khi Vương Lâm không kịp bổ khuyết vào chỗ hiện ra, thì hắn lập tức bổ xung lên hòn đá.

Vương Lâm nhìn thấy tất cả chuyện này, ánh mắt hơi lóe lên, tốc độ hai tay có chút chậm lại, cố ý lộ ra một ít bọt nước, ép Khâu Tứ Bình bổ xung vào hòn đá.

Cuối cùng, sau khi toàn bộ mười hòn đá đối diện biến mất thì tốc độ đôi tay của Vương Lâm lại nhanh hơn, liên tục bắn ra mấy cái cấm chế, chỉ nghe một tiếng ầm, những sóng nước trên thân núi, bỗng nhiên tách ra, lộ ra một con đường qua lại.

Vẻ mặt Khâu Tứ Bình vui vẻ, thân thể nhanh chóng vọt đi vào, ánh mắt Vương Lâm lóe ra, cũng không nhanh không chậm đi theo sau.

Hang động không lớn, sau khi tiến vào, trong đây có bốn gian thạch thất, trong đó có rất nhiều tro bụi, chờ sau khi Vương Lâm tiến vào, hắn lập tức nhìn thấy Khâu Tứ Bình đang đứng ở bên ngoài một thạch thất, khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Vương Lâm không để ý đến người này, sau khi quan sát một hồi, phát hiện toàn bộ bốn thạch thất này đều được bố trí cấm chế, ánh mắt của hắn liếc nhìn thạch thất thứ nhất ở bên trái, sau khi nhìn một hồi, phát hiện tốt nhất là nên phá giải cấm chế ở trên đó.

Hắn có hơi trầm ngâm, hai tay không chậm trễ liên tục huy động, linh lực ngưng tụ trên hai tay, đánh ra một vòng tàn ảnh, dừng ở trên thạch thất.

Lập tức thạch thất kia ầm ầm rung lên, vách đá chậm rãi bay lên, ánh mắt Vương Lâm thoáng nhìn vào trong này, lập tức đôi mắt bỗng nhiên trợn to.

Trong thạch thất này không có một vật, chỉ có một pháp trận hình tròn trên mặt đất. Pháp trận này thoạt nhìn có chút cố xưa, nhưng theo đánh giá cẩn thận của Vương Lâm, ký hiệu và tài liệu để tạo thành pháp trận này, không ngờ được duy trì cực kỳ đầy đủ.

Hơn nữa, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra pháp trận này, đúng là một loại truyền tống trận cổ có thể vượt qua ít nhất trăm vạn dặm!

- Trận này là truyền tống trận cổ, năm đó sau khi sư phụ ta phát hiện động phủ này, liền phát hiện trận pháp này. Tuy rằng trận này nằm trong thạch thất, không có gió táp mưa sa, cho nên được duy trì đầy đủ, nhưng muốn mở ra truyền tống trận cổ, cũng phải cần cực phẩm linh thạch. Ở trong toàn bộ tu ma hải, Khâu mỗ chưa từng nghe qua có ai có được cực phẩm linh thạch, cho nên trận pháp này cũng chưa từng có ai mở ra.

Khâu Tứ Bình quay đầu lại, liếc mắt nhìn trận pháp kia một cái, bình thản nói.

Vương Lâm không nói gì, nhưng trong lòng cũng có động tâm rất lớn. Phải biết rằng sau khi hắn đi ra nơi của Cổ Thần, trên thực tế hắn rất muốn tìm tư liệu mô tả chuyện liên quan truyền tống trận cổ. Nhưng hắn lui ra phía sau vài bước, rời khỏi vị trí.

Vương Lâm nhìn chằm chằm thạch thất một chút, tay phải vừa động, một cấm chế tàn ảnh bay ra, dừng ở trên vách đá, nhưng vào lúc này, đột nhiên một con thú khổng lồ, bỗng nhiên chui ra từ trong thạch thất, rít gào một tiếng, hung hăng xông về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức Cấm Phiên bay ra, hắn thấp giọng quát:

-Thôn.

Lập tức trong Cấm Phiên bỗng nhiên một bàn tay to đen như mực chìa ra, túm vào đầu con thú.

Ngay sau đó, hai tay Vương Lâm liên tục biến hóa, đánh ra mấy vòng cấm chế. Mỗi khi một vòng cấm chế rơi trên vách đá, đều có một cái đầu thú xuất hiện. Dần dần đầu thú càng ngày càng nhiều, nhưng cấm chế này cũng vẫn chưa có dấu hiệu mở ra.

Khâu Tứ Bình nhíu mày, hắn trầm mặc một chút, lại lấy ra bốn hòn đá màu đen từ trong túi trữ vật, sau khi nhìn thoáng qua nó có chút đau lòng, hai tay liên tục điểm ở trên đó, tiếp theo đó bỗng nhiên ném ra, chia thành bốn hướng, phân biệt dừng ở trên vách đá.

- Vương huynh, ta chỉ có thể áp chế đầu thú mười giây, nhanh lên!

Khâu Tứ Bình thấp giọng quát.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, cầm lấy Cấm Phiên bỗng nhiên vung lên, lập tức hơn trăm ngàn cái cấm chế hình thành trong đó, bỗng tuôn ra, điên cuồng cuốn về phía vách đá.

Vương Lâm không dám chắc có thể phá giải cấm chế trên vách đá trong thời gian ngắn. Vì vậy hắn đã chọn phương pháp thứ hai để phá giải cấm chế, là phải ép buộc phá bỏ!

Hơn một ngàn cấm chế từng cái rơi trên vách đá, lập tức toàn bộ vách đá bỗng nhiên xuất hiện vô số đầu thú. Những đầu thú này đang giãy dụa muốn thoát ra, nhưng lúc này bốn hòn đá trên vách đá, lại tản mát ra từng luồng ánh sáng nhu hòa, ngăn cản những đầu thú này chui ra.

Trong nháy mắt, cấm chế trong Cấm Phiên rơi lên trên đó, lập tức liên tiếp những tiếng rầm rầm vang lên, từng mảng lớn bụi đất rơi xuống từ trên động phủ, thậm chí toàn bộ động phủ đều bắt đầu lay động hơn, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ xuống.

Cùng lúc đó, vách đá phía thạch thất bên phải, nháy mắt cấm chế được mở ra, hai luồng ánh sáng màu vàng ảm đạm, nháy mắt bắn ra từ trong đó và thoát ra phía cửa động.

Đúng lúc này, tốc độ hai luồng ánh sáng vàng đột nhiên thoáng chậm lại, trở nên lờ mờ hơn. Ánh sáng ở trong đó càng ngày càng mờ, cuối cùng gần như biến mất.

Hiển nhiên, tác dụng của hương khí mê đảo tâm thần đã phát huy tác dụng.

Đôi mắt Vương Lâm sáng ngời, nháy mắt trong lúc hai luồng ánh sáng vàng bay ra gần như hắn đã thấy rõ bên trong hai luồng ánh sáng vàng, là hai đôi mắt nhắm nghiền, thân Nguyên Anh gần như trong suốt.

Hơn nữa dựa theo mức độ suy yếu mà xem, bất cứ lúc nào nó cũng có thể sụp đổ tiêu tan. Lúc này trải qua hương vị mê loạn tâm thần thúc giục, hai nguyên anh này dĩ nhiên gần như bị sụp đổ.

Vương Lâm và Khâu Tứ Bình gần như cùng lúc ra tay, tốc độ của Vương Lâm nhanh hơn gã này một bước, hắn bắt lấy một trong hai Nguyên Anh hơi mạnh hơn một ít. Sau khi chiếm được thân thể hắn không chậm trễ nhanh chóng xông ra khỏi cửa động.

Thời điểm hắn lao ra khỏi cửa động, động phủ này liền sụp đổ, tiếp đó bỗng nhiên xuất hiện từng trận tiếng ầm vang sụp xuống. Lúc này thân thể Khâu Tứ Bình cũng chợt lóe lên rồi lao ra. Sau khi hắn đi ra, liền ôm quyền về phía Vương Lâm, vội vã nhanh chóng bỏ chạy, sợ Vương Lâm sẽ ra tay với hắn.

Vương Lâm cầm lấy Nguyên Anh, nhanh chóng vỗ vào mi tâm, lập tức ma đầu Hứa Lập Quốc bay ra. Sau khi nó nhìn thấy Nguyên Anh này, trong mắt lộ ra vẻ tham lam ngập trời.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, toàn thân Hứa Lập Quốc lập tức run lên, trên mặt lộ ra vẻ e ngại, trái lại thân thể xoay một vòng, sau khi quấn lấy Nguyên Anh này thì lại trở về thức hải của Vương Lâm.

Làm xong những chuyện này, Vương Lâm quay đầu lại liếc mắt nhìn động phủ sụp xuống, lại nhìn thấy Khâu Tứ Bình đã bay đi rất xa. Đôi mắt hắn lóe ra, trầm ngâm một chút, cuối cùng bỏ qua ý nghĩ đuổi giết người này trong đầu. Dù sao một Nguyên Anh đối với thần thức của hắn mà nói, đã có thể là cực hạn chịu đựng của hắn. Nếu như phóng vào thêm một cái thì khống chế ma đầu không được dễ dàng lắm, dễ dẫn đến chuyện bị người đoạt xá.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lúc này trong lòng hắn có chút kích động. Sau khi nuốt Nguyên Anh này, hắn tin rằng mình có thể sẽ Kết Anh thành công, hắn thở sâu, áp chế ham muốn trong lòng, nhanh chóng bay nhanh đi.

Một ngày sau, Vương Lâm dừng bước chân trên một sa mạc hoang vu. Hắn nhìn khắp nơi, dọc theo đường đi, hắn đặc biệt chọn một số nơi hoang vắng để phi hành. Trong phạm vi ngàn dặm, có thể nói là nơi hiếm có người và thú tới. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, chân vừa bước, thân thể lập tức chìm vào dưới nền đất.

Ở dưới độ sâu hai nghìn trượng, hắn ngừng lại, sau khi mở ra một động phủ đơn giản, Vương Lâm khoanh chân ngồi ở trong động phủ, hắn thở sâu, tay phải đặt vào mi tâm, lập tức ma đầu Hứa Lập Quốc bay ra ngoài.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, thân thể ma đầu này lập tức duỗi ra, trong đó lộ ra Nguyên Anh tan vỡ gần như suy yếu, tiếp theo đó lơ lững ở bên cạnh, trơ mắt nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không muốn liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái, hắn hơi hơi nhắm hai mắt lại, sau mấy giây bỗng nhiên mở mắt, trong ánh mắt đó lộ ra vẻ quyết đoán, nắm chặc Nguyên Anh, rồi mới mở miệng nuốt vào.

Nguyên Anh vừa vào trong cơ thể, Cổ Thần quyết lập tức vận chuyển, giống như một cối xay gió khổng lồ, Nguyên Anh lập tức tan ra, phóng xuất ra một luồng linh lực khổng lồ. Luồng linh lực này lập tức chạy suốt một vòng kinh mạch toàn thân Vương Lâm.

---o0o---

Vương Lâm lập tức đình chỉ việc vận hành Cổ Thần quyết, phòng ngừa nó dùng toàn bộ linh lực Nguyên Anh để luyện thể. Tiếp đó dưới sự khống chế của hắn, linh lực vô tận này nhanh chóng lưu chuyển trong kinh mạch, giống như trăm sông đổ về một biển, toàn bộ dũng mãnh hướng về Kim Đan.

Kim Đan của hắn lập tức mở rộng ra, màu sắc càng ngày càng đậm, kích cỡ không ngừng lớn lên, cuối cùng bề mặt ngoài của nó không ngờ xuất hiện một số khe nứt.

Có một chút dấu hiệu Kết Anh, chậm rãi xuất hiện trong cơ thể hắn.

Nhưng!

Đúng lúc này, từ trong thức hải của hắn, tia chớp do Cực Cảnh Thần Thức hóa thành, lần đầu tiên không theo sự khống chế Vương Lâm, tự động vận chuyển, nhanh chóng lao ra thức hải, đột phá tử phủ, nháy mắt xuất hiện ở trong cơ thể của Vương Lâm, xông về phía Kim Đan, ầm ầm rơi xuống.

Vương Lâm trợn to hai mắt, mặc kệ hắn khống chế như thế nào, Cực Cảnh Thần Thức kia cũng không kết thúc chuyện tự khống chế, trong khoảnh khắc đánh vào Kim Đan, một tiếng “Bụp” Kim Đan bị nổ ra.

Trong cơ thể Vương Lâm đang tiếng hành bùng nổ, linh lực từ trong Kim Đan phóng xuất ra, điên cuồng chạy theo kinh mạch, va chạm với linh lực sau khi cắn nuốt Nguyên Anh.

Cứ như vậy, hai luồng linh lực sau khi va chạm mạnh mẽ với nhau, lập tức xông ra khỏi kinh mạch trong thân thể của Vương Lâm, điên cuồng quét ngang qua.

Thân thể Vương Lâm bị ném đi nghe rầm rầm, ngã thật mạnh trên mặt đất, đồng thời một ít vị ngọt xuất hiện trong miệng hắn. Sau đó hắn liên tục phun ra vài ngụm máu tươi, vẻ mặt lập tức tái nhợt đi.

Hắn vùng dậy, lúc này đôi mắt Vương Lâm vô thần, trầm mặc không nói, sau một hồi, trong mắt hắn mới chậm rãi có một chút thần thái. Hắn nhắm hai mắt lại, sau khi nhìn kỹ trong cơ thể, điên cuồng cười rộ lên, tiếng cười này vẫn liên tục thật lâu, dần dần, cuối cùng cười đến không thể nào nghe được, cũng có một loại bi phẫn thật sâu.

- Cực Cảnh thần thức ... Cực Cảnh thần thức ... Cực Cảnh thần thức... ...

Đôi mắt Vương Lâm đỏ bừng, trong miệng thì thào tự nói.

Kim Đan trong cơ thể hắn cũng chưa tự nổ hoàn toàn, mà kích cỡ giảm mạnh đến cỡ móng tay cái.

Trước đây, Vương Lâm từng có phán đoán sự tồn tại của Cực Cảnh liệu có ảnh hưởng tới chuyện Kết Anh của mình hay không. Lúc ấy hắn vẫn chưa xác định chắc chắn, nhưng cảnh tượng vừa rồi cũng như một đòn cảnh cáo, khiến hắn hoàn toàn hiểu được, cửa ải khó khăn lớn nhất khi Kết Anh, chính là Cực Cảnh Thần Thức.

Cái này gọi là thành cũng là Cực Cảnh, mà bại cũng Cực Cảnh. Nhưng thực ra Vương Lâm cũng sốt ruột muốn biết tất cả chuyện này rốt cuộc là vì sao. Tại sao trong khoảnh khắc Kết Anh, Cực Cảnh Thần Thức không chịu khống chế mà tiến công Kim Đan!

Hắn chua xót thở thật sâu, nhắm mắt ngồi xuống, điều dưỡng thân thể.

Ba ngày sau, Vương Lâm mở hai mắt, thân thể nhảy lên, sau khi rời khỏi động phủ, hắn trực tiếp triển khai tốc độ cực nhanh để nhanh chóng tìm kiếm những thành trì chung quanh.

Nửa tháng sau, Vương Lâm gần như đã đi qua tất cả đường phố trong phần lớn những thành thị ở chung quanh, đương nhiên, hắn vẫn chưa đi qua luyện khí các.

Trong những đường phố đó, hắn vẫn chưa tìm được một chút nào dáng dấp có liên quan Cực Cảnh.

Trong lúc mờ mịt, trong đầu Vương Lâm đột nhiên hiện lên động phủ của Khâu Tứ Bình trước đây. Trong đó có đầy ấp điển tịch, thậm chí có rất nhiều điển tịch, đều tồn tại theo hình dáng thẻ tre, bởi vậy có thể thấy được tuổi của nó hiển nhiên từ thời cực kỳ xa xưa. Thế cho nên chỉ một chút dao động pháp lực, sẽ khiến cho nó vỡ tan, không thể khắc lên ngọc giản.

Nghĩ đến đây, thân thể Vương Lâm nhanh chóng di động, bay nhanh về phía vị trí động phủ mà Khâu Tứ Bình cư trú vào ngày đó.

Năm ngày sau, Vương Lâm đi tới vùng bình nguyên kia. Lúc này hắn mặc kệ Khâu Tứ Bình có ở trong này hay không? Nếu đối phương ngăn

cản thì Vương Lâm tất nhiên sẽ giết chết hắn một cách sạch sẽ và gọn gàng.

Tuy rằng Khâu Tứ Bình có được một Nguyên Anh, nhưng thời gian Kết Anh tuyệt đối không phải là nửa tháng ngắn ngủn, là có thể hoàn thành, cho nên lúc này Vương Lâm cũng không lo lắng về Khâu Tứ Bình.

Trên cánh đồng hoang vu, thân thể Vương Lâm trầm xuống, rơi vào trong nền đất, rất nhanh, hắn liền tìm được động phủ của đối phương. Về phần cấm chế bên ngoài động phủ, đối với hắn mà nói, không có gì khó khăn, sau khi trực tiếp phá giải, liền thành công tiến nhập động phủ.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, Khâu Tứ Bình không có ở trong động phủ. Hắn không chút do dự, nhanh chóng đi vào gian thạch thất có toàn là điển tịch. Đối với cấm chế bảo hộ gian thạch thất, Vương Lâm phải hao phí một ít thời gian. Sau ba canh giờ, hắn đã phá giải và đi vào gian thạch thất này.

Sau khi tiến vào, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi tĩnh tâm lại, bắt đầu lật tìm xem.

Trong những thẻ tre đó, phần lớn đều ghi lại miêu tả về phương diện cấm chế. Toàn bộ những cái này đều bị Vương Lâm đảo mắt qua một cái. Ở đây không có miêu tả điều gì liên quan đến hai chữ Cực Cảnh.

Trong lòng Vương Lâm hơi trầm xuống, tiếp tục giở ra, bỗng nhiên, ánh mắt hắn nhìn vào một thẻ tre, thẻ tre đơn giản này thoạt nhìn cực kỳ xa xưa, hơn nữa thậm chí có một số nơi bị nát.

Sau khi cầm lên, Vương Lâm mở ra vừa nhìn, lập tức thân thể run lên, rồi liền đi tới cái bàn đá bên cạnh, nhẹ nhàng đặt thẻ tre xuống, chậm rãi trải nó ra.

Phần lớn trên thẻ tre đều miêu tả cấm chế, chỉ duy nhất trên một mặt trúc cuối cùng, có ghi một loạt những chữ nhỏ.

- Ở Tu Chân Giới, có một loại biến dị linh lực, có thể sinh ra một loại lực lượng thần bí được gọi là Cực Cảnh. Ta chuyên môn nghiên cứu lực lượng Cực Cảnh kia đã nhiều năm, nên mong muốn lưu lại một chút để lưu truyền cho đời sau.

Loại lực lượng thần bí được xưng là Cực Cảnh, thật sự theo ta nhận xét, nó là một loại thiên kiếp khác! Nếu không, cũng không có chuyện một kích có thể giết chết tu sĩ cùng cấp độ, mà chỉ có thiên kiếp mới có thể có uy lực bậc này!

Điểm cuối của Cực Cảnh, rất nhiều người nghiên cứu cũng giống như ta, đều thống nhất cho rằng, là Nguyên Anh kỳ. Nhưng ta đã tra sách sử và cũng phát hiện một hiện tượng thú vị.

Đầu tiên ta muốn nói, trong sách sử không có ghi lại ai có được Cực Cảnh, chẳng qua ta lần theo một ít dấu vết để lại trong đó, tìm ra manh mối của mấy tu sĩ cùng có Cực Cảnh.

Những người này dừng lại ở Kết Đan cũng có, dừng lại ở Nguyên Anh cũng có, còn lại thì dừng lại ở Hóa Thần. Có thể nói, không có bất kì quy luật gì đáng nói, hoàn toàn là xem cơ duyên của người đó.

Trên thực tế ta có đột phá về nghiên cứu Cực Cảnh, nhưng phải quy cho một người. Lai lịch tính danh của người này, ta không tiện kể ra, nhưng đây cũng chính là tu sĩ có Cực Cảnh thần thức đầu tiên mà ta gặp!

Hắn có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Người này muốn đột phá Nguyên Anh để đạt tới Hóa Thần, cho nên tìm ta trợ giúp, nhưng cuối cùng, ta vẫn thất bại... ...

Vương Lâm đắm chìm vào trong đó, nhìn lại từng chữ một. Sau hồi lâu, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra một chút vẻ mù mịt.

Căn cứ chuyện ghi chép trên thẻ tre này, Vương Lâm lập tức phán đoán ra, điểm cuối của Cực Cảnh của mình, chỉ sợ cũng là Kết Đan kỳ, nếu không, trong nháy mắt nó không có khả năng xuất hiện ở Kết Anh, xuất hiện cảm giác Cực Cảnh không chịu khống chế.

Như vậy, nói cách khác, tu vi của hắn sẽ đình chỉ ở Kết Đan hậu kỳ, trong cuộc đời này hắn không có khả năng đột phá. Cho dù thế nào Vương Lâm cũng không thể chấp nhận chuyện này !

Nếu tu vi không có đột phá, như vậy cừu hận hành hạ hắn bốn trăm năm, sẽ không có cơ hội giải tỏa. Từ nay về sau Tư Đồ Nam cũng sẽ không tỉnh lại, trong thời khắc này tất cả chuyện này đều muốn ngừng hắn lại!

Đằng Hóa Nguyên hiển nhiên vẫn có thể sống. Vương Lâm không có bất kì cơ hôi nào báo thù rửa hận. Trừ phi, hắn còn có lòng muốn trốn. Cuộc đời này không thể trở lại Triệu quốc, nếu không, Đằng Hóa Nguyên tất nhiên sẽ không bỏ qua hắn.

Vào giờ phút này các loại ảo tưởng trước đây chỉ còn là thất vọng và buông xuôi.

Thành cũng Cực Cảnh ... Bại cũng Cực Cảnh ... Vương Lâm nắm chặt nắm tay, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng ngập trời.

Nếu muốn tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, như vậy cần phải bỏ qua Cực Cảnh, bỏ qua tất cả tu vi do Cực Cảnh mang tới, chỉ có thể làm như vậy, cuối cùng hắn mới có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Đây là một lựa chọn rất gian nan, người được nêu trên thẻ tre, vì tu sĩ Cực Cảnh Nguyên Anh kỳ đã từng tìm lão trợ giúp nghĩ tới một phương

pháp, là phải tán công!

Cùng với chuyện tán công thì Cực Cảnh cũng sẽ tiêu tan, chỉ có như vậy, mới có thể thoát khỏi Cực Cảnh, sau một lần tu luyện lại đột phá tu vi.

Vị tu sĩ Cực Cảnh Nguyên Anh kia, cuối cùng cũng không chọn phương pháp này.

Hiện tại, sự chọn lựa gian nan này đang nằm trong tay Vương Lâm.

Không bỏ qua Cực Cảnh, như vậy cuộc đời này mình không thể đột phá, mỗi một lần Kết Anh, đều bị Cực Cảnh ngăn trở. Nhưng nếu như bỏ qua thì tu vi gian khổ hơn bốn trăm năm của hắn, lập tức sẽ rơi xuống tận cùng, cần phải tu luyện một lần nữa, hơn nữa lúc này, hắn đang ở tu ma hải, có thể nói là nguy cơ ở khắp nơi, có thể nói tu vi chưa khôi phục, liền rơi vào kết cục bị người giết chết.

Sau hồi lâu, trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, hắn thở sâu, đặt thẻ tre đang cầm trong tay về chỗ cũ, thân thể chậm rãi đi ra động phủ.

Chuyện đầu tiên hắn phải làm, là hoàn toàn giải quyết cấm chế hoa sen trên người mình!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 209: Phương pháp không tán công.

Sau khi hoàn toàn giải trừ cấm chế hoa sen này trong động phủ, Vương Lâm mới có thể tiến hành chuyện trong lòng. Hắn thở sâu, ánh mắt lóe ra hàn mang, trầm mặc một chút, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên hơi động, lập tức chìm vào dưới nền đất, dùng thuật thổ độn lao nhanh về phía xa.

Mấy ngày sau, Vương Lâm đi tới động phủ ở phía dưới cách nền đất mấy nghìn trượng. Ở nơi đó, hắn khoanh chân ngồi xuống, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức Cấm Phiên bay ra. Sau khi triệu hồi ra, động phủ ở chỗ hắn lập tức bị hơn một ngàn cấm chế đan xen vây lại .

Vương Lâm hít một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt, vận chuyển linh lực hỗn loạn trong cơ thể, chậm rãi lưu chuyển theo kinh mạch. Thời gian nhanh chóng trôi qua, đợi sau khi hắn điều chỉnh linh lực một hồi, lại chậm rãi dung nhập Kim Đan vào bên trong, linh lực tuần hoàn chữa trị trong cơ thể.

Dần dần, Kim Đan của hắn chậm rãi khôi phục như trước, tu vi lại đạt tới cảnh giới Giả Anh của Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Cùng lúc đó, Vương Lâm lập tức cắt đứt linh lực trong kinh mạch, hắn có chút do dự, rồi lại quyết đoán khống chế linh lực trong cơ thể, tấn công ầm ầm về phía cấm chế hoa sen trong cơ thể.

Vào thời điểm tháng trước, khi Cực Cảnh Thần Thức công kích Kim Đan, linh lực trong cơ thể hắn liền sinh ra một đợt tấn công mang tính bùng nổ, cấm chế hoa sen này cũng chịu ảnh hưởng, dĩ nhiên có nhiều nơi xuất hiện dấu hiệu yếu đi.

Lúc này, dưới sự tấn công của Vương Lâm, cấm chế hoa sen bỗng nhiên lơi lỏng trong phạm vi lớn.

Ba ngày sau, Vương Lâm vẫn nhắm nghiền hai mắt, đột nhiên mở hai mắt, hai tay nhanh chóng điểm vài cái ở trước ngực mình. Mỗi một lần ngón tay chạm vào thân thể, nháy mắt trên đầu ngón tay của hắn cũng đã xuất hiện một luồng linh lực như sóng gợn.

Dần dần, cùng với tốc độ hai tay của hắn càng lúc càng nhanh, trước ngực Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện mấy điểm sáng. Những điểm sáng này hiển nhiên tràn ra từ trong cơ thể hắn và xuyên thấu qua da thịt lộ ra ngoài.

Những điểm sáng này nhanh chóng càng ngày càng nhiều, dần dần ở trước ngực hắn hình thành một hình dạng hoa sen. Cuối cùng Vương Lâm khẽ quát một tiếng, hai tay đặt ở ngực, chậm rãi đẩy về phía trước.

Chỉ thấy những điểm sáng này, từng cái chui ra từ trong cơ thể hắn, hợp lại với nhau, giống như một đóa hoa sen màu trắng, chậm rãi thoát ra ngoài cơ thể hắn.

Mãi cho đến khi những điểm sáng này thoát ra khỏi cơ thể của hắn khoảng ba tấc, ở trên những điểm này vẫn đang có từng tia sáng nối liền với thân thể của hắn.

Mồ hôi trên trán Vương Lâm tràn ra to như hạt đậu. Lúc này mồ hôi trên người hắn toát ra như mưa. Nhưng vì hắn muốn bức cấm chế hoa sen này ra ngoài hoàn toàn nên mới mạnh mẽ cắn răng một cái, lại khẽ quát một tiếng, hai tay bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy về phía trước!

Lập tức những điểm ánh sáng này bao gồm tia nối với hắn kia chui ra ngoài cơ thể Vương Lâm, dưới sự thúc đẩy của hắn, liền lơ lững về phía trước.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, nhanh chóng vỗ vào túi trữ vật, lập tức một con tiểu thú phi hành bay ra khỏi túi trữ vật, nhanh chóng lao thẳng vào trên cấm chế hoa sen.

Ngay sau đó, cấm chế hoa sen kia dường như là một con yêu vật ăn thị người, nhanh chóng co rút lại, bao lấy tiểu thú. Cuối cùng sau khi lóe ra vài lần, rồi hoàn toàn chìm vào trong cơ thể tiểu thú, biến mất không thấy.

Cho đến lúc này. Vương Lâm mới thở phào một hơi. Trong mắt hắn mắt lộ ra hàn mang, nâng tay phải lên điểm vào trán tiểu thú kia một chút, lập tức tiểu thú phát ra từng trận kêu gào, cũng nhanh chóng bay ra khỏi động phủ mà không quay đầu lại.

Cấm chế bao quanh ở trong ngoài động phủ, trong khoảnh khắc tiểu thú bay qua, đều mở ra một đường. Thậm chí bùn đất dưới nền đất, dưới sự khống chế của Vương Lâm, hiện ra một thông đạo.

Con thú này đi qua không gặp trở ngại gì, sau khi lên tới mặt đất chợt lóe ra, vội vàng bay đi rất nhanh về nơi xa.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một tia cười lạnh. Tuy rằng hắn không biết lão già dùng Đề Thú làm vật cưỡi có mục đích gì, nhưng hắn nghĩ rằng lão chắc cũng không có ý gì tốt. Hiện tại cấm chế hoa sen bị giải trừ và cấy lên thân tiểu thú, nếu đối phương tìm, vậy thì đi tìm con tiểu thú này đi.

Nhưng Vương Lâm biết, một chút kỹ xảo này, chỉ có thể tranh thủ một ít thời gian cho mình thôi, thời gian lừa đối phương cũng không thể quá dài, chẳng qua điều hiện tại Vương Lâm cần nhất, chính là thời gian!

Hắn thở sâu, thân thể xông về phía trước, cùng lúc đó tay phải hắn khẽ vung, Cấm Phiên liền bị hắn thu lại, bay nhanh đi, vội vàng rời khỏi động phủ này.

Vương Lâm biết rõ rằng hiển nhiên mình không thể tiếp tục lưu lại tu ma hải này, nếu không, tất nhiên sẽ không ngừng gặp phiền toái. Nếu như dựa theo kế hoạch trước đây hắn có thể đạt tới Nguyên Anh, như vậy trái lại hoành hành ở tu ma hải này sẽ không bị ngăn trở, ngoại trừ một một số lão quái Hóa Thần kỳ thì hắn cũng không e ngại bất cứ người nào.

Chỉ có điều, hiện tại việc đột phá tu vi để đạt tới Nguyên Anh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, do đó kế hoạch của hắn sẽ có một số thay đổi.

Sau khi Vương Lâm rời khỏi động phủ, tốc độ gia tăng đến cực hạn, cả người gần như hóa thành một tia sao băng bay nhanh sát mặt đất, phóng vọt về phía trước.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn đi tới động phủ của thượng cổ tu sĩ nơi hắn đạt được Nguyên Anh kia. Sau khi quan sát ở bên ngoài một hồi, thần thức của Vương Lâm đảo qua, xác định ở đây không có ai, lúc này mới vỗ vào túi trữ vật, độc kiếm màu đen lập tức bay ra, dưới sự chỉ dẫn của Vương Lâm, phi kiếm này lập tức biến thành lốc xoáy đâm vào trong đá vụn.

Một thông đạo nhanh chóng bị phi kiếm đào ra, cuối cùng chờ sau khi phi kiếm đào thông, Vương Lâm quay đầu lại nhìn bốn phía, trong lòng thầm nhủ:

-Tu ma hải, tạm biệt!

Bỗng nhiên hắn xoay người, khom người chui vào thông đạo.

Ở trong này, hắn tìm được thạch thất truyền tống trận, Vương Lâm vẫn chưa đi vào, mà xoay người lại vung tay phải lên, lập tức phía sau thông đạo sụp xuống, phong kín miệng thông đạo.

Ngay sau đó, hai tay hắn liên tục chuyển động, đánh ra mấy tầng cấm chế, hoàn toàn đóng lại cửa vào, lúc này mới xoay người đi vào thạch thất.

Thạch thất này cũng sụp xuống, chẳng qua trước khi Vương Lâm rời đi, từng lưu ý thạch thất này rất nhiều, âm thầm tung ra một tầng cấm chế để bảo hộ.

Cho nên, tuy rằng nơi này sụp xuống, nhưng lại không làm thiệt hại trận pháp, sau khi hắn cẩn thận phủi sạch những hòn đá trong thạch thất, Vương Lâm đứng ở trên trận pháp, cúi đầu nghiên cứu một chút, cuối cùng lấy ra một hòn đá hình thoi sáng bóng lóe ra màu tím đen từ trong túi trữ vật. Thoạt nhìn hòn đá trong suốt sáng bóng, dường như ẩn chứa một số thứ như mây khói trong đó, chậm rãi lơ lững ở bên trong.

Hòn đá này chính là cực phẩm linh thạch cực kì hiếm trong tu ma hải! Cũng chính là vật cung cấp linh lực cần thiết để mở ra truyền tống trận

cổ.

Do dự một hồi, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, hắn không hề do dự, nhanh chóng cắm linh thạch vào trong cái rãnh trận pháp, tiếp theo đó ánh mắt lập tức chớp động, nhìn chằm chằm vào trận pháp.

Chỉ thấy cực phẩm linh thạch trong rãnh, bỗng nhiên phát sáng hào quang sáng chói. Một số mây khói ở trong đó lập tức quay cuồng lên, ngay sau đó, một sợi màu tím từ trong rãnh chậm rãi tràn ra bốn phía. Lối đi từ trong trận pháp nhanh chóng chuyển động mở ra, trong nháy mắt toàn bộ trận pháp đều bị sợi dây nhỏ màu tím bao phủ, dần dần, từng trận tiếng động ầm vang, chậm rãi truyền ra.

Ngay sau đó, một luồng khe hở từ bên cạnh trận pháp nhanh chóng xuất hiện, chậm rãi tăng lên, tiếp theo đó càng nhiều khe hở từ trong trận pháp tăng lên cao. Những khe hở này lần lượt thay đổi cùng một chỗ, bỗng nhiên chuyển động hơn, tốc độ của chúng càng lúc càng nhanh, khi đạt tới trình độ nhất định. Vương Lâm đứng ở trong trong vòng ánh sáng, thân thể hắn lập tức mơ hồ, cuối cùng trong nháy mắt biến mất.

Chờ sau khi Vương Lâm biến mất, khe hở của trận pháp chậm rãi giảm xuống, một lần nữa trở vào trong trận pháp. Trận pháp yên lặng trở lại, cuối cùng cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Một dãi núi liên miên không dứt cách tu ma hải vài trăm vạn dặm, lúc này trên không trung xuất hiện từng trận hiện tượng kì dị, ngay sau đó,

một luồng cột sáng to lớn hơn mười trượng, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, từng trận tiếng động ù ù truyền ra khắp mọi nơi.

Ở bên trong dãy núi này, có một khe sâu, trong cốc thì không lớn, trên mặt đất có một cái truyền tống trận thoạt nhìn thời gian có chút lâu đời.

Lúc này đây bên trong thung lũng, bụi đất tung bay, nhìn kỹ cũng thấy không rõ một trượng, sau khi bụi đất dần dần hạ xuống thì một bóng đen chậm rãi từ trong trận pháp đi ra.

Người này có tóc bạc, toàn thân đầy tro bụi, thoạt nhìn có chút chật vật, hắn chính là Vương Lâm.

Vương Lâm ho khan vài tiếng, bấm tay niệm thần chú, linh lực chợt động, lập tức một luồng cuồng phong thổi ra bốn phía, nhanh chóng làm sạch một mảnh đất trống.

Tro bụi trên người hắn cũng bị quét sạch.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bốn phía, mặt trời sáng chói từ trên bầu trời chiếu xuống, bắn vào trong mắt hắn, khiến Vương Lâm không tự chủ trước mặt thoáng tối sầm lại.

Nháy mắt nhìn thấy bốn phía, Vương Lâm lập tức biết, bản thân mình đã rời khỏi tu ma hải, chung quanh dãy núi, rừng cây đang che phủ, càng có một số loài phi cầm bay lên từ trong dãy núi mà hắn chưa bao giờ gặp qua, lượn quanh ở giữa không trung.

Vương Lâm nheo hai mắt lại, đã thật lâu rồi hắn không có nhìn thấy mặt trời chói mắt như thế. Trong tu ma hải quanh năm không thấy mặt trời, mặc dù hơn một tháng gần đây, tuy nói sương mù tan, nhưng trên bầu trời xa xôi cũng có mây đen dầy đặc, mưa đen liên miên.

Hít một hơi không khí thật sâu, Vương Lâm xoay người nhìn chằm chằm vào truyền tống trận trên mặt đất. Đôi mắt hắn chớp động, vỗ túi trữ vật, lấy ra một thanh phi kiếm, chém vài cái lên trên trận pháp, sau khi cạy ra mấy khối tài liệu bố trí trận pháp, đặt những tài liệu đó vào túi trữ vật, rồi mới yên lòng.

Hiện tại, mặc dù lão nhân điên kia truy tìm đến dấu vết của hắn, cũng không thể thông qua truyền tống trận để đến chỗ này, hơn nữa không có định vị của cấm chế hoa sen, như vậy Vương Lâm được đảm bảo an toàn hơn.

Thân thể Vương Lâm nhảy lên, sau khi bay ở giữa không trung hắn lập tức nhận thấy được linh khí nơi này cực kỳ tràn ngập, hơn nữa càng ở trên không trung, linh khí càng dày đặchơn.

Hắn đang ở giữa không trung, hai tay nhoáng lên một cái ở trước người, đánh ra một tầng cấm chế tàn ảnh, sau khi ấn vào chỗ ảnh hưởng định vị

trong thung lũng, lập tức cũng bay nhanh về phía xa mà không quay đầu lại.

Vương Lâm vừa phi hành, thần thức vừa tản ra, cẩn thận mở ra thần thức quét bốn phía, chậm rãi mở rộng. Hắn không biết nơi này là nơi nào, lúc này chuyện quan trọng nhất, chính là biết đây rốt cuộc là đâu!

Sau đó, nếu điều kiện cho phép thì Vương Lâm sẽ triển khai kế hoạch về việc giải quyết tu vi đột phá trong lòng!

Đây là một kế hoạch có hơi hao phí thời gian, trước đây hắn muốn lập kế hoạch rất nhiều chuyện, mới có thể bảo đảm kế hoạch này không có một sơ hở gì.

Tán công, đại biểu cho chuyện tất cả phải làm lại từ đầu, Vương Lâm không muốn chọn con đường này. Không tán công, bản thân sẽ không thể đột phá, chỉ có thể dừng lại ở Kết Đan hậu kỳ, không cách nào báo thù.

Dưới tình trạng bản thân không bị tán công thì làm sao mới có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, gồm có hai điểm, nhưng chỉ có một phương pháp, có thể miễn cưỡng làm được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 210: Ngưng luyện phân thân. (1+2)

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, thần thức tản ra, tốc độ thân thể cực nhanh, vừa phi hành vừa quét mắt nhìn bốn phía. Bỗng nhiên thân thể của hắn dừng lại, mắt nhìn về phía Bắc. Cách phía Bắc hơn hai ngàn dặm, hắn đã phát hiện hai tu sĩ, đang bay nhanh về phía Đông.

Hai tu sĩ này đều là đàn ông, một trong số đó tuổi cũng không lớn, tu vi cỡ Trúc Cơ sơ kỳ, người còn lại khoảng trung niên, tu vi đạt tới Kết Đan sơ kỳ. Sau khi Vương Lâm nhìn lướt qua, thân thể bỗng nhiên thoáng động, lấy thế như chớp giật, bay về phía hai người.

Mạch Quốc Vinh thân là đệ tử của Hạo Thiên Tông, lần này tuân theo mệnh lệch của sư phụ, đi đến Vân Thiên tông để dự lễ hội Khai Linh hai năm một lần. Cái gọi là hội Khai Linh, trên thực tế là hội đấu giá đan dược một lần mà Vân Thiên tông tổ chức.

Vân Thiên tông nổi tiếng với thuật luyện đan ở Sở quốc, đan dược do họ luyện chế, dù là tu chân quốc cấp bốn vẫn thường xuyên có người đến đây giao dịch. Chẳng qua thông thường Hội Khai Linh cũng sẽ diễn ra mười năm một lần. Về phần loại Khai Linh nhỏ hai năm một lần này

thường thường đều do một số đệ tử cấp thấp của các môn phái ở Sở quốc tham gia, xem như cho những người cấp thấp này lịch lãm một lần.

Hội Khai Linh nhỏ này cũng không có xuất hiện đan dược quá mức trân quý. Thông thường cũng chỉ là một ít phương thức luyện chế đan hoàn, nhưng đối với đệ tử cấp thấp mà nói, những đan dược đó cũng là thứ khó có thể tìm được.

Phải biết rằng, phàm là sản phẩm từ Vân Thiên tông, nhất định hiệu quả cao hơn không chỉ một bậc so với đan dược cùng loại. Như vậy chỉ cần đan dược do Vân Thiên tông luyện chế ra thì cũng có giá trị nhất định, có nhiều người rất yêu thích.

Mà Vân Thiên tông, bình thường ngoại trừ hội Khai Linh này thì cự tuyệt toàn bộ giao dịch, cho nên lúc này mặc dù hội Khai Linh nhỏ hai năm một lần, nhưng tất cả các môn phái ở Sở quốc cũng vẫn phái ra một lượng lớn đệ tử cấp thấp đi trước tham gia.

Mạch Quốc Vinh có thể cảm giác cực kỳ tự hào khi được chọn ra từ trong đám đệ tử để tới tham gia hội Khai Linh, nhưng hắn biết, mình sở dĩ có thể tới tham gia được, hết thảy chuyện này đều do hắn có sư phụ tốt.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mạch Quốc Vinh đặt ở trên người trung niên kia. Người này có tướng mạo bình thường, sắc mặt vàng như nghệ, dáng vẻ thân thể thoạt nhìn dường như bất cứ lúc nào cũng chết thẳng cẳng. Nhưng Mạch Quốc Vinh cũng không dám khinh thường chút nào, bất kể

thân thể và tinh thần đều tràn ngập sự kính trọng. Trước tiên không cần nói người này là sư tôn của hắn, chỉ cần xét về tu vi của người này, dĩ nhiên đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ, điểm ấy thôi, Mạch Quốc Vinh cũng cho rằng vận khí của mình vô cùng tốt.

Phải biết rằng, được một tu sĩ Kết Đan kỳ nhìn trúng để thu làm đệ tử, loại chuyện như thế này, cho dù là ở Hạo Thiên tông cũng không gặp nhiều đâu. Chuyện này đại biểu cho thân phận của hắn, nháy mắt hắn đã trở thành đệ tử nội môn. Tuy nói hắn có chút khác so với đệ tử hạch tâm nhưng nếu tu vi của Mạch Quốc Vinh có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ thì tự nhiên hắn cũng sẽ trở thành đệ tử hạch tâm.

Trừ điểm đó ra, khiến hắn càng tôn kính sư tôn mình hơn, chính là sư phụ của hắn, là một trong vài người luyện đan ở Hạo Thiên tông, vốn người luyện chế đan dược không nhiều lắm. Tuy nói họ không thể so với Vân Thiên tông nhưng nhưng chênh lệch cũng không lớn lắm.

Do đó, thân phận của sư phụ ở Hạo Thiên tông, lập tức cao hẳn lên. Có câu là nước lên thì thuyền lên. Chuyện này tất nhiên là có liên quan đến Mạch Quốc Vinh, so với đệ tử ở bên trong nội môn cũng cảm thấy mình tài trí hơn người.

- Tĩnh tâm ngự kiếm, không nên mất bình tĩnh. Nơi này chắc chắn rất gần Vân Thiên tông, chớ để mất danh tiếng của Hạo Thiên tông ta!

Một giọng nói khàn khàn cắt đứt suy nghĩ của Mạch Quốc Vinh, hắn vội vàng gật đầu đáp ứng, không dám nghĩ miên man, mà nhanh chóng đi

theo phía sau.

Một lát sau, Mạch Quốc Vinh nhìn sư phụ ở phía trước, vừa phi hành vừa tò mò hỏi:

- Sư phụ, Vân Thiên tông... ...

- Im lặng!

Hắn còn chưa nói xong, bỗng nhiên chỉ thấy vẻ mặt người trung niên mặt vàng kia biến đổi, thân thể lập tức ngừng lại, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chằm chằm phía sau, nhíu mày, quát khẽ.

Mạch Quốc Vinh ngẩn ra, vội vàng dừng thân, quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy trên bầu trời xanh mây trắng ở phía sau, không có bất kì dị thường gì, hắn nghi hoặc trong lòng. Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ nơi xa truyền đến từng trận tiếng động ầm vang. Tầng mây ở phía xa bị một luồng sức mạnh hùng hậu thúc đẩy, chậm rãi di chuyển về phía trước. Vừa nhìn thấy, dường như tầng mây biến trở thành gợn sóng, mây trôi đồng loạt tán ra phía trước.

Vẻ mặt Mạch Quốc Vinh lập tức đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Cùng lúc đó, chỉ thấy một bóng đen, với tốc độ cực nhanh như chớp giật, từ phía xa mạnh mẽ vọt tới, gần như chỉ vài hơi hô hấp, bóng dáng người đó dĩ nhiên đã đến gần.

Mạch Quốc Vinh có thể nhìn thấy rõ ràng, người này mặc quần áo đen, khuôn mặt lạnh lùng, một bộ tóc bạc bay ở sau lưng, thoạt nhìn có một loại cảm giác cực kỳ yêu dị.

Theo Mạch Quốc Vinh đánh giá, tu vi của người này sâu không lường được giống như biển cả. Nhất là đôi mắt của người này, trong đó tràn đầy vẻ lạnh giá vô cùng tận, mơ hồ ở trong đó còn lộ ra một luồng hàn ý như băng giá, làm cho người ta kinh hãi hết hồn.

Mạch Quốc Vinh vội vàng cúi đầu, đứng ở phía sau sư phụ của hắn với sắc mặt tái nhợt, thân thể và tinh thần phát lạnh.

- Sát khí quá nặng!

Sư phụ của Mạch Quốc Vinh, luyện đan đại sư Từ Ly của Hạo Thiên tông, con ngươi không tự chủ được co rút một chút. Lấy thần thức của lão, lập tức phát giác tu vi của đối phương đã vượt xa mình, nhất là khi

thần thức cảm giác được từ trên người đối phương truyền ra, càng khiến cho người ta nhìn thấy mà rợn người.

Theo đánh giá của lão, mặc dù người này chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ, nhưng lại cho lão cảm giác, cũng giống như khi gặp được tu sĩ nội tông Nguyên Anh kì.

Do đó, hắn không chút nào dám khinh thường, hơn nữa theo hắn, cho dù là mấy tu sĩ Nguyên Anh kì ở Hạo Thiên tông trên người cũng không tràn ngập sát khí như người này.

Cả đời Từ Ly nghiên cứu thuật luyện đan nên cực kì linh mẫn đối với sự dao động của linh lực. Lão gần như có thể tưởng tượng được, người có thể có sát khí như thế, đôi tay tất nhiên là nhiễm máu tanh vô cùng. Đối với người như thế, nếu như không cẩn thận, chắc chắn sẽ rước lấy đại họa ngập trời.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng cung kính ôm quyền, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, tại hạ Từ Ly ở Hạo Thiên tông, còn đây là tiểu đồ, các hạ vội vã đến, không biết có chuyện gì không? Nếu như Từ mỗ có thể giúp được, tất nhiên sẽ không từ chối.

Gã thanh niên đầu bạc kia hiển nhiên chính là Vương Lâm. Hắn liếc mắt nhìn hai người này một cái, ánh mắt dừng ở trên người Từ Ly, rồi ôm

quyền, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, không biết nơi này là tu chân quốc nào?

Từ Ly ngẩn ra, đánh giá đối phương vài lần, trầm giọng nói:

- Nơi này là Sở quốc, không biết đạo hữu đến từ nơi nào?

- Sở quốc... ...

Vương Lâm trầm ngâm một chút, không có trả lời vấn đề của đối phương, mà tay phải vỗ lên túi trữ vật.

Hành động này của hắn lập tức khiến cho vẻ mặt Từ Ly đại biến, nhanh chóng kéo đệ tử Mạch Quốc Vinh lui về phía sau vài bước, ánh mắt lộ ra vẻ thận trọng.

Vương Lâm nhìn hắn một cái, tay phải vừa lật, trên lòng bàn tay xuất hiện một viên ngọc giản. hắn dán ngọc giản ở trên trán, lập tức một bản đồ rộng lớn xuất hiện ở trong đầu hắn.

Viên ngọc giản này là do hắn lấy được từ trong tay Chu Tử Hồng ở Chiến Thần Điện, bản đồ ghi chép tin tức chung quanh Hỏa Phần quốc.

Trong khoảnh khắc hắn vừa mới nghe đến hai chữ " Sở quốc ", lập tức nghĩ đến dường như mình đã từng nhìn thấy nó ở nơi nào.

Miêu tả nơi này, lúc này vừa tra ngọc giản, lập tức mình đã biết vị trí một cách rõ ràng.

Sở quốc, phía Bắc của Hỏa Phần quốc, phía Đông của Lâm Tuyên Vũ quốc, thậm chí cũng cùng biên giới với Tu Ma Hải, ngoại trừ những điều đó thì còn lại là dãy núi đá vụn gọi là di tích của tiên nhân.

Có thể nói, Sở quốc là một tu chân quốc nằm dựa vào dãy núi đá vụn. Dựa theo miêu tả của ngọc giản, diện tích Sở quốc rất lớn, tu sĩ ở trong đó cũng rất nhiều, gọi là tu chân quốc cấp ba. Sở quốc dĩ nhiên đứng ở trên cao của cấp ba, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, tăng lên trở thành một thành viên của tu chân quốc cấp bốn.

Tất cả những chuyện này là do tu sĩ có tu vi đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ trong toàn bộ Sở quốc, cũng vượt qua mười người. Nguồn lực lượng khổng lồ này là trọng điểm để Sở quốc tiến lên.

Chỉ cần có một người trong số này có thể đột phá đạt được Hóa Thần kỳ, như vậy sẽ kéo theo toàn bộ Sở quốc, lập tức nó sẽ tiến lên trở thành tu

chân quốc cấp bốn.

Đây cũng chính là nguyên nhân năm đó, sau khi Hỏa Phần quốc có kịch biến, tu sĩ của Hỏa Phần quốc đã chọn xâm lấn vào Tuyên Vũ quốc, mà không phải Sở quốc!

Dù sao đối với Sở quốc mà nói, chọn Tuyên Vũ quốc, là lựa chọn tốt nhất của tu sĩ của Hỏa Phần quốc.

Ở trong ngọc giản, đối với một số môn phái của Sở quốc, cũng đã ghi lại. Vương Lâm nhìn qua một chút, rồi thu hồi ngọc giản, nhìn Từ Ly, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, nơi này là nơi nào của Sở quốc?

Tay trái Từ Ly đặt lên trên túi trữ vật, âm thầm cảnh giác, lúc này nghe đối phương hỏi, trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Nơi này là dãy núi Vân Thiên!

Vương Lâm gật gật đầu, đôi mắt thoáng nhìn khắp nơi, cuối cùng nhìn chằm chằm về phía trước, bình thản nói:

- Nói như vậy, phía trước cách nơi này ngàn dặm, ở trên đỉnh dãy Vân Thiên kia, chính là chỗ cư trú của Vân Thiên tông?

Đôi mắt Từ Ly lộ ra tinh mang, cẩn thận nói:

- Các hạ và Thiên Vân tông có chuyện gì không?

Vương Lâm liếc mắt nhìn Từ Ly một cái như cười như không, chắp tay ôm quyền, nói:

- Cảm tạ, cáo từ!

Nói xong, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên thoáng động, hóa thành một hình cầu vồng, xẹt nhanh về phía chân trời, rất nhanh biến mất không thấy bóng dáng.

Mãi cho đến khi Vương Lâm đi rồi, Từ Ly mới thở ra một hơi dài, sau lưng lão đã ướt sũng mồ hôi. Lúc này gió nhẹ thổi qua, đột nhiên có loại cảm giác lạnh lẽo.

Vương Lâm mang đến cho lão áp lực thật sự rất lớn, nếu không phải Từ Ly luyện đan hàng năm, tu vi cực kỳ vững chắc, tâm tính vững vàng hơn tu sĩ tầm thường mấy lần, thì vừa rồi khi duy trì với Vương Lâm, tất nhiên sẽ không biết nên làm gì, tâm thần kịch chấn.

---o0o---

Lão thở sâu, quay đầu lại liếc mắt nhìn đệ tử của mình một cái, lúc này đôi mắt Mạch Quốc Vinh vẫn đang lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn về phía Vương Lâm biến mất, run giọng nói:

- Sư ... Sư phụ, người này rốt cuộc có tu vi gì? Là tiền bối Nguyên Anh kỳ hay sao?

Từ Ly lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trên thân người này có sát khí, nếu như vi sư đoán không sai, e rằng người này chạy ra từ tu ma hải. Người như thế có thể thường thấy trong Sở quốc chúng ta, chẳng qua người có sát khí bực này, trong cuộc đời vi sư, có lẽ đây là lần đầu tiên trông thấy.

- Sát khí?

Mạch Quốc Vinh ngẩn ra.

- Mỗi lần giết một người, thì lại tích lũy một ít sát khí, khi sát khí đạt tới một trình độ nhất định thì có thể chuyển hóa thành lệ khí. Lệ khí này đối với một số tu sĩ mà nói, là tài liệu luyện khí rất tốt. Nếu lệ khí tích lũy trong một thời gian dài thì mới có thể chuyển hóa thành sát khí. Sát khí của người này có thể nói là ngập trời. Hắn vẫn chưa xuất ra bất kì thần thông gì, nhưng thân thể lại phát ra loại sát khí này, làm cho trong lòng người ta rất hoảng sợ. Không biết người này có thể sử dụng sát khí trên thân thể hay không? Nếu như hắn sử dụng sát khí này, như vậy cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cũng có thể bị ảnh hưởng mà vì thế sinh ra một chút ảo giác.

Từ Ly chậm rãi nói với giọng điệu trầm thấp.

Mạch Quốc Vinh thở sâu, do dự một hồi, rồi hỏi:

- Sư phụ, theo cách nói của người, người này vẫn chưa đạt tới Nguyên Anh kỳ sao?

Từ Ly trầm mặc một chút, gật gật đầu, nói:

- Mặc dù vẫn chưa đạt tới nhưng cách đột phá cũng không xa. Nếu như vi sư không có nhìn lầm, người này e rằng đã đạt tới cảnh giới Giả Anh của Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

- Được rồi, không đề cập chuyện người ngoài nữa, miễn cho đem tới chuyện phiền toát không cần thiết. Cho dù khi trở lại Hạo Thiên tông, cũng không được tùy ý nói lung tung, ngươi có biết không?

Mạch Quốc Vinh vội vàng gật đầu. Cho dù Từ Ly không phân phó, hắn cũng sẽ không nói lung tung, dù sao người này mang cho hắn cảm giác thật sự là đáng sợ. Hắn cũng không muốn rước lấy thêm một ít phiền toái không đáng có.

Lại nói sau khi Vương Lâm xác định vị trí, tốc độ của hắn trực tiếp tăng nhanh, sau khi phi hành một hồi rất xa, thần thức dĩ nhiên cảm nhận được từng luồng linh lực dao động xuất hiện ở phía trước. Dựa theo sự miêu tả của bản đồ trên ngọc giản, phía trước chính là nơi cư trú của Vân Thiên tông.

Vương Lâm âm thầm gật đầu, thầm nghĩ lúc nãy thầy trò hai người kia không nói dối, xác định vị trí, Vương Lâm trầm mặc một hồi, nếu Thiên Vân tông ở nơi này thì Vương Lâm lập tức quyết định, không thể tiếp tục phi hành, mà là bế quan ở gần Vân Thiên tông! Hắn liếc mắt nhìn Thiên Vân tông ở phía xa, không nói hai lời quay đầu bay đi.

Trên một ngọn núi cách sơn môn của Vân Thiên tông bảy tám ngàn dặm, Vương Lâm hạ thân thể xuống, hắn nhìn khắp mọi nơi, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, tiếp đó tay phải vung về phía trước, một thanh phi kiếm bay ra từ trong túi trữ vật, chỗ vách đá ở chính giữa vách núi, bay theo hình trôn ốc mà đẽo gọt.

Một tòa động phủ nhanh chóng xuất hiện ở trong vách núi này. Động phủ này là dựa theo thói quen ngày xưa của Vương Lâm, có hai gian thạch thất. Thân thể Vương Lâm thoáng động, sau khi tiến vào động phủ, liếc mắt nhìn khắp nơi, thoáng suy tư, lại mở thêm một thạch thất.

Làm xong những chuyện này, thân thể hắn bay ra phía ngoài, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lập tức Cấm Phiên bay lên, Vương Lâm bấm pháp quyết, vừa chỉ lên trên Cấm Phiên, lập tức Cấm Phiên không gió mà động, nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt liền tăng lên hơn mười lần.

Tiếp theo đó hai tay Vương Lâm biến hóa pháp quyết, đánh ra từng đạo linh quang, lá Cấm Phiên lập tức kéo dài ra vô tận, cuối cùng gần như hình thành một tấm màn đen có thể che bầu trời.

Lúc này ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, hắn quát nhẹ:

- Tán!

Sau khi lời nói này thoát ra, tấm màn đen kia lập tức run run lên, từng cái cấm chế từ trong đó rơi xuống, chìm vào trong vách núi, cuối cùng, toàn bộ hơn một ngàn cái cấm chế xuất hiện từ trong tấm màn đen, trong nháy mắt liền bao chung quanh toàn bộ vách núi.

Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải phất lên, Cấm Phiên lập tức thu nhỏ lại, rơi vào trong tay hắn, bị Vương Lâm ném xuống, xuyên thật sâu vào trong vách đá.

Lúc này, từ ngoài nhìn vào, động phủ ở chính giữa vách núi này, dĩ nhiên biến mất, căn bản nhìn không ra một chút dấu hiệu gì. Toàn bộ vách núi thoạt nhìn cũng rất tầm thường, không có bất kì chỗ thần kỳ nào.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, hai tay lại liên tục huy động, đánh ra mấy cái cấm chế tàn ảnh, phân biệt dừng ở trên vài chỗ chung quanh vách núi, cuối cùng từ một loạt cấm chế tàn ảnh, bố trí thành một vòng phòng hộ chặt chẽ, lúc này mới nhẹ thở ra.

Thân thể hắn bước về phía trước một bước, trong nháy mắt chạm vào vách núi, thân thể bỗng nhiên mất đi bóng dáng, khi xuất hiện hắn dĩ nhiên đã tiến vào động phủ. Ở trong động phủ, tay phải hắn chợt chạm vào túi trữ vật, trong tay lập tức có một vật.

Vật ấy chính là Thanh Long ngọc giản mà năm đó Lý Mộ Uyển tặng, tuy rằng trên đó có một ít vết nứt nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc sử dụng. Sau khi Vương Lâm nhìn ngọc giản một hồi, rồi đánh lên trên này, lập tức trong ngọc giản truyền ra một tiếng rồng gầm, một con thanh long từ trong này nhảy ra, sau khi vòng quanh thân thể Vương Lâm vài vòng, bóng dáng nó càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một con thanh long khổng lồ, thoáng xoay tròn ở chung quanh thạch thất ở chỗ Vương Lâm. Vách đá này dường như biến thành trong suốt, cũng không có bất cứ trở ngại gì với nó.

Thanh long lại rít gào một tiếng, thân nó chui lên phía trên động phủ, và hòa hợp cùng một thể với toàn bộ vách núi, hình thành một vòng phòng hộ.

Động phủ này có thể nói là một chỗ nghiêm mật nhất mà Vương Lâm bố trí từ trước tới nay.

Gian động phủ này, về mặt phòng ngự đã khiến Vương Lâm tiêu hao rất nhiều công sức. Nguyên nhân là bởi vì động phủ này, nếu không có chuyện ngoài ý muốn gì thì e rằng hắn phải ở lại đây một thời gian dài.

Vương Lâm đứng trầm ngầm ở trong động phủ thật lâu, trong đôi mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Tiếp theo đó tay phải của hắn đặt vào mi tâm, dưới sự dao động của thức hải, lập tức ma đầu Hứa Lập Quốc, ma đầu thứ hai tiểu thú, từng con từ trong mi tâm của hắn bay ra.

Sau khi hai ma này xuất hiện, biểu hiện không giống nhau, trong khoảnh khắc ma đầu thứ hai hiện thân liền nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ sùng kính cuồng nhiệt, hiện tại chỉ cần một mệnh lệnh của Vương Lâm, cho dù kêu nó đi cắn nuốt một tu sĩ Hóa Thần kỳ, nó cũng sẽ xông lên mà không chút do dự, mặc dù hậu quả chỉ có con đường chết.

Mà ma đầu Hứa Lập Quốc thì hiển lộ thân ảnh, còn lại thì hai mắt lập tức dáo dác nhìn ngắm mọi nơi một lần, đồng thời trên mặt làm ra dáng vẻ

như có chút cung kính, cúi đầu khom lưng về phía Vương Lâm, lộ ra từng trận cười lấy lòng.

Vương Lâm chỉ vào một gian thạch thất, trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, hai ma đầu các ngươi bây giờ tu luyện trong thạch thất, không có sự cho phép của ta, không được đi ra thạch thất một bước, nếu không ta sẽ lập tức tiêu diệt.

Hứa Lập Quốc ngẩn ra, vừa muốn nói, nhưng lúc này ma đầu thứ hai cũng không có do dự gì, nhanh chóng bay vào thạch thất mà Vương Lâm chỉ. Còn Hứa Lập Quốc thì do dự một chút, vội vàng nuốt câu nói vào trong bụng, hắn thầm nhủ : Lão Nhị cũng sẵn sàng như vậy, nếu hắn không tỏ thái độ, không kiên quyết, chẳng phải là kém hơn lão Nhị. Vì vậy sau đó hắn vội vàng đuổi sát, tiến vào thạch thất.

Chờ sau khi nhị ma tiến vào, Cực Cảnh Thần Thức Vương Lâm bỗng nhiên thoáng động, lúc này quét qua chung quanh thạch thất một vòng, lưu lại một chút thần niệm, lúc này mới thu trở về.

Như thế, nếu hai ma đầu này không nghe lời, muốn từ bên trong bay ra, tất nhiên sẽ gặp sự công kích của Cực Cảnh Thần Thức. Vương Lâm cần phải cẩn thận phòng bị, dù sao hai ma đầu này đều do hắn luyện hóa thành. Nếu như bình thường thì hắn không lo lắng xuất hiện biến cố, nhưng chuyện tiếp theo hắn phải làm, quyết không cho phép xuất hiện một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên hai ma đầu này liền bị hắn bao vây lại.

Làm xong những chuyện này, Vương Lâm trầm mặt trong chốc lát, lẳng lẽ đi vào trong chính giữa thạch thất, sau khi khoanh chân ngồi xuống, hắn thở sâu, tay phải đặt thật mạnh vào mi tâm, lập tức một viên cầu ánh sáng bảy màu lóe ra, chậm rãi bay ra từ mi tâm của hắn. Viên cầu này dần dần ngưng thật, cuối cùng lộ ra là Hạt châu thiên nghịch.

Yên lặng nhìn Hạt châu nghịch thiên hiện tại vài lần, tay phải Vương Lâm vung lên, hạt châu Thiên Nghịch lập tức lơ lững ở một bên. Ngay sau đó, Vương Lâm lấy ra mấy bình ngọc từ trong túi trữ vật, phân ra trái phải.

Tiếp theo đó, hắn im lặng nhắm hai mắt lại, lẳng lặng ngồi xuống.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt đã qua một năm. Trong thời gian một năm này, ngoại trừ mỗi ngày Vương Lâm đều phải thu thập linh dịch thì thân thể gần như vẫn không nhúc nhích.

Lúc này đây đang ngồi xuống, Vương Lâm không ngừng nén một phần linh lực dư thừa trong cơ thể, cuối cùng hóa thành ba lốc xoáy. Ở trong lốc xoáy, còn có một sợi thiên kiếp màu đỏ.

Mấy ngày nay, sợi tơ thiên kiếp đã hoàn toàn bị hắn ngăn chặn, chẳng qua Vương Lâm không dám có chút lơi lỏng. Tuy sợi này còn nhỏ, nhưng lực lượng có từ thiên kiếp, nếu như không xử lý tốt, hậu quả là thân thể hắn bị sợi tơ này hủy hoại trong nháy mắt. Tuy nói thân thể của

hắn đã trải qua một lần trọng tổ, nhưng Vương Lâm cũng không muốn dùng bản thân mình để đi nghiệm chứng một phen.

Ngoại trừ những thứ này, thời gian còn lại của Vương Lâm đều chậm rãi cân nhắc trong lòng một đạo thuật thần thông, đây là phương pháp thiên môn mà hắn giải quyết sự đình trệ không tiến của tu vi bản thân.

Cho đến bây giờ Vương Lâm vẫn luôn còn nhớ rõ năm đó ở ngọn núi phía sau chiến thần điện, tại trong sơn động nhìn thấy được sự bố trí do thủy tổ trong chiến thần điện, dựa vào trí nhớ mà khắc ra thuật Thần Đạo!

Năm đó hắn tiêu hao tâm thần, rốt cục cũng nhìn thấu thuật này, và tìm ra được chỗ thần thông của thuật này. Thuật này là pháp môn phân thân hạng nhất có đầy đủ đại thần thông, tu luyện thuật này đạt được phân thân, hoàn toàn là một khối chân thân.

Dựa vào sự tu luyện cùng một lúc với phân thân, tốc độ tu luyện được nâng lên, trong khoảnh khắc Kết Anh, hai thân thể hợp nhất, do đó có thể nâng cao xác xuất thành công của việc Kết Anh.

Chẳng qua công pháp này không trọn vẹn, tu luyện phân thân có chỗ thiết sót trí mạng, phân thân là tự hình thành một thân thể, sau khi nó sinh ra thì không có một chút tu vi nào, tuổi thọ cũng chỉ không quá ba mươi năm.

Năm đó sở dĩ Vương Lâm không chọn phương pháp này, là bởi vì linh dược của hắn không nhiều lắm, mình sử dụng còn không đủ, thì như thế nào có thể cho phân thân dùng được. Nhưng hiện tại, Vương Lâm lại từ trên thuật thần đạo này, thấy được một số phương pháp có thể khiến hắn không tán công, nhưng lại có thể đột phá trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Tu luyện một khối phân thân, ở trong thời gian ba mươi năm đạt tới Nguyên Anh kỳ, sau đó bản thể và phân thân dung hợp, lúc đó, tất nhiên có thể vượt qua thiên kiếp của cực cảnh tại Kết Đan hậu kỳ!

Cứ như vậy, hắn vừa không sử dụng tán công, vừa lại có thể có cơ hội đột phá tu vi, chẳng qua phương pháp này, có một chút tương đối khó khăn, đó chính là làm sao trong thời gian ba mươi năm, phân thân phải đạt tới Nguyên Anh.

Có sự trợ giúp của thiên nghịch không gian, sẽ kéo dài thời gian ba mươi năm ra cực dài. Dựa theo phân tích thông thường sáu lần, nếu như ở trong thiên nghịch không gian, Vương Lâm có thể có được thời gian ba giáp, cũng chính là thời gian một trăm tám mươi năm.

Nhưng phương pháp này còn có một vấn đề quan trọng nữa, chính là đan dược!

Vấn đề này, sẽ được trả lời ở Vân Thiên tông! Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Vương Lâm biết được khi đi vào Sở quốc, và sau khi cách Vân Thiên tông không xa, hắn lập tức quyết định ở nơi này bế quan!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, có ba bình bạch ngọc trên mặt đất ở trước mặt hắn. Trong thời gian một năm sắp xếp này, linh dịch rơi xuống từ trên thiên nghịch châu, điều này cũng là do hắn vì phân thân thân của mình mà chuẩn bị phần lễ vật thứ nhất!

Trầm mặt một hồi, trong mắt Vương Lâm hiện lên một chút quyết đoán, hắn thở sâu, hai tay bắt quyết, chậm rãi nhắm hai mắt lại, dựa theo yêu cầu của thuật thần đạo, bắt đầu ngưng luyện phân thân.

Nếu như có thể nhìn thấu Thuật thần đạo này, như vậy khi tu luyện không quá khó, và không bất kì liên quan nào tới tư chất của một người. Nói cách khác, năm đó người bố trí chiến thần điện, có thể nói lúc ấy là người có tư chất kém nhất trong chiến thần điện, nhưng là lại chỉ có hắn, mới kế tục được sư phụ, chỉ duy nhất một người có thể nhìn thấu bản ghi chép thuật thần đạo này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 211: Vân Thiên tông. (1+2)

Vào năm mười ba vạn bốn ngàn năm trăm, tại quốc gia tu chân giới cấp ba Sở quốc xuất hiện cảnh tượng lạ kéo dài suốt ba ngày mới tan. Các môn phái Sở quốc đều phái đệ tử tới xmuội xét nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì, chỉ phát hiện thấy một động phủ bị bỏ hoang.

Có người đồn đại nơi đây có bảo vật xuất thế, dĩ nhiên đã bị người lấy đi.

Đối với đồn đại này, một bộ phận tu sĩ không tin, một bộ phận tu sĩ thì tin không chút nghi ngờ bởi ánh hào quang xuất hiện cách Vân Thiên tông không đến nghìn dặm. Lời đồn đại Vân Thiên tông đoạt được bảo vật cũng vì thế mà được lan truyền.

Cùng năm này Vân Thiên tông luyện chế ra một khỏa Thiên Tổn đan, bậc đan dược này đạt đến ngũ phẩm sơ khai có công hiện đối với các Nguyên Anh đã mất đi thân thể, lập tức chữa trị thân thể, không cần đoạt xá mà có tác dụng tái sinh thân thể cũ.

Loại đan dược này vừa được đưa ra lập tức khiến Vân Thiên tông đang thời kỳ chói sáng như giữa buổi trưa lại càng thêm nổi danh. Các tu chân quốc cấp ba đều phải ghé mắt đến. Cuối cùng cấp bốn tu chân quốc Cự Ma tộc sử dụng hiệp nghị bí mật hạng nhất đổi được đan dược này. Trước khi rời khỏi, bố trí trước cửa Vân Thiên tông một bộ pháp trận. Pháp trận này có uy lực rất mạnh, mặc dù là các tu chân quốc cấp bốn khác cũng rất khó mạnh mẽ công phá.

Vào tháng cuối cùng của năm đó, Vân Thiên tông mở cửa. Cứ cách ba mươi năm lại một lần mở lễ thu đồ đệ diễn ra trong mười ngày.

Các gia tộc tu chân của trong Sở quốc đều đưa các con cháu chính hệ của mình đến Vân Thiên tông với ước ao được gia nhập, trở thành thành viên của Vân Thiên tông để từ nay về sau làm rạng rỡ cho tổ tông, nước lên thì đẩy thuyền lên.

Chẳng qua Vân Thiên tông thu đồ đệ có yêu cầu cực kỳ cổ quái. Không giống các môn phái khác chú ý đến thiên tư linh căn, mà tông phái này thu đồ đệ chỉ chú ý chính đến một yếu tố đó là duyên pháp.

Kể từ đó, cứ mỗi ba mươi năm một lễ lần đón nhận đồ đệ được mở ra. Trên thực tế nhiều nhất cũng chính là thu lấy được mười người, so sánh với mấy nghìn người tham gia thi tuyển thì thật sự là con số quá nhỏ không đáng kể.

Vân Thiên tông nổi danh thu đồ đệ rất thưa thớt. Từ hàng loạt sự kiện diễn ra cuối cùng kết quả chính là gần như tất cả các tán tu đều tha thiết ước mơ muốn trở thành đệ tử của Vân Thiên tông

Ở đỉnh núi cao trên dãy Vân Thiên Sơn có một loạt lầu các được sắp xếp tinh mỹ, sung mãn tiên khí. Nơi đây chính là sơn môn của Vân Thiên môn. Trên thực tế nơi này chỉ hiển lộ ra một góc, là một bộ phận nhỏ của Vân Thiên tông mà thôi. Các tòa lầu các khác đều bị thần thông ẩn dấu. Từ xa nhìn lại trừ màu xanh tươi của hàng thông ra thì không còn có vật gì khác.

Ba chữ lớn màu xanh giống như là một chuỗi đèn lồng bị một loại pháp thuật thần thông khống chế không nhúc nhích bay lơ lửng trên hư không.

Chính là ba chữ: “Vân Thiên tông:

Mỗi ba mươi năm một lần trong khi lễ mười ngày nhận đồ đệ bắt đầu thì trên không trung ba chữ to này liền xuất hiện. Khi nào mười ngày này trôi qua thì ba cái chữ to như vậy biến mất.

Cứ như vậy, các tán tu trong Sở quốc, các gia tộc tu chân toàn bộ đều được biết. Chỉ cần ba chữ Vân Thiên tông xuất hiện trên không trung thì lễ thu môn đồ của Vân Thiên tông cũng là lúc bắt đầu, một khi ba chữ biến mất cũng là lúc lễ thu đồ đệ kết thúc.

Sáng sớm nay, trên không trung ngàn dặm không có bóng mây, sóng xanh cuồn cuộn trên rừng thông. Các đạo kiếm quang từ bốn phương tám hướng bay nhanh như tên bắn hướng về Vân Thiên tông. Cách môn phái này một ngàn dặm thì đạo kiếm quang hạ xuống lộ ra một đoàn người xinh đẹp cả nam lẫn nữ. Những người này có tuổi cũng không lớn, một phần trong số đó là một mình ngự kiếm đi đến, phần còn lại là đi theo trưởng bối.

Vì để biểu thị sự tôn kính đối với Vân Thiên tông nên về cơ bản trong vòng bán kính một ngàn dặm, những người bái sư không tiếp tục phi hành mà dựa vào hai chân đi bộ tới.

Lúc này nếu đứng trên không trung nhìn xuống phía dưới có thể rõ ràng nhìn thấy ở trong vòng phạm vi ngàn dặm Vân Thiên tông, có vô số các tốp năm tốp ba cả nam lẫn nữ đều đi bộ tới.

Tại cửa ngoài sơn môn Vân Thiên tông có ba tu sĩ trẻ tuổi đứng, phụ trách công việc an bài mọi người tới bái sư.

Lúc này trong vòng năm trăm dặm của sơn môn Vân Thiên tông, có hai tu sĩ một nam một nữ hướng về phía trước đi đến. Hai người này trong đó nam tử tuổi chừng hai mươi bảy hai tám trông có vẻ trầm tĩnh, ánh mắt bình thản, trên vạt áo có thêu một phi kiếm màu tím chứng tỏ hắn đã là một đệ tử nội môn Kiếm Khí tông.

Đi theo bên cạnh người hắn là một thiếu nữ lứa tuổi đôi mươi thanh xuân. Nàng mặc một bộ quần áo màu tím, eo được thắt lại bằng tấm vải lụa tơ tằm cùng màu sắc, dáng người đầy đặn cân đối, khiến người ta nhìn không chán mắt.

Quan sát lên phía trên, cô gái này có tướng mạo động lòng người, dùng từ hoa nhường nguyệt thẹn để hình dung cũng chưa đủ để diễn tả. Lúc này nàng chu miệng, day day hai chân cất tiếng nói:

- Ca ca, Vân Thiên tông này có cái gì tốt vậy, vì sao cố tình dẫn muội tới nơi này. Muội không thích luyện đan, muội thích Kiếm Khí tông!

Người đàn ông thần sắc như thường, nhìn nữ tử, dí nhẹ trên trán nàng một cái rồi cười nói:

- Kiếm Khí tông giết chóc quá nặng, không thích hợp với muội. Phải biết rằng Vân Thiên tông là môn phái đứng đầu ở Sở quốc. Kể cả Sở quốc gặp đại nạn cũng không bao giờ lan đến tông phái này. Nếu muội có thể bái nhập vào Vân Thiên tông, vi huynh cũng hoàn toàn yên tâm, cha mẹ đã mất cũng nhất định mỉm cười nơi cửu tuyền.

Cô gái nghe thấy huynh trưởng đề cập đến cha mẹ, vẻ mặt không khỏi tối sầm lại, trầm mặc một lúc sau nàng ngoan ngoãn gật gật đầu, nhìn huynh trưởng cất giọng như chim sơn ca nói:

- Ca ca, nếu muội có thể bái nhập vào Vân Thiên tông, muội sẽ tập trung luyện đan cho huynh. Huynh thấy thế nào. Đến lúc tu vi của huynh cao chúng ta trở về gia tộc để mấy lão già cứng đầu xem. Ca ca phải giáo huấn tốt bọn họ.

Người đàn ông nghe được lời này, quay đầu đi hai mặt lộ ra một tia lạnh lẽo sắc bén. Vì sợ muội muội hắn không chịu nổi đả kích, hắn không có để muội muội biết chi tiết chuyện năm đó.

- Ca ca, huynh xem người nọ. Hắn mặc quần áo kỳ quái quá.

Cô gái mở to hai mắt nhìn thiếu niên đằng trước, che miệng cười nói.

Nam tử ngẩng đầu lên nhìn, thấy ở hai trăm trượng phía trước, một thiếu niên mặc quần áo vải thô chậm rãi tiến về phía trước. Phải biết rằng người có thể đến Vân Thiên tông bái sư thường thường đều là các tán tu và các gia tộc tu chân, phàm nhân căn bản không thể đến chỗ này.

Cho nên ở khoảng cách gần sẽ nhìn thấy một cảnh tượng rõ ràng cách ăn mặc của một thiếu niên vùng sơn thôn.

Giống như nghe được thanh âm của thiếu nữ, thiếu niên kia quay đầu lại liếc mắt nhìn hai người một cái, nhìn hai người một hồi rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Hai mắt người đàn ông thoáng hiện một tia kinh ngạc. Hắn biết tướng mạo của muội gái mình có chút động lòng người, mấy tu sĩ gặp dọc đường đi gặp đều phải để mắt đến. Nhất là khi tiến vào trong vòng ngàn dặm của Vân Thiên tông, dọc đường đi phàm đã nhìn thấy muội gái hắn cũng đều phải liếc nhiều lần. Duy có thiếu niên này, ánh mắt bình tĩnh như nước, khi nhìn đến muội gái hắn không có vẻ gì dao động.

Thần thức của người đàn ông đảo qua, tu vi của thiếu niên này chẳng qua là ngưng khí kỳ tầng hai tầng ba thôi. Hắn nhìn thoáng qua sau liền thu hồi ánh mắt.

Thiếu nữ kia nhìn thiếu niên ánh mắt lộ ra vẻ hứng thú, bước nhanh về phía trước gọi to:

- Này, ngươi cũng là tới để bái sư phải không?

Thiếu niên kia nhướn mày, không để ý đến đối phương tiếp tục bước tiếp.

Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng, thân mình nhẹ nhàng nhảy lên, vượt qua thiếu niên dừng lại phía trước người hắn bất mãn nói:

- Ngươi có bị câm điếc không? Ta hỏi ngươi, ngươi cũng tới đây bái sư hả?

Thiếu niên liếc mắt nhìn cô gái một cái, bất đắc dĩ nói:

- Điều này không phải là vô nghĩa sao?

Nói xong hắn lắc đầu lách qua người thiếu nữ đi tiếp.

Thiếu nữ mặt đỏ ửng lên. Nàng suy xét lời nói của chính mình vừa rồi. Đúng là vô nghĩa, đối phương đã đến nơi đây thế mà chính mình không ngờ lại hỏi hắn là có phải đến bái sư không.

Người anh của thiếu nữ khóe miệng mỉm cười, đối với câu trả lời của thiếu niên hắn không có gì ko vui. Ngược lại, ở thời điểm muội gái mình hỏi về vấn đề đó hắn cũng có loại cảm giác này.

Thiếu nữ dậm chân một cái lại đuổi theo sóng vai cùng thiếu niên bất mãn nói:

- Ta nói đương nhiên không phải là vô nghĩa. Quần áo của ngươi ăn mặc như thế này nhìn thế nào cũng không giống như để bái sư. Ngươi nhìn người khác xem có người nào giống như ngươi vậy? Ngươi phải biết rằng Vân Thiên tông thu đồ đệ…

Lông mày thiếu niên nhíu lại, hắn thầm than một tiếng. Hắn xem ra cô gái này chính là một con nhóc, hơn nữa còn là một con nhóc đặc biệt đáng ghét.

Nếu không phải tu vi hiện tại của hắn rất thấp hắn sớm đã vung tay áo lập tức rời khỏi, không để bị nha đầu kia sách nhiễu.

Thời gian thoắt trong nháy mắt đã sau buổi trưa, ánh mặt trời trên không trung dần dần như lửa đốt. Mồ hôi từ trán thiếu niên toát ra, nội tâm hắn cười khổ thầm nhủ đã lâu rồi chính mình không thở hồng hộc có cảm giác của phàm nhân bình thường.

---o0o---

Đúng lúc này tay phải của thiếu nữ bên cạnh hắn khẽ lật, ở trong túi trữ vật xuất hiện mấy quả vải bóc bỏ vào miệng, liếc nhìn thiếu niên một cái tay phải đưa ra hỏi:

- Có ăn không?

Thiếu niên liếc cũng không liếc mắt một cái, lắc đầu tiếp tục cất bước về phía trước.

Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến nữa quay lại bên huynh trưởng của mình, đưa toàn bộ quả vải đặt trong tay ca ca của nàng.

Hai canh giờ sau, sơn môn Vân Thiên môn dĩ nhiên đã gần ngay trước mắt. Ánh mắt của thiếu niên lộ ra một tia cảm khái, nhìn tòa nhà to lớn này hắn trong suy nghĩ không tự chủ nghĩ được năm đó còn ở Hằng Nhạc phái.

Thiếu niên này chính là Vương Lâm.

Chuẩn xác mà nói đây chính là phân thân của Vương Lâm. Tu luyện thần đạo thuật thành công, từ trong cơ thể rút ra được một phân thân. Phân thân này và bản thể của hắn giống nhau đều có huyết nhục.

Chẳng qua thời gian tồn tại chỉ có ba mươi năm.

Đây là phương án duy nhất hắn tính đến để không phải tán công từ bỏ Cực Cảnh lại vừa có thể có phương pháp đột phá về tu vi. Về bản thể của hắn đã ẩn giấu ở một vị trí nào đó phụ cận Vân Thiên tông.

Cái động phủ năm đó dĩ nhiên bị hắn bỏ đi không dùng nữa. Nguyên nhân là thời điểm phân thân xuất hiện không ngờ trời sinh dị tượng, xuất hiện từng luồng sáng mờ kéo dài không biến mất.

Vì thế hắn không thể không mau chóng vứt bỏ động phủ, một lần nữa lại tìm kiếm một chỗ để bắt đầu trường kỳ bế quan.

Bản thể bế quan, phân thân thì nhanh chóng rời đi cư ngụ mấy tháng ở một sơn thôn tại chân núi của Vân Thiên tông. Sau đó Vân Thiên tông thu đồ đệ, Vương Lâm trầm ngâm một lúc sau rồi quyết định đi thử nghiệm một phen.

Vì thế mới có cảnh tượng như trước mắt. Kỳ thật nguyên bản ý tưởng là ban đầu sử dụng các linh dịch sau đó rồi tìm cách để làm đệ tử của Vân Thiên tông với mục đích trà trộn vào trong đó để ăn cắp dược vật.

Hiện tại nếu cố sức vượt qua để được thu làm đồ đệ của Vân Thiên tông thì Vương Lâm cũng tạm thời thử một phen. Nếu có thể thành công được thu nhận thành đồ đệ thì như vậy cũng không cần phải bắt người để giả dạng trà trộn vào.

Hễ người tới Vân Thiên tông bái sư đều được đưa ra một chỗ nhà bên ngoài nghỉ ngơi, đợi kỳ hạn mười ngày qua đi tất cả tiến vào để tu sĩ Vân Thiên tông cùng tiến hành sàng lọc.

Vương Lâm và thiếu nữ đều được đệ tử Vân Thiên tông mang vào ngọn núi phía sau cửa, ngay sau đó huynh trưởng của nàng xoay người rời khỏi. Tuy nhiên trước khi rời đi mắt người này còn quét Vương Lâm vài lần.

Ánh mắt của Vương Lâm bình tĩnh. Tuy rằng tu vi của hắn không bằng nhưng với độ lịch duyệt vẫn còn. Hắn nhận thấy tu vi của thanh niên này tuyệt đối không đạt được Kết Đan kỳ, nhiều nhất cũng chính là Trúc Cơ hậu kỳ thôi. Đối với tu sĩ bậc này, bản thể của Vương Lâm nếu muốn giết cũng không cần tốn nhiều sức.

Lưu lại trong Vân Thiên tông mấy ngày sau, trên bầu trời ba chữ to chậm rãi tiêu tan, cuối cùng biến mất. Lúc này đây, lễ thu đồ đệ của Vân Thiên tông xem như chấm dứt.

Kế tiếp là trong vòng mười ngày tất cả mọi người tiến vào Vân Thiên tông chuẩn bị sát hạch để bái sư, tuyển ra nhiều nhất mười đệ tử, số còn lại rời khỏi Vân Thiên tông.

Ngày này ở ngọn núi lớn trên cao phía trên của Vân Thiên tông, mấy ngàn đệ tử muốn bái sư đều khoanh chân ngồi lẳng lặng chờ đợi khảo nghiệm. Trong số những người này có nam có nữ, có già có trẻ, trong đó người có tu vi cao nhất dĩ nhiên đạt tới Kết Đan kỳ, thấp nhất thì so với với Vương Lâm cũng không sai biệt nhiều, tầng ba của Ngưng khí kỳ thôi.

Ở bốn phía trên cao có mấy người mặc trang phục đệ tử màu trắng của Vân Thiên tông, trên mặt bọn họ đều thể hiện vẻ lãnh đạm, mơ hồ lộ ra một cỗ ngạo khí. Dù sao bọn họ cũng đã là thành viên của Vân Thiên tông, thân phận so với những người đến bái sư này tự nhiên cao hơn một bậc.

Không lâu sau, một người mặc áo trắng, một trung niên trên cổ tay áo có hình ba chiếc đỉnh, chậm rãi từ phía trên của Vân Thiên tông bay xuống. Người này dừng lại ở giữa không trung, liếc mắt nhìn xuống mọi người một cái, giọng điệu trầm thấp nói:

- Vào làm môn hạ Vân Thiên tông ta chỉ có mười người, nếu người nào không muốn hiện tại có thể ly khai.

Những lời này nói xong, ở trên sân mấy nghìn người không có một người nào đứng dậy rời khỏi, người nào cũng lộ ra ánh mắt kiên định.

Trong số những người này ít ra cũng có vài tu sĩ Kết Đan kỳ, bọn họ biết, lời nói của người đàn ông trung niên chính là để cho bọn họ nghe.

Yên lặng chờ một chút sau, người đàn ông trung niên vung tay trái lên, ở bên trong bãi đá bỗng nhiên xuất hiện một lực đẩy mạnh. Lập tức các đệ tử bái sư trong khoảng này đều bị đẩy đi vài bước lộ ra chỗ khoảng trống lớn hơn mười trượng trên sân đá.

Cùng lúc đó một luồng xoáy màu đen bỗng nhiên theo nơi đó dâng lên, mây khói cuồn cuộn ở bên trong quay cuồng mãnh liệt. Thoạt nhìn có chút đồ sộ. Cây cột trụ tạo bởi hắc vụ dường như một cánh tay to lớn chống đỡ thiên địa từ trong mặt đất dâng lên rồi kéo dài về phía chân trời, nhìn theo lên căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

- Mọi người bất kể sử dụng loại phương thức nào, nếu có thể cảm nhận được loại vật chất gì bên trong cột trụ này thì như vậy là đủ tư cách, thời gian là sáu canh giờ!

Thanh âm người đàn ông trung niên kia chầm chậm truyền đến. Sau khi nói xong, thân hình hắn chợt lóe sang một bên, lẳng lặng đứng thẳng nhìn về phía cột trụ hắc vụ.

Vương Lâm thần sắc như thường, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cột trụ hắc vụ, nổi lên vẻ trầm tư. Mặc dù nói là phân thân của hắn, hơn nữa lúc cô đọng ra phân thân thì thần thức và tu vi của chính hắn không có chút nào ở bên trong phân thân. Nhưng trừ bỏ tu vi và thần thức ra,

hắn giữ lại toàn bộ pháp thuật và tất cả trí nhớ, một tia cũng không bỏ sót.

Lúc này ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, trong đầu không ngừng phân tích. Dần dần ánh mắt của Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười. Cây cột này hắn xem ra rõ ràng chính là loại cấm chế thuật nào đấy, tác dụng của cấm chế là hạn chế một số loại dò xét nhất định của những người bái sư.

Như vậy Vân Thiên tông chắc hẳn muốn lấy loại phương pháp này để loại trừ người có ít thành tâm bái sư. Chẳng qua nghi vấn duy nhất của Vương Lâm ở phương diện này là để hạn chế về phương diện gì.

Nói cách khác là Vân Thiên tông sử dụng cấm chế này để tìm ra đệ tử như thế nào!

Dựa theo hiểu biết về cấm chế của Vương Lâm, với cấm chế trước mắt này đối với người bình thường mà nói, hầu như để nhìn thấu bên trong căn bản là không thể.

Mà nếu Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ, thì đối với những ẩn ý của Vân Thiên tông hắn sẽ có biện pháp tốt hơn. Tuy nhiên đây không phải là điểm quan trọng nhất. Điểm quan trọng nhất khiến Vương Lâm lo lắng là nếu chính mình không hoàn toàn hiểu được Vân Thiên tông muốn thông qua cấm chế này tìm dạng đệ tử như thế nào, như vậy nếu hắn coi thường mà lấy trình độ cấm chế thuật của hắn tùy tiện hóa giải cấm chế này, tất nhiên sẽ làm cho tông phái này chú ý, đến lúc đó mất nhiều hơn được.

Cho nên Vương Lâm không ngay lập tức phá giải mà lẳng lặng chờ đợi. Hắn không tin Vân Thiên tông đã bày ra trận thế lớn như thế này, trên thực tế là đưa tất cả mọi người tập hợp lại một chỗ, không thể rồi sau đó tuyên bố không có bất cứ kẻ nào đủ tư cách.

Nếu đúng như hắn phân tích như vậy thì không bao lâu sau tự nhiên sẽ có người tìm ra được đáp án.

Từng khoảng thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã trôi qua ba canh giờ. Trên sân đá có một số người dần dần ngồi không yên. Bọn họ đã sử dụng thần thức tra xét, nhưng thần thức khi đụng vào màn hắc vụ kia liền bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ ngăn cản, đẩy bắn trở lại. Mặc cho bọn họ sử dụng phương pháp nào đều không thành công.

Cuối cùng có một người bỗng nhiên vỗ túi trữ vật, bên trong xuất ra một tượng gỗ điêu khắc. Trong miệng lẩm nhẩm ném ra lập tức bay về phía trong cột hắc vụ

Đối với động tác này, người trung niên phụ trách thu đồ đệ kia không nói lời gì, mà im lặng nhìn cột đá. Nhưng Vương Lâm cẩn thận để ý thấy người trung niên này tuy nói biểu tình thong dong nhưng đệ tử của Vân Thiên tông ở bốn phía lại có mấy người ánh mắt chợt lóe ra có vẻ cổ quái.

Tượng gỗ điêu khắc vừa hiện lập tức to lên, cuối cùng hóa thành một kim điêu thật lớn, kêu lên một tiếng mãnh liệt nhằm phía trong hắc trụ. Nhưng tại nháy mắt kim điêu đụng tới hắc vụ bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to vươn ra, tóm lấy kim điêu thu vào bên trong màn hắc vụ.

Người tung ra kim điêu lập tức biến sắc bật mạnh đứng lên, xoay người hướng về người đàn ông trung niên Vân Thiên tông gấp gáp nói:

- Vãn bối thất lễ mong tiền bối trả lại pháp bảo, đây là trọng bảo của gia tộc vãn bối.

Người trung niên liếc nhìn người này một cái, chậm rãi nói:

- Tượng gỗ điêu khắc kim văn, đây là bảo vật của nhà Công tôn, bản tông dĩ nhiên không giữ lại, đợi lúc ly khai tự nhiên sẽ trả lại cho ngươi.

Đệ tử kia lập tức nén mặt giãn ra, ánh mắt lộ vẻ cảm kích ngồi xuống bãi đá.

- Ta trước đã nói, các ngươi có thể dùng tất cả các biện pháp nhằm nhìn rõ vật bên trong, như vậy sẽ vượt qua cửa ải này!

Người đàn ông trung niên lại lần nữa nhấn mạnh.

- Nhưng nếu là nhìn thấy rõ ràng, một khi nói ra thì không phải người khác cũng biết sao?

Một thiếu niên trên bãi đá cẩn thận hỏi.

- Không thể! Nếu các ngươi có người nào nhìn thấu thì như vậy sẽ biết điểm huyền bí bên trong.

Người trung niên mỉm cười đáp lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 212: Xa xỉ. (1+2)

Ở chỗ sâu bên trong hắc vụ trong nháy mắt bàn tay to xuất hiện, hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên sáng ngời. Hắn vẫn luôn chăm chú nhìn vào biến hóa của cấm chế, tại nháy mắt bàn tay to xuất hiện, phía trong lộ ra một khe hở. Thông qua khe hở như tơ này, với con mắt thần thức của hắn

lập tức nhìn thấy phía trong, không ngờ có một số đan dược bay phía trong.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường nhưng trong nội tâm cũng khẽ động. Hắn trầm mặc một chút, dĩ nhiên không có hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này mọi người trên bãi đá, có nhiều người không nhẫn nại không dằn lòng nổi đều xuất ra pháp bảo, muốn thử nghiệm đánh tan màn hắc vụ.

Tiếp đó càng lúc càng nhiều đệ tử tế ra pháp bảo. Mỗi một lần như vậy trên cây cột kia đều vươn ra một bàn tay to bắt lấy pháp bảo thu về. Nếu không có lời nói của người trung niên kia, những người muốn bái sư cũng sẽ không sử dụng các pháp bảo. Nhưng nếu Vân Thiên tông nói vậy, tức là khi ly khai sẽ trả lại các pháp bảo Kể từ đó mọi người không còn chút e dè, trong khoảng thời gian ngắn, ánh sáng của các loại pháp bảo liên tiếp được xuất ra.

Vương Lâm nương theo khe hở từ các công kích hắc vụ của các pháp bảo đã quan sát được rành mạch cảnh vật bên trong

Trong này có mười một hạt đan dược, mười một miếng ngọc giản, mười một lệnh bài có khắc lò luyện đan bên trên.

Ba dạng vật phẩm từng cái đều đại biểu cho cái gì Vương Lâm không biết. Nhưng vào lúc này đột nhiên trên hắc vụ bỗng nhiên lóe ra kim quang, ngay sau đó phía trong bỗng lóe lên sắc vàng. Sắc vàng phía trong hắc vụ thoáng hiện ra nhanh như chớp bay ra, tại giữa không trung

nhanh chóng dừng lại lượn một vòng biến thành một ngọc giản bỗng nhiên bay nhanh như tên bắn dừng lại trên tay một người trên bãi đá, một thiếu nữ đang ngơ ngác không biết sự tình gì đang phát sinh.

Lúc này trên không trung người trung niên hai mắt bỗng sáng ngời, thân hình nhanh chóng bay về phía trước tiến đến bên người thiếu nữ, tiếp theo cầm lấy ngọc giản trong tay nhìn thoáng qua, cười nói:

- Ngươi đã vượt qua được thử thách!

Nói xong tay phải phất một cái, lập tức có một đệ tử Vân Thiên tông phi thân tiến đến.

- Mang cô ta lên núi!

Trung niên nhân nhìn thiếu nữ mỉm cười, tay áo vung lên trở lại vị trí cũ chờ đợi người tiếp theo vượt ải.

Thiếu nữ kia mãi cho đến lúc này bên trong đầu óc vẫn đang mơ hồ, cứ mơ mơ màng màng bị đệ tử Vân Thiên tông kéo đi, phi lên trên núi.

Thấy có người vượt ải thành công, những người trên bãi đá lập tức đứng lên, mọi người không ngừng bàn bạc, đối với hành động của mọi người Vân Thiên tông cơ bản không để ý tới.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn vừa rồi tinh tường quan sát thấy không phải thiếu nữ nhìn thấu qua màn hắc vụ mà là khối ngọc giản bên trong màn hắc vụ tự động lựa chọn thiếu nữ.

Mà người trung niên lúc nhìn thấy ngọc giản rơi vào tay thiếu nữ vẫn chưa lập tức tuyên bố tuyển chọn mà bay tới cầm ngọc giản nhìn thoáng qua rồi mới tuyên bố. Thông qua việc này Vương Lâm phán đoán, người trung niên kia xem xét xác định ngọc giản có chính xác lựa chọn cô gái này hay không. Điều này có thể thấy được, nếu vừa rồi hắn hành động thiếu suy nghĩ sợ rằng hiện tại tất nhiên sẽ lộ ra sơ hở.

Nội tâm Vương Lâm cười lạnh, cách thu đồ đệ của Vân Thiên tông quả nhiên là kỳ lạ.

Đúng lúc này, đột nhiên bên trong màn sương đen lại lóe ra ánh sáng, Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tay phải âm thầm đánh ra một đạo cấm chế. Lấy linh lực hiện tại trong cơ thể hắn chỉ có thể thực hiện được một ít cấm chế đơn giản, không thể sử dụng các cấm chế phức tạp.

Nhưng mặc dù như vậy, cấm chế mà hắn nắm giữ đều được lưu truyền thời thượng cổ, phép thần thông của nó thì không tu sĩ nào bình thường có thể sánh bằng.

Hơn nữa ánh sáng pháp bảo của mọi người từ bốn phía nhiều vô kể. Vân Thiên tông cũng từng nói rõ sử dụng tất cả các phương pháp, do đó thủ

pháp cấm chế của Vương Lâm, nhìn qua cũng không bị người nào chú ý.

Thời điểm cấm chế đánh vào trụ hắc vụ, trong nháy mắt ấy Vương Lâm rõ ràng nhận thấy được phía trong một tấm ngọc giản đang lóe ra kim mang chậm rã bay ra phía bên ngoài.

Ánh mắt của Vương Lâm chợt lóe, cấm chế bỗng nhiên dừng ở phía trên ngọc giản, lập tức tốc độ của ngọc giản đột nhiên giảm xuống. Cùng lúc đó hắn lại đánh ra một đạo cấm chế, lúc này đây, cấm chế trong nháy mắt liền dừng ở trên một đan dược trong màn hắc vụ. Đan dược kia mạnh mẽ từ trong màn hắc vụ lao ra, hóa thành một luồng sáng dừng trên tay một thiếu niên ở trên bãi đá.

Người này lập tức ngây người ra một chút, ngay sau đó mừng như điên hô lên:

- Này… Ta… ta đã được tuyển lựa.

Lúc này, người trung niên Vân Thiên tông kia, hai mắt trợn to nhìn chằm chằm vào đan dược kia, thân hình nhanh chóng nhảy tới trước người thiếu niên kia.

Hắn không nói lời nào tay phải chộp lấy một cái, đan dược lập tức bay lên tay hắn. Người này xem xét cẩn thận một hồi, trên mặt lộ ra vẻ cổ

quái kỳ lạ đánh giá rồi liếc mắt nhìn đệ tử đang mừng như điên một cái, nửa ngày sau mới chậm rãi nói:

- Chúc mừng ngươi, không cần tiếp tục nữa, ngươi trực tiếp trở thành nội môn đệ tử của Vân Thiên tông ta. Một lúc sau lên núi gặp mặt, chưởng môn sẽ an bài sư phụ cho ngươi. Đan dược này ngươi đạt được, tốt lắm, sẽ giao cho sư phụ ngươi làm lễ ra mắt. Đáng tiếc đan dược này là thuộc tính hỏa, nếu không ta có thể làm sư phụ của ngươi!

Ánh mắt đệ tử kia lộ vẻ mừng như điên, hắn liên tục gật đầu, tâm tình kích động vạn phần.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh nhưng đáy lòng cũng khẽ đậy. Bên trong màn hắc vụ này hắn đã nhìn thấy vật phẩm có ba dạng, chia thành đan dược, ngọc giản, lệnh bài.

Rất hiển nhiên ba dạng vật phẩm này đại biểu cho các hàm nghĩa rất khác nhau. Đạt được đan dược có thể trực tiếp trở thành nội đệ tử. Đạt được ngọc giản xem như đã hoàn thành vượt qua một cửa. Nếu như vậy đạt được lệnh bài thì sẽ như thế nào?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, không thực hiện thêm hành động nào manh động. Hắn làm việc rất cẩn thận, hắn hiểu rằng một lần xảy ra có lẽ là ngẫu nhiên. Nhưng nếu nhiều lần liên tục sử dụng cấm chế, như vậy khi bị người khác phát hiện lúc đó đành phải phó mặc theo dòng đời, mất nhiều hơn được.

Hơn nữa Vương Lâm từ dáng vẻ của người trung niên phân tích ra chỉ sợ cứ mỗi ba mươi năm một lần trong ngày lễ thu đồ đệ có thể có đệ tử đan dược là không nhiều lắm. Dựa theo phân tích của hắn, sợ rằng đại bộ phận đệ tử đều chỉ đạt được ngọc giản mới đúng.

- Còn một canh giờ nữa, giờ Thìn đã sắp tới. Ta hiện tại có thể nói cho các ngươi biết trong màn hắc vụ tổng cộng có bốn dạng vật phẩm chia thành: ngọc giản, đan dược, lệnh bài cùng với lò luyện đan.

Bốn dạng vật phẩm này, đạt được ngọc giản thì đủ tư cách thông qua cửa, đạt được đan dược thì trực tiếp trở thành nội môn đệ tử. Cầm được lệnh bài ngoài việc trở thành nội môn đệ tử, có thể đến chỗ cất đan dược đổi lấy một hạt tam phẩm linh đan.

Nếu mà có thể lấy được lò luyện đan, như vậy chúc mừng ngươi, ngươi đã trở thành một trong các đệ tử của chưởng môn. Nhưng cho tới bây giờ, Vân Thiên tông ta khai phái tám ngàn năm về trước tổng cộng chỉ xuất hiện được sáu tiền bối sở hữu được lò luyện đan. Ta hy vọng trong số các ngươi có thể trở thành người thứ bảy.

Một khi trở thành đệ tử của chưởng môn, như vậy về phương diện đan dược tất nhiên có thể mặc sức sử dụng. Hơn nữa còn có thể tiếp xúc với các thuật luyện đan cao thâm.

Trung niên bằng giọng điệu đều đều, chậm rãi mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra lập tức đẩy mạnh dục vọng của các thiếu niên bái sư. Một số người hít sâu một hơi quay đầu hướng ánh mắt về phía màn hắc vụ của cây trụ. Trong mắt bọn họ, bên trong cây cột đại biểu cho một sinh ý tài phú lớn.

Vương Lâm nghe nói như thế, từ trong đáy lòng ngẩn ra. Hắn vừa rồi chỉ có thấy ba dạng vật phẩm, vẫn chưa phát hiện được vật phẩm thứ tư là lò luyện đan tồn tại. Trầm mặc một chút, Vương Lâm không tiếp tục quan sát nữa mà đánh ra một đạo cấm chế, câu xuất một đan dược.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, một đan dược màu thủy lam lập tức từ phía trong bay ra, bị Vương Lâm bắt được trên tay.

Không phải Vương Lâm không thể lựa chọn lệnh bài. Mà với tính cách của hắn thật sự không muốn làm người khác chú ý quá mức. Nếu không lấy được đan dược để trực tiếp trở thành đệ tử, thì như vậy hắn tất nhiên sẽ không lựa chọn mà tuyển lựa loại tiêu chuẩn thấp nhất, ngọc giản.

Sau khi để ý thấy màu sắc của đan dược, người trung niên hai mắt lập tức sáng ngời. Tiến đến hoàn đan dược trong tay Vương Lâm, nhìn thoáng qua, đánh giá Vương Lâm một hồi rồi mỉm cười nói:

- Ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?

Vương Lâm lộ ra vẻ mặt kinh sợ biểu hiện sắc thái kinh hoàng, tuy nhiên trong nội tâm cũng đầy kích động. Hắn vội vàng gật đầu.

Người trung niên kia mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Đứng sang một bên cạnh ta, đợi sau khi kết thúc ta đưa ngươi lên núi gặp mặt chưởng môn.

Vương Lâm vội vàng cung kính đi theo người trung niên đứng ra một góc của bãi đá. Thần thái của hắn thoạt nhìn đầy vẻ kính sợ và vui mừng khôn xiết, nhưng trong nội tâm thực tế cười lạnh. Trước đó hắn nhìn thấy khi người trung niên phát hiện ra đan dược thứ nhất là thuộc tính hỏa sau đó đã lộ ra vẻ thất vọng. Hắn lập tức trong lòng phân tích, theo sự quan sát cẩn thận của hắn, nội tâm có thể phán đoán sở trường của người này chính là đan dược, có khả năng là thuộc tính thủy. Dù sao nếu là thuộc tính khác cũng có thể kiêm nhiệm bởi chỉ có duy nhất thuộc tính thủy và đan dược thuộc tính hỏa mới như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

---o0o---

Như vậy Vương Lâm sử dụng cấm chế làm đan dược bay ra đã có ý lựa chọn thủy thuộc tính. Bởi vì một khi nếu phân tích của hắn chính xác,

như vậy người trung niên này rất vui mừng, tư tưởng cảnh giác có phần giảm xuống sẽ không theo đuổi truy đến cùng vì sao lại có việc xuất ra liên tục hai hạt đan dược.

Tiếp theo trong một canh giờ lại có ba người được tuyển ra. Trong đó có một người, đúng là thiếu nữ đồng hành trên đường đi với Vương Lâm, cô gái này đoạt được chính là một cái ngọc giản.

Thời gian trôi đi, người trung niên ngẩng đầu nhìn sắc trời đang muốn tuyên bố kết quả. Nhưng vào lúc này, toàn bộ hắc vụ bắt đầu quay cuồng kịch liệt, trên bầy trời theo đó xuất hiện một phiến mây đen, bên trong một tia chớp từ trên trời đánh xuống giống như con rắn bạc bình thường vẫn bay lượn khi trời đổ cơn mưa.

Cùng lúc đó, bên trong của màn hắc vụ của cây cột truyền ra từng tiếng động ầm vang. Chỉ thấy một lò luyện đan lớn như một quả núi nhỏ lộ ra ở một góc trong màn hắc vụ.

Đây là một lò luyện đan nhuộm sắc màu đen tối, bên trên được chạm trổ một sợi xích sắt.

Rồng, lúc này hai mắt của con rồng mở ra lộ một vẻ không cam tâm mãnh liệt, muốn rít gào bay ra.

Ở thời khắc này, một cỗ lực vô hình bên trong cây cột hắc vụ tràn ra. Phàm là đệ tử đứng bên trên bãi đá đều bị đẩy ra, không làm chủ được thân thể lùi về phía sau. Rất nhanh trên toàn bộ bãi đá, trừ người trung niên và người bên cạnh hắn là Vương Lâm bởi người trung niên đã tế ra một kiện pháp bảo khởi động tác dụng phòng ngự ra ngoài, chỉ còn lại có một thiếu niên gầy yếu. Thiếu niên kia mờ mịt ngẩng đầu nhìn đan đỉnh, trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời.

Đáy lòng của vương Lâm khẽ động, hai mắt nhanh nhìn chăm chú vào lò luyện đan bên trong màn hắc vụ. Lấy con mắt thần thức của hắn rõ ràng nhìn thấy phía trên đan đỉnh có một tầng hào quang màu đen bao phủ. Mỗi khi đan đỉnh muốn di chuyển ra thêm một chút thì màu sắc biến đổi một ít.

- Tử đỉnh, đây là long tử đỉnh!

Người trung niên đứng bên cạnh Vương Lâm trên mắt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Nhưng vào lúc này lò luyện đan kia bỗng nhiên run lên, không bay ra phía ngoài nữa mà là chậm rãi rút trở về. Cùng lúc đó một lệnh bài màu vàng theo màn hắc vụ lóe ra dừng ở trong tay thiếu niên.

Người trung niên than nhẹ một tiếng. Cảnh tượng như thế này hắn gần như cứ mỗi ba mươi năm đều đã nhìn thấy vài lần. Nhưng mỗi lần như vậy lò luyện đan cuối cùng đều không thành công mà thoát ly khỏi màn hắc vụ.

- Đưa những người khác rời khỏi Vân Thiên tông. Phàm là người đạt được các vật phẩm theo ta lên núi!

Người trung niên sau khi nói xong, quay đầu liếc nhìn Vương Lâm một cái, tay phải phất lên ngay lập tức nắm lấy đai lưng Vương Lâm, cùng lúc đó thân hình hắn bay đến bên người thiếu niên đạt được lệnh bài duy nhất, đem hắn cùng nắm lên. Sau đó hắn mang theo hai người, thân thể hóa thành đạo cầu vồng hướng về đỉnh núi bay đi.

Phía sau hắn còn lại ba đệ tử Vân Thiên tông, mỗi người phân biệt nắm lấy ba người may mắn đã được vượt qua cửa bay lên đỉnh núi.

Vương Lâm vẫn nhìn bốn phía, theo tốc độ của người trung niên càng lúc càng nhanh, khoảng cách với đỉnh núi cũng càng ngày càng gần. Sau khi vượt qua trận pháp phòng ngự như một dòng nước gợn, trước mắt Vương Lâm chợt biến đổi.

Nguyên bản ban đầu là quang cảnh một vùng núi non cây cối trùng trùng điệp điệp lập tức biến hóa nhanh chóng. Toàn bộ biến mất, hiện ra trước mắt Vương Lâm là một loạt các tòa nhà to lớn đến cực điểm. Các phòng xá, vật thể tất cả đều tạo thành từ ngọc. Vừa nhìn thấy, mặc dù lấy kiến thức rộng rãi của Vương Lâm cũng không khỏi hít vào một hơi, thầm nhủ Vân Thiên tông quả nhiên là đại tài phú.

Toàn bộ phòng xá Vân Thiên tông lộ ra, không nói là toàn bộ nhưng là có ít nhất tám phần đều là từ ngọc thạch thiên nhiên tạo nên. Nếu theo giá trị mà nói các ngọc thạch này chế tác thành linh thạch hoặc là ngọc giản, tất nhiên là một con số khó có thể tưởng tượng được.

Cũng bởi vì nơi đây ngọc thạch rất nhiều nên tự nhiên như vậy hình thành ra khí tức của tiên cảnh. Hít thở một hơi, Vương Lâm liền cảm giác trong cơ thể truyền đến từng luồng cảm giác sảng khoái. Hắn suy tính ngắn gọn, nếu nơi đây dùng để tu luyện thì trong một ngày có thể thu lợi ích bằng công sức ba ngày bình thường.

Vương Lâm cảm khái nhìn sang người khác phát hiện đồng bọn của hắn cũng có cùng cảm giác như vậy. Tất cả đám đều cùng há mồm trợn mắt nhìn cảnh tượng bên trong Vân Thiên tông, trong mắt cả nhóm người đều lộ ra vẻ cổ quái.

Các đệ tử Vân Thiên tông phía sau người trung niên khi vượt qua tầng phòng ngự như làn nước gợn kia đều buông cánh tay ra. Có thể đến Vân Thiên tông bái sư, tự nhiên đều biết phi hành thuật. Lúc này cả nhóm bay lên đứng trên không, theo sát phía sau người trung niên hướng về chỗ sâu bên trong tông nhanh chóng bay đi.

Tốc độ mọi người không nhanh lắm. Dọc đường Vương Lâm lại ngây người một chút, thấy một đàn tiên hạc xa xa bay tới. Ngồi phía trên tiên hạc là một cô gái tuyệt đẹp, cô gái này mặc y phục rực rỡ, thoạt nhìn giống như một cánh bướm làm người ta không tự chủ được phải ghé mắt ngắm nhìn.

- Chu Lâm sư huynh, đây là những đệ tử mới nhập môn sao?

Khi tiên hạc bay gần tới, cô gái xinh đẹp ngồi trên cất tiếng, thanh âm như tiếng chim sơn ca nói.

Cô gái này ở độ tuổi dậy thì, thùy mị thướt tha, hàm răng đều đặn, dáng người đầy đặn xinh đẹp. Quả thực là một mỹ nhân tuyệt đẹp. Nhất là trên bên cạnh miệng nàng có một nút ruồi nhỏ quyến rũ, nhìn qua làm rung động lòng người.

Người trung niên kia cười ha hả nói:

- Đúng vậy, đây chính là các đệ tử mới thu nhận, tất cả có sáu người trúng cử.

Đôi mắt đẹp của cô gái đảo qua, làn thu ba có chút thay đổi, lại mơ hồ lộ ra vẻ thiên kiều bá mị cuối cùng dừng lại ở thiếu nữ đồng hành trên đường đi với Vương Lâm, thản nhiên cười nói:

- Tiểu muội muội thật hấp dẫn, nếu để sư phụ lão nhân gia nhìn thấy, tất nhiên sẽ bị thu làm đồ đệ.

Cô gái kia nói xong, các cô gái khác trên các tiên hạc bay lượn tới trêu đùa một hồi, sau đó cười cười theo tiên hạc bay đi.

Đám con gái xinh xắn tới nhanh mà đi cũng nhanh. Chỉ thoáng qua một cái, nhưng cũng đủ khiến cho mấy tên thiếu niên được tuyển nẩy sinh vô số suy nghĩ, trái tim đập thình thịch.

Chỉ có điều trong số sáu người được tuyển, ngoại trừ tiểu nha đầu đã đi cùng một đoạn đường với Vương Lâm ra vẫn còn có một người nữa, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh. Mà người không bị đám nữ tử đó làm cho điên đảo thần hồn chính là Vương Lâm.

Trong mắt của hắn, đám nữ tử kia mặc dù xinh đẹp động lòng người, vóc dáng chẳng có gì phải nói. Nhưng bọn họ so với Lý Mộ Uyển vẫn không thể sánh bằng. Chỉ xét riêng về sự hấp dẫn so với thiếu nữ của Lạc Hà môn, bọn họ còn lâu mới đuổi kịp.

Kể từ đó, tầm mắt của Vương Lâm đã trở nên rất cao. Chưa kể đến trái tim của hắn vốn rất kiên định, rất khó bị lay động bởi nữ sắc. Vì vậy mà đám nữ tử đó đối với hắn cũng chẳng có gì đặc biệt.

Nha đầu đồng hành cùng với hắn một đoạn đường đưa mắt nhìn quanh, rồi chợt nhìn chăm chú về phía Vương Lâm. Khi thấy ánh mắt bình tĩnh của đối phương, không biết tại sao nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy vui vẻ.

Sau khi đám nữ tử đi khỏi, nam tử liền ho nhẹ một tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn đám thiếu niên. Cuối cùng ánh mắt hắn nhìn tiểu nha đầu, cười nói:

- Nha đầu may mắn! Ngươi cũng không cần phải tham gia kiểm tra ở cửa thứ hai. Một lúc nữa, theo ta đi gặp chưởng môn.

Nói xong, hắn liền bay về phía trước. Càng vào sâu trong Vân Thiên tông, xung quanh liền xuất hiện một ít linh thú. Trong số đó có cả nhưng con hổ, vượn, gấu đã tu luyện vô số năm. Từ cơ thể của chúng lại tản mát ra linh lực rất mạnh hiển nhiên là tu vi không nhỏ. Đám linh thú đó có con thì nằm yên dưới đất, có con thì đang chạy nhảy, leo trèo.

Phi hành thêm một đoạn nữa, Vương Lâm dần nhìn thấy được vô số đình đài lầu các. Chúng được xây dựng theo một vòng tròn. Giữa cái vòng tròn đó có một đại điện hùng vĩ trang nghiêm.

Đại điện nằm trên một khoảng đất vô cùng rộng rãi. Trên cái sân bên ngoài đại điện có thể chứa cả ngàn người vẫn không hề cảm thấy chật chội. Trên sân có đặt bảy cái đan đỉnh rất lớn. Trên nắp đan đỉnh đang tỏa ra từng làn khói trắng, chầm chậm bay lên cao, rồi hòa vào bầu trời trong xanh.

Khắp đại điện thoảng thoảng một mùi thơm ngát của đan dược. Bên ngoài đại điện có hơn mười người, được chia thành hai hàng. Trong số đó, có người thì đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, có người thì đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Ở chính giữa có một lão già mặc thanh bào, mái tóc bạc trắng. Hai tay lão chắp sau lưng, đang mỉm cười nhìn mọi người.

Trung niên nam tử dẫn đám Vương Lâm đến đây nhanh chóng hạ xuống trên khoảng sân rộng. Sau khi buông Vương Lâm cùng với thiếu niên chiếm được lệnh bài xuống, hắn liền cung kính nói với lão nhân mặc thanh bào:

- Cửu đại đệ tử Chu Lâm bái kiến chưởng môn. Lần này, Vân Thiên Tông chúng ta thu đồ đệ có tất cả sáu người trúng tuyển. Trong đó có ba người lấy được ngọc giản, hai người lấy được đan dược. Còn một người lấy được lệnh bài. Người thứ nhất lấy được ngọc giản là một cô gái. Đệ tử đã sắp xếp người đưa lên trên núi.

Sau khi Vương Lâm tới đây trên mặt liền lộ ra vẻ cung kính, cúi đầu. Theo sự quan sát của hắn có thể thấy mỗi người ở đây đều có tu vi Nguyên Anh kỳ. Vân Thiên tông đúng là đệ nhất môn phái của Sở quốc.

Lão nhân mặc thanh bào mỉm cười gật đầu rồi ôn hòa nói:

- Ba người lấy được ngọc giản, sắp xếp cho bọn họ tiến hành vòng kiểm tra thứ hai. Nếu đủ tư cách thì lập tức cho họ trở thành đệ tử nội môn.

Trung niên nam tử vội vàng vâng dạ. Hắn hơi do dự một chút rồi chỉ vào Vương Lâm, nói:

- Chưởng môn! Đệ tử muốn nhận người này làm đồ đệ. Người này lấy được đan dược mang thuộc tính thủy, phù hợp với yêu cầu luyện đan của đệ tử.

Lão nhân mặt thanh bào liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Trong nháy mắt, ánh mắt của lão trở nên sáng ngời, giống như xuyên thấu qua người Vương Lâm mà quan sát hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 213: Cố nhân. (1+2+3)

Vương Lâm trong lòng thầm cười lạnh. Tu vi của lão nhân mặc thanh bào tuy đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, nhưng thân thể của hắn lúc này cũng thực sử mới chỉ đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ, chẳng sợ người khác nhìn thấu. Nhưng thân thể của hắn vẫn run lên, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Trong phút chốc, lão nhân mặc thanh bào liền thu hồi ánh mắt rồi lại mỉm cười mà nói:

- Có thể lấy được đan dược, chắc chắn người này không phải là kẻ không có duyên với pháp thuật. Thôi! Ngươi cứ thu nhận hắn. - Lão cũng không sợ thu phải đệ tử của môn phái khác trà trộn vào làm gian tế. Vật phẩm trong cây cột đó nếu đã tìm được chủ nhân của nó thì chắc chắn kẻ đó không hề có gì khác lạ. Tuy nhiên, lão lại không biết rằng Vương Lâm đã sử dụng thượng cổ cấm chế mà cưỡng chế, lôi ra một số vật phẩm.

Trung niên nam tử có tên Chu Lâm liền lộ vẻ vui mừng, rối rít tạ ơn. Sau đó, hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, tỏ ý bảo đi theo mình.

Nhưng đúng vào lúc này, người ngồi vị trí thứ hai ở hàng bên phải là một lão phụ nhân chợt mở mắt. Ánh mắt của bà ta sau khi đảo qua một vòng liền cất giọng khàn khàn, nói:

- Ta muốn cô gái kia. - Bà ta giơ tay chỉ về phía trước, nhất thời tiểu nha đầu đồng hành một đoạn đường với Vương Lâm kêu lên một tiếng kinh ngạc. Thân thể không tự chủ được bay về phía trước rơi vào trong tay phụ nhân.

Tiểu nha đầu cũng là một kẻ thông minh, vội vàng quỳ gối, thấp giọng nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

Lời nói vừa dứt, nhất thời, những người xung quanh đều lộ nét mặt cổ quái. Cho dù là lão phụ nhân cũng phải ngẩn người một chút. Sau đó, ba ta nở nụ cười, nói:

- Nha đầu đúng là nhanh trí. Ngươi có biết hễ là đệ tử gia nhập vào Vân Thiên tông chúng ta đều phải dưới mười đại đệ tử hay không?

Nữ tử đỏ mặt, vân vê góc áo, vâng dạ mà không biết nói gì thêm. Lão phụ nhân cẩn thận xem xét nữ tử một chút rồi nói:

- Thôi! Ngươi đứng lên đi. Tuy ta không thể lập tức nhận ngươi làm đồ đệ ngay được. Nhưng nếu trong ba năm, ngươi có thể luyện ra nhị phẩm linh đan thì ta sẽ phá lệ nhận ngươi làm đệ tử ký danh.

Lão nhân mặc thanh bào khẽ lắc đầu. Ánh mắt lão liền đảo quanh, khi tới vị trí người thiếu niên cầm lệnh bài trong tay, ánh mắt liền lộ vẻ ngưng trọng. Lão trấm ngâm một chút rồi nói với trung niên nam tử Chu Lâm:

- Ngươi đi xuống đi.

Chu Lâm vội vàng vâng dạ. Sau đó liếc mắt bảo Vương Lâm đi theo, ra phía bên ngoài.

Đi sau Vương Lâm chính là hai thiếu niên lấy được ngọc giản, hiển nhiên cũng được phân phó nên vội vàng đứng dậy đi theo. Hai thiếu niên đó vừa đi ra ngoài vừa nhìn về phía Vương Lâm cùng với người trúng tuyển khác mà không khỏi lộ ra sự hâm mộ.

Sau khi ra khỏi đại điện, trung niên nam tử xoay người nhìn hai thiếu niên lấy được ngọc giản, bình thản nói:

- Hai người các ngươi đứng ở đây không được đi đâu. Ta đi một chút rồi quay lại ngay. - Nói xong, hắn nắm lấy Vương Lâm, thân thể vọt lên, hóa thành một đạo cầu vồng biến mất về phía xa.

Tốc độ phi hành của Chu Lâm rất nhanh. Không mất nhiều thời gian liền đưa Vương Lâm tới một cái đình viện nào đó ở bên ngoài Vân Thiên Tông. Sau khi đẩy cánh cửa ra, bên trong đình viện có một cái vườn dược không lớn lắm. Phía bên trong viện còn đặt một cái đan đỉnh không cao lắm.

- Vân Thiên tông chúng ta chẳng có quá nhiều lễ tiết. Ta lấy đan dược của ngươi thì hiển nhiên ngươi chính là đệ tử của Chu Lâm ta. Căn cứ vào những gì ghi chép, ta biết ngươi tên là Vương Lâm. Cuộc đời ta chưa từng thu bất cứ một tên đồ đệ nào. Ngươi chính là người đầu tiên. Từ nay về sau, ngươi cứ ở đây. Sau khi ta xử lý xong mọi chuyện của lần

thu đồ đệ này sẽ dậy ngươi thuật luyện đan. - Nói xong, Chu Lâm lại chỉ thêm cho hắn một số chi tiết rồi xoay người bỏ đi.

Sau khi đối phương bỏ đi, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Vào lúc này, hắn coi như là một thành viên của Vân Thiên tông. Hắn hít một hơi thật sâu, quan sát mọi thứ xung quanh. Trong viện trồng rất nhiều các loại hoa cỏ. Vương Lâm nhìn lại phía sau, càng nhìn, trống ngực càng đập thình thịch.

Mới chỉ một cái dược viên của Cửu đại đệ tử mà đã trồng trọt không ít những loại thảo dược quý hiếm. Hơn nữa, đám dược thảo đó vẫn còn nguyên vẹn, hấp thu linh lực xung quanh. Điều này chứng tỏ dược hiệu của chúng không hề bị tổn thất một chút nào.

Sau khi quan sát toàn bộ, trong lòng Vương Lâm lại thêm cảm khái. Vân Thiên Tông đúng là quá mức xa xỉ. Chưa kể đến việc lấy linh thú nuôi dưỡng như gia súc mà chỉ cần nhìn vô số dược thảo trong dược viên của một tên Cửu đại đệ tử thôi cũng biết được tông phái mạnh mẽ như thế nào.

Vào lúc này, trong lòng Vương Lâm lại cảm thấy hồi hộp khi nghĩ đến nơi cất giấu đan dược của Vân Thiên tông. Ở nơi đó hiển nhiên là không chỉ có một linh đan diệu dược. Một khi có thể trộm được thì tất cả đan dược trước Hóa Thần kỳ hắn sẽ chẳng hề thiếu.

Ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện đã bị hắn cố gắng dằn xuống. Chuyện như thế cơ bản là không có khả năng làm được. Trừ phi hắn có thể làm cho

bổn tôn đạt tới Nguyên Anh kỳ. Đến lúc đó, chuyện kia cũng không phải là không thể làm được.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liền bỏ đi cái ý niệm không thực tế trong đầu. Dù sao thì lúc này phân thân của hắn cũng chỉ mới đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ mà thôi.

Diện tích của Dược Viên cũng không lớn. Ở phía sau có một dãy phòng ốc. Ngoại trừ gian phòng đầu tiên có cấm chế thủ hộ ra, tất cả các phòng còn lại đều không có bất cứ thứ gì ngăn cản.

Vương Lâm chọn lấy một căn phòng cuối cùng. Sau khi xem xét toàn bộ, hắn thấy trong căn phòng có đầy đủ mọi thứ. Gần như tất cả vật dụng hàng ngày đều có. Ngoại trừ những cái đó ra, trong phòng còn có một cái đan lô nho nhỏ.

Đối với phẩm chất của đan lô, mặc dù Vương Lâm cũng không tìm hiểu, nhưng hắn cũng biết được một chút. Theo con mắt của hắn thì đan đỉnh trên cái sân rộng trước đại điện gần như thuộc về loại bảo vật trong truyền thuyết.

Đan đỉnh nhỏ bé trong dược viên của Chu Lâm cũng thuộc về loại pháp bảo hiếm có. Ở Tu Ma hải, một cái đan đỉnh có phẩm chất tương đương với nó có giá trị không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, sau khi xem xét đan lô trong phòng, Vương Lâm không khỏi cảm thấy thất kinh. Phẩm chất của đan lô gần như tương đương với cái mà năm đó hắn đưa cho Lý Mộ Uyển. Nói cách khác, cái đan lô này tương đương với bộ da của con giao long kia.

Phải biết rằng trong Vân Thiên tông có rất nhiều đình viện. Trong đình viện lại có vô số phòng ốc. Hiển nhiên, trong mỗi một phòng cũng đều có một cái đan lô như vậy. Nhẩm tính sơ sơ, cũng biết số lượng của chúng phải đạt tới một con số khổng lồ.

Hiển nhiên, loại đan lô này trong Vân Thiên tông cũng chẳng có gì quý hiếm.

Để chứng tỏ cho suy đoán của bản thân, Vương Lâm liền đi ra khỏi phòng mà quan sát tất cả các phòng bên cạnh. Sau khi xem xét mỗi phòng, cuối cùng hắn cũng xác định được suy nghĩ của bản thân. Trong mỗi một căn phòng đều có một cái đan lô như vậy.

Từ sau khi tiến vào Vân Thiên tông, chứng kiến bao nhiêu thứ của họ, cho đến lúc này, Vương Lâm nghĩ lại mà phải hít một hơi thật sâu để bình tĩnh. Một lần nữa, hắn lại mở rộng tầm mắt về sự khổng lồ của tông phái. Bọn họ sở hữu một cái thực lực sâu không thể lường được.

Ở trong phòng, Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vung tay phải lên, đánh ra một đạo cấm chế phủ lấy cửa phòng. Sau đó, hắn khoanh chân nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Rất lâu, trong lòng Vương Lâm thoáng động một cái. Hắn có thể cảm giác được từ trong cấm chế của hắn truyền ra một đạo linh lực khác lạ.

Hắn biết ngay là Chu Lâm đã trở về. Tu vi của Chu Lâm cũng mới chỉ đạt tới Kết Đan sơ kỳ mà thôi. Cơ bản, gã không có khả năng nhìn thấy cấm chế của Vương Lâm.

Trong Vân Thiên Tông được chia làm hai tông. Nội tông chuyên về luyện đan, còn ngoại tông để đối địch. Chu Lâm là đệ tử nội tâm nên không chú trọng về mặt tu vi mà chỉ tập trung cho thuật luyện đan.

- Đi theo ta. - Thanh âm của Chu Lâm từ bên ngoài vọng vào. Vương Lâm mở hai mắt, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Mặc dù lúc này đã vào đêm khuya, nhưng trên bầu trời vẫn có trăng sáng. Đối với người tu chân mà nói thì một chút ánh sáng đó cũng chẳng khác gì ban ngày.

Lúc này, Chu Lâm đang đứng ở trong sân. Sau khi Vương Lâm đi tới, hắn vung tay ném ra một cái ngọc giản, nói:

- Vi sư phải bế quan. Nhanh thì mấy tháng, mà lâu thì phải mất một năm để tiêu hóa viên thủy linh đan. Trong khoảng thời gian này sẽ không có nhiều thể gian để chỉ dạy cho việc luyện đan của ngươi.

Trong ngọc giản có ghi lại tất cả kinh nghiệm mấy chục năm luyện đan của vi sư, cùng một số đan phương. Trước tiên, ngươi cứ xem xét qua. Nếu có gì không rõ thì cứ tới cái đình viện thứ ba mà tìm kiếm sư tổ của ngươi. Vi sư đã đem chuyện nhận ngươi làm đồ đệ báo cáo với lão nhân gia rồi.

Vương Lâm nhận lấy ngọc giản, đặt lên trán. Sau khi dụng thần thức đảo qua, hắn không khỏi ngẩn người. Không ngờ Chu Lâm lại đưa cho hắn một cái ngọc giản như vậy. Trong ngọc giản, giới thiệu hết sức chi tiết về kinh nghiệm trong mấy chục năm qua cùng với vô số những điểm chú ý trong luyện đan, tránh cho quá trình luyện đan thất bại, hay làm giảm phẩm chất của đan dược xuống.

Tất cả những điều ghi chép trên ngọc giản đều hết sức tỉ mỉ. Có thể nói, nó đối với Vương Lâm có một giá trị vô cùng lớn.

Hắn cùng với Chu Lâm mới gặp mặt nhau mấy lần. Vì thế, mà hắn không thể nào ngờ được đối phương lại đưa cho mình một cái ngọc giản như thế này. Điều này khiến cho tâm lý của Vương Lâm vốn chỉ có sự lừa gạt giữa sư đồ hoàn toàn bị lật đổ. Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Lâm cầm ngọc giản trong tay mà lòng vô vàn cảm xúc.

---o0o---

Chu Lâm vẫn chưa nhận thấy sự khác lạ của Vương Lâm. Sau khi trầm ngâm một chút liền tiếp tục nói:

- Sư tổ tính tình ôn hóa, chắc chắn sẽ nói cho ngươi chi tiết những điểm cần chú ý khi luyện đan.

Mặt khác dược thảo trong viện ngươi có thể tùy ý sử dụng. Nhưng nhớ không được đoạn gốc để chúng có thể sinh trưởng. Về phần đan đỉnh ngươi không nên dùng. Cái đỉnh đó nếu không có được một trình độ nhất định thì không thể sử dụng.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, gật đầu.

Chu Lâm trầm mặc một chút rồi thở dài, nói:

- Thực tế ta vốn định sau khi dậy cho ngươi một ít thuật luyện đan rồi mới bế quan. Nhưng Thủy linh đan nếu không sử dụng ngay thì qua một thời gian, dược hiệu của nó sẽ bị giảm bớt. Để sau khi vi sư xuất quan sẽ chỉ cho ngươi luyện chế vài lô Bồi Nguyên đan để bồi thường. - Hắn nói xong, liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi tiếp tục nói:

- Vi sư bế quan ở hậu sơn của Vân Thiên tông. Vì thế mà cả cái viện này ngươi có thể sử dụng. Bên ngoài phòng của ta có cấm chế thủ hộ, ngươi không được chạm vào.

Chu Lâm nói xong liền lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ quần áo cùng với một cái lệnh bài. Ngoài ra còn có thêm một cái trữ vật nữa. Sau khi đặt sang một bên, hắn hơi trầm ngâm rồi lại lấy ra một cái bình ngọc màu trắng, nói:

- Đây là vi sư cho ngươi bộ quần áo của mười đại đệ tử. Còn trong cái bình ngọc này có ba hạt bán phẩm linh đan. Ngươi ăn hai hạt còn một hạt thì theo phương pháp ta ghi trên ngọc giản mà sử dụng.

Nói xong, thân thể Chu Lâm liền hóa thành một đạo cầu vồng bay khỏi đình viện.

Vương Lâm lẳng lặng đứng đó một chút rồi mới ôm lấy quần áo và đan dược đi về phòng.

Thái độ của Chu Lâm khiến cho Vương Lâm có một cảm giác rất lạ. Thứ cảm giác đó hắn chưa từng được gặp. Một lúc sau, Vương Lâm liền mở bình ngọc, nhất thời một mùi hương thơm ngát tỏa ra khắp phòng.

Trong bình có ba viên đan dược màu vàng. Kích thước của cả ba viên giống nhau như đúc. Vương Lâm lấy một viên cầm lên xem. Sau khi quan sát một lúc, hắn cũng không dùng ngay mà vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, một con dị thú từ trong túi bay ra. Hai cánh của tiểu thú vỗ liên tục phát ra những tiếng vù vù.

Vương Lâm búng tay một cái, đan dược liền bay vào trong miệng tiểu thú. Ngay sau đó, hắn ngưng thần, nhìn chằm chằm vào tiểu thú, quan sát cử động của nó.

Một lúc sau, tiểu thú chẳng những không có tình huống gì khác lạ. Ngược lại tinh thần của nó lại thêm hưng phấn, tốc độ vỗ cánh càng lúc càng nhanh. Kích thước của nó cũng từ từ tăng lên một chút.

Vương Lâm quan sát một lúc rồi vẫy tay một cái. Tiểu thú liền bay vào trong túi trữ vật.

Hắn định quan sát vài ngày xem tiểu thú có gì khác lạ hay không rồi mới nuốt viên đan dược đó.

Một đêm trôi qua hoàn toàn yên tĩnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương Lâm từ trong trạng thái thổ nạp tỉnh lại. Hắn có thể cảm giác được linh lực trong cơ thể tăng lên không ít. Linh khí trong Vân Thiên tông vô cùng sung túc. Vì thế mà tu luyện ở đây, tốc độ tăng lên rất nhanh.

Vương Lâm đứng dậy mặc một bộ quần áo đệ tử Vân Thiên tông. Đây là một bộ trường sam màu trắng. Trên cổ tay áo có thêu một cái đan lô màu đỏ.

Sau đó, hắn thu lại lệnh bài và cái bình ngọc. Tiếp theo, hắn vỗ vào túi trữ vật một cái lấy ra một thứ gì đó. Nhìn kỹ thì đó cũng lại là một cái bình ngọc màu trắng, nhưng bên trong lại đầy dịch thể có giá trị liên thành. So với đan dược tầm thường thì chất lỏng đó còn có giá trị quý hơn mấy lân.

Sau khi uống xong một ngụm linh dịch, Vương Lâm liền ngồi xuống thổ nạp. Hai tay hắn nhanh chóng huy động xuất hiện vô số đạo tàn ảnh ở trước người. Linh dịch trong cơ thể chuyển hóa thành linh lực, nhanh chóng lưu chuyển đến kinh mạch trên hai cánh tay rồi phát ra ngoài.

Từ từ, hai tay của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, trên trán hắn mồ hôi nhỏ xuống từng giọt. Cùng lúc đó, hắn quát khẽ một tiếng:

- Đi!

Nhất thời từng đạo tàn ảnh lập tức bay ra về các hướng hình thành một cái vòng tròn cấm chế.

Trong phút chốc, một vòng sáng xuất hiện, lóe ra từng làn ánh sáng.

Vương Lâm lau mồ hôi trên trán. Với tu vi của phân thân, nếu đánh ra từ đạo cấm chế thì còn có thể làm được. Nhưng nếu muốn đánh ra đầy đủ

một cái vòng tròn cấm chế thì cho dù có thêm sự trợ giúp của linh dịch, cũng vẫn là gánh nặng đối với thân thể.

Sau khi hạ xong vòng tròn cấm chế, một làn hơi thở âm hàn từ bên trong chậm rãi truyền ra. Cùng lúc đó, bổn tôn của Vương Lâm cùng từ trong vòng tròn cấm chế hiện ra.

Sau khi thử tác dụng của cấm chế, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, bổn tôn lại một lần nữa chìm vào trong cấm chế.

Đây là một phương pháp bảo vệ tính mạng của Vương Lâm. Năm đó, khi bế quan tìm hiểu thần đạo thuật hắn từng nghĩ nếu phân thân của mình ra ngoài rất có thể sẽ gặp phải một sự nguy hiểm. Vì vậy mà hắn dựa theo ký ức của Cổ Thần, sau khi lấy hay viên Mặc Gian thạch liền luyện chế một cái cấm chế chi môn. Chỉ cần bổn tôn và phân thân, mỗi bên giữ một viên Mặc Gian thạch liền có thể liên lạc được với nhau.

Chỉ có điều, do tu vi của hắn còn thấp nên khi đánh ra vòng tròn cấm chế, thời gian hơi dài một chút.

Thoáng cái, hai tháng đã trôi qua, Chu Lâm vẫn chưa trở về. Trang viện của Vương Lâm giống như bị ngăn cách, không hề có bất cứ một kẻ nào đến đây. Ngọc giản mà Chu Lâm để lại đã được Vương Lâm xem xét hết sức kỹ càng. Sau khi xem xong, Vương Lâm có thể xác định nội dung trên ngọc giản, Chu Lâm không hề thay đổi lấy một chút.

Về phần con tiểu thú ăn đan dược thì trong hai tháng nó liền mạnh hơn so với đồng loại không ít. Ngay cả thần thức của nó cũng gia tăng. Từ đó có thể thấy được đan dược không hề có gì nguy hiểm.

Thấy vậy, trong lòng Vương Lâm lại càng thêm phức tạp. Cho đến bây giờ, hắn có thể chắc chắn rằng Chu Lâm thực sự coi mình là một tên đệ tử của hắn.

Chỉ có điều, mối quan hệ này được thành lập trong tình huống không có mưu đồ gì. Một khi giữa họ có sự phân chia về mặt lợi ích, nó còn có thể duy trì được nữa hay không thì Vương Lâm cũng không biết. Hắn chỉ biết, cái cảm giác đó từ trước đến giờ bản thân chưa hề được gặp.

Trong thời gian hai tháng, tu vi của Vương Lâm từ tầng thứ ba nhanh chóng tăng lên đến tầng thứ tám. Loại tốc độ tăng tiến đó ngoại trừ sự trợ giúp của linh dịch còn có một nguyên nhân nữa chính là do Vương Lâm luyện đan.

Mục đích của hắn đến Vân Thiên tông vốn là để lấy đan dược mà sử dụng. Chỉ có điều, bây giờ trên ngọc giản ghi chép hết sức chi tiết phương pháp luyện đan. Hơn nữa, trong viện lại có rất nhiều dược thảo. Vì vậy mà Vương Lâm liền bỏ chút thời gian để luyện đan cho bản thân.

Luyện đan chi đạo vô cùng sâu rộng. Ngoại trừ thiên phú trời ban, còn phải có một sự cần cù chịu khó. Luyện đan chi đạo so với tu luyện tiên thuật còn khó khăn hơn nhiều. Lúc mới bắt đầu nhập môn, xác suất thất bại vô cùng cao. Trong hai tháng qua, Vương Lâm đã nghiên cứu tất cả

những gì ghi trên ngọc giản một cách thấu triệt. Sau đó, hắn liền thử luyện đan. Nhưng trong hai tháng trải qua vố số lần, cuối cùng cũng chỉ có một lần thành công mà thôi.

Một lần đó, hắn phải tốn không biết bao nhiêu là dược thảo, mới có thể cố gắng luyện chế ra được bảy hạt Bồi Nguyên đan. Sau khi ăn vào cùng với linh dịch, lợi dụng thời gian trong Nghịch Thiên châu mới có thể làm cho trong vòng hai tháng từ tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ đạt tới tầng thứ tám.

Ngày hôm nay, từ trong phòng Vương Lâm phát ra một tiếng nổ. Nhất thời trong viện xuất hiện một làn sóng ánh sáng. Sau khi làn ánh sáng lóe lên một chút, đình viện mới trở lại bình thường.

Vương Lâm người đầy bụi đất, chán nản từ trong phòng bước ra. Hắn nhếch mép cười khổ. Lại một lần luyện đan nữa thất bại.

Lần này, do hắn không khống chế cường độ của ngọn lửa nên nhiệt độ quá cao khiến cho đan lô bị tổn hại. Đồng thời đan dược bên trong bị hủy tất cả.

Cũng may, trên Vân Thiên Tông cái gì cũng không thiếu. Nhất là đan lô lại có càng nhiều. Trong hai tháng qua, Vương Lâm đã phá hỏng bốn cái đan lô. Khắp bẩy gian phòng bên trong đình viện có bảy cái đan lô thì đến bây giờ chỉ còn ba cái.

Vương Lâm đi ở trong trang viện, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Trong mỗi một cái phòng cũng đều có một cái để phát ra ngọn lửa. Người luyện đan sử dụng linh lực của bản thân thông qua nó để khống chế ngọn lửa. Điều này cũng chẳng liên quan gì đến linh lực mạnh hay yếu.

Trên ngọc giản có một loại thủ pháp gọi là Vi khống. Thủ pháp đó lấy linh lực bản thân làm cây cầu mà nối liền ngọn lửa với đan lô. Phương pháp này đòi hỏi linh lực phải luôn ổn định. Sự ổn định đó cũng không phải là sau khi phát ra thì cứ giữ nguyên. Nó phải căn cứ vào sự dao động của linh đan cùng vói ngọn lửa mà thay đổi.

Nếu trong quá trình đó mà xuất hiện một chút sai lầm thì quá trình luyện đan sẽ thất bại. Nếu sai lầm quá lớn thì đan lô sẽ bị hủy.

Cái điều này là một bước khó nhất của người mới bắt đầu luyện đan. Tất nhiên, nếu tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ thì có thể sử dụng anh hỏa để luyện chế. Đến lúc đó, không cần phải để ý tới yêu cầu kia nữa.

Ngoại trừ thủ pháp khống hỏa ra thì thời gian sử dụng dược thảo cũng là một điểm quan trọng trong quá trình luyện đan. Chỉ có đan phương thôi cũng không thể luyện chế ra được đan dược.

Nếu như nói chỉ cần có đan phương là có thể luyện chế. Vậy thì một trăm người đều có thể luyện chế ra được đan dược có phẩm chất giống nhau. Điều này chính là một suy nghĩ hoang đường.

Đan phương cho dù có chi tiết đến mấy thì cũng chỉ là một sự chỉ dẫn mà thôi. Còn có rất nhiều vấn đề không thể tưởng tượng nổi. Chẳng hạn như hoàn cảnh xung quanh thế nào, dược thảo có hay không có tạp chất? Mặt khác còn phải tính tới thời gian phối hợp giữa các loại dược thảo. Thời gian phối hợp có trăm ngàn sự thay đổi. Tất cả những chuyện đó một cái đan phương cũng không thể ghi chép được tất cả.

Muốn trở thành một vị đại sư quả thực quá khó khăn.

---o0o---

Hai tháng sống trong Vân Thiên tông, Vương Lâm thông qua ngọc giản biết được Luyện đan sư cũng giống như đan dược được chia làm cửu phẩm. Luyện đan sư ở cấp độ nào thì có thể luyện chế ra đan dược ở cấp độ đó.

Như vào lúc này, trong cả Vân Thiên tông cũng chỉ có ba vị ngũ phẩm luyện đan sư. Một người trong số đó cũng chính là sư phụ của Chu Lâm đồng thời cũng là sư tổ của Vương Lâm.

Đó là một nữ tử. Nàng cũng không phải là đệ tử đích truyền của Vân Thiên tông, mà là đến từ Tuyên Vũ quốc. Sau khi gia nhập Vân Thiên

tông liền có được thân phận khách khanh. Sau đó mấy năm liền trở thành một trong số các vị trưởng lão của Vân Thiên tông.

Cũng vì nguyên nhân đó mà tuy sư phụ của Vương Lâm là đại đệ tử thứ chín, nhưng lại có thể được giao nhiệm vụ thu đồ đệ. Mặc dù chưởng môn yêu cầu Chu Lâm phải làm hết khả năng. Nhưng dù sao không nể mặt tăng thì cũng phải xem mặt phật.

Vương Lâm đi lại bên trong trang viện, vừa suy nghĩ về nguyên nhân của lần thất bại vừa rồi. Nguyên bản ban đầu vốn hết sức thuận lợi, nhưng vào lúc cuối cùng trước khi đan dược thành công, ngọn lửa đột nhiên bốc mạnh mới dẫn đến thất bại đó.

- Chẳng lẽ mỗi lần luyện đan vào lúc thành công ngọn lửa đều bốc lên như vậy hay sao? - Vương Lâm thầm nghĩ trong đầu. Nhưng hắn rất nhanh nghĩ tới lần thành công trong hai tháng qua. Trong lần đó cũng không hề xuất hiện tình huống như vậy.

Sau khi suy nghĩ một chút, Vương Lâm liền lấy một ít dược thảo sau đó đi về phía phòng có đan lô, bắt đầu luyện đan.

Lúc này, đúng vào thời điểm sắp sửa thành công, ngọn lửa đột nhiên bốc lên mãnh liệt tỏa ra dao động thật mạnh. Cho dù hắn có điều khiển thế nào thì ngọn lửa cũng không theo sự khống chế.

Cuối cùng, chỉ nghe một tiếng động vang lên, đan lô lại bị hủy thêm một cái nữa.

Vương Lâm âm trầm nhìn những mảnh vỡ của đan lô trên mặt đất cùng với một chút tro của dược liệu mà nhíu mày lại.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại thử tiếp hai lần nữa. Cuối cùng, hai cái đan lô còn lại cùng bị vỡ hết. Như vậy là trong khoảng thời gian hai tháng, bảy cái đan lô đều bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Vương Lâm thầm cười khổ. Hắn thầm than trong lòng. Nếu luyện đan thất bại cũng chẳng sao. Cứ thử nhiều lần chắc chắn sẽ có lúc thành công. Nhưng bây giờ, đan lô lại phát nổ. Nếu như hiện tượng đó mà không biến mất thì Vương Lâm lo lắng chính mình rất có khả năng là người đầu tiên bị Vân Thiên tông đuổi khỏi môn phái do làm hỏng quá nhiều đan lô.

Dù sao Vương Lâm cũng biết mức độ quý báu của chúng như thế nào. Mỗi lần đan lô bị nổ, hắn đều có cái cảm giác đau nhức.

Vào lúc này, Vương Lâm cũng biết tại sao mà trong tu chân giới luyện đan sư mặc dù không phải là ít, nhưng có thể đạt tới một trình độ nhất định là vô cùng hiếm thấy. Nguyên nhân cơ bản nhất có lẽ là do luyện đan sư là một người phá hoại dược liệu nhanh nhất.

Muốn trở thành một vị đại sư thì có lẽ người đó phải tốn một lượng dược liệu khổng lồ cùng với đan lô mới được.

Như vậy, nếu là một tông phái tầm thường cơ bản là không thể nuôi nổi một vị luyện đan đại sư. Cũng chi có Vân Thiên tông chuyên lấy việc luyện đan làm chính mới có thể tạo ra nhiều luyện đan sư đến vậy.

Vương Lâm cười khổ. Sau khi hắn thu dọn xong đống bừa bộn, suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

Đan lô không có. Nếu muốn luyện chế tiếp thì phải có được một cái đan lô mới. Nhưng Chu Lâm đang bế quan nên không thể biết được việc này. Vì vậy mà Vương Lâm chỉ còn cách đi tìm vị sư tổ của mình.

Mặc khác, vấn đề tại sao gần đây mỗi lần luyện đan đều khiến cho đan lô bị hủy, Vương Lâm cũng cần phải hỏi một chút. Dù sao, nếu vấn đề này không được giải quyết thì cơ bản hắn không thể luyện đan tiếp được.

Bên trong Vân Thiên tông được chia làm bốn khu Đông, Tây, Nam, Bắc bao xung quanh hình tròn. Ở giữa là đại điện.

Vương Lâm mặc bộ trường sam của đệ tử, cầm theo lệnh bài đi trong Vân Thiên tông. Trên đường, mặc dù gặp không ít đồng môn nhưng cũng chẳng có người nào hỏi hắn. Nhiều nhất cũng chỉ liếc mắt nhìn rồi gật đầu một cái mà thôi.

Trong khi đang đi, từ xa liền có tiếng hạc kêu vọng tới. Một con tiên hạc từ xa bay lại tới trên Vương Lâm đột nhiên có tiếng cười vọng xuống. Chỉ nghe thấy một thanh âm thanh thoát từ trên cao:

- Ơ! Là ngươi à?

Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đó chính là tiểu nha đầu đã đồng hành một đoạn đường với hắn. Nàng từ trên lưng tiên hạc thò đầu xuống liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Đang định nói chuyện thì từ bên cạnh nàng, một giọng nói ôn hòa vang lên:

- Tiểu sư muội! Sư tôn đang chờ ngươi. Nếu ngươi đến chậm chắc chắn sẽ phạt ngươi phải quét sạch đan đỉnh đấy.

Tiểu nha đầu chu cái miệng nhỏ xinh xắn. Sau khi nói nhỏ mấy tiếng liền liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi tiếp tục cho tiên hạc bay đi.

Vương Lâm cúi xuống đang định đi tiếp thì bất chợt...hàn quang trong mắt hắn lóe lên, quay đầu lại nhìn phía sau. Chỉ thấy trên một cây đại thụ cách đó không xa có một thiếu niên, đang si mê nhìn chăm chú theo cánh hạc đang bay xa dần. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn thì thào lẩm bẩm:

- Đám nữ tử này xinh thật. Nhất là tiểu nha đầu mới nhập phái kia...

Chợt phát hiện ra ánh mắt của Vương Lâm đang nhìn, hắn liền quay lại, cười hắc hắc. Thân thể hắn lóe lên, từ trên cây nhanh chóng lướt tới bên cạnh Vương Lâm, giơ tay định vỗ vai. Vương Lâm nhanh chóng lui lại sau mấy bước tránh khỏi bàn tay của đối phương.

Người này ngẩn người, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Nét mặt hắn có chút thần bí, thấp giọng hỏi:

- Vị sư đệ này! Ngươi biết tiểu nha đầu kia phải không?

Vương Lâm bình thản lắc đầu. Thiếu niên nhíu mày, cười nói:

- Sư đệ không nên hẹp hòi như vậy. Vừa rồi, rõ ràng nha đầu đó biết ngươi. Sư đệ yên tâm. Sư huynh ta không có hứng thú đối với nha đầu đó. Trong lòng ta chỉ có một người đó chính là Vương Đồng sư ty thông minh, xinh đẹp mà thôi.

Vương Lâm liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ta không biết nàng. - Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Thiếu niên vội vàng đuổi theo, sóng vai đi cùng với Vương Lâm, tiếp tục nói:

- Không biết sư đệ tên họ là gì? Sư huynh là đệ tử Nam Uyển. Ta thấy phương hướng mà ngươi đang đi cũng là về phía nam.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người đó, mỉm cười nói:

- Tại hạ là Vương Lâm.

Thiếu niên cười hắc hắc, nói:

- Sư huynh là Trình Hiền! Ta hỏi Vương sư đệ cũng đi về phía nam đúng không?

Vương Lâm gật đầu.

- Vân Thiên Tông có bốn khu, phân chia rõ ràng. Vương sư đệ! Ngươi đến Nam uyển chỉ sợ rất khó tiến vào. Nếu không phải như vậy, mỗi ngày ta đều đến Tây uyển. Ở đó có rất nhiều mỹ nữ. Nếu có thể quyến rũ được một, hai nàng để cùng nhau song tu thì đúng là quá tốt. Nếu được như vậy thì con đường tu tiên của lão tử đúng là quá tốt đẹp. - Trình Hiền nói xong chớp chớp mắt rồi lại tiếp tục hỏi:

- Được rồi! Ngươi muốn đến Nam Uyển làm gì? Không chừng ta có thể giúp được ngươi đấy.

Sau khi nghe Trình Hiền nói xong giấc mộng lớn nhất đời, Vương Lâm liền cười nói:

- Cũng chẳng cần phải giúp đỡ. Vương mỗ tới Nam Uyển cũng không bị ngăn cản.

Trình Hiền ngẩn người, nhìn Vương Lâm mấy lần. Đột nhiên, hắn vỗ trán nói:

- Ngươi họ Vương...tên là Vương Lâm...Ta nhớ ra rồi. Ngươi chính là người cách đây hai tháng được Chu Lâm sư thúc thu làm đệ tử. Ngươi...ngươi quá may mắn. Ngươi có biết rằng có bao nhiêu người mơ tưởng được làm đệ tử của Chu Lâm sư thúc không hả?

Vương Lâm kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ luyện đan thuật của gia sư rất cao hay sao?

Ánh mắt Trình Hiền lộ rõ vẻ hâm mộ, nói:

- Luyện đan thuật của Chu Lâm tuy không thấp nhưng cũng chỉ đạt tới tam phẩm mà thôi. Cái đó cũng chẳng có gì đáng nói. Bây giờ ta cũng đã có thể luyện chế được nhị phẩm đan dược. Ta tin rằng chẳng bao lâu nữa ta cũng có thể luyện chế được tam phẩm linh đan.

Vương Lâm gật đầu. Hắn vừa đi tới Nam uyển vừa nghe Trình Hiền nói chuyện. Chỉ có điều, Trình Hiền nói tới đây liền dừng lại. Ánh mắt có vẻ quái dị, cười hắc hắc, nói:

- Sư đệ! Ta cũng có thể nói cho ngươi. Nhưng ngươi phải đồng ý đưa ta tới Tây Uyển một lần có được không?

Nét mặt Vương Lâm thản nhiên, nói:

- Yêu cầu của ngươi không được.

Trình Hiền thấy nét mặt Vương Lâm chẳng hề thay đổi liền nói:

- Vương sư huynh! Ngươi xem ngay cả ta cũng gọi ngươi là sư huynh rồi đấy. Ngươi chỉ cần một lời nói là có thể làm cho ta vào Tây uyển được mà. Chỉ một chút thôi có được không?

Vương Lâm quay đầu nhìn đối phương, bình thản nói:

- Ngươi muốn ta mang ngươi đi tìm một cô nàng cho ngươi đúng không? Mà đó cũng chỉ là cái cớ. Đi vào Tây uyển, mục đích của ngươi chính là thực hiện cái giấc mộng của mình chứ gì?

Trình Hiền ngẩn người, nhưng nhanh chóng nhếch miệng, cười nói:

- Đúng thế. Việc này rất đơn giản. Sư huynh! Ngài thấy thế nào?

- Nói đi! Tại sao mọi người lại đều muốn trở thành đồ đệ của Chu Lâm? - Vương Lâm chậm rãi nói.

- Bởi vì Chu Lâm có một vị sư phụ tốt. Vương Lâm! Ngươi không biết rằng đệ nhất mỹ nữ trên Vân Thiên tông chúng ta không phải ở Tây uyển mà là ở Nam uyển. Người đó chính là Nam Uyển Lý trưởng lão. Chẳng những có được thiên tư mà lại còn là một trong ba vị ngũ phẩm luyện đan sư của Vân Thiên Tông chúng ta. Trở thành đệ tử Chu Lâm hiển nhiên là có thể trở thành môn hạ của Lý trưởng lão. Chẳng những có thể thấy được dung nhan của người mà ngay cả các loại linh đan diệu dược cũng có thể có được. Chuyện như vậy, ngươi nói có người nào không muốn cơ chứ? - Trình Hiền cảm khái nói.

- Lý trưởng lão? - Vương Lâm lẩm bẩm.

- Nghe nói Lý trưởng lão là đệ tử Lạc Hà môn của Hỏa Phần quốc...

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 214: Phiền muộn. (1+2)

Nét mặt Vương Lâm chợt trở nên chăm chú khi nghe những lời Trình Hiền nói. Lý trưởng lão...đệ tử Lạc Hà môn của Hỏa Phần quốc... Lúc này trong đầu hắn chợt hiện lên bóng dáng của một người con gái. Đồng thời, cái tên của người con gái đó cứ vang vọng trong đầu hắn.

- Không thể như thế... - Vương Lâm thầm nghĩ trong lòng. Thế gian làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Một cô gái yếu đuối khi xưa không ngờ bây giờ chợt biến thành trưởng lão của Vân Thiên tông hay sao?

Vương Lâm chẳng biết nói thế nào cho phải. Trong đầu hắn thầm nghĩ mình đã nghĩ ngợi quá nhiều mất rồi.

- Nhan sắc của Lý trưởng lão có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành. Khi ngài ở Hỏa Phần quốc cũng là một trong số những mĩ nhân hàng đầu. Sau khi Hỏa Phần quốc bị Tuyên Vũ quốc phản công, Lạc Hà môn cũng bị thiệt hại nặng nề. Một số đệ tử của bọn họ phải chạy trối chết. Nếu không có chuyện đó thì Lý trưởng lão cũng chẳng tới Vân Thiên tong chúng ta. - Trình Hiền cảm khái mà nói.

Vương Lâm gật đầu, không nói gì tiếp tục đi về phía trước. Trình Hiền trừng mắt nhìn rồi vội vàng chạy theo, mỉm cười nói:

- Sư huynh! Bao giờ chúng ta đi Tây uyển hả?

Vương Lâm nhìn sắc trời một chút rồi nói:

- Để sau khi tại hạ bái kiến sư tổ xong. Lúc đó, ta sẽ cùng với ngươi đi tới Tây uyển một chuyến. Nhưng phải nói trước là ta và tiểu nha đầu đó không quen biết. Thậm chí, ngay cả tên của nàng, ta cũng không biết. Vì thế mà có vào được Tây Uyển hay không ta cũng không biết luôn.

Trình Hiền ngẩn người, hai mắt đảo đảo một chút rồi cười nói:

- Cũng không sao. Tiểu nha đầu đó… Ta có biết tên của nàng. Đến lúc đó ngươi cứ nói đến tìm nàng là được. Huynh đệ! Ta tin tưởng ánh mắt của mình.

Vương Lâm không nói gì, tiếp tục đi tới Nam uyển. Trên đường đi, Trình Hiền nói liên tục. Có thể thấy được hắn là một người thích nói chuyện về những vấn đề có liên quan đến Vân Thiên tông cùng một ít lời đồn. Được một lúc, có bao nhiêu tin tức đều từ trong miệng hắn tuôn ra hết.

Giọng nói của người này nghe cũng rất thú vị. Vì thế mà Vương Lâm nghe cũng không cảm thấy phiền. Cứ như vậy, đoạn đường hai người đang đi thoáng cái đã tới được Nam uyển.

- Nhắc đến Lý trưởng lão thì thời gian người đến bổn tông cũng không lâu. Có lẽ cũng chỉ khoảng chừng một trăm năm là cùng. Tuy nhiên, Luyện đan thuật của nàng thì có thể nói là tuyệt hảo. Ta nghe một số vị tiền bối kể lại rằng: năm đó Lý trưởng lão cũng với hai vị Ngũ phẩm luyện đan sư của Vân Thiên Tông so đấu, cuối cùng không hề kém dù chỉ là một chút. Ngài đã luyện ra được một trong tam bảo ngũ phẩm đan dược của Vân Thiên tông chúng ta. Đó chính là Tu Ma đan. - Khi nhắc đến loại đan dược đó, nét mặt hắn liền có phần hâm mộ.

- Tu ma đan? - Vương Lâm ngẩn người. Loại đan dược này có cái tên quá cổ quái. Chẳng lẽ sau khi ăn vào lại có thể tu ma?

Trình Hiền thấy vẻ mặt của Vương Lâm liền đắc ý cười, nói:

- Ha ha! Đan dược đó đúng là có cái tên rất quái dị. Lúc đầu, sau khi luyện thành chưởng môn liền thỉnh Lý trưởng lão cho biết tên của nó. Sau khi suy nghĩ một chút, Lý trưởng lão liền nói ra cái tên này. Mặc dù,

đan dược đó tuy có tên là Tu Ma nhưng trên thực tế là tác dụng của nó lại không hề phù hợp với kẻ tu ma.

- Nó có công hiệu gì? - Trong lòng Vương Lâm có phần ngạc nhiên. Loại đan dược đó được Lý trưởng lão một đệ tử Lạc Hà môn ở Hỏa Phần quốc nói ra...cái này hình như có một chút quan hệ gì đó với…

- Công hiệu của nó có lẽ là rất lớn. Nhưng ta cũng không biết nó có tác dụng gì. - Trình Hiền nhún vai, tự giễu bản thân rồi nói tiếp:

- Với bối phận của ta làm sao có thể biết được công hiệu của nó cơ chứ? Nó chính là một trong ba thứ bảo vật của Vân Thiên tông chúng ta.

Vương Lâm cũng chẳng để ý. Sau khi gật đầu một cái, hai người liền đi tới Nam uyển. Lúc này, trước mắt hắn hiện ra một cây cầu kiều. Dưới cây cầu có một dòng nước chảy lững lờ chạy qua. Từ dưới dòng nước đang tỏa ra từng làn linh khí, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái. Nếu nhìn xuống dưới làn nước có thể thấy vài con cá bảy màu đang nhãn nhã vẫy đuôi bơi lội.

- Thực ra còn có một số lời đồn có liên quan đến Tu Ma đan. Huynh đệ có muốn nghe hay không? - Khi tới trước cây cầu, Trình Hiền liền dừng lại, cười nói.

- Tại hạ xin lắng nghe. - Ánh mắt Vương Lâm cũng thuận theo cây cầu nhìn vào phía bên trong. Hắn chỉ thấy được phía trong đó có một làn sương trắng lượn lờ, che phủ tầm mắt. Cách đó không xa, cũng chỉ có thể nhìn thấy thấp các kiến trúc với những đường nét chạm khắc vô cùng ưu nhã, mang đến cho người ta một cái cảm giác thoát tục.

- Nghe đồn, khi Lý trưởng lão còn trẻ đã từng có một thời gian sống ở Tu Ma hải. Vì vậy mà Tu Ma đan chính là một đoạn chuyện xưa của nàng. Tất nhiên, đó cũng chỉ là tin đồn mà thôi. Trên thực tế thì lời đồn liên quan đến Lý trưởng lão có rất nhiều. Chờ khi nào có thời gian, ta với ngươi sẽ nói chuyện với nhau. - Trình Hiền nhanh chóng nói.

Sau khi nghe xong, nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, ôm quyền đối với Trình Hiền rồi cất bước hướng về phía cây cầu mà đi.

- Vương Lâm huynh đệ! Ngươi phải nhớ kỹ đấy. Ta ở đây đợi ngươi. Nhớ đừng có quên chúng ta còn có việc quan trọng cần phải làm. - Trình Hiền vội vàng kêu lên.

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ đi qua cây cầu.

Sau khi tiến vào Nam uyển, sương mù càng lúc càng đậm, cơ bản là không thể thấy rõ được vật ngoài ba trượng. Nếu bổn tôn của Vương Lâm ở đây tất nhiên là chẳng thèm để ý. Hắn chỉ cần dụng thần thức đảo qua là có thể xác định chính xác được đường đi.

Nhưng bây giờ, phân thân của Vương Lâm mới chỉ đạt tới tầng thứ tám của Ngưng Khí kỳ. Vì thế mà hắn chỉ có thể chầm chậm đi về phía trước.

Càng đi sâu vào trong, sương mù lại càng thêm dày đặc. Dần dần, tầm mắt của hắn từ ba trượng đã giảm xuống còn có một trượng.

Đúng vào lúc đó, một thanh âm từ trong sương mù vọng ra.

- Cấm lệnh của Nam Uyển! Đệ tử ngoại uyển nếu không có lệnh bài không đuwocj bước vào.

Vương Lâm dừng lại. Nét mặt hắn vẫn thản nhiên, cao giọng nói:

- Đệ tử Vương Lâm tới đây bái kiến Lý sư tổ.

Thanh âm vừa rồi liền im lặng một lúc. Sau đó, sương mù trước người Vương Lâm như có một bàn tay vô hình vén sang hai bên, để lộ ra một con đường nhỏ. Con đường uốn lượn, kéo dài vào sâu trong Nam uyển.

- Theo đường này mà đi là tới được chỗ ở của Lý trưởng lão. Đi đi. - Thanh âm đó lại tiếp tục vang lên. Lúc này, Vương Lâm có cảm giác trong thanh âm có một chút hậm hực nào đó.

Vương Lâm cũng chẳng nói thêm một lời, cứ theo đường nhỏ mà đi. Lúc này, bên tai hắn thi thoảng lại nghe thấy có tiếng nhạc từ xa truyền đến. Theo tiếng nhạc, mất một chút thời gian, Vương Lâm đã đi tới cuối con đường.

Một tòa lầu được xây dựng bằng đá trắng hiện ra trước mặt hắn. Qua cánh cửa của căn lầu có thể nhìn thấy bên trong có một bóng người.

Người đó đang ngồi ngay ngắn, trước mặt nàng có một cây cổ tranh. Do cửa sổ có một cái rèm trắng nên không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Ngay khi Vương Lâm đến gần, khúc nhạc từ bên trong vọng ra thấm vào trong thể xác vào tâm hồn của người nghe khiến cho người ta ngơ ngẩn. Vương Lâm không nói gì cứ lẳng lặng đứng đó mà nghe. Một lúc sau, khúc nhạc dần biến mất. Một thanh âm dịu dàng êm tai từ trong lầu vọng ra:

- Ngươi là Vương Lâm?

Tiếng nói đó rơi vào trong tai khiến cho Vương Lâm nhất thời chấn động, ánh mắt xuất hiện một sự không tin vào bản thân. Nhưng thoáng cái, hai mắt hắn liền trở lại bình thường. Trầm mặc một chút, Vương Lâm chậm rãi mở miệng nói:

- Vâng.

Lời nói của hắn vừa mới dứt, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên. Trong căn lầu, cây cổ tranh trên tay người đó chợt bị kéo đứt một dây. Ngay sau đó, cửa sổ căn lầu chợt mở, để lộ ra dung nhan thiên kiều bá mị khiến cho kẻ khác phải ngây ngất.

Khuôn mặt lạnh đạm của nàng làm say đắm lòng người. Đôi tay mềm mại, trắng nõn. Nếu miêu tả thì chỉ có thể so sánh dung nhan của nàng tươi như hoa, âm thanh trong trẻo như tiếng chim hót. Làn da trắng như tuyết...

Trong nháy mắt, ánh mắt của nàng cũng trở nên bình tĩnh, đưa mắt nhìn Vương Lâm thật kỹ. Một lúc sau, nét mặt nàng lại trở nên phiền muộn, nhẹ nhàng hạ rèm cửa xuống, che đi dung nhan khiến cho kẻ khác không thể kiềm chế được lòng mình.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Trong nháy mắt khi đối phương mở miệng nói chuyện, hắn liền nhận ra người ta không nghĩ ra được thân phận của mình. Sự tình trải qua nhiều năm như thế, bây giờ nàng đã trở thành trưởng lão cả Vân Thiên tông.

Tuy tu vi phân thân của Vương Lâm không đủ, nhưng nhãn lực vẫn sắc bén như cũ. Hắn có thể thấy được tu vi của nàng đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ. Nếu ở môn phái khác mà sư phụ và đệ tử có tu vi tương đương thì đúng là một chuyện khó tin. Nhưng ở nội viện của Vân Thiên tông thì đó lại là một chuyện bình thường.

Tiêu chí sắp xếp trong nội viện cũng không phải là tu vi mà là luyện đan.

Vì thế mà trong nội tông của Vân Thiên tông thường xuyên có chuyện tu vi của sư phụ không bằng đệ tử. Chỉ có điều tiêu chuẩn của Vân Thiên tông hoàn toàn khác với bên ngoài mà thôi.

Đương nhiên để luyện chế được đan dược thì tu vi cũng phải đạt tới một trình độ nhất định mới có thể luyện chế. Vì vậy mà tuy nói tu vi không quan trọng nhưng đôi khi vì chuyện luyện đan mà cũng tăng lên.

Mà trên thế gian này lại có mấy người được như Lý Mộ Uyển chỉ dựa vào tu vi Kết Đan sơ kỳ đã có thể luyện chế ra được đan dược mà chỉ có luyện đan sư cấp bậc Nguyên Anh kỳ mới có thể cơ chứ?

---o0o---

Vương Lâm thầm than trong lòng. Không ngờ thế sự thay đổi quá nhanh. Hai trăm năm thời gian tuy nói rằng không dài lắm nhưng nếu nói ngắn thì cũng chẳng hề ngắn chút nào.

Dung nhan của nàng so với năm đó còn hơn mấy lần. Chuyện hơn hai trăm năm trước giống như chỉ mới vừa xảy ra ngày hôm qua. Tuy vậy mà nó lại như cách rất xa khiến cho người ta không thể dễ dàng vượt qua được cái khoảng cách đó.

Vương Lâm cũng không có ý định bước lên nhận người quen. Tướng mạo của hắn cũng không còn là Mã Lương của năm đó. Vì thế Lý Mộ Uyển cũng không có khả năng nhận ra.

- Có chuyện gì? - Lý Mộ Uyển ngồi trong lầu. Tuy vậy thanh âm của nàng lại có một chút phiền muộn.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, trong lòng cười khổ. Hắn thầm than một tiếng, nói:

- Đệ tử...đệ tử...- Đối mặt với cố nhân khi xưa, hai chữ đệ tử quả thực Vương Lâm không thể nói được một cách rõ ràng.

Lý Mộ Uyển đang ngồi trong lâu, sau khi nghe thấy thanh âm của Vương Lâm, thân hình nhất thời lại run lên. Nàng vung tay hữu lên, khuôn mặt lập tức được che lại bởi một tấm khăn tím. Sau đó, mở cửa đi ra. Sau khi đi ra đến ngoài, nàng kinh ngạc nhìn Vương Lâm.

- Đan lô của đệ tử bị vỡ. - Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói.

Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm một cách cẩn thận. Sau đó thu hồi ánh mắt, tuy nhiên trong đôi mắt lại có phần phức tạp, mở miệng nói:

- Ngươi là người Sở quốc?

Vương Lâm trầm mặc một chút rồi gật đầu. Lý Mộ Uyển than nhẹ một tiếng, thần thái trở lại bình thường, nói:

- Đan lô bị vỡ hiển nhiên là do linh lực trong cơ thể ngươi tăng lên quá nhanh khiến cho ngọn lửa không ổn định. Hiện tượng đó rất bình thường. Chỉ cần kiên trì một thời gian là có thể giải quyết. - Nói xong, nàng hơi suy nghĩ một chút rồi mở túi trữ vật lấy ra một cái đan lô.

- Nếu ngươi là đệ tử Chu Lâm thì ta tặng ngươi cái đan lô này. Ngươi dùng nó để luyện đan có thể giữ được trong vòng trăm lần sẽ không bị vỡ. Nhưng nếu sau trăm lần mà người vẫn không thể khống hỏa một cách tự nhiên thì rõ ràng là ngươi không có duyên với luyện đan. Đến lúc đó ngươi hãy thôi đừng cố với việc luyện đan nữa. Cứ ra ngoại tông mà tu luyện.

Lý Mộ Uyển nói xong, phất tay một cái. Đan lô lập tức bay tới trước mặt Vương Lâm.

Sau khi Vương Lâm nhận lấy liền cho vào trong túi trữ vật. Thần sắc của hắn vẫn hết sức thản nhiên, nhưng trong lòng lại đang rối rắm vô cùng.

Cứ mỗi phút đứng ở đây, trong lòng hắn giống như có một ngọn lửa thiêu đốt vô cùng khó chịu. Vì thế mà hắn ôm quyền, xoay người bỏ đi.

- Mã Lương... - Lý Mộ Uyển đột nhiên nhỏ giọng kêu lên.

Vương Lâm giật mình, quay đầu lại nhìn một chút, cuối cùng nghi hoặc nhìn về phía Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển thầm than, nói:

- Đi đi. Nếu có gì không hiểu thì cứ tới đây hỏi ta. - Nói xong, nàng xoay người đi vào trong lầu. Ngay sau đó, tiếng cổ tranh lại từ trong phòng vọng ra.

Vào lúc này, âm thanh tiếng đàn lại tăng thêm một chút phiền muộn.

Ánh mắt có một chút phức tạp. Hắn ngẩng đầu nhìn thật sâu về phía bóng người bên cửa sổ. Sau đó, than nhẹ một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Trong lầu, Lý Mộ Uyển buông ngón tay, trầm mặc một lúc. Bất chợt, nàng đứng dậy, mở cửa sổ. Ánh mắt nàng dõi thất thần nhìn về một nơi nào đó rất xa. Một lúc lâu sau, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, lẩm bẩm nói:

- Không đúng! Trên đời này làm gì lại có thanh âm giống nhau đến vậy? Cho dù là có thì cũng không thể ngay cả ánh mắt cũng giống nhau. Nhất

là vừa rồi, ánh mắt của Vương Lâm quá mức bình tĩnh. Nếu là người bình thường chắc chắn không thể làm được như vậy.

Ánh mắt nàng lóe lên, tay phải đưa lên điểm một cái vào mi tâm. Nhất thời từ mi tâm của nàng bay ra một giọt máu tươi. Màu sắc của giọt máu đỏ sẫm nhưng lại tỏa ra một chút hơi lạnh khiến cho kẻ khác phải rùng mình.

Thứ này đúng là khi Vương Lâm rời đi đã tặng cho nàng. Đó chính là một giọt hồn huyết bên trong có một tia Cực cảnh thần thức. Trên thực tế, nếu không có một tia thần thức đó, Lý Mộ Uyển cũng không thể chạy được khi Hỏa Phần minh bị Tuyên Vũ quốc tấn công.

- Nhưng nếu thực sự là hắn... Thì tại sao vừa rồi hồn huyết lại không có một chút phản ứng? - Lý Mộ Uyển mỉm môi, một lúc sau lại thở dài.

Đúng lúc này, bất chợt từ bên ngoài lầu có một thanh âm vang lên:

- Sư muội có thể đi ra ngoài một chút hay không?

Lý Mộ Uyển nhíu mày, đẩy cửa phòng. Chỉ thấy một trung niên tu sĩ có dáng vẻ tiên phong đạo cốt đang đứng đó mỉm cười. Tướng mạo người đó anh tuấn lại thêm một chút tao nhã nên rất dễ khiến người ta có ý thân cận.

Sau khi nhìn thấy Lý Mộ Uyển, trong mắt hắn liền xuất hiện một sự ái mộ. Hắn mở miệng nói một cách ôn hòa:

- Sư muội! Tháng trước ngươi có nói còn thiếu một miếng long nham. Ta đã tìm khắp Sở quốc cuối cùng tại một nơi toàn đá vụn đã tìm được một chút long nham này. - Vừa nói, hắn vừa xuất từ trong túi trữ vật ra một cái hộp ngọc. Bên trong hộp có một gốc cây màu đỏ, to bằng cánh tay.

Ánh mắt Lý Mộ Uyển bình thản, cũng không để ý tới cái hộp ngọc, nói:

- Đa tạ ý tốt của Tôn sư huynh! Nhưng ta đã tìm được vật thay thế. Hơn nữa, ba ngày trước đã luyện đan thành công. Vật này, sư huynh cứ giữ lấy mà sử dụng.

Trung niên nam tử đẩy cái hộp sang một bên, giọng nói vẫn hết sức ôn hòa, nói:

- Sư muội! Ta và ngươi dù sao cũng cùng thuộc về đích hệ của Vân Thiên tông. Nếu muốn đạt tới trình độ cao của luyện đan thuật thì phải lựa chọn một vị đệ tử đích hệ kết thành bạn lữ song tu. Hai chúng ta quen biết đã lâu. Tâm ý của ta chắc muội cũng có thể hiểu rõ.

Hàn quang trong mắt Lý Mộ Uyển lóe lên nhìn chằm chằm về phía trung niên nam tử, nói từng chữ một:

- Việc này đừng nhắc vội.

Trung niên nam tử lẳng lặng nhìn Lý Mộ Uyển, một lúc sau nhẹ nhàng nói:

- Sư muội! Năm đó ngươi từ Hỏa Phần quốc tới đây. Nếu không có ta cứu thì lúc này ngươi đã biến mất từ lâu rồi. Những năm gần đây ta đối với ngươi như thế nào chắc ngươi cũng biết? Ta muốn biết tại sao ngươi vẫn còn kiên quyết như vậy?

Lý Mộ Uyển trầm mặc một chút, trong đầu không tự chủ được liền hiện ra một bóng người. Một lúc sau, nàng chậm rãi nói:

- Không có nguyên nhân...

Trung niên nhân thở dài, thanh âm vẫn ôn hòa, nói:

- Sư muội! Lão tổ tự mình hạ lệnh, thì kết cục đã định. Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút. - Nói xong, hắn liếc nhìn Lý Mộ Uyển một cái, lắc đầu cười khổ rồi xoay người bỏ đi.

Lý Mộ Uyển vẫn yên lặng đứng đó, suy nghĩ một lúc rồi xoay người trở lại trong lầu. Bóng lưng của nàng trải dài trên mặt đất, lộ rõ một sự buồn bã.

Trong lòng Vương Lâm vô cùng phức tạp rời khỏi Nam Uyển. Khi vừa mới đi qua cây cầu đã thấy Trình Hiền đứng đợi ở chân cầu. Trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm, người này lập tức tiến lên, ấp úng nói:

- Sư huynh! Thế nào? Mọi chuyện thuận lợi chứ?

Vương Lâm nhìn hắn một cái rồi nói:

- Đi thôi.

Trình Hiền chỉ chờ có vậy, lập tức mặt mày hớn hở, nói:

- Sư huynh! Bây giờ trời sắp tối. Hay là chúng ta đi nhanh thêm một chút. Ngươi chờ ở đây, ta gọi hai con vật đến cho chúng ta cưỡi. - Nói xong, hắn đưa tay lên miệng huýt sáo một cái. Bất chợt có một thanh âm từ xa vọng lại.

Ngay sau đó, có vài tiếng thú rống vọng tới. Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy có hai bóng đen từ xa đang lao tới nơi này.

Chẳng mất nhiều thời gian, bóng đen đã vọt tới cách Trình Hiền chừng mười trượng. Không ngờ đó lại là hai con linh viên. Trong hai con vượn thì còn lớn cao chừng một trượng rưỡi, con nhỏ cũng cao gần trượng. Song chưởng của chúng nắm lại, ánh mắt đỏ rực nhe răng, nhếch miệng với Trình Hiền có vẻ tức giận.

Trình Hiền vội ho một tiếng, nói lớn:

- Không phải chỉ mượn các ngươi một vật thôi sao? Nói gì thì nói chúng ta cũng có mấy chục năm giao tình. Các ngươi đưa hai chúng ta đi một đoạn, ta sẽ đưa vật kia cho có được không?

Hai con linh vượn rống lên ấy tiếng. Sau khi nhìn nhau một chút, một con liền giơ tay chộp lấy Trình Hiền.

Trình Hiền cũng không né tránh để mặc cho nó chộp lấy. Chỉ thấy, sau khi con linh vượn chộp được Trình Hiền liền ném hắn lên lưng nó. Sau đó, nó như một tia chớp chạy đi.

Lúc này, con linh vượn nhỏ hơn nhìn Vương Lâm có phần tức giận. Sau khi rống lên vài tiếng, nó cũng liền định chộp lấy Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tránh sang bên cạnh. Ngay sau đó, hắn dậm chân

một cái, nhảy lên lưng nó. Con vượn cũng chẳng để ý, lập tức tăng tốc đuổi theo.

Tốc độ của linh vượn cực nhanh, chẳng khác gì đang đằng vân giá vũ. Trình Hiền hiển nhiên là thường xuyên làm thế này. Nên sau khi nói vài tiếng gì đó, hắn liền lấy từ trong túi trữ vật ra một túi rượu. Sau khi đưa lên uống một hớp lớn, hắn cười to, nói:

- Cưỡi vượn đi Tây uyển. Chuyện này khắp cả Vân Thiên tông cũng chỉ có một mình Trình Hiền ta là làm được. Ha ha.

Vương Lâm cười khổ. Mặc dù Trình Hiền có phần náo loạn nhưng cũng không khiến cho người ta phải chán ghét. Tuy nói Vương Lâm bị quấy rầy nhưng cũng không để ý lắm. Lúc này, sau khi thấy Trình Hiền như vậy, tâm trạng rối rắm của hắn sau khi gặp lại cố nhân có phần bình ổn hơn một chút.

Trình Hiền cầm túi rượu trong tay ném về phía sau. Vương Lâm giơ tay bắt lấy. Sau khi liếc mắt nhìn Trình Hiền một cái, trong đầu lại hiện lên hình ảnh buồn bã của Lý Mộ Uyển. Hắn không nhịn được được túi rượu lên miệng, uống một ngụm lớn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 215: La Nguyệt.

Đợi khi tới gần, nữ tử này nhảy lên, từ trên không hạ xuống, kinh ngạc nhìn Vương Lâm nói:

- Ngươi đến tìm ta?

Lúc này nữ tử họ Trình cau mày nói:

- Nguyệt sư muội biết người này sao?

La Nguyệt vội vàng xoay người nói:

- Muội biết. Sư tỷ, hắn đồng thời tiến nhập môn phái với muội.

Nữ tử họ Trình lại liếc nhìn Vương Lâm một lần nữa, sau đó nhìn Trình Hiền cảnh cáo, lúc này mới cùng tỷ muội rời đi. Trên mặt đất hiện giờ chỉ còn ba người mà thôi.

- Ngươi sao lại biết tên ta?

La Nguyệt mở to đôi mắt, không nhìn Trình Hiền mà chỉ tập trung vào Vương Lâm, hỏi.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, bình thản nói:

- Nếu ngươi thấy tiện thì mang người này vào trong Đông uyển nhìn vị Đồng sư tỷ một chút thì tốt. Nếu không gặp được thì thôi vậy.

Nói xong hắn liền quay người bỏ đi, để lại hai người Trình Hiền và La Nguyệt kinh ngạc nhìn theo.

- Cái gì vậy chứ, gọi ta là vì việc này sao?

La Nguyệt dậm chân một cái, cao giọng nói. Đáng tiếc Vương Lâm không quay đầu lại, thân ảnh đi xa dần.

Trình Hiền thầm than, nghĩ Vương Lâm huynh đệ quả thực là một cao nhân. Mỹ nữ như thế này mà không thèm nhìn, cảnh giới bậc này, sợ là cả cuộc đời mình cũng không đạt tới được.

- Nguyệt Nguyệt sư muội.....sư tỷ, hiện giờ lão nhân gia có rảnh không? Ta và Vương Lâm huynh đệ là bạn rất thân. Hắn vào phái sau này còn cần nhờ ta chiếu cố đó. Hắn vừa nhờ lão nhân gia ngài như vậy, liệu ngài có thể thu xếp giúp ta hay không?

Trình Hiền hít sâu một hơi, vẻ mặt cười cười nói với La Nguyệt.

- Ngươi mới là lão nhân gia, hừ.

La Nguyệt lườm Trình Hiền một cái, bất mãn nói. Nói xong, nàng hung hăng nhìn về phía Vương Lâm vừa biến mất, trong miệng lầm bầm vài câu rồi khẽ rung chuông ở cổ tay. Một con tiên hạc liền bay tới, đậu xuống bên cạnh nàng. Nữ tử này nhảy lên, đứng trên tiên hạc bay đi.

Vẻ mặt Trình Hiền đau khổ, thở vắn than dài. Nhưng đúng vào lúc này, giữa không trung truyền tới tiếng nói êm tai như chuông bạc của La Nguyệt:

- Ngươi đi theo mau. Chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu.

Trình Hiền mừng rỡ vô cùng, vội vàng đứng dậy đi theo sau tiên hạc, hướng về phía Đông uyển.

Lại nói tới Vương Lâm. Sau khi rời Đông uyển, đi suốt chặng đường về Bắc uyển, tiến vào viện cũng không có gì xảy ra. Cấm chế hắn thiết lập trước khi đi cũng không có dấu hiệu gì bị phát động.

Sau khi trở về viện, Vương Lâm liền xuất ra đan lô Lý Mộ Uyển cho hắn, đặt trong phòng, sau đó tiếp tục luyện đan, tu luyện.

Hắn biết thời gian của mình gấp gáp, phải nhanh chóng nâng cao tu vi. Hắn không muốn Lý Mộ Uyển nhận ra hắn. Dù sao thì chuyện đã cách đây quá lâu rồi, tình cảm ngày xưa còn lại bao nhiêu, Vương Lâm cũng không nắm chắc được.

Trước khi đặt tới Nguyên Anh, Vương Lâm không định bại lộ thân phận. Nếu không một khi có biến cố, thân phận rất khó khăn mới có được tại Vân Thiên Tông rất có thể bị hủy trong giây lát.

Vì thế Vương Lâm mới không nhận người quen. Hơn nữa hắn xem ra hai năm nay, cảnh còn người mất, thật sự không cần phải dựng lại chuyện xưa. Mọi việc cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Về phần Lý Mộ Uyển biết về tên trước đây của nhục thân của hắn là Mã Lương, điểm này cũng có thể giải thích dễ dàng. Dù sao sau hai năm, chỉ cần chú tâm thì tìm hiểu tên tuổi một người cũng không phải khó khăn gì.

Đương nhiên nếu như Lý Mộ Uyển biết được tên hắn là Vương Lâm mới gọi là cổ quái.

Đối với Lý Mộ Uyển, đáy lòng Vương Lâm có một cảm giác phức tạp. Trên thực tế từ khi hắn bước vào con đường tu tiên tới giờ, nữ tu tuy đã gặp nhiều nhưng Lý Mộ Uyển là người duy nhất đã ở với hắn mấy năm.

Trên thực tế, đối với nữ tử này, Vương Lâm cũng đã từng động tâm. Nhưng loại cảm giác này chỉ vừa mới xuất hiện liền bị hắn mạnh mẽ gạt bỏ.

Ngay lúc này, khi gặp lại cố nhân, Vương Lâm trong lòng cực kỳ phức tạp. Ở trong phòng trầm mặc hồi lâu, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, thu hồi mọi tạp niệm, tĩnh tâm tu luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thoáng chốc đã qua mấy tháng.

Chu Lâm đã bế quan mấy tháng không dứt. Trong mấy tháng này, Vương Lâm chuyên tâm luyện đan, do vậy đã có chút tiến bộ. Chỉ có điều thiên phú của hắn đối với luyện đan thật sự không nhiều. Hắn phải sử dụng lò luyện đan do Lý Mộ Uyển tặng tới hơn chín mươi ba lần mới thành công nắm giữ cách khống chế lửa.

Vì vậy, hắn bắt đầu dựa vào một số phương thuốc lưu lại trong ngọc giản bắt đầu luyện chế đan dược. Những phương thuốc trong ngọc giản của

Chu Lâm ghi chép hơn phân nửa đều là bán phẩm linh đan.

Linh thảo trong viện, Vương Lâm đều thử qua. Tuy nhiên tỷ lệ thất bại khi luyện đan rất cao, cơ hồ mười lần hắn mới thành công có một. Thậm chí đôi khi cả một lần cũng không thành công.

Nếu cứ như vậy thì cho dù dược liệu trong viện mặc dù nhiều nhưng cũng không đủ cho hắn sử dụng.

Cuối cùng bởi vì dược thảo đã dùng hết, Vương Lâm trầm ngâm, cuối cùng đành lấy linh dịch thay thế. Nhưng điều khiến hắn không ngờ chính là lại có thể luyện đan thành công.

Hơn nữa không chỉ thành công một lần. Chỉ cần có thêm linh dịch khi luyện đan, tỷ lệ thành công đều cao một cách khó tin. Hầu như mười lần thì có chín lần thành công. Vương Lâm sau khi thử nghiệm xác định linh dịch này có tác dụng đề cao xác xuất thành công của việc luyện đan.

Kể từ đó, có linh dịch cộng với hạt châu nghịch thiên, tu vi của hắn không ngừng gia tăng, đã đạt tới tầng mười lăm ngưng khí kỳ, chỉ còn cách Trúc Cơ một đường.

Vương Lâm còn nhớ rõ năm đó bổn tôn Trúc Cơ dù có bao nhiêu lần cũng đều thất bại. Cuối cùng Tư Đồ Nam nói, chỉ có ba phương pháp,

một là đạt được Trúc Cơ Đan. Hai là sử dụng thần thông ma đạo đoạt cơ. Ba là có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ tự mình thi pháp trợ giúp.

Trúc Cơ Đan quá mức hiếm thấy, Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng không có khả năng giúp hắn. Vì vậy cuối cùng Vương Lâm lựa chọn sử dụng thần thông ma đạo đoạt cơ.

Mục tiêu đoạt cơ không biết do đủ thứ ma xui quỷ khiến gì mà cuối cùng lại chọn phải cháu của Đằng Hóa Nguyên – Đằng Lệ!

Bây giờ phân thân của hắn một lần nữa lại tới giai đoạn này. Chẳng qua lần này hắn không cần sử dụng Trúc Cơ đan, cũng chẳng cần Nguyên Anh kỳ tu sĩ giúp đỡ. Bởi vì hắn đã nắm giữ thuật luyện đan.

Chẳng qua phương thuốc Trúc Cơ đan cũng chẳng dễ có được. Vốn dĩ đan dược này là do sư phụ luyện chế tặng cho đệ tử, nhưng lúc này Chu Lâm đang bế quan. Nàng vô luận thế nào cũng không thể ngờ được Vương Lâm chỉ cần không quá nửa năm đã từ cảnh giới ngưng khí kỳ tầng thứ mười ba đạt tới cảnh giới ngưng khí kỳ đại viên mãn.

Một ngày nọ, Vương Lâm ngồi trong viện trầm mặc, tay phải khẽ phẩy, xuất ra ngọc giản truyền âm ngày đó Trình Hiền cho hắn. Mấy tháng nay Trình Hiền đã tới mấy lần. Mỗi lần đều nói chuyện với Vương Lâm một phen.

Dựa theo lời nói của Trình Hiền, lần đó La Nguyệt âm thầm dẫn hắn vào, rốt cục hắn lại gặp được Đồng sư tỷ, hơn nữa còn ở chung vui vẻ với nàng.

Thần niệm của Vương Lâm trầm xuống, lưu lại tin tức trong ngọc giản, sau đó ném đi. Ngọc giản nọ liền bay vụt đi. Vương Lâm cũng không sốt ruột, lẳng lặng ngồi khoanh chân trong viện, đợi Trình Hiền.

Không lâu sau, từ xa truyền tới vài tiếng thú rống, ngay sau đó một con linh viên từ xa bay nhanh tới, trực tiếp nhảy vào trong sân. Trình Hiền ngồi trên lưng linh viên, thấy Vương Lâm liền lập tức cười nói:

- Huynh đệ, tìm ta có chuyện gì?

Vương Lâm ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Ngươi có phương thuốc Trúc Cơ đan không?

Trình Hiền ngẩn ra, nói:

- Trúc Cơ đan là linh đan nhất phẩm, ta không luyện chế được. Vậy nên phương thuốc ta cũng không có.

Vương Lâm nhíu mày, thầm than một tiếng, nghĩ chỉ còn đành đi tìm Lý Mộ Uyển vậy.

- Chẳng qua nếu huynh đệ ngươi đã mở miệng, ta như thế nào lại không hỗ trợ được. Ta mặc dù không có, nhưng sư phụ ta tất nhiên sẽ có. Ngươi chờ ta ba ngày, trong vòng ba ngày ta nhất định sẽ trộm được!

Trình Hiền đắc ý cười, lại cùng Vương Lâm tán dóc một hồi. Lúc sau hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

- Hôm nay Đồng sư tỷ ước hẹn ta gặp mặt. Huynh đệ, chúng ta không nói chuyện nữa. Ta đi đây! Chuyện phương thuốc Trúc Cơ đan ngươi cứ yên tâm giao cho ta đi!

Vừa nói hắn vừa hưng phấn ngồi lên linh viên đang không cam tâm tình nguyện, vội vã rời đi.

Không cần tới ba ngày như Trình Hiền nói, tới giữa trưa ngày thứ hai, Trình Hiền không tới nhưng một con linh viên hơi lớn lại tới. Nó ở ngoài viện rống lớn vài tiếng xong liền ném một khối ngọc giản vào rồi xoay người rời đi.

Đợi Vương Lâm đi ra thì chỉ còn thấy bóng con linh viên nọ. Bỗng nhiên hai mắt Vương Lâm sững lại. Hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh con

linh viên, phát hiện có điều không ổn. Chân con linh viên rõ ràng bị thương, đi lại không tự nhiên, tựa hồ như không dám dùng sức.

Vương Lâm cúi đầu cầm ngọc giản, trầm ngâm một lúc rồi xoay người trở lại đình viện.

Mười ngày sau đó, Vương Lâm hầu như dùng toàn bộ tâm trí đều tập trung vào luyện đan. Trúc Cơ đan là đan dược nhất phẩm, muốn luyện thành, tỷ lệ thất bại cực lớn.

Nhưng nhờ thêm vào linh dịch nên xác xuất thành công đã tăng lên không ít. Chẳng qua so với việc luyện chế Đại bồi nguyên đan thì không thể bằng. Bồi nguyên đan sau khi cho thêm linh dịch thì mười lần có tới chín lần thành công. Mà Trúc Cơ đan thì mười lần chỉ có năm sáu lần thành công.

Vương Lâm trầm ngâm một chút. Hắn phân tích, linh dịch này đối với việc gia tăng xác xuất thành công trong luyện đan, hiển nhiên là phẩm chất đan dược càng cao thì tác dụng càng nhỏ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 216: Bổn tôn, hiện.

Chẳng qua hạt châu nghịch thiên bản thân cũng chưa có đủ ngũ hành. Mấy trăm năm gần đây Vương Lâm cũng đã tìm ngũ hành còn thiếu. Chỉ có điều mấy loại ngũ hành này thực sự quá khó tìm. Phải biết rằng năm đó để đạt được hỏa thuộc tính viên mãn, hắn lại phải thu nạp một loại thú hoang mới được.

Do đó, ba loại thuộc tính, kim, mộc, thổ còn thiếu, thực sự quá khó khăn. Tối thiểu cho tới bây giờ, Vương Lâm cũng chưa phát hiện ra bất cứ loại phương pháp hữu hiệu nào.

Dường như chỉ có thủy thuộc tính là dễ dàng nhất. Trừ lần đó ra thì mộc thuộc tính cũng đã đạt được. Tuy rằng hiện nay chưa viên mãn nhưng trên hạt châu nghịch thiên này cũng đã xuất hiện bảy phiến lá cây.

Ngoài ra, kim thổ hai thuộc tính này chưa có chút động tĩnh nào. Vương Lâm cũng thử dùng qua một vài phương pháp nhưng cuối cùng không có bất cứ tác dụng gì.

Vương Lâm đối với linh dịch do hạt châu nghịch thiên này sinh ra cũng đã hiểu sâu sắc. Linh dịch lúc hạt châu chưa viên mãn so với sau khi viên mãn hoàn toàn chênh lệch về phẩm chất.

Hơn nữa sau khi hỏa thuộc tính viên mãn, phẩm chất linh dịch này lại tăng lên gấp đôi, so với ban đầu càng chênh lệch rõ ràng.

Nếu cứ như vậy, chỉ cần đầy đủ ngũ hành, không nói hạt châu cũng sẽ phát sinh biến hóa nào đó, chỉ cần linh dịch cũng sẽ gia tăng xác xuất thành công nhất định đối với đan dược cao cấp.

Trúc Cơ đan này, một lò chỉ có thể xuất ra hai viên. Hơn nữa thời gian luyện chế mất một ngày. Mười ngày sau, Vương Lâm sau khi hầu như đã hái hết toàn bộ dược liệu luyện chế Trúc Cơ đan, cuối cùng luyện ra mười ba viên Trúc Cơ đan.

Phân thân này của Vương Lâm ngoài việc thiên tư so với bổn tôn không khác biệt nhiều, đều là thuộc loại bình thường, cũng chẳng có chỗ nào đặc thù. Vì thế nên nếu chỉ có một viên Trúc Cơ đan, Vương Lâm cũng không dám khẳng định sẽ thành công. Bởi vậy hắn mới chuẩn bị nhiều như vậy. Nếu thất bại thì lại tiếp tục sử dụng.

Chuẩn bị xong hết thảy, Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải điểm lên mi tâm, tiến nhập vào trong không gian nghịch thiên. Sau khi hắn tiến vào không lâu, một con linh viên lo lắng đi tới ngoài đình viện. Toàn thân nói đầy máu tươi, liên tục gầm lên mấy tiếng. Sau đó thất vọng vội vã bỏ đi.

Trước lúc tiến vào trong không gian nghịch thiên, hắn đã bố trí một chút trong đình viện để tránh bị người khác quấy rầy. Bởi thế khi hắn tiến vào không gian nghịch thiên, thân thể sẽ hoàn toàn biến mất, dù có người tiến vào xem xét cũng sẽ không bị phát hiện.

Dù sao năm ấy ngay cả Bát Cực Ma Quân Đoan Mộc Cực đã đạt tới Hóa Thần kỳ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của không gian nghịch thiên. Chỉ với lão gia hỏa Nguyên Anh hậu kỳ của Vân Thiên Tông thì không có khả năng nhận thấy điều gì dị thường.

Vương Lâm ở trong không gian nghịch thiên, sau khi bái tế hương hồn phụ mẫu Tư Đồ Nam xong, trầm tĩnh ngồi xuống thổ nạp một lát. Sau đó lấy ra một cái bình bằng bạch ngọc, đổ ra một viên Trúc Cơ đan mang theo dược hương thơm mát, ngậm vào trong miệng.

Trúc Cơ đan này vừa vào tới miệng đã hóa thành từng đợt linh lực, xoay chuyển trong cơ thể hắn. Vương Lâm bình tĩnh yên lặng vận chuyển cổ thần quyết.

Dưới sự khống chế của hắn, cổ thần quyết hấp thu linh lực, không hề chuyển hóa vào nhục thân mà toàn bộ ngưng kết ở bụng, hình thành một dòng chảy.

Cuối cùng khi tia linh lực do Trúc Cơ đan bị dòng chảy này hấp thu hết, nhất thời dòng chảy đó bỗng nhiên lớn hẳn, điên cuồng xông lên phía trên.

Lúc này Vương Lâm đã không còn là một kẻ mới bước chân vào con đường tu tiên. Hắn biết rõ nếu dòng chảy này có thể đi khắp toàn thân, như vậy chứng tỏ đã Trúc Cơ thành công. Nếu cơ thể có linh căn sung túc, dòng chảy này tự nhiên sẽ có thể làm được như vậy.

Nhưng nếu thiên tư không đủ, vậy thì sẽ có những tạp chất gây trở ngại vô hình, khiến cho dòng chảy này khi chảy khắp toàn thân gặp rất nhiều khó khăn.

Dòng chảy trong cơ thể hắn xoay tròn càng lúc càng nhanh, lập tức chảy khắp toàn thân, giống như là một cây đại thụ đang điên cuồng sinh trưởng, lấy thân thể Vương Lâm làm đất trồng, nhanh chóng vươn cành tỏa nhánh khắp bốn phía.

Chẳng qua trong cơ thể hắn tạp chất quá nhiều, dòng chảy này giống như đụng phải đá ngầm, mặc dù đã bài trừ không ít tạp chất nhưng cuối cùng đành chậm rãi dừng lại, chẳng những không còn khuếch tán mà ngược lại dần dần có ý muốn rút lui.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn không nói một lời mà tiếp tục ăn một viên Trúc Cơ đan. Nhất thời dòng chảy đang rút lui lập tức được rót thêm lực lượng vô tận, lại một lần nữa triển khai thế tiến công mạnh mẽ.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Vương Lâm vẫn trong quá trình Trúc Cơ. Đã không biết qua bao nhiêu ngày. Hắn đã ăn tám viên Trúc Cơ đan.

Dòng chảy trong cơ thể hắn ầm một tiếng, cuối cùng đã có thể lưu chuyển khắp toàn thân. Mỗi vị trí bên ngoài cơ thể hắn đều tản mát ra từng đợt ánh sáng. Cùng lúc đó, một ít chất lỏng màu đen từ lỗ chân lông chậm rãi bị bài tiết ra.

Sau một hồi lâu, Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt, ánh mắt như điện, sau khi nội thị một phen lập tức phát hiện kinh mạch trong cơ thể mình hầu như đã trở nên trong suốt long lanh. Hơn nữa to lớn hơn trước kia cả mấy chục lần. Biến hóa như vậy, cho dù là bổn tôn năm đó đoạt cơ cũng không đạt được.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. Hắn không biết hết thảy mọi chuyện cùng việc hắn tu luyện cổ thần quyết có quan hệ hay không. Dù sao cổ thần quyết chình là một loại công pháp thôn phệ linh lực, hoàn toàn dựa vào số lượng linh lực mà tu luyện. Mà Trúc Cơ đan, trên thực tế chính là một viên Bồi nguyên đan cực mạnh. Chẳng qua tác dụng của dược liệu hơn Bồi nguyên đan vô số lần mà thôi.

Dựa vào điều đó mà phát ra linh lực cường đại, tẩy rửa toàn thân, đem thân thể cải tạo cho hoàn toàn thích hợp với tu tiên. Đó chính là tác dụng của Trúc Cơ đan.

Chẳng qua loại thay đổi này là thay đổi bên trong, còn cổ thần quyết lại giúp trọng tổ thân thể, chính là loại thay đổi bên ngoài.

Trên thực tế hai thứ này không khác nhau nhiều, chẳng qua cải biến bên ngoài do cổ thần quyết khiến cho chủ sở hữu hấp thu linh lực tốt hơn, vì

thế càng trở nên cường đại.

Người tu chân cải biến nội thể cũng chính là vì muốn dễ dàng hòa hợp với thiên địa, cảm nhận linh lực trong đó, cũng là vì muốn trở nên cường đại hơn.

Hai phương pháp nội tu, ngoại tu bất đồng nhưng lại đem đến kết quả giống nhau

Bổn tôn của Vương Lâm nhiều lần ngăn cản thân thể hấp thu linh lực, đem linh lực dồn cho kim đan thu nạp. Nhưng trên thực tế, sau khi thân thể trọng tổ một lần, mi tâm liền xuất hiện tinh điểm màu tím thì hắn đã đi trên con đường cổ thần luyện thể. Nói cách khác, hắn không hay biết đã đi vào ngoại tu.

Mà phân thân của hắn, bởi vì nhục thể khỏe mạnh cho nên không tiến hành trọng tổ thân thể, hơn nữa khi mới bắt đầu Vương Lâm đã chú ý tới việc này. Kể từ đó phân thân này tu luyện đều đi theo con đường nội luyện.

Vương Lâm cầm lấy bình bạch ngọc. Trong bình còn lại năm viên Trúc Cơ đan. Hắn trầm ngâm một chút, liền cho luôn tất cả vào miệng, rồi lại ngồi xuống thổ nạp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, linh lực ẩn chứa trong năm viên Trúc Cơ đan ầm ầm bộc phát. Nếu là người khác thì thân thể tất nhiên không thể chịu nổi sự trùng kích của linh lực, dù không chết thì linh lực hỗn loạn trong cơ thể cũng thoát ra rồi biến mất.

Nhưng Vương Lâm hắn tu luyện là cổ thần quyết, một loại công pháp cực kỳ bá đạo thời viễn cổ. Công pháp này không sợ nhất chính là linh lực, dù có nhiều hơn cũng chẳng sao. Linh lực do Trúc Cơ đan hóa thành dưới sự thôn phệ của cổ thần quyết không hề tạo thành thương tổn với thân thể, lập tực bị hấp thu sạch sẽ.

Tu vi của Vương Lâm cũng từ vừa đạt Trúc Cơ nhảy vọt lên Trúc Cơ đỉnh phong.

Chẳng qua Vương Lâm vẫn còn thấy chưa đủ. Hắn trầm ngâm một chút rồi lấy một cái đan lô trong túi trữ vật ra. Đan lô này nhìn cực kỳ bình thường, tuy nhiên ngoài miệng lò có một đạo phong ấn màu vàng.

Đan lô này chính là vật Vương Lâm ngày đó lấy được từ Vân Phi. Vân Phi ngày đó đối với đan lô này thần thần bí bí, hắn cũng thấy hơi kỳ quái. Vương Lâm khi trước lúc lấy được đan lô này không thể cho nó vào túi trữ vật, nhưng sau khi ngưng kết phân thân thành công, thử thu phóng nó thì không hiểu sao lại hoàn toàn dễ dàng.

Đan lô này có đủ thứ kỳ quái như vậy cũng khiến Vương Lâm cảm thấy khó hiểu.

Thu hồi lại vật đó, Vương Lâm đứng lên, rời khỏi không gian nghịch thiên.

Vừa mới xuất hiện trong đình viện, Vương Lâm liền cảm thấy bất thường. Không khí bốn phía đều có mùi máu tanh nhè nhẹ. Vương Lâm đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng nhìn tới cửa mới phát hiện ra mùi máu tươi từ đâu đưa tới.

Đôi mắt Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi đi về phía cửa. Lúc này hắn phát hiện ra một thi thể linh viên.

Con linh viên này hai mắt trợn to nhưng bên trong đôi mắt ảm đạm. Toàn thân nó bị nhiều vết kiếm chém, nơi bụng lại có một vết thương lớn như miệng bát. Miệng vết thương đã không còn máu chảy ra, chỉ còn từng đợt mùi máu tanh bốc lên từ đó.

Vương Lâm ngồi xổm xuống nhìn đùi phải của con linh thú này, lập tức phát hiện đùi phải của nói đã gãy vài chỗ. Hiển nhiên con thú này chính là con linh viên mấy hôm trước đưa ngọc giản của Trình Hiền tới cho hắn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt dừng lại ở miệng vết thương nơi bụng linh viên. Hiển nhiên đây là do người dùng tay xé rách, mục đích chắc hẳn là muốn lấy nội đan của nó!

Loại chuyện này Vương Lâm cũng từng trải qua không ít. Hắn liếc mắt một cái là nhận ra, phân tích một chút là có thể hiểu rõ ràng.

Chẳng qua hắn không biết Trình Hiền cuối cùng có phải đã xảy ra chuyện hay không. Theo thói quen nửa năm nay, với tấm lòng nhiệt tình của Trình Hiền, tình cảm thâm trọng của hắn với con linh viên này, hơn nữa còn chuyện tặng ngọc giản Trình Hiền không tự mình đích thân đưa tới, Vương Lâm lúc này hiển nhiên đoán được.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện hắn đem phương thuốc Trúc Cơ đan cho Vương Lâm, hắn xẩy ra chuyện Vương Lâm đã không thể khoanh tay đứng nhìn.

Vương Lâm thầm than một tiếng, không nhìn thi thể linh viên thêm một cái mà quay đầu đi vào phòng. Trong phòng, hai tay Vương Lâm đột nhiên khoát lên. Lúc này hắn không cần uống linh dịch cũng có thể hoàn thành một đạo cấm chế.

Tàn ảnh của cấm chế rơi xuống đất, lập tức hóa thành một vòng sóng gợn. Một nam tử tóc bạc lạnh lùng từ trong đó từ từ trồi lên. Người này vừa xuất hiện, nhất thời bốn phía như tràn ngập khí tức âm lãnh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 217: Va chạm.

Thân thể của bổn tôn chầm chậm hiện lên dưới tàn ảnh của cấm chế, hàn khí toát ra dày đặc tới cực điểm, thậm chí phòng ốc toàn bộ do linh ngọc chế tạo cũng lập tức hiện một tầng sương lạnh.

Sau khi bổn tôn xuất hiện, phân thân của Vương Lâm hít sâu một hơi, bước về phía trước một bước, giống như là dung hợp vậy, hòa với bổn tôn làm một.

Ngay sau đó, hai mắt bổn tôn của Vương Lâm lóe lên từng luồng sáng lạnh lùng, trong mắt sát khí ngập trời. Hắn mấp máy môi. Yên ổn ở Sở quốc đã lâu nhưng sát khí của hắn không giảm một chút nào, chẳng qua khi tức giận lên thì mới bị bộc lộ ra một chút, còn bình thường không hề toát ra chút nào.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân thể nhoáng lên một cái, trên mặt liền có thêm một cái mặt nạ, quần áo bỗng hóa thành quần áo của phân thân. Ngay sau đó thân thể hắn liền di động, nhanh chóng phóng ra khỏi phòng. Trong lúc này, hắn lập tức cảm giác rõ ràng tu vi của mình đã tăng tiến một chút.

Phải biết rằng trước đây khi hắn đã đạt Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn hay còn gọi là cảnh giới giả anh. Vậy mà lúc này tu vi vốn không có khả năng tăng lên, giờ lại có thể tiến bộ. Tuy chưa đạt tới mức toái đan thành anh nhưng hắn phát hiện, kim đan trong cơ thể mình đã có một tia màu tím nhạt.

Trong lòng Vương Lâm biết rõ, trước khi lập anh một khắc, tử khí sẽ xuất hiện trong kim đan. Tử khí này được gọi là anh khí ban đầu. Nó chính là thứ vật chất trọng yếu thúc đẩy kim đan toái liệt thành anh.

Đợi khi toàn bộ kim đan được tử khí bao trùm chính là lúc ngày kết anh đã tới.

Trong quá khứ, cho dù Vương Lâm đã thử không biết bao nhiêu lần nhưng anh khí ban đầu vẫn không xuất hiện. Cho dù sau khi thôn phệ Nguyên Anh nọ, tử khí vẫn không kịp xuất hiện, ngược lại trong lúc sắp xuất hiện thì bị thần thức Cực Cảnh đánh tan.

Nhưng hiện giờ tử khí này xuất hiện nhưng không hề bị Cực Cảnh công kích. Điều này đại biểu cho việc phương pháp này của Vương Lâm tuyệt đối khả thi. Chỉ cần hắn kiên trì không ngừng, khiến phân thân đạt tới Nguyên Anh kỳ, sau đó kết hợp với thân thể thì có thể khiến cho bổn tôn đột phá Kết Đan, đạt tới Nguyên Anh kỳ, từ đó về sau là vô địch chỉ dưới Hóa Thần kỳ.

Hơn nữa hắn có đủ loại thần thông, năng lực của cổ thần, uy lực của pháp bảo, thậm chí là Hóa Thần kỳ Vương Lâm cũng dám đánh một

trận. Chẳng hạn như bây giờ hắn dám đấu với Nguyên Anh kỳ mà không hề e ngại.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Thân thể hắn vẫn chưa dừng lại mà như u linh bay tới cạnh thân thể linh viên nọ. Hắn đang muốn xử lý thi thể nọ, đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhìn thoáng qua thi thể một lần nữa, lẩm bẩm:

- Không hổ là hạ phẩm linh thú, lấy tu vi phân thân của ta mà cũng không nhìn ra con thú này có hồn thể.

Tay phải Vương Lâm phất lên, đặt phía trên đầu con thú này, khuôn mặt vẫn lạnh như băng, trong miệng bình thản nói:

- Nếu đã gặp thì ta cứu ngươi một lần. Từ nay về sau ngươi là ma đầu thứ ba của bổn tôn.

Một đạo hắc mang từ tay phải Vương Lâm thoáng hiện ra, rơi vào đầu con thú, thoáng chốc liền chui ra. Trong vòng hắc mang còn đem theo hồn phách của linh viên, hai mắt đầy mờ mịt.

Trong nháy mắt khi hồn phách này xuất hiện, một cỗ hơi thở khiến người ta phải dựng tóc gáy từ trong hồn phách tỏa ra, dược hương khắp bốn phía lập tức biến mất. Thậm chí một ít hoa cỏ xung quanh cũng run rẩy kịch liệt, cuối cùng héo rũ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chậm rãi nói:

- Không ngờ là hồn phách có lệ khí trời sinh. Tốt lắm, xem ra trước khi ngươi chết đã phải nhận thống khổ vô cùng. Loại thống khổ này không chỉ ở thân thể mà cả tâm linh cũng phải chịu.

Vương Lâm cảm thụ cỗ khí tức này. Đây không phải lần đầu tiên hắn gặp thứ khí tức này. Trên thực tế, bốn trăm năm trước ở Triệu quốc, hắn đã gặp một cỗ lệ khí như thế.

Người toát ra cỗ lệ khí khi ấy chính là hắn, Vương Lâm!

Hiện giờ chứng kiến hồn phách linh viên này tản mát ra khí tức giống mình, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải phất lên, nhanh chóng bắt lấy hồn phách này, đồng thời tay trái hắn vung lên, xuất ra một cây hồn kỳ, hút hồn phách này vào bên trong.

Sau khi đặt mấy cái cấm chế bên ngoài, Vương Lâm cũng không quan tâm tới nữa, để cho nó tự sinh tự diệt. Bên trong hồn kỳ còn có mấy hồn phách cường đại, đều do Vương Lâm sưu tầm những năm gần đây, chuẩn bị để tế luyện ma đầu.

Nếu như linh viên này cuối cùng không bị thôn phệ mà ngược lại có thể thôn phệ những hồn phách khác, như vậy con thú này có tư cách trở

thành ma đầu thứ ba. Nếu nó không làm được điều ấy thì chỉ có thể chịu cảnh hồn phi phách tán.

Sau khi thu con thú đó xong, thần sắc Vương Lâm vẫn bình thản, thân thể bay ra khỏi đình viện, hướng về phía Nam uyển.

Ngay khi bổn tôn của Vương Lâm từ trong tàn ảnh của cấm chế xuất hiện, trong đệ tam các cách xa Nam uyển, mi tâm Lý Mộ Uyển đột nhiên chấn động. Nàng dù đang luyện đan dược đến bước trọng yếu, thân thể bỗng dưng run rẩy, sau đó liền ném dược liệu trong tay xuống, không để ý gì tới đan lô, chẳng nói một lời chạy vọt ra khỏi phòng.

Một lô tứ phẩm linh đan, trong mắt nàng chẳng thể nào so sánh với thân ảnh của người kia.

Vừa rồi mi tâm nàng rung động trong nháy mắt chính là chỗ hồn huyết. Một tia thần thức của người đó lưu lại bỗng dưng ba động, mơ hồ lộ ra một tia ý niệm như trăm sông muốn dồn về biển.

Dường như ở phía trước kia có một khối nam châm cực lớn đang thu hút tia thần thức trong mi tâm của nàng, khiến nó điên cuồng rung động, chỉ muốn thoát khỏi thân thể bay đi.

Hiện tượng này hai trăm năm nay nàng chưa từng gặp qua, nhưng lúc này trong lòng nàng có một nỗi mong chờ. Chẳng lẽ người mà mình chờ

đợi hai trăm năm kia đang ở cách đây không xa!!

Lý Mộ Uyển hít thật sâu một hơi, nhanh chóng bay ra khỏi lầu, muốn xuất viện, nhưng lúc này một tiếng nói dễ nghe từ ngoài vườn truyền đến:

- Sư muội, ngươi muốn đi đâu?

Trong mắt Lý Mộ Uyển hàn quang lóe lên, thân thể vẫn lao tới. Chẳng qua một bóng trắng rất nhanh chặn thân thể nàng lại. Bóng trắng này là một nam tử trung niên.

Người này nhìn Lý Mộ Uyển, trong ôn hòa lại có vẻ kinh ngạc nói:

- Sư muội, ngươi còn chưa trả lời ta, ngươi muốn đi đâu? Ấy, dáng vẻ ngươi vội vã như vậy, ta đúng là hiếm gặp.

Hàn quang trong mắt Lý Mộ Uyển trở nên mãnh liệt chưa từng có. Nàng nhìn chằm chằm vào đối phương, cố nén tia thần thức đang ngày càng ba động mãnh liệt ở mi tâm, từng lời lạnh lùng như sương giá mùa đông thốt ra:

- Tôn Trấn Vĩ, ngươi chẳng lẽ tưởng rằng bằng vào tu vi Kết Đan hậu kỳ của ngươi có thể ngăn cản ta sao. Nếu không tránh ra đừng trách sư muội

này vô lễ!

Nam tử trung niên ôn hòa cười, nói:

- Sư muội, nơi này là Vân Thiên Tông, ta làm sao lại ngăn cản ngươi. Không biết sư muội đi đâu, ta muốn đưa ngươi đi.

Cùng lúc này, Vương Lâm đã đi tới Nam uyển. Nhìn bên trong Nam uyển sương trắng bao trùm, mặt không không hề đổi sắc.

Trong Vân Thiên Tông, Nguyên Anh kỳ tu sĩ chủ yếu tập trung tại ngoại viện. Nội viên vẫn có nhưng họ hầu như đặt toàn bộ tinh lực vào luyện đan, rất hiếm khi tranh đấu với người khác, luôn trường kỳ bế quan luyện đan.

Ví dụ như trong Nam uyển này, cũng có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Người này hiện đang ở trong mật thất dưới lòng Nam uyển, chỗ gần địa hỏa nhất, lấy anh hỏa bản thân kết hợp với địa hỏa luyện chế một lô đan dược giúp tăng tiến tu vi.

Vương Lâm trên nửa đường tới gần Nam uyển đã thu liễm khí tức toàn thân, hành động như quỷ mỵ cho nên không hề bị ai phát hiện. Lúc này hắn đang đứng ở ngoài Nam uyển, nhìn sương trắng khắp nơi, nhấc chân lên, không chút do dự tiến vào.

Trình Hiền đã từng nói với Vương Lâm chỗ hắn ở. Lúc này sương trắng trong Nam uyển dưới mắt Vương Lâm không hề có chút tác dụng ngăn trở, thần thức hắn đảo qua, cả Nam uyển liền hiện rõ ràng.

Ở gần trung tâm, thần thức Vương Lâm bất ngờ phát hiện dưới đất có một cỗ khí tức Nguyên Anh ba động. Với kinh nghiệm của Vương Lâm, cỗ khí tức này là của Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ.

Thần thức Vương Lâm đảo qua trong nháy mắt, người này cũng nhận ra sự tồn tại của Vương Lâm. Tu sĩ này cả kinh, đang muốn từ chỗ bế quan đi ra nhưng thân thể chợt dừng lại, nhìn đan đỉnh đang phát ra dược hương thơm mát, không khỏi do dự một chút.

Về phần Vương Lâm, cũng chẳng nói một lời. Hắn phát hiện ra ở đây có tu sĩ nguyên anh kỳ, hơn nữa tu vi chỉ là sơ kỳ, lập tức tay áo phải phất lên. Một cây tiểu kỳ màu đen từ đó bay ra.

Chỉ trong nháy mắt, tiểu kỳ nọ liền đón gió lớn vụt lên, bao vây nơi tu sĩ nguyên anh kỳ nọ đang bế quan lại.

Khóe miệng Vương Lâm lộ một tia cười lạnh. Nếu tu vi đối phương là nguyên anh trung kỳ thì hắn sẽ không chút do dự, bỏ qua việc trợ giúp Trình Hiền, lập tức lui về Bắc uyển.

Nhưng hiện tại, đối phương chỉ là sơ kỳ, Vương Lâm chẳng có chút sợ hãi gì. Tuy rằng Cấm phiên không có hắn chủ trì uy lực sẽ giảm rất nhiều, nhưng vây khốn một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ trong một khắc thì hoàn toàn có thể.

Trong một khắc này cũng đủ để Vương Lâm hoàn thành tất cả mọi chuyện.

Không để ý tới tu sĩ nguyên anh kỳ kia nữa, Vương Lâm thong dong đi vào bên trong màn sương trắng. Hành động phóng thích Cấm phiên vây khốn tu sĩ nguyên anh kỳ nọ của hắn không hề bị bất kỳ kẻ nào phát giác.

Vương Lâm thong dong đi xuyên qua màn sương, rất nhanh đã tới nơi ở của Trình Hiền. Thần thức hắn đảo qua, phát hiện Trình Hiền đang ở đây, chỉ có điều trạng thái của hắn có chút nguy kịch.

Trình Hiền nằm trên giường trong phòng, ánh mắt trân trối nhìn lên trần, hai hàng nước mắt chảy xuống. Linh lực trong cơ thể hắn cực kỳ hỗn loạn, vận động tán loạn. Bên cạnh hắn lúc này là một trung niên nam tử dáng vóc đẫy đà.

Người này cau mày, tay phải bóp miệng Trình Hiền, vừa cho một viên đan dược vào, vừa cho hắn uống vừa mắng:

- Tên đệ tử ngốc này, lão tử đã sớm nói với ngươi rồi. Hồng nhan họa thủy mà. Ngươi hết lần này tới lần khác đều không chịu nghe. Hừ, nhất là Đồng nha đầu kia tâm cơ lại càng thâm độc, loại như ngươi mà có thể chinh phục ả sao. Bây giờ thì tốt rồi. Từ nay về sau đừng có cả ngày nhớ thương nó nữa, tập trung theo vi sư luyện đan mới là chánh đạo!

Trình Hiền ngoảnh mặt làm ngơ. Đan dược vào trong cơ thể hắn, giúp linh lực dần dần bình ổn lại.

Sư phụ hắn thở dài nói:

- Ta biết ngươi không cam lòng, nhưng ngươi còn muốn cứng đầu sao? Nếu không vì nể cái mặt già này của ta, cái mạng nhỏ của ngươi đã chẳng còn rồi. Đông uyển mà ngươi cũng dám xông vào sao? Ngươi cũng không nên trách vi sư lúc này cấm chế thân thể ngươi. Đông uyển nói nếu ngươi lại tới làm chuyện hồ đồ thì họ sẽ phế tu vi của ngươi đó.

Trung niên mập mạp này lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 218: Kiên quyết.

Vương Lâm đứng bên ngoài đình viện, thần thức sau khi thấy tất cả, hơi trầm ngâm. Thân thể hắn vọt lên, tiến vào bên trong đình viện. sư phụ của Trình Hiền căn bản chẳng phát hiện được điều gì, Vương Lâm đã đi vào phòng Trình Hiền.

Hắn nhìn Trình Hiền, tay phải vung lên, nhất thời phá giải cấm chế hạn chế hành động của Trình Hiền. Thân thể Trình Hiền run lên, lập tức ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ oán hận, cắn răng nói:

- Ngươi là do ả tiện nhân đó phái tới giết ta sao. Động thủ đi, lão tử không sợ!

Vương Lâm đeo mặt nạ, hơn nữa lúc này vô luận là khí tức hay tu vi đều hoàn toàn khác trước, cho nên Trình Hiền căn bản không thể nhận ra hắn.

Vương Lâm nhìn Trình Hiền một cái, tay trái phất lên. Một đạo cấm chế xuất hiện trước người, trong nháy mắt mở rộng ra bao trùm cả căn phòng.

Ánh mắt Trình Hiền sững lại, lập tức lộ vẻ sầu thảm cười, nói:

- Ả tiện nhân kia thật là có thủ đoạn, lại có thể mời tiền bối ngoại viện tới đối phó với loại tiểu nhân vật như ta. Tới đây đi, muốn giết thì giết. Lão tử mà nhíu mày một chút thì không gọi là Trình Hiền.

Sau khi đã thiết hạ cấm chế xung quanh, ngữ khí Vương Lâm lạnh như băng, chậm rãi nói:

- Ta đích xác là được người nhờ tới, nhưng không phải là tới giết ngươi mà là giúp ngươi. Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, kể lại chi tiết một chút.

Trình Hiền ngẩn ra, nhìn Vương Lâm một lượt sau đó mới do dự nói:

- Tiền bối được ai nhờ tới?

Vương Lâm nhướng mày, lãnh đạm nói:

- Ta cho ngươi nói ba câu. Vừa rồi coi là câu đầu tiên. Nếu sau hai câu nữa mà còn chưa nói cho rõ ràng thì chuyện này kể như xong.

Trình Hiền cắn răng, trên mặt hiện lên thần sắc dứt khoát, nói:

- Công Tôn Đồng ở Đông uyển, là ả, tất cả đều do ả hại. Ả tiện nhân đó, tiếp xúc với ta là có mục đích, là vì muốn đại viên và nhị viên.

Vương Lâm trầm ngâm một chút nói:

- Linh viên này là của ngươi sao?

Vương Lâm hỏi câu này rất khéo léo. Phải biết rằng trong Vân Thiên Tông có rất nhiều linh thú. Tác dụng của linh thú vốn là để người luyện đan sử dụng. Nếu vậy thì chuyện do Công Tôn Đồng làm cũng không có gì quá đáng.

Trình Hiền gật đầu nói:

- Ta hiểu ý của tiền bối. Nhưng đại viên và nhị viên không phải là linh thú của Vân Thiên Tông, mà là trước khi ta tiến vào Vân Thiên Tông đã có được. Dựa theo quy củ của tông, hai con linh thú này là của ta.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói:

-Vậy Công Tôn Đồng tiếp cận ngươi là vì linh viên này. Ngươi vì muốn lấy lòng mỹ nhân nên đã tặng chúng cho ả, phải không?

Trên mặt Trình Hiền lộ vẻ hối hận, kích động nói:

- Nhưng mà ....ta tưởng ả muốn dùng linh viên làm vật cưỡi. Ta đâu ngờ ả lại chú ý tới nội đan của linh viên! Đại viên sau khi bị lấy nội đan đã mất tích, hẳn là đã chết. Bây giờ chỉ còn lại nhị viên. Ta đã nhiều lần tới Đông uyển tìm tiện nhân đó nói lý nhưng đều bị ngăn lại. Còn có đệ tử của Mộc đại tiên sinh là Lữ Tùng, chính hắn nhiều lần đả thương ta.

Vương Lâm nhíu mày. Hắn vốn không muốn dính vào chuyện thế này, nhưng Trình Hiền dù sao cũng đã giúp hắn có được phương thuốc trúc cơ đan. Về tình về lý, hắn đều phải trợ giúp.

trầm mặc một chút, Vương Lâm nhìn Trình Hiền một cái, bình thản nói:

- Ngươi muốn trả thù ra sao?

Hai mắt Trình Hiền đỏ bừng, cắn răng nói:

- Nếu như nhị viên không sao thì coi như xong. Nếu như Trình Hiền ta biết linh viên đã chết thì ta muốn bọn chúng bị chôn cùng!

Vương Lâm gật đầu, ngữ khí nhẹ nhàng nói:

- Như ý ngươi!

Nói xong thân thể hắn lùi về phía sau, trong nháy mắt liền rời khỏi phòng, biến mất vô ảnh vô tung.

Trình Hiền ngơ ngác nhìn nơi Vương Lâm vừa đứng, ánh mắt lộ vẻ mê mang.

Lại nói về Vương Lâm, hắn ra khỏi phòng Trình Hiền liền tăng tốc. Nhưng ngay lúc hắn rời khỏi Nam uyển, đột nhiên hắn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía xa.

Ở nơi đó, hắn cảm nhận được một tia thần thức ba động. Trầm mặc một chút, Vương Lâm xoay người lùi lại, vung tay phải lên. Thân thể hắn lập tức hóa thành sương trắng, trong nháy mắt liền biến mất.

Thân thể hắn vừa mới biến mất, thân ảnh Lý Mộ Uyển đã nhanh như chớp phóng tới. Phía sau nàng còn có trung niên nhân vẻ mặt ôn hòa kia.

- Sư muội, rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?

Người này cau mày, chậm rãi nói.

Lý Mộ Uyển dừng lại, thông qua thần thức ở mi tâm, nàng có thể cảm nhận được, người nọ đang ở đây. Nhưng tại sao lại không nhìn thấy hắn. Lý Mộ Uyển cười khổ. Nàng vốn thông minh hơn ngươi, lúc này hiểu rằng hiển nhiên đối phương không muốn gặp mình.

Lý Mộ Uyển cắn cắn môi, khuôn mặt buồn bã, nhẹ giọng nói:

- Ta biết ngươi đã tới rồi. Tại sao ngay cả gặp nhau một lần ngươi cũng không chịu chứ?

Trung niên nam tử nọ biến sắc, thần thức quét qua một vòng nhưng không thấy điều gì dị thường. Hắn nhíu mày, hồ nghi nhìn Lý Mộ Uyển, nói:

- Sư muội, ai tới rồi? Nơi này không có bất cứ ai!

Lý Mộ Uyển cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ vẻ buồn bã, thanh âm trầm thấp nhưng rõ ràng, nhẹ giọng nói:

- Uyển nhi không mong gì khác, chỉ mong có thể thấy mặt chàng. Hai trăm năm qua Uyển nhi hoàn toàn dựa vào bình linh dịch chàng tặng lúc ban đầu để duy trì sinh cơ. Nếu hôm nay chàng không hiện thân, Uyển

nhi sẽ tự vẫn ngay lập tức. Coi như là chấm dứt một chấp niệm trong lòng Uyển nhi.

Ánh mắt trung niên nam tử chớp động, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh.

Lúc này, một tiếng thở dài từ trong màn sương trắng truyền tới. Ngay sau đó một thân ảnh mơ hồ chậm rãi từ trong sương mù đi ra. Người này chính là Vương Lâm. Hắn xuất hiện khiến khuôn mặt trung niên nam tử nọ cực kỳ khó coi. Nhưng hắn không dám coi thường vọng động mà tay phải chậm rãi sờ vào túi trữ vật.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn Vương Lâm, nước mắt tuôn rơi. Cho dù đối phương mang mặt nạ nhưng nàng có thể khẳng định, kẻ trước mắt chính là người đó!

Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói:

- Chàng tới rồi.

Vương Lâm cười khổ nói:

- Ngươi sao phải khổ như vậy?

Nói xong ánh mắt hắn lạnh lùng hướng về phía trung niên nam tử kia, ngữ khí bình thản nói:

- Lúc ngươi đạt tay lên túi trữ vật chính là lúc ngươi mất mạng đó!

Trung niên nam tử lập tức sững lại. Sắc mặt hắn lại biến đổi. Đối phương khiến hắn cảm thấy cực kỳ quỷ dị. Rõ ràng hắn chỉ có tu vi Kết Đan hậu kỳ nhưng lại khiến hắn có cảm giác áp bách như khi đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Hắn lúc này không chút nghi ngờ, nếu tay mình chạm vào túi trữ vậy, hiển nhiên sẽ bị đối phương giết chết. Mồ hôi trên trán hắn tuôn như mưa, đành gượng cười nói:

- Huynh đệ đã là bạn cũ của Lý sư muội thì cũng là bằng hữu của Vân Thiên Tông chúng ta, tại hạ nào dám làm bừa chứ. Huynh đệ hiểu lầm rồi.

Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, trong lòng như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng giờ đây một chữ cũng không thốt thành lời. Nàng trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Ngọc giản đó, chàng còn giữ không?

Vương Lâm nhìn giai nhân trước mắt, trầm mặc rồi lắc đầu nói:

- Ném đi rồi!

Thân thể Lý Mộ Uyển run rẩy, ánh mắt lộ vẻ bi ai. Nàng mạnh mẽ cố gắng trấn định, mấp máy môi, thấp giọng nói:

- Ném rồi thì thôi. Vốn dĩ cũng không đáng giá mà.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng nàng đang đau đớn vô cùng. Nỗi đau này giống như thủy triều, tràn ngập trái tim nàng.

Thanh long ngọc giản nọ là do nàng năm đó hao hết tâm thần, thậm chí trả giá bằng thọ nguyên mới khắc nên. Nếu không vì lần đó tâm huyết bị hao tổn quá độ thì chỉ dựa vào những đan dược những năm gần đây, dù nàng không đạt tới Nguyên Anh thì cũng đạt tới cảnh giới giả anh rồi, sao lại vẫn dậm chân tại chỗ ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ chứ!

Lúc này nghe thấy ngọc giản đó bị người ấy vô tình ném đi, trong lòng nàng vô cùng đau đớn nhưng nàng vẫn cố trấn định, tuy vậy thân thể không tự chủ được run lẩy bẩy, khuôn mặt xinh xắn trở nên tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Vương Lâm quay đầu đi, không nhìn Lý Mộ Uyển, trầm mặc một lúc rồi nhẹ giọng nói:

- Ta đi....

Nói xong hắn chậm rãi bước từng bước về phía trước.

Trong lòng Lý Mộ Uyển đau đớn vô cùng. Nàng nhìn bóng lưng Vương Lâm, cười nhẹ. Nụ cười nọ nhìn vào, rõ ràng là tiếng khóc vô thanh.

- Thủy tổ Vân Thiên Tông muốn ta kết thành đạo lữ song tu với người này. Ta trước đây có từ chối nhưng bây giờ.....ta còn lý do gì nữa. Nếu ba tháng sau ngươi còn ở Sở quốc, hy vọng ngươi tới tham dự.....

Đôi chân Vương Lâm lập tức run lên, đáy lòng nổi lên những tình cảm phức tạp. Hắn im lặng.

Đôi mắt Lý Mộ Uyển sáng ngời. Nàng đang chờ một câu trả lời thuyết phục.

Trung niên nam tử kia lúc này đã rõ ràng vì sao Lý Mộ Uyển đối với chuyện song tu lại kiên quyết đến thế. Hóa ra là vì người này. Trong mắt hắn bình tĩnh, nhưng lại thoáng hiện lên một tia sát khí.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu. Hắn vẫn quay lưng, ngữ khí trầm thấp nói:

- Chúc mừng!

Nói xong thân ảnh hắn dần dần đi xa....

Thân thể Lý Mộ Uyển run rẩy, một lúc sau nước mắt không kìm được chảy xuống. Nàng thì thào:

- Ta hận ngươi.....hận ngươi!!!!!

Trung niên nam tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiến lại thấp giọng ôn hòa nói:

- Sư muội, hắn đã đi rồi!

Lý Mộ Uyển cắn cắn môi dưới, cũng không để ý tới trung niên kia một chút nào, xoay người lại trở về.

Sắc mặt trung niên nam tử vẫn ôn hòa như trước, nhưng trong lòng thầm cười lạnh, nghĩ:

- Tiện nhân, để có được nguyên âm hơn hai trăm năm của ngươi, ta phải thúc dục để thủy tổ đáp ứng chuyện song tu với ngươi. Khi mà có được nguyên âm của ngươi, cộng với những đan dược ta đã sưu tầm mấy năm nay, chuyện đột phá Kết Đan kỳ đã nằm trong tầm tay. Nếu lúc đầu ngươi đồng ý gả cho ta thì ta còn tôn trọng ngươi một chút. Nhưng bây giờ ư, đợi ta đạt tới Nguyên Anh sẽ dùng đủ mọi cách dâm nhục ngươi để rửa mối hận ngươi năm lần bảy lượt cự tuyệt ta!

Vương Lâm rời khỏi Nam uyển. Ngay cả khi hắn là một kẻ vô tình thì đối mặt với Lý Mộ Uyển hắn cũng cảm thấy rất có lỗi với nàng. Hắn không phải không thể tiếp nhận nàng mà làm hắn vẫn còn những việc phải làm, còn những đoạn đường phải đi, thực sự không thích hợp mang theo một người phụ nữ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 219: Hai tháng. (1+2)

Thực ra Vương Lâm cũng không vô tình với Lý Mộ Uyển như hắn nói. Không biết còn bao lâu hắn mới thành anh, nếu trong lúc này tiếp nhận Lý Mộ Uyển, như vậy sẽ dẫn tới một loạt biến cố. Đến lúc đó sợ rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sau đó Lý Mộ Uyển chắc chắn sẽ bị liên lụy. Điều này không phải là điều Vương Lâm mong nhìn thấy.

Hắn thở dài, trái tim tự nhiên cuộn sóng, hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh được. Mang theo tâm tình phức tạp, Vương Lâm rời khỏi Nam uyển.

Trong lòng hắn thầm tính toán, trong nửa khắc thời gian còn lại, cần phải làm xong mọi chuyện, nắm chắm thời gian. Vì thế thân ảnh hắn thoáng động, phóng đi như thiểm điện, nhanh chóng bay tới Đông uyển.

Sau khi tới nơi, Vương Lâm cũng không lập tức tiến vào mà đi vòng quanh bốn phía, liên tục đánh ra mấy cấm chế. Sau đó cước bộ hắn không dừng lại, nhanh chóng tăng tốc. Thần thức cường đại giúp hắn không bị đệ tử tuần tra Đông uyển phát hiện. Chẳng qua khi Vương Lâm vừa tiến vào trong Đông uyển, trong nháy mắt tất cả tiên hặc đều run rẩy, từ trên không trung hạ xuống, mặc cho nữ tu đang cưỡi có vung roi thế nào cũng không dám bay lên.

Thân ảnh Vương Lâm cực nhanh, hóa thành một đạo tơ mỏng, tiến nhập vào Đông uyển. Xuyên qua tầng tầng mây mù, toàn bộ cảnh đẹp của Đông uyển đã hiện ra trước tầm mắt Vương Lâm.

Nơi này khi nhìn từ bên ngoài đã như tiên cảnh, giờ tiến vào bên trong thì cái loại cảm giác như tiến vào tiên cảnh này càng thêm mãnh liệt. Sự tinh xảo đẹp đẽ của lầu các, đình đài hiển hiện trước mắt không phải nhìn mơ hồ từ ngoài có thể tưởng tượng được.

Một đạo cầu vồng bảy sắc từ nơi sâu nhất trong Đông uyển hiện ra, cắt ngang qua bầu trời. Đám nữ tu như tiên nữ bay lượn khắp không trung.

Chỉ đáng tiếc là đám tiên hạc hiện giờ đang run rẩy toàn thân, không dám đứng lên. Vì vậy mà cảnh đẹp của nơi này hơi khiếm khuyết một chút.

Dựa theo đường đi do Trình Hiền mô tả. Tốc độ của Vương Lâm rất nhanh, dưới tình huống không bị kẻ nào phát hiện đã đi tới phía tây Đông uyển. Trong khu lầu các bằng ngọc này, hắn tìm được khuê phòng của Công Tôn Đồng. Thần thức đảo qua, Vương Lâm lập tức ngẩn người. Hắn thấy một màn hơi quỷ dị.

Khẽ nhíu mày, thân thể nhoáng lên liền chui vào phòng. Chỉ thấy trong phòng có một tầm màn, nhìn qua đó là thân thể hai người đang tắm.

Nhìn xuyên qua bình phong, hai nữ tử này vóc người nở nang cân đối, hiện giờ đang ve vuốt thân thể nhau. Hai ngươi chậm rãi dây dưa ôm ấp.

Cùng lúc đó là từng tiếng hít thở hổn hển truyền tới.

Dưới thần thức của Vương Lâm, một màn của hai nàng bách hợp (1) này bị hắn nhìn rõ ràng từng chút một. Bỗng một người nữ tử vừa thở gấp, vừa run giọng nói:

- Đồng tỷ, Trình Hiền đó...A!

Nàng vừa mới nói được một nửa đã bị nữ tử kia mơn trớn nơi hạ thân, hình như bị chạm vào nơi mẫn cảm.

(1): lesbian

Một lúc lâu sau, thanh âm mềm mại của một nữ tử từ sau bình phong truyền ra:

- Linh nhi, ngươi vẫn còn nhớ thương gã Trình Hiền đó sao? Không sai. Là ta lừa gạt hắn đó. Nhưng cũng không phải vì ngươi đó sao. Đan dược ngươi luyện chế lại thiếu một viên nội đan. Ta chẳng qua chỉ lừa lấy từ trên người linh viên kia mà thôi.

- Nhưng... Nhưng còn Lữ Tùng.....

Nữ tử được gọi là Linh nhi kia chính là Trình Linh.

- Không cần dùng nữa. Ngươi tin ta đi, ngày mai sau khi Lữ Tùng tới ta sẽ bố trí cho hắn, cam đoan sẽ không có vấn đề gì. Lữ Tùng đó cùng lắm là cho hắn chút ít lợi ích là xong. Tới đây đi, vừa rồi tỷ tỷ đã hầu hạ ngươi như vậy, giờ tới lượt ngươi.

Vương Lâm vẫn chưa đi vào mà tay phải điểm vào mi tâm của mình. Đột nhiên Hứa Lập Quốc từ trong đó bay ra. Hắn nhìn chằm chằm vào bình phong, hai mắt lộ vẻ hưng phấn.

- Ta không cần biết ngươi làm cách nào, hỏi xem linh viên đang ở đâu, lấy hồn phách chúng xong rồi thì ra gặp ta!

Vương Lâm nói xong xoay người rời khỏi phòng.

Hứa Lập Quốc như chưa bao giờ hưng phấn tới vậy. Lần đầu tiên hắn cảm thấy đi theo Vương Lâm thực sự là quyết định chính xác. Chuyện ướt át tới mức này, hắn dù không còn huyết nhục mà đã trở thành ma đầu cũng vẫn có cảm giác!

Hứa Lập Quốc cười hắc hắc, không nói thêm một lời, bỗng nhiên chui tọt vào bên trong bình phong.

Không lâu sau, vẻ mặt hắn thỏa mãn đi ra, há mồm phun hai cái hồn phách vào mi tâm Vương Lâm.

- Linh viên đó đã chết!

Cùng lúc đó hắn truyền tới một đạo thần niệm.

Tay phải Vương Lâm phất lên, trong tay hắn xuất hiện một cây kỳ hồn, đem hai cái hồn phách kia bỏ vào. Sau đó trầm ngâm một chút rồi xoay người đi vào trong phòng, lấy túi trữ vật của nhị nữ, lúc này mới rời khỏi phòng.

Lúc này cũng vừa hết một khắc, thần niệm của Vương Lâm khẽ động, cây Cấm phiên vây khốn tu sĩ Nguyên Anh kỳ tại Nam uyển lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một đạo hắc mang, trong nháy mắt bay đi.

Cùng lúc đó trong Nam uyển truyền tới một tiếng gầm giận dữ. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ nọ nhảy ra, thần thức quét qua một vòng, lập tức tập trung về Đông uyển, bay vọt tới.

Ngay sau đó trong Đông uyển cũng truyền ra một đạo thần thức mạnh mẽ. Đạo thần thức này lộ sự tức giận, sau khi quét qua Vương Lâm, một nữ tử từ trung tâm Đông uyển liền bay ra.

Vương Lâm không nói một lời, xoay người phóng đi.

Nữ tử kia cả người bị hắc vụ bao phủ, không thấy rõ tướng mạo. Nàng sau khi xuất hiện, thân thể liền lóe lên, đuổi theo Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Mắt thấy đối phương càng ngày càng gần, miệng hắn hiện một nụ cười lạnh, tay phải vung lên liên tục, đánh ra từng đạo cấm chế, bỗng nhiên hướng về phía nữ tử kia hạ xuống.

- Không biết tự lượng sức!

Nữ tử kia cười lạnh, vỗ túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một cái làn hoa. Nàng vung tay lên, lập tức vô số cánh hoa bảy màu từ trong làn bay ra. Những cánh hoa này đều ẩn chứa một lực lượng hủy thiên diệt địa, nhanh chóng phủ đầy trời bay tới cấm chế.

Tu vi của nữ tử này cũng là Nguyên Anh sơ kỳ. Ánh mắt Vương Lâm vẫn không thay đổi, trong lòng thoáng hiện lên một tia châm chọc. Chỉ thấy những cấm chế kia sau khi đụng vào cánh hoa, trong nháy mắt liên phân liệt, hóa thành vô số cấm chế, số lượng khổng lồ điên cuồng tản ra bốn phía. Mặc dù có một số ít vẫn bị cánh hoa phá tan nhưng đại bộ phận vẫn trôi nổi trong không trung, sau đó bay nhanh tới tụ lại, hình thành một đạo cấm chế, với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt hình thành một đạo cấm chế đánh thẳng vào cấm chế bên dưới Đông uyển.

Đông uyển này Vương Lâm lần trước đã phát hiện ra là được một đạo cấm chế khổng lồ tạo thành sức nâng lên. Uy lực cấm chế này rất lớn, trong thời gian ngắn hắn cũng không thể phá giải. Nhưng Vương Lâm không muốn phá giải cấm chế. Mục đích duy nhất của hắn là làm cho cấm chế khổng lồ này mất đi sự cân bằng.

Nếu như thế thì dùng cấm bình thường không thể làm được. Nhưng Vương Lâm lại dùng một loại cấm chế thượng cổ. Hơn nữa trước đó hắn đã cố tình bố trí không ít cấm chế khác.

Lúc này trong ứng ngoài hợp đánh vào đạo cấm chế khổng lồ của Đông uyển. Một trận âm thanh ầm ầm từ Đông uyển vọng ra.

Cấm chế khổng lồ lập tức mất đi sự cân bằng, Đông uyển đang tung bay giữa không trung lập tức bị nghiêng đi. Cùng lúc đó vang lên một loạt tiếng thét chói tai, vô số nữ tu đều bay lên, trên mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên và kinh hãi.

Vương Lâm làm xong những chuyện này, chân không dừng lại, nhanh chóng bay đi. Nữ tử đang truy kích nọ lúc này đành cắn răng, không thể tiếp tục đuổi theo mà lui về vội vàng gia cố lại cấm chế khổng lồ kia.

Vương Lâm bay thẳng khỏi Đông uyển. Hắn biết việc này cũng không giữ chân được bao lâu, chẳng mấy chốc tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của Vân Thiên Tông cũng sẽ tới đây đuổi bắt hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên từ xa truyền tới một đạo thần thức cường hãn. đạo thần thức này đảo qua người Vương Lâm, truyền tới một tiếng hừ lạnh. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Nếu là người khác hiển nhiên thần thức sẽ bị hao tổn. Nhưng thần thức của hắn cực kỳ khổng lồ, sau khi ly thể mặc dù đã bị tu vi hạn chế, không thể giết được tu sĩ từ Nguyên Anh trở lên nhưng nói về lực lượng thì dù là tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng không so sánh được. Bây giờ tuy do cực hạn thân thể, chỉ có thể phát huy tới tu vi Kết Đan hậu kỳ nhưng làm sao hắn có thể bị thần thức của một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ làm bị thương được.

Thân thể hắn hầu như không dừng lại, lập tức bay tiếp.

Chủ nhân thần thức nọ liền ngẩn ra, nhưng nhanh chóng tập trung vào Vương Lâm, thân thể lại nhanh chóng từ ngoại tông bay tới.

Lúc này, một bóng đen từ xa bay tới, rơi vào tay Vương Lâm hóa ra là một cây tiểu kỳ. Tiểu kỳ này chính là thứ đã nhốt Nguyên Anh tu sĩ ở Nam uyển.

Cấm Phiên vào tay, trong mắt Vương Lâm lộ một tia cười lạnh. Thân thể hắn trầm xuống, rơi trên mặt đất. Thân thể quay một cái, dưới chân lập tức xuất hiện một vòng cấm chế. Ngay sau đó thân hình hắn liền biến mất.

Mặc cho thần thức kia tập trung cũng không còn thấy bóng dáng hắn.

Lúc này thân thể Vương Lâm dưới tác dụng của cấm chế đã về tới động phủ. Động phủ này bên ngoài có cấm chế ngăn cản thần thức.

Cùng lúc đó, phân thân của Vương Lâm tại Bắc uyển đã ở trong đình viện. Phân thân chậm rãi trồi lên từ dưới đất, sau đó lập tức chỉnh trang lại một chút, rồi khoanh chân ngồi trong phòng, nhắm mắt lại.

Việc này thế là coi như chấm dứt. Nửa tháng sau, những lời đồn đại về bổn tôn của Vương Lâm từ bên trong Vân Thiên Tông truyền ra, tam sao thất bản đủ loại.

---o0o---

Phải biết rằng đây là một đại sự mà bao lâu rồi Vân Thiên Tông chưa từng phát sinh. Hơn nữa đối phương đột nhập vào trong tông, cuối cùng lại biến mất vào lòng đất trong nháy mắt, chẳng khác gì tát cho Vân Thiên Tông một cái thật đau.

Việc này thậm chí còn kinh động tới mấy người đã bế quan lâu năm, thủy tổ Nguyên Anh hậu kỳ đang muốn đánh sâu vào Hóa Thần kỳ. Cuối cùng dưới sự điều tra, mục tiêu đều chỉ tới hai nữ tử mất tích ở Đông uyển. Người thứ nhất là Trình Linh, người thứ hai là Công Tôn Đồng.

Thậm chí kẻ có chút liên quan như Trình Hiền, Lữ Tùng cũng đều bị tra xét. Ngay cả Vương Lâm cũng bị gọi tới. Cuối cùng lại có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ dùng thần thức xem xét xem có nói dối hay không. Chẳng qua thần thức của Vương Lâm vượt hắn quá xa, cuối cùng hiển nhiên không tra xét được gì.

Không biết phải làm sao, rốt cục vệc này đành bỏ qua.

Về phần Lý Mộ Uyển không bị liên quan chút nào. Việc này cũng phải nói tới công của Kỳ sư huynh. Người này tâm cơ thâm trầm. Hắn biết rõ việc này tất nhiên có liên quan tới người Lý Mộ Uyển gặp. Đối phương thần thông như thế khiến hắn không khỏi âm thầm kinh hãi. Ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không thể ngăn trở được hắn, đi lại tự do trong Vân Thiên Tông. Nếu đã thế mà hắn còn dám tiết lộ, đối phương rất có khả năng thần không biết quỷ không hay vào Vân Thiên Tông lấy mạng hắn.

Cuộc sống của Vương Lâm lại trở lại bình yên. Chẳng qua nội tâm hắn vẫn luôn hiện lên nụ cười buồn bã của Lý Mộ Uyển. Mỗi lần như vậy trái tim hắn đều có cảm giác đau đớn.

Loại cảm giác này sau khi Vân Thiên Tông đột nhiên phát thiếp khắp Sở quốc báo tin một trong ba vị ngũ phẩm luyện đan sư - Lý Mộ Uyển hai tháng sau sẽ cùng ngoại tông Tôn trưởng lão - Tôn Trấn Vĩ kết thành đạo lữ song tu, lập tức bị đẩy tới cực hạn.

Vương Lâm an tĩnh ngồi trong phòng. Một ngày một đêm sau, hắn thở dài, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, trong mắt lóe hàn mang. Hắn đột nhiên đứng lên, không chút do dự rời khỏi phòng, ra khỏi đình viện hướng về phía Nam uyển đi tới.

Đoạn đường này cũng không phải thuận lợi. Trong sương trắng hắn bị ngăn trở lại, nhưng sau khi báo tính danh liền có người đi đưa tin cho Lý Mộ Uyển. Đợi một chút, sương trắng quay cuồng, lộ ra một cái thông đạo.

Vương Lâm chậm rãi cất bước. Bước chân hắn mặc dù chậm rãi nhưng lại có cảm giác vô cùng kiên định.

Sau khi đi tới khu uyển lầu của Lý Mộ Uyển, trong lầu truyền ra thanh âm bình thản của Lý Mộ Uyển:

- Sư phụ ngươi bế quan sắp xong. Nếu có vấn đề gì thì đợi nàng xuất quan hãy nói. Từ nay về sau nếu không được nàng gọi thì chớ tới đây quấy rầy nữa.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu chậm rãi nói:

- Ta cần đan dược có thể trong hai tháng đề cao tu vi lên tới Nguyên Anh kỳ!

Trong phòng, Lý Mộ Uyển bỗng nhiên sững người. Nàng đứng vọt dậy, đẩy cửa phòng ra nhìn Vương Lâm, run giọng hỏi:

- Ngươi.... Ngươi là ai?

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia nhu tình hiếm thấy. Chẳng qua tia như tình này rất nhanh bị sự bình tĩnh thay thế. Hắn trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói:

- Có loại đan dược này hay không?

Lý Mộ Uyển cắn cắn môi. Ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng vô tận. Nàng nhìn Vương Lâm thật sâu. Lúc này đáy lòng này vẫn còn có chút suy tính thiệt hơn nhưng rất nhanh, ánh mắt nàng biến đổi, hai mắt lộ ra một tia hàn mang, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nũng nịu nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lý Mộ Uyển lập tức nhớ ra là thần thức nơi mi tâm của mình không có bất cứ dị động gì. Hiển nhiên người trước mặt này không phải là người nàng đoán. Trong lòng nàng đủ loại hận ý, phiền muộn không tự chủ được dâng lên. Nhưng đối với người trước mắt có thanh âm hình dạng giống Vương Lâm này nàng lại không hận nổi.

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, thở dài, tay phải vỗ túi trữ vật. Nhất thời trong bày tay xuất hiện một cái ngọc giản. Hắn nhìn thoáng qua một chút rồi ném về phía nàng.

Lý Mộ Uyển vừa thấy ngọc giản, thân thể đã nhũn ra. Sau khi tiếp nhận nó, cả người nàng phải tựa vào bên cửa. Nhìn ngọc giản, nước mắt vui sướng của nàng không kìm được chảy xuống.

- Giết Tôn Trấn Vĩ quá đơn giản. Chẳng qua phải chờ tu vi ta đạt tới Nguyên Anh thì Vân Thiên Tông mới không có kẻ nào dám nói gì. Cũng đủ để ta đem nàng tung hoành Sở quốc!

Thanh âm Vương Lâm bình thản nhưng trong đó tràn ngập sự tự tin.

Lý Mộ Uyển ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vương Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng:

- Ngươi, ngươi vào đi.

Vừa nói nàng vừa nghiêng người, tránh khỏi cửa phòng.

Vương Lâm không nói gì, cất bước đi tới. Lúc đi ngang qua người Lý Mộ Uyển, một làn hương bay vào mũi hắn, thấm đẫm lòng người. Bước chân Vương Lâm sững lại, quay đầu nhìn Lý Mộ Uyển. Lúc này hai

người đứng rất gần nhau. Tại vị trí này Vương Lâm có thể thấy rõ khuôn mặt Lý Mộ Uyển càng ngày càng đỏ, thậm chí đã lan dần tới cổ.

Trong mắt Vương Lâm không còn sự lạnh lùng nữa. Hắn vươn tay ôm lấy vòng eo của Lý Mộ Uyển. Thân thể Lý Mộ Uyển lập tức mềm nhũn ra, tựa vào lồng ngực Vương Lâm. Hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, trống ngực của thân thể mềm mại nọ đang đập rộn ràng.

Một lúc lâu sau, Lý Mộ Uyển mấp máy môi, đẩy Vương Lâm ra, nhìn dung mạo hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Bề ngoài của huynh sao lại không giống trước kia?

Vương Lâm buông Lý Mộ Uyển ra, nhìn lướt qua căn phòng một lần rồi mới ngồi xuống ghế. Lý Mộ Uyển đi tới, rót một chén thanh trà cho hắn, sau đó lẳng lặng nhìn Vương Lâm, đợi hắn trả lời.

Vương Lâm mỉm cười, hời hợt nói:

- Mã Lương chỉ là thân thể do đoạt xá. Thân thể hiện giờ mới chân chính là ta.

- Vương Lâm là tên thật của huynh? Còn tu vi của người này, sao so với mấy ngày trước lại kém xa như vậy chứ?

Lý Mộ Uyển mở to đôi mắt, hỏi liền.

Vương Lâm gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Uyển nhi, việc này nếu có thời gian ta sẽ nói chi tiết cho muội. Hiện giờ ta muốn hỏi muội, có đan dược làm cho tu vi Trúc Cơ trong hai tháng đạt tới Nguyên Anh kỳ hay không?

Đôi mắt Lý Mộ Uyển lộ vẻ suy tư, nhẹ giọng nói:

- Có một số thư tịch cổ ghi lại về một loại đan dược cực kỳ quý hiếm có thể làm cho tu vi người ta trong một thời gian ngắn đạt tới Nguyên Anh. Chẳng qua loại đan dược này không phải do phương thuốc đã thất truyền mà chính là dược thảo chủ vị đã tuyệt tích. Hơn nữa lại rất khó tìm được dược thảo thay thế.....

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng trong lòng trầm xuống. Nếu không có loại đan dược này vậy làm sao hắn trong vòng hai tháng đạt tới Nguyên Anh được. Đây thật sự là một vấn đề nghiêm trọng.

Đôi mi thanh tú của Lý Mộ Uyển nhíu chặt, ngồi bên cạnh Vương Lâm cẩn thẩn nhớ lại.

Vương Lâm không làm phiền nàng mà lẳng lặng ngắm nữ tử này. Đã hai trăm năm mà dường như năm tháng vẫn không hề để lại dấu vết trên khuôn mặt nàng. Điểm này khiến cho Vương Lâm cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Tướng mạo của nữ tử này chẳng những không già đi, ngược lại so với năm đo càng thêm kiều mị động lòng người. Mỗi cái giơ tay nhấc chân đều có một cỗ khí chất khiến người ta bồi hồi. Phảng phất giống như là u lan trong thâm cốc, lại có một tia cao ngạo tới cực điểm.

Lý Mộ Uyển trong đầu lướt nhanh các loại điển tịch mà phương thuốc có tác dụng. Một lúc lâu sau, đột nhiên đôi mắt nàng ngời sáng, ngữ khí mang theo một tia vui mừng, nũng nịu nói:

- Là muội sai lầm rồi. Nếu để từ Trúc Cơ tăng ngay lên Nguyên Anh kỳ thì loại đan dược đó trên toàn Chu Tước tinh này cũng vô cùng quý hiếm. Có thể nói là căn bản không có. Nhưng chúng ta có thể đơn giản hóa vấn đề mà. Nói cách khác, hiện giờ muốn giải quyết vấn đề thì có thể khiến huynh từ Trúc Cơ tăng lên Kết Đan. Đợi tới khi đạt Kết Đan xong liền tính tới kết anh thế nào!

Vương Lâm gật đầu.

Lý Mộ Uyển cười thản nhiên, ánh mắt lộ ra một tia tự tin, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nói:

- Nếu để đạt tới Kết Đan kỳ thì loại đan dược đó Uyển nhi có không ít. À, Vương đại ca, trước kia huynh đã dùng dược vật gì chưa?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói:

- Khối phân thân này ta cũng chưa dùng dược liệu gì, ngoài Bồi Nguyên đan thì chỉ có Trúc Cơ đan.

- Trúc Cơ đan?

Đôi mắt Lý Mộ Uyển lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng tiếp tục nói:

- Nếu là Bồi Nguyên đan thì không sai. Dù sao cũng là một trong những đan dược sơ cấp người học luyện đan phải nắm bắt. Nhưng Trúc Cơ đan lại là linh đan nhất phẩm. Vương đại ca, Trúc Cơ đan này huynh tự mình luyện chế sao?

Nói xong nàng như cười như không nhìn Vương Lâm, dịu dàng nói:

- Hừ hừ, muội nhớ ra rồi. Sư phụ huynh là Chu Lâm đang bế quan. Muội bây giờ là sư tổ của huynh.

Cái mặt dày của Vương Lâm hiếm khi đỏ lên, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hắn vội ho một tiếng, nói:

- Trúc Cơ đan là do ta tự luyện lấy. Chẳng qua ta có cho thêm linh dịch trước kia tặng muội.

Đôi mắt Lý Mộ Uyển như tỏa sáng. Nàng đứng bật dậy, gấp giọng hỏi:

- Thứ linh dịch đó huynh còn không?

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt bình thản, gật đầu.

Lồng ngực Lý Mộ Uyển phập phồng, hít sâu một hơi. Nàng vui mừng lẫn sợ hãi nói:

- Vương đại ca, linh dịch đó của huynh còn bao nhiêu? Nhiều không?

Tay phải Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, lập tức xuất ra một bình bạch ngọc đặt trên bàn.

Ánh mắt Lý Mộ Uyển lộ vẻ thất vọng, thì thào:

- Hóa ra chỉ còn một bình. Cũng khó trách. Loại kỳ bảo hãn thế này, vốn sẽ không thể có nhiều.....

Nhưng không đợi nàng nói hết câu, lại thấy trong tay Vương Lâm có thêm một lọ, sau khi đặt ở trên bàn lại tiếp tục xuất ra một lọ nữa, sau đó cứ thế. Cuối cùng tất cả tám lọ linh dịch xếp thành hình chữ nhất đặt trên bàn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 220: Đan dược.

Lý Mộ Uyển mắt chữ a, mồm chữ o, một lúc sau mới hoàn hồn, nhìn tám bình ngọc kia, lại nhìn Vương Lâm, do dự một chút, nhẹ giọng nói:

- Vương đại ca, đây đều là linh dịch sao? Có phải là pha loãng ra không?

Vương Lâm mỉm cười nói:

- Không hề pha loãng đâu. Thứ này giống hệt lich dịch năm đó tặng muội. Đủ chưa? Không đủ ta còn đây.

Sắc mặt Lý Mộ Uyển hồng hào hẳn lên. Nàng ngơ ngác nhìn Vương Lâm, bật thốt lên:

- Vẫn còn?

Vương Lâm gật đầu cười nói:

- Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Hơi thở Lý Mộ Uyển trở nên dồn dập. Nàng cầm lấy một bình ngọc, mở ra cẩn thận nhìn một chút, sau đó lấy loại ánh mắt khó tin nhìn Vương Lâm, hồi lâu mới thốt một câu:

- Vương đại ca, linh dịch này huynh có biết công hiệu của nó không?

- Ta luôn dùng nó để thay đan dược đề cao tu vi. Gần đây phát hiện ra nó có khả năng tăng tỷ lệ thành công khi luyện đan.

Vương Lâm không giấu diếm, chậm rãi nói.

Lý Mộ Uyển ngẩn ra một lần nữa, lập tức lấy ánh mắt cổ quái nhìn Vương Lâm. Một lúc sau nàng cười nói:

- Vương đại ca, huynh thật là phí của trời. Thứ linh dịch này mặc dù muội không biết lai lịch nhưng bình mà năm đó huynh tặng muội, trải qua thời gian muội nghiên cứu, phát hiện linh dịch này dùng để luyện chế đan dược không những đề cao tỷ lệ thành công mà ăn vào còn có khả năng bảo trì dung mạo, kéo dài tuổi thọ. Trọng yếu hơn là vật ấy ẩn chứa linh lực mạnh mẽ. Nếu lấy vật này luyện đan thì loại linh đan mình luyện ra ăn vào sẽ có công hiệu cao hơn bình thường nhiều. Loại linh dịch này nếu chỉ có một giọt thì cũng không phải là trân quý, nhưng nếu quá mười giọt thì ở tu chân giới có thể bán với giá trên trời.

Vương Lâm sau khi nghe xong đôi mắt vẫn bình thản như cũ, nói:

- Ồ? Như vậy muội luyện chế đan dược đối với việc kết anh của ta có phải là càng nắm chắc hơn không?

Lý Mộ Uyển hít sâu một hơi, giọng đầy khẳng định:

- Nếu không có linh dịch này, trong hai tháng muốn đạt tới Nguyên Anh kỳ thì muội không nắm chắc. Chỉ có thể lấy số lượng đổi lấy chất lượng, thành bại cuối cùng không thể đoán trước. Nhưng giờ đây có linh dịch này, muội có thể nắm chắc ba phần khiến huynh trong ba tháng đạt tới Nguyên Anh!

- Ba phần....

Vương Lâm nhướng mày, lập tức gật đầu. Hắn vỗ túi trữ vật, bên trong xuất ra một cái đan lô. Cái đan lô này trông nhẹ như bông.

- Uyển nhi, muội xem thử xem có nhận ra vật này không.

Lý Mộ Uyển nhìn thoáng qua một cái, thần sắc đại biến. Nàng lộ vẻ khó tin, hồi lâu sau mới hít sâu một hơn, nhìn thẳng vào Vương Lâm, đột nhiên nói:

- Vương đại ca, hai trăm năm nay huynh đã đi đâu?

Vương Lâm mỉm cười, chỉ vào đan lô nói:

- Sao vậy, cái này là bảo bối sao?

Lý Mộ Uyển nặng nề gật đầu. Khuôn mặt nàng giờ đây tràn ngập hưng phấn. Lúc này toàn thân nàng tỏa ra một khí tức khiến người khác phải động tâm.

- Vương đại ca, cái đan lô này phẩm chất cực cao, thậm chí so với đan đỉnh ở đại điện của Vân Thiên Tông cũng không kém. Thậm chí Uyển nhi hoài nghi, vật này còn cao cấp hơn. Huynh nhìn những hoa văn này. Đây không phải là trời sinh mà do trải qua thời gian dài luyện đan mới lưu lại dược tích. Loại dược tích này chính là thứ để suy đoán ra phẩm chất của đan lô. Nếu Uyển nhi không nhầm thì nó hẳn phải thuộc loại chí bảo trấn phái của một lưu phái luyện đan.

Lý Mộ Uyển chăm chú phân tích.

Vương Lâm âm thầm gật đầu. Phân tích này cũng tương tự như ước đoán trước đây của hắn.

- Chẳng qua nếu so với đan lô này, tờ giấy vàng ở đây mới được coi là vật trân quý hơn. Huynh xem phong ấn này đó. Trước kia Uyển nhi thấy trong một số điển tịch miêu tả, thứ đó gọi là đan phong, ngoài tác dụng hấp thu linh lực trong thiên địa còn có tác dụng phong ấn, bồi dưỡng đan dược. Căn cứ vào điển tịch cổ ghi chép, đan phong dù ở thời kỳ cổ cũng hiếm thấy. Về phương pháp chế tạo đan phong thì sớm đã thất truyền.

Hơn nữa điều quý giá chính là đan phong này được bảo trì rất đầy đủ, có thể liên tục sử dụng. Phải biết rằng cho dù là đan dược bình thường, nếu dán đan phong lên, sau vài ngày, phẩm chất đã tăng hơn gấp đôi. Nếu để thời gian dài thì phẩm chất đan dược lại càng tăng.

Nghe đồn các loại đan dược nghịch thiên đều do được dán đan phong sau mấy trăm ngàn năm mới luyện chế thành. Có thể nói, đan phong có tác

dụng mấu chốt trong đó.

Vẻ mặt Lý Mộ Uyển si mê nhìn tờ giấy vàng trên đan lô, chậm rãi nói.

Vương Lâm hơi ngạc nhiên. Hắn nhìn liếc qua phong ấn, không ngờ giá trị của phong ấn lại còn trân quý hơn cả đan lô kia. Như vậy trong đan lô có đan phong này rốt cục chứa loại đan dược gì? Nếu nói vậy thì loại đan dược này so với đan phong, đan lô chẳng phải càng trân quý hơn sao?

Lý Mộ Uyển hít một hơi dài, nhìn đan lô, thanh âm êm tai tiếp tục vang lên:

- Vương đại ca. Có lẽ huynh cũng đoán được, so với đan phong, đan lô thì đan dược bên trong mới thực sự là thứ bảo vật hãn thế! Nghe đồn chỉ những đan dược nghịch thiên do thiên tài địa bảo luyện chế thành mới có thể được đặt trong đan lô loại này, có đan phong loại này. Uyển nhi hiện giờ cực kỳ tò mò, rốt cục đây là thứ đan dược gì đây!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào luyện đan lô, lòng thầm nghĩ đến Vân Phi. Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện ngọc giản mà Vân Phi lưu lại cho hắn.

Vương Lâm đặt ngọc giản lên bàn, nhẹ giọng nói:

- Ngọc giản và đan lô đều do một người tạo ra. Ngươi nhìn xem chúng có chút liên hệ gì hay không?

Đôi mắt Lý Mộ Uyển sáng lên, cầm lấy ngọc giản. Nàng dụng thần thức xem xét. Một lúc sau nàng hơi nhíu mày, hạ giọng nói:

- Hoàng Môn… Hẳn là Kỳ Hoàng Môn. Một số phương thuốc bên trong ngọc giản này chính là phương pháp luyện đan của Kỳ Hoàng Môn. Vương đại ca, huynh có được vật này từ trong Tu Ma hải phải không?

Vương Lâm gật gật đầu.

- Không sai. Chính là Kỳ Hoàng Môn. Nó vốn là một tông phái của tứ cấp tu chân quốc . Nhưng do trêu chọc cừu địch nên phải di chuyển tới Tu Ma hải. Từ đó, bọn họ đã mai danh ẩn tích. Xem ra, đan lô này chính là của Kỳ Hoàng Môn. Chỉ có điều, phương pháp để mở ra phong bế của đan lô đã bị thất truyền.

- Uyển nhi biết là không thể tùy tiện mở vật ấy ra, mà cần phải tiến hành một loạt bí quyết và kết hợp với thiên thời địa lợi. Nếu cố gắng mở nó ra thì không chỉ làm hỏng phẩm chất của đan dược bên trong, mà thậm chí có khi còn khiến chúng vỡ vụn thành tro. Theo suy nghĩ của Uyển nhi thì vật ấy hẳn là chưa đạt tới thời hạn. Nếu bây giờ mà mở ra, cho dù đúng cách thì phẩm chất của đan dược sẽ không được như mong muốn. - Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 221: Tu vi tiêu thăng.

Vương Lâm thầm gật đầu. Có như vậy mới giải thích được vì sao Vân Phi sau khi xuất ra đan lô vẫn cũng không mở ra, mà là muốn đổi lấy giải trừ cấm chế.

- Vương đại ca. Uyển nhi sẽ đến Tàng Kinh Các của Vân Thiên Tông tra tìm các sách cổ để có thể mở ra phong ấn của nó. Nếu đan dược này có công hiệu đột phá tu vi thì khả năng Vương đại ca đột phá thành công Nguyên Anh kỳ chắc chắn sẽ rất cao. - Lý Mộ Uyển nói.

Sau đó, Lý Mộ Uyển lấy ra một số bình đan dược, đưa hết cho Vương Lâm. Sau khi Lý Mộ Uyển nói lại tỉ mỉ cách dùng và những điều cần phải chú ý, Vương Lâm đứng dậy cáo từ ra về.

Ánh mắt Lý Mộ Uyển lưu luyến nhìn Vương Lâm rời khỏi Nam Uyển. Dẫu sao lúc này, tu vi của hắn chưa đủ. Nếu tu luyện thời gian dài ở trong phòng Lý Mộ Uyển thì tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý đến.

Vì thế, Vương Lâm bèn rời khỏi Nam Uyển, trở về Bắc Uyển, lại chuẩn bị bắt đầu bế quan tu luyện.

Hắn đã ước định với Lý Mộ Uyển, đồng thời cũng để lại ngọc phù truyền âm. Chỉ cần Lý Mộ Uyển mở được phong ấn thì sẽ đưa đan dược đến cho hắn.

Cùng với đó, để đảm bảo an toàn cho Lý Mộ Uyển, Vương Lâm đã để lại Ma đầu Hứa Lập Quốc và Ma đầu thứ hai lại bảo hộ cho nàng. Dù sao hai tên Ma đầu này phối hợp với nhau cũng có thể chống lại Nguyên Anh kỳ tu sĩ một chút thời gian.

Chừng ấy thời gian cũng đủ để cho bản tôn của Vương Lâm hiện thân. Mặt khác, quan trọng nhất là Ma đầu này vốn có liên hệ với thần thức của hắn. Nên nếu Vương Lâm đang ở trong không gian nghịch thiên thì vẫn có thể liên lạc được với chúng.

Vương Lâm vừa đi ra khỏi Nam Uyển, đột nhiên một âm thanh ôn hòa từ màn sương trắng phía sau hắn vang lên.

- Ngươi là Vương Lâm?

Vương Lâm ngừng bước, quay người lại. Làn sương trắng cuộn lên, từ trong đó xuất hiện một người đàn ông trung niên, tướng mạo cũng khá

anh tuấn. Trên người này tản phát ra một cỗ tiên phong đạo cốt. Thoạt nhìn, giống như là tiên nhân hoàn toàn thoát tục.

Người này đúng là con trai của Ngoại viện Trưởng lão - Tôn Trấn Vĩ. Vương Lâm bình tĩnh nói:

- Đúng vậy!

Ánh mắt hắn lộ ra thiện ý, mỉm cười nói:

- Ngươi vừa đi tìm sư tổ của ngươi phải không?

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh, thần sắc vẫn bình thản, gật gật đầu. Tôn Trấn Vĩ nhìn Vương Lâm, nói:

- Hai tháng tới, ta coi như là sư tổ của ngươi. Ngươi hãy chăm chỉ tu luyện cho tốt. Nếu có vấn đề gì về luyện đan, ngươi có thể tìm sư tổ ngươi. Nhưng trên phương diện tu luyện, nếu có thắc mắc hãy đến tìm ta.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, bình thản nói:

- Nếu không còn việc gì nữa, đệ tử xin cáo từ. Đệ tử còn đang luyện chế một đan lô.

Tôn Trấn Vĩ đáy lòng giận dữ, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Tuy nhiên rất nhanh, hắn lại mỉm cười, liếc mắt nhìn Vương Lâm. Sau đó, hắn từ trong túi trữ vật xuất ra một thanh phi kiếm, nói:

- Phi kiếm này tên là Thanh Phong, xem như là lễ vật gặp mặt của ta. Ngươi cầm đi!- Nói xong, phi kiếm từ tay hắn bay tới trước người Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp lấy, nhìn thoáng qua rồi ôm quyền nói cảm ơn. Sau đó hắn quay người rời đi.

Tôn Trấn Vĩ mỉm cười nhìn Vương Lâm đi khỏi, ánh mắt lóe lên một tia hàn mang. trong lòng thầm nhủ: “ Tiểu tử này chẳng qua tu vi mới chỉ đạt tới Trúc Cơ mà thôi. Dùng hắn để theo dõi Lý Mộ Uyển là hợp nhất. Hừ, lấy tu vi của hắn, cho dù hoài nghi nhưng cũng không thể tìm ra manh mối gì trên thanh phi kiếm đó.

Vương Lâm lên đường trở lại đình viện nơi Bắc Uyển. Sau khi vào phòng, hắn lấy phi kiếm ra. Nhìn thoáng qua một lát, hai tay hắn đánh ra một đạo cấm chế, ấn nhẹ vào trên thân phi kiếm.

Trên phi kiếm tỏa ra từng làn hơi lạnh. Nhưng với sự mưu trí của Vương Lâm, hắn đương nhiên không cần suy nghĩ kỹ cũng hiểu thấu hành vi tặng kiếm của Tôn Trấn Vĩ. Phi kiếm này đương nhiên có chỗ kỳ quái, mà cũng không có gì khác ngoài việc dùng để dám thị cả.

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh. Cấm chế của hắn đủ để hạn chế tác dụng của phi kiếm, đồng thời cũng không cho Tôn Trấn Vĩ phát hiện ra.

Đặt phi kiếm sang một bên. Vương Lâm hít một hơi thật sâu, tay phải điểm vào mi tâm, tiến vào nghịch thiên không gian. Vương Lâm biết rõ thời gian có hạn. Thời gian hai tháng trong hiện thức sẽ tương đương với hai năm ở trong không gian nghịch thiên.

Thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều. Vương Lâm khoanh chân ngồi ở trong không gian nghịch thiên. Trước người hắn đặt hơn mười bình đan dược lớn bé. Trong đó có một số bình được phong kín bằng sáp.

Số đan dược đó chính là những đan dược có phẩm chất tốt nhất mà Lý Mộ Uyển đã luyện chế được trong hai trăm năm qua. Tất cả đều có công dụng nhằm tăng tỷ lệ thành công kết đan, rất phù hợp với hắn.

Vương Lâm căn cứ theo những điều Lý Mộ Uyển đã dặn, sử dụng những bình dược vật đó dùng theo trình tự từ trái qua phải. Sau đó, tay trái hắn cầm lấy bình dược thứ nhất, bóp nát phong sáp trên nắp bình. Lập tức, một mùi thơm của đan dược phả vào mặt. Bên trong bình tổng cộng có mười viên dược hoàn màu trắng lớn như quả vải.

Loại đan dược này tên là Kỷ Tả Đan, là nhị phẩm linh đan. Nó được phối hợp nhiều loại dược liệu quý hiếm luyện chế mà thành. Hiệu quả của đan dược này rất lớn, ngoại trừ để gia tăng linh lực còn có tác dụng mở rộng kinh mạch.

Đan phương của đan dược này chính là một trong Cửu Chuyển Thập Bát Đan của Lạc Hà Môn. Có thể nói là vật cực kỳ hiếm thấy ở tam cấp Tu Chân quốc. Phẩm chất của nó phải cao hơn Trúc Cơ đan một cấp bậc.

Độ quý giá của đan dược này chính là ở chỗ có khả năng mở rộng kinh mạch. Loại đan dược này dù ở Vân Thiên tông cũng không nhiều. Dù sao, đan dược có thể giúp mở rộng kinh mạch thường đều là tứ phẩm trở lên. Nhị phẩm linh đan mà có công hiệu như thế thì cực kỳ hiếm thấy.

Kỳ Tả đan ở trong Vân Thiên Tông cũng có chưa đến hai mươi viên. Tất cả đều nhờ Lý Mộ Uyển luyện chế mà ra.

Hai ngón tay Vương Lâm kẹp lấy một viên, cho vào miệng. Sau đó, hắn lập tức thổ nạp. Một khi đã vào trong miệng, đan dược tức khắc hóa thành linh lực. Lập tức Vương Lâm nhận ra nó và Trúc Cơ khác nhau xa. Linh lực ẩn chứa bên trong phải gấp hai lần so với Trúc Cơ đan.

Dưới bí quyết của Cổ Thần, nguồn linh lực dồi dào của đan dược đã bị Vương Lâm hấp thu hết. Hắn không chút do dự, lại nuốt vào viên nữa.

Thời gian dần qua đi. Sau khi ăn toàn bộ số Kỷ Tả đan, tu vị của Vương Lâm đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. Cũng chỉ có Vương Lâm mới dám nếm thử loại phương pháp tu luyện không thèm suy xét đến hậu quả và nguy hại này.

Phải biết rằng, tuy trong Tu Chân Giới cũng có một phương pháp tu luyện chuyên dùng để hấp thu dược lực, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể ăn vào số lượng đan dược lớn như vậy. Đầu tiên, hấp thu đã là một vấn đề lớn. Căn cứ vào phẩm chất khác nhau mà thời gian hấp thu đan dược cũng chia ra dài ngắn khác nhau. Ít nhất thì cũng phải cần đến mấy ngày hay thậm chí là mấy tháng để thổ nạp. Có như vậy mới có thể đảm bảo rằng đan dược hoàn toàn được hấp thu mà không lãng phí.

Về mặt này, ngoại trừ vấn đề quý giá của đan dược ra khiến cho người phục dụng đan dược không muốn lãng phí thì điều quan trọng hơn là linh lực ẩn chứa trong đan dược rất mạnh. Bởi vậy, cần có thời gian để thổ nạp mà hấp thu. Nếu hấp thu quá nhanh, chẳng những thân thể không có lợi mà ngược lại còn sinh ra hiện tượng tà ma nhập thể.

Thêm vào đó, nếu trong khoảng thời gian ngắn mà ăn nhiều linh dược, hoặc nói cách khác là trong khoảng thời gian ngắn thông qua đan dược để đề cao tốc độ tăng tiến tu vi thì mặc dù thân thể không có gì đáng ngại, nhưng có thể bị ảnh hưởng trí mạng đến tu vi sau này.

Chẳng qua, đối với Vương Lâm, mấy vấn đề này đều không hề ảnh hưởng tới hắn. Đầu tiên, dù có nuốt nhiều hay ít thì đều có Cổ Thần bí quyết để hấp thu hết. Tiếp theo, vấn đề tu luyện về sau, chẳng qua là phân thân của hắn ăn đan dược chứ không phải là bản tôn. Trên thực tế, đối với Vương Lâm mà nói, phân thân này chính là một siêu cấp “đan dược” do hắn luyện chế cho chính bản thân mình mà thôi.

Chẳng qua “đan dược” này đã ẩn chứa dược lực vượt quá khả năng chứa đựng lớn nhất của bất kỳ loại đan dược nào. Dù sao thì hắn cũng chỉ là một đan hoàn hình người, mục đích là giúp bản tôn đột phá bình cảnh, đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Sau khi dùng Kỷ Tả đan, Vương Lâm cầm lấy bình đan dược thứ hai. Đối với khối phân thân này mà nói, để kết đan thì có không ít khó khăn. Năm đó, bản tôn Vương Lâm kết đanlà nhờ tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quuyết khiến cho trong cơ thể hình thành ba viên hàn đan. Sau đó hàn đan hợp nhất hình thành đan phôi. Hơn nữa, nhờ có Thiên Ly đan mà Lý Mộ Uyển luyện chế, lúc đó mới thành công kết đan.

Bình đan dược thứ hai này, Lý Mộ Uyển không có nói tên của nó. Nàng chỉ nói Vương Lâm vừa nhìn sẽ biết. Vương Lâm bình tĩnh, bóp nát phong sáp, khóe miệng liền mỉm cười.

Trong bình này, có năm viên đan dược màu đỏ. Vương Lâm liếc nhìn một cái liền nhận ra đó đúng là đan dược năm ấy hắn đã ăn - Thiên Ly đan.

Hiển nhiên, trong hai trăm năm qua, Lý Mộ Uyển đã tốn rất nhiều tâm huyết mới luyện chế ra Thiên Ly đan. Thực tế cũng đúng như thế. Những viên Thiên Ly đan này là tam phẩm sơ giai đan dược. Dược liệu để luyện chế đan dược này ở Hoả Phần quốc đã tuyệt tích. Sau khi gia nhập Vân Thiên Tông, Lý Mộ Uyển bằng vào thân phận Trưởng lão mới có thể thu được những loại dược liệu đó mà luyện chế thành.

Chẳng qua, những dược liệu này ở Vân Thiên Tông cũng không nhiều. Sau khi luyện chế ra năm viên Thiên Ly đan thì tài liệu cũng bị nàng dùng hết sạch.

Trên thực tế, những loại đan dược mà Vương Lâm ăn vào lần này phần lớn số dược liệu là do Lý Mộ Uyển lấy từ Vân Thiên Tông để luyện chế thành. Có thể nói, những đan dược phục vụ hắn tu luyện lúc này gần như là tất cả các loại dược liệu luyện đan của Vân Thiên Tông tập trung lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 222: Đoạt Thiên Thất đỉnh. (1+2)

Loại đan dược này có tên là Toả Minh đan. Lý Mộ Uyển từng nói qua, nó có tác dụng rất lớn. Chuyên dùng cho tu vi sau Trúc Cơ kỳ. Nếu là Trúc Cơ kỳ tu sĩ thì nhiều nhất chỉ có thể ăn vào một viên. Nếu sử dụng hơn, rất dễ làm cho thân thể bành trướng, linh lực hỗn loạn.

Thần sắc của Vương Lâm bình tĩnh, sau khi cầm lấy đan dược cũng không thèm liếc nhìn, ném luôn vào trong miệng. Lập tức, kinh mạch vốn đang trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện vô số tia linh lực. Những tia linh lúc càng lúc càng nhiều. Dưới sự thúc dục của Cổ Thần quyết, trong nháy mắt linh lực trong cơ thể của Vương Lâm đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn lập tức vận chuyển linh lực, hướng chúng về lốc xoáy trong đan điền. Lốc xoáy vốn đã ảm đạm sắp tiêu tan, lúc này bỗng nhiên lại sáng ngời, nhanh chóng tăng tốc, vượt cả tốc độ trước đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, số giọt chất lỏng màu vàng trong đan điền Vương Lâm đã có đến năm giọt.

Một cảm giác bành trướng đột nhiên xuất hiện ở trong đan điền. Vương Lâm chớp chớp hai mắt rồi cầm lấy hai viên Thiên Ly đan cuối cùng ném cả vào trong miệng. Hắn cắn chặt răng, vận chuyển Cổ Thần quyết, nhắm mắt ngồi xuống.

Hai viên Thiên Ly đan giống như một cơn sóng dữ, mãnh liệt mênh mông gào rít trong cơ thể của Vương Lâm, hình thành một nguồn áp lực

cực lớn. Áp lực tác động lên đan điền, truyền đến năm giọt chất lỏng màu vàng bên trong.

Lập tức, năm giọt chất lỏng màu vàng vốn đang phân tán, chậm rãi ép sát lại, cuối cùng va chạm rồi dung hợp chặt chẽ lại với nhau.

Cùng lúc đó, tác dụng của Thiên Ly đan tăng lên khiến cho đan điền của Vương Lâm phát ra một tiếng động. Trên đan điền chợt xuất hiện một vết rách. Ngay lập tức vết rách lan ra xung quanh. Cuối cùng toàn bộ đan điền của Vương Lâm vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Những mảnh nhỏ đó bị cuốn lên, tiến nhập vào trong giọt chất lỏng màu vàng kia. Ngoài ra còn có linh lực do Thiên Ly đan hoá thành, và đủ loại vật chất dung hợp thành một khối. Cuối cùng trong bụng của Vương Lâm xuất hiện một viên kim đan to bằng nắm tay, lấp lánh ánh sáng màu vàng.

Phía trên kim đan sinh ra vô số xúc tua dài, nhỏ, nối tiếp với các đường kinh mạch. Theo sự chuyển động chậm rãi của nó, từng đợt linh lực khổng lồ liền xuất hiện trong kinh mạch. Trong nháy mắt chúng đã di chuyển một vòng trong cơ thể của Vương Lâm.

Lúc này, Vương Lâm đột nhiên mở hai mắt ra. Ánh sáng loé lên trong mắt hắn khiến người khác không thể nhìn thẳng. Cánh cửa ngăn cách giữa Trúc Cơ kỳ và Kết Đan kỳ đã bị Vương Lâm vượt qua.

Cùng lúc đó, Lý Mộ Uyển đã ở Tàng Kinh Các của Vân Thiên Tông được gần một tháng. Suốt một tháng hầu như nàng không hề rời khỏi nơi này. Nàng dành tất cả thời gian tìm kiếm trong các điển tịch để hòng tìm ra phương pháp mở ra phong ấn đan lô.

Thực tế, đến giờ phút này nàng đã tìm được ra ba phương pháp để mở phong ấn.

Chẳng qua, cả ba phương pháp đó đều có một chút khả năng bị hủy hoại. Khi phong ấn mở ra, đồng thời sẽ tạo thành rất lớn thương tổn đối với đan dược, thậm chí có thể làm cho đan dược biến thành phế đan.

Đây là việc mà Lý Mộ Uyển không thể chấp nhận được. Nàng hiểu rõ loại đan dược này có khả năng chính là mấu chốt giúp Vương Lâm đột phá Kết Đan kỳ, tiến vào Nguyên Anh kỳ.

Tôn Trấn Vĩ vẫn luôn lưu ý đên những hành động của Lý Mộ Uyển. Đối với việc nàng dành nhiều thời gian như thế ở Tàng Kinh Các khiến hắn cảm thấy rất nghi hoặc, cảm giác rằng việc này có chút vấn đề.

Chỉ có điều mặc cho hắn phân tích, phán đoán như thế nào cũng không thể nhìn ra được chân tướng. Còn tên đệ tử Vương Lâm kia, một tháng thời gian này đều bế quan không ra, không đi tìm Lý Mộ Uyển một lần nào nữa.

Thanh phi kiếm hắn đặt bên cạnh Vương Lâm cũng không có phản ứng gì, mọi việc coi như bình thường. Nhưng trong lòng của Tôn Trấn Vĩ vẫn luôn tồn tại một tia nghi hoặc.

Chẳng qua, khoảng cách thời gian đến thời điểm song tu cũng chỉ còn hơn một tháng. Mấy ngày này lục tục có người của các tông phái khác đến chúc mừng khiến Tôn Trấn Vĩ liên tục phải tiếp đón, cũng không có thời gian để ý đến những việc này.

Mà vài vị lão tổ Nguyên Anh hậu kỳ của Vân Thiên Tông cũng biết rõ Lý Mộ Uyển chưa cam tâm tình nguyện đáp ứng việc này, nhưng vẫn không tỏ ra quá bức bách. Đối với việc nàng thường xuyên ở lại Tàng Kinh Các cũng không từng hỏi qua, thậm chí còn tạo điều kiện hơn nữa cho nàng.

Bọn họ còn mở ra cả nội các vốn rất hạn chế người tiếp cận cho Lý Mộ Uyển xem, coi như nhằm hàn gắn lại khoảng cách với nàng do việc song tu tạo ra.

Khi cách ngày ước hẹn song tu chỉ còn hai mươi ngày, rốt cục Lý Mộ Uyển ở trong một cổ tịch trong Tàng Kinh Các tìm được một phương pháp khai mở phong ấn ổn thoả hơn nhiều so với ba phương pháp trước đó.

Đáy lòng nàng phân tích, đánh giá phương pháp này có năm thành chắc chắn không làm hư hao phẩm chất đan dược bên trong đan lô. Hơn nữa

nếu có tổn hại cũng không có quá nhiều ảnh hưởng, tỷ lệ làm đan dược trở thành phế đan là thấp nhất có thể.

Nàng nhận thấy thời gian đã sắp đến, vì vậy cắn răng quyết định sử dụng phương pháp này.

Sau khi quyết định, Lý Mộ Uyển lập tức ghi lại phương pháp này. Sau đó, nàng vẫn chưa lập tức rời đi, mà còn đọc thêm một số điển tịch. Chừng một ngày sau, nàng mới nhẹ nhàng buông đống điển tịch xuống, lại ghi chép thêm mấy cái rồi xoay người rời đi.

Thực tế trong một tháng ở Tàng Kinh Các, mỗi ngày nàng đều ghi chép lại không ít vấn đề, và xem xét rất nhiều điển tịch có nội dung khác nhau chứ không chỉ tìm kiếm biện pháp cởi bỏ phong ấn.

Sở dĩ như thế là nhằm mê hoặc người khác. Lý Mộ Uyển không phải là người vừa bước vào con đường tu tiên. Ngược lại, nàng đã trải qua rất nhiều sự tình. Đồng thời nàng vốn lại là người thông minh, tâm trí sắc sảo, nên đã rèn luyện ra tâm cơ rất nhạy bén.

Nếu không, là một nữ tử mà muốn sinh tồn ở Tu Chân Giới tàn khốc này thật sự rất khó khăn.

Sự cẩn thẩn đó thực tế cũng có liên quan ít nhiều đến Vương Lâm. Có thể nói, tính cẩn thận của Lý Mộ Uyển chậm rãi hình thành trong thời

gian sống cùng với Vương Lâm ở Tu Ma hải. Sau khi chia tay với Vương Lâm, chính sự cẩn thận đó từng đã nhiều lần cứu mạng nàng.

Nàng biết rõ, Vân Thiên tông, đặc biệt là Tôn Trấn Vĩ , tất nhiên sẽ có hoài nghi với việc nàng ở lại Tàng Kinh Các trong thời gian dài như thế. Mà như vậy thì tất nhiên hắn sẽ tìm phương pháp theo dõi để biết rốt cuộc nàng đang tìm kiếm cái gì.

Kể từ đó, sự cẩn thận của Lý Mộ Uyển đã mang đến tác dụng rất lớn. Dù cho có người đến tra xét, cũng rất khó từ trong đống điển tịch tìm được mục đích chính thức của nàng.

Hơn nữa, dù là thông qua Thác Ấn thuật (thuật ghi chép) để tìm kiếm cũng không có tác dụng gì. Nhằm mê hoặc người khác, trọng điểm ghi chép (thác ấn) của Lý Mộ Uyển phân làm hơn mười loại. Còn về phần thuật phong ấn, thì trong số những tin tức khổng lồ, nó chỉ là một phần qua bé nhỏ không đáng kể mà thôi

Một lúc sau khi nàng rời đi Tàng Kinh Các, Tôn Trấn Vĩ liền đi đến nơi này. Sau khi đi vào, tay phải hắn vung lên, lập tức trên tay hắn xuất hiện một khối lệnh bài màu vàng tím, trên đó viết rõ ràng một chữ “Vân”.

Lệnh bài này vừa xuất hiện, lập tức không gian cách ba trượng trước người hắn trở nên vặn vẹo, sau đó hai người áo xám xuất hiện. Hai người liếc nhìn thấy lệnh bài kia một cái, lập tức quỳ một chân xuống, cung kính nói:

- Ngoại tông đệ tử, tham kiến bản tông Vân lệnh.

- Tàng Kinh Các này luôn được ngoại tông đệ tử chúng ta trong nom. Trong môt tháng giám thị Lý trưởng lão, hai người các ngươi có phát hiện gì không? - Sắc mặt của Tôn Trấn Vĩ không hề có một chút điềm đạm, âm trầm hỏi.

Một người áo xám lập tức cung kính nói:

- Lý trưởng lão xem điển tịch có chút lộn xộn. Người quan sát hầu như tất cả, từ phương thuốc cho đến dược tính. Theo sự quan sát của đệ tử, cũng không thấy Lý trưởng lão đặc biệt lưu ý cái gì cả.

Tôn Trấn Vĩ nhíu mày. Hắn không tài nào tin được Lý Mộ Uyển sẽ lãng phí cơ hội, hơn một tháng thời gian ở nơi này xem lung tung. Trầm ngâm một chút, thanh âm lạnh lùng của hắn lại vang lên:

- Nhưng cô ta có ghi chép lại cái nào không?

Người áo xám kia bình thản trả lời:

- Có. Tuy nhiên, những thứ nàng ghi chép cũng rất lộn xộn. Lý trưởng lão dường như không có mục tiêu cụ thể nào.

- Đương nhiên, còn có một khả năng.

Tôn Trấn Vĩ ánh mắt chợt loé lên, quát khẽ:

- Nói!

Thần sắc của người áo xám vẫn như thường, nói:

- Tâm trí của Lý trưởng lão cực cao, tính cách lại cẩn thận. Nàng đã sớm dự đoán sẽ có người theo dõi nên cố làm ra vẻ huyền bí, xem điển tịch một cách lộn xộn để che dấu mục đích. Nếu đúng là như thế thì hiển nhiên nàng đã thành công.

Tôn Trấn Vĩ hừ nhẹ một tiếng. Hắn đã sớm đoán ra việc này. Nhưng hắn lại thầm nhủ, chỉ còn hai mươi ngày nữa mà thôi, hắn thật sự muốn nhìn xem Lý Mộ Uyển này còn có thể tạo ra được chuyện gì nữa.

Hơn nữa, đối với việc Lý Mộ Uyển có quen biết với người nọ, cho đến giờ Tôn Trấn Vĩ cũng không còn phải e ngại nữa. Việc song tu đã được mấy vị lão tổ ấn định. Nếu người nọ xuất hiện phá rối, cũng không cần

hắn phải ra tay. Chỉ cần vài vị lão tổ Nguyên Anh hậu kỳ chắc chắn sẽ khiến người đó một đi không trở lại.

---o0o---

Sau khi Vương Lâm kết đan thành công, hắn lại ăn tiếp số đan dược còn lại. Số đan dược nhập thể bị Cổ Thần quyết hấp thu. Từ từ số đan dược mà hắn ăn vào đã ngày càng nhiều, tu vi hắn cũng một đường tăng lên, đột phá sơ kỳ, tiến vào trung kỳ.

Nhưng Vương Lâm lại cảm thấy tốc độ này là quá chậm. Hắn không tiếc hậu quả, liên tục nuốt thêm đan dược. Chẳng qua, theo sự tăng lên của số lượng đan dược, hắn cảm giác được một cách rõ ràng dược hiệu đã dần giảm xuống.

Hiện tượng này trước đó Lý Mộ Uyển đã từng đề cập qua với hắn. Đây là một quán tính, một khi ăn đan dược quá nhiều, thân thể hắn sẽ sinh ra một số thay đổi kỳ lạ. Linh lực trong đan dược mặc dù không khác trước nhưng bởi vì thân thể biến hoá kỳ lạ. Thường thường, đan dược vừa vào miệng, Cổ Thần quyết chưa kịp vận chuyển thì linh lực trong đó đã vô thanh vô tức tiêu tan hơn phân nửa.

Loại hiện tượng này gọi là “thể chướng”. Vấn đề này rất thường gặp đối với những tu sĩ thường xuyên phục dụng đan dược. Để giải quyết nó thì

chỉ có một phương pháp mà thôi. Đó là phải ăn thêm những trân dược quý báu hơn.

Nếu không sẽ không có biện pháp nào khác. Dù thời gian dài trôi qua nhưng thể chướng vẫn cứ tồn tại, không bao giờ mất đi.

Liên tục nhiều ngày ăn đan dược, trong cơ thể Vương Lâm đã xuất hiện thể chướng. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản hắn tiếp tục ăn thêm dược vật. Với việc có thể sinh ra thể chướng, Lý Mộ Uyển đã sớm có đối sách.

Trên thực tế có đan sư Lý Mộ Uyển bên người thì trên phương diện đan dược, Vương Lâm cũng không cần tự mình đòi hỏi, nàng cũng đã sớm chuẩn bị thoả đáng.

Vương Lâm cầm lấy cái bình thứ hai bên phải người. Bình dược này chính là mấu chốt để giải quyết thể chướng. Dược vật trong bình được gọi là Giải Chướng đan. Trên thực tế, đan dược vẫn chưa hoàn toàn hoá giải thể chướng. Chẳng qua, Lý Mộ Uyển đã sưu tầm rất nhiều dược vật hiếm có, luyện chế ra để trợ giúp thân thể hấp thu linh lực của dược vật.

Nếu dựa vào phẩm bậc để xét thì đan dược này chỉ thuộc vào nhất phẩm mà thôi, nhưng nếu biết dùng cho phù hợp thì ở một số trường hợp có thể mang đến hiệu quả kỳ diệu.

Sau khi ăn Giải Chướng đan, Vương Lâm lập tức cầm lấy một bình đan dược, đổ cả vào miệng. Đan dược dưới tác dụng của Giải Chướng đan, lập tức hoà tan. Tuy tốc độ hoà tan cũng không biến hoá gì nhiều nhưng tốc độ hấp thu của Vương Lâm bỗng nhiên tăng nhanh!

Tuy chỉ nhanh hơn một chút, nhưng nếu là người khác thì cho dù cũng có thể cảm nhận được tác dụng của Giải Chướng đan, tận dụng một chút tốc độ tăng lên này thì cũng có thể hấp thu thêm được một ít linh lực.

Nhưng với Vương Lâm, Cổ Thần quyết vốn là công pháp hấp thu. Một chút thời gian này, dưới sự hấp thu của Cổ Thần quyết lập tức trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi đan dược tan ra, không đợi linh lực bị tiêu tán lập tức đã bị Cổ Thần quyết dẫn động.

Dưới phương thức này, tu vị của Vương Lâm tiếp tục tăng nhanh. Rốt cục từ Kết Đan trung kỳ đã đột phá đến Kết Đan hậu kỳ. Tuy vẫn chưa đạt đến đại viên mãn nhưng khoảng cách cũng không còn xa.

Chẳng qua những đan dược được Lý Mộ Uyển đưa cho hắn cũng đã bị ăn hết sạch sẽ.

Đến hôm nay, Vương Lâm đang ngồi trong nghịch thiên không gian đột nhiên tỉnh lại. Hắn cảm giác được Ma đầu Hứa Lập Quốc truyền đến một

tia kêu gọi. Dựa theo ước định trước đó giữa hắn và Lý Mộ Uyển thì điều này chứng tỏ là nàng đã tìm ra phương pháp để mở đan phong rồi.

Vương Lâm đứng lên, tiến về phía trước một bước. Thân ảnh hắn bỗng nhiên nhạt dần giống như phá toái hư không, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong một phòng ở Bắc Uyển đình viện, một tia sáng từ trong hư không thoáng hiện ra, rồi nhanh ngưng kết lại cùng một chỗ, hình thành một bóng người. Bóng người đó từ từ hiện rõ, lộ ra hình dáng của Vương Lâm.

Sau khi hiện ra, ánh mắt hắn loé lên, nhìn phi kiếm vẫn nằm trên mặt đất từ hơn một tháng qua. Tay phải hắn chộp nhẹ một cái, phi kiếm lập tức bay đến tay hắn. Vương Lâm nhìn lướt qua, lập tức nhận ra trên đó ẩn chứa một đạo cấm chế. Cấm chế này uy lực tuy không mạnh nhưng có chút xảo diệu, tác dụng đúng như hắn đoán trước là nhằm để theo dõi.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn thản nhiên. Hắn lại vung tay phải lên, thanh phi kiếm lập tức đâm xuống đất. Sau đó, hắn liền đẩy cửa phòng đi về phía bên ngoài đình viện.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên dừng chân, nhíu mày. Chỉ thấy cửa đình viện vô thanh vô tức bị một người đẩy ra, Chu Lâm chậm rãi đi vào.

Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt hắn lập tức trở nên ngưng trọng. Lấy tu vị của hắn phát hiện được ngay rằng Vương Lâm hoàn toàn khác trước. Phải biết rằng trước khi Chu Lâm bế quan, tu vi của Vương Lâm mới đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí mà thôi. Nhưng hiện tại, ngay cả Chu Lâm cũng nhìn không thấu. Điều đó có nghĩa, tu vị của đối phương dù không phải là Kết Đan hậu kỳ thì cũng nhất định phải là trung kỳ trở lên. Trên mặt hắn lộ ra nét phức tạp, rồi lập tức cười khổ nói:

- Sư phụ bị người ta giám thị, không thể tự mình đến được. Người bảo ta đưa ngươi đi đến một chỗ.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, liếc nhìn người này một chút, gật gật đầu.

Chu Lâm đi vào đình viện, đóng cửa hậu viện lại, phức tạp nhìn Vương Lâm, cười khổ nói tiếp:

- Này… Ta nên gọi ngươi là Sư bá… Hay là… Thôi, ngươi đã là bằng hữu của Sư phụ thì là Sư bá của Chu Lâm ta. Sư bá, mời !

Chu Lâm lắc lắc đầu. Nguyên bản, hắn đang bế quan, đột nhiên nhận được truyền âm của Lý Mộ Uyển, phái hắn đi ra ngoài một chuyến. Chu Lâm vốn là một cô nhi được Lý Mộ Uyển cứu mạng nên đối với nàng vẫn cực kỳ vâng lời. Trong lòng hắn vẫn luôn tôn kính và cảm kích.

Từ trong mấy câu nói của Lý Mộ Uyển, hắn dĩ nhiên đoán được người mà chính mình nhận làm đệ tử không ngờ lại là bằng hữu của Sư phụ. Kể từ đó, trong đầu hắn có chút hỗn loạn. Mất một lúc lâu, hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này. Do đó, sau khi thấy tu vị của Vương Lâm biến hoá kinh người như thế, hắn tuy có giật mình những vẫn chưa quá kinh ngạc. Hắn nghĩ rằng tu vi của đối phương vốn dĩ đã là như thế, trước đó chẳng qua chỉ là cố tình che giấu mà thôi.

Chu Lâm đến bên ngoài phòng mình, hai tay khẽ động, lập tức một đạo ánh sáng ở trên nóc phòng phát ra. Ngay sau đó, cửa phòng tự động mở.

Chu Lâm quay đầu nhìn lại Vương Lâm một cái, rồi đi vào trong phòng.

Vương Lâm vẫn chưa cất bước mà dụng thần thức đảo qua một cái. Sau khi vô thanh vô tức hạ một đạo cấm chế lên người Chu Lâm, hắn mới chậm rãi cất bước đi đến.

Đối với bất cứ kẻ nào, thái độ của Vương Lâm đều rất cẩn thận. Tên Chu Lâm này trước đó đối đãi với hắn cũng không tệ, lại là đệ tử của Lý Mộ Uyển. Nhưng theo thói quen, hắn cũng không quan tâm đến người này là ai mà có thay đổi. Vào thời điểm cần đề phòng thì hắn tuyệt không qua loa đại khái.

Trong căn phòng, sau khi dụng thần thức xem xét, ngoại trừ một cái đan lô trên mặt đất thoáng có linh lực dao động ra thì không có gì khác dị thường.

Sau khi Chu Lâm vào phòng, tay phải hắn lập tức vỗ túi trữ vật, xuất ra ba miếng ngọc giản, theo thứ tự đặt ở dưới đan lô. Sau đó hắn lui ra hai bước, giơ tay đánh ra một đạo linh quang. Lập tức ba miếng ngọc giản cùng loé ra ánh sáng, rồi cả đan lô chấn động, từ từ chìm xuống dưới ba thốn.

Chu Lâm hít một hơi thật sâu, tiến lên nắm lấy đan lô, xoay từ trái sang phải nửa vòng. Trong nháy mắt, chính giữa vách tường phía trước bỗng nhiên xuất hiện một chút ánh sáng.

Chút ánh sáng đó nhanh chóng di chuyển, kéo ra một cái đuôi thật dài. Chỉ trong nháy mắt, chúng liền hợp lại thành một trận pháp.

Chu Lâm lui ra sau vài bước, đứng một bên cung kính nói:

- Trận pháp này nối liền với một căn phòng bí mật. Căn phòng đó chính là phòng luyện đan mà Sư tôn đa âm thầm chuẩn bị, người ngoài cũng không biết. Mời Sư bá vào! Đệ tử đứng thủ hộ bên ngoài, nếu có biến cố gì chắc chắn sẽ sớm bẩm báo.

Vương Lâm không có vội bước vào mà nhìn chằm chằm trận pháp trên tường. Một lúc sau hắn nhíu mày, ánh mắt liếcnhìn Chu Lâm một cái, trầm giọng nói:

- Sư phụ của ngươi ở trong căn phòng bí mật đó?

Chu Lâm đáy lòng thầm than, hắn biết đối phương sẽ không tin tưởng. Do đó, từ trong túi trữ vật hắn xuất ra một ngọc giản, nói:

- Đây là một đạo linh phù mà Sư phụ cấp cho đệ tử. Mời Sư bá nhìn xem.

Vương Lâm tiếp lấy ngọc giản, thần thức đảo qua, sau đó liếc mắt nhìn Chu Lâm một cái, không nói hai lời, nhấc chân hướng về vách tường đi đến. Nháy mắt khi thân thể hắn đụng tới vách tường, liền lập tức biến mất.

Thần sắc Chu Lâm vẫn như thường. Sau khi chậm rãi chuyển động luyện đan lô, trận pháp trên vách tường cũng biến mất. Hắn khoanh chân ngồi xuống, mở đan lô, cho vào vài vị thảo dược, thần thái rất ngưng trọng, bắt đầu luyện đan. Tuy vậy, thần thức của hắn vẫn giám sát chặt chẽ bên ngoài căn phòng. Nếu có sự khác thường, hắn sẽ lập tức thông tri cho Sư phụ.

Chu Lâm không biết quan hệ giữa Sư phụ và Vương Lâm. Nhưng hắn biết hết thảy những cái hiện tại hắn có đều là nhờ Lý Mộ Uyển mang đến. Do đó, chỉ cần là sự tình liên quan đến Lý Mộ Uyển, hắn sẽ đem toàn lực thực hiện.

Hắn cũng biết, Sư phụ nhất định là đang tiến hành một việc hết sức bí mật. Việc này tất nhiên có quan hệ trực tiếp đến vấn đề song tu vào hai mươi ngày sau. Một khi bị cuốn vào thì hắn rất có khả năng bị liên luỵ.

Khi Vương Lâm xuất hiện, hắn liền thấy được Lý Mộ Uyển.

Trước mắt hắn là một căn phòng bí mật có diện tích cũng không lớn. Chính giữa giang phòng có một đan đỉnh thật lớn. Phía trên đan đỉnh có đúc bảy con hắc long. Lúc này, từ trong miệng của bảy con hắc long này không ngừng phun ra khói tím. Khói tím từ từ bay lên, ngưng tụ lại với nhau, hình thành nên một quả cầu.

Trong quả cầu đó có một cái đan lô nho nhỏ, bên trên có dán một tấm giấy vàng. Thân ảnh nổi bật của Lý Mộ Uyển lúc này đang nhìn chằm chằm vào đan lô, ánh mắt lộ ra vẻ rất khẩn trương. Sau khi thấy Vương Lâm tiến vào, nàng nhẹ giọng nói:

- Phía trên chỗ này chính là quảng trường đại điện của Vân Thiên Tông. Muốn mở phong ấn , cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Đoạt Thiên Thất Đỉnh của Vân Thiên Tông.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 223: Giải trừ phong ấn. (1+2)

Lai lịch Đoạt Thiên Thất đỉnh của Vân Thiên Tông rất thần bí. Tục truyền đỉnh này chính là do người sáng lập ra Vân Thiên Tông tự mình đúc nên, sau đó phong ấn tại Vân Thiên Sơn. Lưu lại để đệ tử đời sau nếu có duyên thì tìm ra.

Theo lẽ thường mà nói, vị lão tổ của Vân Thiên Tông dù tu vị có siêu nhiên cũng chỉ là Hoá Thần kỳ mà thôi. Dù sao cấp bậc của Sở quốc cũng chỉ là Tam cấp tu chân quốc. Do đó, đan đỉnh của người này luyện chế dù có chút thần thông thì cũng sẽ không quá mạnh mẽ.

Nhưng uy lực của Đoạt Thiên đỉnh cũng làm cho người ta có chút khó hiểu. Nếu dùng hai chữ Đoạt Thiên để hình dung nó thì cũng vẫn chưa đủ.

Ở trong một điển tịch của Vân Thiên Tông từ xưa truyền lại có một đoạn truyền thuyết. Truyền thuyết này kể rằng trên thực tế Đoạt Thiên Cửu đỉnh chính là vật mà năm đó Vân Thiên Tông lão tổ trong lúc đi du lịch đã gặp được. Vì thế khi trở về, hắn dựa theo trí nhớ mà đoán tạo thành công.

Sở dĩ là thất đỉnh bởi vì với tu vi của thuỷ tổ, không thể đem toàn bộ những gì trong trí nhớ dung nhập vào một đỉnh. Do đó, hắn phải chia ra làm bảy cái, mới đem toàn bộ ký ức khắc lên.

Do đó, mới có Đoạt Thiên thất đỉnh.Thực tế, Đoạt Thiên thất đỉnh còn có một chỗ thần kỳ, đó chính là nó không thể rời khỏi Vân Thiên Sơn. Một khi rời khỏi nơi này, nó lập tức biến thành một đống sắt vụn. Hiện tượng này cũng làm cho một số cao cấp tu chân quốc tới xem xét nhưng cuối cùng cũng không tìm hiểu được gì hết. Tuy nhiên, cũng vì thế mà từ bỏ ý định chiếm đoạt, chuyển thành giúp đỡ.

Do đó, Vân Thiên Tông mới có thể phát triển nhanh như thế. Hiện tại nắm giữ danh hiệu Sở quốc đệ nhất tông phái.

Nét mặt của Lý Mộ Uyển rất ngưng trọng. Nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm bảy con hắc long đang phun ra sương mù trên luyện đan lô. Nhẹ giọng nói:

- Phương pháp để mở phong ấn cần phối hợp thật tốt thiên thời - địa lợi. Vào tối nay chính là lúc Vân Thiên Tông luyện đan trên đại điện. Chúng ta phải nhân lúc Đoạt Thiên đỉnh luyện đan thì trộm một chút xuống dưới này. Như vậy liền có thể mở ra phong ấn.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn bình tĩnh đi đến bên người Lý Mộ Uyển, cẩn thận nhìn qua đan đỉnh, rồi bình thản nói:

- Mỗi khi trăng tròn hàng tháng Vân Thiên Tông thì đều luyện đan sao?

Lý Mộ Uyển gật đầu nhẹ, thanh âm ôn hoà dễ nghe lại vang lên:

- Phải vào lúc đó , Đoạt Thiên đỉnh mới phát huy công hiệu cao nhất. Thực tế, chỉ có Trưởng lão mới được hưởng đặc quyền mỗi tháng luyện đan một lần bằng Đoạt Thiên đỉnh. Một số đan dược đặc biệt quý giá đều cần dùng Đoạt Thiên đỉnh để luyện chế nhằm tăng phẩm chất và hiệu suất thành công.

Vương Lâm hơi gật đầu, quan sát Thất Long đỉnh. Hắn nói:

- Đỉnh này cũng là Đoạt Thiên đỉnh?

Lý Mộ Uyển mỉm cười, dịu dàng nói:

- Đỉnh này không phải là Đoạt Thiên đỉnh, nhưng hiệu quả cũng không khác nhiều lắm. Đan đỉnh này là do Uyển nhi trong mấy năm ở Vân Thiên Tông, sau khi tìm hiểu về Đoạt Thiên Thất đỉnh lén lút luyện chế mà thành. Nguyên bản tính toán để làm đòn sát thủ tối hậu. Nếu Vân Thiên Tông bắt buộc Uyển nhi phải làm việc gì đó thì Uyển nhi sẽ dùng đỉnh này làm vật dẫn, tác động đến Đoạt Thiên Thất đỉnh, khiến khi chúng luyện đan sẽ sinh dị biến, lập tức bị vỡ nát. Đến lúc đó, vô tận linh lực được tích luỹ trong đỉnh cả nghìn năm qua sẽ bùng nổ trong nháy mắt. Do đó, sẽ khiến cho mấy tên Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên Tông

bận bịu lo lắng tu bổ, không rảnh để đuổi giết Uyển nhi. Dù sao, thì mấy cái đỉnh này cũng quan trọng hơn tất cả những chuyện khác.

Vương Lâm mỉm cười, gật đầu không nói. Ánh mắt hắn vẫn chớp lên nhìn vào đan đỉnh. Một lúc lâu sau, hắn chợt nói:

- Ngươi vừa nói rằng trên này chính là Đoạt Thiên Thất đỉnh ở ngoài đại điện? Hơn nữa còn ẩn chứa ngàn năm linh lực?

Lý Mộ Uyển ngẩn ra, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Trong đỉnh ẩn chứa linh lực ngàn năm. Hơn nữa đó là chưa kể đến trong những năm qua, Đoạt Thiên đỉnh đã được dùng để luyện chế vô số đan dược. Do đó tự nhiên linh lực trong đỉnh tích luỹ được càng nhiều.

Ánh mắt Vương Lâm bỗng nhiên sáng lên. Hắn đi vòng quanh Thất Long đỉnh nhìn một chút, tay phải gõ nhẹ vào thân đỉnh. Lập tức trong đỉnh vang lên một tiếng ngân trong trẻo. Hắn vẫn chưa quay đầu lại, nói tiếp:

- Liệu có thể đưa linh lực bên trong Đoạt Thiên đỉnh phía trên xuống đỉnh này được hay không?

Lý Mộ Uyển hai mắt mở to. Một khắc sau mới có phản ứng. Nàng thất thanh nói:

- Ngươi muốn ở trong đỉnh này tu luyện sao?

Vương Lâm xoay người, cười tán thưởng:

- Đúng vậy. Nếu là tu luyện trong đỉnh thì tất nhiên sẽ làm ít hưởng nhiều. Tuy vậy, cũng không phải là phân thân này mà là bản tôn cơ.

Thần sắc của Lý Mộ Uyển trở nên cổ quái. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bảy con hắc long trên đan đỉnh phun ra sương mù dày hơn. Từng làn sương đen được phun ra, dung hợp với nhau cùng một chỗ, gần như hình thành một mảnh mây đen.

Bên trong đám mây đen chính là đan lô đang bị phong bế. Trên đan lô loé ra một tia ánh sáng màu hồng. Cùng lúc đó, phong ấn không có gió thổi nhưng cũng chậm rãi nhấp nhô lên xuống không ngừng.

Lúc này, tại đại điện phía trên căn mật thất, vài vị Trưởng lão của Vân Thiên Tông đang ngước nhìn chăm chú lên không trung. Trong lòng ai cũng yên lặng tính toán thời gian.

Mấy vị Trưởng lão này đều là đan sư của Vân Thiên Tông, trong đó nổi bật nhất chính là Âu Dương Tử, một trong ba vị ngũ phẩm đan sư.

Âu Dương Tử nguyên là đại đệ tử thứ nhất của Vân Thiên Nội tông, đáng nhẽ ra đã là người quản lý Nội tông. Nhưng hắn cam tâm tình nguyện vứt bỏ quyền thế, chuyên tâm vào con đường luyện đan.

Niềm đam mê của hắn đối với luyện đan đã đạt đến độ điên cuồng. Hắn không quản đến tu vi, không cần quan tâm đến quyền thế. Có thể nói hắn không thèm để ý chút gì đến vạn thứ trên đời, chấp niệm duy nhất của hắn chính là luyện đan.

Mục tiêu của Âu Dương Tử chính là có thể luyện chế ra cửu phẩm thần đan trong truyền thuyết.

Chẳng qua mục tiêu của hắn quá mức xa vời, ít có khả năng thành hiện thực. Phải biết rằng dù là lục cấp tu chân quốc cũng chỉ có thể luyện chế ra lục phẩm đan dược mà thôi. Mặc dù cá biệt có nhân vật thiên tài thì cùng lắm là chỉ có thể luyện chế ra thất phẩm đan dược hạ giai mà thôi.

Đúng là bởi vì luyện đan khó khăn, nên Vân Thiên Tông mới có thể được Cự Ma tộc của Tứ cấp tu chân quốc che chở. Phải biết rằng, có thể luyện chế ra ngũ phẩm đan dược đã là cực hạn của Tứ cấp tu chân quốc rồi.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của Vân Thiên Tông ở trong Cự Ma tộc.

Thân là ngũ phẩm đan sư, tu vị của Âu Dương Tử đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ. Thực tế, nếu hắn không một lòng luyện đan thì tu vi chắc chắn sẽ đạt đến hậu kỳ, trở thành một trong các vị lão tổ của Vân Thiên Tông.

Tuy tu vi hắn tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ nhưng địa vị của hắn vẫn rất cao quý. So với người từ bên ngoài đến như Lý Mộ Uyển thì càng được Vân Thiên Tông tôn sùng.

Hôm nay, hắn đang chuẩn bị luyện chế một viên ngũ phẩm linh đan. Vì lần luyện đan này hắn đã chuẩn bị mất mấy năm. Lúc này, ngoài hắn ra thì sáu người khác đều là do hắn gọi đến để luyện chế Tế đan.

Cái gọi là Tế đan chính là phương pháp luyện đan độc đáo do chính Âu Dương Tử nghĩ ra.

Trong quan niệm về luyện đan của hắn, luyện chế đan dược vốn là một việc làm nghịch thiên nên phải cần tế phẩm. Việc này cũng giống như nghi thức tế bái thiên địa, chẳng qua là tế phẩm hắn chuẩn bị chính là đan dược mà thôi.

Thoạt nhìn mái tóc của Âu Dương Tử đã trắng xoá, làm hắn trông có chút già nua. Nhưng hai mắt hắn luôn loé ra u quang, làm cho khí chất

của hắn có chút quỷ dị. Không ai trong sáu luyện đan sư đứng phía sau dám trực tiếp nhìn vào mắt hắn.

Phải biết rằng loại u quang này thực tế có khả năng đoạt đi tâm phồn người khác.

Nếu áp dụng vào việc luyện đan thì có thể trực tiếp nhìn thấu đan đỉnh, thấy được cả phía trong đó.

Việc này có nhất định quan hệ với chuyện năm đó hắn đã ăn một quả U Minh đan. U Minh đan là một loại đan dược quỷ dị. Trong mười người ăn vào chỉ có một người có thể thành công, nếu thất bại thì kết cục là hai mắt chắc chắn sẽ bị mù.

Đan dược ác độc như thế tự nhiên là không tồi. Nếu thành công hấp thu U Minh đan, hai mắt sẽ tự động hình thành U Minh nhãn.

Trên con đường luyện đan, hắn có thể đi đến hôm nay thì U Minh nhãn là một nguyên nhân trọng yếu trong đó.

Lúc này, Âu Dương Tử mặc một trường bào rộng thùng thình, màu tro. Sau khi ngẩng đầu nhìn trời một lúc lâu, hắn nhíu mày quát:

- Lão phu luyện đan. Nghiêm cấm người khác quan khán. Chưởng môn sư đệ, chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Phía sau Âu Dương Tử đi ra ba người, dẫn đầu đúng là Chưởng môn của Nội tông Vân Thiên Tông. Hắn cười xấu hổ, nhìn sang hai người kia cười khổ nói:

- Các ngươi thấy rồi đó. Ta đã sớm nói rằng lúc Sư huynh ta luyện đan sẽ không cho người người khác quan khán rồi mà.

Dứt lời, hắn liền ôm quyền hướng về phía Âu Dương Tử, cao giọng nói:

- Sư huynh, hai vị này chính là khách quý đến từ Tam cấp tu chân quốc Thiên Võ quốc, vì hâm mộ danh tiếng của huynh nên có nguyện vọng được quan khán Sư huynh luyện đan. Sư huynh, huynh xem…

Hai người phía sau đều có dáng người cao gầy, nhưng toàn thân lại tản mát ra khí tức khổng lồ, hiển nhiên tu vi cũng không thấp.

Âu Dương Tử nhướng mày, thanh âm lạnh như băng, quát:

- Cút!

Sắc mặt của chưởng môn vẫn như thường, nhưng hai vị khách đến từ Thiên Võ quốc lập tức biến sắc, trên mặt lộ ra nét cười lạnh. Chẳng qua hai người bọn họ cũng không nổi giận ra mặt, lập tức xoay người bỏ đi.

Chưởng môn của Vân Sơn Nội tông thở dài. Trước đó hắn đã sớm nói rõ với hai vị đến từ Thiên Võ quốc về thái độ của Âu Dương Tử, nhưng hai người này vẫn cố ý đến quan khán. Hắn than lên một tiếng, vội đuổi theo bắt chuyện với hai vị sứ giả kia.

Dù sao hai người này đến là để mua đan dược, hơn nữa lại ra giá khá cao, làm cho hắn cũng phải động tâm, cho nên hắn cần phải trấn an họ một chút.

Sau khi ba người rời đi, Âu Dương Tử lại tiếp tục tính toán. Khoảng mười tức sau, ánh mắt hắn chợt loé lên, hai tay liên tục kết ấn, thân hình nhảy lên lơ lửng giữa không trung, phân biệt đánh ra bảy đạo linh quyết về phía Đoạt Thiên Thất đỉnh.

Bộ quần áo rộng thùng thỉnh cua hắn theo gió phồng lên, thoạt nhìn có phần rất khó giải thích. Sáu luyện đan sư đang đứng dưới mặt đất trong mắt không hẹn mà cùng lộ ra vẻ sùng kính.

Dưới tác dụng của pháp quyết, lập tức toàn bộ Đoạt Thiên thất đỉnh đều chấn động. Chúng lại bắt đầu di động, như bị một bàn tay vô hình từ trên trời cao khuấy động, hình thành một vòng tròn. Trong đó, sáu đỉnh vây lấy một đỉnh ở giữa.

---o0o---

Cùng lúc đó, trong mật thất phía dưới quảng trường, bẩy con rồng phía trên đan đỉnh của Lý Mộ Uyển đang luyện chế cũng có cảm ứng, phát ra những tiếng rít.

Lý Mộ Uyển hít một hơi thật sâu, cắn ngón tay, rồi kết ấn, máu tươi hoá thành bảy ký hiệu, lần lượt bay tới phía trên Thất Long đỉnh. Ngay lập tức, bảy con hắc long như sống lại, rít gào, từ trên đan đỉnh bay lên, đan xen với nhau.

Thoáng cái, bảy con hắc long lần lượt hoá thành hư ảnh của đan đỉnh, trong đó sáu đỉnh hình thành một vòng tròn lơ lửng giữa không trung, một đỉnh ở trung tâm từ từ trầm xuống, cùng với đan đỉnh do Lý Mộ Uyển luyện chế hoà thành một thể.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, không nói hai lời, tay phải vung lên, đánh ra một đạo vòng tròn tàn ảnh lên mặt đất. Ngay sau đó, hai tay bấm quyết, niệm chú, quát:

- Bản tôn. Hiện!

Vô thanh vô tức, bản tôn Vương Lâm với cái đầu tóc bạc. Giữa mi tâm có một điểm màu tím, lạnh lùng từ vòng tròn tàn ảnh trên mặt đất xuất hiện.

Ngay khi hắn xuất hiện, căn mật thất này lập tức giống như rơi vào mùa đông lạnh buốt.Dù là bảy con hắc long hoá thành hư ảnh đan đỉnh ở giữa không trung cũng không tự chủ được trở nên mơ hồ đi một chút.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn bản tôn Vương Lâm, hai mắt nhớ lại rất nhiều thứ sau đó liền trở nên sáng ngời. Đây mới chính là hình bóng khiến nàng phải chờ đợi trong hai trăm năm qua. Phân thân so với bản tôn này thật sự thua kém rất nhiều.

Sau khi bản tôn xuất hiện, ánh mắt hắn lạnh như băng, đi về phía trước. Lúc tới đan đỉnh trung tâm của mật thất, hắn nghiêng đầu liếc nhìn Lý Mộ Uyển một cái. Lý Mộ Uyển bị ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn, đáy lòng phát lạnh.

Ánh mắt đó vô cùng quen thuộc đối với nàng. Ngay tại khi gặp hắn hai trăm năm trước, đối phương cũng dùng ánh mắt đó để nhìn nàng. Tuy hiện tại, hàn ý trong mắt hắn so với năm đó đã càng thâm sâu.

Lý Mộ Uyển hít một hơi thật sâu, vội vàng bấm quyết, miệng niệm thần chú, khống chế nắp đan lô từ từ di động sang bên cạnh.

Bản tôn Vương Lâm không chút do dự, nhảy lên, khoanh chân ngồi xuống trong đan đỉnh. Ngay lúc đó, nắp của đan lô đóng lại.

Lúc này ở quảng trường phía trên mật thất, hai tay của Âu Dương Tử mở ra, trong miệng lẩm bẩm một lúc. Sau đó, u quang trong mắt loé lên, nhìn chằm chằm vào cái đỉnh ở giữa. Bỗng nhiên từ trong cái đỉnh đó tản mát ra một làn khói nồng đậm. Làn khói này phiêu tán, hoá thành một bàn tay lớn màu xanh, nằm ngang.

Âu Dương Tử hít một hơi thật sâu, từ một túi trữ vật xuất ra vô số thiên tài địa bảo hiếm thấy, dung nhập vào bàn tay to phía trên kia. Theo đó, bàn tay lớn kia nắm lại, hoá thành một làn khói nhẹ, bay lại vào trong đan đỉnh. Ánh mắt Âu Dương Tử loé ra, quát:

- Tế đan! Chủ tế tứ phẩm Yêu Huyết đan!

Lời nói vừa dứt, lập tức một trong số sáu người đang đứng trên mặt đất tiến lên mấy bước, vỗ túi trữ vật. Từ trong túi trữ vật bay ra một bạch ngọc bình. Hắn bóp nát sáp phong trên miệng bình, sau đó đi tới bên cạnh đan đỉnh, thật cẩn thận từ trong bình lấy ra một viên đan dược đỏ như máu. Đan dược vừa xuất hiện, lập tức bốn phía tràn ngập mùi tanh của máu huyết.

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, bàn tay cầm đan dược này khẽ run lên. Nhưng hắn vẫn cắn răng ném Yêu Huyết đan vào một trong số sáu đan đỉnh bên ngoài.

Khi đan dược này vừa tiến nhập, đan đỉnh kia lập tức truyền ra từng trận âm thanh như tiếng gào rít. Ngay sau đó, một đạo ánh sáng màu đỏ như máu từ trong đan đỉnh này đột nhiên xông lên cao, tạo thành một cây cột sáng đỏ như máu.

Một cảnh tượng tương tự cũng xuất hiện ở mật thất bên dưới quảng trường. Chỉ thấy một con hắc long hoá thành đan đỉnh bỗng nhiên loé ra ánh sáng màu đỏ. Ngay sau đó, từ trong đó lao ra một đạo ánh sáng hình trụ màu đỏ. Ngoại trừ sự khác biệt về độ lớn bé, nó và cây thông thiên huyết trụ ở quảng trường phía trên hoàn toàn giống nhau.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, quan sát kỹ cảnh tượng trước mắt, trầm giọng hỏi:

- Đây là phương pháp luyện đan thuật nào?

Ánh mắt Lý Mộ Uyển cũng lộ ra vẻ kính trọng, hạ giọng nói:

- Đây là Tế đan luyện thuật do chính Âu Dương Tử tự nghĩ ra. Nói một cách đơn giản, thì nó là phương pháp luyện chế ngũ phẩm linh đan bằng cách tế luyện nhiều loại tứ phẩm linh đan. Phương pháp này tuy xác suất

thành công cũng không cao nhưng so với phương pháp luyện chế bình thường vẫn cao hơn không ít.

Lúc này, phía trên quảng trường, ánh mắt Âu Dương Tử lại chớp lên, quát:

- Thứ tế! Tứ phẩm La Lâm đan!

Trên mặt đất lại có một người đi đến bên cạnh đan đỉnh, từ túi trữ vật trân trọng xuất ra một quả đan dược màu xanh lam, cẩn thận đặt ở trong vòng đan đỉnh. Lập tức, một đạo cột sáng màu lam xuất hiện bên trong đan đỉnh.

Sau đó, Âu Dương Tử liên tục tế xuất ra bốn viên tứ phẩm đan dược khác. Sáu đạo ánh sáng có màu sắc khác nhau từ trong sáu đan đỉnh xuất hiện. Dù là ở bên ngoài Vân Thiên sơn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đáy lòng Âu Dương tử có chút khẩn trương. Hắn nhìn chằm chằm vào đan lô ở trung tâm. Trong miệng hắn thì thào lẩm bẩm: “Nhất định phải thành! Nhất định phải thành! Nếu lần này mà thành công, trong tay lão phu sẽ có ba viên ngũ phẩm đan dược, cùng với ba viên còn lại của bổn tông là đã có sáu viên. Đến lúc đó… lão phu lấy ngũ phẩm đan dược tế hiến, có thể hợp nhất một lần, thử luyện chế ra lục phẩm linh đan.

Hai mắt hắn loé ra u quang, nhìn chằm chằm vào đan đỉnh ở trung tâm. Sau khi thở ra một hơi, hắn cắn răng quát lớn:

- Sáu người các ngươi, bắt đầu tế luyện.

Trên mặt sáu luyện đan sư kia đều lộ ra vẻ kích động. Nếu lần này luyện đan thành công, thì sáu người có thể thấy được ngũ phẩm linh đan. Loại vinh quang này chính là thứ cả đời luyện đan sư theo đuổi.

Thân mình của sáu người lần lượt nhảy lên, phân biệt ngồi khoanh chân ở trên sáu cái đan đỉnh. Lúc này, toàn bộ thân thể họ dung nhập vào bên trong sáu đạo quang trụ. Hai tay bấm quyết, niệm thần chú, liên tục thúc dục linh lực trong cơ thể.

Âu Dương Tử không có nửa điểm do dự, thân mình chậm rãi hạ xuống, cuối cùng khoanh chân ngồi lơ lửng bên trên đan đỉnh trung tâm, nhắm hai mắt lại, không nói lời nào.

Tại thời khắc đó, ở bên trong mật thất dưới quảng trường, mấy cái đan đỉnh do hắc long hoá thành cũng giống như trên quảng trưởng, đều loé ra sáu cột ánh sáng có màu sắc khác nhau.

Tại bên trong cột ánh sáng còn có đan lô bị phong ấn. Dưới luyện đan lô chính là đan đỉnh do Lý Mộ Uyển chế tác. Bên trong đan đỉnh có bản tôn của Vương Lâm.

Mặc dù bản tôn đang ở trong đan đỉnh nhưng cũng không có hấp thu một chút linh lực. Toàn bộ chuẩn bị lúc này là nhằm mở ra phong ấn. Còn về phần hấp thu linh lực thì để sau khi mở phong ấn ra cũng chưa muộn.

Vẻ mặt của Lý Mộ Uyển ngưng trọng. Hai tay nàng nhanh chóng biến hoá pháp quyết, đánh về phía sáu đạo cột sáng. Ngay sau đó, trên sáu đạo cột sáng tỏa ra vô số sợi tơ. Những sợi tơ đó chậm rãi kéo dài, cuối cùng toàn bộ đều dính vào đan lô đang bị phong ấn phía trên.

Một chút linh lực do đan tế tứ phẩm linh đan bị Lý Mộ Uyển dùng phương pháp này ăn trộm tới để sử dụng. Phương pháp mở ra phong ấn cần phải thực hiện ở nơi có cực kỳ đầy đủ linh khí.

Trên thực tế, phương pháp Lý Mộ Uyển nắm được để mở ra phong ấn chỉ có hai yêu cầu về địa lợi. Đó chính là chẳng những phải tìm được nơi có linh khí sung túc, hơn nữa phải là nơi vô căn. Điểm này Âu Dương Tử đã giúp nàng giải quyết. Hiện tại chỉ cần chờ đợi thời gian để giải trừ phong ấn này nữa là xong.

Ngoại trừ địa lợi thì điểm mấu chốt thứ hai chính là thiên thời. Thiên thời chính là phải xác định được thời điểm lúc trước phong ấn. Chỉ có thể ở cùng một thời điểm thì mới phù hợp để giải trừ.

Thời gian tiến hành sai khác càng nhỏ thì tỷ lệ phá hỏng đan dược lại càng bé. Ngược lại nếu là lệch quá lớn thì khả năng đan dược bị huỷ

càng lớn.

Những điều này, dưới sự giảng giải của Lý Mộ Uyển, Vương Lâm đã biết rõ. Vấn đề hiện tại chính là thời điểm trước đó khi phong ấn là lúc nào.

Lý Mộ Uyển đã tra tìm trong rất nhiều điển tịch, cuối cùng đã tìm ra thời gian, đó chính là âm khi âm khắc. Cái gọi là âm khi chính là vào giờ tý, cái gọi là âm khắc chính là lúc canh ba.

Như vậy, thời điểm chính là canh ba giờ tý. Đây chính là thời điểm mở phong ấn tốt nhất. Phải biết rằng, bất kể là luyện đan hay phong đan thì đều phải chọn lựa thời điểm âm dương phân ly.

Đương nhiên, loại chú ý đặc biệt khi luyện đan này chỉ áp dụng khi luyện chế những đan dược đặc biệt quý báu. Nếu là những đan dược bình thường thì không có gì cần phải chọn thời điểm đó làm cái gì.

Chẳng qua suy đoán này cũng không phải là hoàn toàn chính xác. Thực tế có một số luyện đan sư, để phòng ngừa có kẻ trộm đi đan lô bị phong ấn nên cố ý thay đổi thời gian phong đan. Như vậy, dù cho đối phương chiếm được đan lô, nếu không biết chính xác về thời gian thì rốt cục cũng không có cách nào đoạt được đan dược bên trong đan lô.

Phương pháp mà Lý Mộ Uyển tìm được dùng cách sử dụng linh lực mạnh mẽ tấn công để giải quyết vấn đề này. Lấy phẩm chất đan dược có chút giảm xuống để thúc dục đan lô, khiến cho phong ấn bị giải.

Như vậy, chỉ cần thời gian không sai khác nhiều lắm là có thể mở đan lô ra một cách chắc chắn. Độ hư hao của đan dược so với cách mở ra bình thương thì cũng giảm xuống rất nhiều. Chẳng qua nếu thời gian lệch quá lớn, thì vẫn có thể khiến cho đan dược hoá thành phế đan.

- Bởi vì có đan đỉnh cho nên xác suất thành công trong lần luyện đan này của Âu Dương Tử sẽ không cao. Dựa theo những hiểu biết của ta với hắn thì hắn rất có thể sẽ thi triển huyết tế. Sau khi thi triển huyết tế thì linh lực sẽ lại cao hơn. Đó chính là thời khác tấn công đan lô. - Thần thái của Lý Mộ Uyển ngưng trong, khẽ nói với Vương Lâm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này ở quảng trường bên trên, Âu Dương Tử mở ra hai mắt. Hắn có thể cảm giác được, không hiểu vì sao mà linh lực bốn phía đang giảm bớt nhanh chóng. Như vậy căn bản là không đủ để hoàn thành luyện chế ngũ phẩm đan.

Loại chuyện này đây là lần đầu tiên hắn gặp phải, trước đây cũng chưa từng xuất hiện lần nào. Lúc này chính là thời khắc quan trọng. Hắn không chịu từ bỏ, trong mắt hàn mang loé lên, thấp giọng quát:

- Huyết tế!

Sáu vị đan sư ở trong sáu cột sáng đều khẽ biến sắc. Nhưng rất nhanh, trong mắt lộ ra vẻ kiên định. Không chút do dự, đều tự bạo nội đan của chính mình. Những tiếng nổ bang bang liên tiếp nhau, một mảnh sương máu lập tức tràn ngập cả quảng trường. Ngay sau đó,linh lực lập tức cuồng loạn.

Toàn bộ linh lực trong quảng trường bỗng nhiên đạt đến cực độ. Ánh mắt Âu Dương Tử chợt loé lên. Hai tay hắn lập tức kết ấn trong hư không. Đan đỉnh bên dưới hắn giống như một lốc xoáy, điên cuồng hấp thu linh lực từ bốn phía. Lúc này, sáu cột sáng kia cũng biến đổi, tất cả đều hướng về phía đan đỉnh ở trung tâm lao đến.

Vẻ mặt của Âu Dương Tử càng thêm ngưng trọng. Lúc này đây hắn quyết không cho phép một chút sai lầm nào xuất hiện. Thành bại chính là ở thời khắc này. Trước đây hắn đã thất bại rất nhiều lần. Lần này nếu không thành công hắn quyết không buông tay.

Tại thời khắc này, trong mật thất bên dưới, tay phải của Lý Mộ Uyển điểm lên mi tâm, lập tức trong miệng phun ra một ngụm đan huyết. Sau khi tinh huyết xuất hiện bên trên sáu đan đỉnh ở giữa không trung. Lập tức tất cả các đan đỉnh trở nên chấn động. Những cột sáng phát ra lập tức tán loạn, hoá thành nhiều điểm ánh sáng đủ mọi màu sắc, đều điên cuồng hướng về đan lô lao đến.

Trên đan lô loé ra ánh sáng bảy màu. Nháy mắt khi linh lực xuất hiện, phong ấn từ từ cuộn lại, chậm rãi từ đan lô bóc ra, rơi xuống.

Cùng lúc đó, trong đan lô phát ra một luồng linh áp như thiên uy. Đan lô vang lên một tiếng nổ rồi vỡ nát. Một viên đan dược màu xanh to như long nhãn xuất hiện.

Nhưng vào lúc này, những tiếng lách tách vang lên. Trên viên đan dược màu xanh này chỉ thấy từng đạo vết nứt nhanh chóng xuất hiện.

- Thất phẩm linh đan.

Lý Mộ Uyển trợn tròn hai mắt. Mặc dù trong lòng nàng đã có chút dự liệu nhưng nàng vẫn không kìm nổi phải kêu lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 224: Kết Anh. (1+2)

- Không đúng, nếu là thất phẩm linh đan thì phải có dị tượng xuất hiện, nhưng hiện tại sao lại không có chút dị tượng nào cả? - Lý Mộ Uyển nhìn chằm chằm vào viên linh đan, ánh mắt không chuyển, lẩm bẩm nói.

Tay Vương Lâm vung lên chộp một cái. Lập tức viên linh đan chuyển động, bay tới trong tay hắn. Hắn lấy hai ngón tay kẹp lấy đan dược, ngưng thần nhìn kỹ.

Viên đan dược phát ra ánh sáng màu xanh, từ những khe nhỏ trên mặt ngoài tỏa ra từng luồng linh lực. Lúc này, cả mật thất đã bị bao phủ bởi một tầng linh lực nồng đậm đến độ khó có thể tượng được.

- Đây là thất phẩm linh đan ư? - Vương Lâm nhìn sang Lý Mộ Uyển nói.

Lý Mộ Uyển tiến lên vài bước, đứng bên cạnh Vương Lâm. Nàng nhìn kỹ đan dược trong tay hắn vài lần, thở dài nói:

- Chính xác mà nói, viên này chỉ thuộc loại nguỵ thất phẩm đan dược mà thôi, thực tế là lục phẩn thượng giai linh đan. Thời điểm chúng ta mở ra đan phong có lẽ lệch một chút nên làm cho đan dược bị vỡ, phẩm chất bị giảm xuống. Nếu được mở đúng cách thì phẩm chất chắc chắn sẽ đạt từ thất phẩm trở lên. Kỳ Hoàng môn chính là một tông phái của Tứ cấp thu chân quốc, tất nhiên có thể luyện chế ra một viên thất phẩm thượng giai linh đan, sau đó chứa đựng trong phong ấn. Dựa theo phẩm chất của đan dược này mà nói thì sợ rằng nó cũng đã có mấy ngàn năm tuổi rồi.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, nhìn chằm chằm vào viên đan dược này, nói:

- Ngươi có biết đan dược này không?

Lý Mộ Uyển trầm tư một chút, đôi mắt đẹp của nàng sáng lên, nói:

- Kiếm Tẩu Thiên Phong của Kỳ Hoàng môn có ba loại đan dược nổi danh nhất. Nếu Uyển nhi đoán không lầm thì đan dược này chính là Thanh Vân đan. Nghe đồn nó có công hiệu rất thần bí khó lường, đột phá Kết Đan kỳ hẳn là không có vấn đề gì.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, sau khi thu lấy đan dược, nhìn sang Lý Mộ Uyển nói:

- Chờ ta!

Lý Mộ Uyển khẽ gật đầu, hai mắt lộ ra một tia nhu tình, nhẹ giọng nói:

- Ngươi yên tâm, dù là thất bại cũng không sao cả. Uyển nhi có đan đỉnh này trợ giúp thì sẽ có thể khiến Đoạt Thiên Thất đỉnh của Vân Thiên Tông bị phá hủy. Đến lúc đó, bọn họ tất nhiên sẽ không rảnh để quản chúng ta.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên một chút lạnh lẽo, bình thản nói:

- Sẽ không phải phiền toái như thế đâu.

Dứt lời, hắn quay đầu liếc nhìn đan đỉnh một cái, rồi không nói hai lời khoanh chân ngồi xuống. Tay phải điểm vào mi tâm, lập tức cả người biến mất tại chỗ.

Lý Mộ Uyển cắn môi một cái. Nếu nàng vắng mặt thời gian quá dài tất nhiên sẽ khiến có kẻ nghi ngờ. Sau khi trầm ngâm một chút, tay phải nàng vung lên, lập tức có một trận pháp xuất hiện trên vách tường. Thân thể mềm mại của Lý Mộ Uyển tiến vào, rồi biến mất khỏi căn mật thất.

Giờ khắc này, tại quảng trường phía trên mật thất, quá trình luyện đan của Âu Dương Tử đã đến gia đoạn căng thẳng nhất. Hai mắt hắn loé ra quang mang hưng phấn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm. Hồi lâu sau, hắn khẽ quát một tiếng, cả người bay lên, vung hai tay ấn xuống phía dưới. Lập tức đan đỉnh chấn động.

Vào giờ khắc này, phong vân đột nhiên biến sắc. Nguyên bản bầu trời đang tối đen bỗng nhiên sáng ngời. Chỉ thấy một viên đan dược loé ra ánh sáng màu vàng, chầm chậm nổi lên từ trong đan đỉnh, càng lúc càng cao.

Phía sau, xung quanh đan dược lộ ra thân ảnh của sáu du hồn. Chúng rõ ràng chính là sáu vị luyện đan sư lúc trước. Bọn họ cứ quanh quẩn bên cạnh đan dược.

Thần thái của Âu Dương Tử ngưng trọng, ôm quyền cao giọng nói:

- Sáu vị đạo hữu, viên đan dược này được các vị tương trợ, mà luyện thành. Từ nay về sau, nó có tên là Lục Đạo linh đan. - Lão phu sẽ dùng nó để tế bái các vị.

Lời này vừa dứt, trên mặt một đám du hồn này lộ ra vẻ mặt vui mừng, sau khi lưu luyến nhìn viên đan dược một lúc, chúng đều lần lượt tiêu tán.

Cùng lúc đó, đan dược chậm rãi hạ xuống, bị Âu Dương Tử giữ lại trong tay. Thần sắc hắn vẫn như thường nhưng nội tâm thì rất hưng phấn, thầm nhủ:

- Ta đã thành công! Như vậy, lão phu đã có thể thử nghiệm luyện chế lục phẩm linh đan được rồi!

Lại nói tới Vương Lâm. Lúc này, hắn khoanh chân ngồi trong không gian nghịch thiên. Tay hắn mân mê viên đan dược màu xanh, ánh mắt lộ ra chút do dự. Một lúc sau ánh mắt hắn trở nên kiên định , không nói hai lời, ném viên đan dược vào trong miệng.

Sau khi vào miệng, đan dược lập tức hoá thành một đạo linh lực màu xanh, nhanh chóng chảy vào trong cơ thể hắn. Vương Lâm điên cuồng

vận chuyển Cổ Thần quyết nhằm cắn nuốt nguồn linh lực vô tận đó.

Cùng lúc đó, kim đan của Vương Lâm chuyển động rất nhanh, tăng trưởng một cách mạnh mẽ. Dần dần, một tia linh lực màu tím xuất hiện bên trong kim đan. Theo thời gian số lượng các sợi linh lực ngày một nhiều, tu vi của Vương Lâm trong nháy mắt cũng đạt đến Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Nhưng tu vi của hắn vẫn còn không ngừng tăng lên, kim đan không ngừng bành trướng. Dần dần, một giọt chất lỏng màu vàng từ trong kim đan rỉ ra, giống như nó bắt đầu bị hoà tan vậy.

Thân thể Vương Lâm trong nháy mắt đã trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy hết thảy những biến hoá bên trong.

Tâm tư của Vương Lâm lúc này rất bình tĩnh, không chút sợ hãi. Hắn chú tâm ngồi xuống, chờ đợi thời điểm Kết Anh. Khi kim đan hoàn toàn hoà tan, chính là lúc Kết Anh. Thời điểm kết Anh, Vương Lâm đã chờ đợi không biết bao nhiêu năm. Thực tế mà nói, tốc độ tu luyện của hắn trong Tu chân giới cũng chưa phải là nhanh nhất nhưng cũng không phải là dài nhất.

Đối với Vương Lâm, ý nghĩa của Kết Anh hoàn toàn khác với những người khác.

Một khi hắn có thể Kết Anh thành công, đồng nghĩa đã thành công bước đầu tiên của kế hoạch. Bước thứ hai chính là đem phân thân và bản tôn dung hợp lại với nhau cùng một chỗ. Dựa theo sự dung hợp này, sẽ khiến bản tôn cũng có thể Kết Anh.

Một khi bản tôn có thể Kết Anh thì Cực cảnh thần thức cũng đột phá lần đầu tiên. Nếu thật sự thành công, như vậy hắn chính là đệ nhất nhân ở Sở quốc.

Thậm chí ở Tu Ma hải, hắn cũng có thể yên ổn mà sống, đồng thời có vốn để tranh đấu với Hoá Thần kỳ tu sĩ.

Mà tối quan trọng chính là hắn có đủ thực lực để trở về Triệu quốc báo thù. Thù hận của Vương Lâm đối với tên Đằng Hoá Nguyên đó đã tích lũy hơn bốn trăm năm. Mối thù đó đã không thể hình dung được nữa, cũng không có kẻ nào có thể ngăn cản hắn được. Kẻ nào ngăn cản, hắn sẽ bắt kẻ đó phải trả giá bằng máu.

Bao nhiêu năm đã qua, Vương Lâm không biết tu vị của Đằng Hoá Nguyên đã đạt đến cảnh giới nào rồi. Nhưng bất kể ra sao, một khi bản tôn của Vương Lâm có thể thành công Kết Anh thì chỉ cần Đằng Hoá Nguyên chưa đạt đến Hoá Thần kỳ kết cục của hắn cũng không thể thay đổi được.

Vương Lâm cũng không tin tưởng rằng, với thời gian bốn trăm năm, có thể khiến một Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ đột phá đến Hoá Thần kỳ. Phải

biết rằng, từ Nguyên Anh kỳ trở lên, mỗi một cảnh giới nhỏ, cũng đã rất khó tiến triển.

Tu Chân giới chính là một toà tháp hình thang, càng là lên trên số lượng người lại càng thưa thớt.

Trong bảy cảnh giới: Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Hoá Thần, Anh Biến, Vấn Đỉnh thì Nguyên Anh giống như một đường ranh giới. Nếu có thể đạt đến Nguyên Anh, liền đại biểu cho một tu sĩ đã bước vào cánh cửa chân chính của Tu Chân giới, trở thành một cường giả.

Ngoại trừ để báo thù, thì còn một nguyên nhân quan trọng nữa thúc dục hắn phải không ngừng tu luyện. Đó chính là cảm giác nguy hiểm xuất phát từ nam tử tóc dài trong Cổ Thần chi địa.

Hắn tin tưởng rằng, lấy thiên tư xuất chúng có một không hai của người đó, hắn tất nhiên có thể sẽ nghĩ ra phương pháp rời khỏi Cổ Thần chi địa. Như vậy, một khi thoát khỏi nơi đó, người mà hắn tìm kiếm đầu tiên chắc chắn chính là Vương Lâm.

Sau khi dung hợp với ký ức truyền thừa của Cổ Thần, Vương Lâm cảm giác được chính hắn mỗi ngày đều đang lột xác. Loại biến hoá này chủ yếu là diễn ra với tâm thần. Hắn cảm giác được bản thân mình đang dần dần vượt quá giới hạn, hướng lên một mức độ cao hơn.

Trước khi chưa bước vào tu chân, giấc mơ lớn nhất của Vương Lâm chính là thi đỗ. Sau đó có thể khiến cho cha mẹ hắn sống tốt hơn. Khi Tứ thúc mang cánh cửa tu chân đến đã mở ra một con đường mới cho hắn. Khi đó, hắn cho rằng thị trấn ở ngoài thôn đã là thành trì lớn nhất. Về phần Thành Đô của Hoàng đế phàm nhân, hắn cũng ít khi dám tưởng tượng, mà cũng chưa từng được đến đó.

Khi mới bước vào Tu Chân giới, giấc mộng công danh của hắn đã chuyển thành tiên nhân. Cùng lúc đó, hắn biết Triệu quốc chẳng qua chỉ là một vùng đất bé nhỏ trên thế giới này mà thôi. Những quốc gia giống như Triệu quốc thì chỗ nào cũng có!

Sau khi trải qua những biến cố to lớn, Vương Lâm không ngừng thúc dục chính bản thân mình, nghĩ mọi biện pháp để có thể tăng nhanh tu vi. Mục đích của hắn chính là quay về Triệu quốc, giết chết Đằng Hoá Nguyên, báo thù rửa hận. Đi qua nhiều quốc gia, Vương Lâm đã hiểu biết thêm rất nhiều, cũng đã mở rộng tầm mắt. Hắn biết hắn đang ở Chu Tước tinh cầu, Triệu quốc chẳng qua chỉ là một Tam cấp tu chân quốc mà thôi. Trên nó còn có Tứ cấp, Ngũ cấp, thậm chí là Lục cấp tu chân quốc Chu Tước quốc.

Hắn biết rằng, thực tế, kẻ thống trị cao nhất ở Chu Tước tinh cầu chính là Chu Tước quốc.

Sau khi hắn đạt được truyền thừa của Cổ Thần, tâm thần hắn một lần nữa bị trùng kích. Trong bầu trời mênh mông đầy sao kia, thật sự có rất rất nhiều tinh cầu giống như Chu Tước tinh. Lực lượng của Cổ Thần cực

lớn, tuỳ ý có thể huỷ diệt một tinh cầu, khiến hắn vô cùng hâm mộ và ao ước.

Trong khoảnh khắc, tâm thế của Vương Lâm lại nhanh chóng lột xác. Giấc mộng của hắn lại được đề cao, không ngừng theo đuổi tu vi, khiến cho bản thân ngày càng mạnh mẽ hơn. Chỉ có như thế mới có thể sinh tồn tại Tu Chân giới này được.

Có thể nói, tâm tính của Vương Lâm rốt cục cũng thoát ly ra khỏi thù hận. Hắn không chỉ vì báo thù mà tu luyện, mà còn vì theo đuổi giấc mộng của bản thân, không cam lòng bị người khác dẫm đạp lên. Hắn muốn tâm tính đạt đến cực hạn của cường giả.

Bất cứ một cường giả nào đều cần có tâm tính này, hơn nữa còn cần một quyết tâm kiên định.

Mười ngày sau, Vương Lâm từ trong nghịch thiên không gian đi ra. Thân hình hắn vừa mới hiện ra, liền lập tức hợp nhất với bản tôn bên trong đan đỉnh. Cùng lúc đó, phía trên quảng trường, linh lực của Đoạt Thiên Thất đỉnh cũng vô thanh vô tức chậm rãi tiến vào trong cơ thể của Vương Lâm.

Bản tôn và phân thân chính là đang tiến hành bước dung hợp cuối cùng, quyết không thể xuất hiện nửa điểm sai sót, nếu không sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Lúc này, trong lòng Vương Lâm không chút sợ hãi, hắn chìm đắm trong việc dung hợp giữa bản tôn và phân thân.

---o0o---

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong cơ thể của Vương Lâm, ngoại trừ Cực cảnh tu vi gây cản trở việc tu luyện, thì còn có một sợi tơ thiên kiếp. Cuối cùng có thể thành công hay không cũng không một kẻ nào có thể biết trước được. Hết thảy chỉ có thể chờ đợi sự lựa chọn của vận mệnh. (tức là chờ lão tác giả)

Bên trong Đoạt Thiên Thất đỉnh trên quảng trường chứa đựng linh lực tích lũy cả ngàn năm, dưới phương pháp này không ngừng đem chỗ linh lực đó chuyển vào trong cơ thể của Vương Lâm. Cổ Thần quyết điên cuồng vận chuyển, giống như một hắc động, hung hăng đem tất cả linh lực đều cắn nuốt.

Nháy mắt khi phân thân và bản tôn dung hợp, Cổ Thần quyết cũng đang tiến hành biến hoá. Tầng thứ nhất của Cổ Thân quyết chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: thôn phệ.

Mà tầng thứ hai chính là: hấp thu.

Thôn phệ và hấp thu chính là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau. Thôn phệ chính là đem tất cả linh lực tiến vào trong cơ thể của Vương Lâm. Bất kể linh lực có thuộc tính như thế nào đều bị Cổ Thần quyết thôn phệ, chuyển hoá thành linh lực phù hợp với tu luyện của hắn. Đây là cảnh giới bị động.

Mà hấp thu, chính là cảnh giới chủ động, một cảnh giới cường đại có thể hấp thu tu vi của cả người khác.

Thực tế, sự cường đại của Cổ Thần tộc hoàn toàn là dựa vào kế thừa Cổ Thần quyết. Mỗi một vị Cổ Thần sau khi thức tỉnh, trong đầu đều đã tự nhiên truyền thừa công pháp Cổ Thần quyết.

Thân là Cổ Thần, chỉ khi có thể đem Cổ Thần quyết tu luyện đạt đến tầng thứ hai mới chân chính có thể nắm giữ lực công kích mạnh mẽ. Lấy thân thể của Cổ Thần thi triển công pháp tầng thứ hai, thì có thể hấp thu bất kỳ linh lực nào tồn tại trong phạm vi vô cùng lớn vào trong cơ thể. Sau đó lại sử dụng tầng thứ nhất thôn phệ tiêu hoá. Do đó hình thành môt vòng tuần hoàn.

Chẳng qua Cổ Thần quyết cũng là công pháp của Cổ Thần tộc, nếu Vương Lâm có được truyền thừa lực lượng, như vậy tự nhiên có thể tu luyện đến tầng thứ hai. Nhưng hiện tại, với thân thể của phàm nhân như hắn, muốn đạt đến cảnh giới hấp thu này thật sự quá mức khó khăn.

Cổ Thần quyết mặc dù có chút biến hoá, nhưng loại thay đổi này nếu đem so sánh với tầng thứ hai chân chính thì thật sự quá nhỏ bé, không

đáng kể.

Thời gian trôi qua, nhoáng một cái đã đến ngày cử hành Song tu điển lễ của Lý Mộ Uyển và Tôn Trấn Vĩ.

Hôm nay, trên toàn bộ Vân Thiên Tông tràn ngập một bầu không khí vui mừng. Bầu trời ngàn dặm không một gợn mây, chỉ có duy nhất một màu xanh lam. Tuy nhiên, thi thoảng lại có những đạo kiếm quang, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bay đến Vân Thiên Sơn.

Gần như tất cả các môn phái, tu chân gia tộc trong Sở quốc đều phái người đến đây. Trong đó, tuyệt đại bộ phận đều là Chưởng môn hoặc là Thủ đồ tự thân đến. Khí thế bậc này cũng chỉ có Vân Thiên Tông mới có thể có được. Nếu là một môn phái khác, đều không thể có được điều đó.

Bởi vì có rất nhiều người đến nơi này nên Vân Thiên Tông mở rộng sơn môn, đặt toàn bộ Vân Thiên Sơn đều nằm trong phạm vi của Hộ sơn đại trận. Ngoài ra còn phái vô số đệ tử ngoại tông tuần tra ở những nơi quan trọng, đồng thời đảm nhận nhiệm vụ nghênh đón khách khứa.

Phải biết rằng địa vị của Lý Mộ Uyển ở Vân Thiên Tông rất siêu nhiên. Dù sao nàng cũng là một trong ba vị Ngũ phẩm đan sư. Còn thanh danh của Tôn Trấn Vĩ ở bên ngoài cũng rất cao. Phụ thân hắn chính là một trong Ngoại tông Trưởng lão, tu vi đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đại viên mãn. Lão được dự đoán chính là người có khả năng cao nhất có thể tiến vào hậu kỳ trong một trăm năm tới, trở thành một trong những vị lão tổ của Vân Thiên Tông.

Ngoài ra, Tôn Trấn Vĩ cũng là sự kỳ vọng của ngoại tông. Chỉ đợi tu vi hắn đạt đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ thì sẽ được bổ nhiệm một loạt chức vụ. Thực tế, hắn đã được ngầm lựa chọn làm một trong những người có khả năng tiếp quản chức vụ Tông chủ của Ngoại tông. Nếu phụ thân của hắn có thể trở thành lão tổ thì hắn chắc chắn chỉ còn chuẩn bị mà tiếp nhận chức Ngoại tông tông chủ nữa mà thôi.

Nếu không, hắn cũng không có được khả năng song tu với Lý Mộ Uyển. Song tu điển lễ hôm nay, ngoài ý nghĩa kéo Lý Mộ Uyển gắn bó chặt chẽ hơn với Vân Thiên Tông, Ngoại tông còn nhân cơ hội này nâng cao địa vị của Tôn Trấn Vĩ lên, chuẩn bị cho hắn có thể tiếp quản chức Tông chủ sau này.

Việc này tất cả đại diện của các môn phái đều hiểu rõ. Lần song tu này có thể xem như một điểm giao nhau giữa Nội và Ngoại tông của Vân Thiên Tông.

Dù sao, Vân Thiên Tông chia làm Ngoại và Nội tông. Trong đó Nội tông luyện đan, Ngoại tông tu đạo. Hai tông luôn hợp tác với nhau mới có thể tạo ra địa vị của Vân Thiên Tông như hiện tại.

Tôn Trấn Vĩ mặc một áo dài màu đỏ, thân hình cao lớn, dáng vẻ ôn hoà. Thoáng nhìn hắn cũng có một chút anh tuấn. Sau khi xuất hiện cùng với Nội, Ngoại tông chủ và mấy vị Trưởng lão, hắn liền đứng ở bên ngoài đại điện nghênh đón khách quý.

Tuy khuôn mặt hắn luôn mang theo vẻ tươi cười nhưng khoé mắt trước sau vẫn hay giật giật. Thực tế, càng gần ngày cử hành Điển lễ, hắn càng lo lắng, có cảm giác như đại hoạ sắp ập đến đầu.

Loại cảm giác này khiến hắn thấy thật nực cười. Nếu là một ngày khác còn có thể. Nhưng hôm nay là một ngày trọng đại của Vân Thiên Tông, gần như toàn bộ các vị lão tổ của Vân Thiên Tông đều xuất quan đi ra. Nếu hôm nay có kẻ dám đến nơi này quấy rối thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trừ khi tu vi của đối phương đạt đến Hoá Thần kỳ. Nhưng lấy thân phận của Hoá Thần kỳ tu sĩ tất nhiên sẽ không đến quấy rối Vân Thiên Tông. Hơn nữa sau lưng Vân Thiên Tông còn có Cự Ma tộc, bất cứ một Hoá Thần kỳ tu sỹ nào đều phải cố kỵ vài phần.

Như vậy, Tôn Trấn Vĩ hầu như không tìm được lý do nào để khiến cho hắn phải lo lắng. Hắn âm thầm cười khổ, khi thấy bản thân đã lo nghĩ quá nhiều.

Chẳng qua, tuy đã tự nhủ như thế nhưng trong đầu hắn đôi lúc vẫn nhớ đến ánh mắt lạnh lùng của người kia.

Lúc này, ở trước mặt Tôn Trấn Vĩ là một lão già mặc áo xám. Sau khi liếc nhìn Tôn Trấn Vĩ một cái, bước chân của lão liền chậm lại, đợi Tôn Trấn Vĩ đến gần thì trầm giọng nói:

- Trấn Vĩ, không nên suy nghĩ nhiều, nếu kẻ quen biết với Lý Mộ Uyển kia hôm nay dám đến đây, vi phụ sẽ làm cho hắn có chạy đằng trời cũng không thoát được. Mặc dù tu vi của hắn có thông thiên cũng chẳng thể làm gì được. Việc này ta đã bàn bạc với Tông chủ. Con cứ yên tâm đi.

Giọng điệu của lão già này bình thản nhưng ẩn chứa một sự tự tin. Đây chính là phụ thân của Tôn Trấn Vĩ, cũng là một trong số Ngoại Tông Trưởng lão.

Tôn Trấn Vĩ vội vàng cung kính vâng lời. Đối với sự tình liên quan đến Vương Lâm, hắn có thể che dấu với bất cứ kẻ nào nhưng không nửa điểm dấu diếm phụ thân hắn. Điều này từ lâu đã trở thành thói quen của hắn.

Lúc này, nghe thấy Tông chủ cũng tham dự vào việc này, nội tâm hắn đã ổn định. Ngẩng đầu nhìn lại về một chỗ, lão giả đầu bạc, ngồi song song với Nội tông tông chủ, cũng quay đầu nhìn hắn mỉm cười.

Người này đúng là Vân Thiên Ngoại tông tông chủ Liễu Phỉ, tu vi thần bí khó lường. Nghe đồn hắn đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ. Tuy nhiên, hắn tu luyện một loại công pháp thần bí, có thể che dấu tu vi bản thân. Trừ phi tu vi cao hơn hắn một bậc, nếu không sẽ rất khó có thể nhìn thấu.

Bên cạnh lão giả đầu bạc là Nội tông tông chủ Tống Thanh. Những người phía sau hắn, nếu nhìn kỹ có thể thấy rằng tu vi của họ cao thấp khác nhau. Nhưng mỗi một người trong số đó, xét trên từng phương

diện, nếu đặt ở bất cứ môn phái nào khác đều có thể đạt được thân phân cao quý nhất là Thủ tịch đan sư.

- Chưởng môn Hạo Nhiên tông Ti Mã, Trưởng lão Từ Ly đến. - Từ phương xa truyền đến một âm thanh kéo dài. Thanh âm vang vọng trên Vân Thiên Sơn mạch truyền ra xa.

Cùng lúc đó, hai đạo cầu vồng phá không mà đến, dừng ở bên ngoài đại điện. Sau đó lộ ra thân ảnh của hai người. Một người trong đó mặc áo màu tím, khuôn mặt hằn sâu dấu vết của thời gian.

Người này chính là Chưởng môn của Hạo Nhiên tông – Tư Mã Vân Nam. Sau khi hiện thân, hắn lập tức cười lớn, ôm quyền nói:

- Tống huynh, Liễu huynh, chúc mừng!

Bên người hắn là Từ Ly, mặc trang phục màu xanh. Lấy thân phận của hắn, lúc này đương nhiên không thể mở miệng, chỉ mỉm cười ôm quyền mà thôi.

Ngoại tông tông chủ Liễu Phỉ cười dài một tiếng, bước lên vài bước, cũng ôm quyền nói:

- Tư Mã đạo hữu! Thoáng cái mà đã mười năm chúng ta không gặp nhau. Nếu hôm nay không phải bản tông phát ra thiệp mời, sợ rằng rất khó có thể mời ngươi đến đây.

Nội tông chưởng môn Tống Thanh cũng vuốt râu, ở bên cạnh cười nói:

- Tư Mã lão nhi! Lần trước ngươi đáp ứng cho ta một gốc chu quả ngàn năm, hôm nay có mang đến không đây?

Tư Mã Vân Nam cười nói:

- Hai người vị tất phải làm khó ta ngay như thế chứ! Thôi! Đáng khen cho trí nhớ của ngươi. Ta đã mang chu quả đến đây. Nhưng ta cũng có một đứa đồ tôn đang sắp Kết Đan, ngươi phải cấp cho ta một trăm tám mươi viên đan dược, nếu không chu quả này ta cũng không cấp cho ngươi đâu.

Ba người cười lớn, lại nói thêm mấy câu với nhau. Sau đó Liễu Phỉ vung tay lên, Tôn Trấn Vĩ lập tức tiến lên dẫn Tư Mã Vân Nam và Từ Ly đi vào đại điện.

Tư Mã Vân Nam cẩn thận đánh giá Tôn Trấn Vĩ một lúc, cười nói:

- Quả nhiên là một nhân tài. Tu vi dĩ nhiên đã đạt tới ngưỡng cửa Kết Anh. Không đến trăm năm, Vân Thiên Tông lại có thêm một vị Nguyên Anh kỳ cao thủ. Được!

Tôn Trấn Vĩ cười nhã nhặn, cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối tán thưởng, vãn bối thật không dám nhận.

Tư Mã Vân Nam gật gật đầu, cùng với Từ Ly đi vào đại điện. Bên trong đại điện có kê nhiều án kỷ, bên trên có rượu ngon, tiên quả. Lúc này trong điện đã có không ít người đến từ các môn phái khác nhau, đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Sau khi Tư Mã Vân Nam tiến vào, lại nổi lên một trận vui vẻ. Đi cùng một lúc, Tôn Trấn Vĩ lui lại phía sau, rời khỏi đại điện

Đợi sau khi hắn rời khỏi, Tư Mã Vân Nam và Từ Ly ngồi ở một chỗ án kỷ, hai người nhìn vào mắt nhau, Tư Mã Vân Nam truyền âm nói:

- Ngươi bảo là người nọ đang ẩn nấp ở trong Vân Thiên Tông ư?

Thần sắc của Tư Ly vẫn thản nhiên, cũng truyền âm lại:

- Chưởng môn, điều này chỉ là do tại hạ đoán mà thôi, không thể chắc chắn. Trên người hắn sát khi ngập trời, năm đó chính là biến mất ở trong Vân Thiên Sơn. Hơn nữa, ba tháng trước Vân Thiên Tông có xuất hiện một người thần bí. Dưới sự truy kích của ba vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ mà vẫn có thể an nhiên mà rời đi. Theo thám tử miêu tả, Từ mỗ cảm thấy người này chính là người mà năm đó tại hạ đã gặp.Về phần hắn có ẩn núp ở nơi đây hay không, tại hạ cũng không biết được.

Tư Mã Vân Nam trầm ngâm một chút, trong lòng thầm nhủ:

- Người này nếu thật sự đúng như Từ Ly nói thì nhất định là đến từ Tu Ma hải. Hắc hắc. Vân Thiên Tông trêu chọc sự chú ý của Ma tu từ Tu Ma hải, đối với Hạo Nhiên tông của ta mà nói, chính là một chuyện tốt hiếm có.

- La Nguyệt phái Thiên Nhất Chân Nhân, Trưởng lão Sử Thiên Lại đến!
- Lại một thanh âm vang lên, Tư Mã Vân Nam ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài đại điện.

Lúc này, người của các môn phái cũng lục tục đến. Trong đó trừ bỏ một số ít đại phái là do chính bản thân Tôn Trấn Vĩ chiêu đãi thì những môn phái, gia tộc khác đều được đệ tử của Vân Thiên Tông tiếp đón, lần lượt dẫn vào trong đại điện.

Rất nhanh, toàn bộ đại điện gần như đã không còn chỗ ngồi. Mọi người không ngừng cao giọng tranh luận với nhau, làm cho không khí có chút

náo nhiệt. Cũng có một số người không thích náo nhiệt thì ngồi ở một góc hoặc uống rượu một mình, hoặc nhắm mắt.

Ở bốn phía quanh đại điện, có một vòng tròn đệ tử của Ngoại tông đứng chỉnh tề, tu vi đều là Trúc Cơ hậu kỳ. Tất cả đều đứng thẳng thẳng người, im lặng.

Không lâu sau. Liểu Phỉ và Tống Thanh từ bên ngoài đại điện đi vào. Phía sau họ cũng đi theo hơn mười vị Trưởng lão. Còn Tôn Trấn Vĩ thì theo sát phía sau cùng. Ngoại trừ những người này, Lý Mộ Uyển cũng đi trong đó, trên mặt đeo một tấm mạng mỏng màu tím, ánh mắt rất bình thản.

Sau khi mọi người đi vào đại điện, người từ các môn phái, các gia tộc đều không nói gì nữa mà ghé mắt nhìn lên.

Trên ban thủ tịch, Liễu Phỉ liếc nhìn Tống Thanh một cái, mỉm cười lui ra sau hai bước. Tống Thanh gật gật đầu, ánh mắt đảo qua toàn bộ đại điện, thanh âm bình đạm nói:

- Chư vị đạo hữu, hôm nay chính là ngày đại hỷ của Vân Thiên Tông chúng ta…

Hắn chưa kịp nói xong, đột nhiên toàn bộ đại điện chấn động. Cùng lúc đó một cỗ uy ấp ngập trời từ dưới đất truyền lên. Khi uy áp tản ra, lập

tức đám Nguyên Anh kỳ tu sĩ trong đại điện không tự chủ được, đều đứng lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. Thần thức bọn họ vội hướng về dưới nền đất tìm kiếm.

Trong ánh mắt Lý Mộ Uyển lộ ra một tia nhu tình. Nàng biết rằng Vương Lâm đã đến!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 225: Cầm mà luyện đan. (1+2)

Trong căn mật thất, trên Thất Long đỉnh do Lý Mộ Uyển chế tác phát ra một loạt những âm thanh răng rắc, một vết nứt, từ trên nắp đỉnh trong nháy mắt lan dọc xuống dưới.

Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng ngũ sắc từ vết nứt phát ra rực rỡ. Cuối cùng vết nứt ngày một lớn, toàn bộ căn mật thất đã bị bao phủ bởi ánh sáng ngũ sắc. Giờ phút này, căn mật thất giống như tiên tích của thần giới, ánh sáng che mờ vạn vật, tuyệt diệu không thể tả được.

Lại một thanh âm vỡ vụn vang lên, mặt ngoài của đan đỉnh lại nứt ra mấy cái khe hở, ánh sáng trong căn phòng lại càng chói mắt. Vào lúc này, một cánh tay trong suốt, chậm rãi từ khe hở của đan đỉnh vươn ra. Đúng lúc đó, đan đỉnh lập tức vỡ tung ra thành nhiều mảnh nhỏ rơi xuống đầy mặt đất.

Sau khi đan đỉnh vỡ vụn, một nam tử với mái tóc trắng, thân thể như có như không, như ảo như thật nhẹ nhàng bay lên, cả người lơ lửng ở giữa không trung. Hai mắt hắn vẫn nhắm nghiền, không nhúc nhích. Sau lưng hắn chậm rãi xuất hiện những đạo ánh sáng ngũ sắc. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện ra trong thân thể khi có khi không của hắn, ở chỗ đan điền có một đưa bé giống hắn như đúc đang khoanh chân ngồi đó. Nó đang nhắm nghiền hai mắt, toàn thân phát ra ánh sáng ngũ sắc, nhìn qua có vẻ rất thần kỳ.

Từ thân thể hư ảo của hắn phát ra một luồng áp lực khiến người khác hít thở không thông. Một lúc lâu sau, thân thể hắn từ từ trở nên rõ ràng.

Đột nhiên, người đó mở hai mắt. Gần như cùng lúc thân hình bé nhỏ trong đan điền của hắn cũng thế. Trong đôi mắt không hề có đồng tử mà thay vào đó chỉ có vố số những tia chớp màu đỏ. Những tia chớp đó không chỉ tồn tại đơn nhất mà một loạt sắp xếp thành vô số lôi vân.

Uy áp mang tính hủy diệt từ tia chớp màu đỏ trong hai mắt hắn mạnh mẽ phát tán ra ngoài. Toàn bộ ánh sáng ngũ sắc trong căn mật thất biến mất.

Lúc này, trong mật thất có một chuỗi lôi điện màu đỏ không ngừng di động, xuyên qua xuyên lại. Những mảnh nhỏ của đan đỉnh trên mặt đất chỉ trong khoảnh khắc đã hoá thành tro bụi, tiêu tan không còn.

Đám tu sĩ trong đại điện bên trên mật thất sau khi phát hiện dị tượng đều phát ra thần thức xuống dưới nền đất tìm tòi. Nhưng khi vừa tiến vào lòng đất, lập tức va chạm với một cỗ uy áp khổng lồ khiến cho họ không tự chủ được phải thu lại thần thức, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Vào lúc này, bên trên cả Vân Thiên Sơn, phong vân biến sắc. Một luồng uy áp khổng lồ từ dưới đất ầm ầm dâng lên, khiến cho cả Vân Thiên Sơn mạch đều kinh hoảng.

Từng trận tường vân ngũ sắc hiện lên giữa không trung. Lúc này, cả đại điện đột nhiên bắt đầu rung động.

Sắc mặt của đám người đến từ các môn phái và các gia tộc tu chân đều đại biến. Trong đó có một số người có kinh nghiệm liền nhìn ra một chút manh mối từ những đám mây ngũ sắc. Bọn họ thất thanh kinh hô:

- Này… Đây là có người Kết Anh sao?

Lời nói vừa dứt, ngoại trừ Nguyên Anh tu sĩ, những người khác đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Phải biết rằng kết Anh là một bước ngoặt cực kỳ quan trọng trong cuộc đời của mỗi tu sĩ, nên đều cần phải có sự thủ

hộ của môn phái trong lúc bế quan, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Nhưng hiện tại, không ngờ có người lại kết Anh ở trong Vân Thiên tông. Tất cả mọi người đều nghĩ Vân Thiên tông lại có thêm một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Đúng vào lúc mấy người đến từ các môn phái và gia tộc tu chân lân cận đang muốn ôm quyền chúc mừng thì Tư Mã Vân Nam đã cười vang nói:

- Chúc mừng Vân Thiên Tông lại có thêm một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Không biết người này là ai? Tại hạ có biết qua hay không? Sao không mời người đó ra để mọi người nhận thức một phen?

Tống Thanh và Liễu Phỉ nhìn vào mắt nhau, rồi lại xoay người nhìn về phía đám Trưởng lão phía sau. Sắc mặt tất cả mọi người đều mờ mịt, vắt óc suy nghĩ vẫn không nhớ ra rốt cục ai Kết Anh vào lúc này, nên đều lắc đầu.

Do đó, sắc mặt hai người đều trở nên khó coi. Tống Thanh sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói:

- Tư Mã đạo hữu! Bổn môn phải khiến người chê cười rồi. Tại hạ đúng là có chút tò mò, không biết người đang Kết Anh này là ai? Nếu vậy hãy mời người này ra, tất nhiên các vị đạo hữu sẽ có cơ hội làm quen. -

Thanh âm của hắn chứa chút cảm giác âm trầm, nhất là lúc cao giọng khi thốt ra chữ "mời".

Lời vừa dứt, lập tức toàn bộ tu sĩ có mặt tại đại điện đều lâm vào trầm tư. Nếu không có người nào của Vân Thiên tông Kết Anh, như vậy chuyện này thật sự rất có ý tứ.

Đồng thời, người đến từ các tông phái và gia tộc tu chân đáy lòng cũng có chút thương xót, thầm nhủ vị tu sĩ kia thật chẳng khôn ngoan tí nào cả, chỉ sợ hôm nay vừa Kết Anh thành công cũng là thời điểm bỏ mình.

Thể diện của Vân Thiên tông là quan trọng nhất, người này chắc chắn sẽ phải chết.

Vân Thiên ngoại tông tông chủ Liễu Phỉ sắc mặt cực kỳ khó coi, trong ánh mắt đầy hàn ý, ngoài mặt cười cười nói:

- Lão phu thật muốn nhìn xem ai có can đảm dám ở tại Vân Thiên sơn này Kết Anh! Lão phu rất muốn Nguyên Anh của hắn!

Liểu Phỉ nghiêm mặt, vung tay một cái. Trong nháy mắt cả người đã biến mất tại chỗ. Cùng lúc đó, tất cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ của các tông phái đều phát động thần thông, đi ra khỏi đại điện.

Trong lòng những người này đều muốn đi xem náo nhiệt. Phải biết rằng Vân Thiên tông chính là đệ nhất tông phái ở Sở quốc, sự tình náo nhiệt như thế này thật sự rất hiếm khi gặp được.

Về phần chính sự của ngày hôm nay đã sớm bị mọi người bỏ quên. So với Kết Anh, song tu điển lễ thật sự quá nhỏ bé, không đáng kể tới.

Nháy mắt khi bọn họ rời đi đại điện, Đoạt Thiên Thất đỉnh ở trên quảng trường bỗng nhiên phát ra âm thanh vù vù điếc tai. Ngay sau đó, bảy cái đỉnh như bị một bàn tay to khuấy động, tự động tản ra bốn phía. Trên mặt đất phát ra từng đợt âm thanh ca ca thật lớn, nứt ra từng cái rãnh thật sâu.

Một làn hơi thở âm lãnh nồng đậm từ dưới khe khuếch tán ra, lập tức toàn bộ quảng trường của đại điện trở nên lạnh giá.

Mặc dù sắc mặt của Tư Mã Vân Nam vẫn như thường nhưng nội tâm cũng hơi chấn động. Hắn nhận thấy, hơi thở đó cũng không phải một Nguyên Anh kỳ tu sĩ bình thường có thể tán phát ra.

Hắn liếc mắt nhìn những người khác, thấy rằng mười mấy vị Nguyên Anh tu sĩ trên quảng trường này tuy sắc mặt vẫn như thường nhưng trong ánh mắt đã lộ ra thái độ rất ngưng trọng.

Liểu Phỉ hừ lạnh một tiếng, thân mình giống như tia chớp, đột nhiên theo cái rãnh chui xuống, cùng lúc đó cũng quát lớn:

- Đạo hữu là người phương nào mà lại mượn Vân Thiên tông ta để Kết Anh? Chẳng nhẽ ngươi nghĩ Vân Thiên tông ta là chỗ không người?

Thân mình hắn vừa chui vào trong đường rãnh, lập tức vang lên một tiếng thét đây kinh hãi. Tiếng thét đó chính là do Liễu Phỉ phát ra. Trong thét của hắn ẩn chứa rõ ràng cảm giác cực kỳ hoảng sợ.

Do vậy, đám Nguyên Anh kỳ tu sĩ xung quanh lập tức lui ra sau vài bước, ngưng trọng nhìn chăm chú vào cái khe, như thể trong đó có ẩn giấu viễn cổ thần ma vậy.

Lão nhân áo xám phụ thân của Tôn Trấn Vĩ cũng biến sắc, không lùi mà tiến lên. Đồng thời đám Nguyên Anh tu sĩ của Vân Thiên Tông cũng đều tiến lên, từ trong túi trữ vật xuất ra pháp bảo của mình.

Lúc này, Tôn Trấn Vĩ đã từ trong đại điện chạy ra. Hắn không có thần thông thuấn di của Nguyên Anh kỳ tu sĩ nên đương nhiên chậm hơn một chút. Cảm giác lo sợ trong lòng hắn lại càng trở nên mãnh liệt, đã đến cực hạn. Loại cảm giác đại họa ập xuống đầu khiến hắn hết sức cấp bách.

Lúc này, Lý Mộ Uyển cũng chậm rãi đi ra. Nàng nhìn theo Tôn Trấn Vĩ từ phía sau, trong ánh mắt lộ ra vẻ châm chọc. Sau đó, khi ánh mắt nhìn

đến cái khe lại hiện lên một tia nhu tình.

Lão giả áo xám đang muốn tiến lên xem xét, chợt thấy Tôn Trấn Vĩ đi ra, vội quát:

- Trấn Vĩ, ngươi trở vào cho ta. Đây không phải là nơi ngươi có thể đến.

- Nếu đã đến, thì không cần phải đi nữa. - Một thanh âm lạnh lẽo từ dưới nền đất âm trầm truyền lên.

Thân mình Tôn Trấn Vĩ mềm nhũn, suýt nữa đổ ập xuống nền đất.
Thanh âm này đối với hắn vô cùng quen thuộc. Nó chính là thanh âm của người mà những ngày qua đã khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Ngay sau đó, một thanh niên với mái tóc trắng xóa chậm rãi bay lên từ trong rãnh nứt. Trên mi tâm của hắn lóe ra tinh quang màu tím, cả người giống như một khối huyền băng vạn năm. Ngay khi hắn vừa xuất hiện, nhiệt độ không khí xung quanh lại nhanh chóng giảm xuống tiếp .

Trong tay phải của hắn đang nắm lấy tóc của Liễu Phỉ. Khi hắn từ từ bay lên cao, thân hình của Liễu Phỉ với sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt cũng dần lộ ra.

Cùng lúc đó, lão nhân áo xám cha của Tôn Trấn Vĩ lập tức lui ra sau mấy bước, nhìn chằm chằm về phía đối phương. Trong ánh mắt của đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên tông đều lóe lên hàn quang.

Các Nguyên Anh tu sĩ của các tông phái lân cận, như Tư Mã Vân Nam, trong mắt đều lộ vẻ khiếp sợ. Bọn họ trầm mặc không nói, yên lặng xem tình thế phát triển. Dù sao, nếu ngay cả Liểu Phỉ cũng không phải là đối thủ của hắn thì bọn họ muốn lên hỗ trợ cũng chỉ là việc vô bổ mà thôi.

Tống Thanh hít sâu một hơi, tay phải đang bất động ở phía sau liền vung lên. Ngay lập tức một vị trưởng lão lặng lẽ lấy ra một chiếc ngọc giản, đang định tế xuất ra.

Người thanh niên lạnh lùng liếc nhìn Tống Thanh và lão giả kia một cái, khóe miệng lộ ra một tia châm chọc.

Đáy lòng Tống Thanh lập tức run lên. Hắn có cảm giác bị người này nhìn thấu tâm tư. Loại cảm giác đó hắn chỉ cảm thấy khi đối mặt với lão tổ của bản tông. Trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ, sắc mặt trở nên tái nhợt, phải lùi lại phía sau mấy bước.

Còn vị Trưởng lão kia lại càng không chịu đựng được, suýt chút nữa đã ngã xuống. Hắn vội vàng đứng im, không dám cử động. Hắn biết rằng chỉ cần mình tiếp tục tế xuất ngọc giản thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Tống Thanh hít một hơi thật sâu, liếc nhìn Liễu Phỉ trong tay đối phương một cái, rồi cố gắng trấn định bản thân mà nói:

- Đạo hữu, việc này là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!

Thanh niên tóc bạc đó đúng là Vương Lâm! Ánh mắt hắn đảo qua, dừng lại ở trên người Lý Mộ Uyển. Đến lúc này, trong đôi mắt lạnh lẽo của hắn mới hiện lên một ấm áp, nhấc tay trái lên nói:

- Đến đây!

Lý Mộ Uyển thản nhiên cười, chuyển thân đi về phía Vương Lâm. Một đường đi đến, đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của các tông phái khác đang chắn trước mặt nàng đều nghiêng người tránh ra. Lúc này không ai dám vì Vân Thiên tông ra mặt.

---o0o---

Tư Mã Vân Nam hít thật sâu, ánh mắt loé ra một chút quang mang. Hắn là một kẻ có dã tâm rất lớn. Mấy nghìn năm qua Vân Thiên Tông luôn

đều đè đầu Hạo Nhiên tông. Loại chuyện này làm trong lòng Tư Mã Vân Nam luôn căm hận nhưng cũng không có cách nào khác.

Ngay khi thanh niên tóc trắng xuất hiện, trong lòng hắn lập tức nhớ đến lời miêu tả của Từ Ly. Vì vậy trong lòng hắn đã thập phần xác định người này chính là cự nghiệt đến từ Tu Ma hải.

Chẳng qua, hắn cũng không thể ngờ đến, với tu vi của kẻ đó lại có thể vô thanh vô tức liền bắt được Liễu Phỉ. Điều này làm cho đáy lòng hắn không khỏi sợ hãi.

Tối thiểu, tu vi của Liễu Phỉ hắn cũng nhìn không thấu. Căn cứ vào đó hắn có chút không dám tưởng tượng tu vi của người thanh niên trước mặt. Nhưng đồng thời nội tâm hắn cũng là rất vui mừng. Người trẻ tuổi này càng mạnh, kiếp nạn của Vân Thiên tông hôm nay lại càng lớn. Nhất là tên Liễu Phỉ này, vừa rồi còn mạnh miệng muốn đoạt Nguyên Anh của đối phương, giờ lại bị đối phương bắt sống. Thể diện của Vân Thiên tông xem như bị hạ xuống một mức lớn.

Trên đường Lý Mộ Uyển đi đến, tất cả mọi người đều nhường bước. Cho dù là Tống Thanh, sắc mặt biến hoá lúc xanh lúc trắng, cũng phải gượng cười tránh đường.

Duy nhất chỉ có lão nhân áo xám sắc mặt cực kỳ khó coi. Lý Mộ Uyển chuẩn bị đã là con dâu của hắn, không ngờ chỉ một câu nói của người kia liền ngoan ngoãn đi tới. Điều này khiến cho nét mặt già nua của hắn lại càng thêm khó coi.

Nhưng tâm cơ của hắn rất sâu, lúc này tận lực kiềm chế lửa giận trong lòng. Vì thế mà nét mặt cũng rất nhanh khôi phục bình thường, lách người tránh đường.

Trên đường Lý Mộ Uyển đi tới, trong số đám Nguyên Anh tu sĩ cũng có những người trước đây nếu gặp nàng thì ngoài mặt đều luôn tươi cười chào đón. Nhưng trong lòng lại rất cuồng ngạo, lời nói cũng có vẻ rất cứng rắn. Tuy nhiên hôm nay, cả đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ trong lòng đều kiêng kị, ánh mắt nhìn nàng cũng đã hoàn toàn khác trước.

Lý Mộ Uyển biết hết thảy những điều này đều là do một người. Một người làm cho bọn họ sợ hãi, một người làm cho bọn họ e dè, một người có thể dễ dàng bắt sống Liễu Phỉ, người này chính là nam nhân trong lòng nàng - Vương Lâm!

Sau khi đi đến bên người Vương Lâm, Lý Mộ Uyển nở một nụ cười. Khuôn mặt nàng giống như trăm hoa nở rộ, đứng ở bên người Vương Lâm. Giờ khắc này đáy lòng nàng tràn ngập cảm giác thoả mãn.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, dừng ở trên người Tôn Trấn Vĩ. Lúc này, sắc mặt của gã đang tái nhợt, nhìn chằm chằm Vương Lâm. Ánh mắt trước đây luôn điềm đạm mê hoặc giờ đã chứa đầy vẻ oán hận.

Vương Lâm khẽ thốt ra một chữ: “Tử!”

Cực cảnh thần thức đột nhiên khẽ động, lập tức toàn bộ quảng trường xuất hiện một đạo thần thức khổng lồ đến độ không thể tin nổi. Đám Nguyên Anh kỳ tu sĩ đều hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Nguyên Anh trong cơ thể hiếm khí thấy bất ổn cũng trở nên run rẩy.

Loại cảm giác này đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ thấy thân thể của Tôn Trấn Vĩ run lên, hai mắt tán loạn, chậm rãi ngã xuống mặt đất. Sau khi co giật mấy cái liền không nhúc nhích gì nữa.

Lão nhân áo xám ngơ ngác nhìn Tôn Trấn Vĩ, hai mắt đột nhiên đỏ lên. Lão nhanh chóng vọt đến bên cạnh Tôn Trấn Vĩ, tay phải vội vỗ túi trữ vật, xuất ra một bình đan dược. Chẳng qua cánh tay hắn cũng không ngừng run rẩy, cuối cùng cầm đan dược trong tay ném đi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, gằn lên từng chữ:

- Vì sao?

Tay phải Vương Lâm vung lên, thân thể của Liễu Phỉ run lên, mở ra hai mắt. Sắc mặt hắn tái nhợt, tu vi của bản thân bị một lực lượng kỳ dị giam cầm. Lúc này, trong mắt hắn chỉ có một sự căm giận, thấp giọng quát:

- Muốn giết cứ giết, cần gì phải làm nhục lão phu!

Đáy lòng của Tống Thanh lo lắng, thầm nhủ mặc dù không không thể truyền âm cho các vị lão tổ nhưng đáng nhẽ bọn họ cũng có thể cảm thấy được dị thường ở đây mới đúng. Vì sao bây giờ còn chưa tới?

Hắn hít một hơi thật sâu, biếthiện tại chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Vì thế, hắn gượng cười nói:

- Tiền bối! Vân Thiên tông chúng ta không biết Lý trưởng lão là cố nhân của tiền bối, xin được lĩnh tội. Việc này là Vân Thiên tông ta sai trước. Không bằng mời tiền bối tiến vào trong đại điện, để chúng ta có thể bồi tội có được không?

Lấy niên kỷ của hắn, lúc này sao lại có thể không hiểu được đầu đuôi sự tình. Đáy lòng hắn không khỏi thầm nhủ lão tổ thật là làm chuyện không đáng làm. Lý Mộ Uyển vốn đang tốt đẹp, đáng lẽ sẽ không gặp phiền toái thế này. Nhưng kết quả lại không ngờ được Lý Mộ Uyển lại có bằng hữu bậc này. Về cái chết của Tôn Trấn Vĩ, hắn cũng không để ý lắm. Dù sao thì đó cũng chỉ là một tên đệ tử Kết Đan kỳ của Ngoại tông mà thôi.

- Hôm nay là ân oán riêng của Vương mỗ và hắn. Người khác nếu nhúng tay vào thì đừng trách tại hạ vô tình! - Vương Lâm không thèm để ý đến Tống Thanh, chỉ tay vào lão nhân áo xám, chậm rãi nói.

Lão nhân áo xám cười lên một cách điên cuồng, vỗ túi trữ vật. Lập tức từ trong đó bay ra bảy thanh phi kiếm màu tím. Phi kiếm vừa xuất hiện lập tức kiếm khí tỏa ra ngập trời. Lão tu vi Nguyên Anh trung kỳ của mình thúc dục bảy thanh phi kiếm, đột nhiên lao đến.

Ánh mắt Liễu Phỉ lộ ra vẻ không đành lòng nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi, không nói gì. Trước đó, ở dưới lòng đất, khi hắn vừa xuất hiện liền bị một luồng hơi thở mang tính huỷ diệt bao phủ, Nguyên Anh suýt cũng phải ly thể mà ra. Hắn rõ ràng cảm giác được chỉ cần một ý niệm của đối phương cũng có thể khiến hắn tử vong ngay lập tức.

Loại cảm giác này đã thật lâu hắn không cảm thấy được. Mặc dù là lão tổ cũng không thể khiến hắn có loại cảm giác này. Dù sao tu vi của Liễu Phỉ đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh, thậm chí một chân đã đạp vào hậu kỳ.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, bất loạn, căn bản không thèm để ý đến bảy thanh phi kiếm đang bay đến. Cực cảnh thần thức lại khẽ động, tia chớp màu đỏ trong mắt lại lóe lên một cái.

Hết thảy mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt. Lão nhân áo xám miệng phun máu tươi, hai mắt tán loạn, Nguyên Anh lập tức bay ra từ huyệt Thiên Linh. Nguyên Anh vừa xuất hiện cũng không kịp quay đầu, nhanh chóng thuấn di chạy trốn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, vỗ túi trữ vật, xuất ra một chiếc gương cổ màu đồng. Hai tay hắn bấm quyết, miệng niệm thần chú rồi ném về phía trước. Chiếc gương lập tức tỏa ra ánh sáng màu xanh chiếu vào Nguyên Anh đang chạy trốn xa xa.

Nguyên Anh kêu thảm một tiếng, cả người bị bao phủ trong ánh sáng màu xanh, thân thể không bốc lên từng làn khói nhẹ.

Vương Lâm vẫy tay một cái, ánh sáng màu xanh lập tức biến mất. Nguyên Anh bên trong bị Vương Lâm nắm giữ trong tay. Sau khi liếc mắt nhìn qua, hai mắt hắn hoàn toàn lạnh lẽo, phất tay, xóa bỏ thần thức của Nguyên Anh, tiện tay ném cho Lý Mộ Uyển, bình thản nói:

- Cầm lấy mà luyện đan.

Lý Mộ Uyển cười vui vẻ, đưa tay ra đón lấy. Sau đó nàng nhẹ nhàng cất vào trong túi trữ vật, gật đầu dịu dàng nói:

- Uhm, cái này hắn là có thể luyện chế ra một viên linh đan có phẩm chất cao.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Không biết từ lúc nào đám tu sĩ của các tông phái còn lại cũng đi ra từ trong đại điện. Bọn họ đã kịp chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, đều không dám hít thở mạnh, sợ hãi nhìn Vương Lâm. Từ Ly cũng ở trong số đó. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, hắn liền ngẩn người ra một lúc nhưng nhanh chóng cúi đầu, đáy lòng cực kỳ rung động.

Đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên Tông đứng xung quanh đều hết sức căm giận nhưng không dám nói gì. Ánh mắt nhìn Vương Lâm lại

thêm một chút e ngại.

Còn đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của các môn phái khác đều lùi ra sau vài bước, duy trì một khoảng cách nhất định đối với Vương Lâm. Bọn họ đã hạ quyết tâm, bất kể như thế nào cũng quyết không tham dự vào việc này.

Ngay sau khi giết lão nhân áo xám trong nháy mắt, Vương Lâm cũng không chút do dự, tay phải phất nhẹ một cái. Thân thể của Liễu Phỉ bị một thứ lực lượng vô hình giam giữ, thân bất do kỷ bay đi. Cùng lúc đó, Vương Lâm ôm lấy Lý Mộ Uyển, thân mình giống như một tia chớp, nháy mắt nhảy ra, hướng về phía Trưởng lão Vân Thiên Tông gần nhất.

Trưởng lão kia lập tức biến sắc, thân mình tức khắc thuấn di. Chỉ có điều thân hình hắn vừa bước vào trạng thái thuấn di đã lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng huỷ thiên diệt địa xông vào thức hải, như có một bàn tay to lớn vỗ trúng. Lập tức miệng hắn phun máu tươi, đang trong trạng thái thuấn di đành phải hiện thân. Ngay sau đó, hắn cảm giác bụng mình hơi lành lạnh. Sau khi cúi đầu nhìn xuống, Nguyên Anh của hắn đã bị đối phương móc ra từ lúc nào không biết.

Lúc này thân ảnh của Vương Lâm đã chuyển dời đến người tiếp theo. Đám Tu sĩ Nguyên Anh kỳ này lập tức lui về phía sau, cùng nhau tế xuất ra dủ loại pháp bảo cường đại, triển khai công kích.

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ dù sao cũng không phải là đơn giản. Bản thân bọn họ tự nhiên có tôn nghiêm của mình. Nếu đơn đả độc đấu thì có lẽ sẽ

sinh ra thối ý. Nhưng lúc này đây có nhiều người như vậy cùng quần công một người thì dù cho tu vi của đối phương có thông thiên, bọn họ cũng dám chống lại.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là đám Trưởng lão của Vân Thiên Tông đều biết rằng lão tổ đại nhân sẽ nhanh chóng đến đây.

Chẳng qua pháp bảo của bọn họ công kích cũng có chút dè dặt. Dù sao lúc này Liễu Phỉ đang bị đối phương giam cầm bên người. Vì thế mà công kích của bọn họ như bị bó tay bó chân, không tránh khỏi hơi chậm lại.

Lúc này, ở chỗ sâu bên trong Vân Thiên Tông, bỗng nhiên truyền ra năm đạo thần thức khủng bố. Năm bóng người giống như sao băng, bay đến với tốc độ cực nhanh. Tốc độ này so với thuấn di còn nhanh hơn mấy lần.

Gần như chỉ trong nháy mắt, năm người đã xuất hiện nơi bầu trời phía trên quảng trường Vân Thiên Tông.

- Dừng tay! - Một tiếng gầm vang lên.

Chẳng qua, tốc độ của bọn họ dù mau nhưng tốc độ của Vương Lâm thực sự vẫn nhanh hơn. Sau khi thân ảnh vừa động, vẫn không có nửa

điểm dừng lại, ôm Lý Mộ Uyển lần lượt giết Nguyên Anh trưởng lão của Vân Thiên Tông.

Cực cảnh thần thức nhanh chóng tản ra. Tia chớp màu đỏ trong hai mắt Vương Lâm lóe lên liên tục. Trong khoảnh khắc, đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên Tông không kịp trở tay, bị Vương Lâm liên tiếp giết chết ba người. Sau đó, Nguyên Anh của bọn họ bị hắn xóa sạch thần thức, rồi ném cho Lý Mộ Uyển luyện đan. Mặc dù là có Nguyên Anh bỏ chạy nhưng cuối cùng cũng không trốn thoát được sự truy kích của Thanh Đồng Cổ kính.

Như vậy, tính cả Liễu Phỉ, Tống Thanh tổng cộng là chín vị Nguyên Anh trưởng lão của Vân Thiên Tông đã có năm người lập tức bỏ mạng. Còn Liễu Phỉ lúc này cũng chỉ đang ngắc ngoải mà thôi.

Lúc này, Tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên Tông chỉ còn lại có ba người, bao gồm cả Tống Thanh. Ba người bọn họ ở cùng một chỗ, dựa lưng vào nhau, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thực tế, ngay khi Vương Lâm vừa xuất hiện, đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng lập tức bao vây, sử dụng pháp bảo cùng công kích thì cho dù Vương Lâm có thể giết chết bọn họ nhưng bản thân chắc chắn sẽ bị trọng thương. Do đó, vừa xuất hiện, Vương Lâm cũng không có lập tức rời khỏi lòng đất mà là tra xét đám người này trước.

Cũng nhân cơ hội này lấy tu vi của bản thân mà chấn nhiếp toàn bộ những người có mặt ở đây. Đây cũng là nguyên nhân hắn không vội giết

Liễu Phỉ. Sau khi xuất hiện hắn cũng không lập tức ra tay mà lấy lực chấn nhiếp đó, khiến cho Lý Mộ Uyển đi tới bên người. Đến lúc này thì hắn đã không có gì phải e dè nữa.

Trận chiến đấu hôm nay, mục đích của Vương Lâm chính là chấn nhiếp mọi người.

Việc hắn chỉ trong nháy mắt giết chết vị tu sĩ Nguyên Anh - cha của Tôn Trấn Vĩ, khiến cho mọi người bốn phía đều mang đến cảm giác chấn động. Sau đó, hắn nhân cơ hội này triển khai chém giết.

Tất cả những điều đó là nhằm không cho đám Nguyên Anh tu sĩ này liên thủ công kích hắn.

Đồng thời Liễu Phỉ cũng là đòn sát thủ của hắn. Nếu đối phương liên thủ công kích thì lập tức Vương Lâm sẽ sử dụng Liễu Phỉ làm tấm chắn.

Cùng với đó, câu nói không giết những người của tông phái khác cũng là nhằm chia rẽ không để những người khác nhúng tay vào việc này. Dù sao, sau khi tận mắt chứng kiến thực lực của hắn, đám tu sĩ Nguyên Anh kia cũng đã vô cùng khiếp sợ.

Sau khi giết chết vài người, thân hình Vương Lâm dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên cao. Chỉ thấy năm lão nhân tóc bạc trắng, sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt chỉ có một sự phẫn nộ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 226: Rời khỏi Sở quốc. (1+2+3)

Một lão nhân không nói hai lời, vung tay áo lên. Lập tức một phiến mây đen đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Nếu nhìn kỹ đám mây đen có thể thấy chúng được tạo thành từ những con phi trùng màu đen to chừng một ngón tay cái. Bọn chúng tập trung lại với nhau, tỏa ra một mùi nồng đậm.

Trong số đám Nguyên Anh kỳ tu sĩ của các môn phái khác, có người đã sớm nhận ra đám mây đen này chính là Tử Mặc Trùng, pháp bảo thành danh của Trần Bách Lương, một trong các lão tổ của Vân Thiên Tông.

Tử Mặc Trùng cắng những toàn thân của chứa đầy kịch độc, hơn nữa da ngoài của nó lại cực kỳ cứng cỏi, pháp bảo bình thường không không thể làm gì được nó. Một khi bị đám phi trùng này bám lấy, chỉ cần mấy tức thời gian sẽ bị chúng nó cắn nuốt sạch sẽ, thậm chí đến xương cốt cũng không còn.

Ngoài ra, dù cho tu sĩ có thể tránh thoát phi trùng công kích, nhưng nếu bị nó cắn một cái thì cũng khó lòng thoát chết. Độc của nó được xếp thứ một trăm tám mươi tư trong số các loại kỳ độc của Tu Chân Giới. Bởi vậy có thể thấy được nó độc như thế nào.

Phải biết rằng, một trăm loại kỳ độc đứng đầu gần như đã tuyệt tích ở Tu Chân Giới. Do đó độc của loài phi trùng này bất cứ ai nghe đến cũng đều biến sắc.

Dù là năm đó, Tứ cấp tu chân quốc đến Vân Thiên Tông cũng có chút hứng thú đối với Tử Mặc Trùng của Trần Bách Lương. Vì vậy mà mỗi lần đều lấy đi một ít. Bởi vậy có thể thấy được, loại phi trùng này ở tứ cấp tu chân quốc cũng là bảo vật hiếm có.

Lúc này, ngay khi đám mây đen này xuất hiện, Vương Lâm ném Liễu Phỉ qua một bên, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức Cấm Phiên xuất hiện trong tay. Vương Lâm vẫy nhẹ một cái, kích thước của nó tăng nhanh, thoáng cái đã hoá thành một lá cờ thật lớn. Cán cờ vừa động, lập tức bọc lấy hắn và Lý Mộ Uyển.

Cùng lúc đó, Cực cảnh thần thức của Vương Lâm khẽ động, trong thiên địa lập tức bị một luồng uy áp khổng lồ bao phủ. Đám lão tổ Nguyên Anh kỳ của Vân Thiên Tông đều biến sắc, gần như không kịp suy nghĩ, hai tay vội vàng kết ấn, tế xuất pháp bảo kháng cự.

Cực cảnh thần thức hoá thành một đạo tia chớp màu đỏ, loé lên, điên cuồng tỏa ra. Chỉ trong nháy mắt đã xuyên thấu đám mây đen, phóng

thẳng vào mi tâm của Trần Bách Lương.

Trần Bách Lương vốn là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ. Hắn rõ ràng cảm giác được đạo thần thức công kích kia ẩn chứa một cỗ lực lượng có thể huỷ diệt hết thảy mọi thứ.

Vào thời khắc sinh tử, hắn vội lắc mình thối lui. Cùng lúc đó, hai mắt bỗng nhiên trợn to lên, đôi tay nhanh chóng kết ấn. Nguyên Anh của hắn trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu, cũng bắt đầu kết ấn.

Chỉ thấy một đạo pháp ấn linh phù trong nháy mắt xuất hiện trước người hắn, hòng ngăn cản thần thức công kích của đối phương. Chẳng qua tia chớp màu đỏ do thần thức hoá thành cứ như chẻ tre, một đường xông đến.

Trần Bách Lương không có dừng lại. Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết. Đồng thời, Nguyên Anh trên đầu hắn cũng phun ra một ngụm Nguyên Anh tinh khí. Khuôn mặt Trần Bách Lương trở nên hung dữ, quát lớn:

- Huyết thuẫn!

Trong khoảnh khắc, ngụm máu tươi và Nguyên Anh tinh khí do hắn phun ra dung hợp lại với nhau. Cả hai run lên bần bật sau đó hoá thành

một hạt châu thật lớn. Ngay lúc đó, tia chớp thần thức bắn đến, nhập vào bên trong huyết châu.

- Phá! - Trần Bách Lương hét lớn một tiếng, mái tóc bạc không gió tự lay động. Chỉ thấy bên cạnh huyết châu xuất hiện một cái khe không gian, từ bên trong phát ra ánh sáng màu đen. Ngay sau đó, cả huyết châu và tia chớp màu đỏ đều bị hút vào bên trong cái khe. Sau khi chúng vừa tiến vào, cái khe liền hợp lại, biến mất.

Trên trán của Trần Bách Lương toát đầy mồ hôi lạnh. Một khắc vừa rồi, hắn gần như đã chạm đến Quỷ Môn Quan, nếu phản ứng chậm một chút thì đã bỏ mình rồi.

Phía sau hắn, bốn vị Nguyên Anh hậu kỳ lão quái đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Từ đầu đến cuối, Vương Lâm vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hành động của Trần Bách Lương. Trong lòng hắn thầm than, Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ quả nhiên không phải là tầm thường. Cực cảnh thần thức lần đầu tiên bị người ta phá giải.

Trần Bách Lương hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, âm trầm nói:

- Thật là một pháp bảo lợi hại! Tuy nhiên, hiện tại nó đã bị lão phu ném vào trong cái khe không gian. Ta muốn xem ngươi còn thủ đoạn nào

nữa!? Tử Mặc Trùng! Thôn phệ hắn và con tiện nhân kia cho ta! - Tay phải của Trần Bách Lương vung lên, lập tức đám mây đen bên người điên cuồng gào thét, hướng về phía Vương Lâm và Lý Mộ Uyển lao xuống.

Trên mặt Lý Mộ Uyển hiện lên vẻ kinh hãi, cắn môi, vỗ túi trữ vật, đang định phản kích thì Vương Lâm nhẹ giọng nói:

- Không cần!

Nói xong, tay phải hắn vung lên, tâm niệm biến đổi. Lập tức không gian trước mặt hắn vang lên những tiếng roàn roạt. Ngay sau đó, một đạo tia chớp màu đỏ từ không trung hiện ra, xuất hiện trong tay của Vương Lâm, rồi biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Cấm Phiên ngoài thân của Vương Lâm khẽ động, lập tức bành trướng giống như một tấm màn màu đen che trời bọc đất. Trong nháy mắt liền bọc đám Tử Mặc Trùng của Trần Bách Lương đang lao đến vào bên trong.

Từng đạo ánh sáng cấm chế ở bên trong không ngừng loé ra. Mặc cho Tử Mặc Trùng giãy dụa như thế nào cũng vẫn không thể thoát ra khỏi cấm phiên.

Sắc mặt của Trần Bách Lương tái nhợt, nhìn chằm chằm Vương Lâm, thốt ra từng chữ một:

- Các hạ rốt cuộc là ai? Lấy bản lĩnh cao cường như các hạ sẽ không vì một luyện đan sư nho nhỏ như thế mà gây chiến được. Ngươi có mục đích gì, xin mời nói thẳng.

- Ta muốn Vân Thiên tông ! - Vương Lâm bình thản, chậm rãi nói.

Trần Bách Lương cười lên một cách điên cuồng, giọng điệu đầy vẻ châm chọc nói:

- Các hạ có cuồng vọng quá không? Nếu năm người chúng ta liên thủ, mặc dù không thể chống cự được tia chớp của ngươi những xuất ra toàn lực cũng có thể khiến ngươi trọng thương...

Lời của hắn nói còn chưa xong, Vương Lâm đã nâng tay phải lên, trên lòng bàn tay xuất hiện một tia sợi tơ màu đỏ. Lập tức phong vân trên trời biến sắc, sấm chớp bỗng nhiên xuất hiện, thậm chí còn mơ hồ có mây đỏ ngưng tụ. Biểu hiện này cùng với Thiên kiếp ở Tu Ma hải trước kia giống hệt nhau.

Trần Bách Lương lập tức ngậm miệng, hai mắt nhìn chằm chằm vào sợi tơ, hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Lúc này, bốn lão quái Nguyên Anh hậu kỳ phía sau hắn đều tiến lên, nhìn không chớp mắt về

phía sợi tơ đó. Trong số năm người, một lão nhân có bộ dáng tiên phong đạo cốt bỗng nhiên lắp bắp:

- Đây… Đây chính là…

Nói xong, hắn vội ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn mây đỏ trên trời cao, nét mặt cực kỳ hoảng sợ.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Đúng vậy, với tu vi của tại hạ, nếu là năm người các ngươi đồng thời ra tay, thì dù ta có thể giết chết mấy người nhưng kết cục vẫn sẽ trọng thương. Tuy nhiên, nếu Vương mỗ sử dụng vật này, kết quả lại sẽ khác! Đây là một tia Thiên Kiếp lực. Ta cũng rất tò mò liệu năm người các ngươi liên thủ có thể chống cự được nó hay không?

Một tia Thiên Kiếp này khi hắn Kết Anh, đã bị Vương Lâm bức ra khỏi cơ thể. Tuy nói không thể trở thành pháp bảo nhưng miễn cưỡng có thể khống chế làm đòn sát thủ.

Năm người lập tức rơi vào trầm mặc, bọn họ không hề nghi ngờ vật ấy là giả. Dù sao trên sợi tơ đó tán phát ra thiên uy, cùng với mây đen chậm rãi ngưng kết trong không trung, tất cả đều cho thấy vật ấy quả thực là Thiên Kiếp lực.

- Việc này phải đợi chúng ta thương nghị một lát! Các hạ hãy chờ chút! - Lão nhân tiên phong đạo cốt e ngại liếc nhìn sợ tơ màu đỏ, trầm giọng nói.

- Có thể, tuy nhiên…

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nói một cách thong thả. Khi nói đến hai chữ “tuy nhiên”, thì hắn vung tia Thiên Kiếp lực trong tay ném về phía trước. Lập tức, nó nhằm hướng mây đỏ trên không mà bay tới.

Phía trên vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Năm người không tự chủ ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt hiện lên vẻ hoảng loạn. Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi tung tia Thiên Kiếp lên, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên hướng phía trước lao đến. Cực cảnh thần thức lại tán phát ra. Theo sát phía sau là lá cờ do Cấm phiên hoá thành.

Năm tên Nguyên Anh lão quái biến sắc, đang muốn lui về phía sau thì đã chậm một bước. Cực cảnh thần thức trong nháy mắt tập trung vào người Trần Bách Lương khiến cho hắn không kịp tiến hành phòng ngự. Vốn hắn vẫn phòng bị nghiêm cẩn, nhưng trong khoảnh khắc khi Vương Lâm ném ra tia Thiên Kiếp, dẫn tới dị tượng trên không, tâm thần không khỏi lộ ra một kẽ hở.

Sắc mặt Trần Bách Lương lập tức tái nhợt. Nhưng dù sao hắn cũng là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, dĩ nhiên bằng tu vi mạnh mẽ của mình ngạnh kháng lại sự phá hoại của Cực cảnh thần thức trong Thức Hải. Hắn nhanh chóng hạ xuống đất, không nói hai lời, khoanh chân ngồi xuống, không rảnh để quan tâm bất cứ chuyện tình gì nữa. Hắn biết, chính mình nếu chậm lại một chút, nhất định phải chết. Mặc dù hiện tại ngồi xuống, có thể ngăn cản được sự huỷ diệt của tia chớp màu đỏ trong Thức Hải hay không cũng chưa thể nói trước được.

Tống Thanh và đám Trưởng lão còn lại đều hoảng sợ, lập tức lao đến bên người Trần Bách Lương bảo hộ cho hắn.

Cùng lao ra với Cực cảnh thần thức, Cấm phiên hoá thành một tấm màn màu đen, trong nháy mắt dừng trước mặt một vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ khác.

Sắc mặt của tu sĩ kia âm trầm, nếu chỉ chống lại tia chớp màu đỏ kia thì hắn không có gì phải e ngại. Nhưng trước mặt hắn chính là tấm màn đen. Nhìn màu đen trước mặt khiến cho hắn chột dạ, lập tức nhận ra mình đã tiến nhập vào bên trong một cái trận pháp cấm chế.

Tất cả diễn biến phát sinh cực nhanh, gần như ngay khi Vương Lâm ném ra tia Thiên Kiếp, hắn sử dụng Cực cảnh thần thức kích hạ Trần Bách Lương, lấy Cấm phiên vây khốn một người khác.

Như vậy, giữa không trung chỉ còn lại có ba người.

---o0o---

Vương Lâm hạ người xuống, vẫy tay một cái. Tia Thiên Kiếp còn chưa tiến vào trong mây đỏ liền quay lại, nằm trong tay hắn. Vương Lâm quan sát ba lão nhân Nguyên Anh hậu kỳ trước mặt, trầm giọng nói:

- Hiện tại chỉ còn lại ba người các ngươi. Dù có liên thủ, tại hạ cũng nắm chắc chém giết từng người một.

Sắc mặt ba người đều âm trầm. Lão nhân tiên phong cúi đầu nhìn qua Trần Bách Lương đang ngồi nhắm mắt trên đất, rồi liếc nhìn về phía người đang bị vây khốn trong màn sương đen của lá cờ, đáy lòng trầm xuống.

- Giao ra huyết hồn, nếu không…!

Trong mắt Vương Lâm loé ra hàn mang, thanh âm lạnh như băng. Lão nhân tiên phong đạo cốt hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Lão phu tu hành một ngàn ba trăm năm, chưa từng bao giờ giao ra huyết hồn!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, nhẹ giọng nói:

- Ta và ngươi cũng không có mối thù truyền kiếp nhưng nếu không giao ra hồn huyết, chớ trách tại hạ vô tình!

Nói xong, Vương Lâm điểm vào mi tâm, lập tức Ma đầu Hứa Lập Quốc và đệ nhị Ma đầu bay ra. Hai con ma đầu này vừa xuất hiện, lập tức nhìn quanh, cuối cùng nhìn về ba người đối diện.

Cùng lúc đó, Trần Bách Lương ngồi trên mặt đất liền phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình uể oải ngã xuống mặt đất. Cuối cùng thì một vị lão tổ đã bỏ mình. Người này vừa chết, vẻ mặt lão nhân tiên phong đạo cốt và hai người phía sau đều tối sầm lại, trong đó một lão nhân do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Nếu là giao huyết hồn cho các hạ cũng không khác gì so với phải chết cả. Như vậy, chẳng bằng liều mạng một phen, cho dù chết cũng không còn gì phải tiếc nuối.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh, mở miệng nói:

- Giao ra huyết hồn, năm trăm năm sau ta tự nhiên sẽ giao trả lại.

Trên mặt lão nhân kia lộ ra nét phức tạp, hồi lâu sâu thở phào một hơi, nói:

- Hy vọng các hạ sẽ không nuốt lời! - Dứt lời, ánh mắt hắn liếc nhìn mấy vị đồng môn tỏ ý xin lỗi, tay phải run run điểm lên mi tâm. Một giọt máu màu vàng từ trên trán bay ra. Sau khi bị Vương Lâm nắm trong tay, thân mình hắn hạ xuống mặt đất, trầm mặc không nói.

Lão nhân tiên phong đạo cốt cười lên chua xót, nhìn sang một lão nhân cuối cùng còn lại. Lão nhân kia do dự một chút, liếc mắt nhìn xuống Trần Bách Lương đã bỏ mình, thở dài nói:

- Thôi, thôi!

Nói xong, tay phải hắn điểm lên mi tâm, giao ra huyết hồn. Sau đó buông tay áo, hạ xuống mặt đất, nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, không lo lắng gì nữa, mặc kệ mọi chuyện.

Lúc này đây chỉ còn một người lão nhân tiên phong đạo cốt kia. Hắn trầm ngâm chỉ vào người đang bị vây khốn trong Cấm phiên, chua xót nói:

- Các hạ có thể thả Thiên Vân Tử ra không?!

Tay phải Vương Lâm vung lên, lập tức Cấm phiên mở ra một khe hở, thân ảnh của Thiên Vân Tử theo đó nhanh chóng bay ra. Sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm. Sau khi đi ra, đang định mở miệng thì lập tức phát hiện có điều không ổn, liền cẩn thận đánh giá xung quanh, thần sắc đại biến.

Lão nhân tiên phong đạo cốt thở dài, truyền âm. Sắc mặt Thiên Vân Tử lập tức trở nên âm tình bất định, nhìn lại.

Hai người câm lặng, thần thái ảm đạm, đều giao ra huyết hồn.Thoáng cái toàn bộ năm vị lão tổ của Vân Thiên Tông, một chết, bốn hàng.

Cả người Tống Thanh đã toát đầy mồ hôi lạnh, trong đầu hắn trở nên trống rỗng, kinh hoảng không biết nên đi đâu về đâu. Về phần Liễu Phỉ, hai mắt hắn cũng trở nên ngơ ngác. Hắn không ngờ rằng ngay cả các vị lão tổ cũng cũng không thể chiến thắng người này, Vân Thiên Tông chẳng lẽ thật sự phải đổi chủ sao?!

Thu huyết hồn của bốn người kia, ánh mắt Vương Lâm đảo qua, dừng lại trên đám người Tống Thanh, Liễu Phỉ, âm thanh chứa đầy vẻ uy hiếp, bình thản vang lên:

- Tất cả Kết Đan kỳ tu sĩ trở lên đều phải giao ra huyết hồn, không ngoại trừ bất cứ kẻ nào.

Thân mình Tống Thanh run lên, vội vàng cung kính cúi đầu vâng dạ, giao ra huyết hồn của mình đầu tiên. Liễu Phỉ và hai vị trưởng lão kia cũng đều giao ra huyết hồn.

Cuối cùng, ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên người đám tu sĩ của các tông phái khác, ánh mắt lạnh như băng, nói:

- Không tiễn!

Mọi người đều thở mạnh một hơi, vội vàng vâng dạ cáo từ, dùng tốc độ nhanh nhất ly khai Vân Thiên Tông. Không lâu sau, trong đại điện chỉ còn lại mấy người ít ỏi.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, ôm lấy Lý Mộ Uyển, thân mình nhanh chóng bay lên không, hướng về phía Nam Uyển bay đi. Thoáng cái, hai người đã đi vào Nam Uyển. Sau khi đến đây, Lý Mộ Uyển đang định mở miệng nói chuyện, sắc mặt Vương Lâm lập tức trở nên tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình không kìm được run rẩy mấy cái.

Trên mặt Lý Mộ Uyển lập tức lộ ra vẻ kinh hoảng. Vương Lâm thở sâu, nói nhanh:

- Ta muốn bế quan mấy ngày! Uyển nhi, hộ pháp cho ta!

Nói xong, thân hình Vương Lâm liền biến mất, hiện thân ở trong phòng Lý Mộ Uyển. Ngay khi vào phòng, tay phải hắn điểm lên mi tâm, tiến nhập vào trong không gian nghịch thiên.

Hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, nhắm mắt lại thổ nạp.

Thực tế, Vương Lâm Kết Anh vẫn chưa hoàn toàn thành công!

Nếu không, lấy tính cách của hắn, tất nhiên sẽ giết sạch những ai ngăn cản. Sau đó thu giữ toàn bộ đan dược của Vân Thiên Tông, mang theo Lý Mộ Uyển rời khỏi Sở quốc, tuyệt đối sẽ không phiền toái thu lấy hồn huyết của bọn tu sĩ kia.

Hai mươi ngày trước, sau khi phân thân hắn ăn Lục phẩm linh dược, Kết Anh thành công và tu vi tiến thẳng lên Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh. Mọi việc đến đó đều thuận lợi, cũng chưa có sai sót gì xảy ra.

Chỉ có điều, khi dung hợp với bản tôn chính là lúc xuất hiện biến cố.

Trong dự liệu của Vương Lâm, lấy tu vi của phân thân kéo bản tôn lên, rồi nhường hết cho bản tôn.

Nhưng hắn thật sự xem thường khó khăn đột phá bình cảnh của Cực cảnh thần thức. Trước hắn, có không ít kẻ, dù là đại tài, đại trí, nhưng sau khi đạt đến bình cảnh của Cực cảnh thì đều không thể đột phá lên được.

Thậm chí có thể nói, muốn cho Cực cảnh thần thức hoàn toàn đột phá bình cảnh đó là một việc bất khả thi. Bởi vì thực tế, Cực cảnh chính là một hình thức khác của Thiên kiếp. Muốn đề cao uy lực của Thiên kiếp, phàm nhân sao có thể. Mặc dù là tu sĩ cũng không có biện pháp gì. Loại lực lượng này thuộc về thiên uy, thần bí khó lường.

Trong giai đoạn dung hợp cuối cùng, Vương Lâm thuỷ chung vẫn không thể khiến bản tôn Kết Anh. Rốt cục khi đã đến đường cùng, hắn không ngừng nén ép phân thân, cô đọng Nguyên Anh của phân thân, sau đó làm cho phân thân hoá thành một Nguyên Anh, ngồi ngay ngắn ở trong đan điền của bản tôn, dùng nó để thay thế Nguyên Anh.

Phương pháp này tuy có thể tạm thời đề cao tu vi của bản tôn lên đến Nguyên Anh kỳ, thậm chí Cực cảnh thần thức vốn có liên hệ cũng đạt đến uy lực của Nguyên Anh kỳ. Nhưng loại đề cao tu vi này chỉ là tạm thời, không thể kéo dài được. Mỗi một lần đem Cực cảnh công kích, chẳng những hao tâm tổn sức mà còn tiêu hao Nguyên Anh lực nữa.

Cực cảnh thần thức trong lúc đó đã không phải là lực lượng mà hắn có thể nắm giữ. Nó gần như đã trở thành một loại pháp bảo, khiến cho việc sử dụng nó cũng cần tiêu hao linh lực. Chẳng qua sử dụng Cực cảnh không chỉ tiêu hao linh lực mà còn cả thần thức và Nguyên Anh tinh khí.

Tuy nói có chút bất đắc dĩ nhưng không phải là không có chỗ tốt nào. Chí ít, cực hạn tuổi thọ ba mươi năm của phân thân, sau khi dung hợp với bản tôn, đã biến mất. Hiện tai Vương Lâm không có phân chia bản tôn và phân thân. Nếu muốn rạch ròi ra thì chỉ có thể nói, Nguyên Anh của hắn chính là phân thân, và thân thể hắn chính là bản tôn.

Chuẩn xác mà nói, tu vi thực tế hiện hại của hắn chính là Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh. Đối với Cực cảnh thần thức, hắn cũng chỉ sử dụng khi vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu không như thế, Vân Thiên Tông cũng đã không có cảnh tượng như hiện tại nữa.

Hắn vận dụng Cực cảnh thần thức mấy lần, làm cho Nguyên Anh tinh khí tiêu hao phần lớn. Đây chính là nguyên nhân khiến hắn bị thương. Hắn khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh linh lực trong cơ thể. Sau khi ăn vào vô số đan dược, cơ thể hắn mới dần bình ổn.

Lúc này bế quan, hắn đã tốn mất bảy ngày, nhưng ngoài thế giới thực chỉ mới chưa đến một ngày.

Từ trong nghịch thiên không gian đi ra, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Cực cảnh thần thức mặc dù tồn tại như một pháp bảo nhưng bất kể thế nào hắn cũng có thể xem như đã đột phá Kết Đan kỳ, tiến vàp Nguyên Anh kỳ.

Đây chính là lúc hắn giết trở về Triệu quốc báo thù!

Ngay khi hắn vừa bước ra không gian nghịch thiên , Lý Mộ Uyển liền đẩy cửa bước vào, yên lặng đứng bên cạnh Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Đã khá hơn nhiều chưa?

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, trong ánh mắt hiện lên một tia nhu tình, đưa tay phải lên vuốt ve mái tóc của nàng, cười nói:

- Không có đáng ngại cả!

- Ngươi… Ngươi có phải là khi Kết Anh xuất hiện biến cố gì phải không? - Lý Mộ Uyển thân thiết nhìn Vương Lâm, rồi trịnh trọng nói tiếp:

- Vương Lâm! Ta muốn được nghe lời nói thật. Hết thảy những gì liên quan đến ngươi, ta hy vọng ngươi có thể cho ta biết, được không?

Vương Lâm trầm mặc một chút, nhìn sang Lý Mộ Uyển. Trong ánh mắt nàng hắn có thể thấy được một sự chân thật, thế nên chậm rãi nói:

- Được! Việc này sớm muộn gì ngươi cũng biết. Ta vốn không phải là người của Hoả Phần quốc. Thực tế, nơi ta sinh ra cách đây rất xa. Đó là một nơi tên là Triệu quốc Tam cấp tu chân quốc…

Với thanh âm bình tĩnh, Vương Lâm chậm rãi thuật lại những sự tình của hắn ở Triệu quốc cùng với biến cố hiện tại trong cơ thể. Giọng của hắn nhẹ nhàng như kể về câu chuyện của một ai khác chứ không phải của mình.

Đôi mắt của Lý Mộ Uyển không biết đã đỏ lên từ lúc nào. Nàng thế nào cũng không nghĩ đến hoá ra trên người Vương Lâm trước đây lại xảy ra nhiều chuyện như thế!

---o0o---

Hồi lâu sau, Lý Mộ Uyển cắn môi, hạ giọng nói:

- Hiện tại ngươi phải trở về Triệu quốc sao?

Ánh mắt Vương Lâm loé ra hàn mang, gật gật đầu, nói:

- Lần này trở về, ta muốn khiến cho Đằng gia máu chảy thành sông! Ngươi hãy cùng ta trở về.

Đôi mi thanh tú của Lý Mộ Uyển nhíu lại, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Mỗi lần ngươi sử dụng thần thức đều tiêu hao rất nhiều Nguyên Anh tinh khí, như vậy không phải là kế sách lâu dài. - Nàng ngẩng lên nhìn thật sâu vào trong mắt Vương Lâm. Trong mắt nàng hiện lên một sự kiên định, nói:

- Ta nghĩ nên ở lại Vân Thiên Tông. Chỉ có ở đây mới có đầy tủ tài liệu cùng với nơi luyện đan. Nếu có thể luyện chế ra một viên Lục phẩm linh đan trở lên thì sẽ giúp được rất nhiều cho tình trạng của ngươi.

Vương Lâm trầm mặc, liếc nhìn Lý Mộ Uyển một cái, chậm rãi nói:

- Ngươi có chắc không?

Lý Mộ Uyển thật sự gật đầu, thản nhiên cười nói:

- Ngươi đưa hồn huyết của đám Nguyên Anh hậu kỳ kia cho ta, sẽ không cần phải lo lắng cho sự an toàn của ta. Uyển nhi cũng không phải mới ở

Vân Thiên Tông một hai ngày. Có một số việc ta tự mình có thể xử lý. Ta muốn đem Vân Thiên Tông biến thành một tông phái chỉ chuyên môn luyện đan cho một mình người.

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển nhướng mày nói:

- Nếu là Tứ cấp tu chân quốc tới đây, ngươi sẽ xử lý như thế nào?

Lý Mộ Uyển cười khinh thường, nói:

- Tứ cấp tu chân quốc chắc chắn sẽ không quản mọi việc của Vân Thiên Tông. Chỉ cần giao nộp linh đan đúng kỳ hạn, hết thảy đều không có vấn đề gì cả. Vương Lâm, ngươi có thể yên tâm, ta tự mình có thể xử lý được.

Vương Lâm thở dài. Hắn vốn không phải là người yếu mềm, nếu tâm ý của Lý Mộ Uyển đã quyết thì hắn cũng không khuyên nhủ gì thêm. Sau khi trầm ngâm một chút, hắn điểm mi tâm, đệ nhị Ma đầu từ trong trán bay ra, cung kính nhìn Vương Lâm, lộ ra vẻ mặt sùng kính.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, trầm giọng nói:

- Từ nay về sau, ngươi luôn theo sát thủ hộ bên người nàng. Ngươi nhớ kỹ chưa?

Đệ nhị Ma đầu liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển một cái sau đó hoá thành một đạo hắc mang, chui vào mi tâm của Lý Mộ Uyển, biến mất không thấy.

Lý Mộ Uyển ngẩn ra, lập tức nhớ đến Ma đầu mà trước đó Vương Lâm đã nói tới, không khỏi hết sức hiếu kỳ. Tâm niệm của nàng khẽ động, đệ nhị Ma đầu lập tức từ mi tâm bay ra. Lý Mộ Uyển nhìn Ma đầu có hình thái như tiểu thú này, thấy có chút yêu thích.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm cũng không quá yên tâm, tay phải lật lên, đem Cấm phiên -pháp bảo cường đại nhất của hắn trao cho Lý Mộ Uyển, nói:

- Pháp bảo này nếu ngươi dùng tốt, cho dù gặp được Hoá Thần kỳ tu sĩ cũng có thể tự bảo vệ được mình được một chút. Nếu ngươi gặp nguy hiểm, lấy cảm ứng giữa ta và Ma đầu, ta sẽ lập tức biết được. Đến khi đó chắc chắn ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.

Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm. Nàng không cự tuyệt, mà là nhu thuận tiếp nhận Cấm phiên, trân trọng đặt vào trong túi trữ vật.

Làm xong hết thảy, thần thức Vương Lâm xuất ra, đảo qua một vòng toàn bộ Vân Thiên Sơn mạch. Sau khi tìm được đám người Tống Thanh và bốn vị Nguyên Anh hậu kỳ lão tổ, thần niệm của hắn lệnh cho bọn người này đều đến đây.

Không lâu sau, tất cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Vân Thiên Tông liền có mặt. Hồn huyết của bọn họ một phần bị Vương Lâm trực tiếp thu giữ, phần còn lại thì khi Vương Lâm bế quan bị Lý Mộ Uyển thu lấy.

Lúc này, có thể nói toàn bộ Vân Thiên Tông đã hoàn toàn bị nắm giữ trong tay của Vương Lâm, chỉ cần một ý niệm trong đầu, tất cả lập tức sẽ bỏ mình.

Đứng trước mặt những người đó, Vương Lâm lấy ra hồn huyết, giao hết cho Lý Mộ Uyển.

Bốn vị Nguyên Anh hậu kỳ lão tổ đều hiện lên vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển một cái, lại mở miệng nói mấy câu. Còn đám người Tống Thanh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. So với Vương Lâm, bọn họ dễ dàng chấp nhận Lý Mộ Uyển hơn. Dù sao nàng cũng vốn là Trưởng lão của Vân Thiên Tông.

Sau khi Lý Mộ Uyển tiếp nhận huyết hồn, nàng quay sang đám người Vân Thiên Tông, hơi cúi người, thản nhiên nói:

- Tiểu nữ thay thế phu quân quản lý Vân Thiên Tông, mong các vị tiền bối chiếu cố một chút. Bốn vị lão tổ, thân phận của các vị cao quý, không cần đem chuyện hồn huyết này để trong lòng. Năm trăm năm sau, Uyển nhi tất nhiên sẽ hoàn trả lại, mong bốn vị tiền bối không cần để ý. Mặt khác Uyển nhi có thể luyện chế một loại đan dược có thể tăng tuổi

thọ, coi như để bồi tội, xin dâng tặng không chút điều kiện. Chẳng qua, loại đan dược này luyện chế có chút khó khăn, tài liệu lại khó tìm. Do đó, cứ năm mươi năm, Uyển nhi sẽ dâng tặng cho các vị một viên. Mỗi người ăn vào sẽ tăng năm mươi năm tuổi thọ.

- Gia tăng tuổi thọ? - Lão nhân tiên phong thần sắc chấn động, trầm giọng hỏi.

Ba người còn lại đều đưa mắt nhìn. Phải biết rằng đối với bọn họ, thọ nguyên có vai trò cực kỳ quan trọng. Đan dược có thể gia tăng tuổi thọ ở Tu Chân giới không phải là không có, chẳng qua ít nhất đều là Lục phẩm linh đan trở lên, hơn nữa muốn đổi được thì phải trả một cái giá cực cao.

- Hiện tại, ta còn có năm viên, bốn vị có thể nhìn trước một chút. - Lý Mộ Uyển thản nhiên cười nói, xuất ra một cái bình, đổ ra đan dược, đưa qua.

Lão nhân tiên phong đạo cốt sau khi nhìn thoáng qua, cùng hai người còn lại nhìn về phía Vân Thiên Tử. Sau khi hắn ngưng thần một chút, lập tức động dung, ngẩng đầu nhìn Lý Mộ Uyển, trầm giọng nói:

- Đan dược này là do ngươi luyện chế sao?

Lý Mộ Uyển mỉm cười nói:

- Đan dược này là do ta luyện chế, nhưng tài liệu là do phu quân ta cung cấp. Trên thực tế, Thọ Nguyên đan này chính là từ linh dịch luyện chế mà thành.

Ánh mắt Vân Thiên Tử nhìn sang Vương Lâm, trầm ngâm một chút, thở dài nói:

- Ài, ngươi đem hồn huyết của chúng ta giao cho Lý trưởng lão thì chắc là ngươi sắp phải rời khỏi nơi này. Ngươi yên tâm, nếu đúng hạn giao cho ta đan dược này thì trong vòng năm trăm năm, ta sẽ bảo vệ nàng bình an.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Thế thì thật là tốt!

Đôi mắt đẹp của Lý Mộ Uyển chuyển sang nhìn Tống Thanh và Liễu Phỉ, cười nói:

- Âu Dương Tử sư huynh vì sao không tới?

Tống Thanh nhìn liếc sang Vương Lâm một cái, vội vàng nói:

- Hắn đang muốn luyện chế đan dược. Tuy nhiên Âu Dương Tử sư huynh có nhắn với ngươi một câu đó là nếu ngươi có thể đem tất cả ngũ phẩm linh đan của Vân Thiên Tông cho hắn để làm tế phẩm thì hắn nguyện ý giao huyết hồn cho ngươi làm… Ân, đây là nguyên văn câu nói của hắn!

Lý Mộ Uyển cười khẽ nói:

- Ngoài tiểu nữ, Âu Dương Tử sư huynh chính là Ngũ phẩm luyện đan sư của Vân Thiên Tông ta. Yêu cầu của hắn Uyển nhi tự nhiên đồng ý. Không phải chỉ là Ngũ phẩm đan dược thôi sao, cứ cầm mà dùng!

Nói xong, Lý Mộ Uyển liếc nhìn sang Vương Lâm một cái, giải thích:

- Vân Thiên Tông có ba vị là Ngũ phẩm luyện đan sư, ngoại trừ Uyển nhi và Âu Dương Tử thì người còn lại chính là Vân Thiên Tử tiền bối!

Vương Lâm gật gật đầu, không nói gì, vẫn yên lặng xem Lý Mộ Uyển xử lý việc này.

Với sự hiểu biết của Lý Mộ Uyển đối với Vân Thiên Tông trong nhiều năm qua, nàng nhằm vào mấy vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ lần lượt động viên. Nàng vốn cực kỳ xinh đẹp, giọng điệu lại nhã nhặn, lần lượt nói với từng người, lại còn đưa tặng đan dược. Vì vậy mà những người phải giao ra huyết hồn cũng giảm đi đôi chút oán khí!

Đương nhiên những điều này cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là hồn huyết đang bị người ta nắm trong tay, chẳng thể khăng khăng đối nghịch. Ngoài ra cũng không ai dám quá cố chấp, dù sao ánh mắt âm lãnh của Vương Lâm cũng không ngừng đảo qua trên người chúng.

Không lâu sau, mọi người đều tản đi.

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, Vương Lâm thở sâu, trầm giọng nói:

- Ngồi xuống, thổ nạp! Năm đó, thọ nguyên của ngươi bị tổn hại, khiến cho cơ thể cũng không thể Kết Anh được. Để ta trợ giúp ngươi một tay.

Lý Mộ Uyển mím môi, gật đầu, khoanh chân ngồi xuống trước người Vương Lâm. Tay phải Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức 6 bình linh dịch còn sót lại toàn bộ bay ra. Hắn vung tay, mấy bình ngọc vỡ vụn, linh dịch bên trong ngưng kết cùng một chỗ.

Vương Lâm giơ tay phải chộp một cái, linh dich lập tức hạ xuống Thiên linh cái của Lý Mộ Uyển, rồi chậm rãi tiến vào trong cơ thể nàng. Ánh mắt hắn chợt loé lên, nhanh chóng sử dụng linh dịch để bồi bổ toàn thân Lý Mộ Uyển, lấy tu vi Nguyên Anh kỳ của mình để đem thân thể bị tổn hại nhiều năm qua của Lý Mộ Uyển bổ sung từng chút một.

Cũng may là có Vương Lâm chứ ngoài hắn ra cũng chẳng có bất cứ kẻ nào có được nhiều linh dịch như thế. Thậm chí lại chẳng tiếc rẻ trợ giúp bồi bổ cho thân thể cho người khác.

Hai canh giờ sau, Vương Lâm thu công. Ở lại Vân Thiên Tông mấy tháng, Vương Lâm mượn cơ hội này thu thập bổ sung nghịch thiên linh dịch cho bản thân mình dùng, đồng thời lưu lại một ít cho Lý Mộ Uyển.

Ngoài ra, Tử Mặc Trùng của Trần Bách Lương cũng bị hắn thu hết, đặt trong một túi trữ vật đặc chế, chuẩn bị cho khi cần thì đem ra sử dụng.

Mặt khác, bởi vì cho Lý Mộ Uyển Cấm phiên nên hắn tận dụng mấy tháng này, đem một khối Mặc Gian thạch tiến hành chế tác. Lần này, hắn làm ra một cái Cấm phiên chỉ có thuộc tính công kích.

Do Cấm phiên chỉ có một thuộc tính nên luyện chế cũng có chút thong thả. Thường thì một cấm chế cũng cần thời gian suy xét kỹ rồi mới có thể khắc lên trên kỳ phiên được.

Mấy tháng sau, tới ngày hoàn thành cấm phiên, vì Vương Lâm sợ sẽ dẫn đến thiên kiếp đánh xuống nên do dự một chút vẫn chưa khắc xuống một đạo cấm chế cuối cùng. Do đó, uy lực của Cấm phiên tất nhiên không thể phát huy được lớn nhất. Chẳng qua, vì Cấm phiên này chỉ có một thuộc tính nên dù chưa hoàn thành nhưng uy lực của nó so với Cấm phiên tạp phẩm có chút thành tựu trước kia thì chỉ yếu hơn một chút mà thôi.

Một ngày, vào sáng sớm, Vương Lâm cầm lấy số đan dược mà Lý Mộ Uyển sau khi sắp xếp lại Tàng Đan Các đưa cho hắn, ly khai Vân Thiên Tông. Đứng trên đỉnh đại điện là một nữ tử, ánh mắt thương yêu, nhìn thân ảnh của Vương Lâm dần dần khuất xa.

Nàng không biết lần sau gặp lại thì đã qua đi bao nhiêu năm tháng. Thực tế, Lý Mộ Uyển vốn tính toán cùng Vương Lâm rời đi, chẳng qua nàng là một nữ tử luôn hiểu biết. Biết nếu nàng luôn bên cạnh Vương Lâm thì có thể dễ dàng trở thành gánh nặng cho hắn. Không bằng ở lại Vân Thiên Tông, vì hắn luyện đan. Như vậy, ở đáy lòng đối phương, địa vị của mình sẽ ngày càng cao hơn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 227: Tái ngộ cố nhân.

Vương Lâm phi hành với tốc độ cực nhanh, như một tia chớp. Không lâu sau, đã đến cái Cổ truyền tống trận mà năm đó hắn sử dụng đi đến Sở quốc. Khi rời đi, hắn từng bày ra cấm chế để che dấu.

Lúc này, sau khi cẩn thận xem xét, xác định không có gì dị thường, Vương Lâm kết ấn, đánh ra một đạo cấm chế. Lập tức, cảnh tượng trước mặt biến hoá, giống như có một viên đá rơi vào giữa hồ nước, tầng tầng gợn sóng xuất hiện. Thoáng cái, bên trong lộ ra một Cổ truyền tống trận.

Thân mình Vương Lâm chợt lóe lên, tiêu thất tại chỗ. Khi hắn hiện thân liền đứng trong cổ truyền tống trận. Hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra mấy khối tài liệu, đặt vào trên Truyền tống trận. Sau đó đem những bộ phận năm đó hắn tháo ra lại ráp vào như cũ.

Làm xong tất cả mọi thứ, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thiên tông, ánh mắt trở nên kiên quyết. Sau khi xuất ra một khối Cực phẩm linh thạch, hít một hơi thật sâu rồi hắn đặt ở bên trong trận pháp.

Lập tức, trận pháp bỗng nhiên chấn động, từng đạo ánh sáng từ trong truyền tống trận lóe lên. Khối cực phẩm linh thạch nhanh chóng phát ra

linh lực. Cuối cùng, vang lên một tiếng rắc, vỡ vụn thành tro.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Vương Lâm tan vào trong quầng sáng, biến mất. Hồi lâu sau, trận pháp liền trở lại bình thường.

Trong Tu Ma nội hải, có một nơi không hề xuất hiện bóng dáng một ai. Trên mặt đất có một chỗ sụp xuống, từ dưới nền đất bỗng nhiên xuất ra tiếng động. Ngay sau đó, khối đá sụt xuống phía dưới liền bị một lực lượng mạnh mẽ thúc đẩy, nổ tung. Mảnh vụn bắn ra khắp nơi. Từ trong đám bụi đất, Vương Lâm với ánh mắt lạnh lẽo đi ra.

Hắn nhìn khu vực quen thuộc trước mặt, hít một hơi thật sâu. Sau đó, thân mình bay lên, lơ lửng giữa không trung. Thoáng dừng một chút hắn liền bay nhanh về hướng đông.

Mục tiêu của Vương Lâm là tìm Cổ truyền tống trận và bản đồ của Chu tước tinh. Khi ở Sở quốc, hắn đã sưu tập không ít, nhưng thủy chung vẫn không tìm được vị trí của Triệu quốc.

Sau khi phân tích, Vương Lâm thầm đoán rằng Triệu quốc có thể là ở phía bên kía Tu Ma hải.

Đang phi hành trên không, Vương Lâm thần sắc khẽ động, khoé miệng lộ ra nét cười nhạt. Thần thức của hắn có thể so sánh với của Hóa Thần kỳ tu sĩ. Sau khi tỏa ra đã phát hiện một vị cố nhân.

Từ khi Thiên kiếp xuất hiện ở Tu Ma nội hải, sự biến mất của sương mù có liên quan đến cơn mưa đen trong mấy năm liên tục. Cơn mưa đó đã khiến toàn bộ Tu Ma hải hiện ra dưới bầu trời trong xanh. Bức màn thần bí trong quá khứ đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chín trăm chín mươi chín tòa thành cùng với cánh đồng rộng lớn hoang vu, tụ tập vô số những kẻ cùng hung cực ác trong Chu tước tinh cầu. Bọn họ đều là những người bị các gia tộc, tông phái truy nã, cuối cùng đến Tu Ma hải tị nạn.

Sương mù biến mất đã dẫn đến một loạt các phản ứng liên tiếp nhau. Đầu tiên là vài Tứ cấp tu chân quốc vẫn như hổ đói rình mồi, liền để ý tới Tu Ma hải.

Tiếp đến, các môn phái, gia tộc tu chân lớn nhỏ đều phái môn hạ đệ tử tiến vào Tu Ma hải để điều tra thực hư. Một hồi mưa gió lại sắp bắt đầu.

Về phần mưa đen từ trên trời giáng xuống, đã dẫn động một số đại tu sĩ đi ra. Trong nước mưa ẩn chứa một loại độc tố nào đó. Khi mới bắt đầu cũng không có gì khác thường nhưng một thời gian sau, đủ loại ôn dịch xuất hiện một cách mạnh mẽ. Đám tu chân giả vốn không sợ bệnh tật nhưng loại bệnh dịch này không hề đơn giản. Chỉ ngắn ngủi vài năm đã có vô số tu chân giả cấp bậc thấp bỏ mạng vì nó.

Cuối cùng, vài vị tu sĩ có đại thần thông tại Tu Ma Hải hợp lực lại mới đem loại trừ được ảnh hưởng của cơn mưa đen khỏi Tu Ma hải. Tuy nhiên, trải qua đợt dịch bệnh, nguyên khí của Tu Ma Hải đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cơn mưa đen đối với tu sĩ thì giống như hồng hoang mãnh thú, nhưng đối với thân thể đám yêu, linh thú trong Tu Ma hải thì lại như một loại thuốc bổ. Dưới cơn mưa đen, thực lực của đám yêu thú, linh thú không ngừng được nâng cao, thậm chí đã xuất hiện cả hoang thú!

Loạn mưa đen mặc dù được giải trừ nhưng loạn yêu thú, linh thú cũng ngày càng khốc liệt. Thế nên Tu Ma hải càng thêm hoang vắng so với trước đây. Ngoại trừ bên trong các ngôi thành, bên ngoài gần như rất ít thấy được thân ảnh của tu sĩ.

Cùng với đó, sinh ra một nghề nghiệp mới đó là săn bắt nội đan của yêu thú. Đám tu sĩ này thường tụ tập thành một đội ngũ khoảng năm ba người, bản thân mỗi người đều có tu vị nhất định, lấy việc liệp sát yêu thú đoạt nội đan để sinh tồn.

Một ngày, ở bên ngoài Huyền Địa thành của Tu Ma Hải, có một tu sĩ áo trắng đứng sừng sững trên đầu thành, nhìn ra xa. Người này tuổi độ trung niên, tướng mạo đường hoàng, mặc cẩm bào, ánh mắt rất cơ trí.

Một lúc sau, người này hơi nhíu mày, vung tay áo lên. Sau đó hắn bay lên cao rồi chậm rãi rơi xuống tường thành.

Hắn vừa mới chạm đất, bỗng nhiên có hai người từ trong thành đi ra. Hai người này là một nam, một nữ. Nam tử lưng hơi còng, không ngừng ho khan, thoạt nhìn cả người uể oải, không phấn chấn, tinh thần suy sụp, thậm chí ngay cả đi đều như không bước nổi.

Nữ tử bên cạnh hoàn toàn tương phản với hắn, không chỉ xinh đẹp hơn người mà tư thế nàng mang lại cảm giác là một hào kiệt trong phái nữ.

Hai người này đều mặc quần áo màu lam. Thoạt nhìn giống như là cùng một môn phái. Sau khi họ xuất hiện, cặp lông mày của người trung niên áo trắng giãn ra, mỉm cười nói:

- Xuất hiện biến cố gì sao?

Nữ tử hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn nam tử có vẻ bệnh tật bên cạnh, nói:

- Còn không phải là do hắn sao!? Vốn ta đã tìm được chủ quán rồi, nội đan của hạ giai linh thú đã đưa ra giá vô cùng tốt. Nhưng hắn cố tình không đồng ý bán, thay vào đó lại đổi lấy một thanh kiếm rách nát. Thật là tức chết đi được!

Nam tử trung niên khẽ a lên một tiếng, nhìn phía người nam tử bệnh tật kia nói:

-Lý huynh. Thanh kiếm như thế nào? Có thể đưa Khâu mỗ xem một chút được không?

Người kia gượng cười, tay phải xòe ra, trong tay xuất hiện một thanh kiếm cổ. Hắn nói:

- Ta cảm giác thanh kiếm này có cái gì đó khác lạ. Dường như bên trong đó ẩn chứa một loại khí tức dị thường, cho nên ta mới nhất quyết mua lấy. Thôi, lúc này toàn bộ coi như tính toán trên đầu Lý mỗ. Lần sau phân chia nội đan thì khấu trừ là được.

Nữ tử lại hừ một tiếng, liếc mắt nhìn thanh kiếm kia một cái, thầm nói: “Một đống phế thải. Không ngờ lại đem nội đan của hạ phẩm linh thú để đổi lấy!”

Người trung niên kia vẫy tay một cái, lập tức thanh kiếm bay đến trong tay hắn. Sau khi ngưng thần nhìn kỹ, người trung niên gật gật đầu, nói:

- Đích xác thanh kiếm này có chút cổ quái. Lý huynh xem như là không hoàn toàn phí công.

Dứt lời, tay phải hắn lại vung lên, ném thanh kiếm lại cho đối phương.

- Tốt lắm. Đi thôi Khâu huynh. Ta đã hỏi lại, quả đúng là ở nơi đó có bát trảo thú . - Nữ tử nhìn người họ Khâu kia, khẩu khí có chút ngưng trọng, nói. Nam tử mỉm cười, gật gật đầu. Tay phải hắn vỗ túi trữ vật. Từ trong đó bay ra một con thuyền lớn. Hắn nhảy lên, ngồi ngay ngắn phía trên, hai người kia cũng nhanh chóng ngồi ở bên trong.

Con thuyền lập tức liền biến thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Trong khi phi hành, ngoại trừ nam tử họ Khâu ở ngoài, hai người kia đều nhắm mắt ngồi xuống. Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên ngồi trên chiếc thuyền này, nhưng mỗi lần đều cần ngưng thần thổ nạp, củng cố linh lực. Nếu không, sẽ không thể chịu đựng được tốc độ cao của nó.

Ánh mắt người trung niên lộ ra vẻ khinh miệt, hai người kia mặc dù đều là Kết Đan hậu kỳ, nhưng căn cơ quá kém. Năm đó khi hắn còn là Kết Đan hậu kỳ đã có thể bình yên vô sự ngồi trên thuyền.

Năm đó ở Kết Đan hậu kỳ, mặc dù tu sĩ cùng giai, cũng ít người có thể chống cự lại được hắn. Dù sao, bất kể là thần thức hay là công pháp, hắn đều viễn siêu người khác. Nhất là pháp bảo lại càng không ai bằng. Thêm vào đó, kinh nghiệm chiến đầu lại cực kỳ phong phú. Hắn từng cho rằng mình chính là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh kỳ.

Cho đến khi hắn gặp được một người, một nam tử lạnh lùng có mái tóc bạc trắng!

Ánh mắt hắn chớp lên, trong đầu hiện lên hình ảnh về người kia. Hồi lâu sau, miệng hắn lộ ra một nét cười lạnh nhạt, đáy lòng thầm nhủ: “Vương huynh, sau khi cắn nuốt Nguyên Anh, tại hạ dĩ nhiên đã Kết Anh thành công. Không biết ngươi đã thành công hay chưa. Nếu như chưa thành, như vậy, lúc gặp lại, Khâu mỗ tất nhiên sẽ dùng máu rửa sạch sự sỉ nhục trước đây.”

Bốn ngày sau, con thuyền dừng lại giữ không trung phía trên một cánh đồng hoang vu. Nam tử họ Lý và nữ tử kia đều mở hai mắt. Ánh mắt nữ tử lóe ra hàn mang, nhíu mày nói:

-Khâu huynh, Bát Trảo thú ở đâu?

Khâu Tứ Bình hít một hơi thật sâu, không nói hai lời, xuất ra túi trữ vật. Từ bên trong lấy ra một khối bùn lớn cỡ một bàn tay. Dưới sự thúc dục của linh lực, khối bùn lập tức tỏa ra một mùi tanh tưởi.

Sau khi mùi tanh tỏa ra, mặc dù có gió thổi nhưng cũng không phiêu tán. Thoáng cái, mùi tanh càng lúc càng nồng đậm. Lúc này, xa xa đột nhiên có một tiếng rống giống như tiếng trẻ con mới sinh vọng đến. Ngay sau đó, hai mắt Khâu Tứ Bình trở nên ngưng trọng, con thuyền dưới chân lập tức tăng tốc độ tối đa. Cùng với đó, trên khuôn mặt nữ tử lộ ra vẻ vui mừng, nói:

-Khâu huynh, khối bùn trong tay huynh quả là bảo vật. Nơi đây đúng là có Bát Trảo thú!

Khâu Tứ Bình thần sắc bình thường, cười nói:

- Khâu mỗ chú ý con thú này đã mấy tháng, hiển nhiên hiểu được tập tính của nó. Nếu không phải tu vi không đủ, thì đã sớm bắt lấy nó rồi. Lần này đành phải làm phiền hai vị vậy.

Nữ tử kia hất hàm , nói:

- Đó là tự nhiên. Chẳng qua tu vi của ngươi mới chỉ là Kết Đan trung kỳ. Việc bắt giết con thú này cứ giao cho bọn ta là tốt nhất.

Nói xong, nữ tử nhảy khỏi chu thuyền, xông ra ngoài. Nam tử họ Lý bệnh tật kia chỉ đành cười khổ một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Trong lòng Khâu Tứ Bình cười lạnh. Với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của hắn, muốn che dấu tu vi trước hai tên Kết Đan kỳ tu sĩ trước mặt này thì rất đơn giản. Nếu không phải chỉ có thể dùng độc mới giết được con thú này, hơn nữa còn cần phải lấy nước dãi của nó, thì hắn đã không cần mang hai người này đến đây.

Hắn từ từ đi theo. Rất nhanh, phía trước vọng lên những tiếng quát của nữ tử kia, cùng với đó là đủ loại màu sắc ánh sáng từ pháp bảo loé ra.

Bát Trảo thú thực tế chính là loài bạch tuộc khổng lồ trong Tu Ma Hải. Tu vi của con thú này vốn không thấp, lại thêm nước mưa đen bồi bổ nên thần trí đã phát triển, đạt tới trình độ hạ phẩm linh thú.

Chẳng qua, Bát Trảo thú này có chút kỳ dị. Cho dù Nguyên Anh kỳ tu sĩ bình thường gặp nó cũng có chút đau đầu. Con thú này thần thông tuy chỉ là hạ phẩm, không khó ứng phó, nhưng da thịt nó lại đạt đến trình độ trung phẩm linh thú. Trừ phi là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, nếu không thì không có cách nào đả thương được nó.

Vì thế, phàm là tu sĩ chuyên săn bắt yêu, linh thú đều không thích giằng co với con thú này. Thông thường, nếu gặp nó liền lập tức rời đi.

Chẳng qua, nội đan của Bát Trảo thú này cực kỳ hấp dẫn, khác hẳn với nội đan của các yêu, linh thú khác. Nó có tám viên nội đan. Hơn nữa, con thú này còn có tác dụng quan trọng đối với Hủ Thực tán của Độc Ma cung. Vì thế, việc bắt giết nó đã trở thành một hoạt động chủ yếu của Độc Ma Cung, đệ tử trong cung thường thường làm không biết chán.

Khâu Tứ Bình đã hạ quyết tâm, đợi đến lúc hai Kết Đan tiểu bối kia hạ độc giết con thú thì hắn liền giết người để đoạt đan.

Đúng lúc này, một đạo thần thức khổng lồ bỗng nhiên quét qua. Hai người nam nữ đang quấn lấy con Bát Trảo thú, đang định sử dụng độc dược, lập tức biến sắc.

Càng quỷ dị chính là khi đạo thần thức này quét qua, cho dù là Bát Trảo thú cũng phải run rẩy. Dù sao, nó cũng là một loại linh thú, có được linh tính trời sinh. Qua đạo thần thức, nó lập tức cảm nhận được có một làn khí thế lăng lệ kinh khủng. Vì vậy, nó lập tức rống lên vài tiếng, toàn bộ thân mình co rút lại, chui vào trong cái hang trên mặt đất, thân thể run rẩy không dám lao ra.

Cảm giác của Khâu tứ Bình là nhạy bén nhất. Dù sao, tu vi của hắn đã là Nguyên Anh sơ kì. Thần thức vừa dừng lại trên người, lập tức hắn có cảm giác bị người ta nhìn thấu ruột gan. Không chỉ như thế, Nguyên Anh trong cơ thể không ngờ có chút không chịu sự khống chế của hắn, chỉ chực ly thể mà ra. Cảm giác đó đột nhiên xuất hiện khiến sắc mặt hắn đại biến, đáy lòng lâm vào hoảng sợ. Hắn lập tức nghĩ tới vài vị Hoá Thần kỳ lão quái, xuất hiện nhiều năm trước khi mưa đen hoành hành ở Tu Ma Hải.

Nam tử họ Lý liền lui ra phía sau mấy trượng, thu hồi pháp bảo, thần thái cực kỳ cung kính. Mặc dù nữ tử kia ngày thường không biết e ngại bất cứ cái gì, lúc này cũng trở nên thu nhuận, đứng ở bên nam tử, cả người cung kính vô cùng.

- Khâu đạo hữu. Đã lâu không gặp!

Một đạo thần niệm từ xa xa chậm rãi truyền tới. Khâu Tứ Bình giật mình, hơi ngạc nhiên nói:

- Tiền bối biết tại hạ sao?

Cùng lúc đó, một thanh niên đầu bạc trắng từ xa xa chậm rãi đi đến. Thoạt nhìn tốc độ của hắn cũng không nhanh, nhưng thực tế chớp mắt đã vượt qua khoảng cách giữa hai bên, xuất hiện khoảng hơn mười trượng trước ba người.

Khâu Tứ Bình ngơ ngác nhìn, hít sâu một hơi khí lạnh, thất thanh nói:

-Là ngươi!

Người này đúng là Vương Lâm. Hắn liếc nhìn qua nam tử họ Lý và nữ tử kia một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở Khâu Tứ Bình, cười cười. Với một người tâm cơ như hắn, liếc mắt đã nhận ra tâm tư bất thiện của Khâu Tứ Bình.

- Khâu huynh thật có nhã hứng. Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ của mình, lại đi chơi đùa cùng hai tiểu bối này. Thật là có hứng thú! - Vương Lâm chậm rãi nói, nhưng rơi vào trong tai một nam một nữ kia lại giống như tiếng sét đánh, khiến cả thể xác và tinh thần đều chấn động.

Hai người này cũng không phải là những kẻ ngu. Nghe thấy lời nói của Vương Lâm, lập tức sắc mặt trở nên khó coi, đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, cả hai cùng nhìn về phía Vương Lâm với ánh mắt đầy cảm kích. Họ liền ôm quyền, nhanh chóng lui về phía sau, hóa thành hai đạo ánh sáng mà chạy đi.

Khâu Tứ Bình cười gượng, trong mắt hàn quang chợt lóe lên. Hắn không nói hai lời, liền vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một cái Tiểu Cổ chỉ có một mặt (Cái trống nhỏ chỉ có một mặt). Sau khi vỗ nhẹ một cái, lập tức hai sợi tơ màu đen mà mắt thường không thể nhận ra, lao ra.

Sợi tơ có tốc độ cực nhanh. Khi sắp đuổi kịp hai người thì một đạo ánh sáng màu xanh chợt xuất hiện. Lập tức, hai sợi tơ đen bị nhốt trong đạo ánh sáng màu xanh kia. Đến khi ánh sáng này biến mất, hai người kia đã trốn đi mất tăm mất tích.

Khâu Tứ Bình sắc mặt có chút khó coi. Mặc dù trong lòng hận Vương Lâm thấu xương, nhưng ngoài mặt vẫn cười gượng nói:

- Đạo hữu, đã lâu không gặp.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 228: Thu sủng.

Vương Lâm nhìn vào mắt Tứ Bình, cười nhạt nói:

- Khâu huynh! Độc Ma Cung luôn lấp liếm bao che cho khuyết điểm của mình. Để hai tên tử kia đi thì sau này huynh nên cẩn thận một chút.

Khâu Tứ Bình cười khổ, lòng thầm nhủ. Người con gái kia cũng không cần phải tính toán, nhưng Bệnh Đà Tử lại là đệ tử quan trọng của Độc Ma Cung. Nếu để hai người này chạy thoát, sau này hắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Sợ là hắn không thể đi vào các thành trì do Độc Ma Cung chiếm cứ được nửa bước.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc để suy xét về hai người kia. Vương Lâm ở trước mặt mang đến cho hắn áp lực cực lớn. Đáy lòng hắn thầm nhắc nhở chính mình phải rất thận trọng. Thực lực của đối phương khiến hắn có cảm giác vô cùng lo sợ.

-Tuy nhiên, với tốc độ của hai người Kết Đan hậu kỳ kia, bây giờ Khâu huynh đuổi theo thì không chừng còn có khả năng đuổi kịp. - Vương Lâm ung dung nói. Khâu Tứ Bình hít vào một hơi, ôm quyền nói:

-Vương huynh, nếu có gì sai khiến thì đừng ngại nói ra. Giao tình chúng ta tuy không sâu sắc, nhưng cũng đã từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, đúng không?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, trầm giọng nói:

- Có bản đồ của Tu Ma Hải không?

Khâu Tứ Bình giật mình, ngẫm một chút, lắc đầu nói:

- Khâu mỗ không có bản đồ của Tu Ma Hải. Tuy nhiên nếu Vương huynh muốn, có thể đi trao đổi ở phường thị của các ngôi thành chính. Có lẽ có thể tìm được ở đó.

Ánh mắt Vương Lâm lóe ra hàn mang. Sở dĩ hắn không giết Khâu Tứ Bình bởi vì những theo những gì hắn biết về người này thì tâm cơ của gã rất thâm sâu. Giết gã thì dễ nhưng để nói ra sự thật thì còn khó khăn hơn nhiều.

Nếu lấy sinh tử ra uy hiếp thì chỉ là hạ sách mà thôi, không có mấy khả năng nhận được lời nói thật.

Đó là lí do mà Vương Lâm gặp Khẩu Tứ Bình, liền ngăn cản hắn truy sát hai tên Kết Đan tiểu bối kia, tạo cho đối phương cảm giác lo lắng.

- Thật sao? Vậy thì Khâu huynh và tại hạ cùng đi thôi. Sau khi tới ngôi thành chính gần nhất, đổi lấy địa đồ rồi Khâu huynh lại đi tìm hai tên tiểu bối kia cũng chưa muộn. - Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói.

Khâu Tứ Bình trầm mặc một lúc, thở dài. Hắn thầm nhủ: “Tên Vương Lâm này tâm cơ thật thâm sâu. Mới xuất hiện, lời nói của hắn có vẻ như tùy tiện, nhưng thực ra lòng dạ thật khó lường. Có lẽ việc để cho hai tên Kết Đan tiểu bối bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng thoát đi cũng đều nằm trong kế hoạch của hắn. Mặc dù câu nói của hắn có vẻ như vô tình nhưng lại bức bách mình, buộc phải ra tay giết hai tên tiểu bối kia. Sau đó, hắn lại ở giữa ngăn trở. Hết thảy những điều đó chính là nhằm buộc mình phải nói ra sự thật. Đồng thời tu vi mà hắn tán xuất ra, cũng nhằm ám chỉ rằng nếu mình ngoan cố tới cùng, hắn sẽ không ngần ngại giết mình”.

Phương pháp này còn có tác dụng hơn nhiều so với việc đưa sinh tử ra uy hiếp. Nó dễ dàng làm cho người ta trong lòng khuất phục, mà không sinh ra tâm lý mâu thuẫn. Khâu Tứ Bình băn khoăn, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Sau đó, hắn không nói hai lời, vỗ túi trữ vật, xuất ra một khối ngọc giản, đặt lên mi tâm, cẩn thận dựa theo trí nhớ bắt đầu ghi lại. Không lâu sau, hắn đưa ngọc giản cho Vương Lâm, nói:

- Tất cả trí nhớ về những nơi thuộc Tu Ma hải mà Khâu mỗ từng đi qua đều ở trong ngọc giản này, trong đó có lẽ sẽ có chút sai sót, nhưng không đáng kể. Vương huynh, nếu không còn việc gì khác, tại hạ xin cáo từ!

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, vẫn chưa vội kiểm tra, liền ôm quyền nói:

-Đa tạ!

Khâu Tứ Bình giật mình, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, do dự nói:

-Ngươi không xem lại ư?

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Có cần thiết không?

Khâu Tứ Bình trầm mặc một chút, sau đó bật cười nói:

-Vương huynh! Khâu mỗ cáo từ! - Nói xong hắn liền ôm quyền, lùi về phía sau. Sau khi thối lui một khoảng rất xa, ánh mắt hắn lóe lên, cao giọng nói:

-Vương huynh, Khâu mỗ không thèm gian dối trong ngọc giản đó. Vì vậy ngươi có thể yên tâm! - Nói xong, thân mình hắn chợt lóe lên, thuấn di biến mất.

Vương Lâm cầm ngọc giản ngưng thần đảo qua. Bên trong ghi lại tương đối tỉ mỉ về Tu Ma nội hải, nhưng lại không miêu tả nhiều về Ngoại hải. Bên trong còn bao gồm ghi chép về một số cổ truyền tống trận.

Căn bản Vương Lâm cũng không tin là nó không có chút gì đó sai sót. Tuy nhiên, hắn cũng không dự định chỉ sử dụng một bản đồ này để đi lại trong Tu Ma Hải. Vương Lâm dự tính là nếu có thể tìm được tấm bản đồ hoàn chỉnh là tốt nhất. Nếu không được, sẽ thu thập thêm nhiều bản đồ dạng tự tạo ra này. Sau đó, so sánh với nhau, tự nhiên thật giả sẽ lập tức rõ ràng.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Vương Lâm về Tu Ma Hải, hắn nhớ đi về hướng bắc ước chừng mười ngày lộ trình là đến Liên Mặc thành. Liên Mặc thành là một trong chín mươi chín tòa Đại Thành của Tu Ma nội hải.

Ngoài ra, lý do Vương Lâm quyết định lựa chọn ngôi thành này cũng là vì một nguyên nhân khác. Đó là trên ngọc giản của Khẩu Tứ Bình ghi lại rằng ba mươi vạn dặm bên ngoài Liên Mặc thành có một tòa cổ truyền thống trận bỏ hoang.

Trên một đường phi hành, bất cứ yêu, linh thú lớn nhỏ mà Vương Lâm gặp phải đều chỉ trong nháy mắt liền mất đi nội đan mà tử vong. Dọc đường đi, nếu là gặp phải thượng phẩm linh thú, Vương Lâm liền nhanh chóng bỏ chạy, không chút tiếp xúc.

Bảy ngày sau, càng chạy Vương Lâm càng cảm thấy kinh hãi. Hắn không nghĩ rằng mới chỉ vài năm không ngờ yêu thú ở Tu Ma Hải lại nhiều như thế. Thậm chí linh cấp thượng phẩm linh thú, tương đương tu vi Hóa Thần kỳ, hắn cũng đã được thấy hai con.

Cũng may hai con linh thú đó cũng chỉ sinh sống trong địa bàn của mình. Chỉ cần không chủ động trêu chọc thì chúng cũng sẽ không ra truy kích.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm đã thu hoạch được rất nhiều. Chỉ tính riêng nội đan đã có nhiều lắm.

Tiếp đó, dưới Cổ Thần quyết chúng lập tức bị Nguyên Anh hấp thu.

Một hôm, Vương Lâm đã đi tới chỗ có cổ truyền tống trận. Ánh mắt hắn lóe lên, thân mình lơ lửng giữa không trung, nhìn chằm chằm nhìn xuống dưới một cái khe sâu dưới thung lũng.

Nơi đây tĩnh lặng dị thường, thậm chí một chút hơi thở của của yêu thú cũng không có. Thần thái của Vương Lâm hết sức ngưng trọng. Mặc dù thần thức đảo qua, không thấy có điều gì dị thường, nhưng hắn lại có một cảm giác cổ quái.

Trầm mặc một chút, tay phải điểm lên mi tâm. Lập tức từ trán hắn bay ra một con ma đầu có hình dạng như vượn. Đó là do Vương Lâm sử dụng hồn phách của linh viên tiến hành luyện chế thành ma đầu thứ ba.

Mấy tháng cuối ở Vân Thiên tông, hắn đã có thể tuỳ tâm khống chế nó, không hề còn chút nghịch ý nào.

Bản thân tu vi ma đầu chỉ có hạ phẩm linh thú, sau khi bị luyện chế thành ma đầu đã tiến thêm một bước. Tuy không thể cắn nuốt Nguyên Anh kỳ tu sĩ, nhưng đối với Kết Đan kì tu sĩ thì lại hết sức dễ dàng.

Ma đầu vừa xuất hiện lập tức gào rít mấy tiếng, rồi hóa thành một đạo ảo ảnh, nhanh chóng bay vào trong cốc. Sau khi quét quanh một vòng, không phát hiện ra điều gì dị thường, đang định bay ra… Đột nhiên một vách đá của khe vực vỡ ra một cái lỗ lớn, cùng với đó là một lực hút khổng lồ xuất hiện trong nháy mắt. Chẳng qua, thân thể ma đầu vốn là một ảo ảnh mà thôi, liền loé lên một cái rồi bay đi.

Vết nứt trên vách đá chậm rãi khép lại.

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, tay phải phất nhẹ. Độc kiếm được luyện chế từ Độc Vương Đỉnh của Mạnh Đà Tử từ trong túi trữ vật xuất ra, lập tức thuấn di lao vào trong cái khe hở đang dần thu lại kia.

Từng tiếng ma sát với nham thạch từ bên trong vọng ra. Vương Lâm nhướng mày. Ngay lúc khe nứt sắp khép lại hoàn toàn thì thần niệm hắn khẽ động, độc kiếm lập tức bay ra ngoài, xoay xung quanh Vương Lâm. Từ trên thân kiếm vang lên những tiếng ông ông.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào vách đá đã khép lại. Sau khi trầm ngâm một chút, tay phải hắn bấm quyết, miệng niệm thần chú:

- Băng diễm, hiện!

Từ Nguyên Anh bên trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu lam. Ngọn lửa này đúng là băng viêm mà sau khi hắn tu luyên Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết đến đại thành ngưng kết mà ra. Sau khi hắn Kết Anh, băng diễm đã bị Nguyên Anh khí xâm thực, uy lực càng tăng lên.

Băng diễm vừa xuất hiện, nhiệt độ bốn phía lập tức hạ xuống. Cùng lúc đó, băng diễm cấp tốc chuyển động, bay về phía trước, nháy mắt đụng vào vách đá. Đúng vào lúc đó, vách đá đột nhiên bắt đầu động đậy một cách kì dị, hiện lên hình một mặt người, há miệng cắn lấy băng diễm.

Nhưng lúc nó chạm đến băng diễm, một tầng băng mỏng manh màu lam lập tức lan tràn quanh miệng của mặt người. Khi vách tường bị lớp băng màu lam bao vây, khuôn mặt người đó cũng bị đông cứng, không nhúc nhích.

Vương Lâm nhìn kỹ, trong lòng có chút ngạc nhiên. Đó hiển nhiên là một loại yêu thú, nhưng sinh trưởng ở bên trong nham thạch, hơn nữa không ngờ lại còn có thể hóa thành người.

Trầm ngâm một chút, thân thể Vương Lâm khẽ động, theo giữa vách đá mà xuyên qua, tiến vào cái khe sâu. Quả nhiên trong này có một tòa cổ truyền tống trận. Chỉ có điều trên đó có nhiều chỗ bị hư hỏng, dĩ nhiên không thể sử dụng được. Sau khi nhìn một lúc, Vương Lâm xuất ra ngọc giản ghi chép lại về truyền tống trận.

Thực hiện xong việc đó, thân mình hắn chợt lóe lên. biến mất tại chỗ. Sau khi hiện ra, hắn đã ở phía trên khe sâu. Tay phải phất nhẹ một cái, tầng băng màu lam trên vách đá lập tức ngưng tụ lại hóa thành băng diễm, bay trở về trong tay hắn.

Ngay sau đó, mặt người trên vách đá lại chuyển động, hai mắt nhìn về phía Vương Lâm, miệng phát ra những tiếng gầm chứa đầy địch ý.

Càng xem Vương Lâm càng cảm thấy thú vị. Con yêu thú này có phẩm bậc rất cao, chỉ có điều là bị cưỡng ép trở thành loại hạ phẩm linh thú có tu vi tương đương một Kết Đan kỳ tu sĩ. Nhưng khả năng ẩn nấp trong nham thạch của linh thú này cũng rất hữu ích. Vương Lâm biết chính mình thường xuyên bế quan, nếu trong lúc bế quan để yêu thú này thủ hộ, tất nhiên sẽ giảm được nhiều rắc rối. Chỉ đáng tiếc một điều là con linh thú này tu vi có hạn.

Tuy nhiên, Vương Lâm có rất nhiều nội đan trong túi trữ vật. Sử dụng nội đan trợ giúp, chắc chắn tu vi của nó sẽ gia tăng không ít. Suy nghĩ một lát, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải kết ấn, nhẹ nhàng xuất ra linh lực, lập tức hình thành một đạo pháp quyết. Hắn quát:

- Phá!

Pháp quyết rời tay dừng lại ở trên vách đá. Trong khoảnh khắc, vách núi đen phát ra những âm thanh rầm rầm, xuất hiện vô số vết nứt giống như mạng nhện. Vết nứt càng ngày càng lớn. Cuối cùng toàn bộ vách đá đổ sụp xuống. Đúng lúc đó, một đạo hắc quang bên trong nhanh chóng bay ra, lao nhanh về phía bắc.

Thần thức của Vương Lâm liền tập trung vào vật ấy. Chỉ thấy bên trong hắc quang là một sinh vật kỳ quái to chừng một bàn tay, có một xúc tu thật dài và có cánh.

Thoạt nhìn con thú này, người ta sẽ có cảm giác ghê sợ, dựng cả tóc gáy. Nhất là ở cái xúc tu thật dài kia, gần như chiếm mất một nửa thân mình. Thi thoảng lại có ánh sáng sắc lạnh lóe lên hiển nhiên là dị thường sắc bén.

Vương Lâm xoa xoa cằm, từ từ đuổi theo phía sau. Đồng thời hắn xuất ra Ma đầu Hứa Lập Quốc và ma đầu thứ ba Linh Viên. Cả hai cùng hướng về vật ấy mà đánh tới.

Hứa Lập Quốc vừa xuất hiện liền gầm rú vài tiếng, vẻ mặt hưng phấn. Nhưng sau khi hắn thấy rõ yêu thú cổ quái kia cũng hơi chột dạ, lòng thầm nhủ:

- Có lầm hay không đây? Sao lại có kẻ nhìn còn khó coi hơn cả lão nhị! Hãy cứ để thằng ngốc lão Tam lên trước thử xem sao. Nếu tên này rất yếu thì lão tử lên chém giết lấy công vậy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 229: Văn thú (Yêu thú hình con muỗi)

Linh Viên (vượn) ma đầu hoá thành một đạo tàn ảnh lao lên. Cánh của con yêu thú đập vội, tăng tốc độ lên gấp đôi, nháy mắt đã bỏ lại Linh Viên ma đầu phía sau.

Vương Lâm quan sát một cách rõ ràng. Hắn vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện Thanh Đồng cổ kính. Thủ ấn trên tay hắn biến đổi, lập tức trên mặt gương thoáng hiện ra một đạo ánh sáng màu xanh, chiếu vào trên người con yêu thú.

Yêu thú kia lập tức rùng mình một cái. Từ trên người nó một đám khói màu xám nhanh chóng khuếch tán. Ánh sáng màu xanh chiếu lên người,

không ngờ khi chạm đến đám khói xám kia, chớp mắt đã bị đọng lại.

Đáy lòng Hứa Lập Quốc run lên, thầm nhủ tên này quả nhiên lợi hại, may mà vừa rồi chính mình không lao lên. Hắn nhân lúc Vương Lâm không chú ý đến mình vội vàng lùi về phía sau. Trong lòng nó hạ quyết tâm, chỉ cần Vương Lâm không ra lệnh ép buộc thì chính mình như thế nào cũng không lao lên tự tìm phiền toái.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, càng cảm thấy hứng thú với con yêu thú này. Thủ pháp của hắn biến đổi, tay phải đánh ra một đạo linh quang lên phía trên Thanh Đồng Cổ Kính. Mặt gương bỗng nhiên lật lên, hướng mặt sau về phía yêu thú đang bỏ chạy, tỏa ra từng luồng ánh sáng màu xanh. Một con yêu thú giống hệt con yêu thú kia liền hiện lên trên mặt sau của gương. Cũng chỉ trong mấy tức thời gian sau đó, con sinh vật hiện lên trong tấm gương rống lên mấy tiếng, không ngờ từ trong gương lao ra.

Vừa ra ngoài, kích thước của nó lập tức trăng trưởng. Trong nháy mắt đã tương đương với con yêu thú đang bỏ chạy kia. Nếu đem hai con này đặt cạnh nhau thì thật khó để phân biệt được con nào thật, con nào giả.

Tiếng rống của sinh vật giả đã thu hút sự chú ý của con yêu thú. Nó đang bay nhanh lập tức chậm lại, xoay người nhìn chằm chằm vào sinh vật do Cổ Kính tạo ra. Cái xúc tu thật lớn trên miệng nháy mắt đỏ lên, không ngờ không chạy trốn mà lại nhanh chóng quay lại, vừa bay vừa kêu lên.

Rất nhanh, hai con thú đã quấn lấy nhau cùng một chỗ. Chỉ thấy từng đám khói màu xám khuếch tán ra xung quanh. Hai con thú đều né tránh, cùng với đó là hai cái xúc tu lớn không ngừng tìm cách đâm vào cơ thể của đối phương.

Vương Lâm đứng xa xa, cẩn thận quan sát phương thức chiến đấu của hai con yêu thú. Hiển nhiên đám khói xám là một loại thần thông của con yêu thú, còn xúc tu kia là vũ khí sắc bén của nó.

Do dự một lúc, tâm niệm Vương Lâm chuyển động, tay phải điểm lên mặt của Thanh Đồng Cổ Kính. Tốc độ của con sinh vật do Cổ Kính biến ảo thành liền chậm lại. Con yêu thú kia lập tức chớp lấy cơ hội, thân mình nó loé lên, xúc tu sắc bén trong nháy mắt đã đâm sâu vào cơ thể sinh vật giả, sau đó hung hăng hút lấy. Sinh vật giả kêu lên một tiếng, hoá thành một làn ánh sáng màu xanh tiêu tan.

Con yêu thú ngẩn ra, nhưng nhanh chóng rống lên vài tiếng, quay người lại hung dữ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Xúc tu thật dài lại đỏ lên, chẳng qua sau khi nó do dự một chút liền không lao lên tấn công mà lại xoay người bỏ chạy.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, quát:

- Nghiệt súc, muốn chạy ư!

Nói xong, tay phải hắn vung lên. Trong tay liền xuất hiện một vật. Đó là một cái cờ nhỏ, toàn thân đen nhánh, phát tán ra sát khí. Đó chính là Cấm phiên chỉ có một thuộc tính. Trước mắt, đây là pháp bảo có uy lực lớn nhất của Vương Lâm. Mặc dù hắn cũng không dám đem nó luyện chế đến cảnh giới Tiểu thành với chín mươi chín tổ cấm chế. Nếu không, một khi số lượng cấm chế đạt tới chín mươi chín cái sẽ dẫn Thiên Kiếp đánh xuống. Không có màn sương mù trên Tu Ma hải ngăn cản, dưới đạo Thiên Kiếp, Cấm phiên rất có thể sẽ bị hủy. Cho nên, hắn chỉ luyện chế Cấm phiên đến chín mươi tám tổ cấm chế liền ngừng lại.

Yêu thú kia dĩ nhiên thông linh. Sau khi thấy hắc kỳ xuất hiện, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hoảng. Nó vỗ hai cánh một cách điên cuồng, tốc độ lập tức nhanh hơn vài phần, gần như hoá thành một đạo thiểm điện bỏ chạy.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nắm Cấm phiên trong tay phải. Lập tức lá cờ không gió vẫn tự động tung bay. Trong nháy mắt, từ trong cấm phiên phát ra một đạo cấm khí, giống như sao băng trên bầu trời, ầm ầm giáng xuống.

Gần như chỉ trong chớp mắt, nó đã đuổi theo yêu thú kia. Ánh mắt của con yêu thú đã từ sợ hãi chuyển thành kinh hoàng, từ trên người không ngừng tỏa ra đám khói màu xám. Chẳng qua, đám khói màu xám này đối với công kích của Cấm phiên quá bé nhỏ, không đáng kể. Công kích của cấm phiên không hề bị cản trở, đánh lên người con thú.

Thân thể con yêu thú lập tức run lên, từ giữa không trung rơi xuống. Vương Lâm giơ tay chộp một cái. Con thú liền rơi vào trong tay hắn.

Vừa rồi Vương Lâm đã giảm uy lực của cấm phiên xuống mức rất thấp, chỉ dùng có hai thành mà thôi. Nhưng hắn vẫn xem thường uy lực của cấm chế một thuộc tính. Chỉ gần hai thành mà đã có thể tương đương với Kết Đan hậu kỳ tu sĩ. Khiến cho con yêu thú lập tức thụ thương.

Yêu thú rơi vào trong tay Vương Lâm, trên thân đã bị thương nhiều chỗ, chảy ra một dòng máu màu tím. Thậm chí xúc tu của nó cũng xuất hiện những vết rách, hai mắt ảm đạm, hiển nhiên đã hấp hối sắp chết.

Thần sắc Vương Lâm vẫn hết sức bình tĩnh. Hắn bấm vào đầu ngón tay, bắn ra một giọt máu tươi vào hai mắt của con thú. Ngay sau đó, hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra mấy viên đan dược của Vân Thiên tông, cho con thú này ăn.

Sau khi yêu thú ăn đan dược, thân mình nó lập tức run lên, loé ra từng làn khói màu xám. Dần dần miệng các vết thương nhanh chóng khép lại, vết rách trên xúc tu cũng dần biến mất, không lâu sau đã khôi phục bình thường. Hai cánh của nó chấn động, từ trong tay Vương Lâm bay lên. Sau khi bay xung quanh hắn mấy vòng, nó bất đắc dĩ kêu vang vài tiếng.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lấy ra một viên nội đan. Vừa thấy viên nội đan, hai mắt con thú lập tức sáng ngời, xúc tu thật lớn đột nhiên khẽ động, lấy tốc độ cực nhanh đâm vào trong viên nội đan. Viên nội đan nhanh chóng thu nhỏ lại bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Thân thể con thú này khẽ động, to lên thêm một chút.

Vương Lâm xoa xoa cằm, nhìn con thú. Chợt hắn lấy hết nội đan từ bên trong túi trữ vật ra, lần lượt ném cho nó.

Ánh mắt của con thú trở nên điên cuồng. Mỗi khi hấp thu một viên nội đan, thân thể nó lại lớn hơn một vòng. Nếu là ăn vào một viên nội đan của trung phẩm linh thú thì thân thể nó lại lớn hơn gấp đôi.

Sau khi liên tục ăn hơn mười viên nội đan, thân thể nó dĩ nhiên đã to như một con bê. Lúc này có thể thấy được rất nhiều sợi lông tơ nhỏ trên thân của nó. Hai cánh thật lớn lại dài hơn chừng một trượng, khi vỗ lên đã tạo ra từng cơn gió mạnh.

Nhất là cái xúc tu của nó ngày càng dài ra và sắc bén làm cho người ta phải sợ hãi. Dù là Vương Lâm cũng cảm thấy có chút dựng cả tóc gáy.

Vương Lâm có thể xác định, dọc đường đi hắn cũng chưa gặp được yêu thú nào đến bực này.

Khi thân thể nó còn nhỏ thì đám khói màu xám chính là thủ đoạn công kích chủ yếu của nó. Nhưng hiện tại nó đã lớn hơn nhiều. Vương Lâm nhìn kỹ thì mới biết cái xúc tu sắc bén kia mới chân chính là vũ khí của nó.

Khoé miệng khẽ động, thân mình Vương Lâm nhảy lên trên lưng con thú. Sau khi, hắn phát ra một đạo thần niệm, cánh của nó chợt vỗ nhẹ một cái. Thân hình nó liền hoá thành một tia chớp, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã biến mất không thấy.

Vương Lâm cảm giác được từng làn gió đập mạnh vào mặt. Hiển nhiên sau khi ăn nội đan, thì tốc độ của nó cũng gia tăng một cách mạnh mẽ.

Trước đây Vương Lâm vẫn có chút hâm mộ con thuyền của Khâu Tứ Bình. Tuy nói hắn có thể lấy xác tiểu thú tạo thành cơn lốc nhưng tốc độ cũng không thể so với tốc độ của chiếc thuyền được.

Nhưng hiện tại, có con yêu thú này, tốc độ của nó đã vượt xa con thuyền của Khâu Tứ Bình. Thậm chí so với Vương Lâm phi hành cũng đã tương đương.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 230: Sát nhân đoạt lệnh. (1+2)

Vương Lâm đạp trên thân con thú, bay nhanh như tia chớp. Trên đường đi nếu là gặp phải con yêu thú thượng phẩm nào thì đều bị con thú này dùng xúc tu đâm vào trong cơ thể hút lấy nội đan.

Vừa phi hành, Vương Lâm vừa suy nghĩ. Hắn lục lại toàn bộ trí nhớ, cuối cùng trong ký ức của Cổ Thần hắn tìm được một loại yêu thú cường hãn tên là Văn thú (muỗi). Tuy hai loại này có kích thước và thực lực khác nhau xa nhưng có một điểm tương tự đáng kinh ngạc chính là một cái xúc tu thật dài trên miệng.

Trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, hắn chỉ gặp qua Văn thú có một lần, đó là ở trong một tinh hệ hoang vắng, gần như không có tu sỹ tồn tại. Trên tinh hệ đó bị làn khí màu xám bao phủ.

Cũng vì tìm kiếm tài liệu để luyện khí nên Đồ Ti mới đi qua mấy tinh hệ. Khi hắn đi đến nơi đó. Khắp tinh hệ hoang vắng không bóng người đó, dù cường đại như Cổ Thần nhưng cũng suýt tí nữa mất mạng.

Nguyên nhân chính là loài Văn thú có xúc tu thật dài này. Mới ban đầu, chỉ có một con này với tu vi tương đương thượng phẩm Hoang thú, nên hắn có thể tiêu diệt dễ dàng. Chỉ có điều càng tiến sâu vào trong tinh hệ, số lượng loài thú này càng ngày càng nhiều, cuối cùng số lượng không thể đếm xuể.

Loài thú này nếu chỉ một con thì rất đơn giản, nhưng nếu số lượng nhiều thì dường như chúng có được một sự liên hệ thần bí, làm cho thực lực cũng tăng lên gấp bội. Do đó, Cổ Thần đối phó ngày càng chật vật, cuối

cùng đành phải chạy khỏi tinh hệ đó. Sau khi suy nghĩ một thời gian, hắn cũng không quay trở lại.

Bởi vì ngay khi hắn chạy đi, mới phát hiện ra rằng từ vô số tinh cầu ở trong tinh hệ trong nháy mắt lại bay ra cơ man nào là Văn thú. Số lượng của chúng khiến cho da đầu Đồ Ti cũng run lên.

Vương Lâm nhìn con thú dưới chân mình. Sau khi quan sát kỹ càng cái xúc tu trên miệng nó, hắn thầm nhủ con thú này cho dù không phải loài Văn thú kia thì cũng nhất định có chút quan hệ sâu xa. Nếu không khó có thể có được cùng một loại xúc tu như thế.

Mang theo ý nghĩ như thế, dọc đường đi, Vương Lâm rất ít khi ra tay. Mặc dù có mấy lần nó gặp được cường địch, suýt mất mạng nhưng ánh măt Vương Lâm vẫn lạnh lẽo bàng quan. Chỉ khi gặp phải nguy cơ sinh tử thì hắn mới ra tay trợ giúp.

Do đó, lộ trình có chút chậm lại nhưng tính công kích của Văn thú cũng không ngừng tăng cao.

Tám ngày sau, Vương Lâm đạp trên thân con thú mà phi hành, rốt cục đã đi đến Liên Mặc Thành.

Quy mô Liên Mặc Thành cũng khá lớn. Trong thành chỗ nào cũng có lầu các lớn nhỏ, lại chủ yếu là giới tu sĩ. Đặc biệt ở xung quanh vài toà

Truyền tống trận trong thành, tu sĩ đi lại nối liền không dứt.

Phải biết rằng hiện tại ở Tu Ma hải, yêu thú rất nhiều. Chỉ có những tu sĩ với tu vi nhất định mới dám đi lại ở những vùng hoang dã bên ngoài. Tuy nhiên, bọn họ cũng phải tụ tập thành các tiểu đội ngũ năm ba người.

Đại bộ phận tu sĩ đều lựa chọn tiêu phí một chút linh thạch, đi lại bằng Truyền tống trận. Như thế cũng có thể đảm bảo được an toàn tối thiểu.

Khi Vương Lâm đạp trên Văn thú từ xa xa bay đến, một vài tu sĩ phụ trách canh gác trên tường thành đều há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào con Văn thú có thể làm người ta dựng cả tóc gáy kia, trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

Vương Lâm vẫn đạp trên Văn thú, không chút dừng lại, bay thẳng vào trong thành. Ngay khi hắn vừa vào thành, từ bên trong xuất hiện ba đạo thần thức, quét qua người Vương Lâm.

Vương Lâm nhướn mày, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, lúc hiện ra thì đã ở trong thành. Còn con Văn thú đã bị hắn thu vào túi trữ vật chuyên môn dùng cho những yêu thú còn sống. Về phần tu vi, hắn cố ý che dấu, biến thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Với thần thức cường đại của hắn, trừ phi đối phương đạt đến trình độ Hoá Thần kỳ nếu không cũng không thể nhìn thấu được.

Thân hình hắn vừa biến mất, giữa không trung đột nhiên xuất hiện ba người. Diện mạo ba người này gần như giống nhau hoàn toàn, chỉ khác nhau ở màu sắc quần áo phân thành đen, đỏ, trắng mà thôi.

Lão giả mặc đồ đen ngưng trọng, sau khi cẩn thận liếc nhìn bốn phía, trầm giọng nói:

- Vị Nguyên Anh kỳ đạo hữu này hiển nhiên là không muốn hiện thân. Thôi! Chỉ cần hắn ở Liên Mặc Thành không tạo ra sự tình gì thì chúng ta cũng không cần phải tìm hắn gây thêm phiền toái.

Hai người còn lại cũng nhìn nhau, rồi thân hình chợt loé, biến mất tại chỗ.

Bọn họ lại không biết, thần thức của Vương Lâm từ đầu tới giờ vẫn tập trung trên ba người. Đợi đến khi bọn họ biến mất, hắn mới thu lại thần thức, lững thững bước đi ở trong Liên Mặc Thành.

Phần đông cửa hàng bên trong thành Vương Lâm đều đi qua một vòng, khi đi khi dừng, mãi vẫn chưa tìm ra chỗ nào có bán địa đồ của Tu Ma hải. Không lâu sau, Vương Lâm đột nhiên dừng chân, khoé miệng lộ ra nét cười mỉm. Trước mặt hắn là một toà lầu cao ba tầng, trên mặt viết ba chữ rất lớn: Luyện khí các.

Lão nhân cưỡi thao thú năm đó, hiện tại trong ký ức của Vương Lâm vẫn còn như mới. Nhiều năm đã trôi qua, có lẽ lão nhân kia đã tìm được con tiểu thú mà rời khỏi cấm chế của mình.

Nội tâm Vương Lâm cười lạnh, không có tiến vào nơi này mà trực tiếp đi qua. Đối với lão nhân cưỡi thao thú kia, Vương Lâm tự tin với tu vi hiện tại của mình dù không địch nổi nhưng khả năng tự bảo chạy trốn thì có thừa. Chứ không như năm đó, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Khi đang hành tẩu thì bỗng nhiên hai mắt Vương Lâm loé lên, hắn nhìn chằm chằm vào ngõ nhỏ phía trước. Tại một cửa hàng ngọc giản, bảng hiệu trên cửa có một đạo dấu vết linh lực nhàn nhạt.

Dấu vết linh lực đó cực nhạt, chỉ sau khi tu vi đạt đến Nguyên Anh kỳ mới có thể cảm ứng được. Nếu tu vi dưới Nguyên Anh hậu kỳ thì nhìn không ra điểm gì dị thường.

Lấy kinh nghiệm của Vương Lâm ở Tu Ma hải, hắn đã nghe nói qua ở bên trong một số thành chính ngoại trừ những phường thị dành cho tất cả các tu sĩ thì còn tồn tại một loại được gọi là “bí thị”.

Bí thị thường hạn chế tu vi của người giao dịch. Chỉ khi đạt đến trình độ nhất định mới có thể tiến vào.

Vương Lâm nhìn kỹ, đang định cất bước tiến vào, đột nhiên thần sắc khẽ động. Chỉ thấy một thiếu niên từ phía trước chạy đến. Thiếu niên này mi thanh mục tú, nhưng thần sắc có chút hoảng hốt, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại phía sau. Phía sau hắn, một người đàn ông trung niên, vẻ mặt hung ác đang đuổi theo. Chỉ vài bước đã đuổi kịp, đưa tay nắm lấy bả vai thiếu niên. Thiếu niên vội vàng cúi xuống, suýt nữa đưa đầu đụng vào người Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm chợt loé lên, lách sang bên cạnh.

Thiếu niên kia lảo đảo vài bước, té nhào trên mặt đất. Từ trên ngực hắn văng ra một viên ngọc màu tím. Viên ngọc to chừng một nắm tay, thoạt nhìn nó sáng long lanh, trong suốt.

Trên mặt thiếu niên lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng vơ lấy viên ngọc màu tím, nắm chặt trong tay.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia đã đến gần. Vị trí của Vương Lâm đang đứng chắn ngay đường hắn. Người đó liền vung tay lên, hất về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhướng mày, lui về phía sau một bước, tránh được cánh tay của đối phương vung tới.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn hung tợn nói:

- Dám chặn đường của ông nội ngươi à?! Cút cho ta!

Ánh mắt của Vương Lâm bình tĩnh, liếc nhìn hắn một cái. Tu vi của người này chẳng qua mới chỉ miễn cưỡng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi, linh lực trong cơ thể pha tạp, không thuần nhất. Hiển nhiên là do ăn dược vật mà tăng lên.

Người đàn ông trung niên này thấy Vương Lâm không nói lời nào, hừ nhẹ một tiếng, xoay người nhìn chòng chọc vào thiếu niên đang nắm chặt viên ngọc màu tím, âm thanh độc ác nói:

- Thằng nhóc! Ngươi ăn phải gan hùm mật gấu hay sao mà dám trộm ngọc của ông nội ngươi!

Thân mình thiếu niên run lên, nét sợ hãi hiện lên trong mắt nhưng vẫn cố nói:

- Ngươi nói láo. Đây là vật gia truyền của nhà ta!

Người đàn ông trung niên cười sằng sặc, tiến lên một bước liền đá văng thiếu niên, tay phải nhẹ nhàng chộp lấy khối ngọc màu tím, khinh miệt

nói:

- Lão tử đã để ý tới nó, ngươi có khả năng làm được gì nào? Lão tử không phải đoạt mà là mua. Khặc! Cầm lấy! - Nói xong, hắn ném ra một khối hạ phẩm linh thạch xuống đất.

Bị một cước của người đàn ông trung niên, thiếu niên này cả người chật vật ngã trên mặt đất, phun ra từng ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Đôi mắt oán hận, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Lúc này, một số người đi đường qua lại đều ghé mắt nhìn. Nhưng khi thấy rõ người đàn ông trung niên kia thì không khỏi biến sắc, lập tức cúi đầu làm bộ như không thấy, vội vàng rời đi.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, liền không để ý tới nữa. Hắn xoay người đi về phía cửa hàng có dấu vết Nguyên Anh kia bước đến. Viên ngọc màu tím của thiếu niên, Vương Lâm nhận ra chỉ là một loại tài liệu để luyện khí mà thôi. Nó tên là Tử Tinh thạch.

Viên ngọc cũng không thực sự phải là ngọc, giá trị của nó khá cao. Một viên lớn chừng nắm tay ít nhất cũng bán được trên một trăm khối trung phẩm linh thạch.

Về phần mấy câu nói bẩn thỉu của người đàn ông trung niên, nếu là trước đây, với tính cách của Vương Lâm tất nhiên sẽ không bỏ qua. Chẳng

qua, theo tu vi tăng cao, với đám tiểu nhân vật đó, Vương Lâm thật sự cũng không có hứng thú trừng trị.

Chỉ có điều, mặc dù hắn không muốn tìm đối phương gây phiền toái, nhưng người đàn ông trung niên kia lại không khoan nhượng bỏ qua. Sau khi cướp được viên Tử Tinh thạch kia, hắn có chút tự đắc, dáng vẻ vốn bệ vệ càng thêm kiêu ngạo. Khi nhìn thấy Vương Lâm xoay người bỏ đi liền không nhịn được, quát:

- Ngươi đứng lại cho lão tử! Vừa rồi lão tử cho ngươi lăn chứ không cho ngươi đi!

Nói xong, hắn bước nhanh tới, tay phải hướng tới đầu của Vương Lâm chụp xuống.

Vương Lâm khẽ nhấc chân, xoay người liếc mắt nhìn người này một cái. Người đàn ông trung niên này lập tức hết hồn, bàn tay lập tức ngừng lại, trên trán lập tức đổ một loạt mồ hôi lạnh.

- Cút! - Thanh âm của Vương Lâm hết sức bình thản. Nói xong, hắn lại xoay người đi về phía cửa hàng.

---o0o---

Lúc này, từ bên ngoài cửa hàng xuất hiện một lão nhân. Trên mặt lão nhân đầy nếp nhăn, hai con mắt lờ đờ liếc nhìn Vương Lâm một cái, không thèm lưu ý mà cầm khăn lau lau chà chà bảng hiệu.

Người đàn ông trung niên sắc mặt hết xanh lại trắng, nhìn quanh bốn phía. Thấy rất nhiều người đi lại đều nhìn về phía này, không nhịn được cắn răng một cái, vỗ túi trữ vật. Lập tức một thanh phi kiếm bay ra. Hắn chỉ về phía Vương Lâm quát:

- Tới!

Thanh phi kiếm kia có tốc độ nhanh như tia chớp. Hơn nữa khoảng cách giữa hắn và Vương Lâm cũng không xa, gần như là trong nháy mắt đã bay tới bên cạnh Vương Lâm. Chẳng qua, phi kiếm chưa kịp chạm vào người Vương Lâm đã nghe rắc một tiếng, quỷ dị gãy thành hai đoạn, rơi trên mặt đất.

Vương Lâm xoay người. Lúc này đây, hắn thật sự đã động sát khí. Tay phải vung lên, một đạo tàn ảnh cấm chế lập tức rời tay phóng đi, ấn vào trên trán của đối phương.

Thân mình người kia run lên, kêu thảm một tiếng. Sau đó cả người hắn lập tức hoá thành một vũng máu loãng, chỉ còn lại một cái túi trữ vật và viên ngọc màu tím hắn chưa kịp thu vào, vẫn đang nằm ở giữa vũng máu.

Thiếu niên bên cạnh ánh mắt trở nên cứng ngắc, nhìn viên ngọc chằm chằm. Hắn cắn răng, lao ra nhặt khối ngọc cho vào trong ngực, cẩn thận nhìn Vương Lâm một cái rồi vội vàng chạy đi.

Những người đi đường xung quanh, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, không nói hai lời đều bước nhanh tránh xa khỏi nơi này. Ngay cả lão nhân trong cửa hàng kia cũng không khỏi nhướng mày. Thấy Vương Lâm bình tĩnh đi đến nơi này vội bước lên ngăn lại, nói:

- Bản điếm không mở cửa đón khách. Mời đạo hữu rời đi cho.

Sắc mặt Vương Lâm trầm xuống, chỉ tay vào dấu ấn Nguyên Anh trên bảng hiệu, chậm rãi nói:

- Nếu không buôn bán, dấu ấn này là vật gì?

Thần thái của lão nhân kia ngẩn ra, lập tức trở nên cung kính, vội vàng nói:

- Tiền bối đừng trách. Mời vào bên trong chúng ta nói chuyện.

Sau khi tiến vào cửa hàng, vẻ mặt lão nhân có chút lúng túng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, lão thở dài, cung kính nói:

- Tiền bối, đây là một trong các Bí thị của Liên Mặc Thành. Nhưng phải ba ngày sau mới mở ra. Vãn bối khuyên ngài không nên chờ đợi mà hãy lập tức rời khỏi đây thì tốt hơn.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, ngồi ngay ngắn một bên, bình tĩnh hỏi:

- Người ta vừa giết có bối cảnh rất sâu sao?

Lão nhân có chút lúng túng, hơi do dự, gật gật đầu không nói gì nữa.Đúng lúc này, đột nhiên từ phía Đông của ngôi thành có một đạo thần thức cường hãn quét tới. Sau khi quét qua một vòng trong thành, một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Tên ác nhân nào giết đệ tử của ta, lăn ngay ra đây!

Sắc mặt lão nhân trong cửa hàng đại biến, ánh mắt nhìn Vương Lâm với vẻ cầu khẩn, cười khổ nói:

- Tiền bối, ngài hãy thương tiếc cho lão nhi. Mời ngài mau đi cho. Người nọ nếu trách tội xuống thì quả thực lão nhi không thể đảm đương nổi. Mặt khác, tất cả Nguyên Anh Bí thị lệnh bài đều đã phát hết không còn cái nào nữa. Dù ba ngày sau tiền bối có quay lại cũng không được phép tiến vào đâu.

Vương Lâm đứng lên, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, hỏi:

- Người vừa truyền ra thần niệm có lệnh bài phải không?

Lão nhân kia ngẩn người, theo bản năng gật đầu. Nhưng lập tức sắc mặt hắn đại biến. Bởi khi nhìn lại thì Vương Lâm đã biến.

Bên trên Liên Mặc Thành, một đại hán đầu bóng lưỡng với một con mãng xà thô to quấn quanh người đang đứng sừng sững giữa không trung. Người này mày rậm mắt to, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt âm trầm.

Trên người hắn có một loạt túi trữ vật lớn bé khác nhau. Từ bên trong mỗi cái đều tỏa ra từng luông linh khí dao động.

Người này là một trong đám Nguyên Anh hộ pháp của Liên Mặc Thành. Nguyên bản hắn đang bế quan nhưng cảm ứng được hồn huyết của đệ tử mình tiêu tán, hiển nhiên là đã bị người ta giết chết. Vì thế mà hắn giận dữ rời khỏi nơi bế quan, định khởi binh hỏi tội.

Vì phòng ngừa đối phương chạy trốn, hắn thậm chí còn phái người vây kín toàn bộ Liên Mặc Thành lại. Hơn nữa, qua miêu tả của một số người chứng kiến đệ tử hắn bị giết, hắn đã biết diện mạo của hung thủ. Lúc này đây, hắn sử dụng thần thức Nguyên Anh kỳ của mình bắt đầu tìm kiếm trong phạm vi Liên Mặc Thành.

Chỉ là càng tìm kiếm trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc. Hắn đã dò xét cả Liên Mặc Thành mấy lần nhưng người kia giống như đã bị chưng cất hoá hơi, mất tăm mất tích.

Thậm chí cửa hàng bí thị kia cũng bị thần thức của hắn dò xét nhưng thuỷ chung vẫn không phát hiện được sự tồn tại của người kia.

Vì thế lúc này hắn mới giận dữ truyền ra thần niệm. Hắn vốn nghĩ rằng người kia đã sử dụng một bí pháp nào đó để chạy trốn. Do đó hắn truyền ra thần niệm chỉ là để hả giận mà thôi.

Nhưng khiến hắn không ngờ tới là ngay khi thần niệm vừa mới phát ra thì ở khoảng cách mười trượng trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên. Người này có mái tóc bạc trắng, nét mặt cực kỳ lạnh lùng, hoàn toàn giống với miêu tả của mấy người qua đường kia.

Đồng tử của đại hán đầu bóng lưỡng kia co lại, lùi về phía sau vài bước, nhìn chằm chằm vào đối phương. Lửa giận trong lòng hắn gần như ập tức biến mất. Tướng mạo của hắn tuy có vẻ thô lỗ nhưng nội tâm cũng

rất cẩn thận, nếu không cũng không thể tu luyện đến tu vi và địa vị như hiện tại.

Thanh niên trước mặt không ngờ lại thuấn di mà đến, hơn nữa thần thức của hắn dò xét hồi lâu mà cũng không tìm được đối phương. Gộp hai điều này lại với nhau thì chỉ có một lời giải thích rằng người này chắc chắn là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn cao hơn.

Sau khi Vương Lâm hiện ra, không nói một lời, trực tiếp vỗ túi trữ vật. Cấm phiên lập tức xuất hiện trong tay. Hàn mang trong mắt hắn chợt loé ra, thấp giọng quát:

- Tán!

Lập tức Cấm phiên di động, hoá thành một đám mây đen điên cuồng tỏa ra bốn phía. Gần như chỉ trong chớp mắt toàn bộ Liên Mặc Thành đã bị bao phủ bên trong. Bầu trời lập tức trở nên u ám.

Đại hán đầu bóng lưỡng biến sắc, trong lòng âm thầm kêu khổ. Không chút do dự, hắn liên tục mở các túi trữ vật trên người ra. Lần lượt các loại phi trùng có hình thái khác nhau xuất hiện, tạo thành một đám mấy, bao bọc thân hình hắn vào phía trong.

Cùng lúc đó, hắn vội vàng thốt lên:

- Đạo hữu, việc này chỉ là hiểu lầm…

Vương Lâm không đợi hắn nói xong, hừ lạnh một tiếng. Tay phải điểm vào Cấm phiên, lập tức nó phát ra tiếng động. Chín đạo cấm khí như những con Hắc Long chợt từ trong lá cờ lao ra, rít lên xông tới.

Cùng lúc đó, Vương Lâm vỗ túi trữ vật. Thanh Đồng Cổ Kính liền xuất hiện trong tay hắn. Sau khi bị hắn tế xuất, Cổ Kính phát ra từng luồng ánh sáng màu xanh.

Lực phá hoại của cấm khí kia rất mạnh. Chín con Hắc Long ctừ các phương hướng khác nhau ầm ầm lao xuống. Nháy mắt, đám phi trùng bao bọc lấy người đàn ông kia đã tiêu tan không còn.

Nội tâm người đàn ông càng thêm kinh hãi, với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của mình mà ở dưới pháp bảo cổ quái của đối phương không ngờ còn có cảm giác hít thở không thông. Uy lực của pháp bảo này khiến hắn sợ hãi khiếp vía.

Không chút nghĩ ngợi, hắn lập tức cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết. Thân hình liền hoá thành một đạo huyết ảnh, bay nhanh ra ngoài.

Trong lòng biết rằng, dưới làn mây đen do pháp bảo của đối phương tạo ra, hắn không có chút cơ hội thủ thắng nào. Lúc này chỉ có thể lao ra khỏi tấm màn đen, rồi mới có thể tiếp tục phân thắng bại.

Mắt thấy ngay sắp khi lao ra khỏi tấm màn đen, sắc mặt người đó lộ ra chút vui mừng. Nhưng từ trong Cấm phiên lại lao ra chín đạo cấm khí. Chúng giống như tạo ra một lồng giam, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ gắn kết lại.

Cùng lúc đó, Vương Lâm đã sớm dự đoán được đối phương sẽ có hành động như thế. Chỉ thấy Thanh Đồng Cổ Kính hắn tế xuất ra đang ở trên đỉnh đầu chợt loé lên. Luồng ánh sáng màu xanh lập tức chiếu đến trên người này. Huyết ảnh của hắn ta đang phi hành không tự chủ được liền dừng một chút. Nhưng chỉ một chút đó, chín đạo cấm chế lập tức ầm ầm lao xuống, đánh trúng vào hắn.

Ngay vào thời khắc nguy cơ, đại hán này há mồm phun ra một thanh tam xoa kích. Sau khi nắm trong tay, sắc mặt hắn dữ tợn, quét ngang một vòng. Trong nháy mắt chín đạo cấm khí liền lần lượt tiêu tan.

Chỉ là thân ảnh hắn không khỏi chậm lại một chút. Tuy có thể chạy ra khỏi ánh sáng màu xanh nhưng toàn bộ thân mình lại liên tục tỏa ra những làn khói nhẹ, thần thái cực kỳ uể oải.

Gần như trong nháy mắt khi lao ra khỏi ánh sáng màu xanh, hắn liền phun ra một ngụm tiên huyết. Nguyên Anh kinh hoàng chui ra từ đỉnh đầu, nhanh chóng bỏ chạy. Chỉ thấy trước ngực thân thể hắn có một thanh phi kiếm quái dị màu đen bám đầy máu tươi chui ra.

Vương Lâm đứng cách đó một đoạn nhếch mép cười lạnh. Tay phải vẫy nhẹ, phi kiếm màu đen lập tức biến mất, xuất hiện trước người hắn, đứng yên bất động.

Tất cả những chuyện này phát sinh cực nhanh. Từ đầu cho đến lúc Nguyên Anh ly thể chẳng qua chỉ mấy mới mấy tức trôi qua mà thôi. Mấy vị Nguyên Anh tu sĩ trong Liên Mặc Thành vẫn chú ý đến trận chiến này đều biến sắc. Trong đó, ba lão giả Nguyên Anh hộ pháp lập tức thuấn di đi ra. Nhưng bọn họ cũng không dám tiến vào trong tấm màn đen mà ở bên ngoài, chuẩn bị hỗ trợ Nguyên Anh của đại hán kia một phen.

Nguyên Anh của đại hán kia kinh hoảng tăng tốc mà chạy. Khi hắn thấy được ba vị đồng liêu thân thiết thì chỉ muốn lao đến bên cạnh họ. Hắn tin tưởng rằng chính mình lúc này đã có thể thoát được một kiếp. Không ngờ bản thân hắn lại gặp phải một sát tinh như thế. Cơ bản đối phương không nói một câu, vừa gặp mặt đã hạ sát thủ. Hắn cũng quên mất chủ ý ban đầu của mình vốn là giết chết đối phương báo thù cho đồ đệ. Nhưng khi nhìn ra tu vi Nguyên Anh kỳ của đối phương, hắn mới có chút dè dặt.

Chẳng qua, nếu Vương Lâm không phải là Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì hắn đã ra tay giết chết rồi.

Mắt thấy cũng sắp xông ra khỏi tấm màn đen, Nguyên Anh của đại hán cũng lộ ra sắc mặt vui mừng. Nhưng vào lúc này, nét mặt ba vị đồng liêu thân thiết đều hiện lên một sự kinh hãi, hướng về phía hắn lao đến.

Đại hán kia ngẩn người. Nhưng ngay sau đó, hắn cảm giác được từ bốn phía đột nhiên nổi lên những trận cuồng phong. Theo bản năng hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con yêu vật khủng bố to như con bê con, bỗng nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của hắn. Quanh người nó có từng cơn cuồng phong xoay quanh. Đáng chú ý nhất trên người yêu vật này chính là một cái xúc tu cực sắc bén trên miệng.

Lúc này, từ Cấm phiên thoáng hiện lên chín mươi tám đạo cấm chế ngăn cản trước mặt ba vị Nguyên Anh đang lao đến kia.

Thân ảnh ba người không khỏi chậm lại một chút. Cấm khí màu đen kia đến nhanh mà biến mất cũng nhanh. Gần như chỉ trong chớp mắt đã tiêu tan, hiện ra trước mắt ba người một cảnh tượng mà cả đời này cũng khó có thể quên được.

Chỉ thấy xúc tu khủng bố của sinh vật kia đâm thật sâu vào đỉnh đầu Nguyên Anh của tên đại hán. Dưới ánh sáng màu xanh chiếu rọi, Nguyên Anh của đại hán run rẩy, dần thu nhỏ. Cuối cùng toàn bộ Nguyên Anh đã bị yêu vật dữ tợn kia cắn nuốt sạch sẽ.

Nguyên bản thân thể của yêu vật màu xanh đen, liền từ từ hiện lên một ánh màu vàng. Ánh mắt nó lạnh như băng nhìn về phía ba người một cái. Sau đó hai cánh vỗ lên, nhanh như sấm giật biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh Vương Lâm đang đứng xa xa.

Tay phải Vương Lâm thu hồi Cấm phiên và Cổ Kính. Túi trữ vật và thanh tam xoa kích của đại hán kia cũng đều dừng lại ở trong tay hắn.

Sau khi dụng thần thức đảo qua, Vương Lâm xuất từ trong túi trữ vật ra một khối lệnh bài. Mặt trên của lệnh bài có một chữ “Bí” màu đen. Sau khi lấy lệnh bài ra, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn ba người kia rồi không nói hai lời, thân mình chợt loé lên, biến mất.

Diễn biến của trận chiến, phần đông người trong Liên Mặc Thành đều quan khán.

Trong đó có cả một số Nguyên Anh kỳ tu sĩ cố ý đến đây tham gia Bí thị. Thấy được Vương Lâm chém giết đại hán kia một cách gọn gàng đã để lại cho bọn họ một ấn tượng rất sâu sắc. Nhất là pháp bảo Cấm phiên cùng với yêu thú cuối cùng cắn nuốt Nguyên Anh kia. Lấy kiến thức rộng rãi của bọn chúng cũng không nhìn ra con yêu thú này thuộc loại nào.

Mặc dù ba lão nhân kia cùng với đại hán đều là hộ pháp nhưng sau một hồi trầm mặc cũng không dám tiến lên tranh luận phải trái với Vương Lâm. Dù sao ở Tu Ma nội hải thì thực lực quyết định tất cả mọi việc. Việc này cuối cùng định đoạt như thế nào cũng cần ba người bọn họ cấp báo lên Thành Chủ Liên Mặc Thành.

Chẳng qua Thành Chủ Liên Mặc Thành hàng năm đều bế quan, chỉ khi có việc trọng đại mới có thể xuất hiện. Dù sao lấy tu vi của thanh niên tóc trắng kia chỉ sợ là so với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ cũng không chút thua kém.

Ba người liếc mắt với nhau, đều than thầm một tiếng, lắc mình rời đi.

Khi Vương Lâm hiện thân thì đã lại đứng ở trong cửa hàng Bí thị. Hắn ném lệnh bài cho vị lão nhân đang ngơ ngác, bình tĩnh nói:

- Hiện tại đã có lệnh bài rồi!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 231: Vị trí Triệu quốc. (1+2)

Vương Lâm vào một cái khách sạn của Liên Mặc thành ở đó ba ngày. Trong ba ngày đó, liên tục có người đến bái phỏng. Vương Lâm thay đổi thái độ một chút, tiếp đãi toàn bộ. Vì thế mà hắn cũng biết được rất nhiều kỳ nhân dị sĩ.

Phần lớn tu sĩ Nguyên Anh ở đây không phải là người trong thành. Bọn họ tới đây để tham giá bí thị. Sau khi Vương Lâm đánh một trận với đại hán đầu bóng lưỡng liền khiến cho mấy người này nảy sinh kính ý. Phải

biết rằng trong tu chân giới luôn lấy thực lực để nói chuyện. Sau khi Vương Lâm nhẹ nhàng giết chết đại hán đầu trọc lập tức khiến cho bọn họ chấn động vì thế mà liên tục tới bái phỏng.

Thời gian ba ngày trong nháy mắt đã hết. Cuối cùng thì cũng tới ngày bí thị mở cửa. Sáng sớm hôm nay có một vị tu sĩ Kết Đan kỳ tới khách sạn, cung kính đưa cho Vương Lâm một cái Bí thị thiếp. Sau đó, tự mình dẫn đường đưa hắn tới ngoài cửa hàng.

Lão nhân trong của hàng, sau khi nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt liền hết sức cung kính, cẩn thận tiếp đón hắn vào trong. Sau khi vào tới sân trong, hắn đánh một đạo pháp quyết lên vách tường. Nhất thời, trên bức vách hiện liên một gợn sóng.

Sau khi làm xong, hắn xuất từ trong túi trữ vật ra một bộ quần áo, cung kính đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn đứng tại chỗ. Hắn dụng thần thức đảo qua bên trong. Lập tức, hắn có thể thấy được bên trong vòng sóng là một thế giới khác. Ở nơi đó có một ngôi lầu vô cùng tinh xảo. Trên ngôi lầu đó có bảy, tám vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cũng đều mặc một loại quần áo. Bọn họ hoặc là đang ngồi tĩnh tọa, hoặc là nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Sau khi thần thức Vương Lâm đảo qua, ngoại trừ một vị trung niên văn sĩ đang nhắm mắt liền mở mắt ra, nhưng người khác vẫn ngồi im. Mà cũng chỉ duy nhất người này là không mặc bộ quần áo kia.

Sắc mặt trung niên văn sĩ vẫn thản nhiên, nhưng trong mắt lại có một chút kinh ngạc.

Trống ngực Vương Lâm cũng đập mạnh mấy cái. Vừa rồi, khi thần thức của hắn đảo qua liền phát hiện trong đám tu sĩ chỉ có vị tu sĩ này bề ngoài thì là sơ kỳ nhưng trên thực tế tu vi đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Khoảng cách tới Hóa Thần kỳ cũng chỉ còn một bước. Mà người này không biết tu luyện pháp thuật gì mà thần thức có thể phát hiện được thần thức của Vương Lâm.

Sau khi thu hồi thần thức, Vương Lâm nhận lấy bộ quần áo rồi bước vào bên trong bức tường. Khi xuất hiện, hắn đã đứng ở trong đại điện. Đảo mắt nhìn quanh, xác định được một vị trí, hắn liền tới đó ngồi xuống rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thái độ của hắn như vậy khiến cho một số tu sĩ đang định bắt chuyện liền thay đổi ý định.

Tuy Vương Lâm nhắm mắt, nhưng vẫn cảm nhận được một đạo thần thức như có như không từ phía trung niên văn sĩ. Vừa rồi, ngay khi hắn xuất hiện, ánh mắt trung niên văn sĩ liền chú ý ngay, mãi không thôi.

Một lát sau, lại có vài vị tu sĩ tới đây. Phần lớn những người này đều mặc bộ quần áo kia, khuôn mặt bị che khuất. Thậm chí bên ngoài thân thể còn có một làn hắc vụ.

Vương Lâm quan sát tới lúc này cũng biết được những người đó hiển nhiên là sợ người ta nhận ra bản thân giao dịch bảo vật. Sau đó sẽ gặp phải rắc rối.

Nhưng trong số đám tu sĩ ở đây cũng có nhiều người không giấu thân hình. Rõ ràng là bọn họ không sợ lộ thân phận.

Có điều, trong lòng Vương Lâm vẫn có một chút nghi hoặc. Hắn không hiểu tại sao bí thị của Liên Mặc thành lại có nhiều Nguyên Anh kỳ tu sĩ như vậy.

Hắn nhìn xung quanh. Chỗ ngồi trong đại điện có ba mươi mốt chỗ. Chẳng lẽ, hôm nay trong bí thị có tới ba mươi mốt tu sĩ Nguyên Anh kỳ tham gia? Trong lòng mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên.

Sau khi đợi thêm một chút, không còn vị tu sĩ nào tới nữa. Lúc này, người ngồi ở vị trí chủ tọa vội ho một tiếng, nhìn quanh, nói:

- Bí thị lần này là do ba thành kết hợp cử hành, vì vậy mà số lượng người nhiều hơn một chút. Có điều, chư vị tới đây cũng là để đổi lấy vật mình cần. Lão phu xin được bắt đầu trước. - Dứt lời, hắn lấy một cái túi trữ vật, phất nhẹ một cái. Nhất thời, từ trong túi bay ra mấy viên nội đan cùng với vài thứ pháp bảo. Trên pháp bảo thi thoảng lại lóe lên một vài tia sáng, chứng tỏ nó có uy lực rất mạnh.

- Nội đan của trung phẩm linh thú. Chư vị cũng biết trung phẩm linh thú có thực lực tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ. Vài thứ pháp bảo này đều sử dụng xương của trung phẩm linh thú để chế tạo nên. Uy lực của chúng chẳng có gì phải bàn. Nhất là cái này nó được dùng cánh của Thú Nhĩ Cổ mà chế tạo, có công hiệu khác thường. Tất cả đều dùng linh thạch để đổi. - Người đó chậm rãi nói.

Tất cả số vật phẩm đều lơ lửng trước người. Chỉ cần có một người cảm thấy thích thì vẫy tay một cái là vật phẩm sẽ bay đến người. Trong bí thị cũng không sợ người khác lấy được vật phẩm giở trò. Phải biết rằng trong đại điện có trận pháp rất mạnh. Nếu đoạt bảo vật mà chạy thì chỉ có đường tự sát mà thôi.

Tất cả những việc này, mấy ngày trước Vương Lâm cũng nghe người ta nói chuyện mà biết được. Sau khi nghe đối phương nói bí thị lần này là do ba thành kết hợp liền hiểu ra ngay. Hiển nhiên nơi đây là một cái vết nứt không gian giữa ba thành. Nó giống như Vương Lâm đi vào từ cửa hàng. Đám tu sĩ chỉ cần lựa chọn một chỗ thích hợp liền được truyền tống đến đây. Như vậy càng bảo đảm an toàn hơn cho người giao dịch.

Đợi một lúc ngoại trừ một vị tu sĩ lấy linh thạch đổi một thứ pháp bảo ra. Đám tu sĩ khác không có người nào cử động. Như vậy liền tới người tiếp theo.

Từ từ, trong đại điện, các loại pháp bảo, đan dược, bí tịch dần dần xuất hiện từ trong tay mọi người. Mỗi thứ ở đây đều rất xa xỉ, không phải thứ

mà một tu sĩ tầm thường có thể mơ tới.

Mặc dù là cùng từ Luyện Khí các mà ra, nhưng nó lại có thể đặt ở tầng cao nhất mà bán với giá trên trời. Phần lớn đám tu sĩ trong điện đều chỉ đổi mà không bán. Những vật thường được chú ý nhất là các loại tài liệu luyện đan, luyện khí. Tất nhiên, nếu có pháp bảo hoặc đan dược đổi lại thì rất được hoan nghênh. Ngoài ra thì có thể dùng linh thạch.

Nếu trước kia sương mù trong Tu Ma hải chưa biến mất thì linh thạch cũng không cần phải sử dụng nhiều lắm vì vậy mà giá trị của nó rất thấp, chỉ dùng khi đả tọa.

Nhưng từ sau khi sương mù của Tu Ma hải biến mất, yêu thú đầy rẫy thì khi hành tẩu ở bên ngoài là một chuyện hết sức nguy hiểm. Vì vậy mà truyền tống trận càng lúc càng được nhiều người sử dụng.

Phải biết rằng truyền tống trận có tất cả hai loại. Một loại là cổ truyền tống trận do các tu sĩ thời thượng cổ chế tạo còn lại đến nay. Số lượng truyền tống trận này không nhiều lắm, hơn nữa phần lớn bị hỏng. Nhưng cái có thể tiếp tục sử dụng cũng không nhiều. Một khi mở nó ra căn cứ vào mức tiêu hao năng lượng mà truyền tống. Nhưng ít nhất thì cũng truyền ra được trăm vạn dặm. Chỉ có điều sử dụng cổ truyền tống trận phải dùng tới cực phẩm linh thạch. Vì vậy mà trong Tu Ma hải gần như chẳng ai có thể sử dụng.

Dù sao thì cực phẩm linh thạch gần như đã biến mất. Mặc dù một vài người có nó nhưng cũng rất ít kẻ chấp nhận bỏ nó ra để truyền tống.

Loại còn lại là truyền tống trận bình thường. Loại truyền tống trận này hết sức đơn giản. Mỗi lần sử dụng, căn cứ vào khoảng cách mà cần từ mười khối hạ phẩm linh thạch đến trăm khối trung phẩm linh thạch. Tuy nói khoảng cách truyền tống nhiều nhất cũng chỉ được mấy chục ngàn dặm nhưng lại có giá rẻ. Vì vậy mà trước mắt đám tu sĩ ở Tu Ma hải sử dụng nó là chủ yếu. Chính vì có điều này mới khiến cho linh thạch bị tiêu hao một số lượng lớn. Từ từ, giá trị của linh thạch liền tăng lên.

Sau khi có mấy người đứng lên giao dịch liền đến lượt một người. Hắn cúi đầu, thanh âm khàn khàn, nói:

- Vật phẩm của kẻ hèn cũng không nhiều lắm. Chỉ có một chút điển tịch từ thời thượng cổ, nếu chư vị đạo hữu cảm thấy hứng thú thì có thể đổi lấy. Nhưng vật ấy có một chút điểm đặc biệt nên không thể để cho mọi người xem. - Nói xong, hắn vỗ túi trữ vật xuất ra bảy, tám cái ngọc giản.

Đám ngọc giản đều có màu sắc mờ nhạt. Thậm chí có vài cái còn bị vỡ một số chỗ. Bên ngoài ngọc giản có một vòng sáng màu xanh bảo hộ. Hiển nhiên là do người này sử dụng một loại pháp bảo nào đó, ngăn cản người khác xem xét.

- Đây là ghi chép về thượng cổ yêu thú. Đây là thượng cổ bí văn của tu chân giới. Đây là đồ hình cấu tạo của thượng cổ truyền tống trận...mấy thứ này đổi lấy nội đan...ít nhất cũng phải là năm viên nội đan trung cấp linh phẩm đổi lấy một cái ngọc giản. - Sau khi tu sĩ giới thiệu liền im lặng, chờ đợi.

Mọi người xung quanh lập tức nhíu mày, thầm nghĩ người này ra giá có phần hơi cao. năm viên nội đan trung phẩm linh thú đổi lấy một cái ngọc giản có phần bị lỗ.

Thực ra, trong lòng tu sĩ cũng đang thầm than. Trên người hắn cũng chẳng có đồ vật gì có thể lấy ra. Số ngọc giản này là do hắn tìm được bên trong phủ của một cổ tu sĩ. Vị tu sĩ đó cũng rất nghèo, bên trong phủ, ngoại trừ ngọc giản không còn có một vật nào khác.

Lúc mới đầu vị tu sĩ ra giá cũng không cao. Nhưng sau khi tham gia bí thị nhiều lần vẫn chẳng có một người nào để ý đến liền đẩy giá lên cực cao. Trong lòng hắn thầm nghĩ, mấy thứ này nếu trong mắt người không có nhu cầu thì nó chẳng đáng một đồng. Nhưng nếu có người đã cần thì giá tới đâu người ta cũng nhất định sẽ mua. Trên thực tế, hắn đã đoán đúng.

Sau khi nghe thấy "Đồ hình cấu tạo của thượng cổ truyền tống trận" nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên nhưng trong lòng lại chấn động. Hắn không ngờ đến đây lại có thể tìm được ngọc giản về cổ truyền tổng trận mà mình vẫn luôn đau khổ.

Hắn không nói tiếng nào, tay phải thoáng động. Trong lúc viên tu sĩ đang ngẩn người chưa kịp phản ứng, hắn dễ dàng phá bỏ vầng sáng bảo hộ trên ngọc giản, cách không chộp lấy ngọc giản về tay.

Viên tu sĩ đó thất kinh, khuôn mặt giấu dưới lớp che mặt trở nên hết sức khó coi. Hắn biết vầng sáng bảo hộ tuy không phải là mạnh nhưng cũng không dễ dàng phá giải. Ít nhất thì hắn cũng không làm được điều đó. Mà hắn cũng tin rằng, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng tuyệt đối chẳng thể nhẹ nhàng như vậy được. Chỉ có thể giải thích tu vi của đối phương đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Sau khi có được ngọc giản, thần thức của Vương Lâm liền lướt qua nội dung, sau đó không nói hai lời liền cho vào trong túi trữ vật. Đồng thời hắn ném ra ngoài năm viên nội đan của trung phẩm lih thú.

Viên tu sĩ đó bắt lấy nội đan, thầm than một tiếng, cũng không nhắc tới chuyện đối phương cưỡng chế xóa bỏ vòng sáng nữa. Sau khi đợi một lúc vẫn không có người nào lên tiếng, hắn liền thu hồi ngọc giản.

---o0o---

Trong khoảng khắc vừa rồi khi Vương Lâm ra tay, trong số tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở đây có ba người để ý tới một chút. Một trong ba người đó đúng là trung niên văn sĩ. Hai người còn lại thì che mặt không nhìn rõ diện mạo. Tuy nhiên vẫn có thể thấy được trong ánh mắt họ lóe lên một chút tinh quang.

Sau đó một chút, lại có tu sĩ đứng lên bắt đầu giới thiệu bảo bối của mình.

Sau một khoảng thời gian không dài lắm thì đến lượt Vương Lâm. Lúc này, tất cả bốn phía đều hết sức yên tĩnh. Toàn bộ đám tu sĩ đều tập trung quan sát. Phải biết rằng đại hành gia mà ra tay người ta có thể nhận ra ngay tức khắc. Một cái chộp vừa rồi của Vương Lâm khiến cho những người ở đây đều biết được tu vi của hắn không phải đơn giản. Vì vậy mà đám tu sĩ tò mò không biết Vương Lâm sẽ đưa ra vật gì.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vỗ túi trữ vật. Từ bên trong bay ra mấy viên nội đan trung phẩm linh thú. Ngoại trừ số đó ra còn có mấy loại pháp bảo mà hắn không cần.

Thấy Vương Lâm đưa ra những vật tầm thường như vậy, mọi người không khỏi cảm thấy thất vọng. Nhưng dù sao khuôn mặt cũng được che khuất nên chẳng ai biết.

- Đối lấy bản đồ Chu Tước tinh. Càng đầy đủ càng tốt. - Vương Lâm thản nhiên nói một cách từ từ.

Lời hắn vừa dứt, nhất thời sắc mặt đám tu sĩ xung quanh trở nên khác lạ. Một lúc sau, một trong số những người có mặt thử dò xét:

- Đạo hữu! Lấy mấy thứ này để đổi lấy bản đồ chỉ sợ là rất khó. Chỉ sợ rằng ngay cả bản đồ của Tu Ma hải cũng không đổi được.

Nét mặt Vương Lâm cũng vẫn thản nhiên, nói:

- Ồ! Vậy vật như thế nào mới có thể đổi lấy bản đồ?

Lúc này, trung niên văn sĩ mỉm cười một cách ôn hòa, nói:

- Đạo hữu chắc mới tới Tu Ma hải không lâu. Để ta giải thích cho ngươi một chút. Đừng nói là Tu Ma hải mà trên cả Chu Tước tinh, bất cứ bản đồ của một tu chân quốc cũng là một loại bảo vật. Dù sao, Chu Tước tinh rất lớn, nếu không có bản đồ chỉ sợ rất khó đi lại. Mà Tu Ma hải lại cũng như thế. Một tấm bản đồ cấp thấp nếu đổi thành thượng phẩm linh thạch thì cũng phải ít nhất là mười vạn khối. Còn loại bản đồ trung bình hay thượng đẳng thì không hề có giản. Chỗ vật phẩm này của đạo hữu cơ bản là không đủ. Chưa cần phải nói tới bản đồ Chu Tước tinh là thứ mà tu sĩ gần như không thể có. Nếu đạo hữu có vật tương đương thì ở đây tại hạ có một phần bản đồ của Tu Ma hải. Chỉ có điều phần bản đồ đó chỉ là hạ đẳng. Bên trong có rất nhiều vị trí không rõ ràng lắm.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi nói:

- Bản đồ của đạo hữu có giới thiệu tất cả các tu chân quốc xung quanh Tu Ma hải hay không?

Trung niên văn sĩ cười khổ, lắc đầu nói:

- Bản đồ như thế tại hạ không có.

- Ta có! - Một vị tu sĩ ngồi trong góc, chợt mở miệng. Người này đúng là một trong số hai người khi Vương Lâm ra tay, ánh mắt đã lóe lên tinh quang.

Ánh mắt Vương Lâm liền tập trung về phía người đó.

- Tu Ma hải cùng với bốn đại lục xung quanh, lại thêm một trăm bốn mươi tám quốc gia trên mặt đất. Ngươi đưa ra giá thế nào? - Vị tu sĩ đó, bình thản nói một cách chậm rãi.

Lời hắn vừa dứt, tu sĩ xung quanh đều quay sang nhìn. Cặp mắt bọn họ đều trở nên sáng ngời. Phải biết rằng bản đồ thượng đẳng vốn có giá trên trời. Hơn nữa, cái bản đồ đó lại còn có cả bốn cái đại lục xung quanh cùng một trăm bốn mươi tám quốc gia. Nó gần như tương đương với một phần mười Chu Tước tinh. Giá cả của tấm bản đồ đó chắc chắn là không thể tưởng tượng được.

Vương Lâm suy nghĩ một chút. Trước mắt hắn hiện giờ có hai tấm bản đồ, cùng với ghi chép của Khâu Tứ Bình. Ngoài ra còn một cái mà nữ tử vẫn cung trang của Chiến Thần điện đã tặng.

Bản đồ của nữ tử tương đối toàn diện nhưng cũng chỉ giới thiệu đến bờ Tu Ma hải. Ngoài ra thì cũng chỉ chi tiết về Hỏa Phần quốc trên Tuyên Vũ đại lúc mà thôi. Trên đó, phía bên ngoài của Tu Ma ngoại hải có một chút. Còn bên trong thì cũng chỉ đại khái. Thậm chí ngay cả một số truyền tống trận cũng không có ký hiệu.

Đối với đại lúc khác quanh Tu Ma hải thì lại càng không tính. Chỉ có một chút núi non đơn giản. Lúc đầu, Vương Lâm suy nghĩ thì cái đại lục này có thể là vị trí của Triệu quốc. Chỉ có điều, bên ngoài lại không giới thiệu rõ ràng nên Vương Lâm cũng chỉ có thể đoán.

- Ngươi muốn cái gì? - Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi mở miệng, nói.

- Đạo hữu! Việc này cũng không cần phải gấp. Cứ để sau khi giao dịch xong, chúng ta mật đàm với nhau có được không. - Vị tu sĩ truyền âm nói.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người đó một cái rồi gật đầu.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy nên cũng không chú ý nữa. Chỉ có điều trong lòng ai cũng tò mò, không biết Vương Lâm mang vật gì ra để đổi lấy vật này.

Một lúc sau, giao dịch chấm dứt, tất cả mọi người đều đứng dậy rời đi. Sau khi cởi bỏ bộ quần áo, hắn liền trở lại cửa hàng. Lúc này, có một vị nữ tu đã đợi sẵn ở đó. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, nử tử vội vàng cung kính, nói:

- Tiền bối! Gia sư nói cùng ngài có ước hẹn. Vì thế mà ta đến đây để đưa ngài đi gặp mặt.

Trống ngực Vương Lâm chợt đập nhẹ, nhất thời cảnh giác. Tuy nhiên ánh mắt của hắn vẫn giữ sự bình tĩnh, liếc nhìn nữ tử một cái. Người này cũng không còn là một xử nữ, tu vi cũng chỉ đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi. Chỉ có điều, linh lực trong cơ thể yếu ớt, hiển nhiên là bị thuật thái bổ lâu ngày mà ra.

Vương Lâm suy nghĩ một chút liền đoán rằng viên tu sĩ kia sử dụng tới thuật thái bổ.

Dưới sự dẫn đường của nữ tử, Vương Lâm đi đến một chỗ thưa thớt dân cư trong Liên Mặc thành. Nữ tử dừng lại ở ngoài cửa, dịu dàng nói:

- Tiền bối mời vào! Vãn bối dừng lại ở đây được rồi.

Vương Lâm cũng chẳng nói nhiều, đẩy cửa đi vào. Lúc này, thần thức của hắn đã tản ra từ trước mà quan sát xung quanh.

Một lão nhân mũi ưng mặc một bộ quần áo màu hồng đang ngồi ngay ngắn trong viện, bên cạnh có đặt một bộ ấm chén màu xanh biết. Sau khi thấy Vương Lâm tiến vào, người này cười ha hả, đứng dậy ôm quyền nói:

- Đạo hữu xin mời! Đây là Viêm trà của Hỏa Phần quốc. Tại hạ cố ý lấy ra để chiêu đãi đạo hữu.

Vương Lâm liền ôm quyền ngồi xuống đối diện với lão nhân. Hắn cũng chẳng để ý tới chén trà mà đưa mắt nhìn xung quanh. Tu vi của đối phương hắn chỉ liếc mắt một cái là biết mới chỉ đạt tới Nguyên Anh trung kỳ.

Lão nhân cũng chẳng ngại, tự mình rót xuống hai chén nước trà. Sau khi nhấp một ngụm liền đưa mắt nhìn Vương Lâm, cười nói:

- Quý tính đại danh của đạo hữu là gì?

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Vương Lâm.

- Vương đạo hữu! Tại hạ là Chu Vũ Đức. - Lão nhân buông chén trà, cười nói một cách ôn hòa.

Vương Lâm ngẩn người, liếc mắt nhìn người đó. Lão nhân thấy vẻ mặt của Vương Lâm, kinh ngạc nói:

- Vương đạo hữu đã nghe nói tới tại hạ?

- Không! Chỉ có điều đạo hữu và một người bạn cũ của tại hạ có tên giống nhau, nên nghe thấy mới thất thần một chút. - Vương Lâm lắc đầu, nói.

Lão nhân gượng cười, trong lòng thầm nghĩ tại sao hắn lại nói như vậy? Chẳng lẽ lại định có ý đồ gì hay sao? Lão nhân không đoán được ý nghĩ của đối phương nhưng ngoài mặt vẫn cười ha hả, nói:

- Nếu có cơ hội. Tại hạ muốn được gặp gỡ người đó một lần.

Nói xong, hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản, mở miệng nói:

- Vương đạo hữu! Ngọc giản này chính là bản đồ mà ta đã nói. Để ta thi triển cho đạo hữu xem xét một chút. Sau khi xác định không có nhầm lẫn, chúng ta liền bàn tới chuyện chính.

Lão nhân vừa phun ra một đạo linh lực, ngọc giản lập tức tỏa ra ánh sáng êm dịu. Ngay sau đó, một cái bản đồ khổng lồ chợt hiện ra trước mặt Vương Lâm.

Bản đồ miêu tả hết sức chi tiết. Thậm chí mỗi một cái cổ truyền tống trận hư hỏng thế nào cũng đều nói rõ. Ngoài ra còn có cả các thế lực, môn phái, gia tộc tu chân cũng đều có giới thiệu. Thậm chí là tu sĩ ngoài Nguyên Anh cũng nhắc tới.

Nhưng những điều đó vẫn chưa phải là điểm chính. Điểm quan trọng của bản đồ đó là bất cứ cái cổ truyền tống trận nào cũng đều có cả phương vị, chúng được giới thiệu tương đối cẩn thận. Chỉ một điều này, giá trị của tấm bản đồ đã tăng lên gấp bội.

Ngoài ra còn có những điều khiến cho Vương Lâm phải chấn động đó là cả các thế lực phía sau tu chân quốc cũng đều miêu tả một chút đơn giản. Thậm chỉ cả mỏ quặng, nơi linh thú sống cũng có ghi chép một cách chi tiết. Tất cả những điều này đã chứng tỏ mức độ quý báu của nó như thế nào.

Vương Lâm càng thêm sững sờ khi nhìn thấy quang cảnh bốn phía Tu Ma hải cũng không giống như bản đồ mà nữ tử cung trang của Chiến Thần điện chỉ có hai cái đại lục mà thôi. Trên bản đồ miêu tả một cách rõ ràng có bốn cái đại lục. Trong đó, trên một cái đại lục bên trái, ở một vị trí rất nhỏ có viết một chữ Triệu.

Lão nhân giơ tay điểm một cái lên một vị trí trên bản đồ. Toàn cảnh bản đồ biến mất mà vị trí nơi lão nhân điểm vào liên tục phóng đại, hiện ra trước mặt Vương Lâm. Giống như hắn đang đứng trên khu vực đó mà nhìn xuống (cái này còn hơn cả GPS và vệ tinh dân sự bây giờ. Chắc cỡ vệ tinh quân sự của Mĩ).

Sau đó lão nhân vung tay lên, toàn bộ bản đồ biến mất, thu vào trong ngọc giản. Sau đó, hắn đặt vào trong túi trữ vật rồi đưa mắt nhìn Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn lão nhân. Bây giờ trong lòng hắn đã xuất hiện ý định giết người. Chỉ cần giết chết đối phương, cướp được ngọc giản là hắn có thể trở về Triệu quốc một cách nhanh nhất.

Lão nhân lập tức lui lại phía sau vài bước, nét mặt ngưng trọng, nói:

- Đạo hữu! Cái ngọc giản này đã có từ rất lâu vì vậy rất dễ vỡ. Đề phòng nó bị vỡ, tại hạ đã sử dụng thần thức mà bảo vệ nó.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thản, chẫm rãi nói:

- Ngươi muốn cái gì?

Lão nhân cắn răng một cái, nói:

- Chỉ cần ngươi cùng ta liên thủ giết chết một người. Cái ngọc giản này ta sẽ cho ngươi.

- Tu vi thế nào? - Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên.

- Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, cảnh giới bán thần (đặt một chân vào Hóa Thần kỳ) - Lão nhân nói nhanh.

Vương Lâm đứng lên, nói một cách thản nhiên:

- Ngay bây giờ? Dẫn đường.

Lão nhân ngẩn người, hơi do dự một chút rồi nói:

- Được rồi! Vương đạo hữu xin mời theo ta. - Nói xong, thân thể hắn chợt bay lên không trung.

Trong nháy mắt, hai người liền rời khỏi Liên Mặc thành. Cách thành ba nghìn dặm có một vùng đất trũng. Chẳng mất nhiều thời gian, hai người đã xuất hiện ở hiện ở đó. Thần thức Vương Lâm thoáng đảo qua một cái trong lòng lập tức cười rộ. Vừa rồi, hắn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Người này biết mình từ trước thì chẳng có gì để nói. Nhưng trong

cửa hàng kia, nữ tử đó vừa mới thấy hắn đã tiến lên khiến cho Vương Lâm vẫn cảm thấy khó hiểu.

Trong đám dân cư, hắn cũng từng thử dò xét. Tuy thần sắc của lão vẫn như thường, nhưng với thần thức mạnh mẽ của Vương Lâm liền nhận ra ngay được tâm thần của hắn hơi dao động một chút. Bây giờ, vừa mới nhìn quả nhiên đúng như mình đoán.

Dưới mặt đất có một cái trận pháp, bên trong có bốn vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ đang ẩn nấp.

- Đáng tiếc! Nếu tu sĩ trọc đầu không chết thì sáu người các ngươi có thể hợp thành Diệt Độn tru sát trận. - Giọng nói của Vương Lâm vẫn bình thản.

Lão nhân mũi ưng nhất thời biến sắc. Đúng lúc đó, Cực cảnh thần thức của Vương Lâm liền động. Lão nhân không kịp bóp nát ngọc giản, trong ánh mắt đã hiện lên một tia chớp màu đỏ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 232: Vỏ kiếm.

Lão nhân nghe Vương Lâm nói thế, mà cả kinh. Thân thể đang định lùi lại phía sau thì một loạt tia chớp màu đỏ xuất hiện. Đó cũng là những hình ảnh cuối cùng trong đời mà hắn được chứng kiến.

Lâu lâu không sử dụng Cực cảnh thần thức nhưng uy lực của nó vẫn thế. Chỉ trong nháy mắt đã tiêu diệt thần thức của đối phương. Nguyên Anh của lão đang định ly thể bị Vương Lâm chụp lấy ngực. Linh lực theo tay hắn cuồn cuộn phát ra khiến cho lồng ngực người đó vỡ nát. Nguyên Anh hoàn toàn bị vây bên trong, không thể bỏ chạy, đành trơ mắt nhìn đối phương tóm lấy rồi thôn phệ.

Lúc này, trên mặt đất dưới chân Vương Lâm, bốn người đang ẩn nấp trong trận pháp đã chứng kiến từ đầu đến cuối hành động giết người, lấy anh rồi nuốt chửng. Tất cả mọi thứ đều khiến cho bọn họ choáng váng.

Phải biết rằng tất cả những người ở đây đều là những kẻ tu ma. Bọn họ đều chứng kiến cái cảnh giết người lấy anh. Nhưng việc trực tiếp thôn phệ Nguyên Anh như thế này bọn họ chưa hề nhìn thấy. So với bọn họ, Vương Lâm mới chính thức là một kẻ tu ma thực sự.

Vốn đang chuẩn bị công kích Vương Lâm, bốn người đều cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng lao đi. Chỉ có điều, cho dù bọn họ không động tới

Vương Lâm, nhưng với Cực cảnh...thân thể Vương Lâm chưa động, thần thức đã tỏa ra đuổi theo, giết chết bọn họ tại chỗ.

Liên tiếp giết chết năm người, Cực cảnh thần thức của hắn đã đốt một lượng tinh hoa Nguyên Anh rất lớn. Thân thể hắn thoáng động bắt lấy Nguyên Anh của bốn người mà nuốt. Sau đó hắn nhanh chóng vận dụng Cổ Thần quyết mà tiêu hóa tất cả. Sau khi tiêu hóa xong, tu vi bản thân có chút tăng tiến.

Sau đó Vương Lâm liền thu lấy túi trữ vật của bọn họ. Sau khi mở ra, hắn kiểm tra ngọc giản xem có vấn đề gì không. Xác định nó vẫn bình thường, Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm. Trong mấy cái túi trữ vật còn lại, tuy có một số pháp bảo, nhưng cũng chỉ có một số đồ vật khiến cho Vương Lâm chú ý.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào một vật. Sự kích động trong lòng khiến cho linh lực dao động một lúc rồi mời từ từ bình tĩnh lại. Trong tay hắn là một cái vỏ kiếm.

Một cái vỏ kiếm cổ xưa. Một cái vỏ kiếm bạc màu thời gian với những họa tiết rất cổ.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Sau khi xem kỹ, ánh mắt hắn có phần cổ quái. Cái vỏ kiếm này cùng với cái hắn có lúc trước rất giống nhau. Nhưng Vương Lâm có thể xác định nó không phải là cái đó.

Cái vỏ kiếm năm đó, Vương Lâm đã sử dụng hàn đan tế luyện. Chỉ cần cầm trong tay là Vương Lâm có thể phát hiện được ngay. Nhưng cái vỏ kiếm trước mặt lại không hề có một chút hơi lạnh. Tuy bề ngoài giống nhau, nhưng Vương Lâm có thể khẳng định nó không phải là cái vỏ của mình.

Mặt khác, còn có một điều khiến cho hắn thêm khẳng định ngoài hơi thở lạnh lẽo ra đó là còn có một nguyên nhân quan trọng khác. Trước kia, Vương Lâm đã nhiều lần sử dụng cái vỏ kiếm nên nhớ kỹ, chính giữa vỏ kiếm cho một đóa hoa bị vỡ. Trên đó có khắc một dấu hiệu cổ quái. Mà thanh kiếm trước mặt tuy cũng có ký hiệu nhưng lại hoàn toàn khác.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Vương Lâm liền vỗ túi trữ vật xuất ra một thanh phi kiếm bình thường từ từ đút vào trong vỏ kiếm.

Sau khi tiến vào khoảng chừng năm phân, một luồng lực cản mạnh mẽ chợt xuất hiện, ngăn cản phi kiếm tiến thêm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn thúc dục linh lực lên tay rồi bất chợt ấn mạnh một cái. Nhất thời phi kiếm vượt qua khoảng bốn phần năm.

Đột nhiên, thần sắc Vương Lâm chợt thay đổi. Hắn cảm giác được một luồng sát khí từ trong vỏ kiếm phát ra. Gần như chẳng hề do dự, hắn lập tức buông tay để cho vỏ kiếm rơi xuống. Trong nháy mắt khi hắn buông tay ra, luồng sát khí cuồn cuộn tuôn ra. Thanh phi kiếm lập tức rạn nứt rồi vỡ ra từng mảnh một.

Vào lúc này, trời đất đột nhiên tối sầm lại. Mặt đất dưới chân Vương Lâm giống như bị một thứ gì đó nuốt chửng, để lại một cái khe dài mấy trăm trượng.

Da đầu Vương Lâm có chút tê dại. Hắn liếc mắt nhìn vỏ kiếm một cái rồi hít một hơi thật sâu, sau đó để vào trong túi trữ vật, không dám chạm tới.

Với tu vi của hắn hiển nhiên có thể nhìn ra trong vỏ kiếm có phong ấn một luồng sát khí. Vừa rồi khi hắn cố tình đaâm vào phi kiếm, sát khí liện hiện ra một ít. Nhưng chỉ một ít mà đã có uy lực như vậy. Nếu nó phóng thích toàn bộ thì kết quả như thế nào, Vương Lâm cũng không dám tưởng tượng. Kể từ đó, hắn càng chắc chắn là cái vỏ kiếm này không phải của mình.

Năm đó, cái vỏ kiếm có thần thông nâng cao uy lực của phi kiếm. Khi cắm phi kiếm vào một phần năm hoặc bốn phần năm thì uy lực của phi kiếm chênh lệch cực lớn.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm chợt cảm thấy tò mò đối với cái vỏ kiếm. Hắn thầm đoán một chút về lai lịch của vỏ kiếm.

Ở một ngọn núi lửa trong Hỏa Phần quốc. Ngọn núi lửa này là do tu sĩ sử dụng pháp thuật khiến cho nó bị tắt, không còn nham thạch chảy ra nữa.

Trong ngọn núi có vô số mật thất lớn nhỏ. Bên trong mỗi mật thất lại có một tu sĩ đang ngồi ngay ngắn tu luyện. Những người này đúng là đám tu sĩ còn may mắn sống sót sau bao kinh biến của Hỏa Phần quốc.

Năm đó, Hỏa Phần quốc định cư ở Tuyên Vũ quốc. Cuối cùng, Tuyên Vũ quốc cùng với quốc gia phụ cận cùng nhau tiến công, đuổi bốn phái của Hỏa Phần quốc ra ngoài. Lý Mộ Uyển cũng vì lý do đó mà phải tha hương.

Dưới ngọn núi lửa có một chỗ xây dựng rất nhiều thạch phủ. Đây là vị trí của Chiến Thần điện sau khi tháo lui khỏi Tuyên Vũ quốc lui về. Bọn họ phải mất mấy vị tu sĩ Nguyên Anh mới có thể mang được nó đi. Khi đến đây, bọn họ liền đặt địa thạch có di hài của các đời tổ tiên với Thần Đạo thuật.

Vào lúc này, trong một cái động phủ bên trong địa thạch. Trên cánh cửa chợt lóe lên quang mang. Ngay sau đó, một cánh tay khô héo từ bên trong chậm rãi chui ra. Rời một cái thây khô cũng dần xuất hiện.

Sau khi nó đi ra liền giơ cánh tay phải đánh lên mặt đất một đạo thủ ấn. Nhất thời, những luồng hơi thở xanh biếc từ bốn phương tám hướng xuất hiện, chui vào trong cơ thế người đó. Thân thể hắn nhúc nhích một cách quỷ dị. Cơ thể từ từ xuất hiện da thịt.

Mất một chút thời gian, một người thanh niên toàn thân tỏa ra hơi thở âm u xuất hiện. Tướng mạo người đó có chút anh tuấn, nhưng lại toát ra một

chút tà khí. Ánh mắt của hắn có một chút tán loạn, một lúc sau mới dần dần có hồn.

Trầm mặc một lúc, nam tử lẩm bẩm:

- Chữa trị ba ngàn năm, cuối cùng cũng mới làm cho tu vi khôi phục được ba thành. - Tay phải hắn nắm chặt, nhíu mày lẩm bẩm:

- Nếu không nhầm thì cũng tương đương với Anh Biến kỳ. Tuy nói không đủ, nhưng kết hợp với Tinh La Bàn cũng đủ để phá vỡ vòng phòng ngự của tinh cầu này. Sau đó có thể trở lại Mẫu tinh chắc chắn thời gian chữa trị sẽ nhanh hơn.

Hắn hít một hơi thật sâu, tay phải vỗ nhẹ vào bên hông. Ngay lập tức, ánh mắt hắn có phần quái dị. Cúi đầu nhìn xuống, bên hông không có một thứ gì khác khiến cho hắn run sợ. Nét mặt trở nên âm trầm.

Tay phải hắn lập tức vung lên, nhất thời một vòng ánh sáng trong suốt hiện lên trấn người. Vòng sáng chớp chớp lên vài cái rồi hiện ra một vài hình ảnh. Sau khi hình ảnh trở nên rõ ràng có thể thấy Vương Lâm tiến vào trong thạch phủ rồi lấy đi túi trữ vật.

Người thanh niên nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trên vòng ánh sáng. Sau đó, hắn đưa tay phải lên bắt quyết. Hắn nhắm mắt lại, thần thức

chậm rãi tỏa ra. Sau khi thần thức khuếch tán, hắn có thể cảm nhận được một vị trí có thần thức trên túi trữ vật của hắn dao động.

Lập tức người đó mở hai mắt, thân thể loáng lên một cái liền biến mất tại chỗ. Sau khi xuất hiện đã ở trên khoảng không của Tu Ma hải. Hắn quát khẽ một tiếng:

- Thiên Quỷ Sưu thần thuật!

Nhất thời từ trong cơ thể hắn chui ra vô số tia khí màu xanh. Vừa ra khỏi cơ thể chúng liền nhanh chóng hóa thành hình người giống hết nhau, sau đó liền tản ra.

Thân hình người thanh niên cũng lóe lên rồi biến mất.

Nói về Vương Lâm. Lúc này, hắn đang dẫm trên người Văn thú nhanh chóng phi hành. Trên tay hắn đang miết một cái ngọc giản. Ngọc giản đó đũng là vật của Chu Vũ Đức.

Có ngọc giản, tốc độ trở về của Vương Lâm liền tăng lên hết cỡ. Hắn hận không thể tăng tốc độ lên mau hớn nữa, nhanh chóng trở lại Triệu quốc.

Chỉ có điều sự thật quá tàn khốc. Sau khi có được ngọc giản, Vương Lâm liền tìm ra được vị trí của Triệu quốc. Nhưng từ vị trí của hắn đến đó có chút xa xôi. Vương Lâm thầm tính nếu chỉ phi hành sợ là phải mất mấy năm mới có thể trở về Triệu quốc.

Đây cũng không phải là điều Vương Lâm mong muốn. Vì vậy mà hắn quyết định sử dụng truyền tống trận. Cũng may ngọc giản miêu tả truyền tống trận trong Tu Ma hải hết sức tỉ mỉ và chỉ tiết. Vì vậy mà, Vương Lâm đã xác định được cho mình một con đường quay về Triệu quốc.

Trên con đường đó tổng cộng phải đi qua ba cái cổ truyền tống trận. Một cái tại Tu Ma hải còn hai cái khác thì nằm trên đại lục có Triệu quốc.

Hướng của Vương Lâm bây giờ chính là vị trí cổ truyền tống trận. Trên ngọc giản đã chỉ rõ, cấp độ của truyền tống trận này không cao, nhưng cũng có thể dùng. Chỉ có điều, Vương Lâm cũng không biết được thời gian ghi chép của ngọc giản được bao nhiêu lâu. Cái truyền tống trận kia có còn sử dụng được nữa hay không?

Mang theo những thắc mắc đó trong lòng, Vương Lâm liền cưỡi Văn thú nhanh chóng mà đi.

Vị trí của cái cổ truyền tống trận này nằm bên bờ Nội hải. Nơi đây, yêu, linh thú có rất nhiều. Trên đường đi, Vương Lâm còn gặp cả thượng phẩm linh thú. Ngay cả hoang thú cũng gặp được một con.

Cũng may thần thức của hắn rất mạnh nên mỗi lần đều phát hiện sớm mà vòng qua.

Một tháng sau, Vương Lâm bất kể ngày đêm cứ thế mà đi. Cuối cùng thì cũng tới được vị trí của truyền tống trận. Nơi đây là một bình nguyên có vô số thực vật vốn chỉ sinh trưởng ở đáy biển. Đám thực vật này sau khi được tắm cơn mưa đen liền cũng tiến hóa giống như yêu thú. Khả năng tấn công rất mạnh.

Chúng mở rộng những cái cành lá màu đỏ, nhẹ nhàng lay động. Thoáng nhìn, khung cảnh nơi đây cũng rất đẹp. Nhưng thần thức của Vương Lâm đảo qua liền phát hiện dưới đám thực vật có vô số xương trắng. Đám xương đó có cả của tu sĩ lần yêu thú.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, thần thức tỏa ra xung quanh liền thấy được cổ truyền tống trận. Hắn vội vàng nhảy khỏi văn thú, nhanh chóng lao tới trên truyền tống trận.

Vương Lâm nhíu mày. Nơi đây có rất nhiều loại thực vật màu đỏ kia che lấp truyền tống trận. Hơn nữa có rất nhiều nhánh còn mọc trên cả truyền tống trận. Chứng tỏ trận pháp chắc chắn có bị hư hỏng.

Ánh mắt hắn chợt lóe lên. Tay phải ngửa ra, một thanh phi kiếm màu đen xuất hiện, giống như tia chớp chém vào đám thực vật. Mỗi lần chém đứt một cây thực vật chúng đều phun ra một thứ chất lỏng màu đỏ giống như máu. Từ từ chất lỏng càng lúc càng nhiều, trải đầy trên mặt đất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 233: Dừng tay.

Một hơi thở mỏng manh từ trên mặt đất tản ra. Bất chợt, từ trong bãi nước đỏ như máu, một gốc cây lại mọc lên. Lúc này, kích thước của nó lại cao hơn, những cái lá lại càng đẹp hơn trước.

Trong lòng Vương Lâm trở nên nặng nề. Hắn vẫy tay phải một cái, phi kiếm liền bay lại. Nhưng sau khi qua lại, ánh sáng trên phi kiếm trở nên mờ nhạt, ngay cả linh tính cũng giảm xuống.

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, nhất thời một ngọn quái phong nổi lên, xoay quanh phi kiếm mọt vòng. Sau khi thổi bay tất cả những chất dính bên ngoài, phi kiếm mới trở lại như lúc ban đầu.

Sau khi nhìn qua một chút, Vương Lâm liền thu hồi phi kiếm, nhìn đám thực vật rậm rạp dưới chân. Hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra Cấm phiên. Hai tay run lên một cái, cấm phiên lập tức khuếch đại trùm xuống mặt đất.

Chín mươi tám đạo cấm khí giống như chín mươi tám con rồng đen đang gầm rống điên cuồng lao xuống truyền tống trận. Khi xuống đến nơi chúng lập tức xoay quanh. Mỗi một vòng, vô số thực vật liền bị tiêu diệt, phun ra cực nhiều chất lỏng màu đỏ.

Hai tay Vương Lâm nhanh chóng đánh ra vài đạo pháp quyết. Hắn quát khẽ một tiếng:

- Khai!

Nhất thời, bãi chất lỏng màu đỏ trên mặt đất như bị một bàn tay to đẩy sang hai bên. Cuối cùng thì chúng cũng bị tách ra khỏi truyền tống trận.

Vương Lâm chẳng hề do dự, hạ xuống. Ngay lập tức hắn lấy ngọc giản ra, căn cứ theo những gì trên đó mà khắc lên trận pháp. Sau đó, hắn lại bay lên trời, đồng thời tay phải vẫy nhẹ một cái, thu hồi Cấm Phiên.

Sau khi Cấm Phiên trở lại trong tay Vương Lâm, chất lỏng màu đỏ trên mặt đất lại lập tức lan ra. Vố số những loại thực vật cao lớn lại đột nhiên xuất hiện. Lúc này, độ cao của chúng đã đạt tới mấy chục trượng. So với trước gần như tăng gấp ba.

Vương Lâm đứng giữa không trung, cầm ngọc giản, ngưng thần quan sát. Một lúc sau, nét mặt hắn lộ vẻ trầm tư, xoay người bỏ đi.

Trong khoảng một tháng thời gian di chuyển tới đây, Vương Lâm liền lấy cái ngọc giản đã phải dùng năm viên trung phẩm nội đan để đổi ra mà nghiên cứu. Nguyên lý của Cổ truyền tống trận tuy nói là phức tạp nhưng trước đây Vương Lâm cũng đã nghiên cứu về trận pháp và truyền tống trận. Vì vậy mà bây giờ, hắn cũng chẳng cảm thấy quá khó khăn. Trong đầu hắn chỉ nghĩ làm thế nào mới có thể sửa chữa được truyền tống trận. Sau đó, hắn đã tìm ra được một số biện pháp.

Chỉ có điều, với những suy nghĩ của bản thân, Vương Lâm cũng không chắc có thể sửa chữa được thành công hay không. Nhưng lúc này, nếu muốn tìm được một đại sư về cổ truyền tống trận ở Tu Ma hải là điều quá khó khăn. Trừ phi Lục Dục ma quân sống lại. Nếu không, Vương Lâm cũng không biết còn có người nào chuyên nghiên cứu cổ truyền tống trận nữa.

Dựa theo những gì mà bản đồ trong ngọc giản miêu tả, Vương Lâm dò xét suốt một vòng lớn. Sau khi mất bảy ngày, hắn mới lại tìm được một cái cổ truyền tống trận. Cái này nằm trong một hạp cốc. Bốn phía tuy có yêu thú, nhưng sau khi bị Văn thú truy quét liền nhanh chóng trở nên vắng lặng.

Điều khiến cho Vương Lâm cảm thấy kinh ngạc chính là cái cổ truyền tống trận vẫn còn nguyên vẹn. Sau khi nghiên cứu một chút, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn chăm chú vào một vị trí.

Vị trí của nơi này rõ ràng khác với vị trí của hắn. Sau khi quan sát một chút, Vương Lâm cảm thấy sững sờ. Hắn đã nhận ra, cái truyền tống trận này được một người nào đó sửa chữa. Vị trí của chỗ này hiển nhiên là sau đó đã bố trí thêm .

Vương Lâm suy nghĩ một chút nhưng vẫn không thể đoán ra được cuối cùng là người nào đi sửa chữa lại cái trận pháp này. Chẳng lẽ, còn có một người nữa giống hắn cũng muốn truyền tống đi?

Một lát sau, Vương Lâm không nói hai lời liền lấy một chút bộ phận. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền phá hủy toàn bộ trận pháp rồi mới dẫm lên lưng văn thú mà đi.

Cứ như vậy, sau nửa tháng, Vương Lâm đã hủy ba cái truyền tống trận. Tuy nhiên lúc này trong lòng hắn giống như có một tảng đá nặng. Trong ba cái truyền tống trận thì có hai cái hoàn toàn nguyện vẹn không hề sứt mẻ. Hơn nữa, sau khi xem xét, hắn phát hiện ra chúng đều được người ta tu bổ.

Nếu chỉ có một cái truyền tống trận được sửa chữa thì còn có thể giải thích được là có người rời đi. Nhưng liên tục mấy cái truyền tống trận đều được sửa chữa cẩn thì thì việc này hoàn toàn không bình thường.

Trong lòng Vương Lâm chợt nảy sinh dực cảm, Tu Ma hải sắp có chuyện gì đó xảy ra. Chắc chắn là cái truyền tống trận bị đám thực vật bao phủ nên người ta không phát hiện ra. Đồng thời, phương vị truyền tống

không đúng. Tóm lại, là có nhiều nguyên nhân mới khiến cho người ta không sửa chữa.

Sau khi dừng chân ở mỗi một cái truyền tống trận, Vương Lâm đều lấy đi một số bộ phần rồi phá hủy. Chỉ có làm như vậy thì hắn mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Tại cổ cái truyền tống trận cuối cùng được tu bổ. Khi Vương Lâm đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên biến mất. Trong nháy mắt khi hắn biến mất, một thanh phi kiếm đã đâm thẳng vào vị trí của hắn trước đó.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm xuất hiện giữa không trung. Hắn nhìn chằm chằm về phía hắc y nhân đằng xa. Lúc trước, thần thức của hắn vẫn luôn tản ra. Nhưng khi đối phương tới cách trăm trượng rồi tế xuất phi kiếm, hắn mới cảm giác được. Chuyện như thế này từ trước đến nay vẫn chưa từng xuất hiện. Phải biết rằng, thần thức của Vương Lâm có thể sánh với tu sĩ Hóa Thần kỳ. Cho dù như vậy mà khi người ta xuất hiện trong phạm vi trăm trượng mới có phản ứng. Nếu là tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường, chỉ sợ sau khi phi kiếm chui qua người mới biết.

Nhưng sau khi quan sát, Vương Lâm liền thấy tu vi của người đó mới chỉ đạt tới Nguyên Anh trung kỳ mà thôi. Chỉ có điều, gã có được thuật ẩn nấp nên mới tránh được thần thức của Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm thoáng hiện lên sát khí. Đối với kẻ am hiểu thuật ẩn nấp, nếu để chạy thoát thì chắc khác nào Vương Lâm tự dí một con

dao vào lưng. Vì vậy mà hắn chẳng hề do dự, cho dù tiêu hao tinh hoa Nguyên Anh cũng phải sử dụng Cực cảnh thần thức.

Hắc y nhân độ tuổi trung niên, môi mỏng nhìn không hề có một chút thiện cảm.

Sau khi thấy Vương Lâm tránh được cú đánh lén của mình, hắn liền vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời từ bên trong bay ra một khối thạch ấn. Sau khi quát khẽ một tiếng, thạch ấn lập tức xoay tròn, càng lúc càng lớn. Cuối cùng hóa thành một ngọn núi nhỏ, đè xuống người Vương Lâm.

Chỉ có điều, sau khi thạch ấn chuẩn bị đè xuống, sắc mặt người đó đại biến. Hắn nhìn chằm chằm vào tia chớp màu đỏ trong mắt Vương Lâm rồi xoay người bỏ chạy.

Thậm chí ngay cả pháp bảo thạch ấn của mình cũng chẳng thèm để ý. Do không có linh lực cung ứng nên pháp bảo vừa mới xuất hiện liền thu nhỏ biến thành một cái thạch ấn rơi tự trên cao xuống đất.

Vương Lâm nhướng mày. Cực cảnh thần thức tản ra. Trong nháy mắt tia chớp màu đỏ liền đuổi theo đối phương. Ánh mắt hắc y nhân chỉ còn có một sự sợ hãi. Hắn cắn răng một cái, ngay khi cực cảnh thần thức vào trong cơ thể liền lập tức tự bạo.

Vụ nổ bất chợt khiến cho linh lực ồ ạt phát tán ra xung quanh. Tại nơi viên tu sĩ tự bạo chợt xuất hiện một vết nứt không gian. Nguyên Anh chỉ còn một nửa, hết sức yếu ớt, nhanh chóng lao vào trong vết nứt mà biến mất. Cùng lúc đó, cực cảnh thần thức hóa thành một đạo tia chớp màu đó cũng bám sát ngay sau, chui vào trong vết nứt.

Sau vài hơi thở, tia chớp màu đỏ liền xuất hiện chui vào cơ thể Vương Lâm. Sắc mặt Vương Lâm hết sức âm trầm. Mặc dù, người đó ở trong vết nứt không gian đã bị Cực cảnh thần thức giết chết. Nhưng nhìn cảnh tượng vừa rồi, rõ ràng người đó biết Cực cảnh và uy lực của nó. Vì vậy mà tự bạo để mở ra một vết nứt không gian bỏ chạy.

Vương Lâm suy nghĩ một chút liền xoay người nhanh chóng bỏ đi. Viên tu sĩ tự bạo nên túi trữ vật của hắn đã bị vỡ vụn. Sau đó mấy ngày, hắn lại trở về chỗ thực vật màu đỏ bao phủ mà sửa chữa truyền tống trận.

Trong lúc sửa chữa, cấm phiên luôn được mở sẵn. Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho thực vật xung quanh không tiếp tục sinh sôi. Ba ngày sau, cuối cùng thi Vương Lâm cũng sửa chữa xong.

Trong ba ngày qua, để sửa chữa truyền tống trận Vương Lâm phải tập trung toàn bộ tinh thần. Sau khi sửa chữa xong, hắn hít một hơi thật sâu ngồi xuống. Tới khi khôi phục lại linh lực, hắn liền xuất từ trong túi trữ vật ra một viên cực phẩm linh thạch, cẩn thận đặt vào vị trí trung tâm của truyền tống trận.

Đợi một lúc lâu, truyền tống trận vẫn không hề có một chút phản ứng. Vương Lâm ngẩn người, thay một viên cực phẩm linh thạch khác, nhưng kết quả vẫn như thế.

Trong lòng Vương Lâm lại trầm xuống. Tay phải hắn đặt lên trên. Cắn răng một chút, linh lực trong cơ thể liền tràn ra theo từng đường vân của trận pháp mà chảy vào. Dần dần, truyền tống trận có dấu hiệu mở ra. Chỉ có điều, với linh lực toàn thân của một tu sĩ Nguyên Anh kỳ mà muốn mở ra một cái cổ truyền tống trận là điều hết sức khó khăn.

Được một lúc, Vương Lâm liền cảm giác được linh lực trong cơ thể đang sắp biến mất. Hắn vội vã lấy linh dịch trong túi trữ vật , đổ vào miệng rồi tiếp tục duy trì.

Một lúc sau, Vương Lâm thu hồi linh lực. Hắn nhấc tay phải lên, khoanh chân ngồi xuống. Sau khoảng hai nén hương, Vương Lâm liền đứng dậy đi tới vị trí phía Đông Bắc của truyền tống trận.

Lúc trước Vương Lâm sử dụng linh lực không phải để mở trận pháp mà là để kiểm tra xem trận pháp này có dùng được hay không mà thôi. Sau khi linh lực của hắn chảy tới góc Đông Bắc liền cảm nhận được linh lực ở đó bị tiêu tán. Vì vậy mà hắn biết được vấn đề chính là ở đây.

Sau khi sử dụng vô số tài liệu để sửa chữa, Vương Lâm cũng không dừng lại. Hắn thu hồi cấm phiên rồi nhảy lên. Gần đây có một cái truyền tống trận đã bị hắn hủy đi. Vì vậy mà phải đi xa hơn một chút mới có thể tìm được bộ phần thay đổi.

Vương Lâm phi hành với tốc độ cực nhanh. Mục tiêu của hắn là cái truyền tống trận cách đó tám ngày. Vào ngày thứ tư, hắn có thể thấy được một cái truyền tống trận mà trước đó bản thây đã hủy đi khoảng bay, tám phần. Hắn vẫn không hề dừng lại, tiếp tục phi hành.

Đột nhiên, truyền tống trận chợt phát sáng. Vương Lâm dừng lại ngay lập tức. Hai mắt hắn chớp chớp liên tục. Chỉ thấy từ trong truyền tống trận có chút ánh sáng lóe lên, nhưng cuối cùng do nó bị hỏng quá nặng nên ánh sáng từ từ biến mất.

Mãi cho đến khi ánh sáng biến mất toàn bộ Vương Lâm mới thôi không nhìn nữa. Hiển nhiên vừa rồi, truyền tống trận phát sáng là do ở nơi nào đó có người mở ra. Chỉ có điều truyền tống trận nơi đây bị phá hủy nghiêm trọng nên cuối cùng không thể thành công.

Cảm giác không ổn trong lòng Vương Lâm lại càng mạnh. Hắn hít một hơi thật sâu, cố không nghĩ tới việc đó. Thực tế thì hắn đã đoán được ra một chút. Chỉ có điều, việc này hắn cũng không thể ngăn cản. Suy nghĩ duy nhất của Vương Lâm lúc này là có thể nhanh chóng tìm được truyền tống trận, lấy được bộ phận kia rồi nhanh chóng sửa chữa trận pháp. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất mà đi.

Đến ngày thứ tám, hắn đã tới được vị trí có truyền tống trận trên ngọc giản. Thoáng nhìn một cái, Vương Lâm cảm thấy ớn lạnh. Cái truyền tống trận không hề có một chút hư tổn.

Hắn chẳng hề do dự, đang định đi tới hủy đi một bộ phận thì đột nhiên trận pháp chợt phát sáng. Một cột sáng xuất hiện trong trận pháp, xuyên thẳng lên tới trời. Cùng lúc đó, một đám người hư ảo từ từ xuất hiện trong vòng sáng. Một luồng sát khí trong nháy mắt từ đám người đó phát ra.

Gần như cùng một lúc trận pháp phát sáng, Vương Lâm liền vọt tới ôm lấy số tài liệu ở phía đông bắc của trận pháp. Linh lực trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển,.

Trong nháy mắt khi hắn chuẩn bị nhổ số tài liệu đó lên, những tiếng hò hét phẫn nộ từ trong đám người vọng ra:

- Dừng tay.

Vương Lâm chẳng những không dừng tay mà còn dồn thêm sức. Một tiếng động vang lên, chút tài liệu đó bị rút ra khỏi trận pháp. Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn vòng sáng đang dần biến mất cùng với đám người. Trong lòng hắn thầm cười lạnh. Nếu thực sự dừng tay chỉ sợ những người đó vừa ra liền giết mình diệt khẩu. Có thể xâm nhập để động tới các thế lực ở Tu Ma hải nếu không có tu vi Hóa Thần kỳ thì đừng có mà mơ.

Ngay lúc này, phần lớn cổ truyền tổng trận liền phát sáng. Trong số các truyền tống trận cũng không phải đều có Hắc y nhân thủ hộ. Chỉ tại một số truyền tống trận quan trọng mới có mà thôi. Tất cả lúc này cùng thống nhất mở ra. Vô số tu sĩ bất chợt từ trong các cổ truyền tống trận xuất hiện.

Về phần truyền tống trận chỗ Vương Lâm, vốn gần đó có một Hắc y nhân thủ hộc. Nhưng người này đã bị chết rồi mà thôi.

Vào thời điểm này, toàn bộ Tu Ma hải đại loạn. Bốn tứ cấp tu chân quốc phối hợp hành động. Mấy vạn tu sĩ liên tục từ bốn nước truyền tống tới Tu Ma hải. Một trận đại chiến đã nổ ra.

Chín trăm chín mươi chính ngôi thành trong TU Ma hải nhất thời chìm trong gió tanh mưa máu.

Tất cả những việc này, sau khi Vương Lâm phát hiện ra cổ truyền tống trận được sửa chữa cùng với Hắc y nhân, hắn liền đoán ra được tám chín phần. Nhất là sau khi từ trong truyền tống trận xuất hiện những người đó càng khẳng định suy nghĩ của hắn.

Phải mau chóng rời khỏi Tu Ma hải. Tốc độ của Vương Lâm tăng nhanh, một tay sờ sờ vào túi trữ vật có chứa chút tài liệu mà hít sâu một hơi.

Mấy ngày sau, Vương Lâm về tới truyền tống trận. Sau khi sắp xếp tài liệu xong, hắn đảo mắt nhìn bốn phía rồi lấy cực phẩm linh thạch đặt vào bên trong.

Một vầng ánh sáng lóe lên. Cuối cùng thì trận pháp cũng mở ra. Trong nháy mắt, Vương Lâm đánh ra một đạo pháp quyết vào cấm phiên. Nhất thời, chín mươi tám con rồng cấm khí lại xuất hiện một lần nữa. Sau khi gầm rít, xoay tròn một vòng, thực vật bốn phía lại bị phá hủy, mặt đất đầy thứ chất lỏng màu đỏ.

Lúc này, trận pháp đã mở ra toàn bộ. Thân thể Vương Lâm dần dần mơ hồ. Trước khi hoàn toàn biến mất, hắn vẫy tay một cái, thu hồi cấm phiên rồi biến mất.

Ngay sau khi hắn biến mất, chất lỏng đỏ như máu lập tức bao phủ trận pháp. Ngay sau đó, vô số loại thực vật nhanh chóng mọc lên cao tới mấy chục trượng. Truyện tống trận có những tiếng động vang lên, cuối cùng vỡ vụn.

Lúc này, cho dù là có bản đồ cũng khó mà nhận ra nơi đây trước kia lại có truyền tống trận.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 234: Đằng Hóa Nguyên (1+2).

Ngày hôm sau, một người thanh niên toàn thân phát ra khí tức yêu dị, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào đám thực vật đang chập chờn dưới chân, mắt lộ hàn mang.

Người này chính là tu sĩ chạy từ Hỏa Phần quốc tới đây. Nếu có ai biết được người này chỉ dùng mấy tháng đã có thể đi từ Hỏa Phần quốc tới tu ma hải thì hắn sẽ phải cực kỳ khiếp sợ. Phải biết rằng khoảng cách từ Hỏa Phần quốc tới đây rất xa.

Dù là năm đó Bát Cực Ma Quân Đoan Mộc Cực, tu vi Hóa Thần Kỳ, cũng lựa chọn sử dụng truyền tống trận cổ chứ không dám phi hành. Nếu

quả thực hắn phi hành thì sợ rằng phải mất một trăm năm mới có thể tới nơi.

Nói như vậy có thể thấy được tốc độ của người thanh niên này quả là kinh thế hãi tục, không thể tưởng tượng nổi.

Trên thực tế người này sở dĩ có thể trong thời gian ngắn như vậy có thể tới đây chẳng hề có quan hệ tới tu vi Anh Biến kỳ của hắn mà chủ yếu là do thần thông kỳ lạ của gia tộc hắn ---- Thiên quỷ sưu thân thuật.

Thần thông này thông qua vô số phân thân hợp lực trùng điệp lên nhau, trong nháy mắt đưa vào dưới bổn tôn, nhờ đó mà đề cao được tốc độ bổn tôn lên vô số lần. Vậy nên người này mới chỉ cần có hai tháng đã có thể tới được nơi này.

Ánh mắt người này âm trầm, nhìn chằm chằm vào đám thực vật dưới chân, thân thể chầm chậm hạ xuống. Những cái cây to này trông như những vật chết, sau khi người này hạ xuống vẫn không nhúc nhích.

Hắn nhìn truyền tống trận đã bị nghiền nát trước mắt. Trận pháp này đã bị phá hoại cực kỳ nghiêm trọng, hầu như đã vỡ vụn toàn bộ, căn bản không thể sửa chữa.

Người thanh niên thầm than một tiếng, trong miệng lẩm bẩm:

- Trên tinh cầu tu chân này, kẻ có thể mở được túi trữ vật của ta hắn là không nhiều. Chẳng qua trạng thái tu vi hiện tại của ta không ổn định, nếu giờ mà lập tức trở lại mẫu tinh thì sợ rằng tu vi sẽ ngày càng thấp.....

Hắn nhíu mày, thân thể không thấy cử động đã biến mất.

Khổng Mạnh đại lục, một trong sáu đại lục của Chu Tước tinh.

Trên Khổng Mạnh đại lục có rất nhiều tu chân quốc, tuy đại đô thị cấp một, cấp hai cấp ba không thiếu, nhưng ít có tu chân quốc cấp bốn. Dù sao thì tư nguyên trên đại lục này cũng quá ít ỏi.

Tại vùng biển tiếp giáp với đại lục Khổng Mạnh có một tòa thành nhỏ. Tòa thành này không lớn, tu sĩ bên trong tu vi cao nhất cũng chỉ đạt tới Kết Đan kỳ. Tuy vậy trong thành có một tòa truyền tống trận cổ.

Giờ phút này bên trong truyền tống trận đột nhiên phát sáng. Ngay sau đó thân ảnh Vương Lâm từ trong trận pháp bước ra.

Sau khi hắn xuất hiện lập tức dùng thần thức đảo qua, trong nháy mắt quan sát toàn bộ hoàn cảnh trong thành một lượt. Dưới thần thức của hắn, mọi tu sĩ trong thành đều hoảng sợ. Nhưng cảm giác này đến cũng nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Vương Lâm thu hồi thần thức, thân thể nhoáng lên, sau đó biến mất. Hắn dựa vào bản đồ trong ngọc giản bay đi. Đợi khi bay cách thành này cả ngàn dặm, hắn vỗ túi trữ vật. Thân hình khổng lồ của Văn thú nọ liền xuất hiện trước mặt hắn.

Thân thể Vương Lâm bay lên, rơi trên lưng con thú này. Sau khi truyền một đạo thần niệm, Văn thú kêu lên một tiếng, nâng hắn phóng đi.

Đoạn đường này đi với tốc độ cực nhanh, chẳng bao lâu Vương Lâm qua thần thức điều tra bốn phía đã phát hiện ra một vị trí có rất nhiều tu sĩ. Hiển nhiên nơi đó là một môn phái.

Vương Lâm không dừng lại, nhanh chóng bay đi. Qua mười ngày, vượt qua vài tu chân quốc cấp hai, cấp ba, hắn cuối cùng đã tới được mục tiêu là tòa truyền tống trận thứ hai.

Thông qua trận pháp này, hắn có thể nhanh chóng thu ngắn khoảng cách với Triệu quốc. Tới khi còn cách truyền tống trận này vài ngàn dặm, đôi mày Vương Lâm từ từ nhíu lại.

Theo bản đồ bên trong ngọc giản, vị trí trận pháp này rõ ràng là ở trên một ngọn núi hoang. Nhưng dưới thần thức của Vương Lâm không ngờ lại phát hiện ra một khu đại điện và lầu các. Từng trận linh lực ba động từ trong đó truyền ra. Hiển nhiên nơi này đã trở thành nơi phúc địa tu chân.

Thần thức của hắn đảo qua đại điện phía ngoài của môn phái này, thấy một số thiếu niên. Khuôn mặt họ lộ vẻ kiên nghị. Đứng phía trước bọn họ là một vài đệ tử Ngưng khí kỳ. Nhìn cảnh này rõ ràng là đang tiến hành thu đồ đệ.

Đồng thời ở giữa con đường lên núi có một thiếu niên đang gian nan leo lên.

Cảnh tượng trước mắt trông vô cùng quen thuộc, khiến Vương Lâm vô cùng cảm khái. Hằng Nhạc phái năm đó không biết hiện giờ ra sao. Tuy rằng hắn đối với Hằng Nhạc phái cũng không có cảm tình quá sâu đậm nhưng dù sao đó cũng là nơi hắn bắt đầu con đường tu chân.

Mang theo tâm tư phức tạp, Vương Lâm cưỡi Văn thú, chậm rãi bay về phía môn phái này. Khi còn cách khoảng một trăm dặm, một tấm màn ánh sáng bỗng nhiên hiện ra. Từng đợt ánh sáng nhu hòa ngăn cản Vương Lâm tiến vào.

Không đợi Vương Lâm ra tay, Văn thú dưới chân hắn gầm lên một tiếng, miệng phun một hơi, đánh thẳng vào tấm màn ánh sáng, sau đó lại hút một hơi. Lập tức tấm màn đó rung động kịch liệt, cuối cùng phát ra tiếng loạt xoạt rồi tan biến.

Điều này khiến cho mấy tu sĩ Kết Đan kỳ đang bế quan biến sắc, từ nơi bế quan phóng ra, ngơ ngác nhìn Vương Lâm và Văn thú hắn đang cưỡi dưới chân. Đám người này vội vàng quát đám đệ tử tạm dừng thu đồ đệ,

hơn nữa bằng tốc độ nhanh nhất tụ tập ở phía ngoài đại điện, cung kính chờ đợi Vương Lâm.

Ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm bay tới, ba tu sĩ Kết Đan kỳ bay lên, cung kính nói:

- Tham kiến tiền bối thượng quốc.

Trong lòng ba người này hơi hoảng sợ. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm toàn thân không tản ra linh lực nhưng cả người lại tràn ngập một cỗ uy áp không hiểu nổi, khiến họ không khỏi run rẩy.

Nhất là yêu thú dữ tợn dưới chân đối phương lại càng khiến người ta âm thầm kinh hãi, chỉ sợ làm đối phương phật ý sẽ rước lấy phiền toái vô cùng.

Ba tu sĩ Kết Đan kỳ này hai nam một nữ. Trừ một nam tử tóc đã hoa râm, hai người còn lại nhìn diện mạo cũng không lớn tuổi, nhất là nữ tu kia dung nhan rất xinh đẹp, dáng người tha thướt.

Chỉ là người tu chân không thể nhìn tướng mạo mà đoán tuổi tác. Dù là Vương Lâm hiện giờ nhìn như thanh niên nhưng trên thực tế đã là lão quái vật bốn trăm tuổi.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh liếc nhìn ba người một cái, chậm rãi nói:

- Nơi này là môn phái nào?

Lão giả trong ba người vội vàng cung kính nói:

- Tiền bối, tệ tông tên là Tử Vân. Tiền bối có gì sai khiến, tệ tông xin dốc toàn lực thực hiện.

Vương Lâm nhìn người này một cái, bình thản nói:

- Nơi này nhiều năm trước có một tòa truyền tống trận cổ, bây giờ còn không?

Lão giả ngẩn ra, trầm ngâm một chút rồi lắc đầu nói:

- Tiền bối, nơi này không có truyền tống trận cổ.

Hắn vừa nói hết câu, lập tức toàn thân phát lạnh.

Chỉ thấy khí tức của Vương Lâm lập tức biến đổi, đôi mắt lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Ngươi khẳng định?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán lão giả. Hắn khổ sở suy nghĩ một lúc lâu, đang muốn nói thì nữ tu dáng người thướt tha bên cạnh lại bước lên một bước, cung kính nói:

- Tiền bối, truyền tống trận cổ đó có phải vốn ở trên đỉnh núi này hay không?

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua người nữ tử này, nhận thấy nàng tuy không phải là tuyệt sắc nhưng da trắng môi hồng, cũng có thể coi là mỹ nữ.

Gặp ánh mắt của Vương Lâm, khuôn mặt nữ tử này ửng hồng, nhẹ giọng nói:

- Tiền bối, nếu như truyền tống trận cổ đó vốn nằm trên đỉnh núi thì vãn bối biết.

- Dẫn đường đi!

Thân thể Vương Lâm liền hướng về đỉnh núi bay tới.

Nữ tử kia vội vàng đuổi theo. Hai tu sĩ Kết Đan kỳ còn lại hơi do dự một chút rồi cũng theo sau.

Dưới sự dẫn đường của nử tử kia, rất nhanh đã tới được đỉnh núi đó. Nơi đây có một tòa lầu các tao nhã, bốn góc có treo chuông gió. Gió núi thổi qua, những tiếng chuông thanh thúy, êm tai vang lên.

Nữ tu kia sau khi dừng chân, khuôn mặt hơi đỏ lên, nói:

- Tiền bối, đây là khuê phòng của vãn bối. Vùng núi này trước kia không phải đều là của Tử Vân tông chúng ta, cho nên sư huynh mới không biết có truyền tống trận cổ tồn tại. Vãn bỗi cùng là vô ý phát hiện được trong phòng có mật đạo, sau khi dò xét mới phát hiện ra, hóa ra dưới tòa nhà này có một trận pháp.

Vương Lâm gật đầu. Hắn vừa rồi cũng đã dùng thần thức xem xét, không phát hiện thấy bất cứ điều gì.

Bây giờ ở cự ly gần lại dùng thần thức đảo qua, lập tức phát hiện ở dưới tòa nhà loáng thoáng có một luồng linh lực dao động. Hiển nhiên là ở đây đã có người thi triển thần thông che dấu đi.

Vương Lâm hơi ngạc nhiên. Phải biết rằng trên ngọc giản thể hiện, quốc gia này chẳng qua chỉ là một tu chân quốc cấp hai mà thôi. Không ngờ nơi này lại suýt nữa có thể qua mặt thần thức của hắn.

Dưới sự dẫn đường của nữ tu, Vương Lâm tiến vào trong lầu, nhất thời một mùi hương thơm ngát tràn ngập cánh mũi. Bên trong lầu khá tao nhã, nhìn khắp nơi có thể thấy được dáng dấp của khuê phòng nữ nhi.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua, hơi dừng lại trên bình phong một chút rồi nhanh chóng rời đi, sắc mặt bình tĩnh.

Nữ tu nọ sắc mặt ửng hồng, vội vàng bước tới vài bước, thừa lúc hai vị sư huynh vừa bước vào phòng, đem chiếc nội y trong suốt bằng tơ tằm thu lại, cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng không dám nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm tỏ vẻ không biết gì hết, theo sự dẫn đường của nữ tử này đi vào mật đạo. Đoạn đường này hắn đi qua với vẻ mặt bình thản nhưng thực ra trong lòng vẫn vô cùng cẩn thận. Nếu có bất cứ điều gì dị thường thì hắn không chút do dự sẽ ra tay.

---o0o---

Trong lòng đất phía dưới lầu, Vương Lâm thấy truyền tống trận cổ. Trận pháp này được bảo tồn khá đầy đủ, có thể sử dụng.

Hắn lấy ra từ túi trữ vật hai viên nội đan của linh thú, sau khi ném cho nữ tu kia liền nói:

- Lấy vật này luyện đan, sau khi dùng sẽ có ích lợi với tu vi của ngươi.

Nữ tử đó nhìn nội đan, trong lòng chấn động, vẻ mặt mừng như điên. Nội đan có linh lực mạnh mẽ như thế này cả đời nàng chưa gặp bao giờ. Nếu dùng loại bảo vật này luyện đan, sau khi sử dụng nhất định sẽ khiến tu vi nàng nhảy vọt tới Kết Đan hậu kỳ.

Nàng cẩn cẩn thận thận nhận lấy, sau đó trân trọng đặt nó vào túi trữ vật.

Ánh mắt hai tu sĩ Kết Đan kỳ bên cạnh nàng không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Vương Lâm nhìn hai người một cái, xoay người đi vào trong trận. Tay phải hắn vung lên, lập tức một mảng hắc vụ hiện lên, ngăn cản tầm mắt của đối phương. Sau đó hắn xuất ra một khối cực phẩm linh thạch, đặt vào cái khe trong trận pháp, khởi động nó.

Từng cột sáng lóe lên, Vương Lâm liền biến mất trong trận pháp.

Nữ tu nọ nhìn trận pháp trống rỗng, đôi mắt lộ ra một tia phiền muộn. Đồng thời dường như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt xinh xắn của nàng lại ửng hồng.

Triệu quốc nằm ở nơi tận cùng của trên Khổng Mạnh đại lục. Quốc gia này không lớn, thậm chí so với Hỏa Phần quốc cũng không bằng, chỉ nhỏ gần bằng một nửa nó.

Linh mạch bên trong quốc gia cũng có nhưng rất ít, chỉ đủ để miễn cưỡng duy trì nhu cầu trong nước. Tuy vậy cung cũng không đủ cầu, có khai thác được thì vẫn bị hạn chế sử dụng.

Bởi linh mạc thưa thớt như vậy nên bên trong Triệu quốc cũng có tương đối ít linh thảo, thậm chí hầu như không có. Đây chỉ là một tiểu quốc vô cùng nhỏ nơi biên thùy, có thể nói là nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi.

Hiện giờ đệ nhất môn phái của Triệu quốc đã là Huyền Đạo tông. Bên trong môn phái này có thủy tổ Phác Nam Tử, năm ngoái đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ. Trải qua bốn trăm năm bế quan tu luyện, tu vi của hắn càng ngày càng cao, tuy rằng chưa đạt tới Hóa Thần Kỳ nhưng tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường hắn không để vào mắt.

Ngoài Huyền Đạo tông ra còn có môn phái chánh đạo của Triệu quốc là Phiêu Miểu tông. Tuy nhiên tông môn này đời sau không bằng đời trước, dần dần đi xuống. Cũng phải nhắc tới Nguyên Khuê phái, Tịch Diệt tông, tuy cũng có phát triển những do có sự tồn tại của Phác Nam Tử nên cuối cùng cũng đành chịu đứng trong những tông phái nhị lưu.

Về phần các tông phái trong ma đạo, Thiên Đạo môn, Hợp Hoan tông, Vô Phong cốc dù có muốn trở mình cũng không thể chống lại Phác Nam Tử, tuy nhiên so với Phiêu Miểu tông thì vẫn còn cao hơn một bậc.

Dưới thủ đoạn mạnh mẽ của Phác Nam Tử, chính ma lưỡng đạo cực ít khi phát sinh xunh đột. Dù có chút tranh đấu cũng chỉ là trong phạm vi nhỏ, không có chuyện đấu pháp trên quy mô lớn xảy ra.

Có thể nói, Triệu quốc hiện này trên cơ bản đều nằm trong tay Phác Nam Tử, hết thảy đều tập trung phát triển lên tu chân quốc cấp bốn. Một khi Phác Nam Tử đạt tới Hóa Thần Kỳ thì mọi việc sẽ tự nhiên như nước chảy thành sông.

Ngoài ra trong bốn trăm năm gần đây ở Triệu quốc cũng xuất hiện không ít nhân vật.

Ví dụ như thiên tài ở Huyền Thiên tông - Vương Trác. Người này dùng thời gian gần hai trăm năm liền đạt tới Kết Đan sơ kỳ. Sau đó lại chỉ cần hai trăm năm liền đạt tới Kết Đan hậu kỳ. Loại tốc độ như vậy ở Triệu quốc quả là hiếm thấy.

Ngoài ra thì ở mỗi môn phái đều có những nhân vật vượt bậc, tuy nhiên những người này so với Đằng gia thì vẫn chẳng là gì.

Trong bốn năm qua ở Triệu quốc, trừ Phác Nam Tử thì phải nói tới người đứng đầu Đằng gia!

Đằng gia lão tổ Đằng Hóa Nguyên, bốn trăm năm trước đã là Nguyên Anh sơ kỳ. Trải qua bốn trăm năm tu luyện, dưới sự trợ giúp của Phác Nam Tử đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, trở thành một trong những cao thủ đứng đầu ở Triệu quốc.

Ở Triệu quốc, chỉ cần đạt tới tu vi Nguyên Anh hậu kỳ là sẽ có địa vị và quyền lực cực cao. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của Phác Nam Tử.

Mệnh lệnh của Phác Nam Tử là muốn tất cả mọi người phải cố hết sức, không tiếc bất cứ tài nguyên gì để từ trong số những tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ có thể xuất hiện một tu sĩ Hóa Thần kỳ, giúp tăng cấp bậc của Triệu quốc.

Tu vi Đằng Hóa Nguyên tăng lên, lập tức kéo theo địa vị của Đằng gia ở Triệu quốc như nước lên thuyền lên. Đằng gia càng ngày càng hưng vượng, con cháu đông đảo, đã trở thành gia tộc tu chân đệ nhất ở Triệu quốc.

Đệ tử trong tộc cơ hồ ở môn phái nào cũng có, thậm chí ở một số môn phái còn có địa vị cực cao.

Đồng thời Đằng Hóa Nguyên cũng rất chú ý tới chuyện kết thân. Nữ tử Đằng gia thường kết thành đạo lữ song tu với những tu sĩ thiên tài, lấy việc này để củng cố địa vị của Đằng gia. Vương Trác cũng là một trong số những chàng rể của Đằng gia!

Có thể nói, Đằng gia có quan hệ khăng khít với toàn bộ Triệu quốc, thậm chí nói động tới Đằng gia như rút dây động rừng cũng không hề quá đáng. Trong bốn trăm năm nay không phải chưa có kẻ nào có ý đồ với Đằng gia, nhưng cuối cùng thậm chí không cần tới Đằng Hóa Nguyên ra tay thì kẻ có ý định đó cũng yên lặng mà bốc hơi ở Triệu quốc.

Đối với những hành động của Đằng Hóa Nguyên, Phác Nam Tử cũng chẳng quan tâm. Hắn chỉ một lòng một dạ, toàn lực đánh sâu vào Hóa Thần kỳ, hết thảy mọi việc trên thế gian hắn đều không để mắt tới.

Đằng gia thành ngày xưa qua bốn trăm năm đã được mở rộng ra gấp bốn lần. Hiện giờ nó đã trở thành một tòa thành trì khổng lồ, là chứng minh cho quyền thế của Đằng gia ở Triệu quốc.

Ở dưới trăm trượng trong lòng đất Đằng gia thành có một gian mật thất, trong đó linh khí cực kỳ sung túc, cao hơn bên ngoài cả chục lần. Mà nguyên nhân chính là dưới tòa mật thất này có linh mạch.

Linh mạch này tuy không lớn nhưng dùng để tu luyện thì cũng thừa thãi. Lão tổ Đằng gia vì phát hiện ra có linh mạch ở nơi này nên mới mượn thời gian thành trì mở rộng, bí mật đào ở đây một mật thất để tu luyện.

Việc này kể cả Phác Nam Tử cũng không biết, chỉ có rất ít người trong Đằng gia biết chuyện cơ mật này. Thường thường chỉ khi có người trong gia tộc muốn đột phá mới được chấp thuận cho tiến vào đây tu luyện mấy ngày.

Một ngày nọ, trong mật thất bên dưới Đằng gia thành, một lão già đầu tóc bạc trắng đột nhiên mở hai mắt, lộ ra những tia sáng âm trầm.

Người này nhíu mày. Vừa rồi khi hắn đang bế quan đột nhiên có cảm giác như huyết quang đánh tới. Loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, khiến linh lực trong cơ thể hắn suýt chút nữa hỗn loạn.

Lão già trầm mặc một chút, tay phải bắt quyết, lập tức phóng ra một đạo linh quyết, hóa thành một màn bạch quang trước người hắn.

Hắn nhanh chóng niệm một loạt chú ngữ phức tạp. Bạch quang trước người hắn từ từ trở nên chói mắt. Lão già niệm chú càng nhanh, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nhưng đúng lúc này bạch quang đột nhiên chấn động, sau đó không chịu sự khống chế, tản ra rồi tan biến. Sắc mặt lão già lập tức trở nên âm trầm. Hắn thì thào:

- Kỳ quái, Dự linh thuật do Phác Nam Tử truyền thụ lại không thể dò xét được người gây ra cảm giác huyết quang kia....

Hắn trầm mặc một chút, ánh mắt lộ hàn mang, trong lòng thầm nghĩ:

- Lấy tu vi hiện nay của lão phu thì ở Triệu quốc cho dù là có kẻ mang huyết quang tới thì lão phu cũng dễ dàng hóa giải!

Người này chính là kẻ mà Vương Lâm muốn giết - Lão tổ Đằng gia, Đằng Hóa Nguyên cao cao tại thượng!

Năm tháng trôi qua khiến hắn có chút già nua hơn. Tu vi được đề cao, hiện giờ nhìn hắn hoàn toàn không có chút gì giống với người đã ép Vương Lâm phải tự bạo.

Khí thế toàn thân nhảy vọt, khiến người ta cảm thấy khác biệt như từ một thanh niên bốc đồng trở thành một kẻ lõi đời nham hiểm vậy. Thực sự là hoàn toàn đối lập.

Hắn hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên, biến mất khỏi mật thất. Tới khi xuất hiện thì hắn đã ở bên trong nhà thờ tổ của Đằng gia. Ngôi nhà này là một tòa nhà ba tầng, bên ngoài chạm trổ long phượng, nhìn vô cùng uy nghiêm, tỏa ra từng trận linh uy.

Đằng Hóa Nguyên xuất hiện ở tầng thứ ba. Nơi này đặt rất nhiều bài vị, bên trên có khắc tên tuổi của con cháu Đằng gia. Những người này là những người đã qua đời trong vô số năm qua của Đằng gia.

Ánh mắt Đằng Hóa Nguyên đảo qua những bài vị này, cuối cùng dừng lại trên một cái bài vị ghi rõ ràng: " Đằng Lệ ".

Hơn bốn trăm năm qua, mỗi khi tâm thần hắn không yên hay tâm tình buồn phiền là lại tới đây nhìn bài vị này. Đây dường như đã trở thành một thói quen của hắn. Một lúc lâu sau, Đằng Hóa Nguyên phất tay phải một cái, bài vị đó liền rơi vào trong tay hắn. Hắn nhẹ nhàng lau bài vị này, trong miệng thì thào:

- Lệ nhi, ngươi ra đi quá sớm. Nếu không phải vậy thì với tư chất của ngươi, tới giờ chắc chắn đã đạt tới Nguyên Anh kỳ rồi.....

Hắn than nhẹ một tiếng, lại phóng bài vị trở lại vị trí cũ, sau đó xoay người rời đi.

Ngay thời khắc đó, ở ngoài Đằng gia thành có hai đạo kiếm quang như cầu vồng bay vọt tới. Sau khi tới cách cửa thành hơn trăm dặm, kiếm quang hạ xuống, hiện ra hai người một nam một nữ.

Nam là một người trung niên, có vẻ già dặn nhưng tướng mạo lại cực kỳ anh tuấn. Hiển nhiên người này khi còn trẻ là hạng ngọc thụ lâm phong. Trên người hắn mặc một bộ bạch y, vừa nhìn đã thấy cảm giác vô cùng nổi bật. Nữ tử bên cạnh hắn tuy không phải là tuyệt sắc nhưng lại có một tứ khí tức cao quý sang trọng, trên người cũng mặc bạch y. Chẳng qua lúc này hai người đang nhíu mày, hiển nhiên trong lòng có tâm sự.

---o0o---

Nam tử trung niên nọ ngẩng đầu nhìn Đằng gia thành, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

- Vương Trác, chuyện đã qua một thời gian dài như vậy, chẳng nhẽ ngươi vẫn không bỏ qua sao?

Nữ tử than nhẹ, thấp giọng nói.

- Bỏ qua? Thù giết phụ mẫu, giệt toàn tộc, nếu có thể dễ dàng bỏ qua thì Vương Trác ta không xứng làm người!

Nam tử trung niên kia cười khẽ, bình thản nói.

Nữ tử nọ trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Ta chỉ muốn về thăm muội muội, ba ngày sau chúng ta sẽ rời đi. Trong ba ngày này Vương Trác ngươi đừng có xúc động, được không?

- Ngươi yên tâm đi. Trước khi ta có đủ thực lực giết lão tặc đó ta sẽ không ra tay đâu.

Nam tử trung niên bình thản nói, sau đó cất bước tiến vào thành.

Nữ tử kia thầm than, vội vã đuổi theo, cùng tiến tới cửa Đằng gia thành với Vương Trác.

- Vương Trác, kỳ thật chuyện năm đó ngươi không nên hận lão tổ mà nên hận Vương Lâm mới đúng. Hắn mặc dù đã chết nhưng kẻ gây ra chuyện này là hắn!

Nữ tử kia vừa đi vừa nhẹ giọng nói.

Nam tử trung niên đột ngột dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm vào nữ tử kia, gằn từng chữ:

- Đằng Tú Tú, ta cảnh cáo ngươi, không nên nhắc tới hai chữ Vương Lâm trước mặt ta! Hôm nay ta bỏ qua cho ngươi một lần cuối. Nếu lần sau còn tái phạm thì đừng trách Vương mỗ vô tình!

Nữ tử trầm mặc, không nói gì thêm, cùng với Vương Trác tiến vào Đằng gia thành.

Ngay lúc này, tại một sơn cốc vô danh ở biên giới Triệu quốc, đột nhiên một loạt quầng sáng chói lòa xuất hiện. Rất nhanh sau đó ánh sáng ảm đạm dần, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Từ trong sơn cốc đi ra một thanh niên tóc bạc. Người này trên mi tâm có một tinh điểm màu tím. Hắn kinh ngạc nhìn mặt đất trước mặt, sau đó chậm rãi quỳ xuống, mạnh mẽ khấu đầu mấy cái. Khi ngẩng đầu lên, trong mắt hắn thoáng hiện lên sát khí kinh thiên mà cả bốn trăm năm nay chưa từng xuất hiện, thì thào:

- Cha, mẹ, Thiết Trụ đã trở về. Lúc này ta muốn cho Triệu quốc máu chảy thành sông! Nếu trái lời thề này, trời tru đất diệt!

Trên bầu trời bỗng lóe lên một tia sét, từng đợt sấm ầm ầm vang lên. Sau đó ào một tiếng, mưa như trút nước đổ xuống, rơi xuống mặt đất, nước mưa bắn lên tung tóe tựa sương mù.....

Huyền Đạo Tông trên dãy Nhạc sơn, mưa bụi bao phủ, sấm chớp từng trận đánh ầm ầm, dưới chân núi, cành lá trong rừng rậm bị nước mưa rơi trúng phát tiếng rào rào không ngớt.

Tại đây giữa nửa đêm mưa gió, một thanh niên đầu bạc chậm rãi từ trong rừng bước ra. Hai chân hắn giẫm lên mặt đất đầy nước và lá cây phát ra tiếng kêu sàn sạt.

Từ xa, người này nhìn đại điện của Huyền Đạo

Tông trên đỉnh Hằng Nhạc với ánh mắt bình tĩnh.

Sau một hồi lâu, hắn xoay người rời đi. Lúc này hắn hướng đến một tiểu sơn thôn ở cách nơi đây mấy trăm dặm.

Sơn thôn giữa đêm khuya, ngoài tiếng sấm sét cũng chỉ có tiếng mưa rơi ào ào, đương nhiên, thi thoảng cũng có một chút tiếng sủa của những con chó do người trong thôn nuôi, truyền ra một vài tiếng nức nở như muốn chống lại thiên uy. Nhưng đổi lại, cũng chỉ làm cho tiếng sấm thêm phần vang dội.

Toàn bộ sơn thôn bị bao phủ bởi một màn hắc ám, thanh niên đầu bạc chậm rãi đi trên đường, nhìn cảnh tượng bốn phía vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ánh mắt dần bớt lãnh đạm, để lộ ra một nỗi phiền muộn vô cùng. Nỗi phiền muộn này có thể dung hợp với hàn băng, bởi nó ẩn chứa một mối thân tình khó phai.

Bốn trăm năm trôi qua trong nháy mắt, đối với người tu chân có lẽ cũng không phải là dài, nhưng đối với người phàm là bao nhiêu cuộc bể dâu, thế sự xoay vần. Sơn thôn này rất nhiều nhà cửa, sau mỗi thế hệ đều bị sửa chữa lại nay đã biến đổi rất nhiều.

Người thanh niên áo trắng này chính là Vương Lâm.

Hắn nhìn bốn phía thôn xá, ánh mắt dừng lại ở một nơi. Nơi này Vương Lâm nhớ đã từng có một cây hòe già, khi hắn còn nhỏ, thường ngồi đọc sách và cùng bạn bè chơi đùa dưới tán cây này.

Trong nháy mắt, hết thảy đều tan thành mây khói.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, chậm rãi đi về phía trước. Không bao lâu, hắn kinh ngạc dừng bước, nhìn một căn nhà quen thuộc, thân thể bất giác không tự chủ được bỗng run lên. Từ cửa thôn đến đây, gần như nhà cửa đều đã không còn như trước, nhưng chỉ có nơi này, từ khi hắn rời khỏi, khung cảnh vẫn không hề thay đổi.

Vương Lâm cắn chặt môi, đẩy cửa, chỉ nghe dát một tiếng, cánh cửa gỗ từ từ mở ra, hắn bước vào rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Ở sân trong, dưới một tấm vải che mưa có đặt một cái bàn gỗ, bốn xung quanh bày một vài chiếc ghế gỗ. Vương Lâm yên lặng quan sát hết thảy mọi thứ, nước mắt bỗng chảy xuống.

Hồi lâu sau, Vương Lâm đi vào gian phòng bên cạnh, đẩy cửa bước vào, mọi thứ nới đây đều giống như trong trí nhớ của hắn, không có một chút thay đổi.

Lúc này, Vương Lâm có cảm giác bốn trăm năm trước cũng chỉ giống như trong một giấc mơ. Giờ đây, khi hắn tỉnh giấc, hồn phách cha mẹ không còn ở trong gian nghịch thiên, họ cũng chưa chết,mà đang ngủ trong phòng giữa đêm mưa gió này.

Chỉ có điều, với thần thức hiện tại của hắn, thậm chí không cần tản ra, hắn cũng biết rõ, trong gian phòng này không có bất kỳ kẻ nào.

Ở đại sảnh nhà thờ tổ, Vương Lâm thấy hai linh bài, một trên một dưới, linh bài phía trên có khắc :

- Vương Thiên Thủy, chu anh tố chi linh.

Bài vị bên dưới có khắc :

- Trưởng tử Vương Lâm chi linh.

Dưới hai bài vị có bày một lư hương, hai bên vẫn còn một vài que hương chưa đốt.

Ánh mắt Vương Lâm bỗng lộ ra một vẻ bi ai vô cùng. Hắn châm ba nén hương đặt vào lư hương, chầm chậm quỳ xuống, lạy vài ba lạy, miệng lầm bầm khấn:

- Con bất hiếu Vương Lâm, hôm nay thắp hương tế bái, lần sau sẽ lấy đầu toàn bộ Đằng gia, vì cha mẹ dựng một tháp đầu người.

Một luồng sát khí từ người Vương Lâm phát tán ra, lúc này trong chính sảnh hàn khí đại tăng, so với cái lạnh của mưa đêm bên ngoài còn hơn gấp mấy lần.

Sau khi đứng dậy, hắn trầm mặc một chút, đang muốn xoay người rời khỏi, bỗng nhiên hắn thần sắc khẽ động, loáng một cái thân mình đã biến mất tại chỗ.

Một lát sau, chỉ thấy một chiếc xe ngựa từ xa đang tiến đến tiểu sơn thôn, phía trước thùng xe là một lão già mặc áo tơi, người này huyệt Thái

Dương nhô cao, hai mắt tinh quang như chớp động, hiển nhiên là võ lâm hảo thủ.

Tay hắn vung roi ngựa, bỗng nghe “ba” một tiếng, hắn quất con ngựa phía trước, con ngựa kia hí lên một tiếng, lập tức phi nhanh hơn.

Mặt đất gập ghềnh khiến cho xe ngựa cũng xóc nảy không ngừng, nhưng lão già này vẫn ngồi bình thường như dính vào xe ngựa vậy, không hề nhúc nhích chút nào, chỉ có đôi lúc lão quát khẽ:

- Giá!

Xe ngựa tới rất nhanh, lão già quát nhẹ một tiếng, lập tức ghì dây cương, con ngựa hí lên một tiếng dài, móng trước nâng lên, xiêu vẹo một hồi, cuối cùng dừng lại ở trước cửa căn nhà của Vương gia.

Lão già nhẹ nhàng nhảy xuống xe, cung kính mở cửa thùng xe, từ trong thùng xe một tiểu nha đầu nhảy xuống, ả mặc một chiếc áo màu xanh biếc, trên đầu cột tóc mai, thoạt nhìn cũng hơi xinh đẹp.

Sau khi nàng nhảy xuống, thân mình lập tức run lên, hiển nhiên là bị nhiễm hàn khí của đêm mưa, nhưng nàng không để ý, lập tức lấy ra một chiếc ô, mở ra và nói to:

- Tiểu thư, tới rồi.

Từ trong thùng xe hiện ra một thân hình kiều diễm, chậm rãi bước xuống đứng dưới tán ô. Người con gái này này khuôn mặt tái nhợt, mang một vẻ đẹp pha chút ốm yếu.

Nàng vừa mới bước xuống, thân mình lập tức run lên. Con nha đầu kia vội vàng một tay cầm ô một tay lấy từ trong xe một chiếc áo khoác màu tím cùng với sự trợ giúp của lão già choàng lên người của nữ tử.

Đồng thời, tiểu nha đầu mở miệng nói đầy bất mãn:

- Tiểu thư, hôm nay trời mưa lớn như vậy, hà tất phải cố tới đây chứ, ngày mai lại đến không được sao? Tiểu thư thân mình đang yếu, nếu nhiễm thượng phong hàn thì làm thế nào.

Thậm chí cả lão già đánh xe, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ trìu mến pha lẫn chút trách cứ.

Tiểu thư kia khẽ cười một tiếng, vừa bước tới phía trước vừa hạ giọng nói:

- Các ngươi không hiểu, trước khi gia gia ta qua đời đã nói rằng, hàng năm vào ngày này, Vương gia ta dù gặp phải sự tình gì, con cháu dòng

đích tôn đều phải đích thân tới đây tế bái một lần, đây là một truyền thống.

Tiểu nha đầu vẫn đang bất mãn, vừa cười vừa nói:

- Tiểu thư, nơi này cách xa kinh thành như vậy, vì sao hằng năm đều phải đến ạ, chẳng lẽ bên trong có sự tích gì chăng? Nô tỳ có nghe một vài tỷ muội nói nơi này hình như trước kia từng là một chi của Vương gia.

Tiểu thư cười khẽ một tiếng ngăn cản lão già định đẩy cửa, tự mình đưa bàn tay ngọc mở cửa, miệng nói:

- Ngươi lần đầu theo ta tới đây, không biết việc này là lẽ tự nhiên, sau này có cơ hội, ta sẽ nói kỹ với ngươi.

Sau khi tiến vào sân, ba người không dừng lại mà đi thẳng vào nhà trong, tiểu nha đầu ở trong phòng thu ô lại, giũ nước mưa trên mặt ô rồi cầm trong tay, tò mò quan sát mọi nơi.

Về phần lão già, lão đứng ở lối vào, nhắm mắt không nói.

Tiểu thư kia thở sâu, đi về hướng chính sảnh, tiểu nha đầu vừa đuổi kịp liền bị ngăn lại, tiểu thư nhẹ giọng nói:

- Ngươi và Lý bá đợi ở bên ngoài, tự ta đi vào trong.

Tiểu nha đầu cái miệng nhỏ nhắn lập tức mím lại, nhưng cũng nhu thuận gật đầu.

Tiểu thư cười thản nhiên, ho khan vài tiếng, chậm rãi đi vào chính sảnh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 235: Bởi vì hắn họ Đằng (1+2+3).

Đi vào chính sảnh, nàng nhìn cái giá thượng địa trên có hai bài vị, phía bên có một tấm đệm để cho người quỳ lạy. Nàng quỳ xuống khấu đầu vài cái, đang muốn thắp hương bỗng tay run lên, nàng nhìn chằm chằm vào lư hương , trên đó có ba nén hương đã cháy gần hết. Nàng đang muốn kinh hô ra tiếng, bỗng một trận khí âm hàn lập tức tràn ngập toàn bộ chính sảnh. Nàng trên trán toát mồ hôi lạnh, một cử động cũng không dám, nàng có cảm giác chỉ cần động một chút sẽ tổn hại tính mệnh tại chỗ.

Chỉ thấy một thanh niên đầu bạc, chậm rãi từ góc tối của chính sảnh đi ra.

- Ngươi là con cháu của người nào?

Vương Lâm liếc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

Nữ tử trên mặt lộ vẻ hoảng sợ,

bị hàn khí xâm nhập không ngừng run rẩy, thanh âm cũng phát run lên nói:

- Ngươi là ai?Vì sao lại ở trong nhà Vương gia ta…

Vương Lâm nhìn nàng, tay phải vung lên, lập tức bốn phía khí âm hàn tiêu tan, trở nên ấm áp hơn một chút. Nữ tử kia cảm thấy thân thể dần ấm lên, không còn run rẩy, nhưng hai mắt vẫn lộ ra vẻ khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, tay phải của nàng âm thầm nhẹ nhàng đưa lên thắt lưng.

Ngay lúc đó một đạo chưởng phong mạnh mẽ từ bên ngoài phóng đến, cùng lúc lão già đánh xe nhảy vào chính sảnh. Chỉ có điều khi thân mình

hắn vừa mới tiến vào liền lập tức run lên, toàn thân không tự chủ được, té ngã xuống đất mê man bất tỉnh.

Nữ tử mặt biến sắc.

Vương Lâm liếc mắt nhìn lão già ngã trên mặt đất một cái rồi bình thản nói :

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là con cháu của người nào?

Quả thật sau khi hắn vào nhà một khắc trong lòng đã có chút nghi hoặc. Những năm qua, nếu căn nhà này không có người chăm sóc, quyết không thể giữ gìn được đến bây giờ. Hơn nữa, hắn quan sát khung cảnh cũng không còn giống như trước kia, hiển nhiên đã qua một lần tu kiến mà thành.

- Gia phụ là Vương Vân Phi, nếu ngươi đã theo dõi ta ở đây, tại sao lại còn phải hỏi!

Nữ tử kia ánh mắt lộ vẻ kiên định cắn răng nói.

- Linh bài trong nhà này với ngươi có quan hệ như thế nào?

Vương Lâm nhướn mày hỏi.

-…là huynh trưởng của tổ tiên của gia đình.

Nữ tử cảm thấy nghi hoặc, thầm nhủ nếu như người trước mặt là sát thủ do kẻ thù của phụ thân phái đến tại sao lại hỏi những câu kỳ quái như vậy.

Vương Lâm trong lòng khẽ động, hắn nhìn người con gái này, giọng điệu không còn bình thản mà có một chút hồi hộp, hắn nhẹ giọng nói:

-Tổ tiên ngươi tên gọi là gì?

- Tổ tiên tên gọi Vương Thiên Thổ…

Nàng do dự một chút, nhẹ giọng nói, nàng luôn có cảm giác người này rất kỳ quái.

Vương Lâm nghe được tên này, lập tức toàn thân chấn động, lầm bầm nói:

- Tứ thúc…

Nếu nói trong Vương gia, đối với Vương Lâm ngoài cha mẹ là những người hắn ngày đêm mong nhớ, thì người hắn thương nhất chính là tứ thúc. Lúc này nghe nói đến tin tức của tứ thúc, Vương Lâm tâm tình không khỏi kích động.

Trong đầu hắn bỗng hiện lên những hình ảnh ngày xưa của tứ thúc. Hồi lâu sau, Vương Lâm thở dài một tiếng, nhìn nữ tử với một tâm trạng thân thiết khó diễn tả, giống như đối với hậu bối của chính mình vậy, hắn ôn tồn nói:

- Tổ tiên của ngươi…thọ bao nhiêu tuổi?

Nữ tử trong mắt càng lộ vẻ kỳ quái, nhẹ giọng nói:

- Tổ tiên chín mươi tám tuổi qua đời, lão nhân gia thuở trung niên được lọt vào mắt một vị ảo tông tiên trưởng, sau khi hạ sơn lập nghiệp ở kinh thành, phục vụ cho hoàng thất, Vương gia ta từ đó cũng phát triển ở kinh thành cho đến nay.

Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ vui mừng, trầm mặc một chút rồi ôn tồn nói:

- Tứ…con trai của tổ tiên ngươi, Vương Hổ chắc cũng đã qua đời?

Nữ tử ánh mắt rung động, nàng kinh thanh nói:

- Ngươi… ngươi làm biết được con trai của tổ tiên là Vương Hổ, trước khi tổ tiên qua đời ba năm cũng… đã tạ thế rồi.

Năm tháng trôi qua, cảnh còn người mất, Vương Lâm trước sau nghe được tin tức của Tứ thúc, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi xúc động vô bờ. Hồi lâu sau, hắn liếc nhìn nữ tử chậm rãi nói:

- Trong cơ thể ngươi đang có khí chí âm, chính là do lúc mẫu thân ngươi khi mang thai ngươi bị người ta đả thương phải không?

Nữ tử ngơ ngác nhìn Vương Lâm, nội tâm dậy sóng. Phải biết rằng những lời đối phương nói, nếu là tra xét kĩ càng thì cũng có thể tìm ra được một chút manh mối. Nhưng bản thân cơ thể mang khí chí âm cũng có rất ít người biết được nguyên nhân, cũng chỉ biết được nàng từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh mà thôi.

Nàng nhìn Vương Lâm, run giọng nói:

- Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai?

Nàng vẫn tưởng người này là sát thủ do kẻ thù của phụ thân phái tới, nhưng nếu là sát thủ, tại sao lại biết được nhiều chuyện như vậy.

Vương Lâm tay phải hất lên, lập tức trên trán nữ tử xuất hiện một luồng thanh khí. Luồng khí này càng ngày càng dầy, cuối cùng bỗng theo Thiên Linh huyệt nhẹ nhàng bay lên, Vương Lâm nắm tay lại, luồng thanh khí lập tức tiêu tan.

Nữ tử cảm thấy thân thể đột nhiên nóng lên, bệnh tật hành hạ nàng suốt hai mươi năm, không ngờ chỉ sau một cái vung tay của đối phương đã biến mất, điều này làm cho nàng lập tức liên tưởng đến một loại người trong truyền thuyết.

- Ngài…ngài là tiên nhân?

Nữ tử cắn chặt môi dưới.

- Tiên nhân…có lẽ vậy.

Vương Lâm cười khẽ, nhìn thấy Tứ thúc có hậu, hơn nữa dường như ở kinh thành cũng rất sung túc, Vương Lâm đứng trầm ngâm, cũng không khỏi dâng lên một cảm giác vui mừng.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi nói:

- Nếu nói ra, ta đây ứng vào bậc tổ tiên của ngươi, năm đó ta cùng với Tứ thúc có ước định, nếu tu tiên thành công, ta sẽ bảo vệ cho hậu thế của Tứ thúc để báo ơn đã cho ta cơ hội tu tiên.

Dứt lời, hắn vỗ túi trữ vật, lấy từ bên trong một số bình đan dược, lại nói:

- Đây là bảy mươi hai hạt đan dược, mỗi con cháu cuộc đời này chỉ có thể được ăn một hạt, không được tham nhiều, về phần ngươi có thể ăn ba hạt.

Sau khi đem dược bình đưa cho nàng, Vương Lâm lại trầm ngâm một lát, một tay điểm mi tâm của nàng lấy ra một giọt máu, vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một ngọc giản, thần niệm khẽ động, ở bên trong xuất hiện một tia Cực Cảnh lạc ấn. Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nghiêm túc nói:

- Bên trong ngọc giản này, ta đã lưu lại một tia thần thức. Những người tu tiên trong cả Triệu quốc này dưới công kích của nó không ai có thể sống quá ba khắc. Nhưng ngọc giản này chỉ có thể sử dụng ba lần. Trước khi ngươi chết phải truyền lại cho con cháu. Ngọc giản này không có máu huyết của họ Vương chúng ta thì không thể mở được! Ngươi phải sử dụng cho tốt, tự mình thu xếp đi.

Sau khi ném ngọc giản cho nàng, Vương Lâm tay áo vung lên, thân mình biến mất tại chỗ.

Nàng kia ngơ ngác nhìn đan dược và ngọc giản trong tay, cảm thấy như nằm mơ giữa ban ngày. Lúc này, lão già té ngã trên mặt đất chậm rãi mở hai mắt, mê man nhìn bốn phía. Lập tức mắt lộ tinh quang, đứng lên ngưng trọng nói:

- Tiểu thư, vừa rồi phát sinh chuyện gì vậy?

Lúc này, tiểu nha đầu cầm ô cũng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy tiểu thư không việc gì, lúc này mới thở hổn hển, mặt đỏ bừng, nói:

- Tiểu thư, Thúy nhi vừa rồi rất mệt nhọc, bất giác lăn ra ngủ thiếp đi.

Lão già kia nghe lời này, lập tức sắc mặt biến thành rất khó coi. hHắn đã cảm thấy được tiểu thư đã kêu cứu, nhưng khi thân mình vừa tiến vào sảnh này liền không tự chủ được bất giác lăn ra mê man bất tỉnh.

- Không có việc gì, các ngươi không nên suy nghĩ bậy bạ, đi thôi, chúng ta trở lại kinh thành.

Nàng hít sâu một hơi, đứng lên, trên mặt không còn sắc bệnh tật, mà lộ ra vẻ khỏe mạnh hồng hào.

Lão già là người đầu tiên phát hiện ra sự dị thường, hắn khiếp sợ nhìn nàng, thất thanh nói:

- Tiểu thư, người… …”

Lúc này, tiểu nha đầu cũng nhận ra sự dị thường, ánh mắt lộ vẻ không dám tin.

Tiểu thư thản nhiên cười, cũng không nói gì, quay đầu lại cẩn thận nhìn hai bài vị đặt trong chính sảnh, liếc mắt dừng ở bài vị của Vương Lâm một chút rồi xoay người rời khỏi.

Nàng cũng là một người thông minh sắc sảo, trong lòng ít nhiều cũng có suy đoán, nhưng bất quá cũng chỉ có vậy, nàng cần trở về kinh thành, xem xét gia phả mới có thể khẳng định, nàng tin phụ thân nàng sẽ bỏ chút thời gian cùng nàng tra xét kỹ lưỡng gia phả.

Ra khỏi sơn thôn, Vương Lâm sắc mặt từ ôn hòa đã chuyển sang dữ tợn, cả người phát ra sát khí mãnh liệt, hắn đang ở giữa không trung, bay đi như tên bắn, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, nếu trực tiếp giết Đằng Hóa Nguyên, như vậy có thể làm cho hậu duệ con cháu tan đàn xẻ nghé, kế hoạch tru di toàn tộc của Vương Lâm sẽ không thể thực hiện.

Quan trong nhất, nếu như chỉ giết Đằng Hóa Nguyên, Vương Lâm không thể trút hết được thù hận trong lòng, hắn muốn cho Đằng Hóa Nguyên

trơ mắt nhìn hậu duệ con cháu toàn bộ phải vong mạng, chịu đựng đủ mọi đau đớn trên thế gian này, sau cùng mới ra tay sát hại.

Báo thù rửa hận.

Thần thức của hắn toàn lực đảo qua, ngay lập tức bao trùm toàn bộ Triệu quốc, dễ dàng tìm được chỗ ở của Đằng Hóa Nguyên ở Đằng gia thành. Vương Lâm trong mắt hiện lên sát khí trời long đất lở, thân mình lập tức trong nháy mắt lao đi như sấm động.

Ở cách Đằng gia thành ngàn dặm, Vương Lâm dừng lại, vỗ túi trữ vật, lấy ra một cây trận kỳ cắm trên mặt đất, sau đó tay phải vung lên, cây trận kỳ kia lập tức biến mất.

Vương Lâm thân mình lại vừa động, vòng quanh Đằng gia thành toàn bộ chu vi ngàn dặm, liên tiếp cắm hạ mười sáu cây trận kỳ. Hắn lạnh lùng nhìn về hướng Đằng gia thành, khóe miệng lộ ra một tia khát máu tàn nhẫn, mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Từ hôm nay, Đằng gia thành chỉ có thể vào, không thể ra! Đằng Hóa Nguyên, sự trả thù của Vương Lâm ta bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi!

---o0o---

Hắn ánh mắt lạnh lùng, hai tay bắt quyết, cả người lập tức vút lên không trung. Ở giữa không trung, hắn khẽ quát một tiếng, hai tay điểm nhanh trên người vài cái, theo sau là một luồng thanh khí từ bên trong dâng lên, nháy mắt bao lấy toàn thân hắn. Ngay sau đó, ở phía sau, chậm rãi ngưng kết hư ảnh một pho tượng viễn cổ ma thần.

Vương Lâm quỳ một gối, cắn đứt đầu ngón tay, nhanh chóng bắn ra một giọt máu tươi, miệng quát:

- Hồn phách Đằng Lệ, hiện!”

Lập tức, ma thần kia mở hai mắt, nuốt giọt máu tươi của Vương Lâm bắn ra, nhấm nháp vài cái rồi phun ra một đạo thanh mang mỏng manh.

Đạo thanh mang kia chậm rãi rơi xuống, Vương Lâm đưa tay đón lấy, cùng lúc đó, ma thần hư ảnh dần dần biến mất.

Đây là thần thông Vương Lâm học được từ ký ức của cổ thần Đồ Ti, phàm người nào bị giết hại cũng có thể dùng thần thông này gọi hồn phách từ cõi hư vô trở về, nhưng thời gian chỉ được nửa nén hương mà thôi.

Hồn phách trở về không có ký ức, chỉ có bản năng và một chút phản ứng, thần thông này xem ra không có tác dụng gì, thường thường chỉ được dùng để cầm pháp bảo cho oai mà thôi.

Nhưng Vương Lâm nhìn đến thần thông này một khắc, trong lòng hắn đã nảy ra một loạt ý tưởng báo thù.

Nắm trong tay hồn phách Đằng Lệ, Vương Lâm không nói hai lời, hít sâu một hơi, trong nháy mắt thần thức bỗng lại tản ra, bao phủ toàn bộ Triệu quốc. Dựa vào cảm ứng của hồn phách Đằng Lệ, trong thần thức của Vương Lâm lại xuất hiện một điểm sáng, mỗi một điểm sáng này đại diện cho một người thuộc huyết thống Đằng gia. Những người này bất luận là trực hệ hay chi thứ, là con gái hay con dâu có sinh con trai, trong thần thức của Vương Lâm cũng giống như nhau, chậm rãi xuất hiện. Có thể nói, chỉ cần mang một tia huyết thống của Đằng gia, đều hiện ra trong thần thức của Vương Lâm.

Diệt tộc, không đơn giản chỉ là giết tất cả con cháu của Đằng gia, mà là đem toàn bộ huyết thống của Đằng gia xóa bỏ tận gốc ra khỏi thế gian! Như vậy mới xứng là diệt tộc!

Dần dần, những điểm sáng xuất hiện ngày càng nhiều, Vương Lâm khóe miệng tươi cười, càng lúc càng lộ vẻ tàn nhẫn. Con cháu Đằng gia qua bao nhiêu năm, dĩ nhiên nhân số đạt tới số lượng nhất định. Trong thần thức của Vương Lâm ghi nhớ, dao động linh hồn của những người này lập tức bị ghi lại.

Nhoáng một cái đã qua nửa nén hương, hồn phách Đằng Lệ bị Vương Lâm nuốt vào cũng từ từ tiêu tan.

Vương Lâm tay phải vỗ túi trữ vật, Văn thú lập tức xuất hiện, Vương Lâm bước lên, thần niệm tập trung vào một môn phái ở gần nơi đây nhất, bay vút đi. Trong thần thức của hắn đã thấy được người thuộc huyết mạch Đằng gia có linh hồn dao động, ở chỗ này có bảy người

Đằng Huyền, một trong những hậu duệ đời thứ sáu của Đằng gia, hắn dĩ nhiên đã đạt tới cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, tất cả những điều này, ngoại trừ hắn họ Đằng, còn có một nguyên nhân khác, hắn là đệ tử nhập môn Thiên Đạo Môn của Nguyên Anh Kỳ thủy tổ.

Đằng gia trong Thiên Đạo Môn tổng cộng có sáu người, sáu người này hiện nay đều chiếm giữ những địa vị cao. Đương nhiên, người có thân phận cao nhất chính là Đằng Huyền. Dù sao thì năm người kia cũng chỉ mới đạt đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Đằng Huyền rất thỏa mãn với mọi thứ bản thân hiện có, bất kể là việc tu đạo hay địa vị hắn đều cực kỳ thỏa mãn. Tuy trong mắt những nhân vật quan trọng của Đằng gia, những thứ này không tính là gì, nhưng Đằng Huyền biết thân phận của mình, hắn không thể cùng so sánh với những người đó được.

Mặc dù Đằng gia tộc nhân vô số, nhưng có mấy người có thể sánh được với con cưng của trời, Đằng Huyền tự biết mình. Hắn chỉ cầu cho bản thân lúc sinh thời có thể đạt đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ đã là thỏa mãn lắm rồi.

Hôm nay hắn cùng tiểu muội Đằng U gặp nhau ở đây. Nghĩ tới tiểu muội, Đằng Huyền lại nổi lửa trong lòng, giữa hắn và tiểu muội đang có một cái gì đó cực kỳ bí mật.

Hai người từ thuở niên thiếu đã có mối quan hệ bí mật, loại quan hệ này vẫn được duy trì đến nay. Mặc dù Đặng Huyền biết tiểu muội trời sinh tính dâm đãng, khi lớn lên trong tộc sẽ có không ít người được hưởng ngon ngọt, thậm thí có cả các loại thúc bá với tiểu muội cũng có chút quan hệ mờ ám. Nhưng hắn không cần quan tâm. Vừa nghĩ tới được đoàn tụ với tiểu muội có đủ những bí thuật trên giường, hắn liền không kìm nổi suy nghĩ miên man bất định.

Lửa lòng ngùn ngụt, hắn vội vàng đi vào căn lầu phía sau núi, đẩy cửa phòng, lập tức một thân thể mềm mại tỏa hương thơm thoang thoảng rơi vào lòng hắn.

Vương Lâm bay nhanh như tên bắn, xa xa đã thấy môn phái tọa lạc trên một đỉnh núi, thấy phía trên địa điện đề ba chữ : Thiên Đạo Môn.

Vương Lâm gần như không dừng lại, tiếp tục vọt đi lên. Bỗng nhiên trên đỉnh núi lóe lên một quầng sáng, đại trận phòng ngự mở ra. Vương Lâm cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, vỗ túi trữ vật, Cấm Phiên lập tức xuất hiện ở trong tay, phất lên một cái, hơn mười đạo cấm khí lóe lên, nhắm phía quầng sáng ầm ầm phóng tới.

Ngay lập tức, quầng sáng ầm ầm vỡ vụn, cùng lúc đó toàn bộ núi non Thiên Đạo Môn chấn động, đá vụn rơi vô số, bụi cuốn lên từng đợt.

Gần như trong nháy mắt, Nguyên Anh Kỳ thủy tổ của Thiên Đạo Môn đang bế quan lập tức bay ra, vẻ mặt kinh hãi nhìn lên không trung.

Văn thú dưới chân Vương Lâm, dường như cảm nhận được sát khí của chủ nhân, kêu lên một tiếng rồi bỗng nhiên lao xuống. Nguyên Anh Kỳ tu sĩ âm thầm kêu khổ, đang định xuất ra pháp bảo cùng quyết một trận sinh tử. Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức giống như thiên uy trùm lên toàn bộ Thiên Đạo Môn.

- Tại hạ cùng với con cháu Đằng gia là ân oán riêng tư, người nào cản đường, chết!

Bên trong thanh âm này, Vương Lâm dĩ nhiên đã gia nhập một tia thần thức, thanh âm này chậm rãi truyền trong không trung, càng đi xuống, thanh âm càng lớn, sau cùng giống như kinh thiên động địa, vang dội khắp nơi. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ miệng thổ máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Cùng lúc đó, thân thể Vương Lâm từ Văn thú nhảy xuống, thần thức đảo qua, lập tức ánh mắt nhìn chằm chằm vào một đệ tử của Thiên Đạo Môn trên quảng trường đại điện. Người này tuổi còn trẻ, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Vương Lâm khóe mắt lộ ra một nét cười khát máu, tay phải vung lên, người kia không tự chủ được lập tức bay lên từ mặt đất, rơi vào trong tay của Vương Lâm. Người này hai tay nắm chặt cổ, vừa giãy giụa vừa cố nghĩ phải nói cái gì đó, nhưng đáng tiếc, hắn không nên mang họ Đằng!

Vương Lâm tay phải sờ một cái, chỉ nghe rắc rắc vài tiếng, người thanh niên kia lập tức hai mắt trợn tròn, khí tuyệt thân vong. Cùng lúc đó tay trái Vương Lâm nhoáng lên một cái, trong tay hiện ra một cây hồn kỳ. Hồn phách người này lập tức từ huyệt Thiên Linh bay ra, rơi vào bên trong hồn kỳ.

Vương Lâm ném đem thân thể người này về phía sau, lập tức từ trong túi trữ vật bay ra một sợi gân dao long thật dài trói chặt thi thể người này lại, đầu kia được ngậm bởi cái miệng lớn của Văn thú.

Vương Lâm làm tất cả những việc này sạch sẽ lưu loát trước mặt bao nhiêu người của Thiên Đạo Môn, không có một chút nương tình. Sau khi giết một người, thân hình hắn nhoáng lên, nhảy vào đại điện. Chỉ thấy một thanh niên vẻ mặt bi phẫn, nắm chặt bàn tay, hắn chỉ còn có thể nắm như vậy, vĩnh viễn không còn cơ hội buông ra nữa.

Bởi vì, hắn họ Đằng.

Vương Lâm tay phải vỗ vào huyệt Thiên Linh của người này. Một chưởng này đã làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn vỡ vụn, hồn phách bị hút vào trong hồn kỳ. Vương Lâm trong mắt không có một chút thương hại, bỗng nhiên thân mình khẽ động. Lần này dĩ nhiên là Nguyên Anh thủy tổ của Thiên Đạo Tông.

Lão già mặt đỏ thân mình chợt lóe lên, xuất hiện ở trước Vương Lâm với vẻ kinh hãi, nhưng vẫn quát:

- Đạo hữu, xin dừng tay, chuyện gì cũng nên từ từ nói!

Vương Lâm cũng chỉ liếc mắt một cái, Cực Cảnh thần thức khẽ động, thân mình chợt lóe lên, Lão già mặt đỏ kia hai mắt lộ ra một tia sáng màu xám, lập tức bị thần thức phá nát. Vương Lâm lướt qua trong nháy mắt, vỗ nhẹ một cái, cả người và Nguyên Anh đều vỡ tan, máu thịt rơi đầy đất.

- Người ngăn cản với người của Đằng gia cùng một tội!

Một thanh âm giá lạnh như băng giữa trời đông từ miệng của Vương Lâm truyền ra.

Vài tu sĩ Nguyên Anh bốn xung quanh lập tức trong lòng khiếp đảm, bước chân ngừng hẳn, không dám tiến nửa bước.

Thân hình Vương Lâm rời khỏi đại điện, theo lầu các của Thiên Đạo Môn mà bay đi. Đám Nguyên Anh tu sĩ do dự một chút, một người liền xuất ra một ngọc giản, sau đó đưa thần niệm vào. Ngọc giản này chợt lóe lên, nhanh chóng bay về hướng xa xa, biến mất không còn thấy nữa.

Tiếp sau, đám người Nguyên Anh tu sĩ ta nhìn người, người nhìn ta, răng nghiến chặt, theo sát phía sau Vương Lâm. Bọn họ tuy không dám ngăn cản, nhưng nếu là đuổi theo cũng không có dũng khí thì thật sự là bất kính với Nguyên Anh thủy tổ.

Một nữ tử diện mạo mười phần xinh đẹp, lúc này vẻ mặt kinh hoảng đang hướng về đan phòng của Thiên Đạo Môn bay đi. Nàng không muốn chết.

Chỉ có điều, tốc độ của Vương Lâm thì nàng khó có thể so sánh. Gần như nàng vừa mới đi vào đan phòng, trong nháy mắt Vương Lâm hiện thân, tay phải vung lên, nàng không tự chủ được lập tức bay về phía sau. Nàng rơi vào trong tay Vương Lâm, tiếng kêu đầy sợ hãi.

Ánh mắt nàng lộ vẻ sợ hãi, nàng không muốn chết, nhưng, nàng mang họ Đằng.

Vương Lâm bóp nát xương cổ nàng này không thương tiếc. Sau khi thu hồn phách xong, Vương Lâm đem thi thể ném về phía sau, lập tức vung sợi gân giao long quấn lấy. Lúc này phía trên sợi gân giao long dĩ nhiên đã trói lấy ba thi thể.

---o0o---

Vương Lâm không hề dừng bước. Trong thần thức còn lại bốn người, trừ hai người đang ở phía sau núi ra thì còn hai người đang vội vã phi hành. Một người trong đó không ngờ lại đang bay ra khỏi Thiên Đạo Môn.

Đôi mắt Vương Lâm lạnh như băng, thân hình khẽ động, sau khi xuất hiện đã ở bên ngoài Thiên Đạo Môn. Chỉ thấy một thanh niên áo đen vẻ mặt hoảng sợ đang bỏ chạy, thi thoảng lại quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ có điều hắn không còn cơ hội quay đầu lại nữa, bởi vì, hắn họ Đằng.

Vương Lâm đưa tay khẽ chỉ vào ngực người này, thân thể hắn lập tức chấn động, vong mạng tức thì. Sau khi thu hồn phách, Vương Lâm lại hướng mục tiêu kế tiếp bay đi.

Phía sau vài tên Nguyên Anh tu sĩ nhanh chóng đuổi theo hắn, trong lòng càng thêm hoảng sợ, đều âm thầm nghĩ, Đằng gia, khi nào đã đắc tội với một tên sát tinh như vậy?

Người này dĩ nhiên bản lĩnh phi thường, hạ sát Nguyên Anh tu sĩ không cần tốn nhiều sức. Nhưng người này lại không tìm Đằng Hóa Nguyên gây phiền toái mà lại đi tìm giết đám con cháu, hiển nhiên với Đằng gia có thâm cừu đại hận, có ý định tiêu diệt toàn tộc Đằng gia.

Đám Nguyên Anh tu sĩ này trong tròng không khỏi rùng mình vài cái, bước chân không khỏi chậm lại.

Vương Lâm trong mắt vẫn lạnh như băng, một tia sát khí từ cơ thể hắn chậm rãi tràn ra. Hắn khóe miệng cười âm thầm, tập trung vào người thứ năm! Người này so với những người kia là cao tuổi nhất, dĩ nhiên tóc trắng xóa, bản lĩnh cũng không thật sự cao, chỉ mới vượt qua Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi.

Hắn lúc này trên mặt không lộ vẻ gì là kinh hoảng hay bi phẫn, mà lộ vẻ ngưng trọng bay nhanh mà đi, ở giữa không trung, liên tục xuất ra những miếng ngọc giản, lưu lại thần niệm sau đó phóng chúng đi.

Nhưng vận mệnh hắn dĩ nhiên đã sớm định, bởi vì, hắn họ Đằng!

Thấy Vương Lâm xuất hiện phía trước, người này lập tức ngừng bay, nhìn Vương Lâm trầm giọng nói :

- Tiền bối cùng Đằng gia ta rốt cuộc có mối thù truyền kiếp, việc này tất nhiên có điều ngộ…

Vương Lâm không nói một lời, không đợi người này nói chuyện, tay phải liền vung lên, từ túi trữ vật bay ra một phi kiếm màu đen, nháy mắt đã đâm vào ngực người này. Người này toàn thân đen kịt, khí tuyệt thân vong.

Thu hồn, trói xác, thân thể Vương Lâm chợt lóe lên, hướng về phía sau núi bay đi.

Đằng Huyền và Đằng U mỗi lần hoan hảo đều mở trận pháp ở lầu các phía sau núi, ẩn giấu hết thảy hơi thở, tuy đồng thời cũng không thể biết được những sự tình bên ngoài, nhưng về mặt an toàn thì có thể đạt đến mức tận cùng.

Dù sao hắn cùng Đằng U cũng là huynh muội, nếu sự tình này bị người khác phát hiện, hắn chắc chắn thân bại danh liệt. Tuy Đằng U hoan hảo với nhiều người, trong đó cũng không ít người của Đằng gia, nhưng loại chuyện này, mọi người cũng chỉ biết rõ trong lòng, không đi nói ra ngoài mà, nhưng nếu bị người bắt gặp trên giường thì lại là chuyện khác.

Vì vậy, hết thảy sự tình bên ngoài hắn đều không biết, trước mắt là Đằng U dung nhan xinh đẹp làm hắn mê mệt toàn thân.

Sau vài tiếng gầm nhẹ, Đằng Huyền điên cuồng xông tới “tấn công” Đằng U, như muốn đem Đằng U xé rách thành từng mảnh. Về phần Đằng U lập tức thi triển bí thuật Hợp Hoan tông, hai người gần như cùng đạt tới cực hạn của nhục dục.

Không thể không nói so với năm người kia, Đằng Huyền và Đằng U là may mắn hơn cả. Hai người này tuy đều không đáng phải chết, nhưng tối thiểu cũng đã được hưởng thụ nhục dục trước khi vong mạng.

Đằng Huyền hít sâu mấy hơi, bò lên trên người Đằng U. Nhưng lập tức hắn phát hiện có điều không ổn, vừa quay đầu lại, đã thấy trong phòng có thêm một người.

Hắn trong lòng chấn động, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ánh mắt người kia chợt lóe lên, đây là hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy trên đời.

Về phần Đằng U, mở đôi mắt xinh đẹp, nhìn ra phía trước, thấy đầu Đằng Huyền đã rơi xuống đất, nàng ngẩn người lập tức sợ hãi kêu lên. Chỉ có điều, tiếng kêu này cũng chỉ như tiếng rên rỉ êm tai, đồng thời đây cũng là thanh âm cuối cùng nàng có thể phát ra.

Bọn họ, nhất định phải chết, bởi vì, hai huynh muội họ mang họ Đằng.

Giết hai người, lấy hồn phách, Vương Lâm bước ra ngoài. Bên ngoài lầu các, đám người Nguyên Anh thủy tổ của Thiên Đạo Môn đều trầm mặc không nói. Vương Lâm liếc nhìn họ một cái rồi thân mình bay lên trời, bước lên Văn thú. Sợi gân giao long trong miệng Văn thú trói bảy cái xác người.

Vương Lâm không chút dừng lại, cưỡi Văn thú nhanh chóng rời khỏi Thiên Đạo Môn. Bảy thi thể bị trói trong sợi gân giao long như một cái đuôi Khổng Tước, tỏa ra một luồng máu tanh diễm lệ giữa không trung.

Mãi cho đến khi hình dáng Vương Lâm biến mất phía chân trời, đám Nguyên Anh thủy tổ mới thở phào một hơi, ai nấy mồ hôi ướt đẫm, một người hạ giọng nói:

- Đằng gia chắc hết rồi…

- Không chỉ Đằng gia, Triệu quốc lúc này cũng chỉ sợ cũng bị đảo loạn…

Một người khác thì thào nói. Sau đó, hắn thở sâu, ngơ ngẩn hướng về phía Thiên Đạo Môn chưởng giáo trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, gọi tất cả các đệ tử bên ngoài, phàm là có liên quan đến Đằng gia, đều lập tức cắt đứt. Đệ tử trong và ngoài môn phái nếu kết thành phu thê với con gái Đằng gia lập tức đoạn tuyệt quan hệ, đuổi khỏi sư môn, từ nay về sau hết thảy sự tình của Đằng gia, Thiên Đạo Môn không có chút liên hệ nào.

Giết bảy người Đằng gia, ánh mắt Vương Lâm thủy chung lạnh như băng. Việc đi diệt tộc, tất cần phải có tâm trí kiên định, nếu có một chút động tâm, quyết không thể quyết đoán ra tay. Hơn nữa chuyện diệt tộc này, không phải người nào cũng có quyết tâm làm được.

Mục tiêu Vương Lâm kế tiếp là một môn phái ở cách nơi đây mấy vạn dặm. Ở đó, con cháu Đằng gia rất đông đúc, tổng cộng có chín mươi ba người.

Vương Lâm không vội, hắn phải chậm rãi mà giết, khiến Đằng Hóa Nguyên giãy giụa bi thống trong nỗi đau người trong tộc chết đi mà không có cách nào cứu được. Hắn muốn Đằng Hóa Nguyên phải tê liệt tâm can, muốn mổ ngực móc tim để không còn cảm giác gì nữa.

Vô Phong Cốc, vốn là do một thành viên của liên minh ma đạo ở Triệu quốc sáng lập từ bốn trăm năm trước, nhưng bốn trăm năm phát triển, không những không thể khuếch trương hưng thịnh mà ngược lại ngày một xuống dốc.

Các cao thủ phái này, trải qua nhiều đời đều không thể đột phá, sống hết tuổi thọ, không ai có thể thoát khỏi thiên đạo luân hồi.

Điều này khiến cho thực lực của cả một đại phái từ từ sa sút. Hơn nữa, Huyền Đạo Tông xuất hiện, thế lực hùng mạnh, cuối cùng khiến cho Phong Cốc bị chia làm hai, so với năm đó thua kém rất nhiều.

Vô Phong Cốc suy vong, khiến cho Đằng gia lão tổ Đằng Hóa Nguyên nổi lên dã tâm. Mấy trăm năm nay, hắn lần lượt đưa tộc nhân vào Vô Phong Cốc. Mặc dù Vô Phong Cốc cũng nhìn ra dã tâm của Đằng Hóa Nguyên, nhưng vì Đằng gia lão tổ bản lãnh phi thường, nên chỉ có thể dần dần chấp nhận hiện tượng này.

Phải biết rằng Đằng Hóa Nguyên vốn là khách khanh trưởng lão của Vô Phong Cốc, vì thế những môn phái khác cũng không nói gì. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Vô Phong Cốc.

Cho tới giờ, trong Vô Phong Cốc, con cháu Đằng gia có tới chín mươi ba người, trong đó tuyệt đại bộ phận đều đã ở những địa vị nhất định trong môn phái. Thậm chí, còn có ba người có thân phận cao, trong đó người hiển hách nhất là ngũ đại đệ tử Đằng Cao, hắn dĩ nhiên được chọn cho vị trí trưởng môn đời tiếp theo.

Vô Phong Cốc trừ Đằng Hóa Nguyên ra, còn có hai vị Nguyên Anh Kỳ thủy tổ. Đối với hiện tượng này, họ cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ. Thấy Đằng Hóa Nguyên hống hách, bọn họ chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy, cả ngày bế quan tiềm tu, kỳ vọng lúc còn sống có thể đột phá Nguyên Anh sơ kỳ, đạt tới trung kỳ, nhờ đó, tuổi thọ cũng sẽ được gia tăng một ít.

Hơn nữa, người của Đằng gia hàng năm đều dâng tặng một ít linh thảo, vì vậy, hai Nguyên Anh thủy tổ này càng không để ý gì tới hành vi của Đằng gia ở Vô Phong Cốc. Hơn nữa, dù có ý muốn can thiệp, họ cũng không đủ thực lực để đối đầu với Đằng Hóa Nguyên.

Có thể nói, Vô Phong Cốc gần như trở thành tông phái riêng của Đằng gia.

Hiện tượng này khi mới bắt đầu thường có một vài người phản đối, hơn nữa trong Vô Phong Cốc lời nói và hành động phản đối cũng không hề ít. Nhưng trải qua mấy trăm năm dung hòa, đến bây giờ mới thôi, trong Vô Phong Cốc đã không còn lời nói bất hòa nào nữa. Thậm chí đệ tử trong phái cũng nhận thức được sự thật là Đằng gia đã trở thành chủ nhân của Vô Phong Cốc.

Dù sao, thời gian mấy trăm năm cũng có thể thay đổi hết thảy. Thậm chí tuyệt đại bộ phận đệ tử của Vô Phong Cốc mới được thu nhận gần đây cũng là từ cách đây một trăm năm.

Vương Lâm cưỡi trên Văn thú, thần thức dĩ nhiên tập trung vào Vô Phong Cốc này. Hắn bay rất nhanh, phía sau kéo theo một chiếc giao long cân (1) buộc bảy thi thể bị gió thổi tới tấp.

(1): gân giao long, ai xem Na Tra là biết rõ thứ này.

Sát khí ngập trời, Vương Lâm đi tới bên ngoài sơn môn của Vô Phong Cốc.

Vô Phong Cốc tuy là danh cốc nhưng không phải là một khe núi, nới này là một dãy núi có chút nổi danh ở Triệu quốc tên gọi Ngũ Tiên Sơn, liền với nhau như là một bàn tay khổng lồ từ mặt đất vươn lên tạo nên một ngọn núi có hình dạng kỳ quái.

Vô Phong Cốc chính là tọa lạc trên ngọn núi này. Tông này chia làm năm đỉnh. Ngoài đỉnh chính ở giữa còn có bốn đỉnh phụ là chỗ của các phân tông.

Nhiều năm trước khi Vô Phong Cốc còn hưng thịnh, toàn bộ năm đỉnh núi này đều được gắn pháp lực linh quang. Bên trong tu sĩ lên tới mấy ngàn người, có thể nói là bá chủ một phương.

Nhưng hiện giờ, Ngũ Tiên Sơn này điêu linh xuống dốc, đừng nói đến pháp lực linh quang mà môn hạ đệ tử cũng không đến một ngàn. Trong số này, đại bộ phận là chưa Ngưng Khí hoặc là Ngưng Khí Kỳ tầng thấp.

Vương Lâm cưỡi Văn thú, lúc đi vào trong núi dĩ nhiên có người phát giác. Chỉ thấy một quầng sáng màu xanh xuất hiện phía trên núi, Vương Lâm đã bị đẩy trở ra bên ngoài. Cùng lúc đó, một luồng sát khí từ năm ngọn núi phát ra. Chỉ thấy năm nam tử mặc áo trắng chia nhau đứng trên

năm đỉnh núi, mỗi người trong tay đều bắt ấn, trên đỉnh đầu treo lần lượt thanh, hồng, tử, hoàng, bạch năm thanh phi kiếm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 236: Chém nghìn người (1+2).

Từng trận linh lực vô biên từ trong đỉnh núi nhập vào cơ thể năm người, sau khi tiến hành một loạt biến hóa, truyền vào bên trong phi kiếm, phát tán ra một luồng kiếm khí vô cùng mãnh liệt.

Vương Lâm khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, năm người này đều là người của Đằng gia, hiển nhiên người ở đây đã nhận được tin tức, nói như vậy là do lão già người của Đằng gia ở Thiên Đạo Môn đã gửi ngọc giản đi .

Việc này cũng không thể tránh, Vương Lâm cũng không tìm cách tránh, nếu không nói với bản lãnh của lão già kia, Vương Lâm hoàn toàn có khả năng ngăn lão ném ngọc giản trước khi thắt cổ.

Vương Lâm muốn kết quả xảy ra như vậy. Hắn muốn cả Triệu quốc đều biết hắn muốn tiêu diệt toàn bộ Đằng gia để báo thù, không phải là một sự việc kỳ dị mà là một việc kinh thiên động địa, oanh oanh liệt liệt. Hiện giờ, Vương Lâm có tư cách này.

Năm người họ Đằng kia, trong lòng đều rất u ám. Bọn họ cũng là vừa mới được Đằng Cao truyền lệnh có cường địch tấn công, mở ra hộ sơn đại trận. Nhưng lúc này đại trận tuy đã mở ra, nhưng năm người chẳng những không có một chút cảm giác thả lỏng nào, ngược lại từ trong lòng lại như gặp phải một trận lôi đình.

Bởi vì bọn họ đã trông thấy đằng sau thanh niên đầu bạc kia là bảy thi thể bị trói bởi giao long cân.

Vương Lâm không hề dừng lại, gần như khi hộ sơn đại trận vừa mở ra, trong nháy mắt hắn vỗ túi trữ vật, một cái vỏ kiếm có vẻ cổ kính lập tức rơi vào tay, ánh mắt hắn lộ ra vẻ vô tình lạnh như băng.

Nếu Vô Phong Cốc lấy kiếm khí nghênh địch thì phải làm cho họ trải nghiệm thế nào mới được gọi là kiếm khí.

Vương Lâm tay phải vừa lật đã xuất ra một đạo phi kiếm. Trong túi trữ vật này, phần nhiều là những pháp bảo cấp thấp, dù sao bốn trăm năm tích lũy, số lượng cũng không phải là nhỏ

Đem phi kiếm nhanh chóng đút vào vỏ, khi đút vào đến bốn phần năm, bỗng nhiên bên trong xuất hiện một lực cản mạnh mẽ.

Lúc này, phía trên năm đỉnh núi, năm người đều khẽ quát một tiếng, phi kiếm trên đỉnh đầu phát ra năm đạo kiếm minh phóng lên cao. Bỗng nhiên vào giờ khắc này lại xuất hiện luồng kiếm khí ngũ sắc, dường như làm cho thiên địa biến sắc, trên trời tiêu tan không còn một đám mây. Năm đạo kiếm khí giống như năm con giao long gào thét vang trời, giận dữ hướng về Vương Lâm mà đánh tới.

Vương Lâm nắm vỏ kiếm, hắn có thể cảm giác được kiếm trong vỏ sát khí giao tạp với kiếm khí dĩ nhiên đã đạt đến cực hạn. Gần như trong chớp mắt, hắn buông tay nắm phi kiếm ra, một luồng kiếm khí so với năm đạo kiếm khí kia còn lớn hơn gấp mấy lần, khí tức ngập trời từ bên trong vỏ kiếm ầm ầm phóng ra.

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ lẫn với sát khí nồng đậm, giống như một thượng cổ thần long xuất hiện. Năm đạo kiếm khí do năm người Đằng gia thi triển ra so với luồng kiếm khí này trông giống như trẻ mới sinh so với đại hán cường tráng, chênh lệch vô cùng, liền bị kiếm khí từ trong vỏ kiếm ầm ầm cắn nát, nuốt chửng.

Tiếp đó, thanh kiếm trong tay Vương Lâm vung lên, thanh kiếm dày thô hóa thành kiếm khí như thượng cổ thần long, hướng xuống mặt đất dưới Ngũ Tiên Sơn, miệng ngoác ra dữ tợn, gầm thét mà đánh xuống.

Mặt đất ầm ầm chấn động, bốc lên từng trận bụi đất, chỉ thấy hộ sơn đại trận của Vô Phong Cốc lập tức bị phá nát, đồng thời hai trong năm tòa của Ngũ Tiên Sơn rầm rầm sụp đổ.

Về phần đám người Đằng gia kiểm soát đại trận, hiển nhiên không thể chịu nổi lực đạo khổng lồ này, trong nháy mắt thân thể nổ tung. Nhưng Vương Lâm tay phải vung lên, thân thể bọn họ được bảo toàn bị giao long cân trói lại, đung đưa phía sau Vương Lâm.

Cùng lúc đó, thân mình Vương Lâm chợt lóe lên, từ trên Văn thú hạ xuống, hướng về Vô Phong Cốc, tập trung thần thức tìm kiếm, quyết hạ sát từng người một.

- Hôm nay tại hạ cùng với Đằng gia có mối thù riêng, ai ngăn trở, giết!

Một thanh âm vô tình lạnh như băng chậm rãi truyền khắp toàn bộ Vô Phong Cốc, toàn bộ Ngũ Tiên Sơn. Lúc này, phàm nhân nghe được những lời này trong lòng đều cảm thấy vô cùng ớn lạnh.

Chỉ thấy gần trăm tu sĩ từ trong Ngũ Tiên Sơn đột nhiên lao ra, phát ra một đám kiếm quang, mỗi người đều nhằm bốn phương tám hướng cố bay với tốc độ nhanh nhất, hốt hoảng bỏ chạy.

Những người này, không hề ngoại lệ, đều là người của Đằng gia.

Vương Lâm mắt càng thêm lạnh như băng, hai tay bấm quyết, xuất ra từng đạo cấm chế, thuận tay phóng ra bốn phía. Lập tức trong phạm vi ngàn dặm giống như bị một cái chén lớn úp xuống bao phủ, mọi người đều không thể ra ngoài.

Một thanh niên tu sĩ, hốt hoảng không dám phản kích, cấp tốc mà chạy. Nhưng hắn chưa chạy được xa liền bị một bàn tay lớn vô hình bóp chặt thân người, lập tức từng trận tiếng kêu vang lên, xương cốt toàn thân hắn vỡ nát, khí tuyệt thân vong. Ánh mắt hắn lộ vẻ bất cam mãnh liệt, nhưng có điều hắn phải chết, bởi vì, hắn họ Đằng!

Hai tu sĩ một nam một nữ, họ đều là người của Đằng gia, hai người lúc này đang vô cùng hoảng sợ bỏ chạy trối chết, nhưng một đạo phi kiếm màu đen trong nháy mắt đã đâm vào ngực hai người. Thân thể bọn họ lập tức chuyển sang đen kịt, hồn phách bị bắt, thi thể bị trói bởi giao long cân.

Vương Lâm trong lòng không có chút thương hại, hắn mỗi lần giết một người, trong đầu liền bất giác hiện lên hình ảnh mẫu thân năm đó gương mặt hiền từ, còn phụ thân vẻ mặt nghiêm nghị nhưng ánh mắt vô cùng kỳ vọng. Tất cả chuyện này đều do Đằng Hóa Nguyên gây ra, việc đã rồi không thể quay lại.

Năm đó bị Đằng Hóa Nguyên làm cho thân thể phải tự bạo, suýt nữa bỏ mình. Bốn trăm năm bỏ trốn, trải qua bao lần sinh tử tồn vong, chính hắn

cũng vô số lần gào thét trong thù hận, quyết tâm thề sống chết tiêu diệt toàn bộ Đằng gia.

Truy cứu nguyên nhân sự tình, Vương Lâm và việc này vốn không có nửa điểm quan hệ. Năm đó hắn cùng với Trương Hổ ở Đằng gia thành lẽ ra không gặp phải chuyện gì, nhưng bởi bạn bè Đằng Lệ đưa đến cho hắn một ngọc giản truyền âm nên hai người mới vô tình bị đuổi giết.

Trương Hổ năm đó mất tích, sống chết không biết thế nào, về phần Vương Lâm bị Đằng Lệ truy kích không ngừng, giống như từng có một mối thâm cừu đại hận vậy.

Truy sát kiểu này không khác gì cá lớn nuốt cá bé. Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đuổi giết một thiếu niên mới nhập môn chỉ mới đạt Ngưng Khí kỳ, vậy mà loại chuyện này có ai tới ngăn cản?

Đằng Lệ kia thấy Vương Lâm nắm được nhiều pháp bảo, liền tâm nảy lòng tham, suýt đưa Vương Lâm vào chỗ chết, loại chuyện này có ai tới ngăn cản?

Ở bụi rậm trong rừng, Vương Lâm dựa thế tự bảo vệ mình, linh lực Đằng Lệ hao tổn nghiêm trọng, chẳng lẽ không giết hắn? Không nên đoạt lấy

Trúc Cơ khiến cho bản lãnh chính mình tăng thêm một bậc?

Hắn chẳng lẽ nên hèn mọn quỳ xuống khẩn cầu xin tha cho chính mình, và dâng ra hạt chậu thiên nghịch, dâng ra phi kiếm, vỏ kiếm, thậm chí còn hiến dâng cả sinh mạng bản thân?

Việc này, không ai ngăn cản, nhưng khi Vương Lâm đoạt lấy Trúc Cơ thì tiên tổ Đằng Hóa Nguyên lại cưỡng ép ngăn cản. Chẳng trên lẽ thế gian này chỉ có người khác giết hắn chứ hắn vĩnh viễn không thể hạ sát được người khác hay sao?

Vương Lâm không cam lòng, cho nên hắn không để ý đến yêu cầu ngang ngược của Đằng Hóa Nguyên, mà ra tay giết chết Đằng Lệ, cướp lấy Trúc Cơ. Tất cả những việc này là do Đằng Lệ tự chuốc lấy.

Nhưng điều Vương Lâm không hề nghĩ tới, đó là Đằng Hóa Nguyên, một Nguyên Anh tu sỹ, không ngờ lại hạ sát phàm nhân, làm việc hung ác trời tru đất diệt!

Tu Chân Giới từ xưa có quy củ, người tu chân không được lạm sát phàm nhân. Một khi điều này xảy ra, tất cả các tu sĩ cần toàn lực tiêu diệt người này. Nhưng… Đằng Hóa Nguyên giết chết cả nhà Vương Lâm, tại sao không có lấy một tu sĩ nhảy ra nói một câu công bằng?

Không có!

Không có!

Không có!

Một người cũng không có!

Tất cả chuyện này là vì sao? Bởi vì Đằng Hóa Nguyên đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, nắm trong tay cả một tu chân gia tộc hùng mạnh, dĩ nhiên trở thành bá chủ một phương.

Không ai sẽ vì một gia tộc phàm nhân, vì một đệ tử Trúc Cơ kỳ lại đi đắc tội với Đằng Hóa Nguyên. Trong mắt bọn họ, chuyện này chỉ gần như một trò khôi hài.

Trong mắt Đằng Hóa Nguyên, Vương Lâm chẳng qua chỉ là một con kiến, ta có thể giết ngươi, nhưng ngươi không thể giết con cháu ta, nếu ngươi giết con cháu ta, ta sẽ giết cả nhà ngươi.

Một khi đã như vậy, Vương Lâm giờ đây quyết thực hiện phương thức đồ sát, nhất nhất giết toàn tộc Đằng gia. Hắn không hề sai!

Tuy rằng tàn nhẫn, tuy rằng khát máu, nhưng nhớ tới gương mặt hiền từ của cha mẹ, nhớ tới bốn trăm năm vào sinh ra tử, hắn lập tức sát khí ngập trời. Nếu không giết thì hắn sẽ thẹn với cha mẹ, nếu không giết hắn sẽ là đứa con bất hiếu, nếu không giết, hắn sẽ không xứng được gọi là người!!!!

Là chính cũng tốt, là ma cũng được, từ lúc xác thịt của Vương Lâm tiêu tán, hắn dĩ nhiên đã nhìn thấu hết thảy.

Phạm vi ngàn dặm quanh Vô Phong Cốc đã trở thành một chốn Tu La địa ngục. Từng người của Đằng gia chết, hồn phách bị bắt nhập vào trong hồn kỳ, thi thể bị trói phía trên giao long cân.

Mặt đất dần dần ánh lên một chút sắc đỏ, loại sắc đỏ này không quá đậm để chảy thành sông, suy cho cùng cũng chỉ có trăm người,

nhưng cũng đủ để cho người ta lâm vào cảnh tức khí điên cuồng.

Sau một nén nhang, Vương Lâm từ trong phạm vi ngàn dặm bay ra, trong tay xách một đầu người, người này đúng là người của Đằng gia có địa vị cao nhất ở Vô Phong Cốc – Đằng Cao.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, chỉ có điều, tất cả những việc này, bởi vì hắn họ Đằng, nên không thể tránh khỏi.

Ở phía sau Vương Lâm, phía cuối của giao long cân, dĩ nhiên là một trăm thi thể bị trói xuyên suốt.

Thi thể và đầu người theo Vương Lâm phi hành chậm rãi tản ra bày thành hình quạt. Bất kể là ai trông thấy cảnh này, đều không khỏi chấn động tâm can.

Sau khi trận giết chóc này qua đi, từ trong Vô Phong Cốc xuất hiện hai lão già. Hai người này chính là hai Nguyên Anh thủy tổ còn lại của Vô Phong Cốc, bọn họ chẳng những không lộ ra một chút phẫn nộ, ngược lại còn có vẻ vui mừng hả hê. Trong đó một người nhẹ giọng nói :

- Đằng gia lần này hết rồi!

Người kia gật đầu, cười nói :

- Đúng vậy, người này bản lãnh thông thiên, đích thị là một nhân vật lớn của ma đạo trong tu chân quốc cấp cao. Hắn làm việc này, chắc chắn là muốn tiêu diệt Đằng gia, không biết Phác Nam Tử ra tay thì người này liệu có chống nổi không. Nếu mà chống không nổi thì chúng ta cũng chẳng bị ảnh hưởng gì.

- Sư đệ, ta nhìn người này thủy chung có cảm giác rất quen, nhưng suy nghĩ hồi lâu mà không nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào.

- A? Sư huynh, ta còn tưởng rằng chỉ có ta mới có cảm giác này, không ngờ ngươi cũng đồng cảm, người này, tất nhiên chúng ta đã gặp qua!

Hai người suy nghĩ hồi lâu, thủy chung không thể nhớ nổi người này là ai. Bọn họ đã sớm quên, năm đó ở ngoài cốc, thiếu niên kia lấy tu vi Trúc Cơ kỳ, bị Đằng Hóa Nguyên sau một trận chiến làm cho thân thể bị tiêu tán…….

---o0o---

Vương Lâm cưỡi Văn thú phi hành một mạch. Ánh mắt hắn vẫn lạnh như băng. Lúc này đây, mục tiêu là một sơn trang trong ngoài tổng cộng tám ngàn dặm, Đằng gia ở đây có một trăm bảy mươi tư người.

Đằng gia thành.

Đằng Hóa Nguyên vẻ mặt âm trầm ngồi trong đại sảnh nhà thờ tổ ở Đằng gia thành. Trong tay hắn nắm một ngọc giản, có ba người quỳ trước mặt hắn.

Trong đại sảnh trừ ba người đang quỳ, còn có mười mấy người chia ra đứng hai bên tả hữu, trong lúc này đều cúi đầu không nói, trong mắt lộ vẻ kinh sợ.

- Trong vòng bốn ngày đã giết của Đằng gia ta chín trăm sáu mươi mốt nhân mạng, giỏi, giỏi, giỏi!!

Đằng Hóa Nguyên cười rộ lên, hai mắt càng thêm lạnh như băng. Hắn vung tay ném ngọc giản cho một người đang quỳ trên mặt đất, âm trầm nói :

- Tấn nhi, nói! Đem tất cả tin tức người thu được nói ra!

Quỳ trên mặt đất là một thanh niên mặt trắng như ngọc. Người này vẻ mặt âm trầm, tiếp nhân ngọc giản, đưa lên trán nhìn một chút, thanh sắc vẫn không có nửa chút thay đổi, chậm rãi nói :

- Bốn ngày trước, người này xuất hiện ở Thiên Đạo Môn, giết chết bảy người của Đằng gia ta rồi bỏ đi.

Cùng ngày đó, người này xuất hiện ở Vô Phong Cốc, lấy một pháp bảo hình vỏ kiếm đánh tan hộ sơn đại trận, phá hủy hai đỉnh núi, dựng lên

một phong giới ngàn dặm, giết chết toàn bộ chín mươi ba người của Đằng gia.

Ba ngày trước, người này xuất hiện ở Đằng gia ngoại trang, toàn bộ một trăm bảy mươi tư người thuộc một chi của Đằng gia bị giết không còn một người.

Cùng ngày, người xuất hiện ở Thiên Âm Thành, một trăm lẻ bốn người thuộc chi nhánh của Đằng gia tách ra từ hai trăm năm trước cũng bị giết sạch.

Hai ngày trước, toàn bộ chi thứ của Đằng gia sống tại kinh thành hai trăm mười một người, sau một nén nhang, cũng lần lượt bỏ mình.

Cùng ngày, hai mươi bảy người của Đằng gia ta trong Nguyên Khuê phái, cũng bị giết sạch.

Ngày hôm qua, người trong tộc được phái đi tu luyện ở Tịch Diệt Tông tháng trước tổng cộng ba trăm bốn mươi lăm người, toàn bộ bị giết, máu chảy thành sông.

Cùng với lời người này nói, trong đại sảnh truyền đến từng trận tiếng hít thở dồn dập, đám người này chính là đại biểu cho tính mạng của con cháu Đằng gia.

Đằng Hóa Nguyên nắm chặt tay, thở sâu, chậm rãi nói :

- Đã điều tra ra thân phận của người này chưa?

Người trẻ tuổi kia sắc mặt vẫn lạnh lùng, lắc đầu nói :

- Vẫn chưa điều tra ra, những người Đằng gia ta gặp qua người này đều đã tử vong. Về phần đệ tử của các phái, bọn họ đã được lệnh không được phép nói chuyện. Vãn bối cũng đã hết sức vất vả mới miễn cưỡng tìm được một bức họa đồ, mời lão tổ xem.

Nói xong, hắn vỗ túi trữ vật lấy ra một cuốn tranh, chậm rãi mở ra trước mặt Đằng Hóa Nguyên. Chỉ thấy bên trong phác họa một người, nét vẽ có phần đơn giản.

Người này cả đầu tóc bạc, mi tâm có một tinh điểm, toàn bộ khuôn mặt mang một khối sát khí hung mãnh, dưới chân cưỡi một con yêu thú kỳ dị, vẻ mặt dữ tợn. Yêu thú này có một đặc điểm rõ rệt nhất, đó là nó có một cái miệng rất dài.

Yêu thú bên trong miệng ngậm một sợi dây thừng kéo dài ra phía sau.

Phía cuối sợ dây chia ra vô số nhánh, trên mỗi nhánh đều trói một thi thể , thi thể chi chít nối liền thành một dải như hình quạt.

Tuy chỉ nhìn qua bức tranh này, nhưng đám người Đằng gia ở xung quanh đều hít hơi điều khí, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, thậm chí sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Đằng Hóa Nguyên nhìn đến bức tranh này, lập tức ánh mắt liền nhìn thẳng vào gương mặt của thanh niên trong tranh. Dần dần trên mặt hắn lộ ra vẻ không dám tin.

Hầu như không chút do dự, hắn vùng đứng dậy, một tay giật lấy bức tranh, nhìn chằm chằm vào người trong tranh, trên trán dần dần nổi lên từng tia gân xanh.

- Hóa ra là ngươi!

Đằng Hóa Nguyên trên người bỗng tràn ngập một luồng khí mãnh liệt. Bàn ghế bốn phía lập tức tan rã, hóa thành tro bụi. Thậm chí đám con cháu bốn phía vì đứng quá gần nên cũng kêu thảm một tiếng rồi tan biến vào hư vô.

Ba người đang quỳ trên mặt đất nhanh chóng lùi lạ. Ngoại trừ thanh niên vẻ mặt lạnh lùng, còn lại hai người kia trên mặt đều lộ vẻ vô cùng hoảng sợ.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều biết lão tổ đang nổi trận lôi đình.

Hơn chín trăm người bị giết, lão tổ ánh mắt vẫn âm trầm, cũng không hoàn toàn tức giận. Nhưng hiện giờ không biết vì sao, khi nhìn đến người trong bức tranh này, không ngờ lại không thể khống chế được linh lực trong cơ thể.

Đằng Hóa Nguyên đưa mắt nhìn chằm chằm vào người trong tranh, trong mắt lộ ra một nỗi sợ hãi tột cùng đã ẩn chứa từ lâu. Hắn gần như liếc mắt một cái đã nhận ra ngay người trong tranh.

Chính là Vương Lâm năm đó!

Nhưng năm đó, chính hắn đã tận mắt nhìn thấy Vương Lâm bỏ mạng. Lúc này nhìn thấy Vương Lâm trong bức tranh, hắn trong lòng chấn động mạng, linh lực mới tiết ra ngoài.

Đằng Hóa Nguyên cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ ánh mắt của Vương Lâm trước khi chết. Ánh mắt đã khiến hắn hãi hùng, đã đeo đẳng hắn suốt bốn trăm năm.

- Hắn đã trở lại… …

Đằng Hóa Nguyên thì thào tự nói.

Lúc này trong đại sảnh, mọi người đều âm thầm đoán. Người này rốt cuộc là ai, lão tổ hiển nhiên đã nhận ra, hơn nữa quan hệ cũng rất sâu xa, bằng không linh lực sẽ không thể tự tiết ra ngoài như vậy.

Chỉ có điều, những người trong sảnh này đều là lớp con cháu, sự việc bốn trăm năm trước họ cũng không thể biết được. Trên thực tế những người biết được chuyện này tuy nhiều, nhưng cũng ít người đề cập đến. Dù sao một tu sĩ Nguyên Anh kỳ giết cả nhà phàm nhân vốn không phải là một việc gì vẻ vang.

Đằng Hóa Nguyên ánh mắt u ám ngẩng đầu. Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên từ ngoài đại sảnh, một người đàn ông trung niên tiến vào rất nhanh. Người này diện mạo có đôi chút giống Đằng Hóa Nguyên, lúc này trên mặt hắn lộ vẻ hoảng sợ. Sau khi tiến vào, hắn lập tức quỳ xuống đất, giọng điệu khủng hoảng hoang mang nói :

- Lão tổ, cái này…không ra được…

Đằng Hóa Nguyên nhướn mày, quát :

- Không được hoảng, ngươi nói cái gì không ra được?

Gã trung niên kia miệng nuốt nước miếng, thở sâu, vội vàng nói :

- Mấy ngày trước người trong tộc có đồn đại nhau, nói rằng ở phía ngoài Đằng gia thành một vạn dặm, hình như có một quầng sáng chặn đường, không ai có thể đi ra ngoài. Nhưng hôm nay có việc ra ngoài, vãn bối phát hiện quả đúng như theo lời đồn, không thể bước ra ngoài phạm vi một vạn dặm.

Vừa nghe xong lời này, mọi người trong phòng lập tức im phăng phắc. Đằng Hóa Nguyên ánh mắt chợt lóe lên, liếc mắt nhìn gã trung niên kia một cái, không nói lời nào rời khỏi nhà thờ tổ. Vừa ra khỏi đại sảnh, thân mình hắn khẽ động, biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã hiện ở cách đó trăm dặm. Hắn không dừng lại, bay đi như tên bắn.

Sau khi bay được vạn dặm, Đằng Hóa Nguyên tốc độ không giảm, hung hăng lao tới. Trong nháy mắt, một quầng ánh sáng màu hồng xuất hiện, Đằng Hóa Nguyên lập tức lao mình vào quầng sáng này tạo nên từng đợt sóng gợn. Nhưng quầng sáng này cũng vô cùng dẻo dai bền vững, mặc dù bị Đằng Hóa Nguyên lôi ra cực xa nhưng vẫn cuối cùng vẫn có thể kéo ngược trở lại.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên lại thêm âm trầm, vỗ túi trữ vật, lấy ra một số pháp bảo có uy lực rất lớn, lần lượt thử nghiệm từng cái, nhưng cuối cùng vẫn không thể gây cho quầng sáng này một chút sứt mẻ.

Đằng Hóa Nguyên trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác lo lắng chưa từng có. Hắn lập tức nghĩ ngay quầng sáng này nhất định là cấm chế do Vương Lâm bày ra. Mục đích của hắn hiển nhiên là không cho người của Đằng ra rời khỏi Đằng gia thành, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn giết hại toàn bộ gia tộc.

Việc giết chóc không ngừng thậm chí còn có một mục đích khác, đó là khiến cho rất nhiều đệ tử Đằng gia từ khắp nơi ở Triệu quốc sẽ chạy về Đằng gia thành. Một khi tất cả người của Đằng gia trở về Đằng gia thành cũng là lúc đại khai sát giới.

Nhưng Đằng Hóa Nguyên căn bản vẫn không tin cấm chế này là do Vương Lâm bày ra. Hắn nghĩ mặc dù Vương Lâm có thể may mắn thoát chết, nhưng bản lãnh lúc này cũng chỉ nhiều nhất là đạt đến Kết Đan hậu kỳ, thậm chí nếu nghĩ quá đi một chút, thì cũng chỉ đến Nguyên Anh sơ kỳ.

Đằng Hóa Nguyên đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, về cơ bản không để ý đến Vương Lâm. Hắn chỉ kiêng kỵ người bố trí cấm chế này, người này bản lãnh tất nhiên thâm sâu khó lường. Dựa theo phân tích của Đằng Hóa Nguyên, người này rất có khả năng là tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Đằng Hóa Nguyên trầm ngâm một lúc, đây mới chính là điều hắn lo lắng. Hắn âm thầm cân nhắc một hồi, không biết vị tiền bối bố trí cấm chế kia với Vương Lâm có quan hệ như thế nào, cho dù quan hệ không quá sâu xa thì hậu quả việc này cũng là rất kinh khủng.

Đằng Hóa Nguyên căn bản không tính được Vương Lâm có khả năng bố trí cấm chế này.

Sau một hồi trầm mặc, hắn vẻ mặt âm trầm xoay người rời khỏi, vội vàng trở về Đằng gia thành, không tiếc tiêu hao linh thạch, lập tức đem toàn bộ trận pháp của Đằng gia thành mở ra.

Sau đó, hắn lập tức bế quan, giữ cho bản thân luôn duy trì ở trạng thái đỉnh để có thể sẵn sàng lâm trận bất kỳ lúc nào.

Bốn ngày giết chóc, gần một nghìn người tử vong, đối với Vương Lâm mà nói cũng chỉ là một bước trong kế hoạch báo thù mà thôi. So sánh với toàn bộ huyết mạch Đằng gia trên vạn người thì con số này chẳng qua chỉ là một phần nhỏ.

Vương Lâm cưỡi trên Văn thú, ở phía sau hắn, gần một nghìn thi thể trải dài trên dưới trăm trượng. Khi hắn bay đi, ánh nắng chiếu xuống mặt đất tạo thành một bóng ma lớn trải dài trên mặt đất.

Ánh mắt hắn vẫn lạnh như băng, như thể một khối hàn băng vạn năm không thể tan chảy. Mục tiêu kế tiếp của Vương Lâm là Hợp Hoan Tông!

Lúc này Hợp Hoan Tông dĩ nhiên đã trở thành đệ nhất môn phái trong ma đạo, môn hạ đệ tử lên tới mấy nghìn người, cao thủ rất đông. Con cháu Đằng gia trong môn phái này dĩ nhiên cũng không phải ít, lên tới bốn trăm tám mươi mốt người.

Những người này có thể không phải tất cả đều là đệ tử của Hợp Hoan Tông, nhưng giờ này lại tụ hội ở Hợp Hoan Tông.

Mấy hôm trước, Vương Lâm từng ở Tịch Diệt Tông giết chết hơn ba trăm người, những người này đều là Ngưng Khí đệ tử. Thông qua dò hỏi, Vương Lâm biết được những người này là những đệ tử ưu tú của Đằng gia đến Tịch Diệt Tông để tiến hành thí luyện.

Hiện giờ, nói như vậy, thì người của Đằng gia ở Hợp Hoan Tông cũng là vì thí luyện mà đến.

Vương Lâm mỉm cười, khóe miệng lộ vẻ tàn nhẫn, chậm rãi hướng về Hợp Hoan Tông bay đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, ánh mắt nhìn về phương đông. Xa xa, một cỗ xe hoa nhiều màu dẫn theo một đám thiếu niên nam nữ hầu hai bên chậm rãi bay tới.

- Tức Mặc đại tiên đến, những người khác mau nhường đường!

Một khúc nhạc từ phía xa truyền tới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 237: Vương … Vương Lâm (1+2).

Chiếc xe hoa đủ màu sắc nổi bật, dưới ánh mắt trời rực rỡ càng thêm bắt mắt. Tất cả các loại hoa cỏ trên chiếc xe còn lại không ngờ đều là những linh thảo hiếm thấy của Triệu Quốc.

Ngoài ra, trên chiếc xe hoa kia còn có rất nhiều đốm sáng lóe ra vô vàn tia sáng tỏa ra tứ phía, sáng bừng cả xe hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời như một ngôi sao lấp lánh, thậm chí nếu đứngthẳng mà nhìn, có thể khiến cho người ta thấy chói mắt.

Với tâm chí của Vương Lâm cũng không khỏi ngây người một chút, thứ sáng rực trong suốt này, toàn bộ đều là linh thạch loại xấu.

Chỗ linh thạch khổng lồ này quý giá biết bao nhiêu, nhiều biết bao nhiêu, trên thực tế, số linh thạch hắn giữ, nếu bày ra, có thể tính ra gần trăm viên.

Chỉ có điều, sống lâu như vậy, kiến thức nhiều như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp người phô trương đến thế.

Trên chiếc xe hoa kia, bốn phía là thiếu nam thiếu nữ, một đám đứng quanh ai nấy đều tuấn mỹ. Từ trên người bọn họ, chỉ có linh lực dao động của tầng thứ ba Ngưng khí kỳ, tuy nhiên, xem qua cũng biết cuồng vọn dị thường, thậm chí nếu so với một số tu sĩ Nguyên anh kỳ khiêm tốn cũng có thể hơn ba phần.

Theo xe hoa tới gần, Vương Lâm trong mắt bình tĩnh, vẫn thong thả ung dung đứng lên mà xem.

- Tiên giá của Tức Mặc đại tiên tới, xin nhường đường!

Một âm thanh sắc bén vang tới trước, theo sau là một thiếu niên quát lớn, trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, một đống thi thể sau lưng hắn, gã cũng không thèm liếc mắt lấy nửa cái.

-Tức Mặc…

Hắn trầm ngâm một chút, hai tiếng này hình như hơi quen quen, dường như đã nghe qua… Ngẫm nghĩ lại một lúc, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào xe hoa, chậm rãi nói:

- Tức Mặc lão nhân?

- Lớn mật!

Gần như đồng thanh, cả đám thiếu niên đều rống lớn, hiển nhiên đã được luyện tập nhiều lần. Bằng đấy người cùng đồng thanh quát lên, cũng có thể làm người ta hơi kinh sợ.

Nhưng đối với Vương Lâm, chẳng là cái quái gì đáng kể!

- Làm càn, các ngươi lui ra!

Một âm thanh lanh lảnh vang lên từ trong xe, ngay sau đó, rèm chiếc xe hoa đi trước chậm rãi vén lên, lộ ra một chiếc giường lớn hoa lệ ở bên trong.

Trên giường là một người mập mạp như một núi thịt, vẻ mặt bóng loáng mỡ, béo tới mức không còn hình người. Trên người hắn khoác một tấm thảm rất đẹp, có khảm trăm viên trung phẩm linh thạch.

- Ngươi biết lão phu?

Lão già mập mạp nhìn thoáng qua đống thi thể sau lưng Vương Lâm, nhướn mày:

- Đạo hữu, bọn nó trêu chọc gì ngươi? Sao lại tùy ý giết lung tung?

Xem ra lão cũng như Vương Lâm, đều là Nguyên anh sơ kỳ, tuy yêu thú của Vương Lâm nhìn rất đáng sợ, nhưng hắn cũng chẳng thèm quan tâm.

Tức Mặc hoành hành tạo Triệu quốc mấy năm nay, từ khi tu luyện tới Nguyên Anh kỳ, trừ một số Nguyên Anh hậu kỳ lão quái lão còn tỏ vẻ e dè, các tu sĩ bình thường căn bản đều không đặt vào mắt. Lão tu luyện cũng dính dáng khá nhiều đến Ám Quang quyết. Môn pháp của lão là công pháp, chuyên môn lấy luyện chế khôi lỗi là chính, tuy lão chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng trong túi trữ vật của lão không hề ít cổ thi khôi lỗi.

Thực tế, Tức Mặc lão nhân nhiều năm trước, vẫn nghiên cứu, thường xuyên đi tìm một số thi mị ma vật linh tinh, dùng công pháp luyện hóa.

Khóe miệng Vương lâm nhếch lên một ý cười tàn nhẫn, cánh tay phải của hắn động khẽ, giao long cân từ sau quái thú bay đến cắp theo một cái đầu người, hắn bắt lấy, thản nhiên nói:

- Người này, ngươi biết chứ?

Tức Mặc lão nhân ngẩn người, lúc nãy lão nhìn chưa kỹ, chỉ nghĩ đây là một tu sĩ hiếu sát. Giờ thì nhìn kỹ rồi, đầu người chết bộ mặt dữ tợn, rất khó nhận ra, nhìn kỹ thêm tí nữa, lão bỗng trợn tròn hai mắt thất thanh:

- Đằng Cao?

Gã Đằng Cao này là con cháu Đằng gia ở Vô Phong cốc, thân phận là chưởng giáo, thế nên ở Đằng gia cũng được Đằng Hóa Nguyên coi trọng. Triệu quốc vốn không lớn, những nhân vật như vậy, Tức Mặc lão nhân hiển nhiên cũng có gặp qua.

Thần thức lão đảo qua, lúc này đây, lão xem xét cực kỳ cẩn thận, chậm rãi, sắc mặt rất khó coi. Hiển nhân lão rất rõ ràng tầm quan trọng của thi thể trước mắt.

Gần như hít một hơi khí lạnh, lão nhìn chằm chằm Vương Lâm:

- Những người này, đều là người Đằng gia?

Lão cẩn thận nói từng lời, thâm tâm cũng không dám coi thường đối phương. Tuy tu vi của Đằng gia cũng không cao, nhưng có thể giết nhiều như vậy, hơn nữa lại còn buộc lại một đống sau lưng, nếu không phải thằng điên, thì cũng là cuồng vọng đến mức không sợ lão tổ Đằng gia tới báo thù. Do đó, trong lòng lão âm thầm đối với Vương Lâm cẩn thận hẳn lên.

Lão đã thầm quyết định, người này tuyệt không phải dạng dễ trêu chọc. Phải biết rằng Đằng Hóa Nguyên đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa trong gia tộc này cũng rất nhiều cao thủ. Người này làm như vậy, coi như không thèm để Đằng gia vào mắt, cuồng nhân loại này, Tức Mặc thật sự không muốn chọc vào.

Da mặt hắn gần như lập tức giãn ra thành nụ cười:

- Hay! Giết rất hay!

Lão phu đã sớm thấy Đằng gia không vừa mắt, đạo hữu giết hết đi được thì thật là tốt. À… Đạo hữu cứ từ từ mà giết, lão phu còn có chuyện, đành đi trước vậy.

Dứt lời, lão vội vàng muốn đánh xe hoa lui về phía sau, tránh càng xa sát tinh càng tốt này!

Ý lạnh trong mắt Vương Lâm càng dày, hắn chậm rãi:

- Ngươi có muốn biết vì sao ta sát hại người Đằng gia?

Tức Mặc lão nhân thoáng dừng chân, lão cảm thấy dường như không ổn, do dự một lát, lắc đầu:

- Không muốn biết. Đạo hữu, tại hạ cáo từ!

Lời ra khỏi miệng, không chậm nửa giây, xe hoa bay nhanh về phía sau, thậm chí đám thiếu nam thiếu nữ kia lão cũng không rảnh để ý tới.

Vương Lâm không ngăn trở, vỗ vỗ túi trữ vật, tức khắc cấm phiên dưới tay run lên, trong vòng phạm vi ngàn dặm lập tức bị một tấm màn đen bao trùm.

Tức Mặc lão nhân quay đầu lại nhìn chằm chằm hắn, sắc mặt rất khó coi, lớn tiếng:

- Đạo hữu, việc của ngươi và Đằng gia, tại hạ không có nửa điểm muốn nhúng tay vào. Ý ngươi thế này là sao? Ngươi và ta tu vi tương đương, đừng nghĩ rằng lão phu sợ ngươi!

Vương Lâm vẫn bình tĩnh nhìn lão, khóe miệng lộ ra một ý châm chọc:

- Bốn trăm năm trước, tiểu đồ đệ của ngươi, bất ngờ mà chết. Không biết ngươi còn nhớ?

Nghe mấy lời này, lão ngẩn người, nhưng rất nhanh, nhìn chằm chằm Vương Lâm, không nói nửa lời.

- Tiểu đồ đệ kia của ngươi, là ta giết. Hắn có một đệ tử gọi Trương Hổ, người này và ta có tình đồng môn.

Vương Lâm đều đều nói từng lời.

Đống thịt béo trên mặt Tức Mặc lão nhân co giật một chút, ngoài cười nhưng trong không cười:

- Cần giết thì phải giết! Chuyện từ bốn trăm năm trước, lão phu đã quên!

Mặc dù miệng thì cười nói như thế, nhưng tay phải cũng đặt trên túi trữ vật, lập tức từ bên trong phụt ra bốn đám khói đen, đứng phân biệt bốn phía.

Bốn đám khói đen tan dần, lộ ra bốn bộ thây khô, Tức Mặc lão nhân, bình thường khi đánh nhay với người ta, rất ít khi sư dụng pháp thuật trấn địa của mình, lúc này chưa động thủ, đã gọi ra đủ bốn bộ thây khô, hiển nhiên cũng có chút cố kỵ với Vương Lâm.

Cả bốn bộ thây khô, mỗi cái đều tiếp cận tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng Vương Lâm cũng không thèm ngó lấy nửa cái, tiếp tục chuyện xưa:

- Sau đó, ta với Trương Hổ ở Đằng gia thành, bị cháu Đằng Hóa Nguyên truy sát gay go. Ta nghĩ, hắn ngươi phải nhớ chứ?

Tức Mặc lão nhân mặt đỏ bừng đứng chết trân, một lúc sau hắn mới nói:

- Kỳ thật, họ Trương kia…

Mới nói tới đây, ánh mắt chợt lóe, cả thân hình đầy thịt bất ngờ theo xe hoa bay đi, nhanh chóng lùi lại về phía sau. Cùng lúc đó, tay phải của hắn liên tục bắn lên trời bốn giọt máu tươi, rơi vào bốn thây khô.

Bốn bộ xác khô lập tức mở hai mắt, lóe ra hồng quang, tru lên vào tiếng như dã thú rít gào, đánh về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, tay phải bắt quyết, khẽ quát:

- Cấm!

Lập tức, tám đạo cấm khí bỗng nhiên từ tấm màn đen giữa không trung xuất hiện, quấn quanh bốn bộ thây khô. Cùng lúc đó, Vương lâm động thân, không nhanh không chậm đuổi theo Tức Mặc lão nhân.

Tức Mặc lão nhân mặc dù thân thể nung núc những thịt nhưng tốc độ không hề chậm, vèo vèo mà chạy, chốc chốc lại sử dụng thuấn di. Nhưng thân ảnh Vương Lâm như tủy với xương, vẫn bám chặt phía sau lão, mặc cho lão di chuyển thế nào, vẫn thủy chung bám sát không rời.

Tức Mặc cắn răng, thân mình lập tức dừng lại, hai tay bắt quyết niệm, cả người đột nhiên run rẩy. Ngay sau đó, cả tấm thân béo núc của hắn quỷ dị nhúc nhích, chậm chậm co lại, cùng lúc đó, hơi thở của lão trở nên mạnh mẽ, tóc hắn không gió mà theo linh lực khuếch tán tung bay tứ phía. Tu vi của hắn cùng với sự co rút của đống thịt trên người hắn, đang từ Nguyên Anh sơ kỳ, điên cuồng tăng lên Nguyên Anh trung kỳ.

Sau cùng, hiện ra trước mắt Vương Lâm là một người đàn ông trung niên toàn thân cực kỳ kháng kiện, tướng mạo khá anh tuấn, mày rậm mắt to, đường nét rõ ràng, tràn ngập một vẻ cương trực ngay thẳng.

Tu vi của lão, như bão táp tăng đến đỉnh Nguyên Anh trung kỳ, chỉ còn cách hậu kỳ một chút.

Nhìn chằm chằm Vương Lâm, lão âm trầm:

- Ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh. Ngươi là kẻ đầu tiên được nhìn thấy hình dáng lão phu sau khi kết anh. Ai, trên thế gian này, có thể làm cho lão phu toàn thân thi triển pháp thuật, thật sự quá ít, cao thủ khó tìm. Lão phu quả thật không nỡ giết ngươi, nếu cho ngươi thêm tám trăm năm nữa, có lẽ ngươi sẽ trưởng thành hơn nhiều. Như vậy đi, ngươi tự chặt một tay, lão phu niệm tình ngươi tu vi quá kém, trong vòng trăm năm sẽ không giết ngươi. Hy vọng sau trăm tuổi nữa, ngươi có thể đuổi kịp thực lực của ta. Lão phu thật rất mong ngày dó.

Nói xong, trên mặt lão kiêu căng ngạo khí, bắt hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, cả người phô ra dáng vẻ ngạo thiên hạ, lại còn thở dài phảng phất như có vẻ cô quạnh nữa kìa.

Sau khi thở dài lão liếc mắt nhìn thật sâu Vương Lâm, xoay người chậm rãi bay đi, mãi tới khi bay xa trăm thước rồi, bỗng nhiên tăng tốc, bay vèo đi không quay đầu lại.

Mắt Vương Lâm thoáng vẻ quái dị, bỗng hồng quang chợt lóe, cực cảnh thần thức chợt động, liên tiếp hóa thành vô số các tia chớp màu đỏ, bay nhanh đi.

Ngay lập tức, hai mắt Tức Mặc tối sầm lại, nét mặt không thể tin, thân mình chệch đi, từ giữa không trung cắm đầu rơi xuống, sau khi vài đạo cấm chế ầm ầm vang lên, cả người tan nát. Cùng lúc đó, một túi trữ vật từ đống thịt nát bay ra, rơi vào tay Vương Lâm.

Cả thân mình Vương Lâm lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ, thoắt cái lại thấy đứng ở chỗ bốn bộ xác khô, thấy bọn chúng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Hắn nhìn vài lượt, hơi trầm ngâm, dùng thần thức kiểm tra bên trong túi trữ vật, xuất ra mấy tấm ngọc giản xem qua một chút. Một lát sau, hắn đã tìm ra trên khối ngọc giản có phương pháp luyện chế con rối.

Xem hết cả ngọc giản, Vương Lâm tay phải bắt quyết. Dựa theo hướng dẫn của khối ngọc giản, hắn đánh ra vài đạo linh quang khắc trên mi tâm con rối, lập tức bốn con rối hóa thành khói đen chui vào trong túi trữ vật.

Thuận tay hắn cất túi trữ vật vào ngực, thân mình khẽ động, dẫm lên Văn thú bay nhanh về Hợp Hoan tông.

---o0o---

Lúc này, trong Hợp Hoan tông, đệ nhất thủy tổ Âm Dương lão nhân sắc mặt âm trầm, hai tay bắt sau lưng đi đi lại lại trong điện, trong lòng không ngừng do dự không biết quyết định thế nào.

Trong đại điện còn có ba người đang ngồi ngay ngắn ở xunh quanh, một nam hai nữ, nam anh tuấn, nữ kiều mỵ, đều có tu vi Nguyên Anh kỳ. Cả ba người đầu mày nhíu chặt, hiển nhiên tâm sự trùng trùng.

- Đại sư huynh, ma tu chẳng lẽ thực sự có tu vi Hóa Thần kỳ sao? Sư muội thấy hơi khó tin!

Nữ tử mặc y phục tơ tằm màu vàng lên tiếng, âm thanh thật câu dẫn người ta.

Bộ y phục tơ tằm của nàng bó sát người, bày ra cả thân hình làm cho tim người ta đập thình thịch. Nếu không phải khuôn mặt nồng đậm u sầu thì hắn là phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người.

Âm Dương lão nhân hừ nhẹ một tiếng, dừng bước chân trầm giọng:

-Hoàng Đại Sơn của Thiên Đạo môn tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, chỉ bị hắn nhìn một cái, lập tức bỏ mình. Tu vi bực này nếu nói là Hóa Thần kỳ thì vẫn còn coi thường hắn!

Nữ tử mặc váy vàng lông mày càng nhíu chặt.

- Sư huynh, hay chúng ta đuổi hết Đằng gia đệ tử đi. Như thế, ma tu kia sẽ không tìm tới Hợp Hoan tông ta.

Người đàn ông trung niên từ nãy vẫn không nói gì, lúc này trầm giọng nói.

Âm Dương lão nhân day day mi tâm lắc đầu:

- Như thế chẳng phải đã đắc tội cả Đằng gia sao? Đằng Hóa Nguyên kia tu vi thông thần, ta và hắn tuy cùng là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng nếu nói đến động thủ, ta vẫn còn phải lượng sức mình.

Cả đại sảnh chìm trong tĩnh lặng. Một lát sau, Âm Dương lão nhân ánh mắt chợt lóe lên, thâm tâm coi như đã có quyết định, thâm trầm lên tiếng:

- Kẻ kia đến giờ còn chưa đến, chắc có vấn đề. Thôi, lão thất phu Đằng Hóa Nguyên tính cách thù dai có thù ắt báo. Hôm nay nếu chúng ta giao Đằng gia ra, ngày sau, một khi hắn không chết, chúng ta sẽ gặp phiền toái không ngừng. Sư đệ, ngươi thông tri xuống, khởi động toàn bộ hộ sơn đại trận, ta thân chinh giữ chủ trận, nhất định phải ngăn tu ma kia lại!

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, tuy nhiên vẫn hơi do dự:

- Sư huynh, nếu là Đằng lão tặc… chết thì sao?

Âm Dương lão nhân ánh mắt lóe lên, cười âm hiểm:

- Sư đệ, chớ coi thường Phác Nam Tử, người này muốn ra tay ngăn cản, dù tu vi hắn không đủ, chẳng lẽ tu vi của vị ở Thông Thiên tháp kia cũng không đủ sao?

Người đàn ông trung niên ngẩn người ra, lập tức ánh mắt thoáng chút giật mình, vội vàng đồng tình.

Lúc này, bên trong Hợp Hoan tông, một trung niên thần tình mệt mỏi, ho khan dồn dập đi ra khỏi phòng. Trên tay hắn cầm một bọc quần áo, cả người ủ rũ, chầm chậm bước ra.

Người này tuy chỉ ở tuổi trung niên, nhưng tóc cũng đã hoa râm, đi lại hơi tập tễnh. Một tiếng chuông trầm trầm vang lên quanh quẩn bên trong Hợp Hoan tông. Chín tiếng chuông liên tiếp vang lên, có nghĩa trong khoảng nửa nén nhang tất cả đệ tử phải tập hợp ở quảng trường đại điện, nếu chậm trễ một khắc sẽ bị nghiêm trị.

Nghe thấy tiếng chuông, người này vốn chẳng chú ý , nhưng sau khi vang lên chín tiếng chuông, hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đại điện xa xa, có vẻ rất kinh ngạc. Hắn ở Hợp Hoan tông nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy chín tiếng chuông liên tiếp.

Hắn do dự một chút, giấu tay vào giữa đống quần áo, chạy nhanh về hướng đại điện. Nhưng thân thể hắn đã quá hư nhược, mới chạy được vài bước đã thở hồng hộc, vào đến đại điện thì gần như tất cả mọi người đã tập trung, khoanh chân ngồi bên ngoài.

Cả quảng trường đông nghìn nghịt vô số đệ tử, đến cả bốn biệt viên xung quanh cũng bị đám đệ tử đến nhồi chật.

Dưới thân mỗi người đều tản mát một quầng sáng nhè nhẹ.

Người trung niên vội vàng trốn vào trong góc, tìm được một tấm thảm nhỏ khoanh chân ngồi xuống thở hổn hển mấy hơi. Bỗng nhiên từ tứ phía đồng môn ào lên một làn sóng kinh hô. Thấy tất cả đều ngẩng đầu nhìn trời, hắn cũng ngẩng đầu theo, cả người ngây ngốc.

Từ giữa không trung, không biết từ khi nào xuất hiện một con yêu thú cực kỳ dữ tợn. Con yêu này có cái miệng thật lớn, bên trong có một sợi thừng, cuối sợi dây trói vô số thi thể.

Trên đỉnh đầu nó là một người đang đứng, mái tóc bạc trắng bay bay theo gió, tướng mạo tuy bình thường nhưng sát khí tỏa ra dày đặc.

Người trung niên nhìn người đó một lát, bỗng nhướn mày, hắn có cảm giác hình như đã gặp qua người này ở đâu đó, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Vương Lâm nhìn sơn môn Hợp Hoan tông dưới chân, có thể cảm nhận được phía trên Hợp Hoan tông có một tầng hộ sơn trận pháp sợ rằng so với Thiên Đạo môn Vô Phong cốc mạnh mẽ hơn gấp đến mấy lần. UY lực của trận pháp này rất mạnh, trừ phi là tu vi đạt tới Hóa Thần kỳ, nếu không rất khó có thể công phá trong thời gian ngắn.

Mấu chốt của trận pháp này ở chỗ, nơi này tập hợp linh lực của hàng mấy ngàn đệ tử Hợp Hoan tông. bọn họ chỉ cần ngồi bên trong quầng sáng thì sẽ tự động trở thành người truyền linh lực cho trận pháp này. Do vậy, muốn phá trận, gần như là phải chiến đấu với mấy ngàn tu sĩ cùng lúc.

Đằng gia đệ tử ở ngay trong đại điện kia. Hiển nhiên, đám Hợp Hoan tông này muốn nghênh chiến với hắn. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh quét khắp mặt đất, cuối cùng dừng tại người một lão già dứng trên quảng trường, chậm rãi nói:

- Nếu không mở trận pháp này ra, nơi đây sẽ máu chảy thành sông.

Lão già kia đúng là Âm Dương lão nhân. Lão nhìn Vương Lâm, lông mày càng nhíu chặt, nghe hắn nói, lập tức cao giọng:

- Đạo hữu, không biết tới đây có chuyện gì?

Khóe miệng hắn nhếch lên một tia cười lạnh, mắt dần xuất hiện một tia chớp đỏ. Trận pháp này tuy mạnh, nhưng nếu người hộ trận tử vong, cả trận tự nhiên sẽ sụp đổ.

Cực Cảnh thần thức chợt lóe lên trong nháy mắt, hóa thành một tia chớp đỏ như máu, bỗng nhiên dừng lại phía trên đại trận. Trận này thậm chí đến rung lên một cái cũng không có, khiến Âm Dương lão nhân ngẩn người ra.

Nhưng ngay sau đó, bên trên đại điện bỗng nhiên có mười mấy đệ tử hự thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu ngã xuống bỏ mình. Ngay tại giây phút bọn họ tử vong, quầng sáng dưới thân lập tức lóe lên, nhưng sau đó vụt tắt rất nhanh, biến mất.

- Có mở ra không?

Âm thanh Vương Lâm lạnh như băng.

Âm Dương lão nhân cười lạnh không nói.

Cực Cảnh thần thức của hắn lại động, lúc này đây, là mười tia chớp màu đỏ đánh xuống trận pháp. Lập tức, hơn một trăm đệ tử trong trận miệng phụt máu tươi, thân mình co giật vài cái, ngã xuống bỏ mình.

Một cảm giác sợ hãi lan tỏa ngập tràn khắp các đệ tử còn lại.

- Có mở ra không?

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Âm Dương lão nhân.

Sắc mặt lão trầm xuống, lẳng lặng khoanh chân ngồi xuống đất, toàn thân linh lực lưu chuyển, dung nhập vào bên trong trận pháp, nửa câu cũng không thèm trả lời. Bên người hắn là ba Nguyên Anh kỳ tu sĩ, cũng âm thầm cắn răng khoanh chân ngồi xuống.

Bỗng nhiên bên trên hàng trăm tia chớp từ Cực Cảnh thần thức hóa thành, gần như tạo thành một chuỗi, ầm ầm lao xuống đại trận. Cùng lúc đó, toàn bộ quảng trường, trong số đệ tử bốn xung quanh, gần ngàn thân người đột nhiên tự bạo, hóa thành một tầng sương máu. Lúc này, các đệ tử còn lại không ai còn dám ngồi thêm, mặc kệ hết sư môn trưởng bối khiển trách ra sao, hoảng sợ đứng lên.

- Có mở ra không?

Âm thanh Vương Lâm lúc này như thần chết đòi mạng, lạnh lẽo tràn ngập sát khí.

Âm Dương lão nhân miệng phun máu tươi, sắc mặt hết xanh lại đỏ, nội tâm kịch liệt đấu tranh. Một nam hai nữ bên cạnh lão cũng đã ngã ra, chắc chắn đã bị thương.

Vương Lâm hít sâu một hơi, vỗ túi trữ vật, xuất ra từ bên trong một bình ngọc, sau khi bóp nát, lập tức bay ra ba luồng tinh hoa của Nguyên Anh, Trong khi mọi ngườicòn đang trợn mắt kinh ngạc, hắn há mồm nuốt gọn vào trong bụng. Sau đó, từ trong mắt hắn hàn mang lóe lên, bắn ra hàng ngàn tia hồng quang rực rỡ. Tay phải của hắn chầm chậm nâng lên, trong lòng bàn tay dần ngưng kết một quả lôi cầu màu đỏ.

Trái lôi cầu này, hoàn toàn là do Cực Cảnh hóa thành, lớn dần lớn dần, tới khi gần bằng một nắm tay thì phiêu phiêu bay ra từ tay hắn.

Ánh mắt lão Âm dương tràn đầy vẻ hoảng sợ. Lão sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có người xem Nguyên Anh như thuốc ăn vào, lại nhìn lôi cầu không ngừng lớn kia, gần như lập tức rống to:

- Đạo hữu, xin hãy dừng tay. Ta mở. Ta mở! Việc của Đằng gia, lão phu mặc kệ!

Nói rồi lập tức đứng lên, nhanh chóng xuất ra một ngọc giản, sau khi xuất ra lại đánh vào đó một đạo linh bí quyết, lập tức cả trận pháp bao phủ Hợp Hoan tông bỗng nhiên lay động, gần như ngay khi lôi cầu kia hạ xuống thì tiêu tan không còn.

Lão già Âm dương đưa tay quệt mồ hôi đẫm trán, sau khi mở trận cũng không dám dây dưa, vội vàng cung kính:

-Tiền bối, đám người Đằng gia tất cả đều ở trong đại điện.

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn lão cái nào, xoay người đi vào trong đại điện. Bên trong không có âm thanh gì vang lên, chỉ một mùi máu tanh nồng nặc truyền ra.

Sau nửa nén hương, Vương Lâm vẻ mặt bình thản đi ra, tay phải vung lên, lập tức mãnh thú giữa không trung bay lên chui vào đại điện, cuốn ra mấy trăm thi thể.

Trên mặc các thi thể đó lộ ra nét oán độc và sợ hãi nồng đậm.

Bọn họ tuổi cũng không lớn, nếu không có sự xuất hiện của Vương Lâm, chắc chắn năm sau, sẽ có nhiều người có tu vi lên đến Kết Đan kỳ, thậm chí Nguyên Anh kỳ cũng không phải không có khả năng.

Chỉ có điều, bọn họ không nên mang họ Đằng!

Hoặc có thể nói, năm đó Đằng Lệ không nên quyết tâm khốc liệt truy sát Vương Lâm. Cái gọi là sai một ly đi một dặm, Đằng Lệ dưới suối vàng

liệu có biết? Nếu biết, có lẽ năm đó cũng sẽ không một mực cắm cổ cắm đầu truy sát Vương Lâm.

Cũng có thể nói, Đằng Hóa Nguyên nếu năm đó không khơi mào hành động diệt cả gia tộc họ Vương, thì hôm nay, Vương Lâm cũng không đến bào thù, căn bản vì: Không có thù!

Sau khi giết Đằng Lệ, lại bị Đằng Hóa Nguyên giết, hết thảy thù hận coi như đã thanh toán. Trên thực tế, việc Vương Lâm làm hiện tại, không phải vì mình, mà là vì cha mẹ.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên từ quảng trường vang lên một tiếng gọi khẽ:

- Vương… Vương Lâm?

Âm thanh rất nhỏ, giọng nói đầy suy nhược thật khó nhận ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 238: Hạch tâm tộc nhân.

ương Lâm dừng cước bộ, quay đầu nhìn lại theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy ở một góc xa xa, một người trung niên suy nhược. Người này đang kinh ngạc nhìn Vương Lâm, trong ánh mắt dường như đang nhớ lại một hồi ức nào đó.

Vương Lâm nhìn gã, hình như cũng hơi quen quen, đảo bước chân, hắn tiến đến gần người trung niên, ngồi xổm xuống từ tốn hỏi:

- Ngươi vừa nói cái gì?

Người trung niên kia do dự một chút, lại cười, nét cười mang đầy ý chua chát, cung kính hạ giọng:

- Tiền bối, là vãn bối nhận lầm người. Mong tiền bối không lấy làm phiền lòng.

Vương Lâm săm soi người này thật cẩn thận, trầm ngâm:

- Sao? Người biết ta sao?

Người trung niên cười rộ lên, tiếng cười lại càng chua chát, thở dài:

- Tiền bối, vãn bối có một sư đệ. Là năm đó vãn bối dẫn hắn lên núi…

Tim Vương Lâm nhảy thót một cái, rốt cuộc hắn cũng nhớ ra người này là ai. Trầm mặc một lát, hắn vung tay áo, lập tức cuốn người này biến mất khỏi Hợp Hoan tông.

Trên một vách núi bên ngoài cách Hợp Hoan tông chừng trăm dặm, Vương Lâm xuất hiện, đặt người trung niên đó ở đằng sau, yên lặng nhìn hắn.

Người trung niên nhìn hắn, vẻ mặt đầy phức tạp, thấp giọng:

- Ngươi…

- Trương sư huynh, nếu đã nhận ra ta, vì sao lại làm bộ coi như không biết?

Vương Lâm thở dài, chầm chậm hỏi.

Người đàn ông trung niên cả người run lên, im lặng một lúc, lại cười khổ:

- Ta... Ai.....

- Hằng Nhạc phái hiện nay ra sao?

Vương Lâm nhìn họ Trương trước mặt, cảnh tượng năm đó như hiện ra trước mắt, trái tim hơi thắt lại. Một lúc lâu sau mới có thể buồn bã cất lời hỏi một câu.

-,Đã rất nhiều năm ta không trở về…

Người đàn ông thấp giọng trả lời.

- Tại sao Trương sư huynh lại ở trong Hợp Hoan tông? Hơn nưa, tu vi của người….

Vương Lâm nhướn mày, cầm lấy cánh tay người sư huynh đầu tiên, trầm ngâm một hồi, lại hỏi:

-Trong cơ thể huynh linh lực tán loạn dị thường. Kinh mạch lại yếu ớt không ngờ.

Người đàn ông trung niên chua xót cười:

- Năm đó ngươi đi rồi không quay về. Các sư tổ dồn hết tâm sức mà tài bồi ta, tiêu tốn không ít công sức, giúp ta nâng cao tu vi đến Kết Đan hậu kỳ. Ta ly khai Hằng Nhạc phái, vốn định lịch lãm một phen, tu luyện chờ ngày kết anh, một lần nữa sẽ làm rạng danh Hằng Nhạc phái. Nhưng không ngờ đã gặp một ả đàn bà. Ả là đệ tử Hợp Hoan tông. Ta… Ai…….. Uổng phí một thân tu vi. Tiện nhân kia hứa sẽ niệm tình cũ vẫn chưa giết ta, mà lấy thân thể của ta để luyện chế Hợp Hoan đan. Đan này còn chưa luyện thành thì ta tuy là một phế nhân, nhưng thọ nguyên cũng không bị mất. Nếu không phải vậy thì ta đã sớm thành một bộ xương trắng.

Vương Lâm lặng im không nói, vỗ túi trữ vật, từ bên trong xuất ra một chiếc bình ngọc nhỏ màu trắng, đưa cho sư huynh:

- Ở đây có bảy viên đan dược, mỗi tháng huynh ăn một viên, sau bảy tháng, tu vi tối thiểu cũng có thể khôi phục một nửa. Trương sư huynh, tại hạ còn một chuyện quan trọng, hôm nay đành từ biệt, hy vọng có ngày gặp lại.

Nói xong, Vương Lâm lặng lẽ nhìn thật sâu sư huynh, xoay mình, cả người chợt nhoáng lên, biến mất tại chỗ. Con quái thú to tướng đằng sau

mang theo một đống thi thể được bó gọn bằng một ngọn núi nhỏ bay dần về phía xa xa.

Người đàn ông nhìn theo thân ảnh Vương Lâm biến mất, ánh mắt không kìm được sự ngưỡng mộ, lại điểm thêm nét phiền muộn. Lúc nãy, hắn gọi ra tên Vương Lâm, hiển nhiên đã nhận ra sư đệ của mình, nhưng sư đệ ngày nào hắn đưa lên núi hôm nay thay đổi quá lớn, tu vi cao đến không thể tin. Trí nhớ của hắn xác định đây đúng là Vương Lâm, nhưng thâm tâm hắn không dám tin…

Nắm thật chặt chiếc bình ngọc, hít thật sâu một hơi, hắn rướn mình, tập tễnh lê bước xa dần.

Vương Lâm vừa phi hành, thần thức tản ra, lúc này, toàn bộ Đằng gia huyết mạch trong Triệu quốc, thông qua nhiều cách thức khác nhau, đã biết sự kiện giết chóc kinh người này. Mọi việc hoàn toàn theo sự điều khiển của Vương Lâm , những người này toàn bộ đang di chuyển.

Mục tiêu của bọn họ lúc này là Đằng gia thành!

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ lạnh lẽo tàn nhẫn, thâm tâm thầm nhủ:

- Chạy đi, khi các ngươi tụ tập tất cả ở Đằng gia thành chính là lúc ta gặp Đằng Hóa Nhuyên.

Di chuyển qua một khoảng cách lớn, thần thức Vương Lâm không ngừng dò xét, phát hiện bảy đốm sáng, tuy nhiên nãy giờ vẫn thủy chung đứng im không nhúc nhích.

Đã nhiều ngày giết chóc, Vương Lâm dĩ nhiên thông qua đủ loại phương pháp, biết được Đằng gia có chín hạch tâm tộc nhân.

Chín người này xét tu vi, trừ Đằng Hóa Nguyên, cực kỳ ít người biết tới họ. Chín người bọn họ, có thể nói là tự tay Đằng Hóa Nguyên dạy dỗ mà nên, tương lai nối nghiệp Đằng gia.

Để cho chín vị hạch tâm tộc nhân này tu luyện, Đằng Hóa Nguyên phải bỏ thật nhiều công sức. trên cả Triệu quốc mở ra chín linh huyệt, cả chín người gần như cả năm ở trong bế quan.

Tất cả đan dược, pháp bảo, công pháp hoàn toàn sẽ do người Đằng gia tìm và đưa đến tận nơi, chín người bọn họ chỉ có một việc là lo tu luyện.

Cứ cách một khoảng thời gian, Đằng Hóa Nguyên sẽ tới gặp chín người, mang họ đi tới một vài hiểm địa quanh quốc gia, lấy thực chiến tôi luyện. Có thể nói, chín vị hạch tâm này, bất kể là tu vi hay kinh nghiệm chiến đấu đều gần như đạt tới đỉnh phong.

Cả chín người, hoàn toàn là tiếp nhận tất cả tài nguyên Đằng gia, được tôi luyện mà thành.

Ngoài ra, chín người này cũng không phải là không bao giờ thay đổi. Cứ mỗi năm mươi năm một lần, đã là người Đằng gia, đều có cơ hội khiêu chiến với bọn họ một lần, một khi chiến thắng có thể có đủ tư cách thay thế họ trở thành hạch tâm gia tộc, được tu luyện tại Địa Linh huyệt, được cả Đằng gia hỗ trợ.

Do đó, chín người hạch tâm tộc nhân này, trừ một người ra, đã đổi khoảng trên ba lượt.

Với loại khảo nghiệm này, tu vi của hạch tâm tộc nhân ra sao, có thể tưởng tượng được.

Vương Lâm cảm ứng được bảy điểm sáng vẫn không nhúc nhích, đúng là hạch tâm tộc nhân. Trong đó có hai người, vì trước đó bị triệu hồi về Đằng gia thành, nên vẫn chưa quay lại đây.

Mắt hắn lóe lên một tia ngoan độc, lúc này, gần như tất cả người Đằng gia, đều theo như kế hoạch của hắn, tiến về phía Đằng gia thành. Dĩ nhiên không cần Vương Lâm bận tâm, mục tiêu của hắn lúc này là bảy người kia.

Bảy người này chính là các hạch tâm tộc nhân do Đằng gia nhiều năm qua không ngừng đào thải bồi dưỡng ra!

Bảy người này, nhất định phải chết!

Một trận gió đen đầy sát khí nổi lên mang theo cả tia máu tanh, chậm rãi từ không trung tản mát đến. Thân ảnh Vương lâm, phảng phất như La Sát đòi mạng, bay về phía cồn cát xa xa.

Đằng Cửu – là một cái tên, cũng là một xưng danh đầy vinh quang.

Cái tên này, dĩ nhiên đã mấy lần đổi chủ, nói một cách chính xác là sáu lần.

Đằng Cửu khoanh chân ngồi trong một gian phòng bí mật. Căn mật thất này bài trí nhìn chung khá đơn sơ, nhưng Đằng Cửu biết, gian phòng này, vô số người Đằng gia đã và đang điên cuồng muốn được đi vào.

Hắn, năm đó, cũng là một trong những kẻ điên cuồng ấy.

Từ nhỏ hắn đã được gọi là thiên tài, vẫn ôm giấc mộng có thể thay thế người khác trở thành hạch tâm đệ tử. Bởi chỉ có thể trở thành hạch tâm đệ tử mới có thể ngẩng đầu ở Đằng gia, mới có thể được lão tổ để ý đến, mới có thể trở thành Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Vốn sinh ra ở chi thứ Đằng tộc, từ bé hắn đã quen nhìn tộc nhân nịnh bợ và lợi dụng, gặp qua hết thảy bất bình và ấm ức, tuổi thơ đã trải qua

nhiều chuyện, khiến cho tâm hắn dần dần trở nên lạnh như băng. Vì sức mạnh, hắn không tiếc phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào.

Thậm chí, khi hắn biết mình có được tư cách khiêu chiến với hạch tâm tộc nhân, lần đầu tiên hắn ra tay giết người – và người đầu tiên chết dưới tay hắn chính là ca ca của hắn – bởi ca ca chính là một trong những người cạnh tranh với hắn!

Toàn bộ Đằng gia, cứ mỗi năm mươi năm lại có một lần nghi thức khiêu chiến hạch tâm tộc nhân, không cần biết ra sao, chỉ biết sau cùng sẽ tuyển ra chín người làm người khiêu chiến.

Đi từng bước một, thông qua đủ loại cách thức cuối cùng hắn đã trở thành một trong chín người này. Tất cả, chỉ dùng máu tươi và ném lại tất cả những gì gọi là tôn nghiêm, là nhân tính, để đổi lấy vị trí “người khiêu chiến”.

Để được khiêu chiến, hắn không mảy may ngại ngần tu luyện bí thuật ác độc nhất trong gia tộc, lấy thôn phệ linh lực người khác để gia tăng tu vi chính mình. Loại công pháp này, sẽ giảm thọ nguyên người luyện một cách nghiêm trọng, nhưng lại có thể đề cao tu vi rất nhanh.

Dù sao, kẻ thù của hắn, cũng chính là chủ nhân trước của cái tên Đằng Cửu này, tu vi đã đạt tới Kết Đan hậu kỳ.

Đằng Cửu thỏa mãn nhìn gian mật thất, linh lực nơi đây nồng đậm gấp bội bên ngoài. Bên trong gian phòng tuy bài trí đơn sơ, nhưng nếu cẩn thận xem xét, có thể nhận ra, tài liệu xây nên căn phòng này hoàn toàn là thượng phẩm linh thạch.

Dưới gian mật thất này là một linh mạch ngầm, linh mạch ở đây tuy không lớn, nhưng để cho một người tu luyện cũng là quá xa xỉ!

Đan dược, Đằng Cửu không thiếu. Tất cả đan dược trên đời, chỉ cần hắn yêu cầu, cả Đằng gia sẽ dùng tất cả phương pháp để kiếm về cho hắn.

Công pháp, Đằng Cửu có rất nhiều. Công pháp các phái, chỉ cần hắn muốn xem, cả Đằng gia sẽ dùng tất cả phương pháp để kiếm về cho hắn.

Pháp bảo, Đằng Cửu có rất nhiều. Hơn nữa mỗi một kiện đều là Nguyên Anh cấp.

Nữ nhân, Đằng Cửu lại càng không thiếu. Chỉ cần hắn cần, Đằng gia ngay lập tức sẽ đưa lên vô số nữ nhân có tu vi nhất định để cho hắn hấp thu.

Tất cả tất cả, Đằng Cửu đều không phải quan tâm. Đó là vì, hắn chính là hạch tâm tộc nhân, có thể hưởng thụ tất cả. Nhiệm vụ của hắn chỉ có một: đó là tu luyện, tu luyện, và tu luyện.

Vương Lâm phiêu phiêu bay giữa không trung. Dùng thần thức, có thể thấy rõ ràng, trong cồn cát này có một gian mật thất, trong đó có một người, đó chính là con mồi của hắn!

Tu vi của người này hắn có thể nhìn ra, ngoại trừ Đằng Hóa Nguyên, là Nguyên Anh tu sĩ đầu tiên. Không xét đến tu vi, từ thân thể hắn tỏa ra một cỗ sát khí dày đặc, ngưng kết không thể tiêu tan.

Nếu không trải qua đủ loại sát kiếp, người bình thường rất khó có thể có được sát khí nhường này. Tuy nói so với sát khí của Vương Lâm còn thấp hơn vài cấp, nhưng, sát khí của người này, so với một ít ma tu, còn mạnh hơn đến vài phần.

Khóe miệng Vương Lâm khẽ động, người này tuy là người Đằng gia nhưng lại khiến hai mắt hắn sáng ngời!

Phải biết rằng, điều kiện đầu tiên để trở thành ma đầu là phải có một sẵn hung tính. Hung tính càng lớn, khi trở thành ma đầu, uy lực triển hiện ra càng kinh khủng.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết, bỗng nhiên nhấn xuống mặt đất một cái. Lập tức trên cồn cát xuất hiện một dấu ấn hình bàn tay. Những tiếng ù ù vang lên, thủ ấn càng sâu, mạnh mẽ ấn xuống dưới.

Đằng Cửu đang ở trong gian mật thất, đột nhiên mở hai mắt, gần như không một chút do dự, cả thân mình chợt lóe lên, biến mất khỏi gian phòng. Ngay khoảnh khắc hắn biến mất, cả gian phòng ầm ầm sụt xuống, một khối cát khổng lồ không ngừng chảy xuống thành một lỗ cát xoáy thật sâu.

Đằng Cửu hiện ra giữa không trung, ánh mắt ngập tràn sát khí, cúi đầu nhìn gian mật thất đã biến mất không còn dấu vết, toàn bộ sát khí đề cao đến cực hạn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 239: Đại thụ sắp ngã. (1+2)

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, tâm trí đặt trên sát khí dày đặc tỏa ra khắp bốn phía quanh thanh niên này, nếu lấy hắn làm ma đầu, không nghi ngờ, chắc chắn có thể trở thành một ma đầu uy lực vô cùng.

Thanh niên này không có hành động gì thiếu suy nghĩ, chỉ liếc mắt nhìn đống thi thể dày đặc sau lưng Vương Lâm một cái, không nói nửa lời xoay người bỏ chạy, tốc độ vô cùng nhanh, chớp mắt đã biến mất vô ảnh.

Khóe miệng Vương Lâm hiện lên một tia cười lạnh, hơi nhún thân về phía trước, bay nhanh đuổi theo sát phía sau.

Đằng Cửu chạy một hơi cả ngàn dặm, nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn đuổi sau lưng thủy chung không biến mất. Cảm giác này khiến hắn hơi hoảng hốt lo sợ.

Cảm giác này ngày càng mãnh liệt, cuối cùng mắt Đằng Cửu lóe sáng, vỗ lên túi trữ vật, bỗng nhiên trên tay xuất hiện một hạt châu màu xám. Hắn nheo mắt nhìn hạt châu, ném về phía sau.

Vương Lâm gần như trong nháy mắt đối phương chụp túi trữ vật cũng xuất ra Cấm Phiên, tay khẽ phất lên, lập tức bay ra hơn mười đạo cấm khí, hình thành một vòng cung bảo vệ trước người hắn.

Cùng lúc đó, hạt châu bay đến dừng lại trên vòng bảo vệ. Một âm thanh ầm ầm oanh oanh vang lên, viên châu nổ tung.

Trên mặt Đằng Cửu không lộ ra nửa điểm vui mừng, ngược lại càng thêm ngưng trọng nặng nề, tăng tốc càng bay nhanh hơn. Cảm giác nguy hiển này, chẳng nhưng không giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm gấp bội đè ép hắn.

Khi hắn đang điên cuồng bỏ chạy, bỗng nhiên tất cả lông tơ trên người hắn dựng cả lên. Gần như không đến nửa điểm do dự, theo phản xạ hắn xoay người bay lách đi, chỉ thấy một tia chớp đỏ như máu gần như sạt qua sát bên người.

Ánh mắt Đằng Cửu ngập tràn sợ hãi nhìn theo tia chớp đỏ ấy, hắn cảm nhận rất rõ mùi của cái chết. Chắc chắn, hắn biết rõ hơn ai hết, lúc đó vào thời khắc mấu chốt, nếu hắn không theo phản xạ mà nhanh chân né tránh, một khi bị tia chớp này đánh trúng thì chỉ có một đường chết.

Nhưng hắn chưa kịp cảm thấy may mắn, hai mắt đã hoa lên, chỉ thấy liên tiếp hàng trăm tia chớp đỏ rực sáng từ từ phía xuất hiện bao vây quanh mình, trên, dưới, trái, phải, chặn toàn bộ đường lui của hắn.

Cả người Đằng Cửu cứng đờ không dám manh động, chỉ có thể chậm chậm cẩn thật hết sức xoay người, nhìn Vương Lâm lên tiếng:

- Tiền bối, tại hạ nguyện nhận ngài làm chủ nhân. Từ nay về sau cả đời vĩnh viễn không phản bội. Nguyện ý dâng lên hồn huyết làm bảo đảm.

Vương Lâm nhìn Đằng Cửu thật sâu, chậm chậm lắc đầu, không nói lời nào, thần thức vừa động, lập tức hàng trăm tia chớp quanh người Đằng Cửu từ từ co lại.

Tim Đằng Cửu lạnh ngắt, nhanh chóng từ túi trữ vật xuất ra một số kiện pháp bảo, đồng thời tế xuất, nhưng không có kiện nào có thể vượt qua tấm lưới chớp đỏ mà lao ra. Ngay khoảnh khắc đụng tới lưới tia chớp này, thần thức của hắn ở trên pháp bảo liền tan nát, pháp bảo sau đó liền rơi xuống.

Mỗi khi một kiện pháp bảo chứa thần thức của hắn bị diệt, đầu hắn lại đau như búa bổ. Dần dần, vẻ hoảng sợ trên mặt hắn càng nồng đậm.

- Ngươi nhất định phải chết. Bởi vì ngươi họ Đằng!

Tiếng nói của Vương Lâm không nhanh không chậm truyền tới, cùng lúc đó, một tia sát khí như có như không từ Vương Lâm tỏa ra.

Cả thân mình Đằng Cửu run lên, hay mắt đỏ ngầu, điên cuồng gào rống, điên cuồng lao đến, nhưng ngay tại thời khắc thân thể hắn chạm vào tia chớp, hắn kêu thảm một tiếng, vẫn chưa thể chết, chỉ có thân mình mềm oặt rơi xuống.

Vương Lâm làm sao có thể giết chết một đại ma đầu trong tương lai như vậy được. Khóe miệng hắn lại nhếch lên một tia mỉm cười, dùng người Đằng gia luyện chế ma đầu, nhất định là một việc rất thú vị.

Khi tấm lưới chớp đỏ không ngừng co lại tới gần, lòng Đằng Cửu sụp đổ, vào thời khắc cái chết đến gần tới mức dường như có thể sờ thấy

được, hắn trở nên tuyệt vọng!

Loại cảm giác này càng lúc càng lớn, đè bẹp cả tâm trí của hắn, khiến cho hắn sắp sửa tự bạo. Lúc đó, hai mắt Vương Lâm lóe sáng, thân mình từ trên quái thú lao ra, không một chút khó khăn tiến vào trong tấm lưới tử thần, tay phải bóp lấy cổ họng Đằng Cửu, mạnh mẽ dùng sức.

Chỉ nghe hai tiếng “rắc rắc”, ánh mắt Đằng Cửu ảm đạm đầy tuyệt vọng cũng tắt, khí tuyệt bỏ mình, ngay tại sát na hắn bước một chân qua cửa địa ngục, tay trái Vương Lâm đánh một pháp quyết cổ quái, đặt trên giữa mày Đằng Cửu.

- Ta lấy danh nghĩa thôn hồn, thu hồn phách của ngươi!

Một tia sáng màu hồng từ chân mày Đằng Cửu phiêu linh bay ra. Hồng quang vừa xuất hiện, đang muốn chạy trốn, bị Vương Lâm với tay bắt lấy, hồn kỳ cũng xuất hiện trên tay.

Thuận tay ném thi thể Đằng Cửu về phía sau, Vương Lâm khá ưng ý liếc mắt nhìn linh hồn trong tay. Cũng nên nói là hắn từng có một giấc mộng, thì có thể gặp nơi như Vực ngoại chiến trường vậy. Hắn nếu nắm giữ được một đội quân ma đầu vô cùng lớn, như vậy, thì có thể hoàn toàn sống yên thân ở Tu Chân giới này, dù cho có gặp phải cường giả có tu vi cao hơn, cũng không đến nỗi phải sợ hãi.

Chỉ có điều, có thể gọi là ma đầu hồng phách, thật sự ít vô cùng. Bốn trăm năm nay Vương Lâm tìm kiếm khắp nơi, nếu không tính linh hồn Đằng Cửu mới bắt được, thì hắn mới tìm được có ba cái.

Hứa Lập Quốc là do người chế tạo ra, rất nhiều chỗ thiếu sót, nếu không vì Hứa Lập Quốc và các ma đầu khác có điểm khác nhau, đó là thần trí đã khai, Vương Lâm đã sớm thuận tay tiêu diệt, nuôi một ma đầu khác rồi.

Ma đầu thứ hai, lúc đầu Vương lâm cũng khá vừa lòng, hung tính của hắn rất mạnh, nhưng theo tu vi của hắn tăng dần, tuy tốc độ rất nhanh, nhưng uy lực lại không lớn, rất nhiều lúc không thể phát huy tác dụng.

Ma đầu thứ ba là từ hồn phách linh viên mà tế luyện thành, uy lực cực cao nhưng hung tính lại không đủ.

Cả ba ma đầu theo Vương Lâm nếu so với những du hồn dữ tợn vô cùng hoành hành trên Ngoại vực chiến trường kia thì có chênh lệch rất lớn, cũng không phải thứ Vương Lâm thực sự vừa lòng.

Nhưng bây giờ thì khác, nếu dùng hồn phách này luyện chế ma đầu, bất kể là hung tính hay thực lực, hết thảy đều hàng thượng đẳng là thượng đẳng. Mặc dù nếu so ra thì vẫn kém du hồn hoang dại thực sự, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

- Nếu mấy hạch tâm đệ tử kia cũng đều được như kẻ này, như vậy thì Đằng Hóa Nguyên, Vương mỗ ngược lại còn muốn cảm tạ ngươi, đã bồi dưỡng cho ta nhiều ma đầu tốt như vậy!

Vương Lâm thì thầm tự nhủ, hai mắt sáng ngời hướng về nơi các hạch tâm đệ tử khác bế quan tiếp tục chém giết.

Hắn dùng thần thức quan sát.

Các hạch tâm đệ tử, trừ một ở Triệu quốc và biên giới nước láng giềng vẫn không nhúc nhích, còn lại đều rời khỏi nơi bế quan, hiển nhiên là muốn quay về Đằng gia thành.

Nếu không thấy Đằng Cửu trước, Vương Lâm có lẽ sẽ xông thẳng vào Đằng gia thành, sau đó một đường giết sạch. Giờ thì đã biết chỗ tốt khó tìm của Đằng Cửu, Vương Lâm há có thể buông tay? Tốc độ bay của quái thú tuy mau, nhưng dĩ nhiên vẫn không thể thỏa mãn yêu cầu của Vương Lâm. Hắn xuất ra từ túi trữ vật một lọ đan dược, không chần chừ bỏ vào miệng. Sau khi nuốt xuống, hai mắt hắt bỗng sáng quắc, nhún thân nhảy lên mình quái thú, triển khai tốc độ cực hạn bay về phía điểm sáng gần nhất.

Đằng Bát không nhanh không chậm bay giữa không trung, ánh mắt bình tĩnh không mang một chút dáng vẻ khẩn trương. Thực tế, bản thân hắn cũng không nghĩ đến chuyện về Đằng gia thành, những ngày gần đây liên tục diễn ra thảm cảnh giết chóc, làm cho người Đằng gia ai nấy đều hoang mang sợ hãi.

Quan trọng nhất là, Đằng gia lão tổ không ngờ cũng chẳng thèm quan tâm đến việc này, từ đầu tới cuối không rời Đằng gia thành nửa bước, đâm ra sự việc lại càng có vẻ quỷ dị.

Lúc này Đằng Bát đang chuẩn bị quay về Đằng gia thành để xem nguyên nhân trọng yếu là gì.

Hắn vừa phi hành vừa tản ra thần thức quan sát xung quanh, chỉ cần một ngọn gió thổi qua, một ngọn cỏ khẽ động sẽ lập tức có phản ứng. Trên thực tế, Đằng Bát không cho rằng kẻ tu sĩ đã giết gần hết người Đằng gia có đủ dũng cảm và điên khùng để tới tìm mình chuốc lấy phiền toái. Dù sao kẻ hắn đã giết, tu vi cao nhất cũng chỉ là Kết Đan kỳ mà thôi.

Việc này, Đằng Bát nhận định, nếu là chính mình cũng dễ dàng làm được. Tu vi của hắn đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ cơ mà! Với tu vi này, hắn có thể thoải mái tùy ý đi lại khắp Triệu quốc.

Mặc dù có là những lão quái đã tu đến hậu kỳ, Đằng Bát còn kém hơn, nhưng cũng chẳng sợ hãi chút nào. Tìm trên khắp Triệu quốc, người mà có thể khiến hắn sợ hãi chỉ có hai.

Hai người ấy, người hắn sợ nhất không phải là Đằng Hóa Nguyên, mà là Đằng Nhất! Đằng Hóa Nguyên chỉ có thể đứng thứ hai. Trong lòng hắn, Đằng Nhất là một cơn ác mộng. Thậm chí chỉ cần thoáng nghĩ đến cả thân thể của hắn đã dâng lên từng trận hàn ý.

Ngoài hai người đó ra, hắn không sợ hãi bất cứ kẻ nào! Trong lòng hắn thậm chí còn phảng phất sự mong chờ kẻ sát nhân thần bí kia sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Đằng Bát, cái tên này, hắn là người thứ năm được mang. Nói cách khác, gần như lâu nay, tất cả những kẻ điên rồ khiêu chiến với hắn, tất cả, không một ai thành công. Toàn bộ đều bị hắn giết chế!

Đang phi hành, đột nhiên ánh mắt của Đằng Bát ngưng lại, ngẩng đầu nhìn trời, khoảng không trên đầu hắn càng lúc càng biến thành màu đen. Thoáng chốc, Đằng Bát đã bị một tấm màn đen bao phủ. Nội tâm vừa động, hắn muốn gia tăng tốc độ phi hành, đột nhiên, đồng tử hai mắt co lại: trước mặt hắn vô thanh vô tức xuất hiện một nam tử tóc trắng.

---o0o---

Nội tâm Đằng Bát chấn động. Cần phải nói cho rõ, thần thức của hắn nãy giờ vẫn tản ra chưa từng thu lại, nhưng không hề phát hiện ra người này. Điều này đủ chứng minh, thần thức của đối phương còn vượt xa xa xa hắn cả vạn dặm.

Nhưng thần thức mạnh mẽ không có nghĩa là bản lãnh cũng kinh người. Đằng Bát gần như không chút do dự, vỗ túi trữ vật, từ bên trong bay nhanh ra một chuỗi phi kiếm màu đen chắn trước người hắn, càng lúc càng nhiều, dường như túi trữ vật của hắn là một cái động không đáy vậy.

Ngoài chuỗi phi kiếm vừa phóng ra ào ào, hắn không có một hành động nào đối với người thanh niên đầu bạc mới xuất hiện kia, chỉ có điều ánh mắt của gã khiến cho Đằng Bát cực kỳ chán ghét.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào con mồi trước mặt, hai mắt hắn càng lúc càng rực sáng. Sát khí của người này so với con mồi ban nãy còn đậm đặc hơn đến vài phần. Chẳng qua hắn đã học qua thuật ẩn tàng nên vẫn hiện lộ ra mà thôi.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười vừa ý, thân mình Vương Lâm chậm chậm bay về phía trước. Đằng Bát hừ nhẹ, hai mắt toát ra hàn ý sắc bén, tay phải bắt quyết, chỉ về phía Vương Lâm. Lập tức cả chuỗi phi kiếm đang bọc lấy thân thể của hắn đều phát ra kiếm minh (1), nhất tề lao ầm ầm về phía đối thủ.

(1): kiếm minh là âm thanh ong ong khi thanh kiếm rung động

Ánh mắt Vương Lâm không chút sợ hãi, lại còn mang vẻ châm chọc. Trong nháy mắt khi phi kiếm lao tới, thân mình hắn nhoáng lên một cái, thần thức thôn hồn ly thể mà ra, hóa thành một màn sương đen to lớn

ngạnh tiếp lấy chuỗi phi kiếm. Đám kiếm vừa mới động vào tấm màn đen lập tức tắt rụi hào quang loảng xoảng thi nhau rơi xuống đất.

Hai mắt Đằng Bát lúc này đã lộ ra vẻ hoảng sợ, đang muốn chuyển thân lui về phía sau. Nhưng đã quá chậm, thần thức thôn hồn của Vương Lâm lao tới nuốt gọn cả hắn, màn sương đen gần như trong chớp mắt len lỏi vào toàn thân hắn.

Một tiếng kêu thảm thiết vô cùng vang lên, âm thanh này cực kỳ bi thảm, có thể khiến cho người ta biến sắc. Theo tiếng kêu thảm thiết của Đằng Bát, thân thể hắn không thể tự chủ co rúm lại, mặt mũi đen sì. Sở dĩ có màu đen đó là do trong cơ thể hắn lưu chuyển không chỉ có máu đỏ mà còn cả màn sương đen thôn hồn của Vương Lâm.

Không lâu sau, Đằng Bát thống khổ gào một tiếng thảm thiết thấu trời xanh, kéo dài một lúc lâu khiến cổ họng hắn khản đặc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. Một lát sau, cả thân hình run rẩy kịch liệt, rồi như một chiếc lá lìa cành phiêu phiêu từ không trung rơi xuống.

Khi hắn còn chưa rơi tới đất, thôn hồn mà Vương Lâm hóa ra mang theo Nguyên Anh cùng hồn phách từ trong cơ thể Đằng Bát chui ra. Thôn hồn quay về cơ thể, Nguyên Anh của kẻ bại trận đã bị nuốt, hồn phách bị bắt nhập vào hồn kỳ, còn thân thể bị long cân xuyên qua.

Tất cả những gì dài dòng ở trên, từ khi Vương Lâm xuất hiện cho đến khi mọi việc kết thúc, từ đầu đến cuối đại bộ phận âm thanh phát ra chỉ có tiếng kêu la thảm thiết của Đằng Bát. Thôn hồn trở về thân thể,

Vương Lâm không dừng lại, thân mình lóe sáng bay về phía mục tiêu tiếp theo.

Đằng Lục.

Tuổi hắn không còn nhỏ, có thể nói, khoảng hai trăm năm trước, hắn chính là hạch tâm đệ tử, có điều trong một lần khiêu chiến bị một người đoạt mất ngai vàng. Nhưng hắn lại may mắn chưa chết, sau nhiều năm bế quan, hắn không cần đến sự đồng ý của Đằng Hòa Nguyên, cũng không thèm chờ đến “đại hội” khiêu chiến năm mươi năm một lần, lẳng lặng đi tìm chủ nhân cũ của cái tên Đằng Lục đang bế quan trong mật thất, tàn nhẫn giết chết hắn, một lần nữa đoạt lấy cái dang xưng Đằng Lục.

Sau đó, tuy cũng bị Đằng Hóa Nguyên nghiêm trị, nhưng cuối cùng, cái tên Đằng Lục này thủy chung vẫn nằm trong tay hắn, chưa một lần đổi chủ.

Tuy tu vi của hắn chỉ là Nguyên Anh kỳ

nhưng pháp thuật hắn tu hành có khả năng chuyển hóa sát khí, nên Đằng Hóa Nguyên năm ấy cũng vì điểm ấy cho nên không làm quá, vẫn để cho hắn giữ cái dang xưng Đằng Lục này.

Chỉ có điều, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng cái dang xưng Đằng Lục còn được tồn tại. Từ nay về sau, thế gian không còn có một Đằng Lục nào

khác nữa!

Đằng Lục liếm môi bay nhanh, suy nghĩ trong đầu hắn hoàn toàn trái ngược với Đằng Bát. Hắn rời khỏi mật thất của mình là do cảm giác thấy một sự nguy hiểm mãnh liệt.

Đem giấu kín sát khí của mình, Đằng Lục trước giờ vẫn vậy, hắn được ông trời phú cho khả năng này, thiên phú ấy đã từng nhiều lần cứu mạng hắn.

Cho nên, đối với cảm giác này, hắn cực kỳ tin tưởng, không chút do dự vội vàng rời khỏi mật thất bay nhanh về phía Đằng gia thành.

Nhưng hắn không cho rằng quãng đường sẽ gió êm sóng lặng thuận lợi mà tiến. Tuy chỉ cách Đằng gia không đến năm ngày đường, nhưng năm ngày này, linh cảm về sự nguy hiểm của hắn mỗi lúc lại mạnh hơn.

Thần thức của Vương Lâm đang tập trung hết lên một người. Người này tu vi cũng là Nguyên Anh trung kỳ, liếm liếm môi, rướn mình bay nhanh tới, dần dần khoảng cách được thu hẹp lại.

Đằng Lục đang phi hành đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí ập tới. Lòng hắn thầm than khổ, nếu không có cái linh cảm nguy hiểm kia thì hắn cũng có thể đứng lại mà giao đấu, nhưng lúc này hắn chỉ có thể cắn răng hai tay bắt quyết, nhất tề đặt lên ngực, lập tức dưới hai chân hắn nổ tung

“Bang bang” hai tiếng, huyết nhục bay đầy trời như một cơn mưa bao kín lấy cả thân mình hắn.

Cắn răng chịu đau, tốc độ của hắn thoáng đó đã nhanh hơn gấp mấy lần, cả người biến thành một ngôi sao băng đỏ như máu nháy mắt biến mất.

Vương Lâm nhướn mày, người này làm việc cực kỳ quyết đoán, không ngờ sử dụng tới bí thuật, lấy thiêu đốt linh hồn tế hiến thân thể, đổi lấy mấy lần tốc độ. Nhưng Vương Lâm không hề gia tăng tốc độ.

Hắn đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn theo hướng người nọ bỏ chạy như con mèo vờn chuột, lặng lẽ trầm ngâm một chút, từ túi trữ vật xuất ra Cấm Phiên, đánh ra một đạo linh quang, Cấm Phiên lập tức mở ra, trong vòng phạm vi ngàn dặm bị bao phủ.

Ngay sau đó, Vương Lâm hơi nhíu mày, ma đầu Hứa Lập Quốc – ma đầu thứ ba chậm chậm bay ra, Vương Lâm ra hiệu hộ pháp cho hắn. Sau đó lại tế ra Thanh Đồng cổ kính nâng lên đỉnh đầu chậm rãi tảo động.

Xong đâu đó, Vương Lâm thở sâu, khoanh hai chân, nhắm mắt, lập tức một màn sương đen nồng đậm từ trong cơ thể hắn tràn ra, màn sương đen càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành nên một đám mây đen.

Đột nhiên, đám mây nhoáng lên, điên cuồng tản ra tứ phía, trùm phủ cả Triệu quốc. Đám mây đen này là thôn hồn của Vương Lâm, lần này thôn

hồn của hắn đã hoàn toàn ly thể.

Đằng Ngũ, là một trung niên khá anh tuấn, rất đáng được nhắc tới. Người này cùng Đằng Lệ năm đó coi như cũng đến tám phần giống nhau, theo bên người hắn là hai nữ tu. Cả hai nàng đều xinh đẹp kiều mị, đang theo sát Đằng Ngũ, cả ba người bay rất nhanh về phía Đằng gia thành.

Mắt đã có thể nhìn thấy Đằng gia thành chỉ còn cách không đến ngàn dặm, Đằng Ngũ nhẹ thở ra một hơi. Đúng lúc này, đột nhiên cả đất trời tối sầm lại, một đám sương mù màu đen kịt lao ập đến.

Đằng Ngũ còn đang trợn mắt há mồm, màn sương đen này đột nhiên hạ xuống, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng, nháy mắt bao trọn hắn, cũng chỉ gần như trong nháy mắt, mang theo Nguyên Anh và hồn phách của Đằng Ngũ từ trong cơ thể hắn bay ra.

Một tiếng gầm vang rần từ hướng Đằng gia thành truyền tới, cùng lúc đó Đằng Hóa Nguyên cả thân mình giống như tia chớp điên cuồng vọt tới. Vừa rồi lão còn cảm giác thấy hơi thở của Đằng Ngũ, nhưng rất nhanh, hơi thở này lập tức biến mất, cùng lúc đó, một thứ gì đó đè ép khiến nội tâm lão run rẩy.

Khi Đằng Hóa Nguyên tới, màn sương đen trên bầu trời đã rất nhanh tụ lại, sau đó dần dần hiện ra một người: Vương Lâm!

Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Đằng Hóa Nguyên, khóe miệng vừa mới nhếch lên thêm một nụ cười tàn nhẫn, ngay lập tức ý cười đã tiêu tan.

Đằng Tứ!

Tu vi của hắn cũng không cao, cũng chỉ gần Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng để đạt được tư cách làm hạch tâm tộc nhân, hắn không cần đến hai mươi năm.

Lúc này hắn đang dẫm lên phi kiếm rất nhanh phi hành. Nội tâm của hắn bi phẫn vô cùng, những ngày gần đây, tộc nhân liên tiếp tử vong, trong số đó còn có thân đệ đệ của hắn.

Đây là nguyên nhân hắn rời nơi bế quan, thực ra hắn không quay về Đằng gia thành mà đi tìm hunh thủ báo thù cho đệ đệ.

Đáng tiếc, thù này hận này hắn không thể báo. Bởi vì, lúc này, khi hắn không chú ý tới, giữa không trung có một đám mây đen đang dần dầy đặc hơn.

Sau một ngày, bảy hạch tâm đệ tử bên ngoài của Đằng gia đã chết mất năm, chỉ còn có hai, một ở biên giới không rời khỏi mật thất đến nửa bước, một người lúc này đang vội vàng bay thật nhanh.

Có điều hắn không bay một mình, bên cạnh hắn còn có một nam một nữ.

Hai người này, nếu Vương Lâm nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra một – chính là Vương Trác năm đó!

Lúc này Vương Trác không còn vẻ âm trầm của ngày xưa, ngược lại còn cảm thấy thích thú. Mấy ngày nay là thời gian hắn vui sướng nhất trong bốn trăm năm nay, bởi vì Đằng gia đang bị người ta diệt tộc.

Tuy hắn không biết việc này do ai gây nên, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến tâm trạng vui sướng của hắn, thậm chí hắn còn kỳ vọng, người bí ẩn này sẽ còn tiếp tục giết nữa giết tiếp, cho đến khi toàn bộ Đằng gia bị giết sạch sẽ.

Nhìn người thê tử bên người, Vương Trác cũng hơi rối lòng, thật ra đối với nàng hắn chẳng có đến nửa điểm yêu thương. Nếu không phải năm đó ngại sức mạnh của Đằng Hóa Nguyên, thì hắn sẽ không vì để bảo vệ mình mà thu nàng.

Nhưng người cũng không phải cỏ cây gỗ đã, hàng trăm năm nay mỗi ngày đều ở chung sống chung, tuy lòng thù hận của hắn đối với Đằng gia không thay đổi, nhưng với người vợ này… lòng hắn cũng không đành…

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 240: Đằng Tam.

Đằng Tam thoạt nhìn cũng không còn trẻ, tóc mai cũng đã nhạt màu, xem tướng mạo ước chừng cũng tầm trên dưới năm mươi tuổi. Nếu nhìn kỹ có thể nhận ra, tướng mạo của thê tử Vương Trác và người này cũng có vài phần tương tự.

Người này bề ngoài cực kỳ anh tuấn, trên khuôn mặt thanh tú tuyệt không một tì vết nhỏ, lại thêm một đôi mắt sâu hơn như biển đen, ánh mắt như bảo thạch ngời sáng.

- Tú Tú, bây giờ Đằng gia ta gặp phải cường địch, lão tổ nhất nhất không ra mặt, điều này rất kỳ lạ. Nếu lần này bình an trở về Đằng gia thành, ngươi và muội muội cũng không cần ra ngoài nữa.

Đằng Tam nhẹ nhàng nói.

Đằng Tú Tú là con gái của Đằng Tam. Thực tế, Đằng Tam ngừng bế quan tu luyện ra khỏi gian mật thất là để đưa Đằng Tú Tú quay về Đằng gia thành.

Nàng nhẹ gật đầu.

- Nếu… nếu lần này cha khó thoát khỏi một kiếp chẳng may mất mạng, thì con cũng không cần đi tìm muội muội nữa, lập tức rời khỏi Triệu quốc, đi xa được bao nhiêu thì đi. Đi thật xa!

Do dự một chút, Đằng Tam nghiêm mặt dặn dò con gái.

Vương Trác bay bên cạnh nghe những lời này, tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng thâm tâm cũng cười lạnh.

Ánh mắt Đằng Tam dường như có thể nhìn thấu tâm can người ta, hắn quét một ánh mắt lạnh lùng qua con rể, trên mặt không chút biểu tình, khiến người ta không biết tâm trạng hắn hiện thế nào.

Dịu dàng đưa tay vuốt vuốt mái tóc con gái, lòng người cha lại trào dâng từng ngọn sóng yêu thương.

Nhiều năm trước, lão tổ khăng khăng ép hắn và thê tử phải chia lìa, hắn biết từ giờ trở về sau, cuộc đời này, tuy hắn sống, nhưng cũng chỉ là một bóng ma bên cạnh lão tổ. Tất cả chỉ vì thê tử của hắn là con gái phàm nhân, còn hắn là con trai chính tộc họ Đằng, là đứa cháu được lão tổ tông yêu quý nhất, quyết không thể lấy phàm nhân làm vợ.

Bởi vì, hậu thế Đằng gia, tất cần phải có cốt cách tu tiên!

Nếu muốn thay đổi thí phải có cường quyền. Tất phải vượt qua tu vi của lão tổ tông.

Nhiều năm sau, hắn tu thành, tuy nói hai đứa con gái dưới sự trợ giúp của hắn cũng bước vào Tu Chân giới, nhưng còn thê tử cũng hết tuổi thọ mà qua đời đã lâu. Hắn vô cùng bi thương thống khổ, đau như cắt từng khúc ruột, cho tới bây giờ vẫn chưa lúc nào nguôi.

Vô số năm qua, hắn luôn nghiêm khắc với bản thân, toàn tâm lao vào tu đạo. Chỉ có theo đuổi tu đạo hắn mới có thể miễn cưỡng tạm quên đi nỗi đau mất vợ.

Ở một mức độ nào đó, diện mạo của Đằng Tú Tú rất giống mẹ. Với nàng, hắn dồn tất cả tình yêu đối với người vợ đã chết vào tình phụ tử. Nàng chẳng những là con, mà còn giúp hắn xoa dịu nỗi đau nhớ vợ. Cho nên, cả đời này, hắn tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương đến Đằng Tú Tú, sẽ không bao giờ để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất.

Lạnh lùng quét mắt qua con rể, Đằng Tam nhàn nhạt:

- Vương Trác, nể tình nghĩa của ngươi và Tú Tú, lão phu không giết ngươi. Ngươi đi đi! Từ nay về sau, Đằng Tú Tú và ngươi không có nửa

điểm quan hệ.

Ánh mắt Vương Trác lóe sáng, chằm chằm nhìn Đằng Tam, cười lạnh:

- Điên thật!

Dứt lời, hắn lùi lại, lập tức rời đi.

Nghe những lời này, Đằng Tú Tú biến sắc, vội vàng tiến lên giữ lấy tay Vương Trác, xuay người lại, hai mắt đẫm lệ mênh mông nhìn phụ thân, cắn chặt môi dưới lặng im không nói.

Ánh mắt người cha dù vẫn lạnh như băng, nhưng thâm tâm hắn thầm than, chậm rãi quay đầu đi. Ánh mắt của Tú Tú và vong thê năm đó giống nhau như đúc, hắn không thể trước mặt con gái mà ra tay giết chết con rể. Bởi hắn không muốn con gái hắn cả đời đau thương.

- Vương Trác, mặc dù năm đó Đằng gia đã làm quá nhiều việc có lỗi với toàn gia tộc ngươi, nhưng ta vẫn hy vọng ngươi sẽ không làm tổn thương đến Tú Tú. Các ngươi…… dù sao cũng là đạo lữ song tu. Cha mẹ ngươi có lẽ không thể làm bạn bên ngươi cả đời, nhưng thê tử của ngươi là người duy nhất có thể đi cùng ngươi đến hết quãng đời còn lại. Vương Trác, ngươi tự lo cho tốt!

Vương Trác trầm mặc, liếc mắt nhìn Đằng Tú Tú, nội tâm vô cùng phức tạp. Thực tế cho đến giờ hắn cũng không biết, nếu thực sự có một ngày như vậy mình nên chọn lựa thế nào.

Đằng Tú Tú ngấn lệ nhìn hai người đàn ông quan trọng nhất đời mình, khẽ nói:

- Phụ thân, Vương Trác sẽ không đâu. Chàng sẽ không đâu!

Câu nói cuối cùng của nàng tràn ngập niềm vững chắc vào phu quân. Nữ nhân đáng thương, cho đến tận lúc này vẫn chấp nhất tin tưởng Vương Trác vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng.

Đằng Tam mặc dù nét mặt vẫn bình thản, nhưng sát khí trong lòng vẫn không hề giảm, ngược lại càng nhiều hơn. Nếu là như trước, Đằng gia còn đang thế thịnh, Vương Trác sống hay chết, với hắn chẳng có ý nghĩa gì. Đằng Tam mười phần chắc chắn thằng nhãi hèn nhát này sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng hiện tại là khi Đằng gia đang gặp sóng gió, hoàn toàn bất đồng với trước kia. Đằng Tam đã quyết định, về tới Đằng gia thành rồi, sẽ tìm một cơ hội giết Vương Trác.

Hắn vẫn có một cảm giác, nếu Vương Trác này không chết, Đằng Tú Tú sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ có điều, hắn không thể có cơ hội này.

Một đám mây đen bỗng từ phía chân trời bay tới, gần như trong chớp mắt bao trùm khắp bốn phía, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ánh mắt Đằng tam ngưng trọng, gần như không do dự, ngón trỏ tay phải búng một cái, phun ra một ngụm nguyên anh tinh huyết. Cùng lúc một điểm sáng bay ra từ trong túi trữ vật, dung nhập với tinh huyết, lập tức hóa thành một quầng sáng hình tròn xuất hiện trước mặt hắn.

Bàn tay Đằng Tam phất một cái, Đằng Tú Tú kinh hô một tiếng, thân mình không thể tự chủ bị hắn ném vào trong quầng sáng, nàng nhìn Vương Trác, âm thanh tràn đầy tuyệt vọng cầu xin:

- Phụ thân!!!!

Tiếng nói con gái vọng vào tai, Đằng Tam thực sự không thể nhẫn tâm, thầm thở dài, thay phải lại phất một cái, ném luôn Vương Trác vào bên trong quầng sáng.

Vương Trác cùng với Tú Tú, hai người biến mất.

Hết thảy diễn ra cực nhanh, gần như ngay trong nháy mắt màn sương đen bao phủ, Đằng Tam không tiếc hy sinh tu vi của chính mình, lấy ra một lượng lớn nguyên anh tinh huyết đem hai vợ chồng Đằng Tú Tú truyền tống đi.

Xong đâu đó, trong lòng hắn không còn tiếc nuối, thân hình đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn trời, bên người hắn vô thanh vô tức xuât hiện một thanh phi kiếm màu cam đang tỏa sáng .

Phi kiếm này hắn tự luyện thành, tên gọi Điệu Vận – vợ hắn, tên có một chữ “Vận”.

Thanh kiếm này mỗi ngày hắn đâu dùng linh lực mà lau, trừ hắn ra, không một ai được phép chạm vào, kể cả Đằng Hóa Nguyên cũng không phải ngoại lệ.

Khi đấu pháp với người khác, hắn cũng không dùng đến kiếm này.

Cái chuôi phi kiếm hắn quý trọng nâng niu vô cùng, dường như không kém gì Tú Tú. Thanh kiếm này, khi hắn luyện, vợ hắn đã để lại bên trong một giọt máu tươi.

Cũng vì giọt máu phàm nhân này khiến cho uy lực của kiếm bị sụt giảm không ít, nhưng Đằng Tam không quan tâm, trong mắt hắn, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Giờ phút này, trong lòng Đằng Tam chiến ý dâng cao mãnh liệt. Hắn biết, hôm nay mình chắc chắn sẽ chết.

Nếu cho hắn chọn cách chết, hắn hy vọng có thể cùng kiếm này chết.

Nhẹ nhàng vuốt khắp phi kiếm, đây là lần cuối cùng trong đời hắn dùng linh lực lau kiếm. Sau đó hai mắt Đằng Tam bỗng lóe sáng, lộ vẻ kiên quyết, không nói hai lời vỗ vào thanh kiếm, lập tức phi kiếm vù vù một tiếng bay nhanh về phía màn sương đen.

Đằng Tam nhảy lên theo sát phi kiếm, thúc đẩy linh lực toàn thân đến cực hạn, cả người và phi kiếm hòa vào nhau hóa thành một ngôi sao băng sáng rực, lao đến màn sương.

Bên trong sao băng, Đằng Tam dường như mơ hồ có thể nhìn thấy thê tử đang đứng trước mặt hắn mỉm cười vẫy gọi.

Sao băng xé trời bay xuyên qua màn sương đen dừng lại ở ngoài trăm dặm .

Màn sương đen lay động, ngưng tụ lại thành một bóng người hư ảo. Bóng người đó hiện rõ dần, đó là Vương Lâm, hắn có chút suy tư nhìn theo ngôi sao băng đã mất phương hướng.

Một khắc vừa rồi, người đàn ông trung niên không chút sợ hãi vọt thẳng tới hắn, lao vào cái chết, nhưng ngay trong khắc bỏ mình, Vương Lâm cảm nhận nhận một tia ý niệm thương nhớ đau xót.

Trầm mặc một lúc, hắn không lấy hồn phách người này, tuy rằng hồn phách này nếu luyện sẽ có một thượng đẳng ma đầu. Hắn thật không ngờ, dù là người Đằng gia cũng có người tình nghĩa nhường ấy. Chỉ có điều, người này tất phải chết, bởi hắn mang họ Đằng.

Bên ngoài trăm dặm, sao băng rơi xuống đất, thân thể Đằng Tam không có một vết thương nhỏ, hai mắt hắn mở trừng trừng không nhắm, hô hấp đã ngừng, sự sống đã tuyệt.

Trong tay hắn, Điệu Vân phi kiếm cũng lóe sáng lần cuối rồi gãy thành từng đoạn…..

Đằng gia thành.

Đằng Hóa Nguyên đang ở tầng trên cùng tòa nhà tổ, kinh ngạc nhìn một loạt ngọc giản. Loạt ngọc giản này có chín miếng, trong đó năm miếng đã vỡ vụn. Ngay khi lão đang chăm chú nhìn, là lúc miếng ngọc của Đằng Tam phát ra một tiếng “rắc” khẽ, vỡ làm hai.

Đằng Hóa Nguyên cả thân mình run rẩy, bỗng cảm thấy già đi rất nhiều, lão run run vươn tay sờ qua từng khối ngọc giản đã vỡ, sau cùng dừng trên khối Đằng Tam, từ hai con mắt chảy xuống hai giọt nước mắt hiếm hoi suốt bốn trăm năm nay không một lần rơi.

- Hải nhi…

Đằng Hóa Nguyên thì thào gọi.

Đằng Hải – là tên thật của Đằng Tam.

Chín tộc nhân hạch tâm của Đằng gia, khi có người kế thừa sẽ lưu lại ở tòa nhà tổ một tia linh hồn đặt trong một khối ngọc giản được đặc chế. Mới trong hai ngày ngắn ngủn, từng khối ngọc giản lần lượt vỡ vụn, mỗi lần như vậy, trong lòng Đằng Hóa Nguyên lại một lần đau đớn.

Nhất là Đằng Ngũ, Đằng Hóa Nguyên gần như đã tận mắt chứng kiến cái chết của hắn. Chỉ cách có mười trượng thôi… Cảm giác gần nhau trong gang tấc mà trong nháy mắt đã âm dương cách biệt, mặc dù Đằng Hóa Nguyên lão tổ tông trái tim rắn như đá cũng không thể không đau.

Đằng Ngũ, xét về tướng mạo, ngoại trừ Đằng Nhất là giống Đằng Lệ đã chết nhất. Cũng vì thế hắn nhận được khá nhiều sự yêu quý của Đằng Hóa Nguyên.

Đằng Cửu với tuổi thơ cay đắng đã hình thành nên nhân cách méo mó. Cũng vì thế cho nên hắn đã lâm vào con đường tu luyện cực đoan không từ thủ đoạn đến cạn kiện cả sinh mạng. Đằng Hóa Nguyên vì hắn đã chuẩn bị cực phẩm đan dược. Nhưng giờ thì đan dược không dùng được nữa.

Đằng Bát, Đằng Lục, Đằng Tứ. trong lòng lão cũng có địa vị, nhưng Đằng Tam mới khiến cho lão nặng lòng nhất.

Đằng Tam! Đã từng có lúc Đằng Hóa Nguyên coi hắn là sỉ nhục của cả Đằng gia. Thân là hạch tâm đệ tử không ngờ bỏ bê không thiết gì đến tu luyện chỉ một mực mê đắm một nữ tử phàm nhân. Vì thế, lão cưỡng ép uyên ương chia lìa, mặc cho năm tháng vô tình mang đi sinh mạng của nàng.

Đằng Hóa Nguyên biết, Đằng Tam hận lão!

Nhưng điều này cũng không làm giảm đi lòng yêu quý của lão đối với hắn, thậm chí, đối với việc đó, trong lòng lão còn mơ hồ mang chút hối hận. Có điều, chút hối hận này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi Đằng Tam đã chết!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 241: Vương Trác.

Thôn hồn của Vương Lâm, sau khi giết sáu tộc nhân hạch tâm của Đằng gia, với tốc độ nhanh nhất bay trở về thân thể.

Sau khi trở lại thân thể, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, hắn trầm mặc một chút. Trong nháy mắt giết chết người đàn ông trung niên kia, hắn đã thấy được một bóng người khiến lòng chấn động.

Nếu hắn không nhìn lầm, thì người này chính là Vương Trác.

Người phụ nữ bên người Vương Trác là con gái của người đàn ông kia, nàng cùng đi với hắn, hiển nhiên giữa hai người có quan hệ nhất định. Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, thu hồi Cấm Phiên, Cổ kính, thu hồi cả ma đầu, chân khẽ nhún một cái, cả thân mình bay lên đứng trên đầu Văn thú, thần thức tỏa khắp không gian, tức khắc tìm được nơi Vương Trác và nữ tử kia.

Hướng nàng đang đi đến, không phải là Đằng gia thành, mà là về phía biên cương nước láng giềng.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm quyết định đuổi theo.

Đằng Tú Tú hai mắt đầy bi ai, mặc dù đang chạy chối chết nhưng nước mắt không ngừng rơi lã chã. Giờ đây tình hình phụ thân thế nào nàng không biết, nhưng trong lòng nàng có một loại dự cảm xấu. Cảm giác này nàng chôn sâu dưới tận đáy lòng, nó đè nặng lên ngực nàng khiến nàng không thể thở.

Thâm tâm Vương Trác còn càng lúc càng phức tạp, nhìn thấy Đằng gia từng người từng người bị giết, tuy trong lòng dễ chịu vô cùng, nhưng lúc này, không rõ làm sao, nhưng cảm giác dễ chịu sảng khoái ấy không còn nữa, ngược lại là một mối sầu lo nặng trĩu.

Cả thân mình Vương Trác chấn động, dừng bước chân, hai mắt nhắm lại, cảnh tượng kinh hoàng toàn bộ gia tộc bị Đằng Hóa Nguyên giết thảm năm đó lại hiện lên rõ mồn một quẩn quanh lấp đầy tâm trí hắn.

Thấy phu quân dừng lại, Đằng Tú Tú cũng vội vàng dừng lại, cắn môi dưới, nhìn Vương Trác, lúc này nàng chỉ có thể dựa vào duy nhất một mình y, chỉ có người nam nhân này – trượng phu của nàng.

Một lát sau, Vương Trác mở mắt, hung hăng tự tát cho mình mấy tát thật đau. Hắn muốn tự đánh tỉnh mình, trong lòng một lần nữa lại vang lên tiếng nhắc nhở suốt bốn trăm năm nay: Đằng gia là kẻ thù! Kể cả là Đằng Tú Tú. Đối với nàng, hắn chưa bao giờ có lấy một chút cảm tình.

Chỉ cần là người Đằng gia. Đều- Đáng – Chết!

Đằng Tú Tú lo lắng bước lên phía trước Vương Trác, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Vương Trác gắng hết sức tự bắt mình phải cứng rắn hạ quyết tâm. Cánh tay vung lên, nắm tay thê tử ném sang một bên, lạnh như băng:

- Ngươi đi đi! Từ nay về sau, ngươi và ta không có quan hệ!

Ánh mắt Đằng Tú Tú tràn ngập tuyệt vọng và kinh ngạc nhìn Vương Trác, thậm chí môi dưới bị cắn nát đến chảy máu cũng không biết. Nàng lúc này cũng là một phụ nữ bình thường, bước tới muốn giữ lấy tay phu quân.

Nhưng Vương Trác lại một lần nữa lách thân tránh né, giọng nói vẫn lạnh băng:

- Ngươi không đi? Ta đi!

Dứt lời hắn xoay người, không chút lưu luyến chầm chậm bay về hướng ngược lại.

Đằng Tú Tú ngơ ngác nhìn bóng lưng phu quân giữa không trung vắng vẻ, sự tuyệt vọng lại càng đậm hơn, lòng nàng như ngàn dao băm nát, đau đớn vô hạn. Khuôn mặt đỏ nàng lên, phun ra một ngụm tiên huyết, cả thân hình run rẩy lảo đảo, sắc mặt tái nhợt cố gắng đứng vững.

Thực ra, Vương Trác vừa xoay người được một khắc, lòng hắn đã đau như bị xé rách, nhưng cảnh tượng cả tộc nhân bị chết thảm lại hiện lên trước mắt, khiến hắn không thể lựa chọn. Lúc này, lòng Tú Tú đau vô hạn, lòng hắn đau vô cùng.

Đằng Tú Tú cười bi thảm, nàng nhìn phu quân nhẹ giọng:

- Đừng đi…

Cả thân hình Vương Trác run lên, hai bản tay nắm thật chặt, mạnh mẽ xoay người, quát thê tử:

- Xéo!

Dứt lời thân hình chớp động nhanh chóng bay đi, nháy mắt biến mất vô ảnh.

Khóe miệng Tú Tú rỉ máu, nàng nhìn thật sâu theo hướng Vương Trác biến mất, cười thảm xoay người, hai mắt mờ mịt.

Thiên hạ tuy lớn, nhưng nàng không biết nên đi về đâu. Hai người đàn ông quan trọng nhất đời nàng, một chết sống không rõ, một người bỏ rơi nàng lại một mình. Đối với người con gái đáng thương này, tất cả đã sụp đổ, nàng chẳng còn gì.

Vương Trác nhắm mắt phi hành một mạch hơn mười dặm không dám quay đầu lại, hai nắm tay của hắn nổi cả gân xanh chảy cả máu. Những cái chết của từng người trong tộc cứ rõ mồn một hiện ra trước mắt như mới hôm qua, lại mờ dần, hình bóng cô độc đáng thương và đôi mắt tuyệt vọng của Đằng Tú Tú dần thay thế…

Hồi lâu, Vương Trác rơi xuống mặt đất, hướng về phía trấn nhỏ xưa kia của tộc nhân mà quỳ, khấu đầu đến dập máu, chua xót nói:

- Cha, mẹ, con… bất hiếu!

Dứt lời, lòng đau như cắt nhắm hai mắt, nước mắt chảy dài hai má, lặng lẽ đứng lên xoay người bây về phía thê tử.

Ngay trong một khắc khi hắn xoay người, dường như hắn nhìn thấy được cả tộc nhân, rõ nhất là cha và mẹ, đau lòng nhìn hắn, chỉ vào mặt hắn, mắng hắn là kẻ phản bội, là nghịch tử Vương gia.

Nội tâm Vương Trác bị xé tan thành hai mảnh đấu tranh mãnh liệt, ngập tràn bi thương hắn đuổi theo Đằng Tú Tú, thoáng chốc đã thấy bóng hình nàng mờ mờ ảo ảo đang yếu ớt phi hành. Như có linh tính, nàng quay đầu lại, ngỡ ngàng nhìn phu quân, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Chỉ có điều, trong nháy mắt hai người thấy nhau, ập đến một cỗ sát khí từ chân trời tới. Chỉ thấy một yêu thú lớn, trên đầu nó là một thanh niên tóc trằng bay lất phất, lạnh lùng chằm chằm nhìn họ lừ lừ tiến tới.

Sau lưng hắn là một núi thi thể người Đằng gia, mùi máu tanh theo người này tới gần đập vào mặt cực kỳ nồng đậm.

Sắc mặt Đằng Tú Tú tái nhợt, theo bản năng nàng trốn sau lưng Vương Trác, thân thể mềm mại run rẩy.

Vương Trác sững người nhìn nam nhân tóc trắng kia, không thể tin.

- Ngươi.. ngươi là Vương Lâm!!!

- Vương Trác.

Vương Lâm nhún mình nhảy xuống khỏi quái thú, đứng trước mặt Vương Trác, liếc nhìn nữ tử đứng sau lưng gã.

Theo bản năng, gã cố gắng che chở cho thê tử sau lưng mình, nhìn Vương Lâm, ánh mắt vô cùng phức tạp, một lúc lâu sau hắn hạ giọng:

- Ta cũng đã sớm đoán ra, chỉ có ngươi mới có đủ thực lực báo thù cho Vương gia.

Vương Lâm trầm mặc giây khắc, nhẹ giọng:

- Vương Trác, thật xin lỗi.

Vương Trác cười cay đắng lắc đầu:

- Nếu năm đó ngươi nói với ta những lời này, ta sẽ không tha thứ cho ngươi. Nhưng lúc này… Kẻ thù của chúng ta chỉ có một – Đằng Hóa Nguyên.

Mắt Vương Lâm tóe ra những tia băng lửa, chậm rãi gằn từng tiếng:

- Đằng Hóa Nguyên: hắn không chạy được. Cả gia tộc họ Đằng, cũng không ai chạy được.

Cả thân mình Đằng Tú Tú run rẩy kịch liệt, mặc dù trong lòng sợ hãi vô cùng nhưng vẫn cố nén, cắn răng nhẹ giọng hỏi:

- Ta.. Cha ta… Cha ta…

- Câm mồm!

Vương Trác nhướn mày chặn họng Tú Tú, cố gắng trấn định nói với Vương Lâm:

- Nàng là chị dâu của ngươi...

Không đợi Vương Trác nói xong, Vương Lâm bình thản ngắt lời:

- Cha ngươi không nên mang họ Đằng.

Cả thân thể Tú Tú càng run lên mãnh liệt, ánh mắt nhìn Vương Lâm mang theo một nỗi hận thù sâu đậm.

Nghe lời Vương Lâm nói, Vương Trác dĩ nhiên hiểu được hắn đã biết thân phận của Tú Tú, lòng hắn càng thêm rối loạn.

Vương Lâm trầm ngâm, nhìn mặt trời đang xuống thấp dần ở phía xa xa, chậm rãi:

- Vương Hạo, có còn ở Huyền Đạo Tông?

Vương Trác lắc đầu cay đắng:

- Hắn không kết đan thành công… Đã… Đã chết.

Vương Lâm nhắm mắt khẽ thở dài, nhẹ giọng:

- Ngươi và nàng hãy rời khỏi Triệu quốc.

Dứt lời không thèm liếc Vương Trác lấy một cái, xoay người nhảy lên mình quái thú.

Từ lời nói đến hành động của hắn đều thể hiện rất rõ ràng một quyết định của hắn: không giết Đằng Tú Tú.

Vương Trác nhìn theo thân ảnh Vương Lâm, ánh mắt càng thêm phức tạp, cảnh cha mẹ thân sinh cùng tộc nhân từng cái chết thảm thiết hiện ra trước mắt hắn, vẫn vướng vất trong lòng, dường như mỗi khắc đều theo dõi hắn, mỗi khắc đều chửi mắng hắn là kẻ phản bội.

Vương Trác cười thảm, xoay người nhìn thê tử, bỗng nhiên lòng hắn trùng hẳn xuống, nhìn vào mắt nàng, hắn đã thấy một tia thù hận thật sâu lẩn khuất.

Lặng lẽ, ánh mắt Vương Trác đầy yêu thương, dịu dàng lên tiếng:

- Tú Tú, chúng ta đi thôi!

Dứt lời, tay phải của hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của thê tử.

Đằng Tú Tú ngẩn người, hai hàng nước mắt lại chảy dài, nàng và hắn sống với nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gọi nàng là Tú Tú.

Nụ cười của nàng chưa kịp đọng, tay phải của Vương Trác đã đặt trên thiên linh cái của nàng dụng linh lực, lập tức chấm dứt sự sống của thê tử.

Đằng Tú Tú không chết thảm, nàng được chết trong lòng người mình yêu…

Ôm lấy thi thể của thê tử đã bỏ mình, ánh mắt Vương Trác ngập sự bi ai thống khổ, hắn nhìn theo hướng Vương Lâm biến mất, thầm thì lầm bẩm:

- Vương Lâm, ta sẽ không trở thành kẻ phản đồ của Vương gia, lại càng không làm con cháu Đằng gia, một chút cũng không dính dáng.

…

Dứt lời, hắn hướng về phía gia hương quỳ sụp xuống, khấu đầu mấy cái thật mạnh. Một chưởng chụp mạnh vào trán mình, tự chấm dứt sự sống của bản thân, khóe miệng chảy ra một dòng máu đỏ, đầy yêu thương nhìn thê tử trong lòng, ôm thê tử trong lòng mà ngã.

- Tú Tú, đừng sợ, ta đi cùng nàng…

Vương Lâm đứng trên quái thú bỗng run bắn lên, thần thức của hắn cảm giác được rõ ràng quang điểm của Vương Trác đã biến mất. Thoáng một chút suy nghĩ, cả người lóe sáng, từ trên người Văn thú biến mất.

Hắn hiện ra cạnh thi thể vợ chồng Vương Trác, kinh ngạc nhìn hai người, trong lòng dấy lên vô vàn suy nghĩ và cảm giác phức tạp. Lựa chọn của Vương Trác đương nhiên hắn đã hiểu. Nhất định lâu này Vương Trác đã phải khổ sở giãy dụa sống trong sự đấu tranh giữa thân nhân và người yêu. Cuối cùng, chỉ có thể tự tay giết nàng để đền tội với thân nhân.

Hơn nữa, sau khi nàng chết rồi, hắn cũng chỉ có thể chết mới có thể ở bên cạnh người mình yêu, có được một kết thúc trọn vẹn.

Vương Lâm lặng lẽ điểm trên mi tâm Vương Trác, một sợi hồn hỏa mỏng manh bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan theo trán hắn bay ra, bị Vương Lâm bắt trong tay.

Thở dài, hắn biến mất.

Triệu quốc kinh thành, phía đông bắc có một tòa nhà thật lớn, nơi đây chính là Vương gia thành danh tiếng vang xa. Lúc này xuất hiện một thanh niên tóc trắng, thân thể dường như trong suốt, lững thững đi vào trong đình viện, người hầu không ai thấy hắn.

Thanh niên tóc trắng đi vào trong, lát sau tới một lầu các tận trong biệt viện, trong phòng có một nữ tử, nàng đang nằm trên giường, bụng hơi nhô cao, rõ ràng nàng đang mang bầu.

Thanh niên nhìn nàng một lát, trong tay vô thanh vô tức hiện ra một sợi bạch quang mỏng manh. Hắn than nhẹ một tiếng, tay phải vung lên, bạch quang xuyên qua lầu các tiến vào trong bụng nữ tử.

Trong bụng nàng, hồn phách này cùng với hồn phách đứa trẻ còn đang thành hình dần dần dung hợp…

- Ra đời rồi, nhất định phải bước vào Tu Chân Giới. Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai ta và ngươi sẽ gặp lại.

Thanh niên tóc trắng thầm thì một mình, xoay người rời đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 242: Phác Nam Tử.

Bên trong dãy núi Huyền Đạo Tông.

Phía sau núi nơi năm đó Vương Lâm bế quan tu luyện là một khu rậm rạp cỏ cây và vô số hang động. Nơi đây giữa thiên nhiên bao la chỉ có một Phác Nam Tử đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá hình trụ trong động, nhắm mắt tu luyện.

Dung mạo của lão, so với bốn trăm năm trước không khác là mấy. Vẫn là khuôn mặt vuông rộng, thoạt nhìn đã toát ra vẻ uy nghiêm.

Trên nóc động, có mấy nhũ nham chắt chiu chút khoáng nhỏ từng giọt nước rơi trên mặt đất ẩm thấp tóc…tóc… đều đều êm tai.

Hồi lâu, chỉ thấy trên mặt Phác Nam Tử lóe sáng quỷ dị, biến hóa liên tục, lão chậm rãi mở hai mắt, thời khắc này, hai mắt lão như có mây mù ẩn hiện, bao trùm cả nhật nguyệt.

Phác Nam Tử giơ tay phải lên, chậm chậm bấm đốt ngón tay, sắc mặt không lộ hỉ nộ, vung tay đánh về phía trước. Lập tức vách đá ở phía trước cách lão ngoài mấy trượng, bỗng nhiên không gian sáng bừng lên.

Ngay sau đó, mười đốm sáng dần xuất hiện trên vách đá.

Nhưng mười đốm sáng này gần như vừa mới xuất hiện liền có sáu cái chợt lóe sáng chói rồi ngày càng ảm đạm, cuối cùng biến mất.

Vẻ mặt Phác Nam Tử vẫn khó dò nhưng hơi nhăn lại một chút. Sắc mặt mơ hồ sa sầm, lúc này, tứ phía không khí ngưng trọng, thậm chí mấy giọt nước đang nhỏ xuống từ trên đỉnh vách đá cùng dừng rơi.

Nếu có Hóa Thần kỳ tu sĩ ở đây lúc này chắc chắn hai mắt sẽ sáng ngời. Có thể thay đổi dao động của linh lực bốn phía, tiến hành một ít pháp thuật thần thông phức tạp chỉ có Hóa Thần kỳ tu sĩ mới có thể làm.

Hiện tại Phác Nam Tử đã chạm tới sát Hóa Thần kỳ. “Hóa Thần kỳ” – với lão mà nói, không hề xa, chỉ còn cách một khung cửa sổ giấy, chỉ cần đâm một cái nhất định sẽ xông qua.

Phác Nam Tử nhìn chằm chằm đốm sáng trên vách thật lâu, thì thào lẩm bẩm:

- Đằng Hóa Nguyên, ngươi rốt cuộc đã trêu chọc vào cường nhân phương nào? Để lại tai họa lớn như vậy… Ai…

Nếu không có chuyện sứ giả đại nhân chỉ định dùng người Đằng tộc làm chuột thí nghiệm, lão phu thật không muốn quản việc của Đằng gia các ngươi!

Phác Nam Tử sắc mặt âm trầm. Thực tế, cho đến giờ lão cũng vẫn chưa hiểu, rốt cuộc sứ giả đại nhân nhìn trúng điểm gì ở Đằng gia mà lại chỉ định họ làm đối tượng thí nghiệm.

Nếu không có chuyện này, thì chỉ xét tư chất của cả Đằng tộc, căn bản là không có khả năng có đến chín Nguyên Anh tu sĩ, Đằng Hóa Nguyên cũng làm sao có thể chỉ trong mấy trăm năm đã từ Nguyên Anh sơ kỳ nhảy lên hậu kỳ cường nhân, sức mạnh gần bằng Phác Nam Tử lão.

Trầm ngâm một chút, lão đứng lên vung tay áo, thân thể lập tức biến mất.

Lão hiện ra ở đỉnh núi Huyền Đạo Tông, đứng nơi đây, Phác Nam Tử quỳ một gối ngẩng đầu nhìn trời, hai nhanh chóng biến pháp quyết. Theo sự biến hóa của pháp quyết trong tay lão, bầu trời vốn trong vắt không một gợn mây, đột nhiên mây kéo tới mỗi lúc một nhiều, một cỗ uy áp mạnh mẽ vô cùng từ từ xuất hiện.

Phác Nam Tử vung hai tay quát to:

- Hạ cấp tu chân quốc Phác Nam Tử mượn pháp khí dùng một chút!

Âm thanh vừa phát ra, lập tức hai ngọn núi cao nhất dãy Hằng Nhạc sáng lên hai sắc xanh - hồng. Ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, lúc này, toàn bộ linh lực trong Triệu cảnh quốc đều điên cuồng ào ào trút về đây. Ngay sau đó, hai luồng sáng xanh – hồng từ từ bay lên, dừng hai bên Phác Nam Tử, hào quang dần tắt, lộ ra bản thể bên trong.

Bản thể này là hai pháp luân, bên trên có bốn mũi dao nghiêng nghiêng, bắn ra từng tia sáng băng hàn. Thậm chí tứ phía quanh pháp luân còn hiện ra một khe nứt không gian.

Có thể thấy, pháp luân này hoàn toàn không phải pháp bảo Nguyên anh cấp, chỉ có thể là pháp bảo do tu sĩ Hóa thần kỳ trở lên tự chế ra.

Phác Nam Tử cung kính quỳ trên mặt đất dập đầu vài cái, mới cẩn thận hạ một đạo linh quang lên hai pháp luân, cẩn thận thu vào túi trữ vật. Sau đó hít sâu một hơi, cả người lập tức tản mát ra từng cơn sóng sát khí dào dạt, thì thầm:

- Đằng Hóa Nguyên, đây là lần cuối cùng lão phu ra tay giúp ngươi. Trong vòng trăm năm nữa, nếu trong Đằng gia không xuất hiện tu vi Hóa Thần kỳ, thì đừng trách lão phu không khách khí với Đằng gia.

Dứt lời, cả người lóe sáng biến mất vô ảnh.

Ngay trong chớp mắt linh lực cuồn cuộn biến đổi, Vương Lâm lập tức phát hiện, sắc mặt hắn vẫn bình thản như thường, nhưng thâm tâm cũng trầm xuống. Một lát sau, hắn hừ lạnh, bay về phía chỉ có duy nhất một đốm sáng của hạch tâm tộc nhân Đằng gia không di động mà bay đi.

Biên giới Triệu quốc. Nơi này vô cùng thần bí, bốn trăm năm nay, phàm nhân phụ cận dù là người luyện võ, chỉ cần nghe tới nơi đây đều tái mặt

hết hồn. Thậm chí là người tu chân cũng vô cùng sợ hãi địa phương này.

Nơi này là một vũng bùn đen thật lớn!

Từ vũng bùn to tướng sâu hoắm ấy bốc lên cái mùi nước bùn đậm đặc gay mũi, nơi này rốt cuộc sâu bao nhiêu, trừ mấy người cá biệt, còn không ai biết.

Chỉ có điều, cứ cách trăm năm, nơi này sẽ bùng nổ một lần. Thanh thế mỗi lần cực kỳ kinh người.

Bình thường thì đây cũng là vùng đất cấm, bất kể là phàm nhân, tu sĩ, hay chim bay dị thú, phàm là tới gần nơi này một khoảng cách nhất định, sẽ bị một lực hút khổng lồ nuốt lấy vào trong vũng bùn, chôn sống.

Thời gian dài qua đi, ở bên ngoài vũng bùn vô tình xuất hiện một tầng lốc bụi, bao phủ hoàn toàn bốn phía.

Nơi này, chính là đệ nhất hiểm địa của Triệu quốc suốt bốn trăm năm nay – Hắc Nê đàm.

Tận cùng nơi sâu nhất trong Hắc Nê Đàm có một bộ quan tài hắc tinh, xung quanh bốn phía ngập trong bùn đen, cũng có thể nói nơi đây tứ phía là bùn, bên trong là vô vàn bạch cốt.

Đám xương cốt đó, có người, có thú. Tất cả đều là từ bốn trăm năm nay, qua đây, xui xẻo bị hút vào.

Nơi đây là nơi tu luyện của người mà Đằng Bát sợ hãi nhất – Đằng Nhất!

Đằng Nhất – là một truyền kì.

Người này không phải hậu bối của Đằng Hóa Nguyên, mà chính là em ruột của lão.

Hắn là đệ nhất hạch tâm tộc gia, là người duy nhất, từ xưa tới nay chưa một ai dám khiêu chiến, cũng là người duy nhất, bốn trăm năm nay vẫn giữ cái danh xưng “Đằng Nhất”.

Cách Hắc Nê Đàm chừng ngàn dặm, Vương Lâm phát giác đây là nơi vô cùng bất thường, không cưỡi Văn thú nữa mà tự mình phi hành đi.

Gần như trong nháy mắt hắn tiến vào trong khoảng ngàn dặm, từ chiếc quan tài bùn đen dưới Hắc Nê Đàm, đột nhiên một bàn tay dài lêu nghêu vươn lên. Một nam tử gầy như que củi, giống như một bộ xương người, chầm chậm từ trong quan tài ngồi dậy.

Người này toàn thân chỉ một màu đen, gần như da bọc xương, không có lấy một chút máu thịt. Đỉnh đầu hắn chỉ còn lơ thơ xơ xác vài sợi tóc, cả người hắn, thật sự trông vô cùng kinh khủng.

Trong mắt hắn, dần dần sáng lên một tia sáng u ám, chậm rãi ngẩng đầu.

Lúc này, Vương Lâm đã bay vào khoảng không bên trên Hắc Nê Đàm, thần sắc ngưng trọng, Cấm Phiên đã lấy ra phiêu động bên người. Hắn nhìn Hắc Nê Đàm một cái, không chút do dự, mắt lóe hồng quang, Cực Cảnh thần thức đã động, hóa thành vô số tia chớp liên tiếp bắn vào trong lớp bùn.

Bên trong quan tài tận sâu trong lòng Hắc Nê Đàm, mắt gã xương khô kia hơi sáng lên u ám, chỉ thấy từng đợt tia chớp bay nhanh trong bùn hướng về phía mình, gã vươn bàn tay phải như bộ xương,nhẹ nhàng bắt lấy một tia chớp đỏ.

“Phụt!” một tiếng, tia chớp đỏ biến mất, ngón tay gã cũng vỡ vụn.

Gã hơi nhếch khóe miệng, u quang trong mắt tràn đầy chiến ý, chậm rãi đứng lên. Lần lượt rất nhiều tia chớp đỏ từ trên bắn xuống, nhưng mỗi lần đều bị gã dùng ngón tay ngăn lại.

Cuối cùng, sau khi tất cả tia chớp đều biến mất, tay phải của gã bị nứt chi chít. Hắn liếc con mắt nhìn tay phải của mình, khẽ rung một cái, cánh tay

hóa thành từng mảnh vụn rồi biến mất.

Không thèm để ý, chiến ý trào dâng tỏa khắp toàn thân. Hắn nhếch môi, cả người nhoáng lên phóng về phía trước.

Sắc mặt Vương Lâm đã hơi khó coi, mới rồi hắn cảm giác được rất rõ ràng, tia chớp Cực Cảnh thần thức hóa thành không ngờ bị người này chỉ hy sinh một cánh tay phải đã tiêu diệt tất cả.

Mà trước đó, Vương Lâm có thể xác định cực kỳ chắc chắn, tu vi của người này, tuyệt chưa đạt tới Hóa Thần kỳ, nhưng, không ngờ hắn có thể ngăn cản Cực Cảnh thần thức.

Khi bộ cốt khô kia bay ra từ Hắc Nê Đàm, Vương Lâm không chút do dự biến Cấm Phiên thành tấm màn đen bao phủ bốn phía, hơn chín mươi đạo cấm khí giống như những con hắc long từ tấm màn đen lao ra. Tay phải hắn bấm quyết, chỉ thẳng vào vũng bùn đen, linh quyết xé gió bay đi.

Bộ cột khô kia đối với cấm khí đang lao thẳng đến, mặt ngây ngốc không chút biểu tình, không tránh không né mặc cho cấm khí lao xuống đánh trúng người.

Lập tức thân thể gã đã xuất hiện nhiều vết nứt, Nhưng khi đạo cấm khí cuối cùng biến mất, thân thể gã tuy nứt toác như ruộng đồng mùa hạ

nhưng thủy chung không hề bị rời ra.

Sắc mặt Vương Lâm sầm xuống, lui về phía sau, cùng lúc tay phải bấm quyết, ngón trỏ chỉ lên tấm màn đen trên không, lập tức lại hơn mười con rồng cấm khí hiện lên lao xuống.

Gã đàn ông như bộ cốt khô kia cúi đầu nhìn những vết nứt trên thân mình, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, nhếch khóe miệng, đột nhiên biến mất.

Vương Lâm gần như không hề do dự, thân mình lóe lên biến sang một bên. Chỉ nghe roạt một tiếng, ống tay áo bị kéo thật mạnh xuống vũng bùn. Nơi hắn biến mất, bộ cốt khô kia đang nắm một góc vải áo, chiến ý trong mắt càng đậm.

Da đầu Vương Lâm hơi run lên, nhìn chằm chằm gã, vừa rồi, nếu hắn chỉ chậm phản ứng một khắc thôi, lúc này đã nằm gọn trong tay đối phương.

Ánh mắt âm u, cấm khí lại hạ xuống, ầm ầm lao về phía đối phương.

Đôi mắt nam tử như bộ cốt khô lại lộ ra vẻ mê mang, không tránh không né, mặc cho cấm khí oanh tạc trên người, vết rạn càng nhiều.

Mắt Vương Lâm lóe sáng, không đợi cấm khí biến mất, không tiếc linh lực lại xuất ra hàng chục cấm khí ầm ầm lao tới. Cùng lúc đó, thân thể hắn không hề đứng yên một chỗ mà loang loáng biến mất rồi xuất hiện khắp nơi, khống chế cấm khí hạ xuống không ngớt, những tia chớp đỏ từ Cực Cảnh hóa thành cũng đánh ra không ngớt.

Nam tử gầy như bộ cốt khô kia vẫn không nhúc nhích nửa phân, chỉ khi Cực Cảnh thần thức hạ xuống mới vươn tay trái đụng vào. Dần dần, vết rạn trên người hắn ngày càng nhiều hơn nữa, thậm chí dưới sự công kích điên cuồng, tay trái của hắn đã bị đập nát.

Đây là một trận chiến vô cùng kỳ quái mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của Vương Lâm vô cùng phong phú, cũng mới thấy lần đầu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 243: Đằng Nhất.

Người này không hề né tránh, mặc kệ pháp bảo công kích. Chỉ có điều, tấn công điên cuồng như thế, Vương Lâm cũng chịu không nổi, nhất là

Cực Cảnh thần thức, mỗi lần sử dụng là một lần tạo thành hao tổn lớn cho Nguyên Anh.

Cả thân hình Vương Lâm chợt lóe lên, lại xuất hiện ở ngoài trăm dặm, lập tức từ trong túi trữ vật xuất ra một bình ngọc, đổ ộc tất cả vào miệng, nhanh chóng bổ sung linh lực cho cơ thể.

Nhưng vào đúng lúc này, gã nam tử gầy như bộ xương khô kia bỗng nhiên ngẩng đầu, lại một lần nữa động thân.

Vương Lâm chấn động, cả người lập tức nhoáng lên, gần như ngay tại sát na bộ xương khô kia xuất hiện, hắn lại né được trong đường tơ kẽ tóc.

Trán Vương Lâm lấm tấm mồ hôi lạnh, nhanh chóng tiêu hóa đan dược, bổ sung cho nguyên anh tiêu hao, cùng lúc vỗ túi trữ vật, một vỏ kiếm kiểu cổ xuất hiện trong tay. Hắn dùng tốc độ cực nhanh xuất ra một phi kiếm đâm vào bên trong.

Lập tức phi kiếm mạnh mẽ bay ra từ trong vỏ kiếm, hình thành một đạo kiếm khí rất to lớn, ầm ầm lao tới bộ xương kia.

Mắt nam tử đó lại trở nên ngây dại. Kiếm khí kia lao đến mạnh mẽ vô cùng, nhưng gã không tránh không né, tùy ý để cho kiếm khí đánh trúng vào thân thể. Cuối cùng, cả thân hình da bọc xương của hắn không chịu nổi đòn này, bắt đầu vỡ vụn tan nát.

Nhưng ngay khi xương cốt toàn thân hắn tan nát là lúc ánh mắt hắn sáng rực lên, tay trái trúc trắc nâng lên, dường như có chút khó khăn. Cánh tay trái sắp dập nát đó bấm một pháp quyết, trong miệng rít lên một âm thanh giống như tiếng xương khô cạ vào nhau:

- Ngưng!

Lập tức, thân thể gã vốn là phải tan tành, bỗng nhiên toàn thân lóe kim quang, ngay sau đó lại khôi phục như thường, hoàn hảo không hao tổn gì!

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, chằm chằm nhìn gã không nói nên lời.

Mắt gã chớp sáng nhìn Vương lâm chằm chằm, ánh mắt rực lên chiến ý mãnh liệt, bàn tay nắm chặt, thân mình hóa thành một đạo tàn ảnh, một quyền đánh tới Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm sáng lên, lập tức lui về phía sau, nhưng đột nhiên nhận ra linh lực tứ phía quanh mình dường như bị một lực lượng thần bí nào đó hút ra không còn, thậm chí không ngờ tứ phía còn dường như xuất hiện một lực lượng mang tính giam cầm. Bên trong đó, hắn cảm thấy tốc độ của mình bị hạn chế vô cùng.

Ngay thời khắc này, Vương Lâm lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng từ túi trữ vật xuất ra Thanh Đồng Cổ kính, lóe sáng chiếu đến đối phương. Có điều, thanh quang do Cổ kính phát ra, không ngờ lại không có chút tác dụng nào với gã, hắn siết chặt tay ầm ầm đánh vào cổ kính. Trên kính xuất hiện vài khe nứt, từ trong đó ánh sáng lóe lên.

Dưới ánh sáng này, lực lượng giam cầm tứ phía dường như hơi lỏng ra. Không chút do dự, Vương Lâm nhanh chóng bay thoát ra, cùng lúc đó, mặc dù ruột đau như cắt, vẫn thấp giọng quát :

- Bạo!

Thanh Đồng cổ kính bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, ầm một tiếng nổ tung.

Vụ nổ này hình thành một trận gió lốc thật mạnh, điên cuồng càn quét bốn phía. Gió lốc tan đi, gã nam tử gầy như bộ xương khô kia phun ra một ngụm máu màu vàng. Máu vừa ra khỏi miệng, cả người hắn lập tức mềm oặt xuống, mặt đầy kinh hãi, lao nhanh về hướng ngụm máu bắn ra, muốn nuốt nó lại.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, chẳng những hắn không lùi còn bắn người lao đi, hiển nhiên là đuổi theo cục máu vàng kỳ lạ đó.

Gã kia thấy Vương lâm cũng lao tới, lại cố gắng vọt nhanh hơn, một tay vươn ra chụp vào cục máu, Vương Lâm cũng không dám chậm trễ vươn tay tóm lấy, hai người cùng phát lực, cục máu tách làm hai nửa bay về phía hai người.

Bộ xương khô bắt được cục máu vội vàng nuốt vào bụng, u quang trong mắt lại lóe, quắc mắt nhìn đối thủ, nhanh chóng phóng đi.

Vương Lâm bắt được nửa cục máu còn lại cũng không chậm trễ lao đi chạy về phía thật xa.

Hai người một trước một sau, loang loáng bay đuổi nhau, Vương Lâm cũng không dại mà bay đường thẳng mà vòng vòng quanh Hắc Nê Đàm. Cảm giác đối phương có gì đó kỳ quái, lại nghĩ đến cục máu vàng, chớp mắt, hắn bỗng nhiên đại ngộ.

Cục máu vàng này thì hắn không biết, nhưng trong trí nhớ cổ thần Đồ Ti, lại có một loại rất giống như vậy.

Thực ra, cục máu vàng này cũng không phải vật gì quý báu lắm, chẳng qua chỉ có tương tự như máu cổ thần thôi. Hoặc cũng có thể nói, nó có ẩn chứa một tia máu cổ thần.

Xem cách tấn công của gã kia, ngoại trừ ngưng tụ thân thể, gần như không có pháp thuật hay linh lực dao động, mà là hoàn toàn lấy nắm đấm

mà công kích.

Kiểu tấn công này tất nhiên không phải phương thức chiến đấu của Tu Chân Giới, người này giống như một bộ thây khô bị luyện thành con rối, chỉ có sức mạnh tay chân.

Hơn nữa, khi Vương Lâm thi triển pháp thuật, gã tỏ ra vô cùng ngây dại, nhưng con mắt mê man ngây dại lại phảng phất chút tia cảm xúc. Nên có thể nói người này là đang luyện một công pháp quỷ dị nào đó, lại bị tẩu hỏa nhập ma mới bị biến thành bộ dạng thế này!

Các loại công pháp của Tu Chân giới thật sự là vô vàn vô kể, Vương Lâm không thể biết được toàn bộ. Nhưng những gì hắn phán đoán là hoàn toàn chính xác, công pháp mà Đằng Nhất tu luyện là một loại thần thông luyện thể cổ xưa.

Thần thông này vốn không phải pháp môn của Triệu quốc, mà là do vị sứ giả Thông thiên tháp kia mang đến.

Thần thông này sau khi tu luyện, thần thức và thức hải không tồn tại nữa mà được dung nhập khắp trong xương cốt toàn thân. Cho nên Cực Cảnh thần thức của Vương Lâm mới mất đi tác dụng của một kích trí mạng.

Vương Lâm chăm chú bắt tay vào nghiên cứu cục máu vàng kia, ánh mắt chớp động không ngừng, trong đầu hắn dần dần rõ ràng, cử động của

người này không phải là con rối bằng thây khô, mà là mô phỏng theo cổ thần.

Mắt hắn lóe ra một tia sáng sắc bén, vỗ túi trữ vật, lập tức một màn sương đen bay ra, hóa thành hai con rối thây khô. Đây là con rối được luyện thành từ hạch tâm tộc nhân Nguyên Anh kỳ của Đằng gia.

Tay phải hắn bắn ra hai giọt máu trúng mi tâm con rối, hai con mắt nó lập tức mở trừng trừng lóe hồng quang, gào rít đánh về phía Đằng Nhất, điên cuồng vung quyền vung cước chém giết ầm ầm, ý đồ ngăn cản bước chân đối phương.

Hai mắt gã lóe lên u quang, siết chặt nắm tay, ầm ầm đánh vào ngực một con rối, lập tức thân mình nó run rẩy rồi ầm ầm vỡ vụn.

Tuy đồng bạn đã bỏ mình, nhưng con rối còn lại dường như không biết sợ là gì, lao tới đánh tiếp.

Vương Lâm mượn cơ hội này nhanh chóng dừng lại, ném cục máu vàng trong tay đi, hai tay bấm một pháp quyết cổ quái, miệng lẩm nhẩm một tràng những chú ngữ phức tạp.

Lúc này thì kể cả là người thông kim bác cổ cũng không thể nghe ra hắn đang nói thứ tiếng gì, vì đây là ngôn ngữ của cổ thần, để tạo ra một thuật thần thông.

Thật ra trong đầu Vương Lâm biết rất nhiều phép thuật liên quan đến ngôn ngữ của cổ thần, có điều lại không có truyền thừa lực lượng của cổ thần nên không có khả năng sử dụng.

Bây giờ thần thông hắn thi triển cũng không cần cổ thần lực nhiều lắm, một ít cổ thần lực trong cục máu vàng vẫn đủ để phát ra. Nhìn đến nó, hắn quyết định thi triển pháp thuật này.

Theo chú ngữ Vương Lâm niệm ra, cục máu vàng rất nhanh sôi lên, một sợi khí màu trắng thoát ra. Khí thể thoát ra ngày càng nhiều, cục máu vàng càng bị nén ép kịch liệt, cuối cùng hóa thành một ký hiệu kiểu cổ xứa.

Trong nháy mắt ký hiệu cổ này xuất hiện giữa không trung mờ mịt những mây, chớp mắt đã biến mất. Ngay sau đó, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, giữa kim quang là một thân ảnh hoàn toàn được tạo thành từ linh lực dần dần xuất hiện.

Thân ảnh ấy thật lớn, gần như đầu đội trời, chân đạp đất. Thân thể hắn dần ngưng tụ, thì ba phần trong số năm phần linh mạch trên Triệu quốc lập tức biến thành những ngọn núi bình thường.

Linh lực bên trong thân thể đó tăng cao điên cuồng.

Còn lại hai phần năm lượng linh mạch, linh lực bên trong đã tiêu tan sạch. Có điều, máu cổ thần để dẫn phát ra được thần thông lần này thật sự vẫn còn quá ít, không đủ cho thân ảnh khổng lồ này ngưng tụ hoàn toàn, chỉ có thể duy trì trạng thái hư ảo.

Trán Vương Lâm đổ mồ hôi, thôi động thần thông khổng lồ này thân thể hắn phải chịu đựng thật lớn. Mi tâm lóe sáng rực rỡ sắc tím, tay phải Vương Lâm gian nan chỉ vào nam tử kia. Người này thấy chuyện không ổn đã co cẳng bỏ chạy.

Lập tức hư ảnh kia gật gật đầu, vung cánh tay khổng lồ lên, vô thanh vô tức lẳng lặng biến mất. Không ngờ Đằng Nhất đang ở rất xa, thân hình không hề biến hóa gì lại biến mất một cách quỷ dị.

Trong thần thức Vương Lâm, điểm sáng của người này cũng tối sầm lại theo.

Ngay sau đó, một giọt máu màu vàng chậm chậm xuất hiện ở nơi Đằng Nhất biến mất. Vương Lâm chụp vào khoảng không một cái, giọt máu liền bay vào trong tay hắn.

Lúc này, hư ảnh thật lớn kia xoay người lại phía Vương Lâm, hướng về phía chân trời biến mất. Cùng lúc đó, ký hiệu do cục máu vàng kia hóa thành cũng chậm rãi tiêu tan.

Lúc này, trên khắp Triệu quốc, phàm là Nguyên Anh tu sĩ trở lên, tất cả đều cảm thấy được chuyện dị thường.

Đang phi hành giữa không trung, Phác Nam Tử sắc mặt tái nhợt, lập tức dừng thân, dùng thần thức đảo qua, cố gắng cảm nhận.

Đồng thời, ở Triệu quốc, trung tâm Thông Thiên tháp, một trung niên béo mập đang ngồi tĩnh tọa đột nhiên mở trừng trừng hai mắt nhìn ra xa. Ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

- Đây… đây là thông thiên thuật của Cự Ma tộc!

Lại nói đến Vương Lâm, hắn cẩn thận thu hồi cục máu vàng, khoanh chân ngồi xuống, xuất ra một bình đan dược ném vào miệng, cấp tốc vận chuyển cổ thần quyết tiêu hóa. Con khôi lỗi không bị giết đang ngu ngơ đứng im bên cạnh hắn, nhưng lúc này chỉ cần bốn phía có gió thổi cỏ lay nó lập tức sẽ lao ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 244: Diệt Đằng.

Một ngày sau, Vương Lâm mới từ từ mở mắt, hít thật sâu. Nếu không nhờ ăn nhiều đan dược trước đó, lần này thi triển thần thông của cổ thần, sợ là không đủ nửa tháng rất khó khôi phục như thường.

Hắn đứng lên, liếc nhìn khôi lỗi bên cạnh, trên thân thể nó bị tổn thương mấy chỗ, dựa theo ngọc giản miêu tả thì khôi lỗi có thể tự chữa thương. Hắn bấm quyết đặt trên mi tâm của nó, lập tức khôi lỗi hóa thành một màn sương đen chui vào trong túi trữ vật. Sau đó Vương Lâm lại ngoái đầu, phức tạp nhìn nam tử gầy như xương khô kia. Tộc nhân Đằng gia này mãnh mẽ hơn hắn sự tưởng tượng của hắn. Nếu như thần thông của cổ không thể thi triển ra thì cuối cùng cũng chỉ có thể dùng đòn sát thủ.

Sợi tơ thiên kiếp, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Vương Lâm thật sự không muốn dùng đến. bởi một khi dùng ra, kế hoạch báo thù lần này của hắn có thể bị ngưng hắn.

Bởi sợi tơ thiên kiếp là Vương Lâm chuẩn bị để đối phó với thượng cấp sứ giả Thông Thiên tháp năm đó.

Lần này, chẳng những sợi thiên kiếp không phải sử dụng, ngược lại còn thu được một giọt máu cổ thần – mặc dù giọt máu cổ thần này không phải tinh khiết lắm, nếu dùng nhiều sẽ hết, nhưng sự thật đã chứng minh, có thể thi triển ra một lần thần thông của cổ, tuy chỉ là một lần, cũng đủ cứu mạng Vương Lâm một lần.

Tay phải Vương Lâm triệu Cấm Phiên, nhìn nó một cái, trong lòng đã hạ quyết tâm, sau khi xử lý xong việc Đằng gia thì phải kiếm lấy một chỗ có thể chống đỡ được thiên kiếp, hạ đạo cấm chế cuối cùng lên Cấm Phiên, cho nó đạt tới được cảnh giới mới. Lúc ấy uy lực của nó sẽ tăng rất nhiều, sẽ không để xảy ra chuyện như hôm nay, tấn công liên tục mà đối phương chẳng lo ngại gì.

Lần đầu tiên, Vương lâm phát hiện, pháp bảo của mình thật sự rất thiếu.

Thanh Đồng cổ kính phát nổ, khiến cho số pháp bảo của hắn vốn đã không nhiều lắm, giờ lại mất đi một.

Cho đến bây giờ, pháp bảo của hắn có thể lấy ra, trừ Cấm Phiên ra, cũng chỉ có vỏ kiếm thần bí kia. Còn phi kiếm, uy lực quá kém, cần tế luyện lại.

Ngoài ba thứ này ra, còn có mấy thứ, chẳng qua cũng chỉ có thể sử dụng trong những trường hợp đặc biệt. Ví dụ như Khu thú quyển. Thứ này, trừ phi gặp một ít dị thú thực sự hùng mạnh, nếu không chỉ là thứ vô tác dụng.

Còn cuốn tranh huyền bí kia nữa. Vương Lâm tuy chưa bao giờ mở ra, nhưng mỗi lần xuất ra đều cảm thấy một cảm giác rất kỳ lạ. Dường như bên trong cuốn tranh phong ấn một sinh linh hùng mạnh. Trực giác nói cho hắn biết, quyết không thể dễ dàng mở ra.

Đương nhiên còn một ít pháp bảo nữa, nhưng uy lực cũng không đủ.

Trầm mặc một lúc, hắn lấy ra ba túi trữ vật cất trong ngực. Trước nguy cơ không đủ pháp bảo, hắn không thể không đem mục tiêu đặt lên ba túi trữ vật này.

Qua trận chiến này, hắn đã biết, Cực Cảnh thần thức cũng không phải vô địch. Trên thế gian này còn rất nhiều thứ khác có thể đối kháng thậm chí không chừng còn có thể khắc chế. Nếu hắn đã tu luyện Cực Cảnh lên đến đỉnh cao thì cũng không cần quá lo lắng, nhưng tu luyện Cực Cảnh thật sự rất khó khăn.

Do vậy, pháp bảo trở nên vô cùng quan trọng. Vương Lâm không nghĩ sẽ đặt tất cả hy vọng vào Cực Cảnh. Nếu như vậy, một khi Cực Cảnh thần thức của hắn không thể sử dụng thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Chăm chú nhìn ba túi trữ vật, Vương Lâm thở dài, Cấm Phiên rung lên hóa thành tấm màn đen bao phủ bốn phía. Từ mi tâm của hắn, hai ma đầu bay ra thủ hộ xung quanh.

Do dự một lát, hắn không triệu hoán khôi lỗi. Nó vừa mới trải qua một trận chiến với nam tử gầy như xương khô kia đã bị thương, lúc này không thích hợp dùng để phòng thủ.

Chuẩn bị xong đâu đó, Vương Lâm ngưng thần, dò tìm một túi trữ vật. Túi trữ vật này chính là của Cổ Đế.

Trên đó có một chữ “Lam”.

Trầm ngâm một lúc, linh lực trong hắn người điên cuồng chuyển động, phân thân hóa thành Nguyên Anh mở hai mắt, một tia linh lực uy áp tràn ra từ người hắn. Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, tay phải chậm rãi chạm vào cái túi.

Khi tay hắn đụng tới túi trữ vật, trên đó liền xuất hiện một lực cản mãnh liệt. Đáy lòng Vương Lâm trầm xuống. Hắn biết, Cổ Đế vẫn chưa chết!

Hít thật sâu, Vương Lâm dứt khoát ấn tay, liên tiếp không ngừng, mỗi một lần thần thức của Cổ Đế lại ít đi một chút. Có điều Vương lâm cũng phải chịu linh lực phản chấn cũng ngày càng kịch liệt.

Sau nửa nén hương, trán Vương Lâm đã đầy mồ hôi. Hắn thở hổn hển, xuất ra vài viên đan dược, rồi ăn vào. Sau khi điều chỉnh nội tức xong, Vương Lâm lại cắn răng một cái, Cực Cảnh thần thức thoáng động lần nữa, xuất hiện trên tay phải hắn, cùng với linh lực trong cơ thể hướng về túi trữ vật.

Tốc độ lúc này rõ ràng đã nhanh hơn không ít, chẳng qua sự tiêu hao của Vương Lâm cũng lớn lên theo. Sau khi hắn liên tiếp dùng hết cả bình đan

dược, bên ngoài túi mới dần dần xuất hiện một tầng bạch quang. Bạch quang càng ngày càng nhạt, cuối cùng rung động một chút rồi biến mất.

Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Túi trữ vật của Cổ Đế đã bị hắn mở ra. Thần thức hắn tiến vào bên trong dò xét nhưng rất nhanh vẻ mặt liền trở nên cổ quái.

Trong túi trữ vật của Cổ Đế rất ít đồ vật, ngoài hai khối cực phẩm linh thạch ra cũng chỉ có một vỏ kiếm cổ kính.

Thần niệm của Vương Lâm hơi động, vỏ kiếm liền xuất hiện trong tay hắn. Hắn nhìn kỹ một lúc lâu, lông mày nhíu chặt. Vỏ kiếm này và vỏ kiếm của hắn không ngờ lại rất giống nhau, chỉ khác ở ký hiệu mà thôi.

Do dự một lúc, Vương Lâm liền đem vỏ kiếm của mình ra. Hai cái vỏ kiếm vừa mới cùng xuất hiện, đột nhiên ký hiệu trên đó bỗng lóe sáng.

Một lúc lâu sau ánh sáng mới dần dần biến mất. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hai vỏ kiếm, trong lòng hắn có một loại cảm giác, trong vỏ kiếm này rõ ràng ẩn chứa một bí mật to lớn.

Quan sát một lúc nữa, Vương Lâm thu hồi hai vỏ kiếm lại. Túi trữ vật của Cổ Đế hắn vỗ một cái liền nát vụn.

Vương Lâm thở dài. Phí hết tâm huyết mở túi trữ vật này ra, không ngờ lại lấy được thứ cổ quái này. Vương Lâm chẳng biết là mình may mắn hay xui xẻo đây.

Hắn do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía hai cái túi trữ vật khác. Bên trong một cái là di vật của thi hài thần bí trong Chiến Thần điện ở Hỏa Phần quốc.

Cái còn lại chứa mười pháp khí. Những pháp khí đó vốn là của thượng cổ tu sĩ ở nơi của cổ thần. Chẳng qua tu vi của bọn họ quá cường đại, Vương Lâm trải trăm cay ngàn đắng cũng chỉ may mắn khống chế được mỗi một kiện pháp khí là Thanh Đồng cổ kính mà thôi.

Nhưng cổ kính này hắn thấy uy lực cũng không phải mạnh lắm, còn kém xa mới xứng là pháp khí hàng đầu. Điều này khiến hắn thấy hơi khó hiểu.

Hắn cầm lấy túi trữ vật, dùng thần thức xem xét bên trong một hồi. Những quầng sáng phòng ngự mấy pháp khí này vẫn như trước, với tu vi hiện tại của hắn còn lâu mới mở được.

Lúc này Vương Lâm không khác gì đang ở trong một tòa núi bạc, nhưng bản thân lại không tài nào nhặt lấy một đồng.

Thở dài một tiếng, Vương Lâm cầm lấy cái túi trữ vật cuối cùng, thần thức đảo qua. Bên ngoài túi này lại có từng đợt lực cản. Vương Lâm cắn răng một cái, không nói một lời liền thúc dục linh lực trong cơ thể, kết hợp với cực cảnh thần thức xóa đi thần thức trên đó.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi thần thức của hắn vừa đụng tới cái túi trữ vật này, đột nhiên thân thể Vương Lâm chấn động. Hắn cảm thấy ý thức bản thân trong nháy mắt xuyên không gian. Trước mắt hắn hiện ra là khung cảnh mặt đất rộng lớn, một người thanh niên tà dị đang phi hành. Tốc độ của hắn nhanh tới khó mà tin nổi, cả đời này Vương Lâm chưa từng gặp qua.

Người thanh niên này đang phi hành, đột nhiên thân thể dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ âm lãnh, chậm rãi nói:

- Ngươi đừng hòng chạy thoát!

Ý thức Vương Lâm chợt hỗn loạn, lập tức trở lại thân thể. Thân hình hắn khẽ run rẩy, hai mắt lóe hàn mang. Thanh niên nọ tuy hắn không nhìn thấu tu vi nhưng cứ từ tốc độ mà đoán thì hiển nhiên là không thấp, rất có thể đã vượt xa hắn.

Nhất là quang cảnh nơi hắn vừa nhìn thấy, Vương Lâm chỉ liếc mắt là nhận ra, rõ ràng là tu ma hải. Hiển nhiên người này chính là khối thây khô nọ ở Hỏa Phần quốc. Mình cầm túi trữ vật của hắn, bây giờ hắn tỉnh dậy liền truy tìm mình.

Nếu người này còn chưa lộ sát khí, Vương Lâm rất có khả năng đem túi trữ vật trả lại. Nhưng hiện giờ sát khí của đối phương dày đặc như vậy, cho dù có trả lại thì hắn cũng sẽ chẳng bỏ qua cho mình.

Do đó, không lòng Vương Lâm không khỏi trầm xuống. Do dự một hồi, hắn lập tức gia tăng thần thức vào linh lực, không ngừng xóa dần đi thần thức trên túi trữ vật.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Thần thức trên túi trữ vật dần dần giảm bớt. Nhưng với tốc độ này, phải tới mấy trăm năm may ra mới có thể hoàn toàn xóa hết.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt lóe lên, nội tâm đã có ý tưởng. Chẳng qua hiện giờ hắn chưa có thời cơ thi triển. Hắn biết rõ thời gian bản thân của mình gấp gáp, lập tức đứng lên, ánh mắt hướng về phía Đằng gia thành dần dần trở nên lạnh như băng. Hắn thì thào: - Đằng Hóa Nguyên, ta tới đây!

Đằng gia thành, những ngày gần đây cơ hồ tất cả tộc nhân Đằng gia đều đã tập trung lại đây. Bọn họ cho rằng chỉ có ở nơi này mới có thể an toàn.

Đằng Hóa Nguyên mắt thấy tộc nhân toàn bộ chạy tới, trong lòng hắn càng âm trầm hơn. Hắn biết, Vương Lâm hiện giờ hắn đang tiến tới.

Cả Đằng gia thành bây giờ bị vây trong khủng hoảng. Những tộc nhân từ bên ngoài ùn ùn chạy tới rốt cục cũng đã biết vì sao lão tổ lại không xuất hiện ngăn cản sự giết chóc này.

Không phải hắn không muốn ra ngoài mà là cả Đằng gia thành trong vòng ngàn dặm đã bị một tầng cấm chế bao phủ, chỉ có thể vào, không thể ra.

Bởi vậy khủng hoảng lập tức bùng lên bốn bề. Đồng thời những tin tức về kẻ thần bí đang tàn sát Đằng gia dần dần truyền đi, phát tán khắp Đằng gia thành.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 245: Diệt Đằng gia (2).

Cơ hồ mỗi một tộc nhân của đằng gia đều liên tục thảo luận một cách bất an, rốt cục kẻ này có thù hận gì mới đằng gia mà lại ác độc như vậy, muốn diệt cả Đằng gia.

Đủ loại tin đồn thất thiệt được tung ra trong Đằng gia. Trong số đó, không ngờ lại có mấy tin đồn đã tới được gần với sự thật.

Tuy rằng Đằng Hóa Nguyên cố gắng ngăn cản, nhưng trong thời khắc nguy ngập này, những tin đồn đó làm sao sức người có thể ngăn cản nổi. Dần dần sự khủng hoảng trong tộc nhân Đằng gia càng ngày càng tăng.

Tới một hôm, mới sáng tinh mơ, ánh ban mai tươi sáng, trời trong xanh ngàn dặm. Hôm này là ngày thứ chín Đằng gia bị tàn sát.

Cả triệu quốc hễ là người có huyết mạch đằng gia nếu không tử vong thì đã tụ tập hết ở đằng gia thành.

Ngày hôm nay là ngày đằng gia tanh máu, là ngày đằng gia bị giệt tộc. Dù là mấy trăm năm sau, khi nhắc tới ngày này, không ít tu sĩ triệu quốc cũng vẫn chấn động tâm thần, mặt mày biến sắc.

Ngày hôm nay là ngày thế cục cả triệu quốc thay đổi, là ngày mà triệu quốc máu chảy thành sông.

Ngày hôm nay, mặt đất cả đằng gia thành tràn ngập máu tươi, ướt đẫm tường thành.

Đó cũng là ngày mà cả triệu quốc không ai không biết tới cái tên Vương Lâm. Thân ảnh lạnh lùng với mái tóc bạc tung bay kia khiến cho đông đảo tu sĩ rét buốt cả ruột gan.

Đồng thời cái tên Vương Lâm này cũng thay thế Phác Nam Tử trở thành đệ nhất nhân nơi triệu quốc. Trong ngày này rất nhiều đại tu sĩ của triệu quốc cũng mất đi.

Sáng sớm, ở ngoài đằng gia thành ngàn dặm, Vương Lâm cưỡi trên Văn thú, chậm rãi bay tới. Phía sau thân thể hắn, dưới pháp thuật duy trì không cho phân hủy là một núi thi thể được bảo tồn hoàn hảo.

Bởi vì, Vương Lâm muốn xếp tháp đầu người nhà họ Đằng!

Tốc độ phi hành của Vương Lâm, cũng không phải là nhanh. Hắn nhìn Đằng Gia thành ở phía trước, mà trong lòng cảm khái. Bốn trăm năm trước, hắn bị Đằng Hóa Nguyên bức phải tự bạo thân thể, suýt chết.

Bốn trăm năm sau, hắn đã quay trở lại, mang theo sát khí và một lòng thù hận quay trở về. Đã bốn trăm năm, cuối cùng thì hắn cũng đợi được đến ngày hôm nay!

Vương Lâm hạ xuống trên một vùng đất trống cách Đằng Gia thành cả ngàn dặm. Hắn lạnh lùng nhìn Đằng Gia thành, không nhanh không

chậm tháo Long Cân từ trên miệng Văn thú ra, sau đó thả đám thi thể bị trói chặt lên mặt đất.

Hễ là thi thể, đều bị hắn chặt bỏ đầu. Động tác của hắn rất nhanh gọn và sạch sẽ, nét mặt lạnh như băng không hề có chút tình cảm.

Dần dần, số lượng đầu người ở bên cạnh hắn càng lúc càng nhiều. Nét mặt của mỗi cái đầu mang theo những vẻ khác nhau, nhưng cùng có một điểm chung duy nhất, là sự hoảng sợ và không cam lòng trước khi chết.

Khi đầu người ngày càng nhiều, oán khí cũng trở nên mạnh mẽ tỏa ra xung quanh. Từng con gió lạnh nổi lên, bầu trời dường như trở nên u ám.

Chỉ thấy một cái tháp bằng đầu người rất lớn, từ từ xuất hiện trên mảnh đất trống. Đây chính là một cái tháp được xây bằng đầu của người Đằng gia. Bất kể ai nhìn thấy cũng đều ớn lạnh trong lòng.

Vương Lâm đặt một cái đầu người cuối cùng lên trên đỉnh tháp. Sau đó tay phải nâng lên, nhất thời cái tháp được xây bằng cả ngàn cái đầu người bay thẳng lên trời, nhẹ nhàng lơ lửng ở sau lưng Vương Lâm. Cái tháp bay theo hắn, từ từ tiến vào bên trong trận pháp cấm chế của Đằng Gia thành.

-Đằng Hóa Nguyên, ngày hôm nay Vương mỗ đến đây, đừng mong có ai chạy thoát. Tất cả chỉ có chết mà thôi!

Một giọng nói tràn ngập sự căm hận, đột nhiên vang vọng trong Đằng Gia thành.

Trong nháy mắt, Đằng Gia thành lúc này đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh. Nhưng cũng rất nhanh, không gian yên ắng đã bị những tiếng thét kinh hoàng thay thế.

Gần như cùng một lúc, một số cao thủ của Đằng gia đã nhìn thấy một tháp đầu người cao vút đang từ từ tiến vào.

Dần dần, càng ngày lại càng có nhiều người nhìn thấy cái tháp. Bầu không khí sợ hãi, lập tức tràn ngập không gian.

Sắc mặt Đằng Hóa Nguyên âm u đứng ở trên thành. Bên cạnh hắn, có bốn người. Bốn người đó là một nhóm Nguyên Anh tu sĩ cuối cùng còn sót lại của nhà họ Đằng.

Bất chợt, Đằng Hóa Nguyên chỉ vào bốn người. Trong nháy mắt họ lập tức biến mất ngay tại chỗ. Đến khi xuất hiện, đã đứng ở trước mặt Vương Lâm cách khoảng trăm trượng. Bốn người vừa mới xuất hiện, lập tức lấy ra đủ loại pháp bảo.

Nhưng đứng trên con đường phục thù cuối cùng của Vương Lâm, thì bốn người này sao có thể ngăn cản được. Mặc dù tận đáy lòng Vương Lâm

đã nguội lạnh, nhưng ánh mắt lại có một tia điên cuồng. Ngày hôm nay hắn muốn phát tiết tất cả những oán hận của bốn trăm năm trước. Ngày hôm nay hắn muốn trở thành một người điên, một người điên khát máu.

Dường như không có chút do dự, trong nháy mắt khi bốn người kia xuất hiện, Cực Cảnh Thần Thức đột nhiên khẽ động. Những tia chớp màu đỏ bắn ra liên tục. Bốn tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, còn chưa kịp lấy pháp bảo, đã la thảm một tiếng. Bên ngoài cơ thể bọn họ, Cực Cảnh Thần Thức đã hóa thành một cái lồng nhốt cả bốn vào trong.

Cùng lúc này, cơ thể Vương Lâm khẽ động, nhảy vào trong cái lồng, giơ tay chém xuống. Cái đầu của người đầu tiên bị hắn đá bay vào trong tháp. Tháp đầu người, lại có thêm một cái đầu!

Máu từ xác chết phun ra như suối. Thi thể từ trên trời rơi xuống mặt đất.

Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm. Một đường kiếm hạ xuống, lại có một đầu người bay lên.

Tháp đầu người, lại có thêm một cái nữa!

Tất cả những chuyện này xảy ra cực nhanh, bốn người chỉ còn lại hai. Hai người còn lại bị Cực Cảnh giam giữ, ngay cả sức phản kháng cũng chẳng còn. Khi Vương Lâm hét lên một tiếng “Giết!”, Cực Cảnh thần

thức đột nhiên co rút lại, giống như những đường tơ nhỏ, cắt qua thân thể hai người đó.

Máu tươi giống như mưa, từ trên trời rơi xuống, trong đó còn mơ hồ có lẫn cả những miếng thịt nát nhừ. Nhưng dưới sự cố gắng của Vương Lâm, hai cái đầu người vẫn còn nguyên vẹn.

Tháp đầu người, lại có thêm hai cái!

Sau khi giết chết cả bốn, Vương Lâm đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn Đằng Hóa Nguyên đang đứng trên Đằng Gia thành, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Nhìn thấy nụ cười đó, Đằng Hóa Nguyên có cảm giác ớn lạnh. Bốn tu sĩ Nguyên Anh không ngờ lại dễ dàng bị hắn giết chết như vậy. Tu vi của Vương Lâm cuối cùng đã đến mức nào rồi?

Da đầu của Đằng Hóa Nguyên đã trở nên tê dại. Hắn thấy chính mình đã phạm một sai lầm. Trận pháp cấm chế ở bốn phía, rõ ràng không phải người nào khác bày ra, mà chính là tên sát tinh đến lấy mạng đang ở trước mặt.

-Đằng Hóa Nguyên! Ngươi vẫn khỏe chứ?

Ánh mắt của Vương Lâm chỉ có duy nhất một sự căm thù. Nhưng thần thái, lại rất bình tĩnh, thậm chí còn nở một nụ cười.

Trong lúc nói chuyện, tay phải của Vương Lâm cách không đưa lên, lập tức hóa thành một bàn tay lớn, úp xuống Đằng Gia thành. Lại có hơn mười người hét lên những tiếng kêu kinh hoàng từ trong Đằng Gia thành bay lên. Trong đám người đó có nam có nữ, có tu sĩ, có cả người thường.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm vừa dứt lời, tay phải hắn liền nắm chặt lại. Lập tức vang lên mấy tiếng "Ầm! Ầm!". Những người đó ngoài cái đầu ra, toàn bộ cơ thể đều nổ tung ra, hóa thành những cơn mưa máu rơi xuống Đằng Gia thành. Một giọt máu bắn lên mặt Đằng Hóa Nguyên khiến cho hắn càng thêm run rẫy.

Cái tháp lại có thêm mười cái đầu người!

-Vương Lâm!

Sát khí trên người Đằng Hóa Nguyên mạnh mẽ tỏa ra. Tay phải hắn khẽ vung lên, một cây cờ màu vàng lập tức xuất hiện trong tay. Cầm cây cờ trong tay vung lên một cái, lập tức từ trong lá cờ bay ra một làn sương mù. Ngay sau đó, sương mù hóa thành một bộ xương khổng lồ, phát ra những tiếng gầm gừ trong cổ họng, quay về phía Vương Lâm mà gầm rống.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, vỗ vào túi trữ vật. Lập tức lấy ra là hồn kỳ. Hắn phất tay lên, hơn một ngàn linh hồn mang theo những tiếng gào thê thảm từ trong lá cờ bay ra.

-Đằng Hóa Nguyên! Năm đó ngươi lấy linh hồn của những người trong gia tộc bức bách ta. Ngày hôm nay Vương mỗ cũng trả lại cho ngươi. Số linh hồn này, mặc ngươi tùy ý cắn nuốt, Vương mỗ cũng chẳng đau lòng đâu.

Giọng nói Vương Lâm rất bình thản. Trong lúc hắn nói, tay phải lại chộp một cái, hơn trăm người nhà họ Đằng, từ trong Đằng Gia thành bay lên.

Những người này, dù có vùng vẫy thế nào, cũng không có tác dụng. Lúc này, Đằng Hóa Nguyên khẽ quát một tiếng, tay áo vung lên. Nhất thời một luồng gió lạ đột nhiên xuất hiện, muốn chặt đứt pháp thuật của Vương Lâm.

Khóe miệng Vương Lâm nhếch lên lộ ra một nụ cười mỉa mai. Cực cảnh thần thức trong mắt lóe lên, hóa thành tia chớp màu đỏ chui vào bên trong ngọn gió lạ kia, khiến cho nó biến mất ngay lập tức.

Sau đó, Vương Lâm nắm chặt tay lại. Hơn trăm người, lập tức phát nổ. Máu thịt giống như một cơn mưa, từ trên trời rơi xuống.

Lúc này, tất cả tộc nhân bên trong Đằng Gia thành, không thể chịu nổi những đợt tấn công liên tục như vậy nữa. Cũng không biết ai là người mở đầu, chỉ thấy từng đạo kiếm quang, từ trong thành tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Tay phải chỉ một cái, lập tức trên không trung hiện lên hơn một ngàn linh hồn. Chúng nhanh chóng tản ra, bay về phía bọn tộc nhân của Đằng gia mà thôn phệ.

Thân thể Đằng Hóa Nguyên chợt lóe. Hắn cắn chặt răng, phất nhẹ lá cờ màu vàng trong tay. Bộ xương màu vàng đang đứng ở phía trước lập tức lóe lên, chia thành hơn một ngàn phần, bay về phía những linh hồn mà thôn phệ.

Việc làm của Đằng Hóa Nguyên so với việc tự tay giết chết tộc nhân, thật sự cũng chẳng có gì khác biệt.

Cơ thể Vương Lâm lóe lên, biến mất tại chỗ. Lúc xuất hiện, đã ở bên cạnh một người của Đằng gia đang bay như tên bắn. Đây là một người thanh niên, tu vi hắn chỉ đạt tới tầng thứ ba của Ngưng Khí kỳ. Mười ngày trước, hắn còn tự hào vì là người của nhà họ Đằng. Nhưng bây giờ, hắn hận không thể vứt cái chữ Đằng đi, rồi cắt đứt tất cả quan hệ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 245: Diệt Đằng gia (3).

Nhưng hắn cũng chẳng còn cơ hội. Khi hắn nhìn qua bên cạnh mà kinh hãi khi thấy người thanh niên tóc bạc. Ngay sau đó, một bàn tay lạnh lẽo, nắm lấy cổ hắn. Một tiếng rắc vang lên, người thanh niên đứt thở mà chết.

Sau khi giết một người, cơ thể Vương Lâm lại lóe lên. Lần này, hắn xuất hiện ở bên cạnh một cô gái rất đẹp. Nhưng đối với Vương Lâm, nàng cũng chỉ là một người chết. Hắn cũng chẳng vì nàng là phụ nữ, mà có chút thương xót. Bởi vì, dòng họ nàng và nhà họ Vương, có mối thù không đội trời chung.

Bóp nát cái cổ trắng muốt của người con gái, cơ thể Vương Lâm lại lóe lên.

Đằng Hóa Nguyên gầm lên giận dữ, cơ thể lóe lên. Nhưng tốc độ của hắn, lúc nào cũng chậm hơn Vương Lâm một chút. Mỗi lần muốn ngăn cản, lại nhìn thấy nhà mình mất đi một người.

Loại cảm giác đau thương khi phải trơ mắt nhìn từng tộc nhân bỏ mạng, mà chính mình lại không có cách nào ngăn cản làm Đằng Hóa Nguyên trở nên điên loạn. Lúc này hắn đột nhiên nhìn thấy Vương Lâm xuất hiện ở phương xa. Bên cạnh Vương Lâm, là một tên thiếu niên yếu đuối. Người này là cháu đích tôn đời thứ bảy mà chính mắt Đằng Hóa Nguyên vẫn luôn nhìn hắn khôn lớn từng ngày.

-Không!

Hai mắt Đằng Hóa Nguyên đỏ như máu, tốc độ của hắn giống như tên bắn.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Đằng Hóa Nguyên đang bay tới, tay phải đặt trên đầu của tên thiếu niên, dưới ánh mắt cừu hận của đối phương, khẽ xuất linh lực. “Ầm!” một tiếng, cơ thể thiếu niên nổ tung thành một đám máu thịt.

-Đời sau, sẽ không còn họ Đằng!

Vương Lâm giết người xong, lại biến mất ngay tại chỗ.

Đằng Hóa Nguyên ngây người nhìn đống máu thịt bầy nhầy của cháu đích tôn rơi trên mặt đất, gầm lên một tiếng đau đớn:

-Vương Lâm!

Vương Lâm xuất hiện ở cách đó trăm trượng, lạnh lùng nói:

-Đau đớn sao? Năm đó ngươi giết toàn tộc ta, thì lòng ngươi có cảm thấy đau không?

Nói xong, hắn phất nhẹ tay phải, một người trung niên ở bên cạnh đang hoảng sợ bỏ chạy, kêu thảm một tiếng, cơ thể lại trở thành một đống máu thịt bầy nhầy.

-Ta giết toàn tộc ngươi, vì ngươi giết Đằng Lệ cháu bốn đời của ta! -Đằng Hóa Nguyên vẻ mặt dữ tợn, rống lên.

-Lời lẽ hoang đường. Chẳng lẽ trên thế gian chỉ có nhà họ Đằng của ngươi mới được giết người khác, còn người khác không thể phản kháng sao?

Vương Lâm cười khẩy, vỗ vào túi trữ vật. Mười thanh phi kiếm lập tức bay ra càn quét xuống dưới. Lại có thêm mười người chết trước mắt Đằng Hóa Nguyên.

Đằng Hóa Nguyên nắm chặt tay. Hắn vung lá cờ màu vàng trong tay lên, lập tức những tất cả những mẩu xương màu vàng liền tập hợp lại, rồi bổ

nhào về phía Vương Lâm.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Cấm Phiên lập tức xuất hiện trên tay. Tay hắn khẽ rung nhẹ một cái, một tấm màn màu đen lập tức xuất hiện bao bọc bộ xương màu vàng vào bên trong. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nói:

-Đằng Hóa Nguyên! Năm đó ngươi làm sao tìm ra được quê nhà của ta?

Mặt Đằng Hóa Nguyên co rút lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong ánh mắt lộ ra mối căm thù thật sâu sắc, nói:

-Ngươi sẽ mãi mãi không bao giờ biết được!

Sắc mặt Vương Lâm trầm hẳn xuống. Tay phải vung lên, lập tức từ trong tấm màn màu đen bay ra hơn chín mươi đạo cấm khí. Chúng lao xuống phía dưới. Trong nháy mắt, lập tức có mấy trăm người nhà họ Đằng, kêu lên thảm thiết mà chết.

-Nói hay không?

Đằng Hóa Nguyên vỗ vào túi trữ vật. Một cây kiếm lớn từ bên trong lập tức bay ra. Cây kiếm này có hình dáng rất cổ xưa. Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngay lập tức rũ hẳn xuống. Nhưng

cây kiếm lại đột nhiên lóe lên, mũi kiếm hướng về phía Vương Lâm. Toàn thân kiếm lấp lánh ánh điện, ầm ầm bay tới.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Trong nháy mắt khi Đại Kiếm bay đến, Cực cảnh thần thức nhanh chóng tỏa ra, hóa thành từng chuỗi tia chớp, lập tức bao quanh thanh phi kiếm. Từng đợt âm thanh vang lên đùng đùng, ánh sáng của đại kiếm có phần mờ nhạt. Cuối cùng thân thể Vương Lâm khẽ run lên một cái, Cực Cảnh Thần Thức đã cạn kiệt. Cùng lúc này, đại kiếm xuất hiện những vết nứt rồi, hóa thành tro bụi.

Vương Lâm vung tay lên, từ trong túi trữ vật bay ra vài Nguyên Anh của Đằng gia. Sau khi bị hắn nuốt vào trong cơ thể, Nguyên Anh Tinh Khí nhanh chóng được bổ sung lại năng lượng đã mất.

Đằng Hóa Nguyên ngơ ngác nhìn về phía đại kiếm biến mất, thân hình liền trở nên giả nua.

Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết, điểm lên mi tâm. Ma đầu Hứa Lập Quốc và ma đầu thứ ba lập tức bay ra. Dưới thần niệm của Vương Lâm, chúng hưng phấn gầm rống, bay về phía người của nhà họ Đằng ở bốn phía.

Trong nháy mắt, lại có mấy người kêu lên thảm thiết mà chết. Mỗi một tiếng kêu thảm, đều làm cho thân thể Đằng Hóa Nguyên run rẩy.

-Nói hay không?

Giọng nói Vương Lâm hết sức lạnh lẽo. Đằng Hóa Nguyên hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Vẻ mặt Vương Lâm cũng không chút thay đổi, chẳng thèm nhìn Đằng Hóa Nguyên một cái. Hai tay biến đổi pháp quyết, đánh ra một đạo cấm chế. Nhất thời cấm chế ở ngoài Đằng Gia thành ngàn dặm, đột nhiên khẽ động, từ từ co rút.

Ttộc nhân của Đằng gia tuyệt vọng nhìn cấm chế đang liên tục co rút. Tâm trạng bọn họ sinh ra hai loại biến đổi trái ngược nhau. Loại đầu tiên thì hoàn toàn vứt bỏ ý kháng cự. Loại còn lại thì mắt đỏ bừng, từng người lấy ra pháp bảo, chẳng thèm quan tâm tới bất cứ điều gì, như con thiêu thân lao đầu vào biển lửa, phóng về phía Vương Lâm.

Dần dần, càng ngày càng nhiều tộc nhân Đằng gia, phóng về phía Vương Lâm. Nhưng khi bọn họ mới tiến vào trong chu vi một ngàn dặm, đã bị cấm khí trên bầu trời đánh lên người. Tất cả nhanh chóng biến thành cơn mưa máu, rơi khắp mặt đất.

Người trong tộc kêu lên thảm thiết. Từng tiếng từng tiếng vang lên trong tai Đằng Hóa Nguyên, khiến thân thể hắn run rẫy kịch liệt, trong lòng nổi lên từng cơn đau xót. Hắn cố gắng phản kháng, nhưng ngay cả pháp bảo của Thượng Cấp Tu Chân Quốc tặng cũng không có tác dụng.

Vẻ mặt của Đằng Hóa Nguyên, lại càng trở nên già lão. Lúc này, hắn đã không còn phong độ như năm xưa mà chỉ là một lão già trơ mắt đứng nhìn tộc nhân bị giết mà không có cách nào bảo vệ.

-Ta…Nói!

Hai mắt Đằng Hóa Nguyên chỉ có một sự căm thù sâu sắc. Hắn nhìn Vương Lâm, nói từng chữ:

-Nếu nhà họ Đằng ta gặp phải kiếp nạn thì đừng hòng có kẻ nào chạy thoát. Năm đó Cao Khải Minh của Phiêu Miểu Tông dùng thuật bói toán giúp ta tìm được chỗ ở của nhà họ Vương. Chính là hắn! Ngươi hãy đi tìm hắn. Bây giờ, hắn là tổ sư của Phiêu Miểu Tông.!

-Cao Khải Minh!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Đằng Hóa Nguyên, mặc kệ đối phương nói thật hay giả thì cái tên này, Vương Lâm cũng phải nhớ kỹ.

Nhìn Đằng Hóa Nguyên, đột nhiên vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, sau đó liếc mắt nhìn ra phương xa. Ngay lập tức sát khí trong mắt bùng lên. Hắn vung tay phải một cái, cấm chế đột nhiên co lại với tốc độ mạnh mẽ hơn. Nhất thời, từ bên ngoài ngàn dặm lập tức rút đến người. Trong quá trình này, hễ là tu sĩ ở bên trong, cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm, mà chết sạch.

Cùng lúc đó, một đống đầu người, bị một lực lượng thần kỳ khống chế, nhao nhao bay tới, rơi lên ngọn tháp. Dần dần, ngọn tháp đầu người càng lúc càng lớn, gần như đâm hẳn vào mây.

Đến lúc này, toàn tộc nhà họ Đằng, ngoại trừ Đằng Hóa Nguyên, tất cả đều chết sạch!

Trên mặt đất, máu chảy thành sông, tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc.

Đằng Hóa Nguyên ngơ ngác nhìn toàn bộ cảnh tượng trước mặt, đột nhiên cười lên ha ha, trong tiếng cười tràn ngập một nỗi đau xót vô tận. Hai hàng huyết lệ, từ khóe mắt hắn chảy xuống.

Vương Lâm lẳng lặng đứng nhìn Đằng Hóa Nguyên. Rất lâu sau, Đằng Hóa Nguyên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn trời, giọng tràn đầy tang thương và bi phẫn, nói:

-Tốt! Tốt! Hai nhà họ Vương và họ Đằng của ta và ngươi, từ nay về sau tất cả ân oán đều xóa bỏ. Ta giết toàn tộc ngươi, ngươi giết sạch huyết mạch của ta. Nhân quả tuần hoàn, đúng là nhân quả tuần hoàn. Vương Lâm! Ngươi ra tay đi!

Vương Lâm nâng tay phải lên, trên đầu ngón tay của hắn, lóe lên một đạo ánh sáng nhọn và trong suốt. Linh lực trong cơ thể hắn cuộn trào,

ngưng tụ lại trên đầu ngón tay. Nhưng đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ phía chân trời truyền đến:

-Dừng tay!

Nghe thấy giọng nói đó, Đằng Hóa Nguyên lập tức biết được Phác Nam Tử đã tới, trong lòng hắn cảm thấy vui mừng như điên. Hắn biết, ngày hôm nay mình còn có cơ hội sống. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm, nồng nặc sát khí.

Ý nghĩ muốn sống của hắn, lập tức bùng cháy. Nếu như có một chút khả năng, hắn cũng tuyệt đối không muốn chết. Cái gì là ân oán xóa bỏ, chẳng qua lúc đó hắn cho rằng chính mình chắc chắn sẽ chết mới nói ra câu nói như vậy mà thôi.

Ngày hôm nay chỉ cần hắn còn sống, Đằng Hóa Nguyên xin thề, cả đời này của hắn phải đạt đến Hóa Thần kỳ. Cho dù phải hi sinh tất cả mọi thứ, cũng phải đạt đến cảnh giới Hóa Thần. Sau đó, hắn muốn giết chết Vương Lâm một cách tàn nhẫn, để báo mối thù ngày hôm nay!

Nhưng mà, hắn đánh giá quá cao Phác Nam Tử, cũng xem thường Vương Lâm. Từ lúc Phác Nam Tử xuất hiện ở ngoài vạn dặm, thì đã bị Thần Thức có thể so với cảnh giới Hóa Thần kỳ của Vương Lâm phát hiện ra. Vì thế làm sao hắn có thể để cho Phác Nam Tử ngăn cản được.

Trong nháy mắt khi Phác Nam Tử xuất hiện, mũi nhọn ánh sáng trong tay Vương Lâm đã bắn ra, xuyên qua my tâm của Đằng Hóa Nguyên, một chiêu lấy mạng!

Hoàn toàn đúng như lời hắn nói, từ nay trở về sau, hai nhà Vương Đằng, tất cả ân oán đều xóa bỏ. Huyết mạch của nhà họ Đằng, đã biến mất trên thế gian. Tất cả hoàn toàn đoạn tuyệt... ....

Hình bóng của Phác Nam Tử đột nhiên xuất hiện trước mắt. Hắn ngơ ngẩn nhìn vô số máu thịt trên mặt đất. Lại nhìn thấy thi thể của Đằng Hóa Nguyên ngã xuống khi vừa mới xuất hiện ý niệm cầu sinh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 247: Nam tử tà dị (1 + 2).

Cuối cùng ánh mắt nhìn lên ngọn tháp đầu người cao ngập vào trong mây, lập tức cảm thấy ớn lạnh.

Hắn không do dự, hai tay lập tức bấm pháp quyết. Đột nhiên từ trong túi trữ vật đang đeo bên dưới bay ra hai đạo ánh sáng xanh hồng.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, nhìn chằm chằm vào Phác Nam Tử, bình thản nói:

-Ngươi đã đến chậm.

Phác Nam Tử nhìn Vương Lâm, đột nhiên ngẩn người, lại cẩn thận nhìn vài lần, thất thanh nói:

-Ngươi...Ngươi chính là tên đệ tử của Hằng Nhạc phái năm đó?

Vương Lâm nhìn Phác Nam Tử một cái, không nói. Cực cảnh thần thức phóng ra trong nháy mắt đã công kích đến trước người Phác Nam Tử. Hai đạo ánh sáng xanh hồng, tự động bao bọc ở bên người hắn tạo thành một vách phòng ngự. Trong nháy mắt khi Cực cảnh thần thức hạ xuống, hai luồng sáng xanh hồng nhanh chóng lóe lên, cuối cùng cũng chống cự được. Nhưng ánh sáng lộng lẫy của chúng đã không còn, trở nên vô cùng ảm đạm.

Phác Nam Tử biến sắc. Hắn không chút do dự, cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, rơi trên hai vòng sáng xanh hồng.

Sau đó, chỉ vào người Vương Lâm, Phác Nam Tử hét lên:

-Đi!

Ngay lập tức hai vòng tròn xanh hồng, bay đi như tên bắn. Ở bốn phía xung quanh chúng nó, từng tầng từng tầng không gian không ngừng bị xé rách. Tay phải Vương Lâm vung lên, cấm khí ở trong Cấm Phiên xuất hiện toàn bộ. Chúng hợp lại với nhau hóa thành một con Cự Long, ngăn cản hai vòng sáng xanh hồng.

Nhưng phẩm chất của hai vòng sáng xanh hồng rõ ràng là cực cao, cấm khí chỉ có tác dụng giảm tốc độ của nó, nhưng không thể ngăn cản được thế tấn công.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Cực cảnh thần thức lại tuôn ra. Lúc này, thần thức liên tiếp hóa thành những tia chớp, rầm rầm bay tới. Nhưng mục tiêu của nó, không phải hai vòng sáng xanh hồng, mà là Phác Nam Tử.

Vẻ mặt Phác Nam Tử đại biến. Ngay thời khắc nguy hiểm, một bàn tay to, đột nhiên từ bên trong hư vô thò ra, chộp lấy những tia chớp do Cực cảnh thần thức hóa thành. Bàn tay khẽ vặn một cái, những tia chớp ngay lập tức bị vỡ vụn, tiêu tan sạch. Nhưng bàn tay kia, cũng lập tức run lên. Từ trong hư vô, truyền đến một tiếng hừ nhỏ.

Ngay sau đó, một người trung niên mặc quần áo sáng màu, cơ thể hơi mập, xuất hiện trước người Phác Nam Tử. Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm, ánh mắt ngẩn ra, nhưng lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ, nói:

-Thì ra là ngươi!

Nói xong, tay phải hắn vẫy lên kêu gọi, hai vòng sáng xanh hồng lập tức trở lại bên cạnh hắn, lượn vòng xung quanh.

Sau khi nam tử trung niên xuất hiện, Phác Nam Tử mới thở phào nhẹ nhõm, khom lưng cung kính nói:

-Tham kiến Sứ Giả Đại Nhân.

Phác Nam Tử mặc dù cảm thấy an toàn hơn, nhưng trên da đầu lại mơ hồ có chút tê dại. Hắn không biết tia chớp màu hồng kia rốt cuộc là pháp bảo gì. Nhưng vừa rồi trong nháy mắt khi tia chớp bay đến người, hắn có cảm giác giống như năm đó chiến đấu trong Vực Ngoại Chiến Trường, đứng giữa giữa sự sống và cái chết.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu Sứ Giả Đại Nhân không xuất hiện, thì bây giờ, hắn đã trở thành một cái xác chết. Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn nhìn về phía Vương Lâm, ngoài vẻ sợ hãi thật sâu, còn ẩn hiện chút đáng tiếc.

-Ngươi không chết? Hơn nữa còn trong khoảng thời gian bốn trăm năm ngắn ngủi, đạt đến tu vi như vậy. Rất tốt! Giao Nghịch Thiên châu ra đây, ta sẽ tha chết cho ngươi! Sau đó ta để cho ngươi trở thành người đứng đầu Triệu Quốc, có được không?

Nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, chậm rãi nói.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường. Tên này xuất hiện, cũng nằm trong dự liệu của hắn. Hơn nữa khi ở ngoài ngàn dặm, hắn cũng đã phát hiện ra tung tích của người này. Đó chính là sứ giả của Thông Thiên Tháp, người của Tứ Cấp Tu Chân Quốc. Về mặt tu vi thì theo Vương Lâm thấy, tên này ngoại trừ là Hóa Thần kỳ, thì không có khả năng nào khác.

Nếu không phải Hóa Thần kỳ, thì sao có thể tiêu diệt Cực Cảnh Thần Thức dễ dàng như vậy được.

Còn về chuyện người này làm sao biết được Vương Lâm có Nghịch Thiên châu, thì từ lúc hắn phục thù, đã có suy xét cẩn thận. Cho nên khi hắn ở Triệu Quốc, thần thức vẫn bao phủ toàn thân. Như vậy, với thần thức có thể so với Hóa Thần kỳ của hắn, chỉ cần không phải ở sát bên hoặc mặt đối mặt, thì không ai có thể nhìn thấy diện mạo của hắn.

Lại càng không có người nào có thể dùng thần thức thăm dò hắn được. Đó là nguyên nhân mà trong chín ngày hắn giết người, đối phương từ đó đến giờ cũng không xuất hiện.

Thật ra nam tử trung niên cũng có chút tâm tư. Trong khoảng thời gian này, thần thức của hắn thường xuyên thăm dò trong biên giới của Triệu Quốc. Nhưng trước sau cũng không tìm ra được người thần bí giết chết cả nhà họ Đằng, điều này làm hắn có chút khó hiểu.

Trừ khi thần thức của đối phương, có thể mạnh mẽ như hắn. Nếu không, chuyện đó căn bản không có khả năng. Nhưng cũng cần phải biết, tu vi của hắn, tuy bốn trăm năm nay cũng không tinh tiến, nhưng vẫn là Hóa Thần sơ kỳ. Với tu vi này, ở tại Triệu Quốc, tuyệt đối không thể có người nào mạnh hơn được.

Nhưng hắn cũng không thể biết được, tu vi của Vương Lâm là Nguyên Anh kỳ, nhưng thần thức, lại đạt đến Hóa Thần hậu kỳ. Đừng nói là hắn, mà ngay cả tên Cự Ma Tộc to lớn năm xưa có tự thân đến đây, dùng thần thức tìm kiếm, cũng tuyệt đối không thể phát hiện ra Vương Lâm.

Những chuyện thế này, trong Tu Chân Giới cực kỳ hiếm gặp. Nói chung, một kẻ thôn hồn ở trong sinh linh giới, cũng chỉ có một mình Vương Lâm.

Mặt khác còn có tia chớp màu hồng kỳ lạ vừa rồi. Nam tử trung niên tuy bề ngoài thì có vẻ ung dung tiếp nhận. Nhưng thực tế, tia chớp màu hồng lại giống như ăn sâu vào trong xương, tạo thành một chút thương tổn cho thần thức của hắn. Vết thương tuy không lớn, nhưng đối với hắn mà nói, cũng có chút hoảng sợ.

Lúc này nhìn thấy đối phương xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không nói nhiều lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra một giọt máu.

Một giọt máu màu vàng của Cổ thần phát ra từng trận từng trận uy áp.

-Vương mỗ chờ ngươi đã lâu rồi!

Trong mắt Vương Lâm toát ra sát khí, tay phải khẽ điểm lên trên giọt máu, nó sôi trào lên ngay lập tức, hóa thành một ký hiệu màu vàng, rồi đột nhiên bay thẳng lên trời.

Lúc này, trên bầu trời phát ra những âm thanh ầm ầm, từng luồng ánh sáng màu vàng từ trên trời chiếu xuống.

Một người khổng lồ xuất hiện trong chùm sáng màu vàng. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, toàn bộ đất đai của Triệu Quốc có cảm giác hơi rung rung, Cả đất trời bị ánh sáng vàng rực bao phủ. Tất cả cỏ cây, tất cả người thường và tu sĩ, tất cả sinh linh cũng không tránh khỏi.

Mặc dù thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, nhưng linh lực ở trong cơ thể, lại tiêu hao một cách nhanh chóng. Trong nháy mắt khi người khổng lồ xuất hiện, Vương Lâm có chút khó khăn mà đưa tay lên chỉ vào người nam tử trung niên.

Người khổng lồ gật đầu, ánh mắt đảo qua, nhìn về phía Vương Lâm chỉ, giơ bàn tay to, nhẹ nhàng vung lên.

Sắc mặt người nam tử trung niên lập tức biến đổi. Trong lòng hắn cảm thấy một mối nguy hiểm mãnh liệt. Hắn vội vàng chụp lấy Phác Nam Tử đang đứng ngẩn người nhìn dị biến trên bầu trời, đưa lên chắn trước người.

Cơ thể của Phác Nam Tử không một tiếng động hóa thành tro bụi. Thậm chí ngay cả tay phải của nam tử trung niên, cũng tiêu tan trong nháy mắt.

Nam tử trung niên rống lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng xanh. Hắn nhanh chóng rút lui, đồng thời tay trái xé túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản. Hắn không chút do dự bóp nát, một đạo ánh sáng màu trắng xuất hiện khi ngọc giản bị vỡ vụn, bao quanh nam tử trung niên. Sau đó, hắn biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt.

Khi nam tử trung niên bỏ chạy, người khổng lồ trên bầu trời cũng từ từ tiêu tan. Cơ thể Vương Lâm khẽ run, lập tức lấy đan dược trong túi trữ vật ra ăn vào. Thần thức đột nhiên mở rộng, truy tìm tung tích của nam tử trung niên.

Một lúc sau, Vương Lâm nhướng mày lên, khí tức của tên kia đã biến mất ở Triệu Quốc.

Nhớ lại lúc nãy đối phương bóp nát ngọc giản, Vương Lâm đoán ngọc giản đó chắc là một cái truyền tống trận đưa đến nơi nào đó, nên trong nháy mắt có thể đưa đối phương chạy đi một khoảng cách xa.

-Tứ cấp Tu Chân Quốc có pháp bảo quả thật cao cường. Đúng là không thể tưởng được.

Vương Lâm thì thào tự nói, hít một hơi thật sâu. Thật ra hắn đoán cũng có chút chính xác. Cái mà nam tử trung niên sử dụng, chính là ngọc giản chạy trốn của Kỳ Tông phái giao cho tất cả đệ tử quan trọng. Chỉ cần không vượt quá một phạm vi nhất định, thì có thể trong nháy mắt được đưa về tổng đàn môn phái. Cho dù ở bất kỳ nơi đâu.

Sứ Giả Đại Nhân cũng bị Vương Lâm dọa mà bỏ chạy. Người khổng lồ phát ra ánh sáng màu vàng, hắn biết rõ, đó chính là Thông Thiên thuật của Cự Ma Tộc. Uy lực của nó vô cùng khủng bố. Mặc dù là hắn, cũng không nắm chắc có thể chống lại được.

Ở Triệu Quốc, hắn đã hai lần nhìn thấy Thông Thiên thuật. Và lần này, nhìn thấy Vương Lâm thi triển chính là lần thứ ba. Đối với những địch nhân như vậy, cho dù tu vi chỉ là Nguyên Anh kỳ, hắn cũng thật sự không muốn trêu chọc. Vì vậy không cần suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt hắn liền lấy Phác Nam Tử ra đỡ đòn, rồi bóp nát ngọc giản chạy thoát thân.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống điều tức. Rất lâu sau, hắn đứng thẳng người, tay phải vung lên. Tháp đầu người Đằng gia, bị hắn đưa lên

cao, bay theo thân ảnh của hắn.

Dưới dãy núi Hằng Nhạc, trong thôn làng thời thơ ấu của Vương Lâm. Ngày hôm nay, tất cả thôn dân trong làng, sau khi bị một luồng gió lạ thổi qua, thì tới tấp ngã xuống ngủ mê trên mặt đất.

Sau đó, tại ngôi nhà tổ họ Vương, một ngọn tháp đầu người đột nhiên dựng lên sừng sững. Dưới ngọn tháp, Vương Lâm quỳ trên mặt đất, dập đầu xuống đất vài cái, từ khóe mắt hắn chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Hắn cứ ngơ ngẩn như vậy mà nhìn vào nhà tổ. Dần dần, màn đêm buông xuống, Vương Lâm thở dài, tay phải vỗ lên tháp đầu người. Cái tháp cao chót vót lập tức hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay đi.

-Thù lớn đã báo! Cha! Mẹ! Sau này, con sẽ đi trên con đường của mình… ….

Vương Lâm lặng lẽ đứng lên, xoay người đi khỏi sơn thôn.

Khi hắn đi khỏi, tất cả dân làng đều ồn ào tỉnh lại. Nhìn thấy trời đã tối, cả đám người tới tấp quỳ hết trên mặt đất xin thần tiên bảo hộ.

Vương Lâm bay trên không trung. Văn Thú đã bị hắn bỏ vào trong túi trữ vật. Không lâu sau, hắn tới một vách núi. Chỗ này, chính là nơi mà nhiều năm trước hắn đã bị ngã xuống.

Nhìn vách núi, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, rồi ngồi xuống đất, ngơ ngẩn nhìn bầu trời.

Giờ khắc này hắn có muôn vàn suy nghĩ. Tất cả những cảnh tượng bốn trăm năm trước, đều hiện rõ trong đầu.

Bây giờ, Đằng gia đã bị diệt, hắn đã không còn vướng mắc gì nữa, tâm tình cũng có chút biến hóa. Vương Lâm hiểu rõ, mình đã không còn là người thường, mà đang bước lên con đường tu chân. Con đường đầy gian nan, đầy nguy hiểm, nhưng hắn nhất định phải kiên định bước đi.

Qua bốn trăm năm, hắn hiểu rõ, chỉ có sức mạnh, mới là phương pháp duy nhất để bảo vệ chính mình.

Mộng tưởng thời thiếu niên, là trở thành tiên nhân, vào giờ khắc này, đã khếch đại lên vô cùng.

Còn Tư Đồ Nam... thì chỉ khi nào tu vi của hắn đạt đến Anh Biến kỳ, Tư Đồ Nam mới có thể từ Nghịch Thiên châu đi ra.

Còn có vũ trụ mêng mông trong ký ức của Cổ Thần, với rất nhiều sinh mệnh hùng mạnh. Những thứ này, đều làm cho Vương Lâm rung động.

Vương Lâm đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn ra rất xa. Trong mắt hắn ánh lên một thứ hào quang quái dị.

Vào khoảng khắc này, suy nghĩ của Vương Lâm, đã có sự lột xác. Từ khi hắn còn nhỏ vì lấy thể diện cho cha mẹ mà bước vào Tu Chân Giới. Mãi đến khi cha mẹ chết, vì báo thù, phải tu tiên để giành lấy sức mạnh cường đại. Còn bây giờ, đại cừu đã báo, hắn vì giấc mộng của mình, vì muốn thật sự trở thành tiên nhân, phải chủ động theo đuổi tiên đạo.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Búng thân nhảy lên, từ trên vách núi rơi xuống. Trong nháy mắt, đã đến động đá năm xưa. Sau khi nhìn thoáng qua, thân thể hắn nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Trên Phiêu Miểu Tông, Cao Khải Minh đang khoanh chân ngồi bế quan trong mật thất. Trước người hắn, có một gương đồng. Lúc này vẻ mặt của hắn có chút khó coi. Từ hai trăm năm trước, hắn đã tính được, mình sẽ có một kiếp nạn lớn. Đáng tiếc là nó quá mơ hồ, với tu vi của hắn, cũng tính không ra rõ ràng.

Thời gian dần trôi qua, cảm giác đại nạn đang ập lên đầu càng ngày càng mạnh. Mãi đến khi gia tộc nhà họ Đằng từng người một chết đi, hắn đột nhiên tính được cuộc đời của mình, chỉ còn mười ngày. Nếu như trong

mười ngày mình không chết, thì kiếp nạn sẽ đổ ập lên đầu của cả Phiêu Miểu Tông.

Hôm nay, chính là ngày thứ mười. Cao Khải Minh cả đời tin tưởng thiên đạo. Điều này cùng với công pháp tu luyện của hắn, có quan hệ rất lớn. Hắn hiểu rõ, ngày hôm nay mình nhất định phải chết. Nếu không, nguy hiểm sẽ đổ ập xuống cả Phiêu Miểu Tông.

Cho nên nhiều ngày trước hắn đã bắt đầu thu xếp hậu sự của Phiêu Miểu Tông. Lúc này, hắn đã không còn gì phải lo lắng, yên tĩnh ngồi bên trong mật thất. Hắn hít vào một hơi thật sâu, nhìn bốn phía một chút để lưu lại kỷ niệm. Sau đó, hắn giơ tay phải lên, dứt khoát vỗ lên trán mình.

Một dòng máu tươi từ trên miệng hắn chảy xuống. Hai mắt hắn đã trở nên mờ ảo, dần dần cũng trở nên tối tăm. Vào giờ phút này, hắn đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng… Bốn trăm năm trước, hắn nhận lời thỉnh cầu của Đằng Hóa Nguyên, tìm kiếm một gia tộc của một đệ tử Trúc Cơ kỳ.

Trong đầu hắn đã hiểu được một chút, nhắm mắt lại, ngừng thở rồi chết.

Vương Lâm đang ở bên ngoài một cổ Truyền Tống Trận trong khe núi. Sau khi nhìn qua Triệu Quốc một lần cuối, mới mở trận pháp, trong nháy mắt đã biến mất khỏi Triệu Quốc.

Mười ngày sau, một người thanh niên tướng mạo tà dị, đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài trận pháp. Hắn nhìn chằm chằm vào trận pháp, không nói nhiều mà cất bước đi vào.

Ở một cái bình nguyên cách xa Triệu Quốc hơn trăm vạn dặm, thân ảnh của Vương Lâm từ từ xuất hiện. Sau khi xuất hiện, thần thức của hắn lập tức đảo quanh, rồi lấy bản đồ ngọc giản, nhìn kỹ một lần.

Sau đó cơ thể hắn khẽ động, bay tới một cái Truyền Tống Trận kế tiếp. Vương Lâm biết ở phía sau mình, chủ nhân của túi trữ vật đang truy đuổi không ngừng. Nếu không bỏ xa đối phương, thì mình sẽ không thể nào an tâm tu luyện được.

Vì vậy, Truyền Tống trận bây giờ mới là mục tiêu của hắn. Cực phẩm Linh Thạch trong túi của Vương Lâm có rất nhiều, cũng đủ cho hắn mấy lần sử dụng Truyền Tống Trận.

Sau nửa tháng, Vương Lâm đã tới một cái Truyền Tống Trận. Sau khi kiểm tra một lúc, hắn mới đứng ở trong trận, lấy ra một khối cực phẩm Linh Thạch, đặt ở trên. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ở phương xa có một đám mây đen bay đến. Đám mây từ từ biến đổi thành một người thanh niên tà dị. Ánh mắt người này âm u, nhìn chòng chọc vào Vương Lâm ở trong Truyền Tống Trận.

Trong lòng Vương Lâm cảm thấy trầm xuống, tốc độ của đối phương so với phán đoán của hắn trước đó, còn nhanh hơn gấp mấy lần. Hơn nữa,

thần thức Vương Lâm cũng không kiểm tra được tu vi của hắn. Một tia khí tức vô cùng nguy hiểm, lập tức bao phủ khắp bốn phía.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào cực phẩm Linh Thạch để mở Truyền Tống Trận, phải cần một khoảng thời gian mười lần hít thở. Nhưng bây giờ là thời khắc nguy hiểm, Vương Lâm cũng không nói nhiều mà điên cuồng vận chuyển linh lực trong cơ thể, nhanh chóng từ dưới chân truyền vào trong trận pháp. Tốc độ mở Truyền Tống Trận, đột nhiên được tăng tốc.

Cuối cùng, trong nháy mắt khi người thanh niên tà dị đuổi đến, trong trận pháp đột nhiên lộ ra một khe hở, thân ảnh của Vương Lâm liền biến mất.

Người thanh niên tà dị đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, Hai tay hắn bấm quyết, cơ thể đột nhiên phóng thẳng về phía trước. Khoảnh khắc khi Vương Lâm biến mất, hắn cũng bước vào trong lỗ hổng của Truyền Tống Trận. Sau đó cũng không biết sử dụng thủ đoạn gì, khiến cho Truyền Tống Trận mở ra một lần nữa, rồi biến mất bên trong lỗ hổng.

Trong lúc Vương Lâm xuyên qua Truyền Tống Trận, cảm giác nguy hiểm lại càng mạnh. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, một cổ thần thức khổng lồ vượt quá sức tưởng tượng của hắn, giống như một cơn cuồng phong đang quét về phía mình. Điều đó khiến cho Vương Lâm hoảng sợ. Nhìn thấy nó sắp xông thẳng về phía mình mà cắn nuốt, Cực cảnh thần thức của Vương Lâm đột nhiên khẽ động, hóa thành một tia chớp màu đỏ lớn nhất từ trước đến nay, ầm ầm đâm thẳng về phía đối phương.

Đạo thần thức kia chịu một kích của Cực cảnh, không khỏi chậm lại một chút. Đúng lúc này, phía trước xuất hiện ánh sáng, Vương Lâm giống như một tia chớp từ trong chùm sáng lao ra ngoài.

Sau khi xuất hiện hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu. Phân thân hóa thành Nguyên Anh bên trong cơ thể, lập tức trở nên uể oải, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể tán loạn. Nhưng Vương Lâm không dám dừng lại, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ. Đến khi xuất hiện, đã ở ngoài cả trăm dặm. Ngay sau đó, hắn không tiếp tục bỏ chạy, mà nâng tay phải lên. Từ trên tay hắn, bay ra một sợi tơ nhỏ màu đỏ.

Vương Lâm biết rõ, cho dù có chạy thế nào, cũng không thể bằng tốc độ của đối phương. Hơn nữa bây giờ nguyên anh tinh khí ở trong cơ thể hắn hao tổn quá nhiều. Nếu như cứ tiếp tục, khỏi cần đối phương ra tay, chính hắn sẽ nổ tung ra mà chết. Vì vậy hắn lợi dụng thời gian thuấn di bay đến chỗ này, nhanh chóng lấy ra sợi tơ Thiên Kiếp.

Đây là pháp bảo có uy lực mạnh nhất của hắn bây giờ!

Trong nháy mắt khi lấy ra Thiên Kiếp, Vương Lâm lại lôi ra một bình đan dược trong túi trữ vật, rồi đổ tất cả vào miệng.

Lúc này, người thanh niên tà dị đã lặng lẽ xuất hiện ở trước người Vương Lâm mười trượng, nhìn chằm chằm vào sợi tơ Thiên Kiếp trong tay Vương Lâm, vẻ mặt âm trầm.

- Thiên kiếp lực! Không ngờ ở cái tinh cầu tu chân nho nhỏ vứt đi, lại có pháp bảo đẳng cấp như vậy! Người thanh niên tà dị nhìn chằm chằm vào sợi tơ trong tay Vương Lâm, chậm rãi nói.

Vương Lâm từ nãy đến giờ vẫn nhìn đăm đăm vào đối phương. Đợi đến khi người này nhìn thấy sợi tơ Thiên Kiếp liền xuất hiện một chút do dự, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương tỏ vẻ thờ ơ hoặc không coi Thiên Kiếp lực vào trong mắt, thì Vương Lâm chỉ có thể tiến vào trong không gian ngịch thiên, để tìm chỗ lánh nạn. Mặc dù đây cũng chẳng phải biện pháp tốt.

Lúc này, trong lòng người thanh niên tà dị cũng có chút bực bội. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới có thể nhìn thấy Thiên Kiếp Lực ở nơi đây. Nếu như tu vi vẫn còn ở giai đoạn hưng thịnh, thì cho dù gặp phải Thiên Kiếp lực, hắn nắm chắc mười phần, có thể hủy diệt nó.

Nhưng bây giờ hắn chỉ khôi phục lại được ba thành tu vi, tương đương với Anh Biến sơ kỳ mà thôi. Như vậy, đối với Thiên Kiếp Lực, hắn tuy cũng có thể chống đỡ được, nhưng cuối cùng thì tu vi cũng sẽ giảm xuống một lần nữa. Nếu một ngày nào đó rớt khỏi Anh Biến kỳ, hắn chỉ có thể ở lại tìm một chỗ bế quan dưỡng thương, không có cách nào rời khỏi tinh cầu này.

Bởi vì tiêu chuẩn thấp nhất để sử dụng Tinh La Bàn là Anh Biến kỳ!

Cái này cũng không chủ yếu lắm, mà quan trọng là vừa rồi ở trong Truyền Tống Trận, hắn cảm nhận được một sức mạnh khiến cho tâm thần hắn chấn động. Sức mạnh đó hắn vô cùng quen thuộc.

Thanh niên tà dị hừ nhẹ một tiếng, không nhìn Thiên Kiếp Lực, ánh mắt nhìn Vương Lâm, hét lên:

-Tiểu bối! Đưa túi trữ vật ra đây, chuyện này coi như xong!

-Cái tiền bối muốn, có phải là cái này không?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 248: Tu tinh chi tinh

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào tên kia, rồi móc túi trữ vật từ trong ngực ra.

Ánh mắt người thanh niên tà dị chuyển đến cái túi, gật đầu nói:

-Không sai! Ném qua đây!

Vương Lâm có chút do dự. Tốc độ của đối phương quá nhanh. Mặc dù, hắn muốn đối phương rời xa chỗ này, hoặc cũng phải chờ hắn rời khỏi chỗ này một khoảng cách nào đó mới đưa túi trữ vật ra. Nhưng cũng vô ích, nếu như đối phương thật sự muốn đuổi theo, thì sẽ rất dễ dàng.

Trầm mặc trong giây lát, Vương Lâm quyết định ném túi trữ vật ra.

Thanh niên tà dị bắt lấy túi trữ vật, đảo thần thức qua, vẻ mặt hơi dịu lại. Hắn nhìn Vương Lâm, không thấy được vẻ mặt là vui hay giận.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đối phương, đưa sợi tơ Thiên Kiếp ra trước người, rồi chậm rãi nói:

-Tiền bối! Túi trữ vật tiểu bối đã trả lại. Tại hạ cáo từ!

Nói xong, hắn cẩn thận lui ra phía sau.

Thanh niên tà dị nhìn Vương Lâm, trong mắt lóe lên vẻ quỷ dị. Ngay lập tức hai đạo ánh sáng năm màu, từ trong đôi mắt bay ra như tên bắn, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng được, vọt thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm rất cẩn thận. Hắn dường như chẳng chút do dự. Cực cảnh thần thức từ trong mắt lập tức bay ra, va chạm với luồng sáng năm màu của đối phương. Ngay sau đó, Vương Lâm phun ra một ngụm máu, Cực Cảnh Thần Thức hóa thành tia chớp, vỡ vụn bên dưới luồng sáng năm màu.

Cùng lúc đó thân thể Vương Lâm lập tức lui lại. Trong nháy mắt, vỗ vào túi trữ vật, lấy Cấm phiên cầm trong tay. Sau đó, tay phải hắn vung lên, đánh ra một đạo cấm chế vào Cấm phiến. Lúc này, thanh niên tà dị kia sắc mặt đại biến, hắn vội vàng nói:

-Dừng tay! Tiểu hữu, đừng kích động!

Sau khi nói xong, hắn nhanh chóng lui ra sau vài bước, nhìn Cấm phiên chằm chằm, trên mặt lộ ra sự hoảng sợ.

Hắn cười khổ trong lòng. Một sợi tơ Thiên Kiếp, có thể làm cho tu vi của hắn giảm mạnh, nhưng cùng lắm hắn cũng chỉ bế quan hơn nghìn năm mà thôi.

Nhưng hắn vừa nhìn thấy lá cờ trong tay Vương Lâm, mới lập tức hiểu rõ, vì sao tên tiểu bối trước mặt lại có Thiên Kiếp Lực. Tuy hắn không nhận ra lá cờ, nhưng liếc mắt cũng có thể nhìn thấy, đây là loại pháp bảo có thể làm vật dẫn cho Thiên Kiếp.

Loại pháp bảo này, trong túi trữ vật của hắn cũng có vài cái. Hắn biết rõ nó có thể khơi ra sức mạnh của Thiên Kiếp. Lúc này nếu dây dưa vào tên tiểu bối kia, thì có thể hắn không chỉ hạ thấp tu vi, mà rất có khả năng, từ nay về sau sẽ không thể khôi phục tu vi được nữa.

Khóe miệng Vương Lâm vẫn còn dính lại vài vệt máu. Hắn nhìn chằm chằm vào nam tử tà dị. Bây giờ chỉ cần tâm hắn khẽ động, thì đạo cấm chế cuối cùng sẽ rơi xuống Cấm Phiên. Đến lúc đó thì cho dù pháp bảo bị hủy cũng sẽ hấp dẫn Thiên Kiếp, tất nhiên có thể dùng Cấm Phiên có chút thành tựu này để làm vật dẫn cho Thiên Kiếp đánh lên người tên kia.

-Tại hạ đã trả lại túi trữ vật. Thậm chí cũng chẳng động đến một cái gì. Nhưng sao tiền bối lại lật lọng?

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đối phương, chậm rãi nói. Thanh niên tà dị có chút trầm mặc, đột nhiên nói:

-Tia chớp màu đỏ ngươi vừa sử dụng, là Cực cảnh sao?

Giọng nói của hắn cũng không chắc chắn lắm. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong lòng lại dâng lên ngọn sóng lớn. Hắn nhìn đối phương, không nói gì. Thanh niên tà dị nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói:

-Chắn chắn đúng rồi! Vừa rồi ngươi dùng chính là Cực cảnh!

Lúc này trong lòng hắn cũng có cảm giác vô cùng phức tạp, Vương Lâm gây cho hắn liên tiếp những nỗi khiếp sợ. Trên tinh cầu vứt đi này, có Thiên Kiếp Chi Lực đã là chuyện khó tin. Mà người này không chỉ có nó, còn có pháp bảo dẫn phát Thiên Kiếp, thậm chí lại còn xuất hiện Cực Cảnh.

Tia chớp Cực cảnh, làm sát khí của hắn tiêu tán ngay lập tức. Thanh niên tà dị hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, ánh mắt bình tĩnh, trầm mặc một lúc lâu, hắn nói:

-Tiền bối nếu không còn chuyện gì khác, vãn bối xin cáo từ!

Nói xong, hắn cẩn thận lui ra phía sau, nếu có bất cứ hành động nào, hắn sẽ dẫn phát Thiên Kiếp không chút do dự. Thanh niên tà dị có chút do dự, nói:

-Cực cảnh của ngươi… Chẳng lẽ không muốn đột phá bình cảnh sao?

Vương Lâm đứng khựng lại, nhìn về phía đối phương. Thanh niên tà dị lại có chút do dự, sau đó thở dài, nói:

-Mà thôi! Tiểu tử, ngươi hãy nghe cho kỹ, Cực Cảnh là một loại sức mạnh cực đoan, nếu muốn đột phá sức mạnh này thì rất khó, cực kỳ khó! Nhưng cũng không phải không có biện pháp!

Vương Lâm vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn.

Trong mắt thanh niên tà dị lộ ra vẻ tán thưởng. Đột nhiên hai mắt lóe lên, ánh sáng năm màu từ từ bắn ra từ mắt hắn, trở thành một quả cầu năm màu, lơ lửng trong lòng bàn tay.

Vương Lâm lúc này cảnh giác đến cực điểm, nhìn chằm chằm vào quả cầu năm màu.

Thanh niên tà dị nhìn xuống quả cầu năm màu, những ý nghĩ phức tạp cuồn cuộn trong lòng. Hắn có chút trầm mặc, và chán nản nói:

-Ngươi dùng thần thức kiểm tra thử xem!

Vương Lâm hơi trầm ngâm, đảo thần thức qua, vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái, hắn cảm thấy do dự, nói:

-Đây là…

Hắn ở trong quả cầu năm màu nhìn thấy một tia Cực cảnh. Phát hiện này, làm nội tâm hắn chấn động.

Thanh niên tà dị hít thở thật sâu, chậm rãi nói:

-Phát hiện được gì không? Quả cầu năm màu này, ở tinh cầu quê hương ta, được gọi là Cực cảnh ngũ sắc. Vốn nó cũng không phải của ta, mà của một người bạn tốt tặng ta trước khi chết.

Vương Lâm hít mạnh vào một hơi, ánh mắt chớp động nhìn vào quả cầu ngũ sắc. Thanh niên tà dị nắm chặt tay phải lại, quả cầu ngũ sắc biến mất. Hắn nhìn qua Vương Lâm, nói:

-Cực cảnh chia thành rất nhiều loại. Cụ thể là có bao nhiêu thì không người nào biết được. Nếu gom tất cả tu sĩ có Cực cảnh trong Liên Minh Tu Chân cũng không có nhiều. Nên ta cũng không thể nhìn ra được thuộc tính Cực Cảnh của ngươi được. Nhưng ta biết, dù loại Cực Cảnh nào, cũng có cực hạn của nó. Một khi đến mức cực hạn, thì rất khó đột phá.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

-Ta biết một phương pháp, có thể làm Cực Cảnh thần thức đột phá. Đó là trong những tinh cầu tu chân… Mỗi một tinh cầu của lục cấp Tu Chân Quốc, sau khi được phong tước, sẽ được mấy lão thủ lĩnh trong Liên Minh Tu Chân cùng nhau tế thiên. Khi đó thiên uy tự động ngưng tụ mà tạo thành trấn quốc chi bảo của lục cấp Tu Chân Quốc.

-Nếu tu sĩ nào nhận được bảo vật này, thì chắn chắn sẽ có được xác xuất phụ trợ để đột phá Cực Cảnh thần thức.

Sắc mặt Vương Lâm trở nên khó coi. Trấn quốc chi bảo của lục cấp Tu Chân Quốc, rõ ràng là vật hắn không thể có được.

Thanh niên tà dị nói xong, nhìn Vương Lâm thật kỹ, rồi vỗ vào túi trữ vật. Từ bên trong lấy ra một la bàn màu đen to bằng lòng bàn tay. Sau đó hắn đưa tay vỗ lên mặt trên, la bàn lập tức trở nên to lớn, lơ lửng giữa không trung. Từ la bàn chiếu xuống những chùm sáng êm dịu.

-Nếu sau này ngươi có thể giành được tu tinh chi tinh, có tư cách rời khỏi tinh cầu vứt đi này, thì tới Ngũ Hành tinh tìm ta. Tên ta là Nạp Đa!

Nói xong, người này bay lên không, chậm rãi biến mất trong la bàn. Ngay sau đó, la bàn nhanh chóng xoay tròn. Từ từ, một tia chớp lóe lên, một cái hắc động tối đen xuất hiện giữa không trung không một tiếng

động. Bên trong hắc động là một khoảng bầu trời lấp lánh, dày đặc sao, rất đẹp.

La bàn chuyển động, bay vào trong cái lỗ đen. Sau đó, nó nhanh chóng thu hẹp lại, rồi biến mất không một tiếng động.

Đối với chuyện người này không truy cứu túi trữ vật, trong lòng Vương Lâm thầm kêu may mắn, bất kể là Cấm Phiên, hay sợi tơ Thiên Kiếp, đều là pháp bảo cuối cùng của hắn. Đặc biệt là sợi tơ Thiên Kiếp, không phải chuyện bất đắc dĩ, hắn thật sự luyến tiếc không dám sử dụng.

Hắn nhìn hắc động biến mất trên không trung, cảm thấy máu nóng trào dâng. Thời thiếu niên, hắn mong muốn được bay lên trời cao. Nhưng bây giờ, hắn muốn có tư cách di chuyển giữa các hành tinh.

Vương Lâm hít thở sâu rồi xoay người rời khỏi.

Tu tinh chi tinh của lục cấp tu chân quốc, rõ ràng không phải thứ mà hắn bây giờ có thể đoạt được. Mặc kệ lời nói của thanh niên tà dị là thật hay giả, thì đây cũng là một manh mối. Nếu như mình có thể lấy được nó, thì hắn cũng không ngại thử một lần.

Nhưng việc hắn muốn làm bây giờ là làm thế nào để đạt đến Hóa Thần kỳ.

Hóa Thần kỳ, chính là trạm kiểm soát để tam cấp Tu Chân Quốc lên tứ cấp, độ khó là rất lớn. Phải biết rằng toàn bộ tinh cầu Chu Tước, số lượng tam cấp Tu Chân Quốc rất nhiều. Nhưng tứ cấp Tu Chân Quốc, lại chỉ có không tới hai mươi cái. Con số này có thể chứng minh, mức độ khó khăn khi tiến lên Hóa Thần kỳ.

Muốn tu vi thăng cấp lên Hóa Thần, thì linh lực và hoàn cảnh của tam cấp Tu Chân Quốc, rõ ràng không thể thỏa mãn được yêu cầu. Mục tiêu của Vương Lâm, là tìm một tứ cấp Tu Chân Quốc, để tiến lên Hóa Thần kỳ.

Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra bản đồ ngọc giản. Sau khi nhìn một lúc, thì để ý đến một cái tứ cấp Tu Chân Quốc của Liên Minh Ngũ Phái, có khoảng cách gần nơi đây nhất.

Nửa tháng sau, biên giới của Liên Minh Ngũ Phái, đã xuất hiện trước mắt. Ở khu vực biên giới, có một màn ánh sáng phòng ngự. Đây là một trong những sự khác nhau của tứ cấp Tu Chân Quốc và tam cấp Tu Chân Quốc. Màn sáng này có tác dụng ngăn cản bất cứ người nào ở bên ngoài đi vào.

Vương Lâm đi lại sát bên màn ánh sáng, nhìn một lúc. Sau đó tay phải khẽ động, đánh ra một đạo cấm chế tàn ảnh, đụng vào màn sáng. Ngay lập tức, trên màn sáng rồi lập xuất hiện một lỗ hổng.

Vương Lâm không chần chừ, chui vào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 249: Hoá phàm

Sau khi Vương Lâm đi vào tứ cấp tu chân quốc. Hắn không phi hành, mà giả làm người bình thường đi bộ trên đường. Nhìn quang cảnh lạ lẫm ở bốn phía, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

Đột phá Nguyên Anh tiến vào Hóa Thần, thì chẳng có thứ công pháp nào có tác dụng. Đối với đan dược, thì trừ khi có thể lấy được lục phẩm trở lên, nếu không sẽ chẳng có bất kỳ tác dụng nào.

Muốn đạt đến cảnh giới Hóa Thần, cần phải hiểu được thiên đạo, lĩnh hội được một loại ý cảnh thuộc về mình. Đây cũng là phương pháp duy nhất.

Vì hiểu được điều này, nên khi Vương Lâm đến tứ cấp Tu Chân Quốc, cũng không có suy nghĩ gia nhập vào bất kỳ môn phái nào. Dù sao nếu không thể thật sự trở thành để tử quan trọng của môn phái, thì đối với mục đích tiến lên Hóa Thần, không có tác dụng lớn.

Mà nếu muốn trở thành đệ tử hạch tâm môn phái, thì quá khó. Vương Lâm không muốn lãng phí thời gian ở phương diện này.

Căn cứ vào những hiểu biết của hắn đối với việc tu chân trong bốn trăm năm qua, và kinh nghiệm giao đấu với những tu sĩ Hóa Thần kỳ. Vương Lâm biết rõ, nếu muốn đột phá Nguyên Anh, quan trọng nhất phải hiểu được thiên đạo.

Vương Lâm tự mình giết chóc, hai tay đẫm máu, trong lòng căn bản chẳng có nửa điểm liên quan đến cảm nhận thiên đạo. Hắn có dự cảm, nếu vẫn tiếp tục như vậy thì nếu muốn đột phá Nguyên Anh, sợ rằng cả đời này cũng chẳng có hy vọng.

Trên thực tế thì tu vi bây giờ của Vương Lâm, cũng không thật sự là Nguyên Anh kỳ. Bản tôn của hắn, vẫn bị vây vào trong bình cảnh. Chẳng qua phân thân của hắn, thành công đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Đi trên đường, thân thể của Vương Lâm từ từ có chuyển biến. Bản tôn ẩn vào trong, rơi vào trạng thái ngủ say. Mà phân thân lại dần lộ ra bên ngoài.

Đối với Cực Cảnh, Vương Lâm đã hiểu rất rõ. Hắn không muốn cưỡng ép Cực Cảnh đột phá, cũng không muốn ỷ lại vào nó. Theo hắn thấy thì Cực Cảnh chẳng qua cũng chỉ là một kiện pháp bảo mà thôi.

Bây giờ cấp bậc của pháp bảo không đủ, không thể gây ra nguy hiểm với tu sĩ Hóa Thần kỳ. Nếu muốn thăng cấp pháp bảo, thì phải có một cái thiên tài địa bảo hiếm có, ví dụ như trấn quốc chi bảo tu tinh chi tinh của lục cấp Tu Chân Quốc.

Sau khi dứt khoát vứt bỏ Cực Cảnh, Vương Lâm chuẩn bị lấy trạng thái phân thân để bước lên con đường tu chân. Nếu có một ngày phân thân đạt đến Anh Biến kỳ, như vậy có lẽ sẽ có cơ hội chiếm được tu tinh chi tinh. Đến lúc đó, dựa vào phương pháp của Nạp Đa, Cực Cảnh sẽ có cơ hội đột phá.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, loại bỏ Cực Cảnh ra khỏi đầu. Hắn biết, chuyện quan trọng nhất của mình bây giờ là cảm ngộ được thiên đạo. Mà nửa cuộc đời trước của hắn, thật sự giết chóc quá nhiều. Nửa cuộc đời đó hoàn toàn tàn khuyết. Nếu muốn thật sự cảm nhận thiên đạo, hắn nhất định phải làm lại từ đầu, trở thành một người phàm nhân.

Nếu muốn Hóa Thần, trước tiên phải hóa phàm!

Trong lúc vô tình, cõi lòng của Vương Lâm dần dần thay đổi. Hắn mơ hồ hiểu ra. Chỉ có điều nó lại giống như một tia chớp xẹt qua trong đầu, nhanh đến mức Vương Lâm khó có thể nắm bắt ngay được.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, rồi lại bật cười. Tu vi trong cơ thể tan ra như hoa tuyết dưới ánh nắng. Cuối cùng cả người hắn nhìn qua giống như

một người phàm nhân bình thường.

Trong mắt Vương Lâm toát ra ánh sáng kỳ dị Hắn thuận tay bứt một lá cây ở ven đường, bỏ vào miệng, cảm nhận được vị chát bên trong, rồi dần dần đi về phương xa.

Lãnh thổ của tứ cấp Tu Chân Quốc rất rộng, lớn hơn gấp mấy lần so với Triệu Quốc, nên tu sĩ cũng rất đông. Cũng giống như vậy, số lượng phàm nhân cũng đạt đến một con số khổng lồ.

Vương Lâm đi trên đường, nhìn thấy người thường qua lại, đều mang theo hành lý trên lưng. Chỉ riêng hắn chẳng có gì, vì vậy bị người ta chú ý.

Vương Lâm suy đi tính lại một lúc liền bẻ cành cây ở hai bên đường, tự tay đan thành một cái gùi, rồi đeo lên lưng. Sau đó, hắn hái một đống lớn lá cây, ném vào trong.

Đi trên đường vài canh giờ, hắn thấy rất nhiều võ giả bình thường, cưỡi ngựa, hò hét phóng qua. Những người này cũng chẳng thèm để ý đến Vương Lâm đang đi trên đường.

Mỗi lần có ngựa chạy qua, thì sẽ tạo ra một đám bụi đất. Vương Lâm cũng không thèm để ý, phủi phủi bụi bặm ở trên người xuống, rồi tiếp

tục cất bước. Chẳng qua lần này hắn vừa đi được một đoạn không xa, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng hét lớn:

-Tránh đường!

Cùng lúc này, một cơn cuồng phong từ phía sau đánh tới, Vương Lâm hơi nghiêng người, thấy một con tuấn mã đen bóng, gần như áp sát vào người hắn rồi phóng qua. Ngay sau đó, lại có rất nhiều tuấn mã, ầm ầm phóng tới.

Trong đám đó có một con sắp đâm vào Vương Lâm. Đúng lúc này, tráng hán ngồi trên ngựa lập tức kéo cương. Chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí dồn dập. con ngựa giơ cao hai chân trước, chạy lệch qua bên cạnh.

Sau khi chạy lên trước vài bước, con ngựa mới ngừng lại, tráng hán kia trừng to mắt, vung roi ngựa trên tay, giống như muốn vụt vào đầu Vương Lâm, rồi hét lên:

- Ngươi mù hay sao thế?.

Vương Lâm nhướng mày. Nhưng khi cái roi kia vung xuống, một người đàn ông trung niên ở bên cạnh thúc ngựa chạy lên, vung tay nắm lấy roi ngựa, bất mãn nói:

-Trương Tam! Ngươi muốn thể hiện uy phong sao?

Tráng hán kia hừ nhẹ, thu roi ngựa về, nhìn Vương Lâm một cái thật hung tợn, rồi giật cương ngựa, chạy đi. Người đàn ông trung niên cũng chẳng thèm nhìn đối phương một cái, xoay người nhìn Vương Lâm, ôm quyền nói:

-Tiểu ca! Vừa rồi làm cậu hoảng sợ. Ta có chuyện quan trọng, xin thứ lỗi!

Vương Lâm lắc đầu nói:

-Không sao!

Nói xong, hắn lại phủi đất trên người xuống. Trong mắt vị đàn ông trung niên tỏ ra kinh ngạc. Hắn thấy Vương Lâm cũng chỉ là một người bình thường, không có vết tích của người luyện võ. Nhưng sự can đảm của người này, lại có chút hơn người. Người đàn ông trung niên nhìn kỹ Vương Lâm một lượt, cười nói:

-Tại hạ là Lữ Hưng. Con đường này chỉ có một phương hướng, là kinh thành. Không biết tiểu ca đây muốn đi kinh thành làm gì?

Nói xong hắn đưa mắt nhìn cái gùi sau lưng Vương Lâm, cảm thấy kỳ lạ nói:

-Tiểu ca là thầy thuốc sao? - Vương Lâm cũng không giải thích, mà gật đầu.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, lại ôm quyền, rồi xoay người lên ngựa. Tay trái vỗ lên lưng ngựa, khiến nó hí lên một tiếng, không phải chạy về phía trước, mà phóng về phía sau.

Vương Lâm ngoảnh lại nhìn, ở sau mười dặm, có một đội xe ngựa, đang chậm rãi tiến lên.

Nửa canh giờ sau, đội ngũ xe ngựa kia mới xuất hiện phía sau Vương Lâm. Bốn phía xe ngựa có cả trăm tên đại hán cỡi tuấn mã. Đám người này hai mắt lấp lánh tinh quang, huyệt thái dương nhô cao, rõ ràng đều là cao thủ trong chốn võ lâm.

Lữ Hưng đang ở bên một chiếc xe ngựa, thò đầu vào nói chuyện với người ngồi bên trong.

Con đường cũng không rộng, nên sau khi nhìn thấy xe ngựa, Vương Lâm phải đứng lại ở ven đường.

Khi đoàn xe ngựa đi qua bên cạnh Vương Lâm, có bốn đại hán đi đến giữ hắn đứng ở bên ngoài. Lúc này Lữ Hưng mới quay đầu lại nhìn Vương Lâm. Ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, khẽ kéo cương, dừng lại. Đợi Vương Lâm đi tới, hắn ôm quyền nói:

-Tiểu ca! Đối với chứng trúng gió độc, cậu có thuốc chữa không?

Vẻ mặt Vương Lâm rất bình tĩnh. Hắn biết đối phương tưởng mình làm nghề thầy thuốc. Với bản tính của hắn, cũng không để ý đến những chuyện này. Nhưng lòng hắn khẽ động, nếu muốn đột phá Nguyên Anh kỳ, phải cảm nhận thiên đạo, có lẽ đây là một cơ hội tốt để gia nhập vào thế giới phàm nhân. Nghĩ vậy, Vương Lâm nói:

-Có bệnh nhân sao?

Người đàn ông trung niên hơi do dự, gật đầu nói:

-Có một nha hoàn bị bệnh. Nơi đây còn cách kinh thành bảy ngày đường, đại phu đi theo cũng đã bốc thuốc, nhưng không thuyên giảm.

Vương Lâm nhìn đoàn xe ngựa, nói:

-Để ta lên xem bệnh nhân.

Lữ Hưng cười khổ nói:

-Tiểu ca! Trong người cậu có thuốc chữa không? Nếu không có, thì khỏi cần xem cũng được.

Đúng lúc này, trong xe ngựa truyền đến giọng của một ông già:

-Lữ Hưng! Cứ để hắn đến xem đi. Người hành nghề y trong thiên hạ, cũng không chừng hắn có phương pháp.

Lữ Hưng vội vàng vâng lệnh, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nói với Vương Lâm:

-Tiểu ca! Làm phiền rồi!

Vương Lâm đi theo Lữ Hưng, đến bên cạnh xe ngựa. Đúng lúc muốn leo lên, thì lão già trong xe lại ho khan một tiếng. Lữ Hưng lập tức tiến lên ngăn cản, áy náy nói:

-Tiểu ca, cứ như thế này mà xem, khỏi cần lên xe.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn dùng thần thức đảo qua đã sớm biết được trong xe có ba người. Ngoại trừ một ông già, thì có hai thiếu nữ. Từ cách ăn mặc, thì rõ ràng là hai người chủ tớ.

Người bị bệnh, căn bản không phải là nha hoàn, mà là người chủ. Dưới thần thức của Vương Lâm, vị tiểu thư kia cũng không phải trúng gió độc. Rõ ràng máu huyết trong người có một luồng khí màu xanh chứng tỏ nàng bị trúng một loại độc nào đó.

-Đưa tay ra đây! - Vương Lâm nói.

Thiếu nữ trong xe hơi do dự, vươn cánh tay ngọc từ trong màn xe ra. Vương Lâm nắm lấy cổ tay một lúc. Lát sau, hắn lấy trừ trong gùi ở sau lưng ra một nhành cây, linh lực trong cơ thể khẽ động, xoay chuyển một vòng ở trên rồi rút vào lại cơ thể. Đưa cành cây cho Lữ Hưng, Vương Lâm nói:

-Dùng để uống, ngày mai sẽ khỏi!

Lữ Hưng cảm thấy quái lạ nhìn cành cây trong tay, rõ ràng đây chỉ là một cành cây hết sức bình thường. Hắn cười khổ, thầm nghĩ mình nhìn lầm người. Người này cũng không phải thầy thuốc gì cả, rõ ràng chỉ là một tên điên mà thôi.

Nếu không cũng chẳng cần người đưa lá cây làm thuốc. Cái này thật sự là thuốc, thì hai bên đường đầy lá cây tha hồ hái một bó to.

Hắn đang muốn thuận tay ném cành cây xuống, lúc này đột nhiên rèm xe ngựa được vén lên. Một lão già vẻ mặt đầy nếp nhăn, vươn người đoạt lấy cành cây trong tay Lữ Hưng, cẩn thận nhìn một hồi lâu, vẻ mặt biến đổi, thất thanh nói:

- Bách niên thụ diệp!

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, đầy vẻ khó tin, vội vàng cung kính nói:

-Không biết dùng để ăn, thì có gì kiêng kỵ không?

Vương Lâm như cười như không nói:

-Ăn sống là được.

Lão già vội vàng gật đầu, sau khi đánh ánh mắt về phía Lữ Hưng, mới kính cẩn lui vào trong xe.

Lữ Hưng dùng ánh mắt cổ quái nhìn Vương Lâm, cười khổ nói:

-Tiểu ca! Cậu cũng muốn đi kinh thành. Hay là cùng đi với chúng tôi được không?

Vương Lâm mỉm cười, nói:

-Ta muốn một con ngựa!

Lữ Hưng nghe vậy thì lập tức hét lớn:

-Tôn Lão Nhị, đem ngựa của ngươi lại đây!

Một người thanh niên hơn hai mươi tuổi ở bên cạnh, vẻ mặt khổ sở, quay ngựa lại, rồi nắm cương chạy đến. Sau khi nói vài câu, lại xoay người bỏ đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 250: Ngưng sát

Vương Lâm nhìn con ngựa thấy nó rất đẹp, hai mắt như có linh tính. Hắn đưa tay vuốt ve, con ngựa liền lim dim đôi mắt cảm giác rất thích thú.

Cảnh tượng trước mặt khiến cho Lữ Hưng phải sửng sốt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy con ngựa có vẻ mặt như thế. Tay trái Vương Lâm đặt lên lưng nó rồi nhảy lên.

Lữ Hưng vội vàng bám theo phía sau, vừa nói chuyện với Vương Lâm vừa đưa mắt nhìn về xe ngựa.

Vương Lâm cưỡi trên lưng ngựa, ánh mắt bình thản nhìn ra bốn phía. Một cái cảm giác chưa hề có chợt xuất hiện trong lòng. Vào lúc này, linh lực trong cơ thể hắn tự động lưu chuyển. Linh lực giống như bị một thứ gì đó ở bên ngoài kích khích trở nên cuồn cuộn.

Lúc này nếu tu sĩ có đại thần thông ở đây chắc chắn sẽ phải khiếp sợ. Bởi lúc này, bên ngoài thân thể Vương Lâm có một làn hơi thở màu đỏ. Hơi thở dày đặc nhưng không hề tản ra, cứ ngưng tụ xung quanh cơ thể Vương Lâm rất lâu không tiêu tán.

Cái làn sương mù màu đỏ đó, chẳng cần phải nói con người mà cho dù là phần lớn tu sĩ cũng không thể nào nhìn thấy. Nó chính là sát khí của Vương Lâm sinh ra trong bốn trăm năm qua, sau khi đã giết không biết bao nhiêu người mà tích tụ lại thành lệ khí. Cuối cùng khi số lượng người bị chết trong tay hắn càng ngày càng nhiều liền hóa một thứ sát khí khiến bất cứ một vị tu sĩ nào cũng phải kinh hãi.

Thứ sát khí này một khi có thể sử dụng được nó thì không cần phải chiến cũng có thể khuất phục được người, chẳng khác gì pháp bảo. Thậm chí trong lúc luyện chế pháp bảo có thể trộn thêm một chút, chắc chắn uy lực của pháp bảo cũng phải tăng lên.

Một cơn gió nhẹ thổi tới quanh người Vương Lâm. Hắn không tự chủ được hít một hơi thật sâu, hai mắt liền trở nên sáng ngời. Hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng linh lực trong cơ thể như đang có một sự biến hóa vi diệu. Sự biến hóa diễn ra hết sức nhỏ bé, nhưng lại ẩn chưa một thứ lực lượng thần kỳ.

Lúc này, sát khí màu đỏ quanh thân thể Vương Lâm có một bộ phận nhỏ chợt bay ra, hóa thành một tia khí màu hồng, chui vào trong cơ thể Vương Lâm, dung hợp với linh lực của hắn.

Dần dần, trên quãng đường đội xe từ từ di chuyển, linh lực bốn phía càng lúc càng nhiều. Dưới bầu không khí tràn ngập linh lực, tất cả các con ngựa cùng hí lên liên tục.

Thậm chí ngay cả cặp mắt của những người luyện võ cũng trở nên sáng ngời. Bọn họ không biết vì sao nhưng trong cơ thể lại có một luồng chân khí chợt dâng lên. Nó lưu chuyển bên trong khiến cho mỗi người cảm thấy hết sức thoải mái.

Một lúc sau, linh lực trong cơ thể Vương Lâm từ từ trở lại bình thường. Linh khí bốn phía chầm chậm biến mất. Những người bình thường tu luyện võ thuật đều tỉnh lại, ánh mắt có phần khó hiểu, nhỏ giọng nói chuyện với nhau về cái cảm giác khó tin vừa rồi.

Đoàn xe vẫn tiếp tục đi cho đến khi màn đêm phủ xuống. Lúc này, đoàn xe được xếp thành một vòng tròn, trú chân trên quan đạo. Một số nữ tử từ trên xe ngựa đi xuống, nhanh chóng chuẩn bị một ít thực vật để nấu ăn. Thi thoảng, một vài đôi mắt đẹp lại liếc nhìn về phía Vương Lâm, cười duyên một cái.

Thực ra cũng chẳng thể trách được đám con gái đó không kiềm chế được phải liếc mắt nhìn Vương Lâm. Lúc này, trong mắt các nàng, Vương Lâm tỏa ra một thứ mị lực không thể tả được. Tuy tướng mạo của hắn bình thường, nhưng toàn thân lại có một sự phóng khoáng.

Vương Lâm dựa người vào một gốc cây đại thụ, đưa mắt nhìn ngắm bầu trời. Tâm trạng hắn suốt bốn trăm năm qua chưa có một giây phút nào được bình thản. Những ánh sao đêm tỏa một chút ánh sáng xuống mặt đất. Nhưng Vương Lâm biết rằng thực tế mỗi một ngôi sao trên trời lại chính là một cái tinh cầu.

Hắn có được sự hiểu biết đó chính là nhờ ký ức của Cổ thần. Trong trí nhớ của hắn thì vào năm đó, Đồ Ti khi chưa thể xuyên giữa sao trời, cũng thường xuyên nhìn lên bầu trời như thế này.

Tâm trạng bình thản khiến cho linh khí xung quanh lại từ từ tụ tập. Nhưng lúc này, Vương Lâm cũng chẳng chú ý tới linh khí bởi đây là lần đầu tiên, hắn có thể cảm giác được lớp khí màu đỏ bên ngoài thân thể.

Cái thứ màu đỏ đó sau khi tâm tình của hắn bình tĩnh liền tiêu tán một chút. Vương Lâm suy nghĩ một lúc liền biết rằng nếu tâm trạng cứ được bình thản như thế này thì chắc chắn năm sau, lớp khí màu đỏ bên ngoài thân thể hắn sẽ biến mất toàn bộ.

Đối với cái thứ màu đỏ này, trước đó Vương Lâm đã cảm ứng được. Nhưng thực tế tận mắt nhìn thấy thì đây là lần đầu tiên. Hắn biết cái này là do bản thân giết chóc trong bốn trăm năm qua mà tạo thành. Tuy nói nếu cái thứ này tiêu tán, đối với Hóa Thần kỳ có lẽ sẽ có được trợ giúp nhất định. Nhưng Vương Lâm lại cảm giác có một chút nuối tiếc.

Hắn suy nghĩ một lúc, chợt nảy ra một ý nghĩ. Lớp khí màu đỏ ngoài thân thể chợt bắt đầu dao động, từ từ ngưng tụ. Nhưng sau khi chúng ngưng tụ được một phần mười, cho dù có làm như thế nào cũng không thể ngưng tụ được tiếp.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, đang định thủ tiếp thì nét mặt chợt có sự thay đổi. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đám nữ quyến chỉ thấy một cô

gái chạc đôi mươi đang cầm trong tay tảng thịt hun khói cùng với bầu rượu đi về phía hắn.

Một mùi thơm thoang thoảng lan tới mũi hắn. Thoáng cái, cô gái đã tới trước mặt. Sau khi đặt rượu thịt sang một bên, nàng tò mò nhìn Vương Lâm rồi cười, nói:

- Cám ơn ngươi.

Nàng đúng là nha hoàn ngồi cùng xe ngựa với vị tiểu thư lúc ban ngày. Vương Lâm mỉm cười, cầm lấy bầu rượu. Sau khi dụng thần thức xem xét rồi đưa lên miệng uống một ngụm.

Một cảm giác cay, nóng nhất thời từ trong bụng Vương Lâm bốc lên. Bốn trăm năm qua, Vương Lâm có mấy lần uống rượu. Hắn nhớ rất rõ năm đó, khi mình chưa tu tiên, chỉ có Tứ thúc của phụ thân hắn là mới có thể lấy rượu ra uống. Mỗi lần như vậy, Vương Lâm đều len lén uống trộm một hai ngụm. Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hồng lên, nhìn phụ thân và tứ thúc mà cười khúc khích.

Mang theo nỗi buồn bã trong lòng, Vương Lâm lại uống thêm một hớp nữa.

Cô gái mở cái miệng nhỏ nhắn đang định nói gì đó thì đúng vào lúc này, cách đó một khoảng không xa, có tiếng người gọi nàng. Cô gái lên tiếng

trả lời, sau đó đôi mắt to xinh xắn khẽ liếc Vương Lâm một cái rồi xoay người cất bước.

Với tu vi của Vương Lâm, đã đạt tới cảnh giới Ích Cốc thì thực vật của người bình thường đối với hắn mà nói cũng chẳng có gì hấp dẫn. Vì vậy mà chỗ thịt hun khói vẫn còn nguyên, hắn chẳng hề đụng tới. Chỉ có bầu rượu là lôi cuốn tâm trạng của hắn nên chỉ một lúc là hết.

Ban đêm, đám hộ vệ đốt lên một đống lửa rồi ngồi nói chuyện. Tiếng cười nói của bọn họ vọng vào tai, khiến cho Vương Lâm phải mỉm cười.

Có một số hán tử sau khi uống chút rượu thì can đảm cũng tăng lên liền chạy tới tìm một vài cô gái mà tâm sự(cái này là nói chuyện chứ không phải là tâm sự cái kiểu kia đâu nhá).

Chứng kiến cảnh sinh hoạt của mọi người, Vương Lâm bất chợt lại nhớ tới Lý Mộ Uyển.

Lúc này, Lữ Hưng cầm hai bầu rượu đi tới cạnh Vương Lâm. Sau khi đưa cho hắn một bầu liền ngồi xuống, cười nói:

- Tiểu ca! Lá thuốc của ngươi quả là thần kỳ. Tiểu thư nhà ta đã tốt hơn nhiều rồi. Nào! Ta kính ngươi một chét.

Vừa nói, hắn nghiêng bầu rượu rót ra một chén. Nhưng ngay lúc đó, Vương Lâm chẳng cần đến chén mà nâng bầu rượu uống một hớp lớn. Hắn thấy vậy liền sửng sốt, sau đó cười ha hả đặt chén rượu xuống cũng làm như Vương Lâm mà uống một hớp lớn.

- Lúc trước ngươi nói nha hoàn bị bệnh sao bây giờ lại đổi thành tiểu thư? - Vương Lâm cười cười nhìn hán tử trước mặt mình.

Lữ Hưng đỏ mặt, xấu hổ, vỗ vỗ bắp đùi, nói:

- Tiểu ca! Việc này là ta sai. Thôi! Để tới kinh thành, nếu ngươi gặp phải chuyện gì rắc rối thì tới các cửa hàng của Thiên Nam tìm ta. Chỉ cần là chuyện Lữ mỗ có thể làm thì không có gì phải lo lắng.

Vương Lâm liền mỉm cười, không nói. Hắn từ từ thưởng thức bầu rượu. Lữ Hưng nhìn cái bầu rượu rỗn trên mặt đất rồi lại nhìn bầu rượu trên tay Vương Lâm cũng chỉ còn có một ít mà cười nói:

- Tiểu ca! Tửu lượng của ngươi tốt đấy. Ban đêm ngồi không cũng chán. Ngươi đi với ta, tới gặp mấy vị huynh đệ nói chuyện có được không?

Tiềm thức của Vương Lâm đang định cự tuyệt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn liền mỉm cười mà gật đầu.

Sau khi đi với Lữ Hưng tới bên đống lửa, thì thấy có vài hán tử đang ngồi quanh, nói chuyện với nhau về một số sự việc hứng thú mà mình đã gặp. Lữ Hưng tiến tới, đá một người đang ngồi, cười mắng:

- Vương lão ngũ! Tiểu cô nương đó ta đã nghe ngươi nói không biết bao nhiêu lần rồi. Được rồi! Lần này trở về, ta sẽ đi xem một chút xem ngươi có thổi phồng lên không.

Người đó cũng quay sang cười nói:

- Được rồi! Dù sao thì ngươi làm việc cũng nhanh. Chờ ngươi làm xong rồi đến cũng được.

Dứt lời, hán tử ngồi quanh đều cười to. Lữ Hưng cười mắng vài câu rồi ngồi xuống. Vương Lâm tùy ý ngồi xuống một chỗ, nhìn những người trước mặt mà trong lòng thêm cảm khái. Những người này tuy cuộc sống ngắn ngủi...thậm chí hắn chỉ cần thổi một hơi là có thể giết chết được hết bọn họ. Nhưng bọn họ lại có một cuộc sống thoải mái mà hắn không thể có.

Suốt đêm, Vương Lâm uống không ít rượu. Tuy hắn nói không nhiều lắm, nhưng ngồi với mọi người cũng khiến cho hắn dần trở nên vui vẻ. Sau đó cũng có một số cô gái gan lớn tới tham dự. Trong đó cũng có cả cô gái đã mang rượu thịt tới cho Vương Lâm. Chỉ có điều nàng ngồi bên cạnh Vương Lâm chăm chú nhìn hắn. Dưới ánh lửa bập bùng, chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 251: Quy ẩn (1 + 2)

Mãi cho tới gần sáng, đám người mới nằm xuống mà ngủ. Còn đám con gái thì quay vào trong xe ngựa.

Ngoại trừ một số người phụ trách thủ vệ, cả đoàn xe hoàn toàn yên tĩnh. Tuy đống lửa thỉnh thoảng vẫn có những tiếng nổ tanh tách, nhưng nhưng âm thanh đó chẳng hề ảnh hưởng tới giấc ngủ của mọi người. Ngược lại nó như có tác dụng thần kỳ khiến cho giấc ngủ của mọi người lại càng thêm ngọt ngào.

Vương Lâm đứng lên, tới ngồi bên một gốc đại thụ cách đó không xa. Trong lòng hắn hoàn toàn bình thản. Khoảng khắc vừa rồi khiến cho hắn quên mất mình là người tu tiên, giống như một người bình thường.

Sau khi ngồi xuống, hắn cảm giác bản thân, đột nhiên cảm thấy sợ hãi và vui mừng. Tu vi của hắn chẳng biết từ lúc nào đã đột phá Nguyên Anh sơ

kỳ mà đạt tới trung kỳ. Tuy trước đó hắn đã đạt tới đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Chỉ có điều, lớp sương mù màu đỏ bên ngoài thân thể hắn lại tiêu tán thêm một ít. Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hắn có cảm giác nếu một ngày nào đó, thứ màu đỏ đó biến mất thì hắn sẽ phải hối hận. Vì vậy mà tinh thần của hắn lại hết sức tập trung, bắt đầu ngưng tụ.

Thời gian Vương Lâm ngưng tụ làn khí đỏ chầm chậm trôi đi. Ban đêm, ngoại trừ một số tiếng muỗi bay vù vù cũng chỉ còn có tiếng ngáy của một số hán tử đang ngủ say.

Từ từ, nơi chân trời bắt đầu xuất hiện những tia nắng đầu tiên. Ánh sáng chầm chậm xua đi màn đêm đen tối.

Vương Lâm mở hai mắt, quay mặt về phía đông hít một hơi thật sâu. Nhất thời, hai luồng khí màu tím mà người thường không thể nhìn thấy, được hắn hít vào trong mũi. Sau khi chạy trong cơ thể một vòng, rồi lại phun ra.

Được vài vòng như thế, Vương Lâm có thể cảm giác được một cách rõ ràng toàn thân có cảm giác như có thể nhẹ nhàng bay lên không trung.

Cái cảm giác này, trong suốt bốn trăm năm qua chưa bao giờ Vương Lâm có được. Hiển nhiên, điều đó chỉ có khi nào tâm trạng có được một

sự bình thản nhất định mới có thể cảm nhận được nó mà thôi.

Qua một đêm, lớp khí đỏ bên ngoài cơ thể Vương Lâm đã mất đi một phần mười. Vương Lâm cũng chẳng hề nóng nảy. Hắn biết để có thể ngưng tụ được toàn bộ lớp khí màu đỏ đó không phải chuyện trong một thời gian ngắn có thể làm được. Có thể nói cái chuyện này mất nhiều thời gian và hơi nhàm chán.

Sáng sớm, mọi người trong đoàn xe đều tỉnh dậy. Sau khi rửa ráy mặt mũi, vị lang trung đi theo đoàn xe mới từ trên xe ngựa bước xuống. Sau khi hít một hơi thật sâu, lão liền đứng ở chỗ đất trống bắt đầu hoạt động chân tay. Từ từ, lão liền thực hiện một loạt các loại động tác.

Vương Lâm liếc mắt nhìn qua, trong lòng có phần kinh ngạc. Người này thực hiện những động tác đó tuy không có lực công kích nhưng cũng có tác dụng cường thân.

Một lúc sau, lão liền thu tay, thở một hơi dài. Sau đó, hơi do dự một chút, lão liền đi về phía Vương Lâm. Khi tới gần, lão nhân cười nói:

- Tiểu ca! Đêm qua nghỉ ngơi có tốt không?

Vương Lâm gật đầu nhưng cũng không mở miệng.

Lão nhân do dự một chút rồi lại hỏi:

- Tiểu ca! Cái lá cây trăm năm kia không biết là tìm được ở đâu? - Nói xong, ánh mắt lão có nét cầu khẩn.

- Nhặt ven đường. - Vương Lâm nói.

Nhất thời, lão nhân khựng người lại, ngập ngừng một lúc đành cười khổ:

- Tiểu ca...thật là may mắn.

Sau khi nói thêm vài câu với Vương Lâm, cho dù lão có bóng gió thế nào cũng không thể tìm được tin tức từ miệng hắn. Lão nhân thầm than một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nếu thực sự mà nói thì tuổi của Vương Lâm còn hơn cả lão tổ tông của lão nhân. Vì thế mà lão nhân nói bóng nói gió với những người trẻ tuổi mới ra ngoài thì còn có tác dụng. Chứ với Vương Lâm thì chẳng hề có chút ảnh hưởng.

Đi theo đoàn xe, Vương Lâm từ từ điều chỉnh tâm trạng của mình mà hòa nhập với mọi người. Thoáng cái đã qua mấy ngày. Trong mấy ngày kia, tiểu nha hoàn thường xuyên đến tìm Vương Lâm nói chuyện. Mỗi

lần như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, chẳng biết đang nghĩ gì trong lòng.

Nhìn ánh mắt của tiểu nha hoàn, trong lòng Vương Lâm cười khổ. Ánh mắt đó hắn vẫn thấy khi Lý Mộ Uyển nhìn mình, vì vậy mà trong lòng hiểu rõ.

Chỉ có điều, Vương Lâm tự vấn bản thân thì tuổi của hắn còn hơn cả lão tổ tông của nàng. Vì vậy mà trong lòng luôn có cảm giác quái dị.

Cho tới hôm nay, kinh thành đã hiện lên trước mặt.

Kinh thành ở Tứ cấp tu chân quốc trong mắt người bình thường thì hết sức hoa lệ. Tuy vậy trong mắt Vương Lâm nó lại hết sức bình thường, chẳng có bất cứ một thứ gì đặc biệt. Nếu không phải trên cao có một dòng xoáy linh khí thì Vương Lâm cũng chẳng thèm để ý.

Thần thức của Vương Lâm đảo qua, toàn bộ ngôi thành lập tức hiện lên trong đầu hắn. Trong toàn bộ ngôi thành có tất cả chín dòng linh khí. Còn chúng xuất phát từ đâu thì cũng không phải là tu sĩ mà từ chín cây cột đá mà đen. Theo kích thước to nhỏ của cây cột mà linh lực phát ra mạnh yếu khác nhau.

Trong đó, ngoại trừ một cây cột khổng lồ ra, tám cây cột còn lại chỉ khoảng chừng mười người ôm. Nhưng cây cột còn lại thì kích thước của

nó phải trăm người ôm mới xuể.

Trong phạm vi của chín cây cột đều có người ngồi. Hơn nữa, bao phủ bên ngoài cây cột còn có một tầng trận pháp, ngăn cản thần thức dò xét. Chỉ có điều mấy cái trận pháp đó đối với Vương Lâm mà nói thì chỉ được hình thức.

Hắn liếc mắt một cái thì thấy những người ngồi trong đó đều là tu sĩ. Tu vi cao nhất thì đạt tới Kết Đan hậu kỳ. Mà thấp nhất thì cũng là Trúc Cơ hậu kỳ.

Vương Lâm cảm thấy hứng thú đối với cái kiến trúc kỳ lạ trước mắt. Sau khi đoàn xe tiến vào trong thành, Lữ Hưng thấy Vương Lâm cứ nhìn về phía chín cây cột liền thấp giọng nói:

- Vương lão đệ! Không nên nhìn chằm chằm như thế. Nếu bị người khác phát hiện sẽ rất rắc rối.

Vương Lâm sờ sờ bờm ngựa, nghi hoặc hỏi:

- Lữ huynh! Cây cột đen này là cái gì?

Ánh mắt Lữ Hưng có phần hâm mộ, thấp giọng nói:

- Đó là tiên mộc. Nơi đây là kinh đô của chúng ta, được tiên nhân che chở. Gần đây mới có tiên dụ rơi xuống. Hoàng thượng liền triệu tập toàn bộ công tượng trong cả nước, căn cứ theo yêu cầu của tiên dụ mà tạo nên chín cây tiên mộc này.

- Tiên mộc.... - Nét mặt Vương Lâm có chút quái dị.

- Bên trong tiên mộc là nơi tiên nhân dừng chân. Khi cha ta còn trẻ đã từng tận mắt nhìn thấy từ bên trong có tiên nhân bay ra. - Giọng nói của Lữ Hưng có một chút tự hào, như chính mình đã được nhìn thấy.

Nếu lúc này, hắn mà biết rằng Vương Lâm vẫn đi cùng còn mạnh hơn cái người mà phụ thân đã thấy gấp trăm ngàn lần thì không biết sẽ có cảm giác như thế nào? Phải biết rằng vị tu sĩ mà phụ thân hắn gặp qua, cho dù nhìn thấy Vương Lâm cũng phải cũng kính kêu một tiếng tiền bối.

Vương Lâm thu mắt lại, cười cười, không nói gì.

Sau khi đi vào trong thành, Vương Lâm cáo từ với đám người Lữ Hưng. Tuy Lữ Hưng quen biết Vương Lâm không lâu, nhưng lại có cảm giác hết sức thân mật. Hắn vỗ ngực cam đoan với Vương Lâm nếu có gì rắc rối cứ tới tìm mình là được.

Còn mấy ngày qua đối ẩm, hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục với khả năng uống rượu của đối phương. Vì thế mà Lữ Hưng cứ dặn đi dặn lại nếu có người khi dễ thì cứ đến tìm lão.

Cuối cùng thì vị lang trung cũng từ trên xe đi xuống. Đi bên cạnh lão là một người con gái đeo chiếc khăn che mặt màu trắng. Bên cạnh nàng là tiểu nha hoàn xinh xắn.

Thấy Vương Lâm phải đi, ánh mắt nha hoàn có một chút buồn bã.

Vị lang trung tiến lên nói chuyện với Vương Lâm vài câu. Sau đó người con gái đeo khăn che mặt hạ thấp người thi lễ với Vương Lâm rồi xoay người đi lên xe.

Còn tiểu nha hoàn, sau khi nói chuyện với người con gái đó mấy câu liền cầm một túi tiền bằng tơ tằm bước tới gần Vương Lâm. Nàng đưa túi tiền cho Vương Lâm, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư để ta cảm ơn ngươi. Trong này có mười lượng vàng để ngươi sử dụng.

Vương Lâm cũng không từ chối. Đây là thứ để giao dịch trong nhân gian. Ngoại trừ bốn trăm năm trước hắn có cầm, cho tới tận bây giờ mới thấy lại.

Vương Lâm ôm quyền, xoay người mà đi. Cho tới khi hắn đã đi rất xa, nha đầu liền thở dài, xoay người đi vào xe ngựa. Đoàn xe tiếp tục đi qua cầu tiến vào thành Nam.

Cầm mười lượng vàng trong tay, Vương Lâm chầm chậm đi trong kinh đô. Đúng là nơi dưới chân thiên tử có khác. Người đi đường rất động, trên mỗi ngã tư lại có vô số cửa hàng, buôn bán đủ mọi loại đồ vật.

Được một lúc, một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Sau khi dạo quanh một vòng, hắn vẫn không thể nhìn thấy một vị tu sĩ nào có tu vi dưới tầng thứ mười hai, mười ba Ngưng Khí kỳ. Hiện tượng thế này, Vương Lâm gần như chưa hề gặp ở các quốc gia khác.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liếc mắt về phía chín cây cột đen, trong lòng thầm đoán, đáp án chính là ở đây.

Mãi cho tới quá giờ ngọ, Vương Lâm vẫn nhàn nhã đi lại trên đường. Trong các của hàng tại kinh đô có một số đồ vật không phải phục vụ cho con người mà là để dành cho tu sĩ.

Chỉ có điều bên ngoài những cửa hàng đó có một tầng cấm chế khiến cho người bình thường không thể vào được.

Người kinh đô hiển nhiên là cũng biết những chuyện này, vì vậy mà gần như chẳng có ai đi vào những nơi như vậy.

Vương Lâm cứ thế thong thả mà đi. Sau khi vào trong một cửa hàng xem xét rồi đi ra, bất chợt cách đó không xa có những tiếng ồn ào. Chỉ thấy một người toàn thân lôi thôi bị một đại hán đấm thẳng vào ngực.

Lão nhân liền kêu lên những tiếng thảm thiết. Thanh âm của lão có phần thê lương. Đồng thời, từng ngụm máu tươi từ miệng lão cứ thế phun ra, giống như tuân theo một thứ tiết tấu nhất định. Cứ mỗi khi đại hán đánh một quyền, lão lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đại hán đánh vài quyền liền đứng thẳng dậy, mắng:

- Lão già kia! Ngươi tránh xa cửa hàng lão tử ra. Nếu ta còn thấy ngươi lần nào sẽ đánh lần đó. Không ngờ lớn tuổi như thế này rồi mà ngươi còn hạ lưu như vậy. - Đại hán mắng xong liền nhổ một bãi nước bọt.

Lúc này, đứng cạnh Vương Lâm là một người trung niên. Hắn đang lắc đầu thở dài, nói:

- Ôi! Cái lão già này gần như ngày nào cũng bị đánh. Cố tình xem nữ quyến nhà người ta thay đồ để bị đánh như vậy có đáng không?

Vương Lâm nghe thấy vậy ngẩn người, liếc mắt nhìn lão nhân một cái rồi xoay người bỏ đi.

Nhưng hắn đi chưa được mấy bước, đột nhiên xoay người lại. Chỉ thấy lão nhân kia vừa lau máu tươi trên miệng vừa dương dương tự đắc đi về phía mình.

Vương Lâm khẽ lách sang một bên, ánh mắt từ từ lạnh lẽo.

Lão nhân kia đi qua bên cạnh Vương Lâm, chợt xoay người. Ánh mắt lão có chút kinh ngạc nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Tiểu huynh đệ! Ta thấy ngươi thiên đỉnh đầy đủ, tử quang nhập thể, chắc chắn không phải là người bình thường có đúng không?

Vương Lâm nhướng mày. Với thần thức của hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra lão nhân này chỉ là một người bình thường, không hề có một chút tu vi. Thậm chí trong cơ thể lão còn có rất nhiều vết thương, hiển nhiên là thường xuyên bị đánh.

Vương Lâm chẳng hề có hứng thú đối với lão nên xoay người rời đi. Nếu lão vẫn cứ tiếp tục đi theo thì Vương Lâm cũng chẳng ngại mà tiễn lão đi tiếp thêm một đoạn đường nữa.

Ánh mắt lão nhân có một chút đáng tiếc nhìn Vương Lâm, lắc đầu nói:

- Nếu không có người nào chỉ điểm thì sợ rằng cuộc đời này không thể nào Hóa Thần được. Ôi!

Vương Lâm chợt khựng lại. Hơi thở trên người hắn từ từ tỏa ra. Hắn chẫm rãi xoay người lãi, nhìn lão nhân chằm chằm, lạnh lẽo nói:

- Ngươi là ai?

Lão nhân đối mặt với hơi thở của Vương Lâm cũng vẫn thản nhiên. Hai tay lão chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, nói:

- Lão phu là ai ngươi cũng không cần biết. Nhưng lão phu lại biết làm thế nào để ngươi có thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp. Lão già này có thế nào thì cũng chỉ là một con người mà thôi, nhưng tại sao chỉ nhìn qua đã có thể biết được tu vi của mình? Chuyện thế này chỉ có một giải thích đó là tu vi của người đó đã vượt qua Hóa Thần kỳ vì vậy mới khiến cho Vương Lâm không thể nhận ra.

- Ta phải làm thế nào mới có thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần? - Vương Lâm nhướng mày nói.

Lão đầu liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi nói:

- Lão già này đang đói bụng, nên không thể nghĩ ra cái gì cả. Ta biết có một cái tửu lâu ở gần đây. Chúng ta đến đó vừa ăn vừa nói chuyện có được không? - Nói xong, lão liếm liếm môi, trong bụng phát ra những tiếng ùng ục.

Phúc Thuận tửu lâu là một trong những tửu lâu xa xỉ nhất của kinh đô. Lão nhân ngẩng đầu, ưỡn ngực nhấc chân bước vào.

Đại sảnh dành cho mọi người ăn uống hiển nhiên là không thể lọt vào mắt lão. Sau khi tiến vào, lão liền đi thẳng vào một phòng riêng. Chủ quán và tiểu nhị đứng một bên nhìn lão nhân xuất hiện mà ngẩn người. Sau đó cả hai liếc mắt nhìn Vương Lâm đi sau lão rồi bước tới đón tiếp.

Vương Lâm cau mày. Chung quy hắn cảm giác thấy có điều gì đó không hợp lý.

Rõ ràng là lão nhân hoàn toàn biết rõ cái tửu lâu vì vậy mà gọi toàn những món thức ăn mà Vương Lâm chưa bao giờ nghe thấy. Sau khi thức ăn bày kín cả cái bàn, lão già giống như nhiều ngày chưa được ăn, lập tức vồ lấy mà ăn như rồng cuốn.

Vương Lâm chẳng nói chẳng rằng ngồi đó uống rượu. Ánh mắt hắn nhìn lão già càng lúc càng lạnh.

- Nói đi! Tại hạ xin rửa tai để nghe. - Đợi lão già ăn một lúc, Vương Lâm lạnh lùng nói.

Lão đầu cầm lấy một cái cẳng tiếp tục gặm. Miệng lão dính đầy mỡ, nói:

- Việc đâu còn có đó. Ngươi cứ chờ ta ăn xong cái này đã.

Lão già vừa nói vừa gặm. Thoáng một cái đã hết cả cái cẳng. Sau khi cảm thấy no nê, hai tay lão xoa xoa vào nhau mà nói:

- Hóa Thần kỳ! Muốn hiểu được thiên đạo thì ta xem ngươi cũng có thể lĩnh ngộ. Muốn đạt tới Hóa Thần cần phải sinh ra được ý cảnh. Ngươi có hiểu được ý cảnh hay không? Tiểu tử! Ngươi cứ thể ngộ một chút. Khi ngươi cảm nhận được ý cảnh thì khoảng cách đến Hóa Thần cũng không còn xa nữa. Chuyện này...ta đi nhà xí một chút rồi trở lại nói tiếp với ngươi. - Lão đầu đột nhiên sờ bụng vội vàng đứng dậy.

Dường như sợ Vương Lâm không cho ra ngoài, lúc lão đứng dậy liền rặn ra một tiếng. Nhất thời một mùi thối bay khắp phòng. Sau đó, lão già cảm thấy xấu hổ mà đi ra.

Vương Lâm vung tay lên, một luồng gió chợt xuất hiện xua tan mùi thối đang nồng nặc trong phòng. Trong lúc đó, thần thức của hắn vẫn theo sát lão già. Một loạt biểu hiện của lão già thể hiện một sự thấu triệt hoàn toàn. Những lời nói của lão về cảnh giới Hóa Thần đã chứng tỏ điều đó. Chuyện như vậy người bình thường cơ bản là không thể biết được.

Trong lòng đang suy nghĩ, chợt trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn lập tức đứng phắt dậy. Thần thức của hắn đã thấy lão già đi ra khỏi cửa sau của tửu điếm. Sau đó, lão co cẳng chạy luôn vào trong đám dông.

Thân thể Vương Lâm chợt lóe lên, biến mất khỏi tửu lâu. Sau khi xuất hiện, hắn đã đứng ở bên ngoài, hai mắt lạnh như băng, từ từ theo sát lão già.

Chỉ thấy lão nhân không biết thay đổi quần áo từ lúc nào, cầm cái tăm đang xỉa răng. Lão móc một miếng thịt từ kẽ răng ra ngắm nghía rồi lại nhét vào miệng.

Đang đi trên đường, lão chợt dừng lại, nhìn về phía một người trung niên mặc áo tím cách đó một đoạn. Hai mắt lão sáng lên, mỉm cười nhanh chóng đi tới.

Người trung niên cau mày, liếc mắt nhìn lão già một cái rồi không để ý nữa. Lúc này, lão già chợt mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ! Ta thấy ngươi khuôn mặt đầy đặn, tử quang nhập thể. Chắc chắn không phải là người bình thường.

Trung niên nam tử ngẩn người, dừng lại, liếc mắt nhìn lão già. Ánh mắt lão già lộ ra vẻ đáng tiếc, lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc. Nếu không có người nào chỉ điểm chỉ sợ rằng cuộc đời này không thể Kết Đan.

Hai mắt trung niên nam tử chớp chớp, trầm giọng nói:

- Ngươi là ai?

Lão già lắc dầu, nói:

- Ta là ai cũng không quan trọng. Trước hết chúng ta cứ tìm một chỗ thư giãn rồi nói chuyện có được không?

Sắc mặt Vương Lâm hết sức âm trầm. Nam tử trung niên cũng là một vị tu sĩ nhưng tu vi cũng mới chỉ đạt tới Trúc Cơ kỳ mà thôi. Hiển nhiên, không biết lão già này học được những loại từ ngữ đó ở đâu mà chuyên dùng để hãm hại người tu tiên.

Nhưng cho đến giờ lão vẫn còn sống thì việc này chắc chắn là không hề đơn giản. Trừ phi Vương Lâm là người thứ nhất bị lão lừa. Nếu không, chắc chắn lão già cũng không thể sống đến bây giờ.

Thân là người tu tiên mà bị một người bình thường trêu chọc cho dù là kẻ nào cũng không thể tha cho lão.

Mà kỳ lạ ở chỗ, lão già chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được tu vi của tu sĩ. Nếu là Trúc Cơ kỳ thì lão nói tới việc Kết Đan. Nếu là Kết Đan kỳ thì lão nói tới việc Kết Anh. Mà Vương Lâm là Nguyên Anh kỳ thì lão nói tới Hóa Thần.

Lúc này đã quá ngọ, Vương Lâm cứ nhìn lão già chăm chú. Hắn muốn xem cuối cùng thì lão có cái bí mật gì.

Trong khoảng thời gian cả giờ ngọ, tính cả Vương Lâm, lão già đã lừa cả bốn người. Tất cả những người lão lừa đều dẫn tới chuyện ăn uống, chỉ có một người là tới thanh lâu mà thôi.

Nhưng trong ba người kia, kể cả nam tử áo tím cũng không hề có ý định tìm lão gây phiền toái. Giống như lời nói của lão già có một thứ ma lực gì đó.

Vương Lâm càng xem càng kinh hãi. Lão nhân đối với việc đột phá tu vi có một sự kiến giải rất hay. Thường chỉ nói hời hợt mấy câu liền khiến

cho sự bế tắc của tu sĩ liền biến mất. Vì vậy mà chẳng ai cho lão là người lừa gạt. Ngược lại còn có cảm giác như gặp phải tiền bối cao nhân.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi thu hồi thần thức, không quan sát nữa. Người này hết sức thần bí. Vương Lâm có dự cảm lão già này có điều gì đó rất tuyệt.

Sau khi Vương Lâm thu hồi thần thức, lão già đang ở trong thanh lâu ôm một nữ tử kiều mị chợt mỉm cười liếc mắt về phía Vương Lâm. Sau đó lão lẩm bẩm:

- Nguyên Anh kỳ? Chính xác là Nguyên Anh trung kỳ. Có nên giúp hắn một chút hay không?

Lão đang suy nghĩ thì nữ tử trong lòng lão chợt lên tiếng nũng nịu. Nhất thời, lão già liền gạt phắt Vương Lâm ra khỏi đầu, mà cúi xuống.

Sau khi không quan sát lão già nữa, Vương Lâm suy nghĩ một lát rồi xuất hiện ở một nơi hẻo lánh của thành Tây. Hắn lấy ra tám lượng vàng sau đó mua lấy một cái cửa hàng nhỏ. Sau khi thu dọn qua, hắn liền đi vào bên trong cửa hàng.

Nếu muốn Hóa Thần thì phải xuống phàm mà thể ngộ nhân sinh, hiểu được thiên đạo. Đây là phương pháp mà Vương Lâm nghĩ tới có thể đột phá Nguyên Anh. Sau khi bình tĩnh liếc mắt nhìn cửa hàng một cái,

Vương Lâm an tĩnh ngồi khoanh chân, lẳng lặng cảm thụ thế giới con người.

Lúc này, Vương Lâm liền ẩn mình vào thế giới phồn hoa của kinh thành, lẳng lặng cảm thụ thiên đạo, cảm thụ luân hồi, nhằm đột phá Nguyên Anh tiến vào Hóa Thần. Tất cả mọi chuyện đều được hắn cố gắng chuẩn bị trước.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 252: Pháp bảo

Nơi Vương Lâm thuê cái cửa hàng này cũng không phải là phố chính. Nó tương đối hẻo lánh, rất khó tìm kiếm. Nhưng Vương Lâm cũng chẳng ngại. Qua một đêm đả tọa, làn khí màu đỏ bên ngoài cơ thể hắn lại bị ngưng luyện thêm một chút.

Sáng sớm, Vương Lâm mở cửa hàng. Hắn giống như một người bán hàng, sắp xếp lại mọi thứ. Sau đó, hắn trầm ngâm một chút. Một tia sáng lóe lên, Vương Lâm liền biến mất. Khi hắn trở về, trong túi trữ vật đã có không ít đại thụ bị hắn nhổ tận gốc.

Sau khi tách hết vỏ cây, hắn cắt chúng thành những khối gỗ vuông. Vương Lâm bắt đầu nhớ lại lúc còn nhỏ, phụ thân đã dạy hắn điêu khắc gỗ như thế nào. Tất cả những ký ức hiện dần lên trong đầu. Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi đưa tay trái nắm lấy một khối gỗ vuông. Tay phải hắn phất nhẹ một cái, nhất thời khối gỗ vuông biến thành mười mấy đoạn. Trong tay phải của Vương Lâm chẳng biết có một con dao khắc từ lúc nào. Con dao này với con dao của cha hắn hoàn toàn giống nhau.

Từ từ, Vương Lâm dần khắc lại những bức tranh suốt bốn trăm năm qua. Theo mỗi một nhát dao khắc xuống, hắn quay lại khoảng thời gian lúc còn nhỏ, sống trong thôn.

Vào lúc này, linh lực trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên lưu chuyển. Theo mỗi nhát khắc của hắn, linh lực từ từ dung nhập vào trong bức tượng bằng gỗ, càng lúc càng sâu.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Thoáng cái, màn đêm đã lại phủ xuống. Vương Lâm đột nhiên tỉnh táo lại. Hắn nhìn xuống đoạn gỗ trong tay. Lúc này, đoạn gỗ đã biến thành một bức tượng gỗ. Bức tượng gỗ đó thể hiện một trung niên nam tử đang mỉm cười một cách hòa ái.

Nam tử mặc một bộ quần áo bằng vải thô, hai cánh tay săn chắc toàn những múi cơ.

Bức tượng gỗ nhìn có chút thô thiển, nhưng như có một thứ linh tính nào đó. Từng làn linh lực từ bức tượng tỏa ra khiến cho Vương Lâm kinh ngạc. Nhìn bức tượng gỗ, Vương Lâm lại cảm thấy đau đớn. Tay phải của hắn xoa xoa lên bức tượng, thì thào nói:

- Cha! Hài nhi nhớ người. Rất muốn...

Suy nghĩ một lúc, Vương Lâm liền đặt bức tượng sang một bên rồi lại cầm lấy một khúc gốc khác. Cả người hắn hoàn toàn chìm đắm vào trong từng nét khắc.

Sắc trời sáng dần. Một ngày qua đi đối với Vương Lâm cũng chẳng đáng gì. Năm đó, khi hắn bị đuổi giết còn phải thường xuyên bỏ chạy mất mấy ngày mấy đêm.

Khi ánh sáng mặt trời đã lên được một khắc, bức tượng gỗ trong tay Vương Lâm cũng đã thành hình. Lần này là bức tượng của một phụ nhân trung niên. Khuôn mặt nàng lộ ra vẻ từ ái. Ánh mắt đang nhìn ra xa như trong đợi hài tử trở về.

Đặt hai bức tượng xuống một chỗ, Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi lại cầm một đoạn gỗ lên tiếp tục điêu khắc. Một ngày nữa lại chầm chậm trôi qua. Vương Lâm vẫn tiếp tục điêu khắc chưa hề dừng lại. Chỉ khi nào quá mệt, hắn mới ngồi xuống một chút.

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua. So với một tháng trước, hàng hóa trong cửa hàng của Vương Lâm đã tăng lên rất nhiều. Bốn phía vách tường của cửa hàng có rất nhiều cái tủ. Bên trong tủ xếp một loạt những bức tượng gỗ được điêu khắc một cách sống động. Trong các bức tượng đó có cả nam, nữ, già, trẻ.

Nhân vật được thể hiện qua những bức tượng điêu khắc đó đều là những người dân trong thôn của Vương Lâm trước kia. Vào lúc này, Vương Lâm thông qua điêu khắc mà tưởng nhớ đến họ.

Một tháng qua, cửa hàng của Vương Lâm vẫn chưa có một vị khách nào ghé qua. Nhưng Vương Lâm cũng chẳng để ý. Hắn chìm đắm vào trong việc điêu khắc. Thậm chí cả tu luyện cũng dừng lại.

Cho đến hôm nay, Vương Lâm cầm trong tay một bức tượng mới điêu khắc được một nửa. Trên đoạn gỗ không biết tại sao lại tản mát ra hồng hoang chi khí có thể khắc vạn vật. Nếu có tu sĩ của Tu Ma hải nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhận ra ngay đó là một con giao long.

Con giao long này chính là con linh thú đầu tiên mà Vương Lâm gặp được khi cùng với Lý Mộ Uyển sống ở Tu Ma hải

Trong lúc đang điêu khắc một tiếng chuông gió chợt vang lên. Cánh cửa của cửa hàng được mở ra. Một thiếu niên thò đầu, cẩn thận quan sát. Khi thiếu niên nhìn thấy Vương Lâm liền sửng sốt. Nhưng hắn nhanh chóng bị vô số bức tượng gỗ điêu khắc xung quanh lôi cuốn. Hắn kinh ngạc nói:

- Thúc thúc! Tất cả những thứ này đều là do ngươi điêu khắc à? Xinh quá. Có thể cho ta một cái không?

Vương Lâm cười cười buông bức tượng giao long đang khắc dở trong tay xuống. Hắn thuận tay lấy một bức tượng điêu khắc. Bức tượng đó chính là một người thân của Vương Lâm - Vương Hạo.

Thiếu niên trước mắt cùng với Vương Lâm có vài phần giống nhau.

Thiếu niên nọ sau khi cầm lấy bức tượng liền hoan hô một tiếng, cẩn thận cầm lấy. Hắn kêu lên một tiếng với Vương Lâm:

- Thúc thúc! Ta ở cửa hàng đối diện. Hẹn gặp lại. - Nói xong, hắn nhanh chóng chạy ra khỏi cửa hàng kêu lên:

- Mẫu thân! Người nhìn này. Đây là của thúc thúc cho ta.

Vương Lâm đứng dậy đi ra cửa. Chỉ thấy trong một cái cửa hàng đối diện có một nam một nữ đi ra. Hai người từ ái nhìn thiếu niên. Sau khi thiếu phụ cầm lấy bức tượng điêu khắc, hai mắt liền sáng ngời. Nàng ngẩng đầu nhìn Vương Lâm. Sau khi do dự một chút liền cầm bức tượng điêu khắc tới gần nói:

- Tiểu hài tử không biết chuyện. Tiểu ca! Thứ này bao nhiêu tiền?

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Cho hắn. Chỉ là một khúc gỗ mà thôi.

Phụ thân thiếu niên có chút do dự. Sau đó liếc mắt nhìn Vương Lâm cười nói:

- Ngươi mới tới đây phải không? Trước kia chưa từng thấy ngươi.

Vương Lâm mỉm cười, gật đầu. Phụ thân thiếu niên cười lớn, nói:

- Tiểu ca! Nếu không chê thì lại đây ăn cơm. Ở đây, ta có rượu hoa quả. So với rượu trong tửu lâu thì tốt hơn nhiều.

Trong lòng Vương Lâm chợt nổi lên một cảm giác khó tả. Cái cảm giác đó, hơn bốn trăm năm qua hắn chưa bao giờ có. Sau khi do dự một chút, Vương Lâm liền gật đầu.

Mẫu thân thiếu niên là một người hiền lành. Tuy tuổi không lớn nhưng tính tình có phần ôn hòa. Nhìn qua có thể thấy đây là một gia đình hạnh

phúc. Hài tử thì ngoan ngoãn, vợ chồng hòa hợp.

Trong cửa hàng có kê một cái bàn. Trên bàn có đặt một chút thức ăn. Mặc dù Vương Lâm đã Ích Cốc nhưng vẫn cầm lấy đũa, ăn vài món.

Uống rượu hoa quả mà gia chủ tự hào, ăn vài miếng thức ăn hàng ngày, trong lòng Vương Lâm so với khi đi cùng với đội xe lại càng thêm bình thản. Linh lực trong cơ thể hắn nhanh chóng lưu động.

Thứ rượu này đúng là hảo tửu, nó có vị vô cùng ngon.

Từ sau hôm đó, cuộc sống của Vương Lâm lại có thêm một nhân vật đó là rượu hoa quả. Gần như ngày nào thiếu niên cũng đến xem hắn điêu khắc. Mỗi lần đến đều cầm theo một bầu rượu.

Trong cửa hàng của Vương Lâm, số lượng tượng điêu khắc đã có rất nhiều. Phần lớn trong đó đều là tượng thú. Gần như bốn trăm năm qua hắn gặp được con thú nào cũng đều điêu khắc lại. Có điều, thượng phẩm linh thú và hoang thú, cho dù Vương Lâm có khắc thế nào cũng không thể thành hình.

Trên một bức tượng điêu khắc đều có một luồng linh lực khổng lồ. Điều này thì con người bình thường không thể nhận ra. Nhưng nếu có người tu chân tới đây, chắc chắn sẽ phải kinh hãi.

Bởi uy lực của linh lực gần như không kém gì một số pháp bảo cấp thấp. Thậm chí trên một số bức tượng, linh lực còn có thể so sánh với pháp bảo trung gia.

Tất cả những bức tượng ở đây đều được làm từ gỗ mục (ý nói là gỗ chất lượng thấp) mà tạo thành pháp bảo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 253: Tượng khắc gỗ Giao long

Sống giống như một chén nước trong, bình thường thản nhiên với mọi việc, Vương Lâm hiểu rõ về cuộc sống không có chém giết này, có cảm giác dường như tâm linh được gột rửa.

Vào lúc này, hắn quên thân phận chính mình là người tu đạo, quên bốn trăm năm giết chóc để thật sự hòa mình vào trong thế giới của phàm nhân, cảm nhận nỗi sướng khổ của người trần tục.

Mỗi buổi sáng, Vương Lâm đều dậy sớm mở cửa hàng. Sau đó bình thản ngồi trong cửa hàng cầm một đoạn gỗ điêu khắc tượng. Trong cửa hàng của hắn, đã bày được rất nhiều tác phẩm.

Những cửa hàng xung quanh dần dần đều đã biết cửa hàng này đã đổi chủ. Trông thấy Vương Lâm là một thanh niên tuy ít nói nhưng lộ ra một vẻ phóng khoáng nên tất cả đều rất có cảm tình.

Thời gian trôi qua, cửa hàng của Vương Lâm cũng dần dần có khách đến mua. Những người này tuy không nhìn thấy được linh khí phía trên tượng gỗ, nhưng cũng có thể thấy được sự tinh xảo trong những tác phẩm của Vương Lâm. Dần dà, cửa hàng của Vương Lâm cũng có được một chút tiếng tăm trong vùng.

Nháy mắt đã qua một năm, trong một năm này, lão nhân thần bí kia cũng không còn xuất hiện. Vương Lâm tuy đôi lúc vẫn nghĩ về người này, nhưng dần dần cũng không còn để ý tới nữa.

Hắn hoàn toàn đắm chìm vào việc điêu khắc tương gỗ, tìm lại lạc thú đã mất từ lâu.

Được bày nhiều nhất trong cửa hàng của Vương Lâm là một đám tượng khắc gỗ hình yêu thú trông rất sống động. Những tượng gỗ yêu thú này, phần lớn phàm nhân đều chưa từng thấy qua.

Quả thật, không nói đến bọn họ, ngay cả những người tu chân tới đây cũng ít người có thể nhận ra. Dù sao nơi đây cách Tu Ma Hải quá xa, thiên hạ rộng lớn, chủng loại yêu thú vô số, khó có thể có người nhận biết hết được.

Lúc này, Vương Lâm trong tay cầm khúc gỗ. Khúc gỗ này hình vuông, theo từng đường khắc của Vương Lâm, dần dần tạo ra hình dạng thô sơ của một con yêu thú giống rùa.

Nhìn tượng gỗ trong tay, Vương Lâm buông dao khắc, cầm lấy hồ rượu bằng sứ men xanh để bên cạnh. Đang lúc muốn uống rượu, thì buồn cười thay, rượu trong hồ lại hết mất rồi.

Thường thì vào lúc này, Đại Ngưu sẽ chạy tới tìm hắn để xem hắn khắc tượng gỗ. Mỗi lần đến, Đại Ngưu đều đem theo một hồ rượu trái cây.

Quả nhiên, không lâu sau, Đại Ngưu thân hình to lớn đẩy cửa đi vào. Gã Đại Ngưu này là một thiếu niên mới chỉ có mười hai tuổi nhưng vóc dáng rất là cao to.

Thân thể hắn so với một năm trước cũng vạm vỡ lên không ít.

Đi vào phía sau cửa hàng, Đại Ngưu than phiền một tiếng, bước đến ngồi cạnh Vương Lâm, nói :

- Vương thúc, hôm đó thúc đến nhà ta, cha ta nói cha luôn muốn ta học nghề rèn của cha, nhưng ta không muốn học. Nếu học thì ta phải học nghề khắc tượng gỗ của thúc thúc.

Nói xong, hắn đem hồ rượu trái cây cầm trong tay đặt bên cạnh Vương Lâm, nheo đôi mắt bé tí chằm chằm nhìn bức tượng gỗ chưa thành hình trên tay Vương Lâm.

Vương Lâm cười ha hả, cầm lấy hồ rượu uống một hớp lớn. Loại rượu trái cây này hương vị ngọt lành mang theo một chút vị cay, sau khi uống xong trong bụng dâng lên một tia lửa nóng. Thứ rượu này sau một năm, đã trở thành nhu yếu phẩm mỗi ngày của Vương Lâm.

- Vương thúc thúc, thúc đang khắc con vật gì thế, ta xem cứ như là con rùa vậy.

Đại Ngưu nhìn tượng gỗ một cách mê mẩn nói.

Vương Lâm xoa đầu Đại Ngưu, cười nói :

- Con vật này không phải là rùa, nó là một loài sinh vật có tên là chung cổ. Loài này hình dáng không khác mấy so với loài rùa, nhưng thực tế chúng to lớn vô cùng.

Đại Ngưu chỗ hiểu chỗ không cũng cứ gật đầu. Sau một năm, trong cửa hàng của Vương Lâm hắn được nhìn thấy vô số những loài động vật, loài nào hắn cũng chưa từng thấy qua.

Vương Lâm cầm dao khắc, bắt đầu khắc lên tượng gỗ. Sinh vật này có vẻ giống như rùa, nhưng thực tế đây là một loại linh thú trung phẩm tương đối hiếm thấy trong Tu Ma Hải. Khi chúng nổi cơn thịnh nộ thì tu sĩ bình thường vô phương chống cự.

Tuy nhiên đối với loại linh thú bậc thấp này, Vương Lâm đã hạ sát rất nhiều, nội đan nuốt vào không ít. Vì vậy, giờ đây hắn điêu khắc loài thú này, hình dáng đã thuộc nằm lòng, từng đao hạ xuống liên tục không có nửa điểm tạm dừng.

Sau nửa canh giờ, Vương Lâm đưa dao khắc sâu vào mắt con thú này một chút, lập tức bức tượng khắc gỗ trở nên sống động như thật, dáng vẻ khí thế vô cùng độc ác.

Con thú này ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt không cam lòng pha lẫn vẻ sợ hãi, miệng mở rộng như đang phát ra những tiếng rống vô thanh. Một luồng khí người phàm không thể cảm nhận thấy từ trên tượng gỗ khuếch tán ra.

Chỉ có điều luồng khí này mới khuếch tán ra chưa được ba tấc, Vương Lâm tay phải điểm một cái, luồng khí này lập tức trở nên mờ nhạt.

Vương Lâm hít sâu một hơi, đem cái tượng gỗ này để bừa lên trên một cái giá. Tại đây, sau một năm, Vương Lâm phát hiện ra nhiều nhất mình cũng chỉ có thể chế tác được tượng trung phẩm linh thú mà thôi, còn tượng thượng phẩm linh thú thì không có cách nào điêu khắc được.

Mỗi lần điêu khắc thượng phẩm linh thú, đến khi chỉ còn vài nét khắc cuối cùng liền không thể khống chế được làm cho bức tượng vỡ vụn.

Vương Lâm biết nguyên nhân chính là do bản lãnh của mình. Dù sao thượng phẩm linh thú cũng tương đương với tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Ánh mắt Đại Ngưu lộ ra vẻ vô cùng say mê. Một năm qua, ngày nào hắn cũng xem Vương Lâm điêu khắc, dần dần trở nên mê mẩn lúc nào không hay.

Một năm qua, hắn cũng đã từng có lần vụng trộm thử cầm dao khắc

nhưng không thể khắc ra được một bức tượng như ý. Lúc này nhìn Vương Lâm thuận tay khắc một hình, hắn không thể nhẫn nhịn được mới hỏi Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc một chút, ngẩng đầu nhìn gã thiếu niên, suy nghĩ rồi nói :

- Điêu khắc tượng gỗ cần phải cảm ngộ. Nếu ngươi muốn học thì phải xem ta điêu khắc liên tục sáu mươi năm, sáu mươi năm sau ngươi mới có thể chế tác.

Đại Ngưu lè lưỡi nói :

- Sáu mươi năm…Nhưng ta xem gã thợ mộc họ Chu ở phía nam thành mới hơn bốn mươi tuổi mà đã khắc tượng gỗ rất đẹp mà.

Vương Lâm lại cầm lấy hồ rượu uống một ngụm, nói :

- Ta với hắn không giống nhau

Ánh mắt Đại Ngưu lộ vẻ bối rối. Hiển nhiên hắn không hiểu lời nói này có chứa đựng hàm ý.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng động ồn ào. Đại Ngưu vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài thăm dò, không lâu sai liền chạy vào, ngạc nhiên vui mừng nói :

- Vương thúc thúc, con cả của cửa hàng Từ gia đã về rồi, theo sau hắn là hơn mười cỗ xe ngựa, còn có không ít người, trông vô cùng oai phong.

Nói xong, hắn lại chạy ra ngoài.

Vương Lâm không để ý, cầm lấy một khúc gỗ, nhớ lại một hình ảnh có ấn tượng khắc sâu trong lòng hắn, đó chính là một hoang thú to lớn ở nơi cổ thần năm đó. Sau một chút do dự, Vương Lâm liền cầm lấy dao khắc, bắt đầu khắc lên khúc gỗ.

Thời gian chậm rãi qua đi. Một vài canh giờ sau, cửa hàng bỗng có người đẩy cửa. Chỉ thấy Đại Ngưu phấn chấn chạy vào, theo sau hắn còn có một thanh niên thân hình vạm vỡ. Thanh niên này đi vào cửa hàng, nhìn tượng gỗ bày bốn phía, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Đại Ngưu bước nhanh đến bên cạnh Vương Lâm, nháy mắt ra hiệu rồi thấp giọng nói:

- Đừng có bán đắt quá nhé!

Nói xong hắn vội vàng xoay người lớn tiếng nói tiếp :

- Từ thiếu gia, ngươi hãy xem. Ta đã nói tượng điêu khắc gỗ của cửa hàng này không hề kém của thợ mộc họ Chu. Thế nào, mua vài cái đi.

Vương Lâm bật cười. Tên Đại Ngưu này nhất định là thấy một năm qua khách đến cửa hàng của Vương Lâm không nhiều lắm, nên khi gặp khách hàng có tiền hắn liền kéo đến cửa hàng của Vương Lâm trước tiên.

Thanh niên họ Từ kia nhìn một vòng, ánh mắt ngày càng sáng lên. Hắn khác với Đại Ngưu, hắn là một người từng trải trên đời, hiện tại đang là một trong những tùy tùng thân tín của Nam Vương thế tử. Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra chất lượng của những tượng gỗ này so với của thợ mộc danh tiếng ở kinh thành cao hơn rất nhiều.

Tuy rằng tượng điêu khắc gỗ của thợ mộc họ Chu cũng sinh động như thật, nhưng luôn khiếm khuyết một vài thứ. Hắn trầm mặc một chút, bỗng nhiên hiểu được tượng gỗ của thợ mộc họ Chu so với những vật trước mắt còn kém một chữ, đó là chữ “Sinh”!

Một bên là sinh động như thật, một bên là giống như đang sống.

Chỉ kém một chữ nhưng khác biệt vô cùng lớn.

Thanh niên họ Từ ánh mắt sáng ngời, tiến lên cầm lấy một bức tượng gỗ. Bức tượng gỗ giao long này Vương Lâm đã điêu khắc đúng một năm trước.

Con giao long này đầu và thân hướng lên nhìn trời, từng cái vảy trên thân mình đều có thể thấy được rõ ràng, càng làm cho thanh niên họ Từ

cảm thấy khiếp sợ. Ngay khi hắn chạm đến bức tượng điêu khắc này, hắn bỗng cảm thấy con thú này giống như là đang sống. Hắn hoảng hốt buông tay, bức tượng gỗ từ trong tay rơi xuống.

Đại Ngưu đã sớm để ý tới vẻ mặt của đối phương. Hắn biết một khi cầm trong tay những bức tượng này sẽ gặp phải một loại cảm giác kỳ lạ. Vì vậy hắn thường chỉ dám nhìn chứ không dám chạm vào.

Loảng xoảng một tiếng, bức tượng gỗ rơi xuống đất. Cũng may đây là một chế phẩm bằng gỗ, nên một vài lần va đập cũng không gây tổn hại gì.

Thanh niên họ Từ đỏ mặt lên, vội vàng nói :

- Vương sư phụ, bức tượng này là loài động vật gì vậy? Ta thấy có chút giống như rắn.

Không đợi Vương Lâm trả lời, Đại Ngưu ưỡn ngực nói :

- Đây là giao long! Giao long ngươi biết không? Đây là thần tiên hạng nhất!

- Giao long…

Thanh niên họ Từ lẩm bẩm ghi nhớ, nói :

- Tượng giao long này bán thế nào?

Vương Lâm tùy ý cười, nói :

- Mười lượng vàng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 254: Chưa gặp bao giờ

Đại Ngưu vừa nghe thấy lời này liền thầm than một tiếng, trong bụng nghĩ lần này lại xong rồi. Một năm nay hắn đã dẫn không ít người đến cửa hàng này, nhưng chỉ cần Vương Lâm nói giá ra là mọi người đều lắc đầu rời khỏi.

Nhưng hắn chẳng thể ngờ thanh niên họ Từ kia chỉ nhướn mày một cái, lấy trong người ra mười lượng vàng đặt trên bàn, giắt tượng gỗ vào phía sau áo khoác rồi vội vàng rời khỏi.

Đại Ngưu ngơ ngác nhìn mười lượng vàng đặt trên bàn, hai mắt sáng rực, thì thào lẩm bẩm :

- Không thể tin nổi, một bức tượng khắc gỗ mà cũng có thể bán được mười lượng vàng. Cha ta rèn đồ sắt, một tháng cũng chỉ có thể thu được một lạng vàng, chuyện này đúng là hiếm có.

Sau khi tự nói với mình, hắn hạ quyết tâm, bất kể sáu mươi năm, hắn cũng phải học cho bằng được nghề này. Chỉ cần có nghề này trong tay, Đại Ngưu hắn cả đời sẽ không phải lo cái ăn cái mặc.

Lúc này hắn không nghĩ đến sau sáu mười năm, mặc dù có thể chế tác tượng gỗ giúp hắn không phải lo đến cái ăn cái mặc, nhưng sáu mươi năm sau…

Thanh niên họ Từ kia cho tượng gỗ vào túi rồi ra khỏi cửa hàng, vội vã về nhà từ biệt cha mẹ. Thậm chí bữa tối cha mẹ chuẩn bị hắn cũng không động đến một chút, khẩn trương dẫn theo người lên xe ngựa, hướng về Đông Nam Vương phủ phi nhanh mà đi.

Vương Lâm cầm lấy vàng ở trên bàn, tiện tay ném vào một cái khay nhỏ bên cạnh, không thèm liếc nhìn một cái.

Trong cửa hàng này, ngoài những bức tượng khắc cha mẹ người thân ra, những thứ còn lại Vương Lâm không thèm để ý đến. Hắn chỉ muốn tâm tính của bản thân được bình thản để cảm ngộ thiên đạo mà thôi.

Hắn tin rằng nếu như có thể khắc được người hoặc yêu thú có tu vi Hóa Thần kỳ thì tu vi của hắn chắc chắn sẽ có đột phá.

Đại Ngưu vẻ mặt có chút hoảng hốt, rời khỏi cửa hàng, vừa đi vừa thì thào tự nhủ, không biết là hắn đang nói cái gì.

Vương Lâm uống một ngụm rượu trái cây, tiếp tục mê mẩn điêu khắc. Một ít vụn gỗ theo đường khắc rơi xuống, miếng gỗ trong tay hắn dần dần thành hình, sinh ra một luồng khí tức vô biên. Chỉ có điều luồng khí tức này hoàn toàn bị hạn chế bên trong tượng gỗ, không thể khuếch tán ra ngoài.

Cứ mỗi một dao khắc xuống, luồng khí này liền bị chia ra, dần dần tạo nên hình dáng ban đầu của một con giao long. Chỉ có điều giờ đây, dao khắc trong tay Vương Lâm lại có một chút do dự.

Hắn trầm ngâm hồi lâu, than nhẹ một tiếng, tay phải khẽ phất, dao khắc trong tay liền biến mất. Hắn tiện tay ném tượng gỗ mới khắc được một

nửa ở trong tay sang một bên, bức tượng liền rơi vào một cái thùng to. Trong chiếc thùng này có rất nhiều bức tượng gỗ cũng mới chỉ khắc được một nửa.

Nếu nhìn kỹ những tượng gỗ này thì có cả người cả thú. Mạnh Đà Tử, Cổ Đế, Lục Dục Ma Quân, thượng phẩm, linh thú, thậm chí là thú hoang…..

Đám tượng gỗ này tuy rằng khác nhau, nhưng có một điểm chung đó là toàn bộ đều là Hóa Thần Kỳ trở lên.

Một năm qua, Vương Lâm đã thử rất nhiều lần, nhưng thủy chung vẫn không thể khắc ra được những nhân vật và yêu thú có tu vi Hóa Thần Kỳ. Nếu cố gượng ép, kết quả chỉ có một, đó là tượng gỗ sẽ hóa thành tro bụi.

Hắn trầm mặc một chút, hai mắt nhắm lại. Lập tức bên ngoài thân thể hắn xuất hiện một tầng sương màu hồng rộng chừng một bàn tay.

Luồng sát khí màu hồng những ngày này co lại ngày càng nhanh, dĩ nhiên đang bị Vương Lâm nén ép tới mức độ này. Với tiến độ này, Vương Lâm cũng hơi vừa lòng. Một năm qua, hắn chưa từng cố gắng gượng ép. Nhưng ngay sau khi có tâm niệm này, liền tự nhiên đã có thể làm được.

Vương Lâm tin rằng dần dần hắn sẽ có thể nén ép được toàn bộ khối sát khí này. Tuy việc nén ép sát khí đối với việc nâng cao bản lãnh hay hiểu được thiên đạo cũng không có gì liên hệ.

Nhưng Vương Lâm luôn có cảm giác nếu một ngày sát khi màu hồng này tiêu tan thì hắn nhất định sẽ hối hận. người tu đạo tu luyện đạt tới một trình độ nhất định mới có thể sinh ra được một loại khí tức như vậy. Điều đó khiến Vương Lâm không chút do dự, bắt đầu nguyện luyện áp súc sát khí.

Lúc này ở ngoài cửa hàng, cha của Đại Ngưu lớn tiếng gọi :

- Vương huynh đệ, chị dâu ngươi hôm nay có làm một vài món ngon. Chúng ta đi uống vài chung nào.

Vương Lâm mở mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng thâm thúy. Hào quang lúc này dần dần chậm rãi tiêu tan, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Giờ đây, Vương Lâm lại biến thành phàm nhân. Hắn mang theo hồ rượu, sau khi đi được hai bước, do dự một chút, lấy nén vàng từ trong khay ra, sau đó đi ra ngoài.

Lại nói đến thanh niên họ Từ kia. Khi ngồi trên xe ngựa, trong lòng vô cùng kinh hoảng. Hắn nhìn vào vật được bọc trong áo khoác, mím mím môi, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Hắn không thể ngờ được rằng lần này về thăm cha mẹ lại có thể gặp được kỳ nhân bực này, có thể điêu khắc ra những tượng gỗ như vậy. Phải biết rằng, cuộc đời này Vương gia chỉ yêu thích một thứ duy nhất.

Bất kể là vật phẩm chế tác từ đá hay từ gỗ, hoặc từ bất kỳ loại vật chất nào, chỉ cần điêu khắc thành hình thì đều là thứ Vương gia yêu thích.

Mà thế tử lại là đứa con có hiếu. Nếu chính mình đem tượng gỗ này dâng lên, tất nhiên sẽ được thế tử trọng thưởng. Nghĩ đến đây, gã thanh niên họ Từ lập tức hít sâu một hơi.

Đội xe này có hơn mười cỗ xe ngựa, phi đi rất nhanh trong kinh thành. Tốc độ đã nhanh nhưng hắn hận là xe ngựa không thể đi nhanh hơn một chút, mau chóng đưa mình trở lại Vương phủ.

Hồi lâu sau, xe ngựa dừng lại… Gã thanh niên họ Từ lập tức đẩy cửa xe nhảy xuống, vội vàng đi vào trong Vương phủ.

Tới phủ nội đông, họ Từ đứng ở bên ngoài một cung điện lộng lẫy, cao giọng nói :

- Thế tử điện hạ, Từ Đào có chuyện quan trọng xin cầu kiến.

Một lát sau, từ trong cung truyền ra một thanh âm trầm :

- Từ Đào, ngươi không phải về quê thăm người thân sao, quay trở lại làm gì? Có chuyện gì để ngày mai nói đi.

Từ Đào mơ hồ nghe thấy từ trong điện truyền ra vài thanh âm dịu dàng nũng nịu. Hắn do dự một chút, lẽ ra lúc này mình không tiện làm phiền, nhưng vật trong túi hắn làm cho hắn cảm thấy đủ tin tưởng. Sau một phen do dự, hắn cắn răng nói :

- Thế tử đại nhân, tại hạ đúng là có chuyện rất quan trọng. Lần này về thăm người thân, tại hạ có tìm được một bức tượng khắc gỗ. Nếu Vương gia nhìn thấy bức tượng này, chắc chăn sẽ rất vui sướng.

Sau một chút im lặng, một thanh âm bất mãn vọng ra :

- Vào đi. Nếu vật này không được như ngươi nói, tháng này ta sẽ cắt thưởng của ngươi.

Từ Đào vội vàng đi vào. Chỉ thấy trong cung điện có một tấm lụa trắng từ trên trần nhà hạ xuống che một cái giường lớn. Một thanh niên sắc mặt tái nhợt, khoác một chiếc áo bào màu tím đang ở trên giường, ánh mắt có vẻ âm trầm.

Từ Đào trong tay cầm áo khoác, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong lộ ra một bức tượng giao long bằng gỗ.

Thanh niên kia nhìn bức tượng gỗ

trong khoảnh khắc, lập tức đứng lên. Hắn nhanh chóng tiến đến bên cạnh, đưa tay phải cầm lấy tượng gỗ.

Từ Đào đang định nhắc nhở thì … Thanh niên kia bỗng hô lên một tiếng, sau khi tay phải phất lên, bức tượng gỗ trong tay liền biến mất. Mắt hắn tỏa ra hào quang mãnh liệt, cười to nói :

- Từ Đào giỏi lắm, ngươi đã lập được một đại công.

Nói xong hắn vỗ bên hông lấy ra một thứ trông như túi tiền. Từ bên trong lập tức tràn ra một đám mây tía, trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn. Chỉ thấy người thanh niên lúc này trên người đã mặc một chiếc áo trường bào màu tím.

Trong nháy mắt, khi đám mây tía xuất hiện, một cơn gió nhẹ thổi qua cung điện. Tấm lụa trắng phía trên chiếc giường lớn bị thổi bay ra một góc. Từ phía phát ra hai tiếng kêu duyên dáng, lộ ra hai thân thể mềm mại tuyệt vời.

Từ Đào không thể không liếc mắt một cái, nuốt một miếng nước bọt. Sau đó lập tức cúi đầu xuống.

Gã thanh niên này không phải phàm nhân mà là một tu sĩ, chẳng qua là tu vi không cao, mới chỉ đến tầng thứ tám ngưng khí kỳ mà thôi.

Hắn nhìn Từ Đào, vừa rồi Từ Đào làm gì đã bị hắn nhìn thấy. Vì thế hắn cười nói :

- Mị Cơ, đi ra. Từ hôm nay ngươi thuộc về Từ Đào.

Một tiếng kêu yêu kiều từ trên giường phát ra. Đột nhiên một thân thể kiều diễm từ trên giường bước xuống, lôi Từ Đào đang ngơ ngác ra ngoài cửa đi mất.

Ánh mắt thanh niên kia chợt lóe lên, vội vàng rời khỏi cung điện.

Hắn trực tiếp đi thẳng vào giữa đại điện của Vương phủ. Ở bên ngoài điện, hắn nghe được từ bên trong truyền tiếng nhạc cũng như tiếng cười của phụ thân hắn.

Lúc này bên ngoài đại điện có một đám hộ vệ đứng canh. Đám hộ vệ nhìn thấy thanh niên này lập tức quỳ một gối xuống. Thanh niên kia vội vàng đi qua, tiến thẳng vào đại điện.

Trong đại điện có bày kỷ án, ngồi phía sau là hai tu sĩ mặc đạo bào. Hai người này tuy đều mặc đạo bào nhưng màu sắc lại có chút khác biệt, một màu đen một màu xanh.

Trong đó, gã tu sĩ mặc đạo bào đen thủy chung nhắm nghiền hai mắt, không để ý gì đến màn ca múa.

Còn gã tu sĩ áo xanh miệng lúc nào cũng tủm tỉm cười nhìn đám con gái nhảy múa.

Phía trên đại điện là một người đàn ông trung niên dung mạo anh tuấn đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt cũng không kém phần uy nghiêm, làm cho người ta thoạt nhìn cũng có thể nhận ra được khí độ vương giả.

Sau khi thanh niên kia tiến vào đại điện, người đàn ông trung niên cười ha hả nói :

- Không ở trong tẩm cung hành lạc, chạy đến đây tìm cha làm gì?

Thanh niên kia trước tiên cung kính hành lễ với hai vị tu sĩ. Sau đó nhìn người đàn ông trung niên, nói:

- Phụ thân, người hãy xem vật này!

Hắn khẽ lật tay phải, lập tức bức tượng giao long được đặt trên mặt đất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 255: Đạo tặc

Trong nháy mắt, ánh mắt của tu sĩ áo xanh đang nhìn ca kỹ bỗng nhiên ngừng lại, chuyển sang bức tượng khắc gỗ. Người đàn ông trung niên ánh mắt cũng sáng ngời, tay phải vung lên, đám ca kỹ lập tức tản ra.

Tu sĩ áo xanh bỗng nhiên đứng dậy, cất bước đi tới gần bức tượng gỗ, cẩn thận xem xét. Sau khi hít một hơi, hắn nói :

- Đây là…

Hắn trong lòng đã đoán ra được, nhưng không dám xác nhận.

- Đây là tượng điêu khắc gỗ!

Vị tu sĩ áo đen trước giờ thủy chung nhắm mắt, lúc này mắt mở to lộ kỳ quang, chậm rãi nói.

Tu sĩ áo xanh ở đứng gần bức tượng lập tức ngẩn người ra, cười khổ nói :

- Sư huynh. Ta đương nhiên biết đây là tượng điêu khắc gỗ. Cái mà ta muốn nói là con vật được khắc kia.

Tu sĩ áo đen được gọi là sư huynh, sau khi trầm ngâm một chút, chậm rãi nói :

- Chưa gặp bao giờ.

Tu sĩ áo xanh lập tức cười rộ lên. Đối với vị sư huynh cổ quái này, dĩ nhiên hắn đã quen rồi.

Người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn chằm chằm bức tượng gỗ, cười nói:

- Hai vị tiên trưởng. Vật này thần kỳ ở chỗ nào?

Tu sĩ áo xanh đang đứng gần tượng gỗ liền cầm tượng gỗ lên. Lập tức một luồng khí tang thương thổi ập vào mặt. Luồng khí to lớn lập tức khiến hắn tâm thần chấn động. Người này bản lĩnh Trúc Cơ Trung Kỳ, không ngờ cảm thấy Trúc Cơ trong cơ thể sắp sửa sụp đổ liền vội vàng hoảng hốt buông tay.

Sư huynh của hắn, vị tu sĩ áo đen vung tay áo. Lập tức bức tượng gỗ bay lên, bị hắn nắm trong tay. Vị tu sĩ này sắc mặt cũng lập tức tái nhợt, Kim Đan trong cơ thể gần như bất ổn. Sau hồi lâu, hắn cũng dần khống chế được chấn động của Kim Đan.

Tượng gỗ này do Vương Lâm chế tác, nếu bản lãnh càng cao thì cảm nhận càng lớn. Ngược lại, phàm nhân hầu như ít bị ảnh hưởng.

- Vật này không phải tượng khắc gỗ bình thường. Con thú này với giao long trong điển tịch của môn phái ta ghi chép, gần như giống hệt nhau!

Tu sĩ áo đen chậm rãi nói.

- Sư huynh. Không phải ngươi mới nói là chưa từng thấy qua hay sao? Sao bây giờ lại nói là giao long?

Tu sĩ áo xanh vẻ mặt cổ quái nói.

Tu sĩ áo đen ngạc nhiên liếc nhìn sư đệ một cái, ánh mắt lộ vẻ không tin nổi, nói :

- Sư đệ. Ta rốt cục cũng biết được tại sao bản lãnh của ngươi mãi không thể đột phá…

Tu sĩ áo xanh bộ mặt co giật một chút, không nói gì.

- Con thú được khắc này chính xác là ta chưa từng gặp qua, nhưng ta đâu có nói là ta không biết.

Tu sĩ áo đen thở dài nói.

Tu sĩ áo xanh nói không lại, phun ra máu tươi. Sau hồi lâu, hắn mới rộ lên một tràng cười khổ. Đối với vị sư huynh này, hắn coi như chịu thua.

Trời tối đen, không trăng.

Vương Lâm nằm trên giường trong căn phòng sau cửa hàng. Ở bên người hắn còn đặt một hồ rượu, thi thoảng cầm lên uống một ngụm. Một năm qua, Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng tâm tính của mình, chậm rãi thoát khỏi kiếp tu chân, trở nên giống phàm nhân.

Ví dụ như giờ đây hắn tĩnh tọa thổ nạp rất ít, chuyện này trước kia là chuyện không tưởng. Bốn trăm năm qua, hắn chỉ có chạy trốn và giết chóc, gần như không lúc nào ngừng chuyển động linh lực trong cơ thể. Hắn dùng hết thời gian để nâng cao bản lãnh, cuộc sống đầy rẫy những xung đột, cá lớn nuốt cá bé, chỉ cần hơi sơ ý sẽ lập tức bỏ mạng.

Thậm chí hắn còn chưa từng có lúc nằm xuống ngủ như bây giờ. Cho dù là đêm khuya, cũng chỉ ngồi thiền để chờ qua đêm.

Loại cuộc sống này tuy rằng kích thích, mang lại cảm xúc mạnh mẽ, nhưng lại thừa một chút tiếc nuối, thiếu một chút bình thản. Nó là không trọn vẹn.

Cuộc sống hiện tại của Vương Lâm không có sự tranh đấu, tuy nói là bình thản nhưng lại giống như một dòng nước chảy nhỏ giọt, gột rửa tâm linh.

Loại cảm giác này, khi Vương Lâm mới bắt đầu thấy cực kỳ xa lạ. Nhưng chậm rãi theo thời gian, tâm tính hắn dần dần tiếp nhận cách sống của phàm nhân này.

Sau khi cầm lấy hồ rượu uống một ngụm, Vương Lâm bỗng nhiên nhướn mày.

Vào giờ này, bên ngoài cửa hàng của hắn có hai tu sĩ đến thăm. Hai người này thân mình giống như hồn ma nhanh chóng bay tới. Trong đó, một người tay phải vung lên, lập tức cửa lớn của cửa hàng của Vương Lâm yên lặng mở ra, không hề phát ra một chút tiếng động.

Hai người nhanh chóng đột nhập vào. Ngay sau đó, cánh cửa bị gió thổi đóng lại.

Bên trong cửa hàng, hai người này ánh mắt lóe sáng nhìn tượng gỗ bày quanh bốn phía, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Nhưng vẻ kinh hãi này lập tức biến mất mà thay vào đó là lòng tham không đáy.

- Không ngờ có nhiều pháp bảo như vậy!

Một tu sĩ giữ hơi điều khí, thuận tay cầm lấy pho tượng bên cạnh. Vừa ngưng thần nhìn, thân mình lập tức run lên, suýt chút nữa ném văng tượng gỗ đi.

Hắn trong mắt càng đậm vẻ tham lam, vung tay áo. Lập tức toàn bộ tượng gỗ trên giá trong cửa hàng, từng cái một rơi vào trong túi trữ vật của hắn.

Tu sĩ còn lại ngồi xổm bên một cái rương gỗ. Lật tới lật lui một hồi, bỗng nhiên hét lên một tiếng, trong tay cầm một bức tượng người bằng gỗ mới

khắc xong một nửa. Sắc mặt hắn lập tức trở nên hồng hào kỳ lạ, từ trong cổ họng phun ra một ngụm máu tươi rất to.

Bức tượng gỗ trong tay lập tức bị hắn nhanh chóng ném đi, vội vàng lùi lại vài bước. Dường như bức tượng khắc gỗ này là một loài viễn cổ mãnh thú vậy.

Quả thật cũng khó trách hắn không chịu nổi. Bức tượng bán thành phẩm này khắc Lục Dục Ma Quân, mặc dù nói là bán thành phẩm nhưng bên trong ẩn chứa linh uy tương đương với bản lãnh Nguyên Anh Kỳ. Người này bản lãnh mới chỉ đạt Kết Đan Kỳ nên căn bản không có khả năng chịu đựng.

May mà hắn nhanh tay buông ra, hơn nữa, linh uy của bức tượng khắc gỗ này vẫn chưa được mở, nếu không người này sẽ không đơn giản chỉ hộc máu như vậy.

Bức tượng gỗ kia đang rơi xuống đất, đột nhiên bị một bàn tay lớn vô hình bắt lấy, rồi đặt vào trong tay Vương Lâm đang từ sau nhà đi ra. Vương Lâm thuận tay đem pho tượng để sang một bên, tay phải cầm hồ rượu uống một ngụm, nói :

- Tổng cộng bốn ngàn năm trăm lượng vàng, lấy ra đưa đây đi.

Từ lúc Vương Lâm xuất hiện, hai người kia vẫn không nhúc nhích, mắt lộ vẻ hoảng sợ nhìn Vương Lâm chằm chằm.

Nhất là gã tu sĩ vừa mới bị linh uy trong tượng gỗ làm cho bị thương, sắc mặt tái nhợt, trán toát mồ hôi.

Trong mắt hai người này, sự xuất hiện của Vương Lâm quá sức kỳ lạ. Lúc họ tiến vào cửa hàng này, rõ ràng đã lấy thần thức dò xét. Tuy có phát giác ra một người đang nằm ở nhà sau, nhưng chẳng qua chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Nhưng hiện giờ, họ không ngờ không thể phát hiện được gì, phàm nhân này im hơi lặng tiếng xuất hiện, đột ngột hiện ra như sấm giữa trời quang, khiến cho hai người trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Thêm nữa, trong cửa hàng này xuất hiện rất nhiều tượng gỗ pháp bảo. Hai người này tuy ngu xuẩn nhưng giờ phút này cũng hiểu ra được trước mắt họ là một tiền bối cao nhân, bản lãnh quá cao để hai người có thể đụng chạm.

Hai người nhìn nhau, vội vàng cung kính thấp giọng nói :

- Tham kiến tiền bối. Bọn vãn bối là đệ tử của Bạch Vân Tông, hôm nay đắc tội, mong tiền bối bỏ qua.

- Bốn trăm năm mươi lượng vạng, có không?

Vương Lâm thanh âm bình thản, nói.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ thân là người tu chân, nếu là linh thạch thì còn có một chút, chứ còn vàng bạc thì không có nhiều như vậy. Đương nhiên nếu cho bọn họ trở về chuẩn bị một chút, đừng nói bốn ngàn mà bốn vạn cũng có thể lấy ra.

Vương Lâm nhìn hai người suy nghĩ, thở dài, tay phải đưa lên, cách không chụp lấy túi trữ vật bên hông một tu sĩ, thuận tay vung nhẹ một cái. Lập tức tu sĩ kia sắc mặt đỏ lên, lui ra phía sau vài bước, một ngụm máu tươi ở trong miệng bị hắn cố gắng nuốt xuống.

Mắt hắn đậm vẻ cung kính. Vương Lâm qua một cái vung tay kia đã xóa đi thần thức của hắn.

Tất cả tượng gỗ nhẹ nhàng run lên, từng cái từng cái bay ra bốn phía hạ trên giá vào đúng vị trí cũ, không có một chút sai lệch, giống như chưa từng được động vào vậy.

- Trở về đi. Lần sau đến nhớ mang đủ vàng.

Vương Lâm nói xong, tay phải vung lên, túi trữ vật lập tức được đưa đến trong tay người kia. Sau đó, hai người không tự chủ được, bị một mãnh lực đẩy mạnh về phía cửa.

Khi sắp đụng vào cửa, trong nháy mắt cánh cửa mở ra. Hai người bị cuốn ra ngoài, cửa đóng lại.

Hai tu sĩ bị đẩy đi hơn mười dặm mới vất vả dừng lại được,

ánh mắt lộ ra vẻ khó có thể tưởng tượng pha lẫn hoảng sợ và kinh hãi. Trong mắt họ, người thanh niên này bản lãnh thâm sâu khó lường.

Hai người trầm mặc một chút, từ trong đáy lòng đều thầm hô may mắn, sau đó nhìn nhau vội vàng rời khỏi. Hai người này chính là hai tu sĩ ở trong Vương phủ.

Bọn họ nhìn ra tượng khắc gỗ không phải tầm thường, tìm được Từ Đào tra hỏi, mới suốt đêm tìm tới nơi đây. Chỉ có điều sau khi trải qua tình cảnh vừa rồi, hai người dĩ nhiên bị dọa cho hết hồn, cơ hồ không còn can đảm ở trong cửa hàng kia nói ra ý định nữa.

Hai người cũng không hề biết, Vương Lâm đã lưu lại thần thức trên người họ. Chỉ cần trong đầu họ có ý niệm gây bất lợi cho Vương Lâm, trong khoảnh khắc họ sẽ bị thần thức giết chết.

Quả thật nếu hai người này có chút hiểu về Vương Lâm, bọn họ sẽ cảm thấy vô cùng may mắn. Bởi vì, nếu là trước đây một năm, kết cục của hai người ngoài chết ra thì không còn con đường nào khác.

Vương Lâm ngồi trong cửa hàng, uống một ngụm rượu, thở dài, thì thào lẩm bẩm :

- Một năm chưa giết người…

Hắn lắc đầu, xoay người đi vào trong phòng, lên giường đi ngủ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 256: Lạnh giá

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã qua hai năm. Vương Lâm sống ở kinh thành cũng đã được ba năm.

Thân thể Đại Ngưu ngày càng to lớn, thân mình cũng khỏe mạnh hơn. Hàng xóm xung quanh tăng thêm mấy nhà, ông chủ tiệm vải họ Khổng bị bệnh mà chết, cửa hàng cũng bán cho người khác.

Trên mặt cha mẹ Đại Ngưu dần dần đã có mấy nếp nhăn nhỏ. Tuy bọn họ vẫn còn trẻ, nhưng cũng không thể giấu đi dấu hiệu của tuổi già.

Trong hai năm này, hàng xóm xung quanh không ít người đã đến làm mai. Nhưng lần nào Vương Lâm cũng nhẹ nhàng nói lời từ chối.

Con trai thứ hai của Từ gia cũng đã cưới vợ, sinh được một đứa con bụ bẫm. Hôm Từ Đào trở về, cung kính đến thăm Vương Lâm, dâng lên trăm lượng vàng, nói là thế tử điện hả kính biếu.

Thực ra trong hai năm này, cứ đến cuối năm Từ Đào lại mang rất nhiều vàng đến biếu. Vương Lâm cũng không chối từ, trực tiếp nhận.

Xuân đi thu đến, năm tháng trôi qua. Trong thời gian hai năm qua, Vương Lâm đã thấy được thế nào là sinh lão bệnh tử, trong lòng có chút cảm khái.

Trong hai năm này, hắn chỉ tĩnh tọa thổ nạp có hai lần. Đối với bản lãnh của chính mình, hắn cũng rất ít để ý. Rất lâu nay hắn không còn xem xét đám sương hồng bên ngoài thân thể, giờ đây chỉ còn lại một tầng mỏng

manh, toàn bộ được ngưng kết thành ba hạt châu màu đỏ, bị hắn thu vào trong túi trữ vật

Theo hắn phân tích, nếu như hạt màu đỏ thứ tư được ngưng kết thành, đám sương hồng kia sẽ tiêu tan hoàn toàn.

Cũng trong hai năm này, hai tu sĩ kia đã tới đây một lần. Sau khi dâng lên rất nhiều vàng bạc của phàm nhân, bọn họ cầm đi ba bức tượng gỗ với vẻ cung kính lạ thường.

Hai năm nay, cửa hàng của Vương Lâm ở phía tây thành cũng dần trở nên có tiếng tăm. Khách đến tuy không phải rất nhiều, nhưng so với lúc chưa khai trương cách đây một năm thì nhiều hơn không ít.

Chỉ có điều đến cửa hàng của Vương Lâm nhiều nhất không phải phàm nhân mà là tu sĩ. Thông thường cứ mười người đến, sẽ có sáu người là người tu đạo.

Mỗi một người tu đạo đến đây đều dùng vàng bạc của phàm nhân để mua tượng gỗ. Hai năm qua, tượng gỗ bán ra không ít, vàng bạc Vương Lâm tích lũy cũng phải được một rương to.

Việc ở phía tây kinh thành có kỳ nhân, ở khu vực Tu Chân Giới này dần dần cũng có danh tiếng nhất định.

Tâm tính của Vương Lâm thủy chung vẫn bình thản, không có gì thay đổi. Cái hắn hướng tới chính là tâm tính của phàm nhân, trải nghiệm của đời của phàm nhân, cảm nhận được thiên đạo luân hồi. Cửa hàng này, chỉ là công cụ để hắn cảm nhận được thiên đạo, tượng điêu khắc gỗ cũng giống vậy mà thôi.

Lúc này cũng đã gần hết năm, trong kinh thành mọi người vui sướng hân hoan. Vương Lâm từ trong cửa hàng đi ra, ngồi ở trước cửa, nhìn mọi người đi tới đi lui, trong mắt hắn lộ vẻ hồi tưởng thật sâu.

Đây là lúc hắn kết thúc năm thứ ba ở kinh thành. Sau mỗi năm, cảm nhận tuy không giống nhau, nhưng đều có một chút hoài niệm về thời thơ ấu.

Từ trong cửa hàng bán đồ sắt phía đối diện, Đại Ngưu chạy nhanh ra, trong tay cầm một ít pháo hoa, phấn khích chơi đùa. Nhìn Đại Ngưu, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ thoải mái. Ba năm qua nhìn đứa bé này lớn lên, từ một đứa nhỏ mười một tuổi nay đã biến thành một thiếu niên mười bốn tuổi.

Năm trước, Đại Ngưu thật sự không thể chịu nổi cha hắn cứ nói dông dài, miễn cưỡng bắt đầu học nghề rèn. Tuy nhiên, mỗi khi nhàn hạ, vẫn còn có thể chạy sang nhìn Vương Lâm chế tác tượng gỗ.

Đại Ngưu tuy không thường đến đây nữa, nhưng mỗi ngày đều có một hồ rượu trái cây không hề gián đoạn.

Đặt pháo hoa xong, Đại Ngưu hô to một tiếng, chạy đến cạnh Vương Lâm, đặt mông lên ghế gỗ lạnh như băng mà như không hề biết lạnh. Hắn nháy mắt nói :

- Vương thúc, mấy ngày trước ta nghe cha ta nói. Chưởng quầy họ Lữ ở phía đông muốn đem con gái gả cho thúc, vì sao thúc lại không đồng ý. Ta đã nhìn qua con gái hắn, nhan sắc trông cũng được lắm.

Vương Lâm mỉm cười, xoa đầu Đại Ngưu, nói :

- Thúc thúc có vợ rồi.

- Thật sao? Tại sao ta lại không thấy bao giờ?

Đại Ngưu đứng lên một chút, vẻ mặt kinh ngạc.

- Nàng đang chờ ta ở một nơi rất xa. Sẽ có một ngày, ta sẽ đến tìm nàng.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ nhu tình, trong đầu hiện lên hình ảnh một nữ nhân.

- Ta biết rồi, Vương thúc. Thúc định bao giờ việc buôn bán ở kinh thành trở nên phát đạt mới quay trở về để lấy vợ.

Đại Ngưu cười ha hả, nói.

Vương Lâm đột nhiên cười lớn, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chờ đến lúc thúc buôn bán có lời rồi mới về cưới vợ.

Đại Ngưu đang muốn nói chuyện tiếp thì cha hắn ở cửa hàng đồ sắt gọi vọng sang một tiếng, Đại Ngưu vội vàng lên tiếng trả lời, vẻ mặt không đành lòng nhìn Vương Lâm nói:

- Trời! Lại bắt rèn sắt đây.

Nói xong hắn bất đắc dĩ quay lại cửa hàng.

Từ trong cửa hàng lại vọng ra vài câu trách cứ của Cha Đại Ngưu. Vương Lâm uống một ngụm rượu, lẳng lặng ngồi ở cửa. Lúc này từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống vài bông tuyết. Dần dần, tuyết rơi ngày một nhiều. Trận mưa tuyết đầu tiên trong năm đã lặng lẽ rơi xuống.

Nhiệt độ nhanh chóng trở nên lạnh hơn.

Bông tuyết rơi vào mặt Vương Lâm, hoà tan trở thành nước lạnh. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, một lúc sau vươn tay phải ra, tuỳ ý nắm chặt. Thoáng chốc, bông tuyết từ bốn phía lập tức ngưng tụ.

Vương Lâm thở sâu, buông tay ra, bông tuyết lại trở nên tán loạn hướng ra bốn phía bay đi.

Cảnh tượng này xuất hiện cực nhanh, cũng không có người đi đường nào phát hiện ra điều dị thường, chỉ có một đám người cúi đầu vội vã chạy đi.

Trời ngày càng tối, người đi đường cũng thưa dần, cuối cùng đã không còn ai đi lại trên con đường này nữa. Các cửa hàng xung quanh cũng bởi trận mưa tuyết lớn mà đóng cửa, không buôn bán nữa, cả nhà tề tựu sưởi ấm quanh bếp lửa.

Không chỉ thân thể, ngay cả tâm hồn mỗi người dường như cũng cảm nhận được sự ấm áp khi cả gia đình quây quần bên lò lửa, nó có thể xua tan đi cái giá rét.

Trong ánh mắt Vương Lâm dần lộ ra vẻ ảm đạm, bông tuyết xung quanh tuy mang đến cảm giác băng giá. Tuy vậy đối với hắn mà nói thì thực sự chẳng có gì đáng kể. Nhưng lúc này, nhìn những cửa hàng xung quanh

đã lên đèn, chỉ mỗi cửa hàng của hắn là tối đen như mực, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một tia lạnh lẽo.

Loại lạnh lẽo này không phải dùng lửa là có thể xua tan, không một loại pháp thuật thần thông nào có thể bù lại. Loại hàn ý này là cái giá cho việc cảm ngộ thiên đạo, là điều mà người tu tiên nào cũng đều phải trải qua.

Nếu muốn Hoá thần, trước phải Hoá phàm.

Nhưng Hoá phàm, nói thì dễ dàng thực tế lại không hề đơn giản như vậy. Hiện tại, Vương Lâm cảm thấy cô độc. Hắn biết rõ rằng sự cô độc này sẽ mãi đi theo hắn.

Năm tháng qua đi, những người thân bên cạnh lần lượt chết đi, cảm giác dường như cả đất trời chỉ còn lại một mình mình. Đó mới chân chính là cô độc.

Vương Lâm trầm mặc, một lúc lâu sau mới tập tễnh đứng lên, cả người chỉ trong nháy mắt này dường như già đi nhiều lắm. Hắn chậm rãi xếp lại cái ghế, đi vào trong cửa hàng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hồi lâu sau, từ bên trong cửa hàng sáng lên một ánh lửa. Tuy thoạt nhìn cũng không khác những ngôi nhà xung quanh nhưng thực tế, ánh lửa này

chỉ là cái vỏ bên ngoài che dấu một sự cô tịch ẩn sâu bên trong đáy lòng hắn.

Vương Lâm ngồi bên cạnh lò lửa, trong cửa hàng rất ấm áp, chỉ là nội tâm hắn ngày càng lạnh lẽo. Trầm mặc hồi lâu, Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra một bức tượng đặt ở bên người.

Khuôn mặt khắc trên bức tượng này chính là cha hắn.

Nhìn bức tượng nội tâm của Vương Lâm càng lúc càn trở nên lạnh giá. Hắn lại lấy ra bức tượng mẹ hắn. Sau đó một loạt các bức tượng được hắn lấy ra từ trong túi trữ vật, đặt ở xung quanh.

Trong số các bức tượng này có nam có nữ, có già có trẻ, toàn bộ đều là những người thân quen của hắn ở quê nhà.

Nhìn những bức tượng này, Vương Lâm lộ ra một nụ cười, tuy nhìn nụ cười này chứa đầy vẻ thoả mãn, nhưng nếu có bất cứ kẻ nào nhìn thấy đều có thể nhận ra rằng hắn ko phải đang cười, mà rõ ràng chính là đang khóc không thành tiếng.

Lò lửa chập chờn, lúc sáng lúc tối, chiếu thẳng vào mặt hắn, khi chiếu lên mấy bức tượng gỗ được điêu khắc lại tạo ra cảm giác rất kỳ quái.

Nhẹ nhàng cầm lấy từng bức tượng, sự lạnh lẽo trong nội tâm của Vương Lâm cũng giảm đi đôi chút. Tuy nhiên, sự cô độc giảm xuống thì sự bi ai lại càng tăng lên.

- Không buông được… Không buông xuống được…

Vương Lâm thì thào nói. Năm đó, khi hắn bắt đầu bước vào con đường tu tiên, hắn không bỏ lại được thân nhân, cho tới hiện tại vẫn không thể buông tay!

Tuy nhiên, loại tình cảm này và tình cảm năm đó không giống nhau. Muốn Hoá thần trước tiên phải Hoá phàm. Nếu chân chính bỏ đi thân tình, buông xuống hết thảy như vậy thì muốn Hoá phàm căn bản là chuyện không có khả năng.

Mỗi tu sĩ Hoá Thần kỳ, sở dĩ cường đại, bên cạnh tu vị ở ngoài thì trọng yếu hơn là nội tâm luôn che dấu ẩn tình. Chính vì phần tình cảm này mới khiến họ Hoá phàm, nương theo tình cảm, đột phá Nguyên Anh kỳ đạt đến Hoá Thần kỳ.

Bởi vì phần chấp niệm này nên khi Vương Lâm Hoá phàm cũng không gặp phải quá nhiều khó khăn, mà dần cảm nhận được cảm giác của người phàm.

Giờ khắc này, hắn đắm chìm trong sự tưởng niệm về cha mẹ, lắng lặng cảm nhận loại cảm giác này, linh lực trong cơ thể hắn một lần nữa lại bắt đầu điên cuồng xoay tròn. Loại xoay tròn này dần thấu xuất ra bên ngoài cơ thể, tất cả các tượng gỗ điêu khắc trong cửa hàng này bỗng nhiên dâng lên một tia linh khí, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn cùng nhịp độ với linh lực trong cơ thể hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 257: Là ngươi.

Dần dần, linh lực xoay tròn ngày càng nhanh, thấu xuất ra cả ngoài cửa hàng.

Dưới bầu trời, hàng ngàn bông tuyết rơi xuống mái nhà của cửa hàng cũng theo đó mà chuyển động, hình thành một đoàn bông tuyết xoay tròn, hướng ra bốn phía nhanh chóng tản ra.

Tuyết càng rơi càng lớn. Một lúc lâu sau, Vương Lâm dần dần thanh tỉnh. Nháy mắt khi hắn tỉnh ra, những bức tượng gỗ điêu khắc xung quanh hắn có hơn một nửa bỗng rắc một tiếng, vỡ vụn.

Tuy nói hơn một nửa số tượng gỗ vỡ vụn nhưng trên đó tràn ngập linh uy, cũng là so với trước đây mạnh mẽ hơn nhiều, thậm chí phẩm chất cũng được đề cao.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, hít vào một hơi thật sâu.

Hắn đứng lên, đẩy cửa cửa hàng đi ra, trước mặt thổi đến một cỗ hàn mang, mang đến cái lạnh như băng.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên trời, giọng nói bình thản vang lên:

- Hoá Thần, Vương Lâm ta sẽ sớm đạt tới!

Những bông tuyết rơi xuống từ không trung đã lớn hơn, phủ một lớp thật dày trên mặt đất. Lúc này, cánh cửa của cửa hàng đồ sắt đối diện bỗng nhiên mở ra, Đại Ngưu và cha hắn đang muốn đi ra thì thấy Vương Lâm đứng ở đối diện, không khỏi ngây ra một lúc. Sau đó, Đại Ngưu đạp tuyết chạy ra, hắt xì mấy tiếng, chạy tới bên người Vương Lâm, kêu lên:

- Vương thúc, người biết là chúng ta đi sang phải không?!

Nói xong, đi vào phòng, ngồi bên cạnh lò lửa.

Cha của Đại Ngưu cười nhẹ, tay cầm một cái giỏ, hướng Vương Lâm nói:

- Vương huynh đệ, không bận chứ?

Vương Lâm mỉm cười nhường đường, nói:

- Không bận, tiến vào nhà rồi nói.

Cha của Đại Ngưu vào phòng, mắt nhìn những bức tượng gỗ điêu khắc bốn phía, ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ, sau đó buông cái giỏ xuống, dường như muốn nói cái gì nhưng lại ngượng ngùng, chưa dám mở miệng.

Lúc này, Đại Ngưu ngồi bên lò lửa, thấy được những bức tượng cha mẹ và thân nhân Vương Lâm, liền thở nhẹ một tiếng, nói:

- Vương thúc, những bức tượng này sao cho tới giờ ta vẫn chưa thấy qua, là thúc vừa làm phải không?

Vương Lâm đóng cửa lại, ngồi xuống một bên nói:

- Đây là ta làm từ trước.

Đại Ngưu nhình những bức tượng này không chuyển mắt, nói:

- Vương thúc, những bức tượng này là thúc điêu khắc người nào vậy?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ hoài niệm, chậm rãi trả lời:

- Đây là thân nhân của ta!

Đại Ngưu ngẩn ra, không hề hỏi thêm nữa mà vội vàng đứng lên, chạy đến cái giỏ mộc, mở khăn che ra. Chỉ thấy bên trong đặt ba món ăn được chế biến tinh xảo và hai bầu rượu trái cây.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, khuôn mặt như cười như không nhìn cha của Đại Ngưu. Ba năm qua, hắn cùng đối phương cũng thường xuyên qua lại nhưng đây là lần đầu tiên thấy người đàn ông cởi mở này có thái độ như vậy, hiển nhiên hắn có chuyện gì cần nhờ mình giúp đỡ.

- Tằng đại ca, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra đi.

Vương Lâm nói.

Cha của Đại Ngưu do dự một chút, xấu hổ nói:

- Có chút việc! Có chút việc!

Đại Ngưu nhìn giỏ đồ ăn, miệng nuốt nước miếng, đưa tay hướng vào bên trong chộp lấy. Cha hắn trừng mắt, doạ hắn phải vội vàng rụt tay lại, bất mãn nói thầm:

- Không phải chỉ là muốn mượn chút bạc thôi sao, có gì mà ngượng ngùng khó nói.

Cha của Đại Ngưu lập tức đỏ mặt, mắng:

- Tiểu quỷ, ngươi đi về nhà!

Đại Ngưu thè thè đầu lưỡi ra, nhìn sang Vương Lâm nói:

- Vương thúc, cha ta ngượng ngùng không nói thì để ta nói vậy. Mẹ ta chuẩn bị thuê lại cửa hàng bên cạnh, làm cho cửa hàng nhà ta rộng ra, nhưng tiền còn chưa đủ.

Cha của Đại Ngưu thở dài, nhìn Vương Lâm, bất đắc dĩ nói:

- Vương huynh đệ, đại tẩu của ngươi bảo rằng cửa hàng của chúng ta hơi nhỏ, cho nên người đến mua bán cũng không nhiều. Thấy cửa hàng của Lý gia bên cạnh cho thuê nên đang tính thuê lại.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu, cầm lấy bầu rượu trong giỏ, uống một ngụm, nói:

- Cần nhiều không?

Cha của Đại Ngưu do dự một chút, nói:

- Cửa hàng của hắn khá lớn, hơn nữa quan trọng nhất là phải thuê hai năm, cần năm mươi lượng bạc… À… Ba mươi hai lạng bạc, ba mươi lượng bạc là đủ rồi.

Đại Ngưu bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Rõ ràng là Mẹ nói cần tám mươi hai…

Không đợi hắn nói hết, cha hắn đã hung hăng trừng mắt nhìn sang.

Vương Lâm gật gật đầu, cũng không nói gì mà đứng dậy đi vào phòng trong, nơi này có một cái rương lớn, trong đó chất đầy toàn bộ đều là vàng bạc. Vương Lâm tuỳ ý cầm lấy một thỏi vàng, về lại ngoài cửa hàng, đặt trước mặt cha của Đại Ngưu.

Sau khi nhìn thấy thỏi vàng, cha của Đại Ngưu lập tức ngẩn ra, vội vàng nói:

- Không cần dùng đến nhiều như vậy đâu. Vương huynh đệ, ngươi mau cầm lại đi, ta chỉ cần mượn ba mươi lượng bạc là đủ rồi.

Hắn cho rằng thỏi vàng này ít nhất cũng đến mười lượng, so với con số hắn cần thì lớn hơn nhiều lắm.

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, cười nói:

- Tằng đại ca, số tiền này không phải là cho ngươi mượn mà là tiền ta mua rượu. Từ nay về sau, mỗi ngày một bầu. Rượu trái cây của ngươi không tồi, số tiền này cũng đáng mười năm tiền rượu.

Cha của Đại Ngưu do dự một chút, khuôn mặt lộ ra vẻ kích động, nói:

- Vương huynh đệ, chuyện này…

Ánh mắt Đại Ngưu khẽ nhướng lên nói:

- Cha, người cầm lấy đi. Vương thúc bán một bức tượng gỗ điêu khắc có giá tới mười lượng vàng đó.

Sau khi trừng mắt nhìn Đại Ngưu một cái, cha Đại Ngưu hít sâu một hơi, cầm lấy bầu rượu, hung hăng uống một ngụm, gật đầu nói:

- Vương huynh đệ, cần gì phải nói mười năm, tám năm. Chỉ cần người còn ở nơi này một ngày, ta đều mỗi ngày đưa một bầu rượu này sang đây.

Vương Lâm mỉm cười, nhìn phụ tử hai người, nội tâm đã dần không còn lạnh lẽo nữa mà đã có một tia ấm áp.

Một đêm đó, Cha của Đại Ngưu uống rất nhiều, hai bầu rượu hiển nhiên không đủ. Đại Ngưu một bên hầu hạ, lấy thêm đến bầu rượu thứ mười mới đủ uống.

Cuối cùng cha của Đại Ngưu uống đến say nhưng bàn tay vẫn nắm chặt thỏi vàng, bị Đại Ngưu dìu đỡ đi trở về.

Trước khi về, Đại Ngưu còn nhỏ giọng nói với Vương Lâm:

- Vương thúc, loại rượu này của nhà ta còn nhiều, cha không cho ta nói cho người khác biết. Thực tế, nhà ta có cả một hầm rượu, có đến mấy hũ rượu lớn, đều là do tổ tiên lưu lại, nghe bảo phía dưới đất còn có không ít. Nếu không phải vì cha ta kiên quyết không cho Mẹ đem bán, thì Mẹ cũng không bắt cha đi vay tiền.

Cha con Đại Ngưu đi rồi, Vương Lâm ngồi bên cạnh lò lửa, nội tâm cảm động. Vàng bạc đối với phàm nhân mà nói là một số tiền lớn nhưng đối với người tu tiên mà nói thì cũng chẳng khác gì rác rưởi cả, nhìn cũng không thèm để vào mắt.

Hắn lẳng lặng ngồi trong cửa hàng, cầm lấy một đoạn gỗ, tay phải huy động khắc đao (1), tiến hành điêu khắc.

(1): loại dao chuyên dùng để chặm khắc gỗ

Thời gian thấm thoắt, đã ba năm nữa trôi qua. Cửa hàng nhà Đại Ngưu đã mở rộng hơn gấp đôi, việc buôn bán quả nhiên cũng đúng như mong mỏi của mẹ Đại Ngưu, so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Nhưng theo đó, thời gian rỗi của Đại Ngưu cũng ít đi, cả ngày đều phải giúp đỡ Cha hắn làm nghề rèn.

Chỉ sau khi kết thúc những công việc có liên quan đến cửa hàng, Đại Ngưu mới có thời gian lê tấm thân đã mệt nhoài, mang theo một bầu rượu trái cây sang chỗ Vương Lâm, nhìn hắn điêu khắc tượng gỗ.

Thân mình Đại Ngưu vì mấy năm làm nghề rèn mà càng thêm khỏe mạnh. Tiểu tử mười bảy tuổi này dù là giữa mùa đông giá rét cũng chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, không biết rét lạnh là gì.

Chỉ có điều những nếp nhăn trên mặt cha mẹ hắn dần nhiều thêm.

Tướng mạo của Vương Lâm so với sáu năm trước cũng có biến hóa, nhìn qua hắn không còn là một thanh niên nữa mà đã như bước vào tuổi trung niên, trên mặt dần có thêm nếp nhăn.

Đây cũng là do hắn cố ý sử dụng pháp thuật tạo ra, dù sao nếu là một phàm nhân mà sáu năm cũng không có chút biến hóa nào thì đối với những người thuần phác thiện lương xung quanh cũng là một việc không thể tin nổi.

Trong ba năm qua, số lần Từ Đào đến chỗ hắn cũng thường xuyên hơn. Gần như tháng nào cũng đến một lần, mang theo rất nhiều vàng bạc cùng với rượu ngon, chủ ý nhờ cậy dựa dẫm không cần nói ra cũng biết. Đôi khi trong lời nói cũng lộ ra mấy thứ này đều là Thái tử hiếu kính.

Đối với vị Thái tử này, Vương Lâm cũng không có nửa điểm hứng thú. Hắn sở dĩ ở lại Kinh đô mục đích là thấu hiểu cảm giác người phàm, khiến cho tu vi của mình đột phá.

Tranh đấu quyền thế trong nhân gian, lấy thân phận của hắn, thật sự không muốn tham dự vào.

Cuối mùa thu năm đó, lá mấy cây liễu lớn hai bên đường bị gió thổi qua, ào ào lìa cành, rụng xuống, bị gió cuốn đi thật xa, để lại những cành cây trụi lá.

Trên tất cả các con phố đều tùy ý có thể thấy được lá rụng. Vương Lâm từ trong cửa hàng đi ra, trên người mặc quần áo rất dày, đầu đội mũ da. Lúc này, nếu có người của Triệu quốc hay Sở quốc nhìn thấy Vương Lâm chắc chắn không thể nhận ra đây chính là tên Sát tinh Vương Lâm, nhân vật oai hùng năm đó, giết người vô số, tay nhuốm đầy máu tanh.

Mặc dù là một số ít kẻ được hắn tha chết cũng tuyệt không thể nhận ra.

Lúc này đây, Vương Lâm và người phàm không có gì khác biệt. Không phải chỉ là vẻ tương tự bên ngoài mà thậm chí cả xương cốt bên trong cũng không có chỗ nào khác nhau.

Trải qua sáu năm hóa phàm, Vương Lâm đã hoàn toàn trở thành người phàm. Hiện tại, khuôn mặt có chút già nua, tuy rằng thân hình vẫn cao

như cũ nhưng không có gì khác một trung niên phàm nhân luôn bận rộn lo lắng việc làm ăn.

Chỉ có một thứ hắn có chút không giống với người phàm, đó chính là ánh mắt của hắn. Trắng đen rõ ràng, không có tạp sắc, ẩn ẩn một tia hàn mang, khiến cho cả người hắn nhìn qua rất phi phàm.

Trải qua ba năm, Vương Lâm cũng không có ngồi xuống tu luyện một lần nào. Dù là hồng vụ ngoài cơ thể hắn, từ hai năm trước cũng vô tình bị hắn ngưng luyện hoàn toàn, hóa thành hạt châu màu máu, thu vào trong túi trữ vật.

Đi ra khỏi cửa hàng, một trận gió ập vào mặt, mang theo chút se lạnh của mùa thu, Vương Lâm kéo cổ áo lại, đóng chặt cửa cửa hàng lại, sau đó chậm rãi đi về hướng xa xa.

Lúc này, từ cửa hàng bán đồ sắt đi ra một tiểu tử khỏe mạnh, trong tay cầm một thùng than bỏ đi. Ngay khi đi ra khỏi cửa hàng, hắn thấy Vương Lâm nên nhoẻn miệng cười, nói:

- Vương thúc, lại đi nghe hát à?

Vương Lâm xoay người, cười nói:

- Đại Ngưu, lấy cho ta một bầu rượu.

Tiểu tử kia dạ một tiếng, để thùng than sang một bên, vội vàng đi vào cửa hàng. Không lâu sau, hắn cầm một bầu rượu chạy đến, ánh mắt lộ vẻ thân thiết nói:

- Vương thúc, người lớn tuổi rồi, uống ít một chút! Uống vài hớp làm thân mình ấm lên chút rồi thôi.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu, tiếp lấy bầu rượu, vỗ vỗ bả vai Đại Ngưu, xoay người chậm rãi rời đi.

Đại Ngưu nhìn bóng dáng của Vương Lâm, trong lòng có chút cảm giác chua xót. Sáu năm qua, trong mắt hắn Vương thúc từ một người không có gì không làm được đã già đi rất nhiều. Hắn giờ vẫn còn nhớ rõ, sáu năm trước, Vương thúc có khuôn mặt đầy anh khí cùng với ánh mắt sáng như sao.

Một đám tượng gỗ rất sống động từ trong tay người này điêu khắc thành hình.

Hắn vẫn nhớ Vương thúc từng nói qua, chờ khi hắn buôn bán có tiền rồi sẽ trở về cưới người con gái đang chờ hắn làm vợ. Nhưng thoáng cái sáu

năm đã trôi qua, Đại Ngưu thủy chung vẫn chưa thấy mặt vợ Vương Lâm. Đối với việc này hắn cũng không có hỏi lại lần nữa.

Đại Ngưu thở dài, xoay người đi vào trong cửa hàng. Cha hắn cũng đã già rồi, những công việc chủ yếu của cửa hàng giờ đều đến tay hắn. Dù sau khi cửa hàng đã đóng cửa, cũng còn rất nhiều việc khiến hắn phải làm. Thói quen từ thời niên thiếu thường xuyên nhìn Vương Lâm chế tác tượng gỗ dĩ nhiên cũng không thể tiếp tục được nữa.

Chỉ có thể cách vài ngày, hắn lại bớt ra chút thời gian chạy đến tiếp chuyện với vị Vương thúc cô độc này mà thôi.

Trong tiết mùa thu, những cơn gió đã mang theo hơi lạnh, Vương Lâm một đường chậm rãi đi đến. Một lúc sau, rốt cục đến một quán trọ ở đầu phố, hắn liền bước vào.

Tiểu nhị của quán trọ này, vắt một cái khăn trên vai, có chút lanh lợi, nói:

- Ai da, Vương chưởng quỹ đến đó ư, mau mời vào!

Vương Lâm vào trong, cởi mũ da xuống, cười nói:

- Ta cũng không có bạc để thưởng đâu, ngươi có nhiệt tình hơn nữa cũng vô ích thôi.

Tiểu nhị cười ha hả nói:

- Chưởng quỹ đã căn dặn, vị trí đẹp nhất sát cửa sổ phía đông vĩnh viễn lưu lại cho ngài.

Nói xong, hắn bước nhanh vài bước, đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ nhìn ra hướng đông, lấy khăn lau qua mặt bàn rồi lui người ra sau.

Vương Lâm ngồi lên ghế dài, một lúc sau, tiểu nhị liền bê lên mấy món, lại mang lên một chiếc nồi nhỏ chứa đầy nước sôi. Vương Lâm đem bầu rượu cầm theo cho vào trong nồi, bắt đâu hâm nóng rượu.

Thỉnh thoảng Vương Lâm lại lấy ra rót một ly uống, cứ thế ngồi chỗ này nhìn những người lục tục tiến vào quán trọ. Dần dần, quán trọ mỗi lúc một đông. Qua chừng nửa canh giờ, có mấy cô đào cầm đàn từ phía sau phòng đi ra. Mấy người này vừa xuất hiện, quán trọ liên tục vang lên những thanh âm trầm trồ khen ngợi, náo nhiệt hẳn lên.

Trong số mấy cô đào này có một cô gái tướng mạo có đôi chút xinh đẹp. Đại đa số người đến quán trọ này đều là đến để xem nàng.

Đôi mắt đẹp của cô gái này đảo qua, tay áo vũ động, bắt đầu ngâm xướng.

Thanh âm của nàng rất êm ái, khiến cho những vị khách đến quán uống rượu không ngừng trầm trồ khen ngợi. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí đã đạt đến đỉnh.

Vương Lâm mỉm cười nhìn cô gái đang hát, nhâm nhi rượu trái cây. Những ngày như thế này đã diễn ra được hơn một năm.

Không lâu sau, một trung niên hơi béo, mặc một bộ y phục rất dày từ sau phòng đi ra, bước nhanh đến bên cạnh Vương Lâm, ngồi xuống. Tiểu nhị vội vàng cung kính bê lên một bầu rượu.

Người trung niên mập mạp lập tức rót đầy chén, một hơi uống cạn, liếc nhìn Vương Lâm, xấu hổ nói:

- Vương chưởng quỷ, chuyện này…

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm, cười nói:

- Lý chưởng quỹ, hôm nay ta cũng không phải đến để thu địa tô, ngươi cứ yên tâm đi.

Trung niên mập mạp lập tức thở phào một hơi, mỉm cười làm lành nói:

- Kinh doanh không được tốt! Ngài đừng nhìn hiện tại ở đây có không ít người, nhưng để mời được đoàn hát này ta đã phải tiêu tốn khối bạc, làm ăn thật không dễ dàng.

Vương Lâm cười cười, cũng không nói gì mà im lặng nghe khúc nhạc. Trung niên mập mạp họ Lý tên gọi là gì đến bây giờ Vương Lâm vẫn chưa biết. Hai năm trước, người này đến tìm Vương Lâm, đem quán trọ này ra thế chấp để vay Vương Lâm hai mươi lạng vàng. Cho tới bây giờ, số tiền này còn chưa hoàn trả, nên đương nhiên quán trọ này đã tất cả thuộc về Vương Lâm.

Một năm qua, hắn thấy Vương Lâm gần như ngày nào cũng đến đây, trong lòng luôn cảm thấy bất an, thường xuyên lại đây thăm dò ý tứ của hắn.

Đôi mắt đẹp của cô đào kia chuyển động, những người đàn ông trong quán trọ đều vang lên tiếng ủng hộ. Đúng lúc đó, từ bên ngoài truyền đến giọng nói của một người, âm thanh có chút bỉ ổi:

- Ái chà, tiểu nương tử này hát xướng thật hay, khiến cho ta từ phía bắc thành cũng bị câu dẫn đến đây! Được!

Ngay khi thanh âm truyền tới, một lão nhân tóc tai lù xù, trên mặt chỗ xanh chỗ đỏ, mặc một bộ quần áo màu xám, trên vạt áo phía trước ngực còn có một dấu chân rất lớn.

Hắn vừa tiến vào, lập tức lớn tiếng tán thưởng. Tiểu nhị nhướn mày, lập tức quát lên trách mắng:

- Sao lại có lão ăn mày tới đây, đi ra, hôm nay không có tiền cho ngươi đâu.

Nói xong, hắn muốn tiến lên đẩy lão ra.

Lão nhân kia trừng mắt lên, nói:

- Ngươi đẩy ư?! Ngươi nếu dám đẩy ta, ta gục xuống đây không đi liền! Lão tử hôm nay tới để nghe hát.

Ngay khi Vương Lâm nhìn đến lão nhân kia, đôi mắt nhiều năm ảm đạm bỗng nhiên lóe sáng như sao. Lão nhân này không phải ai xa lạ mà chính là kẻ sáu năm trước lừa Vương Lâm một bữa cơm!

Lão trung niên mập mạp chưỡng quỹ ngồi trước Vương Lâm lập tức nhướn mày, đứng lên, bước nhanh ra cửa, lấy túi tiền ra, sờ soạng một lúc lâu rốt cục rút ra một đồng tiền, sau khi ném cho lão nhân, nói:

- Cho ngươi! Đi nhanh đi. Thật sự là xui xẻo!

Lão nhân cầm lấy đồng tiền, cắn răng một cái, trên đồng tiền còn dính thêm một chút vết xanh, nhếch miệng cười với tiểu nhị, nói:

- Ân, là thật, còn cứng hơn cả vàng, nhìn ngươi chắc là chưỡng quỹ, hừ hừ!

Nói xong, hắn ném đồng tiền trong tay cho tiểu nhị, đắc ý nói:

- Một bình trà!

Sau đó ánh mắt đảo qua, dừng lại trên người Vương Lâm, đi tới. Đây không phải là do hắn nhận ra Vương Lâm mà là trong cả quán trọ, chỉ có mỗi bàn của Vương Lâm là chỉ có một người ngồi.

Tiểu nhị kia ngây người ra một lúc, nhìn nhìn đồng tiền trong tay, lại nhìn sang chưởng quỹ. Hắn cũng đã gặp nhiều ăn mày nhưng kẻ mà cắn đồng tiền một cái, lại lấy ngay đồng tiền vừa được cho mua trà uống thì là lần đầu tiên gặp được.

Trung niên mập mạp trên khuôn mặt giật giật, xắn tay áo lên, đang định đi lên đuổi lão nhân này ra thì lúc này Vương Lâm khoát tay nói:

- Bỏ đi.

Trung niên mập mạp lập tức dừng lại, do dự một chút, nói thêm mấy câu rồi xoay người hướng vào phòng trong bước đi.

Lão nhân cười ha hả, nhìn Vương Lâm nói:

- Ngươi…

Vừa mới thốt ra một chữ, bỗng nhiên sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nhìn kỹ một lúc, sau đó khuôn mặt mới lộ ra vẻ cổ quái, kinh ngạc nói:

- Là ngươi!

Vương Lâm mỉm cười nói:

- Tiền bối, bảy năm không gặp, phong thái vẫn không có gì thay đổi!

Vẻ cổ quái trên mặt lão nhân càng đậm, nhìn chằm chằm Vương Lâm rất lâu, sau đó mới thở dài, trong mắt không ngờ lộ ra một tia tán thưởng, nói:

- Hóa phàm… Không ngờ ngươi thật sự đã Hóa phàm!

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu từ trong nồi nhỏ, rót đầy một chén, uống cạn rồi nói:

- Vãn bối chỉ là vật lộn trong phàm nhân mà thôi. Đâu như tiền bối, tự tại ngao du trong nhân gian.

Lão nhân hít một hơi thật sâu, đoạt lấy bầu rượu, tự mình uống một chén, nói:

- Bình sinh lão phu gặp vô số Hóa Thần kỳ tu sĩ, nhưng có thể trong sáu năm thành công hóa phàm thì ngươi là người đầu tiên.

Vương Lâm cũng không nói gì, tâm tình cũng không dao động, chỉ mỉm cười nhìn về phía cô đào đang ngâm xướng.

Lão nhân nhìn thẳng vào Vương Lâm, hồi lâu sau, trong mắt càng lúc càng lộ vẻ tán thưởng, nói:

- Tuyệt không phải chỉ là bề ngoài, mà là đã đạt đến cái thần. Tiểu tử, nếu là ngươi có thể lĩnh hội ý cảnh, thì trong vòng một trăm năm, ta cam

đoan ngươi có thể hoá thần!

Vương Lâm quay đầu lại, uống một ngụm rượu, hỏi:

- Ý cảnh gì?

Lão nhân đang định nói tiếp, bỗng nhiên chớp mắt, cười nói:

- Ngươi xem, cơ thể này đã già rồi, bụng đói thì không nghĩ ra được cái gì cả!

Vương Lâm nhìn lão nhân một cái thật sâu, cười nói:

- Tiền bối cứ chậm rãi mà xem hát, vãn bối cáo từ!

Nói xong, hắn cầm lấy bầu rượu, đứng dậy rời khỏi quán trọ.

Lão nhân ngẩn ra, hai mắt lập tức sáng lên, lẩm bẩm:

- Có ý tứ!

Vương Lâm mang theo bầu rượu, chậm rãi đi trên đường, dưới chân dẫm lên lá rụng. Về tới cửa hàng, hắn mở cửa sau bước vào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 258: Thích Tông

Một chân hắn vừa mới bước tới, thanh âm sỗ sàng của lão nhân liền truyền tới:

- Không tồi! Hoá ra sáu năm qua ngươi ở chỗ này hoá phàm.

Không biết lão nhân đã xuất hiện phía sau Vương Lâm từ lúc nào, theo hắn bước đến, đánh giá xung quanh, hai mắt dần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đối với sự xuất hiện của lão nhân, Vương Lâm cũng không có vẻ gì là bất ngờ, mà là ngồi ở một bên, uống rượu nhìn đối phương.

- Giao long, hoả chu, thiên long thú, chung cổ, bát trảo đao thú… Tiểu tử ngươi quả là không tồi, tuyệt đại bộ phận yêu thú của Tu Ma hải không ngờ đều bị ngươi mang đến đây.

Càng xem, trong mắt lão nhân càng hiện lên vẻ kinh ngạc. Cuối cùng ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở một hộp gỗ trong một góc cửa hàng. Tay phải triệu hồi, bức tượng điêu khắc bên trong hộp gỗ lập tức bay ra.

Bức tượng gỗ này mới chỉ là bán thành phẩm mà thôi.

Lão nhân nhìn bức tượng bán thành phẩm này trong thoáng chốc, bỗng nhiên ánh mắt trở nên ngưng trọng, cẩn thận nhìn lại từng bức điêu khắc một cách tỉ mỉ, cuối cùng thở sâu, nhìn Vương Lâm chậm rãi nói:

- Ta thật sự đã xem thường ngươi! Không ngờ ngươi đã trải qua những chuyện như thế này. Những Hoá Thần kỳ tu sĩ và yêu thú này, nếu không tự bản thân ngươi chém giết tuyệt không thể điêu khắc giống như thế này được!

Vương Lâm mỉm cười, cũng không nói chuyện mà chỉ lặng lẽ uống rượu, như thể hết thảy những lời đối phương nói cũng không liên quan gì đến mình cả.

Trầm ngâm một lát, lão nhân buông bức tượng đang cầm trong tay kia xuống, nhìn Vương Lâm, hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Vương Lâm!

Vương Lâm thản nhiên nói.

Lão nhân gật gật đầu, tay phải vung lên, lập tức khí chất cả người lão thay đổi hoàn toàn, từ một lão già hèn hạ nháy mắt đã trở nên đầy vẻ uy nghiêm. Trên thân mình không có toát ra linh lực uy áp nhưng lại phảng phất như biển cả, thâm sâu không thể lường được.

Linh lực trong cơ thể của Vương Lâm cũng bị ảnh hưởng, ánh mắt hắn lập tức loé ra hàn mang. Trong khoảnh khắc, ngay cả Vương Lâm cũng không thể nhìn thấu tu vị của lão nhân này. Chỉ có điều hàn mang chợt loé ra thoáng chốc liền bình thản trở lại. Vương Lâm uống một hớp rượu, nói:

- Tiền bối, ngôi nhà tranh này của vãn bối thật sự không chịu nổi sức ép như thế này đâu, lão nhân gia ngài hãy thu lại đi.

Lão nhân hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Tiểu tử, hãy lĩnh ngộ một chút, đây chính là ý cảnh!

Nói xong, khí tức toàn thân lão khẽ động, lập tức một cỗ cảm giác cuồng sát đã bao phủ cả cửa hàng, nhưng thần kỳ là ở chỗ không tạo ra bất cứ chút tổn hại nào đối với nhà cửa và không có nửa điểm thoát ra bên ngoài.

Vào giờ khắc này, bên trong và bên ngoài cửa hàng như bị một đao chém thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Khí tức cuồng sát này tràn ra bốn phía, không tự chủ được, cơ thể Vương Lâm bộc phát ra linh lực mạnh mẽ để kháng cự lại. Lúc này, linh lực của hắn vừa mới khẽ động liền lập tức bị khí tức cuồng sát này dẫn dắt, không ngờ trong nháy mắt đã bị khí tức cuồng sát này đồng hoá, cũng trở nên điên cuồng.

Dưới sự cuồng bạo này, hai mắt Vương Lâm lộ ra một chút hoảng sợ. Linh lực trong cơ thể hắn không ngờ không thể khống chế thu lại, thậm chí hắn còn có cảm giác Nguyên Anh của mình lúc này cũng bị hơi thở cuồng sát của đối phương đồng hoá. Dường như chỉ trong cái chớp mắt này, hết thảy những gì hắn khổ tu trong hơn bốn trăm năm qua mà có đã biến thành pháp thuật để đối phương công kích lại chính mình.

- Đây là “điên cuồng ý cảnh” của lão phu! Năm đó lão phu dựa vào ý cảnh này để hoá thần. Dưới ý cảnh này, tất cả linh lực tồn tại đều bị nó

đồng hoá, tuỳ ý lão phu khống chế!

Trong thanh âm của lão nhân lộ ra một tia điên cuồng, sau khi liếc nhìn Vương Lâm một cái, ý cảnh lập tức tiêu tán như thể chưa từng bao giờ xuất hiện.

Chỉ mấy tức thời gian ngắn ngủi này đã khiến Vương Lâm toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn hít sâu, tay phải run lên, cầm lấy bầu rượu, hung hăng uống một ngụm lớn. Một hồi lâu sau, linh lực trong cơ thể hắn mới dần bình phục trở lại.

- Vì sao trước đây gặp phải Hoá Thần kỳ tu sĩ, ta không cảm giác được loại ý cảnh này?!

Vương Lâm trầm mặc một lúc, nói.

Lão nhân ngẩn ra, gãi gãi đầu, xấu hổ nói:

- Đây… Ta quên mất, vừa rồi tuy ta đã khống chế tu vi nhưng đây là ý cảnh do Anh Biến kỳ thúc dục, cho nên uy lực có lớn một chút… Thực tế, Hoá Thần kỳ tu sĩ không có khả năng thi triển ra ý cảnh này, chỉ có thông qua pháp thuật thần thông mới có thể dẫn ra một ít mà thôi, haha, ngại qua!

Vương Lâm cười khổ liếc nhìn lão nhân một cái, trong lòng lẩm bẩm: “Ý cảnh… Đây là ý cảnh…”

Lão nhân chớp mắt, trên khuôn mặt lộ ra vẻ gian xảo, hạ giọng nói:

- Lợi dụng Hoá phàm, cảm thụ ý cảnh của mọi người. Thông qua ý cảnh, khiến Nguyên Anh cuối cùng đột phá, đạt tới Hoá Thần. Đây là một quá trình mà mỗi một tu sĩ khi muốn đột phá Nguyên Anh kỳ đều cần phải trải qua. Tiểu tử, có muốn cảm thụ ý cảnh của người khác không, sẽ rất có lợi cho ngươi đó.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tuy rằng cảm ngộ ý cảnh của Hoá Thần kỳ tu sĩ khác có nguy hiểm nhất định nhưng chỗ tốt cũng rất lớn.

Nhìn lão nhân, hắn cũng không lập tức đồng ý mà chậm rãi nói:

- Muốn ta phải trả giá cái gì?

Ánh mắt của lão nhân nhíu lại, vỗ ngực nói:

- Trả giá? Không phải trả giá cái gì cả. Có lão phu bảo hộ cho ngươi, tại Tứ cấp tu chân quốc này, chúng ta có thể ngang dọc mà không phải lo

lắng chút gì cả!

Vương Lâm không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn lão nhân.

Rốt cục lão nhân xấu hổ gãi gãi đầu, nói:

- Đây… Ta thấy bức tượng này cũng không tồi… Đây…

- Được, toàn bộ số này cho lão hết!

Vương Lâm quyết đoán nói.

Ánh mắt lão nhân khẽ đảo, tức giận vỗ ngực một cái, nói:

- Ta muốn những pháp bảo bậc thấp này của ngươi để làm gì!? Ngay cả cái bán thành phẩm này có chút đáng nhìn nhưng cũng chỉ là đồ vô dụng. Thế này vậy, ngươi nhìn xem ta anh tuấn tiêu sái, anh minh thần võ, anh khí kinh người như thế này mà ngươi không động tâm sao?! Ngươi không cho rằng bộ dáng của ta cực kỳ thích hợp để ngươi lấy làm mẫu mà tạo thành bức tượng điêu khắc sao?!

Lúc lão nhân nói, khuôn mặt có chút đỏ lên nhưng cuối cũng trở nên kích động, vỗ ngực phành phạch.

Vương Lâm sợ run cả da đầu, gật đầu nói:

- Có thể! Tuy nhiên hiện tại tu vi của ta không đủ. Phải đợi ta đạt đến Hoá Thần kỳ mới có khả năng tạo ra một bức điêu khắc tương đối hoàn mỹ của lão được.

Lão nhân lập tức trở nên cao hứng, liên tục nói:

- Không vội, không vội. Ngươi nhất định phải điêu khắc hình dáng của ta thật hoàn mỹ. Ân… Đúng rồi, ta muốn được làm mẫu để điêu khắc, ngươi nhất định phải chạm trỗ thật hoàn mỹ đó. Thế này đi, làm nhiều một chút. Một trăm! Một trăm bức đi!

Trong lòng lão nhân thầm nhủ, bản thân mình sau này nếu đi thanh lâu, hoặc khi gặp được mỹ nhân liền đem một bức tượng của mình cho họ. Như vậy những mỹ nữ này chắc chắn sẽ nhớ mình cả đời.

Nhất là khi nghĩ đến cảnh tượng mỹ nữ ôm bức điêu khắc chính mình vào lòng ngực, ánh mắt lộ ra thần thái mê hoặc, lão nhân lập tức trở nên hưng phấn, càng nhìn Vương Lâm càng thấy vừa mắt. Bàn tay lớn của lão chụp tới, lập tức nắm lấy thân mình của Vương Lâm, thân hình nhoáng lên, hai người đã biến mất khỏi cửa hàng.

Khi hiện ra, đã đứng ở giữa không trung, cách kinh đô đến tận mười vạn dặm.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức đáy lòng hoảng sợ. Hắn đoán sơ sơ rằng một lần thuấn di này đã đi được mười vạn dặm. Loại tu vi này nghe mà rợn cả người, làm cho hắn có cảm giác dựng cả tóc gáy.

Phải biết rằng, dù là Nguyên Anh hậu kỳ, nếu chỉ dựa vào tu vi bản thân để thuấn di thì cũng chỉ có thể đi được ngàn dặm mà thôi. Tuy Vương Lâm không biết sau khi đạt đến Hoá Thần kỳ thì có thể thuấn di bao xa nhưng hiển nhiên không thể đạt đến mười vạn dặm được.

Vương Lâm phân tích, dù là Anh Biến kỳ tu sĩ sợ rằng cũng không thể đơn giản có thể thuấn di ra được mười vạn dặm. Hơn nữa tối trọng yếu chính là lão nhân này vẫn không phải chỉ một mình mà là mang theo mình thuấn di. Do đó, đối với lão nhân này hắn càng cảm cảm thấy rất kiêng kị.

Lão nhân lúc này hít vào thở ra hồng hộc. Thuấn di mười vạn dặm đối với lão cũng không phải là đơn giản. Chỉ có điều khi nhìn đến thần sắc hoảng sợ của Vương Lâm, lão liền lập tức đắc ý hất cằm lên, giả vờ tạo ra bộ dáng cảm khái, nói:

- Ài, tuổi già rồi, xương cốt bản thân cũng kém đi không ít. Một lần thuấn di được có hơn mười vạn dặm, thật sự đáng xấu hổ!

Trong miệng lão nhân tuy nói như thế nhưng dù chỉ là một phàm nhân tầm thường cũng có thể nhận thấy vẻ đắc ý sâu đậm trên mặt lão.

Vương Lâm trầm mặc không nói gì.

Hồi lâu sau, vẻ mặt đắc ý trên mặt lão nhân đang thở hổn hển dần biến mất, tức giận nói:

- Tiểu tử, trước đây ngươi đã gặp qua người có thể thuấn di xa như thế này sao?

- Chưa từng!

Vương Lâm thật thà nói.

- Vậy sao ngươi thấy ta lợi hại như thế mà ngay cả cái rắm cũng không đánh là sao?

Hai mắt lão trừng lên, thầm nghĩ chính mình đã dùng khí lực lớn như thế, gần như tương đương với sức lực bỏ ra khi đến thanh lâu thế mà tiểu tử này cũng không có chút phản ứng nào.

Vương Lâm cổ quái nhìn lão một cái, nói:

- Tu vi của tiền bối quả thực trong đời tại hạ ít thấy! Tại hạ bội phục!

Lão nhân hừ nhẹ một tiếng, khoác lác nói:

- Nếu có cơ hội sẽ mang ngươi thuấn di đi trăm vạn dặm cho ngươi có thêm kiến thức!

Nói xong hắn chỉ về khoảng không xa xa, lại nói:

- Đó chính là Bạch Vân Tông. Đi thôi, lão phu mang ngươi đến thích tông.(1)

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 259: Ý cảnh

Vương Lâm nhìn lão nhân một chút rồi nói:

- Tiền bối, chúng ta đi chứ?

Tay phải lão nhân lật lên, trong tay xuất hiện hai cái mũ rơm, ném cho Vương Lâm một cái, nói:

- Mũ này đội trên đầu, trừ phi tu vi của đối phương cao hơn ngươi hai giai, nếu không không thể nhìn ra bộ dáng của ngươi. Đây chính là vật ta tàng trữ đã nhiều năm, dùng xong phải trả lại ta đó!

Vương Lâm tiếp lấy cái mũ rơm, thần thức đảo qua, đáy lòng lập tức chấn động. Cái mũ này nhìn có vẻ bình thường nhưng kỳ thật chính là ẩn chứa cả Càn Khôn. Thần thức hắn thoảng đảo qua đã phát hiện trong đó ẩn chứa vô số trận pháp tinh diệu mà hắn cũng chưa bao giờ gặp qua, so với thượng cổ cấm chế cũng không thua kém chút nào.

Đó mới chỉ là những trận pháp ngoài rìa, còn trận pháp ở trung tâm thì trong khoảng thời gian ngắn, thần thức của hắn không thể thâm nhập được. Hắn quyết tâm, cái mũ rơm này nhất định không trả lại, cùng lắm thì làm nhiều thêm vài bức tượng gỗ điêu khắc cũng được.

Thấy lão nhân đội mũ rơm vào, lập tức cả người bị một cỗ kim quang che lấy. Thần thức Vương Lâm đảo qua lập tức cảm thấy từng trận đau đớn. Kim quang kia giống như một cây châm nhọn hoắt, khiến cho thần thức của hắn không thể thâm nhập.

Vương Lâm hít sâu một hơi, đem ý niệm đối với cái mũ rơm này thu lại, trịnh trọng, không nói hai lời đem cái mũ rơm đội lên đầu.

Lão nhân liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, sau đó tay phải kết một cái thủ ấn cổ quái, nhẹ nhàng điểm một cái hướng về khoảng không xa xa.

Lập tức, trong không trung xuất hiện một đạo hư ảnh thật lớn. Hư ảnh này vừa mới xuất hiện, thiên địa linh lực bốn phía, nương theo một tia cuồng sát, điên cuồng tiến vào.

Chỉ trong chớp mắt, hư ảnh kia nhanh chóng ngưng thật, hình thành một người khổng lồ mặc kim giáp, tay cầm cự kiếm, bộ mặt dữ tợn, giống như pho tượng của một ác thần, lộ ra một cỗ khí thế bạo ngược, trừng mắt, nhìn vào chỗ ngón tay lão nhân đang chỉ vào.

- Kim Tử, phá cho ta!

Lão nhân đắc ý hét lớn một tiếng.

Người khổng lồ mặc kim giáp không nói một lời, cự kiếm trong tay vung lên, lập tức một đạo kim mang chói mắt, như thái dương chiếu xuống, ầm ầm xẹt qua không trung. Thoáng cái, không trung xa xa xuất hiện một vết nứt như gợn sóng, kịch liệt lan ra. Rất nhanh, vết nứt hình gợn sóng này ngày càng lớn, cuối cùng ầm một tiếng, hoá thành vô số mảnh lớn nhỏ, bắn ra bốn phía.

Ngay sau đó, người khổng lồ hừ nhẹ một tiếng, thân hình chậm rãi biến mất.

Vương Lâm mơ hồ nghe thấy lão nhân bất mãn lầm bầm mấy câu, hình như lão đang mắng người khổng lồ mặc kim giáp này là hết ăn rồi lại

nằm…

Ngay khi tản ra, một cỗ linh khí nhè nhẹ từ bên trong hư không kia khuếch tán ra, hình thành gợn sóng hình tròn hướng về bốn phía xung kích. Bên trong cỗ lực lượng này có uy lực mang tính huỷ diệt. Vương Lâm biến sắc, đang định né tránh thì tay phải lão nhân vung lên, lập tức một đạo quầng sáng xuất hiện trước người Vương Lâm, ngăn cản lại công kích của gợn sóng này.

Lão nhân đứng nhìn, trực tiếp nghênh đón gợn sóng hình tròn khuếch tán, bộ dáng lộ ra vẻ hưởng thụ.

Sau khi gợn sóng hình tròn khuếch tán ra, chỗ hư không kia bỗng nhiên biến đổi, chỉ thấy lộ ra hàng loạt các toà lâu các cung điện đứng san sát nhau, như trong tiên cảnh, lơ lửng ở phía trên mây trắng. Từ bên trên các lầu các này tán xuất ra đạo đạo ánh sáng bảy màu.

So với cảnh tượng này so với cảnh Vương Lâm chứng kiến ở Sở quốc năm đó long trọng gấp mấy lần. Nhất là sự rộng lớn của các lầu các này, gần như nhìn không thấy cuối. Cùng lúc đó, từ bên trong vang lên một tiếng gầm lớn, rồi mấy mười đạo khí tức cường hãn lập tức lao ra.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, trong số những đạo khí tức này, không ngờ có hơn ba mươi vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ, còn lại năm người khác đều là Hoá Thần kỳ.

Hắn hít một hơi thật sâu. Tứ cấp tu chân quốc quả nhiên không hổ với thân phận Tứ cấp. Bất kể là trên quy mô hay trên thực lực, Tam cấp tu chân quốc đều không thể sánh bằng một tông phái của Tứ cấp tu chân quốc. Thậm chí không chút khoa trương khi nói rằng chỉ cần một tông phái của Tứ cấp tu chân quốc đều có thể quét ngang bất cứ một Tam quốc tu chân giới nào!

Sau khi những tu sĩ này lao ra lập tức tạo thành thế hình quạt vây quanh lấy lão nhân và Vương Lâm. Tất cả đều lộ ra sắc mặt âm trầm, không có hảo ý, lại đều tản ra thần thức, hướng đến hai người quét qua.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hơn phân nửa trong số đó lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Vương Lâm có thể rõ ràng nhận ra khi thần thức của những người này quét qua, từ trên mũ rơm bỗng nhiên loé ra rất nhiều kim mang. Khi thần thức đụng đến kim mang này, liền giống như tuyết gặp lửa, nhanh chóng tan ra.

Còn về phần lão nhân, một tay lão kết ấn, lập tức cùng với kim mang tản ra, còn hoá thành một hư ảnh của kim sí đại bàng. Hai cánh nó vung lên, lập tức toàn bộ thần thức vờn quanh thân thể lão ầm ầm bị đánh tan.

Ngay sau đó liền có một số tu sĩ kêu rên vài tiếng, thân mình run lên, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Lúc này, trong số những người này, một trung niên văn sĩ mặc đạo bào màu lam bay ra. Sắc mặt người này thuỷ chung tái nhợt, không chút huyết sắc, ánh mắt nhìn hết thảy phát sinh vẫn không có gì biến hoá, ngược lại có chút tương tự với Vương Lâm, đều là phân rõ trắng đen, trên mặt lộ ra vẻ bất phàm.

Sau khi đi ra, hắn liền ôm quyền, trầm giọng nói:

- Hai vị vô duyên vô cớ phá đi đại trận của Bạch Vân tông ta! Hôm nay nếu không làm rõ sự tình này thì hãy lưu lại đi.

Lão nhân hừ một tiếng, tay phải vung lên, không ngờ xuất ra một cái ghế trúc, đặt giữa không trung, hắn nghiêng người ngồi lên, nhìn sang

Vương Lâm, nói:

- Ta mặc kệ, ta chỉ là tay sai thôi, là hắn bảo ta ra tay. Ngươi nói chuyện với hắn ấy!

Trung niên văn sĩ kia lộ ra vẻ kiêng kị, do không thể tra xét được gì. Chẳng qua, người hắn kiêng kị chính là lão nhân kia chứ không phải Vương Lâm.

Lúc này, nghe được lão nhân nói, ánh mắt nhìn sang Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Vị đạo hữu này, Bạch Vân tông ta đã từng đắc tội với ngươi sao?

Vương Lâm trầm mặc một chút, không nói hai lời, vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh phi kiếm bình thường bay ra. Hắn khẽ rung tay, thần thức thoáng cái ấn lên thân phi kiếm, sau đó vang lên từng tiếng bùm bùm, phi kiếm lập tức hoá thành chất lỏng, ngưng tụ lại thành một quả ngân cầu lớn chừng nắm tay.

- Từ lâu đã nghe Bạch Vân tông có nhiều Hoá Thần kỳ tu sĩ, hôm nay tại hạ muốn khiêu chiến một phen, có chút thất lễ, mong được bỏ qua!

Nói xong, tay phải hắn khẽ động, kết ấn điểm vào ngân cầu.

Nháy mắt, ngân cầu kia bay đi, truyền ra từng trận âm thanh xé gió, như có thể cắt qua hư không vậy!

Trung niên văn sĩ nguyên vẫn giữ ánh mắt cẩn thận nhưng sau khi nhìn đến ngân cầu này thì bỗng nhiên cười lạnh, nói:

- Không biết lượng sức!

Nói xong, cũng không thấy hắn xuất ra pháp bảo, tay phải cách không chụp một cái, lập tức một đạo linh khí màu tím, từ trong mấy ngón tay nhanh chóng bay ra.

Linh khí này vừa xuất hiện, lập tức hoá thành một con tử long, rít gào nhằm về phía ngân cầu. Ngân cầu bỗng nhiên dừng lại một chút, pháp quyết trên tay Vương Lâm thay đổi, quát khẽ:

- Biến!

Lập tức, ngân cầu bắt đầu nhúc nhích một cách quỷ dị, hình thành một sinh vật có hình dạng như con rùa. Đó chính là Chung cổ thú, con thú bị Vương Lâm giết chết ở trong Tu Ma hải.

Ngân cầu mới vừa sơ sơ hình thành Chung cổ thú, lập tức giống như sống lại, lộ ra một chiếc răng thâm đen sắc bén, há miệng lớn, phát ra từng trần rít gào, lập tức từng trận không khí gợn sóng từ trong miệng nó ầm ầm lao ra, giao chiến với tử long.

Trung niên văn sĩ kia hừ lạnh một tiếng, tay phải trước người vung lên, kết thủ quyết, nhẹ giọng quát:

- Phân!

Lập tức, tử long từ một phân ra làm hai, từ bên người Chung cổ thú xẹt qua, hướng về Vương Lâm rít gào lao đến. Vương Lâm nhướn mày, đang muốn lui ra phía sau. Đúng lúc đó, bên tai hắn vang lên thanh âm của lão nhân:

- Ngươi lui làm gì! Không cần động đậy, hãy lĩnh ngộ ý cảnh của Hoá Thần kỳ tu sĩ đi.

Vương Lâm hơi chút do dự, tay phải vỗ lên túi trữ vật, nếu là có nguy hiểm, hắn lập tức xuất ra Cấm Phiên. Thực tế, lần động thủ này hắn sở dĩ không xuất ra những pháp bảo thường dùng là do hắn lo lắng sau này bị người ta nhận ra thân phận của mình.

Lúc này đây nghe được lời nói của lão nhân, Vương Lâm hít sâu một hơi, trong đầu như tia chớp xẹt qua, ngẫm lại một loạt những nhận thức hắn biết về lão nhân, cuối cùng cắn răng một cái, thân hình bất động. Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra rất nhanh, hai con tử long đã nhanh chóng bay đến.

Ánh mắt lão nhân lộ ra một tia tán thưởng, cảnh tượng đấu tranh vừa rồi của Vương Lâm tuy ngoài mặt không có lộ ra chút manh mối nào nhưng với lịch duyệt của lão, thế nào lại chẳng nhìn ra đôi chút. Hắn liếc nhìn hai con tử long một cái, tay phải nâng lên, miết một cái, lập tức một con trong đó như bị hắn bóp nát, vang lên một tiếng bụp như bọt khí.

Sắc mặt của trung niên văn sĩ lập tức đại biến, vẻ kiêng kị càng hiện lên trong mắt.

Lúc này, con tử long còn lại mang theo từng trận gào rít và khí lãng, nhào vào người Vương Lâm. Thân mình Vương Lâm lập tức run lên, cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ ập vào người, bỗng nhiên vọt vào trong cơ thể. Chỉ có điều lực đánh này thoạt nhìn hung mãnh nhưng thực tế dừng lại trong cơ thể lại như một cơn gió nhẹ, không có chút tính chất công kích nào, không mang đến cho hắn chút cảm giác nào không ổn cả.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 260: Tổ linh bài

Nhưng bên trong làn gió nhẹ này lại ẩn chứa một cỗ cảm giác tuyệt tình rất vi diệu. Chỉ trong chớp mắt, loại cảm giác này đã được phóng đại vô hạn, khuếch tán khắp toàn thân Vương Lâm, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng không bỏ qua.

Vương Lâm lập tức hiểu ra, cảm giác tuyệt tình này đúng là một tia ý cảnh ẩn chứa trong pháp thuật thần thông của trung niên văn sĩ này. Cỗ ý cảnh này giống như thiên uy, khiến cho Vương Lâm không thể nào chống cự lại được.

Lúc này, nếu là hắn xuất ra Cấm Phiên thì dưới tầng tầng cấm chế thủ hộ có lẽ hắn sẽ không có cảm giác sâu sắc được như thể. Dù sao, trước đây, khi hắn cùng Hoá Thần kỳ tu sĩ tranh đấu thì luôn phải sử dụng đến Cấm Phiên.

Nhưng giờ phút này, vì lĩnh ngộ ra loại ý cảnh như thế này, hắn không xuất ra bất cứ pháp bảo nào, do đó có thể nói hắn tay không tấc sắt, như thân thể loã lồ cảm nhận ý cảnh bên trong công kích của Hoá Thần kỳ tu sĩ.

Ánh mắt của lão nhân sáng quắc lên, tay phải chụp ra, lập tức một một tia mây tím từ thiên linh cái của Vương Lâm bay ra, hình thành một quả cầu màu tím, bay đến tay lão nhân. Vương Lâm thở sâu, khôi phục lại.

Hắn nhắm hai mắt lại, ở một khắc vừa rồi, ý cảnh của đối phương đã bị hắn hoàn toàn cảm ngộ. Loại kỳ ngộ ngày quả thực khả ngộ bất khả cầu, cực kỳ quý giá!

Bàn tay của lão nhân khẽ miết lên, quả cầu màu tím lập tức tiêu tan, trung niên văn sĩ sắc mặt trở nên khó coi, nhìn chằm chằm lão nhân nói:

- Tiền bối tới đây chắc là vì để cho đệ tử người lĩnh ngộ ý cảnh để đột phá Nguyên Anh đạt tới Hoá Thần kỳ rồi!

Lão nhân cười lên ha hả, tay phải tuỳ ý chỉ một người đứng bên cạnh trung niên văn sĩ, nói:

- Ngươi, đi ra, đến lượt ngươi!

Người lão nhân chỉ vào là một lão bà, ánh mắt lão bà có chút u ám, nhìn chằm chằm vào lão nói:

- Tuy tu vị của tiền bối thông thiên nhưng Bạch Vân tông ta không phải là nơi mà ngươi có thể bảo gì làm nấy!

Lão nhân lẩm bẩm vài câu, có chút không kiên nhân, từ trong lòng ngực xuất ra một cái túi trữ vật bẩn thỉu, lục lọi mãi bên trong mới lôi ra một cái lệnh bài màu đen. Mặt trên lệnh bài không ngờ còn lộ ra ít áo quần dính đầy dầu mỡ và ít đồ ăn. Hắn thuận tay ném ra, bị lão bà chộp lấy trong tay.

Sau khi lão bà này nhìn rõ lệnh bài, sắc mặt lập tức biến sắc, thất thanh nói:

- Tổ linh bài!

Trung niên văn sĩ lập tức duỗi tay ra, cầm lấy lệnh bài này, đánh ra một đạo pháp quyết phía trên, lập tức lệnh bài loé ra ánh sáng bảy màu, rất lâu vẫn không tiêu tán. Trung niên văn sĩ lập tức cười khổ, cung kính hướng lão nhân nói:

- Tiền bối nếu đã giữ Tổ linh bài, đám vãn bối tự nhiên nghe lệnh. Tuy nhiên, tiền bối thật sự xác định dùng Tổ linh bài này đổi lấy việc Hoá Thần kỳ tu sĩ của Bạch Vân tông ta trợ giúp đệ tử ngài lĩnh ngộ ý cảnh?

Lão nhân đắc ý liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, vuốt vuốt mũi, hướng trung niên văn sĩ hừ nhẹ một tiếng, hậm hực nói:

- Nói lời vô nghĩa, nhanh lên nào, ngươi, đi ra!

Hắn nói xong, lại chỉ vào lão bà nói.

Lão bà trầm mặc một chút, cung kính gật đầu, thân mình di động, tiến lên mấy bước, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái nói:

- Ngươi quả là có một vị sư phụ tốt! Lão bà ta năm đó, lúc Hoá Thần nếu có cơ hội cảm ngộ ý cảnh, tất nhiên có thể đỡ phải đi đường vòng, nhanh hơn không ít!

Nói xong, bà ta há mồm phun ra một cỗ linh khí màu hồng nhạt. Linh khí này sau khi xuất hiện, lập tức tràn ra từng trận mùi thơm, phát tán ra bốn phía.

Ngay lập tức, linh khí màu hồng nhạt như tên rời cung, nhanh chóng bay đến ba tấc bên ngoài Vương Lâm, nhanh chóng tăng tốc, hoá thành một màn sương mù màu hồng nhạt, bọc lấy Vương Lâm vào trong.

- Ý cảnh của lão bà ta, ngươi cứ chậm rãi mà lĩnh ngộ!

Bên trong màn sương mù màu hồng nhật, Vương Lâm lập tức có loại cảm giác ấm áp dạt dào. Dưới cảm giác này, linh lực trong cơ thể và Nguyên Anh của hắn cũng chậm rãi lộ ra một tia lười biếng.

Dường như tất cả giết chóc, thậm chí quyết tâm tu thành Hoá Thần, giờ khắc này đều trở nên mờ ảo. Dưới cảm giác này, Vương Lâm chỉ có cảm giác buồn ngủ mà thôi.

Dường như tất thảy mọi thứ trên thế gian đều có khả năng trở về hư vô.

Nhưng vào lúc này, một quả huyết cầu đầy sát khí từ trong túi trữ vật bỗng nhiên tự động bay ra, dừng trên bàn tay Vương Lâm, loé lên rồi dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, một cỗ sát khí mãnh liệt giống như có một bình nước lạnh đổ vào đầu khiến Vương Lâm lập tức thanh tỉnh. Nháy mắt, sát khí đã tràn ngập toàn thân hắn.

Lão bà kêu khẽ một tiếng, tay phải triệu hồi, thu lại linh khí màu hồng nhạt.

Vương Lâm thở sâu, vừa rồi nếu không có huyết cầu đầy sát khí này, hắn dĩ nhiên đã hoàn toàn trầm mê bên trong ý cảnh của đối phương. Loại cảm giác này cực kỳ đáng sợ. Bản thân hắn, đối với Hoá Thần kỳ tu sĩ, ngoài kiêng kị lại có thêm mấy phần cẩn thận.

Lão bà liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, thân mình lùi lại phía sau, không nói gì thêm nữa.

Lúc này, ánh mắt lão nhân đảo qua, cuối cùng dừng lại ở một lão giả mặc thanh sam ở xa xa, ánh mắt lão lập tức sáng lên, cười vang nói:

- Ngươi, lại đây, ý cảnh của ngươi có chút đặc biệt, sau khi lĩnh ngộ, chúng ta sẽ đi liền, không quấy rầy các ngươi thêm nữa.

Lão giả kia ngẩng đầu lên, không thèm liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, bình thản nói:

- Ý cảnh của ta, hắn không chịu nổi!

Lão nhân nhướng mày, vung mạnh tay lên, nói:

- Thúi lắm, có lão tử bên cạnh, cho dù Bạch Vân lão đạo của tông các ngươi đích thân đến đây, lão tử cũng có thể kháng cự!

Nói xong, hắn lấm la lấm lét trộm liếc mắt nhìn vào chỗ sâu bên trong Bạch Vân tông.

Lão giả mặc thanh sam không nói gì thêm nữa, mà vỗ trán, lập tức, từ mi tâm vỡ ra một lỗ hổng màu đen, một thanh phi kiếm to bằng một bàn tay bay nhanh ra, hoá thành một đạo thiểm điện, nháy mắt đã đến trước người Vương Lâm.

Tốc độ này Vương Lâm căn bản là không thể kháng cự khiến sắc mặt hắn có chút khó coi. Nếu xuất ra Cấm Phiên thì hắn có thể ngăn trở một chút nhưng hiển nhiên cũng không thế kéo dài được lâu.

Nhưng Vương Lâm cũng không sợ hãi. Tuy hắn không thể chống cự nhưng nếu là chân chính động thủ thì bằng vào tia thiên kiếp trong tay, những Hoá Thần kỳ tu sĩ này dù thần thông có cường đại hơn nữa cũng phải e dè vài phần.

Như đối với phi kiếm này, Vương Lâm hiện tại chỉ cần xuất ra tia thiên kiếp, đối phương tất nhiên sẽ thu hồi công kích của phi kiếm, nếu không chỉ có thể đồng quy vu tận.

Phi kiếm của lão giả mặc thanh sam dừng trước người Vương Lâm một trượng, một cỗ tiêu sát khí liền ập thẳng vào mặt. Trong tiêu sát khí này còn mang theo một tia ý cảnh kỳ dị.

Ý cảnh này khác rất nhiều ý cảnh của hai người trước đó, dường như mang theo một tia uy lực của thiên địa. Vương Lâm lập tức nhận ra linh lực trong cơ thể có hiện tượng suy kiệt. Nếu xem linh lực này như tính mệnh lực thì dưới ý cảnh của đối phương, sinh mệnh lực đang nhanh chóng tiêu tan.

Ý cảnh quỷ dị này rốt cục khiến Vương Lâm sắc mặt đại biến. Ý cảnh này có thể ảnh hưởng đến linh lực. Nếu có thể tác dụng đến thọ nguyên thì tuyệt đối có thể nói là cực kỳ nghịch thiên.

Sắc mặt của tu sĩ mặc thanh sam bình thản, tay phải triệu hồi, phi kiếm đột nhiên lui về phía sau, trở về bên ngoài lão, biến mất ở mi tâm. Hắn chậm rãi nói:

- Ý cảnh của lão phu là tuế nguyệt (năm tháng)!

Ánh mắt của lão nhân ngưng trọng, dừng trên người này. Trước đó hắn chỉ cảm giác được lão giả mặc thanh sam này

có chút quỷ dị, do đó phân tích ra rằng ý cảnh của đối phương tất nhiên có chỗ bất phàm, nhưng cũng tuyệt không nghĩ ra ý cảnh của đối phương lại chính là tuế nguyệt!

Hắn thở sâu, vẻ mặt xấu xa trên mặt lập tức biến mất. Lúc này đây, thoạt nhìn qua hắn rất uy nghiêm, trên khuôn mặt gầy gò có chút bẩn thỉu nhưng những thứ trần tục này không thể che dấu tính cách cương trực của lão.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Lâm có cảm giác chỉ trong nháy mắt lão nhân này đã hoàn toàn là một người khác. Lúc này đây nếu nói lão là cao thủ đến từ Chu Tước quốc, Vương Lâm cũng không quá mức hoài nghi.

- Một Hoá thần ý cảnh rất được! Nếu cuộc đời này ngươi có thể đạt đến Vấn Đỉnh, thì uy lực của ý cảnh này có thể sẽ nghịch thiên! Các ngươi giữ lấy Tổ linh bài đi! Cáo từ.

Lão nhân thở sâu, đi đến bên người Vương Lâm, nắm lấy hắn. Hai người lập tức biến mất tại chỗ, lúc hiện ra ko ngờ đã ở một chỗ hẻo lánh ở bên trong kinh đô của phàm nhân.

Sau khi hai người hiện ra, lão nhân lập tức thở hổn hển như trâu, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn lộ ra vẻ tự đắc, thỉnh thoảng ánh mắt hướng về phía Vương Lâm, hiển nhiên là đang chờ Vương Lâm khen ngợi.

Lúc này, hắn làm gì còn phong phạm cao thủ như vừa rồi nữa. Vương Lâm bất đắc dĩ tháo mũ rơm xuống, thuận tay ném vào trong túi trữ vật, ngoài miệng nói:

- Thần thông của tiền bối quả thật kinh người, thật sự trong đời vãn bối ít thấy, bội phục, bội phục!

Ánh mắt lão nhân lộn lên, bất mãn nói:

- Ngươi chỉ nói có một câu như thế thôi sao?

Vương Lâm trầm mặc, cười khổ một tiếng. Cả đời hắn cũng chưa nói qua một câu nịnh hót nào, lúc này suy nghĩ mãi mà thật sự không biết nên nói như thế nào mới phải!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 261: Tuổi già

Lão nhân thở hổn hển, vung tay lên nói:

- Được, cũng đã cảm ngộ ý cảnh rồi! Ngươi trở về đi, nhớ rõ phải nhanh chóng đạt đến Hoá Thần kỳ, rồi điêu khắc tượng gỗ cho ta!

Nói xong, hắn liền xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, mắt thấy lão nhân đang định đi xa, mở miệng nói:

- Tiền bối, Tổ linh bài kia là vật gì?

Lão nhân quay đầu lại liếc nhìn Vương Lâm một cái, đắc ý cười nói:

- Cái đồ bỏ đi kia không tính cái gì, nơi này ta còn nhiều lắm!

Nói xong, từ trong túi trữ vật hắn xuất ra một đống lớn đầy đủ các loại lệnh bài, tiếp tục nói:

- Đây là Thiên Độn môn, đây là Linh Vụ tông, đây là Tứ cấp tu chân quốc Ma tộc, đây là Ngũ cấp tu chân quốc…

Vương Lâm ngơ ngác nhìn lão nhân giới thiệu lần lượt từng cái lệnh bài, trên mặt ngày càng hiện lên vẻ đắc ý. Cảnh tượng này như thể những vật trong tay lão chỉ là những món đồ chơi mà thôi!

Cuối cùng tay phải của lão vừa lật, xuất ra một cái lệnh bài trống rỗng, nói:

- Ngoại trừ những cái đó, ngươi muốn lệnh bài của môn phái nào ta đều có thể chế tạo cho ngươi! Ha ha! Mấy năm nay, lão tử không biết đã bán được bao nhiêu thứ này. Ngươi có thể đi hỏi, danh tiếng của ta cũng không phải nhỏ. Ngươi có muốn mua một cái không? Lệnh bài của chưởng môn Bạch Vân tông thì thế nào?

Vương Lâm trầm mặc liếc nhìn lão nhân một cái,xoay người rời đi.

Lão nhân ở lại phía sau hò hét cả buổi rồi sau đó nói mấy câu, đem số lệnh bài này thu hồi lại hết, nói:

- Mấy thứ này là hàng dự trữ của lão tử, hừ, ngươi không biết hàng thì ta sẽ không bán cho ngươi!

Vương Lâm một đường đi thẳng, sau khi về tới cửa hàng, hắn khoanh chân ngồi ở bên cạnh lò lửa, bốn phía là một mảnh yên tĩnh. Trong hoàn cảnh yên tĩnh này, trong đầu hắn hiện ra ý cảnh khác nhau của ba vị Hoá Thần kỳ tu sĩ. Dần dần, cả người hắn chìm đắm bên trong, lẳng lặng cảm ngộ.

Tuyệt tình ý cảnh của trung niên văn sĩ, an nhàn ý cảnh của lão bà, tuế nguyệt ý cảnh của lão giả mặc thanh sam lần lượt quanh quẩn trong đầu Vương Lâm. Dần dần, Vương Lâm mơ hồ hiểu ra một chút. Những ý cảnh này bắt nguồn từ những nhân sinh quan khác nhau trong khi lĩnh ngộ thiên đạo mà đạt được.

Như vậy, ý cảnh của mình rốt cuộc là cái gì đây… Vương Lâm nhắm hai mắt lại, giờ khắc này cả người bỗng nhiên thay đổi. Một hồi lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt ra, cầm lấy một đoạn gỗ, tay phải huy động khắc đao.

Vụn gỗ bay tán loạn, khắc đao trong tay hắn như nước chảy mây trôi, không có chút nào dừng lại. Dần dần, trên khối gỗ điêu khắc dần hiện ra hình một người với một tay bấm quyết.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ chuyên chú. Tại thời khắc này, mọi thứ xung quanh đều không thể ảnh hưởng đến nội tâm của Vương Lâm.

Những thứ trong đầu hắn, trong mắt hắn đều là tuyệt tình ý cảnh của trung niên văn sĩ kia.

Gỗ vụn trên mặt đất mỗi lúc một nhiều, khắc đao trong tay Vương Lâm cũng ngày càng nhanh, cuối cùng chỉ còn thấy được tàn ảnh. Một lúc lâu sau, tay phải Vương Lâm đột nhiên dừng lại, khắc đao trong tay đột nhiên gãy đôi, đoạn mũi nhọn của khắc đao xẹt ra như một tia sáng, xoay tròn đâm vào giá gỗ phía trên, phát ra từng trận âm thanh vù vù.

Đối với hết thảy những điều này Vương Lâm cũng không chút để ý, đôi mắt nhìn vào tượng gỗ mà hắn vừa điêu khắc nên. Bức tượng này dĩ nhiên đã thành hình của trung niên văn nhân rất sống động, tay phải bấm quyết, trên người bao phủ một cỗ khí tức tuyệt tình. Chẳng qua cỗ khí tức này vẫn chưa lộ ra ngoài mà hoàn toàn thu liễm bên trong!

Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm ngộ hồi lâu, nhẹ nhàng đặt bức tượng trung niên văn sĩ xuống mặt đất.

- Vẫn còn thiếu một chút!

Vương Lâm lẩm bẩm.

Khác nhau cơ bản là để thể hiện được ý cảnh tuyệt tình kia Vương Lâm chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của chính mình, tuy nói cuối cùng cũng điêu

khắc thành công nhưng so với ý cảnh tuyệt tình chân chính của người văn sỹ trung niên thì vẫn còn sự khác biệt.

Vương Lâm nhìn vào dao khắc đã bị gãy trong tay, trầm ngâm một chút rồi cánh tay phải vung lên, nửa đoạn còn lại nằm trong tay bay ra rơi xuống trên giá gỗ ở một bên. Tiếp theo hắn lại cầm lấy một đoạn gỗ, dùng ngón tay làm đao tiếp tục khắc tiếp.

Thời gian trôi qua, năm tháng thấm thoắt, trong nháy mắt lại đã qua mười năm!

Trong mười năm này, vẻ bề ngoài của Vương Lâm dĩ nhiên đã trở nên già hơn, bên trong mái tóc mai của hắn có điểm một ít sợi tóc bạc, dáng người thẳng tắp cũng đã hiển lộ cái lưng còng. Thoạt nhìn cả người giống như già yếu sắp vào xuống mồ.

Ở bên trong cửa hàng, tượng điêu khắc gỗ càng ngày càng ít. Trong thời gian mười năm này, Vương Lâm chỉ thực hiện được một thành phẩm tượng gỗ điêu khắc, đó là một bà lão Bạch Vân tông năm nào.

Trên thực tế tượng gỗ điêu khắc bà lão từ chín năm về trước hắn đã chế tác được hoàn toàn. Tuy nói cùng với tượng gỗ điêu khắc người văn sỹ trung niên kia giống nhau nhưng cũng có sự chênh lệch, không thể đạt tới sự hoàn mỹ. Điều này Vương Lâm biết, đây là bởi vì mình chưa đạt tới cơ sở của tu vi Hóa thần.

Điều khiến chín năm sau đó Vương Lâm không có chế tác thêm tượng điêu khắc gỗ, nguyên nhân là ông lão áo xanh!

Hắn bất kể như thế nào cũng không có phương pháp điêu khắc tượng gỗ trên, khắc ra được ý cảnh mang đậm dấu vết của năm tháng trên ông lão này. Chín năm, trong suốt chín năm, Vương Lâm thủy chung không thể thành công.

Tuy nói rằng dĩ nhiên hắn khắc đi khắc lại vô số tượng gỗ điêu khắc ông lão kia, nhưng không có một bức nào có thể ẩn chứa được ý cảnh. Cuối cùng đều bị hắn hóa thành tro bụi.

Một ngày nọ, Vương Lâm nhìn vào bức tượng gỗ điêu khắc ông lão áo xanh trên tay, than nhẹ một tiếng, tay phải nhấc nhẹ một cái tức thì tượng gỗ tiêu tán thành tro. Trầm mặc một chút, hắn đứng người lên, chậm rãi ra mở cửa cửa hàng.

Ánh mặt trời dịu dàng dừng lại ở trên người hắn, Vương Lâm cầm một chiếc ghế ngồi ở cửa, lẳng lặng nhìn người qua đường đi lại. Đối diện bên đường là một cửa hàng bán dụng cụ sắt. Cửa hàng này trong chín năm vừa qua đã mở rộng ra được mấy lần.

Không bao lâu, một đứa bé bốn tuổi từ bên trong cửa hàng dụng cụ sắt thò đầu ra khỏi cửa. Nhìn thấy Vương Lâm lập tức cái miệng nhỏ nhắn kêu lên, bước chân chạy nhanh đến bên người Vương Lâm, trên tay đứa bé còn mang theo một bầu rượu. Đưa cho Vương Lâm xong, nói giọng thỏ thẻ:

- Vương gia gia, đây là cháu trộm rượu đưa đến cho ông đấy. Đường của cháu đâu?

Vương Lâm trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thoải mái, tay phải vừa lật, trong tay đã xuất hiện một viên thuốc như ngón tay cái. Sau khi đưa cho đứa bé xong liền cầm bầu rượu uống một ngụm.

Đứa bé vội vàng nuốt vào trong miệng, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, hai tay chống cằm tò mò hỏi:

- Vương gia gia, rượu này uống tốt lắm sao? Cháu nhìn thấy ông ngày nào cũng uống.

Vương Lâm mìm cười. Lúc này từ cửa hàng bán dụng cụ sắt một người đàn ông khỏe mạnh đi ra, từ tướng mạo người đàn ông này mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của thiếu niên kháu khỉnh khỏe mạnh năm đó. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ cảm hoài, lập tức tiến lại gần, trong miệng giọng điệu thân thiết nói:

- Vương thúc, hôm nay không thể uống nữa!

Vương Lâm cười ha hả nói:

- Tốt, phải uống một chén chứ. Hôm nay còn chưa uống. Đại Ngưu, cha ngươi thế nào rồi?

Đại Ngưu trên mặt lộ ra sự ảm đạm nói:

- Vẫn bệnh cũ, không có việc gì.

Vương Lâm thầm than một tiếng, sự luân hồi của phàm nhân hắn không thể can thiệp vào. Sinh, lão, bệnh, tử vốn là một bộ phận của thiên đạo. Đại Ngưu tại sáu năm về trước và cô gái chưởng quầy của tiệm may thành thân, đứa bé kia chính là con của hắn.

- Vương gia gia, ông còn chưa trả lời cháu, rượu này rốt cuộc uống vào tốt chỗ nào ạ.

Đứa bé không đồng ý theo sau túm lấy cánh tay Vương Lâm truy hỏi.

Đại Ngưu nhìn Vương Lâm, than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Vương gia gia của ngươi uống không phải là rượu mà là lẽ đời…

Vương Lâm quay đầu liếc mắt nhìn Đại Ngưu một cái, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, vỗ vỗ cánh tay hắn nói:

- Đại Ngưu, mang theo đứa nhỏ trở về đi. Ta ra đầu phố đi dạo.

Đại Ngưu cầm lấy bầu rượu trong tay Vương Lâm đặt vào trong cửa hàng điêu khắc tượng gỗ, theo sau đóng cửa lại nói:

- Thúc vừa rồi đã đáp ứng cháu rồi, hôm nay không uống nữa.

Vương Lâm cười cười đứng dậy đi ra hướng đầu phố, trông bóng dáng hắn tập tễnh, đầy vẻ xế chiều.

Đại Ngưu than nhẹ một tiếng, kéo bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ về trong cửa hàng bán dụng cụ sắt. Đứa bé cao hứng hé miệng nói với Đại Ngưu:

- Cha, Vương gia gia cho con đường, ăn rất ngon, mỗi lần ăn xong toàn thân đều có cảm giác ấm áp, thoải mái.

Vương Lâm đã đi lại trên đường này hơn mười năm rồi. Bỗng thấy một đám chưởng quầy của các cửa hàng không biết lấy tin tức từ chỗ nào đều từ trong cửa hàng đi ra, nét mặt vội vã chạy đến bên cạnh Vương Lâm thấp giọng cầu xin.

- Vương chưởng quầy, người xem dạo này kinh doanh không được tốt lắm. Tháng sau, tháng sau tôi nhất định đem tiền đất đến để trả!

Đây là chưởng quầy cửa hàng tạp hóa người mới chuyển tới đây ba năm về trước.

- Đúng vậy, Vương lão đáng kính ạ. Hiện tại công việc kinh doanh thật sự không được tốt lắm ạ, ngài có thể hoãn được mấy ngày không?

Lại là chưởng quầy của nhà trọ năm đó, một người mập mạp.

Các thanh âm như thế lục đục truyền đến, Vương Lâm cười khổ nhìn một vòng. Hắn cũng không biết tại sao lại như thế này, ở đây mười năm không ngờ vô tình mà tất cả mọi người trên phố này gần như đều nợ bạc của hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 262: Đồ chơi làm bằng đường.

Thậm chí đại bộ phận cửa hàng trên đường này cuối cùng không ngờ đều trở thành sản nghiệp của hắn. Mỗi khi các chủ cửa hiệu xuống dốc, cần gấp tiền liền tìm đến Vương Lâm đem cửa hàng bán lại cho hắn.

Về phần cửa hàng của chính Vương Lâm, đã hai năm trước chủ quán đến tận cửa thăm rồi bán luôn cho hắn.

Giá cả là một thứ không có chuẩn mực nào cả.

Ngay thời điểm hiện tại, gần như Vương Lâm vừa ra khỏi cửa, các chưởng quầy của các cửa hàng lập tức đi theo sau nói các lời tốt đẹp. Trên thực tế việc này có liên quan đến việc thường ngày Vương Lâm rất ít khi ra khỏi cửa. Thậm chí mấy tháng liền hắn không hiện ra đến một lần. Vì thế lúc này mới vừa xuất hiện liền khiến cho các chưởng quầy trong lòng khẩn trương, sợ là tới để thu tiền thuê đất.

Kỳ thật thuế thu đất này cũng không được bao nhiêu tiền, nhưng phàm là người kinh doanh ở đây trong một thời gian dài đều biết tính tình Vương Lâm tốt bụng, vì thế liền có ý tưởng kéo dài tiền thuế đất, để một thời gian sau gần như không người nào phải nộp tiền thuế. Chính vì thế việc này cũng trở thành một thói quen.

Nói cho cùng tất cả các loại tiền bạc, đồ vật, đã là người phàm thì ít người cảm thấy bỏng tay, cầm được càng nhiều càng tốt.

Vương Lâm đối với hiện tượng này cũng không quá để ý, cũng thuận theo tự nhiên xem như là cảm ngộ một bộ phận của thiên đạo.

Chín năm trôi qua, tình thế thay đổi, các gương mặt cũ năm đó trên phố dĩ nhiên không còn nhiều lắm. Điều này khiến Vương Lâm có chút cảm khái. Hắn phất phất tay nói với các chưởng quầy bên người:

- Hôm nay không thu tiền thuê đất, mọi người tản ra đi.

Các chưởng quầy đều dùng các lời lẽ để cảm ơn, liên tục lui lại.

Vương Lâm chắp tay sau người, đi ở trên đường phố, không lâu sau đã đi tới đầu phố. Nhưng vào lúc này đột nhiên một con ngựa lực lưỡng chạy tới với tốc độ cao, ngồi trên lưng là một người trung niên, người này sắc mặt có chút khó coi, thậm chí khóe miệng còn có máu tươi dính lại.

Hắn cưỡi ngựa mới vừa đi ngang qua đầu phố, bỗng nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy được Vương Lâm, tiếp theo cánh tay phải mạnh mẽ túm cương ngựa lại, con ngựa kia hý một tiếng thật dài. Lúc này thân hình người đàn ông trung niên nhảy xuống, sau khi xuống ngựa lập tức bước lại bên người Vương Lâm, không đợi nói chuyện liền phun ra một ngụm máu tươi.

Bên trong máu tươi kia còn mang theo một chút mảnh của nội tạng, người này mặt không còn một chút máu, thân hình nhoáng một cái quỳ rạp xuống đất, giọng gấp gáp:

- Vương tiên sinh, cứu mạng!

Vương Lâm thần sắc như thường, thản nhiên liếc mắt nhìn người này một cái. Người này đúng là mười mấy năm qua, gần như ngày lễ ngày tết nào cũng đều mang tặng một lượng lớn vàng bạc, Từ Đào.

- Có chuyện gì, chậm rãi nói đi.

Vương Lâm mở miệng nói.

- Vương tiên sinh, thế tử điện hạ nguy rồi.

Từ trong giọng nói gấp gáp của Từ Đào, Vương Lâm dần dần hiểu biết được ngọn nguồn. Thế tử điện hạ kia không biết thế nào mà trêu chọc vào một người hùng mạnh, là một tu sĩ thần thông cao cường. Tu sĩ này vừa xuất hiện lập tức đám tu chân bên người điện hạ đều rời khỏi, không tham dự vào.

Hiện Thế tử dĩ nhiên được giấu ở trong hoàng cung. Tu sĩ kia dường như có chút e dè mà không tiến thẳng vào hoàng cung, vì thế liền đem lửa giận phóng thích trên người mấy người tùy tùng của Thế tử.

Từ Đào có một chút thông minh, gặp sự chẳng lành lập tức rời khỏi. Nhưng bị các thủ hạ của tu sĩ kia truy đuổi, thân bị trọng thương, hắn kinh hoảng trong đầu chỉ một mực nghĩ tới, đó là Vương Lâm.

Đang nói bỗng nhiên từ ngoài phố đi vào một người trẻ tuổi mặc đạo bào màu đỏ, người này trên mặt lộ vẻ tàn ác đang hướng bước đi lại tới chỗ của Từ Đào.

Từ Đào nhìn thấy tu sĩ này lập tức thân mình run lên, lại phun ra một ngụm máu, cả người ngay lập tức suy sụp, tuyệt vọng nhìn Vương Lâm nói:

- Cứu ta…

Nói xong người sụp xuống ngất đi.

Tu sĩ kia cười lạnh liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, tay phải vung lên lập tức một đạo khí tức màu đen mà người phàm không thể nhận biết được từ trong tay hắn khuyếch tán bay ra, đến giữa không trung liền hóa thành một đầu lâu bằng xương thật lớn hung hăng hướng đến Từ Đào

cắn nuốt. Tu sĩ này tâm địa thật ác độc, dĩ nhiên tính bao gồm luôn cả Vương Lâm bên trong.

Trong mắt hắn xem ra Vương Lâm này tuy nói chỉ là một người phàm, nhưng Từ Đào này chạy trối chết không ngờ là tìm tới người này, tất nhiên là có quan hệ, đơn giản đem giết toàn bộ.

Về phần giết hại phàm nhân, nếu có việc phiền toái gì cũng có sư phụ hắn phía trên. Nghĩ như vậy, trên mặt hắn lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Vương Lâm nhướn mày, nếu là tu sĩ này đến tìm để gây phiền toái cho Từ Đào, hắn có lẽ sẽ không tham dự. Tuy nói Từ Đào này mười mấy năm qua đối với hắn rất mực tôn kính, nhưng Vương Lâm cũng sẽ không vì việc này mà ra tay.

Nhưng hiện tại một tiểu tu sĩ chỉ có tu vi Trúc Cơ không ngờ ngay cả hắn dám giở trò. Vương Lâm sắc mặt như thường, trong mắt bình tĩnh, tay phải bâng quơ vung lên nhẹ nhàng dường như là đuổi một con muỗi vậy.

Lập tức hình đầu lâu bằng xương kia dường như nhìn thấy cái gì cực kỳ đáng sợ khác thường, kêu lên một tiếng không dám cắn nuốt mà vội vàng lùi lại phía sau.

Chỉ có điều nó đã chậm một bước. Tay phải Vương Lâm vung lên một cái, ma đầu Hứa Lập Quốc bỗng nhiên thành hình, nhe răng cười một cái

liền đem bộ xương sọ nuốt vào, chép chép miệng, trừng mắt hung tợn nhìn vẻ mặt đầy kinh hãi của tiểu đạo sĩ kia, thân hình từ từ biến mất.

Tiểu đạo sĩ kia sắc mặt nổi lên vẻ đỏ ửng dị thường, vào khoảnh khắc bộ xương sọ kia bị nuốt vào dĩ nhiên tâm thần bị hao tổn, rồi phun ra một ngụm tiên huyết, không nói hai lời lập tức hoảng sợ mà chạy.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng dáng người này, không hạ sát thủ. Hắn hiện tại hóa phàm, dĩ nhiên giai đoạn này bị ràng buộc, thật sự không muốn bởi vì việc nhỏ này mà hỏng đi tâm tình nhiều năm qua.

Từ lúc đạo sĩ xuất hiện cho mãi đến lúc rời khỏi, khoảng thời gian này không kéo dài lắm, hơn nữa lại không gặp người phàm tục nào cho nên vẫn chưa ảnh hưởng đến mọi người trên đường phố.

Nhiều nhất cũng chỉ là có cảm giác một trận gió lạnh thổi qua thôi.

Tuy nhiên người đi lại trên đường người tuy rất vắng vẻ nhưng rồi cũng sẽ nhận ra, nguyên nhân là vết máu bầm phun ra từ Từ Đào.

Nhà của Từ Đào từ tám năm trước đã dời đi khỏi khu phố này, lúc này đảo mắt cũng không có mấy người nhận ra thân phận của Từ Đào.

Vương Lâm thở dài, tay chắp sau người chậm rãi nhắm một cửa hàng tạp hoá bên cạnh đi đến. Sau khi tiến vào, chưởng quầy cửa hàng tạp hóa tức khắc cầm tiền chạy đến.

Vương Lâm chỉ chỉ Từ Đào bị ngất xỉu cách đó không xa nói:

- Chưởng quầy, phiền ngươi tìm hai tiểu nhị nâng người này đem đến cửa hàng của ta.

Người chưởng quầy tạp hoá kia do dự một chút, liếc nhìn xung quanh phát hiện không ai chú ý tới nơi này liền tiến lên vài bước nhẹ giọng nói:

- Vương chưởng quầy, người này không biết còn sống hay đã chết. Tôi xem ra hay là đi báo quan đi, bằng không sợ ngài rước lấy một thân phiền toái đó.

Vương Lâm cười cười, vỗ vỗ bả vai chưởng quầy lắc đầu nói:

- Không việc gì đâu, tìm người đưa đi cho ta là được.

Nói xong hắn xoay người chắp tay ra sau lưng, chậm rãi đi ra.

Chưởng quầy nhìn bóng dáng Vương Lâm, thở dài lẩm bẩm:

- Người tốt quá, Vương chưởng quầy thật sự là người tốt!

Thì thầm nói xong hắn lập tức quay đầu lại hô:

- Tiểu nhị, tiểu tam, hai người ra đây, đem người đang nằm bên ngoài khiêng đến cửa hàng của ông chủ cửa hiệu Vương.

Gần như lúc Vương Lâm trở lại cửa hàng cũng đồng thời hai người tiểu nhị mặc quần áo vải thô đi đến, dĩ nhiên là cùng khiêng Từ Đào. Vương Lâm ra hiệu hạ xuống đặt ở trên mặt đất trong cửa hàng.

Vương Lâm tuỳ ý lấy ra một chút bạc đem hai tiểu nhị đuổi đi, sau đó liền đóng cửa quầy lại, ngồi ở bên bếp lửa trầm ngâm không nói.

Từ Đào này nếu không cứu hiển nhiên là không thể sống được, Vương Lâm thầm than một tiếng, đúng là đối phương trong mười mấy năm qua thuỷ chung kính biếu quà cáp, lấy ra trong túi trữ vật một đan dược cực công hiệu, phất tay bắn ra rơi vào trong miệng đối phương.

Tiếp theo hắn cầm lấy bầu rượu. Thời gian này hắn vừa uống rượu vừa chờ đối phương tỉnh lại.

Nói lại tiểu đạo sĩ kia một đường bay nhanh chạy trốn, cũng không cần quan tâm đến kinh động người phàm tục, thậm chí lúc cuối cùng còn ném ra phi kiếm hóa thành đạo cầu vồng hướng về thành Đông chạy về.

Ở vùng ngoại thành của thành phía đông có một tòa đạo quan. Tòa đạo quan này bốn phía có chút u tĩnh, còn có một hồ nước trong xanh, các đóa hoa sen hồng nhạt nở rộ. Ở đáy trong hồ nước lớp lớp lá sen màu xanh sinh trưởng. Phía trên mặt hồ một ít con cá nhẹ nhàng bơi lượn ở xung quanh các đám lá sen, đồng thời khiến cho lá cây chậm rãi lay động. Bề mặt hồ như một bức tranh gợn sóng, có một cảnh tượng vượt ra khỏi trần tục.

Một con đường nhỏ bằng đá cuội uốn lượn theo tòa đạo quan. Hai bên của con đường này còn trồng một số cây dương liễu, mỗi khi gió nhẹ thổi đến, hàng dương liễu lay động nhảy múa phát ra các tiếng động xào xạc. Đây cũng là một cảnh sắc hữu tình.

Lúc này mặc dù cơn gió nhẹ đang thổi đến nhưng tiếng lay động của hàng dương liễu lại bị một tiếng động lớn từ trên trời bao trùm đến. Chỉ thấy tiểu đạo sĩ kia hóa thành một đạo cầu vồng bỗng nhiên dừng lại ở ngoài cửa đạo quan. Hắn mới vừa hạ xuống mặt đất liền phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt, một tay đẩy cửa đạo quan, lảo đảo chạy vào.

Trong đạo quan một vài đạo sĩ đang ngồi khoanh chân bỗng nhiên mở hai mắt. Một người trong số bọn họ sau khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của tiểu đạo sĩ lập tức đứng lên tiến đến, kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ, ngươi đuổi theo một phàm nhân. Chẳng lẽ người đó có thể khiến ngươi bị trọng thương như vậy sao?

Tiểu đạo sĩ lấy tay đẩy người này ra, lạnh lùng nói:

- Ta muốn gặp sư phụ. Sư phụ!!

- Hoảng cái gì?

Từ trong đạo quan đi ra một người trung niên, người này mặt to mắt nhỏ, độc duy nhất có hai cái tai to là có thể nhìn thuận mắt, mới nhìn lần đầu cũng đầy vẻ uy nghiêm

Người này vừa ra, tất cả các tu sĩ đang ngồi tọa thiền đều đứng dậy, cung kính đứng sang một bên

Sau khi tiểu đạo sĩ nhìn thấy người trung niên, khóc to một tiếng, quỳ xuống đất nói:

- Sư phụ, con bị người ta phá bản mạng la sát, tâm thần bị hao tổn. Sư phụ, nhờ người báo thù.

Tu sĩ tai to kia liếc mắt quét nhìn tiểu đạo sĩ một cái, tay áo vung lên, vươn tay phải cách không một trảo. Lập tức từng đạo hắc khí bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, nhanh chóng ngưng kết cùng một chỗ hình thành một đầu lâu xương khô thật lớn.

Tiếp theo tay phải tu sĩ tai to điểm nhẹ bắt lấy đầu lâu xương khô, không nói hai lời một chưởng chụp lấy phía trên thiên linh cái của tiểu đạo sĩ. Thân hình tiểu đạo sĩ kia lập tức run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, trong nháy mắt liền hiện lên từng luồng khí đen. Sau đó một hồi lâu, hắn hé miệng phun ra một ngụm máu đen, tiếp theo trên mặt các khí đen chậm rãi biến mất, lộ ra các tia hồng nhuận. Bản mạng la sát được phục hồi khiến cho thương thế lập tức hồi phục lại như lúc ban đầu.

- Kể lại tỉ mỉ đi!

Tu sĩ tai to giơ cánh tay phải lên, chậm rãi nói.

Tiểu đạo sĩ thở sâu, vội vàng đem tất cả các việc trên đường gặp phải, thêm mắm thêm muối nói ra. Tiểu đạo sĩ này mồm miệng có chút lanh lợi, cách thể hiện cũng rất thần tình. Tu sĩ tai to kia vẫn im lặng lắng nghe. Các đệ tử bên người hắn đều cúi đầu không nói, nhưng trong mắt cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Không lâu sau tiểu đạo sĩ đã thuật xong, trong mắt hắn lộ ra vẻ hận thù lại thêm vào một câu:

- Sư phụ, con đã báo danh hào của người ra nhưng người nọ quá kiêu ngạo. Sư phụ, chúng ta nói gì thì cũng phải đi giáo huấn hắn một chút.

Tu sĩ tai to thủy chung không có nửa điểm dao động.

Hắn nhìn tiểu đạo sĩ bình thản hỏi để xác định lại:

- Người mà ngươi mới vừa gặp trong cơ thể không có chút gì linh lực, giống như là người phàm bình thường?

Tiểu đạo sĩ vội vàng gật đầu nói:

- Sư phụ, tuyệt đối không sai được. Ban đầu con còn tưởng hắn là một phàm nhân.

Tu sĩ tai to trong mắt lộ ra ánh kì dị, trên mặt nhìn không lộ ra vẻ mừng giận, chậm rãi nói:

- Ngươi theo ta đi một chuyến, dẫn đường phía trước, không cần sử dụng pháp thuật. Chỉ cần đi là được.

Tiểu đạo sĩ kia lập tức mừng rỡ, vội vàng đứng sang một bên dẫn đường mang theo tu sĩ tai to rời khỏi đạo quan. Về phần các tu sĩ khác trong tâm cũng mong muốn đi theo nhưng mắt không thấy sư phụ có dấu hiệu triệu tập, vì thế nhìn nhìn lẫn nhau. Một người trong số bọn họ than nhẹ một tiếng nói:

- Sư phụ đối với tiểu sư đệ thật sự rất sủng ái.

- Cũng không phải lần đầu tiên có loại chuyện này, không nên ghen tị. Với tài trí của sư phụ lại há chẳng nghe ra sự bất hợp lý trong lời nói của tiểu sư đệ hay sao, không cần chúng ta để ý tới.

Một tu sĩ trung niên bên cạnh cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

- Với tính tình như vậy của tiểu sư đệ sớm tối cũng gây ra phiền toái lớn, ai!

Lại có một người nói thầm một câu, sau đó liền trầm mặc không nói nữa.

- Có sư phụ ở đây, tiểu sư đệ mặc dù có mắc vào phiền toái lớn cũng chưa chắc trở thành chuyện. Ngược lại nếu đổi thành người khác thì

cũng khó mà nói được.

- Sư phụ rõ ràng không công bằng, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên biết. Ngay cả công pháp tu luyện, tiểu sư đệ và ta cũng khác biệt. Thôi, việc này chúng ta trong lòng tự hiểu là được, nếu mà trực tiếp nói ra ngược lại mình lại tỏ vẻ nhỏ nhen.

- Không biết lần này người làm tiểu sư đệ rước lấy phiền phức là đệ tử `thuộc môn phái nào. Theo lời nói của tiểu sư đệ vừa rồi, người này như thế nào lại trà trộn vào trong đám phàm nhân vậy.

Tu sĩ trung niên kia nói ra vấn đề nghi vấn.

- Bốn phái lớn liên minh, cái dạng tu sĩ gì mà không có. Ta xem người này rất có thể là Kết Đan kỳ cho nên mới có thể nhẹ nhàng bâng quơ mà phá đi bản mạng la sát của tiểu sư đệ.

- Ta nghĩ giả thuyết này là đúng. Với địa vị của sư phụ ở liên minh bốn phái, đừng nói là Kết Đan kỳ, kể cả là Nguyên Anh kỳ, kết cục cũng đều giống nhau!

Mấy người nói chuyện với nhau một lúc, sau đó không để ý đến việc này nữa mà tiếp tục ngồi tĩnh tọa.

Tiểu đạo sĩ vừa đi trong tâm tưởng nổi lên từng trận đắc ý. Hắn sớm biết sư phụ đối với chính mình là tốt nhất bởi nguyên nhân chính vì hắn là đệ tử cuối cùng của sư phụ.

Từ nhỏ đến lớn, phàm gặp việc gì phiền toái, chỉ cần nói với sư phụ, sẽ lập tức dẫn hắn đi tìm tiêu diệt đối phương. Nhiều năm như vậy rồi, không có một lần sư phụ cự tuyệt qua.

Nội tâm hắn cười lạnh, tự nhủ lần này sư phụ ra mặt tất nhiên người nọ chết không có chỗ chôn, để cho hắn biết được kết cục của việc dám trêu chọc mình.

Nghĩ tới đây hắn trộm nhìn sư phụ ở bên cạnh. Từ vẻ biểu hiện bên ngoài nhìn không thấy được nét mừng giận, trong lòng hắn thầm nghĩ với hiểu biết về sư phụ, mặt càng không lộ biểu tình nào chứng tỏ trong lòng sư phụ càng phẫn nộ.

Từ trong trí nhớ hắn, mỗi lần sư phụ dẫn hắn đi tiêu diệt người trêu chọc hắn gần như trên mặt đều là loại vẻ mặt này. Bất kể hắn trêu chọc dạng cừu gia gì, chỉ cần nhìn thấy sư phụ liền lập tức mặt không còn chút máu, không phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì đó là lập tức chạy trốn. Mặc dù có mấy người có ý đồ phản kháng, nhưng cuối cùng đối với ba dạng người này đều có kết cục giống nhau.

Tiểu đạo sĩ trong lòng đắc ý giống như đang được ăn mật đường. Hắn thở sâu, bước chân vội vàng đi nhanh, trong lòng thầm nhủ đừng để người nọ chạy mất, phải nhanh chân đến đó mới được.

Đang đi, tu sĩ tai to bước chân bỗng dừng lại. Tiểu đạo sĩ đi quá vài bước vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy ánh mắt tu sĩ tai to dừng lại trên các đồ chơi nhỏ bằng đường được bày bán ở sạp nhỏ một bên.

Ánh mắt tu sĩ tai to lộ ra vẻ dịu dàng, tiến đến quầy hàng ôn hòa nói:

- Đồ chơi làm bằng đường này bán thế nào?

Người bán hàng từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tu sĩ tai to, trong lòng không biết vì sao liền trào dâng lên sự hảo cảm, cười nói:

- Một đồng nhỏ thôi ạ.

Tu sĩ tai to mỉm cười gật đầu lấy ra một đồng nhỏ đặt trên quầy hàng, sau đó nhìn kĩ lưỡng đám đồ chơi sinh động như thật làm bằng đường, cuối cùng chọn lấy một cái cầm lên.

Tiểu đạo sĩ ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn thấy sư phụ không ngờ mua đồ chơi làm bằng đường. Đáy lòng có chút dở khóc dở cười, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới tu sĩ tai to không ngờ đem đồ chơi nhỏ làm bằng đường đưa tặng cho hắn.

- Phúc nhi, con có nhớ trước đây lần đầu tiên vi sư nhìn thấy con, khi con đang cùng một đám đứa nhỏ đoạt một đồ chơi làm bằng đường, có lẽ con đã quên rồi…

Tu sĩ tai to trong mắt lộ ra vẻ hoài cảm.

Tiểu đạo sĩ ngẩn người ra, nhận lấy đồ chơi làm bằng đường, không tự chủ được nhớ tới thời thơ ấu đau khổ. Nếu không có sư phụ sợ rằng hiện tại chính mình sớm cũng đã chết. Nghĩ tới đây trong mắt hắn ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Không thể quên được, chính sư phụ đem con mang đi và dạy con pháp thuật thần thông.

Tu sĩ tai to xoa xoa đầu tiểu đạo sĩ, nói:

- Đi thôi, mang ta đi nhìn xem người nọ.

Tiểu đạo sĩ nhìn vào đồ chơi làm bằng đường trên tay, cảnh tượng hồi còn bé chậm rãi xuất hiện trong lòng. Hắn thở sâu, đem đồ chơi bằng làm bằng đường trân trọng đặt trong túi trữ vật. Hắn có ý định lưu lại cả đời, bởi vì, đây là món đồ mà sư phụ mua tặng.

Khi sắc trời dần tối, tu sĩ tai to và tiểu đạo sĩ đi đến chỗ cửa hàng của Vương Lâm. Sắc trời dĩ nhiên đã trở nên ảm đạm, tuy nhiên ở hai bên đường phố cũng lên đèn, ánh sáng nổi lên bao quanh cả khu vực.

Từ Đào hốt hoảng mở to mắt, có chút run sợ, lập tức nhìn xung quanh rồi vội vã nhổm người dậy, nhìn thấy Vương Lâm lập tức quỳ rạp xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ kích động, nói không ra lời.

Vương Lâm thần sắc như thường, cũng không thèm liếc mắt nhìn Từ Đào một cái, bình thản nói:

- Cứu ngươi một mạng coi như đã trả lại ngươi nhân quả phụng dưỡng mười sáu năm qua, ngươi đi đi.

Từ Đào do dự một chút, tiếp theo vái dài mấy cái, thấp giọng nói:

- Đại ân đại đức Từ Đào ghi nhớ trong lòng!

Nói xong hắn thở dài đứng lên đẩy cửa đang muốn đi ra khỏi cửa hàng.

Lúc này Vương Lâm bỗng nhướn lông mày lại, nói:

- Từ Đào, quay lại, không cần đóng cửa.

Từ Đào ngẩn ra vội vàng lùi lại, ngỡ ngàng nhìn Vương Lâm.

- Đứng sang một bên, có khách tới thăm!

Vương Lâm uống một ngụm rượu trong bầu trên tay, bình thản nói.

Từ Đào sắc mặt khẽ biến, vội vàng đứng ở bên cạnh Vương Lâm nhìn ra cửa chính của cửa hàng, ánh mắt lay động.

Không quá lâu sau, chỉ nghe các tiếng bước chân rất nhỏ từ bên ngoài từ từ truyền đến. Ngay sau đó, một tu sĩ tai to từ bên ngoài cửa hàng đi vào, phía sau hắn là tiểu đạo sĩ ban ngày được Vương Lâm buông tha.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 263: Trăm năm hẳn là phải chết

Từ Đào trong mắt lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra tu sĩ tai to kia đúng là người đã bức thế tử điện hạ không dám đi ra ngoài hoàng cung nửa bước, trong nội tâm lập tức trào dâng từng trận sóng lớn, nhưng sau khi nhìn nhìn Vương Lâm đã mạnh mẽ khống chế bản năng đang muốn lùi bước ra sau, trầm mặc không nói.

Tiểu đạo sĩ kia tiến vào cửa hàng liền lập tức nhe răng cười rộ lên quát:

- Sư phụ, chính là hắn. Chính hắn đã đả thương đệ tử!

Tiểu đạo sĩ chỉ vào Vương Lâm. Hắn quay đầu lại bỗng kinh ngạc phát hiện sư phụ hắn không ngờ không nhìn vào người này mà đem ánh mắt dừng trên các tượng gỗ điêu khắc ở xung quanh.

Vương Lâm thủy chung không nói gì, nhàn nhã ngồi uống rượu, ánh mắt nhìn lướt qua trên người hai người rồi thu trở lại.

Tu sĩ tai to kia có chút cẩn thận nhìn ở các đám tượng gỗ điêu khắc, bỗng nhiên ánh mắt sững lại, dừng ở hai tượng gỗ điêu khắc phía trên. Hai tượng gỗ này đúng là điêu khắc người văn sĩ trung niên và lão bà của Bạch Vân tông.

Đại tu sĩ nhìn hồi lâu, mỉm cười dường như không xem mình là người như người lạ, tự nhiên ngồi xuống ngồi ở đối diện Vương Lâm.

- Đạo hữu, có thể cho tại hạ uống một chén chứ?

Tu sĩ tai to ôn hòa từ trong túi trữ vật lấy ra một cái chén.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người này một cái, bầu rượu trong tay ném về phía trước, tu sĩ tai to bắt lấy rồi rót đầy một ly. Sau khi một ngụm uống xong, mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị tán thưởng nói:

- Hương vị tuyệt lắm!

Vương Lâm cười khẽ nói:

- Nếu thích, còn lại hơn nửa bầu, tặng ngươi đó.

Tu sĩ tai to cười ha hả cũng không cự tuyệt, lại rót một ly, uống vào. Ngưng lại một thời gian để thưởng thức, thở dài từ trong sâu thẳm:

- Cảnh giới đạo hữu so với tại hạ cao hơn một đường, dùng cõi nhân gian để hóa phàm, bội phục!

Vương Lâm tay phải vừa lật, trong tay lại có thêm một bầu rượu, uống một ngụm nói:

- Đạo hữu cũng lấy đệ tử hóa phàm, dùng thân phận là thầy, là cha mẹ để cảm ngộ thiên đạo. So với cách của tại hạ thì cũng có cùng hiệu quả như nhau, làm gì cần hâm mộ người ngoài.

Tu sĩ tai to ánh mắt như có kỳ quang nhìn Vương Lâm, gật gật đầu nói:

- Xem ra tại hạ quả nhiên không có nhìn lầm. Hôm nay nghe trong lời nói của tiểu đồ, tại hạ dĩ nhiên có phỏng đoán, người có liên quan sự việc này có cảnh giới ngang với tại hạ, là người chuẩn bị bước vào Hóa thần.

Vương Lâm mỉm cười không nói.

- Đạo hữu, không bằng hai người chúng ta cùng thi đua xem ai tiến vào cõi hư vô mờ ảo của Hóa thần chi cảnh trước, có được không?

Tu sĩ tai to nhìn Vương Lâm khẽ cười nói.

Vương Lâm vừa như cười như không liếc mắt nhìn tu sĩ tai to một cái, nói:

- Chỉ có điều nếu trong tâm của Vương mỗ có việc này sợ là cả cuộc đời này không thể có ngày tiến vào Hóa thần, đạo hữu, lời ấy của ngươi hại người rất nặng à.

Tu sĩ tai to cười ha hả, tay áo vung lên ôm quyền nói:

- Không nghĩ tới trong kinh đô này lại có thể gặp người như đạo hữu vậy. Tốt! Tại hạ Chu Võ Thái, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?

- Vương Lâm!

Hắn cầm lấy bầu rượu uống vào một ngụm rồi nói.

- Vương đạo hữu, trong vòng trăm năm ngươi tất nhiên có thể Hóa Thần. Chu mỗ hôm nay đến chúc mừng người trước.

Tu sĩ tai to Chu Võ Thái mỉm cười nói.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhẹ nhàng bâng quơ nói:

- Chu đạo hữu nói sớm quá. Theo nhận xét Vương mỗ, trong vòng trăm năm tới Chu đạo hữu không tiến vào Hóa thần, đồng dạng đó người đệ tử kia của ngươi trong vòng trăm năm hắn cũng phải chết.

Chu Võ Thái ánh mắt chợt lóe, trầm mặc không nói.

Tiểu đạo sĩ kia trong lòng muốn trừng mắt lên nhưng nhìn thấy sư phụ và người này coi như có chút khác lạ, không khỏi phải áp chế lửa giận, hừ nhẹ một tiếng thầm nhủ người này thật sự không biết điều. Hắn còn chưa bao giờ gặp qua sư phụ nói chuyện với người khác như thế, nhưng người này chẳng những không cảm kích ngược lại miệng còn nói ra lời ác độc.

Ngay thậm chí Từ Đào cũng hiểu lời nói của Vương Lâm có chút đả thương người khác không khỏi định nhắc nhở phải cẩn thận, sợ tu sĩ tai to kia giận dữ.

Nhưng khiến hắn có cảm giác kinh ngạc, tu sĩ tai to kia trầm mặc một chút chẳng những không giận, ngược lại cười khổ rộ lên.

Thật ra lấy tu vi của tiểu đạo sĩ kia tự nhiên nhìn không ra ẩn ý trong lời nói của tu sĩ tai to và Vương Lâm. Về phần Từ Đào, chẳng qua là một người phàm tục bình thường càng thêm không thể cảm thụ trong đó các ý tứ hung hiểm.

Tu sĩ tai to sau khi tiến vào cửa hàng tuy nói sắc mặt ôn hòa, nhưng từ đầu tới cuối đều bao hàm dã tâm, mỗi một từ, mỗi một câu nói đều dấu diếm huyền cơ trong đó.

Hắn bắt đầu câu đầu tiên là chuẩn bị khiến cho Vương Lâm

có chút xao động trong tâm. Nếu thật sự thành công, như vậy sẽ ảnh hưởng xấu cho Vương Lâm về sau. Bởi vì muốn Hóa Thần trước tiên phải hóa phàm, hóa phàm này là để cảm ngộ thiên đạo, giữ được trong tâm luôn bình hòa. Một khi có điều xao động trong tâm thì như vậy cuộc đời này của Vương Lâm có khả năng có tâm chướng, tất nhiên không thể thành công Hóa Thần

Mặc dù cuối cùng cũng thoát được tâm chướng nhưng đó cũng là chuyện của nhiều năm về sau. Từ đó có thể thấy được ý định âm hiểm của tu sĩ tai to.

Tuy rằng bị Vương Lâm vạch trần nhưng người này vẫn không cam lòng, tiếp tục lấy danh chúc mừng nói là trong vòng trăm năm tới, đây cũng lại là một cách nói đầy âm hiểm.

Lời này năm đó lão nhân cũng từng nói qua nhưng bởi vì tu vi của lão đầu quá cao, hơn nữa Vương Lâm vẫn chưa đạt được cảnh giới như bây giờ nên không gây ảnh hưởng đến toàn cục, ngược lại có công hiệu ám chỉ để khơi dậy sự tin tưởng, sự kiên định đến thành công.

Chỉ có điều hiện tại lời này từ trong miệng tu sĩ tai to nói ra mặc dù lời giống như nhau nhưng ý lại khác nhau.

Nếu Vương Lâm thật sự nghĩ trong lòng như vậy, trong vòng trong trăm năm này không vượt qua, một khi không thể Hóa thần thì cuộc đời này sẽ coi như vĩnh viễn không còn cơ hội. Trừ khi hắn lại có thể có lĩnh ngộ lớn để hiểu ra, thoát khỏi ác chú trăm năm này.

Nhận thấy đối phương nhất tâm tiếp tục muốn gia họa người khác bằng lời nói, Vương Lâm cuối cùng cũng phải phản kích.

Hắn trước lấy trong vòng trăm năm đối phương không thể Hóa Thần. Đây là cách nói úp mở, lấy câu nói của đối phương sửa đi một chút đáp trả đối phương. Lời này và lời nói trong vòng trăm năm Hóa thần có cùng hiệu quả như nhau.

Chỉ có điều đây cũng không phải là trọng điểm phản kích của Vương Lâm. Câu cuối cùng của hắn mới đúng là chân chính phản kích.

Trong vòng trăm năm, tiểu đạo sĩ kia hắn phải chết. Lời này dĩ nhiên chỉ ra chỗ mấu chốt trong quan hệ vừa là thầy vừa là cha giữa tu sĩ tai to và tiểu đạo sĩ kia.

Tu sĩ tai to Chu Võ Thái này lấy hóa phàm chi cảnh bằng cách nương cảm ngộ tình thầy trò. Lấy ý động niệm, lấy niệm thu đồ đệ, lấy tình

dưỡng dục, lấy tâm thành yêu, lấy đau khổ để tiến vào cõi thần. Toàn bộ quá trình này nhất cử nhất động tất cả đều nhằm cho toàn bộ thể xác và tinh thần của mình nhập tâm vào trong tình cảm thầy trò.

Cuối cùng khi hắn cảm ngộ đến ý cảnh của chính mình, chuẩn bị tiến tới Hóa thần thì lúc đó cũng là ngày ra tay giết chết đệ tử của mình, tự tay giết chết đồ đệ mà toàn bộ sự ký thác tinh thần gửi gắm vào khiến cho nội tâm đau khổ đạt tới cùng cực tại bước cuối cùng nhập thần.

Nhìn như có tình, kỳ thực vô tình. Nhưng bên trong vô tình này đã có ẩn chứa chí tình chí nghĩa. Loại hóa phàm chi cảnh này tuyệt đối những người phi thường mới có thể cảm ngộ, tối thiểu Vương Lâm không làm được.

Cho nên câu cuối cùng của hắn mới có thể chân chính là câu phản kích. Trong vòng trăm năm đệ tử của hắn tất nhiên phải chết không thể nghi ngờ. Trước tiên là mâu thuẫn với ước hẹn trăm năm cùng tiến vào Hóa thần, sau lại lấy câu này nói ra nội tâm của tu sĩ tai to thực sự là vô tình và chưa đạt tới đạt tới tâm trạng bi ai. Đồng thời lại để lại trong nội tâm của tiểu đạo sĩ một chút dấu vết như có như không.

Tu sĩ tai to Chu Võ Thái cười khổ rộ lên. Hắn liếc mắt nhìn thật sâu Vương Lâm một cái bỗng nhiên đứng người dậy, hai tay ôm quyền, trầm ngâm một chút rồi nhìn về phía Từ Đào nói:

- Nói cho điện hạ nhà ngươi, trong vòng ba ngày đem vũ đỉnh tới đạo quan. Việc này ta không hề truy cứu nữa!

Nói xong hắn lại liếc nhìn Vương Lâm một cái thật sâu rồi xoay người rời khỏi.

Tiểu đạo sĩ kia hoàn toàn sửng sốt vội vàng đuổi theo. Hắn cảm giác việc hôm nay lộ ra vẻ quỉ dị, sư phụ có chút khác thường không như trước kia, vì mình mà báo thù.

Đồng thời câu nói kia của Vương Lâm, không tự chủ được hắn nghĩ tới, trong vòng trăm năm bản thân mình phải chết. Nghĩ đến điều này hắn không khỏi có chút run run. Ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt ôn hòa của sư phụ đang nhìn hắn, đáy lòng lập tức trở nên ấm áp lại.

- Phúc nhi, không nên nghĩ nhiều như vậy. Món đồ chơi nhỏ làm bằng đường vì sao lại cất đi, sao lại không ăn?

Tu sĩ tai to nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm lộ ra vẻ đôn hậu.

Tiều đạo sĩ trong mắt ửng đỏ, hạ giọng đáp:

- Đệ tử vốn tính là để giữ lại.

Tu sĩ tai to mỉm cười, vuốt vuốt đầu tiểu tu sĩ mỉm cười không nói, mang theo hắn chậm rãi đi ra khỏi đường phố này. Chỉ có điều, mặt hắn mặc dù cười cười nhưng trong nội tâm đang âm thầm dậy lên, thần thức lướt qua chỗ cửa hàng của Vương Lâm một cái thật sâu, trong lòng dĩ nhiên đem người này thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất cuộc đời của mình.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 264: Thiên đạo luân hồi

Vương Lâm ngồi trong cửa hàng, rơi vào trầm tư. Hồi lâu sau đó, hắn bật cười không đi suy xét việc này nữa tránh cho ảnh hưởng đến hắn ở giai đoạn sắp sửa kết thúc hóa phàm chi cảnh.

Từ Đào lúc này dĩ nhiên hoàn toàn ngây dại. Hắn trước đây chỉ cho rằng Vương Lâm là một bậc cao nhân, bằng không như thế nào chỉ là người chế tác tượng gỗ điêu khắc liền có thể để hai vị tiên trưởng của vương phủ khiếp sợ như vậy.

Sau khi quan sát cẩn thận, phát hiện cửa hàng Vương Lâm chẳng những không có gì biến hóa, ngược lại hai vị tiên trưởng kia cũng thu mình lại,

cũng không dám đàm luận về việc điêu khắc tượng gỗ.

Thậm chí thế tử điện hạ lại khiến hắn ngày lễ ngày tết đem quà biếu, mười mấy năm qua thủy chung không thay đổi. Vì thế lúc tai vạ hắn mới có thể nghĩ cố gắng tìm đến nơi Vương Lâm tìm kiếm cứu mạng.

Nhưng hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, Vương Lâm không ngờ lợi hại đến khiến cho tu sĩ tai to, kẻ ép cho Vương gia không dám lộ mặt, ép các vị tiên trưởng nhượng bộ lui binh, ép thế tử điện hạ phải trốn trong hoàng cung, tán gẫu nhau một hồi liền buông tha cho việc truy sát.

Phải biết rằng nhiều ngày trước, thế tử điện hạ đến nằm mơ cũng muốn lấy vũ đỉnh giao ra để bảo toàn một mạng.

Sau khi Từ Đào rời khỏi, cuộc sống Vương Lâm lại trở lại bình lặng giống như cuộc sống bình dị trước đây, như những gì bình thường nhất thời mất đi sẽ không quay lại nữa.

Vương Lâm vẫn như cũ mỗi ngày vào sáng sớm rời giường, mở cửa cửa hàng ra chờ tiểu hài tử của Đại Ngưu đưa rượu trái cây tới, uống rượu khắc tượng gỗ. Dĩ nhiên cuộc sống của hắn đã trải qua nhiều năm như vậy, dần dần khắc tận vào trong tận xương cốt.

Hắn rời xa sự giết chóc, dường như so với chính mình nhiều năm về trước như phân thành hai. Ở trên người hắn nhìn không thấy tia chết

chóc gì cả, chỉ có một loại bình thản, một loại thể ngộ của phàm nhân.

Vương Lâm không biết ý cảnh cuối cùng mình cũg có thể lĩnh ngộ được rốt cuộc là cái gì, hắn không vội mà lẳng lặng tìm hiểu.

Bảy ngày sau khi Từ Đào rời khỏi, hắn lại tìm tới cửa hàng Vương Lâm. Cùng hắn đi tới là một người trung niên tướng mạo mang theo một vẻ quý phái. Người này và Từ Đào cung kính tiến vào cửa hàng, không thèm để ý đến thân phận, đồng loạt một tiếng quỳ trên mặt đất hướng về Vương Lâm dập đầu lạy ba cái.

Vương Lâm không nói gì, ánh mắt đảo qua trên người này. Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra người này tất nhiên chính là ông chủ của Từ Đào, cũng chính là người mà tu sĩ tai to kia tìm giết, Thế tử điện hạ.

Trong con mắt của một người phàm nhân thế tục, Thế tử dĩ nhiên thuộc loại hoàng tộc ở trên trời. Nhưng với Vương Lâm xem ra, người này và con kiến không có gì khác nhau. Tuy nói rằng hắn cũng có chút tu luyện, nhưng chỉ cần không trúc cơ thành công thì khó thoát khỏi đạo luân hồi.

Người trung niên kia dường như đã biết được tính tính Vương Lâm. Sau khi dập đầu vái dài xong liền đứng dậy, không nói hai lời lấy ra một túi trữ vật, cung kính đặt ở một bên bàn, cùng Từ Đào khom người lui về phía sau.

Vương Lâm thủy chung không nói một câu nào. Đợi hai người đi rồi, hồi lâu sau hắn mới ngừng điêu khắc ngẩng đầu lên, cầm lấy túi trữ vật thần thức đảo qua, chỉ thấy trong này chứa đựng một lượng lớn linh thạch.

Thuận tay đem túi trữ vật đặt sang một bên, Vương Lâm thở dài đi ra khỏi cửa hàng, ngồi lên ghế băng trước cửa nhìn trời xanh mây trắng, hưởng thụ sự ấm áp của ánh sáng mặt trời, không kìm chế được trong ánh mắt lộ ra chút ủy mị. Hắn rất hưởng thụ cuộc sống thế này. Nếu như cha mẹ khỏe mạnh sống ở bên trong cửa hàng thì như vậy cuộc đời này của hắn coi như không uổng.

Thời gian trôi đi, lại năm năm nữa trôi đi…

Một ngày này, phụ thân của Đại Ngưu không thể thoát khỏi sự luân hồi sinh tử, rời khỏi nhân gian. Cửa hàng dụng cụ sắt treo toàn cờ trắng, bên trong truyền ra từng tiếng khóc bi ai.

Vương Lâm đứng ở bên ngoài cửa hàng của mình kinh ngạc nhìn sang phía đối diện. Trong đầu không khỏi nhớ tới hai mươi mấy năm trước lúc hắn vừa mới bước vào đường phố này, cái người đàn ông cởi mở kia mời hắn vào trong nhà ăn cơm chiều.

Lại quên không được, người đàn ông cởi mở này bởi vì muốn khuếch trương cửa hàng đã đầy vẻ xấu hổ, hơi ấp a ấp úng nói ra việc mượn tiền.

Hai mươi mấy năm này trôi qua, Vương Lâm chính mình cũng nhớ không rõ đã ở trong nhà người này ăn uống bao nhiêu lần, uống bao nhiêu rượu. Chỉ có điều thiên đạo luân hồi, không phải người như Vương Lâm có thể thay đổi được.

Sinh, lão, bệnh, tử, chính là là bộ phận gốc rễ để hắn cảm ngộ thiên đạo. Mặc dù là sử dụng thuật nghịch thiên có thể kéo dài cho đối phương sống lâu thêm vài năm, nhưng cuối cùng người này cũng không trốn khỏi đạo luân hồi.

Không chỉ như thế, ngược lại sẽ bởi vì phương pháp nghịch thiên này mà khi nhập vào bên trong lục đạo luân hồi này sẽ rơi vào hạ đẳng.

Dù sao phụ thân Đại Ngưu và Vương Trác không cùng dạng. Vương Trác là người tu đạo, thân mình chính là nghịch thiên mà đi cho nên Vương Lâm rút mới có thể rút hồn phách hắn, tự quyết thay lục đạo luân hồi, đưa hồn phách hắn vào bên trong thai nhi của người đàn bà kia.

Nhưng phụ thân của Đại ngưu thì không được.

Vương Lâm đứng ở cửa của cửa hàng than nhẹ một tiếng. Trong tay không biết từ khi nào xuất hiện ra một đóa hoa màu đen. Đóa hoa này không phải là vật phàm tục mà là tài liệu quý giá bậc nhất để luyện chế linh đan.

Nếu là phàm nhân bình thường, người chết không lâu thì hồn phách chưa còn tiêu tán hoàn toàn. Đóa hoa này có thể trợ giúp ngưng tụ hồn phách, cũng theo vào trong biển luân hồi giúp hồn lực mạnh hơn để có thể tranh thủ nhập vào một người nào đó tốt.

Vương Lâm tập tễnh thân hình hướng về cửa hàng dụng cụ sắt, bên trong các cô, dì, chú bác có mặt, tất cả mọi người đều có bộ mặt buồn thảm, một sự bi thương bao phủ toàn bộ cửa hàng.

Bên trong hậu viện cửa hàng là linh đường, phụ thân Đại Ngưu nằm trong quan tài, Đại Ngưu cùng vợ hắn quỳ ở bên cạnh. Đại Ngưu ánh mắt đỏ bừng, hiển nhiên mới vừa khóc.

Ở bên cạnh còn có một người phụ nữ, đây là mẫu thân của Đại Ngưu, lúc này hoàn toàn bi ai, nhìn chồng trong quan tài, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hai mươi mấy năm trước đây, Vương Lâm dĩ nhiên đã nhìn ra hai vợ chồng này có cảm tình rất sâu sắc.

Vương Lâm vừa tiến đến, các vị chú bác thân thuộc của nhà Đại Ngưu bốn phía đều lộ ra vẻ tôn kính, sửa sang lại chiếu trên đường đi dĩ nhiên là để bày tỏ thân phận của Vương Lâm.

Mẫu thân của Đại Ngưu nhìn thấy Vương Lâm khe khẽ gật đầu quỳ xuống thấp giọng nói:

- Vợ người quá cố Tằng thị, xin ra mắt Vương gia đại ca.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, tiến đến đem nâng người này dậy, tiếp theo tiếp nhận nén hương của người phía sau đốt lên tế bái một hồi.

Hắn cúi đầu xuống, lập tức không gian bên ngoài trong nháy mắt tối sầm xuống, chẳng qua loại tối sầm này người phàm nhân không thể nhìn thấy được. Chỉ thấy từ trong thi thể của phụ thân Đại Ngưu chậm rãi toát ra một luồng khí đen, khí đen dần dần ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành bộ dáng phụ thân đại ngưu. Hắn ôm lấy thân thể, dường như rất lạnh, sắc mặt tái nhợt, toàn bộ thân mình giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan. Hắn mờ mịt nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại ở trên người Vương Lâm.

Bởi vì mọi người ở bốn phía không có một ai có thể phát hiện hắn, duy chỉ có Vương Lâm này hai mắt trắng đen rõ ràng dừng lại trên người hắn.

Vương Lâm thầm than nhẹ, đóa hoa màu đen trên tay phải lập tức hóa thành nhiều mảnh vỡ đồng thời chậm rãi tiêu tan, người phàm không thể nhận biết được các việc này, chậm rãi hóa thành nhiều điểm sáng bay nhập vào hồn phách phụ thân Đại Ngưu. Hắn liền có cảm giác không hề rét lạnh, nhìn Vương Lâm ánh mắt với vẻ cảm kích sâu đậm.

Lúc này hắn dĩ nhiên hoàn toàn biết được người cùng với hắn hơn hai mươi mấy năm làm hàng xóm tuyệt đối là người phi phàm. Thân hình hắn bay ở trên hư không quỳ xuống, hướng về Vương Lâm nhẹ nhàng dập đầu vái mấy cái, tiếp theo lưu luyến nhìn người vợ chính mình và liếc mắt Đại Ngưu một cái, toàn bộ thân hình dường như bước vào bậc thang đang bắc lên trời, chậm rãi lên cao cuối cùng ở trong hư không biến mất.

- Cha, mẹ, con thấy ông nội!

Lúc này một thanh âm non nớt từ trong một góc nhỏ truyền ra, chỉ thấy đứa nhỏ của Đại Ngưu đã là đứa bé chín tuổi, ánh mắt nhìn không trung lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chẳng qua lời nói của một đứa trẻ không ai tin tưởng. Đứa bé không thấy ai để ý đến hắn, trên mặt liền nhăn cái mũi lại, không nói gì nữa.

Vương Lâm cảm khái nhìn bốn phía. Thiên đạo luân hồi, không thể trốn thoát. Hắn nhìn trong quan tài là thi thể già nua của phụ thân Đại Ngưu. Trước mắt bỗng nhiên quẩn quanh hai mươi năm qua, mỗi một năm người này lại có một biến hóa, từ một tráng niên ở hai mươi năm trước chậm rãi già đi, cuối cùng là chết.

Hắn thở dài, ánh mắt dừng lại ở trên người mẹ của Đại Ngưu. Năm đó quả phụ này cũng vừa mới ba mươi mấy tuổi, nhưng lúc này dĩ nhiên đã

hơn năm mươi tuổi. Trên thân thể quả phụ trước mắt mang đậm dấu vết theo năm tháng của hơn hai mươi mấy năm qua.

Vương Lâm ánh mắt lại di chuyển, lúc này hắn dừng lại ở trên người Đại Ngưu.

Người thiếu niên năm đó thường hay qua cửa hàng Vương Lâm, thời gian này đã hoàn toàn trưởng thành, chẳng những cưới vợ sinh con, hơn nữa còn phụng dưỡng chăm sóc cha già trước lúc lâm chung.

Dường như là một cây nhỏ, trong hai mươi mấy năm qua trải cùng tuế nguyệt, chậm rãi lớn lên trở thành một cây đại thụ có thể chống chọi lại bão tố.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 265: Tuyết biến.

Giờ khắc này, trong lòng Vương Lâm bỗng nhiên có điều ngộ ra, điều này càng lúc càng rõ ràng. Trong nháy mắt hai mươi mấy năm hóa phàm qua, Vương Lâm lần đầu tiên cảm ngộ được cánh cửa vốn không rõ hình dáng của thiên đạo.

Hắn không biết mình rời khỏi cửa hàng dụng cụ sắt như thế nào, mịt mờ ngồi trước lò sưởi trong cửa hàng của mình, kinh ngạc nhìn vách tường, trong đầu trống rỗng chỉ tồn tại duy nhất, đó là một luồng thần niệm.

Quá trình tiếp xúc với bố, mẹ của Đại Ngưu cùng với Đại Ngưu trong hai mấy năm vừa qua cùng với Vương Lâm như bức tranh không ngừng hiện ra trong đầu hắn. Ba người này tướng mạo dần dần biến hóa, dần dần Vương Lâm có loại cảm giác hắn giống như thấy được một cỗ lực lượng vô hình đang gắn vào trên người ba người. Cỗ lực lượng này tồn tại khiến cho cha mẹ Đại Ngưu chậm rãi già đi, cũng khiến cho thân hình Đại Ngưu chậm rãi lớn lên.

Dần dần Vương Lâm cảm giác trong đầu ầm một tiếng, hai mắt hắn lóe ra một loại ánh sáng không tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt này, hắn cảm giác thân thể chính mình bỗng nhiên bồng bềnh bay lên, từ trong cửa hàng này chậm rãi bay lên cao, càng lúc càng cao.

Trong quá trình bay lên cao này hắn nhìn thấy được vô số phàm nhân. Trên người các phàm nhân này tất cả đều có lực lượng kia tồn tại, thậm chí các cây cỏ, thế gian vạn vật đâu đâu cũng đều có nó tồn tại, không chỗ nào không có.

Cỗ lực lượng này từ trên không trung giáng xuống, Vương Lâm theo bản năng muốn đi tìm căn nguyên của cỗ lực lượng này.

Từ từ, Vương Lâm cảm giác chính mình càng lúc càng bay lên cao. Kinh đô dưới chân càng lúc càng nhỏ, cuối cùng kinh đô biến mất, hiện ra trước mắt hắn là các tinh cầu màu vàng thật lớn

Đáng tiếc mãi cho đến lúc này cái căn nguyên của cỗ lực lượng kia hắn vẫn chưa có tìm được. Hắn có thể cảm giác được, cỗ lực lượng kia, mặc dù là ở trong toàn bộ sao trời cũng giống nhau, không chỗ nào không tồn tại.

Vương Lâm, trong tính cách của mình ẩn rất sâu sự cố chấp. Nếu không phải vậy hắn cũng không có khả năng đi tha hương hơn bốn trăm năm chỉ để quay về Triệu quốc huyết tẩy Đằng gia.

Trong tính cách của hắn trừ bỏ chấp nhất ra, còn có sự kiên nghị. Nếu không hắn cũng không có khả năng từ tiểu tu sĩ sơ nhập trên con đường tu chân của đạt đến tận đỉnh cao bây giờ.

Đúng là sự chấp nhất và kiên nghị này khiến hắn muốn tìm đến căn nguyên của cỗ lực lượng này. Hiện tại trong hắn, các bản năng hoàn toàn khống chế hết thảy các hành vi của hắn.

Thân hình hắn càng lúc càng cao, nhưng ngay tại thời điểm hắn thoát ly khỏi tinh cầu có màu vàng của đất không xa là lúc bỗng nhiên từ xa xa xẹt qua một tảng đá thật lớn phảng phất như sao băng, phía trên tảng đá này một ông lão đầu bạc ngồi trên. Ông lão này khi trên đường đi qua bên người Vương Lâm bỗng nhiên kêu một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú.

- Tại tu chân tinh vứt đi này không ngờ có thể nhìn thấy người có cảm ngộ sâu sắc giống như thế này. Tuy nhiên với tu vi Nguyên Anh kỳ của ngươi mặc dù là cảm ngộ Hóa thần cũng không phải là rất tham lam sao. Thiên đạo bậc này nếu ngươi tiếp tục truy tìm sợ là không dưới trăm ngàn vạn năm trở lên không thể tìm được căn nguyên. Tuy nhiên tới lúc đó sợ rằng thân thể ngươi sợ rằng đã sớm mục rữa rồi, ngươi đã suy xét điều này chưa?

Vương Lâm chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ mê man. Lão già kia cười ha hả, liếc mắt nhìn kỹ Vương Lâm một cái quát:

- Lão phu Thiên Vận Tử, hôm nay kết cái thiện duyên đi, nếu ngươi có thể đi ra khỏi tinh cầu vứt đi này, hãy đến Thiên Vận tinh tìm ta, ta thu ngươi làm ký danh đệ tử, cho ngươi đi theo trăm năm!

Nói xong tay phải hắn điểm một cái, lập tức Vương Lâm run lên, hắn cảm giác thân mình giống như bị một lực lượng mạnh mẽ hung hăng đẩy một cái, bỗng nhiên rơi xuống bay nhanh về bên trong tinh cầu có màu vàng của đất, về tới bên trong liên minh bốn phái.

Kinh đô giống như một vật siêu nhỏ bằng mắt hắn không nhìn thấy được bỗng biến thành cái móng tay rồi kịch liệt to ra, cuối cùng gần như trong nháy mắt hắn đã về tới đường phố phía tây kinh đô, dừng lại trong chính cửa hàng của mình.

Trong nháy mắt này, hai mắt Vương Lâm mạnh mẽ mở ra, toàn thân hắn ko ngờ toát đầy mồ hôi. Bên trong mồ hôi này còn có một mùi tanh hôi sặc sụa.

Từ sau khi Trúc Cơ, hắn rất ít có cái loại tanh hôi như thế này từ trong chân lông bốc ra.

Lúc này Vương Lâm trong trong mắt chớp lên ánh sáng sáng ngời. Hắn thở sâu, cầm lấy một tượng gỗ điêu khắc, tay phải thành đao nhanh chóng khắc, từng đám vụn gỗ rớt xuống. Vào lúc này, Vương Lâm kiên trì điêu khắc một ngày một đêm.

Cuối cùng khoảnh khắc khi tay phải hắn thu dao lại, pho tượng lão già áo xanh của Bạch Vân tông bỗng nhiên thành hình. Trên pho tượng này tản ra dấu vết của năm tháng.

Lẳng lặng nhìn pho tượng, hồi lâu sau đó Vương Lâm cầm lấy đặt ở trên giá cùng một chỗ với các bức tượng khắc người trung niên văn sĩ, bà lão.

Làm xong việc này, hắn đứng dậy đi vào hậu viện, lau rửa thân thể mình một hồi, thay đổi bộ quần áo sạch sẽ rồi lại ra cửa hàng.

Lúc này đã cảm ngộ thiên đạo, tu vi Vương Lâm dĩ nhiên trong thời gian ngắn ngủi từ Nguyên Anh trung kỳ nhảy lên tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh, so với Hóa thần cũng chỉ kém đúng một chút.

Chỉ có điều, cảnh tượng vừa rồi hiện tại nhớ lại, Vương Lâm nghĩ đến vẫn cảm thấy sợ, nếu không có ông lão tự xưng Thiên Vận Tử kia đánh thần niệm của mình quay về. Như vậy chính mình rất có thể để truy tầm thiên đạo luân hồi khó lường kia do đó lại bị lạc vào bên trong luân hồi.

Nếu thật sự là như vậy, kết cục của hắn sợ chỉ có con đường chết.

Cảm ngộ thiên đạo hiển nhiên không phải sóng êm gió lặng, bên trong ẩn chứa vô số hung hiểm. Lúc này đây Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ.

Tuy nói chưa Hóa thần, nhưng Vương Lâm hiểu biết đối với thiên đạo so với trước kia hơn vạn lần. Hắn tin tưởng, khoảng cách chính mình tới Hóa thần dĩ nhiên là không xa.

Hiện tại, dĩ nhiên hắn điêu khắc được ý cảnh năm tháng của lão già áo xanh kia. Hiển nhiên là bắt chước thiên đạo luân hồi, chỉ có điều sau khi Vương Lâm chân chính cảm thụ được thiên đạo luân hồi. Hắn xem ra cái gọi là ý cảnh năm tháng của lão già áo xanh chẳng qua là tìm kiếm một

nét bút nghiêng để bắt chước thiên đạo luân hồi thôi, cũng chưa phải là luân hồi chân chính.

Bởi vì thiên đạo luân hồi cũng không phải tu sĩ Hóa thần có thể cảm ngộ.

Giờ phút này ở trong đầu Vương Lâm còn có một bộ tinh đồ. Tinh đồ này là vật mà lão đạo Thiên Vân Tử lưu lại. Trong tinh đồ này còn có một tinh cầu lớn hơn vô số lần Chu Tước tinh, nơi đó chính là chỗ ở của lão đạo Thiên Vận Tử , Thiên Vận Tinh.

Chỉ có điều muốn đi tới nơi đó trước mắt đối với Vương Lâm mà nói, căn bản là không có khả năng. Hắn than nhẹ một tiếng, thu lại tâm tư, điều chỉnh tâm tính, cả người chậm rãi hóa lại thành người phàm.

Chẳng qua ở trong đầu hắn cảnh tượng cảm ngộ thiên đạo luân hồi vừa rồi đúng là cả đời không quên được.

Từ sau lần đầu cảm nhận được thiên đạo đến giờ đã mười năm trôi qua. Vương Lâm sống trên con phố này đã hơn ba mươi năm. Toàn thân hắn đã trở nên già nua, tóc bạc trắng, trên mặt lại hằn sâu nhiều nếp nhăn.

Bảy năm trước, mẹ của Đại Ngưu, lâm bệnh nặng rồi qua đời. Bây giờ cửa hàng rèn, đã đặt toàn bộ lên vai Đại Ngưu. Cũng giống như phụ thân trước đây, hắn ra sức chống đỡ mái nhà, yêu thương vợ con. Đối với

người con trai đã khôn lớn, mỗi ngày đều bắt học rèn, chuẩn bị tiếp nối nghề của mình.

Cảnh tượng này cũng giống như năm đó, chẳng qua chỉ thay đổi con người mà thôi.

Nhưng tình hình này cũng không duy trì được lâu. Ba năm trước, Tăng Tiểu Ngưu con trai của Đại Ngưu bị một tu sĩ Bạch Vân Tông đi ngao du bốn phương nhìn trúng, thu làm đệ tử. Sau đó, nó theo tên kia tới Bạch Vân Tông.

Cũng vào năm đó, thằng bé được đạo sĩ kia ban cho một cái tên mới, là Tằng Văn Trác.

Đối với chuyện con trai nhà mình đi theo tiên trưởng, Đại Ngưu rất tự hào, dường như gặp ai cũng nói. Vì vậy mà cả con đường, nhà nào cũng biết tới chuyện đó.

Đối với chuyện Tăng Văn Trác bị tu sĩ Bạch Vân Tông nhìn trúng, Vương Lâm cũng không có cảm giác ngoài ý muốn. Từ khi Tiểu Ngưu còn nhỏ, Vương Lâm đã thấy đứa nhỏ này có đủ linh căn để tu tiên. Tư chất của nó so với hắn trước đây còn tốt hơn gấp mấy lần.

Vương Lâm ở kinh thành sống một đời phàm nhân, cũng chỉ có quan hệ với mỗi nhà Đại Ngưu. Đó chính là Nhân trong kiếp sống đời thường của

hắn. Vì vậy mà Vương Lâm thường dùng đan dược để cải biến thể chất của Tiểu Ngưu. Hắn làm thế để giải quyết xong Quả của đời này.

Kể từ đó, tư chất của Tiểu Ngưu, tất nhiên càng ngày càng tốt, được tu sĩ Bạch Vân Tông nhìn trúng, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ. Tuy tu vi của tu sĩ Bạch Vân Tông mới chỉ đạt tới Kết Đan. Nhưng Vương Lâm âm thầm quan sát thì thấy cũng không phải loại người xấu. So với sư tôn Tôn Đại Trụ của hắn năm xưa hoàn toàn không phải là một loại người.

Cho nên Vương Lâm cũng không nhúng tay, mà cứ để thuận theo tự nhiên. Dù sao những gì hắn có thể giúp cũng chỉ có nhiêu đó thôi. Còn sau này Tằng Văn Trác phát triển thế nào, lựa chọn đi con đường nào, Vương Lâm cũng không cần phải bận tâm.

Tiểu Ngưu vừa đi, Đại Ngưu liền thuê vài người làm công. Đây cũng là việc phá vỡ quy tắc của cha hắn. Theo lời nói của cha hắn trước đây, thì cửa hàng của nhà không bán kỹ thuật, và tuyệt đối không được mướn người. Nếu không một khi kỹ thuật bị người ta học được, chẳng phải tự dùng đá đập vào chân mình sao?

Nhưng rõ ràng Đại Ngưu không nghe theo lời cha. Từ khi mướn người làm công, thì không thèm quản lý những chuyện ở cửa hàng. Cả ngày, hắn như trở lại thói quen thời trẻ, quấn lấy bên cạnh Vương Lâm, xem gã điêu khắc tượng gỗ.

Một người đàn ông trung niên, mỗi ngày đều ngồi bên cạnh Vương Lâm như vậy làm hắn nhớ lại những kỷ niệm ngày trước.

Vì Vương Lâm là người mắt thấy Đại Ngưu trưởng thành, nên từ khi mẹ hắn mất, mỗi khi đến tết, Đại Ngưu dẫn theo vợ làm cơm tất niên, mang sang nhà Vương Lâm. Hắn coi Vương Lâm như phụ thân của mình, rồi cả nhà cùng sum họp.

Nương tử của Đại Ngưu, là con gái của một ông chủ tiệm may. Nàng cũng là một người phụ nữ đức hạnh. Nàng biết suy nghĩ của phu quân, vì vậy ánh mắt nhìn Vương Lâm cũng thay đổi dần. Nàng cũng giống như Đại Ngưu, coi Vương Lâm là trưởng bối.

Kể từ đó, một đời phàm nhân của Vương Lâm ở kinh thành, đến khi tuổi già, lại cảm nhận được một thứ tình cảm ấm áp trước nay chưa từng có. Cảm giác này rất xa lạ, nhưng hắn cũng không chối bỏ.

Từ Đào cũng từ một người trung niên, trở thành một ông già có mái tóc hoa râm. Thân phận của hắn lúc này cũng trở thành tổng quản phụ tá cho Vương Gia. Còn vị Vương Gia bây giờ cũng không phải Nam Vương năm xưa mà là thái tử.

Sau khi thái tử kế thừa vương vị, sự hiếu kính đối với Vương Lâm không những không giảm, mà còn tăng lên nhiều. Quan trọng nhất là hầu như

mỗi lần hắn đến đều chỉ đi một mình, không thèm để ý đến thân phận địa vị, đều dập đầu vấn an.

Đã nhiều năm trôi qua, trong lòng Vương Lâm cũng có chút bội phục vị Vương Gia đó. Tất nhiên, người này là hoàng tộc trong giới phàm nhân, có thể làm như vậy cũng phải có nghị lực rất lớn.

Có lẽ do từng trải nhiều, nên người này hiểu rõ trên thế giới có rất nhiều người chỉ cần dùng một đầu ngón tay, cũng có thể bóp chết hắn, mà không có người nào thèm để ý. Vì vậy mà hắn lễ độ và cung kính với Vương Lâm mục đích không ngoài việc lôi kéo để bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn.

Mùa đông năm nay, tuyết rơi dày. Vương Lâm ở đây ba mươi năm chưa từng thấy một trận tuyết nào lớn đến thế. Trận tuyết phủ xuống toàn bộ kinh đô một màu trắng xóa. Tất cả mái hiên, cây cối đều phủ một lớp tuyết dày như chiều cao của một đứa bé ba tuổi.

Không ít căn phòng, đột nhiên bị một lớp tuyết lớn đè lên rồi sụp xuống. Thậm chí ngay cả nước cũng bị đóng băng lại. Dường như mỗi buổi sáng, trong những góc xó xỉnh của kinh thành, mọi người đều phát hiện một hai cái thi thể đã bị co cứng.

Đợt tuyết này rơi xuống rất quỉ dị. Một số nhà đã sống mấy đời ở kinh thành, bàn tán xôn xao trong những quán trà. Trong kinh thành, đã vài trăm năm nay, chưa có đợt tuyết nào lớn như vậy.

Bông tuyết trước sau cứ liên tục chậm rãi từ trên trời rơi xuống, từ từ lấp đầy những dấu chân mới xuất hiện trên mặt tuyết. Không lâu sau, cũng không còn nhìn thấy một chút dấu vết.

Trận tuyết lớn, phủ xuống kinh thành khiến cho tất cả các cửa hàng đều phải đóng cửa. Trên con đường chỗ ở của Vương Lâm, vì tuyết rơi dày, nên cả ngày không nhìn thấy một bóng người. Tất cả mọi người, đều trốn bên bếp lò trong nhà, sưởi ấm, đợi đợt tuyết lớn này trôi qua.

Trận tuyết này cũng rất quỷ dị. Ngày đầu tiên khi hạt tuyết đầu tiên rơi xuống, Vương Lâm đã phát hiện bên trong bông tuyết ẩn chứa một tia sát khí như có như không. Chút sát khí đó rất nhạt. Nhưng phải biết rằng trận tuyết này bao trùm toàn bộ lãnh thổ của Liên Minh Tứ Phái. Như vậy thì sát khí ẩn tàng ở bên trong nhiều đến mức độ nào?

Sở dĩ nhiệt độ giảm xuống nhiều như vậy, chính là do sát khí gây ra!

Trận tuyết này cũng không phải từ trên trời rơi xuống, mà tự nhiên xuất hiện ở trong không trung. Nếu không, thì lấy đâu ra đám mây lớn như vậy, để tuyết rơi xuống bao phủ toàn bộ lãnh thổ Liên Minh Tứ Phái chứ?

Đợt tuyết lớn rơi tới ngày thứ ba, thì chín cây Hắc Mộc ở trong kinh thành mỗi năm thường có tu sĩ ngồi tĩnh tọa, đột nhiên bị từng đạo sấm

sét khổng lồ từ trên không trung đánh xuống. Đám tu sĩ ở bên trong, không ai có cơ hội chạy thoát. Tất cả đều bị sét đánh chết.

Lúc này những chuyện lạ phát sinh đồng thời, trong toàn bộ Liên Minh Tứ Phái. Tất cả các cây cột trong thành, đều bị những đợt sấm sét đột nhiên xuất hiện đánh gãy.

Ngay sau đó, giữa bầu trời tuyết trắng, từ bốn hướng có rất nhiều ngọc giản bay vùn vụt đến. Vô số ngọc giản bay như tên bắn qua toàn bộ lãnh thổ của Liên Minh Tứ Phái. Tốc độ của ngọc giản tuy rất nhanh, nhưng nếu gặp tu sĩ có tu vi trên Trúc Cơ kỳ, thì sẽ lập tức bị chộp vào lòng bàn tay.

Một ngọc giản trong số đó, bị Vương Lâm bắt được. Nó vốn xẹt qua cửa hàng của hắn, nhưng lại lập tức bay trở lại. Sau đó chui vào trong cửa hàng, rơi vào trong tay Vương Lâm.

Cầm lấy ngọc giản thần thức của Vương Lâm đảo qua, chợt nghe thấy bên trong vọng ra một giọng nói âm u:

-Phàm là tu sĩ ở trong Liên Minh Tứ Phái ta, đều phải chuẩn bị tốt cho đại chiến. Tứ Phái gồm Thủy Mặc Môn, Bạch Vân Tông, Thanh Mộc Nhai, Hắc Hồn phái đều phải mở sơn môn triệu tập tất cả các loại tán, ma, khổ tu sĩ. Nếu như ai không đến, tự gánh lấy hậu quả!

Vương Lâm trầm mặc một lúc, tay phải bóp nát ngọc giản. Thân thể lóe lên, biến mất. Đến khi xuất hiện, đã ở trên bầu trời kinh thành.

Sau khi hắn xuất hiện, cơ thể đột nhiên khẽ động, tiếp tục bay thẳng về phía trước. Rất nhanh đã bay ra ngoài vạn dặm, tìm đến chỗ xuất hiện những bông tuyết. Những bông hoa tuyết vốn từ chỗ này xuất hiện không một tiếng động.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hư vô một lúc lâu, mới phát hiện được đầu mối. Ở trong không trung có nhiều chỗ, phát ra những gợn sóng cấm chế nhàn nhạt. Cấm chế này chắc chắn có tác dụng che đậy.

Nếu là pháp thuật thần thông khác, thì Vương Lâm muốn loại bỏ còn có chút khó khăn. Nhưng nếu là cấm chế, thì hắn không sợ. Hắn khẽ liếc mắt… Một tia sáng có màu hơi tối lập tức từ trong mắt bay ra rồi bắn thẳng vào không trung. Một lúc sau, hai tay hắn liên tục huy động. Sau thời gian nửa nén hương, từng đạo tàn ảnh cấm chế, từ trên hai tay hắn bay ra như tên bắn.

Sau khi tàn ảnh cấm chế rơi vào trong hư vô… từ từ, từng tia khí màu trắng bay ra, giống như băng bị nung lên vậy. Đột nhiên một luồng khí trắng từ trong hư vô bay cuồn cuộn tản ra. Một lúc sau, luồng khí màu trắng dần tiêu tan, lộ ra cảnh thật ở bên trong.

Vương Lâm tập trung tinh thần nhìn vào, sắc mặt lập tức có biến đổi lớn. Chỉ thấy trong không gian, xuất hiện một khe nứt khổng lồ dài cả trăm trượng, rất nhiều bông tuyết từ trong khe nứt này bay ra.

Vương Lâm dụng thần thức đảo qua, thấy trong phạm vi mấy vạn dặm, có hơn trăm cái cấm chế dùng để giấu khe nứt như thế này, Mà đây cũng chỉ là trong phạm vi mấy vạn dặm. Theo phân tích của Vương Lâm chỉ sợ rằng có rất nhiều khe nứt trong toàn bộ không gian hư vô của Liên Minh Tứ Phái.

Mặt khác làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc là khe nứt dường như đối với thần thức có một loại lực hút đặc biệt nào đó. Thần thức Vương Lâm vừa đảo qua, lập tức bị phát hiện. Cũng may là thần thức của hắn mạnh mẽ, mới có thể thoát ra.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Hắn bay xuống, rồi quay trở về cửa hàng. Trong quá trình hắn hạ xuống, nhìn thấy trước mặt là cả một thế giới trắng xóa. Tuyết càng ngày càng nhiều.

Vương Lâm trở lại trong cửa hàng, trong lòng hắn có cảm giác không ổn. Cảm giác này càng trở nên sâu sắc sau khi nhìn thấy những khe nứt. Hắn trầm ngâm một lúc lâu, rồi lập tức cười phá lên. Đây là lãnh thổ của Liên Minh Tứ Phái, loại chuyện quỷ dị thế này, mình cũng không cần phải quan tâm. Tất nhiên sẽ có tu sĩ tu vi cao hơn mình đi xử lý.

Chẳng qua cái khe nứt giữa không trung lại giống như một đám mây đen phủ trong lòng Vương Lâm.

Đúng lúc này, Vương Lâm đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía cửa tiệm. một lúc sau, hắn nghe thấy những tiếng đập cửa đùng đùng. Âm thanh này tuân theo một loại tiết tấu nào đó, hình như thời gian giữa hai lần đập vào đều giống y như nhau.

Vương Lâm vung tay phải lên một cái, cửa tiệm lập tức được mở ra không một tiếng động. Một người mặc áo tơi, xuất hiện bên ngoài cửa tiệm. Trên người kẻ đó có bám một lớp tuyết dày. Kẻ đó cũng không nói lời nào, mà cất bước đi vào cửa tiệm. Vương Lâm liếc mắt nhìn người này, bình thản nói:

-Hơn chục năm không gặp, đạo hữu vẫn khỏe chứ!

Người nọ cười ha ha, cởi áo tơi xuống, lộ ra một khuôn mặt uy nghiêm. Chỉ cần thấy hai lỗ tai là biết được người này chính là Chu Vũ Thái. Hắn rung rung áo tơi trong tay, những bông tuyết bám bên ngoài lập tức rơi xuống, sau đó bị một làn gió thổi bay ra bên ngoài. Cũng có một ít tuyết bay vào trong cửa hiệu của Vương Lâm.

Đặt áo tơi sang một bên, Chu Vũ Thái ngồi xuống cái ghế trước mặt Vương Lâm. Trong lúc hắn ngồi xuống, cửa tiệm lặng lẽ đóng lại. Sau khi Chu Vũ Thái ngồi xuống, hắn cầm bầu rượu Vương Lâm đặt bên cạnh. Chẳng cần dùng chén, cứ thế dốc vào mồm một ngụm lớn.

Vương Lâm đưa mắt nhìn hắn. So với mười năm trước, giữa lông mày Chu Vũ Thái có thêm vài nếp nhăn. Rõ ràng trong mười năm qua, có chuyện gì đó làm hắn phải lo lắng. Còn về tu vi cũng tinh tiến hơn mười

năm trước. Nhưng nếu so với Vương Lâm, thì kém hơn một chút. Dù sao thì Vương Lâm cũng lĩnh hội được thiên đạo luân hồi. Vì vậy mà hắn đã có được một sự thấu hiểu rất sâu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 266: Tu sĩ Tuyết Vực.

Chu Vũ Thái sau khi uống một hớp rượu lớn, đột nhiên ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba cái tượng gỗ ở trên kệ cách đó không xa. Ba tượng gỗ đó chính là ba người Bạch Vân Tông. Năm đó, khi Chu Vũ Thái đến đây, tượng gỗ ở trên kệ chỉ có hai cái, bây giờ lại có thêm một.

Ánh mắt hắn nhìn ba bức tượng gỗ. Dần dần trên mặt hắn xuất hiện một tia kinh hoàng. Tay phải hắn vẫy nhẹ một cái, bức tượng gỗ rơi vào trong tay hắn. Hắn kiểm tra cẩn thận một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng đặt xuống. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra vẻ phức tạp. Một lúc lâu sau, hắn than nhẹ một tiếng, cười khổ nói:

-Vương huynh! Huynh quả nhiên tiến bộ nhanh hơn một bước so với ta. Mười năm nay ta vẫn đứng nguyên tại chỗ... ....

Sắc mặt Vương Lâm bình thản, lại lấy ra một bình rượu. Sau khi uống vào một ngụm, lắc đầu nói:

- Cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Chu Vũ Thái than thở một tiếng, cúi đầu nhìn tượng gỗ, chậm rãi nói:

-Tuế Nguyệt ý cảnh của Thanh Tùng sư thúc cũng đã được ngươi điêu khắc. Tượng gỗ này cũng đã tương đương với Nguyên Anh kỳ, là pháp bảo có cấp bậc cao nhất. Mười năm trước Vương huynh còn chưa làm được thế này. Không ngờ mới mười năm, đã có tiến bộ như vậy. Tại hạ bội phục!

Vương Lâm đột nhiên cười, nói:

-Nếu ngươi thích, thì tặng cho ngươi!

Chu Vũ Thái ngẩn người, sự phức tạp trong mắt hắn lại càng đậm, nhìn Vương Lâm một lúc, rồi lại nhìn tượng gỗ. Cuối cùng hơi do dự lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh, nói:

-Cảm ơn!

Địch ý của hắn đối với Vương Lâm lại giảm đi một chút. Tùy ý đem bảo bối như vậy tặng người là chuyện mà không phải người tầm thường có thể làm được. Hắn tin, có bức tượng gỗ này, mình tuy không thể thật sự đạt được Tuế Nguyệt ý cảnh, nhưng nhiều ít gì, cũng có thể cảm nhận được một chút.

Chẳng qua điều duy nhất khiến hắn phải lo nghĩ, là cuối cùng nên lựa chọn cái nào. Dù sao bây giờ cảm ngộ của hắn về Tuế Nguyệt ý cảnh trên tượng gỗ rất kém. Vì vậy mà trong lòng hắn không khỏi phát sinh chút mâu thuẫn.

Một lúc lâu sau, hắn khựng người lại, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, lại cười khổ, nói:

-Vương huynh! Tại hạ nhận thua! Huynh cũng không muốn ta có những ý nghĩ khác chứ. Ôi! Tượng gỗ này, Chu mỗ từ bỏ. Ngọc giản này cũng tặng cho huynh, mặt trên có ghi lại thần thông, pháp thuật của một vị tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Mắt Vương Lâm lóe lên chút ánh sáng kỳ lạ, nhìn kỹ Chu Vũ Thái. Hắn đưa tượng gỗ cho gã, vốn cũng có ý trong đó. Nhưng không ngờ gã lại lập tức phản ứng, vứt bỏ cơ hội tìm hiểu Tuế Nguyệt ý cảnh, vẫn một mực giữ lại con đường hóa phàm nguyên bản của chính mình. Người như thế này, cả đời Vương Lâm gặp cũng không nhiều. Hắn mỉm cười rồi gật đầu, nói:

-Nếu đã như vậy, Vương mỗ từ chối cũng bất kính.

Nói xong, hắn cầm lấy ngọc giản, dụng thần thức đảo qua một cái rồi thản nhiên đặt bên cạnh.

Chu Vũ Thái luyến tiếc liếc qua tượng gỗ. Sau đó, hắn khẽ cắn răng, cưỡng ép mình không được nhìn nó nữa, mặt trầm xuống, nói:

-Vương huynh! Mấy ngày gần đây tuyết rơi nhiều, huynh có phát hiện ra điểm gì kỳ lạ không? - Vương Lâm hơi trầm ngâm, nhìn bầu rượu trong tay, chậm rãi nói:

-Trận tuyết này, rõ ràng không phải do trời gây ra... .... - Ánh mắt Chu Vũ Thái lóe lên, nói:

-Không sai! Trong những bông tuyết còn mang theo một cỗ sát khí. Bây giờ toàn bộ lãnh thổ của Liên Minh Tứ Phái, tất cả đều bị tuyết bao phủ. Sát khí trong đó đã trở nên rất đậm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường. Từ đầu đến cuối, giống như chuyện này không có bất kỳ cái gì liên quan đến hắn, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

Chu Vũ Thái nhìn Vương Lâm, tiếp tục nói:

-Đã có mấy vị tiền bối Tứ Phái đứng ra điều tra, cuối cùng ở trên bầu trời cao vạn dặm, phát hiện khe nứt truyền tống đơn của tu sĩ Tuyết Vực được che giấu dưới cấm chế!

-Tu sĩ Tuyết Vực? - Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nghe thấy cái tên này. Chu Vũ Thái hít một hơi sâu, nói:

-Tu sĩ Tuyết Vực cũng là một tứ cấp Tu Chân Quốc. Chẳng qua lãnh thổ của bọn họ là ở Cực Bắc, chỗ đó bị băng tuyết bao phủ. Thần thông pháp thuật bọn họ tu luyện cũng có liên quan đến băng tuyết. Cho nên mỗi khi Tuyết Vực quốc xâm lấn vào lãnh thổ Tu Chân Quốc chúng ta, bọn họ sẽ mở ra những cái truyền tống trận như thế này trước, để lãnh thổ đối phương bị băng tuyết bao phủ. Sau đó, bọn họ mới xuất kích với một số lượng lớn.

Chu Vũ Thái nói xong thì tay phải khẽ vung về phía sau. Cửa tiệm lập tức được mở ra. Một đám tuyết, bị hắn hút vào trong tay, rồi đưa đến trước mặt Vương Lâm. Cùng lúc đó tay trái hắn bấm pháp quyết. Trong nháy mắt, một quả cầu lửa to như nắm tay được tạo nên, phát ra từng đợt khí cực nóng.

-Mời Vương huynh xem!

Hắn nói xong, cầm quả cầu và nắm tuyết gộp lại với nhau. Trong khoảnh khắc, quả cầu tỏa ra từng làn khói, sau đó lại bị dập tắt. Mà nắm tuyết lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vương Lâm lập tức rung động. Đây là một điểm hắn không nghĩ tới.

- Thứ tuyết này không thể tan được...Khi toàn bộ lãnh thổ của Liên Minh Tứ Phái bị tuyết phủ thành đồng bằng thì đó sẽ là ngày tu sĩ Tuyết Vực

tấn công! - Giọng nói Chu Vũ Thái trầm lắng hẳn xuống. Vương Lâm cũng trầm mặc, không nói gì.

-Vương huynh! Ngày hôm nay tại hạ đến đây, là đại biểu cho Liên Minh Tứ Phái, mời huynh gia nhập. Với tu vi của huynh, một khi gia nhập, chắc chắn Liên Minh Tứ Phái sẽ được tăng cường rất nhiều trợ lực. - Chu Vũ Thái nói một cách chân thành.

Vương Lâm liếc nhìn người này một cái, chậm rãi mở miệng nói:

-Tại hạ chẳng qua chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh. Những người có tu vi cao hơn Vương Mỗ trong Tứ Phái có rất nhiều. Hình như cũng không phải có mỗi mình ta.

Chu Vũ Thái cười khổ, lắc đầu nói:

-Vương huynh không nên coi nhẹ chính mình. Lấy cảnh giới bây giờ của huynh, thì chỉ cần một vài năm sẽ đạt tới Hóa Thần. Khi đó thì đối với Tứ Phái của ta mà nói, lại có thêm một vị tu sĩ Hóa Thần. Đây mới là điểm trọng yếu mà lần này ta đến đây mời.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, đột nhiên nói:

- Vì sao tu sĩ Tuyết Vực lại muốn khai chiến với Liên Minh Tứ Phái?

Chu Vũ Thái nhìn khối tuyết trong tay, trầm mặc trong giây lát, rồi cười khổ nói:

- Tuyết Vực Quốc nằm trên Chu Tước tinh, nhưng có vài loại vật tư lại thiếu hút. Mặc dù như vậy, nhưng bọn họ vẫn có thể đạt đến tứ cấp Tu Chân Quốc. Nếu muốn phát triển lên mà có được nhiều quyền lợi hơn, tất nhiên trận chiến này sẽ phải xảy ra.

Vương Lâm cười khẽ. Hắn nhấc bình rượu trong tay lên uống một ngụm, bình thản nói:

-Chu huynh! Vương mỗ không tiễn!

Vẻ mặt Chu Vũ Thái lập tức trầm xuống, nhìn Vương Lâm, nói:

-Nếu như Vương huynh gia nhập Liên Minh Tứ Phái của ta, có bất cứ yêu cầu gì nằm trong khả năng mà Chu mỗ có thể thỏa mãn thì cứ đưa ra. Vương huynh! Huynh không muốn cân nhắc lại một chút sao?

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Chu Vũ Thái. Sau một lúc lâu, Chu Vũ Thái khẽ nhíu mày, nói:

-Vương huynh có ý gì?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên nói:

-Chu huynh! Chẳng lẽ xem Vương mỗ là đứa trẻ ba tuổi sao? Chu Tước tinh rất lớn, tu sĩ Tuyết Vực không muốn đi xâm lược những Tu Chân Quốc khác, sao cứ phải chọn chỗ này? Nếu Chu huynh không muốn nói rõ ràng, tại hạ cũng không muốn hỏi nữa!

Chu Vũ Thái trầm mặc. Một lúc sau mới hắn bật cười ha hả, không hề cảm thấy xấu hổ mà nhìn thẳng vào Vương Lâm, nói:

-Vương huynh cũng đừng trách. Chuyện này có liên quan đến rất nhiều việc. Chu mỗ tất nhiên không thể tùy tiện nói ra được. - Nói xong, hắn ngậm miệng lại không nói nữa, rõ ràng đang đợi Vương Lâm đáp ứng. Nếu Vương Lâm đồng ý, thì hắn mới nói ra nguyên nhân.

Vương Lâm lại rơi vào trầm ngâm. Đối với sự xâm lược của tu sĩ Tuyết Vực, hắn thật sự chẳng có hứng thú tham gia vào. Dù sao đây cũng là cuộc chiến của hai tứ cấp Tu Chân Quốc. Một khi tham dự, nếu sơ ý, chỉ sợ hắn sẽ bỏ mạng ở đây. Hơn nữa hắn cũng chẳng thân quen gì với Liên Minh Tứ Phái. Một khi chiến tranh có gì bất lợi xảy ra, có khả năng hắn sẽ trở thành vật tế cờ. Một lúc lâu sau, Vương Lâm ung dung nói:

-Việc này tại hạ cần phải có thời gian suy nghĩ. Trước khi tu sĩ Tuyết Vực đến xâm lược, tại hạ sẽ cho Chu huynh câu trả lời.

Chu Vũ Thái cũng không nghĩ rằng Vương Lâm sẽ đồng ý ngay lập tức. Nhưng lúc này Vương Lâm cũng không đưa ra bất cứ yêu cầu nào, nên hắn thấy thì chuyện này sợ rằng đối phương có tám phần là không đồng ý rồi. Nghĩ đến đây, hắn hít một hơi thật sâu, đứng thẳng lên, ôm quyền nói:

-Nếu đã như vậy, tại hạ sẽ đợi câu trả lời của Vương huynh.

Nói xong, hắn lấy ra một miếng ngọc giản từ trong túi trữ vật, rồi đặt ở bên cạnh, lại nói:

-Nếu Vương huynh có câu trả lời, thì cứ lấy ngọc giản này để truyền âm! - Nói xong, hắn lại ôm quyền, xoay người rời đi.

Sắc mặt Vương Lâm từ đầu đến cuối vẫn như thường, không có chút biến hóa. Chu Vũ Thái cầm lấy áo tơi. Khi một chân đã bước ra ngoài cửa tiệm, hắn dừng lại một chút, nhưng không quay đầu lại, chậm rãi nói:

-Vương huynh! Huynh có bao giờ nghe nói đến tứ đại tiên môn Phong, Vũ, Lôi, Thiên chưa? Vị trí của tinh cầu Chu Tước, là sát bên Vũ chi Tiên Môn… ….

Ánh mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên. Bốn Tiên môn Phong, Vũ, Lôi Thiên ơ trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti cũng có nói sơ qua. Nghe nói bốn cái Tiên Môn này, đã tồn tại từ thời kỳ viễn cổ. Không ai có thể tìm được nguồn gốc của chúng. Nhưng có thể khẳng định, bốn Tiên Môn này chính là cánh cửa để tiến nhập vào Cổ Tiên Giới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 267: Giết người.

Chu Vũ Thái nói xong thì bước đi. Hắn mặc áo tơi lên người rồi dần khuất ở phía xa.

Tuyết ở bên ngoài rơi càng lúc càng nhiều. Tiếng gió rít lên, vần vũ khắp trên trời dưới đất… ….

Sau khi Chu Vũ Thái rời khỏi đường lớn, bên cạnh hắn, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người mặc đồ đen. Bốn người này đi theo phía sau Chu

Vũ Thái, thần thức đều quét về phía cửa hàng của Vương Lâm. Trong đó, một người có giọng lạnh như băng lên tiếng:

-Chu đạo hữu! Mệnh lệnh của Liên Minh Tứ Phái là phải diệt trừ tất cả những kẻ đáng nghi mấy năm gần đây tới lãnh thổ của nước ta. Vì sao vừa rồi ngươi không ra tay?

Chu Vũ Thái không quay đầu lại, mà cười lạnh nói:

-Với tu vi của bốn người các ngươi. Cho dù có thêm ta, chẳng lẽ thật sự có thể diệt trừ được người này sao? Nếu hắn muốn chạy trốn, thì ai có thể ngăn cản được?

-Chưa chắc! Bốn người chúng ta tuy tu vi chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng nếu như dẫn phát trận pháp thì trừ khi hắn đạt đến Hóa Thần, nếu không chắc chắn sẽ phải chết!

Một người mặc đồ đen ở bên cạnh, nói một cách bình thản. Chu Vũ Thái cười lạnh, vung tay áo, nói:

-Nếu muốn thì ngươi cứ đi, tại hạ không phụng bồi. Người này có thể điêu khắc được tam lão Bạch Vân Tông. Đặc biệt là bức tượng gỗ của Thanh Tùng sư thúc, trong ngoài đều có càn khôn. Tại hạ cũng không muốn đi tìm chết!

Bốn người áo đen trầm mặc một lúc. Sau khi nhìn nhau một cái, không nói nhiều xoay người đi về phía cửa hàng của Vương Lâm.

Nụ cười trên mặt Chu Vũ Thái lại càng lạnh lẽo. Hắn dừng bước, xoay người nhìn về phía sau. Hắn muốn xem, bốn tên cuồng vọng đó làm sao đánh được một cường giả sắp Hóa Thần.

Bọn họ cũng không nghĩ tới việc một khi Vương Lâm muốn chạy, bốn người họ không thể có khả năng bắt được hắn. Nếu như vậy, chẳng khác nào tự rước lấy tai họa về sau. Đúng là mấy tên ngu ngốc.

Bốn người lập tức lao về phía cửa hàng của Vương Lâm, sát khí tỏa ra nồng nặc.

Vương Lâm ngồi trong cửa hàng, nhìn bầu rượu trong tay, trong lòng than nhẹ một tiếng. Vài năm gần đây tâm tình của hắn đã hết sức bình thường, thật sự cũng không muốn để chết chóc phá hỏng. Nhưng Vương Lâm chính là Vương Lâm. Bốn trăm năm trước hắn liên tục giết chóc, chẳng qua trong lúc hóa phàm mới thu liễm lại, mà không phải tiêu tan!

Bốn người kia, lúc này cũng không biết, nếu như cứ cố tình xuất thủ, thì tự tay bọn họ đã thả ra một hung thần ác sát trong vài chục năm qua, chưa xuất thủ giết chết một ai.

Nhưng bốn người rõ ràng cũng có sự bàn tính từ trước. Thân hình mỗi người hóa thành một luồng khói đen. Trên nên tuyết trắng, những đám khói đen của bọn họ càng hiện ra rõ ràng.

Vương Lâm thầm than. Trong mắt hắn, đột nhiên lóe lân hàn quang lạnh lẽo mà đã ba mươi năm qua chưa từng có. Ánh mắt đó chỉ thường xuyên xuất hiện trong bốn trăm năm trước của Vương Lâm.

Mỗi lần xuất hiện, là dấu hiệu có người phải chết! Lần này, cũng không ngoại lệ!

Tay trái Vương Lâm cầm bầu rượu, uống một ngụm, rồi đứng lên, đi về phía trước một bước. Chớp mắt, thân thể hắn đã xuất hiện bên ngoài cửa hàng. Lúc này, bốn người mặc đồ đen, đã tới rất gần.

Tia sáng trong mắt Vương Lâm chớp động. Đúng lúc này, hắn từ một lão già bình thường vụt biến thành một sát tinh. Gió tuyết ở bốn phía chung quanh dường như lại trở nên mạnh hơn. Nhưng sát khí ẩn bên trong mưa tuyết so sánh với của Vương Lâm lúc này, chênh lệch giống như ngọn lửa so với mặt trời vậy.

Hàn kiếm không ra khỏi vỏ!

Bốn người đồ đen trong nháy mắt đã bao vây chung quanh. Bàn tay mỗi người đều bấm một loại pháp quyết kỳ lạ. Bốn tiếng quát khẽ từ trong

miệng bọn họ vang lên. Ngay sau đó, bốn đạo kiếm quang xanh hồng lam tím, từ trong tay bọn họ lấp lánh bay ra. Chúng đan xen với nhau tạo thành một lưới kiếm, bao vây Vương Lâm vào bên trong.

Vương Lâm uống một hớp rượu lớn, tay phải khẽ điểm lên không. Nhất thời, Tuế Nguyệt Ý Cảnh từ chiếc áo màu xanh trên tượng gỗ của một lão già, dưới một chỉ của hắn, tản ra nồng đậm. Tốc độ của kiếm khí có thể dùng mắt nhìn thấy được đang nhanh chóng bị kìm hãm.

Sau khi tốc độ của kiếm khí bị giảm đi, thân thể Vương Lâm lập tức trở nên mờ mịt như hư vô. Hắn sử dụng một tư thế kỳ dị, mà biến mất trong lưới kiếm. Đến khi xuất hiện, đã ở phía sau một người mặc đồ đen.

Kiếm ra khỏi vỏ lập tức giết người!

Cánh tay phải của hắn nhìn thì có vẻ rất chậm nhưng thực tế lại nhanh như tia lửa điện. Thoáng cái đã đặt lên trên đầu tên mặc đồ đen kia. Chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, người này liền phun ra một ngụm máu tươi, đứt thở mà chết. Cùng lúc đó thì Nguyên Anh nhanh chóng từ trong cơ thể bay ra ngoài, sợ hãi bỏ chạy về phương xa.

Vương Lâm cũng không thèm nhìn. Trong nháy mắt quay đầu lại, hắn mở to miệng gầm lên một tiếng. Trong âm thanh chấn động không gian, trên đầu Vương Lâm hiện ra một đám sương màu đen Thôn hồn sử dụng hình thái đó đột nhiên bay ra, sau đó há miệng nuốt gọn Nguyên Anh đang bỏ chạy.

Gió tuyết bốn phía giờ khắc này cũng có chút chấn động. Trong chu vi trăm trượng quanh Vương Lâm chúng đều cố gắng bay vòng qua, dường như không dám chọc giận vị sát tinh.

Người mặc đồ đen kia vốn cũng không phải chết. Đáng lẽ, hắn không nên tự tay thả ra một hung tinh đã giết chóc bốn trăm năm! Nếu hắn biết mà biết điều đó, thì nhất định sẽ hối hận.

Ba người còn lại lập tức hoảng sợ, không chậm trễ lập tức vỗ vào túi trữ vật. Mỗi người đều tự lấy ra pháp bảo mạnh nhất của bản thân. Một người trong số đó, cầm trong tay pháp bảo giống như cái ô. Bất chợt, hắn thấy Vương Lâm khẽ xoay người, ánh mắt nhìn về phía mình. Cặp mắt lạnh lẽo của đối phương lộ ra một tia sát khí, khiến cho hắn cảm thấy ớn lạnh.

Vào lúc này, hơi lạnh do gió tuyết bốn phía mang tới chẳng thấm vào đâu! Đối với những người mặc đồ đen ở đây thì hơi lạnh của gió tuyết không bằng một phần vạn ánh mắt của người này. Hắn như theo bản năng, cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi vào cái ô. Đột nhiên từ cái ô tỏa ra từng đạo ánh sáng màu vàng. Mỗi tia sáng sống động như những con kim xà, bay thẳng về phía Vương Lâm. Chúng phát ra những tiếng rít, giống như muốn thôn phệ.

Hai người còn lại cũng lần lượt lấy ra pháp bảo. Nhưng bọn họ không biết, kiếm vốn không ra khỏi vỏ, nhưng một khi đã ra thì phải giết người. Giết người rồi lại giết người!

Trong mắt Vương Lâm hiện ra vẻ châm biếm. Hắn cũng chẳng thèm nhìn những con kim xà đang bay đến. Hắn vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cây cờ nhỏ màu đen. Cây cờ hóa thành một làn sương bao phủ khắp bốn phía. Từ trong làn sương, đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo cấm khí màu đen, nhanh chóng nghiền nát toàn bộ kim xà.

Lúc này gió tuyết ở bốn phía lại tản ra xa hơn, không dám tiếp cận. Cùng lúc này, Vương Lâm khẽ bước về phía trước. Đến lúc xuất hiện đã ở bên cạnh người mặc đồ đen cầm pháp bảo giống như cái ô. Tay phải Vương Lâm đã bóp lấy cổ đối phương, khẽ dùng lực. Một tiếng rắc vang lên, người mặc đồ đen lập tức đứt thở.

-Nguyên Anh kỳ! Ta đã giết rất nhiều. Ngươi không phải là người thứ hai!

Vương Lâm khẽ than thở, tay phải đột nhiên luồn vào trong bụng người đó, móc ra Nguyên Anh đang hết sức kinh hoàng. Nguyên Anh đang muốn xin tha thứ lập tức lại hét ầm lên. Bởi vì Vương Lâm đã nuốt luôn nó!

Giờ khắc này chỉ còn lại hai người chẳng còn chút ý chí chiến đấu. Bọn họ lập tức xoay người, phóng đi. Cả hai cố gắng chạy trốn với tố độ nhanh nhất của bản thân, như chó nhà tang.

Nhưng bây giờ mới biết chạy thì đã muộn!

Hàn kiếm không rút khỏi vỏ, đã ra khỏi vỏ là giết người. Sau khi giết người lại giết người, mười bước giết một người!

Một trong hai người chạy trốn về phía Chu Vũ Thái, còn người kia thì chạy về hướng ngược lại.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo, liếc qua Chu Vũ Thái. Sau đó, hắn đi tới một bước, hai bước, ba bước, bốn bước…Mười bước!

Mười bước, giết một người!

Vương Lâm chỉ cần mười bước để đuổi theo tên mặc đồ đen đang kinh hoàng bỏ chạy. Trong mắt hắn lộ ra một tia dị quang, khẽ thở dài:

-Phá hỏng tâm cảnh của ta, chỉ có đường chết!

Nói xong, hắn vung nhẹ tay phải về phía trước. Lập tức Cực cảnh hóa thành một tia chớp màu đỏ. Trong nháy mắt, nó đã đuổi kịp rồi chui vào trong cơ thể vị tu sĩ kia. Ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp thoát ra, cơ thể người đó run lên, đột nhiên từ trên trời cắm đầu xuống đất, chui sâu vào lớp tuyết trước cửa hàng của Đại Ngưu. Nguyên Anh của hắn cũng không kịp chạy trốn, mà bị Cực cảnh hủy diệt.

Cực cảnh của Vương Lâm do chưa có được trấn quốc chi bảo của Chu Tước tinh nên vẫn không thể đột phá. Mặc dù nó không thể giết chết được tu sĩ Hóa Thần. Nhưng dư sức đối phó với tu sĩ Nguyên Anh. Sau khi giết chết ba người, Vương Lâm xoay người, nhìn về phía Chu Vũ Thái.

Mặc dù vẻ mặt Chu Vũ Thái vẫn như thường, nhưng ở phía sau áo tơi của hắn, đã ướt đẫm. Thấy ánh mắt Vương Lâm nhìn tới, hắn cũng không chút do dự mà vươn tay phải về phía trước, lập tức cản được người mặc đồ đen lại. Tên mặc đồ đen kia kinh hoàng, lạnh lùng nói:

-Chu Vũ Thái! Ngươi muốn làm gì?

Chu Vũ Thái thản nhiên nhìn hắn, mỉm cười, khẽ nói:

-Bốn người các ngươi chọc giận Vương huynh. Chu mỗ làm sao để các ngươi bỏ chạy được?

Nói xong, tay trái hắn bắt một cái pháp quyết quỷ dị. Một luồng sáng màu tím lập tức xuất hiện trong tay. Trong khoảnh khắc, sự khác biệt giữa tu sĩ Nguyên Anh kỳ hậu kỳ với tu sĩ sắp đạt tới Hóa Thần lập tức đã hiện rõ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 268: Vũ Đỉnh.

Tu vi của Chu Vũ Thái chỉ kém Vương Lâm một chút. Cũng chỉ là một bước để tiến vào Hóa Thần, nắm giữ một chút ý cảnh. Trong nháy mắt pháp quyết trên tay hắn hiện ra, tu sĩ Nguyên Anh kia đột nhiên ngẩn ra. Hắn có cảm giác giống như trở về thời kỳ thiếu niên, giống như thấy được sư tôn dẫn mình đi vào trong môn phái tu chân vậy.

Mặc dù hắn biết được tất cả những chuyện này chỉ là ảo ảnh nhưng cảm giác đó lại rất chân thật. Một cái ý thức không thể chống lại đột nhiên tỏa ra toàn thân. Còn chưa kịp phản ứng thì tay phải của Chu Vũ Thái đã đặt lên đỉnh đầu hắn mà xuất linh lực. Người đó lập tức hộc máu, ngã xuống đất chết ngay.

Còn Nguyên Anh của hắn lại bị Chu Vũ Thái chộp được, giơ về phía Vương Lâm rồi bóp nát. Hắn lấy hành động để nói cho Vương Lâm biết việc này mình không tham dự. Hơn nữa sau này cũng tuyệt đối không có người nào biết, nếu không cũng chẳng phải giết người diệt khẩu.

Vương Lâm giết ba người một cách sạch sẽ và gọn gàng khiến cho Chu Vũ Thái phải giương mắt lên nhìn. Bốn người mặc đồ đen, nếu như chỉ

có một tên, hắn chắc chắn giết chết được. Cho dù là hai người miễn cưỡng cũng có thể chiến thắng.

Nhưng nếu là ba người thì hắn tối đa cũng chỉ giữ hòa. Mà nếu là bốn người, thì chỉ có nước bỏ chạy. Nhưng Vương Lâm lại có thể giết chết ba người một cách nhẹ nhàng. Như vậy Chu Vũ Thái không sợ hãi sao được?

Cơ thể Vương Lâm từ trên không chậm rãi hạ xuống. Khoảnh khắc khi đáp xuống mặt tuyết, thân thể hắn đột nhiên biến thành uể oải, từ một sát tinh trở thành một người phàm nhân, một người phàm nhân ở vào tuổi xế chiều.

Hắn giơ vạt áo lên rồi cầm lấy bầu rượu. Sau khi uống một ngụm thì thuận tay ném về phía Chu Vũ Thái. Sau đó hắn xoay người đi vào trong cửa hàng. Bây giờ hắn chẳng có gì khác biệt so với một người bình thường.

Chu Vũ Thái bắt lấy bầu rượu, trầm mặc hồi lâu mà sợ hãi nhìn vào nhà Vương Lâm. Trong lòng hắn thầm quyết định, người này chỉ có thể làm bạn không thể làm địch.

Hắn vung tay áo, bốn thi thể mặc áo đen ở trên đường lập tức hóa thành tro bụi tiêu tán. Sau đó cơ thể hắn khẽ động, nhanh chóng rời khỏi con đường.

Vương Lâm từ khi đi ra đến lúc trở về cửa hàng, thời gian cũng rất ngắn. Hơn nữa dưới sự cố gắng của hắn, chuyện vừa rồi đám phàm nhân ở chung quanh đều không ai thấy được.

Lúc hắn trở lại cửa hàng, ngồi trên cái ghế bên cạnh bếp lò. Quanh người lập tức tuôn ra luồng khí màu xám. Hắn vươn hai tay ra đặt ở phía trên bếp lò để sưởi ấm.

Lẳng lặng ngồi trong cửa hàng, trong đầu nhanh chóng lục lọi lại ký ức của Cổ Thần Đồ Ti. Dần dà những tin tức có liên quan đến bốn tiên môn Phong, Vũ, Lôi Thiên trở nên rõ ràng trong đầu hắn.

Đúng lúc này, có tiếng gió tuyết vang lên ở bên ngoài, rồi đột nhiên không gian lại trở nên yên tĩnh. Cánh cửa tiệm bị một trận gió tuyết đẩy ra kêu lên kẹt kẹt. Ngay sau đó mùi gà nướng phả thẳng vào mặt.

Cái lão đầu bỉ ổi đã lâu không xuất hiện, đang ôm lấy người, run lên cầm cập bước nhanh vào trong. Sau khi lão vào nhà thì đưa chân phải đá ra phía sau, đóng cửa tiệm lại. Sau đó lão đi nhanh đến bếp lò bên cạnh Vương Lâm, mở miệng mắng:

-Nửa đêm nửa hôm gặp vài thằng nhãi con đánh nhau, làm lão gia ta ngủ không được! Cũng không biết là thằng khốn kiếp nào, lại rơi xuống người ta. Ông đây vất vả lắm mới tìm được một chỗ ngủ, thật là xui xẻo!

Vương Lâm bật cười, vung tay phải, trong tay lại có thêm một bầu rượu, đưa cho lão đầu. Lão đầu tiếp nhận. Lão cười khì, từ trong ngực lấy ra một phần gà nướng, nói:

-Vẫn là ngươi! Tốt! Con gà nướng này, ta chia cho ngươi một nửa!

Nói xong lão nhìn Vương Lâm thật kỹ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, rồi nói:

-Không tệ! Tu vi của tiểu tử lại tăng mạnh. Cũng sắp tới Hóa Thần kỳ rồi! Ngươi đồng ý khắc tượng gỗ cho ta. Nhưng nhớ đừng có quên. Nếu không, cho dù ngươi đi tới chân trời góc biển, lão nhân ta cũng có thể tìm được ngươi!

Vương Lâm cười khẽ, nói:

-Đã đồng ý chuyện của tiền bối, tất nhiên sẽ không quên.

Lão đầu lại xé xuống một cái đùi gà, cắn một miếng, mập mờ nói:

-Tiểu tử! Liên Minh Tứ Phái gần đây có loạn a! Nắm bắt thời gian Hóa Thần đi. Nếu không với tu vi của ngươi, ở chỗ này không tìm được lợi ích gì tốt đâu.

Tận đáy lòng Vương Lâm khẽ động, nhìn lão đầu, nói:

-Tiền bối biết nguyên nhân Liên Minh Tứ Phái rối loạn sao?

Lão đầu đắc ý ngước cằm lên, quét mắt nhìn Vương Lâm, nói:

-Tu Chân Giới này, có chuyện gì mà lão nhân gia đây không biết chứ? Không phải vì một thằng nhóc của Liên Minh Tứ Phái, không biết vì sao lấy được một cái Vũ Đỉnh của tu sĩ Tuyết Vực. Tuyết Vực Quốc tất nhiên sẽ không vui, vậy là muốn chạy đến đoạt lại. Chỉ có chút chuyện vậy thôi.

-Vũ đỉnh... ....

Vương Lâm hơi trầm ngâm, đột nhiên nhớ đến hơn mười năm trước, Chu Vũ Thái và thái tử có chút xích mích, trong lúc đó cũng nhắc đến Vũ Đỉnh.

-Nói đến cái Vũ đỉnh thì trên thực tế cũng không phải chỉ có một cái. Nhưng cụ thể có bao nhiêu cái thì ta cũng không biết rõ. Nhưng hễ là người có nó thì vào ngày thiên đạo mở ra có thể đi vào tứ đại tiên môn Phong, Vũ, Lôi, Thiên. Vì thế mà tranh đoạt mới xảy ra. Nhưng người hai bên có tụ lại tranh đoạt cũng vô dụng. Một khi thu hút sự chú ý của

ngũ cấp và lục cấp Tu Chân Quốc thì thứ này sớm muộn gì cũng trở thành vật của bọn họ.

Lão đầu nhanh chóng gặm xong cái đùi gà, lại bẻ cổ gà, vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói. Vương Lâm có chút trầm ngâm, nói:

-Nghe đồn tứ đại tiên môn Phong, Vũ, Lôi, Thiên đều thông về Cổ Tiên Giới, cũng khó trách bọn họ giành nhau.

Lão đầu cười hì hì, nói:

-Sao? Tiểu tử! Động tâm rồi à? Nhưng Cổ Tiên Nhân đã sớm biến mất trong cuộc chiến ở thời viễn cổ rồi. Cổ Tiên Giới bây giờ chỉ là khoảng không mà thôi!

Vương Lâm ngẩn người. Trong ký ức của Đồ Ti, cũng không ghi lại như vậy. Hắn rề rà một chút, nói:

-Đều đã chết sao?

Lão đầu lại gặm sạch cổ gà, xé xuống một miếng thịt lớn, vừa ăn vừa nói:

-Tất nhiên đều chết sạch rồi. Không phải vậy thì ngươi cho là những tu sĩ trên Anh Biến kỳ vì sao lại vẫn còn ngừng ở đó? Đó là do không còn chỗ nào có thể đi được nữa.

Tận đáy lòng Vương Lâm cảm thấy chấn động. Mặc dù, hắn sớm biết, tu sĩ thượng cổ đã chết trong một trận đại nạn, cho nên mới xuất hiện Liên Minh Tu Chân. Nhưng hắn không nghĩ đến ngay cả tiên nhân của Cổ Tiên Giới cũng đã chết sạch.

Lão đầu nhìn thấy sự kinh hãi của Vương Lâm thì có chút đắc ý. Lão ăn hết miếng thịt gà, sau khi ợ lên một tiếng thì vỗ lên bụng căng tròn. Lão lại uống một ngụm rượu, chùi hai tay lên quần áo, nói:

-Khà khà! Sợ rồi sao? Cổ Thần đều chết sạch. Cổ tiên tất nhiên cũng đi tong hết. Tu sĩ thượng cổ cũng còn sót lại lác đác. Kể từ đó Liên Minh Tu Chân mới xuất hiện, dựa theo phương thức tinh vực mà phát triển.

Vương Lâm trầm mặc một chút, tiêu hóa hết những câu nói bí mật động trời của lão đầu. Một lúc lâu sau hắn mới nhướng mày, nói:

-Đã là như vậy vì sao còn tồn tại tứ đại tiên môn Phong, Vũ,Lôi Thiên chứ?

Lão đầu cười hì hì, nói:

-Cổ tiên mặc dù đã chết, nhưng tiên giới thì vẫn còn. Chẳng qua ở những chỗ này chỉ còn lại những cơn lốc tàn phá bừa bãi thôi. Thậm chí toàn bộ Cổ Tiên Giới còn bị chia cắt thành rất nhiều bộ phận. Tứ đại tiên môn Phong, Vũ, Lôi, Thiên chẳng qua chỉ được nối liền với một bộ phận của tiên giới mà thôi. Nhưng mặc dù như vậy, đi đến chỗ này cũng có rất nhiều thứ tốt, quan trọng nhất là trong đó có khí tiên giới.

-Khí tiên giới sao? - Vẻ mặt Vương Lâm khẽ động.

Lão đầu có chút cảm xúc mà nhấp một ngụm rượu, nói:

-Đúng vậy! Cái đó ngon hơn rất nhiều so với gà nướng... ....

Vương Lâm lập tức cười khổ.

-Từ cảnh giới Hóa Thần đột phá lên Anh Biến, trừ khi có Anh Biến đan, nếu không thì nhất định phải hấp thu đủ khí tiên giới, bằng không thì không thể đột phá được.

-Nếu ở thời kỳ Thượng Cổ, chỉ cần tu vi đạt đến cảnh giới Hóa Thần, là có thể phi thăng lên tiên giới. Sau khi hấp thụ đủ khí tiên giới ở chỗ đó, tất nhiên là có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng bây giờ thì...Ngoại trừ việc mạo hiểm đi Tiên Giới ra, không còn cách nào khác!

Lão già liếm liếm môi, nói. Vương Lâm trầm mặc một lúc, mỉm cười, nói:

-Nếu nói như vậy thì Vũ Đỉnh thật sự có chút giá trị để tranh đoạt. Nhất là những tu sĩ Hóa Thần. Bất kể là muốn tăng tu vi của bản thân, hay là tăng cấp bậc của quốc gia cũng đều nhất định phải có nó. Không biết ba cái Đỉnh khác có xuất hiện không?

Lão đầu cầm lấy bầu rượu, uống một hớp lớn, nói:

-Bốn cái đỉnh Phong, Vũ, Lôi, Thiên cứ sau nhiều năm, sẽ xuất hiện giữa trời đất. Người đoạt được, tất nhiên sẽ có cơ hội vô cùng lớn. Tứ đại tiên môn, gần như bao phủ vào bên trong toàn bộ lãnh thổ Liên Minh Tu Chân. Các tinh cầu tu chân, có khoảng cách gần với Tiên Môn, tất nhiên sẽ có cơ hội xuất hiện Đỉnh.

-Giống như tất cả tinh vực ở những vùng lân cận Chu Tước tình đều sẽ xuất hiện Vũ Đỉnh. Sau một thời gian rất lâu sẽ có Vũ Đỉnh xuất hiện.

Lão đầu liếc mắt nhìn Vương Lâm, nói một cách nhàn nhã. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói:

-Ngày thiên đạo mở ra, là sao?

Lão đầu cười ha ha, nói

-Thế nào, động tâm rồi sao? Thật ra với tu vi của ngươi đi vào trong tiên môn, tuy có nguy hiểm nhưng chỉ cần cẩn thận chút là được, cũng khỏi cần lo lắng quá mức. Tất nhiên trong tiên môn đối với thực lực có hạn chế rất lớn, tu vi càng cao thì gò bó càng lớn.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lão già, nói

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 269: Thiên đạo vô tình.

Vì sao lại như vậy?

Lão đầu cầm lấy bầu rượu, dốc hết những giọt cuối cùng ở bên trong, rồi liếm liếm môi, nói:

-Cổ Tiên Giới đã bị phá tan thành rất nhiều mảnh nhỏ. Thiên địa pháp tắc trong đó hoàn toàn hỗn loạn, đó mới là nhân tố quyết định. Nếu như bên trong xuất hiện làn sóng pháp lực của Hóa Thần hậu kỳ, thì một số mảnh nhỏ của tiên giới, sẽ lập tức đổ sụp xuống. Tất nhiên nếu căn cứ vào độ lớn nhỏ của những mảnh vỡ tiên giới thì cũng còn một số nơi có thể chịu đựng được những ba động pháp lực với cấp độ cao hơn. Cho nên nếu là những tu sĩ có tu vi cao thâm thì sau khi tiến vào, chỉ cần không phải muốn tự sát đều đem pháp lực ba động hạn chế ở mức Hóa Thần kỳ..

Vương Lâm trầm mặc, trong lòng có rất nhiều câu hỏi. Sau một lúc thật lâu, hắn mới ngẩng lên nhìn lão đầu, nói:

-Đêm khuya tiền bối tới chơi, sợ rằng cũng không phải chỉ để nói với vãn bối chuyện này phải không?

Lão đầu cười khà khà. Trong nụ cười có một chút gì đó bỉ ổi, lão nói:

- Tiểu tử! Lão nhân gia ta đến đây, là muốn nói cho ngươi biết ta phải đi. Trước khi đi ngươi phải điêu khắc cho ta một cái tượng gỗ. Ta sẽ đưa nó cho Tiểu Thúy của Hồng Phấn Lâu. Để khi nào nàng nhớ đến ta thì có thể dùng vật để nhớ người. Ôi! Đàn ông khôi ngô tuấn tú như ta chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, tất nhiên sẽ có rất nhiều người đẹp nhớ nhung.

Nói xong, lão còn tỏ vẻ bùi ngùi. Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đắc ý khó có thể che dấu, chốc chốc lại đưa mắt nhìn sang Vương Lâm. Rõ ràng là

lão đang đợi Vương Lâm khen ngợi vài câu.

Vương Lâm lại trầm mặc một hồi lâu, sau đó cầm lấy một cây gỗ. Hắn chụm ngón tay tạo thành đao, nhanh chóng chạm trổ trên mặt gỗ. Nhưng hắn vừa mới khắc được chút tổng thể thì lão đầu lại hừ nhẹ một tiếng, có chút bất mãn nói:

-Không cần quần áo!

Ngón tay Vương Lâm ngừng lại, rồi cười khổ. Sau khi do dự một chút, hắn khẽ vuốt tay phải lên mặt khúc gỗ, sau đó điêu khắc lại từ đầu. Lúc này ngón tay hắn nhanh như gió. Không mất bao lâu, một lão già gầy giơ xương giống như một con khỉ, được khắc thành tượng.

Trên bức tượng gỗ ngoại trừ ý cảnh cuồng bạo, tàn sát bừa bãi không được thể hiện Ra còn lại căn bản so với lão già hoàn toàn giống, có cảm giác sống động như thật. Thậm chí ngay cả những nếp nhăn trên mặt cũng chẳng có gì khác biệt.

Lão đầu lập tức chộp lấy, cầm trong tay nhìn cả nửa ngày, đầu lông mày ngày càng nhíu lại. Cuối cùng trừng mắt, nói:

-Đây là ý gì chứ? Không giống! Chẳng giống một chút nào! Chẳng lẽ trong mắt ngươi thì lão già ta có hình dạng này sao? Ngươi khắc không phải là ta, mà là một con khỉ. Ngươi biết con khỉ không?

Nói xong, lão đầu ném bức tượng gỗ sang một bên, rồi lại nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói rõ ràng từng chữ:

-Không giống!

Lúc này trong mắt lão già không phải lộ ra vẻ đùa giỡn, mà lại nghiêm túc. Trong đó thậm chí còn hiện lên chút điên cuồng. Vương Lâm lập tức phát hiện ra điểm dị thường. Linh lực ở trong trời đất, vào lúc này dường như đang biến hóa theo một quy luật nào đó. Trong lòng cảm giác được một tia nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Đối với tu vi của lão đầu, mấy chục năm gần đây trong lòng Vương Lâm vẫn có suy đoán. Nhưng lúc này hắn lại nâng cao đánh giá của mình với tu vi của lão. Hắn nhìn lão đầu rồi cầm lấy một khúc gỗ. Lần này tay phải hắn vung lên như gió với tốc độ gấp đôi lúc nãy.

Cuối cùng thì một bức tượng khắc một người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng đã xong. Đặc biệt là đôi mắt lấp lánh có thần, nói là tuyệt thế mỹ nam cũng không có gì quá đáng. Chẳng qua thì hình tượng của lão đầu lại khác rất xa. Chỉ cần không phải kẻ mù, cũng có thể từ mặt này nhìn ra được, tượng gỗ và lão đầu tuyệt đối không phải là một người.

Bức tượng vừa mới khắc xong, lại bị lão đầu chụp lấy. Lão nhìn chằm chằm vào bức tượng, hai mắt tỏa sáng, cười ha ha nói:

-Không sai! Đây mới chính là ta. Tốt! Rất giống. Tiểu tử! Ngươi khắc rất tuyệt! Cái pháp bảo mũ rơm kia, ta để lai cho ngươi dùng một thời gian là được rồi!

Lão đầu thích chí nhìn tượng gỗ. Sau khi nhét vào ngực, nhìn Vương Lâm một cách tán thưởng, nói:

-Sau này cứ khắc như vậy là được, nhất định phải là thật nhé! Đúng không? Pho tượng của ngươi, tuy vẫn còn vài chỗ thua kém đối với hình tượng của lão nhân gia bây giờ, nhưng chênh lệch cũng không lớn, hoàn toàn có thể bỏ qua được. Hơn nữa bức tượng này khá giống ta hồi còn trẻ.

Lão đầu nói xong thì đứng thẳng người lên, vừa muốn rời đi, đột nhiên quay đầu lại nói:

-Còn chín mươi chín cái tượng gỗ, để đến khi ngươi Hóa Thần. Nhưng cũng đừng quên dù ngươi có chạy đi đâu, lão nhân gia ta cũng có thể tìm được.

Nhìn theo lão đầu tính tình cổ quái đi khỏi, Vương Lâm cầm lấy bức tượng lão đầu được khắc đầu tiên, nhìn thoáng qua rồi mỉm cười. Sau đó, hắn thuận tay đặt nó lên trên tủ.

Chuyện tiên môn, vào lúc này Vương Lâm cũng không muốn tham dự. Nếu chưa đạt đến Hóa Thần, cũng không có hy vọng để đi một chuyến. Nói tới bây giờ vẫn còn quá sớm.

Về cuộc chiến của Liên Minh Tứ Phái và tu sĩ Tuyết Vực, Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi quyết định không tham dự. Chuyện này phạm vi liên quan rất rộng, nếu có chút sơ suất thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy cuộc sống của Vương Lâm cũng trở lại vẻ yên ả. Trận tuyết lớn trên toàn bộ Liên Minh Tứ Phái, mãi đến một tháng sau mới dần ít đi. Ánh sáng pháp bảo của tu sĩ trên bầu trời lại càng nhiều. Chốc chốc lại nhìn thấy một tu sĩ dường như đang sửa chữa cái gì đó.

Vương Lâm quan sát một lúc, rồi khẳng định được rằng đám tu sĩ này đang tạo thành một trận pháp. Trận pháp được sắp xếp trên không, có tác dụng ngăn cản tuyết rơi xuống.

Cùng lúc đó, trừ những người đang loay hoay với trận pháp trên bầu trời ra, một số lượng lớn tu sĩ của các môn phái và gia tộc tu chân đã bắt đầu đi vào các thành trì và đồng bằng. Công việc của bọn họ, là quét sạch tuyết.

Lấy pháp lực để dọn tuyết thì hiệu quả rất thấp. Những bông tuyết đối với pháp lực dao động, có sự mẫn cảm kỳ diệu. Vì vậy những tu sĩ này phải dùng cơ thể mà đã từ lâu rồi chưa hoạt động mạnh như vậy, để bắt đầu dọn tuyết.

Nếu tu sĩ đã hành động, người bình thường tất nhiên cũng sẽ không được nhàn rỗi. Hoàng đế thường nhân trong lãnh thổ Liên Minh Tứ Phái, rõ ràng đã nhận được ý chỉ của tiên trưởng. Vì vậy một số lượng lớn quân sĩ phàm nhân, bắt đầu xông ra dọn tuyết.

Vì lãnh thổ Liên Minh Tứ Phái rất lớn, nên không chỉ quân đội của phàm nhân phải dọn tuyết, cho dù dân chúng ở trong tất cả thành trì cũng bị bắt buộc phải đi dọn dẹp. Đại Ngưu cũng là một trong số đó.

Những lão già vào tuổi xế chiều, cũng không tránh khỏi chuyện này. Nhưng tên Vương Gia vẫn hiếu kính với hắn đã ra lệnh, nên cũng chẳng ai dám đến làm phiền Vương Lâm.

Công việc dọn dẹp tuyết cứ liên tục trong mấy tháng. Đại Ngưu đã bị bắt đi Phương Nam. Tất cả thành trì trong lãnh thổ Liên Minh Tứ phái hoàn toàn yên ắng. Trừ một số người có thân phận cao quý, tất cả mọi người đều bị bắt ra biên giới để dọn tuyết.

Trong đợt dọn tuyết này, mặc kệ phụ nữ và trẻ em, cũng bị cưỡng bức phải đi. Trước khi Đại Ngưu đi, Vương Lâm dựa vào tình cảm hơn ba mươi năm, đưa cho hắn một tấm gỗ điêu khắc nhỏ, để hắn đeo lên người đề phòng chuyện không may.

Còn vợ của hắn, Vương Lâm cũng tặng cho một miếng gỗ giống như vậy. Tác dụng của miếng gỗ là tỏa ra hơi ấm để đề phòng cơ thể bị đông

cứng.

Đợt này vốn là giai đoạn chiến đấu của tu sĩ, người bình thường trong Liên Minh Tứ Phái là nhóm người đầu tiên chịu khổ. Nhưng phàm nhân thậm chí còn không biết nguyên nhân tuyết rơi. Bọn họ chỉ vì không muốn quê hương mình chịu nạn tuyết, mà đành phải đạp chân tiến vào trong gió tuyết vô tình.

Toàn bộ Liên Minh Tứ Phái, mỗi một đoạn, tuyết lại được đắp lên tạo thành một ngọn núi lớn. Tất cả tuyết đều bị xếp đống trên những ngọn núi đó. Sau đó, nó lại được một số tu sĩ sử dụng thần thông động tay vào, khiến cho độ cao lại dần tăng.

Tất cả hoa màu trong ruộng đồng đều bị tuyết bao phủ nên chẳng thể thu hoạch lấy một hạt.

Mỗi ngày đều có rất nhiều phàm nhân bị chết cóng. Mỗi ngày đều có một số ngôi nhà bị tuyết đè sập… ….

Đây là một tai họa!

Một buổi sáng Vương Lâm đi ra ngoài cửa hàng, nhìn thấy tuyết ở trên mặt đất mặc dù được dọn sạch nhưng bông tuyết vẫn còn rơi trên đường. Trên bầu trời gió tuyết tuy đã bớt đi nhưng vẫn còn.

Mấy ngày trước Chu Vũ Thái lại sử dụng ngọc giản. Mục đích của hắn cũng không có gì khác ngoài mời Vương Lâm gia nhập vào Liên Minh Tứ Phái. Rồi đem tất cả những hành động đang được tiến hành và một số chuyện bí mật động trời trong những ngày gần đây của Liên Minh Tứ Phái nói hết ra.

Qua đợt dọn tuyết trên toàn quốc, tuyết đọng trên lãnh thổ Liên Minh Tứ Phái đã giảm đi rất nhiều. Nhưng lại tạo ra rất nhiều ngọn núi tuyết chọc thẳng vào tầng mây.

Trừ lần đó ra thì tất cả tu sĩ trên lãnh thổ nhận được lời mời của Liên Minh Tứ Phái đều sôi nổi gia nhập, cùng nhau chống lại cuộc đại chiến kế tiếp.

Nhưng Chu Vũ Thái cũng đưa ra điểm nghi hoặc. Dựa theo thông lệ của tu sĩ Tuyết Vực ngày xưa, thì bọn tuyệt đối không làm ra chuyện giống bây giờ khiến cho tuyết rơi xuống liên tục mấy tháng. Bình thường bọn họ chỉ để tuyết rơi mười ngày, sau đó sẽ tấn công. Bởi vì trong lúc tu sĩ chiến đấu, đều cố gắng kiềm chế, không được quấy nhiễu đến phàm nhân, Bởi đây là quy định của Chu Tước quốc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 270: Thiên chi kiều nữ.

Nhưng bây giờ đã qua bốn tháng mà gió tuyết trên bầu trời lại không giảm bớt chút nào, chẳng qua nó bị trận pháp che lại mà thôi. Hiện tượng này chỉ có một loại giải thích duy nhất, Chu Vũ Thái từ trong ngọc giản lo âu nói cho hắn biết, tu sĩ Tuyết Vực muốn tiêu diệt cả nền móng của Liên Minh Tứ Phái, tiến hành cuộc chiến diệt quốc.

Những cuộc chiếc diệt quốc trên Chu Tước tinh rất hiếm gặp. Dù sao cũng có sự can thiệp của lục cấp tu chân quốc Chu Tước Quốc. Nhưng cũng không phải chưa từng xảy ra loại chiến tranh này.

Trong sách cổ của Liên Minh Tứ Phái có ghi lại tổng cộng bốn lần xảy ra chiến tranh diệt quốc trên Chu Tước tinh. Loại chiến tranh này có ba lần nổ ra ở tứ cấp Tu Chân Quốc, một lần xảy ra ở ngũ cấp Tu Chân Quốc.

Nhưng không hề có ngoại lệ. Hễ là chiến tranh diệt quốc thì ở phía sau đều có bóng dáng của Chu Tước Quốc. Nói cách khác thì sự kiện lần này có thể do tu sĩ Tuyết Vực không dám lấy đủ loại phương pháp để đánh động Chu Tước Quốc, mà chỉ âm thầm tiến hành cuộc chiến tuyệt hậu.

Sau khi Chu Vũ Thái lo lắng phân tích. Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu. Liên Minh Tứ Phái không phải là quê hương, nhưng hắn đã sống

trên con đường ở kinh thành này cũng đã hơn ba mươi năm.

Lúc này hắn đứng bên ngoài cửa hàng, nhìn những bông tuyết bay đầy trời, rồi than nhẹ một tiếng.

Câu nói cuối cùng Chu Vũ Thái qua truyền âm ngọc giản: để tra xét hành động lần này của Tuyết Vực quốc, phải thật sự có thái độ diệt quốc hay không? Liên Minh Tứ Phái đã phái ra mấy nhóm tu sĩ, đồng thời đi về mấy cái tứ cấp Tu Chân Quốc ở xung quanh để tìm minh hữu. Cùng lúc đó cũng đi đến ngũ cấp Tu Chân Quốc mà mình phụ thuộc để tìm viện binh. Nhóm người cuối cùng lại đi Chu Tước Quốc để dò xét sự thật.

Đến ngày phát ra ngọc giản, ba nhóm người trừ nhóm đi đến Chu Tước Quốc, tất cả đều quay trở về.

Nhưng đáp án lại làm cho tất cả mọi người trên Liên Minh Tứ Phái trầm mặc.

Minh hữu láng giềng ở bốn phía, phần lớn đều khách sáo ngênh đón người của Tứ Phái, nhưng lại im bặt chẳng đề cập đến chuyện tham chiến. Thậm chí còn có một số nước dứt khoát đóng cửa lánh đi không gặp. Cuối cùng từ trong miệng của một nước minh hữu láng giềng có mấy đời giao hảo, vì đồng tình mà mơ hồ nói ra, việc này ngũ cấp Tu Chân Quốc tương ứng đã truyền lệnh xuống, cấm không được tham dự vào.

Nhóm tu sĩ khác được phái đi ngũ cấp Tu Chân Quốc tương ứng của Liên Minh Tứ Phái, đều vác bộ mặt u ám. Tin tức mà bọn họ đưa về nói Vũ Đỉnh khỏi cần nộp lên trên. Việc này ngũ cấp Tu Chân Quốc không tham dự.

Cuối cùng tổ tu sĩ đó phải trả một giá đắt, mới từ trong miệng một tu sĩ Anh Biến kỳ ở ngũ cấp Tu Chân Quốc, lấy được một cái tin tức làm cho bọn họ kinh hoàng.

Tu sĩ Tuyết Vực xuất hiện một người con gái có tư chất kinh người. Mặc dù là Chu Tước Quốc cũng phải lác mắt. Nàng chỉ cần thời gian một trăm năm đã đứng trên đỉnh Hóa Thần hậu kỳ, là một người có tư chất nhất trong vạn năm nay ở Chu Tước tinh.

Nếu mà như vậy thì cũng còn đỡ, nhưng tu luyện một trăm năm nàng chưa bao giờ ăn bất kỳ một loại đan dược nào. Kể từ đó lại càng được người ta chú ý tới và làm cho kẻ khác phải kinh hãi.

Chu Tước Quốc vì chuyện này đã phái tu sĩ ra đi đến điều tra, cuối cùng khẳng định chuyện này là thật. Vì vậy mới long trọng mời nàng gia nhập vào Chu Tước Quốc.

Chuyện này ở Chu Tước tinh cũng không phải là hiếm. Thường những người có tư chất cực cao, khi tỏa sáng là lúc được Chu Tước Quốc chú ý, kéo về làm tu sĩ nước mình.

Chẳng qua những người này khi được gia nhập vào Chu Tước Quốc thì thân phận và địa vị cũng không phải là quá cao. Nhưng đối với cô gái trẻ ở Tuyết Vực, Chu Tước quốc lại bất chấp tất cả mà cấp cho một thân phận cực cao.

Chu Tước Quốc làm vậy là muốn đi lên sau vô số năm không có tiến bộ, tranh thủ đạt đến thất cấp Tu Chân Quốc. Nhưng muốn đạt đến thất cấp ngoài việc tu vi của tu sĩ phải đạt đến một tầng cao hơn, còn cần một loạt những hành động chuẩn bị khác của bọn họ. Mức độ khó khăn có thể nói là rất cao.

Trước mặt thì Chu Tước Quốc ngay cả yêu cầu đầu tiên cũng chưa đạt được. Cho nên đối với loại người thiên tư cao như vậy xuất hiện trên Chu Tước tinh, tất nhiên được chú ý tới một cách đặc biệt.

Mà người con gái Tuyết Vực này với thiên tư của bản thân đã đạt đến cảnh giới làm kẻ khác phải tức lộn ruột. Kể từ đó Chu Tước quốc nhất định phải có nàng cho bằng được.

Nàng ta đồng ý gia nhập vào Chu Tước Quốc chỉ với một yêu cầu, là để cho Tuyết Vực Quốc tăng lên tới ngũ cấp. Đồng thời cũng phải để cho họ rời khỏi Tuyết Vực lạnh lẽo kia, chọn một quốc gia trên Chu Tước tinh làm nền móng.

Đúng lúc này, trong lãnh thổ Liên Minh Tứ Phái xuất hiện Vũ Đỉnh. Mà Vũ Đỉnh này theo phân tích cuối cùng lại là vật thuộc về một tu sĩ Tuyết Vực Quốc. Vì vậy mới có cuộc chiến này.

Liên Minh Tứ Phái có thể nói là trong một trận chiến tranh đoạt Vũ Đỉnh, bị Tuyết Vực Quốc nhìn trúng, đã chọn chỗ này làm nền móng mới cho Tuyết Vực.

Còn cái Vũ Đỉnh kia vì sao xuất hiện ở Liên Minh Tứ Phái? Vì sao lại xuất hiện trong tay thái tử? Sau khi Liên Minh Tứ Phái phân tích, đã cho rằng đây là một âm mưu. Chẳng qua nếu bây giờ phủ nhận âm mưu này, cũng không cải biến được hiện thực.

Tin tức này sau khi được nhóm tu sĩ kia mang trở về, đã làm rung động toàn bộ Liên Minh Tứ Phái.

Ngọc giản của Chu Vũ Thái, Vương Lâm đã xem qua toàn bộ. Nội dung của nó khiến cho tâm tình của hắn có chút nặng nề. Hắn không nghĩ tới trong cuộc chiến tranh đơn giản tranh giành Vũ Đỉnh, bên trong lại ẩn tàng một tin tức kinh người như vậy.

Hắn nhìn những cửa hàng trên phố gần như đã trống rỗng, trong lòng có chút cảm xúc. Mấy tháng trước trên con đường này người qua kẻ lại vẫn nhộn nhịp. Cửa hàng ở khắp bốn phía mỗi sáng khi mở cửa đều cực kỳ náo nhiệt. Nhưng bây giờ bởi vì cuộc chiến giữa hai quốc gia, những con người bình thường đã bị ảnh hưởng rất lớn.

Vương Lâm than nhẹ. Vào giờ phút này, hắn rất xúc động. Phàm nhân trong mắt tu sĩ còn thua cả con kiến. Nhưng những tu sĩ này cũng không

quên, xuất thân của bọn họ cũng đều từ những người bình thường.

Vương Lâm không có biện pháp nào để ngăn cản chuyện này xảy ra. Hắn cũng không muốn tham dự vào. Đại đạo vô tình, sau khi cảm nhận được luân hồi thiên đạo, tâm tình lặng lẽ không một hơi thở của Vương Lâm đã có biến đổi. Hắn nhìn con đường, khẽ nói:

-Nên đi rồi...Làm xong một bước cuối cùng, thì rời khỏi chỗ này được rồi... ....

Nói xong, hắn lắc đầu, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa hàng lại. Sau đó, hắn chắp tay sau lưng, mặc áo bông thật dày, đội nón da, đi về phương xa. Dần dần hình bóng của hắn, đã trở nên mờ ảo. Cuối cùng biến mất giữa trời đất đầy tuyết.

Thân thể Vương Lâm ở trên trời có vẻ chậm chạp, nhưng thực tế lại cực nhanh. Trong lúc hắn phi hành, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều tu sĩ đang qua lại như thoi. Vẻ mặt người nào cũng âm trầm, dường như bầu trời đầy gió tuyết giống như một tảng đá lớn đặt trong lòng mỗi người bọn họ.

Thậm chí giữa hai bên cũng rất ít khi nói chuyện với nhau. Mặc dù là người quen, lúc xẹt ngang qua nhau cũng chỉ khẽ gật đầu mà thôi.

Vương Lâm phi hành một hồi lâu, mới đến chỗ cực Đông của Liên Minh Tứ Phái. Chỗ này năm đó là một cánh rừng rậm rạp, nhưng bây giờ nơi đây cũng chẳng còn một thân cây nào mà chỉ nhìn thấy một cánh đồng tuyết trắng.

Cánh đồng tuyết này so với khoảng trống đã được dọn sạch tuyết ở bên cạnh, thì giống như một dãy núi khổng lồ. Từng trận gió lạnh từ trong cánh đồng tuyết bay ra, mang theo vẻ tuyệt vọng.

Vương Lâm lẳng lặng đứng ở trên không, nhìn xuống cánh đồng tuyết ở phía dưới. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng hắn mới than nhẹ một tiếng, hai tay bắt pháp quyết, nhanh chóng biến hóa. Một ngọn gió lạ lập tức xuất hiện rồi thổi qua cánh đồng tuyết, sinh ra những tiếng rít thê lương.

Trong khoảnh khắc, giữa đất trời như tràn ngập những tiếng khóc than… Tuyết vẫn rơi, gió vẫn thổi. Giống như đạo trời mênh mông hư vô, vĩnh viễn không có bờ bến… ….

Chẳng qua những bông tuyết này có chút quỷ dị. Những ngọn gió tuy mạnh nhưng không thổi đi được những lớp tuyết. Cũng may mà mục đích của Vương Lâm không phải dọn dẹp sạch đám tuyết để lộ ra khu rừng.

Trên mặt Vương Lâm không có chút lo lắng nào. Hắn lẳng lặng đứng ở trên bầu trời với ánh mắt bình tĩnh.

Dần dần trên cánh đồng tuyết xuất hiện một cơn lốc xoáy nhỏ có chu vi trên trăm trượng. Cơn lốc đi qua lớp tuyết đọng, chậm rãi quét sạch mọi thứ sang hai bên.

Vương Lâm đứng thật lâu trên không khiến một số tu sĩ bay qua bầu trời, dần dần cũng có người chú ý tới hắn. Cuối cùng thì cơn lốc trên cánh đồng tuyết càng lúc càng lớn, tạo thành một hố sâu khổng lồ. Bên dưới cái hố có rất nhiều thân gỗ.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, thu pháp quyết trong tay lại, lập tức hạ xuống rơi vào trong lốc xoáy. Trong phạm vi trăm trượng có rất nhiều thân cây khô. Những thứ này là vật liệu để hắn tiến hành điêu khắc.

Hơn ba mươi năm trước hắn lấy gỗ ở đây cũng chỉ đủ đến lúc này. Nhưng số gỗ đó cũng không thể đáp ứng nổi một lần điêu khắc cuối cùng trước khi đi. Vì vậy, hắn mới vượt qua ngàn dặm để đến đây tìm gỗ.

Loại gỗ Vương Lâm dùng để khắc tượng lúc này có yêu cầu rất khắt khe. Điều kiện tốt nhất phải là những thân gỗ trên trăm tuổi trở lên. Tất nhiên nếu có những cây nghìn năm tuổi, thì hiệu quả sẽ càng lớn. Đáng tiếc trên vùng đất bị băng tuyết bao phủ này, muốn tìm được những vật liệu gỗ có đẳng cấp cao thật giống như mò kim đáy biển.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 271: Thập niên Hóa Thần.

Trong cơn lốc xoáy, Vương Lâm đảo thần thức qua, tập trung vào một số cây. Sau đó hắn bẻ gãy rồi bỏ vào trong túi trữ vật. Một lúc lâu sau, hắn lại bay lên lần nữa. Sau đó lại thi triển pháp thuật ở vị trí bên cạnh.

Dần dần cả trăm cơn lốc xoáy lớn nhỏ xuất hiện. Lượng gỗ trong túi trữ vật của Vương Lâm càng ngày càng nhiều. Quá trình này cứ liên tục diễn ra trong bảy ngày.

Trong bảy ngày này khắp bình nguyên đã bị dọn dẹp sạch sẽ. Sau khi kiếm đủ vật liệu, Vương Lâm nhìn lại nơi đây một cái, rồi xoay người bỏ đi. Trong bảy ngày, những hành động của hắn đã bị những tu sĩ ở lân cận phát hiện. Việc này truyền đến tai Liên Minh Tứ Phái, khiến cho có người chạy đến kiểm tra. Nhưng sau khi nhìn thấy tu vi của Vương Lâm, thì lập tức trở nên cung kính.

Cuối cùng, Chu Vũ Thái biết được chuyện này. Hắn lập tức sử dụng chức quyền trong tay, dìm chuyện này xuống. Đồng thời sau một lúc trầm ngâm, đã tự mình dẫn người đến chỗ này, cũng chẳng nói gì mà lặng lẽ giúp đỡ.

Nếu không, chỉ bảy ngày căn bản cũng không đủ để Vương Lâm thu thập đủ số lượng gỗ, cũng không thể dọn dẹp sạch toàn bộ cánh đồng tuyết này được.

Trước khi rời đi Chu Vũ Thái cũng không mời Vương Lâm gia nhập Tứ Phái. Hắn chỉ cay đắng ôm quyền, xoay mình dẫn người rời khỏi. Chu Vũ Thái biết rõ, Liên Minh Tứ Phái đã đi đến bước đường cùng rồi. Vào giờ khắc này, kêu người ta gia nhập, giống như kéo họ vào chỗ chết. Thậm chí ngay cả hắn, cũng vì con đường của mình mà phải suy nghĩ cẩn thận lại.

Vương Lâm gật đầu với Chu Vũ Thái, rồi rời khỏi chỗ này. Hắn đi một mạch không dừng lại, về thẳng đến cửa hàng trong kinh thành. Một lúc sau, khi hắn tới bên ngoài ngoài kinh thành, thân thể hắn liền lóe lên rồi biến mất. Đến khi xuất hiện đã ở bên trong cửa hàng.

Hắn hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn qua bốn phía. Sau đó, hắn ngồi trên ghế, vung tay trái lên, lấy ra một khúc gỗ mà bên trên vẫn còn bám một chút tuyết. Ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, bắt đầu điêu khắc.

Đây là đợt chuẩn bị lâu nhất cho một lần điêu khắc. Lần này, hắn không chỉ khắc một bức tượng, mà là rất nhiều.

Ranh giới cuối cùng khi Vương Lâm hóa phàm đã đi đến con đường cuối cùng. Hắn chuẩn bị lấy lần khắc gỗ cuối cùng này để tranh thủ cho tu vi của mình đạt đến Hóa Thần.

Cho dù thất bại cũng có thể làm cho tâm cảnh nâng lên một bước. Như vậy, khoảng cách của hắn đến Hóa Thần sẽ ngày càng gần. Thậm chí chỉ cần hiểu được thiên đạo, là có thể đạt đến Hóa Thần!

Hắn chuẩn bị điêu khắc từng người bị giết từ khi hắn bắt đầu tu đạo đến lúc hóa phàm!

Từng người một!

Chuẩn xác mà nói, người đầu tiên Vương Lâm giết chết chính là sư phụ hắn - Tôn Đại Trụ.

Tay hắn nâng lên hạ xuống, chẳng bao lâu sau, tượng gỗ đã thành hình. Tôn Đại Trụ trước khi chết một khắc,vẻ mặt mang theo nỗi sợ hãi và tuyệt vọng hoàn toàn được thể hiện trên bức tượng.

Nhìn bức tượng gỗ khắc Tôn Đại Trụ, đáy lòng Vương Lâm vô cùng bình thản. Năm đó nếu không vì Tôn Đại Trụ tham lam hồ lô trên người hắn, cũng không chắc hắn sẽ gặp kết cục mất mạng. Nhân quả tuần hoàn, có sinh phải có tử.

Người được hắn điêu khắc thứ hai là một nam tử trung niên. Ánh mắt người này có một vẻ khát máu, thoạt nhìn trông cực kỳ không tốt. Lúc

này tay phải hắn đang cầm một thanh phi kiếm. Thanh phi kiếm này ẩn hiện hàn mang. Một cỗ sát khí tỏa ra khắp không gian.

Hắn đúng là kẻ thứ hai bị Vương Lâm giết, sư phụ của Trương Hổ - Đệ tử của Tức Mặc lão nhân!

Ngày đó người này sinh sát y với Vương Lâm, nhưng cuối cùng lại thành vong hồn thứ hai trong tay hắn.

Liếc nhìn tượng gỗ một cái, Vương Lâm ném ra một bên, tiếp tục điêu khắc một khúc gỗ khác.

Người thứ ba này là một nam tử trẻ tuổi. Hắn chính là kẻ đuổi giết Vương Lâm năm đó - Đằng Lệ! Nhớ tới Đằng Lệ, tâm cảnh của Vương Lâm hơi gợn sóng, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự bình thản.

Nhân quả với Đằng Lệ quanh quẩn hồi lâu trong đầu Vương Lâm. Một lúc sau, ngón tay hắn như đao khắc, nhanh chóng khắc lên trên khúc gỗ. Sau thời gian nửa nén hương, tượng điêu khắc Đằng Lệ đã thành hình.

Tướng mạo người này hơi anh tuấn, trên mặt lại có vẻ kiêu ngạo. Tay phải hắn bắt quyết, sắc mặt âm trầm, trong đó ẩn dấu vẻ tham lam. Khóe miệng hắn nhếch lên, thậm chí đã lộ ra vẻ mỉm cười.

Chẳng qua nụ cười này đã trở thành quá khứ, mất đi lâu lắm rồi. Mất đi cùng với nó còn có cả huyết mạch Đằng gia.

Những bức tượng khắc gỗ này sau khi được Vương Lâm điêu khắc xong liền bị vứt sang một bên. Dần dần tượng khắc gỗ trên mặt đất ngày càng nhiều.

Một tia sát khí lúc đầu như có như không, sau đó nồng đậm dần lên. Lượng tượng gỗ ngày càng nhiều sat khí trong cửa hàng lại càng nồng đậm.

Lúc này nếu có tu sĩ đi qua nơi này sẽ có thể thấy rõ ràng, phía trên cửa hàng của Vương Lâm trừ gió tuyết ra còn có một tầng hàn băng.

Vương Lâm đối với việc này coi như không thấy. Hắn đắm chìm trong ký ức của bản thân, đem tất cả những vong hồn có thể nhớ tới điêu khắc ra.

Dần dần, Vương Lâm quên cả việc mình đang điêu khắc. Hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong hồi ức. Nhân sinh bốn trăm năm qua giống như là một cuộc đời khác, từ từ tái hiện trong đầu hắn.

Từ khi còn là thiếu niên, tiến vào Hằng Nhạc phái. Bên trong Hằng Nhạc phái, tư chất hắn không đủ, tu luyện chậm chạp, mãi cho tới khi có được

không gian nghịch thiên, cuối cùng Tư Đồ Nam xuất hiện. Rồi Hằng Nhạc phái vị huyền đạo tông đuổi đi.

Sau đó hắn rời khỏi Hằng Nhạc phái, một mình tu luyện, gặp gỡ Trương Hổ, giết sư phụ hắn, tới Đằng gia thành, không ngờ gặp Đằng Lệ, mọi việc diễn ra.

Sau đó chia tay Trương Hổ cho tới bây giờ, không rõ hắn sinh tử ra sao.

Đằng Lệ đuổi giết hắn, cuối cùng chết dưới tay hắn. Từ đó trở đi một đường tranh đấu. Thi Âm tông, Quyết Minh cốc, sau đó là một hồi sấm sét, hoàn toàn thay đổi cả cuộc đời hắn.

Cha mẹ chết đi, biểu tình dữ tợn của Đằng Hóa Nguyên, khiến hắn cuối cùng nhục thân nát vụn, dưới sự hỗ trợ của Tư Đồ Nam trốn vào vực ngoại chiến trường.

Nhờ đó mới có bốn trăm năm giết chóc, vì đề cao tu vi, vì để trở về báo thù, hắn không tiếc bất cứ giá nào khiến tu vi mình tăng tiến, khiến mình trở nên vô tình, tuyệt tình, thậm chí là máu lạnh.

Hỏa Phần quốc, tu ma hải, nơi của cổ thần, những ký ức này lần lượt hiện lên trong đầu Vương Lâm. Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh, lần đó cũng là một lần ngoài Đằng gia mà hắn giết rất nhiều người.

Còn ở nơi của cổ thần, ấn tượng của Vương Lâm với đám người Mạnh Đà Tử có thể nói là khắc cốt ghi tâm, khó có thể quên.

Nhiều năm ở nơi của cổ thần, cả người hắn lột xác. Dù là tâm thần hay thân thể cũng đều biến đổi hoàn toàn.

Nhưng cũng ở nơi đó, nguy cơ cực kỳ to lớn, chỉ không cẩn trọng một chút là sẽ không thể thoát ra.

Sau đó là kết anh tại Sở quốc, gặp lại Lý Mộ Uyển, kết anh thành công xong, rốt cục hắn có thể triển khai kế hoạch báo thù sau bốn trăm năm chờ đợi.

Tại Triệu quốc, hễ là người có huyết mạch Đằng gia, toàn bộ đều chết trong tay Vương Lâm, những điều này đều là nhân quả ân oán.

Tay Vương Lâm không hề dừng lại, tượng gỗ nhanh chóng thành hình. Tay hắn càng lúc càng nhanh, chỉ thấy một loạt tàn ảnh.

Hình ảnh của ký ức trong đầu hắn cũng trôi qua càng nhanh. Dần dần, hắn chứng kiến hơn ba mươi năm cuộc sống hóa phàm, sinh lão bệnh tử, một loạt hình ảnh này chậm rãi dung nhập trong tâm thần Vương Lâm.

Một lúc lâu sau, trong đầu hắn không còn bất cứ hình ảnh gì nữa, chỉ còn hai chữ: Sinh tử.

Sinh tử là một loại biến hóa của thiên đạo. Loại biến hóa này sau khi Vương Lâm điêu khắc lại bốn trăm năm giết chóc đã cảm nhận được hàm nghĩa rõ ràng của chữ tử. Trong ba mươi năm hóa phàm hắn lại hiểu được ý nghĩa của Sinh.

Trước kia cảm ngộ thiên đạo luân hồi một khắc, tuy cuối cùng thất bại nhưng vẫn để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm và ý cảnh, phảng phất như một tầng giấy mỏng, khiến cho Vương Lâm trong nháy mắt có một loại giác ngộ.

Chỉ là giác ngộ chứ không phải khám phá.

Có thể nói, hiện giờ tâm cảnh của Vương Lâm đã đạt tới trình độ có thể điều khiển cấp độ tu vi của mình. Mức độ này ở thượng cổ tu chân giới có một câu vẫn truyền lưu: Muốn núi là thấy núi, muốn nước là thấy nước.

Lúc này Vương Lâm chính là như vậy.

Khi hắn mở đôi mắt, tượng khắc gỗ trong cửa hàng đã có vô số. Trong hai mắt Vương Lâm ánh lên một tia sáng tà dị. Ánh mắt này hơi tương tự với ánh mắt của Thác Sâm ở chỗ cổ thần.

Hắn lẳng lặng nhìn vô số tượng khắc gỗ trước mắt, hai tay chậm rãi giơ lên. lập tức những tượng khắc gỗ này đột nhiên rung động, tụ lại trong tay hắn. Dần dần tượng gỗ ngày càng nhiều, nhưng trong hai tay Vương Lâm xuất hiện một dòng chảy màu đen. Tượng khắc gỗ cứ rơi hết vào đó, nhưng dòng chảy màu đen này vẫn không có bất cứ gì thay đổi.

Toàn bộ tượng khắc gỗ bay về phía hai tay Vương Lâm. Sau khi cái tượng khắc gỗ cuối cùng biến mất trong dòng chảy màu đen, ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn nhìn dòng chảy. Túi trữ vật trên lưng hắn đột nhiên tự động mở ra, tất cả huyết cầu từ sát khí đều bay vào toàn bộ.

Trong nháy mắt huyết cầu từ sát khí dung nhập vào trong dòng chảy, hai mắt Vương Lâm chợt lộ ra những tia sáng kì dị. Ngay sau đó hai tay hắn liền cử động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 272: Đại Ngưu.

Dòng chảy màu đen dưới sự điều khiển của hai tay Vương Lâm nhanh chóng biến hóa hình dạng, dần dần trở nên vuông vức, lại từ từ trở nên thực chất. Một lúc lâu sau, dòng chảy màu đen hoàn toàn biến mất, một cái ấn hình vuông xuất hiện trước người Vương Lâm.

Cái ấn này lớn tầm một bàn tay, bên ngoài có khắc hình một người. Người này không có mặt mũi, chỉ có thân hình. Hắc ấn này bao gồm ý nghĩa của bốn trăm năm giết chóc của Vương Lâm, là chữ Tử.

Tay phải Vương Lâm đặt trên hắc ấn. Lập tức một cỗ cảm giác như máu hòa vào nước xuất hiện trong tim hắn. Hắn hít sâu một hơi, hắc ấn dần dần biến mất trong tay hắn, dung nhập vào trong Nguyên Anh.

Vương Lâm trầm mặc một chút, lưu luyến nhìn cửa hàng mình đã ở hơn ba mươi năm nay một lần nữa, tay phải tùy ý vung lên. Lập tức toàn bộ tượng khắc gỗ trong cửa hàng liền biến mất.

Sau đó hắn mở cửa, đón gió tuyết trong đêm, bước ra ngoài.

Vương Lâm chậm rãi đi tới ngã tư đường. Gió tuyết ngày càng lớn.

Thân ảnh hắn khi mới ra khỏi cửa hàng vẫn là một lão già sắp xuống mồ, nhưng theo từng bước chân, khi hắn tới đầu phố thì thân hình hắn dần cao hẳn lên. Những nếp nhăn trên mặt hắn chậm rãi biến mất. Cuối cùng

trong nháy mắt khi đứng ở đầu phố, Vương Lâm từ một phàm nhân đã chuyển hóa thành một tu sĩ.

Hiện tại hắn vẫn chưa phải Hóa Thần, nhưng giờ phút này khoảng cách tới Hóa Thần đã rất gần. Nắm được ý cảnh sinh tử, hiểu được thiên đạo, Vương Lâm cảm thấy thân thể có một cảm giác lâng lâng như muốn bay đi, cảm giác đó dần dần lan cả ra ngoài thân thể hắn.

Dường như từ trên trời cao có một lực lượng thần kỳ đang mở rộng ra, lôi kéo hắn.

Loại cảm giác này chính là biểu hiện sắp Hóa Thần. Lúc này hắn không cần hiểu được thiên đạo, không cần cảm thụ ý cảnh, chỉ cần kiếm một địa phương lẳng lặng bế quan mười năm liền chắc chắn đặt tới cảnh giới Hóa Thần.

Vương Lâm đứng ở đầu phố, quay đầu nhìn thoáng qua mười hộ đã trống không tới chín ở ngã tư này. Dãy phố ba mươi năm nay hắn ở. Từng ngọn cây nhành cỏ ở nơi này hắn đều hiện lên trong tim hắn. Trong lòng hắn hiện lên một tia luyến tiếc.

Nhìn hồi lâu, đem hết thảy cảnh vật ghi tạc trong tim, Vương Lâm thở dài một tiếng, xoay người, biến mất trong bóng đêm.

Ở phía nam của liên minh tứ phái có một tòa thành trì hơn vạn dặm. Nơi này có rất đông phàm nhân. Những căn phòng chống lạnh của con người trải rộng khắp nơi, trong phòng có rất nhiều người.

Bọn họ bị đưa tới đây, làm công việc dọn tuyết. Đại Ngưu cũng ở một trong số những phòng đó.

Cùng phòng với hắn có có hơn ba mươi người. Căn phòng vốn không lớn, giờ lại càng chật chội. Đại Ngưu nằm trong góc, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà.

Hắn nhớ thê tử, nhớ con, lại càng nhớ Vương Lâm.

Tất cả mọi thứ ngày xưa dưới trận tuyết tai này đều tan thành mây khói.

Trước trận tuyết này, hắn là một người thừa ăn no mặc ấm, lại có cửa hàng của mình, còn thuê mấy người tiểu nhị, chưởng quỹ, con hắn thì đã xin gia nhập một môn phái của tiên nhân, trở thành một thành viên của tiên nhân.

Ở nơi ngã tư đường ấy, cuộc sống của hắn có thể coi là tươi sáng.

Thê tử yêu thương hắn, cuộc sống tốt đẹp. Hắn thậm chí còn có ý định đợi Vương thúc lớn tuổi hơn chút nữa sẽ không để hắn khắc tượng gỗ

nữa mà để mình phụng dưỡng hắn khi tuổi già.

Trong tâm lý của hắn, cha mẹ đã qua đời, Vương thúc thúc nhìn mình lớn lên đã trở thành bậc trưởng bối. Nhưng vì trận tuyết kinh hoàng này mà hết thảy mọi việc đều thay đổi.

Hắn không biết hiện giờ thê tử ra sao. Mấy tháng nay nghe nói cả phụ nữ trẻ con đều bị bắt tới, hắn bàng hoàng bất an. Thân thể của thê tử không tốt lắm, lạnh giá thế này làm sao có thể chịu nổi.....

Chứng kiến có người bị đông cứng mà chết, trái tim Đại Ngưu đau đớn như bị dao cắt! Cũng không phải vì hắn tính đồng bào đồng loại gì mà là do một cảm giác tuyệt vọng thật sâu trong nội tâm và nỗi lo lắng cho thê tử của mình.

Hắn lo lắng thê tử không chịu nổi, sẽ bỏ hắn mà đi.

Ngoài thê tử ra, người mà hắn lo lắng nhất còn có Vương Lâm. Theo hắn thấy, Vương thúc thúc tuổi cũng đã cao, thân thể không còn mạnh khỏe nữa.....

Hắn đã mất cha mẹ, hắn không muốn cả Vương thúc thúc cũng bỏ hắn mà đi.

Nhi tử của Đại Ngưu, Tằng Tiểu Ngưu vốn là vừa mới gia nhập Bạch Vân Tông, tu vi ngưng khí kỳ của hắn khiến thân phận hắn cao hơn hẳn phàm nhân nhưng với sức lực của hắn thì ở giữa trận chiến giữa hai quốc gia chẳng có bất cứ tác dụng gì.

Do vậy hắn tuy muốn tìm kiếm cha mẹ mình nhưng liên minh tứ phái lớn như vậy, toàn bộ phàm nhân đều bị bắt đi, phân tán khắp cả nước.

Hắn trừ phi có thần thông thông thiên, nếu không căn bản không tìm nổi cha mẹ.

Đại Ngưu đi đợt tuyết này đã trút xuống bao lâu rồi. Hầu như ngày nào hắn cũng nhìn thấy bên cạnh mình có người chết cóng.

Đồng thời hắn cũng phát hiện ra chỗ thần kỳ của tượng điêu khắc gỗ. Mỗi khi hắn thấy lạnh giá, tượng gỗ lại tỏa ra những luồng hơi ấm. Luồng hơi ấm này trong khoảnh khắc liền chạy khắp toàn thân, cho dù hắn có lạnh hơn nữa cũng vẫn có thể bình yên vượt qua.

Sau khi biết sự thần kỳ của tượng khắc gỗ, Đại Ngưu không khỏi cảm thấy có một cảm giác xa lạ với Vương Lâm. Cho tới bây giờ hắn không thể hiểu thấu được lão nhân này.

Chẳng qua cũng vì có tượng khắc gỗ này mà lo lắng của Đại Ngưu về thê tử cũng giảm đi một chút. Hắn tin rằng chỉ cần thê tử không tháo tượng

gỗ xuống thì cũng có thể giống hắn, không bị chết rét.

Nhưng thời gian dần trôi qua, dường như vĩnh viễn không thể quét sạch hết tuyết, trong lòng Đại Ngưu lại nổi lên sự tuyệt vọng.

Tuyết trên trời rơi xuống tuy nhỏ bé nhưng không hề gián đoạnk.

Mấy ngày hôm này, đã có nhiều phàm nhân lén lút bỏ trốn. Bọn họ muốn trốn sang nước láng giềng, cho dù phải từ bỏ hết thảy, chỉ cần được sống là còn có hi vọng.

Nghe nói hiện giờ nước láng giềng không có tuyết rơi, thời tiết giống như mùa xuân vậy, vạn vất sinh sôi, ánh nắng ngập tràn.

Sớm nay Đại Ngưu là người thức dậy đầu tiên. Hắn từ trên giường bò dậy. Bên cạnh hắn là đứa con thứ hai của Chu gia. Tiểu tử này mới hơn hai mươi tuổi, đang lúc tráng niên. Bình thường khi làm việc thường được phân cùng tổ với Đại Ngưu, vẫn luôn giúp đỡ hắn rất nhiều.

Đây là một hài tử thuần phác. Đại Ngưu đẩy hắn một cái, nhưng lập tức hắn bỗng giật mình. Hắn nhìn con trai thứ hai nhà họ Chu, tay phải run rẩy đặt trên mũi hắn, sau đó cười thảm một tiếng, lẩm bẩm: - Chết rồi.....

Vừa nãy khi đẩy hắn, Đại Ngưu phát hiện ra thân thể hắn đã cứng ngắc. Lúc này nước mắt Đại Ngưu tuôn như mưa. Hán tử bốn mươi tuổi này ôm đầu ngồi khóc rống lên.

Hắn nhớ nhà, nhớ thê tử, nhớ nhi tử của mình, nhớ Vương Lâm, nhớ cửa hàng, nhớ những ngày ấm áp khi xưa.

Lúc này lục tục có người bò dậy, kinh ngạc nhìn Đại Ngưu, ngay sau đó phát hiện ra trong phòng này, chỉ trong vòng một đêm đã có năm người chết rét.

Ai nấy đều trầm mặc. Một hồi lâu, bên ngoài phòng truyền tới một tiếng quát: - Đi ra đi, làm việc. Nếu ai dám lười biếng sẽ bị quẳng ra ngoài cho chết rét.

Trong phòng có người khẽ thở dàu-i, chậm rãi đi ra ngoài. Bọn họ hai mắt đờ đẫn, mặt mày vàng vọt xanh xao. Trước đây vài tháng khi mới tới dọn tuyết, lúc đầu còn được ăn no, nhưng càng về sau thức ăn càng ít. Hiện giờ thể lực của họ đã rất kém rồi.

Đại Ngưu vẫn ôm đầu, ngồi trên mặt đất khóc lóc. Một người trung niên tốt bụng tiến tới kéo hắn, thấp giọng nói: - Đại Ngưu, đi thôi. Chỉ cần còn sống là còn có hi vọng.

Đại Ngưu bị hắn kéo, nhìn chằm chằm vào thân thể người con thứ hai của Chu gia đang nằm yên không nhúc nhích, nước mắt lại chảy ra.

Ra khỏi phòng, lập tức gió lạnh đập vào mặt. Thân thể Đại Ngưu lạnh lẽo, nhưng ngay lúc này, tượng khắc gỗ trên người hắn lại truyền tới từng đợt hơi ấm, xua tan đi cái lạnh.

Đại Ngưu sờ sờ ngực, nhìn mọi người từ trong các phòng ốc bốn phía đi ra. Hắn cắn răng một cái, quyết định bỏ trốn. Hắn muốn đi tìm thê tử, sau đó hai người rời khòi đây, chạy sang nước láng giềng, cố gắng sống sót, chờ tới khi tuyết tan lại trở về.

Đêm khuya hôm đó, khi mọi người đã ngủ say, Đại Ngưu lặng lẽ bò dậy, mở cửa phòng. Bị gió lạnh thổi qua, thân thể hắn lập tức run lên, cắn chặt răng, tiến vào giữa gió tuyết.

Bốn phía có quân đội phàm nhân đóng quân, chẳng qua đối với dân chúng bỏ trốn họ cũng không thèm hỏi tới. Bởi lẽ giữa thời tuyết lạnh giá này, ở lại đây thì may ra còn một đường sống chứ nếu bỏ đi thì chỉ có con đường chết.

Vì thế nên lúc đầu còn có người để ý, về sau thì mặc kệ. Nếu muốn đi đâm đầu vào chỗ chết thì ai mà ngăn được chứ.

Đại Ngưu đi vào trong gió rét, chậm rãi bước trên cánh đồng tuyết. Thiên hạ tuy rộng lớn nhưng dường như không có chỗ để hắn dung thân. Đêm khuya, gió càng ngày càng lạnh, Đại Ngưu đang bước đi rất khó khăn, đột nhiên vấp phải một vật gì đó, trượt chân, thân thể ngã sấp xuống.

Chỉ thấy bên cạnh hắn là một thân thể đã bị đông thành đá.

Thi thể này hiển nhiên là chưa chết được bao lâu, cho nên không có nhiều tuyết phủ mà chỉ có một tầng tuyết mỏng. Đại Ngưu khi ngã sấp xuống, khuôn mặt nằm ngay sát khuôn mặt hắn.

Thậm chí hơi thở của hắn cũng đến được khối thi thể đó.

Ngây ngốc một hồi, Đại Ngưu sợ hãi kêu lên, vội vàng bò dậy, lui lại phía sau. Nhưng ngay sau đó hắn lại vấp ngã. Trong lòng Đại Ngưu dâng lên từng trận hàn ý, cẩn thận nhìn bốn phía một lượt mới phát hiện ra, ở chỗ này có vô số thi thể.....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 273. Tuyết Vực giáng lâm.

Đại Ngưu là một phàm nhân, nỗi nhớ thê tử, cái chết của người con thứ hai nhà họ Chu, nỗi tuyệt vọng, sợ hãi đối với tương lai khiến hắn hoàn toàn sụp đổ.

Hắn ngồi xổm trên mặt tuyết, lại khóc rống lên.

Một lúc lâu sau, Đại Ngưu đột nhiên cảm thấy thân thể trở nên ấm áp. Ngay sau đó, một bàn tay ấm áp đặt lên đầu hắn, vỗ nhè nhẹ.

- Đại Ngưu, đừng sợ.

Đại Ngưu xoay người, kinh ngạc nhìn thấy phía sau không biết từ bao giờ đã xuất hiện một người thanh niên. Người này nhìn qua trẻ hơn Đại Ngưu hắn rất nhiều, nhưng ánh mắt của hắn lại đầy vẻ tang thương.

Người này Đại Ngưu không xa lạ, thậm chí liếc mặt một cái là hắn có thể nhận ra. Đó chính là Vương thúc mà hắn vẫn nhớ mong.

Nhưng tướng mạo người này quá trẻ trung. Đại Ngưu nhìn Vương Lâm, trong đầu đột nhiên nhớ tới khi mình còn bé, mở cửa cửa hàng, lần đầu nhìn thấy Vương Lâm.

Khi đó Vương Lâm cũng giống hệt bây giờ.

- Vương thúc..... Đại Ngưu ngây ra một lúc, sau đó thấp giọng nói. Hắn mơ hồ cảm thấy vị thúc thúc từ bên cạnh mình từ nhỏ này tuyệt không phải là người thượng. Hắn trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: - Người ..... Người là tiên nhân sao?

Vương Lâm nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt tập trung vào mặt Đại Ngưu, nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói:

- Được rồi. Vương thúc tới rồi, không phải sợ gì nữa. Đi, ta mang ngươi đi tìm vợ ngươi.

Lúc này Đại Ngưu cảm thấy như mình đang mơ. Hình tượng của Vương Lâm trong đầu hắn nhanh chóng biến hóa, từ già nua lại biến thành thanh niên. Tự nhiên trong lòng hắn cảm thấy mông lung, vẻ mặt cũng hơi hoảng hốt.

Vương Lâm thầm than, tay phải điểm nhẹ lên đầu Đại Ngưu một cái. Lập tức Đại Ngưu cảm thấy một cơn buồn ngủ không sao cưỡng nổi kéo tới, chậm rãi gục xuống.

Tay phải Vương Lâm phất lên. Một luồng ánh sáng nhu hòa bao bọ lấy thân thể Đại Ngưu. Sau đó thân thể Vương Lâm nhoáng lên, phi hành đi.

Ở ngoài ba ngàn dặm có một chỗ tụ tập phàm nhân dọn tuyết, Vương Lâm tìm trong phòng dành cho phụ nữ được vợ của Đại Ngưu. Lúc Vương Lâm đưa cho vợ chồng họ tượng khắc gỗ đã để lại một tia thần niệm, tại thời khắc mấu chốt sẽ phát hiện mà cứu mạng họ.

Vương Lâm ở với Đại Ngưu mười mấy năm, do vậy hắn muốn trợ giúp bọn họ cũng không có gì là lạ.

Mang theo hai vợ chồng Đại Ngưu. Vương Lâm nhanh chóng bay đi. Tới biên giới nước làng giềng, hắn mới ngừng lại. Ở đâ có hai tấm màn sáng ngăn trở giữa hai nước.

Vương Lâm buông hai vợ chồng Đại Ngưu ra, tay phải đặt trên tấm màn sáng, linh lực phát ra. Lập tức tấm màn sáng như bị xé rách, lộ ra một thông đạo đủ cho hắn đi qua.

Vương Lâm thở dài, lại điểm lên đầu vợ chồng Đại Ngưu một cái, sau đó để lại một bọc nhỏ rồi xoay người biến mất.

Một lúc sau, Đại Ngưu bừng tỉnh, hoảng hốt mở mắt. Hắn cảm thấy mình vừa nằm mơ, mơ thấy Vương thúc thúc. Bề ngoài của Vương thúc lại giống hệt như hình dáng khi hắn còn trẻ.

Hắn thở dài, đột nhiên ngẩn người, chạm vào nữ tử bên cạnh, kêu lên một tiếng, sau đó đẩy đẩy vài cái. Một lúc sau nữ tử kia mở mắt, nhìn thấy Đại Ngưu cũng ngẩn ra một hồi. Sau đó hai ngươi ôm nhau khóc rống lên.

- Đại Ngưu, tôi sao lại ở đây. Tôi nhớ rõ là lúc ngủ vẫn còn ở trong phòng mà. Thê tử của Đại Ngưu sau khi nức nở vài tiếng liền hỏi.

Đại Ngưu trầm mặc một lát. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, một lúc lâu sau thở dài. Hắn biết mọi chuyện không phải là mơ mà là sự thật. Hắn nhẹ nhàng ôm thê tử, lẳng lặng không nói gì, mà đứng yên nhìn thông đạo ở trên tấm màn ánh sáng và gói nhỏ ở phía xa.

Khi Đại Ngưu mở gói nhỏ ra, bên trong không ít vàng. Hắn kéo thê tử quỳ xuống, hướng về kinh thành lạy mấy lạy, trong lòng thầm nói:

- Vương thúc.....tạ ơn người.....

Hắn nhặt cái gói lên, kéo thê tử đi xuyên qua tấm màn sáng, rời khỏi liên minh tứ phái. Sau khi hắn đi không lâu, Vương Lâm lại xuất hiện tại nơi hai người quỳ lại. Hắn nhìn hình bóng vợ chồng Đại Ngưu biến mất, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Với thần thức của hắn thì đã nhận ra ở không xa nơi này có một tòa thành nhỏ. Chỉ cần cứ đi theo con đường này là có thể đến nơi. Đại Ngưu

sống ở nơi đó đến hết đời. Mãi cho tới khi hắn sắp chết cũng không quên Vương thúc đã ở bên cạnh hắn từ nhỏ. Chẳng qua cuộc đời nà hắn không còn có cơ hội gặp lại Vương Lâm nữa.....

Vương Lâm đứng yên hồi lâu, nhìn vợ chồng Đại Nguyên rời khỏi. Hơn ba mươi năm nay, từ một thiếu niên hồn nhiên, trong nháy mắt Đại Ngưu đã lấy vợ sinh con, tuổi cũng đã vào trung niên.

Vương Lâm hiểu được Đại Ngưu cũng không nằm ngoài chuyện sinh tử của thế gian, sớm muộn cũng sẽ phải chết.

Vương Lâm bật cười, tay phải điểm vào quầng sáng, lập tức một ánh hào quang ngũ sắc lóe ra nhập vào quầng sáng. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bốn phía, không một chút do dự, lập tức rời khỏi liên minh bốn phái. Bởi vì hắn còn có một mục tiêu chưa đạt được.

Chính là Vũ Đỉnh.

Vũ Đỉnh này đối với Tứ phái liên minh là một mầm mống tai họa. Nhưng đồng thời nó cũng là một bảo vật, nó là một phương pháp hữu hiệu để trở thành Hóa Thần tu sĩ.

Đối với Vương Lâm, Vũ Đỉnh thật sự là một cơ hội tu chân trong tương lai. Càng ngày Vương Lâm càng cảm nhận được cảnh giới Hóa Thần

đang đến gần. Linh lực ngày hôm nay so với trước kia không còn vô cùng tinh khiết nữa.

Linh khí này gần như đã bị vẩn đục. Không phải khí trời những năm gần đây có sự biến hóa, mà là bản lãnh của Vương Lâm cùng với sự đề cao của ý cảnh đã khiến toàn bộ thân thể hắn cảm nhận thấy được bên trong linh lực này có vấn đề.

Linh lực ngày hôm nay nếu là dưới Hóa Thần kỳ thổ nạp thì cũng không ảnh hưởng gì. Những tu sĩ như vậy dù sao cũng không thể nhận ra linh khí bên trong có pha tạp.

Nhưng muốn đạt tới Hóa Thần thì. linh khí này có tác dụng vô cùng trọng yếu. Đến như linh thủy do hạt châu nghịch thiên thu thập linh lực từ sương sớm, có thể nói là tinh thuần, nhưng có lẽ vì lý do ngũ hành còn thiếu nên vẫn còn kém một chút.

Chỉ có điều ngũ hành thật sự rất khó thu thập. Bên cạnh thủy tính, các loại thuộc tính khác, như hỏa tính cũng cần phải có một hoang thú hệ hỏa mới có thể được bổ sung trọn vẹn.

Các thuộc tính khác không trọn vẹn cũng cần phải có linh khí của hoang thú khác. Bởi vì lý do này cho nên Vương Lâm suốt hơn bốn trăm năm vẫn không thể khiến ngũ hành của hạt châu nghịch thiên đầy đủ.

Vương Lâm nhất định phải tiến vào Tiên Môn để thu thập tiên linh khí. Vì thế, mục tiêu của hắn chính là Vũ Đỉnh.

Nhưng hiển nhiên, lúc này không phải thời cơ để thu thập Vũ Đỉnh. Mà thời điểm mấu chốt thật sự phải là lúc tu sĩ ở Tuyết Vực và Tứ phái liên minh xảy ra chiến tranh.

Nghĩ đến đây, mắt Vương Lâm ánh lên vẻ bình tĩnh, chọn nơi cao nhất trên đỉnh núi tuyết được mây bao phủ chậm rãi hạ xuống.

Khi hắn hạ xuống liền xuất ra Cấm Phiên, nhanh chóng để Cấm Phiên bao phủ bốn xung quanh. Thân hình Vương Lâm liền biến mất trên đỉnh núi.

Vương Lâm không biết tu sĩ ở Tuyết Vực lúc nào sẽ đến. Vì thế, hắn chuẩn bị tận dụng chặt chẽ hết thảy thời gian, khiến chính mình nhanh chóng Hóa Thần, như vậy cơ hội nắm được Vũ Đỉnh cũng sẽ lớn hơn.

Trong nháy mắt đã qua một năm. Có lẽ trận pháp trên bầu trời đã bắt đầu có tác dụng. Hoặc có lẽ đám tu sĩ ở Tuyết Vực chắc cũng sắp đến. Tóm lại, tuyết rơi ngày càng nhiều.

Toàn bộ phía trong tứ phái liên minh quốc không ngờ đã bị băng bao phủ. Qua một năm, số lượng phàm nhân tử vong rất lớn. Tuy nhìn trên bề

mặt chỉ thấy thi thể, nhưng ở bên dưới cũng là băng tuyết và thi thể lẫn lộn. Toàn bộ vùng đất của tứ phái liên minh đã trở thành địa ngục.

Trên thực tế, tứ phái đã chia thành hai phe. Một phe có ý định trốn tránh đầu sóng ngọn gió, một phe kiên quyết phản kháng. Dù sao, đây không phải cuộc chiến của các thế lực ngang nhau. Tuyết Vực quốc cũng chỉ là tu chân quốc cấp bốn.

Vào ngày này, vạn dặm phía trên không trung hiện ra một khe nứt, bỗng nhiên một lượng lớn hàn khí màu lam đậm tràn ra. Từ khe nứt chính giữa vị trí Tứ phái liên minh xuất hiện một nữ tử.

Nữ tử này mặc áo trắng, có khi còn trắng hơn tuyết. Dung mạo của nàng tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng có phảng phất vẻ lạnh lùng như băng giữa trời đông giá rét. Dường như băng tuyết cũng không thể lạnh bằng nàng.

Nàng nhẹ nhàng chậm rãi từ trong khe nứt đi ra, liếc mắt nhìn lên trên trời một cái, sau đó tay phải nâng lên, tùy ý điểm vào khoảng không. Lập tức một khe nhỏ bất ngờ xuất hiện giữa không trung một cách yên lặng, nhanh chóng mở ra.

Vào lúc này, từng trận tiếng kêu như tiếng gương vỡ vụn bỗng nhiên truyền khắp toàn bộ phía trong tứ phái liên minh. Cùng lúc đó, trận pháp được che đậy phía trên không trung hóa thành từng mảnh nhỏ rơi xuống, giống như một trận gió tuyết rơi xuống tất cả các ngóc ngách bên trong tứ phái.

Ngay sau đó, từ trong những khe nứt có vô số tu sĩ áo trắng đi ra. Toàn bộ những tu sĩ này đều có một điểm giống nhau, đó là sắc mặt âm hàn. Bọn họ trên người tỏa ra hàn ý, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ các ngóc ngách trong tứ phái liên minh.

Một luồng sát khí mạnh mẽ bao phủ toàn bộ liên minh tứ phái.

Trong lúc đó, thật kỳ lạ là phần lớn tu sĩ của tứ phái liên minh lại không hề xuất hiện, để mặc một đám tu sĩ của Tuyết Vực đang từ khe nứt đi ra.

Tu sĩ của Tuyết Vực xuất hiện ngày một nhiều, nhưng không ai phát ra bất kỳ một tiếng động nào. Ánh mắt của họ đều tập trung vào nữ tử kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 274. Tượng băng dưới lòng đất.

Măc dù khoảng cách rất xa nhưng những ánh mắt vẫn hướng về phía nữ tử.

Ánh mắt nữ tử lạnh như băng, chỉ tay về phía bên phải. Chỉ sau một động tác đơn giản, đột nhiên tất cả các tu sĩ Tuyết Vực bỗng nổi sát khí, thân mình hóa thành từng đạo ánh sáng trắng, ầm ầm từ trên không trung giáng xuống.

Một cử động lập tức dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền. Ngay tức khắc toàn bộ tu sĩ đang ở phía trên tứ phái liên minh

đồng loạt hạ xuống.

Nhưng, trong khi bọn họ còn đang lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt từ bốn phía tứ phái liên minh dâng lên bốn cột sáng thông thiên.

Bốn cột sáng xanh đỏ tím trắng giống như là bốn cây cột chống trời, bỗng nhiên xuất hiện. Cùng lúc đó, trên những cột sáng, một vài hư ảnh lớn được ngưng tụ mà thành. Bọn chúng bay nhanh ngưng tụ thành một đám thượng cổ dã nhân thân mặc bì giáp.

Những dã nhân này rất to lớn. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, trong lồng ngực khổng lồ của chúng đều có một người ngồi ngay ngắn. Tuy không nhìn ra được bản lãnh, nhưng hiển nhiên không phải tu sĩ bậc thấp.

Một đám dã nhân khổng lồ từ trong bốn cột ánh sáng biến hóa mà ra, bắt đầu bước chân, gầm rống giận dữ hướng về đám tu sĩ Tuyết Vực trên không trung phóng tới.

Đám dã nhân này số lượng rất đông, cùng nhau tiến lên. Tất cả đều vì trận chiến ngày hôm nay.

Vào lúc đám dã nhân hiện ra, ở vị trí của Bạch Vân Tông ở phía đông, truyền ra một tiếng gầm giận dữ. Một khối nham thạch lớn màu đen bay lên cao. Ngồi phía trên khối nham thạch là một lão già toàn thân bị chín sợi xích khóa lại.

Lão già này cơ mặt quắt lại. Toàn thân có một đạo khí tím bao phủ. Hắn gần như trần truồng, trên mình chỉ có vài mảnh vải che đậy.

Tóc hắn rối bù, ánh mắt mờ mịt, nhìn chằm chằm vào đám tu sĩ Tuyết Vực giữa không trung, vươn đầu lưỡi liếm môi một cái.

Đầu lưỡi hắn thật dài, lúc duỗi ra trông giống như yêu nghiệt, làm người ta nhìn thấy mà ghê người.

Ngay sau đó, từ hướng Thủy Mặc Môn phía nam cũng truyền đến một tiếng rít gào. Một cái đỉnh đồng thật lớn từ đằng sau Thủy Mặc Môn bay ra. Trên đỉnh đồng này có khắc vô số những bùa chú cổ xưa. Một luồng khí hồng hoang chậm rãi khuếch tán ra.

Phía trên là một lão già mặc áo dài đỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn lên không trung.

Thanh Mộc Nhai ở phía tây cũng không hề chịu kém. Nơi này cả hai phía đông tây đều xuất hiện dị biến. Một bãi nước bùn màu đen ước chừng dài hơn trăm trượng tản mác ra từng trận mùi hôi thối từ Thanh Mộc Nhai bay lên. Bãi nước đen này thỉnh thoảng lại bốc lên một ít bọt khí, có khi giữa đám nước bùn còn hiện lên một khuôn mặt tràn đầy thống khổ.

Bãi bùn đen này vừa hiện ra, dường như liên kết với tuyết ở bốn phía, đều vì một trận chiến sắp xảy ra.

Ngay sau đó, Hắc Hồn Phái ở phía bắc cũng phát ra tiếng thét dài. Một nam tử trẻ tuổi trông có vẻ nhu nhược chậm rãi bay giữa không trung. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, có vẻ như vừa mới bị bệnh nặng.

Thân thể của hắn bay đi nhẹ nhàng vô cùng. Hắn đưa tay phải hướng xuống dưới khẽ vung. Lập tức, toàn bộ bên trong Hắc Hồn Phái xuất hiện vô số luồng khí màu đen.

Những khí thể này giao hòa vào nhau hình thành nên một chiếc bút lông màu đen. Chiếc bút lông này vừa xuất hiện, lập tức trời đất biến sắc.

Lão già áo đỏ ngồi trên đỉnh đồng và lão già gầy nhom bị chín sợi xích khóa trên khối nham thạch nhìn thấy, đều lộ vẻ hoảng sợ ra mặt.

Chiếc bút lông này nhìn không có gì khác thường, chậm rãi rơi vào tay người trẻ tuổi. Hắn cầm bút trong tay, trong nháy mắt trên mặt dâng lên một vẻ hồng hào lạ thường. Một năm là một khoảng thời gian dài, chẳng lẽ Tứ Phái lại không có chuẩn bị gì. Thực tế bọn họ cũng đã sớm chuẩn bị, xuất ra tất cả bảo bối trấn phái.

Dựa vào đó, tiến hành một cuộc phản kích.

Dù sao, phần đông tu sĩ của tứ phái liên minh đều sinh trưởng trên vùng đất này. Tuy đã có chút chia rẽ, nhưng khi tu sĩ ở Tuyết Vực đến, liền hoàn toàn thống nhất đứng lên, nhất trí đối phó ngoại địch.

Bởi vì họ không muốn trở thành chó nhà có tang, không muốn ngay cả đến gia đình mình cũng không bảo vệ được.

Người không thể không có nhà. Tu sĩ cũng là người.

Đây là một cuộc tử chiến.

Trừ phi có thể tiêu diệt toàn bộ, nếu không cuộc chiến sẽ không kết thúc.

Nữ tử áo trắng đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng, nhẹ giọng nói :

- Quét sạch bọn chúng đi. Nơi này sẽ trở thành vùng đất mới của tu sĩ Tuyết Vực.

Lời này vừa nói ra, tu sĩ Tuyết Vực lập tức ầm ầm hô lên. Tiếng hô này dần dần kết thành một dải. Khi lên tới một đỉnh điểm, nữ tử tay phải bắt ấn, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhiều màu từ trong tay nàng chiếu ra.

Sau khi luồng ánh sáng nhiều màu này xuất hiện, lập tức hóa thành năm người con gái giống hệt nữ tử kia. Năm người này chẳng qua là những phân thân.

Lúc này, Vương Lâm đang ở dưới một đỉnh núi tuyết bên trong Tứ phái liên minh. Dĩ nhiên thần thức của hắn đang tra xét nơi này. Khi nhìn đến năm phân thân, trong nháy mắt thần thức của hắn dung nhập vào trong thiên nghịch châu. bỗng nhiên chấn động … Thần thức trong không trung rất nhiều, lẽ tự nhiên không ai lại chú ý đến thần thức của Vương Lâm.

Ở đỉnh núi tuyết, Vương Lâm lập tức mở hai mắt, lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn thì thào lẩm bẩm :

- Linh khí Ngũ Hành.

Năm đó, thiên nghịch châu chỉ cần hút được hỏa linh, thuộc tính liền lập tức viên mãn. Lúc này Vương Lâm nhìn thấy linh khí Ngũ Hành này, lập tức trong lòng khẽ động. Nhưng ý niệm này lập tức bị loại bỏ ra khỏi đầu. Nàng kia không biết có phải là Phủ Chu Võ Thái theo như lời của thiên kiêu chi nữ ở Tuyết Vực quốc đã nhắc tới hay không,

Nhưng cho dù không phải, thì nàng này bản lãnh cũng phải từ Hóa Thần Trung Kỳ trở lên. Hắn còn lâu mới có thể địch lại được người này.

Trong nháy mắt linh khí Ngũ hành xuất hiện. Lão già gầy nhom của Bạch Vân Tông ngồi trên khối nham thạch lập tức cười lên khằng khặc. Cả người bỗng bay lên, túm lấy xích sắt trên khối nham thạch phóng vọt tới.

Thủy linh trong linh khí Ngũ Hành lập tức quay đầu, mang theo một ngọn sóng pháp lực lớn, cả người hóa thành một làn nước xanh hướng về phía đó bay đi.

Cùng lúc đó, ba linh khí còn lại đều bay về hướng của Tứ Phái. Chỉ có duy nhất Hỏa linh đứng giữa không trung, cả người hóa thành một ngọn lửa màu lam, mãnh liệt bay về phía đám thượng cổ dã nhân mà thiêu đốt.

…Toàn bộ tu sĩ Tuyết Vực ở xung quanh đều lựa chọn người của Tứ Phái, rồi hóa thành từng đạo hàn mang, bắt đầu giết chóc.

Trên mặt băng tuyết tỏa ra từng trận hàn khí. Hàn khí này làm cho xúc giác của tu sĩ tứ phái cảm thấy tê dại nhưng đối với tu sĩ của Tuyết Vực thì lại là loại pháp bảo và vũ khí tốt nhất. Hàn khí này thậm chí nếu tới một mức độ nào đó, có thể làm cho linh lực họ khôi phục. Thật là một sự hỗ trợ rất lớn.

Toàn bộ khoảng không phía trên tứ phái liên minh bị vô số những đạo ánh sáng đủ màu sắc bao phủ. Thủy Mặc Môn, Bạch Vân Tông, Thanh Mộc Nhai, Hắc Hồn Phái, bốn phái này là chiến trường quyết định của cuộc quyết chiến này.

Nơi này cũng còn một số ít phàm nhân. Họ đều trốn trong phòng, yên lặng cầu nguyện, không biết việc này có nguyên cớ gì. Nhưng phần lớn trong số họ cuộc đời này chưa từng nhìn thấy nhiều tu sĩ như vậy.

Ở biên giới của tứ phái liên minh, các môn phái lân cận đều phái các tu sĩ bậc cao vây quanh tứ phái liên minh. Bọn họ không phải là muốn tham chiến, mà muốn phòng ngừa những tu sĩ từ bên trong đi ra. Bất kể là tu sĩ của Tứ phái liên minh hay của Tuyết Vực cũng không thể ra ngoài nửa bước.

Trừ khi cuối cùng có người chiến thắng, bằng không, không có ngoại lệ.

Dã nhân số lượng tổng cộng là chín mươi chín. Chúng vô cùng to lớn, bước từng bước lớn vung cánh tay khổng lồ lên. Mỗi quyền xuất ra đều khiến vài tu sĩ của Tuyết Vực thân thể tan nát mà chết.

Bọn chúng ở giữa tứ phái liên minh giao chiến với tu sĩ của Tuyết Vực.

Dã nhân tuy sức mạnh vô cùng lớn, mỗi một quyền đánh ra đều chứa pháp thuật công kích, thậm chí còn bao hàm cả ý cảnh. Nhưng đối với Hỏa linh thân thể hóa thành một ngọn lửa kia cũng có chút kiêng kị.

Trong lúc đó, một dã nhân vừa mới một quyền làm tan nát thân thể hai tu sĩ của Tuyết Vực, lập tức liền bị một phần ngọn lửa bao vây. Toàn bộ thân thể lập tức phát tán ra một làn sương trắng nồng đậm, sau một vài hơi thở lập tức tiêu tan không còn. Thậm chí tu sĩ ngồi khống chế bên trong cũng khó lòng thoát chết, bị ngọn lửa này đốt cháy thành tro.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, ngọn lửa này mặc dù nhiệt độ cực cao, nhưng trên mặt tuyết lại không có một ảnh hưởng gì.

Trên không trung, sau khi đại trận pháp bị phá trừ, từ trong cái khe nứt thổi ra một trận gió tuyết cực lớn, vô cùng vô tận. Tuyết càng ngày càng nhiều.

Tu sĩ Tuyết Vực ở đây cũng không phải chỉ có một mình nữ tử áo trắng ra sức. Đám tu sĩ Tuyết Vực này hiển nhiên trước khi tới đây đã có kế

hoạch tỉ mỉ. Chỉ thấy từ trong đám tu sĩ Tuyết Vực xung quanh Tứ Phái, có mấy người lần lượt đi ra.

Hướng về phía Bạch Vân Tông là một lão giả đầu bạc. Hắn giang hai cánh tay, miệng phát ra từng loạt chú ngữ phức tạp. Lập tức, một trận cuồng phong từ cái khe trên không trung thổi ra. Tiếp theo, trên mặt núi tuyết, một cánh đồng tuyết phạm vi trăm trượng bỗng được nâng lên không trung một cách quỷ dị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 275. Thương Long

Chỉ thấy bên dưới nữ tử áo trắng, phía trên mặt đất đột nhiên lóe ra hào quang bảy màu. Một cánh cửa cực lớn yên lặng xuất hiện, tu sĩ Hóa Thần của Liên Minh Tứ Phái lần lượt đi ra.

Văn sĩ trung niên và bà lão của Bạch Vân Tông hiển nhiên cũng ở trong đó. Chỉ có điều, lão già áo xanh nắm giữ Tuế Nguyệt ý cảnh không có trong này.

Trong đó có bốn lão già rất đáng chú ý. Bốn người này trông như vừa mới từ trong quan tài đi ra, trên mặt toàn những nếp nhăn. Bốn người họ chính là bốn Đại trưởng lão hộ phái của tứ phái liên minh.

Bốn người này ngẩng đầu, liếc mắt nhìn những tòa tháp băng tuyết một cái. Trong đó, một lão già bỗng nhiên cởi thắt lưng áo. Bắp thịt trên cơ thể gầy nhom của hắn điên cuồng phồng lên, truyền ra những tiếng lục bục. Khớp xương cũng lập tức phình lên, những nếp nhăn trên khuôn mặt theo sự tăng trưởng của cơ thể lập tức biến mất hoàn toàn.

Gần như trong chớp mắt, cả người hắn từ một lão già gầy nhom bỗng hóa thành một trung niên tướng mạo uy nghiêm. Người này ánh mắt ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào nữ tử áo trắng, cao giọng nói:

- Tại hạ là Chú Vân tu sĩ của Hắc Hồn Phái, phải chăng các hạ là Hồng Diệp đạo hữu của Tuyết Vực quốc?

Người tên Hồng Diệp lão già nói tới chính là thiên chi kiêu nữ của Tuyết Vực được Chu Tước quốc mời chào, chỉ trong trăm năm mà đã đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, là một thiên tài tuyệt thế.

Nữ tử áo trắng kia ánh mắt chợt lóe lên, lạnh lùng nói :

- Hóa ra các hạ là Chú Vân, một trong tám vị tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ của tứ phái liên minh.

Chú Vân khẽ nhíu lông mày. Câu trả lời của nàng này dĩ nhiên không đúng với câu hỏi. Nhưng giờ phút này, nếu nữ tử đã không trả lời, ánh mắt hắn lạnh lùng, tay phải liền vung lên phía trước.

Động tác này không chỉ là tín hiệu khai chiến, mà đồng thời cũng là ra hiệu cho người của tứ phái liên minh chuẩn bị thực hiện bước thứ hai trong kế hoạch.

Chú Vân không thể đợi nữa, mặc kệ nàng có phải là Hồng Điệp hay không, hắn vẫn phải đánh cuộc một lần!

Hóa Thần tu sĩ của các phái bên cạnh hắn thân mình cũng khẽ động, xông lên giữa không trung.

Ánh mắt của nữ tử áo trắng lộ ra một tia khinh miệt. Chỉ thấy từ trên những tòa tháp băng tuyết kia có một đám tu sĩ Hóa Thần của Tuyết Vực nhanh chóng đi ra. Hai bên phát động một cuộc chiến đỉnh cao.

Dưới sức mạnh của một đám tu sĩ bản lãnh cao cường, toàn bộ vùng đất trong tứ phái liên minh lập tức trời long đất lở, phong vân biến sắc. Mỗi một tu sĩ Hóa Thần kỳ đều có sức mạnh dời non lấp biển. Từng trận pháp lực chấn động, rất nhiều tu sĩ bậc thấp chậm rãi tản ra. Bất kể là tu sĩ của

tứ phái liên minh hay Tuyết Vực, chỉ cần bị những trận pháp lực này chạm vào, lập tức nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong.

Hai bên chiến đấu chia làm hai bộ phận. Một bộ phận là Hóa Thần kỳ tu sĩ chém giết dưới mặt đất, một bộ phận là Hóa Thần tu sĩ chiến đấu giữa không trung.

Vương Lâm đến giờ đã nhìn thấy trận chiến này đang đi đến hồi kịch liệt nhất. Hắn giấu mình trong đỉnh núi tuyết, nhìn những tu sĩ Hóa Thần kỳ mà hắn chưa thể với tới, cẩn thận quan sát những thần thông ẩn chứa ý cảnh của họ.

Hóa Thần kỳ tu sĩ chiến đấu thường không giới hạn ở một nơi, bọn họ rong ruổi ngàn dặm. Không bao lâu sau, Hóa Thần kỳ tu sĩ hai bên đều tản ra bốn phía, lấy toàn bộ tứ phái liên minh làm chiến trường, mở ra cuộc chiến sinh tử.

Nữ tử áo trắng trong mắt càng lộ vẻ khinh miệt, tay phải lại bắt quyết, một luồng ánh sáng trắng mạnh mẽ hiện ra trong tay nàng. Nhưng đúng lúc này, bên cạnh thân thể của nàng bỗng xuất hiện chín điểm sáng.

Những điểm sáng này vừa xuất hiện liền lập tức liên tục lóe lên. Ngay sau đó, chín ảo ảnh bỗng nhiên xuất hiện.

Một trong chín người này là lão già áo xanh có Tuế Nguyệt ý cảnh bên trong Bạch Vân Tông.

Chín người này vừa mới xuất hiện, nữ tử áo trắng kia lập tức sắc mặt lộ vẻ khó coi. Nàng hừ nhẹ một tiếng, tay phải khẽ phất, lấy ra một chiếc quạt được làm từ bảy chiếc lông chim lớn.

Ánh mắt nữ tử này chợt lóe lên, một chiếc lông trên cây quạt trong tay lập tức tự động tách ra. Chiếc lông vừa tách ra lập tức cuộn tròn lại, hóa thành một làn khói nhẹ. Bên trong làn khói bỗng nhiên hình thành một thân ảnh thật lớn. Thân ảnh này dường như là một nữ tử thân thể hấp dẫn nhưng thật ra chỉ là một bóng đen.

Nàng nhẹ nhàng thổi một hơi, lập tức chín người vây quanh nữ tử bỗng bắt đầu chấn động, mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thân thể thì không rời khỏi nửa bước.

Cùng lúc đó, chín người nhất tề quát một tiếng, chín đạo ý cảnh khác nhau bắt đầu công kích như một làn sóng dữ dội hướng về phía nữ tử.

Lúc này, hễ là tu sĩ của Tuyết Vực nhìn thấy như vậy sắc mặt đều đại biến, muốn xông tới trợ giúp. Nhưng bọn họ đang giao chiến với Hóa Thần kỳ tu sĩ của tứ phái, làm sao có thể để cho họ chạy tới cứu viện cho nữ tử đó được. Tất cả những việc này đều đã được lên kế hoạch từ trước.

Sắc mặt nữ tử kia cũng lập tức đại biến, cây quạt trong tay phất lên kịch liệt. Thêm một cái lông chim tách ra, nhưng cũng là quá muộn. Sát trận này đã được tứ phái liên minh chuẩn bị từ rất lâu, chuyên môn dùng để đối phó với thiên chi kiêu nữ của Tuyết Vực.

Một khi hôm nay thiên chi kiêu chi nữ bị giết, như vậy cuộc chiến này sẽ có một sự chuyển biến rất lớn. Mất đi tu sĩ có giá trị của Tuyết Vực, Chu Tước quốc sẽ không thể ngồi yên. Tuy nói như vậy có thể khiêu khích khiến Chu Tước quốc nổi giận, nhưng so với hiện tại thì việc mạnh yếu tồn vong của quốc gia vẫn quan trọng hơn.

Lúc này chín người ra tay đồng loạt, những tu sĩ duy trì trận pháp bên trong Tứ phái liên minh đã có vô số người thân thể mềm nhũn ra, ngã xuống đất mà chết.

Bọn họ chính là những người phải gánh chịu lực công kích từ cây quạt của nữ tử áo trắng.

Nữ tử này sở dĩ dám một mình đứng trên không trung bởi vì trong tay nàng có cây quạt. Chẳng qua nàng rất tự tin đối với cây bảo phiến được bản ngũ cấp tu chân quốc chế tác này. Sau khi nàng có cây quạt, ngoại trừ sư muội mà nàng vẫn thua kém, mọi Hóa Thần kỳ tu sĩ đều không phải là đối thủ của nàng,

Trong chín người này, có năm người là tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ, bốn người còn lại lần lượt là những người nắm giữ ý cảnh đặc biệt của Tứ

Phái. Có thể nói trong sát trận này nếu không phải là tu sĩ Anh Biến Kỳ thì chắc chắn sẽ phải chết.

Dưới cơn sóng dữ, nữ tử áo trắng không còn sức lực chống cự, thân thể lập tức hóa thành một màn sương máu. Cây quạt kia còn lại hai chiếc lông chim, bị một tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ bắt lấy. Sau đó, chín người hóa thành những điểm sáng, biến mất giữa không trung.

Chín người bọn họ, dưới sự công kích của cây quạt, cũng phải trả giá khá nghiêm trọng. Tu vi mỗi người đều giảm xuống không ít, cần phải bế quan một thời gian dài mới có thể khôi phục.

Đám Hóa Thần tu sĩ của Tuyết Vực thấy như vậy, ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ. Nhưng bên trong vẻ phẫn nộ lại không có một chút bi ai mà lại càng thêm điên cuồng, cùng với tứ phái liên minh tiếp tục chiến đấu.

Vương Lâm đã thấy hết thảy mọi chuyện phát sinh này. Hắn nhăn mày lại, quan sát biểu hiện của tu sĩ Tuyết Vực một chút, cảm thấy sự tình có chút không bình thường.

Thân phận của nữ tử này có lẽ không phải là thiên chi kiêu nữ.

Đúng lúc này, trên mặt đất bỗng nhiên dâng lên những cột sáng bảy màu. Số lượng những cột sáng này tổng cộng là một trăm lẻ tám.

Chúng phân bố vào các góc ở tứ phái liên minh, lúc này đồng thời bay lên không trung. Nếu ở trên không nhìn xuống, một trăm lẻ tám cột sáng này hình thành nên một trận pháp lớn giữa trung tâm của tứ phái liên minh.

Trên mặt đất, ở vị trí của cột sáng trên không, đều có vô số tu sĩ khoanh chân ngồi. Tất cả bọn họ hai mắt nhắm nghiền, toàn bộ tu vi linh lực đều dung nhập vào bên trong cột sáng để duy trì sự biến hóa của trận pháp này.

Toàn bộ mặt đất bắt đầu chấn động. Chỉ thấy dãy núi Thiên Vân cổ xưa giữa trung tâm của tứ phái liên minh, tuy hiện tại đã bị băng tuyết bao phủ, nhưng vào lúc này băng tuyết đều từng trận rơi xuống. Trong tiếng ầm ầm, những tầng băng đóng cũng dần vỡ ra. Toàn bộ dãy núi Thiên Vân lúc này, dưới sự kích hoạt của một trăm lẻ tám cột ánh sáng, không ngờ biến thành một con Thương Long dài vạn trượng, chậm rãi nhúc nhích thân mình.

Vô số băng tuyết trên con Thương Long này nhanh chóng rơi xuống. Con Thương Long ngẩng đầu, hai con mắt rất lớn nhìn chằm chằm vào đám tu sĩ Tuyết Vực phía trên không trung.

Phía trên con Thương Long có một người đang đứng. Vương Lâm nhận ra hắn đúng là Đại Nhĩ tu sĩ, Chu Võ Thái.

Chu Võ Thái dĩ nhiên có địa vị cao trong Tứ phái liên minh, bởi vì trong thân thể hắn có huyết mạch của Thương Long, thủ hộ của tứ phái liên

minh.

Cũng chỉ có hắn, sau khi mở Thương Long đại trận, mới có khả năng khống chế con Thương Long này, tiến hành cuộc chiến bảo vệ quốc gia.

Con Thương Long này bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm. Thanh âm này hóa thành từng đạo sóng không khí truyền ra. Tu sĩ của tứ phái liên minh sau khi nghe thấy tiếng gầm đều phấn chấn hẳn lên.

Theo kế hoạch, tiếng gầm của Thương Long ra hiệu bắt đầu cuộc quyết chiến. Một số lượng tu sĩ rất đông từ trong Tứ Phái bay ra gia nhập chiến trường, cùng với tu sĩ của Tuyết Vực giao chiến.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 276. Đoạt Thổ linh.

Vương Lâm giấu mình trong tuyết, chau mày. Nếu là tuyết vực tu sĩ chỉ chiến đấu như vậy, hiển nhiên tứ phái liên minh sẽ giành thắng lời.

Nhưng không hiểu sao hắn luôn có một cảm giác nguy cơ đang tới.

Suy nghĩ một lát, bỗng ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thần thức của hắn nhận thấy được, về hướng Hắc Hồn Phái, cách khoảng ngàn dặm, ngũ hành thổ linh, toàn thân phát ra hắc khí nồng đậm, đang rất nhanh lướt tới đây. Phía sau thổ linh còn có một người trẻ tuổi tay cầm bút lông, hai mắt vẫn nhắm, không nhanh không chậm đuổi theo. Bút lông trong tay gã thi thoảng huy động một chút, thổ linh kia run rẩy toàn thân, hắc khí quá nặng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thâm tâm Vương Lâm đấu tranh kịch liệt, lát sau, mắt hắn lại rực lên, không chút do dự lập tức nương theo gió tuyết lặng yên chui ra, bay về phía ngũ hành thổ linh.

Càng lúc càng gần.

Tám ngàn dặm.

Bảy ngàn dặm.

Sáu ngàn dặm.

Năm ngàn dặm.

Bốn ngàn dặm.

Ba ngàn dặm.

…

Còn cách khoảng ba ngàn dặm, Vương Lâm chợt biến mất, lại hiện ra ở bên ngoài hai ngàn dặm, nháy mắt, hắn vỗ trán, lập tức từ trong miệng một cái ấn màu đen bay ra.

Ấn này vừa xuất hiện, lập tức tản ra sát khí dày đặc. Từng đạo tàn hồn, dưới tác dụng của sát khí hiện lên. Tay phải Vương Lâm khẽ phất, hắc ấn chậm rãi bay lên, biến mất.

Hắn thở sâu, hai tay nhanh chóng đánh ra pháp quyết, từng đạo cấm chế từ trong tay hắn đánh ra tứ phía. Sau đó hắn vỗ túi trữ vật lấy ra Cấm Phiên cầm trên tay. Cấm Phiên khẽ rung lên, lập tức không gian bị một màn sương đen bao phủ, nháy mắt, màn sương đen biến mất.

Xong xuôi đâu đó, xa xa ngũ hành thổ linh đang bay đến.

Thổ linh đáng thương trông cực kỳ thảm hại, nó nhìn thấy Vương Lâm nhưng không thèm quan tâm. Với tu vi của nó tương đương với Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ, mặc dù bản thân đang bị trọng thương, nhưng đối phó với một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng chỉ là một cái phẩy tay.

Xem chừng, nó coi thường Vương Lâm không đủ tư cách để khiến nó cảnh giác!

Nháy mắt bay tới, Thổ linh vung tay lên, một cỗ thổ linh khí dày đặc ập đến, Vương Lâm vừa tiếp xúc đã thổ ra một ngụm tiên huyết.

Cả Nguyên Anh trong cơ thể hắn cũng chấn động nặng, không ngờ suýt nữa thì bị tan nát.

Thổ linh nhướn mày, thân mình không thèm khựng lại đến nửa giây, vẫn tiếp tục bay. Nhưng vào lúc này, Vương Lâm phun ra một giọt máu tươi, lập tức hóa thành một màn sương máu, tiêu tan giữa chân trời.

Cùng lúc đó, bốn phía xung quanh đột nhiên xuất hiện một màn sương đen ngày càng dày đặc.Từng đạo cấm chế từ trong màn sương đó ào ào rít gào lao ra vờn quanh thân thể Thổ linh. Ngay sau đó, bốn phía quanh nó lóe lên tám tia màu đen, cấm khí cùng Cấm Phiên tạo thành một cái nhà giam to tướng nhốt nó bên trong.

Vương Lâm lập tức lui về phía sau, chớp mắt một cái, hắn biết, với tu vi của chính mình không thể hy vọng chống cự với thổ linh. Nhưng hắn cũng chẳng định tự mình ra trận, chỉ cần giữ thổ linh lại một chút, chờ gã trẻ tuổi cầm bút lông kia tới, tự nhiên sẽ giải quyết.

Thổ linh hiển nhiên phát hiện ra ý đồ của Vương Lâm, nó nổi giận gầm lên, cả thân mình ầm ầm lao tới màn sương đen cấm chế, mặc kệ cấm khí đang rít gào bên cạnh.

Thật ra thì cấm khí đó cũng chẳng đáng để nó để ý, vừa mới chạm vào thân thể thổ linh, cấm khí đã bị thôn phệ sạch sẽ.

Thổ linh như con thú bị nhốt điên cuồng lao vào Cấm Phiên. Một lần! Màn sương đen do Cấm Phiên hóa thành, lập tức mất đi hơn nửa, từ trong đó vang lên tiêng “rắc rắc” thanh thúy.

Vương Lâm cảm thấy vô cùng đau lòng. Hắn biết Cấm Phiên của hắn đã bị rách.

Nhưng thổ linh vẫn chưa thoát ra được, lại nổi điên, lại ầm ầm lao đến, lúc này, màn sương đen lập tức tiêu tan, Cấm Phiên mặc dù chưa hỏng hẳn nhưng những vết nứt xuất hiện ngày càng nhiều.

Mắt Vương Lâm lóe lên, hắn nhận thấy thổ linh đang muốn lao vào phá Cấm Phiên lần nữa. Lúc này, gã trẻ tuổi mang bút lông cũng đã đến, vẫn không thèm nhấc mí mắt, tay phải vung bút lông kéo một đường, nhìn rất thong thả nhưng thực ra là rất điểm về phía trước cực nhanh.

Lập tức thổ linh kêu lên một tiếng thảm thiết, khói đen trên mình điên cuồng bốc ra. Cả người mềm oặt, ánh mắt uất ức không cam lòng, muốn lao vào Cấm Phiên lần nữa.

Vương Lâm hơi hoảng, tay phải quơ nhẹ, lập tức đại ấn màu đen bỗng xuất hiện giữa không trung, mạnh mẽ đánh xuống. Sát khí mạnh mẽ tỏa ra, cùng với vô số hồn phách, tựa như thiên tháp giáng xuống.

Thổ linh giận dữ, bỗng hóa thành một đống bùn đem lao tới phủ lấy hắc ấn.

Lúc này, gã trẻ tuổi kia mở hai mắt, mắt gã lộ ra một ánh sáng kỳ dị, bút lông trong tay lại phất lên. Lúc này, đống bùn đen do thổ linh hóa thành lập tức bị mất một nửa, cũng bởi vì như thế mà phải sững lại một chút.

Hắc ấn nháy mắt đè xuống, thổ linh lại hự thảm một tiếng, đống bùn đất kia ngưng kết lại hóa thành hình người. Nhưng lúc này một nửa thân nó trở nên trong suốt, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua liền có thể tiêu tan.

Mắt nó đầy tuyệt vọng. Nhìn thấy gã trẻ tuổi kia nâng lên bút lông muốn ra đòn, Vương Lâm lập tức lao ra, trong chớp mắt biến mất vào trong Cấm Phiên, nhíu nhíu mày, một lực hút khổng lồ phát ra từ mi tâm của hắn, thổ linh kia nhanh chóng bị tóm lấy bắt vào trong mi tâm của hắn.

Bị bắt vào thiên nghịch châu, Vương Lâm không kịp suy xét, há miệng hút lấy hắc ấn quay về, tâm niệm vừa động, Cấm Phiên biến mất quay về túi trữ vật.

Hết thảy chỉ trong chớp mắt đã xong, không do dự hắn quát:

- Đệ tử của Bạch Vân tông. Gia sư Thanh Tùng!

Dứt lời hắn thầm niệm chú ngữ khống chế pho tượng trong túi trữ vật. Cả người sáng lên, quay lưng bỏ chạy.

Gã trẻ tuổi kia lạnh lùng liếc nhìn hắn, bút lông trong tay không hạ, một lúc lâu sau mới xoay người bỏ đi.

Vương Lâm cắm cổ chạy một mạch hơn ngàn dặm mới dám dừng lại, ngoái cổ nhìn, thấy gã kia đã bỏ đi, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cái này gọi là có chí làm quan, có gan làm giàu là thế. Lần này Vương Lâm đã mạo hiểm lớn, giật lấy thổ linh từ trong miệng của người ta rồi bỏ chạy. Hắn hạ quyết tâm sẽ không mạo hiểm lần nào nữa để đoạt được ngũ hành chi linh, việc này quá sức nguy hiểm. Nếu chẳng may có hơi thiếu cẩn thận ắt sẽ mất mạng.

Hơn nữa, Cấm Phiên đã bị hỏng nặng, hắn rất đau lòng.

Lại giấu mình trong tuyết, Vương Lâm lần nữa kiểm tra lại thiên nghịch châu, phát hiện thổ thuộc tính đã viên mãn, chỉ còn lại hai loại kim và mộc thuộc tính, là coi như ngũ hành của thiên nghịch châu đã đầy đủ.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên có chấn động. Ngay sau đó, từng khối băng san sát ầm ầm đội tuyết chui lên.

Những khối băng này chính là thứ lần trước Vương Lâm đã thấy, là những dị vật được giấu bên dưới mặt đất năm nghìn trượng.

Vô số khối băng từ mặt đất chui lên, phá tan tầng tuyết, đội tuyết mà đứng lên. Nếu nhìn thẳng từ trên trời xuống, có thể nhận ra những tượng băng này hợp lại thành một đồ hình.

Nhìn hình dáng đồ hình này và thứ được khắc trên tượng băng hình người rắn rất giống nhau.

Sau khi xuất hiện, tượng băng tỏa ra ngàn vạn tia hàn mang. Cùng lúc đó, lại một đám tượng băng khác lại đột ngột từ mặt đất mọc lên. Trong liên minh tứ phái, toàn bộ tượng băng bất ngờ lao lên với một tốc độ khó tưởng tượng, gần như chớp mắt đã bay tới giữa không trung, các khe hở không gian trên đó trừ cái khe lớn nhất ra, tất cả đều vô thanh vô tức biến mất.

Ngay sau đó, ở trong khe hở lớn nhất ở ngay chính giữa, truyền ra một màn sương nồng hậu màu lam đậm. Làn sương này khuếch tán ra, bao phủ khắp ngàn dặm.

Một vài tu sĩ của liên minh tứ phái không kịp né tránh, bị thứ sương màu lam này chạm vào, cả người tức biến thành tượng băng, rơi từ giữa không trung xuống. Thậm chí đến Nguyên Anh trong cơ thể cũng bị thứ sương kỳ lạ này ăn mòn, gần như trong nháy mắt liền bị đông lại.

Cảnh tượng kỳ lạ đáng sợ này làm cho tu sĩ liên minh tứ phái bốn xung quanh vô cùng kinh hãi.

Sau đó, thứ sương lam dày đặc đó bay tới những tượng băng giữa không trung, bắt đầu hòa tan chúng một cách quỷ dị. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ tượng băng hoàn toàn tan hết, như chưa từng xuất hiện.

Ngay trong nháy mắt trong cái khe lớn kia, từ bên trong màn sương lam, một cỗ uy áp vô biên chậm rãi tràn ra, một vật mình rắn thân thể lớn như một tòa núi nhỏ chậm rãi từ trong khe hở trườn ra.

Vật ấy vừa xuất hiện, làn sương màu lam càng đậm, ào ào tràn về tứ phía, bất kể thứ gì bị nó chạm vào đều biến thành băng.

Vương Lâm hít một hơi khí lạnh, không dám chậm trễ lao ra khỏi đỉnh núi tuyết, thầm than một tiếng, dùng hết sức bay thật nhanh mà trốn đi. Ngay khi hắn vừa lao khỏi đỉnh núi tuyết không đến ba khắc, ngọn núi đó liền bị làn sương màu lam kia khuếch tán đến, lập tức hóa thành một tòa băng sơn.

Lúc này, cái thân chủ thể của thứ hơi thở kia đã hạ xuống một nửa, có thể nhìn thấy. Từ phần eo của nó trở lên không ngờ lại mang thân người. Thực ra ngay khi thứ quái vật này xuất hiện, Vương Lâm đã đoán được nó chính là thứ tượng băng kia.

Tuy việc này cũng đã được ghi trong ngọc giản thông tri Chu Võ Thái. Nhưng làm sao để chống lại con quái này mới là thứ Vương Lâm thật sự quan tâm.

Vương Lâm hai chân chạm đất lao đầu chạy, mãi cho đến khi thứ hơi thở chết người kia không lan tới nữa mới dám dừng chân, sắc mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc không nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 277. Hồng Điệp.

Vào lúc này, Chu Võ Thái đứng trên Thương Long(1) hừ nhẹ một tiếng. Lập tức Thương Long dưới chân hắn bỗng chuyển mình, trong những tiếng ầm vang, thân mình vạn trượng nháy mắt đã từ mặt đất bay lên, cái miệng khổng lồ như có thể cắn nuốt cả thiên địa mở ra, hướng về phía vật mình người thân rắn kia.

(1): Thanh Long (青龍) hay Thương Long là một trong Tứ tượng của Thiên văn học Trung Quốc, và cũng là một khái niệm rộng trong phong thủy, âm dương, triết học.

Thanh Long là linh vật thiêng liêng bậc nhất trong Tứ tượng, thời cổ đại gọi là Thương Long, có tượng là hình rồng (long, 龍), có màu xanh (thanh, 青) màu của hành Mộc ở phương Đông, do đó tương ứng với mùa xuân

Trong phong thủy, đại long mạch thì Thanh Long tương ứng với các dãy núi dài, hoặc dòng sông dài. Chẳng hạn với thành Thăng Long (Hà Nội

ngày nay) thì sông Hồng chảy ở phía Đông là thế Thanh Long. Đối với kinh thành Huế thì cồn Hến ở giữa sông Hương, ở về phía đông là Thanh Long.

Thứ sương lam đậm lạnh ngắt này dường như chẳng ăn thua gì với Thương Long, bị nó xuyên thẳng qua.

Chính lúc này, con rồng hướng tới phía con rắn đầu người kia, một giọng nói trong trẻo từ trong cái khe truyền ra:

- Sứ giả đại nhân, người Chu tước quốc đáp ứng ra tay giúp ta một lần. Bây giờ, mời ngài ra tay giết chết con Thương Long này!

Một lát sau, một người con gái có mái tóc dài đen nhánh trong tà váy trắng muốt thong thả bước ra từ cái khe. Nàng yểu điệu thướt tha kiểu diễm vô cùng, trên người không vương mấy hàn khí. Nhưng hai mắt luôn lóe ra thứ ánh sáng sắc bén, hiển nhiên là người có ý chí kiên định.

Nàng vừa đi ra, dù là thằng ngu cũng có thể nhận thấy, nàng và cô nương vừa bị tứ phái liên minh giết chết khác nhau quá xa. Có thể nói là đom đóm so với mặt trăng.

Ngay khi xuất hiện, nàng lập tức nâng tay phải, từ tứ phía của liên minh tứ phái bỗng nhiên bay tới bốn đạo ánh sáng, phân biệt là kim, mộc, thủy, hỏa ngũ hành tứ linh.

- Thiếu một?

Nàng nhướn mày.

Tiên thiên ngũ linh, sư phụ nàng năm đó đã nói, đây là khi Hồng Điệp sinh ra. Giữa đất trời, ngũ linh ngưng tụ, bảo vệ Hồng Điệp cả đời.

Ngũ linh này, khi mới hiện ra, cũng không có tu vi Hóa thần kỳ hậu kỳ, mà là tăng cường theo tu vi của Hồng Điệp, đến một lúc nào đó tự nhiên sẽ đột phá.

Hồng Điệp càng mạnh, ngũ linh sẽ càng mạnh. Cái này gọi là nhân quả.

Về lai lịch của ngũ linh thì không ai biết được, sư phụ của Hồng Điệp khi lâm chung đã đánh đổi một thân tu vi của mình để tìm ra một chút manh mối. Hồng Điệp thân là thiên tiên ngũ linh, cả đời chỉ có một kiếp. Hết kiếp này sẽ hóa thành ngũ linh thể chân chính, từ đó về sau, con đường tu đạo vĩnh viễn bằng phẳng.

Có điều, sư phụ nàng mặc dù đã đánh đổi cả một thân tu vi, nhưng cũng không thể tính ra nhân quả một kiếp này của Hồng Điệp.

Lâu ngày, việc này cũng sư phụ của nàng đành gác sang một bên, mặc dù vẫn còn vương vấn trong lòng, vẫn chờ nhân quả tới.

Lần đại chiến này, sư phụ Hồng Điệp bỗng nhiên được ráng chiều bao phủ. Trong lòng nàng có cảm ngộ, lập tức tính toán, lúc này đây, không ngờ lại may mắn hiểu được một chút về kiếp nạn của Hồng Điệp .

Vì thế, khi xuất chiến, Hồng Điệp nàng phải giao ngũ linh này cho sư tỷ, để cho sư tỷ thống lĩnh tu sĩ cả nước tiến quân liên minh tứ phái.

Thực ra, hết thảy đều dựa theo suy đoán của sư phụ trước đây, lấy Thủ Đồ thay thế Hồng Điệp, phá vỡ kiếp nạn này, coi như là ứng kiếp, không phải là tránh né.

Do đó khi Thủ Đồ bỏ mình, là lúc kiếp nạn của Hồng Điệp đã tận, sau này tự nhiên sẽ biến mất. Cho nên Hồng Điệp mới ra khỏi cái khe đó.

Nhưng lúc này nàng phát hiện ngũ linh không ngờ thiếu mất một. Nàng không hiểu tại sao. Bỗng nhiên nội tâm chấn động nàng, ánh mắt sa sầm lại.

Đằng sau nàng có tám người đang đứng.

Tám người này, có bảy người quần áo giống nhau, bọn họ có cả nam và nữ. Mỗi người đều đã có tuổi. Cả bảy người này là thất đại trưởng lão của Tuyết vực quốc. Mặc dù Hồng Điệp đã tiến vào Chu Tước quốc, nhưng bảy người này vẫn đi theo bảo hộ.

Người cuối cùng, là một người đàn ông trung niên mặc một bộ trường bào màu đen. Người này mặt mũi vàng như sáp, đầy vẻ bệnh hoạn.

Nghe được lời nói của nàng, hắn uể oải gật đầu, tiến lên một bước, súc địa thành thốn (1), chỉ một bước đi tới chỗ Thương Long kia cùng vật mình người thân rắn kia. Hắn nhìn Thương Long một cái, khẽ cười nói:

- Con rồng này tại hạ không có quyền giết chết. Nhưng lấy ra huyết mạch thì có thể!

(1): pháp thuật hay thân pháp khiến người di chuyển chỉ đi một bước nhỏ mà vượt qua một khoảng cách cực dài, cảm giác như mặt đất bị co rút lại.

Dứt lời tay phải hắn khẽ đưa lên, lập tức Chu Võ Thái phía trên Thương Long rung lên bật bật, gập người phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình giống như bị đẩy mạnh, như sao băng lao xuống mặt đất.

Ngay khi hắn phun ra ngụm máu tươi, người đàn ông trung niên tùy ý vung tay phải chụp một cái, lập tức máu tươi ngưng tụ, hóa thành một

giọt huyết châu ánh tím, rơi vào mi tâm Thương Long.

Thương Long phẫn nộ gào rít điên cuồng, hai mắt đầy bi ai, nhưng trong ánh mắt đó lại mang theo ý được giải thoát. Nó nhìn thật sâu đại địa, toàn thân nhoáng lên, chỉ thấy long hồn từ đỉnh đầu bay ra, biến mất nơi chân trời.

Mất đi long hồn, thân thể khổng lồ của Thương Long bắt đầu hóa đá, rất nhanh, hóa thành ngọn núi lớn, ầm ầm từ không trung rơi xuống đát.

Thương Long không còn bảo vệ đại địa, từng ngọn núi rơi trên mặt đất ầm ầm, như tiếng chuông báo ngày tàn cho liên minh tứ phái, cứ vang lên váng vất quẩn quanh đất trời.

Người đàn ông đó thở dài, xoay người về với cô nương áo trắng, vẻ mặt lại đầy nét bệnh tật như trước.

Lúc này, gã đầu người mình rắn đã hoàn toàn ra khỏi cái khe, cô nương áo trắng nhẹ nhàng bay lên, dừng trên đỉnh đầu con thú, duyên dáng chỉ xuống dưới. Lập tức nó há mồm phun ra một làn sương màu lam nồng đậm. Thứ sương chết người này vừa ra đã điên cuồng lan rộng ra khắp không gian, bất kể tu sĩ có tu vi gì, kể cả là Hóa Thần kỳ, cũng chỉ vừa chạm vào thứ sương màu lam này lập tức hóa thành tượng băng.

Vương Lâm chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, da đầu hắn giật giật, hít thật sâu một hơi lãnh khí. Tuy cô nương áo trắng đó ở khá xa, nhưng thứ làn sương màu lam này khuếch tán quá nhanh. Không dám chần chừ, hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra một cái mũ rơm đội lên đầu, vội vàng bay nhanh đi, bạt mạng chạy trốn thứ sương chết người đó, cắm cổ chạy về phía Chu Võ Thái.

Dưới sự tàn bạo càn quét của thứ sương lam kia, toàn bộ liên minh tứ phái, lấy vị trí này làm trung tâm, biến thành một thế giới của băng.

Một đám tu sĩ liên minh tứ phái đều cuống quýt bay ra, đau buồn nhìn gia viên của mình, tản ra tứ phía, chỉ muốn làm sao chạy cho nhanh.

Có điều, Tuyết Vực tu sĩ sao có thể để cho họ bình yên bỏ chạy.....

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, còn kết cục của liên minh tứ phái, chỉ cần nhìn trung niên nam tử ra tay lúc nãy cũng biết, không thể thay đổi. Cái này gọi là trảm thảo trừ căn, chỉ sợ đám tu sĩ liên minh tứ phái rất khó chạy thoát.

Hít một hơi dài, hắn không để ý tới việc này nữa, hóa thành môt bóng hình mờ ảo, nhanh chóng bay đi không dám dừng lại. Ngay phía sau là thứ hơi lam khủng khiếp kia đang đuổi đến nơi rồi, chỉ cần chạm vào một cái là biến thành một cái tượng băng, Vương Lâm cũng không hy vọng mình là ngoại lệ.

Lát sau, thần thức hắn tản ra xa xa.

Ngàn dặm phía trước, ở trên một ngọn núi tuyết, có một hắc động, trong đó là Chu Võ Thái.

Thân hình Vương Lâm lóe lên, hiện ra ở ngay trên đỉnh ngọn núi tuyết, không dám dừng lại dù chỉ một khắc, lao ngay vào trong động.

Vừa mới đi vào đã thấy ngay Chu Võ Thái, hắn vẫn chưa chết nhưng đã hôn mê. Vương Lâm cướp luôn túi trữ vật của hắn, không dám chậm trễ thêm, lập tức lao đi chạy trốn.

Ngay khi hắn rời khỏi ngọn núi, nháy mắt, hơi lam kia đã đuổi đến tận đây, toàn bộ ngọn núi đã hóa thành núi băng.

Vừa cắm đầu phi hành, Vương Lâm vừa dụng thần thức rà soát cái túi, rất nhanh hắn tỏ ra rất hưng phấn, Vũ Đỉnh, quả nhiên ở trong túi của Chu Võ Thái.

Vừa cho cái túi vào trong ngực, đột nhiên Vương Lâm tái cả mặt. Trước mắt hắn là một tòa tháp băng tuyết cao tới hơn mười tầng, một bà lão đi từ trong tòa tháp ra, lãnh đạm nhìn kẻ mới tới, tay phải giơ lên.

Vương Lâm không dám nói nửa lời, vội vàng bay nhanh ngược lại, tay phải đặt ở mi tâm, lập tức mấy hạch tâm tộc nhân Đằng gia đã bị hắn luyện chế thành ma đầu nhanh chóng bay ra.

Ma đầu đó vừa xuất hiện, lập tức lao tới đánh bà lão kia. Bà khinh miệt búng nhẹ, lập tức đám ma đầu bị lam băng bao vây.

Vương Lâm cắn răng xót ruột thầm nhủ:

- Bạo! Bạo! Bạo!

Mấy ma đầu bị vây trong lam băng đều tự bạo. Chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng hóa thành một màn sương đen.

Vương Lâm không dám dừng, nương theo màn sương đen nháy mắt biến mất. Khi hắn xuất hiện đã cách đó hơn ngàn dặm, lại tiếp tục cắm cổ bay đi, tay phải đặt trên mi tâm, ngoài Hứa Lập Quốc, tất cả các ma đầu khác đều bị hắn điên cuồng phóng ra, chỉ để lại một tiếng “Bạo!” đã biến mất.

Chạy như điên như vậy được một lát, Vương Lâm nhận ra đám ma đầu của hắn đều đã chết cả, đám sương đen sau lưng hắn tuy càng đậm nhưng một cảm giác nhoi nhói sau lưng kia vẫn chưa hề biến mất.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Âm thanh âm trầm của bà lão từ từ truyền đến từ phía sau. Chỉ thấy bên trong màn sương đen kia, tòa tháp băng đến hơn mười tầng bỗng nhiên lao ra. Trên đỉnh tòa tháp là bà lão áo trắng, ánh mắt lộ vẻ âm trầm.

Vương Lâm làm sao dám ngoái cổ lại nhìn, vẫn cứ điên cuồng bỏ chạy. Hắn vỗ túi trữ vật, một con rối Nguyên Anh kỳ hóa thành một đạo khói đen ngưng tụ phía sau lưng hắn. Vương Lâm xoay người, tay bắt ấn, hai mắt bắn ra hồng quang. Hồng quang này chui vào trong con rối, Vương Lâm quát:

- Đi!

Lập tức, con rối kia như nổi điên ầm ầm lao về phía lão phụ nhân đang đuổi theo. Bà ta vẫn đứng trên đỉnh tháp băng, nhìn nó càng khinh miệt, tay phải quơ một đường, lập tức băng tuyết trên đất như mọc lên một đống cọc nhọn ngăn con rối lại.

Vương Lâm vừa chạy vừa quát thầm:

- Bạo!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 278. Thiên kiếp.

Hai mắt con rối sáng đỏ lên, cả thân thể trướng lên, nổ bùm một tiếng. Một con rối Nguyên Anh kỳ lấy toàn bộ tu vi tự bạo, uy lực này có thể nói là mạnh vô cùng, hơn nữa, khi nó tự bạo, vẫn khống chế được lực phát ra, không hề phát ra tứ phía, mà toàn bộ đều hướng về phía bà lão kia.

Cùng lúc đó, cùng với lực ép của tự bạo, một tia hồng quang như tia chớp lao tới bà ta.

Tia hồng quang này là Cực Cảnh của Vương Lâm. Nó mặc dù chỉ ngang với Hóa Thần kỳ tu sĩ, hiệu quả không lớn, nhưng cũng có thể khiến cho thức hải gặp đại chấn.

Bà lão cao ngạo vẫn không thèm liếc đến hồng quang đó, chỉ tới khi con rối Nguyên Anh kỳ tự bạo mới khẽ nhíu mày, tay phải vỗ tháp băng, lập tức tất cả cửa sổ phòng trong tháp mở ra, lóe ra từng luồng ánh sáng trắng. Những luồng ánh sáng trắng đó gần như ngưng tụ trước người bà ta, hình thành một tấm khiên bằng băng đến hơn mười trượng.

Nhưng bà ta thế nào cũng không ngờ tới tia chớp hồng kia có thể xuyên qua tấm lá chắn băng của mình như không có. Biến sắc, bà ta vung tay phải đỡ trước ngực, nhưng tia chớp đó chợt lóe lên, xuyên qua tay bà trực tiếp đánh thẳng vào thức hải của bà. Bà lão run lên, hai mắt mê man. Nhưng tia mê man này biết mất rất nhanh, lập tức khôi phục lại như thường. Ánh mắt bà cũng đã lộ ra một chút kiêng kị.

Nháy mắt mịt mờ đó cũng đủ khiến cho khiên băng đằng trước bà có dấu hiệu tiêu tan, cùng lúc đó, sức ép của con rối tự bạo ấm ầm lao đến. Khiên băng không có bà ta điều khiển chỉ có thể cản một chút lực công kích liền tiêu tan. Gần như tất cả sức ép của vụ nổ kia đánh thẳng vào bà lão.

Cũng ngay thời khắc này, bà ta đã kịp hồi phục thần trí, hừ nhẹ một tiếng, tấm áo trắng đang mặc hứng trọn sức ép. Chỉ nghe thấy mấy tiếng vang ba ba, toàn bộ sức ép này đã bị trận pháp trên tấm áo thần kỳ xua tan.

Khi hồng vụ tiêu tán, sắc mặt bà ta cũng đại biến. Lúc này, bà đã phải hít một ngụm lãnh khí, không dám chậm trễ quay về bên trong tháp băng, lập tưc bỏ đi.

Từ khi Vương Lâm gọi ra con rối Nguyên Anh kỳ, hắn đã quyết đoán, hắn biết đây là khắc sinh tử, lão phụ nhân áo trắng kia không phải là Hóa Thần sơ kỳ, cực kỳ nhiều khả năng đã đạt tới tu vi Hóa Thần trung kỳ đỉnh. Đám người, vật hôm nay quả thật quá lợi hại, bên trong pháp thuật ẩn chứa ý cảnh tự nhiên, chỉ cần dính một thôi cũng đủ hết đời.

Hơn nữa, song phương tu vi chênh lệch quá lớn, do đó, có chạy trối chết cũng không thể bỏ đối phương quá xa.

Lòng hắn đã quyết định, trận chiến này tuyệt không thể kéo dài, nếu không sẽ càng có nhiều tu sĩ Tuyết Vực chú ý, tới lúc đó, mình có chạy đằng trời.

Tốc chiến tốc thắng! Tranh thủ khi đối phương còn đang chủ quan khinh địch, ra tay thật nhanh!

Gần như không dám do dự một giây, ngay khi hắn ném con rối Nguyên Anh kỳ lại phía sau, lập tức giơ tay phải lên, từ tay hắn, chậm rãi nhả ra một sợi tơ.

Sợi tơ thiên kiếp!

Thật ra, trừ lần đó ra, tiến vào không gian nghịch thiên mà tránh né cũng là một biện pháp, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, thì Vương Lâm thà tình nguyện dùng đến sợi tơ thiên kiếp, cũng không muốn sử dụng không gian nghịch thiên trước mặt bà lão này.

Không gian nghịch thiên là bí mật lớn nhất của hắn, tuyệt không thể để bại lộ! Đương nhiên, nếu không có sợi tơ thiên kiếp, để giữ mạng, tất nhiên hắn chỉ còn cách tiến vào không gian nghịch thiên.

Nắm lấy nháy mắt bà lão đang hoảng hốt vì bị Cực Cảnh công kích, Vương Lâm phóng ra sợi tơ thiên kiếp lần thứ nhất!

Sợi tơ thiên kiếp này là đòn sát thủ cuối cùng trong tay Vương Lâm. Nó sẽ giúp hắn thoát chết trong gang tấc. Hôm nay, để giữ mạng, Vương Lâm quyết định dứt khoát phải dùng đến.

Hắn không cần quá lo lắng về sự uy hiếp này. Nhưng nơi đây tu sĩ Tuyết Vực rất nhiều, hắn có thể uy hiếp một lão phụ nhân, chỉ khi nào đối phương rời đi thông tri với các tu sĩ Tuyết Vực khác, lúc ấy Vương Lâm mới đáng lo.

Chi bằng ngay lúc này chớp thời cơ mà giải quyết hết phiền phức, dùng sợi tơ thiên kiếp tiêu diệt bà ta, mới là biện pháp tốt nhất.

Mặc dù hơi xót ruột, nhưng Vương Lâm không phải kẻ ủy mị, một khi đã quyết định tuyệt sẽ không từ. Sợi tơ thiên kiếp lóe lên lao thẳng lên trời, lập tức từ không trung xuất hiện một tầng mây đỏ.

Đám mây này quá mức kỳ lạ, gần như trong chớp mắt đã dày đặc bao phủ một phạm vi lớn. So với đám mây này, thứ sương màu lam kia, là quá nhỏ bé không đáng để so sánh. Ngay trong nháy mắt hồng vân giáng lân, đám hơi lam tứ phía vội tản ra tránh đường, nào sám ngăn trở sợi tơ kia.

Lúc này, bà lão cũng đã hồi phục thần trí sau khi bị sức ép của vụ nổ con rối Nguyên Anh kỳ chấn động,

Bà ta không biết đây là cái gì, nhưng nhìn đám mây đỏ như máu này, linh cảm nhắc bà đây là một thứ rất kinh khủng. Không dám chần chừ, bà lập tức tiến vào trong tháp băng.

Trong khi đó, phía bên kia, tứ phái liên minh đang vây quanh Hồng Điệp cô nương, tất cả đều không chớp mắt nhìn đám mây đỏ kỳ lạ.

Phía sau nàng, người đàn ông vàng vọt có vẻ rất bệnh tật ở Chu Tước quốc kia bỗng biến đổi, vẻ bệnh tật trên người đột nhiên biến mất, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đám mây.

Hắn không nói nửa lời, thân mình chợt lóe lên, không ngờ bỏ qua chức trách bảo hộ cho Hồng Điệp, mặc kệ nàng đứng đó, lao nhanh về phía đám mây.

Lúc này mặt mày Vương Lâm đã tái nhợt, tay phải run rẩy, thấy bà lão chui vào tháp băng, sau đó bay ra rất xa. Hai mắt hắn lóe lên, dồn hết cả thể xác và tinh thần khống chế sợi tơ thiên kiếp, vung mạnh tay phải lên, chỉ vào tòa tháp băng đang bỏ chạy kia.

Lập tức, trên bầu trời, từ đám hồng vân xuất hiện một tia sét màu đỏ rất nhỏ, lao với một tốc độ không thể so sánh, gần như ngay vừa xuất hiện đã dừng ở nơi tháp băng xa xa. Cùng lúc đó, từ bên trong đám mây đỏ, như bị tia sét kia dẫn dắt, bỗng nhiên xuất hiện vô số tia sét. Chúng quấn lấy nhau, hình thành một luống sét to như cánh tay, ầm ầm oanh oanh ù ù từ trên trời giáng xuống.

Bà lão đang ở trong tháp băng muốn tránh né, nhưng phát hiện bốn phía không gian dường như một lực lượng kỳ bí nào đó trói buộc, không thể di động.

Vô cùng tuyệt vọng, làm sao bà ta có thể tưởng tượng nổi, chỉ đuổi giết một tiểu bối Nguyên Anh hậu kỳ, tại sao lại dẫn đến kiếp nạn hôm nay!

Đúng vậy, hiện tại, dù cho bà có là kẻ ngu, cũng đoán ra đây chính là thiên kiếp trong truyền thuyết.

Tử hồng thiên kiếp ầm ầm hạ xuống giáng lên tháp băng, không thể chống đỡ. Cả tháp băng lẫn bà lão bên trong đều biến mất giữa đất trời, dường như chưa từng xuất hiện trên đời.

Vương Lâm lại hít thật sâu, lại nhìn thiên kiếp lần nữa, cực kỳ cảm khái. Nhưng hắn biết, đây không phải lúc cảm thán trầm trồ, không hề do dự, hắn xoay người tiếp tục bỏ chạy.

Nhưng mới vừa chạy được trăm trượng, đã phát hiện một cỗ thần thức khổng lồ khủng bố bỗng nhiên đảo qua người hắn. Ngay khắc này, mũ rơm trên đầu hắn bỗng lóe ra kim mang nồng đậm, thần thức kia lập tức lùi lại phía sau.

Bỗng nhiên từ trong mũ rơm tỏa ra từng đợt hơi nóng. Hơi nóng này tiến vào tận trong cơ thể, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một hình ảnh, người đàn ông trung niên vừa nãy không chút vất vả đã hủy diệt Thương Long đang bay thật nhanh tới.

Tận đáy lòng hắn hoảng sợ!

Không ngờ mũ rơm này lại thần kỳ như vậy. Tay phải hắn vội vàng điểm vào mi tâm, cả người lập tức biến mất, tiến vào trong không gian nghịch thiên.

Tử hồng thiên kiếp đã dễ dàng hủy diệt cả tòa tháp băng lẫn lão phụ nhân, dần dần tiêu tan, đám mây đỏ giữa trời cũng nhạt nhòa dần. Có điều, đúng lúc này, trung niên văn sĩ đến từ Chu Tước quốc bỗng hiện ra giữa không trung, mắt hắn như đang phát điên, nhìn chằm chằm vào thiên kiếp đang sắp biến mất kia, hét lớn một tiếng, hai tay nâng lên, cả người tản ra một thứ hơi thở mạnh mẽ khó tưởng.

Lập tức, đám mây đỏ vốn đã ảm đạm nhạt nhòa gần hết kia lập tức lại ùn ùn nồng đậm kéo đến, ngưng tụ lại gần như lúc trước. Đáng tiếc, đã không có sợi tơ thiên kiếp làm dẫn, đám mây này không thể tiếp tục ngưng kết.

Giữa không gian, người đàn ông trung niên lo lắng cuống cuồng, hắn biết hôm nay gặp được điều này khó khăn vô cùng, nếu bỏ lỡ, không biết cả đời này liệu còn có thể gặp lại chuyện tốt vô cùng như lần nữa không?

Nhưng đám mây đỏ không thể ngưng kết được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó chậm chậm tiêu tan dần. Giống như trước mắt là núi vàng núi bạc, muốn lao tới lấy, lại phát hiện ngay phía trước là một cái thung lũng to vô cùng, sâu không thấy đáy, không thể vượt qua, chỉ có thể trừng mắt nhìn núi vàng núi bạc kia dần dần biến mất.

Ruột gan muốn đảo lộn lên, trung niên văn sĩ cắn răng một cái, cắn đứt ngón trỏ, vẽ một cái gì đó giữa trời, chỉ thấy một đám ký hiệu màu máu đang hình thành trước mặt hắn, mỗi lần xuất hiện lập tức bay lên trời dừng giữa đám mây đỏ.

Dần dần , ngày càng nhiều ký hiệu màu máu chìm vào giữa đám mây. Đám mây này hơi ngừng tiêu tán, hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng sắc mặt lại lập tức tái xanh.

Đám mây đỏ bây giờ nhạt nhòa vô cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan, vì hắn sử dụng thần thông thuật mới giữ lại được một ít. Nhưng từ tứ phía, thứ hơi thở màu lam kia vẫn ào ào khuếch tán tới, đẩy đám mây kia nhanh chóng tiêu tan .

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 279. Thiên nghịch thay đổi

Mắt thấy đám mây quý báu chỉ trong chớp mắt đã có thể biến mất chỉ còn lại một chút, gã đàn ông cuống lên phẫn nộ hét lớn, cắn răng vọt lên lao vào mảnh hồng vân còn lại.

Ngay nháy mắt hắn lao vào đám mây, một tia lôi điện tử hồng lập tức bắn vào người hắn. Mặt hắn lúc này vừa thống khổ vừa sung sướng, chỉ có điều, không bao lâu, ráng mây mỏng manh nhạt nhòa còn sót lại đã tiêu tan…

Người đàn ông ngơ ngác đứng giữa không trung, mặt âm u buồn bã, hắn dùng thần thức đảo qua, nhưng ngoại trừ tháp băng kia, không phát hiện một tu sĩ nào tồn tại, chỉ có một đạo kim quang, khi hắn dùng thần thức dò xét, không ngờ lại thấy đau đớn đành thu về, khi dò xét lại, đạo kim quang kỳ lạ kia đã biến mất.

Lòng trùng xuống, hắn ôm quyền cao giọng:

-Thưa vị đạo hữu có thể dẫn dắt được thiên kiếp, tại hạ Âu Chí Chu Tước quốc, mong đạo hữu hỗ trợ dẫn lại kiếp này, Âu mỗ tất có thâm tạ!

Đợi thật lâu, cũng không thấy tứ phía có phản ứng gì, người đàn ông trung niên thầm than, lại tức giận hừ một tiếng, đảo một bàn tay, lại nghe từ phía xa xa có tiếng kêu thảm, một cánh tay thô to còn vương máu lam đang chảy từ xa xa bay tới, bị hắn bắt vào tay, hừ một tiếng, cánh tay nháy mắt vỡ vụn.

Con thú đầu người mình rắn kia chỉ còn lại một tay, trên đầu vẫn là cô nương áo trắng, ánh mắt tuy vẫn bình tĩnh nhưng điểm theo vài tia phẫn nộ.

- Nếu không có con súc sinh này phá hỏng chuyện tốt này của ta, hôm nay thần công Âu mỗ tất đại thành, lấy một cánh tay của nó đã xem như Âu mỗ rất khoan hồng độ lượng. Hồng Điệp, ngươi tự mình biết đi!

Gã hừ lạnh, chậm rãi nói.

Hồng Điệp không nói gì, sáu bảy người phía sau nàng cũng là giận mà không dám nói.

Người đàn ông trung niên khẽ động thân, đã lại đứng phía sau Hồng Điệp, lại quay trở về bộ dáng bệnh tật như cũ.

Đại bộ phận tu sĩ liên minh tứ phái đã bỏ mình sau một năm bao vây tiễu trừ, chỉ còn một bộ phận nhỏ mai danh ẩn tích, quy ẩn giang hồ ở nơi Tuyết Vực này.

Thời gian chậm chậm trôi qua, xuân đi thu đến, Hồng Điệp ở lại tân Tuyết Vực quốc này một năm, sau đó theo người đàn ông trung niên kia đi Chu Tước quốc.

Còn Vũ Đỉnh, tu sĩ Tuyết Vực đã tiến hành tìm kiếm quy mô cực lớn, nhưng cuối cùng hình như không tìm thấy, bọn họ phân tích, hẳn là đang nằm trong tay tu sĩ liên minh tứ phái.

Lãnh thổ vốn thuộc về liên minh tứ phái, sau khi bị tu sĩ Tuyết Vực chiếm đóng, đại lượng phàm nhân Tuyết Vực quốc bắt đầu di chuyển, gió tuyết vẫn cứ thổi, khiến cho tân Tuyết Vực quốc này vẫn chìm trong giá lạnh.

Tu sĩ Tuyết Vực quốc dựng lên những tháp băng tuyết san sát tại nơi này. Ba năm sau, toàn bộ phiến đại địa này hoàn toàn trở thành Tuyết Vực tân quốc.

Thời gian lại mải miết trôi đi, năm năm sau, cách biên giới Tuyết Vực quốc khoảng chừng hơn ba vạn dặm, trên một băng nguyên, ánh sáng bảy sắc lóe lên, một bóng người hư ảo dần dần hiện ra.

Đó là Vương Lâm!

Hạt châu thiên nghịch sau khi hấp thu ngũ hành thổ tinh sinh ra một biến hóa kỳ dị. Nếu như bình thường, mặc dù Vương Lâm tránh được thiên nghịch bên trong hạt châu, thì cũng quyết không thể kéo dài đến năm năm.

Nhưng sau khi thổ thuộc tính đại viên mãn, thời gian Vương Lâm có thể lưu lại ở bên trong không gian thiên vượt xa trước kia.

Một điều tối trọng yếu nữa là, hôm nay ngũ hành thổ thuộc tính của hạt châu đã viên mãn, điều này cũng sinh ra một loạt biến hóa, đáng ra vốn bên trong không có linh khí, không ngờ lần này lại có một tia linh khí tồn tại.

Linh khí này, so với bên ngoài thì tinh thuần hơn. Có điều Vương Lâm chưa từng thấy qua tiên giới khí bao giờ, cho nên không thể so sánh, nhưng theo cảm nhận của hắn, thì có lẽ kém hơn tiên giới khí một chút.

Ngoài ra, biến hóa lớn nhất, là không gian thiên nghịch này xuất hiện những vệt sáng dài, chúng ngưng kết toàn bộ lại thành một thể, giữa không trung bên trong không gian thiên nghịch hình thành năm quang đoàn thật lớn.

Năm quang đoàn này, có ba cái lóe ra ánh sáng màu vàng rực rỡ hào quang, còn một cái, tuy cũng có hào quang lấp lóe nhưng rất ảm đạm, còn quang đoàn cuối cùng kia thì hoàn toàn u ám mịt mờ, không phát ra ánh sáng gì.

Mấy năm nay ở trong không gian thiên nghịch, Vương Lâm luôn luôn quan sát năm quang đoàn này. Với tài trí của hắn, hiển nhiên đoán ra được, năm quang đoàn này và việc hạt châu thiên nghịch hấp thu ngũ hành thuộc tính có liên quan rất lớn đến nhau.

Thậm chí, năm quang đoàn này, còn rất có thể chính là đại diện cho ngũ hành chi linh mà hạt châu thiên nghịch có được. Ba quang đoàn rực rỡ kia là thủy, hỏa, thổ ba thuộc tính.

Quang đoàn lập lòe kia chắc là đại diện cho thuộc tính mộc.

Còn quang đoàn mờ mịt ảm đạm sau cùng chắc là thuộc tính kim.

Sau mấy năm ở trong không gian thiên nghịch quan sát, dần dần hắn có một cảm giác rất kỳ dị. Năm quang đoàn này cũng không phải vô tri vô giác, mà có lẽ còn ẩn chứa một sinh mạng nào đó.

Nếu là người khác, mặc dù tu vi có thể cao hơn Vương Lâm một chút, chỉ sợ cũng rất khó nhận ra điều này. Vương Lâm cũng là một lần trong lúc tu luyện ý cảnh, lấy đặc thù khi tu luyện ý cảnh luân hồi sinh tử của

thiên đạo, cảm nhận được bên trong quang đoàn này, không ngờ lại có sức sống!

Phát hiện này khiến cho hứng thú của hắn đối với năm quang đoàn này tăng lên nhiều.

Tư Đồ Nam đã từng kể, năm đó, khi hạt châu thiên nghịch xuất hiện, ở Chu tước quốc lại bị cao thủ ở đây và cao thủ các tinh cầu khác nhìn thấy, khiến hắn đã lâm vào cửu tử nhất sinh, thân thể toái diệt, Nguyên Anh tiến nhập vào trong thiên nghịch, may mắn chưa chết.

Trải qua một loạt biến hóa, cuối cùng tránh được tu sĩ này đuổi giết. Vô số năm sau, nằm trong bụng một con phi điểu cho đến khi bị Vương Lâm nhặt được.

Hôm nay nghịch thiên châu đã bị Vương Lâm giữ đến hơn bốn trăm năm, nhưng hắn thủy chung vẫn chưa thể đoán được tác dụng thật sự của hạt châu này. Xem ra hạt châu này chỉ có thể kéo dài thời gian ở mức độ nhất định và có thể biến đất, nước thông thường trở nên có chứa linh lực thôi.

Công hiệu đó, với một tu sĩ cấp bậc dưới Hóa Thần kỳ có tác dụng thật lớn, nhưng đối với Hóa Thần kỳ tu sĩ trở lên thì cũng chẳng có ý nghĩa nhiều lắm.

Dù sao những người có thần thông chân chính, linh khí thế gian này họ không thể thổ nạp được, chỉ có những tiên giới khí kia mới có thể khiến họ động tâm. Do đó, hạt châu này chế tạo ra linh khí, đối với bọn họ cũng chẳng đáng động tâm lắm.

Chỉ có không gian thiên nghịch kia là có thể xem trọng hơn một chút. Nhưng nếu chỉ dựa vào điểm này mà dẫn tới sự tranh đoạt như điên dại của tu sĩ Chu Tước quốc và các tu sĩ đứng đầu các tinh cầu tứ phương khác thì không thể.

Vương Lâm cho rằng, hôm nay mình chưa phát hiện ra diệu dụng của nghịch thiên châu, diệu dụng ấy mới là nguyên nhân dẫn tới một đám tu sĩ thần thông kia tranh cướp.

Tư Đồ Nam cũng đã từng nói, dựa theo nhiều năm nghiên cứu phân tích của hắn, chỉ khi nào ngũ hành chi linh hội tụ đầy đủ, nghịch thiên châu mới có thể thực sự nhận chủ. Tới lúc đó, thần thông kỳ diệu kia có lẽ sẽ hiện ra một ít.

Cho đến giờ, hứng thú của Vương Lâm đối với diệu dụng thật sự của nghịch thiên châu, theo thời gian bốn trăm năm, chưa bao giờ giảm, ngược lại ngày càng sâu đậm.

Hắn thậm chí còn tưởng tượng, năm quang đoàn này, liệu có thể hay không biến thành ngũ hành chi linh như của cô nương áo trắng kia?

Đương nhiên, điều này vẫn chỉ là phỏng đoán mà thôi!

Đứng trên địa phận Tân Tuyết Vực quốc, Vương Lâm cảm khái nhìn tứ phía. Mấy năm nay ở trong không gian thiên nghịch, trừ việc quan sát ngũ hành quang đoàn, hắn cũng chỉ ngồi im lặng, dần dần cảm ngộ thiên đạo luân hồi của mình.

Theo lý mà nói, thời gian hắn ở trong không gian thiên nghịch cũng đã vượt quá hiện thực mười năm. Nhưng dường như dưới ý cảnh sinh tử luân hồi của thiên đạo, lần này nghịch thiên châu nghịch biến thời gian cũng mất tác dụng.

Bên ngoài trải năm năm, bên trong cũng đã trải qua thời gian rất dài như cũ, hay vẫn là năm năm?

Điều này khiến hắn hơi khó hiểu. Giờ phút này, hắn cảm nhận rất rõ tu vi của chính mình bây giờ, chỉ cần bốn năm nữa thể hội sinh tử ý cảnh, là có thể bước vào Hóa Thần chi kỳ, trở thành tu sĩ thần thông thực sự.

Hắn tin tưởng, khi mình đạt tới Hóa Thần kỳ tu vi, nếu gặp lại lão phụ nhân Hóa Thần trung kỳ kia, thì mình dù không dùng đến thiên kiếp cũng có thể đường hoàng nghênh chiến một trận.

Lúc này, từ không gian thiên nghịch đi ra, Vương Lâm cũng là bất đắc dĩ, hạt châu thiên nghịch biến hóa liên tục, ở bên trong đó năm năm đã là

cực hạn, trong một thời gian ngắn nữa không thể quay lại.

Thở dài một tiếng, hắn vẫn chưa phi hành mà thong thả đi về phía trước. Cái mũ rơm trên đầu hắn đã cất đi từ lâu, cứ đi bộ như thế trên cánh đồng băng tuyết.

Gió tuyết đập vào mặt lạnh buốt như cắt thịt, Vương Lâm thở thật sâu. Một lúc lâu sau, trong tầm mắt hắn xuất hiện một tòa thành băng.

Bên giữa trung tâm thành trì này, có một tòa tháp thật lớn đến hơn ba mươi tầng, trên đỉnh tháp có một viên châu tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Phiến đại địa này đã trở thành tân quốc của Tuyết Vực tu sĩ. Với việc này, Vương Lâm không có quyền can thiệp, hắn chỉ muốn tìm một nơi nào đó lẳng lặng bình an vượt qua bốn năm quan trọng này.

Tiến vào tòa thành băng, thoạt nhìn hắn không ngờ lại hoàn toàn là phàm nhân .

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 280. Sư tôn.

Tuyết Vực quốc cũng có phàm nhân. Những phàm nhân này sau khi di cư tới Tân quốc, được các tu sĩ trợ giúp, dựng lên một tòa thành trì băng thật lớn.

Vương Lâm vô thanh vô tức xuất hiện ở trong tòa thành, nhìn những tòa nhà băng kỳ lạ khắp nơi, không khỏi cảm thấy lạ lẫm.

Bên trong thành, người đi đường không nhiều lắm, thậm chí nhà trọ tửu quán này nọ cũng cực nhỏ và ít. Cả tòa thành, nhiều nhất là một đám người điêu khắc băng.

Gần như trước mỗi cửa nhà đều có một người cầm dùi, ngồi trước một khối băng thật lớn, không ngừng gõ gõ khắc khắc ra một số tác phẩm có vẻ thô ráp nhưng đem lại cảm giác kỳ lạ.

Dọc đường đi, Vương Lâm nhìn thấy rất ít người nói chuyện với nhau. Họ không vội vã chạy đi lo chuyện, mà đều tập trung vào lo việc khắc băng.

Hơn nữa, mỗi khi có một tượng băng chế tác thành công, rất nhiều người chạy tới giúp nhau khiêng tượng băng đó đặt ở trong tòa băng tháp thật lớn giữa trung tâm thành kia.

Sau khi để ở đây sẽ có người từ bên trong tháp băng đi ra nhận khối băng mới thành.

Lặng lẽ suy nghĩ, Vương Lâm nhận thấy hình như việc hắn xuất hiện ở đây không bình thường lắm. Thấy có nhiều người đã chú ý đến mình, thở dài, hắn xoay người tìm một chỗ vắng vẻ biến mất.

Nháy mắt, một năm đã qua đi. Trong một năm này, dấu chân Vương Lâm đã trải khắp Tuyết Vực quốc, gần như mỗi thành trì hắn đều đi vào dạo qua một vòng. Không ai quá chú ý tới hắn, bởi cách ăn mặc của hắn cũng khá giống trang phục của người nơi này, đều là vỏ cây và lông thú quấn quanh.

Một năm ngao du khắp nơi này, Vương Lâm đã biết khá rõ về người dân Tuyết Vực quốc. Những người này, lý do sinh tồn duy nhất của họ là để phục vụ Tuyết Vực tu sĩ, nhờ việc chế tác tượng băng mà đổi lấy những thứ đáp ứng nhu cầu cuộc sống.

Bên trong Tuyết Vực quốc, không có cái gì gọi là Hoàng tộc của phàm nhân. Mỗi thành trì đều thuộc sở hữu của một tu sĩ hùng mạnh.

Vương Lâm cũng biết bọn họ chế tác nhiều tượng băng thế để làm gì. Những tượng băng này sau khi hoàn thành, sẽ có tu sĩ chuyên môn đứng trước trận pháp, dùng một phương thức đặc thù kích hoạt, khiến cho đám tượng băng này biến thành như con rối.

Phương pháp này có chút kỳ lạ, bên trong còn có một chút công pháp tinh túy của Tuyết Vực tu sĩ. Vương lâm nghiên cứu chán cũng không nắm được điểm trọng yếu.

Còn những con rối từ tượng băng này, đại bộ phận cũng không ở lại Tuyết Vực quốc mà được buôn bán tới các quốc gia khác nhau. Căn cứ vào tu vi bất đồng của những con rối này mà giá cả cũng khác nhau.

Đắt tiền nhất là con rối có tu vi Nguyên Anh kỳ. Những con rối Nguyên Anh kỳ này, Vương Lâm nhận thấy, ở các thành trì, chế tác cực ít, hơn nữa khi còn thất bại rất nhiều. Tiếp theo là con rối Kết Đan và thấp hơn.

Còn những con rối có tu vi Hóa Thần kỳ, cho đến giờ Vương Lâm cũng chưa thấy thành trì nào chế tác ra. Loại con rối này không phải dễ dàng chế tác như vậy, thậm chí là vô phương. Nếu không phải như vậy, thì thực lực của Tuyết Vực quốc chẳng phải đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi rồi sao?

Trong một năm ở đây, cũng hơn ba lần Vương Lâm thấy mấy trăm cái tượng băng được một ít tu chân quốc cấp bốn mua với số lượng lớn.

Những tượng băng này chính là căn cơ của Băng tuyết quốc, cũng là cách để họ kiếm được mọi vật dụng chủ yếu.

Ngoài ra, tại những nơi vốn là bên trong liên minh tứ phái, chỗ nào có linh mạch cũng có rất đông phàm nhân đến khai thác.

Có thể nói, ở Tuyết Vực quốc, phàm nhân chính là nô lệ. Tất cả những gì họ làm đều để phục vụ cho đám tu sĩ. Nhưng điều khiến Vương Lâm cảm thấy khó tin nhất, là những phàm nhân này không ngờ lại coi việc làm nô lệ cho tu sĩ là một vinh dự lớn lao, không hề phản kháng chút nào.

Dù cho kiệt sức mà chết đi cũng không có nửa câu oán hận.

Sau một năm ở lại đây, Vương Lâm đi đến một kết luận, Tuyết Vực quốc là một quốc gia vô cùng kỳ lạ, đến mức khó tin!

Còn một điều nữa khiến hắn kinh ngạc há mồm, là gần như mỗi phàm nhân trong tay đều cầm theo một tượng băng nhỏ, đây là tượng trưng cho tu sĩ có tu vi cao nhất thành.

Bất kể là bận rộn ngày đêm đến kiệt sức, thậm chí là chỉ còn sống được một phút nữa thôi, thì mỗi sáng sớm khi thức dậy và buổi tối trước khi đi ngủ đều cung cung kính kính đặt tượng băng nhỏ này trước mặt, quỳ xuống đất cúng bái, cực kỳ thành kính.

Đủ thứ việc không thể tin khiến Vương Lâm sinh ra một cảm giác quái dị đối với Tuyết Vực quốc.Quốc gia này, cũng giống như băng tuyết lạnh lẽo bao phủ quanh năm, cũng không có một chút sức sống và sôi động.

Hôm nay cũng vậy, khắp nơi đều bao trùm một bầu không khí nặng nề.

Sau một năm du ngoạn, Vương Lâm lựa chọn dừng chân ở một trấn nhỏ. Tuy hắn không thích, nhưng sử dụng tượng băng để tạo thành khôi lỗ là một loại pháp thuật thần kỳ nên cũng khiến cho hứng thú của hắn tăng lên nhiều.

Vương Lâm điêu khắc tượng gỗ, nếu có thể học thêm loại pháp thuật này thì khi sử dụng lên tượng gỗ chắc chắn là thêm được một loại phương pháp để bảo vệ tính mạng.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng khiến cho Vương Lâm cũng không muốn rời khỏi là bởi nơi đây con người không có sinh cơ cùng với sức sống, ở trong một trạng thái quỷ dị, khác thường. Trạng thái này Vương Lâm cho rằng có tác dụng rất lớn đối với sự thể nghiệm ý cảnh Sinh Tử.

Nơi đây là một tiểu trấn ở biên giới gần với Tuyết Vực quốc. Khi Vương Lâm tới đây, diện tích của trấn cũng không lớn, dân cư không nhiều lắm. Trông coi nó là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Sau khi Vương Lâm tới trấn được hai ngày, vị tu sĩ đó liền biến mất. Nhưng việc hắn biến mất, ngoại trừ Vương Lâm ra cũng không còn có người nào biết.

Đến ngày thứ ba, Vương Lâm liền hóa thành hình dạng của người đó từ trong Băng Tuyết tháp đi ra.

Trí nhớ của gã tu sĩ Kết Đan kỳ đã bị Vương Lâm sử dụng phương pháp thôn hồn mà nắm được. Vương Lâm cũng không giết chết người đó mà chỉ khống chế trong ngọn tháp để sau này còn có lúc cần đến.

Vốn với tu vi của người đó thì không đủ tư cách để có được Băng Tuyết tháp. Nhưng do có một vị thúc thúc trong tộc ở trong đám tu sĩ Tuyết Vực cũng có một chút uy vọng nên cái trấn nhỏ được giao cho hắn. Vì vậy mới có được Băng Tuyết tháp tới mười một tầng.

Qua ký ức của người đó, Vương Lâm biết thì ra người con gái nổi tiếng của Tuyết Vực quốc có tên là Hồng Điệp. Mấy năm trước, nàng đã rời đi cùng với tu sĩ của Chu Tước quốc.

Cùng rời đi với bọn họ ngoại trừ bảy vị đại trưởng lão ra còn có mười ba tu sĩ Tuyết Vực trẻ tuổi nhưng có thực lực mạnh. Nhiệm vụ của mười ba người đó tới Chu Tước quốc chỉ có một đó là tiếp nhận Quán Đỉnh đại lễ.

Yêu cầu của Hồng Điệp khi gia nhập vào Chu Tước quốc đó là làm cho Tuyết Vực quốc trở thành ngũ cấp tu chân quốc. Đồng thời có được một vị trí mới. Đến thời điểm này, yêu cầu thức hai đã được thỏa mãn, chỉ còn lại yêu cầu thứ nhất.

Việc này, tất cả các tu sĩ của Tuyết Vực quốc cũng hiểu được một chút. Còn vị tu sĩ Kết Đan ở tiểu trấn do có quan hệ với vị thúc thúc kia nên nắm được nhiều hơn.

Tứ cấp tu chân quốc tăng lên ngũ cấp phải có được một vị tu sĩ Anh Biến kỳ.

Quán Đỉnh đại lễ là một loại pháp thuật nghịch thiên cực kỳ bá đạo. Mỗi người chỉ có một lần cơ hội, xác suất thất bại của nó cực cao. Chỉ khi nào thành công mới có thể đạt tới Anh Biến kỳ ngay lập tức. Nhưng nó có một điểm xấu đó là tuổi thọ. Không cần biết trước đó nhiều hay là ít nhưng sau khi tiếp nhận đại lễ đều chỉ còn có một trăm năm. Hơn nữa, tu vi cả đời của người đó sẽ dừng lại ở Anh Biến sơ kỳ, không có cả khả năng đột phá,

Việc này cũng chẳng có bất cứ phương pháp gì để thay đổi. Thiên Đạo Luân Hồi chỉ có một trăm năm. Sau một trăm năm chắc chắn sẽ phải chết.

Vì vậy đối với việc tuổi thọ giảm xuống cùng với chỉ có một cơ hội duy nhất nên cũng chỉ có tu sĩ với tu vi đứng đầu mới cam tâm tình nguyện để thử. Dù sao thì tuổi thọ của bọn họ cũng chẳng còn nhiều lắm.

Mười ba người này chỉ cần có một người thành công thì thời gian Tuyết Vực quốc trở thành ngũ cấp sẽ được trăm năm. Trong trăm năm đó, bảy vị đại trưởng lão đi theo Hồng Điệp chắc chắn sẽ có một người đạt tới Anh Biến. Như vậy thì vị trí của ngũ cấp tu chân quốc sẽ được củng cố một chút.

Đây là chuyện mà Chu tước quốc đồng ý và cũng là điều kiện mà Hồng Điệp trao đổi.

Vì vậy, đối với Tuyết Vực quốc sắp trở thành ngũ cấp tu chân quốc mà nói thì toàn bộ các nước tứ cấp tu chân láng giềng đã cam chịu, chuẩn bị sẵn để trở thành một nước phụ thuộc.

Đây là quy định lưu truyền từ lâu của Liên minh tu chân. Nó cũng không phải là quy định của Chu Tước quốc. Bất cứ tu sĩ nào cũng không có tư cách phản kháng, không thể thay đổi. Nếu phản kháng, chắc chắn sẽ phải chết.

Vương Lâm đi ra khỏi Băng Tuyết tháp, bên ngoài có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang đứng. Khi hai người nhìn thấy Vương Lâm liền cung kính mà xưng hô sư phụ. Vương Lâm gật đầu, không nói gì.

Hắn biết người mà mình đang biến thành có ba tên đệ tử. Trong đó, một nữ tử có chút nhan sắc đứng vị trí thứ ba. Nàng được vị tu sĩ Kết Đan yêu thích, cũng có một chút chuyện phụng dưỡng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 281. Vinh dự.

Những chuyện như thế này, tại các nước tu chân khác cũng không phải là hiếm thấy. Nhưng cho dù có thì cũng chỉ giữ một cách bí mật. Còn ở Tuyết Vực quốc thì cái chuyện như thế này lại hết sức bình thường. Theo ký ức của tu sĩ Kết Đan kỳ thì chuyện như hắn và đệ tử ở Tuyết Vực quốc có rất nhiều. Việc này đã trở thành một chuyện mà tất cả mọi người đều biết, hơn nữa cũng chẳng có người nào để ý đến. Trong ký ức của người đó thì cũng từng có ác ý với vị Thiên Chi kiều nữ Hồng Điệp kia. Nếu không phải có người khác thì chỉ sợ rằng nàng ta cũng phải phụng dưỡng sư phụ.

Đối với những chuyện như thế này, Vương Lâm cũng chỉ còn cách cười khổ, ấn tượng đối với Tuyết Vực quốc lại càng thêm xấu.

Về phần nam tử trước mắt, thoáng nhìn thì tuổi hắn cũng không còn trẻ, nhưng đứng ở vị trí thứ hai. Ngày thường thì vẫn tỏ ra kính sợ đối với sư phụ, nhưng vẫn thầm ghen ghét đối với chuyện của sư phụ với tam sư muội. Việc này, Vương Lâm từ trong ký ức của tu sĩ Kết Đan mà biết được hết.

Nguyên bản, hắn định chuẩn bị sắp tới, tìm một cơ hội phái tên đệ tử đó ra ngoài cho bớt phiền toái.

- Có Băng phôi mới hay chưa? - Vương Lâm chắp tay sau lưng, nói một cách chậm rãi. Băng phôi là cách gọi của tu sĩ Tuyết Vực đối với băng điêu.

Tên nhị đệ tử vội vàng cung kính nói:

- Sư phụ! Vừa mới đưa đến hai cái Tuyết Tiên Băng phôi.

Vương Lâm gật nhẹ đầu, nói:

- Lấy ra đây để vi sư xem thủ pháp của hai ngươi có tiến bộ không? - Vương Lâm nắm được ký ức nên đối với phương pháp chế tạo khôi lỗi bằng Băng điêu cũng biết rất rõ. Chỉ có điều, phương pháp này liên quan đến một loại công pháp đặc biệt của tu sĩ Tuyết Vực có tên là Băng Thanh quyết. Vương Lâm xem qua thì thấy loại pháp quyết đó có chút tinh diệu.

Lúc tu sĩ Tuyết Vực thổ nạp, hấp thu không chỉ linh khí trong thiên địa mà còn có cả hàn khí của băng tuyết. Sau khi hấp thu loại hàn khí đó, thể chất dần dần thay đổi. Nó có thể khiến cho tu sĩ Nguyên Anh khi để Nguyên anh ly thể liền hóa thân thành một người tuyết khổng lồ.

Chỉ có điều, loại công pháp này cũng có quy định về cấp bậc. Vị tu sĩ do Vương Lâm biến thành mới chỉ học được có bốn tầng khẩu quyết đầu. Cái này cũng là do vị thúc thúc trong tộc của hắn lén cho. Nếu không, ngay cả bốn tầng công pháp đầu cũng đừng có mơ đến.

Tên nhị đệ tử vội vàng vâng dạ. Hắn vỗ vào túi trữ vật, nhất thời hai khối băng điêu cao hơn ba trượng xuất hiện trên mặt đất. Băng điêu có hình một con vật đầu chim, mình thú. Thoáng nhìn có vẻ dữ tợn.

Trong một năm Vương Lâm du lịch nên cũng biết hình tượng băng điêu chính là một trong số Tuyết Tiên thủ hộ thú của Tuyết Vực quốc.

Ánh mắt nhị đệ tử tập trung, khoanh chân ngồi xuống. Sau đó, tay trái bắt quyết, nhanh chóng thay đổi. Cuối cùng, một dòng tuyết màu đen xuất hiện. Cùng lúc đó, hắn cắn đầu ngón tay phải rồi hớt một ít tuyết rồi sau đó đặt ngón tay lên băng điêu.

Nhất thời, một làn khí đen từ đầu ngón tay hắn nhanh chóng tràn vào trong băng điều hình thành một thứ gì đó giống như kinh mạch. Trán của tên nhị đệ tử đầy mồ hôi. Hắn hít một hơi thật sâu, tay phải lại một lần

nữa hớt lấy một chút tuyết đen, sau đó lại đặt lên trên băng điêu. Nhất thời, kinh mạch bên trong băng điêu lại tăng thêm một cái.

Lúc này, đám tuyết trong tay trái của tên nhị đệ tử đột nhiên biến mất. Sắc mặt hắn tại nhợt, vội vàng khoanh chân ngồi xuống.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại hiểu được. Theo ký ức của tu sĩ Kết Đan kỳ thì một Tuyết Tiên băng điêu cần phải có chín đường kinh mạch mới có thể hoàn thành bước đầu tiên. Hắn đang suy nghĩ thì nữ đệ tử chợt bước tới, trong mắt có một chút quyến rũ, nhỏ giọng nói:

- Sư tôn! Đã mấy ngày người chưa giải đáp vấn đề cho đệ tử. Hôm nay, tu vi của đệ tử lại xuất hiện biến cố. Tối nay mong được sư tôn chỉ điểm.

Vương Lâm đang suy nghĩ tới tác dụng của tuyết kinh mạch trong cơ thể băng điêu, chợt nghe thấy nữ tử nói vậy liền gật đầu, nói:

- Nói đi. Có biến cố gì?

Vị nữ đệ tử hơi ngẩn người, đưa mắt nhìn xung quanh. Nhất thời, khuôn mặt nàng đỏ bừng, dịu dàng nói:

- Sư tôn! Ở đây nói hả?

Vương Lâm gật đầu. Nhưng ngay lập tức, hắn sực nhớ ra trong ký ức của tên tu sĩ Kết Đan, một khi nữ đệ tử nói thế thì có một ý nghĩa khác. Nghĩ tới đây, hắn đang định mở miệng thì không ngỡ nữ đệ tử mặt đỏ bừng, liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi vỗ vào người. Quần áo của nàng lập tức rơi xuống hơn một nửa.

Vương Lâm nhướng mày, vung tay lên một cái. Quần áo của nữ tử lại trở lại như bình thường. Sắc mặt hắn lạnh dần, liếc nhìn nàng một cái.

Nữ tử thấy vậy liền rùng mình. Nét mặt nàng tái nhợt, vội vàng quỳ trên mặt đất. Một lúc sau mới cẩn thận đứng lên. Tâm lý của nàng đang khủng hoảng, không biết sư tôn định làm thế nào.

Lúc này, nhị đệ tử điều tức xong. Sau khi mở mắt liếc nhìn nàng một cái, nhưng vẫn im lặng. Tay trái của hắn lại tiếp tục bắt quyết, ngưng xuất tuyết đen, bắt đầu chết tạo tuyết kinh mạch.

Chín đường kinh mạch, tên nhị đệ tử phải dùng tới mấy canh giờ mới tạo ra được hết. Trong đó, phần lớn thời gian, người này đều sử dụng để hồi phục.

Bởi vậy có thể thấy, chế tạo băng điêu đối với hắn là một cái gánh nặng không nhỏ.

Sau khi tạo xong chính đường kinh mạch, tên nhị đệ tử hít một hơi thật sâu rồi quỳ gối trước băng điêu, nét mặt tái nhợt. Sau khi thì thào cầu khấn một lúc, hắn liền cắn răng, giơ tay phải đặt lên vị trí chín đường kinh mạch tập trung.

Ngay lập tức, tên nhị đệ tử miệng phun máu tươi, bay ra hơn mười trượng ngã một cái đánh huỵch trên mặt đất. Về phần băng điêu ngoài chín đường kinh mạch đang giống như linh xà chuyển động một cách nhanh chóng bên trong. Cuối cùng, hai đường tuyết kinh mạch va chạm với nhau phát ra một tiếng nổ. Cả bức băng điều liền hóa thành một đám băng.

Sắc mặt tên nhị đệ tử tái nhợt, xấu hổ nói nhỏ:

- Đệ tử lại thất bại....

Vương Lâm không để ý đến người đó. Hai mắt hắn chớp chớp, trầm ngâm một chút. Trong đầu hắn đang kết hợp trí nhớ của tu sĩ Kết Đan mà từ từ hiểu ra điểm quan trọng để tạo ra khôi lỗi bằng băng điêu.

Đúng lúc này, Vương Lâm chợt ngẩng đầu nhìn ra xa. Chỉ thấy một đạo kiếm quang đang lao tới rất nhanh.

Bên trong kiếm quang có một người thanh niên, tướng mạo đường đường, anh tuấn bất phàm, quần áo đẹp đẽ. Tuy nói quần áo của hắn so

với tu sĩ của quốc gia có điểm khác biệt, nhưng cũng chỉ khác một chút mà thôi. Tam đệ tử đứng bên cạnh là một nữ tử. Hai mắt nàng sáng lên, thở nhẹ ra, nói:

- Đại sư huynh đã trở về.

Còn tên nhị đệ tử cách đó hơn mười trượng trong ánh mắt chợt lóe lên một chút gì đó âm trầm nhưng ngay lập tức lại thay bằng thái độ mừng rỡ.

Vương Lâm căn cứ vào trí nhớ của vị Kết Đan kỳ tu sĩ có thể thấy người đó có chút hài lòng đối với đại đệ tử. Hơn nữa, người đó cùng với tu sĩ Kết Đan kỳ ít nhất cũng có một chút quan hệ huyết thống.

Tên đại để tử cũng có thể coi như là một nhân vật thiên tài. Hắn chỉ cần chưa tới trăm năm đã đạt tới Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, chỉ còn có một chút nữa là Kết Đan. Nhưng theo ký ức của tu sĩ Kết Đan kỳ thì cái mà hắn yêu thích nhất ở tên đại đệ tử chính là tướng mạo của hắn. Tu sĩ Kết Đan kỳ định cho người này song tu cùng với một vị nữ đệ tử của một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Nhờ đó mà giúp cho hai bên trở thành liên minh.

Chuyện đó, Vương Lâm cũng chỉ lướt qua mà không chú ý. Lúc này, kiếm quang đã tới gần. Sau khi tới trước Băng Tuyết tháp, đại đệ tử liền vén vạt áo, quỳ xuống mặt đất, cao giọng nói:

- Đệ tử tham kiến sư phụ. Đệ tử may mắn đã không làm nhục mệnh, tìm được nơi ẩn thân của dư nghiệt.

Nét mặt Vương Lâm vẫn như thường. Trong lòng hắn sức nhớ ra. Bởi trong ký ức của tu sĩ Kết Đan kỳ cũng có nói tới việc này. Đại đệ tử xuất môn là bởi vì mấy ngày gần đây có người nói đã gặp phải một người thần bí. Vì vậy mà tu sĩ Kết Đan kỳ liền phái đại đệ tử đi dò xét.

Loại chuyện này trong mấy năm qua cũng không phải là không xuất hiện bao giờ. Dư nghiệt của tứ phái cho dù tu vi có cao tới đâu thì bị băng tuyết mấy năm qua bào mòn cũng đã bị tổn thương.

Tuy nói như vậy, nhưng cũng không thể coi thường. Vì vậy mà khi gặp phải chuyện đó tất cả đều báo về Băng Tuyết thần điện để cho thần điện phái người tới xử lý.

Loại chuyện này đối với thần điện hết sức quan tâm. Gần như hôm nay báo thì ngày mai lập tức có người đến.

Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ một chút, ánh mắt bình tĩnh, mở miệng, nói:

- Dẫn đường.

Đại đệ tử ngẩn người. Trong quá khứ, khi gặp phải chuyện này, sư tôn chưa bao giờ tự mình mạo hiểm. Nhưng hắn cũng chẳng hỏi nhiều, vì vậy vội vàng gật đầu đứng dậy dẫn đường.

Nhị đệ tử và Tam đệ tử đưa mắt nhìn nhau. Sau khi do dự một chút, cả hai cũng đi theo. Dù sao thì sư tôn đã tự mình xuất mã. Nếu bọn họ không đi, không chừng sau này sẽ có rắc rối. Vì vậy mà cả hai đều cố gắng bám theo phía sau Vương Lâm.

Bốn người hóa thành bốn đạo kiếm quang mà bay đi.

Mất một khoảng thời gian không lâu, đại đệ tử liền dừng lại, chỉ vào một ngọn núi toàn băng tuyết, nói:

- Đệ tử tận mắt thấy người nọ biến mất ở đây. Chắc chắn là dưới ngọn núi có một chỗ để bọn họ ẩn nấp.

Thần thức của Vương Lâm đảo qua. Sắc mặt của hắn vẫn như thường, nhưng hai mắt lại hết sức tập trung.

- Ba người các ngươi ở lại đây. - Nói xong, Vương Lâm liền bay về phía trước.

Thần thức của hắn đã phát hiện phía dưới ngọn núi có một đạo cấm chế. Bên ngoài cấm chế có hai đạo thần thức dao động. Một đạo mới chỉ có đạt tới Kết Đan kỳ mà thôi. Còn một người khác thì có chút cổ quái, lúc thì Kết Đan mà lúc thì lại là Nguyên Anh. Thậm chí có đôi khi còn dao động giống như Hóa Thần kỳ.

Loại hiện tượng này chỉ có một sự giải thích đó chính là thần thức của người này đang ở bên bờ tán công. Vì thế mà mới khiến cho tu vi có phần hỗn loạn.

Vương Lâm hạ xuống trên ngọn núi. Sau đó, ngay lập tức toàn thân hắn chìm xuống, nhanh chóng lao về phía cấm chế.

Thoáng cái, hắn đã tới được bên cấm chế. Chỉ cần là cấm chế thì Vương Lâm chẳng có gì phải lo ngại. Hắn liếc mắt một cái liền có ngay một ý định đối với cấm chế. Tay phải hắn huy động đánh ra một vòng tròn ánh sáng cấm chế. Nhất thời, hai cái cấm chế liền dung hợp với nhau.

Vương Lâm thong dong bước qua cấm chế chui vào bên trong. Khi hắn vừa mới tiến vào đã thấy trước mặt có ánh sáng của phi kiếm lóe lên. Hơn mười đạo kiếm khí do phi kiếm hóa thành nhanh chóng lao đến.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Hắn giơ tay phải, tùy ý điểm một cái, nói nhỏ:

- Sinh.

Thiên đạo Luân Hồi, sinh tử thay đổi liên miên, dưới một cái điểm của Vương Lâm chợt ngưng tụ trên ngón tay của hắn. Một cái điểm đó nhìn hết sức nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa thiên đạo. Nó giống như một chỉ của tiên nhân nhìn thì rất hời hợt nhưng lại ẩn chứa huyền cơ.

Một tiếng thét kinh hãi từ trong kiếm quang phát ra. Phi kiếm của mọi người thoát khỏi sự không chế, cứ thế quay vòng vòng xung quanh đầu ngón tay của Vương Lâm.

Trên thân kiếm thậm chí còn xuất hiện một tia ánh sáng. Trong cái ánh sáng đó, phi kiếm như sống lại. Linh lực từ trên phi kiếm tỏa ra còn mạnh gấp mấy lần vừa rồi.

Chỉ có điều, thần thức bên trên phi kiếm lại bị Thiên Đạo chi uy xóa mất.

Ánh mắt kỳ dị của Vương Lâm nhìn về phía một người cách đó không xa. Vào lúc này, người đó đang trợn mắt, há mồm mà không nói nên lời.

Phía sau người thanh niên có một cái giường bằng băng. Một lão nhân đang khoanh chân ngồi trên đó. Hai mắt người đó nhắm nghiền, khuôn mặt thay đổi lúc xanh lúc hồng.

Vương Lâm búng nhẹ ngón tay một cái. Nhất thời, hơn mười thanh phi kiếm lập tức dừng lại cùng rời xuống đất, vang lên những tiếng kiếm ngân. Lúc này, người thanh niên mới tỉnh táo. Ánh mắt lộ vẻ bi phẫn, hai tay nắm chặt, lớn tiếng nói:

- Các ngươi hủy nhà của ta, bây giờ lại còn đuổi tận tới đây. Chẳng lẽ phải giết chết mới chịu buông tha hay sao? Cho dù hôm nay các ngươi giết chết chúng ta thì cũng có một ngày có người tới diệt Tuyết Vực quốc của các ngươi.

Thanh âm của người đó lộ rõ một sự oán hận tới tận xương, tận tủy. Vương Lâm liếc nhìn thanh niên một cái rồi quan sát lão nhân phía sau. Người thanh niên lập tức di chuyển, ngăn cản ánh mắt của Vương Lâm. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền quỳ gối xuống đất, cắn chặt môi. Máu tươi trên môi chảy ra, khiến cho hắn nói một cách khổ sở:

- Đừng giết sư phụ ta. Giết ta đi. Ta là thiếu môn chủ của Thủy Mặc môn. Ngươi bắt ta trở về nhất định sẽ lập công. Chỉ cần ngươi bỏ qua cho sư phụ ta, ta cam tâm tình nguyện đi theo ngươi. Nếu không, ngươi chỉ có được thi thể của ta mà thôi.

Tuy ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng nét mặt hắn lại hơi thay đổi. Vương Lâm nhìn thanh niên một chút rồi lại nhìn lão nhân. Sau đó, hắn chậm rãi nói:

- Tại sao ngươi lại lấy tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của sư phụ ngươi?

Người thanh niên trầm mạc không nói. Một lúc sau mới cố gắng mở miệng:

- Lão nhân gia nếu không bị liên lụy bởi ta thì đã có thể bỏ đi từ sớm. Tất cả đều tại ta. Vì cứu ta...

- Hoan nhi! Đứng lên đi. Người này không phải là tu sĩ của Tuyết Vực. - Lão nhan đang khoanh chân ngồi trên giường băng, liền chậm rãi mở hai mắt.

Người thanh niên ngẩn người, nét mặt lập tức vui mừng. Hắn vội vã đứng lên, nét mặt có một sự kích động, nói:

- Sư phụ! Người...người tỉnh lại rồi.

Vương Lâm liếc nhìn lão nhân một cái rồi ôm quyền nói:

- Vãn bối bái kiến tiền bối của Thủy Mặc môn.

Lão nhân ho khan vài tiếng, màu hồng trên mặt càng đậm. Vương Lâm nắm được ý cảnh sinh tử nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra, trên thân thể lão nhân có một làn tử khí. Hiển nhiên đã đến giới hạn.

Lão nhân ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm rồi chậm rãi nói:

- Tiểu hữu! Lão phu bị thương trên người nên không tiện đón tiếp. Mong thứ lỗi. Không biết tiểu hữu tới đây có chuyện gì?

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, nói:

- Chỗ tiền bối ẩn thân đã bị tu sĩ Tuyết Vực phát giác. Ngài hãy rời khỏi đây. - Nói xong, hắn suy nghĩ một chút rồi xuất từ trong túi trữ vật ra một lọ đan dược. Phất nhẹ tay một cái, đan dược chậm chậm bay về phía chiếc giường.

- Tiền bối bị thương quá nặng. Bình đan dược này không có tác dụng trị liệu nhưng có thể hóa giải đau nhức do tán công, giúp tiền bối có thể rời khỏi đây. Thiên hạ to lớn, chắc chắn sẽ có cơ hội khôi phục tu vi.

Lão mỉm cười, nhưng vẫn không để ý tới đan dược mà nói:

- Tiểu hữu! Mặc dù ta không biết ngươi là đệ tử phái nào. Nhưng ngươi cũng biết nếu lão phu muốn chạy thì năm đó đã bỏ đi rồi. Mặc dù, lão

phu liều mạng thì vẫn có thể rời đi. Nhưng ngươi có biết tại sao ta lại không đi hay không?

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

- Bởi vì đây là nhà của ta. Ta sinh ở đây mà tử cũng ở đây. - Thanh âm của lão tuy nhỏ, nhưng vào lúc này là có một thứ uy thế gì đó tỏa ra từ trên người.

Vương Lâm liếc nhìn lão nhân một cái rồi không nói nữa. Hắn ôm quyền sau đó xoay người bỏ đi. Mục đích tới đây của hắn vốn không phải giết chóc mà là để giúp đỡ.

Dù sao thì hắn cũng ở Liên minh tứ phái cũng đã được hơn ba mươi năm, thậm chí còn tận mắt thấy việc tu sĩ Tuyết Vực xâm lấn. Tuy hắn không thể thay đổi sự thật. Nhưng trong phạm vi khả năng, nếu có thể giúp thì hắn sẽ giúp.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xoay người rời đi. Lão nhân cúi đầu nhìn lọ đan dược, sau đó thở dài. Tay phải lão bất chợt vung lên, từ trong tay áo bay ra một cái quạt chỉ còn có hai cái lông...

- Tiểu hữu! Có cái này tặng ngươi để báo đáp việc tặng đan dược.

Sau khi Vương Lâm đón lấy cây quạt, nét mặt hắn chợt thay đổi. Hắn nhớ rất rõ đối với cái bảo vậy này. Năm đó Cửu Nhân sát trận của liên minh tứ phái, cái mà bạch y nữ tử sử dung chính là cây quạt này. Vương Lâm nhớ rõ sau khi nàng bỏ mình, cây quạt này được một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ nhặt lấy.

Hắn xoay người nhìn kỹ lão nhân liền nhận ra ngay, người này đúng là vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ làm rung chuyển trời đất khi đó.

Nhưng bao nhiêu vinh dự của bản thân, bây giờ đã trở thành ký ức...

Vương Lâm rời đi mà trong lòng vô cùng phức tạp. Sau khi ra khỏi băng sơn, ba tên đệ tử đều không dám hỏi cứ yên lặng theo sau hắn. Sau khi Vương Lâm đi ra một lúc. Hai người một già, một trẻ từ trong băng sơn đi ra. Hai người bọn họ liếc mắt nhìn về phía Vương Lâm biến mất rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tại khu vực biên giới, lão nhân đưa tay mở ra một cái thông đạo trên vòng sáng. Sau đó, lão đưa nửa bình dược cho thanh niên. Ánh măt từ ái, nhỏ giọng nói:

- Đi thôi! Sau này con phải tự dựa vào chính mình. Sư phụ không thể bảo hộ ngươi...

Ánh mắt thanh niên lộ vẻ bi ai, như muốn nói một cái gì đó nhưng lại bị lão nhân phất tay đẩy hắn ra ngoài vòng sáng. Sau đó, vòng sáng lại trở lại bình thường.

Thanh niên đứng ngoài vòng sáng, kinh ngạc nhìn sư phụ. Sau đó, hắn quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ bừng, gào lên:

- Sư phụ.

Lão nhân cười ha hả rồi nuốt hết cả một nửa bình đan dược trong tay. Sau đó, hơi thở trên người lão không ngừng tăng lên. Vào lúc này, lão đã khôi phục lại tu vi đỉnh cao của bản thân. Nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Lão vung tay áo một cái. Thân thể chợt động lao vè một phía. Nơi đó đúng là Băng Tuyết thần điện.

Cho dù có chết thì cũng chết ở quê hương. Cho dù có chết cũng phải chết vì hộ quốc. Tất cả đều vì danh dự, vinh dự của bản thân, của quốc gia... Cho dù có là một ngọn lửa tàn thì cũng phải lóe sáng như ánh lửa của phượng hoàng...cho dù có bị gẫy cánh thì cũng phải được bay lượn trên trời cao.

Khép kín tâm hồn như vứt bỏ một cái thế giới trước đây. Tất cả những gì lúc trước giờ đây đã trở thành xa xôi. Trong cơn gió còn đâu nhưng tiếng

kẻ địch than khóc sợ hãi. Tất cả chỉ còn một nỗi thê lương của chính bản thân mà thôi.

Khép lại tâm tồn như ngăn cách cả một khoảng không quá khứ huy hoàng, chỉ còn lại những lời ca tụng của hậu nhân.

Hôm qua ngâm thơ không có người đối đáp. Những lời nỉ non đã nói hết mà chẳng nghe thấy được nổi một tiếng đàn. Mở toang cánh cửa, ước mong được ôm vào lòng một chút ánh nắng ấm áp.

Giấc mộng hôm nay chỉ còn lại chút hy vọng xa vời.

Một người bình thường cũng muốn trong lòng không còn gì hối hận, đứng dưới đất trời bao la mà cảm nhận thiên địa.

Rộng mở tâm hồn giống như đón một cơn gió xuân ấm áp, làm cho con người bừng tỉnh.

Cho dù có là một ngọn lửa tàn thì cũng phải lóe sáng như ánh lửa của phượng hoàng...cho dù có bị gẫy cánh thì cũng phải được bay lượn trên trời cao.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 282. Triệu hồi Hóa Thần.

Nhìn bóng lưng sư phụ khuất dần, tất cả những kỷ niệm ùa vào trong đầu hắn. Hắn dập đầu mấy cái rồi nắm chặt tay, xoay người rời đi.

- Ta... Trần Hoan ở đây thề...Cuộc đời này nhất định phải diệt Tuyết Vực quốc.

Vương Lâm mang trong lòng rất nhiều suy nghĩ phức tạp trở về Băng Tuyết tháp. Cho dù có được pháp bảo bị hư hại, nhưng hắn cũng chẳng mừng lắm, trong lòng vẫn có một sự phiền muộn.

Vào lúc này, sự lĩnh ngộ của Vương Lâm đối với ý cảnh Sinh Tử lại tăng thêm một chút. Hắn đã hiểu thêm thế nào là sinh...thế nào là tử. Vấn đề đó cứ quanh quẩn mãi trong đầu Vương Lâm.

Vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ của Thủy Mặc môn mang theo một chút rực rỡ cuối đời, bay về phía pho tượng của của Băng Tuyết thần điện mà tự bạo. Lão khiến cho Băng Tuyết thần điện nhuốm một màu đỏ tươi.

Ngay cả nhưng kẻ bao vây nhằm tiêu diệt tu sĩ Hóa Thần cũng bị chết theo.

Tất cả vinh quang cuối cùng cũng trôi theo gió.

Cái chết của lão đã thức tỉnh những tu sĩ ẩn dấu, không dám lộ diện của Liên minh Tứ phái.

Nháy mắt đã một năm trôi qua. Trong một năm đó, Vương Lâm vẫn tự hỏi về ý cảnh giữa sinh và tử. Từ từ, hắn càng lúc càng hiểu thêm về ý cảnh mà bản thân đã có sự lĩnh ngộ. Trong một năm qua, hắn giống như đang tiến hành lột xác.

Nhìn núi thì là núi, nhìn nước thì là nước....

Nhưng trong thời gian này có đôi khi Vương Lâm nhìn núi cũng chẳng phải là núi. Nhìn nước cũng chẳng phải là nước. Những thứ đó như bị một lớp sương mù bao phủ khiến cho hắn không thể nhìn được mặc dù vẫn có thể cảm nhận. Giống như có thể phát hiện nhưng lại không thể sờ tới. Những thứ này không phải cứ có thời gian là có thể hiểu được mà còn cẩn phải lĩnh ngộ.

Xuân qua rồi thu đến. Thấm thoát đã hai năm kể từ khi băng tuyết bắt đầu rơi xuống.

Đối với việc nghiên cứu khôi lỗi, Vương Lâm đã có một số sự tiến bộ. Con rối băng ở bên ngoài chủ yếu là dựa vào tuyết kinh mạch để duy trì. Dưới sự chuyển động của bảy bảy bốn mười chín tuyết kinh mạch, khôi lỗi có thể tương đương với Kết Đan trung kỳ.

Còn tương đương với Nguyên Anh kỳ cần phải có tới chín chín tám mươi mốt tuyết kinh mạch. Trong khôi lỗi bằng băng, tuyết kinh mạch càng nhiều thì sự khống chế càng khó khăn. Chỉ cần có một chút sơ sẩy là sẽ khiến cho con rối bị hỏng.

Nguyên nhân như vậy khiến cho cứ thêm một đường kinh mạch, khó khăn sẽ tăng thêm mấy lần. Vì vậy mà tám mươi mốt đường kinh mạch có thể nói là khó đến kinh người. Đó cũng là nguyên nhân tại sao, khôi lỗi tương đương với Nguyên Anh kỳ của Tuyết Vực quốc lại hiếm đến vậy.

Mặt khác, chế tạo tuyết kinh mạch của khôi lỗi có liên quan đến pháp quyết của tu sĩ Tuyết Vực quốc ra. Sau khi nghiên cứu loại pháp quyết đó, Vương Lâm cảm thấy kinh ngạc.

Băng tuyết quyết chú trọng tới việc luyện tâm. Pháp quyết này lấy băng để thay đổi xương cốt, lấy tuyết để ngưng tâm sau đó tạo thành băng tuyết chi hồn. Nhờ đó mà tâm có thể đạt tới cảnh giới trong như băng. Có thể nói sự huyền bí của pháp quyết đó không thể tả nổi.

Việc đó chính là nguyên nhân giúp cho tu sĩ Tuyết Vực có thể có được một mức độ tùy tâm sở dục đối với công pháp. Ngoài ra đối với tính tình có thể ngưng luyện. Nếu không khi nhập trần (xuống sống như người bình thường) làm sao có thể đạt được mục đích ngưng luyện tâm niệm?

Càng tìm hiểu Băng Tuyết quốc, Vương Lâm càng cảm nhận được sự đáng sợ của loại pháp quyết này. Pháp quyết này không thể nói là đi theo chính đạo mà chắc chắn là nghịch thiên. Thậm chí, Vương Lâm còn có cảm giác, so với công pháp của Lục Dục ma quân tuy nói là khác nhau nhưng lại có cùng hiệu quả.

Loại công pháp này, Vương Lâm không định tu luyện mà chỉ bắt chước một chút. Hắn thay đổi tuyết kinh mạch thành huyết kinh mạch, sử dụng máu tươi phối hợp với ý cảnh Sinh Tử mà đạt được mục đích điều khiển của mình.

Trong nháy mắt, Vương Lâm đã ở trong trấn nhỏ đã được ba năm. Cùng với một năm du ngoạn là bốn năm tất cả. Chỉ còn một năm nữa là đến kỳ hạn mười năm. Vương Lâm có thể cảm giác được Hóa Thần đã sắp tới....

Hắn không biết vào thời điểm Hóa Thần có khả năng khiến cho thiên địa biến sắc hay không. Nhưng càng tới gần thời điểm, Vương Lâm càng có thể cảm giác được một tu sĩ Hóa Thần sẽ khiến cho tất cả các tu sĩ xung quanh nhận ra.

Vì vậy mà đến một ngày, Vương Lâm liền đi ra khỏi Băng Tuyết tháp mà bỏ đi.

Trước khi hắn đi, Băng Tuyết thần điện đã hạ xuống tiên chỉ. Triệu tập tất cả các tu sĩ từ Kết Đan tới thần điện để tiến hành đại lễ. Bởi vì mười ba tu sĩ đi tới Chu Tước quốc đã có một người trở về. Mà người đó cũng là người duy nhất thành công đạ tới Anh Biến kỳ.

Trong mười ba người đó có một người thành công. Chuyện như vậy có phải là do Chu Tước quốc tác động hay không thì người ngoài không thể biết được.

Vương Lâm lặng lẽ bỏ đi. Vị tu sĩ Kết Đan kỳ bị hắn nhốt trong tháp ba năm qua, bị thần thông của Vương Lâm làm cho mất trí nhớ. Nhưng đến lúc này cũng đã khôi phục thân phận.

Ở biên giới của Tuyết Vực quốc, Vương Lâm quay đầu lại nhìn phía sau. Cảnh tượng vài chục năm qua nhất thời trôi qua trong đầu hắn. Cuối cùng, hắn đành thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Mục tiêu của Vương Lâm chính là Triệu quốc. Ở một nơi mà hắn đã chuẩn bị để Hóa Thần.

Sở dĩ hắn lựa chọn việc quay về Triệu quốc để Hóa Thần là do ngoài cái nơi hẻo lánh kia, còn có một nguyên nhân nữa.... Vương Lâm đã từ vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đáng kính kia mà hiểu được một cái cảm giác mà từ lâu hắn đã bỏ qua....đó chính là cảm giác về quê hương.

Mỗi một người đều có một mái nhà. Nếu Triệu quốc có thể coi như là một mái nhà thì ở Tu Ma hải xa xôi có một người con gái đang chờ đợi hắn chính là mái nhà thứ hai. Cũng có thể có một nơi nào đó chính là mái nhà thứ ba của hắn.... Vì vậy mà hắn lựa chọn Triệu quốc là nơi để Hóa Thần.

Trước khi quay về Triệu quốc, Vương Lâm liền đi qua thôn trấn của Đại Ngưu ở bên nước láng giềng. Từ xa, hắn có thể thấy được, trong thôn trấn, Đại Ngưu đã mở một cửa hàng rèn. Thê tử của hắn tuy tuổi không còn nhỏ nhưng đã lại có bầu.

Vương Lâm mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt. Vậy mà một sinh mạng mới lại đang bắt đầu thành hình. Trước khi rời đi, Vương Lâm liền đánh một đạo linh lực vào trong cơ thể thê tử Đại Ngưu. Đạo linh lực đó không chỉ bảo vệ mẹ con họ mà còn cho hắn biết sinh mạng mới đó chính là một cô gái.

Đại Ngưu vẫn không hề biết. Hắn vẫn muốn được gặp lại Vương thúc thúc. Mãi cho đến lúc chết, điều tiếc nuối nhất trong cuộc đời của Đại Ngưu không phải là không gặp được tiểu Ngưu mà là không thể gặp lại Vương thúc thúc. Hai bức tượng điêu khắc, sau khi hắn chết được đưa lại cho con cái. Từ đó, chúng đã trở thành một vật gia bảo truyền thừa.

Vương Lâm lại theo đường bay về phía Triệu quốc. Bốn mươi năm trước hắn đã đi một con đường tương tự mà tiến vào Nguyên Anh kỳ. Hôm

nay, hắn lại theo đường cũ trở về Triệu quốc. Lần này, là để chuẩn bị cho việc Hóa Thần.

Sau khi xuyên qua một số Cổ truyền tống trận. Đến một ngày, Vương Lâm đang phi hành trên một mảnh đất xa lạ. Đột nhiên bầu trời trở nên u ám. Mây đen xuất hiện, che khuất mặt trời. Một giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống.

Cơn mưa càng lúc càng lớn, gần như biến thành một màn nước. Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn trên cao. Rất lâu rồi, hắn chưa từng gặp một cơn mưa nào lớn như vậy. Đứng trong cơn mưa, hắn không khỏi nhớ tới thời gian khi ở Hằng Nhạc phái ở trong phòng của Trương Hổ. Lúc đó, bên ngoài cũng là một trận mưa tầm tã, sấm chớp kinh người.

Lúc này, trên bầu trời, chớp đan chằng chịt gây ra những tiếng động ầm ầm. Những lưới chớp liên hiện lên làm cho bầu trời u ám đẹp hơn.

Vương Lâm chậm rãi hạ xuống. Hắn cũng chẳng sử dụng pháp thuật mà ngăn cản nước mưa. Mà khi hạ xuống, hắn lại vung tay về phía đám cây cối. Nhất thời, lá cây kết lại thành một cái ô.

Cầm cái ô trong tay, Vương Lâm thong thả tản bộ trong cánh rừng xa lạ. Sau khi đi qua hai cái Cổ truyền tống trận, hắn đã trở về tới Triệu quốc. Cách vị trí của hắn lúc này về hướng Đông khoảng bốn ngàn dặm chính là vị trí của một cái cổ truyền tống trận.

Trong núi rừng, tiếng mưa xối ào ào khiến cho lòng người có vô vàn cảm xúc. Cách hắn một đoạn không xa có một ngôi miếu cổ. Ngôi miếu hiển nhiên đã bị bỏ hoang. Cánh cửa đại môn màu hồng đã bạc phếch, đôi chỗ còn bị mục nát. Thậm chí, ngay cả vòng đồng trên cánh cửa cũng không còn sáng nữa. Một đôi chỗ còn có một chút màu xanh.

Từ trước đến giờ, Hạ Nhất Minh cũng không nhìn thấy nhiều miếu lắm. Thậm chí có thể nói là cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn ngôi miếu, Vương Lâm nhấc chân bước vào trong. Đây là một ngôi miếu cổ. Trong miếu không có tượng chỉ có một vài cái nệm rải rác trên mặt đất.

Sau khi quan sát một lúc, Vương Lâm nghiêng đầu nhìn cửa miếu, rồi lại đảo mắt nhìn xung quanh. Cuối cùng, ánh mắt hắn lại nhìn cơn mưa bên ngoài mà thể ngộ một chút ý cảnh như có như không.

Một lúc sau, chợt có tiếng hét từ xa vọng đến. Chỉ thấy mấy đại hán mặc áo tơi đang hùng hùng hổ hổ đi về phía này.

- Lão trời chết tiệt. Cứ tháo cống xuống là mãi không chịu dừng.

- Phía trước có một ngôi miếu. Đi vào đó trú đi. Chờ một lúc mưa nhỏ, chúng ta đi tiếp cũng được.

Đang nói, bọn họ đưa mắt nhìn liền thấy được Vương Lâm đang đứng liền dừng lại. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi im lặng đi về phía ngôi miếu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 283. Đốn ngộ.

Khi đi qua bên cạnh Vương Lâm, một người trong số đó giơ tay phải nhẹ nhàng đánh một cái về phía Vương Lâm. Nhưng ngay lập tức, người đi bên cạnh liền quát lên một tiếng nho nhỏ, rồi thuận tay đẩy một cái hóa giải thế công của người đó. Người nọ quay đầu hừ nhẹ một tiếng, sau đó không nói gì đi vào trong miếu.

Năm người sau khi vào miếu liền cởi áo tơi rồi đốt lên một đống lửa. Làm xong, bọn họ lấy ra một ít thực vật vừa ăn vừa nói chuyện với nhau. Chỉ có điều, ánh mắt của bọn họ thi thoảng lại liếc về phía Vương Lâm.

Vương Lâm khẽ lắc đầu. Năm cái tên phàm nhân này không ngờ lại phá vỡ ý cảnh của cơn mưa, phá tan bầu không khí. Hắn than nhẹ một tiếng,

rồi nhấc chân lên đang định rời đi. Bất chợt, Vương Lâm giật mình, ánh mắt nhìn về phía núi rừng xa xa.

Chỉ thấy một đại hán mặc bộ quần áo màu trắng đang đi tới đây. Bước chân của kẻ đó cũng không nhanh, nhưng Vương Lâm lại có thể cảm nhận được nó ẩn chứa Súc Địa thành thốn. Thoáng cái, hắn đã vượt qua bên người Vương Lâm, đi vào trong miếu.

Khi đi qua bên cạnh Vương Lâm, đại hán thốt lên một tiếng nho nhỏ, dừng lại. Hắn liếc mặt nhìn Vương Lâm, cười nói một cách ôn hòa:

- Không ngờ trong một cái miếu nho nhỏ này lại có thể gặp được một người cùng giới. Tại hạ Mặc Trí. Các hạ là....?

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thản, nhưng trong lòng lại có chút đề phòng. Người này thực sự có chút gì đó quái dị. Thoáng nhìn qua thì giống như một người bình thường. Nhưng một người bình thường làm sao lại có thể nhận ra được thân phận của mình? Vương Lâm thản nhiên, ôm quyền nói:

- Người nơi sơn dã không có tên để gọi. Cứ gọi ta là Đại Ngưu.

Trong mắt đại hán có chút gì đó kỳ dị, cùng một ít hứng thú liếc mắt nhìn Vương Lâm, cười nói:

- Đại Ngưu huynh! Hai chúng ta cùng ngồi đây luận một chút về mưa có phải hay hơn không?

Vương Lâm cười khẽ, gật đầu, khoanh chân ngồi xuống đất. Tay phải hắn phất nhẹ, lấy ra một cái bầu rượu rồi uống một ngụm. Rượu hoa quả từ sau khi Liên minh Tứ phái xẩy ra thay đổi, Vương Lâm không còn tích trữ được nhiều lắm.

Đại hán đó cười ha hả, cũng ngồi xuống nói:

- Tu vi của Đại Ngưu huynh quả là kinh người. Nếu tại hạ không nhầm thì đã có được ý cảnh tỏa hồn, cảnh giới cao ngất tận mây.

Trống ngực Vương Lâm khẽ nhảy lên một cái. Sự cảnh giác của hắn đối với người này lại càng sâu. Tuy nhiên, biểu hiện của hắn vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ khẽ cười chứ không trả lời. Lúc này, mấy đại hán đang ngồi bên đống lửa cách đó không xa chợt có một người cất tiếng cười nhạo:

- Hai người các ngươi nói năng linh tinh cái gì đấy? Chúng ta nghe mà chẳng hiểu gì cả. Cái gì mà ý cảnh tỏa hồn, cảnh giới cao ngất tận mây? Chẳng lẽ các ngươi bị điên rồi hay sao?

Mặc Trí mỉm cười, nói:

- Các hạ nói một chữ điên đó thật đúng. Nếu không có sự điên cuồng thì rất khó có thể ngộ ra được điều đó. Nếu không có điên cuồng thì làm sao lại có người đi cầu lấy sự trường sinh, tranh đấu với trời?

Đại hán đang ngồi bên đống lửa, nhướng mày mắng:

- Thật đúng là kẻ điên. Lão tử không hiểu chút gì hết.

Mặc Trí cười cười, lắc đầu nhìn Vương Lâm nói:

- Đại Ngưu huynh nghe có hiểu không?

Ánh mắt Vương Lâm có chút cười cười, nói:

- Lời nói của huynh đài chứa đầy huyền cơ. Tại hạ cũng không hiểu. Nhưng tại hạ cho rằng dùng chữ điên không thể hay bằng dùng một chữ "si".

Ánh mắt Mặc Trí nhất thời sáng ngời, cười nói:

- Hay! Một chữ si. Rất hay! Những người như chúng ta nếu không có một chữ si hiển nhiên là không thể tu thành chính quả.

Vương Lâm uống một hớp rượu rồi mỉm cười. Mặc Trí nhìn Vương Lâm, hai mắt hắn đột nhiên lại có chút ngây dại, trống rống vô hồn. Vương Lâm vừa nhìn thấy ánh mắt đó mà giật mình. Tay phải hắn thoáng đặt lên túi trữ vật.

Một lúc sau, ánh mắt ngơ ngác của Mặc Trí dần biến mất.

- Mới vừa rồi...chúng ta...nói tới đâu rồi?

Vương Lâm nhướng mày nhìn người đó chằm chằm. Lúc này, mấy đại hán ngồi bên đống lửa cách đó không xa vẫn nghe hai người nói chuyện liền bật cười, nói:

- Thì ra đúng là người điên.

Mặc Trí than nhẹ một tiếng, cười nói với Vương Lâm:

- Thôi! Quên thì chính là quên. Tại hạ Mặc Trí! Không biết các hạ xưng hô thế nào?

Vương Lâm nhíu mày. Một lúc sau, hắn lắc đầu cười khẽ rồi lại uống một ngụm rươu, nói:

- Đại Ngưu.

Mặc Trí gật đầu, nhìn cơn mưa bên ngoài than thở nói:

- Vẻ đẹp của cơn mưa đêm nằm ở ý cảnh. Nó ẩn chứa một sự sinh sôi không ngừng. Hoa cỏ uống nước mưa cho dù đang chết cũng từ từ mà hồi sinh. Đấy mới là cảnh đẹp của cơn mưa mà cũng chính là đạo nhân sinh.

Vương Lâm xoay người nhìn ra ngoài miếu. Tiếng gió thổi ào ào bên ngoài vọng vào. Thi thoảng lại có một tia chớp xẹt qua bầu trời kèm theo tiếng sét, chiếu sáng khung cảnh bên ngoài.

Đống lửa trong miếu chập chờn tỏa ra ánh sáng khiến cho xung quanh cũng lúc sáng lúc tối. Cũng giống như giữa sinh và tử. Sáng tối thay đổi dường như cũng ẩn chứa đạo sinh tử. Sáng là sinh mà tối là tử. Sáng tối thay nhau, sống chết thay đổi.

- Làm sao mà sinh? - Vương Lâm nói nhỏ. Vấn đề này khiến cho hắn vẫn tự hỏi từ lâu. Mặc Trí quay đầu, chỉ vào đống lửa, cười nói:

- Ngọn lửa này chính là sinh.

Vương Lâm trầm mặc nhìn đống lửa đang chập chờn, nói:

- Tại sao?

Mặc Trí mỉm cười nhìn đống lửa mà nói:

- Ta cũng không biết thế nào là sinh. Nhưng ta thường nghe người ta nói "nhóm lửa...nhóm lửa". Nói như thế thì lửa chính là sinh.

- Thằng điên. - Lúc này mấy đại hán đang ngồi bên đống lửa đều nhìn hai người Vương Lâm một cách cổ quái.

Nói lửa là sinh... Vương Lâm từ từ hiểu ra, nhưng cũng vẫn chẳng hiểu được nhiều lắm. Hắn suy nghĩ một lúc rồi lại nói:

- Như thế nào là tử?

Mặc Trí vừa muốn mở miệng đột nhiên ánh mắt lại lộ vẻ mê mang, hoàn toàn trống rống. Một lúc sau, hắn lại ngơ ngác nhìn xung quanh.

- Chúng ta....trước....đã nói tới chỗ nào?

Không để Vương Lâm mở miệng, một đại hạn bên đống lửa liền nói:

- Hắn vừa hỏi người cái gì là tử?

Mặc Trí tỏ vẻ xin lỗi, liếc mắt nhìn Vương Lâm. Hắn hơi do dự một chút rồi hỏi:

- Nói vậy thì huynh đài đã biết tên của ta. Không biết huynh đài xưng hô thế nào?

Đồng dạng, không đợi Vương Lâm mở miệng, một đại hán đang ngồi bên đống lửa liền cười nói:

- Hắn tên là Đại Ngưu.

Sự xin lỗi trong mắt Mặc Trí càng nhiều thêm, hắn nói:

- Từ sau khi tại hạ hiểu được thiên đạo, trí nhớ thi thoảng lại có vấn đề. Đại Ngưu huynh thứ lỗi.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại chấn động. Hắn do dự một chút rồi hỏi:

- Huynh đài cảm ngộ được loại ý cảnh nào?

Hỏi thẳng ý cảnh người ta là một chuyện không hay, nhưng Mặc Trí cũng chẳng ngại. Sự mê mang trong mắt hắn lại càng nhiều, hắn chậm rãi nói:

- Vong cảnh....

- Này! Ngươi vẫn chưa nói cái gì là tử. Nói tiếp đi. - Một đại hán đang ngồi bên đống lửa liền mở miệng giục.

Ánh mắt Mặc Trí vẫn mê mang. Hắn thì thào nói:

- Tử là cái gì?...Tử là chết. Nếu ngươi mà chết thì đó chính là tử. Nếu tâm chết thì cái chết này....chính là đã chết.

Vương Lâm nghe thế giật mình. Lời nói của đối phương giống như một tia chớp xẹt qua óc hắn. Nó giống như một cơn gió xua tan sương mù vẫn che khuất vấn đề sinh tử.

Tử chính là chết. Người chết là tử. Mà tâm chết thì chắc chắn chết...

Ánh mắt Mặc Trí hoàn toàn vô hồn. Hắn nhìn quanh, tay phải tùy ý điểm một vũng nước bên ngoài miếu, lẩm bẩm nói:

- Hôm nay, nước mưa rơi xuống tạo thành vũng nước này thì đó chính là sinh. Ngày khác không có nước mưa thì vũng nước này chính là tử. Đã không có sinh cơ, không có sự lưu thông thì đó chính là nước chết.

Sau đó, tay phải hắn lại chỉ về phía mấy đại hán đang ngồi bên đống lửa. Ánh mắt hắn lại càng thêm ngơ ngác, lẩm bẩm nói:

- Lúc này, bọn họ có thể vui nhưng lại tức giận, khốn khổ như lại cảm thấy vui vẻ thì đó chính là sinh. Ngày khác, bọn họ sẽ không còn vui buồn, giận nữa không thoát khỏi luân hồi thì đó chính là tử.

Tay phải hắn lại chợt động chỉ vào đài sen bên trong miếu nói tiếp:

- Khi tượng thần vẫn còn trong miếu thì miếu còn sống. Mà hôm nay, tượng mất đi thì cái miếu coi như đã chết.

Nói tới đây, hắn đứng lên rồi chỉ vào bầu trời, nói:

- Cơn mưa này sinh ra từ trên trời, rồi rơi xuống đất mà chết đi. Khoảng khắc giữa đó chính là nhân sinh. Ta nhìn những giọt nước mưa chứ không phải nhìn bầu trời. Nhìn mà như chẳng nhìn. Nhìn cũng chẳng phải là cơn mưa, nhưng lại muốn biết cơn mưa đó là cơn mưa lúc còn sống...

Nét mặt Vương Lâm thay đổi. Hắn đứng dậy, vái Mặc Trí một cái thật sâu. Mặc Trí mỉm cười, nhấc chân đi ra khỏi miếu. Tốc độ của hắn cực nhanh, thoáng cái đã biến mất. Nhưng trong không trung vẫn văng vẳng thanh âm của hắn:

- Đại Ngưu huynh! Ngươi hiểu thì là hiểu. Mà không hiểu thì là không hiểu...hãy tự thu xếp....

Vương Lâm kinh ngạc nhìn những giọt nước mưa. Một lúc sau, hắn mỉm cười.

Lúc này, mấy vị đại hán đang ngồi bên đống lửa đều ngơ ngác. Bọn họ có thể nghe được một chút. Nhưng khi nghĩ kỹ thì lại chẳng hiểu một chút gì hết.

- Huynh đài! Vừa rồi, những lời người đó nói là thế nào? - Một người trong số đó không nhịn được phải mở miệng hỏi. Những người khác cũng đều nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, lắc đầu nói:

- Các ngươi...không hiểu đâu....

Vừa nói, hắn vừa nhấc chân đi ra khỏi miếu. Hắn đi dưới cơn mưa, mặt ngẩng lên nhìn bầu trời. Cơn mưa này được sinh ra từ trên trời. Hắn lại nhìn xuống mặt đất. Cơn mưa đó rơi xuống đất mà chết đi. Giữa khoảng thời gian đó chính là cơn mưa khi còn sống.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 284. Bác Cực.

Lửa là sinh bởi vì nó có sinh cơ. Nó có người nhóm lửa.

Tử là chết. Người chết thì tử. Tâm chết thì cũng là chết....

Vương Lâm đi trong trời đất, trong lòng như đang cuộn sóng. Hắn như nắm được một sợi tơ. Một sợi tơ giữa sự sống và cái chết. Nguyên bản, tâm cảnh của hắn chỉ còn lại có một năm là Hóa Thần thì bây giờ đột ngột tăng mạnh. Do hắn hiểu ra được ý cảnh Sinh Tử nên gần như chỉ trong nháy mắt hắn đã đạt tới yêu cầu của Hóa Thần.

Có thể nói vào lúc này, chỉ cần Vương Lâm muốn là hắn lập tức có thể Hóa Thần. Chỉ có điều, nơi đây không phải là vị trí để Hóa Thần thích hợp. Vương Lâm cố gắng đè nén sự kích động trong lòng mà tăng nhanh tốc độ phi hành.

- Nói như vậy thì ý cảnh của Mặc Trí huynh đó chính là tâm chết nên mới có Vong cảnh....Nguyên nhân có thể là do tâm đạt tới một mức độ cực cao nên mới tự chết. Nhưng chết ở đây là quên hết tất cả mọi chữ. Tất cả còn lại chỉ có một chữ đạo. - Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Mặc Trí chắc chắn là một vị kỳ nhân.

Lĩnh ngộ trong cơn mưa bên miếu khiến cho tâm cảnh của Vương Lâm đã chạm tới cảnh giới Hóa Thần. Vào lúc này, hắn hoàn toàn có đủ tư cách Hóa Thần.

Tu sĩ Hóa Thần thực lực trong tất cả các cấp bậc có thể nói chính là điểm phân hóa đầu tiên. Nói như thế cũng là do một khi tu sĩ đã đạt tới Hóa Thần thì người tu đạo đã chuyển từ việc tu luyện ngoài da thịt sang tâm cảnh. Bọn họ lấy việc hiểu được thiên đạo làm cơ sở mà vận dụng lực lượng của thiên địa.

Ý cảnh là cái thể ngộ quan trọng nhất của tu sĩ Hóa Thần kỳ. Do thể ngộ khác nhau nên ý cảnh cũng không giống nhau. Có thể nói trong cả thế giới có vô vàn ý cảnh. Trong những loại ý cảnh đó cũng không phải là không phân ra mạnh yếu.

Tuy nói là có thể hiểu được ý cảnh tới mức cao nhất thì cũng không kém nhau nhiều lắm. Nhưng sự khác nhau ban đầu cũng có thể ảnh hưởng tới sự tiến bộ của tu vi sau này.

Vì vậy mà tu sĩ Hóa Thần thực lực do việc lĩnh ngộ mà ra. Nếu hiểu được một thứ thiên đạo tầm thường thì tuy nói là mạnh hơn so với Nguyên Anh nhưng so với các tu sĩ Hóa Thần khác lại không thể bằng.

Trên thực tế, nếu Vương Lâm muốn Hóa Thần thì khi hắn điêu khắc pho tượng người thứ nhất của Bạch Vân tông là có thể làm được. Nhưng cái ý cảnh đó lại không phải sinh ra từ trong lòng hắn mà là đi lại con đường của người khác. Sau đó, cho dù hắn có thể Hóa Thần nhưng cuộc đời này gần như không thể đột phá. Khả năng đạt tới Anh Biến quá xa vời.

Không phải ý cảnh của bản thân thì cuối cùng không hiểu được tự nhiên. Mà như vậy thì làm sao có thể vượt lên được....

Tu sĩ đạt tới Hóa Thần có hai phương pháp. Phương pháp thứ nhất chính là bắt chước ý cảnh. Phương pháp này so với phương pháp thứ hai thì đơn giản hơn nhiều, chỉ có điều, rất ý tu sĩ Hóa Thần chịu mở ý cảnh của mình cho người tha thể ngổ. Vì vậy, loại phương pháp này phải do tự trong bản thân môn phái khi có Nguyên Anh đại viên mãn mới có thể có.

Về phương pháp thứ hai là dựa vào chính mình mà cảm ngộ thiên đạo, sử dụng tâm cảm ngộ rồi tạo ra ý cảnh cho bản thân. Phương pháp này rất khó, phải có được nghị lực rất lớn và cơ duyên thì may ra mới có thể thành công. Nhưng nếu có thể thành công ngộ ra được ý cảnh của bản thân thì con đường phía trước lại hết sức rộng mở.

Nói cách khác hầu hết mọi người đều cố gắng tìm ra ý cảnh cho bản thân. Chỉ khi nào không lĩnh ngộ được, tu sĩ mới bất đắc dĩ lựa chọn phương pháp thứ nhất. Dù sao thì sự chênh lệch giữa hai phương pháp cũng là rất lớn. Sự chênh lệch đó từ lúc bắt đầu cho đến về sau không thể nào lấp nổi.

Nhưng những người có thể hiểu được ý cảnh cũng không nhiều lắm. Vì vậy mà cuối cùng thì đa số tu sĩ đều lựa chọn phương pháp thứ nhất.

Đó cũng là lý do vì sao cùng là tu sĩ Hóa Thần kỳ nhưng có người vẫn bị giết mà có người thì vẫn sống nhăn răng. Năm đó khi ở Triệu quốc, vị đại nhân của tứ cấp tu chân quốc chính là lựa chọn phương pháp thứ nhất để Hóa Thần. Vì thế mà khi thấy Vương Lâm có pháp bảo mạnh như thế liền lựa chọn trốn tránh.

Nhưng trên đời mọi chuyện cũng không phải là tuyệt đối. Cũng có một số tu sĩ sử dụng phương pháp thứ nhất nhưng cuối cùng vẫn có thể đột phá đạt tới tu vi Anh Biến kỳ. Nhưng những người như thế quả thực quá ít. Hơn nữa, cho dù đạt tới Anh Biến thì cũng chỉ ở đẳng cấp thấp mà thôi.

Vì thế mà tu sĩ lựa chọn phương pháp Hóa Thần đó đều có mục tiêu là dựa vào đan dược, hy vọng có thể nhờ vào nó mà khiến cho tu vi được nâng cao. Chỉ có điều, đan dược ẩn chứa khí tiên giới lại có thể có được dễ dàng như thế hay sao?

Vương Lâm nhanh chóng phi hành trong cơn mưa tới vị trí của Truyền tống trận. Một vầng sáng lóe lên sau đó thân thể hắn liền biến mất.

Đến lúc này, Vương Lâm không hề dừng lại lấy một chút. Sau khi từ trong truyền tống trận đi ra, hắn sử dụng hết tốc lực bay tới một cái Cổ truyền tống trận kế tiếp.

Một tháng sau, trong một sơn cốc nơi biên giới của Triệu quốc từng vầng ánh sáng linh lực chầm chậm tỏa ra. Sau khi vầng sáng biến mất, từ trong sơn cốc liền có một thanh niên đi ra. Hắn đúng là Vương Lâm.

Nhìn vùng đất trong tầm mắt trái tim Vương Lâm có chút cảm khái. Diện tích của Triệu quốc không lớn, nên thần thức của Vương Lâm thoáng đảo qua đã có thể nắm được tình hình.

Sau khi trải qua mấy trận sát kiếp, giới tu chân của Triệu quốc hết sức điêu linh. Mấy vị Nguyên Anh hậu kỳ liên tục bị chết càng khiến cho Triệu quốc chấn động. Trong vài chục năm qua, tất cả các môn phái còn lại đều phong bế không xuất ngoại.

Trong giới tu chân của Triệu quốc có một lời đồn liên quan đến Vương Lâm. Cho đến tận bây giờ, lời đồn đó vẫn còn nguyên, nó khiến cho vô số tu sĩ nghe thấy mà kinh hồn. Nhất là những người nhìn thấy Vương Lâm, sau khi sực tỉnh đều cảm thấy ớn lạnh.

Ở trung tâm của Triệu quốc chính là Thông Thiên tháp, lúc này cũng chẳng có người. Ngọn tháp hoàn toàn trống không. Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liền phi hành về phía vị trí của Hằng Nhạc phái ngày xưa mà cũng chính là vị trí của Huyền Đạo tông hôm nay. Nơi đây chính là nơi hắn bước vào thế giới tu chân và cũng là chỗ mà hắn chọn để Hóa Thần.

Khi hắn xuất hiện bên ngoài Huyền Đạo tông, chỉ thấy một làn sương trắng bao phủ cả ngọn núi. Ngay cả con đường mòn tiến lên núi cũng biến mất. Huyền Đạo tông từ mấy năm trước đã đóng cửa không hỏi đến thế sự.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, hắn cũng chẳng gióng trống khua chiêng gọi người ra làm gì. Thân thể khẽ động liền biến mất. Khi xuất hiện đã ở phía sau núi của Huyền Đạo tông.

Năm đó, hắn đã từng bế quan bốn năm ở sau núi. Lúc này, tuy nói là cũng có tu sĩ, nhưng cũng chẳng nhiều lắm.

Sự xuất hiện của Vương Lâm làm sao bọn họ có thể phát hiện. Trên vách đá phía sau núi có vô số động phủ. Vương Lâm nhanh chóng tìm được chỗ mà mình đã bế quan năm đó rồi đi vào.

Cái động phủ của hắn cũng chăng có ai chiếm cứ. Sau khi Vương Lâm tiến vào, tảng đá ở bên ngoài động phủ liền sập xuống.

Khoanh chân ngồi trong động phủ, Vương Lâm nhìn bốn phía. Những cảnh tượng quen thuộc hiện lên trong ký ức. Một lúc sau, hắn than nhẹ một tiếng rồi nhắm mắt ngồi xuống.

Mười ngày sau, Vương Lâm đã điều chỉnh xong trạng thái của bản thân. Sau đó, hai tay hắn bắt quyết, đặt trước ngực. Nhất thời, sắc mặt hắn liên tục chuyển từ xanh sang đỏ và ngược lại. Từ từ, thân thể hắn chợt phân làm hai.

Bổn tôn từ trong phân thân, với mái tóc bạc trắng, khuôn mặt lạnh lùng. Trên mi tâm lóe ra chút ánh sáng yêu dị. Tu vi của bổn tôn vẫn là Kết Đan hậu kỳ như cũ. Cực cảnh không tiến hóa thì tu vi của bổn tôn vẫn không thể tăng lên.

Mặc dù kết hợp với phân thân có thể khiến cho Cực cảnh đạt tới hiệu quả của Nguyên Anh, nhưng trong đó vẫn tồn tại khuyết điểm, không phải là chuyện lâu dài.

Về phần phân thân thì tu vi đã sắp sửa Hóa Thần. Từ sau khi kết anh, những khuyết điểm của phân thân đã biến mất, gần như không khác gì bổn tôn.

Vào thời điểm sắp Hóa Thần, nếu bổn tôn đã cùng với phân thân dung hợp lại một chỗ nên đối với Hóa Thần chắc chắn có ảnh hưởng. Vì vậy mà lúc này, Vương Lâm mới cho bổn tôn và phân thân tách ra.

Vương Lâm trầm mặc suy nghĩ. Nếu chỉ có như thế thì ảnh hưởng cũng không quá lớn. Từ nhiều năm trước, có một vấn đề khiến cho hắn vẫn không thể bình tĩnh mã hạ quyết tâm. Vào giờ phút này, sau khi hiểu được ý cảnh Sinh Tử, cùng với sự lĩnh ngộ ở cái miếu nên hắn đối với sự sống và cái chết có sự lĩnh ngộ càng cao.

Tâm cảnh vẫn luôn do dự đã có thể trở nên kiên định. Bổn tôn hiển nhiên là không thể đi theo con đường giống như phân thân. Vì vậy mà Cực cảnh phải tách ra ngoài. Đạo Cổ thần mới chính là sự lựa chọn của bổn tôn. Vương Lâm suy nghị một lúc rồi khoanh chân ngồi xuống. Bổn tôn đồng dạng cũng ngồi xuống, tay nó bắt quyết. Từ từ, một làn sương mù màu xanh, bao lấy bổn tôn và phân thân.

Đầu tiên phải để cho bổn tôn tán công. Một chút linh lực dao động từ trong cơ thể bổn tôn tản ra, nét mặt hắn hiện lên sự đau đớn, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ sự quyết tâm. Từ từ, từng giọt máu tươi chảy ra ngoài theo các lỗ chân lông.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 285. Xử hóa.

Những giọt máu cũng không dính vào trên áo mà lại xuất hiện bên ngoài cơ thể. Xung quanh bổn tổn từ từ hình thành vô số giọt máu, số lượng càng lúc càng nhiều.

Sắc mặt bổn tôn dần tái nhợt. Tu vi đang từ Kết Đan hậu kỳ bắt đầu giảm xuống....

Mười ngày sau, toàn thân bổn tôn không khác một lão già. Ngoài tu vi đã giảm xuống Kết Đan sơ kỳ, số huyết châu bên ngoài cơ thể đã hòa lẫn vào với nhau tạo thành một vầng sáng đỏ như máu.

Chợt có tiếng răng rắc vang lên. Kim đan của bổn tôn đột nhiên vỡ vụn, hóa thành những luồng linh lực yếu ớt, chạy loạn trong cơ thể. Đúng lúc này, ánh mắt phân thân lóe lên, tay phải chỉ một cái vào mi tâm của bổn tôn. Nhất thời, linh lực trong cơ thể bổn tôn như tìm được một lối thoát mà chui ra khỏi mi tâm.

Toàn bộ số linh lực đó đều ngưng tụ trên đầu ngón tay của phân thân. Dần dần một dòng chất lỏng mầu vàng từ mi tâm của bổn tôn bị phân thân hút ra. Thoáng cái, bổn tôn trở nên uể oái, nhưng ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh.

Sau đó, từ bộ xương và thân thể của bổn tôn từ từ lại xuất hiện một tia linh lực. Linh lực chầm chậm ngưng tụ tại đan điền, hình thành một cái vòng sáng. Đây cũng là dấu hiệu của cơ bản của tu sĩ tu chân mà cũng là dấu hiệu của Trúc Cơ kỳ.

Vòng ánh sáng từ từ sáng lên, càng lúc càng rực rỡ. Lúc này, đầu ngón tay của Vương Lâm lại động, điểm vào đan điền của bổn tôn. Nhất thời, thân thể bổn tôn run rẩy. Vòng ánh sáng lập tức biến mất, hóa thành từng làn linh lực từ trong đan điền chui ra, ngưng tụ trên đầu ngòn tay phân thân.

Ngay sau đó, tu vi của bổn tôn như mất đi rào chắn bắt đầu nhanh chóng giảm xuống: Ngưng khí kỳ tầng thứ mười bốn,...tầng mười ba...tầng mười hai....tầng thứ tám....tầng thứ sáu.....rồi về đến tầng thứ một.

Vào lúc này, linh lực trong kinh mạch của bổn tôn đã biến mất toàn bộ. Thân thể hắn ngả người dựa vào vách đá, thở hổn hển. Chỉ có điều, ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như cũ.

Trong mắt hắn, một tia chớp màu đỏ lóe lên. Phân thân hít một hơi thật sâu. Lúc này, ngón tay của hắn liền điểm về hai mắt của bổn tôn. Nhất thời, tia chớp màu đỏ chui ra. Sau khi ra khỏi hai mắt của bổn tôn nó đang định bỏ chạy thì phân thân hét lớn một tiếng, hai tay nhanh chóng huy động, hóa thành một vòng sáng nhốt lấy tia chớp. Sau đó, tay hắn giơ lên chộp một cái, nhất thời, tia chớp màu đỏ rít lên một tiếng không cam lòng mà từ từ đứng yên.

Bàn tay của phân thân nắm lấy tia chớp màu đỏ vào trong tay. Sau khi dụng lực một chút, tia chớp liền biến thành một giọt máu. Liếc nhìn nó một chút, Vương Lâm liền ném vào trong túi trữ vật. Giọt huyết màu đỏ đó chính là Cực cảnh.

Bổn tôn phế bỏ tu vi liền bức được Cực cảnh ra ngoài. Sau đó, biến nó thành một loại pháp bảo.

Ngay lập tức, bổn tôn hít một hơi thật sâu, cố gắng khoanh chân, nhắm hai mắt lại. Vào lúc này, tay phải Vương Lâm lại điểm một cái, linh lực do vòng sáng Trúc Cơ hóa thành liền bắn ra, dung nhập vào trong cơ thể bổn tôn. Sau đó, chất lỏng màu vàng do Kim Đan biến thành lại bắn ra, tiến vào trong cơ thể bổn tôn.

Linh lực dồi dào nhanh chóng vận chuyển trong cơ thể bổn tôn. Nhưng bổn tôn cũng không hề có ý định tu luyện mà vận khởi Cổ Thần quyết. Nhất thời, chỗ linh lực đó bị toàn bộ thân thể, xương cốt của bổn tôn hấp thu.

Trong quá trình hấp thu, cơ thể bên ngoài bổn tổn có một vầng sáng màu đỏ. Từ từ có một tia khí màu hồng chui vào trong cơ thể bổn tôn.

Quá trình đó diễn ra thật lâu.

Vào lúc này, bổn tôn Vương Lâm và phân thân đã đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau. Bổn tôn luyện thể chính là đi theo con đường của Cổ Thần.

Phân thân tu luyện chính là con đường tiên thiên.

Cả hai cái vẫn cùng là thân thể Vương Lâm không có gì khác. Chỉ có điều, trước khi chưa đạt tới đại thành, bổn tôn và phân thân chỉ có thể dung hợp trong thời gian ngắn mà không thể giữ được một thời gian dài.

Nhưng khi dung hợp, thực lực sẽ tăng lên mấy lần.

Trong cơ thể hắn đang thực hiện một loạt thay đổi. Trên thực tế thân thể bổn tôn đã đạt tới tiêu chuẩn cấp một của Cổ Thần. Kể từ đây, coi như đã đặt chân vào con đường Cổ thần. Chỉ có điều, do trước kia Vương Lâm vân không hạ quyết tâm nên mới khiến cho con đường Cổ Thần bắt đầu hết sức khó khăn.

Nhưng vào lúc này, sau lĩnh ngộ nơi cổ miếu, hiểu được ý cảnh Sinh Tử khiến cho Vương Lâm đã hiểu được cảnh giới kỳ diệu giữa sự sống và cái chết. Vì vậy mà hắn hạ quyết tâm cho bổn tôn đi theo đạo Cổ thần.

Vương Lâm nhìn bổn tôn đang trong quá trình vận công mà suy nghĩ một chút. Bất chợt, hắn vỗ túi trữ vật. Nhất thời, từ bên trong bay ra mấy quả cầu huyết sát. Ánh mắt hắn lóe lên, ngón tay phải búng khẽ một cái, nhất thời mấy quả cầu huyết sát bay đến đỉnh đầu bổn tôn mà hạ xuống.

Mái tóc của bổn tôn đang trắng như tuyết trong nháy mắt liền biến thành màu đỏ. Sát khí toàn thân hắn lập tức đạt tới mức độ cao nhất. Vào lúc này, hình dạng bổn tôn cùng với Cổ Thần có một chút giống nhau.

Sau khi hấp thu toàn bộ linh lực, bổn tôn chợt mở hai mắt. Cặp mắt của hắn không hề có đồng tử chỉ có hai luồng ánh sáng màu đỏ, kết hợp với mái tóc khiến cho cả người hắn giống như một vị thượng cổ Ma tôn vậy.

Vương Lâm và bổn tôn cùng mỉm cười. Nhưng nụ cười đó lại mang tới cho người ta những cảm giác khác nhau. Nụ cười của phân thân mang tới một phong thái tao nhã. Còn bổn tôn lại chứa một chút huyết ý.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật. Nhất thời hơn trăm cái bình ngọc mà Lý Mộ Uyển đã chuẩn bị cho hắn liền bay ra hơn một nửa. Số đan dược đó vừa mới xuất hiện, bổn tôn lập tức há miệng hút một cái. Nhất thời tất cả các bình ngọc đều nổ tung, đan dược bên trong liền bay vào trong miệng bổn tôn, hóa thành linh lực, lưu động toàn thân.

Cổ Thần quyết trong cơ thể bổn tôn nhanh chóng vận chuyển. Tất cả linh lực do đan dược hóa thành liền tiến hành ngưng kết thân thể. Từ từ thân thể bổn tôn càng thêm cứng rắn. Thậm chí còn có nét gì đó giông như một khối sắt.

Cuối cùng, từng sợi tơ màu vàng từ trong các lỗ chân lông của bổn tôn chui ra. Quần áo của bổn tôn vào lúc này liền biến thành mây khói.

Những sợi tơ màu vàng sau khi đan dược chui vào miệng được Cổ Thần quyết vận chuyển, càng lúc càng nhiều. Cuối cùng chúng bay lượn bên ngoài cơ thể bổn tôn, hình thành một cái kén lớn màu vàng.

Một luồng uy áp mạnh mẽ từ trong cái kén phát ra. Trong uy áp ẩn chứa một nguồn sống rất mạnh, giống như một trái tim đang đập phát ra âm thanh rất to. Nhưng có điều những thanh âm đó người ngoài không thể nghe được mà chỉ có phân thân cảm nhận được mà thôi.

Phân thân liếc mặt nhìn cái kén ở vị trí của bổn tôn rồi khoanh chân ngồi xuống thổ nạp, đồng thời làm hộ pháp.

Qua mười ba ngày, nhịp đập của cái kén càng lúc càng nhanh, giống như có người nào đó đang gõ trống. Cuối cùng, ngay khi thanh âm trở nên dồn dập, trên cái kén vàng liền xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn. Cuối cùng tỏa ra khắp cái kén. Từng luồng ánh sáng màu tím từ bên trong tỏa ra ngoài khiến cho người ta phải chói mắt.

Một tiếng động thanh thúy từ trong cái kén vang lên. Ngay sau đó từ trên một vết nứt lớn nhất, một bàn tay có làn da màu đồng xuất hiện.

Sau đó, bổn tôn từ trong cái kén chui ra. Mái tóc của hắn màu đỏ giống hệt như màu máu, xõa trên vai hắn. Tại mi tâm của Vương Lâm có hai điểm sáng màu tím giống như thái cực đang chầm chậm chuyển động. Ánh mắt hắn không còn ánh sáng màu đỏ mà chúng hoàn toàn nội liễu vào bên trong. Nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy được trong ánh mắt thấp thoáng một biển máu.

Cổ Thần luyện thể. Sau khi hấp thu vô số đan dược khiến cho tu vi của Vương Lâm rốt cuộc cũng đạt tới lột xác lần thứ hai Mỗi một lần Cổ thần lột xác linh lực lại tăng hơn lúc trước vô số lần. Nhưng càng lên cao, khó khăn lại càng lớn.

Sau khi bổn tôn xuất hiện liền trầm mặc nhìn về phía phân thân. Tinh quang trong ánh mắt phân thân chợt lóe lên. Tay phải vỗ vào túi trữ vật, nhất thời một thanh phi kiếm xuất hiện trong không trung. Ngón tay hắn chỉ một cái, phi kiếm liền lao về phía bổn tôn.

Bổn tôn cũng không né tránh, tùy ý để phi kiếm tới gần. Trong nháy mắt khi phi kiếm tới gần thân thể, một loạt tiếng va chạm giữa kim loại vang lên, thấp thoáng có cả tia lửa bắn ra.

Thần sắc bổn tôn vẫn như thường, tay phải hắn chộp một cái, bắt lấy phi kiếm. "Rắc" một tiếng, phi kiếm biến thành hai, không còn ánh sáng chẳng khác gì đống sắt vụn.

Phân thân và bổn tôn cùng mỉm cười hài lòng. Sau khi trầm ngâm một chút, bổn tôn dẫm nhẹ một cái, thân thể từ từ chìm xuống mà biến mất.

Theo ký ức của Cổ Thần Đồ Ti thì Cổ Thần mới sinh ra nếu không có kinh nghiệm khảo nghiệm ở trong lòng tinh cầu thì không thể trở thành Cổ thần chính thức. Vì thế sau khi Vương Lâm để cho bổn tôn bước lên con đường Cổ thần đã có quyết định.

Thân thể bổn tổn cứ thế chìm xuống. Áp lực của lớp đất xung quanh đã đạt tới một mức độ nhất định. Đối với tu sĩ khác mà nói thì áp lực đó cực kỳ kinh khủng, nhưng đối với bổn tôn mà nói thì có thêm Cổ Thần quyết cũng vẫn có thể chịu được. Vì vậy mà bổn tôn tiếp tục chìm xuống.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 286. Bắt đầu thay đổi.

Thậm chí cả Vương Lâm cũng không biết đã chui xuống được bao nhiêu. Chẳng biết còn bao lâu nữa mới có thể tới được tâm điểm của Chu Tước tinh? Theo tính toán sơ bộ của Vương Lâm thì chỉ sợ hắn chui xuống chưa được một phần sáu. Nhưng đây cũng là cực hạn mà bản thân có thể chịu đựng. Nếu còn cứ tiếp tục, thân thể chắc chắn sẽ bị hủy.

Dù sao thì ở thời kỳ viễn cổ, mỗi khi một Cổ thần mới được sinh ra cũng đều tiến vào trong tâm của tinh cầu. Nhưng trước đó bọn họ đều được Cổ thần trưởng thành xuất ra một giọt máu tươi để giúp đỡ. Vì vậy mà mới có thể bình yên tiến vào trung tâm của tinh cầu, chống lại được áp lực cực mạnh.

Bổn tôn ở sâu trong lòng đất, khoanh chân ngồi đó, im lặng thổ nạp. Trừ khi phân thân gặp phải nguy cơ sinh tử nếu không hắn sẽ ở đây. Nếu có động thì cũng chỉ đi xuống phía dưới, cho tới tận trung tâm của Chu Tước tinh, thành tựu đạo Cổ thần. Chỉ có điều, muốn trở thành Cổ thần thực sự quá khó khăn.

Cổ thần có phải chịu ba lần tổn hại, trải qua bảy kiếp. Mỗi một lần đầu đều có một sự khảo nghiệm. Mỗi khảo nghiệm đều phải đối diện với nguy cơ sinh tử. Hơn nữa, nếu không có đủ thời gian thì không thể hoàn thành.

Đồng thời, so với việc đó thì điều khiến cho con người ta không thể chịu được đó là tịch mịch.

Cô độc...một mình tu luyện phải chịu đựng sự tịch mịch, lấy đó tạo thành thói quen. Cho đến cuối cùng cũng phải gặm nhấm sự tịch mịch.

Hơn nữa, việc Cổ Thần biến mất đã đặt trong lòng Vương Lâm một tảng đá lớn. Thời kỳ viễn cổ sau khi Đồ Ti bỏ mình đã có một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi xẩy ra. Chuyện đó khiến cho tiên giới không còn tồn tại. Cổ tiên biến mất, Cổ Thần diệt vong. Thậm chí họa kiếp đó còn liên quan đến giới tu chân thượng cổ, khiến cho thiên địa xảy ra dị biến. Sau đó dẫn tới việc xuất hiện của Liêm minh tu chân.

Tất cả mọi việc tuy cách Vương Lâm một khoảng thời gian rất xa, nhưng nếu có người nào biết bổn tôn của Vương Lâm đang tu luyện Cổ Thần chi đạo thì có lẽ khoảng cách đó không còn xa nữa.

Vì vậy mà Vương Lâm biết bản thân không thể cho bất cứ kẻ nào biết mình còn có một bổn tôn đang tu luyện đạo Cổ thần. Nếu không chắc chắn sẽ phải chịu tai ương.

Sau khi bổn tôn yên lặng một lúc, Vương Lâm khoanh chân ngồi trong động phủ, ngẩng đầu nhìn lên cao. Ánh mắt hắn như xuyên qua thạch bích mà thấy được bầu trời.

- Hóa Thần! - Vương Lâm nhẹ nhàng mở miệng.

Hai cánh tay của hắn duỗi ra, ý cảnh sinh tử tồn tại trong lòng chầm chậm tản ra, khuếch tán ra sau núi, khuếch tán tới Huyền Đạo tông, tạo ra nhưng dao động. Từ từ, ý cảnh sinh tử tiếp tục khuếch tán. Cuối cùng cả Triệu quốc bị bao phủ bởi ý cảnh sinh tử của Vương Lâm.

Hắn chầm chậm nhắm hai mắt, lắng lặng cảm nhận thiên đạo, chiêm ngưỡng ý cảnh giữa sự sống và cái chết.

Vào lúc này, trong toàn bộ Triệu quốc bất luận là con người hay tu sĩ, cho dù đang làm chuyện gì thì cũng đều có cảm giác. Nếu là người bình

thường thì chỉ cảm thấy có sự khác lạ. Nhưng đã là tu sĩ thì lập tức cảm thấy kinh hoàng.

Trong Triệu quốc, số lượng Nguyên Anh tu sĩ cũng chẳng còn mấy người. Tất cả đều biến sắc, từ trong môn phái bay ra để tìm kiếm nơi mà cảm giác đó phát ra. Nhưng với tu vi của bọn họ chỉ có thể cảm giác mà không thể dò xét. Mà chẳng cần phải nói tới bọn họ. Cho dù là mấy vị tu sĩ trong Huyền Đạo tông cũng chẳng hề biết, cái cảm giác khiến cho bản thân chấn động nằm ở sau núi.

Vào lúc này, Vương Lâm cũng cảm nhận được tâm tính của mọi người. Tất cả đều đang khủng hoảng và ngơ ngác, mê hoặc và khiếp sợ. Tất cả các trạng thái đều rơi vào trong lòng hắn.

Từ từ, những đám mây trên bầu trời biến mất không còn. Cả Triệu quốc vào lúc này, không hề có gió, không có mây, chỉ có duy nhất một sự bình yên. Sự bình yên đó được ý cảnh sinh tử khuếch tàn khiến cho con người và tu sĩ bình tĩnh lại.

Trong nhân gian, từ hoàng đế cho tới dân chúng đều có cảm giác không thể khống chế được bản thân đều quay về một hướng mà quỳ lạy. Cho dù là tu sĩ các phái, bất luận đạt tới tu vi thế nào cũng đều như vậy.

Cảm giác yên lặng từ từ lan ra. Một ít tu sĩ Nguyên Anh đã nhận ra nguồn gốc của việc thiên địa biến đổi chính là bắt đầu từ Huyền Đạo tông.

Ở Huyền Đạo tông, mấy tu sĩ Nguyên Anh đang đứng trên khoảng không ra lệnh cho toàn bộ đệ tử rời khỏi, ra bốn phía quỳ lạy. Mấy vị tu sĩ Nguyên Anh cũng đều cảm thấy bất an. Bọn họ thầm đoán ở đây có người Hóa Thần. Nhưng suy đoán đó quá mức kinh người, khiến cho bọn họ cũng không dám khẳng định.

Nhưng loại dị biến của thiên địa như thế này, tuy bọn họ chưa từng thấy thì trong điển tịch cũng có miêu tả. Tuy có chút khác biệt nhưng loại cảm giác này ngoại trừ Hóa Thần ra thì không còn có loại nào khác.

Vào lúc này, tất cả tu sĩ Nguyên Anh của Triệu quốc đều xuất hiện một dấu hỏi.

Cuối cùng thì đó là ai mà lại ở đây Hóa Thần? Vì sao mà hắn lại Hóa Thần ở Triệu quốc? Chẳng lẽ người này là một người Triệu quốc ?

Suy đoán đó khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng như điên. Cảm giác vui sướng đó bọn họ chưa từng có từ trước đến nay.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong động phủ. Quanh thân thể của hắn vào lúc này tỏa ra quang mang bảy màu. Vầng sáng khiến cho người hắn thoáng nhìn tràn ngập một vẻ tiên phong đạo cốt.

Từ từ một thân hình nhỏ bé giống hệt Vương Lâm từ trên đỉnh đầu của hắn chầm chậm bay lên. Thân hình bé nhỏ đó đúng là Nguyên anh....

Nguyên Anh chầm chậm bay lên. Sau khi bay ra khỏi đỉnh đầu của Vương Lâm lập tức duỗi tay, thực hiện động tác giống như thân thể. Thậm chí các pháp quyết liên tiếp cũng không hề khác biệt.

Nhất thời, linh khí trong thiên địa giống như tìm được một con đường, tranh nhau lao vào khiến cho khu vực sau núi của Huyền Đạo tông hình thành một dòng xoáy lớn. Quan sát bằng mắt thường có thể thấy được dòng xoáy giống như một cái phễu, đường kính từ dưới lên trên càng lúc càng lớn.

Vào lúc này, trên bầu trời cũng xuất hiện dị biến. Trong phạm vi ngàn dặm hiện ra một cái hắc động. Từ trong hắc động lóe ra những tia sáng. Vương Lâm cũng phát hiện ra điều đó. Nguyên Anh liền ngẩng đầu nhìn lên. Trong ánh mắt phát ra hai tia sáng, xuyên thấu qua vách đá mà chui vào trong hắc động.

Tinh thần của hắn chợt chấn động. Cái thế giới trong hắc động không ngờ lại chính một chút ký ức trước khi chết của Cổ Thần, nó cũng chính là khoảng không bên ngoài Chu Tước tinh.

Khi tu sĩ Hóa Thần, Nguyên Anh sẽ có một loạt tiến hóa. Cả quá trình đó cần phải có một lượng linh lực thật lớn. Vì vậy mà trong hoàn cảnh này có thể lợi dụng ý cảnh để mở ra một thông đạo ra phía bên ngoài, hấp thu

linh lực khiến cho Hóa Thần thành công. Đây là một lần cơ hội mà mỗi khi tu sĩ Hóa Thần cũng đều được hưởng.

Khi hắc động xuất hiện, lập tức khiến cho tất cả các tu sĩ Nguyên Anh của Triệu quốc đã xem qua điển tịch đều xác định đúng là có người Hóa Thần ở Triệu quốc.

Linh lực trong Hắc động giống như một cơn đại hồng thủy tuôn ra ngoài. Tất cả linh lực đều bị dòng xoáy ở vị trí của Vương Lâm hấp thu, sau đó trải qua một loạt thay đổi liền chui vào trong Nguyên Anh trên đỉnh đầu Vương Lâm.

Từ từ, cơ thể Nguyên Anh tỏa ra một làn ánh sáng bảy màu. Vầng sáng đó càng lúc càng sáng rồi bao trùm toàn bộ khu vực sau núi. Chẳng mất nhiều thời gian, chỉ thấy Huyền Đạo tông cũng đều bị bao phủ trong ánh sáng bảy màu.

Vào lúc này, tu sĩ bốn phía đều đang rất kích động. Trong ánh mắt không giấu nổi một sự cuồng nhiệt. Cả cuộc đời có thể chứng kiến một lần tu sĩ Hóa Thần đối với cuộc đời của họ chẳng khác gì tìm được bảo vật. Thậm chí, đối với tu luyện của họ cũng đạt được rất nhiều lợi ích.

Đó không phải là do Vương Lâm lựa chọn Hóa Thần ở Triệu quốc. Mà nguyên nhân chính là đối với giới tu chân của Triệu quốc đối với con đường Hóa Thần như đã có một dấu ấn. Điểm đó đối với tu sĩ Nguyên Anh càng thêm sâu sắc. Vào lúc này, Nguyên Anh trong cơ thể bọn họ

như đang có một sự thăng hoa. Đột nhiên, tất cả Nguyên Anh đều chui ra khỏi cơ thể, khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu tiến hành thổ nạp.

Nguyên Anh của Vương Lâm hấp thu linh lực khiến cho ánh sáng bảy màu trên người lại càng thêm sáng rồi từ từ bay lên cao.

Hắc động xuất hiện trên bầu trời khiến cho người bình thường của Triệu quốc lại càng thêm thành kính. Vào lúc này, như có một luồng thiên uy phủ xuống, khiến cho trong lòng bọn họ không hề có một chút tạp niệm, mà chỉ có một sự kính sợ đối với thiên uy.

Những thành trì càng gần với hắc động, cái cảm giác đó của những người bình thường lại càng sâu. Nhất là trong các thôn xóm ngay sát hắc động, tất cả đám hài đồng đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Nếu có tu sĩ ở đây sẽ thấy ngay được trên đỉnh đầu của đám hài đồng đều có một chút ánh sáng hướng về phía hắc động trên bầu trời.

Trên thực tế, tại tứ cấp tu chân quốc mỗi khi có tu sĩ Hóa Thần đều lựa chọn quê hương của mình. Bởi vì vào thời điểm Hóa Thần, thông đạo nối với bên ngoài sẽ mở ra khiến cho những người xung quanh sẽ có một sự biến đổi. Nếu không có linh căn thì thậm chí có thể sinh ra linh căn hậu thiên.

Cũng vì vậy mà đó cũng là nguyên nhân tứ cấp tu chân quốc hoàn toàn vượt qua tam cấp tu chân quốc. Bởi vì mỗi một lần tu sĩ Hóa Thần đều khiến cho trong nước xuất hiện vô số người có tu chất tu đạo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 287. Chuyển thế (1 + 2)

Tất cả những điều đó Vương Lâm cũng không biết. Vào lúc này, hắn hoàn toàn dung nhập trong ý cảnh Sinh Tử, cảm nhận ý nghĩa của thiên đạo.

Theo linh lực dung nhập càng lúc càng nhiều, Nguyên Anh của Vương Lâm càng bay lên cao, tới tận trần động. Sau đó, nó chẳng hề gặp phải một chút cản trở xuyên qua, bay lên sau núi.

Vào lúc này, tất cả tu sĩ xung quanh đều nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời này bọn họ không thể quên được. Trước mắt họ chỉ thấy một thân hình bé nhỏ đang khoanh chân ngồi trong một làn ánh sáng bảy màu, chầm chậm bay lên không trung.

Nguyên Anh vừa xuất hiện, linh lực bốn phía giống như cơn lũ ồ ạt bao lấy Nguyên Anh. Ngay sau đó, hai tay của Nguyên Anh chậm rãi huy

động, kết xuất một cái pháp quyết cổ quái.

Cả quá trình đó diễn ra thật lâu....

Được linh lực quán nhập vào trong cơ thể, hai tay Nguyên Anh của Vương Lâm bắt quyết càng lúc càng nhanh, gần như tạo thành tàn ảnh. Từ từ, ánh sáng bảy màu bao phủ xung quanh cơ thể Nguyên Anh thu liễm. Cuối cùng không còn lấy một chút. Ngay sau đó, thân thể Nguyên Anh của Vương Lâm chợt biến thành trong suốt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Vào lúc này, hắc động trên bầu trời, phun ra một đợt linh lực cuối cùng, sau đó từ từ khép lại rồi biến mất.

Một đợt linh lực cuối cùng đó biến thành một con Trường long. Nó rít lên một tiếng rồi từ trên trời bay xuống, dung hợp một chỗ với Nguyên Anh. Vào lúc này, một luồng hơi thở khác thường từ Nguyên Anh tỏa ra.

Thân thể Nguyên Anh đang trong suốt từ từ hiện rõ. Thân thể nó từ từ to lên, cuối cùng đạt tới một chiều cao nhất định. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được, nó so với thân thể Vương Lâm cũng chẳng có gì khác nhau.

Nguyên Anh chầm chậm mở hai mắt. Trong đôi mắt của hắn không hề có một chút màu sắc, chỉ có một tia sáng lạnh lùng. Vào lúc này, tất cả

Nguyên Anh nhìn thấy cảnh đó đều có một loại ảo giác rằng Nguyên Anh trên bầu trời như siêu thoát, trở thành một điều gì đó huyền bí.

Ánh mắt của hắn như đang nhìn xuống mặt đất. Bất luận là con người hay tu sĩ cũng đều chỉ thấy một sự lạnh lùng giống như thế gian chẳng có bất cứ chuyện gì khiến cho hắn hứng thú.

Điểm quan trọng của tu sĩ Hóa Thần đó là Nguyên Anh thăng hoa trở thành Nguyên Thần. Nguyên Thần bất diệt thì thân thể vĩnh viễn không mất. Đó cũng chính là Thiên đạo.

Vào lúc này, Nguyên Anh của Vương Lâm sau khi được linh lực cải tạo đã lột xác trở thành Nguyên Thần.

Nếu như Nguyên Anh là một tên tiểu đồng thì bây giờ Nguyên Anh chẳng những to lớn mà còn có được lực lượng của Thiên Địa mà hình thành Nguyên Thần. Đó cũng chính là điểm đáng sợ của tu sĩ Hóa Thần.

Pháp thuật của tu sĩ Hóa Thần ẩn chứa ý cảnh cũng là do sự tồn tại của Nguyên Thần. Có thể nói Nguyên Thần chính là do ý cảnh hóa thành, lấy Nguyên Anh làm gốc cùng với sự tu bổ của linh lực trong thiên địa mà ra.

Cũng vì sự tồn tại của Nguyên Thần nên sự mạnh mẽ của tu sĩ Hóa Thần vượt xa tu sĩ Nguyên Anh. Nó cũng giống như sự khác biệt giữa tu sĩ

Nguyên Anh và tu sĩ Kết Đan.

Sự khác biệt cảnh giới không chỉ là một cái khe nhỏ.

Con người hấp thu linh lực trong thiên địa khiến cho thể chất thay đổi. Từ từ, khi linh lực trong cơ thể càng lúc càng nhiều, sau khi sự cải tạo thân thể đạt tới một mức độ nhất định thì sẽ có một sự thay đổi về chất. Sự thay đổi đó được gọi là Trúc Cơ. Theo Thiên đạo mà nói thì Trúc Cơ không thể mượn lực bên ngoài. Tất cả phải dựa vào tu vi bản thân mà đột phá. Có như thế mới phù hợp với đạo tu chân vốn là sự nghịch thiên.

Nhưng sự khó khăn của Trúc Cơ quá lớn nên nên mới xuất hiện loại đan dược nghịch thiên là Trúc Cơ đan. Từ từ sau bao thời gian, tới bây giờ trong giới tu chân có rất ít người không cần Trúc Cơ đan mà có thể tự ngưng kết Trúc Cơ.

Tuy nói không phù hợp với tiêu chuẩn của Thiên đạo, nhưng theo cách nói của Liên minh tu chân thì Thiên đạo là chết mà tu đạo chính là Nghịch thiên. Vì vậy mà trải qua một thời gian dài cũng không có người nào đi nghiên cứu cơ bản.

Sau khi Trúc Cơ xong, thân thể càng thích hợp với việc thổ nạp, hấp thu linh lực được nhiều hơn. Sau khi đạt tới một cấp độ nhất định liền lại gặp phải chướng ngại.

Vì vậy mà có quá trình Kết Đan. Mục đích của Kết Đan chính là để áp súc linh lực trong cơ thể. Áp súc...áp súc khiến cho linh lực từ trạng thái vô định mà bắt đầu định hình. Từ chất khí thành chất lỏng sau đó lại từ chất lỏng mà cô đọng lại thành Kim đan. Quá trình này đối với tu sĩ cũng rất khó khăn, nhưng cũng không phải là quá mức tuyệt đối. Nếu thiên tư có đủ thì hiển nhiên là dễ dàng hơn một chút.

Kim đan xuất hiện làm giảm bớt áp lực của thần thể. Sau đó lại tiếp tục hấp thu linh lực trong thiên địa. Từ lúc này, linh lực cứ thế mà ngưng tụ vào Kim đan. Từ từ, kim đan càng lúc càng cứng rắn, linh lực ẩn chứa bên trong đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng. Đến lúc này, tu sĩ Kết Đan so với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói thì chẳng khác gì ông trời, cơ bản không thể chống cự. Nguyên nhân của nó cũng là do sự chênh lệch về linh lực.

Sau khi tu sĩ Kết Đan, trải qua bao năm thổ nạp, thân thể lại một lần nữa gặp phải chướng ngại. Đó cũng là lúc tu vi đạt tới Kết Đan hậu kỳ. Lúc này, chỉ đơn thuần thổ nạp đã không thể giải quyết được vấn đề. Vì vậy mà tu sĩ phải biến đổi lần thứ hai.

Mặc dù lần này cũng không thể coi là biến đổi hoàn toàn, nhưng đối với tu sĩ mà nói thì sự thay đổi đó cũng long trời lở đất. Có thể coi như tu sĩ đã đặt một chân vào con đường nghịch thiên.

Kim đan vỡ vụn sau đó Nguyên Anh được sinh ra.

Nguyên Anh...sở dĩ có một chữ Nguyên là do Nguyên chính là sự bắt đầu, ẩn chứa trong đó một chữ Huyền.

Một chữ Huyền là chỉ Kim Đan vỡ, Nguyên Anh sinh ra. Một cái thì biến hóa một cách huyền diệu, một cái thì thăng hoa thay đổi. Cả quá trình đó giống như con người hoài thai sau đó sinh ra. Đây cũng chính là lẽ thường của Thiên đạo.

Kim đan giống như hoài thai chín tháng mười ngày sau đó mới sinh ra một sinh mệnh mới. Cái sinh mệnh mới đó được gọi là Anh (trẻ con). Vì vậy mà một từ Nguyên Anh mới được xuất hiện.

Đạo gia tu luyện cũng theo ý này. Kim Đan vỡ sinh ra một cái Anh mới. Sau đó nó liên tục sinh sôi, chuyển thế trọng sinh.

Nguyên Anh xuất hiện, hấp thu linh lực so với Kết Đan cơ bản là không thể nói mà cũng chẳng cùng một cảnh giới. Sau khi có được thân thể Nguyên Anh thì từ dó về sau có thể thoát khỏi được Luân Hồi, có khả năng tranh đấu với trời, có tư cách Nghịch Thiên.

Nguyên Anh đạt tới một trình độ nhất định thì chính là Hóa Thần. Để Hóa Thần, mức độ khó khăn rất cao, đối với thiên tư lại yêu cầu cao hơn nữa. Mà điều chú trọng ở đây thì chính là hiểu được thiên đạo.

Là một tu sĩ kết anh thì có được tư cách tranh đấu với trời. Tư cách đó quý báu, nhưng chỉ có tư cách không thì không được. Muốn tranh đấu với trời phải siêu thoát luân hồi, phải hiểu rõ Thiên đạo, hiểu rõ Luân Hồi. Chỉ có hiểu rõ pháp tắc của Thiên đạo thì mới có thể từ trong đó tìm

ra được phương pháp nghịch thiên. Loại chuyện như thế này có thể nói là vô cùng huyền diệu.

Nếu không thể hiểu được Thiên đạo thì cho dù có hấp thu linh lực nhiều đến mấy thì cũng chỉ bằng thừa mà thôi, cũng chỉ tốt hơn so với đứa trẻ con một chút. Cho dù trong tay có thần binh sắc bén đến mấy, nhưng nếu không thể sử dụng thì cũng đành uổng phí. Cho dù cố gắng sử dụng nó để đả thương địch thì chắc chắn cuối cùng cũng sẽ tự đả thương mình.

Mà hiểu được Thiên đạo, nắm được ý cảnh thì đó chính là đứa trẻ con đã có sức lực mà cầm lấy binh khí. Sau đó nó dùng sức lức của bản thân mà sử dụng. Chỉ có thể hiểu được Thiên đạo thì mới có thể làm cho thanh binh khí có thể sử dụng một cách tự nhiên. Như thế mới xứng đáng với danh hiệu Hóa Thần.

Có thể sử dụng được vũ khí hiển nhiên là đã vượt xa con người, vượt qua các tu sĩ khác. Siêu thoát tới một cảnh giới khác mà chỉ có thần linh mới có thể tương đương.

Chỉ có điều, thần linh đó vẫn chưa phải là thần linh trong các điển tịch. Nó chỉ là một chút tư tưởng, một loại biến hóa về nội tâm, đạt tới cảnh giới huyền diệu.

Do loại cảnh giới đó cũng có điểm tương tự với thần linh ghi trong điển tịch nên từ từ mới xuất hiện hai chữ Hóa Thần.

Nhưng đứa trẻ mới sinh sở hữu lực lượng đó vẫn chưa đủ, cũng chỉ có thể huy động vũ khí mà thôi, nhưng không thể giữ được lâu dài. Dù sao thì trẻ mới sinh thân thể không có nhiều sức lắm. Vì vậy mà mới có Nguyên Thần xuất hiện. Đứa trẻ lớn lên, thân thể hiển nhiên là càng có nhiều sức lực, đó chính là nguyên thần.

Muốn ngưng kết nguyên thần, ngoài ý cảnh ra còn cần tới thần thức. Ý cảnh và thần thức kết hợp thành một thể vì vậy mà thần tự nhiên xuất hiện. Đó chính là Nguyên Thần.

Về phần sức lực để huy động vũ khí đó chính là lực lượng của Thiên Địa. Tu sĩ Hóa Thần có thể huy động vũ khí, còn tu sĩ Nguyên Anh không nắm trong tay lực lượng của Thiên Địa nên đó cũng là một trong những nguyên nhân được xưng là thần.

Lực lượng của thiên địa căn cứ vào ý cảnh mỗi người hiểu được khác nhau mà xuất ra lực lượng Thiên Địa khác nhau.

Việc này, nguyên thần của Vương Lâm là một minh chứng. Sau khi lẳng lặng ngắm nhìn Thiên Địa một lúc, Nguyên Thần chầm chậm hạ xuống, chìm vào trong vách núi.

Sau khi về tới động phủ, nó hạ xuống đỉnh đầu Vương Lâm rồi chẫm rãi dung nhập. Cuối cùng nó cùng với thân thể kết hợp lại với nhau một

cách hoàn mỹ. Vào giờ phút này, trong cơ thể Vương Lâm tất cả linh lực đều biến mất, dung hợp với nguyên thần.

Một lúc sau, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt. Cặp mắt của hắn giống hệt như một đứa trẻ mới sinh, đen trắng rõ ràng, mang theo một chút linh khí.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, giơ tay phải lên, chộp vào hư không. Nhất thời, một vết nứt không gian xuất hiện trước mặt hắn, thổi ra từng làn gió lạnh, giống như có thể dập tắt sinh cơ ngay lập tức.

Bàn tay nhẹ nhàng xé mở không gian trừ phi là trong cơ thể Cổ Thần. Nếu không, cho dù Vương Lâm có thể làm được cũng phải dùng hết linh lực bản thân.

Còn cơn gió lạnh từ trong vết nứt không gian thổi ra chính là Diệt Sinh chi phong. Tu sĩ Nguyên Anh muốn chống cự cần phải đem hết sức. Còn tu sĩ Kết Đan thì cơ bản không thể chống cự. Nếu thấy phải nhanh chóng tránh xa, trừ khi là có pháp bảo khắc chế.

Mà Vương Lâm khi chưa Hóa Thần, mặt dù không ngại cơn gió đó, nhưng cũng có cảm giác khó chịu. Chỉ khi nào tiến vào bên trong vết nứt thì mới có cảm giác không chịu nổi. Đó cũng là nguyên nhân tại sao mà năm đó khi hắn giao chiến với mấy người, khi họ xé mở không gian bỏ chạy, Vương Lâm không dám đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, cơn gió đối với Vương Lâm chẳng hề có một chút ảnh hưởng. Cho dù, hắn có chui vào đó, cũng chẳng hề bị thương. Hắn mỉm cười, tay phải luồn vào trong vết rách. Sau khi rút ra, có vài điểm sáng xuất hiện trong tay hắn. Nhìn mấy điểm sáng đó, Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi bóp nát.

Hắn đứng thẳng dậy, đi về phía trước. Khối đá phong bế cửa động chợt nổ tung.

Từ trong động phủ đi ra, Vương Lâm liếc mắt nhìn liền thấy phía xa tất cả tu sĩ của Huyền Đạo tông đang quỳ. Mà hướng ra xa hơn, gần như tất cả tu sĩ của môn phái cũng như đang quỳ gối.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn qua tất cả mọi người. Trong số họ, hắn thấy có rất nhiều gương mặt quen thuộc. Đột nhiên, Vương Lâm sững người, nhìn về phía một người mặc áo trắng, tướng mạo có chút anh tuấn.

Nhìn người đó một lúc, Vương Lâm liền mỉm cười. Sau khi nhìn kỹ, nụ cười của hắn lại càng thêm tươi rói.

- Bốn mươi năm đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. Tốt lắm. - Vương Lâm thì thào nói.

Người trung niên nhìn ánh mắt của Vương Lâm mà ngẩn người. Hắn cảm giác được mình như biết rất rõ về người đó. Nhưng có nghĩ thế nào

cũng không thể nghĩ được người này rốt cuộc là ai.

Khi người đó nhìn mình khiến cho hắn chợt chấn động, như sực nhớ ra một điều gì trong ký ức. Trong óc hắn chợt hiện lên một chuỗi hình ảnh, hình như mình cùng với người đó từng là đồng môn. Nhưng ngay lập tức, hắn lại lắc đầu. Ý nghĩ đó quá hoang đường. Hắn hít một hơi thật sâu rồi vội vàng cúi đầu.

Lúc này, một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ cắn răng bay lên. Khi cách Vương Lâm khoảng trăm trượng liền quỳ xuống, rồi nói một cách run run:

- Tiền bối là người Triệu quốc?

Lời nói vừa dứt, tất cả tu sĩ bốn phía đều gần như nín thở, tất cả đều im lặng. Ánh mắt bọn họ có một sự nóng bỏng nhìn về phía Vương Lâm. Thậm chí ngay cả người trung niên kia cũng ngẩng đầu lên mà nhìn.

Hình dạng của Vương Lâm bây giờ tuy có khác một chút so với sát tinh năm đó, nhưng hơi thở lại hoàn toàn khác hắn. Cũng khó trách những người này không thể nhận ra. Mặc dù có người trong lòng cũng thầm đoán như chỉ dám nghĩ mà không dám nói ra khỏi miệng.

Tam cấp tu chân quốc muốn thành tứ cấp phải có được một vị tu sĩ Hóa Thần kỳ. Người này sinh ra ở trong nước. Tứ cấp tu chân quốc có một loại pháp thuật thần thông có thể dò xét nơi xuất xứ. Pháp thuật đó được

truyền xuống từ Chu Tước quốc. Trừ phi tu vi có thể vượt qua tu sĩ của Chu Tước quốc, nếu không rất khó có thể che giấu. Quan trọng hơn, vị tu sĩ Hóa Thần kỳ phải ở lại quốc gia một trăm năm thì mới có thể báo lên mà phân định cấp bậc.

Hiển nhiên là điều kiện đó Vương Lâm không thể tiếp nhận. Lời nói của lão nhân khiến cho Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta là người ở đây, nhưng lại không thể định cư cả trăm năm. Xin lỗi.

Thân thể lão già run lên, lộ vẻ thất vọng. Mà không chỉ có mình lão, tất cả tu sĩ xung quanh cũng đều như thế.

Kỳ vọng quá cao đôi khi lại dẫn đến một sự thất vọng quá lớn.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng. Tay phải hắn phất một cái nhất thời hiện ra mười quả cầu sáng. Hắn hơi trầm ngâm một chút rồi vung tay ném đi. Mười quả cầu sáng chia ra bay về phía mười vị tu sĩ rồi dung nhập vào trong cơ thể họ.

Nhất thời, thân thể của mười vị tu sĩ cùng chấn động, nét mặt lộ vẻ đau đớn. Nhưng sự đau đớn đó cũng không lớn lắm. Chỉ sau vài lần hô hấp nét mặt bọn họ đã hiện lên một sự vui mừng lẫn sợ hãi.

Người trung niên bạch y cũng được một cái quả cầu.

- Tuy ta không thể ở đây, nhưng cũng có thể cấp cho mười cái mầm mống linh khí. Nó cũng không thể giúp các ngươi giảm bớt khó khăn trong tu luyện, nhưng lại cho các ngươi một cơ hội. Nếu trong mười người các ngươi ai có thể đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ ta sẽ biết và đến điểm hóa một lần. - Vương Lâm nói một cách bình thản. Nói xong, hắn lại nhìn qua người trung niên bạch y mà mỉm cười.

Mầm mống linh khí hắn lưu lại trong thân thể người đó hoàn toàn khác với những người khác. Nó có thể bảo vệ tính mạng của hắn ba lần.

Dù sao thì cũng là một vị tu sĩ Hóa Thần ngưng tụ ra mười cái mầm mống linh khí. Mức độ quý báu của nó là không thể tưởng được.

Người trung niên kinh ngạc nhìn Vương Lâm. Cảm giác quen thuộc trong đầu của hắn càng lúc càng mạnh. Nhưng khi cố gắng nhớ thì đầu hắn chợt có một trận đau đớn. Cơn đau càng lúc càng mạnh, vượt qua sự chịu đựng của hắn. Đúng lúc này, một làn hơi ấm từ trong mầm mống linh lực tản ra. Sau khi hơi thở trôi qua, cơn đau liền biến mất. Thân thể hắn run rẩy liên tục, mồ hôi ướt đẫm.

- Không nên cố nhớ làm gì. Chờ một ngày ngươi có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ chắc chắn sẽ nhớ lại chuyện kiếp trước. Bây giờ nếu biết nhiều thì đối với ngươi sẽ là một sự thống khổ. - Một thanh âm ôn hòa vang lên trong tâm hắn.

Người đó ngẩn người, ngẩng đầu lên. Vào lúc này, Vương Lâm đang đứng đối diện mỉm cười với hắn.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi nhìn thoáng qua tất cả. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, trong tương lai Triệu quốc có người đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, hắn sẽ trở về một lần cuối cùng.

Thân thể hắn chầm chậm bay lên cao rồi từ từ biến mất phía chân trời. Tất cả các tu sĩ đều ngẩng đầu. Trong đó, ánh mắt của người trung niên kia lại có một sự kiên định.

- Ta nhất định phải đạt tới Nguyên Anh kỳ. Nhất định.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một vật hạ xuống. Tất cả mọi người nhìn lên thì thấy đó là một bức tượng điêu khắc bằng gỗ rơi lên đỉnh Hằng Sơn, sau đó dung nhập vào bên trong. Nhất thời, cả ngọn núi trong nháy mắt liền xuất hiện linh khí.

- Vật đó giúp cho Triệu quốc tránh được tu chân quốc đồng cấp xâm lấn ba lần. Tự thu xếp lấy. - Từ xa, một thanh âm truyền lại.

Đây là do Vương Lâm nhớ tới sự thê thảm của Liên Minh tứ phái nên làm một việc cuối cùng cho Triệu quốc.

Sau đó mấy trăm năm bức tượng gỗ đó sẽ miễn trừ cho Triệu quốc ba lần xâm lấn. Tất cả tu sĩ dị quốc có mặt ở đây vốn đã bức tu sĩ Triệu quốc tới tuyệt lộ, nhưng vào lúc cuối cùng lại xảy ra chuyện này. Tất cả tu sĩ Triệu quốc đều đi tới nơi đây. Bọn họ gọi nó là thánh sơn mà quỳ lạy.

Lập tức, thánh sơn dưới sự cười nhạo của tu sĩ nước khác liền tản ra một làn ánh sáng nhu hòa. Vầng sáng liền chụp xuống Triệu quốc khiến cho tất cả đám tu sĩ nước khác đang cười nhạo liền tắt ngấm.

Sau khi ánh sáng biến mất, toàn bộ tu sĩ của Tam cấp tu chân quốc khác đều tử vong.

Tại Quyết Minh cốc của Triệu quốc lúc này tràn ngập nắng và gió. Những đám mây trên bầu trời giống như chưa từng có cảnh Hóa Thần trước đó. Cứ vài chục năm, Quyết Minh cốc lại mở ra để cho người ta đi vào tìm bảo vật trong chiến trường ngoại vực.

Vương Lâm xuất hiện bên ngoài cốc. Hắn đứng cạnh một vách núi mà quan sát khung cảnh trong cốc một lúc, sau đó liền than nhẹ một tiếng. Tay phải hắn khẽ chộp một cái, nhất thời, một vết nứt không gian dài hơn ba trượng xuất hiện giữa không trung. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được vị trí của vết nứt cùng với vị trí thân thể Vương Lâm tự bạo năm đó hoàn toàn giống nhau.

Sau khi Hóa Thần, việc đầu tiên của Vương Lâm chính là tìm lại vết nứt không gian của túi trữ vật khi hắn tự bạo rồi sau đó ngưng tụ lại. Những vật phẩm khác trong túi trữ vật cũng chẳng có gì quan trọng. Nhưng cái vỏ kiếm lại là một vật hết sức quan trọng đối với Vương Lâm. Trong tay hắn bây giờ có hai cái vỏ kiếm. Vương Lâm vẫn có cảm giác trong những cái vỏ kiếm đó ẩn chứa một điều bí mật rất lớn.

Thân thể hắn khẽ động liền xuất hiện bên ngoài vết nứt. Từ trong vết nứt một luồng Diệt Sanh phong thổi ra. Nhưng luồng gió này đối với Vương Lâm không hề ảnh hưởng.

Hắn cho tay phải vào trong vết nứt. Dưới sự cảm ứng của Nguyên Thần, trong đầu hắn chỉ thấy một loạt điểm sáng ở trong đó. Từ trong vết nứt, chúng bay ra ngưng tụ, dung hợp lại một chỗ với nhau. Thoáng cái, một cái túi trữ vật đã xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 288. Vỏ kiếm đầu tiên.

Thần thức của Vương Lâm đảo qua thì thấy trong cái túi trữ vật vẫn không hoàn toàn nguyên vẹn. Chỉ còn một nửa so với lúc đầu. Mà cái vỏ kiếm kia cũng không còn ở trong đó.

Hắn suy nghĩ một chút trong lòng thầm đoán rằng do thời gian quá lâu nên dù túi trữ vật có ngưng tụ lại nhưng những vật trong đó chắc chắn có một phần phân tán trong vết nứt.

Có điều, cái vỏ kiếm kia được hắn sử dụng hàn đan tế luyện qua. Vì vậy mà bây giờ sau khi nguyên thần thành tựu, tâm niệm thoáng động một cái liền có một chút cảm ứng với nó. Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liến bước thẳng vào trong vết nứt.

Sau khi hắn tiến vào bên trong, vết nứt không gian liền thu nhỏ lại, rồi biến mất. Quyết Minh cốc lại một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Bên trong vết nứt không gian cũng không phải trống rỗng. Khắp nơi toàn là hơi thở bạo ngược của Diệt Sanh phong. Ngoài ra còn có vô số tia sáng lóe lên với đủ mọi loại màu sắc. Thậm chí còn có một số tảng đá màu đen, trôi nổi ở trong đó.

Vừa mới tiến vào bên trong, Vương Lâm liền có cảm giác giống như trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti. Chỉ có điều nơi đây không có tinh thần mà thôi.

Tay phải Vương Lâm vung lên, lưu lại tại chỗ một cái ký hiệu. Sau đó, hắn liền lao về phía trước với một tốc độ cực nhanh. Trong vết nứt không gian, hắn giống như một đạo lưu tinh lóe lên, lao về phía Nguyên Thần có cảm ứng.

Trên đường hắn phi hành, xung quanh thi thoảng lại giống như xuất hiện một cái miệng đầy răng hiện ra. Mỗi một lần chúng xuất hiện đều phát ra một lực hút. Chỉ có điều, lực hút đó đối với những thứ trong vết nứt không gian đều chẳng có một chút tác dụng.

Từ từ, tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh. Chẳng biết bao lâu, phía trước Vương Lâm liền xuất hiện một tảng đá đen rất to. Trên đó có cắm một cái vỏ kiếm. Cái vỏ kiếm đúng là vật năm đó của Vương Lâm. Nhưng xung quanh vỏ kiếm lại có bốn cái bóng đen. Bóng đen có hình dạng con người đang ngồi khoanh chân mà hấp thu đối với vỏ kiếm. Từng sợi ánh sáng từ vỏ kiếm lan ra rồi bị bốn cái bóng đen hấp thu.

Từ xa thấy được cảnh tượng đó, Vương Lâm chợt dừng lại. Ánh mắt của hắn bình tĩnh, vẫy tay một cái. Cái vỏ kiếm chợt run lên một chút. Phần vỏ cắm trong đó bắt đầu chầm chậm bay lên cao. Nhưng vào lúc này, bốn cái bóng đen chợt quay đầu nhìn về phía Vương Lâm. Trong đôi mắt của bốn bóng đen lóe lên một tia sáng màu lam.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, không nói một tiếng nào.

Mắt thấy vỏ kiếm càng lúc càng bay lên cao, thậm chí còn phát ra tiếng ngân trong trẻo. Lúc này, bốn bóng đen cùng mở miệng. Ngay sau đó,

càng có nhiều sợi tơ từ vỏ kiếm bay ra rồi bị chúng nó hấp thu. Đồng thời, một cái bóng đen đứng thẳng dậy. Trong nháy mắt, thân thể nó đột nhiên tăng trưởng hóa thành một đám mây đen bao phủ về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cười lạnh nói:

- Mấy cái loại quỷ mị không biết tự lượng sức mình. - Vừa nói, tay trái của hắn điểm một cái, bắn ra một tia khí nhỏ bé.

Tuy tia khí không mạnh lắm nhưng bên trong lại ẩn chứa ý cảnh của Vương Lâm. Tia khí vừa xuất hiện liền tỏa ra một cái ý nghĩ tiêu diệt. Chỉ trong nháy mắt nó liền lao vào trong bóng đen. Sinh cơ trong bóng đen nhất thời bị ý cảnh tác động mà mất đi sức sống.

Bóng đen phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Thân thể của nó liền tỏa ra từng làn hắc khí. Nếu nhìn kỹ có thể thấy bên ngoài thân thể hắn có những tia sáng kỳ dị bao phủ. Dưới tác dụng của những tia sáng đó, thân thể nó càng lúc càng nhỏ. Chỉ sau vài lần hô hấp nó liền biến mất.

Trong nháy mắt khi nó biến mất, tay phải Vương Lâm lại điểm thêm một cái, bắn ra một đạo khí mỏng manh, chui vào chỗ bóng đen vừa biến mất. Nhất thời, khí đen tản ra xung quanh liền ngưng kết hình thành một pho tượng Ma thần thật lớn. Pho tượng Ma thần đó trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti nó có tên là Tố U Địch Nhân.

Ý cảnh Sinh Tử biến đổi từ sinh cảnh phát ra một sự biến hóa, nó gào lên một tiếng, mở hai tay nhằm về phía ba bóng đen còn lại.

Vương Lâm vẫn đứng im, Nguyên Thần chìm đắm vào trong ý cảnh Sinh Tử. Hắn khống chết ý cảnh Sinh Tử xuất ra một thứ lực lượng kỳ dị mà hóa thành vật.

Đây là lần đầu tiên, Vương Lâm sử dụng thần thông sau khi Hóa Thần để điều khiển lực lượng của Thiên Địa. Đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói thì ngoại trừ một số thần thông có uy lực ra. Sự cố định pháp thuật đã là rất nhỏ. Tất cả các phương pháp công kích đều sử dụng ý cảnh Thiên đạo do mình lĩnh ngộ làm cơ sở mà sáng tạo ra.

Ba bóng đen bên cạnh vỏ kiếm liền hét lên một tiếng. Một cái bóng chợt nhào tới vỏ kiếm sau đó nhất thời chui vào bên trong. Sau đó, nó quấn lấy vỏ kiếm từ trong tảng đá đen lao ra nhanh chóng bay về phía xa.

Hai bóng đen khác quay đầu lại. Ánh mắt chúng lóe lên tia sáng máu lam, đánh về phía pho tượng Ma thần. Chỉ có điều, trong nháy mắt khi một bóng đen đánh về phía pho tượng Ma thần liền phát nổ, hóa thành ngàn vạn sợi tơ màu đen, từ bốn phương tám hướng chui vào trong pho tượng Ma thần.

Cái bóng đen còn lại nhân cơ hội này, lánh sang, đánh về phía Vương Lâm. Tia sáng màu lam trong mắt nó lóe lên mang tới một cảm giác yêu dị.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Tay phải hắn điểm nhẹ một cái, đặt vào mi tâm. Lập tức, Nguyên Thần chợt từ đỉnh đầu bay lên, liếc mắt nhìn bóng đen rồi giơ tay chộp vào khoảng không.

Bóng đen đó nhìn thấy Nguyên Thần xuất khiếu liền kêu lên một tiếng kinh hoàng. Nó không nói hai lời, xoay người bỏ chạy. Nhưng tốc độ của nó không thể sánh với Nguyên Thần nên không thể tránh thoát khỏi bàn tay đang chộp đến. Từng tiếng hét chói tai vang lên, nó bị Nguyên Thần của Vương Lâm bắt được rồi nuốt chửng.

Về phần vỏ kiếm đang bỏ chạy...nó không theo đường thẳng mà lóe lên liên tiếp sang hai bên. Hiển nhiên là đề phòng Vương Lâm thuấn di.

Vương Lâm nhếch mép cười lạnh. Nguyên Thần bất chợt biến mất, hóa thành một bộ phận của vết nứt không gian, giống như có thể thấy được vỏ kiếm đang phi hành.

Tại nơi vỏ kiếm đang phi hành, từ trong hư không chợt xuất hiện một bàn tay chộp lấy vỏ kiếm. Sau khi nắm chặt vỏ kiếm trong tay, Nguyên Thần liền quay về thân thể.

Thuật na di do Hóa Thần dung nhập vào với Thiên Địa không phải bất cứ tu sĩ Hóa Thần nào cũng có thể nắm giữ, mà phải căn cứ vào ý cảnh bản thân lĩnh ngộ. Nó so với thuấn di còn hơn gấp mấy lần.

Sau khi nuốt bóng đen, Vương Lâm liền có được ký ức của nó. Bóng đen đúng là chấp niệm của một vị tu sĩ có đại thân thông tách ra khỏi thân thể. Hơn nữa, chấp niệm đó được đưa vào trong vết nứt không gian, chịu đựng Diệt Sinh phong. Từ đó có thể hình thành nên một thân thể Tử Diệt, hóa thành pháp bảo chi hồn.

Chấp niệm cũng không có thần trí cao. Sau khi phiêu lãng trong vết nứt không gian, ngẫu nhiên lại gặp được vỏ kiếm. Cảm nhận từ trên vỏ kiếm có một thứ gì đó rất lạ đang dao động có tác dụng rất tốt đối với tâm linh nên nó liền thổ nạp.

Cầm lấy vỏ kiếm, tay phải Vương Lâm liền điểm về phía pho tượng Ma Thần. Nhất thời, bóng đen vừa mới dung nhập vào trong cơ thể Ma thần từ từ hóa thành một đạo linh lực rồi biến mất.

Về phần bóng đen đang trốn trong vỏ kiếm, khi tay phải của Vương Lâm run lên, nó liền bị bức cho văng ra ngoài. Khi nó vừa mới xuất hiện liền bị Vương Lâm nắm lấy. Linh lực trong tay hắn tỏa ra khiến cho bóng đen lập tức biến mất. Giết bốn cái chấp niệm mục đích không để cho chúng quay về khiến cho tu sĩ có đại thần thông biết được.

Thân thể Vương Lâm khẽ động liền biến mất. Khi xuất hiện đã ở bên chỗ để lại dấu hiệu. Hắn xé mở vết nứt rồi chui qua.

Sau khi xuất hiện lại ở Quyết Minh cốc, Vương Lâm cũng không dừng lại mà nhanh chóng bay đi.

Một tháng sau, Vương Lâm xuất hiện bên ngoài một cái cổ truyền tống trận rời khỏi Triệu quốc.

- Vũ đỉnh xuất hiện chứng tỏ ngày Thiên đạo mở ra cũng không còn xa. Bây giờ đã đạt tới Hóa Thần sơ kỳ, tuy nói khoảng cách tới Anh Biến vẫn còn quá xa xôi, nhưng không phải không có hy vọng. Một khi đạt tới Anh Biến kỳ, Tư Đồ Nam có thể thức tỉnh. Năm đó, gã nói với mình là đệ nhất cao thủ của Chu Tước quốc. Nếu gã thức tỉnh hiển nhiên là sẽ biết chuyện Tu Tinh chi tinh. Thậm chí đối với việc đoạt được bảo bối đó chắc chắn sẽ có tác dụng rất lớn. - Vương Lâm thì thào nói.

- Chẳng biết tới Anh Biến kỳ có thể làm cho cha mẹ sống lại được hay không? Nhưng ta cũng hiểu được Sinh Tử luân hồi của Thiên đạo. Càng hiểu được Luân Hồi lại cảng cảm thấy không thể nghịch lại Thiên đạo. Việc đó trước sau gì rồi cũng xảy ra, không thể tránh khỏi. Chỉ sợ là suy nghĩ làm sống lại rất khó thực hiện... - Vương Lâm thở dài nói.

- Thôi! Việc đó cứ để sau này hãy tính. Nếu thực sự không thể sống lại thì tìm được một chỗ của con người mà để cho cha mẹ có thể giải thoát....Ôi....

- Lúc này, chuyện tiếp theo cần phải làm là tế luyện Cấm phiên. Mặc Gian thạch cũng chỉ còn lại có một khối. Lần này, nhất định phải sử dụng một cách cẩn thận, tuyệt đối không thể để hư hỏng. Còn cái phôi kia,

mấy ngày qua đã thử sửa chữa nhưng quá khó khăn, chắc chắn sẽ dẫn tới thiên kiếp. Mặt khác, tuy ta đã đạt tới Hóa Thần nhưng pháp bảo vẫn có quá ít. Chẳng biết khi nào Thiên đạo sẽ phủ xuống, nhưng cũng cần chuẩn bị sớm. Khí tiên giới, ta nhất định phải có.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 289. Cổ Thần tế bảo.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên quyết định ra một ý. Nguyên bản trong đầu hắn vốn có ý nghĩ trở về Sở quốc. Hắn suy nghĩ một chút rồi cắn răng vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, Văn thú đã lâu không xuất hiện từ trong túi bay ra, lượn trong không trung mấy vòng.

Vương Lâm nhảy lên, khoanh chân ngồi trên lưng Văn thú mà đi. Thần niệm của hắn khẽ động, Văn thú lập tức rống lên một tiếng thật dài, vui vẻ lao về phía trước. Vẻ mặt đó xuất hiện ở Văn thú có chút hết sức quái dị. Nếu có người đứng bên ngoài nhìn chắc chắn sẽ cảm thấy ớn lạnh. Dù sao thì hình dạng của nó cũng quá sức dữ tợn.

Vương Lâm mỉm cười, xuất từ trong túi trữ vật ra một lọ đan dược. Hắn lấy ra vài hạt ném về phía trước. Nhất thời, hai mắt Văn thú hiện lên một sự vui mừng lao nhanh về phía trước nuốt lấy đan dược.

Cứ như thế, Vương Lâm vừa vất đan dược còn Văn thú thì cứ phi hành. Chẳng mất nhiều thời gian, bình đan dược không còn đến một nửa. Lúc này, Vương Lâm mới cất bình đan dược, vỗ Văn thú cười mắng:

- Con súc sinh nhà ngươi, đan dược hôm nay hết rồi. Nếu người bay nhanh hơn một chút thì ngày mai sẽ cho người thêm một ít.

Văn thú nghe thấy vậy liền rít lên một tiếng, vọt đi chẳng khác nào tia chớp.

Trên đường, tâm trạng Vương Lâm có chút vui vẻ. Đại cừu đã báo, tu vi có được thành tựu..thứ cảm giác này thật đúng là khó diễn tả. Vương Lâm hú lên một tiếng thật dài. Văn thú dưới chân hắn như đồng cảm cũng rít lên một tiếng.

Hai đạo âm thanh cộng hưởng với nhau, vang đi rất xa. Mỗi nơi Văn thú bay qua, tu chân quốc phía dưới liền bị kinh động. Mấy đạo thần thức liền tản ra, nhưng ngay khi phát hiện ra tu vi của Vương Lâm và con Văn thú, bọn họ đều thu hồi thần thức không dám quấy nhiễu.

Đúng lúc này, trong một tu chân quốc dưới chân Vương Lâm, ở một cái thành trì có một lão nhân lôi thôi đang nhìn một vị tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà tủm tỉm cười, nói:

- Tiểu huynh đệ! Ta thấy trán ngươi đầy đặn, tử quang nhập thể, chắc chắn không phải là người bình thường. Đáng tiếc nếu không có người nào chỉ điểm chỉ sợ đời này của ngươi sẽ không thể Kết đan.

Tiểu đạo sĩ liền trợn hai mắt, quát:

- Cút ngay. Nếu còn cản đường thì đừng trách ta không khách khí đối với ngươi.

Lão nhân lôi thôi, mấp máy mấy tiếng rồi chỉ lên đạo ánh sáng đang lóe lên trên bầu trời mà nói:

- Thấy hắn không? Năm đó tiểu gia hỏa mới chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ được lão nhân gia ta chỉ điểm vài câu bây giờ đã đạt tới Hóa Thần. Ngươi xem có muốn ta gọi hắn xuống chứng minh cho ngươi không?

Tiểu đạo sĩ hừ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn bóng đen đã bay rất xa trên không trung mà nói một câu với lão nhân:

- Biến.

Vừa nói, hắn vừa đẩy lão nhân một cái rồi bước tiếp. Lão nhân thở dài, tỏ vẻ tiếc hận rồi vội vàng chạy tới trước mặt. Trong tay phải của lão không biết có một xấp lệnh bài từ lúc nào, nói:

- Tiểu huynh đệ! Ở đây ta có lệnh bài tám đại môn phái của Tang Thước quốc. Thậm chí cả lệnh bài của chưởng môn cũng có. Đây chính là bảo vật phòng thân tốt nhất. Nếu có người gây rắc rối với ngươi, chỉ cần ném ra một cái chắc chắn đối phương sẽ phải sợ hãi.

Cảnh tưởng đó hiển nhiên là Vương Lâm không biết. Sau khi tiếng hú của hắn biến mất liền cười ha hả, vỗ vào túi trữ vật. Trong tay hắn liền xuất hiện một pho tượng điêu khắc bằng gỗ. Pho tượng này chính là điêu khắc lão nhân mặc thanh sam. Tay phải Vương Lâm khẽ chộp một cái vào không trung. Nhất thời trong tay xuất hiện một tia sáng. Hắn cắn đầu ngón tay, xuất ra một giọt máu tươi thấm vào tia sáng. Sau đó, hắn bắn tia sáng đó vào pho tượng.

Nhất thời, pho tượng gỗ chợt lóe lên ánh sáng. Bên trông pho tượng chợt xuất hiện một đường kinh mạch màu đỏ như máu, nhanh chóng chạy bên trong. Nếu nhìn kỹ có thể thấy bên trong pho tượng gỗ cũng không phải chỉ có một đường kinh mạch mà là tổng cộng có hơn ba mươi đường. Vết máu đó chạy trong pho tượng liên tục lách qua khe hở, không hề đụng chạm tới bất cứ thứ gì khác. Đó là kết quả mấy ngày qua Vương Lâm vẫn thường xuyên ngưng luyện.

Thời gian lặng lẽ trong đi, nháy mắt một tháng đã trôi qua. Vương Lâm ngồi trên Văn thú, vượt qua một số truyền tống trận cuối cùng cũng tới được Tu Ma hải.

Mấy chục năm qua, Tu Ma hải vẫn nằm trong chiến loạn. Các quốc gia liên hợp với nhau bị người tu ma trong Tu Ma hải phản kích lâm vào thế giằng co.

Mục tiêu của Vương Lâm chính là Toái Tinh loạn trong nội Tu Ma hải. Sau khi nắm được ký ức của Cổ Thần, thông qua mấy loại pháp quyết, Vương Lâm có thể ra vào nơi đây một cách tùy ý.

Vương Lâm suy nghĩ thật lâu mới quyết định được chỉ có ở Cổ Thần chi địa luyện chế Cấm Phiên mới không bị thiên kiếp phá hủy. Ngoại trừ nguyên nhân đó, Vương Lâm còn có một mục đích đó là ở trong thông đạo của Cổ Thần có rất nhiều linh thú mạnh mẽ, thậm chí còn có cả Hoang thú. Vì vậy mà Vương Lâm chuẩn bị bắt lấy một con.

Cố gắng trước khi ngày Thiên đạo phủ xuống để có thể tiến vào Tiên giới chi môn có thể có được pháp bảo đầy đủ. Thậm chí, Vương Lâm cũng còn định tới cả chiến trường ngoại vực để kiếm cho đủ Ma đầu Du hồn.

Vương Lâm suy nghĩ rằng chỉ cần mình không vào quá sâu trong cửa thứ nhất của Cổ Thần chi địa thì Thác Sâm có thể sẽ không phát hiện ra. Mà cho dù phát hiện thì với tu vi bây giờ của mình tất nhiên là có thể bỏ đi.

Sau khi tính toán kỹ lương, Vương Lâm vừa mới tiến vào ngoại Tu Ma hải liền lấy cái mũ cỏ mà lão nhân lôi thôi đã tặng ra đội. Nhất thời, cả người hắn bao phủ trong ánh sáng vàng. Hắn cứ thế phi hành về phía Toái Tinh loạn. Dưới tác dụng của ánh sáng vàng, trên đường đi, một số thế lực nhỏ bé cũng không dám cản trở, để mặc cho hắn đi qua.

Chiến tranh ở nội Tu Ma hải vẫn diễn ra không ngừng. Tuy rất ít khi diễn ra đại chiến, nhưng vẫn có một số cuộc chiến nhỏ. Chỉ có điều, cấp bậc của những cuộc chiến đó đều từ Kết Đan trở xuống. Cho dù là Nguyên Anh kỳ cũng ít khi ra tay. Giống như hai bên đang tích lũy lực lượng mà chuẩn bị cho cuộc chiến đấu trong phạm vi rộng.

Vì vậy mà trong trạng thái này cơ bản cũng chẳng có ai đuổi theo Vương Lâm. Mặc dù có tu sĩ Hóa Thần kỳ phát hiện nhưng sau khi sử dụng thần niệm đảo qua liền để mặc cho đi.

Trên đường đi, tốc độ phi hành của Vương Lâm cực nhanh. Nếu gặp phải con yêu thú đui mù nào thì Văn thú lập tức há miệng, hút lấy nội đan. Sau khi vượt qua mấy cái truyền tống trận, hắn đã tới được nội Tu Ma hải.

Hắn vừa từ Truyền tống trận đi ra lập tức phát hiện từ xa có vô số pháp thuật đang dao động. Thần thức đảo qua một cái rồi Vương Lâm cũng chẳng để ý nữa. Hắn xuất bản đồ ngọc giản. Sau khi xem xét phương vị một chút liền bay về hướng đông. Từ đây, bay về hướng đông khoảng mười vạn dặm chính là vị trí của Toái Tinh loạn.

Đang phi hành, đột nhiên Vương Lâm nhướng mày. Chỉ thấy từ xa xuất hiện một đám mây đỏ. Đám mây đỏ cuồn cuộn lao về phia Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn biết trong Tu Ma hải thì thực lực là điều cơ bản. Nếu bản thân cứ tiếp tục mềm yếu chắc chắn sẽ bị những kẻ ở đây nuốt chửng. Một làn hơi lạnh từ cơ thể hắn tỏa ra.

Trong nháy mắt, đám mây màu đỏ đã tới rất gần. Chỉ thấy trong đám mây đỏ có một con thú kỳ dị. Con thú đó có hình dạng giống như Huyền Vũ, nhưng trên lưng lại không có gai nhọn. Trên đầu chỉ có một cái sừng uốn lượn tỏa ra những tia sáng màu đen. Thân thể nó có kích thước rất lớTrên lưng nó có một lão nhân mặt một bộ quần áo bằng vải bố, đeo một cái hồ lô to màu đỏ.

Khi nhìn thấy con thú và lão già, trong nháy mắt Vương Lâm liền nhớ ra người này là ai. Lão đúng là người năm đó đã hạ một đạo cấm chế vào cơ thể hắn định bắt đi Luyện Khí các.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh. Hắn lạnh lùng mà nhìn. Lão nhân ngồi trên lưng thú, tốc độ cực nhanh. Thoáng cái đã tới trước mặt Vương Lâm. Sau khi liếc qua Vương Lâm một cái liền kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Vương Lâm có thể thấy được thần thức của lão sau khi đảo qua liền bị kim quang của cái mũ đâm trúng, bắt buộc phải thu lại.

Ánh mắt lão nhìn Vương Lâm chằm chằm, trong lòng cảm thấy thất kinh. Liếc mắt nhìn cái mũ cỏ một cái, lão hơi trầm ngâm không nói gì. Sau đó, lão vỗ thân thú một cái. Đám mây đỏ lại vượt qua bên người Vương Lâm bay về phía đông.

Vào thời điểm này, lão cũng hết sức cẩn thận. Trong suy nghĩ của lão thì kim quang quanh người kia khi thần thức của mình đảo qua liền cảm thấy đau đớn nên cũng không muốn đối đầu với đối phương. Hơn nữa, lão nghĩ người có được bảo vật như vậy ít nhất cũng phải là tu sĩ Hóa Thần. Vì vậy mà lão càng không muốn vô duyên vô cớ đánh một trận với người đó.

Vương Lâm thấy mục tiêu của lão là hướng đông liền nhíu mày. Sau khi trầm ngâm một chút, hắn liền bay về phía trước.

Khoảng cách mười vạn dặm đối với tu sĩ Hóa Thần nắm giữ lực lượng của Thiên Địa có được Na di còn mạnh hơn thuấn di mấy lần thì chẳng còn gì xa xôi nữa.

Chẳng mất nhiều thời gian, trước mắt Vương Lâm đã xuất hiện Toái Tinh loạn. Đặc biệt là dải đất hình tròn. Trong dải đất đó, những tảng đá vụn chầm chậm lay động. Nhìn chúng hết sức tầm thường nhưng lại đang vận chuyển theo một sự huyền bí.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 290. Vô danh (1 + 2)

Lúc này, Vương Lâm nhìn dải đất có cảm giác hoàn toàn khác với trước đây. Hắn có thể nhận thấy được bên trong vòng tròn được tạo bởi những tảng đá vỡ có một thứ gì đó nằm ngoài pháp tắc của Thiên Địa. Chính nhờ thứ đó mới khiến cho bên trong dải đất có thể huyễn hóa ra phân thân của người xâm nhập với thực lực vượt qua bổn tôn.

Vào lúc này, lão nhân cưỡi con thú kia đang lặng im nhìn Toái Tinh loạn. Khi Vương Lâm tới, lão thoáng nhìn qua rồi thôi. Thông qua tốc độ lão có thể xác định người này chính là tu sĩ Hóa Thần.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hơi trầm ngâm. Hắn tìm một chỗ gần Toái Tinh loạn rồi khoanh chân ngồi xuống, im lặng. Hắn ngồi đó thổ nạp nhưng thần thức vẫn đang cảnh giác.

Hắn muốn nhìn xem lão già này tới đây có mục đích gì. Nếu cũng có ý định tiến vào Cổ Thần chi địa thì Vương Lâm sẽ không đi trước mà chờ sau khi đối phương đi vào, hắn mới đi.

Lão nhận lại liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái chợt mở miệng nói:

- Đạo hữu! Nếu đã tới đây chắc chắn cũng muốn thu thập Cực Quang Hỏa Tuyến. Hay là ta và ngươi kết thành một tổ tiến vào trong Toái Tinh loạn có được không?

Thần sắc Vương Lâm vẫn thản nhiên nhưng trong lòng lại chấn động. Cực Quang Hỏa Tuyến là thứ gì? Trong ký ức của Cổ Thần cũng không nhắc tới vật đó. Thời gian tu chân của Vương Lâm cũng không phải ngắn những chưa bao giờ nghe nói đến Cực Quang Hỏa Tuyến. Hắn thay đổi thanh âm, cất tiếng khàn khàn cười nói:

- Tại hạ không có hứng thú với tổ đội.

Lão già hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Vương Lâm. Sau đó, lão lại xoay người nhìn về phía Toái Tinh loạn.

Lão nhân vỗ con thú một cái. Nhất thời, con thú giống Huyền Vũ liền há miệng rít lên một tiếng. Thanh âm của nó tưởng chừng như có thể xuyên vân phá thạch. Nhìn qua thì có cảm giác vô thanh vô tức, nhưng bên trong Toái Tinh loạn, đám đá vụn tách sang hai bên để lộ ra một khoảng chân không.

Lão nhân dẫm lên đầu con thú. Con thú hít một hơi thật sâu, vô số linh lực xung quanh liền tụ lại trong miệng nó rồi bị thôn phệ.

Sau đó, con thú lại rống lên một lần nữa. Bây giờ, có thể thấy được bằng mắt thường một đạo khí hình trụ ầm ầm chui vào bên trong Toái Tinh loạn. Trong khoảng khắc, nó đã tạo ra một cái thông đạo rộng trăm trượng. Đá vụn bên trong thông đạo hoàn toàn biến mất.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp. Uy lực của con thú khiến cho hắn có chút kinh ngạc. Không ngờ nó lại mạnh đến vậy. Nhưng nếu phải đánh nhau, Vương Lâm cũng chẳng sợ. Dù sao thì uy lực của con thú tuy mạnh nhưng chỉ khi trực diện công kích mới có uy hiếp. Mà trong đấu pháp có thể thay đổi một cách linh hoạt thì làm sao Vương Lâm có thể để cho nó công kích.

Trong nháy mắt khi con thú rống lên, thân thể lão nhân giống như tên rời cung, nhanh chóng lao đi. Lão bám theo luồng khí đang rít lên mà tiến vào bên trong Toái Tinh loạn. Ngay sau đó, chỉ thấy đá vụn bên ngoài luồng khí dung hợp lại hình thành vô số phân thân của lão nhân.

Chỉ thấy lão nhân cũng không hề hoảng hốt, vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, từ trong túi liền bay ra hơn mười miếng ngọc giản. Đám ngọc giản vừa mới bay lên liền xoay tròn quanh người lão nhân. Đám phân thân đang định tiến tới nhưng vừa thấy ngọc giản liền lập tức nhanh chóng bắn về bốn phía.

Mỗi một cái ngọc giản cũng lập tức bay về bốn phía với tốc độ cực nhanh, đuổi theo phân thân. Mấy tiếng nổ vang lên, ngọc giản đồng loạt

phát nổ, hóa thành vô số tia sáng. Sau đó, chúng ngưng tụ lại hình thành một đám người giống hệt với phân thân của lão nhân.

Từ lúc đó, nhìn vào trong Toái Tinh loạn có chút hoa mắt. Lão nhân lấy ngọc giản tạo thành phân thân đại chiến với phân thân do đá vụn biến thành. Nhân cơ hội, lão nhân liền tiếp tục lao về phía trước, nhanh chóng ra khỏi Toái Tinh loạn.

Khi lão vừa ra khỏi Toái Tinh loạn đám ngọc giản phân thân liền biến mất. Về phần đám phân thân do đá vụn tạo thành cũng rít lên một tiếng không cam lòng rồi biến mất theo.

Lão nhân xoay người, liếc mắt nhìn Vương Lâm đang ở bên ngoài Toái Tinh loạn hừ nhẹ một tiếng. Tay phải hắn vẫy một cái, nhất thời thân thể con thú bỗng thu nhỏ lại, hóa thành một tia sáng đen bay vào trong Toái Tinh loạn. Có điều, Toái Tinh loạn không hề có một chút tác dụng đối với tia sáng. Hắc quang bay ngang qua mà tới bên người lão nhân rồi lại biến thành con thú. Lão nhân nhảy lên, giẫm trên lưng con thú mà bay đi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn cũng không đứng dậy ngay mà lặng lặng chờ ở đó.

Hắn ở đó bảy ngày. Con Văn thú, hắn cũng không cho vào túi trữ vật mà thả ra cho nó kiếm ăn. Văn thú vốn là loại yêu thú sinh ra ở Tu Ma hải nên bây giờ giống như quay lại biển rộng, hết sức thoải mái.

Sau bảy ngày, thân ảnh con thú kia lại chầm chậm xuất hiện. Lão nhân ngồi ngay ngắn trên lưng nó. Bên người lão có bảy luồng sáng dài giống như giao long đang vờn quanh.

Mỗi khi chúng nó giẫy dụa chực thoát ra thì lại gặp phải một vầng sáng ngăn cản. Lão nhân liếc mắt nhìn Vương Lâm rồi lại sử dụng phương thức ban đầu từ trong Toái Tinh loạn đi ra. Ngay sau đó, lão đột nhiên mỉm cười, giơ tay phải lên chộp một cái. Nhất thời, một sợi tơ màu vàng bị lão nắm trong tay. Sau đó, lão ném về phía Vương Lâm mà nói:

- Đạo hữu! Hỏa tuyến này cho ngươi.

Sợi tơ ánh sáng màu vàng giống như tia chớp, bay thẳng về phía Vương Lâm. Khoảng cách Vương Lâm ở rất xa, nhưng thoáng cái nó đã tới trước người.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, tay phải điểm một cái vào không trung. Ý cảnh Sinh Tử dưới sự biến hóa của Nguyên Thần... Sinh ý cảnh biến hóa vô biên. Trên thực tế thì sinh cơ chỉ là một loại biến hóa của nó mà thôi.

Sau khi tay hắn điểm ra, sợi ánh sáng đang bay tới lập tức dừng lại. Sau đó ngoan ngoãn quấn quanh ngón tay Vương Lâm một vòng.

- Từ chối thì bất kính. - Thanh âm khàn khàn của Vương Lâm lại vang lên một cách chậm rãi.

Ánh mắt lão nhân lóe lên. Lúc này, lão hoàn toàn xác định tu vi của đối phương chính là Hóa Thần kỳ. Phải biết rằng Cực quang Hỏa tuyến chính là do trời đất sinh ra, chuyên nuốt Nguyên Anh. Trừ khi có thể hình thành Nguyên Thần nếu không vật đó tu sĩ bình thường không thể nắm được. Lão nhân cười hắc hắc, nói:

- Nếu đạo hữu không muốn kết thành một tổ thì tại hạ cáo từ. - Nói xong, hắn vỗ con thú dưới chân một cái. Nhất thời, con thú lại tỏa ra làn mây đỏ, dẫm lên đó mà bay đi. Thoáng cái đã biến mất.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi đứng dậy. Đang nhìn sợi kim tuyến trên tay bất chợt Văn thú từ xa bay về liền đứng cách Vương Lâm mười trượng. Ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào sợi kim tuyến có phần sợ hãi nhưng thi thoảng lại lóe lên một chút thèm muốn. Nhìn nó như muốn tiến lên nhưng lại không dám.

Vương Lâm thốt lên một tiếng nho nhỏ. Hắn liếc mắt nhìn sợi kim tuyến trên ngón tay. Sau khi trầm ngâm một chút, hắn nhìn Văn thú, nói:

- Vật này có tác dụng đối với ngươi?

Ánh mắt con Văn thú như đang đấu tranh một lúc rồi gật gật đầu. Nhưng ngay lập tức, nó lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Trong lòng Vương Lâm thoáng động, ý cảnh Sinh Tử từ Nguyên Thần tỏa ra, ngưng tụ vào sợi kim tuyến. Nhất thời, từ sợi kim tuyến tỏa ra một làn ánh sáng nhàn nhạt. Dưới tác dụng của ánh sáng màu sắc của kim tuyến nhạt dần, có phần uể oải.

Con Văn thú lập tức kêu nhỏ một tiếng. Vương Lâm vung tay lên, Kim tuyến liền bay ra. Văn thú vội vàng bay lên húc vào kim tuyến một cái. Nhất thời, kim tuyến liền chui vào đầu Văn thú.

Văn thú rít lên một vài tiếng kêu đau đớn, thân thể nó co quắp nhưng ánh mắt lại có một sự vui mừng lẫn sợ hãi.

Vương Lâm nhìn thấy mà có phần kinh ngạc. Hắn quan sát một lúc. Sau khoảng chừng ba nén hương, Văn thú liền thôi không run rẩy nữa. Trên người nó lóe lên một vài tia sáng màu vàng. Thân thể nó vào lúc này phát ra những tiếng răng rắc, tăng thêm một vòng.

Kích thước của Văn thú đột biến xấp xỉ ba mươi trượng, giống như một quả núi nhỏ cũng không hề quá đáng. Nhìn cái miệng rộng của nó có cái vòi dài khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Trên thực tế, sợi tơ Cực quang chỉ là một loại vật liệu luyện khí mà chỉ có tu sĩ Hóa Thần trở lên mới có thể nắm được nó. Vật ấy chuyên cắn nuốt Nguyên Anh mà tăng trưởng. Về phần yêu thú nhìn thấy nó đều lánh xa.

Nhưng do Văn thú đi theo Vương Lâm đã lâu, lại thường xuyên được ăn linh dược nên cấp bậc đã có sự đột phá. Từ hạ phẩm linh cấp đạt tới trung phẩm, tương đương với một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Vốn nó không thể kết hợp được với kim tuyến nhưng dưới ý cảnh Sinh Tử của Vương Lâm, kim tuyến đã yếu đi rất nhiều. Vì vậy mà sinh cơ giảm xuống khiến cho Văn thú có thể dung hợp. Từ đó mà làm cho thân thể nó biến đổi.

Vương Lâm đứng thẳng lên vỗ Văn thú một cái. Con thú hiểu ý liền hóa thành một luồng ánh sáng chui vào trong túi trữ vật. Vương Lâm thoáng động một cái liền bay về phía Toái Tinh loạn.

Chẳng mất nhiều thời gian, hắn từ trong Toái Tinh loạn bay ra. Năm đó Kết Đan kỳ Vương Lâm cũng có thể qua lại tự nhiên, chẳng cần nói đến bây giờ. Nhất là khi hắn ngộ được ý cảnh Sinh Tử nên sau khi tiến vào Toái Tinh loạn, Tử ý cảnh liền bao phủ toàn thân khiến cho sinh cơ giảm đi. Vì vậy mà mặc dù có phân thân xuất hiện, nhưng thực lực cũng giảm xuống.

Sau khi từ Toái Tinh loạn chui ra cũng không dừng lại liền nhanh chóng lao về phía cửa vào của Cổ Thần chi đạo.

Khi hắn tới nơi, đang định tiến vào... Đột nhiên, Văn thú chui ra khỏi túi trữ vật, nó bay lượn trong không trung mấy vòng, hướng về phía xa mà kêu lên cuống quít. Khi thì ánh mắt nó lại nhìn về phía Vương Lâm mà cầu khẩn.

Vương Lâm giật mình. Thần thức của hắn khuếch tán ra xa liền phát hiện giữa không trung có một vết nứt không gian nhỏ bé. Từng sợi kim tuyến đang từ trong vết nứt chui ra tỏa từng làn ánh sáng màu vàng. Nhìn thấy như vậy, Vương Lâm liền hiểu ngay, vười nói:

- Thế nào? Một cái vẫn chưa đủ hay sao?

Văn thú vội vàng gật đầu, lộ sự vui vẻ. Nó đưa cái miệng to dũi dũi vào người Vương Lâm. Nếu có người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ phải hoảng sợ. Bởi cái miệng lớn như vậy chắc chắn là không lành. Ít người dám để cho nó động vào.

Vương Lâm cười cười, liếc nhìn về phía kim tuyến mà nói:

- Không cần phải nóng vội. Đợi ta phong ấn xuong quanh không cho người khác tiến vào rồi sẽ lấy cho ngươi.

Vừa nói, hai tay Vương Lâm liền biến hóa xuất ra vô số đạo tàn ảnh cấm chế. Những cái cấm chế này bây giờ hoàn toàn khác biệt so với khi tu vi của hắn chỉ ở Nguyên Anh. Trước đó, chỉ có uy lực của cấm chế mà thôi, nhưng bây giờ lại có cả ý cảnh của Vương Lâm khiến cho uy lực tăng gấp bội.

Những đạo cấm chế nhanh chóng tản ra bốn phía, từ từ bao vây phương viên mấy trăm dặm, hình thành một cái cấm chế cực lớn.

Sau khi làm xong, Vương Lâm liền bay về phía kim tuyến.

Lúc này, kim tuyến mới chui ra một nửa, giống như gặp phải sát tinh liền không hề do dự, nhanh chóng lui lại phía sau. Chớp mắt nó đã chui lại hơn nữa.

Văn thú ở bên cạnh cuống quít kêu một tiếng, nhưng cũng không dám tiến lên mà chỉ nhìn Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giơ tay chộp vào khoảng không, nhất thời bắt được kim tuyến. Hắn quát khẽ một tiếng lôi mạnh một cái. Ngay lập tức, kim tuyền bị hắn lôi ra ngoài, giãy dụa trong tay.

Tử ý cảnh lập tức thay đổi khiến cho kim tuyến nhạt dần. Sau đó, Vương Lâm liền ném nó ra ngoài. Văn thú lập tức tiến lên, dung hợp với nó.

Lúc này, vết nứt to bằng nắm tay sau khi kim tuyến bị rút ra liền nhanh chóng thu nhỏ rồi biến mất. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên tia sáng. Hắn lập tức khoanh chân ngồi cuống. Nguyên Thần lập tức xuất thể, với tốc độ cực nhanh chui vào trong vết nứt không gian.

Sau khi Nguyên Thần của hắn vừa vào trong vết nứt liền cảm giác trước mặt có một vầng kim quang. Hắn cảm nhận được nơi đây là một cái không gian kỳ dị. Phía xa như có một mặt trời cực lớn đang chiếu sáng. Bốn phía xung quanh nó có vô số kim tuyến đang bay lượng.

Vương Lâm không nói hai lời, giơ tay chộp một cái. Nhất thời, hơn chục sợi Kim tuyến bị hắn bắt được. Nguyên Thần sau khi thu lấy liền cầm lấy Kim Tuyến rồi vội vã phản hồi.

Trong nháy mắt Nguyên Thần của hắn vừa ra khỏi, vết nứt liền khép lại. Về phần hơn mười sợi kim tuyến bị ý cảnh của Vương Lâm bao phủ chợt ảm đảm. Sau đó, hắn ném tất cả cho Văn thú.

Hai mắt Văn thú nhất thời hưng phấn nó nhanh chóng thôn phệ. Nhưng do Kim tuyến có quá nhiều vì vậy mà trong khoảng thời gian ngắn nó tỏ vẻ không thể hấp thu được nữa. Sau khi Vương Lâm hạ một chút Tử ý cảnh vào mỗi sợi kim tuyến để giữ trạng thái suy yếu của chúng liền cười nói:

- Ngươi cứ từ từ ăn đi. Ta đi Cổ Thần chi địa một chuyến.

Vừa nói, hắn liền biến mất. Khi xuất hiện đã đứng trước cửa vào Cổ Thần chi địa. Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó hai tay bắt quyết, miệng lẩm bẩm vài từ ngữ của Cổ thần. Nhất thời, thân thể của hắn trở nên hư ảo từ từ biến mất.

Bên ngoài cửa thứ nhất của Cổ Thần chi địa là một thông đạo không hề có chút ánh sáng. Vương Lâm xuất hiện trên một viên đá lớn đang chầm chậm trôi trong không trung.

Quay lại nơi đây, Vương Lâm có một chút cảm khái ở trong lòng. Nhưng hắn cũng biết thời gian gấp gáp nên lập tức khoanh chân ngồi xuống, đánh ra một vài cấm chế để đề phòng. Tay phải hắn vỗ vào túi trữ vật lấy ra một khối Mặc Gian thạch.

Hít một hơi thật sâu, hai tay Vương Lâm biến hóa. Từng đạo cấm chế có tính công kích được hắn sử dụng với một tốc độ cực nhanh đánh lên trên viên Mặc Gian thạch.

Thời gian trôi đi, cấm chế trên viên Mặc Gian thạch càng lúc càng nhiều.

Sau khi làm xong cơ sở tế luyện, Vương Lâm lại xuất ra một vật. Đó là một lá hồn kỳ. Dưới sự điều khiển của hắn, Mặc Gian thạch cùng với lá hồn kỳ dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ. Sau đó, quá trình tế luyện bắt đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm chẳng hề có một chút chần chừ. Sau khi chuẩn bị tất cả mọi thứ hắn liền nhanh chóng tế luyện.

Tất cả các cấm chế đồng loạt rơi vào trên Cấm phiên. Không biết mất bao nhiêu thời gian, chín mươi chín cấm chế cũng chỉ còn một cái là có thể thành công.

Vào lúc này, Vương Lâm lại có chút do dự. Nếu bản thân không nhầm thì tế luyện ở đây thiên lôi cũng sẽ đánh xuống. Như vậy thì rất khó có thể giữ được cấm phiên. Một khi bị hư hỏng thì từ nay về sau trừ khi có thể kiếm thêm Mặc Gian thạch nếu không chỉ có lấy cái của Lý Mộ Uyển mà dùng.

Nếu bây giờ dừng lại tuy uy lực của Cấm phiên không đủ nhưng cũng không bị hỏng. Nếu sử dụng một cách cẩn thận thì cũng có thể chấp nhận được.

Suy nghĩ một chút, một tia sáng trong mắt Vương Lâm lại lóe lên. Nếu Cấm phiên không có đủ uy lực sẽ hết sức yếu. Mà khi đó chắc chắn hành trình đi vào tiên giới chi môn không hề có tác dụng. Hắn cắn răng, tay phải đánh nốt một đạo cấm chế cuối cùng vào Cấm phiên.

Nhất thời, Cấm phiên chấn động xuất ra từng làn hắc khí. Một cảm giác nguyên sơ lập tức tỏa ra. thần thức Vương Lâm đảo qua, suy đoán uy lực của Cấm phiên chỉ có một thuộc tính. Trong lòng hắn cảm thấy khiếp sợ.

Uy lực của nó không ngờ gấp mấy chục lần khi chưa đại thành. Chẳng khác nào tu sĩ Hóa Thần kỳ đi bắt nạt một đứa trẻ.

Nhất là sau khi Cấm phiên thành tựu, ngoài chín mươi đạo cấm chế kết hợp làm một. Lấy chín đạo cấm chế còn lại làm chủ có thể thi triển ra một lần cấm linh thuật.

Cấm linh thuật trong một phạm vi nhất định không chỉ linh khí trong Thiên Địa mà ngay cả linh lực trong cơ thể tu sĩ cũng bị cấm chế. Kể từ đó, ngoại trừ tu sĩ tu luyện khí tiên giới, tất cả những tu sĩ còn lại trong khoảng thời gian ngắn mất đi linh lực.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, nắm Cấm phiên trong tay. Sự tự tin trong lòng đối với hành trình vào tiên giới tăng lên rất nhiều.

Về phần khi Cấm phiên thành công không dẫn động thiên kiếp khiến cho Vương Lâm có chút hưng phấn. Hắn biết bản thân đã thành công. Trong cơ thể Cổ thần tự hình thành một thế giới riêng, hiển nhiên là thiên kiếp không thể cảm nhận được sự tồn tại, lại càng không thể phủ xuống.

Hắn hít một hơi thật sâu lại tiếp tục đánh ra một đạo cấm chế. Chỉ có điều, hắn không thể hoàn thành chín trăm chín mươi chín đạo cấm chế. Bởi vì, cấm chế chỉ có tính năng công kích không nhiều lắm. Đó cũng là nguyên nhân hạn chế của Cấm phiên có một thuộc tính.

Sau khi đánh ra mười tám đạo cấm chế khác nhau lên Cấm phiên, Vương Lâm thầm than một tiếng. Hắn đã dốc hết sức cũng chỉ có thể làm được đến thế này. Nếu muốn tiếp tục chỉ có thể sau này cứ gặp cấm chế là nghiên cứu cẩn thận, tập hợp sở trường trăm nhà mới có thể tăng thêm được số lượng cấm chế chỉ có khả năng công kích.

Vương Lâm đã quyết định sau này phải trao đổi nhiều hơn về cấm chế mới được. Mới chỉ có chín mươi chín đạo cấm chế đã có được uy lực như thế này... Vương Lâm thầm hỏi nếu có thể đạt được chín trăm chín mươi chín đạo cấm chế thì Cấm phiên sẽ như thế nào? Chỉ sợ cho dù là Anh Biến kỳ cũng có thể chấn nhiếp.

Vương Lâm nghĩ tới đây, trong lòng liền cảm thấy hưng phấn. Hắn trầm ngâm một lúc rồi thu hồi lại Cấm phiên. Sau đó hắn lại xuất ra cái cấm phiên bị phá hủy. Do dự một chút hắn liền bỏ qua ý định đánh ra một đạo cấm chế cuối cùng.

Sau khi tạo xong Cấm phiên, thân thể Vương Lâm liền lóe lên chầm chậm bay về phía thông đạo chỉ có một bóng đêm.

Trong khoảng không gian, Vương Lâm có thể nói là rất quen thuộc. Dù sao thì năm đó hắn cũng cẩn thận từ dưới mà đi lên. Khi đó đã trải qua vô số nguy hiểm. Lúc này đi lại, hắn cũng không dám khinh thường mà cẩn thận trầm xuống.

Sở dĩ hắn lựa chọn linh thú ở đây là bởi vì tuy số lượng không nhiều lắm nhưng mỗi một con cũng có thực lực hơn xa đám yêu thú trong Tu Ma

hải.

Ở chỗ này cho dù là Hoang thú cũng tồn tại vài con có thực lực tương đương với tu sĩ có đại thần thông. Vì vậy mà Vương Lâm không muốn động đến chúng. Mục tiêu của hắn là thượng phẩm linh thú tương đương với Hóa Thần kỳ.

Sở dĩ lựa chọn thú ở đây một phần là bởi vì Vương Lâm có một loại pháp bảo. Tên của nó là Hỗn Nguyên khu thú quyển. Không gian bên trong nó có thể điều khiển linh thú cho bản thân sử dụng. Chỉ có điều là tiêu hao rất nhiều linh lực. Cái pháp bảo đó Vương Lâm lấy được vào lần đầu tiên đến Cổ Thần chi địa. Hắn đoạt được từ trong tay mấy vị tu sĩ thượng cổ. Nó đã giúp cho hắn rất nhiều.

Sau đó mấy năm, Vương Lâm cũng đã tìm một ít hạ phẩm linh thú để thí nghiệm nên xác định nó có thể dùng. Vì vậy mà bây giờ, hắn mới quyết định bắt một con.

Vì để có được khí tiên giới bên trong tiên giới chi môn, Vương Lâm chuẩn bị một cách hết sức kỹ càng. Lần này nếu bắt được một con thượng phẩm linh thú có thực lực tương đương với tu sĩ Hóa Thần kỳ thì ở tiên giới hắn sẽ có thêm nhiều trợ lực.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 291. Trở về

Chỉ có điều trong lúc này, hắn phải bình tĩnh duy trì linh lực của Khu Thú quyển. Nếu không chưa đến lúc tiên giới mở ra, hắn đã vì bắt linh thú mà bị cắn trả.

Trên đường hắn hạ xuống, thần thức luôn tản ra, đảo qua các hòn đá nhưng không hề phát hiện một con linh thú nào hết. Trong lòng Vương Lâm cảm thấy nghi hoặc. Theo trí nhớ của hắn thì đến vị trí bây giờ đã phải có một ít linh thú. Nhưng không ngờ chúng lại biến mất toàn bộ.

Hắn trầm ngâm một chút. Một tia sáng lóe lên trong mắt rồi tiếp tục trầm xuống. Thoáng cái liền đã tới khoảng cách vạn trượng mà năm đó giao long rơi xuống. Đứng trên một hòn đá, Vương Lâm nhìn khoảng không đen ngòm trước mặt. Sau khi do dự một lúc, hắn lại tiếp tục phi hành xuống. Theo suy đoán của hắn thì dưới này có khả năng là thế giới của Hoang thú.

Nhưng dọc đường đi, ngay cả một con thú cũng không hề gặp phải. Chuyến này chắc chắn có khả năng là công cốc. Vương Lâm trầm mặc một chút rồi dừng lại. Hai tay hắn huy động trước người chuẩn bị đánh ra pháp quyết rời khỏi Cổ thần chi địa. Dù sao thì bên dưới cũng quá

mức nguy hiểm. Vương Lâm không muốn vì một con linh thú mà phải mạo hiểm.

Nhưng đúng vào lúc pháp quyết bắt đầu đánh ra, đột nhiên từ trong bóng tối chợt lóe lên hai vầng sáng. Cùng lúc đó, con giao long màu đỏ, như một tia chớp vọt ra.

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra nó chính là con giao long năm đó. Hắn thầm cả kinh. Đang định rời đi thì chợt dừng lại. Bởi hắn nhìn thấy trước người con giao long chợt có một con cóc màu xanh.

Thân thể con cóc dài khoảng ba trượng. Nó đạp một cái về phía sau rồi lao đi. Sau lưng nó, con giao long màu đỏ vẫn đuổi theo không bỏ.

Vương Lâm không nói tiếng nào, thân thể liền hạ thấp dung nhập vào trong hòn đá. Thần thức của hắn tản ra quan sát phái xa. Pháp quyết đã đánh ra xong, chỉ cần hắn muốn là có thể rời khỏi đầy. Vì vậy mà hắn cũng không vội vã bỏ đi, chăm chú quan sát.

Chỉ thấy con giao long màu đỏ trong lúc đuổi theo há miệng thật to. Thân thể nó co lại chợt bung mạnh ra. Tốc độ nhất thời tăng lên mấy lần rút ngắn khoảng cách. Thân thể nó vung lên, quấn lên người con cóc.

Khi con cóc bị giao long quân, nó chợt dừng lại. Toàn thân lóe ra vô số tia chớp màu xanh. Những tia chớp tỏa ra ánh sáng giống như mặt trời,

chiếu rọi bốn phía. Chỉ thấy trên người con cóc chợt xuất hiện một quả lôi cầu.

Con giao long màu đỏ rống lên một tiếng, vội vàng né tránh. Hiển nhiên là e ngại đối với lôi cầu.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Tia chớp của con cóc tuy nhìn bên ngoài không có điểm gì đặc biệt nhưng lại khiến cho hắn có một cảm giác khiếp sợ. Có thể cùng với giao long màu đỏ năm đó ký sinh trong cơ thể con giao long kia đối kháng với nhau thì con cóc này cũng phải là hoang thú.

Nhưng ngay lập tức, Vương Lâm liền gạt bỏ suy nghĩ của mình. Sau khi con cóc phát ra tia chớp liền trở nên uể oải, rơi xuống hòn đá, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Nhìn hình dạng của nó cũng không lớn như hoang thú. Dù sao thì nếu hai con hoang thú chiến đấu không thể trong một đòn đã phân thắng bại.

Trong lòng Vương Lâm cảm thấy hưng phấn. Hắn không muốn động tới Hoang thú nhưng nếu con cóc này mà là thượng phẩm linh thú thì đúng là phù hợp với mục tiêu của hắn.

Vào lúc này, con giao long màu đỏ rống lên một tiếng giận dữ. Quanh thân thể của nó chợt xuất hiện mười cái bóng màu đỏ. Bên trong cái

bóng từ từ hiện ra vô số hồn phách linh thú. Tất cả cùng phóng về phía con cóc.

Sự tuyệt vọng trong mắt con cóc càng lúc càng rõ. Vương Lâm cắn răng một cái, thân thể hắn chợt biến mất.

Bên trên mặt trời gay gắt chiếu vào đầu, Tôn Văn mặc bộ quần áo màu lam, chắp tay phía sau. Giữa không trung có một cái ghế rồng thật lớn, ở hai bên có hai cô gái xinh đẹp hấp dẫn trong đó một cô gái cầm một cái lọng lớn che nắng, người còn lại bưng một cái bát men sứ màu xanh bên trong có chứa băng mai thang.

Trên mặt đất, nhiều vô kể các tu sĩ đến từ nhiều quốc gia khác nhau cùng đều nín thở ngưng thần, chờ đợi thời khắc chiến trường ngoại vực mở ra tiến vào.

Trong số những người này, trừ các trưởng lão ra, đều là tinh anh của các quốc gia. Bọn họ muốn đi chiến trường ngoại vực để rèn luyện, nâng tu vi của mình cao hơn một tầng.

Đương nhiên, cũng có cá biệt mấy người còn lại là loại đệ tử bị thù ghét được đưa đến chiến trường ngoại vực để sống chết tùy mệnh.

Thời gian trôi qua một ít, mặc dù mặt trời chói chang gay gắt nhưng các tu sĩ không phải là phàm nhân, thể chất tự nhiên có thể chịu đựng, không

có chút gì có vẻ mệt nhọc.

Thật ra có không ít các đệ tử trẻ tuổi, khi ngẩng đầu nhìn hướng về phía Tôn Văn, ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Loại ánh mắt này Tôn Văn cực kỳ yêu thích. Hắn vươn tay phải lập tức cô gái bên cạnh đem mai thang dâng lên. Tôn Văn cầm lấy thìa bạch ngọc phía trong vớt một quả mơ cùng với một chút nước canh, sau khi uống lập tức xuất hiện một cảm giác mát lạnh trong thân thể.

Quả mơ này cũng không phải là loại quả tầm thường mà đây là giống linh dược được Công Tôn quốc gieo trồng. Uống một quả cũng khiến cho tu vi củng cố không ít.

Nhất là loại này lại lấy phương thức chế tác đặc thù mà thành mai thang, phảng phất như quỳnh tương ngọc dịch.

Không thể nghi ngờ, Tôn Văn là một người cực kỳ biết hưởng thụ.

Lúc này đã qua ba khắc (1), Tôn Văn bỏ thìa bạch ngọc xuống, chậm rãi nói:

- Quy củ của chiến trường ngoại vực các ngươi đều đã biết. Tuy nhiên ta còn có thêm một quy củ nữa, các đồ vật thu hoạch được phải đưa ta xem

qua rồi mới quyết định. Các ngươi nhớ chưa?

(1): ngày xưa dùng cái gáo đồng, giữa châm một lỗ để nước dần dần rỏ xuống, để định thời giờ, gọi là khắc lậu 刻漏 . Theo đồng hồ bây giờ định cứ mười lăm phút là một khắc, bốn khắc là một giờ.

Lời này vừa nói ra, mọi người của các môn phái ở phía dưới ồn ã hẳn lên. Có mấy người là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cùng giai có vẻ ngoài cung kính nhưng trong nội tâm cười khẩy không ngớt.

Tôn Văn vỗ túi trữ vật, ngay lập tức phía trong bay ra năm miếng ngọc thạch. Hắn cắn đầu ngón tay nhỏ năm giọt máu lên trên các miếng ngọc thạch, tiếp theo vung lên về phía trước.

Lập tức năm miếng ngọc thạch bay nhanh ra hóa thành năm luồng tinh mang tạo thành một vòng tròn có hình đồ án bay ở giữa không trung. Tiếp theo Tôn Văn hai tay quyết, trong miệng phát ra các chú ngữ. Tinh mang của các tấm ngọc thạch càng lúc càng sáng chói.

Một lúc sau, Tôn Văn hít sâu một hơi, trên trán ẩn hiện mồ hôi. Từ trong túi trữ vật hắn lấy ra một bình ngọc đổ ra mấy hạt đan dược ăn vào trong miệng, tiếp theo nhìn chăm chú vào ngọc thạch đang bay ở giữa không trung, mắt lộ vẻ đắc ý.

Năm khối ngọc thạch càng lúc càng tỏa sáng. Cuối cùng không ngờ bên trong xuất hiện một cơn lốc xoáy màu đen. Cơn lốc xoáy màu đen vừa xuất hiện đã lập tức đem các thôn phệ ánh sáng từ những khối ngọc thạch, theo đó càng lúc càng lớn.

Không lâu sau ánh sáng hoàn toàn mất hẳn, ở giữa không trung bốn phía hợp lại chỉ còn lại một hố đen, bên trong tản mát ra từng trận hàn khí. Nếu nhìn vào bên trong có thể nhìn thấy một ít pháp bảo tài liệu cùng với thi hài vỡ nát trôi qua.

Tôn Văn vội ho một tiếng, trong mắt vẻ đắc ý càng đậm nói:

- Hôm nay…

Hắn vừa mới nói tới đây bỗng nhiên đôi mắt trợn to nhìn thẳng vào hố đen, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cùng lúc đó trên mặt đất, hết thảy các tu sĩ đều hít vào một hơi lãnh khí, hoảng sợ nhìn hắc động giữa không trung.

Chỉ thấy một cánh tay màu trắng thò ra từ phía trong hắc động ra ngoài thăm dò, tiếp theo cầm lấy cạnh xé toang ra. Lập tức hắc động kia bị xé mở thành một chỗ hổng thật lớn. Ngay sau đó một thanh niên áo trắng từ phía trong chậm rãi đi ra.

Người này vừa xuất hiện, lập tức trên không trung mặt trời đang chói chang không biết tự lúc nào bị một áng mây đen bao phủ, phía dưới lập tức trở nên ảm đạm.

Tôn Văn trợn mắt há hốc mồm, trong lòng kinh hoảng. Hắn gần như không do dự, liếc mắt một cái phát hiện tu vi người vừa từ trong chiến trường ngoại vực đi ra chính mình nhìn không thấu. Nhưng hắn dù sao cũng lớn lên ở tu chân quốc cấp bốn, nhãn lực tự nhiên có phần lợi hại, hắn đoán định người này chắc phải ở tu vi Hóa Thần.

Hắn vội vàng từ ghế rồng đứng dậy, nhanh chóng tiến lên cung kính khom lưng nói:

- Vãn bối Tôn Văn ở Công Tôn quốc tham kiến tiền bối.

Người từ chiến trường ngoại vực đi ra, tự nhiên chính là Vương Lâm.

Hắn đi ra sau đó mịt mờ nhìn thoáng qua bốn phía. Ánh mắt dần dần ngưng tụ lại, liếc nhìn Tôn Văn một cái, chậm rãi nói:

- Nơi này là Công Tôn quốc?

Tôn Văn bị đối phương liếc mắt nhìn một cái, lập tức toàn thân lạnh lẽo, có cảm giác dường như bị nhìn thấu cả tâm can, không khỏi càng thêm

phần cung kính vội vàng nói:

- Tiền bối, nơi đây không phải là Công Tôn quốc mà là thuộc địa của quốc gia vãn bối, nước tu chân cấp ba Võ Văn quốc.

Vương Lâm trầm ngâm một chút. Võ Văn quốc hắn đã từng nhìn thấy ở trên ngọc giản bản đồ, là một quốc gia nhỏ ở phía đông. Nơi này cách Tu ma hải gần như một nửa Chu Tước tinh, có thể nói là rất xa.

Vương Lâm ở chiến trường ngoại vực mấy năm, vì sưu tập du hồn nên đi rất xa.

Hắn liếc mắt quét một vòng, thân hình nhoáng lên lập tức biến mất tại chỗ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 292. Thiên đạo mở ra (1 + 2)

Nhìn thấy đối phương rời khỏi, Tôn Văn rốt cục nhẹ nhàng thở hắt ra, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nội tâm có chút khiếp sợ. Hắn nhìn người nọ có cảm giác giống như được gặp các lão tổ tông trong gia tộc.

Lúc này hắn cũng không có hứng thú tiếp tục thể hiện uy phong, vội vàng lưu lại nói mấy câu rồi nhanh chóng bay đi hướng về tòa nhà hình tháp.

Sự tình này lập tức phải báo cáo gia tộc ngay.

Hắn nghĩ rằng Hóa Thần tu sĩ có thể từ chiến trường ngoại vực đi ra, chắc không phải là hạng người vô danh.

Vương Lâm hiện thời thân hình đang đứng trên một ngọn núi cao ngất chìm trong mây. Núi này có tên là Phá thiên, ở bản đồ trong ngọc giản miêu tả đây là ngọn núi cao nhất của Vũ Văn quốc.

Trên đỉnh núi này, Vương Lâm bắt đầu trầm ngâm, cực phẩm linh thạch sử dụng trong những năm gần đây dĩ nhiên còn lại cũng không nhiều lắm. Loại linh thạch này ở Chu Tước tinh cũng không phải là loại thông thường. Vương Lâm tính toán không dám để lãng phí trên đường đi mà giữ lại với mục đích bảo toàn sinh mệnh.

Lúc này trong hành trình từ chiến trường ngoại vực, Vương Lâm thu hoạch rất hậu hĩnh. Hắn không nghĩ tới nguyên thần của mình với việc

thôn phệ hồn phách lại có liên quan, không ngờ lại cũng có tiến hóa.

Nhẹ nhàng sờ mi tâm, khóe miệng Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười. Đối với hắn lúc này hành trình tới tiên giới dĩ nhiên tin tưởng mười phần. Chỉ cần không phải gặp được một ít Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ hoặc là thiên kiêu chi nữ của Tuyết Vực quốc, đối với Hóa Thần trung kỳ bình thường Vương Lâm có thể nắm chắc được mười phần chiến thắng.

Kể cả là Hóa Thần hậu kỳ, với sự chuẩn bị mấy năm nay, hắn cũng có thể bình yên chạy trốn, tính mạng không bị nguy hiểm.

Trên thực tế Vương Lâm đối với hành trình lần này trong tiên giới thì chuẩn bị như thế là quá cẩn thận. Ngoài việc đoạt được tiên giới khí ra thì một nguyên nhân nữa chính là muốn giữ mạng.

Cánh cửa tiên giới mở ra, các tu sĩ tiến vào trong tuy nói tu vi đều phải hạn chế ở Hóa Thần kỳ, nếu không sẽ làm cho tan vỡ. Nhưng phải biết rằng trong này tất nhiên sẽ có các tu sĩ có tu vi từ Hóa Thần trở lên tồn tại, nói cách khác rất có thể có Anh Biến kỳ tu sĩ tham dự vào.

Người như vậy tuy nói không nhiều lắm, nhưng hắn là sẽ có. Mặc dù bọn họ đem tu vi hạn chế ở Hóa Thần, với thần thông như vậy không một tu sĩ Hóa Thần bình thường nào có thể chống cự. Chính vì vậy Vương Lâm mới có sự chuẩn bị đầy đủ.

Về phần các lão quái Vấn đỉnh được nhắc tới trong truyền thuyết, không màng tới thế sự ở quốc gia tu chân cấp sáu kia, có tiến vào tiên giới hay không. Về việc này, Vương Lâm đoán không nổi. Nhưng hắn nghĩ đến phân nửa chắc là sẽ không. Vì dù sao toàn bộ Chu Tước quốc, các lão quái Vấn Đỉnh tuyệt đối không nhiều lắm, chỉ sợ không vượt quá được năm người.

Đây là mấy năm nay Vương Lâm tu luyện, hơn nữa đối với Chu Tước tinh cũng hiểu biết, với tu vi Hóa Thần trở lên muốn nâng cao lên thì khó khăn. Từ đó phân tích mà ra, tuy nói không thật sự chuẩn xác nhưng so với thực tế thì cũng không khác biệt nhiều lắm.

Trên thực tế, Vương Lâm suy đoán ở Chu Tước quốc, những lão quái Vấn Đỉnh có lẽ là chỉ có bốn người. Trong số bốn người này có hai người ở sơ kỳ, một người ở trung kỳ, và cuối cùng còn lại là một người duy nhất đại thần thông ở hậu kỳ, cũng là người kế thừa cái tên Chu Tước.

Bốn người này sẽ không dễ dàng rời khỏi Chu Tước quốc, lại càng sẽ không để ý đến sự tình trong tu chân quốc. Đối với họ mà nói, ít có sự tình trên thế gian này có thể đả động tâm linh của họ.

Bốn người này chỉ khi nào có các tu sĩ ở tinh cầu bên ngoài đến Chu Tước tinh tác loạn, lúc đó mới ra tay.

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt chớp động. Linh thú, cấm phiên, ma đầu cũng đều đã chuẩn bị xong, lại còn có hai lông chim của cái quạt lúc hắn

ở chiến trường ngoại vực cũng đã tế luyện.

Về phần ba vỏ kiếm thần bí kia, cũng như vậy, bị Vương Lâm dùng nguyên thần tế luyện.

Ngoại trừ những vật này ra, trong túi trữ vật vủa hắn có được hơn mười kiện pháp khí của thượng cổ tu sĩ mấy năm gần đây cũng bị Vương Lâm phá được thần niệm ở ba cái, biến thành pháp bảo của bản thân.

Trong túi trữ vật của hắn duy nhất chỉ có một thứ đồ vật mà Vương Lâm có chút nhìn không thấu. Vật ấy là một cuộn tranh năm đó đoạt được ở trên người một tu sĩ bình thường ở Tu ma hải!

Khi mở cuộn tranh này ra, bên trong đó là một mảng hắc ám, một luồng khí tức làm người khác khủng bố đập vào mặt. Bức tranh này Vương Lâm tổng cộng đã mở ra ba lần.

Lần đầu tiên là Kết Đan kỳ, lần thứ hai là Nguyên Anh kỳ, lần thứ ba là hiện tại, Hóa Thần kỳ. Mỗi lần mở ra hắn lại có cảm giác bất đồng. Trong cuộn tranh này coi như có một cỗ lực lượng thần bí làm cho người ta lâm vào tình trạng run lên vì sợ.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, tay phải phất lên, cuộn tranh kia xuất hiện trong tay. Hắn trầm mặc một chút, cuộn tranh này trước đây rốt cuộc trong tay người nào hắn cũng đã không nhớ rõ nữa.

Lấy cuộn tranh ném về phía trước, nguyên thần Vương Lâm xuất khiếu, bắt đầu tế luyện.

Đây là thói quen vài năm gần đây hắn vẫn duy trì. Mỗi lần tế luyện cuộn tranh này lại có thêm một tia liên hệ.

Vài canh giờ sau sắc trời tối dần, nguyên thần của Vương Lâm quay về thân xác, thu hồi lại cuộn tranh.

- Ngày thiên đạo mở ra hắn là sẽ tới rất nhanh. Hiện tại chỉ còn có một lần chuẩn bị cuối cùng. Chẳng qua lần chuẩn bị này cần ít trăm năm, thậm chí cây cối ngàn năm trở lên.

Vương Lâm thì thào tự nói, ánh mắt chợt lóe lên, thần thức lập tức mở ra quét ngang từng chi tiết của toàn bộ Võ Văn quốc.

Sau đó thân hình hắn vừa động, biến mất tại chỗ.

Ba tháng sau, Vương Lâm đi một vòng khắp bảy nước tu chân ở bốn phía, tìm được một ít cây trăm năm tuổi, tìm bên trong một vách núi làm ra một cái động phủ, ở trong này bế quan chế tác tượng điêu khắc gỗ.

Cây ngàn năm tuổi rất khó tìm kiếm. Vương Lâm cố gắng tìm nhưng không được, mặc dù là cây trăm năm tuổi cũng không có nhiều lắm.

Bên trong động phủ, Vương Lâm bỏ qua hết thảy các việc vặt, cả người đắm chìm vào trong tượng điêu gỗ khắc.

Lại một năm trôi qua, trong một năm này Vương Lâm đã chế tác được tám bức tượng khắc gỗ. Tám bức tượng khắc gỗ như một, chính là ông lão áo xanh mang ý cảnh Tuế Nguyệt.

Tính cả tượng khắc gỗ hắn chế tác nhiều năm trước kia thì tổng cộng có chín cái.

Các tượng khắc gỗ này đều có các kinh mạch chạy bên trong, các đường kinh mạch chạy một cách ngẫu nhiên và không giao cắt nhau tại điểm nào.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Chính bức tượng khắc gỗ mang ý cảnh Tuế Nguyệt này một khi toàn bộ đã được xuất ra hắn là có thể phát động được một lần tiếp cận ý cảnh Tuế Nguyệt năm xưa của ông lão áo xanh.

Thu hồi tượng khắc gỗ , Vương Lâm thở sâu, nhắm mắt ngồi xuống lẳng lặng chờ đợi ngày thiên đạo mở ra để tiến vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Từ lúc Vương Lâm tĩnh tọa đã lại qua mấy năm.

Bên ngoài vách núi, xuân đi thu đến. Vào một ngày vốn trên trời vẫn có nắng bỗng nhiên xuất hiện từng hào quang ngũ sắc. Bên trong các luồng sáng này xuất hiện nhiều huyễn ảnh tràn đầy uy áp.

Trong huyễn ảnh này có nam có nữ nhưng cách ăn mặc bất đồng với Chu Tước tinh. Bọn họ khi thì cười nói, khi thì múa may pháp thuật, khi thì xuyên qua những đỉnh núi cao đầy mây.

Thậm chí còn có vô số huyễn ảnh yêu thú chưa thấy bao giờ chốc chốc lóe qua lóe lại. Trong này không ngờ còn tồn tại các tiên thú như rồng, phượng.

Cảnh tượng giống vậy, trong thời điểm này, đồng thời xuất hiện ở rất nhiều địa phương ở Chu Tước tinh. Phàm là chỗ xuất hiện cảnh tượng này cũng đều là chỗ các tu sĩ có Vũ đỉnh cư ngụ.

Cùng lúc đó, tại vùng đông nam của Chu Tước tinh là quốc gia tu chân cấp bốn Cự Ma tộc, một người khổng lồ thân hình như thiết tháp cầm trong tay Vũ đỉnh bắt đầu bay lên không trung. Người này có khuôn mặt mang phong cách cổ xưa. Trong quá trình bay lên trên khỏi mặt đất thân thể không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng thân thể hóa thành kích cỡ như người bình thường.

Ở phía dưới hắn, khuôn mặt các tông chủ của Cự Ma tộc đều thể hiện vẻ nghiêm túc.

- Các ngươi yên tâm, Lúc này có trọng bảo của tộc trong tay, ta nhất định phải đắc thủ tiên giới khí!

Trong thanh âm của người này thể hiện sự mạnh mẽ đầy tự tin.

Ở phía đông bắc Chu Tước tinh, bên trong một núi hoang, một người thanh niên mặc áo da thú đứng ở một cây đại thụ cao vút ngẩng đầu nhìn trời. Trong tay hắn cũng có một Vũ đỉnh. Người này liếm liếm môi, mắt lộ ra tia khát máu, cười ha hả rồi cả người bay lên trời.

Ở dưới người hắn bỗng nhiên xuất hiện một ngọn hắc phong. Từng tiến động vù vù từ trong hắc phong truyền ra. Nếu nhìn kỹ có thể thấy ngọn hắc phong kia không ngờ là một đám côn trùng to bằng móng tay cái tạo thành.

Ở phía Tây nam Chu Tước tinh, trên một ngọn tháp cao, một người trung niên cầm trong tay hồ lô ngẩng đầu nhìn không trung, mắt lộ vẻ phiền muộn thì thào lẩm bẩm:

- Đình nhi, Cửa tiên giới lại mở ra rồi, lúc này đây ta nhất định sẽ lấy được tiên ngọc để thân thể con được bảo tồn thêm ngàn năm nữa.

Nói xong, cả người hắn bay lên trời, bàn tay to hướng xuống phía dưới nhấn một cái lập tức cái tháp cao kia lập tức thu nhỏ lại rồi nằm trong lòng bàn tay. Người này bưng bảo tháp đi vào bên trong vùng chứa các huyễn ảnh.

Phía tây bắc Chu Tước tinh, nơi tổng bộ của Thi Âm tông. Một lão giả đầu bạc chắp tay sau lưng, thân hình chậm rãi bay cao lên không trung. Hắn than nhẹ một tiếng, nói:

- Tại sao những việc như thế này lại đến, thân thể tiên nhân đâu dễ gì đạt được, thân thể già nua của ta lại phải chịu khổ rồi …

Ở trung tâm của Chu Tước tinh, nơi đây bốn bề là biển, có một đại lục. Tất cả vùng đất này đều thuộc duy nhất một quốc gia tu chân quốc cấp sáu, Tuyết Vực quốc. Lúc này ở trong phạm vi vạn trượng của trung tâm của Tuyết Vực quốc có một tế đàn thật lớn. Một nữ tử áo trắng như tiên nữ lạnh lẽo đứng ngẩng đầu nhìn không trung.

Đi theo phía sau nàng là bảy lão già tang thương.

- Ta đi đây, bảy người các ngươi nhanh chóng quay về Tuyết Vực quốc!

Thanh âm của nữ tử này bình tĩnh, thản nhiên nói một câu. Tiếp đó thân hình chậm rãi bay lên không trung hướng về phía vùng huyễn ảnh, càng

lúc càng cao.

Thời điểm này, trong vách núi động phủ, Vương Lâm lần đầu tiên mở hai mắt sau mấy năm gần đây, hắn lẩm bẩm:

- Ngày thiên đạo mở ra rốt cục tới rồi!

Ánh mắt hắn chợt lóe lên, cả người biến mất tại chỗ, hiện ra giữa không trung.

Lúc này trong tay hắn có một vật, chính là Vũ đỉnh.

Vũ đỉnh vừa xuất hiện lập tức lóe ra hào quang sáng rực, cuối cùng tụ hợp lại thành một tia tiên giới khí vờn bốn phía quanh thân thể Vương Lâm, mang theo hắn hướng về hư vô bay đi.

Tiên giới vốn đã mất, cổ tiên đều đã chết. Toàn bộ tiên giới ở vô số năm trước kia đã bị một loạt các tai họa lớn giáng xuống, phá nát tiên giới, hóa thành vô số các mảnh nhỏ.

Phong, Vũ, Lôi, Điện, bốn tiên môn lớn phân chia bầu trời làm bốn phần. Mỗi một tiên môn đều có rất nhiều tu chân tinh. Vì thế mỗi lần cửa tiên giới mở ra đều có các cường giả của các tu chân tinh đồng thời xuất hiện.

Chẳng qua tiên giới hóa thành quá nhiều mảnh mảnh nhỏ, vì thế những người này cũng không có nhiều cơ hội để đồng thời giáng lâm trên cùng một mảnh nhỏ tiên giới.

Tại thời điểm này trong một tu chân quốc cấp hai, một lão nhân ăn mặc lôi thôi, cầm trong tay chân gà đang vừa gặm vừa ngẩng đầu cười ha hả nói:

- Mở ra rồi, tiểu tử kia ngươi sử dụng tốt cái mũ rơm lão phu cho mượn thì lần này tất nhiên có thể giữ được tính mạng. Nếu không theo lời dặn, sợ rằng khó giữ được cái mạng nhỏ rồi!

Vương Lâm được tia tiên giới khí dắt đi, thân thể chậm rãi bay lên cao. Rất nhanh lúc hắn cúi đầu nhìn xuống tu chân quốc dưới chân hắn càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng hắn dường như lại đã trở lại năm đó, thời khắc hóa phàm đó khi thần thức phá tan thân thể, cảm giác bay trên trời cao.

Chỉ có điều lúc này không phải thần thức của hắn, mà là toàn bộ cơ thể.

Dần dần ngoài mặt đất lớn rộng dưới chân, hắn còn thấy được các hải dương trải dài mênh mông.

Mọi vật càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hắn cảm giác tiếp cận với một lớp mây thật dày bao phủ trên đỉnh đầu.

Trong lòng của đám mây này ẩn chứa một lực lượng vô cùng vô tận, từng đợt uy áp khổng lồ tựa như có thể phá vỡ tất cả các loại vật chất của thế gian một cách dễ dàng.

Chỉ có điều khi uy áp giáng hạ xuống người hắn, tia khí tiên giới vờn quanh bên ngoài thân thể hắn lập tức lóe lên hào quang. Lập tức bên trong tầng mây xuất hiện một thông đạo, khiến cho Vương Lâm có thể thuận lợi đi qua.

Lúc xuyên qua tầng mây Vương Lâm có loại cảm giác kinh hãi. Cái thông đạo này không lớn, nếu như đứng thẳng người mà đi thì sẽ đụng vào vách. Nhưng Vương Lâm biết, thân thể mình chỉ cần chạm một chút vào tầng mây hiển nhiên sẽ bị uy áp ập tới chết ngay lập tức.

Cái này là sức mạnh ngưng tụ của thiên uy!

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt lóe sáng. Hắn phân tích nếu là bản tôn tại đây, không biết như thế nào, với hai lần lột xác thân thể liệu có chịu đựng được áp lực của tầng mây này không?

Đây là một vấn đề không có đáp án, trừ phi bản tôn phải thử một chút.

Rất nhanh, theo sự dẫn dắt của tia tiên giới khí, Vương Lâm thuận lợi thông qua tầng mây. Trong nháy mắt rời khỏi tầng mây, Vương Lâm thở

phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức sau đó tâm tình hắn bắt đầu cuồn cuộn trào dâng

Trong mắt của hắn nhìn thấy chính xác là một bầu trời đầy sao.

Sao trời này, hắn chứng kiến không ít lần. Bất kể là trí nhớ còn lại của cổ thần Đồ Ti hay là lần đó hóa phàm cảm ngộ thiên đạo, hắn đều nhìn thấy khoảng không này. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng mắt thường mà nhìn thấy được.

Sự khác biệt giữa cái cảm giác này và cảm giác trước là cực lớn.

Một khoảng không đầy sao rực rỡ hào quang. Tất cả những điều này làm cho Vương Lâm có loại cảm giác trời cao biển rộng mặc sức bay lượn!

Hắn cúi đầu nhìn xuống, Chu Tước tinh biến thành một hình cầu thật lớn. Theo khoảng cách không ngừng lên cao, Chu Tước tinh càng lúc càng nhỏ….

- Hóa ra là thế này…

Vương Lâm dường như tự ngộ ra điều gì.

Đúng lúc này bên trong Chu Tước tinh bay ra năm cột ánh sáng. Bên trong năm cột này chia ra có năm người. Trong năm người này ngoại trừ ba người ra, hai người còn lại giờ phút này giống như Vương Lâm, đều nhìn Chu Tước tinh ở phía dưới chân, giống như là có chút cảm ngộ.

Dần dần Vương Lâm phát hiện tiên giới khí bên ngoài cơ thể mình dẫn dắt hắn đến chỗ bọn họ. Cuối cùng, tính cả hắn nữa, sáu cột ánh sáng hình thành một đồ án sáu cạnh.

Sát nhập vào nhau, không chạm vào nhau, nói xa không xa, nói gần không gần.

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra trong số năm người này duy nhất có một nữ tử. Đúng là thiên kiêu chi nữ của Tuyết Vực quốc, trong vòng trăm năm tiến vào Hóa Thần hậu kỳ - Hồng Điệp!

Hắn thần sắc bình tĩnh, sắc mặt bất động, ánh mắt đảo qua. Hồng Điệp xuất hiện không có ngoài dự đoán của Vương Lâm. Hơn nữa nữ tử này chưa từng gặp qua hình dáng thật của Vương Lâm cho nên giờ phút này hắn không lo lắng bị nhận ra.

Mặt khác, về phần bốn người, trong đó một người có thân thể nhìn cực kỳ dũng mãnh, người này nửa người trên lộ ra cơ bắp khiến người khác phải khiếp sợ. Thoạt nhìn không giống như là một tu sĩ, ngược lại có chút giống người luyện võ ở chốn nhân gian.

Chẳng qua bên trong mi tâm của người này có hình một cái búa, lúc ẩn lúc hiện.

Nhìn cái búa này một chút, Vương Lâm dĩ nhiên xác định người này là người trong Cự Ma tộc, hơn nữa thân phận chắc hẳn là không thấp.

Còn có một người có vẻ như thiếu niên nhưng ánh mắt cũng vô tình lộ ra vẻ khát máu. Vương Lâm chỉ liếc mắt nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt lại. Khí tức của người này cũng tương đồng như bản tôn, nhưng so với bản tôn chắc hẳn phải kém hơn mấy phần.

Nếu là bản tôn ở đây dựa vào sát khí của mình đủ để át chế người này.

Nhìn sang hướng khác, hai đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút. Hai người cuối cùng này, nhất là lão già đầu bạc kia, người này nhắm hai mắt, khoanh hai tay, trên mặt không biểu lộ chút biểu tình nhưng có loại cảm giác tùy ý, giống như đi lại trong hoa viên nhà mình.

Người này lúc Vương Lâm quan sát bỗng nhiên mở to mắt, nhìn Vương Lâm mỉm cười.

Vương Lâm liếc mắt nhìn kỹ người này một cái, thu hồi ánh mắt dừng lại ở trên người cuối cùng.

Người này có bề ngoài như một trung niên, trong tay cầm một hồ lô, thỉnh thoảng uống một ngụm, ánh mắt lộ ra tia trống rỗng, giống như không có chuyện tình gì có thể cảm thấy hứng thú vậy. Dù là đối với ánh mắt của Vương Lâm cũng không có cảm giác gì.

Vương Lâm thở sâu, năm người này mỗi một người đều là cao thủ.

Trong khi Vương Lâm quan sát năm người, năm người này trừ người đàn ông trung niên uống rượu giải sầu ra, còn lại bốn người đều đã quan sát lẫn nhau, thủy chung đều không có người nào nói chuyện.

Vương Lâm bỗng nhiên có chút cảm ngộ, chính bản thân mình vô hình chung, dĩ nhiên trở thành nhất giới cao thủ. Con người mình có thể từ trong Chu Tước tinh thoát ly hướng tới cánh cửa tiên giới, điều này đã nói lên được khả năng của bản thân.

Hơn nữa từ trong ánh mắt của những người này, ngoại trừ người trung niên và lão già trên bên ngoài mặt không có chút biểu tình, phần còn lại, ba người kia khi quan sát trên người hắn không có vẻ khinh miệt, còn như ẩn hiện một tia phòng bị.

Vương Lâm mỉm cười, ở giờ phút này hắn có chút tự hào. Ai có thể ngờ một thiếu niên ở sơn thôn năm đó lại có thể đi đến bước như ngày hôm nay.

Hồi tưởng lại đủ loại chuyện trước kia, Vương Lâm có thể nói là một bước chân có thể thay đổi hết thảy. Tất cả các vấn đề sinh tử, các trải nghiệm cuộc sống đều theo bước chân này mà thay đổi theo.

Những cột sáng hợp với nhau tạo thành một đồ án hình lục giác, bỗng nhiên hướng lên trời bay đi với tốc độ cực nhanh.

Một cánh cửa rất lớn tỏa ánh sáng vàng hiện ra rất nhanh trước mắt Vương Lâm.

Cánh cửa này thật sự rất lớn, không thể hình dung được. Nếu đứng từ trên nhìn xuống, mọi người chỉ bằng con kiến. Trên cửa có khắc một chữ lớn, chữ này trong ký ức của cổ thần Đồ Ti có nhắc tới, chính là một chữ “Vũ”.

Cánh cửa này là Vũ chi tiên môn. Nhưng trên cánh cửa này lại có một dấu tay, bên mép dấu tay có rất nhiều vết nứt hình mạng nhện.

Lúc này bên dưới cánh cửa có vô số những cái đài cao bị vỡ. Phía trên những đài cao giờ đã có một số người đứng chiếm cứ mỗi người một khối.

Sau khi sáu người bọn Vương Lâm đến đây, đồ án hình lục giác sụp đổ, sáu người nhanh chóng bị một lực mạnh mẽ đẩy nhanh về một hướng.

Thân mình Vương Lâm bị đẩy thẳng về phía sau, dừng lại ở bên trên một đài cao rộng khoảng mười trượng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 293. Khiếp sợ

Năm người khác cũng đã lựa chọn những khối đá vỡ ở gần đó.

Hắn vừa nhìn thấy nơi này, không kìm nổi lập tức trong lòng khẽ động. Nơi đây những đài cao không kể lớn nhỏ tính chất đều giống nhau. Hơn nữa, nếu dựa theo những dấu vết bên cạnh thì hoàn toàn có khả năng ghép lại được với nhau.

Từ đó Vương Lâm đoán được rằng có lẽ từ rất nhiều năm trước, trước khi tiên giới bị phá nát, hắn ở đây đã có một cái đài kích thước khổng lồ.

Lại nhìn đến dấu tay trên tiên môn, Vương Lâm hít sâu, ánh mắt chớp động. Dấu tay này có thể tạo ra những vết nứt trên cánh cửa của tiên

giới, hắn chủ nhân của nó phải có bản lãnh vô cùng lớn!

Nhìn cánh cửa tiên giới cao không thể với tới, một chút cảm giác tự hào vừa mới xuất hiện của Vương Lâm lập tức tan thành mây khói. Nếu so sánh với những tồn tại kia, bản thân mình chẳng khác nào đang dãy dụa trong bùn.

Một lát sau, có một vài người từ xa bay lại, đáp lên những đài cao bị vỡ ở bốn xung quanh. Vương Lâm lần lượt quan sát, những người này bản lãnh không giống nhau, thậm chí còn cả Nguyên Anh Kỳ xuất hiện. Điểm này đúng là khiến cho Vương Lâm có chút khó hiểu.

Dần dần số người tới tăng lên, những đài cao trở nên không đủ.

Lúc này, một thanh niên áo đen sau khi thân mình hạ xuống lập tức đảo qua bốn phía. Hắn phát hiện không còn đài cao để đứng, vì thế thân mình khẽ động, dừng lại ở trên đài của một lão già đầu bạc. Đài cao này rộng hơn ba mươi trượng. Đừng nói hai người, cho dù là mười hai người cũng có thể đứng đủ.

Nhưng khi thanh niên vừa đứng lên cái đài cao. Trong nháy mắt, lão già kia ánh mắt chợt lóe, khàn khàn nói:

- Cút!

Thanh niên khuôn mặt lạnh dần, đang muốn nói chuyện thì lão già nhăn mặt lại, tay phải cách không đánh một trảo. Lập tức thanh niên kia kinh hô một tiếng, vội vàng lui về phía sau. Lúc này vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh, sắc mặt hắn có chút khó coi, kiêng kị liếc mắt nhìn lão già một cái, xoay người hướng về cạnh đài cao hạ xuống.

Trên một cái đài cao, có một người trung niên đang khoanh chân ngồi. Người này là người đi cùng với Vương Lâm, đến từ Chu Tước Tinh. Hắn buồn bực cầm hồ lô uống rượu, đối với hắn trên đài cao có thêm một người cũng không có gì để ý.

Thanh niên áo đen trầm ngâm một chút, ngồi xuống ở bên rìa. Ánh mắt hắn chớp động, thi thoảng lại nhìn về phía lão già kia.

Không lâu sau, lại có một người bay tới. Người này sắc mặt âm trầm, có bản lãnh Hóa Thần Sơ Kỳ. Hắn bay tới sau, nhìn thoáng qua thấy đài cao đã chiếm hết, lập tức hướng về một phía bay đi rất khéo léo. Mục tiêu của hắn, không biết là cố ý hay vô ý, không ngờ lại là vị trí của đám người từ Chu Tước Tinh.

Thân mình hắn chợt lóe, xuất hiện trên đài cao của nam tử từ Cự Ma tộc, lạnh lùng nói:

- Tránh ra!

Nam tử Cự Ma tộc ngẩng đầu, mắt lộ ra vẻ khinh thường. Thân mình hắn vừa động lập tức phình to, trông như một người khổng lồ. Hắn đứng lên cúi đầu nhìn người kia ánh mắt đang lộ vẻ kinh sợ, chậm rãi nói :

- Không có chỗ!

Khi nói chuyện, dấu vết hình lưỡi búa trên trán hắn nhấp nháy rất nhanh.

Người kia có chút kiêng kị, liếc mắt nhìn nam tử Cự Ma tộc một cái, chậm rãi nói :

- Cự Ma tộc…

Hắn trầm ngâm một chút, thân mình lui về phía sau, rời khỏi đài cao.

Ngay sau đó, hắn xuất hiện ở trên khối đá của Hồng Điệp, thiên chi kiêu nữa của Tuyết Vực. Lúc này, nam tử Cự Ma tộc nghiêng đầu ngồi xem, trên mặt lộ suy ngẫm.

Người này đứng trên khối đá của Hồng Điệp, liếc mắt nhìn Hồng Điệp một cái, sau đó hai tay chắp vái, xoay người rời khỏi.

Hắn dĩ nhiên đã phát hiện ra Hồng Điệp này bản lãnh Hóa Thần Hậu Kỳ, không phải là hạng người hắn có thể trêu chọc. Vì thế, ở giữa không trung, hắn đảo qua từng người xung quanh. Lão già đầu bạc kia là người thứ nhất hắn bỏ qua. Về phần người đàn ông uống rượu, bởi vì trên đài cao này đã có thêm một người, nên hắn cũng bỏ qua.

Cuối cùng hắn chọn đài cao của hai người, Vương Lâm và một thanh niên mắt lộ vẻ khát máu. Nhưng hắn lại do dự, bỏ qua thanh niên kia. Hắn thấy thanh niên kia dù sao cũng không phải là hạng người cam tâm tình nguyện rời khỏi, rất có thể sẽ có một cuộc đại chiến. Đó không phải là kết quả mà hắn muốn.

Còn Vương Lâm, thoạt nhìn thấy giống như một thư sinh nhu nhược, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn. Người này ánh mắt chợt lóe, bay đến chỗ đài cao của Vương Lâm.

Lúc này, trung niên kia mặc dù đang uống rượu, cũng ngẩng đầu lên nhìn về đây.

Nam tử Cự Ma tộc cũng giống như vậy, trong mắt hắn vẻ suy ngẫm càng đậm.

Hồng Điệp luôn có cảm giác phảng phất người thư sinh kia rất quen thuộc. Nhưng lúc này nghĩ thế nào cũng không có một ấn tượng gì.

Đến lúc này cũng muốn từ công pháp mà tra ra manh mối.

Thiếu niên mắt lộ vẻ khát máu và lão già đầu bạc kia cũng nhìn sang. Dù sao, Vương Lâm cũng giống như bọn họ, đều đến từ Chu Tước Tinh.

Ngươi kia đứng trên đài cao chỗ Vương Lâm, thanh âm lạnh lùng nói :

- Vị đạo hữu này, xin mời rời khỏi chọn chỗ khác.

Thanh âm của người này tuy lạnh, nhưng ít nhiều cũng có một chút khách khí. Hiển nhiên sau mấy lần bị nhục, vẻ kiêu căng cũng đã bị giảm bớt.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, nhìn người này không nói mà vung tay phải lên. Lập tức một chiếc vòng từ trong cổ tay phóng ra. Khi lên đến giữa không trung, bất ngờ rơi xuống đất bịch một tiếng, đã hóa thành một con ếch khổng lồ.

Con ếch này vừa xuất hiện, người kia lập tức biến sắc, thất thanh nói:

- Lôi Oa!

Con Lôi Oa này là một trong rất nhiều pháp bảo của Vương Lâm, Vương Lâm cũng không sợ bị lộ. Dù sao so với ếch này, những vật bên trong túi trữ vật của hắn mới là đòn sát thủ thật sự. Lấy con ếch này để đánh lạc hướng người khác, ngày sau nếu có chiến đấu, đối phương tất nhiên sẽ phòng bị con ếch mà xem nhẹ sát chiêu thật sự của Vương Lâm.

Hơn nữa, ở nơi đây, hiển nhiên kẻ mạnh là vua. Nếu không lộ ra một chút thực lực để chấn áp người khác, sau này nhất định sẽ bị phiền toái không ngừng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Vương Lâm ném con ếch này ra.

Con Lôi Oa này vừa ra, lập tức phình bụng lên, một lôi cầu từ trong miệng bắn ra. Người kia vội vàng lùi về phía sau, đồng thời hai tay liên tục biến hóa. Lập tức một vòng tròn âm dương hình thành phía trước thân người, va chạm với lôi cầu.

Người kia trong miệng phun ra máu tươi, thân hình lui mạnh về sau. Nhưng lôi cầu cũng bị vòng tròn âm dương đẩy lại, chỉ còn nhỏ bằng phân nửa bay trở về. Con ếch mở to mồm nuốt lôi cầu vào, mắt lộ ra vẻ cẩn thận nhìn người kia.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Hắn biết, mỗi Hóa Thần tu sĩ tất nhiên đều có một bản lãnh cao cường riêng, nhất là những người có thể đến được nơi này. Pháp Luân chi thuật của người kia hiển nhiên hiệu lực rất ghê gớm, dù là lôi cầu cũng bị làm nhỏ đi phân nửa.

Phải biết rằng con Lôi Oa này tương đương với tu sĩ Hóa Thần Kỳ, tuy nói so với tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ cũng có chút thua kém, nhưng Hóa Thần Trung Kỳ cũng là thừa đủ để đối phó. Hơn nữa, năng lực của lôi cầu này ngoài việc không có ý cảnh ra, thì uy lực cũng tương đương tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Người kia bay ra cực xa, liếc mắt nhìn con Lôi Oa lộ ra chút kiêng kị, không khỏi rộ lên cười khổ, hướng về Vương Lâm chắp tay. Hắn không đi ra phía khác tranh đoạt đài cao mà nhẹ nhàng khoanh chân ngồi xuống.

Vương Lâm trong lòng có chút ngạc nhiên, người này lòng dạ cũng phóng khoáng. Nhưng không biết đây là thật hay chỉ là giả ý.

Thiên chi kiêu nữ của Tuyết Vực dừng mắt nhìn con Lôi Oa kia một cái, rồi thu ánh mắt lại.

Về phần nam tử của Cự Ma tộc, hắn mím môi, ánh mắt lộ ra một tia chiến ý, hướng về phía Vương Lâm gật gật đầu. Hiển nhiên hắn đã công nhận thực lực của Vương Lâm.

Còn lão già kia mí mắt chớp một cái, thu hồi ánh mắt.

Chỉ có thiếu niên mắt lộ vẻ khát máu khi nhìn đến con Lôi Oa kia, trong phút chốc ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kị. Bản lĩnh của hắn có liên quan đến côn trùng, con ếch có thể phóng ra điện này đối với hắn chính là khắc tinh.

Người đàn ông trung niên đang ngồi buồn bã uống rượu than nhẹ một tiếng, thì thào lẩm bẩm :

- Lôi Oa ……Uyển nhi, ta lại nhìn thấy con Lôi Oa. Đáng tiếc, không phải người năm đó …

Vương Lâm tay phải đưa lên, con Lôi Oa lại biến thành Khu Thú Quyển, đeo trên cổ tay của hắn.

Cả đám người xung quanh thấy như vậy đều trầm mặc không nói. Nhưng ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía Vương Lâm đều lộ ra một vẻ phòng bị.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, tay phải khẽ phất, trong tay cầm một hồ rượu, sau khi uống một ngụm liền cúi đầu trầm mặc.

Không lâu sau, bỗng nhiên từ trong cánh cửa tiên giới truyền ra những tiếng than khóc. Thanh âm này lúc bắt đầu thì nhỏ, nhưng rất nhanh càng ngày càng lớn, cuối cùng gần như có thể so sánh với tiếng sấm. Giữa từng âm thanh rầm rầm ấy, chỉ thấy cánh cửa tiên giới kia chậm rãi hướng vào phía trong mở ra.

Hàng loạt những tia sáng vàng từ trong khe hở bắn ra trông như một màn hào quang vạn trượng, xóa đi không gian hắc ám bốn phía. Dần dần, cánh cửa tiên giới mở càng lớn, cuối cùng đã mở hẳn ra.

Tất cả tu sĩ bốn phía đều đứng lên, một lời không nói, từng người một hướng và phía trong bay đi, biến mất vào trong cánh cửa tiên giới.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, cũng không nóng lòng đi vào mà chờ sau khi toàn bộ năm người đến từ Chu Tước Quốc bay vào, hắn mới không chút hoang mang bay lên, tiến vào bên trong cánh cửa tiên giới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 294. Tiên giới bị phá nát

Khi hắn tiến vào cánh cửa này, lập tức cảm nhận được một luồng khí tức khổng lồ giống như một cơn gió lốc từ tiên giới bên trong cánh cửa rít gào thổi ra. Luồng khí tức này không có lực sát thương, mà chỉ thổi qua người tất cả các tu sĩ đi qua cánh cửa tiến vào tiên giới. Sau đó, cánh cửa tiên giới chậm rãi đóng lại.

Cùng lúc đó, ở phía trước người Vương Lâm hiện ra một cái ngọc đỉnh lớn cỡ ba bàn tay. Vương Lâm hít sâu, thu vào trong túi trữ vật. Trước khi tiến vào cánh cửa tiên giới, Vương Lâm đã dành thời gian nghiên cứu qua một ít sách cổ.

Hắn biết cái đỉnh này tên là Vi Hồi. Ở những khu vực đặc biệt, chỉ cần tâm niệm khẽ động, ước chừng sau một khoảng thời gian đốt một nén hương là có thể tế khởi thành công. Sau đó có thể rời khỏi tiên giới, trở lại tu chân Tinh tương ứng.

Sau khi thu lấy đỉnh này, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa, chỉ thấy ở đó có một cơn lốc xoáy. Một đám tu sĩ biến mất trong cơn lốc xoáy đó.

Vương Lâm thân mình khẽ động, nhằm phía cơn lốc xoáy bay tới. Rất nhanh, toàn bộ thân mình hắn biến mất trong đó.

Hắn có cảm giác như đang từ trên trời rơi xuống, trước mắt là từng trận ánh sáng chói chang. Nhưng hắn cắn chặt răng, hai mắt thủy chung vẫn

mở, nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn cả cuộc đời này cũng không thể quên được.

Chỉ thấy dưới chân của hắn là rất nhiều những mảnh vỡ trong suốt. Những mảnh vỡ này tạo nên một mặt hình tròn, giống như là cảnh đem một mặt gương đặt trên mặt đất vậy.

Tấm gương này cũng giống như tiên giới khổng lồ năm đó. Lúc này tiên giới đã bị vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh nhỏ, tiên khí trong đó cũng tiêu tan không còn, chỉ còn sót lại một ít ở trên một số mảnh vỡ mà thôi.

Thân mình Vương Lâm đang nhanh chóng hạ xuống những mảnh vỡ này, được phóng to lên rất nhanh. Cuối cùng, Vương Lâm mới nhận thấy được rõ ràng mình rơi ở bên cạnh một mảnh vỡ.

Vừa rơi xuống, trong nháy mắt Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trong tay hiện ra một cái chuông đồng. Vật này là một trong tam bảo của tu sĩ thượng cổ ở vùng đất của cổ thần đã được hắn luyện hóa, có thể biến hóa lớn nhỏ, vây khốn kẻ thù.

Sau khi rơi xuống đất, Vương Lâm kinh ngạc nhìn bốn phía, trong lòng cảm thấy chấn động.

Nơi đây không có một chút sức sống, trên mặt đất toàn là cỏ khô. Xa xa có một ngọn núi cao, chỉ có điều đỉnh núi lúc này chỉ còn có một nửa,

vết cắt trơn nhẵn vô cùng, hiển nhiên là do pháp lực của người gây ra.

Dưới chân núi còn có một cung điện, nhưng dĩ nhiên toàn bộ đã sụp xuống, trở thành một đống hoang tàn. Một nửa ngọn núi kia lúc này đè lên phía trên cung điện, từ xa nhìn lại, một lớn một nhỏ giống như một tử mẫu liên sơn.

Trên mặt đất, nhìn qua có thể thấy được một vài hố to sâu không thấy đáy. Thậm chí có chỗ còn tràn ra một làn khí trắng bay giữa không trung.

Đây là một thế giới tĩnh mịch!

- Nơi này… là tiên giới?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thì thào nói.

Mặc dù đã biết tiên giới đã bị diệt. Nhưng giờ đây Vương Lâm đứng ở chỗ này lại cảm thấy có chút không thể tin được. Thời kỳ thượng cổ, khi bản lãnh đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, có thể cảm nhận được sự kêu gọi của tiên giới, cho nên tiến vào tiên giới tu luyện. Tiên giới đối với hết thảy tu sĩ, là một thánh địa.

Thần thánh không thể bị xâm phạm!

Nhưng hiện tại, Vương Lâm nhìn bốn phía, hắn không khỏi trầm mặc. Hồi lâu sau, hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng ở quần thể cung điện xa xa, thân mình khẽ động, bay về phía trước.

Mặc dù thoạt nhìn thì không xa, nhưng trong khi bay, Vương Lâm phát hiện trên không trung có một lực cản không thể nhìn thấy, khiến cho thuật phi hành khó đạt được tốc độ nhất định.

Sau một hồi lâu, Vương Lâm mới đi tới quần thể cung điện này. Đứng gần nhìn đống hoang tàn này, trong lòng Vương Lâm cực kỳ rung động.

Từ trong đống hoang tàn này, Vương Lâm có thể tưởng tượng được tiên giới năm đó giàu có cỡ nào. Vật liệu xây dựng cung điện này không ngờ đều là linh thạch.

Việc dùng linh thạch xây dựng lầu các Vương Lâm cũng đã từng gặp qua. Năm đó tại Sở quốc, nơi ở của Lý Mộ Uyển cũng là dùng linh thạch để dựng lên. Nhưng nơi đó so sánh với đống hoang tàn trước mắt thì vẫn còn kém rất xa như trời với đất vậy.

Vương Lâm từ xa nhìn lại quần thể cung điện lớn nhỏ này, không thể thấy được biên giới. Tuy nơi này giờ đây chỉ còn là đống hoang tàn, nhưng có thể tưởng tượng được năm đó nơi này làm cho người ta kinh ngạc đến thế nào.

Chẳng qua sau bao nhiêu năm, những linh thạch này dĩ nhiên đã mất toàn bộ tác dụng. Thậm chí ở một số chỗ khi đụng chân vào liền lập tức hóa thành những mảnh nhỏ tiêu tan không còn.

Vương Lâm than nhẹ, đây là tiên giới…

Đi bên trong đống hoang tàn, trong lòng Vương Lâm không khỏi dâng lên sự trầm mặc. Nơi này, một chút tiên khí hắn nghĩ phải có cũng không hề có, mà chỉ có một cảm giác bi ai.

Vương Lâm dừng bước ở chính giữa quần thể cung điện. Hắn kinh ngạc nhìn về phía trước, nơi đó là một khu vực rộng lớn bị lõm sâu xuống. Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện đây là một dấu bàn tay!

Vương Lâm cảm thấy chấn động. Khi nhìn đến dấu tay này lập tức hắn nghĩ ngay đến dấu tay trên Vũ chi môn.

Một chưởng lực mà có thể ngay lập tức làm sụp đổ một khu vực rộng lớn này, nếu là ở Chu Tước Tinh, Vương Lâm tự nhận cũng có thể làm được. Nhưng phải biết rằng, nơi này là tiên giới.

Độ bền vững của tiên giới so với tu chân giới phải cao hơn gấp vô số lần. Hơn nữa sống ở nơi đây đều là những tu sĩ hùng mạnh bản lãnh từ Hóa

Thần trở lên, thổ nạp tiên khí. Do vậy, dấu tay này phải có chút gì đó rất kinh khủng.

Lúc này Vương Lâm đến bên cạnh dấu tay ngồi xổm xuống. Tay phải nhấn lên trên một cái, lập tức một luồng khí chết người bỗng nhiên từ bên trong khuếch tán mà ra, trong nháy mắt chảy vào trong cánh tay Vương Lâm.

Sinh tử ý cảnh của Vương Lâm lập tức vận chuyển. Hồi lâu sau, hắn hít sâu, trong mắt lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

Vừa rồi hắn phát hiện trong dấu tay này còn sót lại một ít khí tức, vì thế liền tự mình cảm ngộ một chút. Nhưng càng cảm ngộ hắn lại càng biết được đối phương hùng mạnh thế nào.

Vương Lâm đứng lên, ánh mắt chớp động, tay phải nâng lên cách không đặt lên trên dấu tay. Sau một hồi lâu, hắn lắc đầu, bỏ qua chỗ này, tiếp tục đi lại trong đống hoang tàn.

Sau một vài ngày đi lại trong đống hoang tàn này, Vương Lâm thấy được một tấm bia đá bị vỡ một mặt. Trên tấm bia đá này có khắc vài chữ to :

“Vũ chi đệ ngũ tiên vương ban cho Thiên Hoa tiên sĩ…”

Bên dưới có ghi khá rõ ràng, đại khái là nói hôm nay Thiên Hoa tiên sĩ lập được công lớn nên Vũ chi tiên vương lấy thần thông thuật chế tác cung điện này ban cho. Cung điện này dựa theo một trận pháp mà chế tác nên. Ở trong này tu luyện có thể đem về toàn bộ tiên khí trong vòng mười vạn dặm xung quanh để hấp thụ, hiệu quả tăng lên gấp đôi.

Vương Lâm xem hết một lượt, đáy lòng lại chấn động. Mặc dù hắn không biết tiên sĩ ở tiên giới thân phận như thế nào, nhưng hiển nhiên không thể sánh bằng tiên vương. Một tiên sĩ đã có thể sở hữu một quần thể cung điện khổng lồ như thế này, như vậy chỗ ở của tiên vương sẽ là như thế nào… …

Hắn đang định rời khỏi, bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe lên, xoay mạnh người, đưa mắt nhìn chằm chằm lên tấm bia đá kia. Hắn cẩn thận nhìn qua một lượt, tấm bia đá này thoạt nhìn hết sức bình thường, không có điểm nào khác thường.

Nhưng ánh mắt của Vương Lâm lại lần lượt đảo qua từng chữ. Ngày đó Thiên Hoa tiên sĩ vì sao lại phải xây dựng cung điện ở nơi đây, hơn nữa tấm bia đá này vốn là loại bia đá làm mốc để cho người từ bên ngoài có thể nhìn thấy, nhưng vì sao phải đặt ở trong này.

Nơi đây là khu vực bên trong đống hoang tàn, tấm bia đá đặt ở trong này đúng là chẳng ra gì.

Vương Lâm nhướn mày, tay phải nâng lên cách không điểm một cái, một đạo chỉ khí trong nháy mắt bắn nhanh vào tấm bia đá. Lập tức cái khe

trên tấm bia đá này trở nên lớn hơn.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một đám phi kiếm xuất hiện. Được thần niệm của hắn khống chế, đám phi kiếm nhanh chóng đẽo gọt trên tấm bia. Từng trận âm thanh kim loại va chạm từ tấm bia truyền ra. Mặc dù đã qua rất nhiều năm, lại còn bị ảnh hưởng của chưởng lực kia làm cho hư hại, nhưng tấm bia đá này vẫn có một chút cứng rắn.

Hồi lâu sau, tấm bia đá này rốt cuộc cũng bị phi kiếm san bằng. Vương Lâm cúi đầu nhìn thật sâu vào phần cuối của tấm bia đá cắm trên mặt đất, lông mày nhăn lại. Vật này thoạt nhìn không có gì khác thường, nhưng Vương Lâm chung quy vẫn cảm thấy có chút không phù hợp.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, dùng đại thủ trảo hung hăng túm lấy phía trên, lập tức từng trận tiếng ầm ầm vang lên. Tấm bia đá này dưới toàn lực của Vương Lâm bị kéo lên từng chút từng chút một.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 295. Tiên giới chi khí

Thế nên một mảnh vỡ tiên giới chưa từng có người nào tiến vào tuyệt đối như phượng mao lân giác, cực kỳ hiếm gặp.

Trên cơ bản là đại bộ phận các mảnh vỡ của tiên giới đều có dấu chân tu sĩ.

Tấm bia đá này vốn là một tấm phong bi. Trước kia hẳn nó được đặt ở ngoài cung điện hoặc tế đàn, nhưng lúc này lại bị vứt ra đây, hơn nữa phần lộ ra ngoài lại có những dấu vết của việc bị chôn dấu lâu trong lòng đất. Hiện tượng này trong lòng Vương Lâm đã biết rõ nguyên nhân.

Phong bi này tất nhiên là do lần trước cửa tiên giới mở ra, một tu sĩ vì muốn che dấu một chút bí mật nên đã đem phong bi trước cung điện tới đây.

Nếu không thì tấm bia đá này không thể có dấu vết bị chôn dấu thế này được. Phải biết rằng nếu tấm bia đá này từ trước tới giờ chưa bị di động thì theo thời gian dài đằng đẵng, phải dần dần khô nẻ mới đúng, tuyệt đối không giống như bây giờ

Suy nghĩ xong, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khẽ quát một tiếng, tay phải chụp mạnh về phía trước. Nhất thời đem tấm phong bi dài hơn mấy trượng bắt lấy, nhấc sang một bên.

Ngay khi tấm phong bi bị bắt lấy, một làn khí tiên giới thanh thuần bỗng nhiên từ mặt đất bay lên. Tia tiên khí này cũng không nhiều lắm, sau khi xuất hiện liền dần dần có dấu hiệu tiêu tán.

Sắc mặt Vương Lâm lộ vẻ vui mừng, vội vàng cách không chụp lấy tia tiên khí này, ngưng thần luyện hóa.

Đúng lúc này, đột nhiên xa xa trên không truyền tới một âm thanh xé gió. Chỉ thấy một tia chớp từ trên trời đánh xuống. Trong tia chớp xuất hiện một trận pháp cực lớn hình bát giác.

Một tu sĩ mặc thanh sam, lưng đeo bảo kiếm từ trong trận pháp đi ra.

Hắn vừa xuất hiện liền lập tức hướng về phía đống đổ nát này chạy tới, có vẻ như đã biết rõ mục tiêu của mình.

Vương Lâm lập tức phát hiện. Hắn nhướng mày, không để ý tới người nọ đang tiến tới rất nhanh, bình tĩnh ngưng thần, tiếp tục luyện hóa.

Tia tiên khí nọ dưới sự luyện hóa của Vương Lâm chậm rãi ngưng tụ lại, biến thành một giọt chất lỏng lớn cỡ hạt gạo.

Vương Lâm biết thứ khí của tiên giới này phải dùng nguyên thần bản thân luyện hóa, hình thành tinh thể như linh thạch mới có thể giữ được.

Chẳng qua muốn luyện hóa cũng do tu vi mạnh yếu mà thời gian luyện hóa khác nhau.

Thanh sam tu sĩ nọ tốc độ cực nhanh, từ xa đã nhận thấy sự dị thường ở nơi này, nhất thời biến sắc quát to:

- Dừng tay!

Vừa nói hắn vừa thi triển một loại pháp thuật gì đó khiến tốc độ nhất thời tăng lên gấp mấy lần, phóng nhanh tới.

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ. Tu vi tu sĩ nọ và hắn đều là Hóa Thần sơ kỳ. Hắn căn bản chẳng hề sợ hãi mà trong lòng đang tính thời gian đối phương tới được đây, chuyên tâm ngưng luyện.

Thanh sam tu sĩ từ xa thấy Vương Lâm chẳng những không dừng tay mà ngược lại gia tăng tốc độ ngưng luyện, không khỏi vừa bay tới vừa rống giận:

- Nơi này là do Đại La kiếm tông chúng ta phát hiện từ ba ngàn năm trước. Ngươi nếu khư khư cố chấp sẽ chịu sự truy sát của Đại La kiếm tông chúng ta!

Thanh âm của đối phương từ xa truyền tới, Vương Lâm không nghe thấy toàn bộ nhưng cũng hiểu được ý tứ. Hắn cười lạnh một tiếng. Vật trong thiên hạ chẳng lẽ đều có chủ hết. Nhất là khí nơi tiên giới này, càng là vật vô chủ. Cách nói của người này thực sự quá hoang đường!

Tay phải hắn nhanh chóng vung lên, vòng đồng trên cổ tay bay ra, ầm một tiếng hóa thành một con cóc lớn màu xanh.

Lôi Oa hiện ra liền ưỡn bụng, từ bên trong truyền ra từng trận âm thanh sấm sét. Ngay sau đó, một lôi cầu thật lớn từ miệng nó đánh ra, phun ầm ầm về hướng thanh sam tu sĩ.

Thanh sam tu sĩ sắc mặt đại biến. Đối với lôi cầu đang bay tới này hắn cực kỳ kiêng kỵ. Hắn vỗ bảo kiếm phía sau lưng một cái. Kiếm lập tức rời vỏ, giống như mặt trời hiện ra, quang mang vạn trượng, tung bay trên đỉnh đầu.

Thanh sam tu sĩ hai tay bắt quyết, hung hăng chỉ vào lôi cầu. Lập tức thanh bảo kiếm nọ bỗng nhiên chém xuống. Một đạo kiếm khí to lớn từ thanh bảo kiếm bay ra trong nháy mắt, giống như một lưỡi đao xẻ trời rạch đất chém thẳng xuống.

Tốc độ nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đánh vào lôi cầu. Tiếng sấm vang lên ầm ầm, lôi cầu không ngờ bị phân thành hai, rơi sang hai bên, đánh xuống đất tạo thành hai cái hố to, bốc khói mù mịt.

Sắc mặt thanh sam tu sĩ hơi hồng lên, máu tươi trào lên nhưng hắn cố nuốt xuống. Thanh kiếm này chính là một trong thất kiếm của Đại La kiếm tông, thuộc loại linh khí cao nhất. Nếu đối kháng với người có tu vi thấp hơn, hắn có thể huy động tự nhiên. Dù là đối kháng với tu si cùng cấp thì hắn chỉ cần điều khiển kiếm khí trong bảo kiếm cũng có thể chém chết địch nhân.

Nhưng Lôi Oa dù sao cũng tương đương với cao thủ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong. Tuy nói nó không có ý thức của cao thủ nhưng lôi đình lực cũng không phải tu sĩ có thể sử dụng được mà là thủ đoạn công kích đặc biệt do thượng thiên ban cho nó. Vì vậy nên hắn cuối cùng ăn phải quả đắng.

Hắn thúc dục bảo kiếm, lấy thế thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm để tấn công.

Nhờ có Lôi Oa ngăn trở, Vương Lâm rốt cục thành công ngưng luyện xong tia tiên giới khí này. Trong tay hắn xuất hiện một tinh thể màu tím nhỏ như hạt gạo.

Tinh thể nhỏ bé này đã tương đương với một nửa linh lực của Triệu quốc. Cảm thụ linh lực trong đó, Vương Lâm không khỏi có chút khiếp sợ. Tay phải hắn phất lên, thu tinh thể vào túi trữ vật, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vào thanh sam tu sĩ.

Dưới tấm bia đá này là trận nhãn của trận pháp của cung điện năm xưa. Trận pháp này tuy đã bị nghiền nát nhưng vẫn còn chút ít tác dụng, ngày

qua tháng lại hấp thu tiên giới khí xung quanh, chuyển hóa thành một tia tiên khí thuần khiết.

Đại La kiếm tông này hiển nhiên là biết chuyện này, sau đó mới lấy tấm bia đá này che lại, đề phòng kẻ khác phát hiện. Sau đó cứ mỗi lần cửa tiên giới mở ra lại phái người tới đây, thu thập tiên khí.

Sở dĩ không thể dùng bất kì cấm chế gì mà chỉ có thể dùng vật này để che lại cũng là bởi đã là cấm chế thì sẽ có pháp lực ba động. Cho dù là ba động có nhỏ tới đâu, đã là người có thể đi vào tiên giới đều là những kẻ có tu vi thông thiên, hiển nhiên với mánh khóe này, chỉ cần họ cẩn thận là nơi này sẽ bại lộ. Thà rằng không đặt cấm chế mà lấy tấm bia đá che lại, độ bí mật lại còn cao hơn nhiều.

Khóe miệng Vương Lâm lộ một tia cười lạnh, tay phải đặt phía trên động khẩu kia miết một cái. Chỉ nghe rắc một tiếng, trận nhãn ngưng tụ tiên khí còn sót lại lập tức tan tành, từ nay về sau không còn cách gì vận chuyển được nữa.

Nếu đã không tránh được việc trêu chọc Đại La kiếm tông, thu lấy tiên khí của bọn họ vậy chắc chắn đối phương sẽ chẳng từ bỏ ý đồ với mình. Vương Lâm đơn giản là nhổ cỏ tận gốc, phá hủy luôn trận nhãn này, khiến đối phương không thể thu hoạch được tiên khí nhờ đó tạo ra càng nhiều cao thủ nữa.

Thanh sam tu sĩ chỉ thẳng vào Vương Lâm, hét lớn một tiếng, lại vận chuyển bảo kiếm trên đỉnh đầu, không nói một lời hung hăng chỉ về phía

Vương Lâm. Bảo kiếm liền lóe lên kim mang vạn trượng, nhẹ nhàng vung lên. Một đạo kiếm khí to gấp đôi vừa rồi ầm ầm từ trên trời giáng xuống, như muốn chia đôi thiên địa.

Chém một kiếm này xong, người nọ phun một ngụm máu tươi, uể oải hẳn. Hắn không nhìn kết quả mà lập tức ôm kiếm xoay người rời đi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không nói một lời, điểm vào mi tâm một cái. Lập tức một làn ánh sáng màu đen từ trong mi tâm của hắn lóe lên, hóa thành một đám du hồn, gào thét xông vào giữa không trung, va chạm với kiếm khí kia.

Cùng lúc đó, Lôi Oa nổi giận gầm lên một tiếng, lại phình bùng, phun ra một cái lôi cầu lớn hơn hẳn lần trước, gào thét lao đi.

- Muốn chạy sao!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, tay tay liền xuất hiện Cấm Phiên. Cấm Phiên lúc này đã có thành tựu, uy lực hiển nhiên mạnh hơn nhiều. Nó vừa xuất hiện lập tức hóa thành một làn hắc vụ, bao bọc lấy Vương Lâm, sau đó đột nhiên xông tới.

Kiếm khí to lớn kia đánh xuống, đầu tiên bị mấy trăm du hồn lao vào. Tuy rằng du hồn chỉ vừa mới tới gần lập tức đã bị đánh tan nhưng lực

lượng của mấy trăm du hồn hợp lại cũng không phải là nhỏ, làm cho kiếm khí kia nhỏ đi tới một phần năm, quang mang cũng ảm đạm đi.

Sau đó lôi cầu của Lôi Oa ầm ầm đánh tới, đụng vào kiếm khí. Lôi cầu hóa thành một màn ánh sáng, sau đó biến mất. Nhưng kiếm khí kia lại bị đánh cho tan nát, nhỏ lại mấy lần, quang mang cũng ảm đạm tới mức gần như không nhìn thấy được nữa.

Cuối cùng tới khi Cấm Phiên của Vương Lâm tới nơi thì kiếm khí đã chẳng còn tạo thành uy hiếp gì với hắn, dễ dàng bị mấy đạo cấm khí đánh tan.

Vương Lâm được Cấm Phiên bao quanh, không hề dừng lại mà đuổi theo thanh sam tu sĩ đang bỏ chạy.

Thanh sam tu sĩ vừa chạy, thần thức vừa quét về phía sau, nhất thời hai mắt mở to, lộ vẻ không thể tin. Hắn không thể ngờ được đối phương lại dễ dàng hóa giải kiếm khí của mình. Điều này làm cho hắn vô cùng sợ hãi.

Sắc mặt Vương Lâm như thường, ánh mắt bình tĩnh. Bảo kiếm của đối phương hơi cổ quái, kiếm khí rất mạnh. Nếu không phải hắn trước khi tiến vào cửa tiên giới đã có chuẩn bị thì hôm nay sợ rằng đã bị kiếm khí này làm cho bị thương.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 296: Chết trong trứng nước (1)

Tu sĩ Hóa Thần kỳ có thể tiến vào tiên giới, mỗi người đều không thể xem thường! Vương Lâm một lần nữa hiểu được điều này.

Dưới sự bao phủ của Cấm Phiên, tốc độ Vương Lâm cực nhanh. Khoảng cách giữa hắn và thanh sam tu sĩ nhanh chóng bị rút ngắn.

Sắc mặt thanh sam tu sĩ âm trầm, lại vận dụng bí thuật không biết tên kia tăng tốc. Tốc độ của hắn lập tức nhanh lên mấy lần, rất nhanh đã tới trận pháp. Hắn bấm quyết, trận pháp liền xuất hiện ở nơi đó. Hắn thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đi vào trận pháp. Mảnh vỡ tiên giới rất nhiều, tùy ý chọn một mảnh mà truyền tống đi, đối phương hiển nhiên không thể đuổi theo.

- Đợi đó, lần này Đại La kiếm tông của chúng ta tới bốn người. Ta chỉ là người có tu vi thấp nhất. Đợi ta gọi sư huynh tới, song kiếm đánh tới, ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi cửa tiên giới!

Hắn nở nụ cười lạnh.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thân thể bỗng nhiên biến mất trong hắc vụ của Cấm Phiên, chẳng ai có thể phát hiện ra điểm bất thường. Dù sao thần thức của thanh sam tu sĩ cũng chỉ là Hóa Thần sơ kỳ mà thôi mà thần thức Vương Lâm đã tương đương Hóa Thần hậu kỳ.

Tuy nói hai người có tu vi bằng nhau nhưng thần thức chênh lệch quá nhiều. Đó cũng là nguyên nhân vì sao người này vừa xuất hiện, Vương Lâm lập tức phát hiện ra. Mà người này phải bay một lúc mới có thể phát hiện Vương Lâm.

Thanh sam tu sĩ bước vào bên trong trận pháp, quay đầu nhìn về đoàn hắc vụ đang từ xa bay nhanh tới, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên thân ảnh Vương Lâm đột nhiên lại hiện lên. Hắn vừa mới hiện thân liền lập tức ném ra một chiếc chuông.

Sắc mặt thanh sam tu sĩ nọ lập tức tái nhợt. Hắn chẳng thể nào ngờ nổi đối phương lại có thể đuổi theo mình nhanh như vậy. Khi hắn còn đang sửng sốt, chiếc chuông đã đón gió lớn lên, hóa thành một chiếc chuông đồng lớn tới cả trượng, mạnh mẽ úp xuống, bắt lấy tu sĩ này.

Lúc này tay phải Vương Lâm phất lên, Cấm Phiên liền rơi vào trong tay hắn. Tay hắn lại rung lên, chiếc chuông cũng như tu sĩ bên trong biến mất ngay lập tức, khi xuất hiện thì đã nằm trên mặt đất.

- Ngươi chạy không thoát được!

Vương lâm thanh âm bình thản, như nói với bản thân mình vậy.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt ấn, đánh ra từng đạo pháp quyết tới chiếc chuông.

Chiếc chuông đó liền chấn động, bên trong truyền tới một loạt tiếng đinh đông. Âm thanh này cũng không tỏa ra ngoài nhiều lắm mà chủ yếu tập trung vào bên trong. Nhưng xen lẫn trong những tiếng đinh đông này lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Không lâu sau, chiếc chuông chấn động lại càng mãnh liệt. Trừ tiếng đinh đông ra còn nghe thấy âm thanh đánh phá, hiển nhiên là tham sam tu sĩ nọ không cam tâm bị luyện hóa, đang dựa vào uy lực của bảo kiếm muốn phá vỡ bảo vật này từ bên trong.

Vương Lâm hiểu rõ sự sắc bén của bảo kiếm nọ. Chiếc chuông này có thể trụ được hay không cũng không rõ. Hắn hừ nhẹ một tiếng, hai tay bắt quyết nhanh hơn. Theo từng đạo pháp quyết không ngừng rơi vào chiếc

chuông, tiếng chuông càng lúc càng lớn, tần suất càng ngày càng cao. Cùng lúc ấy âm thanh phản kích càng lúc càng nhỏ.

Chiếc chuông này là một kiện pháp bảo của thượng cổ tu sĩ. Tác dụng của nó chính là bắt người, sau đó sử dụng pháp quyết tiến hành luyện hóa. Thậm chí là cả nguyên thần cũng có thể luyện hóa triệt để. Đương nhiên điều kiện vẫn phải phụ thuộc vào người bị luyện hóa. Nếu tu vi người bị luyện hóa quá cao thì chủ nhân rất có thể bị phản phệ.

Hóa Thần kỳ tu sĩ sau khi hình thành nguyên thần, trừ phi bị vây công, nếu không khi đấu pháp một chọi một, cho dù là thắng cũng rất khó có thể hoàn toàn giết chết đối phương. Chẳng qua nếu là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ ra tay thì không phải chuyện chơi.

Đương nhiên nếu đã suy yếu tới cực điểm thì lại là chuyện khác. Ví dụ như Mạnh Đà Tử năm đó là khi đã suy yếu tới cực điểm mới bị Vương Lâm hãm hại, chết dưới xương tay màu vàng của Cụ Phong Vương Giả.

Cùng với những thủ ấn Vương Lâm đánh vào trên chiếc chuông, trong chuông vang lên một tiếng kêu thảm thiết, sau đó từ từ yếu dần, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Vương Lâm không dừng tay mà tiếp tục luyện hóa một lúc nữa, sau đó mới thu tay.

Tay phải phất lên, chiếc chuông nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào trong tay hắn, sau đó được thu vào túi trữ vật. Vương Lâm cũng không nóng lòng mở chuông ra xem. Theo như hắn nghĩ, thanh sam tu sĩ mặc dù đã chết thật nhưng nhất định trước khi chết hắn còn muốn cắn trả.

Đòn đánh trước khi chết của tu sĩ Hóa Thần kỳ cực kỳ đáng sợ. Với sự cẩn thận của Vương Lâm, làm sao có chuyện hắn dễ dàng mạo hiểm mà mở ra xem chứ. Hắn đặt trong túi trữ vật, để cho chiếc chuông dùng khả năng luyện hóa của bản thân tiếp tục tiến hành trong mười ngày nửa tháng, thậm chí lâu hơn, khiến cho đòn cuối cùng trước khi chết của kẻ này phải chết trong trứng nước!

Chiêu này của Vương Lâm phải nói là cực kỳ tuyệt diệu!

Hắn đứng lên, Lôi Oa đã sớm được hắn thu lại, hóa thành đồng quyển quay về nơi cổ tay. Hắn trầm ngâm một chút, đang muốn tìm kiếm cẩn thận lại mảnh tiên giới này một phen. Đúng lúc này Vương Lâm biến sắc, lập tức triển khai phòng hộ của Cấm Phiên, khoanh chân ngồi xuống, tay vỗ túi trữ vật, xuất ra vài viên đan dược bỏ vào miệng.

Linh lực trong cơ thể hắn lấy tốc độ cực nhanh, điên cuồng bị đồng quyển hấp thu, một lúc lâu sau mới ngừng lại. Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, vừa uống thêm vài viên đan dược, lúc này mới bổ sung lại đầy đủ linh lực trong cơ thể.

- Lúc đầu còn là một ngày sáu lần, mấy hôm nay còn lại có bốn ngày một lần. Lôi Oa tuy dùng tốt nhưng nuôi nó thật quá tiêu hao linh lực. Sau này phải chú ý một chút, sớm vận chuyển linh lực nếu không đang chiến đấu mà xuất hiện tình huống này thì thật nguy hiểm.

Vương Lâm lẩm bẩm.

Hắn đứng lên, bay về phía cung điện. Ở đó sau khi hắn tìm kiếm cẩn thận một lần, không thu hoạch được gì, Vương Lâm liền bay về phía xa tìm tiếp.

Cái mảnh vỡ của tiên giới này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, gần như tương đương với Triệu quốc. Thần thức hắn đảo qua, cơ bản là có thể bao trùm toàn bộ. Chẳng qua tiên khí thì thần thức không thể dò xét được, trừ phi trong khoảng cách quá gần, nếu không cũng chẳng có bất kỳ tác dụng gì.

Đi khắp mảnh tiên giới này, Vương Lâm dùng một tháng thời gian, rốt cục đã xem khắp một lượt. Trừ khu cung điện hắn gặp lúc đầu, cũng không còn gặp bất cứ kiến trúc nào nữa.

Khắp nơi trên mặt đất đều có thể bắt gặp những cái hố to, mơ hồ thể hiện trận đại hạo kiếp giáng xuống chúng tiên năm đó.

Đến một hôm, Vương Lâm đi tới một đỉnh núi nọ. Ngọn núi này tuy rằng rất cao nhưng hình dạng lại có chút cổ quái. Chuẩn xác mà nói, trông nó giống như một chiếc khóa lớn vậy!

Ngọn núi này được bảo tồn khá đầy đủ, chỉ có điều rất nhiều cây cối bên ngoài lúc này đã hoàn toàn khô héo mà chết. Vương Lâm vừa chạm tới,

thân cây liền lập tức hóa thành tro bụi.

Nhìn cây cối rậm rạp trên núi này, Vương Lâm cười khổ. Nếu những cây cối này chưa chết thì thật tốt biết bao. Những cái cây này đều có tuổi thọ ngàn năm, thậm chí có loại hơn vạn năm cũng không biết chừng.

Nếu lấy thứ gỗ này mà làm tượng gỗ, Vương Lâm tự tin rằng uy lực của tượng sẽ tăng lên gấp mấy lần, đáng tiếc....

Vương Lâm có chút không cam tâm. Hắn tìm kiếm từng nơi một, cuối cùng xem xét toàn bộ cây cối trên núi, sau đó đành bất đắc dĩ thở dài.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 297: Chết trong trứng nước (2).

Trên đỉnh núi hắn phát hiện ra một động phủ. Đại môn của động phủ này đã vỡ vụn, trong ngoài toàn tro bụi. Nơi đây cũng không phải bí ẩn,

Vương Lâm cũng chẳng trông đợi có thể phát hiện ra một động phủ chưa có người vào tìm kiếm.

Động phủ không lớn, chỉ có bảy tám gian thạch thất. Vương Lâm xem xét bên trong một phen, thấy trống rỗng chẳng có vật gì, hẳn là trước đây đã có người tới dọn sạch sẽ.

Trước khi tiến vào động phủ Vương Lâm cũng đã chuẩn bị tâm lý, cho nên tuy rằng không thu hoạch được gì nhưng cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng hắn. Hắn vào đây chủ yếu là muốn xem trong động phủ có ẩn chứa chút cấm chế đã bị tàn phá nào không.

Hắn muốn xem cấm chế của tiên nhân rốt cuộc là ra sao, nếu có thể tìm hiểu được một chút thì đối với cảnh giới tổ hợp chín trăm chín mươi chín cấm chế của Cấm Phiên sẽ có sự trợ giúp rất lớn.

Sau khi cẩn thận xem xét, hắn phát hiện ra cơ hồ tất cả cấm chế đều đã tiêu tán trong thiên địa. Nhưng đây cũng không phải là tuyệt đối. Trong một gian thạch thất, Vương Lâm mừng rỡ phát hiện có một tia cấm chế còn lưu lại.

Cấm chế này cũng không phải là rất mạnh, chỉ có tác dụng ngăn người khác vào phòng mà thôi. Lúc này tuy rằng đã bị giải khai nhưng trên thạch bích vẫn còn lưu lại một tia khí tức. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, bắt đầu nghiên cứu.

Cấm chế của tiên nhân có chút tương tự như thượng cổ cấm chế mà Vương Lâm nắm giữ. Chẳng qua về cấu tạo lại có chút bất đồng. Trên thực tế cấm chế chính là trận pháp, chẳng qua so với trận pháp thì linh hoạt hơn mà thôi.

Ba ngày sau Vương Lâm rời khỏi động phủ đó. Một tia cấm chế đó đã được hắn nhớ rõ trong lòng.

Xuống khỏi ngọn núi, Vương Lâm chuẩn bị rời đi thì đột nhiên hắn giật mình. Tất cả cây cối trên núi này cùng với sự xem xét cả hắn đều đã hóa thành tro bụi.

Nhưng hiện tại tro bụi đó lại đang bay giữa không trung, như có một lực lượng thần kỳ đang khiến chúng chậm rãi di động vậy.

Vương Lâm không biểu hiện gì, chậm rãi bay lên. Giữa không trung, hắn vừa bay vừa nhìn xuống, lập tức đôi mắt sững lại.

Ở vị trí này hắn nhìn xuống thấy tro bụi không ngờ lại tạo thành hai chữ!

- Cứu ta!

Vương Lâm nhướng mày.

Tro bụi này sau khi chậm rãi tiêu tán, Vương Lâm liền phát hiện, ngọn núi này nhìn từ trên cao xuống trông càng giống như một chiếc khóa. Mà động phủ kia lại chính là lỗ khóa.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, không tiếp tục điều tra nữa. Nơi này hơi quỷ dị, hắn không muốn dò xét tới cùng.

Trọng yếu nhất là Vương Lâm tin rằng mình không phải là người đầu tiên nhìn thấy sự dị thường của ngọn núi này. Như vậy tại sao đã qua vô số năm mà ngọn núi này vẫn vậy. Vương Lâm càng chẳng muốn dò xét thêm. Thân thể hắn chậm rãi lui lại, bay về phía xa.

Cho dù nơi này có một vị tiên bị khóa trụ, Vương Lâm cũng không thể không quản sống chết mà nảy lòng tham.

Mấy ngày sau, Vương Lâm đã tìm tòi mảnh tiên giới này một lần nữa, vẫn không tìm ra tiên giới chi khí, vì vậy quyết định rời đi, tới mảnh vỡ khác xem xét.

Trước khi đi, Vương Lâm đã nạp đầy linh lực vào Khu thú quyển. Sau đó hắn nhớ tới thanh sam tu sĩ truyền tống tới đây, trầm mặc một chút liền lấy ra chiếc chuông nọ.

Phương pháp rời khỏi mảnh vỡ của tiên giới này Vương Lâm nắm rõ, chính là bay lên cao mãi, tới khi đột phá giới hạn của thiên không thì sẽ trở về dòng chảy phía trong cánh cửa tiên giới. Tiếp tục khi dòng chảy đó sẽ lại tiến vào một mảnh vỡ nào đó của tiên giới.

Nhưng phương pháp thanh sam tu sĩ xuất hiện ở đây cực kỳ quỷ dị, không ngờ lại là dùng phương thức truyền tống tới đây. Điều này khiến Vương Lâm không khỏi có một suy đoán lớn mật.

Một vài tông phái xa xưa do nhiều lần tiến vào cánh cửa tiên giới nên đã kiến tạo một ít truyền tống trận, có thể để cho môn hạ tới những mảnh vỡ này tìm kiếm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, ném chiếc chuông trong tay về phía trước, đồng thời đánh ra vào đạo thủ quyết, luyện hóa một lần nữa. Hai ngày sau, Vương Lâm tính rằng tu sĩ Hóa Thần kỳ này dù có liều mạng phản kích lúc sắp chết thì cũng đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Nghĩ vậy hắn phất tay phải, chiếc chuông lập tức hóa lớn, sau đó ầm một tiếng, đáy chuông tỏa ra khí bảy màu, chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy bên trong còn lại một chiếc túi trữ vật và một thanh bảo kiếm. Chẳng qua trong nháy mắt khi mở ra, bảo kiếm nọ reo vang một tiếng. Một đạo kiếm khí to như cánh tay ầm ầm phóng tới.

Vương Lâm cười lạnh, điểm một cái. Kiếm khí liền tiêu tán. Bên trong truyền ra một tiếng kêu không cam tâm. Cỗ nguyên thần lực còn sót lại cũng biến mất.

Hóa ra nguyên thần của thanh sam tu sĩ trước khi chết liền nấp trong kiếm, chuẩn bị đánh một đòn cuối cùng. Nhưng thời gian trôi qua, hắn chậm rãi bị luyện hóa, nguyên thần dần dần không trụ nổi. Một kích trước khi chết này bị Vương Lâm hóa giải nhẹ nhàng, chết trong trứng nước!

Thần thức Vương Lâm lướt qua thanh bảo kiếm cổ phác này, nhất thời động dung, sau đó lộ vẻ mừng rỡ vô cùng. Hắn hít sâu một hơi, thận trọng thu thanh bảo kiếm này vào túi trữ vật.

Bảo kiếm này uy lực cực lớn, điểm đó Vương Lâm sớm đã biết. Nhưng hắn không ngờ được rằng cấu tạo của nó so với Cấm Phiên tuy khác nhau mà lại có cùng công hiệu. Bên trong kiếm khắc họa vô số cấm chế. Những cấm chế này đều mang thuộc tính công kích, do vậy bảo kiếm này mới mạnh mẽ tới vậy.

Vương Lâm xem qua một chút thấy rằng những cấm chế công kích ở bên trong bảo kiếm tuyệt đại bộ phận trước đây hắn chưa từng gặp. Cứ ba cái cấm chế tạo thành một tổ, tổng cộng có ba trăm tổ.

Những cấm chế này hiển nhiên không thể tìm hiểu trong thời gian ngắn được. Vương Lâm đành nén ý niệm lập tức nghiên cứu lại, sau đó cầm lấy túi trữ vật của thanh sam tu sĩ.

Thần thức hắn đảo qua bên trong túi, trên mặt lại một lần nữa lộ vẻ cổ quái.

- Tại tiên giới, giết người đoạt bảo quả thật là hấp dẫn quá!

Một lúc lâu sau, Vương Lâm thở dài nói.

Trong túi trữ vật chỉ có ba loại vật phẩm, trong đó một là một cái ngọc giản, một cái Vu hồi đỉnh và cuối cùng là cực phẩm linh thạch. Chẳng qua số lượng cực phẩm linh thạch rất lớn, hơn mấy trăm viên.

Mấy trăm viên cực phẩm linh thạch, mặc dù định lực của Vương Lâm rất lớn cũng không khỏi kinh ngạc. Theo tiềm thức hắn nhìn bốn phía xung quanh, lập tức không khỏi mỉm cười tự giễu.

- Xem ra định lực của mình vẫn còn không đủ rồi.

Thực ra cũng khó trách được Vương Lâm. Dù sao khi ở Chu Tước tinh, cực phẩm linh thạch cực kỳ hiếm thấy. Trên thực tế ngay cả tại Đại La phái ở tu chân tinh, cực phẩm linh thạch cũng không nhiều. Chẳng qua Đại La phái là một đại phái ngàn năm, hiển nhiên cũng có ít để dành.

Sau khi xem xong ngọc giản, Vương Lâm đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện.

Đại La phái tại tiên giới trải qua nhiều lần ra vào đã tìm được tổng cộng ba mươi bảy mảnh vỡ của tiên giới. Hơn nữa ba mươi bảy mảnh này trong mảnh nào cũng bố trí một truyền tống trận bí mật.

Chẳng qua truyền tống trận dù sao cũng sử dụng bên trong tiên giới, linh thạch tầm thường không thể dùng được, chỉ có thể sử dụng cực phẩm linh thạch. Đó cũng là nguyên nhân vì sao bên trong túi trữ vật của thanh sam tu sĩ lại có nhiều cực phẩm linh thạch như vậy.

Cũng nhờ vậy, Vương Lâm biết rằng những tu sĩ đã tiến vào nhiều lần đều như Đại La phái, có truyền tống trận. Chỉ có những người lần đầu tới đây hoặc những tu sĩ độc hành mới lựa chọn cách sau khi bay lên rồi từ bên trong dòng chảy đi vào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 298. Ảo ảnh

Ánh mắt Vương Lâm sáng lên. Hắn cầm Vu hồi đỉnh lên. Cái đỉnh này này chắc là sử dụng bên trong tu chân tinh. Nếu mình sử dụng thứ này thì không biết về Chu Tước tinh hay Đại La phái nhỉ?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, sau đó cất Vu hồi đỉnh đó đi, để riêng với Vu hồi đỉnh của hắn ra. Nếu không chẳng may đến lúc sử dụng lại lấy sai, bay về Đại La phái thì quá nguy hiểm rồi.

Sau đó Vương Lâm cầm ngọc giản trong tay ném tới. Thần niệm vừa động, ngọc giản liền lóe lên quang mang. Một tòa pháp trận chậm rãi hiện ra giữa không trung. Trên trận pháp có hai điểm lõm vào, hiển nhiên là nơi để đặt linh thạch.

Vương Lâm không nói một lời, xuất ra hai viên cực phẩm linh thạch, vung tay một cái. Linh thạch rơi vào đúng vị trí. Tiếp theo đó, trận pháp liền vận chuyển. Quang mang trên ngọc giản ngày càng sáng, bên trên hiện lên một tấm bản đồ mờ ảo.

Hình ảnh này Vương Lâm không xa lạ gì. Nó chính là thứ mà trong quá trình tiến vào tiên giới, tu sĩ đều nhìn thấy, trông như một tấm gương lớn vỡ vụn.

Trên bức họa này có vô số điểm màu xám nhỏ, lại có ba mươi bảy điểm sáng ngời, đối lập với những điểm sáng nhỏ kia.

Vương Lâm nhìn hình ảnh này, trong đầu nhớ lại khi mình từ trong dòng chảy hạ xuống mảnh vỡ của tiên giới này. Ánh mắt hắn sáng lên, đã tìm được vị trí của bản thân.

Tay phải hắn điểm lên vị trí một mảnh vỡ, nhất thời toàn bộ bức họa biến mất. Trận pháp mở ra toàn bộ, sau đó thân thể Vương Lâm liền biến mất giữa không trung.

Bên bờ một mảnh tiên giới, nơi này bị cuồng phong tàn phá, phía chân trời có một khe nứt thật lớn. Từng trận hàn phong điên cuồng rít gào. Cả thế giới dường như bị bao phủ dưới uy năng của nó.

Nơi này chẳng có núi non, chỉ có một mảnh sa mạc tồn tại. Vốn hàng ngàn năm trước nơi này cũng có núi non sông nước, nhưng sau khi trải qua kiếp nạn, Huyền Phong kiếm tiên - chí bảo của một vị tiên nhân bị đánh rơi ở đây, cắt không gian, hình thành cái khe không gian này.

Về phần thanh kiếm này, sau khi phá cắt không gian một khắc liền vỡ tan, hóa thành làn gió bạo ngược, vô cùng vô tận thổi vào phiến thiên địa này.

Lúc này trên bầu trời đầy bạo ngược này, xuất hiện một tòa pháp trận. Ánh sáng của pháp trận lóe lên, hình thành một tấm màn bảo vệ, ngăn cách làn gió ở bên ngoài. Chẳng qua màn bảo vệ này nhanh chóng chấn động kịch liệt, xem chừng tùy thời có thể bị nghiền nát.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện bên trong trận pháp. Hắn ngưng thần nhìn bốn phía một lượt, lập tức nhíu mày. Nơi này so với mảnh vỡ vừa nãy quả là kém xa. Mảnh vỡ trước kia còn bị phá hủy chút ít, nhưng mảnh trước mắt này thì đã bị phá hủy hoàn toàn.

Theo lý mà nói, một nơi như thế này thì Đại La phái sao lại thiết lập truyền tống trận chứ. Vương Lâm trầm ngâm một chút, mắt thấy màn bảo vệ đang chớp động ngày càng kịch liệt, thân thể hắn liền nhoáng lên, từ trong trận pháp lao ra.

Trong nháy mắt vừa ra khỏi, Vương Lâm liền cảm thấy thân thể như bị đao cắt. Trận pháp sau lưng hắn lúc này chậm rãi biến mất, dùng một phương pháp đặc thù, ẩn đi.

Trong thiên địa bây giờ chỉ còn tiếng gió rít gào, dường như bốn xung quanh đang có vô số nhân ảnh đang gào khóc không ngừng. Loại cảm giác này tăng dần trong thân thể Vương Lâm, càng ngày càng rõ ràng.

Hắn hạ xuống dưới mặt cát được một khắc, đột nhiên trong lòng bỗng sinh cảnh giác, quay vụt nhìn lại phía sau. Chỉ thấy phía sau hắn lúc này, giữa cuồng phong đang gào thét, xuất hiện một loạt bóng đen.

Trong lòng Vương Lâm cả kinh. Hắn nhìn thấy những bóng đen này nhưng thần thức lại không phát hiện bất cứ điều gì. Hắn không nói thêm một lời, vỗ vào túi trữ vật, Cấm Phiên liền xuất hiện trên tay.

Lúc này bóng đen kia dần dần trở nên rõ ràng. Sắc mặt Vương Lâm liền trở nên cổ quái. Hóa ra những nhân ảnh đó lại là những nữ tử thiên kiều bách mị.

Những nữ tử này mặc y phục bảy màu rực rỡ. Phía sau các nàng là một đội đồng tử, tay bưng mâm trên đó đặt vô số tiên quả, rượu ngon.

Những người này vừa cười vừa nói, hướng về phía Vương Lâm đi tới.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn chỉ thấy những người này đang cười nói, nhưng điều quỷ dị chính là lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Đám người này tiến tới càng ngày càng gần. Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Hắn nhận thấy trên bầu trời phía trên những người này cũng xuất hiện vài bóng đen. Những bóng đen này chậm rãi hiện ra, là những thanh niên. Những người này chân đạp mây lành, bay theo đội ngũ như bảo vệ cho đội ngũ kia vậy, ánh mắt quét khắp bốn phía.

Vương Lâm hít sâu một hơi, thu hồi Cấm Phiên. Thân ảnh những người đó đã tiền gần hắn nhưng Vương Lâm không hề né tránh, tùy ý để họ đi qua bên người hắn.

Trong đó có một đồng tử đột nhiên đi xuyên qua người Vương Lâm.

Mãi cho tới khi đội ngũ này đi ra thật xa, Vương Lâm cười khổ. Hắn vừa nãy đã phát hiện đó không phải là người thật mà là ảo ảnh mà thôi.

Như vậy mảnh vỡ của tiên giới này có một lực lượng kỳ dị, có thể tạo thành ảo ảnh của một số hình ảnh ở tiên giới năm xưa.

Vương Lâm nhìn những người kia đang xa dần, trong nội tâm có chút cảm khái. Những người này năm xưa giờ đã trôi theo làn gió, chỉ còn lưu lại một chút ảo ảnh này mà thôi.

Năm đó tiên giới rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bị hủy diệt tới mức này?

Nghi vấn này lại khiến trái tim Vương Lâm đập mạnh. Hắn trầm mặc nhìn ảo ảnh phía xa xa.

Những người này càng đi càng xa. Một lúc sau mới dừng lại. Vương Lâm ở phía sau bọn họ, nhìn kỹ mới phát hiện ra, nơi những người này dừng lại, ảo ảnh lại thay đổi. Một cung điện nguy nga tráng lệ hiện ra, bên trong rất nhiều bàn tiệc, trên đặt đầy rượu ngon tiên quả.

Ngồi ở những cái bàn này là vài vị tiên phong đạo cốt. Họ khi thì nói cười, khi thì phất tay, pháp thuật từ ngón tay họ bay ra, dường như đang muốn chứng minh điều gì đó.

Vương Lâm nhìn cảnh trước mắt, lập tức nhìn những pháp thuật mà những vị tiên phong đạo cốt này không chớp mắt. Hắn hít sâu một hơi. Những người này căn bản không cần dùng bất cứ pháp quyết gì, mọi pháp thuật đều chỉ tay là xuất hiện, vô cùng tự nhiên, vận dụng lực lượng trong thiên địa hoàn toàn như ý.

Lúc này một người trong số đó đứng lên, trên mặt lộ vẻ tức giận, chỉ vào mặt một người khác, lớn tiếng nói vài câu, sau đó giơ tay lên. Một lôi cầu màu tím xuất hiện. Người này chỉ tay vào lôi cầu, ném thẳng lên trời. Lôi cầu này lập tức tung bay ra khỏi đại điện, thẳng về phía trời cao.

Ánh mắt Vương Lâm cũng nhìn theo lôi cầu. Nhưng đột nhiên ảo ảnh đang có trời đẹp nắng vàng, tiên hạc bay múa bỗng xuất hiện dị biến. Một tia chớp màu đen xẹt qua bầu trời, tốc độ cực nhanh hóa thành một nắm đấm thật lớn, đánh mạnh lên lôi cầu nọ.

Lôi cầu lập tức vỡ tan, nắm đấm kia vẫn không dừng lại mà tiếp tục đánh xuống.

Mọi người trong cung điện sắc mặt đều đại biến. Trong đó có hai người phản ứng cực nhanh đã bay ra khỏi cung điện xem xét. Lúc này bàn tay do tia chớp hóa thành kia đã đánh xuống.

Chỉ một quyền! Thân thể tất cả tiên nhân đều bị đánh nát, cả cung điện sụp đổ, hóa thành tro bụi. Chỉ có hai người bay ra trước tiên, trên thân

thể lóe lên ánh sáng bảy màu, chặn nắm tay đó lại.

Sắc mặt hai người đó tái nhợt, đúng lúc này, một đạo kiếm quang màu lam từ trong hư không ở phía chân trời phá không mà tới, xẻ ra một khe hở không gian lớn. Từng đám hắc khí từ trong khe hở đó tuôn ra.

Ngay sau đó, một bàn tay lớn từ trên bầu trời bỗng huyễn hóa ra, nhẹ nhàng nắm lấy bảo kiếm kia, vuốt nhẹ một cái. Bảo kiếm này chỉ bị vuốt nhẹ mà đã vỡ nát, hóa thành vài điểm lam mang, biến mất trong khe không gian. Tuy nhiên trong lam mang, vỏ kiếm lại không vỡ nát mà theo lỗ hổng không gian bay đi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bàn tay vừa bóp nát tiên kiếm kia lật lại, ấn xuống phía dưới. Mặt đất liền rung chuyển. Từ trong bàn tay chợt bay ra một đạo ngân quang. Đạo ngân quang này từ trên trời giáng xuống, phóng vọt tới.

Vương Lâm đắm chìm trong huyễn tượng, tâm thần kịch chấn. Trong khoảnh khắc khi ngân quang xuất hiện, trong lòng hắn dâng lên một tia cảm giác, biến sắc, tay phải nhanh chóng vung lên. Khu thú quyển bay ra, hóa thành con Lôi Oa, phun ra một quả lôi cầu, đánh thẳng vào ngân quang.

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên khắp thiên địa. Lôi Oa gầm nhẹ một tiếng, lùi lại mấy trăm trượng. Vương Lâm sắc mặt âm trầm, thân thể bay lên, đạp lên đầu Lôi Oa, ngẩng đầu nhìn nữ tử phía sau ngân quang.

- Hồng Điệp!

Vương Lâm gằn từng chữ.

Vừa rồi hắn đắm chìm trong huyễn tượng, nữ tử này không biết xuất hiện khi nào, không ngờ lại chẳng nói một lời đánh lén hắn. Nếu không phải thần thức Vương Lâm đã đạt tới Hóa Thần hậu kỳ thì hắn sẽ cho rằng sẽ cho rằng ngân quang đó là ảo ảnh, cuối cùng bị nữ nhân này giết chết ngay tức khắc.

Khuôn mặt Hồng Điệp lạnh như băng, ánh mắt lộ vẻ bình tĩnh, bình thản nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Ngươi quả nhiên biết ta. Nói đi, ngươi rốt cục là ai?

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào nữ nhân này, cười nói:

- Thiên kiêu chi nữ của Tuyết Vực quốc, có ai mà không biết chứ.

Thần sắc Hồng Điệp không đổi, lạnh nhạt nói:

- Không nói sao? Như vậy hôm nay ngươi lưu lại đây đi!

Vừa nói, nữ nhân này vừa giơ tay phải lên. Chỉ thấy một đạo ngân quang lóe lên trong tay nàng. Nàng lạnh lùng nhìn Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 299. Chiến Hồng Điệp

Vương Lâm cười ha hả, ánh mắt lóe sáng, nói:

- Nghe nói Hồng Điệp cô nương trong vòng trăm năm tu luyện từ phàm nhân tới Hóa Thần hậu kỳ. Trăm năm mặc dù ngắn nhưng đối với phàm nhân đã là cả cuộc đời. Không biết cha mẹ ngươi có còn khỏe mạnh hay không?

Hồng Điệp nhướng mày, ngân quang trong tay vung lên. Trong nháy mắt bầu trời tràn ngập ngân mang, hướng tới Vương Lâm.

Vương Lâm vỗ lên Lôi Oa. Lôi Oa liền ưỡn bụng phun ra một lôi cầu. Lôi cầu này đang còn ở giữa không trung, Vương Lâm đã quát khẽ một tiếng:

- Bạo!

Lập tức lôi cầu liền tự bạo, hóa thành vô số đạo lôi điện, va chạm với ngân quang. Sau khi chặn đòn đó, Vương Lâm liền lập tức lui lại, bay về phía xa.

Về phần Lôi Oa thì sau khi phun lôi cầu xong, lập tức cũng thối lui theo Vương Lâm.

- Hồng Điệp. Không biết cha mẹ ngươi ngoài ngươi còn có cô con gái nào khác hay không? Nếu không có chẳng phải là không có người đưa tang hay sao. Trong ba điều bất hiếu, đây là điều thứ nhất!

Vừa rút lui, Vương Lâm vừa cao giọng nói.

Đôi mày Hồng Điệp nhíu lại, lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm đang ngày càng xa dần, sau đó phóng vút theo. Đồng thời nàng vung tay phải

lên, một thanh phi kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu. Ngón tay điểm một cái, thanh kiếm liền hóa thành một đạo cầu vồng, tốc độ cực nhanh phóng đi.

Thanh phi kiếm này mang theo một cỗ ý cảnh tràn ngập vô tình. Những nơi nó đi qua, bốn phía xung quanh đều mơ hồ xuất hiện vô số bông tuyết, chầm chậm rơi xuống.

Ánh mắt Vương Lâm sáng lên, chợt vỗ lên túi trữ vật. Cấm Phiên hiện ra trong tay, bốn phía lập tức tràn ngập hắc vụ. Cùng lúc đó, từng đạo cấm khí từ trong hắc vụ gào thét lao ra, hóa thành những đầu ác long, nhằm vào phi kiếm.

Sau đó thân thể Vương Lâm chẳng những không lùi lại mà lập tức biến mất trong hắc vụ. Khi xuất hiện đã là ở phía sau Hồng Điệp hơn mười trượng. Hai tay hắn bắt quyết, nhất thời một tia linh lực từ trong cơ thể hắn tỏa ra, hình thành phía trước hắn một dòng khí lưu.

Ý cảnh sinh tử trong thời khắc này từ trong dòng khí lưu tỏa ra.

Hồng Điệp lại nhăn mày, hừ lạnh nói:

- Không biết sống chết!

Nói xong tay phải nàng giơ lên, hung hăng chụp về phía trước một cái. Nhất thời năm đạo khí băng hàn từ đầu ngón tay phóng ra, giữa không trung chợt hóa thành năm ngọn núi tuyết, ầm ầm đánh xuống.

- Tuyết này sinh ra trên trời, chết nơi mặt đất!

Dưới sự vận chuyển của dòng chảy, ánh mắt Vương Lâm vô cùng bình tĩnh. Tuy rằng đối phương là Hóa Thần hậu kỳ, nhưng nếu muốn giết mình thì mình vẫn có thể đấu một trận!

Dòng chảy mang ý cảnh sinh tử lập tức hóa lớn. Năm ngọn núi tuyết nọ trong nháy mắt phủ xuống liền lập tức tan biến, cuối cùng khi rơi vào trong dòng chảy đã nhỏ đi còn một nửa.

Trong khoảnh khắc khi núi tuyết chạm vào dòng chảy, một tia ý cảnh vô tình ầm ầm tiến vào trong cơ thể Vương Lâm. Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, phun một ngụm máu tươi. Ngụm máu này vừa phun ra liền hóa thành một khối băng.

Vương Lâm chỉ cảm thấy thân thể như bị bao phủ giữa đất trời băng giá. Trong đầu hắn nhớ lại cha mẹ thân nhân, đột nhiên lại có cảm giác thoải mái. Nội tâm Vương Lâm không loạn. Hắn biết một khi toàn bộ thân tình trong ký ức của mình toàn bộ đều tiêu tan, bị cỗ ý cảnh vô tình này ảnh hưởng thì từ đó về sau hắn sẽ trở thành một kẻ không biết gì ngoài giết chóc. Hơn nữa sinh tử của hắn sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào kẻ đã cho hắn mầm mống ý cảnh này - Hồng Điệp.

Ý cảnh sinh tử lập tức vận chuyển trong cơ thể. Tất cả những ký ức khi còn là phàm nhân, sinh tử của cha mẹ đều ngưng tụ trong tim hắn.

Nương theo sự tỉnh táo trong nháy mắt, Vương Lâm quát to:

- Trăm năm thời gian là cả đời một phàm nhân. Cha mẹ chí thân, sao có thể mặc cho thiên đạo hủy diệt. Hồng Điệp, cha mẹ ngươi dù có tiến vào luân hồi cũng vẫn luôn theo sau ngươi! Ngươi có dám nhìn lại hay không?

Thần sắc Hồng Điệp vẫn như cũ nhưng Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được ý cảnh vô tình khẽ buông lỏng.

Sinh tử ý cảnh của hắn lập tức điên cuồng vận chuyển, cùng lúc đó biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở trên Lôi Oa cách đó mấy trăm trượng, nhanh chóng bỏ chạy.

Cấm Phiên vẫn được hắn cầm ở tay, sau khi rung lên, bên trong bay ra hơn trăm đầu ác long do cấm khí hóa thành, đánh về phía Hồng Điệp.

Vương Lâm mất một lúc, cuối cùng cũng bức được tia ý cảnh vô tình kia ra khỏi cơ thể, toàn thân thư sướng, không còn trở ngại. Lúc này sắc mặt hắn trở nên âm trầm. Vừa rồi quả thật quá nguy hiểm, nếu chỉ hơi lơ là

chắc hẳn liền bị đầu nhập luân hồi, chẳng còn tư cách đối nghịch thiên đạo.

- Ý cảnh của tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ quả nhiên cường đại!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Trên thực tế từ khi Hồng Điệp đánh lén một khắc, Vương Lâm và nàng đã bắt đầu giao chiến.

Vương Lâm thấy Băng Thanh Quyết này rõ ràng khi tu luyện phải đem toàn bộ tình cảm của mình nghiền nát, luyện hóa tất cả, cuối cùng khiến bản thân đạt tới trạng thái lòng như băng đá, lạnh lùng trong suốt.

Đó chính là trái tim Hồng Điệp!

Từ năm đó chứng kiến Băng Thanh Quyết này, Vương Lâm vẫn tự hỏi, nữ tử Hồng Điệp chỉ tu luyện trăm năm, cho dù thiên tư cực kỳ xuất chúng nhưng phương diện khác mà nói, ắt hẳn phải có sơ hở không thể xóa nhòa.

Năm tháng tu luyện không dài, cho dù đạo tâm có kiên định thì cũng không thể so với những lão quái đã tu luyện mấy trăm năm. Hơn nữa trong thời gian trăm năm, tất cả tình cảm của nữ tử này đối với thế tục không thể đã hoàn toàn diệt hết được.

Cho nên Vương Lâm nói về chuyện cha mẹ, mục đích là để gợi lại một tia ký ức của nữ tử này, dựa vào đó mà phá hủy đạo tâm của nàng. Chỉ có như vậy hắn mới có cơ hội chiến thắng.

Nhưng phải nói đạo tâm của nữ tử này cũng rất kiên định, bị ngôn ngữ của Vương Lâm mấy lần kích thích đều không sơ hở nửa điểm. Mãi cho tới khi dưới ý cảnh sinh tử của Vương Lâm, nữ tử này chợt chững lại, Vương Lâm biết, lời nói của mình đã thành công rồi.

Tuy nói không nhiều, hiệu quả cũng không rõ ràng nhưng đã gieo một hạt giống trong lòng nữ tử này. Chỉ cần hạt giống này không bị diệt, nữ tử này không thể Anh Biến.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn biết với thiên tư của Hồng Điệp, hạt giống này tất nhiên không thể tồn tại lâu. Nhưng nếu mình kích thích nhiều hơn, chứng minh được ý cảnh sinh tử của mình mới là đại đạo, ý cảnh vô tình chưa phải đã là chân chính vô tình, vậy thì nữ tử này chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Hồng Điệp đối với mấy đầu ác long do cấm khí hóa thành không thèm để ý. Trong nháy mắt khi chúng đánh tới, nguyên thần trong cơ thể nàng lập tức xuất khiếu, hai tay phất lên. Một đạo sóng gợn màu lam khuếch tán ra trong nháy mắt. Tất cả cấm khí đều hóa thành tượng băng, từ giữa không trung rơi xuống.

Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang bỏ chạy phía xa, ánh mắt càng lạnh lùng. Mục đích của người này nàng liếc mắt một cái là hiểu

hết. Vốn dĩ lời nói của hắn không thể chấn động đạo tâm của mình, chẳng ngờ ý cảnh của hắn lại cực kỳ quỷ dị, có thể sinh ra một tia cảm ngộ thiên đạo luân hồi.

Trong khoảnh khắc khi năm ngọn núi tuyết đánh vào dòng chảy, nàng rõ ràng cảm nhận được ý cảnh sinh tử này, trong đầu không ngờ lại hiện lên một tia ký ức. Tuy rằng tia ký ức đó lập tức bị nàng xua tan nhưng người này lại nói thêm, nhất là câu "dù tiến vào luân hồi, cha mẹ ngươi vẫn đang theo sau ngươi!"

Lời này vừa nói ra, ký ức trong đầu Hồng Điệp mơ hồ có chút tán loạn, không khỏi bị dừng lại một chút. Tuy rằng lập tức bị nàng diệt trừ nhưng cũng mất đi cơ hội giết chết đối phương.

- Chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại dám có ý này, muốn phá hủy đạo tâm của ta. Người này tuyệt đối không thể lưu!

Ánh mắt Hồng Điệp phát lạnh, sau khi khôi phục bình thường liền đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm vừa bỏ chạy, tay phải chụp một cái, thu lại Lôi Oa. Nhưng phương pháp na di của Hóa Thần hậu kỳ thì Hóa Thần sơ kỳ không thể so sánh được. Hắn chưa chạy được bao xa, phía sau đã truyền tới một tia khí băng hàn.

Vương Lâm hít sâu một hơi, đang muốn chạy trốn. Nhưng đột nhiên trong đầu hắn hoàn toàn sáng tỏ, không ngờ lại nhớ tới chưởng ấn trong cung điện ở mảnh vỡ tiên giới kia.

Hắn cũng đã từng thử qua vài lần nhưng đều thất bại.

Giờ phút này trong lúc bỏ chạy, chưởng ấn kia lại hiện lên ngày càng rõ ràng trong đầu hắn. Dần dần hắn nghĩ tới bàn tay sau khi bóp nát tiên kiếm, lại đánh một chưởng xuống đất trong huyễn tượng vừa gặp kia.

Một chưởng trong huyễn tượng này, trong đầu hắn nhanh chóng kết hợp cùng một chưởng ấn nơi cung điện, tâm linh sáng tỏ, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên bay lên không, hướng thẳng lên cao.

Hồng Điệp đuổi theo cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ dù ngươi có chạy tới hay bay lên thì cũng không thể nào tránh được kiếp nạn này!

Vương Lâm ở trên cao, đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn về mặt đất, trong đầu dường như có chút cảm ngộ, tay phải bất tri bất giác vươn ra, đánh xuống phía dưới một cái.

Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, các loại khí kỳ dị từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại. Bên dưới Vương Lâm không ngờ hình thành một chưởng ấn cự đại, đánh thẳng về phía Hồng Điệp.

Lần đầu tiên sắc mặt Hồng Điệp đại biến! Nàng muốn lui về, nhưng chưởng ấn này quá lớn, trong nháy mắt đã đánh tới, xuyên thẳng qua cơ thể Hồng Điệp. Sau khi đánh lên mặt đất, từng đợt sóng xunh kích ầm ầm tỏa ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 300. Tiên ngọc

Nàng nhất thời ngẩn ra, cảm thụ lại thân thể, phát hiện không có bất cứ điều gì bất thường. Nàng không ngờ được, một chưởng vừa rồi của Vương Lâm chỉ là trong nhất thời đột nhiên có cảm ngộ, chỉ mới đạt được bề ngoài, còn chưa có lực công kích gì hết.

Sau khi xuất ra một chưởng này, linh lực toàn thân Vương Lâm nhất thời tiêu tán toàn bộ. May mà do hắn chịu ảnh hưởng của khu thú quyển nên đã quen thuộc với tình trạng này, lập tức uống đan dược, sau đó không đợi đan dược hoàn toàn phát huy tác dụng đã tung ngọc giản, mở trận pháp, tùy ý chọn một mảnh vỡ của tiên giới, biến mất.

Khi Hồng Diệp ngẩng đầu lên thì thân ảnh Vương Lâm đã biến mất. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ lạnh lẽo.

- Có truyền tống trận, xem ra thân phận người này tuyệt đối không tầm thường. Hơn nữa đạo pháp của hắn phi phàm, vừa tỉ mỉ lại vừa lớn mật, pháp bảo lại nhiều vô số, hắn phải là một tinh anh đệ tử được ngũ cấp tu chân quốc ở Chu Tước tinh toàn lực bồi dưỡng.....

Ánh mắt Hồng Diệp lóe lên, trầm mặc một chút, sau đó xoay người bay về phía xa, tìm kiếm khí tiên giới.

Vương Lâm lúc này đã tới một mảnh vỡ tiên giới khác, chưa kịp xem xét kỹ mà chọn bừa một cái nên khi hắn tới đây không khỏi ngẩn người. Nơi này giống như một thế giới của lửa vậy, khắp nơi trên mặt đất đều là nham thạch nóng chảy đỏ sậm, thỉnh thoảng lại có một bọt khí nổi lên, vỡ tung, tỏa ra mùi hăng hắc.

Bầu trời là một mảnh tối đen, thỉnh thoảng lại xuất hiện những khe nứt không gian.

Vương Lâm đứng giữa không trung. Hắn nhìn bốn phía một chút. Mảnh tiên giới này hiển nhiên không như hai mảnh trước. Chính xác mà nói nơi này tùy thời có thể tan vỡ. Nhất là trên bầu trời thỉnh thoảng lại xuất hiện khe nứt không gian, như những miệng ác ma muốn cắn nuốt người, khiến cho người ta kinh hãi.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn đoán không nổi vì sao truyền tống trận của Đại La phái lại được kiến tạo ở một địa phương hiểm ác thế này. Chẳng lẽ càng trong hoàn cảnh ác liệt thì khí của tiên giới lại càng nhiều sao.

Vừa tự hỏi, Vương Lâm vừa bay ra khỏi trận pháp. Thần thức của hắn tản ra, tận lực né tránh các khe không gian, từ từ bay xuống. Đoạn đường này cũng bình an vô sự, nhưng ngay khi Vương Lâm chỉ còn cách mặt đất không tới một trăm trượng thì đột nhiên một cái khe không gian thình lình hiện ra ngay bên cạnh hắn.

Vương Lâm vô cùng kinh hãi. Thần thức của hắn không hề phát hiện bất cứ thứ gì. Bhưng hắn dù sao cũng không còn phải là kẻ mới tập tễnh tu chân, phản ứng cực nhanh, hầu như ngay trong nháy mắt lúc cái khe xuất hiện, cả người hắn đã dời sang bên cạnh vài trượng.

Cái khe kia xuất hiện nhanh, biến mất cũng chóng, dường như vừa xuất hiện đã lập tức biến mất.

Trán Vương Lâm toát mồ hôi lạnh. Hắn cúi đầu nhìn quần áo bên trái mình đã có chỗ bị thôn phệ, biến mất hoàn toàn.

Hắn cẩn thận nhìn bốn phía. Giờ phút này mảnh tiên giới này đối với Vương Lâm đã nguy hiểm chẳng khác nào khi ở chỗ của cổ thần.

Sự xuất hiện của những cái khe không gian này quá mức kỳ dị, căn bản là không thể sớm phát hiện được. Vương Lâm trầm mặc một chút, cẩn cẩn thận thận. Hắn phải mất thời gian một nén nhang mới thành công hạ xuống được mặt đất.

Độ an toàn tương đối của nơi này cũng cao. Chưa nói tới khe không gian, trên mặt đất đầy nham thạch nóng chảy, lan tràn khắp nơi. Nhưng Vương Lâm tuy cẩn thận nhưng cũng không hề giảm tốc độ, từ từ bay về phía trước. Hắn muốn xem thử, vì sao Đại La phái lại thiết lập truyền tống trận tới nơi này.

Bốn phía xung quanh là một khoảng không tĩnh lặng. Chỉ thỉnh thoảng có tiếng ầm ầm từ mặt đất truyền tới, hoặc vài bọt khí vỡ tan trong dung nham. Những âm thanh này lần lượt vang lên, khiến cho người ta không tự chủ được, sinh ra cảm giác nóng bức từ trong nội tâm.

Trong lúc phi hành, Vương Lâm dần dần hiểu rõ hoàn cảnh nơi này. Mảnh tiên giới này không lớn. Chuẩn xác mà nói, trong ba mảnh tiên giới mà hắn đã gặp, nơi này là nhỏ nhất. Ở phía đông nam của mảnh tiên giới này có một đại động trên mặt đất. Ngoài nơi đó ra thì ở đây cũng không còn chỗ nào khác thường cả.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm bay tới bên trên đại động. Hắn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bên trong động tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào.

Hắn trầm ngâm một chút, không mạo hiểm đi vào mà dùng thời gian mấy ngày cần thẩn tìm tòi khắp mảnh không gian này, sau khi xác định không có bất cứ điều gì dị thường mới quay lại phía trên đại động này.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đang định đi vào thì đột nhiên trên bầu trời có ánh sáng lóe lên. Một tòa truyền tống trận xuất hiện giữa không trung.

Sắc mặt Vương Lâm lộ vẻ vui mừng. Hắn đang do dự không biết có nên tiến vào nơi này hay không thì lại có người tới đây. Nếu đã có người đi trước mở đường, hiển nhiên nguy hiểm đối với mình cũng giảm đi không ít. Thân thể Vương Lâm liền biến mất.

Lúc này truyền tống trận giữa không trung lộ ra thân ảnh hai người. Hai người này trên lưng đều đeo bảo kiếm, sau khi ra khỏi truyền tống trận liền nói: - Lục sư đệ, ngươi lần đầu tới nơi này, nhất định phải chú ý khe không gian ở xung quanh. Nơi này hết sức nguy hiểm, lúc này cũng phải cẩn thận!

Người bên cạnh hắn vội vàng cúi đầu vâng dạ. Hai người cẩn thận, chầm chậm hạ xuống, bay về phía đại động.

Dọc đường, có mấy cái khe xuất hiện bên cạnh họ, nhưng hai người này đều sớm phát hiện được, thường trước khi cái khe không gian xuất hiện một khắc liền tránh khỏi. Cả đoàn đường họ hữu kinh vô hiểm, tốc độ nhanh gấp mấy lần Vương Lâm trước đây, đã đi tới trước đại động.

Tu vi hai người này đều là Hóa Thần sơ kỳ, hiển nhiên không thể phát hiện ra Vương Lâm, người thần thức đã đạt Hóa Thần hậu kỳ.

- Tam sư huynh, nơi này chính là động phủ của tiên thú năm đó sao? Lục sư đệ nhìn đại động dưới chân, nghi hoặc hỏi.

- Không sai. Nơi này chính là một trong mười sáu động phủ của tiên phú nơi tiên giới. Thủy tổ lão nhân gia sau mấy lần tiến vào tiên giới mới ngẫu nhiên phát hiện ra. Chẳng qua người biết nơi này hẳn không ít. Lần trước ta tới đây đã gặp ba nhóm người tới tìm kiếm linh thú chi linh.

Tam sư huynh gật đầu nói. Sau đó dường như hắn nhớ tới một chuyện, lại dặn:

- Sau khi tiến vào nơi đây không thể sử dụng thuấn di, vì thế nhất định phải cẩn thận.

Hai người vừa nói chuyện, thân thể vừa rơi xuống, tiến vào bên trong đại động.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện bên ngoài đại động, lóe lên, yên lặng bám theo. Thần thức hắn tản ra, vừa cẩn thận quan sát bốn phía, vừa nhìn chằm chằm vào hai người phía trước.

- Tam sư huynh, tiên thú chi linh này đã qua nhiều năm như vậy, có thể còn sót lại hay không. Hơn nữa dù là còn thì sợ là với sức hai người chúng ta cũng rất khó có thể lấy được.

- Lục sư đệ, ngươi có điều còn chưa rõ. Tiên thú chi linh này nếu thực sự còn sót lại, trải qua nhiều năm thiếu hụt tiên giới khí như vậy thì ắt đã suy yếu tới cùng cực. Nếu chúng ta có thể tìm được, đưa về môn phái nuôi thì coi như lập được đại công rồi! Năm đó thủy tổ đại nhân cũng là ở chỗ này bắt đc một thú linh thần kỳ, sau đó mới thống nhất Thuẫn tinh, tạo nên uy danh của Đại La phái ta.

Vương Lâm nghe hai người nói chuyện, nội tâm rung động, thầm nghĩ, hóa ra nơi này là tiên phủ của tiên thú ở tiên giới. Hắn vừa nghe hai người này nói chuyện vừa thầm đoán.

Nơi này hẳn là nơi tiên thú của tiên giới năm đó sinh sống. Khi xảy ra kiếp nạn năm ấy, tiên thú cũng không phải bị diệt hết mà còn có một ít tiên thú trốn ở đây.

Cũng vì lý do này mà ở đây lại được thiết lập truyền tống trận.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, theo sát hai người kia.

Động này cũng không sâu lắm. Chẳng bao lâu hai sư huynh đệ kia đã tới lòng động, lập tức tiến về phía trước.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, âm thầm kinh hãi. Đáy động này là một động phủ rất lớn, bốn phía dày đặc các cửa động nhỏ.

Hắn trầm ngâm một chút, hướng về phía một cửa động bay tới. Nơi đó chính là nơi mà hai sư huynh đệ kia tiến vào.

Đang phi hành, ánh mắt Vương Lâm đột nhiên sững lại. Thần thức của hắn chứng kiến ở cách hai sư huynh đệ kia hơn trăm trượng có một bức tượng đá lớn tầm mười trượng.

Bức tượng này khắc một loài chim có cánh rất lớn.

- Năm đó thủy tổ đại nhân chính là tìm được tiên thú ở nơi này. Sư đệ, ngươi hộ pháp giúp ta, để ta thu tiên giới khí.

Lục sư đệ sau khi nghe xong vội vàng điểm vào bảo kiếm sau lưng. Bảo kiếm lập tức bay lên, lượn trên đỉnh đầu hắn. Hắn cẩn thận quan sát bốn phía, hễ có động tĩnh gì liền lập tức ra tay.

Tam sư huynh hài lòng nhìn sư đệ một cái, hít sâu một hơi, cũng không biết là dùng thần thông gì, hai tay đột nhiên gân xanh nổi lên. Hắn quát khẽ một tiếng, đột nhiên đặt hai tay lên trên bức tượng. Những tiếng ầm ầm vàng lên, bức tượng chậm rãi dời sang một bên. Sắc mặt người này

tái nhợt, lui lại vài bước, hai tay biến hóa pháp quyết. Một luồng gió mạnh lập tức nổi lên, thổi vào tượng đá.

Tượng đá nọ lại dời đi một chút, lộ ra một hắc động rộng chừng một nắm tay. Một tia tiên giới khí từ trong đó tỏa ra.

Người này lập tức vỗ túi trữ vật, xuất ra một cái tiểu hồ lô màu xanh. Lập tức tiên giới khí kia liền bị hồ lô này thu lấy.

- Lục sư đệ. Lần này thu hoạch của chúng ta không tồi. Tiên giới khí này đủ để ngưng kết hai hạt tinh thể. Ngươi một mảnh, ta một mảnh, xem như hoàn thành yêu cầu thấp nhất của môn phái.

Tam sư huynh cười ha hả, hai tay chậm rãi đặt lên thạch điêu, chậm rãi di chuyển nó về vị trí cũ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 301

Lục sư đệ gật đầu, nhìn hồ lô nọ nói:

- Thứ này chắc là Tẩy linh hồ rồi.

Tam sư huynh lấy đan dược, sau khi ăn một viên liền nhìn hồ lô trong tay, đắc ý nói:

- Không sai, tứ này là do thủy tổ đại nhân tự mình luyện chế, cả môn phái chỉ có ba người có Tẩy linh hồ này. Có thứ bảo vật này trong tay, không cần phải phí sức ngưng luyện, thế mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất hấp thu tiên giới khí.

Thần thức Vương Lâm chứng kiến cảnh này không tự chủ được liền tập trung vào cái hồ lô nọ, trong lòng chấn động. Hồ lô này tuyệt đối là dị bảo, nếu có nó trong tay thì có thể tiết kiệm thời gian ngưng luyện, tất nhiên sẽ thu được nhiều tiên giới khí hơn.

Miệng hắn lộ một tia cười lạnh. Xem trang phục của hai người này thì hắn là đệ tử của đại la kiếm tông. Đằng nào cũng đã kết oán với môn phái này, vậy phải nghĩ ra biện pháp cướp lấy bảo vật này.

Hai người này đều là hóa thần sơ kỳ, nhưng lục sư đệ hiển nhiên là mới hóa thần, tu vi chưa vững chắc. Chẳng qua hai người này hắn là có pháp

bảo mạnh mẽ, muốn cướp đoạt thì hơi khó khăn một chút. Vương Lâm trầm ngâm, không vọng động mà chờ cơ hội.

Hai sư huynh đệ kia sau khi thu hồ lô lại, bàn bạc một chút, lại hướng về một động khẩu khác bay đi.

Nơi này đường lối quanh co, nếu thần thức Vương Lâm không tập trung vào hai người này sợ là không dễ theo sau được họ. Hai người đó đi hồi lâu, đột nhiên tam sư huynh dừng chân, nhìn chằm chằm về phía xa, trên mặt lộ vẻ kỳ dị.

Chỉ thấy ở xa xa trong tầm mắt hai người có một bộ hài cốt. Bộ hài cốt này dựa vào vách động, trong tay có một quầng sáng, lóe lên từng hồi.

Vương Lâm dùng thần thức đảo qua, nhướn mày một cái, cảm thấy hài cốt này có chút cổ quái. Bộ xương người có màu trắng mà đáng ra nó phải biến màu vì thời gian đã quá lâu, hơn nữa, lẽ ra nó phải bị ăn mòn nhưng không hề có hiện tượng đó mà vẫn gần như còn nguyên vẹn.

Trong tay hài cốt còn có một vật phát sáng, không ngờ vật đó còn có một tia tiên khí bao phủ không gian, hiển nhiên cũng là vật phi phàm.

Chỉ có điều, không biết vì sao Vương Lâm lại linh cảm có điều bất ổn, ánh mắt hơi trầm ngâm xem xét.

Tam sư huynh ánh mắt chợt lóe, nói:

- Lục sư đệ,ngươi tiến lên phía trên xem vật phát sáng trong tay bộ xương người là vật gì?

Lục sư đệ hơi do dự, gật đầu tiến tới chỗ hài cốt, đang lúc thò đầu ra cũng là lúc Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, hắn càng cảm giác rõ hơn mối nguy hiểm.

Chỉ thấy đúng lúc này, tam sư huynh bỗng nhiên quát:

- Lui!

vừa nói hắn vừa vung tay, phía sau bảo kiếm lập tức bay lên, như tên bắn bổ thẳng lao vào khoảng không ngay trước mặt lục sư đệ.

Hài cốt kia ầm một cái, vỡ tan thành từng mảnh không còn chút gì, quầng sáng bay lên, chợt thấy một tế ti (sợi tơ nhỏ) chợt lóe, bay thẳng về phía mi tâm lục sư đệ.

Lúc này, kiếm khí tiến đến, tế ti kia có chút không cam lòng hí rống một tiếng, bỗng nhiên xoay người, chui vào một bên cửa động, rồi biến mất không còn tăm tích.

Cảnh tượng này nhanh như điện quang hỏa thạch, lục sư đệ trán toát mồ hôi, hắn nhìn chằm chằm tam sư huynh, không nói một lời.

- Lục sư đệ, đuổi theo!

Tam sư huynh ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, ném một câu ra phía sau, bay nhanh về hướng cửa động.

Lục sư đệ do dự một chút, cắn răng đuổi kịp.

- Sư huynh, kia là cái gì?

- Chúng ta vận khí không tồi, nếu ta nghĩ không sai, vật ấy là Tiên Thú Chi Lương, thứ mà tiên thú yêu thích nhất. Nói như vậy, vật ấy tồn tại ở đây, bốn phía xung quanh đây có lẽ có tiên thú chi linh tồn tại. Vừa rồi hài cốt kia chắc chắn là bị con thú này đánh lén, cắn nuốt toàn thân. Sư đệ ngươi cũng thấy đấy, sư huynh cũng là vừa mới phát hiện, nếu không cũng không cho ngươi tiến đến đó.

Tam sư huynh vừa truy kích, vừa giải thích.

- Chính là tiên thú thực vật, trông thật uy lực, vừa rồi nếu bị hắn tấn công e rằng ta cũng đã thành nắm xương tàn như bộ hài cốt kia.....

Lục sư đệ cúi đầu ánh mắt chợt lóe, chậm rãi nói.

-Sư đệ không cần kinh hoảng, vật ấy toàn bộ chỉ dựa vào** công kích, nên không có pháp thuật thần thông gì, hơn nữa nó cũng cực kỳ sợ hãi đối với pháp thuật thần thông, chỉ cần lúc nãy không bị nó chui vào trong cơ thể thì đối phó cũng không khó khăn lắm. Ngươi chỉ cần vung một nhát kiếm khí, nhất định đã chém nó làm đôi!

Tam sư huynh cười ha hả, nói

Trong khi hai người truy kích, Vương Lâm đi theo sau đó, ánh mắt hắn chợt lóe lên, cười thầm trong bụng, hai vị sư huynh kia thoạt nhìn tưởng như đôi bạn đồng môn gắn bó thân tình, nhưng với con mắt sành sỏi của Vương Lâm thoáng cái đã nhận ra tam sư huynh lòng dạ thật khó lường.

Rõ ràng là vừa rồi cũng chính con người này phát hiện ra sự khác thường nên sai khiến sư đệ của mình tiến lên xem trước còn mình đứng ngoài và phát hiện ra cái gọi là Tiên Thú Chi Lương.

Vương Lâm cùng không nhanh không chậm theo ở phía sau, thần thức chăm chú quan sát phía trước.

Lúc này, cả hai vị huynh đệ vẫn đang truy kích vào bên trong một hang động, cả hai càng ngày càng đột nhập sâu vào trong.

Tam sư huynh trong lòng không khỏi lo lắng, trước đây tuy hắn nói đã đến đây một lần nhưng chưa bao giờ vào sâu bên trong Tiên Thú Phủ như lần này.

Liệu có nên tiếp tục truy kích hay không?

Đúng lúc này, thần thức của Vương Lâm nhìn thấy phía trước, Tiên Thú Chi Lương giảm dần tốc độ, chợt lóe lên chui vào trong một địa động nhỏ chừng nắm tay và biến mất.

Vương Lâm tiến vào theo sát sau đó, lập tức biến sắc, chỉ thấy bốn phía trên vách tường trong động, có vô số tế ti rậm rạp, một đầu tế ti cố định ở trên vách tường, một đầu còn lại chậm rãi đong đưa

Bên trong động nhỏ này có một khối ngọc thạch màu trắng. Tiên giới khí nồng đậm tràn ra từ phía trên ngọc thạch.

Bên cạnh ngọc thạch có một khối hài cốt, nhan sắc ngăm đen, phát ra một tia ô quang. Trên xác người đó mặc một ít quần áo rách nát, nhưng ở ngực lại có một tấm thiết phiến màu vàng, chốc chốc lại phát ra từng trận uy áp

Trên tay hắn còn thanh bảo kiếm, hình dáng thanh bảo kiếm này giống hệt như kiếm tiên mà Vương Lâm nhìn thấy trong ảo cảnh.

Ngoài ra, Vương Lâm còn nhìn thấy rõ một tế ti màu đen chui tới chui lui trên hài cốt, mỗi lần chui đó tạo thành rung động sẽ thấy bộ xương kia cũng đung đưa theo y như còn sống vậy.

Vương Lâm hơi dừng lại một chút, hắn nhanh chóng lui về phía sau không chút do dự, tìm được một chỗ kín, vỗ túi trữ vật, ngay tức xuất ra cấm phiên. Cấm Phiên rung lên, bao lấy thân xác hắn, biến thành giống như vách tường bốn phía.

Tam sư huynh đuổi ở phía trước cũng tản thần thức ra, ngay lập tức liền phát hiện sự khác thường trong tiểu động. Thân hình y lập tức dừng lại, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, trong động này e rằng không ít hơn mấy vạn tiên giới chi lương.

Giờ phút này, lục sư đệ cũng phát hiện cảnh tượng này, lập tức sắc mặt khó coi, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều chậm rãi lùi về phía sau..

Nhưng tế ti kia bỗng nhiên từ một lỗ nhỏ bay vọt ra ngoài hóa thành từng đạo ngân quang lao như tên bắn nhằm thẳng vào hai người.

Tam sư huynh sắc mặt đại biến, hắn gần như không có gì do dự, quát to:

- Song kiếm lâm thế!

Thanh bảo kiếm bay lên, bỗng nhiên chém xẹt một đường xuống dưới. Cùng lúc đó, Lục sư đệ cũng nghiến răng, bảo kiếm bay lên, xem kẽ chém xuống.

Lập tức, hai đạo kiếm khí tựa như những con rồng lớn, lần lượt thay đổi rít gào lên xuống. Toàn bộ tế ti ở phía trước bị biến mất. Kiếm khí này va đập vào trong động, lập tức nổ ra một một lỗ hổng chừng ba trượng. Uy lực của song kiếm này khiến Tiên Thú Phủ vốn không chắc chắn, lập tức có nhiều chỗ bị sụp xuống.

Từ giữa chỗ hổng, thấy càng nhiều tế ti chui đi ra. Ở bên trong những tia đó có một tế ti màu đen rất đáng chú ý.

- Đi!

Tam sư huynh nói xong lập tức lui về phía sau, lục sư đệ theo sát sau đó, trong lòng khiếp đảm, rợn tóc gáy.

Hai người lui về phía sau, hiển nhiên không kịp, vừa mới rút đi không tới vài bước, những tế ti đó liền đuổi theo ùn ùn như che trời phủ đất. Khi thấy sắp bị đánh trúng, ánh mắt tam sư huynh chợt lóe lên tàn khốc, không nói hai lời bèn tung một chưởng vào lưng lục sư đệ.

Lục sư đệ quay mạnh đầu lại, mắt lộ ra vẻ trào phúng, tay phải đưa tay về phía trước, lập tức chụp lấy cánh tay tam sư huynh, cười lạnh nói:

- Tam sư huynh, ngươi muốn làm gì?

Nói xong, hơi thở toàn thân hắn bỗng nhiên biến đổi, nguyên bản lúc trước chỉ là tu sĩ mới bước vào cảnh giới Hóa Thần nhưng hiện tại tu vi lập tức tăng trưởng, trong nháy mắt lộ ra thực lực Hóa Thần trung kỳ. Tam sư huynh bị tóm lấy, vẻ mặt đang kinh hãi thì đã bị người kia lấy mất túi trữ vật và bảo kiếm, sau đó ném thẳng về phía sau.

- Ngươi... ...

Tam sư huynh quá sợ hãi, không chờ hắn nói xong, một đàn tế ti khổng lồ ùa tới chui vào thân thể hắn. Gần như ngay trong chớp mắt, thân thể của một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ chỉ còn lại nắm xương tàn trắng hếu.

Nguyên thần của hắn lập tức bay ra từ trong trong cơ thể, nhưng lúc này ánh mắt lục sư đệ chợt lóe lên, hai tay bấm niệm thần chú, cách khoảng không xuất ra mấy đạo pháp quyết ngăn cản

Nguyên thần hơi ngừng lại một chút liền mất đi cơ hội trốn chạy. Lúc này tế ti màu đen ở phía sau như một tia chớp chui vào bên trong nguyên thần, sau khi chạy một vòng, nguyên thần của người này lập tức trở nên uể oải, bị đám tế ti nuốt chửng toàn bộ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 302. Tái tham

- Xin lỗi, sư huynh!

Thần thức của Lục sư đệ thấy cảnh tượng đó, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Nhờ có sư huynh ngăn cản phía sau, hắn thanh thủ thời cơ chạy thoát thân.

Khi lục sư đệ đi ngang qua chỗ ẩn thân của Vương Lâm, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe nhưng không hề có cử động gì.

Sau khi lục sư đệ lao qua bên người Vương Lâm, chỉ một chút sau, vô số đám tế ti cũng đuổi theo sau đó, lao qua chỗ Vương Lâm ẩn náu làm hắn cực kỳ căng thẳng.

Đám tế ti chợt lóe trong không trung, thoáng cái đã bay nhanh về hướng lục sư đệ đang chạy trốn.

Đợi đám tế ti đi qua, Vương Lâm mới lao về phía lỗ hổng do kiếm khí gây ra trên vách hang động.

Nhanh như tia chớp, trong chớp mắt hắn liền xuất hiện ở trong hang động. Lập tức, trên vách tường lại xuất hiện một ít tế ti, đánh về phía hắn. Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, Cấm Phiên trong tay run lên, thân thể lập tức bị màn sương đen vây kín.

Hắn biết thời gian cấp bách, không còn do dự, cách khoảng không chụp lấy phi kiếm trong tay hài cốt.

Nhưng cũng lúc này phi kiếm bỗng dưng lóe sáng ra uy áp khổng lồ, tay của Vương Lâm như bị đâm, lập tức xuất hiện một đám huyết điểm thật nhỏ, hắn cả kinh vội vàng thu tay lại.

Lúc này, đám tế ti ở ngoài hang động cũng đã quay đầu trở về, đi đầu là tế ti quỷ dị màu đen. Thần thức của Vương Lâm vừa thấy vậy bèn buông tha phi kiếm, cách không chộp vào ngọc thạch phía trên kia, lập tức ngọc thạch nằm gọn trong tay hắn.

Hắn quyết định vứt bỏ thiết phiến trên ngực thi hài, lấy tốc độ nhanh nhất lao ra động phủ, theo một bên bay nhanh thoát đi. Gần như trong

nháy mắt khi hắn rời khỏi, đám tế ti cũng về tới hang động, ngay sau đó, trong hanh động truyền ra một tiếng rít gào dữ dội, tế ti màu đen kia lay động một chút rồi nhanh chóng lao phía Vương Lâm hòng đuổi theo.

Vương Lâm dĩ nhiên thi triển ra toàn bộ tốc độ, xuyên qua một đám hang động. Trong lúc bỏ chạy, hắn vẫn dùng ngón tay điểm tại mi tâm, gọi ra một đám du hồn rồi tập trung lại một điểm thần niệm sau đó lại tản ra bốn hướng, thành một đám trông thật hỗn độn.

Đang lúc bỏ chạy, Vương Lâm phát hiện bọn du hồn chính mình ném ra đang biến mất rất nhanh. Tế ti màu đen kia như điên cuồng, không ngờ không đi qua hang động mà là xuyên qua vách tường, đem hết tốc độ bay thật nhanh, tiêu diệt hết bọn du hồn đó.

Trong Tiên Thú Phủ vốn có rất nhiều hang động, bị chôn vùi sâu dưới trận tai kiếp ngày xưa, vừa rồi lại bị hai đạo kiếm khí oanh kích, tạo thành rất nhiều chỗ sụp xuống.

Giờ phút này, tế ti màu đen phát cuồng, đấu đá lung tung làm cho một đám động phủ không chịu nổi ầm ầm sụp đổ.

Hiện tượng này lập tức phát sinh phản ứng dây chuyền tới nhiều nơi trong động phủ.

Vương Lâm bay lên trên không, nắm lấy móc xích nhưng lại bị một cỗ kỳ dị lực đánh gảy, hắn nén lòng thở dài, không thử nữa mà đành tăng tốc chuồn thẳng về phía trước.

Dần dần, hắn nhận thấy số lượng du hồn không hề giảm bớt, đám tế ti màu đen vẫn mù quáng bám theo, hoàn toàn bị Vương Lâm đánh lạc hướng.

Nhưng vào lúc này, có tiếng động truyền đến từ bốn phía, Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, lui về phía sau vài bước, thần thức đảo qua, lập tức phát hiện một mảnh lớn hang động sụp xuống, lúc này toàn bộ Tiên Thú Phủ đã bị chôn vùi.

.

Nếu là người bình thường gặp cảnh tượng này, tất nhiên sẽ không biết làm gì, nhưng chỉ cần không gặp hắc ti kia thì Vương Lâm không có chút gì sợ hãi.

Hắn trầm ngâm một chút, không lựa chọn rời đi ngay mà đảo thần thức qua, ánh mặt lộ ra một tia ngạc nhiên. Lục sư đệ không ngờ không chết, còn đang xuyên qua vách tường cách đó không xa.

Hơn nữa, không đi về hướng mục tiêu mà nhằm đến chỗ Vương Lâm đang đứng,

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, miệng cười, nghĩ: “lục sư đệ thật là một kẻ độc ác, ẩn núp tu vi để chờ phát ra trong nháy mắt.

Hơn nữa, hắn đang đi về phía mình nên hắn là đã phát hiện ra nơi mình ẩn náu, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu hắn có ý đồ giết chóc, vậy Vương Lâm không ngại giết người để cướp đoạt bảo vật.

Mặc dù hắn là Hóa Thần trung kì nhưng Vương Lâm tự tin trong tay có pháp bảo và kế hay nên cơ hội giành phần thắng sẽ là hơn tám phần mười.

Cấm Phiên trong tay hắn run lên. Lập tức màn sương đen xung quanh biến mất trên vách đá. Hắn bình tĩnh vuốt nhẹ Khu Thú Quyển trên cổ tay, nhìn thẳng phía trước chờ lục sư đệ tiến đến.

Không lâu sau, trên vách tường bỗng nhiên chui ra một người với bộ dạng cảnh giác. Ánh mắt y chớp động, nhìn về phía Vương Lâm.

Hắn nhìn kỹ vài lần, cười ha hả. ôm quyền nói:

- Đạo hữu, bây giờ trong động phủ e rằng chỉ còn ta và ngươi.

Vương Lâm cười khẽ, trong lòng dĩ nhiên hiểu người này nói vậy là đã sớm phát hiện mình đi theo, không cần phải ẩn nấp.

- Nơi đây đã vừa sụp xuống. Đạo hữu không đi tìm đường ra ngoài, vì sao phải đến chỗ tại hạ? Vương Lâm thản nhiên nói.

Lục sư đệ nhìn quanh bốn phía đứng tại chỗ, nói:

- Như vậy là đạo hữu đi theo từ đầu tới giờ, cũng đã thấy tiên giới chi lương?

Vương Lâm mỉm cười, không đáp, nhẹ nhàng bâng quơ nói:

- Đạo hữu nghĩ gì mà nói thế?

Lục sư đệ ánh mắt chợt lóe lên kỳ dị, cười nói:

- Tại hạ là Tôn Lôi, hẳn là đạo hữu cũng đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Không sợ đạo hữu biết, Tôn mỗ không phải là người của Đại La kiếm phái mà là trà trộn vào trong đó.

Vương Lâm vẫn không nói không rằng.

Tôn Lôi vừa nói chuyện vừa bước lên trước một bước. Nhìn thấy Vương Lâm lộ ra vẻ như cười như không , tâm y chợt động, liền ngừng lại.

- Đạo hữu mà bước thêm nữa thì tại hạ phải ra tay!

Vương Lâm sắc mặt như thường, thản nhiên nói.

Tôn Lôi trầm ngâm một chút, cười nói:

- Đạo hữu, Tôn mỗ không quanh co lòng vòng, trong động tiên giới chi lương kia, có ba vật quý, trong đó nhất là tiên ngọc, nhị là kiếm tiên, ba là thiết phiến màu vàng, không biết vừa rồi, đạo hữu có được cái nào chưa?

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, nói:

- Tế ti màu đen trở về quá nhanh, tại hạ chưa lấy được cái nào.

Tôn Lôi nhướn mày, hắn liếc mắt một cái rồi suy nghĩ: Tu vi của người này chỉ là Hóa Thần sơ kỳ nhưng thần thức lại rất quỷ dị, nếu không có chính mình tu luyện công pháp chuyên môn xem xét thần thức, sợ là rất khó phát hiện người này đi theo.

Hơn nữa dù vậy, khi mình bị tiên giới chi lương đuổi theo, trong nháy mắt bay qua người này, mình mới phát hiện sự tồn tại của hắn, sau đó dùng bí pháp theo dõi thần thức dao động của hắn mới miễn cưỡng tìm được vị trí người này.

Xem ra, hắn và mình cũng giống nhau, đều ẩn giấu tu vi, cho nên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không manh động.

Hơn nữa trải qua lần tiếp xúc này, sự bình tĩnh của hắn lại khiến Tôn Lôi khẳng định trong lòng, đối phương hiển nhiên là ẩn giấu tu vi, nếu không Hoá Thần sơ kỳ gặp phải Hoá Thần trung kỳ, tuyệt đối không thể biểu hiện như thế.

Còn có một điểm khác cũng khiến Tôn Lôi rất kiêng kị: Trong vách tường bốn phía mơ hồ lộ ra một tia khiến hắn cảm giác nguy hiểm. Chỉ trong một bước nhìn như tùy ý tiến về phía trước của hắn, cảm giác nguy hiểm đó trong nháy mắt trở nên mãnh liệt.

Nghĩ đến đây, hắn mỉm cười ôm quyền nói:

- Đạo hữu, tiên ngọc kia là do nhiều năm qua tiên giới khí ngưng kết mà thành, có thể nói là vật báu vô giá. Nhưng so với nó, kiếm tiên còn quý báu hơn. Vừa rồi tại hạ vội vàng đảo qua kiếm này, không thể xác định thuộc loại nào, nhưng hiển nhiên cũng là tuyệt đối không phải phàm vật.

Mặt khác, còn có thiết phiến kim loại, vật ấy tại hạ đoán là thứ tiên khí phòng ngự.

Vương Lâm gật đầu, không nói gì.

Hắn càng tỏ vẻ lạnh lùng như thế, Tôn Lôi càng cảm thấy người này cao thâm.

Chắc chắn đối phương đã biết những gì mình nói vừa rồi, vì thế Tôn Lôi lập tức thương lượng:

- Nếu chúng ta mỗi người tự tìm lấy e là rất khó vì rất đông tiên giới chi lương đang canh giữ ba kiện trọng bảo. Nhưng nếu là ngươi và ta liên thủ, cơ hội lấy được trọng bảo sẽ lớn hơn rất nhiều.

Vương Lâm nhếch miệng mỉm cười, nói:

- Ồ? Ta vì sao phải giúp ngươi?

Tôn Lôi ngẩn ra một lúc, hắn vốn là người thông minh , lập tức phản ứng lại, cười nói:

- Tại hạ chỉ cần kiếm tiên, còn lại hai vật cho ngươi, ngươi thấy thế nào?

Vương Lâm lắc đầu.

Tôn Lôi sắc mặt có chút khó coi, nói:

- Đạo hữu, nếu ngươi cố ý muốn kiếm tiên, cứ lấy đi, còn hai vật kia thì để lại.

Đạo hữu cũng biết là kiếm tiên kia quý giá nhất, so với nó thì một trong hai vật kia thì còn thua xa, nhưng nếu là có cả tiên ngọc và thiết phiến thì cũng chẳng thua kém là bao.

Vương Lâm suy tính: trên kiếm tiên kia có cấm chế uy lực rất lớn, trừ khi tế luyện thời gian dài, nếu không thì không thể cầm lấy được. Vương Lâm tự nhủ, hiển nhiên là người trước mắt này không biết trên thân kiếm có chỗ quỷ dị .

Hắn nghĩ đến đây, mỉm cười, nói:

- Kiếm tiên, tại hạ không cần!

Tôn Lôi nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt có điều dịu đi, cười nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta tìm hiểu động này xem thế nào?

Vương Lâm lắc đầu, nói:"

- Tại hạ cũng không hứng thú với hai vật phẩm còn lại.

- Ngươi!

Ánh mắt Tôn Lôi lập tức u ám, nếu không kiêng nể đối phương ẩn nấp tu vi, hắn đã sớm tiến lên giết chết Vương Lâm ngay, cần gì phải nhiều lời vô ích.

Tôn Lôi thở sâu, nén cơn giận dữ, thầm nhủ: “đối phương càng như thế, càng chứng minh hắn ẩn nấp tu vi, nếu không, sao dám nói với mình như thế.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 303. Lòng mang tâm tư

Vương Lâm tỉnh bơ, nhìn Tôn Lôi liếc mắt một cái, chậm rãi nói:

- Tôn đạo hữu, muốn tại hạ giúp ngươi lấy được kiếm tiên, lại chỉ đưa ra hai thứ đồ mơ hồ, ngươi cho rằng tại hạ là trẻ con nên dụ dỗ lừa gạt phải không?

Tôn Lôi thở sâu, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, ngươi muốn cái gì?

Hắn cũng không thích nhiều lời, nếu đối phương nhất định không chịu tiến đến, vậy hắn sẽ tự mình mạo hiểm thử một lần.

- Ta xem đạo hữu là người đến đây trước, dường như đã phát hiện những khe nứt trong không gian này...

Vương Lâm nhẹ nhàng, từ từ nói.

Tôn Lôi cười ha hả, vỗ túi trữ vật, một chiếc ngọc giản rơi vào tay, ném về phía Vương Lâm, nói:

- Di Tầm Quyết, vật ấy là thần thông thuật của Đại La kiếm tông, tặng ngươi.

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua liền nói:

- Đạo hữu quả nhiên thẳng thắn, tại hạ cũng không lằng nhằng nữa. Ngươi hãy đưa cho ta hồ lô màu xanh trong túi trữ vật của tam sư huynh ngươi, ta sẽ mạo hiểm cùng ngươi đi tìm .

- Không được!

Tôn Lôi không có gì do dự, lại nói:

- Đó là Tẩy Linh Hồ, chính là vật Tôn mỗ nhất định cần khi vào Đại La kiếm, đạo hữu không nên ép ta.

Vương Lâm nhướn mày.

Tôn Lôi cắn răng, tức giận, nói:

¬- Đạo hữu, hồ lô này là không thể đưa cho ngươi, tuy nhiên nếu ngươi giúp ta lấy được bảo kiếm, ta có thể cho ngươi một Tẩy Linh chi mộc, công hiệu của nó không bằng Tẩy Linh Hồ, nhưng nó vẫn là bảo vật hiếm có, có công hiệu hấp thu được tiên giới chi khí!

Nói xong, hắn có chút tiếc nuối, lấy trong túi trữ vật ra một mảnh gỗ nhỏ, giơ nhoáng lên cho Vương Lâm nhìn qua rồi thu lại.

Vương Lâm trầm ngâm một chút: vì một cái Tẩy Linh Hồ mà phải hao phí pháp bảo để xử lý người này, chưa cần nói tới đáng giá hay không nhưng ở đây cực kỳ nguy hiểm, Hồng Điệp kia lại như hổ rình mồi, nếu mình tiêu hao pháp bảo quá mức, khi gặp phải Hồng Điệp hoặc là người khác tu vi cao cường tất nhiên sẽ có nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Vương Lâm gật đầu nói:

- Thôi, ngươi đem Tẩy Linh chi mộc cho ta, ta trợ giúp ngươi đi tới chỗ hang động đó một lần, nhưng nếu sau khi ngươi vào mà vẫn không thể lấy được kiếm tiên, thì Tẩy Linh chi mộc và Tẩy Linh Hồ cũng đều là vật của ta.

Tôn Lôi gật đầu, nói:

- Tất nhiên rồi, hiện tại Tôn mỗ không thể cho ngươi Tẩy Linh chi mộc này, đợi đến được cửa động lại cho cũng không muộn. Đạo hữu thứ lỗi, Tôn mỗ chỉ phòng bị một chút thôi?

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tay áo vung lên, nói:

- Đạo hữu dẫn đường!

Tôn Lôi không nói hai lời, lắc nhẹ mình hướng về cửa động. Hắn cùng với Vương Lâm một trước một sau, hai người duy trì khoảng cách nhất định, không ai không tin ai, đều phòng bị lẫn nhau.

Tôn Lôi cười thầm tự nhủ “mặc dù là ngươi ẩn nấp tu vi, nhưng nếu mình đoạt được kiếm tiên thì cùng lắm xuất ra chí bảo của môn phái, liều mạng lập tức rời khỏi tiên giới, có thể sẽ một đòn giết hắn.

Đây là do hắn kiêng nể Vương Lâm ẩn nấp tu vi, bởi vậy mới mời Vương Lâm cùng đi tầm bảo.

Cả hai người đều là người quyết đoán, tiến thẳng tới chỗ hang động, chỉ một lúc, cả hai đã xuyên vào trong huyệt động cách cửa hang chừng ba mươi trượng.

Tại đây, nhìn ra xa thấy cửa động tối đen như mực.

Ở cách đó không xa, có một bộ hài cốt, đó là xác của tam sư huynh do Tôn Lôi hại chết.

- Tiên giới chi lương vốn là thực vật của tiên thú, ăn vào thân thể cường tráng, nhưng đối với ta mà nói, nó không có tác dụng. Không ngờ tiên thú chi lương ở đây có nhiều đến như vậy! Đạo hữu có biết vì sao tiên lương màu đen tồn tại không?

Tôn Lôi nhìn cửa động phía xa xa, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm bình tĩnh, đáp:

- Ta nghĩ là nó liên quan tới bộ hài cốt?

Hắn nhớ rất rõ, lần đầu tiên, tế ti màu đen kia là từ trong bộ hài cốt kia chui ra, cứ mỗi lần bay ra đều khiến bộ hài cốt kia rung động, như thể lúc nào cũng có khả năng sống lại.

- Đạo hữu kiến thức quả là bất phàm, nhiều năm trước, tiên giới gặp phải kiếp nạn, tiên lương màu đen kia không biết bằng cách nào mà cắn nuốt toàn bộ thân thể kia lại hợp với tiên thức nguyên thần, sau đó chui vào trong thi hài ẩn nấp, qua lâu ngày liền có đạo hạnh. Đúng là bởi vì sự tồn tại của nó cho nên ở đây tiên giới chi lương tồn tại rất đông, chỉ sợ đều là con cháu của nó sinh sôi ra.

Tôn Lôi nói.

Hắn đưa ra mấy miếng ngọc giản nhẹ nhàng thả trên mặt đất.

Vương Lâm trầm mặc không nói.

- Đạo hữu, lát nữa ta dùng phép thuật dụ dỗ tiên giới lương chi ra, ngươi và ta cứ thế mà tiêu diệt được bao nhiêu thì cứ ra sức. Khi nào tế ti màu đen xuất hiện, chúng ta nhanh chóng chạy trốn, gặp nhau ở chỗ lúc nãy

Tôn Lôi trầm giọng nói.

Vương Lâm gật đầu, vung tay phải Khu Thú Quyển bay ra, lập tức hóa thành lôi oa (con ếch), rơi trên mặt đất

- Lôi oa.

Tôn Lôi nheo mắt, liếc nhìn Vương Lâm thật lâu, nội tâm càng thêm xác định “người này ẩn nấp tu vi, nếu không thì làm sao có thể bắt được loài linh thú thượng phẩm cực kỳ hiếm như thế.”

-Bắt đầu đi!

Vương Lâm bình thản nói.

Tôn Lôi không nói thêm nữa, hai tay niệm thần chú, khẽ quát một tiếng. Lập tức sau lưng hắn bảo kiếm bay lên, tạo thành một đạo kiếm quang hình cầu vồng, bay đi trong tiếng ầm, đâm thẳng vào trong động.

Âm thanh trong động dội lại một trận. Theo sau, bảo kiếm quay về. Bỗng nhiên, xuất hiện một tuyến đoàn to lớn, theo sau vô số tế ti lúc nhúc nối nhau bay vọt tới.

Cảnh tượng này làm cho ngươi ta phải rùng rợn.

Một khi bị nó bám vào, thì máu chảy đầm đìa, cuối cùng chỉ còn bộ hài cốt.

Tôn Lôi hét lớn một tiếng. Trước mặt hắn, ngọc giản lập tức mở tung, một tia khói bảy màu từ phía trên tràn ra, hướng tới đàn tế ti. Ngay lập tức, một mảnh tế ti rơi trên mặt đất, không ngừng co rúm, vặn vẹo.

NhưngĐàn tế ti quả là rất nhiều, chỉ trong vài hơi thở, đám khói bảy màu tiêu tan sạch. Tôn Lôi không nói hai lời, lui về phía sau, dùng phi kiếm bắn ra từng đạo kiếm khí lớn chém vào phía trên tế ti. Cứ mỗi đạo kiếm khí bắn ra là từng tảng lớn tế ti bị tiêu diệt.

Cho dù trong động hiện ra một con đường, nhưng đã bị đám tế ti bao vây không còn lối thoát. Chúng liều lĩnh vọt tới tấn công tất cả những vật còn sống.

Tôn Lôi tiếp tục lùi về phía sau, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn lôi con ếch bên người ra. Lập tức, con ếch phình bụng ra, từ trong bụng truyền ra thứ âm thanh nghe như sấm. Sau đó, nó mở to mồm, “ầm”một tiếng, trong miệng phun ra một lôi cầu. Lôi cầu này lóe ra một mũi điện, đánh thẳng về phía trước.

Lập tức, một mảng tế ti như bị một lưỡi hái cắt ngang từng khúc, tiêu tan hết.

Tôn Lôi ngẩn ra, hắn chẳng thể nghĩ tới, lôi cầu này lại lợi hại như vậy, trong lòng càng khâm phục Vương Lâm.

Lôi cầu có được uy lực của thiên địa, ầm ầm tiêu diệt dám tế ti đẩy chúng xa chừng mười trượng. Nhưng đám tế ti như thể nhiều vô tận, cứ xông lên.

Vương Lâm lui ra phía sau, tay phải lôi con ếch ra, lại một tiếng rít gào, nó căng bụng lên rồi phun ra một loạt lôi cầu, từng tia chớp cuồn cuộn vây lấy đám tế ti.

Lôi cầu bám từng trận điện quang mà bắn xối xả. Đám tế ti như thể lần đầu tiên có ý sợ hãi, không ngờ không còn muốn tiến lên nữa mà như muốn lùi lại phía sau.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rít chói tai truyền ra từ bên trong đám tế ti. Ngay sau đó, giữa đám kia tế ti xuất hiện một điểm đen, từ bên trong bay ra, nhắm thẳng phía lôi cầu.

Con ếch liên tục phun ra hai lôi cầu, nên lúc này đã mệt mỏi. Vương Lâm nhìn thấy thấy tế ti màu đen kia vội vàng thu con ếch về hóa thành Khu Thú Quyển đeo trên cổ tay, sau đó xoay người bỏ chạy không chút do dự. Trong khi bỏ trốn, hắn điểm ngón tay tại mi tâm, gọi ra rất nhiều du hồn tản ra xung quanh.

Về phần Tôn Lôi, mắt hắn lộ vẻ do dự, thở dài một tiếng rồi buông tha ý định mạo hiểm chờ dám tế ti truy đuổi Vương Lâm xong sẽ tiến vào hang động. Dù sao việc này quá mạo hiểm, nếu vô ý sẽ rơi vào kết cục bỏ mạng.

Vì thế, Vương Lâm lui ra phía sau một khắc, hắn cũng lựa chọn phương hướng lập tức rút đi.

Lại nói về lôi cầu kia, khi bị tế ti màu đen kia chui vào trong, lập tức toàn thân run lên, thu nhỏ mình, cuối cùng vang lên từng trận bùm bùm, lôi cầu hoàn toàn tan biến.

Tế ti màu đen gào thét kịch liệt, trên thân hình không hẳn là màu đen tuyền mà màu hơi tím, thậm chí còn có một tia điện quang lưu động.

Nó cong người bật mạnh về phía trước với tốc độ cực nhanh, dù dùng thần thức tra xét cũng không thể nắm bắt được.

Vị trí mà nó lựa chọn không phải Vương Lâm mà chọn đúng Tôn Lôi

Vương Lâm đang đi, bỗng dưng biến sắc, Cấm Phiên run lên. Hắn liền ngồi xuống khoanh chân, nuốt linh đan, trong Khu Thú Quyển truyền đến từng trận lực hút. Sau một hồi lâu, lực hút mới chậm lại, Vương Lâm từ từ đứng lên, sắc mặt có chút khó coi.

Khu Thú Quyển lần này đã tiêu hao mất nửa ngày hấp thụ linh lực, hiển nhiên là lôi oa đã tiêu hao năng lượng quá mức. Vòng này dùng tốt tiêu hao cũng rất lớn”. Vương Lâm thầm cân nhắc, bay về phía trước.

Dọc theo đường đi, một đám du hồn theo bốn phía bên trong vách tường xuyên thấu trở lại mi tâm của hắn. Vương Lâm tính nhanh thấy số lượng

du hồn vẫn còn nhiều, không khỏi băn khoăn. Xem ra lần này tế ti màu đen hắn là đang đuổi theo Tôn Lôi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 304. Tiên giới toái phiến sụp đổ

Vương Lâm đi tới chỗ hẹn gặp Tôn Lôi trong động. Hắn ngồi khoanh chân, thần thức tản ra tìm Tôn Lôi. Không lâu sau, hắn nhìn thấy Tôn Lôi cách đó khoảng nghìn trượng.

Lúc này, Tôn Lôi cực kỳ chật vật, toàn thân nhiều chỗ bị thương, có thể thấy trong người hắn có một bộ ngân giáp. Bởi vì hắn có áo giáp này nên tránh được hai lần truy kích.

Tay phải của hắn máu chảy đầm đìa, mất đi một ngón tay!

Lúc này, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân, tạp trung thần thức, nháy mắt đảo qua. Tôn Lôi liền phát hiện ra, lập tức biến sắc, lộ ra vẻ khâm

phục Vương Lâm.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, thân mình khẽ động, xuyên qua vách động, độn thổ rồi bay nhanh.

Tôn Lôi nhìn thấy, liền lấy ra một số viên đan dược, có vẻ đau lòng nhìn chúng rồi nuốt một hơi, vẻ mặt phức tạp, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Khoảng cách nghìn trượng, đối với Hóa Thần tu sĩ mà nói là không xa, nhưng trong động phủ, có loại lực kỳ dị trở ngại, nên phải nửa nén hương sau, Vương Lâm mới xuất hiện ở chỗ Tôn Lôi.

Tôn Lôi lập tức sắc mặt nhăn nhó, mắt lộ ra vẻ âm trầm, nhìn Vương Lâm chằm chằm

-Tôn huynh cứ việc thổ nạp, tại hạ canh giữ cho.

Vương Lâm bình thản nói.

Hắn than thầm trong lòng “ không biết Tôn Lôi dùng loại đan dược nào mà lúc nãy cơ thể suy yếu thế, giờ đã phục hồi tám phần?” Kể từ đó, Vương Lâm từ bỏ ý định ban đầu.

Tôn Lôi ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Vương Lâm sẽ nói ra lời này, trong lòng không tin, nhưng ngoài miệng cũng chậm rãi nói:

-Làm phiền đạo hữu.

Vương Lâm cũng không hai lời, ngồi xuống.

Tôn Lôi vẫn cẩn thận phòng bị, chậm rãi luyện hóa đan dược, một lúc sau, tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt có vẻ sáng hơn.

- Đạo hữu, tu vi đã khôi phục, ngươi và ta tính tiếp như thế nào?

Tôn Lôi đứng lên, nói.

Vương Lâm gật đầu, đứng lên, nhanh chóng quay lại động phủ, Tôn Lôi theo sát sau đó.

Trên đường đi, cả hai đều không nói nửa lời, một mạch bay thẳng tới hang động. Nhưng đúng lúc này, từ bên trong vô số tế ti bỗng nhiên lao ra.

Tôn Lôi ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói:

-Đạo hữu, ngươi hãy lui ra phía sau, lần này, ta sẽ ra tay!

Nói xong, hắn vỗ túi trữ vật, lập tức bay ra một chiếc hắc phiến (cây quạt màu đen).

Cây quạt không biết được làm bằng vật gì nhưng vừa mới đưa ra, lập tức xung quanh kể cả trên vách tường tràn ngập màn khí lạnh, nhanh chóng kết thành một tầng băng màu đen.

Màn băng đen không ngừng khuếch tán, trong nháy mắt liền đi vào trong người Vương Lâm. Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, Cấm Phiên run lên, lập tức thân thể tràn ngập màn sương đen bao quanh Vương Lâm và Tôn Lôi, hình thành một vòng phòng hộ. Hàn khí bay tới chỗ hai người liền tách ra.

Vương Lâm chớp chớp mắt, lặng lẽ móc trong túi trữ vật ra một tượng gỗ cổ kính không biết từ năm tháng nào.

Lúc này, tế ti lại theo hang động lao ra, số lượng không có gì là giảm bớt, tiến lên tấn công. Lúc này đây, tế ti màu đen lao lên phía trước, hiển

nhiên là có ý niệm tiêu diệt đối phương.

Tôn Lôi thở sâu, hai tay nhanh chóng biến hóa pháp quyết, tay đặt tại mi tâm, lập tức nguyên thần dâng lên từ đỉnh đầu, một tay cầm lấy hắc phiến. Trong nháy mắt đó, nguyên thần lộ ra vẻ thống khổ, như thể hắc phiến này chính là một chiếc bàn là nóng bỏng vậy.

Nguyên thần cầm hắc phiến, hung hăng tiến về phía trước. Lập tức, luồng gió đen kịt cuộn theo trên tấm phiến thổi bay về phía đám tế ti.

Lập tức, đám tế ti dừng lại, một mảnh mảng hắc băng tràn ra. Trong chớp mắt, bao gồm cả chỗ Vương Lâm, khắp nơi băng đen bao phủ.

Tôn Lôi không nói hai lời, nguyên thần hướng ra cửa động, trong miệng cười nói:

- Đạo hữu, tại hạ pháp lực có hạn, chỉ có thể phong bế trong mười hơi thở, đi trước một bước, lát nữa tới cứu ngươi!

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, khóe miệng lộ ra vẻ giễu cợt như có như không.

Tôn Lôi tính toán rất kỹ, thời gian dù dài như vậy nhưng giờ hắn mới xuất ra uy năng này. Mục đích của hắn là muốn dùng Vương Lâm làm

mồi nhử, khiến đám tế ti phục hồi, đuổi giết Vương Lâm, còn mình thì tẩu thoát.

Nếu không, dù hắn lấy được bảo bối, thì đám tế ti sẽ điên cuồng truy sát đến cùng, khó lòng mà tẩu thoát. Dù sao nếu thực sự lấy được bảo bối, đám tế ti chắc chắn sẽ điên cuồng truy đuổi hơn nhiều, mức độ nguy hiểm chắc chắn hơn hai lần trước.

Hắn nghĩ rằng: sau khi lấy được bảo bối, cứ ném bộ hài cốt kia lên người Vương Lâm, để đám tế ti thấy, sẽ bỏ xa tìm gần.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe. Hắn luôn phòng bị người này, sao có thể để cho Tôn Lôi mãn nguyện. Tuy hắc băng là quỷ dị nhưng hắn đã sớm lấy tượng gỗ của lão già áo xanh ra.

Ngay trong thời khắc hắc băng phong ấn, Tuế Nguyệt Ý Cảnh (ý cảnh năm tháng) chí thượng của tượng gỗ lập tức phát huy hiệu nghiệm.

Trong ý cảnh năm tháng, thời gian cải biến do tâm. Đó mới là chỗ hùng mạnh của ý cảnh tuế nguyệt.

Vương Lâm đã nhiều năm tu luyện ở nghịch thiên không gian nên hắn có sự hiểu biết rất sâu với nghịch biến thời gian. Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu khiến hắn có thể bắt chước được Tuế Nguyệt Ý Cảnh.

Một tia ánh sáng kì dị theo tượng gỗ khuếch tán ra, truyền vào bên trong phong ấn của hắc băng. Hắc băng lực tuy mạnh nhưng Vương Lâm không đối kháng với nó mà đã dùng Tuế Nguyệt Ý Cảnh khiến nó buông lỏng. Kể từ đó mặc dù có khó khăn, nhưng cũng không quá lớn.

Nương theo một tia Tuế Nguyệt Ý Cảnh, thân hình Vương Lâm không hề bị giam cầm như Tôn Lôi tưởng. Trong tiếng cười ha hả ngông cuồng của Tôn Lôi, thân thể Vương Lâm hoàn toàn bình thường, từ trong nhoáng cái đã đi ra ngoài.

Hơn nữa, so với Tôn Lôi, hắn còn nhanh hơn mấy lần. Khi xông lên bị một đám tế ti che lại, nhưng hắn xuyên qua, xuất hiện bên ngoài hang động.

-Tôn đạo hữu, đem Tẩy Linh Mộc cho tại hạ, để còn tiến vào.

Tôn Lôi ngẩn ra. Lập tức mặt hắn có chút khó coi. Hắn cũng là người quyết đoán, không nói hai lời, vỗ túi trữ vật ném Tẩy Linh Mộc ra.

Vương Lâm nhận lấy, tiến nhanh về phía hang động.

Tôn Lôi thầm mắng. Nhưng hắn cũng biết thời gian cấp bách. Hiện tại cần phải nắm chặt thời gian, vì thế vội vàng vọt vào trong. Hắn tiến vào hang động. Đầu tiên, nhìn thấy Vương Lâm đang cầm lấy thiết phiến

màu vàng trên ngực thi hài, hắn không nói hai lời liền chụp lấy kiếm tiên. Nhưng hắn vừa mới đụng tới lập tức kêu thảm một tiếng. Toàn bộ tay phải. lập tức xuất hiện vô số huyết điểm.

Vương Lâm cũng không quan tâm. Trong nháy mắt, Vương Lâm xoay người rời khỏi động, cấm phiên trong tay hóa giải màn sương đen. Trong động lập tức cấm khí chi long lao ra bao vây lấy Vương Lâm. Bỗng nhiên thân hình hắn hướng về phía trước, phá tan mà đi.

Tôn Lôi hai mắt đỏ bừng. Không cam lòng, khẽ quát một tiếng, hắn chộp vào phía trên kiếm tiên. Bỗng nhiên hắn kêu thảm một tiếng. Tay phải bị một trận kim quang đả thương, ánh sáng từ đó gây ra nhiều vết thương. Thậm chí cả trước ngực cũng bị kim quang đâm trúng. Ngân giáp trên người lập tức bị hòa tan

Tôn Lôi lập tức thu tay lại vứt bỏ kiếm tiên. Hắn phẫn nộ gào thét. Ở trong hang động, hắn đã thầm tính toán. Thời gian đã qua đi tám hơi thở, vẫn còn cơ hội. Nếu không nhanh e là sẽ nguy hiểm.

Nhưng không như hắn tính, chỉ trong nháy mắt, đám tế ti vừa khẽ động, lập tức từ bên trong hắc băng lao ra, phát ra một tiếng chói tai, gầm rú hướng về phía hắn.

Tôn Lôi quá sợ hãi. Ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin. Bảo vật của sư môn nói là mười hơi thở thì tuyệt đối là mười hơi thở, sao mới tám hơi thở đã buông lỏng.

Hắn không biết rằng, bởi vì hấp thụ lôi cầu khiến tế ti màu đen có một ít thiên địa uy năng khiến mười hơi thở giảm một hơi thở. Đồng thời, Vương Lâm sử dụng Tuế Nguyệt Ý Cảnh của pho tương gỗ khiến hắc băng chầm chậm lại, lại mất đi một hơi thở nữa.

Tôn Lôi khiếp sợ, chợt lao đi nhưng không còn kịp. Tế ti màu đen lao tới, lập tức một bóng ma tử vong bao phủ lấy hắn. Nhất là khi hắn nhìn trên đỉnh đầu, Vương Lâm đang mau chóng rời khỏi, cảm giác không cam lòng mãnh liệt dậy lên trong tim.

Hắn như điên cuồng. Không nói hai lời,vỗ trán một cái. Một hạt ngọc màu đen liền từ trán khuyếch tán ra. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ hơi đau lòng.

Hắc châu do hắn tu luyện mấy trăm năm sau khi đạt tới Hóa Thần ngưng kết mà ra. Theo công pháp này, hạt châu đó sẽ trở thành vật trọng yếu như nguyên thần thứ hai. Không có nó, tu vi của hắn lập tức sẽ thụt giảm nghiêm trọng, từ Hóa Thần trung kỳ lập tức hạ xuống tới Nguyên Anh kỳ.

-Bạo!

Tôn Lôi nhắm mắt lại.

Hắc châu lập tức lóe ra. Trong nháy mắt. " ầm" một tiếng, bọt khí trào ra. Một đạo sóng gợn màu đen lập tức khuếch tán. Đám tế ti đứng mũi chịu sào lập tức hét lên một tiếng, co rút thành một quả cầu, rất khó khăn ngăn trở sóng gợn.

Nhưng đám tế ti ở giữa hắc băng mới khôi phục hành động thì không hề có bất cứ dãy dụa gì, cứ thế tiêu tan dưới tấn công của gợn sóng đó.

Thậm chí vách động bốn phía cũng sụp đổ hoàn toàn, không còn gì.

Uy năng từ vụ nổ của hạt châu đã đạt đến điểm giới hạn của tiên giới toái phiến này. Lập tức, thiên địa trong toái phiến vỡ tan, ầm ầm sụp đổ.

Vết nứt càng lúc càng lớn, không gian bên trong trở nên vô cùng vô tận.

Trên mặt đất dung nham như bùng nổ.

“Ầm” một tiếng, trời đất rung chuyển, dung nham phóng lên cao, ánh sáng bắn theo bao phủ trời đất.

Ngay sau đó. Tảng lớn dưới chân Tôn Lôi sụp xuống, như bị nuốt sống, cả người lẫn bọt khí biến mất tại chỗ chỉ trong nháy mắt, không biết đi tới đâu nữa.

Vương Lâm đang bỏ chạy. Lập tức phát hiện phía dưới truyền đến một lực lượng có tính hủy diệt. Cùng lúc đó kỳ lực trói buộc thuấn di bốn phía lập tức sụp đổ.

Hắn cả kinh trong lòng, không nói hai lời, đang muốn thuấn di, nhưng lập tức liền nhanh chóng đứng dậy. Hắn cảm giác được chấn động từ bốn phía, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

“Tiên giới toái phiến sụp đổ?”

Vương Lâm đoán ngay ra, cũng may hắn đã không dùng thuấn di, nếu không thì thật là đáng sợ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 305. Du hồn đãng uy

Vương Lâm thầm nhủ, toàn lực vận công, lập tức giống như tia chớp bay nhanh lên không trung. Không có còn dị lực hạn chế, tốc độ khôi phục bình thường.

Mặt đất sụp đổ nhanh hơn. Trong nháy mắt, thần thức Vương Lâm phát hiện, phía ngoài chu vi trăm trượng là một mảnh hắc ám hư vô.

Mảnh kia giống như một miệng lớn không ngừng cắn nuốt.

Hắn lập tức kinh sợ. phía ngoài vẫn liên tục sụp đổ, đã hơn cả trăm trượng, phía trước mặt cũng đạt tới năm mươi trượng.

Vương Lâm không nói, bay thẳng chạy trốn hướng ra phía trước.

Động phủ vẫn liên tục bị sụp xuống, mười trượng, hai mươi, ba mươi trượng…..

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt. Hắn chỉ còn cách mặt đất có một khoảng, giờ phút này nó bị sụp xuống cực nhanh. Hiển nhiên không thể sụp đổ trước khi hắn di chuyển.

Hắn ánh mắt lộ ra một tia độc ý, vỗ trữ vật lấy ra một vật kết tinh to chừng hạt gạo. Vật ấy là tiên giới khí cô đọng mà thành.

Hắc ám hư vô cắn nuốt rít gào thêm ba trượng, năm trượng....

Vương Lâm nhìn ra xa, thấy như có một cái miệng hư vô há to.

Hắn nuốt tiên khí kết tinh trong tay vào một hơi. Lập tức, lần đầu tiên nguyên thần bên trong cảm giác được một loại đau đớn, đó là do tiên khí nguyên thần bị thiêu đốt.

Ở giờ khắc này, nguyên thần của Vương Lâm gần như sắp sửa sụp đổ. Trong cơ thể hắn truyền đến từng trận đau nhức, đồng thời cũng có một tia... sức mạnh như thể đại địa chống trời nảy sinh.

Bốn phía hắc ám hư vô vẫn cắn nuốt liên tục một, hai, ba trượng... ....

Vương Lâm bay về phía trước. Tiếng ầm ầm ù ù như thể một dòng chảy đang đuổi theo dưới chân. Trong một khắc mà hắc ám hư vô kia cắn nuốt tới, Vương Lâm liền xông ra ngoài. Tốc độ của hắn tăng nhanh hơn rất nhiều lần so với trước. Trong nháy mắt hắn vừa chạy ra khỏi mặt đất, toàn bộ tiên giới toái phiến bị sụp đổ, gần như tuyệt đại bộ phận chỉ còn lại hắc ám và hư không.

Dưới chân hắn là một mảnh tối đen. Chỉ còn vài chỗ giống như cây thạch trụ chống đỡ thiên địa vẫn cố gắng đứng vững, nhưng cũng một vài trong số đó đang không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng dần biến mất.

Trên không trung khắp nơi đều là các khe nứt.

Nhưng Vương Lâm dĩ nhiên không cảm giác được hết thảy những thứ đó. Ý thức của hắn như đang lâm vào điên cuồng, tốc độ như sao băng, thậm chí có thể nói còn nhanh hơn cả sao băng, lao ra khỏi mặt đất, hướng lên không trung, rầm rầm phóng đi.

Ngày càng nhiều khe nứt toạc ra,liên tiếp tạo thành những lỗ hổng lớn giống như hắc sắc hư vô.

Vương Lâm bay lên, giống như phượng hoàng đang vật lộn với ngọn lửa, bay lên càng ngày càng cao. Đúng lúc này, phía trước hắn có vết nứt liên tiếp cùng một chỗ, hình thành một mảnh hư vô.

Vương Lâm lập tức vọt lên lẫn vào bên trong đám đen. Một khối khí lạnh lập tức vây lấy hắn, kích thích vào não, khiến hắn kêu lên một tiếng.

Hắn không nói hai lời, khống chế thân thể của chính mình lùi về phía sau. Đang không ngừng giãy dụa, một vết nứt bên trong lại tiếp tục lao ra.

Một chút sáng suốt, hắn tránh được cái khe. Cuối cùng thì mảnh thiên địa nhỏ kia, chính là tiên giới toái phiến (mảnh vỡ của tiên giới), cũng

hoàn toàn bị sụp đổ. Trong một khắc đó, rốt cục, hắn cũng xông ra ngoài, biến mât trên trong không trung.

Bay cao thật cao một lúc, phía trước xa xa xuất hiện một vòng xoáy lớn. Nơi này đúng là nơi lúc trước hắn bước vào tiên giới toái phiến.

Phía dưới vòng xoáy còn có một bình đài, có nhiều người đang há hốc mồm nhìn ngó về phía này.

Hắn vừa đáp xuống, thân hình chợt lóe lên. Sau đó, phun ra một mồm máu tươi, ngã xuống đất. Một lúc sau, hắn dồn chút sức lực còn lại, điểm tại mi tâm. Lập tức, một đám du hồn bay ra.

Trong hành trình ở ngoại vực chiến trường, Vương Lâm đã góp nhặt được hơn vạn du hồn, toàn bộ đều xuất hiện, vờn quanh rít gào, hình thành một cơn lốc màu đen khiến mấy người trên bình đài khiếp sợ, biến sắc mặt, lùi về phía sau.

Vương Lâm té trên mặt đất giãy dụa, cố khoanh chân ngồi xuống, từ trong túi trữ vật xuất ra mấy bình đan dược, nuốt một hơi vào trong miệng, sau đó ngồi xuống thổ nạp.

Trên bình đài dưới vòng xoáy lớn, hàng vạn du hồn phát ra âm thanh thảm thiết, chúng cứ xoay tròn, ánh mắt âm trầm nhìn về phía mấy người đứng nơi bình đài.

Những du hồn này, chính là du hồn ở vực ngoại chiến trường. Lúc trước Vương Lâm thu nạp chúng cũng đã hao công tốn sức lắm, cuối cùng thông qua tịch diệt pháp tắc mới có thể xuất được chúng ra.

Trên thực tế, lúc hắn ở vực ngoại chiến trường mấy năm, thu hoạch vượt qua mười vạn du hồn, chỉ có điều, cuối cùng mang tới chỉ có một vạn này mà thôi.

Những du hồn khác với ma đầu ở chỗ, chúng mặc kệ tu vi đối phương như thế nào, chúng cũng ngang ngược không sợ, cho dù có bị luyện hóa nó cũng không sợ.

Trên một vạn du hồn liệu có thể khiến một Hóa Thần tu sĩ bỏ mạng hay không? Vương Lâm chưa thử nghiệm nên không biết. Dù sao nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn hao tổn toàn bộ số du hồn mà mình đã rất vất vả để thu thập này.

Nhưng Vương Lâm cũng là nhớ rõ, năm đó Cổ Đế bị vô số du hồn vây đánh, thân thể bị cắn nuốt.

Ở giữa các du hồn này, có một tồn tại khác biệt rõ ràng. Tuy thoạt nhìn bề ngoài của nó rất giống du hồn nhưng hai mắt nó lại có một tia linh động. Đó chính là ma đầu Hứa Lập Quốc.

Ở bên trong đám du hồn, hắn có chút đắc ý, nhủ thầm: “ Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ đều đã chết hết, còn mình thì vẫn bình yên vô sự. Hơn nữa, bên mình còn có rất nhiều du hồn tiền bối như vậy, sau này chắc hẳn mình sẽ rất an toàn.”

Trên bình đài, mấy người vẫn nhìn bọn du hồn không chớp mắt. Trong đó có một người ánh mắt sáng ngời, ở trán có một dấu vết hình búa rìu lấp lánh.

Người này là người trong Cự Ma tộc, cùng đến từ Chu Tước tinh như Vương Lâm.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra Vương Lâm. Hai mắt hắn chợt lóe, trầm mặc không nói.

Lúc này, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên mặc áo xám. Người này hai mắt âm trầm. Chiếc mũi hơi cong, dáng vẻ âm trầm. Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, bước chân về phía trước.

Người đàn ông của Cự Ma tộc liếc mắt nhìn Vương Lâm, không nói gì, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ châm chọc. Tu vi người này ngay cả Hóa Thần cũng chưa đạt tới, chẳng qua chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, nếu muốn lấy mạng Hóa Thần tu sĩ, khác gì lấy trứng chọi đá.

Gã áo xám cẩn thận đúng trên mặt đất. Khoảng cách du hồn càng ngày càng gần. Hắn nâng tay phải lên. Trong miệng lẩm bẩm. Dần dần, một ngọn lửa màu đen thành hình trong tay.

Ngọn lửa vừa hiện, lập tức bốn phía dấy lên một tầng sóng nhiệt.

Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt hiện lên một tia tham lam. Tay phải ném về phía trước, ngọn lửa lập tức bay đi.

Đúng lúc này, bọn du hồn bay xoay quanh Vương Lâm lập tức tạm dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn người này. Gã áo xám lập tức lui ra phía sau vài bước.

Nhưng bọn du hồn đột nhiên phát ra tiếng rú chói tai, bỗng tản ra bốn phía, trong đó khoảng một phần ba đám du hồn đánh về phía hỏa cầu, còn lại hai phần ba, tức là mấy ngàn du hồn lao thẳng về hướng gã áo xám, thanh thế này cực kỳ kinh người.

Gã áo xám mặt biến sắc, tay phải vung lên, lập tức phóng ra một thanh phi kiếm, dùng ngón tay điều khiển, phi kiếm quét ngang, hướng tới đám du hồn.

Nhưng, bọn du hồn đều không phải là ma đầu, có sức chống cự nhất định đối với pháp thuật thần thông. Chỉ thấy kiếm quang kia quét ngang, một

ít du hồn bên ngoài giảm tốc độ, nhưng bọn du hồn phía trong vẫn ồ ạt lao ra, chỉ nháy mắt áp sát gã áo xám, đánh tiếp.

Trong đó có một ít du hồn chui vào người gã áo xám. Gã lập tức biến sắc, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết (máu tươi). Máu tươi vừa ra, lập tức hóa thành một mảnh lửa, vây quanh bảo vệ hắn. Người này lập tức khoanh chân ngồi xuống, trán vãi mồ hôi, ngồi xuống thổ nạp, nghĩ cách đẩy bọn du hồn trong cơ thể ra.

Bên ngoài ngọn lửa bao quanh thân thể hắn, rất nhiều bọn du hồn vẫn vây quanh ngọn lửa, thay nhau bổ vào. Ngọn lửa quanh thân hắn bắt đầu lay động, có cảm giác có thể tắt bất cứ lúc nào.

Về đám du hồn bị hỏa cầu tấn công, tuy có một số bị tử vong nhưng số còn lại hung hãn tấn công, nên hỏa cầu chỉ tồn tại một lúc rồi tắt lịm khi còn cách chỗ Vương Lâm ngoài ba trượng.

Số du hồn còn lại cũng không tiến lên mà xoay quanh Vương Lâm, ánh mắt hướng về mấy người trên bình đài, trong mắt lộ ra vẻ âm trầm.

Gã áo xám trong lòng kêu khổ, thầm nghĩ “sau này không nên mạo muội ra tay”. Hắn tuy biết, những tu sĩ có thể đi vào tiên giới đều có đại thần thông, là hạng nhân tài kiệt xuất ở các tu chân tinh.

Nhưng không ngờ, rõ ràng đối phương đang bị trọng thương vậy mà vẫn khó đối phó đến thế. Đối phương mới chỉ phóng ra đám sinh vật kỳ dị này đã khiến cho hắn mệt mỏi ứng phó. Nếu tu vi của đối phương khôi phục lại, sợ là hôm nay mình phải chết ở nơi đây.

Nhìn thấy ngọn lửa xung quanh có thể tắt bất cứ lúc nào, mà số du hồn rất đông, gã áo xám cắn răng một cái, tay trái vừa lật, trong tay có thêm một tiểu đỉnh. Mắt y lộ vẻ không cam lòng, đang muốn mở tiểu đỉnh để trở lại tu chân tinh tương ứng.

Chỉ trong nháy mắt y sắp sửa mở tiểu đỉnh, bỗng nhiên ở giữa sự bảo hộ của đám du hồn, Vương Lâm mở hai mắt, tay phải của hắn cách khoảng không một trảo.

Tiểu đỉnh trong tay nam tử áo xám lập tức bay ra khỏi tay hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 306. Nơi động phủ.

Sắc mặt nam tử áo xám lập tức kịch biến, tái nhợt, cắt không còn ra máu, trán toát ra mồ hôi lạnh.

Vương Lâm ánh mắt âm trầm, bàn tay co lại, như thể bóp nát bọt khí. Ngọn lửa bên người nam tử áo xám vốn là ảm đạm ngọn lửa, lập tức toàn bộ tắt ngấm.

Gã áo xám điên cuồng hét lớn một tiếng, lập tức thân thể thuấn di, xuất hiện ở ngoài lốc xoáy, đồng thời bay thẳng vào bên trong lốc xoáy. Lúc này hắn nghĩ “chỉ có tiến vào tiên giới toái phiến, có lẽ mới là đường sống duy nhất”

Nhưng tốc độ du hồn nhanh hơn, trong một khoảng khắc, vô số du hồn ầm ầm chui vào trong cơ thể hắn. Toàn thân hắn run rẩy, kêu lên thảm thiết, từ giữa không trung ngã xuống bình đài, thân thể không ngừng co rúm, cuối cùng khí tuyệt bỏ mạng.

Dần dần toàn bộ thân thể, huyết nhục mất hết, trở thành một bộ xương khô, trên người hắn, một đám du hồn vui sướng chui vào.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tâm niệm khẽ nhúc nhích, du hồn bốn phía đồng loạt bay trở về, tiến vào trán Vương Lâm rồi biến mất.

Lúc này, nam tử từ Cự Ma tộc kia cười ha hả, tiến lên vài bước, lớn tiếng nói:

- Đạo hữu, vì cớ gì mà ngươi biến thành chật vật như vậy? Ngay cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng nổi lên lòng tham đối với ngươi.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người này một cái, nhẹ nhàng bâng quơ nói:

- Tiên giới toái phiến sụp đổ.

Nam tử Cự Ma tộc lập tức ngẩn ra, hai mắt lộ ra vẻ kì dị, nói:

- Đạo hữu trốn thoát từ sự sụp đổ của tiên giới toái phiến sao?

Mới vừa nói xong, hắn liền cười khổ, nghĩ mình vừa nói lời vô nghĩa, vì thế ôm quyền nói:

- Đạo hữu, tiên giới toái phiến sụp đổ, có thể chạy ra, kể cũng không là kẻ đầu đường xó chợ, tại hạ là Cự Ma tộc Sất Hổ, bội phục! Không biết xưng hô đạo hữu như thế nào?

Vương Lâm lắc đầu, nói:

-May mắn mà thôi, tại hạ Tằng Ngưu!

Nhớ tới cảnh tượng toái phiến sụp đổ, Vương Lâm không kìm nổi có chút sợ hãi, nếu không liều lĩnh nuốt vào tiên khí kết tinh, sợ là hắn đã vùi thây ở đó.

“Tằng Ngưu... ...” Sất Hổ suy tư một chút, bỗng nhiên hai mắt dừng lại, nói:

- Đạo hữu có phải là người của gia tộc Tằng thị trong ngũ cấp tu chân quốc Thiên Hồn Quốc ở nam bộ của Chu Tước tinh không?

Vương Lâm ngẩn ra, lắc đầu không nói.

Sất Hổ suy nghĩ hồi lâu, toàn bộ Chu Tước tinh, tu sĩ bậc cao họ Tằng cũng chỉ có Thiên Hồn Quốc mà thôi. Tuy đối phương không thừa nhận nhưng hắn cũng không nói tự mình tu luyện, xem ra Tằng Ngưu này chắc là một đệ tử được bồi dưỡng trung tâm của ngũ cấp tu chân quốc nào đó.

Nếu không, y mà là người của tứ cấp tu chân quốc, vậy hắn tự nhiên không thể không biết.

Phải biết rằng Cự Ma tộc chẳng qua chỉ là tứ cấp tu chân quốc mà thôi, tất nhiên là có chút chú ý tới các thiên tài trong các tu chân quốc cùng

cấp bậc. Thái độ của Sất Hổ lập tức thay đổi. Chẳng qua với tu vi của hắn, tự nhiên sẽ không biểu lộ ra.

-Tằng huynh, có thể lại gần một chút để nói chuyện không?

Sất Hổ do dự một chút, bỗng nhiên nói.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, nhìn người này, hơi gật đầu.

Sất Hổ lập tức tiến tới cạnh Vương Lâm, tay phải tùy ý vung lên, lập tức hình thành một quầng sáng.

Vương Lâm bình tĩnh, âm thầm phòng bị.

-Tằng huynh, ngươi và ta cùng đến từ Chu Tước Tinh, xin trợ giúp một tay!

Sất Hổ đi thẳng vào vấn đề, nói

-Gì cơ? Sất Hổ huynh có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.

Vương Lâm cười nói.

Sất Hổ cắn răng một cái, xuất ra một chiếc ngọc giản, ném cho Vương Lâm, nói:

- Đạo hữu xem là biết!

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua, mặc dù hắn rất có định lực nhưng vẫn lộ vẻ xúc động. Trong ngọc giản này là một bộ hình ảnh thần niệm ghi chép lại, bên trong là một nơi chim hót líu lo, non xanh nước biếc, cực kỳ tráng lệ.

Còn thấy rõ nhất là một chỗ đầm nước, phía trên đầm có một khối quan tài bằng ngọc thạch.

Trên quan tài cắm ba thanh kiếm tiên, Vương Lâm nhìn bộ kiếm này cực giống với thanh kiếm trên tay hài cốt lúc ở trong động phủ.

Hai mắt Vương Lâm co rụt lại, nếu hắn không nhìn lầm, quan tài bằng ngọc thạch kia không ngờ hoàn toàn đều là tiên ngọc tạo thành!

Đồng thời, phía trên đầm nước còn nổi lơ lửng thực vật như tràng hạt, hiển nhiên cũng không phải là đồ bình thường!

Vương Lâm trầm mặc một chút, trả ngọc giản cho Sất Hổ, trầm mặc không nói.

-Tằng huynh, nhiều năm trước một người trong Cự Ma tộc tiến vào tiên giới, sau đó vô ý xâm nhập nơi đó. Nơi đó có tiên thú bảo vệ, đồng thời còn có vô số cấm chế, với sức một người, hắn đã không dám manh động, chỉ lặng lẽ ghi chép rồi truyền, sau đó quay trở lại.

Sất Hổ nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói.

-Cách nhiều năm, nơi đây sợ là đã sớm có người phát hiện rồi.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói.

-Không có khả năng đó, Tằng huynh, nơi đây ta dám cam đoan sẽ chưa có ai phát hiện, xin Tằng huynh thứ lỗi, nguyên nhân thì tại hạ hiện tại không tiện nói ra.

Sất Hổ cười nói.

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi nói:

- Chỉ có hai người chúng ta thế này thì sợ rằng rất khó thành công.

Sất Hổ mỉm cười nói:

- Hai người ngươi và ta có lẽ không đủ nhưng ta có hẹn thêm một người nữa. Ba người cùng đi, tự nhiên độ chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên:

- Việc này tại hạ không thể trả lời ngay được, để ta suy nghĩ mấy ngày đã!

Sất Hổ gật đầu nói:

- Điều đó là đương nhiên. Như vậy đi, nếu như Tằng huynh đã suy nghĩ thông suốt thì một tháng sau, đến chỗ trong bản đồ ngọc giản này tập hợp. Nếu một tháng sau mà Tằng huynh không đến, tại hạ sẽ không chờ đợi.

Nói xong, hắn xuất ra một khối ngọc giản đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm nhận lấy nhìn qua, ngọc giản này rất giống với vật truyền tống của Đại La Kiếm Tông, đều là vật thiết yếu để mở ra truyền tống trận. Chẳng qua mặt trên của nó, những mảnh nhỏ bên trong chỉ có một chỗ sáng hẳn lên.

- Cầm chiếc ngọc giản này, khi tiến vào lốc xoáy thì có thể lựa chọn địa điểm. Tằng huynh, tại hạ chờ đợi sự tham gia của huynh!

Sất Hổ liên ôm quyền, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại, bước vào trong lốc xoáy, thân ảnh dần tiêu biến.

Vương Lâm thu hồi lại ngọc giản, khoanh chân ngồi xuống, xuất ra Cấm Phiên, rung lên, trùm cả bốn phía lại. Hắn ngồi trong màn sương đen, nhắm hai mắt lại, nguyên thần từ đỉnh đầu chậm rãi chui ra. Hai tay hắn bấm quyết, lộ ra vẻ thống khổ. Dần dần, một viên tiên khí kết tinh to bằng hạt gạo từ mi tâm của nguyên thần dần bị hắn bức ra.

Sau khi kết tinh này từ mi tâm của nguyên thần xuất hiện, nguyên thần lập tức trở nên uể oải, dường như chỉ cần làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể tiêu tan, chậm rãi chìm vào bên trong thân thể Vương Lâm.

Hồi lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt ra, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Viên tiên khí kết tinh kia bị hắn cầm trong tay, nhìn thoáng qua một chút rồi thu vào trong túi trữ vật

Với tu vi của Vương Lâm, căn bản là không thể dung hợp được tiên khí, càng không nói đến tiên khí kết tinh. Tiên khí này là bảo vật mà chỉ sau khi Hoá Thần tu sĩ đạt đến hậu kì, trùng kích lên Anh Biến kỳ thì mới có thể thử hấp thu mà thôi.

Có thể nói, ở Chu Tước tinh, sở dĩ không có nhiều Anh Biến kỳ thì nguyên nhân trọng yếu chính là do tiên khí rất thưa thớt. Dù sao, không phải tất cả các tu sĩ đều có cơ hội tiến vào tiên giới để thu được tiên khí.

Ở một số đại phái có lịch sử vạn năm thì có lẽ còn có tàng trữ tiên khí kết tinh. Nhưng mấy thứ này, chỉ có những nhân vật thiên tài của môn phái hoặc những trưởng lão của môn phái mới có tư cách sử dụng với một số lượng nhất định.

Có ít Anh Biến kỳ tu sĩ nên cũng hiếm có Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ.

Nếu không đạt tới Hoá Thần hậu kỳ mà đã cố dung hợp tiên khí thì đối với tu sĩ mà nói, vật ấy không phải là báu vật mà là độc dược.

Vương Lâm cười khổ. Nguyên thần của hắn bị tổn hao khá nghiêm trọng. May mà hắn có du hồn, sau khi cắn nuốt một ít, nguyên thần đã khôi phục được một chút.

Hắn vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một vật. Đó là một khối ngọc thạch màu trắng, trên đó truyền ra trận trận tiên khí. Thần thức của Vương Lâm đảo qua, lập tức phát hiện cái gọi là tiên ngọc này thực tế cũng không khác biệt gì nhiều so với linh thạch.

Chẳng qua linh thạch phát ra linh khí còn tiên ngọc này lại phát ra tiên khí.

Vương Lâm biết, sau khi đạt đến Anh Biến kỳ, ngoại trừ lĩnh ngộ ý cảnh ra thì không thể thổ nạp thiên địa linh khí được, tiên khí này chính là một vật rất trọng yếu.

Do đó, có càng nhiều thứ này càng tốt.

Vương Lâm biết mức độ quý báu của tiên khí, nhất là khối tiên ngọc trong tay này. Nếu đặt ở Chu Tước tinh, chắc chắn sẽ tạo ra một tai hoạ lớn, thậm chí Chu Tước quốc cũng sẽ ra tay cướp đoạt.

Sau khi nhìn thoáng qua, Vương Lâm đem khối ngọc này thu hồi lại.

Lần hành trình đến tiên giới này, tuy nguyên thần hơi chút hao tổn nhưng thu hoạch cũng rất phong phú. Vương Lâm thở sâu, hai mắt chớp lên, lại xuất ra một vật khác từ trong túi trữ vật. Vật ấy chính là một thanh Thiết phiến màu vàng ở trước ngực thi hài kia.

Tôn Lôi từng nói thiết phiến này là một cái tiên khí phòng ngự, nhưng nháy mắt khi Vương Lâm cầm lấy vật ấy lập tức phát hiện ra nó không thể là tiên khí được.

Lúc ấy, hắn không có nhiều thời gian để nghiên cứu, lúc này khi đã thu xếp ổn thoả, thần thức hắn lập tức khẽ động, tiến hành tra xét.

Nháy mắt khi thần thức hắn dung nhập vào trong Thiết phiến, trong đầu hắn ong lên một tiếng, làm hắn hơi chút choáng váng. Ngay sau đó từng đạo tin tức dũng mãnh nhập vào trong não hắn.

Hồi lâu sau, hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Thiết phiến, ánh mắt không ngừng chớp lên.

Hiện tại, hắn có thể xác định, nếu những gì vừa biết được là thật thì Thiết phiến này có lẽ chính là vật có giá trị nhất trong ba vật này.

Thiết phiến này giống như một cái ngọc giản, trên đó ghi chép phương pháp luyện chế một loại gọi là Xạ Thần xa.

Dựa theo miêu tả trên Thiết phiến, chủ nhân của khối hài cốt kia tự xưng là Thiên Bảo thượng nhân. Người này sau khi bay vào tiên giới đã đem toàn bộ tinh lực đặt vào việc luyện chế pháp bảo, đối với tu luyện thì không có chút hứng thú nào.

Trên thực tế, sở dĩ hắn có thể cố gắng đạt được tu vi vừa đủ thỏa mãn yêu cầu để phi thăng tiên giới chính là vì có thể sống lâu thêm vài năm, nhờ đó hoàn thành lý tưởng vĩ đại của cuộc đời mình. Đó là chế tạo ra một loại pháp bảo có uy lực lớn nhất trong thiên địa.

Tuy nhiên, đáng tiếc là lý tưởng này của hắn theo đại nạn trong tiên giới mà tiêu tán. Cả đời hắn nghiên cứu chế tạo ra Xạ Thần xa, nhưng cuối cùng cũng không vừa lòng vì thế phong ấn tại trong động phủ.

Ngay một khắc trước khi đại nạn của tiên giới diễn ra, hắn rời khỏi động phủ, chuẩn bị thu thập thêm một ít tài liệu để thử chế tạo lại. Nhưng đáng tiếc, lần này vừa ra chính là sinh ly tử biệt.

Trước khi hắn chết, không muốn nghiên cứu của cả cuộc đời mình bị đoạn tuyệt hậu thế nên lưu lại Thiết phiến, để lại cho người có duyên phát hiện ra.

Trong Thiết phiến, người này không chút giữ lại đem phương pháp chế tác Xạ Thần xa mà hắn cũng chưa hoàn toàn vừa lòng viết ra. Cũng lưu lại địa chỉ của động phủ, khiến cho người có duyên phát hiện ra Thiết phiến này nhất định phải đến đó lấy Xạ Thần xa này. Ngoài ra nếu có năng lực thì lại tiếp tục nghiên cứu thêm.

Vương Lâm thở sâu, phương pháp chế tác chiếc Xạ Thần xa này cực kỳ phức tạp. Chỉ riêng nói về tài liệu, tuyệt đại đa số đều là vật đã tuyệt tích,

dĩ nhiên không có khả năng chế tác lại lần nữa.

Tuy nhiên, trong miêu tả của Thiên Bảo thượng nhân, Vương Lâm nhận ra rằng trong động phủ của hắn còn lưu giữ một chiếc Xạ Thần xa. Vương Lâm cũng có chút động tâm.

Trầm ngâm một lát, hắn đứng lên, thu hồi lại Cấm Phiên, cất bước đi lên bình thai phía trên lốc xoáy.

Mấy người trên bình thai khi thấy Vương Lâm đi đến đều dời ánh mắt đi chỗ khác. Tu vi của những người này đều là Nguyên Anh kỳ, bọn họ không dám tiến vào lốc xoáy mà là tính toán ở lại chỗ này, chờ có tu sĩ bị thương đến đây thì tiến hành cướp bóc.

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn người này, phi thân tiến vào lốc xoáy.

Ở trong lốc xoáy, thân mình Vương Lâm không ngừng trầm xuống, quá trình này, hai mắt hắn đều mở to ra. Dựa theo ghi chép trên Thiết phiến, động phủ của Thiên Bảo thượng nhân ở phía tây của Tiên giới.

Nhưng hiện tại tiên giới đã bị vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, không biết động phủ của người này có còn ở chỗ cũ nữa hay không, đã bị tiền nhân phát hiện ra hay chưa.

Thân thể của Vương Lâm không ngừng trầm xuống, ở một phiến nhỏ tại phía Đông, cả người hắn rơi xuống mặt đất.

Sau khi liếc mắt nhìn về bốn phía, thân mình Vương Lâm lập tức bay lên không trung, lên cao hơn nữa, đi vào bình thai bên trên lốc xoáy.

Sau đó hắn lại tiến nhập lốc xoáy, không chút dừng lại mà lập tức hạ xuống. Thêm mấy lần nữa, rốt cục Vương Lâm cũng hạ xuống một mảnh ở phía Tây.

Dựa theo miêu tả của Thiên Bảo thượng nhân, động phủ của hắn

hình như ở phía dưới ngọn núi có hình Hổ. Sau khi hạ xuống phiến nhỏ này, thần thức của hắn đảo qua nhưng không thấy ngọn núi hình Hổ nào.

Hắn trầm ngâm một chút, tuy rằng tiến hành tìm kiếm rất khó khăn nhưng hắn cũng không từ bỏ, vẫn cẩn thận tìm kiếm ở trong mảnh nhỏ này. Hắn cũng nhìn thấy hai tên tu sĩ đang không ngừng đánh giá lẫn nhau, không động thủ mà đi lướt qua nhau.

Nhiều ngày sau, Vương Lâm vẫn không có chút thu hoạch nào, lại bay lên không. Sau đó hắn lại hạ xuống lốc xoáy lần nữa. Mấy người ngồi trên bình thai nhìn Vương Lâm cứ xuất nhập không ngừng, đều đoán già đoán non nhưng không một ai dám liều lĩnh tiến lên hỏi.

Một ngày nọ, Vương Lâm lại từ lốc xoáy hạ xuống. Nơi hắn tới không phải là phía Tây mà là bên cạnh phía Đông. Sau khi rơi xuống đất, hắn thầm than một tiếng. Nếu là cứ như thế này thì không biết đến ngày tháng nào mới có thể tìm kiếm hết một lượt toàn bộ các mảnh nhỏ phía Tây.

Hôm nay, động phủ của Thiên Bảo thượng nhân thật sự thật khó mà tìm ra được.

Lúc hắn đang muốn rời đi, bỗng nhiên phía trước truyền đến hai đạo pháp lực dao động. Chỉ thấy hai bóng người, một trước một sau đang nhanh chóng bay đến. Người phía trước, ngoài thân hắn có rất nhiều đám mây đen, chạy nhanh như gió. Phía sau hắn có một nam tử áo trắng, cầm một cây quạt trong tay, khuôn mặt hiện lên vẻ cười lạnh.

Lúc này, người đang chạy trốn phía trước phát hiện ra Vương Lâm, lập tức hướng về chỗ hắn bay tới, trong miệng lập tức hô lớn:

- Đạo hữu, cứu ta với!

Sắc mặt của nam tử áo trắng kia trở nên âm trầm, gấp cây quạt trong tay lại, giơ tay lên chỉ về phía trước, lập tức trong hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ, hướng về người kia chụp đến.

Người kia lập tức biến sắc, dường như không thể né tránh được, nháy mắt đã bị bàn tay khổng lồ kia bắt được. Nhưng quỷ dị chính là ngay khi bàn tay khổng lồ kia chạm đến, thân thể người này lập tức hoá thành vô số tiểu trùng, từ kẽ hở lập tức tản ra.

Ở ngoài trăm trượng trước người Vương Lâm, người kia thuấn di xuất hiện. Vương Lâm ngưng thần nhìn tới, nhận ra người này chính là thiếu niên có ánh mắt khát máu cũng đến từ Chu Tước tinh như hắn.

Giờ khắc này, vẻ mặt hắn rất âm trầm. Sau khi hiện thân, hắn hơi do dự, không tiếp tục chạy trốn nữa mà là xoay người lại phía nam tử áo trắng đang đuổi theo phía sau.

Nam tử áo trắng đánh giá Vương Lâm một lúc, ôm quyền nói:

- Đạo hữu, việc này không có quan hệ với ngươi, mời ngươi rời đi cho!

Thiếu niên kia lập tức nói:

- Đạo hữu, người này đoạt tiên khí kết tinh của ta. Nếu ngươi trợ giúp ta tiêu diệt người này thì khối kết tinh kia, ngươi một nửa ta một nửa.

Hai mắt của thanh niên áo trắng kia nhíu lại, cười lớn nói:

- Thật là vớ vẩn, rõ ràng là ngươi đoạt đồ của ta!

Vương Lâm nhướn mày. Hắn không muốn tham dự vào việc này, không nói hai lời, thối lui mấy bước rồi hướng về phía xa xa bay đi.

Thiếu niên kia biến sắc, lập tức đuổi theo Vương Lâm, trong miệng hô lớn:

- Đạo hữu, mong ngươi hãy nể tình đồng hương Chu Tước tinh, giúp ta lần này!

Sắc mặt Vương Lâm trầm xuống, quay ngoắt đầu lại quát:

- Cút! Việc của hai người các ngươi, đừng đem tại hạ liên luỵ vào. Nếu còn đi theo, đừng trách tại hạ vô tình!

Ánh mắt của thiếu niên kia lộ ra vẻ độc ác. Tay phải vung lên, lập tức ném về phía Vương Lâm một khối tiên khí kết tinh to cỡ hạt gạo, say đó thân mình hắn loé lên, hướng về phía xa xa nhanh chóng bay đi.

- Ngươi đã không muốn giúp đỡ, vậy thì đem tai hoạ dẫn đến trên người ngươi. Cùng lắm thì lão tử không cần đến kết tinh kia nữa!

Ánh mắt của thanh niên áo trắng chợt loé lên, buông tha cho thiếu niên kia mà chuyển ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, nhanh chóng bay đến.

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn kết tinh kia một cái, tay phải nhẹ nhàng bắn ra, vật ấy lập tức bay về phía thanh niên áo trắng kia. Người này sững sờ, lúng túng dừng lại, ôm quyền nói:

- Đa tạ! Tại hạ là Tư Mã Vân của Quỳ Thuỷ phái, không biết đạo hữu là…?

- Tằng Ngưu!

Vương Lâm nói xong, xoay người hướng về phương xa bay đi. Hắn tính toán sau khi tìm kiếm một phen, lần nữa trở lại lốc xoáy lại thử thêm mấy lần. Nếu vẫn không thể tìm được động phủ kia thì chỉ có thể từ bỏ mà thôi.

- Tằng đạo hữu, tại hạ đã tìm kiếm nơi này mấy ngày, cũng không thấy có tiên khí nào, không cần lãng phí thời gian nữa. Không biết ngươi có Tiên giới truyền tống điểm không? Nếu có thì chúng ta có thể trao đổi một phen!

Thanh niên áo trắng cao giọng nói.

Vương Lâm tiến lên một bước, xoay người, cẩn thận đánh giá tu vi của thanh niên áo trắng này. Hắn là Hoá Thần sơ kỳ, nhưng nhìn uy lực của pháp thuật vừa rồi cũng biết là không hề đơn giản.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, khẽ vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện truyền tống ngọc giản của Đại La Kiếm Tông. Hắn vừa truyền linh lực vào, phía trên ngọc giản liền xuất hiện một bức hoạ, trên đó đại bộ phận đều ảm đạm, nhưng có hơn ba mươi mảnh nhỏ phát ra màu sắc rực rỡ.

Thanh niên áo trắng cẩn thận nhìn thoáng qua, rồi cũng xuất ra một khối ngọc giản từ trong túi trữ vật ra. Dưới sự dung nhập của linh lực, một hình ảnh không sai khác nhiều lắm cũng xuất hiện, trên đó có hơn hai mươi điểm sáng lấp lánh.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, lập tức nội tâm khẽ động, trong những mảnh nhỏ của đối phương có đến năm chỗ thuộc về phía tây.

- Tăng đạo hữu, bản đồ của ta có hai mươi mốt chỗ, có tám chỗ trùng với của ngươi. Những chỗ trùng lặp thì không tính, ngươi xoá đi một ít để chúng ta trao đổi, ngươi thấy sao?

Thanh niên áo trắng nói.

Vương Lâm không nói lời nào, xuất ra một khối ngọc giản trống, ngưng thần sao chép lại. Một lát sau, phục chế một số lượng tương đương truyền tống điểm so với đối phương rồi nhìn về người kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 307. Xạ Thần chiến xa.

Thanh niên áo trắng lúc này cũng đang cầm khối ngọc giản sao chép, một lát thì xong. Hai người đồng thời ném ngọc giản ra, đều cùng đưa tay chụp lấy chiếc của đối phương.

- Tằng đạo hữu, nếu sau này có cơ hội đi đến Toái Ngân tinh, tại hạ nhất định sẽ khoản đãi!

- Được!

Vương Lâm gật đầu nói.

- Tại hạ cáo từ. Tên tiểu súc sinh kia dám đoạt vật của ta, tại hạ tất nhiên sẽ không để hắn chạy thoát!

Thanh niên áo trắng mỉm cười, ôm quyền nói rồi thuấn di rời đi, biến mất tại chỗ.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, cầm ngọc giản vừa trao đổi, mở bản đồ ra, điểm vào một mảnh nhỏ ở phía Tây, trước người hắn lập tức xuất hiện một truyền tống trận. Vương Lâm bước vào, nháy mắt đã biến mất.

Trên một mảnh nhỏ ở phía Tây, nơi đây có một ngọn núi, nguyên bản nó cũng có Hổ hình nhưng lúc này, ngọn núi khổng lồ này đã bị chia làm hai phần.

Vương Lâm lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lặng lẽ nhìn ngọn núi này.

Ở trên mảnh nhỏ thứ ba thuộc về phía Tây trong ngọc giản của thanh niên áo trắng kia rốt cục tìm được ngọn núi Hổ hình này. Từ bên ngoài nhìn vào, tuy có chút chênh lệch với miêu tả của Thiên Bảo thượng nhân nhưng cơ bản cũng không sai biệt nhiều lắm.

Thân mình Vương Lâm khẽ động, hướng về phía ngọn núi bay đi. Sau khi bay quanh ngọn núi một vòng, Vương Lâm dừng chân ở một chỗ trên núi, đã tìm được nơi có động phủ của Thiên Bảo thượng nhân.

Nhìn động phủ này, sắc mặt Vương Lâm không khỏi trầm xuống.

Vách ngoài của động phủ đã tan hoang lắm rồi, trên đó còn lộ ra dấu vết của pháp thuật oanh kích, hiển nhiên nhiều năm trước đã bị người ta phá huỷ. Vương Lâm dừng lại bên ngoài động phủ một chút rồi bay vào.

Động phủ này không lớn, trong đó trống trơn không có gì cả. Vương Lâm cười khổ, tốn bao nhiêu công sức mới tìm ra chỗ này, đáng tiếc là đã chậm một bước.

Nhưng ngay lúc đó, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng.

Bên trong động phủ có chín gian thạch thất, lúc này đã hoàn toàn trống trơn nhưng ánh mắt của Vương Lâm nhìn vách tường của gian thạch thất lớn nhất ở chính giữa, hai mắt lộ vẻ trầm tư.

Trong Thiết phiến của Thiên Bảo thượng nhân có ghi chép tỉ mỉ phương pháp mở ra động phủ của hắn và cũng cho biết động phủ của hắn có mười gian thạch thất. Gian thạch thất thứ mười mới chính là gian chứa Xạ Thần xa.

- Nơi này chỉ có chín gian thạch thất, sao lại là mười gian?

Vương Lâm nhướn mày, thần thức tản ra, quét ra bốn phía thật lâu, cũng không phát hiện ra gian thạch thất nào bị che dấu cả.

Vương Lâm tiến lên vài bước, đi đến sát vách tường, đưa tay lên sờ sờ vào mặt trên, chỗ tiếp xúc lạnh lẽo, cũng không thấy có gì lạ thường.

Hắn trầm ngâm một chút, vỗ túi trữ vật, Thiết Phiến màu vàng kia lập tức xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy ngay sau khi xuất hiện, Thiết Phiến bỗng nhiên loé ra hào quang chói mắt, từ bên trong nó truyền ra cảm giác cực nóng. Nội tâm Vương Lâm khẽ động, buông tay ra, đem Thiết Phiến ném về phía trước.

Lập tức hào quang từ Thiết Phiến càng sáng chói hơn, dần dần, không ngờ nó bắt đầu tan ra, nhưng cũng không thấy có chất lỏng rơi xuống mà là biến thành một làn khói nhẹ, tạo thành hình một cây nấm.

Nhưng trong làn khói hình nấm này có một bóng người hư ảo, dần ngưng thật thành hình một người có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, diện mạo anh tuấn, tuy không nói gì những vẫn toát lên một vẻ uy nghiêm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, lui về phía sau vài bước, hai mắt vẫn lặng yên nhìn tới.

Sau khi hiện ra, người có dáng vẻ tiên phong đạo cốt này lập tức bấm quyết, đánh ra một đạo ánh sáng màu vàng về phía vách tường. Toàn bộ động phủ vang lên âm thanh ầm ầm, không ngờ bắt đầu trầm xuống dưới.

Mặt đất dưới chân rung lên. Vương Lâm vẫn bình tĩnh, đánh giá xung quanh.

Một lúc lâu sau, vách tường không trầm xuống nữa, chỉ thấy phía bên trong vách tường bất ngờ xuất hiện một cửa vào phát ra ánh sáng màu tím hồng.

Hai tay của người kia biến đổi, tạo ra một cái thủ ấn cổ quái, điểm về phía cửa vào màu tím hồng kia, sau đó cả người chậm rãi tiêu tán. Ngay cả Thiết Phiến kia cũng hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm thở sâu một hơi, nhìn không chuyển mắt vào cái cửa màu tím hồng kia. Nếu tính cả cái này thì động phủ này nhất thời đã có đến mười gian thạch thất!

- Ảo ảnh này nhất định là bộ dáng của Thiên Bảo thượng nhân ngày trước. Thiên Bảo thượng nhân này không hổ là cao nhân về luyện khí thuật, động phủ của hắn khẳng định là rất hiếm có. Mặc dù bị người ta phát hiện nhưng cũng rất khó để có thể tìm được gian thạch thất chứa bảo vật chân chính.

Vương Lâm thầm nhủ.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, đi đến gần cửa vào màu tím hồng này. Sau khi trầm mặc một lúc, hai tay hắn kết thủ ấn như các động tác của Thiên Bảo thượng nhân vừa rồi, ấn lên trên cửa.

Lập tức, cái cửa này động đậy, hướng vể hai bên chậm rãi mở ra.

Thần thức của Vương Lâm tản ra, hướng vào bên trong đảo qua, lập tức hai mắt hắn sáng lên.

Căn thạch thất thứ mười này cũng không rộng lắm, ước chừng chỉ có khoảng mấy chục trượng mà thôi. Trong này, ngoại trừ một số tài liệu luyện khí để lộn xộn thì chính giữa gian thạch thất là ba quái vật rất lớn.

Bảo chúng là những con quái vật rất lớn cũng không quá khoa trương, bên ngoài có rất nhiều gai nhọn dữ tợn đâm ra, trên người lại khoác lên thứ vật chất như là da thú. Trong số những gai nhọn này có một cây ở giữa, to hơn cả một người, trên đó loé ra hàn mang.

Đây gần như chỉ là một bộ phận bên ngoài mà thôi, bên dưới lại là như một chiếc chiến xa (1) chuyên dùng để công thành, có bốn bánh xe thật lớn.

(1) chiến xa: xe chuyên dụng để chiến đấu.

Chiến xa này ước chừng to tầm mười trượng, ba chiếc chiến xa này cùng đặt ở chỗ này gần như đã chiếm hết cả gian thạch thất.

Nháy mắt khi Vương Lâm bước vào gian thạch thất này, trên ba chiếc chiến xa lập tức xuất hiện ba linh hồn hư ảo. Ba linh hồn hư ảo này còn có bộ dạng dữ tợn còn hơn cả chiến xa, sau khi biến ảo ra lập tức bắt đầu gào thét.

Thanh âm này có tác dụng chấn nhiếp tâm thần, lại có lực xuyên thấu. Thậm chí ngọn núi này cũng khẽ rung chuyển, làm một số đất đá rơi xuống.

Con thú này có cái đầu lớn như một cái chậu, tạo thành một hình tam giác. Thân của nó như thân trâu, cảm giác đầy vẻ bạo ngược. Phía sau còn có một cái đuôi như giao long, cuối đuôi không ngờ còn có những thứ như mắt, miệng và mũi. Nói con thú này có hai đầu cũng không quá đáng.

Nháy mắt khi nhìn thấy con thú này, Vương Lâm lập tức lục lọi trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, tuy nhiên cũng không có ghi chép gì liên quan đến nó. Trong thiên hạ có rất nhiều loài thú, cũng không có gì lạ khi có nhiều loài mà Đồ Ti cũng không biết.

Ba con thú hồn này có bộ giáng đều giống nhau, chỉ khác nhau về kích thước mà thôi. Con thú hồn của chiếc chiến xa chính giữa có hình thể lớn hơn một chút so với hai con hai bên.

Sau khi ba con thú hồn này xuất hiện, đôi mắt thật lớn màu đỏ lập tức nhìn chòng chọc vào Vương Lâm, lộ ra vẻ bất thiện đầy bạo ngược. Chúng gào rít vọt lên phía trước, trước sau tranh nhau táp một cái, muốn nuốt lấy Vương Lâm.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, ánh mắt rất bình tĩnh, nhưng vẫn lui về sau một bước.

Nhìn ba con thú hồn dữ tợn này nháy mắt đã táp tới, trên người lập tức xuất hiện vô số thiết liên (2) như những cánh tay. Những thiết liên này xuyên qua toàn thân của ba con thú, khi ba con thú hồn này nhào tới Vương Lâm. Khi chúng lao ra ngoài ba thước thì những thiết liên này lập tức loé lên ánh sáng lập loè.

(2) thiết liên: sợi xích bằng sắt thép.

Lập tức, ba con thú hồn phát ra những tiếng gầm thét đầy thống khổ, thân thể bị thiết liên kéo trở lại, khoá vào phía trên của chiến xa.

Chỉ có con thú hồn có hình thể lớn hơn ở chính giữa, dù bị thiết liên kéo lại nhưng vẫn lao thêm về phía trước được một thước, sau đó mới thống

khổ bị kéo về.

Nhưng ba con thú hồn này không cam lòng, lập tức giãy dụa dữ dội, bốn phía động phủ cũng theo đó rung chuyển, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Vương Lâm ngưng thần tĩnh khí.

Tuy không biết tên của loài thú này nhưng trên Thiết Phiến của Thiên Bảo thượng nhân cũng có ghi chép tỉ mỉ, chỉ có một số điểm không rõ ràng lắm, trên Xạ Thần xa có thú hồn, nhưng bị Hồn Liên Toả (3) khống chế, không thể thoát ra quá ba trượng bên ngoài chiến xa.

Nhìn ba con thú hồn dãy dụa, hai tay Vương Lâm nâng lên, dựa theo yêu cầu trong thiết phiến, nhanh chóng đánh ra một một thủ quyết cổ quái. Khi pháp quyết này rời tay lập tức biến thành một quang quyển (4) màu đen.

(4) quang quyển: vòng ánh sáng

Sau khi nhìn thấy quang quyển này, ba con thú hồn càng dãy dụa dữ dội hơn.

Dần dần, động tác của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, quang quyển này cũng ngày càng nhiều. Một lúc sau, thấy rằng cả gian thạch thất đã có hơn trăm quang quyển thì Vương Lâm quát khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trên chiến xa chính giữa.

- Phong!

Lập tức, những quang quyển kia hoá thành từng đạo tàn ảnh, che kín cả trời đất, toàn bộ đều hướng về chiến xa chính giữa.

Thú hồn phía trên chiến xa này lập tức kêu lên một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng, toàn bộ thân mình nhanh chóng bị co rút tiến vào trong chiến xa. Theo những quang quyển này lần lượt bao bọc lấy, cuối cùng chiến xa đột nhiên khẽ động, bay lên giữa không trung.

Trong quá trình bay lên này, kích thước của nó cũng dần thay đổi, ngày càng nhỏ lại, cuối cùng chỉ to như một bàn tay, dừng lại trong tay Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 308. Luyến nữ thi (*)

(*) Lưu luyến thi thể của cô gái

Vương Lâm nhìn qua một chút, rồi liền thu vào trong túi trữ vật.

Nếu muốn sử dụng chiến xa này, trước hết phải thu phục thú hồn. Thú hồn cường đại này Vương Lâm không thể khống chế được nên chỉ có thể sử dụng thủ pháp ghi lại trên Thiết Phiến, tạm thời phong ấn, khiến cho nó rơi vào trạng thái ngủ say.

Thực tế, Thiên Bảo thượng nhân cũng không nghĩ đến chiến xa của mình lại bị một Hoá Thần kỳ tu sĩ đạt được. Hắn cho rằng chỉ có Anh Biến kỳ tu sĩ mới đủ tiêu chuẩn có thể miễn cưỡng sử dụng mà thôi.

Sau khi thu lấy chiến xa này, ánh mắt Vương Lâm lại đảo lên, dừng lại trên chiến xa bên trái, sử dụng cùng một phương pháp, đem thú hồn này phong ấn lại.

Cuối cùng, trong thạch thất chỉ còn có một chiến xa cuối cùng. Thú hồn trên chiến xa này có kích thước nhỏ nhất, nhưng trước mắt, Vương Lâm cũng không thể thu phục được.

Con thú hồn này nhìn hai đồng bạn của mình lần lượt bị phong ấn thì liên tục phẫn nộ gào thét.

Nếu là Thiên Bảo thượng nhân năm đó thì nó còn có thể khuất phục nhưng nhìn thấy một tên mà khi mình còn ở trạng thái tốt nhất chỉ cần một táp cũng có thể giết chết, làm cho tự tôn của nó quyết không cho phép nó cúi đầu khuất phục.

Vương Lâm nhìn thẳng vào con thú hồn này, trong lòng cũng không ngừng đấu tranh. Hắn không biết chính mình có nên đánh cuộc một lần. Nếu thắng thì có thể tạm thời thu phục được con thú này, còn nếu thua thì có chút nguy hiểm.

Trầm mặc một lúc, Vương Lâm sờ sờ vào Khu Thú quyển trên cổ tay. Dựa theo lý thuyết mà nói thì nó có thể vây khốn thú hồn này. Nhưng khi còn sống thú hồn này nhất định là thuộc về một loại tiên thú nào đó, do đó Khu Thú quyển này có thể vây khốn nó được không còn khó nói. Đó là chưa kể nếu vây trụ được thì bản thân mình có thể chịu đựng được mức độ hấp thu linh lực của nó hay không nữa.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm từ bỏ suy tính mạo hiểm đó, ánh mắt hắn chớp lên, đánh ra hơn trăm đạo quang quyển màu đen, đem cả con thú này và chiến xa phong ấn lại.

- Đáng tiếc chính là không biết uy lực của Xạ Thần xa này như thế nào. Tuy thế, lời nói của Thiên Bảo thượng nhân rất tự tin, hiển nhiên nó sẽ không quá kém, hơn nữa phía trên còn phong ấn thú hồn cực kỳ cường

đại, do đó uy lực của chiến xa này chắc chắn sẽ không khiến mình thất vọng. Chỉ đáng tiếc là hiện tại không thể sử dụng.

Đáy lòng Vương Lâm thầm nhủ, ánh mắt đảo qua, dừng lại trên một số tài liệu luyện khí ở bên trong thạch thất.

Hắn quét sạch, đem tất cả những vật đó thu hết vào trong túi trữ vật, cũng kiểm tra lại một lần rồi mới rời đi. Ở bên ngoài cái cửa màu tím hồng, Vương Lâm dựa theo thủ pháp của Thiên Bảo thượng nhân, khiến cho vách tường chậm rãi nâng lên, khôi phục lại nguyên dạng rồi mới đi ra khỏi động phủ.

Xạ Thần xa này quả nhiên thần kỳ, không ngờ nó không cần linh thạch để sử dụng mà hoàn toàn dựa vào hồn lực của thú hồn dẫn phát. Do đó có thể tiết kiệm được không ít linh thạch. Tuy vậy, chiến xa này nếu thật sự phải dùng đến linh thạch thì sợ rằng chỉ có tiên ngọc mới có thể đáp ứng được nó.

Trong khi đang bay đi giữa không trung, trong đầu Vương Lâm không ngừng suy nghĩ.

- Chỉ là không biết khi Xạ Thần xa mở ra thì có ảnh hưởng gì đến thú hồn hay không. Dựa theo lẽ thường mà nói thì không thể tồn tại kiểu dùng vô tận mà thuỷ chung không tiêu hao hết nguồn sinh lực. Do đó, chỉ sợ sau khi mở ra chiến xa mấy lần thì thú hồn kia cũng bị thương tổn, vượt quá một số lần nhất định thì chỉ sợ thú hồn cũng tiêu tan.

- Đáng tiếc việc này Thiên Bảo thượng nhân vẫn không ghi chép lại vào trong Thiết Phiến.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đáy lòng suy tính.

- Chắc là ngày đó, trước khi Thiên Bảo thượng nhân chết, cũng không còn nhiều thời gian, không thể hoàn toàn đem tất cả đều ghi chép tỉ mỉ lại, chỉ có thể chọn một số điều quan trọng để ghi chép lại, những sự tình có liên quan đến Xạ Thần xa này còn cần mình nghiên cứu nhiều hơn.

Vương Lâm thở sâu, sờ sờ vào túi trữ vật, khoé miệng toát ra một nụ cười vui vẻ.

- Chuyến đi lên Tiên giới lần này, thu hoạch cũng rất phong phú, tuy cũng rất nhiều mạo hiểm. Sợ rằng nếu hơi vô ý tại thời điểm mảnh nhỏ kia sụp đổ, thì hiện tại mình đã bỏ mạng rồi. Câu nói phiêu lưu càng lớn thì thu hoạch càng nhiều quả nhiên chính xác. Do đó, lời mời của Sất Hổ cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Đang ở giữa không trung, đôi mắt của Vương Lâm không ngừng chớp chớp.

Một mảnh nhỏ ở phía nam của Tiên giới lúc này có ba người đang ra tay công kích, các loại pháp thuật chấn động tầng tầng lớp lớp.

Trên một bình nguyên cách nơi ba người này chừng hơn vạn dặm, có một người đàn ông trung niên đang cầm trong tay một cái hồ lô, vừa uống rượu vừa lắc lắc đầu nói:

- Đình nhi, không nên gấp gáp. Ta sẽ nhanh chóng lấy được tiên ngọc cho nàng, khiến cho thân thể của nàng ngàn năm vẫn không thay đổi.

Người đàn ông trung niên này đúng là người đến từ Chu Tước tinh giống như Vương Lâm.

Hắn vừa uống rượu vừa đi lại trên bình nguyên. Hồi lâu sau, hắn dừng lại, cúi đầu nhìn xuống chỗ dưới chân, ánh mắt lộ ra một tia hồi tưởng, lẩm bẩm nói:

- Đình nhi, nàng còn nhớ rõ nơi này không? Năm đó, chính là ở chỗ này ta đã gặp nàng. Đáng tiếc là hiện tại dĩ nhiên đã cảnh còn người mất.

Hắn than nhẹ một tiếng, chân phải nhẹ nhàng dẫm xuống mặt đất, lập tức cả người trầm xuống, nháy mắt đã biến mất tại chỗ. Dưới lòng đất hắn vẫn không ngừng trầm xuống. Hồi lâu sau, xuất hiện bên trong một chiếc hang động thật lớn.

Bên trong hang động này có một toà lầu các rất lớn, bên ngoài bị một cỗ chất khí màu xanh bao phủ.

Người trung niên này nhấc chân tiến lên một bước, xuyên qua màn chất khí màu xanh này, đi vào bên trong, tiến vào trong lầu các.

Lầu các này có ba tầng, bên trong bài trí tương đối đơn giản, không khác gì nhà cửa của một người bình thường. Nhưng nơi đây có một cỗ không khí trang nhã xuất trần bao phủ bốn phía.

Sau khi tiến vào, ánh mắt người này lộ ra vẻ dịu dàng, vuốt ve những thứ vật dụng khắp gian phòng, cuối cùng ngồi trên một chiếc ghế, lầm bẩm nói:

- Đình nhi, năm đó, ta gặp nàng chính là ở nơi này …

Đôi mắt hắn hiện lên vẻ yêu thương sâu đậm, từ trong túi trữ vật nhẹ nhàng xuất ra một toà bảo tháp, tay phải điểm nhẹ một cái, lập tức một đạo ánh sáng màu trắng từ bên trong chiếu ra.

Ánh sáng qua đi, một khối thi thể của một cô gái xuất hiện trong lòng ngực của người đàn ông trung niên này. Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ dịu dàng nhìn vào khuôn mặt của nữ thi (1) này, mỉm cười nói nhỏ:

- Đình nhi! Nàng xem, chúng ta đã về nhà rồi!

(1) nữ thi: thi thể của cô gái

Cô gái này có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, toát lên một cỗ xuất trần, giống như tiên nữ trên trời. Màu da của nàng trắng như tuyết, nhưng vẫn thoáng hiện lên nét hồng hào. Nếu nói nàng vẫn còn sống thì sợ rằng sẽ không ít người vẫn tin tưởng.

Khi nàng vừa xuất hiện, không hiểu vì sao, lập tức như dung nhập làm một thể với toàn bộ cảnh sắc của toà lầu các này. Nơi đây như vốn thuộc về này vậy.

Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô gái, vẻ thâm tình trong mắt càng sâu đậm. Hắn mỉm cười nói:

- Năm đó, ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã biết nàng nhất định sẽ là thê tử của ta cả cuộc đời này. Cái tên Đình nhi này nàng có thích không!? Đây là danh tự ta dành tặng cho nàng đó!

Hắn thì thào nói xong, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên trán nữ thi, ánh mắt lộ ra vẻ thoả mãn.

- Vì nàng, ta từ bỏ địa vị chưởng môn. Vì nàng, ta không tiếc từ bỏ đồng môn. Đình nhi, ta không hối hận. Thật sự tuyệt không hối hận. Mặc kệ bọn người kia bảo ta là kẻ điên, nhưng ta biết ta không điên chút nào!

Người đàn ông vuốt ve khuôn mặt nữ thi, hồi lâu sao mới đứng lên.

- Đình nhi, chúng ta lên lầu trên xem đi, nơi đó có bàn trang điểm của nàng. Nàng hãy xem chồng nàng trang điểm cho nàng thế nào nhé!

Người đàn ông mỉm cười, ôm lấy nữ thi đi lên lầu hai.

Bên bàn trang điểm trên lầu hai, người đàn ông đặt nữ thi xuống, cầm lấy bút kẻ lông mi, ánh mắt lộ ra thần sắc thâm tình, nói:

- Nàng có vui không? Đình nhi, ta rất vui…

- Nàng nói chuyện đi. Sao nàng không trả lời ta, chẳng lẽ nàng không vui sao?

- Nàng nói đi!

- Nàng mau nói đi!!!

- Sao nàng không thốt ra lời nào cả!!!

Thanh âm của người đàn ông càng lúc càng lớn, ném mạnh bút vẽ trong tay, nắm lấy nữ thi, lay qua lay lại, quát lên làm chiếc bàn bên cạnh tan nát.

Một hồi lâu sau, người đàn ông giật mình, ôm lấy nữ thi, thì thào lẩm bẩm:

- Ta xin lỗi Đình nhi! Nàng đừng trách ta nhé! Ta sai rồi, ta không bao giờ… quát lên với nàng nữa. Không ai có thể cướp nàng đi khỏi tay ra. Ai cũng không thể! Kẻ nào dám cướp đoạt nàng khỏi tay ta thì ta sẽ giết kẻ ấy! Giết! Giết! Giết!

Hắn thở sâu, hôn lên đôi môi của nữ thi vài cái, mỉm cười nói:

- Đình nhi, nàng xem, lầu các này năm đó vốn sắp sụp đổ. Chính ta ra tay dụng lực khiến cho nó vẫn duy trì được cho đến ngày nay. Bởi vì đây là nhà của nàng, à… là nhà của chúng ta mới đúng!

- Nàng mệt rồi phải không? Vậy nàng nghỉ ngơi đi một chút nhé!

Người đàn ông này ôm lấy nữ thi, đặt xuống giường, ngồi bên cạnh nhìn ngắm nàng, vẻ thâm tình dịu dàng hiện lên trong ánh mắt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 309. Chiến!

- Đình nhi, ngay tại thời điểm ta gặp nàng năm đó, nàng cũng nằm như thế này, không khác chút nào. Nàng còn nhớ rõ không, năm đó, lần đầu tiên ta đến Tiên giới, nguyên nhân vốn là để đoạt được tiên khí! Nhưng sau khi gặp nàng ở chỗ này, ta chỉ biết nàng chính là thê tử của đời ta, ta đã ở trong này bồi tiếp nàng rất lâu…

Hắn nói xong, đặt tay lên người nàng, vừa vuốt ve vừa nói:

- Nàng vẫn hoàn mỹ như vậy, rất hoàn mỹ… Nàng là của ta, ai cũng không thể đoạt nàng đi được. Đình nhi, nàng nói đi. Ta biết nàng cũng thích ta, đúng không?!

- So với tiên khí, nàng mới chân chính là báu vật của ta!

Người đàn ông trung niên mỉm cười, nằm xuống bên cạnh nữ thi, thì thào nói:

- Tốt lắm! Đình nhi, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai, chồng nàng sẽ tiếp tục đi tìm tiên ngọc. Nàng ngủ đi, không phải sợ gì hết, có ta ở đây…

Vương Lâm phi hành giữa không trung, trong mắt lộ vẻ kiên định. Kỳ hạn một tháng cũng đã sắp đến.

Hắn hạ quyết tâm sẽ đi đến chỗ trong lời nói của Sất Hổ.

Trước không nói đến ba cái kiếm tiên, chỉ riêng khối tiên ngọc rất lớn kia cũng đủ khiến hắn động tâm. Có số lượng lớn tiên ngọc như thế, Vương Lâm tin tưởng rằng, ngày sau khi mình đạt đến Hoá Thần hậu kỳ, trùng kích vào Anh Biến sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Đối với Vương Lâm mà nói, Anh Biến kỳ có ý nghĩa khác biệt. Đạt tới Anh Biến kỳ thì Tư Đồ Nam mới có thể thức tỉnh.

Tuy Vương Lâm bây giờ chỉ là Hoá Thần sơ kỳ, khoảng cách đến hậu kỳ còn rất xa xôi, không biết đến tận năm tháng nào mới đạt được nhưng hắn không có gì lo lắng. Hắn biết con đường tu tiên không thể vội vàng dao động. Nước chảy thành sông, tự nhiên sẽ thành hình.

Mặc khác, một số tiên thảo bên trong thuỷ đàm cũng là nguyên nhân khiến hắn động tâm. Nếu đem những tiên thảo này cho Lý Mộ Uyển thì

tất nhiên có thể luyện chế ra một số đan dược cực kỳ hiếm có. Do đó, sau khi ăn vào tu vi của Lý Mộ Uyển chắc chắn sẽ được đề cao.

Những loại dược vật như thế, trừ phi công hiệu thật lớn, nếu không Vương Lâm cũng không muốn dễ dàng ăn vào. Dù sao, với tu vi hiện tại của hắn thì cái coi trọng là lĩnh ngộ, sử dụng đan dược không phải là con đường đúng đắn.

Tuy nhiên, nếu lấy thảo mộc của tiên giới chế tác ra đan dược thì tất nhiên lại khác.

Trong lòng đã quyết tâm, thân mình Vương Lâm không ngừng bay cao, dần dần lao ra khỏi không gian của mảnh nhỏ, hướng về lốc xoáy thật lớn kia bay đi.

Tại chỗ lốc xoáy, hắn mở ra ngọc giản là có thể đến được nơi ước hẹn với Sất Hổ.

Giờ khắc này, tại một mảnh nhỏ ở trung tâm của Tiên giới, Sất Hổ của Cự Ma tộc đang khoanh chân ngồi đó. Trước người hắn có một toà truyền tống trận.

Ánh mắt của Sất Hổ vẫn bình tĩnh. Hắn ngồi ở chỗ này đã bảy tám ngày, một số tên thuộc loại đạo chích tiến đến nhưng đều trở thành vong hồn dưới tay hắn.

Hắn ở chỗ này để chờ hai người!

Sất Hổ tin tưởng rằng hai người này nhất định sẽ đồng ý đến, như thế chuyến đi lần này hắn mới có bảy thành nắm chắc là thắng lợi trở về.

Hắn tin tưởng, sau khi xem qua ngọc giản, hai người kia nhất định sẽ động tâm. Dù sao hấp dẫn như thế, bất cứ kẻ nào cũng khó có thể kháng cự lại được.

Cho nên Sất Hổ cũng không vội vã.

Hai người kia hắn đã chọn lựa kỹ mới quyết định mời tham gia. Người thứ nhất tạm thời không nói đến, dù sao danh khí của hắn cũng thật lớn, hơn nữa cũng có một chút quan hệ sâu xa với Cự Ma tộc của hắn.

Còn người thứ hai, gọi là Tằng Ngưu, Sất Hổ tự nhận bản thân hắn cũng nhìn không thấu được người này. Tuy tu vi chỉ là Hoá Thần sơ kỳ nhưng thuỷ chung, Sất Hổ luôn cảm giác được một tia nguy hiểm từ trên người hắn.

Hắn đã suy nghĩ rất kĩ mới quyết định mời đối phương tham gia. Dù sao thực lực càng mạnh thì cơ hội thành công lần này lại càng cao. Còn nếu đối phương muốn giết người đoạt bảo thì Sất Hổ cũng không sợ hãi. Hắn tự nhận, với tu vi của bản thân cũng đủ để ứng phó với việc đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Một ngày nọ, trận pháp trước người hắn bỗng nhiên loé sáng. Ánh sáng ngày một chói loà hơn, gần như chiếu sáng toàn bộ bốn phía.

Nhưng ánh sáng chói mắt này cũng không có ảnh hưởng gì đến Sất Hổ, hắn nhìn không chớp mắt vào truyền tống trận, đáy lòng thầm nhủ:

- Người đến không biết là ai!?

Khi ánh sáng đạt đến cực hạn nhất định thì bỗng nhiên tối sầm lại, ngay sau đó một thân ảnh nổi bật từ giữa trận pháp xuất hiện. Tướng mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, nhưng có một vẻ lạnh như băng, khiến người nào nhìn thấy đều phải khiếp sợ

Một tia khí băng hàn từ phía sau nàng hiện ra, rồi lan tràn ra bốn phía. Thậm chí còn có một mảnh đầy bông tuyết từ trên trời rơi xuống, thoạt nhìn rất kinh người!

Ánh mắt Sất Hổ chợt loé lên, nội tâm thầm nhủ:

- Là cô ta!

Hắn cười vang lên, đứng dậy ôm quyền nói:

- Hồng Điệp đạo hữu, tại hà chờ ngươi đã lâu rồi!

Người này đúng là thiên chi kiêu nữ của của Tuyết Vực quốc!

Ánh mắt của nàng lạnh như băng, liếc mắt nhìn Sất Hổ một cái, đi ra khỏi trận pháp, lãnh đạm nói:

- Nếu những gì ngươi nói là giả thì tại hạ nhất định sẽ không bỏ qua!

Hai mắt Sất Hổ hiện lên vẻ tự tin, cười nói:

- Hồng Điệp đạo hữu hãy cứ yên tâm, ta cũng không giấu diếm thêm nữa, ngọc giản này chính là Thuỷ tổ Tập Ngữ của Cự Ma tộc ta ghi lại. Lão nhân gia ngài sẽ không nói dối đâu!

- Tập Tổ…

Sắc mặt của Hồng Điệp cũng hơi hoà hoãn. Tập Tổ này chính là tiền bối của sư phụ nàng, có giao tình nhiều đời với nhau. Dù sao ở Chu Tước

tinh, những tu chân quốc tồn tại dưới dạng bộ tộc thì chỉ có Cự Ma tộc và Tuyết Vực tộc mà thôi.

Hai bộ tộc này tự nhiên cũng tương đối thường xuyên qua lại. Có thể nói Cự Ma tộc là minh hữu của Tuyết Vực tộc.

- Đã là Tập Tổ tự mình chứng kiến thì việc này tất nhiên sẽ không phải giả. Được, ta sẽ đi với ngươi. Những vật khác ta không cần nhưng chiếc quan tài bằng ngọc thạch kia phải thuộc về ta!

Thanh âm của Hồng Điệp quyết đoán.

Sất Hổ nhướn mày, thầm nhủ Hồng Điệp này cũng quá mức hống hách. Tuy nói hắn cũng không mấy hứng thú với chiếc quan tài bằng ngọc thạch kia nhưng hắn nhất định phải có được ba thanh kiếm tiên kia. Chẳng qua, nếu chỉ có hai người thì còn dễ xử lý, nhưng sau khi hai người chia nhau xong sợ rằng Tằng Ngưu chẳng còn vật nào nữa.

- Hồng Điệp đạo hữu, việc này sợ rằng không ổn! Dù sao ngoại trừ ngươi và ta còn có một người nữa. Hắn cũng sẽ tham dự vào chuyến đi này!

Sất Hổ trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

- Sao? Là ai?

Sắc mặt của Hồng Điệp vẫn như thường, bình thản nói.

- Tằng Ngưu! Cũng giống như ngươi và ta, đều là đến từ Chu Tước tinh.

Sất Hổ nói.

- Đến từ Chu Tước tinh?

Hồng Điệp ngẩn ra, nàng nhất nhất nhớ lại bốn người còn lại.

Đúng lúc này, trận pháp phía trước hai người bỗng nhiên loé lên sáng ngời. Sau khi ánh sáng sáng đến cực hạn thì một thân ảnh cao lớn từ trong truyền tống trận xuất hiện.

- Là hắn!

Ánh mắt Hồng Điệp chợt loé lên, không nói hai lời lập tức điểm về phía trước. Lập tức một đạo linh quyết màu trắng nhanh như tia chớp bắn đến chỗ truyền tống trận.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Linh quyết giống như sấm đánh chớp giật, mang theo âm thanh bén nhọn lao đến!

Bóng người xuất hiện trong trận pháp đúng là Vương Lâm. Vừa mới xuất hiện, hắn lập tức phát hiện nguy hiểm, hai chân hắn dẫm mạnh, trận pháp sụp đổ, cả người Vương Lâm như một đạo khói nhẹ lùi về phía sau. Đồng thời Khu Thú quyển trên cổ tay bị hắn ném về phía trước, phát ra âm thanh chói tai, hoá thành Lôi Oa, nháy mắt đã phun ra một lôi cầu thật lớn, nhắm thẳng vào ấn quyết.

Đồng thời cánh tay Vương Lâm run lên, Cấm Phiên xuất hiện trong tay, lập tức vô số cấm khí gào thét xông ra, thanh âm vang xa đến hơn mười dặm bên ngoài. Hai mắt của Vương Lâm linh hoạt, sắc bén, ở bên trong Cấm Phiên tập trung vào Hồng Điệp.

- Đi!

Theo một tiếng này, cấm khí hình thành một con ác long, dữ tợn gầm thét, hung hãn xông tới.

Sắc mặt của Hồng Điệp lạnh lùng. Chân điểm một chút, bay ngược về phía sau, đồng thời tay phải lật lên, trong tay xuất hiện một bức tượng băng. Hình dáng bức tượng băng này và vật có hình dạng nhân thủ xà

thân(1) năm đó hoàn toàn giống nhau, nhưng hai mắt nhắm chặt. Ngay khi tượng băng này xuất hiện, trên đôi mắt nhắm chặt lập tức phát ra ánh sáng màu lam, vọt lên phía trước, mang theo một đám u mang.

(1) nhân thủ thân rắn: đầu người mình rắn

- Ầm!

Ấn quyết màu trắng và lôi cầu va chạm với nhau, kình khí mãnh liệt bùng nổ, tạo ra khí lãng bay cao hơn nửa thân người, khoách tán mạnh ra bốn phía. Giờ khắc này, u quang màu lam trong đôi mắt của tượng băng lao lên, lôi cầu bị u quang vụt qua, lập tức phát ra thanh âm răng rắc liên tiếp. Theo đó, từ bên ngoài nhanh chóng xuất hiện vô số mảnh băng, lấy tốc độ cực nhanh lan tràn ra.

Chỉ trong chớp mắt, giữa không trung, khối lôi cầu đã bị băng che kín hoàn toàn, bên ngoài có màu u lam, bên trong có lôi điện màu tím than vờn quanh rất đẹp mắt.

Lam quang không hề dừng lại, mà lan tiếp ra phía sau. Lôi Oa hừ thảm một tiếng, thóp bụng lại, muốn phun ra thêm một lôi cầu nữa. Nhưng khi thân thể nó bị lam quang chiếu lên, lập tức bị đông cứng, bụng vẫn duy trì tư thế thóp lại nhưng lôi cầu cũng tiêu tán trong bụng nó!

Thậm chí ngay cả ác long hoá thành từ cấm khí lúc này cũng bị lam quang cản lại, có dấu hiệu bị đóng băng.

Lúc này đây, pháp bảo trong tay Hồng Điệp có uy lực thật lớn, mục đích là muốn vừa ra tay sẽ giết chết Vương Lâm tại đương trường.

Công kích của Vương Lâm vừa bị chặn lại, ánh mắt hắn loé lên, lắc mình hướng về phía sau, đưa tay phải điểm lên mi tâm. Chỉ thấy đạo đạo bóng đen từ trong mi tâm nhanh chóng lao rao, hoá thành một đám du hồn, bắt đầu gào thét bên người Vương Lâm.

Vương Lâm nhảy lên phía trước, lơ lửng giữa không trung. Giờ khắc này hắn giống như một ma thần, hai mắt không ngừng chớp lên quang mang rất quỷ dị.

- Nuốt!

Dưới một chữ này, hơn vạn du hồn bên người hắn hoá thành một con ác quỷ, gào thét xông tới, không màng sinh tử đánh về phía Hồng Điệp. Dư âm của lam quang kia đối với du hồn có tác dụng không đáng kể. Dù sao thân mình của du hồn có khả năng kháng cự nhất định đối với hết thảy các công kích của pháp thuật.

- Dừng tay!

Sất Hổ lúc này mới có phản ứng, nhướn mày, lập tức quát lên.

Hồng Điệp biến sắc, nàng cười lạnh một tiếng, thân mình lại lui ra sau. Du hồn này xông đến, dao động mãnh liệt tản ra bốn phía, đuổi theo không ngừng.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra sát khí, Cấm Phiên trong tay lại rung lên, lập tức mấy chục đạo cấm khí lao ra, lần lượt đan xen với nhau cùng một chỗ, hình thành một cây trường thương màu đen. Dưới cái chỉ tay của hắn, lại đâm về phía Hồng Điệp.

Trường thương này như ảo ảnh, nhanh như tia chớp, theo ngay sau du hồn, gào thét xông đến.

Hồng Điệp lại thối lui.

Tay phải của nàng ấn lên tượng băng, nó lập tức đón gió tăng trưởng, nháy mắt đã biến thành một thân hình rất cao to, chắn trước mặt nàng. Nàng quát lớn một tiếng, hai con mắt của con thú có đầu người thân rắn trên tượng băng như sống lại, quỷ dị mở ra.

Lập tức, trên tượng băng bắn ra lam quang cao đến vạn trượng. Bị lam quang chiếu vào, liền có một số trong đám du hồn tiêu tan ngay giữa trời. Vốn ngang tàng không sợ hãi, nhưng giờ đây không ngờ chúng cũng sinh ra một tia sợ hãi, do dự không dám tiến lên phía trước thêm nữa.

Nhưng thanh trường thương từ cấm khí hoá thành vẫn như tia chớp, phá tan lam quang, bay nhanh xông tới.

Thân ảnh của Vương Lâm khẽ động, lập tức xông lên phía trước, theo sát sau thanh trường thương, quát lớn:

- Hồng Điệp! Ngươi không có mặt chăm sóc cha mẹ trước khi lâm chung chính là bất hiếu!

Những du hồn này thấy Vương Lâm tự mình tiến lên, lập tức không hề lui lại, cũng theo sau Vương Lâm. Vương Lâm như là một con khổng tước màu đen, còn đám du hồn như những chiếc đuôi xoè ra, tăng thêm khí thế cho Vương Lâm.

- Ngươi vì ham muốn cá nhân mà giết hại cả một môn phái là bất nhân!

Thanh trường thương màu đen thế như chẻ tre, phá tan từng đạo lam quang, kéo theo dao động mãnh liệt tản ra bốn phía, không gian xung quanh thậm chí xuất hiện vô số khe nứt. Những khe nứt này khuếch tán, thậm chí còn đem bề mặt núi đá bên dưới xé rách thành từng mảnh nhỏ.

- Ngươi vô duyên vô cớ nhằm vào ta hạ sát thủ chính là bất nghĩa!

Cấm khí bị đóng băng dưới mặt đất lập tức phá băng lao ra, nhanh chóng dung nhập vào bên trong trường thương, khiến nó càng thêm dài ra

Đồng thời, khi Vương Lâm lao tới công kích, Cấm Phiên trong tay hắn không ngừng nhanh chóng phát ra đạo đạo cấm khí, dung nhập vào thanh trường thương khiến nhan sắc của nó càng thêm đen đặc, thanh thế càng thêm dũng mãnh.

- Sư phụ ngươi vẫn còn đó mà ngươi lại tự bán mình cho Chu Tước quốc chính là bất trung!

Đây là một thương tạo thành sau khi Cấm Phiên đại thành, tập hợp tất cả các cấm khí hiện có mà thành, là một thương sắc bén nhất! Vương Lâm từ trên trời lao xuống, vô số du hồn như già thiên tế nhật, thanh thế đại trướng. Một thương này giống như làm bầu trời băng nát, lập tức chiếm được thiên thời!

Mặt đất đã bị xé nhỏ vỡ vụn, nơi nơi đoạn liệt. Lúc này hắn đã nắm giữ địa lợi!

Một thương lăng lệ khiến thiên băng, địa liệt, dù là Hoá Thần trung kỳ tu sĩ dưới một thương này cũng đổ máu ngay tại trận.

- Ngươi bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, bất trung! Ngươi tu hành theo con đường nào? Đạo tâm của ngươi không yên, ta muốn coi về sau tu vi của ngươi làm sao mà tăng tiến!

Thân mình của Sất Hổ không tự chủ được lui về sau mấy bước, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn không nghĩ tới, tên Tằng Ngưu này lại có được một chiêu đáng sợ như thế!

- Nhân bảo hợp nhất (2)!

Sất Hổ cả kinh, hai mắt hắn bừng sáng, lộ ra một tia chiến ý! Nhưng rất nhanh hắn đè nén xuống.

- Người này nhất định là một nhân vật thiên tài của Tằng tộc. Nếu ta không sử dụng trọng bảo của gia tộc sợ là cũng khó tránh được một kiếp dưới một thương này! Tuy nhiên, Hồng Điệp là Hoá Thần hậu kỳ tu sĩ… Tên Tằng Ngưu này quả nhiên là một nhân vật không đơn giản, không ngờ cũng biết trước tiên huỷ đi đạo tâm của Hồng Điệp.

(2) nhân bảo hợp nhất: người và pháp bảo hợp nhất!

Dù sao Hồng Điệp cũng sống ít hơn Vương Lâm đến bốn trăm năm, khả năng nhìn thấu thế sự nhân gian cũng không thể so sánh với những lão quái vật này, tâm tính cũng kém hơn không ít. Những lời nói của Vương

Lâm, từng chữ rơi vào trong tai Hồng Điệp khiến ánh mắt nàng loé lên, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ, thân mình lại lui về phía sau.

Vương Lâm không ngừng lao tới, Hồng Điệp cũng không kháng cự chỉ liên tục thối lui. Kinh nghiệm chiến đấu của Vương Lâm hơn xa Hồng Điệp nên thừa cơ truy kích, không lưu lại nửa điểm thương xót!

Ánh mắt Hồng Diệp lộ ra sát khí nồng đậm. Nàng vốn là thiên chi kiêu nữ của Tuyết Vực quốc, từ khi sinh ra vẫn chưa từng gặp được một màn khó nuốt trôi như thế này. Trước đây, chỉ cần tượng băng vừa hiện ra, dù là Hoá Thần hậu kỳ tu sĩ, cảnh giới tương đương với nàng, cũng chỉ có thể chạy trối chết mà thôi!

Hơn nữa Chu Tước quốc cũng khá chú ý đến nàng, do đó khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Một thương này của Vương Lâm không ngờ lại khiến cho nàng có cảm giác sợ hãi. Uy lực của một thương này cũng không lớn, nhưng từ bên trong lại có một cỗ khí tức của một pháp bảo quỷ dị. Bên trong khí tức này không ngờ còn có một tia uy hiếp của lôi kiếp!

Nhưng dù sao nàng cũng là một Hoá Thần hậu kỳ tu sĩ. Giờ khắc này, hai mắt nàng chớp lên, hai tay nhanh chóng bấm quyết, bỗng nhiên điểm lên mi tâm, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, trên trong ngụm tiên huyết này có một đạo ánh sáng màu hồng chợt loé ra.

Ánh sáng màu hồng này vừa xuất hiện lập tức biến thành một đoá hoa hồng kiều diễm, tươi đẹp.

Nháy mắt khi đoá hoa này xuất hiện, tượng băng trước người nàng lập tức hoá thành một vũng chất lỏng màu lam, vờn quanh bên dưới đoá hoa, như là chất dinh dưỡng, lập tức khiến cho đoá hoa này càng thêm tươi đẹp.

Trường thương trước người Vương Lâm lao nhanh đến, ầm một cái, điểm vào đoá hoa này, lập tức khiến đoá hoa này rơi ra mấy cánh hoa. Trong khoảnh khắc, sắc mặt của Vương Lâm khẽ biến, trường thương của hắn nháy mắt đã tan vỡ.

Khuôn mặt của Hồng Điệp đỏ hồng lên dị thường nhưng chỉ trong nháy mắt đã tiêu tán.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, một kích thiên thời địa lợi như thế cũng không thể giết được nàng. Hoá Thần hậu kỳ quả nhiên cường đại.

Nháy mắt khi thân hình hắn lui bề phía sau, một cỗ vô tình ý cảnh nháy mắt đã bao phủ toàn thân hắn.

- Ngươi là người đầu tiên buộc ta phải sử dụng đến bản mạng pháp bảo, ngươi có thể nhắm mắt được rồi!

Hồng Điệp nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang lui nhanh về phía sau, nghiến răng nghiến lợi, thốt lên từng chữ.

Đồng thời nàng vươn cánh tay ngọc ngà của mình ra, từ trên thân đoá hoa lấy ra một cánh hoa.

- Dừng tay! Hồng Điệp đạo hữu, Tằng huynh. Hai người các ngươi đều là do ta mời đến, nếu tiếp tục đánh nhau thì đừng trách tại hạ vô lễ!

Sất Hổ hét lớn một tiếng, thân mình bay lên không trung.

- Sất Hổ đạo hữu, việc này không phải do tại hạ khơi mào!

Vương Lâm thở sâu, toàn lực chống cự lại vô tình ý cảnh, thanh âm lạnh lùng nói.

Sắc mặt của Hồng Điệp âm lãnh, liếc mắt nhìn Sất Hổ một cái nói:

- Không có quan hệ gì đến ngươi! Lui ra!

Sất Hổ biến sắc, nhìn chằm chằm vào Hồng Điệp, cười vang lên:

- Hồng Điệp đạo hữu, việc này tại hạ không thể không can dự vào!

Hồng Điệp một chữ cũng không thốt ra, đẩy đoá hoa trong tay về phía trước. Đoá hoa này liền chậm rãi bay về phía Vương Lâm. Giờ phút này, mặt đất bỗng nhiên trở nên rung chuyển, thậm chí ngay cả giữa không trung cũng xuất hiện rất nhiều cái khe. Hiển nhiên uy lực của đoá hoa này đã vượt quá sức chịu đựng cực hạn của mảnh nhỏ của Tiên giới này!

- Hồng Điệp!

Sất Hổ hét lớn!

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, vỗ túi trữ vật, trong nháy mắt trong tay hắn xuất hiện một cây Cấm Phiên. Tay hắn rung lên, Cấm Phiên thoát ly bay lên không trung.

Trong miệng Vương Lâm nhẹ nhàng thốt lên hai chữ:

- Dẫn kiếp!

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Vương Lâm thật sự không muốn sử dụng thanh Cấm Phiên này để dẫn thiên kiếp đánh xuống! Nếu là thiên kiếp đánh xuống, trong khi mảnh nhỏ này tan vỡ, Vương Lâm cũng không biết mình có may mắn chạy thoát được hay không!

Cấm Phiên bay lên không, hoá thành một đạo sương mù hình tròn, từ trên trời giáng xuống, bao phủ một phạm vi mười dặm.

Lúc này, trong vòng mười dặm truyền ra từng trận âm thanh ầm ầm! Hai tay Vương Lâm nhanh chóng biến hoá, hình thành một đạo cấm chế. Chỉ cần ném cấm chế này về phía không trung bên trên, thanh Cấm Phiên này sẽ lập tức đạt được chín mươi chín tổ cấm chế, dẫn động thiên kiếp đánh xuống.

Hồng Điệp biến sắc, nhìn chằm chằm vào cấm chế trong tay của Vương Lâm, rồi lại nhìn màn sương đen giữa không trung. Trong lòng nàng lập tức nảy lên một tia nguy cơ mãnh liệt. Loại cảm giác này, trước giờ nàng vẫn chưa bao giờ gặp phải.

Nhưng giờ khắc này, nàng lại có loại cảm giác nếu là cứ để đối phương tuỳ ý tiếp tục tiến hành thì hôm nay nàng tất nhiên sẽ phải hoạ đổ máu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 310. Mảnh nhỏ trọng điệp (*)

(*) Mảnh nhỏ chồng lên nhau

Giờ phút này, sắc mặt của Sất Hổ cũng đại biến, cả người lơ lửng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn sương đen, đáy lòng than thầm, tự nhủ rằng tên Tằng Ngưu vừa rồi cũng chưa xuất ra toàn lực. Màn sương đen này có lẽ mới chân chính là trọng bảo bảo mệnh của hắn.

- Hồng Điệp đạo hữu, hai người các ngươi đều là do ta mời đến, ngươi nếu vẫn cố ý ra tay, chính là đẩy ta vào thế bất nghĩa! Tại hạ tất nhiên sẽ cùng Tằng huynh cùng kháng cự. Nếu không chết, sau khi trở về nhất định bẩm báo chi tiết lại cho Tập Tổ!

Sất Hổ quát.

Nói xong, từ sau người Sất Hổ xuất hiện một đạo hư ảnh. Đạo hư ảnh này cao hơn mười trượng, như một viễn cổ cự nhân, hai mắt loé lên ánh sáng dày đặc, nhìn chằm chằm vào Hồng Điệp.

Hồng Điệp không khỏi có chút do dự. Nàng đánh giá phép thuật của tên Tằng Ngưu này tuyệt không đơn giản, hơn nữa hư ảnh phía sau Sất Hổ dĩ nhiên cũng đã ngưng thật. Nếu mình vẫn cố tình ra tay, mảnh nhỏ này chắc chắn sẽ sụp đổ. Nàng do dự một chút, tay phải khẽ điểm, đoá hoa lập tức dừng lại giữa không trung.

- Được. Sất Hổ, hôm nay coi như nể mặt ngươi, không giết người này nữa!

Nhưng quan tài bằng bạch ngọc kia phải thuộc về ta!

Sất Hổ nhướn mày, đang muốn nói chuyện thì ngay lúc này, Vương Lâm cười lớn.

- Hồng Điệp, ngươi thật sự nghĩ rằng tại hạ không giết được ngươi sao?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ như cười như không. Giơ cấm chế trong tay lên cao cao nói:

- Chỉ cần ta bắn ra cấm chế trong tay thì mảnh nhỏ của Tiên giới này chắc chắn sẽ tan nát. Hồng Điệp, ngươi có tin hay không?

Sắc mặt của Hồng Điệp lập tức trở nên rất khó coi.

- Tằng huynh, tại hạ làm chủ! Lần này, hết thảy những gì đoạt được trong lần này, chúng ta sẽ cùng nhau phân chia. Như thế nào?

Sất Hổ ôm quyền nói.

- Được! Hết thảy như lời của Sất Hổ huynh!

Vương Lâm mỉm cười. Thực tế nếu hôm nay có thể không dùng đến thiên kiếp thì là tốt nhất. Vật này chỉ có một, hơn nữa sau khi sử dụng, với giới hạn kết cấu của Tiên giới này, chính mình cũng rất khó có thể chạy trốn khi nó sụp đổ. Như vậy thì sẽ không ổn.

Mặt khác, trong lòng Vương Lâm tính toán sau khi rời khỏi Tiên giới, trên Chu Tước tinh, không có những hạn chế như nơi này, mới là thời cơ tốt nhất để kết liễu cô ta!

- Hồng Điệp đạo hữu, mời ngươi thu pháp bảo lại!

Sất Hổ quay đầu sang nhìn Hồng Điệp nói.

Hồng Điệp hừ nhẹ một tiếng, tay phải triệu hồi, đoá hoa bay trở về, cả đoá hoa hồng biến mất ở chỗ mi tâm.

- Tằng Ngưu, quay lại Chu Tước tinh, ngươi dám đánh một trận với ta không?!

Hồng Điệp nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thốt lên từng chữ một.

Vương Lâm cười lớn, cất cao giọng nói:

- Phụng bồi!

Cấm chế trong tay bị Vương Lâm miết một cái, tiên tan sạch sẽ. Còn màn sương đen trên bầu trời, dưới tâm niệm của hắn cũng ngưng tụ thành hình một cái phễu, hoá thành một thanh Cấm Phiên, bị hắn thu lại vào trong túi trữ vật. Về phần Lôi Oa cũng bị Vương Lâm thu hồi. Chỉ có điều con Lôi Oa này bị thương nghiêm trọng, lộ ra thần thái uể oải. Sát khí trong tâm của Vương Lâm lại thêm nặng.

Hồng Điệp nhìn Vương Lâm một cái thật sâu. Nàng không thể không thừa nhận người này có đủ tư cách để đánh một trận với mình.

Sất Hổ âm thầm thở nhẹ một hơi. Nội tâm hắn cười khổ, nếu sớm biết rằng hai người này từng có ân oán, bản thân mình tuyệt đối sẽ không mời bọn họ tới. Hồng Điệp thì cũng thôi nói đến nhưng Tằng Ngưu, với tu vi Hoá Thần sơ kỳ mà có thể đánh một trận với Hoá Thần hậu kỳ. Một nhân vật như thế chắc chắn không đơn giản, sau này ở Chu Tước tinh nhất định sẽ đạt thành tựu xuất sắc, thậm chí được Chu Tước quốc thu làm đệ tử cũng không phải là không có khả năng.

- Tốt lắm, Hồng Điệp đạo hữu, Tằng Ngưu huynh đệ, hai người các ngươi đi theo ta, nơi ghi chép trong ngọc giản còn cách nơi này một quãng xa.

Sất Hổ thở sâu, ôm quyền nói xong, thân mình hắn khẽ động, bay nhanh về phía trước.

Hồng Điệp cũng không liếc nhìn thêm Vương Lâm lần nữa, hoá thành một vầng mây đỏ, đuổi theo Sất Hổ, song song bay đi, hiển nhiên là không muốn bị bỏ lại phía sau.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia trào phúng, thân mình đi theo phía sau.

- Chung quy vẫn là đạo tâm không vững, trong vòng trăm năm đã Hoá Thần, tuy nói là kỳ tích nhưng vẫn còn nhiều điều tệ đoan. Về mặt tâm tính vẫn kém hơn không ít. Chỉ có mỗi việc bay đi sao phải tính toán trước sau.

Vương Lâm thầm nhủ.

- Với tu vi hiện tại của ta, đánh một trận với nàng, nếu không vận dụng thiên kiếp lực của Cấm Phiên thì không thể có phần thắng. Sinh tử ý cảnh của ta rất khó làm dao động được vô tình ý cảnh sắp đạt đến đại thành của cô ta. Nhưng nếu ta đạt đến Hoá Thần trung kỳ, khi đó sử dụng sinh tử ý cảnh nhất định có thể ảnh hưởng đến cô ta. Dù không vận dụng thiên kiếp lực cũng nắm chắc bảy thành có thể đánh bại cô ra.

Sinh tử ý cảnh của Vương Lâm chính là phát triển từ thiên đạo luân hồi mà ra. Chỉ có điều lấy tu vi Hoá Thần sơ kỳ bây giờ của hắn không thể đem biến hoá của sinh tử hoàn toàn phát huy ra được, dù sao hắn cũng chỉ mới lĩnh ngộ ra thiên đạo mà thôi.

Chỉ khi nào đạt đến Hoá Thần trung kỳ, sinh tử ý cảnh mới được đề thăng lên một cấp bậc cao hơn. Bằng vào uy lực của ý cảnh này chắc chắn có thể đối kháng lại được vô tình ý cảnh của cô ta.

- Trước mắt không biết cô ta đã đạt đến độ tách rời ý cảnh khỏi pháp quyết hay chưa?! Tuy nhiên, với đạo tâm không vững như thế của nàng

thì còn chưa đạt đến cảnh giới đó. So sánh ra, bản thân mình còn tiến nhanh hơn một bước!

Vương Lâm thầm nhủ.

Sau khi đạt tới Hoá Thần kỳ, Vương Lâm nhận thấy hết thảy công pháp trên thế gian này, ngoại trừ những thần thông cực kỳ thâm ảo ra, dĩ nhiên đã trở nên vô dụng. Hoá Thần kỳ tu sĩ chỉ cần nhấc tay là đã có thể dẫn phát ra sức mạnh của thiên địa, cho nên vận dụng như thế nào là phải dựa vào lĩnh ngộ ý cảnh của bản thân.

Sinh tử ý cảnh biến hoá đa đoan, nếu nói ra thì chỉ là một chữ biến. Tuy nhiên chỉ một chữ biến này cũng không hề dễ dàng có thể lĩnh ngộ thấu triệt được. Trước mắt, Vương Lâm cũng chỉ mới là nhập môn mà thôi.

Chỉ đến khi nào có thể đem toàn bộ ý cảnh, hết thảy những biến hoá đều ẩn chứa, bao quát trong một pháp thuật, sinh tử ý cảnh mới có thể xem như đạt đến đại thành. Vung hai tay lên, biến hoá sinh tử, sử dụng quy tắc thiên địa, thay đổi luân hồi!

Trong khi bay đi, Vương Lâm cẩn thể hồi tưởng lại một trận chiến vừa rồi với Hồng Điệp, rút ra những điều tâm đắc.

Ba người không phải hạng người nhàn nhã, tự nhiên tốc độ bay đi rất nhanh. Không lâu sau, dưới sự dẫn đường của Sất Hổ, đi đến một mảnh

nhỏ khác của Tiên giới, ở đó có một ngọn núi lớn.

Ngọn núi này có hình dạng như con rồng. Đầu rồng mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện trong mây mù, đúng là một nơi như tiên cảnh, rất hiếm gặp.

- Sất Hổ huynh, vì sao địa điểm trong ngọc giản ghi chép tới đến bây giờ vẫn chưa bị người nào phát hiện ra?! Vấn đề này còn cần Sất Hổ huynh giải đáp!

Vương Lâm liếc nhìn ngọn núi một cái, chậm rãi nói.

Sất Hổ đang tại giữa không trung, cười nói:

- Thực không dám dấu, Tằng huynh, sở dĩ tại hạ có thể khẳng định như vậy vì địa điểm của mảnh nhỏ mà ngọc giản ghi lại không thể từ lốc xoáy tiến đến được.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hứng thú.

Ánh mắt Hồng Điệp cũng trở nên ngưng trọng, nhìn sang phía Sất Hổ.

Sất Hổ lại cười nói:

- Mảnh nhỏ mà ngọc giản ghi lại chính là một nơi cực kỳ hiếm có trong Tiên giới - trùng điệp mãnh nhỏ!

Thần sắc Vương Lâm khẽ động, lập tức hiểu ra. Phần đông các mảnh nhỏ của Tiên giới phân liệt không theo quy tắc nào cả. Chỉ dưới sự cực kỳ trùng hợp, một số ít mảnh nhỏ sinh ra cùng chỗ với nhau, do đó rất khó bị người ta phát hiện ra.

Mặc dù theo lốc xoáy hạ xuống, thì cũng chỉ hạ xuống được mảnh nhỏ thứ nhất bên trên cùng mà thôi. Ai cũng không ngờ được rằng ở bên dưới mảnh nhỏ đó lại còn có mảnh nhỏ khác.

Theo cách này mà nói, thì quả thực có thể đảm bảo không bị ai phát hiện ra.

- Hơn nữa dù là từ mảnh nhỏ đầu tiên cũng không phải có thể tuỳ ý đi vào nơi đó. Hoàn cảnh trong đó, căn bản là không thể chế tạo truyền tống trận nên dù có ai vô ý đi vào cũng rất khó lưu lại.

Sất Hổ cười nói.

Hồng Điệp cười lạnh nói:

- Năm đó Tập Tổ đại nhân làm sao mà phát hiện được?

- Hồng Điệp đạo hữu, việc này liên quan đến một đại bí mật của Cự Ma tộc, tại hạ không thể tiết lộ được.

Hào quang trong mắt Sất Hổ chợt loé lên nói.

Vương Lâm nhìn ngọn núi hình rồng này, không nói gì cả.

Thân mình Sất Hổ khẽ động, hướng về phía đỉnh ngọn núi bay đi. Rất nhanh, ba người đều đi vào khu vực trên đỉnh núi, hạ xuống trên đầu rồng, thần thức của Sất Hổ đảo qua, nói:

- Tháng trước, tại hạ đã từng đến đây khảo sát qua, truyền tống trận của nơi đây vẫn được bảo tồn nguyên vẹn. Sau khi tiến vào truyền tống trận, liền có thể đến được nơi gần mảnh nhỏ kia nhất.

Nói xong, hắn bước lên, đạp chân xuống một chỗ đất trống, lập tức mặt đất loé lên một tia sáng, thân hình Sất Hổ biến mất tại chỗ.

Hồng Điệp liếc nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt chớp lên, không nói một lời, tiến vào trong trận pháp.

Đợi cho thân ảnh Hồng Điệp biến mất, Vương Lâm mới thong thả giẫm chân xuống, đi vào trong trận pháp.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 311. Tinh la bàn

Một mảnh nhỏ gần phía nam trong vô số mảnh nhỏ của Tiên giới, nơi này hoàn cảnh cực kỳ khắc nghiệt, có đầy các luồng khí lạnh tàn phá khắp nơi, khắp mặt đất đều bị đóng băng.

Khi Vương Lâm đi ra khỏi trận pháp, hắn lập tức nhướn mày. Nhưng trên mặt Hồng Điệp lại lộ ra bộ dáng hưởng thụ. Hiển nhiên, đối với nàng, nơi này không có gì khắc nghiệt, ngược lại thấy rất thoải mái.

- Hồng Điệp đạo hữu, đây là nơi đi thông ra mảnh nhỏ thứ nhất. Ba mươi vạn dặm về phía đông là nơi có vạn năm hàn băng. Nơi đó cần thần thông của đạo hữu chống đỡ lại luồng khí lạnh. Vượt qua luồng khí lạnh này chính là hư vô (1) bị Tiên giới thôn phệ. Ta có la bàn có thể định hướng được, để chúng ta không bị lạc trong hư vô này. Tằng huynh, hình như ngươi có luyện hồn hồn phách, chính là sử dụng tốt nhất trong hư

vô, mong rằng đến lúc đó ngươi có thể xuất ra toàn lực. Vượt qua hư vô, chúng ta có thể tiến vào nơi tầng thứ nhất.

(1) hư vô: khoảng không.

- Dù sao nơi đó không có truyền tống trận, chỉ có cách này mới có thể đảm bảo cho ba người chúng ta tiến vào.

Sất Hổ trầm giọng nói.

Sau khi nghe xong lời này, đáy lòng Vương Lâm đã rõ ràng. Tên Sất Hổ này tìm mình chính là bởi vì nhìn ra du hồn rất hợp trong trường hợp này. Chắc là trên đoạn đường đến nơi đó, có du hồn trợ giúp sẽ vượt qua một cách dễ dàng.

Thân mình của Hồng Điệp tiến về phía trước, hướng về phương đông xa xa bay đi. Dần dần, thân ảnh ba người đã dần khuất xa. Chẳng qua, sau khi bay được vài dặm, ánh mắt Vương Lâm nhìn lại chỗ vừa rồi, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Đối với ba người mà nói, ba mươi vạn dặm cũng cần phải tiêu tốn một chút thời gian.

Một ngày nọ, ba người đã vượt qua ba mươi vạn dặm, nơi đây đã là cực đông của mảnh nhỏ. Cách chỗ này không xa, mặt đất như bị xé rách, xuất hiện một đường cắt đứt khác thường. Phía dưới đó là một mảnh hư vô màu đen.

Cách Đại địa hơn trăm trượng, có một con sông băng màu xanh thẫm, nhìn ngút tầm mắt vẫn chưa hết. Một phần của nó nối liền với Đại địa. Con sông băng mặc dù nối liền với đại địa nhưng nó lại lơ lửng trên khoảng không phía trên Đại địa.

Vương Lâm nheo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên nói:

- Sất Hổ huynh, tầng toái phiến thứ nhất có điều gì thần kỳ, hoặc là tồn tại những điểm ngưng tụ khí Tiên giới hay không?

- Nơi đó đã bị tàn phá nghiêm trọng, chắc là không còn tồn tại khí của Tiên giới nữa…hơn nữa Tập tổ của tộc ta cũng chưa hề nói có chỗ nào thần kỳ, chỉ là nói tương đối nguy hiểm mà thôi. - Sất Hổ nói.

- Nếu đã như vậy tại hạ không hỏi thêm nữa. - Vương Lâm quay lai nhìn về phía xa nói.

Ánh mắt Hồng Điệp nhìn Vương Lâm. Không nói một lời, nàng khẽ động một cái đã vượt qua khoảng cách hơn trăm trượng rồi nhẹ nhàng

đáp xuống trên sông băng. Sất Hổ hít sâu một hơi theo sát đằng sau. Khi hắn vẫn còn ở trên không trung, Vương Lâm cũng tiến về phía trước. Hai người một trước một sau đứng bên bờ sông băng.

Trong khoảnh khắc đáp xuống đất, từng luồng hơi lạnh xuyên qua chân tràn vào cơ thể. Linh lực Vương Lâm lưu chuyển khiến cho hàn khí lập tức bị đẩy ra.

- Nơi đây còn cần đến thuật thần thông của Hồng đạo hữu. Đạo hữu cũng không nên lưu thủ. - Sất Hổ cười nói.

Hồng Điệp không nói một lời, bay về phía trước. Sất Hổ cười với Vương Lâm rồi hai người bám theo ngay sát đằng sau.

Suốt đoạn đường, tốc độ đi của Hồng Điệp rất nhanh. Càng đi về phía trước hàn khí càng dày đặc, màu xanh của sông băng cũng càng đậm hơn.

Thỉnh thoảng còn có những cơn gió thổi từ đằng xa tới, lạnh buốt như cắt da cắt thịt vậy.

Ba người đi chưa được bao lâu thì ở điểm tiếp xúc giữa Đại địa và sông băng xuất hiện bóng dáng của một người trung niên. Trong tay người đó cầm một cái hồ lô. Sau khi uống một ngụm lớn, hắn lẩm bẩm nói một mình:

- Đình nhi! Đợi ta lấy được Tiên ngọc thì chúng ta sẽ đi ngay. Ba người bọn họ cũng như ta đến từ Chu tước tinh địa. Nhưng nếu như họ dám tranh cướp ngọc với ta, ta sẽ giết họ.

Người này vừa nói, thân mình vừa chầm chậm tiến về phía trước.

Ba người Vương Lâm vẫn bay nhanh trên sông băng. Bỗng Vương Lâm nhìn thấy đằng xa có một tầng sương mù màu xanh như chực bao phủ cả trời đất, nhằm hướng bọn họ bay tới.

- Sương lạnh của sông băng có chứa Cực Băng khí. Hồng Điệp đạo hữu. Tất cả trông đợi vào ngươi đó. - Ánh mắt Sất Hổ chớp động, nói.

Hồng Điệp không nói một lời, vỗ nhẹ vào túi trữ vật. Lập tức băng điêu bay ra hóa thành một con Tuyết Tiên cực lớn cao tới hơn chục trượng đứng trước cô ta.

Tuyết Tiên băng điêu vừa xuất hiện liền bay về phía trước, trong khoảnh khắc làn sương màu xanh đã tới nhưng gặp phải băng điêu đã nhanh chóng tản sang hai bên. Băng điêu thế như chẻ tre xông vào làn sương rồi mở ra một con đường.

- Tuyết tiên băng điêu của Hồng đạo hữu quả nhiên thần kỳ, tại hạ xin bái phục! - Sất Hổ cười nói.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, cẩn thận nhìn Tuyết tiên băng điêu. Hắn phát hiện có tổng cộng hàng trăm Tuyết kinh mạch đang di chuyển rất nhanh. Ngoài những đường Tuyết kinh mạch đó, bên trong còn có không ít những kinh mạch ảm đạm chưa khởi động.

- Vật này nhất định là pháp bảo quan trọng của Tuyết Vực quốc, có tác dụng gần giống với vật của tên đầu người mình rắn kia. - Vương Lâm thầm nghĩ.

Ở con đường được Tuyết tiên băng điêu vừa mở ra, ba người nhanh chóng đi qua. Làn sương màu xanh càng ngày càng dày đặc. Không lâu sau, từ băng điêu phát ra những tiếng kêu răng rắc và xuất hiện một vết nứt.

Hồng Điệp chau mày, bấm tay niệm thần chú, điểm lên băng điêu một cái. Lập tức những đường tuyết kinh mạch ảm đạm chưa được khởi động trên băng điêu lập tức sáng lên nhanh chóng gia nhập vào đội ngũ đang được vận hành.

Được sự bổ sung của Tuyết kinh mạch, vết nứt trên băng điêu dần biến mất. Toàn bộ băng điêu phát ra từng đợt khí lạnh, u ám.

Ở rất xa đằng sau ba người, người trung niên cầm hồ lô vừa uống vừa tiến về phía trước. Làn sương màu xanh bay tới gần thân mình hắn liền bị một trở lực có quanh người ngăn lại.

Nếu như làn sương quá dày đặc, người trung niên này liền phun ra một ít rượu trong miệng. Lập tức nó giống như băng tuyết bị chảy ra vậy nhanh chóng tiêu tan.

- Đình nhi! Sự lạnh lẽo của làn sương này không bằng một phần nghìn thân thể ngươi. Thân thể ngươi tốt thật, ôm ngươi trong lòng là ta cảm thấy yên tâm.

Mấy ngày sau, làn sương màu xanh dần dần nhạt đi. Trong mấy ngày qua Hồng Điệp đã phải ba lần đổi băng điêu. Càng về sau hơi lạnh của làn sương càng lúc càng đậm. Thậm chí sau đó còn xuất hiện một làn sương khí màu tím, khiến cho băng điêu lập tức vỡ vụn ra. Đến mức Hồng Điệp phải lấy bản mệnh pháp bảo có dạng bông hồng ra mới có thể vượt qua được.

Linh lực trong cơ thể cô ta bị hao tổn nghiêm trọng, sắc mặt thêm nhợt nhạt. Tuy nhiên, ánh mắt của cô ta thỉnh thoảng lại nhìn Vương Lâm, tỏ vẻ đề phòng.

Suốt dọc đường Vương Lâm cảm thấy kinh hãi bởi nếu như chỉ có một mình thì hắn không thể đi được đoạn đường xa như vậy. Đặc biệt là làn sương màu tím kia. Mới chạm vào chút khí còn dư lại mà Vương Lâm đã cảm thấy cơ thể nhiễm lạnh rồi.

Cho dù là tu sĩ Hóa thần hậu kỳ tầm thường e rằng cũng gặp nhiều khó khăn ở đây. Chỉ có những người có công pháp liên quan tới băng tuyết như Hồng Điệp mới có thể bình yên vượt qua.

Sất Hổ để Hồng Điệp gia nhập hiển nhiên là đã có tính toán từ trước.

Thời gian chầm chậm trôi đi. Làn sương màu xanh cuối cùng cũng tiêu tan. Khi ba người tới cạnh bờ sông băng, Hồng Điệp không chút thay đổi trên sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Những việc cần làm ta đã làm xong rồi. Những việc còn lại ta sẽ không động thủ nữa.

Sất Hổ cười ha hả, nắm hai tay lại và nói:

- Những việc còn lại cứ để chúng ta lo liệu. Mấy ngày qua linh lực ngươi đã hao tổn quá nhiều rồi, cần phải nghỉ ngơi. - Hắn đứng giữa hai người. Vừa nói hắn vừa đánh ánh mắt về phía Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười. Nếu như không có Sất Hổ ở đây, chưa biết chừng hắn sẽ ra tay. Nhưng hành vi của Sất Hổ cho thấy nếu như hắn ra tay thì Sất Hổ chắc chắn sẽ ngăn cản.

Ngoài ra, Vương Lâm căn bản là không tin Hồng Điệp có thể suy yếu đến mức như vậy. Chỉ sợ cô ta cố ý để lộ ra tình trạng này, để khiến mình ra tay mà thôi. Hơn nữa, cho dù linh lực thực sự bị tiêu hao, cô ta nhất định có đan dược để bồi bổ. Với tâm cơ của Vương Lâm, chẳng lẽ hắn lại bị con nhãi này lừa gạt.

Sất Hổ vỗ nhẹ vào túi trữ vật, từ trong đó bay ra một đạo thanh quang. Đạo thanh quang vừa xuất hiện, lập tức to ra, hóa thành một cái La bàn cực lớn, bay trong khoảng hư vô đen kịt đằng trước cách khoảng mười trượng.

- Cự Ma tộc chí bảo – tinh bàn?

Ánh mắt Hồng Điệp chăm chú nhìn La bàn, lạnh giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nhìn về La bàn. Trên La bàn có khắc rất nhiều hình thù phức tạp, huyền bí. Vương Lâm nhìn qua, bèn có cảm giác như toàn bộ thần thức của mình bị hút vào đó. Hắn giật mình thu thần thức lại.

Trong ký ức tại Cổ thần đồ ti, cũng có miêu tả về Tinh La bàn, thậm chí còn có phương pháp để chế tạo nó. Chỉ có điều là có rất nhiều nguyên vật liệu đã tuyệt tích.

- Nếu như là Tinh La bàn thật sự thì với tu vi của tại hạ hoàn toàn không thể sử dụng được. Vật này là ngụy Tinh La bàn mà thôi. So với Tinh La bàn thật sự thì công hiệu kém hơn rất nhiều.

Sất Hổ cười nói. Hồng Điệp nhìn La Bàn rồi gật đầu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 312. Tự chuốc lấy phiền nhiễu.

- Hồng Điệp, phía đầu tây của La Bàn có quầng sáng bảo vệ, ngươi có thể ngồi ở đó để khôi phục tu vi. Trong hành trình hư vô này tôi đảm bảo sẽ không có ai quấy rầy cô.

Sất Hổ nói, rồi mỉm cười nhìn Vương Lâm.

Hồng Điệp cũng không nói một lời, đi về phía tây ngồi khoanh chân ở đó, lập tức có một quầng sáng màu xanh bao xung quanh nàng.

- Tằng huynh! Ở phía đông còn cần huynh trấn giữ. Trong thế giới hư vô này có rất nhiều dị vật mà chúng ta chưa thể biết được, vẫn còn cần Luyện hồn của huynh đi lại quan sát để tiện thông báo cho ta còn kịp thay đổi phương hướng. Ở trong thế giới hư vô này, đừng tùy tiện tán phát thần thức, nếu không lại tự chuốc lấy tai họa đó. Đây là lời dặn dò của Tập tổ của tộc ta năm đó!

Sất Hổ nói xong, thân mình liền lao về phía trước đáp xuống giữa La Bàn khoanh chân ngồi ở đó.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, bay về phía đông ngồi xuống.

- Sất Hổ huynh La Bàn này nếu có năm người thì tốt nhất. - Vương Lâm nhìn hai phía Nam, Bắc nói.

- Đúng vậy! Nếu như có thêm hai người nữa thì có thể đảm bảo hành trình này sẽ không gặp trở ngại nào. Nhưng những bảo bối kia thì không đủ để chia cho năm người. - Sất Hổ cười nói, sau đó hít một hơi thật sâu. Hai tay vừa động, ấn lên La Bàn, miệng nói:

- Tằng huynh! Trong thế giới hư vô, nếu như La Bàn bị vỡ nát, ba người chúng ta sẽ không thể sống sót được. Điều này rất quan trọng hy vọng Tằng huynh hãy tận lực! Ta dốc toàn lực để điều khiển La Bàn này, không tiện ứng phó. Tất cả trông cậy vào huynh đó!

Vương Lâm gật đầu, cầm Cấm Phiên trong tay. Lập tức khói đen bao bọc lấy toàn thân. Nếu như trong lúc hắn thi triển pháp thuật mà Sất Hổ hoặc Hồng Điệp ra tay với hắn thì Cấm Phiên này cũng cản trở được một hai phần để hắn có thời gian phản kích.

Sự phòng bị vào bất cứ lúc nào cũng cần thiết.

Ánh mắt Sất Hổ chớp động, nhưng không thèm để ý, ngược lại hắn cảm thấy đó là điều đương nhiên. Nếu như là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy. Hắn nhắm hai mắt lại, linh lực vừa phun ra La Bàn lập tức chuyển động. Trong chớp mắt đã đi được mấy nghìn trượng. Đây không phải là Thuấn di mà là sử dụng tốc độ cực nhanh mà lướt đi.

Trong khoảnh khắc Sất Hổ khởi động Tinh La Bàn, một luồng lực kỳ dị bao lấy La Bàn. Dưới tác dụng của luồng lực kỳ dị này, Vương Lâm lập tức cảm thấy thần thức của mình dường như đã dung hợp vào trong đó. Không chỉ có hắn mà thần thức của Hồng Điệp và Sất Hổ cũng ở trong đó. Thần thức của ba người đều có ở trong luồng lực kỳ dị.

- Hồng Điệp! Tằng huynh! Hai người không phải kinh hãi. Lực lượng bình thường của La Bàn khi đi trong thế giới hư vô, ba chúng ta không thể nói chuyện được. Ở đây chỉ có thể sử dụng thần thức mà giao tiếp thôi. - Từ trong thần thức của Sất Hổ truyền tới một đạo thần niệm.

- Tằng huynh! Đây là Tinh đồ, sau khi huynh ghi nhớ lại thì cho Luyện hồn tản ra, nếu như thấy có gì lạ thường thì hãy nhanh chóng thông báo cho ta.

Một bức địa đồ được tạo thành từ rất nhiều điểm xuất hiện trong luồng lực kỳ dị. Vương Lâm lập tức phát hiện ra nó. Hắn không nói một lời tay phải ấn lên mi tâm. Lập tức một phần ba Du hồn từ trong mi tâm phóng ra, bay xung quanh thăm dò tình hình bên ngoài.

- Tinh La Bàn này quả nhiên thần kỳ. Đây là pháp bảo cần có để đi lạ ở trong Tinh không. Sau này nếu như có cơ hội, nhất định sẽ tìm một chiếc. Chỉ đáng tiếc là ta có cách chế tạo nhưng lại không có nguyên vật liệu. Nếu tự mình luyện được một cái thì tốt biết bao. - Vương Lâm cảm thấy rất hứng thú với Tinh La Bàn.

Tốc độ của La Bàn này vượt quá sức tưởng tượng, trong nháy mắt đã không thấy tung tích đâu nữa. Nó như biến mất trong thế giới hư vô. Bay xung quanh La bàn là hàng nghìn du hồn. Đối với chúng mà nói thì di chuyển trong thế giới hư vô chẳng khác nào như cá gặp nước vậy, từ từ tản ra.

Thần thức Vương Lâm không hề tản khai. Nhưng do hắn có một mối liên hệ với những Du hồn, nên không lâu sau nét mặt Vương Lâm bỗng nhiên biến sắc.

- Phía trước mười dặm có gì đó khác thường! - Vương Lâm lập tức truyền đi một đạo thần niệm.

Ở phía trước La Bàn có một sinh vật rất lớn, đang từ từ lay động. Nó giống như một con Bạch tuộc khổng lồ, có vô sỗ xúc tu, vung vẩy xung quanh cơ thể. Có một du hồn, vừa mới tiến lại gần liền bị một cái xúc tu đập trúng rồi tiêu tan trong khoảng không.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, dùng thần niệm truyền đạt cảnh tượng vừa diễn ra.

Sất Hổ không nói một lời, lập tức khống chế La Bàn thay đổi phương hướng ránh sang một bên. Khi đi qua nó, có một xúc tu quét ngang qua ngay bên cạnh.

Ầm!

La Bàn bị va chạm rung lên bần bật, lao mạnh về phía bắc.

Vương Lâm chỉ cảm nhận được một luồng lực rất mạnh truyền tới, lục phủ ngũ tạng dường như bị giáng một đòn rất mạnh. Máu tươi trào lên đến cổ nhưng bị hắn nuốt lại.

La Bàn quay tròn, trong chớp mắt liền bay đi rất xa.

Sắc mặt Sất Hổ đỏ ửng, máu tuôn ra khóe miệng. Hai mắt hắn đỏ ngầu, hét lớn một tiếng. Một lúc lâu sau, hắn mới dần ổn định được La Bàn.

Toàn thân hắn như không còn chút sức lực nào, thở dốc lấy từ trong túi trữ vật một viên Đan dược rồi nuốt.

Hồng Điệp cũng có phần hoang mang. Ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Cũng không biết là bao lâu sau, Sất Hổ mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn truyền ra một đạo thần niệm:

- Cũng may là Tằng huynh phát hiện sớm. Nếu không, e rằng ba người chúng ta đã ôm hận ở nơi đây rồi.

- Đó là vật quỷ quái gì vậy? - Hồng Điệp hỏi.

- Vật này ta cũng không biết. Thực lực của đám sinh vật sống trong hư vô tiên giới, chúng ta không thể tưởng tượng được. Vừa rồi mới chỉ là một cái xúc tu của nó động nhẹ một chút thôi mà chúng ta đã suýt bỏ mạng ở nơi đây rồi! - Sất Hổ nói mà trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

- Nó có tên là Hư. - Vương Lâm từ tốn nói.

- Tằng huynh cũng biết sinh vật này sao? - Sất Hổ kinh ngạc hỏi.

- Hư thuộc loại sinh vật tiểu Phá diệt. Nó nuốt Đại địa mà sinh, thổ âm khí mà sống. Thời kỳ thượng cổ, các tu sĩ khi gặp phải nó cũng phải cần tới hàng chục người hợp chiến mới có thể thắng được. - Vương Lâm nói.

Trong ký ức của Cổ thần Đồ Ti có miêu tả về sinh vật này. Trên cơ thể nó có ba loại bảo vật. Thứ nhất xúc tu là nguyên liệu luyện khí cao cấp. Thứ hai là bộ não. Nếu nuốt được nó có thể gia tăng thọ nguyên. Thứ ba là nội đan. Đây là vật tự mình bồi dưỡng hiếm có trong trời đất. Nếu nuốt được nó có thể tăng thêm vạn cân cự lực. Bộ tộc Cổ thần rất thích lại sinh vật này. Suy cho cùng thì sức mạnh mà họ tu luyện chính là nhục thân. Những thông tin này, Vương Lâm không hề nói.

- Tằng huynh đúng là người có học thức sâu rộng. Tại hạ bái phục. - Sất Hổ nói.

- Ai biết đó là thật hay giả? Chẳng qua chỉ là nói bừa một cái tên mà thôi. - Hồng Điệp hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói.

Vương Lâm bình thản nói:

- Ngu ngốc!

- Ngươi! - Ánh mắt Hồng Điệp chớp động.

Sất Hổ đau đầu đang định mở miệng thì Vương Lâm đã nói:

- Sinh vật này bình thường nó thu các xúc tu lại, chỉ khi săn mồi mới mở ra. Hổ huynh mau bay về phía bắc. Khi sinh vật này săn mồi nó phóng ra một loại màu đỏ, đấy không phải là thứ mà chúng ta có thể chống cự được.

Sất Hổ ngẩn người. Bây giờ cứ tiếp tục đi lên hướng Bắc thì sẽ hoàn toàn mất phương hướng. Điều đó khiến cho hắn cảm thấy do dự. Kỳ thực hắn cũng nghi ngờ những điều Vương Lâm vừa nói, chỉ có điều là hắn không thể nói trắng ra như Hồng Điệp mà thôi.

Vương Lâm thầm than một tiếng, đứng dậy không nói một lời, đạp chân một cái lập tức lao ra khỏi La Bàn. Cấm phiên lập tức bao lấy toàn thân nhắm hướng Bắc bay đi.

- Tằng huynh! - Sất Hổ cả kinh.

- Hắn đi cũng tốt. Ta không tin hắn thực sự biết về sinh vật đó. - Hồng Điệp lạnh lùng nói.

Sất Hổ nhíu mày. Vì tìm một chút đảm bảo hắn cắn răng, mạo hiểm tản khai thần thức bay về hướng nam. Không lâu sau, hắn biến sắc khi nhìn thấy ở đằng xa có một luồng khí màu đỏ đang nhanh chóng tản khai, tấn công tới.

Sất Hổ kinh ngạc hoảng hốt, không nói một lời khống chế La Bàn rồi nhanh chóng bay về phía bắc. Hồng Điệp cũng ngẩn ra, thần thức vừa quét qua khuôn liền méo xệch rất khó coi.

Sau khi Vương Lâm rời khỏi La Bàn nhanh chóng bay về phía bắc. Tuy hắn không biết uy lực của luồng khí đó, nhưng trong ký ức Cổ thần Đồ Ti thì có ghi chép rất rõ ràng về nó. Vì vậy không một chút do dự hắn đã rời khỏi La Bàn một mình bay đi.

Sắc mặt Sất Hổ trầm xuống, khống chế La Bàn nhanh chóng bay đi. Nhưng luồng khí đó cực kỳ khủng khiếp dường như trong chớp mắt đã bay tới.

- Cắc!

Trong khoảnh khắc chạm phải luồng khí, một góc La Bàn đã biến mất một cách dị thường, dường như bị ăn tươi nuốt sống vậy.

La Bàn lắc mạnh, khiến cho Sất Hổ phun ra một ngụm máu tươi. Thậm chí sắc mặt Hồng Điệp cũng phải đỏ ửng lên.

- Hồng Điệp! Ra tay đi! Ta đã dồn toàn lực vào việc khống chế La Bàn, không có cách nào để sử dụng pháp thuật chống cự được!

Sất Hổ nói, trán vã mồ hôi hột, trong lòng vô cùng hối hận. Lẽ ra phải nghe lời Tằng Ngưu khuyên can, nếu không với tốc độ của La Bàn thì bây giờ đã không lâm vào hoàn cảnh khốn khó này.

Hồng Điệp không nói một lời, điểm lên mi tâm. Đóa hoa hồng lại xuất hiện. Tay phải nàng nhanh chóng ngắt xuống hai cánh hoa phóng vào luồng khí màu đỏ.

“Binh….Binh”

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Làn khí màu đỏ lập tức dừng lại rồi nổ tung ra bốn phía, Hồng Điệp phun ra một ngụm máu tươi.

Nhân lúc làn khí đang ngừng lại, hai mắt Sất Hổ đỏ ngàu, điên cuồng khống chế La Bàn, vội vã xông ra ngoài. Chỉ có điều là vẫn chưa hết nguy hiểm. Luồng khí màu đỏ bị Cánh hoa hồng đánh trúng bị thủng một lỗ. Nhưng bây giờ cái lỗ thủng lại như một cái miệng đang mở to bay rất nhanh về phía La Bàn.

- Ầm!

Cái miệng lớn khép lại, La Bàn lại một nữa rung lên, trên bề mặt đã xuất hiện những vết nứt, Sất Hổ dường như muốn buông xuôi, mặt Hồng Điệp tái nhợt.

- Ầm.

Lại một lần nữa nuốt vào. Lần này chỉ còn cách một chút nữa mà thôi. Hồng Điệp cắn môi, ngắt xuống một cái nhụy hoa hồng, phóng về luồng khí lãng.

- Binh, binh binh.

Nnhững âm thanh kinh hoàng phát ra, khiến ở đằng xa Vương Lâm cũng nghe thấy rất rõ. Hắn cười lạnh tốc độ càng nhanh hơn trước.

Cái miệng lớn do làn khí tạo ra đã bị tiêu tan. Cuối cùng La Bàn cũng bay được ra ngoài, biến thành một đạo sao băng bay nhanh về phía bắc.

Sắc mặt Hồng Điệp trở nên khó coi hơn bao giờ hết. Mất đi những cánh hoa thì nó có thể tự bổ sung được, nhưng nhụy hoa chỉ có ba cái, mất một cái thì khó có thể mà bù lại được.

Vương Lâm đang phi hành chợt dừng lại trong không trung. Ánh mắt hắn nhìn về đằng sau. Không lâu sau thấy La Bàn chật vật chạy tới. Từ

đằng xa Sất Hổ nhìn thấy Vương Lâm không kìm được thương đau cười lớn.

Bây giờ trong lòng hắn, Vương Lâm có tác dụng hơn là Hồng Điệp. Hắn hít một hơi thật sâu, La Bàn dừng lại trước Vương Lâm, cười khổ nói:

- Tăng huynh lên đây đã hẵng nói chuyện.

Vương Lâm cũng không ngần ngại, nhanh chóng đáp xuống phía đông của La Bàn, ngồi khoanh chân ở đó. La Bàn này bây giờ đã mất đi một góc, chỉ còn lại ba góc là Đông, Tây, Bắc.

- Tăng huynh! Chuyện này tại hạ đã biết sai. Không biết sau luồng khí màu đỏ thì sinh vật kia sẽ dở thủ đoạn gì nữa? Tiếp đây chúng ta phải đi đâu? - Sất Hổ có chút xấu hổ nói.

Sắc mặt Hồng Điệp thật khó coi, không nói một lời.

- Nếu đã tránh được làn khí, thì trong một khoảng thời gian ngắn không có trở ngại lớn nào. Sất Hổ huynh cứ theo phương hướng trong địa đồ nghĩ cách mà bay là được rồi. - Vương Lâm bình thản nói.

Sất Hổ chua xót gật đầu, trong lòng thầm trách mình. Phải hành động nhanh hơn nữa, nếu không La Bàn này đã bị hư hại, sợ rằng không bay

được lâu.

Mấy ngày sau, Sất Hổ tìm được một điểm trên địa đồ. Sau đó La Bàn căn cứ phương hướng trên địa đồ nhanh chóng bay đi.

Suốt đoạn đường đi, Hồng Điệp không nói một lời, để mặc Vương Lâm dò đường. Sất Hổ cũng không còn nghi ngờ gì về những lời mà Vương Lâm nói, tất cả đều nghe theo hắn.

Trong thế giới hư vô có tất cả các loài sinh vật. Suốt dọc đường Vương Lâm thu nhận được không ít kiến thức mới mẻ. Rất nhiều dị vật có trong ký ức của Cổ thần Đồ Ti, hắn nhìn thấy lần lượt từng con một.

Dưới sự chỉ điểm của hắn, La Bàn đã tránh được hầu hết các nguy hiểm đang ẩn nấp trong thế giới hư vô. Khoảng cách tới mục tiêu đã ngày càng gần rồi.

Hành trình trong thế giới hư vô này tiêu tốn rất nhiều thời gian. Những loại dị vật kia không phải ở đâu cũng gặp. Tính đến bây giờ đã được hơn mười ngày vẫn không bắt gặp một con dị vật nguy hiểm nào.

Vương Lâm khoanh chân trên La Bàn thỉnh thoảng lại thảo luận với Sất Hổ. Nhờ đó mà cả hai bên đều thu được nhiều kết quả tốt.

- Cự Ma tộc của chúng ta vốn không phải à người của Chu Tước tình. Rất nhiều năm về trước, tổ tiên di chuyển tới đây. Vì vậy nên một số thần thông không giống như các ngươi. - Sất Hổ cười nói. Vương Lâm gật đầu.

Thời gian vội vã trôi đi. Hôm nay Vương Lâm đang nhắm mắt ngồi khoanh chân, điều khiển Du hồn, chợt mở to mắt ra, nhìn về phương xa. Nhờ có Du hồn mà hắn nhìn thấy ở đằng xa có một vật đang trôi nổi lớn tới mấy trượng.

Nhìn vật trôi nổi này, dường như là một hòn đá lớn, nó phát ra ánh sáng màu tím ánh kim.

- Kim tử thạch! - Vương Lâm bỗng nhiên thất kinh.

Trong ký ức của Cổ Thần đồ ti thì trong số những nguyên vật liệu dùng để chế tạo La Bàn có một vật không thể thiếu đó là Kim tử thạch. Nếu như chưa nhìn thấy La Bàn chắc chắn hắn sẽ không động tâm. Nhưng bây giờ ánh mắt hắn chớp động, đứng dậy, thản nhiên nói:

- Sất Hổ huynh! Xin đợi một chút, tại hạ nhìn thấy một nguyên liệu để luyện khí. Đợi ta lấy được rồi đi tiếp cũng chưa muộn.

Nói rồi không đợi đối phương trả lời, thân mình nhất động, bay về phía Kim tử thạch.

- Năm đó khi Hóa Phàm cảm ngộ được thiên đạo, từng gặp được một vị tiền bối tự xưng Thiên Vận tử. Người này từng nói, nếu như có thể đi khỏi Chu Tước tinh, thì tới Thiên Vận tinh tìm hắn. Khi đó, hắn sẽ thu mình làm một đệ tử ký danh trong thời gian trăm năm. Tu vi của người này hiển nhiên là thông thần. Ta không thể bỏ lỡ cơ hội này. Tinh La Bàn này nhất định phải có. - Vương Lâm thầm nhủ.

Tốc độ hắn rất nhanh, không bao lâu đã tới được chỗ Kim tử thạch. Nhìn cả khối Kim Tử thạch, Vương Lâm hít một hơi sâu, rồi thu vào trong túi trữ vật. Bấy giờ mới quay người trở về.

Tới La Bàn, Sất Hổ hỏi đã lấy được nguyên liệu gì vậy? Vương Lâm cười trừ không nói.

Lại qua hơn một tháng, Vương Lâm luôn quan sát xung quanh, nhưng tiếc là không phát hiện được bất kỳ nguyên vật liệu nào. Đến một hôm La Bàn đang bay bỗng nhiên rung lên ầm ầm. Một vết nứt bỗng nhiên xuất hiện rồi nhanh chóng lan rộng ra.

Đồng thời, một luồng trở lực rất lớn cuồn cuộn xuất hiện, khiến cho ba người bị văng ra khỏi La Bàn.

- Nhị vị! La Bàn bị hao tổn nghiêm trọng, không thể bay tiếp được nữa. Ba người chúng ta phải dựa vào pháp lực mà bay thôi. May mà cũng không còn xa nữa. Dốc hết sức thì chỉ cần ba ngày nữa là tới.

Sất Hổ gượng cười, tay phải phất nhẹ, La Bàn lập tức thu nhỏ lại bị hắn cầm trong tay.

Thời gian ba ngày một thoáng đã trôi qua. Hôm nay từ xa Vương Lâm đã nhìn thấy cái lục địa. Nơi đây chính là tầng thứ nhất của Tiên Giới toái phiến.

Trên mặt đất một chút cỏ cây cũng không có, khắp nơi chỉ toàn là hang hố sâu không thấy đáy. Trên trời thì rất nhiều vết nứt. Những vết nứt nối liền thành một dải rồi mất hút trong không trung. Thỉnh thoảng bắt gặp một số kiến trúc bị đổ nát.

- Không sai! Nơi đây chính là tầng thứ nhất mà Tập tổ đã miêu tả. - Sau khi Sất Hổ tới đây ánh mắt hắn lập tức sáng lên, nói. Tiếp đó hắn cúi đầu xuống lẩm nhẩm tính toán. Thần thức của hắn tản ra, dường như đang tìm một vị trí nào đó.

Vương Lâm nhíu mày, quan sát xung quanh, bỗng nhiên nói:

- Sất Hổ huynh, vị trí đánh dấu trong ngọc giản chính là vị trí của các tầng vỡ đè lên nhau, không biết đó là tầng thứ mấy?

Hồng Điệp mấy ngày qua không nói một lời, lúc này cũng hừ nhẹ một tiếng:

- Phí lời, hiển nhiên là tầng thứ hai rồi! Tiên giới nơi đây có thể xuất hiện hai tầng Toái phiến đã là khó khăn lắm rồi!

Ánh mắt Vương Lâm hơi sững lại, lạnh lùng nói:

- Ngu ngốc!

Lại bị chửi là ngu ngốc, ánh mắt Hồng Điệp nổi lên sát khí đằng đằng, nhìn Vương Lâm chằm chằm. Sất Hổ ngẩng đầu lên vội vàng nói:

- Tằng huynh! Chính xác là tầng thứ hai đó, nhưng theo như phán đoán của Tập Tổ tộc ta cũng có thể còn có tầng thứ ba ở dưới đó.

Hồng Điệp ngẩn ra, ánh mắt lóe lên, trầm ngâm không nói. Thần sắc Vương Lâm bất động. Hắn cảm thấy có chút không đúng. Trước đó dường như hắn đã phát hiện được có ai đó đang theo dõi mình. Cảm giác này cực kỳ là kỳ diệu, hoàn toàn không có liên quan tới tu vi. Mà cảm giác đối với nguy hiểm có được là do nhiều năm giết chóc hình thành nên.

- Tìm được rồi. Đi theo ta!

Hồi lâu, thân mình Sất Hổ vừa động liền bay về phía trước.

Rất nhanh ba người đáp xuống một vị trí ở phía Đông Bắc.

- Chính là chỗ này. Năm đó Tập Tổ lưu lại dấu hoa mai tại đây. Hơn nữa còn ghi lại cách thức tính toán để tìm rất rõ ràng. Đúng rồi!

Vẻ mặt Sất Hổ lộ vẻ vui sướng, đáp xuống bên cạnh một cái hố rất sâu.

Vương Lâm cúi đầu nhìn xung quanh cái hố. Quả nhiên có dấu hiệu của hoa Mai.

Sất Hổ nhảy một cái vào giữa cái hố rồi nhìn Vương Lâm đang theo ngay đằng sau.

Thần thức Vương Lâm đảo qua dò xét cái hố sâu không thấy đáy, trầm ngâm một lát rồi nhảy vào bên trong.

Không lâu sau khi ba người tiến vào, người trung niên cầm hồ lô cũng tới bên cạnh cái hố đó, Người này uống một ngụm rượu, tay lắc một cái liền xuất hiện một tòa bảo tháp. Một cái thi thể của một nữ tử áo trắng bay ra, rồi được người đó ôm lấy. Hắn nhìn thi thể rồi lắc đầu, tự nói với mình:

- Đình nhi! E rằng bọn tiểu bối này đã tốn công vô ích. Tiên Ngọc Quan Tài đã sớm bị ta biến thành bảo tháp. Thật tiếc, Tiên Ngọc Quan Tài trong mấy nghìn năm qua đã bị nàng hấp thụ không ít rồi. Nàng yên tâm ta sẽ đi tìm nhiều tiên bảo hơn nữa, có lẽ tầng thứ ba sẽ có tiên bảo.

Nói xong, hắn hôn nhẹ lên mi tâm của thi thể. Đúng lúc đó thần sắc hắn bỗng nhiên thay đổi, hai tay vung lên, thi thể và bảo tháp đột nhiên biến mất. Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn trời.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 313. Nữ thi rất tốt

Chỉ nhìn thấy trong không trong phát ra một tiếng nổ, một người bước ra từ trong những kẽ nứt. Người này tóc trắng xóa, da mặt nhăn nheo nhưng tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã bước ra khỏi những kẽ nứt.

- Khốn kiếp, cái nơi đáng chết này làm lão phu tìm hết hơi. Dường như ta đã lật tung từng tầng một rồi, mà vẫn chưa phát hiện được thi thể tiên

nhân nào cả.

Trong khi hắn thở dài, rồi đáp từ trên trời xuống, liền nhìn thấy người trung niên, không nhịn được cười nói:

- Xin chào, xin chào.

Người trung niên chau mày. Trong số những người đến từ Chu Tước Tinh chỉ có lão đầu này là khiến hắn kiêng nể nhất. Hắn có thể nhìn ra được là lão ta có tu vi giống mình đều là Anh Biến trung kỳ!

Nhưng với kinh nghiệm bao năm, hắn chưa từng gặp người này. Tu sĩ Anh Biến kỳ ở Chu Tước tinh không nhiều, nên người trung niên tự tin rằng mình biết hết tất cả.

Hắn nhìn lão đầu này, không nói một lời quay người nhảy vào động sâu.

- Á…thật là không lễ phép chút nào! - Lão đầu sờ sờ cái mũi. Nhìn người trung niên nhảy xuống cái hố sâu, đang định rời khỏi bỗng nhiên cái mũi của ông ta dựng đứng lên hít hít xung quanh.

- A! Tử khí! Không sai là tử khí, mùi vị của Tiên nhân thi thể. Chắc chắn là ta không ngửi nhầm rồi! Đúng là Nữ thi. Ha ha, Nữ thi càng tốt, càng tốt! - Hai mắt Lão đầu sáng lên, nhìn xung quanh. Bất chợt, lão nhìn

chằm chằm về phía người trung niên nhảy vào trong động, thân mình chợt lóe rồi cũng nhanh chóng nhảy vào.

- Như thế này có thể hoàn thành nhiệm vụ của Tông chủ, có thể rời khỏi nơi chết tiệt này để về Chu Tước tinh rồi. Tông chủ kể cũng lạ! Trong Thi Âm tông chúng ta thứ gì mà không có? Vì sao nhất quyết phải cần thi thể Tiên nhân? Cũng không biết người ở tinh cầu nào lại có khẩu vị đặc biệt như vậy? - Vẻ mặt Lão đầu tỏ ra vui mừng, trong lòng thầm nhủ.

Ba người Vương Lâm bay rất nhanh, sau khi tiến vào trong động không ngừng rơi xuống. Cũng không biết là đã qua bao lâu mà vẫn chưa xuống tới đáy. Càng xuống sâu một luồng trở lực từ dưới tuôn lên, càng ngày càng mạnh.

- Chính là chỗ này. Sau khi chúng ta xuống, thì có thể tiến vào nơi mà ngọc giản để lại dấu vết. Chỉ có điều ở đó có một số Cấm Chế, nhưng với sức lực của ba chúng ta, chỉ cần vài ngày là có thể mở được! - Trong giọng nói của Sất Hổ lộ vẻ vui mừng.

Ba người càng xuống dưới, trở lực càng lớn. Lúc này trở lực đã đạt đến một mức độ nhất định vì thế mà tốc độ đã giảm đi. Hồi lâu trở lực càng lớn, Vương Lâm hít sâu một hơi, linh lực vận chuyển toàn thân chống cự lại trở lực.

Hắn âm thầm tính toán thì dường như đã xuống được hơn vạn trượng, nhưng không ngờ vẫn chưa thấy đáy. Thần thức thăm dò phía dưới ở đó

lại có một thứ lực lượng thần kỳ, khiến thần thức chỉ có thể thăm dò trong hơn nghìn trượng.

Vương Lâm nhìn Hồng Điệp. Trên người cô ta tản phát ra từng trận ánh sáng màu xanh, vẻ mặt không chút thay đổi. Về phần Sất Hổ ở ấn đường sáng lên dấu tích một cái rìu. Mỗi lần nó sáng lên thì những trở lực ở bên ngoài cơ thể lại giảm đi một phần, thực sự là kỳ diệu.

Thời gian chầm chậm trôi đi, không biết bao lâu, Sất Hổ đi đằng trước bỗng nhiên hét lên đầy kinh ngạc

- Đến nơi rồi!

Tinh thần Vương Lâm chấn động, chống cự lại áp lực. Tay hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật, lấy ra Cấm Phiên, nhanh chóng xông về phía trước. Cả ba người gần như đồng thời xông ra đáy động.

Trong khoảnh đó, một luồng ánh sáng trước mặt Vương Lâm lóe lên, giống như những có hàng vạn mũi nhọn đâm vào mắt vậy, Cấm Phiên trong tay hắn rung lên lập tức bao lấy toàn thân, khiến cho hai mắt không còn bị đau nữa. Liếc mắt một cái, sắc mặt hắn thay đổi.

Nơi này không lớn, chỉ rộng khoảng trăm trượng.

Ở giữa đích thực là có một Uông Đàm Thủy.

Chỉ là…

Trên Đàm Thủy hoàn toàn không có Ngọc quan tài, càng không cần phải nói đến dấu ấn của ngọc giản và ba thanh tiên kiếm trên quan tài. Còn về linh thảo, cũng không hề có lấy một chút. Ngoài việc không có bảo bối, nơi đây cũng giống như những gì ghi chép trong ngọc giản vậy.

Sất Hổ thẫn thờ nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu óc trống rỗng. Khiến cho cả Tinh La Bàn bị hư hại, cuối cùng mới đến được nơi đây. Nhưng hắn không thể ngờ được kết cục lại như vậy…

Hồng Điệp cười lạnh kèm theo sự phẫn nộ, nói:

- Sất Hổ, đây chính là nơi mà ngươi nói sao? Ta đã phải dùng tới cả nhụy hoa để vào một cái nơi như thế này sao? Hôm nay nếu như ngươi không trả lời ta, ta quyết không bỏ qua!

Vương Lâm nhìn xung quanh, không nhịn được cười khổ. Hắn không phẫn nộ như Hồng Điệp, rút cục thì suốt đường đi hắn không bị tổn thất gì ngược lại lại lấy được một miếng Kim tử thạch, tính ra thì cũng được lời rồi. Nghĩ tới đây, thân người hắn bay về phía trước, tìm kỹ xung quanh.

Ánh mắt Hồng Điệp lộ rõ vẻ phẫn nộ, cũng nhanh chóng tìm xung quanh hy vọng có thể tìm được một chút bảo bối gì đó.

Sất Hổ thẫn thờ nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng lẩm bẩm:

- Tại sao lại có thể như vậy được…không thể nào…lẽ nào có người đã đến đây sau khi Tập tổ phát hiện ra nơi này rồi lấy đi bảo bối hay sao? Không sai chính là như vậy rồi!

Hắn chua xót lắc đầu, nói với Vương Lâm và Hồng Điệp đang cố gắng tìm kiếm xung quanh:

- Hai vị! Việc này là do tại hạ hồ đồ rồi, ta cũng không ngờ được sự việc lại như vậy…

Hồng Điệp dường như muốn nổi cơn thịnh nộ. Nàng quay đầu lại nhìn chằm chằm Sất Hổ nói rành rọt từng tiếng:

- Một câu hồ đồ thì có thể bù đắp được tổn thất cái nhụy hoa của ta hay sao? Sất Hổ ta thấy ngươi đã sớm biết chuyện là như vậy rồi. E rằng dọc đường ngươi cố ý mượn sức lực của ta để đến đây là có mục đích riêng. Hôm nay ngươi không nói rõ ràng, đừng trách Hồng Điệp ta quên tình nghĩa bao năm nay đó!

Vương Lâm vẫn thản nhiên như không, cẩn thận tìm kiếm hết một lượt nhưng đáng tiếc là chẳng thu hoạch được gì. Cuối cùng ánh mắt hắn nhìn về phía Đàm Thủy, cẩn thận nhìn một lượt. Đàm Thủy có một màu đen kịt, sâu không thấy đáy. Sất Hổ nghe Hồng Điệp nói như vậy vẻ mặt liền thay đổi rất khó coi, nhưng cố gắng nén xuống, trầm giọng nói:

- Hồng Điệp chuyện này sau khi về Chu Tước tinh ta sẽ tính với ngươi. Nhưng người nói ta có mục đích khác thì hoàn toàn không có chuyện đó. Sất Hổ ta thân là một tiểu tộc trưởng của Cự Ma tộc tuy không thể nói là cao quý như ngươi, nhưng cũng là một nam nhi nhất ngôn cửu đỉnh!

Hồng Điệp cười lạnh, đang định nói gì đấy. Đúng lúc đó, Vương Lâm bỗng nhiên nói:

- Sất Hổ, nơi này vẫn còn tầng thứ ba à?

Sất Hổ ngẩn người ra, hai mắt lập tức sáng lên, nói:

- Tăng ngưu huynh đệ! Tập Tổ tộc ta đã từng phân tích, đây có lẽ có tầng thứ ba.

- Tập Tổ? Tập Tổ ngươi còn nói ở tầng thứ hai này có bảo bối cơ mà? - Hồng Điệp giọng đầy châm biếm nói.

Ánh mắt Sất Hổ trầm xuống, nhìn Hồng Điệp một lúc lâu. Sau đó hắn mới hít một hơi thật sâu, quay người đi về phía Vương Lâm, ánh mắt hắn nhìn về phía Thủy Đàm.

- Nếu như thực sự có tầng thứ ba, thì đây chính là cửa vào! - Vương Lâm chậm rãi nói.

Hồng Điệp hừ nhẹ một tiếng, thân mình tiến về phía trước, đến bên cạnh nhìn vào Đàm Thủy.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên ở thông đạo phía trên có một người bay xuống. Vừa xuất hiện, người đó lập tức đáp xuống phía trước, trong khi Vương Lâm vẫn còn thấy hoa mắt thì người đó đã đứng phía trên Thủy Đàm.

Một luồng lực lớn từ trong cơ thể người đó phát tán ra, khiến sắc mặt Sất Hổ tái mét, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lập tức bị đẩy lùi về phía sau.

Còn Hồng Điệp thì bị quát lên một tiếng buộc phải lùi lại phía sau, vẻ mặt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Vương Lâm vẫn luôn cảnh giác. Hắn đã sớm biết rằng có người theo dõi đằng sau. Bây giờ trong khoảnh khắc dối phương xuất hiện nơi đây liền lập tức lui về phía sau. Tuy cũng bị lực của đối phương ảnh hưởng tới

nhưng không bị thương, chỉ là sắc mặt trở nên đỏ lên, lui lại cách hơn mấy trượng.

- A? - Người này nhìn Vương Lâm, rồi cầm hồ lô trong tay uống một ngụm.

- Ngũ hành tông – Chu Dật!! - Sất Hổ nói.

Người trung niên mỉm cười, nói:

- Tiểu tử của Cự Ma tộc, ngươi biết ta sao?

Hồng Điệp nghe tên Chu Dật lập tức biến sắc mặt, ánh mắt lộ ra sự ghê tởm sâu đậm.

Sất Hổ vội vàng cung kính nói:

- Vãn bối Sất Hổ Cự Ma tộc bái kiến tiền bối. Danh tiếng của tiền bối từ nhỏ đã như sấm dậy bên tai tiểu bối rồi. - Bản thân hắn là tiểu tộc trưởng của Cự Ma tộc từ nhỏ đã được giáo dục chu đáo, phàm là những bức tranh về tu sĩ Anh Biến kỳ trên Chu Tước tinh hắn đều nhìn qua rồi. Bây giờ nhìn thấy cái hồ lô đỏ liền nhận ra ngay đối phương.

Đặc biệt là Chu Dật này có sở thích rất là kỳ dị, sở thích này sau này được kiểm nghiệm là thật. Mà đối với cái sở thích kỳ dị đó thì Sất Hổ hiển nhiên có ấn tượng rất sâu sắc.

Người trung niên mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn Hồng Điệp rồi cuối cùng nhìn Vương Lâm:

- Tiểu tử phản ứng thật nhanh nhạy, dọc đường có lẽ đã sớm phát hiện ra rồi hay sao? - Thần sắc Vương Lâm không thay đổi, cung kính nói:

- Vãn bối chỉ là cảm nhận được thôi, hoàn toàn không thể khẳng định.

Lời nói của hai người lọt vào tai của Sất Hổ và Hồng Điệp, khiến sắc mặt họ trở nên có vẻ kỳ quái.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 314. Phụ thể

- Quan tài Ngọc Thạch nơi đây đã bị ta lấy đi rồi. Ba người các ngươi nên quay về đi.

Người trung niên nói. Sất Hổ cười đau khổ, vội vàng dạ vâng một tiếng. Ánh mắt Hồng Điệp lóe lên hướng về Thủy Đàm không nói một lời.

Nét mặt người trung niên lộ vẻ giống như cười vậy, nói:

- Nơi này thực sự là có tầng thứ ba, nếu như không sợ chết thì cứ thử một lần. Cửa vào chính là Thủy Đàm đó.

Đúng lúc đó, từ cửa động phía trên phát ra những âm thanh phá không. Trong nháy mắt một bóng người đáp xuống.

- Ha ha, náo nhiệt quá nhỉ. - Bóng người đó dừng lại trên không trung, chính là Lão đầu tóc trắng như cước kia.

Ánh mắt người trung niên lập tức trầm xuống, nhìn chằm chằm Lão đầu, nói:

- Các hạ cũng theo tới đây có ý đồ gì vậy?

Lão đầu cười ha ha, nói:

- Ý đồ thì không có, chỉ là có chút hứng thú với tầng thứ ba ở đây mà thôi. Sao! Không để ta vào đó à?

Người trung niên hừ lạnh một tiếng, trầm ngâm một chút, không nói một lời bước một bước.

- Binh!

Thân mình lao xuống Thủy Đàm. Lập tức Đàm Thủy mở ra, để lộ một cái động ở dưới đáy. Thân mình người trung niên khẽ động, như một tia chớp chui vào bên trong.

Ánh mắt Lão đầu chớp động theo sát ngay sau.

Hồng Điệp cắn răng, lần này nàng đã bị tổn thất lớn. Nếu như không thu được gì thì thực sự là không cam lòng nên cũng chui vào trong động. Cho dù là Long Đàm Hổ huyệt thì nàng nhất định cũng chui vào. Sất Hổ nhìn Vương Lâm, cười khổ:

- Tằng huynh! Ngươi cũng muốn thăm dò một chuyến hay là rời khỏi đây?

Thần sắc Vương Lâm như thường, hắn không trả lời mà là hỏi ngược lại:

- Sất Hổ huynh! Chu Dật là ai vậy?

Vẻ mặt Sất Hổ trở nên cổ quái, do dự hồi lâu, không mở miệng mà dùng Truyền âm nói:

- Tằng huynh! Người này chính là lão quái Anh Biến mà ở Chu Tước tinh chúng ta, tu vi cao siêu không thể biết hết được. Hơn nữa người này lại có một sở thích đặc biệt đó là thích thi thể!

- Thích thi thể? - Vương Lâm ngẩn ra.

- Đừng nói to như vậy, hắn ta mà nghe thấy thì chỉ có con đường chết mà thôi. -

Sất Hổ vội vàng nói, sau đó nắm nắm đấm lại nói tiếp:

- Tằng huynh muốn đi xem, chi bằng đi chung đi?

Vương Lâm trầm ngâm một lát rồi gật đầu. Hai người người trước kẻ sau bay vào trong Động dưới Thủy Đàm.

Động trong Thủy Đàm này cũng không sâu, thân ảnh hai người lại rất nhanh nên không lâu sau đã chui qua đó. Khi xuất hiện thì trước mặt là một thế giới như là thủy tinh vậy.

Khắp nơi này đều là những thủy tinh màu trắng nhọn hoắt như những mũi kiếm, phun ra từng đợt khí tiên giới, Từ những cột thủy tinh tán phát ra mịt mù xung quanh.

Ở đằng xa, Hồng Điệp cầm một cái hồ lô trong tay, đang vội vã thu thập tiên khí.

Vẻ mặt Sất Hổ lộ rõ sự vui mừng, không nói một lời vỗ vào túi trữ vật. Từ trong đó lấy ra một cái túi vải màu xanh, nó rung lên rồi hấp thụ một lượng lớn tiên khí.

Cùng với đó thân mình hắn hạ xuống, vỗ vào một cây cột Thủy tinh, nhưng lại nge thấy một âm thanh giống như là âm thanh của kim loại phát ra. Thủy tinh không hề lay chuyển.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cũng lấy một miếng Hấp Linh Mộc, bắt đầu hấp thu tiên khí ở xung quanh.

Ba người lúc này không nói một lời nào dốc hết sức để hấp thu tiên khí.

Tẩy Linh chi mộc của Vương Lâm hiển nhiên không thần kỳ bằng bảo bối của bọn Sất Hổ, tốc độ kém hơn rõ rệt.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bỗng nhiên từ đằng xa truyền tới những đợt âm thanh cực lớn, đó là âm thanh của người trung niên Chu Dật.

- Lão già ngươi đừng ép người quá đáng! Nơi này tiên khí nhiều như vậy ngươi không đi hấp thu mà cứ đi theo ta vậy.

- Trên người ngươi có tử khí, hiển nhiên là ta muốn đi theo ngươi rồi!

Trong khi hai người nói chuyện, chỉ nhìn thấy một đạo cầu vồng, một trước một sau bay như tên tới chỗ ba người bọn Vương Lâm. Trong chớp mắt đã tới trước mặt bọn họ.

Ánh mắt người trung niên lóe lên, tay phải thu lại rồi tóm về đằng sau. Lập tức một đạo lốc xoáy rất lớn xuất hiện đằng sau ông ta, trong nháy mắt một luồng hấp lực cực lớn được phóng ra.

Thủy tinh ở dưới mặt đất lập tức phát ra những tiếng kêu tanh tách, có thể nhìn thấy chúng xuất hiện những vết nứt.

- Ào…ào…ào

Một lượng lớn Thủy tinh bị đứt ra rồi bay ra được hấp thụ vào trong cơn lốc.

Vẻ mặt Lão đầu đứng đằng sau người trung niên khẽ biến, hai tay vội biến hóa pháp quyết. Lập tức đằng sau ông ta xuất hiện một cỗ quan tài cực lớn. Cỗ quan tài có một màu tím hồng. Lão đầu nhảy vọt một cái liền đứng lên trên cỗ quan tài. Đến lúc đó mới chống cự được hấp lực của cơn lốc. Hai người vừa thi triển pháp thuật, tiên khí ở đó lập tức trở nên hỗn loạn.

- Ngự Linh…Ha ha, hóa ra ngươi là Chu Dật, tên Chu Dật thích thi thể. Chẳng trách trên người ngươi lại sặc mùi tử khí như vậy! - Lão đầu nhìn chằm chằm vào cơn lốc cười lớn.

Tiếp đó lão vỗ nhẹ vào cỗ quan tài phía dưới, lập tức quan tài phát ra những âm thanh như móng tay cọ xát vào bề mặt quan tài vậy. Âm thanh rất chói tai dường như trong đó chứa đựng một luồng lực cực kỳ lớn. Cùng với đó là một luồng Hắc khí từ trong quan tài bay ra biến thành một Quỷ trảo cực lớn. Quỷ trảo đen sì lóe lên rồi chộp lấy cơn lốc.

- Binh!

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, chấn động cả tầng thứ ba tiên giới. Mặt đất nhanh chóng nứt toác. Rất nhiều thủy tinh nhanh chóng biến thành tro bụi, trên không trung những khe nứt xuất hiện dày đặc.

Một lượng lớn tiên khí bị tiêu tán từ những chỗ nứt ra đó. Dường như trong chớp mắt tiên khí nơi đây không còn lấy một chút.

- Thi Âm tông! Ngươi đích thị là đại trưởng lão của Thi Âm tông. Nếu như hai chúng ta động thủ ở đây e rằng tầng toái phiến này sẽ vỡ tan mất. Một khi Toái Phiến vỡ tan với tu vi của hai người chúng ta sẽ có thể chạy thoát. Nhưng ta nói cho ngươi biết ở đây có tổng cộng sáu tầng Toái Phiến chồng lên nhau, chỉ cần một trong số đó hoàn toàn bị vỡ vụn thì những Toái Phiến khác cũng sẽ vỡ tan. Đến lúc đó cho dù là Vấn Đỉnh kỳ cũng không thể thoát được đâu! - Sắc mặt Chu Dật âm trầm nói.

Sắc mặt lão đầu biến đổi ánh mắt chớp động, thân mình bỗng nhiên biến mất trên quan tài. Sau khi xuất hiện lại đứng sau Hồng Điệp.

Hồng Điệp giật mình quay đầu lại. Lão đầu cười với cô ta, trong vẻ mặt tươi cười đó kèm theo những tia âm trầm.

- Tiểu nha đầu, mượn ngươi một chút!

Từ thất khiếu của lão đầu bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo khí, giống như là những con rắn nhỏ vậy, nhanh chóng chui vào thất khiếu của Hồng

Điệp.

Lần đầu tiên trên mặt Hồng Điệp lộ rõ vẻ hoảng sợ. Nàng biết có giẫy dụa thì cũng vô ích liền vội giơ tay phải lên trên đó có một chiếc vòng ngọc, giọng gay gắt:

- Tiền bối! Ngươi nhận ra vật này chứ!

- Tiêu chí đệ tử Hạch tâm của Chu Tước quốc, một cái Nguyên Khai Thái trạc. -

Ánh mắt lão đầu sững lại.

Lúc này những con rắn nhỏ đã chui vào thất huyệt của Hồng Điệp, sắc mặt cô ta biến thành màu xanh đen, giãy dụa nói:

- Tiền bối! Chiếc vòng này có mối liên hệ mật thiết với nguyên thần của ta. Nếu như ta chết nó sẽ lập tức nổ tung. Đến lúc đó Toái Phiến tiên giới này cũng sẽ nổ tung, ngươi cũng không chạy thoát được đâu! Hơn nữa cho dù ngươi có chạy thoát thì cũng không có chỗ dung thân đâu. Cái vòng này là tiêu chí đệ tử Hạch tâm của Chu Tước tinh. Phàm là những người có cái vòng này một khi bị giết thì Chu Tước quốc sẽ dùng những phương pháp đặc biệt để tìm ra hung thủ. Đến lúc đó, ngươi sẽ bị Chu Tước tinh truy sát!

Lão đầu chau mày, hừ nhẹ một tiếng:

- Tiểu nha đầu, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu! - Nói xong ông ta ngẩng đầu nhìn Chu Dật, nói:

- Chu Dật, ta lấy thân thể của nữ tử này chiến đấu với ngươi như vậy sẽ không vượt quá cực hạn công kích có thể.

- Ngươi cũng dùng một người ứng chiến đi!

Sắc mặt Chu Dật âm trầm, nói:

- Rút cục thì ngươi muốn gì!

Lão đầu cười lạnh đáp:

- Thi thể Tiên nhân trên người ngươi, ta không ngửi lầm được. Ta muốn thi thể đó!

Rồng có vảy ngược động vào đó sẽ khiến nó nổi giận.

Đối với Chu Dật mà nói, vảy ngược của hắn chính là nữ thi đó.

- Đình nhi! Lại có người đến cướp ngươi đó. tất cả những người muốn cướp ngươi đều phải chết, chết, chết! - Ánh mắt Chu Dật hằn lên những tia kỳ dị, nhìn chằm chằm vào lão đầu, tiếp đó tay phải chỉ vào Sất Hổ, nói:

- Ngươi, lại đây! - Sắc mặt Sất Hổ trở nên rất khó coi. Hắn do dự hồi lâu không dám cãi lời mà chỉ thở dài bay về phía Chu Dật.

Đứng bên cạnh Chu Dật cũng không hề biết hắn đã thi triển pháp thuật thần thông gì. Hắn ngồi khoanh chân trên không, một đạo cầu vồng bảy sắc rất lớn xuất hiện trên đỉnh đầu hắn rồi đáp xuống Thiên Linh cái của Sất Hổ. Lập tức, hai mắt của Sất Hổ có một sự chống cự.

- Làm phân thân của ta một lần. Chỉ cần nghe lời ngươi không những không chết mà còm có thể cảm ngộ được Ý Cảnh của ta! - Chu Dật bình thản nói.

Sất Hổ do dự rồi không chống cự nữa. Rất nhanh hai mắt hắn càng ngày càng sáng lên, hơi thở của toàn thân lập tức dâng lên.

- Ha, ha ba Tên tiểu tử này. Ta chọn một cơ thể Tiên Thiên Ngũ linh, ngươi chọn một Huyết mạch Cự Ma xa xưa. Chỉ còn lại một người tầm

thường, người này giữ lại cũng vô ích. Cút! - Lão đầu cười lớn, rồi trợn mắt nhìn Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 315. Đoạt thi

Thần sắc Vương Lâm như thường, lãnh đạm nhìn lão đầu, không nói một lời quay người đi thẳng. Hắn không muốn bị vạ lây nên bây giờ có thể đi hiển nhiên không phí lời thêm nữa.

- Tiền…tiền bối giết hắn! Nếu như ngươi giết hắn, ta sẽ không chống cự mà tận lực giúp ngươi. Nhưng ngươi phải đảm bảo sự an toàn cho ta! - Ánh mắt Hồng Điệp lộ vẻ ác độc nói.

Lão đầu hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chớp động, giơ tay phải lên chộp tới phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tay phải xoay vòng. Cấm Phiên bị tổn hại liền ở trong tay, châm biếm nói:

- Hồng Điệp nếu như ngươi muốn nơi này nổ tung thì cứ thử xem!

- Cấm Phiên?! - Ánh mắt lão đầu sáng lên, nhìn chằm chằm vào tiểu kỳ trong tay Vương Lâm, lập tức hít một hơi sâu.

- Chỉ thiếu một cái Cấm Chế là sẽ đạt tới chín mươi chín tổ. Người này nói không sai, một khi đạt tới chín mươi chín tổ thì có thể dẫn động thiên kiếp. Ở tiên giới thiên kiếp chính là tiên kiếp, uy lực của nó… ở nơi này không một ai có thể sống sót. Kể cả hắn cũng phải bỏ mạng! - Ánh mắt lão đầu lộ rõ vẻ kiêng nể, lập tức thu tay phải lại.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, dừng lại ở bên cạnh thông đạo đi lên phía trên, nhìn nơi bốn người đang đứng đằng xa.

- Ta đứng ở đây muốn xem Anh Biến kỳ giao chiến thì như thế nào.

Hai mắt hắn càng ngày càng sáng lên, cuối cùng hét lớn một tiếng, thân thể hắn bỗng nhiên phát ra những tiếng lách cách rồi phình lên to gấp mấy lần, chiều cao khoảng ba trượng, dường như là một người khổng lồ bằng sắt vậy.

Những cuộn gân xanh trên cơ thể nổi lên như những con giun vậy, nhìn hắn bây giờ như một ma thần vậy.

Phía sau hắn xuất hiện một hình ảnh hư ảo, hình ảnh hư ảo này dần dần ngưng thật, đây rõ ràng chính là người trung niên Chu Dật kia!

Về phần bản tôn của Chu Dật lúc này đang nhắm mắt ngồi khoanh chân đằng sau.

Về phần Hồng Điệp, vẻ mặt cô ta lúc này đã bị một màu tím đen bao trùm, hoàn toàn không thể nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể nhìn thấy hai luồng ánh sáng màu đỏ từ hai mắt phóng ra. Dây buộc tóc trên đầu cũng bị tung ra, từng lọn tóc dài mặc dù không có gió nhưng cũng vẫn tung bay.

Từng tia tử khí từ trong cơ thể tán phát ra xung quanh, phía sau cô ta cũng có một hư ảnh. Hư ảnh này hoàn toàn không phải là lão nhân kia mà là một nam tử anh tuấn uy vũ. Nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện nam tử này tướng mạo rất giống với lão đầu, hiển nhiên là dáng vóc thời niên thiếu của lão đầu.

Lúc này thân thể ông ta được bao phủ bởi một màn sương đen. Bản tôn của ông ta thì đang ngồi nhắm mắt khoanh chân trên cái quan tài lớn đằng sau.

Tuy nói thân thể người nam tử bị sương mù bao phủ nhưng mơ hồ có thể thấy một loại đồ án quỷ dị ở trên đó. Đồ án này miêu tả một con quái vật có sừng trên đầu, trông vô cùng dữ tợn.

Sất Hổ gào lên một tiếng thân mình bỗng nhiên chuyển động, cơ thể to lớn nhưng không kém phần linh hoạt, nhanh như chớp, thế công điên cuồng. Hai tay hắn nắm lại một đạo lốc xoáy cực lớn xuất hiện từ hư ảnh ở phía sau hắn, hấp lực khủng khiếp lập tức được triển khai.

Hai tay nam tử anh tuấn uy vũ đằng sau Hồng Điệp lập tức bắt quyết, miệng niệm thần chú. Đồng thời hai tay Hồng Điệp cũng theo đó mà biến hóa theo pháp quyết, lập tức những đợt tử khí nhanh chóng từ thân thể cô ta được hình thành, hóa thành một cây trường cung.

Trong khoảnh khắc Sất Hổ gào thét xông tới. Hai mắt Hồng Điệp lóe lên quang mang, hai tay bắt đầu kéo cung.

Nhanh như chớp một luồng tử khí hóa thành mũi tên phóng về phía Sất Hổ.

- Phanh!

Mặt đất rung lên ầm ầm, nhưng không làm vỡ nát phạm vi lớn hiển nhiên sức tấn công của Sất Hổ và Hồng Điệp đều dừng lại ở Hóa Thần hậu kỳ.

Tuy nhiên trong lần tấn công này có ẩn chứa thiên địa pháp tắc đã hoàn toàn vượt qua Hóa Thần.

Sất Hổ bị đẩy lùi hàng chục trượng phun ra một ngụm máu tươi, hư ảnh do người trung niên thoáng chau mày lại, hai tay bắt quyết, niệm chú điều khiển Sất Hổ chuyển động, miệng phát ra những câu thần chú quái dị.

Bỗng nhiên bầu trời tối sầm lại, từng luồng khí kỳ dị bay ra từ những khe nứt trên bầu trời, nhanh chóng ngưng tụ lại trước mặt Sất Hổ.

Trong nháy mắt một quả cầu cực lớn xuất hiện trước mặt hắn, từ trong đó truyền tới từng đợt khí tức vô tận.

Ánh mắt Vương Lâm sáng lên, theo dõi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, dường như ngộ ra được điều gì đó, sức mạnh thúc đẩy cả trời đất hiển nhiên là một tuyệt kỹ mượn lực.

Ánh mắt nam tử anh tuấn uy vũ đằng sau Hồng Điệp sáng lên, hư ảnh bỗng nhiên hóa ra những làn khói màu xanh, tất cả chui vào trong thiên linh của Hồng Điệp. Từ vô thức Hồng Điệp lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết thân thể rung lên.

Nhưng lập tức bốn đạo linh thể màu sắc khác nhau từ trong thân hình đó phóng ra, chắn ngang trước mặt cô ta.

- A? Tại sao lại thiếu mất một Thổ Linh! - Từ trong cơ thể Hồng Điệp truyền ra một âm thanh mộc mạc của nam tử.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên khi nhìn thấy bốn luồng linh thể này, hắn trầm ngâm không nói.

Tứ Linh chi thể sau khi xuất hiện trước Hồng Điệp, Sất Hổ bỗng nhiên hét lớn, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn chỉ nhìn thấy trên ấn đường không ngừng có đồ án hình chiếc phủ sáng lên, tốc độ càng ngày càng nhanh. Cuối cùng thoát ra ngoài một cách mãnh liệt, hợp với quả cầu to lớn trước mặt hắn.

Quả cầu lập tức rung lên và chuyển động một cách kỳ dị, hình dáng thay đổi biến thành một cái Khai Thiên Phủ.

Lỗ chân lông toàn thân Sất Hổ lúc này vang lên những tiếng “bang bang”, rồi hắn phun ra một lượng lớn máu tươi, trông hắn lúc này trông giống như một huyết nhân vậy. Hắn nắm chặt chiếc rìu tiến một bước dài về phía Hồng Điệp.

- Ý cảnh của ta là Si! Người có thể si vì tình, tất nhiên có thể cực vì Ý, Si Ý này có thể kinh thiên động địa. Sất Hổ, ta mượn cơ thể ngươi lần này khiến cho ngươi cảm nhận được Ý cảnh tích lũy hàng ngàn năm nay của ta. Nếu như ngươi chết thì cũng được mở rộng tầm mắt! - Hư ảnh đằng sau Sất Hổ từ tốn nói.

Trên cơ thể Sất Hổ lập tức xuất hiện một luồng ý cảnh kỳ dị, vẻ mặt Sất Hổ không còn vẻ đau đớn nữa, ngược lại lại lộ rõ vẻ hiếu chiến điên cuồng, khiến người ta nhìn thấy phải kinh hãi.

Hai mắt hắn lộ rõ vẻ kiên định, ánh mắt hắn hoàn toàn không để ý tới Hồng Điệp mà là kiên định nhìn vào chiếc rìu trong tay.

Si ý có lúc không hoàn toàn là người, mà là vật. Si ý của Sất Hổ chính là cái rìu này! Đạo tâm của hắn lúc này cũng là cái rìu này! Cái rìu này không vỡ thì Chiến Hồn không thể bị tiêu diệt!

Sự kiên định này biến thành chiến ý cực lớn. Sất Hổ lúc này cầm chắc chiếc rìu dường như người khổng lồ trong trời đất đang đi khai thiên tích địa vậy.

- Si ý cũng chính là chấp niệm, niềm tin của chấp niệm chính là Ý cảnh của Chu Dật, thật là quái dị! Chấp niệm bộc phát ra Khí tức, làm cho người có tu vi Hóa Thần kỳ như Sất Hổ cũng có khí thế của Trảm tiên. - Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Si ý này chứa đựng hàm ý chân chính.

U quang trong mắt Hồng Điệp sáng bừng lên. Bỗng nhiên cô ta điểm vào ấn đường một đóa hoa hồng lập tức xuất hiện, chỉ có điều đóa hoa lúc

này không còn màu hồng nữa, mà biến thành màu đen.

Bên trên đóa hoa hồng màu đen này là hai nhụy hoa, lúc này không hề do dự cô ta làm cho tất cả những cánh hoa bung ra, chúng cùng với Thiên Địa tứ linh hợp lại làm một, hình thành một cơn lốc cực kỳ hung dữ.

Cùng lúc đó ở ấn đường của Hồng Điệp đột nhiên phóng ra một luồng khói nhẹ, luồng khói này vừa xuất hiện lập tức hóa thành một nam tử anh tuấn uy vũ. Toàn thân hắn vừa động liền tiến vào trong cơn lốc trong những âm thanh ầm ầm kết hợp làm một với nam tử anh tuấn uy vũ.

Trong những âm thanh ầm ầm đó bỗng nhiên hóa ra một con yêu vật có một sừng trên đầu, con yêu vật này phát ra những tiếng gầm gào.

Thân thể Hồng Điệp run lên, sau khi nam tử anh tuấn uy vũ này rời khỏi cơ thể của cô ta, cô ta không tự chủ lùi sau mấy bước. Hắc khí trên mặt hoàn toàn biến mất, sự đáng sợ trên khuôn mặt tái nhợt trong nháy mắt khôi phục lại thần trí.

Khi một rìu của Sất Hổ bổ tới, tạo ra ở giữa không trung một vệt sáng dài, yêu vật kia lại một lần nữa gào thét vung trảo chống lại.

- Phanh!

Cái rìu bị yêu vật trảo đánh trúng từ đó rơi ra vô số cánh hoa màu đen.

Ánh mắt Sất Hổ vô cùng mãnh liệt, hắn tiếp tục đánh xuống.

- Phanh!

Móng vuốt của yêu vật vỡ vụn, lộ ra hai chiếc nhụy hoa.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tiếp ba rìu đã làm cho nhụy hoa bị vỡ nát hoàn toàn. Kèm theo những rìu bổ xuống của Sất Hổ là những tiếng kêu gào của yêu vật cùng với đó là sự vỡ nát của chiếc sừng trên đầu, hóa thành những điểm sáng màu đỏ.

Cùng với đó là yêu vật kia hóa thanh hư vô. Lúc này lão đầu ngồi khoanh chân trên quan tài cũng phải kinh hoàng nôn ra những ngụm máu đen, toàn thân bủn rủn rũ xuống, xem ra không còn chút pháp lực nào.

Thân mình Sất Hổ chấn động, ngẩn người nhìn tay phải không còn vật gì nữa, tâm niệm của hắn chính là cái rìu Khai Thiên, chiến ý của hắn cũng từ cái rìu đó mà sinh ra, đạo tâm của hắn cũng chính là cái rìu Khai Thiên đó!

Khi cái rìu bị tan vỡ, Si Ý do Chu Dật trợ giúp cho cơ thể hắn cũng theo đó mà tiêu tan.

Hai mắt Sất Hổ sáng lên nhưng lập tức kêu lên thảm thiết.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 316. Tằng Ngưu, ngươi dám giết ta!

Đau, cơ thể rất là đau, cực kỳ đau đớn!

Sất Hổ đổ bịch xuống đất, vẻ mặt tái nhợt, mặt cắt không một giọt máu.

Vương Lâm ngẩn người nhìn cảnh tượng trước mắt, hít một hơi khí lạnh, nghĩ:

- Đạo tâm của ta, là gì vậy?

Hồng Điệp và Sất Hổ lần lượt tỉnh dậy, hư ảnh trong hư không của Chu Dật cũng trở về với bản tôn của ông ta, dần dần rớt xuống, nhưng cũng chính vào lúc đó chỉ nhìn thấy trong hư không một Hắc quỷ trảo vươn ra, bỗng nhiên chộp tới.

Quỷ trảo này cách Chu Dật rất gần, Nguyên thần ly thể của hắn lập tức biến sắc, gào lên một tiếng nhanh chóng xông vào cơ thể, trong khoảnh khắc quỷ trảo kia chộp tới, Nguyên thần chui vào cơ thể tránh sang một bên nhưng vẫn bị quỷ trảo tóm được. Bụng của Chu Dật lập tức bị rạch một đường, máu tươi phun ra, chỉ có điều mục tiêu của quỷ trảo này hoàn toàn không phải là thân thể của Chu Dật mà là túi trữ vật của ông ta.

Thân thể Chu Dật chỉ bị thương nhẹ mà thôi còn về túi trữ vật thì “binh” một tiếng rồi rách nát, từ trong đó rất nhiều đồ bay ra trong đó có một tòa bảo tháp, sau khi bị quỷ trảo kia tóm được nhanh chóng bay trở lại.

- Không!!! - Hai mắt Chu Dật đỏ lừ, không để ý tới vết thương trên bụng, thanh âm thê lương dị thường, dường như xuyên thủng trời đất, khiến cho người nghe thấy phải đau lòng.

Không một chút do dự ông ta thả lỏng thân thể để Nguyên thần li thể phóng ra đuổi lấy bảo tháp.

- Đình nhi, ta quyết không để bất kỳ người nào mang ngươi rời xa ta! Tuyệt đối không!

Không có Nguyên thần hộ thể, cơ bắp Chu Dật lập tức phun ra những luồng máu tươi. Sắc mặt như màu giấy đổ xuống một bên. Vì Đình nhi Chu Dật cho dù thân thể bị diệt vong cũng cam lòng.

Mấy ngàn năm bầu bạn, tâm sự hàng ngày, cất giữ quanh năm. Cảnh tượng này khiến

Chu Dật đau lòng đến phát điên lên.

Đình nhi, chính là chiếc vảy ngược của ông ta!

Nguyên thần của ông ta nhanh như chớp bay đi, nhưng cũng đúng vào lúc này lão đầu trên quan tài bỗng nhiên mở to mắt ra, một thân mình nhanh như chớp xuất hiện trước Nguyên thần của Chu Dật, cười lớn, nói:

- Chu Dật ngươi thực sự có bản lĩnh, nếu như cho ngươi thêm nghìn năm nữa e rằng ngươi sẽ có khả năng đạt tới Vấn Đỉnh kỳ, nhưng ngươi không biết rằng lão phu thân là đại trưởng lão của Thi Âm tông, sở hữu Tam Hồn! ngươi chỉ tiêu diệt được một hồn của ta làm sao có thể giết được ta!

Trong cái cười nhạt, quỷ trảo đằng sau thân thể hắn sáng lên hóa thành một người thanh niên, dáng vóc người thanh niên này rất giống với lão đầu, trong tay hắn chính là bảo tháp kia.

Vương Lâm nhìn cảnh tượng trước mặt mình hít một hơi sâu, ánh mắt chớp động, đáp xuống mặt đất, bên cạnh chính là cơ thể yếu ớt của Hồng Điệp.

Lúc này hai mắt của Chu Dật lộ ra vẻ điên cuồng, nhìn chằm chằm lão đầu dường như muốn ăn tươi nuốt sống ông ta vậy.

- Trả Đình nhi lại cho ta!!!

- Đình nhi? Ha ha, Chu Dật ngươi đúng lấy tên thi thể đặt cho mình. Đây là thi thể của tiên nhân, e rằng khi nó sinh ra thì ngươi đang ở trong vòng luân hồi rồi. - Lão đầu cười ha ha, thanh niên đằng sau ông ta cũng ngoác miệng cười theo, tay phải vỗ vào bảo tháp, lập tức từ trong đó bay ra một đạo bạch quang.

Nữ thi, xuất hiện!

Tà áo trắng tung bay trong gió.

Tuyết ghen hờn chao đảo giữa trời không.

Suối tóc xanh phất phơ trong gió.

Phảng phất mùi hương, mê mẩn cả tâm hồn.

Khoảng khắc khi thi thể xuất hiện, đại trưởng lão của Thi Âm Tông cũng không khỏi giương mắt lên nhìn chằm chằm. Ngay cả một câu chê cười cũng không có, chỉ có sự kinh hãi vì vẻ đẹp của nàng.

Hồng Điệp đúng là rất xinh đẹp, nhưng nếu đem so với thi thể người con gái, thì chẳng khác gì đốm lửa với ánh mặt trời.

Vương Lâm đang ở trong lòng tuyết, chỉ dám liếc mắt nhìn qua, sau đó trong lòng cũng không kìm được phải run lên, giống như có một thứ ma lực vô tận hấp dẫn vậy. Nó khiến hắn nổi lên ý niệm muốn cướp cái thi thể đó.

Nhưng tư tưởng của hắn cực kỳ kiên định. Ý niệm này vừa mới nổi lên đã bị hắn mạnh mẽ bóp chết. Mặc dù vậy thì mồ hôi lạnh cũng đổ ra khắp người.

-Thật đáng sợ!

Hắn hít một hơi thật sâu, đảo ánh mắt qua, chỉ thấy Sất Hổ không thổ nạp nữa mà đứng thẳng lên, ngơ ngác đi về phía thi thể cô gái. Nhưng khi đi được mấy trượng, nét mặt hắn thay đổi liên tục, đột nhiên sực tỉnh, vẻ mặt trở nên kinh hoàng.

Cho dù là Hồng Điệp thì trong mắt cũng lộ ra một tia mờ mịt. Nhưng dù sao nàng cũng là phụ nữ, nên ánh mắt lập tức tỉnh táo trở lại.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, tập trung vào Hồng Điệp.

-Khi người này còn sống, chắc chắn là người tiên giới. Ngay cả lão phu khi mới nhìn thấy cũng phải chấn động tâm thần. - Lão đầu Thi Âm Tông, thu hồi ánh mắt.

-Đình nhi!

Ánh mắt Chu lộ ra vẻ si mê, Nguyên Thần trùng kích về phía trước. Lão đầu Thi Âm Tông hừ nhẹ một tiếng, hai tay bấm pháp quyết, sau chụp mạnh tay lên ngực, trong miệng phun ra một luồng khí tím. Làn khí tím hóa thành từng sợi dây xích, tạo thành một cái lồng bao bên ngoài Nguyên Thần của Chu.

-Chu! Ta lấy cái bảo vật chuyên khóa Nguyên Thần của Thi Âm Tông để đổi lấy thi thể này. Ngươi không thể thoát ra được đâu.

Lão đầu lùi ra phía sau. Người thanh niên ở phía sau có tướng mạo khá giống hắn, lập tức ôm thi thể ném cho lão. Sau đó, người thanh niên hóa thành một chùm sáng đen, chui vào trong mi tâm lão đầu, biến mất.

Cơ thể lão đầu không ngừng lùi về phía sau, chớp mắt đã quay lại bên quan tài. Tay lão ôm thi thể, bay như tên bắn về khoảng không phía trước.

-Không! - Hai mắt Chu đỏ như máu, rống lên.

“Keng!” “Keng!”

Hắn điên cuồng đập mạnh vào dây xích—Mỗi lần va đập, dây xích đều lóe ra ánh sáng màu tím khiến cho nguyên thần của Chu lại run rẩy. Nhưng hắn như chẳng hề cảm nhận , giống như mãnh thú bị vây khốn bị mất đi bạn tình, cứ thế đấm một cách điên cuồng.

-Keng! Keng!

Dưới sự giẫy dụa của hắn, không gian xung quanh lại xuất hiện dấu hiệu sụp đổ và những khe nứt lớn xuất hiện. Hai mắt Chu đỏ như máu, ánh mắt hết sức đáng sợ, trong đó chỉ có một mối hận tuy nhiên lại mang theo chút si. Vì si mà trở nên điên cuồng.

-Đem Đình Nhi, trả lại cho ta.

-Điên khùng! Chu! Ngươi bây giờ nên trở lại thân thể, nếu thân thể xảy ra chuyện gì thì chỉ có đường chết thôi.

Lão đầu Chu Âm Tông nhìn cặp mắt đỏ như máu của Chu, trong lòng cũng cảm thấy run rẩy. Lão dùng tốc độ nhay nhất mà vọt thẳng lên bầu trời, rồi bay đi như tên bắn.

Khi người này chuẩn bị bay vào trong cửa động rồi rời khỏi… Đúng lúc này, hai mắt Chu giống như được ngưng tụ bằng máu. Hắn đã quên hết tất cả mọi thứ. Trong mắt hắn, chỉ còn lại thi thể Đình Nhi không ngừng rời xa.

Khoảng thời gian ở cùng với Đình Nhi hiện lên trong lòng hắn. Nếu mất đi Đình Nhi. Nguyên Thần vốn không có tâm, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy đau đớn trong lòng. Cảm giác này đến từ linh hồn, đến từ Nguyên Thần của hắn. Nỗi đau này quá mạnh mẽ, quá khổ sở.

-Không!...Đình Nhi…

Cơ thể của Chu, đột nhiên bốc cháy. Một tiếng nổ vang lên, rồi vỡ tan. Hóa thành rất nhiều ngọn lửa, từ trong khe hở của sợi xích sắt bay thẳng ra.

-Thiêu đốt nguyên thần!...Ngươi…Ngươi điên rồi! - Lão đầu biến sắc. Thiêu đốt nguyên thần, là hành động dẫn đến cái chết. Không ngờ, Chu chỉ vì một cái thi thể mà tự nguyện tìm chết.

Dưới sự thiêu đốt Nguyên Thần của Anh Biến trung kỳ, chỉ trong nháy mắt thực lực đã tiếp cận đến Anh Biến hậu kỳ. Nguyên thần của hắn vừa mới ngưng kết lại một lần, bây giờ lại vỡ ra. Giống như một người lửa, trong nháy mắt đã đến bên cạnh lão đầu đang ở sát bên cửa động.

-Trả Đình Nhi lại cho ta.

Từng chữ từng chữ một ẩn chứa một sự yêu thương vô bờ bến. Chu không sử dụng bất kỳ pháp thuật nào, mà lấy thân thể Nguyên Thần, bay ầm ầm về phía lão đầu.

Nhưng càng như vậy mới càng đáng sợ. Chỉ cần là thần thông pháp thuật, đều có phương pháp phá giải. Nhưng lần này lấy nguyên thần thực thể tương đương với Anh Biến hậu kỳ để đụng vào, thì dưới con mắt của lão đầu Thi Âm tong chỉ có thể dùng hai chữ “đáng sợ” mới có thể hình dung được.

“Rắc, rắc,….”

Không gian xung quanh, vốn xuất hiện khe nứt với số lượng lớn. Vào lúc này những vết nứt lớn, nhỏ, đã bắt đầu sụp đổ.

Sất Hổ lộ vẻ đau khổ, lập tức nhảy lên, bay đi như tên bắn về phía cửa động. Rồi sau đó, hắn xông thẳng vào cửa động.

Vẻ mặt lão đầu đại biến, không do dự mà điểm vào mi tâm. Ngay lập tức Đệ Tam, chính là người thanh niên bay ra, đứng chắn ở trước mặt. Chẳng qua linh hồn của Đệ Tam, vừa mới xuất hiện, đã va chạm với Chu khiến cho hồn bay phách lạc.

-Trả Đình Nhi lại cho ta!

Ngọn lửa trên người Chu, bốc cháy hừng hực. Trong mắt hắn chỉ có một sự điên cuồng. Vẻ mặt dữ tợn, giống như một con mãnh thú chuẩn bị cắn người.

-Đồ điên.

Da đầu của lão già Thi Âm Tông tê dại, ném thi thể người con gái trong tay ra. Lão không muốn vì một thi thể, mà phải bỏ mạng tại đây.

Chu giang tay ôm lấy thi thể. Trong mắt xuất hiện một sự âu yếm, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

-Đình Nhi! Không ai có thể mang muội đi! Không ai có thể!

Dấu hiệu sụp đổ của không gian chung quanh, càng lúc càng mạnh. Những khe nứt trên bầu trời lập tức tăng lên.

Vương Lâm đang tập trung vào Hồng Điệp. Lúc này, ánh mắt hắn chợt lóe lên, trong lòng thầm hỏi là đi hay ở.

Bất chợt, cơ thể Vương Lâm hóa thành chùm sáng, phóng thẳng về phía Hồng Điệp. Sất Hổ nhìn thấy như vậy thì há hốc miệng, nhưng không nói gì. Giờ phút này, tính mạng quan trọng hơn.

Tốc độ Vương Lâm đạt đến đỉnh điểm, gần như trong chớp mắt, khoảng cách đến Hồng Điệp chỉ còn ba mươi trượng.

Sắc mặt Hồng Điệp lập tức đại biến. Lúc này trong cơ thể nàng tuy có chút khôi phục, nhưng pháp bảo tổn thất nghiêm trọng. Bên trong cơ thể còn có nội thương. Tu vi đã không còn ở mức Hóa Thần hậu kỳ, mà hạ xuống rất thấp. Có thể nói đây là mức thấp nhất từ trước đến nay của nàng. Nàng không khỏi lạnh lùng nói:

-Tằng Ngưu! Nếu ngươi giết ta, Chu Tước Quốc sẽ không tha cho ngươi!

-Ha ha! Hồng Điệp! Lời uy hiếp đó của ngươi không giống như được nói ra từ miệng của Thiên Chi Kiều Nữ.

Vương Lâm cười nói, vỗ vào túi trữ vật. Cấm Phiên xuất hiện trên tay, rồi rung lên. Cấm Khí lập tức ầm ầm xuất hiện bay quanh quẩn bên người hắn giống như một con ác long.

-Ngưng!

Theo tiếng hét của Vương Lâm, Cấm Khi đang bay lượn liền ngưng tụ một chỗ, tạo thành một cây Cấm Khí Trường Thương màu đen. Vương Lâm cầm nó trong tay, rồi bước về phía Hồng Điệp.

-Hồng Điệp! Chẳng phải ngươi muốn đánh với ta một trận sao?

Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm giống như thiên thần, trong tay cầm trường thương đâm thẳng về phía trước.

“Ầm!”

Khi một thương hạ xuống thì những khe nứt trên bầu trời đã mở ra một cái hố khổng lồ. Khoảng cách ba mươi trượng, Vương Lâm nhảy tới, tay cầm Cấm Khí Trường Thương đâm thẳng lên đầu Hồng Điệp.

-Tằng Ngưu! Ngươi điên rồi...Sụp đổ thế này, nếu bây giờ ngươi không chạy, thì vĩnh viễn chẳng còn cơ hội nữa.

Sắc mặt Hồng Điệp đại biến, nhanh chóng lấy ra một cây phi kiếm màu trắng từ trong túi trữ vật, rồi vội vàng chống cự. Không thể né tránh, không thể thuấn di, không thể không đỡ. Phía sau lại là khe nứt, bên cạnh cũng là khe nứt, bốn phương tám hướng đều là những khe nứt không gian. Sảy chân rơi vào bên trong, nếu không có Tinh La Bàn, không có dũng khí thiêu đốt Nguyên Thần, thì chỉ có con đường chết.

-Ầm!

Phi kiếm màu trắng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ bắn ra bốn phía rồi biến mất ở bên trong rất nhiều khe nứt. Trường Thương của Vương Lâm, cũng lập tức thu nhỏ lại một vòng lớn, nhưng thế công lại càng mạnh.

-Tằng mỗ sống chết thế nào, không cần ngươi quan tâm. Giết chết ngươi —Đi cũng không muộn.- Vương Lâm cười nói. Tuy nhiên cơ thể lại khẽ run lên bởi Tuyệt Tình Ý Cảnh của Hồng Điệp, đã ầm ầm tiến đến.

Ý Cảnh này rất mạnh, Vương Lâm không thể ngăn cản, nhưng vẫn có thể chống cự lại được. Chỉ cần giết chết Hồng Điệp, Ý Cảnh sẽ tự nhiên tan vỡ.

Đối với Hồng Điệp, thì Vương Lâm chắc chắn phải giết. Nàng đã vài ba lần muốn giết hắn, nếu không giết thì sau này chắn chắn sẽ có phiền toái lớn.

Hồng Điệp cắn chặt răng, trong nháy mắt khi Cấm Khí Trường Thương như tia chớp đâm tới, liền nâng tay phải lên, lấy vòng ngọc trên cổ tay đâm vào mũi thương.

-Keng!

Trường thương của Vương Lâm lại tan ra, hóa thành rất nhiều đạo Cấm Khí, nhưng không ngưng tụ lại một lần nữa. Một luồng Ý Cảnh mạnh mẽ, từ trên trời rơi xuống người làm chó đầu óc Vương Lâm rối loạn.

Nhưng ý chí của Vương Lâm vốn rất kiên định. Tư chất hắn chỉ bình thường, nhưng ý chí của hắn thì phóng mắt khắp Chu Tước tinh, tuyệt đối không tầm thường.

Khi hắn còn nhỏ, không có pháp thuật, trong lúc kiểm tra trèo lên núi ở Hằng Nhạc phái, ý chí cũng đã làm kinh động người khác. Huống chi

bây giờ đã trải qua bốn trăm năm rèn luyện, có thể nói chẳng khác nào sắt thép.

Cho dù Ý Cảnh bao quanh người, nhưng cơ thể Vương Lâm không ngừng lại. Hắn lật tay phải lên, chín cái tượng gỗ xuất hiện ở trước mặt.

-Tuế Nguyệt!

Chín bức tượng gỗ chấn động, ngẫu nhiên hóa thành chín người. Trên mỗi người đều có máu huyết lưu chuyển trong kinh mạch. Một tia Tuế Nguyệt Ý Cảnh, đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Hồng Điệp lấy vòng ngọc cản trường thương, cơ thể bắn về phía sau, rồi run người, phun ra một ngụm máu tươi.

Không gian xung quanh đã sụp đổ hàng loạt. Thậm chí có chỗ đã trở thành hư vô.

-Tằng Ngưu...Ta là đệ tử nòng cốt của Chu Tước Quốc. Nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ chết không toàn thây! - Hồng Điệp sợ hãi. Lúc này nàng, đã thật sự sợ hãi. Nàng vừa mới lùi ra sau một bước, Tuế Nguyệt Ý Cảnh đã từ trong chín bức tượng gỗ lan rộng ra. Sắc mặt nàng lại biến đổi, nghẹn ngào nói:

-Tuế Nguyệt Ý Cảnh!

Tuế Nguyệt Ý Cảnh do Thanh Tùng có tu vi Hóa Thần trung kỳ của Liên Minh Tứ Phái thi triển đã tỏ ra vô cùng hiệu quả.

Hai ngón tay phải giống như lưỡi dao sắc, khắc lên tượng gỗ, rồi vạch thẳng về phía trước.

Dưới Tuế Nguyệt Ý Cảnh, cơ thể Hồng Điệp phải chậm đi vài phần. Nếu nàng không bị thương từ trước, thì Tuế Nguyệt Ý Cảnh căn bản chẳng có gì phải lo. Nhưng bây giờ nó lại trở thành sợi xích khóa chặt sinh mệnh nàng.

Trong mắt Hồng Điệp chỉ có một sự thù hận. Nàng không do dự giơ tay phải lên, trong miệng phát ra vài câu thần chú quỷ dị.

Vòng ngọc lập tức phát ra ánh hào quang chói mắt. Dưới ánh hào quang, Tuế Nguyệt Ý Cảnh lập tức biến mất. Ngón tay Vương Lâm cảm thấy một sự đau đớn. Loại cảm giác này, giống như trước đây đụng đến kiếm tiên vậy.

-Tằng Ngưu! Ta nhớ kỹ ngươi. Là ngươi… Là ngươi ép ta phải trả một cái giá đắt. Là ngươi bức ta mở Nguyên Khai Thái. Hẹn gặp lại ở Chu Tước tinh! - Nỗi căm hận trong lời nói của Hồng Điệp đã lên đến cực điểm. Nàng nói xong, nhanh chóng lui về phía sau, bay về phía hắc động.

Lúc này cái vòng tay Nguyên Khai Thái đang tỏa ra ánh sáng trắng. Những tia sáng đan xen lại với nhau, tạo thành một hắc động thật lớn, xuất hiện ở sau lưng Hồng Điệp.

Trong hắc động, đột nhiên lộ ra một chỗ giống như tế đàn. Đó chính là một nơi trên Chu Tước Quốc.

Vòng tay Nguyên Khai Thái, ngoại trừ thần thông vốn có ra, nó còn có một tác dụng, là giúp người đeo nó từ bất kỳ vị trí nào trên tiên giới đều có thể bình yên quay trở về.

Vòng tay vốn là vật của tiên giới mà năm đó Chu Tước Quốc có được. Vì thế nó có được thần thông thế này, thì chẳng có gì lạ. Cũng vì như vậy, Hồng Điệp mới không sợ hãi. Nhưng cái giá phải trả để mở vòng tay ra rất cao. Sau khi quay trở về tinh cầu Chu Tước, tu vi Hồng Điệp sẽ không còn là Hóa Thần hậu kỳ, mà là Hóa Thần trung kỳ!

Lúc này thân thể Vương Lâm dường như không chống đỡ nổi Tuyệt Tình Ý Cảnh. Thấy Hồng Điệp sắp đi, hắn không cam lòng. Nếu không có cái vòng tay đó thì ngày hôm nay chắc chắn Hồng Điệp sẽ phải chết. Một khi để nàng quay trở về, sợ rằng sẽ rất khó có được cơ hội tốt như ngày hôm nay!

-Hồng Điệp, ngươi xem đây là cái gì! - Vương Lâm quát một tiếng rồi nâng tay phải lên. Đột nhiên trong tay hắn xuất hiện một cái quạt chỉ còn

lại hai cánh lông chim.

Ánh mắt Hồng Điệp lập tức trở nên ngưng trọng, nhìn cây quạt chằm chằm, lộ ra vẻ kinh hoàng. Bước chân nàng không tự chủ được phải lui lại một chút.

-Quạt của sư tỷ!

Cái Vương Lâm muốn chính là khoảnh khắc này, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu của cơ thể do Tuyệt Tình Ý Cảnh gây ra. Hắn ném cây quạt trong tay về phía trước. Đồng thời trong nháy mắt Nguyên Thần từ trên trán bay ra.

Nguyên Thần bay ra, xông thẳng về phía trước, rồi nắm lấy hai cái lông chim trên cây quạt. Chùm lông lập tức bốc cháy hừng hực, đột nhiên hóa thành một bóng đen giống như Vương Lâm. Chẳng qua bóng đen này không có diện mạo nào mà chỉ là một cái bóng đen kịt mà thôi. Khoảnh khắc khi bóng đen xuất hiện, Nguyên Thần Vương Lâm hét to:

-Nổ!

“ Ầm”.

Bóng đen lập tức phát nổ. Năng lượng của nó tản ra đều bắn thẳng về phía Hồng Điệp. Sắc mặt Hồng Điệp lại biến đổi, lập tức lui về phía sau. Lúc này, khi nàng đã bước vào trong hắc động, Nguyên Thần của Vương Lâm mới bay đến.

-Ở lại! - Vương Lâm vươn tay phải, vung mạnh ra một trảo.

Hồng Điệp vừa muốn phản kháng, nhưng vụ nổ đã đánh thẳng tới người khiến cho nàng la lên một tiếng thảm thiết rồi phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này một trảo của Vương Lâm, đã hạ xuống trước người nàng.

Giờ khắc này Vương Lâm cũng liều mạng. Hắn không thèm để ý đến khả năng Nguyên Thần sau khi rời khỏi thân thể sẽ bị tổn thương. Vì vậy mà một trảo của hắn mang theo một tia sát khí.

Hồng Điệp nâng tay phải lên, ngăn cản ở phía trước. Một chùm ánh sáng trắng, từ trong cơ thể tỏa ra. Chùm sáng này có tác dụng làm tổn thương Nguyên Thần cực mạnh. Do khoảng cách của Vương Lâm lại rất gần, nên hắn lập tức cảm thấy Nguyên Thần nhanh chóng suy yếu.

-Xoẹt!

Một trảo của Vương Lâm chộp tới thấy lóe lên ánh hồng. Cánh tay phải của Hồng Điệp phun ra máu tươi. Dưới một trảo của hắn, chỉ thấy Hồng

Điệp mất đi một cánh tay, sắc mặt trắng xanh, hai mắt nhắm nghiền, rơi vào bên trong hắc động.

Vương Lâm thầm than một tiếng, Nguyên Thần chụp lấy một cái lông chim, rồi nhanh chóng quay về cơ thể. Trong nháy mắt khi hắc động khép lại, đã về tới nơi.

-Hóa Thần hậu kỳ, giết quá khó! - Vương Lâm thu tay lại rồi hướng về phía lối ra vào mà bay đi. Hắn đã gần như dùng tất cả thủ đoạn. Thậm chí đợi đến khi pháp bảo của nàng bị phá hủy gần hết, cơ thể yếu ớt nhất, nhưng vẫn không thành công.

-Tuy không giết được, nhưng với cánh tay này, ta có rất nhiều phương pháp. Thậm chí có thể tạo thành lời nguyền khiến cho tu vi của ngươi, vĩnh viễn chỉ dừng lại ở Hóa Thần!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra một tia âm trầm.

-Tu vi mình vẫn không đủ. Nếu như mình có thể đạt đến Hóa Thần trung kỳ, thì trận chiến ngày hôm nay, kết quả sẽ không giống như vậy! - Vương Lâm lại than thở. Hắn và Hồng Điệp chiến đấu cũng không lâu, chỉ trong khoảng vài lần hít thở mà thôi.

-Tên điên! Đúng là điên!

Lão đầu Thi Âm Tông ném thi thể người con gái ra. Trong lòng mắng lớn. Đang định phóng về phía trước, thì bất chợt từ lối vào vang lên những tiếng động lớn, rồi sụp đổ. Lão đầu ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn lối ra biến mất mà lòng đầy đắng ngắt. Không chỉ có lão, mà ngay cả Sất Hổ, cũng trở nên sửng sốt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 317. Người theo đạo. Sáng sinh chiều tử.

Vương Lâm nhìn thấy lối ra biến mất liền nhanh chóng xoay người phóng xuống mặt đất. Nơi đây đã có rất nhiều tầng không gian bị vỡ vụn trùng trùng điệp điệp. Nếu không thể bay lên, vậy thì chỉ có thể hạ xuống.

Trước khi Chu Dật và lão đầu chiến đấu thì thần thức của hắn đã lặng lẽ sục sọi một hồi trong lòng đất. Lúc này trong lòng hắn đã có mục tiêu. Vì vậy mà gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã chạy đến một hố sâu chưa bị biến mất trên mặt đất. Hắn không chút do dự vọt thẳng vào bên trong.

Lúc này lão đầu Thi Âm Tông cũng lập tức xoay người, thần thức đảo qua rồi phóng thẳng về chỗ Vương Lâm vừa mới hạ xuống. Sất Hổ sờ vào túi trữ vật. Tinh La Bàn vẫn còn ở bên trong, đáng tiếc là bị hư hại quá nghiêm trọng, không thể sử dụng lại được. Hơn nữa hắn cũng chẳng có thời gian sửa chữa. Rơi vào đường cùng, vội vàng bám theo phía sau lão đầu. Lúc này, điều quan trọng nhất là phải bảo vệ tính mạng trước.

-Đình Nhi! Nàng xem, tên muốn cướp nàng, đang phải chạy trốn kìa. Ta đã nói rồi, người nào muốn cướp nàng đi, đều phải chết. Chờ sau khi ta dùng chút sinh mệnh cuối cùng giết chết hắn, sẽ cùng nàng tiêu tan trong hư không có được không...Kỳ quái thật! Vì sao trong lòng ta lại cảm thấy một chút xa lạ với nàng...Ta hình như nhớ đến một cái gì đó...Đình Nhi...

Chu Dật ôm thi thể người con gái, trong ánh mắt có một sự ngơ ngác, nhưng lập tức lại thất thần, thì thào nói. Hắn hôn nhẹ lên môi của thi thể, rồi cau mày, trong mắt hiện lên sát khí. Hắn ôm thi thể, đuổi theo lão đầu Thi Âm Tông.

Vương Lâm tiến vào trong động, rồi nhanh chóng hạ xuống. Dần dần, âm thanh sụp đổ của tầng thứ ba đã ở rất xa. Tuy vẫn liên tục, và cũng có sự ảnh hưởng, nhưng lúc này ở tầng thứ tư, là chỗ an toàn nhất.

-Phương pháp duy nhất rời khỏi nơi đây, là Tinh La Bàn của Sất Hổ! -Trong lúc Vương Lâm trầm người xuống, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi hạ xuống một lúc lâu, Vương Lâm nhìn thấy phía trước sáng lên. Một tia sáng trong ánh mắt chợt lóe lên nhưng hắn vẫn chưa lao ra, mà

chỉ dán người lên vách đá ở bên cạnh. Sau vài lần hít thở, một bóng người nhanh chóng lướt qua. Khi đi ngang qua bên cạnh Vương Lâm, người này dừng lại hừ nhẹ một tiếng, rồi lập tức bay về phía ánh sáng.

Sất Hổ hạ xuống ngay sau đó. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm thì hơi ngẩn người. Lúc này Vương Lâm cũng lập tức bay ra, truyền âm nói:

-Sất Hổ huynh! Ở chỗ này tu vi của ta và huynh thấp nhất, cẩn thận lão già Thi Âm Tông kia! - Sất Hổ gật đầu, đồng thời cũng từ bên trong bay ra.

Trong nháy mắt khi bay ra, hai người đều ngẩn người.

Lúc này, hiện ra trước mặt hai người là một loạt cung điện to lớn hoành tráng nhìn không thấy giới hạn. Tất cả cung điện đều được chế tạo từ linh thạch, đặc biệt là tòa cung điện ở giữa. Từ xa nhìn lại, đều có thể thấy được tiên khí tỏa ra từ những tòa cung điện đạt tới mức độ kinh người.

-Cung điện ở giữa có phải được dùng tiên ngọc tạo ra không? - Sất Hổ hít một hơi thật sâu.

Thần thức Vương Lâm còn mạnh mẽ hơn so với hắn. Mới đảo qua một cái vẻ mặt đã trở nên kinh hãi. Hắn thấy cung điện ở trung tâm cũng không phải hoàn toàn do tiên ngọc chế tạo ra, mà có một nửa là linh

thạch. Nhưng chỉ cần như vậy, cũng có thể thấy được năm đó chủ nhân của cung điện đã tiêu tốn đến mức độ như thế nào.

-Tẩm cung Tiên Vương! - Từ xa truyền đến một âm thanh vui mừng, lão đầu Thi Âm Tông với vẻ mặt kinh ngạc cười lên ha hả.

-Không biết là tẩm cung của vị Tiên Vương nào, mà có thể giữ hoàn chỉnh thi thể của tiên nhân được như vậy! - Lão đầu kia cười lên ha ha, vọt thẳng về phía trước. Lão định đi vào bên trong quần thể cung điện.

Đúng lúc này, Chu Dật ôm thi thể người con gái xuất hiện. Hắn vừa mới hiện thân, đã lập tức giẫm chân lên bậc thềm ở phía trước. Nhìn thì có vẻ chậm rãi, nhưng chỉ cần ba bước hắn đã đi đến trước người lão đầu Thi Âm Tông.

-Đình Nhi! Giết chết hắn chúng ta sẽ đi vào trong hư không. Được chứ! Ta có thể cảm giác được, bản thân đã bắt đầu yếu đi rồi...Nhưng hình như ta cũng hiểu rõ một số chuyện...Hình như ta đã nhớ lại một số chuyện năm đó...Ta hình như...Biết được nàng là ai... .... - Chu Dật nhìn thi thể người con gái mà nói một cách âu yếm.

Lão đầu Thi Âm Tông biến sắc, lập tức lui về phía sau. Chu Dật ngẩng đầu, nhìn vào đối phương. Cơ thể đột nhiên chuyển động, đánh thẳng về phía lão đầu. Sức mạnh của Anh Biến hậu kỳ, đánh về phía người nào, cũng đều là một cơn ác mộng đáng sợ. Sắc mặt lão đầu biến đổi, vội vàng tránh qua.

- Chu! Ngươi điên rồi. Thi thể tiên nhân ta đã trả lại cho ngươi rồi, vì sao không chịu bỏ qua. Trong cung điện này nhất định còn có những thi thể khác. Nếu ngươi thích, thì cứ đi tìm. Sao cứ mãi bám theo ta? - Lão đầu Thi Âm Tông, tức giận rống lên.

Chu Dật nhìn thật kỹ thi thể người con gái, lại hôn nhẹ một cái lên trán nàng, sau đó nhắm mắt lại. Khi mở ra, trong ánh mắt lại không còn có sự si mê nữa mà trở nên trong sáng chưa từng có. Thứ ánh mắt đó, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện trên người hắn.

Đen trắng, rõ ràng!

Hắn đi về phía trước một bước, lập tức từ trên trời có một tia sét đánh xuống. Trong tia sét, cả người Chu Dật giống như một đạo lưu tinh bốc cháy hừng hực, rồi đột nhiên hướng thẳng về phía lão đầu bay tới.

Không gian xung quanh, truyền đến rất nhiều tiếng nổ ầm ầm, rồi lại bắt đầu sụp đổ. Nhưng lần này, hiện tượng ở trên không trung lại rất rõ ràng.

Âm thanh một thứ gì đó bị xé rách chợt vang lên. Nó giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang xé toạc ra một khe nứt thật lớn.

-Ý Cảnh của ta, là si...Đạo tâm của ta là Đình Nhi. Vì Đình Nhi mà chết, ta tình nguyện! - Giọng nói Chu Dật, từ trong đạo lưu tinh truyền ra

ngoài. Đạo lưu tinh này xẹt qua bầu trời, mang theo những tiếng xé gió liên tiếp.

-Cuộc đời Chu Dật ta đã đến phút cuối cùng, nhưng ta không oán hận!

Sắc mặt lão đầu lại biến đổi, chửi ầm lên, lập tức lui ra phía sau. Hắn biết đối phương đã đi đến con đường cùng. Chỉ cần mình kiên trì thêm một chút, đối phương chắc chắn sẽ tiêu tan.

-Không ngờ, đến bước cuối của cuộc đời, ta lại phải nhờ vào đốt cháy Nguyên Thần mới có thể ngộ... - Giọng nói của Chu Dật mang theo một tia cảm thán, một chút hối hận, từ từ vang ra.

Lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Một luồng uy áp khổng lồ, từ trên trời rơi xuống. Thân thể Vương Lâm, không có lực kháng cự, lập tức bị nén từ trên trời xuống đất.

Sất Hổ lại càng không chịu nổi. Cả người hắn bị áp lực đè lên mặt đất, không còn sức lực để giãy dụa.

Ngay cả dãy cung điện trên mặt đất, lúc này cũng ầm ầm sập xuống, hóa thành những mảnh vụn. Chỉ có cung điện ở giữa, khó khăn lắm mới có thể đứng vững, nhưng cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

Tận đáy lòng Vương Lâm cảm thấy hoảng hốt. Hắn kinh hãi nhìn đạo lưu tinh đang bốc cháy, trong đầu cảm thấy trống rỗng. Với ý chí của hắn, mà cứ thế run rẩy không làm sao có thể kiềm chế được.

-Thì ra, đây mới là đạo...Đáng tiếc...Lại là bước cuối cuộc đời của ta. Sư phụ từng nói con đường của người theo đạo, sáng sinh chiều tử. Thì ra nó có nghĩa là như vậy... ....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 318. Hai lễ vật.

Một hạt châu màu đỏ như nắm tay xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Dật. Sau khi xuất hiện thì lập tức vỡ ra, hóa thành một thứ chất lỏng màu đỏ, rồi hòa vào bên trong ngôi sao đang bốc cháy.

Giờ phút này, trên ngôi sao đang bốc cháy, lại yên lặng tiêu tan một cách quỷ dị. Chỉ thấy một người toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ đứng sừng sửng giữa trời đất. Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ nuối tiếc và cảm khái rất sâu, tay phải khẽ điểm về phía lão già Thi Âm Tông.

Lão đầu vừa muốn né qua, nhưng lại phát hiện thân thể không di chuyển được, sắc mặt không khỏi trở nên trắng xanh, kinh hoàng nhìn về phía Chu Dật.

-Vấn Đỉnh… …. - Hắn cay đắng nói.

-Năm đó lần đầu tiên ta đi đến Tiên Giới, đã ngộ ra… Si ý cảnh, là ngươi áp đặt cho ta. Mục đích của ngươi, ta cũng hiểu. Nhưng cho dù hiểu, thì ta cũng không hối hận. Nếu có luân hồi, ta vẫn sẽ chọn ở bên ngươi… - Chu Dật cũng không thèm nhìn lão đầu, mà cúi đầu nhìn người con gái trong lồng ngực.

Năm đó hắn là người có tư chất xuất sắc nhất trong Ngũ Tông, có sự kiên trì mà người thường không thể có, tu luyện thuật Ngũ Hành. Cuối cùng từng bước một, vượt hắn đám đồng môn, rồi bái một vị trưởng bối Anh Biến hậu kỳ duy nhất trong môn phái làm sư phụ. Từ đó về sau từng bước lên mây, tu vi ngày càng thâm hậu.

Khi Hóa Thần, hắn được sư tôn tặng Vũ Đỉnh mà đi vào Tiên Giới khiến cho tất cả mọi người bất ngờ. Lần đó hắn vừa đi, cả người đã có biến đổi long trời lở đất.

Trong Tiên Giới, hắn ngẫu nhiên tiến vào một ngôi lầu trang nhã. Khi đó đập vào mắt hắn là thi thể của người con gái nằm trên giường. Từ đó về sau, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn đã đánh mất phương hướng của mình.

Trong mắt hắn thì nàng là tất cả. Vì nàng, hắn phản bội lại sư môn làm sư phụ vô cùng đau đớn, nhưng không nỡ tự tay giết chết ái đồ, chỉ thở dài ba tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Yêu cái thi thể của nàng, mà biến thành một kẻ điên khùng…Hàng loạt lời đồn truyền khắp Chu Tước tinh, cũng chẳng ảnh hưởng đến nỗi lòng của hắn. Hắn không hối hận.

Với một sự si tình, tu vi hắn lại không ngờ lại càng ngày càng cao, trở thành tu sĩ Anh Biến kỳ.

Ngày sư tôn hắn tiến lên Vấn Đỉnh thất bại rồi qua đời, hắn đứng bên ngoài Ngũ Hành Tông, quỳ ở đó bảy ngày.

Mấy năm sau, Ngũ Hành tông trải qua ba lần kiếp nạn, nhưng hắn đã không còn là đệ tử Ngũ Hành Tông.

Giờ khắc này, những cảnh tượng ngày xưa hiện lên trong lòng Chu Dật.

Lão đầu Thi Âm Tông, đã không còn khả năng vùng vẫy với Vấn Đỉnh Kỳ. Căn bản, lão không còn bất kỳ hy vọng nào có thể tìm được đường sống. Cảnh giới quá chênh lệch đã bóp nát tất cả mọi sự phản kháng.

Ánh mắt Chu Dật hết sức tỉnh táo, tuy không còn âu yếm như lúc trước, nhưng có một điều gì đó giống như khắc cốt ghi tâm. Hắn lại cúi đầu, khẽ hôn lên mi tâm thi thể, sau đó đảo ánh mắt qua, nhìn hai người Sất Hổ và Vương Lâm. Cuối cùng ánh mắt chuyển lên người Sất Hổ, dùng giọng bình thản, nói:

-Tiểu huynh đệ, giúp ta chăm sóc thê tử, được không?

Cơ thể Sất Hổ lập tức bị một sức mạnh thần kỳ kéo lên khỏi mặt đất. Hắn ngạc nhiên nhìn Chu Dật.

-Việc này… ….

Chu Dật nhướng mày. Sất Hổ chua xót trong lòng. Hắn không thể bảo quản thi thể này được. Một khi bị trưởng lão trong tộc biết được, sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của hắn. Nhưng lúc này, lời phó thác lúc lâm chung của một người tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ, sợ là không ai dám không đồng ý.

-…Vãn bối, đồng ý! - Sất Hổ hít thở sâu, khẽ nói. Chu Vật vung tay lên, lắc đầu nói:

-Ngươi là thiếu tộc trưởng Cự Ma Tộc, tất nhiên sẽ có điều lo ngại. Nếu sợ sẽ bước theo vết xe đổ của ta, vậy thì thôi!

Nói xong, ánh mắt hắn lại đảo qua, chuyển lên người Vương Lâm, khẽ nói:

-Ngươi, có bằng lòng giúp ta không?

Vương Lâm lập tức cảm thấy áp lực trên cơ thể giảm đi, đứng lên khỏi mặt đất. Sau khi nghe thấy lời nói của Chu Dật, hắn trầm mặc.

-Thê tử ta, cần Tiên Ngọc để bảo tồn cơ thể. Một nghìn năm ngươi phải có nghìn khối Tiên Ngọc. Việc này đối với ngươi tuy có khó khăn nhưng cũng không phải quá lớn. Tiểu huynh đệ! Ngươi đồng ý không? - Ánh mắt Chu Dật thanh tỉnh nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

-Ta không dám cam đoan sẽ tìm được nhiều Tiên Ngọc như vậy. - Vương Lâm trầm mặc một lúc, nói.

Chu Dật mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

-Tốt! Tiểu huynh đệ! Ta cũng không phải không có gì báo đáp. Phó thác mấy nghìn năm, ta sẽ không để ngươi giúp không công! - Vương Lâm nhìn Chu Dật, không nói gì. Chu Dật nói xong, bàn tay chộp một cái xuống dưới, cung điện chưa sụp đổ trên mặt đất lập tức tan vỡ. Đống Tiên Ngọc từ từ bay lên.

Vô số các khối Tiên Ngọc ở giữa không trung tạo thành một tòa bảo tháp. Cuối cùng Chu Dật nhìn qua thi thể người con gái trong lòng, rồi ném về phía bảo tháp. Khi thi thể biến mất bên trong bảo tháp, tay phải Chu Dật vung lên, ngọn tháp lập tức thu nhỏ lại, bay về phía Vương Lâm, rồi rơi vào trong tay hắn.

Trong nháy mắt khi cầm lấy bảo tháp, một tia sức mạnh kỳ lạ, lập tức chảy vào trong cơ thể Vương Lâm, rồi tạo thành một đạo ấn ký trên Nguyên Thần của hắn.

-Lúc này trên bảo tháp có ý cảnh Vấn Đỉnh kỳ của ta. Ngươi tìm một chỗ âm hàn rồi lấy ngọn tháp này ra. Trong phạm vi trăm dặm quanh tháp, trừ khi có người tu vi cao hơn ta bây giờ. Nếu không, không được phép của ngươi thì chẳng người nào có thể tiến vào phạm vi trăm dặm đó.

Chu Dật mỉm cười với Vương Lâm, rồi tay phải điểm lên mi tâm. Lập tức một viên ngọc màu đỏ như móng tay từ trên mi tâm bay ra, rồi bắn về phía Vương Lâm.

Viên ngọc vừa mới xuất hiện, những mãnh vỡ nhỏ ở nơi này lập tức khựng lại, giống như thời gian ngừng trôi. Từ trong viên ngọc, tản mát ra một cổ thiên đạo.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy viên ngọc, hình như cảm nhận được một lực lượng pháp tắc thiên đạo luân hồi không thể tưởng tượng được giống như năm đó Hóa Thần. Hắn không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

-Đây là lễ vật đầu tiên ta cho ngươi, Vấn Đỉnh Chi Tinh. Vật này bây giờ ngươi không thể sử dụng được. Nhưng nếu có một ngày ngươi đạt đến Vấn Đỉnh kỳ, nó sẽ có sự trợ giúp cho ngươi!

Lão đầu Thi Âm Tông nhìn chằm chằm vào viên ngọc, trên mặt lộ ra vẻ khát khao mãnh liệt. Giá trị của vật này, hắn hiểu rất rõ.

Tuy nó không có bất kỳ thần thông nào, nhưng nếu một tu sĩ cảm nhận thiên đạo, đến khoảnh khắc cuối cùng đạt đến Vấn Đỉnh, trong trời đất sẽ biến hóa thành vật đó. Nếu hắn có thể thành công có được vật đó, xác xuất tiến lên Vấn Đỉnh, sẽ lập tức tăng thêm ba thành.

Nếu tu sĩ có được vật này thì khi đứng giữa sinh tử của việc đột phá lên Vấn Đỉnh, sẽ có thêm một sự lựa chọn.

Tu sĩ Vấn Đỉnh nếu mất nó, tu vi sẽ vĩnh viễn thối lui, cho đến khi chết. Nói nó là tính mạng cũng không có gì sai. Mà Chu Dật cũng chỉ mới ngưng tụ được nó.

Sất Hổ cũng ngơ ngác nhìn Vấn Đỉnh Chi Tinh. Dù sao hắn cũng là thiếu tộc trưởng Cự Ma Tộc, kiến thức rất nhiều nên chỉ cần liếc mắt đã nhận ra nó, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng hối hận. Tuy hắn cũng đoán được, Chu Dật sẽ không để người khác không công chiếu cố thê tử. Nhưng lại không nghĩ tới, Chu Dật lại có thể tặng loại bảo vật quan trọng như vậy!

Nếu sớm biết như vậy, lúc nãy hắn sẽ đồng ý ngay không chút do dự. Hơn nữa nghe thấy trong lời nói của Chu Dật, chẳng qua đây chỉ là lễ vật đầu tiên, như vậy rất có khả năng sẽ còn lễ vật thứ hai thứ ba... ....

Hối hận trong lòng Sất Hổ đã đến mức đỉnh điểm.

Vẻ mặt Sất Hổ rơi vào mắt Chu Dật. Khóe miệng hắn lập tức hiện ra một nụ cười cao ngạo. Tay phải hắn điểm lên lão đầu Thi Âm Tông, cơ thể người này lập tức mất tự chủ bay lên, rồi bị Chu Dật chộp vào trong tay.

-Lễ vật thứ hai ta tặng ngươi, chính là tên này! Đại trưởng lão Thi Âm Tông. Ta có thể tha chết cho ngươi, nhưng ngươi phải làm người hầu một vạn năm. Ngươi đồng ý không? - Ánh mắt Chu Dật bình thản, nói.

Đại trưởng lão Thi Âm Tông, sức mạnh tuyệt đối ở bên dưới Chu Dật. Bây giờ trước mắt hắn chỉ có hai sự lựa chọn, sống hay chết.

-Tuổi thọ của ta không được một nghìn năm, sao có thể làm người hầu cho người ta được, ngươi cứ giết ta đi! - Lão đầu đau khổ nói.

-Nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho. Với pháp lực còn thừa của ta bây giờ, luyện ngươi thành con rối, tuy tu vi sẽ hạ thấp xuống một chút, nhưng cũng có thể xem như lễ vật thứ hai tặng người ta! - Chu Dật

nâng tay phải lên, điểm về phía mi tâm của lão đầu. Chỉ cần điểm lên thì đại trưởng lão Thi Âm Tông sẽ lập tức tan thành mây khói.

Đầu ngón tay từ từ đi đến, trán lão đầu đã vã ra đầy mồ hôi. Bóng ma tử vong, đã khếch đại khổng lồ. Tuy hắn nói tuổi thọ không đến một nghìn năm, nhưng nếu tu vi có thể đột phá đạt đến Anh Biến hậu kỳ, tất nhiên tuổi thọ sẽ tăng lên rất nhiều. Hơn nữa với bí thuật của Thi Âm Tông, mặc dù tuổi thọ không đủ, cũng có rất nhiều phương pháp để sống sót. Trong nháy mắt khi đầu ngón tay điểm đến, lão đau khổ nói:

-Ta đồng ý!

Tay phải Chu Dật cũng không ngừng lại lấy tốc độ nhanh hơn, điểm lên mi tâm lão già. Cùng lúc đó cánh tay kia của hắn, chỉ về phía Vương Lâm. Cơ thể Vương Lâm mất tự chủ bay thẳng về phía trước.

Một luồng sáng kỳ dị từ trên mi tâm lão già lóe lên, tiến vào trong cơ thể Chu Dật. Sau đó, nó lại từ cánh tay kia của hắn, bay lên trán Vương Lâm rồi biến mất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 319. Phản chủ

Vương Lâm lập tức có cảm ứng, tất cả ý niệm của trưởng lão Thi Âm Tông. Chỉ cần hắn muốn thì có thể cảm nhận được ngay lập tức. Thậm chí chỉ cần trong đầu khẽ động, là có thể làm cho Nguyên Thần người này tan vỡ.

Đại trưởng lão Thi Âm Tông thầm than một tiếng, có chút mất tự nhiên nhìn về phía Vương Lâm, cung kính nói:

-Lão nô Tôn Thái, tham kiến chủ nhân... - Trong lòng hắn nổi lên từng đợt sóng đau khổ, không thể nói nên lời. Sất Hổ trừng mắt nhìn cảnh tượng này, tràn đầy hối hận.

-Nô bộc Anh Biến kỳ, việc này...Nếu ta có được, trở về trong tộc, thì thân phận ta sẽ không còn là thiếu tộc trưởng mà lập tức trở thành tộc trưởng. Có người này trong tay, ngoại trừ Chu Tước Quốc ra, ta có thể tùy tiện đi lại bất cứ đâu trong thiên hạ.

Hối hận vì đã do dự, Ôi!

Cơ thể Chu Dật bây giờ đã cháy đến phút cuối cùng, dần dần không còn ngưng thực mà trở nên tán loạn. Hắn lưu luyến nhìn qua bốn phía. Cuối cùng nhìn về phía Vương Lâm, khẽ nói:

-Chăm sóc tốt cho nàng!

Vương Lâm hít sâu một cái rồi gật đầu thật mạnh. Cảnh tượng trước mắt đã có chuyển biến thật nhanh. Bây giờ hắn vẫn còn có chút không thể tin thu được kết quả như vậy.

Chu Dật gật đầu nhìn Vương Lâm, mỉm cười. Thân thể hắn bắt đầu tan biến từ hai chân. Tuy nhiên trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười.

-Sư phụ! Nếu có kiếp sau, con vẫn muốn là đệ tử của người... ....

Đúng lúc này, bảo tháp đột nhiên thoát khỏi tay Vương Lâm, rồi lập tức trở nên to lớn, ở bên trong lấp lánh ánh sáng trắng. Chỉ thấy thi thể người con gái lại tự động từ trong bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Một cảnh tượng làm cho tất cả mọi người phải kinh hãi! Nhưng Chu Dật đã tiêu tan một nửa, không hề cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt vẫn bình thản, nhìn về phía cái thi thể.

-Đình Nhi! Không cần làm càn. Đi!

-Huynh sẽ không chết… ….

Một âm thanh quái dị đột nhiên vang lên từ trong thi thể, rồi chậm rãi truyền ra xa. Giờ khắc này, đột nhiên từ trên không trung phát ra những tiếng nổ đùng đùng. Chỉ thấy tầng toái phiến phía trên, sau một câu nói của nữ thi thể, lập tức vỡ tan tành tạo thành những tiếng nổ liên tiếp, rồi ầm ầm sụp đổ.

Những cơn gió lớn liên miên, từ trên trời giáng xuống mang theo những tiếng nổ ầm ầm.

Cô gái chợt mở đôi mắt ra.

“Ầm! Ầm”

Khoảnh khắc khi nàng mở mắt, tất cả những thứ vỡ vụn, cũng không phải chỉ là một tầng. Mà cả hai tầng Tiên Giới ở bên dưới cũng vỡ thành những mảnh nhỏ. Đồng thời, hai mắt Vương Lâm hiện ra vẻ kinh hoàng. Hắn không do dự, nhanh chóng lui về phía sau. Không chỉ riêng hắn, trong mắt Sất Hổ cũng hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ có đại trưởng lão Thi Âm Tông, trong mắt hiện lên một tia sáng, chợt nhớ đến một cái gì đó, lập tức trở nên cực kỳ hoảng sợ.

-Vũ Chi Nhất Kiếm! Xuất!

Một đạo ánh sáng vàng từ sâu bên trong những đống vỡ vụn, cũng không biết bao nhiêu tầng, đột nhiên lóe lên. Ánh sáng vàng còn chưa đến gần, Vương Lâm đã cảm thấy một luồng kiếm khí rất mạnh phả thẳng vào mặt. Thi Thể người con gái lại bước thẳng về phía trước, chụp lấy luồng sáng. Chỉ đột nhiên nghe thấy một tiếng kiếm ngân vang lên chấn động trời đất, xuyên qua hư vô, truyền đến tất cả các tầng toái phiến trên Tiên Giới.

Cái thi thể cầm lấy cây kiếm màu vàng, điểm nhẹ lên ngực Chu Dật. Nguyên Thần Chu Dật lập tức bị hút vào bên trong chùm sáng vàng.

-Thủ hộ bản vương hơn hai nghìn năm! Ngươi là người có công! Phong ngươi làm Kiếm Tiêu Chi Hồn. Sau khi bồi dưỡng vạn năm, tên tuổi liệt vào nhóm Tiên Tôn!

Nàng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía đám người Vương Lâm, rồi cuối cùng ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm. Sau đó, bàn tay ngọc vậy nhẹ, bảo tháp lập tức thu nhỏ lại, bay về phía Vương Lâm.

Rồi cơ thể nàng khẽ động, luồng sáng vàng trong tay hóa thành một con kim long dài cả vạn trượng, gào lên một tiếng, mang theo nàng bay qua khe nứt trên bầu trời đi về phía hư vô.

Vào giờ khắc này, toàn bộ tu sĩ trên tất cả các tầng toái phiến của Tiên Giới, mặc kệ người đó đang làm gì cũng đều trở nên sợ hãi. Thậm chí ngay cả những người đang chiến đấu sống chết, nghe thấy tiếng kiếm ngân, cũng không tự chủ được phải ngừng tay.

Trên một vùng ở trung tâm Tiên Giới, một người mặc áo văn sĩ, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng lẩm bẩm nói:

-Đúng là Vũ Chi Tiên Kiếm! Chỉ có Vũ Chi Tiên Kiếm mới có thanh thế như vậy. Chỉ không biết, đây là kiếm thứ mấy...

Trong mắt hắn lộ ra một tia sáng kỳ dị, cơ thể khẽ động rồi nhanh chóng bay lên không trung. Sau đó hắn nhắm mắt lại cảm ứng, rồi cơ thể lập tức nhanh như tia chớp, bay thẳng về phía tiếng kiếm phát ra.

Tây Bắc của Tiên Giới trên một mảnh vỡ nhỏ có một lão già mặc áo dài màu tím, ngẩng đầu nhìn trời, mặt lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn trầm ngâm một lúc, không nói nhiều dậm chân phóng thẳng lên không.

-Là Vũ Chi Tiên Kiếm sao...Nếu Đại La Kiếm Tông của ta có được nó, thực lực sẽ tăng lên gấp mấy lần. Lão phu đã có Tiên Thú. Nếu có thể dùng nó để nhập vào Tiên Kiếm, thay thế Tiên Hồn để điều khiển kiếm thì tốt biết mấy!

Cơ thể hắn bay lên tận trời cao. Một con Kỳ Lân lớn có sừng trên đầu lập tức xuất hiện giữa không trung. Người này nhảy lên, đứng trên đầu Kỳ Lân. Từ trong mũi Kỳ Lân phun ra hai đạo khí trắng. Trong chớp mắt khi luồng khí này xuất hiện, những mảnh vỡ quanh đây, lập tức biến mất.

Khe nứt xuất hiện hàng loạt. Dường như trong nháy mắt, bốn phía đều bị hư vô xâm chiếm. Nhưng điều đó đối với lão già lại không có bất kỳ một sự ảnh hưởng. Kỳ Lân gầm lên một tiếng, chui vào trong hư vô rồi biến mất.

Nói đến Vương Lâm. Tầng toái phiến ở chỗ hắn, đã sụp đổ từ trên xuống dưới. Sất Hổ vẫn ngây ngẩn người, mặt hiện lên vẻ kinh hoàng.

-Sất Hổ! Tinh La Bàn! - Vương Lâm hét lớn.

Những khe nứt trên bầu trời liên tiếp tạo thành từng mảng, phần lớn đã biến thành hư vô. Hư vô giống như một cái miệng rộng cứ thế mà cắn nuốt tới gần.

Sất Hổ lập tức tỉnh táo lại. Hắn không nói nhiều lấy Tinh La Bàn trong túi trữ vật ra, ném về phía trước.

La Bàn đã bị hư hại rất nặng nên lúc này vừa mới lấy ra, nó đã xuất hiện một khe nứt. Nhưng bây giờ, cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều, Vương Hổ xông thẳng về phía trước, nhảy vào vị trí trung tâm.

Vương Lâm cũng đồng thời hạ xuống, hướng hắn chọn vẫn là phía Đông. Còn Tôn Thái, liếc mắt nhìn về phía thi thể biến mất. Rồi thân thể của hắn lóe lên sau đó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Vương Lâm.

-Tinh La Bàn, một trong những bảo vật quan trọng của Cự Ma Tộc. Đáng tiếc đã bị hỏng quá nhiều! - Tôn Thái bình thản nói.

Sất Hổ cười khổ, hắn cắn răng điều khiển. La Bàn hóa thành một tia chớp, bay thẳng vào trong hư vô.

-Tằng Ngưu! Trong hư vô cực kỳ nguy hiểm. La Bàn này đã hư hại quá nghiêm trọng, không đủ để chạy đi xa. Nếu ngươi đồng ý giải khai phong ấn, lão phu có thể bảo vệ an toàn để ngươi trở về Chu Tước tinh. Thế có được không? - Ánh mắt Tôn Thái lóe lên, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói.

Mới vừa rồi còn gọi là chủ nhân, bởi vì chỗ đó có Chu Dật, nên không thể không làm như vậy. Bây giờ Chu Dật đã chết, lão là một tu sĩ Anh Biến trung kỳ, sao có thể cam tâm làm nô tài chứ? Chuyện này đối với hắn chính là một mối nhục lớn ngoài cái chết! Bây giờ hắn hận không thể giết chết Vương Lâm, rồi luyện hóa hắn thành xác khô.

-Ngươi cũng không cần vội trả lời. Lão phu cũng sẽ không để ngươi mở phong ấn không công. Ta sẽ tặng ngươi hai con rối Hóa Thần hậu kỳ. Có chúng thì vấn đề an toàn của ngươi sau này sẽ được bảo đảm.

-...Ta còn có thể tặng cho ngươi công pháp. Ngươi nói đi muốn công pháp nào, ta sẽ đưa cho.

-Ngoài ra, tiên đan thần dược, ta cũng có. Chỉ cần ngươi chấp nhận mở phong ấn, ta đều đồng ý tất cả! - Tôn Thái nói một cách chậm rãi.

Vương Lâm nhìn Tôn Thái, ánh mắt bình tĩnh, nói:

-Với tu vi của tiền bối, tất nhiên không muốn làm nô bộc, đểm này tại hạ hiểu rõ. Nhưng phương pháp mở phong ấn, đừng nói tại hạ bây giờ không muốn, nếu có muốn cũng không có khả năng mở ngay lập tức được.

Tôn Thái nhướng mày, lạnh lùng quát:

-Tiểu bối! Ngươi còn cho rằng mình là ông chủ sao!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, lắc đầu nói:

-Đó là quà tặng của Chu tiền bối, cũng không phải tại hạ làm ra. Hơn nữa tiền bối cho rằng ta là đứa con nít hay sao? Sợ rằng sau khi giải khai phong ấn, việc đầu tiên tiền bối muốn làm, là giết chết tại hạ.

Sắc mặt Tôn Thái âm trầm, nhìn Vương Lâm một lúc lâu. Đột nhiên, lão cười lên ha ha. Chẳng qua nụ cười lại hết sức lạnh lẽo.

-Ngươi nói đi! Làm thế nào mới mở phong ấn?

Vương Lâm lắc đầu cười nói:

-Ta không biết phương pháp, làm sao mở được?

Tôn Thái đột nhiên đứng thẳng lên, nhìn Vương Lâm, gằn từng chữ:

-Tiểu bối! Ngươi rượu mời không uống lại muốn rượu phạt. Lão phu thân là đại trưởng lão Thi Âm Tông Chu Tước tinh, tu sĩ Anh Biến kỳ, mặc dù chết cũng không muốn bị ai quản. Đừng nói là một tên tiểu bối như ngươi. Ta chỉ cần búng một ngón tay là có thể giết chết.

-Hơn nữa đừng nghĩ là chỉ cần ngươi động tâm là lão phu sẽ chết. Ta không ngại nói cho ngươi biết, ta không phải chỉ có Tam Hồn, mà Đệ Tứ hồn đang nằm trong một thi thể trên quan tài. Ngươi có thể làm cho Nguyên Thần trong cơ thể này của ta vỡ nát, nhưng khi đó Đệ Tứ Hồn cũng sẽ giết chết ngươi!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 320. La Bàn

Vương Lâm mỉm cười, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh, nói:

-Theo lời nói của tiền bối, sợ còn có mục đích khác, cũng không phải chỉ là giải khai phong ấn. Trong lòng ngài cũng đã biết rõ, chuyện này căn bản là ta không thể mở ra được.

Tôn Thái nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhìn thật kỹ, nói:

-Được! Không thẹn là người được Chu Dật tuyển chọn, cơ trí hơn người. Phương pháp phong ấn, ta sẽ đi tìm. Nhưng trước mắt ở đây, ngươi phải đi theo ta một chuyến. Trước tiên ta phải giam ngươi lại. Có như vậy lão phu mới yên tâm! Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng. Lão phu xin thề, sau khi giải khai phong ấn, chắc chắn sẽ bồi thường cho ngươi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên lớn tiếng nói:

-Tôn Thái! Không biết rằng nếu ta chết đi thì Đệ Tam Hồn của ngươi phải chăng cũng có ảnh hưởng.

-Ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết đâu! - Tôn Thái cười lạnh nói, vung lên một trảo, trực tiếp chộp về phía Vương Lâm.

-Phong ấn nô lệ bất ổn, thì bảo tháp có thể khắc chế!

Khoảnh khắc trước khi Chu Dật tiêu tan, đã truyền cho Vương Lâm một câu nói cuối cùng.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhìn Tôn Thái, cũng không tránh. Chỉ thấy khi bàn tay của Tôn Thái chộp đến, một luồng ánh sáng trắng từ trong túi trữ vật của Vương Lâm bay ra. Ngay sau đó, bảo tháp xuất hiện, ánh sáng trắng lập tức tỏa ra khắp bốn phía. Trong ánh sáng trắng, tồn tại một vòng Si Tình Ý Cảnh của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ.

Tôn Thái hừ thảm một tiếng, lập tức lui ra phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Chu Dật chỉ nói bảo tháp có thể khắc chế Tôn Thái, nhưng chưa nói Tôn Thái còn có Đệ Tứ Hồn. Việc này còn chưa biết thật giả, nhưng trước mắt cũng không thể để đối phương nhìn ra được manh mối. Nghĩ đến đây, hắn đi tới một bước, cầm bảo tháp trong tay. Ánh mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, cười lạnh nói:

-Tôn Thái! Ý Cảnh trên bảo tháp này, đối với người ngoài chỉ có thể ngăn cản bước tiến và không có lực sát thương. Nhưng đối với ngươi, do Chu tiền bối âm thầm xuất thủ, thì nó đúng là vật dùng để khắc chế ngươi!

Sắc mặt Tôn Thái âm trầm, Ý Cảnh trên bảo tháp, tạo ra thương tổn cực lớn đối với hắn. Hắn biết rõ, đây là nguyên nhân trong cơ thể bị phong ấn nô bộc. Cơ thể hắn không ngừng lùi ra phía sau.

Vương Lâm không ngừng bước về phía trước. Mặt hắn lạnh như băng, quát:

-Nếu là môn phái khác, có lẽ tại hạ cũng không biết nhiều. Nhưng nếu là Thi Âm Tông tại hạ lại hiểu rất rõ. Thi thể trong quan tài, tuyệt đối không thể là Đệ Tứ Hồn của ngươi! Nếu như ta đoán không lầm thì thi thể đó, chỉ sợ là linh hồn của người khác mới đúng. Mặc dù thật sự là Đệ Tứ Hồn của ngươi, nhất định cũng là Tàn Hồn!

Vẻ mặt Tôn Thái trở nên khó coi, dùng giọng khàn khàn, nói:

-Nếu không tin, ngươi có thể thử một lần!

Vương Lâm cười ha hả, ánh mắt sáng ngời, nhấc chân tiến lên, hét lớn:

-Tôn Thái! Ngươi cho rằng ta không dám thử một lần sao? Lấy tu vi của Chu Dật, sao có thể lưu lại cho ta một tai họa bất ổn như ngươi chứ? Ta chỉ cần động ý niệm, ngươi chắc chắn sẽ chết! Mặc dù có Tàn Hồn, Chu tiền bối cũng đã tính toán hết rồi! Chẳng qua ta thấy tu vi ngươi không đổi, không muốn động sát cơ. Mà lúc này ngươi lại dám phản chủ, tự tìm đường chết!

Ánh mắt Tôn Thái lóe lên. Mặc dù từ ngoài nhìn không thấy bất cứ biểu cảm gì nhưng ở tận đáy lòng lại sinh ra một tia nghi ngờ. Đúng vậy! Lấy tu vi của Chu Dật sao có thể lưu lại cho tiểu bối này một tai họa chứ?

Chẳng lẽ, Chu Dật đã biết rõ nội tình bên trong? Tất cả những mánh khóe của mình, hắn đều tính toán hết rồi sao? Tận đáy lòng Tôn Thái cảm thấy run rẩy.

-Tôn Thái! Ngươi còn nhớ trước khi đi thi thể của người con gái áo trắng kia đã để lại bảo tháp cho ta chứ? Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy ý nghĩ bên trong sao?

Giọng nói Vương Lâm lại càng lớn, thanh âm sang sảng. Lúc này hắn cầm bảo tháp trong tay, bước lên phía trước với khí thế cực cao.

Tôn Thái bị một loạt câu nói của Vương Lâm động đến nội tâm, trong lòng khiếp sợ, lại lui về sau!

-Vậy thì có nghĩa gì chứ? - Lòng Tôn Thái hỗn loạn, nhưng không hề lộ ra ngoài. Vương Lâm cười ha ha, không ngừng tiến lên, quát:

-Ý nghĩa chân chính, ngươi cứ từ từ tìm hiểu đi. Nếu như cuối cùng còn không rõ, chỉ có thể nói số ngươi phải chết!

Tôn Thái lại rút lui. Lúc này tốc độ của hắn cực nhanh. Sau khi lùi ra thật xa, mới nói:

-Hôm nay lão phu không chấp nhất với tiểu bối như ngươi. Nếu ngươi muốn giết Tam Hồn của ta, thì cứ tự nhiên ra tay. Xem lão phu phản kháng thế nào!

Nói xong, hắn nhanh chóng bay về phương xa, cũng không nghĩ đến chuyện bắt Vương Lâm giam cầm nữa. Vương Lâm đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn hình bóng Tôn Thái dần dần biến mất, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi Tôn Thái cực mạnh. Loại nô bộc thế này với tính cách Vương Lâm tuyệt đối sẽ nhận. Chu Dật sợ là trước khi chết cũng không nghĩ tới, tên Tôn Thái này lại có Đệ Tứ Hồn.

-Cho dù thật sự có Đệ Tứ Hồn, nếu Tam Hồn bị diệt, tu vi người này cũng sẽ rơi xuống rất thấp, thậm chí còn lưu lại vết thương lớn. Bằng

không Tôn Thái cũng sẽ không vì mấy câu hù dọa của mình mà bỏ chạy. - Vương Lâm thầm nghĩ trong lòng, xoay người bay về phía Tinh La Bàn của Sất Hổ.

Vương Lâm biết, tình cảnh vừa rồi nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực tế ở bên trong lại rất hung hiểm. Nếu hắn lộ ra vẻ do dự, thì chắc chắn đã bị người ta giam lại rồi.

-Tôn Thái này nếu có thể diệt được Đệ Tứ Hồn, thì hắn mới thật sự trở thành nô tài! - Rất nhanh, Vương Lâm đã bay tới Tinh La Bàn.

-Tằng huynh! Tôn Thái là đại trưởng lão Thi Âm Tông có địa vị rất cao. Sau này Tằng huynh cần phải cẩn thận hơn một chút.

Tất cả tình cảnh vừa rồi đều được Sất Hổ nhìn thấy. Lúc này Vương Lâm ở trong lòng hắn, đã rất có phân lượng. Hắn là thiếu tộc trưởng Cự Ma Tộc, đơn giản là không muốn rước lấy kẻ thù, mà chỉ muốn kết giao hào kiệt.

Trên đường đi, tất cả những gì Vương Lâm thể hiện, vừa cơ trí, lại kiên định, tu vi cũng kinh người. Tất cả những điều làm cho Sất Hổ một lòng muốn kết giao. Vương Lâm mỉm cười, nói:

-Không sao! Chu Dật tiền bối từng truyền âm nói giữ lại người này sẽ có tác dụng lớn. Bằng không thì vừa rồi ta đã dùng bảo tháp diệt Nguyên

Hồn của hắn rồi thu lấy Đệ Tứ Hồn, để hắn chạy không thoát khỏi số mệnh.

Vương Lâm nói ra cực kỳ trầm tĩnh, vẻ mặt không có chút dao động. Hắn biết Tôn Thái mặc dù đã đi xa, nhưng thần thức chắc chắn cũng sẽ quay lại thăm dò.

Sất Hổ ngẩn ra, cũng không hỏi nhiều, mà gật đầu rồi tập trung tinh thần điều khiển Tinh La Bàn biến mất trong hư vô.

Hai người biến mất không bao lâu, Tôn Thái đã xuất hiện. Ánh mắt hắn thâm trầm, nhìn chằm chằm về phương hướng Vương Lâm biết mất, vẻ mặt không biết đang vui hay buồn.

-Theo như lời nói của tiểu bối này, tuy không phải là sự thật hoàn toàn, nhưng chắc có tám phần là thật. Bằng không lấy tu vi Hóa Thần sơ kỳ của hắn, nếu không có chỗ nào dựa dẫm thì đối mặt với ta sẽ không thể ung dung như vậy được. Hừ! Hắn nói không muốn dễ dàng tiêu diệt Nguyên Thần của ta. Thì ra Chu Dật đã sớm truyền âm nói ta có giá trị sử dụng lớn, rốt cuộc là muốn gì... .... - Tôn Thái trầm mặc một lúc lâu rồi cơ thể mới khẽ động, bay về phía trước.

-Cần gì phải tìm hiểu nguyên nhân...Tiểu bối này giết không được, bắt không được, thật là phiền phức! Nếu ta bức bách làm hắn nổi nóng, mặc kệ lời của Chu Dật, tiêu diệt Nguyên Thần của ta. Tuy ta còn tồn tại Tứ Hồn, nhưng Tứ Hồn này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành. Một khi

Nguyên Thần bị diệt, không nói đến chuyện tu vi của ta hạ xuống, tuổi thọ cũng sẽ sụt giảm... .... - Hắn thở dài, bụng đầy tức giận.

Vương Lâm và Sất Hổ ở trên Tinh La Bàn, tốc độ cực nhanh. Sau mấy canh giờ, vết nứt trên La Bàn càng ngày càng nhiều, dường như gần đến giới hạn chịu đựng của nó. Cuối cùng Tinh La Bàn mới dừng lại trong hư vô, không thể đi thêm được nữa. Vương Lâm vẫn ung dung, một chữ cũng không nói.

-Tằng huynh! Tinh La Bàn đã không thể sử dụng được nữa. Chúng ta chỉ có thể tự mình bay đi thôi. Chẳng qua trong hư vô quá mức nguy hiểm, ôi! - Sất Hổ từ trên Tinh La Bàn bay lên, vẻ mặt khổ sở.

Vương Lâm nhìn thoáng qua Tinh La Bàn, nói:

-Sất Hổ huynh! Tinh La Bàn, huynh chỉ mang theo một cái thôi sao?

-Tằng huynh! Tinh La Bàn là bảo vật. Trên Chu Tước tinh cũng không có nhiều. Cự Ma Tộc ta cũng chỉ còn lại một cái này, rất nhiều năm trước đã dùng để di chuyển đến Chu Tước tinh. Đáng tiếc lại bị hỏng trong tay ta. Khi trở về tộc sợ là ta sẽ bị phạt bế quan nữa rồi. - Sất Hổ cười khổ nói.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, cười nói:

-Sất Hổ huynh! Ta và huynh biết nhau chưa lâu, nhưng cũng từng trải qua hoạn nạn. Tằng mỗ không lừa huynh. Ta có thể sửa được Tinh La Bàn

Sất Hổ ngẩn người ra, hai mắt lập tức tỏa sáng. Hắn đang khổ sở vì không có La Bàn. Không nói đến tốc độ bay chậm, lại không có phương hướng, thì không biết năm nào tháng nào mới có thể rời khỏi chốn hư vô này được. Hơn nữa ở đây lại đặc biệt quỷ dị. Nếu có chút sơ suất sẽ gặp phải một số sinh vật rất khó chống đở.

-Tằng huynh! Nếu có thể sửa được Tinh La Bàn, hai người chúng ta chắc chắn sẽ bình an rời khỏi chốn hư vô này.

Sất Hổ không hỏi Tằng Ngưu vì sao có thể sửa được Tinh La Bàn cực kì hiếm này. Hắn biết mỗi người đều có bí mật riêng. Nếu họ không muốn nói, mà hỏi thì sẽ trở thành lỗ mãng. Vương Lâm mỉm cười, vẫn bình tĩnh nhìn Sất Hổ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 321. Kiếm cuồng.

Sất Hổ lập tức hiểu rõ, chân thành nói:

-Tằng huynh! Chắc chắn sẽ không để huynh sửa chữa không công. Nếu có bất kỳ yêu cầu nào thì cứ nói đừng ngại. - Vương Lâm lắc đầu nói:

-Sửa chữa Tinh La Bàn, cần rất nhiều vật liệu quý. Hơn nữa một khi tế luyện, cũng hao rất nhiều linh lực. Cho nên, nếu tu sửa thành công, Tinh La Bàn sẽ trở thành vật của ta, mong Sất Hổ huynh thứ lỗi.

Vẻ mặt Sắc Hổ không thay đổi, chỉ hơi trầm xuống.

Tinh La Bàn là bảo vật quan trọng trong tộc hắn. Tuy bây giờ đã hư hỏng, nhưng nếu tặng cho người ta, khó tránh khỏi cảm thấy không cam lòng.

-Nếu Sất Hổ huynh cảm thấy khó xử, tại hạ cũng sẽ sửa chửa cho huynh, vì giao tình bằng hữu với Sất Hổ huynh. - Vương Lâm cười ôn hòa nói.

Sất Hổ ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, cười ha ha, nói:

-Tằng huynh! Nói thật sao?

- Hoàn toàn là sự thật! Chỉ có điều, Tinh La Bàn này tại hạ cũng phải được sử dụng. Sau này khi đến mượn thì đừng từ chối đấy! - Vương Lâm cười nói.

Sất Hổ nhìn Vương Lâm, trong lòng thầm nghĩ xem lời nói của đối phương là thật hay giả. Nhưng rất nhanh, hắn cười lên khanh khách. Không cần phải suy đoán, chuyện này mặc kệ là thật hay giả, ý nghĩa đều giống nhau.

Nếu Tằng Ngưu muốn cưỡng ép, hoặc trong lòng sinh ra ý nghĩ muốn giết người đoạt bảo, cuối cùng cũng lấy được La Bàn từ trong tay ta. Mặc dù ta đưa La Bàn cho hắn, trong lòng cũng sẽ không vui. Nếu không chết, sau này chắc chắn sẽ xuất toàn lực báo thù. Nhưng bây giờ người này lại nói như vậy, đã tỏ ra rất chân thành, quả thật cũng coi như một người bằng hữu của Sất Hổ ta.

Hơn nữa, tu vi Tằng Ngưu lại mạnh kinh người. Thậm chí còn có được Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật. Những người trong thế hệ của ta, Tằng Ngưu này là người rất có cơ hội đạt tới Vấn Đỉnh. Bây giờ cùng với hắn kết giao, sau này đối với tộc ta, có thể có sự giúp đỡ. Nghĩ vậy, hắn cảm khái nói:

-Tằng huynh! Huynh đã coi Sất Hổ ta là bằng hữu, ta sao lại hẹp hòi được. Tinh La Bàn... nếu như sau này huynh muốn mượn, với tính tình của những lão gia hỏa trong tộc ta, tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho mượn. Ngày hôm nay ta dứt khoát tặng luôn cho huynh!

Vương Lâm cười khẽ, ôm quyền nói:

-Đa tạ!

Sất Hổ không nói nhiều, tay phải vung lên xuất ra Tinh La Bàn ở trên tay. Sau đó hắn xóa ấn ký bên trên, không do dự đưa cho Vương Lâm, cười nói:

-Tằng huynh! Tinh La Bàn này, thuộc về huynh rồi!

Vương Lâm nói:

-Còn phải nhờ Sất Hổ huynh hộ pháp cho ta. Bây giờ tại hạ sẽ tế luyện!

-Huynh muốn ta hộ pháp sao? - Hai mắt Sất Hổ dừng lại, lại nhìn Vương Lâm thật kỹ. Sau một lúc lâu, hắn mới gật đầu nói:

-Tằng huynh! Sất Hổ ta thật lòng coi huynh là bằng hữu. Huynh cứ yên tâm đi!

Vương Lâm cũng không nói nhiều, ngồi xếp bằng trong hư không, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lấy ra Kim Tử Thạch. Hai tay liên tục đánh ra ấn quyết, ngưng luyện lại chất lỏng Kim Tử thạch.

Nét mặt hắn rất thản nhiên. Từ trên mi tâm bay ra rất nhiều Du Hồn. Đám Du Hồn đó, người ngoài không thể nhìn thấy được. Nếu Sất Hổ đột nhiên xuất thủ, chắc chắn sẽ bị Du Hồn bay ra ngăn cản.

Hơn bốn trăm năm giết chóc, Vương Lâm căn bản không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.

Một lúc lâu sau, chất lỏng Kim Tử dần dần đọng lại thành giọt trước mặt Vương Lâm, phát ra những tia sáng có hai màu vàng tím, giao thoa vào nhau trông rất đẹp.

Nếu không có Tinh La Bàn, bắt đầu chế tạo từ đầu cần rất nhiều tài liệu. Cái Tinh La Bàn này tuy hỏng nặng, nhưng so với việc chế tạo cái mới, thì dễ hơn rất nhiều.

Tay phải Vương Lâm điểm lên trên chất lỏng, rồi để nó hòa vào Tinh La Bàn. Sau đó hai tay cấp tốc kết ấn, lấy phương pháp trong ký ức của Cổ Thần, bắt đầu tế luyện.

Những ký hiệu được vẽ trên La Bàn dần dần trở nên lấp lánh. Qua một khoảng thời gian, tcàng ngày càng có nhiều ký hiệu sáng lên. Cuối cùng

chúng lấp lóe với mức độ rất nhanh.

Vẻ mặt Sất Hổ vẫn một mực ngưng trọng. Thần thức hắn tỏa ra, nghiêm phòng cảnh giác trong chu vi trăm trượng. Thần thức hắn không giám tỏa ra quá xa, dù sao thì ở trong hư vô có những vật nguy hiểm rất nhiều. Nếu thần thức tản ra quá xa, sẽ giống như một ngọn đèn trong bóng tối, tạo thành mục tiêu cho đám sinh vật nguy hiểm.

Tất cả những thủ quyết và ấn pháp của Vương Lâm, Sất Hổ cũng không nhìn. Thần thức hắn tự động đảo qua trong chu hai mươi trượng quanh người Vương Lâm.

- Tằng Ngưu là một người có trí tuệ như thế mà lại tin tưởng ta. Sất Hổ ta đội trời đạp đất, làm sao có thể phụ lòng người ta được. Hơn nữa Vấn Đỉnh Chi Tinh, là của Chu Dật tặng cho hắn, ở trên đó nhất định sẽ có cấm chế. Nếu ta đoạt được, sau này cũng có phiền toái lớn. Gia tộc Tằng thị có rất nhiều cường giả, ta không thể rước lấy tai họa cho tộc mình được. Ngoài ra quan trọng nhất là, sợ rằng dù mình có sử dụng tất cả những pháp bảo quan trọng của bộ tộc, cũng chỉ nắm chắc năm thành thắng được người này. Như vậy, không ra tay thì hay hơn.

Lúc này, Tôn Thái từ xa đã phát hiện hai người, ánh mắt trở nên sáng ngời.

“Không ngờ Tằng Ngưu lại sửa được Tinh La Bàn. Việc này tuyệt đối không đơn giản! Nếu ta xuất thủ bây giờ, nắm chắc bảy thành có thể giam cầm hắn trước khi hắn chưa phát động được ý niệm. Nhưng một

khi đã ra tay, nếu như không nắm chắc mười phần, rồi xuất hiện rủi ro thì trở thành lợi bất cập hại, khó xử...Quá khó xử...Phong ấn nô bộc này cũng quá bá đạo, chỉ cần trong lòng khẽ động là có thể phá hủy Nguyên Thần của ta. Thật sự làm cho người ta không dám đi đánh cuộc.”

Trong mắt hắn hiện ra vẻ do dự. Sau một hồi lâu, lại thầm than một tiếng, không dám mạo hiểm. Đệ Tam Hồn là linh hồn bản thể của hắn. Nếu không phải chuyện bất đắc dĩ, thì không thể sơ xuất được.

Sau vài ngày, Tinh La Bàn trước người Vương Lâm đã sáng rực ánh hào quang. Tất cả những dấu hiệu cổ đều phát sáng, rồi cuối cùng tắt ngúm. Vương Lâm mở hai mắt khiến cho Sất Hổ lập tức phát hiện, quay lại hỏi:

-Tằng huynh! Đã sửa xong chưa?

“Đáng tiếc là vật liệu không đủ, chỉ có thể sửa chữa những chỗ hư tổn. Tinh La Bàn cũng chưa được tế luyện hoàn toàn, mà còn thiếu Toái Tinh Thiết. Không có vật liệu này, La Bàn sẽ không có lực công kích. Thảo nào mà nó được gọi là Tinh La Bàn.”

“Mặt khác, góc bị sứt mẻ, cũng cần phải có một loại tài liệu khác để sửa chữa. Tuy nói như vậy, nhưng nếu sử dụng thì cũng không có gì đáng ngại!” - Vương Lâm thầm than. Nghe thấy câu hỏi của Sất Hổ, Vương Lâm gật đầu cười nói:

-Rời khỏi vùng hư vô này thì không có vấn đề.

Sất Hổ lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nhiều ngày trước, hắn đã nhiều lần nhìn thấy một số sinh vật kỳ dị, lơ lửng khắp bốn phía. Có khi, chúng nhìn thấy hắn thì quay mặt đi, nhưng đôi lúc lại tỏ ra hứng thú. Tuy cuối cùng cũng chỉ kinh hãi mà không gặp phải nguy hiểm, nhưng hắn vẫn không bao giờ muốn gặp lại.

Tay phải Vương Lâm điểm lên trên Tinh La Bàn một cái, nó lập tức mở rộng ra lớn hơn trước gấp đôi. Vương Lâm khẽ động, đã khoanh chân ngồi ở chính giữa.

Mắt Sất Hổ sáng ngời. Hắn hứng thú nhìn đi nhìn lại vài lần, sau đó khoanh chân ngồi ở góc phía đông.

Trong La Bàn đã có thần thức của bản thân nên sau khi Vương Lâm ngồi xuống, đột nhiên xuất hiện cảm giác hòa hợp với nhau. Hình như Tinh La Bàn hóa thành một phần thân thể hắn vậy.Thần niệm của hắn vừa động Tinh La Bàn cũng xoay chuyển, tốc độ nhanh hơn trước gấp mấy lần, rồi đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

-Tằng huynh thật tài giỏi. Tốc độ của La Bàn so với trước kia nhanh hơn rất nhiều! -

Sất Hổ truyền ra một tia thần niệm.

-Sất Hổ huynh! La Bàn này sau khi được ta cải tạo, không cần phải điều khiển mà cứ an tâm ngồi xuống nghỉ ngơi. Ta có thể tự lo liệu được! - Vương Lâm nói.

Trong hư vô giống như có một luồng ánh sáng xám lóe lên rồi biến mất. Nó lấy tốc độ cực nhanh phóng qua những đám sinh vật kỳ dị. Nếu gặp phải một số sinh vật nguy hiểm, Vương Lâm sẽ lập tức bay vòng qua tránh né.

Lúc đầu việc khống chế La Bàn, Vương Lâm còn cảm thấy có chút cứng nhắc. Nhưng sau khi bay được một khoảng thời gian, Vương Lâm đã trở nên cực kỳ thuần thục. Điều khiển La Bàn giống như chính mình đang bay vậy.

Tốc nộ của nó, cho dù Vương Lâm có dốc toàn lực, cũng không thể bằng được. Chỉ có thuấn di liên tục mới có thể so được với tốc độ Tinh La Bàn.

-Vật này quả nhiên là vật chí bảo. Chỉ bằng vào tốc độ, cho dù Anh Biến kỳ chỉ sợ cũng khó mà đuổi theo.

Tận đáy lòng Vương Lâm cảm thấy vui mừng. Hắn thầm nghĩ hành trình lần này trên Tiên Giới, đi thì tay trắng nhưng khi về lại có thu hoạch lớn ngoài tưởng tượng của hắn.

Tinh La Bàn, Chiến Thần xa… nếu như tính luôn bảo tháp Tiên Ngọc kia thì đúng là có thu hoạch lớn. Ngoài ra còn có một tên nô bộc Anh Biến kỳ lúc nào cũng muốn phản chủ.

Lúc này ở một chỗ nào đó trong rất nhiều khu vực bị vỡ vụn của Tiên Giới, mảnh đất nơi đây vẫn chưa bị phá hủy đến mức nghiêm trọng, có thể lờ mờ nhìn thấy hình dạng của Tiên Giới năm xưa.

Trên mặt đất cây cỏ đong đưa, xa xa là những đỉnh núi chìm trong mây, rất giống với tiên cảnh. Lúc này, một người con gái tuyệt đẹp mặc bộ đồ trắng lặng lẽ xuất hiện giữa không trung. Nàng đứng trên một con Kim Long. Từ trên thân thể con rồng này tỏa ra từng đợt kiếm khí ác liệt. Nhưng trên mi tâm Kim Long, lại có một đám sương mù màu tím, giữa đám sương lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ của Chu Dật.

-Nếu như Tiên Giới vẫn còn, đi đến Tẩy Tiên trì ngâm mình thì chỉ cần Nguyên Thần của ngươi không bị phá hủy, đều có thể khôi phục lại. Nhưng bây giờ Tẩy Tiên trì đã biến mất, nếu ngươi muốn khôi phục Nguyên Thần, chỉ có Vũ Chi Tiên Kiếm mà thôi. Nhưng lại quá lâu.

-Đình nhi! Muội cần gì phải làm như vậy. Tiên Khí tích lũy bao nhiêu năm trước, muội muốn hao tổn hết toàn bộ sao? - Trong làn sương trên mi tâm Kim Long, truyền ra một giọng nói bất đắc dĩ.

- Ngươi là Tiên Tôn do ta sắc phong. Ta không muốn ngươi chết thì ngươi sẽ không thể chết được. Còn nữa, ta không phải là Đình Nhi! - Giọng cô gái mặc đồ trắng bình thản, chậm rãi nói.

Trên mặt Chu Dật lộ ra vẻ đau khổ. Một lúc lâu sau, mới khẽ nói:

-Đúng! Muội không phài là Đình Nhi...Huynh đã nhớ ra tất cả...Muội không phải là Đình Nhi! Vậy hãy để huynh rời khỏi chỗ này đi...Huynh đã là người chết rồi... ....

Cô gái mặc đồ trắng trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

-Nhưng! Cái tên Đình Nhi này, ta...Rất thích.

Chu Dật ngẩn người ra, ánh mắt hiện lên vẻ vui sướng, khẽ nói:

-Đình Nhi... ....

-Ừ!... ....

Cô gái mặc đồ trắng trầm mặc một lúc, rồi lên tiếng. Sau đó nàng nâng cánh tay ngọc lên, khẽ nhấn xuống mảnh tiên giới ở bên dưới, trong miệng phát ra vài câu chú ngữ trong trẻo.

Lập tức mặt đất rung lên ầm ầm, xuất hiện rất nhiều khe nứt. Từng đạo kim quang, từ trên mặt đất đột nhiên bắn lên.

Ngay sau đó tất cả những tia kim quang ngưng tụ thành một điểm. Mặc đất phía dưới lập tức tan vỡ, một tiếng kiếm ngân đột nhiên truyền ra từ sâu trong lòng đất, xuyên qua đất trời, rung động tất cả mọi nơi trên Tiên Giới.

Kim Long ở dưới chân nữ tử áo trắng bị ảnh hưởng bởi tiếng kiếm ngân, lập tức ngẩng đầu mà rống lên. Nhất thời từ sâu bên trong mặt đất, trong tiếng kiếm ngân, cũng vọng ra một tiếng gầm gừ.

-Vũ Chi Nhị Kiếm! Xuất!

-Ầm!

Mặt đất vỡ ra từng mảnh, một con Kim Long lao ra giống như một cơn lốc. Mặt đất sụp xuống ầm ầm rồi chìm vào trong hư vô. Kim Long xuất hiện, lập tức giao hòa với con Kim Long ở dưới chân nữ tử mặc đồ trắng. Hai bên không ngừng gầm gừ, lộ ra vẻ vui mừng giống như rất nhiều năm rồi không gặp.

Lúc này ở một nơi hư vô rất xa chỗ này, lão già mặc áo xanh của Đại La Kiếm Tông đang ngồi trên lưng Kỳ Lân, hai mắt vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong ánh mắt xuất hiện hai tia chớp. Khoảnh khắc khi lão mở mắt, một số sinh vật mạnh mẽ bán trong suốt đang đứng trong hư vô trước mặt lập tức rống lên rồi kinh hoàng bỏ chạy.

-Lại là một cây Vũ Kiếm! Vũ Chi Tiên Kiếm tổng cộng có năm kiếm. Năm đó bị phá một kiếm, còn lại bốn kiếm! Bốn kiếm đã xuất hiện hai, không biết là có thể dẫn đến Kiếm Hồn phá hủy tất cả mọi thứ giống năm xưa không? Nếu có thể dẫn động, thì trong Tiên Giới này chỗ nào có kiếm hồn, vạn kiếm đều xuất hiện!

Khóe miệng lão già khẽ động, nở một nụ cười. Lão khẽ vỗ vào thú Kỳ Lân ở bên dưới, lẩm bẩm:

-Nếu như còn tiên nhân giống như trước đây, thì với tu vi của lão phu không thể đoạt được Vũ Kiếm, nhưng bây giờ thì... ....

Ánh mắt lão chớp chớp, tốc độ của Kỳ Lân thú ở bên dưới lại càng nhanh. Không mất bao lâu, vẻ mặt lão già lại trở nên vui mừng.

-Dẫn động!

-Kiếp nạn Tiên Giới năm đó khiến cho Kiếm Hồn bị tổn hại rất nhiều, phải hòa vào trong vô số Tiên Kiếm, trở thành Tàn Hồn. Hôm nay… Chu Dật! Bản vương phong ngươi làm Kiếm Hồn, ngưng tụ lại một lần nữa. Kiếm Hồn, xuất thế!

Hai con Kim long dưới chân nữ tử áo trắng, gầm gừ rồi hợp lại với nhau. Trong ánh sáng vàng rực, hai tay người con gái kết xuất ấn pháp Bảo Bình, trong miệng khẽ mấp máy.

Trong nháy mắt âm thanh từ miệng nàng đã vang ra khắp Tiên Giới. Trên tất cả mãnh vỡ của Tiên giới có người hay không có người, cũng đều rung lên. Mặt đất rung động nhưng không sụp đổ. Không trung chấn động, cũng không phải tạo thành khe nứt.

Chỉ thấy một đám Tiên Kiếm từ trong mặt đất bay lên không trung, ngưng tụ lại thành hình một thanh phi kiếm. Một tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên. Bắt đầu từ một mảnh vỡ, một đám Tiên Kiếm bay ra, sau đó liên tiếp những mảnh vỡ khác cũng như vậy.

Gần như chỉ trong chớp mắt, tiếng kiếm ngân, từ mỗi mãnh vỡ trên Tiên Giới truyền ra khiến cho trời đất rung chuyển. Giờ khắc này toàn bộ Tiên Giới chỉ có một âm thanh!

Đó là thanh âm kiếm ngân!

Một gã đệ tử Đại La Kiếm Tông, đang sử dụng bảo kiếm để đoạt bảo. Khi kiếm chém xuống, hắn thấy được vẻ kinh hoàng của đối phương, liền nhếch mép cười lạnh.

Nhưng nụ cười vừa mới nở trên môi, đã lập tức trở nên ngây dại. Tiếng kiếm ngân từ bốn phương tám hướng vọng đến tai hắn.

Bảo kiếm của hắn vừa mới vung lên, trong nháy mắt khi chém xuống đột nhiên vang lên vài tiếng lách tách, xuất hiện vết nứt, vết nứt lập tức lan rộng, bảo kiếm vỡ vụn... ....

Trên những mảnh vỡ khác, một tu sĩ đang đạp kiếm phi hành. Khoảnh khắc khi tất cả nghe thấy tiếng kiếm ngân vang lên giữa đất trời, kiếm dưới chân lập tức vỡ tan.

Một người phụ nữ trung niên vừa mới từ bên trong một vòng xoáy hạ xuống một mảnh vỡ ở một chỗ nào đó. Khoảnh khắc khi nàng hạ xuống, liền nghe thấy tiếng kiếm ngân vang trong thiên địa, mà cảm thấy hoảng hốt. Tưởng rằng có một con hung vật nào đó xuất hiện, nàng vỗ vào túi trữ vật theo bản năng, lấy ra một thanh phi kiếm bảy màu.

Phi kiếm này là trọng bảo của sư môn, nhưng kiếm vừa mới ra khỏi túi trữ vật, đã lập tức vỡ vụn... ....

Vào giờ khắc này, hễ là tu sĩ đang ở trên Tiên Giới tìm kiếm Tiên Khí, mặc kệ có tu vi thế nào, chỉ cần bên cạnh có phi kiếm, nó nhất định sẽ vỡ vụn.

Kiếm vỡ, chỉ vì cảm thấy ô uế!

Kiếm vỡ, chỉ vì tế hồn!

Kiếm vỡ, chỉ vì kiếm cuồng!

Vũ Chi Tiên Kiếm đã có được Tân Hồn, chính là Chu Dật!

Vũ Chi Kiếm Hồn lại một lần nữa quay về Tiên Giới. Vạn kiếm vỡ nát, vạn kiếm ngân vang, vạn kiếm hợp nhất!

Tiên Kiếm xuất hiện từ trên những mảnh vỡ, hoặc Tiên Kiếm được chôn sâu trong lồng đất đều chui ra. Tất cả, cùng hướng về một phía, đồng loạt bay đi.

Hễ có người cản đường, giết!

Người cản giết người, đất ngáng khiến cho vỡ đất, trời chắn diệt trời, thú ngăn diệt thú!

Trong hư vô, có một người văn sĩ trung niên. Người này đangbước nhẹ trong bóng đêm, bất kể dị thú gì nhìn thấy đều phải tránh xa không dám tiến tới. Đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng kiếm ngân lên trong không trung, sắc mặt hắn khẽ biến.

-Dẫn động!

Đúng lúc này, từng đạo kiếm quang từ xa đột nhiên bay tới. Với bản lĩnh cao cường như văn sĩ trung niên cũng không thể không lùi. Thân thể hắn lóe lên, biến mất ngay tại chỗ. Đợi sau khi kiếm quang biến mất, ánh mắt hắn chớp động, lập tức đuổi theo.

-Chỉ cần đi theo kiếm quang, là có thể tìm được Vũ Chi Tiên Kiếm!

Có suy nghĩ này cũng không phải chỉ có một mình hắn. Lúc này, trong tất cả những mảnh vỡ của Tiên Giới, toàn bộ tu sĩ đều đồng loạt đuổi theo kiếm quang. Bọn họ muốn biết rốt cuộc là pháp bảo gì xuất hiện làm cho kiếm trở nên điên cuồng như thế.

Vương Lâm đang ở trên La Bàn, trong nháy mắt khi nghe thấy tiếng kiếm ngân, lập tức ngừng lại. Sất Hổ biến sắc, trầm giọng nói:

-Tằng huynh! Sợ là có chuyện lớn xảy ra!

Hắn nói chưa dứt lời, đã nhìn thấy từ rất xa xuất hiện một loạt kiếm quang, số lượng nhiều không thể tưởng đang ngân lên mà lao đến .

-Đây...Tất cả đều là...Kiếm Tiên! - Sất Hổ tập trung tinh thần nhìn qua, rồi lập tức nghẹn ngào nói.

Những thanh Kiếm Tiên với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới sát bên cạnh. Vương Lâm hít vào một hơi, lập tức điều khiển Tinh La Bàn nhanh chóng né sang bên cạnh. để cho Kiếm Tiên, gào thét phóng qua.

-Đã xảy ra chuyện gì? - Trong lòng Vương Lâm cảm thấy khiếp sợ.

-Tằng huynh! Huynh xem chỗ đó, lại là Kiếm Tiên! - Vẻ mặt Sắc Hổ hoảng sợ, chỉ vào một chỗ.

Chỉ thấy nơi đó xuất hiện rất nhiều kiếm quang, phương hướng bay tới chính là chỗ những thanh Tiên Kiếm lúc nãy bay qua!

Trong lòng hắn thầm kêu khổ nhưng hai mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Đúng lúc này lại một bộ phận của đàn kiếm rít gào ở xa xa bay qua, chỉ có điều có khoảng cách không gần với bọn họ cho nên mấy người chỉ có nhìn thoáng qua rồi toàn lực giam cầm ba thanh kiếm tiên.

Nhưng ba thanh kiếm tiên này lập tức phát âm thanh kiếm minh dữ dội, đàn kiếm ở xa xa kia bỗng dừng lại, không ngờ toàn bộ quay đầu hướng về mấy người trong nháy mắt tiến đến.

Mấy người này sắc mặt đại biến, lão già kia lập tức buông tay, từ bỏ việc giam cầm kiếm tiên chạy trối chết. Cấm chế này nguyên bản đang bất ổn bây giờ không được củng cố lập tức tan vỡ.

Đàn kiếm bay đan xen vào nhau, huyết nhục bay bốn phía.

Không quá lâu sau đàn kiếm bay đi, mấy người kia, kể cả là lão già chạy trốn đầu tiên cũng đều bỏ mạng.

Một đạo ô quang chợt lóe lên bên cạnh những người này, túi trữ vật của bọn họ, có hai cái chưa bị kiếm khí lan đến vẫn đang bảo tồn đầy đủ, bị ô quang chớp xuống một cái rồi biến mất.

Cách một khoảng xa, ô quang kia hóa thành một cái la bàn thật lớn. Sất Hổ trong tay cầm hai túi trữ vật đặt sang một bên cười nói:

- Tằng huynh, đây là túi trữ vật thứ ba mươi bảy. Dọc đường đi chúng ta cũng thu hoạch được không ít.

Vương Lâm cười khẽ, trên đường đi hai người nhìn thấy không ít tu sĩ mưu toan thu phục kiếm tiên, không có một thành công, toàn bộ tử vong. Túi trữ vật như thế này, có cái bị kiếm khí hủy đi, có cái thì vẫn nguyên vẹn đầy đủ, rơi vào trong tay hai người bọn họ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 322. Sư huynh tương lai

Tinh la bàn mang hai người hắn bay với tốc độ cực nhanh, thậm chí so với kiếm tiên kia cũng chỉ có hơn chứ không kém. Vương Lâm phát hiện ra điều khác thường này lập tức theo sát không tha. Tốc độ của hắn nhanh hơn tự nhiên không sợ bị truy đuổi, luôn luôn duy trì dẫn đầu đoàn người đồng thời dọc theo đường đi tranh thủ kiếm chác thêm khiến Sất Hổ có chút hưng phấn.

Hai người này trên đường di chuyển, Vương Lâm khống chế la bàn, Sất Hổ cướp túi trữ vật, có thể nói phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn.

Ngoài ra, cũng gặp qua được một ít tu sĩ nhận ra Tinh la bàn của hai người liền ra tay cướp đoạt. Vương Lâm và Sất Hổ hai người liên thủ, hễ là người muốn đoạt la bàn thì chỉ có một con đường là đều bỏ mạng.

Lúc này hai người bọn hắn hóa thành ô quang bay nhanh đi, rất nhanh liền đuổi theo đàn kiếm phía trước, giữ một khoảng cách xa xa ở phía sau.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên vẻ mặt âm trầm, dưới chân giẫm lên một cái đĩa tròn đuổi sát không tha một đám kiếm tiên. Bỗng nhiên ánh mắt hắn liếc một cái thấy được Tinh la bàn dưới chân hai người Vương Lâm Sất Hổ ở phía xa, lập tức ánh mắt chợt lóe lên, đạp chân một cái, lập tức cái vòng tròn kia biến mất. Cả người hắn hướng về phía hai người Vương Lâm tiến tới.

- Hai vị đạo hữu, có thể dung nạp thêm cho tại hạ một chỗ được không?

Hắn ngoài miệng tuy nói giọng khách khí nhưng bước chân phía dưới bước đến một cách thô bạo.

- Hóa thần hậu kỳ!

Sất Hổ ánh mắt chớp động, hạ giọng nói.

Vương Lâm thần sắc như thường cười nói:

- Đánh hay là chạy, Sất Hổ huynh cho một lời đi.

Tốc độ của La bàn tới giờ phút này Vương Lâm vẫn chưa toàn bộ thúc đẩy, một khi.

Toàn lực thì chạy thoát khỏi Hóa thần hậu kỳ rất dễ dàng.

Sất Hổ cười ha hả, cả người mạnh mẽ đứng dậy, bàn tay nắm chặt nói:

- Tằng huynh là Hóa thần sơ kỳ còn dám đánh một trận với Hồng Điệp. Ta, Sất Hổ, tu vi Hóa thần trung kỳ, cũng muốn đánh một trận cùng đạo hữu Hậu kỳ này. Đợi tại hạ chiến đấu xong, chúng ta chạy tiếp cũng không muộn!

Nói xong, hắn đạp chân một cái từ trong Tinh la bàn bay ra, miệng quát:

- Muốn cướp la bàn thì phải cho ta xem thực lực của ngươi!

Người trung niên kia sắc mặt thủy chung âm trầm, ánh mắt lộ ra một tia khinh thường, thân hình chẳng những không dừng lại mà ngược lại nhanh hơn, trong miệng nói:

- Hóa ra là người của Cự Ma tộc, lại đây!

Nói xong, hắn tùy ý điểm tay trái về phía trước một cái.

"Tỳ!"

Một đạo khí xám lập tức như tên bắn hướng về Sất Hổ bay nhanh tới, vào lúc khí xám xuất hiện trong nháy mắt lập tức bốn phía có một luồng sát ý bao phủ.

- Sát chi ý cảnh?

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lập tức nhận ra ý cảnh của đối phương, mức độ sát khí đúng là rất nồng đậm. Ngoại trừ bản tôn ra, Vương Lâm chứng kiến không nhiều lắm người được như thế này.

- Sát ý!

Sất Hổ hét lớn một tiếng, hai tay nắm lại ở phía trước người hung hăng đánh tới, lập tức một cỗ cuồng ngạo khí từ trên người Sất Hổ lập tức bay ra, bao phủ toàn bộ thân hình hắn phát ra từng hồi tiếng răng rắc, bỗng nhiên bành trướng lớn lên thêm mấy lần hóa thành người khổng lồ cao mấy trượng, hình cái búa trên mi tâm lại lóe ra khác thường.

Cái búa này chính là trọng bảo trong thị tộc, là một loại bảo bối có công dụng lớn khác hẳn với Tinh la bàn. Loại vật này không phải là thực thể. Lúc trước bị Chu Dật chiếm được và khi chiến đấu đã bị Hồng Điệp phá nát, có thể ngưng kết lại được chỉ có điều mỗi lần như vậy uy lực của nó sẽ gặp giảm sút đi một phần.

Búa biến ảo ra, Sất Hổ đem cầm ở trong tay, lúc này giống như một ma thần bước về phía trước một bước, một búa chém vào phía trên luồng khí xám kia.

- Phanh!

Khí xám sụp đổ tan tành, búa trong tay Sất Hổ run rẩy một chút, thân mình lui ra phía sau mấy trượng, thân thể nổi lên các sợi gân xanh, Hắn cười lớn nói:

- Sướng quá! Đến đây!

Người đàn ông trung niên kia mắt chợt lóe lên, thân mình dừng lại, cười lạnh vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong bay ra một khối tinh thạch, tay phải điểm trên tinh thạch một cái lập tức tinh thạch này tan ra trở thành chất lỏng. Người này vuốt một cái trên chất lỏng lập tức biến thành hình thoi. Hắn vung về phía trước, miệng quát:

- Ngươi đỡ thử thứ này một chút!

Trong nháy mắt nhìn thấy tinh thạch này, Sất Hổ lập tức toàn thân phát lạnh, lập tức đủ loại ý niệm sát khí trong đầu nổ ra, suýt chút nữa rối loạn tâm thần, đáy lòng hắn không khỏi chấn động.

Vương Lâm ánh mắt lập tức ngưng lại nhìn chằm chằm tinh thạch kia, bay nhanh tới nói:

- Sất Hổ, đi thôi!

Sất Hổ cười ha hả, không nói hai lời xoay người một cái bước trên la bàn, trong miệng nói:

- Đánh không lại ngươi, không chơi nữa!

Người đàn ông trung niên khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tay phải điểm một cái, tốc độ tinh thạch hình thoi kia trở nên nhanh hơn, truyền ra

từng hồi tiếng khóc nhằm thẳng đến Tinh la bàn.

Vương Lâm thần niệm vừa động, la bàn lập tức lóe lên bay nhanh về hướng xa xa. Tốc độ tinh thạch kia mặc dù nhanh, nhưng không thể so lại với la bàn.

Người đàn ông trung niên biến sắc, thân mình lập tức bay tới bắt lấy tinh thạch, đuổi theo không bỏ.

Hồi lâu sau, người đàn ông trung niên ánh mắt lóe lên, dừng người lại nhìn chằm chằm Tinh la bàn biến mất, hừ nhẹ một tiếng.

- Sư tôn tính toán Vũ chi Kiếm tiên xuất thế, Đại La Kiếm Tông có cơ hội sở hữu được nên yêu cầu ta dùng hết khả năng ngăn cản, khỏi khiến cho thực lực Thiên Vận tinh mất đi sự cân bằng. Nếu không phải như vậy, ta sẽ cùng với hai tiểu bối tốt này đùa giỡn một phen! Hừ, Đại La Kiếm Tông, tuy rằng cùng cấp bậc với Thiên Vận tông ta, nhưng chỉ cần sư tôn Thiên Vận tử ra tay, cần gì phải để trong mắt!

Người này lạnh lùng nhìn thoáng qua xa xa, xoay người rời khỏi.

- Tiểu bối phía trên la bàn kia xem vẻ mặt này chắc chắn nhận ra tinh thạch là vật gì, xem ra cũng có chút kiến thức!

- Tằng huynh, tinh thạch hình thoi kia là cái gì? Vì sao khuyên ta không đánh? Người nọ tuy là Hóa thần hậu kỳ nhưng Cự Ma tộc ta thiên phú kỳ dị, ta tuy rằng đánh không lại nhưng cũng không sợ gì!

Sất Hổ khoanh chân ngồi ở trên la bàn hỏi.

Vương Lâm một bên vừa khống chế Tinh la bàn vừa nói:

- Giết người có thể ngưng tụ sát khí. Sát khí nhiều sẽ trở thành các tia sát khí. Sát khí nồng đậm thành dịch, quá nồng đậm thì thành tinh. Huyết tinh sát khí này nếu ngươi không tu luyện sát chi ý cảnh thì khi tiếp xúc một chút tất nhiên bị sát khí làm bị thương đến nguyên thần!

Sất Hổ trầm mặc, hồi tưởng vừa rồi tinh thạch kia sau khi xuất hiện, trong nội tâm của mình đúng là dao động, gật gật đầu.

- Tu vi người đàn ông trung niên kia so với Hồng Điệp hắn phải mạnh hơn. Nhất là sát ý của hắn, sợ là Hồng Điệp muốn đỡ cũng phải cố sức. Nếu là bản tôn xuất hiện có thể tiếp được tinh thạch sát khí này không, bản tôn . .. Không biết còn cần bao nhiêu linh lực để có thể lột xác lần thứ ba . .. Lần này trở lại Chu Tước tinh, có tiên ngọc chính là tiên khí dùng để thổ nạp có thể đẩy nhanh tu luyện của bản tôn một chút.

Vương Lâm trong nội tâm thầm nghĩ.

Tốc độ Tinh la bàn cực nhanh, bay một vòng rất xa rồi từ bên ngoài tiếp cận dần dần vào theo sát đàn kiếm tiên, bên trong hư vô phía trước xuất hiện một mảnh nhỏ của tiên giới.

Chỉ thấy từ trong mảnh nhỏ này truyền ra kiếm khí nồng đậm giống như hào quang bắn ra vạn trượng làm cho người ta chưa tới gần thân thể đã cảm giác giống như bị châm đốt.

Vô số kiếm tiên rít gào kéo đến, nơi đây đúng là chỗ tồn tại của Vũ chi kiếm hồn!

Các kiếm tiên này hợp thành đạo đạo kiếm quang bay nhanh tới, Vương Lâm đang ở trên la bàn phía sau kiếm quang thẳng tiến theo vào trong hư vô này, chớp mắt liền đi vào bên trong mảnh nhỏ này.

- Là cô ta!

Ánh mắt đầu tiên của Vương Lâm thấy được là ở giữa không trung phía xa xa một cô gái áo trắng tóc dài bay nhẹ, ở trước thân hình nàng còn có hai con kim long.

Sất Hổ cũng phát hiện cô gái áo trắng, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, trầm mặc không nói.

Lúc này Vương Lâm liền thu lại la bàn, bay lơ lửng ở giữa không trung.

Hai con kim long này gào thét một cách điên cuồng, các mảnh nhỏ kiếm tiên từ bên trong hư vô hướng về hai kim long bay nhanh tới.

Dần dần, càng lúc càng nhiều kiếm tiên bay đến. Các kiếm tiên này đồng loạt liên tiếp bay đan xen, tương trợ lẫn nhau, không ngờ lại thành hình một kim long.

Ba con kim long, thân thể bay lượn vòng quanh cô gái, một con mắt rồng thật lớn lộ ra, ánh mắt lạnh lẽo âm u quét về bốn phía.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 323. Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu.

Thời khắc này đàn kiếm tiên dường như vô tận vẫn từ trong hư không bay đến.

Không lâu sau, từ bốn phía theo sát đàn kiếm tiên bay tới hơn trăm người. Những người này, cũng đều có tốc độ khá, đuổi theo đàn kiếm mà đến.

Kiếm tiên không ngừng bay tới, bốn phía tu sĩ, cũng càng ngày càng nhiều. Những người này trong mắt ít nhiều đều cùng đều lộ ra vẻ tham lam, ánh mắt khẩn truơng nhìn vào kim long bay vần vũ xung quanh cô gái áo trắng.

Bất quá để có thể đi vào khu vực tiên giới này đều là các cá nhân kiệt xuất của các Tu chân tinh, năng lực khống chế tâm thần tự nhiên rất mạnh. Tuy rằng trong tâm sinh ra ý tham nhưng không ai ra tay đoạt trước.

- Dừng. Thu tay lại đi. Hiện tại đã có ba vũ kiếm rồi. Vậy là đủ rồi... ...

Ở trong mi tâm một kim long truyền ra một thanh âm rất nhỏ.

Cô gái áo trắng thần sắc như thường, chậm rãi nói:

- Vẫn còn chưa đủ, chờ thêm một lát. Vũ kiếm thứ tư cũng đã sắp thành hình.

Nàng vừa dứt lời, thì thấy hư ảnh con kim long thứ tư chậm rãi xuất hiện theo phi kiếm không ngừng tiến đến, chỉ có điều chưa ngưng thật. Nhưng sau một hồi đem kiếm tiên dung nhập, tốc độ ngưng thành thực thể của nó đã nhanh hơn.

Đúng lúc này bên trong hư vô bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít gào long trời lở đất, tiếng rít gào sung mãn ý khiêu khích. Ánh mắt ba con kim long lập tức ngưng lại chăm chú nhìn về hướng phía Đông.

Chỉ thấy hỏa cầu cực lớn từ nơi đó gào thét bay đến. Hỏa cầu chưa tới mà sóng nhiệt đã tấn công các tu sĩ đứng gần nó. Tất cả sắc mặt đều đại biến ,vội lui về phía sau tránh ra tạo thành một con đường.

Bọn họ gần như vừa mới tránh ra thì hỏa cầu liền ầm ầm từ trong hư vô lao ra, đến giữa không trung của mảnh nhỏ này liền bùng nổ hóa thành từng trận đốm lửa, hướng bốn phía bay quét tới. Tại điểm trung tâm bùng nổ của hỏa cầu một con thú kỳ lân toàn thân phát ra ngọn lửa màu xanh ngật ngưỡng đứng ở giữa không trung. Con thú này mũi lớn, phun ra hai luồng khí màu trắng, hai mắt như điện nhìn về phía ba con kim long.

- Đây là ... Kỳ lân tiên thú!! Là Linh thú hộ sơn của Đại La Kiếm Tông!

- Con thú này là vật của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, lão quái này đến đây!

- Rốt cuộc có bảo bối gì có thể khiến lão nhân gia Lăng Thiên Hậu tự thân tới nhỉ?

Một ít người có kiến thức rộng rãi lập tức tinh thần chấn động mạnh, trong nội tâm đều âm thầm suy đoán. Những người định lực không đủ dĩ nhiên lui ra phía sau mấy trượng, thất thanh kêu lên.

Vương Lâm nhìn không chớp mắt vào tiên thú Kỳ Lân kia. Hắn lập tức thấy được trên cái đầu thật lớn của con tiên thú kia có một người khoanh chân ngồi!

Người này mặc áo xanh, râu tóc bạc phơ tuy không gió nhưng bay phất phới, cả người tuy nói gầy yếu nhưng làm cho người ta một loại rung động giống như thiên uy, nhất là ở sau lưng hắn có bốn kiếm ảnh hư ảo lóe lên. Mỗi lần kiếm ảnh này lóe lên là trái tim Vương Lâm lại đập thịch một cái.

- Phanh, phanh!

Sau hai tiếng này sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, từ khóe miệng máu tươi chảy xuống, vội hoảng sợ thu hồi ánh mắt. Đúng lúc này, Sất Hổ từ miệng phun ra một ngụm to máu tươi, lộ ra biểu tình khủng bố.

Không chỉ có hai người như thế, không hề ít tu sĩ ở bốn phía khóe miệng đều chảy máu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi không thể tin nổi.

- Hừ, Đại La Kiếm Tông Kiếm Tôn lão quái, làm sao chúng ta có thể sánh được. Tu vi người này dĩ nhiên thông thiên. Bốn kiếm ảnh phía sau đó là bản mạng pháp bảo, có thể biến hóa thành hàng nghìn hàng vạn, sinh sôi không ngớt. Nếu tu vi không đủ, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ bị thương ngay, nếu khăng khăng cưỡng ép thì kể cả là bỏ mạng, cũng không kỳ lạ chút nào!

Một ít người có kiến thức sau khi nhìn thấy Kỳ lân xuất hiện lập tức cúi đầu, trong lòng cười lạnh.

Vương Lâm thở sâu, vội vàng vỗ túi trữ vật, trong tay Cấm Phiên hiện ra, phất xuống phía dưới một cái, bên ngoài thân thể được bao phủ bởi màn hắc vụ. Hắn lấy ra mấy hạt đan dược nhanh chóng nuốt vào vận chuyển, trên mặt nổi lên một tia hồng nhuận.

Con thú Kỳ lân kia sau khi xuất hiện, phun ra hai luồng khí rồng, chân sau tùy ý đạp một cái hướng về phía trước.

Lúc này lão già áo xanh đang khoanh chân ngồi trên đầu Kỳ lân kia bắt đầu mở hai mắt, ánh mắt nhìn nhìn chằm chằm vào cô gái áo trắng, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

- Các hạ là tiên nhân?

Lão già ánh mắt âm trầm, chậm rãi hỏi.

Lời này vừa nói ra, tu sĩ bốn phía lập tức ầm một tiếng, loạn cả lên, nhưng gần như lập tức ai nấy đều giữ nhỏ miệng lại, ánh mắt nhìn phía cô gái áo trắng.

Ánh mắt của cô gái áo trắng liếc mắt nhìn lão già một cái rồi bình thản nói:

- Lui ra!

Ánh mắt lão già lóe lên một cái, giận dữ cười rộ lên. Hắn thân là nhân vật số một số hai của Thiên Vận tinh, vô số năm qua không ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

- Cáp, tiên giới tan biến, mặc dù ngươi thực sự là tiên nhân còn may mắn tồn tại thì lão phu cũng phải can thiệp!

Lời này của lão già nói ra lập tức con thú Kỳ lân phía dưới người bắt đầu gầm lên.

Cô gái áo trắng vẻ mặt lãnh đạm nhưng đã có một chút vẻ phiền muộn, không nhìn lão già mà là nhìn về phía con thú Kỳ lân kia nhẹ giọng nói:

- Cái con nghiệt súc này, kể cả tổ tiên nhà ngươi năm xưa cũng không dám ở trước mặt bản quân như thế. Chẳng lẽ tiên giới toái diệt, ngay cả trí nhớ kế thừa của ngươi cũng mất đi rồi!

Ánh mắt con Kỳ lân thú lộ ra một vẻ mê man.

Lão già áo xanh ánh mắt âm trầm, tay phải lập tức một tia hắc mang bao phủ chụp vào trên đầu con thú Kỳ lân. Dưới cái chụp này, vẻ mê man trong ánh mắt con thú Kỳ lân lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ hung hãn, nó lại gầm lên một tiếng.

Cô gái áo trắng khẽ lắc đầu, hạ giọng nói:

- Hóa ra không đánh một cái không thể khơi lại truyền thừa của con thú này!

Nói xong, nàng nâng bàn tay lên hướng về Kỳ lân điểm một cái.

Kỳ lân kia lập tức lùi lại, vẻ hung hãn trong mắt lập tức biến mất, không ngờ lộ ra một sự sợ hãi cả run người lên. Lão già trên đầu lập tức bị rớt người xuống. Con thú Kỳ lân này kêu lên một tiếng rồi phủ phục trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Lão già áo xanh đang ở giữa không trung, trên mặt thể hiện sự nghi hoặc.

- ... Ngươi nghĩ rằng tiên giới không còn nữa thì ta không thể trừng phạt được ngươi sao?

Cô gái áo trắng than nhẹ, bàn tay ngọc cũng không dừng lại mà tiếp tục hướng lão già áo xanh điểm một cái.

Cái điểm này vừa xuất ra tức thì lay động cả thiên địa. Lão già áo xanh sắc mặt tái nhợt, thân mình lập tức lui về phía sau, đồng thời hai tay liên điểm xuống, bốn thanh kiếm ảnh phía sau lập tức bay ra đứng chắn ở trước người.

- Phanh.

Hai tiếng nổ ra, hai kiếm ảnh lập tức tan vỡ. Lão già áo xanh sắc mặt đại biến, hắn không nói hai lời xoay người bước đi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền liền biến tại chỗ, lúc hiện ra đã ở xa xa bên trong hư vô.

Bên người cô gái áo trắng hư ảnh con kim long thứ tư càng thêm ngưng thật, dĩ nhiên đây là thời khắc cuối cùng.

- Cô ta cũng không phải tiên nhân bình thường!! Cô ta tự xưng là bản quân, chẳng lẽ là tiên quân... ...

Lão già áo xanh nội tâm càng thêm kinh hãi, chỉ điểm một cái liền hủy diệt hai bản thể kiếm ảnh của mình. Kể cả là Thiên Vận tử cũng không làm được, như vậy làm sao hắn không sợ hãi được.

- Thôi, hôm nay cùng lắm thì kiếm tiên không lấy được ... A, không đúng!!

Lão già áo xanh thân mình lập tức dừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, quay đầu nhìn thoáng qua lại nơi mảnh nhỏ phía xa.

- Nếu là tiên quân, ta mạo phạm vào cô ta, với điều luật tiên giới năm đó thì đây là tội lớn phải diệt nguyên thần. Nhưng cô ta lại vẫn chưa giết ta ... Ta hiểu rồi, người này không phải không muốn giết ta mà là muốn dọa ta chạy đi!

Lão già áo xanh ánh mắt chợt lóe lên, không nói hai lời xoay người lại bay về phía mảnh nhỏ. Vào lúc này, hắn đang bay giữa không trung, hai thanh kiếm ảnh phía sau lập tức hiện ra, ở phía trước người hư ảnh kiếm từ hai hóa bốn, bốn hóa tám, gần như trong chớp mắt, trước người hắn liền hóa ra hơn trăm kiếm ảnh.

Nhanh chóng quay lại!

Trong nháy mắt, hắn đã quay trở lại bên trong mảnh nhỏ.

Bên trong mảnh nhỏ này, tu sĩ bốn phía nhìn thấy dưới một cái điểm tới của cô gái áo trắng, đường đường là Kiếm Tôn không ngờ cũng không địch lại, kinh sợ mà chạy mất. Đám người này dĩ nhiên hiểu rằng hôm nay không có khả năng thu thập được kiếm tiên, vì thế đều lặng lẽ lui ra phía sau, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 324. Pháp thuật tiên ý không thể che đậy người ngàn năm si tình.

Nhưng đúng lúc này, lão già áo xanh quay trở lại!

Cô gái áo trắng vẻ mặt bình thường như trước, ánh mắt như mặt hồ không chút gợn sóng. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua mi tâm của con kim long bên người, than nhẹ một tiếng, thân mình tiến về phía trước một bước nghênh tiếp lão già áo xanh đang hò hét tiến đến.

- Tiên quân, tại hạ muốn lãnh giáo một lần để xem thực lực của tiên nhân rốt cuộc như thế nào!

Thanh sam lão già hét lớn, kiếm quang trước người càng nhiều thêm, ầm ầm công kích về phía địch thủ.

Cô gái áo trắng tay phải vung lên về phía trước một cái, trong tai chỉ nghe thấy tiếng các tiếng động liên tiếp bang bang từ xa xa truyền về giống như khai thiên ích(1) địa vậy.

(1): mở trời mở đất.

Hơn trăm kiếm ảnh kia lập tức giống như va chạm phải một tấm huyền thiết cứng rắn, kiên cố, tất cả đều vỡ vụn. Lão già áo xanh kia sắc mặt lại đại biến, vội vàng lùi lại về sau, hai tay không ngừng kết ấn phía trước người .

Một đạo lại một đạo quầng sáng phòng ngự xuất hiện trước người, nhưng gần như mỗi cái xuất hiện liền lập tức bị tan vỡ.

Lão già lùi liên tiếp về phía sau, trán vã mồ hôi, hai tay hắn càng nhanh hơn.

- Phanh, phanh, phanh, phanh...

Đến tận hơn ba trăm quầng sáng phòng ngự được lão già kết ấn xuất ra thì lúc này quầng sáng mới hết tan vỡ. Lão già sắc mặt tái nhợt, trong mắt không có vẻ kinh hoảng mà là lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi hắn rõ ràng nhận thấy cô gái áo trắng kia trong giây phút này trên người ban đầu như người bình thường lúc này xuất hiện các tia tử khí tràn ra.

- Tiên nhân, cũng thường thôi!

Hắn cười ha hả, hai tay vỗ phía trước người một cái, một luồng ánh chớp điện quang xuất hiện ở trong tay. Luồng điện quang này lóe lên một cái không ngờ hóa thành hình thanh kiếm được lão giả hai tay nắm chặt lấy, lập tức điện quang từ thanh kiếm này phát ra từng trận tiếng động ù ù giữa không trung nhằm hướng cô gái áo trắng rít gào kéo tới.

Cô gái áo trắng thần sắc như trước như thường, nàng than nhẹ. Đối mặt với điện quang của thanh kiếm đang bay nhanh tới, nàng lại nâng tay phải lên điểm về phía trước một cái, chẳng qua lúc này đây trên thân thể của nàng lập tức tràn ra một lượng lớn tử khí.

- Đình nhi ... Để ta ra thôi, hơn hai ngàn năm tiên khí của ngươi nếu sử dụng toàn bộ sợ là cuộc đời này ngươi không thể thức tỉnh lại!

Từ thân mình của con kim long đang quay xung quanh nàng truyền ra một thanh âm trầm thấp.

- Trước khi thanh kiếm tiên thứ tư ngưng kết thành công thì ngươi không thể ra được.

Nàng hạ tay xuống lập tứ kiếm quang như tia chớp kia tan vỡ. Lão già áo xanh không ngừng lùi lại về phía sau, lúc này hắn chỉ cần kết xuất hơn hai trăm quầng sáng là hóa giải được công kích. Vẻ hưng phấn trong hai mắt hắn càng nồng đậm.

Đúng lúc này đàn kiếm cuối cùng từ hư không xuyên qua bay đến dung nhập vào, một tiếng kiếm ngân vang từ bên trong kim quang truyền ra, Kim long thứ tư đã được ngưng thật lại.

Cô gái áo trắng ánh mắt bình tĩnh, hai tay vừa động lập tức toàn bộ bốn con kim long xoay quanh trước người nàng. Bàn tay nàng điểm nhẹ một cái, kim quang bên ngoài một con kim long vỡ ra lộ ở trong một kiếm tiên có kiểu dáng cổ kính.

Cái điểm tay này làm cho tử khí trên mặt cô gái áo trắng càng nặng thêm. Tiên khí hơn hai ngàn năm tích lũy dĩ nhiên được nàng sử dụng vào việc này. Nếu không cần phải tích lại hơn một nửa tiên lực để biến hồn cho Chu Dật thì dưới cái điểm tay này lão già áo xanh chắc chắn phải chết.

- Kiếm hồn của Vũ kiếm thứ hai!

Kiếm tiên cổ kia lập tức từ mũi kiếm lóe ra một luồng sáng lấp lánh bằng nắm tay theo thân kiếm tiên bay ra. Trên người cô gái áo trắng tử khí quá nặng, bàn tay nàng bắt lấy luồng sáng lấp lánh này rồi ném hướng về mi tâm có làn hắc vụ trên một con kim long bên cạnh người.

Mất đi luồng sáng kiếm tiên lập tức mất vẻ lóng lánh, từ giữa không trung rớt xuống.

Thanh kiếm này rơi xuống lập tức khiến ánh mắt toàn bộ tu sĩ bốn phía tập trung lại.

Lão già áo xanh lại xông người lên. Lúc này hai tay hắn kết thành ấn hạ xuống, sau khi ngưng tụ ra hư ảnh của mười đạo kiếm quang liền vung tay lên, kiếm quang lập tức bay ở trước người. Người này hét lớn một tiếng bay nhanh tiến đến.

Đúng lúc này bỗng nhiên một thân ảnh từ trong đám đông xông ra, người này chính là người đàn ông trung niên mà trên đường đi từng đánh một trận với Vương Lâm và Sất Hổ.

Trong nháy mắt, ba tinh thạch màu máu ngưng tụ trước người bị hắn thúc đẩy toàn bộ lực lượng hướng lão già áo xanh phóng tới.

Lão già áo xanh nghiêng mắt nhìn thấy, không nói lời nào, bàn tay to của hắn vung lên hướng đến.

- Huyết tinh sát khí, Bạo!

Người đàn ông trung niên lập tức quát.

- Phanh, phanh, phanh.

Ba tiếng nổ lớn, huyết tinh lập tức nổ tung ra. Bên trong vụ nổ này rõ ràng xuất hiện một cơn lốc xoáy cực lớn, phía trong là một màu đen kịt.Một bàn tay to từ trong lốc xoáy hiện ra nhằm vào lão già áo xanh chụp một cái.

- Thiên Vận tử, ngươi nếu ngăn trở ta đoạt kiếm thì khi trở lại Thiên Vận tinh, hai phái ta và ngươi sẽ máu đổ ngàn năm!

Sau khi lão già áo xanh nhìn thấy bàn tay kia lập tức biến sắc quát.

Đồng thời thân hình hắn chợt lóe lên, né tránh bàn tay to nhằm cô gái áo trắng bay nhanh đến.

Bàn tay kia đuổi theo sát phía sau không tha đồng thời từ bên trong cơn lốc xoáy một thanh âm tang thương truyền ra.

- Lăng Thiên Hậu, Kiếm tiên phải có duyên mới lấy được. Ngươi nếu có thể đoạt lấy tất nhiên là có duyên.

- Thiên Vận Tử!

Thân hình Vương Lâm chấn động, mắt hắn lộ ra tia sáng kì dị nhìn chằm chằm vào bàn tay thật lớn kia, trầm mặc không nói.

Lão già áo xanh sắc mặt âm trầm, hắn nhanh như tia chớp, gần như trong chớp mắt liền theo làn kiếm quang tiến vào bên cạnh cô gái áo trắng, bàn tay to kia hướng về kiếm tiên có kiểu dáng cổ kính mới được ngưng kết kia chộp tới.

Nhưng tại nháy mắt hắn đang muốn bắt lấy, lập tức một thân ảnh so với tia chớp còn muốn nhanh hơn mấy lần từ trong đám người xung quanh lao ra, chợt lóe một cái đoạt lấy kiếm tiên có kiểu dáng cổ kính kia trước một bước, cầm ở trong tay rồi lùi lại bay ra xa.

- Ha ha, Lăng Thiên Hậu, bốn thanh kiếm tiên Thiên Mặc Tử ta không tham, chỉ lấy một thanh. Cáo từ!

Thân ảnh này rõ ràng chính là văn sĩ trung niên kia, người này so với lão già áo xanh thì sớm đến trước một bước, trước giờ ẩn náu ở trong đám người, đến giờ phút này mới ra tay, một chiêu liền đoạt lấy kiếm tiên.

- Thiên Mặc Tử!! Ngươi dám đoạt đồ vật của ta. Thiên Mặc tinh của ngươi chờ Đại La Kiếm Tông ta diệt sát đi!

Lão già áo xanh tức giận rống lên, tốc độ của Thiên Mặc Tử quá nhanh, hắn tự nhận không truy kích được nên chỉ có thể trừng mắt nhìn đối phương đang nhanh chóng rời xa.

- Ha ha, Lăng Thiên lão nhi, một trận quyết chiến giữa ngươi và ta không thể tránh được. Lúc nào ta cũng hoan nghênh đại giá tới!

Văn sĩ trung niên kia đối với lời uy hiếp của lão già áo xanh khẽ cười một tiếng, tốc độ trở nên nhanh hơn, trong hư không phía trước không ngờ xuất hiện một hắc động, người này chui vào hắc động biến mất khỏi tiên giới về tới Thiên Mặc tinh của hắn,.

- Tốc độ thật nhanh!!! So với Tinh la bàn của ta còn nhanh hơn gấp mấy lần!!

Vương Lâm hít sâu, hắn chỉ có thể nhìn thấy một đám tàn ảnh.

Cô gái áo trắng xem ra cũng không thèm liếc mắt một cái, tay phải điểm trên một kim long khác ở bên cạnh người. Kim long kia lập tức rên rỉ một tiếng, kim quang tiêu tan hóa thành một thanh kiếm tiên uốn lượn hình con rắn bay ở giữa không trung.

Lão già áo xanh ánh mắt chợt lóe lên, bàn tay to thuận thế hướng về phía trước chộp lấy. Lúc này phía sau hắn, bàn tay to do Thiên Vận Tử biến ảo thành đang càng lúc càng đến gần.

Cô gái áo trắng thần sắc lạnh nhạt, tay phải điểm một cái, lão già áo xanh hét lớn một tiếng, nửa người phía trên có tiếng động kèn kẹt rồi tức khắc vỡ nát, trước ngực hắn lập tức xuất hiện một dấu tay màu đen.

Lão già phun ra một ngụm tiên huyết nhưng tay phải vẫn giữ tốc độ không đổi hướng về thanh kiếm tiên chộp tới.

Trên thân thể cô gái áo trắng tử khí dĩ nhiên nồng đậm tới cực điểm, ánh mắt nàng lộ ra tia bi ai, hạ giọng nói:

- Ngươi muốn lấy kiếm này thì ta cho ngươi, nhưng kiếm hồn thì ta phải lấy!

Trên thanh tiên kiếm hình con rắn này trong nháy mắt lão già áo xanh bắt lấy, một luồng ánh sáng lấp lánh dũng mãnh xuất hiện bị cô gái áo trắng bắt lấy trong tay rồi hướng về phía mi tâm kim quang ấn một cái.

- Kiếm này đã thuộc ta!

Lão già áo xanh cười ha hả chịu đựng sự đau đớn ở ngực ôm lấy thanh kiếm tiên hình con rắn, sau một chút do dự liền lùi lại.

Bàn tay to phía sau đang chộp tới hắn lập tức lệch sang một bên tránh ra, tiếp theo không hề chộp tới mà lại lui lại ra phía sau bắt lấy Vương Lâm và Sất Hổ, hai người từng có tranh chấp với người đàn ông trung niên, nhanh chóng hướng về bên trong lốc xoáy biến mất.

Ở thời khắc biến mất, trong lốc xoáy lại truyền ra thanh âm già nua của Thiên Vận Tử.

- Lăng Thiên Hậu, ngươi đoạt được kiếm tiên chính là thiên ý, lão phu không ngăn trở ngươi, tự giải quyết cho tốt...

Lão già áo xanh cười ha hả, ánh mắt chợt lóe rồi dừng lại trên người cô gái áo trắng, âm trầm nói:

- Công kích của ngươi càng lúc càng yếu, tiên chỉ này không ngờ không thể giết chết được lão phu. Xem ra ngươi là bề trên của tiên nhân, lão phu không muốn giết ngươi bất quá kiếm hồn của hai thanh kiếm tiên còn lại ngươi cũng không thể lấy được!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 325. Đột phá

Kiếm tiên không có kiếm hồn thì không tồn tại cái gì bất lợi, chỉ không có phép thần thông bên trong, cần phải tế luyện thêm lần nữa.

Cô gái áo trắng trong mắt lộ vẻ bi ai sâu đậm, tay phải lại điểm ở trên một con kim long, con kim long kia rít gào một tiếng hóa thành một thanh kiếm lớn, bay lơ lửng ở giữa không trung.

Lão già áo xanh hừ nhẹ một cái, thân mình vừa động, tay trái hướng về thanh kiếm này chộp lấy.

Cô gái áo trắng than nhẹ, tay phải điểm vào mi tâm, tức thì các tiên lực còn lưu giữ lại theo mi tâm này phát tiết ra ngoài. Ở bốn phía xung quanh nàng xuất hiện một màn sương ước chừng mười trượng, thân hình lão già áo xanh bị bức bách ra bắn ra ngoài.

Hắn quát một tiếng, tay phải vung kiếm tiên lên hung hăng va chạm vào màn sương, màn sương này lập tức lay động nhưng vẫn chưa tan vỡ.

Lão già áo xanh không thể nào cam tâm vội nhanh chóng huy động kiếm tiên, thậm chí sử dụng pháp thuật thần thông tiến hành công kích lên màn sương này.

Sau khi phóng thích tiên lực còn lại này, hai mắt của cô gái áo trắng chậm rãi nhắm lại, cả người nàng lập tức bị tử khí dày đặc bao phủ.

- Chu Dật... Thiếp không phải là tiên quân thực sự. Tiên quân thực sự là phải không có chút tình cảm gì. Thiếp không biết vì sao lại sinh ra từ một tàn hồn. Hơn hai nghìn năm thủ hộ, thiếp vẫn luôn thấy ở trong lòng khoảnh khắc nguyên thần chàng bốc cháy. Thiếp đã hiểu được, thiếp được sinh ra bởi sự si tình của chàng...

... Cám ơn... Nếu có kiếp sau, thiếp hy vọng thiếp không còn là tàn hồn để chàng còn có thể ở bên cạnh thiếp...

Trong mi tâm một con kim long cuối cùng, từ làn tử vụ kia truyền ra một tiếng rít gào đầy bi ai.

- Đình nhi!!

Thân mình cô gái áo trắng chậm rãi ngã xuống, nàng gắng gượng nâng cánh tay phải lên nhằm thanh kiếm lớn phía trên điểm một cái, một luồng sáng lấp lánh từ trong thân kiếm bay ra, chậm rãi bay về phía mi tâm trên con kim long cuối cùng rồi dung nhập vào.

Làm xong hết thảy việc này, trên miệng nàng, lần đầu tiên lộ ra một cái cười mỉm vui vẻ, rất đẹp...

Cảm tạ trời, cảm tạ đất, cảm tạ vận mệnh khiến chúng ta gặp nhau...

Pháp thuật tiên ý, ngươi không thể che đậy được người ngàn năm si tình...

Mấy ngàn năm thủ hộ chỉ vì sinh mạng ta mang lại kỳ tích...

Sự si tình của chàng kinh động trời, tình cảm của chàng xúc động đất. Vì thiếp chàng đã bỏ đi sinh mạng, vì chàng thiếp cũng có thể bỏ qua cuộc đời này...

Tam sinh hữu hạnh, thiếp và chàng ước hẹn kiếp sau, nhớ đừng quên ... Kiếp này ...

- Không!!!

Từ trong tử vụ của mi tâm con kim long cuối cùng truyền ra một tiếng rống thảm thương, ngay sau đó một luồng ánh sáng lăng lệ từ trong làn tử vụ kia lao ra hóa thành hình dáng của Chu Dật.

Trên đỉnh đầu Chu Dật, bốn luồng kim quang không ngừng dung hợp, cuối cùng hình thanh một hư kiếm màu vàng trầm nhập vào trong cơ thể Chu Dật. Cả người hắn lập tức phát ra kim quang vạn trượng.

Chỉ có điều kim quang này không làm cho người ta có cảm giác dịu dàng, mà là một cảm giác thật đau thương...

Con kim long kia, sau khi Chu Dật lao ra liền lập tức sụp đổ, trong các điểm sáng lấp lánh một thanh đoản kiếm mà cô gái vừa dùng bay ở bên cạnh thanh kiếm lớn kia.

Một lớn một nhỏ này có thể coi như là một đôi vợ chồng.

Cô gái áo trắng nhắm hai mắt lại, cả người nằm xuống, theo cái chết của nàng màn sương ở bốn phía tan biến.

- Vì sao!!! Vì sao nàng phải làm như vậy!!! Chu Dật ta đã chết, sao nàng vì ta làm như vậy... Nàng chết, ta sống... Ta sống, nàng chết. Chẳng lẽ vận mệnh của chúng ta là phải như thế này sao!!! Không!!!

Chu Dật muốn ôm chầm vào thi thể của cô gái, nhưng vào thời khắc hắn đụng vào thi thể cô gái thì thi thể ấy trở nên trong suốt, hắn liền ôm phải khoảng không.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ đau đớn có thể kinh động đến trời! Có thể rung động đất!

Thi thể cô gái xuyên qua thân thể hắn rơi xuống phía dưới, màn sương biến mất cùng liên quan đến là hai thanh kiếm tiên một lớn một nhỏ kia cũng đang hạ xuống dường như bên trong có sự dìu dắt. Hai thanh kiếm tiên này vờn quanh người thi thể của cô gái, hạ xuống...

Nhìn thi thể cô gái không ngừng rớt xuống, hai mắt Chu Dật lộ vẻ đau đớn đến cùng cực.

- Đình nhi...

Ta không phải tên là Đình nhi... ....

Tuy nhiên cái tên Đình nhi này ... Ta rất thích... ....

Ta là một cái tàn hồn vì sự si tình của chàng mà sống lại... ....

Lão già áo xanh giận dữ quát một tiếng, thân mình hướng về hai thanh kiếm tiên bên cạnh thi thể cô gái chộp tới. Cùng lúc đó, hai mắt hắn có chút kiêng kị quét mắt liếc nhìn Chu Dật một cái.

Vương Lâm từ xa thấy một cảnh như vậy, trong lòng hắn trào dâng xuất hiện một tia bi ai... ....

Sinh, tử… Nàng sống, hắn chết…

Sinh tử này chính là một loại khác của vận ý. Trong giây phút này Vương Lâm trong lòng bỗng nhiên hiểu ra.

Đạo gia có mây, coi nó là núi thì nó là núi, coi nó là sông thì nó là sông. Ở nơi này Vương Lâm tự mình lại có thể ngộ ra được.

Xem sinh là sinh, xem tử là tử, cái này chẳng qua chỉ là hàm nghĩa của tầng thứ nhất ý cảnh.

Năm đó lúc ở tại liên minh bốn phái, khi Vương Lâm nhìn thấy bốn phái bị Tuyết Vực quốc tiêu diệt, nhìn thấy sự việc kia đã đưa hắn trở thành tu sĩ Hóa thần. Ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, khi cảnh tượng máu đã hòa lẫn vào tuyết, lúc đó trong tâm linh hắn mơ hồ đã có dấu hiệu đột phá.

Sống hay chết thường thường chỉ sự cách biệt, có đôi khi rõ ràng đã chết nhưng lại còn sống trong lòng mọi người, có đôi khi rõ ràng là sống nhưng không có gì khác biệt thì có khác gì đã chết.

Vương Lâm trong mắt càng lúc càng tỏa sáng.

Chu Dật chết khiến cho Đình nhi sống lại. Đình nhi chết lại khiến Chu Dật sống. Trong sinh tử này cũng là tạo hóa trêu người.

Nhưng cái chết của hai người đều không phải là sự chấm dứt mà là lấy một loại khác sinh tồn ở trong tâm, lưu giữ trong lòng.

Xem sinh không phải là sinh, xem tử không phải là tử..

Trong mắt Vương Lâm bừng lên một màu sáng lạng. Hắn hiểu rõ.

Trên người hắn dũng mãnh hiện ra cỗ khí tức dường như đã khám phá được ý cảnh của sự sinh tử. Trong giờ phút này ý cảnh sinh tử của hắn tự nhiên lớn mạnh vượt bậc. Vương Lâm hít sâu, hắn hiểu được tu vi của chính mình đã có đột phá.

Hóa Thần trung kỳ, không còn xa nữa nữa.

Từ Hóa Thần trở đi khi có lĩnh ngộ về ý cảnh là điểm trọng yếu để đột phá tu vi. Một khi ý cảnh đột phá như vậy trong vòng không quá mười năm tu vi sẽ đột phá theo.

Cái này giống như một cái bình chứa, nếu bình chứa chỉ bằng nắm tay thì chất lỏng trong nó tự nhiên cũng chỉ bằng vậy. Nhưng khi ý cảnh đột phá cũng giống như cái bình chứa này được mở rộng ra mấy lần. Tuy nói giai đoạn này chất lỏng bên trong mới chỉ bằng nắm tay nhưng bây giờ đã bỏ đi khống chế nên có thể tăng trưởng, khi tăng trưởng bằng thể tích của bình chứa thì lúc đó chính là lúc tu vi đột phá.

Lúc này Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu của Đại La Kiếm Tông bay với tốc độ rất nhanh, bàn tay hướng về cô gái áo trắng đang rơi xuống đất đánh tới, mục tiêu chính là hai thanh kiếm tiên một lớn một nhỏ.

Chu Dật ngơ ngác nhìn cô gái áo trắng. Thể xác và tinh thần hắn trống rỗng không có chút ý niệm nào trong đầu. Hành động của lão già áo xanh giống như thả viên đá vào trong nước, lập tức khiến Chu Dật trở nên phẫn nộ.

Thân mình hắn vừa động, cánh tay phất một cái lập tức kim quang từ trong cơ thể mạnh mẽ xuất hiện. Cả người hắn hóa thành một kiếm ảnh thật lớn, tốc độ nhanh như tia chớp rít gào kéo đến.

Trên không trung vào thời điểm kiếm ảnh xuất hiện, trời đất trở nên u ám, mặt đất xuất hiện từng đợt nứt vỡ.

Lão già áo xanh biến sắc không dám đoạt lấy kiếm nữa, hắn có thể cảm giác được bên trong cỗ kiếm quang này một cỗ ý chí có sức mạnh có thể hủy diệt hết thảy.

Không chút do dự lão già áo xanh lập tức xoay người, hét lớn một tiếng, hai tay tạo thành chữ thập lập tức xuất hiện một luồng kiếm quang ở trước người, đẩy mạnh một cái về phía Chu Dật, các kiếm ảnh lập tức phóng tới.

- Phanh.

Kiếm quang của lão già tan vỡ, hắn phun ra một ngụm tiên huyết. Dấu tay màu đen trước ngực hắn lập tức khuếch tán lớn lên thêm gấp bội.

- Tiên chỉ quá mức bá đạo. Lão phu hôm nay thụ thương không thể phát huy toàn bộ tu vi. Hiện đã lấy được một tiên kiếm. Thôi vậy.

Thân mình lão già áo xanh lùi lại về sau, không nói hai lời tay phải hướng sang bên cạnh xé một cái, lập tức trong hư không vỡ ra một lỗ hổng thật lớn, hướng đến của chỗ nứt kia đúng là vị trí của Đại La Kiếm Tông Thiên Vận tinh. Thân hình hắn chợt lóe đang muốn chui vào bên trong.

Lúc này kiếm ảnh do Chu Dật hóa thành tốc độ thêm nhanh, đi kèm với tiếng rít gào kinh người điên cuồng tấn công đến.

Sắc mặt lão già đại biến, hắn không nói hai lời xoay người tiến vào cái khe. Cùng lúc đó tay phải của hắn nhất vẫy một cái. Kỳ Lân thú vẫn đang nằm trên mặt đầu liền lập tức hóa thành một đạo thanh quang, cùng với hắn biến mất trong khe hở. Cái khe đó nhanh chóng khép lại. nhưng kiếm ảnh do Chu Dật hóa thành trong nháy mắt khi cái khe khép lại đã vọt vào, kiên quyết đuổi theo. Không giết được người này, thề không trở về! Đại kiếp của Đại La kiếm tông cũng bắt đầu từ đây. Mọi chuyện phát sinh cực nhanh, cũng chỉ qua mấy lượt hô hấp mà thôi. Cai khe biến mất, bốn xung quanh cũng yên tĩnh trở lại. Hơn một trăm tu sĩ còn lại đều nhìn về thi thế của nữ tử và hai thanh tiên kiếm bên cạnh nàng. Hô hấp của mọi người lập tức dồn dập hẳn lên. Nhưng ngay khi thân thể nữ tử kia rơi xuống đất, hai thanh tiên kiếm liền hóa thành một đạo bạch quang, vọt về phía Vương Lâm đang đứng trong đám người kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 326. Ngôi sao mới ở Chu Tước quốc.

Vương Lâm ngẩn ra, cắn răng phất tay phải một cái, xuất ra một cái bảo tháp. Nữ thi kia lóe lên, cùng với hai thanh tiên kiếm liền tan biến trong bảo tháp. Lập tức ánh mắt tất cả mọi người đều chuyển về phía Vương Lâm. Trong những ánh mắt này tràn ngập vẻ tham lam.

Sắc mặt Sất Hổ bên cạnh Vương Lâm lúc này âm tình bất định. Một lúc lâu sau, hắn cười khổ, lui lại vài bước, không nói lời nào.

Ánh mắt Vương Lâm âm trầm, thu hồi bảo tháp. Hắn không ngờ cuối cùng nữ thi và cả tiên kiếm lại bay trở về. Do vậy hiện giờ hắn đã trở thành kẻ địch của mọi người:

- Vij đạo hữu này, hai thanh kiếm tiên kia ngươi cho ta một thanh, tám người Hỗn Nguyên Tông chúng ta sẽ bảo vệ ngươi bình an rời khỏi đây, được không?

Lúc này một lão giả mặc hắc y tiến lên, trầm giọng nói.

Phía sau hắn có bảy người. Trong mắt họ đều lộ vẻ tham lam, không ngừng bước mà tiếp tục tiến tới.

- Ba người là Hóa Thần hậu kỳ, tám người là Hóa Thần trung kỳ, còn lại đều là Hóa Thần sơ kỳ….

Vương Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh.

Tu sĩ bốn phía không có người nào tu vi dưới Hóa Thần kỳ. Lực lượng này căn bản là hắn không thể chống cự.

- Hỗn Nguyên tông đã là gì. Đạo hữu, nếu ngươi đưa ta một thanh kiếm tiên, Thiên Ma môn chúng ta sẽ đảm bảo sự bình an của ngươi!

Một trung niên nam tử mặc áo lam tiến tới vài bước, khinh miệt nhìn mấy người Hỗn Nguyên tông, nói.

- Hỗn Nguyên tông, Thiên Ma môn chẳng qua chỉ là tiểu tốt mà thôi. Hai thanh kiếm tiên này Thiên Kiếm phái chúng ta nhất định lấy cả!

Một tràng cười dài vang lên. Ngay sau đó một bóng người từ trong đám người lao ra, phóng về phía Vương Lâm. Người này vừa động liền kích động cả toàn bộ cả trăm tu sĩ vọt tới.

Vương Lâm nhướng mày. Giờ phút này người kia đã tới gần. Hắn trông đã già nua, tóc xám, ánh mắt lộ vẻ tự tin. Tu vi của hắn là Hóa Thần trung kỳ!

Khi hắn phóng tới gần, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn biết nếu giờ mình lùi lại thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Thần sắc hắn ung dung, giơ tay phải lên, hướng người này điểm một cái. Sinh Tử ý cảnh lập tức ầm ầm tuôn ra.

Lão giả tóc xám kia thân thể vừa tới gần, lập tức ánh mắt sững lại. Ngón tay đối phương không có chút linh lực nào ba động nhưng lại có một cỗ ý cảnh đánh tới.

- Ý cảnh Hóa Thần sơ kỳ mà cũng dám múa may trước mặt lão phu sao!

Lão giả lộ vẻ khinh thường, thân thể không dừng lại, ngược lại còn tăng tốc.

Lão biết rõ công kích bằng ý cảnh chính là loại thủ đoạn đặc biệt của tu sĩ Hóa Thần kỳ. Nhưng loại công kích bằng ý cảnh này cực kỳ nguy hiểm, chỉ hơi sơ suất là tâm thần sẽ đại loạn.

Chẳng qua lấy ý cảnh Hóa Thần sơ kỳ để công kích một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

- Muốn chết!

Lão giả nhe răng cười, ý cảnh trong nguyên thần chợt động, muốn diệt sạch ý cảnh của đối phương.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, trong miệng khẽ thốt:

- Thế nào là Sinh!

Giờ khắc này trong lòng hắn, cảnh tu sĩ Hóa Thần kỳ của liên minh tứ quốc như thiêu thân lao vào lửa, máu đỏ cả Tuyết Vực lại hiện lên một cách vô cùng rõ ràng. Ý cảnh đánh thẳng vào lão giả áo xám đang lao tới. Sắc mặt hắn đại biến. Hắn lập tức nhận ra ý cảnh người này có chút quỷ dị. Ý cảnh của mình dùng toàn lực không ngờ lại không thể ngăn cản được. Chỉ trong nháy mắt, cả tâm thần của hắn dường như đã dung nhập vào trong thiên địa luân hồi.

Trong sự kinh hãi, hắn lập tức lui lại. Nhưng chưa chạy được vài bước, khóe miệng đã rỉ máu tươi, không nói được một lời, khoanh chân, nhắm

mắt ngồi xuống mặt đất.

Ở phía sau Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện một quầng sáng màu xám, bên trong quầng sáng này một tầng khí xám từ từ tản ra hình thành một bức tranh thật lớn. Chẳng qua bức tranh này vẫn chưa ngưng thật lại mà là cực kỳ mơ hồ, giống như nếu có cơn gió thổi qua sẽ làm tan biến mất.

Trong bức tranh này chỉ có hai màu đen trắng có vẻ đơn điệu. Nhưng bức tranh này vừa hiện ra khiến mọi người ở bốn phía sững người, lập tức dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Đây là loại ý cảnh gì?

- Người này lấy ý cảnh Hóa Thần loại gì vậy? Bức họa trắng đen này vì sao khiến ta có cảm giác kinh hãi vậy!

- Luân hồi, đây là bức tranh sinh tử luân hồi!!

Hai màu trắng đen mặc dù đơn giản, nhưng màu đen này đại biểu cho sự chết chóc, màu trắng này đại biểu cho sức sống.

Thân ảnh của Vương Lâm đứng trước bức tranh cực lớn này có một loại cảm giác giống như thiên đạo luân hồi. Hắn nhìn lão già áo xám, trong miệng phát ra:

- Thế nào là Tử?

Lão già áo xám phía sau đột nhiên thoáng hiện một loạt hư ảnh, trong hư ảnh này có thể nhìn thấy có hai lão nhân tóc bạc phơ thân thiết nhìn một người đàn ông trung niên thân hình đang quỳ trên mặt đất. Bộ dạng người trung niên và hai lão nhân này có chút tương tự, rõ ràng là bộ dáng tuổi trẻ của họ.

Ý cảnh của người này chính là Hiếu!

Nhưng lập tức hư ảnh này tan vỡ, thay vào đó chỉ còn lại hình ảnh của hai màu trắng đen.

Lão già áo xám thân thể run lên, hai mắt trợn ra, từ mồm lại phun ra một ngụm to tiên huyết, cả người lập tức bắt đầu uể oải, hai mắt ảm đạm không còn sức sống. Ý cảnh của hắn bị phá, đạo tâm bị cưỡng ép tiêu diệt, tu vi Hóa Thần kỳ đã không còn ý cảnh, lập tức giảm xuống.

Vương Lâm than nhẹ, thân mình tiến về phía trước một bước, ngón trỏ tay phải điểm tại mi tâm của lão già.

- Phanh.

Đầu của lão già lập tức biến thành các mảnh huyết nhục bay bốn phía, thân mình hắn lập tức ngã xuống.

- Tuy tu vi của ta chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng thời điểm vừa rồi ý cảnh lại tiến tới Hóa Thần trung kỳ. Ý cảnh sinh tử đạt tới trình độ tầng thứ hai. Đến Hồng Điệp, Hóa Thần hậu kỳ ta còn dám đánh một trận huống chi là ngươi…

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị hướng về bốn phía.

Dưới cái nhìn này mọi người ở bốn phía đều trầm mặc. Nhưng trong mắt của họ sự tham lam cũng không có nửa điểm biến mất.

Bọn họ xem ra ý cảnh của Vương Lâm tuy nói là hùng mạnh, nhưng chỉ có một người thì hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Ngươi như thế nào mà còn không hiện ra?

Lời này của Vương Lâm vừa buông ra, trên không trung lập tức có tiếng động ù ù. Một cái quan tài lớn xuất hiện, đột nhiên quan tài này bay vút lên cao rồi ầm một cái, nện xuống phía trước người Vương Lâm mấy trượng.

Một luồng sóng không khí lan tỏa ra bốn phía xung quanh.

Tức thì các tu sĩ đều nhảy lùi lại, trên sắc mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Phía trên quan tài một lão già ngồi khoanh chân. Sau khi xuất hiện, người này lập tức nhìn Vương Lâm không chớp mắt, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

- Ngươi biết ta ở đây?

Lão già chậm rãi nói.

Vương Lâm thần sắc như thường, cười nói:

- Đương nhiên, trên đường đi ngươi vẫn bám theo ta.

Lão già hừ nhẹ một tiếng.

- Thi Âm tông!!

Tu sĩ ở bốn phía tức khắc nhận ra, sắc mặt không khỏi đại biến, thất thanh kêu lên.

Cái từ Thi Âm tông vừa phát ra lập tức đại bộ phận người ở đây khẽ biến sắc.

- Cút ngay!

Lão già nhướn mày, trong lòng có chút phiền muộn. Tay phải hắn phất một cái, hai tu sĩ ở phía trước gần hắn nhất lập tức miệng phun tiên huyết, thân hình giống như bị một lực lượng mạnh va chạm, bị ném ra ngoài rất xa.

- Anh Biến!!

Tu sĩ bốn phía lập tức hít sâu, tất cả đều lui lại phía sau.

Lão già Thi Âm tông đảo mắt, nhìn về phía Vương Lâm đột nhiên nhếch miệng cười, nói:

- Tiểu tử kia, chúng ta thực hiện cuộc giao dịch, thế nào? Ta giúp ngươi đem những người này giết đi, ngươi cấp cho ta một ngàn năm tự do. Trong ngàn năm này ta không đi tìm ngươi, ngươi cũng đừng không có việc gì mà bóp nát nguyên thần của ta. Như thế nào?

Vương Lâm cười nói:

- Một ngàn năm quá dài. Hơn nữa trong vòng ngàn năm này nếu ta chết thì như thế nào?

Lão già ngẩn người ra hung hăng cào cấu mái tóc trên đầu rồi nói:

- Phi!!! Lão tử vì ngươi mà làm. Nếu ngươi không sống được ngàn năm há ta chẳng phải bồi táng một nguyên thần hay sao!!

Lúc này đây rốt cục lão già cũng nghĩ tới vấn đề này, hai mắt đỏ bừng, trong nội tâm một sự buồn phiền nồng đậm khiến hắn có chút phát cuồng. Hắn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Vương Lâm một cái, thân mình vừa động lập tức nhằm tu sĩ ở bốn phía đánh tới.

Cả đám tu sĩ lập tức lui về phía sau, đang nghĩ cách trốn khỏi nơi này. Với tu vi của bọn họ để đối mặt với một tu sĩ Anh Biến trung kỳ thì căn bản không có nửa điểm chống cự.

Đây đúng là một trận đồ sát.

Sất Hổ ngơ ngác đứng nguyên một chỗ. Một đám tu sĩ đang vây quanh bỗng nhiên ngã xuống, người nào cũng bị giết rất thảm, tâm thần đại chấn.

Vương Lâm thần sắc từ đầu đến cuối vẫn như cũ, hắn lẳng lặng nhìn bốn phía không nói một lời.

Hồi lâu lão già trở về. Trên người hắn phát ra sát khí dày đặc làm không khí xung quanh dường như đỏ hồng lên. Nhìn Vương Lâm chằm chằm một hồi lâu rồi tay phải vung lên về phía trước, miếng ngọc giản lập tức hóa thành điện quang, bị Vương Lâm bắt ở trong tay.

- Trong vòng ngàn năm, vì ngươi ta xuất thủ cho một lần, ngươi hãy cố gắng mà sống sót cho tốt!

Lão già nói xong xoay người một bước, thân hình bao gồm cả quan tài bay lên trời biến mất không thấy nữa.

Vương Lâm trầm mặc một chút, vỗ túi trữ vật la bàn bay ra. Thân hình hắn nhảy lên ngồi lên trên, quay đầu liếc mắt nhìn Sất Hổ một cái rồi nói:

- Sất Hổ huynh, lên đây đi. Chúng ta quay về Chu Tước tinh.

Sất Hổ hít sâu, thân hình bay lên trên la bàn, nhìn Vương Lâm, cái miệng mở ra muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại vì một lý do gì mà không nói nên lời.

Hắn lui ra phía sau vài bước. Sau khi lui lại xong lúc này trong lòng hắn giao tình giữa hai người mới trỗi dậy.

Vương Lâm không nói năng gì, khống chế la bàn tiến vào hư vô, hướng phương vị về vị trí lốc xoáy bay nhanh đi.

Hồi lâu sau đó trên Tinh la bàn, Sất Hổ hạ giọng nói:

- Cảm ơn.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu không nói. Hắn biết Sất Hổ cảm tạ điều gì, lúc vừa rồi chỉ cần mình nói một câu lập tức Tôn Thái sẽ giết Sất Hổ liền.

- Ngươi yên tâm, sự tình hôm nay hết thảy ta đều không nói với ai. Ta, Sất Hổ, lấy Cự Ma tộc ra phát thệ!

Sất Hổ hít sâu, ngưng trọng nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, với tốc độ của Tinh la bàn cũng phải tốn một ít ngày mới từ bên cạnh của mảnh nhỏ xuyên qua, rốt cuộc đi tới vị trí của cơn lốc xoáy lớn kia.

Trên bình địa lúc này chỉ còn một ít tu sĩ đang khoanh chân ngồi đang châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ với nhau. Tất cả đều bàn luận về việc kiếm tiên kia.

Chẳng qua mọi người trong mảnh nhỏ đều đã bị Tôn Thái giết chết. Do đó người bên ngoài phỏng chừng cũng không biết kiếm tiên kia chung quy là ai sở hữu.

Cách lốc xoáy một đoạn, Vương Lâm thu hồi la bàn, cùng Sất Hổ hai ngươi bay về phía trước, rất nhanh đã đi tới cái bình địa nơi có cơn lốc xoáy kia.

Hai người mắt nhìn lẫn nhau, Vương Lâm liền ôm quyền cười nói:

- Sất Hổ huynh, Chu Tước tinh gặp lại!

Nói xong hắn vỗ vào túi trữ vật, Vu Hồi đỉnh dùng để quay về xuất hiện ở trong tay.

Sất Hổ hít sâu, chân thành nhìn Vương Lâm nói:

- Tằng huynh, nếu có cơ hội nhất định phải tới Cự Ma tộc. Ta và ngươi, hai người phải nâng cốc uống một trận.

Vương Lâm cười ha hả, gật gật đầu. Vu Hồi đỉnh trong tay mở ra lập tức trước người hắn xuất hiện một lốc xoáy thật lớn. Vương Lâm nhìn thoáng qua tiên giới này lần cuối cùng rồi nâng bước chân bước vào trong lốc xoáy, biến mất dạng.

Sất Hổ vỗ túi trữ vật, đồng dạng trong tay xuất hiện một cái đỉnh, mở đỉnh ra rồi tiến vào.

Mấy tháng gần đây Chu Tước tinh đã xảy ra không ít đại sự, nhưng trong tất cả các sự kiện này làm mọi người để mắt nhất, có thể nói khiến tất cả Tu chân quốc cấp bốn của Chu Tước tinh lâm vào rung động, là đệ tử hạch tâm của Chu Tước quốc, Hồng Điệp bị người khác chặt đi một tay.

Cô gái Hồng Điệp này từ lúc theo tiêu diệt liên minh bốn phái, Tuyết Vực quốc được đề thăng lên Tu chân quốc cấp năm. Từ một loạt sự kiện này, danh khí tại Chu Tước tinh nổi lên như cồn.

Có liên quan đến cô gái này, nghe đồn thủy chung chưa tới trăm năm đã là Hóa Thần hậu kỳ, lập tức được Chu Tước quốc nhìn trúng, trở thành

đệ tử hạch tâm, tất cả sự việc này đều được bàn luận.

Hai năm trước, Hồng Điệp cầm Vũ Đỉnh tiến vào tiên giới, việc này căn bản không nhiều người biết lắm. Nhưng ở năm tháng trước, trên đàn tế của Chu Tước quốc thường mỗi trăm năm một lần là lúc Chu Tước quốc là lúc triệu tập toàn bộ tu chân quốc cấp năm tiến hành hội nghị.

Hội nghị đang thảo luận được một nửa đột nhiên trên không trung xuất hiện dị biến. Một luồng lốc xoáy thật lớn từ không trung xuất hiện, từ trong cơn lốc xoáy Hồng Điệp bay ra. Nàng bị chặt đứt một tay, sau khi rơi xuống đất chỉ nói một tên rồi lập tức hôn mê.

- Tằng Ngưu!

Đây là cái tên mà Hồng Điệp trước lúc gần như hôn mê nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Tất cả sứ giả của năm tu chân quốc lập tức oanh một tiếng đều bàng hoàng. Việc Hồng Điệp cụt tay, miệng nói ra tên danh tự Tằng Ngưu, tin đồn này từ trong Chu Tước tinh truyền ra lập tức giống như một trận cuồng phong.

Tên Tằng Ngưu giờ phút này bỗng nhiên nổi lên như cồn, hoàn toàn áp chế đứng trên tên Hồng Điệp, trở thành tâm điểm ở Chu Tước tinh, chính là ngôi sao sáng làm mọi người chú ý.

Tất cả mọi người đều phỏng đoán không biết Tằng Ngưu này rốt cuộc là tu sĩ của tinh cầu nào.

Đúng lúc này Hồng Điệp tỉnh dậy nói ra lai lịch Tằng Ngưu.

- Tằng Ngưu này là tu sĩ của Chu tước, đích xác là người thuộc Tằng thị gia tộc.

Lời vừa nói ra lập tức toàn bộ Chu Tước tinh ầm ầm sóng dậy.

Trước tiên, Lão tổ của Tằng thị gia tộc giở gia phả tra, không ngờ đúng thật có người trong tộc tên là Tằng Ngưu, tuy nhiên niên kỉ của người này chưa đến ba mươi, tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ. Tiếp theo người này mang theo gia phả đi đến Chu Tước quốc, đem gia phả dâng lên để chứng minh Tằng gia trong sạch.

Kể từ đó các tin đồn có liên quan đến Tằng Ngưu lập tức trở thành đề tài của tất cả tu sĩ say sưa bàn luận.

Lại có vô số tu sĩ tiến hành điều tra cẩn thận, muốn tìm ra thân phận thật của người này nhưng cuối cùng cũng không có ai thành công.

Đối với việc này, Chu Tước quốc hiếm thấy lại không có động thái gì, bình thường giống như việc này không có phát sinh.

Cái tên Tằng Ngưu, sau sự việc này ở Chu Tước tinh trở thành cao thủ thứ nhất trong thế hệ tuổi trẻ.

Tằng thị gia tộc mặc dù lần nữa khẳng định Tằng Ngưu này không phải là Tằng Ngưu thật nhưng người tin cũng không nhiều lắm. Thường xuyên có tu sĩ ở các quốc gia mộ danh tới bái phỏng.

Điều này làm cho “Tằng Ngưu” lúc thì có tâm lý khủng hoảng, có lúc lại có một tia đắc ý.

Cái sự tình này, ở ba ngày trước Thiếu tộc trưởng Cự Ma tộc sau khi trở về, lập lập tức lại rộ lên. Sất Hổ trở về lập tức dẫn đến phần lớn tu sĩ đến bái phỏng, Chu Tước quốc lại phái ra một người đến để điều tra sự tình có liên quan đến Tằng Ngưu.

Đối với bất kỳ sự tình gì liên quan đến Tằng Ngưu, Sất Hổ thủy chung ngậm miệng không nói gì cả. Cuối cùng Chu Tước quốc cử người tới áp bức, lúc này mới nói ra một câu.

- Ta không biết tên thật của hắn, chỉ biết gọi là Tằng Ngưu. Người này tu vi sâu không lường được. Về phần ân oán giữa đạo hữu Hồng Điệp và người này thì tại hạ không rõ. Nhưng theo ta nhận thấy là đạo hữu Hồng

Điệp đã xuất thủ trước, sau ba lần như thế Tằng Ngưu rơi vào đường cùng mới phản kháng lại. Lời của ta nói ra nếu như có chút nửa câu hư cấu thì nguyên thần tan nát.

Sất Hổ nói xong lời này lập tức tuyên bố bế quan, xin miễn tiếp hết thảy các loại khách.

Những lời này không biết làm sao lại được người nào đó truyền ra, cái tên Tằng Ngưu này lại một lần nữa lại dậy lên, lần này cuồng mãnh như sóng khiến cho Tằng Ngưu thanh thế đại chấn.

Tiếp theo, Hồng Điệp ở Chu Tước quốc thương thế chuyển biến tốt đẹp, lập tức thông qua Chu Tước quốc phát ra một đoạn thông điệp.

- Tằng Ngưu, cuộc chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Ta chờ ngươi đến tìm ta.

“Tằng Ngưu, ngươi rốt cuộc là ai?” Nghi vấn này không chỉ tồn tại trong lòng Sất Hổ, Hồng Điệp mà còn thậm chí tồn tại trong tuyệt đại bộ phận tu sĩ, tất cả đều đoán “Tằng Ngưu này là ai?”

Mặc dù Hồng Điệp từng ấn hạ hình ảnh vào trong họa giản lưu lại trong Chu Tước quốc tuy nhiên vẫn chưa công bố ra. Rốt cuộc không ai biết Chu Tước quốc đang có tính toán gì không.

- Tằng Ngưu và cha ta tên giống nhau. Cha ta từng kêu là Đại Ngưu….

Ở trong một môn phái nhỏ của tu chân quốc cấp bốn, một người đàn ông trung niên nhìn phương xa, thì thào tự nói.

Ở Chu Tước tinh nơi mà Vương Lâm trước khi tiến nhập tiên giới, vào lúc này trên không trung mây đen dày đặc, từng luồng sấm sét lóe ra, mưa to liên miên không dứt từ trên trời giáng xuống.

Mưa này đã liên tục rơi hơn một tháng, thủy chung không ngớt. Trong những ngày mưa này mặc dù là các tu sĩ cũng rất ít đi ra ngoài sơn môn, càng không cần phải nói đến phàm nhân.

Một ngày này, ở phía chân trời xa xa bay tới hai đạo kiếm quang, ở phía trên có một quầng sáng nhu hòa đem mưa ngăn trở bên ngoài. Trong quần sáng có hai người một già một trẻ.

Lão già kia tóc bạc phơ, trên mặt các nếp nhăn nổi lên, còn thiếu nữ kia khoảng mười bảy mười tám tuổi dáng vẻ xinh đẹp.

- Sư phụ, bay trong ngày mưa này linh lực tiêu hao nhanh hơn, cứ coi như là một phương pháp tu luyện vậy.

Thiếu nữ cười nói.

- Không tồi, nếu ngươi luôn luôn chăm chỉ như thế thì trong vòng mười năm có thể Kết Đan!

Lão già cười ha hả.

- Sư phụ, người nói Tằng Ngưu kia tu vi của hắn ở tầng nào mà không ngờ có thể đem thiên kiêu chi nữ của Chu Tước quốc chặt đứt một tay? Hay là hắn đã đạt tới Anh Biến kỳ trong truyền thuyết?

Thiếu nữ đột nhiên hỏi.

- Tằng Ngưu… Đây là một cao nhân tiền bối, vi sư làm sao có thể bình luận. Tuy nhiên theo như phân tích của vi sư thì tu vi người này chắc là Hóa Thần hậu kỳ, không có khả năng là Anh Biến. Nếu không, theo như lời nói thì Hồng Điệp tuyệt nhiên không chỉ cụt tay mà là bỏ mạng.

Lão già vừa mới dứt lời bỗng nhiên phía trước có tiếng ầm ầm, từ giữa không trung truyền ra một tiếng sét đánh.

Nhưng mỗi lúc bên trong khoảng không sấm sét bỗng nhiên một nhiều lên. Bên trong trận sấm sét ấy một cơn lốc xoáy thật lớn xuất hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 327. Trở về.

Từ bên trong lốc xoáy này xuất hiện những tia chớp điên cuồng lao ra, giống như có vạn con ngân xà ầm ầm tản ra.

- Không ổn!

Lão nhân sắc mặt đại biến, ôm lấy đệ tử bên người, bay nhanh lui về phía sau. Đồng thời tay phải bấm quyết, từ trong túi trữ vật lập tức bay ra một chiếc Bảo Kính hình bát quái. Bảo Kính vừa xuất hiện liền dừng trước người lão, nhanh chóng xoay tròn.

Chỉ nghe rắc rắc mấy tiếng, Bảo Kính hình bát quái này lập tức xuất hiện mấy đường nứt, thoáng cái đã vỡ tan.

Lão nhân không kịp đau lòng, nương theo một khắc Bảo Kính vỡ vụn, lại lui ra sau mấy trượng. Nhưng tia chớp giữa không trung cũng đã hung

mãnh rít gào lao đến.

Ánh mắt lão nhân lộ ra vẻ tuyệt vọng, cắn răng đẩy thiếu nữ ra, quát lên:

- Đi, sư phụ sẽ ngăn cản cho con, đi mau!

- Sư phụ!

Ánh mắt của thiếu nữ đỏ lên, đang muốn nói tiếp.

Nhưng ngay lúc đó, tia chớp đột ngột xé rách không trung mà đến này bỗng dừng lại, ngay sau đó co rút lại, hình thành một khối cầu. Đồng thời, quả cầu chớp này bỗng nhiên loé lên, ngoài sáng trong tối, từ trong đó một người thanh niên mặc áo trắng bước ra.

Lão nhân và đệ tự ngơ ngác quan sát cảnh tượng trước mặt hồi lâu, không thốt ra được lời nào.

Thanh niên áo trắng từ trong tia chớp bước ra, thần sắc như thường, quan sát bốn phía, thở sâu một hơi, cuối cùng ánh mắt tập trung vào trên người hai thầy trò kia.

Thanh niên áo trắng này đúng là Vương Lâm.

- Chu Tước tinh! Ta đã trở về!

Vương Lâm lẩm bẩm tự nói, sau đó nhìn về một già một trẻ đối diện mình, cười hiền hoà, nói:

- Đạo hữu, Chu Tước tinh gần đây có phát sinh đại sự nào không?

Dựa theo phân tích của Vương Lâm, chuyện Hồng Điệp bị chặt mất một tay kia sau khi trở lại Chu Tước tinh chắc chắn sẽ tạo ra đôi chút sóng gió.

Lão nhân đứng chắn trước người thiếu nữ, cảnh giác nhưng vẫn cung kính nói:

- Tiền bối, gần đây trên Chu Tước tinh phát sinh không ít sự tình. Không biết chuyện mà ngài muốn nói đến là chuyện gì?

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Có những sự kiện nào đều kể ra ta nghe một chút.

Lão nhân chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ phía sau đã lập tức cười nói:

- Sự kiện lớn nhất đương nhiên là việc liên quan đến Tằng Ngưu.

- Tằng Ngưu?

Vương Lâm ngẩn ra, xoa xoa mũi, đáy lòng khẽ động, lập tức hiểu ra.

- Đúng thế, đại sự chính của Chu Tước tinh đúng là Đằng Ngưu. Việc Hồng Điệp bị cụt mất một tay đúng là do hắn gây ra.

Thiếu nữ nói tiếp, không để ý rằng sư phụ nàng đang trừng mắt nhìn sang.

Vương Lâm trầm mặc một chút, mỉm cười. Việc này cũng nằm trong dự đoán của hắn nên giờ nghe được cũng không thấy bất ngờ, mà lại tuỳ tiện hỏi thêm:

- Tên Tằng Ngưu này không biết bộ dạng như thế nào, có bị Chu Tước quốc truy nã hay không?

Thiếu nữ đang muốn nói tiếp thì bị sư phụ nàng ngăn lại, lão nhân cẩn thận nhìn Vương Lâm, kính cẩn nói:

- Tiền bối, Chu Tước quốc cũng không tuyên bố điều gì liên quan đến việc truy nã Tằng Ngưu.

Vương Lâm cười cười lão nhân, liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái, vỗ túi trữ vật, từ bên trong xuất ra một bình đan dược nhỏ, ném ra phía trước, cười nói:

- Tiểu nha đầu ngươi là người thẳng thắn, không tồi! So với sư phụ ngươi thì mạnh mẽ hơn. Bình đan dược này rất có lợi đối với việc Kết Đan của ngươi, cho ngươi!

Nói xong, thân mình Vương Lâm khẽ động, biến mất tại chỗ.

Theo sự biến mất của hắn, cơn lốc lôi điện giữa không trung cũng chậm rãi tiêu tan, mưa lại từ trên trời rơi xuống.

Lão nhân hít thở một hơi thật sâu, hiện tại tâm thần vẫn còn chút bất định. Người thanh niên này tuy vẫn nói cười ôn hoà nhưng lại mang đến cho hắn loại cảm giác giống như một pho tượng thiên thần. Chỉ cần đối phương vung nhẹ tay thì bản thân mình sẽ tan thành mây khói!

- Sư phụ, đây là đan dược gì?

Thiếu nữ nhìn vào bình đan dược, tò mò hỏi.

Lão già tiếp lấy mở ra, vừa nhìn sắc mặt đã lập tức đại biến. Hắn vội vàng đổ ra một viên, đưa lên mũi ngửi ngửi, thân thể lập tức chấn động, lấy tốc độ cực nhanh đem viên đan dược bỏ lại vào trong bình, lại nhanh chóng thu vào túi trữ vật, nắm lấy thiếu nữ, vội vàng rời khỏi nơi này!

Trong lòng thiếu nữ thấy buồn bực, mãi cho đến khi hai người thoát đi chừng hơn mười dặm, không kìm được lại hỏi thêm một câu.

Lão nhân thở sâu, trong mắt loé ra một tia hưng phấn, nói:

- Đồ nhi, người nọ nếu không phải lấy nhầm đan dược thì nhất định là một tu sĩ thực lực kinh người. Đan dược này tên là Toái Địa đan, có hiệu quả tốt đến độ khó có thể tin được đối với Kết Đan kỳ tu sĩ. Trong bình này có đến ba viên, ba viên này ở trong Thuỷ Lỗ quốc chúng ta tuyệt đối có thể dẫn đến một tràng sát kiếp!

Thiếu nữ trợn mắt, há hốc mồm.

Hai thầy trò này cũng không biết rằng, tuyệt đại bộ phận của Toái Địa đan này đều bị Văn thú của Vương Lâm ăn sạch.

Thân mình Vương Lâm bay giữa đất trời. Phương hướng của hắn chính là Sở quốc, ở phụ cận với Tu Ma hải. Đã nhiều năm hắn chưa quay về. Hiện tại, đại cừu của hắn đã được báo, hành trình trong tiên giới cũng đã chấm dứt, cũng đã đến lúc nên trở về nhà…

- Nếu không phải là do Vu Hồi đỉnh xuất hiện chút trục trặc thì mình sớm đã trở về. Không nghĩ tới rằng mình bị truyền tống đến một tinh cầu hoang vắng.

Đáy lòng Vương Lâm thầm nhủ.

Thực tế, vốn mấy ngày trước hắn đã trở lại, nhưng sau khi tiến vào Vu Hồi đỉnh, trong lúc đang truyền tống, không ngờ xuất hiện trục trặc, có chút sai vị trí nên bị đưa đến một tinh cầu không hề có chút sinh khí nào.

Lại nói, khoảng cách tinh cầu này đến Chu Tước tinh cũng không xa. Lúc này đây, trời cũng bắt đầu tối, Vương Lâm ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy tinh cầu kia.

- Mặt trăng này không ngờ cũng là một tinh cầu, chẳng qua nó nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Vương Lâm thở sâu, tốc độ lại nhanh hơn, hoá thành một đạo ánh sang vòng cung, bay nhanh đi.

- Tại mặt trăng kia thật là đáng tiếc,

chỉ tạm dừng lại một chút, liền lập tức lại bị truyền tống đi. Trên mặt trăng có một cỗ dao động kỳ dị, khi tu vi cao thâm một chút nhất định phải lên tìm hiểu mới được.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, nội tâm thầm nhủ.

Vương Lâm một đường ngày đêm không ngừng nhanh chóng bay đi, dù sao nơi này cũng cách Sở quốc quá xa. Cuối cùng, hắn đành sử dụng cổ truyền tống trận vài lần mới giảm bớt được phần lớn lộ trình.

Về phần cái Tinh La bàn kia, Vương Lâm nhận thấy chỉ có thể trong hư vô hoặc tinh không mới có thể sử dụng được, còn ở Chu Tước tinh thì lại không thể mở ra.

- Tinh La bàn thiếu mất một góc, ngoài ra còn khuyết thiếu một loại tài liệu. Không biết nếu có thể khôi phục toàn bộ thì có sử dụng được ở trên Chu Tước tinh hay không?! Nếu mà dùng được thì dù có gặp Anh Biến kỳ tu sĩ ta cũng có thể trốn thoát được.

- Còn Chu Tước quốc vì sao lại trong tuyên bố truy nã ta. Việc này có chút cổ quái.

Trong khi phi hành, Vương Lâm xuất ra một cái mũ rơm từ trong túi trữ vật, đội lên đầu.

Trận pháp cấm chế bên trong mũ rơm có nhiều điểm không thể giải khai. Lần này trở về Sở quốc nhất định phải dụng tâm nghiên cứu kỹ càng. Còn có Cấm Phiên, thông qua bảo kiếm của đệ tử Đại La Kiếm Tông, nhất định có thêm không ít cấm chế có tính công kích. Chỉ đáng tiếc là bảo kiếm này ta chỉ có được ba thanh!

Một thanh bảo kiếm Đại La Kiếm tông Vương Lâm có được là do giết một tên đệ tử môn phái này. Hai thanh còn lại là do vô ý đạt được trong túi trữ vật của Sất Hổ trong hư không.

- Bế quan khổ tu để đạt đến Hoá Thần trung kỳ, tìm kiếm tài liệu để sửa chữa Tinh La bàn, nghiên cứu mũ rơm, hoàn thiện Cấm Phiên, thật sự có rất nhiều việc phải làm…

Vương Lâm cười khổ.

- Còn có Thác Lâm trong Cổ Thần chi địa. Nhiều năm đã qua, không biết người này đã tu vi đạt đến trình độ nào. Nhất định trước khi hắn rời khỏi Cổ Thần chi địa ta phải có đủ thực lực để tự bảo vệ mình.

Vương Lâm thầm nhủ.

Nghĩ đến Thác Lâm, Vương Lâm không khỏi nhớ đến Thiên Vận Tử.

Chuyến hành trình đến Tiên giới này không ngờ cũng không gặp người sư phụ tương lai này. Không ngờ hôm nay, Thiên Vận Tử tiền bối lại đối đầu với người đứng đầu của Đại La Kiếm tông. Trung niên nhân đại chiến với Sất Hổ không ngờ cũng là môn hạ của Thiên Vân Tử, chỉ không biết có phải là đệ tử của vị tiền bối này hay không… Ngày sau, khi tu vi ta đủ rồi, đi Thiên Vận tinh, không biết người này có ghi món hận này cho ta hay không…

Vương Lâm nhướn mày.

- Tu vi thanh sam lão nhân của Đại La Kiếm Tông thật quá cường đại, chẳng lẽ là Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ. Đáng tiếc là ta chưa gặp qua Vấn Đỉnh lão quái vật nên không thể ước định được. Tuy nhiên, từ ý tứ trong lời nói của hắn thì tu vi so với Thiên Vận Tử phải kém hơn một chút. Do vậy, Thiên Vân Tử tiền bối, người chuẩn bị thu ta làm ký danh đệ tử trăm năm, tu vi sẽ như thế nào? Lúc trước ta ở bên cạnh, không biết Thiên Vận Tử tiền bối có biết hay không?

Vương Lâm thầm nhủ.

- Lần hành trình trong Tiên giới này thu hoạch thật phong phú. Chỉ có điều bên trong Tiên Ngọc Bảo tháp có Nữ Thi nên cũng hơi phiền phức. Việc của Chu Dật tiền bối, nếu ta đã đáp ứng cũng sẽ không thay đổi, chỉ

không biết là việc Chu Dật tiền bối đuổi theo thanh sam lão giả có kết quả như thế nào…

Vương Lâm bay đi, trong đầu hiện lên một loạt các ý niệm.

- Vũ chi kiếm tiên…

Chờ ta sau khi trở lại Sở quốc nhất định muốn xem có thể lấy được ra khỏi Bảo tháp hay không?

Vương Lâm thở sâu, thân mình dừng lại, từ trên không trung hạ xuống. Trước mặt hắn là một toà Cổ Truyền tống trận, Vương Lâm có chút đau lòng xuất ra một khối cực phẩm linh thạch, sau khi đặt vào bên trong, thân ảnh hắn dần biến mất.

Cách đó một trăm vạn dặm, thân ảnh của Vương Lâm hiện ra, hắn sờ sờ túi trữ vật, đáy lòng thầm nhủ:

- Cực phẩm linh thạch cũng không nhiều, may mà lần này trong túi trữ vật cướp được có một ít cực phẩm linh thạch. Chẳng qua, sau khi phân

chia với Sất Hổ chỉ còn có khoảng hơn hai mươi khối. Phải dùng cho hợp lý mới được, cực phẩm linh thạch này ngày sau chắc chắn có tác dụng khác nữa.

Vương Lâm vẫn không dừng lại, lập tức lao ra, tiếp tục bay đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một tháng sau, Vương Lâm đứng ở bên ngoài một cỗ truyền tống trận khác, vỗ vỗ túi trữ vật, đang muốn xuất ra một khối cực phẩm linh thạch. Bỗng nhiên đáy lòng hắn khẽ động, thần thức tản ra, sau khi phát hiện không có ai ở xung quanh mới cẩn thận xuất ra một khối tiên ngọc.

- Phẩm chất của tiên ngọc cao hơn nhiều so với cực phẩm linh thạch, không biết có thể sử dụng để mở ra cổ truyền tống trận được hay không…

Vương Lâm trầm mặc, đem tiên ngọc đặt vào bên trong trận pháp.

Nháy mắt khi đặt tiên ngọc vào trong trận pháp, truyền tống trận lập tức loé ra ánh sáng nhàn nhàn, trận pháp ầm ầm chấn động, không ngờ bốn phía còn xuất hiện một loạt kẽ nứt li ti.

Đồng thời, một bức hoạ hư ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Bên trong bức hoạ này có tám điểm loé lên, trong đó có một điểm có ánh sáng không ngừng lấp loé.

Vẻ mặt Vương Lâm ngẩn ra, chứng kiến những vết nứt li ti bốn phía ngày càng nghiêm trọng, không kịp suy nghĩ, ánh mắt chợt sáng lên, điểm tay vào một điểm sáng trên bức hoạ.

Lập tức, hắn nghe ầm một tiếng, trận pháp lập tức sụp đổ. Ở khoảnh khắc trước khi sụp vỡ, tiên ngọc trên trận pháp bắn lên, bị Vương Lâm thu vào trong tay, cùng lúc đó, thân thể hắn bị một cỗ kỳ dị lực lượng toát ra từ trong trận pháp bao bọc lấy, chớp mắt đã biến mất.

Sau khi Vương Lâm biến mất, một làn gió nhẹ thổi qua, cổ truyền tống trận này lập tức hoá thành tro bụi, chỉ để lại từng đạo dấu vết nhàn nhạt trên mặt đất.

Lần truyền tống trận này, Vương Lâm có cảm giác như hắn đi vào đường hầm thông qua tinh không, lên tiên giới. Tuy nhiên, cảm giác này chỉ tồn tại trong giây lát đã tiêu tan, thân ảnh của Vương Lâm lại xuất hiện ở trong một cỗ truyền tống trận cách chỗ cũ không biết bao xa.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, với sự điềm tĩnh của hắn mà cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Nơi này không ngờ chỉ cách Tu Ma hải có gần tám mươi vạn dặm. Một lần truyền tống, vượt qua cả mấy cổ truyền tống trận. Vương Lâm phân tích khoảng cách này ít nhất cũng là ngàn vạn dặm. Không ngờ chỉ trong chớp mắt đã vượt qua được quãng đường mà đáng nhẽ phải mất hơn một

tháng mới xong, điều này làm cho nội tâm Vương Lâm không khỏi có chút khiếp sợ.

Hắn cúi đầu nhìn vào khối tiên ngọc trong tay. Nhan sắc của nó giờ không còn là một màu trắng thuần nhất nữa mà đã hơi có chuyển thành màu xám, chiếm chừng một phần mười khối tiên ngọc.

Hồi tưởng lại bức hoạ hư ảo trên cổ truyền tống trận, Vương Lâm bỗng nhiên hiểu ra rằng có lẽ đó mới là cách dùng chân chính của cổ truyền tống trận. Lực lượng của cực phẩm linh thạch chỉ có thể truyền tống được đến cỗ truyền tống trận gần nhất mà thôi. Chỉ khi sử dụng tiên ngọc mới có thể đem tất cả các điểm truyền tống trận mở ra, do đó có thể được lựa chọn.

- Tuy nhiên, một lần truyền tống lại tiêu tốn mất một phần mười khối tiên ngọc. Mặc dù hắn cũng có không ít tiên ngọc, nhưng tiêu hao như thế thì hắn cũng không duy trì được, không phải là ở truyền tống thêm mà là tiêu hao tiên khí… Chỉ sợ là ở Chu Tước tinh, người có thể sử dụng tiên ngọc để truyền tống cũng không nhiều lắm…

Vương Lâm tự giễu, thân mình khẽ động, lại bay về phía trước.

Sự tình so với Vương Lâm dự đoán cũng không sai biệt nhiều lắm. Ở Chu Tước tinh, người có thể sử dụng tiên ngọc để mở ra truyền tống trận tuy rằng không phải không có, nhưng thật sự cũng rất ít.

Chỉ có Vấn Đỉnh lão quái vật ở Chu Tước quốc mới có thể không đau lòng lấy tiên ngọc ra để truyền tống…

Trong khi Vương Lâm đang bay đi, hắn sờ sờ vào chiếc vòng trên cổ tay. Trong lần thứ hai chiến đầu với Hồng Điệp, Lôi Oa (con ếch điện) dĩ nhiên rơi vào trạng thái hấp hối. Lúc này tuy nó đang ở trong Khu Thú Quyển hấp thu linh lực, nhưng tần suất đã từ mấy ngày một lần giảm xuống thành mấy tháng một lần.

Trong lòng Vương Lâm hiểu rõ nếu không phải hắn luôn cứ vài ngày lại rót linh lực vào thì mạng sống của Lôi Oa đã sớm không giữ được nữa.

- Lần này đến Sở quốc không biết Uyển nhi có thể chữa khỏi cho Lôi Oa được không đây. Ài. Vì mình mà con thú này mới gặp phải nông nỗi này, Vương Lâm ta không thể không để ý đến được…

Trong lòng hắn thầm nghĩ như thế, cổ tay bỗng truyền đến một tia dao động rất nhỏ, như là đáp lại suy nghĩ của hắn.

Ngay vào lúc đó, tại Vân Thiên Tông ở Sở quốc, Lý Mộ Uyển đang ngồi ở Đông Uyển Các. Trước người nàng đặt một chiếc đàn, ngón tay ngọc ngà của nàng lướt trên dây đàn, tạo ra những khúc nhạc tuyệt vời.

Hơn trăm năm thời gian đã trôi qua, đối với Vương Lâm mà nói chỉ là thoáng qua mà thôi. Nhưng đối với Lý Mộ Uyển thì đúng là quá lâu dài.

Giờ phút này, dung nhan của nàng có chút thay đổi, có vẻ tang thương so với năm đó. Thực sự mà nói nếu không có sự trợ giúp của lộ thuỷ từ hạt châu nghịch thiên trợ giúp thì nàng đã sớm hoá thành một đống xương trắng rồi.

- Một trăm năm này vẫn thuỷ chung dừng lại ở Kết Đan hậu kỳ… linh dịch mà huynh cho muội đã bắt đầu mất tác dụng rồi. Thân thể của muội đã ngày một suy yếu. Nếu trong mười năm tới vẫn không thể Kết Anh… muội…

Trong ánh mắt Lý Mộ Uyển hiện lên một tia bi ai, nàng mạnh mẽ đè nén, không để nước mắt ứa ra.

Nhưng tiếng đàn cũng đã đem tâm trạng của nàng biểu lộ ra ngoài, chứa đầy vẻ bất đắc dĩ và bi ai. Phàm là những người nghe được đều cảm thấy tâm trạng nặng trĩu.

- Vương Lâm… Rốt cuộc huynh đang ở đâu?...

Vẻ xót xa trong mắt Lý Mộ Uyển càng nồng đậm hơn. Đáy lòng nàng rất đau, rất đau.

Cảnh gặp gỡ với Vương Lâm cứ luôn quanh quẩn trong đầu nàng. Đây là động lực duy nhất khiến nàng có thể kiên trì chờ đợi. Nếu không có phần

ký ức này, thân thể nàng dù chưa vong nhưng tâm nàng đã sớm chết rồi!

- Vương Lâm… Có lẽ khi huynh trở về, chúng ta đã âm dương ly biệt…

Rốt cục, nàng không kìm nén được nữa, hai hàng lệ lăn dài trên má.

Giờ khắc này, bên ngoài lầu các có hai người đang đứng đó, cả hai tóc đều bạc trắng.

- Tiếng đàn của tông chủ, lộ ra ý tử vong.. Ài…

Một lão già lắc lắc đầu nói.

- Liễu Phỉ, trong trăm năm qua, Tông chủ đã Kết Anh ba lần nhưng đều thất bại dù đã ăn vào vô số đan dược. Nếu không phải trong lòng nàng luôn mang ý niệm sẽ gặp lại người kia thì sợ là ở lần Kết Anh thất bại ba mươi năm trước cũng đã hương tiêu ngọc nát…

Lão già hắc y bên cạnh cười khổ nói.

- Tống Thanh, ngươi nói người kia… Hắn vẫn còn sống sao…

Trong đầu Liễu Phỉ hiện ra một thân ảnh lạnh lùng, thân mình lập tức run lên. Dù trăm năm đã qua nhưng hắn thuỷ chung vẫn không quên được ý niệm kinh khủng năm đó.

- Một trăm năm trước, hắn là Nguyên Anh sơ kỳ, làm sao mà chết được. Nếu ta đoán không làm thì lúc này hắn đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Tống Thanh trầm mặc một chút, khẽ thở dài. Nỗi sợ hãi trong lòng hắn so với Liễu Phỉ càng sâu đậm hơn. Cảnh tượng năm đó thường xuyên khiến hắn gặp ác mộng phải bừng tỉnh.

Tràng giết chóc kia đã dĩ nhiên trở thành tâm ma của hắn.

- Ài, mặc dù hắn có thể đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ thì sợ rằng cũng không có cách gì cứu được vận mệnh của Vân Thiên tông ta…

Vẻ mặt của Liễu Phỉ trở nên chua xót.

Tống Thanh trầm mặc hồi lâu, sau đó cười khổ nói:

- Tu sĩ ngoại lai kia ba ngày trước đã tiêu diệt Thanh Thiên môn, không biết mục tiêu kế tiếp là ai đây…

- Ngay cả Sứ giả đại nhân cũng bị thực lực của người này doạ cho bỏ chạy, không chút dám phản kháng. Vận mệnh của Vân Thiên tông ta dĩ nhiên đã xác định rồi.

Liễu Phỉ chua xót nói.

- Bốn Nguyên Anh hậu kỳ đại trưởng lão, ba mươi năm trước Lưu trưởng lão Hoá Thần nhưng không thành, thân vong, hiện tại Công Tôn trưởng lão không biết sinh tử thế nào… Ài.

Hắn thở dài.

Đúng lúc này, tiếng đàn đứt đoạn, từ trong lầu truyền ra âm thanh dịu dàng của Lý Mộ Uyển.

- Mời hai vị tiền bối tiến vào nói chuyện. Thân thể của Uyển nhi không được khoẻ, không tiện ra đón.

Liễu Phỉ và Tống Thanh vội vàng cung kính vâng dạ, nhìn nhau một cái rồi vội vàng tiến lên, bước vào trong lầu.

Lý Mộ Uyển ngẩn ngơ nhìn cây đàn, lắc đầu nhè nhẹ, nhìn về phía hai người.

Ánh mắt Liểu Phỉ lộ ra thần sắc phức tạp, thấp giọng nói:

- Tông chủ, bảo trọng thân thể, đánh đàn như thế này rất hao tâm tổn sức…

Lý Mộ Uyển than nhẹ, mỉm cười nói:

- Ta hôm nay đã suy yếu lắm rồi, dù không đánh đàn cũng không thể sống quá mười năm được.

Liểu Phỉ thầm than.

- Có tin tức gì của Công Tôn Trường không?

Lý Mộ Uyển bình thản hỏi.

- Bảy ngày trước, Công Tôn trưởng lão đi tìm tu sĩ ngoại lai kia, đến nay vẫn chưa quay về… Sợ là…

Ánh mắt của Tống Thanh lộ ra nét bi ai, không nói thêm gì nữa.

Lý Mộ Uyển trầm ngâm không nói, hồi lâu sau cười thảm nói:

- Liên quan đến lai lịch của tu sĩ ngoại lai kia đã tra được chưa?

Liểu Phỉ nói:

- Chỉ biết rằng người này thoạt nhìn thì độ tuổi không lớn, am hiểu sử dụng các loài độc trùng, trên người đầy vẻ khát máu, nhất định là một kẻ hiếu sát. Một tháng trước hắn đột ngột xuất hiện trong lãnh thổ của Sở quốc ta. Trong bảy ngày, hắn diệt liền ba môn phái, giết mấy vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ… Ba ngày trước, toàn bộ đệ tử Thanh Thiên môn bị giết sạch, chỉ có mấy người ra ngoài thăm người thân mới may mắn tránh được một kiếp này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 328. Tâm động

Lý Mộ Uyển ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, hồi lâu sau đó, đang định mở miệng nói chuyện tiếp thì khuôn mặt nàng đỏ lên khác thường, toàn thân run rẩy, bắt đầu ho khan dữ dội.

Liểu Phỉ và Tống Thanh lập tức lại lộ vẻ lo âu.

Lý Mộ Uyển tay phải giữ chặt lấy miệng, ho khan một lúc mới dần bình thường lại. Nàng nhìn thoáng qua máu tươi ghê người trong lòng bàn tay, cầm khăn lau đi, hạ giọng nói:

- Qua mấy ngày nữa, chờ cho thân thể ta khoẻ lên chút sẽ đem hồn huyết trả lại. Các ngươi… Hãy tự chạy trốn đi thôi…

- Tông chủ!

Liểu Phỉ và Tống Thanh gần như đồng thời lên tiếng, ánh mắt lộ ra đầy vẻ chua xót. Tuy nói rằng hồn huyết hai người vẫn ở trong tay Lý Mộ Uyển nhưng một trăm năm qua, Lý Mộ Uyển không môt lần đem việc đó ra áp chế họ, lại lấy thân phận vãn bối đối xử với họ. Người chứ không phải cây cỏ. Trăm năm qua, một tia oán hận ngày xưa của hai người cũng đã sớm tan tành mây khói.

- Tông chủ, Âu Dương Tử đã nghiên cứu Tục Mệnh đan nhiều năm, cũng sắp thành công. Thân thể của ngươi nhất định sẽ có thể hồi phục.

Liểu Phỉ nói.

Lý Mộ Uyển lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Không có ích gì đâu. Dù thật sự luyện thành cũng chỉ có thể khiến ta có thêm chút sức sống mà thôi. Mười năm qua, ta nhận ra rằng ta đã dần trở nên già đi… Có lẽ vài năm nữa, tóc ta sẽ bạc trắng… Hơn nữa, Vân Thiên tông cũng khó tránh thoát được kiếp nạn lần này…

Tống Thanh chua xót nói:

- Tông chủ, chúng ta có thể tìm sự trợ giúp từ Cự Ma tộc. Tên tu sĩ ngoại lai này doạ Sứ giả của Cự Ma tộc phải bỏ chạy, tất nhiên Cự Ma tộc sẽ ra tay. Chỉ cần chúng ra kiên trì một đoạn thời gian là được.

- Cự Ma tộc…

Lý Mộ Uyển lắc lắc đầu nói:

- Trong mắt của Cự Ma tộc, chúng ta chẳng qua chỉ là một công cụ để luyện đan mà thôi… Hơn nữa, ta nghe nói Cự Ma tộc vì việc giữa Thiếu tộc trưởng và Tằng Ngưu mà đang lâm vào tình trạng hết đường xoay sở, sợ rằng không rảnh để bận tâm đến chúng ta.

- Tằng Ngưu! Ai, nếu người này không xuất hiện, Cự Ma tộc tất nhiên sẽ không thể không chiếu cố chúng ta…

Liểu Phỉ nói.

- Nếu là Tằng Ngưu kia có thể đến Sở quốc chúng ta, kiếp nạn nguy khốn này nhất định có thể được giải trừ!

Tống Thanh tự giễu nói. Lời này của hắn chẳng qua chỉ là cảm khái mà thôi, trong lòng căn bản là đến một phần vạn cũng không nghĩ đến.

Liểu Phỉ cười khổ nói:

- Tằng Ngưu, đó là tiền bối cao nhân mà ngay cả Thiên chi kiêu nữ Hồng Điệp cũng bị chặt mất một tay, sợ rằng đến tên của Sở quốc ta cũng chưa từng nghe qua.

- Các ngươi lui ra đi thôi, đem ý của ta nói cho hai vị đại trưởng lão đang bế quan, đợi ta đem hồn huyết trả lại thì đều tự rời khỏi đây đi…

Lý Mộ Uyển nhẹ nhàng nói.

- Tông chủ, ngươi thì sao, hãy cùng đi với chúng ta.

Liểu Phỉ nói.

Trong mắt Lý Mộ Uyển lộ ra đầy vẻ xót xa. Lúc này đây, nàng không hề cảm thấy sợ hãi. Vân Thiên tông, dù có “chạy trời không khỏi nắng” thì nàng cũng không thể rời đi. Cho dù phải chết, nàng cũng muốn chết ở chỗ này. Đây chính là nơi ước định giữa nàng và Vương Lâm.

Nàng không nói gì, chỉ nhẹ nhè lắc đầu, ánh mắt hướng ra trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, trong mắt lại hiện lên thân ảnh của Vương Lâm…

- Vương đại ca…

Chỉ có một đầu tiểu thú từ trong mi tâm của Lý Mộ Uyển bay ra, quanh quẩn bên người nàng, cuối cùng dừng lại trên cây đàn, con mắt bé nhỏ nhìn Lý Mộ Uyển, lúc nháy lúc không.

- Tiểu Linh, chủ nhân ngươi đang ở đâu?

Tay ngọc của Lý Mộ Uyển vuốt ve trên đầu của tiểu thú, nhẹ giọng nói.

Quãng đường tám mươi vạn dặm, Vương Lâm một đường nhanh chóng bay đi. Một ngày nọ, hắn đứng bên cạnh Tu Ma hải, bỗng nhiên nội tâm chấn động, hắn nhìn về phía Sở quốc xa xa, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một tia rung động.

Hắn trước giờ vẫn chưa lần nào rung động như thế, lúc này lại đột nhiên xuất hiện.

- Tâm ma? Không có khả năng. Lấy tu vị của ta, tâm ma bình thường không thể tiến vào bên trong nguyên thần.

Thân mình của Vương Lâm vẫn không dừng lại, tiến vào Tu Ma hải.

- Nhiều năm cũng chưa gặp lại Uyển nhi. Phải mua chút gì đó mà nàng yêu thích…

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra một tia mỉm cười.

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, hướng về Tu Ma hải nhanh chóng bay đi.

Dọc theo đường đi, tốc độ của Vương Lâm vẫn không chậm lại. Sau khi sử dụng mấy cái truyền tống trận, ngày nọ, khoảng một vạn dặm phía trước hắn xuất hiện một toà thành trì.

Thành này tên là Ma Nghịch thành, xếp thứ ba trong số mười đại thành của Tu Ma nội hải, so với những toà thành trì trước đây Vương Lâm từng đi qua đều rộng lớn hơn không chỉ mấy lần.

Trong ngọc giản bản đồ của Vương Lâm có miêu tả đôi chút về toà thành này. Chẳng qua những tư liệu này đều là trước khi Tu Ma hải bị xâm lấn. Lúc này đây, Tu Ma nội hải hỗn tạp với rất nhiều thế lực lớn nhỏ mới hình thành, nên có thay đổi gì hay không, Vương Lâm cũng không biết được.

Nhưng chuyến này hắn đến không phải là muốn gây chuyện, mà chỉ là muốn mua cho Lý Mộ Uyển ít quà tặng mà thôi.

Sau khi giao nộp mấy khối linh thạch cấp thấp, Vương Lâm tiến vào Ma Nghịch thành.

Bên trong thành phần đông là tu sĩ, đi lại rất náo nhiệt. Vương Lâm đội chiếc mũ rơm, vừa nhìn quanh mọi nơi, không khỏi mỉm cười. Phía trước, bên cạnh rất nhiều lầu các thì có một toà lầu năm tầng cực kỳ hợp nhãn, trên đó có một bảng hiệu thẳng đứng viết ba chữ: Luyện Khí Các.

Vương Lâm chậm lại, hướng về nơi này bước đến.

Sau khi tiến vào toà lầu này, Vương Lâm quét mắt nhìn qua, liền trực tiếp bước lên tầng hai. Những vật phẩm ở đây, hắn cũng không để vào mắt, vì thế đi thẳng lên tầng ba.

Trong tầng ba, có một người đàn ông trung niên đang cầm trong tay một quyển sách cổ, cẩn thận thưởng thức. Sau khi thấy Vương Lâm đi lên, hắn buông quyển sách xuống, cười nói:

- Vị quan khách này, Không biết ngài cần mua vật phẩm gì?

Vương Lâm nhìn lướt qua, bình thản nói:

- Đan phương.

Người đan ông trung niên mỉm cười nói:

- Đan phương thì Luyện Khí các có không ít. Không biết quan khách muốn mua loại đan phương nào?

- Ngũ phẩm trở lên!

Vương Lâm ngồi xuống ghế bên, nói.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên lập tức trở nên ngưng trọng. Hắn tự uống một ngụm trà nói:

- Đan phương ngũ phẩm đều là vật vô giá. Luyện Khí các của Ma Nghịch thành cũng không có nhiều, chỉ có ba cái. Quan khách chờ một chút, ta mang đến cho ngài.

Nói xong, người này vội vàng lên tầng trên, không lâu sau cầm ba cái hộp gấm mang xuống. Theo sau hắn còn có một lão nhân hai mắt sáng ngời, thân thể phát ra từng trận linh uy.

Hắn thản nhiên nhìn Vương Lâm một cái, trầm mặc không nói gì.

Vương Lâm cũng tuỳ ý liếc nhìn lão nhân một cái, sau đó liền chú đến đến mấy hộp gấm trên tay người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên đặt hộp gấm xuống, cười nói:

- Đây là ba cái ngũ phẩm đan phương, hai cái trong đó là lấy từ Vân Thiên Tông của Sở quốc, còn một cái là đến từ Thiên Nhai Môn của đại

mạc. Đây là ngọc giản ghi lại công hiệu của đan dược, mời quan khách xem.

Nói xong, tay hắn vừa lật đã xuất hiện ba khối ngọc giản, đặt trên hộp gấm.

Vương Lâm lần lượt cầm từng cái ngọc giản lên, bên trong chỉ có công hiệu của đan dược mà không có phương pháp luyện chế. Đan phương thì nằm ở trong hộp gấm.

Năm đó, trước khi rời đi Vân Thiên Tông, Vương Lâm đã nhìn qua một lượt tất cả các ngũ phẩm đan phương ở đây. Lúc này đây, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra ngọc giản chứa đan dược của Vân Thiên Tông, thần thức chỉ đảo qua một chút liền không để tâm nữa, mà tập trung vào ngọc giản miêu tả đan dược của Thiên Nhai Môn.

Hồi lâu sau đó, Vương Lâm buông ngọc giản xuống, bình thản nói:

- Ta muốn Quy Nguyên đan này của Thiên Nhai Môn. Luyện Khí Các của ngươi có lục phẩm đan phương không?

Người đàn ông trung niên do dự một chút, nhìn lão nhân bên cạnh. Lão ta thần sắc ngưng trọng, gật gật đầu, người đàn ông trung niên lập tức cười nói:

- Đan phương từ lục phẩm trở lên đều là vật vô giá, Luyện Khí Các của chúng ta cũng chỉ có một cái. Tuy nhiên, vật ấy không phải là để bán ra như bình thường mà là bán ra tại Tu Ma Hội đấu giá, tổ chức mười năm một lần. Quan khách nếu là muốn mua thì không ngại chờ thêm hai tháng. Hai tháng sau chính là lúc diễn ra Hội đấu giá.

Vương Lâm nhướn mày nói:

- Không cần, ngũ phẩm đan phương này bán như thế nào?

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Quan khách muốn lấy vật đổi vật hay là dùng linh thạch để mua?

- Linh thạch!

Vương Lâm nói.

Trên mặt người này lộ ra vẻ khó xử, nói:

- Cái này, hễ là những vật phẩm đạt đến một cấp bậc nhất định, Luyện Khí Các ta thường không bán lấy linh thạch…

Vương Lâm nhướn mày, đứng lên, tay phãi vỗ túi trữ vật, lập tức ném ra một vật, sau đó cầm lấy hộp gấm có chứa đan phương rồi bước xuống lầu.

Lão nhân sửng sờ, theo bản năng tiến lên một bước. Nhưng vào lúc này, từ bên trong mũ rơm Vương Lâm đang đội trên đầu loé ra một đạo hàn mang.

Tâm thần lão nhân lập tức chấn động, Nguyên Anh suýt nữa tiêu tan, hoảng hốt dẫm mạnh mấy bước, lui nhanh ra sau, không dám ngăn cản thêm chút nào nữa, để mặc Vương Lâm bước xuống tầng dưới.

Người đàn ông trung niên tiếp lấy vật Vương Lâm ném đến, chỉ nhìn thoáng qua, thân mình lập tức run lên, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

- Đây là… Nửa khối Cực phẩm linh thạch…

Lấy hiểu biết của Vương Lâm, giá trị của ngũ phẩm đan phương và nửa khối Cực phẩm linh thạch cũng ngang nhau, hơn nữa Vương Lâm xuất ra không phải là nửa khối mà là một phần tư khối.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 329. Ta chính là Vương Lâm.(1)

Mấy ngày này, hầu hết các cửa hàng trong phần lớn thành trì của Tu Ma nội hải đều có một người đội mũ rơm tiến vào thu mua đan phương.

Ban đầu thì các chủ quán cũng đưa ra cái giá phù hợp, nhưng là càng về sau càng quá đáng. Cuối cùng thậm chí còn xuất ra cái giá trên trời. Chẳng qua, tại một cửa hàng, khi không trao đổi được còn chuẩn bị mạnh mẽ cướp đoạt thì cũng là gặp phải tai ương ngập đầu.

Sau đó, tin đồn liên quan đến một vị Hoá Thần tu sĩ đầu đội mũ rơm đã lập tức truyền khai. Đối với Vương Lâm mà nói, việc này cũng rất có lợi. Tối thiểu, việc thu mua đan phương của hắn đã dễ dàng hơn trước kia rất nhiều.

Trong mười ngày, với sự trợ giúp của cổ truyền tống trận, Vương Lâm đã đi đến biên giới của Tu Ma hải và Sở quốc. Trong thời gian này, tổng cộng hắn đã mua được tám cái ngũ phẩm đan phương.

- Nếu Uyển nhi nhìn thấy những phương thuốc này chắc chắn sẽ rất vui sướng.

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra một tia mỉm cười, tiến nhập vào Sở quốc. Hắn không che dấu tướng mạo nữa, đem mũ rơm cất đi.

Nhưng ngay khi Vương Lâm vừa đi qua biên giới của Sở quốc, bỗng nhiên hắn biến sắc, ánh mắt lộ ra một tia hàn mang, nhìn về phía Vân Thiên Tông, trong miệng gầm nhẹ:

- Muốn chết!

Sau đó thân mình hắn loé lên, biến mất tại chỗ.

Triển Bạch là một kẻ đến từ Ngũ cấp tu chân quốc Bì Lô quốc. Cái tên này đại biểu cho giết chóc và máu tanh.

Bản thân hắn là một đệ tử thiên tài của Bì Lô quốc, một đường tu hành cuối cùng đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, sau đó không hiểu vì sao lại trộm lấy Bảo điển của Trĩ Ma Đạo, phản bội sư môn.

Dưới một đường đuổi giết, hắn liên tục trốn thoát, tuy bản thân cũng bị trọng thương những cũng giết không ít đồng môn, những kẻ truy sát y.

Cuối cùng, dưới sự truy sát của một Hoá Thần kỳ tu sĩ, Triển Bạch trốn đến Cửu U man hoang. Tại đây, rốt cục hắn trốn thoát khỏi vị Hoá Thần kỳ tu sĩ kia và ở lại chỗ này trên trăm năm thời gian.

Không ai biết được một trăm năm này hắn như thế nào có thể sinh tồn. Chỉ biết một trăm năm sau đi ra, không ngờ hắn đã đạt đến Hoá Thần kỳ. Càng đáng sợ hơn chính là hắn đã thu phục được vô số độc trùng.

Vừa trở ra, người này lập tức giết tới Trĩ Ma Đạo. Khi ra tay, vô số độc trùng bên người gần như hoá thành một mảnh mây đen. Dù là Hoá Thần sơ kỳ tu sĩ, cũng có một số người bỏ mình dưới tay hắn.

Hắn biết rõ rằng Trĩ Ma Đạo có

Hoá Thần hậu kỳ tu sĩ tồn tại nhưng vẫn dám tiến đến đồ sát, điều này cho thấy bổn sự của hắn.

Cuối cùng hắn lại bị đuổi giết, một đường phải chạy trốn. Đuổi giết hắn là một vị trưởng bối trong sư môn, một Hoá Thần trung kỳ tu sĩ. Cuối cùng người này bị hắn dẫn vào trong Cửu U man hoang, sau đó cũng không thấy tung tích gì truyền ra nữa.

Ba mươi năm sau, Triển Bạch lại đi ra khỏi man hoang, tu vi tuy vẫn chỉ là Hoá Thần sơ kỳ nhưng cũng không có tin tức gì của vị trưởng bối kia.

Tuy vậy, người này cũng từ bỏ việc trả thù Trĩ Ma Đạo, mà rời khỏi bản quốc, đi tha hương, lưu lại một loạt hung danh. Những tu sĩ chết dưới tay hắn đã không thể kể hết được.

Thậm chí Hoá Thần trung kỳ đối mặt với hắn cũng có chút đau đầu. Hắn tu luyện một loại pháp thuật mà dường như nắm giữ được một tấm thân bất tử. Mỗi lần có vẻ như giết được hắn thì thực tế chỉ là một trong số các phân thân của hắn mà thôi.

Cuối cùng, người này chiếm được một cái Vũ đỉnh, trở thành một trong những người được lựa chọn để tiến vào Tiên giới.

Ở Tiên giới, hắn vẫn hoành hành như trước. Chỉ cuối cùng gặp phải một kẻ khó có thể trêu chọc được là Vương Lâm, không hãm hại được lại tổn thất mất mấy phân thân, đành bất đắc dĩ mở ra Vu Hồi đỉnh, quay trở lại Chu Tước tinh.

Có thể nói, trong sáu người của Chu Tước tinh lần này, hắn là kẻ đầu tiên quay về.

Trong khi truyền tống trong Vu Hồi đỉnh, hắn cũng giống như Vương Lâm, bị sai lệch. Chẳng qua, Vương Lâm bị truyền tống đến một tinh cầu khác, còn hắn may mắn hơn, dù không truyền tống về đúng chỗ cũ nhưng vẫn ở một chỗ khác ở Chu Tước tinh.

Chẳng qua lại là ở trong Tu Ma hải.

Tại Tu Ma hải, bởi vì lần đi Tiên giới bị tổn thất thảm trọng nên Triển Bạch lại tiến hành giết chóc. Hễ tu sĩ nào gặp hắn, gần như toàn bộ đều táng thân.

Những con trùng tử của hắn, sau khi hấp thu máu huyết của rất nhiều tu sĩ cũng đã bắt đầu sinh sôi nảy nở. Triển Bạch cứ một đường xông tới, tiến nhập Sở quốc.

Cho nên, việc tiêu diệt mấy môn phái cũng là nhằm cho trùng tử của hắn có thêm thật nhiều huyết nhục, thoả mãn nhu cầu của đám trùng tử này. Vì thế, tu sĩ của Sở quốc mới lâm vào kiếp nạn này.

Sứ giả của Cự Ma tộc, ngay khi thấy người nọ tiến đến, nội tâm âm thầm kêu khổ. Tuy hắn cũng là Hoá Thần kỳ nhưng cũng là không phải do tự bản thân cảm ngộ mà là do hấp thu cảm ngộ của người khác để đột phá. Thực lực của hắn thoải mái bắt nạt Nguyên Anh kỳ tu sĩ nhưng nếu là gặp phải những kẻ dũng mãnh như Triển Bạch thì không thể chống cự được. Hắn chỉ có thể chạy đi, tạm thời tránh khỏi đầu sóng ngọn gió.

Triển Bạch đứng trên một đỉnh núi cao chót vót, bốn phía xung quanh hắn có nghìn nghịt vô số trùng vân. Hai mắt hắn lộ ra vẻ khát máu, nhìn chằm chằm vào một môn phái xa xa.

- Vân Thiên Tông…Đây là đệ nhất tông phái của Sở quốc, rất am hiểu luyện đan, hừ, qua hôm nay, toàn bộ số đan dược này là của ta. Nghe người của mấy môn phái trước đây nói rằng tông chủ của Vân Thiên Tông là một mỹ nhân. Ta thật muốn nhìn, sau khi bị trùng tử của ta ký sinh thì rốt cục xinh đẹp ở chỗ nào.

Triển Bạch khẽ động thân, hướng về Vân Thiên Tông bay đi.

Từng trận gào thét của đám trùng tử này vang khắp cả trời đất, thanh thế kinh người.

- Mấy ngày trước, đem một tên Nguyên Anh hậu kỳ tiểu bối của Vân Thiên Tông làm thịt, trước khi chết, hắn còn nói Vương Lâm sẽ không bỏ qua cho ta. Thật là nực cười! Tên Vương Lâm này là ai? Sao ta chưa bao giờ nghe tới. Hơn nữa Sở quốc chỉ là một Tam cấp tu chân quốc, không có khả năng có được Hoá Thần kỳ tu sĩ. Tên Vương Lâm này cùng lắm chỉ là một tên Nguyên Anh hậu kỳ có chút lợi hại mà thôi. Đã là một tiểu bối như thế thì gặp một tên ta giết một tên. Hừ. Mặc dù là Hoá Thần kỳ tu sĩ, Triển Bạch ta há chưa từng giết qua sao?!

- Sau khi tiêu diệt Sở quốc này, ta liền một đường giết về Cửu U man hoang. Đến lúc đó, nhất định phải khiến trùng vương sinh ra. Sau khi trùng vương kí sinh lên thân thể, ý cảnh của ta liền đạt đến Hoá Thần trung kỳ! Tằng Ngưu, đến lúc đó, ta thật muốn nhìn xem ngươi còn có thể kháng cự lại ta không!?

Triển Bạch cười lạnh.

Chuyến đi tiên giới dưới con mắt của Triển Bạch là cả một sự sỉ nhục. Tên Tằng Ngưu kia chính là một nhân vật vốn không có tên tuổi. Không ngờ khi mình bị đuổi giết lại chẳng thèm quan tâm, nếu không như thế, cùng với hắn liên thủ nhất định có thể khiến cho kẻ truy sát kia bỏ mạng đương trường.

- Thật Không ngờ tên Tằng Ngưu này có thể chặt đứt một cánh tay của Hồng Điệp. Tại Chu Tước tinh này thanh danh của hắn vang dội. Hừ! Hết thảy những điều này đáng nhẽ phải thuộc về ta mới đúng. Tằng Ngưu, sớm muộn gì cũng có một ngày ta với ngươi sẽ đại chiến một trận!

Triển Bạch cười lạnh, nhưng lập tức, hắn nhướn mày lên, lẩm bẩm.

- Con thú Lôi Oa kia của Tằng Ngưu đúng là con vật khắc chế trời sinh với đám trùng tử của ta.

Ánh mắt hắn chớp lên, hạ quyết tâm, lần này bất kể thế nào cũng phải mạo hiểm tiến vào chỗ sâu bên trong Cửu U man hoang để tìm trùng vương. Một khi trùng vương sinh ra, như vậy Lôi Oa sẽ mất đi tác dụng của nó.

- Trước khi đó, ta chỉ cần không trêu chọc vào Tằng Ngưu là được. Người này có thể chặt đứt một tay của Hồng Điệp thì tu vi không thể như biểu hiện bên ngoài là Hoá Thần sơ kỳ được. Tuy nhiên, Chu Tước tinh này rộng lớn như thế, dù là ta muốn trêu chọc, cũng tuyệt không dễ dàng gặp được.

Triển Bạch hừ nhẹ một tiếng, thân mình bay đi cực nhanh, nháy mắt đã đến bên ngoài Vân Thiên Tông.

Vân Thiên Tông bị bao phủ trong một mảnh mây trắng, không phải tự nhiên sinh ra mà là hộ sơn đại trận của Vân Thiên Tông. Chẳng những nó có thể thủ hộ tông môn mà còn có thể che dấu cả Càn Khôn bên trong, rất kỳ diều.

Triển Bạch lơ lửng giữa không trung, nhìn chằm chằm mây trắng bên trên Vân Thiên Tông một chút, cười khinh miệt, quát:

- Những tên tiểu bối của Vân Thiên Tông nghe cho rõ đây, mở ra hộ sơn đại trận, tống xuất đan dược, còn nữa, Tông chủ của các ngươi tự thân ra nghênh đón cho ta!

Bên trong Vân Thiên Tông vẫn một mảnh yên tĩnh, một lúc sau truyền ra một thanh âm dịu dàng êm ta. Thanh âm này cực kỳ suy yếu nhưng vẫn mang theo một cỗ ý chí kiên định.

- Tiền bối bản thân là Hoá Thần kỳ tu sĩ, cần gì phải làm khó một cái tông phái ở tiểu quốc như thế này. Nếu về mặt đan dược có yêu cầu gì, mời tiền bối phân phó, Vân Thiên Tông ta toàn lực thoả mãn yêu cầu của tiền bối.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 330. Ta chính là Vương Lâm.(2)

Trong mắt Triển Bạch lộ ra vẻ trào phùng, nói:

- Thật sao? Nói vậy, ngươi hẳn là Tông chủ của Vân Thiên Tông phải không?

- Vãn bối chính là Tông chủ của Vân Thiên Tông, còn mong tiền bối không làm khó cho một tiểu phái như Vân Thiên Tông ta…

Thanh âm của Lý Mộ Uyển từ từ truyền đến, vẫn rất êm tai, đầy vẻ nhu nhược.

Triển Bạch hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ta thật muốn nhìn mỹ nhân Tông chủ của Vân Thiên Tông rốt cuộc bộ dáng như thế nào!

Nói xong, tay phải hắn vươn lên, hướng về mây trắng giữa không trung, hung hăng chụp xuống.

Chỉ nghe rắc rắc mấy tiếng, mây trắng lập tức tan vỡ. Chẳng qua, sau khi tan ra lại nhanh chóng ngưng tụ lại lần nữa.

- Ah, Trận pháp này cũng có chỗ thần kỳ, không phải là do Vân Thiên Tông ngươi bố trí!

Ánh mắt Triển Bạch chợt loé lên.

- Tiền bối, trận pháp này là do Cự Ma Tộc vì bảo vệ cho sự an toàn của Vân Thiên Tông ta mà tự mình bố trí, mong tiền bối nể mặt Cự Ma Tộc, đừng tiếp tục làm khó chúng ta!

Lý Mộ Uyển than nhẹ, lại nói.

- Cự Ma Tộc…

Triển Bạch có chút trầm ngâm, ánh mắt loé lên, tay phải lại vung lên, đám trùng vân bốn phía lập tức ông một tiếng, gào thét xông lên, đánh tới.

Chỉ nghe từng trận âm thanh ca ca không ngừng vang lên từ chỗ mây trắng, thanh âm này ngày một lớn, cuối cùng gần như chỉ còn tiếng vù vù của trùng tử.

- Cự Ma Tộc thì đã sao? Dù đích thân Sất Hổ đến đây, cũng sẽ không vì Vân Thiên Tông mà trở mặt với ta!

Triển Bạch cười lạnh, tay phải lại xuất ra một trảo.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, mây trắng tan tành, những tầng mây liên quan xung quanh cũng nhanh chóng tiêu tan. Một đạo sóng gợn vòng tròn bỗng nhiên tản ra, một đạo ánh sáng chợt loé lên từ trung tâm rồi biến mất.

Cùng với mây trắng tiêu tan, một loạt các toà lầu các làm từ linh thạch cực kỳ hoa lệ xuất hiện trước mặt Triển Bạch.

Những toà lầu các liên miên không dứt, nhìn không thấy giới hạn. Triển Bạch không khỏi thở sâu, hai mắt trừng lên. Hồi lâu sau, hắn cười vang nói:

- Vân Thiên Tông này cũng quả là giàu có, không ngờ sử dụng linh thạch để xây dựng. Quy mô như thế này tuy còn kém hơn tiên giới rất nhiều nhưng ở Chu Tước tinh này cũng ít gặp. Ha ha! Từ nay về sau, nơi này sẽ là của Triển Bạch ta.

Hộ sơn đại trận dễ dàng bị người ta phá vỡ, mọi người trong Vân Thiên Tông đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Triển Bạch bước chân tiến vào trong Vân Thiên Tông. Hơn trăm trượng bên người hắn đều là dày đặc trùng vân màu đen, gào thét liên miên, một ít nữ đệ tử có tu vi thấp của Vân Thiên Tông thậm chí suýt chút nữa bị doạ cho khóc lên.

Tay phải Triển Bạch chụp ra, mấy đệ tử của Vân Thiên Tông lập tức bị một bàn tay vô hình nắm lên. Chỉ thấy trong trùng vân lao ra một đám trùng tử, chúng xông tới, lập tức liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết. Trên người mấy tên đệ tử này lập tức phủ kín bởi vô số trùng tử, thậm chí một số đã chui được vào trong cơ thể.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết này vang lên trong tai của mọi người của Vân Thiên Tông khiến tâm can như bị xé rách.

- Dừng tay!

Lý Mộ Uyển lao ra, bay lên giữa không trung, bên cạnh nàng còn có mấy người. Sắc mặt mấy người này đều rất khó coi, nhìn chằm chằm vào Triển Bạch.

Triển Bạch cười ha hả, tay phải lại vung lên, tiếng kêu thảm thiết của đệ tử kia lại càng thê lương, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, một đám trùng tử từ trong cơ thể mấy người chui ra, thân thể họ lập tức rũ xuống, không khác gì bộ xương khô, từ giữa không trung rơi xuống.

Sắc mặt Lý Mộ Uyển tái nhợt nhìn mấy tên đệ tử, khoé miệng ứa ra một tia máu tươi, thân mình run rẩy, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Triển Bạch đã chứa đầy vẻ oán độc.

Với tính tình của nàng mà dùng ánh mắt như thế để nhìn người khác thì thật sự là hiếm thấy.

- Quả nhiên hình thức có chút xinh đẹp, ngươi tên là gì?

Ánh mắt Triển Bạch đảo qua, dừng lại trên người Lý Mộ Uyển, nói.

Lý Mộ Uyển trầm mặc.

- Hả! Không nói sao? Đơn giản thôi!

Triển Bạch cười một tiếng, tay phải vung lên, trùng tử bốn phía quanh thân hắn lao xao, khoách tán ra, gần như đem cả Vân Thiên Tông bao vây bên trong.

Chỉ cần Triển Bạch phất tay, đám trùng tử này sẽ lập tức lao xuống, phàm là gặp sinh vật sống sẽ lập tức cắn nuốt. Tuy những trùng tử này chỉ lớn bằng ngón tay cái nhưng ánh mắt đều lộ ra vẻ khát máu.

Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện ánh mắt của chúng và Triển Bạch cũng không khác gì nhau.

- Dừng tay… Ta tên là Lý Mộ Uyển…

Một cảm giác nhục nhã dâng lên từ đáy lòng Lý Mộ Uyển. Không còn cách nào khác, nàng không thể trơ mắt nhìn những đệ tử của Vân Thiên Tông vì nàng mà phải bỏ mình.

Tuy từ nhiều ngày trước, những môn hạ đệ tử của Vân Thiên Tông đã bắt đầu phân tán nhưng cuối cùng cũng có đến mấy nghìn người kiên trì ở lại. Những người này ở lại là vì đã xem Vân Thiên Tông như gia đình của chính mình, cam tâm tình nguyện chiến đấu một trận, dù phải chết cũng không hối hận.

Thậm chí đám người Liễu Phỉ và Tống Thanh, cùng với hai vị Nguyên Anh hậu kỳ đại trưởng lão cũng lựa chọn ở lại.

- Tiền bối có yêu cầu gì, mời nói!

Một Nguyên Anh hậu kỳ đại trưởng lão tóc bạc trắng tiến lên phía trước, chắn trước người Lý Mộ Uyển, nhìn Triển Bạch, chậm rãi nói.

Ánh mắt Triển Bạch loé lên, nhìn chằm chằm vào lão nhân, khinh miệt nói:

- Yêu cầu? Yêu cầu của ta rất đơn giản, giết hết các ngươi, lấy đi đan dược, đem nơi này phong ấn lại, biến thành tẩm cung của ta… Về phần ngươi, gọi là Lý Mộ Uyển phải không? Không tồi, hình thức cũng có chút xinh đẹp, vậy hãy làm thị nữ của ta đi!

- Ngươi khinh người quá đáng!

Một vị lão bà Nguyên Anh sơ kỳ bên cạnh tức giận quát. Sở dĩ nàng có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ cũng là nhờ có Lý Mộ Uyển ban cho. Lúc này đây, dưới sự giận dữ, cũng không để ý đến sự chênh lệch về tu vị, căm hận nhìn Triển Bạch.

Ánh mắt Triển Bạch trầm xuống, vẻ khát máu trong mắt lại càng đậm, nói:

- Xem ra là ta quá nhân từ rồi, Vân Thiên Tông, diệt!

Nói xong, tay phải hắn vung lên, đám trùng tử bốn phía lập tức bắt đầu gào thét, hung hãn tản ra, hướng về mọi người lao đến.

Về phần lão bà kia, ngay khi Triển Bạch phất tay đã bị vô số trùng tử xông tới, liên tục kêu thảm, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng bị ăn tươi nuốt sống.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người đều chấn động mạnh

Toàn bộ Vân Thiên Tông vang lên tiếng kêu thảm thiết khắp trời đất. Lý Mộ Uyển nở nụ cười sầu thảm, thân mình lại run lên, tiếp tục phun ra một ngụm tiên huyết, cắn chặt môi lại.

Thậm chí những vị trưởng lão bên người nàng cũng bị vô số trùng tử lao đến, tất cả đều giãy dụa phản kháng. Nhưng ngoại trừ hai vị Nguyên Anh hậu kỳ đại trưởng lão có thể kháng cự đôi chút thì những người còn lại đều bị vây vào hạ phong, khó có thể thoát khốn.

Những con trùng tử cực kỳ quỷ dị, bất cứ pháp thuật pháp bảo nào cũng gần như không có tác dụng gì với chúng cả.

Giờ khắc này, tại Vân Thiên Tông này, ngoại trừ Lý Mộ Uyển ra, mọi người đều cùng phải rơi vào cảnh chém giết với đám trùng tử này.

Lý Mộ Uyển cắn chặt môi, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Triển Bạch thích thú nhìn Lý Mộ Uyển, xoa xoa căm nói:

- Nói thực, ta đã tiêu diệt nhiều môn phái, ngươi cũng là nữ Tông chủ thứ tư, Không tồi, tuy tu vi không cao nhưng vẫn thích hợp làm ký sinh thể cho đám trùng tử của ta.

Nói xong, tay phải hắn điểm ra, lập tức từ đầu ngón tay bắn ra một giọt máu tươi. Giọt máu tươi này ở giữa Không trung lập tức phịch một tiếng, hoá thành một con trùng tử dữ tợn màu máu, loé lên đánh về phía Lý Mộ Uyển.

Chỉ có điều, nháy mắt khi con trùng tử này xông đến, từ mi tâm của Lý Mộ Uyển đột nhiên xuất hiện một đoàn sương màu đen. Đoàn sương đen này lập tức hoá thành bộ dạng một con tiểu thú, nuốt lấy huyết trùng này vào bụng.

Từng trận tiếng thét chói tai từ con huyết trùng này truyền ra. Chậm rãi, tiếng kêu thảm thiết này dần biến mất, ánh mắt của con tiểu thú âm trầm, đứng trước người Lý Mộ Uyển, hung tợn nhìn chằm chằm vào Triển Bạch.

Triển Bạch a nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm vào con tiểu thú này, nói:

- Hồn thú?

Lý Mộ Uyển trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía xa xa, trong miệng hạ giọng nói:

- Vương đại ca, kiếp sau, hẹn gặp lại…

- Vương đại ca? Ha ha, là Vương Lâm gì đó phải không?

Triển Bạch cười vang lên, từ khi đi vào Sở quốc này, hắn đã rất nhiều lần nghe đến cái tên Vương Lâm này, thậm chí ở những kẻ thuộc môn phái khác trước bị giết cũng từ chúng trước khi chết cũng thốt ra cái tên này.

- Sở quốc của các ngươi cũng thật kỳ quái, tên Vương Lâm này có vẻ rất nổi danh! Rốt cuộc hắn là ai?

Triển Bạch cười to, cực kỳ cuồng ngạo, ánh mắt hắn chợt loé lên, khinh thường nói:

- Ta hiện tại thật sự rất muốn biết tên Vương Lâm này là ai? Hơn nữa ta rất ngạc nhiên, lấy tu vi của ngươi như thế nào mà có thể khiến những tên Nguyên Anh tu sĩ này cam nguyện đồng sinh cộng tử?

- Bởi vì nàng là nữ nhân của ta! Ta, chính là Vương Lâm!

Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau Triển Bạch vang lên!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 331. Lỗ mãng?

Sau khi thanh âm kia phát ra, vô số du hồn màu đen như một pho tượng từ trên trời giáng xuống, ầm ầm tiến đến, hướng về đám trùng tử đã phân tán ra bốn phương.

Thân thể của Liễu Phỉ đã bị một con trùng tử chui vào, ánh mắt hắn hiện lên vẻ tuyệt vọng. Nhưng lập tức, một đạo âm phong tiến vào trong cơ thể. Nháy mắt, con trùng tử đang muốn cắn nuốt Nguyên Anh như gặp phải thiên địch, giãy dụa chui ra khỏi cơ thể hắn, điên cuồng chạy trốn.

Liễu Phỉ ngơ ngác, ngẩng đầu ngước lên, dừng mắt tại một thân ảnh cao lớn phía sau Triển Bạch.

- Là hắn sao…

Hai mắt Tống Thanh đỏ bừng. Hắn gần như dùng hết tất cả các pháp bảo nhưng đám trùng tử này dường như không thể diệt hết, điên cuồng công kích. Hắn nở ra một nụ cười sầu thảm. Linh lực trong cơ thể hắn đã tổn hao nghiêm trọng, nhưng ngay cả thời gian lấy ra đan dược cũng không có. Hơi chậm lại một chút, thân thể hắn đã bị vô số trùng tử bám vào.

Toàn thân đau đớn khiến hắn gần như phát cuồng. Hắn cười thảm, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, đang định tự bạo Nguyên Anh. Nhưng ngay lúc đó, một cổ âm phong quét đến, thân thể hắn run lên. Bất kể là trong hay ngoài cơ thể, đám trùng tử đều lập tức gào thét thối lui.

Tống Thanh ngẩn ra, ngẩng đầu lên, thấy được một thân ảnh có bảy phần xa lạ, ba phần quen thuộc phía sau Triển Bạch.

- Là hắn sao…

Giờ khắc này, hai Nguyên Anh đại trưởng lão giữa không trung đồng dạng cảm giác được cỗ âm phong quét đến. Đám trùng tử xung quanh đều lui ra phía sau. Hai người ngẩn ra, lập tức nhìn đến thân ảnh kia.

- Là hắn sao….

Tất cả đệ tử của Vân Thiên Tông, chỉ cần chưa hoàn toàn tử vong, thì ngay khi âm phong quét qua, đám trùng tử trong cơ thể đều lập tức phát ra tiếng gào rít đầy sợ hãi, nhanh chóng chui ra ngoài cơ thể.

- Là hắn sao…

Gần như toàn bộ đám đệ tử này đều ngẩng đầu nhìn lên thân ảnh kia.

Lý Mộ Uyển giật mình nhìn thân hình phía sau Triển Bạch. Hai hàng lệ trong mắt nàng không kìm được xối xả lăn xuống. Mặc dù diện mạo của

Vương Lâm lúc này đã không hoàn toàn giống như năm đó nhưng nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

- Vương Lâm…

Thân thể Triển Bạch không kìm được run lên. Không ngờ đối phương đến ngay sau lưng mà hắn vẫn không phát hiện ra được. Điều này chỉ có thể giải thích rằng tu vi của đối phương đã vượt qua bản thân mình!

Hắn vùng xoay người lại. Đầu tiên nhìn thấy Vương Lâm khiến trong mắt hắn hiện lên vẻ không tài nào tin được. Gần như theo bản năng, hắn lui lại vài bước ra sau, thất thanh nói:

- Ngươi… Tằng Ngưu!!!

Toàn bộ Vân Thiên Tông, ngay khi nghe được hai chữ “Tằng Ngưu” đều lập tức xôn xao cả lên.

Cái tên “Tằng Ngưu” này, ở Vân Thiên Tông không ai không biết. Gần đây. Nhân vật bị chú ý nhiều nhất trên Chu Tước tinh chính là cái tên Tằng Ngưu này!

- Tằng Ngưu!!!

Trong những đệ tử bậc thấp lập tức có người lộ ra vẻ không thể tin được.

- Tằng Ngưu!!!

Liễu Phỉ hoàn toàn ngây người ra.

- Tằng Ngưu!!!

Tống Thanh cảm giác được đầu mình chấn động.

Hai Nguyên Anh hậu kỳ đại trưởng lão lập tức hai mắt chớp lên, lộ ra vẻ mờ mịt.

Hai mắt Vương Lâm loé ra hàn mang. Loại hàn mang như thế này chỉ khi hắn ra tay tàn sát Đằng gia mới từng xuất hiện. Loại hàn mang này chỉ khi Vương Lâm phẫn nộ đến cực điểm mới biểu hiện ra. Là dấu hiệu hắn muốn giết người!

- Là ngươi muốn tiêu diệt Vân Thiên Tông…

Thanh âm của Vương Lâm như hàn phong đến từ Cửu U.

Hàn phong này thổi qua người Triển Bạch khiến hắn cảm giác rằng so với hàn phong nơi Cửu U còn lạnh hơn vài phần. Người có danh cây có bóng, Vương Lâm có thể chặt đi một cánh tay Hồng Điệp, có thể đến sau lưng Triển Bạch mà hắn không hề phát giác ra, điều này đối với Triển Bạch mà nói chính là khiếp sợ.

Gần như chưa khai chiến mà trong lòng đã nổi lên ý định rút lui.

- Tằng… Tằng Ngưu, ta không biết ngươi là người của Vân Thiên Tông. Là ta đã lỗ mãng…

Triển Bạch nói.

- Lỗ mãng?!

Ánh mắt Vương Lâm chợt chớp lên, thân mình đột nhiên xông lên phía trước, Cấm Phiên từ trong túi trữ vật bay ra, hoá thành một màn sương đen, phóng đến Triển Bạch.

Triển Bạch biến sắc, lập tức lui về phía sau.

- Lỗ mãng?

Vương Lâm cười lên điên cuồng, hai tay bấm quyết, điểm về phía trước. Lập tức từ bên trong Cấm Phiên phát ra từng trận gào khóc, từng đạo cấm khí hoá thành ác long gầm rít lao ra, lấy tốc độ cực nhanh ngưng kết cùng một chỗ thành một cây trường thương màu đen ngay trước người Vương Lâm.

Trường thương này trước đó cũng đã khiến cho Hồng Điệp lâm vào hoảng sợ, chỉ có thể xuất ra bản mạng pháp bảo để đối kháng lại.

Trường thương vừa xuất hiện, giữa không trung liền vang lên những tiếng ầm ầm, bị màn sương đen vô cùng vô tận bao phủ. Dưới màn sương đen này, đám trùng tử như gặp phải thiên địch, đều phát ra những tiếng gào thét chói tai.

Sắc mặt của Triển Bạch kịch biến, lại thối lui.

Vương Lâm nắm lấy trường thương, thân hình khẽ động, không ngừng đuổi theo.

- Tuế nguyệt!

Vương Lâm quát khẽ, vỗ túi trữ bật, lập tức chín pho tượng bay ra, ở giữa không trung đón gió bành trướng lên, như hoá thành Cửu Tôn chân nhân, phủ khắp bốn phía.

Thân thể Triển Bạch đang lui về phía sau lập tức chậm lại.

- Lỗ mãng?

Hắn vừa chậm chút, thanh trường thương trong tay Vương Lâm nhanh như tia chớp. Giờ khắc này, thiên băng địa liệt, những âm thanh ầm ầm vang lên. Thanh trường thương một đường đâm tới.

Triển Bạch hét lớn một tiếng, hai tay kết thành chữ thập, giữa mi tâm hắn lập tức xuất hiện hư ảnh của một con ngô công (3). Con ngô công này vặn vẹo thân mình, lập tức từ trong thân thể của Triển Bạch chui ra, những cái chân của nó quấn lấy người Triển Bạch vào bên trong, hình thành một cái kén bằng thịt thật lớn.

(3) ngô công: con rết.

Uy lực của trường thương có thể lay động cả thiên địa.

- Ầm!

Thanh trường thương đâm vào cái kén bằng thịt này. Bị từng đạo cấm khí cuồng bạo điên cuồng dũng mãnh xông vào, cái kén thịt lập tức tan

nát. Triển Bạch ở bên trong, nháy mắt khi cái kén bị phá, đã thối lui ra sau hơn mười trượng. Sắc mặt hắn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Bên trong máu tươi không ngờ còn có vô số trùng tử, thoạt nhìn thấy ghê người.

- Tằng Ngưu!!! Ngươi đừng khinh người quá đáng!

Hai mắt của Triển Bạch hiện lên vẻ khát máu nồng đậm, thanh âm thảm thiết. Tâm thần hắn đại chấn. Hỗn loạn ý cảnh bên trong một thương kia của Vương Lâm quá mạnh mẽ.

Nếu không phải ý cảnh của hắn rất đặc thù, sợ là dưới ý cảnh này của Vương Lâm đã lập tức bỏ mình.

- Khinh người? Hôm nay ta sẽ khi dễ ngươi!!!

Hàn mang trong mắt Vương Lâm vẫn không giảm, tay phải hơi điểm về phía trước, lập tức một đạo linh quang có vẻ rất bình thường hướng về Triển Bạch vọt tới.

- Ý cảnh công kích?!!

Sắc mặt của Triển Bạch có chút khó coi, không nói hai lời, thân mình nhanh chóng bạo lui, chạy trốn.

Vương Lâm làm sao có thể để hắn chạy thoát, thân mình khẽ động, lao về phía trước đuổi theo. Đồng thời, tay phải hắn hơi đẩy ra phía sau, lập tức vô số du hồn gào thét, từ bốn phương tám hướng, lấy tốc độ cực nhanh ngăn cản Triển Bạch lại.

Sắc mặt Triển Bạch xám như tro tàn, muốn lập tức thuấn di, tức rời khỏi nơi này ngay tức khắc. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải vung ra. Lập tức từ trên không ầm vang một tiếng, một đạo cái khe không gian cực lớn xuất hiện, xẹt ngang bầu trời.

Nháy mắt cái khe không gian hiện ra, cũng đúng là lúc Triển Bạch chuẩn bị thuấn di. Nếu hắn ngay lúc này thuấn di, lập tức sẽ bị cái khe không gian vừa đột nhiên xuất hiện kia xé thành hai nửa.

- Thằng điên!

Triển Bạch bị doạ khiếp vía, lập tức không dám thuấn di nữa.

Vô số hàn phong lập tức bị toái liệt, linh lực bốn phía điên cuồng bị cái khe dũng mãnh hút lấy.

Triển Bạch đã gặp qua không ít người điên, cũng giết qua Hoá Thần kỳ tu sĩ nhưng đối với Vương Lâm, đáy lòng hắn tràn đầy sự sợ hãi. Trong số những người hắn từng gặp thì có thể nói Vương Lâm là người có nhiều kinh nghiệm chiến đấu nhất!

Không cần nói những cái khác, chỉ riêng xé rách không gian như thế này, chỉ cần là Hoá Thần tu sĩ ai cũng có thể làm được, nhưng là dùng phương thức này để ngăn cản đối phương thuấn di thì đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến.

Hơn nữa, xé rách một cái khe không gian lớn như thế tất nhiên sẽ khiến cho toàn bộ linh khí của Sở quốc tan tác. Do đó, thật quá mức điên cuồng.

Ánh mắt của Vương Lâm vẫn tràn ngập hàn mang, không ngừng xông lên, tay phải chỉ lên trời, xuất ra một trảo cách không. Lập tức phía sau hắn xuất hiện một cái quyển trục hình tròn thật lớn. Đó là một quyển trục có màu đen trắng, vô thanh vô tức xuất hiện, trải rộng ra.

- Ngươi may mắn là người thứ hai trở thành tế phẩm của sinh tử ý cảnh!

Thanh âm của Vương Lâm chứa đầy vẻ âm trầm, chỉ tay thẳng vào Triển Bạch, trong miệng khẽ thốt lên:

- Sinh tử biến!

Lập tức, quyển hoạ trục phía sau hắn giống như bị một bàn tay không lồ trải mở ra, hoành ra giữa bầu trời, mỗi lúc mỗi rộng lớn hơn. Cuối cùng, gần như nó bao phủ một phạm vi cả mười dặm, khí thế vô biên. Ngay cả cái khe không gian kia, dưới uy lực của nó cũng vô thanh vô tức khép lại.

Một tia khí màu xám từ trong bức tranh khuếch tán ra.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm toàn lực thi triển sinh tử ý cảnh của mình. Hắn đem cảm ngộ thiên đạo, cảm ngộ luân hồi của mình toàn bộ phóng xuất ra, toàn bộ trở thành sức mạnh của thiên địa.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 332. Ở ẩn.

Nội tâm của Triển Bạch kêu khổ, nhưng hắn vốn là một kẻ cương quyết. Giờ khắc này, hàn quang trong mắt hắn đại loé, vẻ khát máu lại điên

cuồng hiện lên. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một đám tiểu trùng màu đỏ mạnh mẽ xuất hiện bên người hắn.

- Tằng Ngưu, ngươi và ta vốn không có sinh tử cừu oán, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?!! Chẳng qua, ta chỉ mới giết vài tên đệ tử của Vân Thiên Tông ngươi mà thôi.

Triển Bạch quát lên.

- Hiện tại đã có!

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, tay phải điểm vào Triển Bạch, lập tức quyển hoạ trục giữa không trung phát ra từng trận âm thanh ầm ầm. Chỉ thấy một lốc xoáy cực lớn chậm rãi xuất hiện. Bốn phía xung quanh lốc xoáy bao phủ đầy bụi khí.

Nếu là nhìn kỹ có thể thấy giữa trung tâm lốc xoát hiện lên những khuôn mặt mà phần đông là rất dữ tợn. Không có ngoại lệ, những người này đều chết dưới tay Vương Lâm.

Đây chính là sinh tử ý cảnh của Vương Lâm, cũng chính là một loại thiên đạo luân hồi, thuộc về luân hồi của chính bản thân hắn. Trừ khi ý cảnh của Triển Bạch đạt đến trình độ Hoá Thần trung kỳ, nếu không cũng chỉ vô dụng.

Đám sâu bên người Triển Bạch này lập tức gào thét, bỗng nhiên một đám từ giữa không trung rơi xuống, trên cơ thể mỗi con đều có một đoàn bụi khí dâng lên, bị lốc xoáy kia hút vào trong.

Ẩn sâu bên trong đôi mắt đầy vẻ khát máu của Triển Bạch là một nét hoảng sợ. Hắn hét lớn một tiếng, tay phải điểm lên mi tâm, lập tức hư ảnh của con ngô công lại loé ra, đồng thời trên đỉnh đầu hắn dâng lên một đoàn sương mù bảy màu.

Gần như nháy mắt, đoàn sương mù này đã hoá thành một con ngô công dài chừng trăm trượng, làm cho ai nhìn vào đều thấy ghê cả người. Không ngờ dưới đầu con ngô công này còn có một cái đầu nữa, nhìn tướng mạo thì rõ ràng chính là Triển Bạch.

Đây đúng là nguyên thần của hắn.

Năm đó ở trong Cửu U man hoang, hắn cùng với con thú này nguyên thần hợp nhất, lúc đó mới tiến vào Hoá Thần kỳ. Thiên đạo mà hắn cảm ngộ ra đó chính là Trùng Thú đạo! Lấy trùng thú thay thân thể mình, sử dụng quy luật của thiên địa. Trời đất tàn khốc, con người giết hại thú vật, thì thú vật cũng có thể giết con người; con người có thể ăn thú vật, vậy thú cũng có thể cắn nuốt con người.

Trên con đường tu đạo rộng lớn, con người có thể thành tiên, thành tôn. Như vậy, thú cũng có thể thành tiên.

Tại sao không có việc con người không phải là trung tâm của vạn vật?! Trùng Thú đạo của Triển Bạch chính là lấy trùng thú làm gốc rễ của vạn vật.

Nguyên thần của hắn vừa xuất hiện lập tức ngửa mặt lên gầm thét, trực tiếp thoát ly khỏi thân thể của Triển Bạch, bay lên giữa không trung, mở ra cái mồm to rộng, hướng về cơn lốc xoáy kia nuốt vào!

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, trong miệng thở nhẹ:

- Không tự lượng sức!

Chỉ nghe ầm một tiếng giữa không trung. Cơn lốc xoáy kia nháy mắt đã bành trướng lớn lên, như vô tình thiên đạo, đem nguyên thần của Triển Bạch nuốt vào. Từng trận âm thanh kêu gào thảm thiết từ bên trong truyền ra, hồi lâu sau rốt cục yên tĩnh lại. Thiên kiếp quyển trục biến mất như chưa hề xuất hiện bao giờ.

Tay phải Vương Lâm vung lên, thân thể của Triển Bạch lập tức tan nát, hoá thành một vũng thịt máu, trong đó còn chứa đầy giòi, tản ra từng trận mùi tanh hôi……

Vương Lâm nhướng mày, tay phải chỉ vào giữa đống máu thịt kia một cái, lập tức một ngọn lửa bốc lên. Sau vài tiếng xì xèo đám giòi bọ lập tức thu nhỏ, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái túi trữ vật. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, túi trữ vật bắn vào trong tay hắn. Thần thức hắn đảo qua lập tức sắc mặt trơ nên cổ quái, trong túi trữ vật kia cũng không có cái gì khác. Trong đó cũng chỉ toàn sâu bọ lúc nhúc.

Hắn hơi chút trầm ngâm, đánh lên túi trữ vật một đạo phong ấn, sau khi thu lại liền xoay người biến mất.

Sau khi xuất hiện, Vương Lâm đứng ở trên bầu trời Vân Thiên Tông, chậm rãi hạ xuống.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn Vương Lâm. Trong mắt nàng một giọt nước mắt ngạc nhiên vui mừng chầm chậm rơi xuốn gò má. Nàng vừa muốn nói chuyện bỗng nhiên ho sặc sụa, sắc mặt tái nhợt thân hình ngã xuống bên cạnh.

Thân ảnh Vương Lâm lóe lên, xuất hiện bên người Lý Mộ Uyển mà ôm lấy nàng. Hắn biến sắc mặt hai tay lập tức điểm vài cái liên tục ở trên thân nàng, sau đó sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu nói:

- Liễu Phỉ, Tống Thanh, Phong Sơn, bất cứ kẻ nào trước khi ta đi ra đều không được ra ngoài! - Nói xong, Vương Lâm ôm Lý Mộ Uyển lập tức bay đến ngôi lầu phía đông.

Liễu Phỉ và Tống Thanh vội vàng đáp “dạ” rồi đi lo liệu.

Chỉ thấy một quầng sáng lớn chậm rãi xuất hiện, bao trùm toàn bộ Vân Thiên Tông, dần dần cảnh tượng bên trong bị che giấu hoàn toàn.

Những đệ tử còn lại đều nhận được mệnh lệnh trong mấy ngày này không được ra ngoài. Đối với mệnh lệnh này tất cả mọi người đều tình nguyện tuân theo. Các ý kiến bàn luận giữa bọn họ gần như đều vây quanh cái tên Tằng Ngưu.

Liễu Phỉ và Tống Thanh sau khi làm xong việc, mới đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều có thể nhìn ra sự hưng phấn và sợ hãi tồn tại trong mắt đối phương. Hưng phấn: là bởi vì kiếp nạn của Vân Thiên Tông được phá giải, hơn nữa không nghĩ tới Vương Lâm lại chính là Tằng Ngưu xuất hiện nhiều lần trong lời đồn. Sợ hãi: là bởi vì sự trở về của Vương Lâm. Dù sao một màn máu tanh năm đó cho đến giờ bọn họ còn không thể quên.

Giờ phút này hai người đi tới bên ngoài ngôi lầu phía đông, nhưng không dám tới gần, ở xa khoanh chân ngồi xuống. Hai trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ trong Vân Thiên Tông thân phận cao hơn bọn họ rất nhiều đã sớm đến nơi đây, khoanh chân thổ nạp chờ đợi Vương Lâm.

Ở trong lầu, Vương Lâm khoanh chân ngồi trước Lý Mộ Uyển. Lúc này Lý Mộ Uyển sắc mặt tái nhợt như không có máu, thân thể yếu ớt, trên người nàng có dày đặc tử khí.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Lý Mộ Uyển. Một lúc sau, hắn cắn răng một cái lấy ra cực phẩm linh thạch từ trong túi trữ vật đặt ở hai bên phải trái Lý Mộ Uyển. Theo sau hắn đánh ra từng đạo linh lực đưa vào cơ thể Lý Mộ Uyển.

Thời gian qua đi, ba ngày sau Vương Lâm thủy chung vẫn cứ nhíu mày. Liên tục ba ngày liến tiếp đưa linh lực vào trong cơ thể Lý Mộ Uyển, nếu là trước khi Vương Lâm Hóa Thần, mặc dù có thể làm được cũng sẽ tổn hao linh lực nghiêm trọng. Nhưng đối với tu sĩ hóa thần thì không có lo ngại việc này. Thân thể Lý Mộ Uyển từ từ có một chút huyết sắc.

Vào đêm ngày thứ ba, khi mở mắt ra, nàng nhìn thấy Vương Lâm ở trước mặt, liền nở một nụ cười vui vẻ.

- Vương đại ca...

Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói. Vương Lâm thầm than, mỉm cười nói:

- Không có gì phải lo nữa, mỗi ngày ta sẽ điều trị thân thể cho muội. Chờ sau khi thân thể tốt hơn, ta nhất định giúp muội kết anh!

Lý Mộ Uyển nhoẻn miệng cười, cười cực kỳ vui vẻ, nàng lắc đầu nói:

- Huynh còn đi không?

- Tạm thời không đi nữa. - Vương Lâm nghiêm túc nói. Hai mắt Lý Mộ Uyển sáng ngời, nhẹ giọng nói:

- Thật không?

- Thật! Uyển Nhi, muội vừa mới tốt một chút, nghỉ ngơi một hồi đi. - Vương Lâm gật đầu nói.

Lý Mộ Uyển từ từ chìm vào giấc ngủ. Nàng tựa vào vai Vương Lâm. Mặc dù đang ngủ nhưng khóe miệng vẫn nở một nụ cười vui vẻ. Nụ cười như thế, đã hơn một trăm năm nay chưa từng xuất hiện ở trên mặt nàng.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhẹ nhàng ôm lấy Lý Mộ Uyển, đặt ở trên giường. Hắn giúp nàng đắp chăn rồi đứng lên đi ra ngoài.

Vừa mới bước chân ra khỏi phòng, sắc mặt hắn lập tức âm trầm.

Bên ngoài, có tất cả bảy người đang khoanh chân ngồi. Trong bảy người đó, ngoại trừ hai trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ, Tống Thanh, Liễu Phỉ, còn có Âu Dương Tử và hai trưởng lão mới tiến vào Nguyên Anh sơ kỳ trong thời gian trăm năm qua.

Vương Lâm vừa đi ra, bảy người này lập tức mở hai mắt, rồi đứng lên. Tất cả đều không tự chủ được cùng nín thở. Uy thế ngày xưa của Vương Lâm vẫn còn, lại thêm uy thế mới xuất hiện, khiến cho trong mắt bọn họ Vương Lâm là một tên đáng sợ.

- Thân thể Uyển Nhi vì sao lại như vậy? Một trăm năm trước, khi ta rời khỏi nàng vẫn khỏe mạnh! -

Thanh âm Vương Lâm bình thản nhưng vào trong tai bảy người phảng phất như sấm đánh. Hai người trưởng lão mới vào Nguyên Anh sơ kỳ không ngờ bị chấn lui mấy bước, sau khi dừng chân trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Cho dù đám người Liễu Phỉ tâm thần cũng đại chấn, nguyên anh không ổn định. Chỉ có hai trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể giữ vững bình tĩnh dưới thanh âm của Vương Lâm. Một vị mở miệng than nhẹ một tiếng, nói:

- Tông chủ! Uyển Nhi cô nương một trăm năm nay, ba lần thủ kết anh đều thất bại, thân thể dĩ nhiên không chịu nổi. Nhất là lần cách đây ba mươi năm trước, súy nữa bỏ mình... - Người này là người chắn ở trước mặt Lý Mộ Uyển khi Triển Bạch đến. Vương Lâm nhìn người đó một cái, nói:

- Ta nhớ ngươi họ Lữ?

Nội tâm của hắn vui vẻ, lập tức cung kính nói:

- Tông chủ còn nhớ tại hạ. Tại hạ là Lữ Phi.

Từ khi, Lữ Phi biết Vương Lâm chính là Tằng Ngưu lập tức hạ quyết tâm đi theo Vương Lâm, bởi vì muốn ngày sau có thể Hóa Thần. Hắn dừng lại ở Nguyên Anh hậu kỳ lâu như vậy hiển nhiên là một người rất thực tế, vì Hóa Thần có thể bỏ qua tất cả mọi thứ. Vương Lâm im lặng một lúc, nói:

- Đan dược cũng không có tác dụng sao...

Lữ Phi thầm than. Lúc này, Tống Thanh đứng bên cạnh hắn nói:

- Tông chủ! Uyển Nhi cô nương đã ăn rất nhiều đan dược, chỉ có điều...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng đã có phán đoán. Ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt, hạ giọng nói:

- Nói tiếp.

Tống Thanh cắn răng một cái, nói tiếp:

- Tuổi thọ của Uyển Nhi cô nương đã tăng rất nhiều, tu sĩ Kết Đan bình thường không có khả năng sống đến nay. Với phương pháp nghịch thiên sửa mệnh cũng khó thoát khỏi luân hồi... Trừ phi Uyển Nhi cô nương có thể kết anh thành công.

Vương Lâm im lặng. Lúc nãy khi hắn thăm dò cơ thể Lý Mộ Uyển dĩ nhiên phát hiện trong cơ thể nàng đầy tử khí, thân thể giống như một ngọn đèn hết dầu. Điều này không phải là do con người tác động, mà là biểu hiện của tuổi thọ đã hết.

- Các ngươi lui ra đi...

Vương Lâm than nhẹ, xoay người trở vào trong lầu. Trước khi vào trong, hắn dừng chân một chút, nói :

- Cái tên Tằng Ngưu nghiêm cấm truyền ra ngoài. Đám đệ tử đó, các ngươi đi nghĩ biện pháp đi.

Tất cả đều đáp lời. Đợi sau khi Vương Lâm tiến vào trong lầu, Lữ Phi một trong hai đại trưởng lão nhìn chằm chằm mọi người, âm trầm nói:

- Các vị! Thân phận của tông chủ nếu bại lộ, Hồng Điệp của Chu Tước Quốc tất nhiên sẽ tìm đến. Việc này chúng ta không thể lơ là.

Đại trưởng lão kia là Thiết Nham, ánh mắt có một tia sáng lóe lên. Hiển nhiên hắn nhìn ra tâm tư của Lữ Phi. Trong lòng hắn cũng có ý tưởng giống Lữ Phi, nên lập tức nói:

- Đúng vậy! Đám đệ tử bậc thấp các ngươi tự mình phá bỏ ký ức của họ! Mặt khác, nếu trong vài người các ngươi có người tiết lộ việc này thì cũng không nên quên, căn cơ của các ngươi ngay tại Sở quốc. Đến lúc đó, đừng trách lão phu vô tình!

Liễu Phỉ và Tống Thanh tất nhiên sẽ không truyền ra ngoài. Ánh mắt hai người bọn họ lập tức nhìn chòng chọc hai vị trưởng lão mới tiến vào Nguyên Anh, ánh mắt không có ý tốt. Về phần Âu Dương Tử, không ai sẽ lo lắng hắn truyền ra ngoài. Người này một lòng vì luyện đan, có thể nói đã sớm cắt đứt ý niệm phàm tục. Lập tức, hai trưởng lão mới tiến vào Nguyên Anh kỳ sắc mặt tái nhợt, một người trong đó lấy trời chứng giám phát ra lời thề độc. Người còn lại thấy vậy cũng vội vàng thề.

Ánh mắt của Lữ Phi thoáng lộ ra một tia sát khí. hắn liếc mắt nhìn Thiết Nham một cái. Thiết Nham khe khẽ gật đầu. Lữ Phi cười ha hả, gật đầu nói:

- Như vậy rất tốt. Hai người các ngươi đi theo ta. Ở chỗ ta có mấy điều tâm đắc về Nguyên Anh, hi vọng sẽ có trợ giúp cho hai người các ngươi.

Hai người thấy vậy vui sướng, vội đuổi theo. Chẳng qua một người trong đó bước chân có vẻ chậm, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng.

Giờ phút này, đám người Liễu Phỉ mỉm cười tiến lên hai bước. Người cảm thấy lo lắng cắn răng một cái đi theo sau Lữ Phi tới Tây Uyển.

Hai kẻ mới lên trưởng lão này từ đó về sau không có xuất hiện. Chẳng qua ở bên người Lữ Phi lại có thêm hai con rối, toàn thân bao phủ một màn sương đen...

Vương Lâm tiến vào trong lầu, ngồi ở bên giường Lý Mộ Uyển, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt nàng đang ngủ say. Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần kết anh, liền có thể tăng thêm tuổi thọ. Việc này không khó.

Một tháng qua đi trong nháy mắt. Trong một tháng qua, đệ tử cấp thấp trong Vân Thiên Tông toàn bộ đều quên cảnh tượng một tháng trước. Chỉ có điều, tất cả đều tò mò vì sao Tông chủ phải tuyên bố bế quan. Liễu Phỉ và Tống Thanh lại quản lý Vân Thiên Tông. Thời gian trôi đi, thời hoàng kim ngày xưa của Vân Thiên Tông dần dần trở về. Cũng bởi vì nhiều môn phái Sở quốc bị giết, nên Vân Thiên Tông nhân cơ hội ra

tay. Vì thế mà bọn họ chẳng những trở thành môn phái đứng đầu Sở quốc mà thế lực đã mở rộng gấp mấy lần.

Về phần Vương Lâm. Ngày hôm sau khi Lý Mộ Uyển thức tỉnh liền mang theo nàng rời đi. Cùng đi theo còn có Lữ Phi và Thiết Nham. Hai người này dứt khoát buông tha thân phận đại trưởng lão Vân Thiên Tông, quyết định đi theo Vương Lâm chỉ vì khả năng hóa thần.

Vương Lâm mang theo Lý Mộ Uyển, hai người nói cười đi qua hơn nửa Sở quốc. Lý Mộ Uyển vốn trước đó chẳng bao giờ vui vẻ, nhưng mấy ngày nay nàng rất thỏa mãn. Khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ, giống như tiểu thê tử đang bầu bạn ở bên cạnh Vương Lâm.

Cuối cùng, bọn họ ngừng lại khi đi tới một vùng núi gần tiên di chi địa con sót lại tại Sở quốc.

Lân cận vắng vẻ không người, thôn gần nhất cũng ngoài mấy vạn dặm.

Ở trong một thung lũng, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, một tòa bảo tháp bay ra dừng ở trong cốc.

Nơi đây là vùng đất âm hàn của Sở quốc. Vương Lâm nhớ rõ Chu Dật từng nói, chỉ có ở nơi âm hàn mới có thể thả ra bảo tháp.

Tòa bảo tháp do tiên ngọc ngưng kết vừa xuất hiện lập tức to lên, cuối cùng trở thành một tòa tháp lớn cao khoảng trăm trượng. Một tiếng nổ vang lên, nó hạ xuống cốc. Lập tức một vòng tròn sóng gợn tỏa ra bốn phía.

Một tia ý niệm của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ của Chu Dật bao phủ bốn phía trong vòng một trăm dặm.

Hai người Lữ Phi và Thiết Nham đứng trong vòng sóng, lập tức có cảm giác như đối mặt với thiên uy, Nguyên Anh trong cơ thể như bị một thứ áp lực vô cùng vô tận đè ép, có dấu hiệu vỡ nát. Chẳng qua khi Vương Lâm phất tay, cảm giác này lập tức biến mất. Hai người hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm càng thêm tôn kính.

- Đây là cái gì? - Lý Mộ Uyển nhìn bảo tháp, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc. Vương Lâm mỉm cười nói:

- Bên trong tháp có xác một người con gái, đó là thê tử của một vị tiền bối. Trước khi chết, hắn đã nhờ ta trông nom giúp .

Sau đó, Vương Lâm đem chuyện xưa của Chu Dật và Đình Nhi nói cho Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển vốn là người đa sầu đa cảm, sau khi nghe xong bị Chu Dật và Đình Nhi làm cho cảm động.

- Chu Dật tiền bối hóa thành hồn đi Đại La Kiếm Tông không biết kết quả như thế nào... - Lý Mộ Uyển hạ giọng nói. Vương Lâm lặng im, hồi lâu sau lắc đầu nói:

- Cho dù kết quả như thế nào, đây cũng là sự lựa chọn của lão. Hy vọng lão có thể toại nguyện.

Lý Mộ Uyển gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bảo tháp đã có sự khác biệt.

Ở dưới bảo tháp, Vương Lâm dùng đá núi tạo nên mấy căn nhà, Lý Mộ Uyển có chút vui vẻ ở bên cạnh hỗ trợ. Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển khóe miệng của hắn lộ ra một tia mỉm cười.

- Từ hôm nay trở đi, nơi này sẽ là nhà mới của chúng ta! - Lý Mộ Uyển lau trán đầy mồ hôi, đặt một tảng đá cuối cùng, cười nói với Vương Lâm.

Vương Lâm gật gật đầu, nhìn thấy Lý Mộ Uyển lộ vẻ mệt mỏi không biết vì sao trong lòng hắn có chút đau đớn. Kỳ thật với pháp lực của hắn căn bản không cần Lý Mộ Uyển hỗ trợ. Nhưng Lý Mộ Uyển kiên trì, loại kiên trì này trên người nàng không gặp nhiều lắm.

Tính tình Lý Mộ Uyển luôn luôn ôn hòa thậm chí có chút nhu nhược. Nhưng trong nhu nhược lại có sự kiên trì khó có thể tưởng tượng được. Vương Lâm chỉ có thể đồng ý không nói gì nữa.

Hắn có thể nhận thấy được Lý Mộ Uyển rất vui vẻ. Khi ánh mắt nàng nhìn về phía hắn lộ ra một sự dịu dàng cùng với một chút quyến luyến. Ánh mắt đó, trừ bỏ sự quyến luyến kia ra, nó giống hệt ánh mắt của mẫu thân nhìn về phía phụ thân hắn. Và nó cũng giống như ánh mắt Chu Dật nhìn về phía Đình Nhi.

Vương Lâm sử dụng linh lực điều trị thân thể Lý Mộ Uyển. Nhìn nàng chậm rãi ngủ hắn đi nhẹ ra ngoài nhà đá. Lúc này trăng sáng nhô cao, hai người Lữ Phi và Thiết Nham đang khoanh chân ngồi, nhìn thấy Vương Lâm đi ra liền đứng lên.

- Tông chủ!

Vương Lâm liếc nhìn hai người này một cái, trầm giọng nói:

- Hai người các ngươi dừng ở Nguyên Anh hậu kỳ đã bao nhiêu năm?

Trong lòng hai người Lữ Phi mừng như điên. Bọn họ đi theo Vương Lâm chính lể để đề cao tu vi có thể Hóa Thần. Nhưng hơn một tháng nay Vương Lâm vẫn không có nói gì về việc này. Hai người bọn họ không dám đi hỏi, chỉ có thể yên lặng chờ đợi. Lữ Phi đè xuống kích động trong lòng, cung kính nói:

- Vãn bối dừng lại ở Nguyên Anh hậu kỳ đã một trăm bốn mươi ba năm.

Thiết Nham thở sâu, cung kính nói:

- Vãn bối một trăm bảy mươi hai năm.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nhìn lướt qua trên người bọn họ, lắc đầu nói:

- Các ngươi đi lầm đường!

Lữ Phi và Thiết Nham trầm lặng hồi lâu không nói. Thiết Nham chua xót cười, nói:

- Tông chủ! Sở quốc chưa từng có tu sĩ Hóa Thần. Chúng ta cũng từng hỏi qua sứ giả, nhưng thủy chung không có câu trả lời. Trên thực tế nhiều năm trước ta cũng đã đoán được rằng khổ tu bế quan sợ là không thể Hóa Thần, nhưng lại không biết điểm quan trọng. Ta cùng với Lữ sư đệ hai người nghiên cứu hồi lâu, chỉ có thể đoán được phải dựa vào tự thân lĩnh ngộ.

Vương Lâm than nhẹ, nhìn nhìn phía sau nhà đá, nói:

- Mỗi một tu sĩ hóa thần, đều có một đoạn tự mình cảm ngộ thiên đạo vô tình. Chúng ta cảm ngộ là thiên đạo, nhưng cần phải có một đoạn cảm động, ít nhất có thể khiến cho chính ngươi cảm động. Linh lực trong cơ thể hai người các ngươi tương đối bề bộn, tại trong vòng trăm dặm của bảo tháp cũng là nơi tốt nhất để ma luyện áp súc. Các ngươi đi ra ngoài trăm dặm, khi nào có thể bằng tu vi của chính mình đi vào ba dặm, thì trở về đây!

Thể xác và tinh thần hai người chấn động, giống như có điều hiểu ra một điều gì đó. Một người hướng đông, một người hướng nam rời đi, ra ngoài trăm dặm khoanh chân ngồi xuống lĩnh hội lời vừa rồi của Vương Lâm.

Sau khi hai người bọn họ rời khỏi, một tia ý niệm của Chu Dật mở ra trong vòng trăm dặm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 333. Nhà mới

Thời gian như thoi đưa, những ngày này, Vương Lâm chỉ điều trị thân thể cho Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển nâng tay lau mồ hôi trên trán Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Muội biết cơ thể của muội không được rồi. Không sao đâu.

Vương Lâm lắc đầu. Hiện tại, hắn điều trị thân thể Lý Mộ Uyển, so với một tháng trước đang một ngày một lần đã biến thành hai ngày ba lần. Theo số lần tăng lên chứng tỏ thân thể Lý Mộ Uyển đang không ngừng chuyển biến xấu đi.

- Muội sẽ không chết! - Vương Lâm nghiêm túc nói.

Lý Mộ Uyển gật nhẹ đầu, nở một nụ cười xinh đẹp, lẳng lặng nhìn Vương Lâm coi như vĩnh viễn cũng xem không đủ. Vương Lâm sờ sờ mũi, cười nói:

- Trước giờ quên đưa cho muội. Đây là lễ vật ta mua cho muội. - Nói xong hắn lấy ra mấy miếng ngọc giản từ trong túi chứa đồ.

Lý Mộ Uyển che miệng cười khẽ, tiếp nhận. Nàng đưa mắt nhìn nhìn lập tức ngạc nhiên, vui mừng nói:

- Phương thuốc ngũ phẩm linh đan? Những thứ này đều là vật rất quý trọng. - Vương Lâm cười nói:

- Lúc gần đi, muội không phải cầm theo lò luyện đan hay sao? Những phương thuốc này khi có thời gian có thể thử thử một chút. - Hai mắt Lý Mộ Uyển sáng ngời.

- Muội cũng vẫn không hỏi huynh, làm sao hình dạng của huynh lại thay đổi? Còn nữa, huynh làm sao thành Tằng Ngưu? - Đôi mắt đẹp Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm cười nói.

Vương Lâm đem chuyện một trăm năm nay của mình tỉ mỉ kể lại một phen, khiến cho Lý Mộ Uyển mở to hai mắt nghe.

- Hồng Điệp kia nếu biết huynh là Tằng Ngưu sợ là sẽ lập tức tìm tới huynh. - Lý Mộ Uyển lo lắng nói. – Một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe, bình thản nói:

- Hồng Điệp! Với tu vi hiện tại của ta, chỉ cần qua vài năm nữa liền có thể đạt tới hóa thần trung kỳ. Nếu nàng đến ta có bảy phần nắm chắc khiến cho phải lui về!

- Còn nhớ rõ trước đây ở động phủ trong Tu Ma Hải... Vương Lâm! Muội muốn quay về xem... Còn có Hỏa Phần quốc, muội cũng muốn đi xem. - Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, đột nhiên nói.

- Được! Luyện khí các của Tu Ma hải qua vài ngày sẽ bán đấu giá một phương thuốc lục phẩm. Ta đưa muội đi mua phương thuốc này. - Vương Lâm gật đầu nói.

- Vâng! - Lý Mộ Uyển vui vẻ mỉm cười. Nhìn Lý Mộ Uyển tươi cười, Vương Lâm trong lòng lại có cảm giác đau đớn. Hắn cứ thế nhìn Lý Mộ Uyển một cách chăm chú. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lý Mộ Uyển dần dần đỏ bừng.

- Ta sẽ không cho muội chết! Tuyệt đối sẽ không! - Vương Lâm nói từng từ một. Lý Mộ Uyển nhẹ nhàng gật đầu.

Ban đêm, sau khi Lý Mộ Uyển đi ngủ. Vương Lâm ở ngoài nhà đá ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, ánh mắt lộ ra vẻ thương tâm. Thân thể Lý Mộ Uyển dưới tác dụng của linh lực có điều chuyển biến tốt đẹp. Nhưng lực lượng của thiên đạo luân hồi, làm sao con người có thể thay đổi? Tử khí trên người nàng càng đậm.

- Chỉ có kết anh, mới có thể khiến nàng gia tăng tuổi thọ. Chỉ có điều, nếu thân thể suy yếu như vậy thì căn bản không thể Kết Anh thành công... Uyển Nhi tuổi thọ đã hết. Cho dù lấy ra hồn phách cũng rất khó đoạt xá. Không giống Vương Trác năm đó, tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ, thần thức mạnh có cơ hội tránh được thiên đạo. Phương thuốc lục phẩm linh đan, lần này chắc chắn phải cầm trong tay. Lục phẩm linh đan có lẽ có thể cho thân thể Uyển Nhi khôi phục một ít. Chỉ cần thân thể khôi

phục ta liền có thể giúp nàng kết anh. Những năm gần đây, ta nợ nàng quá nhiều.

Vương Lâm sững sờ nhìn bầu trời, hồi lâu sau thân ảnh của hắn có chút lảo đảo, một cảm giác cô độc chậm rãi bao phủ toàn thân hắn. Hắn mở miệng than nhẹ, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, chậm rãi ngồi xuống.

Hắn trầm lặng hồi lâu, sờ sờ Khu Thú quyển trên cổ tay. Hắn vung tay một cái, một đạo ánh sáng xanh từ bên trong bay ra hóa thành một con ếch, rơi xuống mặt đất.

Hơi thở con ếch mỏng manh, toàn thân đầy vết thương, gần như chỉ có thở ra mà không hít vào.

Vương Lâm lật tay phải, trong tay có thêm lọ đan dược. Hắn lấy ra một viên đưa vào miệng con ếch, điều động linh lực giúp nó tiêu hóa.

Mấy ngày này, hắn gần như mỗi ngày đều giúp con ếch này ăn một viên đan dược. Đan dược là linh đan do Âu Dương Tử luyện chế, nguyên là chuẩn bị cho Lý Mộ Uyển. Chỉ có điều thân thể Lý Mộ Uyển sau khi ăn vào nhiều hạt đã mất đi tác dụng. Dù sao thân thể của nàng suy yếu là bởi vì tuổi thọ mà không phải bị thương.

Sau khi ăn đan dược, con ếch đã có chuyển biến tốt hơn. Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết bắt nó thu vào trong Khu Thú quyển. Giờ phút này

nếu giải trừ phong ấn giữa con ếch và Khu Thú quyển thì đối với nó chỉ có con đường chết. Cho nên Vương Lâm vẫn không có giải trừ.

Vương Lâm quay đầu lại nhìn nhà đá. Sau khi liếc mắt một cái, liền vỗ túi trữ vật, lấy ra một thanh bảo kiếm của đệ tử Đại La kiếm tông, chăm chú nghiên cứu.

Cấm chế bên trên bảo kiếm có sự khác nhau so với những loại mà Vương Lâm học được. Mấy ngày nay hắn nghiên cứu rốt cục mò tới một ít bí quyết.

Một đêm chậm rãi qua đi, trăng sáng trên bầu trời dần mờ cuối cùng chậm rãi biến mất. Một tia nắng đầu tiên từ phương đông mọc ra.

Suốt đêm qua, Vương Lâm dùng chín đạo cấm chế đánh vào trên cấm phiên. Cấm chế công kích trên cấm phiên, đã thêm tới một trăm bốn mươi lăm đạo. Nhưng khoảng cách tới chín trăm chín mươi đạo cấm chế vẫn còn rất xa.

Ba ngày sau, Vương Lâm và Lý Mộ Uyển rời khỏi cốc. Thiết Nham và Lữ Phi cũng đi theo phía sau.

Bảo tháp Vương Lâm không thu lại mà đặt ở trong cốc. Trừ khi có tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ tiến vào, nếu không trên toàn bộ Chu Tước tinh không có bất cứ kẻ nào có thể lấy bảo tháp này đi.

Ở vị trí giáp ranh biên giới Sở quốc, Vương Lâm mở cổ truyền tống trận, mang Lý Mộ Uyển và Lữ Phi, Thiết Nham rời khỏi. Lữ Phi và Thiết Nham lại cảm nhận được sự mạnh mẽ của Vương Lâm. Hai người sống nhiều năm như vậy nhưng đây chính là lần đầu tiên hưởng thụ việc di chuyển bằng cổ truyền tống trận.

Trong Tu Ma Hải, ở một tòa cổ truyền tống trận tiếp giáp với Hỏa Phần quốc đột nhiên lóe ra ánh sáng sáng ngời. Sau khi hào quang tan đi, từ trong đi ra bốn người.

Trong bốn người có ba nam một nữ. Hai người đi phía trước là một nam một nữ hiển nhiên là đạo lữ, hai người phía sau chắc là hộ vệ đi theo.

- Đã rất nhiều năm ta không quay về đây. Vương Lâm! Trước tiên, chúng ta đi xem cái Thanh Long đại trận kia đi. Cũng không biết người năm đó, có mấy người còn sống. - Lý Mộ Uyển than nhẹ, nói.

- Thanh Long đại trận! - Vương Lâm nhìn về phía xa xa. Hắn nhớ rõ, năm đó Lý Mộ Uyển từng đưa cho hắn một cái ngọc giản bên trong chép lại chính là cái trận này.

Đoàn người chậm rãi bay ở vùng ngoài của Tu Ma Hải, đi tới Đấu tà phái gần Nam Đấu thành.

Trước mắt là một ngọn núi thật lớn, đỉnh ngọn núi được người dùng phép thuật biến thành hình một con rồng. Lúc mới nhìn, toàn bộ ngọn núi dường như có một con rồng lớn lượn quanh bên trên. Chẳng qua, con rồng này hiện giờ không được đầy đủ, có nhiều chỗ vỡ vụn không nói. Đầu rồng như là bị người bổ làm đôi.

Lý Mộ Uyển đứng xa xa nhìn con rồng im lặng không nói. Vương Lâm thầm than một tiếng. Trước đó, thần thức của hắn đảo qua, Đấu Tà phái bây giờ đã trở thành một đống hoang tàn. Ở bên trong không có tu sĩ mà chỉ có một ít yêu thú cấp thấp tụ tập.

- Vương Lâm! Huynh còn nhớ rõ ngày đầu tiên mang ta tới đây hay không? - Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói. Vương Lâm gật gật đầu, nói:

- Năm tháng trôi qua, cảnh còn người mất.

- Không biết cái động phủ năm đó có còn hay không... - Lý Mộ Uyển quay đầu nhìn về phương hướng động phủ ngày xưa nói.

Vương Lâm mỉm cười, tay phải ôm eo Lý Mộ Uyển. Thân hình lập tức hóa thành một đạo cầu vồng biến mất tại chỗ. Hai người Lữ Phi và Thiết Nham vội vàng bám theo sau, thần thức bọn họ tản ra âm thầm đề phòng. Dù sao nơi này là Tu Ma Hải mà không phải nước Sở. Lữ Phi đi theo sau Vương Lâm và Lý Mộ Uyển xa xa, thở dài:

- Năm đó nghe đồn Lý trưởng lão từng ở Tu Ma Hải, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không giả. - Thiết Nham trầm giọng nói:

- Chỉ sợ đây là nơi Tông chủ biết Lý trưởng lão. Lữ sư đệ! Mấy ngày nay, tu vi của ngươi hình như có tiến bộ? - Lữ Phi cười nói:

- Chỉ có thể đi vào một trăm trượng, còn phải cố gắng nhiều.

Thiết Nham trầm mặc không nói, hắn chỉ có thể đi vào khoảng năm mươi trượng, mà thôi. Đáy lòng lão thầm hạ quyết tâm sau khi trở về phải toàn lực tu luyện. Cố gắng nhanh một chút tiến vào trong vòng ba dặm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 334. Bạt sơn

Vương Lâm ôm Lý Mộ Uyển hóa thành một đạo cầu vồng xoẹt qua bầu trời, phát ra những tiếng xé gió. Thanh âm truyền rất xa khiến cho đám

tu sĩ ở ngoại Tu Ma Hải hết sức kinh hãi. Không bao lâu, Vương Lâm và Lý Mộ Uyển đã tới được cái động phủ ngày trước. Tuy vậy, rất đáng tiếc dãy núi có động phủ ngày trước đã biến mất không còn.

- Cảnh còn người mất. - Hai mắt Lý Mộ Uyển lộ ra một tia u ám.

- Trải qua mấy trăm năm, động phủ biến mất, ký ức ngày xưa cũng biến mất theo...

Tử khí trên người Lý Mộ Uyển đột nhiên đậm lên. Nàng cắn môi dưới, hạ giọng nói với Vương Lâm:

- Chúng ta đi thôi. Uyển nhi không muốn tới Hỏa Phần quốc. Sau khi mua được phương thuốc chúng ta... về nhà thôi. - Lữ Phi và Thiết Nham đứng ở sau hai người, trong lòng thầm than, im lặng không nói. Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển nói:

- Động phủ không có biến mất!

Nói xong, tay phải hắn vung lên, pháp lực tu sĩ Hóa Thần từ trong cơ thể hắn xuất hiện. Không trung chợt vang lên những tiếng động ầm ầm. Cùng lúc đó mặt đất bốn phía rạn nứt trong từng tiếng “ca ca”.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng khổng lồ trong lúc Vương Lâm vung tay phải, bỗng nhiên xuất hiện. Cái khe nứt trên mặt đất càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành một cái đụn, càng ngày càng nổi lên cao. Gần như trong chớp mắt, một ngọn núi xuất hiện. Ngọn núi này giống hệt ngọn núi năm xưa Vương Lâm đã ở!

Ngọn núi chui lên từ lòng đất khiến cho mặt đất chấn động từng hồi. Chấn động này lại truyền ra lập tức khiến tất cả tu sĩ trong phạm vi mấy vạn dặm nơi đây đều kinh động. Một ít người tu vi cao thâm trông coi khu này liền bay tới.

Dần dần càng có nhiều tu sĩ tiến đến. Chỉ có điều bọn họ không dám xông lên mà đứng ở ngoài ngàn dặm kinh hãi nhìn ngọn núi bỗng nhiên xuất hiện.

Ngọn núi đột ngột mọc lên từ lòng đất. Hai ngón tay phải Vương Lâm điểm nhẹ một cái, lập tức ở giữa ngọn núi một tòa động phủ bỗng nhiên thành hình. Dưới sự khống chế của thần thức Vương Lâm, tòa động phủ này và động phủ năm xưa không có gì khác nhau.

- Uyển nhi! Động phủ không có biến mất! - Vương Lâm quay đầu lại nhìn về phía Lý Mộ Uyển.

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn động phủ mà mỉm cười. Nụ cười xuất hiện khiến cho tử khí trên người nàng phai nhạt đi mấy phần. Ở trong động phủ, Lý Mộ Uyển giống như một cô bé tinh nghịch nhảy nhót, không

ngừng nhìn qua nhìn lại bốn phía, khi thì lại lôi kéo Vương Lâm nói lên từng câu chuyện cũ.

- Lúc trước, ta ở nơi này chờ huynh ba năm. Không nghĩ tới ba năm sau huynh trở về phía sau đi theo một đám người. - Lý Mộ Uyển cười nói.

- Còn có, ngày đó sau khi huynh trở về, không ngờ mang theo một con giao long. Giao long a! Lúc trước, Ta vẫn muốn hỏi huynh làm thế nào bắt được nó, nhưng là khi đó vẻ mặt huynh lạnh như băng, ta lại không dám đi hỏi nữa. - Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm ánh mắt hết sức dịu dàng. Vương Lâm sờ sờ mũi cười cười không nói.

Sau khi ở động phủ ba ngày, Lý Mộ Uyển rời đi mà lòng còn lưu luyến. Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết đánh ra một đạo cấm chế vào trên ngọn núi. Sau đó hắn và Lý Mộ Uyển cùng nhau bay về hướng thành Ma Nghịch.

Lần đi Tu Ma Hải này Vương Lâm tương đối vui vẻ. Tử khí trên người Lý Mộ Uyển không đậm đặc thêm mà giảm đi một chút. Dùng cổ truyền tống trận để đi, tám ngày sau Ma Nghịch thành đã ở trước mắt. Sau khi giao nộp linh thạch để vào thành, Lữ Phi lập tức tìm được một khách sạn rồi bốn người vào trọ.

Lúc Thiết Nham tuổi còn trẻ đã từng đi qua Tu Ma Hải, cho nên quen thuộc hơn Lữ Phi một chút. Hắn theo lời Vương Lâm đi tới Luyện khí các, trong tay đã có thêm một tấm thiệp mời.

- Tông chủ! Bảy ngày sau là ngày đấu giá. Đây là thiệp mời. - Thiết Nham cung kính đưa thiệp mời cho Vương Lâm.

Thời gian bảy ngày, Vương Lâm cùng Lý Mộ Uyển đi dạo khắp Ma Nghịch thành. Mấy ngày này, Lý Mộ Uyển thật vui vẻ, thậm chí có thể nói ngoại trừ những ngày sinh sống không lo nghĩ tại Lạc Hà môn năm xưa, thì mấy ngày này chính là những ngày vui nhất.

Bảy ngày sau, cuộc đấu giá mười năm một lần của Luyện khí các bắt đầu.

Vào lúc này trong một tòa bảo tháp ba tầng hình cung điện của Ma Nghịch thành, nơi tầng thứ nhất gần như không còn chỗ ngồi, phần đông tu sĩ đều tới đây. Bốn người Vương Lâm tiến vào, ngoài cửa có hai đệ tử Trúc Cơ kỳ của Luyện khí các cung kính tiếp nhận thiệp mời, sau đó dẫn vào trong đại điện.

Hai tháng trước, Vương Lâm mua phương thuốc thì người chiêu đãi hắn là người đàn ông trung niên. Lúc này, người đó cũng ở trong đại điện đang cùng vài tu sĩ quen biết nói cười. Bỗng ánh mắt hắn chợt lóe lên, khi nhìn thấy được Vương Lâm sắc mặt biến đổi vội vàng chào tu sĩ bên cạnh, đi nhanh vài bước khi tới trước Vương Lâm hơn ba trượng, cực kỳ cung kính nói:

- Tiền bối có thể đến, thật là vinh hạnh cho chúng ta. Tiền bối! Ở chỗ này hỗn loạn, xin mời theo vãn bối lên lầu ba.

Đám tu sĩ bốn phía có kiến thức đều kinh ngạc. Phải biết rằng người đàn ông trung niên này ở trong Luyện khí các có địa vị cao, tương lai rộng mở, kết giao với người cũng không hành lễ lớn như vậy. Cảnh tượng trước mắt đúng là hiếm thấy, vì thế mọi ánh mắt đều nhìn về phía mấy người Vương Lâm. Vừa nhìn một cái, mọi người lập tức cả kinh.

Tu vi của Vương Lâm trong mắt bọn họ giống như là người thường không hề có linh lực. Nhưng có thể đến nơi đây, làm sao có thể là người thường!

Về phần Lý Mộ Uyển bên cạnh Vương Lâm lại là tu vi Kết Đan kỳ, hơn nữa thân thể dường như cực kỳ suy yếu.

Chân chính khiến mọi người trong lòng khiếp sợ lại là Lữ Phi và Thiết Nham. Cả hai đều là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ! Cho dù trong Tu Ma Hải, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không gặp nhiều. Ít nhất, trong số những người có mặt trong đại điện, đạt tới tu vi này không tới năm người. Loại tu sĩ này ở bất kỳ chỗ nào trong Tu Ma Hải đều là nhân vật chỉ cần dậm chân một cái bốn phía đều phải chấn động.

Nhưng nếu chỉ như thế còn đỡ, theo vị trí đứng của hai vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ có thể nhìn ra, hai người bọn họ dĩ nhiên là tùy tùng của người tuổi trẻ giống như người thường kia, vì vậy làm sao mà mọi người không kinh hãi!

Thêm vào sự khách khí của người đàn ông trung niên Luyện khí các, thân phận của người trẻ tuổi trong mắt mọi người lập tức thăng lên vô số lần.

Dưới sự dẫn dắt cẩn thận của người đàn ông trung niên, đám người Vương Lâm lên lầu ba. Toàn bộ lầu ba chỉ có ba cái phòng. Trong mỗi phòng bày biện có chút xa hoa. Giờ phút này ,hai phòng kia đều có người. Mấy người Vương Lâm ở trong một phòng phía bên phải.

Người đàn ông trung niên tiếp đón một chút, nhìn thấy trên mặt Vương Lâm có vẻ không kiên nhẫn vội vàng đứng dậy xin lui ra.

Sau khi hắn ra ngoài, sau lưng mồ hôi dĩ nhiên ướt đẫm, hắn hít một hơi thật sâu, vội vàng rời khỏi.

Ngày đó, sau khi Vương Lâm đi, hắn từng hỏi kỹ càng lão già đi theo phía sau. Tu vi lão già kia dĩ nhiên đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng lại dưới ánh mắt của đối phương không ngờ lại cảm thấy sợ hãi. Loại tu vi này, ngoại trừ Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết, người đàn ông trung niên thật sự không nghĩ ra câu trả lời khác.

Tu sĩ Hóa Thần ở Tu Ma Hải là những kẻ mà không một ai dám trêu chọc!

Luyện Khí các chỉ vì có một tu sĩ Hóa Thần kỳ mới có thể đứng vững ở Tu Ma Hải và phát triển tới quy mô như bây giờ.

Hôm nay ánh mắt hắn vừa nhìn đến Vương Lâm, lập tức không chút do dự hạ thân phận bản thân xuống. Hắn tự giễu khi nghĩ đến thân phận của mình. Căn bản không có chút địa vị nào trong mắt đối phương.

Hắn vội vàng xuống lầu, ngừng lại ở bên ngoài một gian phòng trang nhã lầu hai, nhỏ giọng nói:

- Đệ tử là Hứa La có chuyện quan trọng báo cho lão tổ.

- Vào đi! - Trong phòng có một thanh âm nhẹ nhàng, uyển chuyển êm tai vọng ra. Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi lập tức đi vào.

Hồi lâu sau, hắn từ trong phòng đi ra, vẻ mặt khôi phục bình thường. Xuống đến lầu một lại cùng mấy tu sĩ có quan hệ tốt nói chuyện trò vui vẻ. Chẳng qua khi những người này vô tình cố ý hỏi thăm thân phận đám người Vương Lâm, hắn đều né tránh, cười mà không trả lời.

Giờ phút này, một lão già đầu bạc đang khoanh chân thổ nạp trong một tòa động phủ bên dưới vùng bình nguyên cách xa thành Ma Nghịch mấy vạn dặm bỗng nhiên mở hai mắt. Tay phải hắn chỉ vào không khí một cái, lập tức trước mặt hắn xuất hiện một hình ảnh mơ hồ. Từ từ, hình ảnh chậm rãi ngưng thật, hóa thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Dung mạo

cô gái khiến cho người khác phải ngơ ngẩn, vóc dáng thuộc loại hiếm thấy. Sau khi cô gái nhẹ giọng cung kính nói vài câu, rồi hành lễ với lão già, hình ảnh mờ ảo biến mất.

- Dường như tu sĩ Hóa Thần ? - Lão già đầu bạc « a » một tiếng, ánh mắt khẽ lóe lên, rồi biến mất.

Người này đúng là lão già cưỡi Thao thú năm đó mà Vương Lâm khi có tu vi Kết đan kỳ gặp được, ngoài ra cũng là người Vương Lâm gặp được bên ngoài Toái tinh loạn khi hắn quay về nơi của Cổ thần lần thứ hai.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 335. Tu sĩ Hóa Thần của Luyện Khí Các

Trong phòng trên lầu ba có đệ tử Luyện Khí các đưa tới hoa quả đặc sản của Tu Ma Hải. Ngồi ở vị trí này, chỉ cần nhìn xuống phía dưới là có thể nhìn thấy vị trí ở giữa đại điện tầng một có một cái bục cao, đó là nơi tiến hành đấu giá trong ít phút nữa.

Hai người Vương Lâm và Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói chuyện. Lý Mộ Uyển khi thì lộ ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt nhìn Vương Lâm chan chứa yêu thương và thỏa mãn.

Lữ Phi và Thiết Nham khoanh chân nhắm mắt ngồi ở cạnh cửa. Hai người bọn họ trên đường đi được Vương Lâm chỉ điểm vài câu, tu luyện lại càng chăm chỉ, gần như nắm chặt tất cả thời gian nâng cao tu vi. Dựa theo cách nói của Vương Lâm, chỉ có đem linh lực pha tạp trong cơ thể toàn bộ đồng nhất mới có thể tiến hành cảm ngộ Hóa Thần.

Dù sao hai người bọn họ tuy là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không phải là đại viên mãn.

Muốn Hóa Thần, nếu không có gì đặc biệt, chỉ có từng bước một đạt tới đại viên mãn mới có thể thử tấn công vào Hóa Thần.

Từ khi đi theo Vương Lâm, niềm tin của hai người bọn họ đối với việc Hóa Thần là chưa từng có từ trước tới nay. Trên thực tế tuổi thọ của hai người tuy nói so với Lý Mộ Uyển có cao hơn nhưng cũng không nhiều. Nếu trong trăm năm còn không thể Hóa Thần, vậy chỉ có thể trở về cát bụi. Đó cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất mà hai người quyết tâm đi theo Vương Lâm.

Lúc này đột nhiên một đạo thần thức trên lầu ba quét ngang qua phòng. Lữ Phi và Thiết Nham mở mạnh hai mắt hừ nhẹ một tiếng. Thần thức Lữ Phi lập tức tản ra va chạm cùng một chỗ với thần thức vừa tấn công tới kia.

Lập tức từ trong phòng ở bên trái phát ra một tiếng thét thảm, thần thức lập tức biến mất. Từ đầu tới cuối, Vương Lâm đều không có ngẩng đầu, vẫn cùng Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Hắn biết mình những năm gần đây gần như rất ít ngày bồi tiếp Lý Mộ Uyển.

Đối với Lý Mộ Uyển, trong lòng Vương Lâm ngoại trừ sự yêu thương ra, thì phần lớn là day dứt.

Phòng bên trái lại truyền đến một đạo thần thức, hiển nhiên là thần thức của mấy người đan vào làm một quét tới. Ánh mắt Thiết Nham lóe lên cùng tản ra thần thức kết hợp với Lữ Phi mạnh mẽ va chạm tới.

- Lá gan thật lớn, ta thật muốn xem ai kiêu ngạo như vậy! – Từ phòng bên trái truyền ra một tiếng hừ lạnh. Dưới tiếng hừ này thần thức của Lữ Phi và Thiết Nham lập tức tiêu tan nhưng hai người bọn họ cũng không bị thương mà chỉ cười lạnh.

- Tông chủ! Tu vi của người này không phải Hóa Thần, chẳng qua thời gian ở Nguyên Anh hậu kỳ dài hơn so với chúng ta mà thô. Chắc là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Lữ Phi vừa dứt lời, từ phòng bên trái có một người bước ra. Người này mặc áo tía, tóc hoa râm, không giận mà uy đi ra khỏi phòng, bước nhanh về phía phòng bọn Vương Lâm. Đáy lòng hắn có chút tức giận. Vốn đệ tử hắn nhìn thấy Hứa La của Luyện khí các tự mình dẫn đường đưa

người tiến vào lầu ba, tò mò mới dùng thần thức tìm hiểu xem thế nào. Nhưng không nghĩ tới bị đối phương đánh tan thần thức, suýt nữa mới bị thương, khiến cho hắn mới giận dữ đi ra.

Lão già bước mấy bước đi tới phòng mấy người Vương Lâm, nhấc rèm cửa lên nhìn vào phía trong. Nhưng đúng lúc này, Vương Lâm ngẩng đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn người này một cái. Ánh mắt lão già và Vương Lâm chạm nhau, lập tức lùi ba bước, trán đầy mồ hôi. Chỉ một cái liếc mắt khiến nguyên anh trong cơ thể hắn suýt nữa thì vỡ nát. Hắn lập tức phản ứng lại, người tuổi trẻ kia chắc chắn là tu sĩ Hóa Thần! Lão già trong lòng kêu khổ. Nếu biết sớm, mình thế nào cũng sẽ không tiến đến tìm đến một tu sĩ Hóa Thần kỳ gây phiền toái. Nhưng lúc này, hắn cũng không dám di động, chỉ có ôm quyền chua xót nói:

- Vãn bối không biết tiền bối ở đây, có chỗ nào không phải mong được tha tội.

Ánh mắt Vương Lâm rơi vào trầm tư, hắn vừa nhìn thấy đối phiền liền cảm giác người này có điểm quen thuộc, xác nhận là người quen của mình năm xưa ở Tu Ma Hải. Chỉ có điều thời gian quá lâu, trong lúc nhất thời khó mà nhớ nổi.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười dài. Ngay sau đó lão già đầu bạc có được Thao thú của Luyện khí các đi lên lầu ba. Hắn cũng không nhìn lão già áo tía một cái, mà đứng trước cửa phòng Vương Lâm, cười nói:

- Nghe nói lần bán đấu giá này của tệ Các có đạo hữu Hóa Thần tới. Hồ mỗ vui sướng đến đây muốn gặp, lại không nghĩ rằng hóa ra là bạn cũ.

Trong lúc nói chuyện, rèm cửa tự động nhấc lên, lão già đầu bạc thong dong tiến vào. Lữ Phi và Thiết Nham lập tức biến sắc mặt, vội vàng lui về đứng ở phía sau Vương Lâm.

- Ngồi! - Vương Lâm mỉm cười, vẻ mặt như thường. Lão già đầu bạc liếc mắt nhìn Lý Mộ Uyển một cái, ngồi ở một bên cười nói:

- Năm đó từ biệt, đạo hữu vẫn mạnh khỏe như cũ, không biết lấy được mấy cái hỏa tuyến rồi?

Vương Lâm trong lòng sực nhớ lại. Năm đó ở ngoài Toái tinh loạn, hắn đội mũ rơm không để cho người này nhìn đến hình dạng. Nhưng không ngờ hôm nay hắn liếc mắt một cái liền nhận ra bản thân, nói vậy chắc có chỗ thần thông. Vương Lâm thần sắc như thường, cười nói:

- Cửa động đó quá nhỏ, không lấy được mấy cái.

Lão già gật gật đầu, nói:

- Lão phu ngày đó cũng chịu giới hạn cửa động không lấy được nhiều lắm. Tuy nhiên mấy năm trước ta lại đi lên xem, lại phát hiện có mấy bó

to hơn mấy lần!

Vẻ mặt hắn thản nhiên, sau khi nói xong nhìn về phía Vương Lâm. Đối với Vương Lâm, trong lòng hắn có chút kiêng kị. Nếu không phải hắn tu luyện một loại thần thông có thể dựa vào hình thể để đánh giá thân phận, hôm nay cũng sẽ không nhận ra người này chính là người đội mũ rơm năm đó.

Giờ phút này, lão già áo tía ở ngoài phòng có chút xấu hổ, hắn không dám rời khỏi, chỉ có thể đứng ở bên ngoài như vậy.

Trong lúc lão già đầu bạc và Vương Lâm nói chuyện với nhau, cuộc đấu giá ở lầu một đã bắt đầu. Xuất hiện đầu tiên đều là một ít linh đan pháp bảo, rất được hoan nghênh.

Lý Mộ Uyển im lặng ngồi bên người Vương Lâm, dịu dàng trang nhã, khi thì nhìn đấu giá dưới lầu, khóe miệng thủy chung mang theo nụ cười.

Ánh mắt lão già đầu bạc lóe lên, nói:

- Đạo hữu! Ta nhìn ngươi có chút quen mặt, ngoại trừ lần trước bên ngoài Toái tinh loạn, hai chúng ta đã gặp qua chưa?

Trên thực tế từ khi hắn mới tiến vào phòng, nhận ra Vương Lâm chính là người năm xưa bên ngoài Toái tinh loan, đáy lòng vẫn nghi hoặc. Bộ dáng của Vương Lâm làm cho hắn có loại cảm giác quen thuộc, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ gặp qua vào lúc nào.

Hiện tượng này phát sinh ở trên người một tu sĩ Hóa Thần cũng không gặp nhiều. Lão già đầu bạc rất tin tưởng, nếu là mình từng gặp qua đối phương trước kia, tất nhiên sẽ không quên.

Vương Lâm hơi nhíu mày không trả lời mà ngoắc tay về lão già áo tía đứng bên ngoài phòng. Lão già áo tía nhẹ thở ra trong lòng, bước lên mấy bước tiến vào phòng, cung kính nói:

- Vãn bối là Khâu Tứ Bình bái kiến tiền bối! - Nói xong hắn lại chuyển hướng lão già đầu bạc nói một câu như vậy.

Lão già đầu bạc nhẽ “ừ” một tiếng xem như trả lời, ánh mắt hắn hiện lên một tia không hài lòng. Thầm nghĩ ngươi ta đều là tu sĩ Hóa Thần, ta hỏi ngươi không trả lời cũng được, làm gì triệu tập tiểu bối Nguyên Anh kỳ này đi vào. Vương Lâm mỉm cười nói:

- Khâu đạo hữu, nhiều năm không thấy cũng không có thay đổi.

Khâu Tứ Bình lập tức ngẩn ra, ngay cả lão già đầu bạc ánh mắt cũng lóe lên nhìn Khâu Tứ Bình.

Khâu Tứ Bình cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần, càng nhìn càng thấy quen mắt. Nhưng hắn như thế nào cũng không nhớ gặp Vương Lâm khi nào, vì thế thật cẩn thận hỏi:

- Tiền bối biết vãn bối? - Vương Lâm khẽ cười nói:

- Thời gian quá dài, chỉ sợ ngươi cũng quên. Nếu không có nghe được tên của ngươi, ta cũng không nghĩ ra. Khâu đạo hữu, hai cái nguyên anh năm xưa, ngươi ta mỗi người một cái. Còn có cái ngọc giản ghi lại bản đồ, nhớ ra chưa?

Ánh mắt Khâu Tứ Bình lộ ra vẻ không thể tin nổi, hít vào một hơi, thất thanh nói:

- Vương Lâm!! Ngươi... ngươi lại có thể Hóa Thần!

Vương Lâm gật gật đầu, sau đó nhìn về phía lão già đầu bạc, cười nói:

- Hồ đạo hữu có thể nhớ ra chưa?

Lão già đầu bạc trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ nhìn Vương Lâm, hồi lâu sau cười khổ nói:

- Nghĩ ra rồi. Không nghĩ tới tu sĩ Kết Đan năm đó, hôm nay lại đã đạt tới Hóa Thần.

Hắn đúng là nghĩ ra được, năm đó Vương Lâm và Khâu Tứ Bình này ở một chỗ. Sau khi hắn gặp được, liếc mắt một cái liền nhìn ra trong cơ thể Vương Lâm có một cỗ lực lượng kỳ dị, mơ hồ là cực cảnh trong truyền thuyết. Hắn động lòng tham muốn cưỡng ép thu người này làm đồ đệ xem xem có thể lấy loại lực lượng kỳ dị này ra không.

Chẳng qua hắn không thể nghĩ tới, mấy trăm năm sau gặp lại đối phương dĩ nhiên đã Hóa Thần, hơn nữa tu vi ngang ngửa mình. Ý niệm trong đầu hắn ngày xưa lập tức tan thành mây khói.

Khâu Tứ Bình hoàn toàn ngây dại, trí nhớ ngày xưa, từng cảnh từng cảnh trong đầu hiện ra, Vương Lâm này từ đầu tới giờ vẫn đều đè trên đầu hắn. Lúc kết đan, hắn đánh không lại Vương Lâm.

Sau Nguyên Anh hắn vẫn đánh không lại. Hiện tại mình đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, nhưng khi lại nhìn thấy Vương Lâm, đối phương đã Hóa Thần... Lão già đầu bạc cười ha hả nói:

- Việc năm đó là Hồ mỗ lỗ mãng, Vương đạo hữu xin đừng trách. - Nói xong hắn chuyển đề tài nói:

- Không biết Vương đạo hữu lần này tiến đến tệ Các, là vì loại pháp bảo nào?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 336. Phương thuốc lục phẩm.

Vương Lâm cười nói:

- Phương thuốc Lục phẩm!

Lão già đầu bạc mặt có vẻ ngượng nghịu, nói:

- Nếu là đồ vật khác, tại hạ có thể làm chủ đưa cho đạo hữu, chỉ có điều phuong thuốc này là người gửi bán. Hồ mỗ cũng không thể hỗ trợ.

- Không sao! Nếu đổi không được, Vương mỗ liền công bằng đấu giá! - Vương Lâm lắc đầu nói.

Lão già đầu bạc cười ha hả, không nói gì nữa.

Lúc này, trong đại điện ở lầu một đã bán đấu giá rất nhiều pháp bảo linh đan. Ngay sau đó, Hứa La đi lên trên bục cao, cao giọng nói:

- Tiếp theo, sẽ là một kiện bảo vật quan trọng, vật này các vị đạo hữu đều đã biết. Nó chính là phương thuốc lục phẩm! Phương thuốc này trong thời gian ở Luyện khí các chúng ta, cũng không có mở ra. Bên trên có phong ấn của người bán, mọi người nhìn là biết. Đan dược lục phẩm, chỉ có Chu Tước quốc mới có thể luyện chế ra. Nhưng nếu là có phương thuốc thì lại khác. Giá trị của vật này mọi người trong lòng đều biết rõ ràng ta cũng không nói nhiều. Chỉ có điều quy củ này có thay đổi chút ít, phải là Thượng phẩm linh thạch giá thấp nhất, nếu là có pháp bảo, Luyện khí các chúng ta cũng có thể định giá tại chỗ.

Ba tầng bảo tháp lập tức an tĩnh lại. Lúc này đây rất nhiều người chính là vì phương thuốc này mà đến đấu giá hội. Vì thế lần lượt có người kêu giá.

Lý Mộ Uyển có chút khẩn trương, Vương Lâm vỗ nhẹ trên tay nàng một chút. Ngay từ đầu vẻ mặt hắn vẫn không đổi nhìn về phía lầu một.

Trên mặt Khâu Tứ Bình lộ ra vẻ chua xót. Lần này hắn tới cũng là vì phương thuốc này, nên đã chuẩn bị cực kỳ sung túc, nhưng hiện tại hắn không có chút nào dám lên giá.

Rất nhanh giá cả liền được nâng đến một vạn khối thượng phẩm linh thạch. Giá cả này ở Tu Ma Hải có thể nói là một khoản tiền rất lớn.

- Hơn vạn linh thạch... - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Thượng phẩm linh thạch ở trong túi hắn không có hơn vạn khối, chỉ có điều một khối cực phẩm linh thạch cho dù là một khối cũng là vật vô giá. Nếu đưa cực phẩm linh thạch ra cũng là có thể đè hết tất cả mọi giá. Nhưng hiển nhiên một khối sợ là không đủ, cuối cùng nếu cần thì dùng vài khối. Tuy là có thể đổi đến phương thuốc nhưng là thiệt hại không nhỏ. Đương nhiên, nếu lấy tiên ngọc để đổi cũng có thể đổi được.

Chỉ là với tính tình Vương Lâm, tuy nói phương thuốc lục phẩm này hắn nhất định cần có nhưng nếu là giá trị quá lớn hắn sẽ không trực tiếp đổi lấy.

Vương Lâm suy tính một chút, tay vỗ vào túi chứa đồ lấy ra từ trong một cái tượng gỗ điêu khắc. Pho tượng gỗ điêu khắc này là năm xưa hắn điêu khắc thuộc về loại chưa hoàn chỉnh, tuy nói ở trên nó ý cảnh hóa thần nhưng lại rất mờ nhạt, như có như không, nhưng có được thực lực Nguyên Anh hậu kỳ. Hơn nữa ở bên trong có một ít huyết kinh mạch, như vậy pho tượng gỗ này hoàn toàn giống khôi lỗi có thể sử dụng. Loại pháp bảo này đối với tu sĩ Tu Ma Hải mà nói có thể nói rất quan trọng.

Lão già đầu bạc ánh mắt chợt lóe lên nhìn tượng gỗ điêu khắc kia có vẻ xúc động. Hắn để ý không phải là thực lực của nó mà là phương pháp chế tạo.

Luyện khí các nhờ luyện khí mà nổi tiếng. Phương pháp luyện khí của lão già đầu bạc này tự nhiên không thấp, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra sự không tầm thường của tượng gỗ.

Không chỉ là một tia ý cảnh hóa thần như có như không, hay là huyết kinh mạch lưu chuyển đều có thể nói là khéo léo tuyệt vời. Chỉ có điều hắn cảm giác được huyết kinh mạch bên trong giống như từng gặp qua ở địa phương nào đó.

Vương Lâm lấy tượng gỗ điêu khắc ném xuống phía dưới, nói:

- Lấy vật này đặt giá!

Hứa La vẫn chú ý tới lầu ba, giờ phút này nhìn thấy tượng gỗ lập tức nhảy lên, sau khi bắt được lập tức cung kính “dạ”, rồi giao cho vài người giám định pháp bảo ở bên cạnh. Vài người giám định vừa thấy tượng gỗ, sắc mặt biến đổi nhỏ giọng bàn luận.

Lão già đầu bạc cân nhắc một chút, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, nhìn Vương Lâm nói:

- Đạo hữu! Huyết kinh mạch trong tượng gỗ kia chính là thuật băng tuyết khôi lỗi của Tuyết Vực quốc?

Vương Lâm nhìn lão già đầu bạc một cái. Đối với việc lão ta có thể nhận ra phương pháp của Tuyết Vực quốc mà có chút kinh ngạc. Nhưng nghĩ kỹ một chút, thì người này ở Hóa Thần kỳ đã nhiều năm, hơn nữa thân là người nắm quyền Luyện khí các cho nên kiến thức rộng rãi cũng không kỳ quái. Ngay lúc Vương Lâm gật gật đầu, một vài người giám định đều ngẩng đầu, trong đó một người trầm giọng nói:

- Vật này chúng ta chưa gặp qua, nhưng có thể xác định công hiệu của nó giống như khôi lỗi Nguyên Anh hậu kỳ, giá cả năm nghìn thượng phẩm linh thạch.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt mọi người ở lầu một nhìn về phía tượng gỗ , đồng thời ngẩng đầu nhìn lướt qua lầu ba.

Vương Lâm nhướng mày, giá trị vật này tuyệt đối không chỉ có năm nghìn linh thạch.

Lão già đầu bạc cũng là lông mày nhíu lại, “hừ” nhẹ một tiếng giống như là truyền âm. Những người giám định này không nhìn được vật ấy, nhưng với tu vi của hắn nhìn một cái lập tức thấy ra giá trị của nó. Không cần nói cái gì khác, chỉ cần huyết kinh mạch bên trong là có thể khiến cho giá trị của nó tăng cao, càng không cần phải nói ở bên trên ẩn chứa một tia ý cảnh Hóa Thần.

Đối với phương thuốc lục phẩm đã nâng giá đến hơn vạn linh thạch mà nói, năm nghìn linh thạch này hiển nhiên không đủ.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh không nói gì mà là nhìn thoáng qua cửa phòng nơi này. Không được bao lâu, một cô gái vô cùng xinh đẹp, từ lầu hai đi lên. Nàng đứng ở cửa cung kính bái chào Vương Lâm sau đó đi vào phòng, đặt xuống một cái ngọc giản màu tím sau đó lui ra.

- Đạo hữu! Khôi lỗi kia của ngươi lão phu mua. Cái ngọc giản màu tím này có thể ở bất kỳ một cửa hàng nào của Luyện khí các chúng ta đổi lấy hai vạn thượng phẩm linh thạch. - Lão già đầu bạc mở miệng nói.

Vương Lâm mỉm cười, cũng không nhìn cái ngọc giản kia, mà hướng về lầu một cao giọng hô:

- Ta ra giá hai vạn thượng phẩm linh thạch.

Lời nói vừa ra, lập tức vang dội, cùng lúc này trong phòng chính giữa lầu ba có giọng một người con gái vang lên:

- Ba vạn thượng phẩm linh thạch.

Vương Lâm nhướng mày. Giờ phút này, Khâu Tứ Bình cắn răng một cái, thấp giọng nói:

- Vương huynh! Ở chỗ ta còn có bốn nghìn thượng phẩm linh thạch.

- Không cần! - Thanh âm Vương Lâm bình thản.

Ba vạn thượng phẩm linh thạch cho dù là ở Chu Tước quốc cũng là một số lượng rất lớn. Qua thật lâu cũng không có ai tăng giá, cuối cùng phương thuốc lục phẩm này bị người trong phòng ở giữa đoạt được.

Dù sao phương thuốc lục phẩm tuy rằng hiếm có, nhưng tài liệu để luyện đan tuyệt đại bộ phận đều đã không có dấu vết nên ba vạn linh thạch dĩ nhiên là giá trên trời, Đương nhiên nếu trực tiếp là đan dược lục phẩm thành phẩm, vậy lại khác!

Lão già đầu bạc khẽ lắc đầu đứng dậy rời đi. Cái ngọc giản màu tím kia hắn không có lấy đi mà để ở trên bàn.

- Đi thôi! - Vương Lâm đứng lên thu hồi ngọc giản sắc mặt như thường. Chẳng qua trong ánh mắt hắn lóe lên một tia lạnh lẽo, sau khi cùng Lý Mộ Uyển xuống lầu trở lại nhà trọ.

- Vương Lâm! Phương thuốc kia cũng không có gì. Hơn nữa, chúng ta cũng không biết trong phương thuốc này ghi chép loại thuốc nào... - Lý Mộ Uyển ở trong phòng nhẹ giọng nói. Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Muội ở chỗ này chờ ta, phương thuốc kia ta nhất định phải có!

Lý Mộ Uyển do dự một chút, nhẹ nhàng gật đầu. Vương Lâm liếc nhìn Lữ Phi và Thiết Nham nói:

- Hai người các ngươi ở trong này bảo vệ!

Lữ Phi và Thiết Nham lập tức “dạ” một tiếng. Thân hình Vương Lâm tiến về phía trước một cái, lập tức biến mất. Đến khi xuất hiện đã ở bên ngoài thành Ma Nghịch. Thần thức hắn đảo qua, thân hình lại biến mất sau đó xuất hiện ở trên một vách núi cách đó hơn ba ngàn dặm. Lúc này ở trên vách núi có một người con gái mặc áo xanh che mặt bằng lụa trắng, ở phía sau nàng có đứng một lão già.

Ánh mắt lão già bình tĩnh, trong cơ thể nhìn như không có linh lực dao động. Vào lúc thân hình Vương Lâm xuất hiện, ánh mắt lão già lóe lên, bắn ra vô số tia sáng.

- Vãn bối Chu Ngạn Hoành tham kiến tiền bối. - Thanh âm người con gái áo xanh kia hết sức êm tai, sau khi nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh.

- Ngươi dẫn ta tới đây, nếu không nói ra nguyên nhân khiến ta vừa lòng, vậy đừng trách ta vô tình. - Vẻ mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Hai mắt

người con gái áo xanh sáng lên, mỉm cười duyên dáng nói:

- Tiền bối tâm trí hơn người, vãn bối rất khâm phục.

Người con gái này cũng ở lầu ba, tự nhiên biết mọi chuyện phát sinh ở lầu ba. Biết rõ Vương Lâm là tu sĩ hóa thần, nhưng nhìn thấy hắn ra giá hai vạn linh thạch không ngờ vẫn nâng lên thêm một vạn, tự nhiên là có ẩn ý. Hơn nữa sau khi rời khỏi phòng đấu giá Luyện khí các, nàng chẳng những không đi hẳn mà vẫn ở nơi này chờ đợi. Mục đích này tự nhiên Vương Lâm vừa nhìn đã biết.

- Đừng nói lời vô nghĩa! - Thanh âm Vương Lâm lạnh như băng. Lão già phía sau người con gái áo xanh, hừ nhẹ một tiếng bước lên một bước. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn qua người này, miệng nói:

- Vừa mới Hóa Thần còn chưa vững chắc, lĩnh ngộ cũng là ý cảnh của người khác. Lui ra!

Lão già vẻ mặt âm trầm nhưng trong lòng rung động, cắn răng đứng vững chân. Vương Lâm liếc mắt nhìn lão già một cái, tay phải búng nhẹ. Lập tức một đạo linh quyết từ ngón tay bỗng nhiên xuất hiện. Sắc mặt lão già kia biến đổi, lập tức vỗ túi chứa đồ lấy ra một pháp bảo hình cái ô. Một tiếng động vang lên, pháp bảo xòe ra, phát ra từng đợt ánh sáng ngũ sắc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 337. Không tha

- Không biết tự lượng sức mình! - Vương Lâm hừ nhẹ.

“Phanh”

Linh quyết ấn lên trên cái ô, khiến cho nó lập tức xuất hiện vết rách, ánh sáng ngũ sắc tức thì mờ đi. Thân hình lão già giống như bị một lực lượng mạnh đụng vào, lui ra sau mấy trượng, vẻ mặt đỏ hồng khác thường. Một lúc lâu sau mới khôi phục bình thường.

Vương Lâm không muốn giết hắn, nên ánh mắt lại quay sang nhìn người con gái. Hai mắt người con gái áo xanh lộ ra vẻ kiêng kị, trầm lặng một chút, lấy một hộp gấm từ trong túi trữ vật ra, hai tay đưa lên.

Tay phải Vương Lâm phất nhẹ, hộp gấm bay vào trong tay. Hắn vỗ nhẹ một cái, hộp gấm vỡ vụn. Từ bên trong bay lên một cái ngọc giản. Hắn

cầm ngọc giản ngưng thần nhìn qua, rồi ghi chép lại, sau đó vung tay ném ngọc giản cho người con gái, miệng nói:

- Nói nguyên nhân thu hút ta tới đây!

Người con gái áo xanh nhận ngọc giản, hít một hơi thật sâu rồi thấp giọng nói:

- Tiền bối! Lúc trước, vãn bối lỗ mãng quả thật không có cách nào khác. Xin tiền bối có thể vì phương thuốc lục phẩm này mà giúp vãn bối một lần.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường không có gì thay đổi. Người con gái áo xanh cắn răng, nói tiếp:

- Vãn bối là người của Phiêu Miểu tông, phụ thân vãn bối là tông chủ. Hai mươi năm trước ông ấy đi vào tiên di chi địa cho đến nay chưa về. Tiên di chi địa chính là một trong hai vùng đất dữ của Chu Tước tinh, ngang hàng với Cửu U man hoang. Với tu vi của vãn bối không thể tiến vào. Xin tiền bối giúp vãn bối đi vào tìm về tro xương của cha. - Nói xong, ánh mắt người con gái áo xanh lộ ra vẻ đau buồn, chờ đợi Vương Lâm trả lời.

- Không có thời gian! - Vương Lâm bình thản nói. Hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra một cái ngọc giản của lão già đầu bạc ném cho đối phương nói:

- Ngọc giản này trị giá hai vạn thượng phẩm linh thạch, xem như tiền phục chế. - Nói xong, thân hình hắn khẽ động hóa thành cầu vồng biến mất.

Người con gái áo xanh kinh ngạc nhìn phương hướng Vương Lâm biến mất, trong mắt lộ ra tuyệt vọng. Nàng vốn đã không hề ôm ảo tưởng, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Lâm ở lầu ba, lão già bên người lập tức nói cho nàng biết người này chính là tu sĩ Hóa Thần. Vừa nghe trong lòng nàng lập tức nhen nhóm lên hy vọng. Sau đó lại nhìn thấy lão già đầu bạc của Luyện khí các cũng đến thăm hỏi, càng thêm xác định. Cho nên mới mua ngọc giản này, mục đích chính là đưa Vương Lâm tới.

Vương Lâm quả thực không có thời gian. Loại thuốc trên phương thuốc lục phẩm kia chính là lục phẩm Quy Nguyên đan. Trên thực tế thi Quy Nguyên đan ở nhất, nhị cấp tu chân quốc cũng đều có người luyện chế thành. Chẳng qua bọn họ luyện chế là thuốc Quy nguyên đan nhất, nhị phẩm. Công hiệu của Quy nguyên đan chỉ có một, đó là có thể trong thời gian ngắn khiến cho tu sĩ ăn vào sẽ khiến cho tốc độ hấp thu linh lực trong trời đất nhanh hơn mấy lần. Lục phẩm Quy Nguyên đan cũng là như thế, chẳng qua tốc độ nhanh hơn có thể nói là khủng bố. Nhưng nó cũng có hạn chế, mỗi người trong vòng một trăm năm chỉ có thể ăn một viên, nếu ăn nhiều thân thể bị linh lực tăng đột ngột mà kết tinh. Sau đó, sẽ biến thành một tinh thạch hình người, linh hồn bị phong ấn ở trong.

Trải qua thời gian dài tế luyện, tinh thạch hình người này sẽ càng ngày càng nhỏ, có tỷ lệ nhất định hình thành gần bằng cực phẩm linh thạch.

Ở thời kỳ thượng cổ, chân chính cực phẩm linh thạch trừ trời đất sinh ra, không có phương pháp nào có thể đạt được cho nên số lượng tự nhiên không nhiều lắm.

Vì thế, do có Quy nguyên đan bậc cao, cho nên cực phẩm linh thạch ở thời kỳ thượng cổ trên thực tế đều là như vậy mà thành. Chẳng qua tỷ lệ này cũng không hề cao.

Loại cực phẩm linh thạch đó có thể coi là gần tới cực phẩm. Sau khi nhìn miêu tả trong phương thuốc, với định lực của Vương Lâm cũng không khỏi mất bình tĩnh, phương pháp này quá mức độc ác.

Trong lòng hắn chợt nảy ra một ý. Dựa theo miêu tả trong đan phương thì trong loại cực phẩm linh thạch đó đều có một đường máu cực nhạt chỉ có tu vi đạt tới Hóa Thần mới có thể phát hiện. Hắn vỗ túi trữ vật, lấy viên cực phẩm linh thạch của mình ra, cẩn thận nhìn xem.

- Không ngờ, trong số những cực phẩm linh thạch ta có, trừ một khối ra còn lại đều có đường máu... - Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân mình khẽ động rồi biến mất.

Mười ngày sau, ở bên ngoài Cổ truyền tống trận nước Sở, xuất hiện đám người Vương Lâm. Lúc này sử dụng Cổ truyền tống trận, Vương Lâm không biết có phải là ảo giác hay không nhưng hắn cảm nhận được khoảnh khắc vận chuyển trận pháp, mơ hồ có một tiếng thở dài như có như không, mang theo ý giải thoát. Thanh âm đó phát ra từ trong cực phẩm linh thạch.

Một lần nữa về tới Tiên di chi địa ở nước Sở, nơi đây cũng không có sự thay đổi nào so với lúc rời đi. Lữ Phi và Thiết Nham dừng lại ở ngoài trăm dặm tiếp tục ngồi xuống, ngưng luyện linh lực trong cơ thể, tranh thủ sớm một ngày đạt tới đại viên mãn.

Cuộc sống của Vương Lâm quay trở lại bình thường. Mỗi ngày hắn đều điều trị thân thể cho Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển thì nghiên cứu phương thuốc lục phẩm kia. Trong đan phương có rất nhiều linh thảo đều đã không còn, công việc của Lý Mộ Uyển là tìm kiếm đồ thay thế. Nàng không sợ chết, nhưng không muốn rời khỏi Vương Lâm. Vì có thể ở cùng Vương Lâm, toàn bộ tinh thần của nàng đều đặt vào phương thuốc này.

Những lúc ngẩng đầu lên nàng nhìn Vương Lâm đang nhắm mắt ngồi, trong mắt nàng đều lộ ra vẻ nồng nàn. Chẳng qua bên trong sự nồng nàn đó lại ẩn chứa thật sâu không muốn và quyến luyến.

Trong lòng Lý Mộ Uyển than nhẹ.

Sau một tháng, cố gắng tìm kiếm dược liệu thay thế trong phương thuốc , Âu Dương Tử cũng được Vương Lâm gọi đến. Đáng tiếc là Thiên Vân Tử, một vị ngũ cấp luyện đan sư cuối cùng của Vân Thiên Tông đã chết nhiều năm trước do Hóa Thần thất bại. Nếu không ba người đồng thời nghiên cứu đan phương chắc chắn nhanh hơn không ít.

Âu Dương Tử là một người luyện đan như điên. Cả đời hắn vì luyện đan mà sống. Giờ phút này nhìn đến lục phẩm đan phương giống như thấy được điều mình theo đuổi đã lâu, giống như lập tức phát điên. Gần như chỉ trong một ngày một đêm, hắn nghiên cứu thay thế một trăm ba mươi bảy lại dược liệu của lục phẩm Quy Nguyên đan cùng với dược tính chia lìa và phối hợp.

Mỗi khi tìm được một loại dược liệu thay thế, Liễu Phỉ và Tống Thanh ở Vân Thiên Tông sẽ lập tức tìm kiếm rồi đưa tới. Nếu ở trong Vân Thiên Tông không có, bọn họ sẽ mua của các phái lớn trong nước với giá cao. Nếu vẫn còn không được, vậy thì đổi lấy manh mối của dược liệu rồi Lữ Phi và Thiết Nham đi thu thập.

Thời gian thấm thoắt qua đi. Hai năm sau, một trăm ba mươi bảy loại dược liệu của lục phẩm Quy nguyên đan chỉ còn ba loại không tìm được thứ thay thế.

Hai năm thời gian này, Âu Dương Tử có thể nói là mất ăn mất ngủ. Hắn quên hết tất cả mọi thứ, đắm chìm trong lục phẩm đan phương.

Về phần Lý Mộ Uyển, trong hai năm đó, dung mạo chậm rãi có dấu hiệu già nua, sắc mặt cũng không trắng nữa mà lại có màu xám. Cũng trong hai năm, Vương Lâm không ngừng dùng linh lực điều trị thân thể mà không thể ngăn cản triệu chứng trước khi tuổi thọ chấm dứt Mỗi lần hắn nhìn dung nhan của Lý Mộ Uyển không ngừng già đi mà tim giống như dao cắt. Ánh mắt Lý Mộ Uyển càng đậm ý không muốn.

Vào một đêm ngoài trời mưa phùn tí tách , sau khi Lý Mộ Uyển đi ngủ, Vương Lâm đứng một mình trong mưa nhìn về phía ngọn núi đằng xa, nỗi đau đớn trong lòng càng ngày càng đậm.

- Thân thể Uyển nhi càng ngày càng yếu. Nếu cố gắng kết anh sợ là nguyên anh chưa hình thành thân thể sẽ lập tức tử vong. Khi đó do không có nguyên anh chắc chắn chí có một đường tiêu tan. Ngay cả hồn cũng không lấy được...

Vương Lâm ngơ ngẩn nhìn phương xa, lưu lại một tiếng thở dài, thân hình cúi xuống lấy một bầu rượu từ trong túi trữ vật ra uống một ngụm to, dựa vào nhà đá ngồi xuống.

Rượu này là rượu hoa quả. Số lượng ở trong túi trữ vật của Vương Lâm cũng không còn nhiều. Mỗi lần uống, trong đầu đều nhớ tới cảnh tượng Đại Ngưu khi còn nhỏ đưa rượu.

- Vương thúc, thúc tới kinh đô buôn bán là để chuẩn bị kiếm nhiều tiền rồi trở về lấy vợ sao?

- Chờ thúc thúc kiếm thật nhiều tiền, liền trở về lấy vợ.

Cảnh tượng năm xưa gợi lại trong lòng, Vương Lâm uống sạch bầu rượu. Hai mắt hắn lộ ra vẻ kiên định, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong phòng Âu Dương Tử nghiên cứu phương thuốc cách đó không xa truyền đến một tiếng hô nhỏ. Ngay sau đó Âu Dương Tử vội vàng lao ra khỏi phòng. Khi nhìn thấy Vương Lâm trong màn mưa thì ngẩn người. Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức bước nhanh lên mấy bước, phấn khởi nói:

- Tông chủ, ta tìm được dược liệu thay thế ba loại cuối cùng rồi! - Ánh mắt Vương Lâm sững lại, nhìn về phía Âu Dương Tử. Âu Dương Tử vội vàng lấy ra một cái ngọc giản, sau khi đưa cho Vương Lâm nói:

- Ba loại dược liệu này đã tuyệt tích, nhưng ta tìm được ba mươi tư loại dược liệu. Nếu đem chúng phối hợp lại có thể có một ít tác dụng, tuy nói hiệu quả không mạnh như nguyên bản nhưng không kém nhiều.

Vương Lâm cầm lấy ngọc giản, thần thức quét qua lập tức ghi nhớ trong lòng.

- Những loại dược liệu này cũng không gặp nhiều, Vân Thiên Tông chỉ có bốn loại, sợ là phải tới một số tứ cấp tu chân quốc mới có thể lấy được. - Âu Dương Tử trầm giọng nói.

Vương Lâm đứng lên, cầm ngọc giản trong tay. Thân hình lóe lên biến mất. Vào thời điểm hắn rời đi, trong nhà đá Lý Mộ Uyển mở hai mắt, trong mắt lộ ra một tia không muốn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 338. Lý Mộ Uyển

“Ngươi vĩnh viễn cũng nhìn không tới bộ dáng lúc ta cô độc nhất. Bởi vì lúc không có ngươi ở bên người ta, ta mới cô độc nhất...”

Khóe mắt của Lý Mộ Uyển lưu lại hai hàng nước mắt, trán của nàng đã xuất hiện một ít vết nhăn. Giờ phút này nàng thoạt nhìn già đi mười tuổi so với hai năm trước.

Lần này Vương Lâm đi cũng không mất bao nhiêu thời gian. Bảy tháng sau, vẻ mặt hắn đầy mỏi mệt về tới Sở quốc.

Trong khoảng thời gian bảy tháng, Vương Lâm không có nghỉ ngơi, gần như chạy khắp phần lớn tứ cấp tu chân quốc cùng với một số kinh thành của ngũ cấp tu chân quốc. Cuối cùng dùng các loại thủ đoạn: mua, đổi, cướp đoạt... toàn bộ sưu tập đầy đủ hết.

Bảy tháng qua, hắn trải qua mấy trận chém giết. Trong đó hung hiểm nhất là hai lần ở ngũ cấp tu chân quốc, một là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ nắm giữ Vong cảnh – một loại ý cảnh đặc thù. Vương Lâm cùng hắn đánh, mặc dù cuối cùng là thắng nhưng cũng là thắng hiểm. Sự đáng sợ của Vong cảnh, khiến cho trong lòng Vương Lâm vẫn còn sợ.

Một lần khác là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, ý cảnh người này tuy bình thường, nhưng cũng sắp sửa là hóa thần viên mãn. Ý cảnh tuy tầm thương nhưng ở trong tay người này cũng có rất nhiều biến hóa. Vương Lâm phân tích, thực lực người này, cho dù là Hồng Điệp cũng kém một chút. Cuối cùng Vương Lâm đánh ngang tay người này.

Trong khoảng thời gian bảy tháng, Vương Lâm biết ở Chu Tước quốc, Hồng Điệp không phải là số một trong số tu sĩ Hóa Thần. Bởi vẫn còn có một ít cao thủ ngầm. Những người này tuy không có đạt tới Anh Biến, nhưng thực lực cũng rất mạnh. Nhất là một ít người có ý cảnh đặc thù, càng có thực lực không bình thường.

Trở lại Sở quốc, Vương Lâm không có dừng lại mà nhanh chóng chạy về hướng sơn cốc. Ở bên trong sơn cốc, thần thức Vương Lâm đảo qua biết được hai người Lữ Phi và Thiết Nham đã có thể tiến vào khoảng một dặm, chịu đựng áp lực cực lớn mà ngưng luyện linh lực. Tu vi hai người bọn họ so với lúc trước tăng cao hơn một ít.

Thân hình Vương Lâm xuất hiện ở ngoài căn nhà đá. Khoảnh khắc hắn đẩy cửa tiến vào, thân mình không tự chủ được mà run lên. Trong mắt hắn là một dáng người. Người đó có một mái tóc dài, chẳng qua một nửa đã là màu xám trắng... Trong lòng Vương Lâm đau đớn, hắn tiến lên vài

bước, đứng bên người Lý Mộ Uyển, nhìn khuôn mặt nàng vốn xinh đẹp tuyệt trần mà giờ phút này càng thêm già nua.

- Uyển nhi! Ta đã trở về. Dược liệu cũng đã mang về. - Vương Lâm hạ giọng nói.

Lý Mộ Uyển mỉm cười, không nói gì mà nhìn thật sâu vào trong mắt Vương Lâm một cái, hạ giọng nói:

- Không nên tiếp tục đi nữa. Hãy ở cùng muội. Thời gian của muội không còn nhiều...

- Muội sẽ không chết! - Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển nghiêm túc nói. Lý Mộ Uyển cắn môi dưới khẽ gật đầu tựa vào trên người Vương Lâm, lông mi run run nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm trở về khiến cho Âu Dương Tử lập tức đắm chìm vào việc luyện đan. Luyện chế một viên lục phẩm đan dược là giấc mộng cả đời hắn theo đuổi. Giờ phút này, hắn giống như một kẻ đang thiêu đốt linh hồn.

Gần như đại đa số dược liệu thay thế đều là hắn tự mình tính toán rất lâu mới xác định sử dụng. Trong hơn một trăm loại dược liệu, dưới sự phân tích tính toán của hắn dùng gần ngàn loại tài liệu để thay thế. Lựa chọn những loại dược liệu đó bởi có liên quan đến đặc tính mỗi loại tài liệu

cùng với thời gian luyện chế dài ngắn. Nếu không có kinh nghiệm luyện đan vững chắc thì căn bản không thể luyện chế.

Cho dù là Âu Dương Tử cũng không có một chút nào sơ suất. Hắn đến không phải là vì Lý Mộ Uyển mà thuần túy vì chính mình, vì hoàn thành một giấc mộng của bản thân. Hắn không chỉ một lần nói cho chính mình – tự mình khi còn sống luyện đan có thể thất bại vô số lần, nhưng lúc này không thể thất bại!

Công việc luyện đan vẫn duy trì liên tục. Tính tình của Âu Dương Tử theo luyện thuốc cũng càng ngày càng táo bạo, thậm chí có khi Vương Lâm hỏi hắn đều có chút không kiên nhẫn. Việc này không phải là hắn không sợ hãi Vương Lâm mà là tính cách của hắn gần như quên tất cả chuyện trần tục, chuyên tâm giấc mộng luyện chế đan dược bậc cao.

Đối với sự gắt gỏng của Âu Dương Tử, Vương Lâm không để trong lòng. Ngược lại, hắn cho rằng trong những người của Vân Thiên Tông, chỉ có Âu Dương Tử này mới là người có khả năng hóa thần nhất. Người này sống vì luyện đan, cho nên càng có thể lấy điều này cảm ngộ thiên đạo, đạt được ý cảnh nào đó. Chẳng qua tu vi của hắn vẫn dừng lại ở Nguyên Anh trung kỳ không có tiến bộ. Nếu hắn có thể đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn như vậy Hóa Thần đối với hắn mà nói trở ngại không lớn.

Ngày lại ngày trôi qua, trong nháy mắt đã ba năm, Âu Dương Tử luyện đan vẫn không có hoàn thành. Hắn giống như bị dừng lại ở một khâu nào đó, tính tình càng thêm gắt gỏng, thi thoảng có thể nghe được thanh âm rít lên của hắn.

Từ sau khi trở về, mỗi ngày Vương Lâm đều ở bên cạnh Lý Mộ Uyển, trơ mắt nhìn nàng càng thêm già nua, mái tóc đen hoàn toàn biến thành bạc trắng, tử khí ngày càng đậm. Nếu không phải mấy năm gần đây linh lực của Vương Lâm không gián đoạn đưa vào cơ thể nàng, chỉ sợ Lý Mộ Uyển đã sớm thành bộ xương khô,...

Lại thêm ba năm, Âu Dương Tử luyện đan đã có đột phá. Tuy nói chưa hoàn thành nhưng cũng không còn xa nữa. Mùi hương thuốc thơm mát thi thoảng từ trong phòng luyện đan của hắn bay ra.

Thân thể Lý Mộ Uyển đã suy yếu đến cực hạn, nàng đã không thể đi lại, cả ngày nằm ở trên giường lẳng lặng nhìn Vương Lâm. Trong mắt của nàng, vẻ không muốn càng ngày càng đậm.

Không thể tránh được luân hồi, mà năm tháng cũng không chờ người. Khi nào thì ngươi đến mang ta đi. Tay trái ta là chút nhân quả ngắn ngủi nơi ngoại Tu Ma Hải, tay phải là trăm năm một mình cô đơn buồn chán.

Lý Mộ Uyển lặng im nằm trên giường. Nàng mặc áo trắng. Mặc dù khuôn mặt già nua nhưng ánh mắt của nàng vẫn sáng ngời. Nàng lẳng lặng nhìn nam tử đang suy nghĩ trước mắt. Nàng muốn vĩnh viễn ghi nhớ vóc dáng của hắn ở trong lòng. Đối với hắn, đáy lòng nàng không phân biệt rõ ràng có phải là mối tình của người thường hay không. Chỉ có điều, trăm năm qua ngày nào khuôn mặt hắn thường xuyên hiện lên trong đầu.

Vương Lâm cầm tay Lý Mộ Uyển, hai mắt hết sức dịu dàng. Mặc dù tim của hắn như bị một lưỡi dao sắc bén cắt, lòng đang chảy máu nhưng nét mặt vẫn hết sức dịu dàng.

- Vương Lâm! Đêm qua muội mơ thấy ca ca cười với muội, phía sau còn có hai người rất quen thuộc, hình dáng bọn họ hình như là cha mẹ muội.
- Lý Mộ Uyển nhìn ra ngoài cửa sổ, hạ giọng nói. Cha mẹ của Lý Mộ Uyển chết đi rất sớm, ca ca đã nuôi nàng lớn.

Tim Vương Lâm càng đau. Ban đêm Vương Lâm đứng bên ngoài nhà đá, nhìn về phía Triệu quốc, đáy lòng nổi sóng. Trong địa giới nước Triệu, sâu dưới Hằng Nhạc sơn, một nam tử tóc hồng, khuôn mặt lạnh như hàn băng vạn năm, đang khoanh chân bỗng nhiên mở mắt. Trong khoảng khắc khi hắn mở mắt ra, toàn bộ nước Triệu bỗng nhiên nổi lên nhưng tiếng sấm, giống như yêu nghiệt ra đời khiến tất cả tu sĩ đều chấn động.

Ánh mắt bản tôn lạnh lẽo, không chút tình cảm. Giữa hàng lông mày của hắn hai điểm màu tím xoay tròn lóe lên. Trên thân thể hắn từng tia chớp tím nhè nhẹ chuyển động. Hắn nhẹ nhàng quay đầu, ánh mắt như có thể xuyên qua lòng đất, nhìn phía nước Sở xa xa chậm rãi đứng lên. Một tay hắn xé mở lớp đất phía trước mặt, ở dưới đất đi về hướng Sở quốc.

Thời gian dần trôi, nửa năm qua đi.

Thân thể Lý Mộ Uyển càng thêm suy yếu, linh hồn nàng chập chờn sắp tắt. Thiên đạo luân hồi, thường xuyên truyền tới từng đạo lực hút như

muốn mang nàng đi khỏi Vương Lâm.

Rồi một ngày, Âu Dương Tử cầm một viên thuốc màu lửa đỏ tươi trên mặt mang theo một tia hưng phấn không thể giấu đến cho Vương Lâm.

- Lục phẩm linh đan - Âu Dương Tử ta đã luyện ra! - Âu Dương Tử nói xong ánh mắt tối sầm rồi ngã xuống đất. Hắn cũng không chết mà là tâm thần hao tổn quá độ.

Cầm đan dược trong tay, Vương Lâm ngẩn ngơ nhìn về phía Lý Mộ Uyển đang gần như hấp hối, mái tóc hoa râm giống như một bà lão. Trên mặt của nàng, vẻ đẹp của người con gái đã không còn mà biến thành tang thương.

Trong mấy năm này, Vương Lâm tận mắt nhìn Lý Mộ Uyển từng chút già đi, từ một mỹ nữ dần hóa thành một bộ xương.

Kiếp trước vốn trần tục. Kiếp này vô tận đau thương giống như đất cố gắng lấp đầy biển cả trong lòng. Nhưng biển quá sâu, quá rộng, đến cuối cùng nước biển hóa thành nước mắt, tràn ra hóa thành hai hàng lệ nóng.

Hắn đi ngược lại mệnh trời, tu đạo luân hồi. Cả đời thăng trầm đầy người mỏi mệt, trong lòng thủy chung có niềm tin chống đỡ. Chỉ có điều giờ phút này dung mạo hắn mặc dù không thay đổi nhưng tâm hắn lại theo người con gái trước mắt càng ngày càng biến đổi.

Trong mắt hắn, người con gái trước mắt già nua chẳng qua chỉ là khuôn mặt hư ảo. Trong lòng hắn dung mạo người con gái vẫn giống như lúc ở ngoại Tu Ma Hải ngày trước. Vóc dáng nàng vẫn là thân hình đang đánh đàn ở Sở quốc dõi mắt nhìn hắn đi xa.

Vương Lâm vuốt nhẹ khuôn mặt Lý Mộ Uyển, đan dược trong tay hắn chậm rãi cho vào miệng nàng. Đan dược vừa vào miệng lập tức biến hóa, trong khoảnh khắc trên mặt Lý Mộ Uyển có một chút hồng hào.

Nháy mắt vô cùng vô tận thiên địa linh lực từ bốn phương tám hướng trong Sở quốc như điên cuồng tụ tập chui vào cơ thể Lý Mộ Uyển.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 339. Đầu thai sống lại.

Căn nhà đá không chịu nổi phát ra từng tiếng răng rắc. Một cơn gió thổi qua hóa thành bụi phấn bay hết. Hai người Lữ Phi và Thiết Nham đang

nhắm mắt bừng tỉnh, sắc mặt cả hai biến đổi. Lúc này thân thể Âu Dương Tử bị một luồng lực dịu dàng đẩy đi dừng ở bên người bọn họ.

- Mang theo Âu Dương Tử đi Vân Thiên Tông chờ ta! - Thanh âm Vương Lâm từ từ truyền đến.

Thiết Nham không nói hai lời, ôm lấy Âu Dương Tử cùng Lữ Phi nhanh chóng bay đi. Mãi cho đến ngoài trăm dặm bọn họ mới quay đầu nhìn về phía sau.

Căn nhà đá mặc dù bị hủy, nhưng thân thể Lý Mộ Uyển vẫn nhẹ nhàng trôi giữa không trung. Vô cùng vô tận linh lực dũng mãnh mà đến, khuôn mặt nàng hồng hào một cách khác thường, từ từ ở đan điền của nàng một kim đan ảm đạm không ánh sáng chậm rãi hiện lên bay ra ngoài. Kim đan vừa xuất hiện, lập tức khiến cho tất cả linh lực điên cuồng chảy vào.

Hai tay Vương Lâm bấm quyết, từng cái linh quyết không ngừng từ trong tay bắn ra, xuất hiện trên Kim Đan. Vẻ mặt hắn hết sức ngưng trọng. Từ từ, linh quyết càng lúc càng nhanh, trên Kim Đan xuất hiện một khe nứt.

Lục phẩm Quy Nguyên đan có thể khiến cho người dùng trong thời gian ngắn có được tốc độ hấp thu linh lực của trời đất tăng rất nhiều, nhờ đó đột phá bình cảnh. Chẳng qua thân thể của Lý Mộ Uyển rất hư nhược, tuổi thọ chấm dứt dưới lực lượng luân hồi thiên đạo nên rất khó kiên trì.

Thân hình Vương Lâm khẽ động trôi nổi giữa không trung. Hắn không nhìn Lý Mộ Uyển mà ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt lộ ra sự kiên định. Kẻ địch lớn nhất của hắn hôm nay là luân hồi.

Kim Đan của Lý Mộ Uyển theo linh lực trời đất đưa vào, càng lúc càng xuất hiện nhiều vết nứt. Dần dần một tia kim quang từ chỗ nứt bắn ra. Kim quang mặc dù sáng nhưng không chói mắt, ngược lại làm cho người ta có cảm giác êm dịu.

Đúng lúc này trên người Lý Mộ Uyển bỗng nhiên xuất hiện một tầng màu xám. Màu xám càng ngày càng đậm gần như trong nháy mắt bao vây toàn thân nàng.

Ý cảnh sinh tử của Vương Lâm đã sớm bao lấy toàn thân Lý Mộ Uyển. Chỉ có điều so sánh với màu xám đó thật sự là nhỏ bé không đáng kể. Màu xám đó, phàm nhân không thể nhìn thấy, mặc dù là tu sĩ cũng có rất nhiều không thể nhìn thấy. Vương Lâm cảm ngộ luân hồi thiên đạo mà sinh ra ý cảnh Sinh Tử, nên chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy rõ ràng lớp khí màu xám đó. Cũng chỉ có hắn mới hiểu rõ nó là vật gì.

Nó chính là đạo, là luân hồi, là biểu hiện lúc một người sắp chết.

Hai mắt Lý Mộ Uyển lộ ra nồng đậm không muốn, nàng lưu luyến nhìn thoáng qua Vương Lâm, lại nhìn bốn phía than nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nhắm hai mắt. Khóe mắt nàng chảy xuống một giọt nước mắt. Nước mắt chậm rãi rơi xuống trên mặt đất phát ra một âm thanh nhỏ. Âm thanh này, lọt vào trong tai Vương Lâm giống như nghe được sự tan vỡ của

kiếp trước. Không biết sau bao năm tháng, giọt nước mắt kia có thể mở ra ký ức và ưu phiền...

Khoảnh khắc nàng nhắm mắt lại, màu sắc Kim Đan lập tức trở nên mờ. Vết nứt trên Kim đan chợt mở rộng, một thân hình bé nhỏ giống Lý Mộ Uyển ngày xưa từ bên trong xuất hiện. Nàng vừa mở đôi mắt thuần khiết, liền lập tức theo Lý Mộ Uyển bỏ mình mà khép lại.

Vương Lâm! Ta nguyện buông tha cho tất cả, chẳng sợ tất cả những vì sao trên trời đều rơi xuống. Chỉ cần có ngươi bên cạnh, thì hai mắt của ngươi trong lòng ta, chính là nhưng ngôi sao sáng nhất.

Vương Lâm! Ta nguyện bỏ qua tất cả, chẳng sợ kiếp trước kiếp này luân hồi khiến hồn phách ta tàn lụi, cũng không trở ngại ta không bỏ được ngươi.

Vương Lâm! Ta nguyện mất đi toàn bộ, chẳng sợ sinh mạng mất đi, chẳng sợ năm tháng tàn lụi, chỉ cần ký ức vĩnh viễn không tàn tạ.

Vương Lâm! Đây là nhân quả của đôi ta, đây là sự lựa chọn của thiên đạo. Cuối cùng chúng ta vẫn phải giãy dụa dưới thiên đạo.

- Trời khiến ngươi chết, ta cũng sẽ cướp ngươi về! - Ánh mắt Vương Lâm lộ ra đau thương. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt kiên định. Lập tức trong cơ thể hắn, ý cảnh sinh tử điên cuồng phát tiết mà ra.

Ở trên bầu trời ngoài sơn cốc, vào lúc này vòng sinh tử luân hồi lại xuất hiện. Một bức tranh sơn thủy hai màu đen trắng từ từ mở rộng.

Giống như có môt bàn tay to vô hình khuấy động, trên bức tranh này xuất hiện từng hồi sóng gợn.

Bức tranh sơn thủy vừa xuất hiện, lập tức trên không trung những tiếng ầm ầm ù ù, truyền khắp toàn bộ nước Sở.

Thân thể Lý Mộ Uyển với tốc độ cực nhanh hóa thành xương khô, từ trong không trung hạ xuống tiêu tán ở chân trời. Mà nguyên anh chết đi cũng đang chậm rãi tiêu tan. Chẳng qua trong nháy mắt bức tranh sinh tử luân hồi của Vương Lâm bao trùm bầu trời, khiến cho tốc độ tiêu tan của nguyên anh từ từ biến chậm.

Thân hình Vương Lâm lóe lên, xuất hiện trên bầu trời. Tay phải hắn nắm bức tranh sinh tử luân hồi, ném mạnh xuống phía dưới. Lập tức bức tranh hạ xuống, bao vây lấy nguyên anh của Lý Mộ Uyển.

Giờ phút này, trên bầu trời chỉ có duy nhất bức tranh, lộ ra một cảnh tượng kỳ dị. Chỉ thấy mây đỏ đầy trời, cuồn cuộn xuất hiện. Hai đạo ánh sáng như hiểu thấu tâm thần từ trong mây đỏ cuồn cuộn thoáng hiện ra nhìn về phía Vương Lâm.

Sự xa lạ mà quen thuộc này khiến thân hình Vương Lâm run lên. Nhưng hắn vẫn kiên định ngẩng đầu, đứng ở giữa không trung. Ở dưới hắn là bức tranh bao vây nguyên anh Lý Mộ Uyển.

Giờ phút này, Vương Lâm lấy ý cảnh sinh tử của mình, lấy cảm ngộ luân hồi thiên đạo của mình bảo hộ nguyên anh Lý Mộ Uyển không tiêu tan.

Hắn – muốn đấu cùng trời!

- Trời khiến ngươi chết, ta cũng sẽ cướp ngươi về! - Đây là một hứa hẹn, cũng là sự tuyên chiến Vương Lâm cùng với trời quyết đấu!

Mây đỏ dày đặc, hai đạo ánh mắt kia chậm rãi thối lui. Nhưng ngay sau đó vô số mây đỏ ngưng tụ hình thành một bàn tay to dường như có thể chống đỡ trời đất, ầm ầm hạ xuống chụp vào nguyên anh Lý Mộ Uyển đang bị bức tranh sinh tử luân hồi cuốn lấy.

Vương Lâm hét lớn một tiếng, thân hình chớp động, nắm lấy bức tranh sinh tử bay nhanh về hướng xa xa. Mà bàn tay thật lớn kia, như là có thể vượt qua khoảng cách, chộp vào bức tranh sinh tử trong tay Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, ngẩng đầu đón nhận bàn tay thật lớn kia.

- Phanh!

Nguyên thần Vương Lâm run rẩy kịch liệt. Sau cú va chạm, nguyên thần từ trong cơ thể bị đánh bật ra một trượng. Nhưng ngay lập tức nguyên thần lại trở về trong cơ thể, khóe miệng hắn chảy ra một tia máu, mà bay đi cực nhanh. Cùng lúc đó thần thức hắn điên cuồng tản ra tìm kiếm một vật.

Bàn tay to kia nâng lên, trong mây đỏ hai đạo ánh mắt lại xuất hiện nhìn thoáng qua bức tranh trong tay Vương Lâm. Sau đó, bàn tay thật lớn kia lại hạ xuống.

- Bổn tôn! - Vương Lâm rống to.

Trong khoảnh khắc bàn tay thật lớn kia chộp tới, mặt đất cũng phải chấn động liên tục. Một thân hình với mái tóc hồng bỗng nhiên xuất hiện, mang theo lạnh lùng đánh thẳng vào bàn tay thật lớn phía trên kia.

- Phanh!

Bàn tay bị đánh bật lên mấy trượng, hai đạo ánh mắt trong mây đỏ như tia chớp tập trung nhìn thân hình với mái tóc hồng kia.

Vẻ mặt của bản tôn vẫn như thường không có gì khác lạ, coi một cái vỗ của bàn tay to kia như là gió nhẹ. Chẳng qua ở mi tâm của hắn, hai điểm sáng màu tím kịch liệt xoay tròn. Hắn đứng chắn trước người Vương Lâm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía bầu trời.

Ánh mắt trong mây đỏ lui đi. Chẳng qua ngay sau đó, mây đỏ trên bầu trời lại nhiều lên. Bất chợt vô số mây đỏ trong nháy mắt nhập vào bàn tay to. Khiến cho bàn tay lúc đầu có chút hư ảo trở nên ngưng thật. Năm móng tay sắc bén dần dần thành hình. Bàn tay to lại một lần nữa chộp tới.

Lúc này đây, khoảnh khắc khi bàn tay to chộp tới, năm vết nứt không gian thật lớn do móng tay cắt qua mà xuất hiện. Giống như không trung bị xé rách mà đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm hét lớn một tiếng vỗ túi trữ vật, lập tức cấm phiên xuất hiện. Nó rung lên một cái trong không trung liền xuất hiện một thanh trường thương màu đen. Hắn phất tay một cái, thanh trường thương lập tức rít lên mà đi.

Đồng thời, điểm sáng ở mi tâm bản tôn lóe sáng. Bỗng nhiên thân thể hắn phát ra những tiếng răng rắc, nhanh chóng hóa thành một người khổng lồ cao khoảng ba trượng. Làn da hắn có một luồng sáng màu tím nhàn nhạt, thân hình tản mát hơi thở hồng hoang.

Giờ phút này, trên người bản tôn ở có một ít dấu hiệu như có như không giống của Cổ thần. Hai mắt bản tôn sáng ngời ý chiến đấu. Hắn hét lớn một tiếng đạp không mà đi, bắt lấy thanh trường thương màu đen.

“Phanh”, trường thương đâm vào bàn tay đang chộp tới!

Một tiếng động giống như trời đất sụp đổ từ giữa bầu trời tản ra, thanh trường thương vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành vô số đạo cấm khí rồi từ từ tiêu tan. Thân hình bản tôn bị một luồng lực mạnh va chạm từ giữa không trung rơi xuống.

Trong khoảnh khắc khi bổn tôn rơi xuống, mặt đất giống như bị vỡ vụn, vô số mảnh vỡ bắn ra bốn phương tám hướng. Thân hình bổn tôn chìm vào lòng đất mãi cho đến sâu dưới ba ngàn dặm mới dừng lại được. Khóe miệng bổn tôn lưu lại một tia máu tươi, nhưng chiến ý trong mắt hắn càng đậm. Hắn dậm chân một cái rồi lại lao ra.

Lúc này, thần thức Vương Lâm vẫn cẩn thận tản ra tìm tòi bốn phía. Bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng tại một sơn thôn cách nơi đây một vạn dặm.

Lúc này bàn tay thật lớn kia sau khi đẩy lui bổn tôn lại chụp tới Vương Lâm. Từ đầu tới cuối, ánh mắt trong mây đỏ đều không có thay đổi gì.

Trong nháy mắt chộp tới, Vương Lâm xoay mạnh người, hai tay bấm quyết linh lực toàn thân ngưng tụ trên một ngón tay, điểm vào lòng bàn tay kia.

“Phanh”

Thân hình Vương Lâm bị đẩy đi rất xa, trong miệng hắn phun máu tươi. Máu tươi rơi lên quyển sinh tử luân hồi chậm rãi biến mất. Tại lúc này, nguyên anh Lý Mộ Uyển vốn đã sắp bị tiêu tan lại đột nhiên trỗi dậy một chút sức sống, một chút cố chấp.

Đấu cùng luân hồi chỉ vì người con gái này có thể sống, từ trong luân hồi làm chuyện đi ngược mệnh trời.

Bàn tay thật lớn kia lại một lần nữa chộp tới. Đúng lúc này bổn tôn từ dưới lòng đất lao ra, gầm lên một tiếng, đứng chắn ngang trước Vương Lâm, bàn tay phải nắm chặt đánh vào bàn tay đó.

“Phanh”

Trong miệng bổn tôn phun ra ngụm máu tươi, nhưng lại cười như điên cuồng. Bàn tay thật lớn kia bị hắn đẩy lui mấy trượng. Bổn tôn cười lớn tiến lên trước một bước, tay phải lại vung lên, không ngừng đánh vào bàn tay kia. Những tiếng động “Ầm! Ầm! Ầm!” liên tục vang lên.

Mỗi một lần va chạm, khóe miệng bổn tôn đều đổ máu, nhưng chiến ý trong mắt hắn cũng càng thêm dầy đặc!

- Ta là Cổ thần, nhất định đi ngược mệnh trời! Muốn thi hành đạo luân hồi trước tiên phải diệt ta! - Bổn tôn cười to, điểm sáng ở mi tâm điên cuồng chuyển động.

Tại giờ phút này, sau thân thể bổn tôn dần dần hiện lên một bóng người thật lớn. Bóng người đầu đội trời, chân đạp đất vẫn chưa đứng thẳng mà quỳ trên một chân, đầu cúi xuống như đang ngủ say.

Bổn tôn cười điên cuồng, tay phải vung lên không ngừng oanh kích, thân hình từ từ bay lên cao. Bàn tay thật lớn kia không ngừng lui ra phía sau. Dưới sự tấn công của bổn tôn, bóng người đằng sau hắn dần dần ngẩng đầu.

Ánh mắt trong mây đỏ vẫn bình tĩnh như cũ. Nó vốn là sứ giả do thiên đạo luân hồi biến hóa mà thành, không có tình cảm. Có chăng cũng chỉ là tuân thủ luân hồi, đánh những người có mưu đồ né qua luân hồi để nhốt vào thiên đạo.

Mức độ mạnh mẽ của cơ thể bổn tôn vượt qua tất cả tu sĩ, Vương Lâm không nói hai lời lập tức bay đi thật nhanh.

Cuối cùng cánh tay được mây đỏ tạo thành bị bổn tôn tấn công nhập vào trong mây đỏ mà biến mất không thấy. Chẳng qua trong chớp mắt cánh tay đó lại từ bên trong mây đỏ lao ra. Lúc này cánh tay gần như hoàn toàn ngưng thật, mạnh hơn vừa rồi mấy lần.

Bàn tay cũng không xòe ra mà nắm lại thành nắm tay, ầm ầm đánh xuống, va chạm với bổn tôn. Một tiếng nổ vang lên giống như thiên băng địa liệt, toàn thân bổn tôn có nhiều chỗ bị hủy hoại, từ trên trời rơi xuống.

Tại giờ phút này, bóng người đằng sau bổn tôn giống như đang ngủ say thức tỉnh, ngẩng đầu lên. Lập tức một nguồn lực lượng cuồn cuộn từ trong bóng người truyền ra. Thân thể bổn tôn đang rơi xuống lập tức ngừng lại, thân hình không tự chủ được bay lên không, nhập vào bóng người đó. Nắm tay thật lớn kia không có để ý tới bóng người cùng bổn tôn, mà đánh về phía Vương Lâm đang chạy đi.

Đối với tất cả chuyện ở sau lưng, thần thức Vương Lâm đều biết. Hắn cắn răng, tốc độ càng nhanh, khoảng cách vạn dặm chỉ một lần di động lập tức đi tới. Dưới chân hắn là một thôn xóm giống như bồng lai tiên cảnh, mấy đứa trẻ nhỏ đang chơi đùa, dường như hoàn toàn không nghe tiếng động vang trời ngoài vạn dặm kia.

Trên thực tế đúng là như vậy. Bất kể là cảnh tượng giống như thiên băng địa lieetj, hay là bàn tay thật lớn kia thì người thường đều không nhìn thấy. Chỉ có Vương Lâm và bổn tôn mới có thể nhìn và cảm giác được. Chân thực chỉ có những hố sâu và vết nứt mà thân thể bổn tôn gậy ra. Chẳng qua tiếng động thật lớn kia truyền đến nơi đây cũng đã rất yếu ớt.

Tại trong thôn xóm không quá trăm người này, một người con gái đang nấu cơm trong một gian nhà. Khi nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về đứa

trẻ đang chơi đùa lộ ra vẻ dịu dàng, tay vuốt bụng của mình.

Vương Lâm đang ở trên trời cao, cuốn sinh tử luân hồi trong tay vung lên, nguyên anh Lý Mộ Uyển từ bên trong xuất hiện, vừa xuất hiện liền nhanh chóng tiêu tan. Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ dịu dàng, điểm trên nguyên anh Lý Mộ Uyển một cái. Nguyên anh hóa thành một ánh sao băng bay nhanh về phía thôn xóm.

Lúc này nắm tay thật lớn giữa bầu trời đuổi tới, hạ xuống đập về phía nguyên anh Lý Mộ Uyển phát ra những tiếng ầm ầm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chắn ở phía trước.

“Phanh!”

Khóe miệng Vương Lâm phun máu tươi, hai mắt đỏ lên. Tay phải run lên một cái. Trước mắt hắn xuất hiện chín pho tượng gỗ. Tuế Nguyệt ý cảnh bỗng nhiên xuất hiện. Nắm tay thật lớn kia lại hạ xuống, tượng gỗ lập tức có sáu cái vỡ vụn. Nắm tay xuyên thấu vòng qua Vương Lâm đánh tới nguyên anh Lý Mộ Uyển đang tiến vào trong thôn xóm.

Vương Lâm hét lớn một tiếng, thân hình lóe lên một lần nữa chắn trước nắm tay. Hắn không kịp dùng phép thuật chỉ dựa vào thân thể của mình ngăn cản.

“Ầm!”

Thất khiếu Vương Lâm đổ máu, nhưng khóe miệng của hắn lại cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn cuối cùng giống như kẻ điên.

- Ngươi muốn tiêu diệt dấu vết của Uyển nhi khiến nàng trở lại luân hồi. Vương Lâm ta không cho ngươi được như ý!

Ánh mắt trong mây đỏ lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm, nắm tay lại vung tới. Vương Lâm lại một lần ngăn cản. Lúc này, thân thể hắn nhiều chỗ đã bị dập nát miệng mũi phun máu. Chỉ có điều vẻ mặt của hắn chẳng khác nào kẻ điên. Hắn ngẩng đầu nhìn về hai mắt trong mây đỏ, cười to nói:

- Ta tu luyện là thuật thiên đạo luân hồi. Sẽ có một ngày ta thay đổi luân hồi. Tới lúc đó, ta làm cho luân hồi ngày hôm nay dựa theo ý chí của Vương Lâm ta làm việc. Ta sẽ khiến cho hình ảnh hư ảo ngày hôm nay mà luân hồi biến hóa thành phải quỳ gối dưới chân của ta!

Ánh mắt trong mây đỏ bình tĩnh như trước, coi như đang nhìn một người bình thường hèn mọn đang nói bậy.

Giờ phút này nguyên anh Lý Mộ Uyển đã tiến nhập ngôi nhà trong thôn, im hơi lặng tiếng dung hợp với máu thịt trong bụng người thiếu nữ đang mang bầu kia.

Ánh mắt trong mây đỏ nhìn lướt qua thôn xóm, tiếp theo đặt trên người Vương Lâm. Nắm tay thật lớn ầm ầm đánh tới. Lúc này trong nắm tay có chứa một chút lực hút xen lẫn với vô số ánh sáng sấm sét. Một quyền này là trừng phạt, trừng phạt đối với sự ngăn cản thiên đạo.

Trong nháy mắt nắm tay hạ xuống, bổn tôn tiến đến. Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên từ xa xa vọt tới dung hợp làm một với Vương Lâm. Lập tức Vương Lâm và bổn tôn biến mất không thấy. Ở chỗ đó xuất hiện một người cao khoảng một trượng với mái tóc dài đến chân.

Mắt trái người đó như mặt trăng, mắt phải như mặt trời, thân thể phát ra từng hơi thở kết hợp Cổ Thần và ý cảnh Sinh Tử. Lúc này, Vương Lâm không còn là tu sĩ, cũng không là cổ thần, mà là một loại khác không tên. Thân thể hắn mạnh mẽ như cổ thần, nhưng trong cơ thể hắn có nguyên thần của tu sĩ. Trong ngoài kết hợp, luyện thể và tu đạo lần lượt thay đổi. Vương Lâm ngẩng đầu, ở phía sau hắn có một bóng người đầu đội trời chân đạp đất cũng đang ngẩng đầu lên. Hơn nữa nếu nhìn kỹ có thể nhìn thấy rõ tại ngực của bóng người đó còn có một nguyên thần rất cao đang duỗi cánh tay. Ở trên thân nguyên thần có vô số dạng vật chất giống như kinh mạch đang liên kết khắp mọi vị trí trong bóng người thật lớn kia. Nguyên thần kia, như là trái tim của Cổ Thần!

Lúc này không đợi một đấm của luân hồi thiên đạo hạ xuống, chân Vương Lâm đạp mạnh một cái bay về phía nắm tay.

“Phanh” “phanh” “phanh”

Thân hình Vương Lâm lập tức bị đánh bật ra xa, miệng hắn phun máu tươi nhưng cười rộ lên một cách điên cuồng, bên trong tiếng cười lộ rõ sự kiêu ngạo.

- Hiện tại nàng dùng thân thể nguyên anh đầu thai, tuổi thọ tăng lên phù hợp với quy tắc luân hồi thiên đạo. Nếu không đi tu đạo thì có thể tránh được luân hồi. Mười chín năm sau, hồn nàng ngưng thật tới lúc đó ngươi tất nhiên còn có thể đến. Tuy nhiên, lần sau ta vẫn có thể ngăn cản như cũ!

Ánh mắt trong mây đỏ bình tĩnh liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi biến mất. Ngay cả nắm tay thật lớn kia cũng biến mất không còn. Đám mây đỏ từ từ tan đi.

Vương Lâm bay một mạch tới chỗ bảo tháp, thân hình lung lay ngã xuống đất. Bổn tôn từ trong cơ thể hắn tách ra, phun một ngụm máu, khoanh chân ngồi xuống. Hồi lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt lập tức khoanh chân ngồi trên mặt đất, lấy đan dược ra điều hòa linh lực.

Ba ngày sau, hắn cùng bản tôn đồng thời mở mắt.

- Lần này bị thương rất nghiêm trọng, nhất định phải bế quan nghỉ ngơi! - Trong lòng Vương Lâm thầm nói. Thiên đạo luân hồi biến hóa ra sứ giả từ đầu tới cuối ngoại trừ một đòn cuối cùng chính là đòn sát thủ. Bởi vì nó vốn không có cảm tình, tất cả đều làm việc theo quy tắc.

- Với mức độ tiêu tán nguyên anh của Uyển nhi, đại khái cần thời gian mười chín năm mới có thể khôi phục thần trí và thức tỉnh. Một khi nguyên anh thức tỉnh thiên đạo luân hồi tất nhiên sẽ lại tới, nhằm tiêu diệt tất cả những người có ý đồ tránh né thiên đạo. - Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt hiện lên một tia hung dữ.

Vương Lâm đứng lên, bản tôn không nói hai lời lập tức bay về hướng cái hố sâu ở trên mặt đất trước khi đánh nhau. Chỉ trong nháy mắt đã tới nơi, bản tôn lập tức hạ xuống. Hố sâu kia lập tức bị bùn đất bốn phía lấp đầy, cuối cùng khôi phục nguyên dạng.

Ở dưới đất mấy ngàn dặm, bản tôn khoanh chân nhắm chặt hai mắt. Hai điểm sáng màu tím ở mi tâm hắn chậm rãi chuyển động, một luồng hào quang màu tím từ trong cơ thể hắn mơ hồ lộ ra, hình thành một vầng sáng màu tím ở bên người hắn. Từ xa nhìn lại tựa như chỉ có một vầng ánh sáng mà thôi.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên cái nhìn lạnh lẽo. Hắn không do dự cầm lấy tiên kiếm ném thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên giống như sét đánh, tiên kiếm hóa thành hắc quang đột nhiên xông thẳng lên mâm sắt. Tiên kiếm đâm xuyên qua mâm sắt giống như đâm vào đậu hủ, chém thân thể lão già Dã Nhân ra làm hai phần trong ánh mắt không thể tin nổi của lão.

Máu tươi bắn ra khắp bốn phía.

Lực lượng vô hình trói buộc cơ thể Vương Lâm lập tức biến mất. Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, mở miệng phun ra một cái dấu ấn nhỏ màu đen. Dấu ấn lập tứ phình to ra rồi bắn thẳng về phía lão Dã Nhân đang chiến đấu với rất nhiều cấm thương kia.

Dã Nhân kia lập tức biến sắc, tay phải lão vỗ về phía trước, lập tức có rất nhiều mảnh da thú từ trong tay bay ra. Da thú được ném ra hóa thành một nắm đấm ký hiệu cực lớn đập thẳng vào dấu ấn màu đen.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng. Hắn nghiêng người về phía trước, tay phải vỗ lên túi trữ vật rút ra một cái chuông. Hắn ném cái chuông lên đỉnh đầu lão Dã Nhân. Dã Nhân kia vừa đấu pháp với dấu ấn màu đen, lại phải coi chừng rất nhiều cấm thương ở khắp bốn phía đâm tới. Trong mắt lão lộ ra vẻ điên cuồng, đang muốn lấy ra một khối da thú thì cái chuông đã hạ xuống rồi chụp hắn vào bên trong.

Vương Lâm vung tay phải lên triệu hồi, cái chuông bay trở về trên tay. Hắn lập tức đánh ra vào đạo ấn quyết rơi lên thân chuông. Bên trong cái chuông lập tức kêu lên đinh đang, còn mơ hồ truyền đến tiếng gào thét.

Vương Lâm cầm lấy chuông, thu hồi tiên kiếm và hắc ấn. Hắn xoay người đi vào bên trong trận pháp.

Sau khi hắn biến mất bốn phía lại trở nên tĩnh lặng, chỉ để lại những thi thể tàn khuyết và máu xương rơi vãi trên mặt đất.

Bên trong trận pháp, Hồ lão ngồi dưới Luân Hồi Thụ nhìn thấy Vương Lâm đi vào trong mắt lộ ra một tia sợ hãi. Lão vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu của Vương Lâm, trong lòng lại càng kinh hoàng.

- Còn cần bao lâu nữa?

Vương Lâm nhìn về phía Luân Hồi Thụ. Ba điểm sáng màu vàng trên cây đã to như nắm tay rồi.

- Rất nhanh! Cùng lắm chỉ sau nửa canh giờ là tạo thành Luân Hồi Quả!

Hồ lão quả quyết nói.

- Không còn kịp nữa rồi! Lúc nãy chỉ là ngũ diệp Thuật Chú Sư. Một khi có Dã Nhân lục diệp tương đương với Hóa Thần hậu kỳ đến đây, nếu là một người thì ta còn có thể chắc chắn kìm chế được. Nhưng nếu có hai người tới thì ta không đủ sức. Hơn nữa nơi đây còn có thất diệp Thuật Chú Sư tương đương với Anh Biến kỳ!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Vẻ mặt Hồ lão trở nên âm trầm. Lão đang muốn mở miệng thì đột nhiên biến sắc rồi nhìn ra bên ngoài trận pháp. Vương Lam than nhẹ một tiếng cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy từ xa có hai mươi đạo hắc mang bay đến như tên bắn. Trong đó có sáu đạo hắc mang bao phủ lấy những khuôn mặt khổng lồ. Đặc biệt là hai người dẫn đầu vừa tỏa ra hắc mang vừa mang theo ma diễm ngập trời. Trên khuôn mặt khổng lồ lâu lâu lại lóe lên sáu chiếc lá.

Sau khi đi đến gần, những luồng hắc mang này lập tức hóa thành Dã Nhân. Hai người lục diệp Thuật Chú Sư dẫn đầu chính là hai Dã Nhân lúc nãy đuổi giết bọn họ rồi chạy theo Thao Thú.

Những ký hiệu trên người lão bà so với trước kia thì nhiều hơn một chút, màu đỏ vẫn chưa biến mất rõ ràng mới được vẽ lên. Bà ta cười khục khặc vung bàn tay phải giống như cành cây khô về phía trước.

Cơn lốc lúc nãy bị công kích liên tục kia lập tức tan vỡ, mười sáu con ác quỷ ở bên trong tiêu tán vào khoảng không. Mười sáu lá cờ được cắm bốn phía trên mặt đất lập tức vỡ vụn.

Sau khi cơn lốc tiêu tán, hiện ra trước mặt mọi người chính là một tấm màn màu đen.

Bà lão bước thẳng về phía trước, đang muốn bước vào trong tấm màn thì đột nhiên biến sắc. Cơ thể bà ta xoay chuyển về phía sau với một góc độ không thể tin.

Chỉ thấy một cái lưỡi hái lóe lên rồi biến mất bên trong tấm màn.

Cơ thể khô héo của bà lão lập tức xuất hiện một vết máu. Bà ta rống lên một tiếng, vuốt lên những ký hiệu trên tay phải. Những ký hiệu lập tức xuất hiện, lấp lánh ở bốn phía bên ngoài cơ thể. Trong miệng bà lão vang lên vài câu thần chú, những ký hiệu lập tức chuyển động. Đám ký hiệu hóa thành những quả cầu lửa khổng lồ. Bà lão gầm lên một tiếng, những quả cầu lửa lập tức bay thẳng vào tấm màn.

Trong tấm màn bay ra rất nhiều trường thương được cấm khí tạo thành, đánh thẳng lên những quả cầu lửa kia, phát ra những tiếng nổ long trời lở đất.

Năm cây lưỡi hái cũng đồng thời bay từ bên trong ra rồi chụp xuống bà lão. Đúng lúc này, một đạo tử quang từ phương xa phóng tới, trong nháy mắt đã đáp xuống bên cạnh lão bà. Tử quang tiêu tán để lộ ra một người đàn ông trung niên.

Cơ thể người này cực kỳ cường tráng. Hắn duỗi tay tới trực tiếp nắm chặt một cái lưỡi hái. Hắn bóp mạnh, lưỡi hái vang lên một tiếng rắc rồi vỡ vụn. Hắn lại vung lên một trảo, lại có một lưỡi hái bị hắn chụp được rồi bóp nát.

Lúc này chỉ còn lại ba cái lưỡi hái, chúng lập tức bay vào bên trong tấm màn rồi biến mất.

Người đàn ông cường tráng kia mọi chỗ trên cơ thể đều dày đặc ký hiệu. Nhưng những ký hiệu này có chút không giống với những Dã Nhân khác. Nó không phải lơ lửng ở bên ngoài mà dung nhập thật sâu vào bên trong cơ thể, trở thành một bộ phận của làn da.

Sau khi người này xuất hiện, bà lão kia hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói gì.

Người đàn ông cường tráng nhìn vào trong hắc vụ, tay phải của hắn đột nhiên tung ra một quyền. Ký hiệu trên cơ thể hắn lập tức chuyển động một cách quỷ dị. Tất cả những ký hiệu lập tức ngưng tụ lại trên nắm đấm bàn tay phải. Hắn tung ra một quyền làm tấm màn đen rung chuyển, ba cây lưỡi hái ẩn bên trong lập tức vỡ vụn.

Sắc mặt Hồ lão âm trầm. Lão quay đầu nhìn về phía thân cây, cắn răng đảo mắt qua hai người Hứa La và Vận Manh. Cuối cùng ánh mắt lão tập trung lên người Hứa La. Tay phải lão bấm pháp quyết vỗ về phía trước, một chùm sáng lập tức chui vào trong cơ thể Hứa La.

Hứa La lập tức kêu thảm một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi. Cơ thể hắn lảo đảo rồi ngã xuống mặt đất. Nhưng trong nháy mắt khi hắn ngã xuống, có rất nhiều khí thể màu trắng bạch từ trên đỉnh đầu của hắn điên cuồng tuôn ra, tiến vào bên trong Luân Hồi Thụ.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động nhìn về phía Hồ lão. Lão này lòng lang dạ sói không tiếc hy sinh toàn bộ tuổi thọ của đệ tử để tăng tốc việc thôi

hóa Luân Hồi Quả. Nhưng đây là chuyện của môn phái bọn họ, Vương Lâm không có quyền can thiệp.

Cơ thể Hứa La ngã xuống đất, ba điểm sáng màu vàng trên Luân Hồi Thụ lập tức phát ra thứ ánh sáng chói mắt rồi dần dần ngưng thực lại.

Trong lòng Hồ lão biết vẫn còn không đủ. Lão thầm than một tiếng rồi điểm tay về phía Vận Manh. Cô gái lập tức phun ra một ngụm máu tươi trong ánh mắt lộ ra vẻ đau xót nhìn về phía Hồ lão rồi nhắm chặt mắt lại.

Lập tức có rất nhiều khí thể màu trắng bạch từ trên đỉnh đầu nàng dung nhập vào trong Luân Hồi Thụ.

Ba trái Luân Hồi lập tức ngưng thực lại trong nháy mắt.

Vương Lâm và Hồ lão cất bước cùng một lúc, chụp thẳng về quả trên Luân Hồi Thụ. Khoảng cách quá ngắn nên chỉ trong nháy mắt hai người đã phóng lên ngọn cây. Vương Lâm vung tay chộp được một Luân Hồi Quả.

Còn Hồ lão lại giơ hai tay chụp được hai quả. Sau đó cơ thể lão lập tức lui về phía sau. Ánh mắt lão nhìn về phía Vương Lâm tràn đầy vẻ cảnh giác.

Vương Lâm không chút do dự vỗ một chưởng lên Luân Hồi Thụ. Cây này lập tức bị cắt đứt rễ được hắn đặt lên vai. Tay phải hắn vung lên triệu hồi, tấm màn đen lập tức biến mất, Cấm Phiên rơi lên tay. Cơ thể hắn không ngừng lại mà bay về phương xa như tên bắn.

Hồ lão cũng giống như vậy, hai người chọn hai phương hướng trái ngược nhau.

Còn Khâu Tứ Bình lúc này cũng mở hai mắt ra. Hắn cắn chặt răng chạy theo Vương Lâm.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt khi tấm màn đen biến mất. Ba bóng người từ bên trong bay ra, những Dã Nhân ở bên ngoài lập tức phóng lên ngăn cản.

Hai mắt của người đàn ông cường tráng kia nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Cơ thể hắn khẽ động đã bay đến ngăn cản trước mặt Vương Lâm.

Còn ánh mắt lão bà lại tập trung lên người Hồ lão, bay lên ngăn cản. Một người lục diệp Thuật Chú Sư khác, ánh mắt của hắn lại đặt lên thân thể Khâu Tứ Bình.

Khâu Tứ Bình chỉ cảm thấy mình bị một con mãnh thú nhìn chằm chằm, cơ thể hắn đột nhiên bị một sức mạnh kỳ lạ bao phủ, không thể cử động

được. Hắn trơ mắt nhìn tên lục diệp Thuật Chú Sư kia nhếch mép cười. Ngay sau đó hắn cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi mất đi tri giác.

Trên trán hắn xuất hiện một dấu ấn kỳ dị đang không ngừng sinh trưởng.

Đối mặt với sự ngăn cản của người đàn ông cường tráng, sắc mặt Vương Lâm trở nên âm trầm. Hắn không do dự vỗ vào túi trữ vật, chém thẳng tiên kiếm trong tay về phía trước. Người đàn ông cường tráng kia cười lên ha hả, tay phải của hắn lập tức vung lên đấm vào kiếm quang.

- Ầm!

Tay phải của người đàn ông cường tráng lập tức tróc da bong thịt, lộ ra những khớp xương màu xám ở bên trong. Trên đầu những khớp xương lấp lánh những ký hiệu. Cơ thể hắn bắn ra hơn mười trượng mới dừng lại. Trong mắt hắn lộ ra tia sáng tràn ngập chiến ý. Hắn hét lớn một tiếng, lại vọt thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cảm thấy tiên kiếm trong tay chấn động. Hắn lập tức nương theo lực phản chấn mà lui về phía sau, hóa thành một đạo hắc mang, muốn bỏ chạy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 340. Sứ giả Chu Tước quốc.

Mức độ bị thương của bản tôn nặng hơn rất nhiều so với Vương Lâm, nhất là một đòn cuối cùng bản tôn chịu đựng bảy thành. Chẳng qua lấy với độ mạnh mẽ của thân thể bản tôn, vết thương này không thể chết người. Nhưng việc bế quan tu luyện là không thể tránh.

Vương Lâm hít mọt hơi thật sâu, tay phải lấy từ trong túi trữ vật ra một quả ngọc giản. Sau khi lưu lại một đạo thần niệm ở trên, hắn vung tay ném mạnh vào hư không. Ngọc giản hóa thành một vệt sáng biến mất.

Làm xong chuyện này, Vương Lâm đi vào gần bảo tháp khoanh chân ngồi xuống rồi đưa một tia thần niệm của Chu Dật ở trong bảo tháp tản ra. Lập tức trong vòng trăm dặm trừ khi có lão quái Vấn đỉnh kỳ, nếu không bất kỳ tu sĩ nào cũng đừng hòng tiến vào. Cứ như vậy Vương Lâm nhắm hai mắt chữa thương.

Ban ngày ánh mặt trời chói mắt chiếu lên thân người Vương Lâm mang cho hắn một tia ấm áp.

Ban đêm ánh trăng dìu dịu chiếu xuống mang đến sự lạnh lẽo.

Những ngày mưa, cơn mưa từ trên trời trút xuống rơi vào trên người Vương Lâm chỉ trong nháy mắt đã làm cho quần áo hắn ướt đẫm.

Ngày tuyết, những bông tuyết đầy trời chậm rãi rơi xuống, khiến cho mặt đất chỉ có một màu trắng, bên cạnh bảo tháp lại có thêm một người tuyết.

Ngày qua đêm lại, mưa gió nóng lạnh, nhưng thân hình Vương Lâm từ đầu đến cuối không hề động đậy. Hắn giống như một lão tăng đã chết, thân thể không có sức sống và thay đổi gì.

Sau trận đấu với trời kia được sáu tháng, lại một lần xuân về hoa nở, nhà lão Chu ở thôn Hạnh Hoa sinh ra một đứa bé gái, đặt tên là Chu Như. Đứa bé gái này vừa sinh ra đã khóc, nhưng không ai biết tiếng khóc này cùng với tiếng khóc trẻ bình thường có gì khác nhau. Thân thể đứa bé gái rất yếu ớt. Cũng may nhà lão Chu ở trong thôn Hạnh Hoa cũng có tiếng, còn có một cửa hàng tạp hóa nên cuộc sống so với những nhà khác cùng thôn tốt hơn rất nhiều.

Ở trên một tòa núi nhỏ cách thôn Hạnh Hoa khoảng trăm dặm có một tòa động phủ. Thiết Nham đã ngồi ở đây sáu tháng. Sáu tháng trước hắn cùng với Lữ Phi nhận được ngọc giản truyền âm của Vương Lâm khiến cho một trong hai người bọn họ đi tới bảo vệ cho Lý Mộ Uyển trước khi hắn xuất quan.

Sau khi thương nghị Thiết Nham đi tới đây. Từ đó tới này, thần thức của hắn vẫn tập trung ở thôn Hạnh Hoa, lặng lẽ bảo vệ.

Việc chữa thương của Vương Lâm vẫn duy trì liên tục, tuyết đọng ngoài bảo tháp đã hóa thành nước thấm vào trong đất. Bổn tôn ở dưới đất mấy ngàn dặm. Trong nửa năm này thân thể hắn chìm xuống ba lần, mỗi lần đều chìm xuống mấy ngàn dặm. Giờ phút này vị trí của bổn tôn đã tương đương với khoảng cách một phần năm quãng đường tiến vào tâm của Chu Tước tinh.

Cổ thần trưởng thành trong chiến đấu, lời này một chút không giả. Thực lực bổn tôn từ lần chiến đấu này đã có dấu hiệu đột phá. Tuy nói là thong thả nhưng cũng đạt tới đỉnh nhị tinh, khoảng cách tới lần lột xác thứ ba đã không còn xa.

Trong nháy mắt lại nửa năm qua đi, Chu Như trong thôn Hạnh Hoa đã một tuổi. Đứa nhỏ khác vào tuổi này tuy không biết nói nhưng cũng đã bập bẹ phát âm, chỉ có điều Chu Như từ trước đến nay vẫn ngậm miệng chưa bao giờ phát ra một thanh âm gì. Vì thế người trong thôn đồn với nhau bé gái này là một người câm điếc.

Có một ngày, ở bên ngoài một truyền tống trận bình thường ở biên giới Sở quốc có một đoàn người đi ra. Trong những người này có nam có nữ, trong đó nổi bật nhất là một người con gái mặt che lụa trắng. Người con gái dáng người yểu điệu, mặt mày tuy có mang vẻ mỏi mệt nhưng có một đôi mắt đẹp như sao sáng khiến cho người ta say mê.

Đi theo phía sau cô gái là một lão già. Lão mặc áo choàng vải ngắn màu xanh, hai mắt lờ mờ không ánh sáng như một người bị bệnh lâu ngày. Nếu Vương Lâm ở đây chắc chắn nhận ra hai người này chính là người mua lục phẩm đan phương ở thành Ma Nghịch năm đó.

Ở bên cạnh hai người có một lão già đầu bạc. Người này đúng là tu sĩ hóa thần họ Hồ của Luyện khí các.

Ở phía sau hắn có ba người, trong đó một người là người quen của Vương Lâm – Khâu Tứ Bình.

Hai người khác là Hứa La cùng một người con gái đẹp tuyệt vời, người con gái này chính là người năm đó đưa ngọc giản tới.

Một đoàn sáu người, sau khi ra truyền tống trận, lão già đầu bạc họ Hồ nhìn qua phương bắc trầm giọng nói:

- Sở quốc, tuy không phải đường tốt nhất để đi vào Tiên di chi địa, nhưng dễ dàng hơn so với Chu quốc.

Người con gái che lụa trắng gật đầu, cung kính nói:

- Tiền bối nói thật đúng. Từ Sở quốc tiến vào Tiên di chi địa, tuy nói là xa nhưng không có trạm kiểm soát ngăn trở, so với Chu quốc thì thuận

tiện hơn nhiều.

Thân hình lão già họ Hồ di động bay về phía trước, mọi người vội vàng đuổi kịp. Năm đó sau khi Vương Lâm rời đi, Khâu Tứ Bình thầm suy nghĩ thật lâu sau đó quyết định đi theo lão già họ Hồ hy vọng có một ngày có thể đạt tới Hóa Thần. Mười năm qua tu vi của hắn đích xác cao hơn một ít, nhưng Hóa Thần lại không có hy vọng. Lần này đi Tiên di chi địa, nếu có thể lấy được một món đồ nào, hắn tin tưởng giấc mộng Hóa Thần sẽ thành sự thực.

Người con gái mặc áo lụa trắng trong lòng thầm than. Mười năm nay nàng đi nhiều nơi tìm kiếm tu sĩ Hóa Thần nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng nghĩ đến lão già họ Hồ của Luyện khí các, vì thế nghiến răng giao ra một ít bí mật năm đó chưa nói với Vương Lâm, mới khiến cho ông ta động tâm, đáp ứng đi vào Tiên di chi địa. Sáu người bay về phương bắc, bay qua mấy môn phái cũng không có ai cản trở.

- Lão phu đã trăm năm không tới đất đây, xem ra thay đổi rất nhiều! - Lão già họ Hồ khẽ “a” một tiếng, có vẻ kinh ngạc. Hứa La ở phía sau hắn, cung kính nói:

- Lão tổ! Những năm gần đây ở Sở quốc, thế lực Vân Thiên Tông lớn mạnh, đã liên tục thâu tóm mấy môn phái, thực sự trở thành một phái lớn đứng đầu nước Sở.

Lão già họ Hồ gật đầu nói:

- Vân Thiên Tông lấy luyện đan làm chủ, có thể có thực lực thâu tóm môn phái khác như vậy xem ra tu sĩ Nguyên Anh không ít. Lần này đi Tiên di chi địa trở về, ngươi nhớ đi thu xếp một chút, phái người đi Vân Thiên Tông thu một ít đan dược cần thiết!

Hứa La gật đầu mỉm cười đáp ứng. Hắn nghĩ việc này Vân Thiên Tông chắc chắn sẽ lập tức dâng đan dược lên để cầu bình an.

Trong lúc sáu người đang bay bỗng nhiên ở xa xa một cột ánh sáng phóng lên cao. Ở nơi đây nhìn lại cột ánh sáng to bằng khoảng cánh tay trẻ con. Nhưng phải biết rằng ở đây cách cột sáng rất xa, nếu là tới gần tất nhiên sẽ to lớn vô số lần. Lão già họ Hồ xoay người nhìn về phía cột sáng kia. Với định lực của lão mà giờ phút này cũng phải chấn động. Lão già đứng sau người con gái che lụa trắng hai mắt lập tức lóe sáng, lộ ra một tia khiếp sợ nhìn cột sáng kia. Cột sáng kia đúng là nơi Thông Thiên tháp trung tâm nước Sở.

- Đây là sứ giả của tu chân quốc cấp cao phủ xuống? Mà cho dù là sứ giả của tứ cấp tu chân quốc phủ xuống cũng không có thanh thế như vậy. - Lão già họ Hồ càng xem càng kinh hãi.

Chỉ thấy bốn phía cột sáng kia không ngờ có mấy con Kim long rít gào bay lượng. Ngay sau đó một người thanh niên áo trắng từ trong cột sáng kia từ từ hiện thân. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, mấy con kim long này lập tức rống lên to hơn, thanh âm của nó cho dù ở chỗ sáu người vẫn có thể nghe được rõ ràng. Ngay sau đó, mấy con kim lòng liền xông vào

hướng người thanh niên áo trắng, khi chạm vào người đó liền hóa thành từng con kim long in vào trên góc áo người này.

- Sứ giả Chu Tước quốc! - Lão già họ Hồ lập tức vẻ mặt hoảng sợ, hắn gần như lập tức phản ứng lại. Sở quốc sợ là sẽ có chuyện gì rất lớn xảy ra, nếu không chỉ là nước tu chân cấp ba như thế nào có khả năng khiến cho sứ giả Chu Tước quốc phủ xuống!

Đôi mắt đẹp của người con gái che lụa trắng lộ ra một tia kinh hoảng. Lúc này, lão già đi theo sau nàng nhìn như tùy ý tiến lên một bước đứng trước người con gái. Vẻ kinh hoảng trong mắt người con gái chợt lóe qua, chỉ có điều bàn tay ở bên trong áo cũng đang siết chặt, mồ hôi túa ra đầm đìa.

Ba người Khâu Tứ Bình, Hứa La và thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp kia cũng khiếp sợ. Nhất là Khâu Tứ Bình, hắn ngơ ngác nhìn cột sáng xa xa thì thào:

- Đây là lần đầu tiên ta thấy người của Chu Tước quốc... Chu Tước quốc...

- Lão tổ! Vì sao, sứ giả Chu Tước quốc phải phủ xuống Sở quốc? - Thiếu nữ hít một hơi thật sâu khẽ hỏi.

- Công Tôn đạo hữu, ngươi thấy thế nào? - Lão già họ Hồ quay đầu nhìn về phía người hầu của người con gái che lụa trắng, lão già mặc áo choàng vải màu xanh.

- Hồ đạo hữu, tại hạ vừa mới tiến vào Hóa Thần, đối với một số chuyện của Chu Tước quốc cũng không biết nhiều. Tuy nhiên ta cho rằng, sứ giả Chu Tước quốc phủ xuống Sở quốc, sợ là có một số việc lớn mà hai chúng ta không biết đã xảy ra. - Lão già chậm rãi nói.

- Nói thừa! - Lão già họ Hồ thầm nói trong lòng, ánh mắt hắn hướng về phía cột sáng.

Đúng lúc này cột sáng kia dần tiêu tan. Chỉ có điều thanh niên áo trắng ở bên trong cột sáng bay nhanh như sao băng về nơi sáu người.

Thân hình người con gái che lụa trắng run lên, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ kinh hoảng.

Cảnh tượng này lập tức bị lão già họ Hồ nhìn thấy, vẻ mặt hắn không đổi nhưng trong lòng đầy sự nghi hoặc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 341. Chu Tước sơn ba lần đưa tin.

Đạo cầu vồng tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền đi tới phía trước sáu người. Ánh mắt từ trong cầu vồng khẽ liếc qua trên sáu người. Ngoại trừ lão già họ Hồ và người hầu áo xanh, những người còn lại trong lòng run lên vội vàng cúi đầu.

- Không ngờ có hai tu sĩ Hóa Thần. - Đạo cầu vồng tiêu tan lộ ra thân hình người thanh niên áo trắng bên trong. Người này mặt trắng như ngọc, dung mạo cực kỳ anh tuấn. Một thân áo trắng, bốn con rồng vàng hóa thành hình thêu trên áo, nhưng nhìn hết sức sống dộng tản ra từng đạo linh khí nhè nhẹ.

Thiếu nữ của Luyện Khí các đi theo lão già họ Hồ tuy cúi đầu nhưng hai má có chút hồng hồng. Người thanh niên áo trắng này là người anh tuấn nhất nàng từng gặp.

- Các ngươi đang định đi đâu? - Người thanh niên áo trắng nói một cách bình thản, chỉ có điều khí tức hơn người cũng là khó tránh khỏi lộ ra.

Lão già họ Hồ liếc mắt một cái liền nhìn ra, tu vi người thanh niên này là Hóa Thần sơ kỷ đỉnh phong, trong lòng hắn cười lạnh nhưng vẻ mặt

không lộ nửa điểm, nói:

- Chúng ta muốn đi Tiên di chi địa.

Ánh mắt người thanh niên áo trắng dừng trên người con gái che lụa trắng, bỗng nhiên nói:

- Tháo khăn che mặt của ngươi xuống.

Đúng lúc này, lão già áo xanh bước lên một bước, đứng chắn trước người con gái, cũng kính nói:

- Sứ giả đại nhân, tiểu thư nhà ta có tổ huấn, không thể dễ dàng lộ ra dung nhan. Mong sứ giả đại nhân thứ lỗi.

Người thanh niên áo trắng ánh mắt sững lại, hơi trầm ngâm rồi vung tay áo bay nhanh về phía xa.

Sáu người im lặng một chút. trong mắt lão già họ Hồ hiện lên một tia sáng rồi bay về phía trước. Hắn muốn nhìn sứ giả Chu Tước quốc rốt cuộc vì sao tới Sở quốc. Hắn vừa khẽ động, Khâu Tứ Bình, Hứa La và người con gái kia vội vàng đuổi theo. Người con gái che lụa trắng nhìn qua lão già bên cạnh, cắn răng đi theo lên. Lão già áo xanh kia than nhẹ một tiếng rồi đi sau bảo vệ cho nàng.

Mọi người đi theo phía xa, chỉ thấy người thanh niên áo trắng vẫn bay thẳng hướng bắc. Phương hướng này không ngờ đúng là hướng tiên di chi địa.

- Hay Tiên di chi địa xuất hiện thứ bảo bối nào đó? - Lão già họ Hồ thầm nhủ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ánh mắt hắn tập trung nhìn về phía ngoài một sơn cốc xa xa. Lúc này, người thanh niên áo trắng đang bay tới đó. Thân hình người đó giống như bị một luồng lực lớn tác động bỗng nhiên bị đẩy về phía sau hơn mười trượng, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia kinh sợ.

Lão già họ Hồ đứng trên một vách núi, năm người kia đứng bên cạnh cùng nhìn về hướng người thanh niên áo trắng đang rơi xuống.

Người thanh niên áo trắng lúc này nhướng mày, tay phải hắn vỗ túi chứa đồ lấy ra một cái ngọc giản. Hắn ngưng thần nhìn, trong ngọc giản miêu tả đúng là nơi này.

Hắn trầm lặng một chút rồi bước về phía trước mấy bước, nhưng lập tức một luồng uy áp khủng bố bỗng nhiên truyền đến. Vẻ mặt người thanh niên áo trắng lại biến đổi, lui ra phía sau mấy bước.

Lão già họ Hồ biến sắc mặt nhìn kỹ, chỉ thấy ở bên trong thung lũng kia có một tòa tháp cao. Bên cạnh ngọn tháp hình như có một người ngồi, chẳng qua người đó không có dấu vết sự sống, khiến cho lão nghĩ chắc là một cái thây khô.

Người thanh niên áo trắng lại thử vài lần, nhưng không một lần nào có thể tiến vào quá mười dặm. Cuối cùng hắn đứng ở bên ngoài sơn cốc, trên vẻ mặt thái độ không rõ, chắp tay cao giọng nói:

- Tại hạ là Phùng Ngọc Sơn Chu Tước quốc, cầu kiến Tằng Ngưu đạo hữu!

- Tằng Ngưu! - Ánh mắt lão già họ Hồ sững sờ, trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Ánh mắt lão không tự chủ được dừng trên người thây khô bên dưới bảo tháp. Cũng khó trách hắn khiếp sợ như thế. Cái tên Tằng Ngưu trong những năm gần đây gần như trở thành một vì sao mới mọc rất nổi tiếng ở Tu Ma Hải. Những lời đồn về hắn nhiều không đếm xuể.

Có lời đồn hắn là cao thủ Chu Tước quốc bí mật bồi dưỡng ra, là một người thừa kế đứng đầu Chu Tước quốc. Bằng không vì sao sau khi chặt đứt một tay của Hồng Điệp, Chu Tước quốc không ngờ chẳng quan tâm. Việc đó không phù hợp phong cách làm việc luôn luôn hống hách của bọn họ.

Còn có lời đồn hắn là một đệ tử của một tu sĩ ở ẩn nào đó, có được tư chất cao hơn Hồng Điệp rất nhiều. Có người thì nói hắn là một thành

viên của thế lực nào đó. Ở trong thế lực này, tu sĩ có tu vi cao hơn hẳn rất nhiều cho nên Chu Tước quốc mới có thể nhịn mà không phát tác.

Mặt khác, cũng có lời đồn còn hoành tráng hơn. Nghe nói Tằng Ngưu này tu luyện không tới một giáp (60 năm). So với Hồng Điệp ở trong Chu Tước quốc càng thêm có giá trị. Những lời đồn như thế có thể nói là rất nhiều.

- Tằng Ngưu! - Hai mắt người con gái che lụa trắng sáng ngời, hô hấp của nàng có chút dồn dập, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu Tằng Ngưu chịu giúp ta, vậy chuyện lớn kia có thể thành công!”

Lão già áo xanh bên cạnh nàng ánh mắt chớp động lộ ra vẻ kính trọng.

- Không nghĩ tới Tằng Ngưu được đồn đãi huyên náo như vậy, lại ở trong này! - Khâu Tứ Bình hít một hơi thật sâu.

- Khó trách sứ giả Chu Tước quốc lại đến Sở quốc. - Ánh mắt Hứa La lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Không biết Tằng Ngưu này có quan hệ gì với Sở quốc... - Người con gái cực kỳ xinh đẹp kia có chút suy tư nói. - Lời này vừa dứt, lão già họ Hồ lập tức lộ ra vẻ trầm tư, dặn bảo:

- Hủy bỏ việc phái người đi Vân Thiên Tông. - Hứa La ngẩn ra, vội vàng đáp “dạ”.

Giờ phút này, người thanh niên áo trắng đứng ngoài sơn cốc đợi một hồi không thấy trong cốc có trả lời, chau mày nói:

- Tằng đạo hữu! Lần này, tại hạ tới không phải vì chuyện ngươi đả thương Hồng Điệp, mà là thay nàng đưa thiếp khiêu chiến tới. Mong Tằng đạo hữu đi ra gặp.

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt sáu người trên vách núi lập tức có sự khác nhau. Lão già họ Hồ ánh mắt lóe lên nhìn về phía trong cốc. Hồi lâu, trong cốc vẫn là không có tiếng động gì. Người thanh niên áo trắng trong lòng thầm giận. Hắn thân là đệ tử Chu Tước quốc, đi bất cứ đâu cũng không bị đối xử như bây giờ.

- Tằng đạo hữu, chớ để rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Thiếp mời của Chu Tước quốc ta, ở trên Chu Tước tinh không một ai dám không tiếp nhận! - Hai mắt Phùng Ngọc Sơn âm trầm, chậm rãi nói.

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên một luồng lực mạnh mẽ truyền ra từ trong sơn cốc. Ngay sau đó một bàn tay to vô hình bỗng nhiên biến hóa ra, nắm lấy người thanh niên áo trắng. Những tiếng răng rắc từ trong bàn tay kia truyền ra, khiến cho sắc mặt Phùng Ngọc Sơn lập tức đỏ lên, trán đổ mồ hôi, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

- Ta là sứ giả Chu Tước quốc. Tằng Ngưu! Ngươi đừng có xúc động. Lần này, ta tới chỉ vì đưa thiếp khiêu chiến!

- Thời gian! - Một thanh âm bình thản từ trong thung lũng chậm rãi truyền ra.

Phùng Ngọc Sơn vội vàng nói:

- Ba tháng, trên Tây Sơn thiên đàn của Chu Tước quốc.

- Làm sao ngươi biết ta ở nơi đây? - Thanh âm Vương Lâm mặc dù nhạt nhưng lại có một cỗ sát khí.

Phùng Ngọc Sơn không có gì do dự lập tức nói:

- Việc này ta thật sự không biết. Đây là tin tức truyền đến từ trên Chu Tước sơn. Nói cách khác, sư môn của Hồng Điệp đã sớm đi ra tìm ngươi. Về địa điểm lần này của ngươi cũng là trên Chu Tước sơn truyền xuống.

Lão già họ Hồ trên vách núi sắc mặt khẽ biến. Giọng nói này lão có chút quen thuộc. Suy nghĩ kỹ một chút, lập tức vẻ mặt lão cổ quái hẳn lên. Lão quay đầu nhìn thoáng qua Khâu Tứ Bình, phát hiện ánh mắt người này cũng có một chút sững sờ, hiển nhiên đoán được cái gì.

- Ta không có thời gian. - Bên trong thung lũng trầm lặng một chút, rồi thanh âm của Vương Lâm lại vọng ra.

Bàn tay vô hình bên ngoài thân thể Phùng Ngọc Sơn tiêu tan, thân thể hắn lại khôi phục tự do. Lúc này, mồ hôi lạnh ướt đẫm phía sau lưng. Lần đầu tiên, Phùng Ngọc Sơn biết được sự đáng sợ của Tằng Ngưu. Trước kia, hắn cho rằng Tằng Ngưu có thể chặt đứt một tay của Hồng Điệp sư tỷ chắc chắn là đánh lén hoặc là dùng một ít thủ đoạn đê tiện. Nhưng hiện tại hắn đã không còn thứ ý nghĩ đó nữa. Tuy nhiên, câu trả lời của Vương Lâm cũng khiến hắn khó xử. Hắn do dự một chút cung kính chắp tay nói:

- Tằng đạo hữu, đây là mệnh lệnh trên Chu Tước sơn truyền xuống muốn ngươi và Hồng Điệp đánh một trận. bình thường Chu Tước sơn sẽ không truyền bất kỳ tin gì. Trong vòng một trăm năm qua cũng chỉ có ba lần. Lần đầu tiên là thu Hồng Điệp làm đệ tử hạch tâm của Chu Tước quốc. Lần thứ hai là tìm tung tích của ngươi. Còn lần này là báo vị trí của ngươi hiện giờ, và cũng muốn ngươi cùng Hồng Điệp đánh một trận. Theo sự phân tích của ta, nếu ngươi có thể thắng, sẽ có chỗ tốt thật lớn. Dù sao trong ba lần truyền tin, thì tin tức có liên quan đến ngươi chiếm hai lần.

- Nói cho Hồng Điệp, nếu có đánh cũng phải mười năm sau! - Thanh âm Vương Lâm bên trong thung lũng truyền ra.

Phùng Ngọc Sơn trầm lặng một chút, cười khổ gật đầu, sau đó chắp tay rồi cầm thiếp khiêu chiến xoay người rời khỏi. Thân hình hắn hóa thành một đạo cầu vồng trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

- Người quen cũ bên ngoài cốc, mời vào! - Khoảnh khắc thanh âm Vương Lâm truyền ra, thần niệm Chu Dật trong vòng một trăm dặm lập tức tiêu tan.

Lão già hộ Hồ cười ha hả, thân hình lóe lên đi vào trong sơn cốc. Ở phía sau hắn, người con gái che lụa trắng và lão già tùy tùng cũng theo sau tiến vào. Khâu Tứ Bình do dự một chút, vội vàng cùng hai người Hứa La đuổi theo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 342. Dã Nhân dư nghiệt.

Ở bên trong thung lũng trước mắt sáu người, cái thây khô dưới bảo tháp cử động rất nhỏ. Sau đó từng tiếng nổ lụp bụp từ trong truyền ra. Một lúc sau thây khô này chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, đứng lên mỉm cười với sáu người. Tay phải hắn vung lên, toàn thân bốc lên sương trắng dày đặc. Khi sương mù qua đi, Vương Lâm mặc một bộ quần áo trắng xuất hiện trước mặt mọi người. Tro bụi dơ bẩn trên thân thể do một năm ngồi ở đây dĩ nhiên toàn bộ biến mất.

Tay phải Vương Lâm chỉ trên mặt đất một cái, lập tức một cái bàn đá mọc lên, đồng thời còn có mấy cái ghế đá.

- Mời ngồi! - Vương Lâm ngồi lên ghế, tay phải phất nhẹ liền có thêm một bộ đồ uống trà.

Lão già họ Hồ nhìn Vương Lâm rồi ngồi đối diện hắn, người con gái đi theo sau lão bước lên phía trước. Sau khi chào Vương Lâm liền chủ động cầm lấy bộ ấm chén, lấy ra mấy cái chén để ở một bên.

- Vị đạo hữu này, ngồi đi. - Vương Lâm nhìn thoáng qua lão già áo xanh bên cạnh người con gái che lụa trắng, mỉm cười nói.

Lão già áo xanh nhìn Vương Lâm một cái thật sâu. Lão đã nhận ra, người này chính là người năm đó, trong lòng không khỏi dâng lên một vẻ phức tạp, trầm lặng một chút ngồi ở bên cạnh bàn. Mấy người còn lại cũng đều ngồi xuống. Lão già họ Hồ nhìn Vương Lâm cười khổ nói:

- Không biết nên gọi ngươi là Vương đạo hữu hay là Tằng đạo hữu.

Vương Lâm cầm lấy chén trà, uống một ngụm nhỏ, cười nói:

- Tên chẳng qua chỉ là cách xưng hô mà thôi, cố chấp làm gì.

Người con gái che lụa trắng từ đầu đến cuối vẫn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp khó hiểu. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Tằng Ngưu như mặt trời ban trưa không ngờ là người này.

- Mười năm trước tạm biệt, cô nương phong thái vẫn như vậy. Lần này cùng đi với Hồ đạo hữu, chắc là vì đi Tiên di chi địa đúng không?

- Năm đó vãn bối không biết thân phận tiền bối, mong tiền bối không cần để ý. - Người con gái che lụa trắng nói khẽ.

Người có tên cây có bóng. Cái tên Tằng Ngưu ở Chu Tước tinh cũng thật nổi tiếng. Lão già họ Hồ cũng phải động dung thì càng không cần phải nói nàng.

Vương Lâm buông chén trà, lắc đầu không nói mà nhìn về phía Khâu Tứ Bình, cười nói:

- Tất cả hoặc một mình đều có khả năng tiến quân vào thiên đạo.

Khâu Tử Bình cười khổ, hắn biết mình đi theo Hồ Lão, tất nhiên sẽ không thể gạt được cặp mắt Vương Lâm, vì vậy mới thở dài:

- Hóa Thần…Quá khó khăn!

Lão già họ Hồ cầm lấy chén trà, uống một ngụm, lập tức lộ vẻ xúc động, nói:

- Vương đạo hữu, trà này… ….?

Vương Lâm cười nói:

- Đây cũng không phải trà của tinh cầu Chu Tước, mà tất cả đều là của tinh cầu tu chân khác. Nhiều năm trước trong cuộc hành trình đi Tiên Giới, Vương Mỗ vô tình có được.

Lão già họ Hồ thở sâu, nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một tia do dự, rồi nói:

- Nghe đồn năm đó trên Tiên Giới Vương Huynh chặt đứt một tay Hồng Điệp, cũng không biết trong cuộc hành trình đi lên Tiên Giới, Vương Huynh có đoạt được Tiên Khí không?

Cách xưng hô của hắn với Vương Lâm, trong vô tình đã có sự thay đổi.

Vương Lâm nhìn Hồ lão, nói:

- Cũng có!

Hồ lão chăm chú nhìn Vương Lâm, thành khẩn nói:

- Vương huynh! Hồ mỗ bằng lòng bỏ ra bất cứ cái giá nào, để đổi lấy một chút khí tiên khí, mong Vương huynh thành toàn cho!

Vương Lâm khẽ cười, nói:

- Việc này không cần vội, đợi đến lúc đạo hữu lên Anh Biến rồi hãy nói cũng không muộn, không biết Hồ đạo hữu muốn đi Tiên Di Chi Địa, để làm chuyện gì?

Hồ lão trong lòng thầm nghĩ tên Vương Lâm này thời gian tu luyện không lâu, nhưng cũng là một con cáo già, đã nói bâng quơ, nhẹ nhàng chuyển đề tài ngay. Khi nghe được câu hỏi của Vương Lâm, hắn cười lên ha ha, nói:

- Thật ra là ngày lão phu lên Anh Biến đã đến gần, mới mặt dày đến chỗ Vương huynh thỉnh cầu. Còn Tiên Di Chi Địa, việc này phải để Tử Tâm đạo hữu nói mới rõ ràng được.

Cô gái mặc áo lụa trắng nhìn Vương Lâm rồi lên tiếng:

- Tiền bối! Ở sâu bên trong Tiên Di Chi Địa, có một cây Luân Hồi Thụ. Vãn bối có bản đồ đi vào trong đó.

Vương Lâm vẫn ung dung nhấp một ngụm trà.

Cô thiếu nữ đi theo Hồ lão vội vàng cầm lấy bình trà châm vào cho hắn, rồi khôn khéo đứng ở một bên, đôi mắt đẹp chốc chốc lại nhìn về phía Vương Lâm.

Khâu Tử Bình nghe thấy ba chữ Luân Hồi Thụ, trong ánh mắt lập tức lộ ra tia lửa nóng. Ngay cả Hứa La, cũng giống hệt như vậy.

Cô gái mặc đồ lụa trắng vẫn nhìn Vương Lâm, thấy sau khi hắn nghe thấy ba chữ Luân Hồi Thụ, vẻ mặt vẫn như thường, giống như vẻ mặt của Hồ lão năm xưa khi nghe thấy tên cái cây này. Không khỏi trong lòng thầm than Vương Lâm tâm cơ quá sâu, đa mưu túc trí. Mình không nghờ, tu sĩ Hóa Thần, ngoại trừ tu vi ra, tâm cơ thế này cũng vượt xa tu sĩ Nguyên Anh.

Hồ lão cũng quét ánh mắt về phía Vương Lâm, thấy sắc mặt đối phương không có bất kỳ biến đổi nào thì đối với những lời đồn của Tằng Ngưu ở bên ngoài lại càng thêm tin tưởng.

- Ngồi xuống dưới Luân Hồi Thụ, có thể tạo ra một cơ hội cho tu sĩ cảm ngộ được Luân Hồi. Đặc biệt là đối với Ý Cảnh của tu sĩ Hóa Thần, có rất nhiều điểm trợ giúp.

Cô gái mặc đồ lụa trắng nhìn Vương Lâm, Nàng không tin Vương Lâm không động tâm.

Đáng tiếc, nàng vẫn nhìn không ra bất cứ dao động nào trên mặt Vương Lâm.

Khóe miệng Vương Lâm nhếch lên hiện ra một nụ cười, chuyển mắt nhìn về phía Hồ lão nói:

- Hoang đường! Ý Cảnh của Hóa Thần là tự bản thân cảm nhận. Luân Hồi Thụ này đối với những Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, hoặc đối với những tu sĩ vừa mới Hóa Thần có lẽ sẽ có sự trợ giúp. Nhưng đối với những tu sĩ Hóa Thần trung kỳ trở lên thì sự trợ giúp sẽ rất nhỏ. Hồ lão lần này đi là thực ra là có mục đích khác rồi.

Cô gái mặc đồ lụa trắng ngẩn người ra, nhìn về phía lão già mặc áo màu xanh đen ở bên cạnh. Lão già này cũng nhướng mày.

Hồ lão cười lên ha hả, cũng che giấu, nói:

- Vương huynh kiến thức hơn người, Hồ mỗ bội phục. Không sai! Việc này quả thật là như vậy.

Cô gái mặc đồ lụa trắng nhíu đôi mày thanh tú lại, nhìn về phía Hồ lão.

Hồ lão cười nói:

- Tử Tâm đạo hữu chớ trách, nếu như chỉ có Luân Hồi Thụ, lão phu cũng không đi theo ngươi đi vào Tiên Di Chi Địa. Mục đích của ta là quả Luân Hồi!

Hắn nói xong, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, lại nói:

- Nếu như không có Vương huynh tham dự, ta đi chuyến này chỉ nắm chắc được ba phần thành công. Bây giờ nếu như có Vương Lâm cùng đi, chuyến này nắm chắc có thể từ sáu phần trở lên.

- Luân Hồi quả!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong lòng lại khẽ động.

Trước đó khi hắn nghe thấy cây Luân Hồi, thì đã có phỏng đoán sẽ nghe thấy ba chữ quả Luân Hồi vào lúc này. Hắn trầm mặc một chút, nói:

- Quả Luân Hồi này, to như nắm tay, sau hai canh giờ lại đổi màu một lần phải không?

Hai mắt Hồ lão sáng ngời, nhìn thật kỹ Vương Lâm, nói:

- Kiến thức của Vương huynh thật phi phàm! Đấy chính là phương pháp để phân biệt thứ quả đó. Quả Luân Hồi, đối với những tu sĩ đợi Hóa Thần, có thể nói là bảo vật quan trọng. Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn ăn vào, thì xác xuất thành công Anh Biến, sẽ tăng từ ba thành trở lên. Lão phu đã từng xem qua trong vài quyển sách cổ, bây giờ mới có thể khẳng định.

Vương Lâm trầm ngâm. Trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti cũng có vài loại linh quả, là bổ phẩm tốt nhất của Cổ Thần thời trẻ. Cơ thể Cổ Thần rất hạn chế, bình thường cho dù có nuốt quả vào không phải lúc nào cũng tốt. Mặc dù là tiên quả linh vật, cũng chỉ có thể gia tăng linh lực mà thôi.

Chỉ có một số tiên quả tuy không thể gia tăng linh lực, nhưng lấy chất dịch bôi khắp toàn thân, có thể tạo ra hiệu quả cực mạnh cho tu sĩ Trúc Cơ.

Ở chỗ Cổ Thần, việc này gọi là tẩy thể.

Vì khi Cổ Thần còn nhỏ, sẽ có những Cổ Thần trưởng thành đi tìm hái những thứ quả này về cho tẩy thể, sau đó mới được đẩy lên trên tinh cầu.

Cổ Thần sau khi tẩy thể, kinh mạch sẽ ẩn vào trong, hoàn toàn hòa vào bên trong máu thịt, kể từ đó tốc độ hấp thu sẽ tăng mạnh. Chỉ cần đến lúc trưởng thành những kinh mạch này hiện ra, thì lúc đó linh lực được Cổ Thần hấp thu đã trở thành cực kỳ khủng bố.

Ở thời viễn cổ mỗi Cổ Thần đều bị tất cả sinh vật truy sát. Bởi vì nếu để bọn họ tồn tại thì bốn phía sẽ chẳng còn linh lực nữa. Nhưng vì Cổ Thần quá mạnh mẽ nên những người tham gia vào việc đồ sát thường chưa thành công đã bị giết chết rồi.

Chỉ sau khi tẩy thể thì bản tôn mới thật sự trở thành Cổ Thần.

Vương Lâm trầm mặc một chút, nói:

- Tiên Di Chi Địa… ….

Hồ lão trầm giọng nói:

- Vương huynh! Tiên Di Chi Địa quả thật rất nguy hiểm. Dù sao chỗ này cũng có sức mạnh mà ngay cả Chu Tước quốc cũng phải cố kỵ. Nhưng ta chỉ cần đừng tiến vào quá sâu, chắc chắn những Dã Nhân mạnh mẽ kia sẽ không đi ra nhiều lắm đâu.

Hiểu biết của Vương Lâm về Tiên Di Chi Địa cũng không nhiều. Chẳng qua từ trên bản đồ ngọc giản có thể thấy được Tiên Di Chi Địa rất lớn, nhưng những tầng ngầm dưới mặt đất của nó còn lớn hơn nữa.

Tiên Di Chi Địa dưới mặt đất có bao nhiêu tầng, ngoại trừ Chu Tước quốc ra thì chẳng có người nào biết được.

- Vương huynh chắc chắn cũng biết rõ, Dã Nhân là người bản xứ của Chu Tước quốc rất nhiều năm về trước. Khi Chu Tước quốc trở thành Lục Cấp Tu Chân Quốc, được Liên Minh Tu Chân tặng cho Dư Thử Tinh, thì xảy ra một cuộc chiến tranh lớn với những Dã Nhân. Vốn là một tinh cầu tràn đầy sức sống đã suýt tan vỡ trong cuộc chiến, đến bây

giờ vẫn có hơn một nửa ở trong tình trạng hoang tàn. Tất cả những chỗ đó, đều là chỗ ở của Dã Nhân.

- Trong trận chiến này Dã Nhân chết mất chín phần, chỉ còn sót lại một phần dư nghiệt tiến vào trong tầng ngầm của Tiên Di Chi Địa rồi không bao giờ ra ngoài nữa. Chu Tước quốc cứ cách một trăm năm lại phái ra rất nhiều tu sĩ tiến vào tiêu diệt, nhưng cũng không thể hoàn toàn giết sạch những Dã Nhân này được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 343. Chu Tước quốc.

- Luân Hồi Thụ lại sinh trưởng bên dưới mặt đất, là thánh vật của Dã Nhân. Nhưng Luân Hồi Thụ cũng không phải chỉ có một cây, mà tổng cộng có chín cây cả thảy. Như vậy thì chúng ta cũng có cơ hội.

- Còn về phần Luân Hồi Quả, chỉ cần đi tới cây Luân Hồi Thụ, lão phu tự có bí thuật có thể làm cho cây này kết quả chỉ trong ba canh giờ!

Hồ lão trầm giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc một chút, quay sang người con gái mặc đồ lụa trắng, nói:

- Năm đó vì sao cha của cô đi vào Tiên Di Chi Địa ?

Cô gái mặc đồ lụa trắng khẽ nói:

- Vì muốn lấy cho ta một khối gỗ Luân Hồi.

Vương Lâm cũng không muốn hỏi cặn kẽ, hơi trầm ngâm, nói với Hồ lão:

- Việc này tại hạ không thể lập tức quyết định được.

Hồ lão gật đầu nói:

- Không sao! Tiên Di Chi Địa quả thật là nguy hiểm, trước đây lão phu cũng đã do dự rất nhiều mới quyết định đi một lần. Như thế này đi, chúng ta sẽ ở trước cửa ngõ vào Tiên Di Chi Địa đợi huynh một tháng, nếu huynh không tới thì chuyện này coi như hủy bỏ.

Vương Lâm gật đầu.

Hồ lão đứng lên cười nói:

- Hồ mỗ cũng không quấy rầy nữa. Vương huynh! Tại hạ chờ tin tức của huynh.

Nói xong, hắn lập tức ôm quyền rồi xoay người rời khỏi.

Khâu Tứ Bình cũng vội vàng đứng lên, hướng về phía Vương Lâm xin phép cáo lui.

Cô gái mặc đồ trắng do dự một chút, rồi khẽ nói:

- Tử Tâm hy vọng đến lúc đó có thể nhìn thấy tiền bối!

Nàng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, rồi đứng dậy bỏ đi.

Lão già mặc áo dài màu xanh da trời ở bên cạnh nàng cũng ôm quyền đối với Vương Lâm, rồi đi theo phía sau cô gái mặc đồ lụa trắng.

Khi sáu người đi khỏi, Vương Lâm mới cầm chén trà lên uống một ngụm, ánh mắt chớp động.

- Luân Hồi Quả đối với bản tôn có tác dụng cực đại. Nếu có thể đoạt được thì thực lực của bản tôn có thể tăng lên rất nhiều... ....

Hắn trầm ngâm một lúc lâu mới vỗ vào túi trữ vật, lấy ra trong tay ba bức tượng gỗ.

- Tượng gỗ Tuế Nguyệt bị tiêu hủy mất sáu cái, chỉ còn lại ba cái này. Có thể tạo thành Tuế Nguyệt Ý Cảnh nhưng nếu so với trước kia thì kém hơn rất nhiều. Đáng tiếc là không có vật liệu gỗ trên trăm năm, nếu không thì có thể bổ sung được rồi.

Khi thu hồi tượng gỗ lại thì thần thức Vương Lâm đảo qua túi trữ vật, ánh mắt lóe lên, lấy ra một đoạn cánh tay ngắn.

Đoạn cánh tay này được bảo tồn rất tốt, bên ngoài được phủ một tầng băng mỏng phát ra từng đợt hàn khí.

- Chu Tước quốc không vì chuyện của Hồng Điệp mà đưa tới chiến thiếp, việc này có chút kỳ lạ.

Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu, trăm điều suy nghĩ không thể lý giải được.

- Trận chiến với Hồng Điệp sẽ không thể tránh khỏi. Chỉ cần Hồng Điệp không bước vào Anh Biến thì ta còn có hy vọng chiến thắng. Cánh tay này bây giờ rất có nhiều chỗ để dùng.

Vương lâm cười lạnh, tay trái vung một trảo cách không, lập tức một chiếc ghế đá bay đến trước mặt.

Ghế đá giống như bị tan ra rồi lúc nhúc chuyển động, biến thành một cái bồn bằng đá. Vương Lâm ném cánh tay Hồng Điệp vào bên trong, sau đó hai tay bắt pháp quyết. Một đạo hắc mang ngay lập tức xuất hiện trong tay.

Vương Lâm chỉ xuống dưới thì hắc mang rơi vào trong bồn, rồi chui vào trong cánh tay cụt.

Sau đó tay phải Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, lập tức có hai bình ngọc từ trong bay ra. Trong bình là những vật mà hắn ngẫu nhiên đoạt được trong mấy trăm năm gần đây, là Yêu Thú Đan Độc luyện thành.

Tay phải Vương Lâm vung ra hai bình nhỏ lập tức vỡ vụn, rồi chảy ra hai dòng chất lỏng màu đỏ như máu hòa vào trong cánh tay cụt.

Sau đó ánh mắt Vương Lâm chớp động, hai tay bắt pháp quyết, đánh ra một đạo u quang. Đạo u quang vừa mới xuất hiện đã hóa thành một đầu lâu chui vào trong cánh tay.

Vương Lâm không ngừng lại mà liên tục đánh ra chín mươi chín cái đầu lâu, tất cả đều chui vào trong cánh tay.

Màu sắc của cánh tay lập tức thay đổi. Màu trắng như tuyết trước đó trở thành đen đỏ đan xen vào nhau, nhìn cực kỳ đáng sợ lại tỏa ra mùi tanh hôi nồng nặc.

Làm xong tất cả mọi chuyện thì tay phải của Vương Lâm vung lên cách không chụp một cái, bồn đá đựng cánh tay lập tức co rút và bịt kín lại.

Lúc này ở một nơi sơn thủy như tranh trong Chu Tước Quốc, Hồng Điệp đang ngồi xếp bằng trên một lá sen trong đầm nước, nhắm mắt tĩnh tọa.

Bốn phía là núi xanh nước biếc giống như tiên cảnh, lâu lâu lại có vài con linh thú xuất hiện.

Trong đầm nước có vài con cá chép râu rất dài đang chậm rãi bơi lượn, trong mắt lộ ra vẻ linh hoạt, rõ ràng là loại có thần trí.

Hồng Điệp mặc trang phục màu đỏ, chẳng qua cánh tay phải chỉ có tà áo không.

Trước người nàng ba lá sen còn có một người đang ngồi, là một người đàn ông trung niên tướng mạo đường đường, anh tuấn bất phàm.

Hắn nhìn Hồng Điệp, trong ánh mắt lộ ra vẻ nhu tình, khẽ nói:

- Hồng Điệp sư muội, huynh đã mang đến cho muội Đông Hải Chi Linh, có thể làm cho cánh tay của muội mọc lại, nhưng sao muội lại không sử dụng?

Hồng Điệp mở mắt ra, thản nhiên nói:

- Mỗi lần nhìn thấy cánh tay áo phải trống không, thì muội nhất định phải giết chết Tằng Ngưu trong lòng mới yên ổn được ba phần. Nếu không giết được Tằng Ngưu thì cánh tay phải sẽ vĩnh viễn không khôi phục, sư huynh không cần phải khuyên giải nữa!

- Tằng Ngưu!

Trong mắt người đàn ông trung niên chợt lóe lên một tia sát khí.

- Tên Tằng Ngưu muốn phá hủy đạo tâm của muội, nhưng lại không ngờ tới nương theo mối hận cụt một tay, đạo tâm của muội không những chẳng tổn hại mà lại trở nên hoàn hảo. Lần này Chu Tước Sơn muốn muội đánh với hắn một trận, rất hợp với ý muội!

Hồng Điệp ngẩng đầu nhìn về phương xa.

- Hừ! Nếu không có mệnh lệnh của Chu Tước, ta đã sớm xuất sơn rồi. Đi bắt tên Tằng Ngưu này mang đến trước mặt sư muội, mặc cho muội muốn làm gì thì làm.

Trong ánh mắt người đàn ông trung niên lóe lên một cái nhìn ác liệt.

Hồng Điệp đang muốn nói thì biến sắc, trên mi tâm đột nhiên xuất hiện một sợi hắc tuyến, trong sợi dây này đầy ánh hồng mang, rồi lập tức lan ra.

Tay trái Hồng Điệp nhanh chóng điểm lên mi tâm. Sắc mặt nàng đen đỏ không ổn định, sau một lúc lâu hắc tuyến trên mi tâm mới chậm rãi thối lui. Hồng Điệp mở hai mắt lộ ra một nổi căm hận sâu sắc.

- Không ngờ tên Tằng Ngưu này lấy cánh tay của muội để tế luyện, muốn dùng phương pháp đó để đả thương muội.

Tay trái Hồng Điệp bấm pháp quyết, liên tục đánh ra mấy cái pháp ấn, tất cả đều rơi lên giữa mi tâm của mình. Sau một lúc lâu, sắc mặt âm trầm của nàng đã đỡ hơn một chút, rồi lại ngồi xuống một lần nữa.

- Sư muội! Để ta đi giết tên Tằng Ngưu này. Mặc kệ Chu Tước Sơn phản đối ta cũng phải giết chết hắn, nhiều lắm cũng chỉ phạt ta bế quan một trăm năm mà thôi.

Trong mắt người đàn ông trung niên lóe ra một tia đau lòng rồi đứng thẳng người lên, xoay người muốn đi.

- Sư huynh xin dừng chân! Muốn giết Tằng Ngưu phải để cho muội đi. Chu Tước Sơn hai lần liên tục truyền ra tin tức nếu như cố ý vi phạm, chỉ sợ không phải chỉ bế quan một trăm năm đơn giản như vậy đâu.

Hồng Điệp hạ giọng nói.

Ánh mắt người đàn ông trung niên âm trầm mộc lúc, rồi ngồi xuống. Nhưng sau khi hắn ngồi xuống lại lập tức lấy ra một cái ngọc giản ấn ở trên mi tâm một lúc rồi vứt ra ngoài.

- Huynh không ra mặt, nhưng phái một số Tu Chân Quốc cấp dưới ra tay, làm vậy thì Chu Tước Sơn cũng không thể bắt chẹt ta được.

Hồng Điệp không nói gì, chỉ nhắm chặt hai mắt, dùng toàn lực phong ấn sợi hắc tuyến đang ẩn trong mi tâm.

Phía đông Chu Tước Quốc có một ngọn núi, thế núi giống như Chu Tước, vì vậy mới được gọi là Chu Tước Sơn.

Chu Tước Sơn là thánh địa của toàn bộ Chu Tước Quốc. Tất cả mọi quyết định có liên quan đến Chu Tước Quốc, đều phải được sự đồng ý của Chu Tước Sơn, mới có thể được thực hiện.

Vào một ngày, có một người thanh niên mặc đồ trắng đi đến dưới Chu Tước Sơn. Mặt hắn lộ vẻ khó khăn, lưỡng lự một hồi lâu dưới chân núi mới cắn răng bước lên bậc thềm.

Người thanh niên mặc đồ trắng dừng bước ở bên ngoài một cung điện giữa Chu Tước Sơn, quỳ một chân xuống mặt đất, lớn tiếng nói:

- Đệ tử bạch y chấp sự Tôn Ngọc Sơn, cầu kiến trưởng lão.

Rất lâu sau, từ trong cung điện truyền ra một âm thanh.

- Có chuyện gì?

- Trước đó đệ tử đã nhận lệnh đi Sở Quốc tìm Tằng Ngưu đưa chiến thiếp. Nhưng Tằng Ngưu vẫn chưa nhận thiếp, mà muốn trì hoãn lại mười năm.

Tôn Bạch Ngọc không dám dối trá, nói rõ đầu đuôi ra.

- Hừ! Tên Tằng Ngưu này cũng không biết điều. Ngươi lui ra đi, sẽ có người đi bắt hắn về!

Bên trong cung điện truyền ra giọng nói có chút âm trầm.

Trán Tôn Ngọc Sơn vã đầy mồ hôi, vội vàng đứng lên rút lui.

- Tử Ngọ! Ngươi đi bắt tên Tằng Ngưu về đây!

Âm thanh trong cung điện lại vang lên, lập tức một bóng người xuất hiện ở bên ngoài cung điện. Người này thân thể được một tầng sương mù bao phủ, nhìn không thấy rõ diện mạo.

- Muốn sống, hay muốn chết?

Tử Ngọ lười biếng nói.

- Tùy ý!

Âm thanh trong cung điện lại truyền ra.

- Được rồi!

Tử Ngọ xoay người, đang muốn rời khỏi.

Nhưng đúng lúc này một ngọn lửa đột nhiên từ trên đỉnh Chu Tước Sơn truyền đến, rồi bay vào trong cung điện.

- Chờ một chút!

Âm thanh trong cung điện mang theo một chút ngạc nhiên, chậm rãi nói.

Một lúc sau trong cung điện truyền ra một tiếng hừ nhẹ, nói:

- Thôi! Ngươi không cần phải đi nữa, cứ chờ hắn mười năm!

Tử Ngọ nhún vai, cơ thể lóe lên biến mất trong Chu Tước Sơn.

Trong cung điện, một lão già tóc tai lông mày đều hoa râm trong tay đang cầm một khối ngọc giản màu đỏ hồng, lẩm bẩm nói:

- Rốt cuộc tên Tằng Ngưu này có thân phận gì, lại để hắn ba lần liên tiếp đứng ra can thiệp.

Lúc này Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trong sơn cốc, trước mặt hắn là một Chiến Xa đặc biệt sắc bén.

Vương Lâm nhìn chiến xa, trên mặt không thấy rõ đang vui hay buồn. Sau một hồi lâu, ánh mắt hắn lóe lên, tay phải duỗi ra rồi khua một vòng, Lôi Oa ở trong lập tức biến hóa ra, phịch một tiếng rồi rơi xuống bên cạnh.

Thương thế của Lôi Oa đã hoàn toàn có chuyển biến tốt đẹp. Ánh mắt nó nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ biết ơn.

Nếu không có Vương Lâm giúp đỡ, thì với thương thế lần này nó chắc chắn phải chết.

- Lôi Oa, ta muốn thu hồi Khu Thú Quyển. Ngươi nếu muốn đi theo thì sau này phải đi bên cạnh ta. Nếu ngươi không muốn thì có thể rời đi, được không?

Vương Lâm nhìn Lôi Oa, khẽ nói.

Lôi Oa gật đầu.

Hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết, liên tục đánh ra mấy đạo linh quyết lên trên Khu Thú Quyển. Lập tức trên cái vòng lấp lánh rất nhiều phù hiệu, rồi lại chậm rãi từ bên trên bay ra, mà càng ngày lại càng lớn.

Cuối cùng ở bên người Vương Lâm hình thành một cảnh tượng kỳ dị, một vòng tròn do rất nhiều phù hiệu hình thành. Những phù hiệu ở bên ngoài là lớn nhất, càng vào trong lại càng nhỏ. Ở điểm trung tâm trong hình tròn chính là Khu Thú Quyển.

- Thả!

Vương Lâm quát nhẹ trong miệng, những phù hiệu này lập tức chuyển động. Dần dần những sợi khí màu xanh từ trong Khu Thú Quyển bay ra

bềnh bồng, xuyên thấu qua một đám phù hiệu, giống như từ trong mê cung bay ra hơn một nửa rồi dung nhập vào trong cơ thể Lôi Oa.

Lôi Oa lập tức gầm lên một tiếng, cơ thể run lên, hai mắt đột nhiên chớp động những tia sáng rực rỡ.

Những phù hiệu của Khu Thú Quyển không tiêu tan mà tiếp tục xoay chuyển.

Vương Lâm cũng không nhìn Lôi Oa, mà chuyển ánh mắt lên Chiến Xa. Tay phải bắt pháp quyết chỉ ngón tay ra ngoài, trên Chiến Xa lập tức bay ra một đám sương dày màu đen, trong làn sương càng lúc càng lộ rõ hai ánh mắt sáng rực. Sau đó từ trong truyền ra từng đợt gầm gừ. Sau khi làn sương tiêu tán thì lộ ra Hồn Thú của Chiến Xa.

Đây là một cái Hồn Thú nhỏ nhất bên trong ba cái Chiến Xa. Nó vốn bị Vương Lâm phong ấn, lúc này tỉnh lại, ánh mắt hung ác nhất thời tập trung lên người Vương Lâm, lộ ra vẻ hung tàn.

Nó có ba đầu, thân trâu đuôi giao long, cuối đuôi còn có cả miệng mũi mắt.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Hắn cắn đứt đầu ngón tay chảy ra một giọt máu tươi rơi lên Khu Thú Quyển. Sau đó hắn chỉ vào Chiến Xa Chi Linh. Khu Thú Quyển lập tức chấn động, những phù hiệu ở bên ngoài

chợt hiện ra trong nháy mắt, hóa thành một cầu vồng do rất nhiều phù hiệu tạo thành rồi xoay chuyển vòng quanh Hồn Thú.

Hồn Thú liên tục rít gào, muốn vùng vẫy. Nhưng lúc này một sợi dây xích màu đen từ trong Chiến Xa bay ra trói chặt con thú này lại.

Cầu vồng do những phù hiệu tạo thành lập tức hạ xuống, từng cái một ấn ở trên Hồn Thú, kim quang lấp lánh.

Hồn Thú gầm rống lại càng kịch liệt. Những sợi dây xích trói chặt nó thậm chí có một số sợi bị đứt rời ra. Nhưng lại có rất nhiều sợi xích khác từ trong Chiến Xa lập tức bay ra trói chặt nó lại.

Cuối cùng thì tất cả phù hiệu đã được ấn lên người Hồn Thú. Nó dần dần không còn sức giãy dụa nữa, nhưng vẻ hung ác trong mắt lại càng đậm.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, đợi đến khi những phù hiệu đó đã ấn hết, hắn mới khẽ nói:

- Thu!

Những phù hiệu trên thân thể Hồn Thú lấp lánh một cách dữ dội. Ngay sau đó màu sắc của những phù hiệu này lập tức biến đổi từ màu vàng trở

thành màu đen, sau đó từng cái từng cái bay lên rồi biến mất trên Khu Thú Quyển.

Khi phù hiệu cuối cùng rơi xuống Khu Thú Quyển, thì trên cái vòng này lập tức bay ra một con thú giống hệt như Chiến Xa Chi Hồn.

Đúng lúc này, Chiến Xa kia lập tức biến thành một đạo hắc mang rồi được hấp thu vào trong Khu Thú Quyển.

Vương Lâm hít sâu, tay phải vỗ lên túi trữ vật, tám khối cực phẩm linh thạch lập tức bay ra hai bên cạnh. Sau đó hắn cắn răng, tay phải vung lên triệu hồi, Khu Thú Quyển lập tức bay đến nằm ở trên tay phải.

Lập tức một lực hút khổng lồ lớn hơn rất nhiều lần so với Lôi Oa năm xưa đột nhiên truyền ra. Thân thể Vương Lâm trong nháy mắt đã trở nên khô héo, giống như một xác khô vậy.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn sáng rực. Tám khối cực phẩm linh thạch ở bên cạnh lại lập tức chớp động ánh sáng rực rỡ. Một cỗ linh lực khổng lồ điên cuồng chảy vào trong cơ thể Vương Lâm, rồi lại chảy qua Khu Thú Quyển.

Quá trình này liên tục trong ba ngày.

Ba ngày sau lực hút dần tiêu tan, cơ thể Vương Lâm đã từ trạng thái héo rũ khôi phục trở lại.

Tám khối cực phẩm linh thạch ở bên cạnh hắn, có một khối đột nhiên "Ầm!" một tiếng rồi vỡ vụn, hóa thành tro bụi tiêu tán.

Vương Lâm mở hai mắt, lộ ra một tia sợ hãi. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua cái vòng đồng trên cổ tay, trong mắt lấp lánh một tia hàn mang.

- Lực hút của vòng này có thể làm cho một khối cực phẩm linh thạch phải vỡ vụn. Lực công kích này chắc chắn sẽ rất mạnh, Xạ Thần Xa… Muốn tìm một cơ hội để xem thử nó có xứng với cái tên này không.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, chỉ còn lại bảy khối Cực Phẩm Linh Thạch, không để vào bên trong túi trữ vật mà đặt ở sát bên người. Dựa vào những gì hắn hiểu về Khu Thú Quyển, thì mỗi lần sử dụng sợ rằng đều phải hấp thu một số lượng lớn linh lực. Có những khối Cực Phẩm Linh Thạch này, phòng trước mới tránh khỏi họa.

Vương Lâm sờ sờ vào Khu Thú Quyển. Hắn đứng thẳng người lên, nhìn Lôi Oa đang ở bên cạnh. Lôi Oa vẫn không nhúc nhích, trong vòng ba ngày liên tục thủ hộ bên cạnh Vương Lâm.

Lúc này thấy Vương Lâm nhìn lại, nó ngẩng cái đầu lớn nhìn Vương Lâm. Hắn thuận thế ngồi lên trên lưng nó, cười nói:

- Ngươi muốn đi theo ta sao?

Bụng Lôi Oa co bóp rồi nó gào lên một tiếng coi như lời đáp ứng.

- Được! Từ nay về sau ta sẽ đối đãi với ngươi như Văn Thú vậy!

Nói xong Vương Lâm lập tức vỗ vào túi trữ vật, Văn Thú lập tức bay ra. Sau nhiều năm không gặp, cơ thể của con thú này còn to lớn hơn ngày trước, giống như một tòa núi nhỏ.

Trong cái miệng khổng lồ của nó, hàn mang lại lóe lên, cực kỳ đáng sợ. Chẳng qua ngay khi nó vừa xuất hiện đã cảnh giác nhìn về phía Lôi Oa, liên tục kêu to.

Hai mắt Lôi Oa quét qua Văn Thú, lộ ra vẻ khiêu khích.

Vương Lâm mỉm cười. Hắn từ trên lưng Lôi Oa nhảy xuống, không thèm nhìn hai con thú này mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, mà đi về phía Bảo Tháp. Ở ngoài tháp, hắn hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt ngưng trọng, ôm quyền nói:

- Tiền bối! Vãn bối nhận lời ủy thác của Chu Dật tiền bối, chăm sóc ngài một nghìn năm. Tiên Di Chi Địa kia hung hiểm dị thường. Vãn bối pháp bảo không nhiều, muốn mượn tạm tiên kiếm dùng một lần, mong tiền bối thành toàn cho.

Nói xong, Vương Lâm cúi người đi vào Bảo Tháp. Trên tầng đỉnh trong tháp, Vương Lâm nhìn thấy nữ thi mặc đồ trắng. Nữ thi nằm trên giường Tiên Ngọc, hai mắt khép kín, không có chút hơi thở nào. Bên cạnh nàng đặt hai thanh tiên kiếm một lớn một nhỏ phát ra từng đợt kiếm khí. Vương Lâm nhìn hai thanh tiên kiếm rồi có chút trầm ngâm. Ánh mắt hắn chuyển lên thanh đại kiếm, dừng lại một lúc lâu.

Thanh đại kiếm này lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy trên Tiên Giới thì vẫn cảm thấy có chút quen thuộc. Hình như hắn đã nhìn thấy nó ở chỗ nào rồi vậy. Lúc đó tình thế nguy cấp hắn cũng không kịp suy nghĩ được nhiều. Sau khi trở về Chu Tước tinh, hắn lại phải ở bên cạnh Lý Mộ Uyển nên căn bản không có thời gian chú ý đến nó. Lúc này tất cả mọi việc đã kết thúc, hắn lại nhìn thấy thanh đại kiếm này. Cảm giác quen thuộc của hắn lại càng thêm mạnh mẽ.

- Kiếm này trước đây ta nhất định đã gặp qua. Nhưng mình đã nhìn thấy nó ở chỗ nào nhỉ… …. - Vương Lâm suy nghĩ một lúc lâu, tay phải hắn đặt lên thanh kiếm, không có bất kỳ cảm giác xa lạ nào. Cây tiên kiếm to lớn này bị hắn nắm lấy. Cây kiếm này trên thực tế cũng không phải được coi là kiếm, mà nó giống như một cánh cửa hình chữ nhật vậy.

- Cánh cửa?

Vương Lâm ngẩn người ra. Trong mắt hắn lộ ra vẻ trầm tư. Một lúc sau mắt hắn trở nên ngưng trọng, thất thanh nói:

- Cự phú!

Đúng là Cự Phú! Năm đó Vương Lâm ở Hằng Nhạc phái. Trước khi Huyền Đạo Tông đến hắn đã cầm theo ngọc giản của môn phái này, đi Kiếm Các chọn phi kiếm. Khi đó hắn chọn một cây phi kiếm có tên khoa trương nhất trên toàn bộ lãnh thổ Triệu Quốc—Cự Phú!

Vẻ mặt Vương Lâm ngơ ngẩn đi xuống bảo tháp. Hắn khoanh chân ngồi bên ngoài tháp, nhìn chằm chằm vào cây đại kiếm trong tay.

Những chuyện cũ bốn trăm năm trước hiện lên trong đầu Vương Lâm. Hắn nhớ đến khoảnh khắc năm đó khi nhìn thấy Cự Phú thì cảm khái trong lòng. Hắn bây giờ còn nhớ rõ Cự Phú Kiếm, toàn thân kim quanh lấp lánh. Nhưng trên mặt của Cự Phú lại có một lớp kim loại màu vàng.

Hơn nữa lớp vàng này chỉ là đám sương mù che dấu thanh tuyệt thế bảo kiếm bên trong. Ở dưới lớp kim loại màu vàng mới chính là chất liệu thật sự của Cự Phú kiếm, là loại thép phổ thông nhất.

Vương Lâm Nắm chặt lấy chuôi của thanh đại kiếm mới nhớ lại thanh Cự Phú năm đó ở chỗ chuôi có khảm vào hai viên tinh thạch cực đại,

nhưng tinh thạch cũng chẳng có chút linh lực nào mà chỉ để làm đẹp mà thôi.

Thậm chí ngay cả những sợi tua dưới chuôi kiếm cũng được dùng tơ vàng chế thành. Cự Phú Kiếm năm đó vỡ nát theo túi trữ vật của Vương Lâm, biến mất trong khe nứt không gian. Nếu không có thanh tiên kiếm này, Vương Lâm dù sao cũng không thể nhớ tới cây Cự Phú năm xưa.

Nhưng bây giờ hắn thấy ngoại trừ tinh thạch gắn trên chuôi kiếm và tua kiếm tơ vàng ra, hai thanh kiếm lại giống nhau đến mức kinh người.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 344. Còn nhớ rõ Cự Phú sao.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn cho rằng chuyện này cũng không phải xảo hợp. Chẳng lẽ năm xưa vị tiền nhân chế tạo Cự Phú đã từng được thấy thanh Tiên kiếm này sao? Nhưng chuyện này hắn căn bản không thể giải thích được.

Vị tiền bối kia ở Triệu Quốc tối đa cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ mà thôi. Với thực lực của người này thì sao có thể tiến vào Tiên Giới, rồi lại gặp được thanh tiên kiếm này, thậm chí cũng không biết nó nằm ở chỗ nào vào lúc cuối cùng mới được cô gái mặc đồ trắng triệu hồi ra chứ!

Vương Lâm trầm mặc. Hắn nhớ lại năm đó khi nhìn thấy Cự Phú thì ở hai bên có ghi lại những chuyện xưa của vị tiền bối kia khi còn sống.

Người này vốn là một kẻ vô dụng ở Hằng Nhạc phái, nhưng cuối cùng lại cứu nguy cho Hằng Nhạc Phái một lần kiếp nạn. Sau đó ông ta chết đi, chỉ để lại thanh Cự Phú trong Kiếm Các cho người có duyên.

- Một người vô dụng, cũng có thể giải cứu môn phái khỏi kiếp nạn. Khi đó mình cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ xem ra trên người vị tiền bối này chắc chắn có bí mật!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nhìn lên thanh tiên kiếm trong tay.

- Tiên kiếm không có Kiếm Hồn thì Kiếm Uy cũng mất. Nếu muốn sử dụng nó phải có một Kiếm Hồn… ….

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vỗ vào túi trữ vật.

- Hứa Lập Quốc! Đi ra!

Một đạo ô mang từ trong túi trữ vật bay ra rồi hóa thành hình dạng của Hứa Lập Quốc. Sau khi hắn hiện thân, hai tay lập tức đấm liên tục lên ngực, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn mãnh liệt.

- Lão tử rốt cuộc cũng được đi ra ngoài! Ha ha… ….

Hứa Lập Quốc gào lên vài tiếng.

Lúc này, Lôi Oa và Văn Thú vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào nhau, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc vội vàng khép miệng lại, cẩn thận nhìn về phía hai con thú.

Tay phải Vương Lâm vung lên một trảo. Hứa Lập Quốc rên lên một tiếng bị hắn chộp vào trong tay rồi ném vào trong tiên kiếm.

Tiên kiếm lập tức rung lên, ánh sáng màu vàng chậm rãi tỏa ra.

Vương Lâm nhướng mày, tay phải khẽ điểm lên mi tâm, từng đạo du hồn lập tức bay ra. Dưới ý niệm của Vương Lâm tất cả liền chui vào trong tiên kiếm.

Màu sắc của thanh kiếm lập tức tối lại. Không lâu sau, tất cả kim sắc đã biến thành hắc mang.

Tay phải Vương Lâm đặt lên thanh kiếm. Hắn trầm mặc một lúc lâu, rồi lẩm bẩm:

- Lấy du hồn làm Kiếm Hồn chỉ có thể phát huy được một chút uy lực của kiếm này mà thôi. Nếu như có thể bắt được thôn hồn sẽ làm cho uy lực của thanh kiếm này khôi phục trở lại. Đáng tiếc là không có thời gian, sau này ta nhất định phải bắt được thôn hồn.

Vương Lâm đứng thẳng người lên rồi thu đại kiếm lại, tay trái đặt lên trên Bảo Tháp, nó lập tức thu nhỏ lại, rơi vào trong tay, bị hắn bỏ vào túi trữ vật.

Sau đó Vương Lâm hít thở sâu, thu hồi Lôi Oa và Văn Thú. Cơ thể hắn khẽ động, biến mất ngay tại chỗ.

Hạnh Hoa Thôn, trong nhà Chu gia, một người phụ nữ trung niên trong tay ôm một bé gái. Trong mắt bà lộ ra cái nhìn hiền hậu.

- Như nhi! Cha con lần này đi đến Trương Gia Thôn lấy nhân sâm. Khi cha về sẽ dùng nó bồi bổ thân thể cho con. Hài tử này cũng không biết bị làm sao mà cơ thể cứ yếu ớt như vậy, ôi!

Người phụ nữ lại bế con một lúc, trong miệng bà khẽ cất lên một khúc ca dân dã. Cô bé gái nhắm chặt hai mắt, tiếng hít thở đều đặn, rõ ràng đã ngủ say rồi.

Đợi một lúc lâu đến khi đứa bé hoàn toàn ngủ say, người phụ nữ mới khẽ đặt bé gái sang một bên. Bà hôn nhẹ lên cái trán của nó, đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu cơm.

Người phụ nữ vừa mới đi ra thì trong phòng đã có thêm một bóng người.

Vương Lâm ngơ ngẩn nhìn đứa bé gái, trong mắt hắn lộ ra vẻ âu yếm. Tay phải hắn run rẩy khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé, khẽ nói:

- Uyển nhi!... ….

- Ta đã quên là ngày nào tháng nào năm nào chúng ta gặp nhau ở bên ngoài Tu Ma. Muội mỉm cười, đau buồn, ánh mắt chăm chú nhìn vào ta.

Cặp lông my xinh đẹp của đứa bé gái hơi run lên. Nó chậm rãi mở mắt, hai mắt trắng đen rõ ràng nhìn Vương Lâm không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Nguyên Anh chìm vào giấc ngủ ở trong cơ thể yếu đuối, không thể lưu lại được bất kỳ kí ức nào của ngày xưa. Nhưng có một số chuyện mà con người luôn khắc cốt ghi tâm. Cho dù nàng có quên âm thanh của hắn, không nhớ gương mặt hắn, nhưng mỗi lần nghĩ đến hắn thì những cảm nhận sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Đứa bé gái nhìn vào mắt Vương Lâm. Cặp mắt nó dần dần không còn vẻ đen trắng phân minh nữa mà trở nên mơ màng. Thân thể yếu đuối của nó cũng không nhận ra được một hạt lệ đang chảy xuống từ trên khóe mắt.

Vương Lâm đau lòng, rất đau. Hắn ngơ ngẩn nhìn đứa bé gái.

Ngươi cho ta một giọt nước mắt, ta có thể nhìn thấy cả đại dương trong lòng ngươi… ….

Vương Lâm nhìn bé gái rất lâu…Rất lâu… ….Thời gian có thể trôi qua, năm tháng có thể phôi pha, nhưng ánh mắt của hắn vẫn mãi mãi tồn tại.

- Ta sẽ đến đón muội… ….

Vương Lâm nói khẽ. Hắn nhìn bé gái thật kỹ, rồi xoay người rời đi.

Hắn vừa mới bước đi, hai mắt bé gái lập tức bốc lên một làn hơi nước. Nó dùng âm thanh non nớt mà thút thít khóc.

Bà mẹ đang ở bên ngoài nấu cơm lập tức đậy nắp nồi đi vào. Bà vội vàng ôm lấy con, khẽ âu yếm.

Dần dần đứa bé không khóc nữa, nhưng ánh mắt của nó lại nhìn ra bên ngoài phòng, ánh mắt vẫn còn mơ màng như cũ… ….

Thiết Nham ngồi khoanh chân trong động phủ. Hắn thủ hộ đứa bé gái đã một năm rồi. Hắn dường như đã quen với cuộc sống thế này rồi. Lữ Phi nửa năm trước dùng truyền âm ngọc giản nói muốn đến thay thế cho Thiết Nham nhưng bị hắn cự tuyệt.

Thiết Nham từ khi bước vào giới Tu Chân thì chưa từng có được một năm thể nghiệm như thế này. Mỗi ngày hắn đều dùng thần thức tra xét khắp thôn, mỗi một hộ một nhà, thậm chí mỗi cái tên hắn đều nhớ rõ.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Thiết Nham trong mấy tháng gần đây đã không thèm ngồi tĩnh tọa, mỗi ngày đều chìm đắm vào bên trong thế giới phàm nhân.

Vương Lâm đi vào trong động phủ. Khi hắn nhìn thấy Thiết Nham, hai mắt đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Thiết Nham vội vàng đứng dậy ra mắt Vương Lâm.

- Rất tốt! Ngươi So với Lữ Phi nếu vẫn có cảm ngộ như vậy thì chắc chắn sẽ Hóa Thần trong một ngày gần đây. Nhưng ngươi cần chú ý phải là Nguyên Anh viên mãn mới có thể được.

Vương Lâm trầm giọng nói.

Thiết Nham ngẩn người rồi gật đầu.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, hắn lấy ra một cái tượng gỗ Tuế Nguyệt đặt ở bên cạnh, nói:

- Vật này cho ngươi, hãy cảm nhận cho tốt!

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Thiết Nham lẳng lặng nhìn tượng gỗ, hình như có chút tỉnh ngộ.

Vương Lâm ngồi lên Văn Thú bay thẳng về phía Tiên Di Chi Địa.

Lúc này ở trong Tu Ma lại có một dòng chảy chuyển động, phun trào ra trong Toái Tinh Loạn.

Thân thể Cổ Thần ở trong Toái Tinh Loạn, trong huyết hải.

Lúc này huyết hải có rất nhiều thay đổi so với năm xưa. Tất cả những thạch trùy năm xưa đều đã biến mất, chỉ còn chỗ của Thác Sâm là vẫn còn.

Toàn bộ huyết hải chỉ có không tới một trăm người tu sĩ. Trong mi tâm bọn họ có một sợi dây màu đỏ. Bọn họ lúc này đều đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, chìm vào trong biển máu.

Trong đám này có rất nhiều người Vương Lâm quen biết, chẳng hạn như Cổ Đế.

Trên người những tu sĩ này đều phát ra một luồng cảm giác yêu dị, tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm. Theo sự thổ nạp của bọn họ, huyết tương trong biển máu dần dần dung nhập vào bên trong cơ thể của họ.

Trong huyết hải, ở chỗ của Thác Sâm năm đó, trên thạch trùy là một người đàn ông có mái tóc đỏ dài đến tận eo đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Đầu hắn cúi thật thấp xuống.

Trên mặt đất dưới người hắn có rất nhiều nét chữ được khắc bằng móng tay.

Toàn bộ những chữ này đều chỉ là một cái tên.

“Vương Lâm!”

Người đàn ông này chính là Thác Sâm, người đạt được truyền thừa lực lượng của Cổ Thần . Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, mái tóc đỏ che phủ cả khuôn mặt nhìn không rõ diện mạo. Chỉ nhìn thấy hai mắt của hắn lấp lánh phía sau mái tóc đỏ, trong đó lộ ra một tia u quang căm hận đến cực điểm.

- Vương Lâm! Cơ thể của Cổ Thần đã đến thời hạn, đang dần suy kiệt. Không còn bao lâu nữa ta sẽ đột phá ra. Ngươi đừng nên chết sớm, thay ta bảo tồn cho tốt ký ức truyền thừa!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 345. Dã nhân

Tiên Di Chi Địa là một vùng núi non sâu thẳm được sương đen bao phủ. Làn sương đen đậm đặc này bap phủ khắp cả dãy núi liên miên bất tuyệt này.

Trong dãy núi này cực kỳ yên tĩnh không có tiếng động nào, loại cảm giác yên tĩnh làm cho con người ta phải sợ hãi.

Sâu bên trong dãy núi có một cái hố tự nhiên khổng lồ.

Nhóm sáu người Hồ lão lúc này đang ngồi khoanh chân bên ngoài cái hố, từ xa nhìn lại giống như những chấm đen nhỏ.

Hồ lão khoanh chân ngồi xuống. Lão đã ngồi chờ ở chỗ này gần một tháng rồi. Dọc đường đi bọn họ không gặp phải bất kỳ mối nguy hiểm nào. Nhưng từ khi lão rời khỏi chỗ ở của Vương Lâm rồi đi vào trong Tiên Di Chi Địa, lão lúc nào cũng cảm thấy một mối hiểm nguy đang rình rập ở xung quanh.

Là một tu sĩ Hóa Thần lão không nghĩ cảm giá của mình vô cớ xuất hiện, chắc chắn phải có nguyên nhân. Lúc này ngồi ở bên ngoài hố sâu, cảm giác sợ hãi của lão lại càng mạnh mẽ.

- Tính cả Vương đạo hữu thì tổng cộng có ba Hóa Thần tu sĩ. Chỉ cần không đi vào tầng quá sâu, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm… ….

Trong lòng Hồ lão thầm nghĩ.

Nhiều năm trước lão đã đi vào chỗ này một lần. Khi đó lão đi vào đến tầng thứ ba, trên đường tuy cũng gặp phải một chút nguy hiểm nhưng đều yên ổn vượt qua, cuối cùng còn lấy được vật mình cần rồi rời khỏi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lão lại đi đến đây.

Nhưng bây giờ Hồ lão lại đột nhiên có chút hối hận. Lão nhìn cái hố sâu to lớn dưới chân, sắc mặt trở nên âm trầm.

- Tử! Ngươi khẳng định Luân Hồi Thụ ở tầng thứ ba sao?

Hồ lão nhìn về phía người con gái mặc lụa trắng ở bên cạnh.

Cô gái gật đầu, khẽ nói:

- Năm đó ta từng đi theo cha đến chỗ này, còn nhớ rất rõ chỗ nào có một cây Luân Hồi Thụ khô héo. Nhưng tu vi cha ta không đủ vì vậy mới mang ta rút lui.

Hồ lão trầm ngâm, thầm nghĩ rằng tầng thứ ba cũng không coi là nguy hiểm. Chỉ cần không đi từ tầng bốn trở xuống thì chuyến đi này chắc chắn sẽ thành công. Hơn nữa Luân Hồi Thụ nếu đã khô héo thì chắc chắn sẽ không có Dã Nhân canh giữ.

Chuyện này lão cũng không nói rõ ràng cho Vương Lâm biết.

Ánh mắt Hồ lão nhìn về xuống cái hố sâu. Đúng lúc này một tiếng xé gió từ trong núi sâu truyền ra, tất cả mọi người lập tức nhìn về phía đó.

Chỉ thấy một con yêu thú mặt mũi dữ tợn to như một tòa núi nhỏ xuất hiện ở vùng trời phía trên mọi người. Trên đầu con yêu thú là một người thanh niên mặc đồ trắng, chính là Vương Lâm.

Trong mắt Hồ lão lóe lên một tia vui mừng, cười ha ha nói:

- Vương huynh đã đến! Chuyến này ta nghĩ chắc chắn sẽ thành công.

Vương Lâm nhảy xuống khỏi người Văn Thú, mỉm cười hướng về phía mọi người gật đầu, nói:

- Để các vị phải chờ lâu vì trên đường gặp phải một số phiền toái nhỏ.

- Sao?

Trong mắt Hồ lão có chút ngưng trọng.

Vương Lâm lật tay phải, trong tay hắn đã có một cái đầu người, rồi đặt lên mặt đất.

Cái đầu người này nhìn qua thì đen kịt và rất dơ bẩn, hai mắt hắn lộ ra vẻ phẫn nộ, trên mặt còn có một dấu ấn màu đen nhô hắn ra.

- Dã Nhân!

Hồ lão biến sắc.

- Khi ta tiến vào Tiên Di Chi Địa phát hiện người này đi theo phía sau, muốn đánh lén ta.

Vương Lâm nói.

Hồ lão tiến lên một bước tay khẽ điểm lên trên mi tâm của cái đầu. Những dấu ấn màu đen trên đầu người lập tức từ từ chuyển động rồi

ngưng tụ lại trên mi tâm, tạo thành một nửa lá cây của một loài thực vật kỳ lạ.

- Hắn không phải Dã Nhân thuần khiết, mà là tu sĩ bị Dã Nhân ký sinh thôi hóa.

Sắc mặt Hồ lão âm trầm, nói.

- Sao?

Vương Lâm nhìn về phía cái đầu người.

Hứa La do dự một chút, hỏi:

- Lão tổ! Ngài làm sao nhận ra được? Chẳng lẽ vì cái lá cây này không nguyên vẹn sao?

Không chỉ có hắn, ngoại trừ cô gái mặc đồ lụa trắng thì tất cả mọi người đều tỏ ra khó hiểu.

Vẻ mặt Hồ lão nghiêm túc, chỉ vào chiếc lá trên mi tâm đầu người nói:

- Lão phu tuy chưa từng gặp qua Dã Nhân thật sự, nhưng từ sự giải thích trên một vài sách cổ thì chỉ có ba lá trở lên mới là Dã Nhân có máu huyết thuần khiết, còn lại đều do ký sinh thôi hóa mà thành. Nhưng loại Dã Nhân sinh ra do thôi hóa cũng không nên xuất hiện ở chỗ này, chỉ có tầng thứ hai mới có thể nhìn thấy thôi.

Nhìn cái đầu người trên mặt đất, một luồng áp lực vô hình đột nhiên xuất hiện ở trong lòng mọi người.

Trên mặt Hồ lão lộ ra vẻ do dự. Sau đó ánh mắt lão ngưng trọng, nói:

- Vương huynh! Muốn phú quý phải không sợ hiểm nguy, chúng ta đi thôi!

Vương Lâm trầm mặc trong giây lát, rồi gật đầu.

Hồ lão dẫn đầu nhảy thẳng vào trong hố sâu. Sau đó Vương Lâm cũng nhảy xuống, rồi đến những người còn lại.

Cái hố này rất sâu, mọi người liên tục rơi xuống. Vương Lâm nhìn thấy trên vách bốn phía cái hố có rất nhiều loại cây cỏ giống như thực vật sinh trưởng trong bùn đất.

Không lâu sau, mọi người rơi xuống đất. Đây là một thế giới bằng phẳng, đất màu đen, bầu trời cũng màu đen, bốn phía yên tĩnh dị thường.

Đối với tu sĩ thì chỗ này tuy không có ánh sáng nhưng cũng không ảnh hưởng đến tầm nhìn, chớp mắt đã nhìn thấy rõ ràng.

Vương Lâm ngồi xổm xuống bốc lên một nắm đất. Bùn đất ở nơi đây rất cứng rắn giống như sắt thép.

- Tầng thứ nhất vốn không có nguy hiểm. Nhưng bây giờ ngay cả ở bên ngoài cũng có Dã Nhân thôi hóa ẩn nấp thì nơi đây sợ rằng cũng có Dã Nhân. Mọi người cần phải chú ý!

Hồ lão trầm giọng nói.

Vương Lâm đảo thần thức qua. Chỗ này quá lớn nên thần thức không thể thăm dò được toàn bộ.

Ở cửa tầng thứ nhất, Sau khi Hồ lão và Tử Tâm nói chuyện với nhau, xác định đang ở hướng đông. Vì vậy Hồ lão dẫn đầu đoàn người bay về phía đông.

Trên đường đi đám người Khâu Tứ Bình, Hứa La đi sát nhau, vẻ mặt khẩn trương đề phòng bốn phía.

Chỉ có Vương Lâm, Hồ lão và lão già mặc đồ xanh đen kia vẻ mặt vẫn như thường.

Còn người con gái mặc đồ lụa trắng sau khi đi vào đây thì thần tình có vẻ hoảng hốt. Nàng hình như nhớ lại cái gì đó, dọc theo đường đi không nói một lời nào.

Bảy người phi hành được một lúc thì ánh mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên. Hắn nhìn về phía sau thấy một đạo ô quang dùng tốc độ rất nhanh trong nháy mắt đã đi đến phía sau mọi người. Ô quang tiêu tán, hóa thành một Dã Nhân tóc tai bù xù dùng da thú để che đậy cơ thể.

Dã Nhân này trên tay chân có vài đạo ấn ký màu đen. Hai mắt hắn lấp lánh ánh sáng đỏ, bàn tay to lớn chộp về phía Hứa La.

Hứa La biến sắc, trong miệng phun ra một chùm sáng rồi hóa thành một cây phi kiếm. Nó mang theo hàn mang sắc bén đâm thẳng về phía Dã Nhân.

Cơ thể Dã Nhân xoay chuyển một cách quỷ dị tránh khỏi phi kiếm. Tay phải của nó biến thành trảo rồi chụp thẳng xuống dưới. Hứa La nhanh chóng lui về phía sau. Vạt áo trước của hắn xuất hiện năm vết rách toạc, bên trong lóe lên từng đợt ngân quang, rõ ràng có mặc áo giáp bên trong.

Dã Nhân xong một kích lập tức lui về phía sau.

- Lưu lại đi!

Hồ lão hừ nhẹ một tiếng, cơ thể không động, vươn tay tung ra một trảo cách không.

Dã Nhân kia hú lên một tiếng quái dị, những dấu ấn màu đen ở bốn phía thân thể lập tức chuyển động, một tia hắc khí từ trong dấu ấn bay ra rồi nhanh chóng chui vào trong cơ thể Dã Nhân. Nó hét lớn một tiếng, chém mạnh tay phải ra.

Tất cả những hắc khí tập trung hết lên nắm tay phải của nó, một quyền đánh vào không trung.

Hồ lão thần sắc vẫn như thường nhưng trong mắt lộ ra một tia sát khí. Lão nắm chặt tay phải, nắm đấm của Dã Nhân kia lập tức phát ra tiếng rắc rắc, máu thịt lẫn lộn. Dã Nhân la thảm một tiếng, nhanh chóng rút lui.

Tay phải Hồ Lão lập tức chỉ vào khoảng không, một đạo linh quyết đột nhiên bắn thẳng ra rồi xuyên qua ngực Dã Nhân. Cơ thể Dã Nhân lập tức nghiêng đi rồi ngã lăn trên mặt đất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 346. Thuật Chú Sư.

Hồ Lão tiến lên vài bước, tay phải khẽ điểm lên đầu Dã Nhân. Chỉ thấy tất cả những dấu ấn màu đen trên cơ thể của Dã Nhân lập tức tập trung lại ở mi tâm rồi hóa thành một cái lá đen hoàn chỉnh.

- Xem ra Tiên Di Chi Địa đã xảy ra một số thay đổi mà chúng ta không biết. Loại Dã Nhân thôi hóa một chiếc lá này năm xưa chỉ xuất hiện ở tầng hai thôi.

Hồ lão trầm giọng nói.

Hứa La sờ sờ lên ngực, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi. Tốc độ của Dã Nhân này quá nhanh, lại có thể né tránh phi kiếm. Nếu hắn không mặc áo giáp ở trong thì sợ là vừa rồi đã bị một trảo của đối phương đánh vỡ ngực.

Ba ngày sau, bảy người đi về phía đông tầng thứ nhất thì đến cổng tầng thứ hai. Trong khoảng thời gian này bọn họ gặp phải chín con Dã Nhân. Những con Dã Nhân này xuất hiện không có bất kỳ dấu hiệu nào để nhận biết. Mặc dù dùng thần thức tra xét nhưng nếu bọn họ không xuất hiện sẽ rất khó tìm được.

Chín con Dã Nhân ngoại trừ một con cuối cùng thì tất cả những con khác dấu ấn trên người cũng không có nhiều lắm. Sau khi chết thì trên mi tâm chỉ có một chiếc lá.

Còn con Dã Nhân cuối cùng lại xuất hiện ở lối vào tầng hai. Dấu ấn màu đen trên người con này nhiều hơn những con trước một chút. Đặc biệt là cánh tay phải của nó dày đặc những dấu ấn đen.

Vương Lâm thấy những dấu ấn này còn có thêm một chút ký hiệu.

Sau khi giết hắn, Vương Lâm phát hiện trên mi tâm tên kia có hai cái lá. Thực lực của tên này tương đương với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Tiên Di Chi Địa tầng thứ hai thoạt nhìn cũng không có gì khác biệt so với tầng thứ nhất, nó vẫn là một vùng đen tối. Nhưng ở nơi đây phát ra một khí tức làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Khí tức này không có ảnh hưởng đối với Vương Lâm, nhưng đối với đám người Hứa La lại có ảnh hưởng rất lớn.

Trên đường đi Vương Lâm cũng cảm thấy có chút khó hiểu, lão già họ Hồ này vì sao lại mang theo Hứa La và cô gái kia đến đây, tu vi của hai người này chỉ là Kết Đan kỳ mà thôi, ở chỗ này chỉ cần sơ ý một chút sẽ chết ngay.

Chuyện này Vương Lâm cũng không hỏi rõ. Với tính tình của hắn nếu như gặp phải nguy hiểm trừ khi có đủ khả năng nếu không thì sẽ không mạo hiểm để cứu giúp.

Trên mặt đất của tầng thứ hai, chốc chốc lại thấy một số xương cốt đen đúa của thú vật, thậm chí còn có một số thi thể thú vật đang thối rữa. Những con yêu thú này Vương Lâm không biết rõ, không giống với những yêu thú ở Tu Ma Hải.

Mọi người vừa mới tiến vào tầng hai, thì đúng lúc này Vương Lâm biến sắc. Chỉ thấy một đạo hắc mang xuất hiện bên ngoài mọi người mười trượng. Nó cũng không dám tiến lại gần mà dừng lại ở chỗ đó hóa thành một Dã Nhân.

Hình dạng của Dã Nhân này nếu so với những con khác trên tầng thứ nhất thì khác biệt rất lớn. Trên người kẻ này mặc một bộ da thú, toàn thân có một phần tư vị trí đều là hoa văn và dấu ấn đen. Ánh mắt của hắn cũng không phải là màu đỏ mà đen trắng rõ ràng. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ở sâu trong mắt hắn lộ ra một tia sáng kỳ dị.

Dã nhân này cũng không phải là một loại so với tầng thứ nhất. Dã Nhân ở tầng thứ nhất kể cả tên có hai chiếc lá thì trong mắt đều lộ ra vẻ điên cuồng. Sau khi nhìn thấy bọn họ cũng chẳng cần quan tâm đến chuyện thực lực chênh lệch mà điên cuồng tấn công.

Nhưng tên này vẫn chưa tiến lên mà đứng ở bên ngoài mười trượng. Hắn âm thầm nhìn bọn họ, nhất là nhìn rất nhiều lên người cô gái mặc lụa trắng.

- Dã Nhân! Hắn là Dã Nhân chân chính! Phù chú trên người hắn đã đạt đến tiêu chuẩn ba lá, tương đương với Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Cô gái mặc đồ trắng đột nhiên nói.

Dã Nhân thè đầu lưỡi ra liếm liếm môi. Trong miệng hắn truyền ra một tiếng kêu to, bốn phía đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo ô quang rồi hóa thành một đám Dã Nhân khắp thân thể đều có ấn ký, nhào về phía đám người Vương Lâm.

Còn tên Dã Nhân ba lá kia lại đứng ở phía sau cười lạnh, trong ánh mắt lộ ra vẻ âm trầm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên cơ thể hắn phóng ra như tên bắn. Trong nháy mắt hắn đã bay qua đám Dã Nhân đang nhào tới, nhắm thẳng về phía tên có ba lá. Dã Nhân ba lá nhìn thấy Vương Lâm phóng tới không

có chút kinh hãi, mà tay phải vuốt lên những ấn ký trên người, trên tay lập tức xuất hiện một mảng da thú.

Trong miệng người này lập tức phát ra vài câu thần chú phức tạp. Những tấm da thú trong tay hắn lập tức hóa thành một ngọn lửa lớn rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Cơ thể Vương Lâm bị bao phủ trong ngọn lửa. Trong tay Dã Nhân ba lá kia lại có thêm một mảnh da thú, hắn cắn đứt đầu ngón tay rồi vẽ lên đó vài đường, lại ném ra.

Ngọn lửa lập tức lại càng trở nên dữ dội.

Nhưng đúng lúc này thì Vương Lâm đã bay ra khỏi ngọn lửa. Những ngọn lửa này căn bản không có cách này bám sát vào người hắn. Khi Vương Lâm phóng ra thì ngọn lửa càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tắt ngúm.

Dã Nhân ba lá ngẩn người ra, không nói nhiều lập tức rút lui, biến mất trong bóng tối. Vương Lâm làm sao có thể để hắn chạy thoát, hắn lập tức thuấn di đuổi theo.

Còn những tên Dã Nhân nhào về phía đám người Hồ lão, bị lão vung tay áo giết chết toàn bộ.

Lúc này Vương Lâm trở về trong tay hắn xách theo tên Dã Nhân ba lá, ném lên mặt đất. Sau đó ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía cô gái mặc lụa trắng, lạnh lùng nói:

- Tử Tâm đạo hữu! Cô có thể nhận ra đẳng cấp của Dã Nhân, mong rằng có thể đem hết những gì cô biết nói hết ra.

Cô gái mặc lụa trắng khẽ gật đầu, nói:

- Cũng không phải là trước đó tiểu nữ không nói, mà sau khi tiến vào chỗ này thì trong đầu ta mới có thêm một số ký ức. Cách tấn công của Dã Nhân cũng không giống với tu sĩ mà được chia làm hai loại, một loại là Thuật Chú Sư loại còn lại là Chiến Thú Sĩ.

- Tên này chính là Tam Diệp Thuật Chú Sư!

- Những ký hiệu màu đen trên người bọn họ chính là thứ dùng để phân cấp, ký hiệu càng nhiều thì thực lực càng mạnh.

- Còn những ký hiệu này là dùng máu huyết của yêu thú để vẽ lên, do đó có thể đạt được sức mạnh của yêu thú.

Đúng lúc này từ phương xa truyền đến một tiếng xé gió. Ngay sau đó một đạo hắc mang bay tới như tên bắn hóa thành một khuôn mặt khổng

lồ. Cặp mắt trên khuôn mặt dày đặc những ký hiệu này đảo xuống bên dưới, ánh mắt rơi lên người tên Dã Nhân đang nằm trên mặt đất.

Sau đó khuôn mặt kia hút một cái thật mạnh, những ký hiệu trên thân thể tam diệp Dã Nhân đang nằm trên mặt đất lập tức chuyển động giống như có sức sống rồi bay ra khỏi cơ thể. Trong nháy mắt đã bị hút vào trong miệng của khuôn mặt khổng lồ.

Hồ lão hừ nhẹ một tiếng, đang muốn tiến lên đột nhiên biến sắc dừng bước lại.

Sắc mặt Vương Lâm cũng có chút khó coi, chỉ thấy ở phương xa đột nhiên xuất hiện năm đạo hắc mang rồi lập tức hóa thành những khuôn mặt khổng lồ với ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm về phía mọi người.

- Đây là ngũ diệp Thuật Chú Sư tương đương với Hóa Thần tu sĩ… ….

Âm thanh của cô gái mặc lụa trắng trở nên run rẫy.

- Tất cả mọi người phân tán ra, tập hợp ở cổng xuống tầng ba ở cực bắc.

Hồ lão nói nhanh, chộp lấy Hứa La và cô gái rồi lập tức bay thẳng về phương xa. Khâu Tứ Bình vội vàng bay theo phía sau.

Vương Lâm không nói nhiều, xoay người bay đi.

Những mặt người khổng lồ nhìn thấy mọi người bay đi lập tức tản ra đuổi theo phía sau. Theo sau Vương Lâm là người xuất hiện sớm nhất rồi hấp thu những ký hiệu của tên tam diệp Dã Nhân.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Sau khi bay được một khoảng thì hắn dừng lại, xoay người nhìn về phía bộ mặt đang truy đuổi. Hắn vỗ vào túi trữ vật, Cấm Phiên lập tức xuất hiện trên tay. Hắn rung tay lên, rất nhiều cấm khí đột nhiên bay ra rồi bay lượn xung quanh cơ thể.

Đồng thời Lôi Oa cũng từ trong túi trữ vật bay ra, biến thành một thân thể khổng lồ rồi phình bụng ra bay về phía khuôn mặt khổng lồ. Lôi Oa mở rộng miệng, một tiếng nổ lớn vang lên, một lôi cầu từ trong miệng nó bay ra, mang theo khí thế xé toạc khoảng không điên cuồng bay thẳng ra.

Hai mắt trên gương mặt khổng lồ lộ ra vẻ kỳ dị, trên khuôn mặt lập tức tuôn ra rất nhiều hắc vụ, nhanh chóng cô đọng lại một chỗ tạo thành một cái khiên thật lớn.

Lôi cầu bay đến, đập lên trên tấm khiên.

“Ầm!”

Cái khiên rung lên, xuất hiện một số vết nứt, nhưng lập tức được hắc vụ bổ sung vào. Sau khi lôi cầu đi qua, hắc vụ trên tấm khiên lại càng dày đặc, rồi lại nhìn thấy ở trong đó có một người đi ra.

Đây là một người trung niên, tóc buộc ở sau đầu, trên người mặc áo da thú. Toàn thân hắn có một nửa được che kín bằng những ký hiệu. Những ký hiệu cũng không phải được vẽ trên người mà hơi nổi lên tương đối lộn xộn, rõ ràng không phải chỉ được vẽ một tầng.

Trên mặt hắn cũng giống như vậy, nửa bên mặt đầy những ký hiệu.

- Người từ bên ngoài Chú Phù Tinh đến, các ngươi không tuân thủ theo giao ước, chưa đến một trăm năm có người đi vào chỗ này, giết!

Giọng của người trung niên không lưu loát, chậm rãi nói.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn không phát hiện được trên người đối phương có chút linh lực nào. Nhưng những ký hiệu lại làm hắn sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Người đàn ông trung niên dùng tay phải vuốt lên những ký hiệu trên người, ký hiệu lập tức lấp lánh, rồi hóa thành một đạo cầu vồng, cuộn quanh bàn tay phải của người đàn ông trung niên và nhanh chóng xoay tròn.

Người đàn ông trung niên dùng tay trái nhanh chóng điểm vài cái lên trên những ký hiệu. Ký hiệu bị hắn điểm lên lập tức thay đổi vị trí. Trong nháy mắt những ký hiệu này lập tức tập hợp lại tạo thành một đạo cầu vồng phát ra một luồng khí tức vô biên. Khi hắn vung tay lên thì những ký hiệu lập tức tản ra bốn phía bao phủ một chu vi trăm trượng.

Cực nhanh.

Những ký hiệu mạnh mẽ co rút lại rồi đột nhiên phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Cấm khí ở bên ngoài cơ thể Vương Lâm lập tức hóa thành một con cấm long gào thét bay về phía những ký hiệu.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang lên liên tiếp, mỗi một đạo cấm khí và một cái ký hiệu sau khi đánh mạnh vào nhau thì tiêu tán trong khoảng không.

- A!

Người đàn ông trung niên nhướng mày, tay phải vung một trảo cách không, một cái ký hiệu lập tức bị hắn chụp vào trong tay, thoáng cái đã biến thành một tấm da thú, ném ra ngoài.

Tấm da thú này lập tức bốc cháy, tốc độ đánh vào của những ký hiệu lập tức tăng mạnh. Trong những tiếng ầm ầm vang lên liên tục, cấm khí của Vương Lâm càng ngày càng ít.

Vương Lâm vẫn chưa chuyển động mà đứng đó quan sát những ký hiệu. Lúc này ánh mắt hắn lóe lên, thầm nghĩ trong lòng:

- Hóa ra cách tấn công của Dã Nhân, đều dùng những ký hiệu này là chính. Những ký hiệu tuy không tồn tại linh lực nhưng lại có một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Khi nhìn thấy đối phương ném tấm da thú, trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia sát khí. Hắn vỗ vào túi trữ vật, tiên kiếm khổng lồ lập tức lơ lửng trước mặt Vương Lâm.

Hắn chụp lấy tiên kiếm, khẽ quát một tiếng, nâng kiếm lên rồi chém xuống. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên giống như chém trời rạch đất. Một đạo hắc mang lóe ra trên thân tiên kiếm, sau đó lập tức chém xuống.

Sắc mặt người đàn ông trung niên đại biến, hai tay liên lục vung vẫy. Tất cả ký hiệu lập tức quay trở về, lại tập trung trước người hắn tạo thành một tấn khiên.

Nhưng khi tiên kiếm chém xuống tấm khiên thì hắc mang lóe lên rồi rạch qua, mà tấm khiên kia lại vỡ vụn ra trong nháy mắt.

Người đàn ông trung niên kêu lên một tiếng sợ hãi, cơ thể lập tức hóa thành hắc vụ, mà hắc vụ lại bao bọc một khuôn mặt khổng lồ rồi bay về phía sau như tên bắn.

Lúc kiếm quang màu đen của tiên kiếm chém xuống thì trong hắc vụ truyền ra một tiếng kêu thảm, máu huyết lập tức rơi xuống đất. Tốc độ của khuôn mặt khựng lại giây lát, nhưng lập tức lại bay đi nhanh hơn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không đuổi theo mà rơi lên trên lưng Lôi Oa.

- Uy lực một kiếm lại không giết chết được hắn. Một kiếm này của ta dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ nếu không có pháp bảo cực tốt thì cũng khó mà cản được. Ngũ diệp Dã Nhân này cũng thật lợi hại!

Lôi Oa phóng người lên, bụng nó phình ra trên không trung rồi há mồm phun ra một cái lôi cầu. Trong những tiếng ầm ầm, lôi cầu lấy tốc độ của

tia chớp rồi hóa thành những ánh sáng điện đuổi theo phía sau người đàn ông trung niên đang bỏ chạy. Nó bay vào bên trong làn hắc vụ.

“Ầm!”

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, hắc vụ tiêu tan mà khuôn mặt khổng lồ bên trong cũng biến mất.

Vương Lâm nhảy từ trên lưng Lôi Oa xuống chỗ hắc vụ tiêu tán. Chỗ này mùi máu tươi tràn ngập. Thân thể người trung niên bị lôi cầu đánh xuống đã chết.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, thu hồi Lôi Oa lại. Hắn bay thẳng về phía bắc. Trên đường thần thức của hắn tản ra, vài canh giờ sau, vẻ mặt Vương Lâm khẽ động rồi đưa mắt nhìn về phía bên phải.

Sau đó cơ thể hắn hóa thành một đạo lưu tinh bay đi như tên bắn.

Chỉ thấy ở nơi đó có hai người Dã Nhân, một người có đầu tóc hoa râm, toàn thân hắn từ trên xuống dưới có hai phần phủ đầy ký hiệu.

Bên cạnh hắn là một người thiếu niên, ký hiệu trên người hắn cũng không nhiều lắm, chỉ có chưa đến một phần tư.

Trước mặt hai người họ là một cái đầm lầy đầy bùn, một đám bong bóng khí từ bên trong nổi lên rồi vỡ ra, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Hai người lập tức nhìn thấy Vương Lâm. Người thiếu niên ngẩn người ra nhìn sang lão già ở bên cạnh không nói gì cả.

Ánh mắt của lão già rất trấn tĩnh, liếc mắt nhìn Vương Lâm. Lão cũng không thèm để ý đến hắn mà chuyển ánh mắt nhìn xuống đầm lầy.

Đúng lúc này một con giao long khổng lồ từ bên trong đầm lầy bay ra. Nó gầm gừ một tiếng rồi phóng về phía lão già.

Lão già rất bình tĩnh vỗ lên những ký hiệu trên tay phải. Những ký hiệu trên cơ thể lão già lập tức nổi lên rồi ngưng tụ về phía tay phải. Hầu như chỉ trong nháy mắt những ký hiệu đã tạo nên một thanh trường đao.

Lão già cầm trường đao rồi phóng người lên chém một đao về phía giao long. Giao long rống lên rồi vung đầu né qua lưỡi đao, húc lên trên người lão già.

Nhưng trong nháy mắt khi giao long va chạm, cơ thể lão già ầm một tiếng hóa thành rất nhiều ký hiệu rồi tản ra khắp bốn phía.

Hai mắt Vương Lâm ngưng trọng lại. Từ khi tiến vào Tiên Di Chi Địa, hắn gặp mấy người Dã Nhân, mà thuật thần thông bọn họ sử dụng hoàn toàn khác biệt với tu sĩ.

Cơ thể lão già hóa thành rất nhiều ký hiệu, lan rộng sang bên cạnh giao long. Sau đó ký hiệu mạnh mẽ thu nhỏ lại, rồi lập tức chui vào trong cơ thể nó.

Giao long đau đớn liên tục gầm rống. Cơ thể khổng lồ của nó bay ra khỏi đầm lầy làm tung tóe ra một đống bùn lớn.

Dã Nhân thiếu niên kia tránh qua đám bùn đất, ánh mắt hắn sáng ngời nhìn về phía giao long.

Giao long trở nên yếu ớt rất nhanh. Lúc này trong cơ thể nó cả đám ký hiệu bay ra, ngưng tụ lại ở một chỗ, tạo thành hình dạng lão già.

Lão già giống như chui ra từ trong cơ thể của Giao long. Khi ký hiệu cuối cùng hòa vào trong cơ thể thì lão phóng người lên trên giao long, tay phải chém thẳng xuống đầu nó. Trên đầu Giao long xuất hiện một vết thương lớn, lập tức có rất nhiều máu tươi phun ra nơi miệng vết thương.

Người thiếu niên hoan hô một tiếng, vọt thẳng lên rồi tắm mình vào trong máu tươi. Những ký hiệu màu đen trên cơ thể hắn lập tức chuyển động giống như đang hấp thu máu vậy.

Một lúc sau, người thiếu niên ngồi xếp bằng xuống. Tay phải của hắn dính đầy máu giao long. Những ký hiệu trên cơ thể được vẽ thêm nhiều cái mới, thay thế cho những ký hiệu cũ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu Vương Lâm đột nhiên nhớ đến một người.

Năm đó khi hắn cướp được Trúc Cơ của Đằng Lệ thì đi vào một đống hoang tàn nhìn thấy quái nhân kia!

Ký hiệu trên khắp người thiếu niên tỏa ra ánh sáng yêu dị, trong nháy mắt đã trở nên chói sáng nhưng lại lập tức tăm tối trở lại. Cuối cùng những dấu ấn ký hiệu trên thân thể người thiếu niên được kéo dài ra một chút rồi chậm rãi dừng lại.

Hai mắt thiếu niên toát ra cái nhìn đầy hưng phấn, dùng một loại ngôn ngữ kỳ lạ nói với lão già một lúc.

Khoảnh khắc khi nghe thấy ngôn ngữ kỳ dị này Vương Lâm lập tức khẳng định quái nhân năm xưa nhất định có quan hệ với bọn họ! Bởi vì ngôn ngữ này rất giống với quái nhân.

Lão già Dã Nhân gật đầu, xoa xoa đầu thiếu niên một lúc, sau đó ánh mắt lão chuyển về phía Vương Lâm.

Lão già liếc mắt nhìn qua Khu Thú Quyển trên tay Vương Lâm, hai tay đặt ở trước ngực, hơi khom lưng, nói:

- Người ở bên ngoài! Ta là Tạp Mạc người Tiên Di tộc, lục diệp Thuật Chú Sư, chào ngươi!

Ánh mắt Vương Lâm rất trấn tĩnh, ôm quyền nói:

- Tốt! Tại hạ là Vương Lâm, tu sĩ Hóa Thần.

Lão già nhìn Vương Lâm, nói:

- Thời hạn trăm năm chưa tới, những tu sĩ đến Tiên Di Chi Địa đều phải chết. Vừa rồi ngươi không thừa lúc đệ tử ta tắm máu mà ra tay, ta cũng không muốn làm khó ngươi. Không nên đi vào tầng ba, nhanh chóng rời khỏi chỗ này thì còn có một đường sống.

- Sao?

Hai mắt Vương Lâm lóe lên.

Lão già nói:

- Đồng bạn của ngươi cho dù tiến vào được tầng ba cũng không thể sống sót rời khỏi đây được. Ở tầng ba có thất diệp Thuật Chú Sư tồn tại. Thực lực của bọn họ tương đương với tu sĩ Anh Biến của các ngươi.

Vương Lâm trầm mặc, nói:

- Đa tạ.

Nói xong, hắn chỉ vào người thiếu niên, hỏi:

- Hắn mới lấy máu của yêu thú để vẽ ký hiệu lên người. Đây là bí thuật của tộc các ngươi sao?

Lão già gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tiên Di tộc chúng ta chính là dùng ký hiệu để hấp thu sức mạnh của yêu thú. Yêu thú càng mạnh thì mang đến cho chúng ta sức mạnh càng lớn.

Vương Lâm nhìn lão già một cái, ôm quyền, cơ thể chợt lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Thiếu niên kia nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm vừa mới biến mất. Trong mắt hắn hiện lên một tia sát khí. Hắn khẽ nói:

- Vì sao sư phụ không bắt hắn giao cho tộc trưởng?

Lão già lắc đầu, nói:

- Phù Lực của con không đủ, nhìn không thấy được Phù Hồn ở phía sau hắn. Nếu ta đoán không lầm thì Phù Hồn kia thuộc về Mặc Mặc. Người có thể giết chết ngũ diệp Thuật Chú Sư mà không bị thương, vi sư cũng không nắm chắc mười phần có thể bắt được hắn, một khi động thủ thì sẽ có nguy hiểm.

Trong mắt thiếu niên sát khí càng đậm, nói:

- Con không sợ chết, chết chỉ là quay trở về trong phù văn thôi.

Lão già xoa xoa đầu thiếu niên, trong ánh mắt lộ ra một tia hiền hậu, nói:

- Bộ tộc chúng ta không đủ thực lực. Giết những người này tự có những người hùng mạnh của các bộ tộc khác đi làm. Mặt khác ta có thể cảm giác thấy cái vòng đồng trên cổ tay người này có một luồng hồn lực cực đại, tốt nhất không nên trêu chọc hắn.

Người thiếu niên gật đầu, nói:

- Sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta đánh thẳng lên, đuổi tất cả những kẻ ngoại lai này ra khỏi Phù Văn tinh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 347. Tiên Di Tộc

Lão già nhìn về phía Vương Lâm biến mất, than nhẹ, không lên tiếng.

Vương Lâm bay trong tầng thứ hai. Sau khi trầm ngâm hắn không lập tức rời khỏi chỗ này mà bay về phía cánh cổng đi vào tầng thứ ba.

Mục đích lần này của hắn chính là Luân Hồi quả. Nếu hắn rời khỏi như thế này thì cảm thấy không cam lòng.

Trên đường đi Vương Lâm bay với tốc độ rất nhanh. Sau một ngày đêm, hắn bay đến cực bắc. Từ xa hắn đã nhìn thấy cánh cổng để đi vào tầng ba.

Chỗ này khắp nơi đều là thi thể, mùi máu tươi bay tứ tán trong không khí, cùng gộp với khí tức làm người khác phải khó chịu ở tầng thứ hai, tạo thành một luồng vật chất giống như sát khí.

Hồ lão khoanh chân ngồi ở lối vào, hai mắt lão nhắm nghiền, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Hứa La ở phía sau lão trông thật thảm hại, trong quần áo lộ ra áo giáp màu bạc với nhiều chỗ tổn hại, nhiều chỗ còn rỉ máu.

Mái tóc cô gái tán loạn, trên mặt có ba vết máu giống như bị thú cào.

Khâu Tứ Bình cũng ở trong đoàn người nhìn có vẻ đở hơn một chút, nhưng khí tức không ổn định, rõ ràng đã bị thương.

Ba người lúc này đều dùng ánh mắt dè dặt nhìn về phía Hồ lão, trong ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Bên cạnh mọi người còn có một con yêu thú khổng lồ. Nó dường như là Huyền Vũ, là Thao Thú của Hồ lão.

Trên người Thao Thú cũng có nhiều vết thương. Lúc này nó đang nằm sấp trên mặt đất. Con mắt hung ác và to lớn của nó đang cẩn thận nhìn khắp bốn phía, lâu lâu trong miệng lại phát ra vài tiếng gầm nhẹ.

Vương Lâm đi đến lập tức gây ra sự chú ý của Thao Thú. Nó lập tức dùng cặp mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, tiếng gầm của nó ngày càng lớn. Sau đó nó đứng thẳng người lên rồi quay đầu về phía Vương Lâm mà gầm lên.

Vương Lâm nhướng mày.

Lúc này đám người Khâu Tứ Bình cũng nhìn thấy Vương Lâm, trên mặt họ lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng ba người bọn họ lại không dám động đậy.

- Xảy ra chuyện gì?

Vương Lâm hỏi.

Khâu Tứ Bình nhìn sang Hồ lão một cái, vội vàng truyền âm nói:

- Vương huynh! Trên đường đi Hồ lão giết chết hai người ngũ diệp Thuật Chú Sư, ở lối vào này lại giết chết một người nữa. Nhưng trước khi tên Thuật Chú Sư này chết không biết đã dùng pháp thuật gì mà làm cho thần trí của Hồ lão trở nên mơ hồ.

Vương Lâm chau mày, hắn bước lên vài bước. Lúc này Thao Thú lập tức gầm rống, mở rộng miệng ra hít vào. Một luồng hấp lực cực đại lập tức từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ lại trước người Thao Thú tạo thành một quả phong cầu cực lớn, rồi bay thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng vỗ vào túi trữ vật, Văn Thú và Lôi Oa lập tức xuất hiện. Không đợi Vương Lâm phân phó, Lôi Oa đã phình bụng phun ra một cái lôi cầu.

Lôi cầu và phong cầu va chạm vào nhau.

“Ầm!” một tiếng, tiếng gió gào thét khắp bốn phía.

Văn Thú kêu to lên, nó cuộn tròn giữa không trung, cái miệng khổng lồ và sắc bén của nó lập tức đâm thẳng về phía Thao Thú.

Dưới sự ảnh hưởng của vụ nổ, Hồ lão mở hai mắt, trong mắt lão lộ ra những tia sáng màu máu, trên đồng tử cũng lộ ra một tia ký hiệu. Khi

hắn nhìn thấy Vương Lâm thì hét lớn lên một tiếng rồi đứng thẳng người lên, nhào về phía Vương Lâm giống như dã thú.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn vỗ vào túi trữ vật. Cấm Phiên lập tức xuất hiện trên tay, cấm khí như rồng gào thét và ngưng tụ ở trước người, tạo thành một cái lồng nhốt Hồ lão vào bên trong.

Hai mắt Hồ lão lóe lên ánh hồng quang. Lão cười gằn một tiếng, vung lên một trảo, muốn thoát ra.

Tay phải Vương Lâm điểm nhẹ về phía trước, miệng nói:

- Vây!

Lập tức có rất nhiều cấm khí từ trong Cấm Phiên bay ra, tạo thành những cái lồng cực kỳ vững chắc đan xen vào nhau. Hồ lão mỗi lần kéo xuống một tầng thì sẽ có thêm một tầng cấm khí được tạo thành.

- Hồ đạo hữu! Hãy tỉnh táo lại!

Vương Lâm hét lớn.

Giọng nói của hắn như sấm, ầm ầm xuyên qua không khí rồi trực tiếp rơi vào trong tai Hồ lão. Tay lão lập tức ngừng lại, trong mắt lộ ra vẻ đấu tranh. Nhưng đúng lúc này ký hiệu trong mắt hắn lập tức lóe lên rồi điên cuồng lấp lánh vài cái. Hai mắt Hồ lão lại hiện ra hồng quang nhưng vẻ mặt của lão lại có chút kỳ lạ.

- Vương huynh! Tên Dã Nhân cuối cùng ta giết, trước khi chết lại thăng tiến lên lục diệp Thuật Chú Sư. Hắn lấy một loại thần thông kỳ lạ muốn thôi hóa ta trở thành khôi lỗi. Pháp thuật đó cực kỳ bá đạo, nếu như ở Tu Ma Hải thì ta cần phải mất nhiều năm mới có thể hóa giải được. Nhưng ở chỗ này, những khí tức bạo ngược của tầng thứ hai không ngừng xâm nhập, ta không có cách nào tĩnh tâm để xua đuổi nó đi được. Chỉ có khoảnh khắc nguy hiểm giữa sống chết, ký hiệu thần thông này mới có thể tan vỡ. Vương huynh! Ra tay đi!

Vẻ vùng vẫy trong mắt Hồ lão càng đậm. Thân thể lão khẽ run rẩy, giống như đang cố gắng kiềm chế.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn vuốt tay phải lên túi trữ vật, tiên kiếm màu đen lại xuất hiện trong tay. Kiếm này sau khi bị du hồn ngưng tụ, mặc dù là người năm xưa đã từng thấy nó cũng rất khó liếc mắt đã phát hiện ra ngay được.

Vương lâm tay cầm tiên kiếm, hắn nhìn chằm chằm vào Hồ lão, tay phải khẽ nâng lên rồi đột nhiên chém xuống.

Hắc mang trên tiên kiếm đột nhiên lóe lên. Kiếm này giống như được kéo dài vô tận, vung ra như khai thiên lập địa. Trong nháy mắt khi hắc mang lóe lên thì cấm khí lập tức tản ra để lộ ra ký hiệu đang điên cuồng chớp động trong mắt Hồ lão.

Gần như chỉ trong nháy mắt, ký hiệu trong mắt Hồ lão lập tức tan vỡ, rồi từ trong mắt lão bay ra. Trên trán Hồ lão chảy xuống một dòng máu, từ trên chóp mũi chảy xuống mặt đất.

Kiếm quang của tiên kiếm dừng lại cách đầu Hồ lão ba tấc.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải vung lên triệu hồi, tiên kiếm lập tức biến mất.

Hồ lão vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một lọ đan dược, đổ ra vài viên rồi nuốt vào rồi ngồi xếp bằng xuống đất tĩnh tọa.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phương xa, chờ đối phương thổ nạp.

Vẻ hoảng sợ trong mắt đám người Khâu Tứ Bình đã lên đến đỉnh điểm, tất cả đều nín thở ngưng thần không dám nói lời nào. Thậm chí ngay cả Thao Thú cũng run rẩy cả người không dám gầm gừ.

Văn Thú lợi dụng cơ hội, thân thể khổng lồ của nó lập tức bay thẳng xuống, cái miệng của nó châm vào trên cổ Thao Thú rồi hung hăng hút một miệng máu. Lúc này mới thỏa mãn cùng Lôi Oa đi đến bên cạnh Vương Lâm.

Sau nửa nén hương, Hồ lão mở hai mắt, ánh mắt đã thanh tĩnh trở lại. Lão hít vào một hơi thật sâu, đứng dậy ôm quyền nói:

- Vương huynh! Đa tạ!

Mặc dù thần sắc của lão vẫn như thường, nhưng trong lòng lại càng cảm thấy sợ hãi đối với Vương Lâm. Một kiếm vừa rồi nếu như Vương Lâm hạ xuống ba tấc nữa, lão chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Tuy nói vì hắn không phản kháng không sử dụng pháp bảo. Nhưng loại cảm giác giữa sống và chết vừa rồi lại làm lão khắc cốt ghi tâm, khắc sâu vào trong trí nhớ.

- Quả nhiên là nổi danh dưới Vô Hư sĩ. Vương Lâm dùng tên giả là Tằng Ngưu có thể nổi danh như mặt trời giữa trưa, cũng có nguyên nhân của nó.

Hồ lão thầm nghĩ trong lòng.

- Không sao!

Vương Lâm mỉm cười nói.

Một ngày sau, cô gái mặc lụa trắng và lão già mặc đồ xanh vẫn chưa đến. Hồ lão trầm ngâm một hồi lâu rồi bàn bạc với Vương Lâm là không chờ đợi nữa. Tuy trong tay hắn không có vị trí cụ thể của Luân Hồi Thụ nhưng cũng biết được đại khái. Đơn giản cứ đi xuống dưới tìm, vừa tìm vừa đợi.

Vương Lâm gật đầu đồng ý.

Mọi người tiến vào tầng ba.

Tầng ba là một thế giới màu đỏ. Trong đất có một loại vật chất kỳ lạ có thể phát ra hồng mang. Vậy nên phóng mắt ra khắp bốn phía đều là màu đỏ.

- Chỗ này là cực kỳ nguy hiểm trong Tiên Di Chi Địa. Tầng hai có ngũ diệp Thuật Chú Sư, thì tầng ba này sợ rằng sẽ có lục diệp Thuật Chú Sư tồn tại. Chúng ta cần phải lên đường nhanh một chút, sau khi tìm được Luân Hồi Thụ thì lập tức rời khỏi chỗ này ngay.

Hồ lão trầm giọng nói, sau đó nhìn về phía Vương Lâm, lại nói:

- Vương đạo hữu! Thật không dám dấu, hai người Hứa La và Vận Manh là nhân tố quyết định để thôi hóa ra Luân Hồi Quả từ Luân Hồi Thụ. Hai người bọn họ tuổi thọ có một trăm năm, mỗi người đều tổn thất đi một giáp mới có thể làm cho Luân Hồi Quả xuất hiện. Cho nên ta mới mang theo hai người bọn họ đến đây. Lúc nữa lên đường gấp rút, hai người chúng ta đều phải mang theo một người dùng tốc độ nhanh nhất để tranh thủ chạy đến Luân Hồi Thụ.

Khâu Tứ Bình than khổ trong lòng nhưng không dám nói gì. Hắn biết mình trong mắt Hồ lão quá bé nhỏ, trên đường chỉ có thể cắn răng đuổi theo, nếu không thì một khi rơi xuống chắc chắn sẽ chết.

Hồ lão nói xong thì ôm lấy Hứa La, cơ thể lão chợt lóe lên bay thẳng về phía Tây.

Khâu Tứ Bình cắn chặt răng rồi vội vàng thuấn di chạy theo.

Chỉ còn lại cô thiếu nữ Vận Manh thiên kiều bá mỵ. Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn về phía Vương Lâm, rồi nàng đi đến bên cạnh hắn, khẽ nói:

- Đa tạ tiền bối!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn đưa tay ôm lấy eo người thiếu nữ, lập tức cảm giác được vòng eo dịu dàng và mềm mại của nàng. Ánh mắt hắn bình tĩnh, nói:

- Nhắm mắt lại.

Cô gái vội vàng nhắm chặt mắt lại, nhưng khuôn mặt lại hơi ửng hồng. Nàng chưa bao giờ cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như vậy. Khí tức trên cơ thể Vương Lâm xộc thẳng vào mũi làm khuôn mặt nàng lại càng thêm đỏ ửng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 348. Luân Hồi Thụ

Vương Lâm ôm lấy cô gái đi về phía trước một bước lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Cô gái chỉ cảm thấy tiếng gió thét gào bên tai, từng cơn gió thổi lên người giống như những con dao sắc bén. Nhưng những cơn gió này lập tức biến mất.

Bờ mi cong vút của cô gái khẽ run, nàng mở mắt ra nhìn thấy một luồng ánh sáng xanh ở bên cạnh đang ngăn cản những cơn cuồng phong đang thổi tới.

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương Lâm. Bộ mặt của Vương Lâm cũng không phải là anh tuấn nhưng lại tràn đầy một khí chất kỳ lạ. Đây là tu sĩ Hóa Thần, sau khi cơ thể được linh lực của trời đất dung hợp vào, căn cứ vào khả năng lĩnh ngộ thiên đạo ý cảnh sẽ xảy ra những biến hóa kỳ dị.

Vương Lâm nhận thấy ánh mắt của cô gái đang nhìn vào mình. Hắn vẫn không cúi đầu mà ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn về phía trước. Chỉ thấy khoảng cách giữa Khâu Tứ Bình và Hồ lão ngày càng xa, với tốc độ của Khâu Tứ Bình căn bản không thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần.

Trong mắt Khâu Tứ Bình lộ ra vẻ lo lắng. Hắn quay đầu lại nhìn thấy Vương Lâm đang bay tới, lập tức lớn tiếng nói:

- Vương huynh! Giúp ta! Giúp ta một lần! Ta nguyện ý dùng bảo vật tặng cho huynh!

Vương Lâm căn bản cũng không muốn để ý đến hắn. Hai người dù sao cũng không có giao tình, nhưng nghe thấy đối phương có bảo vật để tặng thì hắn đột nhiên nhớ tới chuyện năm đó âm thầm đi theo người này đến Tu Ma Hải nhìn thấy cái động phủ kia. Trong động sách cổ rất nhiều, rõ ràng là thứ mà không phải kẻ đầu đường xó chợ có thể giành được.

Hắn dùng tay trái vỗ vào túi trữ vật, Văn Thú lập tức bay ra theo tâm niệm của Vương Lâm. Văn Thú bay đến dưới người Khâu Tứ Bình để hắn đứng lên mình. Nhưng trong mắt con thú này lại lộ ra vẻ không tình nguyện, rõ ràng cho rằng Khâu Tứ Bình không đủ tư cách để ngồi trên người nó.

Khâu Tứ Bình thở phào nhẹ nhõm, tốc độ của Văn Thú tuy vẫn chậm hơn một chút so với tu sĩ Hóa Thần, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đuổi kịp. Hắn vội vàng cởi túi trữ vật xuống, lấy ra một cặp chuông nói:

- Vương huynh! Vật này là ta nhiều năm trước tình cờ lấy được từ trong bụng của một con yêu thú. Nó chính là bảo vật thượng cổ. Chẳng qua năng lực của ta có hạn không thể nào hiểu rõ được. Nhưng ta có thể thề, vật này tuyệt đối không tầm thường. Ngày hôm nay ta tặng cho Vương huynh, chỉ cần huynh có thể ra sức giúp ta có được một cơ hội ngồi dưới Luân Hồi Thụ.

Nói xong Khâu Tử Bình ném cặp chuông này vào trong tay Vương Lâm. Hắn nhìn thoáng qua, thấy trên mặt vật này có một tầng cấm chế. Nếu như không phá cấm chế thì không thể nhìn rõ được đầu mối. Hắn cũng không nhìn kỹ mà ném vào trong túi trữ vật.

Đúng lúc này từ phương xa phóng tới hai đạo hắc mang rồi ngay lập tức hóa thành hai khuôn mặt khổng lồ. Một cái đuổi theo Hồ lão, cái còn lại thì phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lật tay phải, tiên kiếm lập tức xuất hiện. Hắn vung tay lên, một đạo kiếm mang ngay lập tức phóng ra như những tia chớp chém lên trên khuôn mặt.

Sau khi chém xong một kiếm, Vương Lâm cũng không dừng lại mà tốc độ bay đi lại càng nhanh hơn.

Trên khuôn mặt khổng lồ kia bay ra rất nhiều làn sương đen. Những làn sương lập tức đan xen vào nhau tạo thành một ký hiệu cực lớn, nó va chạm vào kiếm mang. Kiếm mang tiêu tán mà ký hiệu cũng vỡ vụn.

Bên trong làn sương có một người đầu tóc hoa râm đi ra. Trên con mắt âm trầm bên phải của hắn có một vết thương, máu chảy theo khuôn mặt của hắn xuống đất. Người này đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, cơ thể khẽ động, đuổi theo về phía trước.

- Chỉ bị thương mà không chết, chính là lục diệp Thuật Chú Sư, sợ là tương đương với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Vương Lâm nhướng mày.

Hồ lão ở phía trước lúc này cũng rất thảm hại. Lão ngừng lại cùng đấu pháp với lão già do khuôn mặt khổng lồ kia hóa thành. Nhưng một mặt hắn muốn bảo vệ Hứa La, mặt khác tu vi chỉ là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. Lão ngênh chiến liên tục thối lui, nhiều lần gặp phải nguy hiểm.

- Thao Thú!

Hồ lão hét lớn lên, lập tức một con thú giống như Huyền Vũ xuất hiện. Nó và Hồ lão cùng chiến đấu với lão già kia.

Lão già kia vừa nhìn thấy Thao Thú, trong mắt đột nhiên phát ánh hào quang. Lão già không đấu pháp với Hồ lão, mà phóng thẳng về phía Thao Thú.

Lão già đầu bạc đang đuổi theo Vương Lâm hai mắt cũng trở nên ngưng trọng. Lão nhìn chằm chằm vào Thao Thú, trong mắt lộ ra một tia tham lam. Lão do dự một chút nhìn thoáng qua, lập tức bỏ Vương Lâm mà phóng thẳng về phía Thao Thú.

Xem ra trong mắt hắn thì việc truy kích những tu sĩ ngoại lai không bằng thu lấy máu của con thú này. Nói không chừng có thể làm cho sức mạnh của ký hiệu được tăng cường thêm ba phần. Còn Văn Thú Khâu Tứ Bình đang cưỡi lại bị hai người bỏ qua. Rõ ràng trong mắt bọn họ thì nó không có giá trị.

Vương Lâm bay đến như tên bắn, khi hắn bay qua Hồ lão thì quát lên:

- Hồ đạo hữu! Không nên do dự, những tên Dã Nhân này cũng không phải chỉ có hai người—Không nên dây dưa ở đây, sẽ hỏng bét hết. Đi!

Hồ lão ngơ ngẩn nhìn Thao Thú bị Dã Nhân bắt được đang liên tục kêu gào. Trong ánh mắt hiện lên một tia không cam lòng. Nhưng lập tức suy nghĩ này bị hắn loại trừ. Lão cũng không quay đầu lại mà bay đi như tên bắn, vì lão nhìn thấy từ phương xa đang bay tới ba đạo hắc mang.

- Phương tây! Vị trí của cây Luân Hồi Thụ kia đại khái là ở Phương Tây.

Hồ lão ở phía sau trầm giọng nói.

Tầng thứ ba so với hai tầng trên thì nhỏ hơn rất nhiều. Sau mấy canh giờ, mọi người đã bay đến cực tây. Hồ lão đảo thần thức xuống bên dưới, hai mắt ngưng trọng.

- Ở đây!

Vương Lâm đảo thần thức qua, hắn lập tức nhìn thấy nơi Hồ lão nói. Là một cái cây đã khô héo.

Cây cũng không lớn, chỉ có vài cành nhỏ, cũng không có một cái lá nào. Chẳng qua nó trơ trọi mọc lên trên một mảnh đất. Nhìn qua thì giống hệt như những cây bình thường khác không có gì khác biệt.

Chẳng qua nó là cái cây duy nhất ở tầng thứ ba này.

- Năm đó lão phu ở tầng thứ ba cũng đã đi qua chỗ này, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ cái cây nào. Nếu Tử Tâm không lấy ra ngọc giản thì ta cũng không tin ở đây có Luân Hồi Thụ xuất hiện.

Hồ lão đứng dưới tàng cây trầm giọng nói.

Khâu Tứ Bình lúc này mới bay đến. Chưa đến gần Văn Thú đã lật người ném hắn xuống đất rồi bay về bên cạnh Vương Lâm.

Khâu Tứ Bình cũng không quan tâm mà thuấn di bay đến dưới tàng cây. Trong mắt hắn lộ ra vẻ kích động. Hắn không nói nhiều lập tức ngồi xuống tĩnh tọa. Lập tức, Hồ lão nhíu mày nhìn Khâu Tứ Bình một cái.

Khâu Tứ Bình run rẩy trong lòng, vội vàng nhìn về phía Vương Lâm.

- Ngồi xuống đi! Tu tiên vốn là chuyện nghịch thiên. Hắn đã có cơ hội, chúng ta cũng không cần phải can thiệp.

Vương Lâm dùng giọng bình thản chậm rãi nói.

Hồ Lão cũng không nói nhiều, nhìn về phía Hứa La và Dữ Manh.

Hai người này vội vàng đi đến dưới tàng cây, khoanh chân ngồi xuống đối diện với nhau, ở giữa bọn họ chính là Luân Hồi Thụ.

Khâu Tứ Bình nhìn về phía Vương Lâm, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ cảm kích. Hắn hít thở thật sâu rồi bắt đầu thổ nạp. Hắn biết trong đoạn thời gian ngắn ngủi này, ngày sau có hy vọng Hóa Thần hay không đều dựa vào cơ hội có được ngày hôm nay.

- Vương huynh! Hứa La và Vận Manh cần ba canh giờ mới có thể hoàn thành thôi hóa Luân Hồi Thụ. Trong khoảng thời gian đó, hai người bọn ta phải bảo vệ bọn họ.

Hồ lão trầm giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nói:

- Không biết Luân Hồi Quả sẽ có bao nhiêu trái?

Hồ lão nhìn về phía Vương Lâm, trầm ngâm một lúc, nói:

- Ít nhất cũng phải có hai quả. Nếu có hai quả thì ta và ngươi mỗi người một quả. Nếu là ba quả, tại hạ phải có nhiều hơn một quả. Dù sao ta cũng là người tình nguyện hy sinh tuổi thọ của bọn họ, mong Vương huynh thứ lỗi.

- Được! Nhưng cây Luân Hồi Thụ khô héo này phải thuộc về ta.

Vương Lâm đi một vòng quanh thân cây, nói.

- Ha ha! Không có vấn đề!

Hồ lão nói. Nhưng trong lòng lại cười lạnh, thầm nghĩ cây Luân Hồi Thụ này bây giờ cũng đã khô héo rồi, sau khi thôi hóa sẽ chẳng còn bất kỳ ích lợi gì nữa, cho ngươi cũng không sao.

Vương Lâm gật đầu, đi lên một bước rồi chụp vào cành cây.

Hồ lão biến sắc, quát lớn:

- Vương đạo hữu, làm gì vậy!

Vương Lâm nhìn Hồ lão rồi trầm giọng nói:

- Cái cây khô này nếu đã thuộc về ta, thì bây giờ ta bẻ xuống một cành thì có gì đâu. Hồ đạo hữu, ta muốn hỏi ngươi đang làm gì vậy?

Hồ lão ngẩn người ra, đang muốn nói thì Vương Lâm đã dùng tay bẻ xuống một cành cây lớn rồi vứt vào trong túi trữ vật với vẻ mặt như thường. Sau đó hắn lại ngồi xuống ở một bên.

Hồ lão trầm mặc một lúc, nghĩ đến tên tuổi của đối phương và cây bảo kiếm đáng sợ kia. Lão không nói gì, ngồi xuống một bên, cười nói:

- Xin Vương huynh đừng trách! Nếu chỉ bẻ xuống một cành thì cũng không có gì cả. Nhưng sợ rằng số lượng Luân Hồi Quả có thể sẽ giảm xuống.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Hồ lão. Hắn cũng không nói gì, hai tay ấn ở trước người. Trong tay hắn xuất hiện từng vòng cấm chế. Hắn vẫy tay, cấm chế tỏa ra bốn phía. Dần dần tay Vương Lâm hoạt động ngày càng nhanh mà cấm chế lại càng ngày càng nhiều, nhẹ nhàng bay ra.

Ánh mắt Hồ lão ngưng trọng. Sau một lúc trầm mặc, lão từ trong túi trữ vật lấy ra mười sáu lá cờ nhỏ. Lão vung tay những lá cờ bay ra khắp bốn phía. Cờ vừa rơi xuống đất lập tức lấp lánh ánh tử quang, tương hỗ lẫn nhau giống như đang chiếu sáng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 349. Nửa canh giờ.

Cấm chế trong tay Vương Lâm vẫn không ngừng được đánh ra. Cuối cùng hắn đánh ra chín mươi chín cái cấm chế. Sau khi chúng bay ra khắp bốn phía, hắn lấy Cấm Phiên ra ném về phía trước. Cấm Phiên lập tức hóa thành một tấm màn màu đen bao phủ khắp bốn phía.

- Tuyệt diệu!

Hai mắt Hồ lão sáng ngời. Lão vỗ vào túi trữ vật, năm cái lưỡi hái màu đen lập tức hiện ra trước mặt, trên lưỡi hái nồng nặc mùi máu tanh. Trong nháy mắt khi chúng xuất hiện, có rất nhiều linh hồn phát ra tiếng kêu thảm thiết, muốn từ trong lưỡi hái bay ra.

Hồ lão vung tay phải, năm cây lưỡi hái lập tức hóa cuộn tròn bay đi, chìm vào bên trong tấm màn đen.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một vùng trở nên yên lặng đến đáng sợ. Trên người Hứa La và Vận Manh phát ra từng luồng khí trắng, từ trên đỉnh đầu hai người bay vào Luân Hồi Thụ.

Sắc mặt hai người lúc đỏ lúc trắng, lâu lâu lại lộ ra vẻ thống khổ. Theo thời gian, khí trắng trên đầu hai người càng ngày càng đậm.

Nhưng Luân Hồi Thụ vẫn y nguyên như cũ không có chút thay đổi. Những luồng khí trắng bay vào bên trong không thấy tung tích. Mặc dù dùng thần thức để tra xét cũng không thấy được những luồng khí đó bay đến đâu. Dần dần dung mạo của Hứa La không còn là thanh niên nữa. Trên đầu hắn đã có thêm vài nếp nhăn. Mái tóc màu đen của hắn đã biến thành màu xám.

Vận Manh cũng giống như vậy. Dung nhan đẹp đẽ của nàng dần mất đi, trở thành một vị phu nhân. Tuy nói như vậy nhưng vẻ đẹp của nàng không những không giảm bớt mà lại có thêm nét đẹp của người phụ nữ trưởng thành.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dung mạo của Hứa La và Vận Manh dần trở nên già lão, da dẻ mất đi ánh sáng. Hình như tất cả tuổi thọ của bọn họ đều bay theo những luồng khí màu trắng.

Trên ngọn cây Luân Hồi Thụ dần lộ ra ba điểm nhỏ màu vàng.

Ba điểm vàng này càng ngày càng sáng, hình như ở bên trong có chứa một lực lượng vô cùng thần bí.

Hai mắt Hồ lão chớp động, trầm giọng nói:

- Ba trái Luân Hồi Quả!

Đúng lúc này đột nhiên có một đạo ánh sáng màu vàng chói mắt lấp lánh trên Luân Hồi Thụ. Từng chùm tia sáng màu vàng từ trên Luân Hồi Thụ lóe lên rồi bay thẳng lên trời cao, hóa thành từng tầng sóng từ trên nền đất đen của tầng thứ ba khuếch tán ra khắp bốn phía.

Sóng phát ra từ chùm sáng càng ngày càng lớn.

Con sóng hình tròn dài cả trăm trượng, như vậy ở bất kì vị trí nào ở tầng thứ ba đều có thể nhìn thấy rõ ràng dị tượng ở nơi đây.

Vòng tròn này sau khi khuếch tán đến một mức độ nhất định thì không hề lan rộng ra nữa mà sóng ánh sáng tràn trề lại hóa thành từng đám lá cây. Từ trên lá lại kéo ra rất nhiều cành nối liền với chùm sáng màu

vàng, nối liền lại giống như cành cây và thân cây, tạo thành một cây cổ thụ khổng lồ.

Chùm ánh sáng làm thân cây, những đợt sóng là cành, những đường vân là lá. Hầu như chỉ trong nháy mắt một cây Luân Hồi Thụ khổng lồ giống như chống đỡ cả thiên địa của tầng thứ ba xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây cũng không phải là cây thật mà chỉ là hư ảnh. Nhưng khi hư ảnh này xuất hiện lại làm cho tất cả Tiên Di tộc ở tầng thứ ba phải kinh hoàng. Mặc kệ bọn họ đang làm chuyện gì đều lập tức ngừng tay, điên cuồng phóng thẳng về phía cây Luân Hồi Thụ.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng trầm xuống. Cây đại thụ sáng rực thế này chắc chắn sẽ gây chú ý đến tất cả Dã Nhân. Sau đó chắc chắn sẽ là một trận đại chiến.

Bây giờ phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, không đợi Luân Hồi Quả.

Hay là đợi Luân Hồi Quả, nghênh đón trận chiến này.

Vương Lâm trầm mặc một lúc, ánh mắt hắn lóe lên.

Đúng lúc này từ xa có tám đạo hắc mang bay đến như tên bắn trong những tiếng nổ đùng đùng, hóa thành tám lão già. Sau khi tám người này xuất hiện, trực tiếp sử dụng sức mạnh của ký hiệu, phóng thẳng về phía mọi người ở bên dưới cây Luân Hồi Thụ.

Cấm chế Vương Lâm bố trí ở bên ngoài lập tức sinh ra tác dụng. Từng tầng kín đáo giống như mai rùa che phủ tất cả vào bên trong.

Chỉ thấy từng luồng ánh sáng của pháp bảo nhanh chóng lấp lóe. Lực ký hiệu của tám lão già bắn vào trên cấm chế.

“Ầm!” “Ầm!”

Cấm chế bị tấn công liên tục, nhiều tầng bị đánh sập, số lượng nhanh chóng giảm xuống.

Hai tay Hồ lão bấm pháp quyết đánh ra vài đạo ánh sáng. Mười sáu lá cờ nhỏ cắm ở bốn phía trên mặt đất lập tức không gió mà bay. Lúc này mười sáu sinh linh với bộ mặt giống như ác quỷ từ trên những lá cờ này bay ra.

Mười sáu ác quỷ ở xoay chuyển khắp bốn phía tạo thành một cơn lốc màu đen, một sức mạnh khổng lồ từ bên trong phát ra. Tám người đang đánh vào cấm chế lập tức bị sinh linh đẩy văng ra mấy trượng.

Hồ lão hít một hơi thật sâu. Hai mắt nhắm nghiền lại, pháp quyết trong tay nhanh chóng đánh ra.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên rồi khẽ điểm tay về phía trước. Những cấm chế tàn ảnh còn sót lại lập tức ngưng tụ tạo thành một bàn tay khổng lồ rồi chụp mạnh về phía trước.

Một người trong số đó lập tức bị bàn tay chụp được, ánh mắt Vương Lâm chớp động nói:

- Nổ!

- Ầm!

Bàn tay bỗng vỡ vụn ra, người bên trong lập tức hóa thành máu thịt rơi ra khắp bốn phía.

Tay phải Vương Lâm điểm ra, lại xuất hiện một bàn tay chộp về phía những tên còn lại. Tu vi của những người này chưa đạt đến tiêu chuẩn ngũ diệp, đều là tứ diệp tương đương với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Đúng lúc này đột nhiên từ xa bay tới một đạo hắc mang, trong đó có thể nhìn thấy một khuôn mặt lớn, bên ngoài dày đặc những ký hiệu và dấu ấn.

- Vương huynh! Huynh thay ta hộ pháp. Lão phu ra ngoài đánh một trận!

Hồ lão đứng thẳng người lên, bước ra khỏi từng tầng trận pháp cấm chế. Lão vừa phóng ra ngoài đã đấu pháp với những tên Dã Nhân kia.

Sau nửa nén hương, Hồ lão phóng trở vào. Sắc mặt lão trở nên khó coi, trên người lại có thêm hai vết thương. Lão khoanh chân ngồi xuống, nói:

- Giết xong! Nhưng lại đến hai người, lão phu đánh không lại!

Vương Lâm đứng thẳng lên, đi ra ngoài.

Hắn vừa mới bước ra khỏi cấm chế đã nhìn thấy hai lão già Dã Nhân đang điên cuồng vung vẫy sợi xích ký hiệu trong tay. Họ đánh thẳng về phía mười sáu lá cờ đang tạo nên cơn lốc. Mỗi lần đánh vào, từ bên trong cơn lốc lại phát ra những tiếng “Keng! Keng!”

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, ánh mắt của một lão già Dã Nhân lập tức lóe lên. Dây xích ký hiệu trong tay khẽ rung rồi nhào về phía Vương Lâm giống như một con rắn.

Dây xích ký hiệu này phóng đến mang theo những tiếng xé gió kịch liệt. Thậm chí Vương Lâm còn nhìn thấy ở trên đó có linh hồn của một con giao long màu đen đang gào thét.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, tay phải hắn vung một trảo lên hư không. Từ bốn phía trong tấm màn đen có một thanh trường thương bay ra như tia chớp. Vương Lâm chộp vào tay, đâm thẳng về sợi xích ký hiệu.

- Ầm!

Trường thương vỡ nát, dây xích ký hiệu cũng xuất hiện những vết nứt, trong nháy mắt hóa thành một đám ký hiệu rồi tản ra khắp bốn phía.

Sắc mặt lão già Dã Nhân trở nên ngưng trọng. Lão hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện nhiều tấm da thú màu hồng. Sau khi được ném ra những tấm da thú lập tức bốc cháy hóa thành một tấm sắt cực lớn.

Tấm sắt này xuất hiện thì những ký hiệu khắp bốn phía lập tức bị kéo về ngưng tụ ở xung quanh nó.

Vương Lâm nâng tay phải lên khẽ nắm chặt tay lại. Trong tay hắn lập tức xuất hiện một thanh trường thương. Hắn phóng về phía trước một bước, cơ thể vụt bay ra giống như tia chớp.

Trong ánh mắt lão già lộ ra một tia sợ hãi. Cơ thể lão lập tức chuyển động đứng ở trên tấm sắt. Trong miệng lão truyền ra những chú ngữ phức tạp, tấm sắt kia lập tức trở nên to lớn, trong nháy mắt đã trở thành một ngọn núi nhỏ. Lão già Dã Nhân ở bên trên hét lớn một tiếng, bay theo tấm sắt đâm thẳng về phía Vương Lâm.

Một tiếng gào thét từ trên trời giáng xuống, tấm sắt kia đập xuống. Mặt đất dưới chân Vương Lâm lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Cơ thể hắn bị một lực lượng vô hình trói buộc, những hành động trở nên cực kỳ chậm chạp.

Đồng thời người Dã Nhân còn lại đang đánh vào cơn lốc đã mạnh mẽ quay đầu lại. Trong khóe miệng lão lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Lão vung tay phải lên, những ký hiệu lập tức theo cánh tay lộ hết ra ngoài. Cả đám ký hiệu liên tiếp xếp chồng lên nhau rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn tỏ ra bình tĩnh. Hắn duỗi hai tay, trong miệng khẽ hô:

- Cấm Khí Chi Thương! Hiện!

Cấm khí ở trong tấm màn đen lập tức hóa thành một thanh trường thương rồi điên cuồng bay ra. Vương Lâm khẽ điểm xuống, nó liền đánh

thẳng về lão Dã Nhân đang tung ra những ký hiệu ở cách đó không xa.

Trong lòng Vương Lâm bình tĩnh, hắn vuốt tay phải lên túi trữ vật, tiên kiếm xuất hiện trong tay. Hắn dùng hai tay nắm chặt kiếm rồi chém thẳng lên trời.

Kiếm quang bay ra như tên bắn, đập thẳng vào tấm sắt đang lao xuống.

Tấm sắt rung lên, trên bề mặt nó xuất hiện nhiều vết nứt. Lão già đang đứng ở phía trên phun ra một ngụm máu, trong mắt lão lộ ra vẻ khiếp sợ. Nhưng lão lập tức rống lên một tiếng dữ tợn, ngoài mi tâm xuất hiện năm cái lá cây. Lá cây xuất hiện lập tức được kéo dãn ra, trong nháy mắt đã phân bố khắp toàn thân, đồng thời còn từ hai chân đi vào mâm sắt rồi chui vào những vết nứt. Mâm sắt lập tức lấp lánh ánh hào quang rồi đập xuống một lần nữa.

Lúc này khoảng cách của nó đến Vương Lâm chưa đến hai mươi trượng.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên cái nhìn lạnh lẽo. Hắn không do dự cầm lấy tiên kiếm ném thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên giống như sét đánh, tiên kiếm hóa thành hắc quang đột nhiên xông thẳng lên mâm sắt. Tiên kiếm đâm xuyên qua mâm sắt giống như đâm vào đậu hủ, chém thân thể lão già Dã Nhân ra làm hai phần trong ánh mắt không thể tin nổi của lão.

Máu tươi bắn ra khắp bốn phía.

Lực lượng vô hình trói buộc cơ thể Vương Lâm lập tức biến mất. Hắn mạnh mẽ quay đầu lại, mở miệng phun ra một cái dấu ấn nhỏ màu đen. Dấu ấn lập tứ phình to ra rồi bắn thẳng về phía lão Dã Nhân đang chiến đấu với rất nhiều cấm thương kia.

Dã Nhân kia lập tức biến sắc, tay phải lão vỗ về phía trước, lập tức có rất nhiều mảnh da thú từ trong tay bay ra. Da thú được ném ra hóa thành một nắm đấm ký hiệu cực lớn đập thẳng vào dấu ấn màu đen.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng. Hắn nghiêng người về phía trước, tay phải vỗ lên túi trữ vật rút ra một cái chuông. Hắn ném cái chuông lên đỉnh đầu lão Dã Nhân. Dã Nhân kia vừa đấu pháp với dấu ấn màu đen, lại phải coi chừng rất nhiều cấm thương ở khắp bốn phía đâm tới. Trong mắt lão lộ ra vẻ điên cuồng, đang muốn lấy ra một khối da thú thì cái chuông đã hạ xuống rồi chụp hắn vào bên trong.

Vương Lâm vung tay phải lên triệu hồi, cái chuông bay trở về trên tay. Hắn lập tức đánh ra vào đạo ấn quyết rơi lên thân chuông. Bên trong cái chuông lập tức kêu lên đinh đang, còn mơ hồ truyền đến tiếng gào thét.

Vương Lâm cầm lấy chuông, thu hồi tiên kiếm và hắc ấn. Hắn xoay người đi vào bên trong trận pháp.

Sau khi hắn biến mất bốn phía lại trở nên tĩnh lặng, chỉ để lại những thi thể tàn khuyết và máu xương rơi vãi trên mặt đất.

Bên trong trận pháp, Hồ lão ngồi dưới Luân Hồi Thụ nhìn thấy Vương Lâm đi vào trong mắt lộ ra một tia sợ hãi. Lão vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu của Vương Lâm, trong lòng lại càng kinh hoàng.

- Còn cần bao lâu nữa?

Vương Lâm nhìn về phía Luân Hồi Thụ. Ba điểm sáng màu vàng trên cây đã to như nắm tay rồi.

- Rất nhanh! Cùng lắm chỉ sau nửa canh giờ là tạo thành Luân Hồi Quả!

Hồ lão quả quyết nói.

- Không còn kịp nữa rồi! Lúc nãy chỉ là ngũ diệp Thuật Chú Sư. Một khi có Dã Nhân lục diệp tương đương với Hóa Thần hậu kỳ đến đây, nếu là một người thì ta còn có thể chắc chắn kìm chế được. Nhưng nếu có hai người tới thì ta không đủ sức. Hơn nữa nơi đây còn có thất diệp Thuật Chú Sư tương đương với Anh Biến kỳ!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Vẻ mặt Hồ lão trở nên âm trầm. Lão đang muốn mở miệng thì đột nhiên biến sắc rồi nhìn ra bên ngoài trận pháp. Vương Lam than nhẹ một tiếng cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy từ xa có hai mươi đạo hắc mang bay đến như tên bắn. Trong đó có sáu đạo hắc mang bao phủ lấy những khuôn mặt khổng lồ. Đặc biệt là hai người dẫn đầu vừa tỏa ra hắc mang vừa mang theo ma diễm ngập trời. Trên khuôn mặt khổng lồ lâu lâu lại lóe lên sáu chiếc lá.

Sau khi đi đến gần, những luồng hắc mang này lập tức hóa thành Dã Nhân. Hai người lục diệp Thuật Chú Sư dẫn đầu chính là hai Dã Nhân lúc nãy đuổi giết bọn họ rồi chạy theo Thao Thú.

Những ký hiệu trên người lão bà so với trước kia thì nhiều hơn một chút, màu đỏ vẫn chưa biến mất rõ ràng mới được vẽ lên. Bà ta cười khục khặc vung bàn tay phải giống như cành cây khô về phía trước.

Cơn lốc lúc nãy bị công kích liên tục kia lập tức tan vỡ, mười sáu con ác quỷ ở bên trong tiêu tán vào khoảng không. Mười sáu lá cờ được cắm bốn phía trên mặt đất lập tức vỡ vụn.

Sau khi cơn lốc tiêu tán, hiện ra trước mặt mọi người chính là một tấm màn màu đen.

Bà lão bước thẳng về phía trước, đang muốn bước vào trong tấm màn thì đột nhiên biến sắc. Cơ thể bà ta xoay chuyển về phía sau với một góc độ không thể tin.

Chỉ thấy một cái lưỡi hái lóe lên rồi biến mất bên trong tấm màn.

Cơ thể khô héo của bà lão lập tức xuất hiện một vết máu. Bà ta rống lên một tiếng, vuốt lên những ký hiệu trên tay phải. Những ký hiệu lập tức xuất hiện, lấp lánh ở bốn phía bên ngoài cơ thể. Trong miệng bà lão vang lên vài câu thần chú, những ký hiệu lập tức chuyển động. Đám ký hiệu hóa thành những quả cầu lửa khổng lồ. Bà lão gầm lên một tiếng, những quả cầu lửa lập tức bay thẳng vào tấm màn.

Trong tấm màn bay ra rất nhiều trường thương được cấm khí tạo thành, đánh thẳng lên những quả cầu lửa kia, phát ra những tiếng nổ long trời lở đất.

Năm cây lưỡi hái cũng đồng thời bay từ bên trong ra rồi chụp xuống bà lão. Đúng lúc này, một đạo tử quang từ phương xa phóng tới, trong nháy mắt đã đáp xuống bên cạnh lão bà. Tử quang tiêu tán để lộ ra một người đàn ông trung niên.

Cơ thể người này cực kỳ cường tráng. Hắn duỗi tay tới trực tiếp nắm chặt một cái lưỡi hái. Hắn bóp mạnh, lưỡi hái vang lên một tiếng rắc rồi

vỡ vụn. Hắn lại vung lên một trảo, lại có một lưỡi hái bị hắn chụp được rồi bóp nát.

Lúc này chỉ còn lại ba cái lưỡi hái, chúng lập tức bay vào bên trong tấm màn rồi biến mất.

Người đàn ông cường tráng kia mọi chỗ trên cơ thể đều dày đặc ký hiệu. Nhưng những ký hiệu này có chút không giống với những Dã Nhân khác. Nó không phải lơ lửng ở bên ngoài mà dung nhập thật sâu vào bên trong cơ thể, trở thành một bộ phận của làn da.

Sau khi người này xuất hiện, bà lão kia hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói gì.

Người đàn ông cường tráng nhìn vào trong hắc vụ, tay phải của hắn đột nhiên tung ra một quyền. Ký hiệu trên cơ thể hắn lập tức chuyển động một cách quỷ dị. Tất cả những ký hiệu lập tức ngưng tụ lại trên nắm đấm bàn tay phải. Hắn tung ra một quyền làm tấm màn đen rung chuyển, ba cây lưỡi hái ẩn bên trong lập tức vỡ vụn.

Sắc mặt Hồ lão âm trầm. Lão quay đầu nhìn về phía thân cây, cắn răng đảo mắt qua hai người Hứa La và Vận Manh. Cuối cùng ánh mắt lão tập trung lên người Hứa La. Tay phải lão bấm pháp quyết vỗ về phía trước, một chùm sáng lập tức chui vào trong cơ thể Hứa La.

Hứa La lập tức kêu thảm một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi. Cơ thể hắn lảo đảo rồi ngã xuống mặt đất. Nhưng trong nháy mắt khi hắn ngã xuống, có rất nhiều khí thể màu trắng bạch từ trên đỉnh đầu của hắn điên cuồng tuôn ra, tiến vào bên trong Luân Hồi Thụ.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động nhìn về phía Hồ lão. Lão này lòng lang dạ sói không tiếc hy sinh toàn bộ tuổi thọ của đệ tử để tăng tốc việc thôi hóa Luân Hồi Quả. Nhưng đây là chuyện của môn phái bọn họ, Vương Lâm không có quyền can thiệp.

Cơ thể Hứa La ngã xuống đất, ba điểm sáng màu vàng trên Luân Hồi Thụ lập tức phát ra thứ ánh sáng chói mắt rồi dần dần ngưng thực lại.

Trong lòng Hồ lão biết vẫn còn không đủ. Lão thầm than một tiếng rồi điểm tay về phía Vận Manh. Cô gái lập tức phun ra một ngụm máu tươi trong ánh mắt lộ ra vẻ đau xót nhìn về phía Hồ lão rồi nhắm chặt mắt lại.

Lập tức có rất nhiều khí thể màu trắng bạch từ trên đỉnh đầu nàng dung nhập vào trong Luân Hồi Thụ.

Ba trái Luân Hồi lập tức ngưng thực lại trong nháy mắt.

Vương Lâm và Hồ lão cất bước cùng một lúc, chụp thẳng về quả trên Luân Hồi Thụ. Khoảng cách quá ngắn nên chỉ trong nháy mắt hai người

đã phóng lên ngọn cây. Vương Lâm vung tay chộp được một Luân Hồi Quả.

Còn Hồ lão lại giơ hai tay chụp được hai quả. Sau đó cơ thể lão lập tức lui về phía sau. Ánh mắt lão nhìn về phía Vương Lâm tràn đầy vẻ cảnh giác.

Vương Lâm không chút do dự vỗ một chưởng lên Luân Hồi Thụ. Cây này lập tức bị cắt đứt rễ được hắn đặt lên vai. Tay phải hắn vung lên triệu hồi, tấm màn đen lập tức biến mất, Cấm Phiên rơi lên tay. Cơ thể hắn không ngừng lại mà bay về phương xa như tên bắn.

Hồ lão cũng giống như vậy, hai người chọn hai phương hướng trái ngược nhau.

Còn Khâu Tứ Bình lúc này cũng mở hai mắt ra. Hắn cắn chặt răng chạy theo Vương Lâm.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt khi tấm màn đen biến mất. Ba bóng người từ bên trong bay ra, những Dã Nhân ở bên ngoài lập tức phóng lên ngăn cản.

Hai mắt của người đàn ông cường tráng kia nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Cơ thể hắn khẽ động đã bay đến ngăn cản trước mặt Vương Lâm.

Còn ánh mắt lão bà lại tập trung lên người Hồ lão, bay lên ngăn cản. Một người lục diệp Thuật Chú Sư khác, ánh mắt của hắn lại đặt lên thân thể Khâu Tứ Bình.

Khâu Tứ Bình chỉ cảm thấy mình bị một con mãnh thú nhìn chằm chằm, cơ thể hắn đột nhiên bị một sức mạnh kỳ lạ bao phủ, không thể cử động được. Hắn trơ mắt nhìn tên lục diệp Thuật Chú Sư kia nhếch mép cười. Ngay sau đó hắn cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi mất đi tri giác.

Trên trán hắn xuất hiện một dấu ấn kỳ dị đang không ngừng sinh trưởng.

Đối mặt với sự ngăn cản của người đàn ông cường tráng, sắc mặt Vương Lâm trở nên âm trầm. Hắn không do dự vỗ vào túi trữ vật, chém thẳng tiên kiếm trong tay về phía trước. Người đàn ông cường tráng kia cười lên ha hả, tay phải của hắn lập tức vung lên đấm vào kiếm quang.

- Ầm!

Tay phải của người đàn ông cường tráng lập tức tróc da bong thịt, lộ ra những khớp xương màu xám ở bên trong. Trên đầu những khớp xương lấp lánh những ký hiệu. Cơ thể hắn bắn ra hơn mười trượng mới dừng lại. Trong mắt hắn lộ ra tia sáng tràn ngập chiến ý. Hắn hét lớn một tiếng, lại vọt thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cảm thấy tiên kiếm trong tay chấn động. Hắn lập tức nương theo lực phản chấn mà lui về phía sau, hóa thành một đạo hắc mang, muốn bỏ chạy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 350. Uy lực của Xạ Thần Xa

Hắn hầu như lập tức đoán được đối phương không phải là Thuật Chú Sư mà chính là Chiến Thú Sĩ trước giờ chưa từng xuất hiện. Nếu không thì Thuật Chú Sư làm sao có thể dùng nắm đấm đỡ được uy lực của Tiên Kiếm chứ.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm rút lui, hắn nhìn thấy điểm khác thường trên mi tâm của Khâu Tứ Bình. Trong lòng hắn trầm xuống, tay phải tung ra một trảo, túi trữ vật của Khâu Tứ Bình lập tức rơi vào trong tay hắn. Vương Lâm cũng không dừng lại mà nhanh chóng bay đi.

Người đàn ông cường tráng hét lớn lên một tiếng phóng người đuổi theo.

Lúc này những Thuật Chú Sư còn lại lập tức có mấy người phóng lên ngăn cản Vương Lâm. Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, hắn hét lên:

- Cút!

Nói xong, tiên kiếm trong tay hắn chém ngang ra, lập tức có hai người bị chém ngang hông máu tươi bắn ra tung tóe. Bước tiến ngăn cản của những người kia lập tức khựng lại. Mượn theo xu thế đó, Vương Lâm đột nhiên vọt thẳng ra ngoài.

Hai mắt người đàn ông cường tráng hơi trầm xuống, hắn đuổi theo phía sau.

Tốc độ của hai người đều cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất ở chân trời xa.

Còn lục diệp Thuật Chú Sư vừa mới thôi hóa Khâu Tứ Bình nhìn thoáng qua phương hướng hai người Vương Lâm biến mất. Hắn thu hồi ánh mắt rồi lại chuyển lên người Hồ lão đang chiến đấu với lão bà. Hắn liếm liếm môi, hai mắt nhìn chằm chằm vào túi trữ vật trên lưng Hồ lão. Chỗ đó đang phát ra từng đợt ánh sáng màu vàng. Mặc dù là túi trữ vật cũng không thể che đậy được tia sáng này.

Vương Lâm vác Luân Hồi Thụ trên vai, cảm thấy cực kỳ cổ quái. Hắn không thể bỏ nó vào trong túi trữ vật mà chỉ có thể cầm theo. Còn Luân Hồi quả được hắn bỏ vào trong túi trữ vật. Nhưng ánh sáng màu vàng chói mắt kia lại không thể dập tắt được.

Người đàn ông cường tráng đang nhanh chóng truy đuổi ở phía sau. Hắn nhìn vào bóng lưng Vương Lâm, chiến ý trong mắt rất hiên ngang. Hắn dùng ngôn ngữ mà Vương Lâm có thể hiểu được hét lớn lên:

- Người ngoại lai! Ngươi chạy không thoát đâu, không bằng đánh với ta một trận!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát ý. Hắn sờ lên vòng tay, cơ thể ngừng lại. Tay phải hắn cầm tiên kiếm đột nhiên xoay người chém xuống, trong miệng nói:

- Được! Ta đánh với ngươi một trận!

Người đàn ông cường tráng cười ha hả. Hắn cũng không trốn tránh, mà hai tay đánh thẳng lên. Hắn lui ra sau mấy trượng, hai tay máu thịt mơ hồ. Nhưng những khớp xương ở bên trong lại không bị tổn thương.

Chiến ý trong mắt hắn lại càng đậm, quát lên:

- Xỉ Mộc! Lục diệp Chiến Thú Sĩ!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo, nói:

- Vương Lâm! Tu sĩ Hóa Thần!

Cơ thể Xỉ Mộc phóng thẳng về phía trước, hai nắm tay đấm thẳng lên trời, lập tức những tiếng xé gió gào thét bay tới. Vương Lâm vung tiên kiếm lên, trước mặt ba trượng lập tức nổ ầm lên, một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên tiên kiếm truyền ra. Hai tay Vương Lâm lập tức tê dại.

- Nếu bản tôn có ở đây nhất định sẽ chiến đấu một trận với người này!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, nâng tay phải lên, Khu Thú Quyển lập tức bay ra.

“Ầm!” một tiếng, xe Xạ Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ở bên ngoài chính là một đầu Thú Hồn mở hai mắt nhìn chằm chằm vào Xỉ Mộc. Nó rống lên một tiếng rung trời lở đất.

Xỉ Mộc ngẩn người ra, sắc mặt khẽ biến.

- Xạ Thần Xa! Để ta thấy uy lực của ngươi rốt cuộc có xứng với cái tên không!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra hàn mang. Hôm nay nếu không giết chết được người này, hắn chắc chắn sẽ không thể nào chạy thoát.

Thú Hồn trên xe Xạ Thần đột nhiên quay đầu lại. Khi nó nhìn thấyVương Lâm thì lại rống lên một lần nữa. Lúc này tất cả những mũi nhọn dữ tợn trên chiến xa đều lấp lánh hắc mang. Những hắc mang này chậm rãi ngưng tụ về phía Thú Hồn.

Một tia cảm giác nguy hiểm chưa bao giờ xuất hiện lập tức bao phủ toàn thân Xỉ Mộc. Hắn lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn không chờ chiến xa chuẩn bị hoàn thiện mà lập tức phóng tới, nắm đấm tay phải đột nhiên tung ra.

Vương Lâm cười lạnh. Cơ thể hắn khẽ động tiên kiếm lập tức chém thẳng về phía trước. Một tiếng nổ “Ầm!” vang lên cách ba mươi trượng. Nắm đấm bàn tay phải của Xỉ Mộc bắn thẳng về phía trước. Sắc mặt hắn trở nên dữ tợn, miễn cưỡng ngừng lại, sau đó lại tiến lên.

Vương Lâm lại chém xuống một kiếm. Lần này hắn không ngừng lại mà liên tục khua tiên kiếm. Trong nháy mắt có mười đạo kiếm quang bắn ra liên tiếp.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!”

Cơ thể Xỉ Mộc liên tiếp lui về phía sau. Khắp người hắn đều là vết thương để lộ ra những khớp xương trắng dày đặc. Thậm chí trên đầu xương ngực của hắn còn xuất hiện một số vết nứt. Nhưng khi ký hiệu lóe ra, những vết nứt đó lại được khôi phục như lúc ban đầu.

Tiên kiếm trên tay Vương Lâm đột nhiên truyền ra tiếng kêu gào của Hứa Lập Quốc. Hắn và những Du Hồn không thể nào hoàn toàn điều khiển được tiên kiếm. Nếu như sử dụng quá nhiều, bọn họ chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Tiếng kêu gào của Hứa Lập Quốc truyền vào trong tai Vương Lâm, lúc này hắn mới ngừng tay lại. Hồn Thú đã hấp thu được tia hắc mang cuối cùng trên những mũi nhọn của xe Xạ Thần, cơ thể nó đột nhiên trở nên khổng lồ.

Những sợi xích sắt trói buộc nó lúc này lại biết mất toàn bộ. Một luồng sức mạnh giống như hủy thiên diệt địa từ trong chiến xa truyền ra rồi mạnh mẽ tuôn vào trong cơ thể Hồn Thú.

- Gào!

Hồn Thú gầm rống, nhảy ra khỏi chiến xa. Nó dùng một loại tốc độ mà Vương Lâm không thể nhìn thấy được vọt tới trước người Xỉ Mộc. Hai mắt Xỉ Mộc lộ ra một tia hoảng sợ, hắn muốn lùi về phía sau, nhưng tốc độ của hắn và Hồn Thú có sự chênh lệch quá lớn.

Trong cơ thể Hồn Thú tràn đầy lực lượng hủy diệt. Chỉ trong nháy mắt nó đã xuyên qua cơ thể Xỉ Mộc. Vương Lâm rõ ràng nhìn thấy, sau khi Hồn Thú đi xuyên qua cơ thể Xỉ Mộc, hàm răng khổng lồ trong miệng nó cắn chặt lên một đạo tàn hồn.

Tàn hồn này chính là Xỉ Mộc.

Cơ thể Xỉ Mộc bắt đầu xuất hiện những vết nứt từ trên mi tâm. Những vết nứt này lập tức bao quanh toàn thân. Cuối cùng cả người hóa thành tro bụi rồi tiêu tan giữa trời đất.

Hồn Thú há miệng nuốt Tàn Hồn vào, sau đó nó mạnh mẽ xoay đầu lại gầm rống rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khu Thú Quyển hunh tính rất lớn, há có thể cam tâm để Vương Lâm điều khiển sao!

Khoảnh khắc khi nó tấn công tới, ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tay phải hắn đánh ra ấn quyết bắn lên chiến xa ở bên cạnh. Lập tức có rất nhiều sợi xích sắt đột nhiên hư ảo xuất hiện giữa những tiếng kêu két két. Từng sợi xích bay ra cột chặt lấy Hồn Thú kia đang gầm rống phóng tới .

Hồn Thú không cam lòng vùng vẫy liên tục. Tiếng gầm của nó càng ngày càng kịch liệt, muốn giãy ra từ trong xích sắt. Nhưng những sợi xích này giống như có một sức mạnh vô tận trói chặt lấy Hồn Thú, rồi kéo nó về bên cạnh chiến xa.

Hồn Thú không ngừng giãy dụa và gầm rống, nhưng cuối cùng cũng bị trói chặt trở về. Khoảnh khắc khi cơ thể khổng lồ của nó bị trói trở về chiến xa, thì nó dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất bên trong chiến xa.

Chiến xa "Ầm!" một tiếng hóa thành Khu Thú Quyển rồi bay về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn lấy ra một khối cực phẩm linh thạch rồi duỗi ta phải ra. Khu Thú Quyển rơi lên trên cổ tay, đồng thời một lực hút cực đại vô cùng vô tận lập tức từ bên trong truyền ra.

Vương Lâm nắm chặt cực phẩm linh thạch, cơ thể khẽ động lập tức bay thẳng về phương xa. Tốc độ của hắn cũng không nhanh. Hắn vừa bay vừa chuyển lực hút từ bên trong Khu Thú Quyển lên trên cực phẩm linh thạch.

Quá trình này giằng co một lúc lâu, hấp lực mới từ từ yếu đi. Trán Vương Lâm đổ đầy mồ hôi. Hắn buông tay, khối cực phẩm linh thạch lập tức hóa thành tro bụi tiêu tán trong không gian.

- Uy lực của Xạ Thần Xa thật không thể tưởng tượng nổi, không hổ danh là bảo vật của tiên giới. Chỉ tiếc hung tính của Hồn Thú cắn trả lại quá mạnh. Khu Thú Quyển thời điểm này vẫn còn có thể điều khiển được,

nhưng nếu sử dụng nhiều lần thì không biết chừng một ngày nào đó mình sẽ bị hút thành xương khô.

- Mặt khác mỗi lần sử dụng phải tiêu hao một khối cực phẩm linh thạch để bù vào lượng linh lực mất đi, cái giả phải bỏ ra cũng quá cao.

Trán Vương Lâm đổ đầy mồ hôi, bị những cơn gió thổi qua lập tức biến mất. Ánh mắt hắn chớp động, lòng lại trầm ngâm.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, hắn biết mức độ nguy hiểm của tầng thứ ba là rất lớn. Hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Mà lời nói của lão già Dã Nhân ở tầng thứ hai lại vang vọng trong tai hắn.

Thất diệp Thuật Chú Sư tương đương với tu sĩ Anh Biến kỳ, là những tồn tại mà Vương Lâm bây giờ không thể chống lại được.

- Cũng không biết được Xạ Thần Xa có thể giết chết được tu sĩ Anh Biến kỳ hay không. Nhưng giữa tu sĩ Hóa Thần và tu sĩ Anh Biến không phải có thể dùng số lượng để bù đắp lại được. Bản chất có sự khác biệt lớn, trong cơ thể tu sĩ Anh Biến tất cả linh lực đã biến thành tiên khí.

Vương Lâm chau mày.

- Nhưng cũng có chút kỳ lạ, động tĩnh lúc nãy của Luân Hồi Thụ lớn như vậy sao không thấy thất diệp Thuật Chú Sư xuất hiện?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tốc độ của hắn lại càng nhanh.

Hắn vác Luân Hồi Thụ lên người bay ở tầng thứ ba cực kỳ chói mắt. Sau khi bay được một đoạn, tay phải Vương Lâm chặt lên Luân Hồi Thụ, cái cây lập tức bị chặt ra từng khúc.

- Lúc trước một cành cây có thể bỏ vào trong túi trữ vật, bây giờ lại không thể bỏ cả cái cây vào. Ta thử chặt nó ra thành từng đoạn xem sao!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 351. Chạy trốn

Vương Lâm cầm lấy một khúc cây ném vào trong túi trữ vật.

Không có chuyện gì xảy ra, một khúc cây Luân Hồi Thụ lập tức bay vào bên trong.

- Có tác dụng!

Vương Lâm gia tăng tốc độ, trong nháy mắt hắn đã ném tất cả những khúc cây vào trong túi trữ vật.

- Luân Hồi Thụ quả thật thần kỳ. Nguyên cây thì không thể bỏ vào trong túi trữ vật được, nhưng nếu chặt ra từng đoạn thì lại có thể.

Vương Lâm đưa mắt nhìn qua túi trữ vật rồi bay thẳng về phía cánh cổng tầng thứ ba.

Thời gian dần trôi qua, cửa tầng thứ ba đã hiện ra trước mặt hắn như mong muốn. Cơ thể Vương Lâm lập tức thuấn di, xuất hiện ở cửa. Hắn đang muốn đi lên thì đúng lúc này từ phương xa truyền đến một tiếng ho khan.

Một lão già lưng còng có bốn phần năm vị trí trên cơ thể phủ đầy kí hiệu đang từ xa chậm rãi đi tới.

Vương Lâm không chút do dự, cơ thể hắn chợt lóe lên rồi vọt qua cánh cổng đi lên tầng thứ hai.

Trên cổ tay lão già đeo một cái vòng bằng xương thú. Lão sờ sờ lên vòng tay rồi nhìn về phía Vương Lâm vừa biến mất. Lão phóng thẳng người về phía trước.

Trong nháy mắt lão đã biết mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã đứng ở tầng thứ hai.

- A!

Sau khi lão già xuất hiện lập tức ngẩn người. Lúc nãy khi lão di chuyển thì rõ ràng phát hiện được vị trí của người ngoại lai này, nhưng bây giờ xuất hiện thì khí tức của đối phương lại lập tức biến mất.

Lão già đứng thẳng người tay phải điểm lên mi tâm, bảy lá cây lập tức xuất hiện bên ngoài. Nó chậm rãi kéo dài từ trên đỉnh đầu xuống. Ngay lập tức tất cả những xó xỉnh ở tầng thứ hai nhanh chóng hiện lên trong lòng lão.

Đồng thời một thần thông giống như thần thức của tu sĩ bao trùm toàn bộ tầng thứ hai. Sau khi nó quét qua lại không phát hiện ra tung tích của Vương Lâm.

Lúc này trên mặt lão già lộ ra vẻ sửng sốt.

- Tiểu bối ngoại lai này cũng có bản lĩnh, có thể lẩn trốn dưới con mắt lão phu.

Lão già trầm ngâm một lúc, đi một bước về phía trước rồi biến mất.

Thời gian dần trôi, nháy mắt đã qua nửa tháng.

Trong vòng nửa tháng không có ai rời khỏi Tiên Di Chi Địa. Hồ lão sau khi bị trọng thương đã không tiếc tiêu hao Nguyên Thần dùng thuật bảo toàn sinh mệnh để chạy ra ngoài. Nhưng mới chạy được nửa đường đã bị lão già lưng còng bắt được, kể từ đó cũng không còn tin tức.

Còn thi thể của Hứa La và Vận Manh cũng bị Tiên Di tộc lấy đi, vì có chỗ hữu dụng.

Khâu Tứ Bình bị tu sĩ lục diệp thôi hóa. Hắn căn bản không thể chống lại, dù sao thì tu sĩ lục diệp cũng là một tồn tại tương đương với Hóa Thần hậu kỳ. Hắn trở thành khôi lỗi.

Trừ cô gái mặc lụa trắng và lão già đầy tớ mặc đồ xanh không biết đang ở nơi nào ra, thì lần này những người tiến vào Tiên Di Chi Địa chỉ còn lại Vương Lâm.

Vào một ngày, ở lối vào từ tầng thứ hai xuống tầng thứ ba đột nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng bảy màu lấp lánh. Rất nhanh đã có một bóng người từ trong hư không biến ra.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm hiện thân, hắn lập tức phóng thẳng đi rồi biến mất ngay tại chỗ.

Nửa tháng trước khi phát hiện ra lão già lưng còng hắn đã không chút do dự tiến vào tầng thứ hai rồi chui thẳng vào trong không gian thiên ngịch.

Đã lâu rồi hắn chưa tiến vào ẩn nấp bên trong không gian thiên nghịch.

Thất diệp Thuật Chú Sư tương đương với tu sĩ Anh Biến xuất hiện trước mặt, Vương Lâm biết rõ mình không thể chống lại. Hắn biết một khi bị đối phương phát hiện ra thì chỉ còn đường chết.

Sau khi hiện thân Vương Lâm phát huy tốc độ đến cực hạn, hắn điên cuồng bay đi không tiếc tiêu hao linh lực. Nếu không phải Tinh La Bàn chỉ có thể bay trên bầu trời và trong hư vô thì Vương Lâm đã sớm sử dụng nó rồi.

Hắn cầm chặt cực phẩm linh thạch trong tay rồi bay thẳng một mạch. Sau đó hắn chạy tới cánh cổng của tầng thứ nhất. Hắn đang muốn chạy vào thì đột nhiên một cái ký hiệu màu vàng khổng lồ xuất hiện rồi khóa kín cánh cửa lại.

- Tiểu bối ngoại lai! Lão phu chờ ngươi đã lâu rồi!

Trong tiếng ho khan, lão già lưng còng xuất hiện bên dưới ký hiệu. Hai mắt lão nhìn thoáng qua Vương Lâm.

Dưới cái nhìn của lão, Vương Lâm lập tức cảm thấy một loại cảm giác giống như toàn thân bị xuyên thấu, một cái lồng lạnh như băng bao phủ toàn thân.

Vương Lâm không dám rút lui. Hắn cảm giác được nếu như mình lui lại thì đối phương sẽ lập tức xuất thủ. Hắn lạnh lùng nhìn về phía lão già, tay trái sờ lên Khu Thú Quyển.

- Ngươi đã giết chết Mặc Mặc, Địch Nha, Cổ, và Xỉ Mộc. Ta nhìn thấy Phù Oán Chi Linh của bọn họ trên người ngươi. Với tu vi chỉ sắp đạt đến Hóa Thần trung kỳ mà có thể giết chết được những con cháu hậu bối này của tộc ta, đặc biệt là lục diệp Xỉ Mộc, thì chắc chắn ở trên Tu Chân Quốc ngươi cũng không phải hạng người vô danh! Ngươi tên gì?

Lão già ho khan, chậm rãi nói.

- Vương Lâm!

Vương Lâm nhẹ nhàng nói. Tay trái hắn lại đè lên Khu Thú Quyển. Cái vòng tay này có hai thiếu sót trí mạng chính là giai đoạn chuẩn bị quá lâu. Đối diện với lão già, Vương Lâm cũng không nắm chắc có thể kéo dài thời gian đến khi mở ra chiến xa được.

- Pháp bảo giết chết Xỉ Mộc, chính là cái vòng tay của ngươi sao?

Lão già liếc mắt nhìn qua Khu Thú Quyển, lại nói:

- Bên trong có mùi vị của Thú Hồn.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm vào lão già, thử lùi người về phía sau.

Lão già liếc mắt nhìn Vương Lâm, hắn lập tức dừng chân không dám di chuyển tiếp.

Lão già ho khan vài tiếng, nói:

- Lão phu cũng không muốn làm khó ngươi. Nếu ngươi nói ra phương pháp ẩn giấu khí tức ta sẽ để ngươi được toàn thây, đồng thời còn tự mình hạ phù chú lên người để ngươi từ nay về sau trở thành phù khôi(1) của lão phu. Với tu vi của ngươi thì chạy không thoát đâu.

(1): con rối tạo thành do hạ phù chú vào người khác.

Lão nói xong thì tay phải đưa về phía trước. Vương Lâm lập tức cảm thấy không gian bốn phía nhanh chóng đông đặc lại.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải vuốt lên túi trữ vật. Cấm Phiên xuất hiện trong tay hắn rồi rung lên, rất nhiều cấm khí gầm rống bay ra. Cấm khí hóa thành ác long bay về phía lão già.

Đồng thời tiên kiếm cũng xuất hiện trong tay Vương Lâm. Hắn chém mạnh xuống, kiếm mang màu đen lập tức lóe lên.

Lão già nhướng mắt, tay phải chỉ về phía trước. Những ký hiệu trên cơ thể lão lập tức chuyển động. Trên đầu ngón tay lão xuất hiện một cái ký hiệu rồi phóng thẳng ra ngoài.

Ký hiệu này vừa mới xuất hiện đã nổ ầm ra rồi hóa thành rất nhiều ký hiệu nhỏ, chúng nhanh chóng bay về phía cấm khí. Đồng thời, đối với kiếm mang của tiên kiếm, lão già lại nâng cánh tay phải lên, búng một ngón tay đánh thẳng vào kiếm mang.

“Ầm!”

Kiếm mang biến mất, trên đầu ngón tay lão già xuất hiện một vệt máu. Lão nhìn qua, nói:

- Rất tốt! Thanh kiếm này cũng là bảo vật.

Da đầu Vương Lâm tê dại. Cấm Phiên vô dụng, Tiên Kiếm cũng vô dụng, Xạ Thần Xa cần phải có thời gian chuẩn bị để đối mặt với lão già cũng là vô dụng.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động hàn quang. Tay phải hắn lại vuốt lên túi trữ vật, một cái Cấm Phiên khác lại xuất hiện trong tay. Tay trái hắn đánh ra cấm chế bay thẳng về phía lão già.

Lão già nhìn chằm chằm vào Cấm Phiên, lắc đầu nói:

- Bảo vật trên người tiểu bối ngươi quả thật rất nhiều, chắc chắn ở trên mặt đất cũng là đệ tử của một môn phái lớn. Trên vật này đều có một cỗ lực lượng thiên uy. Trận pháp này sau khi hoàn chỉnh thì tu sĩ của các ngươi sẽ nói có Thiên Kiếp giáng xuống. Nếu như ở trên mặt đất thì có thể uy hiếp được lão phu. Nhưng đây là thánh địa của Tiên Di tộc, là một thế giới khác, Thiên Kiếp không thể phủ xuống được. Ngươi cứ thử xem.

Lão già nói xong, tay phải lại đưa về phía trước.

Lúc này tốc độ của lão cũng không nhanh nhưng uy lực lại mạnh mẽ hơn vừa rồi rất nhiều. Trong khoảng chu vi trăm trượng lập tức vang lên những tiếng két két. Một số khe nứt không gian lập tức xuất hiện.

Chu vi trăm trượng này giống như sắp sửa sụp đổ.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, cấm chế rung lên rồi nhanh chóng thu hồi. Trong tay lại có thêm một bức tranh.

Trong nháy mắt khi bức tranh bình thường này xuất hiện trong tay Vương Lâm, sắc mặt lão già từ đầu đến giờ vẫn bình tĩnh đột nhiên trở nên ngưng trọng, bàn tay đang chụp tới cũng hơi chậm lại.

Ngừng lại một lát. Vương Lâm lập tức phát hiện áp lực từ bốn phía chậm lại, không do dự, hắn lập tức mau lui, tiến xuống phía dưới, bay nhanh ra xa.

Lão già ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, hắn bước về phía trước một bước, đuổi theo.

Vương Lâm than thầm, hắn tế luyện thời gian đã lâu, nhưng không hề biết sử dụng cuộn tranh này như thế nào, vừa rồi trong túi trữ vật thật sự không có vật nào có thể khống chế vật của đối phương, nên mới chuẩn bị liều mạng một phen, xuất ra cuộn tranh gỗ, cứ mở ra một cách bất kỳ.

Nhưng lão già đang nhìn chằm chằm vào cuộn tranh gỗ. Kể từ đó, Vương Lâm lập tức thay đổi kế hoạch, thu hồi cuộn tranh, vội vàng bỏ chạy.

"Cổng vào tầng thứ nhất bị bịt kín, chỉ có một phương pháp có thể chạy ra, tuy là cực kỳ nguy hiểm, nhưng so với ở trong này, cơ hội sống sót phải tốt hơn nhiều!" Vương Lâm cầm kiếm tiên hướng về hư không thẳng tiến.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 352. Phù khôi

Lập tức, đâm một nhát, nơi kiếm tiên đâm vào biến thành một khe nứt không gian, bên trong tối om, trông như một cái mồm lớn muốn cắn nuốt người.

Khe nứt không gian này mới vừa xuất hiện, liền co rút lại, thân mình Vương Lâm chợt lóe, chui vào ngay vào bên trong.

Lão già đuổi theo. Trong nháy mắt hắn tiến vào cái khe, lão hừ nhẹ một tiếng, bước chân một bước, tiến vào cái khe, tiếp tục truy kích.

Vương Lâm vừa tiến vào khe nứt không gian, lập tức một trận gió cực mạnh phả ngay vào mặt, trong gió còn có vô số vật nhỏ bé kì quái, thổi tới tấp vào người Vương Lâm. Hắn lập tức cảm thấy đau đớn, thậm chí nguyên thần như ngọn nến héo hắt, lúc sáng lúc tối.

Vương Lâm ớn lạnh trong lòng, hắn biết bên trong khe nứt không gian rất nguy hiểm, chẳng qua chủ yếu nhất là mất phương hướng, không thể tìm được lối ra.

Nhưng nơi này lại có gió lạnh có thể làm tắt lụi cả nguyên thần. Điều này làm cho Vương Lâm khiếp sợ. Bốn phía là màu tối đen. Cơ bản không thấy rõ vật gì.

Nhưng gió lạnh càng lúc càng kịch liệt. Vương Lâm lập tức vỗ túi trữ vật, Tinh La Bàn bay ra. Hắn lắc khẽ mình, khoanh chân ngồi trên Tinh La Bàn bay nhanh, hướng về xa xa. Đồng thời linh lực ở trong cơ thể lưu chuyển, xua tan gió lạnh.

Đây là vì Vương Lâm tiến vào khe nứt không gian, nơi chỉ có hư vô mới có thể sử dụng Tinh La Bàn. Chỉ có như vậy, tốc độ mới có thể nhanh hơn hắn lão già, hắn mới không bị đuổi giết.

Lão già lưng gù từng bước tiến vào bên trong cái khe. Tay phải lão run lên. Một đạo ký hiệu thoáng hiện ra, ấn lên cái khe đang co rút lại rất nhanh ngăn không cho khe nứt khép lại.

"Cuộn tranh gỗ kia có chút tương tự với thánh vật trên mười một của tộc ta... ..." Lão già thì thào tự nói. Gió lạnh đối với lão không có tác dụng, ngược lại gió thổi làm cho lão cảm giác rất thoải mái.

Lão già trầm ngâm một chút, thân mình vừa động, tiếp tục đuổi theo.

Vương Lâm ngồi trên la bàn, toàn tâm điều khiển. Bên trong khe nứt là hư vô tối đen như mực. Trên đường bay, hắn không hề thấy được bất cứ vật chất gì, tất cả là một màu đen tối mịt.

Lúc này, Vương Lâm cảm giác được đằng sau có điều bất ổn, khiến hắn cảnh giác hẳn lên, hiển nhiên lão già ở phía sau đang đuổi theo không bỏ.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, ra sức tăng tốc la bàn với tốc độ lớn nhất, điên cuồng bỏ chạy.

Lão già gù, cứ mỗi lần nhún chân, là có thể di chuyển một quãng rất xa, chỉ có điều, vẫn đang không thể đuổi kịp Vương Lâm.

Hắn có chút kinh ngạc, thầm nhủ: “Tiểu bối này, trong người bảo vật nhiều thế, mỗi một cái đều có một chức năng siêu phàm, thân phận của hắn ắt cũng cao quý hơn so với những tu sĩ khác. Nghĩ đến đây, lão lại càng muốn luyện đối phương thành phù khôi (một loại con rối được luyện ra bằng cách hạ phù chú lên người khác).

Nơi hư vô này cực kỳ quái dị, Vương Lâm càng bay đi, cảm giác này càng rõ. Hắn không còn nhìn thấy gì, thậm chí là một tia linh lực dao động cũng không có.

”Cứ tiếp tục thế này nữa không phải biện pháp” Vương Lâm thoáng nghĩ, tay phải vung lên, Khu Thú Quyển lập tức bay ra, một chốc liền hóa thành chiến xa, dừng ở trên Tinh La Bàn.

Vương Lâm thở sâu, tay phải đánh ra một ấn quyết, đặt tại chiến xa.

Lập tức, thú hồn rít gào, chợt một con thú hồn hiện thân. Bởi vì khoảng cách tới Vương Lâm quá gần nên thú hồn đó vừa mới xuất hiện, nó lập tức há mồm nuốt một hơi.

Nhưng Vương Lâm đã chuẩn bị, tay phải ấn quyết, linh lực thở nhẹ, lập tức phía trên chiến xa, thiết liên (xích sắt) hung hăng co rút lại, túm hồn thú trở về.

Hồn thú điên cuồng rít gào, mắt nhìn Vương Lâm chằm chằm, lộ ra vẻ hung tợn.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn hồn thú, tay phải biến đổi pháp quyết, lập tức phía trên chiến xa xuất hiện một hắc quang lóng lánh, dữ tợn.

Vương Lâm quay đầu, toàn lực điều khiển Tinh La Bàn. Căn cứ kinh nghiệm lần trước đã sử dụng, hắn biết chiến xa mở ra phải cần khoảng thời gian ít nhất là một nén nhang.

Thời gian một nén nhang qua rất nhanh, toàn bộ hắc quang trên Xạ Thần Xa bị hồn thú hấp thu, thân mình hồn thú càng khổng lồ thêm. Trong quá trình đó, nó không chỉ một lần muốn cắn nuốt Vương Lâm, nhưng đều bị thiết liên phong tỏa.

Cuối cùng, chiến xa hoàn toàn mở ra, Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, Tinh La Bàn lập tức dừng lại, hắn bấm tay niệm pháp quyết, lưu mà không phát.

Ở sau, lão già vẫn truy kích, thần sắc thay đổi. Lão nhận thấy Vương Lâm đang dừng lại ở phía trước, lập tức đuổi theo.

Đồng thời, một cổ hồn lực hùng mạnh tràn ra, thần thức Vương Lâm nhận được lão già trong nháy mắt, hắn ấn quyết sẵn trong tay, đặt tại Xạ Thần Xa.

Lập tức, xích sắt trên người thú hồn biến mất, xích sắt ở giữa nó và Vương Lâm vẫn tồn tại, đồng thời lóe ra hào quang yêu dị.

Hồn thú này hung hăng nhìn về phía lão già, rít gào một tiếng, lấy hết sức mình lao ra, như thể muốn giải phóng hết oán hận trong lòng.

Lão già lưng gù lập tức biến đổi sắc mặt, lão chững lại, hai tay sờ lên các ký hiệu dấu ấn trên người, lập tức, các dấu ấn xuất ra khỏi cơ thể, lập tức nâng cao lên ba tấc trên người.

Lúc này, hồn thú tiến đến, nó nhào vào người lão già, lập tức rít gào một tiếng, liền bị đám dấu ấn ở bên ngoài cơ thể lão già ba tấc điên cuồng lóe ra ngăn cản.

Nhưng uy lực của Xạ Thần Xa rất mạnh, lão già bị tấn công liên tục, văng xa cả trăm trượng mới ngừng lại được. Hai mắt tràn ngập tơ máu, lão hét lớn một tiếng, các ký hiệu trên người lập tức tiếp tục cao lên năm tấc.

Hồn thú rít gào, ngừng chậm lại.

Lão già tơ máu càng nhiều trong mắt, đang muốn đuổi hồn thú đi thì Vương Lâm ở xa ánh mắt chợt lóe, khóe miệng cười lạnh, tay phải cầm kiếm tiên, đạp mạnh chân nhảy về phía lão già, chém xuống một kiếm.

Mượn gió bẻ măng!

Loại chuyện thế này Vương Lâm đã quá quen thuộc. Một kiếm chém xuống, kiếm quang dung nhập vào trong bóng đen, điên cuồng phát tiết ra.

Bỗng nhiên, một nhát kiếm chém thẳng vào người lão lưng còng.

Lão rống lên một tiếng, hai mắt đầy máu. Ký hiệu trên người lão trầm xuống một chút. Đôi mắt đỏ như máu của lão liếc nhìn Vương Lâm một cái, lập tức ở mi tâm của lão liền xuất hiện thất diệp thực vật (thực vật bảy lá).

Thực vật vừa xuất hiện, ký hiệu trên toàn thân lão rung chuyển, mắt hiện sát khí. Lão giơ tay phải lên, hướng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm lập tức toàn thân lạnh lẽo, một luồng khí lạnh theo bụng dâng lên, nhanh chóng chui vào trong cơ thể, tốc độ cực nhanh tiến vào bên trong nguyên thần, khí lạnh ngưng tụ lại như một hạt mầm, sinh sôi nảy nở.

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình khẽ động, hét lớn một tiếng, trong tay kiếm tiên lại chém xuống.

Tiếp đó, hắn lập tức thay đổi phương hướng, chém một nhát tiếp.

Từng đạo kiếm quang oanh tạc ầm ầm trên thân thể. Ký hiệu trên người lão già không ngừng trầm xuống, đồng thời hồn thú tấn công càng dữ dội hơn, rít gào như muốn nuốt chửng lão già.

Thấy hồn thú sắp nuốt vào, trong mắt lão già lộ ra tia sáng kỳ dị. Chiếc vòng tay bằng xương trên tay phải lập tức vỡ ra, rơi ra khỏi tay lão.

Lập tức, vòng tay tản mát ra từng trận u quang màu lục, xuất hiện một ký hiệu.

Ký hiệu này bị tàn phá không còn toàn vẹn, thậm chí có nhiều chỗ bị vỡ vụn, nhưng có một cảm giác khiến Vương Lâm lo sợ chậm rãi lộ ra từ trong ký hiệu đó.

Trong nháy mắt ký hiệu này xuất hiện, hư vô màu đen bốn phía lập tức sáng ngời, toàn bộ bao phủ bên trong một ngôi sao sáu cánh.

- Đây là ký hiệu lúc lão phu nhập môn, chính là thông qua lĩnh ngộ ký hiệu này, lão phu mới đạt tới thất diệp. Tiểu bối, ngươi may mắn nhìn ký

hiệu này, chết cũng đáng!

Lão già chậm rãi nói.

Ký hiệu chợt lóe. Thú hồn đang muốn nuốt lão già lập tức rít gào một tiếng, thân thể cao lớn xuất hiện lục ý rất mạnh. Nó quay đầu lại, nhìn chằm chằm ký hiệu kia, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Nếu thời kì còn sung sức năm xưa, nó dám đấu với ký hiệu này, nhưng hiện tại, nó không thể không lui. Hồn thú rít gào, thân mình run lên, lục ý sinh sôi lập tức bị đánh cho xơ xác, hồn thú nhanh chóng thu nhỏ lại, biến mất trong hư vô.

Vương Lâm lập tức nhận thấy được, khi ký hiệu này xuất hiện, mầm mống trong nguyên thần liền không ngừng sinh sôi nảy nở, nhanh chóng sinh trưởng với một tốc độ điên cuồng.

Vương Lâm không có gì do dự, lao nhanh về phía la bàn, khống chế nó bay đi thật nhanh.

Hồn thú lại xuất hiện trên Xạ Thần Xa,. Lúc này đây, nó không còn muốn nuốt Vương Lâm nữa mà suy yếu, biến mất bên trong chiến xa.

Lão già nhìn Vương Lâm nhanh chóng biến mất, không truy đuổi tiếp, mà cúi đầu nhìn về phía ngực. Ngực lão có ba vết thâm, có thể thấy được miệng vết thương đó là vừa rồi bị kiếm tiên của Vương Lâm đâm trúng.

Trong mắt lão sát khí đằng đằng, thở sâu, nửa quỳ gối, quay về ký hiệu màu lục bị phá nát. Ký hiệu chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Vòng tay bằng xương cốt lại lặng lẽ xuất hiện trên cổ tay lão.

Lão già đứng lên, hóa thành một đạo sao băng, bay về phía trước, đuổi theo Vương Lâm.

Trên Tinh La Bàn, Vương Lâm hai mắt nhắm nghiền, ở mi tâm có lóe ra dấu ấn của một loài thực vật. Từng đạo hoa văn lan ra từ mi tâm của hắn, đồng thời vẫn còn đang tiếp tục lan rộng từ mặt xuống cổ.

Từ trong miệng Vương Lâm, từng cơn gầm nhẹ truyền ra. Hắn mở to hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, nhưng lập tức, hắn lại nhắm mắt lại, suy nghĩ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 353. Thuộc tính Mộc

Hắn đang gặp phải tình cảnh khốn khó. Mặc dù như thế, hắn vẫn đang duy trì tinh thần, tập trung điều khiển la bàn, không ngừng bỏ chạy.

Thực vật ở mi tâm Vương Lâm sinh trưởng như yêu dị. Từng đạo hoa văn phát triển lan ra toàn thân, thậm chí cả trên lưng cũng có.

Những hoa văn đó tạo thành từng hình vẽ kì quái, lan tràn khắp nơi, rễ còn cắm vào thịt.

Vương Lâm vẻ mặt thống khổ, hắn mở to hai mắt, hai tay bấm tay niệm thần chú. Một lúc lâu sau, trong mắt hắn thoáng hiện tia hồng quang, nhưng lại có một tia trong sáng.

Chẳng qua trong ánh mắt hắn có một đạo ký hiệu hiện lên, thoạt nhìn thật kì quái.

"Ký hiệu này thật quái ác!" Vương Lâm thầm nghĩ, sắc mặt âm trầm, tay sờ hoa văn trên lưng.

Trong thân thể hắn, ký hiệu đã lan ra toàn bộ nguyên thần, như một tấm lưới lớn bao lấy toàn bộ nguyên thần . Hoa văn phía trên làn da chẳng qua là nơi nguyên thần ẩn thấu ra mà thôi.

“ Ký hiệu này như thể một sinh mạng bình thường, chỉ có thể tạm thời ngăn chặn." Vương Lâm trầm mặc, điều chỉnh linh lực trong cơ thể một hồi lâu. Sau khi linh lực trong cơ thể vững vàng, tay phải hắn đặt lên Xạ Thần Xa, lập tức chiếc xe này hóa thành vòng tay, rơi vào trong tay hắn.

Tiêu hao một khối linh thạch cực lớn để chống cự lực hút của xe, sau đó ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang. Hắn quay đầu lại nhìn, phía sau là một mảnh hư vô.

Hắn có thể cảm giác được, lão già lưng gù kia đang bám theo sau, hơn nữa ngày càng gần.

Nếu không có Tinh La Bàn siêu tốc độ, sợ là đã sớm bị lão già lưng gù đuổi kịp.

"Âm hồn không tiêu tan!" Vương Lâm thầm mắng. Đã liên tục bỏ chạy gần một tháng nay, Vương Lâm cảm giác như chạy trối chết thời còn đang ở Trúc Cơ kỳ.

Trong túi trữ vật, bảo bối rất nhiều, hơn hẳn ngày xưa. Linh đan diệu dược, các loại linh thạch đều có thể khôi phục tu vi. Hiện tại linh lực hao tổn nghiêm trọng, tốc độ giảm bớt rất nhiều nên bị đối phương đuổi theo.

Chẳng qua, đan dược dù có dùng cũng chỉ có tác dụng trong một ngày. Một khi đan dược linh thạch dùng hết,linh lực sẽ tiêu hao, không thể sử dụng Tinh La Bàn. Như vậy chờ đợi, hắn chỉ có đường chết.

Chạy! chỉ có chạy. Trừ cuộn tranh không thể sử dụng, tất cả pháp bảo đều không có hiệu quả đối với đối phương.

Hiện tại đối phương không thể đuổi kịp. Lần này biến thành một cuộc chiến thi xem ai tiêu hao nhiều hơn, ai không kiên trì nổi nữa sẽ là kẻ thua.

Vương Lâm nghĩ thầm, ánh mắt chợt lóe, điều khiển Tinh La Bàn, tiếp tục bay nhanh.

Tính toán ra được đây là cuộc chiến về tiêu hao, Vương Lâm ăn đan dược cực kỳ cẩn thận, tranh thủ thời gian hiệu lực của dược liệu tới mức tối đa, cho dù chỉ là một chút thời gian ngắn nhất cũng không lãng phí.

Phía sau lão già lưng gù vẫn tiếp tục truy kích, hắn càng đuổi càng kinh ngạc: “Không ngờ tên tiểu tử này lại có thể duy trì được tốc độ với thời

gian lâu như vậy”. Dù lão biết là Vương Lâm dùng pháp bảo, nhưng pháp bảo nào cũng cần tiêu hao linh lực.

Đằng này hắn lại điều khiển pháp bảo lâu như thế, trong lúc còn bị kí hiệu khống chế. Thật là hiếm thấy.

"Người này thân thế nhất định là đệ tử của một phái lớn, nói không chừng chính là đệ tử của Chu Tước Quốc. Hừ, lão phu nhất định phải luyện hắn thành phù khôi, đến lúc đó nhất định sẽ thu được hiệu quả kỳ diệu.”.

Năm ấy, những người của Tiên Di Tộc ở Chu Tước Quốc đã dùng một thần thông nào đó để đi từ tầng thứ nhất rời khỏi mặt đất, nhưng chỉ có phù khôi mới có thể đi lên. Năm đó, người mà Vương Lâm phát hiện ở ngoài Tiên Di Sơn đúng là phù khôi nhưng cũng chỉ là bậc thấp mà thôi.

Đó cũng là nguyên nhân mà sau khi giết chết kẻ địch, Tiên Di Tộc đều thu lấy thi thể. Nếu không, sợ là toàn bộ Tu Ma Hải và các quốc gia lân cận đều đã sớm bị Tiên Di Tộc giết hại sạch sẽ, cũng sẽ không vì tìm kiếm yêu thú mà đánh nhau

Lão già lưng gù trong mắt lóe ra kỳ dị ánh sáng, bay nhanh ở phía sau tiếp tục truy kích.

“ Tiểu bối này nhất định có nhiều đan dược, tuy nhiên dù nhiều tới đâu thì dùng mãi cũng phải hết. Đó là lúc lão phu sẽ luyện ngươi thành phù khôi.” Lão già lưng gù hừ nhẹ một tiếng.

Không gian nơi đây vô cùng tận. Vương Lâm phi thẳng, không hề nhìn thấy bờ bến. Bốn phía đều giống như lúc hắn tiến vào, vẫn tối đen một mảnh, không có thứ gì sinh sống.

Cả ngày nay, Vương Lâm đang điều khiển la bàn bỏ chạy, bỗng nhiên biến sắc, mi tâm của hắn lóe ra thực yêu dị vật, trong người hoa văn mấp máy vùng lên.

“Lại phát tác!" Vương Lâm vừa phải điều khiển la bàn, vừa phải toàn lực hạn chế kí hiệu phát tác.

Hồi lâu, khi hắn mở hai mắt, ký hiệu trong đồng tử càng nặng hơn. Toàn bộ mu bàn tay gần như bị ký hiệu che kín. Giờ phút này nếu có tu sĩ nhìn thấy hắn, chắc chắn cho rằng Vương Lâm là bộ tộc Tiên Di!

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, thoáng giận dữ, hắn cảm giác được, hoa văn phía trên nguyên thần đã phát tác và lan tỏa khắp nơi.

Một khi toàn bộ nguyên thần bị hoa văn này bao vây, hắn sẽ hoàn toàn biến thành phù khôi theo như lời lão già gù kia.

Từ khi tiến vào vùng đất Tiên Di, Vương Lâm nhìn thấy không ít phù khôi, tất cả bọn họ hai mắt lộ ra hồng quang, phát ra sặc mùi thú tính. Người không giống người quỷ không giống quỷ.

Vương Lâm trong lòng lo lắng, hắn biết, nếu tiếp tục thế này, sợ là đan dược dùng hết, nguyên thần của hắn sẽ bị hoa văn bao vây.

Hắn sờ sờ túi trữ vật, bên trong có một chiếc ngọc giản, là mà Đại Trưởng Lão của Thi Âm Tông tặng cho, có thể triệu tập lão tới một lần để bảo toàn tính mạng, song hiện tại chính hắn cũng không biết thân mình đang ở đâu. Làm sao có thể dùng ngọc giản triệu tập Đại Trưởng Lão đó tới chứ?

Hắn âm trầm, hai mắt chợt lóe hào quang lạnh lẽo. Vương Lâm tu luyện gần năm trăm năm, chuyện sống chết gặp rất nhiều nên tính cách rất kiên cường, giờ phút này tuy là khủng hoảng, nhưng ý nghĩ của hắn lại càng bình tĩnh hơn.

"Lúc này quan trọng nhất là cần phải loại bỏ hoa văn ra khỏi cơ thể!" Vương Lâm khoanh chân ngồi trên Tinh La Bàn, hai mắt chớp động, tĩnh tâm cân nhắc.

"Hoa văn này có từ thực vật trên mi tâm. Tất cả dã nhân của Tiên Di Tộc, trên mi tâm đều có từ thực vật đó... Nếu là thực vật, dù là ký hiệu biến ảo thế nào, đều là thuộc tính mộc" Vương Lâm trầm ngâm.

Trong giờ phút nguy hiểm này, hắn nhớ lại: Năm đó hắn đã từng gặp một cảnh tượng tương tự, lúc trước hắn còn là Trúc Cơ kỳ, đã gặp hoang thú hỏa linh trong lòng đất dung nham nóng chảy ở Hỏa Phần Quốc.

Hỏa linh cắn nuốt toàn bộ thân thể tu sĩ để hoàn thiện bản thân. Lúc trước, trong nháy mắt khi hắn sắp bị hỏa linh cắn nuốt, hạt châu thiên nghịch đột nhiên mở ra, hấp thu hỏa linh, đồng thời thuộc tính hỏa trở nên đại viên mãn.

Nghĩ đến đây, Vương Lâm quyết định thử một lần. Hắn thở sâu, tay phải điểm tại mi tâm, trong miệng nhẹ thở:" Thiên nghịch!"

Lập tức, một hạt châu màu xám chậm rãi bay ra từ mi tâm của hắn. Trên hạt châu có vài đồ án hình lá cây. Trừ điều đó ra thì hạt châu này thoạt nhìn cực kỳ bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhìn thấy lá cây trên hạt châu thiên nghịch, Vương Lâm khẽ quát một tiếng, linh lực trong cơ thể tràn trề truyền đến Tinh La Bàn, Tinh La Bàn tăng tốc, chợt lóe lên lao nhanh về phía xa.

Lập tức Vương Lâm liền thu hồi linh lực. Hắn biết thời gian cấp bách, giờ phút này nương nhờ tốc độ cực nhanh của Tinh La Bàn, mặc dù hắn thu hồi linh lực nhưng Tinh La Bàn vẫn chuyển động theo quán tính bay đi một khoảng xa.

Đoạn thời gian này tuy rất ngắn, nhưng cũng là lựa chọn duy nhất của Vương Lâm lúc này.

Thu hồi linh lực, Vương Lâm toàn tâm đắm chìm bên trong nguyên thần, không ngừng hướng về mi tâm nhằm loại bỏ hoa văn ra khỏi cơ thể.

Rất nhanh, ở mi tâm của hắn xuất ra thực vật yêu dị đó. Một đám lá cây thật nhỏ đang chầm chậm sinh trưởng.

Ở phía sau, lão già lưng gù lập tức nhận thấy Vương Lâm giảm tốc độ, hừ nhẹ một tiếng, lão sải bước về phía trước đuổi theo.

Trên người Vương Lâm, hoa văn quỷ dị mấp máy, khi thì hướng mi tâm co rút lại, khi thì lại tiếp tục lan tràn. Mỗi một lần mấp máy, Vương Lâm lại run lên, nhăn mặt vẻ khổ sở.

Ở mi tâm của hắn, thực vật kia thấy càng ngày càng rõ ràng.

Phiến lá cây thứ nhất mở ra, phiến lá cây thứ hai đã duỗi thân.

Bỗng nhiên, Vương Lâm mở to hai mắt, lộ ra vẻ điên cuồng, một tia tỉnh táo ẩn sâu bên trong đang nhanh chóng tiêu tan. Hắn hét lớn một tiếng,

hai mắt nhìn chằm chằm hạt châu thiên nghịch.

Tia tỉnh táo trong mắt hắn chậm rãi tiêu tan, nhưng lập tức ngưng tụ lại, cứ thế lặp đi lặp lại. Vương Lâm người đẫm mồ hôi, quần áo ướt nhẹp.

Hắn đánh cuộc, mặc dù là ký hiệu biến ảo, nhưng cũng là thuộc tính mộc, một khi thuộc tính mộc thì hạt châu thiên nghịch là có thể hấp thu.

Nếu sai, như vậy hắn sẽ lập tức toàn lực áp chế hoa văn.

Lão già lưng gù vẫn truy kích phía sau, lão quan sát, ánh mắt lộ ra vẻ nhạo báng. Lão tin rằng, với loại phù mà lão đã hạ, trừ khi có người tu vi cao hơn lão một bậc, nếu không sẽ không có ai giải quyết được. Lão nhún chân tiếp tục đuổi theo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 354. Cắt đứt đường lui của ngươi.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Nghịch Thiên châu, trên mặt lộ rõ vẻ đăm chiêu. Đúng lúc này, bỗng nhiên trên Nghịch Thiên châu lóe ra một đạo thanh quang, ban đầu còn mỏng manh, nhưng lập tức liền sáng ngời hẳn lên.

Ngay sau đó, lá cây vừa mới tràn ở mi tâm Vương Lâm lập tức run rẩy, không ngờ cứ thế chui ra từ trán của Vương Lâm, bị ngay Nghịch Thiên châu hút vào trong, biến mất không thấy.

Lá cây vừa biến mất, hai mắt của Vương Lâm lập tức tỉnh táo lại. Hắn ngạc nhiên, trong lòng vui mừng, lập tức tay phải điểm ở phía trên Nghịch Thiên châu, hạt châu biến mất. Sau đó Vương Lâm toàn lực điều khiển la bàn, bay đi rất nhanh .

Hắn biết thời gian cấp bách, không còn thời gian để lấy Nghịch Thiên châu tiếp tục hấp thu thực vật. Lúc này nếu hạt châu có thể hấp thu lá cây, sẽ có phương pháp giải quyết phù khôi, hắn không hề lo lắng nữa mà tăng tốc nhanh nhất để bỏ chạy.

Lão già lưng gù nhìn thấy bóng dáng Vương Lâm vừa xuất hiện, thoáng cái đã biến mất. Sắc mặt lão âm trầm, chau mày nhìn ra xa.

“Không ngờ trên người tiểu bối này lại nhiều pháp bảo như vậy, có thể hóa giải được loại phù này!!”

Vừa rồi, trong nháy mắt lá cây bị Nghịch Thiên châu hấp thu, lão già lập tức cảm giác thấy có điều khác thường, nội tâm lập tức chấn động.

Người này, tất cần phải luyện thành phù khôi! Trong mắt Lão già thoáng hiện một tia sắc bén lạnh lẽo, lại đuổi theo.

Vương Lâm trong lòng vui sướng, sờ sờ mi tâm, ngồi trên Tinh La Bàn, tự nghĩ nói:" Không ngờ rằng, trong họa lại có phúc. Thủy, hỏa, thổ, ba thuộc tính trên Nghịch Thiên châu đều đã viên mãn, chỉ có thuộc tính kim hoàn toàn chưa có tí nào, thuộc tính mộc đạt tới một nửa. Lần này hóa giải thực vật kỳ dị trong cơ thể, không biết thuộc tính mộc có viên mãn hay không!"

Thời gian trôi qua, Vương Lâm cũng đã quên mất thời gian trôi, mỗi ngày đều điên cuồng thúc dục Tinh La Bàn, không ngừng bỏ chạy.

Trong túi trữ vật, đan dược đã hao mất hơn một nửa, chỉ còn lại có vài bình, nhưng cảm giác nguy hiểm phía sau vẫn thủy chung không tiêu tan.

Tuy nhiên khiến Vương Lâm thoáng vui mừng chính là tốc độ của lão già lưng gù ngày càng chậm. Nếu cứ thế này, Vương Lâm tin là không còn bao lâu nữa, hắn sẽ loại bỏ được đối phương.

“Đan dược mặc dù dùng hết hoàn toàn, nhưng đã có cực phẩm linh thạch. Có vật ấy, ta có thể gắng gượng đến lúc lão thất phu kiệt sức!”

Vương Lâm nhìn lại phía sau, khóe miệng cười lạnh.

“Lão thất phu này cứ tưởng rằng ta không biết là trên Tinh La Bàn này còn có thần thông na di!" Vương Lâm sờ sờ Tinh La Bàn, Vương Lâm cực kỳ yêu thích nó.

Lão già gù mặt mày nhăn nhó, lão đã truy đuổi Vương Lâm nhiều tháng nay, vậy mà tốc độ của tiểu bối phía trước càng lúc càng nhanh. Có lúc lão cũng đã đuổi gần kịp nhưng pháp bảo của tiểu bối đó đột nhiên phát ra bạch quang (ánh sáng trắng), không ngờ có thể thuấn di bay đi.

Điều này làm cho lão khiếp sợ, nhiều lúc cũng phẫn nộ. Lão đường đường là Thất Diệp Thuật Chú Sư, không ngờ đuổi không kịp một tiểu bối, điều này với lão mà nói, là một sự sỉ nhục.

Chẳng qua, lão không phải là tu sĩ, toàn bộ tu vi đều là dựa vào ký hiệu trên người. Lão chẳng thể nghĩ tới, tiểu bối kia có thể liên tục duy trì được tốc độ qua bốn tháng.

Lão già gù ánh mắt chớp động, trầm mặc một chút, trong cơ thể ký hiệu lực đã tiêu hao rất nhiều, không còn khả năng tiếp tục truy kích nữa. Quan trọng nhất là trong lòng lão có chút dao động, không biết tiểu bối kia còn có bao nhiêu pháp bảo chưa xuất ra, bao nhiêu đan dược có thể sử dụng.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt lão già gù lộ ra vẻ không cam lòng. Lão thầm than một tiếng, không truy kích nữa, đành xoay người rời khỏi.

Vương Lâm đang bay, đột nhiên cảm nhận thấy phía sau không còn nguy hiểm. Hắn dừng Tinh La Bàn lại một chút. Vương Lâm quay đầu lại phía sau quan sát, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

"Không đuổi theo?" Vương Lâm ánh mắt chớp động, trầm ngâm một chút, xác định đối phương không còn đuổi theo, hay là có âm mưu khác. Vương Lâm thầm than một tiếng, nếu như đối phương chỉ có tu vi Hóa Thần hậu kỳ, vậy thì dù bị truy kích chật vật, nhưng khi phát hiện không bị truy đuổi nữa, hắn cũng sẽ quay lại phản kích một lần.

Nhưng Lão già gù đó tương đương với Anh Biến tu sĩ, nên hắn phải rất cẩn thận.

Vương Lâm trầm mặc một chút, hừ nhẹ một tiếng, Tinh La Bàn không tiến mà không lùi lại.

Lão già không nói không rằng, nhìn hành động của Vương Lâm, sắc mặt trầm xuống, do dự một lúc, như không để ý đến.

Một lúc lâu, lão già gù mặt càng nhăn nhó. Vương Lâm luôn giữ khỏng cách nhất định, theo sau lão. Lão đã không chú ý đến bỗng quay đầu lại, quát lớn:

-Thật là không coi sống chết ra gì.

Rồi thân hình lão hóa thành sao băng đuổi theo về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cười ha hả, Tinh La Bàn lập tức di chuyển rồi biến mất trong hư vô.

Truy kích đã nhiều ngày, lão già không thể tiếp tục truy đuổi. Ký hiệu lực đã càng ngày càng yếu. Lão hừ nhẹ một tiếng, quay đầu lại bay về phía lối ra.

Vương Lâm lập tức dừng lại, ánh mắt chớp động trầm ngâm, tiếp tục trở lại quấy rầy.

Lão già gù không để ý tới Vương Lâm, ngoảnh mặt làm ngơ, bay đi.

Qua đó Vương Lâm biết rằng Lão già gù không phải dùng kế, mà thực sự không thể tiếp tục truy kích. Từ đó, hàn quang trong mắt Vương Lâm càng mạnh.

Khi cách lão già một khoảng nhất định, hắn vỗ túi trữ vật, lập tức tay cầm kiếm tiên, chân giẫm lên la bàn, không nói hai lời, kiếm tiên trong

tay lập tức chém một đạo về phía trước.

Sau khi chém liên tiếp ba đạo, Vương Lâm mới bay nhanh rời đi.

Ba đạo kiếm quang rít lên ba tiếng, kiếm quang biến mất trong chớp mắt. Lão già gù sắc mặt trầm xuống, liền dừng lại, tránh được lưỡi kiếm của Vương Lâm. Lão nhìn chằm chằm về phía hư vô, nơi Vương Lâm ẩn nấp, quát lớn:

- Tiểu bối, lần này lão phu tha cho ngươi, cút ngay cho ta. Nếu còn đi theo, đừng trách sao ta lấy mạng ngươi!

Nói xong, lão già không hề để ý tới Vương Lâm, bước nhanh mà đi.

Vương Lâm cười lạnh, chẳng những không lùi, ngược lại cứ tiếp cận quấy rầy. Một tháng sau, lão già gù cực kì bực bội trong lòng. Lão hận là không thể lập tức đuổi kịp tên tiểu bối mà xé xác ra thành đôi.

Nhưng một khi lão đuổi theo, Vương Lâm liền bỏ chạy. Chỉ khi nào lão dừng lại, đối phương lại theo tới quấy rầy. Tuy nói kiếm quang này thương tổn lão không nhiều, nhưng cứ chọc tức lão mãi, cũng làm tâm tình của lão càng thêm tồi tệ.

- Vương Lâm, ngươi sẽ không có kết thúc tốt đẹp đâu!

Một hôm, cuối cùng lão không chịu nổi, bèn hướng về hư vô phía sau, gầm lên. Ký hiệu trên toàn thân lão điên cuồng chớp động, một luồng uy áp hùng mạnh theo phía trên ký hiệu đó truyền ra.

Vương Lâm đang ở xa, không chút sợ hãi, cười nói:

-Tiền bối truy kích đã mấy tháng, nếu buông tha cho vãn bối chẳng phải đáng tiếc? Chi bằng cứ tiếp tục đuổi theo, trong túi của vãn bối, đan dược không còn nhiều lắm. Tiền bối nếu cứ tiếp tục, hi vọng có ngày đuổi kịp.

Hai mắt lão già gù lộ ra ánh sáng âm trầm. Lão nhìn chằm chằm hư vô xa xa, thân thể khẽ động, bỗng nhiên biến mất ở tại chỗ.

Khi xuất hiện, lão oán giận phát hiện thấy phía dưới Tinh La Bàn tỏa ra ánh sáng trắng.

Bỗng nhiên, lão biến sắc, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về phía lối ra. Vừa rồi Vương Lâm na di nhưng không phải bỏ chạy mà tiến tới lối ra.

- Tiền bối, vãn bối phá hủy lối ra này. Ngươi và ta, hai người từ nay về sau hãy ở lại nơi đây dạo chơi, chẳng phải là rất thích sao?

Từ phía trước, giọng nói của Vương Lâm chậm rãi truyền đến khiến lão già cảm thấy thật đáng ghét.

Lão già hét lớn một tiếng, thân mình bỗng nhiên lao ra. Lão hận Vương Lâm đến tận xương tủy. Nếu Vương Lâm không có pháp bảo kì lạ kia, lão đã sớm truy đuổi được Vương Lâm, không như bây giờ, tiến thoái lưỡng nan, đuổi không được mà bỏ đi cũng không xong.

Trong túi trữ vật của Vương Lâm, đan dược đúng là không ăn thua, tuy nhiên hắn còn có cực phẩm linh thạch. Có vật ấy, Vương Lâm tin tưởng rằng mình vẫn bình yên vô sự dưới sự truy kích của lão già.

Hắn lại múa máy kiếm tiên, đánh ra mấy đạo kiếm khí, quấy rầy đối phương.

Cuộc truy kích này, có thể nói vừa là tiêu hao chiến, vừa là tâm lí chiến.

Lão già không thể đoán ra, rốt cuộc Vương Lâm có bao nhiêu đan dược, linh thạch. Truy đuổi liên tục đã bốn tháng nay, khiến trong lòng lão hoài nghi, đan dược của đối phương vĩnh viễn dùng không hết.

Lúc đầu lão còn chưa tin, nhưng khi lão không truy kích hắn nữa, thì hắn lại quấy rầy lão, lúc này lão mới thấy đáng tin hơn. Lão nghĩ, chắc chắn trong túi của hắn còn nhiều đan dược, linh thạch. Nếu thế, lão không có

cách nào để truy kích hắn được. Trừ khi pháp bảo dưới chân Vương Lâm đột nhiên hư hao.

Lão già cũng từng nghĩ tới biện pháp công kích Tinh La Bàn, nhưng chẳng những Vương Lâm tăng tốc rất nhanh, hơn nữa cực kỳ cẩn thận, chỉ cần đạt khoảng cách nhất định là lập tức na di ngay, lão già thủy chung đều không tìm được cơ hội ra tay.

Giờ phút này, Vương Lâm thay đổi phương hướng, lại bắt đầu truy kích. Chẳng qua so với việc lần trước truy kích, lần này không phải Vương Lâm khó chịu, mà là lão già kia.

Mấy tháng sau, Vương Lâm đã dùng hết đan dược, hiện tại hắn dựa vào cực phẩm linh thạch để khôi phục linh lực.

Càng truy kích, lão già càng nóng vội, số lần lão già ra tay càng lúc càng nhiều lần hơn, nhưng cứ đối mặt với Tinh La Bàn của Vương Lâm, lão gần như đều thất bại.

Lão già gù tin rằng, chỉ cần một lần đánh trúng Vương Lâm, thì có thể làm tên tiểu tử đáng ghét bị thương, nếu không thì đánh trúng bảo pháp, cũng có thể làm nó mất tác dụng. Lúc đó, lão sẽ mặc sức giết hắn.

Đáng tiếc, Vương Lâm điều khiển Tinh La Bàn đã suốt tám tháng nay, vận dụng cực chuẩn, cực kỳ linh hoạt hơn.

Lúc này, Vương Lâm xuất ra bốn khối cực phẩm tinh thạch, để vào bên trong bốn chỗ hổng trên Tinh La Bàn. Sau khi hoàn toàn lấy tinh thạch thúc dục la bàn, trừ việc dùng một tia thần niệm điều khiển la bàn, đại bộ phận tinh lực của hắn đều đặt ở các loại pháp bảo nhằm công kích lên người lão già gù.

Cấm phiên, pho tượng gỗ tuế nguyệt, hắc ấn, vài món pháp bảo, mấy thứ này đều xuất hiện trong tay Vương Lâm. Thật ra, những pháp bảo này không có hiệu quả đối với lão già gù này nhưng Vương Lâm ngày càng sử dụng thành thạo các pháp bảo đó, mức độ thuần thục càng ngày càng cao.

Dù sao, từ khi hắn tu luyện đến bây giờ, chưa bao giờ gặp được cơ hội như vậy, có thể sử dụng thoải mái bảo pháp để công kích.

Cứ mỗi lần nâng kiếm, hắn liên tục múa máy, rất điệu nghệ. Thậm chí hắn có thể thông qua hồn phách của Hứa Lập Quốc, không cần dùng tay cầm trực tiếp mà phi kiếm vẫn có thể múa may quanh thân thể trong vòng ba trượng.

Kể từ đó, uy lực của kiếm tiên tuy không gia tăng, nhưng linh hoạt hơn nhiều, tất cả đều nhờ có lão già này.

Lão già hận hắn đến tận xương tủy. Dọc đường đi, sắc mặt lão càng ngày càng u ám. Một tu sĩ nhãi ranh mà người như lão chỉ cần một ngón tay có thể giết chết, không ngờ dám trêu đùa với mình, còn truy kích lão mấy tháng liền. Đối với lão, Vương Lâm dĩ nhiên đã trở thành kẻ thù không độ trời chung, cần phải giết chết.

Một khi có cơ hội, lão sẽ không chút do dự mà xé xác Vương Lâm, không cần dùng hắn để luyện thành phù khôi nữa.

Thậm chí cả ba thanh kiếm trong túi trữ vật đều được Vương Lâm mang ra múa may. Dọc đường đi, tu vi của hắn tuy không tăng, nhưng mức độ hiểu biết đối với pháp bảo của mình đã tiến bộ hơn trước nhiều, chênh lệch có thể nói như trời với đất so với trước kia.

Lúc này, uy lực pháp bảo mà hắn dùng đã lớn hơn rất nhiều.

Cuối cùng hắn cũng chạy ra đến cửa. Vương Lâm nhìn thấy một kí hiệu rất lớn, chớp động liên tục, miệng khe không khép lại.

Vương Lâm liếc mắt qua khe nứt thấy được bên ngoài, ở nơi đó, có vô số dã nhân quay chung quanh, ánh mắt sáng ngời.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, hắn vốn không định rời khỏi nơi này. Thân mình hắn chợt lóe, nhảy lên từ phía trên Tinh La Bàn, kiếm tiên

trong tay chém xuống dưới một trảm. Lập tức, ầm một tiếng, ký hiệu run lên, xuất hiện một khe nứt.

-Không!

Liên tục tám tháng liền truy kích, lại không có đan dược phục hồi, ký hiệu lực của lão già gù đã cực kỳ suy yếu, giờ thấy ký hiệu sắp sửa sụp đổ, lão lập tức hét lớn lên, trên mặt lộ ra vẻ lo sợ.

Lão thuấn di một cái, liền sắp nhảy vọt ra ngoài, cũng là lúc Vương Lâm chém tiếp một kiếm nữa, kí hiệu sụp đổ. Miệng khe nứt không gian khép lại.

Lão già thân mình run lên, ngơ ngác nhìn về phía cửa khe đang dần biến mất.

-Lão thất phu, nếu ta không thể rời khỏi đây, ngươi cũng đừng hòng thoát, tiếp tục đuổi đi!

Vương Lâm chưa dừng lại, vừa chém đứt ký hiệu, lập tức trở lại la bàn, nhanh chóng bay đi.

Giọng hắn cười to, truyền đến từ rất xa.

-Đồ điên! Ngươi là kẻ điên. Lão phu dù chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lão già gù hai mắt lộ ra hồng quang, quay đầu nhanh hướng về phía Vương Lâm lại đuổi theo.

Chẳng qua, kí hiệu trên người lão cũng đã rất yếu. Đuổi theo một lúc, lão già nắm tay, ngẩng đầu rít gào một phen, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống, ở mi tâm của lão, thất diệp thực vật xuất hiện, lập tức từ mi tâm chui ra, lá cây lớn dần, bao xung quanh người lão.

Dùng thất diệp bao toàn bộ thân hình, lão già hoàn toàn biến mất ở bên trong, chỉ lưu lại một thực vật rất lớn, đứng cô độc ở bên trong hư vô này.

"Hy vọng có thể nhờ vào tộc linh, mở được cửa ra!" phía trong thực vật, lão già chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm đứng trên Tinh La Bàn, từ rất xa thấy lão già gù hóa thành một cái cây khổng lồ. Do dự một chút, ánh mắt chớp động, hắn không quấy rối nữa, mà liền xoay người rời đi.

Dọc theo đường đi, hắn quấy rầy lão rất có chừng mực, trước tiên là phải bảo toàn tính mạng của mình, sau đó mới ra tay.

Giờ phút này, lão già gù hoàn toàn rút lui, đương nhiên là lão căm phẫn đến điên tiết. Tuy lão sức lực suy yếu, nhưng Vương Lâm biết, mình và đối phương chênh lệch nhau quá lớn, nếu không có Tinh La Bàn tăng tốc, giờ phút này chính mình đã sớm trở thành đối tượng để lão luyện thành phù khôi.

Lão là thất diệp thuật chú sư, cũng tương đương với Anh Biến tu sĩ, mặc dù đang suy yếu, cũng sẽ có thủ đoạn giết chết mình. Vương Lâm cho rằng, tự mình không thể giết chết được đối phương.

Sau khi hắn đi không lâu, đang ở giữa cây khổng lồ, lão già gù mở to hai mắt. Trong mắt lão hồng quang chợt lóe, nhẹ nhàng cảm giác chỗ Vương Lâm đang đứng, nhận thấy Vương Lâm đang phóng với tốc độ cực nhanh về phía xa. Lão hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc ... người này làm việc cẩn thận, nếu Tinh La Bàn của hắn đến đây, nhất định ta có thể giết hắn.

Lão trầm mặc một chút, dùng tộc linh kết nối với bên ngoài.

Ở bên trong hư vô này, đáng sợ nhất là không có lối ra. Nơi này không giống bên ngoài, có thể xé mở khe nứt không gian. Nếu không thể liên hệ được với bên ngoài, nơi này sẽ giống như một mê cung, sẽ bị nhốt trong này vĩnh viễn.

Sau một lúc lâu, ánh mắt lão lộ ra vẻ lo lắng. Về phần Vương Lâm, đã sớm bị lão bỏ rơi ra khỏi đầu. Giờ phút này, lão chỉ có một ý tưởng duy nhất, chính là mau chóng lấy tộc linh để liên hệ với đồng tộc, nhờ bọn họ ở bên ngoài, giúp lão mở ra một cái khe, từ đó có thể thoát ra ngoài.

Vương Lâm đang ở trên Tinh La Bàn, bay một hồi lâu, cảm thấy phía sau không còn nguy hiểm, nhưng hắn vẫn cẩn thận, bay thêm một ngày nữa, lúc này mới chậm lại.

Bốn phía toàn một màu tối đen, ánh mắt hắn bình tĩnh, không có gì là lo lắng. Hắn khoanh chân ngồi trên la bàn, tay phải điểm tại mi tâm, lập tức hạt châu thiên nghịch bay ra.

Tiếp đó, bên trong cơ thể Vương Lâm, linh lực khẽ động. Trên thân thể hắn, lại xuất hiện hoa văn. Nhưng hoa văn dĩ nhiên không nhiều lắm, chỉ là từ cổ trở lên có lộ ra một ít.

Trong tám tháng bay trên không, hắn đã nhiều lần lấy hạt châu thiên nghịch hấp thu ký hiệu thực vật trong cơ thể, dĩ nhiên đã hấp thu hơn một nửa.

Giờ phút này hắn khẽ quát một tiếng. trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Dần dần, hoa văn ở cổ chậm rãi dâng lên. Cuối cùng toàn bộ hoa văn đều ngưng tụ tại mi tâm.

Thực vật kỳ dị vừa xuất hiện ở đó thì hạt châu nghịch thiên lập tức phát ra thanh quang, hấp thu lấy nó.

Hồi lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt. Hắn thở sâu, quay đầu nhìn lại phía sau, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng trừ khử tất cả ký hiệu thực vật. Chú pháp của Tiên Di Tộc quá quỷ dị. Ngày sau nếu gặp lại, phải hết sức cẩn thận.

Hắn đưa tay phải lên, cầm lấy hạt châu thiên nghịch ở trước mắt. Chỉ thấy chín phiến lá cây mở ra trên hạt châu. Chiếc lá cuối cùng cũng mở ra hơn một nửa.

Vương Lâm lộ ra sắc mặt vui mừng, hạt châu vừa chạm mi tâm, đã lập tức biến mất.

Lần này thu hoạch cũng là thật lớn, thuộc tính mộc của hạt châu thiên nghịch đã gần như viên mãn! Lúc này quan trọng nhất là nghĩ ra biện pháp rời khỏi nơi này.

Vương Lâm trầm ngâm một chút. Trước khi hắn cắt đứt đường ra ngoài của lão già gù, trong lòng hắn sớm đã tính nên mới không chút do dự, dùng kiếm phá hủy ký hiệu ở lối ra kia.

Nếu không có bên ngoài giúp đỡ, từ trong rất khó thoát ra. Tuy nhiên, Vương Lâm đã có Bản Tôn bên ngoài.

Hắn khoanh chân ngồi trên la bàn, tập trung cảm ứng Bản Tôn đang ở đâu.

Bên ngoài vùng đất Tiên Di của nước Sở, ngầm dưới đất chừng mấy nghìn dặmm có một đoàn tử quang đang lóe ra.

Giữa tử quang, có một người đàn ông, khoanh chân ngồi lạnh lùng, người này đầu tóc đỏ, trên thân, làn da thô ráp có màu đồng cổ, trên đó có những vết nứt rất nhỏ.

Ở mi tâm người này có hai điểm, thành hình âm dương, đang chậm rãi chuyển động.

Lúc này, hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, trong mắt lộ ra sát khí. Hắn trầm ngâm một chút, thân mình vừa động, lập tức vẫn ngồi khoanh chân nhanh chóng bay lên như sấm sét, trong nháy mắt liền đi tới trên mặt đất.

Tay phải vỗ bên hông, lập tức quần áo màu đen mặc trên người. Giờ phút này, nhìn hắn như một tu sĩ bình thường, không có gì khác.

Người này giẫm chân tại chỗ, tiến vào núi rừng Tiên Di. Dưới một cây cổ thụ, tay phải hắn nắm lại, đấm rất mạnh vào hư không. Lập tức, những tiếng nứt vỡ vang lên, không gian cái khe liền xuất hiện, nó không ngừng xoay tròn, đồng thời bốn phía của nó có những mảnh vỡ vụn.

Đợi một chút, người này lại lắc lắc đầu, tiến lên phía trước.

Gần như cứ cách mười bước, hắn đều phải tung ra một quyền đánh vào hư không, dần mở ra những khe nứt không gian. Vòng đi vòng lại, dần dần hắn tăng tốc độ càng lúc càng nhanh, từng bước một hướng tới trong rừng núi Tiên Di.

Người này một mạch đi thẳng, một lúc lâu sau đã đánh ra hơn một nghìn khe nứt không gian. Khi đi tới hố sâu Tiên Di, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua. Tiếp đó, hắn xoay người, thẳng hướng mà đi, cứ cách mười bước lại đánh ra một khe nứt không gian.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên mặt hắn vẫn vẻ như thường.

Ở phía sườn bắc của núi rừng Tiên Di, mặt đất bị cỏ cây mục nát bao phủ, hắn đi ở phía trên, phát ra tiếng động sàn sạt. Đi được khoảng mười bước, hắn đang định tung ra một quyền, bỗng nhiên thần sắc thay đổi, nhìn về phía xa xa, ánh mắt lộ ra một tia khí lạnh, bóng người chợt lóe, rồi biến mất ở tại chỗ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 355. Dư nhân

Nơi sườn bắc của núi rừng Tiên Di xuất hiện một đôi nam nữ, đang bay rất nhanh.

Nữ là một người có vóc dáng rất đẹp, vận đồ lụa màu trắng. Nam là một lão già mặc áo màu xanh.

Hai người đang bay trong không gian. Bỗng nhiên, lão già biến sắc, ôm lấy nữ tử, cả hai lập tức lùi về phía sau. Trong nháy mắt hai người vừa lùi lại, lập tức mặt đất phía trước bọn họ bỗng nhiên ầm một tiếng, xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Đứng giữa khe nứt là một nam tử đầu tóc màu đỏ, sắc mặt lạnh lùng, đúng là Bản Tôn của Vương Lâm.

Bản Tôn lạnh lùng quét mắt liếc hai người một cái, tay phải lập tức “ầm” một tiếng, xuất ra một quyền.

Lão già thanh sam mặt biến sắc, vỗ túi trữ vật, lập tức một kiện pháp bảo hình núi bay ra, đón lấy hướng gió, hóa thành một ngọn núi thật lớn, bỗng nhiên dừng trước người lão.

Bản Tôn trong mắt bình tĩnh, nắm tay vẫn thẳng tiến, dừng lại trên ngọn núi.

“ Ầm !”

Một tiếng nổ xé tai, ngọn núi điên cuồng lóe ra kim quang, nhưng kim quang cũng không có tác dụng, lập tức sụp đổ, cả ngọn núi thật lớn kia cũng trong nháy mắt hóa thành đá vụn, thổi quét hai người lùi ra xa.

Lão già thanh lam sắc mặt âm trầm, kéo nữ áo trắng dừng lại.

Bản Tôn tay vẫn nắm, chân bước đạp mạnh, dưới chân hắn lập tức vỡ vụn, hắn bay nhanh ra, lại tung ra một quyền tiếp.

Miệng lão già phun ra một đám sáng trắng, bạch quang này hóa thành một phi kiếm, phía trên phi kiếm xuất hiện khí lạnh chớp động, bên trong

còn có một tử tuyến, rõ ràng cực kỳ cứng rắn, có chút hiếm thấy so với những người cùng luyện hóa phi kiếm.

Phi kiếm chợt lóe trong không gian, đâm thẳng Bản Tôn, Bản Tôn thần sắc như thường, hừ nhẹ một tiếng, quyền và kiếm cùng va vào nhau.

"Ca ca "

Lập tức phi kiếm nhanh chóng sụp đổ giữa không gian, hóa thành vô số nhỏ mảnh nhỏ li ti, tiêu tan không còn. Đồng thời, một ý cảnh của Hóa Thần tu sĩ bỗng nhiên từ trên phi kiếm truyền ra, theo nắm tay của Bản Tôn tiến vào trong cơ thể.

Bản Tôn ánh mắt chợt lóe, vốn là Cổ Thần, hắn không có được ý cảnh, nhưng lại có một cổ sát khí. Phía sau hắn tóc bay nhẹ, hào quang màu đỏ lập tức chớp động bên trong thân thể Bản Tôn. Ý cảnh của lão già áo xanh lập tức yếu ớt không chịu nổi, sụp đổ trong cơ thể Bản Tôn.

Bản Tôn nắm tay, lại tiến đến.

Lão già ánh mắt lộ ra một tia kinh hoàng, kéo cô gái mặc lụa trắng, lùi về phía sau.

Bản Tôn tiếp tục truy kích.

-Đạo hữu, chuyện này là thế nào, ta không hiểu?

Lão già lớn tiếng quát, lui lại phía sau. Thấy nắm tay đối phương, dĩ nhiên lão kinh hãi.

Cả cuộc đời này, trừ chiến chú sĩ của Tiên Di Tộc, lão chưa bao giờ gặp phải tu sĩ có công kích như vậy. Pháp bảo đều nhanh chóng bị phá hủy, giẫm chân tại chỗ là khe nứt không gian xuất hiện, điều này khiến lão sợ hết hồn.

Bản Tôn hừ nhẹ một tiếng, thân mình khẽ động, lại xuất ra một quyền. Lập tức lão già và cô gái bị bao vây bốn phía bởi thần thông như giam cầm.

-Nhận lấy cái chết! Bản Tôn quát nhẹ.

Lão già trong lòng kêu khổ, hắn nhìn đến cô gái, trong mắt hiện rõ vẻ kinh hoàng, tuyệt vọng, cắn răng một cái, quát:

-Tiểu thư, ta mượn pháp đao dùng một lát!

Cô gái liền vỗ túi trữ vật, lập tức một đạo ánh sáng trắng lóe ra, lão già bắt lấy.

Cầm lấy đao xong, lão già kéo cô gái, cắn vào chót lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết, nhổ vào phía trên thanh đao.

Cũng là lúc Bản Tôn nắm tay ầm ầm dội xuống, mục tiêu là đánh vào đầu lão già. Lão già run lên, lập tức liều mạng, hét lớn một tiếng, đoạn đao trong tay lập tức bay ra, dốc sức dùng đao che phía trước người.

“Ầm”

Một tiếng vỡ trong trẻo vang lên, trên thân đao lập tức xuất hiện một vết nứt, đồng thời có một mảng bị vỡ bay ra.

Lão già áo xanh cắn răng một cái, sắc mặt âm trầm, lộ rõ sợ hãi, lùi ra phía sau, lấy tốc độ cực nhanh, không ngờ kéo được cô gái mặc lụa trắng thoát khỏi chỗ bị giam cầm.

- Tiền bối dừng tay, dù muốn giết hai người ta, cũng phải cho biết nguyên nhân?

Nữ áo lụa trắng nói nhanh, tiếng nói lộ ra vẻ kinh hoảng.

Bản Tôn thu hồi nắm tay, mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai người.

Lập tức, bốn phía yên tĩnh dần, chỉ có tiếng gió thổi, đánh quần áo phát ra âm thanh, ngoài ra không có tiếng động.

Lão già áo xanh trán đẫm mồ hôi, khiếp sợ mất hồn. Lão suy nghĩ kỹ lại trong trí nhớ, nhưng không thể nào nhớ ra được đã gặp gã tóc đỏ này khi nào, đã đặc tội gì với đối phương.

- Hai người các ngươi từ đâu đến? Bản Tôn lạnh giọng hỏi.

Nữ áo lụa trắng ngẩn ra, nàng không kịp nghĩ, vội vàng nói:

-Vãn bối là người Chu quốc, đi ngang qua nơi đây, đang muốn muốn đi Sở quốc.

- Hà cớ gì ngươi phải nói dối, muốn chết hả?

Bản Tôn trong mắt chợt lóe, nhìn về phía hai người, ánh mắt giống như đang nhìn người chết, thân mình hắn chưa di chuyển, chân phải đã đá về phía trước trong nháy mắt.

Tiếng động ầm ầm vang lên, lão già lập tức né tránh, song không kịp, hét lớn một tiếng, khống chế đoạn đao ngay trước người.

“Ầm”

Đoạn đao vỡ vụn!

Thân mình lão già, hóa thành một đạo sao băng, lập tức từ giữa không trung lao xuống.

- Tiền bối!! Ngươi và ta không thù không oán, vì sao phải đuổi giết bằng được?!!!

Nữ áo lụa trắng, mắt ngấn lệ, run giọng nói .

Bản Tôn dáng vẻ lạnh như băng, nhìn về phía nữ tử áo lụa trắng.

- Hai người các ngươi, từ chỗ nào mà đến?

Bản Tôn vẻ mặt lạnh như băng, chậm rãi nói.

Nữ tử áo lụa trắng thân mình run lên, cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới không biết lão già áo xanh sống chết như thế nào. Nàng không còn hi vọng, nên không dám nói dối, nhẹ giọng nói:

- Vãn bối từ Tiên Di Chi Địa (vùng đất Tiên Di) đi ra.

- Từ vùng đất Tiên Di ư? Lúc các ngươi đi là bảy người, vì sao hiện tại chỉ có hai người các ngươi?

Bản Tôn quét mắt liếc Nữ tử áo lụa trắng một cái, bình thản nói.

Nữ tử áo lụa trắng lại run lên, nàng khiếp sợ nhìn về phía nam tử tóc đỏ, càng nhìn càng thấy rất quen, nhưng chắc chắn là chưa bao giờ gặp.

- Vãn bối có nỗi khổ trong lòng..

Nữ tử áo lụa trắng chua xót nói.

- Đi theo ta.

Bổn Tôn liếc mắt nhìn nữ tử áo lụa trắng, xoay người hướng về phía núi rừng Tiên Di, bay nhanh.

Nữ tử áo lụa trắng do dự một chút, sau đó cùng đi theo.

Về phần lão già áo xanh, Bản Tôn cũng không thèm nhìn, trúng của hắn một cước thì lão chết chắc. Lão già áo xanh chẳng qua cũng chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại không có bảo pháp bảo vệ.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên Bổn Tôn a lên một tiếng, cúi đầu nhìn về phía lão già áo xanh, nơi lão rơi xuống.

Ở đó, một người bị thương nặng chầm chậm đứng lên.Trên người có một luồng khí đen vờn quanh. Bên trong lại có một gốc thực vật có năm lá, chập chờn lóe sáng.

Giữa đám khí đen, lão già áo xanh miệng phun ra máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Nhưng ánh mắt vẫn sáng trong.

Bản Tôn chỉ liếc mắt một cái, lập tức sắc mặt âm trầm. Hắn liền quay đầu lại nhìn nữ tử áo lụa trắng. Gương mặt nàng tái nhợt, cắt không ra máu, trầm mặc không nói.

Hoá ra là như thế này. Bản Tôn lập tức hiểu được sự tình từ đầu đến cuối. Vì sao hai người này không chết mà dễ dàng từ Tiên Di đi ra.

Bản Tôn nâng lên tay phải lên, chỉ xuống lão già, đang muốn giết chết hắn.

Lúc này, nữ tử áo lụa trắng lập tức di chuyển, đứng trước lão già áo xanh, quỳ trên mặt đất, hạ giọng nói:

- Tiền bối. Vãn bối và năm người nữa, chắc chắn có người quen biết ngươi, mong rằng người đừng làm khó bọn ta. Nếu có giết hãy giết ta.

Lão già áo xanh giãy dụa đứng lên ngoảnh đầu nhìn về phía Bản Tôn nói:

- Muốn giết cứ giết ta. Ta đã sớm không nghĩ muốn sống thêm nữa. Chết ở trong tay tiền bối, cũng coi như đã giải thoát. Còn hơn bị người khác luyện thành phù khôi. Chỉ có điều Tiểu thư nhà ta không đồng ý để ta chết.

Bản Tôn ánh mắt chớp động, nhìn hai người một lúc, rồi cách không bắt lấy hai người, bay đi, tiến vào giữa vùng đất Tiên Di.

Dọc đường đi, vết thương của lão già áo xanh dần dần hồi phục, chẳng qua gốc thực vật hư ảo kia cứ lấp lóe nơi mi tâm của lão.

Nữ tử áo lụa trắng trầm mặc, hai mắt nhắm lại.

Rất nhanh, Bản Tôn đã đi tới hố sâu chỗ chính giữa núi rừng Tiên Di .

Sau khi rơi xuống đất, Bản Tôn đánh một quyền vào hố sâu. Lập tức, khe nứt không gian xuất hiện, bên trong không gian tối đen như mực. Hắn dùng đầu ngón tay bắn ra, hai giọt máu tươi, trúng vào mi tâm của lão già áo xanh và nữ tử áo lụa trắng, hai người bị ném thẳng vào trong khe nứt.

- Nếu có thể tìm được Vương Lâm bên trong, ta tha cho hai người tội chết. Tiếng của Bản Tôn dừng ở trong tai hai người, tiếp đó, cái khe biến mất.

Bản Tôn khoanh chân ngồi ở bên ngoài hố, trầm mặc không nói. Hắn không thể đi vào trong cái khe bởi vì nếu bên ngoài không có người mở lối, vậy thì Vương Lâm sẽ vĩnh viễn bị vây trong hư vô.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 356. Ly khai

Nhưng nếu không có người đi vào, thì tìm kiếm là quá khó khăn, cho nên hắn mới không giết hai người này. Hắn cố ý lưu lại dấu ấn trong cơ thể hai người, làm cho bọn họ đi tìm Vương Lâm.

Bên trong hư vô, Vương Lâm khoanh chân ngồi ở trên Tinh La Bàn. Giờ phút này, hắn mở to hai mắt, ánh mắt chợt lóe, lẩm bẩm:

- Hoá ra là như thế!

Trong mắt lóe ra hàn quang, hắn đứng dậy điều khiển La Bàn bay lên không. Thần thức tản ra, tiến vào bên trong hư vô, tìm kiếm hai người.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Cả ngày nay, Vương Lâm đang điều khiển La Bàn, bay rất nhanh trong không gian. Bỗng nhiên thần sắc của hắn khẽ động. Hắn liền nhìn thấy ở phía trước, cách đó không xa, có hai người đang cũng đang bay.

Đúng là lão già áo xanh và nữ tử áo lụa trắng.

Đến giờ phút này, hai người này có chút chật vật, hơi thở suy yếu.

Hai người này nhìn thấy Vương Lâm, lập tức mặt lộ ra vẻ phức tạp. Nữ tử áo lụa trắng định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Sau đó nàng than nhẹ một tiếng, rồi không nói gì.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn hai người, liếc mắt một cái, thân mình khẽ động, bay đến gần chỗ của hai người, tay phải vung lên. Lập tức hai giọt máu tươi từ mi tâm của cả hai bay ra, nằm gọn trong tay Vương Lâm.

- Tiền bối ... Ta... ... Nữ tử áo lụa trắng do dự một chút, hạ giọng nói.

Vương Lâm căn bản là không để ý tới hai người, lấy máu xong, tay phải nhất triệu, Tinh La Bàn lập tức nằm gọn trong tay, hắn cho vào trong túi trữ vật.

Đúng lúc này, Bổn Tôn khoanh chân ngồi ở bên ngoài hố sâu. Bỗng nhiên mở to hai mắt, trong mắt lộ ra một tia linh động, Hắn xuất ra một quyền vào hư không. Lập tức, một khe nứt không gian hình tròn xuất hiện.

Khe nứt này xuất hiện bên trong hư vô, ngay chỗ nơi Vương Lâm đang đứng. Nhìn trước mặt mình đột nhiên nứt ra, hắn không có gì kinh ngạc, nhanh chóng bước ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, hắn và hai người kia không nói qua một lời.

Sau khi Vương Lâm bước qua khe nứt, tự nhiên khe nứt biến mất, để lại hai người bên trong hư vô.

Khi Vương Lâm ra đến hố sâu ở bên ngoài, cảm nhận được ánh sáng mặt trời chiếu lên người. Hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác còn sống sót khiến hắn thấy nhẹ nhõm.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua dưới hố sâu, thân thể khẽ động. Cả hắn và Bản Tôn lập tức biến mất.

Hôm ấy, Vương Lâm từ vùng đất Tiên Di, dừng lại ở ngoài rừng, mở bảo tháp ra, khoanh chân ngồi dưới tháp, nhắm hai mắt lại, Bản Tôn cùng ngồi như hắn.

Một ngày sau, cả hai cùng mở mắt.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra một quả luân hồi phát ra ánh sáng chói mắt. Hắn trầm ngâm suy tính, mức độ yêu cầu của quả này hiển nhiên thích hợp với Bổn Tôn.

"Đáng tiếc chỉ có một!" Vương Lâm ném đi, Bản Tôn bắt gọn trong tay.

Bản Tôn bóp mạnh. Lập tức quả này vỡ vụn, bên trong chảy ra một chất lỏng sền sệt màu vàng. Chất lỏng không nhiều lắm, chỉ rất ít, nhưng sau khi chất lỏng đụng tới làn da của Bổn Tôn, lập tức trên da xuất hiện vết rạn, rồi cứ theo vết rạn mà chui vào. Trong nháy mắt đã lan tràn khắp nơi.

Lúc này, thân thể của Bổn Tôn như một tấm lưới bằng vàng. Toàn thân của hắn là vết rạn. Ban đầu thì cũng không có gì khác thường, nhưng đến lúc này, lại phát ra từng trận kim quang.

Dần dần, kim quang càng ngày càng sáng. Cuối cùng, theo vết rạn, nó dung nhập vào bên trong máu thịt, rồi mất dần trong cơ thể của Bổn Tôn.

Vẻ mặt của Bổn Tôn vẫn không thay đổi. Một lúc sau, trong mắt hắn xuất hiện chợt lóe một đạo kim quang. Tất cả kinh mạch của hắn bị biến mất, tốc độ hấp thu linh lực thiên địa gia tăng vô số lần.

Bây giờ Bổn Tôn mới chính thức được tính là bộ tộc Cổ Thần.

Về phần quả luân hồi, giờ phút này đã biến mất không còn.

Bản Tôn đứng lên, chân bước một bước, chìm vào dưới nền đất, biến mất không thấy.

Vương Lâm thở sâu, vỗ túi trữ vật, một đoạn luân hồi mộc bị hắn đem ra trước người.

Hắn cầm lấy một khối, bắt đầu chế tác tượng gỗ tuế nguyệt.

Thời gian cũng như tuế nguyệt (năm tháng), chậm rãi trôi qua.

Trong Chu gia thôn, Chu Như đã ba tuổi, nàng sinh ra đã có chút xinh đẹp, nhưng ba tuổi mà nàng chưa từng nói được.

Vì việc này, cha mẹ của nàng đã mời không ít thầy lang, thuốc cũng ăn uống không ít, nhưng cuối cùng vẫn thế.

Tính tình của Tiểu Chu cũng khác những đứa trẻ trong thôn. Nó không chơi đùa mà cứ ngồi trong sân nhà mình, nhìn lên không trung, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc.

Cha của Chu Như là một người đàn ông trung niên, hai tay thô ráp, lúc này hắn cũng đang ngồi trong sân, thở dài. Vì con gái mà mấy năm nay, hắn mua không ít thuốc quý, tìm rất nhiều thầy lang. Đáng tiếc là đứa nhỏ vẫn không nói lời nào.

Chẳng lẽ là câm điếc sao? Phụ thân của Chu Như thầm than một tiếng.

Một ngày nọ, có một lão già, mặc áo bào của đạo sĩ, đi tới thôn Chu gia.Trong thôn, mấy vị trưởng bối ra nghênh đón, đồng thời cho gọi tới, tất cả trẻ con dưới sáu tuổi.

Không lâu sau, mười chín đứa trẻ được cha mẹ cùng đưa đến, đi vào chính giữa thôn.

Chu Như và cha mẹ cũng đã có mặt. Chu Như có đôi mắt to sắc sảo, nhìn xung quanh như mê hoặc. Nàng có chút sợ hãi, túm chặt áo của mẹ.

Mẹ của nàng ngồi xổm xuống, nhẹ giọng vỗ về nàng. Sau đó, đến lượt nàng, thì một người đàn ông ngẩng đầu nhìn nàng, thấp giọng nói:

- Như nhi quá nhỏ, ta xem như hết.

Mẹ của Chu Như , lắc lắc đầu, nói:

- Thử xem đi, nếu thật sự được lựa chọn, đứa nhỏ này về sau sẽ phú quý.

Mẹ của Chu Nhi cắn môi dưới, không nói gì.

Lão già mặc đạo bào kia, bộ dạng kiêu căng, mơ hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn, hắn đã đi rồi mấy thôn rồi, vẫn không tìm thấy được một người nào. Nếu môn phái không quy định, cứ sáu năm các đệ tử đều phải đi tìm cho được người có linh căn, hắn sẽ không xuống núi.

Ở Chu gia thôn, sáu năm trước hắn đã tới, mười hai năm trước cũng đã tới, đều chưa phát hiện được đứa nhỏ nào có linh căn.

Sáu năm trước ở Lưu gia thôn, phát hiện được đứa nhỏ có linh căn, lần này lại đi, không biết còn có thể gặp được một đứa như thế. Nếu tìm được như vậy, là có thể đến được ba khối trung phẩm linh thạch. Lão già thầm nhủ, liếc mắt qua đám trẻ, mày càng mặt nhăn nhó, trong mắt đầy vẻ thất vọng.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng ở Chu Như, lập tức giật mình, hắn bước tới vài bước đến bên cạnh Chu Như, tay phải điểm tại trán nàng một chút, lập tức mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ.

“Đứa này ... Trời sinh có được linh lực, bách mạch đều thông, tử quang thấu thể, tốt!” Lão già nhìn chằm chằm Chu Như, mắt hắn nhìn như thể không phải nhìn đứa trẻ, mà là nhìn một khối thượng phẩm linh thạch trong veo, lóng lánh!

Chỗ môn phái hắn tuy nhỏ, nhưng phụ thuộc vào Vân Thiên Tông để tồn tại, bên trong môn phái có một chút linh thạch. Chưởng môn tuy bình thường keo kiệt, nhưng vẫn thưởng rất lớn đối với người tìm được đệ tử có tư chất tuyệt hảo.

-Đứa bé này, ta muốn!

Lão già cười ha hả, nói với một số trưởng bối trong thôn.

Chu Như ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, bắm chặt lấy góc áo của mẹ nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét.

Mẹ của Chu Như vẻ mặt không đành lòng, ôm lấy Chu Như, nhìn sang chồng mình với ánh mắt cầu xin.

Cha của Chu Như trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, đứa nhỏ này bẩm sinh câm điếc…

- Câm điếc? Không có quan hệ gì!

Tay phải lão già bắn ra, thân hình của mẹ Chu Như bỗng run lên, lui về phía sau mấy bước. Lão ta ôm lấy Chu Như, cười nói:

- Tốt lắm! Ngươi đi với ta!

Chu Như lộ ra vẻ sợ hãi, thân mình run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống. Cô bé chỉ mới là một đứa trẻ ba tuổi, trong lòng nó giờ phút này thấy cực kỳ sợ hãi.

Cha của Chu Như cắn răng một cái, đang định nói chuyện, bỗng nhiên lão già nhướn mày, quay đầu nhìn lại, lãnh đạm nói:

- Đứa nhỏ nhà ngươi có thể được ta nhìn trúng là phúc khí của các ngươi, đừng có ồn ào!

Lúc này, mấy lão nhân trong thôn cũng bước lên, khuyên giải cha mẹ của Chu Như.

Lão già kia hừ nhẹ một tiếng nói:

- Lão cũng không đoạt đứa nhỏ của các ngươi mà là mang đến cho nó một vận may cực lớn, ngày sau các ngươi còn có lúc gặp lại nó.

Nói xong, thân mình hắn chuyển động, hướng về cổng thôn đi ra.

Dưới sự kinh hoàng, Chu Như liền khóc thét lên, trong thanh âm tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Cha! Mẹ!

Một thanh âm non nớt đột nhiên từ trong miệng cô bé truyền ra. Lão già ngẩn ra, cười ha hả nói:

- Hoá ra không phải là câm điếc! Như thế càng tuyệt!

- Con!

Nước mắt của người phụ nữ chảy dài, muốn đuổi theo thì bị cha Chu Như ngăn lại. Hắn ngơ ngác nhìn theo hướng lão đạo biến mất, hạ giọng nói:

- Có thể được lựa chọn là phúc khí của con bé!

Lão già kia đi ra khỏi cổng thông, càng nhìn càng hưng phấn, lẩm bẩm:

- Một khối thượng phẩm linh thạch. Ha ha! Có khối thượng phẩm linh thạch này ta có thể trùng kích Trúc Cơ trung kỳ. Đứa nhỏ! Lão phu cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Sau này khi ngươi trưởng thành, lão phu sẽ thu ngươi làm đồ đệ là được!

Hắn đang định xuất ra phi kiếm, bay trở lại môn phái, đột nhiên Chu Như cắn vào cánh tay lão già một cái. Tuy nhiên một đứa trẻ ba tuổi thì có được mấy sức lực!

Nhưng lão già cũng nhướn mày, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Nhóc con này, ngươi không muốn lòng tốt của ta sao!?

Nói xong, tay trái hắn vung ra, định tát Chu Như một cái để cho nó một ít giáo huấn, để trên đường đi nó khỏi khóc sụt sịt, coi như chính mình cướp đi một con búp bê mà thôi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 357. Thúc thúc

- Ngươi dám!?

Tay lão già vừa giơ lên, đột nhiên toàn thân phát lạnh, toàn thân toát ra mồ hôi chảy ròng ròng. Ở phía trước hắn, một thanh niên áo trắng không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Lão già vội vàng buông Chu Như ra, cung kính nói:

- Tiền bối, vãn bối…

Không chờ hắn nói xong, Vương Lâm vung tay áo lên, thân mình lão già giống như bị một cỗ cuồng phong thổi bay, biến mất ở phía xa xa.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Chu Như. Từ một năm trước hắn để Thiết Nham về Vân Thiên Tông, còn chính mình tự thân thủ hộ Chu Như. Cảnh tượng hôm nay hắn đã nhìn thấy hết, vốn định lập tức ra tay nhưng hơi cân nhắc một chút liền dừng lại. Chờ đợi lão đạo đem Chu Như từ bên người cha mẹ cô bé đi ra rồi mới xuất hiện.

Nhìn thấy Vương Lâm, vẻ sợ hãi trong ánh mắt của Chu Như liền biến mất, thay vào đó là một cỗ mê man thật sâu.

- Thúc… Thúc… Thúc…

Thanh âm của Chu Như thanh thuý nói.

- Thúc thúc…

Vương Lâm than nhẹ, dịu dàng nói:

- Cùng đi với thúc thúc nhé!?

Vẻ mê man trong mắt của Chu Như càng đậm. Cô bé nhìn Vương Lâm, không hiểu vì sao vị thúc thúc trước mặt này khiến cô bé có cảm giác cực kỳ không muốn rời xa, gật gật đầu.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ phức tạp, ôm lấy Chu Như, vung tay lên, một đạo linh quang bao bọc lấy cô bé như sợ gió lạnh trong khi phi hành sẽ khiến cô bé đông lạnh.

Thân mình hắn nhảy lên, ôm lấy Chu Như, dần biến mất ở phía chân trời!

Dưới Tiên ngọc bảo tháp, Vương Lâm ôm Chu Như xuất hiện ở nơi đây, bên cạnh có một toà nhà bằng đá, so với năm đó vẫn như cũ.

- Về đến nhà rồi!

Vương Lâm buông Chu Như xuống, hạ giọng nói.

Chu Như im lặng gật đầu, đôi mắt to tò mò nhìn bốn phía nhưng cũng không đi sờ soạng lung tung, chỉ đứng ở bên người Vương Lâm.

Bất kể Vương Lâm đi đâu, cô bé đều dán chặt sau người hắn. Dù là Vương Lâm ngồi xuống, cô bé cũng sẽ im lặng ngồi bên cạnh, ánh mắt hiện lên một tia mê man.

Ban đêm, khi Chu Như ngủ rồi, Vương Lâm ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Như đang ngủ mơ, hạ giọng nói:

- Uyển nhi, hiện tại Nguyên Anh của ngươi không ổn định, trí nhớ không thể hồi phục. Đợi ngươi đến mười chín tuổi tự nhiên sẽ khôi phục lại.

Hắn nhìn Chu Như, cảnh tượng năm đó của hắn và Lý Mộ Uyển lần lượt hiện về trong đầu hắn.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm đắp chăn cho Chu Như rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Như không như hắn, chỉ cần ngồi xuống là có thể bổ sung những nhu cầu của cơ thể. Đối với một đứa bé ba tuổi, thực vật chính là thứ thiết yếu để cho thân thể nó phát triển.

Vương Lâm ở ngoài nhà đá, dùng pháp thuật tạo ra một gian nhà bếp. Trong gần năm trăm năm qua, hắn chưa từng làm cơm. Sau khi đi ra ngoài một chuyến, mua về số lượng lớn các loại thực vật, tự thân Vương Lâm làm cơm cho Chu Như.

Sáng sớm, Chu Như mở ra hai mắt, cái đầu tiên nhìn thấy đó là Vương Lâm đang đả toạ bên cạnh cô bé. Nó chống cằm im lặng nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm mở ra hai mắt, xoa xoa đầu Chu Như, cười nói:

- Có đói bụng không?

Chu Như gật gật đầu.

Tay phải Vương Lâm triệu hồi, một bát cơm bay lại trong tay, đưa cho Chu Như ăn. Nó mở to hai mắt, nói:

- Thúc thúc, cái bát này sao lại bay được?

Vương Lâm mỉm cười, không nói gì mà chỉ nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm chìm đắm vào cuộc sống như thế. Qua từng ngày, Chu Như chậm rãi lớn lên. Một cảm giác như năm đó hắn Hoá Phàm dần dần dâng lên trong lòng hắn.

Đó là một chút yên bình, một chút bình thản.

Một ngày nọ, Vương Lâm đang đả toạ thổ nạp, bỗng nhiên trong gian nhà đá truyền lên một tiếng thét kinh hãi. Vương Lâm loé lên, lập tức tiến vào trong phòng. Chỉ thấy Tiểu Như nhi nằm trên giường, tấm chăn bị cô bé đạp sang một bên, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt. Trên khuôn mặt lộ ra vẻ vật lộn.

- Thúc thúc… Cứu con… Thúc thúc… Cha… Mẹ…

Tay phải của Vương Lâm đặt lên mi tâm của Chu Như, chậm rãi đưa vào một tia linh lực. Dần dần, Chu Như dần bình phục, mở hai mắt ra. Ánh mắt của cô bé sáng như sao.

Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, cô bé lập tức khóc oà lên, thút thít. Vương Lâm không khỏi mỉm cười. Hoá ra co bé gặp ác mộng. Trong giấc mơ, cô bé rơi vào một chỗ tối om, nhìn không thấy gì cả. Cha mẹ bỏ rơi cô bé, thúc thúc cũng bỏ đi, chỉ còn lại một mình cô bé.

- Cầm lấy cái này, sau này nếu ngươi gặp những chuyện như vừa rồi, ngươi hãy lắc cái chuông lên.

Từ trong túi trữ vật Vương Lâm lấy ra một cái chuông, đặt trong tay cô bé.

Cái chuông này chính là lấy được của Khâu Tứ Bình. Sau mấy ngày nghiên cứu, phát hiện chiếc chuông này cùng một loại với kiện Linh Đang Pháp bảo của thượng cổ tu sĩ trước đây.

Sau khi nghiên cứu, từ ba cái chuông này Vương Lâm phát hiện ra mấy cái ấn quyết. Sau khi nếm thử phương pháp sử dụng một chút, hắn rất vừa lòng với uy lực của nó.

Càng đặc biệt là giữa ba cái chuông này có được một sự liên hệ kỳ lạ. Chỉ cần rung chuông, bất kể là ở nơi nào, hắn đều có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Mặt khác, từ trong túi trữ vật của Khâu Tứ Bình, Vương Lâm còn phát hiện ra một cái vỏ kiếm.

Khi thấy được vỏ kiếm này, Vương Lâm lập tức lấy ra ba cái vỏ kiếm trong túi trữ vật của mình. Sau khi so sánh, bốn cái vỏ kiếm này giống nhau như đúc, chỉ có hoa văn trên đó có chút khác biệt.

Năm tháng dần trôi, nháy mắt đã qua hai năm!

Chu Như đã được năm tuổi.

Hai năm này, Vương Lâm không ít lần phải dở khóc dở cười. Cô bé không còn như trước kia, cứ hay im lặng, mà đã bắt đầu có chút bướng bỉnh. Những khi Vương Lâm không bên cạnh, cô bé liền đem chuông ra chơi đùa. Chỉ cần cái chuông thoáng động, Vương Lâm sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh cô bé.

Đối với hành vi này của đứa nhỏ, Vương Lâm có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì. Tuy nhiên sau vài lần, Chu Như cũng linh mẫn nhận ra, sẽ không rung lên nữa mà đem nó nâng niu để trong lòng ngực, luôn đặt bên người, coi như là một bảo bối.

Hai năm này, Vương Lâm cũng có một lần mang cô bé trở lại gặp cha mẹ, chẳng qua là lúc cha mẹ cô bé đã ngủ say.

Một ngày nọ, Vương Lâm đả toạ bên ngoài gian nhà đá, khi mở mắt ra thấy Chu Như đang rón ra rón rén từ trong bảo tháp đi ra, trong tay cô bé cầm một cái bát. Sau khi thấy Vương Lâm, cô bé nhè lưỡi ra một cái, chạy đến bên cạnh hắn nói:

- Thúc thúc, vừa rồi con đến gặp thần tiên tỷ tỷ nhưng cô ấy không ăn cơm.

Khi Chu Như được bốn tuổi, cô bé trộm chạy lên nhìn thấy nữ thi áo trắng trên bảo tháp. Sau đó, cô bé cứ ghi nhớ trong lòng, thỉnh thoảng còn chạy lên nhìn nữ thi này, không hề biết đến sợ hãi.

Thậm chí có một lần, cô bé mang theo bát cơm mà Vương Lâm đưa cho, muốn đem cho nữ thi này ăn.

Đối với việc này, Vương Lâm lại dở khóc dở cười, nhưng cũng không trách mắng cô bé. Dù sao Chu Như còn nhỏ tuổi, hết thảy mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Chẳng qua chuyện ăn uống này, hắn cũng phải giải thích một phen cho Chu Như, nhưng cuối cùng Chu Như vẫn không rõ vì sao tỷ tỷ áo trắng

lại luôn ngủ, không ăn cơm.

- Thần tiên tỷ tỷ không ăn cơm, lần sau không cần mang cơm lên cho tỷ ấy nữa.

Vương Lâm bất đắc dĩ nói. Hắn cảm thấy chuyện này có chút loạn rồi. Không ngờ cô bé Chu Như lại gọi nữ thi kia là thần tiên tỷ tỷ, gọi mình là thúc thúc… Nếu một ngày kia, Chu Dật từ Đại La tinh trở về không biết khi nghe được như thế sẽ có biểu tình như thế nào?!

- Thế nàng không đói bụng sao? Nếu một ngày con mà không ăn cơm thì sẽ thấy rất đói.

Tiểu Như nhi mở to đôi mắt tròn to của cô bé thấy khó hiểu hỏi. Sau đó lại nói:

- Con đem bát cơm đặt bên cạnh tỷ để khi nàng tỉnh dậy sẽ ăn. Thúc không được cản con đâu đó.

Vương Lâm cười khổ, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên thần sắc khẽ động, nhìn về phía xa xa, trong miệng nói:

- Tiểu Như nhi, vào trong tháp!

- Ah, người xấu lại tới nữa sao?! Bọn họ thật đáng ghét, cuối cùng vẫn tới!

Chu Như nhu thuận gật đầu, cầm lấy bát cơm, đi vào lại trong tháp.

Ở một năm trước, lục tục có những tu sĩ đến từ các tu chân quốc khác dùng chiêu bài khiêu chiến muốn đánh một trận với Tằng Ngưu.

Đối với những người này, ban đầu Vương Lâm cũng không để ý, mở ra bảo tháp ý cảnh khiến những người này căn bản không thể tiến vào. Nhưng những người này không những không biết chừng mực, lại càng làm càn. Tuy không vào được nhưng lại chiếm cứ ở những đỉnh núi xung quanh, trắng trợn múa máy pháp bảo công kích về nơi này.

Có một lần vào ban đêm, Chu Như đang ngủ thì bị tiếng động của những pháp bảo này làm cho bừng tỉnh, khóc oà lên.

Lúc ấy, thân mình Vương Lâm chợt loé lên, đạp chân bước ra ngoài. Khi trở về, bên ngoài sơn cốc hiện ra bảy cái đầu lâu vấy đầy máu. Từ đó về sau, vào ban đêm bên ngoài tuyệt đối không có tiếng động nào.

Chẳng qua, người khiêu chiến vẫn đến không dứt. Thậm chí còn có một số Hoá Thần kỳ tu sĩ đã thành danh.

Sau lần đó, đối với những người khiêu chiến, Vương Lâm tuyệt đối không lưu thủ. Tới một người, giết một người. Dần dần, những người khiêu chiến ngày càng ít, tuy vậy vẫn còn một số.

- Tằng Ngưu, Liêu Phàm của Tuyết Vực quốc, mang Vũ phiến Dư bảo cho ta!

Một thanh âm cực kỳ lạnh lẽo từ trong thung lũng chậm rãi truyền đến.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 358. Tư Đồ Nam

- Tuyết Vực quốc…

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, giẫm chân bước về phía trước, chỉ mấy bước đã đi ra đến thung lũng. Chỉ thấy ở bên ngoài có một thanh

niên đứng đó. Hắn mặc một chiếc áo dài màu xanh nước biển, tướng mạo tuy bình thương nhưng vẫn tản mát ra một cỗ băng lãnh.

Đôi mắt của người này sáng ngời, làn da trong suốt như băng. Hắn tuỳ ý đứng đó nhưng trong vòng trăm trượng xung quanh hắn lập tức giống như bị hàn phong thổi qua, đem không khí ấm áp toàn bộ cuốn đi.

Sau khi thấy Vương Lâm đi ra, trong mắt người này ánh lên một tia hàn mang, ôm quyền nói:

- Tằng Ngưu, Vũ phiến Dư bảo, lấy ra đi.

Vương Lâm quét mắt nhìn thanh niên này, tu vi của đối phương là Hoá Thần trung kỳ. Hắn vỗ túi trữ vật, hai cái lông chim xuất hiện trên tay, bị hắn vung ra, hoá thành hai đạo vòng cung. Ầm một tiếng, chúng đâm vào vách đá nơi thung lũng, chỉ còn lộ ra một chút, hơi rung rung.

Thân mình người thanh niên khẽ động, lập tức hướng về phía vách núi phóng tới.

Tay phải của Vương Lâm vỗ lên túi trữ vật một cái, trong tay hắn xuất hiện hai cái chuông. Hắn rung lên, lập tức vang lên những tiếng đinh đang. Thanh âm này cực kỳ trong trẻo, hoá thành sóng âm, khuếch tán ra bốn phía.

Liêu Phàm hừ nhẹ một tiếng, tay phải bấm quyết, điểm sang bên cạnh. Bạch quang loé ra, từng đạo băng đao sắc bén, vô thanh vô tức xuất hiện, bị hắn vung lên. Những lưỡi băng đao này lập tức phát ra tiếng xé gió, huy vũ chép về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cười lớn một tiếng, thân mình không lùi mà tiến lên, ném hai chiếc chuông trong tay ra, ở giữa không trung bỗng nhiên bành trướng, từng trận âm thanh bang bang từ bên trong trào ra.

Những lưỡi băng đao huy vũ lao đến, chưa kịp tới gần đã có dấu hiệu vỡ vụn, trong tiếng bang bang lập tức tiêu tán. Thậm chí vách đá của thung lũng cũng xuất hiện tầng tầng vết rạn nứt dưới sóng âm của tiếng chuông.

Thần sắc của Liêu Phàm vẫn như thường. Hắn sớm nghe nói rằng Tằng Ngưu rất lợi hại nên vâng mệnh tới đây. Vốn không phải vì Vũ bảo mà là nhằm dò xét.

Thân mình hắn rơi xuống đất, hàn mang trong mắt chợt loé lên, tay kết ấn, đẩy mạnh về phía trước. Từng trận bạch mang chớp động không ngừng trên thân thể hắn. Theo lực đẩy của hắn, những bạch mang này lập tức phát ra khỏi thân thể, lập tức hoá thành một cái hư ảnh thật lớn trước người. Hư ảnh này không phải là Tuyết liên ngọc băng tiên mà Vương Lâm đã quen thuộc mà là một lão già khoanh chân ngồi.

Một khắc sau khi biến ảo ra, hư ảnh lão già này mở mắt.

Ngay khi hắn mở mắt ra, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải bấm quyết, đánh ra một đạo linh quyết ấn lên trên cái chuông. Lập tức hai cái chuông nhanh chóng xoay tròn, không ngừng va chạm với nhau.

Đây đúng là một phương pháp sử dụng pháp bảo này mà Vương Lâm sau khi nghiên cứu nó khám phá ra.

Hai chiếc chuông xoay tròn va chạm với nhau, thanh âm lại càng mãnh liệt. Thân mình Liêu Phàm chủ động rời ra sau mấy trượng, thân mình mới đứng vững lại, nhìn chằm chằm vào hai cái chuông kia, trong miệng quát khẽ:

- Giết!

Hư ảnh của lão già được biến ảo ra lập tức nâng cánh tay lên, điểm về phía Vương Lâm. Toàn bộ hư ảnh co rút lại, hoá thành một đạo huyễn khí, bỗng nhiên đâm tới Vương Lâm.

Nó bay nhanh như tia chớp.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, thân mình biến mất tại chỗ, hiện ra ở trên bầu trời. Nhưng hư ảnh hoá thành đạo huyễn khí này cũng như có được linh tính, đột ngột từ dưới mặt đất lao thẳng lên.

- Tằng Ngưu, nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thì hôm nay hãy chịu chết đi!

Liêu Phàm chăm chú nhìn Vương Lâm, cười lạnh nói. Tay phải hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra một cái Đồng Chung.

Phía trên Đồng Chung này có mười hai con số, lần lượt đại biểu mười hai tháng trên Chu Tước tinh. Dưới từng tháng này còn có vô số ký hiệu rất nhỏ, đại biểu cho từng ngày trong mười hai tháng!

Tay trái hắn vỗ lên Đồng Chung, lập tức những con số này chậm rãi chuyển động. Con số đại biểu cho tháng tám loé lên ánh sáng màu xanh, ngay sau đó những ký hiệu tiếp theo cũng theo đó loé lên.

- Hôm nay là ngày chín, tháng tám. Tằng Ngưu, đây đúng là ngày chết của ngươi!

Liêu Phàm nói xong, ném ra Đồng Chung trong tay, lập tức biến ảo thành một cái quỷ trảo thật lớn. Bên trong quỷ trảo có hai đạo kim quang không ngừng loé ra.

Thần sắc của Vương Lâm thuỷ chung vẫn như thường, tay phải hắn bấm quyết, điểm cách không vào cái chuông. Lập tức hai cái chuông đang xoay tròn đụng vào nhau ầm ầm, vỡ nát ra.

Vô số mảnh nhỏ bỗng nhiên dựng lên giữa không trung, nhanh chóng chuyển động quanh người Vương Lâm. Trong miệng Vương Lâm thốt nhẹ:

- Giáp!

Lập tức, những mảnh nhỏ thu lại, bao lấy người Vương Lâm, hình thành một chiếc khải giáp lấp lánh màu xanh, trên cái khải giáp này còn có đồ án của hai chiếc chuông.

Đối mặt với đạo huyễn khí do hư ảnh lão già kia biến áo thành, Vương Lâm cũng không thèm né tránh, tuỳ ý nó đâm vào phía trên áo giáp.

Lập tức, trên mặt áo giáp xuất hiện vô số gợn sóng nước li ti chấn động làm suy yếu đi đạo khí hư ảo này.

Nó chấn động thêm cái nữa, đạo khí này tan biến.

- Âm ba Linh giáp này quả là hiệu quả!

Vương Lâm mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Liêu Phàm. Lúc này, quỷ trảo do Đồng Chung kia biến hoá thành đã chụp đến.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức trên tay xuất hiện một thanh kiếm tiên, chém xuống một cái. Quỷ trảo tức khắc tan nát, Đồng Chung cũng phát ra mấy tiếng rắc rắc, xuất hiện một vết nứt.

Ngay cả Liêu Phàm phía sau, trên ngực cũng xuất hiện tiên huyết, đạp chân lui ra sau mấy bước, tay phải vội ôm lấy ngực, trên mặt đã tái nhợt. Nhưng hai mắt hắn cũng hiện lên vẻ như đã đạt được mục đích, cười điên cuồng nói:

- Tằng Ngưu, chịu chết đi!

Vương Lâm nhướn mày. Đúng lúc này, chỗ vết nứt trên Đồng Chung bỗng truyền ra một tiếng gào rít. Ngay sau đó, càng có thêm nhiều vết nứt xuất hiện. Đột nhiên một cánh tay héo khô từ bên trong vươn mạnh ra, rung lên. Toàn bộ Đồng Chung hoá thành những mảnh sắt vụn, dần dần vỡ ra.

Chỉ còn lại một đoàn khí màu đen, giống như ngọn lửa chập chờn.

Tay phải Vương Lâm bấm quyết, vung lên phía trước, một cỗ quái phong lập tức quét ra, ngọn lửa hắc khí lập tức bị thổi bay ra ngoài ba thước, lộ ra một cánh tay cụt héo khô bên trong, lơ lửng giữa không trung.

Hắc khí chính là từ trên cánh tay cụt này tràn ra.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, tiên kiếm trong tay lại chém xuống. Phịch một tiếng, hắc khí phía trên cánh tay lập tức bay lại che phía trước cánh tay cụt.

Nhưng kiếm quang cũng xuyên thấu qua hắc khí, chém xuống cánh tay. Lập tức, đoạn trên của cánh tay xuất hiện một đạo vết thương. Một trận gào rít từ bên trong truyền ra. Ngay sau đó, từ miệng vết thương lập tức tràn ra rất nhiều hắn khí. Đám hắc khí này quỷ dị dao động, không ngờ hoá thành hình một người.

Đây là một bóng người không có diện mạo, chỉ có thể nhìn từ vị trí hai con mắt có hai luồng u quang.

Vẻ mặt của Vương Lâm ngưng trọng. Tên Liêu Phàm này là một địch thủ hiếm gặp. Dù chỉ là Hoá Thần trung kỳ nhưng pháp bảo lại nhiều vô kể. Tu sĩ như thế khó đối phó cực kỳ.

Hình người do hắc khí hoá thành há ra một cái mồm to, rống lên một tiếng rít gào, thân hình khẽ động, hướng về Vương Lâm đánh lại. Tốc độ của hắn cực nhanh, thân mình chưa tới mà hàn khí đã lập tức tản đến.

Một cỗ cảm giác nguy cơ từ đáy lòng Vương Lâm dâng lên.

Đám cỏ trên mặt đất ngoài sơn cốc lập tức hoá thành băng tinh, bị làn gió thổi qua nháy mắt đã tan thành đám bụi phấn màu lam.

Thậm chí cả những vách đá bốn phía quanh thung lũng, dưới sự tấn công của hàn khí cũng bị bao trùm bởi những mảnh băng nhỏ màu lam.

Loại hàn khí này còn lạnh hơn mấy lần so với cái lạnh của băng tuyết.

Khí tức điên cuồng này nổi lên, nháy mắt đã bao phủ lấy Vương Lâm. Hàn khí nhập thể khiến máu huyết hắn cũng gần bị đóng băng.

Nháy mắt khi nhận ra được khí tức này, tâm thần Vương Lâm chấn động. Hai mắt hắn lập tức sáng ngời. Cỗ khí tức này hắn rất quen thuộc, rõ ràng chính là khí tức âm hàn độc nhất vô nhị do tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết mà có.

Chỉ có điều, âm hàn khí của đối phương so với tu luyện của chính mình thì cường đại hơn vô số lần. Chỉ có năm đó, khi Tư Đồ Nam lấy thân thể hắn thi triển thì mới có thể so sánh được với nó.

Thân mình Vương Lâm lập tức lui về sau, đồng thời tay phải bấm quyết, điểm về phía trước. Lập tức Băng Viêm, đạt được từ tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết lâu nay ít khi sử dụng, từ trong cơ thể chuyển động, theo đầu ngón tay hiện ra.

Đó là một ngọn lửa màu thâm lam, không phải phát ra sóng nhiệt mà là hàn khí.

Nháy mắt khi Băng Viêm xuất hiện, khí tức âm hàn trong cơ thể Vương Lâm lập tức tiêu tán, ngay cả âm hàn bốn phía cũng lập tức hoá thành từng đạo hắc khí, bị Băng Viêm hấp thu.

Bóng người do hắc khí hoá thành tấn công đến lập tức dừng lại, u quang trong hai mắt nhanh chóng chớp lên, nhìn chằm chằm vào băng diễm, từ trong miệng truyền ra một thanh âm khàn khàn:

- Hoàng Tuyền Băng Viêm… Dù là sư phụ của lão phu năm đó lưu lại Hoàng Tuyền đạo cũng không thể luyện ra Băng Viêm tinh thuần như thế. Rốt cục ngươi từ đâu mà có được Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết?!

Thân mình Vương Lâm lập tức lui về phía sau. Chỉ vài bước đã đi vào phạm vi của Bảo tháp trong thung lũng mới dừng lại.

- Ngươi là ai?

Khi nghe được thanh âm phát ra từ hắc khí, lấy tâm thần của hắn đã tu luyện trên năm trăm năm vẫn không tự chủ được rơi vào chấn động. Loại rung động này gần như chưa bao giờ hắn từng trải qua.

Da đầu Vương Lâm có chút run lên, thanh âm này rất quen thuộc!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 359. Chủ nhân Băng Tuyết Thần Điện (*)

(*) Tên do Dịch giả đặt!

- Không quản ngươi từ chỗ nào đạt được, hôm nay đều phải chết! Lão phu, Tư Đồ Nam!

Bóng người hắc khí kia nói xong, tốc độ cực nhanh, đã tiến đến, xông vào trong phạm vi của bảo tháp, tay phải hướng về đầu của Vương Lâm quét đến. Vương Lâm áp chế khiếp sợ ngập trời trong lòng, miệng hét lớn:

- Lùi!

Lập tức, môt tia thần niệm tu vi Vấn Đỉnh của Chu Dật từ trong Bảo tháp truyền ra. Bóng người do hắc khí hoá thành như bị va chạm thật mạnh, cứng rắn dừng lại ba tấc trước người Vương Lâm. Hắn không cam lòng hét lớn một tiếng, thân mình hướng ra phía ngoài lao đi.

Trong lúc lao ra, hắc khí dần tiêu tan, chỉ còn lại một cánh tay cụt, nắm lấy Liêu Phàm đang khiếp sợ nhìn cảnh tượng vừa rồi, biến mất ở bên ngoài sơn cốc.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn thân ảnh đối phương dần khuất xa, lẩm bẩm:

- Tư Đồ Nam… Không có khả năng, tại sao lại như thế…

Tâm thần hắn đại loạn, tay phải triệu hồi đem lông chim thu lại, mơ màng đi về bên trong thung lũng.

Ngồi dưới Bảo tháp, hắn ngẩng đầu nhìn không trung. Những cảnh tượng lúc còn một chỗ với Tư Đồ Nam lần lượt hiện lên trong đầu.

- Tư Đồ Nam… Hắn nói hắn chính là Tư Đồ Nam…

Từ trong Bảo tháp, Chu Như lộ cái đầu nhỏ ra, sau khi liếc nhìn Vương Lâm một cái liền nhu thuận đi ra, ngồi đối diện với Vương Lâm. Mấy

năm nay, chưa bao giờ nàng nhìn thấy thúc thúc này có biểu tình như thế. Như là mê mang, lại như đang hồi tưởng ký ức.

Ngồi một hồi, Chu Như đứng lên, chớp mắt, rón ra rón rén chạy đến gian bếp. Khi đi ra, trong tay cô bé có một cái bát lớn, bên trong đầy thức ăn.

- Hừ, thúc thúc không cho ta để thần tiên tỷ tỷ ăn thì ta sẽ lặng lẽ đi vậy.

Nàng đi vòng ra phía sau Vương Lâm, chui vào Bảo tháp, lập tức reo lên một tiếng.

- Tư Đồ Nam…

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, tay phải điểm lên mi tâm. Hắn lập tức hoá thành ánh sáng bảy màu, biến mất tại chỗ.

Bên trong Thiên nghịch không gian, những vật sáng kỳ dị bốn phía vẫn như cũ. Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt qua một cái, sau khi hiện ra liền đạp bước đi tới.

Không lâu sau, hắn liền đi đến chỗ Nguyên Anh của Tư Đồ Nam.

Nguyên Anh thật lớn của Tư Đồ Nam ở bên cạnh hồn phách của cha mẹ hắn, phát ra ánh sáng dìu dịu, khiến cho tâm tình của Vương Lâm cũng dần bình ổn lại. Hắn hướng về hồn phách của cha mẹ dập đầu, yên lặng một hồi lâu rồi mới chuyển ánh mắt nhìn sang Nguyên Anh của Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam khoanh chân ngồi đó, hai mắt nhắm chặt, trên người vẫn ảm đạm như trước. Tuy thời gian trôi qua rất lâu cũng chỉ có thể coi là khôi phục được tí chút mà thôi.

- Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, lẩm bẩm nói:

- Nguyên Anh của Tư Đồ Nam ở đây, như vậy người nọ vì sao lại tự nhận chính mình là Tư Đồ Nam… Chẳng lẽ là người trùng tên, trùng họ. Nhưng nếu thế thì sao đối phương cũng có thể sử dụng Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết…

Vương Lâm trầm mặc, lộ ra vẻ trầm ngâm. Trong khoảnh khắc, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng.

- Tư Đồ Nam từng nói qua, hắn cùng với vài vị tu sĩ đến từ bên ngoài Chu Tước tinh tranh đoạt Thiên nghịch châu, sau đó thân thể bị phá nát, không thể không vứt bỏ, Nguyên Anh thì tiến vào bên trong Thiên nghịch châu mới tránh được một kiếp!

Ánh mắt Vương Lâm ngày càng sáng lên, nhớ tới cánh tay cụt vừa rồi, hắc khí là từ đoạn trên cánh tay tán phát ra. Bóng người tự xưng là Tư Đồ Nam cũng là từ đoạn trên của cánh tay cụt kia biến ảo ra.

- Có thể thân thể của Tư Đồ Nam bị người ta lấy đem luyện hoá, do đó sinh ra một tia thần thức?

Trong lòng Vương Lâm táo tợn thầm đoán, nhưng cũng không xác định được. Hồi lâu sau, hắn thở dài một tiếng, nhìn Nguyên Anh của Tư Đồ Nam, cười khổ nói:

- Tư Đồ Nam tiền bối, cái kia nếu đúng là đoạn tay cụt của ngươi thì ngược lại ta cũng có chút tin tưởng lời trước đây ngươi nói với ta rằng ngươi là đệ nhất cao thủ của Chu Tước tinh!

Vương Lâm lắc đầu. Từ trước tới này, hắn vẫn thuỷ chung không quá tin lời nói của Tư Đồ Nam. Hơn nữa, càng tu luyện, ý nghĩ này càng sâu sắc. Danh hiệu đệ nhất cao thủ của Chu Tước tinh vốn đã định rồi.

Trừ khi năm đó Chu Tước Tử thừa nhận, nếu không Tư Đồ Nam không thể là cao thủ đệ nhất được.

Hơn nữa Tư Đồ Nam ở trong Thiên nghịch không gian đã vô số năm. Dù năm đó hắn thực sự là đệ nhất cao thủ thì hiện tại, với ngần ấy năm trôi qua, sợ giờ cũng không có đủ khả năng nữa.

Trầm mặc một lúc, Vương Lâm lại than lên một tiếng rồi ra khỏi Thiên nghịch không gian.

Tuyết Vực quốc.

Băng Tuyết Thần Điện là một toà cung điện được chế tác hoàn toàn từ băng tuyết. Một người đàn ông thoạt nhìn cực kỳ bình thường đang ngồi ở ghế trên. Trước người hắn có môt bộ đồ uống trà màu đỏ sậm.

Phía dưới có hai người, một nam một nữ đang đứng. Tóc của cả hai đều bạc trắng, đứng thẳng bất động.

Người đàn ông trung niên cầm lấy ống trúc một bên, nhẹ nhàng đổ ra một đám lá trà, tay phải cầm một khối băng một bên đặt bên trong ấm trà. Hắn điểm một cái, khối băng lập tức hoà tan, trở nên sôi bùng lên.

Một mùi vị đắng chát lập tức từ trong ấm trà dâng lên, tràn ngập ra cả toàn bộ đại sảnh.

Người đàn ông trung niên cầm lấy ấm trà, đem toàn bộ nước bên trong đổ ra, rồi lại cho một khối băng khác vào. Sau khi thúc dục khiến nó sôi lên, một cỗ mùi hương kỳ dị lập tức dâng lên, đem mùi vị đắng chát trong đại điện xua tan hoàn toàn.

Toàn bộ đại điện bị một mùi hương nồng nàn bao phủ, thậm chí ở bên ngoài đại điện, mùi hương này cũng không tiêu tán.

- Hương vị của Thiên khuyết vũ ti, dù mỗi ngày đều được thưởng thức cũng không chút nhàm chán. Đáng tiếc, loại trà này quá ít, ở Chu Tước quốc ta cũng chỉ ngẫu nhiên được tặng một ít mà thôi. Vận khí của hai người các ngươi không tồi, lại đây nhấm nháp một chút đi.

Người đàn ông trung niên nói xong, cầm lấy ấm trà, rót ra ba chén.

Một ấm trà chỉ có thể phân ra ba chén, còn lại cũng không bao nhiêu.

Hai người phía dưới liền bước lên trước, đều tự cầm lấy một chén, cẩn thận thưởng thức. Chẳng qua, lão bà kia cũng không tập trung. Sau khi uống một ngụm, không ngại ngần nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên nói:

- Tông chủ, trà cũng đã uống rồi, mời người ra tay bắt giết tên Tằng Ngưu kia!

Người đàn ông trung niên có chút đau lòng khi thấy lão bà đã lãng phí mất một chén trà, thở dài:

- Tên Tằng Ngưu kia chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, nếu không phải từ trên Chu Tước Sơn đưa tin, không cho người ta động đến hắn, đã sớm có người đến lấy đi tính mạng của hắn rồi!

- Nhưng là không ngờ hắn dám chặt đi một tay của Hồng Điệp. Hồng Điệp là hy vọng của Tuyết Vực quốc chúng ta. Tông chủ, người đừng quên, sở dĩ người có thể đạt đến Anh Biến kỳ chính là nhờ có Hồng Điệp.

Lão bà kia ngẩng đầu lên nói.

Về phần lão già bên cạnh lại cứ cúi đầu uống trà, một chữ cũng không thốt ra.

- Ánh mắt của người đàn ông trung niên dần dần lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào lão bà, chậm rãi nói:

- Ta sẽ không quên, nhưng cũng không cần ngươi nhắc nhở ta!

Lão già trầm mặc không nói, hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Còn mời Tông chủ ra tay!

Người đàn ông trung niên cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm nói:

- Tên Tằng Ngưu này có Lôi Oa, có hai chiếc Linh Đang pháp bảo, có một cây tiểu kỳ có thể biến ảo ra vô số cấm chế, còn có một thanh phi kiếm vô kiên bất tồi (1). Mặt khác, căn cứ vào tin tức mới nhất từ Liêu Phàm, tên Tằng Ngưu này còn nắm giữ công pháp của Hoàng Tuyền đạo ngày xưa. Hết thảy đều là thứ yếu, quan trọng nhất là trong tay Tằng Ngưu có một vật. Vật ấy dù nói chỉ là một cái tiểu kỳ nhưng tồn tại một cỗ khí tức có thể huỷ diệt mọi thứ.

(1) vô kiên bất tồi: kiên cố không thứ gì có thể phá huỷ.

Lão bà ngẩn ra, ánh mắt chớp lên, nói:

- Hoá ra Tông chủ vẫn đã điều tra về người này!

Người đàn ông trung niên gật đầu nói:

- Có thể được Chu Tước Sơn nhìn trúng, đưa ra yêu cầu muốn chiến một trận với Hồng Điệp, ta há có thể không chú ý được sao?! Danh hiệu Chu Tước nhất định phải thuộc về Hồng Điệp, ta há có thể để cho người khác phá huỷ sao?! Ta phái Liêu Phàm lấy pháp bảo của ta đến dò xét hắn rốt cuộc cũng là nhằm tìm hiểu cùng một sự việc.

Lào bà cung kính cúi đầu, không nói thêm câu gì.

- Chẳng qua, hiện tại không phải là lúc ra tay giết hắn. Đợi sau khi hắn đánh một trận với Hồng Điệp, đến lúc đó bất kể hắn thắng hay thua ta đều tự mình ra tay, giết chết hắn. Hơn nữa người này am hiểu phương pháp đào tẩu. Ta ở Cự Ma Tộc biết được một tin tức. Trong tay hắn đang nắm giữ Tinh La bàn của Cự Ma Tộc. Có thứ này, một khi hắn xé rách không gian, tiến vào bên trong hư vô, trừ khi Anh Biến hậu kỳ lão quái ra tay nếu không thì không ai có thể truy tìm được hắn.

Người đàn ông trung niên lại uống một ngụm trà, chậm rãi nói.

- Lão bà nhướn mày, ngẩng đầu lên nói:

- Vậy ý của Tông chủ là?

- Muốn giết hắn thì một lần phải thành công. Ta nếu ra tay, hắn chắc chắn sẽ chạy trốn. Do đó một khi ra tay, trước đó ta sẽ phải bố trí một đại trận để phòng ngừa hắn xé rách không gian. Đồng thời mời Cự Ma Tộc ra mặt. Khi đó, có hai Anh Biến kỳ tu sĩ, dù người này có thần thông bằng trời cũng chỉ là một Hoá Thần kỳ tu sĩ mà thôi. Có thể nắm chắc giết chết hắn! Bản Tông chủ nếu không ra tay thì thôi, một khi ra tay nhất định phải thành công.

Người đàn ông trung niên bình thản nói.

Vẻ cung kính trên mặt lão bà càng đậm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 360. Ước định mười năm (1)

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói:

- Ngươi có biết ý cảnh của hắn là gì không?

- Hử?

Lão già ngẩng đầu lên.

- Căn cứ vào tin tức của Hồng Điệp, ý cảnh của hắn chính là lĩnh ngộ từ Luân hồi, sinh tử ý cảnh. Người có thể cảm ngộ ra ý cảnh như thế, dù chỉ

là một Hoá Thần kỳ cũng không thể khinh thường được.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên lộ vẻ cảm khái.

Lão bà trầm mặc, đáy lòng thầm than. Thực tế, nguyên nhân khiến bà cực lực muốn giết Tằng Ngưu là do năm đó bà đã bói cho Hồng Điệp một quẻ. Hồng Điệp có một kiếp nạn!

Trong lòng bà, kiếp nạn này sẽ ứng với Tằng Ngưu!

Xuân đi, thu đến. Nháy mắt năm năm đã trôi qua!

Chu Như đã được mười tuổi, cô bé càng trở nên duyên dáng đáng yêu. Chỉ có điều ngày càng trở nên dã tính. Việc liên quan đến nữ thi áo trắng trong Bảo tháp nàng cũng sớm không còn hứng thú nữa, tuy vẫn thỉnh thoảng nhớ tới nhưng không đi tới đó nữa.

Thâm sơn xung quanh gần như chỗ nào cũng có dấu chân của cô bé. Tuy nó còn nhỏ nhưng lá gan cũng thật lớn. Những lão hổ, dã thú thường xuyên bị nàng quấy rối.

Đương nhiên, với bản lĩnh của nàng thì không thể uy hiếp được những lão hổ, dã thú này. Thiết Nham đã đến thung lũng này từ bốn năm trước. Hắn đã đến bước cuối cùng để tiến vào Hoá Thần nhưng đáng tiếc ở Vân

Thiên Tông vẫn thuỷ chung dừng bước. Vì thế, hắn dứt khoát buông tha tất cả, đi theo bên cạnh Vương Lâm.

Có hắn đi cùng, Tiểu Như nhi mới có thể trở nên kiêu ngạo, mỗi ngày đều chơi đùa không sợ hãi.

Trong năm năm này, Vương Lâm cũng củng cố linh lực trong cơ thể, rốt cục cũng đạt đến tu vi Hoá Thần trung kỳ. Nhưng đáng tiếc, bất kể hắn có gắng như thế nào vẫn thuỷ chung không tiến thêm được nửa bước.

Vương Lâm biết hắn tu luyện đã đến bình cảnh, nếu không thể đột phá, cả đời này tu vi của hắn sẽ dừng lại ở đây.

Trong năm năm này, người khiêu chiến hắn chỉ còn thưa thớt. Danh khí Tằng Ngưu đã ngày càng lớn hơn, trở thành câu chuyện mà phần đông tu sĩ say sưa đàm luận.

Một ngày nọ là đã đến kỳ hạn mười năm mà năm đó hắn ước định với Hồng Điệp. Ngày này chính là ngày hắn đánh một trận với Hồng Điệp.

Từ nửa năm trước, ở bên ngoài sơn cốc đã có tu sĩ của Chu Tước quốc phụng mệnh đến đây, chế tạo một toà truyền tống trận. Truyền tống trận này chỉ có thể sử dụng một lần. Chỉ cần nháy mắt là có thể đi qua cả Chu Tước tinh, tiến vào Chu Tước quốc.

Phùng Ngọc Sơn cung kính đứng bên ngoài sơn cốc. Mười ngày trước hắn mang theo chiến thiếp tới đây, chuẩn bị giao cho Vương Lâm, ứng với ước định mười năm trước.

Mười ngày này, Vương Lâm thuỷ chung tự hỏi, cuộc chiến này rốt cuộc có nên đến hay không?!

Mấy chục năm qua, Chu Tước quốc thuỷ chung vẫn không truy cứu việc năm đó. Vương Lâm vẫn cho việc này rất là kỳ quái. Hắn phân tích rằng rất có thể Chu Tước quốc muốn thu mình làm đệ tử trung tâm.

Cũng giống như Hồng Điệp năm đó.

Vì thế mới có một trận chiến này. Một trận này không chỉ bị quan khán bởi một số lão quái đã lâu không xuất hiện của Chu Tước quốc mà còn được toàn bộ Chu Tước tinh biết đến.

Dù sao danh khí của Hồng Điệp quá lớn. Chỉ vì một Hồng Điệp mà liên minh của bốn phái bị diệt, Tuyết Vực quốc được thăng cấp lên Ngũ cấp. Loại sự tình này gần như trong lịch sử của Chu Tước tinh vẫn chưa từng phát sinh.

Do vậy tên của Hồng Điệp dĩ nhiên được đại bộ phân tu sĩ biết đến!

Mà danh khí của Tằng Ngưu còn đạp lên trên Hồng Điệp. Đột nhiên xuất hiện từ đó, danh khí của hắn còn lớn hơn nữa.

Hiện tại, trận chiến giữa hai người dĩ nhiên trở thành trung tâm của mọi ánh mắt của giới tu sĩ trên Chu Tước tinh. Trong hai người, người nào giành được thắng lợi chắc chắn sẽ có được cơ may cực lớn!

Việc này, gần như chỉ cần người qua đường đều biết, Vương Lâm sao lại không rõ chứ.

Hắn biết, những lão quái của Chu Tước quốc không ra tay là do bọn họ muốn nhìn qua một chút, trong hai người rốt cục ai mới có là người giành được chiến thắng.

Nếu hắn đạt tới Anh Biến kỳ hoặc là Hoá Thần hậu kỳ. Như thế thì dù hắn có chặt đứt một cánh tay của Hồng Điệp cũng sẽ khó lòng thoát chết. Tuy nhiên hắn lại chỉ có tu vi Hoá Thần sơ kỳ, chặt đứt một tay của Hồng Điệp tất nhiên sẽ dẫn đến chú ý của một số đại nhân vật nên mới có mấy chục năm trì hoãn kia.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, trong lòng đã có chủ ý.

Chu Như cưỡi trên một đầu lão hổ có hắc văn trên người, cầm trong tay một cành liễu, tay kia nắm lấy đâu lão hổ, vừa trộm nhìn sang Vương Lâm một cái.

Lão hổ kia không dám phát uy, cúi đầu, cứ đi tới đi lui trong thung lũng.

- Tiểu Bạch, ngẩng đầu lên!

Chu Như trừng mắt.

Lão hổ lập tức gầm nhẹ một tiếng, nhu thuận nhấc cái đầu dài lên.

- Cúi đầu!

Lão hổ vội vàng cúi đầu.

- Ngẩng đầu!

Chu Như cứ quay vòng như thế, sau nhiều lần, lão hổ vẫn cứ nghe lời. Nó sớm đã quen với cuộc sống như thế. Chỉ cầu mong tiểu Tổ tông trên lưng cao hứng, như trước đây đem Hắc hùng thả lại vào rừng, cũng thả mình ra.

Nó không dám phản kháng. Trước không cần nói đến nam nhân kía, chỉ riêng lão nhân ngồi cách đó không xa cũng không phải là thứ mà nó có

thể trêu chọc được. Nó cũng không phải là lão hổ tầm thường, mà là một đầu lão hổ đã tu luyện nhiều năm thành tinh rồi, tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức trên người lão nhân kia khiến cho nó kinh sợ.

Ngược lại, trên người thanh niên kia không có chút khí tức nào, giống như phàm nhân. Nhưng nó lại càng không dám trêu chọc. Mấy ngày trước đây, hắn đã tận mắt chứng kiến một tu sĩ, so với lão nhân kia càng cường đại hơn đến mấy lần, rất cung kính với thanh niên này.

Do đó, với cái đầu của nó tự nhiên hiểu rằng người này không thể trêu chọc.

Cho nên, dù bị Tiểu tổ tông trên lưng hoạnh hoẹ, nó cũng sẽ theo phân phó mà làm. Kỳ thật trong nội tâm hắn thấy có chút may mắn. Phải biết rằng trước đó hắn đã nhìn thấy bộ dáng thê thảm của con Hắc hùng kia bị Tiểu tổ tông này giáo huấn.

Nó chưa từng thấy một con Hắc hùng nào có thể chổng ngược lên đi trên đường. Cũng chưa từng thấy qua con hắc hùng nào có thể cầm đũa ăn cơm rau. Càng không cần phải nói đến những chiếc móng vuốt to lớn của con Hắc hùng còn có thể đấm lưng cho người ta...

Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng này, nó không tự chủ được lạnh run người, đối với Tiểu tổ tông trên lưng càng thêm sợ hãi.

Nó tự nhận chính mình là một đầu hổ tinh cao quý. Quyết không thể làm ra được những chuyện như thế . Tuy nhiên việc cúi đầu, ngẩng đầu hắn vẫn còn có thể chấp nhận được.

Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới Bảo tháp, mỉm cười nhìn lão hổ cực kỳ uỷ khuất dưới thân Chu Như. Đầu lão hổ này cũng có đạo hạnh hơn trăm năm nhưng so với tu sĩ lại khác biệt, chỉ có tu vi khoảng Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Nó một lần bị Chu Như nhìn thấy kêu Thiết Nham chụp lại, đặt tên là Tiểu Bạch.

- Tằng Ngưu đạo hữu, ước định mười năm đã đến. Phùng mỗ dựa theo mệnh lệnh của Chu Tước Sơn mang chiến thiếp đến!

Bên ngoài sơn cốc, thanh âm của Phùng Ngọc Sơn chậm rãi vang lên.

Ánh mắt Vương Lâm rời khỏi trên người Chu Như, nhìn ra bên ngoài sơn cốc. Chốc lát sau, hắn đứng lên.

- Thiết Nham!

Thiết Nham đang đả toạ vội tỉnh lại, lập tức đứng lên, cung kính đi tới trước người Vương Lâm.

Ta muốn đi đến Chu Tước quốc. Chuyến đi này không biết đến bao giờ, nhưng nhiều nhất là tám năm ta nhất định sẽ trở về. Những ngày ta rời đi này, huynh giúp ta chiếu cố Tiểu Như nhi!

Vương Lâm nhìn Chu Như, nói với Thiết Nham.

Chu Như không nhìn Vương Lâm nhưng lỗ tai nàng khẽ động, nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, hung hăng cào cấu cái đầu của lão hỗ một phen, hạ giọng nói:

- Thúc thúc hư! Thúc thúc hư!

Mỗi một câu đều cào một đám lông trên người Tiểu Bạch.

Một đứa nhỏ mười tuổi tuy nói khí lực không lớn nhưng nắm chút lông lên cũng làm cho Tiểu Bạch hơi đau, dù sao đó cũng là cái trán, chỗ gần với xương thịt nhất. Ăn đau khổ nhưng nó lại không dám phát uy, chỉ có thể gầm nhẹ vài tiếng cho hả giận.

Thiết Nam xưng vâng, vẻ mặt ngưng trọng, do dự một chút nói:

- Ân công, Chu Tước quốc là quốc gia số một trên Chu Tước tinh, có vô số cao thủ. Ngài đến đó nhất định phải cẩn thận!

Từ bốn năm trước, sau khi hắn buông tha hết thảy đi theo Vương Lâm, nguyên bản gọi là chủ nhân nhưng sau đổi là ân công cho tiện. Vương Lâm đối với hắn có đai ân trong việc Hoá Thần nên ân đức này tuyệt không kém hơn khi so với sinh mạng hắn.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Ta vẫn để Bảo tháp ở chỗ này, và hoàn toàn mở ra. Trong phạm vi trăm dặm, trừ ngươi và Chu Như ra thì không ai có thể tiến vào. Những ngày ta không ở đây, ngươi phải chiếu cố Tiểu Như nhi thật tốt!

- Ân công yên tâm! Lão phu nhất định đảm bảo Uyển… Chu Như tiểu thư an toàn!

Thiết Nham lập tức bảo vâng!

Vương Lâm trầm ngâm một chút, vỗ túi trữ vật, một đạo bạch quang từ bên trong loé ra, phịch một tiếng rơi xuống mặt đất, hoá thành Lôi Oa.

Sau khi Chu Như nhìn thấy con Lôi Oa này lập tức hai mắt sáng lên, còn thân mình lão hổ dưới chân nàng lại mềm nhũn đi, suýt nữa bò cả ra đất.

Nó rõ ràng cảm nhận được yêu khí trên thân con ếch trước mặt này dày đặc đến cực điểm.

Khí tức này lập tức khiến nó hết hồn. Trong lòng nó càng thêm sợ hãi đối với những người ở bên trong thung lũng này. Dù khiến nó đi chổng ngược, khiến nó dùng đũa ăn cơm, khiến nó đấm lưng cho Tiểu tổ tông nó cũng không dám có một câu oán hận.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 360. Ước định mười năm (2)

- Tiểu Như nhi, lại đây!

Thân mình Vương Lâm ngồi xổm xuống, dịu dàng nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chu Như nhếch lên, không thèm để ý đến Vương Lâm. Nhưng suy nghĩ một chút liền vỗ đầu lão hổ, hướng về Vương Lâm thè lưỡi ra, thanh âm thanh thuý nói:

- Thúc thúc hư, thúc ra ngoài đi chơi không mang theo Tiểu Như nhi!

Vương Lâm không nhịn được cười. Mấy năm này, Chu Như ngày càng nghịch ngợm, so với tính cách năm đó của Lý Mộ Uyển hoàn toàn khác biệt. Nếu không phải hắn rõ ràng cảm giác được Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển bên trong thân thể của Chu Như, thì đôi khi còn cảm thấy có phải bản thân mình đã ôm nhầm người rồi không!?

Mấy năm này, những dã thú trong ngoài rừng, hễ là hơi chút cường đại, đều bị Chu Như ức hiếp qua. Tuy nhiên, cô bé chỉ ức hiếp chúng mà không làm thương tổn chúng. Ngược lại, có đôi khi bắt gặp những dã thú bị thương còn năn nỉ Vương Lâm cứu trị nữa.

Đôi khi, đáy lòng Vương Lâm cũng không đành lòng vì không thể luôn bên cạnh chơi đùa với cô bé, khiến cho tuổi thơ của cô bé chỉ biết lấy đám dã thú này làm bạn, chơi đùa khoái hoạt. Chính mình làm như thế có quá mức ích kỷ không?!

Tuy nhiên, những suy nghĩ này chỉ loé lên đôi chút liền bị Vương Lâm gạt bỏ. Hắn vốn không phải là người vô ưu vô lo, để Chu Như ở trong nhà người khác chỉ khiến hắn thêm lo lắng. Chỉ có thể để cô bé bên cạnh mới có khả năng cam đoan nó không bất ngờ gặp phải bất cứ điều gì.

- Như nhi ngoan, thúc thúc đi ra ngoài, qua mấy ngày sẽ trở về. Đến lúc đó, sẽ bắt về cho ngươi một lão hổ còn lớn hơn.

Vương Lâm cười nói.

- Lớn hơn? So với Tiểu Bạch còn lớn hơn sao?

Chu Như dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, vừa nghe đến đây đã hứng thú, cũng không mặc kệ Vương Lâm nữa mà vội vàng hỏi lại.

- So với Tiểu Bạch lớn hơn!

Vương Lâm gật đầu khẳng định.

Chu Như nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói:

- Được rồi, vậy thúc thúc phải nhanh trở về đó!

- Vương Lâm xoa xoa đầu Chu Như, xác nhận:

- Ta sẽ nhanh chóng trở về. Những ngày ta không ở đây, Như nhi phải nghe lời, không thể đi ra ngoài trăm dặm, biết chưa?

Chu Như gật đầu, ngoan ngoãn nói:

- Thúc không được quên đại lão hổ của con đâu đó!

Vương Lâm mỉm cười, đứng lên, nhìn Thiết Nham, đáy lòng trở nên trầm ngâm. Thiết Nham này, không phải là hắn không tin tưởng. Dù sao đã qua nhiều năm, tâm tính của hắn, Vương Lâm đã rõ như trong lòng bàn tay. Chỉ có điều mức độ trọng yếu của Chu Như đối với hắn không phải chỉ có tín nhiệm là có thể phó thác được.

Cho nên hắn để Lôi Oa lại. Có Lôi Oa, nếu Thiết Nham có gì dị thường thì nó nhất định sẽ ngăn cản.

Thực tế, Vương Lâm có chút suy nghĩ hơi nhiều, với tính tình của Thiết Nham, tu luyện đã nhiều năm như thế đã khiến hắn không còn chăm chú chuyện gì khác, chỉ cầu mong có thể Hoá Thần mà thôi. Mà Vương Lâm mang cho hắn hy vọng cho nên đối với hắn có đại ân.

Mặt khác, hắn tận mắt chứng kiến Chu Như này từ khi còn bé đến lúc lớn lên. Ngay khi nó sinh ra đã bắt đầu thủ hộ cô bé, nhiều năm trôi qua nội tâm hắn đã có một loại tình cảm trân trọng. Dù cho Vương Lâm không phân phó, hắn cũng sẽ bảo hộ Chu Như an toàn.

Mặt khác, càng không phải nói đến năm đó Lý Mộ Uyển đã nhiều lần tốt bụng vì hắn mà luyện đan.

Vương Lâm truyền đến cho Lôi Oa một đạo thần niệm, nhờ nó thủ hộ cho Chu Như an toàn. Con Lôi Oa này hóp bụng lại xem như đáp lời rồi ngồi sát mặt đất, không nhúc nhích, nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Đối với Lôi Oa, Vương Lâm tin tưởng rằng có những thời điểm, thế gian này chính là thú so với người càng có thể tín nhiệm.

Trừ bỏ những thứ này, Vương Lâm còn có một tầng bảo hộ cuối cùng. Đó chính là bản tôn. Bản tôn Vương Lâm ở ngay chỗ sâu bên dưới nền Bảo tháp. Có bản tôn ở đây, hết thảy những nguy hiểm đều có thể hoá giải.

Đây mới là chỗ hắn chân chính yên tâm. Chẳng qua, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn người khác biết được hắn còn có bản tôn. Bản tôn mới chính là đòn sát thủ của hắn, so với bất kỳ pháp bảo nào đều phải che dấu càng thêm thâm sâu.

Sau khi dặn dò tất cả những việc đó, Vương Lâm hướng về bên ngoài sơn cốc đi ra. Nghênh đón hắn là một con đường huy hoàng hay là tử lộ, hắn cũng không biết!

Chẳng qua, với năm trăm năm tu luyện, tâm tính của Vương Lâm đã kiên định như một, vinh nhục không sợ hãi, không dễ dàng dao động được hắn. Con đường tu tiên hắn sẽ vẫn tiếp tục đi tới, vĩnh viễn không thay đổi.

Chu Như ngẩng đầu nhìn bóng dáng của Vương Lâm không ngừng khuất xa, bỗng nhiên cào cấu bộ lông của Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cũng rất tinh ý, lập tức hướng về phía trước chạy đi, mang Chu Như đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm quay đầu lại, Chu Như từ trên người Tiểu Bạch nhảy xuống, đi tới bên người Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Thúc thúc, người ngồi xuống đi.

Vương Lâm cười cười, ngồi xuống, dịu dàng nói:

- Lại nhắc nhở thúc không được quên đại lão hổ à?

Chu Như lắc đầu nhìn Vương Lâm, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán hắn, nghiêm túc nói:

- Thúc thúc, nhất định phải trở về sớm nhé! Tiểu Như nhi nhớ người!

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Chu Như, một lúc sau gật gật đầu nói:

- Thúc thúc sẽ nhanh chóng quay về!

Nói xong, hắn thở sâu, đứng lên đi ra khỏi thung lũng.

Chu Như nhìn bóng dáng của Vương Lâm, thấp giọng nói:

- Thúc thúc đi rồi, không cùng chơi với ta nữa… Tiểu Bạch, mỗi ngày ngươi đều phải chơi đùa với ta, biết chưa?!

- Thân mình Tiểu Bạch run lên, đáy lòng thầm kêu khổ, gầm nhẹ một tiếng, buồn bã đáp lại.

Khoé mắt Chu Như có chút ươn ướt, hai hàng lệ lăn theo má rơi xuống mặt đất.

Bảy năm qua, cô bé và Vương Lâm hần như không có xa cách nhau, tình cảm đã sớm rất thâm hậu. Thời gian càng lâu, trong lòng cô bé càng có một cảm giác ấm áp, cảm giác ấm áp này là một loại tình cảm không muốn xa rời, một loại khao khát!

Thế gian này thường có những việc rất trùng hợp với nhau, Giờ khắc này, vị trí Chu Như đứng đúng với nơi mà năm đó một giọt nước mắt của Lý Mộ Uyển rơi xuống!

Giọt nước mắt năm đó không biết có thoát khỏi đau thương và sầu muộn không, nhưng giọt nước mắt này cũng đổi lại một sự thương nhớ và khao khát!

- Tiểu Bạch, chổng ngược lên!

Chu Như lau nước mắt đi, quay sang lão hổ nói.

Lão hổ lập tức rống lên một tiếng bi ai!

Một tháng trước ngày diễn ra trận chiến giữa Vương Lâm và Hồng Điệp, Cự Ma Tộc đã xảy ra một việc cực kỳ trọng đại. Một lão tổ trong Tộc hấp thu tiên ngọc do Sất Hổ mang về đã thành công đột phá Hoá Thần kỳ, trở thành Ánh Biến kỳ tu sĩ đầu tiên của Cự Ma Tộc trên Chu Tước tinh.

Lịch sử Ma tộc như bức tranh được vẽ lại bằng nét vẽ mạnh mẽ, từ nay về sau Cự Ma tộc không phải tu chân quốc cấp bốn mà là cấp năm.

Chu Tước quốc cực kỳ coi trọng việc này, một vị Vấn Đỉnh kỳ không màng thế sự tự mình đích thân tiếp đãi lão tổ Anh Biến kỳ của Cự Ma tộc.

Trên thực tế, từ nhiều năm về trước vẫn có tin đồn lớn rằng Ma tộc có tu sĩ Anh Biến kỳ nhưng vẫn chưa chứng thật được việc này đúng hay sai. Tuy nhiên phỏng đoán này cũng rất đáng tin cậy, dù sao thiếu tộc trưởng Sất Hổ từ chuyến đi lên tiên giới lúc quay lại đã mang về một số lượng lớn tiên ngọc.

Giờ phút này lão giả Cự Ma tộc lấy tu vi Anh Biến kỳ đích thân đề nghị cho Cự Ma tộc được lên tu chân quốc cấp năm thì tin đồn lúc này mới được xác nhận.

Cự Ma tộc đều không phải là tu sĩ của Chu Tước tinh mà là vô số năm trước từ tinh cầu khác di chuyển đến. Bọn họ thực sự cường đại, không cần ma mãnh. Năm đó Sất Hổ mới gần là Hóa Thần trung kỳ mà có thể cùng Hóa Thần hậu kỳ chiến đấu một trận, từ chuyện này có thể thấy rõ.

Cự Ma tộc có thần thông thiên phú, sau khi đạt đến Anh Biến kỳ đồng nghĩa có một sự thay đổi về chất. Về điểm này, từ Chu Tước quốc cử một vị Vấn Đỉnh kỳ lão quái tự thân tham gia vào trọng điểm thăng cấp của Cự Ma tộc, từ đó có thể thấy được.

Phải biết rằng để nâng lên một cấp tu chân quốc, Chu Tước quốc chỉ xuất đầu lộ diện một tu sĩ Anh Biến hậu kỳ chủ trì mà thôi.

Cự Ma tộc thăng lên một cấp giống như một giọt mực, giọt mực này ở bên trong nước, lúc đầu chưa có sự biến hóa lớn nhưng theo thời gian sẽ khuếch tán dần ra.

Hết thảy sự việc này và Vương Lâm hiện tại không có gì liên hệ. Hắn ra khỏi khe núi cùng đám người Phùng Ngọc Sơn bước vào trận pháp. Trong nháy mắt, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua sơn cốc, thân ảnh chậm rãi biến mất.

Chu Tước quốc nằm tại một khối đại lục lớn ở Chu Tước tinh, nơi đây được xưng là Chu Tước đại lục.

Chu Tước đại lục chỉ có bốn tu chân quốc, ngoại trừ Chu Tước quốc còn lại ba tu chân quốc đều là cấp năm. Hơn nữa đây là ba tu chân quốc cấp năm mạnh nhất trên toàn bộ Chu Tước tinh.

Ba quốc gia phân biệt là Thanh Long, Thiên Ảo, Bì Lô.

Ở giữa ba nước chiếm cứ một vùng lớn trung tâm của Chu Tước, một phần hai diện tích, đó chính là Chu Tước quốc.

Toàn bộ bên trong Chu Tước quốc dù là phàm nhân bình thường so với phàm nhân của các tu chân quốc khác thì địa vị cũng cao hơn một bậc. Bởi bọn họ là người của Chu Tước quốc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 361: Chu Tước quốc.

Chu Tước quốc có ba tông phái. Ba tông phái này được phân ra là Thiên Ngọc tông, Địa Phách môn cùng với Nhân Đạo tiên.

Ba tông phái này đều có một lão quái Vấn Đỉnh kỳ tọa trấn. Duy nhất Chu Tước sơn có được một đệ nhất anh hào Vấn Đỉnh hậu kỳ. Tất cả hợp lại thành một lực lượng lớn mạnh nhất của Chu Tước tinh.

Đương nhiên tại ba tông phái này sản sinh ra vô số tu chân gia tộc bên dưới, bọn họ tồn tại phụ thuộc vào ba phái tạo thành mạng lưới dày đặc, là nguồn cung cấp đệ tử dồi dào cho ba tông phái này.

Vào thời khắc này trên tế đàn của Chu Tước quốc, một cột sáng từ trên trời giáng xuống, chậm rãi tản mát, khuyếch tán linh uy ra bốn phương tám hướng.

Trong hậu sơn của Thiên Ngọc tông, trên một hồ sen, Hồng Điệp đang ngồi nhập định đột nhiên mở to hai mắt, mục quang nhìn về phía xa xa, nơi đó đúng là linh uy từ cột sáng truyền lại.

Hồng Điệp trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, hạ giọng nói:

- Đã đến rồi…

Phía trên tế đàn thân ảnh của Vương Lâm dần dần xuất hiện. Phía sau hắn, Phùng Ngọc Sơn nhẹ nhàng thở ra. Kể từ lúc Vương Lâm đến đây, như vậy nhiệm vụ của hắn cũng coi như hoàn thành, có thể về Chu Tước sơn phục mệnh.

Trên tế đàn, ngoại trừ Vương Lâm và Phùng Ngọc Sơn còn có một người nữa.

Người này thân mặc một váy dài màu tím, phía dưới chân váy có một đóa hoa bách hợp thêu bằng chỉ đen, trên người mặc áo lam sa làm hiện rõ vẻ thanh thoát, mỹ lệ.

Hai mắt thản nhiên làm cho người ta có một loại cảm giác u nhã, sống mũi cao, cặp môi mỏng đỏ hồng.

Nàng im lặng đứng ở đó, ánh mắt dừng lại trên người Vương Lâm.

- Tham kiến Tam sư tỷ.

Phùng Ngọc Sơn sau khi nhìn thấy cô gái lập tức cung kính nói.

Cô gái khẽ nhăn trán nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Đây là Tằng Ngưu đạo hữu?

Vương Lâm nhìn cô gái, đối với cô gái nhan sắc tuyệt mĩ này sắc mặt không có chút thay đổi, liền ôm quyền nói:

- Tại hạ Tằng Ngưu.

- Tằng đạo hữu, tiểu nữ là đệ tử Nhân đạo tiên, tên là Bạch Danh Tuyết.

Cô gái mỉm cười, da trắng như tuyết, trên đầu mái tóc đen dài ba thước, hai nhánh tóc mai hai bên xõa trước ngực, phần còn lại vấn ở trên đầu làm người khác nhìn cảm thấy sự tao nhã mà lại không mất đi vẻ lịch thiệp.

- Sư phụ dặn bảo ta ở đây chờ tiếp đón ngươi đến.

Vương Lâm thần sắc như cũ, liếc mắt nhìn cô gái này một cái rồi nói:

- Nhân Đạo tiên?

Bạch Tuyết gật nhẹ đầu nói:

- Trận chiến giữa Tằng đạo hữu và Hồng Điệp được định ra ở Chu Tước sơn là ở nửa tháng sau. Đến tình hình đặc biệt lúc đó, các sứ giả tu chân quốc ở khắp nơi tới quan sát cuộc chiến. Vì vậy Nhân Đạo tiên chúng tôi ở đây trước để phụ trách thu xếp cho đạo hữu.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, gật gật đầu.

Bạch Tuyết mỉm cười, thân hình khẽ động lập tức từ tế đàn bay xuống. Một luồng bạch quang từ xa xa bay tới không có một tiếng động dừng ở dưới chân Bạch Tuyết, nâng nàng bay giữa không trung.

Đó là một con tiên hạc toàn thân trắng như tuyết.

Vương Lâm chân khẽ điểm một cái liền dừng lại ở phía trên tiên hạc. Con hạc này kêu lên một tiếng, thân ảnh hóa thành hình vòng cung bay đi về hướng xa xa.

Tôn Ngọc Sơn hâm mộ liếc mắt nhìn tiên hạc kia một cái rồi chính mình bay xuống tế đàn, hướng về Chu Tước sơn bay đến.

Bạch Tuyết đứng ở trên tiên hạc, khi thì nhìn về phía Vương Lâm. Những năm gần đây danh khí Tằng Ngưu này thật lớn. Giờ phút này chính mắt được nhìn thấy người này, Bạch Tuyết không khỏi có chút thất vọng, bất đắc chí.

Nàng vốn tưởng Tằng Ngưu này là người có tuyệt đỉnh thiên tư, nhưng hôm nay gặp thấy cũng là bình thường cực điểm.

- Tằng đạo hữu, không biết trận chiến với Hồng Điệp nắm chắc mấy thành?

Hai người lúc đó trầm mặc hồi lâu, sau đó Bạch Tuyết nhẹ giọng hỏi.

- Không nắm chắc phần nào.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt đang quan sát diện mạo phía dưới mặt đất của Chu Tước quốc, lắc đầu đáp.

Bạch Tuyết ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Tằng đạo hữu không cần khiêm tốn.

Vương Lâm không để ý tới cô gái này, tiếp tục nhìn xuống mặt đất phía dưới, đem các cảnh tượng địa hình ghi nhớ trong lòng. Bản đồ ngọc giản trong tay hắn đối với Chu Tước đại lục chỉ có miêu tả đơn giản, cũng không có ghi rõ tỉ mỉ.

Vương Lâm tự nói thầm trong lòng, Chu Tước quốc xác nhận chuẩn bị thu mình làm hạch tâm đệ tử, nhưng trong sự cảnh giác trong lòng cũng phải luôn luôn duy trì.

- Bạch Tuyết đạo hữu, Chu Tước quốc có gì đặc biệt?

Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi hỏi.

Bạch Tuyết thanh âm nhỏ nhẹ dễ nghe, nàng nhất nhất kể rõ. Vương Lâm đối với Chu Tước quốc cũng có thêm một ít hiểu biết.

- Cùng tham gia trận chiến với ngươi, Hồng Điệp muội muội là đệ tử của Thiên ngọc.

Nói xong, Bạch Tuyết than nhẹ, lại liếc mắt nhìn Tằng Ngưu một cái. Ngày trước từ trong miệng sư tôn nói ra, hình như Chu Tước sơn sẽ an bài người này sau này gia nhập tông phái bọn họ.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, không nói một lời nào.

Tốc độ của tiên hạc không nhanh nhưng đều đặn, trên đường đi bất kể xuyên qua vùng núi nào cũng được Vương Lâm lén ghi nhớ trong lòng.

Chu Tước quốc linh lực cực kỳ sung túc, ở điểm này bất kể tu chân quốc nào cũng không thể bằng được. Ví dụ như về linh mạch, Vương Lâm dọc đường đi dĩ nhiên thấy được không dưới mười chỗ.

Đúng là bởi vì tồn tại các linh mạch này mới khiến cho trong Chu Tước quốc linh khí sung túc như thế.

Đang bay trên trời bỗng nhiên Vương Lâm ánh mắt ngưng lại một điểm ở xa xa, có một ngọn núi cao ngất chìm trong mây, mây khói lượn lờ giống như núi vùng tiên cảnh.

Tiên hạc dưới chân hai người không bay về hướng ngọn núi này mà là bay về hướng khác. Mặc dù Vương Lâm thần sắc vẫn như thường nhưng trong nội tâm cũng có chút xao động.

- Nơi này chính là Thiên Ngọc tông sơn môn, có trận pháp thủ hộ cho nên nhìn không thấy cảnh vật ở bên trong.

Bạch Tuyết nhẹ giọng nói.

Đúng lúc này bỗng nhiên một thân ảnh màu hồng từ phía trên ngọn núi tiên kia hạ xuống, dẫm lên một áng mây trắng từ xa xa nhìn về phía này.

Vương Lâm ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng hồng kia, trầm mặc không nói. Mãi cho đến khi tiên hạc càng lúc càng bay xa, bóng hồng kia dần dần biến mất trong tầm mắt.

Hồng Điệp đứng ở bên ngoài Thiên Ngọc tông, nhìn Vương Lâm xa xa kia chậm rãi rời đi, trên mặt nàng càng thêm vẻ lạnh lùng như băng, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên. Một ngọn gió lạnh buốt thổi qua, ở vị trí tay phải của nàng, một tay áo trống không theo gió bay múa mang đến một vẻ chết chóc.

- Hắn quả nhiên đến rồi!

Hồng Điệp xoay người đi về Thiên Ngọc tông, biến mất không thấy.

Vương Lâm đứng ở phía trên tiên hạc, ánh mắt lạnh như băng quét lên người Bạch Tuyết đang có vẻ mặt bình thản, cô gái này chọn lựa đường

này sợ là trong lòng còn có ý khác với hắn.

Không lâu sau, tiên hạc bay đến một dãy núi dài phảng phất như hình hài một con rồng. Tiên hạc xuyên qua từng trận mây khói bay phiêu tán, hướng về sâu bên trong bay đến.

Rất xa, một thung lũng rất lớn xuất hiện bên trong ánh mắt của Vương Lâm. Thung lũng này thật lớn, có vô số phòng xá, lầu các đẹp đẽ. Sau khi tiên hạc đến nơi, Bạch Tuyết thân mình khẽ động, từ trên lưng tiên hạc nhảy xuống.

Vương Lâm giẫm chân về phía trước lập tức bay hạ người xuống.

Xuống tới mặt đất, Bạch Tuyết quay đầu lại, hạ giọng nói:

- Tằng Ngưu đạo hữu, nơi này không phải là tông môn của Nhân Đạo tiên chúng ta, mà là tiên phủ của sư tôn lão nhân gia. Lúc này sư tôn đang ở trong tu luyện. Ba dãy phòng bên phía bắc ngươi tùy ý chọn lựa một phòng để ở. Đợi sư tôn tu luyện xong sẽ gặp ngươi.

Nói xong nàng hướng Vương Lâm ôm quyền, xoay người rời đi biến mất trong các phòng xá.

Vương Lâm biết rõ rằng đây là thuộc Chu Tước quốc, thần thức không thể tùy ý xuất động, nếu không sẽ khiến một ít phiền toái không cần thiết xuất hiện. Sau khi nghe Bạch Tuyết nói xong, hắn hướng về phía bắc đi đến.

Dọc theo đường đi, hắn gặp một ít người hầu, những người này đều có vẻ mặt như gỗ, cũng không liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái mà vội vàng đi qua.

Không lâu sau, Vương Lâm đi đến khu phía bắc, thấy được ba dãy phòng cực kỳ xa hoa. Hắn chọn một gian tiến vào.

Bên trong phòng có đầy đủ mọi thứ, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên giường, tâm tư bắt đầu trầm ngâm.

Từ lúc bắt đầu tiến vào Chu Tước quốc, hắn liền có một loại dự cảm nguy cơ, loại cảm giác này tuy nói rất mờ ảo nhưng lại thủy chung tồn tại. Vương Lâm biết với tu vi của chính mình, tại Chu Tước quốc này người mà có thể giết chết được mình tuyệt đối không phải ít. Bất cứ một tu sĩ Anh Biến kỳ nào cũng đều có thể đưa mình vào chốn tử địa.

Thái độ của Chu Tước quốc đối với mình cũng có chút kỳ quái, không ngờ còn có người đến trước tiếp đón. Nói như vậy, sư tôn của Bạch Tuyết kia cũng sẽ triệu kiến mình.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngồi xuống tĩnh tọa.

Hoàng hôn buông xuống, bên ngoài có chút ảm đạm, bên trong phòng ánh sáng mờ ảo, theo thời gian trôi qua dần dần càng tối thêm.

Trong bóng đêm, Vương Lâm bỗng nhiên có một loại cảm giác cô độc. Hắn nhìn về bốn phía xa lạ trong phòng, một tông phái xa lạ, một Chu Tước quốc xa lạ, tìm không thấy một cảm giác gì tồn tại.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, định châm lửa vào ngọn nến, bỗng nhiên hắn giật mình nhìn về phía cửa phòng. Tiếng gõ cửa khẽ khàng trong bóng đêm trở nên vang vọng.

- Cốc, cốc, cốc ….

- Mời vào!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Không có tiếng động nào, cửa phòng được mở ra, một người hầu trẻ tuổi mặc áo choàng ngắn bằng vải gai đi vào.

Trong tay hắn mang theo một mâm, bên trên bày đặt một ít hoa quả. Sau khi tiến vào phòng cũng không liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, đem mâm đặt ở trên bàn xoay người đi ra bên ngoài.

- Chờ một chút!

Vương Lâm nói.

Người hầu nam trẻ tuổi kia bước chân dừng lại, xoay người nhìn về phía Vương Lâm.

Tuy nói trong phòng mờ tối, với hai mắt của Vương Lâm chỉ cần hắn muốn là có thể rõ ràng. Hắn quan sát tướng mạo của người hầu nam trẻ tuổi. Người này có tuổi không lớn, chỉ có mười ba mười bốn tuổi, sắc mặt trắng nõn, diện mạo thanh tú.

Không đợi câu hỏi Vương Lâm, người hầu nam trẻ tuổi này há mồm ra chỉ chỉ, cái lưỡi trong mồm hắn chỉ còn lại có một nửa.

Vương Lâm ngẩn ra không nói lời nào.

Người hầu nam trẻ tuổi nhìn Vương Lâm cười thiện ý rồi xoay người rời khỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Không biết vì sao đối với tòa nhà này, Vương Lâm có một loại cảm giác u ám.

Nhìn khay có hoa quả ở trên, Vương Lâm trầm mặc nhắm mắt lại tiếp tục ngồi tĩnh tọa. Tay phải hắn luôn luôn đặt ở trên túi trữ vật, bất cứ lúc nào có nguy cơ cũng có đủ thời gian để phản kháng.

Thời gian dần dần trôi qua, trong nháy mắt ba ngày trôi qua. Trong ba ngày này ngoại trừ người hầu nam trẻ tuổi ra, Vương Lâm không nhìn thấy thêm bất cứ người nào. Hắn vào sáng sớm ngày hôm sau từng đi ra ngoài dạo qua một vòng. Dọc theo đường đi nhìn thấy đám người tôi tớ toàn bộ chỉ có một nửa đầu lưỡi, không thể nói chuyện.

Ngoài ra, nơi đây có nhiều vị trí đều có cấm chế cường đại . Cấm chế này Vương Lâm không thể trong một thời gian ngắn mà phá giải.

Nơi này lộ ra một tia kỳ dị.

Vương Lâm sau khi trầm ngâm một chút cũng không dám tìm hiểu tiếp mà lấy bất biến ứng vạn biến, luôn luôn ngồi tĩnh tọa trong phòng, khiến trạng thái của mình luôn cao nhất, sung mãn để nghênh tiếp trận chiến đấu với Hồng Điệp.

Đã mười ngày trôi qua, một ngày này Vương Lâm đang tĩnh tọa bỗng nhiên cảm thấy bị dò xét. Mở nhanh hai mắt ra chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi ở ghế ở trong phòng, cầm lấy ấm đang rót trà vào chén nhìn về phía Vương Lâm.

Người này tướng mạo thể hiện sự uy nghi, trên mặt râu ria lởm chởm thiếu sự chăm sóc song hai mắt sáng ngời, bên trong tựa như có mây khói mờ mịt xao động, ngồi ở chỗ kia không nói gì nhưng thể hiện sự uy nghiêm.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, đối với người trước mắt có thể thoải mái tiến vào phòng mà không bị mình phát giác ra. Trong Chu Tước quốc này phần đông là các tu giả có tu vi cao thâm, Vương Lâm không phải là đứa trẻ mới bước vào tiên giới do đó không dễ dàng khiếp sợ.

Người đàn ông trung niên uống một ngụm trà, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ nhàng trên bàn, không nói một lời nào.

Vương Lâm cũng lặng lẽ không nói gì.

Bên trong phòng xuất hiện một sự yên tĩnh có chút đáng sợ, một áp lực vô hình ở trong phòng từ ngón tay gõ nhẹ của người đàn ông trung niên chậm rãi truyền đến.

Nếu là Vương Lâm không phải là có một quãng dài ở Hóa Thần kỳ thì lúc này dưới áp lực này chắc chắn là không chịu nổi. Kể cả là lúc tu vi Hóa Thần sơ kỳ ở thời điểm tiến vào tiên giới thì cũng khó có thể chịu được.

Nhưng hiện tại, Vương Lâm rất bình tĩnh.

Hồi lâu sau, người đàn ông trung niên đứng lên, cũng không liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, xoay người ra khỏi phòng. Từ đầu tới cuối hắn không có một câu nói nào.

Hắn đi rồi, Vương Lâm đứng lên đi đến cái bàn phía trước, chỉ thấy ở trên bàn một dòng nước trà tản đi lộ ra hai chữ.

- Bại, chết.

Vương Lâm trầm mặc, tay phải phất lên trên bàn một cái dòng chữ bằng nước biến mất.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ tăm tối, ánh mắt chớp chớp.

Vừa rồi người đàn ông trung niên kia chắc chắn có tu vi Anh Biến kỳ, chỉ sợ chính là sư tôn của Bạch tuyết.

Người này lưu lại hai chữ, ý tứ dĩ nhiên cho thấy trận đấu giữa mình và Hồng Điệp nếu thua chỉ có một con đường chết.

Vương Lâm thở sâu ngồi sang một bên tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa.

Vài ngày sau, ngày đại chiến đã tới.

Chu Tước quốc kia bố trí một tế đàn thật lớn, các sứ giả của các tu chân quốc tới đây cực kỳ náo nhiệt đều đang chờ đợi trận đại chiến này.

Chu Tước quốc đối với trận chiến giữa Vương Lâm và Hồng Điệp từ mười năm về trước dĩ nhiên đã công bố ra ngoài, hấp dẫn ánh mắt của tuyệt đại bộ phận các tu sĩ.

Trận giao chiến giữa hai người, tuy nói rằng chỉ có tu vi Hóa Thần kỳ nhưng về thân phận cũng là chênh lệch rất lớn.

Hồng Điệp, thiên kiêu chi nữ của Tuyết Vực quốc, bên trong Chu Tước quốc được coi như là người có đệ nhất thiên tư, trong vòng trăm năm đạt Hóa Thần hậu kỳ, là một trong những người có khả năng nhất đạt tới Vấn đỉnh kỳ.

Tằng Ngưu, không rõ tầng lớp xuất xứ, yên lặng vô danh nhưng cũng có thể đạt được tiên đỉnh, cũng tiến vào tiên giới hơn nữa lại chặt đứt một cánh tay của Hồng Điệp, uy danh mới nổi.

Nếu chỉ là như thế cũng không khiến người ta chú ý, nhưng Tằng Ngưu này lúc tiến vào tiên giới chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, lấy Hóa Thần sơ kỳ chống lại Hóa Thần hậu kỳ, lại còn có thể chặt đứt một tay của đối phương, do đó tự nhiên trở thành truyền kỳ.

Hiện tại trận chiến giữa hai người lập tức khiến khắp nơi đều chú ý.

Phía trên tế đàn, Hồng Điệp im lặng đứng ở phía bên phải. Nàng mặc bộ quần áo xanh nhạt màu nước biển, phía trên cổ tay áo có thêu một hoa văn màu tím đơn giản mộc mạc. Mái tóc đen như mun, chỉ dùng một sợi dây màu xanh nhỏ nhẹ nhàng cột lại, thân thể như mảnh mai không trang sức. Vẻ thanh tân, thoát tục hiện rõ nhưng không thể dấu được khuôn mặt thơm mát trắng trẻo như ngọc.

Chỉ có điều lúc cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, tay áo trống không bay bay về phía sau, làm cho người xem cảm giác Hồng Điệp như một bức tranh có một chút tì vết.

Hồng Điệp xinh đẹp giống như thiên tư của nàng, lộ ra vẻ cao ngạo, lộ ra một tia tuyệt tình.

Ở lưng chừng trên không trung bên ngoài tế đàn có một hình vành khuyên màu bạc được bày đặt các ghế trúc, ngồi ở bên trên là

mấy người, trong những người này có nam có nữ, có già có trẻ, đều là các sứ giả.

Từ xa nhìn lại, những người này mặc dù không đủ một trăm người nhưng cũng không sai biệt nhiều.

Mọi người đều im lặng, không có tiếng động huyên náo.

Những người này ngồi ở bên ngoài quầng sáng, tận cùng bên trong quầng sáng chỉ có bốn ghế trúc, giờ phút này có bốn người ngồi lên.

Bốn người này cũng đều là các lão già tóc bạc trắng.

Lúc này, ở xa xa một con hạc từ từ bay tới. Một người thanh niên mặc áo trắng đứng ở trên đó. Dáng người hắn cao ngất, tóc được sợi tơ màu tím buộc lại, tướng mạo tuy bình thường nhưng có một khí chất khó nói.

Ở bên cạnh người hắn còn có một cô gái áo tím, cô này tướng mạo so với Hồng Điệp cũng không có thua kém.

Tiên hạc bay lượn bên trên tế đàn, kêu lên một tiếng. Thanh niên áo trắng ở phía trên thân mình hạc nhảy xuống dừng ở tế đàn.

Hắn đúng là Vương Lâm.

Hồng Điệp cúi đầu nhìn thoáng qua tay áo phải trống rỗng của mình, ánh mắt bắt đầu léo lên tia lạnh lẽo còn có ẩn chứa hận ý sâu đậm. Nàng thân là thiên chi kiêu nữ. Trước khi gặp Vương Lâm, những người cùng thế hệ gặp nàng thường bại trận.

Vương Lâm là người đầu tiên đánh bại và là người đầu tiên phế bỏ cánh tay nàng. Nếu là Vương Lâm quang minh chính đại đánh bại nàng thì nàng tuy là hận nhưng cũng không mãnh liệt như thế.

Nhưng năm đó Vương Lâm nhân lúc nàng đang ở lúc suy yếu nhất phế nàng một tay, không chỉ như thế lại muốn phá hư đạo tâm của nàng. Nhiều năm như vậy tu vi của nàng cũng không tiến lên được nửa bước. Tất cả những điều này đều quy tội về Vương Lâm

Chỉ có giết hắn chính mình mới khôi phục được đạo tâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt bình tĩnh đứng trên tế đàn nhìn về phía Hồng Điệp.

Một lão già đầu bạc trong nhóm người ngồi ở bốn ghế phủ gấm lớn kia, giờ phút này ánh mắt lạnh như băng quét mắt liếc nhìn Vương Lâm và Hồng Điệp một cái, mở miệng nói:

- Lão phu là trưởng lão Chu Tước sơn Công Tôn Phá, là trọng tài cho trận chiến của hai người.

Tay phải hắn bấm quyết, điểm một cái lên hư không. Lập tức ở phía trên tế đàn chỗ Vương Lâm và Hồng Điệp xuất hiện một cánh cửa bằng ánh sáng.

- Vào đi, nơi đó là chiến trường của các ngươi!

Lão già nói xong, nhắm hai mắt lại không nói gì nữa.

Hồng Điệp không nói hai lời, thân mình khẽ cử động đi vào cánh cửa bằng ánh sáng biến mất.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, cẩn thận nhìn thoáng qua cánh cửa bằng ánh sáng, dẫm chân đi vào.

Lúc hai người bọn hắn tất cả đều tiến vào, cánh cửa bằng ánh sáng lập tức biến thành to lớn, bao trùm toàn bộ tế đàn, bên trong này lộ ra một

vùng thâm sơn hoang vắng. Ở bên ngoài thông qua cánh cửa ánh sáng này có thể nhìn thấy được hết thảy các cảnh tượng bên trong.

Vương Lâm tiến vào cánh cửa ánh sáng lập tức phát hiện phía sau cửa nối với một truyền tống trận. Hiện thời bày ra trước mặt hắn là một vùng thâm sơn hoang vắng.

Xung quanh bốn bề im lặng, không trung mờ tối không ánh sáng, một bầu khí làm người ta bực bội bao phủ phía chân trời.

Một cây cổ thụ thật lớn chằng chịt sinh trưởng ra bốn phía. Bên ngoài mười trượng còn có một con mãng xà to có vằn màu hồng, thân hình uốn éo quấn quanh một chạc cây đu đưa cái đầu, hai mắt lạnh băng nhìn về phía Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 362: Trận chiến với Hồng Điệp.

- Tằng Ngưu!

Từ không trung phía trên một tiếng quát khẽ truyền đến.

Vương Lâm thân hình chuyển động, toàn thân bay lên giữa không trung, một đạo hồng quang sử dụng tốc độ cực nhanh nhanh chóng lao tới. Người còn chưa tới, một cỗ hàn khí lạnh như băng đã lập tức khuếch tán.

Hàn khí này hóa thành một hạt hình tròn bằng ngón chân cái, nhanh chóng biến hình, ở phía trước người Vương Lâm mười trượng, ngưng tụ hóa thành một tượng người băng khổng lồ.

Người khổng lồ này thân cao hơn mười trượng, gương mặt không chút biểu tình huy động nắm tay lớn vung lên, hướng về phía Vương Lâm đánh ra một quyền.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên, thân hình lui về phía sau.

Tại đỉnh đầu người khổng lồ kia hồng quang chợt lóe, Hồng Điệp xuất hiện. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong miệng phun một cái, một đạo ánh sáng diễm lệ bay ra, hóa thành một đóa hoa hồng bằng tuyết dừng ở trước người Hồng Điệp.

Nàng hạ quyết tâm tuyệt không ham chiến với Tằng Ngưu, mà tốc chiến tốc thắng, lấy tốc độ nhanh nhất giết người này.

Theo một quyền đánh ra của người khổng lồ tuyết, tay trái Hồng Điệp nhẹ nhàng trích ra một mảnh của đóa hoa hồng hướng về phía trước ném đi. Lập tức cánh hoa bồng bềnh giống như chiếc thuyền trên biển, bay bay lắc lắc hướng về phía trước.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, cánh tay phải phất lên, Cấm Phiên xuất hiện. Hắn phất Cấm Phiên , cấm khí lập tức biến ảo hóa ra thành hàng loạt con ác long đan xen vào nhau hình thành một nắm tay lớn màu đen oanh kích thẳng vào nắm đấm của người khổng lồ kia.

“Ầm”

Tiếng nổ kinh thiên vang lên. Cây cổ thụ lâu năm phía dưới lập tức gãy rụng, thậm chí con mãng xà lớn kia cũng bị chấn động rớt xuống dưới, thân hình quay cuồng vặn vẹo trên mặt đất, trên người có bao nhiêu là vết máu thì đó là bấy nhiêu vết thương bị chấn động sinh ra.

Hai lực cực mạnh trùng kích vào nhau khiến cho người khổng lồ băng tuyết kia thân hình lập tức lui về phía sau một bước. Trên nắm tay hắn xuất hiện các vết nẻ trên da theo đó các khối băng từ phía trên rớt xuống giống như bông tuyết bay lượn.

Vương Lâm trong tay chấn động, cấm khí hóa thành nắm đấm lập tức sụp đổ, một cỗ lực đạo khổng lồ truyền đến bên trong Cấm Phiên, nghe rắc rắc mấy tiếng, trên Cấm Phiên xuất hiện vết rách.

- Đây là pháp bảo của Tuyết Vực quốc ta trải qua năm trăm năm chế tác, Băng thần. Tằng Ngưu, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, không nghi ngờ gì nữa!

Hồng Điệp ánh mắt lạnh lẽ lóe lên, cánh tay điểm một cái trong hư không, lập tức cánh hoa hồng đang bay múa kia lập tức biến hóa.

Từ cánh hoa hồng bay lượn giữa không trung, lập tức xuất hiện những sợi tơ mịn màng. Những sợi tơ này đan thành một cái lưới lớn, bỗng nhiên hướng về Vương Lâm vây tới.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên, ném Cấm Phiên trong tay đi, lập tức một tấm màn đen bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phía. Đồng thời tay phải hắn vỗ túi trữ vật một cái, tiên kiếm trong tay lập tức hung hăng chém về phía trước.

Ngay tức khắc kiếm quang xuyên thấu qua tấm màn đen, chém lên trên cánh hoa.

- Ầm

Trên cánh hoa lập tức xuất hiện vết rạn, nhưng không vỡ vụn. Vô số sợi tơ từ cánh hoa tiến đến, che phủ trời đất hướng về Vương Lâm chụp xuống.

Hồng Điệp hai mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, lại lấy ra một cánh hoa ném về phía trước. Đồng thời tay trái bấm quyết, đưa ngón tay ngọc điểm một cái. Lập tức cánh hoa này biến lớn, bỗng nhiên bay nhanh lên giữa không trung, hướng về phía Vương Lâm chụp tới.

Hồng Điệp không thu hề tay lại mà lại hái một cánh hoa nữa. Lúc này, nàng cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi lên trên cánh hoa. Lập tức vết máu trên cánh hoa chợt lóe lên, hóa thành chín thanh trường kiếm màu đỏ. Từng trận kiếm quang từ trên cánh hoa lóe ra, chín thanh kiếm điên cuồng hướng về phía Vương Lâm tấn công.

- Ba cánh hoa một lúc. Để ta xem ngươi có chết hay không!

Hồng Điệp vỗ vào thân mình của người băng tuyết khổng lồ một cái, hắn lập tức gào lên một tiếng, giẫm chân tiến về phía trước, tay phải khua lên từng trận gió, theo sát sau phi kiếm, hướng về Vương Lâm tấn công.

Mỗi lần hắn giẫm chân xuống đất, đều lưu lại trên mặt đất một cái hố rất sâu. Vô số cây đại thụ bị bẻ gãy, mặt đất rung lên ầm ầm, khắp nơi đều xuất hiện rất nhiều vết nứt lớn.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên. Cuộc đời hắn đã chiến đấu nhiều, nhưng lần này có thể nói là cực kỳ hung hiểm. Khu Thú Quyển trên cổ tay hắn nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng. Dù sao nơi đây là Chu Tước Quốc, hơn nữa hắn tin rằng cuộc chiến giữa hắn và Hồng Điệp chắc chắn sẽ có rất nhiều người quan sát, nếu để lộ quá nhiều sẽ gây bất lợi cho bản thân.

Đối mặt với những sợi tơ hồng che phủ trời đất, Vương Lâm hét lớn một tiếng, tiên kiếm trong tay điên cuồng chém về phía trước. Từng đạo kiếm quang phát ra tấn công những sợi tơ đỏ, cuối cùng xé rách một đường.

Vương Lâm đạp chân một cái, lập tức theo lỗ hổng kia thoát ra. Cùng lúc đó, hắn há miệng phun một cái. Từ trong miệng hắn bay ra một luồng khí đen, hóa thành một chiếc ấn lớn nhằm phía trên cánh hóa khổng lồ kia đập xuống.

Hắc ấn run lên, cánh hoa lập tức bọc lấy nó. Chỉ sau một lúc, chiếc ấn biến mất, hóa thành một bãi nước đen nhỏ giọt rơi xuống. Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, trong khoảnh khắc hắc ấn ngăn trở cánh hoa, thân mình chợt lóe lên hiện ra phía ngoài trăm trượng.

Đúng lúc này, chín thanh trường kiếm màu đỏ im hơi lặng tiếng mà đến, tốc độ nhanh như chớp. Vương Lâm lập tức vỗ túi trữ vật một cái, lập tức hai chiếc chuông bay ra va chạm với nhau, phát ra một đạo sóng âm.

Chín thanh trường kiếm bị sóng âm làm chậm lại một chút, nhưng lập tức lại bay nhanh mà đến.

Trong lúc đó,hai chiếc chuông vỡ vụn, lập tức bao lên người của Vương Lâm tạo thành một chiến giáp. Vương Lâm hét lớn một tiếng, thân mình lại nhoáng lên. Lúc này, hắn nhằm phía Hồng Điệp bay tới.

Chỉ có điều, thân mình hắn vừa xuất hiện, người băng tuyết khổng lồ dưới chân Hồng Điệp nắm tay lại, lập tức ầm ầm đánh ra một quyền. Quyền này so với lúc trước còn nhanh hơn gấp nhiều lần, gần như trong nháy mắt, đánh vào người Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm lập tức bị bắn về phía sau, bị chín thanh trường kiếm điên cuồng đâm vào. Ngay sau đó, trên không trung cánh hoa khổng lồ kia lập tức chụp xuống bọc kín người Vương Lâm, không để lộ một khe hở nào.

Hồng Điệp hai mắt lóe lên sát khí, quát :

- Tằng Ngưu, chết đi!

Tay trái nàng bấm quyết, điểm xuống dưới một cái. Trên không trung, từ trong cánh hoa đang bọc lấy Vương Lâm lập tức truyền ra mấy tiếng bang bang.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một luồng khí đen từ bên trong phát tiết ra, cánh hoa đang bọc lấy Vương Lâm lập tức rung động. Hồng Điệp mặt

biến sắc, một đạo kiếm quang hùng hậu như có thể khai thiên lập địa từ bên trong điên cuồng lóe ra.

Cánh hoa bị chém đứt làm hai. Vương Lâm từ bên trong chậm rãi đi ra.

Dải lụa buộc tóc trên đầu hắn bị đứt, một mái tóc đen không gió mà bay. Hai mắt hắn thoáng hiện từng trận khí lạnh ngợp trời, nhìn về phía Hồng Điệp giống như đang nhìn một người đã chết.

Linh đang chiến giáp trên người hắn nhiều chỗ vỡ vụn. Phía sau hắn, chín thanh trường kiếm màu đỏ cũng toàn bộ vỡ tan.

- Hồng Điệp, cuộc chiến bây giờ mới bắt đầu. Nãy giờ chỉ để làm nóng người mà thôi!

Vương Lâm thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói.

Hồng Điệp nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay trái còn lại sáu cánh hoa hồng đang muốn thi triển.

- Hồng Điệp, ngươi nhìn xem đây là cái gì?

Vương Lâm khóe miệng tươi cười lộ vẻ tà dị, trong tay cầm một vật. Vật này trông như một hòn đá có hình dạng như một cái kén, bên trên lóe ra một đám ký hiệu đạo pháp.

Tay phải Vương Lâm đập lên trên một cái, lập tức ký hiệu trên mặt lóe ra sáng ngời.

Sắc mặt Hồng Điệp lập tức trắng bệch, giữa lông mày hiện lên một làn khí đen. Nàng lạnh lùng nói :

- Tằng Ngưu, kia là cái gì!!

- Một cánh tay mà thôi!

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, tay phải vỗ lên trên, lập tức cái kén đá này vỡ vụn. Một đám đá vụn rơi xuống, phía trong lộ ra một cánh tay đen kịt vô cùng khô héo.

Cầm cánh tay gãy trong tay, Vương Lâm nhìn về phía Hồng Điệp, tà dị cười nói :

- Hồng Điệp, ngươi nhìn cánh tay này có quen không?

Hồng Điệp thân mình run lên, nhìn chằm chằm cánh tay kia. Sau đó nhìn mạnh về phía Vương Lâm, khí lạnh trong mắt đã đạt tới cực điểm.

- Tằng Ngưu, ngươi là tên đê tiện!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, cười ha ha, sau đó lập tức âm trầm nói :

- Ta đê tiện? Ngày đó ở tiên giới, ta với ngươi không thù không oán, ta cũng không trêu chọc ngươi, nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác đưa ta vào chỗ chết. Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa biết là vì sao.

Ngươi giết ta như thế, ta cũng không thể phản kháng sao?

Hồng Điệp sắc mặt âm trầm, không nói lời nào, tay ngọc điểm lên trên đóa hoa hồng một cái. Lập tức sáu cánh hoa trên đóa hoa này đều tách ra.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, không chút do dự vỗ túi trữ vật lấy ra một cây cờ đen cầm trong tay. Vật này là một Cấm Phiên chỉ còn thiếu một đạo cấm chế là có thể gọi thiên kiếp tới.

Hắn khẽ động tay trái phía trước thân người, lập tức một đạo cấm chế xuất hiện. Bỗng nhiên Cấm Phiên này chấn động, phía trên dâng lên một luồng khí chói mắt.

Hồng Điệp biến sắc, tay ngọc nhanh chóng bắt quyết, trong miệng truyền ra vài tiếng chú ngữ phức tạp khó hiểu. Lập tức, sáu cánh hoa kia bay đi rất nhanh, trong tiếng bang bang, hóa thành sáu nữ tử mặc quần áo màu đỏ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 363: Côn Cực tiên.

Nhưng từ trong Cấm Phiên này lại tràn ra một lực đẩy mạnh mẽ, hướng về bốn phía khuếch tán ra. Thân mình Vương Lâm không tự chủ được bị đẩy dời đi. Hắn buông tay ra, để mặc cho Cấm Phiên thổi bay đi giữa không trung.

Sáu nữ tử từ cánh hoa hóa thành cũng đều bị dừng lại, không thể tiến lên.

Lúc này, từ trên không trung chợt truyền đến tiếng ầm ầm không ngớt. Ngay sau đó, một đám mây đỏ dày đặc đè xuống như trời sập.

Vào lúc này, mọi người xem trận chiến ở bên ngoài lập tức cả kinh. Bốn lão già đầu bạc lập tức mở hai mắt, bốn người gần như không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đám mây đỏ phía trên không trung.

- Thiên Kiếp!

Công Tôn Phá ánh mắt chợt lóe sáng.

- Lục nguyên hợp nhất!

Hồng Điệp sắc mặt đại biến, nàng lập tức phất tay một cái, sáu nữ tử áo đỏ nhanh chóng bay về phía nàng, nhập vào trong cơ thể. Lập tức, phía sau Hồng Điệp xuất hiện sáu hư ảnh màu đỏ lung linh rất kì diệu.

Lúc này, đám mây đỏ trên không trung ngày càng nồng đậm. Vương Lâm khóe miệng cười lạnh, tay phải hướng về Cấm Phiên điểm một cái. Lập tức Cấm Phiên kia rung động, hóa thành từng đạo cấm khí nhằm phía Hồng Điệp phóng tới.

Đúng lúc này, trên không trung vang lên một tiếng ầm. Trên đám mây đỏ ngưng tụ một tia sét màu đỏ điên cuồng đánh xuống. Mục tiêu của nó chính là những đạo cấm khí.

Hồng Điệp đạp chân một cái, lập tức lui về phía sau. Nhưng Vương Lâm đã sớm quan sát Hồng Điệp. Ngay lúc nàng lùi về phía sau, hắn lập tức thân mình khẽ động, tiên kiếm trong chém một nhát, một đạo kiếm quang lập tức bay đi.

Tuy nhiên đạo kiếm quang này không phải hướng tới Hồ Điệp, mà rẽ đất bay tới va chạm với tia sét màu đỏ đang ầm ầm giáng xuống.

- Ầm

Một tiếng vang lên, kiếm quang tan biến, tia chớp dừng lại một chút rồi tiếp tục giáng xuống.

Sau đó, Vương Lâm lại hét lớn :

- Cấm Phiên, tán!

Lập tức Cấm Phiên chấn động, càng nhiều cấm khí bay ra. Cuối cùng Cấm Phiên hóa thành tro bụi biến mất. Nhưng những đạo cấm khí dũng mãnh bắn ra gần như trong chớp mắt liền đuổi theo Hồng Điệp. Nàng bốn phía không thể tiến lên được, không còn cách nào khác liền chui vào trong cơ thể của người băng tuyết khổng lồ, tuy không thể tạo ra thương tổn cho thiên kiếp nhưng có thể lôi kéo Thiên Kiếp.

Người khổng lồ kia lập tức giậm chân bước đi, mỗi bước đi cấm khí lại nhập vào cơ thể hắn và lập tức bị đánh tan. Nhưng cấm khí có rất nhiều, không hề úy kị mà vẫn liên tục lao tới.

Hồng Điệp đang muốn biến ra, nhưng lập tức sắc mặt lộ vẻ khó khăn.

- Một khi Thiên Kiếp giáng xuống, phép dịch chuyển sẽ mất tác dụng. Hồng Điệp, hãy chịu chết đi!

Vương Lâm hai mắt lóe sáng.

Lúc này, tia sét màu đỏ ầm ầm đánh xuống. Cấm khí va chạm với tia sét, lập tức tiêu tan không còn. Tia sét điên cuồng oanh tạc, hướng vào Hồng Điệp bên trong cấm khí đánh xuống.

Những việc này nói hết ra thì dài, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hồng Điệp sắc mặt tái nhợt, cắn răng. Sau khi tia sét đánh xuống, sáu hư ảnh sau lưng lập tức bay ra.

- Bạo!

Một hư ảnh màu đỏ trong nháy mắt va chạm với tia sét nổ tung. Nhưng hiển nhiên không thể ngăn cản Thiên Kiếp giáng xuống.

- Bạo! Bạo!

Hồng Điệp thét lên từng tiếng.

“Ầm” “ầm” “ầm”

Tia sét Thiên Kiếp thế như chẻ tre, một hư ảnh nổ tung, lại một hư ảnh nữa nổ tung. Trong nháy mắt, sáu hư ảnh toàn bộ nổ tung.

Chỉ có điều, uy lực của tia sét sau một loạt vụ nổ có chút giảm bớt.

Hồng Điệp không nói một lời, chân đạp một cái, lập tức cả thân người đang nhập vào trong cơ thể của người băng tuyết khổng lồ trong nháy mắt biến mất. Thiên Kiếp đánh xuống, oanh kích lên thân mình của người băng tuyết khổng lồ.

Người khổng lồ ngẩng mạnh đầu, thống khổ gào thét lên một tiếng, thân mình lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt. Bên trong cơ thể hắn, một sợi tơ màu đỏ nhanh chóng chui vào. Nó không phải là để tấn công người khổng lồ, mà là hướng về cấm khí ở trong cơ thể hắn.

Mặt khác, trong cơ thể hắn lúc này không ngờ còn có hư ảnh một cây nhuyễn tiên, thi thoảng lại lóe lên. Mỗi một lần lóe lên như vậy, sợi tơ Thiên Kiếp sẽ bị yếu đi một chút.

- Đáng tiếc!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên, ném tiên kiếm trong tay về phía trước, hét lớn một tiếng, khống chế thanh kiếm này chém xuống. Một đạo kiếm quang to lớn lập tức lóe lên, chém vào thân thể khổng lồ.

- Côn Cực Tiên!

Người khổng lồ mở to miệng, gào lên một tiếng. Thanh âm này, chính là của Hồng Điệp.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cây nhuyễn tiên trong cơ thể người khổng lồ lập tức chớp động kịch liệt, từ trong lồng ngực của người khổng lồ nhanh chóng bay ra hướng về Vương Lâm quật tới.

Nhanh! Quá nhanh! Vương Lâm không thể tránh kịp, lập tức miệng phun ra máu tươi, thân mình rơi xuống đất. Nhưng nguyên thần lại bị rút ra ngoài cơ thể, bị văng ra rất xa.

Lúc này, kiếm quang đã chém xuống người khổng lồ. Thân mình hắn chấn động mạnh, hơi thở yếu ớt, bên hông xuất hiện một miệng vết thương lớn hình cánh tay xuyên thấu qua thân thể.

Tốc độ nhuyễn tiên quá nhanh, Vương Lâm gần như không có một nỗ lực né tránh, nguyên thần trong cơ thể bị thổi về phía sau. Vô cùng khiếp sợ, hắn lập tức nhận thấy được một cơn đau nhức từ khắp nơi trong nguyên thần truyền đến.

Cơn đau này xé da xé thịt, đó là điềm báo nguyên thần bị tổn thương.

Hắn không chút do dự, hai tay bấm quyết, linh lực tản ra. Nguyên thần lập tức ngừng lại, sau đó nhanh chóng di chuyển về phía trước, chui vào bên trong thân thể.

Vương Lâm mở hai mắt, chân phải điểm lên mặt đất một cái, thân mình như sao băng bay ra phía ngoài trăm trượng, ánh mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ. Vừa rồi bị người khổng lồ công kích, quả thật hắn rất lấy làm kỳ dị.

- Đây là cây nhuyễn tiên gì vậy?

Vương Lâm ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm người khổng lồ cách đó trăm trượng.

Cũng may trước đó kiếm quang của Vương Lâm đã chém vào hông người khổng lồ. Hơn nữa dưới tác dụng của sợi tơ Thiên Kiếp, người khổng lồ kia không thể thừa dịp nguyên thần Vương Lâm bị thổi ra mà toàn lực tấn công. Bằng không, cực kỳ nguy hiểm.

Đạo kiếm quang kia dừng ở trên hông người khổng lồ một khắc, những sợi tơ Thiên Kiếp trong cơ thể người khổng lồ đã tiêu diệt đạo cấm khí cuối cùng, rồi bỗng nhiên tiêu tan. Đám mây đỏ trên không tới cũng mau, mà đi cũng mau. Chỉ nháy mắt một cái, bầu trời lại khôi phục lại vẻ u ám như trước, cứ như trước đó chưa từng có đám mây đỏ xuất hiện.

Thân thể người khổng lồ đầy những vết nứt nẻ, lập tức toàn bộ vỡ tung, từng phần rơi xuống đất. Thân thể cao lớn của hắn bị rút lại một nửa, chỉ còn cao có năm trượng.

Miệng vết thương trên hông cũng nhanh chóng khép lại, gần như trong nháy mắt biến mất không còn. Chỉ thấy cây nhuyễn tiên trước ngực lóe ra một tia yêu dị.

Vương Lâm không nói câu nào, xoay người bỏ chạy. Cây nhuyễn tiên kia kỳ dị tới mức, nếu ai ở gần một chút, nguyên thần sẽ bị thổi ra, thân thể chắc chắn sẽ bị đối phương hủy diệt. Cho dù cuối cùng có dành chiến thắng, nhưng cũng chẳng khác nào thất bại.

- Tằng Ngưu, xem ngươi còn có bản lĩnh gì!

Khuôn mặt của Hồng Điệp xuất hiện trên trán của người khổng lồ. Nàng nghiến răng quát lên the thé.

Người băng tuyết khổng lồ kia thân mình nhỏ đi một nửa lại càng thêm linh hoạt hơn trước. Giẫm chân xuống đất một cái, thân hình khổng lồ này rẽ đất lao tới. Trong tiếng ầm ầm, những vết rạn nứt trong nháy mắt liên tục xuất hiện trên mặt đất. Hắn hướng về Vương Lâm đuổi theo.

Vương Lâm nhanh chóng bay đi. Bãi chiến trường này quả thật rất lớn, hắn bay lượn bên trong mà chưa nhận ra được biên giới.

Hắn tay phải vỗ túi trữ vật lấy ra đan dược ăn vào, vừa bay vừa điều chỉnh nội tức. Đối với tiếng rít gào phía sau của người khổng lồ, hắn ngoảnh mặt làm ngơ.

Gương mặt Hồng Điệp tràn đầy lạnh giá. Đối với người đang bỏ chạy phía trước, nàng hận thấu xương. Vừa rồi nếu không có người băng tuyết khổng lồ, sợ rằng chính mình sẽ bị bỏ mạng.

- Gã Tằng Ngưu này không ngờ có pháp bảo có thể gọi ra Thiên Kiếp. Tuy nhiên ta không tin là hắn còn loại pháp bảo này. Bằng không nếu vừa rồi chỉ cần hai đạo Thiên Kiếp giáng xuống thì cho dù người băng tuyết khổng lồ có Côn Cực Tiên cũng không thể chịu đựng được!

Hồng Điệp ánh mắt âm trầm khẽ động, lập tức hư ảnh của cây nhuyễn tiên trong ngực người khổng lồ chợt lóe lên, nhanh chóng thành hình trong tay hắn.

- Vương Lâm, hãy chịu chết!

Hồng Điệp khẽ kêu.

Cây nhuyễn tiên trong tay người khổng lồ lập tức xuất ra, so với tia chớp tốc độ còn nhanh hơn ba lần, nháy mắt tiến đến.

Vương Lâm mặt biến sắc. Tuy nói tốc độ của nhuyễn tiên nhanh, nhưng Vương Lâm vẫn âm thầm đề phòng. Trong khi cây roi kia vung lên rất nhanh, hắn liền nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện, hắn đã ở bên ngoài trăm dặm.Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi. Vừa rồi lúc hắn biến đi đã bị cây roi kia hơi chạm một chút. Lần này tuy không làm nguyên thần của hắn bị rút ra, nhưng cũng khiến hắn bị thương.

- Cây roi pháp bảo quả là lợi hại!

Vương Lâm thở sâu, tiếp tục bỏ chạy. Hắn không do dự lấy ra một nắm linh dược lớn nuốt vào, vẫn tranh thủ khôi phục linh lực.

Hồng Điệp trong mắt hàn khí chớp động, khống chế người khổng lồ điên cuồng truy kích.

- Tằng Ngưu, ngươi bây giờ như chó nhà có tang, uy phong năm đó đâu hết rồi!

Hồng Điệp trong lúc truy kích, lạnh lùng châm chọc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 364: Chiến xa nộ.

Vương Lâm cười ha hả, nói :

- Hồng Điệp, độc chú cắt cánh tay ngươi còn chưa hóa giải được, chỉ mượn linh lực để áp chế.

Hồng Điệp sắc mặt âm trầm, hừ nhẹ một tiếng. Từ trước tới giờ, nàng và Vương Lâm đã gặp nhau mấy lần, chưa bao giờ nói thắng được hắn một câu. Vì thế nàng không nói gì nữa, mà khống chế người khổng lồ múa roi đánh vào khoảng không phát ra những tiếng ba ba, tạo thành từng trận sóng gợn.

Sau một lát, linh lực trong cơ thể của Vương Lâm đã hồi phục. Hắn ánh mắt chợt lóe, trong tay lấy ra một vật, đúng là cánh tay bị đứt của Hồng Điệp. Hắn lầm bẩm trong miệng, tay trái bấm quyết, điểm lên cánh tay một cái. Lập tức toàn bộ cánh tay này phát ra những luồng khí yêu dị, phía trên xuất hiện rất nhiều ký hiệu chú pháp.

- Bạo!

Tay trái Vương Lâm vỗ lên cánh tay kia, miệng quát.

Lập tức, Hồng Điệp đang truy kích phía sau giữa lông mày chợt lóe lên một tia màu đen. Hồng Điệp thân mình run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt, giọng nàng the thé nói :

- Tằng Ngưu, ta không giết được ngươi, ta không phải là Hồng Điệp!

- Áp chế đi, để ta xem ngươi có thể áp chế đến trình độ nào! Bạo, bạo, bạo!!

Vương Lâm cười lạnh, quát to.

Lập tức, tia màu đen giữa lông mày của Hồng Điệp lập tức lan tràn. Trong nháy mắt, gương mặt xinh đẹp của Hồng Điệp bị tia màu đen này xuyên qua.

- Ngươi… …

Hồng Điệp phun ra một ngụm máu đen. Nàng quả thật rất e dè chú pháp trên cánh tay cụt. Cho nên lúc trước ra tay, nàng luôn hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng. Đáng tiếc, những tính toán này lại không thành công. Vô tình cuộc chiến của hai người lại không diễn ra như theo Hồng Điệp tưởng tượng.

Một tia chớp lóe lên, lại một tiếng hét lớn :

- Bạo!

Lập tức, cánh tay cụt trong tay hắn kêu ầm một tiếng, nổ tung. Cánh tay nổ không hề có máu mà chỉ hóa thành một đám bụi đen, tiêu tan ra bốn phía.

Cánh tay cụt nổ tung khiến cho chú pháp trong cơ thể Hồng Điệp toàn bộ được đốt lên. Hồng Điệp lại phun ra một ngụm máu đen rất to, trên mặt

khí đen dày đặc.

Thân mình Vương Lâm dừng lại một chút, không hề chạy trốn mà mượn cơ hội này ném Khu Thú Quyển trong tay phải ra. Lập tức chiếc vòng hóa thành một đạo tàn ảnh, đùng một cái, biến thành một chiếc chiến xa.

Thú Hồn phía trên lập tức rít gào mà ra, hai mắt màu đỏ nhìn Vương Lâm và người khổng lồ kia.

Giờ phút này, Vương Lâm không thể lo lắng đến vấn đề bị bại lộ nữa, thủ thắng mới là quan trọng.

Chiến xa sau khi xuất hiện, cần có thời gian để mở. Thân mình Vương Lâm khẽ động, tay phải nắm tiên kiếm, trong nháy mắt chém về phía trước.

Một đạo kiếm quang điên cuồng xuất ra, mang theo tiếng gào thét xé gió, lập tức chém vào trên thân mình người băng tuyết khổng lồ.

- Ầm!

Người khổng lồ lui về phía sau mất trượng, trước ngực xuất hiện một vết kiếm. Hồng Điệp nhắm nghiền hai mắt, đang toàn lực áp chế chú pháp.

Thân mình Vương Lâm chợt lóe lên, tiến về phía trước. Lại thêm một chém, kiếm quang trong nháy mắt loang loáng phóng ra.

- Ầm!

Sau tiếng vang lớn, thân mình người khổng lồ lại thoái lui. Hồng Điệp lúc này cố gắng mở hai mắt, ác độc nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong miệng khẽ đọc một chú ngữ. Lập tức hai mắt người khổng lồ ánh lên u quang, Hồng Điệp không còn khống chế người khổng lồ nữa mà toàn lực áp chế hắc khí.

Người khổng lồ lập tức chuyển động thân mình, hắn vung tay lên, lập tức hư ảnh cây nhuyễn tiên xuất hiện.

Vương Lâm không một chút do dự, lập tức đưa kiếm chắn ở trước người. Nhưng nghe ầm một tiếng, thân mình Vương Lâm lui ra phía sau hơn mười trượng. Tiên Kiếm tuy không hư hại gì, nhưng thân mình Vương Lâm phải chịu đựng một lực đạo rất lớn, lập tức miệng phun ra máu tươi.

Đúng lúc này, người khổng lồ kia đạp chân một cái, bất ngờ từ trên không nhảy tới trước Vương Lâm. Hắn gào lên một tiếng, nắm tay vung lên, bên trong nắm tay loang loáng hư ảnh của cây nhuyễn tiên.

Sắc mặt Vương Lâm dữ tợn, tiên kiếm trong tay phải lập tức vung ra hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt tấn công tới.

Đúng lúc nắm tay khổng lồ kia sắp đánh đến thân người, trong nháy mắt tiên kiếm chợt lóe lên, quét ngang qua cánh tay phải của người khổng lồ. Người khổng lồ lập tức lớn tiếng gào thét, toàn bộ cánh tay phải của hắn đã bị chặt đứt lìa khỏi thân thể.

Bị đánh trúng bởi kiếm quang hay bởi chính tiên kiếm là hoàn toàn khác nhau. Tiên kiếm đã xuyên thấu ra phía sau thân thể người khổng lồ, ở phía trên mặt đất trăm trượng, càng lúc càng đâm sâu vào.

Thân mình Vương Lâm nhiều chỗ chảy máu, xương cốt bị gãy. Nhưng hắn lại cười ha hả:

- Hồng Điệp, ngươi bị ta chặt mất một tay, hiện tại người khổng lồ rác rưởi này cũng bị chặt đứt một tay, quả là xứng đôi!

Tay phải đưa lên, cánh tay bị đứt của người khổng lồ kia lập tức rơi vào trong tay Vương Lâm. Trong tay hắn thanh quang chợt lóe, cánh tay khổng lồ này lập tức vỡ vụn, rất nhiều khối băng từ trên rơi xuống, kích cỡ của cánh tay lập tức giảm một bớt một nửa.

Lúc này, phía trên chiến xa lóe lên những luồng hắc mang dữ tợn. Luồng hắc mang này hướng về Thú Hồn ngưng tụ, Thú Hồn lập tức phình ra càng lớn, trong đôi mắt nó lấp loáng tia nhìn hung ác.

Người khổng lồ gào lên, thân mình tiến về phía trước, lao thẳng đến cánh tay.

Vương Lâm lóe lên một tia nhìn lạnh, há miệng phun ra một đạo bạch quang, lập tức bọc lấy cánh tay cụt, toàn lực thôi thúc.

Cánh tay cụt lại một lần nữa vỡ vụn, sau đó lại thu nhỏ lại.

Người khổng lồ nhảy tới với tốc độ cực nhanh, tay trái tung một quyền.

- Ầm

Thân mình Vương Lâm lùi ra phía sau, đột nhiên biến mất tại chỗ. Ở chỗ Vương Lâm vừa đứng, lập tức xuất hiện từng đợt rạn nứt.

Lúc xuất hiện, Vương Lâm đã đứng ở bên cạnh tiên kiếm, đưa tay cầm lấy kiếm.

- Vỡ!

Vương Lâm hét lớn, cánh tay cụt bị bạch quang bao lấy lại một lần nữa vỡ vụn, bóc ra rất nhiều khối băng, sau đó lại nhỏ đi một nửa. Lúc này, cánh tay cụt chỉ còn nhỏ như cánh tay của người bình thường.

Người khổng lồ xoay mạnh người, lại xuất ra một quyền nhanh như tia chớp đánh đến. Vương Lâm đưa tiên kiếm trong tay lên chém xuống một kiếm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hư ảnh cây nhuyễn tiên chỗ ngực người khổng lồ chợt lóe lên. Vương Lâm biến sắc, đưa kiếm tiên che chắn trước thân người. Nhưng cây nhuyễn tiên này bỗng chuyển lùi xuống dưới, xuyên qua tiên kiếm đánh vào người Vương Lâm.

- Ầm!

Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể bị văng ra ngoài hơn mười trượng, ngã trên mặt đất. Nguyên thần của hắn lại bị rút ra, bay ra ngoài trăm trượng.

Hai mắt người khổng lồ kia u quang chớp động. Hắn không để ý tới nguyên thần mà vung quyền lên hướng về thân thể Vương Lâm bước tới.

- Chiến xa, mở!

Nguyên thần Vương Lâm hai mắt chợt lóe lên. Sau một lúc lâu, Xạ Thần Xa mới có thể hoàn toàn mở ra.

Hồn Thú phía trên chiến xa rít gào lao ra. Xích sắt trên người nó lúc này đã hoàn toàn biến mất. Nhưng lúc này nó lại không hướng về phía người khổng lồ, mà lại hướng về phía nguyên thần của Vương Lâm, một ngụm nuốt lấy.

- Nghiệt súc!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, hai tay bấm quyết, điểm phía trước thân người một cái. Lập tức một sợi xích sắt từ bên trong chiếc xe lao ra, ngay tức khắc khóa chặt Hồn Thú.

Hồn Thú vùng vẫy dữ dội, rít gào không thay đổi phương hướng, hiển nhiên là muốn liều lĩnh nuốt lấy Vương Lâm.

Lúc này, người khổng lồ kia đã đi đến trước thân thể Vương Lâm, cười dữ tợn đánh xuống một quyền.

- Hứa Lập Quốc!!

Nguyên thần Vương Lâm thét lớn.

Tiên kiếm đang được thân thể nắm giữ, bỗng nhiên một tiếng gào thét truyền đến, phía trên xuất hiện một đạo hắc khí khống chế tiên kiếm lên ngăn cản phía trước thân thể Vương Lâm.

- Ầm!

Nắm tay của người khổng lồ nện vào tiên kiếm, lực phản chấn lập tức khiến hắn lui lại phía sau mấy bước. Nhưng Hứa Lập Quốc trong tiên kiếm cũng kêu lên một tiếng yếu ớt, tiên kiếm rơi xuống đất keng một tiếng, rồi không phát ra tiếng động nào nữa.

Người khổng lồ kia ánh mắt chợt lóe, lại tiến lên.

Đúng lúc này, càng có nhiều xích sắt từ trong chiến xa bay ra, khóa chặt Hồn Thú lôi nó trở về. Hồn Thú gào rít kia không cam lòng, tràn ngập lửa giận lập tức chuyển sang người khổng lồ rít gào vọt tới.

Người khổng lồ kia lập tức ngẩng đầu, không để ý tấn công thân thể Vương Lâm nữa mà xuất ra một quyền tấn công Hồn Thú đang xông tới.

- Ầm, ầm, ầm!

Liên tục những đòn tấn công trúng đích, người khổng lồ và Hồn Thú trận chiến khai chiến. Thú Hồn gào rít tấn công, nhưng mỗi một lần đều bị người khổng lồ xuất quyền ngăn trở. Nó không khỏi nổi giận, há to miệng. Lập tức miệng nó trở nên vô cùng lớn, nuốt lấy người khổng lồ.

Chỉ khó điều lúc nó nuốt vào, cây nhuyễn tiên bên trong lập tức lóe lên, múa may lao ra quất lên người Hồn Thú kéo xuống. Hồn Thú lập tức cảm thấy đau đớn, thân mình thu nhỏ lại một chút.

- Chát, Chát !

Nhuyễn tiên liên tục quật xuống. Hồn Thú lập tức gào thét kịch liệt, hai mắt lóe lên tia nhìn hung ác, liều lĩnh cắn một cái. Thân hình rất lớn của nó bỗng nhiên xuyên qua thân thể người khổng lồ.

Người khổng lồ thân mình run rẩy, trên thân thể xuất hiện rất nhiều vết nứt nẻ. Từng khối băng lần lượt rơi ra, thân mình hắn lại thu nhỏ lại. Lúc này hắn chỉ còn cao có hai trượng, trên vai phải của hắn xuất hiện dấu hiệu tan chảy.

Khi Hồn Thú sắp sửa quay lại cắn một cái nữa, lúc này Hồng Điệp mở hai mắt, hắc khí trên mặt nàng đã bị áp chế ở giữa lông mày lại hình thành một đường màu đen.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 365: Uy lực của ý cảnh.

- Côn Cực Tiên! Hiện nguyên hình!

Thanh âm của Hồng Điệp dồn dập mang theo một chút âm trầm.

Lập tức một cây roi trắng như tuyết xuất hiện trong tay trái của người khổng lồ. Cây roi này không phải là ảo ảnh mà là một cây roi thật sự. Run lên một chút, cây roi này điên cuồng quật lên trên người Hồn Thú.

Hồn Thú đau đớn, hung tính càng dữ dội hơn. Nó đang định tấn công lại thì bỗng gào lên một tiếng thảm thiết, quay đầu lại nhìn chiến xa. Dù sao hiện giờ nó cũng là hồn thể, đã bị chiến xa hạn chế. Mặt khác, phương pháp Vương Lâm khống chế nó cũng không chính xác, không thể phát huy toàn bộ uy lực. Lần này bị tấn công liên tiếp, nó lập tức cảm nhận được sự triệu tập của chiến xa.

Hồn Thú không cam lòng, gào thét vang trời, thân mình lập tức dần dần tiêu tan, hóa thành luồng khí đen bay vào bên trong chiến xa, biến mất không thấy.

Nguyên thần của Vương Lâm thừa dịp Hồn Thú ra sức đánh nhau đã về tới trong cơ thể. Hơn nữa hắn còn ăn vào đan dược, giờ phút này linh lực trong cơ thể đã được điều chỉnh. Hắn lập tức cầm lấy tiên kiếm, xuất ra một đạo linh lực khiến cho Hứa Lập Quốc khôi phục, sau đó đưa kiếm lên chém xuống!

Kiếm quang của Vương Lâm hết sức phóng tới. Người khổng lồ hét lớn một tiếng, tay trái vung mạnh ra, cùng kiếm quang va chạm tại chỗ. Sau đó thân mình hắn lập tức lùi về phía sau, giẫm chân xuống đất một cái, trong nháy mắt mặt đất ầm ầm nứt nẻ, lập tức bỏ chạy ra xa.

- Đuổi!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên hàn khí, rút kiếm đuổi theo!

Sắc mặt Hồng Điệp âm trầm. Trận chiến hôm nay so với ở tiện giới năm đó còn gian nan hơn mấy lần. Nàng không thể nào nghĩ được rằng chỉ trong có vài chục năm, không ngờ Tằng Ngưu đã có được bản lãnh như hiện giờ.

Nhớ lại ở tiên giới năm đó, nàng mặc sức truy sát người này, gã Tằng Ngưu này từng bỏ chạy trối chết, căn bản không có sức phản kháng lại. Mặc dù sau này kinh sợ đối phương có khả năng lấy được pháp bảo của tiên giới bị sụp đổ nên mới không tiếp tục, nhưng trong lòng nàng chưa từng đem Vương Lâm đặt ở trong mắt.

Trong lòng nàng, gã Tằng Ngưu này với nàng không cùng đẳng cấp, là kẻ yếu, là loài bò sát, là loại người trời sinh phải vâng lời những bậc cường giả.

Hạng tu sĩ như Vương Lâm, lúc nàng ở Tứ Phái Liên Minh dọn dẹp tàn dư đã giết không ít. Cho dù là ở Chu Tước quốc, nàng cũng vẫn luôn giữ nguyên suy nghĩ này.

Đây là sự kiêu ngạo của nàng!

Nhưng sự kiêu ngạo này, sau khi bị Vương Lâm chặt đứt một cánh tay, lập tức sụp đổ. Nàng không thể chịu đựng được một tu sĩ nhỏ bè yếu ớt không ngờ dám đánh lén mình. Nàng đối với Vương Lâm dĩ nhiên đã hận đến cực điểm.

Nàng quyết tâm phải giết chết Vương Lâm để tìm lại sự thoải mái trong lòng. Thậm chí không tiếc đem Băng Thần, trọng bảo của Tuyết Vực quốc xuất ra để hạ sát người này.

Thậm chí sư huynh của nàng còn lặng lẽ đem ra trọng bảo của Thiên Ngọc Tông là Côn Cực Tiên để lấy lòng nàng. Côn Cực Tiên này bản thân Hồng Điệp không hề nghĩ là sẽ sử dụng tới. Nàng vẫn thủy chung cho rằng mình có Băng Thần trong tay, lại thêm bản mệnh pháp bảo, giết chết tên Tằng Ngưu này dễ như lấy đồ trong túi.

Chỉ có điều, đối với Côn Cực Tiên nàng đã nghe qua không ít tiếng đồn, tuy có hơi động tâm nhưng cũng không cự tuyệt mà giấu trong Băng Thần, chuẩn bị xuất kỳ bất ý thủ thắng.

Nhưng hiện tại, sau vài lần giao tranh, cuộc chiến của hai người đã đi đến hồi gay cấn. Gã Tằng Ngưu này liên tục xuất ra phá bảo, vượt quá xa sự tưởng tượng của nàng.

Nhất là Hồn Thú vừa rồi cuồng mãnh đến cực điểm. Hồng Điệp kia tự nhận, nếu không phải vì sau đó không đủ lực, Hồn Thú tiếp tục tấn công, nếu mình không có Côn Cực Tiên chắc chắn sẽ đại bại.

Lúc này, nàng chỉ có thể trốn. Băng Thần cũng đã cực kỳ suy yếu. Sau nhiều lần bị thương, hắn đã thu nhỏ lại chỉ còn cao hai trượng, nếu tiếp tục thu nhỏ lại nữa, hắn sẽ tan vỡ hoàn toàn.

Việc chạy trốn này, từ nhỏ đến lớn

nàng chỉ có hai lần. Lần đầu tiên là lúc bị suy yếu ở tiên giới bị Vương Lâm bức bách, lần thứ hai chính là hiện tại.

Bị một người bức bách phải bỏ chạy đến hai lần, có khác nào như cho nàng một cái bạt tai, khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ nhục nhã. Đồng thời, lòng hận thù cũng càng lớn hơn.

Vương Lâm sau đó đuổi theo không bỏ qua, sắc mặt hắn âm trầm nhìn nhìn Hồng Điệp đang không ngừng dịch chuyển để bỏ chạy ở phía trước, nói :

- Hồng Điệp, thói kiêu ngạo của ngươi đâu rồi? Thân là thiên chi kiêu nữ của Chu Tước Tinh, chẳng lẽ đối mặt với tu sĩ Hóa Thần Trung Kỳ như ta mà cũng phải bỏ chạy sao?

- Tằng Ngưu!! Ta không giết được ngươi, ta không phải là Hồng Điệp!! Phân thần biến!

Hồng Điệp phẫn nộ, lập tức ngừng bỏ chạy. Nàng vô cùng kiêu ngạo, mặc dù biết đối phương nói khích, nhưng vẫn sẵn sàng liều mạng.

Lập tức, dị biến xuất hiện.

Trong tiếng thét của nàng, đóa hoa hồng đã mất lại xuất hiện trước thân mình của người khổng lồ. Chỉ có điều, trên đóa hoa này có hai nhụy hoa. Lúc này, Hồng Điệp không chút do dự nhắm hai mắt lại. Nguyên thần của nàng không ngờ có thể một phân thành hai, một trong số đó từ giữa lông mày của nàng chui vào bên trong nhụy hoa.

Lập tức, hai nhụy hoa này ngưng kết với nhau hình thành một thân thể được bao phủ bởi một đám sương hồng làm nổi bật lên một thân ảnh duyên dáng. Thân ảnh ấy sau khi xuất hiện lập tức hiện rõ hình dáng.

Phân thân này so với Hồng Điệp hoàn toàn giống nhau, chẳng qua phân thân này có đầy đủ tứ chi.

Phân thân của Hồng Điệp mở hai mắt, ánh mắt bình tĩnh, so với bản thân Hồng Điệp trên trán của người khổng lồ khác hoàn toàn về khí chất. Nếu Hồng Điệp tuyệt tình lạnh như băng thì phân thân này là loại không biết vui buồn, im lặng tao nhã.

- Tằng Ngưu, không tiếc việc trong thời gian ngắn Anh Biến vô vọng, ta thề phải giết bằng được ngươi!

Chân thân Hồng Điệp hai mắt lộ ra hận ý.

Phân thân này là nàng vì Anh Biến của chính mình mà chuẩn bị, lấy bí thuật tẩm bổ, do đó khiến cho việc đạt tới Anh Biến giảm bớt khó khăn,

cơ hội thành công sẽ lớn hơn.

Phân thân này không phải vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không gọi ra.

Nhưng hiện tại vì để giết chết Vương Lâm, nàng không tiếc phải trả bất kỳ giá nào!

Trong cơ thể phân thân không có linh lực. Phân thân này mặc dù là do nguyên thần biến thành nhưng bên trong ẩn chứa cảm ngộ thiên đạo của cả đời Hồng Điệp, tuyệt tình ý cảnh trong cơ thể phân thân được tích lũy lên nhiều lần.

- Tuyệt tình chi cảnh!

Chân thân và phân thân của Hồng Điệp đồng thời mở miệng.

Lập tức, phân thân hướng về phía trước bay tới, trên người lóe ra hào quang bảy màu.

- Nhập thế thu lấy tình cảm của thế gian, từ đó vung tuệ kiếm chặt đứt hết mọi loại tình cảm, đây chính là tuyệt tình ý cảnh!

Phân thân của Hồng Điệp trong miệng nói khẽ, thanh âm uyển chuyển êm tai.

- Dẫn tình… …

Bỗng nhiên trời đất biến sắc, một luồng lực đạo kỳ dị lập tức phủ kín trời đất. Một đám hào quang bảy màu ngưng tụ trên phân thân của Hồng Điệp hướng về Vương Lâm thổi tới.

- Thân tình!

Hai luồng hào quang vỡ vụn, hóa ra một đôi nam nữ. Người nam thái dương trắng bệch, người nữ trong mắt chứa chan tình ái.

- Tình yêu!

Thân ảnh Lý Mộ Uyển từ trong đám hào quang biến ảo đi ra, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra nỗi bi ai vô tận.

- Hận ý!

Đằng Hóa Nguyên cười dữ tợn, xé rách đám hào quang đi ra. Trong tay hắn phất phới vô số hồn phách, đó chính là hồn phách của người trong Vương gia thống khổ cầu xin.

- Cảm ngộ!

Tằng Đại Ngưu, và con cháu ba đời, từ trong đám hào quang đi ra, ngỡ ngàng nhìn Vương Lâm. Đại Ngưu hé miệng muốn nói cái gì đó, nhưng phát không ra tiếng.

Thân mình Vương Lâm chậm lại một chút rồi ngừng hẳn, khoanh chân giữa không trung ngồi xuống. Nguyên thần ở giữa lông mày xuất ra, bay giữa không trung, trong miệng nói nhỏ :

- Luân hồi chi hạ, sinh tử thiên đạo!

Bỗng nhiên, bầu trời như bị một bàn tay khổng lồ xé rách, một cái khe thật lớn rạch nát khoảng không xuất hiện. Bên trong vết nứt, một bức tranh sơn thủy đen trắng khổng lồ bỗng nhiên mở ra.

Trong bức tranh, nơi nơi đều là núi non và sông ngòi, nếu bình tĩnh nhìn kỹ, cảnh vật trong bức tranh này chuyển động như thật. Giữa vòng sinh tử luân hồi, nguyên thần Vương Lâm ánh mắt sáng ngời, hắn quan sát từng nhân ảnh trước mắt, hai mắt tràn ra một vẻ phức tạp.

- Tuệ kiếm!

Phân thân Hồng Điệp lại thét lớn.

Một kiếm ảnh bảy màu thật lớn xuất hiện phía trước phân thân của Hồng Điệp.

- Chém!

Cha mẹ Vương Lâm dưới một chém đó lập tức bỏ mình. Tiếp sau đó là Lý Mộ Uyển. Cha con Đại Ngưu bị Đằng Hóa Nguyên một chưởng đánh chết. Cuối cùng, Đằng Hóa Nguyên cười lên hung ác, dưới một đường kiếm ảnh quét xuống, biến mất.

- Tuyệt tình!

Phân thân của Hồng Điệp trên mặt lộ vẻ mỏi mệt, nâng tay phải lên, đưa ngón tay ngọc hướng về Vương Lâm điểm tới.

Nguyên thần Vương Lâm chấn động, hai mắt ảm đạm. Hắn cũng nâng tay phải lên, chỉ về phía bức tranh sinh tử luân hồi trên không trung.

- Người tuyệt tình, cũng khó thoát khỏi sinh tử luân hồi…Tình cảm trên thế gian sao có thể nói tuyệt liền tuyệt, nói đoạn là đoạn. Tuệ kiếm tuy dài nhưng sao có thể cắt đứt được vòng luân hồi!

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Từ trong cuốn tranh luân hồi, lập tức phát ra hai đạo khí đen và trắng. Hai luồng khí giao hòa với nhau hình thành bụi khí luân hồi từ trong cuốn tranh tản ra, hóa thành một ngón tay cực lớn, án ngữ phía trước phân thân của Hồng Điệp.

Phân thân của Hồng Điệp chấn động, chua xót cười, lắc đầu nói :

- Nếu ta có thể Anh Biến, cho dù sinh tử luân hồi tất nhiên cũng có hàm ý tuyệt tình. Nếu không, luân hồi này, không thể là luân hồi… Đáng tiếc…

Phân thân than nhẹ, thân mình chậm rãi tản ra, biến mất giữa trời đất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 366: Âm mưu sơ hiện.

Chân thân Hồng Điệp phun ra một ngụm máu tươi, nguyên thần lập tức bị thương. Chỉ có điều hận thù trong mắt không tự chủ được đã bị thay thế bằng một ánh nhìn minh ngộ.

Nguyên thần Vương Lâm trở lại bên trong cơ thể, dưới cơn chấn động, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Cuộc chiến ý cảnh này nhìn như nhẹ nhàng nhưng thực chất lại hung hiểm tột bậc.

Trong tuyệt tình chi cảnh của Hồng Điệp, lúc tuệ kiếm chém xuống là lúc nguyên thần của Vương Lâm đã bị thương. Nếu bản lĩnh của hắn không vượt qua Hóa Thần Trung Kỳ, cảm ngộ sinh tử ý cảnh càng sâu, chắc chắn sẽ rơi vào kết cục nguyên thần bị phá diệt.

Mặc dù là hiện tại, sinh tử ý cảnh của hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng vượt qua Hồng Điệp một cái đầu, bởi vì Hồng Điệp nói chính xác, luân hồi thiên đạo vốn ứng với vô tình.

Chỉ có điều vô tình và tuyệt tình, tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng khác biệt vô cùng lớn. Cho nên lúc này đây, trong cuộc chiến ý cảnh này, Vương Lâm đã thắng.

Thực ra, đối với người tu đạo mà nói, cái gọi là tranh giành ý cảnh chính là kiểm chứng lẫn nhau.

- Ta hiểu rồi!

Hai mắt Hồng Điệp lóe lên ánh sáng khác lạ, thì thào tự nói. Sau đó, ánh mắt chợt lóe nhìn Vương Lâm. Hận ý trong hai mắt tiêu tan hoàn toàn, khôi phục lại vẻ tuyệt tình lạnh như băng như lúc mới gặp Vương Lâm trước khi vào tiên giới.

Vương Lâm trong lòng quyết định, Hồng Điệp này tư chất lạ thường, không ngờ trong trận chiến ý cảnh này đã lĩnh ngộ ra điều gì đó. Nữ tử này phải giết chết, nếu không sau này chính mình sẽ không ngày nào được yên thân.

Thân mình Vương Lâm khẽ động, tay trái vỗ túi trữ vật, lấy ra một Cấm Phiên cầm trong tay. Cấm Phiên run lên, vô số cấm khí gào thét xuất ra, hình thành một cây trường thương màu đen phía trước người hắn.

Theo sự ngưng tụ của cấm khí, từng trận tiếng bang bang từ trong truyền ra, thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng dày, cuối cùng gắn kết lại thành một mảnh, phát ra khí tức hùng mạnh.

Toàn bộ cấm khí ngưng tụ vào bên trong cây thương. Đây là biểu hiệu mạnh nhất của Cấm Phiên sau khi có chút thành tựu.

Trường thương run lên, Vương Lâm lao nhanh tới, tiên kiếm trong tay hướng về phía sau đột nhiên vung lên. Kiếm quang gào thét phóng tới.

- Ầm!

Người khổng lồ kia gào lên một tiếng, giậm chân xuống đất một cái, thân mình bay lên trời. Hắn đang muốn xuất quyền đánh ra thì trường thương của Vương Lâm đã hướng vào Hồng Điệp ở giữa lông mày của hắn nhanh như chớp đâm tới. Người khổng lồ thét lớn đưa tay trái ra đỡ.

Nhưng kiếm quang theo sát phía sau điên cuồng chém xuống.

- Ầm!

Người khổng lồ rống lên bi thảm, tay trái hạ xuống, sau đó không tự chủ được buông cây trường thương ra, cây thương lập tức đâm vào người hắn. Nhưng vì người khổng lồ đã nhấn tay xuống dưới nên cây thương không đâm trúng Hồng Điệp mà đâm vào cổ hắn.

- Ầm!

Hai mắt người khổng lồ u quang tối sầm lại, từ trên không trung hạ xuống. Hồng Điệp thở sâu, tay phải nàng điểm lên trán mình, lập tức thân thể nàng từ trong cơ thể người khổng lồ bay ra giữa không trung. Thân mình nàng giờ phút này cực kỳ suy yếu, bản mệnh pháp bảo bị hủy, phân thân ý cảnh bị hủy, nguyên thần bị thương nặng, người khổng lồ băng tuyết bị hủy lại khiến nàng họa vô đơn chí. Lúc này so với lúc ở tiên giới năm đó hoàn toàn giống nhau.

Nhưng nàng lại mơ hồ có một chút cảm ngộ. Giờ phút này nàng không còn đấu tranh tư tưởng nữa, nàng tin rằng sau khi mình thấu hiểu hoàn toàn tia minh ngộ này thì việc giết gã Tằng Ngưu kia sẽ dễ như trở bàn tay.

Lại nhìn đến người khổng lồ kia, thân thể lúc này xuất hiện vô số vết nứt nẻ, sau khi ngã trên mặt đất liền vỡ tan tành, tan chảy thành nước, biến mất trên mặt đất, chỉ còn lại một cây roi trắng như tuyết.

Tay phải Hồng Điệp hất lên, lập tức Côn Cực Tiên kia bay đến.

Vương Lâm sao có thể khiến nàng đắc thủ, cây roi này chính là vật mà hắn nhất định phải lấy cho được. Thân mình khẽ động, trường thương đâm lên, hóa thành một tia màu đen lập tức quấn lấy Côn Cực Tiên.

Hồng Điệp biến sắc, quát :

- Ngươi dám!

- Có gì không dám!

Vương Lâm cười ha hả, quấn lấy Côn Cực Tiên lôi về phía sau. Đồng thời tiên kiếm trong tay chém về phía trước, hóa thành kiếm quang gào thét phóng ra, ngăn cản Hồng Điệp để chính mình cướp đoạt.

Sắc mặt Hồng Điệp âm trầm, do dự một chút, buông tay lui ra phía sau né kiếm quang, cười lạnh nhìn chằm chằm Vương Lâm.

- Tằng Ngưu, trên Côn Cực Tiên này có ấn của Thiên Ngọc Tông. Cho dù ngươi có cướp đi cũng không thể sử dụng.

Đường màu đen giữa lông mày Hồng Điệp theo lời nàng nói chậm rãi biến mất, cuối cùng không còn để lại một dấu vết nào nữa.

Nàng hiểu rằng trong trận chiến ý cảnh vừa rồi, tuy phân thân bị phá diệt, Anh Biến sẽ khó khăn vô cùng, không còn đường tắt để đi nữa. Nhưng với lĩnh ngộ có được trước đó, nàng tin rằng chỉ cần bế quan vài chục năm, nàng có thể bằng bản lĩnh của mình đột phá thành công Hóa Thần, đại tới Anh Biến.

Nàng hít sâu, trong nháy mắt, bốn luồng hào quang từ trong cơ thể xuất ra, lần lượt đứng ở bốn góc đông tây nam bắc. Khi hào quang tan hết, để lộ ra phía trong là bốn thân ảnh.

Kim linh, mộc linh, thủy linh, hỏa linh!

Trừ thổ linh ra, tiên thiên ngũ linh toàn bộ đều xuất hiện.

Đây chính là pháp bảo cuối cùng của Hồng Điệp, cũng là thiên tư của nàng, là cội nguồn cho sinh mệnh của nàng!

Cầm trong tay Côn Cực Tiên, thần thức của Vương Lâm đảo qua, lập tức đáy lòng trầm xuống. Trên cây roi này đúng là có một phong ấn hùng mạnh, căn bản là không thể dò xét.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, đem roi cất vào trong túi trữ vật. Sau đó ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm tứ linh kia!

Trong trận chiến hôm nay, Vương Lâm bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Không nói đến thân thể bị thương nhiều chỗ, mà nguyên thần cũng bị hao tổn rất nhiều. Có thể nói là một trận khổ chiến.

- Tứ linh…Hạt châu thiên nghịch của ta hôm nay vừa hay nhờ các ngươi mà được viên mãn!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra tia nhìn lạnh, trong lòng thầm nhủ.

Hồng Điệp nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay trái bấm quyết, chỉ về phía trước, trong miệng hô khẽ :

- Tứ linh sát trận!

Nói xong, thân mình nàng lập tức lui về phía sau, bay nhanh mà đi. Nàng không còn lòng dạ nào tái chiến, chuẩn bị rời khỏi nơi này!

Vương Lâm đang muốn truy kích, tứ linh lập tức khẽ động, biến hóa.

Tàn ảnh trong nháy mắt hướng về Vương Lâm phóng tới.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, thân mình lập tức lui ra phía sau. Cấm Phiên trong tay run lên, lập tức cây trường thương cấm khí lại xuất hiện, hướng về phía kim linh đâm tới. Kim linh kia tốc độ rất nhanh, đối diện đánh vào phía trên trường thương.

Tiên kiếm trong tay Vương Lâm vung lên, chém về phía trước. Lập tức mộc linh nghiêng mình né tránh, đồng thời cùng với thủy linh hóa thành cầu vồng tiếp cận Vương Lâm.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng. Năm đó khi chưa Hóa Thần, đối mặt với Ngũ Hành chi linh này vô cùng khó khăn. Nhưng hiện tại, hắn đã đạt tới Hóa Thần Trung Kỳ, và đối với việc thu thập ngũ linh trong tay của Hồng Điệp như thế nào hắn cũng đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này, hai mắt bình tĩnh, hắn vỗ túi trữ vật. Lập tức chín bức tượng khắc gỗ chợt lóe lên, xuất hiện.

Chín bức tượng gỗ này toàn bộ đều ẩn chứa Tuế Nguyệt ý cảnh. Ngoại trừ hai bức, bảy bức còn lại đều được điêu khắc từ luân hồi mộc. Ý cảnh phát tán ra, so với Thanh Tùng năm đó, uy lực lớn hơn rất nhiều.

- Tuế Nguyệt!

Vương Lâm trong miệng nói khẽ.

Lập tức, một luồng sóng vô hình lập tức phát ra. Hành động của tứ linh lập tức chậm lại.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, thân mình chợt lóe lên, một chiêu bắt được kim linh. Đồng thời, dưới chân điểm vào hư không một cái, mộc linh lập tức bị trói lại. Sau đó, hắn không để ý tới nhị linh còn lại mà thân mình khẽ động, hướng về Hồng Điệp phía xa truy kích.

Hồng Điệp đang ở ngoài trăm trượng, sắc mặt trắng bệch. Nàng không nghĩ tới sau ba lần giao chiến như vậy, Vương Lâm kia không ngờ còn có pháp bảo mạnh mẽ như vậy. Trong lòng nàng chua xót, hôm nay bất kể thế nào, cũng phải giết người này! Phải khiến hắn đem toàn bộ pháp bảo ra dùng hết, cuối cùng lấy chính linh lực của mình ra để so cao thấp với đối phương, như vậy mới có thể một chiêu giết hắn!

Nàng âm trầm, trong miệng khẽ nói:

- Kim linh, nổ!

Vương Lâm đang nắm kim linh trong tay, lập tức run rẩy, một luồng lực đạo hủy diệt từ trong truyền ra. Vương Lâm lập tức buông tay, thân mình nhanh chóng dịch chuyển ra ngoài. Về phần mộc linh, vẫn bị hắn cách không nắm lấy.

- Ầm

Kim linh tự nổ, không có gì kiên cố mà không phá nổi. Thân mình Vương Lâm mặc dù đã dịch chuyển đi, nhưng vẫn bị xung lực bắt kịp. Hắn phun ra một ngụm máu to, thân mình lập tức suy yếu ngã xuống.

Bản lãnh của hắn sau vài lần bị thương lập tức bất ổn, hạ xuống chỉ Hóa Thần Sơ Kỳ.

Sau khi ngã xuống đất, Vương Lâm lập tức lấy đan dược từ trong túi trữ vật ra nuốt vào. Thân mình lóe lên dữ dội, xuất hiện phía trước Hồng Điệp , tay phải bấm quyết hướng xuống dưới nhấn một cái, miệng quát :

- Hồng Điệp, chịu chết đi!

Hồng Điệp ánh mắt chợt lóe, trong miệng nói nhỏ :

- Tam linh, cùng nổ!

Tam linh ở bốn phía lập tức run lên, ba luồng khí tức hủy diệt điên cuồng phát tán ra, sắc mặt Vương Lâm đại biến.

Hồng Điệp trong mắt lạnh như băng, không có sắc thái gì, nàng nhìn chằm chằm Vương Lâm, nói :

- Nếu ngươi nhất định giết ta, thì ta và ngươi cùng chết!

Vương Lâm trong mắt âm hàn, ấn quyết trong tay không chút do dự điểm xuống. Trong mắt Hồng Điệp lần đầu tiên lộ ra vẻ bối rối.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một luồng lực đạo nhu hòa từ trên trời giáng xuống, tam linh đang chuẩn bị phát nổ lập tức bị một tầng kim quang bao phủ, việc tự nổ bất ngờ bị gián đoạn, tiêu tan không còn.

Phía trước Hồng Điệp bỗng nhiên im lặng xuất hiện một người. Người này chính là Công Tôn Phá từ Chu Tước Quốc.

Tay phải trước người hắn tùy ý vung lên, thân mình Vương Lâm lập tức không tự chủ được lui ra phía sau hơn mười trượng. Vương Lâm sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Công Tôn Phá, trầm mặc im lặng.

Một luồng lực đạo quá hùng mạnh, hắn không thể kháng cự. Đối mặt với Công Tôn Phá Vương Lâm không có một chút cơ hội phản kích nào, càng không cần nói đến thân thể hiện tại bị thương rất nặng.

- Tằng Ngưu, ngươi thắng rồi! Đi tới Chu Tước Sơn phụng mệnh, tự sẽ có người an bài cho ngươi. Từ nay về sau, ngươi sẽ là ngoại triệu đệ tử của Chu Tước quốc ta. Đối với ngoại triệu đệ tử, Chu Tước quốc có thể thỏa mãn cho ngươi một nguyện vọng. Ngươi hãy nghĩ cho kỹ, rồi đến Chu Tước Sơn nói đi!

Công Tôn Phá nói xong, tay phải hướng về phía tam linh chụp một cái. Lập tức tam linh bay tới, bị hắn bắt được đem nhập vào giữa lông mày của Hồng Điệp.

Chỉ có điều, trong lúc mộc linh bay đi, Vương Lâm cắn răng một cái, tiên kiếm trong tay bỗng chém một nhát. Mộc linh la thảm một tiếng, nửa người rơi xuống, bị Vương Lâm ôm lấy trong tay, bị hắn xát nhẹ một cái, biến thành một tinh thể màu xanh để vào trong túi trữ vật.

Xong đâu đấy, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Công Tôn Phá.

- Hừ, thật to gan. Việc ngươi giành chiến lợi phẩm, lần này lão phu không truy cứu. Nhưng nguyện vọng của ngươi thì hủy bỏ!

Công Tôn Phá lạnh lùng quét mắt liếc Vương Lâm một cái.

Sau đó, hắn điểm vào hư không một cái. Kim linh vừa tự nổ vừa rồi bất ngờ lại ngưng hình, bị lão già nhấn một cái, lại nhập vào giữa trán Hồng Điệp.

Hồng Điệp sắc mặt hồng hào, cung kính nói :

- Tạ ơn trưởng lão.

Công Tôn Phá cũng không để ý đến vẻ mặt Hồng Điệp, lạnh lùng hừ một tiếng, hướng về phía Vương Lâm vươn tay phải ra, trầm giọng nói :

- Đưa Côn Cực Tiên đây!

Vương Lâm chằm chằm nhìn Công Tôn Phá, trầm mặc một chút. Mắt thấy đối phương lộ vẻ không kiên nhẫn, thầm than một tiếng. Trong Tu

Chân Giới hết thảy đều dựa vào bản lãnh để nói chuyện, hắn lấy Côn Cực Tiên từ trong túi trữ vật chua xót giao ra.

Công Tôn Phá tay phải đưa lên hư không nắm lấy Côn Cực Tiên, tay trái điểm về phía trước một cái, lập tức quang môn xuất hiện.

- Đi thôi!

Công Tôn Phá cất bước đi vào.

Hồng Điệp theo sát sau đó, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Vương Lâm, liếc mắt một cái hạ giọng nói :

- Lần sau, ngươi nhất định phải chết!

Giờ phút này, Hồng Điệp lại không biết rằng tính mạng của bản thân chỉ còn lại có ba ngày.

Một âm mưu bí ẩn qua lời nói của một nhân vật thần bí trên Tu Tước Sơn đang dần phô bày.

Vương Lâm bước vào quang môn, lúc hiện ra, phía trên tế đàn không ngờ chẳng còn một người, cứ như là tất cả đều biến mất. Đưa mắt nhìn ra bốn phía, hắn chỉ còn thấy có một mình đứng trên tế đàn này.

Một ngọc giản đang trôi giữa không trung, phát ra ánh sáng dịu dàng.

Vương Lâm hất tay phải lên, bắt lấy ngọc giản. Thần thức đảo qua, bên trong là một tấm bản đồ mô tả Chu Tước Sơn!

Hắn trầm mặc một chút, khoanh chân tĩnh tọa. Sau trận chiến với Hồng Điệp, hắn bị thương rất nặng. Giờ phút này, tu vi bất ổn, mặc dù hắn đã ăn đan dược vào nhưng không thể trong thời gian ngắn khôi phục được, chỉ có thể điều chỉnh qua loa. Nếu muốn hoàn toàn khôi phục thì cần phải bế quan dưỡng thương.

Hồi lâu sau, trời tối dần. Vương Lâm đứng lên vỗ túi trữ vật, Văn thú bay ra. Vương Lâm ngồi lên trên, truyền ra một đạo thần niệm, rồi lại tiếp tục tĩnh tọa.

Văn thú liền bay đi.

Tại Chu Tước Quốc, ban đêm cực kỳ im lặng, trăng bắt đầu lên cao, ánh trăng bao trùm khắp mặt đất.

Ba ngày sau, ở phía sau Chu Tước Sơn, bên trong cấm địa, xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Chu Tước Sơn là thánh địa của Chu Tước quốc. Trên núi này chỉ có tẩm cung của Chu Tước, còn lại đều là cấm địa. Nếu không được sự cho phép của Chu Tước, không ai có thể tiến vào.

Cấm địa này không lớn, chẳng qua chỉ là một hang động lớn mà thôi.

Hang động này chia ra làm bốn tầng. Lúc này, trong tầng thứ hai, có hai cái đầm sâu.

Hai đầm sâu này đều tản mát ra từng trận bạch khí. Hai luồng bạch khí này bay lên tới phía sau đỉnh động, sẽ lập tức biến hóa khác nhau rất rõ ràng.

Trong đó bạch khí từ một đầm sâu khi lên tới đỉnh lập tức hóa thành sương lạnh, khuếch tán ra bốn phía. Còn luồng bạch khí kia, lập tức hóa thành vô số những hạt sương đỏ, biến mất bên trong vách đá ở trên đỉnh.

Hai đầm sâu này, một lạnh một nóng!

Hàn đàm được tạo thành từ nước đá ba vạn năm của Thiên Sương Tinh. Năm đó Chu Tước quốc đã phải trả giá rất lớn mới đổi được đem về.

Viêm đàm được tạo thành từ ngọn lửa bất diệt ba vạn năm của Hỏa Viêm Tinh. Cũng phải trả một cái giá tương tự để có được.

Xung quanh hai cái đầm này có chín mươi chín viên cực phẩm linh thạch, bày thành hai trận pháp khác nhau, phát ra từng trận linh lực khó có thể tưởng tượng được.

Lúc này, ở bên trong hai cái đầm có một đôi nam nữ đang khoanh chân ngồi.

Nam tử ngồi ở viêm đàm, nữ tử ngồi ở hàn đàm! Bọn họ đều mặc áo trắng, tĩnh tọa thổ nạp.

Nam tử tướng mạo cũng không phải anh tuấn nhưng lại mang một luồng khí tức tà dị. Luồng khí tức này không khiến người ta chán ghét, mà ngược lại không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy thân thiết.

Tướng mạo của nữ tử so với Hồng Điệp cũng không kém chút nào, lấy thiên tư quốc sắc để miêu tả cũng không quá khoa trương. Mặt khác, ngoài tướng mạo, trên người nữ tử còn có một luồng khí tức quyến rũ tỏa ra, càng làm tăng thêm sức hấp dẫn.

Nếu là Vương Lâm, lúc này chắc chắn sẽ cảm thấy nàng nhìn rất quen!

Lúc này, một lão già toàn thân phát ra hồng quang từ bên ngoài động bay vào, dừng lại ở phía trước hai người. Tướng mạo lão già này so với lão nhân nhếch nhác năm đó tặng mũ rơm cho Vương Lâm không ngờ giống nhau y hệt. Nhưng khí tức của hai người này khác hẳn, hiển nhiên không phải là một người!

Hồi lâu sau, lão già chậm rãi nói :

- Kiền Phong!

Nam nử bên trong Viêm đàm lập tức mở hai mắt, ánh mắt càng lộ vẻ tà dị. Hắn nhìn lão già, thần sắc như thường, trầm giọng nói :

- Kiền Phong tham kiến lão tổ.

- Hồng Điệp đang ở trong mật thất, ngươi hãy đem linh lực cùng ý cảnh của nó cắn nuốt đi!

Lão già đứng trong ánh hồng quang, thanh âm sung mãn có pha chút tang thương.

Nam tử ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói :

- Hồng Điệp? Nhưng đó là thiên chi kiêu nữ của Tuyết Vực… …

Khi nói đến thiên chi kiêu nữ, người này mím môi, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

- Đúng là nó. Tuyệt Tình ý cảnh của nó trong trận chiến với Tằng Ngưu đã có sự đột phá, sắp đạt tới viên mãn lần đầu tiên. Nhưng khi nó chưa kịp hoàn toàn minh ngộ, ngươi hãy nuốt lấy, bên trong tuyệt tình chi cảnh có rất nhiều ý cảnh! Như vậy, việc cướp được danh hiệu mới có nhiều khả năng thành công. Nó là người lão phu đã mất rất nhiều năm mới tìm được, nuôi dưỡng cho đến tận ngày nay.

Lão già chậm rãi nói.

Nam tử đứng lên, lập tức từng trận bạch khí từ trên thân thể hắn tràn ra. Hắn đi ra khỏi viêm đàm, hai mắt lộ ra những tia tà dị, lẩm bẩm :

- Tằng Ngưu… Không biết bản lĩnh của hắn bây giờ có thể tiếp được một chiêu chứa một thành tu vi của ta không!

- Hồng Điệp, con bé này, có chút đáng tiếc… Người già đối với một số việc lại có chút không đành lòng… Thôi, ngươi đi đi.

Lão già than nhẹ.

Nam tử mỉm cười, nói :

- Lão tổ, lần nào người cũng đều thấy đáng tiếc. Danh hiệu Chu Tước, không kể đám ngoại triệu tu sĩ, trừ ta với sư muội ra thì không thể dành cho người khác!

Nói xong, thân mình hắn chậm rãi tiêu tan, không còn thấy bóng dáng.

Bên trong mật thất, Hồng Điệp đang khoanh chân tĩnh tọa, khôi phục bản lãnh. Sau hồi lâu, nàng mở hai mắt, hạ giọng nói :

- Tằng Ngưu, lần sau ta nhất định sẽ giết ngươi!

- Để ta thay ngươi hoàn thành tâm nguyện này!

Một thanh âm ôn hòa bỗng nhiên xuất hiện trong gian mật thất.

- Ai?

Hồng Điệp hai mắt sững lại.

Thân mình nam tử tà dị từ trong hư vô đi ra. Hắn nhìn Hồng Điệp liếc mắt một cái, mỉm cười nói :

- Tại hạ là Kiền Phong!

Nói xong tay phải hắn tùy ý điểm về phía trước một cái.

Hồng Điệp biến sắc, tay trái bấm quyết. Lập tức một đạo hồng quang từ trong cơ thể lan truyền ra.

Nam tử lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia trào phúng. Ngón tay phải đưa lên chỉ một cái, đạo hồng quang lập tức tiêu tan. Đầu ngón tay hắn đặt vào giữa lông mày Hồng Điệp.

Hồng Điệp thân mình run lên, đang muốn giãy giụa. Nhưng ngón tay của nam tử này như một ngọn núi lớn, áp chế xuống. Nàng không thể có lực phản kháng.

- Ngươi muốn làm gì!!

Ánh mắt Hồng Điệp cố giữ bình tĩnh.

Ánh mắt Kiền Phong tràn đầy những tia tà dị, thân mình cúi xuống, hạ giọng nói bên tai Hồng Điệp :

- Ta muốn ý cảnh và tiên thiên tứ linh của ngươi… …

Đáng tiếc, sư phụ của Hồng Điệp đã tính sai số kiếp của nàng mất rồi. Người gây ra kiếp nạn thật sự của nàng không phải là Vương Lâm, mà là gã Kiền Phong này!

Trong hang động cấm địa, lão già phát ra khí đỏ lại truyền ra tiếng thở dài.

- Đáng tiếc… Chu Tước, chỉ có một.

Lão già ánh mắt đảo qua, nhìn nữ tử ngồi trong hàn đàm, trầm giọng nói :

- Liễu Mi!

Nữ tử trong hàn đàm mở hai mắt, ánh mắt bình tĩnh, nhìn lão già.

Nàng này rõ ràng chính là thiên đạo Liễu Mi năm đó!

- Hàng nghìn phân thân của ngươi đã khắp các nước để tu luyện, cảm ngộ thiên đạo. Trong đó có một phân thân tu luyện trong Huyền Đạo Tông ở Triệu quốc. Ngươi có nhớ một người tên là Vương Lâm không? Tên Vương Lâm này là đệ tử của Hằng Nhạc phái ở Triệu quốc!

Lão già trầm giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 367: Liễu My và Kiền Phong.

Hai mắt Liễu Mi lộ ra vẻ trầm tư, hồi lâu sau, gật gật đầu, hạ giọng nói :

- Đệ tử có một chút ấn tượng, nhưng không sâu sắc lắm.

- Tên Tằng Ngưu đó là Vương Lâm.

Liễu Mi trong mắt không có một chút biểu hiện nào, chỉ im lặng gật đầu, không nói gì.

- Nguyên bản mà ta chuẩn bị cho ngươi chính là Chu Dật của Ngũ Tông. Kẻ này có si tình ý cảnh mà thế gian hiếm thấy. Nếu như ngươi có thể lưu lại thân ảnh vào bên trong đạo tâm của hắn, đem si tình ý cảnh chuyển sang cho ngươi… Đáng tiếc… Người này lại mất tích ở tiên giới.

Liễu Mi trầm mặc.

- Hôm nay ngươi hãy xuất quan, ngươi và tên Tằng Ngưu kia sẽ sớm gặp nhau. Khi ngươi tiếp xúc với hắn, bất kể là dùng biện pháp nào cũng phải lưu lại thân ảnh bên trong đạo tâm của hắn, lấy người này làm lò luyện. Đến khi ý cảnh của ngươi đại thành là lúc phá lò , sinh tử luân hồi ý cảnh của hắn cũng sẽ bị ngươi nắm giữ. Từ đó, ngươi so với Phong nhi càng có nhiều cơ hội hơn để tiếp nhận danh hiệu Chu Tước!

Lão già liếc mắt nhìn Liễu Mi một cái, nói.

Liễu Mi thầm than, cắn môi, trở nên trầm mặc.

- Ô? Ngươi không muốn?

Lão già trong mắt lóe lên một tia màu đỏ, không giận nhưng oai nghiêm.

- Đệ tử xin vâng lời!

Liễu Mi hạ giọng nói.

Lão già ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Ánh mắt hắn như có thể xuyên thấu hang động, xuyên thấu khoảng cách, nhìn vào một lão già đang gặm chân gà bên trong một tu chân quốc cấp một.

- Sư đệ, trong bốn người ngươi chọn, Tằng Ngưu là kẻ yếu nhất, ta sắp đặt như vậy, chắc ngươi cũng không để ý!

- Lão phu sắp sửa lại bế quan, hy vọng lần tới xuất quan, ngươi sẽ thành công.

Sau hồi lâu, lão già thu hồi ánh mắt, hồng quang chợt lóe, biến mất bên trong hang động.

Liễu Mi đứng lên, quần áo mỏng manh bó sát cơ thể, nổi bật lên một dáng người tuyệt hảo. Nàng than nhẹ một tiếng, ra khỏi hàn đàm, khẽ vung tay phải lên, trên thân thể nàng dâng lên một làn sương trắng. Sau khi sương mù tiêu tan, lộ ra bên trong là một tuyệt đại giai nhân.

Khoác trên người một chiếc áo hoa màu hồng nhạt, bên ngoài là một chiếc áo mỏng màu trắng, lộ ra đường cong duyên dáng trên cổ và còn thấy rõ cả xương quai xanh. Chiếc quần vải như ánh trăng tinh khiết trôi qua trôi lại trên mặt đất, kéo dài hơn ba thước.

Ba nghìn sợi tóc đen được dây cột tóc bó lại, đồng loạt rũ xuống trước ngực. Da thịt như tuyết, hai bên gò má ẩn hiện sắc hồng tạo nên một vẻ yểu điệu quyến rũ làm lay động lòng người. Cả thân hình vừa giống như một con bướm theo gió bay lượn giữa không trung, lại vừa giống như băng tuyết thanh tao trong suốt… …

Nàng chính là Liễu Mi, so với năm đó càng thêm xinh đẹp, càng thêm động lòng người.

- Vương Lâm… là thiếu niên sau lưng đeo một thanh đại kiếm ở Hằng Nhạc phái sao… Đúng rồi, hắn là người năm đó có đôi mắt sáng ngời nhất, không ngờ qua năm trăm năm, hắn đã lọt vào mắt lão tổ. Người này quả không đơn giản…

Liễu Mi than nhẹ, đi ra khỏi hang động.

- Lưu lại thân ảnh bên trong đạo tâm của hắn, việc này không khó… Chỉ có điều làm như vậy, có đúng không… …

Ánh mắt Liễu Mi lộ ra một vẻ bối rối.

Lúc này, nam tử tà dị tên Kiền Phong kia từ phía xa đi tới. Ở phía sau hắn còn có một người đi theo, chính là Hồng Điệp.

Nhưng hai mắt Hồng Điệp lộ ra vẻ trống rỗng, thân thể không còn một chút sức sống, cứ như là một con rối.

Ánh mắt Liễu Mi bình thản, đưa mắt liếc nhìn Hồng Điệp một cái, không nói gì.

Kiền Phong dừng lại phía trước cách Liễu Mi ba trượng, mỉm cười để lộ hàm răng trắng nõn, ôn hòa nói :

- Sư muội, có phải sư muội muốn xuất quan?

Liễu Mi gật đầu, hạ giọng nói :

- Kiền Phong sư huynh, người phía sau ngươi có phải là Hồng Điệp?

Kiền Phong cười nói:

- Hồng Điệp đã chết, đây là người hầu lò luyện của ta, tên gọi là Tuyệt Tình.

Liễu Mi cẩn thận nhìn Hồng Điệp, trong mắt hiện lên một vẻ không đành lòng, than nhẹ một tiếng, đi ra khỏi cửa động. Nàng biết sức sống của Hồng Điệp này chính là ý cảnh, dĩ nhiên khi toàn bộ biến mất, sẽ hoàn toàn trở thành con rối của Kiền Phong.

Thân là kiêu nữ một đời lại có kết cục như vậy, trong lòng nàng cũng có chút phiền muộn. Trong những năm gần đây, Hồng Điệp là người thứ ba bị thôn phệ ý cảnh và sức sống, mỗi một lần như vậy tu vi của Kiền Phong lại tăng thêm không ít.

Lão tổ vì để có thể bồi dưỡng nên Chu Tước nên cũng không để ý.

Ánh mắt Kiền Phong chớp động những tia tà dị, nhìn chằm chằm hình dáng Liễu Mi, hạ giọng nói :

- Sư muội, sớm muộn cũng sẽ có ngày ngươi trở thành người hầu của ta! Tuyệt tình, ngươi thấy sao?

Hồng Điệp phía sau hắn vẫn không nhúc nhích, hai mắt không có ánh sáng, giống như chỉ còn lại một bộ xương khô. Ở một nơi bên trong tu chân quốc cấp một Chu Tước Tinh, một lão già lôi thôi đang gặm chân gà. Lão ho khan vài tiếng, đem miếng thịt gà đã nuốt phun ra ngoài, ngẩng đầu nhìn về hướng Chu Tước Quốc. Sắc mặt lão âm trầm như nước, đang định đứng lên rời khỏi lại chậm rãi ngồi xuống.

Sắc mặt lão cực kỳ khó coi, thì thào lẩm bẩm :

- Sư huynh, ngươi đã đấu với ta cả đời, chẳng lẽ gần đến lúc chết mà vẫn muốn tiếp tục đấu hay sao… Danh hiệu Chu Tước, năm đó ta thua, để cho ngươi là… Nhưng không phải ngươi hơi quá đáng sao! Tên Vương Lâm này, nếu hắn có thể sống sót từ tiên giới trở về thì chính là người mà ta chọn. Nếu ngươi giết hắn, ta sẽ giết Kiền Phong!

Hắn cầm chân gà trong tay ném đi, ánh mắt chớp nhẹ.

- Tuy nhiên nếu tên Vương Lâm này có thể lật ngược thế cờ, đem Liễu Mi trở thành lò luyện, khả năng này cũng rất lớn… Sư huynh, ta muốn xem đệ tử của ngươi cao tay, hay người ta lựa chọn tốt hơn, đảo ngược mới là hứng thú!

Vương Lâm đang cưỡi trên Văn Thú, nhắm mắt tĩnh tọa. Hồi lâu sau, hắn mở hai mắt, thầm than một tiếng.

- Thương thế trên thân thể đã ổn, nhưng hao tổn nguyên thần thì có chút phiền phức. Hơn nữa trong Chu Tước quốc này, ta vẫn luôn cảm thấy có một mối nguy cơ, loại cảm giác này tuyệt đối không sai!

- Thương thế của Hồng Điệp cũng giống như ta, cũng không nhiều lắm. Nhưng hình như nàng có điều cảm ngộ, sau khi bế quan chắc chắn sẽ đột phá. Nếu ta không thể đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, lần tới chạm trán, sợ là không thể chống cự.

Vương Lâm đang trầm tư bỗng nhiên biến sắc. Văn Thú dưới chân lập tức dừng lại, ngơ ngác nhìn bốn phía.

- Đấu chuyển!

Một thanh âm tang thương đột nhiên từ trong hư vô truyền đến. Ngay sau đó, phía trên không trung lập tức xuất hiện một trận đồ cực lớn.

Vương Lâm không chút do dự thu hồi Văn Thú lại, thân mình chợt lóe, thuấn di thoát đi. Chỉ có điều khi ra ngoài trăm dặm, thân mình hắn ầm một cái liền bị bắn đi.

Ngay sau đó, trận đồ trên không khẽ động. Một luồng lực đạo khổng lồ từ bên trong điên cuồng phát tiết ra. Vương Lâm kinh hãi, thân mình lập tức bị hút lấy, hướng về phía trận đồ bay tới như cầu vồng.

Trong nháy mắt, thân ảnh hắn liền biến mất vào trong trận đồ.

Trận đồ chậm rãi tiêu tan. Một lão già đầu bạc xuất hiện giữa không trung, trong miệng lẩm bẩm tự nói :

- Tuyết Vực quốc. Lần này các ngươi thiếu nợ lão phu một món ân tình rồi!

Người này chính là người ngày đó ngồi bên cạnh Công Tôn Phá. Hắn là ngoại sự trưởng lão của Thiên Ngọc Tông.

Cực bắc của đại lục Chu Tước, nơi này là một vùng hoang vắng. Giờ phút này giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một trận đồ cực lớn. Từ bên trong trận đồ có một bóng người bay ra rơi xuống.

Thân mình Vương Lâm ở giữa không trung liền nhảy dựng lên, thận trọng nhìn bốn phía. Sau đó sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm .

Ở phía trước có một người đàn ông trung niên. Phía trước người hắn có một cái bàn, bên trên có một bộ đồ uống trà.

Lúc này hắn ngồi ở trên ghế, cầm chén trà, thổi một chút rồi khẽ nhấp một ngụm, ngẩng đầu cười nói :

- Anh bạn trẻ Tằng Ngưu, tại hạ là Tông chủ Tuyết Vực quốc Lý Nguyên Phong, thay Hồng Điệp lấy tính mạng của ngươi!

- Anh Biến lão quái!

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra bản lãnh của đối phương. Trong lòng không khỏi càng thêm âm trầm. Hắn không nói lời nào, tay phải rạch lên không trung một nhát, định xé rách không gian, lấy Tinh La Bàn để bỏ trốn.

Đối mặt với lão quái Anh Biến Kỳ, Vương Lâm biết rõ không thể chống cự, chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng lập tức, hai mắt Vương Lâm liền hiện lên một tia âm sương. Ngày trước, với bản lãnh của hắn, hắn có thể xé mở một khe không gian dễ như trở bàn tay. Nhưng hiện tại, hắn dốc toàn lực, không ngờ vẫn không thể xé rách được không gian.

Việc này cùng với việc bản lãnh của hắn bị hạ cũng không có liên hệ quá lớn. Mặc dù bản lãnh của hắn bị hạ nhưng cũng vẫn là Hóa Thần Sơ Kỳ, quyết không thể có việc không xé được không gian.

Người đàn ông trung niên uống trà kia buông chén trà, lắc đầu nói :

- Tiểu tử kia, để đề phòng ngừa ngươi chạy trốn, nơi đây đã bị giam cầm, không có cái khe không gian nữa. Tinh La Bàn của ngươi coi như là thứ bỏ đi.

Vương Lâm không nói lời nào, xoay người thuấn di đi. Nhưng lập tức, trong mắt hắn vẻ lạnh lẽo càng đậm, phép thuấn di cũng không thể sử dụng!

Tinh La Bàn vô dụng. Phép thuấn di cũng vô dụng. Hiển nhiên là đối phương đối với chính mình đã hiểu rất rõ, cho nên mới bày ra thiên la địa võng, không để cho mình có một nửa cơ hội bỏ chạy.

Vương Lâm đạp chân một cái, bay nhanh về phía sau.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 368: Đại kiếp.

Người đàn ông trung niên kia không nhanh cũng không chậm lại khẽ thổi nước trà, uống một ngụm, tiện tay buông chén trà đứng lên, lắc đầu nói :

- Bản Tông chủ không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì sẽ không vì ngươi là Hóa Thần Kỳ mà lơi lỏng cảnh giác. Tằng Ngưu, giờ thì ngươi chết chắc rồi.

Thân mình hắn khẽ động, bay về phía trước rất xa, theo sau Vương Lâm.

Tốc độ Vương Lâm rất nhanh, tốc độ người này cũng rất nhanh. Hắn cũng không nóng nảy đuổi theo mà vẫn ở phía sau giống như mèo vờn chuột.

Đáy lòng Vương Lâm càng thêm âm trầm. Tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một ngọc giản. Linh lực vừa phun, ngọc giản lập tức phát ra một ngọn lửa lam, trong nháy mắt bị thiêu đốt, tiêu tan không còn.

- Tôn Thái, hãy mau đến!

Trong lòng Vương Lâm thầm than.

Không lâu sau, thân mình hắn bỗng nhiên dừng lại. Ở phía trước hắn, có ba người đang đứng.

Ba người này toàn bộ đều mặc hắc bào, che kín khuôn mặt. Một người trong đó tiến về phía trước một bước, lập tức giữa đất trời truyền đến một luồng áp lực khổng lồ.

- Lại là Anh Biến!

Trong lòng Vương Lâm chua xót.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia cũng đã đuổi tới, ở ngoài trăm trượng, cười nói :

- Anh bạn trẻ Tằng Ngưu, không cần chạy nữa, đến lúc rồi!

Nói xong, hắn nâng tay phải lên, hướng về Vương Lâm điểm một cái. Lập tức một luồng gió xoáy từ phía trước người này xuất hiện, mang theo tiếng gào thét hướng về Vương Lâm tấn công.

Vương Lâm nhanh chóng thoái lui, tay phải rút kiếm, tiên kiếm trong tay chém về phía trước một nhát. Kiếm quang gào thét điên cuồng lóe ra. Luồng gió xoáy kia chấn động, tiêu tan một chút. Kiếm quang xuyên thấu lốc xoáy, hướng về người đàn ông trung niên phóng nhanh tới.

Người đàn ông trung niên ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng, đưa bàn tay to ra phía trước. Lập tức kiếm quang kia bị hắn nắm trong tay, nhấn xuống, tan biến hoàn toàn.

- A?

Người đàn ông trung niên có chút kinh ngạc. Toàn bộ tay phải của hắn lúc này hơi run lên.

Vương Lâm lại than thầm trong lòng. Bản lãnh bị hạ thấp, linh lực hỗn loạn. Sau khi nguyên thần bị hao tổn, uy lực của tiên kiếm cũng không thể phát huy được như trong trận chiến với Hồng Điệp.

Vương Lâm cắn răng, lại xoay người bỏ trốn.

Đúng lúc này, Anh Biến tu sĩ mặc hắc bào kia hừ nhẹ một tiếng. Thân mình hắn khẽ động, nhanh như sấm sét, nháy mắt liền đuổi theo Vương Lâm, nhẹ nhàng vỗ vào phía sau hắn một cái.

Vương Lâm rên thảm một cái, chỉ kịp đem linh lực còn lại trong người ngưng tụ về phía sau, tiên kiếm trong tay che ở phía trước. Nhưng thân mình hắn bỗng bị một luồng lực đạo mạnh mẽ đánh vào, bị bắn tung ra xa bên ngoài trăm trượng. Hắn phun ra một ngụm máu to, trong đó có một ít mảnh nội tạng vỡ nát.

Mặt Vương Lâm xám như tro tàn, thương thế càng thêm nặng.

Lão già áo đen đưa bàn tay to chụp một cái, tiên kiếm trong tay Vương Lâm bay ra, bị hắn cầm ở trong tay. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua, trầm giọng nói :

- Đúng là một thanh hảo kiếm! Bên trong này không ngờ còn có kiếm hồn, không tồi!

Người đàn ông trung niên mỉm cười, nói :

- Kiếm này là của ngươi, còn cây tiểu kỳ có thể dẫn phát Tiên Kiếp kia, phải là của ta.

Lão già áo đen cười ha hả, nói :

- Được, còn Tinh La Bàn kia vốn là vật của tộc ta, ta muốn lấy đi!

Người đàn ông trung niên gật đầu, nói :

- Lẽ tự nhiên là như thế.

Vương Lâm giãy giụa đứng lên, hai chân khẽ run rẩy. Việc này không phải do ý của hắn mà là do thương thế quá nặng gây ra.

Hắn sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm lão già áo đen, từng chữ từng chữ nói :

- Cự Ma tộc!

Lão già áo đen đưa tay hạ mũ trùm đầu xuống, để lộ hình dáng. Người này tóc màu xám, trên mặt đầy những nếp nhăn, nhưng hai mắt như mặt trăng sáng ngời.

Hắn nhìn Vương Lâm, cười nói :

- Anh bạn trẻ Tằng Ngưu, lão phu đúng là người của Cự Ma tộc. Năm đó ngươi ở tiên giới đoạt lấy Tinh La Bàn từ tay thiếu tộc trưởng của tộc ta là Sất Hổ. Hôm nay ta tới lấy lại, hy vọng ngươi không để bụng!

Vương Lâm ánh mắt âm trầm, tay phải run rẩy vỗ túi trữ vật lấy ra đan dược, đứng trước mặt hai lão già Anh Biến Kỳ, một ngụm nuốt vào, bình tĩnh nói :

- Hai Anh Biến Kỳ lão quái đồng thời ra tay chỉ để lấy tính mạng của tại hạ, thật là vinh quang. Tại hạ sẽ ghi nhớ trong tâm khảm!

Người đàn ông trung niên mỉm cười, gật đầu nói :

- Đúng vậy, lẽ ra phải như thế. Ngươi mặc dù sẽ chết, nhưng cũng nên mỉm cười mà đi. Đối với pháp bảo của ngươi, lão phu rất lấy làm hứng thú.

Nói xong, hắn lại điểm tay phải một cái.

Lúc này, một luồng linh khí hình một cánh tay lớn ầm ầm từ trong tay người đàn ông trung niên xuất ra, trong nháy mắt đi đến bên người Vương Lâm, chợt lóe lên gào thét tấn công.

Linh lực trong cơ thể Vương Lâm đã khôi phục một chút. Tay phải hắn khẽ lật, Cấm Phiên trong tay run lên, cấm khí lập tức gào thét xuất ra, hình thành từng màn sương đen phía trước thân người, ngăn trở linh khí.

Nhưng nghe từng trận tiếng động truyền đến, cấm khí lần lượt tiêu tan, cuối cùng đều bị linh khí hóa giải.

- Quả là một cây tiểu kỳ tốt, ta phải cẩn thận nghiên cứu một phen!

Người đàn ông trung niên hai mắt sáng ngời, nhìn Cấm Phiên trong tay Vương Lâm, cười nói.

Theo hắn thấy lúc này, Tằng Ngưu kia chắc chắn sẽ phải chết. Hai Anh Biến tu sĩ không thể có khả năng không giết được một tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

Sắc mặt Vương Lâm càng thêm tái nhợt, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng, bản thân không hề có khả năng chống lại. Không cần nói đến hiện tại khoảng cách là quá xa, cho dù là khoảng cách không xa cũng không thể có khả năng đó. Vì vậy, hôm nay chính mình thật sự sẽ phải bỏ mạng.

Kéo dài thời gian, chờ đợi Tôn Thái, đây là phương pháp duy nhất!

Nhưng hiện tại, sau khi hắn huy động Cấm Phiên, linh lực trong người hắn dĩ nhiên toàn bộ đã hao hụt hết. Lúc này, hắn không còn một chút linh lực nào.

Người đàn ông trung niên nâng tay phải lên, đang định điểm tiếp một cái. Lúc này, người mặc áo đen đứng bên cạnh lão quái Anh Biến Kỳ của Cự Ma tộc bỗng nhiên lên tiếng, cung kính nói:

- Lão tổ, xin cho vãn bối được đích thân ra tay hạ sát người này để trả mối thù năm đó!

Người đàn ông trung niên buông tay, nhìn về phía lão tổ của Cự Ma tộc.

Lão tổ này liếc mắt nhìn về phía người mặc áo đen một cái, gật gật đầu.

Người mặc áo đen lập tức xoay người, hạ khăn trùm đâu. Hắn chính là Sất Hổ!

Sất Hổ ánh mắt bình tĩnh, thân mình khẽ động, hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng về Vương Lâm bay tới.

- Sất Hổ!

Vương Lâm trong tay cầm Cấm Phiên, ánh mắt lộ ra một vẻ phức tạp.

- Tằng Ngưu, chịu chết đi!

Sất Hổ quát khẽ, nhưng mắt hắn nhanh chóng lóe lên một tia kỳ dị. Tay phải hắn vỗ về phía trước, lập tức một luồng linh lực gào thét xuất ra.

Vương Lâm nhìn ánh mắt Sất Hổ, trong lòng khẽ động.

Linh lực đang gào thét kia cũng không có lực công kích gì, mà bỗng chui vào trong cơ thể Vương Lâm. Lập tức, trong cơ thể hao phí không còn một mảnh linh lực của Vương Lâm trong nháy mắt trở nên sung mãn.

Khi Sất Hổ tới sát người Vương Lâm, chân phải liền tung ra một cước vào trước ngực, lập tức hắn bị bắn ra rất xa. Một cước này cũng không có một chút lực công kích, ngược lại còn có một luồng linh lực truyền vào trong cơ thể Vương Lâm, dung hòa với linh lực của hắn làm một.

- Tằng huynh, góc đông nam là đường sống!

Thanh âm lo lắng của Sất Hổ truyền đến trong tai Vương Lâm.

Người đàn ông trung niên liếc mắt một cái liền thấu hiểu cảnh tượng này, hừ nhẹ một tiếng.

Lão tổ của Cự Ma tộc sắc mặt trầm xuống, thân mình bỗng nhiên lao ra, quát :

- Sất Hổ, ngươi định làm gì!

Thân mình Sất Hổ chợt lóe, ngăn cản bên người lão tổ, ánh mắt thanh minh, cao giọng nói :

- Lão tổ, Tinh La Bàn kia là ta tặng cho Tằng Ngưu, không phải là hắn cướp đoạt. Sất Hổ ta đường đường là một đấng nam nhi, đã được Tằng Ngưu khi ở tiên giới nhiều lần cứu mạng. Hắn với Sất Hổ ta là bằng hữu, sao ta có thể làm một việc mất hết tính người như vậy được!

Lão tổ Cự Ma tộc nổi giận cười lớn, thân mình khẽ động, vượt qua Sất Hổ.

Sất Hổ hét lớn một tiếng, hình lưỡi búa giữa lông mày lập tức chớp động. Chân hắn bước một bước, cắn răng hướng về phía lão tổ Cự Ma tộc phóng tới, trong miệng quát :

- Tinh La Bàn kia đối với tộc ta cũng không có chút hữu dụng, nếu cho Tằng Ngưu thì đã làm sao. Ngươi cầm phi kiếm của người ta sao còn chưa thấy đủ!

Lão tổ bỗng chuyển hướng, nhìn chằm chằm Sất Hổ, xuất ra một trảo. Sất Hổ lập tức có cảm giác xung quanh thân thể như bị một luồng lực đạo kỳ dị giam cầm, cả thân người không thể di động nửa bước.

- Nếu như ngươi không phải là người ẩn chứa Cự Ma Huyết nhiều nhất trong đám tiểu bối, thì hôm nay ta nhất định sẽ giết tên nghịch tử này!

Sau khi trở về, phạt ngươi bế quan trăm năm, chịu đựng nỗi khổ luyện thể!

Hắn thân mình khẽ động, hướng về phía Vương Lâm đang bỏ chạy đuổi theo.

Sất Hổ nắm chặt tay, nhìn Vương Lâm biến mất về hướng đông nam.

- Tằng huynh. Tại hạ… hết sức…

Sất Hổ vẻ mặt phiền muộn. Hắn vốn không cho rằng Vương Lâm sẽ sống sót. Sở dĩ vừa rồi hắn dám đắc tội với lão tổ là để cho chính mình không cảm thấy hối hận.

- Sất Hổ ta làm việc quang minh lỗi lạc. Tằng Ngưu và ta đã kết thành bằng hữu, ta không thể làm những việc bất nhân bất nghĩa!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 369: Nguyên nhân.

Linh lực trong cơ thể Vương Lâm nhờ sự trợ giúp của Sất Hổ đã được khôi phục. Hắn lập tức bay nhanh chạy trốn. Đối với mối thâm tình cứu giúp của Sất Hổ, hắn mãi khi tạc trong tim!

Trong lúc bay đi, Vương Lâm đưa tay phải điểm thử vào giữa lông mày một cái, lập tức thầm than. Đối phương không biết bày ra cái trận pháp gì, chẳng những không thể xé mở không gian mà phép thuấn di cũng không thể sử dụng. Tiến nhập vào không gian thiên nghịch cũng bị một tầng lực đạo cản trở, trong thời gian ngắn không thể tiến vào.

Trận pháp này vô cùng kỳ diệu. Trên thực tế không chỉ có Vương Lâm không thể thuấn di, mà chính người bày ra trận pháp là lão tổ Cự Ma tộc cũng không thể thuấn di trong này.

- Tiên kiếm bị đoạt… Hôm nay nếu có thể thoát khỏi nơi này, ngày sau nhất định sẽ cướp về!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia hận ý.

Nhưng đúng lúc này, người đàn ông trung niên của Tuyết Vực kia thân ảnh như tia chớp, phá không truy kích. Gần như trong chớp mắt hắn đã đuổi theo Vương Lâm, lạnh giọng nói :

- Ngươi chạy không thoát đâu, để lão phu đưa ngươi về trời!

Người này nâng tay phải lên, ngón tay cái nhấn xuống dưới một cái. Lập tức một luồng lực đạo mạnh mẽ từ bên trên hiện ra. Khi đến sát bên trên thân thể Vương Lâm, liền có một luống ý cảnh khủng khiếp gào thét mà đến.

Ý cảnh này là một luồng hương khí. Hương khí này bắt nguồn từ trà hương, đem cả thể xác và tâm hồn nhập để thưởng thức trà, từ đó cảm ngộ nhân sinh, lấy trà làm bạn.

Sinh tử luân hồi ý cảnh của Vương Lâm lập tức xuất hiện. Đối mặt với đại thành ý cảnh của một tu sĩ Anh Biến Kỳ, hiển nhiên hắn không thể chống cự. Trong chốc lát, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt uể oải, nguyên thần lại bị thương.

Thân mình Vương Lâm từ giữa không trung hạ xuống, ngã trên mặt đất.

Trên mặt hắn xuất hiện hàng loạt những dấu ấn hình lá trà. Những dấu ấn này lóe lên không ngừng, mỗi một lần lóe lên, thân thể Vương Lâm lại yếu đi một phần, nguyên thần cũng dần dần tiêu tan.

Lúc này, lão tổ Cự Ma tộc đuổi theo tới nơi, cúi đầu liếc mắt nhìn Vương Lâm trên mặt đất một cái.

- Thật là mất thời gian. Sau khi giết hắn, lão phu còn có chuyện quan trọng. Lý đạo hữu, hãy động thủ đi.

Người đàn ông trung niên ánh mắt chợt lóe, mỉm cười nói :

- Ngươi không muốn ra tay, chẳng lẽ là sợ Chu Tước Sơn truy cứu. Thôi, việc này là do ta khởi xướng, để ta ra tay!

Nói xong, hắn đưa tay phải lên điểm về phía trước một cái, đang định kết liễu tính mạng của Vương Lâm.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một tia sét từ phía chân trời đánh tới. Ngay sau đó, không trung bỗng nhiên bị xé rách tạo ra một vết nứt thật lớn. Một cỗ quan tài màu tím đen từ trên trời giáng xuống.

- Phong Ma Càn Khôn trận này nếu lão phu không biết rõ được vị trí của trận nhãn thì muốn tiến vào cũng có chút khó khăn!

Một tiếng hừ lạnh từ trên quan tài kia truyền đến.

Chỉ thấy một lão già áo đỏ đứng ở phía trên quan tài, ánh mắt chớp động, chăm chú nhìn ba người trên mặt đất. Sau khi nhìn đến lão tổ Cự Ma tộc

và người đàn ông trung niên kia, lão già sắc mặt trầm xuống, mắng :

- Tằng Ngưu, ngươi ăn no rồi chọc quấy, thế nào mà lại chuốc lấy phiền toái lớn như vậy! Ta nói hai lão bất tử các ngươi, giết một vãn bối Hóa Thần Kỳ, liệu có mất mặt không?

- Thi Âm Tông!

Người đàn ông trung niên thu tay phải lại, ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm lão già.

Lão già áo đỏ này đúng là đại trưởng lão của Thi Âm Tông, Tôn Thái!

Tôn Thái sắc mặt âm trầm, đưa mắt liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái, cuối cùng nhìn đến lão tổ của Cự Ma Tộc, trong lòng thầm mắng. Lão biết lão tổ Cự Ma tộc này mặc dù nói là Anh Biến Sơ Kỳ, nhưng Cự Ma tộc chỉ cần đạt tới Anh Biến Kỳ sẽ có thiên phú thần thông xuất hiện. Mặc dù chính mình là Anh Biến Trung Kỳ cũng không phải dễ dàng mà trêu trọc được.

- Lão phu muốn mang người này đi!

Tôn Thái trầm giọng nói.

- Đạo hữu… …

Người đàn ông trung niên của Tuyết Vực quốc nói.

- Ngươi con mẹ nó cút đi, mới có Anh Biến Sơ Kỳ nhỏ mọn, lại còn bị cưỡng ép thăng cấp, ngươi không có tư cách nói chuyện với lão phu!

Tôn Thái trừng mắt, quát.

Người đàn ông trung niên sắc mặt lập tức biến đổi bất định, căm tức Tôn Thái vô cùng. Hắn từ sau khi tu vi lên tới Anh Biến, ở Tuyết Vực quốc chính là nhân vật chí tôn, cho dù là gặp tu sĩ Anh Biến Kỳ đồng cấp cũng không ai nói với hắn như thế.

Tôn Thái hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía lão tổ Cự Ma tộc.

Lão tổ Cự Ma tộc ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm Tôn Thái, trầm mặc một chút, lắc đầu nói :

- Không được, người này phải chết. Hơn nữa thi thể hắn phải thuộc về ta!

Người đàn ông trung niên của Tuyết Vực quốc ngẩn người ra, hắn liếc mắt nhìn lão tổ Cự Ma tộc một cái. Đối với việc liên quan đến thi thể này, đây là lần đầu tiên hắn nói ra.

- Ngươi cũng không phải là người của Thi Âm Tông ta, dùng thi thể làm gì!

Tôn Thái hừ nhẹ một tiếng, quát.

- Lão phu tự có việc dùng đến!

Lão tổ Cự Ma tộc nhìn chằm chằm Tôn Thái, nói dứt khoát.

Hắn đúng là có việc dùng đến. Trên thực tế nếu Tông chủ của Tuyết Vực quốc không nhờ hắn ra tay bày trận, hắn cũng sẽ bí mật động thủ, giết chết Vương Lâm này.

Hắn biết Tằng Ngưu vốn tên là Vương Lâm.

Tinh La Bàn chẳng qua chỉ là cái cớ để che mắt người khác mà thôi. Mục đích thật sự của hắn chính là Thiên Nghịch Châu. Vốn là từ năm trăm

năm trước, hắn sai tộc nhân đến Triệu quốc mở một thông đạo vào chiến trường ngoại vực để mang tin tức về!

- Ngày đó, tu chân liên minh đều muốn tranh đoạt bảo vật này. Nếu Cự Ma tộc ta có thể đoạt được rồi dâng lên cho tu chân liên minh, chắc chắn sẽ được ban cho thân phận lục cấp. Lúc đó có thể rời khỏi Chu Tước Tinh, thành lập Cự Ma Tinh. Cũng từ đó, chi nhánh Cự Ma của ta sẽ có thể có được tư cách đứng đầu toàn tộc!

- Nhưng năm đó tên Vương Lâm này lại đoạt được!

Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu lão tổ Cự Ma tộc. Ánh mắt lão lộ ra vẻ kiên định, hôm nay, hắn tuyệt đối không cho phép Vương Lâm bị người khác cướp mất.

Cũng năm đó, tộc nhân Cự Ma tộc báo cho hắn việc này đã bị hắn lập tức xử tử, rút hồn phách ra cẩn thận xem xét, xác định hắn vẫn chưa kể ra với bất cứ kẻ nào. Hơn nữa, người biết việc này cũng không nhiều, hắn cũng sợ làm cho người khác chú ý, nên cũng không dám hành động khinh suất giết tất cả những người biết chuyện này mà âm thầm chuẩn bị tìm kiếm Vương Lâm.

Chỉ có điều, pháp lực của hắn mặc dù cao cường nhưng Vương Lâm này lại như là đã bốc hơi. Chu Tước Tinh quá lớn, hắn không thể nào tìm kiếm được. Căn cứ vào manh mối cuối cùng của tộc nhân kia thì Vương Lâm đã biến mất vào trong một cái khe ở ngoại chiến trường.

Vì thế hắn đã tự mình đi một chuyến tới ngoại vực chiến trường, tìm bên trong cái khe mấy trăm năm. Nhưng thủy chung không có thu hoạch gì.

Việc này dần dần hắn đã dấu trong lòng, trở thành nỗi tiếc nuối. Hắn nghĩ rằng Vương Lâm có lẽ đã hoàn toàn tử vong, không để lại một nửa dấu vết, thiên nghịch châu lại không còn tung tích.

Nhưng sau khi Tằng Ngưu xuất hiện, hết thảy đều chuyển biến. Sất Hổ sau khi trở về trong lời hắn nói có chút kỳ quái, lão lấy thân phận lão tổ bức ép, Sất Hổ rốt cục phải nói ra sự thật.

Người này lập tức trong lòng nghi hoặc, điều tra rõ ràng. Lập tức điều tra ra thân phận của Tằng Ngưu chính là Vương Lâm năm đó!

Do đó, lão lập tức mừng rỡ, nhưng ngại Chu Tước Quốc nhúng tay vào nên không tiện ra tay khiến cho Chu Tước quốc chú ý, hết thảy lại trở thành hư ảo.

Tuy nhiên, lão lại đem sứ giả của tu chân quốc cấp bốn Triệu quốc là người biết được việc này bí mật giết đi, rút ra hồn phách. Lão phát hiện được người này vì không chắc chắn nên năm đó không đem tin tức này báo lên trên. Lão xem như hoàn toàn an tâm, chờ thời cơ hạ sát Vương Lâm.

Vừa hay lúc này, Lý Nguyên Phong của Tuyết Vực lại tìm đến, nhờ lão bố trí trận pháp, giết chết Tằng Ngưu. Lão tổ Cự Ma tộc lập tức nhận lời và nói là muốn lấy lại Tinh La Bàn.

Như vậy, cho dù Chu Tước quốc sau này có truy ra thì cũng sẽ chỉ tìm đến Tuyết Vực quốc, còn lão thì thần không biết quỷ không hay, có thể lấy được Thiên Nghịch Châu! Đến lúc đó cho dù Vương Lâm có chết, chỉ cần có thi thể hắn, lão có thể dùng bí thuật tra ra chỗ của Thiên Nghịch Châu.

Tôn Thái ánh mắt trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, thân mình chớp động, hướng về chỗ Vương Lâm bay tới.

Người đàn ông trung niên của Tuyết Vực quốc lập tức tiến lên, vỗ túi trữ vật, xuất ra một chiếc chuông đồng, đang định ngăn trở.

Tôn Thái hét lớn :

- Cút ngay!

Một luồng lực đạo giống như thiên uy từ trong cơ thể lão điên cuồng tràn ra. Người đàn ông trung niên biến sắc, bước chân không tự chủ được dừng lại một chút.

- Ngươi dám!

Lão tổ Cự Ma tộc bỗng nhiên vung quyền phải. Trong tiếng ù ù, một cơn lốc xoáy màu đen lập tức xuất hiện, hướng về Tôn Thái trong nháy mắt đã tới gần.

Tay phải Tôn Thái bấm quyết, hướng lên quan tài giữa không trung điểm một cái. Lập tức nắp quan tài dịch một góc, một cái thây khô từ trong bay ra, hướng về phía lão tổ Cự Ma tộc.

Nhân cơ hội này, Tôn Thái đưa tay trái chụp một cái, thân mình Vương Lâm lập tức bị lão túm trong tay. Vương Lâm lúc này cực kỳ suy yếu, hai mắt nhắm nghiềm, mặt xám như tro tàn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 370: Lưỡng bại câu thương.

Tôn Thái không nói lời nào, xoay người hướng lên không trung bay đi, trong nháy mắt liền nhảy vào bên trong cái khe, lập tức biến mất.

Người đàn ông trung niên sắc mặt âm tình bất định, do dự một chút, không hề ra tay.

Lão tổ Cự Ma tộc sao có thể trơ mắt nhìn miếng thịt béo tới tay bị người ta cướp đi, hét lớn một tiếng, thân mình lập tức phát ra tiếng bùm bùm. Thân thể lão trong nháy mắt liền hóa thành cao hơn mười trượng, một chiếc búa khai thiên lớn xuất hiện ở trong tay. Người này chém một nhát, không trung phát ra tiếng ầm ầm.

Môt đạo phủ quang thật lớn trong khoảnh khắc xuất ra. Tôn Thái biến sắc, lão đã sớm biết Cự Ma tộc khó chơi. Lúc này, tay phải lão bấm quyết, vỗ về phía trước.

- Ầm

Sau tiếng nổ, thân mình Tôn Thái nhanh như tên bắn từ trong cái khe lao ra.

Lão tổ Cự Ma tốc hét lớn một tiếng, đạp chân hướng thân mình về phía trước bước tới vài bước, đi theo truy kích.

Ở phía bắc đại lục Chu Tước, thấy có hai đạo hào quang một trước một sau, điên cuồng gào thét đi qua.

Tôn Thái trong lúc chạy, sắc mặt âm trầm, mắng :

- Thật tưởng là lão tử sợ ngươi chắc!

Lão xoay mạnh người, tay phải cách không hư hóa, xuất ra một đạo phong ấn in lên trán Vương Lâm, rồi ném xuống phía dưới. Thân mình Vương Lâm lập tức rơi xuống mặt đất bên trong một khu rừng rậm.

Khi rơi xuống đất, Vương Lâm giãy giụa mở hai mắt, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra đan dược nuốt vào, tĩnh tọa thổ nạp, toàn lực chống cự lại ý cảnh của người đàn ông trung niên trong cơ thể và phong ấn của Tôn Thái.

Hắn đã sớm tỉnh dậy, biết rõ Tôn Thái này có thể sẽ tới cứu mình. Một ấn này không phải là hảo tâm, nhưng vẫn còn hơn là bị bỏ mạng.

Lão tổ Cự Ma tộc bước tới truy kích, chiếc búa khai thiên trong tay vung lên, hóa thành một ngân quang lóe lên như chớp động. Chỉ nghe ầm vang một tiếng, khoảng không phía trước người Tôn Thái lập tức vỡ tan, xuất hiện vô số vết nứt như mai rùa.

Tôn Thái mắng lớn, tay phải cách không điểm một cái, tức thì từ trong túi trữ vật của lão bay ra ba đạo thanh quang, hóa thành ba cái thây khô, hướng về lão tổ Cự Ma tộc phóng đến.

- Nổ cho ta!

Tôn Thái hét.

- Ầm, ầm, ầm

Kịch liệt chấn động như trời long đất lở, ba cái thây khô lập tức tự nổ, một luồng khí cường mãnh tấn công lão tổ Cự Ma tộc. Thân mình lão lập tức bị đẩy đi mấy trượng.

Sắc mặt Tôn Thái dữ tợn, thân mình lão khẽ động hướng về phía trước phóng đi. Đồng thời, tay phải lại khẽ lật, hóa thành một đại thủ ấn bỗng nhiên hướng về lão tổ Cự Ma tộc đánh tới.

Lão tổ sắc mặt âm trầm. Bản lãnh của lão chỉ đến Anh Biến Sơ Kỳ, nếu không có thân thể cường tráng, hơn nữa lại có thiên phú thần thông thì nhất quyết sẽ không dám bám theo tu sĩ Anh Biến Trung Kỳ. Vương Lâm này đối với Cự Ma tộc của hắn có quan hệ quá lớn, vì vậy chỉ còn cách liều mạng.

Đại thủ ấn trước mặt bên trong ẩn chứa siêu linh lực của tu sĩ Anh Biến Trung Kỳ đánh tới. Anh Biến Kỳ tu sĩ dĩ nhiên không chỉ dựa vào thiên địa linh lực mà còn cần tiên khí để có thể nâng cao bản lãnh.

Vì vậy trong đòn tấn công này còn ẩn chứa tiên khí.

Trước đó, người đàn ông trung niên của Tuyết Vực và lão tổ Cự Ma tộc đối phó với Vương Lâm vẫn chưa sử dụng đến tiên khí. Dù sao tiên khí cũng không thể sử dụng phung phí. Một khi tiêu hao, ngoại trừ tiên ngọc, không có cách nào bổ sung.

Mà tiên ngọc… rất khó có được!

Đây cũng là nguyên nhân làm cho số lượng tu sĩ Anh Biến Kỳ không nhiều lắm, và cũng là nguyên nhân khiến cho tu sĩ Anh Biến Kỳ ít khi chiến đấu sinh tử.

Như vậy, tu sĩ Anh Biến Kỳ thường thường sẽ không tùy tiện sử dụng tiên khí. Nhưng khi sử dụng, uy lực sẽ rất kinh khủng.

Điều động tiên khí chính là bản lãnh của tu sĩ từ Anh Biến Kỳ trở lên, và nếu như tu sĩ Hóa Thần Kỳ có khả năng lĩnh ngộ ý cảnh giống như vậy sẽ có khả năng đột phá!

Một thủ ấn này của Tôn Thái tuy rằng là thuận tay đánh ra chứ không phải là một pháp thuật thần thông hùng mạnh, nếu bên trong không có tiên khí thì uy lực cũng chỉ bình thường, nhưng hiện tại bên trong có ẩn chứa tiên khí nên lập tức uy lực khắc hẳn.

Cho dù là một hỏa cầu thuật đơn giản, nếu có ẩn chứa tiên khí cũng sẽ to lớn vô cùng. Tôn Thái tiện tay đánh một cái, lập tức khiến cho lão tổ Cự Ma tộc trong lòng chấn động.

Ánh mắt lão chợt lóe, trong cơ thể dâng lên một ít tiên khí, trong nháy mắt dung nhập vào trong tay phải. Thần thái lão ngưng trọng, một búa xuất ra tấn công lại thủ ấn.

- Ầm!

Một tiếng nổ qua đi, mặt đất xuất hiện xuất hiện vô số vết nứt nẻ. Trên không trung hiện ra rất nhiều luồng sáng bảy màu như cầu vồng lóe ra. Từng đạo tiên lực gợn sóng, bỗng nhiên tản ra bốn phía.

Một ngọn núi thật lớn bên dưới những đợt sóng gợn lập tức sụp đổ, hóa thành tro bụi, chỉ còn có một nửa.

Những gợn sóng này tới cũng mau, mà tiêu tan cũng nhanh chóng, vẫn chưa lan quá rộng. Dù sao hai người cũng không sử dụng quá nhiều tiên lực.

Lão tổ Cự Ma tộc thân mình run lên, khóe miệng chảy máu tươi. Sắc mặt hắn dữ tợn, thân mình trùng xuống một chút, không đi về hướng Tôn Thái mà hướng về phía khoảng đất rộng bên trong khu rừng rậm phóng tới.

- Lão phu là Anh Biến Trung Kỳ, không tin là không giết được ngươi. Sau khi giết ngươi, thân thể của Cự Ma tộc nhất định sẽ bán được giá tốt!

Tôn Thái hừ nhẹ một tiếng, lao về phía trước. Đồng thời, tay phải chỉ lên trời, từ trong cơ thể lại xuất ra một tia tiên khí, quát :

- Lôi!

Ầm một tiếng, một đạo Thiên Lôi thiểm điện màu đen từ trên không trung bỗng nhiên xuất hiện, phá không giáng xuống.

- Lôi chi ý cảnh của lão phu là do lúc trước đã phải trả một giá rất lớn, ở Thiên Lôi Tinh bế quan trăm năm mà cảm ngộ được. Con rùa con Cự Ma tộc, chết cho ta!

Tôn Thái hét lớn.

Lão tổ Cự Ma tộc trầm sắc mặt xuống, ngẩng đầu lên đã thấy Thiên Lôi ầm ầm trong nháy mắt giáng xuống. Lão hét lớn một tiếng, thân mình lập tức lại cao thêm ba trượng, trông như một người khổng lồ, một quyền đánh vào Thiên Lôi.

- Ầm!

Lại một tiếng nổ, lão tổ toàn thân đầy tia sáng lôi điện, phóng ra bốn phía. Sắc mặt hắn xanh mét, khóe miệng lại chảy máu tươi, nhìn chằm chằm Tôn Thái.

Lúc này, người đàn ông trung niên của Tuyết Vực lặng lẽ thuấn di tới. Lúc hiện ra, đã đứng phía trước Vương Lâm. Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười hung ác, tay phải điểm một cái, chính là muốn nhân cơ hội lấy mạng Vương Lâm.

Vương Lâm mở mạnh hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ độc ác. Hắn đang cố gắng hồi phục, nhưng trà chi ý cảnh của người này và phong ấn của Tôn Thái kết hợp lại một chỗ, hình thành một đạo phong ấn hùng mạnh không thể bài trừ. Vì vậy, linh lực trong cơ thể hắn cũng không thể hồi phục. Cho dù nuốt đan dược vào. đan dược cũng bị hòa tan trong nháy mắt, bị phong ấn này hút đi, không có được một chút tác dụng nào.

Hiện tại, linh lực trong cơ thể hắn so với Trúc Cơ Kỳ bậc thấp còn không bằng, mà chỉ miễn cưỡng tương đương với ngưng khí tầng thứ ba. Hơn nữa, do linh lực không ổn định nên hắn đã hoàn toàn biến thành một

phàm nhân không có pháp lực. Lúc này, cho dù làm một phàm nhân trong đám nhân sĩ võ lâm cũng có thể dễ dàng giết chết hắn.

Nguyên thần của hắn lại vô cùng suy yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan, thậm chí còn liên tục xuất ra khỏi cơ thể mà không thể thu lại. Lần bị thương này, ngoại trừ lần bị Đằng Hóa Nguyên hủy diệt cơ thể năm đó, là nghiêm trọng nhất.

Người đàn ông trung niên của Tuyết Vực ánh mắt chợt lóe, tay phải điểm xuống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo Thiên Lôi từ trên trời giáng xuống. Người đàn ông trung niên biến sắc, thân mình lui nhanh, không chút do dự triển khai toàn bộ tốc độ, điên cuồng bỏ chạy. Chỉ có điều, Thiên Lôi này lại tựa như ánh mắt, theo đuổi không bỏ.

Trong nháy mắt, Thiên Lôi và người đàn ông trung niên đều biến mất về phía chân trời, không thấy bóng dáng.

- Hừ, dám giở trò trước mắt lão tử!

Từ trên không trung, Tôn Thái cười lạnh, hai tay ở trước người bấm quyết, điều động tiên khí trong cơ thể, chuẩn bị một chiêu đánh cho lão tổ Cự Ma tộc bỏ chạy, sau đó mới tĩnh tâm thu xếp đến Vương Lâm.

Lão đã quyết định lần này nhất định phải phong ấn Vương Lâm triệt để, tránh cho nguyên thần của mình phải chịu hao tổn.

Ánh mắt lão già Cự Ma tộc lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm Tôn Thái, trầm giọng nói:

- Ta đem người này đi, sau bảy ngày sẽ trả lại cho ngươi.

- Không được!

Tôn Thái nói không chút do dự. Lão để cho người này mang Vương Lâm đi chẳng khác nào đem nguyên thần của mình giao vào tay đối phương.

Lão già Cự Ma tộc trầm mặc, trầm giọng nói :

- Là ngươi ép ta. Lão phu sau khi Anh Biến, lần đầu tiên sử dụng thuật thiên phú thần thông. Ngươi hãy tiếp chiêu!

Hắn nói xong, hít sâu, bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, gân xanh nổi đầy trên mặt, cả người như đang chịu một nỗi thống khổ không thể tưởng tượng được. Ở phía sau hắn, xuất hiện một cơn lốc xoáy lớn.

Trong cơn lốc xoáy này lấp loáng khí đen, theo chuyển động của lốc xoáy một lực đạo kỳ dị từ bên trong lan truyền ra.

Tôn Thái biến sắc. Đúng lúc này lão tổ Cự Ma tộc hét lớn :

- Chuyển!

Lập tức, lốc xoáy phía sau hắn chuyển động với tốc độ mạnh mẽ, một lực hút khổng lồ điên cuồng phát tiết ra. Nhưng lực hút này không ảnh hưởng gì đến núi đá cây cỏ bốn phía, mà chỉ có y lực đối với duy nhất Tôn Thái.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 371: Phàm nhân.

Tôn Thái lập tức cảm nhận được lực hút khổng lồ kia, thân mình không tự chủ được, hướng về phía lốc xoáy bay đi. Lão cắn răng, tiên lực trong

cơ thể không giữ lại chút nào, điều động xuất ra, điểm vào hư không một cái. Một cỗ quan tài đỏ từ trong hư không xuất hiện.

Tôn Thái đưa một chưởng chụp lên phía trên quan tài. Ầm một tiếng, quan tài vỡ vụn, một khối thi thể đồng tử từ trong quan tài bay ra.

- Chuyển!

Lão tổ Cự Ma tộc lại hét lớn, gân xanh trên mặt lão nổi càng nhiều, thân thể lão không tự chủ được run rẩy. Bản lãnh của lão không đủ, sử dụng thiên phú thần thông khiến cho thân thể bị hao tổn rất lớn, chỉ có thể duy trì một lúc.

Lốc xoáy lập tức chuyển động với tốc độ điên cuồng. Tôn Thái rên thảm một tiếng, thân mình không tự chủ được bay vào bên trong lốc xoáy. Mắt lão lộ vẻ không cam lòng, quát to :

- Ma đồng, giết hắn!

Đồng tử kia lập tức mở hai mắt, lộ ra ánh sáng yêu dị. Đạp chân một cái, đi đến trước người lão tổ Cự Ma tộc với một tốc độ không thể tin nổi, so với phép thuấn di còn nhanh hơn rất nhiều lần.

Lão tổ Cự Ma tộc trơ mắt nhìn nhìn đồng tử kia đưa một chưởng vào ngực lão. Lập tức, một luồng lực đạo hủy diệt tấn công vào trong cơ thể hắn.

Hắn phun ra một ngụm máu to, nguyên thần lập tức bị đánh bật ra, túi trữ vật cũng nhanh chóng bị cuốn ra. Thân thể hắn hạ xuống, bị đồng tử kia đá một cước, trên ngực xuất hiện một hố lớn rất sâu.

Chỉ có điều, thân ảnh Tôn Thái bên trong lốc xoáy cũng chìm dần vào trong, truyền ra một tiếng gầm rú không cam lòng, dần dần biến mất.

Thiên phú thần thông của Cự Ma tộc lấy bản lãnh hiện tại của lão tổ mà thi triển, cũng không có uy lực đả thương người khác, nhưng có thể đem người được chỉ định thông qua thiên phú thần thông tống xuất ra khỏi Chu Tước Tinh, đưa đến một ngôi sao rất xa trên bầu trời.

Tôn Thái theo cơn lốc xoáy, biến mất hoàn toàn.

Giữa không trung chỉ còn lại đồng tử kia. Một lát sau, hướng về nguyên thần của lão tổ Cự Ma tộc đuổi theo.

Lão tổ Cự Ma tộc không bắt được Vương Lâm không cam lòng, nổi giận gầm lên một tiếng, cắn răng bay nhanh mà đi. Đồng tử kia tốc độ cũng cực nhanh, đuổi theo không bỏ qua. Trong nháy mắt, thân ảnh hai người biến mất ở phía chân trời.

Vương Lâm nhẹ nhàng thở ra, gắng gượng đứng lên, tập tễnh đi về hướng đám cây phía ngoài. Từ bước chân của hắn, hắn có thể cảm thấy rõ ràng bản lãnh của chính mình càng ngày càng yếu, linh lực càng ngày càng ít.

Ý cảnh của Lý Nguyên Phong và phong ấn của Tôn Thái gần như kết hợp một cách hoàn hảo, khóa chặt hắn vô cùng gắt gao. Trên mặt hắn, những vết lá trà ngày càng dày đặc, cuối cùng sinh trưởng ở trên mặt hình thành những vết sẹo.

Những vết sẹo này chằng chịt có quy tắc, tạo thành một hoa văn kỳ dị, hoa văn này chính là phong ấn của Tôn Thái.

Vương Lâm cười khổ, vật vã đi hồi lâu. Toàn thân hắn như bị một quả núi lớn đè ép, bước từng bước khó khăn. Đến khi ra khỏi rừng rậm, linh lực mỏng manh trong cơ thể hắn toàn bộ tiêu tan, không còn lại chút nào.

Thương thế trên thân thể dĩ nhiên rất nặng, nhất là trong ngũ tạng truyền ra từng cơn quặn đau, nguyên thần suy yếu sắp tiêu tan. Sau khi ra khỏi rừng rậm, thoáng thấy ánh mặt trời, Vương Lâm ngẩng đầu, từng cơn hư nhược truyền đến, trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Sau trận chiến giữa Vương Lâm và Hồng Diệp, cái tên Tằng Ngưu, pháp bảo hắn sử dụng đã bị sứ giả của các tu chân quốc bên ngoài âm thầm ghi nhớ, sau khi trở về nước liền lập tức loan tin.

Dù là Cấm Phiên hay bảo kiếm, Xạ Thần Xa, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã trở thàng đề tài nóng hổi của hầu hết các tu sĩ trên Chu Tước tinh.

Cái tên Tằng Ngưu đã trở thành đệ nhất chỉ dưới Anh Biến kỳ.

Đồng thời trên Chu Tước sơn truyền ra thông tin, Hồng Diệp sẽ bế quan trăm năm, tìm cách đột phá Anh Biến kỳ. Đối với việc này chưa từng có người nào hoài nghi. Hồng Diệp sau trận chiến đó có điều lĩnh ngộ, bế quan là chuyện đương nhiên.

Chẳng qua sau khi mọi chuyện chấm dứt, Tằng Ngưu lại mất tích!

Chưa từng có người nào biết hắn. Chỉ biết Tằng Ngưu trên đường tới Chu Tước sơn nhận lệnh thì biến mất.

Việc này nhất thời liền gây nên sóng gió to lớn vô cùng. Từ Chu Tước sơn, lão quái có danh xưng Chu Tước dừng bế quan đi ra, nhìn về phía cực bắc của Chu Tước đại lục.

Ba ngày trước, ở nơi đó truyền tới pháp lực ba động. Rõ ràng là đã có hai tu sĩ Anh Biến kỳ giao chiến ở đó.

Ngoài ra hắn còn cảm nhận được thần thông thiên phú của Cự Ma tộc.

Chu Tước tu vi mặc dù chưa đạt tới mức như thần nhân, có thể biết hết mọi chuyện. Chẳng qua lướt qua lượng tin tức khổng lồ trong khắp Chu Tước quốc, hắn liền hiểu chuyện của Tằng Ngưu lần này là do Tuyết Vực gây ra, Cự Ma tộc cũng tham dự.

Nhưng đối với tu sĩ có tu vi Anh Biến kỳ kia thì hắn lại không thể tìm hiểu được.

Mặt khác dưới thần thức của hắn bao trùm như vậy không ngờ lại không thể tìm ra được tung tích của Vương Lâm. Điều này khiến hắn hơi ngạc nhiên.

Hắn đoán rằng Vương Lâm hắn là thụ thương rất nặng, khiến nguyên thần tan nát. Chỉ có vậy thì hắn mới không thể tìm được Vương Lâm. Chẳng qua đối với hắn, Vương Lâm có trọng yếu thì cũng chỉ là một cái lô đỉnh, có mất cũng không quan trọng.

- Liễu Mi, đi tới phương bắc của Chu Tước tìm xem Vương Lâm ở nơi nào.....

Lão giả truyền âm cho Liễu Mi xong lại tiếp tục bế quan.

Tuyết Vực quốc lần này hành động nghịch ý hắn, ngày sau nhất định sẽ gặp tai kiếp.

Liễu Mi từ Chu Tước sơn bay xuống, thân hình như một đạo cầu vồng tuyệt mỹ, hóa thành một luồng sáng bay về phía bắc Chu Tước tinh.

Giờ phút này trên một vách đá của Chu Tước sơn, một người toàn thân bao phủ bởi hồng sa đang nhìn về phương xa. Đôi mắt nàng trống rỗng, không hề có chút sinh cơ.

Dưới chân nàng đang nở một đóa hoa hồng tươi thắm. Gió núi thổi qua, đóa hoa khẽ lay động, tưởng như có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Nhưng không ngờ nó vẫn mạnh mẽ, vươn mình đón gió.

Thân ảnh của Kiền Phong xuất hiện phía sau nữ tử, tay phải búng vào đóa hoa dưới chân nàng. Đóa hoa lập tức tan nát, hóa thành tro bụi.

- Tuyệt Tình, ta biết ngươi còn dấu được một tia nguyên thần. Chẳng qua đã rơi vào tay Kiền Phong ta thì cũng nên bỏ cuộc đi là vừa!

Kiền Phong cười tà dị, vỗ vỗ lên mặt nữ tử kia.

Một tháng sau, phía bắc Chu Tước đại lục, ở một sơn thôn nọ có một thanh niên cổ quái thân mặc y phục bằng vải thô đang ngồi trên một tảng

đá lớn. Trên mặt hắn đầy những vết sẹo lớn khiến người ta kinh tởm, hai mắt ảm đạm không chút ánh sáng.

Hắn nhìn về phương xa, hai mắt dường như không tập trung vào thứ gì, hoàn toàn mờ mịt, mông lung. Ở cửa thôn lục tục đã có thôn dân qua lại. Mỗi người đi qua người thanh niên này đều lộ vẻ chán ghét, cố gắng tránh xa hắn mà đi.

Đối với hết thảy mọi chuyện, vẻ mặt thanh niên này không có chút thay đổi, chỉ lẳng lặng ngồi, ngẩn ngơ nhìn ra xa.

Không lâu sau, một thiếu nữ mặc quần áo hoa, đi hài trắng đi tới. Phía sau nàng còn có một con cho to cỡ con nghé con.

Thiếu nữ mới khoảng mười bốn mười năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, con ngươi đen láy.

- Người câm xấu xí, cha ta bảo ta gọi ngươi về ăn cơm!

Thiếu nữ dừng lại cách người thanh niên ba trượng, kêu lên.

Người thanh niên quay đầu liếc thiếu nữ một cái rồi đứng lên. Có lẽ do hắn ngồi quá lâu nên hai chân đã tê dại, khi đứng dậy liền ngã sấp xuống, khiến thiếu nữ bật cười.

- Người câm, nhanh lên nào, ta cũng đói rồi!

Thiếu nữ xoay người đi vào trong thôn. Con chó to kia lập tức chạy lên phía trước nàng mở đường.

Người thanh niên yên lặng đi theo, nhìn nhà cửa bốn phía trong thôn, vẻ mạch lạch trong mắt ngày càng đậm.

Trong một tòa nhà trong thôn, một trung niên nam tử đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ. Hắn ăn mặc giản dị, trường sam màu lam do nhiều lần giặt giũ đã trở nên bạc màu.

Trên sân có một ít thảo dược. Dược hương thơm mát theo gió lan ra.

Thiếu nữ nhảy chân sáo vào, ngồi xuống bên cạnh nam tử, dịu dàng nói:

- Cha, con đã gọi người câm về rồi.

Nam tử nhướng mày, lớn thiếu nữ một cái, quát:

- Không biết lớn nhỏ, phải gọi là thúc thúc!

Thiếu nữ lè lưỡi, không dám nói gì mà trốn vào trong nhà giúp mẹ nàng nấu nướng.

Nam tử đứng lên, nhìn thanh niên xin lỗi:

- Tiểu ca, ngươi đừng để ý. Đứa nhỏ Nhị Nha này còn chưa hiểu chuyện. Để ta xem thân thể ngươi đã khôi phục tới mức nào rồi.

Thanh niên gật đầu, ngồi xuống bên cạnh nam tử, vươn cánh tay phải ra. Chỉ thấy cánh tay hắn cực gầy gò.

Nam tử bắt mạch cho hắn, đôi mắt trầm tư. Một lúc sau, sắc mặt hắn lộ vẻ vui mừng, nói:

- Tiểu ca, thương thế của ngươi khôi phục tốt lắm. Ta sẽ bốc cho ngươi vài thang thuốc nữa để ngươi bồi bổ, thân thể sẽ khỏe hẳn thôi.

Người thanh niên trầm mặc, gật đầu.

Nam tử trung niên thấy bộ dạng của đối phương, thầm than một tiếng. Người này tháng trước hắn đi vào nói hái thuốc thì bắt gặp. Lúc ấy người

này đang lúc nguy kịch. Vốn hắn mang tấm lòng "lương y như từ mẫu" liền đem người này về nhà cứu chữa.

Thương thế người này rất nặng, ngũ tạng đã lệch đi, lại bị tổn hại rất nhiều nơi, hắn không nắm chắc có thể cứu được hay không. Nhưng thân thể người này cực kỳ kỳ diệu, chỉ mất mấy ngày sau là đã có chuyển biến tốt, sau đó tỉnh lại.

Chẳng qua khi người này tỉnh lại thì không hề nói gì, như là một kẻ câm điếc.

Lúc này một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, theo sau là thiếu nữ kia. Hai ngươi bưng một ít thức ăn đặt lên bàn.

- Mẹ, con không ăn với người câm kia đâu. Xấu xí như vậy con ăn không vô.

Thiếu nữ dẩu môi nói.

- Con!

Trung niên nam tử đang định mắng thì bị người phụ nữ ngăn lại. Bà gắp cho thiếu nữ chút thức ăn, nói:

- Nhị Nha, vào phòng ăn đi.

Thiếu nữ bĩu môi, định nói gì đó. Lúc này thanh niên kia cầm chén cơm trong tay, run rẩy đứng lên, đi ra khỏi sân, ngồi xuống một tảng đá lớn, ngơ ngẩn nhìn bát cơm trong tay, trầm mặc không nói.

Hắn chính là người mà tất cả tu chân giới hiện nay đang muốn biết vị trí - Vương Lâm.

Nhân vật từng sáng chói như mặt trời chính ngọ giờ lại lưu lạc tới mức này. Hết thảy mọi việc đều là do Cự Ma tộc và Tuyết Vực quốc ban cho.

Tay phải Vương Lâm run rẩy, buông chén cơm, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ sở. Nguyên thần của hắn trong một tháng này đã tan nát.

Chẳng qua gọi là tan nát cũng không phải là biến mất mà là hóa thành nhiều mảnh nhỏ, ẩn sâu trong thân thể. Thời gian trôi qua, những mảnh nhỏ này đang từ từ tiêu tan.

Thân thể hắn bị thương rất nặng. Chỉ là ma xui quỷ khiến thế nào nguyên thần khi tan vỡ lại may mắn sinh ra một tia linh lực, tu bổ lại thân thể

hắn. Nhờ đó mà thân thể hắn mới tốt lên.

Chẳng qua hiện giờ hắn đã mất tất cả linh lực, trở thành một phàm nhân. Hơn nữa giờ ngay cả cầm chén cơm hắn cũng không đủ sức. Đã không còn thuật thần thông, giờ đây dù chỉ là một phàm nhân cũng chỉ cần một quyền là có thể đánh ngã hắn.

Thậm chí khiến hắn không ngờ tới là vì nguyên thần tan nát nên ngay cả bổn tôn ở nơi xa cũng bị ảnh hưởng, chìm vào giấc ngủ say, không thể thức tỉnh nổi.

Điều này đối với Vương Lâm đúng là một tin dữ!

Nếu bổn tôn chưa ngủ say, vậy còn có thể tới đón hắn, tìm nơi có linh lực sung túc ở đó thổ nạp, như vậy còn có cơ may khôi phục lại được. Nhưng giờ đây hết thảy mọi chuyện đều tan như bọt nước.

Hắn chẳng phải bị câm, mà là không muốn nói chuyện.

Trên mặt hắn chằng chịt sẹo, khiến trông hắn xấu xí vô cùng, ai nhìn vào cũng sợ hãi. Ở thôn sơn này một tháng qua, trừ vợ chồng người lang trung nọ ra, không ai từng nói lời nào ân cần với hắn.

Đã không có linh lực, túi trữ vật hiên nhiên không thể mở ra. Hiện giờ hắn hoàn toàn đã trở thành một phàm nhân. Một lúc lâu sau, Vương Lâm than nhẹ, cầm chén cơm, và vài cái.

- Chín năm sau Uyển nhi sẽ lại phải nhập vào thiên đạo luân hồi. Chín năm.....

Vương Lâm nuốt miếng cơm, trong mắt lộ vẻ kiên định.

Một tháng qua hắn lúc nào cũng tự hỏi, phải làm thế nào mới có thể khôi phục tu vi của bản thân.

Chỉ cần phá giải được phong ấn ý cảnh, hết thảy mọi việc sẽ được giải quyết. Mà làm cách nào mới phá giải được, Vương Lâm vẫn còn mơ hồ chưa biết.

Đêm đã khuya, Vương Lâm nằm trong phòng chứa củi, dần chìm vào giấc ngủ. Thân thể hắn lúc này cực kỳ suy yếu, không còn nửa điểm khí lực.

Sáng sớm hôm sau, nam tử trung niên lưng đeo giỏ thuốc, mời thêm mấy thợ săn lên núi hái thuốc.

Vương Lâm mở hai mắt, khoanh chân ngồi lặng yên trong phòng chứa củi. Hắn thầm than. Trong cơ thể không có nửa điểm linh lực, căn bản không thể thổ nạp. Trừ phi đang ở nơi có linh lực cực kỳ nồng đậm, mạnh mẽ thổ nạp thì mới có thể sinh ra trong cơ thể một tia linh lực. Hắn lắc đầu cười khổ, đi ra khỏi phòng, thân thể vẫn suy yếu như trước.

Đúng lúc này, thiếu nữ cũng từ trong phòng đi ra, sau khi thấy Vương Lâm cong miệng nói:

- Người câm xấu xí, ngươi đã ở nhà ta một tháng rồi, khi nào thì định đi hả? Nhà ta không phải là nhà tế bần, làm gì có nhiều cơm gạo nuôi ngươi như vậy.

- Nhị Nha. Cha ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là thúc thúc!

Thiếu phụ từ trong phòng đi ra, mở miệng trách cứ.

Thiếu nữ bất mãn hừ một tiếng nói:

- Tú Tài, đi theo ta!

Nàng vừa nói vừa đi về phía cửa.

Con chó kia từ trong góc sân lao ra, vẫy vẫy đuôi chạy theo nàng.

Ánh mắt thiếu phụ liếc nhìn Vương Lâm, xin lỗi:

- Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngươi đừng để bụng. Cha nó lên núi hái thuốc, nói rằng thân thể ngươi hư nhược, cần phải bồi bổ. Ngươi cứ an tâm ở lại đây, lúc nào thân thể hồi phục hãy đi cũng không muộn.

Chỉ thoáng chốc đã lại qua nửa tháng. Trong nửa tháng này sau khi uống thuốc của nam tử trung niên, thân thể Vương Lâm dần dần đã có một chút khí lực. Một đêm nọ, Vương Lâm đi ra khỏi phòng chứa củi, nhìn về nơi trung niên nam tử ở, nhớ kỹ trong lòng rồi xoay người rời đi.

Hắn phải đi thôi!

Một tháng vừa qua, Vương Lâm đã dự trữ một ít lương khô, đeo trên lưng. Hắn rời khỏi thôn.

Giờ phút này đột nhiên hắn nhớ lại nhiều năm về trước khi mình không được Hằng Nhạc phái chọn, đã một mình trong đêm lặng lẽ bỏ nhà ra đi. Kết quả là vận mệnh xoay vần đến ngày nay.

Hắn than nhẹ một tiếng, cất bước về phía xa.

Hắn không biết mình đang ở nơi nào. Lúc hắn truyền tống đi cũng không kịp biết mình sẽ bị truyền tới đâu. Giờ phút này hắn chỉ thầm mong sẽ tìm được một nơi có linh mạch, ở đó tu dưỡng, xuất ra được một tia linh lực, sau đó nghĩ biện pháp phá giải phong ấn ý cảnh.

Đêm khuya, gió lạnh tràn về. Thân thể Vương Lâm không khỏi run lên. Hắn khổ sở thầm nghĩ, bản thân mình đã bao nhiêu năm không có cái cảm giác này của phàm nhân rồi. Mặc dù năm đó hóa phàm thì vẫn còn tốt hơn bây giờ gấp bội.

Dọc đường đi, cứ được một đoạn là Vương Lâm lại thở hổn hển, phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Do vậy tốc độ hiển nhiên là rất chậm. Sau bảy ngày hắn vẫn đang ở trên đường.

Tuy hắn không còn một chút linh lực nhưng cảm giác thì lại vẫn còn. Trên đường hắn đã gặp không ít nơi có linh lực. Đáng tiếc là ở những nơi này, dù hắn thổ nạp thế nào trong cơ thể cũng không sinh ra được nửa điểm linh lực.

- Có lẽ chỉ có ở một số ít sơn môn của môn phái tu chân mới tìm được nơi có linh lực nồng đậm.

Vương Lâm thầm nghĩ.

Chẳng qua với thân thể của hắn hiện giờ thì làm sao có thể bước chân vào môn phái tu chân.....

Vương Lâm thầm than, nhìn bầu trời, trong lòng dâng lên một tia tuyệt vọng. Nhưng sự tuyệt vọng này ngay lập tức bị hắn mạnh mẽ gạt bỏ. Hắn hít sâu một hơi, thì thào tự nhủ:

- Tuyết Vực quốc, Cự Ma tộc, Vương Lâm ta tuyệt sẽ không bỏ cuộc. Nhất định có một ngày ta sẽ trả lại gấp trăm lần những gì các người gây cho ta!

Ánh mắt hắn lộ vẻ kiên định, đứng dậy tiếp tục hành trình.

Nhưng đúng lúc này phía sau truyền tới một loạt tiếng vó ngựa. Những âm thanh gào thét phá tan màn đêm yên tĩnh. Dường như đồng thời với tiếng vó ngựa vang lên, một đám hắc mã đã vọt tới. Ngồi trên lưng ngựa là một đám tráng hán. Những người này huyệt Thái Dương nhô cao, vẻ mặt hung ác. Khi phóng ngang qua Vương Lâm, một đại hán trên mặt có vết đao chém đột nhiên ghìm cương ngựa, chăm chú nhìn Vương Lâm, sau đó cười to nói:

- Ha ha, một tiểu tử xấu thật. Làm khúc cây cản đường quá tốt rồi!

Hắn vừa nói vừa khom lưng, duỗi bàn tay to ra nắm lấy quần áo Vương Lâm, túm lấy hắn.

- Mã lão tứ, làm gì đó! Phía trước truyền tới một tiếng quát.

- Lão đại. Ta bắt thằng lỏi xấu xí này, chặt hết tay chân đi đặt chặn đường đoàn xe của Thiên Uy tiêu cục, thế nào chả tốt hơn là để huynh đệ chúng ta giả dạng chứ.

Đại hán cười hắc hắc, thúc ngựa. Con ngựa lập tức phóng về phía trước.

- Lão đại. Ngươi xem!

Đại hán đuổi tới, giơ Vương Lâm trong tay lên cười nói.

Hai mắt Vương Lâm nhắm nghiền, trong lòng phẫn nộ. Chẳng ngờ lại có ngày một kẻ trong võ lâm cũng có thể tùy ý lăng nhục hắn.

Trên con ngựa phía trước là một đại hán dáng người cực kỳ khôi ngô. Hắn trừng mắt nhìn Vương Lâm một cái, gật đầu nói:

- Được, mang theo đi.

Mười tám con ngựa đồng loạt xé gió lướt đi.

Ở một cốc khẩu cách đó hơn ba dặm, những người này ghìm cương ngựa, nhanh chóng tản ra, ẩn nấp trong Mã Nhi Khẩu.

Động tác của những người này cực kỳ thuần thục, hiển nhiên là thường xuyên làm việc này.

Trong nháy mắt chỉ còn lại đại hắn trên mặt có vết đao về Vương Lâm.

- Tiểu Lục. Dắt ngựa hộ ca ca!

Nam tử mặt sẹo nói xong, một gã gầy còm lập tức chui ra, dắt ngựa của hăn vào rừng.

- Tiểu tử, coi như ngươi xui xẻo vậy!

Hán tử mặt sẹo nhìn Vương Lâm cười dữ tợn, tay phải giơ lên liền đánh trật xương cằm Vương Lâm. Sau đó hắn khẽ quát một tiếng, song chỉ điểm vào hai chân và hai vai Vương Lâm.

Chỉ nghe rắc rắc vài tiếng, xương đùi và xương vai của Vương Lâm lập tức đau buốt. Trán hắn toát mồ hôi to như hạt đậu, hai mắt trừng trừng nhìn đại hán mặt sẹo kia. Hắn muốn ghi nhớ kỹ bộ dáng đối phương.

Đại hán mặt sẹo hừ nhẹ một tiếng, từ trong ngực lấy ra một bao dược phấn, cẩn thận rắc lên miệng vết thương của Vương Lâm, sau đó động thân, chui vào trong đám cây cối, biến mất.

Vương Lâm ngã xuống đất, trên mặt hiện lên một cỗ sát khí. Hắn từ trước tới nay chưa từng bị đối xử như vậy bao giờ. Chẳng qua hiện nay thân thể hắn quá hư nhược, dần dần chìm vào hôn mê.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Một lúc lâu sau, từ xa truyền tới tiếng xe ngựa lộc cộc, càng lúc âm thanh đó càng gần.

Đúng lúc này, đột nhiên xe ngựa dừng lại. Một con khoái mã nhanh chóng chạy tới. Một thanh niên tuấn lãng dừng lại trước người Vương Lâm, cúi đầu nhìn thoáng qua hắn, sau đó quay lại hô:

- Tiêu đầu, là một tử thi!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 372: Hỏa Vân trại.

Nói xong hắn xoay người xuống ngựa, đá một cái khiến Vương Lâm bay sang một bên, sau đó lên ngựa trở về đội xe.

Đội xe lại tiếp tục tiến lên. Ngay lúc vừa đi qua vị trí Vương Lâm, đột nhiên bốn phía ánh đuốc sáng bừng. Một tràng cười dài truyền tới.

- Thiên Uy tiêu cục. Các ngươi tưởng rằng đi đường vòng thì lão tử sẽ không cướp sao.....xông lên!

Một tiếng hét lớn từ trong đám cây truyền tới. Ngay sau đó mười tám đại hán đi ra.

Trong nháy mắt khi ánh đuốc sáng lên, dược phấn trên thân thể Vương Lâm lập tức tản ra. Một thứ khí không mùi không vị nhanh chóng lan tràn, bao phủ toàn bộ đội xe.

- Hỏa Vân độc!

Một tiếng thét kinh hãi từ trong đội xe truyền ra. Ngay sau đó, những tiêu đầu trong đội xe lập tức cảm thấy thân thể đau đớn, cả người vô lực.

- Không sai. Đấy chính là độc dược chuyên dùng của Hỏa Vân thập bát anh chúng ta. Hắc hắc. Lấy máu trữ độc, lấy lửa dẫn phát. Các ngươi hôm nay đừng hòng có kẻ nào trốn thoát được!

Một trận đồ sát cứ như vậy diễn ra. Chỉ trong thời gian nửa nén hương, cả đội tiêu xa đã bị sát hại hơn phân nửa.

Hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên. Dưới ánh đuốc bập bùng, mười tám ác hán giữa khung cảnh nửa sáng nửa tối, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, một đao chém xuống là một người mất mạng.

- Ha ha, đại ca. Còn có ba người đàn bà! Lần này chúng ta trở về có thể vui vẻ một phen.

Hán tử mặt sẹo kia vung đao chặt đầu một người, từ trong xe lôi ra một người thiếu phụ. Thiếu phụ này cũng có đôi phần tư sắc, lúc này hét ầm lên, vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hán tử mặt sẹo cười ha hả, sờ soạng khắp người thiếu phụ, cười dâm đãng vài tiếng, sau đó khiêng thiếu phụ lên, để mặc thiếu phụ đánh vào lưng hắn.

Lúc này lập tức lại có hai đại hán nhanh chóng lôi từ trong xe ra hai nữ quyến nữa, cười ha hả, huýt dài một tiếng. Tất cả ngựa đang ẩn trong

rừng đều chạy ra. Đại hán dáng người cực kỳ khôi ngô kia lấy từ trên xe ngựa ra một hộp gấm, mở ra liếc một cái, lập tức hài lòng cười nói:

- Các huynh đệ! Đi thôi!

Những người này liền lên ngựa, trong tiếng gào khóc của mấy nữ nhân kia, rời đi.

Hán tử mặt sẹo đi qua người Vương Lâm, cười nói:

- Lão đại. Tiểu tử này hay là đem theo, nuôi vài ngày, lần sau lại đem ra dùng.

Hán tử khôi ngô gật đầu, cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi. Hán tử mặt sẹo đá Vương Lâm một cái bay về một tên khác. Hắn bắt lấy Vương Lâm, sau đó cả bọn gào thét phóng đi, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lưu lại những thi thể và từng trận máu tanh. Khi ánh ban mai bừng lên, mười tám người đã đến một ngọn núi nọ. Trên sườn núi có một tòa sơn trại rất lớn, bên trên có viết một chữ rất lớn: Hỏa!

- Đại đương gia đã trở về. Mở cửa!

Cửa sơn trại ầm ầm mở ra. Mười tám người gầm thét chạy vào. Nhất thời trong sơn trại trở nên náo nhiệt. Hán tử mặt sẹo cầm thiếu phụ trong tay,

xoay người xuống ngựa, cười nói:

- Lão đại. Ta trước tiên đi hưởng thụ sự sung sướng này đã!

Vừa nói xong hắn liền chui vào phòng. Không lâu sau trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của nữ tử.

Những đại hán khác hiển nhiên là đã quá quen với việc này, đều cười rộ lên. Hai nữ quyến khác cũng đã bị người khác mang đi.

Vương Lâm thì bị ném vào trong thủy lao phía sau sơn trại.

Trước mắt hắn là một khoảng không tối đen, không có chút anh sáng, chẳng một tiếng động, dưới chân trống rỗng, tựa hồ đang lơ lửng trong đêm tối.

Thân thể hắn trôi nổi, vô lực lắc lư trong đêm tối. Vương Lâm cố gượng lắc đầu. Từng cơn đau đớn từ tứ chi truyền tới, cảm giác như bị sắt nung xuyên qua da thịt.

Vương Lâm mở hai mắt, hoàn toàn tỉnh táo.

Từ xa truyền tới một tiếng kêu thảm thiết yếu ớt. Khi truyền tới đây đã cực kỳ nhỏ. Chẳng qua giữa bóng tối tĩnh lặng này, tiếng kêu vẫn quẩn quanh không dứt.

Sau khi mất đi linh lực, nguyên thần tan nát, hai mắt Vương Lâm cũng không thể thấy được mọi vật như trước đây. Bốn phía tối đen như mực, hắn chỉ biết mình đang bị nhốt trong một không gian nhỏ hẹp. Hai tay hắn bị dây trói chặt, cả thân thể bị treo lên, ngâm mình trong nước lạnh. Thứ nước không nhìn thấy được đã dâng tới cổ, tỏa ra thứ mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn. Thỉnh thoảng có một đợt sóng đánh lên miệng mũi và vết thương trên cơ thể hắn.

Vương Lâm nín thở, nhấc đầu lên, cảm giác như đang bị nhốt trong giếng vậy. Tiếng kêu quanh quẩn từ xa vọng lại đã biến mất, bốn phía yên lặng như trong mồ vậy.

- Tu sĩ khi mất đi hết thảy, hóa ra so với phàm nhân còn chẳng bằng.....

Hai mắt Vương Lâm bình tĩnh, một tia lửa giận bất cam nồng đậm ẩn hiện trong đó.

Vương Lâm năm đó hô phong hoán vũ đã không còn. Hiện giờ chỉ còn lại một kẻ đã mất đi linh lực, nguyên thần tan nát, một phàm nhân tay trói gà không chặt. Hắn thậm chí ngay cả túi trữ vật cùng không thể mở ra.

Giờ phút này túi trữ vật đã biến mất, hiển nhiên đã bị bọn người võ lâm kia đoạt lấy.

Lúc này trên bầu trời Hỏa Vân trại, thân hình nổi bật của Liễu Mi nhoáng lướt qua. Nàng thậm chí không thèm liếc nhìn một cái. Căn bản nàng không biết, người mình cần tìm đang ở trong sơn trại này.

Vương Lâm trầm mặc. Nhưng hai mắt hắn sáng rực, càng lúc càng sáng. Lúc này trong thủy lao, hắn đã nhận ra, linh lực nơi này so với những nơi trên đường hắn gặp đều nồng đậm hơn gấp bội.

Mà linh lực này không phải từ trong núi truyền ra, mà từ trong nước!

Hai mắt Vương Lâm sáng ngời, chậm rãi nhắm lại, lẳng lặng thổ nạp.

Nơi hắn đang ở hoàn toàn yên tĩnh, về một phương diện nào đó lại tương tự với nơi tu sĩ bế quan.

Cả thân thể Vương Lâm trôi nổi trong nước. Theo sự thổ nạp của hắn, một tia linh lực yếu ớt trong nước chậm rãi dày đặc lên. Chỉ là trên thân thể Vương Lâm dường như có một tầng ngăn cách mỏng, cản trở linh lực hấp thu vào trong cơ thể.

Dù là có một tia tiến vào trong cơ thể cũng liền bị tầng ngăn đó đẩy trở ra.

Do vậy theo thời gian trôi qua, dần dần linh khí trong thủy lao càng ngày càng dày đặc.

Trong Hỏa Vân trại mặc dù đang là ban đêm nhưng đèn đuốc sáng rực. Tiếng nhạc từ trong đó truyền ra, xen kẽ lại có tiếng thét chói tai của nữ tử. Giờ phút này trong một lầu các tương đối hoa lệ trong sơn trại, đại hán vóc người khôi ngô kia đang ngồi trong phòng. Trước mặt hắn đặt một cái hộp gỗ.

Trong hộp là một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Đại hán cầm lầy viên dạ minh châu, nhìn kỹ hồi lâu, ánh mắt lộ vẻ tham lam, lẩm bẩm:

- Thật là một viên minh châu thật lớn. Nhất định có thể bán với giá cao!

Một lúc sau, hắn buông hạt châu, khép hộp gấm lại, ánh mắt rơi vào một vật khác đặt trên bàn.

Đó là một cái túi màu xám. Đại hán cầm lấy túi tiền. Cái túi này nhẹ như không, dường như không có bất cứ thứ gì bên trong. Kỳ quái hơn là cái túi này lại chẳng thấy miệng túi ở đâu, khiến cho đại hán hơi ngạc nhiên.

- Đây là vật gì nhỉ?

Đại hán trầm ngâm một chút, khẽ quát một tiếng, hai tay dùng sức xé mạnh. Nhưng mặc hắn cố gắng thế nào, mặt hiện gân xanh thì vẫn không thể xé được cái túi này.

- Cái này.....cái này có phải là Thiên Tằm ti không nhỉ? Nhất định đúng rồi. Nếu không làm sao mình lại không xé được. Thiên Tằm ti trong truyền thuyết sợ nhất là lửa. Hừ, ta thử dùng lửa đốt một chút xem!

Ánh mắt đại hán lóe lên, lấy một cây nến, đặt chiếc túi lên.

Một lúc lâu sau, cái túi vẫn không có gì biến hóa. Đại hán ngẩn ra. Hắn thậm chí không thấy trên cái túi có chút hơi nóng.

- Hả? Thứ này rốt cục là vật gì chứ!

Đại hán rút ra một thanh trường đao mà hắn phải mất một khoản tiền lớn mới thuê người đúc được, cực kỳ sắc bén, xuy mao đoạn phát (1). Lúc này trường đao trên tay hắn liền chém lên chiếc túi.

(1): Sắc bén tới mức sợi lông hay sợi tóc rơi lên cũng đứt đôi.

Hắn nâng đao lên, nhìn lại cái túi, lập tức đôi mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn cầm túi tiền hồi lâu, cười ha ha nói:

- Bảo bối. Đây mới thực là bảo bối. Đặt thứ này trước ngực thì thời khắc mấu chốt có thể cứu mình một mạng. Không ngờ trên người tên tiểu tử xấu xí kia lại có thứ bảo bối thế này. Đáng tiếc là không có nhiều hơn. Nếu không ta có thể tìm cách chế tạo một bộ y phục thì tốt rồi!

Hắn trân trọng đem cái túi này đặt trong ngực. Hắn đặt cái túi cẩn thận trước ngực xong, ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ:

- Tiểu tử xấu xí kia không biết kiếm được thứ bảo bối này ở chỗ nào. Ta phải tới tra khảo hắn mới được.

Nghĩ tới đây hắn liền đứng dậy, đi ra khỏi lầu, tiến thẳng tới địa lao của sơn trại. Trên đường đi, hễ kẻ nào thấy hắn đều lộ vẻ khúm núm lấy lòng.

Đại hán vội vã đi tới thủy lao.

Ở đó có hai tên lâu la đang tán dóc, thấy đại hán đi tới vội vã đứng nghiêm, lớn tiếng nói:

- Tham kiến đại đương gia.

Đại hán hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Tên tiểu tử xấu xí được mang về kia bị nhốt ở đâu rồi?

Một tên lâu la lập tức trả lời:

- Ở thủy lao phía bắc ạ!

- Mở cửa!

Đại hán nói.

Tên lâu la nọ vội vã chạy tới trước một cái lưới thép lớn, nhấc lưới thép lên, cười nói:

- Đại đương.....

Hắn chưa nói dứt lời, thân thể đột nhiên nhũn ra, cả người rơi cắm đầu xuống. Chỉ nghe trong lưới vang lên một tiếng tõm như vật gì rơi xuống nước, ngay sau đó, một thanh niên trên mặt có vô số vết sẹo từ trong đó nhẹ nhàng bước ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 373

Trong mắt người thanh niên này tràn ngập hàn mang, phẫn nộ ngập trời.

Hai mắt đại hán ngớ ra. Hắn kinh ngạc nhìn người đang bay ra, lập tức phản ứng, thân thể run lên, xoay người bỏ chạy.

Chẳng qua thân thể hắn vừa mới bước được hai bước đã bị một bàn tay khổng lồ vô hình tóm lấy, xiết một cái, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã hóa thành thịt nát.

Cái túi trước ngực hắn lập tức bay lên, rơi vào trong tay người thanh niên.

Người thanh niên này chính là Vương Lâm. Nhớ linh lực dưới thủy lao, hắn sử dụng toàn lực, cuối cùng cũng đã đột phá, khiến cơ thể có một tia linh lực.

Chẳng qua tia linh lực này thực sự quá ít, hắn từ địa lao bay ra, sau khi giết hai người thì linh lực đã gần như tiêu tan. Hắn lập tức truyền linh lực vào túi trữ vật.

- Văn thú!

Lập tức trong túi trữ vật lóa lên thanh mang, ngay sau đó một đạo ô quang bay ra, giữa không trung ầm một tiếng liền hóa thành Văn thú lớn như một tòa núi nhỏ.

Tên lâu la còn lại vô cùng kinh hãi, thân thể run rẩy, một mùi khai của nước tiểu bốc lên. Kẻ này quần ướt đẫm, thân thể ngã xuống, đã bị dọa cho hôn mê bất tỉnh.

Văn thú sau khi xuất hiện lập tức gầm lên một tiếng. Tiếng gầm này ầm ầm vang vọng khắp sơn trại. Lập tức toàn bộ âm thanh trong sơn trại biến mất, chỉ còn có tiếng gầm phẫn nộ của Văn thú nọ.

Nó với Vương Lâm tâm ý tương thông. Giờ đây thấy bộ dạng suy yếu của Vương Lâm, lập tức phẫn nộ, không đợi Vương Lâm phân phó đã hút cái thân thể vừa ngã xuống đất kia một cái. Lập tức thân thể này liền run rẩy, cơ hồ trong nháy mắt đã hóa thành một bộ xương khô.

Sau khi phóng xuất Văn thú, Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm. Linh lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao không còn chút nào. Nhưng chỉ cần có Văn thú bên cạnh, sự an toàn của hắn sẽ được đảm bảo.

Văn thú gầm thét, lập tức khiến cho tất cả mọi người trong sơn trại khiếp sợ, mang vũ khí từ bốn phương tám hướng chạy tới. Chẳng qua bọn chúng mới chạy vài bước, nhìn thấy con vật dữ tợn to như tòa núi nhỏ này đều phải hít sâu một hơi, hai chân mềm nhũn ra.

Có kẻ nhát gan liền hét ầm lên, bị dọa cho vỡ mật.

- Yêu vật!!

Khớp xương tứ chi Vương Lâm vẫn còn đau nhức. Ánh mắt hắn lóe lên hàn mang, liếc một cái đã nhận ra hán tử mặt sẹo kia. Hắn chỉ một cái, Văn thú lập tức gầm lên. Lần này nó không hút mà dùng cả thân hình to lớn ầm ầm đánh tới.

Dưới sự va chạm đó, hán tử mặt sẹo kêu thảm thiết một tiếng, ầm một cái biến thành một đống thịt nát. Thậm chí ngay cả phòng ốc phía sau

hắn cũng ầm một tiếng liền tan tành. Văn thú bay lên, lơ lửng trên đầu Vương Lâm, quét ngang một cái.

Lúc này tất cả người trong sơn trại đều đã buông vũ khí. Hai chân bọn chúng run rẩy, vẻ mặt khiếp sợ tới cực điểm.

Giờ phút này, từ trong đó bước ra một người. Người này là một văn sĩ, thân thể run rẩy nhưng nét mặt lại cố gắng trấn tĩnh, sau khi đi ra thật lâu sau vẫn cúi đầu, run giọng nói:

- Xin tiên nhân bớt giận, bớt giận. Chúng ta trước không biết thân phận của tiên nhân, thật sự không biết.....

Vương Lâm nhìn chằm chằm người này, trầm giọng hỏi:

- Nơi này là nơi nào?

Văn sĩ vội vàng nói:

- Nơi này là Bì Lô quốc ở phương bắc.

- Bì Lô quốc..... Đây là phương bắc Chu Tước đại lục.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói:

- Đào địa lao này lên, xem nước trong này từ nơi nào chảy tới! Phải mất mấy ngày?

Văn sĩ nọ run giọng nói:

- Ba ngày.....ko, một ngày, một ngày là có thể xong.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Bắt đầu đi!

Hắn để cho Văn thú ra tay mà để nó ở bên cạnh bảo vệ mình.

Văn sĩ nọ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xoay người quát:

- Mau tới đây, đào nơi này lên!

Mọi người trong sơn trại đều hành động. Chỉ có điều đám người này hiện giờ đang sợ hãi quá mức, thân thể run rẩy, không đào đâu ra sức lực. Nhất là mười sáu người đã bắt Vương Lâm về lại càng bị dọa cho vỡ gan vỡ mật.

Vương Lâm nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng thổ nạp. Văn thú ở giữa không trung xoay một vòng rồi rơi xuống bên cạnh Vương Lâm, đôi mắt lộ vẻ hung ác, nhìn chằm chằm về phí những người kia.

Hơn hai trăm người của Hỏa Vân trại lúc này đều bị ép phải dùng hết tất cả sức lực từ hồi bú tí mẹ mà đào thủy lao này lên. Tất cả thứ nước hôi thối đen ngòm chảy ra. Nhưng khiến người ta thấy kỳ lạ chính là lúc đầu nước còn dơ bẩn, sau đó càng chảy lại càng trong, thậm chí còn còn một mùi thơm tỏa ra.

Một ngày trôi qua, dòng nước ngày càng nhỏ. Mọi người trong sơn trại đều dừng tay, sợ hãi nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm không để ý tới bọn chúng, dưới sự trợ giúp của Văn thú, thân thể hắn trầm xuống, rơi xuống thủy lao. Lúc này thủy lao trông giống như một cái hồ sâu.

Ngồi bên trong, Vương Lâm khép hai mắt, lẳng lặng thổ nạp.

Văn thủ thủy chung thủ hộ một bên. Bất cứ kẻ nào dám bén mảng tới sẽ phải trả giá bằng tính mạng của hắn.

Đợi hồi lâu nhưng không thấy Vương Lâm có gì sai khiến, văn sĩ kia hơi do dự, lui lại vài bước, thấy Văn thú không có phản ứng gì, lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, vợi vàng lùi lại mấy bước nữa.

Những kẻ khác trong sơn trại đều ra hiệu cho nhau, rất nhanh nơi này chẳng còn một bóng người.

Lúc này mọi người nơi đây đang muốn nhân cơ hội chạy khỏi sơn trại, đột nhiên nghe tiếng nói của Vương Lâm vang lên từ trong hồ sâu:

- Bất luận kẻ nào cũng không được phép ra ngoài!

Văn sĩ âm thầm kêu khổ, vội vàng cung kính dạ vâng.

Cứ như vậy, Hỏa Vân trại chưa bao giờ lại yên tĩnh như thế, cả ngày hầu như không có một tiếng động, chẳng khác nào nơi tử ngục.

Mấy ngày này những người lữ hành qua đây cũng đều kinh ngạc vô cùng. Hỏa Vân thập bát anh hoành hành bá đạo nơi này tự nhiên liên tục trong hai tháng không thấy bóng dáng.

Một ngày nọ, Vương Lâm ở trong hồ mở mắt ra. Thương thế trên thân thể hắn đã hoàn toàn khôi phục, nhưng phong ấn ý cảnh vẫn chưa phá được.

- Thời gian hai tháng chỉ khôi phục được tới Ngưng Khí kỳ tầng hai. Xem ra phong ấn này sau khi kết hợp với trà ý cảnh quá mức bá đạo, phải tìm nơi linh lực sung túc hơn nữa. Đáng tiếc là nguyên thần tan nát, ẩn sâu trong cơ thể ta, không thể lấy nghịch thiên châu ra được. Nếu không có nó tích lũy linh lực thì nhất định có thể khôi phục nhanh hơn. Chẳng qua ta cũng còn cực phẩm linh thạch, trong thời gian ngắn cũng không lo thiếu linh lực. Chỉ là việc trọng yếu nhất lúc này là phải khôi phục được nguyên thần, sớm xuất ra được nghịc thiên châu. Nhưng nơi này rõ ràng không phải là linh mạch, vậy mà trong nước lại có linh lực, thật là kỳ lạ!

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân thể nhoáng lên, hướng về chỗ sâu trong hồ lặn xuống. Lúc trước hắn tu luyện đều là nổi trong nước, không hề chìm xuống một chút nào.

Giờ đây tu vi đã khôi phục một chút, hắn liền quyết định tra xem nguyên nhân là vì sao. Chẳng qua Vương Lâm cũng biết tu vi hiện giờ của mình quá yếu, nếu có nguy hiểm hắn lập tức sẽ gọi Văn thú.

Rất nhanh sau đó hắn đã chìm tới đáy hồ. Nước trong hồ rất trong, nhìn một cái là có thể thấy chỗ sâu nhất. Ở dưới đáy địa lao, nước rất trong nhưng mặt đất lại đen ngòm, bị phủ một lớp bùn dày.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải bắt quyết. Một phép thuật cấp thấp đã lâu không sử dụng xuất hiện trong tay hắn. Một lúc sau, một khối bùn lỏng bị nâng lên, nhất thời một luồng khí tanh tưởi tản ra khắp trong làn nước xanh mát. Một màu nước đen kịt nhanh chóng lan ra.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, như một con cá lao vút về phía trước. Làn nước đen kia nhanh chóng đuổi sát sau lưng hắn.

Vương Lâm phóng vọt ra khỏi mặt nước, thân thể vừa bay lên, tay phải liền nhấn xuống dưới một cái. Dưới sự điều khiển của dẫn lực thuật, hầu hết nước bùn lập tức theo lỗ hổng chảy ra.

Một lúc sau, làn nước trong dần, thân thể Vương Lâm lại tiến vào trong thủy lao một lần nữa.

Sau ba lần như vậy, lớp bùn dày dưới đáy thủy lao đã được rửa sạch sẽ, hiện ra khung cảnh phía trong.

Chỉ thấy dưới dáy nước có một trận đồ hình tròn. Ở ba vị trí trên đồ hình này có ba viên linh thạch. Nếu là loại linh thạch tầm thường thì cũng không nói, nhưng Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra đó là linh thạch tuyệt không phải tầm thường, có linh khí tỏa ra bên ngoài. Thứ này không ngờ lại là cực phẩm linh thạch.

- Khó trách tại sao không phải là linh mạch mà trong nước lại có linh lực.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, nhìn chăm chú.

Ba khối cực phẩm linh thạch trên trận đồ đều chuyển thành màu xám, hiển nhiên đã bị đặt ở đây rất lâu rồi, cũng sắp hỏng tới nơi. Nhưng đó không phải là thứ khiến Vương Lâm chú ý. Thứ chính thức khiến hắn để tâm là vật ở trong trận pháp kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 374: Vật dưới nước.

Đó là một bộ hài cốt.

Nhìn bề ngoài thì đây hẳn là một nữ tử. Hài cốt của nàng lại ở trong một tư thế quỷ dị, bị hàng loạt những cây đinh màu đen đóng xuống.

- Lấy ba khối cực phẩm linh thạch để phong ấn một bộ hài cốt. Cái giá này lớn thật!

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra tác dụng của trận pháp này là phong ấn.

Chỉ lại ngón tay phải của bộ hài cốt này đâm sâm xuống.

Trầm mặc một chút, Vương Lâm cũng không dám khinh thường vọng động mà bơi lên phía trên, định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong túi trữ vật của Vương Lâm lóe ra hoàng mang kịch liệt. Một lực lượng mạnh mẽ từ trong túi trữ vật truyền ra. Đây là lần đầu tiên trong đời Vương Lâm gặp hiện tượng này. Vật nằm trong túi trữ vật lại có thể tự động, không bị khống chế mà thoát ra.

Chỉ thấy bức tranh mà năm đó Vương Lâm vô ý lấy được, vẫn không thể nghiên cứu thấu triệt, thậm chí không thể sử dụng bỗng nhiên từ trong túi trữ vật lao ra.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Cuốn tranh này năm đó vừa xuất hiện đã khiến cho lão giả lưng gù của Tiên Di tộc động dung. Sau lần đó hắn phân tích, vật này hẳn ẩn chứa bí mật rất lớn.

Giờ phút này bức tranh bay ra, chậm rãi mở ra. Một tấm màn màu đen mang theo những âm thanh chấn động linh hồn từ trong đó bay ra.

Cùng lúc này, bộ hài cốt trong trận pháp kia tản mát ra những trận ánh sáng màu tím. Nhất là bộ mặt của hài cốt, ánh sáng càng dày đặc.

Dần dần một quầng sáng tím lớn bằng nắm tay từ từ tụ lại trên bộ hài cốt, sau đó nhanh chóng bị hút vào trong bức tranh, biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hài cốt lập tức vỡ vụn, hóa thành một đám bụi đen kịt, hòa vào trong nước, lặng xuống đáy thủy lao.

Sự việc diễn ra cực nhanh. Bức tranh hút xong quầng sáng liền chậm rãi khép lại, chầm chậm rơi xuống. Vương Lâm chụp một cái, cầm bức tranh trong tay, hơi do dự nhưng cũng không tiếp tục thăm dò mà lao nhanh ra khỏi mặt nước.

Sau khi ra khỏi mặt nước, vẻ mặt Vương Lâm đầy nghi hoặc, cầm bức tranh trầm ngâm một hồi, sau đó chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy bên trong bức tranh vốn đen kịt giờ lại có một ấn ký màu tím, lóe lên không ngừng, nếu nhìn không kỹ thì khó có thể phát hiện ra.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhướng mày. Bức tranh này hắn vẫn không thể tìm hiểu được rõ ràng. Nếu nói nó là trọng bảo thì vì sao năm đó lại rơi vào tay một tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trầm mặc một chút, Vương Lâm cất bức tranh, nhìn thủy lao, lại lâm vào trầm tư.

Hài cốt trong thủy lao rất thần bí, lại phải lấy cực phẩm linh thạch phong ấn. Người này khi còn sống hiển nhiên là pháp thuật thông thiên. Nhưng là ai đã phong ấn nàng ở đây?

So sánh với bộ hài cốt này, bức tranh nọ lại càng thần bí. Ánh sáng tím kia rốt cục là cái gì?

- Văn thú, gọi trung niên văn sĩ kia tới đây.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nói.

Văn thú lập tức gầm lên một tiếng, thân thể nhoáng lên liền xông ra ngoài. Ào một tiếng, nhất thời cả ngọn núi tuyết ầm ầm rung chuyển. Cũng may tuyết không nhiều lắm, không tạo thành tuyết lở.

Nhưng nó gầm lên một tiếng khiến mọi người trong sơn trại đều kinh hãi, âm thầm kêu khổ, không dám ra ngoài.

Văn thú ánh mắt hung ác lóe lên, thân hình như lưu tinh ầm ầm hạ xuống, rầm một tiếng đã đánh lên một căn phòng. Cái miệng lớn của nó há ra, dừng lại bên cách một người đang đứng sững sờ trong phòng ba tấc.

Người nọ chính là văn sĩ trung niên kia. Hắn vừa nhìn thấy cái miệng khổng lồ này, thân thể nghiêng đi, bị dọa cho ngã lăn ra bất tỉnh.

Miệng Văn thú cử động, ngậm lấy kẻ này, bay tới bên cạnh Vương Lâm, ném hắn xuống. Văn sĩ trung niên sau khi rơi xuống đất lập tức tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ vẻ sợ hãi.

- Thủy lao này làm sao các ngươi phát hiện ra?

Vương Lâm trầm giọng hỏi.

- Tiên... Nơi này nhiều năm trước là một vùng núi hoang. Một lần có một cơn lốc đi qua, ngọn núi này vỡ vụn, hình thành địa phương này. Thủy lao này cũng là sau sự kiện đó mới xuất hiện. Đại đương gia nhìn thấy cho rằng đây là nơi giam người rất tốt nên mới biến thành thủy lao.

Văn sĩ trung niên run rẩy nói.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn ngọn núi. Trên núi đúng là có dấu vết sụp đổ đã bị năm tháng làm cho mờ nhạt. Hiển nhiên người này nói không sai.

Do vậy, ngọn núi này sợ ràng vô số năm trước đã là nơi trấn áp bộ hài cốt này. Chẳng may năm đó nơi này bị địa chấn nên mới tạo ra một lỗ hổng như vậy, cuối cùng khiến bộ hài cốt này thấy được ánh mặt trời.

Nhưng nàng rốt cục là ai đây?

Vương Lâm tay phải vung lên, cho văn sĩ trung niên kia rời đi. Sau đó ánh mắt hắn chớp động, thu lại tâm tư, không nghĩ ngợi thêm về vấn đề này nữa mà tập trung tự hỏi làm cách nào có thể khôi phục được tu vi.

Cực phẩm linh thạch trong nước đã sắp bỏ đi, linh lực cung cấp được ngày càng yếu. Mặc dù tốc độ yếu dần này phải vô số năm nữa mới tới mức không còn gì nhưng hiện tại đã không còn thỏa mãn mong muốn của Vương Lâm.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, vỗ túi trữ vật. Lập tức ba khối cực phẩm linh thạch xuất hiện trong tay hắn, được hắn đặt xung quanh thân thể, sau đó lại nhắm mắt ngồi thổ nạp.

Năm tháng trôi đi, trăng mọc rồi trăng lại lặn, trong nháy mắt đã qua ba tháng. Tính ra Vương Lâm đã rời khỏi Sở quốc được nửa năm.

Lúc này Bì Lô quốc đã vào đông, gió lạnh tràn về, lạnh buốt tới tận xương tủy.

Bên trong sơn trại đã hơn nửa năm chưa có người xuống núi. Cũng may mà lương thực dự trữ không ít, vẫn có thể cầm cự qua mùa đông.

Vương Lâm trong ba tháng vẫn ngồi bất động, không ngừng hấp thu linh lực trong cực phẩm linh thạch, tích lũy linh lực vào trong cơ thể, tiện thể phá giải phong ấn ý cảnh.

Tu vi của hắn trong ba tháng này dưới sự trợ giúp của cực phẩm linh thạch đã khôi phục tới ngưng khí kì tầng sáu.

Văn thú thủy chung vẫn thủ hộ bên cạnh Vương Lâm, thỉnh thoảng hung hăng nhìn về phía xa. Nơi đó là hướng của Sở quốc. Nó hơi nhớ nhung Lôi Oa. Tuy nó với Lôi Oa thường xuyên tranh đấu nhưng nhiều ngày không gặp vẫn cảm thường nhớ tới nó.

Một ngày nọ, Vương Lâm mở hai mắt, ánh mắt như điện, vỗ lên túi trữ vật, lại lấy ra năm khối cực phẩm linh thạch nữa, đặt xung quanh thân thể.

Trầm mặc một lúc, hắn sờ lên những vết sẹo trên mặt, trong mắt hiện lên nét quyết đoán.

Không nói một lời, hắn lại nhắm mắt, điên cuồng hấp thu linh lực trong tám khối cực phẩm linh thạch. Linh lực này bên ngoài cơ thể hắn ngưng tụ thành hình. Lúc này toàn thân Vương Lâm tỏa ra từng đợt ánh sáng xanh. Một cỗ linh khí nhè nhẹ tràn ngập không gian.

Cùng với linh lực trong cơ thể hắn ngày càng nhiều, Vương Lâm khẽ quát một tiếng, lập tức đem linh lực toàn thân ở tầng thứ sáu Ngưng Khí kỳ vận chuyển đẩy hết ra ngoài, cùng với toàn bộ linh lực khổng lồ bên ngoài đánh ngược trở vào thân thể.

Lúc này thân thể Vương Lâm như là một tấm sắt, linh lực trong cơ thể như một cây búa, còn linh lực bên ngoài cơ thể như một cây đại trùy.

Cả hai đồng thời đánh lên tấm sắt, đánh cho sắt phải thủng ra.

Dưới một loạt đợt oanh kích, sắc mặt Vương Lâm càng thêm tái nhợt. Các vết sẹo trên mặt hắn nhất thời lóe lên hắc mang, đột nhiên chuyển động một cách quỷ dị, từ xa nhìn lại trông giống như một trận đồ.

Một khi nó chuyển động một vòng, liền có một một lượng lớn linh lực bị hút tới.

Vương Lâm mở bừng hai mắt, trong mắt lộ một tia do dự, nhưng lập tức liền bị nét kiên định thay thế. Hắn hít sâu một hơi, từ trong túi trữ vật lấy

ra một khối ngọc thạch màu trắng.

Trong nháy mắt khối ngọc thạch này xuất hiện, vòng tròn linh lực đột nhiên tối sầm, không ngờ lại tách ra.

- Tiên ngọc. Nuốt thứ này vào chẳng khác gì nuốt đuộc dược. Nhưng giờ đây phong ấn trong cơ thể và trà ý cảnh cũng như một loại độc, dĩ độc công độc hiện giờ là phương pháp có thể đột phá nhanh nhất.

Vương Lâm trầm mặc một chút, cầm lấy khối tiên ngọc lớn cỡ ngón cho luôn vào miệng ngậm.

Trong nháy mắt khi tiên ngọc vào miệng, một cỗ tiên lực khổng lồ điên cuồng chạy trong cơ thể Vương Lâm, thế mạnh như hồng thủy, cuồn cuồn rung trời. Linh lực trong cơ thể hắn tan ra. So với tiên lực thì quả thật chúng chẳng đáng gì.

Từng có kinh nghiệm một lần thôn phệ tiên ngọc, lúc này cảm giác giống như vậy lại truyền tới. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, ngưng thần thổ nạp, điều khiển luồng tiên lực này, điên cuồng hướng và phong ấn đánh tới.

Một lần, hai lần, ba lần.

Mỗi lần đánh tới, thân thể Vương Lâm lại run lên. Nhưng vết sẹo do trà ý cảnh gây ra trên mặt hắn lại càng rung động lớn hơn, thậm chí bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti.

Thậm chí nơi hắn ngồi, dưới tác động của tiên lực trong cơ thể, cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, lan tràn ra bốn phía. Một số phòng ốc bị lan đến lập tức sụp đổ. Một cơn gió thổi qua, những phòng ốc đó liền biến thành tro bụi, tan theo gió.

Bỗng nghe rắc rắc vài tiếng, từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra vài tiếng vỡ vụn. Sau đó vết sẹo trên mặt hắn bỗng nhiên có một phần mười bị vỡ ra, từ từ rơi khỏi khuôn mặt hắn.

Trong nháy mắt khi nó rơi xuống, một tia hắc khí bốc lên, ngưng tụ trên đỉnh đầu Vương Lâm không tan.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, khóe miệng chảy máu tươi nhưng ánh mắt hắn lại sáng ngời.

Vết sẹo trên mặt và phong ấn dưới sự oanh kích của tiên ngọc cuối cùng đã xuất hiện một lỗ thủng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 375: Luyện Hồn tông.

Lỗ hổng vừa xuất hiện, lập tức một cỗ linh lực không lồ từ trong tiên ngọc chạy khắp cơ thể Vương Lâm. Đồng thời một mảnh nhỏ nguyên thần trong cơ thể hắn rung động, chậm rãi thu lại. Tuy rằng chưa khôi phục nhưng cũng không tiêu tan nữa.

Vương Lâm lập tức ngồi xuống, nhắm hai mắt tĩnh tọa.

Ba ngày sau, bầu trời đen kịt, tuyết rơi dày đặc, bao trùm cả ngọn núi. Từ xa nhìn lại, cả ngọn núi bị tuyết phủ trông cũng không khác gì ngọn núi tuyết.

Những bông tuyết rơi xuống đến cách người Vương Lâm hơn ba thước đều bị hòa tan. Dần dần bên cạnh Vương Lâm hình thành một vòng tròn nước.

Vết sẹo trên mặt hắn đã không còn nghiêm trọng như trước nữa mà đã bớt rất nhiều.

Hai mắt Vương Lâm mở ra, lấp lánh hữu thần.

- Vết sẹo tiêu tan một phần mười, phong ấn cũng lơi lỏng. Tu vi ta đã khôi phục tới Trúc Cơ sơ kỳ. Nhiều pháp bảo trong túi trữ vật giờ đã có thể miễn cưỡng sử dụng. Hơn nữa còn có Văn thú, chỉ cần không gặp phải tu sĩ Hóa Thần kỳ là sẽ không có gì nguy hiểm nữa.

Chẳng qua vừa rồi nuốt khối tiên ngọc kia đã khiến thân thể khó có thể thừa nhận, nếu tiếp tục nuốt thêm thì sợ rằng còn chưa phá được phong ấn thì bản thân mình đã hóa thành tro bụi.

Hiện giờ chỉ còn cách nhanh chóng đạt tới Kết Đan, sau đó lại nuốt thêm một khối tiên ngọc xem có thể nhân cơ hội phá giải thêm vết sẹo và phong ấn không.

Chẳng qua cực phẩm linh thạch dù sao cũng có hạn. Nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng không phải kế sách lâu dài. Giờ cần phải tìm được một nơi có linh lực sung túc tu luyện, an tâm tu luyện, vô luận thế nào trong chín năm cũng phải khôi phục tu vi!

Vương Lâm trầm ngâm một chút, ánh mắt lóe lên, thân thể liền cưỡi Văn thú rời đi.

Văn thú kêu lên một tiếng vui mừng, nâng Vương Lâm bay lên.

Vương Lâm cúi đầu nhìn Hỏa Vân trại này một cái. Sau khi giết chết hán tử mặt sẹo, sự tức giận trong lòng hắn cũng vơi đi một nửa. Hắn vỗ cái đầu to lớn của Văn thú một cái, thân thể nó liền nhoáng lên, gầm thét lao đi.

- Chậm thôi!

Vương Lâm biến sắc. Tu vi hắn mới chỉ khôi phục tới Trúc Cơ sơ kỳ, không thể chịu nổi tốc độ tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ khi Văn thú toàn lực phi hành.

Văn thú lập tức ủy khuất bay chậm lại. Chầm chậm phi hành.

Ngồi trên lưng Văn thú, Vương Lâm lấy bản đồ ngọc giản nhìn kỹ, sau đó ánh mắt hướng về phía nam. Nơi đó là Luyện Hồn tông của Bì Lô quốc.

- Luyện Hồn tông là một trong tam đại môn phái ở Bì Lô quốc trên Chu Tước đại lục. Bên trong môn phái này linh lực hắn là cực kỳ sung túc!

Sở dĩ Vương Lâm chọn Luyện Hồn tông là bởi vì đây là môn phái đặc biệt duy nhất ở Bì Lô quốc. Môn phái này hạch tâm đệ tử chỉ có mấy trăm người nhưng ngoại vi đệ tử lại lên tới hàng vạn.

So với hai môn phái khác ở Bì Lô quốc, đệ tử hạch tâm của Luyện Hồn tông ít hơn nhưng thực lực lại ngang hàng nhau. Chỉ lấy mấy trăm đệ tử trung tâm mà có thể làm được điều này ngoài việc Luyện Hồn tông có công pháp đặc thù thì có quan hệ lớn với tu vi của nhóm đệ tử trung tâm.

Luyện Hồn tông chưa bao giờ chủ động nhận phàm nhân làm đồ đệ. Muốn đi vào Luyện Hồn tông chỉ có một phương pháp, đó là trước tiên phải trở thành đệ tử ngoại vi.

Đệ tử ngoại vi cứ ba năm một lần lại có một cuộc thi đấu, chọn ra một người làm đệ tử trung tâm. Đồng thời đệ tử trung tâm cũng có một lần thi đấu để loại bỏ. Thế nên cho dù là đã lọt được vào nhóm đệ tử trung tâm vẫn có thể bị loại ra.

Phương pháp để trở thành đệ tử ngoại vi rất đơn giản, đó là chỉ cần nộp đủ một số linh thạch nhất định là có thể có thân phận đệ tử ngoại vi trong một thời gian.

Ở ngoài sơn môn của Luyện Hồn tông có vài ngọn núi lớn. Linh lực ở đây nồng đậm hơn so với bên ngoài mấy lần. Đây chính là chỗ ở của đệ tử ngoại vi.

Gọi là đệ tử ngoại vi nhưng thực ra cũng như là bỏ linh thạch ra thuê một động phủ để tu luyện mà thôi.

Cách làm này của Luyện Hồn tông cực kỳ đặc thù, rất hiếm thấy trên Chu Tước tinh. Nhưng cũng chẳng mấy người biết được nguyên nhân chính thức.

Vì thế nên Vương Lâm mới lựa chọn Luyện Hồn tông. Mọi tin tức liên quan tới Luyện Hồn tông trên bản đồ ngọc giản đã miêu tả rất chi tiết. Theo sự suy đoán của Vương Lâm, người bán cho hắn ngọc giản này e là cũng đã từng tới Luyện Hồn tông sống một thời gian với thân phận ngoại vi đệ tử.

Bì Lô quốc dù sao cũng là tu chân quốc cấp năm, những tu chân gia tộc ở đây rất đông đảo. Những gia tộc này đều phụ thuộc vào ba đại môn phái, cứ vài chục năm một lần lại đưa đệ tử tới ba đại tông phái.

Những đệ tử này cũng không có đặc quyền gì, thân phận cũng không có gì tôn quý, trừ khi là thiên tư cực kỳ kinh người, nếu không đều là từ chỗ thấp nhất đi lên.

Vương Lâm ngồi trên Văn thú, sau bảy ngày đã tới chỗ cách Luyện Hồn tông khoảng hơn ngàn dặm. Lúc này hắn liền thu lại Văn thú, lấy ra một thanh phi kiếm bình thường, điều khiển nó hóa thành một đạo lưu tinh, bay về phía Luyện Hồn tông.

Chẳng bao lâu sau, Luyện Hồn tông đã hiện ra trong tầm mắt. Chẳng qua khi còn cách mấy chục dặm thì có một đạo sóng gợn vô hình vô thanh vô tức khuếch tán ra, ngăn cản hắn tiến vào.

Vương Lâm biết đây hẳn là hộ sơn đại trận của Luyện Hồn tông, vội vàng thu hồi phi kiếm hạ thân xuống.

Đang lúc này đột nhiên có một đạo hồng mang từ phía chân trời ầm ầm lao tới, mang theo âm thanh xé gió, như một cơn cuồng phong tràn qua, khiến cho cây cối bốn phía đều lay động, lá cây xào xạc.

Đạo hồng mang khi tới gần hóa thành một hồng phát lão giả. Người này bộ mặt kỳ dị, miệng mũi rất lớn nhưng hai mắt lại rất nhỏ, thoạt nhìn có một cỗ khí thế thôn thiên.

Vương Lâm sau khi nhìn thấy người này, ánh mắt lóe lên, lập tức cung kính đứng yên.

Lão giả nọ đang muốn đi vào Luyện Hồn tông, đột nhiên quay đầu liếc nhìn Vương Lâm, khẽ kêu lên ngạc nhiên, nhìn vết sẹo trên mặt hắn một chút, quát:

- Ngươi là đệ tử môn phái nào?

Vương Lâm vội vàng cung kính nói:

- Đệ tử là một tán tu, muốn xin gia nhập Luyện Hồn tông làm một ngoại môn đệ tử.

Lão giả nọ nhìn Vương Lâm, gật đầu nói:

- Tán tu mà đạt tới Trúc Cơ cũng không phải dễ dàng gì. Ngươi muốn trở thành đệ tử Luyện Hồn tông ta để tìm một nơi bế quan phải không?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng nói:

- Đệ tử đúng là có ý này.

Lão giả phất tay áo, nói:

- Ngươi tới trễ rồi. Ngày thu đệ tử đã qua từ lâu, trở về đợi mấy năm nữa đi.

Vừa nói lão vừa cất bước muốn đi.

Tròng lòng Vương Lâm lạnh đi, nhưng trên mặt lộ ra vẻ đau lòng, từ trong túi trữ vật xuất ra một hộp gấm, cung kính nói:

- Tiền bối. Đây là phi kiếm đệ tử nhiều năm trước ngẫu nhiên có được, vẫn không dám dùng. Xin tiền bối hãy nhận lấy. Đệ tử chỉ cầu được trở thành đệ tử ngoại vi.

Lão giả này Vương Lâm liếc mắt một cái là biết hắn mới chỉ đạt Kết Đan sơ kỳ mà thôi. Đối với tu vi như vậy, xuất ra thanh phi kiếm này đã là vật rất trân quý.

Lão giả dừng bước, như cười như không nhìn Vương Lâm một cái, thầm nghĩ, quả nhiên là tán tu, cơ trí hơn hẳn mất đệ tử của gia tộc tu chân.
Tay phải hắn vẫy một cái, chiếc hộp gầm liền bay vào tay, khi mở ra nhìn trong mắt liền hiện lên vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Lập tức hắn trấn tĩnh, tỏ vẻ như không có gì nói:

- Vật này ngươi tìm được ở đâu?

Vương Lâm cung kính nói:

- Nhiều năm trước đệ tử có gặp một tu sĩ Kết Đan kỳ, giúp hắn hộ pháp trị thương. Sau khi thương thế hắn tốt lên liền tặng ta thanh kiếm này, nhưng đệ tử tu vi không đủ, không thể sử dụng.

- Hả? Chịu thương thế nào, ngươi miêu tả xem.

Ánh mắt lão giả lóe lên, nói.

Lấy kinh nghiệm mấy trăm năm tu đạo của Vương Lâm chỉ tùy ý nói một chút là giống y như thật. Lão giả nghe xong không chút hoài nghi. Dù sao đây mới chỉ là một kẻ có tu vi Trúc Cơ kỳ, nếu không tận mắt chứng kiến sẽ không thể nào nói giống như vậy được. Hơn nữa đối phương nói giống nhưng lại có chỗ không rõ ràng, thế mới là bình thường. Nếu mà lại kể tỉ mỉ quá thì mới là giả dối.

- Được rồi. Lão phu thấy ngươi tu vi không tệ nên phá lệ một lần. Ngươi đi theo ta.

Vừa nói thân thể lão giả liền nhoáng lên, tiến vào bên trong Luyện Hồn tông. Đồng thời tay phải hắn xuất ra một khối lệnh bài, nhấn về phía sau một cái. Lập tức gợn sóng ngăn cản Vương Lâm lập tức tiêu tan.

Vương Lâm vội vàng đi vào.

- Theo ta đi. Trong Luyện Hồn tông chúng ta cấm chế rất nhiều, ngươi nếu đi nhầm thì ta cũng chẳng cứu nổi!

Lão giả nói xong, thân thể liền bay về phía trước.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra một thanh phi kiếm. Hắn dẫm lên phi kiếm bay theo lão giả.

Một lúc sau, lão giả dừng lại trên một ngọn núi. Nơi này có một cung điện rất hoa lệ, bốn phía xung quanh có vô số phòng ốc.

Lão giả hạ xuống, sau đó quát:

- Thường Đại Vĩ!

- Tới liền, Hồng Mao Tử, ngươi gọi cái gì?

Một tiếng nói lười biếng từ trong một căn phòng truyền ra. Ngay sau đó một nam tử trung niên bước ra. Tóc tai người này rối loạn, trông như nhiều năm không rửa mặt vậy.

Hồng phát lão giả cười ha hả nói:

- Đây là một đệ ra gặp được trên đường, ngươi nhận hắn làm đệ tử ngoại vi đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 376: Ngày tất niên.

Nam tử trung niên ngáp dài một cái, nghiêng đầu nhìn liếc qua Vương Lâm đang đứng sau hồng phát lão giả, uể oải nói:

- Hồng Mao Tử (1) nhà ngươi đã lên tiếng, ta có thể từ chối sao.

(1): Đồ lông đỏ

Hồng phát lão tử cười cười nói:

- Vậy đi, ta lần này rời núi thu được hơn trăm oan hồn, vừa lúc ta cần luyện một cái chủ hồn cho hồn phiên của ta. Đợi sau khi xong việc ta sẽ lại tới tìm ngươi uống rượu!

Vừa nói thân thể lão vừa nhoáng lên, bay về phía xa.

- Ngươi tên gì?

Nam tử trung niên nhìn Vương Lâm, hỏi.

- Đệ tử là Thanh Mộc!

Vương Lâm cung kính nói.

- Sơn động này thuộc về ngươi. Một khối trung phẩm linh thạch, được sử dụng một năm.

Nam tử vung tay phải lên, một khối lệnh bài màu đen được Vương Lâm chụp lấy.

Vương Lâm lộ ra vẻ đau lòng, cắn răng xuất ra hai khối trung phẩm linh thạch giao cho đối phương. Nam tử trung niên nọ sau khi tiếp nhận linh thạch liền không để ý tới Vương Lâm nữa, xoay người trở về phòng.

Vương Lâm đang định rời đi, đột nhiên nam tử nọ nói:

- Ngươi cho hồng mao tử vật gì vậy?

- Đệ tử tặng tiền bối đó một thanh phi kiếm.

Vương Lâm thành thật nói.

- Khó trách hắn lại tích cực như vậy! Thanh Mộc, ngươi có tu vi Trúc Cơ kỳ nhưng không nên kiêu ngạo. Trong ngoại vi đệ tử người có Trúc Cơ không nhiều lắm nhưng tuyệt đối cũng không ít. Tháng sáu tới là ngày tổ chức giải đấu của Luyện Hồn tông chúng ta, ngươi cố gắng tu luyện đi. Nếu có bản lãnh, không chừng có thể tiến vào nội môn, trở thành đệ tử trung tâm.

Nam tử lắc đầu, đi vào phòng.

Ngay lúc này Liễu Mi đang ở một vách núi ngoài Luyện Hồn tông năm mươi dặm. Trong tay nàng cầm một ngọc giản. Đây là Chu Tước lão tổ tháng trước cho người đưa tới. Sử dụng vật ấy tuy không thể tìm được Tằng Ngưu nhưng nếu đối phương ở trong vòng một trăm dặm sẽ có phản ứng.

Giờ phút này ngọc giản đang lóe lên ánh sáng xanh.

- Là ở Luyện Hồn tông sao.....

Liễu Mi nhẹ giọng nói.

Phía đông Chu Tước tinh, một đạo thanh quang nhanh như lưu tinh, xé gió bay tới. Đó là một lão giả nhưng đây không phải là thân thể thật mà là nguyên thần xuất khiếu.

Hắn cực kỳ chật vật, trên nguyên thần có ba dấu quyền, từ trong đó từng luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra, lan khắp thiên địa.

Lão giả này chính là lão tổ Cự Ma tộc. Ngày đó hắn bị ma đồng của Tôn Thái gây thương tích, bất đắc dĩ phải đành cho nguyên thần xuất khiếu, cuốn theo túi trữ vật bỏ chạy. Thậm chí ngay cả Vương Lâm hắn cũng không còn tâm trí đuổi bắt.

Nhưng ma đồng kia lại cực kỳ quỷ dị, cả đoạn đường không nói một lời, toàn lực truy kích. Mấy tháng qua cơ hồ họ đã chạy một vòng quanh Chu Tước tinh.

Lão tổ Cự Ma tộc bị ma đồng đó đánh vài quyền. Quyền ấn này trông nho nhỏ nhưng lại trực tiếp gây tổn thương tới nguyên thần của hắn. Nếu không phải hắn đã tu luyện rất lâu, có thể dùng một số bí thuật của Cự Ma tộc thì sợ rằng khó có thể thoát được khỏi kiếp nạn này.

Thần thông thiên phú của hắn đã lần lượt sử dụng hết, cuối cùng phải dẫn ma đồng đó tới bắc cực, lợi dụng cấm chế do Chu Tước tinh tự nhiên sinh ra, lúc này mới thoát được khỏi ma đồng.

Giờ phút này toàn thân hắn suy yếu, không dám dừng lại mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Cự Ma tộc. Về phần sinh tử của Sất Hổ kia hắn đã sớm không thèm để tâm.

Sau khi trở lại Cự Ma tộc, hắn trực tiếp chiếm đoạt thân thể của một tộc nhân rồi bắt đầu bế quan.

Về phần Vương Lâm, không hiện giờ không dám tìm kiếm. Chu Tước quốc đã bắt đầu điều tra việc này, hắn bất đắc dĩ đành cắn răng bỏ qua.

Mặc dù lần này không bắt được Vương Lâm nhưng hắn lại đoạt được một thanh phi kiếm kỳ dị. Lúc này lão tổ Cự Ma tộc đang bế quan, mở bừng hai mắt, ánh mắt lộ ra một tia âm trầm.

Thân thể đoạt xá này cần một khoảng thời gian mới trở thành thân thể chính thức. Thời gian này ngắn hay dài phụ thuộc vào tu vi chênh lệch giữa người bị đoạt xá và kẻ đi đoạt xá.

Ánh mắt lão tổ lóe lên, vỗ túi trữ vật. Nhất thời thanh phi kiếm bay ra, lơ lửng phía trước hắn.

Tay phải lão tổ điểm trên tiên kiếm một cái, lập tức trong đó truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, kèm theo là âm thanh cầu xin tha thứ.

- Kiếm hồn, hiện!

Lão tổ quát khẽ.

Lập tức bên trong kiếm tiên tỏa ra một luồng khói đen, hóa thành Hứa Quốc Lập. Hắn sau khi nhìn thấy lão tổ Cự Ma tộc liền lớn tiếng cầu xin tha mạng:

- Đại gia tha mạng, đừng giết ta. Ta năm đó cũng là bị họ Vương bức bách, nỗi hận đối với hắn cũng giống như đại gia, đều là tới tận xương tủy!

Lão tổ Cự Ma tộc nghe Hứa Quốc Lập nói xong lập tức ngẩn ra, sau đó bật cười nói:

- Cái kiếm hồn này cũng hay thật. Các kiếm hồn khác đều là kiên định vô cùng, trung thành tận tâm cơ mà.

Hứa Quốc Lập lập tức lộ ra vẻ lấy lòng, nói:

- Hứa gia ....

Lão tổ trừng mắt một cái.

Hứa Quốc Lập lập tức xoa xoa tay cẩn thận nói:

- Chúng nó làm sao có thể so sánh với nô tài được. Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Lão tổ cự mà tộc nhìn Hứa Quốc Lập một cái, điểm một chỉ. Một đạo thanh mang lóe lên trên người Hứa Quốc Lập. Hắn lập tức kêu lên bi thảm, vội vàng cầu xin tha thứ, lại càng lớn miệng chửi bới Vương Lâm.

Lão tổ hừ nhẹ một tiếng, thu hồi ấn quyết, quát:

- Từ nay về sau ngươi chính là kiếm hồn của lão phu. Ngươi đã chủ động phục tùng, lão phu sẽ không phong ấn ngươi. Huống chi đã vào tay ta thì ngươi cũng chẳng thể chạy thoát!

Trên thực tế thanh quang vừa rồi là một loại phong ấn nhưng trên người Hứa Quốc Lập chỉ gây ra đau nhức, không thấy dấu hiệu gì của việc phong ấn.

Lão giả hơi ngạc nhiên, không biểu hiện gì, đợi sau khi nhục thân dung hợp hoàn toàn mới cẩn thận nghiên cứu.

Trên mặt Hứa Quốc Lập lập tức lộ vẻ cảm kích, tay phải vỗ ngực, nói đầy vè trung thành:

- Đại gia người yên tâm. Hứa Quốc Lập ta luôn trung trinh bất nhị. Vương Lâm đối với ta không tốt, thế nên ta mới phản hắn. Nhưng đại gia người đối với ta tốt như vậy, ta tuyệt sẽ không phản bội. nếu làm trái lời thề này, Hứa Quốc Lập ta sẽ bị vạn ma xuyên tâm!

Thấy sắc mặt lão tổ Cự Ma tộc có vẻ hòa hoãn hơn, Hứa Quốc Lập mới thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ:

- May là Hứa gia gia ngươi thông minh, hừ. Sát tinh kia không biết lúc nào mới có thể tới cứu ta, ta cũng không thể mạnh miệng được. Có phục tùng đã, ngày sau Hứa gia gia ngươi sẽ tính sổ với ngươi! Hứa gia gia ta luôn trung trinh bất nhị. Sát tinh đó nhiều năm qua đối với ta không tệ, ta sao có thể phản bội hắn!

Ánh mắt lão tổ Cự Ma tộc lóe lên. Hắn vốn định diệt cái kiếm hồn này, đưa trở lại làm một cái kiếm hồn sơ thủy. Nhưng nếu là kiếm hồn sơ thủy thì hiển nhiên khi khống chế tiên kiếm sẽ không thể phát huy toàn bộ tác dụng.

Hơn nữa kiếm hồn này lại rất đặc biệt, không ngờ lại biết cầu xin tha thứ, đã có thần trí. Do vậy hắn lại càng không muốn phế đi.

Phải biết rằng kiếm hồn có thần trí cực kì khó gặp, trong chiến đấu có hiệu quả kỳ diệu.

Hắn cũng không biết rằng Hứa Quốc Lập vốn dĩ không phải là kiếm hồn đã phát triển thần trí mà vốn bản thân hắn là một ma đầu.

Ngay cả lời thề vạn ma xuyên tâm vừa rồi đối với hắn mà nói cùng không phải là một sự trừng phạt, ngược lại trong đó mơ hồ còn có chút mong mỏi món đại bổ đó.

Lão giả Cự Ma tộc trầm ngâm một chút, bắt Hứa Quốc Lập trở lại phi kiếm nọ, cẩn thận nhìn phi kiếm này một cái, càng nhìn càng kinh hãi.

- Kiếm này tuyệt không phải vật tầm thường! Chỉ là không biết dùng vật gì luyện thành!

Ánh mắt hắn lóe lên, trân trọng cất phi kiếm này vào túi trữ vật.

Lại nhắc tới Vương Lâm cầm lệnh bài của Luyện Hồn tông, bay lên ngọn núi, sau khi tìm thấy động phủ liền bay vào.

Động phủ này thật sự không lớn, cũng không khác mấy so với động phủ năm đó hắn ở tại Hằng Nhạc phái. Bên trong ngoài một cái giường đá ra thì ngay cả một bộ bàn cũng không có.

Nhưng linh lực nơi này cực kỳ sung túc, so với ngoại giới nồng đậm hơn gấp mấy lần, thậm chí so với chỗ ba khối cực phẩm linh thạch sắp không còn có thể sử dụng ở Hỏa Vân trại còn tốt hơn một chút.

Dù sao linh lực do cực phẩm linh thạch tỏa ra tuy rằng dễ hấp thu nhưng lại thiếu một tia sức sống, nhất là khi sắp không còn sử dụng được thì lại càng kém, không thể bằng nơi linh sơn có linh mạch ngưng tụ được.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên giường đá, thổ nạp.

Ba ngày sau, Vương Lâm mở hai mắt, khẽ lắc đầu. Hắn cảm thấy tốc độ vẫn còn quá chậm. Trầm ngâm một chút, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra ba khối cực phẩm linh thạch đặt xung quanh, hai tay bắt quyết, liên tục đánh ra mấy đạo cấm chế, rơi vào vách tường bốn phía và cửa động, sau đó lại nhắm mắt thổ nạp.

Do vậy, linh lực trong động phủ lập tức nồng đậm hẳn lên, sau khi đụng vào vách tường, cấm chế trên tường lập tức lóe ra tử quang, đem linh lực bắn ngược trở lại, ngăn không cho nó tiêu tán.

Gian động phủ này giờ đã biến thành một cái hộp kín, không cho linh lực thoát ra. Linh lực càng ngày càng nhiều, mà sự thôn nạp của Vương Lâm giờ trở thành lối duy nhất để linh lực

Dưới sự hô hấp của hắn, linh lực nồng đậm kia liền điên cuồng bị hắn hấp thu.

Sắc mặt Vương Lâm hơi hồng lên, lẳng lặng thổ nạp.

Linh lực trong cơ thể hắn chậm rãi lớn dần nhưng so với lượng cần để phá trà ý cảnh và phong ấn thì còn lâu mới đủ. Thậm chí ý cảnh và phong ấn này còn chủ động thôn phệ linh lực của Vương Lâm khi đề cao tu vi, khiến bản thân chúng càng thêm chắc chắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm đã trờ thành ngoại vi đệ tử của Luyện Hồn tông đã một tháng rồi.

Một ngày nọ, hai mắt Vương Lâm mở ra, ánh mắt so với trước đây sáng hơn rất nhiều. Hắn dùng hết mọi khả năng, trong vòng tháng này điên cuồng hấp thu linh lực. Ba khối cực phẩm linh thạch thì đã hai khối phải bỏ đi, còn một khối cũng sắp không còn dùng được.

Hao phí như vậy nhưng thành quả trong một tháng cũng rất lớn. Tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đã nhảy vọt lên Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn

kém một chút liền tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

- Vẫn còn quá chậm. Hao tổn cực phẩm linh thách mới có thể miễn cưỡng đạt tới mức này. Nhưng hiện giờ cực phẩm linh thạch trong túi trữ vật cũng không còn tới mười lăm miếng, rõ ràng là không đủ dùng!

Vương Lâm than nhẹ, đứng dậy.

Lập tức nghe rắc rắc mấy tiếng, giường đá hắn ngồi giờ đã dày đặc những vết nứt.

Thậm chí ngay cả vách tường bốn phía cũng đã vỡ vụn, hiện lên dày đặc những vết nứt li ti.

Vương Lâm ngẩn ra, hơi trầm ngâm một chút liền hiểu rõ mọi chuyện. Gian thạch thất này bởi vì một tháng qua linh lực quá mức nồng đậm nên không thể chịu nổi lượng linh lực đột nhiên gia tăng này, cuối cùng xuất hiện vết nứt.

Nếu thời gian dài hơn sợ rằng vết nứt càng lớn.

- Gian thạch thất này không thể dùng được nữa, phải đổi một gian mới!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay bắt quyết, hướng về hai phía nhấn một cái. Lập tức những vết nứt chuyển động một cách quỷ dị, thu hẹp lại, chậm rãi trở lại lành lặn như cũ.

Ngay cả chiếc giường đá kia, Vương Lâm ấn một cái liền khôi phục trở lại như ban đầu.

Chẳng qua Vương Lâm biết đây chỉ là mặt ngoài mà thôi. Nếu linh lực ở nơi này lại tăng lên một lần nữa thì vết nứt lại có thể xuất hiện.

Chẳng qua chỉ cần không dùng cực phẩm linh thạch thì cũng chẳng sợ xuất hiện vết nứt, khiến người ta hoài nghi được.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, đứng dậy, mở cửa động phủ đi ra ngoài.

Giờ phút này đang là lúc hoàng hôn. Mặt trời phía xa đang lặn, tỏa ánh sáng đỏ rực. Lúc này là ngày cuối năm, Vương Lâm nhìn hoàng hồn phía xa, ánh mặt trời cuối đông không mang nhiều hơi ấm, khi chiếu xuống người đã sớm trở nên lạnh giá.

Hắn suy tư một chút, nhớ ra hôm nay đúng là ngày tất niên. Sau ngày hôm nay đã là sang năm mới, không biết Tiểu Chu hiện giờ ra sao, nàng có khi dễ Tiểu Bạch hay không.....

Nghĩ tới đây, khóe miệng Vương Lâm mỉm cười. Hắn nhìn ánh hoàng hôn, hít sâu một hơi.

- Sau tai kiếp, sức sống càng mãnh liệt!

Vương Lâm thì thào. Đang ở vị trí như mặt trời giữa trưa, thoáng cái bị đánh xuống thành phàm nhân, mọi việc đều nhờ tâm trí kiên định của hắn mới có thể kiên trì được tới bây giờ.

Tới hôm nay hắn mới có thời gian cảm khái như vậy. hồi tưởng lại mọi chuyện sau khi mất đi linh lực, trong lòng Vương Lâm dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Hôm nay, là ngày tất niên, đại biểu cho một kết thúc. Nhưng ngày mai là ngày đầu năm, đại biểu cho mọi sự có một khởi đầu mới, tất cả đều có khả năng xảy ra.

- Chuyện qua rồi.....

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Giờ phút này trong ánh hoàng hôn, một thân ảnh nữ tử nổi bật từ xa dần dần bay tới.

- Người này..... Nhìn hơi quen.....

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Vương Lâm ngưng thần quan sát. Thân ảnh nữ tử trong ánh hoàng hôn vẫn tung bay, lượn một vòng trong Luyện Hồn tông.

- Người này nhìn hơi quen.....

Vương Lâm liếc nhìn thân ảnh kia, trầm ngâm một chút, nhưng vẫn không nhớ ra là mình đã gặp nàng ở đâu.

Thân thể hắn nhoáng lên, từ trên núi bay xuống, rất nhanh đã tới lưng chừng núi.

Nam tử trung niên kia lúc này đang ngồi trên mặt đất khoanh chân thổ nạp. Khi Vương Lâm hạ xuống, hắn mở hai mắt, liếc một cái, ánh mắt lập tức sững lại, nhìn trừng trừng về phía Vương Lâm.

- Ồ!! Ngươi đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ sao?

Trên mặt người nọ lộ vẻ khiếp sợ.

Trong lòng Vương Lâm thầm than. Sau khi nguyên thần tan nát hắn không thể ẩn dấu tu vi, cuối cùng lại để tu sĩ Kết Đan này nhận ra điều khác lạ.

- Phải nhanh chóng hồi phục nguyên thần, nếu không thì thế nào cũng gặp phiền toái.

Trong lòng Vương Lâm tự nhủ, nét mặt vẫn lộ vẻ cung kính, nói:

- Đệ tử trước đã sắp đột phá. Giờ trải qua thổ nạp linh lực nơi này, may mắn đột phá thành công, đạt tới Trúc Cơ trung kỳ.

Nam tử trung niên kia không biểu hiện gì nhưng trong lòng bắt đầu tính toán. Lời nói của đối phương cũng không có gì đáng nghi, chẳng qua tốc độ tu luyện của người này đúng là có hơi quá nhanh.

Hắn nhìn thật sâu Vương Lâm, nhớ kỹ khuôn mặt hắn, nói:

- Ngươi tới đây có chuyện gì?

Vương Lâm ôm quyền nói:

- Đệ tử muốn đổi một gian động phủ sung túc linh khí hơn.

Nam tử trung niên nhíu mày, nói:

- Người tu đạo kỵ nhất là tu vi tăng quá nhanh. Ngươi tu luyện như thế căn cơ không ổn, cuộc đời này chẳng mong có ngày Kết Đan!

Vương Lâm trầm mặc một lúc, nói:

- Trong lòng đệ tử đã có tính toán, mong tiền bối đáp ứng.

Nam tử trung niên nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Nếu ngươi đã muốn vậy thì ta cũng không quản làm gì. Nhưng muốn đổi động phủ thì phải nộp thêm một khối trung phẩm linh thạch.

Vương Lâm lộ ra nụ cười khổ, xuất một khối trung phẩm linh thạch giao ra.

Nam tử trung niên tiếp nhận linh thạch, nói:

- Đưa lệnh bài của ngươi cho ta.

Vương Lâm giao lệnh bài ra. Trung niên nam tử sau khi thu hồi liền lấy trong túi trữ vật ra một cái lệnh bài khác, nói:

- Số phòng càng nhỏ thì linh lực càng nhiều.

Vừa nói hắn vừa ném lệnh bài cho Vương Lâm.

Sau khi tiếp nhận lệnh bài, Vương Lâm nhìn thấy trên đó có viết số tám trăm linh ba. Hắn vội vàng tạ ơn, xoay người rời đi.

Mãi cho tới khi hắn đi rồi, ánh mắt nam tử trung niên lóe lên, lẩm bẩm:

- Cổ quái!

Thân thể hắn nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng chạy tới một động phủ.

Trong nháy mắt hắn đã tới ngoài động phủ. Hắn liền bước vào trong, cẩn thận quan sát hồi lâu nhưng thủy chung vẫn không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, không khỏi nghi hoặc.

- Chẳng lẽ là ta đa nghi sao. Người này đích thật là sắp đột phá, cho nên mới có tốc độ tu luyện nhanh như vậy sao?

Nam tử trung niên trầm ngâm một chút rồi ra khỏi động phủ, trong lòng quyết định phải quan sát người có tên Thanh Mộc này nhiều hơn.

Vương Lâm cầm lệnh bài đi tới động phủ số tám trăm linh ba trên ngọn núi. Động phủ này cũng chỉ lớn như động phủ cũ, chẳng qua trên mặt đất có một cái trận pháp nhỏ.

Trận pháp này nhìn qua kết cấu cực kỳ phức tạp, thậm chí còn có cảm giác có nhiều loại trận pháp chồng chéo lên nhau.

Vương Lâm sau khi tiến vào động phủ lập tức chú ý tới trận pháp trên. Sau khi nghiên cứu một chút, ánh mắt hắn lóe lên. Trận pháp này chỉ là một cái tụ linh trận đơn giản.

Bên ngoài có nhiều kết cấu như vậy thực ra là để đề phòng người khác học trộm.

Tác dụng chủ yếu của tụ linh trận là đem linh lực bốn phía ngưng tụ lại, khiên cho linh lực trong một phạm vi nhất định tăng lên. Chẳng qua tụ linh trận phải được bố trí trên linh nhãn thì mới phát huy hiệu quả, nếu không thì hiệu quả cũng không nhiều.

Linh nhãn đối với linh mạch cũng giống như huyệt đạo trong cơ thể người vậy, động một cái là ảnh hưởng tới toàn thân.

- Chỗ này hẳn không phải là linh nhãn mà chỉ là một cái ngụy linh nhãn mà thôi!

Vương Lâm quan sát một chút đã nhìn ra vấn đề.

Hắn tuy rằng bị ý cảnh và phong ấn gây thương tích, tu vi không còn nhưng dù sao cũng là một tu sĩ Hóa Thần kỳ. Với từng trải mấy trăm năm của Vương Lâm, chỉ liếc mắt là hiểu tường tận trận pháp này.

Phải biết rằng cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ cũng rất ít người có thể phát hiện ra điều gì ở đây. Chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì mới có thể nhìn ra chút dấu vết nhưng muốn hiểu rõ thì cũng rất khó khăn.

Nhất là trên trận pháp này là có bố trí không ít thứ dư thừa, có tác dụng tung hỏa mù, do vậy để hiểu rõ thì lại càng khó khăn hơn nhiều.

Dù sao Luyện Hồn tông có thể khiến cả ngọn núi này thành động phủ cho đệ tử, thì cũng phải âm thầm động tay động không cho người ngoài hiểu được trận pháp chứ.

Chẳng qua dù là thủy tổ của Luyện Hồn tông cũng không thể ngờ được, trong động phủ của ngoại vi đệ tử lại có một tu sĩ Hóa Thần kỳ tu luyện.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải đảo qua trận pháp một chút, lập tức trong trận nhãn của trận pháp liền có thêm một trận pháp phức tạp hơn.

- Vậy ra đây là trận trong trận, lại tạo ra tác dụng của ngụy linh nhãn.

Vương Lâm nhìn một chút, thầm nghĩ.

Hắn trầm ngâm chốc lát, đem trận pháp khôi phục lại nguyên trạng, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết đánh cấm chế lên bốn vách tường và cửa động, sau đó xuất ra ba khối cực phẩm linh thạch, lại bắt đầu thổ nạp.

Linh lực nơi này nồng đậm hơn mấy lần so với động phủ trước. Dù sao ở đây có tụ linh trận, thông qua ngụy linh nhãn trực tiếp phân một nhán trong linh mạch dưới lòng đất tới đây. Do vậy hiển nhiên linh lực nơi này phải nồng đậm rồi.

Lại có thêm ba khối cực phẩm linh thạch phụ trợ, linh lực nơi này đã tới mức kinh người.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 377: Tụ linh.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nếu thấy được cũng lao tới cướp đoạt.

Tu luyện ở chỗ này tốc độ bọn họ sẽ đề cao rất nhiều.

Vương Lâm đắm chìm trong thổ nạp, quên cả thời gian. Bên ngoài thân thể hắn hiện giờ đang bị bao phủ bởi một tầng sương linh lực dày đặc.

Linh lực nồng đậm tới một mức nhất định, nếu không di động sẽ ngưng kết thành một tầng sương màu lam nhạt. Lúc này trong động phủ này trên mặt đất của tràn ngập ánh sáng màu lam, trong cực kỳ mỹ lệ.

Sương mù do linh lực tạo thành trên người Vương Lâm ngày càng nhiều, bao trùm toàn thân, giống như là khoác một chiếc áo ánh sáng màu lam. Chẳng qua vết sẹo trên mặt hắn lúc này dày đặc, trông cực lỳ dữ tợn, khiến cho người ta phải kinh hãi.

Trong cơ thể Vương Lâm, linh lực chậm rãi tích lũy, ngưng tụ dần dần. Đồng thời trà ý cảnh và phong ấn dưới tác dụng của linh lực này cũng càng trở nên vững chắc, so với lúc bắt đầu đã chắc chắc hơn gấp mấy lần.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Vương Lâm đã bế quan hai tháng.

Trong hai tháng này, thân thể Vương Lâm không hề cử động. Hắn dường như tận dụng tất cả thời gian để đề cao tu vi của bản thân.

Chẳng qua tu vi càng về sau lại cần càng nhiều linh lực, tốc độ cũng càng ngày càng chậm. Trong hai tháng hắn chỉ mới đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi, còn cách Trúc Cơ đại viên mãn một khoảng nhất định.

Ba khối cực phẩm linh thạch cũng đều hỏng cả. Vương Lâm cũng đau lòng. Loại phương pháp dùng cực phẩm linh thạch phối hợp với linh lực để tu luyện này hắn cũng không muốn dùng nhiều.

Một ngày nọ, hai mắt Vương Lâm mở ra, nhìn vào trận pháp trên mặt đất, trầm ngâm một chút. Hắn vỗ tay phải xuống, lập tức trận nhãn lộ ra.

- Linh lực nơi này không đủ, nếu có thể lấy linh lực trực ếp từ ngụy linh nhãn này thì hắn là đủ để Kết Đan!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào tiểu trận bên trong trận nhãn, cẩn thận nghiên cứu.

Trận pháp thực tế là một loại biểu hiện của cấm chế. Vương Lâm nghiên cứu cấm chế đã tới mức lô hỏa thuần thanh. Giờ đây cẩn thận nghiên cứu liền phát hiện ra điểm mấu chốt.

Hai tay hắn bắt quyết, điều động linh lực trong cơ thể. Hai tay nhanh chóng biến ảo trước cơ thể. Một loạt cấm chế hình thành trong tay hắn. Dần dần trên trán Vương Lâm lấm tấm mồ hôi. Hai tay hắn càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành một đạo tàn ảnh.

Hầu như một cái cấm chế vừa đánh ra, một cái tàn ảnh khác lại xuất hiện, tàn ảnh càng ngày càng nhiều.

Trán Vương Lâm đầy mồ hôi, quần áo ướt nhẹp.

Tàn ảnh cấm chế này là phương pháp độc môn do Vương Lâm sáng tạp ra, rất khác biệt so với cấm chế bình thường. Với tu vi của Vương Lâm bệ giờ, một cấm chế đánh ra hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu là tàn ảnh cấm chế lại hơi khó khăn.

Năm đó khi hắn ở chỗ của cổ thần, với tu vi Kết Đan kỳ cũng chỉ có thể đánh ra mấy đạo tàn ảnh mà thôi, không nói tới hiện giờ.

Lúc này hắn dùng toàn bộ tu vi muốn đánh ra một đạo cũng cực kỹ miễn cưỡng.

Hai tay Vương Lâm càng lúc càng nhanh, cuối cùng tất cả tàn ảnh đột nhiên dung hợp làm một. Vương Lâm quát khẽ một tiếng, chỉ về phía trận pháp kia một cái. Lập tức tàn ảnh cấm chế liền hạ xuống trong nháy mắt.

Pháp trận nhỏ bên trong lập tức chấn động. Một lực đẩy lớn từ bên trong dâng lên, bỗng dưng tràn ra ngoài.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, tránh khỏi lực đẩy này, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào trận pháp.

Chỉ thấy sau khi lực đẩy mất đi, trận pháp đó liền ngừng hoạt động, không còn một chút linh lực nào tỏa ra nữa. Vương Lâm tiến lên vươn

tay phải điểm nhẹ, lập tức một loạt tiếng rắc rắc truyền ra. Trận pháp lóe lên, chậm rãi biến mất, lộ ra một viên linh thạch lớn cỡ một nắm tay.

Linh thạch này mà hồng, bên trong như có mây khói bay lượn. Vương Lâm liếc một cái là nhận ra linh thạch này tên là khôn tinh nham, trời sinh có thể hấp thu linh lực nhưng thể chứa linh lực.

Vương Lâm không nói một lời, bắt đầu đặt tay lên linh thạch màu đỏ này, bắt đầu thổ nạp.

- Ầm!

Linh lực mênh mông lấy tốc độ không thể tưởng tượng ầm ầm từ trong khối linh thạch đó theo cánh tay Vương Lâm điên cuồng lao vào cơ thể hắn.

Dưới cơn sóng linh lực mãnh liệt, Vương Lâm lập tức cảm giác từng lỗ chân lô mở rộng. Một cỗ hắc khi bỗng nhiên từ trong lỗ chân lông toát ra.

Vết sẹo trên mặt hắn cũng ảm đạm đi, tuy rằng chưa biến mất hắn nhưng rõ ràng đã ít đi một ít.

Trong lòng Vương Lâm mừng như điên. Hắn không ngờ trực tiếp hấp thu ngụy linh nhãn lại có hiệu quả như vậy. Chẳng qua loại hiệu quả này chỉ có lần đầu tiên mới thực sự có tác dụng tốt nhất, lần thứ hai sẽ mất đi công dụng, trừ phi có thể tìm được linh nhãn mãnh liệt hơn.

Vương Lâm hít sâu một hơi, khu trừ mọi tạp niệm, tập trung thổ nạp linh lực. Dần dần linh lực trong linh thạch dần dần chậm lại, không còn mạnh mẽ như trước nữa. Vương Lâm cũng từ từ chìm đắm trong tu luyện.

Tuyết Vực quốc, trong băng tuyết thần điện, Lý Nguyên Phong đang khoanh chân ngồi đó. Xung quanh thân thể hắn đặt năm khối băng thật lớn. Những khối băng này đều lóe lên ánh sáng năm màu, từng đột tiên lực như có như không chậm rãi từ trong đó lan tỏa ra, để hắn hấp thu.

Sâu trong năm khối băng này có một khối tiên ngọc nhỏ cỡ ngón tay cái. Tiên ngọc thông qua trận pháp trong băng mà có một loại biến hóa kỳ dị.

Lúc này Lý Nguyên Phong tuy rằng bề ngoài cũng không có vẻ gì bất thường nhưng ánh mắt hắn lại hơi uể oải, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Thật lâu sau hắn mới mở mắt, trong mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi từ tận đáy lòng.

- Tia sét thật là lợi hại! Bên trong đó còn ẩn chứa tiên lực. Với tu vi của ta, liên tục bỏ chạy làm suy yếu uy lực của tia sét đó xuống năm thành rồi mà khi bị đánh lên người vẫn bị thương.

Ngày đó Lý Nguyên Phong thừa lúc Tôn Thái và lão tổ Cự Ma tộc chiến đấu muốn giết Vương Lâm, đáng tiếc lại bị Tôn Thái cho một đạo tiên lôi truy kích, trăm cay ngàn đắng mới thoát được.

Hắn dù sao cũng là dưới sự trợ giúp của Chu Tước quốc, dùng bí thuật miễn cưỡng tăng tu vi lên Anh Biến sơ kỳ, cả cuộc đời này không thể đột phá nữa.

Do vậy đối với tu sĩ tự mình đột phá Anh Biến kỳ, hắn yếu hơn quá nhiều.

Lý Nguyên Phong thần thức mới ở Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, không phải Anh Biến kỳ. Thần thức thấp như vậy hiển nhiên không thể chống lại một đạo tiên lôi của Tôn Thái.

- Tằng Ngưu kia không biết đã chết chưa. Chẳng qua cho dù chưa chết thì trà ý cảnh của lão phu cũng không phá giải dễ dàng như vậy!

Lý Nguyên Phong cười lạnh, ánh mắt lóe sáng.

- Hồng Diệp tiểu bối kia tuyên bố bế quan trăm năm, sau khi xuất quan muốn thành tu sĩ Anh Biến kỳ. Thọ nguyên của ta giờ cũng đã hết, không còn quan trọng nữa. Chẳng qua lão tổ Cự Ma tộc kia vì sao lại muốn thi thể của Tằng Ngưu như vậy. Chuyện này hơi khác thường! Chẳng lẽ có chuyện gì mà ta chưa biết.....

Lý Nguyên Phong trầm ngâm một chút, suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Trong Bì Lô quốc, ở ngọn núi dành cho đệ tử ngoại vi tu luyện, Vương Lâm mở bừng đôi mắt.

- Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn!

Ánh mắt Vương Lâm ngời sáng. Hắn hít sâu một hơi, thân thể rung lên. Linh khí dạng sương mù bao quanh thân thể hắn đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể hắn, sau đó biến mất.

Thậm chí ngay cả những đám sương linh khí còn lại trên mặt đất và vách tường xung quanh cũng đều tan ra, hóa thành từng luồng khí màu lam nhạt, bị Vương Lâm hấp thu.

Lúc này những vết sẹo trên mặt Vương Lâm đã phai đi một chút, chẳng qua trông vẫn rất dữ tợn.

- Ngụy linh nhãn phân ra từ linh mạch không thể thỏa mãn yêu cầu của ta rồi. Cần phải tìm nơi linh lực đậm đặc hơn. Như vậy thì tìm nơi có linh nhãn chân chính hắn là có thể đủ đáp ứng yêu cầu.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đánh lên trận pháp trên mặt đất, khiến nó trở lại như cũ, che dấu đi linh nhãn. Sau đó hắn đứng dậy rời khỏi động phủ.

Ngoài động phủ ánh nắng tươi sáng, nhìn khắp nơi tràn ngập ý xuân. Màu xanh trải dài khắp núi non, đem tới mới ý vị mới mẻ. Gió núi thổi tới, tuy vẫn còn chút hơi lạnh nhưng đã không còn lạnh như băng mà trong cái giá rét có mang theo chút hơi ấm.

Hít thật sâu một hơi, Vương Lâm đi về phía trước. Đúng lúc này đột nhiên thần sắc hắn thay đổi, nhìn về một phía.

Nơi ngọn núi Vương Lâm ở có vô số động phủ. Từ ngày bế quan tới này trừ nam tử trung niên kia ra hắn chưa từng gặp qua bất cứ người nào khác.

Hiện giờ ở ngoài động phủ mười trượng lại có một người đi ra. Người này mặc một bộ quần áo màu lam, áo ngoài bằng lụa trắng mỏng manh. Gió xuân thổi qua khiến người ta ngắm nhìn mà có một cảm giác như tiên nữ giáng trần.

Mái tóc đen óng ả phủ xuống bờ vai, tung bay theo gió, trông vừa ôn nhu vừa xinh đẹp, lãnh đạm xuất trần.

Nữ tử này dường như phát hiện ra bên cạnh có người, nghiêng đầu nhìn về nơi này, trong đôi mắt hiện lên một tia ý vị không nói nổi bằng lời. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền mỉm cười, coi như chào hỏi, sau đó lại nhìn về phía xa.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 378: Điên cuồng khôi phục (1)

Vương Lâm thu lại ánh mắt. Hắn vừa nhìn đã nhận ra nữ tử này là người hắn chứng kiến trong cảnh hoàng hôn trước lúc bế quan.

- Nữ tử này nhìn hơi quen....nhưng ta không thể xác định, cuộc đời này chưa từng gặp người này.....

Vương Lâm nhướng mày.

Năm đó Liễu Mi ở Huyền Đạo Tông vốn là một phân thân do thiên huyễn thuật sinh ra, hiển nhiên khác với bản thể. Hơn nữa năm trăm năm đồng ruộng hóa nương dâu, mặt mũi tướng mạo so với người mà Vương Lâm gặp trước đây có nhiều khác biệt.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, không để ý tới nữ tử này nữa. Tuy rằng tướng mạo nữ tử này so với Hồng Diệp thì hơn hẳn một bậc nhưng còn xa mới sánh được với Lý Mộ Uyển, vẫn chưa thể lọt vào mắt Vương Lâm.

Thân thể hắn nhoáng lên, từ trên núi bay xuống, trong lúc bay vẫn nhìn về ngọn núi. Cuối cùng tới một gian động phủ ở phía dưới, ánh mắt hắn dừng lại.

Động phủ này cũng không có gì kỳ lạ, cũng không phải là nơi thấp nhất nhưng từ xa nhìn thấy trên đó viết số bảy.

- Hắn là ở nơi này!

Thân thể Vương Lâm hạ xuống, đánh giá động phủ này vài lần.

Hắn trước kia tu luyện thổ nạp đã căn cứ cách phân chia ngụy linh nhãn để phán đoán ra vị trí của linh nhãn chính thức. Từ động phủ số bảy trăm bốn ba này là đã tới gần linh nhãn rồi.

- Bên trong có người.

Vương Lâm thấy tảng đá chắn cửa động đã bị hạ xuống, trầm ngâm một chút, trong lòng liền có chủ ý.

Hắn đang muốn trở lại động phủ thì động nhiên nam tử trung niên từ trong một căn phòng trên ngọn núi đi ra. Ánh mắt người này lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Trên thực tế, ngay khi Vương Lâm vừa xuất hiện thì người này đã để ý rồi.

- Thanh Mộc, ngươi lại đây!

Sắc mặt nam tử trung niên này không biểu hiện hỉ nộ, trầm giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên một tia sát khí, thân thể nhoáng lên liền bay tới cách nam tử trung niên mười trượng.

- Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn....

Đồng tử trong mắt nam tử trung niên thu lại, nội tâm kinh hoàng. Trực giác cho hắn biết, kẻ tên Thanh Mộc này rất quỷ dị! Lúc này chỉ mới qua mấy tháng, tu vi của hắn không ngờ lại tăng tiến kinh người. Lúc hắn mới vào đây mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ.

Sau khi gặp lại đã biến thành Trúc Cơ trung kỳ.

Lúc này gặp hắn lần nữa, không ngờ đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn. Nam tử trung niên mím môi. Trái tim hắn đập thình thịch, không chút di dự nghĩ tới chuyện lần sau gặp lại, kẻ này có thể đã đạt tới tu vi như mình, Kết Đan sơ kỳ!

- Trên người tên Thanh Mộc này nếu không có pháp bảo nghịch thiên gì thì hắn là công pháp tu luyện phải cực kỳ huyền diệu!

Nam tử trung niên hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, mỉm cười nói:

- Thanh Mộc, sợ là lần sau gặp lại, ta phải gọi ngươi một tiếng đạo hữu rồi.

Vương Lâm liếc người này một cái, bình thản nói:

- Đâu có!

Trong mắt nam tử trung niên hiện lên vẻ bất thiện nhưng ẩn đi rất nhanh, sau đó nói:

- Thanh Mộc, nếu ngươi có thể Kết Đan tại nơi này, như vậy đại hội mấy tháng tới khả năng có thể trở thành nội môn đệ tử có thể tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó nhớ thường xuyên trở về đây thăm ta.

Vương Lâm mìm cười nói:

- Đó là đương nhiên.....chẳng qua động phủ hiện giờ của ta linh lực không đủ, không biết có thể đổi một gian khác không?

Nam tử trung niên ngẩn ra, có vẻ khó khăn nói:

- Những phòng có số từ bảy trăm trở lại cần phải được trưởng lão phê chuẩn. Nhưng nếu như thực sự ngươi muốn đổi thì ta có thể làm chủ một lần, giúp ngươi mời trưởng lão.

Vương Lâm lắc đầu, nói:

- Không cần phiền như vậy đâu. Ta chỉ cần động phủ bảy trăm bốn mươi ba kia thôi.

Ánh mắt nam tử trung niên sững lại, liếc về phía động phủ bảy trăm bốn ba một cái, cười ha hả, nói:

- Việc này thì quá dễ xử lý. Chẳng qua động phủ đó linh lực tuy cũng tốt nhưng cũng chưa phải là tốt nhất.

- Không sao!

Vương Lâm cười nói. Sau đó tay hắn phất lên, xuất ra ba khối trung phẩm linh thạch.

- Tại hạ nhiều lần làm phiền tiền bối như vậy, lần này xin biếu tiền bối một khối linh thạch này để thể hiện thành ý.

Nam tử trung niên sau khi tiếp nhận, trong lòng cười lạnh. Hắn thầm nghĩ lúc này không tiện, đợi đêm nay dù ngươi có biếu nhiều linh thạch hơn nữa cũng phải tra hỏi cho ra vì sao tốc độ tu luyện của ngươi lại nhanh như vậy!

Trong lòng hắn nghĩ vậy nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn là cười ha hả, từ trong túi trữ vật xuất ra một khối ngọc giản, búng nhẹ lên đó một cái. Một đạo linh quang bay ra, dưới cái điểm của nam tử trung niên lập tức lóe lên, bay vào trong động phủ số bay trăm bốn mươi ba.

Sau đó một lúc, một người mặc hắc y từ trong động phủ bay ra. Khuôn mặt hắn đầy thịt, trông như một tên đồ tể chứ không giống một tu sĩ. Thân thể hắn hạ xuống cách nam tử trung niên mấy trượng, hai mắt trợn trừng, ôm quyền nói:

- Tiền bối, có chuyện gì vậy!

- Người cầm lệnh bài này đi. Đổi cho ngươi một cái động phủ khác.

Nam tử trung niên nói.

- Đổi động phủ? Không đổi, lão tử đang ở rất tốt, dựa vào cái gì mà bắt ta phải đổi.

Đại hắn này hừ một tiếng, ánh mắt nhìn thấy Vương Lâm đang đứng bên cạnh, cười lạnh nói:

- Là tiểu tử ngươi muốn đổi sao? Đưa cho đại gia ta một khối trung phẩm linh thạch, nếu không đừng có mơ!

Hắn nói xong cũng chẳng thèm nhìn nam tử trung niên kia một cái, thân thể nhoáng lên, bay về động phủ số bảy trăm bốn mươi ba.

- Hừ!

Nam tử trung niên nhìn theo bóng lưng đại hán, quyết định sau khi xử lý xong chuyện Thanh Mộc sẽ khiến tên này đẹp mắt.

- Thanh Mộc, ngươi đi về trước đi, ngày mai ta sẽ đổi cho ngươi một gian khác.

Giọng nói của nam tử trung niên lộ ra một tia quyết đoán, hiển nhiên không bỏ cuộc. Hắn nói với Vương Lâm xong liền vung tay áo xoay người trở lại phòng.

Thần sắc Vương Lâm như thường, thân thể nhoáng lên, bay trở lại động phủ. Trong lòng hắn thầm cười lạnh. Nếu nam tử trung niên này không tới tự tìm phiền toái thì thôi, chứng tỏ mạng người này chưa hết. Còn nếu hắn sinh tham niệm, đêm nay mò tới thì chỉ có con đường chết.

Đêm đã khuya, nam tử trung niên nọ ra khỏi phòng, ánh mắt lóe lên nhìn về động phủ của Vương Lâm, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Hắn đã dừng lại ở Kết Đan sơ kỳ rất lâu. Năm đó cũng chính vì điều này nên mới bị hủy thân phận đệ tử nội môn, loại ra làm quản sự của đệ tử ngoại vi.

Tu vi Vương Lâm đột nhiên tăng mạnh, khiến hắn thấy được một tia hi vọng.

- Sống chết của ngoại vi đệ tử, tông phái cơ bản không quan tâm tới, giết cũng chẳng sao. Người này chỉ là một tán tu, sẽ chẳng ai thèm tìm kiếm. Thanh Mộc, chớ có trách ta, chỉ trách ngươi tu luyện quá nhanh! Nếu đợi ngươi đạt tới Kết Đan kỳ rồi thì ta có muốn ra tay cũng hơi phiền phức. Nhưng hiện tại muốn giết ngươi thì lại dễ như trở bàn tay!

Thân thể nam tử trung niên bay lên, hướng về phía động phủ của Vương Lâm, trong nháy mắt đã tới bên ngoài.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Nam tử trung niên vừa đến nơi liền ngẩn ra. Bình thường trong động phủ chỉ cần có tu sĩ là sẽ để tảng đá chặn cửa hạ xuống, bế quan. Nhưng động phủ này lại vẫn để hở một nửa, chưa hoàn toàn khép lại.

Khi thấy cửa mở, ánh mắt nam tử trung niên lóe lên. Tuy nhiên kẻ này tài cao mật lớn, tuy trong lòng cũng thấy kỳ quặc nhưng căn bản không coi đối phương với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ ra gì, thân thể nhoáng lên đã chui vào bên trong.

Trong nháy mắt khi tiến vào động phủ, hắn liền thấy Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trên giường đá, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Đôi mắt nam tử trung niên lóe sáng, không nói một lời, tay phải bắt quyết hướng về phía trước đánh một cái. Lập tức một đạo thanh quang vô thanh vô tức xuất hiện, lóe lên hướng về phía Vương Lâm.

Hắn không có ý định ra tay giết người mà chuẩn bị bắt đối phương để tra hỏi, sau đó mới sát hại.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trào phùng, vỗ túi trữ vật. Cấm Phiên lập tức hiện ra trong tay. Hắn phất lên, lập tức một đạo cấm khí rít gào, lao ra nhanh như chớp, thoáng cái đã đánh lên trên thanh quang.

Thanh quang không thể chống cự được chút nào, lập tức tan nát.

- Muốn chết!

Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng, há mồm phun ra một phi kiếm dài ba tấc, nhắm vào cấm khí đánh tới. Hắn nghĩ tiểu bối Trúc Cơ hậu kỳ này căn bản không thể ngăn trở nổi uy lực của phi kiếm đã được kim đan luyện hóa này.

Nhưng ngay lập tức nụ cười trên mặt hắn liền cứng lại. Bị cấm khí đánh tới, phi kiếm chỉ kêu răng rắc vài cái liền lập tức vỡ vụn.

- Vương mỗ tu luyện từ khi ngươi còn chưa ra đời!

Trên giường đá, Vương Lâm lắc đầu nói.

Sắc mặt nam tử tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, không nói một lời lập tức xoay người bỏ chạy. Nhưng cấm khí lóe lên bên cạnh hắn, quấn chặt lấy người này rồi lôi lại.

Nam tử trung niên há mồm muốn nói nhưng Vương Lâm cách không điểm một cái, chỉ nghe một tiếng hự thảm thiết, trung niên nam tử cả mặt gồ cao lên, phun ra một ngụm máu tươi mang theo mấy cái răng.

- Ta là Luyện Hồn tông.....

Nam tử này ăn phải quả đắng, trong lòng kinh hãi.

Nhưng không đợi hắn nói xong, tay phải Vương Lâm lại vung lên một lần nữa. Nam tử hừ thảm một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng. Từ khi bắt đầu tu luyện tới giờ hắn chưa bao giờ phải chịu nhục nhã thế này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 379: Điên cuồng khôi phục (2).

- Ta liều mạng với ngươi, bạo!

Nam tử quát khẽ, kim đan nhanh chóng chuyển động, xuất hiện vết nứt. Hai mắt hắn đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

- Muốn tự bạo kim đan? Đáng tiếc không được đâu!

Vương Lâm vung Cấm Phiên trung tay lên. Lập tức cấm chế lóe lên hắc mang, ba đạo cấm khí gào thét lao ra, trong nháy mắt liền chui vào trong

cơ thể của nam tử đó, lập tức bao vây lấy kim đan đang chuẩn bị tự bạo của hắn, dưới vẻ khiếp sợ vô cùng của hắn, lôi thẳng kim đan ra.

Vương Lâm cầm kim đan nhìn thoáng qua một cái liền nuốt vào bụng.

Thân thể nam tử run lên, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó uể oải hắn. Trong lòng hắn điên cuồng gào thét:

- Hắn không phải Trúc Cơ kỳ!! Hắn tuyệt đối không phải Trúc Cơ kỳ!!

- Ngươi.....ngươi rốt cuộc là ai....

Linh lực trong cơ thể nam tử cũng tiêu tán theo kim đan. Hắn cắn răng rung giọng nói.

- Ngươi không xứng để biết!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đi tới trước mặt hắn, điểm lên mi tâm của hắn một cái. Hai mắt hắn liền mở to, chậm rãi mất đi thần thái, ngã xuống.

Vương Lâm lắc đầu. Hắn vốn không muốn giết người vào lúc này nhưng đối phương lại cố ý tới tìm chết. Vương Lâm vỗ lên thân thể nam tử một cái, lập tức thân thể hắn tan nát, ngay cả máu huyết cũng hóa thành tro bụi, tiêu tan trong gió.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, bay ra khỏi động phủ, đi thẳng tới động phủ số bảy trăm bốn mươi ba.

Bên ngoài động phủ này, tay phải Vương Lâm vung lên, một đạo cấm chế nhất thời bay ra, đánh lên cửa động. Sau đó thân thể hắn hóa thành một đạo bạch quang, nhảy vào trong vách đá.

Chỉ thấy thân thể hắn vừa động vào vách đá liền lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở bên trong động phủ số bảy trăm bốn mươi ba.

Có thể sử dụng loại thần thông như thuấn di này chính là nhờ cấm chế kia.

- Người nào!!

Một tiếng thét kinh hãi từ trong động phủ truyền ra. Đại hán giống đồ tể kia đang ngồi khoanh chân trên giường đá, trên mặt lộ vẻ không tin nổi.

Nhưng sau khi nhận ra Vương Lâm, người này lập tức phẫn nộ. Nhưng trong nháy mắt hắn như bị dội nước lạnh lên đầu.

Tỉnh tảo lại, hắn không biết Vương Lâm dùng cấm chế tới đây, trong lòng chỉ nghĩ tới hai chữ "na di".

- Tiền.....tiền bối.....

Âm thanh hắn run rẩy, chưa kịp nói xong thì thân thể Vương Lâm đã tiến tới sát hắn, điểm một cái, người này lập tức ngã xuống đất, hôn mê.

Phất tay đẩy đại hán này sang một bên, Vương Lâm cũng không quan tâm tới hắn nữa, ánh mắt nhìn vào vách tường bên phải.

Trong chốc lát, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vỗ túi trữ vật, một thanh phi kiếm bay ra, dưới sự điều khiển của Vương Lâm liền lột bỏ vách đá.

Một loạt tiếng đá vỡ truyền đến. Chẳng bao lâu sau, một cái thông đạo vừa một người đi hiện ra trên vách tường. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, theo sát phi kiếm tiến vào trong động.

Phi kiếm mở đường, Vương Lâm đi theo sau. Một lúc sau một cái thông đạo chừng ba mươi trượng được hình thành. Cuối cái thông đạo này lấp

lóe một mảnh tinh quang.

- Linh mạch đây rồi!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Tay phải hắn điểm một cái vào phi kiếm, lập tức thanh kiếm kêu vang một tiếng, dường như có linh tính, từ phía sau hắn nhanh chóng bay ngược lại, trong nháy mắt trở lại động phủ số bảy trăm bốn mươi ba kia đâm vào bên cạnh hắn tử kia.

Trong nháy mắt phi kiếm liền hóa thành nhiều mảnh, rơi trên bốn phía xung quanh thân thể đại hán, nhất thời hình thành một đạo cấm chế bao quanh hắn.

Vương Lâm nhấn một cái vào bức tường phía cuối thông đạo, nhất thời bức tường liền nhúc nhích một cách quỷ dị. Rất nhanh sau đó, hắn liền biến mất phía sau thông đạo.

Giờ dù đứng trong động phủ số bảy trăm bốn mươi ba kia cũng không thể phát hiện ra dấu vết gì.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết, xuất ra một đạo cấm chế, rơi lên trên mạch linh thạch. Nương theo cấm chế, thân thể hắn trầm xuống, biến

mất trong mạch linh thạch. Khi hắn xuất hiện đã ở sâu trông mạch linh thạch.

Lúc này vị trí của hắn là ở bên dưới ngọn núi. Xung quanh hắn là dày đặc các mạch linh thạch. Linh lực mênh mông điên cuồng hiện lên.

Linh lực này cũng không thể bị tu sĩ trực tiếp hấp thu mà bên trông rất nhiều tạp chất, phải tiến hành một số phương pháp chuyển hóa đơn giản mới có thể hấp thu được.

Chẳng qua đó chỉ là đối với tu sĩ cấp thấp mà thôi. Đối với Vương Lâm thì căn bản không cần phải để ý.

Linh lực nơi này quá nồng đậm, hình thành một loại linh uy giống như là thần thông do tu sĩ cao giai phát ra. Chẳng qua đây không phải là thần thông mà là trời sinh, uy lực hiển nhiên không phải thứ tu sĩ phát ra có thể so sánh được.

Vương Lâm ở đây phải đứng mũi chịu sào, lập tức bị uy áp này bao phủ toàn thân. Sự cường đại của uy áp này đạt tới mức như thể một đỉnh núi đè lên người vậy.

Chẳng qua đỉnh núi này không phải từ phía trên đè xuống mà từ bốn phương tám hướng, đè lên từng phân từng tấc trên cơ thể.

Trong thân thể hắn truyền ra những tiếng lách cách giòn vang. Vương Lâm không lo lắng mà còn vui mừng. Thứ hắn muốn chính là thứ linh uy cường đại này! Dưới uy áp này, hắn lập tức cảm thấy nguyên thần đã tan nát trong cơ thể không ngờ lại có dấu hiệu chậm rãi thu lại.

- Liều mạng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, từ trong túi trữ vật bay ra ba khối cực phẩm linh thạch, rơi xuống xung quanh hắn. Vương Lâm hít sâu một hơi, khẽ quát một tiếng, nhất thời ba khối cực phẩm linh thạch này vang lên oanh oanh rồi vỡ tan.

Linh lực điên cuồng tới cực hạn ầm ầm đánh sâu vào cơ thể, cùng với linh uy dung nhập làm một. Nhất thời linh uy mà thân thể Vương Lâm phải thừa nhận đột nhiên gia tăng gấp mấy lần.

Thất khiếu Vương Lâm chảy máu, nhưng ánh mắt hắn lại lộ vẻ mừng như điên.

- Chỉ còn thiếu chút nữa!

Vương Lâm cắn răng một cái, nhất thời lại có hai khối cực phẩm linh thạch bay ra từ túi trữ vật, oành oành hai tiếng liền vỡ vụn, như là đổ nước vào dầu sôi, khiến linh mạch của cả ngọn núi sôi trào lên.

Linh uy trên người hắn trong nháy mắt này điên cuồng tăng vọt.

Dưới uy áp khổng lồ này, những mảnh vụn nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm dần dần thu lại, giống như những mảnh vỡ của một tấm gương, đang khôi phục lại từng mảnh một.

Cùng lúc đó, một lượng cực lớn linh lực điên cuồng chui vào cơ thể Vương Lâm, thậm chí trà ý cảnh và phong ấn cũng không còn ngăn trở được, ầm một cái liền bị xuyên qua.

Lập tức tu vi của Vương Lâm được khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, phá!

Kết Đan, thành!

Kết Đan sơ kỳ, phá!

Trung kỳ, phá!

Hậu kỳ, phá!

Nguyên Anh sơ kỳ, phá!

Linh mạch cả ngọn núi này lấy mắt thường cũng có thể nhận ra dang nhanh chóng ảm đạm đi. Linh mạch vẫn lóe tinh quang chỉ trong chớp mắt liền trở nên xám xít, điên cuồng lan ra.

Chỉ trong mười lần hô hấp!

Chỉ trong từng ấy thời gian! Toàn bộ cây cối đang xanh tươi mơn mởn trên ngọn núi liền héo rũ trong nháy mắt.

Linh mạch cả ngọn núi chỉ trong mười lần hô hấp đã ảm đạm hết, biến mất hoàn toàn, không còn một chút linh lực tỏa ra, trở thành phế mạch!

Giờ phút này mấy ngàn ngoại vi đệ tử đang ngồi trong núi đều mở bừng mắt. Bọn họ nhận thấy linh lực trong thạch thât đột nhiên biến mất, còn đang kinh ngạc thì một lực hút thật lớn bỗng nhiên từ trong mặt đất truyền đến, khiến linh lực trong cơ thể bọn họ điên cuồng thoát ra.

Dưới sự kinh hãi, những ngoại vi đệ tử này vội vàng sử dụng các loại pháp bảo, nhanh chóng lao khỏi động phủ, không dám chần chừ một giây.

Trong linh mạch, Vương Lâm mở bừng đôi mắt. Thân thể hắn nhoáng lên, sử dụng thuấn di biến mất, khi xuất hiện đã đứng ngoài ngọn núi. Bốn phía xung quanh hắn đã có rất đông tu sĩ. Lúc này đám người này đều đang bàn cãi, trên mặt lô ra vẻ kinh hãi.

Vương Lâm nghe mọi chuyện, toàn bộ đều là những suy đoán về sự việc kỳ dị này.

Còn về mãng hán nọ, tâm niệm Vương Lâm vừa động liền giải trừ cấm chế cho hắn. Hắn từ trong động phủ bay ra, liếc thấy Vương Lâm, lập tức trở nên kinh hoàng.

Chẳng qua ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo đảo qua một cái, lập tức hắn lộ vẻ cung kính, không dám lộ ra.

Đúng lúc này, một ánh mắt nhìn về phía hắn. Vương Lâm tùy tiện nhìn lại, nhận ra là nữ tử tuyệt mỹ kia, đang đứng phía xa gật đầu mỉm cười thân thiện với hắn.

Vương Lâm nhướng mày, không rảnh bận tâm tới nàng, lạnh lùng nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt.

- Nguyên Anh trung kỳ đỉnh!!

Không ngờ được hành động lân này lại có thể khôi phục tu vi tới mức này. Nhưng quan trọng hơn chính là nguyên thần của ta đã sơ bộ thu lại được, tuy rằng chưa hoàn toàn thu lại hết nhưng đã có thể sử dụng được ý cảnh! Vương Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh.

Đối với hắn mà nói, kinh nghiệm suýt mất mạng, sau đó từ chỗ chết khôi phục lại được của lần này mới thực là đáng giá.

Kịch biến trên ngọn núi khiến nội môn Luyện Hồn tông chú ý. Cơ hồ lập tức đã có ba người từ nội môn Luyện Hồn tông bay ra. Người đi giữa tóc đã hoa râm, không giận mà uy quát:

- Câm hết miệng lại!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 380: Truy tìm.

Bốn phía lập tức yên tĩnh lại.

- Lưu Phúc Lâm đâu?

Lão giả quát hỏi. Hồi lâu vẫn không thấy ai đáp lời, hắn nhướng mày, cùng với hai người kia bay vào bên trong núi.

Lưu Phúc Lâm chính là nam tử trung niên vừa nổi lòng tham kia.

Về phần ba người lão giả là nội môn đệ tử của Luyện Hồn tông, đồng thời cũng là chấp sự ngoại vi của Luyện Hồn tông.

Ánh mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên. Trong ba người này ngoài lão giả là Nguyên Anh sơ kỳ ra thì hai người khác đều là hậu kỳ.

Ba người bay vào trong núi, ít phút sau, lão giả mang theo sắc mặt khó coi bay ra. Ánh mắt hắn lộ ra một tia nghi hoặc nhưng sự khiếp sợ lại càng nhiều.

- Những ngoại vi đệ tử các người ~ bất luận kẻ nào cũng không được phép rời đi!

Ánh mắt lão giả lóe lên, quát lên sau đó vỗ túi trữ vật, lập tức một ngọc giản bay ra.

Ngọc giản vừa xuất hiện liền bay vút vào trong nội môn Luyện Hồn tông, lập tức biến mất.

Ngoại vi đệ tử hầu hết đều lộ vẻ hoảng hốt nhưng cũng có một số người chẳng thèm quan tâm, khoanh chân ngồi xuống. Vương Lâm là một trong số đó.

Hắn ngồi xuống dưới bóng một cây đại thụ, bắt đầu thổ nạp.

Lão giả sau khi phóng ngọc giản xong, ánh mắt lấp lánh, đảo qua người các ngoại vi đệ tử.

Hắn vừa cùng hai người đồng môn tiến vào bên trong ngọn núi, sau khi xem xét nhất thời kinh hãi. Linh mạch của ngọn núi này không ngờ đã bị phế toàn bộ. Nhất là sau khi tiến vào sâu bên trong linh mạch, chỉ vừa chạm vào là linh thạch vỡ tan. Hiển nhiên đây là do linh lực bị hấp thu trong chớp mắt gây nên.

Sự tình quá quỷ dị. Từ khi Luyện Hồn tông khai phái cho tới nay cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện này.

Ánh mắt hắn đảo qua vài lần, cũng không dừng trên người Vương Lâm. Dưới con mắt của hắn, tu vi của Vương Lâm cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi, chẳng có gì đáng chú ý.

Nguyên thần của Vương Lâm sau khi hơi khôi phục, trừ khi là tu sĩ Hóa Thần Kỳ, nếu không chẳng ai có thể nhìn thấu tu vi hắn.

Không lâu sau, từ trong nội môn Luyện Hồn tông có hơn mười đạo kiếm quang nhanh chóng bay ra. Trong nháy mắt lão giả liền bay tới gặp những người này. Ánh mắt họ đều lấp lánh hữu thần, tu sĩ Nguyên Anh kỳ trong đó có hơn năm người. Những người khác đều là Kết Đan trung kỳ.

Lại có một trung niên văn sĩ không ngờ tu vi đã đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, mặc hắc bào, toàn thân tản ra khí tức âm lãnh, giống như có vô số oan hồn vờn quanh thân thể hắn vậy. Hắn vừa xuất hiện là khiến xung quanh lạnh lẽo hẳn lên.

Ánh mắt hắn như điện, lạnh lùng nhìn thoáng qua ngọn núi, cất tiếng nói:

- Sư đệ, ngươi truyền ngọc giản tới rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Lão giả lúc trước lập tức tỏ vẻ cung kính, nói:

- Tam sư huynh. Linh mạch trong ngọn núi này trong nháy mắt đã bị tiêu hao sạch, giờ đã trở thành phế mạch. Ta hoài nghi việc này có liên quan tới ngoại vi đệ tử.

Ánh mắt văn sĩ trung niên lóe lên, quát:

- Phong tỏa bốn phía, bất cứ kẻ nào có hành động khác thường, giết ngay!

Vừa nói hắn vừa nhìn lão giả một cái, nói:

- Sư đệ cùng ta lên núi gặp mặt tông chủ.

Nói xong thân thể hắn nhoáng lên, hóa thành một dải cầu vồng, bay thẳng vào Luyện Hồn tông nội môn.

Lão giả vội vàng theo sau. Hai người trong nháy mắt đã tiến vào bên trong nội môn.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt bình tĩnh. Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua những tu sĩ bên cạnh. Nếu bây giờ hắn ra tay, xuất Văn thú ra liền có thể thoát khỏi nơi đây trong nháy mắt. Chẳng qua không phải vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn bỏ qua nơi tu luyện tốt như thế này.

Tuy rằng nguyên thần đã khôi phục một chút nhưng chưa hoàn toàn thu lại được. Hắn vừa rồi đã thử qua, phát hiện không thể lấy nghịch thiên

châu ra. Trầm ngâm một chút, Vương Lâm liền không có hành động gì vội vã.

Giờ phút này chân trời đã hơi ửng hồng, ánh ban mai dần dần hé lộ, hơi ấm bao trùm mặt đất, ánh sáng xua đi màn đêm. Bốn phía dần dần sáng bừng lên. Lúc này, từ trong nội môn Luyện Hồn tông, văn sĩ trung niên kia bay ra.

Phía sau hắn là chín người. Chín người này đều mặc hồng bào, tuổi khác nhau nhưng có sự tương đồng là bên ngoài thân thể đều có một lượng lớn oan hồn vây quanh. Từ xa nhìn lại, dưới ánh mặt trời thân thể họ pháp ra từng trận khí tím đen, trông giống như ma diễm ngập trời vậy.

- Mọi người chia làm mười nhóm, chuẩn bị kiểm tra!

Ánh mắt văn sĩ trung niên âm trầm, quát.

Chín tu sĩ mặc hồng bào phía sau hắn chậm rãi tiến lên. Chín người đồng thời thi pháp, phất tay áo. Lập tức mất đạo hồng khí bỗng nhiên bay ra, rơi vào trên người mấy ngàn ngoại vi đệ tử. Tất cả ngoại vi đệ tử đều không tự chủ được, lập tức bị chia ra làm mười nhóm.

Kể cả văn sĩ trung niên nữa là tổng cộng mười ngươi, mỗi người phụ trách một nhóm, gọi từng đệ tử ngoại vi lên kiểm tra.

Bọn họ thậm chí không thèm hỏi một câu, mỗi lần có đệ tử ngoại vi tiến vào liền điểm tay phải một cái trên mi tâm của đối phương, sau đó liền đổi người khác.

Vương Lâm bị phân vào nhóm thứ ba. Ánh mắt hắn bình tĩnh không có vẻ gì khác thường. Chín người này toàn bộ đều là Nguyên Anh trung kỳ. Nguyên thân của Vương Lâm đã khôi phục một chút, hiển nhiên không để mấy người này vào mắt.

Mỗi một ngoại vi đệ tử được thông qua đều thở dài một hơi. Thời gian qua dài khiến mọi người đều thấy có áp lực.

Đúng lúc này, ở nhóm thứ tư có một thanh sam tu sĩ, thân thể nhoáng lên, bay nhanh như lưu tinh, hướng về phía sau bỏ chạy.

Đệ tử Luyện Hồn tông ở bốn phía vẫn chăm chú quan sát. Lúc này người này vừa động liền lập tức có một đệ tử Kết Đan trung kỳ tiến tới ngăn lại.

- Cút ngay!

Thanh sam tu sĩ nọ hét lớn một tiếng, tay phải phất về phía trước. Lập tức một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh ra. Đệ tử Kết Đan kỳ kia hừ nhẹ một tiếng, thân thể không tự chủ được nghiêng sang một bên.

Thanh sam tu sĩ không nói một lời, thân thể lao đi. Lúc này Tu sĩ mặc hồng bào phụ trách nhóm thứ tư khẽ quát một tiếng, tay phải chụp vào khoảng không một cái.

- Trở về!

Lập tức từ năm ngón tay hắn bay ra năm đạo hắc mang, nhanh như chớp đuổi theo tu thanh sam tu sĩ, chui vào thân thể hắn.

Thanh sam tu sĩ hừ thảm một tiếng, thân thể mềm nhũn, bị Tu sĩ mặc hồng bào chụp một cái liền từ xa bị lôi ngược trở lại, rơi vào giữa khoảng đất trống.

Sau đó, Tu sĩ mặc hồng bào cũng không nhìn tới người này nữa mà bình thản nói:

- Người kế tiếp, lên đi!

Ngoại vi đệ tử ai nấy trong lòng đều không yên, nhất là những kẻ vốn có ý đồ xấu, muốn trà trộn vào trong đám đệ tử, lúc này sắc mặt trông cực kỳ khó coi.

Lúc này ánh mắt Tu sĩ mặc hồng bào phụ trách nhóm thứ tám lóe lên, nhín thoáng qua tên đệ tử vừa bị hắn điểm một cái. Kẻ này khuôn mựt tái

nhợt, thậm chí lộ ra vẻ cầu xin. Tay phải vị tu sĩ kia phất một cái, tên đệ tử kia lập tức rơi vào trong khoảng đất trống.

Dần dần, khoảng đất trống có càng ngày càng nhiều ngoại vi đệ tử, giờ đã hơn ba mươi người.

- Chỉ đối với đệ tử đạt tư cách trở thành nội môn đệ tử trong đại hội mới sử dụng phương pháp này để phân biệt. Hôm nay lại dùng biện pháp này với ngoại môn đệ tử các ngươi, các ngươi hẳn phải thấy vinh hạnh.

Tu sĩ phụ trách nhóm thứ ba, bắt lấy một tên đệ tử ném vào khu đất trống, chậm rãi nói.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn như thường, trong lòng thì có hơi chấn động. Luyện Hồn tông này cũng thật kỳ dị, không ngờ lại có nhiều người có ý đồ xấu đến vậy. Chẳng qua dưới phương pháp này của đối phương thì muốn thoát cũng không thoát được.

Về phần mãng hán vốn ở động phủ số bảy trăm bốn mươi ba, Vương Lâm trước đó đã đặt cấm chế lên người hắn, chẳng sợ có người phát hiện. Tu vi hắn tuy rằng chưa hoàn toàn khôi phục nhưng sự huyền diệu của cấm chế thì tu sĩ Nguyên Anh kỳ không thể nhìn thấu được.

Vương Lâm đối với người này cũng có chút hứng thú. Bề ngoài hắn chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng thực tế đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ. Chẳng qua

trong ngoại vi đệ tử người ẩn dấu tu vi cùng nhiều, hắn cũng chẳng phải dạng người thần kỳ gì lắm.

- Ngươi, đi lên!

Tu sĩ mặc hồng bào phụ trách nhóm thứ năm chỉ về phía mãng hán nọ.

Thân thể mãng hán run lên, sau đó bước về phía trước.

Tu sĩ mặc hồng bào điểm lên mi tâm mãng hán, liếc nhìn người này trong chốc lát rồi phất phất tay.

Mãng hán thở phào một hơi, đi sang một bên. Hắn không dám nhìn Vương Lâm, chỉ đứng đó mà cảm thấy nghi hoặc. Mới vừa rồi khi lão giả điểm một cái, hắn nhất thời cảm thấy thân thể mát lạnh như có một dòng khí lạnh chui vào. Trong nháy mắt đại não hắn trống rỗng, đồng thời dường như có một bàn tay vô hình lật giở trí nhớ của hắn.

Cảm giác này tới nhanh mà đi cũng nhanh, không đợi hắn kịp có phản ứng thì hàn khí đã rời khỏi thân thể, trở lại ngón tay đối phương đang đặt trên mi tâm.

Không lâu sau liền tới lượt Vương Lâm.

Tu sĩ mặc hồng bào phụ trách nhóm thứ ba điểm lên mi tâm của Vương Lâm, trong chốc lát liền nói:

- Người kế tiếp!

Thần sắc Vương Lâm như thường, đi sang một bên.

Tới trưa thì hơn mấy ngàn đệ tử đều đã được kiểm tra một lượt. Cuối cùng có hơn một trăm người còn lại trong khoảng đất trống.

- Có tra được gì không?

Văn sĩ trung niên phụ trách nhóm người cuối cùng, ném một người vào giữa khoàng đất trống, hỏi.

- Trừ những người có mục đích riêng thì không tìm được gì có liên quan tới chuyện đêm qua.

Một tu sĩ mặc hồng bào lãnh đạm nói.

Mấy người còn lại cũng đều lắc đầu.

- Những ngoại vi đệ tử còn lại đi sang ngọn núi bên cạnh tu luyện đi. Ở đó sẽ có người sắp xếp cho các ngươi.

Văn sĩ trung niên kia trầm ngâm một chút, nói.

Những đệ tử thông qua kiểm tra đều cung kính rời đi, hướng về những ngọn núi khác ở bốn phía bay đi.

Về phần hơn trăm tu sĩ ở khoảng đất trống kí thì chẳng người nào thèm liếc một cái. Hậu quả bọn họ phải chịu ra sao không ai thèm quan tâm.

Trên một ngọn núi hơi thấp bên cạnh, Vương Lâm được bố trí một động phủ. Lúc này hắn đang ngồi khoanh chân trong động, ánh mắt chớp động.

- Tu vi khôi phục được tới Nguyên Anh trung kỳ, hấp thu linh mạch như vừa rồi tuy hiệu quả tốt thật nhưng quá mức nguy hiểm, nếu làm thường xuyên rất có thể sẽ bị tu sĩ Hóa Thần kỳ hay lão quái Anh Biến kỳ chú ý, không nên thử lại. Tuy vậy vừa rồi khi hấp thu linh mạch ta lại phát hiện ra bốn xung quanh không ngờ lại còn có một cái chủ mạch rất lớn tồn tại. Linh mạch lần trước hấp thu chẳng qua chỉ là một nhánh của chủ mạch mà thôi.

Chủ mạch này chính là chỗ của nội môn Luyện Hồn tông. Nói vậy nếu có thể vào được đây, tìm cơ hội hấp thu thì lập tức có thể khôi phục lại tu vi. Đến lúc đó dù có người phát hiện, thậm chí lão quái Anh Biến kỳ ra tay thì ta vẫn có phương pháp chạy thoát, cùng lắm thì mở một khe không gian rồi lấy tinh la bàn rời đi. Vương Lâm trầm ngâm một chút. Hắn biết Luyện Hồn tông chính là một tông phái của tu chân quốc cấp năm, hiển nhiên có tu sĩ Anh Biến kỳ tọa trấn. Nghĩ tới đây trong lòng hắn đã có quyết định.

Đại hội vào tháng sáu tới là cơ hội tốt nhất để tiến vào nội môn Luyện Hồn tông. Nghe nói Luyện Hồn tông có một bảo vật trấn phái, một hồn phiên ngưng tụ hơn triệu vong hồn. Cây hồn phiên này phất lên làn thiên địa biến sắc, chính là pháp bảo được xếp hàng đầu ở Chu Tước tinh.

Ngoài ra Luyện Hồn tông chuyên lấy luyện chế hồn phiên làm công pháp. Tuy rằng ở Chu Tước tinh cũng có không ít thần thông thu hồn luyện phiên nhưng đều không thể sánh được với Luyện Hồn tông. Nếu có thể học được công pháp này, lấy du hồn luyện phiên thì uy lực tuyệt đối không kém hơn Cấm Phiên!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải vung lên trước người một cái, lập tức một đạo tàn ảnh cấm chế bay ra, bay trùm tứ phía. Hắn vỗ túi trữ vật, một khối tiên ngọc lấp lóe bạch quang xuất hiện trong tay.

Khối tiên ngọc này thiếu mất một góc nhưng tiên lực phát ra cũng không khác mấy.

- Tu vi khôi phục tới Nguyên Anh trung kỳ, có thể nuốt tiên ngọc một lần nữa, mạnh mẽ tấn công trà ý cảnh và phong ấn.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, lấy một miếng tiên ngọc, hít sâu một hơi rồi để vào trong miệng.

Lập tức một nỗi đau đớn không thể tưởng tượng liền xuất hiện.

Ngay lúc này, trong Sở quốc, một sơn cốc phía ngoài vùng tiên di truyền ra một loạt tiếng cười như chuông bạc và tiếng hổ gầm ủy khuất.

Bên trong sơn cốc tràn ngập không khí mùa xuân. Trên mặt đất cỏ xanh mơn mởn, Tiểu Chu mặc một bộ váy thêu hoa mẫu đơn, đầu tết hai bím tóc, lúc này đang ngồi trên lưng một con hổ có bộ lông đầy vằn đen, cười nói:

- Tiểu Bạch, ngươi không nghe lời, tối nay ta phạt ngươi cầm đũa ăn cơm.

Con hổ gầm lên một tiếng, trong đó mang theo một chút bi thương.

Cả năm qua ngày nào nó cũng bị tiểu ma nữ hành hạ, thậm chí suốt đêm nằm mơ thấy ác mộng mà giật mình tỉnh giấc. Trong những cơn ác mộng này đâu đâu cũng có hình bóng của tiểu ma đầu.

- Ngươi làm gì mà gầm to thế. Lần sau gầm bé một chút. A!! Ta đột nhiên nghĩ ra một trò rất vui. Tiểu Bạch, ngươi hãy học kêu như mèo được không ?

Tiểu Chu vỗ đôi bàn tay nhỏ bé, cười nói.

Tiểu Bạch gầm lên, tiếng gầm càng thêm thê lương.

- Cũng không biết thúc thúc ra sao rồi, sao vẫn không quay về? Tiểu Bạch, ngươi có nhớ thúc thúc không?

Tiểu Chu thở dài, bàn tay nhỏ bé vỗ lên đầu con hổ.

Con hổ gầm nhẹ một tiếng, coi như là đáp lời. Giờ phút này trong đầu nó đang nghĩ, mình là một con hổ, sao có thể kêu như mèo đây?

Thiết Nham khoanh chân ngôi dưới bảo tháp, ánh mắt lộ nét hiền từ nhìn Tiểu Chu. Hồi lâu hắn thở dài một tiếng.

Tin Vương Lâm mất tích cũng sớm đã truyền tới Sở quốc. Đối với việc này hắn vẫn giấu diếm Tiểu Chu. Hắn thủy chung vẫn không tin với tu vi của ân công có thể hóa nguy thành an.

Ân công nói trong vòng chín năm hắn nhất định trở về, vậy thì hắn nhất định sẽ làm được.

Ánh mắt Thiết Nham lộ ra một niềm tin kiên định.

Cách Thiết Nham hơn trăm trượng, Lôi Oa đang nằm lười biếng phơi nắng. Đôi mắt thật lớn nhìn mặt trời, híp lại một nửa, lộ ra vẻ cực kỳ hưởng thụ. Cả một năm qua hầu như nó đều ở đây.

Nhìn mây trắng trên trời, Lôi Oa có đôi khi cũng nhớ lại cuộc sống ở chỗ cổ thần. Nó từ lúc sinh ra vẫn luôn luôn sống ở đó, dần dần lớn lên. Ở chỗ cổ thần cơ hồ ngày nào nó cũng phải chiến đấu với đủ loại yêu thú để cướp đoạt thức ăn, cướp đoạt địa bàn, thường xảy ra ác chiến.

Trong vô số năm ác chiến đó, Lôi Oa dần dần lớn lên. Từ từ nó học được cách phun lôi cầu. Cũng từ đó trở đi, ở chỗ cổ thần, ngoài vài yêu thú đặc biệt ra, nó hoành hành không chút cố kỵ.

Giờ nhớ lại thời khắc đó, bụng nó phồng lên, một lúc sau mới xẹp xuống.

Nó nhớ tới Vương Lâm. Chính Vương Lâm bắt nó mang ra khỏi chỗ của cổ thần. Ngoài Vương Lâm nó càng nhớ Văn thú hơn.

Thời gian chầm chậm trôi qua, thấm thoát mùa xuân đã qua. Giờ đã là tháng sáu.

Tháng sáu đối với người khác mà nói cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt nhưng đối với Luyện Hồn tông ở Bì Lô quốc mà nói thì là một ngày đại lễ.

Trong tháng này diễn ra đại hội của ngoại vi đệ tử Luyện Hồn tông. Thông qua một loạt đấu loại sẽ lựa chọn từ trong hàng vạn ngoại vi đệ tử ra một người trở thành nội môn đệ tử.

Vương Lâm trong ngày này từ trong bế quan thức tỉnh. Hắn chậm rãi mở hai mắt, nhìn một cái. Đôi mắt hắn hắc bạch rõ ràng, nhưng nếu nhìn kỹ càng sẽ thấy trong mắt hắn như có ánh sao lấp lánh, ngời sáng.

Vết sẹo trên mặt hắn đã mờ đi rất nhiều, hơn nữa chỉ còn lại tám cái! Tám vết sẹo hình lá trà này chính là mấu chốt trong phong ấn của Tôn Thái.

Mảnh tiên ngọc hắn nuốt vào hôm trước đã bị hắn hoàn toàn hấp thu. Phong ấn sau khi bị đánh sâu vào đã thu lại rất nhiều, nhưng muốn hoàn toàn khu trừ thì vẫn chưa thể được.

- Nguyên Anh hậu kỳ địa viên mãn.....

Vương Lâm nhẹ giọng tự nhủ, chậm rãi đứng lên. Hắn hít sâu một hơi, đi ra khỏi động phủ.

- Ta đã có cảm ngộ về sinh tử ý cảnh, thiên đạo luân hồi. Sinh tử trên thế gian, càng hiểu thấu lại càng không thể thoát khỏi nó. Trước kia ta vẫn tưởng rằng sinh là sinh, tử là tử nhưng khi hiểu rồi lại phát hiện, có đôi khi sinh là tử mà tử lại chính là sinh.

Vương Lâm ta cả đời giết chóc, chứng kiến hầu như chỉ có một mặt tử. Chỉ có sinh là ta không hiểu nhiều lắm. Lý Mộ Uyển tái sinh, ta cũng được tái sinh, đây cũng có thể coi là một loại, nhưng như thế còn chưa đủ! Vương Lâm bước đi, nhìn dãy núi xa xa, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thoát chết sau kiếp nạn này, tâm tính so với trước đây có chút biến hóa. Nhất là khi ở Hỏa Vân trại mấy tháng lại càng khiến ta cảm khái sâu sắc thế nào là thấy sinh là sinh, thấy tử là tử nhưng sinh cũng không phải là sinh, tử chẳng phải là tử. Hai loại cảm ngộ này ứng với Hóa Thần sơ kỳ và Hóa Thần trung kỳ.

Vương Lâm đứng bên ngoài động phủ, gió núi thổi qua khiến quần áo hắn tung bay phần phật.

- Kỳ ngộ lần này khiến ta mở hồ hiểu ra. Nếu có thể lại quay trở lại, có thể thấy sinh chính là sinh, tử là tử thì ý cảnh có thể đột phá, đạt tới Hóa Thần hậu kỳ.

Chẳng qua Hóa Thần hậu kỳ có thể thành công cảm ngộ được ý cảnh sinh tử, cuối cùng viên mãn thực sự quá khó khăn. Hóa Thần hậu kỳ viên mãn, ý cảnh cũng phải viên mãn.

Chẳng qua sự viên mãn này so với ý cảnh của Anh Biến kỳ lại hoàn toàn bất đồng. Lý Nguyên Phong kia là Anh Biến sơ kỳ. Ý cảnh của hắn có thể hình thành thực thể, lưu lại trên người ta vết sẹo này. Loại uy lực này hiển nhiên ý cảnh của Hóa Thần kỳ không thể so sánh được. Ý cảnh viên mãn ở Hóa Thần kỳ chỉ là một cấp độ mà thôi, trên đó còn có Anh Biến kỳ, lại một lần nữa phải cảm ngộ sâu hơn.

Đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm. Lúc này hắn không nhận thấy, ở cửa một động phủ xa xa có một nữ tử tuyệt mỹ đang yên lặng nhìn hắn.

Ánh mắt nữ tử đó hơi phức tạp, mê mang, lại vừa có điểm như bất đắc dĩ.

- Năm đó khi còn ở tiên giới, Chu Dật tiền bối tặng ta một mảnh Vấn Đỉnh chi tinh, có thể giúp cho khả năng đạt tới vấn đỉnh kỳ tăng lên một chút. Vấn Đỉnh chi tinh này là do sinh ý cảnh của một tu sĩ hợp thành.

- Vấn Đỉnh..... Không biết tới năm nào thàng nào ta mới có thể chạm tới! Nếu giờ đây không trừ được phong ấn thì ngay cả Anh Biến cũng vô vọng.....

Vương Lâm than nhẹ.

- Thiên Vận Tử nhận ta làm đồ đệ, có lẽ ta nên nhanh chóng tới tìm ông ta, nói không chừng có thể đạt được tới Vấn Đỉnh. Chẳng qua với tu vi hiện giờ mà rời đi, Tư Đồ Nam chưa tỉnh lại, cực cảnh chưa được đề cao, quả thực cảm thấy có chút không cam lòng. Quan trọng hơn nữa là tu sĩ Thiên Vận tinh hẳn là thực lực rất cao, với tu vi của ta mà tới đó chưa chắc đã được Thiên Vận Tử coi trọng.....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 381: Lần đầu giao phong.

Vương Lâm trầm ngâm, đột nhiên như nhận ra điều gì, lập tức nhìn về phía ánh mắt ở phía xa kia.

- Nữ tử này là ai nhỉ?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bay đi, hướng về phía động phủ của nữ tử đó.

Nữ tử kia thu lại ánh mắt, lùi về phía sau vài bước, tỏ vẻ mời.

Vương Lâm hạ xuống chỗ nữ tử này vừa đứng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng một cái, không hề vì tuyệt thế dung nhan của nàng mà động lòng, trầm giọng nói:

- Ngươi biết ta?

Nữ tử nhìn Vương Lâm, tiếng nói êm ái vang lên:

- Ngươi không nhớ ta rồi.....

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào nữ tử này. Sau khi nhìn thật kỹ nhưng vẫn không thể nhớ ra mình đã gặp nàng ở nơi nào.

Gió núi thổi qua khiến mái tóc mượt mà của nàng tung bay, trông như tiên tử không dính bụi trần. Ngọc thủ của nàng vuốt lại mái tóc, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Ta tên là Liễu Mi....

- Liễu Mi!

Vương Lâm nhìn nữ tử này, một lúc sau chậm rãi nói:

- Không quen.

Liễu Mi than nhẹ, mỉm cười. Nụ cười này tươi như hoa nở rộ, như mùa thu tỏa nắng, khiến mọi vật xung quanh dường như đều ảm đạm đi.

- Vương Lâm sư huynh, năm đó ở Hằng Nhạc phái, thiếu niên lưng đeo đại kiếm, ngươi không nhớ ra thật sao?

Đối với việc nữ tử này nói ra được thân phận mình, Vương Lâm cũng chẳng cảm thấy có gì kỳ lạ. Từ khi nữ tử này nói nàng là Liễu Mi, Vương Lâm đã đoán được.

- Ta chỉ biết có Liễu Mi là một nử tử trời sinh có thủy linh căn của Huyền Đạo Tông mà thôi. Nữ tử kia cũng không phải là đệ tử của Chu Tước quốc!

Vương Lâm bình thản nói.

Liễu Mi ngẩn ra, loại vẻ mặt này cũng ít khi xuất hiện ở nàng. Nàng cẩn thận nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Vương sư huynh nói vậy là có ý gì?

Vương Lâm không nói gì, bình tĩnh nhìn Liễu Mi.

Một lúc sau, Liễu Mi cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Vương sư huynh sợ là có chút hiểu lầm.....

- Có thể xuất hiện ở Huyền Đạo Tông, lại có thể đi vào Luyện Hồn tông, ta không biết ngoài Chu Tước quốc ra còn người của tu chân quốc nào có thể làm được điều này!

Vương Lâm cắt lời nàng, xoay người rời đi.

Liễu Mi mỉm cười nói:

- Chỉ như thế mà đã đoán ta là đệ tử của Chu Tước quốc, Vương sư huynh có chắc như vậy không..... Sợ rằng ngươi cũng đang thử dò xét ta mà thôi. Vương sư huynh, không dối ngươi, Liễu Mi ta đúng là người của Chu Tước quốc.

Vương Lâm không quay đầu, ánh mắt lộ vẻ trào phúng, chậm rãi nói:

- Dò xét ngươi sao....chiếc vòng trên tay ngươi, ta đã thấy trên người Hồng Diệp....

Vừa nói thân thể Vương Lâm vừa nhẹ nhàng bay lên, rời khỏi nơi này.

Liễu Mi cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc vòng trên tay. Vừa rồi gió núi thổi qua làm tung bay tay áo, lộ ra chiếc vòng này. Nàng nhìn thân ảnh Vương Lâm rời đi, thầm thở dài, thì thào:

- Năm trăm năm không gặp, hắn đã thay đổi rất nhiều. Thiếu niên ngây thơ năm đó giờ đã không còn. Hiện tại nội tâm hắn cứng như thép.... Chẳng qua không biết đạo tâm của hắn là gì đây....

Đạo tâm của Vương Lâm trừ hắn ra không người nào biết.

Đối với sự xuất hiện của Liễu Mi, trong lòng Vương Lâm cảm thấy âm trầm. Chu Tước quốc đúng là quá mạnh mẽ, phủ khắp cả Chu Tước tinh.

Bất luận kẻ nào, vô luận hắn ở nơi nào cũng đều cảm nhận được áp lực của Chu Tước quốc.

Tu vi càng cao thù cảm thụ này càng lớn. Lần trước chỉ đi Chu Tước quốc một chuyến ngắn ngủi nhưng loại cảm giác nguy cơ vô hình này vẫn còn y nguyên trong ký ức của Vương Lâm.

Cho dù là tiên phủ mà toàn bộ toàn người câm kia, hay trong trận chiến với Hồng Diệp, Vương Lâm vẫn luôn có cái loại cảm giác bị áp bức tới không thở nổi này.

Loại cảm giác này thật giống như là bầu trời bị bao phủ bởi một tầng mây đen. Chỉ có dùng lợi kiếm chém rách tầng mây ấy, nếu không không có cách nào chống cự nổi.

Chu Tước quốc, bá chủ Chu Tước tinh!

Chẳng qua theo Vương Lâm nhận thấy, tuy nói Chu Tước quốc là bá chủ nhưng trong quốc gia này có một luồng tử khí. Tử khí này không phải là thứ cảm ý cảnh sinh tử luân hồi bình thường mà là một cảm giác như mất đi sinh khí.

- Chu Tước quốc sắp tới hồi mạt vận rồi.....

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía xa. Nơi đó là phương hướng của Chu Tước quốc.

Hai ngày sau, đại hội của Luyện Hồn tông diễn ra. Trên một vạn đệ tử ngoại vi được sắp xếp thành ở hơn một trăm đài đấu. Mỗi ngày đều có vài trận đấu. Trong ngoại vi đệ tử này có tán tu, có người trong gia tộc tu chân. Mục đích bọn họ tới Luyện Hồn tông chính là để đợi ngày này.

Đại hội của Luyện Hồn tông đối với đệ tử ngoại vi chỉ có một, chỉ cần có thể phân thắng thua, còn không kể sinh tử. Người thắng muốn giết kẻ thua, chỉ cần có bản lãnh thì dù giết hết tất cả mọi người cũng không ai quan tâm.

Thậm chí trong ngoại vi đệ từ của an truyền một tin đồn. Người tham gia thi đấu càng giết nhiều người, cuối cùng được tuyển thì cơ hội theo sát đạo càng lớn. Người mà có thể giết sạch mọi đối thủ thì sau khi vào nội môn sẽ đạt tới thực lực không thể ngờ nổi.

Tin đồn này từ lần đại hội thứ hai đã truyền ra. Trên thực tế, nhiều năm về trước trong ngoại vi đệ tử xuất hiện một sát tinh, giết sạch mọi đối thủ. Tuy ở trận quyết chiến cuối cùng hắn thất bại nhưng vẫn được thu vào nội môn.

Lần phá lệ thu nhận đó lập tức khiến cho tin đồn lan tràn càng nhanh.

Mỗi một lần đại hội diễn ra, hơn một vạn đệ tử ngoại vi có thể sống sót cũng chỉ hơn một nửa, không có ngoại lệ! Người thua trong đại hội lại càng phải nộp thêm nhiều linh thạch, lưu lại thân phận ngoại vi đệ tử của mình, đợi tới kỳ đại hội tiếp theo, tìm cơ hội tiến vào nội môn.

Vô số năm qua, đệ tử ngoại vi chết trong đại hội đã không còn ai đếm nổi. Cũng không ai biết được sau đại hội, trên hồn phiên trấn phái của Luyện Hồn tông đã tăng thêm bao nhiêu hồn phách.....

Luyện Hồn tông dùng phương thức tàn khốc này mà không ngừng lớn mạnh.

Mỗi một lần đại hội lại có vô số đệ tử ngoại vi tử vong. Mỗi lần chiến đấu này là máu chảy thành sông. Vương Lâm mấy ngày nay vẫn ngồi quan sát. Mỗi một người chết đi, hồn phách liền bị đài đấu hấp thu, biến mất hoàn toàn.

Đến một hôm, Vương Lâm lên đấu. Hắn yên lặng nhẹ nhàng bay lên, rơi vào đài đấu bên trái. Một tu sĩ Kết Đan mặc hắc bào là nội môn đệ tử chủ trì trận đấu lạnh lùng liếc nhìn Vương Lâm một cái, trong lòng thầm kinh ngạc. Theo hắn nhận thấy, tu vi của người này trong đám đệ tử ngoại vi cũng chẳng có mấy người. Giả như không thấy, hắn nói: - Số tám ngàn chín trăm bảy mươi hai, nghênh chiến!

Một tiếng quát khẽ từ trong đám đệ tử ngoại vi vang lên, ngay sau đó một thân thể béo núc như một quả cầu thị rơi ầm xuống đài. Hắn chẳng thèm nói lời nào, sau khi xuất hiện lập tức bắt quyết. Một loạt hỏa cầu

lập tức từ trước người hắn hiện ra, giống như mưa lửa bắn tới người Vương Lâm.

- Trúc Cơ hậu kỳ....

Vương Lâm lắc đầu. Hắn lúc này vì muốn tiến vào nội môn, cố định tu vi bản thân ở Kết Đan trung kỳ. Lúc này tay phải hắn vung lên một cái, thân thể bay xuống dưới đài.

Khi thân thể hắn vừa bay đi trong nháy mắt, hỏa cầu đầy trời đột nhiên biến mất. Thân thể tu sĩ béo núc kia rung lên, đầu lệch sang một bên, ngã xuống đất hôn mê.

Vương Lâm không giết người. Giết một vãn bối Trúc Cơ kỳ, thật chẳng ra sao.

Thời gian trôi qua, một lượng lớn đệ tử ngoại vi đã bỏ mạng. Sau bảy ngày, hơn một vạn đệ tử ngoài một trăm người được tiến vào vòng trong giờ đã chết mất năm phần.

Những người còn lại đã sớm bỏ cuộc, hoặc lưỡng bại câu thương cuối cùng mất mạng.

Trong bảy ngày này, ngoại vi đệ tử có bốn người khiến Luyện Hồn tông để ý.

Trong bốn người đó có một lão giả cả mái đầu muối tiêu. Hắn có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Đối thủ của hắn đều bị hắn dùng pháp thuật giết sạch. Pháp thuật này có vẻ kỳ diệu, chỉ cần cách không điểm một cái, trong miệng quát khẽ "tử", là đối phương mất mạng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 382: Cực cảnh và tử chú thuật.

Vương Lâm khi thấy pháp thuật này, trong nháy mắt liền lập tức nghĩ tới Cực Cảnh! Nhất thời hắn ngẩn ra, nhưng sau khi nhìn kỹ mới thấy thần thông này tuy có tương tự với Cực Cảnh nhưng hoàn toàn bất đồng.

- Tử chú thuật?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, cuối cùng đoán được tên của pháp thuật này.

Năm đó khi ở tu ma hải, Cực Cảnh của hắn đã bị người khác nhận lầm là pháp thuật này. Từ đó Vương Lâm mới biết đến những chuyện liên quan tới pháp thuật này.

Tử chú thuật này tu luyện rất gian nan, Vương Lâm tu đạo năm trăm năm, đây mới là lần đầu hắn gặp.

Một người khác là một thiếu niên gầy gò, thấp bé. Thiếu niên này tu vi tuy chỉ là Kết Đan sơ kỳ nhưng lại có trực giác như dã thú, đối với bất cứ pháp thuật gì đều trước khi đối phương thi triển đã cảm nhận được pháp thuật dao động, nghĩ ra cách đối phó.

Nếu đối mặt với tu sĩ cao giai thì có lẽ trực giác sẽ không có tác dụng trọng yếu nhưng đối với tu sĩ cùng cấp bậc thì rõ ràng là đã chiếm ưu thế lớn, không chịu bất lợi gì.

Với định lực của Vương Lâm mà trong một khắc khi thấy thiếu niên này cũng không khỏi dâng lên một cảm giác ái tài, động tâm muốn thu đồ đệ. Nhưng cuối cùng hắn cũng bỏ qua.

Người thứ ba Vương Lâm có quen biết, chính là mãng hán trong động phủ số bảy trăm bốn mươi ba kia. Người này có một pháp bảo dạng bùa

chú, sử dụng ra chém giết vô số. Khi chiến đấu với hắn, hễ là tu sĩ đối chiến với hắn đều bị hắn giết sạch.

Còn người cuối cùng hiển nhiên là Vương Lâm. Tất cả các trận đấu hắn đều chỉ hời hợt phất tay một cái là khiến đối phương hôn mê, do đó rõ ràng là khiến cho người khác chú ý.

Chẳng qua đây cũng là do Vương Lâm cố ý. Chỉ có khiến đối phương chú ý thì cuối cùng mới đạt được tư cách tiến vào nội môn, mới không khiến người khác quá ngạc nhiên.

Về phần Liễu Mi, Vương Lâm tin tưởng ngoài mục đích tiếp xúc với mình ra, chắc chắn có mục đích khác. Tuy rằng nàng không xuất hiện trong đại hội này nhưng nhất định sẽ có phương pháp tiến vào trong nội môn.

Ngày tháng qua mau, sau bảy ngày, một trăm đệ tử lọt vào vòng trong này lại tiếp tục đấu loại tàn khốc, cuối cùng chỉ còn lại bốn người.

Tình cờ chính là bốn người còn lại chính là bốn người được Luyện Hồn tông chú ý.

Một ngày nọ, Vương Lâm lên đài đấ. Hắn đứng trên đài, nhìn tu sĩ đối diện, khóe miệng nở nụ cười cổ quái.

Đối thủ của hắn không ai khác, chính là mãng hán ở động phủ số bảy trăm bốn mươi ba.

Người chủ trì trận đấu này là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ của Luyện Hồn tông. Người này tuổi đã trung niên, tóc mái điểm bạc, đảo mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói :

- Bắt đầu đi.

Hắn vừa dứt lời, mãng hán nọ lập tức cười khổ, trong lòng thầm than, vội vàng nói:

- Ta nhận thua!

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ nọ ngẩn ra, nhìn mãng hán kia nói:

- Người nhận thua?

Mãng hán vội vàng gật đầu nói:

- Ta nhận thua.

Vừa nói hắn vừa bước nhanh xuống đài, trong lòng kinh hoàng thầm nghĩ, trong cơ thể lão tử giờ có cấm chế của tiểu tử đó, phải nhận thua thôi. Nếu không chẳng may đối phương động tâm một cái, chẳng cần ra tay thì lão tử đã toi mạng rồi.

Sau khi xuống đài, hắn lập tức lộ vẻ lấy lòng Vương Lâm.

Vương Lâm cười cười, khẽ lắc đầu đi xuống đài. Tu sĩ Nguyên Anh nhìn thật sâu Vương Lâm, không nói gì, tiếp tục chủ trì một trận đấu khác.

Lão giả nắm chú thuật đấu với thiếu niên có trực giác đáng sợ kia. Trận chiến của hai người diễn ra cực nhanh.

Thiếu niên kia vốn không thể chống lại uy lực của Tử chú thuật, tại giây phút cuối cùng sắp bỏ mình thì bên trong Luyện Hồn tông đột nhiên bay ra một đạo linh quang, giải cứu hắn.

Đến giờ, ngoại vi đệ tử tham gia thi đấu chỉ còn Vương Lâm và lão giả tên họ Tư Mã kia.

Trận đánh của hai người diễn ra vào hôm sau.

Lên đài cao, ánh mắt Tư Mã âm trầm. Hắn khổ tu Tử chú thuật nhiều năm chính là vì thời khắc ngày hôm nay. Một khi đạt được thắng lợi cuối

cùng, hắn có thể trở thành đệ tử nội môn. Hắn tin tưởng rằng mình sẽ có ngày kết anh.

Hơn nữa hồn phiên thuật của Luyện Hồn tông cũng có chỗ giao hòa với Tử chú thuật của hắn. Theo lời sư tôn hắn, nếu đồng thời tu luyện thì hiệu quả có thể đạt tới mức độ khó tin, so với Cực Cảnh trong truyền thuyết đã thất truyền vô số năm cũng chỉ kém một chút!

Nhớ tới sư tôn, ánh mắt Tư Mã hiện lên một tia cuồng nhiệt. Trong mắt hắn, sư tôn vô cùng cường đại, tu sĩ Nguyên Anh kỳ chỉ sau một tiếng "tử" từ miệng sư tôn hắn là toi mạng. Dù là Hóa Thần tu sĩ cũng rất hiếm người thoát được.

Theo suy nghĩ của hắn, tu vi của sư tôn hắn tuyệt đối có tư cách khiêu chiến lão quái Anh Biến kỳ.

- Tử chú thuật, trừ phi tu vi đối phương vượt xa ngươi, nếu không không cách này có thể kháng cự. Vi sư nghiên cứu nhiều năm, hiểu được một chú thuật này là do thượng cổ tu sĩ tu luyện Cực Cảnh không thành mới bắt chước mà sáng tạo ra loại thần thông này. Nếu có thể tu luyện tới đỉnh cao thì không chùng có thể đạt được một tia uy lực của Cực Cảnh.

Lời nói của sư tôn luôn quanh quẩn bên tai hắn. Ánh mắt Tư Mã kiên định, nhìn về phía địch nhân cuối cùng của mình.

Thanh niên tên Thanh Mộc trước mắt này hắn vốn không muốn tha, sát khí trong mắt lấp lánh, tay phải chỉ một cái, quát khẽ "tử".

Tử chú thuật theo lời hắn liền thi triển ra.

Tử Chú thuật chính là do thượng cổ tu sĩ sau khi nghiên cứu không thành công Cực Cảnh, mới bắt chước Cực Cảnh sáng tạo ta, rất khó có thể luyện thành, nhưng so với việc không thể nắm giữ được như Cực Cảnh thì nó lại có khả năng hơn.

Một khi luyện thành, chỉ cần thốt ra chữ Tử thì người nó chỉ tới sẽ lập tức tử vong.

Muốn tu luyện được công pháp này thì cần tam khí quy nhất!

Tam khí là tử khí, âm khí, sát khí.

Tử khí là vì hấp thu thi cốt khí ngưng kết mà thành. Thuộc tính của nó dù nói là âm nhưng trong âm chính là tử ý.

Thứ hai chính là âm khí, có tính chất nguyên âm. Dùng Thải Âm thuật để tích luỹ âm khí. Loại âm khí này ẩn chứa sinh ý.

Hai loại khí này dung hợp, lấy hai đường tu luyện khác nhau hình thành âm mang, phối hợp với loại khí thứ ba là sát khí! Tam khí hợp nhất, trải qua cửu tử nhất sinh trui luyện mới có thể bước đầu nắm giữ được Tử Chú thuật. Một khi tu luyện Tử Chú thuật, mỗi ngày phải chịu đựng những đau đớn mà thường nhân cũng khó có thể tưởng tượng được. Bên cạnh đó, cứ mỗi ba năm lại phải trải qua một lần đào thải cửu tử nhất sinh.

Cứ như thế, trải qua một số vòng tuần hoàn, Tử Chú thuật mới coi như có chút thành tựu. Nếu cứ tiếp tục tu luyện, khả năng tử vong còn lớn hơn nữa. Dù sao pháp thuật này cũng chỉ là bắt chước Cực Cảnh mà thôi.

So với Cực Cảnh, uy lực của nó yếu hơn rất nhiều, nhưng mức độ nguy hiểm trong quá trình tu luyện cũng vượt xa Cực Cảnh, nếu suy xét thấu đáo, không khỏi có chút mất nhiều hơn được. Lực công kích của nó tuy nói đáng sợ nhưng theo thời gian, ngày càng có ít người tu luyện Tử Chú thuật.

Trong miệng Tư Mã thốt lên một chữ Tử, thi triển Tử Chú thuật, tay phải điểm ra. Nháy mắt khi ngón tay này điểm vào hư không, một cổ sóng gợn quỷ dị bỗng nhiên xuất hiện, thoáng cái đã khuếch tán ra.

Hư không, giống như mặt nước yên lặng bị khi một hòn đá ném xuống, hoá thành từng trận sóng gợn.

Ánh mắt Vương Lâm loé ra quang mang kỳ dị. Thân mình hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, cảm thụ Tử Chú thuật. Nháy mắt khi ngón tay của Tư

Mã điểm ra, hắn lập tức cảm giác được linh lực bên trong cơ thể đột nhiên chia ra một tia âm hàn khí.

Âm hàn khí này và tu luyện Hoàng Tuyền Thăng Khiếu quyết hoàn toàn khác nhau. Nó vừa xuất hiện, nháy mắt bên trong cơ thể Vương Lâm lại có một đạo khí tức mạnh mẽ xuất hiện.

Thứ khí tức này vừa xuất hiện đã khiến Vương Lâm sững người. Thứ khí tức này hắn vô cùng quen thuộc, nếu như sinh ra ở bản tôn thì hắn cũng không có gì lạ. Nhưng thân thể này trong đời giết người cũng không nhiều, vậy mà không ngờ lại có thể ngưng tụ ra sát khí thế này.

Sát khí này mặc dù mờ nhạt nhưng vừa xuất hiện liền dung hợp với âm hàn khí kia, hình thành một cỗ lực lượng kỳ dị cực kỳ sắc bén, theo thân thể hắn tiến vào bên trong nguyên thần.

Chỉ điều này đã chứng minh sự cường đại của Vương Lâm. Một tia Tử Chú thuật đã dẫn phát một lực phá huỷ kỳ dị nhưng chỉ với một ý niệm trong đầu, cỗ lực lượng kỳ dị này đã bị Nguyên thần cô đọng lại, còn có thể cẩn thận quan sát. Lấy những hiểu biết về Cực Cảnh của hắn, lúc này chỉ cần liếc mắt một cái liền đem căn nguyên của Tử Chú thuật nhìn thấu triệt.

Tử Chú thuật uy lực tuy mạnh nhưng so với Cực Cảnh thì kém hơn rất nhiều.

Cực Cảnh là một loại thiên kiếp biến dị, đối với các tu sĩ cùng giai thì một kích tất sát.

Nhưng Tử Chú thuật này cũng chỉ là một loại thần thông, nếu kẻ bị công kích có tu vi thấp hơn thì một kích tất sát nhưng nếu sử dụng đối với đối thủ mạnh hơn thì tác dụng cực kỳ nhỏ bé.

Đơn cử một ví dụ, tu vi Kết Đan trung kỳ sử dụng pháp thuật này, đối với những kẻ tu vi dưới trung kỳ thì có thể ung dung tự tại, gặp được tu sĩ cùng giai Kết Đan trung kỳ thì cũng có tỷ lệ thành công nhất định, dù không thành công cũng khiến cho tâm thần của đối phương chấn động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 383: Nội môn Luyện Hồn tông

Nhưng nếu đối phương là Kết Đan hậu kỳ thì pháp thuật này có tác dụng rất nhỏ, nếu không cẩn thận còn có thể bị cắn trả lại nữa.

So với Cực Cảnh thì kém hơn quá xa.

Vương Lâm khẽ lắc đầu. Tử Chú thuật này tuy nói thần kỳ nhưng đối với hắn lại không có sự trợ giúp nào. Tâm niệm hắn khẽ động, lực lượng kỳ dị của Tử Chú thuật lập tức tiêu tán trong cơ thể hắn.

Nháy mắt khi nó tiêu tan, thân thể của Tư Mã run lên, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, phun ra một ngụm lớn máu tươi, hai mắt ảm đạm vô thần. Tử Chú thuật bị hoá giải, với tu vi của hắn không đủ để áp chế cắn trả của Tử Chú thuật, thân mình run lên một cái, ngã nhào xuống mặt đất.

Lúc này, từ trong Luyện Hồn Tông bay ra một đạo linh quang, quấn lấy thân mình của Tư Mã, kéo vào trong nội môn.

Không có gì hồi hộp, lần này Vương Lâm lại giành được thắng lợi.

Nội môn đệ tử chủ trì trận tỉ thí này liền hướng về Vương Lâm ôm quyền nói:

- Tại hạ Vương Chấn, lần sau gặp lại, Vương mỗ sẽ gọi ngươi là sư đệ. Thanh Mộc, theo ta đi gặp trưởng lão.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu, cùng đối phương hoá thành một đạo cầu vồng, một trước một sau hướng về phía nội môn của Luyện Hồn Tông bay đi.

Nội môn của Luyện Hồn Tông tự hình thành một mảnh thiên địa. Nháy mắt sau khi xuyên qua nội môn đại trận, trước mắt Vương Lâm là một dãy núi liên miên không dứt, có ba ngọn núi lớn cao chọc trời hùng dũng đứng đó.

- Ba ngọn núi lớn này chính là vị trí của ba tông bên trong nội môn Luyện Hồn Tông. Ba tông của Luyện Hồn phân thành: luyện hồn, trừu phách, toả thần.

Vừa phi hành, Vương Chấn giới thiệu.

Vương Lâm gật gật đầu, nhìn về phía ba ngọn núi lớn.

Phía sau ba ngọn núi lớn này còn có quầng sáng cực lớn màu vàng. Bên trong quầng sáng này như một mảnh thiên địa khác, xa xa phát tán ra từng trận ánh sáng màu vàng, đem toàn bộ nội môn của Luyện Hồn Tông bao phủ bên trong.

- Cửu quyển Kim hoàn kia chính là nơi bế quan của chín vị Hoá Thần kỳ tiền bối của Luyện Hồn Tông chúng ta. Một ngày nào đó, ta cũng sẽ đạt đến Hoá Thần, trở thành Kim hoàn thứ mười!

Ánh mắt Vương Chấn lộ ra một tia sùng kính cuồng nhiệt.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Kim hoàn kia một cái, hắn có thể cảm giác rõ ràng trong chín quầng sáng này truyền ra từng trận linh lực vô biên.

- Nếu tu vi của ta khôi phục, thì những Hoá Thần tu sĩ bên trong Kim hoàn này cũng không phải là đối thủ của ta!

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thường.

- Thanh Mộc, ngươi có biết Tằng Ngưu không?

Vương Chấn quay đầu lại nói.

- Tằng Ngưu?

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, gật đầu nói:

- Đã nghe nói qua!

- Năm đó, nguyên bản Luyện Hồn Tông ta có mười vị Hoá Thần kỳ tu sĩ nhưng có một vị chết vào tay tên Tằng Ngưu này!

Vương Chấn lộ ra ánh mắt sùng kính, lại nói:

- Tên Tằng Ngưu này chính là mục tiêu của ta. Đến một ngày, ta sẽ cùng với hắn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân dưới Anh Biến kỳ trên Chu Tước tinh!

- Sao?

Vương Lâm ngẩn ra, suy nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra rốt cục mình giết một Hoá Thần kỳ tu sĩ của Luyện Hồn Tông lúc nào!

- Việc này có rất nhiều người biết được. Năm đó, vị lão tổ Hoá Thần đi du lịch đến quốc gia của Tằng Ngưu, đáng tiếc cuối cùng phát sinh xung đột với hắn, bị hắn giết chết!

Vương Chấn nói.

Vương Lâm xoa xoa mũi, hắn quả thực không ngửi nổi câu nói này!

- Tên Tằng Ngưu này mất tích đúng vào lúc Độn Thiên Thuỷ tổ của Luyện Hồn Tông ta chuẩn bị đi tìm hắn để hỏi rõ nguyên nhân.

Vương Chấn thở dài nói.

- Độn Thiên Thuỷ tổ?

Ánh mắt Vương Lâm loé lên.

- Việc này nói cho ngươi cũng không sao, dù sao ngươi cũng sẽ trở thành đệ tử của Nội môn. Luyện Hồn Tông chúng ta có hai vị Anh Biến kỳ Thuỷ tổ, trong đó có một người là Độn Thiên Thuỷ tổ. Ngươi thấy đạo kim hoàn kia chứ? Đằng sau Kim hoàn kia còn có hai đạo Huyết hoàn, đó là nơi bế quan của hai vị Thuỷ tổ.

Vương Chấn nói.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lại, phía sau chín đạo Kim hoàn thật lớn mơ hồ thấy được một tia huyết sắc.

Trong khi hai người nói chuyện đã đi vào Luyện Hồn Phong. Trên đỉnh của Luyện Hồn Phong có một toà đại điện được xây dựng từ những khối đá lớn màu xanh. Vương Chấn dừng lại bên ngoài đại điện, nói:

- Thanh Mộc, ngươi tiến vào đi, trưởng lão ở bên trong sẽ an bài cho ngươi.

- Vương Lâm gật gật đầu, thần sắc trầm tĩnh, bước chân đi vào trong đại điện.

Trong đại điện là một mảnh tối đen, nháy mắt khi hắn tiến vào, một cỗ uy áp ập đến. Chẳng qua uy áp này đối với Vương Lâm mà nói chỉ là vô dụng. Trên mặt hắn giả vờ lộ ra vẻ không chịu nổi áp lực, dừng chân lại.

Lúc này, uy áp kia cũng thu lại, một thanh âm già nua vang lên:

- Tiến lên đây.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ như được buông tha, bước lên phía trước.

Lúc này, đại điện bỗng nhiên sáng ngời, những chén thanh hoả ở bốn phía chậm rãi được đốt cháy lên. Bên trong có một lão nhân mặc một chiếc áo màu xanh, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Vương Lâm.

Tu vi của người này dĩ nhiên đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, sắp tới Hoá Thần, chỉ còn thiếu lĩnh ngộ về thiên đạo mà thôi!

- Ngươi tên gì?

Lão nhân tu hồi ánh mắt nhìn Vương Lâm, bình thản nói.

- Đệ tử là Thanh Mộc.

Vương Lâm ôm quyền, cung kính nói.

- Tử Chú thuật của Tư Mã, ngươi phá giải như thế nào?

Ánh mắt của lão nhân ngưng trọng nói.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, bình tĩnh nói:

- Đệ tử ẩn tàng tu vi của mình, thực tế đã đạt đến Kết Đan kỳ đại viên mãn, Tử Chú thuật kia tự nhiên không thể đả thương được đệ tử.

Lão nhân gật đầu. Hắn xem ra tên Thanh Mộc này không nói sai, đích xác là ẩn tàng tu vi. Một khắc khi người này tiến vào đại điện, hắn đã phát hiện ra tu vi thực tế của tên Thanh Mộc này, không phải là Kết Đan trung kỳ mà Kết Đan đại viên mãn.

Thân mình lão khẽ động, nháy mắt đã đi đến bên cạnh Vương Lâm, ngón tay cái của tay phải điểm một cái về phía trước, nhanh như tia chớp đã đặt vào mi tâm của Vương Lâm.

Vương Lâm không né tránh, nháy mắt khi đối phương ấn ngón tay vào mi tâm, một cỗ hàn khí lạnh như băng tiến vào trong cơ thể hắn. Tuy nhiên, với nguyên thần của Vương Lâm cũng không có chút nào sợ hãi.

Một chốc sau, lão nhân thu ngón tay về, ánh mắt nhìn Vương Lâm không còn lạnh như băng nữa, trầm giọng nói:

- Lão phu là Đại trưởng lão của Luyện Hồn Phong. Ngươi đi Thiên Các đổi lấy phục sức và lệnh bài của đệ tử. Ngươi cũng có thể đi Tàng Kinh Các của Luyện Hồn Phong để chọn lựa các loại công pháp. Sau đó ngươi tìm một địa điểm nào đó trên ngọn núi này mở một động phủ mà tu luyện.

Trong Luyện Hồn Tông ta không có sư phụ, hoàn toàn dựa vào tự học. Nếu có gì cần hỏi, hãy đến hỏi ta.

Vương Lâm gật đầu bảo vâng, cung kính xoay người rời đi.

Không lâu sau khi hắn rời đi, hai cỗ thần thức cường đại xuất hiện trong đại điện.

- Sư đệ, người này như thế nào?

- Không có vấn đề gì cả!

Lão hừ nhẹ một tiếng nói.

- Sư đệ, những năm gần đây, mấy vị lão tổ đều bế quan, ta muốn đóng cửa không thu đệ tử, tránh để những kẻ có mục đích riêng trà trộn vào!

- Thật nực cười! Người có mục đích riêng trong Luyện Hồn Tông chúng ta còn ít sao? Thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít. Hai vị sư huynh áp đặt cứ mười người tiến vào chỗ các vị liền có một người có mục đích khác, trước hết hãy xử lý tốt công việc của chính mình đi đã, đừng có xem vào việc của Luyện Hồn Phong ta!

Giọng điệu của lão lạnh như băng.

- Oán khí của sư đệ thật lớn! Haha! Tên tiểu bối có trực giác tiên tri đã bị ta tuyển trúng. Người nắm giữ Tử Chú thuật bị Toả Thần sư đệ tuyển đi. Hiện tại chỉ còn người này, chính là người chiến thắng cuối cùng, chẳng lẽ sư đệ còn chưa thấy thoả mãn sao?

- Thối lắm! Hai người kia đều nắm giữ các thần thông riêng, người này chẳng qua là tu vi cao hơn một chút mà thôi, làm sao có thể so sánh được. Hai vị sư huynh, không tiễn!

Sắc mặt của lão rất khó coi.

Hai đạo thần thức truyền ra một tiếng cười lớn, lần lượt tiêu tan.

Vương Lâm đi trên Luyện Hồn Phong, thu hồi thần thức lại.

- Hoá Thần kỳ tu sĩ đều đang bế quan, trước mắt, Luyện Hồn Tông là do ba người này thủ hộ.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, hướng về Thiên Các đi đến.

Ở nơi đó, sau khi đổi lấy phục sức và lệnh bài của đệ tự, Vương Lâm nhìn sắc trời còn sớm nên liền đi Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các của Luyện Hồn Phong cũng không lớn, chỉ có ba tầng.

Từ xa nhìn lại, nơi này cực kỳ bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả. Vương Lâm nhấc chân bước vào, bỗng nhiên ánh mắt trở nên tập

trung nhìn về một lão nhân ngồi trong bên trong. Tu vi của lão nhân này đã gần đạt đến Nguyên Anh kỳ, chỉ kém một chút ít mà thôi.

Sắc mặt của lão nhân này vàng vọt, thân mình gầy gò. Hắn thờ ơ phát hiện có người đi vào, mí mắt nhướn lên, nói:

- Lệnh bài!

Vương Lâm xuất ra lệnh bài vừa được giao cho, lão nhân kia nhìn thoáng qua nói:

- Ngoại trừ không được đi lên tầng thứ ba, còn lại ngươi có thể tuỳ ý xem xét, thời gian là ba ngày,

Vương Lâm gật đầu, tiến vào trong các.

Tầng thứ nhất đạp vào mắt hắn là những cái giá sách xếp san sát nhau, trên đó có ngọc giản, thẻ tre, thậm chí còn có một số thạch giản. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua một lượt. Những công pháp này bao la vạn tượng, cực kỳ toàn diện. Trong đó có một số Vương Lâm đã biết, cũng có một số hắn chưa từng gặp qua.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 384: Hồn Thiên tam pháp.

Chẳng qua, nơi này không có phương pháp luyện chế Hồn Phiên.

Sau khi xem xét một vòng, Vương Lâm đi lên lầu hai.

Ngọc giản trên lầu hai ít hơn rất nhiều so với lầu dưới, đặt lẻ tẻ ở bốn phía, bên cạnh còn có một chút giới thiệu ngắn gọn.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức phát hiện một ngọc giản trên một cái giá có viết bốn chữ: Chế tác Hồn phiên. Hắn cầm ngọc giản lên, ngưng thần quan khán, chân mày không khỏi nhíu lại.

Trên ngọc giản này quả thực là ghi lại phương pháp chế tác Hồn Phiên. Chẳng qua, những điều giảng giải trong đó không có gì khác phương pháp luyện chế của những tu sĩ bình thường bên ngoài. Nếu Luyện Hồn Tông thực sự sử dụng phương pháp này để luyện chế Hồn Phiên thì cũng không thể tạo ra được uy danh vang dội như thế!

Sau khi cẩn thận tìm kiếm ở lầu hai, Vương Lâm vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Ánh mắt hắn nhìn lên lầu ba, trầm ngâm một chút, cũng không làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào mà là trở lại chỗ lão nhân ngồi nơi lầu một. Hắn ôm quyền nói:

- Tiền bối, vì sao không thể đi lên lầu ba?

Lão nhân hà hơi một một cái, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái nói:

- Không thể lên là không thể lên! Sao nói lắm lời vô nghĩa như thế?

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào lão nhân.

Lão nhân nhướng mày, lẩm bẩm vài câu, không kiên nhẫn nói:

- Đừng có trừng mắt lên. Có phải ngươi muốn tìm ngọc giản ghi lại phương pháp chế tác Hồn Phiên phải không? Ta nói cho ngươi, thứ hay ho như thế nơi này không có đâu. Tầng thứ ba cũng không có. Ngọc giản chế tác Hồn Phiên chỉ có mười chiếc. Ngươi nếu muốn thì hãy đi mà cướp đoạt. Kia! Nhìn thấy không? Bên trong động phủ kia có một cái có thể học tập!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn theo chỗ lão nhân chỉ, đích xác có một động phủ.

- Luyện Hồn Tông không có quy tắc gì cả, ngươi nếu có bản lĩnh giết người thì cứ giết, nhìn trúng cái gì thì cứ cướp đoạt, nhìn trúng nữ tu sĩ nào thì cứ ra tay.

Nếu không có bản lĩnh, hãy tìm mấy vị cũng không có bản lĩnh tu luyện cùng một chỗ. Như thế có thể đỡ bị người khác đánh cướp.

Ánh mắt lão nhân hiện lên vẻ trào phúng, nói.

- Không có quy tắc, tuỳ ý hành sự…

Vương Lâm mỉm cười, Luyện Hồn Tông cũng quả thật thú vị. Ánh mắt hắn chợt loé lên, tay phải bỗng nhiên vung lên, thân mình lão nhân kia lập tức bị một bàn tay vô hình nắm lấy, ném lên trời.

Lão nhân ngẩn ra, sau đó cười ha hả. Vẻ mặt thờ ơ trước đó biến mất, thay vào đó là một cỗ chiến ý, cười lớn nói:

- Được! Được! Ngươi là người đầu tiên trong một trăm năm qua dám ra tay với lão phu, lão phu liền chơi đùa với ngươi!

Nói xong, thân mình hắn khẽ động, giãy lên để thoát ra.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, tay phải tuỳ ý vung lên. Lập tức thân mình lão nhân bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ túm lấy, ầm một tiếng, bị đập vào vách đá một bên.

Lão nhân bị đập cho choáng voáng đầu óc, sau khi lấy lại tâm thần, giận dữ đang muốn gầm lên thì thân mình hắn lại bị kéo về, lại ném ra.

Ầm, ầm, ầm!

Liên tục va chạm, lão nhân hừ thảm, khoé miệng tràn ra máu tươi. Cuối cùng thấy Vương Lâm còn muốn chụp tới, vội vàng cầu xin tha thứ:

- Đừng ném nữa. Gia gia, ta gọi ngươi là gia gia. Tha cho ta đi. Nếu cứ đánh tiếp, đống xương cốt già cả của ta sẽ nát bấy mất!

Vương Lâm buông tay, lão nhân kia ngã trên mặt đất, bò dậy, cười khổ nói:

- Sư đệ, ngươi có tu vi như thế hãy trực tiếp đi chém giết mà đoạt ngọc giản đi. Trong Luyện Hồn Tông chúng ta, chỉ cần không tàn sát quá

nhiều người, cũng sẽ không ai quản chuyện của ngươi đâu!

Vương Lâm liếc mắt nhìn lão nhân một cái, xoay người rời khỏi, liền đi đến phía trước chỗ động phủ mà lão nhân kia chỉ tới. Ngoài động phủ này có một số cấm chế, thần thức của Vương Lâm đảo qua, lập tức phát hiện có một người đàn ông trung niên đang khoanh chân ngồi đó, sát bên vách sơn động còn có hai nữ tu cũng đang ngồi.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải khẽ động, từng đạo cấm chế tàn ảnh lập tức gào théo lao ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, cấm chế bên ngoài động phủ, ngay cả tảng đá phong kín bên ngoài cửa động cũng hoàn toàn đổ sập xuống!

Lão già có thân hình gầy gò xa xa run lên, thầm nhủ từ nay về sau Luyện Hồn Phong lại có thêm một tên không thể trêu chọc.

Động phủ bị huỷ, người đàn ông bên trong lập tức nổi giận gầm lên, cả người hoá thành một đạo cầu vồng, đột nhiên lao ra. Hắn không nói hai lời, vỗ túi trữ vật, lập tức một cây cờ nhỏ màu tím xuất hiện trong tay. Tay hắn rung lên, mấy trăm hồn phách gào thét lao ra.

Trong những hồn phách này có nam có nữ, phát ra từng trận gào khóc thê lương, phô thiên cái địa, đánh tới Vương Lâm.

- Phá huỷ động phủ của ta! Muốn chết!?

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, người từ trong động phủ lao ra này cũng không phải là Nguyên Anh kỳ, mà giống như lão nhân kia, đều chỉ là Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Chẳng qua, Hồn Phiên trong tay có chút khác thường, Vương Lâm liếc mắt một cái có thể nhìn ra bên trên Hồn Phiên có một đạo kim tuyến. Hồn phách từ đó phóng thích, phát ra hắc khí, cùng với những loại hồn phách tầm thường chỉ cần gió thổi qua sẽ tiêu tan hoàn toàn khác nhau.

Mấy trăm hồn phách này đều có hồn lực no đủ, hơn nữa trong đó có mấy tên không ngờ còn phát tán ra uy áp không kém gì những tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường.

- Trưởng thành!

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, hắn nhìn ra được Hồn Phiên này có chỗ đặc biệt.

Những hồn phách này bị giam cầm trong Hồn Phiên mà không bị gián đoạn, thần thông vẫn tăng trưởng.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải xuất ra một trảo cách không. Lập tức Hồn Phiên của Kết Đan kỳ tu sĩ kia rời tay, bay đến trong tay của Vương Lâm. Vương Lâm điểm lên trên Hồn Phiên một cái, đem thần

thức của đối phương lau sạch. Tâm thần hắn khẽ khộng, liền dung nhập vào trong Hồn Phiên này, một cỗ cảm giác như nước mát thấm vào dâng lên trong tim.

Hồn Phiên rung lên, những hồn phách đang gào thét lập tức bị hút hết vào trong Hồn Phiên.

Kết Đan kỳ tu sĩ kia há hốc mồm mắt, hít một hơi thật sâu. Hắn không nói hai lời, lập tức từ trong túi trữ vật xuất ra một khối ngọc giản màu đen, ném xuống mặt đất. Thân mình hắn lập tức rời đi, trong miệng hô lên:

- Nhận thua, nhận thua! Động phủ này thuộc về ngươi! Ngọc giản này thuộc về ngươi! Hồn Phiên kia ta cũng không cần, đều thuộc về ngươi! Trong động phủ ta còn có hai tiểu thiếp song tu, trong đó có một người ta còn chưa kịp động vào. Nếu ngươi thích đều là của ngươi! Tất cả ta đều đã trao ngươi! Theo quy củ ngươi không được giết ta!

Nói xong, thân mình hắn nhanh chóng bay ra!

Vương Lâm liếc nhìn hắt một cái, cũng không ra tay mà là tay phải triệu hồi, ngọc giản màu đen kia rơi vào trong tay hắn. Hắn ngưng thần xem xét.

Lúc này, từ bên trong động phủ đi ra hai nữ tử. Tướng mạo của hai người này đều thuộc hàng thượng đẳng. Trên mặt không có nửa điểm ngạc nhiên, coi như việc cướp đoạt động phủ này cũng chỉ là việc bình thường, chỉ im lặng đứng bên ngoài động phủ.

- Đây mới là phương pháp chế tác Hồn Phiên của Luyện Hồn Tông! Tuy nhiên, không phải là đầy đủ…

Vương Lâm thu hồi thần thức, nhíu mày.

Một người mặc quần áo màu ngọc bích lúc này thấy Vương Lâm đã xem xong toàn bộ ngọc giản, nhướn mày, lập tức nói:

- Sư huynh, ngươi đã nhìn ra phương pháp chế tác Hồn Phiên trong ngọc giản này còn có chỗ thiếu hụt?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên hai nữ tử này, cả hai đều có tu vi Kết Đan trung kỳ.

- Vì sao lại như thế?

Vương Lâm hỏi.

Nữ tử mặc quần áo màu ngọc bích vội nói:

- Sư huynh là Thanh Mộc, người vừa giành được thắng lợi trong cuộc đấu bên ngoài phải không? Sư muội Hứa Vân ra mắt sư huynh. Về phần Hồn Phiên thiếu hụt là bởi vì phương pháp chế tác Hồn Phiên của Luyện Hồn Tông chia làm ba phần, cùng với tên của ba toà đại phong giống nhau, là Luyện hồn, Trừu phách, Toả thần. Ba loại phương pháp này kết hợp vào một chỗ mới chân chính là phương pháp chế tác Hồn Phiên.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, thu hồi ngọc giản lại, liếc nhìn động phủ này một cái. Đây không phải là cái làm hắn vừa lòng, thần thức hắn đảo qua, thân mình hoá thành một đạo cầu vồng, hướng về dưới chân núi bay đi.

Hai nữ tử kia ngẩn ra, nhìn sang lẫn nhau, vội vàng đi theo phía sau. Ở Luyện Hồn Tông, đệ tử mà sinh sống một mình, trừ khi tu vị cực cao nếu không sẽ rất nguy hiểm, phải phụ thuộc vào người khác để tồn tại, cho nên liền tụ tập một đám năm ba người một chỗ.

Mỗi khi tranh đấu mà thua thì phải giao ra toàn bộ. Sau khi giao ra, đối phương không thể vẫn xuống tay giết người, nếu không sẽ có trưởng lão can thiệp.

Loại quy tắc bất hợp lý này không thể khiến đệ tử hình thành lòng trung thành. Đạo lý này ai cũng hiểu được nhưng không ai biết nguyên nhân vì sao mà Luyện Hồn Tông lại làm như thế.

Trước đó, hai người mà hai nàng dựa vào chính là vị sư huynh đã bị Vương Lâm đánh cho bỏ chạy kia, hai người nàng tự nhiên phải đi theo Vương Lâm.

Vương Lâm đang phi hành, nhướn mày, dừng thân lại, quay đầu quát:

- Đừng đi theo ta!

Nói xong hắn lạnh lùng quét mắt nhìn hai nữ tử này một cái, lại xoay người rời đi.

- Sư tỷ, làm sao bây giờ?

Nữ tử bên cạnh Hứa Vân lo lắng nói.

Hứa Vân dậm chân một cái, hừ nhẹ nói:

- Còn có thể làm gì nữa. Hắn không cho chúng ta đi theo, chúng ta cũng sẽ không so đo. Chờ hắn tìm được động phủ rồi, chúng ta sẽ ở cạnh đó. Như vậy, những người khác có thể nể mặt hắn, không đến quấy rầy việc tu luyện của chúng ta.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 385: Kim sắc hồn phiên.

Ở dưới chân núi Luyện Hồn Phong, ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên một chỗ núi đá. Sau khi nhìn kỹ, tay phải hắn điểm ra, lập tức một thanh phi kiếm từ trong túi trữ vật bay ra, phá không lao đi. Sau đó một lát, một toà động phủ thành hình.

Thân mình Vương Lâm khẽ động, bay vào trong động phủ, tuỳ ý đánh ra một đạo cấm chế, phong kín động phủ lại.

Bên trong động phủ, ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên một vách tường trước mặt. Hắn sở dĩ chọn nơi này là vì khoảng cách từ đây đến linh mạch là gần nhất.

Tuy giờ phút này hắn không tiện hấp thu điên cuồng linh mạch phía trước nhưng lấy ra trong đó một chút cũng không ngại. Thân mình

Vương Lâm chợt loé lên, biến mất tại chỗ. Khi hiện ra, hắn đã đứng ở bên cạnh linh mạch của Luyện Hồn Phong.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, thần thức Vương Lâm đảo qua, bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ động.

Ở chỗ sâu nhất bên trong linh mạch của Luyện Hồn Phong tràn ngập một màn sương đen, ngăn cản thần thức của hắn thâm nhập vào. Một lượng lớn linh lực từ trong linh mạch biến thành dạng hình tơ bị màn sương đen chậm rãi hấp thu. Truyện

Khi thần thức của Vương Lâm đến bên cạnh màn sương đen này, hắn lập tức cảm nhận được từ bên trong truyền ra từng trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, một đám hồn phách lúc ẩn lúc hiện. Truyện

- Cản trở thần thức?

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, lập tức cảm nhận được một đạo cấm chế bao phủ lấy màn sương đen.

Cấm chế này chính là nguyên nhân khiến thần thức hắn không thể thâm nhập. Vương Lâm nhìn kỹ trong chốc lát, bỗng nhiên hai mắt ngưng trọng.

- Đây là… Đây… Đây chẳng lẽ là thượng cổ hồn cấm!?

Nội tâm Vương Lâm chấn động.

Thượng cổ hồn cấm chính là một loại thượng cổ cấm chế ít gặp nhất. Cấm chế này không chỉ khó lường mà uy lực còn lớn hơn những cấm chế bình thường khác đến mấy lần.

Những cấm chế bình thường có thể so sánh với vật chết, cũng cần một một chìa khoá, một phương pháp cố định để mở ra.

Nhưng hồn cấm lại không như thế. Có thể nói nó như một sinh vật sống. Trên thực tế, toàn bộ cấm chế chính là một đạo hồn phách. Chẳng qua nó tồn tại dưới trạng thái cấm chế mà thôi.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, trầm ngâm một lát, thân mình khẽ động, biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên cạnh thượng cổ hồn cấm.

Thân mình hắn vừa hiện ra, hồn cấm bên trong màn sương đen lập tức quay cuồng kịch liệt, hai đạo u quang từ bên trong bỗng nhiên sáng lên, đồng thời một tiếng rít gào của hồn phách từ bên trong rống lên.

Dưới tiếng rống này, thần thức của Vương Lâm chấn động, thân mình lập tức lui về phía sau. Ánh mắt hắn loé lên, nhìn chằm chằm vào màn

sương đen, trầm mặc không nói!

Thanh âm gào rít vừa rồi chứa đầy ý cảnh cáo.

- Lấy hồn cấm phong ấn chắc chắn là một bảo vật!

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, vẻ mặt ngưng trọng, hai tay bấm quyết. Thoáng cái, từng đạo tàn ảnh lập tức xuất hiện, bay quanh thân thể hắn một vòng.

- Phá!

Vương Lâm quát khẽ, hai tay điểm về phía trước. Lập tức cấm chế tàn ảnh ở bốn phía nhanh chóng bay ra, tất cả bám vào phía trên màn sương đen. Những tàn ảnh này nối tiếp nhau, như một bàn tay dài, tiến vào bên trong màn sương đen.

Hai đạo u quang bên trong màn sương đen phát ra nộ mang. Chỉ trong chớp mắt, màn sương đen quay cuồng kịch liệt, bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít gào còn mạnh mẽ hơn đợt công kích linh hồn vừa rồi! Truyện

Thanh âm này truyền đến bên trong nguyên thần của Vương Lâm, hắn lập tức cảm giác được một cỗ đau đớn từ trong kẽ hở của nguyên thần bị

phân liệt truyền ra. Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm, thân mình lập tức lui về sau. Truyện

Lúc này, màn sương đen càng quay cuồng một cách điên cuồng. Nó mãnh liệt thu lại, tất cả màn sương đen lập tức ngưng tụ lại ở trung tâm. Gần như chỉ trong chớp mắt khi màn sương đen toàn bộ ngưng tụ, xuất hiện một con yêu thú có hai sừng, toàn thân phát ra sương mù và những sợi tơ màu đen.

Ngay nháy mắt khi yêu thú này xuất hiện, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn ra nơi mà màn sương đen trước đó bao phủ chính là có một cái kim sắc tiểu kỳ (1). Màn sương đen hiển nhiên là từ trong tiểu kỳ này tràn ra.

(1) kim sắc tiểu kỳ: cờ nhỏ màu vàng.

Khi bốn chân của nó hạ xuống đất, cái đầu lớn của nó hướng về Vương Lâm mở ra một cái miệng máu, hai mắt nó phát ra u quang.

Toàn bộ những tàn ảnh cấm chế mà Vương Lâm đánh ra trước đó đều dán tại trên mình con yêu thú này, loé lên không ngừng.

Con yêu thú này lắc đầu một cái, phun ra hai đạo hắc khí. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Thân mình như con bê con bỗng nhiên nhảy lên, hướng về Vương Lâm hung mãnh đánh tới.

- Sau khi Thanh Mộc sư huynh xuất quan, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt này, liệu có bảo là chúng ta tự tung tự tác hay không? Truyện

Lưu Vi nhíu mày, hạ giọng nói.

Lưu Vi là một trong hai nữ tử trước đó. Thân thể của nàng nhỏ xinh, so với Hứa Vân phải thấp hơn một cái đầu. Tuy như thế nhưng dáng người vẫn rất đẹp, lả lướt khiến người ta thích thú.

- Chắc là không đâu. Người tu tiên đều yêu cái đẹp. Những hành động của chúng ta khiến nơi này trở nên xinh đẹp như thế, mặc dù ngoài mặt hắn không lộ vẻ vui mừng nhưng nội tâm tất nhiên sẽ không tức giận, Lưu Vi sư muội hãy cứ yên tâm đi. Truyện

Hứa Vân cười khẽ, cầm lấy một trái cây, đặt lên miệng cắn một miếng.

- Mấy tháng này thanh danh của Thanh Mộc sư huynh bị chúng ta truyền ra. Cuộc sống của tỷ muội chúng ta so với trước đây đã tốt hơn không ít. Nếu là sau này có thể vẫn được như thế này thì thật là tốt! Thời gian mấy tháng qua, số hồn phách ta bắt được so với trước đây đều phải nhiều hơn nhiều!

Trên mặt Lưu Vi lộ ra một tia vui mừng, nói.

- Nếu không bị người khác cướp đoạt, lấy tư chất của ta nhất định có thể luyện chế ra Bách Hồn phiên. Đến lúc đó, sử dụng phiên này để tu luyện nhất định có thể vừa đủ đạt đến Kết Đan hậu kỳ!

Hứa Vân gật đầu nói.

- Sư tỷ, ta còn có chút lo lắng. Gần đây, số người đến bái phỏng ngày càng nhiều, nếu Thanh Mộc sư huynh biết là do chúng ta tuyên truyền, sợ là sẽ không nhẹ tay đâu.

Lưu Vi hạ giọng nói.

- Hắn sẽ không…

Không đợi Hứa Vân nói xong, chợt một đạo cầu vồng từ phía trên ngọn núi lao xuống, dừng lại bên ngoài động phủ, hoá thành một người đàn ông trung niên mặc áo bào màu tro. Người này tướng mạo anh tuấn, một mái tóc dài bị gió thổi bay bay, tạo cho hắn có vài phần phong thái như thần tiên! Truyện

- Thanh Mộc sư đệ, Tại hạ là Quách Đông Kiện, hy vọng ngươi đi ra gặp mặt một chút!

- Quách sư huynh, mời huynh trở về đi. Thanh Mộc sư huynh đang bế quan!

Hứa Vân đứng lên, nũng nịu nói.

Quách Đông Kiện nhướn mày, hắn chuyển mắt liếc qua Hứa Vân một cái, nói:

- Hai người các ngươi chính là thị thiếp của Thanh Mộc? Truyện

Khuôn mặt Lưu Vi ửng đỏ lên, không nói gì. Nhưng sắc mặt của Hứa Vân vẫn không đổi, cười nói:

- Sư huynh, chúng ta đúng là thị thiếp của Thanh Mộc sư huynh.

Ánh mắt của Đông Kiện lạnh lùng, quét nhìn Lưu Vi một cái, lạnh giọng nói:

- Nói bậy! Lừa gạt hết người này đến người khác, không ngờ cũng dám lừa gạt Quách mỗ, hai người các ngươi cút sang một bên!

Nói xong, hắn xoay người, tay phải đưa lên, lập tức một đạo linh quyết hiện ra, hoá thành một con thanh long, gào rít hướng về phộng phủ lao tới.

Ngay khi thanh long hiện ra, bốn phía bão cát nổi lên. Vừa gào thét, thanh long vừa đánh vào trên động phủ. Đúng lúc này, một đạo cấm chế bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản thanh long. Đồng thời, một bàn tay từ trong hư không hoá ra, miết lên thanh long. Con thanh long này lập tức rên lên một tiếng, hoá thành nhiều điểm ánh sáng bắn ra, tiêu tan không còn.

Quách Đông Kiện biến sắc, lui ra sau vài bước, ánh mắt nhìn chăm chú vào chỗ sâu bên trong động phủ.

Vương Lâm chậm rãi đi ra khỏi động phủ, ánh mặt trời chiếu lên người hắn, không ngờ tản mát ra từng trận hắc khí. Hắc khí này ngưng tụ lại sau lưng hắn, hình thành một cái đầu lâu thật lớn.

- Thiên Hồn Phiên Huyễn Ảnh!

Sắc mặt Quách Đông Kiện đại biến, tái nhợt, lại lui ra phía sau mấy bước.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, quét mắt nhìn Quách Đông Kiện, tu vi của người này là Nguyên Anh sơ kỳ.

- Giao ra Hồn Phiên, ta cho phép ngươi rời đi!

Thanh âm của Vương Lâm rất bình thản.

Sắc mặt của Quách Đông Kiện âm trầm, không nói hai lời, lập tức vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một chiếc Hồn Phiên có hai đạo kim tuyến. Hắn rung lên, một đám hồn phách gào thét xông ra, hoá thành từng đạo hắc khí hồn mang, hình thành một gương mặt của một đám hồn phách dữ tợn, gào thét nhìn hướng Vương Lâm.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, thân mình lui lại hai bước, Hồn Phiên chỉ vào Vương Lâm quát:

- Thiên Hồn Phiên, Quách mỗ cũng có! Ngươi nếu có thể thắng, ta sẽ giao ra!

Lập tức những hồn phách ngoài thân thể hắn gào thét hướng về Vương Lâm đánh xuống. Trong những hồn phách này có một bộ phận tương đương với tu vi của Trúc Cơ kỳ, một số là Kết Đan kỳ, thậm chí có một hồn phách rất lớn có hai chiếc sừng trên đầu, trên thân tản mát ra khí tức của Nguyên Anh kỳ!

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, tay phải điểm về phía trước, nhẹ nhàng thốt ra:

- Tuyền!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 386: Gặp lại Liễu My lần hai..

Lập tức, ở trước người hắn xuất hiện một con lốc xoáy thật lớn. Lốc xoáy này vừa xuất hiện lập tức khiến Quách Đông Kiện mặt xám như tro tàn, chua xót nói:

- Lần bế quan này Thanh Mộc huynh hoá ra là tu luyện Luyện Hồn Thuật. Chỉ với thời gian ba tháng có thể luyện ra Hồn Tuyền, Quách mỗ bội phục!

Khi hắn đang nói chuyện, những hồn phách xông đến đều lập tức kêu lên thảm thiết, bị lốc xoáy hút vào. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đám hồn phác này, ngoại trừ hồn phách phát ra khí tức Nguyên Anh, toàn bộ biến mất.

Hồn phách đầu có hai sừng phát ra khí tức của Nguyên Anh kêu lên một tiếng, cũng không biết sử dụng cách nào, không ngờ có thể loại bỏ được lực hút của lốc xoáy, hướng về phía xa xa nhanh chóng thoát đi.

- Ah?

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải xuất ra một trảo cách không, lập tức hồn phách kia hừ thảm một tiếng, bị kéo trở về!

- Ngươi từ chỗ nào đạt được sinh hồn Nguyên Anh này?

Vương Lâm liếc nhìn hồn phách này một cái rồi ngẩng đầu nhìn về phía Quách Đông Kiện.

Quách Đông Kiện than thầm, khi thấy đối phương thi triển ra Hồn Tuyền thì hắn đã hoàn toàn từ bỏ chống cự.

- Thanh Mộc sư huynh, chúc mừng ngươi trở thành người thứ ba trong hàng đệ tử của Luyện Hồn Phong tu luyện ra Hồn Tuyền. Sinh hồn Nguyên Anh này là ta lấy một thanh Bách Hồn Phiên có chín trăm hồn phách ra đổi với với Tô Kim Thế ở Trừu Phách phong.

Trong ba tháng tu luyện, Vương Lâm nương theo áp lực của linh mạch khiến cho tu vi tăng mạnh, đột phá Nguyên Anh. Chỉ cần đợi cho nguyên thần của hắn khôi phục thì lần nữa trở lại tu vi Hoá Thần.

Vết sẹo trên mặt hắn chỉ còn lại ba khối, phong ấn của Tôn Thái đã sắp bị tan vỡ. Truyện

So sánh với việc này, thu hoạch lớn nhất của hắn chính là trong khi thổ nạp, hắn cảm nhận được trên toàn bộ Luyện Hồn Phong như bị một vật vô hình thật lớn bao phủ.

Trong vật vô hình này đôi khi tràn ra một ít hồn phách. Mỗi khi hồn phách tràn ra, liền lập tức từ trên cả toà Luyện Hồn Phong truyền ra hơn trăm đạo linh lực, tranh nhau cướp đoạt.

Những hồn phách này cũng không phải xuất hiện từ cùng một chỗ, mà là phân tán ra, bất kỳ mỗi vị trí nào trên Luyện Hồn Phong đều có thể thấy xuất hiện.

Phát hiện ra điều này khiến nội tâm Vương Lâm khẽ động, lập tức xuất ra Luyên Hồn ngọc giản, cẩn thận xem xét. Dần dần, hắn nhìn ra được một số manh mối.

Hồn Phiên tam pháp chia làm Luyện hồn, Trừu phách, Toả thần.

Truyện Trong đó, Luyện hồn là luyện hoá hết thảy các tử hồn trên thế gian, đem phong ấn bên trong Hồn Phiên, lấy một loại phương pháp đặc thù khiến ở trong đó, không những không tiêu tan mà còn dần lớn mạnh lên.

Còn Trừu phách thì không giống, pháp thuật này cũng không thể luyện hoá tử phách mà là từ trong cơ thể sống rút ra sinh hồn, sau đó phong ấn trong hồn phiên để thao khống.

Về phần Toả thần, Vương Lâm không có gì để đối chiếu nên không đoán ra được chút gì.

Dựa theo Luyện Hồn Phong, Hồn Phiên dựa theo số lượng hồn phách bên trong mà chia là Thập, Bách, Thiên, Vạn Hồn Phiên. Uy lực của nó càng nhiều càng lớn.

Thập và Bách Hồn Phiên thuộc loại cực kỳ tầm thường. Có gì đặc biệt thì chỉ khi nào hình thành Thiên Hồn Phiên, mới có được một số thần thông. Uy lực lớn nhỏ của nó có quan hệ rất lớn đến chủ hồn.

Muốn luyện chế một cây Thiên Hồn Phiên, cần thiết phải có một chủ hồn. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho không có nhiều Thiên Hồn Phiên. Bách Hồn Phiên đạt đến mức tận cùng là chín trăm chín mươi chín hồn phách nhưng bởi vì khuyết thiếu chủ hồn nên không thể hình thành Thiên Hồn Phiên.

Về phần chủ hồn phải như thế nào thì không có yêu cầu nào khác ngoài mức độ cường đại của nó. Độ cường đại của chủ hồn phải vượt qua tổng tất cả các hồn phách trước đó cộng lại.

Khi Vương Lâm đang nghiên cứu Hồn Phiên, đột nhiên từ chỗ sâu bên trong linh mạch truyền đến một thanh âm:

- Thanh Mộc huynh, tu vi đã khôi phục được hơn phân nửa. Thật đáng mừng!

Nháy mắt khi Liễu Mi nói chuyện, tay phải Vương Lâm điểm cách không một cái, lập tức thân thể của Hứa Vân và Lưu Vi run lên, rơi vào hôn mê.

- Liễu Mi,ngươi có mục đích gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần làm thế, sẽ làm mất đi ấn tượng về ngươi trong lòng ta đó! Truyện

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Liểu Mi, thanh âm lạnh như băng.

Liểu Mi nhìn Vương Lâm, than nhẹ một tiếng, hạ thấp giọng nói:

- Vương Lâm, tai hoạ của ngươi đến rồi, đi thôi… Rời khỏi Chu Tước tinh… Truyện

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, không nói gì, chờ đợi câu nói tiếp theo của Liễu Mi.

- Ta không muốn lừa ngươi. Ngươi đã biết ta là người của Chu Tước quốc nhưng lại không biết sư phụ của ta không phải là người bình thường. Hắn chính là đệ nhất nhân trên Chu Tước tinh này, Chu Tước Tử.

Liễu Mi thấp giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, trong đầu đột nhiên rõ ràng, bỗng nhiên nói:

- Sau trận chiến với ta, hiện tại Hồng Điệp như thế nào? Truyện

Sau khi nghe câu nói của Liễu Mi, liên hệ với những suy nghĩ trong lòng trước đó, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng rất đáng sợ.

Trong mắt Liễu Mi hiện lên một tia tán thưởng, nàng nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Hồng Điệp… đã bị sư huynh của ta giết chết!

Vương Lâm hít sâu một một hơi, đã khẳng định được dự đoán của mình, trầm giọng nói:

- Xem ra, một trận chiến của ta với Hồng Điệp chẳng qua là một hồi thú đấu trong mắt một số kẻ mà thôi.

Liễu Mi cắn môi dưới, hạ giọng nói:

- Vương huynh, ngươi đi đi, càng nhanh càng tốt…

Nói xong nàng nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, than nhẹ rồi xoay người rời khỏi.

- Vương Lâm, Liễu Mi phải tuân lệnh sư phụ, để cho đạo tâm của ngươi lưu lại thân ảnh của ta. Đây là vận mệnh mà Liễu Mi không thể chống cự… Sư mệnh nan vi… Cuộc chiến đạo tâm này, trừ phi trong đạo tâm của ta có hình bóng của ngươi, nếu không ngươi không có khả năng thắng lợi… Chỉ có điều Liễu Mi ta lĩnh ngộ chính là Thiên huyễn vô tình đạo. Bên ngoài có thể biến ảo hết thảy những biểu tượng hữu hình, chỉ có nội tâm là vô tình. Ngươi làm sao có thể thắng được… Truyện

Liễu Mi rời đi, trong lòng than nhẹ, thầm nghĩ. Chỗ sâu bên trong hai mắt của nàng mơ hồ lộ ra một tia vô tình lạnh lùng, chẳng qua, vẻ vô tình này bị biểu hiện của nàng che dấu, không thể nhìn thấu được.

Vương Lâm nhìn bóng dáng của Liễu Mi, cặp lông mày thuỷ chung vẫn nhíu chặt. Lần này Liễu Mi tiến đến nói ra mấy câu, có vẻ như nhìn ra được vấn đề nhưng trên thực tế lại có vô số điều mờ mịt.

- Việc này lộ ra đôi chút quỷ dị. Liễu Mi này, ta rốt cục luôn có một loại cảm giác kỳ dị, thật là kỳ quái…

Hai mày của Vương Lâm vẫn nhíu chặt, lẩm bẩm nói.

Sau đó một lát, hắn nhìn hai cô gái Hứa Vân và Lưu Vi ở cách đó không xa, tay áo vung lên, cuốn hai nàng ra trăm trượng bên ngoài động phủ. Nhưng, nháy mắt khi hắn nâng hai cô gái lên, nội tâm hắn bỗng nhiên chấn động, như nghĩ ra cái gì đó. Truyện

Tay phải hắn xuất ra một trảo, đem hai cô gái này quay về. Hắn nhìn kỹ, biểu tình trong khi hôn mê của hai cô gái rất khác nhau.

Trước giờ Hứa Vân luôn biểu hiện ra tương đối kiên định. Lúc nói chuyện cũng luôn chiếm phần nói trước, lộ ra một cảm giác rất kiên cường. Nhưng giờ phút này, khi đang hôn mê, trên mặt nàng hiện lên một tia nhu nhược, có chút bất lực.

Ngược lại, nữ tử kia trước giờ luôn mang đến cho Vương Lâm cảm giác luôn dịu dàng, nhu nhược nhưng hiện tại, biểu tình lại xuất hiện một cỗ

tàn nhẫn, kiên định. Hiển nhiên đây thuộc loại người ngoài mềm trong cứng.

Trong đầu Vương Lâm như có một đạo thiểm điện loé lên, ầm vang. Hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phương hướng Liễu Mi rời đi, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh. Truyện

- Ta hiểu được… Vì sao mỗi lần nhìn đến nàng đều có một loại cảm giác kỳ dị. Chính là bởi vì biểu hiện bên ngoài của Liễu Mi nhìn thấy sờ sờ, như là những cử chỉ rất hữu tình. Trên thực tế là nhằm che dấu sâu trong nội tâm chân chính thuộc Vô tình đạo.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào phương hướng mà Liễu Mi biến mất! Hai mắt hắn lộ ra hàn mang.

- Tu vi của Liễu Mi ta nhìn không thấu, hiển nhiên là cao thâm hơn ta. Nếu không cũng không có khả năng trở thành đồ đệ của Chu Tước Tử. Chỉ có điều, nàng tiếp cận ra rốt cuộc có mục đích gì?

Vương Lâm chau mày, tay phải vung lên, hai người Hứa Vân và Lưu Vi dừng ở ngoài mấy mươi trượng.

Vương Lâm không phải là người lương thiện, nhưng nể tình sau khi thông qua biểu tình trước và sau khi hôn mê của hai nữ tử này mà phán

đoán ra khuôn mặt thật của Liễu Mi, nên cũng không đuổi hai người này đi.

- Ả Liễu Mi này không thừa dịp tu vi ta chưa khôi phục mà ra tay, hiển nhiên mục đích không phải là giết ta. Nhưng nhìn cô ta tiếp xúc có vẻ như hữu tình, kỳ thật lại vô tình, rất quỷ dị, cũng không phải là thiện ý.

Ánh mắt Vương Lâm âm trầm.

Sau đó chốc lát, tay áo hắn vung lên, xoay người đi vào trong động phủ, khoanh chân ngồi xuống.

- Tu vi hiển nhiên đã không cần lo ngại. Chỉ đợi nguyên thần hoàn toàn hồi phục là có thể khôi phục lại Hoá Thần trung kỳ. Tối trọng yếu nhất lúc này chính là khiến cho nguyên thần hồi phục. Muốn khôi phục nguyên thần cần phải tìm nơi nào có linh áp thật mạnh bao phủ mới có thể cưỡng ép nguyên thần hồi phục được. Truyện

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt hắn loé lên, thân mình nhoáng cái đã biến mất tại chỗ.

Trong chỗ sâu bên trong linh mạch dưới Luyện Hồn Phong, thân ảnh của Vương Lâm hiện ra.

Chỗ hắn đang đứng chính là nơi sâu nhất trong linh mạch của Luyện Hồn Phong, cách ba trăm trượng bên trái hắn chính là nơi có Kim sắc Hồn Kỳ.

Với khoảng cách này, con chủ hồn hình dáng giống như Kỳ Lân yêu thú bên trong Hồn Phiên không thể ảnh hưởng đến hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 387: Chiến chủ hồn.

Khoanh chân ngồi nơi này, Vương Lâm có thể cảm nhận được linh lực uy áp từ bốn phía chậm rãi ngưng kết lan đến. Vương Lâm thở sâu, từ từ nhắm hai mắt lại. Lúc này đây, hắn không thổ nạp linh lực mà chuyên tâm mượn cỗ linh áp này để đè ép lên nguyên thần, khiến nguyên thần thu lại nhanh chóng hơn. Truyện

Thời gian chậm rãi trôi qua. Hứa Vân và Lưu Vi đã sớm tỉnh lại. Hai người nhìn đến vị trí của mình, cũng không phải là ở bên ngoài phạm vi của động phủ, lập tức đáy lòng cũng đoán ra được. Sau khi bàn bạc, hai

người liền tạo ra một động phủ nho nhỏ ngay nơi vừa tỉnh dậy, sau đó ngồi xuống tu luyện.

Một ngày nọ, Vương Lâm đang điên cuồng nương theo uy áp khổng lồ của toàn bộ linh mạch để đè ép nguyên thần, bỗng nhiên hắn mở to hai mắt, ánh mắt lộ ra một tia linh động.

Nguyên thần của hắn tuy chưa thể nói là đã hoàn toàn hồi phục nhưng so với mấy tháng trước thì đã tiến triển hơn không ít. Vết sẹo trên mặt hắn giờ chỉ còn hai khối. Truyện

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, thần thức dừng lại ở chỗ Kim sắc Hồn Phiên cách đó hơn ba trăm trượng.

Giờ phút này chỉ thấy một đạo hư ảnh bỗng nhiên xuất hiện bên ngoài Hồn Phiên. Từ trong màn sương đen truyền ra từng trận gào rít.

- Hống.

Trong rít gào, hư ảnh kia lập tức lui lại phía sau, chưa thể ngưng thật.

Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức nhận ra người này. Hắn đúng là lão giả ở trên tảng đá trong đại điện ngày đó, chỉ còn thiếu lĩnh ngộ ý cảnh là có thể Hóa Thần - Đại trưởng lão Luyện Hồn phong.

- Đáng chết, uy lực Thập vạn Hồn Phiên này càng ngày càng mạnh, với tốc độ tu luyện của ta thì không biết khi nào mới có thể luyện hóa đây! Lão giả sắc mặt âm trầm nói.

Kỳ Lân yêu thú nọ khi thấy lão giả cũng đối xử như với Vương Lâm, chủ động công kích, hai mắt lộ vẻ hung tợn, hơ nữa mơ hồ còn có vẻ trào phúng.

- Nghiệt súc! Ánh mắt lão giả lộ vẻ ác độc, quát: - Thủy tổ năm đó có lệnh, dưới Hồn Phiên được trấn áp dưới tam phong của Luyện Hồn tông là để dành cho người có đức. Sớm muộn cũng có một ngày ngươi sẽ thuộc về lão phu.

- Hống! Trong mũi yêu thú nọ phun ra hắc khí, vẻ khinh miệt trong mắt càng đậm.

- Hừ! Lão giả vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức có thêm một cây Hồn Phiên màu vàng nhạt. Hắn phất lên, lập tức hồn phách vô cùng vô tận hiện ra. Trong số hồn phách này có chủ hồn là Nguyên Anh hậu kỳ. Sau chủ hồn Nguyên Anh hậu kỳ là mười phó hồn tu vi Nguyên Anh trung kỳ và sơ kỳ, còn lại là vô số những hồn phách khác.

- Vạn hồn phệ! Lão giả hét lớn, Hồn Phiên trong tay chỉ về phía trước. lập tức tất cả hồn phách bốn phía trong những tiếng gào thét chói tai liền đánh tới yêu thú kia.

Đôi mắt yêu thú mở to, thân thể nhoáng lên, nhanh như chớp đã nhảy vào bên trong đám hồn phách, chẳng thèm trốn tránh mà ở miệng thật lớn, điên cuồng cắn nuốt. Truyện

Lão giả hiển nhiên không phải lần đầu đấu pháp với con yêu thú này, trên mặt không lộ vẻ gì khác lạ mà còn hiện lên nét kiên quyết. Hắn nhìn đám hồn phách bị yêu thú cắn nuốt, cứ mỗi khi nuốt thêm một hồn phách là thân thể nó lại lớn hơn một chút.

Với tu vi của hắn, vốn không thể đối kháng được với yêu thú này. May mà hắn đã luyện hồn thuật trong thời gian dài, có được Vạn Hồn Phiên nên mới có thể miễn cưỡng đánh một trận.

Chỉ một lúc sau, hai tay lão giả bắt quyết, nhanh chóng biến hóa. Lập tức một đám màu đỏ như máu từ trong tay hắn bị đẩy ra. Dần dần thần sắc lão trở nên ngưng trọng. Trước người hắn xuất hiện một quả huyết cầu lớn cỡ nắm tay. Truyện

- Huyết tế! Lão giả quát một tiếng trầm thấp. Trong nháy mắt khi hắn quát lên, huyết cầu nọ lập tức ầm một tiếng, hóa thành những điểm đỏ bao trùm cả trăm trượng.

Lập tức trên thân thể đám hồn phách bị yêu thú cắn nuốt như ăn được Đại Bổ Hoàn, điên cuồng chuyển động, muốn từ trong cơ thể yêu thú thoát ra.

Những hồn phách bên ngoài dưới sự dẫn dắt của chủ hồn cũng không ngừng tiến công.

Thậm chí hồn phách Nguyên Anh kỳ này lại còn có thể phóng pháp thuật, nội công ngoại kích.

Con thú này lập tức gầm lên tức giận. Nhưng trong ánh mắt nó vẫn lộ vẻ trào phúng như cũ.

Đột nhiên con yêu thú gào lên một tiếng mãnh liệt. Lập tức bên ngoài lá hồn kỳ màu vàng kia bay lên một luồng hắc khí. Hắc khí này trong nháy mắt biến hóa, không ngờ lại hình thành một đầu yêu thú nữa.

Hai đầu yêu thú giống có vẻ ngoài hệt nhau!

Sắc mặt lão giả trở nên khó coi. Hắn mỗi lần đấu pháp với yêu thú này, cứ khi con yêu thú thứ hai xuất hiện là không địch nổi, bại lui. Lúc này khi thấy con yêu thú thứ hai xuất hiện, lập tức ánh mắt lão trở nên âm trầm.

Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay lóe lên hắc mang, hóa thành một cái chuông lớn hiện ra. Nắm chuông được làm bằng gỗ, trêm đó có những vân gỗ thiên nhiên phức tạp.

- Lão phu mượn trọng bảo của Tỏa Thần phong là Thần Phiên Linh (1) để đối phó với yêu thú thứ hai của ngươi! (1): Tên riêng của cái chuông. Lão giả hét lớn một tiếng, cái chuông trong tay rung lên, lập tức những tiếng đinh đinh đang đang truyền ra. Tiếng chuông vừa vang lên liền lập tức hóa thành một yêu thú hư ảo có hình người, rít gào lao tới con Kỳ Lân kia.

Hai con Kỳ Lân đều bị vây khốn, gào thét liên tục.

Sắc mặt lão giả lộ vẻ vui mừng, toàn lực điều khiển pháp bảo trong tay.

Nhưng đúng lúc này, một luồng hắc khí từ trong hồn kỳ màu vàng lại hiện lên. Đầu Kỳ Lân thứ ba xuất hiện.

Lão giả không cam lòng, nổi giận gầm lên một tiếng. Lần này hắn tiến được nhiều nhất, bức ra được ba đầu yêu thú. Lúc này hắn cảm thấy thật bất đắc dĩ. Trước đây hắn cũng không biết là trong cây Hồn Phiên này có bao nhiêu đầu yêu thú. Vốn lúc đầu tưởng rằng chỉ còn một con, nhiều năm trước hắn dùng hồn phiên chế trụ được một con, chưa kịp phân thắng bại thì đột nhiên một con nữa hiện ra.

Lần thứ hai tới, cũng là thua con thú thứ hai kia.

Lần này là lần thứ ba, hắn quyết tâm, đổi lấy pháp bảo này, nhưng cuối cùng lại khổ sở phát hiện ra là còn có con thứ ba.

Do vậy hắn không khỏi phải nghĩ tới, có lẽ sau con thứ ba còn con thứ tư, thứ năm, thứ sáu....

- Khó trách hồn phiên này đã ở đây nhiều năm mà cuối cùng không người này có thể nhận được.... Lão giả thầm than, đang muốn bỏ cuộc.

Đột nhiên một luồng thần thức khổng lồ bỗng phủ khắp bốn phía. Sắc mặt lão giả đại biến. Dưới thần thức này hắn không ngờ ngay cả sức phản kháng cũng không có. Loại cảm giác này chỉ năm đó khi đối mặt với lão tổ hóa thần kỳ mới cảm nhận được.

Nhưng so với cảm giác năm đó, lúc này lại còn mạnh hôn gấp mấy lần.

- Nhất định là một lão tổ hóa thần kỳ xuất quan. Thân thể lão giả run lên, lập tức nói: - Đệ tử Ngô Đạo, tham kiến lão tổ....

Thần thức nọ vừa quét qua, đầu yêu thú thứ ba lập tức hự một tiếng bi thảm, thân thể bị nhiều đạo hắc khí cuốn lấy, gào thét muốn thoát ra.

- Đệ tử Ngô Đạo Khải, tham kiến lão tổ…

Thần thức nọ vừa quét ra, đầu yêu thú thứ ba lập tức hừ thảm một tiếng, bị từng đạo hắc khí cuốn lấy thân mình, gào rít giãy dụa muốn thoát ra.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh từ trong hư không truyền đến, sau đó biến hoá ra một bàn tay to lớn, hướng về Kim sắc Hồn Phiên chụp lấy.

Lúc này, Kim sắc Hồn Phiên không gió cũng rung động. Lập tức liên tiếp ba đầu Kỳ Lân yêu thú từ trong Hồn Phiên biến ảo ra, hướng về bàn tay gào rít xông tới.

Chỉ trong nháy mắt, ba con Kỳ Lân yêu thú thoáng hiện lên hung mang, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn ẩn chứa một tia kiêng kị.

Bàn tay to lớn kia vỗ một cái, lập tức một đầu Kỳ Lân hừ thảm một tiếng, tiêu tan, hoá thành vô số hồn phách, hướng ra bốn phương tám hướng ầm ầm thoát đi. Truyện

Còn hai con Kỳ Lân khác lập tức lao lên, giằng co cùng một chỗ với bàn tay to lớn kia.

Bên trong thần thức lại truyền ra một tiếng hừ lạnh, vô số hắc khí từ bốn phương tám hướng gào thét xông tới. Đám hắc khí này ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành một cây trường thương, loé ra từng trận lôi điện màu đen, đâm tới hai con Kỳ Lân. Truyện

Lấy tu vi của Vương Lâm trước đây thì còn không thể đối phó với con yêu thú này. Dù sao lúc ấy tu vi của hắn chẳng qua chỉ mới khôi phục đến Nguyên Anh trung kỳ mà thôi. Nhưng hiện tại, tu vi của hắn dĩ nhiên đã đột phá Nguyên Anh. Có thể nói giờ phút này hắn là một Hoá Thần kỳ tu sĩ không có ý cảnh, so với chân chính Hoá Thần kỳ tu sĩ thì không bằng nhưng để đối phó với con yêu thú này thì lại thừa sức.

Trong Kim sắc Hồn Phiên giờ phút này truyền ra một tiếng gào rít so với tất cả các con Kỳ Lân kia càng thêm khổng lồ. Lập tức một đạo khí tức màu vàng mạnh mẽ xuất hiện. Nháy mắt khi khí tức màu vàng này xuất hiện, những con Kỳ Lân yêu thú đều run lên, nổ tung bùm bùm, hoá thành vô số hồn phách, hướng về khí tức màu vàng dung hợp lại.

Trong khi Kỳ Lân yêu thú tan biến, Ngô Đạo Khải hừ thảm một tiếng. Hồn Phiên và pháp bảo của hắn đang giằng co với Kỳ Lân yêu thú, giờ đây đối phương đột nhiên tan biến, hắn bị một cỗ lực lượng khổng lồ phản chấn lại, lập tức khiến thân thể hắn bị trọng thương.

Hắn kinh hãi, đang muốn thối lui. Nhưng vào lúc này một đạo hư ảnh xuất hiện trước người hắn, điểm một cái. Thân mình Ngô Đạo Khải lập tức luỵ xuống, ngã trên mặt đất, rơi vào hôn mê.

Vương Lâm đứng trước người Ngô Đạo Khải, Hồn Phiên và Tử mộc Phiên linh của hắn rơi vào tay Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, nhìn chằm chằm vào khí tức màu vàng đang không ngừng ngưng tụ lại.

- Hoá ra đây mới chính là chủ hồn của Hồn Phiên. Những yêu thú trước đó chẳng qua chỉ là phó hồn mà thôi! Truyện

Sau khi khí tức màu vàng hấp thu hết các hồn phách hiện có, rống lớn một tiếng làm rung chuyển cả Luyện Hồn Phong. Nháy mắt một con Kỳ Lân thú thật lớn, toàn thân phát ra kim mang, như một thật thể chứ không có cảm giác chỉ là hồn phách xuất hiện phía đối diện của Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 388: Thu Kỳ Lân hồn phiên.

Hình dạng của Kỳ Lân thú cùng với Lăng Thiên Hậu ở tiên giới có chút giống nhau. Chỉ trừ màu sắc là có sự khác biệt. Ngoài ra, hơi thở cũng không mạnh như của Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu.

"Kỳ Lân tàn hồn!". - Vương Lâm nhìn chằm chằm vào con thú. Tay phải hắn giơ lên chộp vào khoảng không. Nhất thời, từng luồng khí đen từ bốn phương bay tới, ngưng tụ thành một thanh trường thương trong tay hắn.

Con Kỳ Lân màu vàng rống lên một tiếng. Bất chợt, một luồng ánh sáng màu vàng xuất hiện. Sau đó, nó lóe lên một cái rồi lao về phía Vương Lâm.

Trường thương trong tay Vương Lâm cũng run run, đâm ra một cái.

"Uỳnh".

Một tiếng nổ vang lên, linh mạch xung quanh xuất hiện vô số nhưng khe nứt. Vương Lâm lui lại hai bước. Luồng ánh sáng hóa thành một đốm sáng nhỏ rồi biến mất.

- Kỳ Lân Lăng Thiên Hậu tuy còn sống nhưng lại không thể truyền thừa, không thể thi triển pháp thuật. Còn chút tàn hồn trước mắt tuy yếu hơn nhưng lại có thể sử dụng pháp thuật, hiển nhiên là nó có sự truyền thừa.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật một cán. Bất chợt hai cái chuông xuất hiện. Hắn phất tay một cái, hai cái chuông liền lóe lên lao về phía Kỳ Lân.

Kỳ Lân liền dựng đứng người. Hai chân trước của nó đạp mạnh một cái. Nhất thời, một tiếng nổ vang lên. Linh mạch xung quanh lập tức bị phá hủy. Một luồng lực oanh kích lan đến khiến cho cả hai cùng chao đảo, chậm lại thế công.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng. Thân thể hắn thoáng động, trường thương trong tay run lên đâm mạnh về phía trước. Trong tiếng nổ ầm ầm, trường thương hóa thành một tia sáng màu đen xuyên qua cơ thể Kỳ Lân thú.

Con thú rít lên một tiếng kinh người. Từ chỗ bị trường thương xuyên qua, tản ra từng làn khí màu đen, hóa thành hồn phách của vô số người. Truyện

Vương Lâm chẳng nói chẳng rằng vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, hồn phiên liền xuất hiện. Sau khi hắn vung lên một cái, đám hồn phách liền bay về phía hồn phiên. Truyện

Kỳ Lân thú rống lên một tiếng thật to. Nhất thời, đám hồn phách bay ra lại bị nó hút vào trong cơ thể.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Tay phải của hắn vung lên một cái liền xuất hiện Hồn Tuyền. Sau đó bắt đầu đấu pháp cùng với Kỳ Lân thú để cướp đoạt hồn phách.

Hai cái chuông lập tức biến thành to, trong nháy mắt đã bao phủ quanh Kỳ Lân thú. Kỳ Lân thú cũng rít lên một tiếng, từ trong hai lỗ mũi của nó phun ra một làn khói đen, hóa thánh hai con tiểu Kỳ Lân thú mà đánh về phía hai cái chuông.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết. Lập tức, từng đạo cấm chế bay ra xung quanh, rồi đồng loạt đánh về phía con thú, phong ấn nó vào bên trong. Sau đó, hắn thu hồi lại hai cái chuông.

Nhìn đám hồn phách đang tản ra từ trong cơ thể Kỳ Lân thú, Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, quát:

- Nghiệt súc! Nếu ngươi có bản lãnh của tổ tiên thì Vương Lâm không thể địch lại. Nhưng bây giờ, ngươi chỉ là một chút hồn phách còn sót lại mà ngưng tụ thì phá ngươi cũng chẳng có gì khó.

Vừa nói, hai tay Vương Lâm nhanh chóng đánh ra từng đạo tàn ảnh cấm chế về bốn phía của Kỳ Lân thú. Chúng giống như một đám mạng nhện từ trên cao chụp xuống.

Con Kỳ Lân thú rống lên, giẫy dụa, khiến cho cấm chế bị phá hủy rất nhiều. Nhưng hai tay của Vương Lâm vẫn chưa dừng lại liên tục xuất ra cấm chế mà đánh lên người Kỳ Lân.

Từ từ, trên trán Vương Lâm xuất hiện đầy mồ hôi. Vô số cấm chế được hắn đánh ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Kỳ Lân thú gầm rống liên tục. Nhưng thân thể của nó giống như chìm vào trong nước mà yếu ớt dần. Truyện

Trong mắt Vương Lâm lóe lên tia sáng. Tay phải hắn vỗ vào tũi trữ vật. Từ trong túi liền bay ra một lá tiểu kỳ.

Cấm phiên vừa xuất hiện liền rung nhẹ một cái. Vô số Cấm khí rít lên bay ra. Một cây trường thương màu đen chợt xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Hắn quá khẽ một tiếng, cây trường thương liền phóng về phía con Kỳ Lân màu vàng.

Đồng thời, tay phải Vương Lâm cũng nhanh chóng bắt quyết đánh ra từng đạo Hồn Tuyền. Thân hình hắn giống như một tia chớp xuyên qua hai ba cái Hồn Tuyền rồi dừng lại. Cây trường thương màu đen rít lên giữa không trung đâm về phía Kỳ Lân. Hai mắt của nó tràn ngập sự tức giận. Thân thể của nó thoáng run nhẹ, nhất thời xung quanh xuất hiện hơn mười luồng sáng màu vàng.

"Uỳnh...Uỳnh"

Mấy tiếng nổ vang lên. Cây trường thương ngưng tụ bởi cấm chế cùng với những luồng sáng màu vàng va chạm với nhau cùng biến mất. Tuy nhiên, vẫn có một chút trường thương đâm được vào cơ thể nó. Nhất thời, rất nhiều hồn phách lập tức túa ra hồi bị Hồn Tuyền mà Vương Lâm

đã bố trí từ trước hấp thu. Kỳ Lân thú rống lên một tiếng thật to, cố gắng giẫy dụa khiến cho cấm chế trên người nó liên tục bị phá vỡ. Truyện

Vương Lâm nhướng mày. Hắn chỉ nghĩ con Kỳ Lân thú do một chút hồn phách còn sót lại mà biến ảo ra thân thể hư ảo chứ không có uy lực như thế. Có thể nói chút hồn phách đó so với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn cũng không khác nhiều lắm. Chỉ cần thêm thời gian là có thể đạt tới thực lực tương đương với Anh Biến kỳ.

Ánh mắt Vương Lâm âm trầm. Tay phải hắn vẫy nhẹ về phía trước, Khu Thú quyển lập tức bay ra rồi Thần Xa xuất hiện.

Hồn thú trên Thần Xa sau khi đánh với Hồng Điệp một trận đã bị suy yếu. Nhưng vào lúc này, hồn thú trên chiến xa vừa nhìn thấy tàn hồn của Kỳ Lân thú liền chấn động, ánh mắt tỏ ra một sự thèm thuồng. Truyện

Tàn hồn của Kỳ Lân nhìn thấy hồn thú lập tức hạ thấp người xuống, giống như gặp phải thiên địch của nhau. Nó không hề giẫy dụa nữa, ánh mắt lộ rõ ý chí chiến đấu.

Nhìn thấy cảnh đó, Vương Lâm thốt lên một tiếng nho nhỏ. Tinh quang trong mắt hắn lóe lên. Tay phải liền đánh ra một đạo linh quyết vào trên chiến xa. Con hồn thú trên đó lập tức rít lên mừng rỡ. Lần đầu tiên nó không đợi chiến xa mở ra đã lập tức xuất hiện. Thậm chí nó chẳng thèm quay sang thôn phệ Vương Lâm mà lôi theo sợi xích màu đen lao tới tàn hồn của Kỳ Lân.

Tàn hồn Kỳ Lân cũng gào lên một tiếng. Vô số luồng sáng màu vàng chợt xuất hiện chắn trước người, ngăn cản hồn thú.

Hồn thú gầm thét lao tới. Một tiếng nổ vang lên, tất cả luồng sáng vỡ nát. Thân thể hồn thú lập tức va chạm với tàn hồn Kỳ Lân thú.

Nhất thời, cả hai con thú cùng hừ lên một tiếng. Hồn thú lao tới rất mạnh nên thân thể nó kéo sợi xích sắt thẳng tắp khiến cho nó cảm thấy đau nhức. Tuy nhiên, nó vẫn không lùi lại mà quay đầu há miệng táp vào sợi xích. Hồn thứ tức giận quay lại phía Vương Lâm rống lên, tỏ rõ ý định của nó.

Tàn hồn của Kỳ Lân thú không thể địch lại hồn thú. Cấm chế trên người nó nhất thời bị phá vỡ. Thân thể của nó lập tức xuất ra vô số hồn phách.

Hồn phách vừa mới xuất hiện liền bị Hồn Tuyền ở bốn phía xung quanh nhanh chóng hấp thu. Trong nháy mắt đã nuốt hết.

Màu vàng trên thân thể Kỳ Lân không còn rõ ràng như trước mà trở nên hư ảo. Nó nhìn hồn thú chằm chằm, ánh mắt không hề cam lòng. Nó gầm nhẹ một tiếng nhưng không dám tiến lên. Truyện

Dù sao thì bây giờ nó cũng chỉ là tàn hồn. Nếu thời kỳ mạnh nhất thì cũng chẳng sợ hồn thú. Nhưng vào lúc này lại không thể bằng.

Kỳ Lân thú bị đánh bay. Vị trí của nó trước đó nhất thời lộ ra một cái hồn phiên màu vàng. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không hề do dự xuất hiện ngay bên cạnh hồn phiên.

Hắn đang định cầm lấy hồn phiên thì Kỳ Lân thú rống lên giận dữ, chồm tới. Vương Lâm cười lạnh, tay phải hắn điểm một cái vào không trung về phía chiến xa. Nhất thời, sợi xích sắt khóa hồn thú trên chiến xa biến mất.

Không bị sợi xích trói buộc, hồn thú hưng phấn rống lên một tiếng. Thân hình nó giống như một tia chớp, lao ra. Cái miệng rộng của nó đớp về phía Kỳ Lân thú. Truyện

Kỳ Lân thú không cam lòng rống lên một tiếng thật to. Bất đắc dĩ nó phải bỏ qua Vương Lâm mà xoay người bỏ chạy.

Nhất thời, hai con thú chuyển sang đuổi nhau. Những hồn phách bay ra từ cơ thể Kỳ Lân thú lập tức bị Hồn Tuyền hấp thu.

Vương Lâm ôm lá cờ màu vàng trong tay. Trong nháy mắt khi tay hắn đụng tới hồn phiên một cảm giác lạnh như băng liền chui vào trong người. Sau khi chạy được mấy vòng nó liền trở nên yên lặng. Ánh mắt Vương Lâm tỏ rõ sự vui mừng. Hắn há miệng phun ra một chút tinh huyết lên hồn phiên. Giọt tinh huyết của hắn nhanh chóng bị hồn phiên hấp thu.

- Lên. - Vương Lâm hét lên một tiếng. Cánh tay hắn nâng lên, đồng thời lá hồn phiên màu vàng cũng lập tức bay lên theo.

Nhất thời, một cánh tay bao bởi làn khí đen từ trong hồn phiên chợt hiện ra, xuyên thẳng qua Luyện Hồn phong.

Từ xa nhìn lại, Luyện Hồn phong có hắc khí bốc lên ngùn ngụt. Sau đó nó hóa thành một cái lòng khí đen rồi nhanh chóng tản ra bốn phía.

Vào lúc này, tất cả đệ tử trên Luyện Hồn phong đều ngẩng đầu, trợn mắt há mồm nhìn khí đen trên đỉnh núi. Trước đó, bọn họ đã nghe thấy những tiếng rít gào từ trong ngọn núi vọng ra. Nhưng tiếng gầm rống đó ẩn chứa một thứ lực lượng rất mạnh khiến cho bọn họ không dám dò xét.

Ở sâu trong ba ngọn núi của Luyện Hồn tông, chín cái vòng sáng màu vàng chợt run run. Trên cái vòng tròn thứ tám chợt xuất hiện một người có mái tóc hoa râm. Người đó nhìn chằm chằm về phía làn khí đen. Đang chuẩn bị đi xem nó là cái gì thì hắn chợt đứng lại. Sau đó liền xoay người về phía chín vòng sáng màu vàng. Phía sau chín vòng sáng đó ẩn hiện một vòng sáng đỏ như máu. Hắn cung kính nói:

- Tuân lệnh ý chỉ của lão tổ. - Nói xong, hắn lại trở vào trong vòng sáng rồi biến mất.

Vương Lâm cầm lá Hồn phiên màu vàng. Hắn phất nhẹ một cái rồi quát:

- Kỳ Lân chủ hồn! Thu! - Trong khoảng khắc, con Kỳ Lân màu vàng đang bị hồn thú bức cho cuống cuồng, nhiều lần suýt bị nuốt mất liền hóa thành một tia sáng màu vàng rồi bay vào trong hồn phiến.

Vương Lâm cầm hồn phiên trong tay mà cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi. Lần này, hắn đã tìm được bảo vật.

Lúc này, hồn thú thực sự tức giận. Trong lòng nó vốn đã căm hận Vương Lâm rất sâu nên vào lúc này thế hắn cướp đi món ăn bổ của mình liền xoay người gầm lên mà lao đến.

Tuy Vương Lâm không thể điều khiến được hồn thú, nhưng vẫn có thể phong ấn được nó. Vì vậy mà hắn vẫn bình tĩnh, tay phải bắt quyết rồi điểm một cái vào không trung. Nhất thời, một sợi xích sắt từ trên chiến xa chợt xuất hiện, khóa chặt lấy hồn thú.

Hồn thú vội vàng rống lên một tiếng giận giữ rồi bị lôi trở về, biến mất trên chiến xa. Ngay lập tức chiến xa lại hóa thành Khu Thú quyển.

Vương Lâm cũng không đeo nó vào cổ tay. Sau khi phong ấn liền cho vào trong túi trữ vật. Làm xong mọi việc, thân thể hắn chợt lóe lên rồi biến mất vào chỗ sâu nhất trong linh mạch. Sau đó, hắn lại xuất hiện trên Luyện Hồn phong.

Vào lúc này, khí đen trên đỉnh núi cực nhiều. Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn làn khí đen mà trầm tư suy nghĩ.

- Âm thanh vang động vừa rồi chắc chắn sẽ bị tu sĩ ngoài Hóa Thần của Luyện Hồn tông phát hiện. Nhưng bây giờ lại không có một ai tới đây. Việc này.... - Vương Lâm nhìn chăm chú vào chín vòng sáng màu vàng. Sau đó lại liếc nhìn hai vòng sáng đỏ như máu mấy lần. Vào lúc này, mặc dù tu vi của hắn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng cũng chẳng hề e ngại. Cho dù là tu sĩ Anh Biến kỳ đến đây hắn cũng có thể xé mở vết nứt không gian rồi sử dụng Tinh La Bàn để bỏ đi.

Bất chợt hắn nhìn thấy một đôi mắt tang thương nhưng có chút thiện ý lóe lên trong vòng sáng đỏ như máu rồi biến mất.

- A... - Vương Lâm chớp chớp hai mắt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 389: Tiểu hữu! Lão phu chờ ngươi đã lâu.

- Người này là.....

Ánh mắt trong vòng sáng đỏ như máu biến mất. Vương Lâm trầm ngâm một lúc.

- Bây giờ, có ở lại Luyền Hồn tông nữa hay không cũng không còn quan trọng. Để Nguyên Thần hồi phục trừ khi có Linh đan diệu dược, nếu không chỉ có thể dưới uy áp rất mạnh mới có thể. Nói chung biện pháp không phải không có nhưng có chút nguy hiểm.

Vương Lâm nhìn về phía hai đỉnh Trừu Phách và Tỏa Thần, suy nghĩ một lúc rồi ánh mắt trở nên kiên quyết hơn. Thân thể hắn chợt động, hóa thành một đạo lưu quang. Trong nháy mắt hắn vọt lên khỏi Luyện Hồn phong mà bay về phía Trừu Phách phong.

Khi thân ảnh của hắn vọt qua, một nữ tử có vóc người nổi bật đứng ở một góc trên Luyện Hồn phong nhìn Vương Lâm chăm chú. Nàng than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm:

- Khôi phục thật là nhanh... Muốn để trong lòng hắn có bóng hình của ta thì phải biết được trong tâm hắn có cái gì....Nhưng tiếp xúc mấy ngày, ta vẫn không thể nhìn thấu tâm của hắn. Vương sư huynh! Tâm đạo của ngươi cuối cùng thì nó là cái gì...?

Vương Lâm hạ xuống Trừu Phách phong. Thần thức của hắn đảo qua liền tìm ra một cái động phủ. Thân ảnh của hắn giống như một tia chớp, vọt tới đó. Trong động phủ đó chính đệ tử có tu vi cao thâm nhất nếu không kể đến Đại Trưởng lão - Tô Kim Thế.

Vương Lâm vừa mới xuất hiện, Tô Kim Thế đang khoanh chân thổ nạp liền mở hai mắt, nét mặt có chút khó chịu.

Vương Lâm đứng trong động phủ của Tô Kim Thế, liếc mắt nhìn gã một cái rồi nói một cách bình thản:

- Ngươi có thể có được Trừu Phách ngọc giản?

Tô Kim Thế trầm mặc một chút rồi gật đầu. Hắn không nhìn được tu vi của đối phương, đồng thời cũng chưa gặp người này một lần nào. Nhưng nhìn quần áo người đó mặc, thì đó cũng là một người trên Luyện Hồn phong.

Ở Luyện Hồn tông, đệ tử của ba ngọn núi có thể trao đổi lẫn nhau. Nếu người nào có đủ bản lĩnh thì toàn bộ tam pháp Luyện Hồn cũng có thể có được.

Nhiều năm trước Tô Kim Thế đi qua Luyện Hồn phong đã có được một cái ngọc giản Luyện Hồn.

- Trừu Phách ngọc giản ta có thể cho ngươi. Chỉ có điều, ta có một cây Luyện Hồn phiên. Trên đó còn thiếu hơn ba trăm tử hồn là có thể trở thành Thiên hồn phiên. Ngươi xuất ra ba trăm tử hồn, ta sẽ cho ngươi xem. - Tô Kim Thế cắn răng nói.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Tô Kim Thế một cái. Với thân phận của hắn chẳng cần phải đi cướp đoạt làm cái gì. Tay phải vỗ túi trữ vật, nhất thời một lá Thiên hồn phiên xuất hiện trên tay. Trên lá hồn phiên này có hơn hai ngàn tử hồn. Hắn rung nhẹ tay liền có ba trăm tử hồn bay ra.

Tay trái Vương Lâm chộp một cái, ba trăm hồn phách liền bị nắm lại thành một hạt châu màu đen to bằng nắm tay rồi ném cho Tô Kim Thế.

Tô Kim Thế cũng là một người thẳng thắn, lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản màu hồng, đưa cho Vương Lâm, nói: Truyện

- Sư huynh xưng hô thế nào?

- Thanh Mộc! - Vương Lâm cầm lấy ngọc giản, dụng thần thức đảo qua. Quả nhiên, trong ngọc giản có ghi chép làm sao có thể có được Sinh hồn và một loạt phương pháp làm thế nào có thể giữ cho nó không bị tiêu tán. Cuối cùng còn có phương pháp dùng Sinh hồn để luyện phiên. Truyện

Thuật Trừu Phách cũng có ba loại thần thông là Định Thần, Dẫn Hồn và Tự Cổ.

Định Thần là thuật căn bản của Trừu Phách. Nếu không có Định Thần mà cố gắng Trừu Phách thì xác suất thành công cũng không cao. Chỉ có sau khi thi triển thuật Định Thần, xác suất thành công mới tăng lên nhiều.

Dẫn Hồn mới là pháp thuật chính thức của Trừu Phách. Nó chính là phương pháp có thể rút Sinh hồn ra từ trong cơ thể người sống.

Về loại pháp thuật cuối cùng là Tự Cổ thì đây là một loại pháp thuật ác độc nhất. Nó cũng là pháp thuật có uy lực mạnh nhất trên Trừu Phách phong đồng thời nó cũng là một loại huyết tế nổi danh trên Luyện Hồn phong.

Tự Cổ là một loại pháp thuật kỳ dị. Nó có thể biến Sinh hồn thành một loại Cổ (Cổ là một loại độc vật làm hại người. Tương truyền những nơi mán mọi hay cho vật ấy vào trong đồ ăn uống. Người nào ăn phải thì sinh ra rồ dại mê man. Tự Cổ là nuôi dưỡng cái loại độc vật đó), từ đó có thể giết người một cách vô hình. Thậm chí luyện hóa trong một thời gian dài có thể tạo ra được một loại Cổ hồn thú có thực lực tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Nhưng nếu chỉ có như vậy thì thuật Tự Cổ cũng chẳng có gì đặc biệt. Cách đây vô số năm trên Trừu Phách phong có một tên đệ tử phản lại sư môn mà ra ngoài. Hắn đã dùng chính thuật Tự Cổ, sau đó thay hình đổi dạng rồi hoành hành khắp tứ cấp tu chân quốc. Cuối cùng hắn tự kiến tông lập phái xưng là Đan Ma đạo. Truyện

Không biết người này sử dụng các loại phương pháp nào mà có thể lấy Cổ hồn thú luyện hóa thành đan (kết đan). Sau đó lại dung nhập thêm lục khí của tử thi mà hình thành Lục đan. Hắn cũng sử dụng phương pháp đó mà tu luyện thành công đạt tới cảnh giới Hóa Thần. Có thể nói đó chính là một thiên tài.

Lục Đan hoàn toàn khác với Kim đan. Kim đan chỉ có thể có một mà Lục đan thì số lượng không hạn chế. Người đó sử dụng pháp thuật Tự Cổ, cả đời luyện hóa hơn mười vạn Lục đan.

Khi ra tay, vô số Lục đan tự bạo có uy lực rất mạnh. Cho dù Anh Biến lão quái cũng phải đau đầu khi gặp người đó. Nếu bình thường cũng chẳng đi tìm hắn gây rắc rối làm gì.

Dù sao thì mấy vạn Lục đan tự bạo uy lực có thể nói là kinh thiên động địa. Nếu người đó mà cho toàn bộ Lục đan tự bạo thì uy lực không thể tưởng tượng nổi.

Luyện Hồn tông đối với người đó chưa bao giờ truy cứu việc phản môn. Việc này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu. Cuối cùng, người đó mất tích rồi cũng chìm dần vào trong dòng sông lịch sử.

Tô Kim Thế liếc nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Thanh Mộc sư huynh muốn đi Tỏa Thần phong để lấy ngọc giản Tỏa Thần hay sao? Truyện

Vương Lâm thu hồi ngọc giản Trừu Phách rồi gật đầu. Tô Kim Thế cười khổ, nói:

- Sư huynh có thể không cần phải đi. Ngọc giản Tỏa Thần, trên cả Tỏa Thần phong không có người nào có. Cũng chỉ có lão tổ Hóa Thần mới có thể xem nó. Đệ tử Tỏa Thần phong chủ yếu là tu luyện vật, không giống với chúng ta. Nơi bọn họ ở cùng tu luyện cả Luyện Hồn và Trừu Phách. Truyện

Vương Lâm hơi gật đầu. Thân ảnh hắn lóe lên rồi biến mất. Sau khi xuất hiện, hắn đã có mặt trên Tỏa Thần phong. Tùy ý tìm một tên đệ tử để hỏi, hắn cũng nhận được đáp án giống như của Tô Kim Thế.

Về phần linh mạch ở sâu trong Trừu Phách và Tỏa Thần phong, Vương Lâm cũng dò xét qua. Ở hai nơi này cũng chỉ có Tỏa Thần phong là có một lá hồn phiên. Nhưng có điều uy lực của nó cũng không lớn. Hơn nữa, hồn phách bên trong ưu, khuyết điểm không đồng nhất. Vương Lâm thuận tay thu lại.

Còn ở Trừu Phách phong lại hoàn toàn trống không. Hiển nhiên là có người đã lấy hồn phiên ở đây đi.

Sau khi làm xong, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chín vòng sáng màu vàng và hai vòng sáng đỏ như máu. Hai mắt hắn chớp chớp rồi tỏ rõ một sự kiên định.

- Cuối cùng Nguyên Thần có thể khôi phục lại hay không thì chỉ có thể xem hôm nay thế nào. Ta muốn khiêu chiến Anh Biến lão quái của Luyện Hồn tông. Chỉ có dưới uy áp của Anh Biến lão quái, Nguyên Thần của ta mới có thể hồi phục. Tới khi đó, ta sử dụng Tinh La Bàn thoát di. Anh Biến lão quái muốn đuổi theo cũng không kịp. - Vương Lâm hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ rõ ý chí chiến đấu.

Thân thể hắn khẽ động, hóa thành một dải cầu vồng bay về phía chín vòng sáng. Đồng thời, tay trái hắn xuất ra Thập vạn kim sắc hồn phiên. Tay phải lại cầm Cấm phiên có đủ chín trăm chín mươi chín đạo cấm chế. Thân ảnh Vương Lâm trong nháy mắt đã tới bên ngoài chín vòng ánh sáng màu vàng.

Khi gần tới nơi, hai tay Vương Lâm phất nhẹ một cái. Nhất thời, là hồn phiên bên tay trái rít lên một tiếng giống như tiếng khóc. Con Kỳ Lân màu vàng rống lên một tiếng rồi xuất hiện. Phía sau nó là một loại Kỳ Lân yêu thú có chín đầu màu đen cùng với vô số hồn phách hóa thành những cơn gió đen đang rít lên giữa không trung. Toàn bộ không gian trên Luyện Hồn tông đều bị hồn phách bao phủ chỉ có những tiếng than khóc mà thôi. Truyện

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm sử dụng Thập Vạn kim sắc hồn phiên. Uy lực của nó đã nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Con Kỳ Lân màu vàng rống lên nhằm về phía chín vòng sáng màu vàng.

"Ầm...ầm...ầm..."

Mấy tiếng nổ rung chuyển trời đất vang lên. Con Kỳ Lân màu vàng cùng với phó hồn phía sau cùng đánh lên vòng sáng. Chín vòng sáng lóe lên một cái, biến thành chính người bao gồm cả nam và nữ với độ tuổi khác nhau.

Chín người này đúng là chín đại tu sĩ Hóa Thần của Luyện Hồn tông. Sau khi bọn họ xuất hiện, ánh mắt nhìn chằm chằm con Kỳ Lân màu vàng mà khiếp sợ.

Con Kỳ Lân màu vàng lùi lại hai bước. Cái đầu khổng lồ của nó lắc mạnh rồi phun ra hai luồng khí đen, tản ra xung quanh.

Vương Lâm vọt lên đứng trên đỉnh đầu con Kỳ Lân màu vàng. Con thú hơi do dự một chút nhưng cũng không lắc đầu. Ánh mắt nó lóe lên sự hung hãn nhìn chằm chằm chín người.

- To gan! - Một nữ tử trung niên trong chín người có tướng mạo bình thường, tu vi Hóa Thần sơ kỳ lạnh lùng nhìn Vương Lâm. Thân thể nàng thoáng động đang định ra tay. Truyện

Ánh mắt Vương Lâm liếc qua rồi quát: Truyện

- Biến!

Hơi thở mênh mông từ trong cơ thể Vương Lâm cuồn cuộn tuôn ra. Hơi thở quá mạnh vượt ra ngoài khả năng mà nữ tử có thể chịu đựng. Dù sao thì tu vi của Vương Lâm cũng không phục tới Hóa Thần kỳ, chỉ còn kém ý cảnh.

Nhưng dù sao thì hắn cũng đã từng chiến thắng Hồng Điệp. Cái tên Tằng Ngưu nổi danh ở Chu Tước tinh, với tu vi và kiến thức của hắn thì làm sao đám tu sĩ tầm thường có thể sánh bằng. Dù sao thì nữ tử cũng chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ. Năm đó, khi hắn mạnh nhất, muốn giết ai thì dù không phải dễ như trở bàn tay nhưng cũng chẳng quá khó.

Giết tu sĩ cùng đẳng cấp với giết tu sĩ không cùng đẳng cấp có ý nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Vào lúc này, Vương Lâm hét lớn một tiếng, hơi thở của hắn khiến cho nữ tử mới đạt tới Hóa Thần sơ kỳ vội vàng lui lại mấy bước. Sắc mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt kinh hãi.

Điều đó khiến cho nàng lập tức nổi giận. Từ sau khi đạt tới tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, nàng chưa từng bị người nào quát mắng như thế. Nhưng

trong nháy mắt, nàng cố gắng kìm chế cơn giận, nhìn Vương Lâm chằm chằm không ngừng cười lạnh.

Có thể trở thành tu sĩ Hóa Thần kỳ làm sao có thể là một kẻ ngu. Nàng nghĩ người này dám đến đây khiêu khích chắc chắn ngoài thực lực bản thân còn có những thứ khác nữa. Chỉ cần nhìn con Kỳ Lân màu vàng, nàng cũng đã không phải là đối thủ. Truyện

- Chín vị xin hãy nhường đường. - Vương Lâm đứng trên đỉnh đầu Kỳ Lân, ánh mắt bình tĩnh, nói một cách chậm rãi.

- Cuồng vọng. - Một lão nhân mặc thanh bào trong chín người, nheo mắt, hừ lạnh một tiếng. Tay phải điểm nhẹ một cái về phía trước. Một đạo linh quang chợt xuất hiện giữa không trung rồi biến thành một sợi xích sắt. Sợi xích uốn lượn, lao về phía Vương Lâm. Truyện

Cấm phiên trong tay phải Vương Lâm vung lên. Lập tức vô số đạo cấm khí ầm ầm lao ra, đan trước mặt hắn rồi hóa thành một cây trường thương màu đen. Vương Lâm điểm nhẹ một cái, trường thương liền lao ra. Một tiếng nổ vang lên, trường thương đâm trúng xích sắt. Nhất thời, sợi xích sắt vỡ ra thành từng mảnh vụn. Tốc độ của trường thương vẫn không hề giảm, như một tia chớp lao về phía lão già.

Đồng thời, hồn phiên trong tay trái Vương Lâm chợt động. Con Kỳ Lân màu vàng dưới chân gầm lên một tiếng. Sau khi Vương Lâm thốt lên một tiếng:

- Thôn! - Mười vạn hồn phách đang bay lượn xung quanh rít lên mà lao tới.

Từ xa nhìn lại, trong Luyện Hồn tông lúc này như có một cơn lốc khổng lồ đang di chuyển. Đúng lúc này, một thanh âm già nua từ trong vòng sáng đỏ như máu, vọng ra:

- Tiểu hữu! Lão phu chờ ngươi đã lâu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 390: Ba phần đại lễ. .

Đột nhiên, một người mặc trường bào màu xanh nhạt từ trong vòng tròn đỏ như máu bước ra. Bộ quần áo của người đó rất rộng, thân thể mới động đã lập tức tung bay. Sắc mặt người đó xám xịt, thoạt nhìn rất già nhưng lại có một đôi mắt rất sáng. Hắn liếc mặt nhìn Vương Lâm sau đó tay phải vung lên.

- Chín người các ngươi lui ra ngoài.

Một cái vung tay nhẹ nhàng nhưng lại tạo ra một nguồn lực rất mạnh tỏa ra xung quanh. Chín vị tu sĩ Hóa Thần đều cung kính, nương theo lực lượng đó mà biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra một ý chí chiến đầu. Tu vi của lão, hắn tuy không thể nhìn thấu nhưng vẫn có thể khẳng định chắc chắn là Anh Biến kỳ.

- Tằng Ngưu tiểu hữu! Lão phu đã đợi cái ngày này hai năm rồi. - Ánh mắt của lão nhìn Vương Lâm có một chút kỳ dị.

Gần như ngay lập tức, Vương Lâm liền nhận ra đôi mắt đó chính là đôi mắt mà hôm qua hắn nhìn thấy. Việc đối phương biết được thân phận của mình, Vương Lâm cũng không cảm thấy kinh ngạc. Nếu Liễu Mi có thể tìm đến nơi này thì vị lão tổ Anh Biến kỳ của Luyện Hồn tông có thể biết được cũng không có gì lạ.

- Hôm nay, hai chúng ta gặp nhau. Trước tiên, ta tặng tiểu hữu một chút lễ vật rồi nói chuyện cũng không muộn. - Lão liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu. Sau khi trầm ngầm một chút, tay phải chợt giơ lên chỉ về phía Luyện Hồn phong, thanh âm ôn hòa nói chuyện với Vương Lâm đột nhiên trở nên hung dữ, tỏa ra sát khí hết sức lạnh lẽo:

- Liễu Mi tiểu bối! Trong vòng mười tức hãy lăn ra khỏi phạm vi ngàn dặm của Luyện Hồn tông. Nếu không, cho dù ngươi là đệ tử Chu Tước, lão phu cũng giết như thường. Biến.

Trên Luyện Hồn phong, dáng người tuyệt đẹp của Liễu Mi chầm chậm bay lên, nét mặt đau đớn, cung kính nói:

- Tiền bối! Vãn bối có sư mệnh trong người. Mà ta cũng không chọc giận ngài. Ngài cần gì phải làm như thế?

Sắc mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong lòng lại nhanh chóng phân tích tình hình trước mặt.

- Sáu tức! - Ánh mắt lão nhân bình thản nói.

- Tiền bối! Nếu vãn bối trở về như thế này, chắc chắn sẽ bị sư tôn trách phát. Nếu sư tôn hỏi, vãn bối chỉ có thể nói rõ. - Liễu Mi than nhẹ, mím môi nói. Truyện

- Bốn tức! - Ánh mắt lão nhân xuất hiện một tia sát khí. Tay phải chộp một cái vào khoảng không. Nhất thời ảo ảnh của một cây cờ lớn cao ba trượng xuất hiện trước mặt lão.

Từ trong ảo ảnh lá cờ có một thứ lực lượng không thể tưởng tượng nổi truyền ra. Lần đầu tiên, Liễu Mi biến sắc.

- Thập ức hồn phiên... - Nàng nhìn lão nhân chăm chú rồi cắn răng biến mất, rời khỏi Luyện Hồn tông.

Lão nhân cũng không để ý nơi Liễu Mi biến mất mà xoay người, ánh mắt nhìn Vương Lâm vẫn có một sự kỳ dị, cười nói:

- Tằng Ngưu tiểu hữu. Chút lễ nhỏ đấy thế nào?

Sự tồn tại của Liễu Mi giống như một con dao nhọn dí vào lưng Vương Lâm. Hắn luôn có cảm giác như bị một con độc xà đang nhìn mình chằm chằm. Vào giờ phút này, khi Liễu Mi rời đi, cảm giác đó hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm cười khổ, nói:

- Đó phải là hậu lễ thì đúng hơn. Tiền bối không sợ đắc tội với Chu Tước quốc như thế nhưng tại không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại còn thấy sợ hãi. Truyện

Vị lão tổ của Luyện Hồn tông có thể nói là một người cực kỳ thú vị. Vương Lâm đã nghĩ rất kỹ, lúc trước nếu không được sự đồng ý của

người này Liễu Mi không thể đi vào Luyện Hồn tông.

Từ trước đến giờ, lão vẫn không xua đuổi nào nhưng hôm nay lại làm thế trước mặt Vương Lâm. Điều đó chỉ để chứng tỏ cho Vương Lâm biết Luyện Hồn tông của hắn chẳng thèm nể mặt với Chu Tước quốc. Tất cả những điều đó đều là Vương Lâm mà ra. Việc như thế đâu thể là một chút lễ mọn được. Truyện

Lão nhân cười ha hả, nói:

- Đắc tội với Chu Tước quốc cũng chẳng có gì đáng ngại. Đến hôm nay, cái lão Chu Tước kia cũng không thể khiến cho cả Chu Tước quốc phải dốc sức cho hắn.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nhìn lão, nói:

- Tiền bối có gì phân phó, xin cứ nói.

Ánh mắt lão nhân có một sự tán thưởng, cười nói:

- Không vội! Vừa rồi chỉ là phần lễ vật thứ nhất. Bây giờ, ta sẽ đưa ngươi phần lễ vật thứ hai. Tằng Ngưu, nguyên thần của người chẳng phải đang cần khôi phục hay sao? Ngươi tìm đến lão phu chẳng phải muốn

mượn uy áp khiến cho Nguyên Thần hồi phục nhanh đúng không? Phần lễ vật thứ hai của lão phu là giúp ngươi khôi phục tu vi.

Nói xong, lão không đợi Vương Lâm mở miệng. Trong mắt lập tức hiện ra chút ánh sáng vàng. Đột nhiên, một luồng uy áp mạnh mẽ còn mạnh hơn uy áp của linh mạch vô số lần từ trong thân thể lão tỏa ra, tập trung vào người Vương Lâm. Truyện

- Có đủ hay không?

Thân thể Vương Lâm lập tức chấn động. Khi uy áp ép lên người, hắn liền có cảm giác giống như bị đè dưới vô số ngọn núi lớn. Vô số những tiếng răng rắc từ cơ thể hắn phát ra. Những khe nứt trên nguyên thần trong cơ thể đang từ từ thu nhỏ, nhưng tốc độ quá chậm. Truyện

- Không đủ! - Vương Lâm cắn răng nói.

Tia sáng trong lóe lên trong mắt lão nhân càng nhiều. Trường bào không gió nhưng lại bay phần phật. Từ từ, bộ trường bào của lão phình to.

Nhất thời, một nguồn uy áp còn mạnh hơn vừa rồi gấp mười lần phủ xuống. Không gian xung quanh xuất hiện những tiếng động. Từng khe nứt nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Truyện

- Thế nào?

Toàn thân Vương Lâm, từ các lỗ chân lông máu tươi thấm ra ngoài. Hai mắt hắn đỏ bừng, gân xanh nổi đầy mặt. Hai vết sẹo trên mặt chợt biến mất một cái. Vào lúc này, Vương Lâm có thể cảm giác được, những vết nứt trên nguyên thần đang nhanh chóng thu hẹp. Một cảm giác sảng khoái từ trong cơ thể hắn dâng lên, giảm bớt áp lực toàn thân.

- Không đủ. - Vương Lâm hít một hơi thật sâu, nói một cách chậm rãi.

- A! Được! Tằng Ngưu! Đã hai trăm năm qua lão phu không sử dụng tới tiên lực Anh Biến kỳ. Phần lễ vật thứ hai, lão phu sẽ bỏ thêm vốn. - Lão cười ha hả, không hề do dự sử dụng tiên lực trong cơ thể. Trong nháy mắt một luồng uy áp hoàn toàn khác vừa rồi lại phủ xuống.

Uy áp đó mang theo tiên khí khiến cho Vương Lâm nghĩ ngay tới lúc những mảnh vỡ của tiên giới biến mất. Thiên uy khiến cho thân thể hắn nhất thời chấn động. Nguyên thần nhanh chóng hàn gắn lại. Chỉ sau năm tức, vết sẹo cuối cùng trên mặt hắn biến mất.

Chỉ trong tích tắc, một tiếng hú dài từ trong miệng Vương Lâm phát ra. Hai mắt hắn lóe lên quang mang sáng ngời, giống như mặt trời xuất hiện giữa đêm tối. Linh lực ồ ạt lưu chuyển toàn thân. Nguyên thần khôi phục hoàn toàn chạy khắp nơi trong thân thể. Đủ các loại cảm giác lập tức xuất hiện. Nhưng trong nháy mắt liền biến thành một cảm giác sảng khoái.

Vương Lâm hú lên một tiếng thật dài, toàn thân chấn động. Phong ấn của Tôn Thái lập tức biến mất. Tu vi của hắn lại một lần nữa khôi phục tới Hóa Thần trung kỳ. Thậm chí so với năm đó còn tinh tiến hơn.

- Cảm tạ tiền bối. - Vương Lâm ôm quyền, nói với lão một cách thành khẩn.

Nhìn Vương Lâm, sự tán thưởng trong mắt lão càng nhiều. Lão nhân cười ha hả, nói:

- Bây giờ cám ơn ta vẫn còn quá sớm. Lão phu vẫn còn chuẩn bị một phần lễ vật thứ ba cho người. Ngươi có dám nhận không?

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Vào lúc này, tu vi khôi phục hắn chợt có một cảm giác đứng trên cao liếc nhìn thiên hạ. Vương Lâm cười khẽ, nói:

- Có gì không dám?

Trong lòng hắn biết, lão tổ của Luyện Hồn tông đưa ra nhiều lễ vật thế này chắc chắn có việc cần nhờ hắn giúp đỡ. Tuy vậy hắn cũng không nghĩ ra có việc gì mà một vị tu sĩ Anh Biến kỳ lại phải nhờ mình giúp đỡ.

- Được! Tằng Ngưu! Phần lễ vật thứ ba của lão phu là giúp tu vi của ngươi đạt tới Hóa Thần hậu kỳ đỉnh phong. Về phần ý cảnh, ngươi phải tự mình lĩnh ngộ. Điểm đó, lão phu không có khả năng giúp đỡ. - Nói xong, thân thể lão thoáng động, phi hành về phía vòng sáng đỏ như máu.

Vương Lâm hơi trầm ngầm, không nói lời nào bám sát theo sau.

Bên ngoài vòng sáng, tay phải lão nhân chộp một cái vào khoảng không. Nhất thời, một cái hồn phiên cao ba trượng lại xuất hiện một lần nữa. Lúc này, nó vẫn như ảo ảnh giống như trước.

- Đây là chí bảo của Luyện Hồn tông. Thập ức Hồn phiên. Nhờ có bảo vật này mà tuy lão phu chỉ là Anh Biến hậu kỳ nhưng lại dám đánh với tu sĩ Vấn Đỉnh một trận. Về phần nguyên nhân, lão phu sẽ nói với ngươi sau. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, nó chính là căn bản của Luyện Hồn tông chúng ta. Có nó, Luyện Hồn tông bất diệt. Nếu nó bị hủy thì Luyện Hồn tông của chúng ta cũng bị diệt.

- Bây giờ, ta sẽ lợi dụng nội lực của hồn phiên giúp tu vi của ngươi tăng lên tới Hóa Thần hậu kỳ. - Ánh mắt lão già lấp lánh nhìn về phía Vương Lâm, quát:

- Khoanh chân ngồi xuống.

Vương Lâm liếc mắt nhìn lão, cũng không nói tiếng nào, khoanh chân ngồi trong không trung. Với tu vi của đối phương, nếu muốn động thủ cũng chẳng cần phải giả vờ làm gì. Nhưng sự cẩn thận trong lòng Vương Lâm cũng không biến mất. Chỉ cần có một chút gì đó không ổn, hắn sẽ sử dụng Tinh La Bàn thoát đi.

Lá hồn phiên cao ba trượng trong tay lão rung nhẹ, lập tức từ bên trong phát ra những tiếng rít cùng với những tiếng hò hét. Ngay sau đó, vô số hồn phác hình người từ trong hồn phiến bay ra. Mười cái hồn phách lập tức phân tán xung quanh Vương Lâm.

Mười cái hồn phách đều có màu vàng lấp lóe chút ánh tím, hết sức kiêu ngạo. Đồng tử trong mắt Vương Lâm co lại. Mười cái hồn phách không ngờ có tu vi tương đương với Anh Biến kỳ.

- Chẳng trách được với cái hồn phiên này mà có thể chống lại tu sĩ Vấn Đỉnh. - Vào lúc này, Vương Lâm đã hiểu ra một chút.

- Tằng Ngưu tiểu hữu. Tất cả hồn phách trên chiếc phiên này đầu là tu sĩ Anh Biến. Vô số năm qua, Luyện Hồn tông chúng ta, mỗi khi có một vị tổ tiên lâm chung đều chấp nhận xóa bỏ thần trí, trở thành một cái hồn phách vô thức, hiến tế cho lá hồn phiên này. Nếu có một ngày lão phu về tây, ngươi cũng phải nhớ kỹ để hồn phách của lão phu thu vào bên trong. Truyện

Câu cuối cùng lão nói một cách bất ngờ khiến cho Vương Lâm chấn động, trong lòng như hiểu ra điều gì đó.

Đúng lúc này, mười cái hồn phách Anh Biến kỳ chợt tản ra tia sáng màu vàng. Vầng sáng bao phủ toàn bộ không gian vào bên trong.

Một luồng linh lực không cần Vương Lâm phải hấp thu, tự động từ trong mười hồn phách khuếch tán, hình thành một đạo ánh sáng. Ngay khi chạm vào Vương Lâm, nó liền chui vào trong cơ thể hắn.

Giữa không trung xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị. Ánh sáng vàng tím từ mười cái hồn phách lần lượt thay đổi quanh người Vương Lâm.

Linh lực trong cơ thể Vương Lâm tăng lên một cách chóng mặt. Trong nháy mắt đã tăng gấp đôi. Hơn nữa tốc độ tăng trưởng vẫn không ngừng, vẫn còn đang tiếp tục.

Gấp hai...gấp ba...gấp bốn... Cho đến tám lần vẫn còn tiếp tục.

- Tằng Ngưu! Ngươi nhỡ kỹ lão phu tên là Độn Thiên. Ngươi có thể hấp thu được bao nhiêu thì hấp thu. Lão phu cũng chẳng thèm keo kiệt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 391: Vân tước.

- Độn Thiên!

Hai tiếng đó vọng vào tai của Vương Lâm, khiến cho ánh mắt hắn hơi sững lại. Nhưng vào lúc này, hắn cũng chẳng thể nghĩ được sâu xa mà toàn tâm, toàn ý cảm thụ linh lực trong cơ thể đang tăng lên. Linh lực cuồn cuộn từ mười hồn phách có màu vàng ánh tím chui ra ngoài. Sau đó, chúng theo những luồng ánh sáng mà chui vào trong cơ thể Vương Lâm, ầm ầm chảy trong kinh mạch của hắn.

Vương Lâm có cảm giác như lỗ chân lông toàn thân vào lúc này đang nới rộng, bức nốt một chút khí bẩn trong người ra ngoài.

Những cảm giác nhẹ nhàng giống như gió xuân thổi vào mặt khiến cho người ta có cảm giác sảng khoái.

Trong khoảng khắc, Vương Lâm cảm giác linh lực trong cơ thể đã đạt tới trạng thái bão hòa, không thể hấp thu thêm được nữa. Ngoại trừ ý cảnh, tu vi của hắn vẫn dừng chân tại Hóa Thần trung kỳ cho đến lúc này liền đột phá trung kỳ trở thành Hóa Thần hậu kỳ.

Đối với Vương Lâm mà nói thì uy lực ý cảnh của hắn vốn rất mạnh. Khi tu vi mới ở Hóa Thần trung kỳ đã có thể cùng với ý cảnh Tuyệt Tình của Hồng Điệp đánh một trận. Vào lúc này, ý cảnh của hắn tuy tuy không tăng tiếng, nhưng do linh lực tăng mạnh nên thực lực của hắn cũng mạnh lên theo.

Vào lúc này, cho dù hắn có gặp lại Hồng Điệp thì cũng dễ dàng hơn năm đó vô số lần. Trong mắt hắn, bây giờ, Hồng Điệp đã không còn sự uy hiếp.

Hai mắt Vương Lâm chớp chớp, nhìn hồn phách xung quanh mà trầm ngâm. Độn Thiên liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười ha hả, nói:

- Tằng Ngưu đạo hữu. Phần đại lễ thứ ba này ngươi hấp thu có đủ hay không?

Vương Lâm cũng biết Độn Thiên cấp cho mình ba phần đại lễ chắc chắn không phải là chuyện đơn giản. Nhưng đến lúc này, mình đã nhận rồi thì cũng chẳng thể cự tuyệt. Cái việc giữa đường đổi ý, Vương Lâm không bao giờ làm. Nếu đã quyết định tương trợ thì bản thân tiếp nhận lễ vật cũng chẳng có gì hại.

- Tiền bối! Ta có thể hấp thu bao nhiêu thì hấp thu đúng không? - Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhìn Độn Thiên lão tổ.

- Đúng thế! Phần đại lễ thứ ba này lão phu không hề keo kiệt. - Độn Thiên cười ha hả, nói một cách thoải mái.

Vương Lâm gật đầu nhắm hai mắt lại.

- Tiểu gia hỏa này! Bây giờ linh lực trong cơ thể hắn đã đầy. Cho dù hấp thu cũng không thể hấp thu nhiều lắm.... - Không biết tại sao khi Độn Thiên nhìn thấy Vương Lâm nhắm mắt liền có một thứ cảm giác không ổn.

- Bổn tôn....chúng ta cùng nhau hấp thu. - Vương Lâm nhắm mắt, thầm kêu gọi.

Lời kêu gọi của hắn đã vượt qua khoảng cách. Vào lúc này, trong sơn cốc bên ngoài Tiên Di chi địa, bổn tôn của Vương Lâm chợt mở hai mắt.

Trên mi tâm bổn tôn, hai điểm màu tím đang không ngừng xoay tròn. Trên thực tế, bổn tôn và phân thân không hề lấy chủ hay phó để chi phối nhau. Phân thân là Vương Lâm mà bổn tôn cũng là Vương Lâm. Một phân thành hai, khi hai dung hợp làm một thì đó mới chính thực là Vương Lâm.

Thông qua một mối liên lạc kỳ dị, giống như năm đó tu vi phân thân của Vương Lâm bị phế, Nguyên Thần bị vỡ cũng khiến cho bổn tôn bị

thương nặng. Vào lúc này, thông qua một sự dẫn dắt, linh lực mạnh mẽ được phân thân của Vương Lâm trung chuyển tới bị bổn tôn hấp thu một cách điên cuồng.

Sự hấp thu của bổn tôn so với phân thân còn mạnh hơn gấp vô số lần. Dù sao thì hắn cũng tu luyện chính là Cổ Thần quyết. Mà Cổ Thần thì vốn dựa vào việc thôn phệ linh lực để mà sống.

Mười cái hồn phách xung quanh người Vương Lâm nhất thời chấn động. Một lực hút mạnh mẽ từ cơ thể Vương Lâm phát ra. Ngay sau đó, ánh từ mười cái hồn phách chợt to lên gấp mấy lần. Linh lực trong nháy mắt tăng vọt, chui vào cơ thể Vương Lâm.

Đây là một sự thay đổi. Lúc bắt đầu, hồn phách màu vàng sắc kim quán thâu linh lực vào cơ thể Vương Lâm thì đến bây giờ, Vương Lâm chủ động cắn nuốt. Sự chuyển biến đó khiến cho hai con mặt Độn Thiên trợn trừng. Cơ mặt lão co quắp tỏ rõ sự đau lòng.

Mười tức, chỉ mười tức thôi, linh lực của mười hồn phách đã bị hấp thu mất một nửa. Sắc mặt Độn Thiên hết sức khó coi muốn ra tay ngăn cản. Nhưng nghĩ đến câu nói vừa rồi của mình đành thầm than một tiếng. Với tu vi của lão hiển nhiên là có thể nhận ra Tằng Ngưu còn có một phân thân nữa. Vào lúc này, hắn đang cùng với phân thân hấp thu linh lực.

Vào lúc này, toàn thân bổn tôn của Vương Lâm ở Sở quốc bao phủ một làn linh lực rất đậm. Từ từ một tia áng sáng từ trong cơ thể hắn tỏa ra, hình thành vô số sợi tơ chầm chậm bao quanh người hắn. Một cái kén to

long lanh như thủy tinh chợt xuất hiện. Bổn tôn khoanh chân ngồi trong cái kén, một ngôi sao trên mi tâm từ từ xuất hiện.

Vương Lâm cũng chẳng phải là một kẻ có lòng tham không đáy. Vào lúc này, hắn mở to hai mắt, dừng việc hấp thu.

Độn Thiên thở phào một cái, lá cờ lớn trong tay phải vung lên. Mười cái hồn phách lập tức biến mất. Độn Thiên cười khổ, nhìn Vương Lâm, lắc đầu nói:

- Tằng Ngưu tiểu hữu. Ngươi đúng là không khách khí.

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, đứng dậy. Sau khi cảm thụ linh lực khổng lồ trong cơ thể, hắn quay đầu nhìn về phía Tuyết Vực quốc, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Tính cách Vương Lâm có một chút cực đoan. Nếu ngươi không động đến ta, ta cũng chẳng đi động tới ngươi. Nhưng nếu người ra tay thì ta sẽ trả cho ngươi gấp mười lần, thậm chí trăm lần.

- Lý Nguyên Phong.... - Ánh mắt Vương Lâm trở lại bình thường, quay đầu nhìn Độn Thiên, ôm quyền cung kính nói:

- Đa tạ ba phần đại lễ của tiền bối. Nếu có chuyện gì xin cứ nối. Vãn bối sẽ cố hết sức thực hiện. - Với tính tình của Vương Lâm mà nói như vậy, hiển nhiên là vô cùng cảm kích đối với Độn Thiên.

Độn Thiên mỉm cười, chút bất bình trước đó biến mất. Hắn làm những việc đó cũng chỉ vì một câu nói này của đối phương.

- Tằng Ngưu tiểu hữu. Lão phu tặng ngươi ba lễ vật đó là vì tính toán một chuyện thật lớn. Nguyên bản nếu ngươi không đến Luyện Hồn tông, ta còn định ra ngoài tìm ngươi.

Vương Lâm nhìn Độn Thiên, cười nói:

- Trước đây, vãn bối có nghe người ta đồn là mình giết một vị tu sĩ Hóa Thần của Luyện Hồn tông. Có lẽ vì thế mà tiền bối muốn tìm tại hạ chất vấn?

Độn Thiên lắc đầu, cười nói:

- Đó chỉ là tin đồn nhằm che đậy tai mắt của người ta mà thôi. Nếu lão phu vô duyên vô cớ đi tìm ngươi khó tránh khỏi sự chú ý của người khác. Vì vậy mà mới tung tin đồn nói ngươi giết một tu sĩ Hóa Thần của Luyện Hồn tông chúng ta. Từ đó, lão phu có đầy đủ lý do đi tìm ngươi mà không khiến người ta quá để ý.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Nếu đối phương đã cẩn thận như thế chắc chắn là có việc gì đó khó lường. Độn Thiên nhìn Vương Lâm, ánh mắt tỏ rõ sự tán thưởng. Một lúc sau, lão hít một hơi thật sâu, nói một cách chậm rãi:

- Tằng Ngưu tiểu hữu! Ngươi cũng biết Chu Tước quốc chiếm cứ Chu Tước tinh đã vô số năm qua. Nhưng vì sao đến giờ vẫn chỉ có chưa tới mười cái Ngũ cấp tu chân quốc hay không?

Lão cũng chẳng để Vương Lâm kịp trả lời. Ánh mắt như hồi tưởng lại, nói:

- Năm đó, Chu Tước quốc tới Chu Tước tinh thì trong quốc gia có sáu tông phái. Sau đó, đệ tử của sáu tông phái phân tán, hình thành một thế giới tu chân trên Chu Tước tinh. Đồng thời, bọn họ còn đem tặng phẩm tới sáu môn phái, rồi cho đệ tử hạch tâm của sáu môn phái tự thành lập một quốc gia, phong ngũ cấp. Đó chính là những ngũ cấp tu chân quốc đầu tiên. Luyện Hồn tông chúng ta cũng là một trong số đó.

Nét mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Độn Thiên ngẩng đầu nhìn trời, bình thản nói:

- Tình thế thay đổi. Năm tháng trôi đi, vô số năm sau mỗi khi có một ngũ cấp tu chân quốc sắp sửa đột phá sẽ bị người ta đánh cho trở về điểm xuất phát. Chu Tước quốc không cho phép trên Chu Tước tinh xuất hiện một lục cấp tu chân quốc thứ hai. Vô số năm qua, Luyện Hồn tông có ba

lần chạm vào cơ hội đạt tới Lục cấp nhưng mỗi một lần lại bị phá hủy. Hôm nay, còn mất đi cả quốc gia, chỉ còn là một tông phải mà thôi.

Vương Lâm trầm mặc.

- Trở thành lục cấp tu chân quốc là giấc mộng đời thứ nhất của Luyện Hồn tông chúng ta mà càng về sau, nó cũng là giấc mộng của tất cả mọi người trên Luyện Hồn tông. Rất nhiều năm trước, trên Chu Tước tinh còn không có bất cứ một vị tu sĩ nào. Chu Tước quốc trên Tứ Thánh tinh mới chỉ là một ngũ cấp tu chân quốc. Dưới sự đồng lòng dốc sức của sáu đại tông phải trong nước, cố gắng không biết bao nhiêu năm mới thành công trở thành lục cấp, thoát ly khỏi sự trói buộc của Tứ Thánh tinh. Năm đó, trong Luyện Hồn tông có ba tu sĩ Vấn Đỉnh. Mà năm tông phái còn lại cũng đều có mấy tu sĩ Vấn Đỉnh. Năm đó, Chu Tước quốc vì sao mà trở nên mạnh mẽ? Đáng tiếc, sau khi đi tới Chu Tước tinh thì ở đây cũng không phải là một mảnh đất yên bình. Ở đây có một chủng tộc kỳ dị. Bọn họ am hiểu sử dụng Phù Văn lực, rất mạnh. Sau bao lần chém giết, giằng co bao nhiêu năm, Thập Ức tôn hồn phiên của Luyện Hồn tông chúng ta mới có thể đại thành. Cuối cùng, tuy giành thắng lợi nhưng Chu Tước tinh bị tàn phá nặng nề. Thực lực Chu Tước quốc giảm xuống rất nhiều. Bao nhiêu tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ bị chết.Cũng bởi vì như thế, sáu tông phái mới trở thành sáu cái ngũ cấp tu chân quốc. Sau đó, Chu Tước quốc đảm nhận Chu Tước tinh, thành lập Chu Tước sơn ở trung tâm để khống chế toàn bộ Chu Tước tinh.

- Từ đó về sau, nó chính là một cơn ác mộng đối với tất cả các ngũ cấp tu chân quốc. Lịch sử đã cho thấy Chu Tước quốc đã ngăn cản bất cứ một ngũ cấp tu chân quốc nào có ý đồ tiến lên lục cấp. Bởi vì lúc đó, Chu Tước quốc vẫn chưa thể khôi phục lại từ trận đại chiến. Hắc hắc...Cả Chu Tước quốc chỉ có bốn vị tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ sao mà yếu vậy? Bọn

chúng sợ ngũ cấp tu chân quốc phản khách vi chủ, sợ Chu Tước tinh không thể giữ được.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tiền bối! Theo như lời người nói thì có quan hệ thế nào với vãn bối? Dù sao thì vãn bối cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Thần kỳ mà thôi.

Ánh mắt Độn Thiên hơi sững lại, nhìn Vương Lâm, nhấn mạnh từng chữ:

- Có quan hệ.

- A? - Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn Độn Thiên.

- Ngươi là người mà Vân Tước tử tuyển chọn là một trong bốn người thừa kế Chu Tước. - Độn Thiên nói một cách chậm rãi.

- Vân Tước Tử? - Vương Lâm nhướng mày.

Tay phải Độn Thiên phất khẽ, trong tay liền xuất hiện một vật. Đây là một bức tượng điêu khắc một người anh tuấn tiêu sái, hai mắt lấp lánh có

thần.

- Là hắn.... - Vương Lâm ngẩn người, sắc mặt cổ quái. Pho tượng gỗ là do năm đó, hắn điêu khắc cho lão đầu lôi thôi kia. Tu vi của lão nhân thông thần, năm đó Vương Lâm vẫn cảm thấy hoài nghi nhưng đến giờ mới có đáp án.

- Hắn là Vân Tước, sư đệ của Chu Tước... - Độn Thiên nhìn pho tượng gỗ, thở dài nói:

- Pho tượng gỗ này là ngươi điêu khắc hình dạng của Vân Tước tử.

- Ngài tặng ta ba phần đại lễ là vì cái đó... - Nét mặt Vương Lâm càng thêm quái dị.

- Có một phần... - Độn Thiên nghiên đầu, hai mắt chớp chớp.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 392: Lục cấp tu chân quốc.

- Mặc dù Vân Tước Tử tự mình truyền niệm cho ta. Nhưng nếu ta không thích thì sau khi giúp ngươi hai phần đại lễ liền tống tiễn. - Độn Thiên nhìn Vương Lâm chằm chằm, sự kỳ dị trong mắt lão càng lúc càng nhiều.

- Tằng Ngưu cũng tốt. Vương Lâm cũng được! Tiểu hữu! Luyện Hồn tông chúng ta từ sau khi tới nơi này, cho đến bây giờ có tổng cộng ba mươi sáu tu sĩ Anh Biến. Hồn phách của họ đều chịu nằm trong hồn phiên. Ta là người thứ ba mươi bảy. Sư huynh ta là người thứ ba sáu.

Nét mặt Vương Lâm thay đổi, ngẩng đầu nhìn hai vòng sáng đỏ như máu cách đó không xa.

- Tiểu hữu! Không cần nhìn! Sư huynh của ta đã chết từ hai năm trước. Nhưng việc này trên cả Chu Tước tinh, cho dù là Chu Tước cũng không biết. - Độn Thiên nói một cách chậm rãi.

Vương Lâm lại lâm vào trầm mặc.

- Tiểu hữu! Ta hỏi ngươi một điều. Ngươi có bằng lòng gia nhập vào Luyện Hồn tông ta, trở thành người nối nghiệp tiếp theo hay không? Như thế, ngươi sẽ phải quyết tâm mà thề sẽ có một ngày khiến cho Luyện

Hồn tông chúng ta trở thành lục cấp tu chân quốc. - Sự kì dị trong ánh mắt Độn Thiên càng nhiều, nhìn Vương Lâm chằm chằm, nói từng chữ một.

- Tại sao lại là ta? - Vương Lâm cũng không trả lời ngay mà hỏi ngược lại.

- Tằng Ngưu tiểu hữu! Ý cảnh của sư huynh ta không hề có bất kỳ sự công kích, nhưng ý cảnh của hắn lại độc nhất vô nhị trên Chu Tước tinh. Thậm chí ở các Tu Chân tinh khác cũng vô cùng hiếm thấy. - Ánh mắt của Độn Thiên có một sự tôn kính.

- Ý cảnh của hắn chính là Dự Tri (đoán trước)! Nguyên bản, thọ nguyên của hắn còn lại trăm năm. Nhưng cách đây hai năm, sư huynh ta đã chấp nhận bỏ qua tuổi thọ mà sử dụng thần thông của ý cảnh muốn tìm cho Luyện Hồn tông chúng ta một con đường mới. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng lại thất bại....

Vương Lâm nhướng mày, chờ đối phương nói ra mục đích. Nếu đối phương đã nói ra chuyện sư huynh của hắn tính toán ra tương lai của Luyện Hồn tông hay một cái gì khác thì Vương Lâm sẽ không tin. Ánh mắt Độn Thiên lấp lánh, nhìn Vương Lâm có một chút điên cuồng, nói:

- Tuy sư huynh của ta thất bại, nhưng đúng vào lúc hắn chết thì ngươi cũng tới bên ngoài Luyện Hồn tông chúng ta.

Vương Lâm ngẩn người.

- Điều này chắc chỉ là trùng hợp, có lẽ là do lão phu cứ khư khư cố chấp. Nhưng tuổi thọ của lão phu cũng sắp hết, không thể đợi được nữa. Ta chỉ có thể đánh cuộc một lần, đánh cuộc ý cảnh của sư huynh không có thật bại mà là đưa ngươi đến đây. - Ánh mắt Độn Thiên có một sự khổ sở. Trong lòng lão thực ra vẫn biết tất cả chỉ là bản thân đang tự lừa dối mình mà thôi.

- Trước mắt, Luyện Hồn tông không có người nào nối nghiệp. Tuy ta có Hồn Phiên trong tay, chẳng hề ngại Chu Tước đến đây. Cho dù hắn tới, ta cũng dám cùng hắn đánh một trận, cho dù phải bỏ mình cũng chẳng sao. Nhưng nếu thế thì tất cả xong hết....hồn phiên chắc chắn bị Chu Tước lấy đi. Mà không có Hồn Phiên, Luyện Hồn tông chắc chắn sẽ chết.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu, nói:

- Nếu ta đồng ý thì hồn phiên của ngươi sẽ cho ta?

Độn Thiên gật đầu, nói:

- Tuổi thọ của ta sắp đến lúc hết. Đến lúc đó, Hồn Phiên sẽ là của ngươi.

- Lục cấp tu chân quốc... - Vương Lâm lắc đầu, cười khổ, nói:

- Với tu vi vãn bối, việc này khó khăn quá nhiều.

Độn Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Tằng Ngưu! Ta chỉ còn sống được mười năm. Trong mười năm đó, ta sẽ bảo vệ cho ngươi bình an. Sau mười năm, tất cả sẽ phải dựa vào chính ngươi. Thanh công hay không thì ngươi cứ nhớ lời nói của ta. Nhỡ kỹ, Luyện Hồn tông chúng ta không hề có bất cứ gì hung hiểm hay ác ý đối với ngươi. Ngược lại còn tặng ngươi Hồn phiên.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầy, nói:

- Ta sẽ cố hết sức.

Hai mắt Độn Thiên sáng ngời, nhìn Vương Lâm cười. Tay phải lão vỗ vào túi trữ vật. Từ trong đó bay ra một cái ngọc giản hướng về phía Vương Lâm.

- Luyện Hồn tông chúng ta không có nhiều lễ tục. Trên ngọc giản có ghi chép phương pháp Tỏa Thần. Pháp thuật này cũng chính là thuật điều khiến Thập Ức hồn phiên. Nó là pháp thuật quan trọng nhất của Luyện Hồn tông chúng ta. Từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử trung tâm duy nhất của Luyện Hồn tông chúng ta.

Vương Lâm nắm lấy ngọc giản. Sau khi dụng thần thức đảo qua liền để vào trong túi trữ vật.

- Việc lần này, lão phu muốn bế quan một lần. Vì để mười năm sau hồn phách tiến vào trong hồn phiên mà chuẩn bị trước một chút. Tốt nhất, ngươi không nên đi khỏi Luyện Hồn tông quá ngàn dặm. Nếu không, một khi gặp nạn, lão phu không chạy tới kịp. - Độn Thiên trầm giọng nói.

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Không sao! Nếu ngay cả bảo vệ mình mà tại hạ cũng không làm được thì đã chẳng sống tới ngày hôm nay. Tiến bối bế quan. Còn vãn bối vẫn có một chút chuyện riêng cần phải xử lý. Đợi sau khi xử lý xong chắc chắn sẽ về Luyện Hồn tông trước khi tiền bối xuất quan.

Độn Thiên liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trầm ngâm một chút rồi gật đầu, nói:

- Nếu ngươi đã quyết, lão phu không nói thêm nữa. Ngươi đi đi. - Vừa nói, thân thể lão vừa động hóa thành một đạo cầu vòng biến mất trong vòng sáng đỏ như máu.

Vương Lâm cung kính ôm quyền, rồi xoay người biến mất, ra khỏi Luyện Hồn tông.

Trong bóng đêm, Vương Lâm giống như một đạo lưu tinh lướt đi trong trời đất, mái tóc dài phất phơ trong gió. Trong ánh mắt hắn thình thoảng lại lóe lên một tia sáng.

Những lời của Độn Thiên Vương Lâm cũng không tin tất cả. Dù sao thì Vương Lâm cũng không phải là người mới bước vào giới tu chân, nên cũng chẳng tin cái loại kỳ ngộ như thế này. Với tuổi của hắn, kinh nghiệm đã tích lũy rất nhiều. Nhưng việc này không phải ngay bây giờ có thể đoán biết được chân tướng. Đợi sau này, Độn Thiên có giao Hồn Phiên cho mình hay không là biết.

- Lý Nguyên Phong! - Sát khí trong mắt hắn lóe lên, tốc độ lại tăng thêm một phần.

Hai năm... Khiến cho Vương Lâm suýt nữa bỏ mình, tu vi rớt xuống ngàn trượng. Vào lúc này, việc đầu tiên sau khi tu vi của hắn hồi phục là đi giết Lý Nguyên phong.

- Cố gắng tăng lên tới Anh Biến kỳ có thể nói Lý Nguyên Phong là một trong những tu sĩ Anh Biến kỳ yếu nhất. Bổn tôn đã đạt tới tam tinh Cổ Thần. Sau khi ta và bổn tôn hợp thể có thể cùng với người đó đánh một trận. - Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Một tháng sau... Ngoài sơn cốc nơi Sở Quốc, Chu Như đang chơi đùa với Tiểu Bạch. Nàng quỳ rạp xuống mặt đất mà chơi đùa với nó. Thiết Nham thì khoanh chân ngồi cạnh. Tu vi của hắn đã gần đạt tới Hóa Thần. Mấy ngày gần đây, càng ngộ ra được nhiều điều. Đột nhiên, con ếch mở to hai mắt nhìn về phía bên ngoài sơn cốc.

Chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y đang mỉm cười chậm rãi đi vào. Bảo tháp có ý cảnh của Vấn Đỉnh kỳ nhưng lại không hề ảnh hưởng tới hắn.

Chu Như giơ tay xoa xoa hai mắt, lập tức hoan hô một tiếng, từ trên người Tiểu Bạch nhảy xuống, chạy về phía Vương Lâm, vui sướng nói:

- Thúc thúc! Thúc thúc!

Vương Lâm cười ha hả, ôm lấy tiểu Chu, ánh mắt nhìn về phía Thiết Nham. Vào lúc này, Thiết Nham cũng đã đứng dậy, cung kích nói:

- Bái kiến ân công.

- Thiết Nham! Ngươi sắp Hóa Thần rồi. Hãy đi tới kinh thành tìm một căn nhà mà cảm ngộ nhân sinh đi. Chỉ cần ba năm nữa, nhất định ngươi sẽ Hóa Thần. - Vương Lâm nói.

Nét mặt Thiết Nham cũng chẳng vui hay buồn, nhưng hai tay lại có chút run rẩy, thấy giọng nói:

- Thật sự như thế sao?...được! - Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Chu Như rồi lại liếc mắt nhìn bốn phía. Sau đó cắn răng, thân thể vừa động rồi biến mất.

- Thúc thúc! Con cọp đâu? Lúc đầu, người đã đồng ý cho ta một con cọp mà? - Chu Như ôm lấy Vương Lâm mà hỏi.

Hai lỗ tai của Tiểu Bạch vẫn dựng lên. Vào lúc này, nghe thấy vậy chẳng khác nào bị một cái búa nện vào ngực. Trong lòng nó thầm nghĩ, có một con cọp mới thì cuối cùng cuộc sống của mình có thể thảnh thơi.

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp trong tương lại, lại nhớ tới mấy con cọp cái, Tiểu Bạch cảm thấy rất nôn nóng.

- Con cọp? - Vương Lâm sờ sờ mũi. Việc này đúng là hắn đã quên, bởi lần này đi gặp quá nhiều miệng. Chu Như hé cái miệng nhỏ nhắn, nói:

- Thúc thúc! Lúc đầu, khi người đi đã nói là sẽ không quên mà?

Tiểu Bạch nghe đến đây, hai mắt tối sầm, sự nôn nóng trong lòng liền biến thành mây khói. Trong lòng nó thầm than, số phận mình quá hẩm

hiu.

Vương Lâm cười khổ, xoa xoa đầu Chu Như, nói:

- Được rồi! Lần này, thúc thúc trở về đưa ngươi tới một nơi. Đến lúc đó, sẽ bắt cho ngươi một con cọp là được.

Tính tình của Chu Như vẫn còn là một đứa trẻ. Sau khi nghe thấy được ra khỏi nơi này liền cảm thấy vui vẻ, nói:

- Đi đâu? Thúc thúc! Người muốn đưa ta ra ngoài chơi hay sao?

- Thúc thúc đi tìm một vị cố nhân. - Trong mắt Vương Lâm lóe lên một tia sát khí.

Thân thể Tiểu Bạch hơi chấn động. Hy vọng trong lòng nó lại dâng lên. Lần này còn lớn hơn vừa rồi. Nó thầm nghĩ hai người các ngươi bỏ đi, nó sẽ được tự do. Nghĩ tới đây, nó lại càng thêm hưng phấn.

- Tiểu Như nhi. Ngươi vào trong bảo tháp đi. Lần này đi hơi xa. Ngươi vào trong bảo tháp sẽ không bị gió. Ngoan nào. - Vương Lâm nói.

Chu Như ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt tỏ rõ sự hưng phấn. Nàng vừa nghe nói được đi ra ngoài, liền vui không thể tả nổi.

- Tiểu Bạch! Ngươi đi với ta.

Tiểu Bạch rống to một tiếng. Sự hy vọng trong lòng nó lại một lần nữa biến mất. Nó quay đầu, lưu luyến nhìn về khu rừng phía xa. Ở nơi đó có vài con cọp cái vẫn đang chờ đợi nó. Cuối cùng, Chu Như vỗ vỗ mấy cái mời cùng với nàng chui vào trong bảo tháp.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết, điểm một cái vào bảo tháp. Nhất thời, bảo tháp nhanh chóng nhỏ đi, bay vào trong tay hắn.

Sau khi làm xong, Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Chân phải dẫm nhẹ lên mặt đất, lập tức từ trong lòng đất phát ra một nguồn lực cực mạnh. Cùng lúc đó, bổn tôn đang ngồi trong kén cũng mở hai mắt, sau đó phá kén mà ra.

Trên mi tâm của hắn, ba cái điểm màu tím đang xoay tròn, tản ra những tia sáng yêu dị.

Bổn tôn xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Cả hai liếc mắt nhìn nhau, rồi trong nháy mắt dung hợp chỉ còn một người.

Đây mới thực sự là Vương Lâm. Bổn tôn tu luyện thân thể, phân thân tu luyện bên trong. Một làn hơi thở từ thủa hồng hoang từ trong cơ thể hắn chầm chậm tỏa ra.

Vào lúc này, Thiên Địa biến sắc, bầu trời xuất hiện sấm chớp phát ra những tiếng ầm ầm. Từng giọt mưa lớn từ trên trời rơi xuống mặt đất phát ra những tiếng lộp bộp. Đứng trong cơn mưa, Vương Lâm giống như một pho tượng Ma thần nhìn về phía Tuyết Vực quốc.

- Lý Nguyên Phong của Tuyết Vực quốc, lão tổ Cự Ma tộc, lại còn Tôn Thái dám nhân cơ hội phong ấn ta. Lần này, tu vi của ta khôi phục cũng là lúc các ngươi không được yên thân nữa rồi. Vương mỗ nhất định sẽ tìm các ngươi tính toán.

Người đầu tiên mà ta muốn trả thủ đó chính là Lý Nguyên Phong. Thử xem ngươi trở thành tu sĩ Anh Biến kỳ thì lợi hại hay là bổn tôn và phân thân của ta dung hợp lợi hại hơn?

- Có một phần... - Độn Thiên nghiên đầu, hai mắt chớp chớp.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 393: Nhất tự ra oai.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Tay phải hắn điểm một cái vào mi tâm, Nghịch Thiên châu chầm chậm bay ra.

Hắn vỗ nhẹ vào tũi trữ vật, nhất thời một tinh thể lóe sáng rồi xuất hiện trong tay hắn. Vật đó chính là đoạn Mộc linh mà năm đó trong trận đánh với Hồng Điệp, Vương Lâm đã đoạt được từ tay của trưởng lão Chu Tước sơn.

Theo lời nói của Tư Đồ Nam thì sau khi Ngũ hành viên mãn, hạt châu liền có thể nhận chủ, phát ra được uy lực mạnh nhất của nó. Vương Lâm cầm tinh thể Mộc linh trong tay phất về phía Nghịch Thiên châu.

Trong nháy mắt khi hai cái chạm vào nhau, tinh thể Mộc linh liền bị hút vào bên trong. Trong chớp mắt, những phiến lá cây trên Nghịch Thiên châu lập tức biến đổi. Vô số phiến lá xuất hiện, đạt tới cảnh giới viên mãn.

- Chỉ còn thiểu Kim linh. - Hai mắt Vương Lâm chớp chớp rồi nhìn về phía Tuyết Vực quốc mà lẩm bẩm:

- Tạm thời đặt Kim linh sang một bên. Lý Nguyên Phong! Vương Lâm ta tới đây.

Hắn thu hồi Nghịch Thiên châu rồi nhảy lên đầu con ếch, cười nói:

- Ông bạn già! Chúng ta đi thôi.

Con ếch kêu lên một tiếng vui vẻ. Chân nó đạp mạnh một cái, nhất thời mặt đất xuất hiện vố số vết nứt. Con ếch giống như một đạo lưu tinh, trong nháy mắt đã bay lên trời.

Vương Lâm mỉm cười, vỗ vào túi trữ vật. Văn thú liền bay ra. Nó vừa mới xuất hiện liền rít lên một tiếng, đưa cái vòi, đâm về phía con ếch. Hai mắt con ếch trợn ngược, ngiêng đầu sang một bên rồi cùng với Văn thú trêu đùa.

Vương Lâm ngồi trên lưng con ếch, nhìn hai con thú chơi đùa mà mỉm cười. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tuyết Vực quốc, nụ cười vẫn giữ nguyên nhưng hoàn toàn lạnh lẽo.

Tuyết Vực quốc.

Vị trí của nó vốn là chỗ của Liên Minh tứ phái khi xưa. Giờ phút này, khắp nơi chỉ toàn là màu trắng của tuyết.

Những tia sáng mặt trời chiếu xuống đất, phản xạ những vầng sáng chói mắt. Nếu nhìn quá lâu sẽ khiến cho hai mắt phải đau đớn, thậm chí bị mù cũng là việc bình thường. Con người sống ở Tuyết Vực quốc có một vật để bảo vệ đôi mắt. Sau khi Tuyết Vực quốc thăng lên ngũ cấp, từ từ quang cảnh ngày càng trở nên phồn hoa.

Ở trung tâm của Tuyết Vực quốc có một cái Băng Tuyết thần điện. Nơi đây chính là thánh địa của Tuyết Vực quốc, cũng là nơi mà tu sĩ Anh Biến kỳ duy nhất của Tuyết Vực quốc thường xuyên bế quan.

Từ sau khi bị tiên lôi của Tôn Thái gây thương tích, thương thế của Lý Nguyên Phong từ từ khôi phục. Dù sao thì tu vi của hắn cũng cưỡng bức mà tăng lên tới Anh Biến kỳ. Qua lần đó, tu vi không bị rớt xuống một cảnh giới đã là tốt lắm rồi.

Trong Băng Tuyết thần điện, quanh người Lý Nguyên Phong đặt mấy tảng băng lớn đang tỏa ra từng làn tiên khí. Lấy mấy cái này để chữa thương đối với Lý Nguyên Phong vẫn không đủ.

Hai năm qua, hắn đã nhiều lần phái người tới Chu Tước sơn để liên lạc với Hồng Điệp, muốn xin nàng một ít tiên ngọc để bản thân chữa thương. Nhưng lần nào cũng đều bị cự tuyệt từ ngay ngoài cửa.

Điều đó khiến cho Lý Nguyên Phong cảm thấy khó hiểu, đoán già đoán non. Trong lòng không khỏi có chút oán hận. Dù sao thì hắn bị thương

cũng là do Tằng Ngưu, mà tất cả cuối cùng cũng là vì Hồng Điệp.

Trong khoảng thời gian hai năm, thương thế của hắn từ từ giảm bớt. Theo sự suy đoán của hắn cũng phải cần một năm mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Đến một ngày, tại biên giới của Tuyết Vực quốc, một thanh niên thân mặc bạch y chậm rãi đi vào. Hắn nhìn khung cảnh của Tuyết Vực quốc mà hồi tưởng.

Kinh đô của Tuyết Vực quốc chính là đô thành năm đó của Liên Minh tứ phái. Ở đó có một cái ngã tư đường, in đậm dấu ấn của Vương Lâm. Đến hôm nay, trên ngã tư đường, Vương Lâm xuất hiện. Hắn nhìn khung cảnh quen thuộc mà nhớ tới ba đời của nhà Đại Ngưu. Một lúc lâu sau, ánh mắt hắn có một chút buồn bã mà bỏ đi.

Trong Băng Tuyết thần điện, Lý Nguyên Phong đang khoanh chân ngồi chợt mở đôi mắt. Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng mà ngẩng đầu nhìn ra ngoài điện.

- Lý Nguyên Phong! - Trên tảng đá bên ngoài điện vào lúc này có từng cơn gió lạnh rít lên cuốn theo từng đám bông tuyết.

Trong những bông tuyết một bóng người từ từ đi tới. Bóng người đó càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng đã tới trước ngoài cửa điện. Lúc này, có

thể nhìn rõ kẻ đó chính là Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lạnh lẽo, hết sức bình tĩnh nhìn vào trong đại điện. Ánh mắt của hắn khiến cho Lý Nguyên Phong cảm thấy khiếp sợ.

Ánh mắt của Lý Nguyên Phong nhìn chằm chằm Vương Lâm, nói:

- Tằng Ngưu! - Nét mặt hắn vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại không khỏi khiếp sợ. Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ được Tằng Ngưu bị ý cảnh của mình gây thương thích, nhưng trong hai năm ngắn ngủi đã có thể bình phục. Thậm chí vào lúc này còn đột phá tới Hóa Thần hậu kỳ.

Thời gian hai năm đối với người tu chân chẳng khác gì một cái chớp mắt. Đối phương có thể làm được điều đó làm sao mà Lý Nguyên Phong không sợ hãi cơ chứ?

Đúng lúc này, một số bóng người nhanh chóng xuất hiện trong đại điện, đứng giữa Lý Nguyên Phong và Vương Lâm. Ba người này bao gồm hai nam, một nữ.

- Lớn mật! Dám xông vào Băng Tuyết thần điện của Tuyết Vực quốc chúng ta. - Một người trong số đó quát lớn.

- Tằng Ngưu! - Ánh mắt lão già lạnh lẽo nhìn Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, đạp mạnh một cái. Một tiếng nổ vang lên. Từ chân của Vương Lâm vô số vết nứt lan rộng ra xung quanh, trong nháy mắt đã kéo dài tới đại điện.

- Vỡ! - Vương Lâm quát khẽ một tiếng.

Những tiếng động ầm ầm phát ra, một nửa số tháp trong điện hóa thành tro bụi.

Ba lão nhân biến sắc, thân hình bị một lực mạnh mẽ đẩy lùi. Một lão nhân trong đó không tin nổi vào mắt mình, nhìn Vương Lâm chằm chằm kêu lên một tiếng thất thanh:

- Chẳng lẽ ngươi đạt tới Anh Biến hay sao?

Vương Lâm cũng vẫn chẳng thèm để ý tới ba người. Ánh mắt hắn vẫn nhìn Lý Nguyên Phong một cách chăm chút. Thân thể thoáng động đã như một tia chớp lao về phía đối phương.

Ba lão nhân hét lớn, lập tức xuất hiện trước mặt Vương Lâm, cố gắng ngăn cản. Lúc này, ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, từ từ bước về phía trước. Thoáng cái đã xuất hiện trước mặt một người. Tay phải vung lên, giáng thẳng một quyền vào ngực người đó.

"Bịch".

Ngực lão nhân lõm vào thật sâu, miệng phun máu tươi. Thân thể lão giống như một đạo lưu tinh mà bắn ra xa, tuyệt khí mà chết. Ngay cả Nguyên Thần dưới một quyền cũng không kịp thoát ra mà bị đánh nát. Đó chính là lực lượng sau khi bổn tôn và phân thân dung hợp.

Chỉ một quyền....một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đã tử vong.

Hai người còn lại quá sợ hãi đều cùng dừng lại.

Vương Lâm cũng vẫn chẳng để mắt tới hai người đó mà tiếp tục đi về phía Lý Nguyên Phong.

Sắc mặt của Lý Nguyên Phong âm trầm, bắt quyết rồi điểm một cái về tám tảng băng lớn xung quanh. Nhất thời, tám tảng băng di chuyển bao lấy hắn vào bên trong, hình thành lưới phòng hộ.

Vương Lâm hừ lạnh, giáng thẳng một quyền vào trên tảng băng.

"Uỳnh"

Mấy tiếng động vang vọng khắp nửa Tuyết Vực quốc.

Lớp băng bên ngoài thân thể Lý Nguyên Phong xuất hiện vô số vết nứt rồi vỡ vụn bắn về bốn phía. Những mảnh băng bắn ra xung quanh khiến cho một nửa Băng Tuyết thần điện sập xuống.

Lý Nguyên Phong từ trong đống đổ nát, chợt bay ra, đứng giữa không trung. Mái tóc dài của hắn không gió mà vẫn phất phơ. Lý Nguyên Phong nhìn Vương Lâm chằm chằm, quát:

- Tằng Ngưu! Hôm nay, ngươi chết chắc rồi.

Vương Lâm nhìn về phía Lý Nguyên Phong mà nói:

- Hôm nay, ta muốn bắt ngươi để luyện hồn.

Hai tay Lý Nguyên Phong bắt quyết, chợt chỉ một cái về phía trước. Nhất thời một vật gì đó thật lớn xuất hiện trước người. Hắn hét lớn một tiếng, đẩy mạnh về phía trước. Vật đó liền nhanh chóng hạ xuống người Vương Lâm.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn nắm lại, đấm thẳng vào vật đó.

Đang từ trên cao hạ xuống, vật đó liền vỡ tan. Thân thể Lý Nguyên Phong giống như bị một nguồn lực rất mạnh đánh trúng, chợt lui về phía sau mười trượng. Sắc mặt lão trở nên âm trầm, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vương Lâm bước về phía trước ba bước. Mỗi một bước, đất đá dưới chân xuất hiện vô số vết nứt.

Cuộc chiến đầu giữa hai người đã thu hút sự chú ý của tu sĩ Tuyết Vực quốc. Trong Tuyết Vực quốc, không tính lão nhân vừa mới chết đi cùng với hai người ở đây, mười bảy tu sĩ Hóa Thần nhanh chóng từ bốn phương tám hương lao đến thật nhanh.

Đối với bọn họ thì Lý Nguyên Phong chính là tông chủ của Tuyết Vực quốc. Có hắn thì Tuyết Vực quốc chính là ngũ cấp. Một khi hắn chết, trong một thời gian ngắn, nếu Tuyết Vực quốc không thể xuất hiện tu sĩ Anh Biến kỳ thì chắc chắn sẽ bị hạ cấp.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả tu sĩ Hóa Thần kỳ đều đã tới. Nhưng người đó vừa mới xuất hiện, không nói tiếng nào, nhanh chóng xuất ra pháp bảo chuẩn bị công kích.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, từ trong miệng hắn thốt ra một chút:

- Biến!

Một chữ đó vừa mới ra khỏi miệng, lúc đầu còn yếu ớt. Nhưng gần như chỉ trong nháy mắt, thanh âm của nó chẳng khác nào tiếng sấm giữa mùa xuân từ trên trời giáng xuống, hóa thành vô số tiếng vang.

"Biến...biến...biến...biếnnnnnnnnn.... .... "

Thanh âm long trời lở đất, cuồn cuộn truyền ra xung quanh. Tiếng hét đó chính là tiếng hét của Cổ Thần, là cơn giận của Cổ Thần. Lần đầu tiên Cổ Thần toàn lực rống lên.

Những đám mây trên bầu trời nhanh chóng biến mất. Vô số vết nứt không gian chợt xuất hiện.

Mặt đất vào lúc này cũng giống như bị một đôi bàn tay to xé rách, chẳng khác gì xé một tờ giấy, phát ra từng loạt tiếng nổ. Trong nháy mắt, những cái khe nứt sâu không thấy đáy xuất hiện.

Đám tu sĩ Hóa Thần đang chuẩn bị ra tay giống như bị một nguồn năng lượng mạnh mẽ công kích. Trong chớp mắt, tất cả đều phun máu tươi, nhanh chóng lui lại. Nét mặt vô cùng kinh hãi, không dám ra tay nữa.

Một chữ ra oai.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Phân thân và bổn tôn dung hợp đã sinh ra một sự biến dị. Sự biến dị đó từ cổ chí kim chưa bao giờ có.

Vào giờ phút này, có thể nói hắn là một tu sĩ có tu vi Hóa Thần hậu kỳ nhưng lại nắm giữ ý cảnh Sinh Tử, kết hợp với thân thể tam tinh Cổ Thần. Mà cũng có thể nói, hắn là một người có được thân thể tam tinh Cổ thần, năm giữ ý cảnh Sinh Tử và có thần thông của tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Nét mặt Lý Nguyên Phong hết sức khó coi. Hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm. Lần đầu tiên, trong lòng chính thức coi đối phương là đối thủ. Một tiếng hét vừa rồi của gã chẳng kém gì tu sĩ Anh Biến kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 394: Anh biến kỳ và Vương Lâm chân chính.

Lý Nguyên Phong hít một hơi thật sâu, nói một cách chậm rãi:

- Tằng Ngưu! Cuộc chiến giữa ngươi và ta không nên dính tới người khác. Các ngươi lui ra đi. Ra khỏi đây ngàn dặm, không nên đi vào.

Tu sĩ Hóa Thần của Tuyết Vực quốc đều rời đi. Bọn họ khi đến thì hung hăng kiêu ngạo, nhưng khi đi thì kinh hoàng. Hai cảnh tượng hoàn toàn tương phản.

Một chữ ra oai có thể tương đương với tu sĩ Anh Biến kỳ. Vương Lâm thoáng động, dẫm nhẹ chân rồi bay lên không trung. Bàn tay hắn hướng về phía Lý Nguyên Phong, đánh ra một quyền. Quyền phong chưa tới đích, nhưng trong không trung đã phát ra những tiếng rít.

- Lý Nguyên Phong! Chuyện hai năm trước, hôm nay ta và ngươi kết thúc ở đây. - Vương Lâm quát lạnh. Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Lý Nguyên Phong, nắm tay ầm ầm đánh tới.

Ánh mắt Lý Nguyên Phong âm trầm, nhanh chóng lui lại. Tay phải của hắn vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, một cái trống nhỏ xuất hiện giữa không trung. Hắn giơ tay vỗ nhẹ một cái, lập tức cái trống phát ra những tiếng thùng thùng. Tuy nhiên, thanh âm đó hết sức quái dị, không hề giống tiếng trống. Nhưng nó lại khiến cho trống ngực đập thình thịch.

Vương Lâm lập tức phát hiện ra tâm tạng của mình như bị kích động, rung lên bần bật. Nét mặt hắn vẫn như thường, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng. Hừ nhẹ một tiếng, nắm tay phải vẫn tiếp tục đánh xuống.

Sắc mặt, Lý Nguyên Phong biến đổi. Thanh âm của chiếc trống mạnh và nhanh hơn nữa. Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng. Trái tim của hắn đập thình thịch, những vẫn nhanh chóng tung quyền oanh kích lên trên cái trống.

"Ầm".

Lý Nguyên Phong nhanh chóng bật ngược lại. Cái trống nhỏ vỡ vụn, hóa thành tro bụi mà tiêu tán. Sắc mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, đi về phía trước.

- Lý Nguyên Phong! Đây là thực lực của Anh Biến kỳ hay sao? - Vương Lâm vừa bám theo vừa nói một cách lạnh nhạt.

Lý Nguyên Phong nhìn Vương Lâm chằm chằm. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay bắt quyết đặt trước ngực. Nhất thời, từ miệng hắn phun ra một tia sáng.

Tia sáng trong nháy mắt hóa thành một người băng khổng lồ cao chừng mười trượng. Thân thể Lý Nguyên Phong thoáng động biết mất trong băng tuyết. Người khổng lồ hét lớn một tiếng, thanh âm vang vọng chín tầng trời, truyền ra xung quanh.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Hình dạng của người khổng lồ cùng với pháp bảo mà năm đó Hồng Điệp sử dụng cũng hoàn toàn giống nhau, chỉ có cái đầu là hơi nhỏ hơn. Người khổng lồ gầm rú bước về phía Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên một tia sáng. Sự mạnh mẽ của thân thể Cổ Thần mới chỉ thất bại trước sứ giả của Thiên Đạo. Vào giờ phút này, đối mặt với người khổng lồ, Vương Lâm cười lớn, nhanh chóng vọt lên công kích.

Tiếng nắm tay chạm nhau liên tiếp vang lên. Mặt đất dưới chân hai người nhanh chóng vỡ nát. Vết nứt không gian xuất hiện trên bầu trời càng lúc càng nhiều.

Mỗi một quyền đánh ra, ánh mắt Vương Lâm lại càng thêm lạnh. Thân thể mạnh mẽ của tam tinh Cổ Thần đã đạt tới một mức độ khó tin. Thậm chí, hắn không hề có cảm giác đau đớn. Mỗi một quyền nhỉ hơi nhoi nhói một tí mà thôi.

Trái lại, Lý Nguyên Phong hóa thân thành người băng, sau mỗi một quyền, trên thân thể lại nứt ra một chút. Khiến cho hắn rống lên giận dữ, liên tục lùi lại.

Lý Nguyên Phong càng lui lại sau, thân thể vỡ vụn càng lúc càng nhiều.

- Vỡ! - Trong tiếng hét của Vương Lâm, tay phải đánh ra một đòn rất mạnh, oanh kích lên ngực người khổng lồ.

Toàn thân người khổng lồ phát ra những tiếng răng rắc, từng khối băng lả tả rơi xuống, cuối cùng nát vụn. Lý Nguyên Phong phun ra một ngụm

máu tươi từ bên trong bay ra. Hai mắt hắn đỏ bừng nhìn Vương Lâm chăm chú, quát lớn:

- Tằng Ngưu! Nếu không phải lão phu bị thương chưa lành thì làm sao chịu để cho ngươi làm nhục? Được rồi! Hôm nay, cho dù tu vi của lão phu có giảm xuống cũng phải giết chết ngươi. - Thần thông của tu sĩ Anh Biến thì ngoại trừ ý cảnh ra đó chính là tiên lực.

Ánh mắt Lý Nguyên Phong âm trầm, hai tay bắt quyết. Nhất thời, một luồng lực kỳ dị từ trong cơ thể hắn điên cuồng tản ra. Vô số những chiếc lá trà xuất hiện xung quanh người hắn. Mỗi một cái lá đều trong suốt và sáng long lanh, tỏa ra hương thơm kỳ dị.

- Ý cảnh thực chất hóa..... - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Đối diện với ý cảnh Trà Ngân của Lý Nguyên Phong, trong đầu hắn liền xuất hiện một suy nghĩ. Tu sĩ Anh Biến kỳ có thể khiến cho ý cảnh của mình hóa thành thực thể.

Vào lúc này, khi ý cảnh của Lý Nguyên Phong công kích, hắn liền có đáp án. Trên thực tế, tìm kiếm Lý Nguyên Phong đánh một trận để báo thù đó chính là mục đích chính. Nhưng còn có một nguyên nhân nữa đó là Vương Lâm chuẩn bị cho Anh Biến kỳ của bản thân.

Tới tu vi này, thì cảm ngộ Thiên đạo chính là một trong những biện pháp. Nhưng cũng chiến đấu với Anh Biến kỳ cung khiến cho bản thân có nhiều cảm ngộ.

Ngoại trừ những việc đó ra còn có một nguyên nhân nữa. Mà nguyên nhân này cũng là một trong những lý do chính khiến cho Vương Lâm tới Tuyết Vực quốc. Điều đó có liên quan tới cái cánh tay của Tư Đồ Nam.

Nhìn chăm chú vào ý cảnh Trà Ngân của Lý Nguyên Phong, Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Nguyên Thần trong cơ thể Cổ Thần lập tức tản ra, giao tiếp với Thiên Địa. Nhết thời, bầu trời vốn bị Lý Nguyên Phong phong tỏa giống như bị một bàn tay vô hình xé rách, tạo ra một lỗ hổng. Vô số tia xám từ trong lỗ hổng chui ra ngoài.

Những tia xám càng lúc càng nhiều, cuối cùng chiếm cứ hơn nửa bầu trời, hình thành một cuốn tranh cực lớn. Sinh Tử luân hồi.

- Phân thân và bổn tôn kết hợp, không biết có làm cho ý cảnh cũng biến dị đi hay không?

Vương Lâm nghĩ tới cảnh tượng bổn tôn và phân thân kết hợp khi đối mặt với Thiên đạo luân hồi.

Trong lòng hắn sực tỉnh. Bất chợt, nơi mi tâm của hắn, ba điểm sáng màu tím tự động dung hợp sau đó biến mất chỉ còn lại một điểm sáng. Ngay lập tức, phía sau hắn một bóng người khổng lồ, chầm chậm xuất hiện.

Bóng người đó đầu đội trời, chân đạp đất. Sau khi xuất hiện liên vươn tay nắm lấy cuộn tranh Sinh Tử luân hồi, rồi mở rộng nó ra.

Một cảnh tượng kỳ dị khiến cho Lý Nguyên Phong trợn mắt há mồm, kinh ngạc mà nhìn không thể thốt ra nổi một lời. Tuy hắn biết ý cảnh của Tằng Ngưu chính là Sinh Tử. Nhưng vào lúc này, khi nhìn thấy hư ảnh khổng lồ, trong lòng không khỏi dao động.

- Đây...đây là ý cảnh gì?

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Không ngờ, hư cảnh Cổ Thần lại có thể kết hợp với ý của cảnh phân thân. Tâm niệm hắn thoáng động, tay phải liền chỉ về phía Lý Nguyên Phong.

Cuộn tranh trong tay hư ảnh to lớn trên bầu trời hơi run rẩy. Nhất thời, từ trong đó một làn khí xám khuếch tán ra ngoài, hình thành một cái ảo ảnh giống hệt với sứ giả Thiên Đạo. Ảo ảnh đó không thể nhìn rõ khuôn mặt, toàn thân do khí xám tạo thành. Sau khi xuất hiện, nó liền hạ xuống, bay về phía Lý Nguyên Phong.

Cái cảm giác khi bị tiên lôi của Tôn Thái truy kích năm đó lại xuất hiện. Hắn không hề do dự, hét lớn một tiếng:

- Trà cảnh.

Nhất thời, mỗi một lá trà bên người hắn nhanh chóng tăng trưởng, hình thành những đóa hoa trà đang xoay tròn. Mùi thơm kỳ dị tỏa ra càng đậm.

Ảo ảnh ngưng tụ bởi khí xám đã tới, nhanh chóng va chạm với đám hoa trà. Thoáng cái, ảo ảnh biến mất không một tiếng động, nhưng đám lá trà cũng biến mất theo. Quá trình đó chỉ diễn ra trong chớp mắt. Thoáng cái, vô số lá trà xung quanh thân thể Lý Nguyên Phong biến mất toàn bộ, giống như chưa từng xuất hiện.

Đồng thời, nguyên thần của Vương Lâm cũng có cảm giác suy yếu, giống như bị một thứ lực lượng nào đó đánh trúng. Bức tranh Sinh Tử luân hồi trên bầu trời nhanh chóng biến mất. Ngay cả hư ảnh cũng chậm rãi tan theo.

Sắc mặt của Lý Nguyên Phong tái nhợt. Thân thể của hắn chao đảo rồi phun ra một ngụm máu tươi.

- Ngươi không phải là Hóa Thần hậu kỳ...ý cảnh của ngươi đã đạt tới Anh Biến... - Lý Nguyên Phong nhìn Vương Lâm chằm chằm, sắc mặt tái nhợt. Nhưng ánh mắt lại giống như kẻ điên.

- Tiên lực! - Lý Nguyên Phong cố gắng ngăn chặn vết thương trong cơ thể mà điều động tiên lực. Trong tay hắn từ từ xuất hiện một khối tinh thể tiên lực. Sau đó, một tia tiên lực trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng khởi động.

Có thể hấp thu tiên lực và sử dụng đó chính là điển hình của Anh Biến kỳ.

Vào lúc này, toàn bộ tiên lực trong cơ thể Lý Nguyên Phong cùng được điều động. Một luồng uy áp từ thân thể hắn nhanh chóng phát ra.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường. Tay phải vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, một cây hồn phiên xuất hiện trong tay. Hồn phiên thoáng rung lên một cái, vô số hồn phách gào thét bay ra, tạo thành những luồng hắc khí trước mặt hắn.

Đồng thời, cấm phiên xuất hiện trong tay hắn. Sau khi huy động liền xuất ra những đạo cấm khí. Vào lúc này, từ xa nhìn lại, thân thể Vương Lâm bị bao phủ bởi một làn khói đen giống như cơn lốc.

Lý Nguyên Phong nhìn Vương Lâm chằm chằm, nhe răng cười. Hai tay hắn bắt quyết, nhất thời xung quanh người hắn xuất hiện vô số quả cầu băng nhỏ bằng nắm tay. Đây là pháp thuật đơn giản nhất của tu sĩ Tuyết Vực mà mỗi người đều biết.

Nhưng vào lúc này, bên trong những quả cầu băng lại ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

- Tằng Ngưu! Nhận lấy cái chết. - Lý Nguyên Phong hét lớn, hai tay hắn đẩy mạnh về phía trước. Nhất thời, những quả cầu băng chấn động, vù vù lao về phía Vương Lâm. Hồn phách và cấm khi mỗi khi chạm vào một quả cầu băng liền nhanh chóng hóa thành khói xanh.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp. Hắn có thể cảm nhận được trong mỗi quả cầu băng đều ẩn chứa tiên lực, chỉ có điều số lượng rất ít. Một làn hắc vụ lao ra. Hắn gầm nhẹ một tiếng, hữu quyền oanh va chạm với những quả cầu băng.

"Ầm...ầm...uỳnh"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho tất cả những nước láng giềng của Tuyết Vực quốc đều cảm nhận được.

Mặt đất của Tuyết Vực quốc nhanh chóng vỡ nát. Tầng băng tuyết dày liên tục sụt lún.

Vương Lâm nhanh chóng lùi lại phía sau. Cánh tay phải của hắn có phần run rẩy. Từng làn khói lạnh bao quanh nắm tay, nhưng trong nháy mắt liền biến mất.

- Nếu ta tới Anh Biến kỳ có thể điều khiển tiên lực. Hồn phiên có thêm tiên lực chắc chắn uy lực của hồn phách sẽ tăng lên rất nhiều. Cũng như vậy, nếu cấm khí của cấm phiên mà có thêm tiên lực, hai loại pháp bảo

chắc chắn sẽ mạnh hơn trước rất nhiều. Thậm chí nếu kiếm tiên có thêm tiên lực thì uy lực chắc chắn sẽ đạt tới một mức khủng bố.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ, Vương Lâm lại mong muốn đạt tới Anh Biến kỳ đến vậy. Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng.

- Tằng Ngưu! Chết cho ta! - Hai mắt Lý Nguyên Phong vằn màu. Gân xanh nổi lên khiến cho vẻ mặt của hắn thêm dữ tợn. Tuy nhiên, thân thể của hắn lại run rẩy, có dấu hiệu tiên lực tiêu hao.

Dù sao thì hắn cũng không tự mình tu luyện tới Anh Biến mà là nhờ cưỡng ép. Vì vậy mà tiên lực trong cơ thể vẫn còn quá ít.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 395: Người có tư chất cao nhất Chu Tước tinh.

Trong nháy mắt sau khi Vương Lâm quay về, những quả cầu băng còn lại vù vù bay tới, liên tiếp công kích.

"Bình...bình"

Những quả cầu băng lao tới nơi liền trúng phải hai nắm đấm của Vương Lâm. Nhưng số lượng của chúng quá nhiều, tầng tầng lớp lớp công kích phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa. Mặt đất của Tuyết Vực quốc vào lúc này xuất hiện vô số vết nứt. Sắc mặt Lý Nguyên Phong dữ tợn, quát:

- Tằng Ngưu! Chết đi.

Dưới sự oanh tạc của những quả cầu băng giống như lưu tinh đánh xuống khiến cho mặt đất xuất hiện một cái hố vừa sâu vừa rộng. Một làn khói xanh từ trong hố bay lên rồi bị gió thổi tiêu tán.

Chỉ có điều, sắc mặt Lý Nguyên Phong chẳng những không có vẻ thư thái mà lại càng thêm âm trầm.

- Thần thông của Anh Biến quả là huyền diệu. Chỉ có điều, tiên lực có trong cầu băng của ngươi quá ít. - Một thanh âm lạnh lẽo từ dưới hố sâu vọng lên. Ngay sau đó, thân ảnh Vương Lâm chầm chậm từ trong hố sâu xuất hiện. Quần áo của hắn bị rách lỗ chỗ, nhưng ánh mắt lại sáng ngời.

Sắc mặt Lý Nguyên Phong càng thêm khó coi. Hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm rồi cắn răng vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, một đôi chuông

bằng đồng xuất hiện. Hắn cắn đầu lưỡi phun ra một ít tiên huyết vào trên cặp chuông.

Vương Lâm vừa mới nhìn thấy đôi chung liền nhận ra ngay, vật đó đúng là thứ năm đó huyễn hóa thành pháp bảo Tư Đồ Nam. Hai mắt hắn chớp chớp liên tục.

- Phong! - Hai tay Lý Nguyên Phong bắt quyết, miệng quát lớn.

Hai cái chuông lập tức biến thành rất to. Những ký hiệu bên ngoài lóe lên liên tiếp, nó hấp thu toàn bộ tiên huyết của Lý Nguyên Phong. Nhất thời, trên cặp chuống xuất hiện một vết nứt. Trong khoảng khắc, hai cánh tay khô héo chui ra.

Từ hai cánh tay tỏa ra một làn sương đen rất đậm. Nó mang tới một luồng hơi lạnh lẽo, nhanh chóng tản ra xung quanh. Sắc mặt của Lý Nguyên Phong dữ tợn, ánh mắt đỏ như máu chẳng khác gì kẻ điên. Hai cái chuông này chính là pháp bảo cuối cùng của hắn. Từ nhiều năm trước tới giờ hắn vẫn sử dụng Nguyên Thần để tế luyện. Cho đến tận bây giờ mới có thể điều khiển một cách tự nhiên.

- Giải! - Lý Nguyên Phong hét một tiếng thật lớn. Tay phải điểm về phía Vương Lâm. Nhất thời, hắc vụ trên hai cánh tay khô héo chợt trở nên cuồn cuộn, trong nháy mắt liền hóa thành hai bóng người.

Hai cái bóng kia không thể nhìn thấy rõ diện mạo. Vào lúc này, cả hai cùng động. Một phải, một trái phóng về phía Vương Lâm. Người còn chưa tới, nhưng khí âm hàn đã dồn tới mặt.

Hàn quan trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn hừ lạnh một tiếng. Lúc trước tu vi của hắn là Hóa Thần trung kỳ, chưa dung hợp với bổn tôn nên không thể địch lại cái bóng đen cụt tay này. Nhưng bây giờ, hắn cũng chẳng hề sợ hãi, chủ động xông lên, tung ra hai quyền.

"Bình....bình".

Hai tiếng nổ vang lên, đồng thời hai bóng người do hắc vụ tạo thành cũng rên lên mấy tiếng. Hắc vụ giống như bị một luồng gió thổi qua, tản về phía sau, để lộ ra hai cái bóng cụt tay.

Tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay bắt quyết điểm về phía trước hai cái. Nhất thời, hai đạo linh lực nhanh chóng bay ra, rơi vào hai cái bóng.

- Phong! - Vương Lâm quát khẽ.

Hai lá phiên rung lên hình thành hai làn sương mù một đen, một tím bao vây lấy hai cái bóng.

Đồng thời, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, hai cái chuông liền bay ra. Ngón tay hắn điểm một cái, chúng lập tức hóa lên rất to, từ trên cao hạ xuống chụp lấy hai cái bóng.

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong nháy mắt. Sắc mặt Lý Nguyên Phong tái nhợt, không nói hai lời xoay người bỏ chạy.

Nhưng Vương Lâm làm sao lại có thể để cho hắn đào tẩu. Thân thể của hắn thoáng động, với tốc độ của thân thể Cổ Thần vọt tới trước mặt Lý Nguyên Phong. Một tia sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải đánh ra một quyên.

"Uỳnh"

Miệng Lý Nguyên Phong phun máu tươi, thân thể giống như lưu tinh bắn về phía xa.

Vương Lâm lại bước thêm một bước, lập tức xuất hiện phía trên Lý Nguyên Phong. Hắn hét to một tiếng, nắm tay lại một lần nữa hạ xuống. Vào lúc này, Lý Nguyên Phong lại tiếp tục phun ra một ngụm máu, từ trên trời rơi thẳng xuống đất. Nhất thời, mặt đất xung quanh người hắn trong vòng trăm trượng liền thụt xuống thành một cái hố sâu.

Khóe miệng Lý Nguyên Phong phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt tối sầm, những vẫn có một sự độc ác hiện lên.

- Lão phu cho dù có chết cũng phải kéo ngươi đi theo. - Lý Nguyên Phong hét lớn một tiếng, hai mắt hắn đỏ lòm, từ trong cơ thể tản ra một luồng hơi thở hủy diệt.

- Anh Biến kỳ tự bạo! Lý Nguyên Phong! Cho dù ngươi tự bạo thì ta cũng chỉ cần mở một cái khe không gian là có thể trốn thoát. Nhưng có điều cả Tuyết Vực quốc sẽ phải chôn cùng với ngươi. Ngươi sẽ tìm được kẻ đấm lưng cho ngươi. Nhưng kẻ đó không phải là ta mà là cả Tuyết Vực quốc. - Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh mà nói.

Vừa nói, tay phải hắn rạch một cái vào hư không. Nhất thời, một vết nứt không gian xuất hiện. Từ bên trong từng luồng Tịch Diêt phong thổi ra ngoài. Tuy nhiên, làn gió đó chẳng hề ảnh hưởng tới Vương Lâm.

Ánh mắt Lý Nguyên Phong thể hiện rõ sự đấu tranh trong nội tâm. Tuy hắn là một kẻ ích kỷ nhưng dù sao cũng sinh ra ở Tuyết Vực quốc, là người của Tuyết Vực quốc vì vậy mà có tình cảm sâu đậm với nó.

Trong khoảng khắc, hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, bỏ qua ý định tự bạo. Tằng Ngưu nói rất đúng. Bản thân mình tự bảo chẳng hề tổn hại đến đối phương, nhưng Tuyết Vực quốc thì chắc chắn sẽ biến mất khỏi Chu Tước tinh.

Ánh mắt hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm, sau khi hít một hơi thật sâu liền nói một cách chậm rãi:

- Tằng Ngưu! Lão phu thua nhưng việc này không liên quan tới Tuyết Vực quốc. Ngươi không nên đuổi tận giết tuyệt. Nếu ngươi đồng ý, lão phu tình nguyện để cho ngươi xử trí.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, tay phải điểm vào khoảng không thi triển thuật Trừu Phách. Một đạo linh quang nhanh chóng bay vao mi tâm của Lý Nguyên Phong.

Lý Nguyên Phong cũng không chống cự, chỉ than nhẹ một tiếng, lưu luyến nhìn xung quanh rồi nhắm mắt.

- Trừu Phách! - Vương Lâm nói nhỏ.

Nhất thời, có thể dùng mắt thường nhìn thấy thân thể Vương Lâm đang nhanh chóng khô héo. Trong nháy mắt, toàn thân hắn chỉ còn có da bọc xương. Một luồng ánh sáng màu vàng từ mi tâm hắn bay ra.

- Hồn phách Anh Biến kỳ! - Vương Lâm nhìn chăm chú rồi giơ tay bắt lấy hồn phách. Sau khi phong ấn liền cho vào túi trữ vật.

Lý Nguyên Phong một đời kiêu hùng cứ thế mà bỏ mình.

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu nhìn về phía cái chuông và hai cái phiên đang khống chế hai cái bóng cụt tay. Tay phải hắn vẫy nhẹ thu chúng lại. Sau đó, thân thể của hắn thoáng động liền bay lên giữa không trung.

Vào lúc này, tất cả tu sĩ Hóa Thần của Tuyết Vực quốc đều thông qua thần thức mà thấy được kết quả cuộc chiến. Một sự đau đớn và phẫn nộ nổi lên trong lòng họ.

Vương Lâm đứng giữa không trung, thần thức tỏa ra cả Tuyết Vực quốc, phát tán một đạo thần niệm.

- Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép ở Tuyết Vực quốc có một tu sĩ ngoài Hóa Thần nào hết. Không cho phép bất cứ một môn phái tu chân nào tồn tại. Nếu không, ta sẽ còn trở lại.

Ý cảnh ẩn chứa trong Nguyên Thần của Vương Lâm vừa động, trên bầu trời lại xuất hiện bức tranh Sinh Tử luân hồi. Vương Lâm chỉ tay một cái, từ trong bức tranh bay ra mười luồng khí xám, trong nháy mắt tản đi bốn phương tám hướng, chui vào trong cơ thể mỗi một vị tu sĩ Hóa Thần của Tuyết Vực quốc.

- Phong!

Chỉ một tiếng, tất cả tu sĩ Hóa Thần đều bị Vương Lâm phong bế tu vi. Tình huống hoàn toàn giống như khi Lý Nguyên Phong phong ấn tu vi của Vương Lâm.

Lúc này, trên trán của các tu sĩ Hóa Thần đều có hai dấu vết. Hai dấu vết đó một mờ một rõ, đại biểu cho Sinh Tử. Tu vi của bọn họ rớt xuống ngàn trượng.

Sau khi làm xong, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Văn thú xuất hiện, mang hắn bay đi, từ từ biến mất phía chân trời.

Sau trận chiến, lời đồn về Tằng Ngưu lại truyền khắp Chu Tước tinh. Cái tên Tằng Ngưu gần như gắn với danh hiệu đệ nhất nhân trong số tu sĩ Anh Biến ký. Thậm chí có rất nhiều người tin rằng tu vi của Tằng Ngưu chính là Anh Biến.

Không hề có một người nào nghi ngờ thực lực của Tằng Ngưu. Chiến thắng Lý Nguyên Phong, một tu sĩ Anh Biến kỳ. Phong ấn tu sĩ Hóa Thần của cả một tu chân quốc, bức cho một cái ngũ cấp tu chân quốc phải tụt xuống hai cấp mà trở thành tam cấp tu chân quốc.

Loại chuyện thế này khiến cho tất cả những người nào nghe thấy đều cảm thấy khiếp sợ.

Vào lúc này, trong một cái trấn nhở ở một tam cấp tu chân quốc, có một lão đầu đang ngồi. Trước mặt lão có một cái bồn nhỏ. Hình dạng của lão nhân lôi thôi, đầu tóc rối bù.

Bên cạnh lão có một người đang đứng cung kính. Người này mặt lớn, tai to, tướng mạo kỳ dị. Nếu Vương Lâm ở đây chắc chắn sẽ nhận ra đó chính là người quen.

- Vương Lâm ra tay mạnh thật. Không ngờ có thể giết chết một tu sĩ Anh Biến kỳ. Việc này thật không đơn giản. Lúc đầu, lão phu đúng là có con mắt nhìn người. Ha ha! - Lão đầu sờ căm rồi ngẩng đầu lên nhìn người kia, nói:

- Tằng Ngưu giúp ngươi khiến cho Tuyết Vực quốc trở thành một cái tam cấp tu chân quốc. Ngươi cũng giúp hắn đi gặp Liễu Mi kia. Ngươi mang theo mũ cỏ của ta. Nếu địch không lại thì có thể đào tẩu. Thử xem xem tiểu bối có được Vô Tình đạo đã đạt tới trình độ nào rồi.

Người tai to mặt lớn cung kính vâng dạ rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tuyết Vực quốc, ánh mắt xuất hiện một sự buồn bã.

Sau khi người đó đi rồi, lão đầu đứng lên, lẩm bẩm:

- Chỉ còn mươi hai năm nữa. Chu Tước! Năm đó, lão phu cùng với ngươi đánh cuộc, người thua tự phạt ngàn năm. Còn có mười hai năm

nữa là sự tự phạt của lão phu chấm dứt.

Lão hít một hơi thật sâu, rồi biến mất.

- Thật là đau đầu. Lão phu tuyển lấy bốn người thì Tử Tâm là rắc rối nhất. Không có việc gì sao lại chạm tới Tằng Ngưu làm gì để bị ném vào trong vết nứt không gian? Lại còn muốn lão phu tới mang ra ngoài. Nếu không phải nó chính là vết rách trong đạo tâm của tiểu bối Kiền Phong thì lão tử cũng chẳng cứu làm gì. Kiền Phong...Kiền Phong...Ôi! Cả đời lão phu chứng kiến thì người này chính là kẻ có thiên tư cao nhất. Hồng Điệp so với hắn vẫn còn kém một bậc.

Tằng Ngưu và Lý Nguyên Phong đánh một trận đã truyền khắp cả Chu Tước tinh. Có thể khiến cho một cái ngũ cấp tu chân quốc rơi xuống tam cấp, loại chuyện thế này không một tu sĩ nào không biết.

Vào lúc này, trên Chu Tước sơn của Chu Tước quốc, trong cấm địa sau núi, Kiền Phong bóp nát ngọc giản truyền âm. Một tia sáng trong mắt hắn lóe lên, một lúc sau, lẩm bẩm:

- Tằng Ngưu! Giết Lý Nguyên Phong cũng chẳng có gì. Hắn chẳng qua cũng chỉ là một tên phế vật mà lên. Nếu ngươi có thể giết chết lão tổ của Cự Ma tộc thì mới có tư cách trở thành đối thủ của ta....

Phía sau hắn, Hồng Điệp yên lặng đứng yên, cặp mắt trống rỗng vô thần. Kiền Phong quay đầu liếc mắt nhìn Hồng Điệp, điểm một nụ cười tà dị, nói

- Tuyệt Tình! Có muốn đánh một trận với Tằng Ngưu hay không? Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của ngươi trước khi Nguyên Thần tịch diệt đó.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 396: Thập ức tôn hồn phiên..

Sau khi khắp Chu Tước tinh lan truyền tin tức Tằng Ngưu cùng với Tuyết Vực quốc đành một trận, Tằng Ngưu lại biến mất. Vương Lâm rời khỏi Tuyết Vực quốc liền tìm ngay một chỗ yên tĩnh, rồi cầm hai cánh tay cụt tiến vào trong không gian Nghịch Thiên.

Vào lúc này, hắn đứng dưới Nguyên Anh khổng lồ của Tư Đồ Nam. Sau khi tới đây, hắn liền giải phong ấn cho hai cánh tay. Trong nháy mắt phong ấn được mở ra, hai cánh tay cụt liền bay lên lơ lửng giữa không trung, ngập ngừng xung quanh Nguyên Anh của Tư Đồ Nam.

Vương Lâm nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt. Ánh mắt hắn hoàn toàn nghiêm túc. Lúc trước, hắn đoán hai cánh tay cụt chính là một phần thân thể của Tư Đồ Nam thì đến lúc này lại càng thêm chắc chắn.

Sau mấy trăm năm, lần đầu tiên Nguyên Anh của Tư Đồ Nam có một sự rung động. Ngay sau đó, một tia sáng từ Nguyên Anh bắn ra, bao phủ lấy hai cánh tay cụt. Từ từ, cái cánh tay cụt hướng về phía Nguyên Thần rồi biến mất trong cơ thể Nguyên Anh.

Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, Nguyên Anh của Tư Đồ Nam đang hồi phục với một tốc độ cực nhanh. Nó đang từ trạng thái trong suốt, chầm chậm rõ hơn.

Trong khoảng khắc, những tia sáng từ Nguyên Anh biến mất, không khí trở lại như cũ. Nhưng vào lúc này, Nguyên Anh của Tư Đồ Nam đã hoàn toàn rõ ràng, chỉ có điều vẫn chưa thức tỉnh.

- Năm đó, Tư Đồ Nam đã từng nói chỉ khi nào ta đạt tới Anh Biến kỳ mới có thần thông thức tỉnh được hắn. Vào lúc đó, lời nói của hắn cũng không rõ ràng nhưng bây giờ có thể thấy chắc chắn là liên quan tới tiên lực. - Vương Lâm suy nghĩ một chút sau đó liếc mắt nhìn nguyên anh của Tư Đồ Nam một cái rồi lại nhìn về phía hồn phách của cha mẹ.

Một lúc sau, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, xoay người ra khỏi không gian Nghịch Thiên.

- Cánh tay cụt đó quả nhiên là một phần thân thể của Tư Đồ nam. Không biết trên Chu Tước tinh còn được bao nhiêu phần thân thể của hắn? Vương Lâm đi ra từ trong không gian Nghịch Thiên, ngẩng đầu nhìn về hước Cự Ma tộc.

- Hồn phách của Lý Nguyên Phong ta đã dò xét qua. Năm đó, hắn ngẫu nhiên có được hai cái cánh tay mà thôi. Ngoài ra cũng không còn có đầu mối nào khác. - Vương Lâm khẽ lắc đầu, nhấc chân rồi biến mất.

- Kiếm tiên trong tay lão tổ của Cự Ma tộc cũng phải lấy về. Năm đó, Tôn Thái và lão tổ của Cự Ma tộc đánh một trận. Cuối cùng, lão tổ Cự Ma tộc phải dùng tới thiên phú thần thông mới thắng được Tôn Thái. Nhưng cuối cùng cũng bị Tôn Thái sử dụng khôi lỗi đồng tử gây thương tích mà chẳng biết sống chết thế nào. Nếu người đó không chết mà mất đi thân thể thì chắc chắn sẽ tìm kiếm một cái thân thể mới. Thời gian thích ứng với thân thể mới vẫn còn ngắn, nhưng cũng chẳng biết tới bây giờ đã hoàn toàn thích ứng hay chưa?

- Lão tổ của Cự Ma tộc không giống như Lý Nguyên Phong cưỡng ép mà đạt tới Anh Biến. Lão dựa vào tu vi của bản thân mà dốc sức tu luyện tới Anh Biến. Chưa kể phương thức chiến đấu của Cự Ma tộc có chút giống với Cổ Thần. Chỉ sợ rằng tổ tiên của Cự Ma tộc có một chút quan hệ với Cổ Thần cũng nên. Như thế, nếu đánh một trận với hắn ta cũng không nắm chắc. - Vương Lâm nhíu mày, dừng lại bên ngoài một cái cổ truyền tống trận. Điểm đến của Cổ truyền tống trận đúng là vị trí của Cự Ma tộc.

Nét mặt Vương Lâm thay đổi liên tục, trầm ngâm suy nghĩ.

- Thực ra thì việc đó cũng không quan trọng. Mà điểm chính ở đây đó là thiên phú thần thông của lão tổ Cự Ma tộc khiến cho ngay cả Tôn Thái có tu vi Anh Biến trung kỳ cũng không tránh khỏi bị hút vào trong dòng xoáy. Mà như thế thì nếu ta cùng với Cự Ma lão tổ đánh một trận lại càng không chắc chắn.

- Đánh thì thắng bại không rõ.

- Mà không đánh thì bỏ qua cơ hội tốt nhất để giết hắn. Nếu để hắn đoạt xá thành công mà muốn giết hắn thì cũng chẳng biết là phải đợi tới ngày tháng năm nào. Hơn nữa, người đó nóng lòng giết ta cũng là bởi vì năm đó người của Cự Ma tộc thấy được ta có Nghịch Thiên châu.

Vương Lâm sống năm trăm năm, cho dù có ngu đến mấy thì cũng phải thành tinh. Mà chưa nói tới hắn cũng chẳng phải thằng ngốc mà lại còn cực kỳ thông minh. Thời gian năm trăm năm khiến cho hắn hiểu được rất nhiều chuyện.

Kết hợp tất cả mọi chuyện, hai năm trước vào lúc thức tỉnh, hắn đã đoán ra được nguyên nhân.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp rồi bước vào trong Cổ truyền tống trận. Sau đó hắn lấy ra một khối tiên ngọc đặt vào mắt trận. Nhất thời một tấm

màn sáng hư ảo xuất hiện trước mặt hắn. Xung quanh có mười một điểm sang đang không ngừng lóe lên.

Tay phải Vương Lâm chạm vào một cái điểm sáng nhất thời, màn ánh sáng biến mất rồi truyền tống trận mở ra. Trong ánh sáng chói mắt của truyền tống trận, Vương Lâm chầm chậm biến mất.

Tại phương bắc của Chu Tước đại lục, trong Bì Lô quốc có một cái Cổ truyền tống trận. Vào lúc này, truyền tống trận đang tỏa ra ánh sáng chói mắt. Sau khi ánh sáng biến mất, Vương Lâm liền từ bên trong đi ra.

Hắn cũng chẳng dừng lại. Sau khi xuất hiện liện đi thẳng về tới Luyện Hồn tông.

Lúc này, ba ngọn núi của Luyện Hồn tông đang chìm trong màn đêm. Từ dưới nhìn lên trên có thể thấy chúng giống như ba lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào bầu trời, tỏa ra một sự lạnh lẽo.

Vương Lâm xuất hiện bên ngoài Luyện Hồn tông, nhanh chóng xuyên qua đại trận đi về phía chín vòng sáng màu vàng.

Ánh sáng của chín vòng sáng chớp động, một trung niên nam tử xuất hiện. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, nét mặt thay đổi liên tục. Sau đó, hắn thầm than một tiếng rồi cung kính ôm quyền, nói:

- Tại hạ Âu Dương Thiên. Bái kiến Thiếu tông chủ.

- Thiếu tông... - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Nhưng hắn hiểu ngay rằng Độn Thiên đã thông báo chuyện của mình cho tất cả tu sĩ Hóa Thần. - Vương Lâm ôm quyền, gật đầu nói:

- Âu Dương đạo hữu. Ta muốn gặp Độn Thiên lão tổ.

Âu Dương Thiên lắc đầu nói:

- Thiếu tông chủ! Độn Thiên lão tổ đã bế quan. Nếu không có chuyện bất đắc dĩ không nên đánh thức người. Nhưng chuyện ngươi tới đây, lão tổ đã đoán được vì vậy để ta ở đây chờ, đưa cho ngươi hai thứ.

Vừa nói, nét mặt của hắn thay đổi càng thêm phức tạp. Sau đó, ném ra một cái túi trữ vật.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, đón lấy túi trữ vật. Sau khi dụng thần thức đảo qua, sắc mặt lập tức thay đổi.

Âu Dương Thiên cười khổ, nói:

- Thiếu tông chủ đã được Độn Thiên lão tổ chỉ định là người kế thừa. Tại hạ ở Luyện Hồn tông đã bảy trăm năm những cũng là lần đầu tiên thấy lão tổ giao vật này cho người khác. Tuy nó không phải là chủ phiên, nhưng nó cũng là phân thân.

Lúc trước, hắn được Độn Thiên gọi tới, giao cho một cái túi trữ vật, căn dặn hắn chờ Vương Lâm tới mà giao. Vì vậy mà hắn đã từng âm thầm dụng thần thức đảo quan, nhất thời cảm thấy khiếp sợ. Nếu không phải có sự trung thành và tận tâm đối với Luyện Hồn tông, chắc chắn hắn sẽ không nén nổi lòng tham. Trong túi trữ vật chỉ có hai vật. Một cái ngọc giản và một cây hồn phiên.

Vương Lâm xuất ngọc giản sau đó dụng thần thức đảo qua. Thoáng cái, hắn phải hít một hơi thật sâu, bái một cái thật sâu về phía Độn Thiên bế quan mà nói:

- Đa tạ! - Thanh âm mặc dù lãnh đạm, nhưng trong lòng Vương Lâm lại nhớ kỹ ân tình đó.

Nói xong, hắn quay sang gật đầu với Âu Dương Thiên một cái rồi biến mất khỏi Luyện Hồn tông. Ánh mắt của Âu Dương Thiên hết sức phức tạp, lắc đầu than thầm rồi quay lại trong vòng sáng.

- Uy lực thiên phú thần thông của Cự Ma tộc quá lớn. Nhưng Cự Ma lão tổ vừa mới đạt tới Anh Biến nên vẫn chưa thể thi triển toàn bộ thần thông. Cùng lắm thì chỉ có thể Na di bay ra tới khoảng không bên ngoài Chu Tước tinh mà thôi. Vương Lâm vẫn chưa rời khỏi phạm vi của

Luyện Hồn tông mà ngồi trên đỉnh Luyện Hồn phong, tay cầm ngọc giản mà suy nghĩ.

Trong ngọc giản, Độn Thiên có kể lại tương đối chi tiết về thiên phú thần thông của Cự Ma tộc.

Vương Lâm hít môt hơi thật sâu, tay phải đặt vào túi trữ vật mà Âu Dương Thiên vừa mới đưa cho. Nhất thời một vầng ánh sáng màu vàng tím từ bên trong bay ra.

Ánh sáng chói mắt sau khi xuất hiện liền biến thành một lá cờ lớn cao ba trượng. Lá cờ không có gió mà vẫn tung bay phần phật.

Đồng thời, vô số những tiếng quỷ khóc sói tru từ bên trong lá cờ vọng ra. Không gian xung quanh lại càng thêm u ám. Ngay cả vầng trăng sáng cũng vội vàng trốn vào trong mây, không dám xuất hiện.

Những tia sáng màu vàng tím từ trong lá cờ bắn ra giống như muốn cắn nuốt thiên địa.

- Thập ức tôn hồn phiên. - Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lá cờ.

Đây là một trong hai thứ mà Độn Thiên đặt vào trong túi trữ vật. Mà nó cũng là nguyên nhân khí cho Âu Dương Thiên phải động dung. Sở dĩ lần này, Vương Lâm quay trở lại Luyện Hồn tông chính là để mượn bảo vật của Độn Thiên, trợ giúp bản thân có thể giết chết lão tổ của Cự Ma tộc mà đoạt lại Kiếm Tiên.

Chỉ có điều, đây cũng không phải là chủ phiên. Chủ phiên chính thức vào lúc này đang ở bên người Độn Thiên, cùng với hắn bế quan.

Cây hồn phiên trước mắt chính là bản sao của nó. Nó có được một phần ba uy lực của chủ phiên. Đồng thời cũng chỉ có thể sử dụng hai lần. Sau hai lần, nó sẽ tan biến trong Thiên Địa.

Cho dù như vậy thì giá trị của cây hồn phiên cũng không thể phỏng đoán nổi. Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, đưa tay cầm lấy hồn phiên. Trong nháy mắt khi tay hắn động tới hồn phiên, Nguyên Thần liền chấn động từ trong cơ thể dài ra mà chui vào trong Hồn Phiên. Nhất thời, cảm giác giống như rơi vào Tu La địa ngục chợt xuất hiện.

Trước mắt là vô số hồn phách kêu gào bao phủ thân thể hắn.

Những tiếng kêu rên thảm thiết cùng với các loại thanh âm đau đớn giống như những cơn sóng lớn đột nhiên ập tới người Vương Lâm khiến cho hắn có cảm giác giống như bị cả triệu hồn phách đánh trúng.

Với mức độ thân thể hắn vào lúc này, dưới sự công kích vô hình đó mà cũng có cảm giác gân cốt gẫy rời. Nhưng khiếp cho hắn khiếp sợ hơn là Nguyên Thần có dấu hiệu tan biến.

Mới chỉ một lần ập đến đã khiến cho hắn không thể chống cự.

Cánh tay phải cầm hồn phiên nhẹ nhàng run rẩy. Hai mắt Vương Lâm sáng ngời. Hắn lập tức ổn định tâm thần, vận chuyển phương pháp Tỏa Thần trong ngọc giản mà Độn Thiên đã tặng cho lúc trước.

Thập ức tôn hồn phiên đúng là bảo vật số một của Luyện Hồn tông. Thậm chí ngay cả trên Chu Tước tinh, hồn phiên cũng có thể vượt qua gần như tất cả các loại pháp bảo mà đứng trên đỉnh cao. Bảo vật này cũng giống như thần xa, Vũ Chi Kiếm Tiên đều phải dùng thủ pháp đặc biệt để mở ra mới có thể sử dụng.

Tế luyện hồn phiên chính là sử dụng Tỏa Thần pháp. Trong Luyện Hồn tông, cho tới thời điểm này tính cả Vương Lâm mới chỉ có hai người biết được Tỏa Thần pháp.

Khác với thần xa, mặc dù Vương Lâm cũng có được truyền thừa nhưng thực lực chưa đủ nên không thể mở ra. Vì vậy mà uy lực của nó không thể so được với sự tưởng tượng.

Nhưng lá hồn phiên trong tay lại không phải như vậy. Mặc dù nó cũng có yêu cầu đối với tu vi, nhưng không đến mức như thần xa. Với tu vi sau khi Vương Lâm và bổn tôn hợp thể cũng đủ sức để sử dụng nó.

Tỏa Thần thuật vận chuyển trong cơ thể Vương Lâm. Thoáng cái, tại hồn hải bên trong hồn phiên, Nguyên Thần của Vương Lâm lóe lên vô số tia sáng yêu dị. Dưới ánh sáng đó, tất cả hồn phách đang tiến tới đều hét lên một tiếng chói tai mà tản ra.

Trong đám hồn phách có mười hai hồn phách có màu vàng tím từ từ bay tới xung quanh nguyên thần của Vương Lâm. Từ trên thân hồn phách tản ra từng luồng hồn lực rất mạnh.

Mười hai hồn phách màu vàng tím bái một cái thật sâu đối với Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 397: Cự ma tộc.

Nguyên Thần của Vương Lâm phát ra ánh sáng màu vàng. Ánh sáng đó là do thi triển thần thông Tỏa Thần mà xuất hiện. Mười hai hồn phách tử kim chính là mười hai Anh Biến kỳ trước khi chết, cam tâm tình nguyện hiến tế hồn phách. Có mười hai hồn phách Anh Biến kỳ, lại thêm mấy trăm hồn phách Hóa Thần. Còn số lượng hồn phách Nguyên Anh thì nhiều vô số.

Sau khi hồn phách tử kim vái một cái, tất cả hồn phách bên trong hồn phiên liền trở lại yên tĩnh. Ngay sau đó, từng đạo hồn lực từ cơ thể hồn phách hóa thành từng luồng khí đen với tốc độ cực nhanh lao ra, gắn kết trước người Vương Lâm.

Từng tia sáng màu đen từ bốn phương tám hướng bay tới. Cuối cùng, mười hai cái hồn phách màu tử kim cùng với tia sáng màu đen đồng loạt lao đến tạo thành một cây hồn phiên hư ảo cao ba trượng, bất chợt xuất hiện trước nguyên thần của Vương Lâm.

Vào lúc này, Vương Lâm vẫn chứng kiến tất cả mọi diễn biến xảy ra trong hồn phiên. Cây hồn phiên hư ảo trước mắt chính là linh hồn của phiên. Có thể điều khiển vật đấy cũng tương đương với việc chính thức điều khiển Thập ức hồn phiên.

Nguyên Thần Vương Lâm liền động, vươn tay ra nắm lấy hồn phiên. Nhất thời, hắn cảm giác thân thể rung mạnh. Ngay sau đó, Nguyên Thần về tới thân thể.

Trên đỉnh Luyện Hồn phong, Vương Lâm mở hai mặt. Trước mặt hắn chỉ có khoảng không bao la bát ngát. Nhưng hắn có thể cảm nhận được trong Nguyên Thần có một cây hồn phiên màu vàng tím đang được Nguyên Thần không ngừng tế luyện.

- Lão tổ Cự Ma tộc! Tai kiếp của ngươi khó thoát. - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, hắn không nói tiếng nào biến mất khỏi Luyện Hồn tông.

Sau khi, Vương Lâm đi rời, từ trong vòng tròn đỏ như máu nơi Độn Thiên bế quan phát ra một tiếng thở dài.

Tại Cổ truyền tống trận, Vương Lâm chợt xuất hiện. Sau khi mở truyền tống trận hắn liền biến mất khỏi Bì Lô quốc.

Cự Ma tộc!

Phạm vi của Cự Ma tộc rất lớn. Năm đó, Cự Ma tộc từ nơi khác di chuyển đến đã cùng với Chu Tước có hiệp nghị nên được dành cho một nơi này để sinh sống.

Trong tộc Cự Ma có mười hai cái Cự Ma Thiên. Trên thực tế thì Cự Ma Thiên chính là một tòa cung điện. Mười hai tòa cung điện có vẻ bề ngoài giống nhau như đúc, đều cao tới trăm trượng.

Từ hai năm trước, sau khi lão tổ của Cự Ma tộc mất thân thể phải tiến hành đoạt xá, cả tộc Cự Ma không có người nào biết lão tổ đang ở đâu. Dù sao thì quá trình đoạt xá cũng là lúc mà thực lực yếu nhất. Vì vậy mà vị trí bế quan của lão tổ trong hai năm thay đổi những ba lần.

Đến hôm nay, Sất Hổ đang ngồi trong tòa cung điện thứ ba. Trên tay hắn có một cái ngọc giản. Vào lúc này, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt có phần mê mang.

- Tằng Ngưu đã giết chết Lý Nguyên Phong của Tuyết Vực quốc. Theo sự hiểu biết của ta, thì mục tiêu kế tiếp của hắn chắc chắn sẽ là lão tổ. Nếu hắn thực sự tìm đến thì hiển nhiên là có điểm nắm chắc. Ta nên làm gì bây giờ?

- Tuy lão tổ có sai nhưng dù sao thì ngài cũng là hy vọng của Cự Ma tộc. Tất cả những chuyện ngài làm cũng là vì tương lai của tộc Cự Ma.

- Nhưng Tằng Ngưu lại là bằng hữu của ta...Ôi! - Sất Hổ khổ sở lắc đầu, ánh mắt mê mang.

Vào lúc này, Vương Lâm đã xuất hiện ở biên giới của tộc Cự Ma. Hắn cũng không vội vàng tiến vào trong tộc mà ở đó chọn một sơn cốc bí ẩn. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra các loại tài liệu trận pháp, chậm rãi bố trí một cái trận pháp.

Trận pháp đó chỉ có một tác dụng duy nhất đó là định vị. Đây là phương pháp đối phó với thiên phú thần thông của lão tổ Cự Ma tộc. Qua cái trận pháp này, cho dù hắn bị thiên phú thần thông của đối phương truyền ra ngoài nhưng cũng không bị lạc ra ngoài tinh không mà trong khoảng khắc bị truyền tống có thể định vị tới đây.

Nó giống như có một sợi dây buộc trên người hắn. Cho dù bị truyền tống đi nơi khác thì có sợ dây đó kéo giữ cũng không bị truyền tống đi quá xa. Hơn nữa cũng có thể nhanh chóng xác định được phương hướng trở về.

Trận pháp này có khắc trên ngọc giản mà Độn Thiên lão tổ của Luyện Hồn tông đã đưa cho hắn. Sau khi Vương Lâm nghiên cứu liền pha trộn thêm một ít thuật cấm chế của bản thân vào đó khiến cho trận pháp tinh diệu hơn.

Hắn dùng khoảng thời gian ba tháng mới có thể hoàn thành được cái trận pháp đó. Sau đó, hắn chẳng hề do dự đặt ngay một khối tiên ngọc vào trong để duy trì năng lượng. Đồng thời, hắn còn bố trí xung quanh vô số cấm chế để bảo vệ.

Làm xong tất cả mọi thứ, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía của tộc Cự Ma. Từ trong đôi mắt của hắn lóe lên hàn quang rồi biến mất. Sau khi xuất hiện, hắn đã ở vị trí giữa của tộc Cự Ma. Thần thức của hắn tản ra nhanh chóng quét qua hơn nửa tộc Cự Ma.

- Cự Ma lão tổ mau lăn ra đây. - Vương Lâm phát ra một đạo thần niệm khuếc tán ra khắp trời đất. Gần như chỉ trong nháy mắt, vô số tộc nhân

của tộc Cự Ma đều cảm ứng được.

Trong số đó, có người thì đang đả tọa, có người thì đang đấu pháp. Nhưng vào lúc này, tất cả đều thu tay, ánh mắt khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn về vị trí của Vương Lâm. Sất Hổ thầm than một tiếng rồi biến mất khỏi cung điện.

Sau khi Vương Lâm phát tán thần niệm, vẫn thản nhiên đứng im tại chỗ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng có vô số tia sáng bay tới. Khi cách Vương Lâm khoảng trăm trượng, những vầng sáng đó liền hóa thành vô số tộc nhân của tộc Cự Ma. Trong số đó có nam có nữ, có già có trẻ. Tất cả đều âm trầm nhìn Vương Lâm chằm chằm.

Ngoại trừ những người trước mắt từ phía chân trời xa xa còn có vô số vầng sáng đang bay tới.

Đúng lúc này, một lão già có mái tóc bạc trắng như cước của tộc Cự Ma từ trong hư không xuất hiện. Tộc nhân bốn xung quanh nhanh chóng tản ra, tránh đường cho người đó.

- Đạo hữu là người phương nào? - Lão già đứng cách Vương Lâm trăm trượng, nhíu mày quát.

Ánh mắt Vương Lâm sắc như dao, lạnh lùng liếc nhìn lão già một cái rồi nói:

- Tằng Ngưu.

Thanh âm hai tiếng vừa mới thoát khỏi miệng, không gian lập tức không còn có một tiếng động. Gần như tất cả tộc nhân của tộc Cự Ma đều xuất hiện sự sợ hãi.

- Tằng Ngưu! Hắn.... Là người đã từng chiến thắng Hồng Điệp?

- Giết Lý Nguyên Phong khiến cho Tuyết Vực quốc từ ngũ cấp rơi xuống tam cấp. Phong ấn tu sĩ Hóa Thần trong cả nước.

- Đệ nhất nhân trong số tu sĩ Anh Biến kỳ.

- Nghe đồn hắn đã đạt tới Anh Biến kỳ nếu không không thể giết được Lý Nguyên Phong.

Ngay cả lão già vừa mới nói chuyện cũng phải hít một hơi thật sâu, nhìn Vương Lâm một cách chăm chú rồi nói:

- Tằng Ngưu đạo hữu! Không biết ngươi tìm lão tổ của tộc ta có chuyện gì?

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, mở miệng:

- Giết!

Sắc mặt lão già hết sức khó coi, giận quá hóa cười, chỉ vào Vương Lâm nói:

- Từ trước đến giờ vẫn nghe nói các hạ là người ngông cuồng nhưng đến hôm nay mới thấy đúng là như thế. Tằng Ngưu! Cự Ma tộc chúng ta không phải là Tuyết Vực quốc làm sao có thể để cho ngươi nói giết là giết. Hôm nay, chẳng cần lão tổ ra tay, ngay bây giờ ta sẽ giết chết ngươi.
- Vừa nói, lão già vừa vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời một cái lệnh bài màu đen xuất hiện. Lão nắm lấy lệnh bài, quát ta:

- Lão phu lấy thân phận trưởng lão của tộc Cự Ma ra lệnh. Tất cả tộc nhân của tộc Cự Ma dùng tất cả các biện pháp giết chết Tằng Ngưu.

Câu nói của lão vừa dứt, nhất thời lệnh bài liền phát nổ, hóa thành tro bụi. Một cơn sóng vô hình nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, phủ khắp toàn bộ cả tộc. Mỗi một tộc nhân vào lúc này cũng đều cảm nhận được tin tức mà lão già truyền tới.

Theo lệnh của lão, mấy trăm tộc nhân đang bao vây xung quanh Vương Lâm cùng hét lớn, thân thể to lên gấp mấy lần. Gần như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện hơn trăm người khổng lồ. Tất cả cùng đưa tay lên mi tâm xoa nhẹ, lập tức xuất hiện vô số những cây Khai Thiên phủ. Khí thế từ cơ thể họ trong nháy mắt tỏa ra khắp trời đất.

- Giết! - Lão già hét lớn một tiếng, thân thể lập tức phát ra những tiếng nổ, thân hình nhanh chóng hóa thành một người khổng lồ cao mười trượng. Trong tay cầm một cái cự phủ lớn, bên trên có những tia chớp màu tím liên tục lóe lên. Lão vung búa bổ thẳng về phía Vương Lâm.

- Giết! - Đám tộc nhân bốn phía cùng rống to rồi lao đên. Thanh âm của họ dung hợp với nhau khiến cho trời đất rung chuyển, phát ra luồng sóng xung kích đánh về phía Vương Lâm.

Đó cũng là phương thức của tộc Cự Ma. Bọn họ hoàn toàn khác với tu sĩ bình thường. Đối với tộc Cự Ma một khi đã xác định kẻ địch, chỉ cần trưởng lão ra lệnh thì không hề có chuyện đơn đả độc đấu. Mà tất cả cùng dồn lên tấn công. Lại càng không phải nhiều lời. Tất cả chỉ cần một chữ "giết" mà thôi.

Nếu là tu sĩ bình thường thậm chí chưa kịp động thủ mà bị mấy trăm tên khổng lồ trước mặt cùng rống lên chắc chắn sẽ chẳng còn can đảm mà ứng chiến.

Trong thanh âm đó mang theo sát khí điên cuồng, giống như một con mãnh thú từ thời thượng cổ lao tới mặt. Chỉ có điều, con mãnh thú này

đối với Vương Lâm vẫn không có gì uy hiếp.

Sát khí của Vương Lâm có thể nói là đạt tới một mức độ kinh khủng. Gần như cuộc sống của hắn là sống trong sự giết chóc. Nhất là bổn tôn thì điều đó hoàn toàn là sự thực.

Vào lúc này, phân thân và bổn tôn dung hợp nên sát khí năm đó cũng dung hợp theo. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, sát khí lập tức từ trong cơ thể hắn tản ra.

- Nói ra chỗ lão tổ các ngươi bế quan. Nếu không...Chết!

Đối với cả tộc Cự Ma, ngoại trừ Sất Hổ ra, tất cả những người khác Vương Lâm đều không hề có một chút hảo cảm. Vào lúc này, sau khi sử dụng thần thức dò xét, hắn không hề phát hiện vị trí lão tổ của tộc Cự Ma bế quan nên trong lòng đã mất đi sự kiên nhẫn. Trong lúc mở miệng, Vương Lâm cũng chẳng thèm để ý tới đám tộc nhân của tộc Cự Ma. Ý cảnh của Nguyên Thần mới động lập tức bầu trời xung quanh đột nhiên tối sầm.

Một thứ lực lượng kỳ dị lập tức bao phủ trời đất. Bức tranh Sinh Tử luân hồi chợt xuất hiện trên bầu trời. Cùng lúc đó, hư ảnh Cổ Thần cũng xuất hiện theo.

Trên bầu trời, Cổ Thần giơ hai tay cần bức tranh Sinh Tử luân hồi. Vào lúc này, trong cả trời đất chỉ có một cảnh tượng đó mà thôi.

- Phong! - Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, chẳng hề có chút tình cảm, nói một cách bình thản.

Nhất thời, từ trong bức tranh Sinh Tử luân hồi xuất hiện vô số luồng khí màu xám từ trên trời như một tia chớp bay vào trong cơ thể đám tộc nhân của tộc Cự Ma.

Lão già tộc Cự Ma biến sắc. Lão cắn răng tiếp tục công kích. Khi một búa tới nơi, Vương Lâm nghiên đầu liếc mắt nhìn lão già, thốt lên một tiếng:

- Biến!

Chỉ một chữ thôi, những khiến cho thân thể lão già chấn động, Nguyên Thần nghiêng ngả. Lão hét lớn một tiếng, không biết thi triển thứ thần thông gì mà nhanh chóng trở lại bình thường, tiếp tục bổ tới.

Vương Lâm thốt lên một tiếng nho nhỏ. Tay phải nắm lại thành quyền, đánh ra.

"Uỳnh".

Lão già của tộc Cự Ma, miêng phun máu tươi lùi lại mấy trượng, rơi vào người một tộc nhân khiến cho kẻ đó cũng lại phun ra một ngụm máu tươi. Cả hai cùng lùi lại hơn mười trượng mới ngừng lại được.

Vào lúc này, hai luồng khí xám đuổi theo, chui vào trong cơ thể hai người.

- Tằng Ngưu dừng tay! - Đúng lúc này, một tiếng âm thanh bi thống từ xa vọng đến.

Vương Lâm ngẩng đầu lên mà nhìn. Sự lạnh lẽo trên mặt hơi biến mất một chút.

- Sất Hổ!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 398: Lựa chọn của Sất Hổ.

Sất Hổ giống như một tia chớp. Lời vừa dứt, hắn đã đi tới trước mặt. Lúc này, hắn kinh ngạc nhìn mấy trăm tộc nhân xung quanh. Trên mi tâm của họ đều xuất hiện hai dấu vết một sâu một nông. Từ trên người bọn họ Sất Hổ chỉ có thể cảm nhận được linh lực dao động rất nhỏ, hiển nhiên là tu vi đã bị phong bế.

Vào lúc này, sắc mặt của mấy trăm tộc nhân đều hết sức khó coi đồng thời có một sự kinh hãi. Bọn họ đã sớm nghe thấy lời đồn, nhưng tới giờ phút này khi nó ứng vào bản thân bọn họ mới thực sự cảm thấy đau khổ.

Sất Hổ nhìn Vương Lâm ánh mắt vô cùng phức tạp, lớn tiếng nói:

- Tằng Ngưu! Nếu ngươi là bằng hữu của Sất Hổ thì hãy nhanh chóng rời khỏi tộc Cự Ma đi.

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi mới nói một cách chẫm rãi:

- Sất Hổ! Đến bây giờ tộc Cự Ma vẫn chưa có một người nào chết, ngươi có biết vì sao không? Nếu không vì ngươi, ta cũng chẳng cần phải làm như thế.

Trong lúc hai người nói chuyện, càng có nhiều tộc nhân của tộc Cự Ma từ bốn phương tám hướng chạy đến, đứng xung quanh, hình thành một luồng áp lực nặng nề. Trong lòng Sất Hổ hết sức khổ sở. Nét mặt hắn thay đổi liên tục, nói:

- Tằng Ngưu! Ngươi....

Vương Lâm nhìn Sất Hổ, than nhẹ một tiếng, nói:

- Sất Hổ! Ngươi nói chỗ của lão tổ tộc Cự Ma cho ta biết. Ta sẽ đi tìm hắn. Còn tất cả những người khác của tộc Cự Ma ta sẽ không động đến.

- Lớn mật!

- Cuồng vọng!

.....

Vô số những lời lẽ ác độc từ bốn phía vọng tới. Ngay sau đó, ba lão già mặc trường bào màu hồng tía, mi tâm có hình một cái phủ màu đen từ trong đám người đi ra. Sau khi cả ba xuất hiện, liền tán phát một luồng uy áp rất mạnh.

Vương Lâm nhìn lướt qua, cả ba người đều là Hóa Thần đại viên mãn. Thậm chí, trong cơ thể đều có một chút tiên lực đang lưu chuyển, chứng tỏ đang đứng trên bờ đột phá Anh Biến kỳ.

- Tằng Ngưu! Lão phu Thiên Mục là đại trưởng lão của tộc Cự ma muốn khiêu chiến với ngươi. - Một trong số ba lão chợt cất giọng âm u, nói.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, nhìn qua lão già, nói:

- Ngươi không xứng! - Nói xong hắn lại nhìn về phía Sất Hổ, chờ đợi câu trả lời.

Sắc mặt lão già xanh đỏ liên tục, nhìn Vương Lâm chằm chằm. Bất chợt, lão cười ha hả. Trong ánh mắt lóe lên hàn quang bước về phía trước một bước. Trong tay lão chợt có một cây cự phủ màu tím. Lão hét lớn một tiếng, chém về phía Vương Lâm.

Tộc nhân của tộc Cự Ma rất ít khi sử dụng pháp thuật thần thông. Phần lớn đều sử dụng sự cường hãn của thân thể mà làm phương thức công kích chủ yếu.

Vương Lâm liếc mắt nhìn lão già, tay phải nắm lại thành quyền đánh một kích.

"Ầm..."

Một tiếng nổ vang lên, lão già lui lại phía sau mấy trượng. Sắc mặt lão tái nhợt, không thể tin vào mắt mình. Hai lão già mặc trường bào hồng tía còn lại cùng đều biến sắc, nhìn Vương Lâm chằm chằm, trong lòng thầm kêu khổ.

Thân thể Vương Lâm cũng chẳng dao động, nhìn lão già, lắc đầu nói:

- Ngươi vẫn không xứng.

Sất Hổ khổ sở, nói:

- Ta không biết vị trí của lão tổ. Tằng Ngưu! Ngươi thu tay lại đi. Tộc Cự Ma của ta không phải là địch nhân của ngươi.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ngón trỏ của tay phải chỉ về phía Sất Hổ, quát:

- Sất Hổ! Ngươi lấy phi kiếm của lão tổ các ngươi đưa cho ta. Ta sẽ đi ngay.

Sất Hổ thầm than, nhìn Vương Lâm, trong lòng liên tục đấu tranh. Một thoáng sau, hắn nói từng tiếng rõ ràng:

- Vị trí lão tổ bế quan không một ai biết được. Nhưng ta có thể Thông Thiên đại trận của tộc Cự Ma chúng ta là có thể liên lạc được với lão tổ. Vương Lâm! Sau khi có được kiếm tiên, ngươi hãy đi khỏi đây ngay.

Vương Lâm nhìn Sất Hổ chằm chằm rồi chậm rãi gật đầu. Ba lão già mặc trường bào hồng tía trầm mặc không nói. Ngoại trừ lão tổ ra thì ba người bọn họ chính là những người mạnh nhất của tộc Cự Ma thế mà không thể chống lại được đối phương thì đừng nói tới những người khác.

Nhất là sau khi nhìn thấy mấy trăm tộc nhân bị phong ấn, cả ba người lại càng thêm âm trầm.

Sất Hổ xoay người nhìn về phía ba lão già, ánh mắt phức tạp, nói:

- Ba vị Đại trưởng lão hãy mở Thông Thiên trận pháp. Ta sẽ lấy thân phận thiếu tông chủ của tộc Cự Ma để chủ trì.

Ba lão già mặc trường bào hồng tía liếc nhìn nhau rồi gật đầu. Cả ba không nói lời nào vỗ vào mi tâm. Nhất thời ba cây cự phủ cùng xuất hiện trong tay bọn họ.

- Mở ra Tây giới Cự Ma Thiên. - Một trong ba lão già quát khẽ. Cây cự phủ trong tay được ném lên trời. Hai tay lão bắt quyết, đánh ra một đạo linh quang.

Nhất thời, mặt đất nơi tộc Cự Ma ầm ầm chấn động. Một cột sáng màu đen chọc trời từ phía tay xông lên qua chín tầng trời. Linh lực cuồn cuộn từ bốn phía tản đến. Đồng thời vào lúc này ở phía tây một cột sáng màu đen lại từ dưới đất xuyên lên cao.

Cảnh tượng vẫn chưa chấm dứt. Trong nháy mắt sau khi hai cột sáng xuất hiện, cột sáng thứ ba cũng vọt lên khiến cho mặt đất rung chuyển, xuất hiện vô số khe nứt. Một vòng sóng từ ba cột sáng khuếch tán ra xung quanh khiến cho không khí phải xao động.

- Mở ra Nam giới Cự Ma Thiên!

- Mở ra Bắc giới Cự Ma Thiên.

Hai lão già mặc trường bào hồng tía cũng lập tức hét lên. Hai cây cự phủ cũng được ném lên không trung.

Nhất thời từ hai hướng Nam, Bắc cũng truyền đến những chấn động long trời lở đất. Sáu cây cột lớn màu đen cũng vọt lên cao phát ra những tiếng động ầm ầm vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Sất Hổ liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, rồi cắn răng quát:

- Mở ra Đông giới Cự Ma Thiên.

Câu nói của hắn vừa dứt, nhất thời ở phía Đông cũng lập tức vọng đến những tiếng ầm ầm. Ba cột sáng màu đen từ dưới đất chui lên.

Vào giờ phút này, nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ tộc Cự Ma được bao vây trong mười hai cột sáng. Mỗi hướng Đông, Tây, Nam, Bắc đều có ba cột sáng, nhìn như một cái thiên lao.

Vào lúc này, sau khi toàn bộ mười hai cột sáng vọt lên, tất cả tộc nhân của tộc Cự Ma xung quanh Vương Lâm đều khoanh chân ngồi xuống. Hai tay mỗi người đều bắt quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Thanh âm của bọn họ quỷ dị dung hợp cùng một chỗ. Giống như một câu Ma chú nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Vào lúc này, khắp trong Cự Ma quốc, tất cả các tu sĩ của tộc Cự Ma còn chưa chạy đến, cho dù có tu vi thế nào cũng đều khoanh chân ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm những âm thanh quái dị.

Nhất thời, khắp trời đất cùng vang lên thứ thanh âm đó.

Từ mười hai cột sáng màu đen phát ra vô số những tia sáng màu đen. Chúng như được thanh âm ngâm xướng trong trời đất kích thích khiến cho ánh sáng càng lúc càng mạnh.

Ánh mắt Vương Lâm có một sự buồn bã. Hắn đã sớm nhận ra sự giằng co trong lòng Sất Hổ. Chỉ có điều, bằng hữu trong đời hắn quá ít, nên trong lòng vẫn hy vọng vào một chút tình cảm đó.

Trong phạm vi vạn trượng xung quanh Vương Lâm cũng chỉ có hắn, Sất Hổ và ba tu sĩ khác của Cự ma tộc là vẫn còn đứng thẳng. Tất cả những người còn lại đều khoanh chân ngồi xuống, trong miệng ngâm xướng thanh âm quái dị.

Sất Hổ phức tạp nhìn Vương Lâm, nói một cách khổ sở:

- Tằng Ngưu! Ta xin lỗi ngươi. Nhưng lão tổ chính là niềm hy vọng của tộc Cự Ma chúng ta. Ta là thiếu tông chủ của tộc nên phải chịu một phần trách nhiệm đối với Thông Thiên đại trận. Cho dù là với thân thể của lão tổ cũng không thể chịu nổi tám lần công kích. Thân thể của ngươi không thể sánh với tộc Cự Ma chúng ta nên không thể nào tồn tại được.

Tay phải hắn giơ lên, điểm một cái về phía Vương Lâm. Nhất thời, trời đất xung quanh tộc Cự Ma lập tức bao phủ trong thanh âm quái dị. Thanh âm đó càng lúc càng cao, càng lúc càng gấp gáp. Mười hai cây cột sáng màu đen chợt run rẩy, nhanh chóng di động, hóa thành mười hai

luồng sáng màu đen từ bốn phương tám hướng đánh về phía Vương Lâm với tốc độ rất nhanh.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng rồi nhìn Sất Hổ nói một cách bình thản:

- Sất Hổ! Ở Tiên giới, ngươi nợ ta. Hai năm trước, ta nợ ngươi. Từ nay về sau, giữa ngươi và ta không còn bất cứ mối nợ nào nữa. Tất cả trở lại bình thường.

Hai mắt Sất Hổ tối sầm lại, nói:

- Bình thường...Đúng thế. Quan hệ giữa ngươi và ta sẽ trở lại bình thường.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn xung quanh. Từ bốn phía, mười hai luồng ánh sáng đang lao tới, hắn cười to nói:

- Sất Hổ! Ngươi cho rằng Thông Thiên đại trận có thể giết được ta hay sao? Phá cho ta.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, rồi thân hình hắn khẽ động, xuất hiện trước một luồng ánh sáng đang điên cuồng lao tới. Một quyền phá không lao về phía trước.

"Ầm..."

Luồng sáng màu đen nhất thời vỡ nát, hóa thành một cơn cuồng phong tỏa ra xung quanh. Thân thể Vương Lâm sau khi công kích liền lui lại mấy trượng, trên tay phải có một vết máu.

- Đạo thứ nhất! - Hai mắt Vương Lâm sáng ngời. Sau trận đánh với Lý Nguyên Phong, mức độ thân thể của tam tinh Cổ Thần không phát huy được toàn bộ thực lực. Vào lúc này, ánh mắt hắn thể hiện rõ ý chí chiến đấu. Tay phải đưa lên miệng, đầu lưỡi của hắn liếm vết máu tươi vẫn còn dính trên đó. Một tia sáng trong mắt lóe lên, hắn lại lao về phía đạo ánh sáng thứ hai.

Một tiếng nổ vang lên, luồng ánh sáng màu đen thứ hai cũng vỡ nát. Vương Lâm cười ha hả trên không trung rồi quát:

- Đạo thứ hai.

Thân ảnh hắn lại tiếp tục di động rồi công kích. Vào lúc này, khi những luồng sáng màu đen đang phóng tới khắp không trung giống như đang đứng bên bờ của sự sụp đổ. Vô số những cái vết nứt không gian xuất hiện.

"Ầm....ầm.....ầm....ầm..."

Vương Lâm cười lên ha hả. Thân hình hắn lại lóe lên xuất ra một quyền, đánh tan một luồng sáng màu đen. Trên nắm tay phải của hắn, sau mỗi lên va chạm liền xuất hiện một vết máu rồi bị hắn liếm đi. Vào lúc này, nhìn Vương Lâm hết sức kinh khủng. Hắn cười như một kẻ điên trong không trung rồi quát to:

- Đạo thứ tám.

Quần áo trên người hắn đã nát thành phấn để lộ nửa trên toàn cơ bắp. Nơi mi tâm của hắn ba điểm sáng màu tím chuyển động cực nhanh khiến cho người ta không thể nhìn rõ.

Thanh âm ngâm xướng của tộc nhân tộc Cự Ma trên mặt đất càng lúc càng cao, càng quái dị. Thân thể bọn họ không còn bất động mà lắc lư theo một quy luật nào đó.

Ánh mắt Sất Hổ như vẫn không tin vào những gì mà mình nhìn thấy. Trong tộc Cự ma, ngoại trừ lão tổ không có bất cứ kẻ nào có thể chịu nổi tám luồng ánh sáng của Thông Thiên trận pháp. Cho dù lão tổ thì cũng chỉ chịu được tám luồng sáng mà thôi.

Tất nhiên đó chỉ là xét về mặt thân thể. Nếu sử dụng pháp thuật thì với tu vi của lão tổ, hoàn toàn có thể chịu nổi cả mười hai luồng sáng nhưng sau đó chắc chắn sẽ bị thương.

Vương Lâm hét lớn một tiếng, thân thể giống như môt tia chớp. Tay phải lại tiếp tục công kích, đánh nát ba luồng sáng màu đen. Vào lúc này, nhìn hắn giống như một pho tượng Ma Thần thời thượng cổ, xung quanh người một ngọn lửa ma bốc cháy phừng phừng.

- Một đạo cuối cùng. Sất Hổ! Ngươi nhìn cho kỹ. - Tiếng cười của Vương Lâm chấn động thiên địa. Cuối cùng thì đạo ánh sáng cũng đã tới nơi.

Vào lúc này đây, Vương Lâm cũng không xuất quyền mà chỉ gầm lên một tiếng. Thân thể hắn trong nháy mắt to lên, hóa thành một người khổng lồ cao hơn mười trượng.

"Ầm..."

Luồng sáng đánh thẳng vào ngực của Vương Lâm rồi tan biến. Thân thể khổng lồ của Vương Lâm, lùi lại ba bước, nhưng lông tóc không hề bị tổn thương lấy một cọng. Hắn ngẩng đầu lên trời hét lớn. Nhất thời, tầng mây bao phủ trên trời lập tức tiêu tán. Thông Thiên pháp trận bị phá. Đây mới chính thức là lực lượng của tam tinh Cổ Thần.

- Sất Hổ! Bây giờ, ngươi và ta chẳng còn gì nợ nhau nữa. Tộc Cự Ma! Phong! - Ngón tay Vương Lâm chỉ thẳng lên bầu trời. Nhất thời, từ trong bức tranh Sinh Tử luân hồi vô số làn khí xám rít lên mà bay ra, chui vào trong cơ thể của tất cả tộc nhân tộc Cự Ma.

- Bắt đầu từ hôm nay, tộc Cự Ma không có tu sĩ Nguyên Anh. Bất luận kẻ nào muốn đột phá qua cảnh giới Kết Đan kỳ cũng phải được sự đồng ý của ta. Đây là sự trừng phạt đối với các ngươi. - Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng. Vào lúc này, lời nói của hắn chính là thiên uy, quyết định vận mệnh của tộc Cự Ma.

Sự kết hợp của bổn tôn và phân thân, tam tinh cổ thần kết hợp với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ tạo ra một thứ mà từ trước đến giờ chưa từng có. Tạo nên một Vương Lâm cực kỳ mạnh mẽ.

Trong tình huống không có tu sĩ Anh Biến kỳ sử dụng tiên lực, mức độ mạnh mẽ của thân thể trên Chu Tước tinh không có người nào so sánh được với hắn.

Bởi đó chính là Cổ Thần. Tam tinh Cổ Thần.

Vương Lâm đã suy nghĩ rất kỹ, nếu cứ như trước không để lộ thực lực sẽ càng khiến cho nhiều người tìm đến gây rắc rối. Chỉ đơn giản giết Lý Nguyên Phong, giết lão tổ của tộc Cự Ma mà tế cờ mới khiến cho tu sĩ trên Chu Tước tinh phải để mắt. Nhất là để cho Chu Tước biến, hắn không phải là một quân cờ.

Sau khi rời khỏi Chu Tước quốc, một luồng áp lực vẫn luôn bao trùm thể xác và tinh thần của Vương Lâm. Áp lực đó đến từ Chu Tước quốc, đến từ Chu Tước sơn. Sự xuất hiện của Liễu Mi giống như vén lên một góc

sương mù khiến cho Vương Lâm hoàn toàn xác định mình bị người ta đưa vào trong một âm mưu.

Với tính tình của Vương Lâm làm sao có thể để cho người khác quản chế, sắp đặt. Vì vậy mà hắn chẳng hề do dự mà bộc phát, chẳng hề do dự mà xuất ra thực lực.

Hắn không muốn làm một quân cờ. Mà cho dù có phải là một quân cờ thì cũng phải là một quân cờ có gai khiến cho tất cả những người chạm phải đều phải chảy máu.

Mặc dù chuyện Cổ Thần bị lộ, Vương Lâm cũng có đường lui. Chưa kể, Cổ Thần đã biến mất vô số năm, trở thành truyền thuyết từ thời viễn cổ. Chỉ sợ là Chu Tước sau khi nhìn thấy Vương Lâm cũng không thể xác định được chắc chắn có phải Cổ Thần hay không.

Dù sao thì ở trong giới tu chân, không phải không có người luyện thể. Tộc Cự Ma cũng là một trong số đó.

Vương Lâm đã nghĩ việc này rất kỹ. Hắn cũng không có ý định ở lại Chu Tước tinh thật lâu. Chờ sau khi có được Thập ức tôn hồn phiên thực sự thì hắn sẽ tới Thiên Vận tinh.

- Cự Ma lão tổ. Lăn ra đây. - Vương Lâm đứng giữa không trung hét lớn một tiếng. Thanh âm vang vọng khắp tộc Cự Ma.

Sất Hổ cười thảm, thân thể hắn nghiêng ngả rồi ngã xuống đất. Tuy Vương Lâm không giết hắn, nhưng vào lúc này do đại trận bị hủy, thân là người chủ trì hắn bị cắn trả mà trọng thương.

Thanh âm Vương Lâm vang vọng khắp cả tộc Cự Ma. Vào lúc này, không còn có bất cứ người nào dám tiến lên ngăn cản, hay có dũng khí quát lớn. Có tư cách ngăn cản Vương Lâm cũng chỉ còn có một mình lão tổ của tộc không biết đang trốn ở đâu.

Đồng thời, ở biên giới của tộc Cự Ma. Một nữ tử mặc áo tím từ đó nhìn về phía này. Tướng mạo nữ tử vô cùng xinh đẹp, có một sự lôi cuốn không thể cưỡng lại. Trong mắt nàng lóe lên một tia sáng kỳ dị, lẩm bẩm:

- Đây mới là thực lực chân chính của ngươi phải không hả Vương Lâm? Thì ra, sư tôn của ta đã xem thường ngươi....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 399: Lão tổ xuất hiện.

Thanh âm của Vương Lâm vang vọng trên bầu trời của tộc Cự Ma. Vào lúc này, nơi một mảnh bình nguyên trong tộc, ở độ sâu dưới một ngàn trượng có một tòa động phủ trong suốt, bên trong có một người đang ngồi. Người này khoanh chân ngồi đó thổ nạp. Thoáng nhìn tướng mạo người đó cũng có đường nét rất dễ nhìn.

Lúc này, hắn chợt mở hai mắt, ánh mắt như có thể xuyên thấu động phủ nhìn trực tiếp về phương xa. Trong khoảng khắc, ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, lẩm bẩm:

- Vương Lâm tiểu bối! Cứ để cho ngươi kiêu ngạo một lúc. Đợi sau khi lão phu hoàn toàn dung hợp sẽ đi giết ngươi cũng không muộn. Hừ! Tuy ngươi phong ấn tộc Cự Ma của ta, nhưng chỉ cần lão phu đoạt xá thành công sẽ lại giải khai. - Nói xong, hắn lại tiếp tục nhắm mắt, chìm vào thổ nạp.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trong túi trữ vật của lão xuất hiện một làn khói đen. Lão già nhướng mày, mở mắt rồi vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, thanh kiếm tiên năm đó lão đoạt được của Vương Lâm lập tức bay ra.

Từ trên kiếm tiên tỏa ra một làn khói đen rồi hóa thành hình dạng của Hứa Lập Quốc. Nhưng lúc này, hai mắt Hứa Lập Quốc đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía xa, lớn tiếng nói:

- Chủ nhân! Ta có thể cảm nhận được tên gia hỏa đó. Chủ nhân! Ta và người này có mối thù không đội trời chung. Chủ nhân! Người thả ta ra ngoài, ta sẽ đi liều mạng với hắn.

Lão tổ của tộc Cự Ma liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái. Trong hai năm qua, hắn tiếp xúc với Hứa Lập Quốc tương đối nhiều vì vậy mà đối với sự huyền diệu của kiếm hồn cũng có cảm giác yêu thích.

- Ngươi muốn giết hắn, chờ lão phu đoạt xá xong cũng không muộn. - Hứa Lập Quốc vội vàng gật đầu, nét mặt tỏ vẻ lấy lòng, cúi người nhìn Cự Ma lão tổ, cảm kích nói:

- Cám ơn chủ nhân đã quan tâm tới ta. So với Sát Thiên đao Vương Lâm thì tốt hơn nhiều. Ta nhất định trung thành với chủ nhân. Nhưng chủ nhân... Chờ đến khoảng khắc cuối cùng của Vương Lâm có thể cho tiểu nhân đâm hắn một đao cuối cùng hay không?

Lão tổ của tộc Cự Ma cười ha hả, nói:

- Cuối cùng thì năm đó tên Vương Lâm làm gì mà khiến ngươi oán hận hắn như vậy?

Hứa Lập Quốc nghiên răng nghiến lợi, nói:

- Chủ nhân không biết. Ta vốn hận Vương Lâm thấu xương. Bà mẹ nó! Hắn bắt ta làm tất cả mọi việc. Có khi lại gọi ta ra đánh chửi một trận. Mà điểm này cũng chẳng đáng là gì. Quan trọng là hắn không hề cho ta một chút lợi lộc, không giống như chủ nhân thường xuyên cho ta một chút linh thạch để hấp thu. Chủ nhân! Chờ sau khi chúng ta giết chết Vương Lâm, người thưởng cho tiểu nhân một ít nữ tu nhé. Nếu không...nếu không chủ nhân gọi tiểu muội muội tiên tử đó ra đi. Mấy tháng nay không gặp nàng, ta thấy nhớ.

Cự Ma lão tổ mỉm cười, nói:

- Việc này chẳng có gì. Bây giờ không vội. Chờ sau khi giết chết Vương Lâm ta sẽ xuất Phượng Loan chi hồn cho ngươi và nàng gặp nhau. Bây giờ, lão phu phải bế quan tu luyện. Ngươi trở về đi. - Vừa nói, hắn vừa giơ tay chộp một cái. Nét mặt Hứa Lập Quốc tuy lấy lòng, nhưng trong lòng lại đang thầm mắng. Hắn chui vào trong kiếm tiên rồi đển cho lão tổ Cự Ma tộc nhét vào trong túi trữ vật.

- Kiếm hồn có đầy đủ tham niệm của con người như thế này, thật dễ không chế. Linh thạch, nữ tu, lão phu đều cho hết. Ta không tin nó có thể phản lại lão phu. Hơn nữa, còn có cả Phượng Loan chi hồn. Kiếm hồn vô cùng mê mẩn đối với nàng thì làm sao có thể chạy thoát khỏi bàn tay của ta? - Cự Ma lão tổ cười lạnh, rồi nhắm hai mắt lại bắt đầu tu luyện.

Phượng Loan chi hồn chính là do một lần vô ý hắn tìm được pháp hồn bên trong một pháp bảo. Pháp hồn đó có một vẻ đẹp thiên kiều bá mị,

toàn thân toát ra một sự dâm dục. Năm đó với định lực của lão mà còn suýt chút nữa bị mê mẩn. Cũng may pháp hồn có điểm bị vỡ nát nên lão mới tránh được một kiếp. Vì vậy mà lão vô cùng e ngại cái loại pháp hồn này.

Từ sau khi có được Kiếm tiên, lão thấy Hứa Lập Quốc có điểm quái dị. Nên để khống chế kiếm hồn, lão liền xuất ra pháp hồn. Quả nhiên đúng như dự đoán của bản thân, Hứa Lập Quốc vừa nhìn thấy pháp hồn liền giống như một con sói đói, thần hồn điên đảo.

Vương Lâm đứng trên bầu trời Cự Ma tộc chờ đợi một chút vẫn không thấy Cự Ma lão tổ xuất hiện, sắc mặt liền trở nên âm trầm. Phạm vi của tộc Cự Ma quá lớn, có vô số ngọn núi. Nếu đối phương thực sự muốn tránh thì tìm kiếm có điểm phiền toái. Thần thức của hắn tản ra, ánh mắt bất chợt nhìn về phía một ngọn núi. Đây là ngọn núi cao nhất ở tộc Cự Ma. Không biết vì sao mà khi Vương Lâm nhìn về phía ngọn núi, trong lòng hắn chợt xuất hiện một cảm giác kỳ lạ.

Đang định đi xem xét một phen thì đột nhiên hắn sững người nhìn về phương Bắc, khóe miệng mỉm cười.

- Hứa Lập Quốc...

Thân hình Vương Lâm thoáng động rồi biến mất. Hắn nhanh chóng lao về phía Bắc.

Vào lúc này, hắn sử dung thân thể tam tinh Cô Thần mà phi hành với một tốc độ nhanh như sét đánh. Sau mấy lượt thuấn di liền xuất hiện ở mặt Bắc của tộc Cự Ma. Khi tới đây, hắn có thể thấy nơi đây là một mảnh bình nguyên.

Ánh mắt Vương Lâm sáng như sao, thần thức đảo qua liền phát hiện ở đây có một chút quái dị. Sâu dưới đất ngàn trượng có một tầng trở ngại. Mỗi khi thần thức đảo qua liền bị đẩy trượt sang một bên. Nếu không có thần thức quét qua cự ly gần rất khó phát hiện ra điều đó.

Khóe miệng điểm một nụ cười lạnh, tay phải Vương Lâm nắm thành quyền, quát khẽ một tiếng rồi đánh thẳng xuống mặt đất.

"Ầm".

Một tiếng nổ kinh thiên động địa lan ra xung quanh. Trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt. Những vết nứt lan rộng với một tốc độ nhanh chóng. Trong nháy mắt nó liền tản ra trong chu vi trăm trượng, đồng thời không ngừng tách sâu xuống bên dưới. Những tiếng động trong nền đất vọng lên một lúc lâu sau mới chầm chậm biến mất.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hắn quát khẽ một tiếng, hữu quyền lại đánh ra một lần nữa lên mặt đất. Những chấn động lại tiếp tục lan ra. Vào lúc này, mặt đất giống như một con rồng đang uốn lượn, phát ra những âm thanh ầm ầm.

- Cự Ma lão tổ, lăn ra đây! - Vương Lâm hét lớn một tiếng, lại tiếp tục đấm xuống một quyền.

"Bịch"

Dưới một quyền đó, bình nguyên của tộc Cự Ma lập tức sụt xuống biến thành một cái hố to. Một cái bóng màu xanh từ bên trong chợt lóe lên rồi xuất hiện giữa không trung.

- Tằng Ngưu! - Người đó độ tuổi trung niên, nhưng ánh mắt thì lại không phù hợp với độ tuổi. Vào lúc này, hắn nhìn Vương Lâm chằm chằm, quát:

- Không nghĩ là phải chấm dứt đối với ngươi nhanh như vậy. Nhưng nếu ngươi đã tìm đến ta thì đúng là muốn chết. - Vừa nói, thân hình hắn giống như một tia chớp vọt tới gần Vương Lâm, tay phải vung lên.

Vương Lâm cười ha hả, không lùi mà tiến. Tay phải cũng đánh ra, va chạm với Cự Ma lão tổ.

"Uỳnh"

Bão cát nổi lên bốn phía. Vô số đất đá dưới chân giống như bị một cơn lốc cuốn lên không trung. Cụ Ma lão tổ lùi lại phía sau mấy trượng.

Khớp xương nơi nắm tay của lão xuất hiện mấy vết nứt, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Vương Lâm cũng lùi lại sau mấy bước. Nắm tay của hắn run lẩy bẩy. Hắn có thể cảm giác được một luồng lực khổng lồ chảy vào trong cơ thể, điên cuồng xé nát tất cả mọi thứ. Nhưng nó nhanh chóng bị Nguyên Thần áp chế, hóa giải.

- Luyện Thể thuật của tộc Cự Ma quả nhiên là huyền diệu. - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên quang mang kỳ dị rồi lại tiếp tục xông lên.

Trong lòng Cự Ma lão tổ thầm kêu khổ. Thân thể lão vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, thực lực chỉ phát huy được tám phần. Nhưng cho dù là tám phần, mức độ mạnh mẽ của thân thể cũng vô cùng kinh khủng. Đây chính là thiên phú của tộc Cự Ma, thậm chí không hề e ngại một số loại pháp bảo.

Nhưng vào lúc này, lão cùng với Vương Lâm đối quyền nhưng đầu khớp xương cứng rắn nhất trên thân thể lại xuất hiện rạn nứt. Kết quả như vậy làm sao mà lão không sợ hãi.

- Ngươi tu luyện công pháp gì? - Cự Ma lão tổ lui lại phía sau. Sắc mặt âm trầm. Nhưng tốc độ của Vương Lâm quá nhanh, một quyền lao tới khiến cho bốn phía hình thành một luồng không khí bao bọc. Lại có vô số sợi tơ linh lực từ trong hư không xuất hiện, hướng về phía thân thể lão mà trói buộc.

Một tia sáng trong mắt Cự Ma lão tổ lóe lên. Lão hét lớn một tiếng, thân thể thoáng động làm cho luồng khí và những sợ tơ biến mất. Đồng thời hắn nhảy lên, chân phải đá ngang về phía trước trúng nắm tay của Vương Lâm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, vọng khắp tộc Cự Ma.

Sắc mặt của Cự Ma lão tổ ửng đỏ, nhanh chóng lui lại. Hữu quyền của Vương Lâm có cảm giác đau đớn. Sau khi lui lại mấy trượng, hắn mới có thể dừng lại. Lúc này, hắn nhìn chằm chằm Cự Ma lão tổ, mà hít một hơi thật sâu. Thân thể Cự Ma lão tổ còn chưa dung hợp đã có được uy lực kém tam tinh Cổ Thần một bậc. Nếu thân thể hắn dung hợp toàn bộ, chỉ sợ rằng so với thân thể của tam tinh Cổ Thân cũng chẳng hề kém là mấy.

Sắc mặt Cự Ma lão tổ hết sức âm trầm. Trước đó, lão nhìn thấy Vương Lâm hủy diệt mười hai Cự Ma Thiên mới không muốn hiện thân. Vào lúc này, bị đối phương tìm ra chỗ bế quan mới đành phải nghênh chiến.

Vương Lâm nhìn Cự Ma lão tổ chằm chằm, thân thể vừa động lại tiếp tục vọt tới.

Cự Ma lão tổ gầm nhẹ một tiếng, thân hình đột nhiên trở nên to lớn, hóa thành một người khổng lồ cao mười trượng. Hắn không nói hai lời nhanh chóng sử dụng tiên lực trong cơ thể. Nhất thời từ trên thân thể hắn tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng. Mức độ ngưng tụ tiên lực của hắn hơn xa

Lý Nguyên Phong. Dù sao thì Cự Ma lão tổ cũng tự bản thân mình từng bước tu luyện tới Anh Biên sơ kỳ.

- Thân thể lão phu đang trong khoảng khắc dung hợp nên không muốn dụng tới tiên lực. Hôm nay, ngươi bức lão phu phải dùng tiên lực chính là tìm đường chết. - Cự Ma lão tổ hét lớn một tiếng, ánh sáng toàn thân trở nên rực rỡ giống như một mặt trời từ trên cao giáng xuống.

Đồng thời, thân hình hắn thoáng động. Một cái động khẽ đã khiến cho bầu trời phát ra nhưng âm thanh chấn động. Không trung xung quanh người hắn lập tức xuất hiện vô số vết nứt không gian. Vô số những cơn gió Tịch Diêt từ bên trong thổi ra, quét xuống mặt đất.

Một quyền đầm ra mang theo ánh sáng vàng rực rỡ. Bên trong ánh sáng vàng còn ẩn chứa tiên lực mạnh mẽ. Đây chính là một kích toàn lực của tu sĩ Anh Biến kỳ.

Nếu là tu sĩ tầm thường sau khi có được tiên lực thường sử dụng pháp thuật thần thông để ra tay. Nhưng đối với tộc Cự Ma mà nói thì vũ khí tốt nhất của họ chính là thân thể. Vì vậy mà một quyền của hắn không chỉ có cả tiên lực mà mang theo cả lực bộc phát của thân thể.

Uy lực của một quyền khiến cho bình nguyên phương Bắc của tộc Cự Ma ầm ầm sụt xuống. Vô số đất đá từ bên dưới bắn lên.

- Vương Lâm! Nhận lấy cái chết. - Lão tổ của tộc Cự Ma cũng hoàn toàn bất đắc dĩ. Bây giờ, một khi sử dụng tiên lực, thân thể chưa dung hợp hoàn toàn có thể sẽ bị phá hủy mà phải đi tìm thân thể khác.

Nếu không, thân thể này bị tiên lực công phá, trừ phi tu vi của hắn đạt tới Anh Biến trung kỳ nếu không sẽ không thể dung hợp được cái thân thể đó nữa.

Một tia sáng kỳ dị lóe lên trong mắt Vương Lâm. Một quyền của đối phương khiến cho hắn có cảm giác nguy hiểm. Đây là lần thứ hai sau khi bổn tôn và phân thân dung hợp có cảm giác nguy hiểm. Lần thứ nhất chính là khi đối mặt với sứ giả của Thiên Đạo luân hồi.

Nhưng vào lúc này, Vương Lâm lại không hề sợ hãi. Hắn gầm nhẹ một tiếng, từ mi tâm của hắn ba cái điểm sáng màu tím nhanh chóng. Lập tức, một làn khí màu tím bao phủ lấy thân thể của hắn.

Đồng thời, phía sau hắn, hư ảnh Cổ Thần lại một lần nữa xuất hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 400: Hứa Lập Quốc.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, tay phải nắm lại thành quyền nhẹ nhàng đánh ra một kích. Động tác của hắn rất nhỏ nhưng hư ảnh Cổ Thần sau lưng lại biến chuyển thật lớn. Chỉ thấy hư ảnh cũng giơ nắm tay lên cao, cùng với động tác của Vương Lâm mà đánh ra. Trong nháy mắt, nắm tay của Cự Ma lão tổ đã tới, cách không va chạm với Vương Lâm.

"Ầm...ầm...ầm".

Sắc mặt Cự Ma lão tổ tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể có phần ủ rũ. Lão không nói hai lời, vỗ vào túi trữ vật, xuất ra kiếm tiên cầm trong tay. Nét mặt hung dữ, quát:

- Vương Lâm! Nhận lấy cái chết. - Vừa nói, lão vừa ném tiên kiếm trong tay, vừa điểm một cái vào hư không.

Thân thể Vương Lâm giống như một đạo lưu tinh, văng ra xa. Toàn bộ cánh tay của hắn hoàn toàn tê dại, mất đi cảm giác. Tiên lực cùng với lực lượng thân thể của đối phương khiến cho thân thể hắn bị thương. Thân hình của hắn đang cao mười trượng liền thu lại giống như một người bình thường. Tuy nhiên, trong ánh mắt hắn vẫn lóe lên những tia sáng.

Kiếm tiên vừa bay ra, lập tức tỏa ra vô số làn khí màu đen. Những luồng khí màu đen nhanh chóng tụ lại hóa thành thân ảnh của Hứa Lập Quốc. Sắc mặt của Cự Ma lão tổ dữ tợn, quát:

- Trảm.

Vừa dứt lời, tiên kiếm liền tỏa ra kiếm khí mãnh liệt, khí thế như khai thiên tích địa, chém thẳng về phía Vương Lâm. Hứa Lập Quốc trên kiếm tiên lập tức hét lên một tiếng:

- Vương Lâm! Lão tử tới báo thù.

Vào lúc này, Cự Ma lão tổ nhe răng cười, quát:

- Vương Lâm! Xem lão phu lấy pháp bảo của ngươi tới giết ngươi đây.

Vương Lâm nhếch miệng cười mỉa mai. Hắn cũng chẳng né tránh, ngón tay điểm về phía tiên kiếm. Nhất thời, tiên kiếm đang chém xuống như sét đánh chợt chuyển hướng, lại với thế sét đánh không kịp bưng tai mà chém về phía Cự Ma lão tỏ.

Cự Ma lão tổ ngẩn người, biến sắc. Nhưng lúc này kiếm quang đã tới rất gần, khiến cho lão chỉ kịp dịch chuyển thân thể một chút. Kiếm quang lóe lên làm cho một màn máu tươi bắn tung lên không trung. Cánh tay

trái của Cự Ma lão tổ bị tách ra khỏi cơ thể. Hắn hừ lên một tiếng bi thảm, thân thể hóa thành một vầng sáng đỏ như máu, nhanh chóng lui lại phía sau.

- Hứa Lập Quốc! Lão phu nhất định phải đem ngươi luyện hồn, trừu phách. Sau đó đem ngươi phong ấn tại nơi dương hỏa sinh sôi mà luyện hóa.

Vào lúc này, mối hận trong lòng lão không thể tưởng tượng nổi. Cơn giận trong lòng có thể nhấn chìm cả mặt đất. Lão gầm rú điên cuồng, nhanh chóng lui ra xa. Lão không thể không lui lại. Thân thể vẫn chưa hoàn toàn dung hợp mà lại cố gắng sử dụng tiên lực cộng thêm với một kích của Vương Lâm khiến cho bị thương. Một quyền của đối phương có uy lực không kém gì so với lão sử dụng tiên lực khiến cho hắn đã bị thương lại càng nặng thêm.

Nhưng trong suy nghĩ của lão thì vào lúc này, đối phương cũng phải bị thương như mình. Vì vậy mà lão chẳng hề do dự xuất ra tiên kiếm, chuẩn bị nhân cơ hội chém chết đối thủ. Nhưng vào đúng thời điểm quan trọng, Hứa Lập Quốc lại quay ngược một trăm tám mươi độ khiến cho lão không thể tránh kịp mà mất đi một tay.

Hứa Lập Quốc trên tiên kiếm lập tức cười ha hả. Hắn cất cái giọng the thé, nói:

- Thằng cháu kia! Cho dù ngươi có lợi hại đến mấy thì cũng không thể so sánh với Hứa gia gia của ngươi. Lão tử Hứa Lập Quốc vốn là người

trung thành làm sao có thể dễ dàng để cho ngươi thu phục.

Hứa Lập Quốc nói xong vội vàng xoay người nịnh bợ Vương Lâm, nói:

- Chủ nhân! Ngài thấy thế nào? Lần này ta lại lập công phải không?

Vương Lâm điểm một nụ cười. Thân hình hắn khẽ động, ôm kiếm tiên vào ngực mà đuổi theo Cự Ma lão tổ. Trong miệng hắn nói:

- Lập công. Chờ sau khi giết được kẻ này, ta sẽ đưa tới chiến trường ngoại vực cho ngươi hấp thu du hồn để gia tăng hồn lực.

Hứa Lập Quốc nghe thấy thế mà mừng rỡ. Trên thực tế thì hai năm qua hắn cũng đã nhiều lần dao động. Dù sao thì Cự Ma lão tổ đối với hắn cũng không tệ lắm. Nhưng mỗi lần nghĩ tới thủ đoạn Vương Lâm đối phó với du hồn cùng với lão Nhị và lão Tam, hắn liền cảm thấy e ngại, nhanh chóng ổn định lại lý trí.

Những gì hắn biết đó là trên suốt chặng đường của Vương Lâm chỉ có giết chóc và giết chóc. Tất cả những kẻ chọc vào hắn đều không có một người nào may mắn thoát khỏi. Toàn bộ đều bị hắn giết chết. Hắn có một cảm giác đó là Cự Ma lão tổ cũng không thể tránh khỏi điều đó. Vì vậy mà bản thân cho dù thế nào cũng không thể chọn sai vị trí. Nếu không sẽ có ngày gặp phải đại họa.

Vào lúc này, trong lòng hắn vô cùng đắc ý. Hắn thầm nghĩ Hứa gia ta đúng là thông minh. Lần này lập công, sau này chủ nhân sát tinh sẽ có một chút kính trọng đối với mình.

Nghĩ tới trong hai năm qua, Cự Ma lão tổ đối với hắn cũng thật tốt mà trong lòng có phần khổ sở. Hắn thầm nghĩ tại sao chủ nhân lại không tới chậm thêm mấy năm để cho mình được hưởng thụ một phen. Thật là đáng tiếc.

Nhất là khi nghĩ tới tiểu muội muội tiên tử kia, trong lòng hắn lại cảm thấy ngứa ngày. Hắn thầm nghĩ:

- Tiểu muội muội tiên tử cứ yên tâm. Ta nhất định sẽ đưa ngươi ra khỏi biển lửa.

Trên thực tế, nguyên nhân mà Hứa Lập Quốc không hề do dự phản bội lại Cự Ma lão tổ ngoại trừ việc trong lòng hắn luôn có một sự e ngại đối với Vương Lâm ra thì còn có một phần đó chính là pháp hồn Phượng Loan. Khi hắn bị pháp hồn đó quyến rũ bản thân đã đồng ý nhất định sẽ cứu nàng ra khỏi tay của Cự Ma lão tổ. Nghĩ tới đây, hắn vội vàng quay sang Vương Lâm, nói:

- Chủ nhân! Cự Ma lão tổ có một thứ pháp bảo trong túi trữ vật. Bên trong pháp bảo có một phong ấn một cái hồn phách. Sau khi chủ nhân giết chết lão thất phu thì cứu hồn phách đó ra có được không?

Vương Lâm gật đầu. Thân hình hắn giống như một tia chớp, cầm theo tiên kiếm đuổi theo không rời.

Ở phía trước, Cự Ma lão tổ rít lên liên tục. Sự phẫn nộ trong lòng lão phần lớn là do Hứa Lập Quốc. Trong khoảng thời gian qua, lão đã đối xử hết sức tốt với Hứa Lập Quốc, thậm chí ngay cả dâm hồn cũng xuất ra. Không ngờ được Hứa Lập Quốc lại phản bội.

- Hứa Lập Quốc! Lão phu nhất định phải đem ngươi tế luyện. - Cự Ma lão tổ gầm rú đồng thời tốc độ tăng lên nhanh hơn.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không nói hai lời, nhấc tiên kiếm chém về phía trước. Nhất thời một đạo kiếm khí rít lên mà bay ra.

Cự Ma lão tổ chợt hạ xuống thấp sau đó lại tiếp tục lao đi. Rất nhanh, lão đã tới cực Đông của tộc Cự Ma. Ở đây, hắn chợt quay phắt lại rồi vỗ vào túi trữ vật. Lập tức, một cây mộc côn màu đen xuất hiện trong tay. Lão quát khẽ một tiếng, trên mộc côn chợt xuất hiện một ngọn lửa màu đen. Thoáng cái mộc côn đã bốc chày phừng phừng giống như một cây đuốc.

- Vương Lâm! Hôm nay, nơi đây sẽ là chỗ chôn thây của ngươi. Thân thể ngươi sẽ bị lão phu đoạt xá. - Cự Ma lão tổ hét lớn một tiếng, cây đuốc trong tay vung về phía trước.

Nhất thời trong phạm vi ngàn trượng bao quanh Vương Lâm liền biến thành một biển lửa màu đen.

- Hắc Viêm thú. - Cự Ma lão tổ rống to một tiếng. Cây đuốc trong tay cắm mạnh xuống đất. Đồng thời tay kia bắt quyết, xuất ra tiên lực. Sau đó, lão đánh từng đạo tiên quyết vào trên cây đuốc màu đen.

Cây đuốc màu đen chợt lóe lên một tia sáng yêu dị. Ngay sau đó, tất cả ngọn lửa xung quanh giống như bị một con gió thổi qua, nhanh chóng ngưng tụ trên cây đuốc. Trong chớp mắt, bên trên cây đuốc, tất cả ngọn lửa nhanh chóng biến thành một con thú thật lớn.

Con thú đó có đầu to như cái đấu, trên thân đầy gai nhọn. Trên mỗi một cây gai đều có ngọn lửa chợp chờn. Nhìn toàn thể nó giống như một con gấu lớn, nhưng cũng lại chẳng giống.

Hắc Viêm thú rít lên một tiếng. Hai mắt đỏ như lửa của nó nhìn Vương Lâm chăm chú. Thân hình nó vừa động liền gầm lên mà lao tới.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Tiên kiếm trong tay chợt chém xuống. Nhất thời một đạo kiếm quang lóe lên, bay thẳng vào người con thú. Một tiếng động vang lên, con thú lập tức lui lại mấy bước. Trên ngực nó xuất hiện một vết thương rất sâu. Nhưng ngay tức khắc, vết thương đó liền khép lại.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, xuất ra cấm phiên cầm trong tay. Cánh tay hắn rung nhẹ một cái liền có vô số đạo cấm khí bay ra từ cấm phiên. Hắn quát nhỏ một tiếng:

- Phong.

Từng đạo cấm khí lại hóa thành ngọn trường thương màu đen. Trên bầu trời giống như xuất hiện một cơn mưa trường thương, điên cuồng lao tới.

Vô số những tiếng động vang lên, từng cây trường thương nhanh chóng gắn về bốn phía xung quanh Hắc Viêm thú, nhốt nó lại.

- Bạo! - Tay phải Vương Lâm điểm một cái, đồng thời quát khẽ.

"Ầm".

Một tiếng nổ vang lên, tất cả trường thương do cấm khí biến ảo thành cùng phát nổ. Nhất thời, một làn sóng nhiệt tản ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt khi làn sóng nhiệt chạm vào mặt, từ trong túi trữ vật của Vương Lâm lại bay ra một cây hồn phiên. Chỉ có điều đó cũng không phải là Thập ức hồn phiên mà chính là cây hồn phiên do Vương Lâm

luyện chế Thập vạn hồn phiên. Nhưng trên hồn phiên có hồn phách của Lý Nguyên Phong làm chủ hồn nên uy lực của nó cũng trở nên rất mạnh.

Hồn phiên run lên một cái lập tức từ bên trong bay ra mấy ngàn hồn phách. Hồn phách dẫn đầu đúng là Lý Nguyên Phong. Nhưng giờ phút này, thần trí của hắn đã bị Vương Lâm xóa đi nên chỉ có thể hành động theo bản năng.

- Diệt! - Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm. Nhất thời, mấy ngàn hồn phiên liền phát ra những tiếng kêu khóc. Dưới sự dẫn dắt của Lý Nguyên Phong, tất cả hồn phách đều hướng về phía Hắc Viêm thú đang lao ra khỏi vùng cấm khí tự bạo.

Làm xong tất cả những việc này, Vương Lâm nhìn về phía Cự Ma lão tổ. Với thần thông của Anh Biến sơ kỳ, Vương Lâm không hề tin đối phương chỉ có bằng này thủ đoạn. Chắc chắn lão vẫn còn đòn sát thủ chưa sử dụng. Hơn nữa, đối phương chạy tới đây chắc chắn là có dụng ý.

Vào lúc này, Cự Ma lão tổ hít một hơi thật sâu. Hai tay lão bắt quyết, tạo ra một cái pháp ấn to lớn trước người. Lão gầm nhẹ một tiếng, hai tay đẩy mạnh lên trên. Nhất thời, pháp ấn bay lên trời, hóa thành vô số đạo pháp quyết nho nhỏ mà biến mất trong trời đất.

Cùng lúc đó, thân hình lão tổ cũng động. Lão bay lên giữa không trung rồi quỳ xuống, ngẩng mặt lên trời bái hạ. Sau đó, lão quát lớn một tiếng:

- Đệ tử đời thứ sáu mươi bảy của Cự Ma tộc thay mặt tộc nhân lấy di vật của tổ tiên để hóa giải hạo kiếp của tộc.

Lời nói của lão vừa dứt, bầu trời đột nhiên ảm đảm. Khắp tộc Cự Ma vào lúc này đột nhiên xuất hiện những âm thanh chấn động của mặt đất.

Tại cực Đông của tộc Cự Ma có một ngọn núi cực cao. Đây chính là ngọn núi cao nhất của tộc Cự Ma. Từ xa nhìn lại, có thể thấy nó xuyên thẳng vào trong mây. Vào lúc này, trên ngọn núi chợt có những tiếng động ầm ầm rồi đột nhiên tách ra làm hai. Một cây cự phủ phát ra ánh sáng màu hồng, chầm chậm bay lên.

Ánh mắt Cự Ma lão tổ biểu hiện một sự sùng kính. Bay tay to của lão duỗi ra. Nhất thời cây cự phủ đang tỏa ra ánh sáng màu hồng chợt lóe lên rồi được lão nắm trong tay.

Trong nháy mắt, từng tia chớp màu đỏ từ trên thân phủ lan ra khắp toàn thân Cự Ma lão tổ. Mái tóc của lão không có gió tự động tung bay. Toàn thân từ từ xuất hiện một luồng hơi thở khổng lồ từ trước đến nay chưa bao giờ có.

- Vương Lâm! Năm đó, khi tộc Cự Ma của ta di chuyển tới Chu Tước tinh thì tổ tiên đã lợi dụng cây cự phủ này để khai phá trời đất. Sau đó tới Tiên Di tộc chém giết hai Cửu Diệp thuật chú sư để đổi lấy mảnh đất và quyền lợi đời đời của Cự Ma tộc ở đây. Hôm nay, tuy tổ tiên đã không còn, nhưng cự phủ vẫn còn trên đời.

Vương Lâm nhìn cây cự phủ màu đỏ trong tay Cự Ma lão tổ. Trong đầu không biết tại sao chợt nghĩ tới khi ở Thi Âm tông Triệu quốc từng nhìn thấy một cái thân thể.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 401: Chu Vũ Thái.

Tay phải Cự Ma lão tổ vừa mới cầm cây cự phủ màu đỏ, toàn thân lập tức thay đổi khác hoàn toàn với lúc trước. Lão như biến thành một người khác.

Một làn khí màu đỏ từ trong cây phủ tản ra rồi theo cánh tay của Cự Ma lão tổ mà chui vào bên trong cơ thể. Ngay sau đó, từ thất khiếu có một làn khí màu đỏ chui ra khiến cho hình dạng trở nên vô cùng dữ tợn.

Làn khí màu hồng đó lại ngưng tụ trước người lão rồi bị cây cự phủ hấp thu tạo thành một cái vòng tuần hoàn.

Làn khí màu hồng từ trong cây cự phủ chảy vào cơ thể lão rồi lại từ trong cơ thể lão tỏa ra sau đó bị cự phủ hấp thu. Quá trình đó cứ duy trì liên tục, mỗi vòng chỉ mất khoảng chừng một lần hô hấp. Dần dần, khí thế trên người lão tổ càng lúc càng mạnh.

Lão đứng giữa không trung, cúi đầu nhìn về phía Vương Lâm, nhếch mép cười. Vừa mới rồi cánh tay trái bị Hứa Lập Quốc chặt đứt vào lúc này nơi bả vai có một làn khí màu hồng hiện ra. Bất chợt, nó hóa thành một cánh tay to đỏ như máu.

Quát khẽ một tiếng, cây búa trong tay Cự Ma lão tổ lập tức vung thẳng về phía trước. Đồng thời cánh tay trái do làn khí màu hồng ngưng tự thành cũng nắm lấy cán búa.

- Vương Lâm! Nhận lấy cái chết. - Cự Ma lão tổ rống lên một tiếng thật to, nhanh chóng lao về phía trước. Cây phủ trong tay trong nháy mắt nâng lên rồi bổ xuống.

Tốc độ của lão cực nhanh. Gần như chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt Vương Lâm, rồi theo thế của cây phủ mà hạ xuống. Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Tiên kiếm trong tay lập tức giơ ngang lên đầu, ngăn chặn cây cự phủ màu đỏ.

"Âm".

Một tiếng động kinh thiên động địa vang vọng cả chín tầng trời từ nơi phủ và kiếm va chạm truyền đến.

Vương Lâm cảm giác được một luồng lực cực mạnh từ trong cự phủ truyền ra. Thân thể của hắn lập tức chấn động, khóe miệng xuất hiện một giọt máu tươi, nhanh chóng lùi lại phía sau. Thoáng cái, hắn đã lùi cả trăm trượng.

Nhìn lại Cự Ma lão tổ vào lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng dưới chân lão giống như mọc rễ, không hề lùi lại tới nửa bước. Chỉ có điều bằng mắt thường có thể thấy được thân thể lão đang khô quắt lại, thoáng cái đã rút đi một phần ba.

Vào lúc này, Cự Ma lão tổ tuy nói không phải là da bọc xương, nhưng thoáng nhìn cũng không còn có cảm giác cường tráng như trước nữa.

Một tiếng rống từ miệng Cự Ma lão tổ truyền ra. Vào lúc này, lão chẳng khác gì một con mãnh thú từ thời thượng cổ. Hai mắt lão tỏa ra ánh sáng màu hồng, tay cầm cự phủ. Thân hình lão giống như một tia chớp màu đỏ, điên cuồng lao về phía Vương Lâm.

- Vương Lâm tiểu nhi! Chết đi! - Cự Ma lão tổ rống to. Cây cự phủ trong tay lại tiếp tục giơ lên mà bổ xuống.

Vương Lâm lui về phía sau nhưng trong mắt vẫn có một tia sáng lóe lên. Tay phải hắn bắt quyết chộp nhẹ vào hư không trước mặt, quát nhỏ:

- Hồn phiên.

Bầu trời bất chợt tối sầm lại. Giống như toàn bộ ánh sáng đều ngưng tụ trước mặt Vương Lâm. Chỉ thấy hư ảnh của một cây hồn phiên cao ba trượng xuất hiện trong tay hắn.

Cây phiên có chiều cao ba trượng, nhưng diện tích của nó lại càng thêm rộng. Toàn thân hồn phiên có màu tím. Bên ngoài có mười hai tia sáng hồng tía lấp lóe.

Cây hồn phiên vừa xuất hiện, khắp không gian xuất hiện vô số những tiếng kêu khóc. Giống như có hàng loạt cô hồn dã quỷ đang đồng loạt kêu kêu khóc. Từng luồng khí đen, nhanh chóng từ mặt đất bay lên uốn lượn trong không trung.

Khắp không gian xung quanh trở nên u ám như không hề có ánh sáng. Giống như bóng đêm xâm chiếm bầu trời, cắn nuốt trăng sao và cả mặt trời.

Nhìn lại Cự Ma lão tổ đang như một tia chớp lao đến liền chậm lại. Cây cự phủ màu đỏ trong tay phát ra những tiếng vù vù.

Ánh mắt của Cự Ma lão tộc vẫn tỏa ra ánh sáng màu hồng như lại có một chút dao động giống như một sự sợ hãi.

- Đây....đây là Luyện Hồn tông.... - Cự Ma lão tổ hít một hơi thật sâu. Lão mơ hồ nhận ra lai lịch của hồn phiên, nhưng vẫn không dám khẳng định. Dù sao thì trong trí nhớ của lão cây hồn phiên này chắc chắn không thể có trong tay của Vương Lâm. Nhưng vào lúc này, hình dạng của cây hồn phiên với vật trong trí nhớ của lão gần như hoàn toàn giống nhau, nhưng có một chút gì đó không giống.

Thập ức hồn phiên lần đầu tiên được Vương Lâm gọi về.

Ngay lúc này, nơi biên giới của tộc Cự Ma, người con gái mặc một bộ quần áo màu tím nhíu đôi mày thanh thú, lẩm bẩm:

- Độn Thiên đuổi ta ra khỏi Luyện Hồn tông, thì ra là muốn cho Vương Lâm kế thừa Thập ức hồn phiên. Tuy nói đây chỉ là phân thân của nó, nhưng uy lực Cự Ma lão tổ cũng không thể chống lại.

Nữ tử áo tím than nhẹ một tiếng. Đạo tâm của Vương Lâm, nàng đã dò xét từ lâu nhưng vẫn không thể phát hiện ra đầu mối. Có lẽ chỉ trong lúc đối phương hôn mê mà thi triển bí thuật mới có thể thành công.

Nghĩ tới đây, nàng nhấc chân đang định rời đi. Đúng lúc này, nàng chợt sững người, quay đầu nhìn lại phía sau. Chỉ thấy một đại hán mặc trường

bào màu tím, đầu đội một chiếc mũ cỏ từ xa thong thả đi tới.

- Liễu Mi cô nương! Đối thủ của người là ta. - Thân hình đại hán còn chưa đến nơi nhưng thanh âm đã tới.

Đôi mắt đẹp của nữ tử áo tím liếc mắt nhìn rồi nhỏ giọng nói:

- Có được cái mũ cỏ của Vân Tước sư thúc chúng tỏ các hạ là một trong số bốn người được sư thúc tuyển chọn. Nhưng với tu vi Hóa Thần trung kỳ của ngươi mà muốn ngăn cản ta thì đúng là chưa đủ.

Đại hán cười ha hả, nói:

- Tu vi của Liễu Mi cô nương thông thiên, tại hạ không thể địch lại. Nhưng Vân Tước tiền bối đã căn dặn, Chu mỗ không dám nghe lời. Không bằng, cô nương cùng với tại hạ uống một chút rượu, nói chuyện với nhau. Sau một lúc, tại hạ sẽ trở về phục mệnh.

Vài lọn tóc bên tai nữ tử vẫn phất phơ trong gió. Nàng nhoẻn miệng cười giống như một đóa hoa bách hợp chợt nở rộ, tay đưa lên che miệng, nói:

- Ngươi đúng là người thú vị. Nhưng có lẽ ngươi chờ một chút. Đợi sau khi ta giúp Cự Ma lão tổ sẽ cùng với ngươi đối ẩm có được không?

Đại hán lắc đầu, cười nói:

- Không may Vương Lâm lại là cố giao của ta. Làm sao ta có thể cho ngươi rời đi.

Nữ tử áo tím thở dài, liếc mắt nhìn đại hán một cái rồi nói:

- Ngươi đi đi! Ta không muốn đả thương ngươi. - Vừa nói, thân hình nàng thoáng động chực rời khỏi đây.

Đại hán khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết. Nguyên Thần chợt động mà tỏa ra ý cảnh. Chỉ thấy sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh một người khoảng chừng hai mươi tuổi, mi thanh mục tú. Sau khi xuất hiện, ánh mắt hắn nhìn đại hán có một chút quyến luyến.

Nữ tử liền dừng lại một lần nữa. Nàng xoay người nhìn về phía đại hán. Trong ánh mắt xuất hiện một sự lạnh lẽo, nhỏ giọng nói:

- Trảm tình đạo... Chẳng trách mà các hạ lại được sư thúc để ý. Thì ra là có thể hiểu được ý cảnh này. Đúng là có một nghị lực lớn và tâm địa tàn nhẫn...

Cảm ngộ tình sư đồ, lấy ý dẫn động niệm, lấy niệm để thu đồ đệ. Lấy tình cảm dưỡng dục đệ tử, tạo ra ân huệ. Lấy con tim mà biểu lộ sự yêu thương rồi sau đó lấy đau khổ mà nhập Thần (hóa thần) Tất cả chỉ đều để khiến cho toàn bộ tinh thần chìm đắm vào trong đạo sư đồ.

Cuối cùng, khi hắn hiểu được ý cảnh của mình, sắp sửa Hóa Thần liền ra tay giết chính đệ tử của mình, tự tay giết chính bản thân khiến cho toàn bộ tâm thần của bản thân cũng chết theo đệ tử. Hơn nữa cũng không phải chỉ một đao giết chết mà phải để cho cảm nhận biết bao nhiêu sự thống khổ, khiến cho bản thân hứng chịu những cơn đau thấu tâm can mới có thể khiến cho trong lòng chỉ toàn một sự thương tâm mới có thể lấy đau khổ mà nhập Thần, đạt tới bước cuối cùng.

Thoáng nhìn thì có cảm giác tràn ngập tình cảm nhưng thực ra lại là vô tình. Nhưng trong cái vô tình đó lại ẩn chứ một sự chí tình chí nghĩa. Cảnh giới hóa phàm đó chỉ có những người hết sức phi thường mới có thể hiểu được.

Năm đó, Vương Lâm khi nhìn thấy đại hán cũng phải than thầm rằng bản thân không thể làm được điều ấy.

Vương Lâm cầm trong tay Thập ức hồn phiên. Nguyên thần và hồn phiên dung hợp nên tâm thần mới động, Thập ức hồn phiên không có gió tự tung bay phần phạt. Nhưng tiếng kêu khóc vang thấu chín tầng trời từ trong hồn phiên vọng ra.

Vô số hồn phách từ trong hồn phiên điên cuồng mà lao ra ngoài. Dưới sự dẫn dắt của mười hai Anh Biến chủ hồn, tất cả hồn phách kêu khóc mà xuất hiện.

Sắc mặt Cự Ma lão tổ đại biến. Lão không thể ngờ được Vương Lâm lại có loại pháp bảo như thế này. Trong lòng cảm thấy vô cùng khổ sở. Nếu biết sớm như thế, lão đã chẳng cùng với người này chiến đấu mà bỏ chạy mới là biện pháp tốt nhất.

Những lúc này đã đứng vào thế cưỡi lưng cọp không thể không tiếp tục. Lúc này mà lui lại thì chỉ có đường chết mà thôi. Muốn sống chỉ có một cách duy nhất là liều mạng. Ánh mắt của Cự Ma lão tổ vào lúc này chẳng khác kẻ điên. Lão gầm lên một tiếng, thân hình nhanh chóng hạ xuống. Tuy nhiên tốc độ lại nhanh hơn trước ba phần. Đồng thời, hai cánh tay cũng giơ cự phủ lên cao mà hét lớn:

- Tổ tiên che chở, giúp ta giết chết người này.

Trên bầu trời vào lúc này chợt có một tia chớp màu hồng lóe lên. Trong nháy mắt khi nó xoẹt qua, mặt đống giống như bị nhiễm một màu đỏ. Dưới thiên uy của tia chớp, thân hình của Cự Ma lão tổ chớp lóe như có như không.

Khắp bầu trời vào lúc này cũng chỉ có một tia chớp mà thôi. Bỗng nhiên, tia chớp đánh thẳng xuống người Vương Lâm. Trong quá trình nó lao xuống để lộ ra bên trong là hình ảnh của cây cự phủ.

Vương Lâm nhìn chằm chằm tia chớp màu đỏ phía trước, ánh mắt bình tĩnh. Tay phỉ hắn chỉ về phía tia chớp mà quát:

- Hồn phiên! Thôn.

Thập ức hồn phiên rít lên trong không trung. Khi tia chớp màu đỏ tới nơi, mười hai chủ hồn Anh Biến chợt lao ra. Tu vi của chúng chẳng khác nào mười hai tu sĩ Anh Biến. Mười hai chủ hồn cùng giơ tay bắt quyết, đánh ra những loại thần thông.

Cùng lúc đó, một sợi tơ màu vàng lập tức từ trong thân thể mười hai chủ hồn vàng tía xuất hiện, đan lại với nhau. Nhất thời, chúng tạo thành một cái lưới bao quanh tia chớp màu đỏ.

Đồng thời, vào lúc này, xung quanh cái lưới, hơn triệu hồn phách giống như nhận được sự kêu gọi của chủ hồn liền từ bốn phương tám hướng mang theo khí thể hủy thiên diệt địa mà lao đến.

Nếu từ trên cao nhìn xuống, mười hai chủ hồn đứng thành một vòng tròn. Bên ngoài vòng tròn là vô cùng vô tận hồn phách. Vào lúc này, tất cả số hồn phách đều nhảy vào bên trong vòng tròn.

"Ầm...ầm....ầm"

Theo hồn phách nhảy vào trong vòng tròn, trời đất cũng phải chấn động. Cơ bản là không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng Cự Ma lão tổ kêu thảm.

Nhưng vào lúc này, một làn ánh sáng màu hồng giống như xẻ đôi thiên địa, từ bên trong lóe lên khai thông một lỗ hổng. Chỉ thấy Cự Ma lão tổ vào lúc này chỉ còn da bọc xương, gần như không còn một chút sinh cơ, cầm theo cự phủ lao ra.

Sau khi lão xuất hiện, liền phun ra một ngụm máu tươi. Ánh mắt ảm đạm quay đầu nhìn về phía Vương Lâm một cách ác độc. Lão đang định đào tẩu nhưng đã là quá muộn.

Vô cùng vô tận hồn phách lại một lần nữa rít lên lao đến. Mười hai chủ hồn có màu vàng tía phát ra những tiếng cười the thé, tiếp tục đánh tới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 402: Diệt lão tổ.

Cự Ma lão tổ cười thảm một tiếng. Thập ức hồn phiên, ngay cả tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ cũng có thể chống cự huống chi là hắn. Vào lúc này, tuy có chiến phủ của tổ tiên trong tay, nhưng với tu vi của hắn, cơ bản là không thể phát huy được uy lực.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, hắn hét lớn một tiếng. Cự phủ trong tay vung lên, chém về phía Vương Lâm. Cự phủ chém nát tất cả hồn phách ngăn cản, thoáng cái đã tới nơi.

Ánh mắt Vương Lâm chớp chớp, trong lòng có một chút sợ hãi. Trong nháy mắt, khi cự phủ tới trước mặt, hắn giơ tiên kiếm lên ngăn cản.

"Uỳnh"

Khóe miệng của Vương Lâm lại tiếp tục chảy máu, bị đẩy lùi mấy trượng. Về phần cự phủ thì bị bắn ra, rơi xuống đất cách đó mấy trăm trượng.

Sắc mặt Cự Ma lão tổ tái nhợt, ánh mắt chỉ có một sự điên cuồng, nhìn Vương Lâm hết sức ác độc. Hai tay lão giơ lên, hít một hơi thật sâu. Ngay sau đó, Nguyên Thần của lão chấn động, mở miệng trầm giọng nói:

- Thiên phú thần thông.

Sở dĩ từ đầu đến giờ, hắn vẫn không thi triển thiên phú thần thông là bởi vì thần thông đó nếu khi thân thể chưa đoạt xá thành công mà thi triển thì sẽ gây tổn hại rất lớn cho Nguyên Thần. Thậm chí có khả năng bị vỡ nát, chẳng khác nào tự sát.

Chỉ khi nào dung hợp hoàn toàn thi triển thiên phú thần thông mới không bị nguy hiểm. Bởi vì, khi đó, sự phản chấn mạnh mẽ sẽ bị thân thể hấp thu. Mặc dù vẫn truyền tới nguyên thần nhưng vẫn có thể thừa nhận được.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, liếc nhìn Cự Ma lão tổ một cái. Sau đó, hắn chẳng nói tiếng nào, điểm một cái vào hồn phiên. Nhất thời, hồn phách lại rít lên mà lao tới. Cự Ma lão tổ, Vương Lâm phải giết cho bằng được. Người này biết hắn có Nghịch Thiên châu thì không thể để cho sống.

Cả bầu trời giống như có một bàn tay vô hình khuấy mạnh. Trong chớp mắt, phía trên Cự Ma lão tổ, xuất hiện một cái vòng xoáy thật lớn.

Cảnh tượng bây giờ giống hết như lúc Vương Lâm nhìn thấy đối phương giao chiến với Tôn Thái.

Vào lúc này, vô số hồn phách bao vây lấy Cự Ma lão tổ vừa cắn xé vừa phát ra những tiếng than khóc. Cự Ma lão tổ cười rộ lên giống như một kẻ điên.

- Chuyển!

Vòng xoáy lớn trên đầu bất chợt chuyển động. Nhất thời, một lực hút thật lớn lập tức xuất hiện. Sau khi lực hút xuất hiện, hồn phách xung quanh lão tổ nhất thời kêu lên thảm thiết rồi bị hút vào trong vòng xoáy.

Vương Lâm cảm giác được một lực hút khổng lồ bao phủ toàn thân khiến cho hắn không tự chủ được mà bay về phía vòng xoáy.

- Vương Lâm! Dù cho nguyên thần bị hủy thì lão phu cũng phải khiến người bị nhốt trong tinh không. - Cự Ma lão tổ hét lớn. Trên thân thể hắn lúc này có vô số hồn phách. Nhất là mười hai hồn phách Anh Biến kỳ đã chui vào trong thân thể mà cắn nuốt nguyên thần của hắn.

Thân thể của hắn vào lúc này máu thịt đã mất hết. Ngay cả Nguyên Thần cũng bị cắn xé không còn đầy đủ. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Hắn

quay đầu lại nhìn Cự Ma lão tổ, nhếch mép mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Phệ!

Vừa dứt lời, tốc độ thôn phệ của Hồn phách chợt tăng lên. Cự Ma lão tổ hừ lên mấy tiếng bi thảm. Cuối cùng thì Nguyên Thần của hắn cũng tan thành mây khói. Một đời Cự Ma lão tổ cuối cùng cũng bỏ mình.

Nhưng thiên phú thần thông của hắn cũng đã thi triển. Thân thể Vương Lâm bị hút vào trong vòng xoáy. Khoảng khắc trước khi bị hút vào bên trong, tay phải Vương Lâm phất nhẹ. Tất cả hồn phách liền lao đến hình thành một đóa hoa sen bao phủ thân thể hắn, chống lại vòng xoáy.

Lợi dụng sự chống cự của đóa hoa, hai tay Vương Lâm bắt quyết mở ra trận pháp đã được hắn bố trí trước ở trong sơn cốc. Vào lúc này, lực hút của vòng xoáy tăng mạnh. Hắn gầm nhẹ một tiếng, triệu hồi tất cả các hồn phách. Đương nhiên là cả túi trữ vật của Cự Ma lão tổ cũng không thể bỏ qua. Sau khi thu túi trữ vật, Vương Lâm liền cảm thấy lực hút tăng mạnh tới mức không thể dừng lại được nữa.

Một tia sáng trong mắt hắn chợt lóe lên, ánh mắt nhìn về phía cự phủ cách đó một đoạn. Tay phải của hắn giơ lên chộp vào khoảng không. Từ trên cây cự phủ phát ra một lực chống cự.

Vương Lâm thốt lên một tiếng kinh ngạc. Vào lúc này, cơ thể của hắn đang bị lực hút nhanh chóng kéo vào bên trong vòng xoáy. Vương Lâm lại giơ tay lại lên, tập trung toàn bộ linh lực, quát khẽ:

- Thu!

Cự phủ lại phát ra một sự chống cự, nhưng lần này thì Vương Lâm vẫn tóm được. Sự chống cự của cự phủ càng lúc càng mạnh, muốn giãy ra khỏi tay Vương Lâm. Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay trái hắn điểm nhẹ một tiếng. Nhất thời, mấy cái hồn phách màu vàng tía rít lên mà bay ra, bao vây lấy cự phủ.

Vào lúc này, một nửa cơ thể của Vương Lâm đã chui vào trong vòng xoáy. Trong khoảng khắc khi cả cơ thể bị hút vào trong, hắn túm lấy cây cự phủ thu vào trong túi trữ vật rồi sau đó biến mất khỏi Chu Tước tinh.

Nháy mắt, vòng xoáy liền biến mất. Trên mặt đất chỉ còn lại thi thể không đầy đủ của Cự Ma lão tổ. Cho mãi tới lúc chết, hắn cũng không có cơ hội giải phong ấn của tộc nhân. Chỉ đành trơ mắt nhìn tộc Cự Ma rớt xuống ngàn trượng.

Trong tinh không bên ngoài Chu Tước tinh, Vương Lâm đột nhiên xuất hiện. Sắc mặt hắn tái nhợt, không còn một chút huyết sắc.

- Thiên phú thần thông thật mạnh. Nếu Cự Ma lão tổ tới Anh Biến trung kỳ hay hậu kỳ thì trận pháp của ta sắp đặt trước cũng không thể ngăn cản.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vỗ túi trữ vật. Nhất thời, Tinh La bàn bay ra. Hắn ngồi trên Tinh La bàn bay nhanh về phía Chu Tước tinh.

- Lý Nguyên Phong và Cự Ma lão tổ cũng đã bỏ mình. Việc này Chu Tước quốc sẽ biết rất nhanh. Chuyện quan trọng lúc này đó là giúp Uyển nhi vượt qua Thiên đạo Luân Hồi lần thứ hai.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lại lóe lên, tốc độ của Tinh La bàn tăng lên nhanh chóng.

Nửa tháng sau, Chu Tước tinh đã xuất hiện trong tầm mắt. Từ xa nhìn lại, Chu Tước tinh rất nhỏ. Bên cạnh nó còn có một tiểu tinh cầu. Đó là nơi mà Vương Lâm từ tiên giới trở về, do truyền tống sai lầm mà tiến vào đó.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, chợt nảy ra một ý nghĩ. Phương hướng Tinh La bàn liền thay đổi bay về phía tiểu tinh cầu.

Tinh La bàn giống như một ngôi sao băng xuyên qua tầng khí bao quanh tinh cầu. Ngay lập tức, Vương Lâm nhìn thấy phía dưới là một vùng núi non liên tiếp.

Giữa không trung, Tinh La bàn đã mất đi tác dụng. Vương Lâm liền nhảy xuống mà phi hành. Tay phải hắn vẫy nhẹ, thu Tinh La bàn vào trong tay rồi để vào trong túi trữ vật.

Sau đó, hắn giống như một tia chớp, thoáng cái đã biến mất. Sau khi xuất hiện đã cách cả ngàn dặm.

Linh lực ở nơi đây không nồng đậm như Chu Tước tinh, có thể nói là rất nhạt. Hơn nữa bên trong lại ẩn chứa rất nhiều tạp chất, không thích hợp cho tu sĩ hấp thu.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm không hề có chút cảm giác xa lạ đối với nơi này. Với tốc độ cực nhanh, chỉ sau một ngày, hắn đã tới đỉnh của một ngọn núi lớn. Sau khi hiện thân, Vương Lâm dụng thần thức đảo qua xung quanh liền thấy ngay một tòa truyền tống trận trên đỉnh núi.

- Vẫn còn đây! - Vương Lâm đứng bên ngoài truyền tống trận quan sát một chút.

Năm đó, khi hắn rời khỏi tiên giới bị truyền tống tới đây qua cái truyền tống trận này. Đồng thời, khi rời đi cũng là xuyên qua nó mà đi.

- Ta giết Lý Nguyên Phong và Cự Ma lão tổ chắc chắn sẽ gây ra sự chú ý. Bây giờ không nên quay về vội. Cứ ở đây tu luyện vài năm, sau đó

lặng lẽ trở về là hay nhất. - Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, khoanh chân ngồi xuống. Từ thân thể của hắn thoáng cái đã phân ra làm hai.

Ánh mắt của bổn tôn lạnh như băng. Sau khi dậm chân một cái, thân thể bổn tôn liền dung nhập vào trong lòng đất.

Kích thước của tinh cầu chỉ khoảng một phần mười của Chu Tước tinh. Với thân thể tam tinh Cổ Thần của bổn tôn hoàn toàn có thể chịu được toàn bộ áp lực. Bổn tôn chui thẳng xuống tâm của tinh cầu, lặn vào trong nham thạch nóng chảy nơi tâm của tinh cầu. Sau đó, bổn tôn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thổ nạp để hấp thu.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, một luồng ánh sáng màu hồng từ bên trong bay ra. Sau khi xuất hiện trước mặt hắn liền hóa thành một cây cự phủ.

Từ trên thân cự phủ tản ra một vầng ánh sáng màu hồng, cùng với sát khí. Vương Lâm nhìn chằm chằm thanh cự phủ một lúc. Thần thức thoáng động định lưu lại một đạo ấn ký trên thân nó. Nhưng thần thức vừa mới chạm tới, nhất thời môt luồng lực mạnh mẽ từ bên trong truyền ra, đánh văng thần thức của Vương Lâm.

- Có ý tứ! - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hai tay hắn bắt quyết, nguyên thần lập tức xuất khiếu đối mặt với cự phủ. Bất ngờ, nguyên thần há miệng hút một cái khiến cho cự phủ lập tức run rẩy. Cuối cùng, cự phú hóa thành một tia sáng màu hồng bị nguyên thần nuốt vào.

Trong cơ thể Nguyên Thần vào lúc này có hai vật. Một cái là thập tức hồn phiên và cái thứ hai chính là cây cự phủ màu hống. Nguyên thần của hắn thoáng động lại chui vào bên trong cơ thể.

- Trong cây phủ này chắc chắn có phủ hồn. Ta cũng chẳng cần phải bức nó ra làm cái gì. Lấy hồn phiên áp chế, nguyên thần tế luyện. Để ta xem phủ hồn có thể chịu đựng được bao nhiêu. - Vương Lâm cười lạnh, xuất ra một túi trữ vật.

Cái túi trữ vật này đúng là của Cự Ma lão tổ. Tay phải hắn phất nhẹ một cái, lưu lại thần thức của bản thân. Sau khi dụng thần thức đảo qua, tất cả những vật phẩm trong túi đều hiện ra trong đầu hắn.

Trong túi trữ vật của Cự Ma lão tổ có rất nhiều đồ tốt. Tiên ngọc có mấy chục khối, và một ít Cực phẩm linh thạch.

Pháp bảo cũng có một ít. Chỉ có điều uy lực của chúng đều chưa tới mức xuất chúng. Dù sao thì đối với tộc Cự Ma, pháp bảo chính thức của bọn họ là thân thể. Một số ngoại vật có nhưng cũng không sử dụng nhiều lắm.

Tuy nhiên, cũng có hai thứ thu hút sự chú ý của Vương Lâm.

Một trong hai thứ đó là cái bình ngọc màu đỏ. Trong bình đỏ đó có một thứ chất lỏng đỏ như máu. Vương Lâm nhìn kỹ một chút rồi khẳng định đó đúng là máu thật. Tuy nhiên, khi hắn cảm nhận nó chợt có cảm giác như trước đây đã từng gặp qua.

Cái bình ngọc đó nằm gọn trong một góc của túi trữ vật.

Cầm bình ngọc, Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi bất chợt một tia sáng lóe lên trong mắt hắn. Hắn nhớ tới năm đó khi diệt Đằng gia của Triệu quốc, trên thân thể của một tộc nhân Đằng gia cũng có vật tương tự.

- Trong vật đó ẩn chứa một chút máu của Cổ Thần. Năm đó, sử dụng chút màu đó có thể thi triển ra thuật thần thông của bộ tộc Cổ Thần. - Ánh mắt Vương Lâm có một chút hưng phấn.

- Tuy bổn tôn tu luyện Cổ Thần quyết trở thành Cổ Thần nhưng vẫn tự dựa vào bản thân mà tu luyện. Năm đó cũng chỉ được truyền thừa ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, không được truyền thừa lực lượng, vì vậy mà một số thuật thần thông lại không thể thi triển. Vật này bất luận là cho bổn tôn hấp thu hay thi triển thuật thần thông đều là vật hiếm có. Có được thứ này, thì trận chiến vừa qua có mất bao nhiêu thứ cũng đều đáng giá.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi cẩn thận đặt cái bình nhỏ đó vào trong túi trữ vật của bản thân.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 403: Mỵ Cơ.

Trong túi trữ vật của Cự Ma lão tổ còn một vật khác khiến cho Vương Lâm chút ý. Đó là một cái pháp luân. Kích thước của nó cũng không to lắm, chỉ hơn một tấc mà thôi. Bề ngoài của nó hết sức bình thường, không hề có gì thu hút hay linh lực dao động, thậm chí một số chỗ còn có chút rỉ sét.

Sở dĩ Vương Lâm chú ý tới vật ấy là bởi vì trước đó Hứa Lập Quốc đã từng nói nó có phong ấn một cái hồn phách. Gã đã từng cầu khẩn hắn thả hồn phách đó ra. Lời cầu khẩn của Hứa Lập Quốc khiến cho Vương Lâm cảnh giác. Hắn hiểu rất rõ Hứa Lập Quốc như thế nào. Dù sao thì xét trên một mặt nào đó thì Hứa Lập Quốc là do hắn tạo ra.

Trên người Hứa Lập Quốc có một phần của du hồn. Phần đặc điểm đó có quan hệ rất lớn với việc năm đó Hứa Lập Quốc biến thành ma đầu. Từ đó về sau, thần trí của Hứa Lập Quốc từ từ hồi phục, cuối cùng mới trở thành kiếm hồn như bây giờ.

Tính cách của Hứa Lập Quốc có thể nói là một kẻ nhát gan, nhưng có đôi khi lại kiêu ngạo đến bất tuân lệnh. Có thể nói đó là một ma đầu rất phức tạp. Vậy mà gã lại cầu khẩn Vương Lâm thả hồn phách trong pháp luân ra. Điều đó mới khiến cho Vương Lâm hoài nghi.

- Thú vị! - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Với trí thông minh của hắn suy nghĩ một chút liền đoán ra được một nửa sự việc. Điều này chứng tỏ Cự Ma lão tổ đã sử dụng hồn phách trong pháp luân để hấp dẫn Hứa Lập Quốc. Kể từ đó mới có thể khiến cho Hứa Lập Quốc tự đến bên lão.

Liếc mắt nhìn pháp luân một cái, Vương Lâm xuất từ trong túi trữ vật ra tiên kiếm. Sau khi tiên kiếm xuất hiện, một làn khói đen liền bay ra rồi ngưng tụ thành Hứa Lập Quốc. Hắn vừa mới hiện thân liền hú lên một tiếng quái dị. Hai mắt tỏa ra những tia sáng kỳ dị mà nhìn pháp luân.

- Chủ nhân! Đúng là pháp luân này. Bên trong nó có một hồn phách. Ngươi mau thả nàng ra.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói một cách chậm rãi:

- Hồn phách trong pháp luân đó thể nào? Ngươi làm sao mà biết?

- Là do Cự Ma lão tổ gọi ra....Chủ nhân! Ngươi thả nàng ra nhanh một chút. - Nét mặt Hứa Lập Quốc có vẻ lo lắng.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái rồi nói:

- Tu vi của hồn phách thế nào?

Sự lo lắng trên mặt Hứa Lập Quốc càng nhiều. Gã loáng thoáng có thể nghe thấy tiên tử Tiểu muội muội bên trong pháp luân đang kêu gọi, thúc giực gã cứu nàng ra. Vì vậy mà gã không kiên nhẫn được vội vã nói:

- Đó chỉ là một hồn phách mà thôi, không có tu vi. Nếu ngươi không cứu thì để ta tự mình tới.

Chính bản thân Hứa Lập Quốc cũng không phát hiện ra sau khi hắn xuất hiện mới nhìn thấy pháp luân liền quên mất sự sợ hãi đối với Vương Lâm. Thậm chí ngay cả khẩu khí cũng bất chợt thay đổi. Một tia sáng khó hiểu trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên, mỉm cười nói:

- Không nên vội vàng. Ta sẽ giúp ngươi thả hồn phách đó ra ngoài.

Vừa nói, hai tay Vương Lâm cũng bắt quyết, đánh ra một đạo linh quang vào trên pháp luân. Nhưng đúng lúc này một vầng sáng nhạt chợt xuất hiện, hóa giải đạo linh quang của Vương Lâm.

Vương Lâm thốt lên một tiếng nho nhỏ, nhìn kỹ pháp luân một chút. Trước mắt hắn pháp luân cũng chẳng có bất cứ điều gì kỳ lạ. Nhưng không ngờ nó lại có thể phát ra ánh sáng mà hóa giải linh quang, điều này đã thu hút sự chú ý của Vương Lâm.

Mới vừa rồi, khi vầng sáng xuất hiện, Vương Lâm cũng không hề phát hiện ra một chút linh lực nào dao động trên pháp luân. Nhìn kỹ nó một lúc, tay phải của Vương Lâm lại vung lên, tiếp tục đánh ra một đạo linh quang.

Ánh mắt hắn theo dõi một cách chăm chú, thì thấy trên pháp luân xuất hiện mười cái ký hiệu cổ quái. Những ký hiệu đó xuất hiện với một tốc độ rất nhanh, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất. Đồng thời, vầng sáng nhạt lại xuất hiện một lần nữa, hóa giải linh lực.

- Có ý tứ! - Hai mắt của Vương Lâm sáng ngời.

Vào lúc này, Hứa Lập Quốc đã không còn thể giữ được sự kiên nhẫn nữa. Gã không nói tiếng nào, than thể lóe lên lao ra khỏi tiên kiếm mà bay về phía pháp luân.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Hứa Lập Quốc, ánh mắt lóe lên một tia hàn quang. Hành vi của Hứa Lập Quốc lúc này hết sức quái dị.

Chỉ thấy trong nháy mắt khi Hứa Lập Quốc lao về phía pháp luân, những ký hiệu trên đó lại lóe lên. Nhất thời vầng sáng xuất hiện, chạm phải người Hứa Lập Quốc khiến cho gã kêu lên một tiếng đau đơn, rồi bị đẩy bắn ra ngoài một trượng.

Vào lúc này, hai mắt của hắn đỏ bừng, nổi giận gầm lên một tiếng, đang định đánh tới một lần nữa. Tay phải của Vương Lâm khẽ điểm một cái vào hư không, nhất thời giam cầm Hứa Lập Quốc lại. Hứa Lập Quốc quay đầu nhìn Vương Lâm chằm chằm, quát:

- Ngươi muốn làm cái gì? Thả ta ra. Ta muốn thả nàng ra ngoài.

Vương Lâm lạnh lùng liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái. Nhất thời, thân thể của Hứa Lập Quốc run lên, ánh mắt có một chút tỉnh táo, hoảng sợ liếc mắt nhìn pháp luân rồi vội vàng nói:

- Chủ nhân! Chủ nhân không thể trách ta. Ta vừa mới nhìn thấy pháp luân liền không thể khống chế được bản thân nữa.

Vương Lâm cũng chẳng để ý tới Hứa Lập Quốc. Tay phải hắn chộp một cái, nắm lấy pháp luân vào trong tay. Ngón cái của tay trái ấn xuống nơi mà mấy cái ký hiệu kỳ quái lóe lên. Đúng lúc này, ký hiệu xuất hiện chớp lên liên tục, vầng ánh sáng cũng lại hiện lên. Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, ngón cái chẳng hề do dự, tiếp tục ấn xuống. Vầng sáng lập tức bị phá vỡ, sau đó ngón tay hắn đặt lên trên pháp luân.

Mấy tiếng răng rắc vang lên, trên pháp luân xuất hiện vô số vết nứt. Những vết nứt đó nhanh chóng lan tràn, gần như chỉ trong nháy mắt, trên toàn bộ pháp luân hiện ra đầy vết nứt rồi vỡ vụn.

Trong khoảng khắc, một luồng ánh sáng màu hồng từ bên trong lao ra ngoài. Đồng thời vô số những tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông xuất hiện ẩn chứa một thứ ma lực khiến cho lòng người phải dao động từ trong vầng sáng màu hồng bay ra. Thanh âm tiếng cười tràn ngập một thứ gì đó quái dị khiến cho linh lực của Hứa Lập Quốc đang bị giam cầm giống như băng tuyết gặp phải ngọn lửa nhanh chóng tan ra. Trong nháy mắt, Hứa Lập Quốc đã khôi phục lại sự tự do. Hai mắt gã chỉ có một niềm khao khát dục vọng, nhanh chóng bay về phía vầng sáng màu hồng. Vầng sáng chợt lóe lên, hóa thành một nữ tử thiên kiều bá mị. Trên người nữ tử có khoác một lớp áo mỏng, để lộ cả da thịt. Vào lúc này, nàng liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái rồi cười ha ha, nói:

- Hứa ca ca! Tiểu muội chờ ngươi lâu như thế, làm sao mà đến giờ mới cứu ta ra?

Vừa nói, nàng vừa giơ ngón tay ngọc chỉ về phía Hứa Lập Quốc. Vẻ mặt của nàng chẳng khác gì tiểu tình nhân đang làm nũng người tình của mình.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Ngay vào thời điểm nữ tử hiện ra, tầm thần của hắn không khỏi chấn động. Cũng may là hắn tu luyện Tỏa Thần thuật, tâm thần cùng với Thập ức hồn phiên tương thông nên mới có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhưng chỉ trong khoảng khắc đó cũng khiến cho hắn kinh hãi. Phải biết rằng trong đấu pháp mà xuất hiện một chút thất thần như vậy thì chỉ có đường chết mà thôi.

- Pháp thuật yêu nghiệt mà cũng dám thi triển trước mặt ta hay sao? - Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Giọng nói của hắn chẳng khác nào tiếng sấm đập vào tai của Hứa Lập Quốc và nữ tử, phát ra những tiếng ầm ầm

Thân thể Hứa Lập Quốc hơi run lên một cái, ánh mắt chợt tỉnh lại. Hắn vốn là ma đầu nên sau khi được Vương Lâm đánh thức một lần nữa liền lập tức cho hắn có phản ứng. Trong lòng cảm thấy kinh hãi, vội vàng lui lại.

Nữ tử kia quay phắt lại nhìn Vương Lâm chằm chằm. Đột nhiên, nàng nở một nụ cười quyến rũ. Vào lúc này, giường như tất cả ánh sáng xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại một nụ cười của nàng tỏa sáng mà thôi.

- Thật tàn nhẫn. Ta không có đắc tội với ngươi... - Cặp lông mi của nàng run run, mở miệng cất tiếng ai oán.

Thanh âm của nàng mang theo một thứ ma lực kỳ dị rót vào tai Vương Lâm khiến cho tâm thần của hắn lại run lên. Mà Hứa Lập Quốc thì thân thể lại càng run rẩy. Sự tỉnh táo trong mắt gã liền biến mất, chỉ còn có dục vọng.

Nữ tử đắc ý cười, thân thể thoáng động liền giơ tay, nhanh chóng bay đên trước người. Một trảo của nàng gần chạm vào trán của Vương Lâm. Nhưng vào lúc này, đột nhiên ánh mắt Vương Lâm lóe lên một tia sáng, bên trong ẩn tàng một chút sát khí.

Nữ tử kinh hãi kêu lên một tiếng, biết rằng không ổn. Nàng đang định lui lại thì tay phải của Vương Lâm nhanh chóng vung lên. Nhất thời, hồn phiên xuất hiện rung lên một cái. Lý Nguyên Phong lập tức hiện ra dẫn theo mấy ngàn hồn phách.

Nũ tử lại kêu lên một tiếng sợ hãi rồi không chút do dự nhanh chóng tránh xa.

Hồn phách Lý Nguyên Phong lập tức lao ra cùng với hồn phách của mấy nước chư hầu bao vây nữ tử. Đanh định xông tới thôn phệ, trong mắt nàng lóe lên một tia sáng kỳ dị rồi nở một nụ cười quyến rũ mà nói:

- Các vị ca ca! Tại sao các người lại bao vây tiểu muội. Chúng ta không phải là địch nhân mà?

Tiếng cười trong trẻo vừa mới vang lên, hồn phách của Lý Nguyên Phong cũng phải chấn động, nét mặt ngơ ngác. Đám hồn phách xung quanh lại càng chẳng phải nói. Tất cả đều dừng tay, ngơ ngác nhìn nữ tử.

- Hắn ức hiếp ta. Các ngươi giúp ta giết hắn có được không? Sau khi giết hắn, cùng lắm thì ta sẽ bồi tiếp các ngươi... - Nét mặt nữ tử chợt đỏ lên.

Lời nói vừa dứt, hồn phách Lý Nguyên Phong chợt rung lên. Nó xoay người cùng với đám hồn phách còn lại phóng về phía Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn như thường, không thèm để ý tới đám hồn phách đó. Tay phải hắn điểm về phía sau một cái, nhất thời, Hứa Lập Quốc kêu lên một tiếng thảm thiết. Hắn đang đứng phía sau Vương Lâm nên vừa rồi cũng bị giong nói quyến rũ của nàng mê hoặc đang định đánh lén. Bị một cái điểm tay của Vương Lâm, hắn nhất thời bị thương. Khí đen toàn thân từ từ biến mất khiến cho hắn vội vàng lui ra xa.

Trong mắt hắn lập tức xuất hiện lại sự tỉnh táo. Lúc này đây, sâu trong nội tâm của hắn đối với Vương Lâm vô cùng sợ hãi, chiến thắng sự mê hoặc của nữ tử.

Trong lòng hắn thầm kêu không hay. Thầm nghĩ tại sau mình lại mất trí mà ra tay đối với sát tinh? Tất cả công lao lúc trước chém giết Cự Ma lão tổ bây giờ thì mất hết rồi.

- Tiện nhân! Cũng đều tại ngươi mê hoặc lão tử. - Hứa Lập Quốc càng nghĩ càng giận, chỉ vào mặt nữ tử quát.

Nét mặt của nàng hết sức ai oán, đang định mở miệng thì lúc này, Lý Nguyên Phong dẫn theo đám hồn phách đánh tới. Tay phải Vương Lâm điểm một cái vào không trung, tâm thần rung lên một cái nhè nhẹ. Nhất thời, đám hồn phách đều hừ lên một tiếng bi thảm. Ngay cả hồn phách của Lý Nguyên phong cũng tản ra.

- Đủ rồi! Ngươi lại đây! - Tay phải của Vương Lâm chộp một cái vào hư không. Lập tức, nữ tử kêu lên một tiếng sợ hãi định né tránh. Nhưng thân thể nàng giống như bị một thứ gì đó vô hình trói chặt, để cho Vương Lâm bắt được.

Cẩn thận quan sát nữ tử, Vương Lâm từ từ nhìn ra sự bí ẩn. Trong hồn phách của nữ tử có một chút ý cảnh. Loại ý cảnh này rất mạnh, có thể mê hoặc vạn vật trên thế gian.

- Hồn phách có ý cảnh. Hay lắm... - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên.

- Ngươi tên là gì?

Nữ tử im lặng một lúc, thở hổn hển nhìn Vương Lâm chằm chằm, nói:

- Nhân gia không đắc tội với ngươi. Tại sao ngươi lại bắt ta làm gì? - Tiếng thở gấp của nàng ẩn chứ một chút hấp dẫn, lôi cuốn.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ tử. Tay phải hắn điểm lên mi tâm, nhất thời nét mặt nữ tử hiện lên sự đau đớn. Cuối cũng phải kêu lên một tiếng thảm thiết. Toàn thân nàng phát ra từng làn khói đen, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

- Mị Cơ....ta tên là Mị Cơ... - Nữ tử vội vàng nói. Ánh mắt nhìn Vương Lâm đã có một sự sợ hãi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 404: Chu Như.

Từ khi nàng có ý thức đến giờ chưa có người nào gặp nàng mà không bị mê hoặc. Ngay cả Cự Ma lão tổ ban đầu cũng bị. Tuy sau đó tỉnh lại, nhưng trong lòng vẫn không thể hạ sát thủ với nàng, chỉ có thể phong ấn.

Sau khi bị phong ấn, nàng luốn tìm cơ hội chạy trốn. Mãi cho tới khi gặp Hứa Lập Quốc, nàng liền mê hoặc hắn một cách dễ dàng. Sau đó, quả nhiên, Hứa Lập Quốc cũng cứu được nàng ra. Nhưng cho dù thế nào thì nàng cũng không ngờ được trên thế gian lại còn có một nhân vật như

người đứng trước mặt. Tất cả sự mê hoặc của bản thân đối với hắn đều vô dụng, thậm chí hắn còn nhẫn tâm làm tổn thương chính mình.

- Ý cảnh trong cơ thể ngươi là như thế nào? - Vương Lâm lạnh nhạt hỏi. Sở dĩ hắn không bị nàng mê hoặc cũng là do kinh nghiệm và bản thân thân tu luyện Tỏa Thần thuật.

Năm trăm năm tu luyện, Vương Lâm chưa bao giờ gần gũi nữ sắc. Trái tim của hắn kiên định hơn xa Cự Ma lão tổ. Đồng thời, Tỏa Thần thuật là thần thông cao nhất của Luyện Hồn tông. Ngoại trừ việc điều khiến hồn phiên nó còn có một tác dụng đó là vạn tà bất xâm. Cũng bởi vì như vậy nên mới có thể điều khiển thập ức hồn phách mà không hề lo lắng bị phản lại.

Nữ tử sợ hãi nhìn Vương Lâm, không dám thi triển ý cảnh nữa, nhỏ giọng nói:

- Ta cũng không biết nguyên nhân. Khi thức tỉnh trong cơ thể đã xuất hiện thứ ý cảnh này rồi.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc. Theo hắn thấy thì tu vi của nàng cũng chỉ tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ mà thôi. Tuy nhiên, trong cơ thể nàng lại có một loại ý cảnh khiến cho ngay cả Lý Nguyên Phong là tu sĩ Anh Biến cũng bị mê hoặc.

"Nữ tử này chỉ sợ là một chút nguyên thần của một vị tiền bối cao nhân nào đó sau khi bị vỡ mà biến thành một chút tàn hồn. Nhờ đó mà nàng cũng có được ý cảnh mạnh như vậy. Loại ý cảnh đó có liên quan đến dục vọng. Có lẽ là như vậy. - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Tay phải của hắn bắt quyết, đánh một đạo phong ấn lên người nữ tử. Sau đó, hồn phiên rung nhẹ thu nữ tử vào bên trong.

Hứa Lập Quốc vội vàng thay đổi giọng nịnh nọt, cẩn thận nói:

- Chủ nhân. Bây giờ, không còn việc gì nữa, ta về trước nhé. - Nói xong, hắn liền vội vàng hóa thành một luồng khí đen chui vào trong kiếm tiên, không dám ló mặt ra.

Vương Lâm cố nhịn cười rồi không để ý tới Hứa Lập Quốc nữa. Hắn hít một hơi thật sâu, vỗ vào túi trữ vật. Bảo tháp tiên ngọc liền bay ra, rơi xuống khoảng đất trống bên cạnh. Một tia thần thức của Chu Dật lập tức tản ra, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Bảo tháp vừa mới xuất hiện, Chu Như liền lập tức từ bên trong chạy ra. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền tức giận, cong môi nói:

- Thúc thúc xấu. Ngươi ngươi là thúc thúc xấu. Ta không thích ngươi.

Tiểu Bạch cũng vội vã gật đầu, bám theo sau Chu Như. Sau khi xuất hiện nó vội vã quỳ xuống mặt đất. Vào lúc này, nhìn hình dạng của nó mà nói

là xanh xao vàng vọt cũng chẳng có gì quá đáng.

- Không ngờ ta đường đường là một hổ tinh lại phải ăn quả trong mấy tháng, thậm chí còn không được ăn no nữa chứ. Ngay cả một chút thịt cũng không được nhấm nháp, sao mà khốn khổ thể này... - Tiểu Bạch gầm nhẹ một tiếng. Đôi mắt thiếu chút nữa thì chảy nước mắt.

Có vài lần, nó suýt không nhịn được định ăn thịt Chu Như. Nhưng ý nghĩ đó vừa mới xuất hiện, thì cảnh tượng Vương Lâm xử lý mình lại hiện ra trong đầu khiến cho nó không dám nghĩ đến.

Mà bên cạnh đó, ở bên Chu Như một thời gian, nó có thể cảm nhận được trong cơ thể nàng có một thứ lực lượng đáng sợ đang từ từ sinh trưởng khiến cho nó lo lắng bản thân chưa kịp ăn thịt nàng đã bị tiểu nha đầu đánh cho gẫy răng.

- Thúc thúc xấu. Ngươi nhìn ngay cả tiểu Bạch cũng phải gầy đi. Mấy tháng liền chúng ta chỉ có ăn quả mà sống. - Chu Như trừng mắt nhìn Vương Lâm, không hài lòng. Thực ra, không chỉ có tiểu Bạch mà ngay cả nàng cũng bị gầy đi một chút.

Vương Lâm sờ sờ mũi. Điều này đúng là hắn quên mất. Dù sao thì hắn cũng đã hơn bốn trăm năm chưa ăn thực vật của con người. Trong khoảng thời gian ngắn không nhớ ra là Chu Như còn phải ăn cơm. Cũng may là trước khi đưa Chu Như vào trong, hắn đã hái rất nhiều hoa quả để cho nàng ăn vặt. Mặc khác, trong bảo tháp có rất nhiều tiên khí. Cho dù

không hấp thu thì nó cũng có tác dụng nuôi dưỡng thân thể của con người, mang lại một chút hiệu quả ích cốc.

Vương Lâm toát mồ hôi đày trán. Khi hắn gặp phải Anh Biến lão quái cũng không xấu hổ tới mức chẳng biết nói gì như thế này.

- Xin lỗi. Thúc thúc quên mất. Lần sau nhất định sẽ không thế nữa. - Vương Lâm vội vàng hứa.

Chu Như nhướng mày liếc nhìn Vương Lâm rồi cong miệng, nói:

- Bây giờ thúc thúc có cam đoan cũng không được. Lần trước còn hứa cho ta một con cọp to mà vẫn chưa làm được. Lần này lại hứa, ta không tin được.

Vương Lâm cười khổ, nói:

- Được rồi! Tiểu Như nhi. Thúc thúc đưa ngươi đi bắt cọp to. Ta nhỡ ở đây hình như có một số loài yêu thú sinh sống.

Dù sao thì Chu Như cũng vẫn còn mang một chút tính tình trẻ con nên khi thấy hắn nói vậy liền hớn hở, vỗ tay nói:

- Lần này, thúc thúc phải giữ lời đấy. Chúng ta đi ngay bây giờ phải không?

Ánh mắt Vương Lâm có chút trìu mến, sờ sờ đầu Chu Như, cười đáp:

- Đi ngay bây giờ.

Chu Như liền gật đầu. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thúc thúc! Ta không biết tại sao mấy ngày nay, ngày nào cũng luôn nằm mơ. Trong mộng thường xuyên thấy một vị đại tỷ tỷ vẫn đi bên cạnh ngươi. Vị tỷ tỷ kia nhìn rất quen. Thật là lạ.

Vương Lâm nghe thấy vậy mà chấn động. Hắn cúi đầu nhìn Chu Như một cách chăm chú. Sau một lúc, hắn thở dài, ngẩng đầu nhìn trời, thì thào nói:

- Uyển nhi! Chỉ còn gần sáu năm nữa là ngươi có thể thức tỉnh hoàn toàn.

Chu Như nhìn Vương Lâm ánh mắt có chút sợ hãi.

- Thúc thúc! Tiểu Như nhi là một con quái vật... - Chu Như nhỏ giọng nói.

Tiểu Bạch đang nằm bên nghe thấy vậy liền gật đầu mấy cái. Trong lòng nó thầm nghĩ: "Đúng là một con quái vật. Nếu không đường đường một hổ tinh như ta làm sao lại bị một tiểu nha đầu như ngươi bắt nạt, lại còn bắt ta rời khỏi rừng núi, để lại mấy con cọp cái xinh đẹp....Ôi".

Vương Lâm sửng sốt, cúi đầu, xoa đầu Chu Như, nói:

- Tiểu Như nhi làm sao vậy?

Khóe mắt Chu Như chảy xuống một giọt nước mắt, khóc nức nở nói:

- Tiểu Như nhi là một con quái vật. Thúc thúc! Tiểu Như nhi là một con quái vật. Thực ra, hơn một năm trước, tiểu Như nhi đã cảm giác được trong cơ thể có một đứa bé. Thúc thúc! Ta sợ lắm.

Vương Lâm lẳng lặng nhìn Chu Như mà không nói được tiếng nào. Một lúc sau, hắn xoa đầu Chu Như, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Như nhi không phải là quái vật. Không phải.

Chu Như nhào tới trong lòng Vương Lâm, nắm lấy áo hắn mà nói:

- Thúc thúc! Trong lúc ta nằm mơ có thể cảm giác được, nó đang động đậy. Mà nó giống hệt với tỷ tỷ trong mộng. Thúc thúc! Tiểu Như nhi sợ lắm. Ngươi bắt nàng ra được không? - Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy vạt áo của Vương Lâm, cho dù thế nào cũng không chịu buông, chỉ sợ hắn sẽ biến mất. Có thể đó chỉ là chút hành vi của nàng để cho bản thân cảm thấy an toàn hơn mà thôi.

Vương Lâm sững sờ khi nghe thấy như vậy. Nói một cách chính xác thì vào lúc này, hắn như bị lôi điện đánh trúng.

- Tại sao lại như vậy...? - Vương Lâm thì thào tự hỏi, ánh mắt hết sức phức tạp.

Năm đó, Lý Mộ Uyển là Chu Như, Chu Như cũng là Lý Mộ Uyển. Nhưng tại sao bây giờ lại gặp phải chuyện Chu Như xua đuổi Lý Mộ Uyển....

- Chẳng lẽ năm đó khi nguyên anh của Lý Mộ Uyển phụ thể, không thể thay thế được hồn phách của đứa bé... - Vương Lâm chấn động. Năm đó, hắn bận phải đấu với thiên đạo nên không thể quan sát kỹ.

- Nếu là như vậy thì Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển trong tương lai sẽ từ từ cắn nuốt hồn phách của Chu Như. Hơn nữa, trong khoảng khắc khi

thức tỉnh sẽ hoàn toàn thay thế Chu Như trở thành chủ nhân của thân thể.... -Ánh mắt Vương Lâm có chút mờ mịt.

- Thúc thúc! Tiểu Như nhi sợ lắm. Ngươi lấy nàng ra có được không? - Chu Như ngẩng đầu, gạt nước mắt, nói nhỏ.

- Ta đã làm sai hay sao? - Vương Lâm nhìn Chu Như, trong lòng có chút đau đớn.

- Tiểu Như nhi! Không có gì phải sợ. Đứa bé trong thân thể coi ngươi như tỷ tỷ. Không việc gì đâu. - Vương Lâm mỉm cười nhìn Chu Như, nhưng nụ cười của hắn lại có chút gì đó khác lạ.

- Thật không? Thúc thúc không lừa ta đó chứ? - Chu Như mở đôi mắt to, trong veo không hề có bất cứ một chút tạp chất. Trong đôi mắt đó, Vương Lâm chỉ thấy có một sự quyến luyến và tin tưởng.

- Thật chứ. - Trái tim của Vương Lâm cảm thấy đau nhói. Hắn biết bản thân nên lựa chọn như thế nào. Như có đôi khi lựa chọn một thứ lại phải đánh đổi bằng tính mạng của ngườ kia.

- Tại sao lại như vây? - Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một sự đau khổ.

Chu Như tuy còn nhỏ, nhưng trái tim rất mẫn cảm. Nàng nhìn Vương Lâm rồi vùi đầu vào lóng hắn, nhỏ giọng nói:

- Thúc thúc! Ngươi đứng buồn. Tiểu Như nhi thấy thúc buồn, cũng cảm thấy khó chịu. Sau này ta không nói là được. Ta tin thúc thúc. Thúc thúc nói không sao thì có nghĩa là không sao.

Thúc thúc! Ngươi vừa mới đồng ý đưa tiểu Như nhi đi bắt cọp phải không?

Vương Lâm nhìn Chu Như, gật đầu. Hắn đưa tay lau nước mắt cho nàng rồi nói:

- Thúc thúc đưa ngươi đi bắt cọp. - Vừa nói, hắn vừa ôm lấy Chu Như mà bay lên trời. Chu Như nở một nụ cười rạng rỡ. Nhưng trong mắt Vương Lâm, nụ cười đó chẳng khác nào một tiếng khóc không lời.

- Thúc thúc! Đưa cả tiểu Bạch theo. Hừ! Tiểu Bạch không nghe lời. Lần này, thúc thúc bắt cho ta một con cọp to. Để xem sau này tiểu Bạch có nghe lời nữa hay không? Nếu không nghe lời, ta sẽ sai cọp to cắn nó.

Tiểu Bạch run người, rống lên một tiếng. Trong lòng nó tức giận thầm nghĩ: "Đường đường là một hổ tinh như ta...." - Chưa kịp nghĩ hết liền bị Vương Lâm từ trên cao chộp lấy. Sau đó, nó cùng với Vương Lâm và Chu Như biến mất.

"Thúc thúc! Tiểu Như nhi đã mười ba tuổi rồi. Có một số việc ta cũng hiểu rõ là ngươi không giống với Thiết Diễm gia gia. Ngươi ở bên tiểu Như nhi ta có thể cảm giác được người mà ngươi để ý không phải là ta mà là đứa bé trong thân thể ta. Còn Thiết Nham gia gia thì không phải. Cái mà hắn để ý chính là ta.... Ta biết! Lúc đầu, ngươi cướp ta từ tay đạo sĩ kia không phải là vì ta mà là vì tỷ tỷ nhỏ bé trong thân thể ta. Trong mộng, ta đã gặp tỷ tỷ. Nàng rất đẹp. Nhưng sau này, khi tiểu Như nhi lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp hơn nàng. Thúc thúc! Ngươi không nên bỏ ta lại...." - Trong lúc phi hành, Chu Như vẫn vùi đầu vào ngực Vương Lâm. Nàng cố nén khóc, thầm nghĩ trong lòng.

Tiểu Anh

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 405: Tiểu Bạch.

Trên tinh cầu, núi non san sát có rất ít cây cối. Nơi đấy không hề có bất cứ sự sinh sống của con người. Cho dù là người tu chân cũng vô cùng hiếm thấy. Dù sao, những tu sĩ có thể đột phá qua chướng ngại bước vào tinh không cũng không nhiều lắm. Tối thiểu cũng phải có tu vi Anh Biến

kỳ. Mà cho dù như vậy thì cũng vẫn phải có Tinh La bàn nếu không di chuyển cực khó trong tinh không.

Vương Lâm đưa Chu Như và tiểu Bạch bay trên bầu trời tinh cầu. Từng dãy núi cứ vùn vụt trôi qua dưới chân. Thi thoảng lại có tiếng của Chu Như vang lên một cách sợ hãi. Phía Bắc của tinh cầu có một mảnh rừng. Tại đây, Vương Lâm đã bắt cho Chu Như một con cọp to. Con cọp đó có màu tìm, dài ba trượng nhìn rất hung dữ. Chỉ có điều khiến cho Vương Lâm cảm thấy ngạc nhiên đó là thần trí của nó cũng chưa được khai thông, không thể thông minh được như tiểu Bạch.

Tuy nhiên, trong cơ thể của nó có một thứ lực lượng kỳ dị. Khi nó rống lên một tiếng khiến cho cát chạy đá bay, tương đương với tu sĩ Trúc Cư hậu kỳ.

Vương Lâm đối phó với nó hết sức dễ dàng. Sau khi lưu lại một chút ấn ký của Chu Như để cho nó không phản lại chủ liền đưa cho nàng. Chu Như rất yêu thích con cọp, lập tức lôi nó đên bên tiểu Bạch.

- Sau này ta sẽ gọi ngươi là tiểu Tử(tím)! - Chu Như vỗ tay, ngồi trên lưng Tiểu Tử, vui vẻ nói.

Tiểu Bạch đứng bên gật đầu, trong lòng hết sức khinh thường. Nó thầm nghĩ đường đường là một hổ tinh như mình làm sao có thể ngu như tên nhóc kia được. Nghĩ tới đây, nó vô tình rống lên một tiếng với con cọp màu tím.

Không ngờ con cọp màu tím liền quay đầu, gầm lên một tiếng với tiểu Bạch. Thanh âm của nó chẳng khác gì một tiếng sấm.

Tiểu Bạch kêu lên một tiếng, lông trên người dựng đứng, nhanh chóng lùi lại mấy trượng. Đôi mắt nhỏ của nó nhìn chằm chằm con cọp màu tím có chút kinh hãi, và không giám tiến đến. Cảnh tượng đó làm Chu Như vui vẻ vỗ tay, nói:

- Tiểu Bạch! Ngươi không đánh lại tiểu Tử hay sao?

Vương Lâm đứng bên nhìn khuôn mặt vui vẻ của Chu Như mà im lặng. Chuẩn xác mà nói thì hắn với Chu Như không có nhiều tình cảm lắm. Nếu có thì cũng chỉ là những năm gần đây nhìn nàng từ từ lớn lên vì vậy mà giống như phụ thân với hài tử mà thôi. Điều duy nhất mà hắn để ý cũng chỉ có một mình Lý Mộ Uyển mà thôi. Ngày mà nguyên anh của Lý Mộ Uyển thức tỉnh thì cũng là ngày hồn phách của Chu Như bị thôn phệ. Khoảng khắc đó, hai người không thể cộng sinh.

Nếu lấy nguyên anh của Lý Mộ Uyển ra sớm thì khiến cho Chu Như thoát chết, nhưng Lý Mộ Uyển thị lại biến mất. Dù sao thì vào lúc này, nguyên anh của Lý Mộ Uyển đang ngủ say để hồi phục. Trước khi thức tỉnh mà lấy ra thì chắc chắn sẽ tiêu tán.

Trong lòng Vương Lâm, người nào nặng người nào nhẹ hắn biết rất rõ, vì vậy mà cũng chẳng suy nghĩ. Chỉ có điều vì lợi ích của bản thân khiến

cho nguyên anh của Lý Mộ Uyển hồi phục lại phải hy sinh một đứa bé. Điều này khiến cho Vương Lâm có một chút cắn rứt.

Cuộc đời của hắn tuy giết người vô số, nhưng mỗi người chết trong tay hắn đều không hề hổ thẹn với lương tâm, với trời đất. Tuy hắn là ma, nhưng cũng không phải là loại mất nhân tính.

Xuân đi, thu đến. Trong nháy mắt đã trôi qua hai năm.

Lúc này, Chu Như đã mười lăm tuổi chỉ còn cách khoảng khắc mà Lý Mộ Uyển thức tỉnh bốn năm nữa mà thôi.

Trong hai năm qua, thân thể Chu Như đã từ từ phát dục, trở thành một cô gái thực sự. Ban đêm, giấc mộng của nàng về Lý Mộ Uyển càng lúc càng nhiều.

Trong hai năm đó, Vương Lâm vẫn chăm chỉ tu luyện. Sự khổ sở trong lòng hắn càng lúc càng lớn. Lựa chọn Lý Mộ Uyển thì là điều hiển nhiên. Nhưng làm thế nào có thể giữ được nguyên anh của Lý Mộ Uyển và không làm tổn thương đến một đứa bé là điều mà hắn suy nghĩ trong suốt hai năm qua.

Những lời nói của Chu Như càng lúc càng ít đi. Nàng thường xuyên ngồi trên lưng Tiểu Tử mà ngẩn người nhìn bầu trời. Tiểu Bạch cũng luôn bám theo phía sau.

- Tiểu Bạch! Tỷ tỷ trong thân thể ta đang từ từ thức tỉnh. Ta có thể cảm giác được khi tỷ tỷ hoàn toàn tỉnh lại cũng là lúc mà mình phải ra đi. Tiểu Bạch! Ngươi có nghe ta nói không? Ta sẽ cầu thúc thúc trả ngươi về với núi rừng. Tiểu Bạch, sau này ngươi còn nghĩ tới ta nữa không? - Chu Như thấp giọng nói.

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Chu Như, ánh mắt của nó có một điều gì đó hơi phức tạp. Những năm gần đây, tuy Chu Như thường xuyên bắt nạt nó. Nhưng thực tế thì nó cảm giác được, Chu Như rất yêu quý nó. Có đôi khi thấy Tiểu Tử bắt nạt nó, liền thiên vị mà giáo huấn Tiểu Tử. Tất cả những điều đó nó đều biết. Tuy tiểu Bạch là một con hổ tinh, nhưng vào lúc này, nó cũng cảm thấy buồn bã. Nó nhìn Chu Như gật gật đầu.

Chu Như mỉm cười từ trên người Tiểu Tử nhảy xuống. Nàng đi tới bên tiểu Bạch, vuốt vuốt bộ lông của nó rồi nhỏ giọng nói:

- Tiểu Bạch! Ngươi nói khi ta đi rồi, thúc thúc có nhớ tới ta hay không?

Tiểu Bạch gầm nhẹ một tiếng rồi nhìn Chu Như. Chu Như vuốt ve bộ lông của tiểu Bạch, ánh mắt có phần thất thần. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi xa xa đang có một cái bóng khoanh chân ngồi ở đó. Nàng thầm nhủ trong lòng: "Thúc thúc! Tiểu Như nhi đã nghĩ kỹ rồi. Mỗi ngày ngươi nhìn ta cũng đều là nhìn tỷ tỷ bên trong thân thể ta mà thôi. Ta biết, nàng đối với ngươi rất quan trọng nên tiểu Như nhi biết phải làm thế nào.

Đôi mắt của Chu Như long lanh đầy nước. Nàng lại quay sang nhìn Tiểu Tử ngu ngốc, cười nói:

- Tiểu Tử! Ta đi rồi, ngươi phải tự lo lấy cho mình đấy.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh núi thực ra là đang tìm phương pháp.

Thiên đạo... Vương Lâm ta sẽ đối kháng với ngươi. Hắn cũng không muốn bị thiên đạo đùa cợt. Vương Lâm vẫn im lặng suy nghĩ.

- Thúc thúc! Thúc thúc! Ngươi xuống đây một chút được không? - Từ phía dưới Chu Như cất tiếng kêu gọi.

Vương Lâm cúi đầu nhìn về phía Chu Như. Ánh mắt hắn có chút phức tạp. Sau đó, đứng dậy hạ xuống bên cạnh Chu Như.

- Thúc thúc! Ngươi ngồi xuống. Tiểu Như nhi muốn chải tóc cho ngươi. - Nét mặt Chu Như hoàn toàn ngây thơ, khờ khạo mỉm cười nói. Nàng cầm một chiếc lược gỗ trong tay. Đó là vật mà năm đó Thiết Nham đã đưa cho nàng.

Nàng không để Vương Lâm mở miệng liền kéo hắn tới một tảng đá. Sau khi Vương Lâm ngồi xuống, liền đứng sau lưng hắn, cầm cây lược gỗ

mà chải tóc cho hắn một cách chăm chú.

Nét mặt của nàng hết sức chăm chú. Một lúc sau, nhỏ giọng nói:

- Thúc thúc có thể kể cho tiểu Như nhi một chút chuyện ngày xưa của ngươi và tỷ tỷ được không?

Một đoạn ký ức về Uyển nhi từ miệng hắn rơi vào tai Chu Như. Đôi tay nhỏ bé của nàng vừa chải tóc cho Vương Lâm vừa lắng nghe.

- Thúc thúc! Nếu như ta chết sớm thì có phải là Uyển nhi tỷ tỷ cũng không thức tỉnh được đúng không? - Chu Như buông cây lược gỗ, nói.

Vương Lâm xoay người lại. Chu Như chăm chú nhìn Vương Lâm, ánh mắt có phần đau đớn, nói:

- Thúc thúc! Chẳng lẽ tiểu Như nhi trong mắt ngươi chỉ là vật để cho Uyển nhi tỷ tỷ thức tỉnh thôi hay sao? Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn coi ngươi như thân nhân. Thúc thúc.... Ta muốn ngươi nhìn thẳng vào ta chứ không phải là nhìn Uyển nhi tỷ tỷ. Nhìn ta một cách thực sự, cho dù chỉ là một lần.

Vương Lâm nhìn Chu Như im lặng một lúc rồi nói:

- Tiểu Như nhi! Làm liên lụy đến ngươi. Ngươi nghỉ ngơi đi. - Nói xong, hắn xoay người, bước đi rồi biến mất.

Cây lược gỗ trong tay Chu Như rơi xuống mặt đất. Nàng ngồi xổm mà khóc. Hai hàng nước mắt chầm chậm chảy xuống khuôn mặt.

- Thúc thúc! Ta sợ lắm. - Chu Như vừa nói vừa nấc.

Vương Lâm đang ở phía xa khẽ run lên một cái. Nét mặt hắn thay đổi liên tục.

- Như nhi! Nếu là ngươi thì ngươi lựa chọn thế nào?

Tiểu Bạch đã mất tích. Tiểu Bạch mất tích một cách bí mật, nhưng Vương Lâm vẫn có thể thấy nó đang lặng lẽ rời khỏi ngọn núi mà đi.

Đối với việc tiểu Bạch bỏ đi, Chu Như vô cùng đau đớn, ốm nặng. Trong giấc mơ, tiểu Như nhi lúc nào cũng gọi tên tiểu Bạch. Trong tâm hồn non nớt của Chu Như, mặc dù tiểu Bạch thường xuyên bị nàng bắt nạt, nhưng cũng rất yêu nó. Mặc dù có thêm tiểu Tử, nhưng vị trí của tiểu Bạch trong lòng nàng vẫn rất cao. Có thể nói Tiểu Bạch là bằng hữu duy nhất của nàng.

Nhưng khi Vương Lâm muốn đi tìm tiểu Bạch trở về thì Chu Như lại ngăn cản. Nàng nhìn Vương Lâm với ánh mắt cầu khẩn mà nói:

- Tiểu Bạch phải đi. Nó có sự lựa chọn của chính mình. Nó so với tiểu Như nhi còn hạnh phúc hơn rất nhiều. Ít nhất thì nó còn có thể lựa chọn.

Vương Lâm cảm thấy đau nhói trong lòng. Hắn thở dài một tiếng rồi yên lặng tránh ra ngoài. Trong lòng hắn lại tiếp tục suy nghĩ về biện pháp toàn vẹn cho bốn năm nữa. Trong tâm hắn cũng đã có một cái kế hoạch.

- Thúc thúc không để ý đến ta. Tiểu Bạch! Ngươi cũng bỏ ta mà đi... - Một tháng sau, Chu Như cũng khỏi bệnh. Tuy nhiên nàng hoàn toàn rơi vào trầm lặng, thường xuyên ngẩn người nhìn ra xa.

Sau hai tháng, vào một buổi sáng sớm, một tiếng hổ gầm yếu ớt, nhưng có chút hưng phấn vang lên. Ngay sau đó, tiểu Bạch xuất hiện trong tầm mắt của Chu Như. Thoáng cái, nó đã tới bên cạnh nàng. Trong miệng nó ngậm một nhánh cây màu hồng, trên đó có một quả nhỏ.

Tiểu Bạch đã trở về. Chu Như nhìn tiểu Bạch mà vui quá phát khóc:

- Tiểu Bạch! Ngươi không bỏ ta mà đi. Tiểu Bạch...

Chu Như ôm tiểu Bạch mà hai hàng nước mắt chảy đầy mặt. Tuy nhiên, khóe miệng nàng lại điểm một nụ cười.

Tiểu Bạch rất gầy. Bộ lông trên người nó có nhiều chỗ bị mất, kèm thêm một số vết thương. Nó không còn cái oai như trước đây mà hết sức mệt mỏi. Thậm chí, dưới bụng nó còn có một vết thương. Vào lúc này, mặc dù vết thương đã đóng vẩy, nhưng vẫn cho một chút máu tươi rỉ ra khiến cho bộ lông bị ướt.

Tiểu Bạch thả nhánh cây trong miệng xuống đất. Nó đưa lưỡi liếm liếm Chu Như. Sau đó, cái đầu to quay sang chung quanh quan sát một cách cẩn thận. Cuối cùng, sau khi xác định không có Vương Lâm ở đây, liền kéo kéo áo Chu Như, rồi đưa chân chạm vào quả cây trên mặt đất.

- Tiểu Bạch! Ngươi muốn gì? - Chu Như ngẩn người rồi nhặt quả cây dưới mặt đất lên. Tiểu Bạch đưa mắt nhìn quanh có vẻ lo lắng. Nó cuống quít tỏ ý bảo Chu Như ăn nhanh lên.

- Tiểu Bạch! Ngươi muốn ta ăn cái quả này hả? - Chu Như sống với tiểu Bạch đã lâu nên hiểu được ý tứ của đối phương.

Chu Như cầm quả cây trong tay nhìn nó một chút rồi nói:

- Tiểu Bạch! Đây là quả gì?

- Đây là quả Toái Anh! - Thanh âm của Vương Lâm từ xa vọng tới.

Nhất thời, bộ lông của tiểu Bạch dựng đứng, chắn trước mặt Chu Nhìn nhìn về phía xa mà gầm nhẹ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 406: Kinh biến.

Vương Lâm từ xa chậm rãi đi tới. Trong nháy mắt Tiểu Bạch quay về hắn liền phát hiện, hơn nữa nhận ra vật tên thích ăn mặn này đang ngậm.

Một con hổ tinh hộ chủ thật tốt! Vương Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái.

Trong ánh mắt Tiểu Bạch lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn nhe răng gầm nhẹ, bảo vệ trước người Chu Như. Với đạo hạnh của nó mấy năm nay đã nhìn ra có một Nguyên Anh tồn tại trong cơ thể Chu Như. Nguyên Anh này chính là ngọn nguồn khiến nó sợ hãi năm đó.

- Thúc thúc, Toái Anh Quả là cái gì?

Chu Như vuốt vuốt bộ lông của Tiểu Bạch, hạ giọng hỏi.

- Ăn Toái Anh Quả này vào, Uyển nhi trong cơ thể ngươi mặc dù không đến nỗi phải chết nhưng cũng sẽ cực kỳ suy yếu…

Vương Lâm chậm rãi nói.

Chu Như ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Bạch, thì ra mấy tháng nay ngươi đi tìm kiếm trái cây này cho ta…

Nàng than nhẹ, trái cây trong tay rơi xuống đất lăn vài vòng, rơi xuống khe núi.

- Thúc thúc không đả thương Tiểu Bạch, được không?

Chu Như ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn Chu Như, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Chu Như cắn chặt môi, nhìn bóng lưng Vương Lâm, bóng dáng kia lại xa lạ như vậy.

- Thúc thúc, người yên tâm. Tiểu Như nhi biết nên làm như thế nào. Con sẽ cho người và Uyển nhi tỷ tỷ đoàn tụ.

Chu Như lớn tiếng nói.

Vương Lâm thân hình ngừng một chút, trầm mặc chốc lát, tiếp tục đi về phương xa.

Thời gian vội vàng mà qua, thoáng cái đã qua hai năm.

Một ngày này, trong Tiên di chi địa sát biên giới Sở quốc trên Chu Tước tinh, chỗ hố sâu thật lớn kia đột nhiên tràn ra một đoàn hắc vụ dày đặc. Vụ khí này không ngừng dâng lên, trong nháy mắt đã nối thẳng phía chân trời.

Hắc vụ này quay cuồng một lúc, hóa thành một thực vật kỳ dị. Thực vật này toàn thân đen kịt, sinh trưởng ra vô số lá cây rất lớn, trên đó đầy một

đám phù văn, tỏa ra từng trận khí tức quỷ dị.

Đúng lúc này một đạo kim sắc cự võng bỗng nhiên từ trên bầu trời xuất hiện. Phía trên cự võng này có năm thanh phi kiếm tàn ảnh, trong minh ám lóe ra bất định

Kim võng này vừa xuất hiện, liền lập tức che thực vật rất lớn không ngừng sinh trưởng kia lại, trong tiếng từng trận ầm ầm, đè thực vật kia xuống.

- Tộc ta ẩn nấp mấy vạn năm. Hôm nay, ai cũng không thể ngăn cản tộc ta tái hiện trên Phù Văn tinh!

Một thanh âm già nua từ trong hố sâu của Tiên di chi địa truyền ra. Ngay sau đó, một lão giả vẻ mặt tràn ngập tang thương từ trong hố sâu đi ra. Trên thân thể của lão giả không có bất luận ấn ký phù văn gì. Nhưng, mi tâm của lão cũng có hư ảnh của một thứ lá cây, nhìn kỹ một chút, thứ kia rõ ràng có mười một lá!

Không!

Nếu nhìn thật kỹ, ở dưới mười một lá này không ngờ còn có một lá. Tuy rằng cũng chưa hoàn toàn tản ra nhưng cũng đã tản ra một phần ba.

Lão giả này vừa đi ra khỏi hố sâu trong nháy mắt, năm thanh phi kiếm phía trên kim võng lập tức phát ra từng trận kiếm minh long trời lở đất. Ngay sau đó, hai thanh trong đó nhanh chóng lóe lên từ trong kim võng lao ra, đâm về phía lão giả kia.

Lão giả vẻ mặt như thường, hạ giọng nói:

- Chu Tước quốc đời thứ nhất Chu Tước Tử hi sinh bản thân, lấy sinh mệnh của chín tên tu sĩ Vấn Đỉnh trung kỳ, ngưng tụ ra năm thanh phong ấn chi kiếm, đã phong ấn Tiên Di tộc ta mấy vạn năm... Hôm nay, lão phu cũng có thể làm được, hi sinh bản thân để Tiên Di tộc ta tái hiện đại địa, hấp!

Lão tay phải chỉ về phía trước, nhất thời một cái phù văn xuất hiện trên hư không. Trên phù văn này tản mát ra một cỗ hồng hoang chi khí, chợt khuếch tán ra.

Hai thanh phi kiếm kia đang bay nhanh bỗng nhiên run lên, lập tức giãy dụa, không ngờ tránh thoát lực lượng của phù văn kia, nhanh chóng lui về sau.

- Quay lại!

Lão giả ánh mắt bình tĩnh, thủy chung lộ vẻ triệt ngộ (hiểu thấu đáo), tay phải vẫy một cái, lập tức trên không trung truyền đến tiếng nổ long trời

lở đất. Chỉ thấy bốn phía xuất hiện vô cùng vô tận phù văn. Những phù văn này đan xen với nhau, khí thế như muốn như khai thiên vậy.

Sự giãy dụa của hai thanh phi kiếm kia lập tức biến mất, được lão giả kêu gọi, lấy tốc độ so với thiểm điện còn nhanh hơn bay nhanh đến.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng chấn động toàn bộ Chu Tước tinh truyền đến. Chỉ thấy hai thanh phi kiếm kia đâm vào ngực lão giả, phát ra từng trận run rẩy, muốn giãy dụa nhưng trước sau không thể thành công.

- Cuộc chiến năm đó, lão phu chỉ là một kẻ hèn yếu, không thể xoay chuyển trời đất, tận mắt nhìn thấy vô số tộc nhân chết đi, thân tuy sống tàn, tâm lại đã chết!

Lão giả tay phải hướng về phía kim võng trên không một chút.

Lập tức lại có hai thanh phi kiếm bay nhanh đến. Mặc dù giãy dụa kịch kiệt, nhưng vẫn như trước không thể thoát ra. Bị lão giả cách không tương dẫn, lại đâm vào trong thân thể.

- Mấy vạn năm qua, lão phu vốn nên sớm chết. Nhưng tộc nhân lại tôn sùng ta là tổ tiên, hàng năm đều lấy thọ phù của tộc nhân dâng ta cắn nuốt. Mấy vạn năm tộc của ta đã có vô số người, chết vào miệng ta... Ta, vốn là tội nhân bản tộc...

Lão giả nhìn thanh phi kiếm cuối cùng phía trên kim võng. Thở sâu, duỗi hai tay ra, đưa tay về phía trước, lập tức thanh phi kiếm cuối cùng kia bắt đầu giãy dụa.

Nhưng với lực lượng của nó rõ ràng không thể thoát ra. Cuối cùng ầm một tiếng, từ trong kim võng lao ra như tia chớp, đâm về phía lão giả.

- Lão phu là tội nhân của Tiên Di tộc, vốn là đáng chết. Hôm nay, lão phu đột phá thập nhất diệp, đệ thập nhị diệp sơ khai, đạt đến cái gọi là Vấn Đỉnh kỳ trong miệng tu sĩ kia. Nhưng, lão phu tư chất có hạn, không thể hấp thu toàn bộ phù văn, không thể chân chính vượt qua một bước kia, thẹn với tổ tiên, thẹn với tộc nhân vô số năm qua dâng ta cắn nuốt duy trì sinh cơ...

Một thanh phi kiếm cuối cùng, trong tiếng kiếm minh kịch liệt gào rít mà tới. Dưới một điểm của lão giả, phi kiếm kia lập tức lóe lên đâm vào mi tâm lão giả.

Trong mắt lão giả, ánh mắt dần dần ảm đạm.

- Lão phu là tội nhân. Nhưng cái chết của ta lại có thể đổi lấy sự trở về mặt đất của tộc ta, để thân thể ta thay thế Tiên Di thụ, bị năm thanh kiếm này phong ấn. Lấy hồn ta hiến tế, tộc ta, tái hiện!

Trong khoảnh khắc ánh mắt của lão giả toàn bộ biến mất, hai tay lão ở trên bầu trời mạnh mẽ xé một cái.

Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn truyền khắp Chu Tước tinh, vang vọng quanh quẩn, kim võng kia giống như bị một đôi bàn tay lớn vô hình xé rách, chia làm hai.

Thực vật thật lớn do hắc vụ tạo thành lập tức lao ra khỏi kim võng, lung lay phóng thẳng lên phía trên, trong nháy mắt trở thành một vật chống trời.

Cùng lúc đó, vô số phù văn bốn phía lập tức ầm ầm khuếch tán ra, biến mất trong trời đất.

Thân thể của lão giả chậm rãi dung nhập vào trong thực vật thật lớn kia, biến mất không thấy.

Lúc này, một đám tộc nhân Tiên Di tộc từ trong hố sâu bay ra. Dần dần người của Tiên Di tộc càng ngày càng nhiều, bọn họ mỗi một người sau khi xuất hiện đều lập túc hướng về phía thực vật thật lớn kia cúi đầu thật sâu.

Ở trong những người Tiên Di tộc có một nữ tử, trên mặt mang tử sa (mạng che mặt màu tím), ánh mắt bình tĩnh.

- Hy vọng ngươi không nên gạt ta… Ta muốn Kiền Phong kia chết không có chỗ chôn!

Cách nơi đây ngoài trăm dặm, một đại hán đầu đội mũ rơm nhìn thực vật thật lớn kia phóng lên cao, thì thào tự nói:

- Hy vọng ngươi không nên gạt ta, ta muốn liên minh tứ phái tái hiện đại địa…

- Sát!!!

Một tiếng thét ngút trời từ trong Tiên Di tộc chi địa truyền ra. Tiếng thét này cũng không phải tiếng thét của một người, mà là vô số người của Tiên Di tộc toàn bộ cùng thét. Thanh âm này phá tan chín tầng trời truyền khắp mặt đất.

Ở giờ khắc này, Chu Tước quốc trên đỉnh núi Chu Tước nơi Chu Tước Tử bế quan đột nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ. Ngay sau đó, động phủ bế quan trên đỉnh núi ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành tro bụi tiêu tán không còn.

Chu Tước Tử mặc hồng bào đột nhiên xuất hiện trên hư không. Mắt hắn sáng như đuốc, nhìn về phía Tiên Di chi địa, vẻ mặt âm trầm cực kỳ khó coi.

- Tiên Di dư nghiệt, các ngươi đây là tìm chết!!!

Chu Tước Tử tay phải chụp vào khoảng không, lập tức tầng mây trên trời giống như bị hút mạnh ngưng tụ vào trong tay hắn. Trong nháy mắt, một khối lệnh bài màu trắng tạo thành từ tầng mây xuất hiện trong tay Chu Tước Tử.

Tay trái của hắn vỗ lên lệnh bài này một cái, lập tức lệnh bài từ một biến thành hai, từ hai biến thành bốn, vô cùng vô tận.

- Lão phu lấy đời thứ mười bốn Chu Tước Tử chi mệnh, hiệu lệnh tất cả tu chân quốc của Chu Tước tinh triển khai chiến tranh lần thứ hai với Tiên Di tộc.

Những lệnh bài do tầng mây tạo thành này lập tức tiêu tan. Cùng lúc đó, Chu Tước quốc, ở sâu trong cấm địa của Thiên Ngọc tông, một lão giả tóc trắng từ trong chỗ bế quan hàng năm đi ra.

Lão mặc hắc bào, cả người gầy giơ xương. Nhưng hai mắt của lão lại chớp động u quang. Lúc này, lão ngẩng đầu nhìn về phía vị trí của Tiên

Di chi địa, khẽ lắc đầu, hạ giọng nói:

- Phải thay đổi rồi!

Lão giả này chính là Sở Vân Phi Vấn Đỉnh sơ kỳ thủy tổ trong Vân Thiên tông được các đệ tử sùng kính.

Địa Phách môn ở phía tây Chu Tước quốc. Ở chỗ sâu trong Địa Phách môn, một trung niên nam tử đang ngồi trong một động phủ.

Lúc này, nam tử này đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ tang thương, than thở:

- Ngày này rốt cuộc đã đến, lại không nghĩ tới khiến ta gặp phải, ài!

Một môn phái cuối cùng của Chu Tước quốc, Nhân Tiên Đạo. Lúc này lại không có gì dị thường, Vấn Đỉnh thủy tổ của Nhân Tiên Đạo cực kỳ thần bí. Ngoại trừ một số ít người gần như không ai biết hắn ở nơi nào, cũng không ai biết hình dáng của hắn.

Bỉ Lư quốc, trong Luyện Hồn tông, nơi Độn Thiên bế quan, hắn mở hai mắt, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, lại nhắm mắt tiếp tục đả tọa thổ nạp.

Trường hạo kiếp này của Chu Tước tinh lúc này không có quan hệ gì với Vương Lâm. Hắn hiện tại một lòng chuẩn bị lần thứ hai đối kháng thiên đạo, làm cho Lý Mộ Uyển Nguyên Anh thành công lâm thế.

Còn có hai năm thời gian đó là ngày Lý Mộ Uyển thức tỉnh.

Chu Như ở trong hai năm này, thời gian trầm mặc gần như chiếm hơn nửa. Dường như giữa nàng và Vương Lâm đã có một tầng ngăn cách thật sâu.

Ở trên người nàng Vương Lâm có thể cảm giác được, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đang dần dần thức tỉnh, sinh cơ của thân thể Chu Như chậm rãi biến mất.

Một khắc khi sinh cơ của nàng hoàn toàn biến mất, đó là lúc Lý Mộ Uyển cắn nuốt hoàn toàn hồn phách của Chu Như.

Chỉ có điều, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển tốc độ sinh trưởng trong một năm gần đây lại chậm lại, giống như không muốn sinh trưởng, không muốn cắn nuốt hồn phách của Chu Như.

Vương Lâm biết, đây là vì Lý Mộ Uyển đã khôi phục một ít thần trí. Nàng biết được hết thảy những việc này. Nàng không muốn hy sinh một hài tử, nhờ đó chính nàng có thể thức tỉnh.

Đây là lựa chọn của nàng, nhưng lại không phải lựa chọn của Vương Lâm. Đối với hiện tượng này, Vương Lâm lấy linh lực trong cơ thể ngăn cản, làm cho Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển tiếp tục trưởng thành.

- Uyển nhi. Ta biết nàng không muốn cắn nuốt hài tử này. Nàng hãy tin tưởng ta. Ta sẽ xử lý tốt. Sẽ không thương tổn nó, đợi sau khi nàng tỉnh lại, chúng ta cùng nhau đem nó về bên phụ mẫu. Ta muốn chỉ là Nguyên Anh của nàng, mà không phải thân thể của hài tử này...

Đây là lời hứa của Vương Lâm với Lý Mộ Uyển.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 407: Thiên đạo lai lâm.

Vương Lâm đã nói dối Lý Mộ Uyển.

Hắn không thể vừa bảo hộ Lý Mộ Uyển, lại vừa có năng lực bảo vệ hồn phách của Chu Như không tiêu tan.

Nếu như sớm rút ra hồn phách của Chu Như, như vậy khối thân thể không có hồn phách này, ở trong nháy mắt sinh ra tử khí, với Nguyên Anh chưa hoàn toàn thức tỉnh của Lý Mộ Uyển mặc dù có thể chịu đựng được. Nhưng cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thần thức, thậm chí cuối cùng rất có thể khiến Nguyên Anh tan vỡ.

Đây chỉ là thứ yếu, trọng điểm là một khi sớm rút hồn phách của Chu Như ra, như vậy thiên đạo luân hồi sẽ lập tức phủ xuống. Bởi vì ở trong thân thể của Chu Như đã không còn hồn phách che lấp, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển giống như hoàn toàn bại lộ ở trong mắt thiên đạo.

Tới lúc đó, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển chưa hoàn toàn khôi phục, dưới tác động của thiên đạo, ảnh hưởng cũng là rất lớn.

Vốn kế hoạch không phải là như thế này, mà là Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển chiếm cứ thân thể trẻ con, theo đó lớn lên, dần dần sinh ra hồn phách của bản thân Lý Mộ Uyển, do đó tránh qua thiên đạo.

Nhưng hiện tại, tất cả đều đã xảy ra nghịch biến. Ngoại trừ cắn nuốt hồn phách của Chu Như, sẽ không còn phương pháp gì có thể giải trừ biến cố này.

Bên trong Tiên Di tộc theo bọn họ xuất động đã xuất hiện bốn gã Thuật chú sư trên cửu diệp. Với thực lực cường đại tương đương với Vấn đỉnh tu sĩ của bọn họ đã triển khai cuộc chiến tiêu hao với Tu chân quốc của Chu Tước tinh.

Đồng thời, một số tin tức kinh người ở trên Chu Tước tinh truyền đến. Trong mấy tin tức này, tuyệt đại bộ phận đều có hai chữ “Phản bội”.

Một đám nhân vật tai to mặt lớn của Tu chân quốc, một đám thủy tổ của các tông phái đều phản bội Chu Tước quốc.

Trong rất nhiều trận chiến quan trọng, bởi vì những Tu chân quốc và tông phái này phản bội khiến Chu Tước quốc liên tục bại lui. Lúc này có một tin đồn từ trên Chu Tước tinh truyền ra.

Từ vô số năm trước, Tiên Di tộc đã nắm giữ một bí thuật. Bí thuật này trả giá bằng hi sinh lượng lớn tộc nhân, có thể khiến một tên tộc nhân của Tiên Di tộc chuyển hóa thành tu sĩ.

Vô số năm qua, Tiên Di tộc tổng cộng đã chuyển hóa chín tộc nhân. Chín người này bởi vì đã không còn cơ thể của Tiên Di tộc nên tự nhiên không chịu phong ấn hạn chế, ly khai Tiên Di tộc, từng người tiến vào các môn phái tu chân khác nhau.

Đây mới là sát chiêu mạnh nhất của Tiên Di tộc trong lần lâm thế này.

Nguyệt tinh lúc này yên bình hơn so với Chu Tước tinh vô số lần. Thời gian hai năm nhoáng lên một cái đã qua, chỉ còn ba tháng nữa là tới ngày cuối cùng.

Chu Như đã có một năm không nói câu nào. Thời gian nàng ngủ say dần dần tăng lên, đến gần đây nàng gần như mỗi ngày đều có hơn nửa thời gian ngủ say.

Tiểu Bạch trước sau không rời không bỏ, ở bên cạnh nàng, trong đôi mắt vẻ bi ai càng ngày càng đậm.

Về phần Tiểu Tử thì hoàn toàn không hiểu những việc này. Cả ngày nằm sấp ở bên cạnh, mê hoặc nhìn Tiểu Bạch và Chu Như.

Thần thức của Vương Lâm vẫn đặt trên người Chu Như, quan sát tình huống thức tỉnh của Nguyên Anh Lý Mộng Uyển. Đồng thời, hắn điều chỉnh linh lực trong cơ thể, để cho bản thân mỗi giờ mỗi khắc đều ở trạng thái đỉnh cao, nhằm đối kháng thiên đạo luân hồi bất cứ lúc nào.

Bản tôn ở sâu dưới lòng đất bên trong dung nham cũng như vậy, điều chỉnh trạng thái của bản thân đến tốt nhất. Lúc này đây đối kháng thiên đạo, Vương Lâm không cho phép mình thất bại.

Chu Như ở trong lúc ngủ say thường xuyên thì thào nói mơ, có đôi khi chính là nói:

- Thúc thúc, con sợ…

Chỉ có điều, lời nói như vậy dần dần càng ngày càng ít.

Phần lớn thời gian, nàng đều là nói một ít câu mơ hồ không rõ, khi nói xong nước mắt sẽ chảy xuống. Chu Như mười chín tuổi đã lớn lên, tuy rằng không có sắc đẹp tuyệt thế, nhưng lại có vẻ ngây thơ hồn nhiên. Một tháng cuối cùng, Chu Như ngủ sâu không dậy nổi.

Một tháng này, nàng thủy chung không tỉnh lại. Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đã bắt đầu cắn nuốt.

Tiểu Bạch và Tiểu Tử bị Vương Lâm phong ấn lại, để tránh ảnh hưởng tới việc Lý Mộ Uyển thức tỉnh. Hắn đứng ở trước người Chu Như, nhìn cô bé đang ngủ say nội tâm có chút đau đớn.

- Thúc thúc, thúc là ai?

- Thúc thúc, cảm ơn thúc đã cứu con…

- Thúc thúc, thúc đồng ý bắt cho con một con hổ lớn…

- Thúc thúc, con sợ… Thúc lấy tiểu nhân trong người con ra được không…

Hình ảnh Chu Như chậm rãi hiện lên trong trong ký ức của hắn, giây lát, Vương Lâm thở dài một tiếng.

Một ngày cuối cùng, rốt cuộc đã tới. Vương Lâm có thể cảm giác được rõ ràng, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đã sắp thức tỉnh, nàng đang cắn nuốt hồn phách của Chu Như.

Lúc này, bầu trời trên Nguyệt tinh đột nhiên tràn ra từng trận mây xám. Những tầng mây này gần như xuất hiên trong nháy mắt, lập tức ngưng tụ hàng loạt.

Nhưng ở bên trong tầng mây lộ ra một ánh mắt mờ mịt. Ánh mắt này, Vương Lâm rất quen thuộc.

Sứ giả thiên đạo luân hồi của chín mươi năm trước, lại một lần nữa buông xuống.

Ánh mắt kia đảo qua Vương Lâm, dừng ở trên người Chu Như, đột nhiên lóe lên sáng rực. Đồng thời, cánh tay thật lớn của hắn từ trong tầng mây

thò ra, nhanh như chớp chộp xuống phía dưới.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên, không nói hai lời thân mình nhảy lên, hai tay bấm quyết điểm về phía trước một cái.

Lập tức trong không trung nhoáng lên một cái bức họa sinh tử luân hồixuất hiện, Vương Lâm trầm giọng quát:

- Cút!

Khí xám dày đặc từ trong sơn thủy của bức họa tràn ra, gào thét mà tới ngưng tụ ở trước người Vương Lâm. Lúc này, cánh tay thật lớn của sứ giả thiên đạo luân hồi tiến tới va chạm với khí xám kia.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra. Khí xám tràn ra từ bức họa sinh tử luân hồi tản ra bốn phía, cánh tay thật lớn kia bị bắn ngược lên.

Trong mắt Vương Lâm hàn quang lóe lên, tâm thần vừa động, dưới mặt đất truyền ra từng trận ầm ầm, trong mờ mịt bản tôn xông lên, thẳng hướng cánh tay lớn kia, tay phải mạnh mẽ đánh về phía trước.

- Ầm!

Lại là một tiếng nổ, mặt đất chấn động, không trung tan vỡ. Cánh tay kia không ngờ bị một quyền của bản tôn đánh cho tán loạn không còn.

Vương Lâm ánh mắt như điện, trầm giọng nói:

- Lúc này, ngươi vẫn như trước không lấy được hoàn toàn hồn phách của Lý Mộ Uyển!

Ánh mắt bên trong tầng mây không có biến hóa gì. Chẳng qua lúc này, từ trong tầng mây mờ mịt vươn ra hai cánh tay, trên hai cánh tay này lưu động một tia chớp màu đỏ.

Vương Lâm ánh mắt ngưng trọng. Lúc này, thiên đạo luân hồi lại đến, rõ ràng có sự chuẩn bị, hai cánh tay thật lớn trong nháy mắt tiến đến, phân biệt chụp về phía Vương Lâm và bản tôn.

Bản tôn gầm nhẹ một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành một người khổng lồ cao hơn mười trượng, mi tâm có ba tinh điểm điên cuồng chuyển động. Hắn bước chân tiến lên phía trước một bước, đón lấy cánh tay, trong tiếng hét lớn, nắm tay mạnh mẽ đấm ra.

- Ầm!

Một cỗ khí tức cuồng mãnh ầm ầm tản ra bốn phía, thân thể bản tôn phát ra điện quang màu đỏ, lập tức bị đánh bật trở lại va lên trên một ngọn núi trên mặt đất. Ngọn núi sụp xuống hóa thành tro bụi.

Cánh tay thật lớn kia lại bị đẩy lui, nhưng lần này lại không tiêu tan.

Về phía Vương Lâm trong nháy mắt khi cánh tay chụp tới, hai tay bấm quyết, điểm về phía trước một cái, lập tức bức họa sinh tử luân hồi phía trên không trung thu lại, lại có thể từ trên trời rơi xuống chắn ở trước người hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Lâm, há mồm to, lập tức một đạo khí xám từ trong đó bay ra, hình thành một bánh xe thật lớn. bánh xe này vừa xuất hiện lập tức khiến thiên ko biến sắc, đại địa chấn động.

Những vết rạn nứt xuất hiện khắp nơi, lấy Vương Lâm làm trung tâm nhanh chóng lan ra bốn phía. Trong nháy mắt, phương viên mấy trăm dặm, trong tiếng nổ ầm ầm toàn bộ mặt đất sụp đổ. Trên bầu trời xuất hiện một số lượng lớn vết rách không gian, những vết rách này nối liền với nhau giống như trời sụt lở.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, tâm thần vừa động, bản tôn lập tức nhoáng lên mà đến cùng hắn dung hợp lại, Vương Lâm chân chính xuất hiện.

Bộ mặt thật lớn kia, cũng không thèm liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, vươn cánh tay phải vỗ lên bánh xe kia một cái. Lập tức, một tiếng kỳ dị từ trong bánh xe truyền ra. Ngay sau đó, trời đất lập tức bị bao phủ dưới một cỗ lực lượng mênh mông.

Vương Lâm vẻ mặt biến đổi, cỗ lực lượng này hắn vô cùng quen thuộc, đây chính là luân hồi chi lực (lực lượng của luân hồi).

Thân mình hắn vừa muốn động. Nhưng lập tức, luân hồi chi lực từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến, toàn bộ rơi xuống trên người Vương Lâm. Lúc này, luân hồi chi lực giống như hình thành một thiên lao, lập tức trói buộc thân thể của Vương Lâm.

Thân thể của hắn không thể di động chút nào, thậm chí ngón tay cũng không thể cử động.

Cánh tay thật lớn kia sau khi vỗ lên bánh xe, giống như tia chớp vươn xuống, mục tiêu chính là Chu Như.

- Không!

Vương Lâm thân mình không thể di động, nhưng nội tâm của hắn lại điên cuồng khi nhìn thấy điều đó.

Chín mươi năm tân tân khổ khổ chính là vì một ngày này. Nhưng lúc này, hắn lại trơ mắt nhìn bàn tay của thiên đạo sẽ rơi xuống người Chu Như, muốn mang Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 408: Thiên ý trêu người.

Lúc này, Vương Lâm đã thật sự điên cuồng. Thân thể của hắn không thể di động, nhưng nguyên thần lại có thể. Tuy nói không thể rời khỏi thân thể, nhưng ý cảnh lại có thể.

Đột nhiên trong không trung xuất hiện một hư ảnh Cổ Thần rất lớn. Cổ thần sau khi xuất hiện nắm lấy bức tranh sinh tử luân hồi, run run kéo ra toàn bộ.

Phút chốc, một đạo khí xám nồng đậm từ trong bức tranh sinh tử luân hồi tràn ra, vẫn chưa đuổi theo cánh tay thật lớn kia, mà dung nhập vào trong hư ảnh cổ thần ở phía sau.

Hư ảnh cổ thần chấn động, ở trên người hắn đột nhiên có một tia khí tức giống như thiên đạo sứ giả. Hai mắt hắn lộ vẻ vô tình, bàn tay to vươn ra, lập tức bắt lấy cánh tay của thiên đạo sứ giả, mạnh mẽ kéo một cái.

Lập tức, thiên đạo sứ giả giấu ở bên trong hư vô chỉ lộ ra bộ mặt, không ngờ bị cổ thần mạnh mẽ lôi ra.

Lúc này, trên không trung xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị. Chỉ thấy hai thân ảnh rất lớn đồng thời xuất hiện.

Vương Lâm hai mắt như điện. Sau khi hắn thấy rõ thiên đạo sứ giả kia lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy cơ thể của thiên đạo sứ giả gần như giống hệt hư ảnh cổ thần. Nhưng khiến Vương Lâm khiếp sợ lại là chỗ mi tâm của thiên đạo sứ giả, lúc này rõ ràng có bảy tinh điểm chớp động.

Chỉ là, trong đó có ba cái giống như bị phong ấn, phát ra từng trận ánh sáng ảm đạm.

- Đây…

Vương Lâm thấy một màn như vậy, nội tâm đột nhiên nổi lên một ý nghĩ không thể tin được.

- Đây thật sự là thiên đạo luân hồi sao…

Vương Lâm trong lần đầu tiên nhìn thấy thiên đạo sứ giả không rảnh quan sát hắn. Nhưng lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến, thiên đạo luân hồi vốn là thiên đạo pháp tắc vô hình, làm sao lại tồn tại sứ giả này.

Hơn nữa sứ giả này không ngờ lại là một cổ thần!

Tất cả những gì nhìn thấy hôm nay đã đảo lộn suy nghĩ của Vương Lâm. Hắn đột nhiên tự hỏi: thiên đạo, là cái gì?

Thiên đạo sứ giả sau khi hiện thân, hai mắt lần đầu tiên ngoại trừ sự băng lãnh vô tình còn có một sắc thái khác, đó là một chút mê man.

Hắn nhìn hư ảnh cổ thần hé miệng giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói. Thân mình vừa động, cánh tay thật lớn vung lên, đột nhiên đánh về phía hư ảnh cổ thần do ý cảnh của Vương Lâm biến ảo ra.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang khắp thiên địa, toàn bộ Nguyệt tinh đều rung chuyển một hồi. Vốn trong phương viên vạn dặm đã rạn nứt, dưới sự rung động này tấc tấc vỡ ra.

Ở vị trí này của Vương Lâm. Hắn nhìn thấy rõ ràng đại địa trong vòng vạn dặm ầm ầm sụp xuống, hình thành một hố sâu rất lớn.

Ở chính giữa của hố sâu này, chỉ có chỗ nằm của Chu Như vẫn lành lặn như trước. Chỉ là lúc này từ xa nhìn lại, nơi đây giống như một cây cột lớn, một mình đứng vững.

Trên thân thể Chu Như phát ra một vầng ánh sáng trắng dìu dịu. Ý cảnh biến thành cổ thần, dưới một quyền của thiên đạo sứ giả, lui lại phía sau mấy bước. Vương Lâm thân thể chấn động, khóe miệng chảy xuống một chút máu tươi, nguyên thần gần như muốn tan vỡ.

Nhưng lúc này hắn biết, nếu mình không chống cự được, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển phải chết không thể nghi ngờ.

Ý cảnh biến thành cổ thần xông về phía trước, đánh ra một quyền va chạm với thiên đạo sứ giả.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Va chạm một lần rồi lại một lần, khiến cho toàn bộ Nguyệt tinh rung chuyển. Máu tươi trên khóe miệng Vương Lâm càng ngày càng nhiều. Đúng lúc này, đột nhiên luân hồi chi lực giam cầm thân thể hắn có chút lơi lỏng. Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ, thân hình nhoáng lên lập tức hoàn toàn thoát ra.

- Chết!

Vương Lâm hét lớn một tiếng, thân mình bay lên, một quyền đánh lên người thiên đạo sứ giả.

Trong mắt thiên đạo sứ giả lộ ra một chút mờ mịt, tay phải vung lên, thân thể Vương Lâm giống như sao băng bắn ra cực xa. Một quyền của hắn đánh lên người thiên đạo sứ giả cũng khiến đối phương lùi lại phía sau mấy bước.

Hư ảnh cổ thần lập tức bước lên một bước đuổi theo thiên đạo sứ giả, lại đánh tới.

Vương Lâm thân mình từ phía xa bay nhanh lại, liếm đi máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt lộ ra chiến ý, không nói hai lời lại lao tới, cùng ý cảnh biến thành hư ảnh cổ thần, đồng thời nghênh chiến thiên đạo sứ giả.

Thiên đạo sứ giả liên tục bại lui. Tinh mang trên trán hắn chỉ có bốn cái đang chớp động, đại biểu thực lực của hắn lúc này chỉ có tứ tinh cổ thần.

- Ngươi… Không phải tộc ta…

Thiên đạo sứ giả lần đầu tiên nói ra lời. Thanh âm của hắn tu sĩ bình thường căn bản nghe không hiểu.

Bởi vì, hắn dùng ngôn ngữ của cổ thần để nói những lời này.

Quả thực, theo như lời hắn nói, Vương Lâm lúc này căn bản không thể tính là cổ thần bộ tộc, không có cổ thần nào có thể có được nội tu. Càng quan trọng là từ cổ tới kim chưa bao giờ có cổ thần nào nắm giữ ý cảnh!

- Bất kể là cùng hay không, nếu ngươi muốn thu Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển, ta tuyệt không đồng ý!

Vương Lâm cũng lấy ngôn ngữ cổ thần quát lên, đánh ra một quyền.

Thiên đạo sứ giả lùi lại.

Hư ảnh cổ thần theo đó mà lên.

Lúc này, bạch mang trên người Chu Như càng ngày càng đậm.

Đột nhiên, một thanh âm từ trong cơ thể Chu Như chậm rãi truyền ra.

- Vương Lâm… Huynh gạt muội…

Thanh âm này đúng là chín mươi năm qua Vương Lâm chưa từng được nghe. Nó là thanh âm của Lý Mộ Uyển.

Thân thể Vương Lâm run lên, ngoảnh đầu lại đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn bi phẫn muốn chết.

- Uyển nhi, nàng!

Chỉ thấy bạch mang trên người Chu Như trong nháy mắt đã dày đặc đến cực hạn. Ngay sau đó, hồn phách của Chu Như từ bên trong nhục thân thoát ra, bị bạch mang bao phủ, chậm rãi rơi xuống một bên.

- Vương Lâm. Uyển nhi muốn gặp huynh, muốn ở cùng huynh. Nhưng Uyển nhi vốn là một người chết. Nếu phải cắn nuốt hồn phách của đứa bé này để trả giá cho sự thức tỉnh của muội. Đối với nó mà nói, rất tàn nhẫn. Chín mươi năm nay, muội cảm nhận được đứa nhỏ này lớn lên từng chút một. Nhìn thấy nó thật giống như nhìn thấy con mình. Vương đại ca… Muội không đành lòng… Uyển nhi rất ngốc khiến huynh thất vọng rồi…

Lý Mộ Uyển trong phút chốc thức tỉnh đã đình chỉ hành động cắn nuốt hồn phách của Chu Như, mà lại lấy Nguyên Anh chi lực chấn hồn phách của nàng ra ngoài cơ thể.

Không có hồn phách của Chu Như, thân thể lúc này đã bị tử ý bao phủ. Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển trong nháy mắt thức tỉnh, lập tức bộc lộ ở dưới thiên đạo. Hơn nữa, Nguyên Anh của nàng đang chậm rãi tan vỡ.

Vương Lâm thân mình vừa động, nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh thân thể Chu Như, tay phải nhanh chóng điểm ở mi tâm Chu Như. Lập tức, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển chậm rãi từ trong cơ thể Chu Như bay lên.

Nàng mở hai mắt nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra nhu tình của chín mươi năm.

- Đáp ứng muội… Chăm sóc tốt bản thân…

Lý Mộ Uyển nhẹ giọng nói. Nàng nâng tay lên muốn cảm nhận độ ấm của Vương Lâm, nhưng trong nháy mắt tay chạm tới Vương Lâm liền trở nên trong suốt.

Trên mặt nàng lộ vẻ bi ai, nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Chu Như là một đứa nhỏ, không nên làm khó nó. Đây hết thảy là lựa chọn của bản thân muội.

Lúc này, thiên đạo sứ giả từ bên cạnh cổ thần do ý cảnh biến thành nhảy tới trên đầu Vương Lâm, vươn tay phải bắt lấy bánh xe cực đại thủy chung vẫn dừng ở trên không, dưới một cái nắm lập tức luân hồi chi lực lại xuất hiện.

Vương Lâm đột nhiên ngẩng đầu. Hai mắt của hắn lộ ra hàn mang cực trí, nói:

- Không có sự đồng ý của ta, đừng nói ngươi không phải thiên đạo. Cho dù là thiên đạo pháp tắc chân chính thì cũng đừng hòng mang nàng đi khi ta còn sống!

Hắn điểm mi tâm một cái, hạt châu Thiên Nghịch xuất hiện, dưới sự triệu hồi của tay phải Vương Lâm, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển bị hạt châu Thiên Nghịch thu vào, sau đó chìm vào bên trong mi tâm của hắn, biến mất.

Phía trên bánh xe, sứ giả thiên đạo nhìn thật sâu Vương Lâm một cái, sau đó ánh mắt hắn lại lộ vẻ mờ mịt, thân thể chậm rãi biến mất trong thiên địa. Cái bánh xe khổng lồ kia cũng bay vào trong tầng mây, biến mất trong nháy mắt.

Vương Lâm lặng người nhìn thân thể của Chu Như, điên cuồng cười rộ lên. Chẳng qua tiếng cười của hắn thấu triệt bi thương, lộ ra điên cuồng.

- Vương Lâm ta đấu với trời. Hai lần chống lại luân hồi, lại không nghĩ tới, cuối cùng thua tại thiên ý, thiên ý… Thiên ý trêu người!

Vương Lâm tay phải điểm một cái, hồn phách của Chu Như lạc ở phía trên được triệu xuống nhập vào thân thể của nàng, sau đó cười ha hả nhảy lên, biến mất ở phía chân trời, chỉ lưu lại tiếng cười bi thương quanh quẩn ở phía chân trời.

Vương Lâm đi rồi, Tiểu Bạch từ phía xa thật cẩn thận bay tới. Nó vốn bị Vương Lâm phong ấn, nhưng trong va chạm với thiên đạo sứ giả, phong ấn vỡ vụn, khi ấy mới trốn thoát. Lúc này thấy Vương Lâm rời khỏi, nó lập tức bay đến bên người Chu Như, trong mắt lộ vẻ bi ai, thè lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Như.

- Tiểu Bạch. Đừng náo loạn, ta muốn ngủ…

Chu Như thì thào nói.

Tiểu Bạch sửng sốt, lập tức vui vẻ gầm lên một tiếng, kéo quần áo của Chu Như, thân mình nhảy lên, mang theo nàng rất nhanh rời khỏi nơi này.

Trên Nguyệt tinh, xuất hiện một người điên. Người này đầu tóc bù xù, trong miệng thường xuyên thốt lên hai chữ “Thiên ý”. Nơi hắn đi qua, hễ là yêu thú một khi cản đường, toàn bộ bỏ mình.

- Thiên ý. Vương Lâm ta thắng thiên đạo, lại bị thiên ý trêu đùa…

Một năm sau, một đêm mưa gió sấm sét, nơi cực đông Nguyệt tinh, trên đỉnh của một ngọn núi cao ngất trong mây, người điên này đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn trời.

Mưa trút xuống ào ào, rơi xuống mặt đất, rơi trên người hắn, theo hai má của hắn nhỏ xuống.

- Vì sao sinh, vì sao tử…

- Vương Lâm ta cả đời sống qua trong giết chóc, trong hóa phàm cảm ngộ sinh tử thiên đạo. Thấy sinh là sinh, thấy tử là tử, biết được mưa này từ trên trời rơi xuống, sinh ra từ trời, chết vào mặt đất…

- Sự si tình của Chu Dật tiền bối. Sự thức tỉnh của tiên thi nữ tử, mối tình cảm động của hai người bọn họ, hắn sinh nàng tử, hắn tử nàng sinh, khiến ta hiểu được hàm ý thấy sinh không phải sinh, thấy tử không phải tử…

- Kiếp nạn trong tân sinh, khiến ta cảm nhận được sự biến hóa của sinh. Chu Như sinh tử bồi hồi, Uyển nhi trong sinh có tử, trong tử có sinh. Tất cả những điều này là thiên ý tạo hóa, lại khiến Vương Lâm ta rốt cuộc hiểu ra, thì ra, thấy sinh chính là sinh, thấy tử chính là tử!

- Thời gian chín mươi năm, Uyển nhi, cảm ơn nàng khiến ta hiểu ra… Thì ra chuyện thế gian, mất đi liền để cho nó mất đi, tồn tại liền để cho nó tồn tại.

- Giống như nước mưa này, nó sinh ra từ trời, nhưng lại không phải là chết vào mặt đất. Ở trong mặt đất, nó lại tân sinh, nó lại khiến thực vật sinh trưởng, lại khiến mưa bụi tràn ngập, loại biến hóa này, chính là sinh!

- Ta không bỏ được hồn phách của cha mẹ, không bỏ được nàng rời đi. Mà trên thực tế, đối với cha mẹ ta không tận đạo hiếu. Đối với nàng ta đến bây giờ vẫn luôn thụ động.

Tình này tuy thật, nhưng càng nhiều là một loại trách nhiệm… Một loại cảm động…

Hồn phách của cha mẹ Vương Lâm từ mi tâm hắn bay ra, hiền từ nhìn hắn, chậm rãi tiêu tan, bọn họ vẫn chưa hồn diệt, mà tiến vào trong một loại cảnh giới sinh khác.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 409: Đạo tâm.

- Tiểu Bạch, thúc thúc rốt cuộc ở đâu hả?

Chu Như ngồi trên lưng Tiểu Bạch, trên tay cầm một chùm trái cây. Cái đầu to của Tiểu Bạch nhoáng lên, gầm nhẹ một tiếng xem như đáp lại.

Từ một năm trước sau khi Chu Như tỉnh dậy, nàng đã không còn nhìn thấy Vương Lâm. Chỉ có Tiểu Bạch làm bạn với nàng.

Lúc này, Tiểu Bạch đưa Chu Như đi qua một dãy núi. Đúng lúc này, đột nhiên mặt đất rung động một trận, Tiểu Bạch lập tức cảnh giác, gầm nhẹ rồi lui ra mấy trượng.

Mặt đất chấn động càng ngày càng mạnh. Đột nhiên, một sinh vật giống như con giun phóng đại vô số lần từ dưới nền đất chui ra, mang theo một trận rít gào dữ dội, ngẩng đầu hướng về phía Chu Như.

Sinh vật này lộ ra một bộ phận trên mặt đất đã có chiều dài hơn mười trượng, toàn thân đỏ rực, thân thể có rất nhiều đốt, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

Trên mặt Chu Như không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại có phần hưng phấn. Trong tay nàng cầm trái cây nhưng vẫn vỗ đầu Tiểu Bạch, nói:

- Tiểu Bạch, lần này ngươi phải nhìn cẩn thận, có thể tìm được thúc thúc hay không liền xem lúc này đây.

Tiểu Bạch chớp mắt, gầm nhẹ một tiếng nhìn con giun lớn kia. Con giun kia thân mình vừa động, hóa thành tàn ảnh rít gào lao tới, mở cái mồm rất to ra đớp về phía Chu Như. Tốc độ của nó rất nhanh, mang theo một trận gió tanh, nhất là cái miệng lớn mở ra bên trong có vô số răng nanh sắc bén, nếu bị nó cắn trúng tất nhiên thi cốt vô tồn.

Trên mặt Chu Như không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại càng ngày càng hưng phấn, đôi mắt to cũng không thèm liếc mắt nhìn con giun kia một cái, mà là ngẩng đầu nhìn trời.

Thậm chí Tiểu Bạch cũng không lui lại phía sau, trong đôi mắt hổ lộ ra vẻ trào phúng. Ngay trong nháy mắt con giun kia rít gào lao tới chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện một vật rất lớn. Vật ấy vù một tiếng, trong khoảnh khắc từ trên trời rơi xuống, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng lập tức tiến tới trước người Chu Như.

Đây rõ ràng là một con muỗi rất lớn. Vòi của nó tràn ngập hàn mang điên cuồng đâm lên thân con giun rồi hất lên. Nửa thân vẫn còn ở dưới đất của con giun kia lập tức bị Văn Thú lôi ra toàn bộ, ném lên không trung.

Lúc này, Văn Thú thân mình lại vừa độn nhoáng lên, vòi giống như lưỡi dao sắc bén, nhoáng lên một cái liền đâm thật sâu vào đầu con giun, hút một cái, lập tức toàn bộ thân thể con giun héo rút lại, huyết nhục tinh hoa toàn bộ bị Văn Thú hút lấy.

Văn Thú hất thi thể con giun ra, ầm một tiếng rơi trên mặt đất phía xa. Nó cúi đầu liếc mắt nhìn Chu Như và Tiểu bạch một cái, vung cánh lên, bay lên trời bay về phía xa.

- Tiểu Bạch, đuổi, nhanh đuổi theo!

Chu Như lập tức hô.

Tiểu Bạch cũng không do dự, lập tức đuổi theo.

Văn Thú là một năm trước khi Vương Lâm rời đi thả ra để nó bảo vệ Chu Như an toàn.

Hắn không muốn gặp Chu Như, nhưng cũng không để nàng một mình ở trên Nguyệt tinh nguy hiểm này.

Một năm qua, Văn Thú đã cứu Chu Như vô số lần. Chu Như cũng từ sợ hãi khi lần đầu nhìn thấy nó, đến bây giờ khi nhìn thấy Văn Thú lại có cảm giác thân thiết, giống như nhìn thấy Vương Lâm.

Đối với chuyện đã xảy ra một năm trước nàng không có chút ký ức gì. Thậm chí chuyện trong cơ thể nàng từng có Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển cũng không có chút ký ức, giống như chưa từng xảy ra.

Đây là Vương Lâm trong nháy mắt khi đưa hồn phách của nàng vào thân thể đã xóa đi.

Chu Như là một đứa trẻ vô tội, nàng không cần trả giá cho việc Lý Mộ Uyển thức tỉnh thất bại. Vương Lâm cũng không phải người giận cá chém thớt. Cho nên, hắn đã xóa những ký ức này của Chu Như đi, trả lại cho nàng cuộc đời hoàn chỉnh.

Chỉ có điều, nội tâm của Vương Lâm từ một năm trước như đã chết . Hắn không muốn đối mặt Chu Như, loại tâm tình này tương đối phức tạp.

Chu Như tìm không thấy thúc thúc trong lòng rất khó chịu. Vì thế đã bắt đầu hành trình tìm thúc thúc. Nguyệt tinh đối với Vương Lâm mà nói nó

quá nhỏ. Nhưng đối với Chu Như lại là rất lớn.

Một năm nay, nàng và Tiểu Bạch đã đi hơn nửa Nguyệt tinh. Tuy rằng trước sau không nhìn thấy Vương Lâm, nhưng Chu Như lại cảm giác, khoảng cách giữa mình và thúc thúc càng ngày càng gần.

Tiếc là, tốc độ của Tiểu Bạch so sánh với Văn Thú vẫn là quá chậm. Không lâu sau, trên không trung đã không thấy bóng dáng của Văn Thú. Nhưng Chu Như biết, chỉ cần mình gặp nạn thì con muỗi lớn kia sẽ chạy tới trước tiên.

- Hừ, con muỗi kia bay thật nhanh. Tiểu Bạch, tốc độ của ngươi chậm quá.

Chu Như căm giận nhìn bầu trời.

Tiểu Bạch ủy khuất rít gào một tiếng, thầm nhủ: con muỗi kia chính là bay trên trời, nếu nó chạy trên mặt đất, ta nhất định nhanh hơn nó.

Chu Như đang muốn nói tiếp, đột nhiên bốn phía nổi gió, thổi qua người mang theo cảm giác ấm áp. Chu Như ngẩn người. Nàng nhìn bốn phía một chút, thấp giọng nói:

- Tiểu Bạch, ngươi có thấy kỳ quái không, cứ khoảng ba mươi nhăm ngày ở đây đều có cơn gió ấm áp này thổi tới. Mỗi lần sau khi thổi qua người ta đều cảm thấy trong thân thể cũng thoáng ấm áp, không ăn cơm cũng sẽ không đói.

Tiểu Bạch đầu nhoáng lên một cái, gầm nhẹ một tiếng xem như đáp lại.

Hành trình tìm kiếm của Chu Như, vẫn tiếp tục. Nàng lại không biết, lúc này, Vương Lâm đang ở trên đỉnh ngọn núi kia, đã thu hồi thần thức.

Một năm qua, hắn tuy nói điên cuồng, nhưng lại không quên an toàn của Chu Như. Thỉnh thoảng lấy thần thức đảo qua, đều đưa vào trong cơ thể Chu Như một đạo linh lực, làm cho Chu Như không có cảm giác đói bụng.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hắn lúc này, hai mắt sang ngời. Loại sáng ngời này, trong mắt hắn chưa từng xuất hiện qua. Đó là một loại ánh mắt có thể xuyên thấu lòng người, nhìn thấu bản chất sinh tử.

- Sinh tử ý cảnh, thì ra là thế… Vật của thế gian này, nếu ta muốn nắm giữ liền có thể nắm giữ.

Vương Lâm vươn tay phải về phía trước, lập tức mây trên bầu trời khẽ động toàn bộ ngưng tụ về trong tay hắn. Trong nháy mắt, một vân cầu to như nắm tay xuất hiện ở trong tay hắn.

Bên trong vân cầu tràn ngập điện mang. Cảm thụ được lực lượng to lớn trong vân cầu, Vương Lâm hít sâu một hơi.

Lực lượng bên trong vân cầu , mặc dù không thể hủy thiên diệt địa, nhưng lại có thể phá hủy hết thảy tu sĩ Hóa Thần kỳ. Cho dù là Lý Nguyên Phong Anh Biến kỳ sống lại ở dưới vân cầu này cũng sẽ nuốt hận.

- Sanh tử ý cảnh đại viên mãn, tu vi đột phá Hóa Thần kỳ, dưới một bước chính là Anh Biến kỳ. Một bước này, ta đã bước được nửa bước…

Vương Lâm vung tay phải lên, vân cầu tiêu tan.

- Chuẩn bị Anh Biến!

Ánh mắt Vương Lâm hết sức bình tĩnh. Anh Biến kỳ chính là người có đại thần thông chân chính. Có thể nói một tu sĩ Anh Biến kỳ bất kể ở tu chân tinh nào đều sẽ nhận được sự mời chào của rất nhiều thế lực.

Lão tổ của Cự Ma tộc chính là Anh Biến sơ kỳ liền có thể khống chế bộ tộc, trở thành lãnh tụ của bộ tộc.

Lý Nguyên Phong cưỡng ép tăng lên tới Anh Biến kỳ, liền có thể xưng là tộc trưởng của bộ tộc Tuyết Vực. Bởi vậy, có thể thấy được giá trị của tu sĩ Anh Biến kỳ.

Dù sao, Vấn Đỉnh lão quái phần lớn đều bế quan quanh năm, hơn nữa cực kỳ ít ỏi, gần như đều không hỏi thế sự. Cho nên, tu sĩ Anh Biến kỳ chính là lực lượng trung kiên của tu chân tinh.

Nếu đặt ở trong võ lâm của phàm nhân, tu sĩ Anh Biến kỳ chính là cao thủ nhất lưu được vạn người kính ngưỡng.

Trong tu sĩ có thể đem loại trình độ của thân phận này phóng đại gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần.

Đây, chính là tu sĩ Anh Biến kỳ.

Cho dù là Thiên Vận Tử năm đó cũng không nghĩ tới, chỉ có thời gian hai trăm năm, tiểu tu sĩ lúc trước hắn có chút hảo cảm bị vây bên rìa Hóa Thần, không ngờ có hy vọng đạt tới Anh Biến kỳ.

Nếu hắn hiện tại biết được việc này, Vương Lâm đi Thiên Vận tinh tuyệt đối sẽ không là đệ tử ký danh trăm năm đơn giản như vậy. Hắn sẽ trở thành đệ tử chân chính, hơn nữa sẽ được hưởng quyền hạn nhất định trong Thiên Vận tông.

- Tư Đồ Nam, sau khi ta đột phá Anh Biến kỳ, nhất định giúp lão khôi phục thực lực.

Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải điểm ở mi tâm, giây lát thân thể hắn dần dần biến mất, tiến vào bên trong không gian Thiên Nghịch.

Trong không gian Nghịch Thiên, Nguyên Anh của Tư Đồ Nam lơ lửng ở chính giữa. Vương Lâm xuất hiện ở trong này lẳng lặng nhìn Tư Đồ Nam.

Sau khi hấp thu hai cánh tay cụt, Nguyên Anh của Tư Đồ Nam đã không còn trong suốt, mà trở nên ngưng thật hơn, toàn thân toát ra từng trận uy áp, so với Độn Thiên lão tổ còn mạnh hơn vô số lần.

- Tư Đồ…

Vương Lâm yên lặng thật lâu. Sau đó bước một bước rời khỏi nơi này xuất hiện ở phía Đông của Thiên Nghịch không gian.

Nơi này còn có một Nguyên Anh.

Chẳng qua Nguyên Anh này, hai mắt nhắm nghiền đang trong ngủ say. Toàn thân của nó được bao phủ trong vô số linh dịch. Những linh dịch

này không ngừng dung nhập vào trong Nguyên Anh, làm dịu thân thể của nó.

- Uyển nhi. Nàng đợi ta ba trăm năm. Vương Lâm ta chẳng có cách nào báo đáp nàng, đành thủ hộ nàng cho đến khi nàng thức tỉnh, cho đến khi ta hồn phi phách tán mới thôi.

Vương Lâm nhìn Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển, rất lâu… Rất lâu…

- Nếu như tất cả những điều này có thể đổi được một kỳ tích, ta sẽ chờ, ta sẽ thủ hộ, một năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm… Đến hết cuộc đời này.

Nhu tình trong mắt Vương Lâm từ đầu đến cuối đều đặt trên Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển, những hồi ức trước kia lại không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Ký ức là nước trong lòng bàn tay, bất luận là ngươi mở ra hay nắm chặt, đúng là vẫn còn khe hở từng giọt từng giọt chảy xuống hết sạch. Chỉ có điều, cảm giác mát lạnh của nước cũng có thể khiến người thủy chung không thể quên.

Vương Lâm tiến lên, nhẹ nhàng hôn nơi mi tâm của Nguyên Anh Lý Mộ Uyển, mang theo độ ấm của hắn truyền cho Uyển nhi.

Thân thể của Uyển nhi run lên…

Nàng cảm nhận được môi của Vương Lâm, cảm nhận được sự ấm áp của Vương Lâm. Trong ấm áp mang theo từng tiếng cổ vũ không thể phai mờ, càng mang theo một lời hứa sẽ lặng yên thủ hộ không thay đổi cùng thiên địa bên cạnh nàng.

Ái tình giống như một dòng sông, tả ngạn (bên trái) là vui vẻ ngàn năm không phai, hữu ngạn là ánh sáng trầm mặc vĩnh hằng, chính giữa chảy xuôi là những năm tháng đằng đẵng cô đơn lạnh lẽo…

Vương Lâm xoay người rời khỏi không gian Nghịch Thiên. Người của hắn đã đi, nhưng lòng của hắn vẫn đặt ở nơi này, trầm mặc mãi mãi.

Trong đêm đen, dưới ánh sao, trên đỉnh núi, trong mưa gió thân ảnh cô độc kia dường như cũng bị gió thổi tan.

Nỗi sầu bi có thể bị gió thổi đi, chỉ có nỗi cô đơn của kẻ vô tình là chẳng gió nào có thể thổi đi được.

Thân ảnh cô độc kia, ngẩng khuôn mặt như đao tước lên, nhìn đêm đen, nhìn sao sáng, lại nơi đó, trong lòng mãi mãi có bóng dáng của một nữ nhân.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 410: Anh biến.

Hành trình tìm kiếm thúc thúc của Chu Như vẫn đang tiếp tục. Nàng không biết vì sao thúc thúc rời nàng mà đi. Nàng muốn tìm được Vương Lâm hỏi cho rõ nguyên nhân.

Lúc này, ở đỉnh ngọn núi, xung quanh thân thể Vương Lâm xếp vô số tiên ngọc có trong túi trữ vật. Hắn khoanh chân ngồi ở chính giữa, thu lại hết thảy tạp niệm trong lòng, toàn tâm đả tọa thổ nạp.

Lúc này, Vương Lâm tu vi đã đạt tới Hóa Thần viên mãn, ý cảnh cũng đã đạt tới viên mãn, kế tiếp hắn muốn Anh Biến! Anh Biến, đối với bất luận một tu sĩ nào mà nói, đều là mục tiêu theo đuổi mãi mãi không phai mờ.

Một khi Anh Biến, là có thể khiến cho ý cảnh thực chất hóa, uy lực của nó sẽ đạt tới một trình độ không thể tin nổi. Ngoài ra, càng có thể hấp thu tiên lực, vung tay lên thần thông pháp thuật ẩn chứa tiên lực, uy lực của nó vô cùng vô hạn.

Ở thời kỳ thượng cổ, trước khi tiên giới sụp đổ, một tu sĩ Anh Biến kỳ cũng bình thường. Nhưng hiện giờ, dưới tình huống tiên ngọc rất thưa thớt, tu sĩ Anh Biến kỳ liền có thể trở thành bá chủ một phương. Điều mấu chốt từ Hóa Thần đến Anh Biến chính là do tiên ngọc nhiều hay ít, tiên ngọc càng nhiều thì tiên khí càng dày đặc, khả năng Anh Biến thành công cũng lại càng lớn.

Đương nhiên, tu sĩ đột phá Anh Biến kỳ cũng có quan hệ rất lớn với ý cảnh. Nếu ý cảnh không thể viên mãn vậy cuộc đời này sẽ không có ngày Anh Biến.

Lĩnh ngộ đối với thiên đạo càng là một trong những điểm quan trọng của tu sĩ đột phá Anh Biến kỳ.

Ý cảnh của Vương Lâm đã viên mãn, lĩnh ngộ đối với thiên đạo cũng người khác có chút khác biệt. Hắn từ sau khi nhìn thấy sứ giả thiên đạo luân hồi không ngờ là cổ thần, trong lòng đối với thiên đạo đã có chút hoài nghi.

Thiên đạo là cái gì…

Lý giải trong lòng Vương Lâm trước đây thiên đạo chính là một pháp tắc. Giống như tịch diệt pháp tắc vận hành ở trong thiên địa, nó giống như luật pháp trong phàm nhân. Không ai có thể thay thế được thiên đạo, người tu chân chẳng qua cũng chỉ là nghịch thiên mà đi, thoát khỏi bàn tay khống chế của thiên đạo mà thôi, rất ít người sẽ cho rằng mình có thể thay thế cũng như khống chế được thiên đạo.

Nhưng hiện giờ, sau khi thấy được cổ thần, lý giải của Vương Lâm đối với thiên đạo đã sinh ra một chút biến hóa vi diệu.

Hắn trước mắt có một bí ẩn, bí ẩn này rất lớn, với lý giải của hắn trước mắt không thể tham ngộ toàn bộ tường tận.

- Thiên đạo… Thú vị!

Vương Lâm hai mắt bình tĩnh, lóe ra một tia sáng ngời. Hắn hít sâu, mở ra lỗ chân lông toàn thân, toàn lực hấp thu tiên lực bên trong tiên ngọc xung quanh.

Vương Lâm đi tiên giới lúc trước đã thu được lượng lớn tiên ngọc. Những tiên ngọc này, lúc này đã trở thành nhân tố quyết định để hắn tiến

quân vào Anh Biến.

Lúc này, tiên lực nồng đậm bắt đầu khởi động điên cuồng chui vào trong cơ thể Vương Lâm.

So sánh với mấy lần hấp thu tiên lực lúc trước, lúc này đây, thân thể của hắn chịu đựng đau đớn cũng nhỏ hơn rất nhiều. Tiên lực chui vào trong cơ thể điên cuồng đè ép linh lực vốn tồn tại trong cơ thể hắn.

Hai cỗ sinh lực khác nhau, giống như thủy hỏa bất dung, lấy thân thể của hắn làm chiến trường, triển khai sinh tử chém giết.

Linh lực trong cơ thể Vương Lâm cực kỳ khổng lồ. Khi mới bắt đầu, tiên lực chảy vào không nhiều lắm, dưới sự tấn công của linh lực lập tức tán loạn. Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tiên lực chảy vào trong cơ thể, lúc này, linh lực chậm rãi không thể chống lại.

Tổng lượng linh lực mặc dù vẫn vượt quá tiên lực vô số lần. Nhưng về chất nó cũng kém tiên lực nhiều lắm. Một tia tiên lực đã tương đương với toàn bộ linh lực của một tu sĩ Kết Đan kỳ. Kể từ đó, linh lực tự nhiên liên tục bị đẩy lùi.

Tu sĩ Hóa Thân kỳ chuyển hóa trở thành Anh Biến kỳ linh lực trong cơ thể sẽ có hai loại biến hóa. Thứ nhất, linh lực bị bài trừ ra bên ngoài cơ thể tán loạn không còn, trong cơ thể tồn tại duy nhất chính là tiên lực. Kể

từ đó, thân thể tiến hành thay đổi cuối cùng, sau đó đột phá Hóa Thần, trở thành Anh Biến.

Loại phương pháp này tương đối đơn giản, cũng là phương pháp được đại đa số tu sĩ lựa chọn. Chẳng qua như vậy sẽ lãng phí toàn bộ linh lực, sau đó còn cần một lần nữa thổ nạp hấp thu, có chút phiền toái không nói, quan trọng là tu vi ở Anh Biến sơ kỳ không ổn định. Đồng thời, loại phương pháp này, cần tu sĩ sau khi đột phá Anh Biến kỳ bế quan trăm năm để điều tức thân thể.

Loại phương pháp thứ hai, chính là luyện hóa linh lực, làm cho chất của nó có thể đạt tới trạng thái bình đẳng với tiên lực. Phương pháp này rất khó, cần không ngừng luyện hóa. Chỉ khi nào thành công, như vậy ở trong Anh Biến sơ kỳ sẽ chiếm cứ ưu thế thật lớn, không cần bế quan điều tức đã có thể đạt tới trình độ của người khác sau trăm năm bế quan.

Chỗ tốt của loại phương pháp thứ hai là giảm bớt một trăm năm bế quan điều tức, ở trên tốc độ tu luyện tự nhiên sẽ đề cao rất nhiều.

Vương Lâm lựa chọn chính là loại phương pháp thứ hai. Dù sao, hắn không có thời gian bế quan trăm năm.

Linh lực trong cơ thể bị tiên lực đè ép chậm rãi ngưng tụ tại đan điền. Trong kinh mạch bên ngoài đan điền tràn ngập tiên lực, đây là một quá trình cải tạo thân thể. Tiên lực giống như cối xay, từng chút đem linh lực phía trước trong cơ thể Vương Lâm ma diệt, chuyển hóa từ đó dung nhập vào bên trong tiên lực.

Quá trình này tương đối thong thả, chớp mắt đã qua ba tháng.

Vương Lâm từ đầu đến cuối cũng chưa động. Tiên ngọc xung quanh hắn, lúc này đã có hai phần ba biến thành màu xám, lại có một ít đã vỡ vụn.

- Không đủ…

Vương Lâm mở bừng hai mắt. Trong mắt giống như có tiên khí lượn lờ, cả người thoạt nhìn giống như tiên nhân, lộ vẻ xuất trần. Tiên ngọc của Vương Lâm, mặc dù nói so với tích lũy của nhiều đại phái cũng tuyệt đối không ít nhưng lúc này thoạt nhìn còn xa mới đủ Anh Biến. Cải tạo trong cơ thể hắn mới chỉ được một phần trăm, linh lực bị đè ép cũng chưa dung hợp toàn bộ.

- Chẳng trách tu sĩ Anh Biến kỳ thưa thớt. Khi Anh Biến cần tiên lực, cho dù là một ít đại phái chỉ sợ cũng không chịu nổi, chẳng trách… - Vương Lâm thì thào tự nói.

Lão tổ Cự Ma tộc dốc lực toàn tộc, hơn nữa còn có số tiên ngọc do Sất Hổ đem về từ tiên giới, lúc này mới khiến lão tổ Anh Biến thành công. Đây chính là kết quả năm đó khi Cự Ma tộc di chuyển tới Chu Tước tinh trong tộc đã dự trữ lượng lớn tiên ngọc.

Trên thực tế lão tổ Cự Ma tộc vốn ở rất nhiều năm trước đã có thể đạt tới Anh Biến, lúc đó tiên ngọc quá ít cho nên mới kéo dài đến bây giờ.

Phải biết rằng tiên ngọc cũng không chỉ sử dụng khi Hóa Thần đột phá Anh Biến. Tu sĩ sau khi đạt tới Anh Biến kỳ tác dụng của tiên ngọc lại rất nhiều, đấu pháp cần dùng, chữa thương cần dùng, thậm chí luyện bảo cũng cần tiên ngọc.

Nghe đồn, muốn đạt tới Vấn Đỉnh kỳ càng cần lượng tiên ngọc gấp vạn lần khi Anh Biến, mới có thể đạt được. Thậm chí trên Vấn Đỉnh lại càng cần số lượng không thể tưởng tượng.

Toàn bộ tu chân giới, nơi có thể có tiên ngọc chỉ có tiên giới. Nhất là sau khi tiên giới sụp đổ, tiên mạch tiêu tan, số lượng tiên ngọc cực kỳ hữu hạn. Do đó, độ trân quý của tiên ngọc tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Ở tu chân giới bây giờ, thời gian càng về sau này, tu sĩ cao giai lại sẽ càng thưa thớt, càng khó tu luyện.

Một tháng sau, tất cả tiên ngọc của Vương Lâm đều vỡ vụn, không còn tồn tại chút xíu tiên lực, hắn không thể không ngừng việc hấp thu.

- Tiên ngọc bảo tháp ẩn chứa lượng lớn tiên lực. Nhưng ta nếu đã đáp ứng Chu Dật tiền bối giúp người bảo tồn tiên thi thì không thể đánh chủ ý với bảo tháp…

Vương Lâm trầm mặc một chút, đứng lên, nhìn về phương xa.

Thần thức của hắn vừa động, lập tức quét ngang quá nửa Nguyệt tinh, ngưng tụ hoàn toàn một phần trăm tiên lực, thần thức của hắn cũng trở lên cường đại hơn một chút. Truyện "

- Trong Luyện Hồn Tông chắc là có không ít tiên ngọc… Hơn nữa trong các tông phái khác, nhất định cũng có tồn dư… Không thể làm gì khác hơn là đi cướp đoạt một ít. Anh Biến, ta nhất định phải đạt tới.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, thân mình bước về phía trước, biến mất tại chỗ. Chu Như cưỡi ở trên người Tiểu Bạch vô tình đi qua một bình nguyên, đập vào mắt là không gian nhìn không thấy giới hạn.

- Để ta một mình ở trong này, chính hắn không biết đi làm gì, thực bực mình.

Chu Như cầm trong tay một trái cây hung hăng cắn một miếng.

- Tiểu Như nhi…

Một thanh âm quen thuộc truyền đến tai Chu Như. Chu Như ngẩn người, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy phía sau nàng cách đó không xa đã xuất hiện thân ảnh của Vương Lâm đang mỉm cười.

- Thúc thúc, người đã đi đâu, để ta một mình ở lại.

Chu Như ánh mắt đỏ lên. Ở trong mắt Vương Lâm, nàng trước sau đều là một đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của Chu Như, ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia phức tạp, sau đó mỉm cười nói:

- Thúc thúc đi làm chút chuyện, hiện tại đã xử lý xong. Tiểu Như nhi, nhớ cha mẹ không? Ta mang con về nhà…

Chu Như lau nước mắt trên mặt, cao hứng nói:

- Phải rời khỏi rồi sao, tốt quá, tốt quá.

Vương Lâm nhìn Chu Như, hắn tận mắt nhìn đứa nhỏ này từ bé lớn lên, giống như Đại Ngưu trước đây.

Vỗ túi trữ vật, bảo tháp bay ra, rơi ở một bên, Chu Như sau khi nhìn thấy bảo tháp, lập tức bật miệng nói:

- Thúc thúc. Ta còn nhớ trước đây khi còn bé suýt nữa chết đói ở bên trong…

Vương Lâm tay phải khẽ phất, lập tức đại lượng trái cây trên Nguyệt tinh xuất hiện chồng chất vào trong bảo tháp.

Đợi sau khi Chu Như và Tiểu Bạch tiến vào bảo tháp, Vương Lâm thu hồi pháp ánh mắt nhìn lên bầu trời. Lúc này một điểm đen dần dần xuất hiện, cuối cùng hóa thành Văn Thú.

Nó rít gào một tiếng, dừng ở bên người Vương Lâm lộ vẻ vui sướng. Xúc tu thật lớn không ngừng dụi lên người Vương Lâm, hiển nhiên cực kỳ nhớ nhung.

- Đi thôi, chúng ta về nhà!

Vương Lâm vỗ vỗ Văn Thú, thân mình nhảy lên lưng của nó. Văn Thú rít một tiếng, thân thể khẽ động bay về phía chân trời.

Ở trong tinh không, Vương Lâm lấy ra Tinh La Bàn, thu hồi Văn Thú, bay nhanh về phía Chu Tước tinh.

- Tiên ngọc, ta muốn tiên ngọc!

Vương Lâm ánh mắt chớp động, Tinh La Bàn tốc độ cực nhanh, bay như tia chớp về Chu Tước tinh.

Nguyệt tinh và Chu Tước tinh vốn không xa nhau, với tốc độ của Tinh La Bàn nửa tháng sau Chu Tước tinh đã ở ngay trước mắt. Truyện "

- Hả!

Vương Lâm ngồi trên Tinh La Bàn đảo qua Chu Tước tinh đột nhiên nhướng mày.

Hắn ở trên Chu Tước tinh cảm giác được một cỗ khí tức cường đại. Khí tức kia phát ra từ một thực vật do hắc vụ tạo thành.

- Đây là… Tiên Di tộc!!

Ánh mắt Vương Lâm hàn mang chợt lóe lên, theo Tinh La Bàn hóa thành một đạo lưu tinh xông xuống Chu Tước tinh

Phá vỡ cương phong của Chu Tước tinh, Tinh La Bàn lấy tốc độ như tia chớp đáp xuống.

Trong tầm mắt của hắn, ở cách đó không xa có hơn mười tu sĩ đang liều chết chém giết. Trong đó có một người hắn biết.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 411: Cố nhân.

- Vương Trác…

Vương Lâm ánh mắt sững lại. Thân hình hắn khẽ động lao xuống nhanh như sấm đánh.

Bộ dạng của Vương Trác mặc dù thoạt nhìn như một lão giả tang thương nhưng Vương Lâm liếc mắt một cái vẫn nhận ra hắn.

Trong lòng Vương Trác dâng lên từng trận bi ai. Dọc đường, hơn mười người bọn họ đã chết hơn một nửa. Chiến đấu như vậy, ở trong mấy năm nay gần như mỗi ngày hắn đều có thể gặp phải, một đường đi xuống, bóng ma tử vong càng ngày càng đậm.

Mấy tu chân quốc xung quanh đã lần lượt tiêu vong, hoặc là diệt quốc, hoặc là biến thành nước phụ thuộc Tiên Di tộc. Tam cấp tu chân quốc cũng không phải chiến trường chính của Tiên Di tộc. Chẳng qua chỉ là nơi bọn họ bồi dưỡng kinh nghiệm chiến đấu cho tộc nhân bậc thấp mà thôi.

Chu Tước quốc đối với Tam cấp tu chân quốc cũng không quá để ý, chỉ phái ra một ít tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Nhưng theo sự kéo dài của trận chiến, cuối cùng Chu Tước quốc rút ra toàn bộ sứ giả ở Tam cấp tu chân quốc, chính thức bỏ qua bọn họ.

Ở trong mắt Chu Tước quốc, tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở trong trận chiến này thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

Vương Trác cười thảm nhìn một người đồng môn bên cạnh lại bỏ mình. Nhìn bốn người đối phương tu vi rõ ràng đều tương đương với Kết Đan hậu kỳ nhưng lại không trực tiếp xuất sát chiêu, mà một đường truy đuổi với thái độ đùa cợt.

Đúng lúc này, đột nhiên từ chân trời phương xa xoẹt qua một đạo lưu tinh, trên đó tản mát ra từng trận khí tức khó có thể tưởng tượng. Bốn tên Tiên Di tộc kia thất kinh lập tức nhìn lại.

Gần như trong nháy mắt lưu tinh kia biến mất, một người mặc đồ trắng tóc dài phiêu tán, chỉ vài bước đã từ phía xa đến trước mắt.

Bốn người Tiên Di tộc lập tức sắc mặt đại biến. Bốn người bọn họ lập tức nhận thấy được, trên người nam tử áo trắng này có một cỗ khí tức khiến bọn họ cảm giác run rẩy. Khí tức này, chỉ có Thuật Chú sư trên thất diệp trong tộc mới có thể có được. Truyện "

- Anh Biến…

Một người trong bốn người Tiên Di tộc run rẩy nói. Hắn kinh hô một tiếng, không nói hai lời xoay người bỏ chạy. Ba người kia đều theo sát sau đó.

Vương Lâm ánh mắt lạnh như băng, tay phải vỗ túi trữ vật, Văn Thú bay ra, không đợi Vương Lâm phân phó lập tức rít gào một tiếng nhanh như tia chớp đuổi theo bốn người. Từng trận kêu thảm thiết vọng lại, bốn người lập tức chết thảm trở thành mỹ thực của Văn Thú.

Cảnh tượng này phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức khiến đám người Vương Trác trợn mắt há mồm. Vương Lâm xoay người, nhìn Vương Trác, khẽ cười nói:

- Vương Trác, ngươi nhận ra ta không?

- Tiền bối… Người… Ngài là…

Vương Trác ngẩn người một chút lập tức nhận ra Vương Lâm chính là người Hóa Thần ở Hằng Nhạc sơn trước đây. Vương Lâm lắc đầu, nói:

- Nhiều năm như vậy không gặp, ngươi đã tới Kết Đan hậu kỳ. Mà thôi, ta giúp ngươi một lần, giúp ngươi Kết Anh!

Nói xong, tay phải Vương Lâm khẽ động, cách không đặt tại mi tâm của Vương Trác.

Phong ấn trong đầu Vương Trác lập tức bị đánh tan. Ký ức của kiếp trước giống như hồng thủy bao phủ hắn. Hắn thân mình nhoáng lên , dường như đột nhiên trở lại thời quá khứ.

Vương Lâm lãnh đạm nhìn qua mấy người đồng môn của Vương Trác. Những người này tu vi toàn bộ đều là Kết Đan sơ kỳ, chỉ có một người Kết Đan hậu kỳ. Ở trong cơ thể người này có một linh chủng năm đó Vương Lâm lưu lại.

- Các ngươi muốn đi nơi nào?

Vương Lâm hỏi. Người có linh chủng là một lão giả. Hắn ở dưới ánh mắt của Vương Lâm, thân mình lập tức run rẩy, vội vàng nói:

- Hơn mười người vãn bối phụng mệnh đi tương trợ nước láng giềng. Đáng tiếc nước láng giềng không địch lại Tiên Di tộc, đã rơi vào trong tay giặc. Chúng ta một đường giết về, chuẩn bị chạy về Triệu quốc.

Vương Lâm tay phải vỗ túi trữ vật, một quả ngọc giản xuất hiện trong tay, lưu lại một tia ý cảnh rồi đưa cho lão giả kia, bình thản nói:

- Cầm lấy vật này, có thể đảm bảo các ngươi trở về Triệu quốc bình an, đi đi.

Lão già như lấy được chí bảo, kích động liên tục vâng dạ. Ở trong mắt hắn vật ấy chính là tính mệnh.

Vương Lâm tay phải vung lên, cách không bắt lấy Vương Trác, chợt lóe một cái đã biến mất tại chỗ.

Lão giả hít sâu một hơi, hướng về chỗ Vương Lâm vừa biến mất cung kính bái lạy. Một bái này, hắn là thành tâm thành ý, không có nửa điểm tạp niệm.

- Sư thúc, vị tiền bối kia là ai?

Một trung niên nam tử bên cạnh thật cẩn thận hỏi. Lão giả mắt lộ vẻ hồi ức, hạ giọng nói:

- Là người Triệu quốc ta, một tu sĩ Hóa Thần kỳ duy nhất.

- Tu sĩ Hóa Thần kỳ… Hắn là người Triệu quốc?

Trung niên nam tử kia hít một hơi lãnh khí.

- Ha ha, tên của hắn ngươi hắn là nghe nói qua…

Lão giả thân mình vừa động bay về phương xa, còn lại mấy người đồng môn lập tức đuổi theo.

- Vương Lâm, tên của hắn gọi là Vương Lâm!

Hai chữ “Vương Lâm” vừa ra, kể cả mấy người đồng môn của đại hán kia ở bên trong nhất thời thân thể run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Ở Triệu quốc tu chân giới, cái tên Vương Lâm này đại biểu cho sát khí ngập trời, là đại biểu cho một hồi hạo kiếp ngày trước.

Một ngày đó, máu chảy thành sông, mặt đất Triệu quốc bị máu tươi nhiễm hồng. Những thứ này khiến tất cả mọi người không thể quên. Cho

đến ngày nay, hạo kiếp Đằng gia năm đó vẫn đang truyền lưu ở Triệu quốc tu chân giới, luôn luôn được khắc sâu ở trong lòng mọi người. Thậm chí đã trở thành mục tiêu theo đuổi của rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi.

Ở trên một ngọn núi, Vương Trác chậm rãi tỉnh lại. Trong nháy mắt hắn mở hai mắt, lộ ra một tia mờ mịt, mờ mịt này chậm rãi tiêu tan. Cuối cùng, ánh mắt hắn bình thản trở lại, nhìn bóng dáng màu trắng bên cạnh đứng thẳng trong gió.

- Vương Lâm…

Một thanh âm chua xót từ trong miệng Vương Trác truyền ra.

- Vương Trác.

Vương Lâm xoay người mỉm cười nhìn lại. Vương Trác nhìn Vương Lâm, ký ức kiếp trước cứ quẩn quanh trong đầu hắn, cuối cùng ngừng lại ở thời điểm thê tử của chết đi trong lòng mình, sau đó than nhẹ một tiếng.

- Cám ơn....

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Vương gia nhà ta ngày xưa giờ chỉ còn lại mỗi ta và ngươi, cần gì nói cảm ơn.....

- Ngươi .... Tu vi của ngươi giờ đạt tới đâu rồi, có phải là đã....Anh Biến rồi?

Vương Trác do dự một chút, nói.

- Anh Biến thì chưa.

Vương Lâm nhìn về phía xa.

- Thời gian trôi mau, thoáng một cái đã qua bao nhiêu năm, ta tới giờ vẫn còn nhớ rõ ngày đó ở Hằng Nhạc phái, ta và ngươi... Ôi....

Vương Trác than khẽ.

- Vương Trác, mấy năm gần đây trên Chu Tước tinh đã xảy ra chuyện gì, Tiên Di tộc vì sao lại xuất hiện?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hỏi. Vương Trác sửng sốt nói: Truyện "

- Ngươi không biết sao?

Vương Lâm lắc đầu, nói:

- Gần bảy năm nay ta không ở Chu Tước tinh.

Vương Trác trong lòng chấn động. Vương Lâm nói hời hợt như vậy nhưng vào tai hắn nghe như sấm động bên tai. Không ở Chu Tước tinh, tu vi của Vương Lâm đã có thể đạp phá hư không.....

Vương Trác hít sâu một hơi, đem mọi chuyện gần đây mà hắn biết nói ra toàn bộ.

Ánh mắt Vương Lâm thủy chung vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm lại nổi sóng. Tiên Di tộc xâm lấn, cơ hồ toàn bộ tu chân quốc cấp ba đã bị chiếm đóng.

Tu chân quốc cấp bốn khó giữ nổi, Chu Tước tinh toàn lực chống cự, nhưng vẫn liên tiếp bị đẩy lùi. Thi Âm tông ra mặt toàn lực trợ giúp Tiên Di tộc. Tu chân quốc cấp bốn có năm nước lần lượt phản bội. Cả Chu Tước tinh đã bị Tiên Di tộc chiếm một nửa.

- Nghe đồn Tiên Di tộc năm đó đưa ra chín người, giờ đã có năm người bại lộ thân phận. Còn lại bốn người chưa ai phát hiện ra, chỉ biết là họ nhất định có địa vị cực cao trong tu chân quốc cấp năm.

Vương Trác chậm rãi nói. Vương Lâm trầm mặc. Hắn không thể ngờ được, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi lại có thể xảy ra biến cố trọng đại như vậy.

- Luyện Hồn Tông....

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn muốn lập tức trở về Luyện Hồn Tông, xem trong Luyện Hồn Tông có xảy ra biến cố gì hay không.

Phần lớn những chuyện Vương Trác biết đều là nghe đồn, cũng không rõ ràng lắm, do đó cũng không biết tin tức gì của Luyện Hồn Tông.

- Vương Lâm, ngươi có thể quay về Triệu quốc một chuyến, giải nguy cho Triệu quốc..... Vương Trác trầm mặc một chút, chậm rãi nói.

- Hơn nữa Vương gia chúng ta vẫn còn có hậu nhân, những năm gần đây ta vẫn âm thầm chiếu cố. Hy vọng trong trận chiến này phàm nhân sẽ không bị liên lụy. Chẳng qua ta lúc đi trợ chiến ở nước láng giềng có nghe nói tiên di tộc đi khắp nơi tìm kiếm những đứa trẻ có linh căn. Ta lo lắng hậu nhân nhà ta nếu có người có linh căn sẽ bị tiên di tộc chú ý.

Đáng tiếc ta đã nhiều năm không trở về, không biết là có người nào có linh căn hay không.

Triệu quốc ở Chu Tước tinh, trong đêm mưa như trút. Ngoài đô thành ở nhân gian Triệu quốc, một chiếc xe ngựa đang phóng nhanh đi.

- Giá, giá!

Một đại hán đầu trọc ngồi trên xe ngựa, chiếc roi trong tay quất mạnh, quát to. Vẻ mặt hắn lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau.

Con ngựa bị roi quất đau đớn, hí dài một tiếng, tốc độ tăng hẳn lên.

- Mẫu thân, chúng ta phải đi đâu?

Từ trong xe truyền ra tiếng nói non nớt của trẻ con.

- Mẫu thân mang con tới nhà thờ tổ. Ở chỗ đó Ngọc nhi mới có thể được an toàn.

Một tiếng nói ôn nhu êm tai trả lời đứa bé, trong tiếng nói này cũng mang theo sự lo lắng.

- Mẫu thân! Hôm qua, con cũng Tam hoàng tử đọc sách, hắn nói với con, Triệu quốc đang rất nguy cấp..... Hình như có tiên nhân đánh nhau. Mẫu thân, chuyện này là sao?

Đứa bé tên Ngọc nhi lại hỏi.

- Ngọc nhi, con nghỉ ngơi đi, không nên hỏi nhiều nữa.

Bên trong xe ngựa truyền ra một giọng nói hùng hậu của nam tử. Bên trong chiếc xe có ba người, hai vợ chồng và một đứa bé. Nữ tử mặc cung trang, nhan sắc động lòng người, khóe miệng còn có một nốt ruồi mỹ nhân, trông càng quyến rũ.

Nam tử thân mặc mãng bào (1), tướng mạo uy nghiêm, không giận mà uy, hiển nhiên là cỗ khí chất có được do nhiều năm ở vị trí cao.

(1): Y phục quan lại có thêu hình con vật giống rồng, chỉ kém rồng có cái vuốt.

Về đứa bé nọ tầm sáu bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, da dẻ trắng trẻo như ngọc, cực kỳ đáng yêu. Bên trong xe ngựa lại yên tĩnh, chỉ còn tiếng đại hán đầu trọc đang đánh xe thúc ngựa bên ngoài và tiếng mưa rơi lên mái lộp bộp.

Ngọc nhi nhu thuận dạ một tiếng, dường như đã mệt, dựa vào lòng nữ tử dần dần chìm vào giấc ngủ.

- Vương gia, Ngọc nhi nó....

Vành mắt nữ tử trong xe ngựa đỏ lên, không thốt lên lời. Nam tử than nhẹ, chậm rãi nói:

- Tiên nhân trong kinh thành cũng đã rời đi, trở lại môn phái nghênh chiến. Lần này xâm lấn Triệu quốc là mấy vị dị tộc cường đại. Hiện giờ tiên nhân triệu quốc đã bại trận, toàn bộ tụ tập lại một chỗ.

Nữ tử lau khóe mắt, nhìn đứa trẻ trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Những người đó vì sao lại muốn tìm kiếm trẻ nhỏ quanh vùng .....

Nam tử hít sâu một hơi, cười khổ nói:

- Đêm hôm qua ta mật đàm cùng hoàng thượng mới biết, những người này muốn tìm những đứa trẻ có tư chất, sợ rằng họ có mưu đồ lớn hơn. Ôi, nếu tằng tổ còn sống thì tốt rồi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 412: Dư bảo.

Nữ tử kia ánh mắt sáng lên, nói:

- Tằng tổ chính là kỳ nhân, mấy vị cung phụng khi nhìn thấy người đều phải cung kính. Đáng tiếc, lúc này cũng không tìm thấy lão nhân gia người.

- Tằng tổ (ông cố) lúc này sợ là cũng rất khó chiếu cố đến chúng ta. Tông phái của người cũng bị người dị tộc này xâm lấn. Hiện tại hết thảy hy vọng chỉ có nhà tổ… - Nam tử thở dài, ánh mắt dừng ở trên người hài tử bên cạnh.

Trong thành, đã có ba hài tử bị người dị tộc mang đi, sinh tử chưa biết. Ngọc nhi là ca ca. May mà nam tử quyền thế ngập trời, lần này mới có thể mang hải tử chạy ra.

- Vương gia, tổ trạch kia rốt cuộc có chỗ thần kỳ gì? - Nữ tử nhìn hài tử ngủ say, nhẹ giọng nói. Nam tử trầm mặc giây lát, lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết tổ trạch có gì thần kỳ. Trên di huấn của tổ tiên lưu lại từng nói. Nếu Vương Thức nhất tộc ta gặp phải tai ương diệt tộc, có thể tiến vào tổ trạch, lấy máu huyết của bổn tộc mở ra một vật phẩm, từ đó có thể giữ được tộc.

Nữ tử kia ngẩn người, nàng và đối phương đã kết duyên phu thê nhiều năm nhưng chưa bao giờ nghe nói qua việc này.

- Nghe nói… Trước kia khi Vương gia ta chưa vào kinh thành từng xuất hiện một tiên nhân cường đại hơn vô số lần so với tằng tổ. Tiên nhân kia pháp lực thông thiên, không ai có thể kháng cự. Trong tổ trạch kia có vật năm đó người lưu lại… - Trong mắt nam tử lóe lên sáng ngời.

- So với tằng tổ còn cường đại hơn…

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ khó có thể tin, nói:

- Vị tổ tiên này, hiện tại có thể còn sống không?

Nam tử trầm ngâm một chút, không quá khẳng định nói:

- Tằng tổ cũng có thể sống gần hai trăm năm. Nghĩ tới vị tổ tiên kia, thời gian sống sẽ dài hơn, hiện tại hẳn là còn khỏe mạnh…

Nữ tử ánh mắt sáng ngời, gấp rút hỏi:

- Nếu vị tổ tiên này có thể trợ giúp chúng ta. Vậy Ngọc nhi an toàn rồi.

Nam tử lắc đầu cười khổ, nói:

- Đây chỉ là tin đồn, không biết thật giả. Trên thực tế rốt cuộc có người này hay không, cũng không ai biết. Tuy nhiên… - Nam tử chần chừ một lát.

- Làm sao vậy? - Nữ tử vội vàng hỏi.

- Tuy nhiên theo điển tịch của Vương gia ta ghi lại. Triệu quốc hai trăm năm trước, bất kể là thế giới của tiên nhân hay là trong phàm nhân chúng ta, có một gia tộc khổng lồ tồn tại, gia tộc này họ Đằng!

- Đằng gia này, nghe nói ở thời điểm ấy, tất cả tiên nhân đều phải nghe lệnh. Trong phàm nhân hoàng đế nhìn thấy một tộc nhân của bọn họ đều phải cúi đầu thi lễ.

- Đằng gia này vốn là kẻ địch của Vương gia ta. - Thanh âm của nam tử quanh quẩn bên trong xe ngựa.

- Sau đó, trong một đêm, Đằng gia bị người diệt tộc, người trong tộc toàn bộ tử vong. Nghe nói, người diệt Đằng gia nhất tộc chính là vị tổ tiên kia.

Tốc độ của xe ngựa cực nhanh, sau ba ngày đã đi đến một trang viên. Trang viên không lớn, hai trăm năm trước vẫn là một thôn xóm. Sau đó được Vương gia mua lại, cai tạo lại bốn xung quanh, trở thành bộ dạng như hiện tại.

Sau khi xe ngựa dừng lại, đại hán đầu trọc kia mang theo vẻ mệt mỏi nhảy từ trên xe ngựa xuống, mở cửa xe, cung kính nói: Truyện "

- Vương gia, tới rồi.

Nam tử xuống xe, liếc mắt nhìn trang viên, trên mặt lộ vẻ hồi ức, hạ giọng nói:

- Bổn vương khi còn trẻ từng đi theo phụ thân tới ở đây hơn một năm. Thoáng cái đã qua ba mươi năm, nơi này không có gì thay đổi.

Nữ tử sau khi theo hắn xuống xe ngựa, Ngọc nhi cũng mở to hai mắt, tò mò nhìn trang viên.

- Đi theo ta!

Nam tử trầm giọng nói, đi về phía trước.

Trong trang viên cũng không có tạp dịch, lúc này chỉ có một số lão nhân ngoài hoa giáp (hơn sáu mươi tuổi) đi ra nghênh đón. Những lão nhân này toàn bộ đều là những người mấy đời cúc cung tận tụy vì Vương gia.

Bọn họ tất cả tuy rằng tóc đã hoa râm song hai mắt vẫn sáng ngời hữu thần. Một cái nhìn liền có thể khiến nội tâm người khác run lên.

Đại hán đầu trọc kia chính là như thế. Hắn nhìn thấy mấy lão nhân này, nội tâm không ngừng kinh hãi. Ở trong mắt hắn, nơi này tùy tiện một người ra tay đều có thể một chiêu khiến hắn phải chịu thua.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn tập trung vào một lão giả trong đó. Hơn nữa khi nhìn trên tay đối phương vài lần, nội tâm ngẩn ra, hắn biết thân phận của lão giả này. Đối phương chính là đệ nhất cao thủ đỉnh cấp một thời trong chốn võ lâm hai mươi năm trước. Truyện "

Nam tử mặc mãng bào không nói hai lời, dẫn mấy người mang theo thê nhi trực tiếp tiến vào chỗ sâu bên trong trang viên. Ở bên trong có một gian phòng bình thường.

- Cha, đây là tổ trạch của nhà chúng ta sao? - Ngọc nhi tò mò hỏi.

Nam tử gật gật đầu, đang muốn nói chuyện. Đột nhiên từ phía xa truyền đến một hồi tiếng sấm, ngay sau đó hai nam tử trên thân thể có một số vị trí họa đầy phù văn đột nhiên xuất hiện ở phía trên trang viên. Một người trong đó ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua mấy người dưới lòng đất, bình thản nói:

- Chạy trốn cũng rất nhanh.

Nam tử sắc mặt đại biến, lập tức che ở trước mặt thê nhi, nhìn hai người kia, chua xót nói:

- Hai vị tiên trưởng, các người và những người đó là chuyện của tiên nhân, cùng phàm nhân chúng ta vô can. Cần gì làm khó chúng ta.

Những lão giả xung quanh tất cả ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm hai người trên không. Người kia ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng quét mắt nhìn nam tử một cái, không nói hai lời, tay phải cách không chụp một cái. Mục đích hắn tới đây chính là vì hài tử có linh căn kia.

Đúng lúc này, những lão nhân xung quanh đột nhiên hét lớn một tiếng, đồng thời che trước người nam tử.

Chỉ có điều thân thể huyết nhục của bọn họ rõ ràng không thể chống cự. Chỉ nghe mấy tiếng bịch bịch tức thì toàn bộ hộc máu, thân mình bị ném về bốn phía. Truyện "

Nam tử sắc mặt đại biến, không nói hai lời kéo thê nhi nhanh chóng lui lại phía sau, tiến vào tổ trạch. Sau khi tiến vào tổ trạch, trên mặt nam tử toát ra mồ hôi lạnh, hắn hai mắt đỏ bừng. Ở trên một bài vị phía trước ấn một cái, lập tức xuất hiện một ngăn bí mật, hắn lập tức cắn đầu lưỡi, lấy máu tươi vẽ một phù hiệu lên cái ngăn.

Phù hiệu này là vật mỗi một người thừa kế gia tộc trong một khắc khi trở thành gia chủ phải bắt buộc ghi nhớ ở trong lòng.

Đúng lúc này, bên ngoài tổ trạch vang lên một tiếng nổ, chỉ thấy vô số mảnh tường vỡ hóa thành tro bụi. Người có ánh mắt thâm trầm kia bước chân tiến tới.

Nữ tử và hài tử đứng ở phía sau, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Lúc này, nơi nam tử mặc mãng bào vẽ phù hiệu đột nhiên lóe ra tử mang kỳ dị. Nháy mắt một khối ngọc thạch từ trong ngăn bí mật bay ra.

Một cỗ lực lượng kỳ dị lập tức bao phủ bốn phía.

Người có ánh mắt âm trầm kia lập tức biến sắc. Hắn lui về phía sau mấy bước, ánh mắt vẻ không thể tin nổi. Tên đồng bọn ở bên ngoài cũng cảm giác được lực lượng kỳ dị này đang muốn đi vào xem xét.

Đúng lúc này, ngọc thạch đột nhiên lóe lên. Người có ánh mắt âm trầm lập tức kêu thảm một tiếng, gân xanh toàn thân nổi lên, không nói hai lời nhanh chóng lui về phía sau. Ánh mắt hắn lộ vẻ hoảng hốt sợ hãi. Ở phía trên khối ngọc giản kia hắn cảm giác được một cỗ khí tức hủy diệt. Cường độ của cỗ khí tức này cho dù là một số tứ diệp thuật chú sư đều không thể địch nổi.

Đợi sau khi ngọc giản mở ra với tu vi của người này chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Chỉ thấy ngọc thạch chợt lóe lên, người có ánh mắt âm trầm kia phun ra một ngụm máu tươi, thân mình đổ xuống bên ngoài tổ trạch, run lên một cái lập tức bỏ mình.

Đồng bọn của hắn ở giữa không trung muốn xông vào nhìn, ngẩn người giây lát không nói hai lời lập tức xoay người bỏ chạy. Hắn rõ ràng cảm nhận được, trong tổ trạch kia có một cỗ khí tức căn bản là mình không thể kháng cự.

Chỉ có điều, hắn chưa chạy được bao xa, liền đồng dạng ở dưới ngọc thạch kia lóe lên, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống đất bỏ mình.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến cho ba người trong tổ trạch lập tức giật mình kinh hãi.

- Truyền thuyết là sự thật…

Nam tử thì thào tự nói.

Trong ngọc giản năm đó Vương Lâm lưu lại có một tia Cực Cảnh. Với tu vi lúc đó của hắn, một tia Cực Cảnh này tu sĩ Nguyên Anh kỳ gặp phải tất vong mạng.

Lúc này, trong biên giới Triệu quốc dưới chân núi Hằng Nhạc, bên ngoài Thiên Đạo tông, tuyệt đại bộ phận tu chân giả của Triệu quốc đều tụ tập lại đây. Trên mặt bọn họ đều lộ vẻ căm giận, nhìn về phương xa.

Trên không trung ở trong tầm mắt của bọn họ chỉ có một người!

Người này toàn thân hơn một nửa đều vẽ đầy phù văn. Hắn đứng ở nơi đó liền có một cỗ khí tức cường đại bao phủ bốn phía.

- Cái tu chân quốc này của các ngươi không ngờ lại có hứng thú như vậy, toàn bộ tụ tập ở chỗ này. Chẳng lẽ ở nơi đây có pháp bảo gì có thể cải tử hoàn sinh cho các ngươi?

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng người kia truyền ra. Một hắc bào lão giả tóc trắng xóa từ ngọn núi Thiên Đạo tông bay ra. Lão nhìn chằm chằm người của Tiên Di tộc kia, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, trong miệng bình thản nói:

- Ngươi có thể thử một lần.

Người nọ cười ha hả, ánh mắt chợt lóe, khí tức toàn thân điên cuồng tràn ra. Phù văn trên thân thể hắn lập tức giống như sống dậy, toàn bộ run rẩy, cuối cùng rời khỏi thân thể hình thành một con phù long bay múa xung quanh thân thể hắn.

- Có ý tứ, lão phu vốn không phải chuyên môn đối phó những tu sĩ cấp thấp các ngươi, chỉ là đi ngang qua mà thôi. Tuy nhiên ngươi đã nói như vậy, ta ngược lại muốn xem rốt cuộc có pháp bảo gì có thể khiến các ngươi không sợ hãi.

Ánh mắt hắn lộ ra một tia khinh miệt. Lấy thân phận Lục diệp Thuật Chú Sư của hắn ở trên Chu Tước tinh này chỉ cần không gặp phải một ít tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ hắn liền không có địch thủ.

Hơn nữa, hắn không cho rằng ở trong Tam cấp tu chân quốc này sẽ có tu sĩ Hóa Thần kỳ tồn tại.

Dưới một bước, thân thể hắn hướng về phái Thiên Đạo tông bước tới. Phù long xoay quanh thân thể hắn lập tức truyền ra từng trận tiếng gầm thét, từ bên ngoài thân thể hắn bay nhanh về phía Thiên Đạo tông.

Phù long nhanh như tia chớp phá không tiến đến. Trên dưới Thiên Đạo tông tụ tập tất cả tu sĩ của Triệu quốc, một đám ngừng thở, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Từ hai trăm năm trước Triệu quốc đã có tin đồn. Một người của Triệu quốc ở Thiên Đạo tông Hoá Thần lưu lại một tượng gỗ coi như vật truyền thừa. Người có thể đạt được vật ấy liền trở thành trực hệ đệ tử của người này.

Nơi cất giữ vật ấy có thần thức của người này thủ hộ. Nếu người vô duyên sẽ không thể mở ra. Nhưng khi Triệu quốc gặp phải tai ương diệt tộc thì vật ấy có thể phát huy uy lực cường đại.

Trong nháy mắt phù long kia bay đến, đột nhiên toàn bộ Hằng Nhạc sơn rung động mãnh liệt. Trong tiếng ầm ầm một tượng gỗ từ trên đỉnh núi bay lên. Trong chốc lát khi tượng gỗ này xuất hiện, Phù long đang bay đến tấn công lập tức run lên. Nam tử Tiên Di tộc hai mắt lập tức lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Thì ra còn có một tia ý cảnh pháp bảo của tu sĩ Hoá Thần kỳ lưu lại. Chỉ là tu vi của tu sĩ Hoá Thần kỳ này quá thấp rồi. Cho dù hắn đích thân tới đây, lão phu cũng có thể khiến hắn táng mạng tại đây, huống chi là một cái pháp bảo.

Lão giả kia chậm rãi nói, ánh sáng kỳ dị trong mắt tan đi, lại lộ ra vẻ khinh miệt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 413: Thủy tổ.

Hắn nói xong, tay phải điểm một cái ở phía trước. Lập tức mấy con phù long rít gào nhanh chóng lao về phía địa phương kia, mang theo từng trận tiếng xé gió.

Tu sĩ của Triệu quốc tụ tập ở đây đều ngẩng đầu, nhìn tượng gỗ không chớp mắt. Tượng gỗ này ở trong mắt bọn họ, là nơi đặt hy vọng của bọn họ, là vật chí tôn của Triệu quốc.

Chỉ thấy tượng gỗ kia chấn động rất nhỏ, loé ra ánh sáng sáng ngời. Ngay sau đó, một quầng sáng từ trên thân nó đột nhiên khuếch tán ra, va chạm với những con phù long kia.

Ầm! Ầm!

Vài tiếng nổ truyền đến, phù long phía trên giống như bị cuồng phong thổi qua. Những phù văn này lập tức chớp động không ngừng, cuối cùng đại lượng phù văn ảm đạm. Mấy con phù long lập tức có hơn nửa biến mất giữa trời đất.

Phù long còn lại chỉnh thể cũng rút nhỏ rất nhiều.

Tu sĩ của Triệu quốc thấy một màn như vậy, lập tức trong mắt đều lộ vẻ hưng phấn.

- Ồ? Vật này cũng có chút thú vị, huỷ thật đáng tiếc.

Người Tiên Di tộc kia ánh mắt chợt loé, liếc mắt nhìn tượng gỗ kia một cái, không nói hai lời tay phải ở trước người vuốt một cái. Lập tức trong hư không huyễn hoá ra một đám phù văn tản ra khí tức tang thương.

Những phù văn này xoay quanh thân thể hắn, người này thân mình khẽ động bước về phía trước.

Tượng gỗ lại loé ra sóng gợn khuếch tán ra không trung đụng tới phù văn bên ngoài thân thể người này, lập tức rung động kịch liệt, không thể chống cự cuối cùng tiêu tan.

Dưới một bước người Tiên Di tộc kia đã vượt qua khoảng cách, đi tới bên cạnh tượng gỗ trên đỉnh Hằng Nhạc sơn, đại thủ chụp một cái về phía tượng gỗ.

Hào quang trên tượng gỗ lập tức chói mắt, đột nhiên khuếch tán ra bốn phía. Nhưng trong mắt người Tiên Di tộc này vẻ khinh miệt thuỷ chung không mất. Hắn hừ nhẹ một tiếng, đại thủ lập tức đặt phía trên tượng gỗ.

- Cho dù là chủ tử của ngươi đích thân đến, lão phu cũng nói thu liền thu như thường!

Dưới một trảo nam tử kia đã cầm tượng gỗ trong tay, sau khi nhìn thoáng qua, cười nói:

- Đích thật là bảo bối. Nếu ngày sau có cơ hội, lão phu muốn nhìn một chút tiểu bối đã lưu lại tượng gỗ kia.

Trên dưới Hằng Nhạc sơn Thiên Đạo tông một mảnh vắng lặng. Tất cả tu sĩ đều trầm mặc không nói, tượng trưng trong lòng bọn họ cứ như vậy bị người huỷ diệt. Mạt lộ của triệu quốc dường như không thể thay đổi.

- Xem phân lượng của vật này, lão phu không làm khó các ngươi. Từ nay về sau, các ngươi trở thành nước phụ thuộc của Tiên Di tộc ta. So với cuộc sống dưới trướng Chu Tước quốc chắc chắn tốt hơn không ít. Truyện "

Người Tiên Di tộc kia trong mắt vẻ khinh miệt càng đậm, chậm rãi nói.

- Tượng gỗ của ta, không phải là vật có thể lấy.

Một thanh âm bình thản từ trong hư không truyền đến. Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh đột nhiên từ trong hư không xuất hiện.

Người Tiên Di tộc kia vội xoay người nhìn về phía sau. Hắn nội tâm kinh hãi, với tu vi của hắn, không ngờ có người tới gần người cũng không phát hiện, lập tức lâm vào kinh hãi.

Hai người từ trong hư không xuất hiện chính là Vương Lâm và Vương Trác.

Trong nháy mắt hai người bọn hắn xuất hiện, tu sĩ Triệu quốc ở trên dưới Thiên Đạo tông lập tức có người nhận ra bộ dạng của Vương Lâm.

- Thuỷ tổ!

- Thuỷ tổ!

Một tiếng hô hoán mang theo hưng phấn vang lên, từ trong miệng tuyệt đại bộ phận tu sĩ truyền ra, thanh âm này thật lớn. Trong nháy mắt giữa trời đất dường như chỉ còn lại thanh âm này.

- Thuỷ tổ…

Vương Lâm mỉm cười, hơi gật đầu.

Tiếng hô hoán lập tức càng lên cao.

Người Tiên Di tộc kia sắc mặt cực kỳ khó coi, vẻ khinh miệt trong mắt đã sớm biến mất, thay vào đó chỉ còn lại kiêng kỵ thật sâu.

- Các hạ…

Hắn mở miệng đang muốn nói chuyện, lập tức bị Vương Lâm cắt ngang.

- Đem tượng gỗ của ta, cho ta!

Thanh âm của Vương Lâm mặc dù bình thản, nhưng lại có cỗ khí tức không cho phép nghi ngờ.

Người Tiên Di tộc sắc mặt âm trầm. Hắn có chút nhìn không thấu tu vi của đối phương, người này vừa nhìn xem giống như Hoá Thần hậu kỳ đại viên mãn. Nhưng nhìn kỹ, trong cơ thể đối phương không ngờ ẩn dấu một cỗ lực lượng kỳ dị. Cỗ lực lượng kỳ dị này hắn từ miệng trưởng bối trong tộc nghe nói qua, đó là tiêu chí của tu sĩ Anh Biến kỳ.

Trầm mặc giây lát, hắn không nói hai lời tay phải phất, tượng gỗ lập tức vẫy ra bay về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt Vương Lâm vươn tay bắt lấy tượng gỗ, người này ánh mắt phát lạnh, quát to:

- Phù bạo!

Trong khoảnh khắc trên tượng gỗ lập tức thoáng hiện ra đại lượng phù văn. Những phù văn này phát ra u quang, ầm ầm nổ ra, hình thành một đạo tấn công đặc biệt mạnh mẽ.

Vương Lâm thần sắc như thường, tay phải điểm một cái về phía trước, lập tức những phù văn bùng nổ này bị một cỗ lực lượng vô hình bao phủ, trong nháy mắt bị giam cầm giữa không trung, nén ép trở thành một hình cầu bằng nắm tay.

Trong hình cầu này mây khói lượn lờ, bao hàm lực công kích của tất cả những phù văn tự bạo sinh ra.

Người của Tiên Di tộc sắc mặt đại biến. Hắn chẳng thể nào nghĩ tới, công kích của mình không ngờ bị đối phương hoá giải dễ dàng như thế.

- Anh Biến…

Hắn chua xót thì thào tự nói, không nói hai lời xoay người bỏ chạy. Hắn biết rõ với thực lực của mình, đối diện với tu sĩ Anh Biến kỳ, tuyệt đối không có phần thắng, chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

- Xui xẻo, thuỷ tổ của một cái Tam cấp tu chân quốc không ngờ là lão quái Anh Biến kỳ. Loại chuyện xui xẻo như vậy làm sao khiến ta gặp phải! Truyện "

Người Tiên Di tộc kia nội tâm chua xót. Hắn đang muốn chạy trốn, đột nhiên trời đất tối sầm lại, chỉ nghe một tiếng “rắc rắc”, một khe nứt

không gian cự đại như có thể cắt ngang hư không đột nhiên xuất hiện ở phía sau chỗ người này lui lại.

Người Tiên Di Tộc này kinh hãi, thân mình không khỏi dừng lại.

- Ta cho ngươi đi rồi sao?

Vương Lâm ánh mắt bình thản quét qua người này, tay phải chụp lấy tượng gỗ, lưu lại trên đó thần thức mới của mình, sau đó ném một cái, tượng gỗ này bay về phía xa, chìm vào trong Hằng Nhạc sơn.

- Các hạ, dựa theo ước định giữa chúng ta. Tam cấp tu chân quốc các ngươi Chu Tước quốc sẽ buông tha, đổi lấy chúng ta tạm hoãn công kích tứ cấp tu chân quốc. Chẳng lẽ ngươi muốn bội ước phải không?

Người Tiên Di tộc kia sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói.

Vương Lâm nhướng mày, nói:

- Ai ước định với các ngươi? Chu Tước Tử sao.

Người Tiên Di tộc kia ngẩn người, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Các hạ nếu là tu sĩ Anh Biến kỳ, chắc hẳn biết Kiền Phong. Ước định này là Kiền Phong đại biểu Chu Tước Tử và thiếu tộc trưởng của ta cùng ký kết.

- Kiền Phong…

Vương Lâm ánh mắt ngưng lại, tên này hắn nghe qua hai lần. Một lần là nghe từ miệng Liễu Mi, một lần chính là hiện tại.

- Vớ vẩn!

Vương Lâm lạnh giọng nói, tay phải nâng lên, điểm lên trên quang cầu giam cầm phù văn bạo tạc. Lập tức quang cầu kia chấn động, đột nhiên khẽ động hoá thành một đạo tàn ảnh, bắn về phía người Tiên Di tộc.

Nam tử Tiên Di tộc kia sắc mặt đại biến, hai tay vỗ lên trán. Lập tức phía trên mi tâm loé ra ánh sáng xanh, ngay sau đó một gốc thực vật có sáu lá lập tức xuất hiện, đột nhiên từ trong mi tâm lao ra, va chạm với quang cầu kia.

Ầm!

Người Tiên Di tộc thân hình bạo lui, miệng phun máu tươi. Nhưng thực vật phía trên mi tâm hắn lại vẫn không tổn thương. Ngược lại thanh mang càng đậm, chỉ có điều người này không muốn ham chiến. Trong khi lui lại phía sau, tay phải ở trước người xoa một cái, lập tức trong tay xuất hiện một mộc côn màu tím. Trong hư không lập tức xuất hiện từng đạo gợn sóng. Hắn nhảy lên xông vào trong gợn sóng kia.

Mộc côn màu tím kia chính là cành của Luân Hồi thụ. Sau khi lấy bí pháp của Tiên Di tộc bào chế có thể kết nối với Luân Hồi tổ thụ, tiến hành truyền tống na di trên phạm vi lớn trong toàn bộ Chu Tước tinh.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, không chút hoang mang nâng tay phải lên, trong miệng nhẹ nói:

- Hút!

Lấy trăm trượng xung quanh người Tiên Di tộc kia làm điểm trung tâm, một lượng mây lớn ào ạt kéo đến, hình thành một quang quyển cự đại. Quang quyển này nhanh chóng nén lại, trong nháy mắt chỉ còn ba trượng.

Vương Lâm thuỷ chúng thần sắc như thường, cười nói:

- Người của Tiên Di tộc, Vương mỗ giết còn ít sao. Phù chú chi lực, ngươi nói chính là cái này?

Vương Lâm tay phải điểm một cái ở trước ngực, lập tức ở phía sau hắn xuất hiện năm đoàn khí xám. Khí xám này chớp động, hoá thành năm cái phù văn màu xám, không ngừng chớp động.

Ở Nguyệt tinh khi Anh Biến, Vương Lâm phát hiện ở trong cơ thể không biết khi nào xuất hiện năm cỗ khí xám này, bình thường ẩn trong huyệt đạo toàn thân. Nó đối với thân thể chẳng những không có hại, ngược lại mơ hồ có thể khiến linh lực lưu động càng thêm trôi chảy.

Người Tiên Di tộc kia nhìn chằm chằm năm đoàn khí xám, sắc mặt tái nhợt. Hắn có thể cảm nhận được, ở trên khí xám này có khí tức của thuật chú sư lục diệp, rõ ràng là do người trước mắt giết chết.

Vương Lâm bình thản liếc mắt nhìn qua người này, tay phải cách không chụp một cái, lập tức quang quyển kia co rút lại trong phạm vi lớn. Người Tiên Di tộc kia kêu rên mấy tiếng, trong quang quyển toàn bộ thực vật lục diệp kia đều tan vỡ. Cuối cùng, theo quang quyển nhanh chóng co rút lại, người này lập tức bị đè ép thành một đoàn huyết nhục. Truyện "

Quang quyển tan biến, huyết nhục vỡ vụn, tiêu tán ở trong một mảnh huyết vụ.

Lấy thực lực hiện tại của Vương Lâm, giết người này không tốn chút hơi sức, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không cần sử dụng. Dù sao, hắn không giống với tu sĩ Hoá Thần kỳ, ý cảnh đã có tiên lực.

Hắn lúc này đã bước một chân vào Anh Biến kỳ, chỉ cần đầy đủ tiên ngọc, bất cứ lúc nào cũng có thể Anh Biến.

Chẳng qua, số lượng tiên ngọc thật sự quá mức ít ỏi.

Vương Lâm nhìn chỗ người Tiên Di tộc kia chết, mắt lộ vẻ trầm ngâm.

- Chu Tước Tử không ngờ lại có hiệp nghị với Tiên Di tộc, việc này có chút kỳ dị… Còn có Kiền Phong kia…

Vương Lâm ánh mắt loé lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 414: Cự phú.

Tất cả tu sĩ trên dưới trong Thiên Đạo tông nội tâm lúc này vô cùng kích động, đều dùng ánh mắt khác thường ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm. Truyện "

Vị lão giả tóc trắng trong Thiên Đạo tông kia, lúc này đi ra khỏi đám người, cúi đầu thật sâu với Vương Lâm, cung kính nói:

- Vãn bối Thiên Đạo tông Trần Phong Khiếu, tham kiến thủy tổ.

- Tham kiến sư tổ!

Lão giả kia vừa dứt lời, lập tức tất cả tu sĩ của Triệu quốc đồng thời cùng cung kính nói, thanh âm này thật lớn, truyền ra xa xa. Truyện "

- Ta không phải thủy tổ của các ngươi.

Vương Lâm lắc đầu nói.

Lão giả hít sâu, cung kính nói:

- Lão nhân gia người chính là thủy tổ của tất cả người tu chân Triệu quốc. Điểm này, hai trăm năm trước khi người ở Thiên Đạo tông Hóa Thần thì đã tồn tại, còn xin thủy tổ không nên chối từ.

Vương Lâm than nhẹ, nhìn thoáng qua mặt đất của Triệu quốc. Nơi này, là nơi hắn sinh ra lớn lên, trong nháy mắt năm trăm năm trôi qua. Trong năm tháng trôi qua có đôi khi hắn nhớ lại chuyện xưa, nội tâm có loại cảm giác như nằm mơ.

- Thủy tổ đại nhân, nếu không vội vàng xin ở Thiên Đạo tông nghỉ ngơi mấy ngày, để bọn vãn bối thể hiện chút lòng thành.

Vẻ cuồng nhiệt sùng kính trong mắt lão giả cực đậm.

Vương Lâm hơi trầm ngâm. Lúc này, Vương Trác ở một bên than nhẹ, nói:

- Vương Lâm, ở lại Triệu quốc mấy ngày đi, ngươi không muốn đi xem hậu nhân của tứ thúc hiện nay sao…

Lão giả ngẩn người, đánh giá Vương Trác vài lần. Vương Trác là thiên tư đệ tử trong Thiên Đạo tông, hắn tự nhiên nhận ra. Nhưng lời nói lúc này của đối phương lại có chút kỳ dị. Lão giả vừa nhìn lập tức phát hiện chỗ không thích hợp, Vương Trác này mặc dù bộ dáng không có gì khác

thường, nhưng trong hai mắt lại không còn chút cảm giác của đệ tử Thiên Đạo tông, mà có một vẻ tang thương.

Vương Trác hướng về phía lão giả cười cười, ở bên tai truyền âm mấy câu. Lão giả kia sau khi nghe xong thân mình đột nhiên run lên. Với vẻ mặt không dám tin nhìn Vương Lâm, cuối cùng nội tâm xác định. Vương Lâm theo như lời truyền âm của Vương Trác nhất định không thể là giả, vì thế cười khổ, cung kính nói:

- Tham kiến sư tổ…

- Trần Phong Khiếu, ngươi là đệ tử năm đó ta tự mình đưa đến Thiên Đạo tông. Ngươi năm đó vẫn còn là một thiếu niên, thoáng một cái đã qua nhiều năm như vậy, thế sự tang thương…

Vương Trác than nhẹ.

Trần Phong Khiếu gật đầu cười khổ, trong khoảng thời gian ngắn nội tâm vẫn có chút hoảng hốt.

Vương Lâm ở lại Thiên Đạo tông.

Tu sĩ của Triệu quốc, ngoại trừ một số thủ lĩnh của tông phái còn lại đều tản ra trở về tông phái của mình.

Ở Thiên Đạo tông, Vương Lâm vì tất cả tu sĩ Kết Đan kỳ của Triệu quốc giảng đạo một lần. Với cảm ngộ của hắn, lưu lại một hư ảnh của đạo cho tất cả tu sĩ Kết Đan kỳ, khiến cho khả năng kết anh của bọn họ tăng lên vô hạn.

Đồng dạng, đối với mấy người tu sĩ Nguyên Anh kỳ, Vương Lâm cũng không chút keo kiệt đem kinh nghiệm Hóa Thần chỉ điểm cho bọn họ. Do đó khiến cho bọn họ đối với Hóa Thần không còn mê man, mà đã thấy rõ đường lối.

Ba ngày sau, Vương Lâm và Vương Trác ly khai Thiên Đạo tông. Trước khi đi, hắn vì Thiên Đạo tông bố trí một trận pháp cường đại. Dưới trận pháp này, có thể ngăn cản tất cả tu sĩ Hóa Thần kỳ, chỉ có tu vi Anh Biến kỳ mới có thể phá giải.

Đối với một tam cấp tu chân quốc mà nói, loại trận pháp này, có thể nói là có một không hai. Nói rõ hơn, chỉ có tông phái của ngũ cấp tu chân quốc mới xuất hiện hộ sơn chi trận mạnh hơn so với trận pháp này.

Vì Triệu quốc làm một việc cuối cùng, trong lòng Vương Lâm đối với nơi mình sinh ra lớn lên đã không còn chấp nhất. Vương Lâm đi kinh đô một chuyến, yên lặng nhìn qua hậu nhân của Vương gia.

Sau đó ở trong tổ trạch ngày xưa, bọn họ thấy được ba người nhà Ngọc nhi. Ngọc nhi đáng yêu khiến hắn tới Đại Ngưu và Chu Như khi bé, có

chút cảm khái.

Vương Trác thu nhận Ngọc nhi, truyền cho nó thuật tu tiên.

Vương Lâm đi lên, lấy cực cảnh ngọc giản trong tổ trạch ra, cho vào một đạo thần thức.

Vương Trác không quay về Thiên Đạo tông mà ở lại Vương gia. Hai trăm năm trước hắn được Vương Lâm dùng thần thông chi thuật đánh vào trong cơ thể một phụ nữ có thai của Vương gia. Kiếp trước kiếp này cũng đều sinh ra ở Vương gia, cảm tình tự nhiên hơn xa Vương Lâm

Hắn chuẩn bị dùng cả cuộc đời này để thủ hộ hậu nhân của Vương gia.

Việc của Triệu quốc đến đây kết thúc.

Tuy nhiên trong lòng Vương Lâm còn có một đạo tạp niệm. Đó chính là Hằng Nhạc phái ngày xưa. Phái này dù sao cũng là chiếc nôi để hắn bước vào tu tiên trong cuộc đời này. Trước khi rời khỏi Triệu quốc, Vương Lâm chuẩn bị tìm hiểu một lần. Truyện "

Thần thức của hắn đảo qua, tất cả động phủ trong các dãy núi to nhỏ trên lãnh thổ Triệu quốc đều xuất hiện trong đầu. Thân hình hắn khẽ động liền biến mất tại chỗ.

Căn cứ trí nhớ, ở một chỗ trong Triệu quốc được gọi là Tượng Xà sơn xuất hiện bóng dáng của Vương Lâm.

Với ánh mắt phức tạp, Vương Lâm nhìn khắp bốn phía. Ở trong này có một trận pháp, hắn vung tay lên, cũng không phá giải trận pháp này mà trực tiếp xuyên qua, tiến vào bên trong Tượng Xà sơn.

Ở trong này, có một động phủ rất lớn. Vương Lâm tiến vào trong động phủ, đập vào tầm mắt là một mảnh tro bụi.

Nơi đây, đã rất lâu không có người ở.

Chỉ thấy trong đại sảnh của động phủ, trên một khối ngọc thạch lớn có khắc ba chữ đầy tang thương.

“Hằng Nhạc phái!”

Vương Lâm nhẹ than, tiến lên lau đi tro bụi trên ngọc thạch này, nhìn về phía vật này trầm mặc hồi lâu.

Lát sau, thần thức Vương Lâm đảo qua, thân mình đi về phía một thạch thất. Phá vỡ cấm chế ở cửa của thạch thất, bày ra trước mắt hắn là một

hàng giá, mặt trên đặt một ít ngọc giản tản ra u quang mỏng manh.

Bên trong một góc còn có một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này ở trạng thái khoanh chân, trên đó không có vết nứt, càng không có vết thương khi còn sống lưu lại, rõ ràng là hết thọ nguyên chết già.

Ngón trỏ tay phải của hài cốt này điểm trên mặt đất.

Vương Lâm tiến lên, dọn sạch bụi bặm trên mặt đất, nhìn thấy một hàng chữ.

“Hằng Nhạc phái, ta chết đi, thẹn với tổ tiên… Thẹn với tổ tiên…”

Vương Lâm trầm mặc, lui lại phía sau mấy bước, cung kính cúi đầu với hài cốt, hạ giọng nói:

- Đệ tử Vương Lâm, tham kiến tiền bối…

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm xoay người đi về phía những khối ngọc giản kia, cầm lên từng cái, dùng thần thức tham nhập. Cuối cùng, ở trên

một khối ngọc giản trong đó, bước chân hắn dừng lại.

- Lão phu thiên tư ngu dốt, tu tiên không đủ. Cuộc đời này chỉ riêng đối với kiếm có mang ý niệm kỳ dị, giống như cả đời vì kiếm mà sống. Nhưng lại không biết vì sao, hễ thần thức tiếp xúc với kiếm sau một nhịp thở nhất định sẽ vỡ vụn, không có ngoại lệ…

Một từ phế nhân chính là nói lão phu. Không thể lấy thần thức khống chế kiếm thì không thể dùng kiếm chiến đấu, thẹn với ân sư.

Sau tám mươi tuổi, lão phu chợt có một giấc mộng. Trong mộng ta là một kiếm hồn, quét ngang thiên địa cửu châu, xem như kiếm trung tôn sư.

Sau khi tỉnh lại, kiếm ở trong mộng cứ quanh quẩn trong đầu lão phu. Thật lâu không tiêu tan, giống như nó chính là mục tiêu cả đời của lão phu. Đây chính là kiếp trước của lão phu… Ta dứt khoát từ bỏ việc tấn công Trúc Cơ, chuyển sang đúc kiếm. Ta muốn đúc ra thanh kiếm kia!

Ý nghĩ này rất nặng, nặng đến mức lão phu giống như nhập ma không còn là chính mình. Tất cả tâm thần đều đặt trên này, ta nhất định phải đúc ra thanh kiếm trong mộng kia!

Trải qua mười năm. Trong thời gian này, lão phu thậm chí không quản uốn gối cầu kỳ thạch dị thiết trong thiên hạ, thu thập vô số vật đúc kiếm,

thành công đúc ra rất nhiều thanh, nhưng cũng không có cảm giác như trong mộng, toàn bộ bị lão phu chính tay hủy diệt.

Một năm ấy, Hằng Nhạc phái gặp phải đại kiếp nạn, cường địch đột kích, diệt môn sắp tới.

Cuộc đời này của lão phu, sinh ở Hằng Nhạc, tử, tự nhiên cũng phải chết ở Hằng Nhạc. Đang lúc lâm nguy, lão phu khai lò đúc một lần cuối cùng, thời gian có hạn. Lúc này, lão phu không dùng thời gian đi tìm kỳ vật, đơn thuần lấy sắt thường luyện chế, rất nhanh đã đúc ra một thanh đại kiếm.

Trong cõi u minh tự có thiên ý, kiếm này xuất lô, lão phu đột nhiên tâm có cảm giác, đem vật bằng vàng hòa tan, quét lên trên kiếm này, lập tức kim quang lấp lánh

Nhìn kiếm này, cảm giác trong mộng của lão phu đột nhiên giáng lâm. Thân thể giống như không thể khống chế, cầm lấy kiếm này, ở trong một khắc đó, ta giống như về tới trong mộng, trở thành kiếm trung chi hồn kia.

Chính là loại cảm giác này, ta ban cho kiếm này cái tên Cự Phú. Tên này mặc dù tục, nhưng lại là suy nghĩ trong lòng ta.

Cầm kiếm này, toàn bộ tâm thần lão phu giống như hoàn toàn biến mất, dung nhập vào trong kiếm, lao ra khỏi nơi đúc, giải đại kiếp nạn của Hằng Nhạc phái ta. Sau đó, lão phu mỉm cười mà chết, lưu lại một đạo kiếm quyết để trong Cự Phú, hy vọng đệ tử đời sau hữu duyên đối xử tử tế với kiếm này.

Vương Lâm buông ngọc giản, nhắm lại hai mắt, nội tâm không ngừng chấn động. Hắn sở dĩ đến chỗ này mục đích mặc dù là xem một chút Hằng Nhạc phái ngày xưa, nhưng mục đích tìm Cự Phú cũng là một trong số đó.

- Kiếp trước kiếm hồn… Cự Phú này cùng tiên kia giống hệt nhau. Chẳng lẽ trong hồn phách của vị tiền bối này ẩn chứa một tia kiếm hồn của kiếm tiên bị đánh tan nát năm xưa…

Vương Lâm mở hai mắt, ánh mắt chớp động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 415: Anh biến.

Nửa tháng sau, Vương Lâm cau mày từ trong khe nứt không gian đi ra. Hắn không thu hoạch được gì.

- Kiếm này sợ là đã vỡ nát…

- Phải nhanh một chút trở lại Luyện Hồn tông, tìm kiếm đại lượng tiên ngọc, tiến hành Anh Biến!

Thân ảnh Vương Lâm lóe lên, biến mất tại chỗ, xuất hiện trong một cổ truyền tống trận, sau khi mở ra liền biến mất ở Triệu quốc.

Phía Tây Chu Tước tinh, trong một tứ cấp tu chân quốc. Nơi đây đã bị Tiên Di tộc chiếm cứ, tu sĩ trong nước phụ thuộc vào Tiên Di tộc. Lúc này, một người đứng bên ngoài biên giới, người này đầu đội mũ rơm, toàn thân bao phủ trong kim quang.

- Vương Lâm, ngươi rốt cuộc đã trở lại, một khắc khi ngươi trở lại Chu Tước tinh, tiền bối đã biết được. Hy vọng ngươi đừng làm người thất vọng.

Người này vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một khối ngọc giản.

- Ngươi đã giúp Chu mỗ giết Lý Nguyên Phong, phong ấn Tuyết Vực quốc. Chu Vũ Thái ta coi như báo đáp, đưa cho ngươi vật ấy. Phương diện này là Chu mỗ lấy sinh tử để trả giá, cảm ngộ ra ý cảnh của Liễu Mi. Hy vọng ngươi có thể giống như dự liệu của tiền bối, cắn nuốt đạo tâm của Liễu Mi này, thành tựu Chu Tước chi thế!

Thân mình hắn bước một bước liền biến mất.

Bì Lô quốc phía Bắc đại lục Chu Tước, trong một cổ truyền tống trận, ở giữa có một vòng ánh sáng bay lên, thân ảnh của Vương Lâm xuất hiện. Hắn đi ra truyền tống trận, thân mình hóa thành một đạo cầu vồng, thẳng đến Luyện Hồn tông.

Trên đường đi, thần thức của Vương Lâm tản ra, nhìn thấy tu sĩ không ít, nhưng tất cả sắc mặt đều khó coi, ẩn hiện ưu sầu, đi lại vội vã, thường thường người quen biết nhau thần thức gặp đến cũng chỉ là chào hỏi qua rồi lập tức tản ra.

Trong khi Vương Lâm phi hành, đột nhiên nhướng mày, chỉ thấy phía xa có hơn mười tu sĩ liên hợp lại. Thần thức của bọn họ lấy một loại phương pháp kỳ dị hợp lại, chậm rãi quét ngang qua.

Trong mười mấy tu sĩ này, có ba người Hóa Thần kỳ, còn lại là Nguyên Anh kỳ.

Bọn họ cũng không phải nhằm vào một người nào đó, mà mỗi một tu sĩ đều bị tra xét một lượt.

Khi quét về phía Vương Lâm. Vương Lâm không có thời gian dây dưa với bọn họ, chân bước về phía trước một bước, cả người lập tức biến mất tại chỗ, biến mất vô ảnh giữa thần thức liên hợp của hơn mười người kia.

Hơn mười người này không phát hiện điều gì khác thường, tiếp tục tra xét.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, không lâu sau đã đi tới bên ngoài sơn môn Luyện Hồn tông. Hộ sơn đại trận của Luyện Hồn tông đã mở ra, hình thành một đạo hồn vụ màu đen. Từ xa nhìn lại, trong này giống như có vô số oan hồn dã quỷ.

Từng trận kêu khóc thảm thiết từ trong hồn vụ màu đen kia truyền ra, giống như u minh chi cảnh, khiến cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Tu sĩ của Bỉ Lô quốc không ai nguyện ý đến gần nơi này, bình thường đều đi đường vòng qua. Truyện "

Vương Lâm nhìn đến hộ sơn đại trận của Luyện Hồn tông nội tâm nhẹ nhàng thở ra, chứng minh trong này không có vấn đề gì. Hai tay hắn bắt quyết, tỏa thần chi thuật lập tức vận chuyển. Sau đó, hắn há mồm phun

một cái, lập tức một đạo hắc mang từ trong miệng bay ra, ở phía trước hóa thành một cây Tôn Hồn Phiên dài ba trượng.

- Tiến!

Tay phải Vương Lâm điểm một cái về phía trước, Tôn Hồn Phiên lập tức không gió mà bay. Lá cờ thật lớn bay múa, thoáng cái bao phủ thân thể Vương Lâm, cuốn hắn tiến vào hộ sơn đại trận phát ra hồn vụ màu đen kia.

Chỉ thấy khi Tôn Hồn Phiên tiến vào hắc vụ, hắc vụ này đều dạt về hai bên, vì Vương Lâm mở ra một con đường. Tôn Hồn Phiên tốc độ cực nhanh, nhoáng lên một cái đã biến mất sâu trong hắc vụ.

Lúc này, hộ sơn đại trận sinh ra hồn vụ lại khôi phục bình thường. Con đưởng nhỏ bị mở ra kia, lập tức bị vụ khí hai bên tràn tới cắn nuốt.

Bên trong Luyện Hồn tông cũng không có nhiều thay đổi so với năm đó khi hắn rời đi. Chẳng qua môn hạ đệ tử trong này càng lộ rõ vẻ điêu linh, không bằng một phần mười năm đó.

Từ xa nhìn lại, chín kim hoàn lúc này chỉ còn lại ba cái…

- Ngươi đã trở lại…

Một thanh âm tang thương ở trong hư không chậm rãi truyền đến. Chỉ thấy một đạo huyết hoàn xuất hiện ở trước người Vương Lâm, Độn Thiên đi ra.

Độn Thiên so với năm đó càng lộ vẻ già nua, toàn thân trên dưới tản ra một cỗ tử khí nồng đậm, cả người thoạt nhìn cùng trước kia khác biệt như trời với đất.

- Tiền bối người…

Vương Lâm hai mắt sững lại, cẩn thận nhìn Độn Thiên vài lần, thầm than một tiếng, hắn nhìn ra thọ nguyên của Độn Thiên đã như ngọn đèn hết dầu.

- Ngươi đã nhìn ra… Không sao, lão phu vẫn còn có mấy năm thọ mệnh, sẽ không dễ dàng chết được.

Độn Thiên cười ha hả, dưới tiếng cười này dường như tử khí trên người cũng bị tách ra không ít.

- Không tồi, tu ci của ngươi mấy năm nay đề cao không ít, không ngờ đã tới cảnh giới luyện tiên hóa khí, ngưng cốt thốn nhục. Nếu có đại lượng tiên ngọc, ngươi đạt tới Anh Biến kỳ chỉ trong nay mai!

Độn Thiên cẩn thận nhìn Vương Lâm, nội tâm có chút khiếp sợ, hai mắt sáng ngời.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói:

- Tiền bối, nơi này có thể có tiên ngọc không?

Độn Thiên ngẩng đầu nhìn trời, cười ha hả, nói:

- Cái tên Tằng Ngưu ngươi khá lắm, trở lại Luyện Hồn tông chính là vì tiên ngọc. Ta thấy nếu ngươi không thiếu tiên ngọc sợ là cũng sẽ không quay về đây nữa.

Vương Lâm khẽ lắc đầu, nói:

- Vì Thập Ức Tôn Hồn Phiên, ta cũng sẽ trở về.

Độn Thiên hai mắt chợt lóe, nhìn về phía Vương Lâm, trong ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, cười nói:

- Tốt, Thập Ức Tôn Hồn Phiên là của ngươi. Hồn phách của lão phu mấy năm sau cũng là của ngươi. Thậm chí trên dưới Luyện Hồn tông này cũng đều là của ngươi. Ngươi nếu không thích cũng có thể bỏ Luyện Hồn tông nơi đây. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, lão phu làm như vậy đối với ngươi, ngươi nhất định phải hồi báo.

Chuyện lão phu để ngươi hồi báo chính là bảo vệ tốt Thập Ức Tôn Hồn Phiên, phiên này còn thì hương hỏa của Luyện Hồn tông ta bất diệt. Chu Tước tinh nho nhỏ này không ngăn được bước chân của Tằng Ngưu ngươi. Ngày sau nếu ngươi rời khỏi nơi đây, nhất định phải tìm một nơi để hương hỏa của Luyện Hồn tông thịnh vượng, và xấy dựng cho Luyện Hồn tông ta tòa Thiên thê tháp chín trăm chín mươi chín tầng. Hoàn thành đại nghiệp của Luyện Hồn tông ta, làm cho Luyện Hồn tông có thể đạt tới tiêu chuẩn của lục cấp tu chân. Truyện "

Tằng Ngưu, ngươi làm được không!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Việc trên thế gian này vốn không có cái gì là cho không. Muốn đạt được cái gì nhất định phải trả giá vài thứ. Lời nói của Độn Thiên về Luyện Hồn tông, nội tâm Vương Lâm rất là đồng cảm. Hắn trầm ngâm giây lát, gật đầu nói:

- Có thể!

Độn Thiên cẩn thận nhìn Vương Lâm. Hồi lâu, trong lòng hắn than nhẹ, ngẩng đầu nhìn trời, đáy lòng thầm nhủ: “Sư huynh, đệ đem hết thảy đều

đặt trên thần toán của huynh rồi. Hy vọng huynh cuối cùng sẽ không thua trắng tay …”

Hắn hít một hơi thật sâu, vung tay áo, nói:

- Đi theo ta!

Nói xong, hắn đi trước dẫn đường, Vương Lâm theo sát phía sau.

Thân ảnh hai ngươi như điện, trong nháy mắt đã phóng qua ngọn núi đi tới hậu sơn Luyện Hồn tông.

Ở chỗ này, tay phải Độn Thiên đánh ra một đạo pháp quyết, trực tiếp phiêu đãng ở hư không. Lập tức hiện ra một lốc xoáy như hắc động cự đại xuất hiện trong hư không, xung quanh lốc xoáy này kéo tới vô số tia chớp màu đen. Một cỗ khí tức nguy hiểm đột nhiên khuếch tán ra.

- Nơi đây là cấm địa của Luyện Hồn tông ta, chỉ có người nắm giữ Tỏa Thần thuật các đời mới có thể tiến vào trong này. Mang ngươi đến cũng không tính là vi phạm môn quy. Truyện "

Thân mình Độn Thiên nhoáng lên, tiến vào bên trong vòng xoáy.

Vương Lâm có chút trầm ngâm, ngoài mặt như thường, nhưng nội tâm lại âm thầm cảnh giác, theo sát phía sau.

Trong nháy mắt khi tiến vào vòng xoáy, Vương Lâm có một cảm giác giống như đang ở trong truyền tống trận. Trong nháy mắt trước mắt hoa lên, khi xuất hiện đã ở trong một động đá rất lớn.

Trên mặt tường phía trước của động đá này có hơn ba mươi cái linh bài tạo thành từ tiên ngọc.

- Trong này là linh bài các tu sĩ Anh Biến kỳ các đời của Luyện Hồn tông ta.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 416: Truyền thống.

Độn Thiên quay về phía những bài vị này cúi đầu.

Vương Lâm cũng khom người bái lạy.

Trong ánh mắt Độn Thiên lộ ra một tia thoải mái, khẽ gật đầu không thể phát hiện. Sau đó đi về phía một bài vị, tay phải nâng lên đặt trên vách tường. Lập tức từng trận ầm ầm từ bốn phía chậm rãi truyền đến.

- Tằng Ngưu, khoanh chân ngồi xuống. Luyện Hồn tông ta sở hữu tiên ngọc cũng không nhiều lắm. Năm đó ở Tứ Thánh tinh mặc dù tích lũy không ít, nhưng qua mấy vạn năm, hơn nữa có thêm hơn ba mươi tu sĩ Anh Biến kỳ đã sớm dùng hết. Hiện tại còn lại đây chính là hai huynh đệ lão phu khi còn trẻ đi tiên giới tìm được. Sợ là không đủ cho ngươi sử dụng, nhưng ngươi không cần băn khoăn. Nếu như cuối cùng tiên ngọc không đủ, lão phu sẽ dẫn ngươi đi cướp, nói thế nào cũng phải cho ngươi Anh Biến thành công trong khoảng thời gian này.

Bắt đầu từ hàng sư tổ của lão phu, Luyện Hồn tông ta nếu có người bị vây ở ranh giới Anh Biến, cho tới bây giờ cũng không phát sầu vì tiên ngọc. Nhìn trúng tông phái nào, trực tiếp cầm Thập Ức Tôn Hồn Phiên tới cửa cướp đoạt. Một môn phái không đủ thì đoạt hai, hai cái không đủ thì đoạt ba, dù sao sớm muộn gì cũng đủ.

Lão phu năm đó Anh Biến, chính là sư tôn ta cầm Thập Ức Tôn Hồn Phiên đi cướp đoạt tất cả tông phái của ba cái ngũ cấp tu chân quốc.

Độn Thiên bình thản nói, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia đắc ý.

Vương Lâm sau khi nghe xong chỉ có cười khổ, thầm nhủ: “Luyện Hồn tông thực quá mức hống hách, Thập Ức Tôn Hồn Phiên kia là vật ngay cả Chu Tước Tử cũng chú ý. Luyện Hồn tông cầm pháp bảo này hoành hành, khó trách trải qua bao nhiêu năm tu sĩ Anh Biến kỳ nhiều như vậy. Thì ra đều là đoạt tiên ngọc mà ra.”

Lúc này, tiếng ầm ầm bốn phía càng lúc càng kịch liệt, mặt đất rung nhè nhẹ. Cuối cùng trong tiếng răng rắc, chỉ thấy hai khối tiên ngọc lớn đột ngột từ mặt đất trồi lên.

Tiên lực nồng đậm lập tức tràn ngập bốn phía. Vương Lâm nhìn kỹ hai khối tiên ngọc lớn này. Về phẩm chất không bằng tiên ngọc lúc trước Vương Lâm sử dụng. Nhưng hai khối tiên ngọc này dù sao cũng quá lớn, tiên lực ẩn giấu trong đó tự nhiên cũng nhiều hơn.

Vương Lâm hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng thổ nạp hấp thu.

Hai khối tiên ngọc một trước một sau vây Vương Lâm ở bên trong, phát ra tiên lực dồi dào. Tiên lực này mới vừa tràn ra lập tức bị Vương Lâm hấp thu vào trong cơ thể. Thân thể hắn giống như một vòi rồng lớn điên cuồng hấp thu tiên lực từ hai khối tiên tiên ngọc.

Dần dần, tiên lực trên tiên ngọc gần như có thể lấy mắt thường nhìn thấy. Đó là một cỗ khí tức màu trắng ngà, gần như cùng thân thể của Vương Lâm nối thành một đường thẳng, bị Vương Lâm điên cuồng hấp thu.

Độn Thiên đứng cách đó không xa âm thầm gật đầu. Hắn trầm ngâm giây lát, vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện bảy cây tiểu kỳ màu trắng, tay phải vung lên, bảy cây tiểu kỳ này lập tức bay ra, rơi xuống xung quanh thân thể Vương Lâm.

Truyện "Lập tức, từng đạo bạch tuyến từ trong bảy cây tiểu kỳ tràn ra, liên kết lại với nhau hình thành một đồ hình bất quy tắc.

- Lập!

Độn Thiên hai tay bấm pháp quyết, hư không điểm một cái

Lập tức từng đạo bạch mạc (mạng màu trắng) từ tiểu kỳ liên kết với bạch tuyến, hoàn toàn bao lấy Vương Lâm.

- Tằng Ngưu, ở trong trận pháp này của ta, tốc độ hấp thu tiên lực và chuyển hóa linh lực của ngươi sẽ nhanh hơn. Lão phu đối với ngươi đúng là chưa từng keo kiệt.

Tiên lực vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng theo mỗi một lỗ chân lông trên thân thể Vương Lâm, điên cuồng chui vào cơ thể, không ngừng thay đổi thân thể hắn, khiến linh lực vốn tồn tại trong người hắn cũng nhanh chóng chuyển hóa.

Dần dần, Vương Lâm đã quên thời gian trôi qua. Cả người hắn toàn bộ đắm chìm trong tiên lực ngưng luyện thân thể, đối với tiên lực, hắn từ từ có lý giải sâu sắc.

Anh Biến kỳ, là chuyển hóa lực lượng, linh lực và tiên lực dung hòa. Có thể nói, chỉ có nắm giữ tiên lực, như vậy mới chính thức tính là một cường giả.

Tu sĩ Anh Biến kỳ nắm giữ tiên lực. Rất nhiều pháp bảo cần linh lực mở ra, nó không thể chịu được sự trùng kích của tiên lực, sẽ biến thành có cũng như không, không thể sử dụng.

Đồng dạng trong đó cũng có một loại pháp bảo, linh lực không thể mở được nó, chỉ có dùng tiên lực mới có thể khiến nó bộc phát ra lực lượng chân chính.

Ví dụ như kiếm tiên, như thần xa.

Thời gian trôi qua, cho dù tiên lực nhiều nữa cũng có lúc bị hấp thu hết. Hai khối tiên ngọc đặt trước mặt và sau lưng Vương Lâm, ở một ngày, trong tiếng răng rắc rất nhỏ phía trên nó đã xuất hiện vết nứt.

Từng vết nứt như những vết sẹo xuất hiện trên hai khối tiên ngọc ngày càng nhiều. Tiên ngọc cũng không còn màu trắng mà chuyển thành màu

của tro tàn.

Một ngày nọ, khối tiên ngọc phía trước Vương Lâm sau khi bị hút hết chút tiên lực cuối cùng lập tức rắc một tiếng, hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một đống bột phấn, chồng chất trên mặt đất thành hình một quả núi nhỏ.

Đồng thời, khối tiên ngọc phía sau hắn cũng vỡ tan như vậy, không có gì khác.

Tóc Vương Lâm không gió mà động, phất phơ một cách quỷ dị. Toàn thân hắn mạnh mẽ xuất hiện tiên khí, so với năm xưa còn nồng đậm hơn gấp vô số lần. Một luồng uy áp vô biên từ trong cơ thể hắn truyền ra. Bảy cây tiểu kỳ ở bốn phía không chịu nổi, đều run rẩy, cuối cùng bị đánh cho xơ xác.

Vương Lâm chậm rãi ngẩng đầu, đứng lên. Ánh mắt chợt lóe tinh quang, sau đó bình tĩnh trở lại.

- Hoàn thành được một phần ba……..

Ánh mắt Vương Lâm nhìn sang bên chỗ Độn Thiên đang ngồi tĩnh tọa.

Độn Thiên mở hai mắt, ánh mắt tươi cười, nói :

- Không tồi. Đi, lão phu dẫn ngươi đi cướp tiên ngọc. Đây là truyền thống của Luyện Hồn Tông ta, tuy nói hiện tại Tiên Di Tộc đang có chiến loạn, nhưng cũng không thể cản trở truyền thống này của Luyện Hồn Tông ta. Truyện "

Độn Thiên cười lên ha hả, tay phải xé một nhát lên không gian ở phía trước thân thể. Lập tức một cơn lốc xoáy màu đen xuất hiện, hắn liền bước vào.

Vương Lâm khóe miệng mỉm cười, đi theo sau, tiến vào bên trong cơn lốc.

Lúc hiện ra, hai người đã ở trên không trung bên ngoài sơn môn của Luyện Hồn Tông. Độn Thiên chắp hai tay, bất ngờ dưới chân xuất hiện một đám mây trắng hướng về phía trước bay đi.

Vương Lâm ở phía sau không nhanh không chậm đi theo, tâm thần chìm đắm vào trong cơ thể, cảm thụ được sự biến hóa của tiên lực.

Giờ phút này, trong thân thể hắn, linh lực tăng không nhiều lắm, trong đó có hơn phân nửa đã chuyển hóa thành tiên lực, do vậy, tiên lực trong cơ thể hắn liền nhiều lên. Chẳng qua, tất cả kết cấu xương thịt của cơ thể đều cần tiên lực để tiến hành ngưng hóa, cho nên cần phải có một lượng tiên ngọc lớn mới có thể hoàn thành Anh Biến.

Ở Bỉ Lô quốc Tây Bộ, có một đầm lầy phóng mắt nhìn không thấy giới hạn. Nơi này là một thế giới tĩnh mịch, trong phạm vi ngàn dặm, nhìn không thấy có một người nào.

Nơi này hết thảy đều là những khe núi đầy tiếng côn trùng và những vùng đầm lầy. Môi trường làm cho nơi đây có rất nhiều độc trùng. Thậm chí có một số loài ngay cả tu sĩ cũng không dám trêu chọc.

Ở chốn này, thường xuyên có thể thấy một đàn chi chít những con côn trùng gào rít đi qua, bọn chúng là vua của chốn này.

Ở trong đầm lầy cũng có một vài yêu thú khác, toàn bộ đều mang đầy chất kịch độc. Nhưng bọn chúng so với độc trùng có chút không bằng nên gần như phần lớn thời gian toàn bộ yêu thú đều sống bên trong đầm lầy, không dám tùy tiện nổi lên trên mặt nước.

Toàn bộ Bỉ Lô quốc, ngoại trừ phàm nhân, người tu chân đều hiểu đầm lầy Tây Bộ là nơi quyết không nên bước vào nửa bước. Nơi đó cũng không phải là nơi hiểm yếu gì, mà là một chỗ sơn môn ma đạo.

Trĩ Ma Đạo đang sinh tồn bên trong đầm lầy này.

Trĩ Ma Đạo là một môn phái tương đối kỳ lạ, môn phái này không có sơn môn đại điện chính thức mà gần như hoàn toàn phân tán rải rác. Trĩ Ma

Đạo tồn tại theo phương thức như vậy bên trong đầm lầy rộng lớn này.

Ở trong đầm lầy, có một số khu vực tuy nói không lớn, nhưng cũng không bị lún quá sâu, có thể ở được. Đệ tử của Trĩ Ma Đạo sống trong những khu vực này, lẻ loi tứ tán, gần như trải rộng ra toàn bộ vùng đầm lầy.

Đệ tử của Trĩ Ma Đạo thường thường không có nhiều lắm tình nghĩa đồng môn, phần lớn đều là một mình tự tu hành. Công pháp của môn phái này là Trùng tu chi thuật. Nhờ có một lượng lớn độc trùng trong đầm lầy nên việc tu luyện thăng tiến của họ có được không ít tiện lợi.

Một ngày nọ, trên không trung phía đầm lầy bên cạnh xuất hiện hai thân ảnh, hai người này một già một trẻ. Người già mặc áo đen, tóc hoa râm, toàn thân gần như da bọc xương. Người này chắp hai tay, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân phát ra bốn phía từng trận khí tức làm cho tất cả độc trùng đều sợ hãi bỏ chạy. Truyện "

Ở bên cạnh hắn là một thanh niên. Người này mặc áo trắng, tóc bó lên vừa phải để hất về phía sau đầu, nhìn tuy không có vẻ anh tuấn nhưng cũng có một cảm giác thoát tục. Nhất là hai mắt của người này, trắng đen rõ ràng, không có một chút tạp chất, chỉ cần liếc nhìn một cái có thể thấu hiểu lòng người.

Hai người này chính là Độn Thiên và Vương Lâm.

Độn Thiên hiển nhiên ngựa quen đường cũ, trực tiếp dẫn Vương Lâm đến nơi đây trước tiên. Nhìn vùng đầm lầy lớn dưới chân, Độn Thiên cảm khái nói :

- Tằng Ngưu, ngươi đừng có nhìn mỗi một người của Trĩ Ma Đạo giấu đầu lòi đuôi, đến cả sơn môn cũng không có. Biết không, năm đó ta được sư tôn đem tới đây, lượng tiên ngọc đoạt được cũng gần gấp ba các môn phái tầm thường khác.

Hắn nói xong, lập tức tay phải chụp vào hư không một cái, Thập Ức Tôn Hồn Phiên xuất hiện ở trong tay. Nắm trong tay cây đại phiên ba trượng, khí thế của Độn Thiên lập tức biến đổi. Hắn nhìn chằm chằm vùng đầm lầy dưới chân, tay phải vung Hồn Phiên lên. Lập tức từ bên trong hồn phách gào thét mà ra, hướng về bốn phương tám hướng quét ngang mà đi. Lúc này, thiên địa biến sắc, vật đổi sao trời. Truyện "

Không những trên trời mà tất cả mọi nơi khắp bốn phương tám hướng trên mặt đất đều bị hồn phách vờn quanh, gào khóc từng trận thảm thiết, rống lên từng tiếng thê lương, hóa thành từng đạo sóng âm dữ dội như pháp bảo oanh kích hướng về bốn phía, ầm ầm lan truyền đi.

Nói chung, việc này hoàn toàn là tập quán. Nhưng hôm nay nghe từ trong đầm lầy truyền ra vài tiếng gầm rú phẫn nộ. Hai bóng người hóa thành hai tia chớp gào thét mà đến, những hồn phách đang định ngăn trở, tuy nhiên khi chưa kịp đến gần đã bị khí thế xông tới của hai người đẩy lui.

Nhưng hai người này trong lòng cũng đều biết vẫn chưa thương tổn đến hồn phách, mà mới chỉ bị bức lui mà thôi.

- Độn Thiên lão quỷ, không có tiên ngọc!

Một người toàn thân mặc đại bào màu tím đỏ, bên tai có hai con rết đỏ như máu quấn quýt, lập tức quát.

Người kia là một lão bà mặc quần áo bằng vải đay, trên mặt tuy không ít nếp nhăn nhưng hai mắt sáng vô cùng. Mụ vội ho một tiếng, cắt lời lão già mặc trường bào màu tím đỏ, nhìn Độn Thiên, trầm giọng nói :

- Độn Thiên lão quỷ, lúc này tiên ngọc không thể giao cho ngươi. Lần trước lúc Tiên Di Tộc đánh tới lão bà ta đã bị trọng thương, dùng tiên ngọc chữa thương đến nay mới khôi phục được hơn phân nửa. Tiên ngọc ta chỉ đủ dùng, không thể cho ngươi được.

Độn Thiên ánh mắt sững lại, nhìn vào lão bà, tay phải điểm vào giữa lông mày một cái. Tử ý bị áp chế một nửa trên người hắn lập tức hiện ra. Hắn khàn khàn nói :

- Yến Hồng, tuổi thọ của ta không còn đến hai năm.

Lão bà ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến.

Lão già mặc đại bào tím đỏ kia vẻ mặt cũng có chút khó coi, lẩm bẩm nói:

- Luyện Hồn Tông các ngươi đều là một lũ điên, lấy chính tuổi thọ của bản thân để đánh đổi, hoàn toàn không sợ chết, lấy Thập Ức Tôn Hồn Phiên kia kiên quyết cướp lấy tiên ngọc của người khác… …

Độn Thiên cười ha hả , nói :

- Đúng vậy, tuổi thọ của lão phu không đến hai năm, dĩ nhiên không sợ chết. Hôm nay các ngươi đưa tiên ngọc cho ta, ta sẽ rời khỏi. Nếu không, ta cũng không muốn đánh với các ngươi. Cùng lắm là trong đầm lầy này có độc trùng, lão tử sẽ cho chúng diệt chủng.

Lão tử mặc đại bảo tím đỏ giận dữ mà cười, đang muốn nói chuyện, lão bà vội ho vài tiếng nói :

- Lão quỷ, cần gì chứ, nếu ngươi ra tay, chưa cần nói Luyện Hồn Tông sẽ bị hai người bọn ta trả thù hay không, nhưng tiểu bối bên cạnh ngươi thì ta có thể khẳng định chắc chắn, hắn sẽ chết chắc.

Vương Lâm mỉm cười, tay phải điểm vào hư không một cái, lập tức tiên kiếm từ trong túi trữ vật bay ra, quét một đường, kiếm quang gào thét xuất ra. Một kiếm này Vương Lâm đã vận dụng một tia tiên lực. Tuy hắn chưa hoàn toàn Anh Biến nhưng tiên lực ít nhiều cũng có thể sử dụng một tia.

Tiên kiếm dĩ nhiên cần có tiên lực để sử dụng. Sau khi dung nhập tiên lực, kiếm này bỗng nhiên lóe ra kim quang chói mắt. Một luồng tiên uy từ phía trên lan truyền ra, quét một đường. Kiếm quang này nhanh như chớp, như khai thiên tích địa gào thét đánh xuống.

Lão bà kia sắc mặt đại biến, nhanh chóng lấy túi trữ vật. Lập tức một cái xác rùa xuất hiện trong tay, ném đi ngăn cản kiếm quang.

- Ầm!

Một tiếng nổ truyền đến, xác rùa kia lập tức vỡ vụn, hóa thành tro bụi. Đồng thời kiếm quang này cũng bị ngăn trở, tiêu tan không còn.

Lão bà sắc mặt cực kỳ khó coi, ngay cả lão già mặc trường bào màu tím đỏ đứng bên cạnh cũng biến sắc, chăm chú nhìn Vương Lâm.

- Hai vị, hôm nay tại hạ sẽ chắc chắn chết không còn nghi ngờ gì nữa sao?

Giọng điệu Vương Lâm bình thản, chậm rãi nói.

- Ngươi là ai!

Lão bà trầm giọng nói. Uy lực một kiếm vừa rồi có ẩn chứa tiên lực, điểm này mụ không phải là không ngờ tới. Trên thực tế lúc trước khi xuất hiện mụ đã cảm nhận được bản lãnh của Vương Lâm đang ở giữa Hóa Thần và Anh Biến.

Đối với loại tu sĩ bản lãnh như vậy mụ không để vào trong mắt. Nhưng lúc này mụ không thể nào ngờ tới người trước mặt lại có tiên bảo!

Pháp bảo lấy linh lực để sử dụng, không kể phẩm chất ra sao, đều được được gọi là linh bảo.

Cũng như vậy, pháp bảo lấy tiên lực để sử dụng thì gọi là tiên bảo.

Cái gọi là tiên bảo có thể hoàn toàn chịu đựng được tiên lực chảy vào, có thể phát huy được toàn bộ uy lực của tiên lực từ pháp bảo xuất ra. Loại pháp bảo này trong Tu Chân Giới không phải là thường thấy. Vì thế, một Anh Biến tu sĩ cuộc đời này tuyệt đại bộ phận đều theo đuổi, bỏ qua những thăng tiến chức tước, chính là để có được tiên bảo.

Cũng vì thế, Anh Biến tu sĩ có tiên bảo và không có tiên bảo chênh lệch rất lớn. Có được tiên bảo là có khả năng phát huy được hoàn toàn tiên lực của vũ khí, nếu không, chỉ có dùng một ít tiên lực thi triển pháp thuật thần thông thì vẫn còn yếu hơn một bậc.

Mặt khác, còn có một số pháp bảo vừa là linh bảo vừa là tiên bảo. Lấy tiên lực cũng có thể khống chế, tuy nói không thể hoàn toàn phát huy nhưng cũng có thể gia tăng uy lực, so với lấy linh lực sử dụng hùng mạnh hơn gấp mấy lần. Loại pháp bảo này được gọi là ngụy tiên bảo.

Thập Ức Tôn Hồn Phiến, Cấm Phiên là loại pháp bảo này.

Trước câu hỏi của lão bà, Vương Lâm mỉm cười nói:

- Tại hạ là Tằng Ngưu.

Lão bà giật mình liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, chậm rãi nói :

- Lấy bản lãnh Hóa Thần mà giết được Lý Nguyên Phong của Tuyết Vực quốc và lão tổ của Cự Ma tộc. Tằng Ngưu, hôm nay lão bà không thể giết được ngươi.

Lão bà trong lòng than nhẹ, bản lãnh của mụ mặc dù nói là Anh Biến Hậu Kỳ, giết Vương Lâm này không khó. Nhưng Độn Thiên lại có ở đây,

mụ không có một nửa cơ hội để giết được Vương Lâm.

Nhìn thoáng qua lão già bên cạnh mình, lão bà trong lòng lại than thầm.

Lão già mặc trường bào tím đỏ bên cạnh mụ lúc này sắc mặt vẫn âm trầm. Bản lãnh của hắn là Anh Biến Sơ Kỳ, hắn tự nhận nếu là giết Lý Nguyên Phong thì hắn có thể làm được chứ không nói chơi, còn nếu đối mặt với lão tổ Cự Ma tộc thì cũng khó lòng thủ thắng. Nhưng thanh niên trước mắt lại là người giết cả Lý Nguyên Phong và lão tổ Cự Ma tộc, tuy lúc này bản lãnh Vương Lâm vẫn chưa phải là Anh Biến thật sự, nhưng trong mắt hắn cũng đã coi Vương Lâm như là một người tu đạo cùng cấp bậc. Truyện "

Độn Thiên cười ha hả, hắn cực kỳ vui lòng với biểu hiện của Vương Lâm. Người của Luyện Hồn Tông phải nên như thế!

- Lời nhảm nhí không nên nói nhiều. Theo quy củ, tiên ngọc cho ta một nửa.

Độn Thiên nói.

Lão bà trầm ngâm một chút, bình tĩnh nhìn Độn Thiên, ánh mắt chợt lóe lên, nói :

- Một nửa thì có thể. Tuy nhiên lúc này Tiên Di Tộc đang chuẩn bị tấn công lần thứ hai, nếu như Trĩ Ma Đạo ta mà không địch lại, ngươi phải ra tay trợ giúp một phen!

Độn Thiên liếc nhìn lão bà một cái, nói :

- Vậy để ta nhìn một nửa tiên ngọc kia của ngươi xem có bao nhiêu.

Lão bào cười khổ, từ trong ngực lấy ra một túi trữ vật, không xem kỹ mà chỉ liếc mắt một cái, trực tiếp ném ra, nói :

- Để cho ngươi vừa lòng.

Độn Thiên nhận lấy, lập tức sắc mặt trở nên cổ quái, nhìn lão bà nói :

- Tổ tiên của Trĩ Ma Đạo các ngươi có phải là chuột không thế? Lần trước sư tôn ta cầm đi nhiều như vậy mà bây giờ vẫn còn như vậy? Hay là các ngươi có phương pháp nào có thể thu được tiên ngọc phải không?

Lão bà thần sắc vẫn như thường, bình thản nói :

- Ngươi đừng hỏi nữa, hãy nhớ kỹ ước định của ta và ngươi đấy.

Nói xong, thân mình mụ khẽ động, hướng ra xa bay đi.

Lão già mặc trường bào màu tím đỏ kia cũng cũng liếc nhìn Vương Lâm thật sâu một cái, do dự một chút liền hướng về Vương Lâm ôm quyền rồi xoay người rời khỏi.

Cứ như vậy, Độn Thiên dẫn theo Vương Lâm đi ngang qua toàn bộ Bỉ Lô quốc đã cướp đoạt được một lượng lớn tiên ngọc. Trên đường đi, Vương Lâm đã hiểu được sự ngang ngược của Độn Thiên. Độn Thiên cầm trong tay Thập Ức Tôn Hồn Phiên trực tiếp đòi lấy linh thạch, nếu không giao ra, hắn sẽ phóng xuất hồn phách. Dựa vào hắn chỉ còn lại hai năm tuổi thọ, nên hắn đối phó với các môn phái kia rất dễ dàng.

Vì thế ác danh của Luyện Hồn Tông lưu truyền khắp nơi. Còn lại hai môn phái, vô cùng hưng vượng, nhưng truyền thống của Luyện Hồn Tông từ trước đến giờ là như vậy, cuối cùng đều phải xuất ra tiên ngọc.

- Ngươi thấy sao, đó là tác phong mấy vạn năm qua của Luyện Hồn Tông ta. Ngươi về sau cầm Thập Ức Tôn Hồn Phiên cũng phải như vậy, chớ để làm hỏng uy danh của Luyện Hồn Tông ta.

Độn Thiên vỗ túi trữ vật, hướng về Vương Lâm cười nói.

Lúc này tuy nói trên người hắn tử ý vẫn còn đang nồng đậm, nhưng Vương Lâm nhìn lại cũng có thể rõ ràng cảm nhận được đối phương tâm tính lương thiện như có một cảm giác siêu thóa.

- Năm đó Luyện Hóa Tông ta có một vị tổ tiên muốn đạt được Vấn Đỉnh, cần một lượng tiên ngọc so với ngươi bây giờ còn nhiều hơn gấp vô số lần. Cuối cùng hắn quét ngang toàn bộ Chu Tước Tinh, thậm còn đi một chuyến đến Chu Tước quốc. Dựa vào Thập Ức Tôn Hồn Phiên, cho dù là Vấn Đỉnh lão quái cũng không dám tùy tiện ra tay, vẫn phải vì hắn mà chuẩn bị một lượng lớn tiên ngọc.

Độn Thiên tiếp tục nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 417: Cuộc chiến thứ hai của di tiên tộc.

Vương Lâm cười khổ, hắn có thể tưởng tượng được Vấn Đỉnh lão quái của Chu Tước quốc lúc đó. Chắc hắn phải cực kỳ đau đầu, cấp ra tiên ngọc, chẳng khác gì là dành dụm tiền cho người khác tiêu.

Dù sao Luyện Hồn Tông từ trước đến nay cầm trong tay Thập Ức Tôn Hồn Phiên gần như đều chẳng khác gì một thế hệ ác bá.

- Ta đã hiểu vì sao Luyện Hồn Tông này lúc đầu là một tu chân quốc cấp năm, cuối cùng đến bây giờ lại lưu lạc trở thành một tông phái.

Trong lòng Vương Lâm thầm nhủ.

- Tuy nhiên vị tổ tiên kia cuối cùng vẫn Vấn Đỉnh thất bại. Kỳ thật ta không ủng hộ phương pháp của hắn, không đến vạn bất đắc dĩ, không nên đi trêu chọc Vấn Đỉnh lão quái. Ví dụ như bây giờ, với cây Thập Ức Tôn Hồn Phiên này, chúng ta đi khắp các tu chân quốc cấp năm, nhìn thấy người nào chúng ta liền đoạt của người đó. Cho dù là cao thủ của Tiên Di Tộc cũng không có vấn đề gì.

Vương Lâm lại cười khổ.

Độn Thiên hống hách không chỉ ở Bỉ Lô quốc, thậm chí có thể nói ở Bỉ Lô quốc hắn còn bớt phóng túng hơn. Dù sao tất cả mọi người đều là tu sĩ cùng một nước, không nên trở mặt quá đáng.

Nhưng khi ra khỏi Bỉ Lô quốc, sự hống hách của gã Độn Thiên này Vương Lâm xem như hoàn toàn có thể hiểu được.

Trong ba tháng, Độn Thiên mang theo Vương Lâm đi qua bốn tu chân quốc cấp năm, đi tới đâu cũng như là một đàn châu chấu. Thậm chí có một vài tu chân gia tộc nhận thấy sóng gió sắp đến, không thể không đưa lên một vài khối tiên ngọc.

Về phần các tông phái, Độn Thiên không cần phải nói những lời thừa, trực tiếp lấy ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên xuất ra hồn phách che trời phủ đất, còn có hơn mười chủ hồn tương đương với Anh Biến Kỳ. Hắn tấn công như vậy, một tông phái cấp năm về căn bản không thể ngăn cản.

Độn Thiên đã tích lũy được một lượng lớn tiên ngọc để vào trong túi trữ vật. Cuối cùng ở một tu chân quốc cấp bốn, Độn Thiên đang trên đường cướp ngọc rốt cục lại chọc giận Anh Biến tu sĩ của nước này, bốn Anh Biến tu sĩ ra tay vây lấy Độn Thiên tấn công.

Lúc này Vương Lâm mới thật sự hiểu được sự hùng mạnh của Thập Ức Tôn Hồn Phiên.

Sau một trận chiến, Vương Lâm thậm chí còn không có cơ hội ra tay, bốn Anh Biến tu sĩ lập tức bị đánh bại. Nếu như không vì Độn Thiên không có sát tâm, bốn người này chắc chắc sẽ có một người trở thành chủ hồn của Hồn Phiên.

Sinh mệnh Độn Thiên cũng đến những ngày cuối cùng. Vương Lâm nhìn thấy mức độ kiêu căng như vậy không thể không lấy mũ rơm ra đội ở

trên đầu, lấy những tia kim mang phía trên che giấu tướng mạo, Truyện "

tránh cho ngày sau khi Độn Thiên trở thành chủ hồn của Hồn Phiên, người trong những tông phái bị cướp đoạt tiên ngọc sẽ tìm hắn gây phiền toái.

Bốn tu chân quốc cấp năm cộng thêm mười ba tông phái, hơn trăm tu chân gia tộc, nếu thêm cả Bỉ Lô quốc tổng cộng sẽ là mười sáu tông phái.

Ba tháng nay, Độn Thiên cướp đoạt tiên ngọc từ những tông phái này. Ngày hôm nay, Độn Thiên lại ngừng không tiếp tục.

- Số tiên ngọc này hắn là đủ cho ngươi Anh Biến, có lẽ có thể còn dư lại một ít. Sau này ngươi nâng cao bản lãnh cần có tiên ngọc thì phải chính mình đi đoạt. Nhớ kỹ, ở Tu Chân Giới, nhất là Anh Biến tu sĩ thì phương pháp có được tiên ngọc chỉ có thể là cướp đoạt. Nếu không cho dù sẽ có rất nhiều đệ tử đến tiên giới cũng không thể thu thập đủ được số lượng cần dùng. Truyện "

Độn Thiên rất nghiêm túc nói với Vương Lâm.

Vương Lâm gật đầu. Đối với việc đoạt tiên ngọc hắn không có e dè gì. Tuy nhiên phương pháp của Độn Thiên hắn không ủng hộ. Nếu là hắn

chắc chắn sẽ không lưu lại một nửa, hoặc là không đoạt, nếu đã đoạt, phải đoạt toàn bộ.

Có lẽ quá trình sẽ rất khó khăn, nhưng cuối cùng số lượng tiên ngọc nhất định phải gấp đôi số lượng bây giờ.

Một lượng lớn tiên ngọc đã đủ, Độn Thiên mang theo Vương Lâm đi đến Luyện Hồn Tông. Đến lúc đó, hắn phải hộ pháp cho Vương Lâm, để cho Vương Lâm có thể đạt đến Anh Biến Kỳ.

- Chu Tước Tinh rất nhỏ, lúc ta còn trẻ đã đi qua một lần, đi đến Thiên Vận Tinh. Nơi đó rộng lớn hơn Chu Tước Tinh gấp bội, tông phái rất nhiều, tiên ngọc dĩ nhiên cũng nhiều hơn. Trừ phi thực lực không đủ, cướp đoạt một lần nhất định cảm thấy đã đời. Nghe nói trong tu chân liên minh có rất nhiều tu chân quốc cấp sáu trở lên, hằng năm đều tổ chức tu chân giả đi đến các tu chân tinh khác để cướp đoạt tiên ngọc.

Độn Thiên thở dài nói.

- Thiên Vận Tinh…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe.

- Thiên Vận Tử ở Thiên Vận Tinh đó bản lãnh thâm sâu khó lường. Nghe nói trong tu chân liên minh cũng có địa vị nhất định. Tên tiểu tử Chu Tước Tử còn lâu mới có thể sánh bằng.

Độn Thiên nói.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, đang muốn hỏi nhiều hơn. Đúng lúc này, bỗng nhiên Độn Thiên sắc mặt biến đổi, nhìn về phía xa. Vương Lâm thần thức khẽ động, liếc mắt nhìn theo.

Chỉ thấy ở phía xa trong một đám mây, một màn sương đen như thôn phệ thiên địa đang gào thét mà đến. Màn sương đen này phạm vi thật lớn, nhìn không thấy giới hạn, liên miên bất tận.

Một luồng lực lượng mênh mông của phù văn chậm rãi di chuyển đến

- Tiên Di Tộc!

Ánh mắt Độn Thiên chợt lóe lên.

Mấy ngày này, Vương Lâm và Độn Thiên nói chuyện với nhau biết được Tiên Di Tộc mấy năm trước lại xuất hiện ở Chu Tước Tinh, tổ chức đội quân khổng lồ, trực tiếp hướng về Chu Tước đại lục triển khai tiến công.

Trong cuộc chiến lần thứ nhất, đã có vô số tu sĩ ngã xuống. Trong Tiên Di Tộc cũng tồn tại những thuật chú sư tương đương với Vấn Đỉnh Kỳ, những người này cùng với Chu Tước Tử và hai Vấn Đỉnh lão quái mở cuộc chém giết.

Cuộc chiến này kéo dài ba năm. Ba năm sau, Tiên Di Tộc không tiếp tục mà rút lui, từng bước chiếm lĩnh các tu chân quốc cấp ba, đối đầu với Chu Tước quốc.

Trong trận chiến đó, có hai nhân vật của Chu Tước quốc trổ hết tài năng. Hai người này Liễu Mi và Kiền Phong. Liễu Mi nhờ có dung nhan tuyệt sắc đã khiến cho một thế hệ nam tu của Chu Tước Tinh lập tức để ý. Nhất là nàng bản lãnh thông thiên, đã đạt tới Anh Biến Trung Kỳ, vì vậy khiến cho những người này càng chú ý hơn.

Nàng vừa xuất hiện, gần như lập tức làm lu mờ hoàn toàn tiếng tăm của Hồng Điệp năm đó, trở thành thiên chi kiêu nữ. Truyện "

Dường như không còn người nào chú ý đến Hồng Điệp nữa.

Người ta lại càng hứng thú hơn khi nói về nàng, bởi vì nàng còn là đệ tử chân truyền của Chu Tước Tử, là một trong bốn người được chọn kế thừa danh hiệu Chu Tước.

Nàng vừa xuất hiện, lập tức bắt được một số thất diệp thuật chú sư, thậm chí một bát diệp thuật chú sư tương đương với Anh Biến Hậu Kỳ cũng bị nàng bắt.

Do đó, uy danh nàng vang dội.

Càng làm cho người ta chú ý hơn, đó là còn có tin đồn Liễu Mi tâm địa lương thiện, có một trái tim vô cùng thuần khiết. Đến nỗi nàng tu luyện đến cảnh giới này mà chưa từng giết qua một người nào, cho dù là Tiên Di Tộc nàng cũng đều chỉ bắt không giết.

Tập hợp tất cả những điểm nổi bật đó nên nàng tự nhiên được mọi người chú ý. Mỗi khi nàng xuất hiện, tất cả tu sĩ xung quanh sẽ lập tức cung kính, sẵn sàng tuân mệnh.

Thậm chí trong một vài cuộc chiến tưởng chừng như sắp thất bại, nhờ sự xuất hiện của nàng khiến cho tu sĩ Chu Tước Tinh tinh thần đại chấn, với sự giúp đỡ của nàng, chuyển bại thành thắng.

Nàng có thể được coi là một trong song kiêu của thế hệ này.

Một người được gọi là thiên kiêu khác, người này anh tuấn tiêu sái, diện mạo hiên ngang, bản lãnh cũng là Anh Biến Trung Kỳ. Nhìn người này không thấy có nửa điểm cuồng ngạo, chỉ có vẻ tao nhã, tâm hồn đạo nghĩa, hành sự chính trực vô cùng.

Người này đến năm thứ hai trong cuộc chiến với Tiên Di Tộc bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn vừa xuất hiện, liền lập tức thâm nhập Tiên Di tộc, lấy mạng một số cao thủ của Tiên Di tộc. Cuối cùng hắn cùng với thiếu tộc trưởng của Tiên Di tộc quyết chiến một trận, chấn động toàn bộ Chu Tước Tinh.

Trận chiến của hai người này là trận chiến vì danh dự của thế hệ kế thừa Chu Tước Tinh và Tiên Di tộc.

Trận chiến này, Kiền Phong với thiếu tộc trưởng kia tuy nói là ngang nhau, vẫn chưa thể thủ thắng, nhưng thanh thế của hắn vẫn cao hơn. Lúc này, mọi người mới chú ý tới thân phận của hắn là sư huynh của Liễu Mi. Trong hàng đệ tử của Chu Tước Tử, Kiền Phong xếp thứ hai.

Ngoài ra, Kiền Phong này còn có một thân phận quan trọng khiến cho tất cả mọi người ở Chu Tước Tinh phải chú ý.

Người này là hậu nhân của một thế hệ Chu Tước Tử!

Trong cuộc chiến thứ nhất với Tiên Di tộc, Kiền Phong như trăng sáng danh chấn thiên hạ. Cuối cùng hắn đại diện cho Chu Tước Tinh cùng với thiếu tộc trưởng của Tiên Di tộc ký kết một hiệp ước. Phe Chu Tước bỏ qua tu chân quốc cấp ba, Tiên Di tộc tạm hoãn cuộc công kích.

Độn Thiên ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm màn sương đen đang che trời phủ đất gào thét mà đến từ phía xa, trầm giọng nói :

- Tiên Di tộc này đang triển khai cuộc tấn công lần thứ hai. Tằng Ngưu, ta có thể cảm giác được bên trong màn sương đen kia có một thuật chú sư tương đương với Anh Biến Trung Kỳ, còn có một người bản lãnh Vấn Đỉnh ta nhìn không thấu.

Ngươi lấy Tôn Hồn Phiên ra, chúng ta tiến lên!

Vương Lâm sắc mặt như thường, nhìn thoáng qua màn sương đen xa xa, tay phải chụp lên hư không một cái. Lập tức Thập Ức Tôn Hồn Phiên từ trong cơ thể biến hóa xuất ra nằm trong tay hắn. Phiên kỳ này lập tức vẫy lên, hóa thành một tấm màn đen bọc lấy thân mình Vương Lâm.

Độn Thiên cũng xuất ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên, vung lên một cái bọc lấy toàn thân, mang theo Vương Lâm hai người hóa thành hai đạo lưu tinh màu đen, giữa vô số những tiếng xé gió và tiếng oan hồn gầm rú thê lương hướng về màn sương đen của Tiên Di tộc phóng đi. Truyện "

Bên trong Tiên Di tộc lập tức truyền ra từng trận tiếng rít gào. Trong màn sương đen lập tức hiện ra một số lượng lớn người của Tiên Di tộc.

Lúc này, Độn Thiên và Vương Lâm gào thét mà đi, trực tiếp phóng tới.

Những người của Tiên Di tộc đang muốn ra tay, bỗng từ phía sâu bên trong màn sương đen truyền ra một tiếng khiển trách. Lập tức tất cả tộc nhân đều tản ra nhường đường.

Một người đàn ông trung niên mặc quần áo bằng vải đay, ánh mắt như điện, toàn thân không có một chút ấn ký phù văn nào, từ trong màn sương đen đi ra. Bên cạnh hắn còn có một lão già lưng còng đi theo. Lão già này sắc mặt âm trầm, thi thoảng lại ho khan vài tiếng. Truyện "

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra, lão già này năm đó ở vùng đất Tiên Di đã truy sát hắn tiến vào khe nứt không gian. Cuối cùng, hắn để Vương Lâm chạy thoát và bị lạc bên trong cái khe.

Mối thù truyền kiếp của hai người này trong lòng lão già kia dĩ nhiên rất lớn, nếu Vương Lâm bị hắn nhận ra, nhất định là không chết không xong. Nhưng hiện tại Vương Lâm có đội mũ rơm, hơn nữa toàn thân đều được hồn phách bao bọc, nên người này cũng không thể nhận ra.

- Luyện Hồn Tông!

Người đàn ông trung niên kia nhẹ giọng nói. Sau đó hai mắt hắn lóe sáng, thân thể tiến lên phía trước một bước, trực tiếp ngăn trở phía trước người Độn Thiên và Vương Lâm.

- Hai vị Luyện Hồn Tông, dừng lại đi!

Người đàn ông trung niên kia mỉm cười, đưa tay phải về phía trước vỗ vào hư không một cái.

- Ầm

Một tiếng nổ truyền đến. Sau cái vỗ nhẹ của người này, lập tức một luồng lực đạo vô hình xuất hiện giữa trời đất giống như một cái lồng từ trên trời chụp xuống xung quanh Độn Thiên và Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm khẽ biến, dưới luồng lực đạo vô hình của đối phương, hắn lập tức cảm thấy một nguy cơ vô cùng mãnh liệt.

- Cửu diệp thuật chú sư!

Thanh âm Độn Thiên từ trong Hồn Phiên truyền ra.

Bỗng thấy Hồn Phiên bên ngoài thân thể Độn Thiên khẽ động, rất nhiều hồn phách gào thét lao ra, trong đó có mười ba Tử Kim hồn phách giống như thiên thần giáng lâm, tràn ngập bốn phía.

- Xông lên cho ta!

Độn Thiên hét lớn.

Lập tức đám hồn phách này điên cuồng hướng về bốn phía tám hướng gào thét lao tới, nhất là mười ba Tử Kim hồn phách kia lại càng sắc bén dị thường. Người của Tiên Di tộc từ Anh Biến Kỳ trở xuống đều tê liệt xúc giác.

Người đàn ông trung niên kia nhíu mày. Nghìn năm gần đây hắn mới thăng cấp lên đến cửu diệp, tương đương với tu sĩ Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, chưa từng được thấy uy lực của Thập Ức Tôn Hồn Phiên năm đó. Chỉ là ở trong tộc có một ít điển tịch nói về cuộc đại chiến mấy vạn năm trước, cây phiên này uy lực vô cùng, là pháp bảo mà người của Tiên Di tộc kiêng kị nhất.

Lúc này được nhìn thấy, sắc mặt hắn có chút âm trầm, vung tay phải lên. Lập tức màn sương đen nhanh chóng tản ra bốn phía, cùng với tộc nhân của Tiên Di tộc bên trong toàn bộ lui về phía sau, hình thành một khu vực trống.

Độn Thiên cười ha hả, cùng với Vương Lâm lập tức lao ra, trong nháy mắt tránh ra khỏi màn sương đen, hướng về phía xa bay đi.

- Mộc Nghiệp, ngươi mang theo tộc nhân tiếp tục tiến lên họp mặt với thiếu tộc trưởng. Ta đến lĩnh giáo uy lực của Thập Ức Tôn Hồn Phiên một chút!

Người đàn ông trung niên sau khi phân phó, thân mình tiến về phía trước, đuổi theo Độn Thiên.

Lão già lưng còng lập tức gật đầu, dẫn theo tộc nhân tạo thành màn sương đen, tiếp tục tiến về phía trước.

Độn Thiên đang bay, bỗng nhiên ngừng lại một chút, cười lạnh nói:

- Cửu diệp thuật chú sư của Tiên Di tộc này đang đuổi tới. Tằng Ngưu, ngươi hãy chú ý nhìn xem vì sao tu sĩ Vấn Đỉnh như vậy lại kiêng kị Thập Ức Tôn Hồn Phiên này!

Độn Thiên nói xong, xoay người nhìn theo Tiên Di tộc . Bỗng thấy một đạo cầu vồng nhanh như tia chớp trong nháy mắt đuổi theo tới nơi, chính là người đàn ông trung niên kia.

Độn Thiên không nói nhiều, lập tức hai tay bấm quyết, cắn đầu lưỡi phun về phía trước một cái, miệng quát :

- Năm triệu hồn phách, mười ba chủ hồn, hiện!

Bỗng nhiên trời đất tối sầm lại, toàn bộ không trung như một bị một tấm màn đen bao phủ. Toàn bộ vùng đất này trong nháy mắt như biến thành địa ngục.

Oan hồn gào rít thê lương thảm thiết, vang vọng khắc nơi, vô biên vô hạn, vô cùng vô tận.

Chỉ thấy một đám hồn phách từ trong Hồn Phiên bay ra, chi chít trải rộng khắp đất trời. Trong số đó, mười ba Tử Kim hồn phách sừng sững, ánh mắt sáng ngời nhìn người đàn ông trung niên kia.

- Xem cho kỹ, đây mới là cách dùng thật sự của Tôn Hồn Phiên! Hồn trận thập tam!

Độn Thiên quát to, hồn bố bao vây toàn thân lập tức tản ra, lập tức lại hóa thành cây Hồn Phiên dài ba trượng bị hắn cầm trong tay.

Lập tức, năm triệu hồn phách tràn ngập đất trời, theo một quy tắc nào đó bay ra bốn phía, lấy mười ba hồn chủ kia làm trung tâm, rõ ràng là đang hình thành một trận pháp rất lớn.

Trận này, với trình độ cấm chế trận pháp của Vương Lâm cũng chỉ có thể nhìn ra được sự huyền diệu mà không thể hiểu được tường tận.

- Luyện hồn!

Độn Thiên quát lớn, đưa tay phải về phía trước.

Lập tức trận pháp được tạo thành từ hồn phách kia ầm ầm rung lên, tất cả hồn phách lúc này đồng loạt phát ra một thanh âm. Thanh âm này giống như một thứ chú ngữ nào đó.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức màu đen từ trong những hồn phách đó mạnh mẽ hiện ra, ngưng kết với nhau, bất ngờ hóa thành một bàn tay to. Bàn tay này cùng với Độn Thiên động tác giống hệt nhau, cứ như là phân thân của hắn vậy.

Độn Thiên tung một trảo, theo đó trên người đàn ông trung niên kia lập tức xuất hiện một hư ảnh màu trắng lóe ra. Hư ảnh này chính là hồn phách của hắn, bàn tay to kia bỗng nhiên hạ xuống.

Người đàn ông trung niên ánh mắt chợt lóe, cũng không thấy hắn sử dụng pháp bảo gì, mà nâng tay phải lên điểm vào hư không một cái, trong miệng nói khẽ :

- Định.

Ầm một cái. Bàn tay to kia lập tức dừng lại, không hề nhúc nhích.

Người đàn ông trung niên tung một trảo vào hư không, lập tức năm đạo khí tức thanh kinh tử bạch lam ngưng tụ ở trong tay.

- Đỉnh.

Nam tử trong miệng khẽ nói, năm đạo khí tức kia lập tức tản ra, lấy hắn làm trung tâm hướng về bốn phía, bỗng nhiên phát nổ, hóa thành năm cái đỉnh đồng lớn, dừng ở bốn phía.

- Luyện!

Nam tử lại khẽ nói. Lập tức năm cái đỉnh đồng kia đồng loạt chấn động, bên trên xuất hiện một đám ký hiệu quỷ dị. Những ký hiệu này lóe lên xoay tròn xung quanh đỉnh đồng.

Cả năm đỉnh đồng đều như vậy, hình thành nên năm cơn lốc xoáy rất lớn, không ngừng chuyển động bên trong trận pháp kia.

Một luồng khí tức tang thương lập tức trùm lên toàn bộ trận pháp, hồn phách bên trong lập tức không tự chủ được bị cuốn vào bên trong lốc xoáy, bị lốc xoáy cắn nát, tiêu tan không còn.

Độn Thiên thần sắc vẫn như thường, cười lạnh nói : Truyện "

- Không hổ là cửu diệp thuật chú sư, xem ra cũng có một chút thủ đoạn, thập tam hồn, tụ!

Lập tức, hồn phách tạo thành trận pháp bỗng nhiên lại chuyển, năm triệu hồn phách ầm ầm hướng về mười ba chủ hồn ngưng tụ. Trong nháy mắt, mười ba chủ hồn này lập tức bắt đầu cô đọng lại.

Năm triệu hồn phách cô đọng thành mười ba hồn chủ, thực lực của mười ba chủ hồn này lập tức tăng lên, gần như mỗi một chủ hồn đều tương đương với Anh Biến Hậu Kỳ. Thậm chí bên trong cơ thể còn có tiên khí lượn lờ.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia mặt cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt. Độn Thiên ánh mắt lạnh như băng, nói :

- Chưa hết đâu, thập tam hồn, hợp nhất!

Lời vừa nói ra, mười ba chủ hồn bỗng nhiên khẽ động, bốn phía xuất hiện một đám tàn ảnh. Sau khi tàn ảnh biến mất, mười ba chủ hồn ngưng tụ một chỗ, hình thành một hồn phách duy nhất.

Năm triệu hồn phách, mười ba chủ hồn, ngưng tụ làm một hình thành một hồn phách duy nhất.

Hồn này vừa hiện lên, thiên địa biến sắc.

- Vấn Đỉnh… …

Người đàn ông trung niên kia hít một hơi thật sâu.

Đúng vậy, hồn này được ngưng tụ từ một lượng rất lớn hồn phách, bản lãnh đạt tới cảnh giới Vấn Đỉnh. Có điều đây không phải là Vấn Đỉnh chân chính mà là từ ý niệm của mười ba chủ hồn biến thành.

Chủ hồn qua các thế hệ đều là những Anh Biến tu sĩ của Luyện Hồn Tông biến thành. Những Anh Biến tu sĩ này trước khi chết đều tiếc nuối duy nhất là một điều, đó là kỳ vọng có thể đạt tới Vấn Đỉnh mà lúc còn sống họ không thể đạt tới. Sau đó, những ý niệm này không ngừng sinh trưởng bên trong Hồn Phiên, không ngừng trở nên lớn mạnh.

Cuối cùng, ý niệm tập hợp lại một chỗ, hồn phách ngưng tụ lại làm một, hình thành một thứ tương đương với thực lực của Vấn Đỉnh kỳ.

Nhưng đây cũng chưa phải là toàn bộ uy lực của Tôn Hồn Phiên, mà chỉ là một phần mà thôi.

Dù sao nếu như vậy, cũng chỉ có thể đối kháng được với Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, còn nếu đối với Chu Tước Tử bản lãnh Vấn Đỉnh Hậu Kỳ thì hoàn toàn không có khả năng. Khiến Chu Tước Tử thật sự phải kiêng kị là lúc Tôn Hồn Phiên triển hiện ra toàn bộ uy lực hùng mạnh. Nhất là đệ tứ hồn trong ba mươi sáu chủ hồn. Hồn này không dễ dàng hiện ra, chính hắn mới khiến Chu Tước Tử thật sự kiêng kị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 418: Uy lực thực sự của thập ức tôn hồn phiên.

Độn Thiên nhìn người đàn ông trung niên, lạnh giọng nói :

- Cút, lão phu hôm nay không giết ngươi! Cuộc chiến giữa Tiên Di tộc các ngươi và Chu Tước quốc, Luyện Hồn Tông ta không tham dự!

Người đàn ông trung niên kia sắc mặt cực kỳ âm trầm, phẫn nộ trong lòng chậm rãi dâng lên. Với thực lực của hắn, nếu Độn Thiên không có Thập Ức Tôn Hồn Phiên sẽ bị hắn giết dễ dàng.

Hắn nhìn chằm chằm Độn Thiên, trầm mặc giây lát rồi nói :

- Nếu chỉ đơn giản thế này cũng không thể uy hiếp được ta. Thập Ức Tôn Hồn Phiên chẳng lẽ uy lực chỉ có vậy.

Độn Thiên cười ha hả, ánh mắt như điện, nói :

- Mười chủ hồn, hiện!

Hồn Phiên trong tay hắn vung lên, lập tức lại có mười Anh Biến chủ hồn xuất hiện, yên lặng bay ra bốn phía.

Lúc này, người đàn ông trung niên chua xót cười. Giờ phút này, đối mặt với Thập Ức Tôn Hồn Phiên, rốt cuộc hắn cũng biết nguyên nhân vì sao trong tộc đối với vật này lại cực kỳ kiêng kị.

- Nếu Luyện Hồn Tông không tham dự trận chiến giữa chúng ta và Chu Tước quốc, tại hạ thay mặt Tiên Di tộc xin hứa quyết không tiến vào Luyện Hồn Tông nửa bước!

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.

Nói xong, hắn hướng về Độn Thiên ôm quyền, cẩn thận xoay người rời khỏi.

Hồn Phiên trong tay Độn Thiên run lên, thu hồi tất cả hồn phách, rồi hắn cùng Vương Lâm bay nhanh mà đi.

- Thập Ức Tôn Hồn Phiên… …

Vương Lâm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt. Có cây phiên này trong tay, thiên hạ rộng lớn nơi nào cũng có thể tới được.

- Vừa rồi là uy lực của Thập Ức Tôn Hồn Phiên của Luyện Hồn Tông ta, ngươi thấy thế nào?

Trong khi bay, lời nói của Độn Thiên có mang theo một chút kiêu ngạo.

- Rất mạnh!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Độn Thiên cười ha hả, nói :

- Tôn Hồn Phiên không có phương pháp sử dụng chuẩn xác. Ví như tổ tiên đời thứ sáu, hắn am hiểu trận pháp, vì thế cây phiên này trong tay hắn liền có trận pháp này. Lại ví như tổ tiên đời thứ mười, ý cảnh của lão nhân gia là thôn phệ, đến khi sử dụng hồn phiên liền dùng phương pháp thôn phệ hồn phách để mạnh mẽ đối địch.

Nhưng Tôn Hồn Phiên sở dĩ có cái tên này là bởi vì Hồn Phiên có một thần thông mãi mãi không thay đổi, đó là dung hợp. Ngươi vừa mới nhìn thấy hồn phách Vấn Đỉnh kia rồi phải không, đó là do dung hợp mà ra. Tuy nói không thể duy trì lâu thực lực Vấn Đỉnh, nhưng trong vòng một nén nhang có thể cùng với Vấn Đỉnh tu sĩ giao đấu.

Tuy nhiên, đó cũng không phải là thần thông hùng mạnh nhất của Tôn Hồn Phiên. Hồn Phiên này thật sự có thể uy hiếp được Vấn Đỉnh Hậu Kỳ là nhờ có đệ tứ chủ hồn. Mấy vạn năm qua, cây phiên này chỉ xuất ra đệ tứ chủ hồn đúng một lần. Lần đó là một vị lão tổ Vấn Đỉnh Sơ Kỳ cuối cùng của Luyện Hồn Tông ta cùng với đệ nhị Chu Tước Tử liên thủ nghênh chiến với bốn người Vấn Đỉnh Hậu Kỳ bản lãnh cực cao từ tu chân tinh bên ngoài xâm nhập vào Chu Tước Tinh.

Độn Thiên vừa bay theo hướng Bỉ Lô quốc trên Chu Tước đại lục, vừa kể lại tỉ mỉ cho Vương Lâm để giới thiệu về Hồn Phiên.

Trên thực tế, lúc này mặc dù nói việc ra ngoài cướp đoạt tiên ngọc là mục đích chính nhưng thực sự Độn Thiên muốn cho Vương Lâm trực

tiếp hiểu rõ được Tôn Hồn Phiên để hai năm sau tiếp nhận cây phiên này.

Đối với Vương Lâm, Độn Thiên có thể nói là không hề keo kiệt, giống như là đối với đệ tử đích truyền vậy.

Những việc có liên quan đến bí ẩn của Tôn Hồn Phiên, thường thường chỉ có thầy trò trong Luyện Hồn Tông mới có thể kể ra như vậy. Vương Lâm và Độn Thiên mặc dù trên danh nghĩa không phải thầy trò, nhưng giờ phút này không khác gì là thầy trò thật.

Vương Lâm hai mắt sững lại một chút, nói:

- Cùng với đệ nhị Chu Tước Tử liên thủ?

Độn Thiên gật đầu, nói :

- Đúng vậy, sau khi chiến thắng Tiên Di Tộc, đệ nhất Chu Tước Tử đã hi sinh. Ngay lúc đó, một vài Vấn Đỉnh lão quái đã đem lấy thân thể của hắn phong ấn Tiên Di Tộc lại, đồng thời chỉ định người tiếp nhận danh hiệu đệ nhị Chu Tước Tử.

Người này hùng tài đại lược vô cùng, quan điểm của hắn và các đời Chu Tước Tử sau này đều không giống nhau. Hắn không chèn ép tu chân quốc cấp năm. Thời gian hắn nắm giữ Chu Tước Tinh tuy là quá ngắn,

nhưng trong một ngàn năm đó, bản lãnh của hắn được coi là cao nhất trong các đời Chu Tước Tử. Nghe nói hắn đã bước được nửa bước vào cảnh giới sau Vấn Đỉnh, khoảng cách đến tầng tiếp theo cũng chỉ còn nửa bước.

Người này hoàn toàn xứng đáng là cao thủ đệ nhất của Chu Tước Tinh ta từ xưa đến nay.

Nghe được lời này, trong lòng Vương Lâm khẽ động, hắn nhớ đến Tư Đồ Nam. Tư Đồ Nam lúc trước luôn miệng nói hắn chính là đệ nhất cao thủ của Chu Tước Tinh.

- Người này tên gọi là gì?

- Cách đây nhiều năm quá rồi, làm sao còn có người nhớ rõ tên của hắn. Chỉ biết hắn là đệ nhị Chu Tước Tử thôi, có lẽ đệ nhất Chu Tước Tử sẽ biết được.

Độn Thiên lắc đầu.

- Người này có kết cục ra sao?

Vương Lâm tiếp tục hỏi.

- Tung tích không rõ.

Độn Thiên lại thở dài nói :

- Nghe nói năm đó vị tổ tiên kia của Luyện Hồn Tông ta cùng với đệ nhị Chu Tước Tử nghênh chiến với tu sĩ bên ngoài. Trận chiến này mức độ kịch liệt không thua kém gì trận chiến với tổ linh của Tiên Di Tộc. Cuối cùng lão tổ của Luyện Hồn Tông ta không địch lại, dù sao hồi đó hắn cũng chỉ là Vấn Đỉnh Sơ Kỳ thôi. Hắn phải xuất ra đệ tứ chủ hồn mới giữ được tính mạng và giết được một tu sĩ đối phương. Nhưng đệ tứ chủ hồn cũng bị thương rất nặng, cuối cùng ngủ say, theo lý mà nói thì bây giờ cũng gần khôi phục rồi. Trận chiến này mặc dù thắng, nhưng đệ nhị Chu Tước Tử bị đối phương truy sát, bặt vô âm tín.

Độn Thiên chậm rãi nói.

Trong lòng Vương Lâm chấn động. Hắn nghĩ tới năm đó Tư Đồ Nam từng nói hắn đã nghênh chiến với vài tu sĩ từ bên ngoài tới, trong mấy người đó, nếu là từng người một thì không phải là đối thủ của hắn, nhưng mấy người liên thủ lại thì hắn quả thật không địch nổi.

Cuối cùng hắn bị mấy người kia phá mất thân thể, Nguyên Anh nhập vào Thiên Nghịch châu mới may mắn bảo toàn được tính mạng.

Nỗi hận của Tư Đồ Nam với những người kia chỉ có thể dùng từ ngập trời để hình dung.

Dựa theo cách nói của Độn Thiên, đệ nhị Chu Tước Tử này và Tư Đồ Nam có chút tương tự.

Vương Lâm hít sâu, ánh mắt chớp động. Hắn cùng với thế hệ Chu Tước hiện tại có chút thù oán, nếu Tư Đồ Nam thật sự là đệ nhị Chu Tước Tử năm đó, sau khi hắn tỉnh dậy liệu có trợ giúp cho thế hệ Chu Tước này không… …

- Nghĩ cái gì thế?

Độn Thiên nhìn về phía Vương Lâm, hỏi.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, nói :

- Tiên Di Tộc cùng với Chu Tước Tinh giao chiến, đệ nhị Chu Tước Tử này nếu như không chết, hắn có hiện thân trợ giúp cho thế hệ Chu Tước này hay không?

Độn Thiên cười ha hả, lắc đầu nói:

- Không nói vị tiền bối đệ nhị Chu Tước Tử kia còn ở trên nhân thế hay không, cho dù hắn còn sống, cũng sẽ không đi trợ giúp cho thế hệ Chu Tước này đâu. Hai người lúc đó không biết nhau, hơn nữa nghe nói đệ nhị Chu Tước Tử kia trời sinh tính kiệt ngạo, nếu đệ nhất Chu Tước Tử không có ân đối với hắn thì người này đã sớm rời bỏ Chu Tước Tinh đi chu du các tu chân tinh khác để tu luyện, nâng cao cảnh giới rồi.

Vương Lâm gật gật đầu, ánh mắt chợt lóe, hỏi :

- Chu Tước Tử đã có tất cả mấy đời rồi?

- Thế hệ Chu Tước này là đời thứ tám! Cũng là thế hệ mà ta coi không vừa mắt nhất.

Độn Thiên hừ nhẹ một tiếng, nói.

Vương Lâm trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói :

- Tiền bối, theo lời ngươi nói vừa rồi thì tổ linh Tiên Di Tộc là vật gì vậy?

Độn Thiên lắc đầu, nói :

- Vật ấy ta cũng không biết, chỉ thấy trong điển tịch của tông phái ghi chép, năm đó đại chiến với Tiên Di Tộc đã từng xuất hiện tổ linh của tộc này. Chính tổ linh này mới khiến cho một số lượng lớn tu sĩ Vấn Đỉnh bên ta ngã xuống. Mà không nên nói dông dài nữa, sắp tới Chu Tước đại lục rồi, chúng ta phải mau chóng trở lại Luyện Hồn Tông để cho ngươi Anh Biến!

Độn Thiên nói xong, mang theo Vương Lâm tốc độ đột nhiên nhanh hơn, hướng ra xa bay nhanh đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 419: Đệ nhị Chu Tước. Tư Đồ Nam?

Mấy tháng nay, Độn Thiên mang theo Vương Lâm đi lại đó đây, gần như trong một chuyến đã đi non nửa Chu Tước Tinh. Lúc này nhìn từ xa, đã thấy phía trước là Chu Tước đại lục.

- Đúng rồi, ta nghĩ trong bốn người từ bên ngoài tới năm đó , trong bản ghi chép của tổ tiên để lại có nói đến tên một người. Người này đến từ Ngũ Hành Tinh, tên gọi là Nạp Đa. Đúng vậy, đúng là có người này, đợi sau khi trở về ta sẽ đem ngọc giản điển tịch này cho ngươi xem.

Độn Thiên tùy ý nói.

- Nạp Đa!

Vương Lâm thân mình chấn động.

- Ngươi làm sao vậy?

Độn Thiên xoay người, nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Vương Lâm hít sâu, trầm giọng nói :

- Nạp Đa này, ta đã gặp qua.

Động Thiên ngẩn ra, hai mắt lập tức lóe tinh quang, nói:

- Ngươi đã gặp Nạp Đa?

Vương Lâm đem những sự tình có liên quan đến Nạp Đa kể cho Độn Thiên.

- Thú vị thật! Lão quái vật này sau mấy vạn năm vẫn còn sống, chỉ sợ bản lãnh đã đột phá Vấn Đỉnh chạm đến tầng giới hạn tiếp theo rồi, bằng không không có khả năng sống sót đến bây giờ.

Độn Thiên trầm ngâm một chút, nói.

Hai người bay rất nhanh, hóa thành cầu vồng, hướng tới Chu Tước đại lục. Trong nháy mắt đã đi vào biên giới phía bắc của Chu Tước đại lục, đang định bay thẳng vào.

Đúng lúc này, ánh mắt Vương Lâm bỗng ngưng lại, Độn Thiên phát hiện ra trước Vương Lâm một bước, vội ôm lấy Vương Lâm lùi mau về phía sau.

Chỉ thấy một quầng sáng màu xanh bỗng nhiên dâng lên ở phía trước biên giới của Chu Tước quốc. Quầng sáng này quá lớn, nó bao phủ toàn bộ Chu Tước đại lục.

- Chu Tước kỳ trận!

Sắc mặt Độn Thiên khó coi.

Chu Tước trận, trận pháp hùng mạnh nhất của Chu Tước Tinh. Trận pháp này có lớn có nhỏ, nếu triển khai toàn bộ thì có thể bao phủ hoàn toàn Chu Tước Tinh, chống lại sự tấn công của tu sĩ từ bên ngoài và yêu thú,

nếu thu nhỏ lại thì có thể bảo vệ một người, hùng mạnh vô cùng.

- Xem ra Chu Tước quốc lần này đối phó với Tiên Di Tộc hạ quyết tâm rất lớn. Mỗi lần mở ra Chu Tước trận, đều cần một lượng linh thạch nhiều không tưởng tượng được, lại cần một lượng lớn tiên ngọc nữa để phát huy được uy năng, ha ha, có thể so được với Vấn Đỉnh Hậu Kỳ.

Độn Thiên ánh mắt chợt lóe, tay phải hướng về phía trước điểm một cái. Lập tức một đạo hắc khí từ đầu ngón tay xuất ra, hóa thành một tia màu đen gào thét bay tới phía trên quầng sáng.

Tia màu đen này vừa tới gần, phía trên quầng sáng kia bỗng nhiên lay động. Ngay sau đó, một nắm tay hư ảo được hình thành từ ánh sáng xanh bỗng nhiên biến hóa ra, một quyền đánh vào tia màu đen.

- Ầm!

Qua một tiếng nổ, tia màu đen biến mất, nắm tay kia lại được quầng sáng thu hồi.

- Không ngờ còn có máu của Cự Ma tộc dung nhập trong đó, khiến cho Chu Tước trận này có cả thần thông thuật của Cự Ma Tộc.

Độn Thiện cười lạnh nói.

- Lần trước người đến Cự Ma Tộc, không nên lưu lại hậu họa. Nếu đích thân lão phu đi, chắc chắn sẽ tận diệt toàn bộ Cự Ma Tộc, tránh phiền toái sau này. Năm đó sau khi ngươi rời khỏi là lúc Tiên Di Tộc xuất hiện. Nhị đệ tử Kiền Phong của Chu Tước Tử tự mình đi một chuyến đến Cự Ma Tộc, giải khai phong ấn cho toàn bộ người của Cự Ma Tộc, cùng đi tới Chu Tước quốc.

- Ta lúc ấy liền hoài nghi tại sao Chu Tước quốc lại hảo tâm như vậy, hóa ra là nhằm vào thần thông của Cự Ma Tộc. Có máu của người trong Cự Ma Tộc, Chu Tước trận này nhất định sẽ có thiên phú thần thông của Cự Ma Tộc!

Vương Lâm trầm mặc không nói, nếu đã có Sất Hổ ở đó, hắn thế nào cũng không làm ra việc này.

Độn Thiên trong mắt chợt lóe hàn quang, hướng về Chu Tước kỳ trận phía trước, quát to:

- Chu Tước trận bao bọc lấy toàn bộ đại lục, cứ một vạn dặm tất có một người hóa thành trận nhãn. Ngươi hãy ra đây cho lão phu, bằng không, không đợi Tiên Di Tộc đến, lão phu sẽ mở trước trên Chu Tước trận này một lỗ hổng.

- Sự kiên nhẫn của lão phu có giới hạn, chỉ cho ngươi thời gian ba nhịp thở!

Hai nhịp thở sau, một bóng người xuất hiện bên trong quầng sáng. Người này tóc dài không gió mà động, mặc áo trắng, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nhưng toát ra một vẻ tà dị. Cả người thoạt nhìn như có một loại sức hấp dẫn kỳ lạ.

- Tiền bối bớt giận, người gọi vãn bối ra, vãn bối lập tức tuân mệnh.

Người này mỉm cười, thong dong nói.

- Mở ra!

Độn Thiên lạnh lùng nói.

- Tuân mệnh.

Nam tử tà dị kia nâng tay phải lên, cách không điểm vào quầng sáng. Lập tức trên quầng sáng xuất hiện một lỗ hổng. Độn Thiên hừ nhẹ một tiếng, thân mình khẽ động, tiến vào Chu Tước đại lục.

Vương Lâm theo sát sau đó.

Nhưng đúng lúc này, nam tử tà dị kia ánh mắt chợt lóe, đưa tay phải vỗ vào hư không một cái. Lập tức quầng sáng khép lại. Vương Lâm ánh mắt phát lạnh, bị ngăn cách ở bên ngoài.

- Tiểu bối, ngươi muốn chết sao!

Độn Thiên ánh mắt lạnh như băng, nhìn về phía nam tử tà dị kia.

Người này không chút e ngại, ôn hòa nói :

- Tiền bối bớt giận, vãn bối không có ác ý, chỉ là muốn cùng với vị Tằng Ngưu đạo hữu danh chấn Chu Tước Tinh này bàn luận một chút mà thôi.

Ngươi có dàm cùng ta đánh một trận không?

Nam tử tà dị nhìn về phía Vương Lâm bên ngoài quầng sáng.

- Ngươi là ai?

Vương Lâm nhíu mày.

- Tằng Ngưu đạo hữu, hôm nay ngươi và ta tuy lần đầu gặp mặt, nhưng tại hạ đối với ngươi cũng như bạn tri kỷ đã lâu. Nhất là người hầu của tại hạ Hồng Điệp, lại đối với ngươi nhớ mãi không quên.

Nam tử tà dị kia mỉm cười.

- Kiền Phong!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Nam tử tà dị ôn hòa gật đầu, nói :

- Không ngờ Tằng Ngưu lại biết tên tại hạ. Chắc là sư muội nghịch ngợm kia của ta ở trước mặt ngươi đã nói không ít điều bậy bạ.

- Đủ rồi, Kiền Phong, mở Chu Tước trận ra. Ta không có thời gian ở đây giằng co với ngươi. Bằng không hôm nay ngươi chết đi!

Độn Thiên giọng điệu lạnh như băng, trầm giọng nói.

- Tiền bối, tại hạ không có ác ý, chẳng lẽ người tiền bối để thừa kế mà ngay cả một chút dũng khí đấu với tại hạ một trận cũng không có. Tiền bối yên tâm, tại hạ tuyệt đối không ra đòn sát thủ, chỉ là bàn luận mà thôi.

Kiền Phong cười nói.

Độn Thiên cười lạnh, nâng tay phải lên, đang muốn thi triển pháp thuật, bỗng nhiên Vương Lâm nói :

- Được, ta với ngươi cùng đánh một trận!

Kiền Phong ánh mắt chợt lóe, cười ha hả, thân mình tiến lên một bước, từ trong quầng sáng đi ra, đứng cách Vương Lâm mười trượng, cười nói :

- Được, Tằng huynh không hổ là người đã giết Lý Nguyên Phong và lão tổ Cự Ma Tộc

…

Vương Lâm không muốn nói nhiều với người này. Khi đối phương vừa từ trong quầng sáng đi ra, trong nháy mắt hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra tiên kiếm cầm trong tay, dung nhập tiên lực chém một nhát, lập tức cắt lời đối phương. Hắn và Kiền Phong này mặc dù là lần đầu tiên gặp nhau, nhưng trong lòng đến nửa điểm thiện cảm cũng không có, vừa ra tay đã dùng hết toàn lực.

Một chém này, gọn gàng lưu loát, nhanh như một tia chớp.

Ánh mắt Kiền Phong chợt lóe hàn quang, cũng không thấy hắn sử dụng pháp bảo, mà đưa tay phải lên phía trước điểm vào hư không một cái.

- Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên khắp chân trời. Một chém này của Vương Lâm ẩn chứa tiên lực bên trong tiên kiếm, uy lực so với thông thường lớn hơn rất nhiều lần, đây chính là chiêu bí mật của hắn. Trong một chém này có ẩn chứa một lượng tiên lực mà hiện giờ hắn có thể phát huy đến cực hạn, uy lực kinh người.

Kiền Phong vội lui thân mình, lui một mạch ra phía ngoài trăm trượng, mới gạt bỏ được hết tiên lực của tiên kiếm trên người. Toàn thân hắn không còn vẻ phóng khoáng như trước, hai mắt hàn quang chợt lóe, nhìn chằm chằm tiên kiếm trong tay Vương Lâm, nói rõ từng chữ :

- Tiên bảo!!

Ngón trỏ trên tay phải của hắn lúc này khẽ run, một vết máu tươi từ đầu ngón tay đã chảy dọc toàn bộ cánh tay phải mà hắn cũng không hề hay biết.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 420: Kiền Phong.

Vương Lâm vừa rồi ra tay, đó là toàn lực. Điểm này Kiền Phong không đoán được. Truyện "

Sau khi một kiếm đánh lui Kiền Phong, Vương Lâm lập tức há mồm phun ra một luồng khí đen, tay phải nắm vào hư không, lập tức Thập Ức Tôn Hồn Phiên xuất hiện trong tay. Hắn vung lên một cái, lập tức toàn bộ hồn phách từ bên trong gào thét mà ra.

Vương Lâm biết rõ một chút sức mạnh này không thể chiến thắng được Kiền Phong. Dù sao, người này bản lãnh cũng là Anh Biến Trung Kỳ, cho nên chỉ có ra tay trước, đánh cho người này không kịp trở tay.

Hàng triệu hồn phách vừa xuất ra, Vương Lâm ánh mắt chớp động, trong miệng nói khẽ :

- Thôn!

Bên trong hàng triệu hồn phách kia có mười hai chủ hồn. Mười hai chủ hồn này lập tức nhe răng cười, phóng về phía Kiền Phong.

Kiền Phong từ trong quầng sáng đi ra, lúc này bị hàng triệu hồn phách vây quanh. Tất cả những việc này đều diễn ra trong thời gian cực nhanh, nhanh đến nỗi Kiền Phong không kịp trở tay một chút nào.

Dù sao hắn cũng chưa hiểu Vương Lâm, trong lòng cũng vẫn coi thường, nếu không nói, dựa vào bản lãnh của hắn, quyết không để cho Vương Lâm có cơ hội sử dụng Hồn Phiên.

Hơn nữa hắn thấy tên Vương Lâm này quá đê tiện. Phải biết rằng với thân phận của hắn dù thế nào cũng phải nói mấy câu, đại gia bắt đầu tỷ võ đều phải như vậy. Nhưng tên Vương Lâm này không ngờ ngắt lời hắn, thừa dịp hắn vừa xuất hiện trong nháy mắt công kích ngay. Loại hành vi này thật sự là đánh lén không còn nghi ngờ gì nữa.

Năm đó hắn cùng với thiếu tộc trưởng của Tiên Di Tộc quyết chiến một trận, cũng không phải chật vật như vậy.

Độn Thiên xem cảnh tượng này trong lòng thích thú, ha ha mỉm cười, thầm nhủ : Tằng Ngưu này đích thực đã nắm được tinh túy của Luyện Hồn Tông ta, đã không rat ay thì thôi, đã ra tay thì phải cướp đoạt tiên cơ.

Lúc này Kiền Phong bị hàng triệu hồn phách vây quanh. Những hồn phách này gào thét lao tới, mang theo một lực hùng mạnh đánh vào. Nhất là mười hai chủ hồn kia, đối với hắn có sức uy hiếp thật lớn.

Kiền Phong lúc trước vẻ mặt ôn hòa, lúc này lại mang một chút bực bội. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một cái dùi đỏ như lửa xuất hiện trong tay.

- Dùi Chu Tước!

Độn Thiên nhướn mày, trong lòng thầm nhủ : Chu Tước Tử đúng là rất sủng ái tên Kiền Phong này, nếu không sẽ không đem pháp bảo bậc này

giao cho người này sử dụng.

- Tằng Ngưu, đây là pháp bảo của Chu Tước Tử, thuộc loại ngụy tiên bảo, uy lực rất lớn.

Độn Thiên dùng thuật truyền âm.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên. Hắn vốn là người quyết đoán, giờ phút này trong mắt lóe hàn quang, khẽ nói một chữ :

- Nổ

Hàng triệu hồn phách kia lập tức tự nổ.

- Ầm, ầm, ầm !

Hàng triệu hồn phách ầm ầm tự nổ, sinh ra uy lực vô cùng. Kiền Phong sắc mặt đại biến, không nói lời nào, thu hồi cái dùi, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết. Lập tức Chu Tước trận đang bao phủ toàn bộ Chu Tước đại lục bỗng nhoáng lên một cái, trong nháy mắt biến mất phía trên Chu Tước đại lục, xuất hiện trên người Kiền Phong.

Chỉ thấy vào lúc này những tia sáng xanh như cầu vồng, rẽ đất mang theo từng cơn lốc xoáy thật mạnh, hướng về bốn phía quét ngang mà đi.

Hàng triệu hồn phách tự nổ sinh ra một lực tấn công hùng mạnh. Những tia sáng xanh lay động kịch liệt, Kiền Phong ở bên trong thân mình chấn động, phun ra một ngụm máu tươi. Vương Lâm thầm than, hất tay phải lên, thu hồi mười hai chủ hồn. Lúc này Chu Tước trận pháp trên Chu Tước đại lục đã biến mất, hắn thong dong đi vào Chu Tước đại lục, đứng ở bên cạnh Độn Thiên.

Tôn Hồn Phiên của Vương Lâm sau khi thu hồi mười hai chủ hồn hóa thành một luồng khí đen, từ trong nguyên thần của Vương Lâm bay ra dung nhập vào trong thân thể của Độn Thiên, hợp lại với Thập Ức Tôn Hồn Phiên thật sự.

Hai phân phiên hư ảo của Vương Lâm đã được dùng hết toàn bộ.

Độn Thiên nâng tay phải lên, ánh mắt chớp động, sau đó lại buông tay xuống, lúc này hắn không giết được Kiền Phong. Hắn có Chu Tước trận hộ thân, trừ phi sử dụng đệ tứ chủ hồn, nếu không, không thể trừ bỏ được sự bảo vệ của một người có mang Chu Tước kỳ trận.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, giống như tham dự một trận chiến như vừa rồi không phải là hắn vậy.

Ba nhịp thở sau, quầng sáng trên người Kiền Phong tiêu tan. Hắn sắc mặt âm trầm đi ra, nhìn chằm chằm Vương Lâm,ánh mắt lộ ra một vẻ xấu hổ và giận dữ. Nhưng lập tức, vẻ phẫn nộ này liền bị hắn thu hồi, hắn hít một hơi thật sâu, trên mặt khôi phục lại vẻ ôn hòa, cười to nói :

- Thủ đoạn của Tằng huynh hay lắm! Kiền mỗ xem như đây là một kinh nghiệm.

- Quá lời rồi!

Vương Lâm bình thản nói, ánh mắt liếc nhìn khu rừng cách đó không xa, than nhẹ một tiếng, thân mình khẽ động, xoay mình rời khỏi nơi này, hướng về Luyện Hồn Tông bay đi.

Độn Thiên cười ha hả, sau khi liếc nhìn Kiền Phong một cái, lại tùy ý nhìn đến khu rừng cách đó không xa, rồi đuổi theo sau Vương Lâm, hai người biến mất ở phía chân trời.

Trong mắt Kiền Phong lại dâng lên vẻ phẫn nộ, hắn nhìn chằm chằm về hướng Vương Lâm biến mất, nắm chặt tay, quát:

- Hồng Điệp, ra đây!

Ở ven rừng có một người đi ra. Người này mặc áo hồng, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, phong tư hấp dẫn, nhưng hai mắt của nàng lộ ra vẻ mờ mịt và đờ đẫn, trông giống như một con rối bằng gỗ không có linh hồn.

Sau khi Hồng Điệp đi đến bên cạnh Kiền Phong, Kiền Phong liền quay mạnh đầu, tay phải nâng lên điểm vào giữa lông mày Hồng Điệp. Lập tức thân mình Hồng Điệp run rẩy, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, sinh mệnh lực trôi nhanh ra.

Trái lại sắc mặt Kiền Phong càng ngày càng hồng hào, thương thế trong cơ thể do sức ép của hồn phách tự nổ gây ra nhanh chóng hồi phục, trong nháy mắt đã khôi phục lại như thường.

Hắn thu ngón tay, nhìn vết thương trên đầu ngón tay bị tiên kiếm của Vương Lâm chém, lúc này vẫn còn có một tia máu chảy ra.

- Liếm sạch đi!

Kiền Phong đặt ngón tay lên miệng Hồng Điệp, Hồng Điệp mở cái miệng nhỏ ra, đem ngón tay của Kiền Phong đặt ở trong miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Kiền Phong không hề liếc nhìn Hồng Điệp mà tiếp tục nhìn chằm chằm về hướng Vương Lâm vừa biến mất, thì thào lầm bẩm :

- Vương Lâm, ngươi dám làm ta bị thương, ngươi chết chắc rồi! Sư tôn lớn tuổi, có chút hồ đồ, nghĩ thế nào lại phái sư muội đi thu thập đạo tâm của ngươi. Ý cảnh của ngươi là của ta, ý cảnh của sư muội cũng là của ta, điểm này, không ai có thể thay đổi được, cho dù là ý cảnh của sư tôn, nếu có thể, ta cũng sẽ nuốt… …

Tôn Hồn Phiên của Tằng Ngưu này quá mức lợi hại, Độn Thiên lão tặc cũng hồ đồ, pháp bảo này không hiến cho Chu Tước quốc mà lại cho Tằng Ngưu! Tuy nhiên Hồn Phiên này đã bị sư tôn chú ý, sư tôn hạ quyết tâm phải lấy bằng được cây phiên này. Ta muốn xem ngươi còn có thể cầm nó được bao lâu!

Vương Lâm và Độn Thiên, hai người bay một mạch với tốc độ cực nhanh, về tới Luyện Hồn Tông.

Bên trong Luyện Hồn Tông so với mất tháng trước khi hai người rời khỏi không có gì khác nhau. Sau khi trở lại Luyện Hồn Tông, Độn Thiên không nghỉ ngơi mà dẫn ngay Vương Lâm vào cấm địa phía sau núi.

Tại đây, Độn Thiên giao cho Vương Lâm một túi trữ vật, nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói :

- Cứ yên tâm bế quan, gắng sức mau tới ngày Anh Biến, có lão phu hộ pháp cho ngươi, lúc nào ta còn chưa chết, quyết không cho người nào đến quấy rầy ngươi!

Vương Lâm nhìn Độn Thiên, ít lâu sau, hạ giọng nói :

- Cảm ơn.

Độn Thiên cười lên ha hả, xua tay nói :

- Không cần cảm ơn, ngươi cứ nhớ kỹ chuyện đã đáp ứng ta là tốt rồi.

Vương Lâm hít sâu, nghiêm túc nói :

- Tiền bối yên tâm!

Độn Thiên gật gật đầu, thân mình khẽ động, biến mất khỏi hang động bên trong cấm địa. Lúc hiện ra, đã ở bên ngoài hang động. Hắn khoanh chân ngồi xuống, thần thức tản ra, lẳng lặng ngồi canh giữ.

Phía trước người hắn, Thập Ức Tôn Hồn Phiên lẳng lặng phất phơ.

- Tằng Ngưu này đúng là quyết đoán, làm cho một triệu hồn phách tự nổ. May mà hắn chỉ cầm phân phiên, toàn bộ đều từ trên chủ phiên biến hóa ra. Tuy nói là một triệu hồn phách tự bạo, nhưng bên trong chủ phiên vẫn

chưa tiêu vong, chẳng qua chỉ suy yếu mà thôi, nếu không, lão phu sẽ đau lòng không dứt.

Độn Thiên nhìn cây phiên này, ánh mắt lộ vẻ hoài niệm. Ánh mắt hắn không giống như đối đãi với pháp bảo, mà ngược lại coi như là trưởng bối của của mình.

- Các đời liệt tổ của Luyện Hồn Tông, vãn bối Độn Thiên tuổi thọ sắp hết, muốn đi gặp các người.

Độn Thiên ánh mắt lộ ra một tia phiền muộn, nhẹ giọng nói.

Tay phải hắn điểm lên trên Thập Ức Tôn Hồn Phiên, lập tức một Anh Biến chủ hồn bay ra. Chủ hồn này mặt mũi hiền lành, thoạt nhìn có đầy vẻ tiên phong đạo cốt.

Độn Thiên nhìn chủ hồn này, than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm :

- Sư huynh, ta đem Tôn Hồn Phiên giao cho Tằng Ngưu, cũng chưa biết là đúng hay sai. Tuy nhiên hiện tại Tiên Di Tộc tấn công, Luyện Hồn Tông sợ là khó có thể bảo toàn. Tằng Ngưu kia ngày sau chắc chắn sẽ rời khỏi Chu Tước Tinh, đến lúc đó nhờ hắn ở những tu chân tinh khác lưu lại một tia huyết mạch cho Luyện Hồn Tông ta. Có lẽ, đây mới là hàm ý thật sự trong quẻ tượng của ngươi… …

- Người sống một đời, không cầu sống lâu với trời đất, nhưng lại cầu có thể chết như vậy. Các đời liệt tổ của Luyện Hồn Tông ta đều bỏ qua những quyền lợi của luân hồi, cam tâm tình nguyện trở thành chủ hồn. Độn Thiên ta tự nhiên cũng không chịu kém ngươi. Sư huynh, ngươi chờ ta, chúng ta sẽ mau chóng gặp nhau thôi!

Ánh mắt Độn Thiên chớp động, nhìn gương mặt hiền lành của chủ hồn kia hạ giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 421: Anh biến (chung).

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong động phủ bên trong cấm địa, cầm trong tay túi trữ vật mà Độn Thiên để lại, thần thức đảo qua, sắc mặt lập tức biến thành cổ quái.

Dọc đường đi, hắn tuy đã biết Độn Thiên cướp đoạt tiên ngọc rất nhiều, nhưng chưa từng trực tiếp nhìn qua. Ngày trước những tông phái giao ra tiên ngọc đều bị Độn Thiên trực tiếp thu vào trong túi trữ vật.

Giờ phút này hắn vừa thấy được, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

- Tiên ngọc bên trong cái túi trữ vật nhỏ này so với tiên ngọc ta đến tiên giới lấy được nhiều hơn gấp trăm lần. Khó trách Luyện Hồn Tông trong mấy vạn năm nay lại xuất hiện nhiều Anh Biến tu sĩ như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, túi trữ vật trong tay run lên, lập tức một lượng lớn tiên ngọc rơi ra bốn phía. Trong nháy mắt, bên trong động được tiên khí bao phủ hết sức nồng đậm.

Đây chẳng qua mới chỉ là một phần bên trong túi trữ vật này mà thôi. Vương Lâm cất túi trữ vật đi, lập tức nhắm hai mắt lại, rồi bắt đầu thổ nạp hấp thụ.

Tiên lực điên cuồng bị hắn hút vào trong cơ thể, linh lực không ngừng bị ép bên trong cơ thể ngưng tụ tại đan điền. Quá trình này, trước đây Vương Lâm đã giằng co nhiều lần. Hiện tại hấp thụ tiên lực, xe nhẹ đường quen bắt đầu thực hiện Anh Biến.

Theo một lượng lớn tiên lực dung nhập vào, linh lực tại đan điền bên trong cơ thể hắn càng ngày càng ngưng tụ, cuối cùng hình thành một linh cầu to bằng nắm tay. Linh cầu này so với Kim Đan của tu sĩ có chút tương tự, nhưng trên thực tế thì chênh lệch như trời với đất.

Ba ngày sau, toàn bộ tiên ngọc xung quanh thân thể Vương Lâm đều biến thành màu xám, bên trên xuất hiện nhiều vết rạn, vỡ thành nhiều mảnh. Vương Lâm không hề dừng , lại vỗ túi trữ vật, lập tức một lượng lớn tiên ngọc lại rơi ra bốn phía.

Tiên lực được hấp thụ không chút gián đoạn, chui rất mạnh vào trong cơ thể Vương Lâm, chạy theo kinh mạch, vừa nén ép cô đọng linh lực, vừa cải tạo máu thịt, kinh mạch cũng như xương cốt trong cơ thể của Vương Lâm.

Bước đầu tiên của Anh Biến đó là khiến cho thân thể tu sĩ hoàn toàn thay da đổi thịt, xóa bỏ phàm căn, có được tiên thể thích hợp với vận chuyển tiên lực.

Trên thực tế, khi tiên giới vẫn chưa sụp đổ, sau khi tu sĩ bay vào tiên giới về hoàn toàn không cần phải hấp thụ tiên ngọc như Vương Lâm hiện tại, mà chỉ cần ngâm mình trong Tẩy Linh Trì mấy tháng, liền tẩy đi được phàm căn, có được tiên thể.

Nhưng hiện tại, tiên giới đã bị phá nát, Tẩy Linh Trì mất tích. Trước mắt, tu sĩ trong quá trình Anh Biến này đều cần một lượng lớn tiên ngọc để xóa đi từng chút phàm căn.

Thân thể sau khi trừ hết đi được phàm căn liền xem như hoàn thành bước đầu tiên Anh Biến. Về phần bước thứ hai còn lại là nguyên thần ngưng thật, từ hư ảo biến thành thực thể.

Tuy rằng không thể thay thế được thân thể, nhưng sau khi nguyên thần ngưng thật so với trước kia cũng hùng mạnh hơn gấp vô số lần, càng có sức mạnh tự bảo vệ.

Nói theo một phương diện nào đó, Nguyên Anh là trẻ con, nguyên thần là trẻ con trưởng thành thành thiếu niên. Còn Anh Biến, đây là một loại lột xác thần kỳ, trẻ con hoàn toàn trở thành tráng niên, đồng thời trong tay còn có vũ khí, còn xa nguyên thần mới có thể sánh bằng.

Nguyên Anh của Tư Đồ Nam rất lớn, đó là biểu hiện của Anh Biến Kỳ. Cho dù là Vấn Đỉnh Kỳ cũng chỉ có được Nguyên Anh lớn như vậy. Chỉ có đột phá Vấn Đỉnh, đạt tới một tầng khác, mới có sự biến hóa mới.

Tuy nhiên khoảng cách của tầng kia với Vương Lâm mà nói, quá mức xa xôi.

Thời gian dần dần trôi qua, tiên ngọc bên trong túi trữ vật đã bị Vương Lâm hấp thụ hơn phân nửa. Xung quanh hắn chồng chất dấu vết từng đống tiên ngọc vỡ vụn thành tro.

Linh lực bị ép tại đan điền trong cơ thể hắn đến một ngày rắc lên một tiếng, trong nháy mắt vỡ vụn. Từ trong chỗ vỡ vụn xuất hiện một lực hút khổng lồ, gần như trong chớp mắt đem toàn bộ tiên lực được Vương Lâm hấp thụ vào trong cơ thể hút vào.

Giờ phút này thậm chí ngay cả tiên ngọc xung quanh vừa mới được Vương Lâm lấy ra trong nháy mắt vỡ vụn tất cả. Tiên lực điên cuồng dung nhập, theo thân thể Vương Lâm bị hút vào bên trong cái khe kia.

Dần dần, linh cầu do linh lực ngưng kết thành cũng chậm rãi thay đổi màu sắc. Từ màu xanh ban đầu, đến bây giờ chậm rãi lộ ra ánh hoàng kim

Thần trí Vương Lâm vẫn sáng suốt Hắn nhìn những biến hóa bên trong cơ thể, trong lòng không hề dao động, cứ như đang nhìn vào một người khác.

Trong chốc lát, sau khi toàn bộ tiên lực bị cái khe kia hấp thụ, linh cầu cũng thay đổi màu sắc hoàn toàn, biến thành màu hoàng kim. Lúc này nếu lấy nó ra khỏi cơ thể, người bình thường quyết không thể nhìn ra nó khác Kim Đan ở chỗ nào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên kim cầu này chấn động, lập tức trên mặt những vết nứt vỡ hiện ra ngày càng nhiều. Cuối cùng ầm một tiếng, một tiếng nổ vang lên bên trong cơ thể Vương Lâm, kim cầu vỡ vụn, một lượng lớn tiên lực điên cuồng phát tiết ra. Nguyên thần của hắn lập tức bị lượng tiên lực này tấn công, từ trong cơ thể hắn vị đánh văng ra ba thước. Khi đang muốn trở về bên trong cơ thể thì một luồng lực đạo mạnh mẽ xuất hiện, ngăn cản nguyên thần tiến vào. Nguyên thần của Vương Lâm lơ lửng giữa khoảng không phía trên thân thể, hướng nhìn

xuống dưới, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy toàn bộ những biến hóa trên thân thể.

Nhưng thấy thân thể giờ phút này theo kim cầu kia vỡ vụn. Tất cả kinh mạch trong cơ thể bị tiên lực đánh trúng, toàn bộ bị dập nát. Thân thể giờ đây giống như một cái thùng rỗng, bên trong trống không chỉ có tiên lực.

Lúc này lông tóc trên da toàn bộ dựng hết lên, từng tia linh lực theo đó chui ra ngoài, vờn xung quanh thân thể. Một cảm giác bị tiên khí vờn xung quanh lập tức xuất hiện.

Trong chốc lát, tiên lực theo lông tóc dựng đứng chui ra, theo miệng mũi thất khiếu lại chui vào trong cơ thể, cứ như vậy tạo thành một vòng tuần hoàn.

Dần dần thân thể Vương Lâm trở nên trong suốt như thủy tinh. Quần áo trên thân thể hắn lúc này cứ như là bị hòa tan, chậm rãi biến mất, chỉ để lại hai túi trữ vật trên thân người.

Trong cơ thể hắn, tiên lực chậm rãi ngưng kết thành từng đường kinh mạch. Tất cả kinh mạch hoàn toàn được tạo nên từ tiên lực, tự nhiên sẽ thích hợp cho tiên lực lưu chuyển.

Trên thân thể hắn, máu thịt cũng theo đó mà biến hóa, bên trong cũng ẩn chứa một chút tiên lực. Giờ phút này, cả người hắn thoạt nhìn giống như

là tiên nhân.

Quá trình cải tạo này kéo dài không biết hết bao nhiêu thời gian. Trong khoảng thời gian này, nguyên thần Vương Lâm vẫn chỉ lơ lửng phía trên thân thể. Hắn vô số lần thử tiến nhập vào trong thân thể, nhưng thủy chung đều bị ngăn cản ở bên ngoài giống như thân thể này không phải thuộc về hắn, không thể dung nhập.

Một ngày này, thân thể hắn tản mác ra một luồng hương khí kỳ dị, cực kỳ mê người, cứ như là linh vật được khai quật vậy.

Hương khí này xuyên thấu qua hang động, phiêu tán mà ra. Độn Thiên đang ngồi ở bên ngoài động, bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, lẩm bẩm :

- Bước đầu tiên Anh Biến, thân thể ngưng hóa đã hoàn thành, kế tiếp chính là bước thứ hai, nguyên thần cô đọng.

Hắn hai tay bấm quyết, lập tức một luồng khí đen vội lóe ra hướng về bốn phía bay đi, bao phủ xung quanh động hình thành một cái lồng, ngăn cản hương khí lan truyền ra.

- Anh Biến tu sĩ sau khi hoàn thành bước đầu tiên, hương khí này sẽ dẫn dụ một vài yêu thú đến làm hại cùng với lễ hồn đến đoạt xá. Tuy nhiên Luyện Hồn Tông ta đời đời thao túng hồn phách, lễ hồn này không đến

thì thôi, chỉ cần vừa đến sẽ bị Tôn Hồn Phiên hấp thu, xem như một lần tẩm bổ.

Về phần yêu thú lão phu cũng không sợ. Có hộ sơn đại trận của Luyện Hồn Tông cản trở bên ngoài, trong toàn bộ Chu Tước Tinh, yêu thú có thể đẩy lui được lão phu đến nay vẫn còn chưa phát hiện ra.

Tu sĩ Anh Biến là một cửa ải vô cùng hung hiểm. Đối với Vương Lâm mà nói, có Độn Thiên hộ pháp dĩ nhiên không phải lo lắng. Nhưng đối với những người tán tu hoặc là những môn phái không đủ nhân lực mà nói, đúng là cực kỳ trí mạng.

Trong lúc Anh Biến, toàn thân tu sĩ không hề có sức bảo vệ, nhất là lúc nguyên thần bị tấn công ra khỏi thân thể, thân thể hoàn toàn trống rỗng. Nếu như có một vài hồn phách làm làm hại, chúng sẽ mượn cơ hội này để đoạt xá hoặc cắn nuốt thân thể.

Thậm chí còn có yêu thú, với những thân thể vừa mới Anh Biến này chúng cảm thấy rất hứng thú. Trong mắt chúng, thân thể này là thiên tài địa bảo, nuốt vào sẽ tăng được thần thông.

Nếu như nguyên thần quay trở lại thân thể sau khi linh lực trong thân thể kia bắt đầu khởi động, thì đối với những yêu thú này đã không còn tác dụng.

Bên trong động, lúc này nguyên thần Vương Lâm túm một cái. Túi trữ vật trên mặt đất lập tức mở ra, một lượng lớn tiên ngọc bay ra rơi ở bốn phía. Từng trận tiên lực mạnh mẽ xuất hiện. Lúc này đây, tiên lực không còn bị thân thể hấp thụ mà toàn bộ ngưng kết bên cạnh nguyên thần, thấm vào nguyên thần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 422: Chu Tước tử.

Một cảm giác vô cùng thoải mái dâng lên trong thể xác và tinh thần của Vương Lâm. Hắn có thể cảm giác được linh lực đang theo đó dung nhập. Nguyên thần dần dần càng lúc càng lớn, càng ngày càng thật.

Giờ phút này, Vương Lâm đã hoàn toàn hiểu rõ. Hắn biết sau khi nguyên thần hoàn toàn được ngưng thật, sẽ nhập cùng với thân thể nhập vào làm một, đến lúc đó, Anh Biến thành công.

Quá trình ngưng thật của nguyên thần tương đối lâu dài.

Ở bên ngoài động, Độn Thiên hai mắt chớp động, tay phải vung lên một cái, một tử kim chủ hồn từ trong Tôn Hồn Phiên bay ra. Lại đưa tay túm một cái đem cô hồn toàn thân phát tán ra một màn sương đen nồng đậm này thu lại vào bên trong Hồn Phiên.

- Đây đã là thứ mười chín, đều chỉ là một vài Hóa Thần hồn phách. Đáng tiếc không có Anh Biến hồn phách xuất hiện, nếu không chủ hồn trong Hồn Phiên lại có nhiều thêm một.

Độn Thiên nói thầm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một luồng khí tử kim từ phía xa lóe lên bay đến. Hộ sơn đại trận đối với luồng khí này không tác dụng ngăn trở gì, bị nó trực tiếp xuyên qua, lao thẳng vào trong động.

Độn Thiên hai mắt sáng ngời, cười ha hả. Hộ sơn đại trận đã sớm bị hắn khống chế, không ngăn cản hồn phách tiến vào, cho nên hồn này mới có thể thuận lợi bay vào.

- Đến thật là tốt!

Độn Thiên trong mắt lóe tinh quang, thân mình khẽ động, đứng lên khỏi mặt đất, hất tay phải lên hư không một cái, hướng về phía tử kim hồn phách đang tấn công kia chụp lấy.

Tử kim hồn phách chợt lóe lên, biến mất tại chỗ, né qua bàn tay của Độn Thiên, hướng về phía động phủ đánh tới.

Thấy hồn phách này muốn đi vào động tiên, Độn Thiên ánh mắt chớp động, thân mình dịch sang bên một bước. Trong nháy mắt liền đứng ở phía trước hồn phách kia, cười nói :

- Đáng tiếc cũng chưa tới Anh Biến, ngươi cùng đường rồi, không chạy thoát được đâu!

Nói xong, tay phải bấm quyết, chỉ về phía trước. Lập tức một cơn lốc xoáy rất lớn xuất hiện trước người hắn.

- Hồn toàn (1)!

(1): toàn: cơn lốc

Độn Thiên quát lớn. Hồn phách kia kêu lên một tiếng to, nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng Độn Thiên nhanh hơn nó một bước, quát:

- Thu!

Một lực hút khổng lồ từ trong cơn lốc xoáy điên cuồng xuất hiện. Lập tức tử kim hồn phách kia không tự chủ được bị lốc xoáy hút vào.

Khóe miệng Độn Thiên mỉm cười, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hộ sơn đại trận của Luyện Hồn Tông phát ra một tiếng oanh kích rất lớn, toàn bộ đại trận trong khoảnh khắc hóa thành từng mảnh nhỏ, hoàn toàn sụp đổ.

Tiếng động long trời lở đất này lập tức lan truyền khắp toàn bộ Luyện Hồn Tông. Liên tiếp ba ngọn núi bên trong tông giờ phút này cũng ầm ầm run lên, vô số đá vụn rơi xuống. Thân núi trong tiếng răng rắc xuất hiện từng vết nứt lớn, đám đệ tử phía trong tất cả đều kinh hãi.

Lúc này, phía trên không trung xuất hiện một người mắc hồng bào thân ảnh như lửa đỏ. Thân ảnh ấy tản mác ra một luồng khí tức hùng mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Giờ phút này, thiên địa biến sắc, chỉ có thân ảnh này tồn tại.

- Chu Tước Tử!!

Sắc mặt Độn Thiên cực kỳ khó coi. Hắn không rảnh chơi đùa với hồn phách kia nữa, vung tay phải lên. Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay run lên, liền đem hồn phách kia thu lại.

- Độn Thiên!

Chu Tước Tử mặc trường bảo đỏ như lửa, mái tóc không gió tự động tung bay. Mặc dù thân mình thoạt nhìn có chút già nua, nhưng mắt sáng như đuốc, cả người khiến cho người ta có một cảm giác uy nghiêm.

Người này tùy ý đứng ở đó, toàn bộ trời đất đều ảm đạm thất sắc, toàn bộ hào quang đều chiếu rọi lên chiếc áo màu đỏ của người này, làm tăng thêm vẻ ngạo nghễ cho luồng khí tức hùng mạnh của Chu Tước Tử.

Ở trên người hắn không cảm thấy có nửa điểm linh lực tồn tại, thậm chí đến tiên lực cũng không thể phát hiện. Nhưng đối mặt với người này, cho dù là tu sĩ Vấn Đỉnh Sơ Kỳ cũng phải bỏ chạy, cho dù là lão quái Vấn Đỉnh Trung Kỳ cũng sẽ không tự chủ được mà lui bước.

Hắn là bậc đại thần thông Vấn Đỉnh Hậu Kỳ duy nhất hiện nay trong Chu Tước Tinh.

Hắn là người đứng đầu Chu Tước Tinh.

- Năm đó Chu Tước quốc ta cùng Luyện Hồn Tông người có hứa hẹn với nhau, Thập Ức Tôn Hồn Phiên này khi Chu Tước quốc gặp nguy cơ, Luyện Hồn Tông các ngươi phải cho mượn. Hôm nay sau lão phu đến để mượn phiên này!

Chu Tước Tử giọng điệu bình thản, chậm rãi nói.

- Thúi lắm!

Độn Thiên hít sâu, nắm chặt Thập Ức Tôn Hồn Phiên, trừng mắt nhìn Chu Tước Tử, quát :

- Lão tử chưa bao giờ nghe nói Luyện Hồn Tông ta cùng với Chu Tước quốc ngươi có hứa hẹn. Chu Tước lão tặc, nếu như ngươi muốn cướp thì hãy trực tiếp đến đây mà lấy, không cần bày cái trò kia ra làm cho người ta ghê tởm!

Chu Tước Tử liếc mắt nhìn Độn Thiên một cái, khẽ lắc đầu, thở dài nói :

- Việc này là đệ nhất Chu Tước Tử cùng với thủy tổ của Luyện Hồn Tông ngươi định ra, ngươi không biết được. Nhưng lão phu quả thật theo trong điển tịch mà biết được việc này. Hôm nay lão phu cũng không phải là đoạt, mà là mượn!

Nói xong, hắn đưa bàn tay về phía trước. Lập tức mặt đất biến sắc, từng đạo hồng quang bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng ngưng tụ mà đến, hóa thành một bàn tay lửa lớn, hướng về Độn Thiên đưa tới.

- Lão tặc!

Độn Thiên quát to, Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay run lên. Lập tức Hồn Phiên phất phới, mười triệu hồn phiên được Độn Thiên không chút do dự xuất ra toàn bộ. Ngoại trừ đệ tứ chủ hồn, ba mươi lăm chủ hồn còn lại cũng đều nhanh chóng lao ra.

Toàn bộ phạm vi trong vòng trăm dặm, bị từng đạo hồn phách màu đen bao trùm, truyền đến từng trận gầm rú thê lương cùng với hò hét kêu gào.

Tập hợp thanh âm của mười triệu hồn phách cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé so với bất kỳ âm ba pháp bảo gì cũng đều hùng mạnh hơn gấp mấy lần. Ầm ầm trong vòng trăm dặm, những vết nứt lập tức xuất hiện, một vài dãy núi sụp xuống văng tung tóe.

Trong mười triệu hồn phách kia, trừ đệ tứ chủ hồn, ba mươi lăm chủ hồn còn lại vẻ mặt đều rất dữ tợn, xông lên đem bàn tay lửa do thần thông thuật của Chu Tước Tử biến hóa mà ra xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó tản ra bốn phía, hung tợn nhìn chằm chằm Chu Tước Tử.

- Độn Thiên, nếu ngươi còn ngu xuẩn như vậy, lão phu chỉ còn cách thay lịch đại tổ tông của Luyện Hồn Tông giáo huấn ngươi. Thập Ức Tôn Hồn Phiên lão phu đã nói là mượn, chắc chắn sẽ trả lại ngươi.

Chu Tước Tử nhìn thoáng qua hồn phách bốn phía đang gào thét hiểu được tác dụng của Thập Ức Tôn Hồn Phiên, đồng tử hai mắt hơi thu lại,

bình thản nói.

- Mượn? Ngươi muốn mượn bao lâu?

Độn Thiên cười lớn, ánh mắt lộ vẻ cười nhạo.

Chu Tước Tử sắc mặt thong dong nói:

- Cho Chu Tước quốc ta mượn vạn năm, vạn năm sau sẽ trả cho ngươi.

- Chu Tước lão tặc, Luyện Hồn Tông ta có một câu tổ huấn: Phiên ở trên người, người nào muốn lấy, có thể ra tay!

Độn Thiên trong mắt lóe hàn quang, hai tay bấm quyết, điểm về phía trước một cái.

- Ngưng!

Lập tức, mười triệu hồn phiên bốn phía lập tức điên cuồng trong nháy mắt nhanh chóng co rút lại, chia nhau ra ngưng kết vào trong ba mươi lăm chủ hồn. Ngay sau đó, ba mươi lăm chủ hồn này lại dung hợp với nhau.

Ánh mắt Chu Tước Tử chớp động, hắn không thể cho phép sự dung hợp này tiếp tục diễn ra. Tay phải hắn chụp vào hư không một cái, lập tức một cái lông chim màu đỏ xuất hiện ở trong tay.

Hắn cầm lông chim đưa về phía trước, lập tức lông chim này bốc cháy, phát ra u quang.

- Chu Tước thánh hỏa!

Thanh âm Chu Tước Tử từ trong miệng truyền ra.

Lập tức, lông chim đang cháy kia run lên, bụp một cái rồi vỡ vụn. Một ngọn lửa cuồng mãnh đến cực điểm lấy chiếc lông chim kia làm trung tâm điên cuồng tản ra bốn phía, trong chớp mắt liền bao vây lấy phạm vi trăm dặm. Những thứ trong vòng trăm dặm bị ngọn lửa dính lấy lập tức biến mất, trong đó có cả Vương Lâm.

- Lửa Chu Tước…

Độn Thiên sắc mặt cực kỳ khó coi, xung quanh thân thể hắn giờ phút này có ba mảnh cổ sắc ngọc giản lượn vòng, phát ra từng luồng ánh sáng dịu dàng, khó khăn lắm mới ngăn trở được ngọn lửa xâm nhập.

- Độn Thiên, trời cao có đức hiếu sinh. Lão phu vốn không muốn ra tay, tất cả việc này đều là do ngươi gieo gió gặt bão, không trách được lão phu!

Chu Tước Tử sắc mặt bình thản, chậm rãi nói.

Độn Thiên hít sâu, cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu to, khoanh chân xếp bằng, hai tay bấm quyết, miệng quát :

- Hồn, độn!

Độn Thiên vốn không phải là tên của hắn, mà chỉ là đạo hiệu do sư tôn ban cho. Sở dĩ có mang chữ Độn, bởi vì đúng như theo lời hắn nói với Vương Lâm lúc trước, mỗi một người nắm giữ Thập Ức Tôn Hồn Phiên đều có phương pháp sử dụng khác nhau, phương thức của hắn chính là độn.

Thân thể ba mươi lăm chủ hồn này lập tức lóe lên thanh quang. Trong lúc thanh quang này lóe lên, ba mươi lăm chủ hồn lập tức biến mất tại chỗ, không ngờ từ trong Chu Tước thánh hỏa cực nóng kia độn xuất ra, hiện ở trước người Độn Thiên.

- A?

Mắt Chu Tước Tử lộ vẻ kinh ngạc.

- Nhập!

Độn Thiên lại phun ra một ngụm máu tươi lên trên thân mình của một chủ hồn. Lập tức thân mình chủ hồn này run lên, trong khoảnh khắc ba mươi tư chủ hồn còn lại lập tức dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong chớp mắt, một khí thế đủ để chống lại Chu Tước Tử bỗng nhiên xuất hiện. Giờ phút này, không trung như bị người xé rách làm hai nửa. Bên trái, lửa đỏ ngập trời, biểu hiện cho Chu Tước Tử.

Bên phải, khí đen phá vỡ khoảng không, biểu hiện cho ba mươi lăm chủ hồn, mười triệu hồn phách ngưng kết với nhau hình thành nên một hồn phách Vấn Đỉnh Hậu Kỳ.

Khi hồn phách này hiện thân, lập tức vung tay phải lên đánh xuống mặt đất, ngọn lửa điên cuồng trong vòng trăm dặm bị quét đi, toàn bộ bên phải bị thổi quét lùi sang bên trái.

Trên không trung cũng như trên mặt đất, đen đỏ rõ ràng.

Đồng tử trong mắt Chu Tước Tử khẽ thu lại, sắc mặt hắn có chút khó coi, nhìn chằm chằm hồn phách Vấn Đỉnh Hậu Kỳ, chậm rãi nói :

- Không tồi, Tôn Hồn Phiên có được năng lực này có thể gọi là dị bảo của Chu Tước Tinh ta!

Sắc mặt Độn Thiên tái nhợt, tuổi thọ của hắn vốn chỉ còn lại có hơn một năm. Lúc này dùng đến đại dung hợp thuật của Hồn Phiên, thân thể dĩ nhiên như đèn hết dầu. Hắn trong mắt lộ hàn quang, hạ giọng nói :

- Giết hắn!

Thân mình hồn phách Vấn Đỉnh Hậu Kỳ kia khẽ động, tay phải vung lên phía trước, trên không trung bỗng truyền đến một trận sét đánh. Những đám mây phía trên trăm dặm lập tức ngưng tụ về đây, trong nháy mắt liền hóa thành hình người.

Thân thể này chính là từ mây biến hóa thành, nhưng nhìn qua thì không giống người bình thường.

Hồn phách Vấn Đỉnh kia giẫm chân một cái, lập tức cùng với người mây kia dung hợp. Trong nháy mắt người mây mở hai mắt, ánh mắt thâm u nhìn Chu Tước Tử.

- Hóa mây thành hình thể, quả nhiên là thủ đoạn của Vấn Đỉnh Hậu Kỳ! Tuy nhiên dù sao cũng chỉ là dung hợp mà thành, để ta xem ngươi có thể duy trì được bao lâu!

Chu Tước Tử sắc mặt khó coi.

Nói xong, hắn nhấn tay phải vào hư không một cái. Lập tức một đạo hồng quang lóe lên, một thanh kiếm nhỏ màu đỏ to bằng bàn tay xuất hiện phía trước hắn.

Kiếm này vừa xuất hiện, lập tức ngọn lửa trên mặt đất như bị hút lên, từ trên mặt đất dâng lên, dung nhập vào bên trong thanh kiếm.

- Kiếm này tên là gì vốn đã quá lâu đời, không ai biết đến. Từ đệ nhất Chu Tước Tử đoạt được về sau, được ban cho cái tên Chu Tước Kiếm.

Chu Tước Tử nói xong, tay phải điểm lên kiếm này một cái.

Kiếm kia lập tức hóa thành một đạo hồng quang, trên đó hiện ra một luồng tiên lực khổng lồ. Kiếm này và một kiếm của tiên nhân thực sự vô cùng giống nhau.

Kiếm này là tiên bảo!

Người mây ánh mắt chợt lóe lên, tay phải vung lên. Lập tức toàn bộ cánh tay phải lập tức tách rời ra khỏi thân thể. Ở trước thân thể hắn lập tức

biến đổi hóa thành một thanh phi kiếm màu trắng. Kiếm này kích thước hình dáng, nếu không nói đến màu sắc thì giống Chu Tước Kiếm như đúc. Thậm chí trên kiếm cũng phát ra một luồng tiên lực khổng lồ tương đương.

Hắn điểm một cái, thanh tiểu kiếm màu trắng này lập tức gào thét bay ra.

Hai thanh kiếm một trắng một đỏ như hai luồng sao băng lập tức va chạm vào nhau. Nghe từng trận tiếng động rầm rầm truyền ra, phi kiếm màu trắng dĩ nhiên không địch lại, liên tiếp lui ra phía sau mấy bước. Nhưng Chu Tước Kiếm cũng bị tiên lực trên thanh kiếm màu trắng tấn công, tốc độ bị chậm lại.

Người mây nhìn chằm chằm Chu Tước Tử, khóe miệng mỉm cười. Thân mình hắn khẽ động, trong khoảnh khắc toàn bộ thân mình tan nát, hóa thành tám thanh phi kiếm giống y hệt thanh tiểu kiếm lúc trước, trên những phi kiếm đó cùng xuất hiện những luồng tiên lực khổng lồ. Khẽ động một chút, tám thanh phi kiếm bỗng nhiên lao ra, trong đó ba thanh đâm vào Chu Tước Kiếm, năm thanh còn lại như tia chớp nhằm hướng Chu Tước Tử đâm tới.

Chu Tước Tử sắc mặt khó coi, lui ra phía sau mấy trượng, vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một số hồ lô màu đỏ cầm trong tay. Hắn trong miệng lẩm bẩm, nhanh chóng quát:

- Thu!

Năm thanh phi kiếm lập tức bị một luồng đại lực bao phủ, toàn bộ hướng về hồ lô vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt bị hút vào bên trong hồ lô.

Chu Tước Tử ánh mắt lóe sáng, đang muốn lấy hồ lô để tiếp tục thu lấy bốn thanh phi kiếm còn lại. Nhưng vào lúc này, trong chiếc hồ lô kia vang lên từng trận tiếng động răng rắc, bỗng nhiên một âm thanh ầm ầm long trời lở đất lan truyền ra.

Ầm một tiếng, chiếc hồ lô kia vỡ vụn, năm thanh phi kiếm không có gì phá nổi lập tức chui ra, không chút do dự đâm tới Chu Tước Tử.

Đồng thời bốn thanh phi kiếm đang đấu với Chu Tước Kiếm như nhận được lệnh triệu tập, lập tức bỏ qua Chu Tước Kiếm, điên cuồng lóe lên đâm tới.

Chu Tước Tử sắc mặt đại biến, thân mình lại lui.

Hắn không phải là không địch lại, mà đòn tấn công của Vấn Đỉnh hồn phách do Hồn Phiên biến hóa chứa đầy tử vong. Quyết chiến sinh tử tuy hắn có thể dễ dàng nắm chắc phần thắng, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh khỏi bị thương. Nếu là lúc bình thường thì cũng thôi, nhưng hôm nay tuổi thọ của hắn cũng còn lại không nhiều lắm, một khi bị thương, chắc chắn sẽ giảm bớt tuổi thọ.

Một chuyện quan trọng khác là Chu Tước quốc và Tiên Di Tộc đang triển khai cuộc chiến lần thứ hai, nếu như lúc đó hắn bị thương thì chắc chắn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Hắn đang muốn lui lại, nhưng chín thanh phi kiếm do người mây hóa thành nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã tiến đến.

Ánh mắt Chu Tước Tử âm trầm, tay phải bấm quyết, vẽ vào khoảng không phía trước thân người một ấn quyết kỳ dị. Ấn quyết này vừa xuất hiện, lập tức một luồng khí tức khổng lồ bao phủ lấy toàn thân Chu Tước Tử.

Lúc này, phi kiếm đã tiến đến.

- Ầm

Một tiếng nổ kinh thiên động địa xuyên suốt toàn bộ Chu Tước đại lục bỗng nhiên truyền đến.

Thân mình Chu Tước Tử giống như sao băng, nhanh chóng thoái lui.

Ấn quyết phía trước người hắn sụp đổ, tiêu tan. Thân mình hắn tuy không bị thương nhưng sắc mặt cũng tái nhợt lại, vẻ phiêu dật lúc trước cũng không còn.

Chín thanh phi kiếm biến mất, lại biến thành từng đạo hồn phách tràn ngập giữa đất trời.

Độn Thiên nhìn cảnh tượng vừa rồi, miệng chua xót nói :

- Chu Tước huyền ấn!

Chu Tước huyền ấn, chỉ có các đời Chu Tước Tử mới có thể học được thuật thần thông này. Thuật này không phải do tu luyện mà thành, mà mỗi một đời Chu Tước Tử đều ở trong mộ của đệ nhất Chu Tước Tử, từ trong di vật của đệ nhất Chu Tước Tử cảm ngộ ra.

Ấn này không phải do đệ nhất Chu Tước Tử sáng tạo, mà là thần thông được tu chân liên minh ban cho sau khi trở thành tu chân quốc cấp sáu.

Tu luyện Chu Tước huyền ấn này sẽ không nâng cao bản lãnh, nhưng thuật này lại có sự huyền diệu to lớn không thể tin nổi. Ấn quyết này chỉ có hai cái, một để công, và một để thủ.

Nếu là để công thì không có một thứ gì không thể phá nổi, nếu là để thủ thì so với Chu Tước kỳ trận bao phủ một người cũng mạnh hơn một phần.

Ấn quyết này không hiểu được tu chân liên minh dùng phương pháp gì sáng tạo ra, mà trong những tu chân tinh cấp sáu trở lên, mỗi một thế hệ chỉ có một người có thể nắm giữ. Trừ phi người này chết đi, nếu không, tuyệt đối không có người thứ hai học được. Cho dù những đời Chu Tước Tử trước, sau khi có người kế tục nắm giữ ấn này, cũng sẽ đánh mất thần thông của ấn quyết.

Nghe đồn Chu Tước Tử sử dụng ấn quyết này sẽ gây ra một hao tổn nhất định, nhưng cụ thể thế nào thì chỉ có người tu luyện ấn quyết mới biết được. Chu Tước Tử vừa rồi sử dụng chính là ấn quyết phòng thủ.

Người mây tan ra, Độn Thiên sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm Chu Tước Tử, đột nhiên cười phá lên, nói :

- Tuổi thọ của lão phu sắp hết, có thể nhìn thấy cảnh ngươi chật vật thế này cũng thật là thống khoái!

Chu Tước Tử sắc mặt khó coi, hơi thở dồn dập. Không đến vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn sử dụng Chu Tước huyền ấn, nhất là ấn quyết tấn công hắn lại càng không muốn sử dụng. Hắn phải duy trì thể trạng tốt nhất để nghênh chiến với người của Tiên Di Tộc.

- Độn Thiên, Luyện Hồn Tông ngươi vốn là một nhánh của Chu Tước ta. Nhiều năm trước tổ tiên của Luyện Hồn Tông và đệ nhất Chu Tước Tử cùng nhau nghênh chiến với Tiên Di Tộc. Hôm nay, ngươi hà tất phải ngu xuẩn như vậy, ngươi giao Tôn Hồn Phiên ra, ta sẽ cho ngươi xây

dựng lại sơn môn, một lần nữa chiêu nạp đệ tử. Thậm chí ta có thể thành lập cho Luyện Hồn Tông ngươi một quốc gia.

Độn Thiên ánh mắt chớp động, cười ha hả nói :

- Chu Tước lão tặc, ta đã hiểu rồi. Ngươi chính là sợ bị thương, nếu không vừa rồi sẽ không chật vật như vậy. Cuộc đại chiến với Tiên Di Tộc cũng đã bắt đầu rồi, ngươi không đến chiến trường trấn thủ, chạy đến đây sợ cũng không ở được bao lâu.

Chu Tước Tử nhướn mày, lạnh lùng nói :

- Thập nhất diệp lão tổ của Tiên Di Tộc tuy mạnh, nhưng lão phu còn có một tuyệt chiêu sát thủ. Chiêu này mà xuất ra, người của Tiên Di Tộc chắc chắc sẽ chết không còn nghi ngờ gì! Độn Thiên, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi có giao Tôn Hồn Phiên ra không!

Độn Thiên trong mắt chợt lóe hàn quang, hít sâu, tay phải vung lên hư không một cái. Thập Ức Tôn Hồn Phiên phía trước lập tức lóe ra một luồng tử kim khí, luồng khí này lóe lên âm u bất định.

- Chu Tước lão tặc, ta khuyên ngươi hãy mau chóng rời khỏi, không nên ép ta phải dùng đến đệ tứ chủ hồn!

Thanh âm Độn Thiên lộ ra vẻ kiên quyết.

Chu Tước Tử sắc mặt khó coi, nhưng trong lòng cũng cười lạnh. Hắn lần này tới đây chính là để chờ đệ tứ chủ hồn kia xuất hiện. Thực tế mục đích lần này của hắn chính là vì đệ tứ chủ hồn bên trong Tôn Hồn Phiên.

Các đời Chu Tước Tử đều đã từng âm thầm nghiên cứu qua đệ tứ chủ hồn bên trong Tôn Hồn Phiên, nghĩ biện pháp trừ khử cây phiên này. Chu Tước Tử trong lòng đã chắm chắc tám phần, cho nên mới có chuyến đi ngày hôm nay.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 423: Thông minh sao bằng bậc đế vương.

Trầm mặc giây lát, Chu Tước Tử chậm rãi nói :

- Lão phu mới chỉ biết được uy lực của đệ tứ chủ hồn thông qua điển tịch, chưa hiểu được nhiều. Hôm này muốn nhân cơ hội này nhìn một chút xem đệ tứ chủ hồn rốt cuộc thần thông ở chỗ nào.

Độn Thiên cắn răng một cái, tay trái điểm vào giữa lông mày, lấy ra một đám bạch quang trong suốt nhanh chóng đặt lên trên Tôn Hồn Phiên. Chỉ trong chốc lát, Tôn Hồn Phiên chấn động, một luồng tử kim khí từ trên Tôn Hồn Phiên bay ra.

- Con người phân chia ngũ hành, ngũ hành trong trời đất tương sinh tương khắc, đạt được từng linh căn khác nhau của ngũ hành thì có thể tu tiên. Người minh mẫn có thể đạt đươc hai, người có tư chất có thể đạt được ba, tài năng tuyệt thế có thể đạt được bốn, có thể đạt được năm phải là người hoàn hảo. Ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, hiếm người đạt được hai phần của một thuộc tính, người đạt được ba lại càng hiếm hơn, đạt được bốn thì chưa từng nghe nói, đạt được năm phần thì có một không hai.

- Đệ tứ chủ hồn này là người hiếm thấy có thể đạt được ba phần của một thuộc tính. Người này khi còn sống vẫn chưa thể hiện sự hùng mạnh của thuộc tính, cũng chỉ giống như người bình thường, qua đời khi mới ở Anh Biến Hậu Kỳ. Nhưng sau khi được Luyện Hồn Tông lấy phương pháp bí mật để luyện chế đã trở nên hùng mạnh vô cùng, có thể uy hiếp được cả tu sĩ Vấn Đỉnh Hậu Kỳ.

- Muốn thu phục hồn này cần phải có nghị lực lớn, hơn nữa lúc mở ra tu tinh chi tâm là lúc tuổi thọ kết thúc!

Đây là đoạn ghi chép có trong điển tịch ở Chu Tước Sơn lúc này lóe lên trong đầu của Chu Tước Tử. Chu Tước Tử trầm giọng nói :

- Tam kim linh hồn!

Độn Thiên khàn khàn cười, hai mắt lão ảm đạm không có chút ánh sáng. Một chút tuổi thọ cuối cùng vừa mới bị lão rút hết để làm tế phẩm gọi ra đệ tứ hồn.

Đệ tứ hồn không thể lấy phương pháp thông thường để điều động, mà cần phải lấy tuổi thọ làm tế phẩm mới có thể gọi hồn này từ trong Tôn Hồn Phiên xuất ra. Đệ tứ hồn này vừa ra lập tức lóe lên ánh sáng tử kim chói mắt. Bên trong quầng sáng đó chỉ có một vật, vật này trông giống như một chiếc châm bình thường!

Chiếc châm này không lớn, chỉ dài bằng ngón tay cái, trên đó phát ra một luồng khí tức sắc bén đến cực điểm. Luồng khí tức này mãnh liệt đến độ vượt xa cả khí tức trên Chu Tước Kiếm.

Tam kim chi hồn là vật cứng nhất thiên hạ, hết thảy mọi vật chất đều có thể bị vật này xuyên thấu. Hơn nữa vật này còn ẩn chứa hồn khí, có thể gây tổn thương nguyên thần.

Độn Thiên ánh mắt lóe lên, trong miệng nói khẽ :

- Đệ tứ hồn, giết!

Tử kim châm chợt lóe lên, sau đó biến mất tại chỗ.

Chu Tước Tử biến sắc, thâm mình lập tức lui về phía sau, đồng thời vẫy tay phải, Chu Tước Kiếm nhanh như chớp tiến đến che chắn trước thân người. Nhưng nghe ầm một tiếng, Chu Tước Kiếm run lên, trên kiếm xuất hiện một lỗ kim.

Cùng lúc đó, Chu Tước Tử hét to đưa ngón trỏ tay phải lên điểm về phía trước một cái. Lập tức tiên lực toàn thân trào ra ngưng tụ ở bốn phía, theo ngón trỏ của hắn hung hăng bắn ra.

Bùm một tiếng, Chu Tước Tử lui về phía sau ba bước. Tử kim khí lóe lên rồi lại biến mất, chẳng biết đi đâu, nhưng Chu Tước Tử cũng biết được đệ tứ hồn kia vẫn còn ở xung quanh.

Vẻ mặt hắn âm trầm, trầm giọng nói :

- Đệ tứ hồn quả nhiên lợi hại! Tuy nhiên nếu như ngươi đạt được Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, lấy tiên nghịch siêu thoát Anh Biến để phát động đệ tứ hồn này, khiến cho tốc độ nhanh hơn, khiến cho thuộc tính không gì không phá nổi được phát huy đến lớn nhất, như vậy thì Chu Tước Tử ta sẽ lập tức quay đầu mà rời khỏi. Nhưng hiện tại ngươi muốn lấy đệ tứ hồn để giết ta thì tốc độ này là không đủ!

Chu Tước Tử nói mấy lời này là trong lòng hắn có mục đích, hắn muốn thu phục đệ tứ hồn, nhưng không phải lúc này. Sau khi nuốt một lượng lớn hồn phách bên trong Tôn Hồn Phiên, đệ tứ hồn so với hiện tại sẽ mạnh hơn gấp nhiều lần. Không thể không nói, về mặt mưu kế Độn Thiên không bằng Chu Tước Tử! Cái gọi là thông minh sao bằng đế vương không phải là giả, Độn Thiên không thể lường được suy nghĩ của Chu Tước Tử. Việc này cũng rất hợp lý, bởi đệ tứ hồn đã được các đời Chu Tước Tử nghiên cứu và nghĩ cách thu phục.

Độn Thiên nhìn chằm chằm vào Chu Tước Tử, tay phải liên tục điểm lên hư không vài cái. Lập tức hồn phách tràn ngập bốn phía bỗng nhiên lần lượt vỡ tan. Hồn phách tan vỡ có phần kỳ lạ, nếu nhìn kỹ có thể thấy mỗi một điểm sáng tử kim lóe lên liền có một hồn phách bị tan vỡ. Quá trình này diễn ra cực nhanh, gần như trong nháy mắt liền có một bộ phận hồn phách biến mất.

Dần dần các điểm sáng tử kim lóe lên ngày càng nhanh, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy một đường tử kim quang liên tục kéo dài.

Vô số hồn phách bị hấp thu, lúc này Độn Thiên cũng không rảnh mà đi đau lòng cho hồn phách nữa.

Chu Tước Tử trong mắt lóe lên tinh quang, chính là đang muốn tiến lên. Đột nhiên hắn dừng chân lại, vỗ tay phải về phía trước một cái, thân mình lập tức lui về phía sau, trên bàn tay xuất hiện một vết thương nhỏ bằng lỗ kim. Vết thương này xuyên thấu toàn bộ bàn tay, một tia máu tươi chảy ra.

Lúc này, hồn phách lần lượt tan vỡ, cuối cùng, mười Anh Biến chủ hồn cũng bị đệ tứ hồn kia nuốt mất. Tốc độ của luồng tử kim quang đã nhanh đến mức không thể tin nổi.

Độn Thiên cực kỳ đau lòng. Mười triệu hồn phách trong thời gian ngắn đã bị đệ tứ hồn nuốt mất một phần ba, mất mười chủ hồn là một tổn thất mà vạn năm chưa từng có. Hắn hít sâu, hét lên :

- Đệ tứ hồn, dừng!

Luồng tử kim quang dừng lại một chút, phát ra tiếng ong ong, sau đó chợt lóe lên hướng về phía Chu Tước Tử phóng đi.

Chu Tước Tử thầm than, mục đích của hắn là chờ đệ tứ hồn hấp thu toàn bộ hồn phách, sau đó mới dùng phương pháp của các đời Chu Tước Tử nghĩ ra để thu phục. Nhưng hiện giờ, Độn Thiên đã ra lệnh cho đệ tứ hồn dừng hấp thu, hắn không thể nói khác, nếu không mục đích sẽ bại lộ.

Chu Tước Tử liên tục lùi thân mình ra sau, hai tay nhanh chóng điểm trước thân người. Từng trận tiếng động bang bang liên tiếp truyền đến, Chu Tước Tử lui ra phía sau với tốc độ càng lúc càng nhanh, trên thân thể của hắn nhiều chỗ đã xuất hiện những vết thương nhỏ như lỗ kim, máu tươi chảy xuống.

Mỗi một lỗ kim xuất hiện, sắc mặt hắn lại khó coi hơn vài phần, hơi thở cũng yếu đi.

Tuy nhiên, trên thân thể đệ tứ hồn cũng chậm rãi xuất hiện từng tia máu tươi quỷ dị.

Chu Tước Tử trong mắt chợt lóe hàn quang, vỗ túi trữ vật, lấy ra một chiếc hồ lô màu đỏ to bằng bàn tay. Trên đó hắn đánh ra một đạo pháp quyết, trong miệng nói :

- Luyện!

Một chữ nói ra, một ngọn lửa màu trắng từ trong chiếc hồ lô này xuất ra. Trong nháy mắt, trong vòng trăm trượng xung quanh lập tức trở thành biển lửa. Nhiệt độ của ngọn lửa này so với lông Chu Tước vừa rồi còn nóng hơn.

- Để xem tam kim chi hồn của ngươi sắc bén hay là lửa hỏa hồ tiên bảo của ta hùng mạnh. Ta muốn luyện hóa đệ tứ hồn này.

Bên trong biển lửa rộng trăm trượng, hiện ra thân ảnh của luồng tử kim quang, màu sắc đã trở nên đỏ bừng nhưng vẫn chưa tan rã. Nhưng một tia máu tươi trên thân thể của Chu Tước Tử, trong quá trình luyện hóa này lặng lẽ dung nhập vào trong đệ tứ hồn.

Lúc này, đệ tứ hồn nhanh chóng chuyển động. Dần dần một cơn gió xoáy xuất hiện, thổi ra một lỗ hổng giữa biển lửa xung quanh.

- Hồn, ẩn!

Độn Thiên hét lớn, chiếc châm tử kim kia lóe lên, biến mất, nhắm về hướng Chu Tước Tử.

Ánh mắt Chu Tước Tử chợt lóe, sắc mặt lộ ra một vẻ vui mừng, cười ha ha, nói :

- Độn Thiên, nếu ngươi không muốn giao Tôn Hồn Phiên ra, lão phu cũng không bắt buộc. Tuy nhiên, đệ tứ hồn này lão phu phải lấy đi!

Chu Tước Tử vỗ túi trữ vật, lấy ra một nắm bùn đen to bằng bàn tay. Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lên trên nắm bùn đen này, lập tức một đám khói đen từ trên nắm bùn bốc lên.

Chu Tước Tử vung tay phải vòng quanh đám khói đen, dẫn dắt làn khói lập tức hình thành nên một ký hiệu kỳ lạ.

- Lão phu là một đời Chu Tước Tử, hiến tế chín phần mười tuổi thọ còn lại để mở ra tu tinh chi tâm, ta muốn có được đình chỉ ý cảnh do tu chân liên minh ban cho trong nháy mắt!

Tay phải hắn chỉ về phía trước, lập tức ký hiệu do khói đen hóa thành lập tức lóe lên, bay ra dừng ở không trung phía trước Chu Tước Tử ba trượng với tộc độ cực nhanh rồi nhanh chóng biến mất.

Trong nháy mắt, tất cả sinh linh phạm trong phạm vi trăm trượng lập tức ngừng lại, không chút cử động.

Ở chỗ ký hiệu biến mất, luồng tử kim quang lóe lên, đệ tứ hồn xuất hiện.

Chu Tước Tử đưa bàn tay chụp một cái, đệ tứ hồn lập tức bị hắn nắm trong tay. Lúc này, thời gian trôi qua.

Chu Tước Tử giậm chân một cái, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, chụp lấy Độn Thiên.

Độn Thiên thầm than, chua xót quay đầu lại nhìn thoáng qua hang động cấm địa đang bị ngọn lửa phía trước luyện hóa, nhắm hai mắt lại.

Nhưng trong nháy mắt lúc bàn tay của Chu Tước Tử đánh tới, cười âm trầm, từ trước nơi bế quan của Vương Lâm truyền đến một âm thanh.

- Cút con bà ngươi đi!

Chu Tước Tử sắc mặt đại biến, nguyên thần đau đớn. Ánh mắt Chu Tước Tử lộ ra vẻ kinh hãi mà từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 425: Tư Đồ Nam.

Phía đông Chu Tước đại lục,trong một màn sương đen kéo dài liên tục, từng đội tiên trục lúc này đang từ bốn phương tám hướng quy tụ về nơi đây. Ở giữa trung tâm của màn sương đen là nơi có vô số người của Tiên Di Tộc khoanh chân ngồi, từ trong miệng truyền ra những chú ngữ quỷ dị, cùng nhau thôi thúc sức mạnh của những phù văn bên trong cơ thể. Những phù văn này từ trong cơ thể xuất ra, cùng nhau tụ tập lại một chỗ, quay vòng quanh bốn phía với tốc độ cực nhanh, mỗi một vòng quay lại lại giãn rộng ra. Cứ mỗi hai canh giờ, sức mạnh của phù văn trong cơ thể tộc nhân của Tiên Di Tộc sẽ bị hao tổn hết, những người này lui ra sau và một đám tộc nhân khác tiến lên để thay đổi, chú ngữ kia liên tục được vận hành. Sau khi quá trình này được duy trì liên tục trong mấy tháng, lúc này, một người đàn ông trung niên của Tiên Di Tộc toàn thân mặc áo xám, người này toàn thân gần như không có ấn ký phù văn gì, chỉ có duy nhất ở trên má trái có một ấn ký hình lá cây màu tím, thi thoảng lại lóe lên ánh tím. Hắn đứng ở nơi đó, nhìn vào chính giữa đám tộc nhân đang ngồi, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư. Đi theo sau hắn là ba lão già, trên thân thể ba người này phát tán ra khí tức so với lão già bát diệp trú năm đó truy sát Vương Lâm hoàn toàn giống nhau. Truyện "

- Ngũ tổ đại nhân, đã tới giờ rồi. Cây tổ linh ở đó tứ tổ đại nhân cũng đã mở ra.

Một lão già trong đó cung kính nói. Người đàn ông trung niên kia hơi gật đầu, nói :

- Cây tổ linh là do hư tổ hi sinh mạng sống, lấy thân thể phá bỏ ngũ kiếm phong ấn mà phóng thích ra, lần này tuyệt đối không được phép thất bại. Truyện "

- Bốn phân nhánh cây tổ linh đã vây quanh Chu Tước đại lục. Lúc này thì Chu Tước quốc chắc chắn bị diệt!

Ánh mắt lão già lộ ra một vẻ hưng phấn. Tuy nhiên hắn lại lập tức do dự, nói:

- Ngũ tổ đại nhân, nhị tổ ở đó…

Nam tử trung niên nhướn mày, nói :

- Không cần để ý đến hắn, hắn ở Chu Tước quốc đã lâu lắm rồi, suy nghĩ không còn giống chúng ta. Hừ, nếu không có hắn ở giữa làm khó dễ, thì cuộc chiến năm đó đã có thể gạt bỏ hoàn toàn Chu Tước quốc. Tu tinh chi tâm của Chu Tước quốc, ta không tin vật đó có uy lực như hắn nói.

Lão già im lặng, không nói lời nào.

- Người của Thi Âm Tông đến.

Nam tử trung niên xoay người, nhìn ra xa. Ở phía đông của Chu Tước đại lục, một cỗ quan tài thật lớn dài chừng vài trượng từ xa nhanh chóng bay đến. Trên cỗ quan tài có ba người đang ngồi, ba người này đều tóc hoa râm. Trừ người đứng đầu bản lãnh đạt tới Anh Biến Sơ Kỳ, hai người còn lại đều là Hóa Thần Hậu Kỳ. Ba người ngồi bên trên quan tài bay tới với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi tới phía ngoài màn sương đen. Trong màn sương đen lập tức lóe ra vài phù văn, một luồng lực cản xuất hiện ngăn cản quan tài tiến vào.

Lão già Anh Biến Sơ Kỳ của Thi Âm Tông ánh mắt lóe lên, bình thản nói :

- Lão phu là trưởng lão của Thi Âm Tông tại Chu Tước Tinh, hai người phía sau là phụ tá, kính mong Tiên Di Tộc mở phù trận ra.

Phù văn màu đen lại lóe lên lần nữa, một thông đạo hiện ra. Cỗ quan tài lớn kia của Thi Âm Tông lập tức bay vào, dừng lại ở trung tâm của màn sương đen. Vị trưởng lão Anh Biến Sơ Kỳ kia của Thi Âm Tông nhảy xuống mặt đất.

Phía trước hắn là nam tử trung niên kia cùng với ba bát diệp thuật chú sư.

- Tư Mã trưởng lão, lão phu chờ ngươi đã lâu.

Nam tử trung niên nhẹ nhàng nói. Trưởng lão của Thi Âm Tông cười ha hả, nói :

- Trên đường gặp phải chút ngăn trở cho nên tới chậm một chút. Ta tới đây, ngoại trừ đưa thi thể này còn nói cho Tiên Di Tộc ngươi biết một sự kiện.

Nam tử trung niên ánh mắt bình tĩnh, nhìn về phía trưởng lão của Thi Âm Tông, chờ đợi đối phương nói tiếp.

- Chu Tước Tử đến Luyện Hồn Tông, cùng với Độn Thiên lão quỷ đại chiến, đang chuẩn bị cướp lấy Thập Ức Tôn Hồn Phiên!

Trưởng lão Thi Âm Tông ánh mắt lóe lên, nửa cười nửa không nói. Nam tử trung niên thần sắc như thường, mỉm cười nói :

- Kết quả như thế nào?

- Việc này ta cũng không biết. Tuy nhiên theo như hiểu biết của Thi Âm Tông ta về Chu Tước Tử, hắn tuyệt đối không làm việc mà hắn không nắm chắc đến tám phần thành công. Tiên Di Tộc các ngươi phải cẩn thận!

Trưởng lão Thi Âm Tông cười ha hả. Nam tử trung niên trên mặt không lộ vẻ gì kỳ lạ, mỉm cười, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên sắc mặt đại biến, ngẩng mạnh đầu nhìn ra xa về hướng Bỉ Lô quốc phía bắc Chu Tước đại lục. Ở nơi đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức làm hắn run rẩy. Truyện "

Nguyên thần đau đớn. Loại cảm giác này Chu Tước Tử đã quên từ lâu, giờ phút này, hắn giống như quay trở lại lúc trước khi trở thành Chu Tước Tử đối mặt với Chu Tước Tử đời trước, kinh hãi như đối diện với thiên uy.

- Các hạ là ai?

Chu Tước Tử không còn vẻ cao ngạo, nhất thời khiếp sợ, lập tức bị mạnh mẽ áp chế, nét mặt trầm trọng, nói. Một đạo hào quang bảy màu chợt lóe lên, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện giữa không trung, tóc dài không gió tự động tung bay, phát tán ra một luồng khí tức quỷ dị đến cực điểm. Toàn thân hắn phát ra một quầng sáng màu lam sẫm vô cùng âm hàn, một luồng hàn khí có thể làm đóng băng mọi thứ từ trong thân thể của hắn lan truyền ra. Lúc này toàn thân Vương Lâm trần trụi, thân thể trong suốt sáng bóng. Nhất là hai mắt không còn phân biệt trắng đen rõ ràng như trước mà mang theo một luồng tà khí. Lại nói tà khí trong đôi mắt Kiền Phong đã là cực kỳ sung mãn, nhưng so với Vương Lâm giờ phút

này thì chỉ giống như đom đóm so với trăng sáng, nhỏ bé không đáng kể. Luồng tà khí này của Vương Lâm chỉ có thể được miêu tả bằng một chữ : Cuồng! Cuồng, rất cuồng, cuồng một cách phi thường, cuồng ngạo như thể tự coi là độc tôn giữa trời đất, như thể không cần để mắt tới bất kỳ kẻ nào, cuồng ý vô pháp vô thiên. Hắn tùy ý quét mắt liếc nhìn Chu Tước Tử một cái, một cái liếc mắt này so với tia chớp còn sáng hơn mấy lần. Chu Tước Tử chấn động thân mình, giờ phút này, hắn thật sự cảm thấy như năm đó đối mặt với Chu Tước Tử đời trước, đây là loại cảm giác chấn động tâm can. Hai chân hắn lập tức đạp đạp lùi lại mấy bước, trên trán hắn sau vô số năm lần đầu tiên toát ra mồ hôi lạnh, nói khẽ :

- Ngươi…ngươi là Vương Lâm? Không, ngươi không phải là Vương Lâm, các hạ rốt cuộc là ai?

Chu Tước Tử hít sâu, ảnh mắt lộ ra vẻ kinh hãi ẩn giấu đã lâu.

- Lão tử hỏi ngươi, ngươi là Chu Tước Tử đời thứ mấy?

Một lời nói đầy cao ngạo từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, giọng điệu của thanh âm này như thể bắt người khác phải trả lời. Độn Thiên kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn nhìn Vương Lâm mà trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng xa lạ. Thời gian hắn tiếp xúc với Vương Lâm cũng không phải là ngắn, lúc này liếc mắt nhìn một cái, người trước mắt tuyệt đối không phải Vương Lâm.

Vương Lâm tuyệt đối không có khí tức làm cho người ta cảm thấy đáng sợ như thế, loại khí tức cuồng ngạo thiên hạ, vô pháp vô thiên này chỉ có

những lão quái tu luyện rất nhiều năm mới có thể có được. Chu Tước Tử đã định không trả lời, lúc này cũng không tự chủ được, nói :

- Chu Tước Tử đời thứ mười bốn.

Vương Lâm trầm mặc ít lâu rồi lạnh lùng liếc nhìn Chu Tước Tử một cái, nói :

- Nể mặt Diệp Vô Ưu, lão tử hôm nay không giết ngươi, cút đi!

- Diệp Vô Ưu?

Độn Thiên ngẩn ra. Cái tên này hắn thấy rất xa lạ, chưa bao giờ nghe qua. Nhưng Chu Tước Tử khi nghe thấy cái tên này sắc mặt cũng không quá biến đổi, thân mình lập tức lui ra sau mấy trượng, vẻ kinh hãi trên mặt cũng không thể che giấu lại lập tức lộ ra.

- Ngươi…

Chu Tước Tử hơi thở dồn dập như bị một tia sét đánh trúng thân thể, thân mình không tự chủ được run lên, nhìn về phía Vương Lâm. Ánh mắt hắn đã không chỉ có kinh hãi mà trong đó còn ẩn chứa nỗi sợ hãi vô cùng. Diệp Vô Ưu, cái tên này trong toàn bộ Chu Tước Tinh chỉ có các đời Chu Tước Tử mới biết được, người ngoài tuyệt đối không thể nào

biết. Cho dù là lão tổ của các môn khác phái năm đó cũng không ai biết được tên của người này, chỉ biết có một người đạo hiệu của hắn là Chu Tước Tử.

Diệp Vô Ưu, đó là tên của đệ nhất Chu Tước Tử.

Chu Tước Tử nhìn quầng sáng màu lam đậm lan truyền ra xung quanh thân thể Vương Lâm, các đời Chu Tước Tử lập tức hiện quanh quẩn trong đầu, cuối cùng tập trung vào một người. Lúc này Chu Tước Tử đã vô cùng hoảng sợ, hắn không chút do dự, lập tức hướng về Vương Lâm cung kính vái một cái, chua xót nói :

- Tham kiến lão tổ, vãn bối lập tức rời khỏi!

Nói xong, hắn vội vàng lui về phía sau. Ánh mắt Độn Thiên lóe lên như ánh sao, hắn lập tức quát :

- Để lại đệ tứ hồn!

Chu Tước Tử dừng bước, ánh mắt lộ ra vẻ bối rối, xoay mạnh người nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn hồi tưởng, nói :

- Năm đó Diệp Vô Ưu có đại ân với lão tử. Thôi, ngươi muốn lấy đệ tứ hồn này cũng là vì muốn đối phó với Tiên Di Tộc. Ta cho ngươi mượn ba năm, ba năm sau trả lại cho ta.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 426: Đồng tử.

Độn Thiên quýnh lên, đang muốn nói chuyện liền bị ánh mắt Vương Lâm đảo qua, lập tức ngừng lại. Hắn nhìn ánh mắt kia không thấy có một chút cảm giác gì là của Vương Lâm, chỉ có một luồng khí tức xa lại như thể nếu như hắn nói tiếp, đối phương sẽ không chút do dự gạt bỏ hắn như thường. Độn Thiên trong lòng run lên, không dám nói nữa. Chu Tước Tử nhẹ nhàng thở ra, nếu như đối phương ép hắn phải bỏ lại đệ tứ hồn, hắn cũng không biết phải lựa chọn thế nào, có khả năng sẽ cùng đối phương đấu một trận. Nếu như bản lãnh của người kia không vượt quá như trong truyền thuyết thì hắn cũng có nửa điểm tự tin. Chu Tước Tử liền ôm quyền, xoay người rời khỏi. Vương Lâm trong mắt lóe lên vẻ cao ngạo, trào phúng cười nói :

- Nếu đã đoán ra thân phận của lão tử, như vậy cũng biết được quy củ của lão tử, ngươi cứ như vậy mà đi sao?

Chu Tước Tử trầm mặc, nâng tay phải lên, tay trái cắt một đường, hai đầu ngón tay rơi xuống, máu tươi tuôn mạnh ra. Hắn nhìn Vương Lâm, nói :

- Việc này là do vãn bối không cẩn thận, hai ngón tay đã đủ chưa?

Vương Lâm lắc đầu, ngạo nghễ nói :

- Để lại thêm một ngón nữa!

Chu Tước Tử cắn răng một cái, tay trái lại cắt đứt một ngón tay, sắc mặt tái nhợt, nhìn Vương Lâm.

- Cút đi!

Vương Lâm thản nhiên nói. Chu Tước Tử cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời khỏi, trong nháy mắt liền hóa thành cầu vồng biến mất giữa trời đất. Ở bên ngoài mười vạn dặm, Chu Tước Tử cắn chặt hàm răng, hướng lên không trung gào thét một trận :

- Đệ nhị Chu Tước Tử, tại sao hắn lại vẫn còn sống, tại sao vẫn còn ở Chu Tước Tinh. !! Năm đó đệ tam Chu Tước Tử bày kế đưa tu sĩ ngoại vực đến giết hắn, không ngờ người này vẫn còn chưa chết!!!

Sau khi gào thét một mạch suốt dọc đường bay tới Chu Tước quốc, thân mình hắn bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về hướng Bỉ Lô quốc, vẻ phẫn nộ trên mặt vừa thu lại, liền lộ ra vẻ hồ nghi :

- Không đúng, nếu đúng như tính cách của đệ nhị Chu Tước Tử được miêu tả trong điển tịch, tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay với ta… Hay là người này vừa mới thức tỉnh, vừa rồi chỉ là hư trương thanh thế?!

Chu Tước Tử trầm mặc một chút, vẻ mặt u ám bất định, cuối cùng thầm than một tiếng. Hắn thật sự không có đủ dũng cảm để quay lại thử xem đối phương là giả hay thật. Hắn giẫm chân một cái, trên không trung phát ra một tiếng ầm, một cái khe rất lớn xuất hiện. Chu Tước Tử nhìn chằm chằm về hướng Bỉ Lô quốc với vẻ độc ác :

- Đệ nhị Chu Tước Tử…

Chu Tước Tử thân mình nhoáng lên, bay về phía Chu Tước Sơn.

Bên trong Luyện Hồn Tông ở Bỉ Lô quốc, thân ảnh Vương Lâm sau khi nhận thấy Chu Tước Tử đã đi xa liền nhoáng lên một cái, từ trên không trung rớt xuống. Độn Thiên cả kinh lập tức tiến đến đỡ lấy Vương Lâm.

Lúc này sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Độn Thiên nhìn kỹ vài lần, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, thất thanh nói :

- Đoạt xá!

Hắn không chút do dự, cắn răng một cái, nâng tay phải lên điểm vào giữa lông mày Vương Lâm, trợ giúp hắn chống cự lại sức mạnh đoạt xá kia. Nhưng đúng lúc tay phải hắn điểm tới, Vương Lâm lại mở hai mắt, trong mắt trắng đen rõ ràng, không còn nửa điểm cao ngạo như lúc trước.

- Tiền bối dừng tay.

Vương Lâm yếu ớt nói. Độn Thiên nhìn chằm chằm Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Tên nhóc con nhà người thật là lỗ mãng, không biết nặng nhẹ!

Nếu đổi lại là tính cách của lão tử lúc trước thì có thể một chưởng đánh chết ngươi, đừng tưởng ngươi sắp hết tuổi thọ. Lão tử vẫn cũng có thể cho ngươi nếm thử mùi vị tuổi thọ từng chút từng chút bị hút ra!

Một thanh âm cuồng vọng từ giữa lông mày Vương Lâm truyền ra.Ngay sau đó một đám khí xanh chợt lóe lên từ trán Vương Lâm bay ra một bên hóa thành thân ảnh một người cao lớn. Người trung niên này mặt to, dáng người vạm vỡ dị thường. Hắn vừa xuất hiện lập tức một luồng khí tức khổng lồ mạnh mẽ hiện ra. Không trung ầm ầm biến sắc, dưới sự tấn công của luồng khí tức này, từng đám mấy ngưng tụ lại, bên trong lóe lên ánh chớp, từng giọt mưa từ trên trời rơi xuống. Người trung niên này ngẩng đầu nhìn không trung, quát :

- Cút con bà ngươi đi, không được mưa!

Quát một tiếng, những đám mây trên không trung lập tức tiêu tan không còn, những giọt mưa rơi xuống cũng bị thổi quét đi, không có nửa giọt rơi xuống đất. Thân mình Độn Thiên chấn động, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, không nói lên lời. Vương Lâm cười khổ, vội ho một tiếng. Vừa rồi trước lúc lửa Chu Tước tiến đến, nguyên thần của hắn đã trở về cơ thể, Anh Biến đã đại thành, chỉ có điều cuộc chiến giữa Chu Tước Tử và Độn Thiên hắn không thể tham dự. Lửa Chu Tước đã thâm nhập vào bên trong Thiên Nghịch Châu khiến cho Tư Đồ Nam thức tỉnh!

Nhưng Tư Đồ Nam vừa mới thức tỉnh không có oai phong, thực tế rất suy yếu. Hai người thậm chí cũng không có nhiều thời gian để ôn chuyện, Tư Đồ Nam nhận thấy cảnh tượng bên ngoài liền nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, dọa đuổi Chu Tước Tử đi. Không thể không nói Tư Đồ Nam cố làm ra vẻ công lực cực kỳ thâm hậu, lúc bắt Chu Tước Tử phải cắt ngón tay, Vương Lâm thấy cảnh tượng này trong lòng cực kỳ căng thẳng, nhưng Tư Đồ Nam lại không có một chút lo lắng, trước sau như một, cao ngạo bất tuân. Sau đó Vương Lâm cũng hỏi hắn vì sao lại

bắt Chu Tước Tử phải cắt ngón tay, chẳng lẽ không sợ đối phướng cắn trả.

Từ Đồ Nam trả lời là :

- Bởi vì lão tử là Tư Đồ Nam!

- Vừa rồi suýt nữa thằng nhóc con nhà ngươi làm hỏng đại sự của lão tử. Cái gì mà muốn đệ tứ hồn, nếu làm cho tên tiểu Ma Tước(1) kia nhìn ra manh mối, lão tử hôm nay chẳng phải vừa mới thức tỉnh lại liền ngủ say hay sao!

(1): ma tước là con chim sẻ

- Về phần đệ tứ hồn kia, nếu lão tử có được thân thể, khôi phục bản lãnh, sẽ trực tiếp đánh lên Chu Tước Sơn cướp về là được!

Tư Đồ Nam trừng mắt liếc nhìn Độn Thiên một cái. Độn Thiên tu đạo đến ngày hôm nay, đã hơn ngàn năm không bị người ta gọi là nhóc con. Giờ phút này, hắn chỉ cười khổ, nói :

- Tiền bối là…?

Tư Đồ Nam ngẩng đầu, ngạo nghễ nói :

- Vương Lâm, nói giùm ta cho tên nhóc con này biết, lão tử là ai!

Vương Lâm cười khổ, nhìn Độn Thiên, nói :

- Hắn là Tư Đồ Nam.

- Tư Đồ Nam?

Độn Thiên suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra từ xưa đến nay, rốt cuộc có cao thủ nào tên là Tư Đồ Nam.

- Đệ nhị Chu Tước Tử!

Vương Lâm lại nói. Độn Thiên thân mình run lên, chân đạp đạp lui ra phía sau vài bước, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ cực điểm không thể tin được. Hắn lập tức hiểu được vì sao Chu Tước Tử lại bị người này dọa đuổi đi. Đệ nhị Chu Tước Tử uy danh quá lớn! Thậm chí ở một số phương diện còn là tuyệt đối vượt trội, hiếm có trong tất cả các thế hệ Chu Tước Tử. Độn Thiên hít sâu, hướng về Tư Đồ Nam cúi đầu thật thấp, cung kính nói :

- Vãn bối Độn Thiên của Luyện Hồn Tông tham kiến tiền bối.

Tư Đồ Nam gật đầu, nói :

- Ta xem ngươi vì Vương Lâm mà hộ pháp, xuất ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên, lão phu hứa với ngươi, nếu có cơ hội ta chắc chắn sẽ giúp ngươi một lần nữa khôi phục lại Luyện Hồn Tông!

Tư Đồ Nam ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng, phần hồi ức này là vô cùng rõ ràng. Hắn nghĩ tới người bạn tốt năm đó ở Luyện Hồn Tông, nếu không có người bạn này tương trợ trong cuộc chiến với đám tu sĩ ngoại vực kia, hắn chỉ sợ một chút cơ hội ẩn nấp vào không gian thiên nghịch cũng không có. Độn Thiên mỉm cười, hắn khi còn sống đều dâng hiến hết mình cho Luyện Hồn Tông, liên tục cả cuộc đời này cũng không hề bỏ quộc. Vì vậy, đến lúc tuổi thọ sắp, hắn không suy nghĩ thiệt hơn, kết giao với Vương Lâm, lại kỳ vọng rất cao vào hắn. Mục đích của Độn Thiên chính là muốn lưu lại một chút hương hỏa cho Luyện Hồn Tông. Lúc Chu Tước Tử đến, khiến cho Độn Thiên gần như tuyệt vọng, nhưng sự tình xoay chuyển bất ngờ, lúc buồn lúc vui thay đổi trong nháy mắt. Giờ phút này, đệ nhị Chu Tước Tử đích thân đồng ý giúp gây dựng lại Luyện Hồn Tông, Độn Thiên đã thấy mãn nguyện.

Hắn khóe miệng mỉm cười, khoanh chân ngồi dưới đất, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Sư huynh, quẻ tượng của ngươi đã ứng nghiệm rồi. Độn Thiên ta có thể mỉm cười gặp lại ngươi, gặp lại sư tôn và gặp lại lịch đại tổ tiên. Độn

Thiên ta không phải là tội nhân của Luyện Hồn Tông, ta đã tìm được một hy vọng mới cho Luyện Hồn Tông. Ta có thể thấy được tương lai Luyện Hồn Tông sẽ trở thành tu chân quốc cấp sáu hùng mạnh, cái tên Độn Thiên ta sẽ được in đậm trong lịch sử của Luyện Hồn Tông.

- Sư tôn, ta đã hoàn thành tâm nguyện của người rồi, cuộc đời này Độn Thiên ta cam tâm tình nguyện hủy diệt thần trí, trở thành hồn phách trong Tôn Hồn Phiên, ngậm người nơi chín suối!

Đêm mưa trên đường cái, cướp của giết người, một thiếu niên hình hài tiều tụy khóc trong mưa.

Một tiếng thở dài truyền đến, một lão già xuất hiện giữa trời mưa. Hắn nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên, mỉm cười hiền lành, chỉ nói một câu :

- Ngươi có đồng ý theo ta không?

Trong Luyện Hồn Tông, thiếu niên này trưởng thành. Hắn có tố chất thông minh, trong đám đông đệ tử cố gắng trổ hết tài năng, tất cả đều vì câu nói năm đó.

Để theo bước lão già, hắn tu luyện vô cùng gian khổ và nhanh chóng. Ngày qua ngày, năm qua năm, buồn tẻ tu chân, cảm ngộ thiên đạo, đạt được cảnh giới Hóa Thần. Hắn bắt đầu được bái lão già kia làm sư phụ, được ban đạo hiệu là Độn Thiên, được giữ lại bên cạnh.

Năm tháng như một khúc ca, con người luôn luôn có một khúc cuối cùng. Trước khi hồn phách ân sư nhập vào Tôn Hồn Phiên, hắn đã lập lời thề, cuộc đời này hết mình bảo vệ Luyện Hồn Tông, cũng vì một câu nói thời niên thiếu.

- Ngươi có đồng ý theo ta không?

- Sư tôn, đệ tử đến đây.

Độn Thiên mỉm cười, khép hai mắt lại, tia sáng cuối cùng chậm rãi biến mất, qua đời.

Một luồng tử kim khí từ giữa lông mày bay ra. Đột nhiên Tôn Hồn Phiên xuất hiện trên không trung, khẽ run lên một cái, luồng tử kim khí này nhập vào Tôn Hồn Phiên, biến mất không thấy.

Tôn Hồn Phiên tuy nói đã mất đi một phần ba hồn phách, mất đi mười chủ hồn, nhưng, nó vẫn là Tôn Hồn Phiên!

Cây phiên dài ba trượng này chính là biểu tượng của Luyện Hồn Tông chính thống, nó như là có linh tính, hướng về Vương Lâm bay tới.

Vương Lâm nâng tay phải lên cầm lấy Tôn Hồn Phiên, kinh ngạc nhìn Độn Thiên mỉm cười ra đi, trong lòng phức tạp, phiền muộn. Hắn yên lặng quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy ba cái.

- Tiền bối với ta tuy không phải thầy trò, nhưng đối với ta không khác gì thầy trò. Cuộc đời này Vương Lâm quyết không bao giờ quên.

Hai mắt Vương Lâm càng lộ vẻ phiền muộn. Nói một cách chính xác, cuộc đời này thời gian hắn ở chung với Độn Thiên cũng không lâu, nhưng ân tình Độn Thiên đối với hắn cũng khắc sâu trong lòng.

- Chu Tước Tử, chuyện ngươi tiêu diệt Luyện Hồn Tông, Vương Lâm ta sẽ có một ngày trở về tìm ngươi!

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn về hướng Chu Tước quốc, hai mắt lộ hàn quang.

- Ngươi có thể gặp được người này là cơ duyên của ngươi. Hắn xứng đáng cho ngươi ghi tác trong lòng.

Tư Đồ Nam than nhẹ, giọng điệu không hề cuồng ngạo mà theo một chút hồi tưởng, hắn nghĩ tới bạn tốt năm đó…

- Ngươi có dự định gì không?

Vương Lâm trầm mặc ít lâu, nhìn về phía Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam ánh mắt chợt lóe lên, vẻ kiệt ngạo lại tái hiện, nói :

- Đương nhiên là đi tìm một thân thể tương xứng với linh căn của lão phu. Sau khi khôi phục bản lãnh, sẽ tìm những kẻ năm đó giết sạch từng tên một. Nếu như bọn chúng đã chết lão phu sẽ trút giận lên đầu hậu nhân của chúng!

Tính cách Tư Đồ Nam luôn luôn như thế. Trước kia, hắn không lúc nào không giáo huấn cho Vương Lâm những tư tưởng gần như ma đạo như thế. Trên thực tế, Vương Lâm sở dĩ giết chóc ngập trời như vậy cũng có quan hệ rất lớn đến việc giáo huấn của Tư Đồ Nam.

Vương Lâm gật đầu, nói :

- Thiên Nghịch Châu đã dung nhập với thần thức của ta, không thể lấy ra…

Không đợi Vương Lâm nói chuyện, Tư Đồ Nam trừng mắt, quát :

- Thúi lắm, ngươi tưởng ta cần cái hạt châu nát đó hay sao. Chính hạt châu đó đã làm lão tử chật vật như vậy, ngươi cho ta, ta cũng không cần!

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, hạ giọng nói :

- Tư Đồ Nam.

- Cái gì?

Tư Đồ Nam khẽ chớp mắt.

- Cảm ơn.

Từ Đồ Nam trầm mặc. Trên thực tế mấy năm nay hắn đã đoán được Thiên Nghịch Châu là trọng bảo của thiên địa, thậm chí có thể nói là một tiên bảo siêu việt.

Hắn là người tuy bướng bỉnh kiêu ngạo nhưng đối với ân nghĩa cũng vô cùng coi trọng. Năm đó đệ nhất Chu Tước Tử đối với hắn có ân nên hắn liền bỏ qua cơ hội rời khỏi mà ở lại bảo vệ Chu Tước Tinh.

Vương Lâm và hắn có mối quan hệ tương đối phức tạp, tuy nhiên, càng như vậy, mối quan hệ của hai người lại càng gần gũi khó tách rời. Trong mắt Tư Đồ Nam, gần như hắn nhìn Vương Lâm lớn lên, Vương Lâm như là đệ tử của hắn.

Cho nên Thiên Nghịch Châu, hắn không cần!

Tư Đồ Nam hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, nói :

- Muốn cảm ơn ta, hãy tìm cho ta một cái thân thể. Ngươi không cần vội, để ta xem Chu Tước Tinh này hiện giờ có thân thể thích hợp với ta hay không. Tuy lão tử hiện tại không thể chiến đấu, nhưng thần thông vẫn còn, tìm được một thân thể thích hợp dễ như trở bàn tay.

Tư Đồ Nam nói xong, hai mắt lóe tinh quang, quét ngang thần thức.

- Chu Tước Tử có một đệ tử tên là Kiền Phong. Thân thể hắn không phải là tồi.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, nói.

- Đệ tử của Chu Tước Tử… quên đi. Đệ nhất Chu Tước Tử đối với ta có ân, ngươi muốn giết hắn ta mặc kệ, nhưng ta không muốn giết hắn, cái này có chút khó nói. A? Như thế nào mà ở Chu Tước Tinh lại có loại

thân thể này. Thú vị. Thân thể này mặc dù nói là đồng tử, nhưng cũng là một thân thể thượng đẳng! Không tồi, con mẹ nó. Đồng tử này chính là vật để đoạt xá vì ta mà chuẩn bị!!

Ánh mắt Tư Đồ Nam hướng đến cực bắc, lộ ra một vẻ ngạc nhiên vui mừng.

- Hả?

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, cười ha hả nói :

- Được, thân thể của đồng tử này rất hợp ý lão phu. Vương Lâm, chúng ta đi tới Viêm Cực phía bắc Chu Tước Tinh, thân thể sắp tới của lão phu đang ở chỗ này.

Nói xong, thân mình hắn khẽ động, hướng về phía trước bay đi.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Văn Thú bay ra, kêu lên một tiếng dừng ở trước người Vương Lâm. Vương Lâm nhảy lên khoanh chân ngồi xuống, đuổi theo Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua Văn Thú, hai mắt sáng ngời, nói :

- Đây là yêu thú gì!! Ở đâu tới vậy, lão tử cũng đi bắt một con để chơi.

Văn Thú tuy rằng luôn luôn hống hách, nhưng đối mặt với Tư Đồ Nam cũng lập tức cảm nhận được khí tức trên người đối phương, sau khi ong ong vài tiếng, bất ngờ tránh ra rất xa.

Tư Đồ Nam trừng mắt, thân mình lóe lên, dừng bên cạnh Vương Lâm đang đứng trên lưng Văn Thú, mắng :

- Chạy cái gì mà chạy, lão tử có ăn ngươi đâu.

Văn Thú thân mình run lên, quay đầu lại nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ cầu cứu.

Vương Lâm mỉm cười, vỗ vỗ cái đầu to của Văn Thú, sau đó tay phải vỗ túi trữ vật một cái lấy ra một ngọc giản, sau khi đặt ở giữa lông mày một lúc liền ném cho Tư Đồ Nam, nói :

- Nếu ngươi dám đến nơi này, bao nhiêu Văn Thú cũng có thể bắt được.

Tư Đồ Nam đón lấy ngọc giản, đảo qua một lượt lập tức biến sắc, xấu hổ nói :

- Quên đi, không cần nữa… …

Ngọc giản mà Vương Lâm đưa cho hắn là bên trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, gặp được một tinh vực xa lạ có rất nhiều Văn Thú.

Đến Tư Đồ Nam cao ngạo như vậy mà nhìn đến nội dung của ngọc giản này cũng không khỏi trong lòng chấn động. Hắn nhìn về phía Văn Thú, ánh mắt trở nên cổ quái.

- Vương Lâm, hai ta thỏa thuận như thế này. Văn Thú của ngươi, chờ sau khi ta lấy được thân thể sẽ cho ta mượn nghiên cứu một ngày. Thế nào, ta cam đoan sẽ không giết nó, chỉ nghiên cứu một chút thôi.

Tư Đồ Nam cười ha hả nói.

- Không được!

Vương Lâm cự tuyệt không chút do dự.

Tư Đồ Nam quýnh lên, nói :

- Lão tử thật sự không giết nó mà. Hơn nữa, sau khi để ta nghiên cứu xong, nó sẽ càng mạnh hơn cũng không biết chừng.

- Không được!

Vương Lâm lắc đầu.

Tư Đồ Nam trừng mắt, nhìn chằm chằm Vương Lâm, quát :

- Thằng nhãi con, lão tử muốn gì từ trước tới nay chưa ai dám cự tuyệt. Năm đó lão tử để mắt đến một tiểu thiếp của đệ nhất Chu Tước Tử, cũng không cần phải trực tiếp cướp đoạt

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, không nói lời nào, chỉ có lẳng lặng nhìn.

Ít lấu sau, Tư Đồ Nam cười khổ, nói:

- Thế nào ta lại gặp phải ngươi.

Năm đó, ngươi còn là một đứa nhỏ, ta giúp ngươi điều chỉnh thân thể để ngươi có thể tu tiên. Thêm nữa, ta còn gợi ý cho ngươi, giúp cho ngươi có cơ hội đoạt được Trúc Cơ đại pháp, lại còn vài lần giúp ngươi thoát khỏi nguy hiểm, năm đó bị tên tiểu tử Đằng gia truy kích ngươi đã quên rồi sao?

Còn nữa, bên ngoài Quyết Minh Cốc, lão tử liều mạng thiếu chút nữa bỏ mình mới cứu được tiểu tử ngươi, bây giờ tại sao ngươi lại đối với ta như vậy? Đáng thương cho ta tuổi già cũng đâu có yêu cầu gì to lớn, chỉ muốn mượn Văn Thú kia nghiên cứu một chút… …

Vương Lâm có chút nhức đầu. Nếu Tư Đồ Nam vẫn ương ngạnh thì ngược lại hắn không sợ, nhưng đối phương hiện giờ lại kể ra như vậy, tự dưng Vương Lâm lại thấy động lòng. Ít lâu sau, Vương Lâm cười khổ, bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Được, ta cho ngươi mượn, cho ngươi mượn!

Tư Đồ Nam lập tức thay đổi bộ dạng, lộ ra vẻ cao ngạo, cười ha hả nói :

- Đúng là lão phu không nhìn lầm người, tốt!

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn Văn Thú, khóe miệng lộ ra vẻ âm trầm mỉm cười.

Văn Thú thân mình run lên, suýt nữa từ trên không trung rơi xuống, lập tức lại vùng lên.

- Từ Đồ Nam, ngươi có biết Cực Cảnh là gì không?

Trong lúc bay, Vương Lâm trầm ngâm một chút, hỏi.

Tư Đồ Nam ánh mắt ngưng một chút, nhìn về phía Vương Lâm, nói :

- Cực Cảnh trong cực đạo thủy tam cảnh? Ngươi hỏi cái này để làm gì?

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam. Trên thế giới này, ngoại trừ Lý Mộ Uyển thì người duy nhất hắn có thể hoàn toàn tin tưởng chính là Tư Đồ Nam.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trong tay lấy ra một thứ trông như một sợi màu trắng, sợi màu trắng này bên trên tản mát ra từng trận như áp lực của Thiên Kiếp. Áp lực này mặc dù đối Vương Lâm mà nói cũng không hề mãnh liệt, nhưng vật chất ẩn chứa trong này cũng có thể khiến cho Nguyên Anh tu sĩ tê liệt xúc giác.

Tư Đồ Nam khẽ a một tiếng, cầm lấy sợi màu trắng này nhìn kỹ. Sắc mặt hắn lập tức đại biến, thần thức đảo qua, xem xét bốn phía. Sau đó hắn nắm đem sợi màu trắng này vỗ về phía túi trữ vật của Vương Lâm,

không ngờ đột phá thần thức của Vương Lâm, đưa sợi màu trắng kia trực tiếp để vào trong túi trữ vật.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 427: Tu tinh chi tinh.

- Làm thế nào mà ngươi có được Cực Cảnh!!!

Tư Đồ Nam kinh sợ nói.

- Năm đó ở Quyết Minh Cốc, trong cơ thể ra liền sinh ra một tia Cực Cảnh này. Khi đó ngươi đã ngủ say cho nên chưa từng phát hiện. Sau khi thân thể ta bị phá nát được ngươi cứu đi rồi ngươi lại ngủ say, ta đã rời khỏi chiến trường ngoại vực, Cực Cảnh trong thần thức mới đại thành.

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Cực Cảnh là một loại vật chất rất bá đạo, ta cũng không nghiên cứu loại này. Nhưng ta biết tu chân liên minh gần như năm nào cũng đều đi tìm tu

sĩ có Cực Cảnh, một khi đã tìm được lập tức sẽ trừ khử. Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, vật này tuyệt đối không được để ai nhìn thấy, nhất là Chu Tước Tử!

Vẻ mặt Tư Đồ Nam cực kỳ nghiêm trọng.

Vương Lâm gật đầu, trầm mặc một chút, nói:

- Ta hoài nghi Cực Cảnh này và Hoàng Tuyền Thăng Khiếu Quyết của ngươi có liên quan.

Từ Đồ Nam ngẩn ra, sờ sờ cằm, nói:

- Ngươi nói vậy cũng có chút khả năng. Tuy nhiên, chuyện này nhất định còn có nguyên nhân sâu xa, nếu không lão tử sao vẫn chưa có Cực Cảnh. Theo ta được biết, tỷ lệ xuất hiện Cực Cảnh là quá nhỏ, hơn nữa vật ấy tu luyện quá khó khăn, mất nhiều hơn được. Ngươi có thể có vật ấy trong cơ thể, lại không hề bị ảnh hưởng, cũng là rất hiếm có!

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ vẻ tán thưởng.

- Tư Đồ Nam, ta từng nghe người ta nói qua Tu Tinh Chi Tinh có thể làm cho Cực Cảnh tiến hóa, việc này là thật hay giả? Tu tinh chi tinh này rốt cuộc là cái gì!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, hỏi ra nghi vấn vẫn giấu tận đáy lòng mấy trăm năm!

- Không ngờ ngươi cũng đã biết về Tu Tinh Chi Tinh… …

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ vẻ phức tạp, thở dài một tiếng, nói :

- Tu Tinh Chi Tinh… Vật ấy không phải là cái thứ gì tốt, tuy nhiên nếu ngươi muốn rời khỏi Chu Tước Tinh thì đúng là phải cần đến vật đấy, nếu không ngày sau sẽ là mối họa ngầm… Ai! Tu Tinh Chi Tinh này là vật ác độc nhất mà tu chân liên minh khống chế… …

Tư Đồ Nam đang muốn tiếp tục kể ra, bỗng nhiên ánh mắt hắn khẽ động, nhìn phía xa xa, nói :

- Việc này để sau hãy nói, phía trước có người của Tiên Di Tộc đang hiến tế tổ linh. Theo ta nhớ năm đó đệ nhất Chu Tước Tử hình như có nghiên cứu qua một loại thuật thần thông có thể nhờ vào cây thần của Tiên Di Tộc để hấp thu một sức mạnh kỳ dị nào đó… Nhưng người già trí nhớ có hơi kém một chút, hình như là có chuyện như vậy. Vương Lâm, ngươi cho ta một khối tiên ngọc.

Vương Lâm thoáng nhìn phía xa xa, vỗ túi trữ vật lấy ra một khối tiên ngọc đưa cho Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam đón lấy, hút một cái, tiên ngọc lập tức vỡ vụn thành tro. Hắn trong mắt chớp động tiên lực, nói :

- Năm đó sau đệ nhất Chu Tước Tử nghiên cứu ra thuật thần thông này từng nói nó có một sơ hở trí mạng. Tuy nhiên giờ phút này đối với lão phu mà nói thì sơ hở này tuy là phiền toái nhưng hắn có thể tránh được. Vương Lâm, ngươi ở đây chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại!

Nói xong, thân mình hắn khẽ động, biến mất tại chỗ.

Trước khi Tư Đồ Nam xuất hiện cùng giằng co với Chu Tước Tử một khắc, những Vấn Đỉnh tu sĩ trong toàn bộ Chu Tước Tinh đều lập tức cảm nhận được luồng khí tức cuồng ngạo kia.

Trên bầu trời phía đông Chu Tước quốc xuất hiện một lão già, người này là lão quái Vấn Đỉnh Sơ Kỳ duy nhất của Thiên Ngọc Tông - Sở Vân Phi. Lúc này, sắc mặt hắn âm u bất định, ít lâu sau than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm :

- Khí tức rất mạnh… …

Hắn khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Đông lộ ra một tia hàn quang, tiếp tục bay đi. Phía sau hắn còn có mười mấy tu sĩ đi theo, bản lãnh của

những tu sĩ này phần lớn là Hóa Thần Kỳ, chỉ có ba người là Anh Biến Kỳ.

Sau những người này còn có trên một trăm người, đều là Nguyên Anh Kỳ. Truyện "

Trên không trung phía nam Chu Tước đại lục, một đại quân vài trăm tu sĩ cùng bay về phía nam với tốc độ cực nhanh. Người đứng đầu là một người đàn ông trung niên, hiển nhiên là một lão quái Vấn Đỉnh Sơ Kỳ. Lúc này, hắn đang nhìn về hướng vị trí của Tư Đồ Nam lắc đầu cười khổ, tự nhủ :

- Xui xẻo… hết lần này tới lần khác gặp phải chiến loạn… …

Chu Tước Tử sau khi về tới Chu Tước Sơn, nghỉ ngơi một chút rồi lại lập tức rời khỏi. Lúc này, mục tiêu của hắn chính là phía tây của Chu Tước đại lục.

Phía đông Chu Tước đại lục, bên trong màn sương đen dày đặc, ngũ tổ đại nhân của Tiên Di Tộc sắc mặt âm trầm thu hồi ánh mắt.

Tư Mã trưởng lão của Thi Âm Tông phía trước hắn dĩ nhiên không đủ bản lãnh để có thể phát giác ra sự xuất hiện khí tức của Tư Đồ Nam. Nhưng lúc này hắn nhìn sắc mặt của ngũ tổ Tiên Di Tộc có chút khó coi, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Hắn đang muốn dò xét thì ngũ tổ đại nhân kia vung tay áo lên, thanh âm lạnh lùng nói :

- Tư Mã trưởng lão, bắt đầu đi.

Tư Mã ánh mắt không thể không lóe lên, cười ha hả, nói:

- Tốt, lần này ta tới chính là đưa thi thể này, hy vọng có thể làm cho cây thần của Tiên Di Tộc ngươi càng thêm tươi tốt.

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua hai thủ thi chấp sự phía sau.

Hai người kia không nói lời nào, từ trên cỗ quan tài lớn nhảy xuống, khoanh chân ngồi, hai tay biến ra một đám pháp quyết kỳ dị. Từng đạo linh quang từ trong tay hai người lóe lên, dừng ở phía trên quan tài.

Ít lâu sau, hai người trên toàn thân tản mát ra ánh sáng u ám quỷ dị, đồng thời quát to:

- Mở!

Một thanh âm lớn như tiếng ma sát gỗ chậm rãi từ trên quan tài truyền đến. Chỉ thấy cái nắp qua tài dài mấy trượng từ từ chuyển động, xốc về một bên, để lộ ra một khe hở, khe hở này càng lúc càng lớn.

Một luồng hắc khí từ bên trong tràn ra pha lẫn mùi hư thối tanh tưởi. Ngũ tổ đại nhân của Tiên Di Tộc lúc này ánh mắt bình tĩnh, nhìn chằm chằm chiếc quan tài kia, không hề cử động. Nhưng ba bát diệp thuật chú sư phía sau hắn trên mặt lộ vẻ khẩn trương, âm thầm đề phòng.

- Lên!

Hai thủ thi chấp sự lại đồng thời hét lớn.

Cỗ quan tài cứ như bị một bàn tay lớn vô hình mạnh mẽ đẩy ra, nắp quan tài từ trên không trung rơi xuống, ầm một tiếng vỡ trên mặt đất.

Lúc này, hắc khí càng đậm từ bên trong cỗ quan tài tràn ra trông như bao vây lấy toàn bộ cỗ quan tài.

- Đây là thi thể mà các ngươi nói?

Ngũ tổ của Tiên Di Tộc thanh âm lạnh lùng nói.

Tư Mã trưởng lão cười ha hả, nói:

- Ngũ tổ đại nhân chớ trách, việc này là do cấp trên phân phó, thi thể này cũng chỉ là quyết định của cấp trên mà thôi, tại hạ không có quyền can thiệp. Tuy nhiên Thi Âm Tông ta ở Chu Tước Tinh không có nhiều thi thể của Cự Ma Tộc, cái xác này là từ tu chân tinh bên ngoài chuyển về đây. Bốn cái kia hiện giờ không chừng cũng đã đưa cho Tiên Di Tộc các ngươi mang đến các nơi rồi.

Ngũ tổ không nói gì, nhíu mày.

Lúc này, hai thủ thi chấp sự kia hai tay pháp ấn càng lúc càng nhanh, cuối cùng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi dừng ở giữa không trung không hạ xuống, mà hóa thành hai huyết nhân được tạo thành từ sương máu. Hai huyết nhân này đột nhiên lao ra xuyên qua không trung trực tiếp chui vào trong cỗ quan tài. Trong hàng loạt tiếng ma sát, từ trong cỗ quan tài một thi thể hơn mười trượng bay ra, toàn thân nhiều chỗ hư thối, thậm chí có chỗ đã lộ ra xương trắng.

Còn có rất nhiều giòi bọ chui tới chui lui, thoạt nhìn cực kỳ ghê tởm.

Dù sao cái xác này cũng đã được bảo quản tương đối hoàn hảo, nhất là ở giữa lông mày còn có một dấu vết hình lưỡi búa màu tím cực kỳ rõ ràng.

Đúng lúc này, từ chỗ màn sương đen truyền đến một thanh âm bình thản:

- Ngũ tổ Tiên Di Tộc, lão phu là Sở Vân Phi của Thiên Ngọc Tông đến quyết chiến với ngươi một trận!

Cùng lúc thanh âm này, một tiếng nổ long trời lở đất từ bên ngoài màn sương đen truyền đến. Thanh âm hùng mạnh ầm vang mang theo một lực tấn công lớn lập tức đem màn sương đen xung quanh bỗng nhiên tách ra.

Chỉ nhìn thấy ở bên ngoài nghìn trượng, lão già Vấn Đỉnh của Thiên Ngọc Tông kia ánh mắt như điện, đứng ở giữa không trung. Ở phía sau hắn, một lực lượng tu sĩ lớn đi theo lúc này ánh mắt lạnh như băng, lộ ra sát khí ngợp trời.

Ngũ tổ hai mắt lạnh lùng, vung tay phải lên, quát:

- Giết!

Một chữ nói ra, những người của Tiên Di Tộc trên mặt đất lập tức lao ra, triển khai một trận đại chiến.

Thân mình Sở Vân Phi khẽ động, hóa thành một đạo quang ảnh, nháy mắt đi đến bên cạnh cỗ quan tài kia, một chưởng đánh xuống, miệng quát:

- Thi Âm Tông, các ngươi đúng là muốn chết!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 428: Tổ linh thụ.

Ngũ tổ Tiên Di Tộc ánh mắt lóe lên, nâng tay phải cách không chụp một cái ngăn cản một chưởng của đối phương đánh xuống trước đó, sau đó rời đi tóm lấy cái thây lớn ném vào giữa đám tộc nhân đang cúng bái.

Một tiếng ầm vang lên, cái thây kia rơi xuống đất, bốc lên một tầng tro bụi tràn ra khắp mọi nơi.

Cỗ quan tài kia dưới một chưởng của Sở Vân Phi lập tức dập nát.

- Mở Luân Hồi thụ!

Ngũ tổ bay nhanh, nói. Sau đó thân mình khẽ động lập tức hướng về Sở Vân Phi. Đồng thời tay hắn vung lên một cái, một màn sương đen lớn lập tức lan ra bốn phía bao bọc hắn cùng Sở Vân Phi vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong màn sương đen thoáng hiện lên từng trận ánh sáng pháp bảo, tiên lực xung quanh phát ra lực xung kích lớn. Phàm là những tu sĩ và tộc nhân của Tiên Di Tộc ở gần đều lập tức bị ảnh hưởng, thân mình vỡ tan mà chết.

Ngũ tổ lao ra sau, một lão già bát diệp của Tiên Di Tộc lập tức tiến lên, một mạch phóng qua đám tộc nhân trực tiếp đứng bên trên thi thể lớn kia, không hề để ý đến giòi bọ dưới chân, tay phải vung lên phía trước người nó. Lập tức một kim mang to bằng nắm tay xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lúc này, một người đàn ông trung niên Anh Biến Trung Kỳ trong đám tu sĩ ánh mắt lóe lên, bỏ qua tộc nhân Tiên Di Tộc đang cùng hắn hỗn chiến, lập tức phóng đi nhằm hướng bát diệp thuật chú sư đang cầm kim mang kia, quát:

- Buông kim mang ra!

Trong tay hắn chợt lóe tinh quang, một đạo phi kiếm gào thét phóng tới.

Lão già bát diệp ngẩng mạnh đầu, liếc nhìn người đàn ông trung niên đang xông tới một cái, không chút do dự ấn kim mang này vào trước ngực của thi thể lớn kia.

Tinh quang lấp lánh, phi kiếm lóe lên xuyên thấu ngực lão già bát diệp, mang theo rất nhiều máu tươi. Lão già bát diệp kia sắc mặt tái nhợt, nhưng kim mang trong tay hắn cũng đã đặt vào ngực của thi thể Cự Ma Tộc.

Sau đó hắn cười ha hả, tay phải vuốt lên miệng vết thương trên ngực một cái, sau đó đưa tay lên khóe miệng liếm máu tươi. Lập tức thân mình hắn lại lao đến nghênh chiến với người đàn ông trung niên kia.

Trên thi thể Cự Ma Tộc, kim mang kia càng ngày càng sáng, cứ như ánh mặt trời tỏa hào quang vạn trượng.

Sở Vân Phi đang nghênh chiến với ngũ tổ liền lui lại, quát:

- Phá hủy thi thể Cự Ma Tộc!

Tu sĩ bốn phía nghe thấy vậy lập tức lao tới thi thể Cự Ma Tộc kia.

Nhưng người của Tiên Di Tộc lúc này như thể là không thiết sống, điên cuồng chống cự, thậm chí có thể không tiếc mà tự bạo, nhất quyết cản

trở đám tu sĩ.

Kim mang càng ngày càng sáng, đồng thời thi thể Cự Mà Tộc kia nhanh chóng khô héo. Lúc này thi thể kia giống như mặt đất, kim mang kia chính là thực vật sinh sôi trên mặt đất đó, hấp thụ dưỡng chất, dần dần lớn lên.

Quá trình này diễn ra trong mười nhịp thở, thi thể Cự Ma Tộc kia hoàn toàn trở thành thây khô, cuối cùng ầm một tiếng, hóa thành tro bụi tiêu tan không còn.

Thân mình Sở Vân Phi lóe lên, lại hiện ra giữa màn sương đen, lao thẳng đến chỗ kim mang kia. Ngũ tổ bên trong màn sương đen khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, không hề ngăn cản.

Đúng lúc Sở Vân Phi bay tới, kim mang đột nhiên vỡ vụn. Một Luân Hồi thụ cao trăm trượng bỗng nhiên từ dưới mặt đất mọc lên, cắm thẳng lên trời.

Một luồng sóng xung lực từ phía trên lập tức cuồn cuộn tràn ra, bao phủ toàn bộ phía đông Chu Tước Tinh.

Sở Vân Phi sắc mặt đại biến, thân mình lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn bị luồng lực đạo này tác động, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Ngũ tổ cười lạnh, thân mình khẽ động, lao tới Sở Vân Phi. Sở Vân Vi xoay người, ánh mắt lóe lên, không dám chém giết nữa mà xoay người lao ra, miệng quát:

- Lui!

Đám tu sĩ đang chiến đấu với người của Tiên Di Tộc nghe vậy cũng đều thầm than, vội vàng rút lui.

Người của Tiên Di Tộc đang muốn truy kích, ngũ tổ trầm giọng nói:

- Đừng đuổi theo, bảo vệ Luân Hồi thụ tổ linh!

Tư Mã trưởng lão nãy giờ thủy chung không ra tay, lúc này mắt lộ ra tia nhìn kỳ dị, nhìn về phía Luân Hồi thụ, nói:

- Dựa theo hiệp ước của hai bên, ngũ tổ đại nhân, vật đó đâu?

Ngũ tổ trầm mặc ít lâu, tay phải điểm vào giữa lông mày một cái. Một phù văn to bằng bàn tay từ giữa lông mày hắn bay ra.

Phù văn này cực kỳ phức tạp, nhìn vào gần như hoa cả mắt, nhưng bên trên cũng ẩn chứa một luồng khí cổ xưa như khai thiên lập địa.

- Phù văn này là một trong những tổ phù mà lão phu sau khi đạt tới cửu diệp mới hoàn thiện mà thành!

Trong khi nói, hắn vung tay phải, phù văn này lập tức bay về phía Tư Mã trưởng lão.

Tư Mã sắc mặt nghiêm nghị, lập tức vỗ túi trữ vật. Tay phải lấy ra một chiếc hộp ngọc, trên chiếc hộp này không tỏa ra linh lực mà là tiên lực, phía trên lại có một đạo cấm chế hùng mạnh.

Hắn cẩn thận thu phù văn kia vào bên trong hộp ngọc, hít một hơi sâu, để vào túi trữ vật, cười nói:

- Ngũ tổ đại nhân quả nhiên là thống khoái, hy vọng các vị lão tổ khác của Tiên Di Tộc các ngươi cũng sẽ như vậy.

- Tiên Di Tộc ta và Thi Âm Tông các ngươi đã có hiệp ước, chắc chắn sẽ không nuốt lời!

Ngũ tổ lãnh đạm liếc nhìn Tư Mã một cái.

Tư Mã cười ha hả, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên nói:

- Tại hạ thay mặt tông chủ Thi Âm Tông chuyển tới ngài một câu. Trong Thi Âm Tông ta còn có thân thể của tổ tiên Cự Ma Tộc năm đó đã giết chết mấy cửu diệp thuật chú sư của Tiên Di Tộc ngươi. Thân thể hắn đã đạt tới Vấn Đỉnh Trung Kỳ, nếu các ngươi muốn, có thể liên hệ bất cứ lúc nào!

Nói xong, hắn không đợi đối phương hồi đáp, lập tức thân mình lóe lên, nhanh chóng rời khỏi.

Hai thủ thi chấp sự kia lập tức đuổi theo. Ba người trong nháy mắt biến mất trong màn sương đen.

Cảnh tượng giống như vậy cũng đang diễn ra ở ba hướng bắc, nam, tây.

Đáng tiếc, ngoại trừ Chu Tước Tử phá hủy thành công Luân Hồi thụ ở phía tây, ở hai hướng đông, nam đều không thành công. Tuy nhiên, ở hướng bắc cũng xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Từ Đồ Nam thân hình như quỷ mỵ, lặng im tiến vào bên trong màn sương đen phía bắc Chu Tước đại lục. Lúc hắn tiến vào không có một kẻ nào phát hiện, thậm chí tứ tổ của Tiên Di Tộc chủ trì nơi này cũng không chút nào hay biết.

Luân Hồi thụ tổ linh kia trong nháy mắt thành hình, Tư Đồ Nam cả người hóa thành một đạo hư ảnh, ký sinh ở bên trong.

Hắn đem một lượng lớn chất dinh dưỡng cần cho Luân Hồi thụ phát triển nuốt lấy không còn chút nào, khiến cho loài luân hồi tổ linh hiếm có trong Tiên Di Tộc này lập tức sụp đổ, tiêu tan không còn.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến cho toàn bô tộc nhân Tiên Di Tộc ở phía bắc lập tức khiếp sợ, dưới sự phẫn nộ của tứ tổ, không tiếc hy sinh phù văn, dùng bí thuật rốt cuộc đã thấy được Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam hướng về tứ tổ cười ha hả, thân mình lóe lên, biến mất tại chỗ. Trong gió truyền đến thanh âm kiêu ngạo của hắn:

- Thật là con mẹ nó gian nan, sớm biết khó như vậy, lão tử đã không thèm ăn.

Tứ tổ của Tiên Di Tộc là một lão già đầu bạc. Hắn hai mắt đỏ bừng gần như chảy máu, rít gào một tiếng, lập tức lao ra đuổi theo không bỏ. Đối với hắn, cái mà Tư Đồ Nam nuốt không phải chỉ là một Luân Hồi thụ, mà đó là một tổ linh!!!

Tiên Di Tộc mấy vạn năm qua chỉ nuôi cấy có năm cây tổ linh duy nhất. Một khi tổ linh trưởng thành, phối hợp với bí thuật, không lâu sau sẽ có

một linh thể từ trong hư vô giáng lâm, kết hợp với tổ linh trở thành một thập diệp thuật chứ sư!

Giờ đây, hắn có ngờ đâu một tổ linh như vậy lại bị người ta nuốt mất ngay trước mắt, sự phẫn nộ trong đầu hắn đã đạt đến cực hạn.

- Ta phải giết ngươi!!!

Trong tiếng gào thét, tứ tổ điên cuồng tấn công.

Tư Đồ Nam bay với tốc độ cực nhanh, cười ha hả nói:

- Phương pháp này của đệ nhất Chu Tước Tử tuy có chút vô sỉ nhưng lão tử rất thích. Chờ lão tử có được thân thể sẽ truyền phương pháp này cho Vương Lâm, đến lúc đó bọn ta sẽ cùng nhau nuốt. Tuy nhiên với bản lãnh của Vương Lâm hiện tại chỉ sợ là chịu không nổi!

- Ta nhất định phải giết ngươi!!!

Tứ tổ gào thét dữ dội như thể trong lòng tan nát, đuổi theo sau Tư Đồ Nam không bỏ.

Hận ý từ trong lòng hắn phát tiết ra không có bút nào tả nổi.

Vương Lâm đã sớm nghe được tiếng gào thét truyền tới từ đằng xa. Hắn lập tức thu hồi Văn Thú, không chờ Tư Đồ Nam nữa mà thân hình nhoáng lên hướng về một bên bay nhanh đi.

Tư Đồ Nam thần thức đảo qua lập tức tìm được Vương Lâm mà tìm đến. Hắn xuất hiện bên cạnh Vương Lâm, bay nhanh nói:

- Ngươi chậm quá, để ta mang ngươi đi, đằng sau có một con chó điên đang đuổi tới. Chờ lão tử có được thân thể, tiêu hóa được sức mạnh tổ linh này, nhất định phải đem con chó điên này đi luộc!

Nói xong, hắn ôm lấy Vương Lâm bay nhanh mà đi.

Tư Đồ phóng đi tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã mang theo Vương Lâm chạy ra khỏi Chu Tước đại lục, bay thẳng đến Viêm Cực ở tiểu bắc.

Tứ tổ của Tiên Di Tộc lúc này đã hạ quyết tâm, điên cuồng truy kích, không dừng lại một chút nào.

Trong lúc chạy trốn, Tư Đồ Nam không có vẻ gì là e ngại, thi thoảng lại quay đầu về phía sau, giảm bớt tốc độ chờ tứ tổ kia tiến đến.

- Chờ lão tử nuốt tổ linh của Tiên Di Tộc, sau đó kết hợp với thân thể sẽ quay trở lại nuốt luôn thằng nhóc chó điên kia, như vậy có thể giảm bớt ít nhất một nửa thời gian khôi phục! Vừa tiện cho chính mình, lại tiêu diệt được một thuật chú sư tương tương Vấn Đỉnh Kỳ của Tiên Di Tộc, tính ra lại có ơn với đệ nhất Chu Tước Tử!

Tư Đồ Nam cười ha hả nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 429: Tiểu Bắc Viêm Cực.

Tiểu Bắc Viêm Cực nằm ở phía bắc của Chu Tước Tinh, trước đây là chỗ ở của Tuyết Vực quốc.

Nơi này từ khi có tu sĩ xuất hiện ở Chu Tước Tinh băng tuyết chưa bao giờ tan, gió lạnh gào thét cả ngày, sương lạnh đây trời. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy nơi đây có màn sương lạnh màu lam u ám chậm rãi thổi qua. Ở nơi này, tất cả mọi vật đều im lặng như tờ.

Màn sương lạnh này chính là khí Cửu Lê chỉ có ở nơi cực lạnh cực nóng, vừa mới xuất hiện đã phát tán ra một sức mạnh cổ xưa thần bí.

Màn sương Cửu Lê không những hủy diệt toàn bộ những sinh linh mà còn có một tác dụng khác, đó là đem tất cả những vật không thể bị phá hủy trong thời gian ngắn hấp thu vào bên trong, chậm rãi làm đông lạnh.

Tiểu Bắc rất rộng lớn. Năm đó Tuyết Vực quốc cũng bỏ công sức thăm dò được một phần ba, những không thể tiếp tục, đành lập quốc ở bên ngoài. Những nơi sâu bên trong Tiểu Bắc, bọn họ không thể tra xét.

Những nhưng người có bản lãnh cao cường trong Chu Tước Tinh đều biết ở giữa trung tâm của Tiểu Bắc có một cánh đồng băng màu đỏ.

Băng ở nơi đó không lạnh, mà rất nóng.

Đây là một loại biến đổi rất kỳ diệu. Có thể làm cho lửa xuất hiện dưới dạng băng, đây là một bản lãnh tạo ra những vật làm cho người ta phải sùng bái. Nơi này được tu sĩ ở Chu Tước Tinh gọi là Tiểu Bắc Viêm Cực.

Bên trong nơi này, từ xưa đến nay luôn tồn tại cấm chế tự nhiên, khí Cửu Lê chính là một trong số đó. Ngoài ra còn có huyết chi quang cực nóng, ánh sáng này thần bí khó lường, đối với những vật không có huyết dịch không có tác dụng. Nhưng nếu sinh vật có huyết dịch bị ánh sáng này

chiếu đến, huyết dịch toàn thân sẽ sôi trào, thiêu đốt không đến mười nhịp thở sẽ lập tức tử vong.

Thêm nữa, những tảng băng còn có thể hấp thụ thần thức. Bên trong nơi này, thần thức bị suy yếu vô cùng.

Lúc này, ở sâu bên trong Tiểu Bắc Viêm Cực, một đồng tử bị toàn thân bị viêm băng màu đỏ bao phủ, xung quanh tràn ngập màn sương Cửu Lê.

Đồng tử này tướng mạo tuấn tú, chỉ có điều lúc này trên mặt lộ vẻ vật vã, thi thoảng lại há miệng phun ra một đạo hắc khí. Hắc khí này lập tức dung nhập vào trong viêm băng, từ đó khuếch tán ra ngoài, đẩy lui dần đám khí Cửu Lê.

Chỉ có điều đám khí Cửu Lê này vừa mới tản ra liền lập tức xông lên bao vây lấy viêm băng để luyện hóa.

Đồng tử này chính là ma đồng của đại trưởng lão Tôn Thái của Thi Âm Tông ở Chu Tước Tinh khi nghênh chiến với lão tổ Cự Ma Tộc thả ra.

Ma đồng này rất kỳ dị. Năm đó thân thể của lão tổ Cự Ma Tộc bị hắn tấn công tán loạn, nguyên thần không thể chạy ra, cuối cùng bị ma đồng truy kích đến tận Tiểu Bắc Viêm Cực này mới may mắn thoát được.

Nếu Tôn Thái không bị thiên phú thần thông của lão Tổ Cự Ma tộc tống ra khỏi Chu Tước Tinh, ma đồng này có hắn khống chế sẽ quyết không thể nào bị nhốt ở nơi này.

Ma đồng này có lai lịch rất lớn!

Nói đến lai lịch của ma đồng này nhất định phải nói một chút đến Thi Âm Tông!

Thi Âm Tông là một tông phái rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với các tông phái khác ở Chu Tước Tinh. Thực tế, trên phần lớn các tu chân tinh đều có Thi Âm Tông tồn tại.

Thi Âm Tông giống như một con quái vật lớn vươn các chi ra cắm rễ trên phần lớn các tu chân tinh, làm các vụ giao dịch mua bán thi thể, sưu tập đủ loại dị vật.

Có rất ít người biết được tổng bộ của Thi Âm Tông rốt cuộc là ở chỗ nào. Đây là một bí mật.

Kết cấu của Thi Âm Tông giống như một hình tháp, phân nhánh rất nhiều.

Ở tu chân liên minh, Thi Âm Tông không được nhiều người thừa nhận là một tông phái! Nhưng hơn xa những môn phái trên các tu chân tinh, Thi Âm Tông mới thật sự là một đại tu chân môn phái.

Rất nhiều tu sĩ hùng mạnh của thế hệ trước đều biết Thi Âm Tông không phải là dễ trêu chọc. Nghe nói những nhân vật bí mật trong tông phái này cùng với việc tiên giới bị phá nát năm đó có chút liên hệ.

Chẳng qua đây cũng chỉ là đồn đại, khó có thể phân biệt thật giả.

Nhưng dù thế nào thì sự hùng mạnh của Thi Âm Tông không cần phải nghi ngờ.

Ở mỗi một tu chân tinh có mặt Thi Âm Tông, tổng bộ Thi Âm Tông đều có hai người được sắp xếp phụ trách, một là tông chủ, và một là đại trưởng lão. Tông chủ quản lý tất cả mọi việc, còn đại trưởng lão là người giám sát.

Ở Thi Âm Tông có một bộ bảo giám, trên đó có ghi chép về ba nghìn thi thể các loại. Những thi thể này, mỗi khi có một người tìm thấy liền có thể đổi lấy được một ít báu vật.

Ma đồng kia là do Tôn Thái tìm được trên một tinh cầu hoang dã.

Thi thể của ma đồng này trong bảo giám của Thi Âm Tông xếp thứ một trăm bảy mươi mốt. Hắn có linh căn ẩn, không cố định, thuộc loại vật trời sinh ra để người đoạt xá. Một khi bị đoạt xá, sẽ tự nhiên sinh ra linh căn tương xứng với người đoạt xá.

Tôn Thái sau khi có được ma đồng này vô cùng mừng rỡ, tế luyện hơn ngàn năm, cuối cùng luyện hóa thành một thi thể có bản lãnh Anh Biến Trung Kỳ. Chỉ có điều dị vật này trước khi bị đoạt xá phải được đặt trong một trận pháp nuôi dưỡng đặc biệt, không được rời khỏi trận pháp quá lâu.

Vì vậy, lúc Tôn Thái đi đến tiên giới chưa mang theo ma đồng này, mà vẫn đặt ở Chu Tước Tinh. Mãi cho đến khi hắn trở về, hắn mới lấy ma đồng này ra dự định rời khỏi Chu Tước Tinh đi đến một phân bộ của Thi Âm Tông ở tinh vực lân cận. Ở nơi đó, hắn sẽ giao ma đồng này ra để đổi lấy một phân thần hoàn từ bát phẩm trở lên để giải khai phong ấn của Chu Dật.

Đúng lúc đó, hắn được Vương Lâm gọi về nên mới gọi ma đồng này xuất hiện truy sát lão tổ Cự Ma Tộc.

Bên ngoài Tiểu Bắc Viêm Cực, ba đạo cầu vồng hai trước một sau phá không mà đến. Hai người phía trước, một người mặc áo trắng, tóc dài phấp phới, lộ ra thân ảnh của một thanh niên.

Bên cạnh thanh niên này còn có một người trung niên. Người này thân mình cục mịch, cả người toát ra một vẻ cao ngạo. Nếu nhìn kỹ, có thể

thấy thân thể người này không phải là thật, mà là hư ảo.

Ở phía sau hai người có một lão già đầu bạc nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt khó coi đuổi theo không bỏ.

Ba người này đúng là bọn Vương Lâm.

- Nhóc con, tốc độ của ngươi quá chậm, lão tử dọc đường đi đã chờ ngươi mấy lần, nếu ngươi không nhanh lên, lão tử sẽ không chờ ngươi nữa!

Tư Đồ Nam quay đầu lại nhìn tứ tổ của Tiên Di Tộc ở đằng xa, lớn tiếng nói.

Tứ tổ cũng thấy việc này rất kỳ quái, nhưng trong lòng hắn có chút không cam lòng. Hắn có một bí thuật, một khi đuổi kịp người nuốt cây tổ linh kia sẽ đem ra thi triển, đoạt lại tổ linh trở về. Nhưng với một điều kiện tiên quyết là tổ linh chưa bị người kia luyện hóa.

Đúng là vì nguyên nhân này nên hắn mới có thể tiếp tục kiên trì đuổi theo.

Ba người bay với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã lướt qua Tiểu Bắc vào tới Viêm Cực. Vương Lâm liếc mắt một cái liền thấy được ma đồng

bên trong khối băng màu đỏ ở phía xa.

Tư Đồ Nam hai mắt phát sáng, cười ha hả, thân mình lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía tứ tổ đuổi theo.

- Tiểu Bắc Viêm Cực này là nơi khi xưa lúc thân thể lão phu chưa bị phá nát đã từng ở đây tu luyện rất lâu, nơi này có những cấm chế vô cùng khó lường.

Tư Đồ Nam nói xong, ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng, tay phải bấm quyết, trong miệng thốt ra vài từ ngữ, hướng về một bên chỉ vào hư không.

Lập tức mặt đất nhoáng lên một cái. Toàn bộ những lớp băng của Tiểu Bắc Viêm Cực lập tức lóe tinh quang, những đạo tinh quang này ngưng tụ với tốc độ cực nhanh, lóe lên phóng ra.

Tư Đồ Nam cười ha hả, túm lấy Vương Lâm, thân hình nhoáng lên, xuất hiện cách đó trăm trượng nhìn tứ tổ.

Chỉ thấy tứ tổ kia vừa mới đuổi tới, lập tức toàn bộ trời đất lóng lánh bạch quang chói mắt. Những đạo bạch quang sáng chói này mang theo một năng lực quỷ dị, chiếu lên người của tứ tổ. Lập tức, làn da toàn thân tứ tổ dâng lên hồng quang.

- Huyết chi quang của Cực Viêm!

Tứ tổ cười lạnh. Tiên Di Tộc của hắn trước đây vốn là cư dân của Chu Tước Tinh, đối với Tiểu Bắc Cực Viêm này cũng có hiểu biết rất sâu sắc, hắn liếc mắt một cái liền nhận ngay lai lịch của bạch quang này.

Hai tay hắn xoa lên người một cái, lập tức một phù văn thật lớn xuất hiện trước thân người. Hắn đẩy một cái, phù văn này lập tức chớp động, bạch quang bốn phía đều tiêu tan, trong nháy mắt từ trên người tứ tổ lui lại.

Tư Đồ Nam kêu khẽ một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang, thân mình khẽ động, nhanh như tia chớp trực tiếp lao tới tứ tổ.

Tứ tổ ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chằm Tư Đồ Nam, vỗ vào phù văn trong tay một cái, lập tức biến ra từng sợi tơ bay đến quấn xung quanh Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam cười ha hả, cũng không né tránh mà trực tiếp từ bên trong những sợ tơ này xuyên thấu qua, bỗng nhiên chui vào trong cơ thể của tứ tổ. Tứ tổ thân mình chấn động, quát:

- Cút ra!

Hắn đưa tay trái vỗ mạnh lên trán, phía trên mi tâm lập tức xuất hiện một cái cây cửu diệp.

Đúng lúc cây này xuất hiện, Tư Đồ Nam trong nháy mắt từ trong cơ thể tứ tổ chui ra, toàn thân phóng ra khí tức mạnh mẽ, miệng quát:

- Sương Cửu Lê!

Lập tức, đám sương đen bao phủ viêm băng trên người ma đồng hướng về Tư Đồ Nam bay tới, trong nháy mắt đem hắn cùng với tứ tổ bao bọc vào bên trong, rồi kéo về hướng viêm băng đang vây khốn ma đồng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 430: Chấp hành giả (1).

Trên Chu Tước Tinh, hình bóng tu sĩ ngày càng ít. Trên không trung, gần như cả ngày đều là màn sương đen cuồn cuộn.

Tiên Di Tộc im lặng mấy vạn năm nay lại vùng lên, cuối cùng đã mở rộng ra trên toàn bộ phạm vi của Chu Tước Tinh.

Về phía Chu Tước quốc, đối mặt với cuộc tấn công trên phạm vi lớn lần thứ hai của Tiên Di Tộc lập tức triển khai phản kích kịch liệt. Kiền Phong được bổ nhiệm là người chỉ huy của cuộc chiến lần này, tất cả tu sĩ bản địa đều phải nghe theo mệnh lệnh của người này.

Phần lớn tu sĩ đều được phái ra các địa phương đại chiến với người của Tiên Di Tộc.

Mỗi một tu chân quốc cấp năm đều trở thành một chiến trường. Toàn bộ Chu Tước Tinh trong lần đại chiến này gần như đều phải run rẩy sụp đổ.

Chỉ có điều sức chống đỡ của Chu Tước quốc là không đủ, dưới sự tấn công của Tiên Di Tộc liên tiếp phải tháo chạy.

Gần như mỗi ngày đều có một số lượng lớn tu sĩ chết trận.

Cùng lúc đó, một loạt những tin tức gây chấn động từ miệng một vài tu sĩ Chu Tước Tinh đi lánh nạn truyền ra.

Toàn bộ tất cả các tông phái trong tu chân quốc cấp năm Thủy Mặc quốc làm phản!

Toàn bộ tu chân quốc cấp năm Mẫu Đơn quốc làm phản!

Toàn bộ tu chân quốc cấp năm Tần quốc làm phản!

Ba tu chân quốc cấp năm làm phản giống như giáng ba quyền thật nặng lên thân mình của Chu Tước quốc, khiến cho Chu Tước quốc vốn đã liên tiếp tháo chạy lúc này lập tức tan tác.

Cuối cùng Chu Tước quốc không thể không đem phòng tuyến co rút lại Chu Tước đại lục, tuyến phòng thủ cuối cùng.

Nhưng ngay lúc này, một tin tức càng chấn động hơn lan truyền ra. Tin tức này lập tức truyền khắp Chu Tước Tinh, khiến cho những tu sĩ giờ này còn lại trên Chu Tước Tinh trong lòng chấn động kịch liệt.

Vân Tước Tử, sư đệ của đương kim Chu Tước Tử năm đó cạnh tranh giành lấy danh hiệu Chu Tước Tử thất bại, bỗng nhiên xuất hiện.

Vào lúc Chu Tước Tử đang tham gia vào cuộc đại chiến, hắn đột nhiên hiện thân, đánh lén Chu Tước Tử, khiến cho Chu Tước Tử bị trọng thương.

Thân phận của Vân Tước Tử không ngờ lại là nhị tổ của Tiên Di Tộc.

Vương Lâm trên đường quay về Sở quốc nghe được tin tức này trong lòng kinh hãi, không thể nói thành lời.

Hắn có dự cảm Vân Tước Tử nhất định sẽ tìm đến mình!

Tuy nhiên lại có một người tìm được Vương Lâm trước Vân Tước Tử. Một ngày nay, Vương Lâm mở ra một Tống Truyền Trận cổ xưa, phương hướng của Tống Truyền Trận này chính là Sở quốc.

Ngay lúc bắt đầu nhập trận, Vương Lâm thần sắc khẽ động, xoay người nhìn ra xa. Phía chân trời, một người đàn ông vạm vỡ, đầu đội mũ rơm tỏa ra kim quang chậm rãi đi tới từng bước một.

- Vương huynh, từ biệt đã nhiều năm, còn nhớ tại hạ không?

Người đàn ông vạm vỡ kia dừng bước cách Vương Lâm mười trượng, bỏ mũ rơm xuống.

Lão quái Sở Vân Phi của Thiên Ngọc Tông phía đông Chu Tước đại lục lúc này sắc mặt khó coi. Lúc trước hắn bị cây tổ linh tấn công, thương thế trong cơ thể bị hắn áp chế. Sau khi cuộc đại chiến với Tiên Di Tộc

bùng nổ, hắn gần như không có nghỉ ngơi gì, lập tức tham gia vào cuộc chiến.

Trong một trận chiến ba ngày trước, ngũ tổ của Tiên Di Tộc lại xuất hiện. Hai người giao đấu, thương thế của Sở Vân Phi lại tái phát, không thể địch lại lập tức bỏ chạy về hướng Thiên Ngọc Tông. Hắn đã quyết định một khi thương thế chưa hồi phục, quyết không về phe Chu Tước Tử.

- Cùng lắm thì lão phu rời khỏi Chu Tước Tinh. Với bản lãnh của lão phu, ở bất kỳ một tu chân tinh nào cũng đều có thể trở thành cao thủ một phương.

Lúc nhìn thấy Thiên Ngọc Tông, Sở Vân Phi bỗng nhiên thần sắc khẽ động, dừng bước quay đầu lại nhìn về phía xa.

Từ phía chân trời, một người mặc quần áo màu hồng đi tới. Người này thần sắc khuôn mặt lộ ra một vẻ tang thương, toàn thân tản mát ra từng trận áp lực hùng mạnh. Hắn dừng lại cách Sở Vân Phi hai mươi trượng nhìn Sở Vân Phi.

- Sở huynh, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như trước.

Ánh mắt Sở Vân Phi ngưng lại, nhìn tướng người này, nói:

- Vân Tước Tử!

Lão già áo hồng ngẩng đầu thở dài, nói:

- Hóa ra Sở huynh còn nhớ rõ tại hạ. Thôi, Sở huynh, lão phu hôm nay tới đây là muốn khuyên ngươi một câu. Hãy rời khỏi Chu Tước Tinh đi!

Lúc này, Vân Tước Tử không còn vẻ lôi thôi như trước kia nữa.

Sở Vân Phi ánh mắt lóe lên hàn quang, chậm rãi nói:

- Lời này là ý gì?

Vân Tước Tử nhìn Sở Vân Phi, lắc đầu nói:

- Ngươi đi đi, với bản lãnh của ngươi không phải là đối thủ của ta, huống chi ngươi đã bị thương. Sở huynh, trong vòng một ngàn năm, không được quay về!

Sở Vân Phi trong mắt hàn quang càng đậm, nói:

- Nếu tại hại không đồng ý thì sao!

Vân Tước Tử than nhẹ, vung tay phải lên. Một khối gỗ đen từ trong tay hắn bay ra, ở trên không trung nổ ầm một cái hóa thành một màn sương đen. Cùng lúc đó, ở giữa lóe lên một đạo tinh quang, lập tức một luồng khí tức ngập trời gào thét mà ra.

Tinh quang bỗng nhiên biến hóa thành một hư ảnh, lóe lên một cái đã tới trước thân người của Sở Vân Phi, tay phải nhẹ nhàng vỗ về phía trước. Sở Vân Phi biến sắc, thân mình lập tức lui về phía sau, đồng thời tay trái bấm quyết vung lên một cái, ngay tức khắc tiên lực ngưng tụ phía trước thân người.

Nhưng một chưởng kia đánh tới trực tiếp xuyên thấu qua tiên lực, với một tốc không thể tưởng tượng đánh vào ngực của Sở Vân Phi. Sở Vân Phi phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lùi mạnh, trong nháy mắt hướng về phía chân trời bay đi như tên bắn.

- Vân Tước Tử, lão phu rời khỏi Chu Tước Tinh!

Thanh âm Sở Vân Phi từ từ truyền đến mang theo lửa giận vô cùng.

- Vì sao lại ngăn cản ta giết hắn?

Hư ảnh kia xoay người nhìn về phía Vân Tước Tử. Vân Tước Tử thần sắc bình tĩnh liếc nhìn hư ảnh kia một cái, nói:

- Vừa rồi ngươi ra tay, Chu Tước Tử sẽ có thể phát hiện ra, đi thôi.

Nói xong, thân mình hắn lóe lên, cùng với hư ảnh kia biến mất tại chỗ.

Bọn họ gần như vừa mới rời khỏi, phía chân trời lập tức xuất hiện một dải hồng quang lớn như một đám mây hồng đang cuốn đến. Trong nháy mắt đám mây này hóa thành hình dáng Chu Tước Tử.

- Vân Tước Tử!! Ra đây!

Chu Tước Tử hai mắt lộ vẻ phẫn nộ, quát to. Thanh âm hắn lập tức cuồn cuộn lan truyền ra khắp mọi nơi.

- Sư huynh, trận chiến giữa ngươi và ta không thể tránh khỏi. Niệm tình đồng môn hàng ngàn năm, ta cho ngươi thời gian ba tháng dưỡng thương. Ba tháng sau, chúng ta ở dưới chân Chu Tước Sơn quyết thắng bại!

Thanh âm Vân Tước Tử chậm rãi theo hư không truyền tới.

Chu Tước Tử hít sâu, ánh mắt thâm trầm, thì thào lẩm bẩm:

- Ta biết mục đích của ngươi. Vân Tước Tử, ngươi đang đùa với lửa đấy!!

Thân mình hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trên không trung ở một nơi nào đó trên Chu Tước đại lục, Vân Tước Tử chậm rãi xuất hiện. Hư ảnh ở bên cạnh hắn bình thản nói:

- Vì sao lại cho hắn ba tháng? Muốn giết Chu Tước Tử này không cần chờ lâu như vậy.

Vân Tước Tử nhìn về phía hư ảnh kia, nói:

- Tiên Di Tộc tính cả ta là có ba cửu diệp thuật chú sư, một thập diệp thuật chú sư, còn có một thuật chú sư là ngươi. Với thực lực của năm người chúng ta thì giết Chu Tước Tử này không khó! Mặt khác, Luân Hồi thụ tổ linh tuy chỉ thành công có hai, nhưng trong vòng ba tháng sẽ có hai thập diệp thuật chú sư giáng lâm, bảy người chúng ta giết Chu Tước Tử lại càng đơn giản. Chỉ có điều, Chu Tước Tử này hiện giờ không thể giết!

Hư ảnh kia trầm mặc, ít lâu sau nói:

- Ngươi sống trong đám tu sĩ quá lâu, đã quên gốc gác rồi. Còn nhớ rõ năm đó phải hy sinh một số tộc nhân mới đưa được ngươi vào Chu Tước quốc hay không?

Vân Tước Tử ánh mắt ngưng lại, cười lạnh nói:

- Nhất tổ, ta nói với ngươi một lần cuối cùng, không được coi thường Chu Tước Tử. Chu Tước Tử có Tu Tinh Chi Tinh, tuy vật ấy đã bị đệ nhị Chu Tước Tử phong ấn, nhưng mấy vạn năm qua các đời Chu Tước Tử đều không ngừng nghiên cứu phương pháp phá giải, nhất là đương kim Chu Tước Tử đã tìm được điểm đột phá. Theo ta biết về đương kim Chu Tước Tử, nếu chúng ra giết hắn, trước khi chết nhất định hắn sẽ hủy diệt Tu Tinh Chi Tinh, đem từng tu sĩ trên Chu Tước Tinh hủy diệt toàn bộ. Tới lúc đó, sự tình trở nên lớn như vậy, tu chân liên minh nhất định sẽ không chịu để yên, chắc chắn sẽ phái người đến tra xét. Hay là ngươi nghĩ Tiên Di Tộc ta có thể đối phó với tu chân liên minh!

Hư ảnh kia trầm mặc.

- Nếu làm theo phương pháp của ta, bồi dưỡng một vài người trở thành các đời Chu Tước Tử tiếp theo, từ từ nắm lấy quyền lực, Tiên Di Tộc ta mới có thể tồn tại vĩnh viễn, đây mới là phương pháp tốt nhất. Nhưng hư tổ đại nhân lại quá vội vàng, cho các ngươi xuất hiện quá sớm, làm tất cả những bố trí của ta đều hoàn toàn sụp đổ!

Sắc mặt Vân Tước Tử âm trầm.

- Ngay cả thân phận của ta cũng bị các ngươi bức bách không thể không hiển lộ, lấy việc này để chứng minh ta vẫn là người của Tiên Di Tộc. Toàn bộ chuyện này trên thực tế theo ta là hết sức vô dụng. Nhất tổ, nếu muốn cho Tiên Di Tộc ta có thể vĩnh viễn ở lại trên Chu Tước Tinh, nhất định phải có được Tu Tinh Chi Tinh. Hãy để ta bồi dưỡng một người trở thành Chu Tước Tử đời tiếp theo, như vậy Tiên Di Tộc ta có thể gián tiếp khống chế tất cả tu sĩ. Ta đã tuyển được bốn người, nếu không có các ngươi xuất hiện, không đến vài chục năm, tất cả sẽ thành công. Cục diện ta sắp xếp rất nhiều năm qua, cuối cùng lại bị các ngươi phá hỏng!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 430: Chấp hành giả (2).

- Chu Tước Tử tuyển chọn ra hai người kế nghiệp, một là Kiền Phong, hai là Liễu Mi. Kiền Phong tu luyện chính là Chu Tước quyết. Ta hoài nghi hắn chính là người Chu Tước Tử chuẩn bị riêng cho bản thân để đoạt xá. Mỗi đời Chu Tước Tử từ xưa tới nay đều nghiên cứu phương pháp đoạt xá để gia tăng tuổi thọ. Hắn là tới đời Chu Tước Tử này phương pháp đó đã thành công. Cho nên ta tập trung chú ý vào đệ tử thứ

hai của hắn, chỉ cần Chu Tước Tử đoạt xá Kiền Phong thì nhất định sẽ thành toàn cho nữ tử này. Nhưng sau đó ta lại hoài nghi mọi chuyện không phải như vậy. Chu Tước Tử dường như thực sự muốn bồi dưỡng Kiền Phong trở thành Chu Tước Tử đời kế tiếp, thế nên ta muốn tuyển thêm một người thứ ba là Chu Võ Thái. Người này bản thân có huyết mạch của Thanh Long, từ trong thân thể hắn có thể cảm nhận được quan hệ của hắn với Thanh Long nhất tộc. Mà trước đây Thanh Long nhất tộc đã từng tương trợ tộc ta, ta đang định tuyển một Chu Tước Tử kế nhiệm khác trong tứ phái liên minh để có thể thay thế Liễu Mi khi cần. Nhưng không ngờ là trong trận chiến của liên minh tứ phái với Tuyết Vực ta là gặp được tu sĩ Vương Lâm kia. Hắn chỉ là một kẻ có thiên phú bình thường, chẳng có gì xuất chúng, không ngờ lại có thể cảm ngộ được ý cảnh sinh tử luân hồi. Điều này khiến ta nảy ra ý định nhắm hắn làm kẻ được lựa chọn thứ tư. Từ đó về sau ta vẫn âm thầm để ý tới người này, không ngờ hắn đã khiến ta vô cùng kinh ngạc. Hắn ở tiên giới có thể chém cụt một tay Hồng Diệp, khi trở lại Chu Tước tinh thì tu vi lại tiến bộ lớn, khiến tên ác tặc Chu Tước Tử kia để ý. Ngay cả Độn Thiên của Luyện Hồn Tông cũng chọn hắn là người kế thừa Thập Ức Tôn Hồn Phiên. Trên người này có quá nhiều bí mật, ta không thể nhìn thấu hắn, cuối cùng vẫn đem hắn coi là chấp hành giả (kẻ chấp hành) của kế hoạch Chu Tước của ta!

Cho đến hôm nay hắn vẫn là chấp hành giả, cũng là điểm mấu chốt trong kế hoạch Chu Tước của ta.

Vân Tước Tử nhẹ nhàng nói. Thân ảnh hư ảo kia trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn Vân Tước Tử, ánh mắt lộ hàn mang, nói:

- Chỉ giải thích có vậy với ta thì còn chưa đủ.

Hai mắt Vân Tước Tử sững lại, nói:

- Lực lượng của Tu Tinh Chi Tinh ta không rõ có ảnh hưởng đối với Tiên Di tộc chúng ta hay không. Nhưng nếu có ảnh hưởng vậy thì mấy vạn tộc nhân của chúng ta cũng với sự tan vỡ của Tu Tinh Chi Tinh sẽ chẳng có ai có thể trốn thoát. Chuyện này đã đủ để giải thích chưa?

Thân ảnh hư ảo gầy gò kia lại trầm mặc một hồi lâu, sau đó than nhẹ một tiếng, nói:

- Người thứ nhất ngươi lựa chọn là ai?

Vân Tước Tử mỉm cười nói:

- Người này được ta tuyển chọn, vô tình là trở thành người thay mặt cho Chu Tước Tử!

- Tại sao lại cho Chu Tước Tử ba tháng nữa?

Hư ảnh kia hỏi câu cuối cùng.

- Bởi vì ta muốn đợi hắn hiến tế Tu Tinh Chi Tinh! Đến lúc đó lão đại ra tay thì tuyệt không để cho hắn có nửa điểm cơ hội!

Tại truyền tống trận cổ cuối cùng của sở quốc, Vương Lâm nhìn thấy một đại hán đội mũ rơm.

Trong lòng hắn dậy sóng nhưng ngoài mắt vẫn không thể hiện chút nào, mỉm cười nói:

- Đã lâu không gặp, Chu huynh!

Đại hán đội mũ rơm nọ đặt tay phải lên túi trữ vật, khẽ vuốt một cái, lập tức xuất hiện một cái bàn, trên bàn còn có hai chén rượu. Hắn cười nói:

- Vương huynh, Chu mỗ lại thèm rượu. Không biết thứ rượu năm đó có còn không?

Ánh mắt Vương Lâm chớp động nhìn nam tử kia một cái, sau đó vỗ túi trữ vật, trong tay liền có thêm một bầu rượu. Nhìn bầu rượu này trong đầu hắn lại hiện ra thân ảnh của Đại Ngưu năm đó. Đã nhiều năm như vậy, thứ rượu này trong túi trữ vật của Vương Lâm còn không tới mười bình. Hắn rót một chén uống cạn. Chu Võ Thái cười hắc hắc cầm lấy bình rượu rót đầy chén, uống một ngụm, sau đó thời dài nói:

- Rượu cũng là rượu năm đó, người cũng là người năm đó, đáng tiếc năm tháng trôi qua, lòng người thay đổi, cố nhân nay còn đâu. Theo ta thấy thì Vương huynh hắn là vật còn đây nhưng người đã khác.

Vương Lâm trầm mặc uống rượu, không nói gì.

- Vương huynh không muốn biết vì sao năm đó ta lại không chết sao? Ngày ấy Vương lấy túi trữ vật của ta, Chu mỗ cho tới giờ vẫn còn nhớ rõ.

Chu Võ Thái như cười như không nhìn Vương Lâm. Vương Lâm vẻ mặt như thường, nói:

- Nếu lúc ấy ta không chiếm tiện nghi thì Hồng Diệp cũng sẽ làm. Cho dù tại hạ không lấy thì Chu huynh cũng sẽ để cho tại hạ.

Chu Võ Thái cười hả hả, uống tiếp chén rượu, nói:

- Không nói tới chuyện quá khứ nữa. Giờ đây Vương huynh uy danh hiển hách, những năm gần đây vang danh toàn Chu Tước tinh. Vì chuyện này Chu mỗ xin kính huynh một chén.

Vương Lâm mỉm cười cầm chén rượu uống cạn. Ánh mắt Chu Võ Thái lóe lên, lại nói:

- Vương huynh, Chu mỗ kính huynh chén thứ hai, tạ ơn huynh đã giết Lý Nguyên Phong của Tuyết Vực quốc!

Hắn nói xong, sau khi uống hai chén rượu đột nhiên liền trở nên trầm mặc. Một lúc sau, Chu Võ Thái ngẩng đầu nhìn về phía xa, chậm rãi nói:

- Vương Lâm, Vân Tước Tử tiền bối muốn ta đi tìm huynh.....người muốn dạy huynh phương pháp chân chính sử dụng Vân Tước mão.

Trong nháy mắt khi thấy Chu Võ Thái đội mũ rơm, Vương Lâm đã đoán ra Chu Võ Thái và Vân Tước Tử có quan hệ không tầm thường. Quen biết Vân Tước Tử mấy trăm năm nay, Vương Lâm biết hắn Vân Tước Tử sẽ không dễ dàng tặng mũ rơm cho người khác. Nguyên nhân Chu Võ Thái không chết, chỉ một khắc sau khi Vương Lâm nhìn thấy mũ rơm đã đoán ra.

- Ngươi nói với Vân Tước Tử ta sẽ đi tìm hắn!

Vương Lâm bình thản nói. Ánh mắt Chu Võ Thái lộ vẻ phức tạp, nói:

- Vương huynh có biết ta và ngươi đều là quân cờ hay không? Theo ta được biết Vân Tước Tử tiền bối đã đưa mũ rơm này cho tất cả bốn người. Điều này chứng tỏ hắn đối với ngươi như vậy hắn là có tư tâm!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh. Chu Võ Thái lắc đầu đứng dậy, cầm bình rượu lên, trên mặt lộ vẻ khó xử nói:

- Vương huynh, nửa bình rượu này tặng cho ta được chứ?

- Vương huynh, trong ngọc giản này có lưu lại ý cảnh của Liễu Mi, tiền bối để ta đưa cho ngươi là để cho ngươi xem xét mà tự lựa chọn.

Chu Võ Tần cầm nửa bầu rượu rời đi, để lại một ngọc giản khiến Vương Lâm trầm mặc hồi lâu. Hắn cầm ngọc giản dùng thần thức đảo qua. Thời gian trôi qua, sắc mặt hắn ngày càng âm trầm:

- Ý cảnh của Liễu Mi.....là Thiên Huyễn vô tình đạo.....dưới vô số sự hữu tình lại che dấu trái tim vô tình. Điểm này trước đây ta đã phát hiện ra. Liễu Mi nếu dám trở lại chọc vào ta, ta cũng có phương pháp phá vỡ ý cảnh của nàng!

Vương Lâm miết một cái khiến ngọc giản vỡ tan, đứng dậy, đi vào cổ truyền tống trận. Hắn khởi động trận pháp, biến mất ở nơi này.

Sở quốc là quốc gia gần Tiên Di tộc nhất. Nhiều năm trước khi Tiên Di tộc vừa mới xuất hiện đã lập tức khiến Sở quốc trở thành nước chư hầu.

Hiện giờ trong Vân Thiên Tông ở Sở quốc, trên cơ thể tu sĩ nào cũng có các loại phù văn.

May mà nhân gian cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Chỉ có những thôn xóm gần các môn phái tu chân bị ảnh hưởng bởi các pháp thuật khi Tiên Di tộc giao chiến với tu sĩ mà thôi. Tiên Di tộc trừ việc mang đi một ít hài tử có linh căn ra thì cũng không chủ động giết hại phàm nhân. Một ngày ở phía tây Sở quốc, Vương Lâm từ bên trong truyền tống trận đi ra. Bầu trời Sở quốc giờ đen kịt. Ánh mặt trời ban ngày chói chang cũng đều bị mây đen trên bầu trời hấp thu hết, không còn chút nào có thể rơi xuống được mặt đất, ban ngày mà không khác gì ban đêm. Đặc biệt là cái cây khổng lồ vươn thẳng lên trời cao ở hố sâu của Tiên Di tộc kia, nhìn ở cự ly gần có một cỗ lực lượng vô tận khiến người ta cảm thấy bản thân thật vô cùng nhỏ bé. Đám người Tiên Di tộc thỉnh thoảng lại bay qua bay lại trên bầu trời, phía sau họ là mấy tu sĩ. Trên thân thể của những tu sĩ này đều có những ấn ký, trong ánh mắt đờ đẫn không chút ánh sáng. Ngoài ra ở trên mặt đất Sở quốc, một loại thực vật trông như tảo biển đang sinh trưởng rất nhanh, nhúc nhích một cách quỷ dị. Sở quốc hiện giờ đã hoàn toàn khác xa so với lúc Vương Lâm vừa rời đi.

Truyền tống trận nơi này dùng để vận chuyển người nên luôn được Tiên Di tộc chú ý. Lúc này Vương Lâm vừa mới xuất hiện lập tức một mảng hắc vụ lớn từ chân trời liền bay vọt tới. Trong hắc vụ lộ ra bảy tám người đều là Thuật Chú Sư. Bọn họ vừa thấy Vương Lâm liền không nói một lời, vận lực lượng phù văn trong cơ thể gầm thét lao tới. Thần sắc Vương Lâm như thường, không thèm liếc mắt nhìn đám Thuật Chú Sư này một cái, thân thể nhoáng lên liền biến mất. Sau khi hắn xuất hiện đã ở cái thôn nơi hắn sinh ra. Phía dưới không một bóng người, chỉ có một loại thực vật như tảo biển cao quá đầu người đang đung đưa trong gió. Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, than nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi. Vương Lâm không tới Vân Thiên Tông. Hắn không phải là thánh nhân

mà tới giải khai những lực lượng phù văn trên người những tu sĩ ở đây. Điều đó đối với họ không phải là một sự trợ giúp mà thậm chí còn có khả năng khiến Tiên Di tộc tàn sát một trận. Trên đường phi hành ở Sở quốc, Vương Lâm thấy rất nhiều tộc nhân Tiên Di tộc. Những người này đều là dưới tứ diệp, rất ít ngũ diệp. Vương Lâm đúng ra phải rời khỏi đây đi tới chiến trường ngoại vực thu thập du hồn, nhưng lúc này nội tâm hắn thay đổi quyết định!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 431: Cưu chiếm thước sào.

- Hầu hết tộc nhân Tiên Di tộc đang tập trung ở Chu Tước đại lục, hiện tại ở đây chỉ e là không còn nhiều tộc nhân lắm.....

- Tiên Di tộc dự trữ hàng vạn năm chắc hẳn không thiếu thứ gì, lần trước đã tiến vào tầng thứ ba, lần này ta nếu phải rời khỏi Chu Tước tinh thì cũng nên vì tương lai mà tiến vào tìm kiếm một phen!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trầm ngâm trong chốc lát, thân thể nhoáng lên bay về phía hố sâu của của Tiên Di tộc. Với tốc độ của hắn

chỉ trong nháy mắt đã tới bên ngoài hố sâu của Tiên Di tộc. Bên ngoài đó, cái cây khổng lồ vươn cao chọc trời mang khí tức vô tận kia hoàn toàn bao phủ cái hố, Vương Lâm căn bản không thể đi vào. Hắn đứng trước cái cây này, thân hình chẳng khác gì con kiến. Hắn nhìn thân cây không chớp mắt, đột nhiên tay phải bắt quyết, đánh về phía trước. Thân hình hắn sau đó biến mất. Một lát sau, một Thuật Chú Sư ngũ diệp từ trong đó bay vọt ra, hóa thành một luồng hắc vụ gầm thét lao đi.

Hắn đi rồi thân hình Vương Lâm lại hiện ra. Ánh mắt hắn hướng về phía trước, tay phải điểm một cái. Một đạo linh quang từ ngón tay hắn xuất hiện bay vút về phía cái cây khổng lồ kia. Trong nháy mắt khi linh quang chạm vào cái cây liền tan biến, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán khắp bốn phía.

- Thú vị!

Khóe miệng Vương Lâm lộ một nụ cười lạnh. Hắn vỗ túi trữ vật, một cái tượng khắc gỗ xuất hiện trong tay hắn. Hắn vỗ nhẹ một cái, khẽ thốt lên:

- Hóa!

Tượng khắc gỗ lập tức chấn động, bên ngoài lóe lên thanh mang. Trong nháy mắt thanh mang liền hóa thành một hình người, nhanh chóng ngưng thật. Chỉ sau vài nhịp thở đã biến thành một phân thân giống Vương Lâm như đúc. Đây là một thần thông của tu sĩ Anh Biến kỳ, lấy vật hóa thân. Phân thân nọ sau khi xuất hiện không chút do dự lao thẳng vào cái cây khổng lồ đang bao trùm hố sâu. Vương Lâm nhìn chằm chằm

vào phân thân đó. Trong nháy mắt khi phân thân chạm vào thân cây, trên vỏ cây chợt lóe lên những phù hào màu đen, lấy tốc độ cực nhanh đánh xuống, chui thẳng vào trong phân thân. Thân thể phân thân run lên, ánh mắt ảm đạm đi, sau đó hóa thành một cái tượng khắc gỗ rơi xuống đất. Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Khó trách Tiên Di tộc lại có thể bỏ mặc nơi này mà đi. Hóa ra là vì có cái cây kỳ dị này bảo vệ, thân thể bình thường rất khó có thể đi vào. Vương Lâm trầm mặc một chút, tay phải vỗ vào túi trữ vật, trong tay liền hiện ra một cây Hồn Phiên màu vàng. Đây cũng không phải cây Hồn Phiên chứa mười vạn tử hồn với chủ hồn là Kỳ Lân thú. Trong túi Vương Lâm có tổng cộng ba cây Hồn Phiên, trong đó một là Hồn Phiên của Triệu Tôn trong đó có một tàn hồn của Kỳ Lân thú, một là cây Hồn Phiên có chủ hồn là Kỳ Lân thú và một cây chính là cây thiên Hồn Phiên bình thường mà năm đó hắn luyện chế. Đây chính là một cây thiên Hồn Phiên. Hắn khẽ phất cây Hồn Phiên. Từ trong đo bay ra một hồn phách có tu vi Kết Đan kỳ. Trong lòng Vương Lâm khẽ động, hồn phách này lập tức bay về phía cái cây khổng lồ kia. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào hồn phách đó.

Hắn thấy hồn phách này không hề gặp bất cứ trở ngại nào, dễ dàng xuyên qua cái cây, đi tới tận trung tâm cũng không thấy có phù văn lóe lên. Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, xuất ra mấy cái hồn phách thử lại cũng không thấy có gì khác biệt, đều dễ dàng đi xuyên qua.

- Thú vị, chỉ ngăn người có linh lực, ngăn cản tượng khắc gỗ nhưng lại không ngăn trở, để hồn phách tùy ý di chuyển. Cái cây này thú vị thật!

Hồn Phiên trong tay Vương Lâm phất lên. Hơn hai ngàn hồn phách trong Hồn Phiên bay ra, kể cả tàn hồn của Kỳ Lân thú nọ. Vô số hồn phách liền hướng về phía Vương Lâm tụ lại, tạo thành một bộ khải giáp bao quanh nhục thân của hắn. Tàn hồn của Kỳ Lân áp vào trước người

Vương Lâm, trên thân nó phát ra từng trận kim mang. Vương Lâm không hề do dự, thân thể nhoáng lên nhằm thẳng vào thân cây khổng lồ kia. Hắn cảm thấy một cỗ khí tức lạnh như băng đảo qua thân thể, sau đó thân thể hắn xuyên qua, bay vào bên trong. Trong thân cây là một thế giới trong suốt, từ trong hố sâu lan ra một luồng khói đen, không ngừng bốc lên, bị cái cây khổng lồ hấp thu. Không gian bên trong là một mảnh yên tĩnh. Vương Lâm quay đầu nhìn xung quanh, thấy bên trong thân cây lấp lánh quang mang, vươn thẳng lên trời cao, không nhìn thấy điểm cuối. Chỉ có thể thấy phần thân cây cự đại xung quanh cái hố có rất nhiều cành nhánh lớn.

Bên dưới chính là cái hố sâu mà Vương Lâm đã từng tới. Bên trong đó hiện giờ đen kịt, khói đen không ngừng bốc lên. Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân thể nhoáng lên, nhảy vào hố sâu. Tiếng gió gào thét bên tai, Vương Lâm nhanh chóng rơi xuống tầng thứ nhất. Thân thể hắn vừa chạm đất liền biến mất. Tu vi gần đạt Anh Biến sơ kỳ khiến thần thức của Vương Lâm có thể bao phủ trong một phạm vi lớn hơn, thuấn di cũng trong khoảng cách xa hơn. Chỉ một lần thuấn di hắn liền đã tới cửa vào tầng hai. Thần thức hắn quét qua cả tầng thứ hai, chỉ thấy còn lại mấy Thuật Chú Sư đều có tu vi tam diệp. Vương Lâm không dừng lại, thuấn di nhanh chóng tới tầng ba, đến vị trí năm đó đám người lão giả ngưng luyện Luân Hồi quả.

Nơi này vắng lặng chẳng có một vật gì, chỉ còn cái hố trên mặt đất là vết tích nơi năm xưa Luân Hồi thụ sinh trưởng. Nhìn quanh bốn phía, thân thể Vương Lâm lại biến mất. Khi hắn xuất hiện đã ở cửa vào tầng thứ tư. Thân thể hắn vừa hiện ra ở nơi này đã nhoáng lên rồi biến mất.

Không lâu sau, chỉ thấy từ xa bay tới một cái mặt người thật lớn, tiến vào lối vào tầng thứ tư liền hóa thành một Thuật Chú Sư lục diệp. Người này

tuổi đã trung niên, hầu hết thân thể đều có phù văn. Sau lưng hắn là hơn mười tu sĩ, hai mắt vô thần. Lục diệp Thuật Chú Sư nhảy vào cửa tầng thứ tư. Mấy tu sĩ kia lập tức đi theo. Ánh mắt Vương Lâm chớp động, lặng yên theo sau mấy tu sĩ này.

Thế giới ở tầng thứ tư có sáng sủa hơn so với tầng thứ ba một chút. Chỉ thấy lục diệp Thuật Chú Sư lại hóa thành khuôn mặt khổng lồ một lần nữa, đem bao phủ mấy tu sĩ kia trong hắc vụ rồi bay về phía xa. Với tu vi của lục diệp Thuật Chú Sư tất nhiên không thể phát hiện ra Vương Lâm. Tốc độ của Thuật Chú Sư cực nhanh, chỉ sau thời gian một nén nhang đã tới trung tâm tầng thứ tư.

Nơi đó có một cây Luân Hồi thụ cao tầm ba trượng. Chỉ có điều cây Luân Hồi thụ này có chút quỷ dị. Trên thân nó có một khối cầu sáng, bên trong là một lão giả, toàn thân xích lõa. Trên ngực hắn có một vết thương to cỡ nắm tay, trên thân hắn hầu như chỗ nào cũng có phù văn, trên trán hắn có bát diệp lóe sáng. Trên đầu người này có một loạt phù văn tỏa ra khí tức tang thương, trông cực kỳ phức tạp, nhìn vào không khỏi hoa mắt. Dưới tàng cây là mười một lục diệp Thuật Chú Sư, theo sau bọ họ đều có hơn mười một tu sĩ.

Vương Lâm âm thầm đi theo lục diệp Thuật Chú Sư kia. Hắn sau khi tới nơi liền lập tức trở lại hình người, hạ xuống một bên. Vương Lâm trong nháy mắt khi đối phương biến ảo, thân hình cũng biến mất.

Với tu vi của hắn, những người ở đây quyết không thể phát hiện ra. Chỉ có bát diệp Thuật Chú Sư đang ngồi trên Luân Hồi thụ mới có tư cách phát hiện ra Vương Lâm.

Vương Lâm liếc mắt một cái, lập tức nhận ra bát diệp Thuật Chú Sư kia đang bị thương cực nặng, thân thể cực kỳ suy yếu.

Đúng lúc này, lục diệp Thuật Chú Sư xung quanh đều khoanh chân ngồi xuống, trong miệng truyền ra hàng loạt những chú ngữ phức tạp. Phù văn trên đám người này bắt đầu khởi động, cuối cùng thoát khỏi thân thể họ bay lên không trung.

Lúc này những tu sĩ phía sau đám Thuật Chú Sư hai mắt mờ mịt đi về phía Luân Hồi thụ. Ngồi dưới tàng Luân Hồi thụ lúc này đã có tới chừng hơn trăm tu sĩ.

Vương Lâm sớm đã nhìn ra tu vi của những tu sĩ này, đều là Kết Đan kỳ.

Giờ phút này hơn trăm tu sĩ này vừa ngồi xuống, lập tức những lục diệp Thuật Chú Sư xung quanh đồng thời hét lớn một tiếng. Thanh âm vang dội mang theo chút quỷ dị. Theo tiếng hét của họ, những phù văn đang bay bốn phía xunh quanh lập tức điên cuồng phóng về phía Luân Hồi thụ.

Trong nháy mắt, phù văn đó liền dung nhập trong Luân Hồi thụ, biến mất hoàn toàn. Đột nhiên Luân Hồi thụ chấn động, những cái rễ mềm mại từ dưới đất chui lên, nhanh chóng dài ra, uốn éo như những con rắn bay về bốn phía, lập tức quấn lấy đám tu sĩ xung quanh.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, những tu sĩ ở dưới tàng Luân Hồi thụ đều bị những cái rễ này túm lấy, nhấc lên không trung.

Cảnh tượng này Vương Lâm thấy cực kỳ quỷ dị. Trên Luân Hồi thụ cao ba trượng kia, mỗi một cái rễ đều quấn chặt một tu sĩ, nhúc nhích. Giờ phút này Luân Hồi thụ như sống lại vậy.

- Hắn đang muốn chữa thương!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Chỉ thấy trên thân cây xuất hiện mấy cái phù văn, sau khi lóe lên, thân thể những tu sĩ đang bị quấn chặt kia chấn động kịch liệt, tinh hoa huyết nhục toàn thân dùng mắt thường cũng có thể thấy đang nhanh chóng bị hút cạn.

Cùng lúc đó, linh lực trong cơ thể những tu sĩ này cũng như ngựa hoang đứt cương, không thể khống chế, lao ra khỏi thân thể, dung nhập vào trong Luân Hồi thụ.

Tinh hoa huyết nhục và linh lực sau khi bị Luân Hồi thụ hấp thu liền dùng một phương pháp kỳ dị chuyển hóa trở thành một lực lượng giúp bát diệp Thuật Chú Sư kia khôi phục thương thế, mạnh mẽ tuôn vào trong cơ thể bát diệp Thuật Chú Sư.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 432: Tổ phù đầu cốt.

Vết thương lớn trên ngực người này chậm rãi thu hẹp lại, khí tức tỏa ra cũng dần dần khôi phục.

Hàn mang trong mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bỗng nhiên nhoáng lên, hóa thành một đạo hư ảnh. Lục diệp Thuật Chú Sư bốn xung quanh căn bản không thể phát hiện ra, đã thấy hắn xuất hiện trên Luân Hồi thụ, bên cạnh bát diệp Thuật Chú Sư.

Tốc độ của hắn nhanh như chớp, mới vừa hiện thân, tay phải đã giơ lên, hướng về phía lão giả bát diệp trong quầng sáng chụp một cái.

Tay phải Vương Lâm lóe lên một luồng quang mang màu trắng sữa, chính là biểu hiện cho tiên lực.

Đã không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay thì không lưu tình chút nào, phải một chiêu sát địch!

Lão giả bát diệp trong quầng sáng lúc này mở bừng hai mắt, trong đó hiện lên sự kinh hãi.

Bàn tay Vương Lâm vỗ vào quầng sáng, một tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, lập tức truyền khắp tầng thứ tư. Lực tấn công cường đại khiến từng đợt sóng không khí tràn ra. Đám lục diệp Thuật Chú Sư ở dưới tàng Luân Hồi thụ liền bị thổi bay ra mấy trăm trượng, tất cả đều phun máu tươi, phù văn trên cơ thể bất ổn, trong thời gian ngắn không thể khôi phục, chỉ không cẩn thận một chút là mất mạng.

- Tu sĩ Anh Biến!!!!

Một lục diệp Thuật Chú Sư vừa phun một ngụm máu tươi, điên cuồng kêu to.

Lời này vừa thốt ra, thân thể các Thuật Chú Sư lục diệp khác lập tức run lên, không nói một câu liền bỏ chạy.

Nếu Vương Lâm chưa đạt tới Anh Biến kỳ thì hắn không thể dùng một chưởng, chẳng cần pháp bảo gì mà lại có thể tạo ra uy lực kinh người như vậy. Một chưởng này đã có thể sánh với một quyền của bổn tôn tam tinh cổ thần.

Bởi vì trong một chưởng này có ẩn chứa tiên lực!

Tu sĩ Anh Biến kỳ sở dĩ cường đại, sở dĩ ở bất kỳ tu chân tinh nào cũng được tông sùng là chính vì có tiên lực.

Quầng sáng chứa bát diệp lão giả lập tức tan nát. Thân thể lão run lên, phun một ngụm lớn máu tươi, phù văn tang thương trên đầu lập tức lóe lên, xuất hiện bên cạnh hắn, ngăn trở tiên lực đang gào thét đánh tới.

Một cỗ lực lượng mênh mông từ trong phù văn truyền ra, khiến một chưởng của Vương Lâm không khỏi chậm lại một chút.

Chỉ trong nháy mắt này, lão giả lập tức hét lớn, thân thể lùi nhanh lại, giống như lưu tinh bỏ chạy.

- Ngươi không thoát được đâu!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên vẻ lạnh lẽo, bàn tay nhấn xuống một cái, vỗ lên Luân Hồi thụ.

Tiên lực cuồng mãnh điên cuồng gào thét lao ra, chui vào trong Luân Hồi thụ. Từng đợt âm thanh như sét đánh vang lên, ngay sau đó Luân

Hồi thụ liền vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Những cái rễ cây dài ngoằng liền gãy nát, thân thể hơn trăm tu sĩ lập tức từ trên không trung rơi xuống.

Bọn họ vừa rơi xuống đất, hai mắt liền trở nên trong sáng, không còn vẻ mê mang nữa.

- Rời khỏi nơi này đi!

Vương Lâm vội vã lưu lại một câu, thân thể nhoáng lên, nhanh như chớp đuổi theo lão giả kia. Đồng thời hắn mở túi trữ vật, thân thể khổng lồ của Văn thú lập tức xuất hiện trong không trung. Nó ở với Vương Lâm nhiều năm, linh trí đã mở, không cần Vương Lâm sai bảo đã biết được ý tứ của hắn.

Sau khi hiện thân, Văn thú lập tức kêu to một tiếng, hóa thành một tia chớp màu đen, nhằm về phía đám Thuật Chú Sư lục diệp đang bỏ chạy lao tới. Cái miệng khổng lồ đâm một cái, Thuật Chú Sư lục diệp chỉ kịp kêu thảm thiết một tiếng, thân thể đã nhanh chóng khô héo, cuối cùng hóa thành một bao da và xương, tử vong hoàn toàn.

Giết xong một người, Văn thú không do dự, lập tức ném cái thây khô trong miệng đi, đuổi theo kẻ khác.

Với tốc độ của nó, cho dù lục diệp Thuật Chú Sư chạy có nhanh cũng không thoát nổi.

Kết Đan kỳ tu sĩ bốn phía sau khi tỉnh lại, trong đó có một người khi vừa nhìn thấy Vương Lâm liền lập tức nhận ra thân phận hắn, vừa vui mừng vừa sợ hãi nói: - Thủy tổ!!

Vương Lâm trước khi đi ngoái đầu nhìn lại người vừa gọi mình là thủy tổ. Người này có chút xa lạ, hắn cũng không kịp hỏi, thân hình nhoáng lên, hướng lão giả kia đuổi tới.

Mọi chuyện nói thì dài nhưng thực tế lại phát sinh chỉ trong chớp mắt.

Thân ảnh Vương Lâm như sét đánh, xé gió bay đi. Phía trước hắn xa xa là lão giả có tu vi bát diệp, sắc mặt tái nhợt đang cắn răng bỏ chạy.

Hắn vốn là bát diệp Thuật Chú Sư bên cạnh ngũ tổ đại nhân, dù tại Tiên Di tộc cũng là một vị trưởng lão, nắm quyền lớn trong tay. Lần này ti di tộc trở lại thế gian, tu sĩ chết trong tay lão cũng không đếm nổi.

Một tháng trước hắn bị một tu sĩ Anh Biến hậu kỳ ở Chu Tước quốc đánh bị thương, suýt nữa là mất mạng, cuối cùng chạy về nơi này, dùng Luân Hồi thụ chữa thương. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ được, trong lúc đang chữa thương lại xuất hiện một tu sĩ Anh Biến kỳ.

- Chỉ cần chạy được tới tầng thứ mười một là được cứu rồi.

Tam tổ đại nhân đang thủ hộ linh thụ thì bị Chu Tước đánh trọng thương, đang ở đó chữa thương. Nếu ta có thể trốn đến đó thì tam tổ đại nhân sẽ ra tay cứu ta.

Lão giả cắn răng một cái, hướng về phía cửa tầng thứ năm lao đi.

Vương Lâm đuổi sát phía sau. Ánh mắt hắn lóe lên hàn mang, tay phải vỗ túi trữ vật. Lập tức tiên kiếm xuất hiện trên tay. Cầm lấy tiên kiếm, Vương Lâm hít sâu một hơi, tiên lực trong cơ thể khởi động, dung nhập trong tiên kiếm.

- Chết đi!

Vương Lâm khẽ quát, tay phải giơ lên. Tiên kiếm trong tay phát ra bạch mang chói mắt, chém xuống một cái, giống như khai thiên tích địa. Mặt đất cả tầng thứ tư đột nhiên chấn động. Kiếm quang của tiên kiếm hóa thành một luồng ánh sáng thật lớn, trong nháy mắt xé gió bay đi.

Sắc mặt lão giả tu vi bát diệp kia đại biến. Hắn chẳng cần quay đầu cũng nhận ra một cỗ khí tức cường đại khiến da đầu tê dại từ phía sau truyền tới. Nếu là lúc hắn chưa bị thương nặng thì hắn cũng có phương pháp chống đỡ, nhưng giờ phút này hắn đã sa cơ lỡ vận, cơ thể như đèn dầu sắp cạn.

Lão khổ sở hét lớn một tiếng, mạnh mẽ xoay người, đôi mắt hiện lên vẻ điên cuồng. Trong nháy mắt khi kiếm quang ẩn chứa tiên lực lao tới, hắn vỗ trán một cái, quát to:

- Tổ phù!

Cái phù văn mà trước kia bay trên đầu hắn, chặn một chưởng chứa tiên lực của Vương Lâm lại đột nhiên hiện ra trước người hắn. Phù văn này cực kỳ phức tạp, tỏa ra từng trận khí tức tang thương.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, đứng ở ngoài trăm trượng. Thân thể hắn dừng lại trong nháy mắt, kiếm quang đã lao thẳng vào phù văn kia.

- Ầm!

Một tiếng nổ khiến một đợt sóng không khí cao ba trượng nổi lên, tràn ra khắp bốn phương, hất tung đất cát lên ba thước.

Tổ phù kia truyền ra những tiếng răng rắc, sau đó vỡ vụn. Lão giả đứng ngay sau nó hai mắt cũng ảm đạm đi, khí tức nhanh chóng tiêu tán.

Vết thương trước ngực hắn phun máu tươi như suối. Hai mắt hắn tuy đã vô thần nhưng lộ ra vẻ độc ác sâu đậm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cao giọng hỏi:

- Ngươi, ngươi là kẻ nào!

- Ta là ai cũng không cần nói cho ngươi biết!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, xuất hiện trước thân thể của lão giả, tay phải bắt quyết, đánh một đạo ấn ký vào trong cơ thể hắn. Sau đó tiên kiếm phất nhẹ, đầu hắn lập tức rời thân thể rơi vào tay Vương Lâm.

Thân thể lão giả rơi bịch xuống đất.

Tay phải Vương Lâm điểm lên mi tâm của lão, một lúc sau hắn nhướng mày, lẩm bẩm: - Không có hồn phách sao?

Hắn trong nháy mắt khi người này chết đã thi triển bí thuật của Luyện Hồn tông, có thể cam đoan người này sau khi chết, hồn phách ngưng tụ trong đầu, không tan.

Hắn trầm ngầm một chút, liếc nhìn cái đầu một cái, tay phải vung lên, một đoàn u hỏa lập tức bao vây cái đầu lại. Lập tức một loạt tiếng xèo xèo vang lên. Đầu lâu của lão giả liền bị luyện hóa tức thì.

Chẳng quan cái đầu lâu này dưới tác động của u hỏa cũng không hề có dấu hiệu tan biến, trên đầu có một cái phù hào màu đen không trọn vẹn.

Phù hào này giống hệt với cái tổ phù mà lão giả vừa phóng thích.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm đem đầu lâu thu vào túi trữ vật, thân thể nhoáng lên, hướng về phía xa bay đi.

Hắn đang phi hành thì từ xa truyền lại âm thanh xé gió. Thân thể khổng lồ của Văn thú lóe lên, cái miệng khổng lồ đầy máu tươi, ánh mắt lộ vẻ sung sướng.

Thu lại Văn thú, Vương Lâm quét ngang một vòng tầng thứ tư, không phát hiện ra Luân Hồi thụ nào nữa, lúc này mới tiến vào tầng thứ năm.

Tầng thứ năm rộng hơn hẳn tầng thứ tư. Trên mặt đất không trơ trụi mà dày đặc những thứ cây như tảo biển mà Vương Lâm đã gặp ở Sở quốc, mọc dày đặc quấn quýt với nhau thành từng mảng lớn.

Lá của thứ cây này chậm rãi chuyển động theo một quy tắc nào đó, nếu nhìn chúng trong một thời gian dài thì thân thể sẽ không tự chủ được mà chuyển động theo.

Ở tầng thứ năm, thần thức của Vương Lâm phát hiện ra ba gốc Luân Hồi thụ. Mỗi một thân cây đều có bát diệp Thuật Chú Sư đang chữa thương. Thương thế của bọ họ đều cực kỳ nghiêm trọng.

Ánh mắt Vương Lâm lóe hàn mang, thân thể nhoáng lên, thuấn di tới hướng một Thuật Chú Sư.

Chỉ là khi thân thể hắn vừa tới bên cạnh Luân Hồi thụ nọ, đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, không hề do dự liền biến mất tại chỗ, sau khi xuất hiện đã ở ngoài trăm trượng.

Chỉ thấy tại vị trí hắn vừa xuất hiện lúc trước, thứ thực vật như tảo biển kia đột nhiên mọc lên dày đặc quỷ dị. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi cơ thể hắn biến mất, thứ thực vật này đã bao phủ hoàn toàn vị trí đó.

Ngay sau đó, thực vật giống tảo biển trên mặt đất tầng năm lập tức vươn lên, quấn lấy nhau, hình thành một đám vật hình người.

Thứ sinh vật này do thứ thực vật đó tạo thành, tỏa ra khí tức quỷ dị. Chúng liên kết với thứ thực vật kia, thân thể lơ lửng, uốn éo yêu dị trên không. Chỉ trong nháy mắt, bốn phía xung quanh Vương Lâm đã xuất hiện vô số sinh vật loại này.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 433: Tam tổ là nàng.

- Người từ bên ngoài tới, rời khỏi nơi này ngay!

Một âm thanh không rõ là nam hay nữ từ trong miệng của một sinh vật truyền ra, mang theo từng đợt tiếng vang.

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn mang. Những sinh vật kỳ dị này mỗi tên đều có tu vi tương đương Nguyên Anh kỳ. Hắn không có thời gian cùng bọn chúng so đo, chẳng nói một lời liều vỗ túi trữ vật Thập Ức Tôn Hồn Phiên liền xuất hiện trong tay.

- Hồn, tán!

Vương Lâm quát khẽ.

Lập tức một đám hồn phách liền từ Hồn Phiên gào thét bay ra. Hồn phách trong Hồn Phiên chỉ còn lại sáu triệu, chủ hồn kể cả Độn Thiên là có hai mươi sáu cái.

Những hồn phách này nếu dung hợp không thể hình thành hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ, ngay cả Vấn Đỉnh trung kỳ cũng không được, chỉ có thể hình thành hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ đã là may mắn.

Vương Lâm biết rõ chuyện này phải giải quyết nhanh gọn, quyết không được dây dưa, cho nên vừa ra tay đã xuất ra Hồn Phiên.

- Dung!

Vương Lâm quát khẽ.

Năm triệu hồn phách và hơn mười chủ hồn ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm quát liền hợp lại, tản mát ra uy áp của hồn phách Vấn Đỉnh kỳ.

Hồn phách này vừa xuất hiện nhất thời cả tầng thứ năm ầm ầm rung chuyển.

Những chủ hồn còn lại xoay quanh thân thể Vương Lâm, từng trận gào thét thê lương truyền ra.

Vương Lâm biết hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh này không thể tồn tại lâu, vì vậy lập tức quát: - Sát!

Đôi mắt của hồn phách Vấn Đỉnh kỳ kia lóe sáng, thân thể nhoáng lên, tay phải tùy ý vung về phía trước một cái. Lập tức mặt đất ầm ầm chấn động, trong chớp mắt như bị một lưỡi hái vô hình quét qua, vỡ vụn thành từng mảnh.

Vương Lâm không chút do dự, thân thể nhoáng lên, hướng về phía Luân Hồi thụ, tay phải điểm một cái. Lập tức những hồn phách đang xoay quanh người hắn gào thét lao ra, hướng thẳng về phía Luân Hồi thụ. Luân Hồi thụ lập tức tan nát, bat diệp Thuật Chú Sư trên đó phun một ngụm máu tươi, mất mạng.

Cả quá trình này liên tục diễn ra. Vương Lâm mang theo hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh kỳ kia và Thập Ức Tôn Hồn Phiên quét ngang tầng năm. Hai Thuật Chú Sư còn lại đang chữa thương cũng bị hắn giết sạch, cắt đầu, luyện hóa huyết nhục, thu lấy phù văn trên đầu chúng.

Đối với Tiên Di tộc, Vương Lâm ngay cả nửa điểm hảo cảm cũng không có. Tốc độ hắn cực nhanh, trực tiếp tiến vào tầng sáu. Ở nơi này hắn giống như hóa thành ác ma, chỉ cần gặp Tiên Di tộc là lập tức hạ sát.

Mục tiêu của hắn chỉ là Luân Hồi thụ. Tại tầng thứ sáu Luân Hồi thụ có ba cây. Dưới uy lực của hồn phách tu vi Vấn Đỉnh kỳ, ba Thuật Chú Sư đang chữa thương ở tầng sáu đều tử vong.

Vương Lâm lấy thế như chẻ tre tiến thẳng qua tầng bảy, tầng tám, cuối cùng xuống tới tận tầng thứ mười.

Ở đây hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh kỳ kia lại tách ra, trở thành những hồn phách suy yếu, bay vào trong Hồn Phiên, không thể tiếp tục gọi ra.

Hồn Phiên bị Vương Lâm thu hồi. Hồn Phiên này Vương Lâm đã cẩn thận nghiên cứu qua. Hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh kỳ tuy rằng cường đại nhưng đáng tiếc thời gian sử dụng quá ngắn, hơn nữa lại do ngưng tụ hồn phách mà thành, so với tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ chính thức vẫn có chênh lệch.

Mặt khác mỗi lần ngưng tụ lại gây tổn hại rất lớn cho hồn phách, phải tốn thời gian rất lâu mới khôi phục lại được. Đây cũng là nguyên nhân năm đó Độn Thiên không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng chỉ ngưng hóa để chấn nhiếp địch nhân, không để cho hồn phách có tu vi Vấn Đỉnh kỳ này ra tay.

Suốt chặng đường vừa qua, tổng cộng Vương Lâm đã giết chết mười chín bát diệp Thuật Chú Sư. Những người này đều đã bị thương nên mới bị Vương Lâm dễ dàng giết chết, có thể nói là chết không nhắm mắt. Tất cả các tầng hắn vừa đi qua cũng có thứ thực vật kỳ dị kia phòng ngư.

Nếu Vương Lâm không có hồn phách Vấn Đỉnh kỳ kia thì hắn là hắn sẽ phải dừng lại ở tầng sáu, không thể đi tiếp.

Dù sao Tiên Di tộc cũng không thể ngờ lại có tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ có thể tiến vào trong sào huyệt của họ.

Trên Chu Tước tinh tu sĩ có tu vi Vấn Đỉnh không kể Vân Tước Tử thì chỉ còn có ba người: Chu Tước Tử ở Chu Tước sơn, Sở Vân Phi đã bị bức phải rời khỏi Chu Tước tinh và một vị Vấn Đỉnh kỳ bị trọng thương đang dưỡng thương tại một nơi bí ẩn.

Vì vậy nếu không gặp phải tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ, sự phòng thủ của Tiên Di tộc có thể nói là tuyệt đối vững chắc.

Từ tầng thứ sáu tới tầng thứ mười, Vương Lâm thu hoạch rất nhiều. Đầu lâu của mấy người này Vương Lâm không biết tác dụng, nhưng hắn không thể ngờ linh thạch do Tiên Di tộc cất giữ lại nhiều như vậy. Theo lý mà nói, Tiên Di tộc tựa hồ không dùng tới linh thạch. Bọn họ sử dụng chính là lực lượng của phù văn, do hấp thu yêu thú mà thành. Linh lực trong linh thạch đối với bọn họ vô dụng.

Tuy nói linh thạch đối với Vương Lâm mà nói đã không còn nhiều tác dụng nhưng thứ này được tu sĩ dùng thay tiền, hiển nhiên có càng nhiều càng tốt. Suốt cả đoạn đường trên, số lượng linh thạch Vương Lâm cướp được cũng đủ so sánh với số lượng một tông phái ngàn năm ở tứ cấp tu chân quốc dành dụm được.

Chẳng qua so với linh thạch thì đầu lâu của bát diệp Thuật Chú Sư càng khiến Vương Lâm hứng thú. Hắn tuy không biết tác dụng của nó nhưng phù văn trên đầu lâu của mỗi người lại khác nhau. Thứ khí tức thượng cổ phát ra có thể nói là giống tu sĩ anh biến kỳ như đúc.

Vương Lâm có một loại cảm giác, đầu lâu này tuyệt không đơn giản, giá trị vượt xa linh thạch.

Cảm giác của hắn rất chuẩn xác. Tại Thiên Vận tinh, thứ tinh hoa của tu sĩ tu luyện theo hệ thống khác này có giá trị kinh người. Đầu lâu này là tinh hoa của Tiên Di tộc, có một loại bí thuật của thể ép phù văn trên đầu lâu ra, thu lấy lực lượng của nó.

Nếu là đầu lâu của cửu diệp Thuật Chú Sư thì giá trị lại càng cao hơn nữa.

Trong không gian có một số tinh cầu, có một số cư dân bản địa có những lực lượng kỳ dị, hoàn toàn bất đồng với tu sĩ. Những cư dân này đã bị tu chân liên minh để ý. Bọn không không hủy diệt những người này mà dùng một loại phương pháp nuôi dưỡng, sau đó giệt sát, đoạt lấy tinh hoa lực lượng.

Muốn nuôi dưỡng những chủng tộc khác, tất nhiên phải cấp cho chút thức ăn....

Hiện giờ Vương Lâm đã có tổng cộng mười chín cái đầu lâu. Hắn sau khi quan sát kỹ chúng xong liền đi tới cửa vào tầng thứ mười một, trở nên do dự.

Hắn không biết Tiên Di tộc tổng cộng có mấy tầng nhưng dọc đường, nếu không có hồn phách Vấn Đỉnh kỳ thì hắn đã không tới được nơi này. Đối với tầng thứ mười một, hắn quả thật không nắm chắc.

Chỉ là đứng ở chỗ này hắn có một loại cảm giác kỳ dị, giống như dưới đó đang có thứ gì đó kêu gọi hắn. Khóe miệng Vương Lâm lộ một nụ cười lạnh. Ánh mắt hắn lóe sáng, không vội vã đi xuống mà xuất ra một trận pháp trên mặt đất.

Trận pháp này chính là trận pháo hắn dùng để chống lại thiên phú thần thông của lão tổ Cự Ma tộc năm đó. Ngọc giản trước đây được Độn Thiên đưa cho từ trong tay hắn bay ra, hình thành một tòa truyền tống trận nhỏ.

Dễ dàng ẩn dấu giao động của trận pháp, Vương Lâm cho vào đó một mảnh tiên ngọc, sau đó nhìn về phía cửa vào tầng mười một. Bên trong tối đen như mực, từng trận khói đen tràn ra, khác hoàn toàn so với những tầng trước.

Tay phải Vương Lâm cầm tiên kiếm, ngưng tụ tiên lực, nhảy vào cái cửa động đó.

Động này không sâu, chẳng bao lâu Vương Lâm đã tới mặt đất, tiến vào tầng mười một!

Trong nháy mắt khi tiến vào nơi này, sắc mặt Vương Lâm lập tức trở nên cổ quái.

Tầng thứ mười một này không lớn, mặt đất đầy những khe nứt. Những cái khe ấy hợp lại thành một phù văn kỳ dị. Một thứ chất lỏng màu đỏ lưu động trong đó, dưới ảnh mắt Vương Lâm, thứ chất lỏng đó đỏ như máu.

Đồng thời thứ khí lạnh từ mặt đất bốc lên. Hiển nhiên nơi này là nơi âm hàn.

Ở giữa trung tâm của phù văn có một nữ tử toàn thân xích lõa đang lơ lửng giữa không trung. Thân thể nàng không có gió mà vẫn tự chuyển động, tràn ngập cảm giác yêu dị.

Dáng người nữ tử này rất hấp dẫn, cực kỳ hoàn mỹ, toàn thân trắng nõn không có bất cứ phù văn nào, chỉ có trên trán lóe lên phù văn cửu diệp.

Dung mạo nữ tử này cực kỳ mỹ lệ, cả đời Vương Lâm ngoài tiên thi ra thì chỉ có Liễu Mi mới có thể so sánh với nữ tử này. Hắn không nhận ra nàng, nhưng không hiểu sao vừa nhìn thấy nàng hắn liền có một cảm giác rất quen thuộc.

Phía trên nữ tử này có mở một bức tranh, bên trong có chín điểm sáng, vờn quanh tạo thành một vòng tròn.

Hắc khí nhè nhẹ từ trong bức tranh bay ra, chui vào mi tâm của nàng.

Vừa nhìn tới bức tranh đó, trong nháy mắt nội tâm Vương Lâm chấn động. Bức tranh này hắn trông rất quen, giống y hệt bức tranh không thể điều khiển đang ở trong túi trữ vật của hắn.

Lúc này những phù văn đỏ như máu trên mặt đất đột nhiên bay lên. Nữ tử giữa không trung lông mày run lên, chậm rãi mở hai mắt. Đôi mắt của nàng sáng ngời, mang theo một tia sáng xanh, trong cực kỳ động lòng người. Ngoài ra trong đó còn có một tia sáng yêu dị, khiến cho người ta nhìn vào đầu óc liền mê mẩn.

Vừa nhìn thấy ánh mắt nữ tử này, trong lòng Vương Lâm lại chấn động. Hắn cuối cùng đã nghĩ ra vì sao nữ tử này là quen thuộc tới vậy

Kiếm tiên trong tay Vương Lâm lúc này phát ra từng tiếng ngân réo rắt. Kiếm hồn Hứa Quốc Lập biến ảo ra, nhìn chằm chằm vào nàng, miệng lẩm bẩm:

- Tiên tử tiểu muội muội.....

- Cám ơn ngươi đã mang một tia ý cảnh do tàn hồn mà năm đó khi hóa thành tu sĩ ta bị mất đưa trở lại đây.....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 434: Ngươi đồng ý, xuân phong nhất độ(1).

Vương Lâm sắc mặt khó coi, nhìn chằm chằm đối phương, không nói lời nào.

Hứa Lập Quốc nhìn thẳng vào nữ tử kia, thân mình khẽ động, từ trên tiên kiếm tách ra hướng về phía nữ tử bay đi, trong miệng thì thào nói:

- Tiên tử tiểu muội đừng sợ, Hứa ca ca của nàng đến đây.

Nữ tử kia mỉm cười, hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nâng tay ngọc điểm về phía trước một cái vào giữa lông mày của Hứa Lập Quốc.

Ngay khi ngón tay nàng điểm tới, khóe miệng Hứa Lập Quốc bỗng nhiên lộ ra một tia cười nhạo. Thân mình hắn nhoáng lên một cái rồi lập tức biến mất, thay vào đó là một đạo kiếm quang gào thét mà tới.

- Tiện nhân, nhà người đã cho Hứa gia gia ta nếm qua một lần, làm sao có thể có lần thứ hai!

Nụ cười trên mặt nữ tử kia càng thêm uy nghiêm. Đối mặt với kiếm quang gào thét bay đến, nàng nhẹ nhàng thổi ra một hơi.

Lập tức, kiếm quang nổ ầm một tiếng, ngay khi đụng tới hơi thở kia liền sụp đổ tiêu tan.

Cảnh tượng này dọa cho Hứa Lập Quốc sợ run lên, lóe lên một cái trở lại bên người Vương Lâm, chui vào trong tiên kiếm.

- Người là ai?

Vương Lâm trầm giọng nói.

Nữ tử kia nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Năm đó trong đám tu sĩ, bọn họ gọi ta là Mị Cơ, còn ở Tiên Di Tộc, ta là tam tổ!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói:

- Hóa ra là tam tổ đại nhân, hôm này vãn bối xông lầm vào nơi đây, không dám ở lại, xin cáo từ!

Nói xong, thân mình hắn chậm rãi lùi về phía sau.

Nữ tử kia ánh mắt gợn sóng, mỉm cười duyên dáng nói:

- Đừng gọi người ta là tam tổ đại nhân, ta thích nghe người khác gọi ta là Mị Cơ. Hôm nay ngươi tới nơi này, nếu muốn đi thì chỉ cần ngoan ngoãn vâng lời.

Nữ tử kia đưa tay ngọc điểm vào hư không một cái, lập tức cửa vào tầng thứ mười bỗng nhiên bị phong tỏa, biến mất.

Vương Lâm nhướn mày, lạnh như băng nhìn chằm chằm nữ tử, nói:

- Tiền bối làm vậy là có ý gì?

Nữ tử đưa tay che miệng, trong mắt mang theo một vẻ đáng yêu, khẽ cười nói:

- Ta có thể có ý gì đây, chẳng qua ta muốn cho ngươi biết một chút sự tuyệt diệu của đời người mà thôi. Trên người của ngươi ta có thể ngửi thấy một hương vị vô cùng sạch sẽ, nói như vậy từ khi ngươi tu luyện đến nay vẫn chưa tận hưởng nữ sắc. Hôm nay đúng là ta đã chiếm được tiện nghi.

Vương Lâm trong mắt hàn quang càng đậm, bình thản nói:

- Ngươi có mặt ở đây nhất định là bị trọng thương chưa lành. Tam tổ đại nhân, ngươi có nhận ra vật này không?

Hắn nói xong, vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên cầm trong tay. Hắn rung lên một cái, trên đó phát ra từng trận gầm rú thê lương.

Thanh âm này trực tiếp xuyên thấu linh hồn, đi thẳng vào sâu bên trong hồn phách.

Nữ tử kia ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm vào Hồn Phiên trong tay Vương Lâm, từng chữ một nói ra:

- Thập Ức Tôn Hồn Phiên!

Vương Lâm đưa tay trái điểm vào tiên kiếm, một luồng tiên lực dũng mãnh nhập vào, trên tiên kiếm lập tức lóe lên bạch quang. Vương Lâm vung một đường, lập tức tiên kiếm phá không chém xuống mặt đất.

Chỉ nghe ầm một tiếng, mặt đất lưu lại một khe rất sâu.

- Một chém này ta chỉ vận dụng một thành tiên lực!

Vương Lâm nhìn nàng kia, nói.

- Hóa ra là một tiên bảo!

Nữ tử kia ánh mắt phát lạnh, nói.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng dùng hai dạng pháp bảo khác nhau là có thể giết được ta hay sao?

- Nếu ngươi hoàn toàn khỏe mạnh thì ta không nắm chắc. Nhưng hiện giờ ta chắc chắn ngươi bị thương rất nặng, tiền bối, chớ bức bách ta, như vậy đối với ngươi không có lợi. Việc hôm nay, tại hạ xin được cáo lui chính là để ngươi tiếp tục dưỡng thương, ta sẽ rời khỏi vùng đất Tiên Di.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Hắn đối mặt với nữ tử này, trong lòng không có đến nửa điểm nắm chắc. Dù sao đối phương cũng tương đương với Vấn Đỉnh lão quái, cho dù là bị thương cũng sẽ có một vài thuật thần thông, không giống như bát diệp thuật chú sư kia Vương Lâm có thể lấy Vấn Đỉnh chi hồn trong lúc hắn trọng thương hạ sát dễ dàng.

Nữ tử mỉm cười, ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm như thể nhìn tình lang, mỉm cười duyên dáng nói:

- Người ta cũng không làm khó ngươi, chẳng qua là muốn cùng ngươi giao hoan mà thôi, cớ gì cứ từ chối ta. Hơn nữa bên dưới vùng đất Tiên Di có tổng cộng mười chín tầng, sau khi qua được tầng của tỷ tỷ, bên dưới còn có cả sức mạnh huyền bí của Tiên Di Tộc ta, lại có tàn hồn của đệ nhất tộc trưởng Tiên Di Tộc ta bảo vệ. Ngươi đã có Thập Ức Tôn Hồn Phiên, chẳng lẽ ngươi không muốn đi thu tàn hồn của tổ tiên… …

Vương Lâm nhìn chằm chằm đối phương, giọng điệu lạnh như băng, nói:

- Ta cho ngươi ba nhịp thở để suy nghĩ, đi hay đánh, tùy ý ngươi.

Nữ tử than nhẹ, tay phải điểm vào hư không một cái. Lối vào lúc trước vừa biến mất bỗng nhiên lại xuất hiện.

- Ngươi đã không muốn gần gũi ta, những người kia sẽ để cho ngươi đi. Tuy nhiên, ý cảnh tàn hồn của ta, ngươi phải lưu lại.

Vương Lâm lui thân mình về phía sau, bình tĩnh nói:

- Để ta rời khỏi vùng đất Tiên Di trước rồi sẽ thả nó ra, với bản lãnh của ngươi lấy lại không khó.

Nói xong, chân Vương Lâm khẽ động, nhanh như chớp hướng về phía cửa ra.

Nữ tử lộ ra một tia hàn quang rất nghiêm trọng, khóe miệng cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ:

- Để ta xem ngươi chui đầu vào lưới như thế nào.

Chỉ có điều vẻ tươi cười của nàng trong nháy mắt đột nhiên ngưng lại.

Chỉ thấy thân mình Vương Lâm khi bay đến lối ra bỗng nhiên dừng lại, không tiến vào mà hai tay bấm quyết, tiên lực trong cơ thể lượn lờ, trong nháy mắt dưới chân lóe lên bạch quang, xuất hiện một trận pháp, bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Lúc hiện ra, Vương Lâm đã ở trong Truyền Tống Trận hắn vừa bố trí tại tầng thứ mười, sau khi rơi xuống hắn không hề dừng lại mà tiếp tục bay nhanh đi.

- Thật là một tiểu tu sĩ cẩn thận… Thật là làm cho người ta thích thú. Nếu hấp thu được hắn có thể làm cho lực lượng phù văn của ta ít nhiều khôi phục được một chút.

Nữ tử liếm môi, ánh mắt lộ ra một vẻ dâm tà.

- Nếu như vừa rồi phải động thủ, quả thật là có chút phiền phức. Nếu như nơi đây bị hắn phá hủy, ta chỉ có thể bắt buộc phải giết hắn, như vậy cũng thật là lãng phí… Giờ đây hắn đã rời khỏi nơi này, ta có thể rảnh tay rảnh chân bắt giữ hắn để hưởng thụ một phen. Người mà tỷ tỷ để mắt đến không chạy thoát được đâu… …

Nữ tử điểm vào cuộn tranh trên đỉnh đầu một cái, hạ giọng nói:

- Bắt hắn mang về đây cho ta.

Nữ tử vừa dứt lời, cuộn tranh trên đỉnh đầu lập tức thu lại, chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử Anh Biến Kỳ kia không ngờ còn chưa được tận hưởng nữ sắc…

Nữ tử đưa tay phải sờ sờ môi, vẻ dâm tà trong mắt càng đậm, hạ giọng nói:

- Tiểu tử kia, mau quay về đây, tỷ tỷ chờ ngươi có chút nóng nảy rồi…
…

Vương Lâm bay nhanh một mạch, thần thức tản ra, âm thầm cảnh giác, hắn không tin đối phương có thể dễ dàng để cho hắn rời khỏi như thế. Hắn bay với tốc độ cực nhanh, không lâu sau từ tầng thứ mười đã về tới tầng thứ hai.

Trong nháy mắt, cửa vào tầng thứ nhất đã ở trước mắt. Vương Lâm đang muốn thuấn di, nhưng đúng lúc này thần sắc hắn bỗng nhiến biến đổi, tiên kiếm trong tay hướng về phía sau chém một đường.

Nhưng nghe thấy một tiếng đâm, kiếm quang trên tiên kiếm lập tức dừng ở khoảng không phía sau Vương Lâm. Chỗ khoảng không đó bỗng nhoáng lên một cái, hư ảnh của cuốn tranh lúc trước bay trên đỉnh đầu nữ tử kia hiện ra.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cuộn tranh kia.

Trên trục cuốn tranh này phát ra một luồng hắc khí yêu dị, lúc này nhoáng lên một cái, từ từ mở ra, lộ ra bên trong là một bức màn đen, trên đó là mười tử quang điểm xếp thành một vòng tròn.

Những quang điểm này phát ra một sức mạnh kỳ dị, đột nhiên chuyển một cái.

Lập tức, một ký hiệu hình con rắn từ trong mười quang điểm kia lóe lên mà ra, nhoáng lên một cái tách ra khỏi cuốn tranh, bỗng nhiên hình thành nên một con giao long to lớn vô cùng dữ tợn dài chừng nghìn trượng.

Khí tức trên người con giao long này gần như tương đương với hoang thú. Sau khi nó xuất hiện, lập tức rít gào lên một tiếng, hướng về Vương Lâm đột nhiên há miệng nuốt lấy.

Trên trán con giao long này lóe lên xuất hiện một ký hiệu hình con rắn.

Tiên kiếm trong tay Vương Lâm chém một nhát, kiếm quang phóng ra, nhưng xuyên thẳng qua con giao long này cứ như nó không phải là thật vậy.

- Chẳng lẽ tiên lực đối với nó vô dụng!!

Vương Lâm trong lòng cả kinh.

Giao long kia rít gào lao đến, một luồng khí hôi tanh đập vào mặt Vương Lâm. Vương Lâm hai tay bấm quyết, một đạo cấm chế lập tức hình thành. Cấm chế này có ẩn chứa tiên lực, vừa xuất hiện liền phát ra bạch quang, bỗng nhiên ấn vào trong miệng con giao long đang lao tới.

- Ầm

Sau tiếng nổ, con giao long đau đớn, thân mình co rụt lại. Trên miệng nó, đạo cấm chế màu trắng này giống như một tấm lưới lớn khiến cái miệng lớn của nó không thể mở ra.

Con giao long gầm nhẹ, thân mình bỗng lao tới, nhanh như tia chớp hướng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, tiên kiếm chắn ngang trước người. Sau khi va chạm với giao long, thân mình hắn lập tức bị bắn về phía sau, lợi dụng lực va chạm liền đi tới cửa vào tầng thứ nhất, lóe lên một cái rồi biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, mười tử quang điểm trên bức tranh cuốn lại chuyển. Lúc này, một ký hiệu hình con hổ lóe lên, hóa thành một con hổ màu đen cực lớn. Con hổ này thân mình dài trăm trượng, sau khi xuất hiện liền tung ra một trảo, cấm chế trên miệng giao long lập tức bị phá nát.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 434: Ngươi đồng ý, xuân phong nhất độ(2).

Một rồng một hổ lập tức gào thét lao đến, đuổi theo lên tầng thứ nhất. Phía sau chúng, cuộn tranh kia phát ra những tia yêu dị chậm rãi thổi tới.

Vương Lâm vừa mới đi vào tầng thứ nhất, một rồng một hổ kia liền đuổi theo.

- Dùng pháp bảo tầm thường này mà muốn vây khốn Vương mỗ, quả là coi thường tại hạ quá!

Vương Lâm trong mắt lóe hàn quang, vỗ túi trữ vật, lấy ra một vật.

Vật ấy chính là cuộn tranh mà từ trước tới giờ hắn không có cách nào khống chế.

Giờ đây nhìn đến cuộn tranh này so với vật ấy là một pháp bảo giống y hệt, Vương Lâm đột nhiên nghĩ ra, quyết định lấy vật ấy ra để thử một lần.

Vật ấy vừa hiện ra, hai con giao long và mãnh hổ kia đang đuổi theo lập tức dừng lại, không dám tiến lên nữa, đứng ở cách đó trăm trượng không ngừng rít gào, trong mắt lộ vẻ hồ nghi. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, cầm cuộn tranh kéo một cái, lập tức cuộn tranh mở ra. Bên trong cuộn tranh là một bức màn đen, trên đó chỉ có một tử quang điểm.

Ngay khi cuộn tranh mở ra, giao long và mãnh hổ kia lập tức ngừng gào thét, chằm chằm nhìn thẳng vào cuộn tranh, mắt lộ ra vẻ kỳ dị. Lúc này, phía sau bọn chúng, cuốn tranh có mười tử quang điểm kia cũng theo đi lên.

Trước mắt là một cảnh tượng có chút kỳ lạ.

Hai cuộn tranh bề ngoài giống nhau y hệt đứng cách nhau vài trăm trượng, ở giữa là giao long và mãnh hổ. Đầu hai con thú này nhoáng lên một cái, lần lượt nhìn hai cuộn tranh, ánh mắt lộ vẻ bối rối.

Tam tổ ở tầng thứ mười một, giờ phút này sắc mặt đại biến.

- Phù Thú Đồ Phổ, người này làm thế nào mà có được bảo vật của Tiên Di Tộc ta! Chẳng lẽ tổ tiên nào năm đó làm lưu lạc ở ngoài hay sao!

Nữ tử ánh mắt lóe lên, miệng nói:

- Thu!

Lời này vừa nói ra, ở tầng thứ nhất, cuộn tranh có mười tử quang điểm kia lập tức chấn động. Giao long và mãnh hổ kia lập tức hóa thành hai ký hiệu màu đen, khẽ động một cái, hướng về cuộn tranh bay đi.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên Vương Lâm ném cuộn tranh kia ra, tử quang điểm duy nhất trong tranh chợt lóe lên, từ trong bức tranh hiện ra thân ảnh một nữ tử. Nàng này không nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ.

Nữ tử này nâng tay lên, hướng về hai phù văn giao long và mãnh hổ vẫy một cái. Hai phù văn này lập tức chấn động, không chút do dự, thay đổi phương hướng, hướng về nữ tử kia bay tới. Chúng xoay quanh bên người nữ tử này có vẻ như vô cùng sung sướng.

Ngay sau đó, nữ tử kia chậm rãi quay lại tiến vào bên trong bức tranh cuốn, cùng tiến vào với nàng còn có hai phù văn kia.

Tam tổ dưới tầng mười một lập tức sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là thương thế sinh ra do phù thú bị gọi đi, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Đây là một vị tổ tiên của tộc ta. Không ngờ nàng phong ấn chính mình vào trong Phù Thú Đồ Phổ, chính mình cam chịu trở thành phù thú… …

Tam tổ hít sâu, tay phải điểm vào giữa lông mày một cái, trên trán nàng lập tức hiện ra một gốc cây cửu diệp.

- Phù Thú Đồ Phổ, thu!

Ở tầng thứ nhất, cuộn tranh dưới sự khống chế của tam tổ lập tức thu lại, hóa thành một đạo u quang biến mất tại chỗ.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, không nói lời nào, cầm lấy cuộn tranh chính mình xuất ra, không có thời gian xem xét, thu vào trong túi trữ vật. Sau đó hướng về cửa ra lóe lên bay đi.

Tại hố sâu ở vùng đất Tiên Di, Vương Lâm triệu tập hồn phách bao vây toàn thân, từ trong cái cây khổng lồ kia bay ra. Lúc này bên ngoài đã là

đêm khuya, tối đen như mực.

Sau khi bay ra thân mình hắn lại lóe lên, biến mất hoàn toàn, ý cảnh tàn hồn của tam tổ kia Vương Lâm cũng không trả lại. Vật ấy nếu đã rời khỏi tam tổ thì sẽ tự thân tồn tại, không còn chịu sự khống chế của tam tổ. Nếu không năm đó lão tổ Cự Ma Tộc cũng không có khả năng đoạt được vật ấy.

Thậm chí tam tổ khi còn nhìn thấy Vương Lâm nếu có thể khống chế thì đã sớm lấy đi rồi.

Mặt khác, theo lời tam tổ kia nói Vương Lâm cảm thấy người này đối với ý cảnh tàn hồn cũng không phải quá coi trọng, dường như có cũng được mà không có cũng được.

Tuy nhiên đối với Vương Lâm mà nói thì một tia ý cảnh tàn hồn này lại rất có tác dụng. Đây chính là thủ đoạn tối hậu sau này hắn sẽ dùng để đối phó với người khác.

Trên Chu Tước Sơn, Chu Tước Tử giờ phút này đang ở cấm địa phía sau núi khoanh chân tĩnh tọa. Bay trước người hắn là một tinh thạch màu đỏ, tinh thạch này có hình dạng như trái tim. Đây chính là Tu Tinh Chi Tâm khống chế Tu Tinh Chi Tinh.

Ít lâu sau, Chu Tước Tử mở hai mắt, trong mắt lộ ra một vẻ điên cuồng. Ánh mắt này không mấy khi thấy có ở hắn.

- Vân Tước Tử, lão phu không hận Tiên Di Tộc, nhưng đối với ngươi ta hận ngập trời. Tên phản đồ này, ha ha, ngươi làm phản hay lắm. Lúc ngươi đánh lén ta, tuy ta có bị thương nhưng trong lòng cũng lấy làm hưng phấn. Kiền Bình Hải, nếu ngươi có linh thì hãy tận mắt mà xem, đây chính là người năm đó người lựa chọn!

Vân Tước Tử, ngươi và ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tư chất không hơn kém bao nhiêu, nhưng tại sao Chu Tước Tử đời trước Kiền Bình Hải lại đối với ngươi luôn có vài phần đặc biệt. Đối với ngươi thì khen ngợi vô cùng, còn đối với ta thì không ngừng mắng chửi, nhìn ta mà ánh mắt lộ hàn quang, như thể chỉ cần ta phạm lỗi là sẽ giết ta ngay vậy.

Năm đó khi hắn cho ta Chu Tước Huyền Trận, ta cực kỳ hưng phấn, ta đối với hắn cũng có chút cảm kích mãnh liệt. Thậm chí những việc trước kia ta cũng quên tất cả, trong đầu chỉ thầm nghĩ một việc, đó là đem cả cuộc đời dâng hiến cho Chu Tước Tinh, làm tốt vai trò Chu Tước Tử.

Nhưng ta không thể ngờ Kiền Bình Hải lại ác độc như vậy. Chu Tước Huyền Trận kia vốn là con dao hai lưỡi, mỗi một lần sử dụng nguyên thần sẽ tổn hại rất lớn. Đến khi dùng một số lần nhất định sẽ tổn hại nguyên thần cả đời, vĩnh viễn không thể khôi phục. Mãi cho đến khi hắn chết ta vẫn không hiểu được tất cả chuyện này rốt cuộc là vì sao!

Nếu lão phu năm đó không âm thầm ra tay, chuẩn bị nhiều năm, cuối cùng trước lúc Chu Tước Tử đời trước chết đã lấy được Tu Tinh Chi Tâm, chỉ sợ đương kim Chu Tước Tử sẽ không phải là lão phu.

Kiền Bình Hải, ngươi có mắt như mù, không ngờ trước khi chết lại chỉ ra và xác nhận Vân Tước Tử là Chu Tước Tử đời tiếp theo. Nếu lão phu thật sự làm theo tâm nguyện của ngươi, đem Tu Tinh Chi Tâm giao cho Vân Tước Tử thì bây giờ Chu Tước Tinh đã sớm trở thành thiên hạ của Tiên Di Tộc rồi. Kiền Bình Hải, ngươi là lão thất phu, thi thể của ngươi lão phu không an táng tại mộ Chu Tước mà đem bán cho Thi Âm Tông. Chỉ có như vậy mới có thể làm cho mối hận của lão phu đối với ngươi giảm đi một phần.

Kiền Bình Hải, sự thật đã chứng minh, ta mới là người thích hợp nhất để trở thành Chu Tước Tử! Năm đó ngươi sai rồi, sai vô cùng!

Lão phu tìm trên toàn bộ Chu Tước Tinh, rốt cuộc trong đám hậu nhân của ngươi tìm được Kiền Phong. Người này linh căn của hắn cũng giống với ngươi, dáng vẻ của hắn so với ngươi năm đó cũng không khác biệt nhiều, mỗi lần nhìn đến hắn, mối hận đối với ngươi lại tăng thêm vài phần. Lão phu muốn nuôi hắn khôn lớn, truyền cho hắn Chu Tước Huyền Trận cũng giống như năm đó ngươi đối xử với ta. Mỗi lần nhìn thấy hắn sử dụng Chu Tước Huyền Trận, trong lòng ta lại tràn đầy sảng khoái.

Chỉ có như vậy ta mới có thể báo đáp được những gì năm đó ngươi đã làm cho ta!

Vân Tước Tử, ngươi biết được sự tồn tại của Tu Tinh Chi Tinh nên cho lão phu thời gian ba tháng để lão phu cân nhắc. Rốt cuộc cùng chết với các ngươi hay trao đổi với tu chân liên minh, cái nào nên làm hơn.

Tu Tinh Chi Tinh tuy đã bị đệ nhị Chu Tước Tử phong ấn, các đời Chu Tước Tử về sau không thể khống chế, nhưng chỉ cần phá nát Tu Tinh Chi Tâm có thể khiến cho Tu Tinh Chi Tinh cũng bị phá nát, việc này có thể làm được. Chẳng qua cái giá phải trả là quá lớn, mệnh hồn của lão phu cũng ở trong Tu Tinh Chi Tinh kia, một khi nó bị phá nát thì lão phu cũng sẽ tử vong. Tu chân liên minh sẽ không dễ dàng nhúng tay vào tất cả sự tình của các tu chân tinh, nhưng với một điều kiện tiên quyết, đó là Tu Tinh Chi Tinh không bị phá nát. Nói về mức độ để ý tới Tu Tinh Chi Tinh thì tu chân liên minh có một thái độ rất điên cuồng. Về điều này các đời Chu Tước Tử đều rất nghi ngờ nhưng không thể đoán được tại sao lại như thế. Chỉ biết được rằng nếu Tu Tinh Chi Tinh bị phá nát, tu chân liên minh trước tiên sẽ phái người đến điều tra, tới lúc đó, bọn tiểu nhân Tiên Di Tộc các ngươi chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì.

Ngươi cho ta ba tháng thời gian chính là muốn ta thận trọng suy xét, không muốn bức bách ta. Vân Tước Tử, lão phu tiện thể chơi đùa với ngươi một phen, nếu ngươi thua, trước khi tuổi thọ của lão phu kết thúc sao có thể giao Chu Tước Tinh này cho ngươi. Chỉ khi nào ngươi thắng lão phu mới điên cuồng hủy diệt toàn bộ Chu Tước Tinh, kéo cả Tiên Di Tộc của ngươi chết chung.

Lão phu không được làm Chu Tước Tử đầu tiên, nhưng cũng muốn làm Chu Tước Tử cuối cùng! Ngươi không nên cho ta cơ hội!

Vẻ điên cuồng trong hai mắt của Chu Tước Tử càng nồng đậm, hắn điên cuồng cười rộ lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 435: Người khổng lồ bên dưới Thi Âm Tông.

Phía tây Chu Tước đại lục là một bình nguyên, trên mặt đất chi chít rất nhiều túp lều, từ xa nhìn lại, túp lều có không dưới một ngàn chiếc.

Một đám tu sĩ, người ở bên trong người ở bên ngoài túp lều, khoanh chân tĩnh tọa.

Những tu sĩ này tuyệt đại bộ phận đều là đệ tử của tu chân quốc cấp năm. Nơi đây là phòng tuyến phía tây của Chu Tước đại lục.

Ba tháng hòa hoãn này đối với tu sĩ mà nói là một thời gian dưỡng thương hiếm có. Tuy nhiên việc phòng bị không có lúc nào ngừng lại,

mỗi ngày đều có rất đông tu sĩ ra ngoài tuần tra.

Ở phía ngoài cách chỗ bọn họ một vạn dặm là một màn sương đen dày đặc. Ở nơi đó là đại quân tiến công của Tiên Di Tộc ở phía tây.

Ở vị trí trung tâm của phòng tuyến là một túp lều tương đối hoa lệ. Kiền Phong lúc này đang khoanh chân ngồi bên ngoài, Hồng Điệp đứng ở phía sau hắn, hai mắt ảm đạm không chút ánh sáng lộ ra vẻ mê man ẩn chứa một một tia vùng vẫy dữ dội.

Kiền Phong ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm màn sương đen ở đằng xa vạn dặm, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

- Lão già này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Lúc này hết sức nguy ngập, chi bằng bỏ Chu Tước Tinh rời đi xa, chờ sau này có sức phản kháng lại quay trở về. Cứ giằng co như bây giờ, thời gian quá dài, lòng người chắc chắn sẽ loạn.

Hắn trầm mặc ít lâu rồi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động, lẩm bẩm:

- Không biết Tằng Ngưu giờ này đang ở nơi nào. Người này đã đả thương ta, nếu ta gặp được nhất định sẽ nuốt lấy ý cảnh của hắn. Thập Ức Tôn Hồn Phiên tuy hùng mạnh nhưng lão già này đã cho ta một pháp bảo, nhìn vào khả năng lựa chọn của lão già này thì pháp bảo ấy hắn là

uy lực rất lớn. Có vật ấy, đối phó với Thập Ức Tôn Hồn Phiên ta nhất định sẽ nắm chắc phần thắng.

Tuy nhiên không đến vạn bất đắc dĩ ta cũng không muốn sử dụng pháp bảo do lão đưa. Lão thất phu này vẫn ẩn giấu ý đồ sâu xa, nhưng hắn lại không biết ta đã sớm nhìn ra ý thái độ của hắn đối với ta có chút kỳ lạ.

Muốn nuốt lấy ý cảnh của Tằng Ngưu cần phải có sư muội trợ giúp, việc này cần phải tính toán cẩn thận một chút! Nuốt ý cảnh của người này xong ta sẽ thu ý cảnh của sư muội rồi rời khỏi Chu Tước Tinh này. Trời đất bao la mặc cho ta tiêu tiêu tự tại, danh hiệu Chu Tước Tử này trước đây ta có để ý một chút, nhưng hiện tại Chu Tước Tinh đại loạn, cái danh hiệu này có được cũng vô dụng! Tuy nhiên trước khi đi, con tiện nhân tử tâm kia ta phải hành hạ đến chết.

Một tháng sau, tại Thi Âm Tâm ở Triệu quốc trên bình nguyên hoang vắng xuất hiện một người. Người này là một thanh niên toàn thân mặc áo trắng, trên mặt lộ ra vẻ tang thương vô cùng.

Hắn chính là Vương Lâm.

Sau khi đi khỏi vùng đất Tiên Di, Vương Lâm không hề nghỉ ngơi, trực tiếp lấy Truyền Tống Trận của Sở quốc đi ra vực ngoại chiến trường, tại nơi đó chuẩn bị thu những du hồn để khôi phục Tôn Hồn Phiên.

Đáng tiếc, tuy tìm thấy u hồn những u hồn này không thể khôi phục được Tôn Hồn Phiên. Một khi du hồn tiến vào trong cây phiên sẽ lập tức phát cuồng, cắn nuốt hồn phách để lớn lên, cuối cùng bị hồn phách bao vây tấn công rồi tan biến.

Cứ như giữa hai bên trời sinh xung khắc như nước với lửa.

Vì vậy, phương pháp lấy du hồn để khôi phục Tôn Hồn Phiên đã thất bại.

Còn cách thôn hồn, Vương Lâm cũng bắt đầu thử, nhưng cuối cùng kết quả cũng giống như trước. Đến lúc này, hắn đành bỏ qua phương pháp khôi phục này, rời khỏi vực ngoại chiến trường.

Hiện giờ, mục tiêu cuối cùng của Vương Lâm chính là chỗ sâu bên dưới Thi Âm Tông ở Triệu quốc năm đó đã nhìn thấy một thân thể khổng lồ.

Khi Cự Ma Tộc đến Chu Tước Tinh, tổ tiên của Cự Ma Tộc đã định cư tại nơi này.

Trong túi trữ vật của Vương Lâm có một cây búa lớn, cây búa này là vũ khí của tổ tiên Cự Ma Tộc.

Đến nơi này, Vương Lâm chuẩn bị lấy một lượng lớn huyết dịch của tổ tiên Cự Ma Tộc để Bổn Tôn có thể thi triển thần thông của cổ thần, vì

sắp rời khỏi nên phải chuẩn bị sẵn sàng.

Sự tình trên Chu Tước Tinh Vương Lâm không có hứng thú tham dự. Mục tiêu của hắn chỉ có một, rút mệnh hồn của mình ra khỏi Tu Tinh Chi Tinh, sau đó trời cao biển rộng rời khỏi Chu Tước tinh đi Thiên Vận Tinh bái sư, ở một phương trời khác tu luyện tới Vấn Đỉnh Kỳ.

Ngày sau nhất định hắn sẽ còn trở về Chu Tước Tinh. Nhưng khi đó hắn tuyệt đối sẽ không như hiện giờ nước chảy bèo trôi mà sẽ phải giống như bậc đế vương, khiến cho một đời Chu Tước Tử phải ngưỡng mộ.

- Lại còn có tu chân liên minh, con quái vật này rốt cuộc tồn tại như thế nào. Nhất định ta sẽ có cơ hội để tìm hiểu!

Vương Lâm hít sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, càng muốn rời khỏi.

- Nhưng trước hết, tuy Chu Tước Tử ta không có khả năng đối phó, nhưng hai đệ tử của hắn là Kiền Phong và Liễu Mi thì ta phải thỉnh giáo một phen!

Nơi cực tây của Triệu quốc có một bình nguyên rất lớn. Nơi này quanh năm bị khí âm hàn bao phủ, cho dù là người tu tiên cũng rất ít khi tới đây.

Bởi vì nơi này ngoài hàn khí bao phủ còn có khí Cửu Địa, cho dù là cao thủ Nguyên Anh Kỳ cũng không thể tùy tiện tiếp xúc, nếu như bản lãnh dưới Nguyên Anh Kỳ chạm phải sẽ lập tức bị thương.

Nơi này chính là vùng đất của Thi Âm Tông ở Triệu quốc.

Thân ảnh Vương Lâm như quỷ mị, trên bình nguyên này lóe lên mà qua. Với bản lãnh của hắn hiện tại, liếc mắt một cái là có thể thấy được nơi đây được một trận pháp hùng mạnh bảo vệ, bao phủ bốn phía, người ngoài quyết không thể vào trong.

Nhưng trận pháp này đối với Vương Lâm hiện giờ cũng không khó phá giải. Thân mình hắn dừng lại, đứng ở trên bình nguyên, dưới chân khẽ đạp, thân mình lập tức biến mất. Chỗ hắn vừa đứng chính là mắt trận. Vương Lâm biến mất rồi hiện ra ở dưới lòng đất, phóng tầm mắt nhìn, một loạt những hang động thông đạo chi chít liên tiếp với nhau làm cho Thi Âm Tông giống như một mê cung.

Trong Thi Âm Tông, bên trong các hang động đều có đệ tử đang ngồi. Những người này bản lãnh không giống nhau, phần lớn đều là Trúc Cơ Kỳ, Kết Đan Kỳ không nhiều lắm, Nguyên Anh lại càng hiếm thấy.

Vương Lâm thần thức đảo qua, toàn bộ Thi Âm Tông xuất hiện ở trong đầu. Nhất là ở vị trí trung tâm của Thi Âm Tông bên trong hang động kia lại càng đáng lưu ý.

Vị trí trung tâm của Thi Âm Tông là bên trong một hang động rất lớn. Lý Thanh Bình khoanh chân ngồi xuống, ở phía sau hắn là một màn sương đen. Màn sương đen này vươn ra vô số xúc tu bay ra khắp mọi nơi.

Lý Thanh Bình là đương kim tông chủ của phân tông Thi Âm Tông ở Triệu quốc, bản lãnh của hắn đã đạt tới Nguyên Anh Hậu Kỳ.

Nhìn bề ngoài, người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, thái dương có chút tái nhợt nhưng tướng mạo cũng có vẻ anh tuấn, khi còn trẻ có lẽ cũng là một người phong lưu tuấn tú.

Hắn chấp chưởng Thi Âm Tông ở Triệu quốc đã hơn hai trăm năm, vẫn luôn cẩn trọng, thậm chí còn rất ít qua lại với bên ngoài, khiến cho Thi Âm Tông của Triệu quốc ở trong tay hắn càng làm cho người ngoài cảm thấy thần bí.

Hắn tận dụng hết thảy thời gian, cả ngày bế quan tu luyện để trước khi cái thây ma này chiếm lĩnh thân thể của bản thân, nâng cao bản lãnh đến Hóa Thần. Một khi đạt tới Hóa Thần, tổng bộ của Thi Âm Tông ở Chu Tước Tinh sẽ cấp cho hắn một thân thể cực tốt, từ đó hắn có thể trở thành đệ tử nòng cốt của Thi Âm Tông, được hưởng những đặc quyền nhất định. Thậm chí nếu thể hiện tốt, không chừng có thể được điều lên tổng bộ.

Lý Thanh Bình ngồi xuống, không hề nhận biết thần thức của Vương Lâm đảo qua. Nhưng hư ảnh màn sương đen lớn phía sau hắn run lên, hai luồng u quang bỗng nhiên xuất hiện ở đầu hư ảnh. Nhưng bên trong

luồng u quang này lộ ra không phải là vẻ lạnh lùng bình thản như trước mà là vẻ kinh hãi sợ sệt.

- Tiền bối… …

Hư ảnh kia trong lúc thân mình run rẩy nói.

- Tên tiểu tử này cũng có chút thú vị, nguyên thần Hóa Thần Trung Kỳ không ngờ có thể nhận thấy được sự có mặt của ta!

Thanh âm của Vương Lâm quanh quẩn bên tai hư ảnh kia.

Thân mình hư ảnh kia càng thêm run rẩy. Vừa rồi khi hắn cảm thấy thần thức Vương Lâm đảo qua, hắn như bị một luồng gió lạnh thổi vào, nguyên thần bất ổn như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. Cảm giác này hắn chỉ có thể cảm thấy khi đối mặt với những người có cấp bậc trưởng lão trong tông phái.

- Tiền bối tha mạng, tại hạ sở dĩ có thể phát hiện ra tiền bối đến bởi vì vãn bối tu luyện công pháp, đối với thần thức cực kỳ nhạy bén, ít nhiều có thể phát hiện ra một ít.

Hư ảnh kia vội vàng run rẩy nói. Hắn biết với bản lãnh của đối phương, đừng nói hiện tại mình không có thân thể, chỉ là một nguyên thần, cho dù

là có thân thể thì hắn muốn giết mình cũng thật dễ dàng. Hiển nhiên hắn đã đoán được đối phương chính là một Anh Biến lão quái.

- Ngươi là người của môn phái nào?

Trong thần thức của Vương Lâm truyền ra thần niệm.

- Tiền bối, vãn bối không phải là người của Chu Tước Tinh, mà là đệ tử của Di Lặc Tông ở Thiên Vận Tinh. Thân thể vãn bối bị phá nát, phải trả một giá thật lớn lúc này mới có thể mua được một thân thể từ Thi Âm Tông.

Hư ảnh lập tức trả lời, không dám giấu diếm chút nào.

- Ngươi là người ở Thiên Vận Tinh, sao lại đến Chu Tước Tinh?

Trong thần thức của Vương Lâm, thần niệm lạnh dần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 436: Tào Nhất Đấu.

Hư ảnh kia đối với thần thức quả là phát hiện rất nhạy bén, lập tức cảm thấy được trong thần thức của Vương Lâm có một chút lạnh lùng, thân mình run lên, vội vàng nói luyến thoắng:

- Tiền bối bớt giận, bớt giận. Nếu ở Thiên Vận Tinh điều dưỡng, giá phải trả rất cao. Vãn bối không thể trả nổi một lượng lớn tiên ngọc như vậy nên mới phải tìm cách rẻ hơn, đến Chu Tước Tinh điều dưỡng. Tuy thời gian đoạt xá có lâu hơn một chút, nhưng đối với vãn bối đây là sự lựa chọn tốt nhất.

- Ngươi tên là gì?

Vương Lâm hỏi.

- Vãn bối là Tào Nhất Đấu.

Hư ảnh kia lập tức trả lời, dáng vẻ rất thành thực, làm Vương Lâm nghĩ tới Hứa Lập Quốc năm đó.

- Tào Nhất Đấu… …

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, thần thức khẽ động, hóa thành một bàn tay to hướng về đối phương chụp tới.

Tào Nhất Đấu hoảng hốt, thân mình lập tức từ chỗ Lý Thanh Bình đang ngồi tĩnh tọa bay ra, mau chóng lui ra sau để né tránh, trong miệng hét to:

- Tiền bối, những câu vãn bối nói là thật, là sự thật mà.

Hắn cùng với Lý Thanh Bình có một mối liên hệ kỳ lạ. Ngay khi Tào Nhất Đấu kinh hãi, Lý Thanh Bình lập tức bừng tỉnh, mở hai mắt, trong mắt lộ ra tinh quang, quát to:

- Ai!

Trong hang động hư không bỗng gợn sóng, Vương Lâm từ trong đó đi ra. Hắn vừa xuất hiện liền lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Thanh Bình một cái. Cái liếc mắt này lập tức làm cho Lý Thanh Bình run lên, toàn thân toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm kêu khổ. Một cái liếc mắt này của đối phương giống như một thanh kiếm sắc trực tiếp xuyên thấu thân thể mình, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng đều đông cứng lại, toàn thân từ trong ra ngoài lập tức như một tảng băng lạnh, như thể trong mắt đối

phương, bản thân như hoàn toàn trần trụi, trở nên trong suốt, không còn ẩn chứa bí mật gì đáng nói.

- Ngươi, câm miệng!

Vương Lâm lãnh đạm nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía hư ảnh Tào Nhất Đấu đang co rút ở góc hang động. Lý Thanh Bình lập tức hít sâu, thân mình không dám có một cử động nhỏ, mồ hôi trên trán chảy ra. Cảm giác Vương Lâm gây ra cho hắn, cho dù năm đó hắn ở trong tổng bộ gặp những tiền bối Hóa Thần Kỳ cũng không có chút nào bì kịp được người đang ở trước mắt.

- Anh Biến!!! Nhất định là Anh Biến lão quái!! Anh Biến lão quái đến chỗ của ta làm gì…

Lý Thanh Bình trong lòng kinh hoàng, chua xót nghĩ.

Vương Lâm cách không chụp một cái, nguyên thần Tào Nhất Đấu lập tức từ trong góc bị bắt trở lại. Tào Nhất Đấu ánh mắt vô cùng kinh hoàng, thét to:

- Tiền bối, ta hiện giờ là khách của Thi Âm Tông. Nếu ngươi bắt ta để luyện chế pháp bảo, Thi Âm Tông nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!!

Vương Lâm khóe miệng cười lạnh, bình thản nói:

- Ai nói ta muốn đem ngươi đi luyện chế pháp bảo, ngươi vẫn còn chưa đáng!

Tào Nhất Đấu ngẩn ra, trong lòng thầm nhủ đối phương là Anh Biến lão quái, một Hóa Thần tu sĩ như mình thật sự không đáng để đối phương đến gây khó dễ, nếu như đối phương muốn bắt Hóa Thần nguyên thần thì cũng rất dễ dàng, không có khả năng người này đến là để bắt mình.

- Tiền bối, ngươi… Ngài cần ta làm chuyện gì?

Tào Nhất Đấu cố nén nỗi sợ trong lòng, cẩn thận hỏi.

- Ngươi làm nô bộc của ta một trăm năm, trăm năm sau ta sẽ cho ngươi một thân thể Anh Biến Kỳ! Ngươi đồng ý không?

Giọng điệu Vương Lâm không có chút cuồng vọng, nhẹ nhàng nói. Tào Nhất Đấu ngẩn ra, thân thể Anh Biến Kỳ là thứ từ trước tới giờ hắn không bao giờ nghĩ là sẽ có được, nếu hắn có được thân thể Anh Biến Kỳ thì việc nâng cao bản lãnh đạt tới Anh Biến Kỳ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cho dù bản lãnh không đến, nhưng nếu có thân thể này thì một vài thuật thần thông của hắn tất nhiên có thể phát ra uy lực hơn trước. Phải biết rằng thân thể Anh Biến kia tương đương với thân thể tiên nhân, giá cả một thân thể Anh Biến ở Thi Âm Tông là gần như không thể

tưởng tượng được. Nếu hắn tự tích lũy, cho dù là tuổi thọ dồi dào cũng phải mất đến hơn ngàn năm may ra có thể miễn cưỡng mua được.

Hắn gần như không chút do dự, lập tức cắn răng nói:

- Tiền bối, trong vòng trăm năm tiền bối phải đảm bảo là ta sẽ không chết!

- Chỉ cần ta không chết thì ngươi cũng không chết!

Vương Lâm bình thản nói.

- Được. Tào Nhất Đấu bái kiến chủ nhân!

Tào Nhất Đấu lập tức cung kính nói. Hắn đang liều mạng, một Anh Biến lão quái hắn là sẽ không lừa gạt mình, hắn biết rõ đề nghị của đối phương hấp dẫn như vậy, nhất định là có ý đồ rất lớn. Nhưng phú quý không dễ tìm, vì thân thể Anh Biến, hắn quyết định liều một phen.

- Tốt lắm, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi làm những việc nguy hiểm, ta chỉ cần những hiểu biết của ngươi về Thiên Vận Tinh thôi. Ngươi có biết rõ về Thiên Vận Tinh không?

Trước khi Vương Lâm nói mấy lời này, tay phải vung lên một cái. Lập tức Lý Thanh Bình thân mình xiêu vẹo, ngã xuống đất hôn mê. Vương Lâm không muốn cho người khác biết mình đang định đi Thiên Vận Tinh, đối với việc này hắn luôn cẩn thận.

- Thiên Vận Tinh? Chủ nhân, ta lớn lên ở Thiên Vận Tinh. Thiên Vận Tinh tuy lớn nhưng ta lại rất tinh tường. Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi muốn đi Thiên Vận Tinh, muốn ta làm người dẫn đường cho ngươi phải không?

Tào Nhất Đấu lập tức nói.

- Không sai, nếu đã như vậy, giao ước của ta và ngươi có thể hoàn tất!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức cầm một cây hồn phiên. Cây hồn phiên này là do chính hắn chế tác ra để thu Lý Nguyên Phong. Hồn phiên run lên một cái, không để cho Tào Nhất Đấu kia kịp phản ứng liền thu hắn vào bên trong. Sau đó thân mình Vương Lâm lóe lên, biến mất khỏi hang động. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đến nơi này, lúc này quen thuộc đường lối, bên trong mê cung hang động rắc rối phức tạp của Thi Âm Tông hướng về nơi hắn bế quan năm đó. Hắn lóe lên đi một mạch, không có một đệ tử nào của Thi Âm Tông có thể phát hiện ra Vương Lâm, thậm chí cho dù là không ngồi tĩnh tọa cũng không hề hay biết có người đi qua bên cạnh. Cứ như vậy, không lâu sau, Vương Lâm đã tới nơi bế quan năm đó. Ở nơi đây lúc này cũng có người tu luyện, người này là một nữ tử, nữ tử này tướng mạo tầm thường nhưng trên mặt lộ ra vẻ kiên định, không ngừng hấp thụ khí âm hàn thoát ra từ những lỗ nhỏ chi chít trên những vách tường xung quanh. Vương Lâm xuất hiện

trong hang động này, liếc nhìn nữ tử kia một cái, thân mình nhoáng lên hóa thành một làn khói nhẹ chui vào trong lỗ nhỏ trên vách tường. Năm đó Vương Lâm vẫn là Trúc Cơ Kỳ, ở nơi đây bế quan, thân mình không thể tiến vào trong lỗ nhỏ mà chỉ có thể dùng thần thức để dò xét. Hơn nữa còn cần phải hao phí một lượng tinh lực rất lớn đồng thời phải không ngừng uống sương sớm luyện hóa từ Thiên Nghịch Châu mới có thể đảm bảo thần thức của bản thân không ngừng gia tăng. Tìm kiếm từng chút một mới có thể miễn cưỡng tiến vào nơi ẩn núp của người khổng lồ. Giờ phút này, thân mình hắn tiến vào bên trong lỗ nhỏ, chưa thâm nhập quá sâu bỗng một tiếng hô hoán từ sâu bên trong truyền tới:

- Cứu ta… …

Thanh âm này truyền tới tai Vương Lâm, trực tiếp xuyên thấu vào sâu bên trong linh hồn, so với tiếng hô hoán năm đó hoàn toàn giống nhau.

Hắn không để ý đến thanh âm này, thân mình hóa thành một làn khói nhẹ. Với bản lãnh của hắn, dễ dàng theo một lỗ nhỏ, với tốc độ cực nhanh hướng về nơi ẩn núp của người khổng lồ bay tới.

Ít lâu sau, Vương Lâm theo lỗ nhỏ tiến vào một hang động rất lớn và rộng rãi, trong động xung quanh phân bố chi chít những lỗ nhỏ. Vương Lâm hóa thành làn khói nhẹ chính là từ một trong những lỗ nhỏ đó tiến vào.

Ở chính giữa động có một cỗ quan tài rất lớn. Cỗ quan tài này nhìn bề ngoài cực kỳ bình thường, thậm chí không có hoa văn trang sức gì,

nhưng từ chỗ đó tràn ra khí âm hàn vô biên.

Vương Lâm không hề dừng lại, thân mình khẽ động, liền chui vào bên trong quan tài. Nơi đây khí âm hàn có chút nồng đậm hóa thành từng cơn sóng ngăn cản hắn xâm nhập.

Cùng lúc Vương Lâm xâm nhập, phía trước dần dần xuất hiện một khối hàn khí màu lam nhạt. Khối hàn khí này ngưng tụ ở một chỗ, hình thành nên một vật trông như một cánh cửa chặn kín lối vào.

Khối hàn khí như thế này năm đó Vương Lâm khi tiến vào nơi này đã từng gặp qua. Năm đó hắn chỉ có thể khéo léo men theo bên cạnh chui qua. Nhưng hiện tại, khối hàn khí kia khi va chạm với Vương Lâm bỗng ầm lên một tiếng, lập tức sụp đổ, tản ra bốn phía.

- Cứu ta.

Thanh âm kia ngày càng rõ ràng, ngay khi khối hàn khí tan biến lại truyền ra.

Khí âm hàn này với tu vi của Vương Lâm năm đó không thể chịu đựng được, chỉ cần sơ ý là sẽ bị khí âm hàn nhập vào cơ thể, toàn thân đông cứng. Nhưng hiện tại hắn lại rất thành thạo, một đường lao tới, thế như chẻ tre, trong chớp mắt đã phá tan được đám khí âm hàn ngưng kết thành cánh cửa.

Chỉ thấy ở chỗ sâu nhất của nơi này, Vương Lâm đã phá tan cánh cửa hàn khí cuối cùng, xuất hiện ở bên trong.

Đây quả thật là một hang động khổng lồ vô cùng rộng rãi. Theo Vương Lâm phân tích, nơi đây so với bình nguyên lớn phía trên Thi Âm Tông không hơn kém nhau là mấy.

Ở vị trí trung tâm có một đám sương trắng rất lớn. Từ trong đám sương này tràn âm hàn nồng đậm, gần như chiếm ba phần tư toàn bộ hang động.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện ở một bên. Hai mắt hắn lóe lên những tia sáng rực, nhìn chằm chằm đám sương trắng kia.

Bên trong thi thoảng lại lóe ra u quang, một dải dây leo màu tím ở trong đám sương trắng thấp thoáng quay cuồng, theo sự chuyển động của dây leo này, đám sương trắng ngày càng nồng đậm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 437: Cứu ta ...

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, hít sâu, thổi mạnh về phía trước. Lập tức quái phong nổi lên, một lượng lớn sương trắng tức khắc bị thổi tan. Nhưng một lượng sương trắng này tiêu tan liền lập tức lại có một lượng lớn khác sinh ra.

Vương Lâm thần sắc không đổi, hừ nhẹ một tiếng, vỗ túi trữ vật, trong tay lấy ra một khối tiên ngọc. Sau khi cầm lấy tiên ngọc, hắn tay phải bấm quyết, trong miệng thì thầm, tay phải ấn về phía trước, nhẹ nhàng nói:

- Phong động!

Pháp thuật bậc thấp “Phong động” ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng có thể nắm bắt được, nhưng lúc này từ tay Vương Lâm xuất ra, bên trong ẩn chứa tiên lực, uy lực không giống như bình thường. Lập tức một trận cuồng phong mạnh mẽ hơn gấp vô số lần luồng quái phong lúc trước bỗng nhiên xuất hiện, hướng về phía đám sương trắng kia gào thét thổi tới.

Trận cuồng phong này như một cơn sóng lớn tấn công tới cuốn tung đám sương trắng lên, vờn quanh bốn phía hình thành một cơn lốc xoáy. Cơn

lốc xoáy này phát ra tiếng nổ ấm ầm, quét ngang qua, đám sương trắng lập tức bị hút xé cuốn vào bên trong.

Có câu cuồng phong quét lá rụng, lúc này đám sương trắng là lá rụng, cơn lốc quét qua lập tức tiêu tan, không còn chút nào, lộ ra diện mạo thực sự bên trong.

Một thi thể đàn ông khổng lồ trần trụi bay giữa không trung. Làn da trên thi thể này toàn một màu xanh, không có một chút thô ráp rạn nứt như cổ thần. Da của hắn bóng loáng như một mặt kính.

Ở trên thi thể mọc một loại cây màu xanh tím bao phủ toàn thân, cây này liên tục lay động. Cứ mỗi lần lay động, thân thể người khổng lồ héo rút rõ ràng, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường, cứ như vậy tuần hoàn. Sau mỗi một chu kỳ như vậy, đám sương trắng âm hàn nhanh chóng từ trên cây này tràn ra.

Mục đích của Vương Lâm chính là dấu ấn mờ nhạt hình lưỡi búa chỗ giữa lông mày của người khổng lồ kia, dấu ấn này thi thoảng lại lóe lên.

Giờ phút này trong lòng hắn đã cực kỳ quả quyết. Người này đúng là tổ tiên của Cự Ma Tộc năm đó mang theo Cự Ma Tộc từ tinh không đi vào Chu Tước Tinh.

Người này năm đó cầm chiếc búa lớn, xông vào Tiên Di Tộc trực tiếp giết chết ba cửu diệp thuật chú sư.

Sự phân chia thực lực của Tiên Di Tộc giờ phút này Vương Lâm cũng dần dần hiểu ra. Từ thất diệp trở xuống thì không tính, bát diệp thuật chú sư tương đương với Anh Biến Kỳ, còn lại cửu diệp thuật chú sư tương đương với Vấn Đỉnh Sơ Kỳ.

Có thể trong một lần giết chết ba người bản lãnh Vấn Đỉnh Sơ Kỳ không phải là chuyện dễ. Hơn nữa tổ tiên của Cự Ma Tộc lại ở trong đại bản doanh của Tiên Di Tộc giết chết ba cửu diệp thuật chú sư của đối phương, sức mạnh này đúng là hiếm thấy.

- Cứu ta… …

Tiếng kêu ở trong này lại càng rõ ràng hơn, không ngừng truyền vào tai Vương Lâm. Vương Lâm vẫn không nhúc nhích, cẩn thận nhìn thân hình người khổng lồ này vài lần. Trên đó hắn cảm nhận được một sức sống mạnh mẽ, chẳng qua sức mạnh này bị một pháp thuật thần kỳ nào đó giam cầm cho nên hoàn toàn bất động, không thể di chuyển.

Còn cái cây màu xanh tím trên thân thể người này giống như một thứ sắc nhọn tàn nhẫn đâm vào, gốc rễ đã bám sâu vào bên trong cơ thể người khổng lồ, hút lấy sức sống, ở trong cơ thể chuyển hóa tạo thành khí âm hàn phóng ra.

Đây không phải là lần đầu tiên Vương Lâm trông thấy cảnh tượng này. Nhưng lần này nhìn đến, trong lòng vẫn lại chấn động.

Thân thể của tổ tiên Cự Ma Tộc này tuy không bằng cổ thần, nhưng so với bổn tôn Vương Lâm sau khi phóng thích thân thể đạt tới tam tinh cổ thần còn cao hơn gấp mấy lần. Nếu để so sánh, e rằng so với ngũ lục tinh cổ thần cũng không khác biệt nhiều.

- Tổ tiên của Cự Ma Tộc quả nhiên bản lãnh kinh người!

Vương Lâm ánh mắt chớp động.

- Cứu ta… Cứu ta… …

Tiếng kêu giờ phút này cành thêm mãnh liệt. Hiển nhiên tổ tiên của Cự Ma Tộc này đã nhận ra được sự có mặt của Vương Lâm.

Vương Lâm không để ý đến lời cầu cứu của người này mà thân mình khẽ động, nhảy lên trên trên thân hình to lớn của người này. Chân hắn vừa mới giẫm lên trên thân thể người này, lập tức cái cây ký sinh màu xanh tím kia truyền ra từng trận tiếng động loạt xoạt. Ngay sau đó cái cây này bỗng nhiên khẽ động, rất nhiều cành từ trong cơ thể người khổng lồ mọc ra mang theo một tia máu tươi như một con mãng xà uốn éo hướng về Vương Lâm.

Trong quá trình này, thân mình người khổng lồ kia không ngừng co giật, dường như cực kỳ thống khổ.

Vương Lâm lạnh lùng quét mắt liếc nhìn cái cây này một cái, tay phải vung lên. Lập tức một ngọn lửa ở phía trước người bùng lên khuếch tán ra. Trong ngọn lửa có ẩn chứa tiên lực, lúc này lan truyền ra, lập tức cái cây kia lui về phía sau.

Vương Lâm không muốn làm tổn hại đến cái cây đó. Với nhãn lực của hắn lúc này có thể nhìn ra cái cây kia cùng với sự giam cầm kỳ dị bên trong thân thể người khổng lồ có một mối liên hệ rất lớn. Nếu hủy diệt cái cây này không biết có làm cho sự giam cầm kia biến đổi hay không. Nếu xảy ra biến cố, người khổng lồ có thể hoạt động trở lại, Vương Lâm cũng không muốn cùng hắn ngồi xuống dùng lời lẽ khéo léo thương lượng để xem có mượn được một chút máu tươi để dùng hay không.

Ngay khi cái cây này thoái lui, Vương Lâm tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức nắm tiên kiếm trong tay, hướng về thân thể người khổng lồ đâm một nhát.

Một thanh âm như kim loại va chạm vào nhau truyền đến. Thậm chí chỗ tiên kiếm đâm vào có lóe lên tia lửa. Một lực phản chấn rất lớn lập tức từ trên thân thể người khổng lồ truyền đến.

Luồng lực đạo này đem tiến kiếm đẩy lùi về phía sau ba tấc. Vương Lâm khẽ a lên một tiếng, hắn vừa mới nhìn đến cái cây này cứ tưởng dễ dàng

liền đâm vào cơ thể người khổng lồ. Lúc này hắn không hề ngờ được thân thể người khổng lồ lại cứng rắn như vậy.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nhìn đám cây cối bốn phía, khẽ động một cái, mang theo tiên kiếm lập tức lao ra.

Cành cây bốn phía lập tức phát ra tiếng loạt xoạt, bỗng nhiên giống như từng đạo tia chớp màu tím nhanh chóng hướng về Vương Lâm đâm tới.

Vương Lâm vung tiên kiếm trong tay lên, tất cả cành cây đều lập tức lui về phía sau. Hắn thân mình khẽ động, tay trái cách không chụp một cái, lập tức bắt lấy một cành cây, bẻ một cái, đem cành cây tách thành hai nửa.

Vương Lâm nhìn kỹ nửa cành cây cầm trong tay. Chỉ thấy ở đỉnh chóp của cành cây có lưu lại một chút chất lỏng đặc màu lục, tản mát ra một mùi vị tanh tưởi.

Nhìn thoáng qua, thân mình Vương Lâm ngồi xổm xuống, đem đỉnh chop của cành cây đặt lên trên thân mình người khổng lồ. Chỉ nghe thấy từng trận thanh âm xèo xèo như một mảnh gỗ bị thiêu đốt truyền ra. Chỗ trên thân mình người khổng lồ bị cành cây chạm vào lập tức xuất hiện hắc khí. Ngay sau đó, cành cây kia dễ dàng xâm nhập vào trong cơ thể người khổng lồ.

Đúng lúc này, trên cành cây đột nhiên truyền ra một lực đạo mạnh mẽ, bất ngờ vuột khỏi tay trái của Vương Lâm, chui vào trong cơ thể người khổng lồ, biến mất không thấy.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, nhìn vô số cành cây bốn phía không ngừng xoay quanh nhưng không dám tiến lên, khóe miệng cười lạnh.

- Đám cành cây này cũng có chút thú vị!

Hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái bình ngọc. Cái bình này lúc hắn ở tiên giới tình cờ có được, cũng không có chỗ nào thần kỳ, chỉ có duy nhất một điểm, đó là có thể chứa đựng một lượng lớn chất lỏng. Kết cấu của chiếc bình này cũng tương tự như túi trữ vật.

Vương Lâm cầm bình ngọc đặt lên miệng vết thương trên thân thể người khổng lồ rồi ép xuống. Từng giọt từng giọt máu tươi chảy ra, nhỏ vào trong bình ngọc.

- Cứu ta… …

Lúc này Vương Lâm đứng ở trên thân thể người khổng lồ, tiếng kêu này như ngay sát bên tai, cực kỳ rõ ràng.

Đối với tiếng kêu cứu nhiều lần của tổ tiên Cự Ma Tộc, Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn sẽ không vô duyên vô cớ cứu một người mà mình không khống chế được. Một khi người này được tự do, đối với Vương Lâm cũng không có một chút lợi ích gì.

Hơn nữa, cho dù người này có hứa đem lại lợi ích cũng rất khó làm cho Vương Lâm động lòng. Đối với hắn mục tiêu lúc này chỉ là máu tươi của người khổng lồ. Ngoại trừ thứ ấy, hắn không muốn rước lấy những chuyện không cần thiết.

Từng giọt máu tươi nhỏ xuống, tốc độ có hơi chậm. Vương Lâm trong chốc lát, ánh mắt chớp động, nhìn chăm chú vào chỗ mạch máu trên cổ người khổng lồ. Ở chỗ đó máu tươi hắn là sẽ không ít.

Nhưng ở trên ngực của người khổng lồ, đám cành cây màu xanh tím kia tụ tập rất nhiều, rậm rạp không có chỗ đặt chân.

- Cứu ta… Ta sẽ cho ngươi trọng bảo của Cự Ma Tộc… …

Nghe thấy hai chữ bảo vật, thần sắc Vương Lâm không hề thay đổi. Hắn đã giết lão tổ Cự Ma Tộc, đã phong ấn Cự Ma Tộc một lần, nếu tổ tiên Cự Ma Tộc trở về chỉ sợ việc đầu tiên làm là bắt mình hạ sát. Vương Lâm vẫn còn chưa tới mức vì hám lợi mà tối mắt.

Huống chi, trọng bảo của Cự Ma Tộc ra sao, người này còn chưa nói rõ.

Vương Lâm nhìn cái cây màu xanh tím trên ngực người khổng lồ, tay phải vỗ túi trữ vật, lấy cấm phiên ra cầm trong tay.

Cấm phiên này từ khi có hồn phiên lâu nay chưa từng sử dụng. Hiện giờ đúng là lúc thích hợp để dùng cấm phiên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 438: Lôi Cát.

Cấm phiên trong tay Vương Lâm run lên, lập tức từng đạo cấm khí gào thét mà ra. Cấm khí này vừa xuất hiện, Vương Lâm quát một tiếng:

- Phong.

Một chữ nói ra, cấm khí lập tức biến thành một đám cấm chế, lóe ra hắc quang, cứ như những du hồn bỗng nhiên tản ra mọi nơi hướng vào ngực

người khổng lồ hạ xuống. Đám cấm chế như một tấm lưới lớn lập tức đem cái cây màu xanh tím trên ngực người khổng lồ phong ấn lại.

Cùng lúc đó, thân mình hắn lao ra, ở giữa không trung cách không chụp một cái. Lập tức một đoạn cành cây bị hắn cách không bẻ gãy, cầm lấy trong tay.

Đối phó với cái cây màu xanh tím này, thủ pháp của Vương Lâm luôn luôn nhẹ nhàng, tuyệt đối không để làm tổn thương nó, mà cố hết sức bảo toàn vật này được nguyên vẹn.

Cho đến bây giờ, hắn cũng chỉ mới bẻ nát hai cành cây mà thôi.

Trong tay cầm lấy cành cây, Vương Lâm thân mình hạ xuống, đứng trên cổ người khổng lồ rồi ngồi xổm xuống. Hắn đặt tay phải lên da người khổng lồ, lập tức cảm nhận được một sức sống vô biên từ bên trong chậm rãi truyền ra.

Ánh mắt hắn chợt lóe, cành cây trong tay liền điểm vào cổ người khổng lồ, lấy máu của người này.

- Cứu ta. Nếu ngươi cứu ta, ta cam tâm cả cuộc đời này làm nô bộc tọa kỵ cho ngươi, cũng dâng cho ngươi trọng bảo Khai Thiên Chi Thiết của Cự Ma Tộc.

Giờ phút này, tại vị trí của Vương Lâm nghe được tiếng kêu này rõ ràng hơn.

- Vật cưỡi.

Vương Lâm ngẩn ra, cành cây trong tay dừng lại.

- Đúng vậy, ta cam tâm trở thành vật cưỡi của ngươi. Ta là người của Cự Ma Tộc, là vật cưỡi mà những tu sĩ có đại thần thông trong tu chân liên minh thích nhất. Nếu ngươi cứu ta, ta sẽ làm vật cưỡi của ngươi.

Thanh âm kia lộ ra vẻ khẩn thiết.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, ánh mắt lóe lên, cành cây trong tay bỗng nhiên ấn xuống, điểm lên cổ người khổng lồ. Chỗ cành cây chạm vào lập tức xuất hiện một ấn chú, sau đó xuyên thấu vào trong làn da của người khổng lồ, trực tiếp chui vào bên trong mạch máu, chợt lóe lên rồi biến mất.

Đồng thời, một tia máu tươi bỗng nhiên bắn ra, Vương Lâm nhanh chóng lấy bình ngọc trực tiếp đặt trên miệng vết thương, đem tia máu hứng toàn bộ không thiếu một giọt.

Tốc độ hứng từng giọt lúc trước so với lúc này gần như không thể so sánh, một lượng máu lớn tuôn ra được hứng vào trong bình ngọc. Dần dần, thân mình người khổng lồ này bắt đầu co giật, phần lớn sức sống đã cùng với máu tươi chảy ra dung nhập vào trong bình ngọc.

- Ta đã cam tâm trở thành vật cưỡi của ngươi, tại sao ngươi vẫn chưa chịu cứu ta. Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào thì mới chịu cứu ta.

Thanh âm kia rít gào vào tai Vương Lâm.

- Ngươi là ai?

Vương Lâm thanh âm bình thản, vừa hứng máu tươi vừa nói.

- Ta là Vạn Phu Hậu của Cự Ma Tộc, Lôi Cát.

Thanh âm kia khi nói lời này, giọng điệu lộ ra ngạo ý nồng đậm.

- Lôi Cát, ngươi vì sao lại bị phong ấn tại nơi này?

Vương Lâm bình thản nói.

- Là do Thi Âm Tông. Năm đó sau khi ta cùng với Tiên Di Tộc đánh một trận, bị hai thập diệp thuật chú sư của Tiên Di Tộc đuổi giết, tuy chạy thoát nhưng cũng bị trọng thương. Thi Âm Tông mượn cơ hội này, không biết mời được một tu sĩ có đại thần thông từ tu chân tinh nào, thừa dịp ta trọng thương hết sức bắt lấy, đem ta phong ấn tại nơi này.

Vương Lâm nhìn thoáng qua bình ngọc, thần thức đảo qua, trong bình đã tích lũy được một lượng máu tươi rất lớn.

- Ngươi cứu ta, ta sẽ trở thành vật cưỡi của ngươi, người của Cự Ma Tộc ta không dễ dàng trở thành vật cưỡi của tu sĩ đâu, nhưng khi đã trở thành vật cưỡi thì cả đời sẽ không bao giờ phản bội.

- Vật cưỡi? Cự Ma Tộc trở thành vật cưỡi thì có chỗ nào tốt?

Vương Lâm hỏi.

Lúc này máu tươi từ miệng vết thương trên thân mình người khổng lồ ngày càng ít, miệng vết thương có dấu hiệu khép lại. Tay phải Vương Lâm điểm vào cổ người khổng lồ một cái, bình ngọc lập tức bay lên, bị hắn chụp lấy. Đồng thời tay phải ẩn chứa tiên lực, vỗ mạnh lên cổ người khổng lồ một cái, lập tức toàn thân người khổng lồ bỗng run lên, lại một lượng lớn máu tươi từ miệng vết thương bắn ra, bị hứng vào trong bình ngọc.

- Chắc ngươi biết Tinh La Bàn. Thân thể Cự Ma Tộc ta cũng giống như Tinh La Bàn đó, nhưng so với nó còn hùng mạnh hơn nhiều, là vật tốt nhất để ngao du trong tinh không. Thân thể của Cự Ma Tộc ta ở một vài nơi tu sĩ không thể thông hành cũng không có ảnh hưởng gì. Vì thế, ở tu chân liên minh, những tu sĩ có đại thần thông phải trả một giá rất lớn nếu muốn một tộc nhân của tộc ta làm vật cưỡi.

- Cổ quái.

Vương Lâm nhíu mày. Người của Cự Ma Tộc này đối với tất cả vấn đề của chính mình, giọng điệu tuy lo lắng nhưng trả lời lại quá mức tỉ mỉ. Điểm này có chút kỳ quái, không phù hợp với tâm tính một người đang vội vàng muốn được cứu vớt. Tất cả những điều này đều như có vẻ cố ý tỏ ra bình thường.

Lời đầu tiên của người này là lấy vật cưỡi và trọng bảo của Cự Ma Tộc thu hút sự chú ý của mình, sau đó dựa vào câu hỏi của mình kể lể giải thích tỉ mỉ, nhờ đó kéo dài thời gian.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, tay phải đặt lên cổ người khổng lồ thôi thúc tiên lực khiến cho máu tươi chảy ra càng nhiều, tốc độ nhanh hơn.

- Còn có trọng bảo Khai Thiên Chi Thiết của tộc ta. Nếu ngươi cứu ta, ta sẽ đem vật ấy dâng cho ngươi, vật này còn hơn cả tiên bảo.

Trong thanh âm vội vàng kia mang theo một chút cám dỗ.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, khóe miệng cười lạnh, nói:

- Trong bảo Khai Thiên Chi Thiết của Cự Ma Tộc là vật như thế nào?

- Vật ấy được các thế hệ tổ tiên của Cự Ma Tộc truyền lại, tổng cộng có chín mươi chín miếng, tập hợp ở một nơi, có thể tạo ra một tấm cổ thần chiến giáp, mặc chiến giáp này vào sẽ có được sức mạnh của cổ thần trong truyền thuyết. Nếu ngươi cứu ta, ta sẽ chỉ cho ngươi chỗ giấu Khai Thiên Chi Thiết.

Một lượng máu lớn chảy ra, thanh âm kia có chút yếu dần, nhưng vẫn trả lời hết sức tỉ mỉ như trước.

Vương Lâm khóe miệng lại cười lạnh hơn, lúc này hắn đã cực kỳ chắc chắn người khổng lồ này đang kéo dài thời gian. Chỉ sợ hắn lợi dụng thời cơ lúc mình đang lấy máu, tiến hành một số biến hóa kỳ dị, thời gian mình lấy máu càng lâu đối với hắn lại càng có lợi.

Nghĩ đến điểm này, Vương Lâm quyết định điểm vào bình ngọc một cái, sau khi bắt lấy liền rời khỏi thân mình người khổng lồ.

Đồng thời tay phải hắn hất lên, cấm chế đang phong ấn cái cây màu xanh tím lập tức hóa thành cấm khí, lóe lên bay về phía hắn, chui vào bên trong cấm phiên.

Không có cấm chế phong ấn, đám cành cây này lập tức nhúc nhích, một số trong đó vung lên đi tới miệng vết thương trên cổ người khổng lồ chui vào bên trong , nhúc nhích dữ dội.

- Ngươi… cứu ta. Nếu ngươi cứu ta, ta có thể khiến cho toàn bộ Cự Ma Tộc trên Chu Tước Tinh nhận ngươi là chủ.

Ở trên không trung, Vương Lâm ánh mắt lóe hàn quang, hạ giọng nói:

- Không cứu được. Cứu ngươi đối với ta không có lợi ích gì, bảo vật ngươi hứa cho ta, ta cũng không mấy hứng thú. Ngược lại, để ngươi ở chỗ này, bất kỳ lúc nào ta cũng có thể đến để lấy máu tươi, thế mới là tốt nhất.

- Ngươi lấy máu tươi của ta, nhất định để dùng vào việc lớn. Ta còn có dịch thể cốt tủy ẩn chứa tinh hoa so với trong máu hơn rất nhiều, nếu ngươi muốn ta sẽ trực tiếp đưa cho ngươi. Ta cũng không cần ngươi cứu ta, chỉ cần ngươi đem tin tức của ta tới cho Cự Ma Tộc hoặc đương kim Chu Tước Tử là được… Được không?

Thanh âm kia lập tức nói.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, cười lạnh một tiếng, không nói chuyện vô ích với người này nữa, thân mình khẽ động, hóa thanh một làn khói nhẹ lập tức theo đường cũ trở về. Trong nháy mắt, hắn biến mất khỏi hang động.

Sau khi Vương Lâm rời khỏi, người khổng lồ kia thân mình run rẩy, phát ra một tiếng gào rít trầm trầm.

- Chỉ cần thời gian nửa nén nhang, cho ta thêm thời gian nửa nén hương nữa thôi, chỉ cần người kia tiếp tục lấy máu, làm cho máu trong cơ thể ta chỉ còn lại ít hơn một phần ba, nhất định có thể đưa đám cây kia ra khỏi cơ thể. Một khi đưa được đám cây kia ra, ta sẽ có cách nguyên thần xuất khiếu.

Người này rít gào, lộ vẻ không cam lòng dữ dội. Thân mình hắn run rẩy kịch liệt, hai mắt nhắm chặt giờ phút này bỗng nhiên mở ra.

Hai đạo hào quang còn sáng hơn tia chớp gấp mấy lần từ trong hai mắt điên cuồng lóe ra.

Hắn gầm nhẹ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ thống khổ. Chỉ thấy ở chỗ xương cổ của hắn lúc này dưới da nhúc nhích. Ngay sau đó, một cái cây màu xanh tím đầy răng sắc nhọn từ trong xương cổ sau lưng hắn chui ra.

Rất nhiều răng sắc nhọn lóe ra hàn quang, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn. Từ đỉnh xương sống của người khổng lồ, một cái cây khổng lồ gần như to bằng nửa thân mình của người này điên cuồng chui ra, đồng thời vươn ra rất nhiều cành nhỏ, trong nháy mắt đã lan ra bọc lấy toàn bộ cơ thể của người khổng lồ.

Chiếm gần như một phần ba cơ thể của người khổng lồ là những đóa hoa lớn màu tím nở rộ một cách yêu dị. Những đóa hoa này nhẹ nhàng nhúc nhích, mỗi một nhịp thở đều hấp thụ máu và sức sống trong cơ thể của người khổng lồ, mạnh mẽ sinh trưởng.

- Thi Âm Tông. Nếu Lôi Cát ta cuộc đời này còn có ngày ra khỏi nơi đây, nhất định sẽ không để yên cho các ngươi!

Người khổng lồ thống khổ rít gào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 439 Bất đồng.

Thân mình Vương Lâm xuất hiện trong Thi Âm Tông, tay phải điểm vào hư không một cái, lập tức một hồn phách lóe ra xuất hiện phía trước người hắn. Hồn phách này trước khi hắn rời khỏi hang động chỗ người khổng lồ đã âm thầm thả ra để xem xét thực hư.

Bên trong hang động kia có một sức mạnh kỳ dị, thần thức bị hạn chế rất nhiều, nhưng đối với thuộc tính âm khí của hồn phách ảnh hưởng không lớn.

Tay phải Vương Lâm điểm vào hồn phách một cái. Ít lâu sau, ánh mắt hắn chớp động, cười lạnh một tiếng, thân mình khẽ đạp, biến mất khỏi Thi Âm Tông.

Ở bình nguyên phía trên Thi Âm Tông, Vương Lâm vừa mới xuất hiện bỗng nhiên thần sắc khẽ động, ánh mắt nhìn ra xa về phía bắc. Chỉ thấy ở chân trời phía bắc, một đám khí màu lam trông như một cơn sóng dữ che trời phủ đất gào thét mà đến.

Bên trong biển khí màu lam kia, một đồng tử toàn thân mặc y phục màu đỏ, chắp tay sau lưng, từng bước đi tới.

Đồng tử này tướng mạo tuấn tú, mặt trắng như ngọc, thoạt nhìn cũng có chút đáng yêu, nhưng hai mắt lại lộ ra một vẻ độc ác ngợp trời. Vẻ độc ác này được ẩn giấu rất sâu, cũng không phải vì Vương Lâm mà hiện ra, mà vì đây là tính cách của người này.

Hắn từng bước đi tới, dường như trời đất đều chấn động. Mang theo đám khí kia, mỗi nơi hắn đi qua đều trở thành một thế giới lạnh lẽo, khắp nơi đều tràn ngập một màu lam buồn thảm.

- Ha ha, Vương Lâm, ngươi thấy thân thể của lão tử thế nào.

- Con mẹ nó, sau mấy vạn năm, rốt cuộc lão phu cũng có thân thể. Với bản lãnh của lão phu, lần này có thân thể, nhất định phải khoái hoạt một phen. Nghe nói bọn nữ tu của Phong Loan Tinh nguyên âm dồi dào, năm đó lão phu vẫn muốn đến. Lần này sau khi rời đi, nói gì cũng phải tới đó một chuyến.

- Vương Lâm, ngươi đi không?

Vương Lâm chau mày, nhìn đồng tử này suy nghĩ, bình thản nói:

- Không đi!

Đồng tử này chính là Tư Đồ Nam, hắn đã đoạt xá thành công, sau đó nuốt luôn tứ tổ làm cho thời gian dung hợp thân thể nhanh hơn. Giờ phút này tuy chưa hoàn toàn trọn vẹn nhưng bản lãnh của hắn cũng đã đạt tới Vấn Đỉnh Kỳ.

- Ngươi đúng là chán chết. Tu tiên tu tiên, tu cái rắm á. Ngươi biết vì sao lão phu tu tiên không?

Tư Đồ Nam ánh mắt khẽ đảo, nói.

- Ta nói cho ngươi biết, mục đích tu tiên của lão phu là muốn chiếm đoạt hết đàn bà trong thiên hạ, cướp đoạt bảo vật trong thiên hạ, giết hết những người mà lão phu thấy không vừa mắt. Đây chính là mục đích thật sự của lão phu năm đó tu tiên ở Tứ Thánh Tinh, nếu không, tu luyện buồn tẻ như vậy ai có thể chịu được?

- Lão phu năm đó khi luyện tới Trúc Cơ Kỳ, liền quyết định bỏ dở tu luyện, trốn ra khỏi môn phái đi tới một tiểu quốc gần như không có một người tu chân nào. Ở nơi đó có một tên thập thân vương đáng ghét, mỗi ngày hắn đều có nữ nhân hầu hạ, thật là thoải mái. Thấy không vừa mắt, lão phu liền dùng pháp thuật lập tức tiêu diệt. Mười năm, lão phu đã ở nơi đó hưởng thụ mười năm.

Tư Đồ Nam ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng.

Vẻ mặt này cho thấy những ngày đó đối với hắn rất đáng nhớ. Vương Lâm thân mình khẽ động, hướng về phía trước bay đi, trong miệng bình thản nói:

- Nếu đã thoải mái như vậy, sao không ở nơi đó hưởng thụ cả đời.

Tư Đồ Nam trên mặt lộ vẻ tức giận, nói:

- Ngươi cho rằng lão phu không muốn thế hả. Nếu không có cái tên Kết Đan tu sĩ đáng chết đến tìm ta gây phiền toái, thì cả đời này lão phu đã ở chỗ đó hưởng thụ rồi.

Tên Kết Đan tu sĩ kia bản lãnh cao hơn ta, lão phu trải qua trăm nghìn cay đắng chạy trối chết mới thoát được, sau đó cắn răng tiếp tục tu luyện. Lần này lão phu chịu được vài chục năm, luyện tới Kết Đan Kỳ, rồi lại cắn răng luyện tới Kết Đan Hậu Kỳ, đến lúc này mới xuất quan lần nữa.

Vương Lâm không thể không cười, nhìn Tư Đồ Nam, cười nói:

- Sau đó ngươi đi báo thù?

- Báo thù mười năm, cái tên Kết Đan tu sĩ kia đã sớm bị người ta giết chết. Sau khi ta xuất quan, tìm đến một tu chân quốc cấp hai, ở nơi đó lại tiếp tục ngày này qua ngày khác được Trúc Cơ nữ tu hầu hạ, cuộc sống như vậy sung sướng khỏi phải nói. Lại còn có phàm nhân trong hoàng cung, lão tử cũng giống như hoàng đế, được hắn phong cho làm Tịnh Kiên Vương gì đó. Tên tiểu tử hoàng đế kia tính tình rất hợp với lão tử, có cái gì tốt cũng đều đưa cho lão phu thưởng thức. Cuộc sống đó bây giờ nhớ lại ta vẫn vô cùng lưu luyến.

Vương Lâm sờ sờ cằm, cười nói:

- Có phải sau đó lại gặp Nguyên Anh tu sĩ?

Tư Đồ Nam ánh mắt ngơ ngác, nói:

- Đúng vậy, không đến ba năm sau, có một gã Nguyên Anh tu sĩ đui mù để ý đến Trúc Cơ nữ tu là lô đỉnh của lão phu. Lão phu đánh không lại hắn, chỉ còn cách bỏ chạy, làm con mẹ nó lão phu lại phải bế quan tu luyện. Lần này lão phu luyện một mạch đạt đến Nguyên Anh Hậu Kỳ mới xuất quan.

Sau đó, lão tử ở một tu chân quốc cấp ba tiếp tục làm Tố Thân Vương, tận hưởng đàn bà trong thiên hạ. Lúc ấy không biết có bao nhiêu đạo hữu đã phải ghen tị.

Vương Lâm cười to, nói:

- Sau đó, chắc ngươi lại gặp phải Hóa Thần tu sĩ?

Tư Đồ Nam than thở, nói:

- Đúng là xui xẻo, không đến mười năm sau, lão tử giết một người, chọc tức một Hóa Thần tu sĩ, suýt nữa phải bỏ mình, sau đó ta được đệ nhất Chu Tước tử cứu. Khi đó hắn chưa phải là Chu Tước Tử, chỉ là Diệp Vô Ưu, nhưng bản lãnh của hắn khi đó cũng không cao, cũng không thể cứu ta cả đời. Sau đó ta rơi vào đường cùng, đành bỏ lại hết đám đàn bà chạy trối chết. Giờ phút này, lão phu học thông minh, bế quan tu luyện, cảm ngộ nhân sinh, rốt cuộc đã đột phá được Nguyên Anh, đạt tới Hóa Thần, rồi tiếp tục tu luyện đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, lúc này lão phu mới lại xuất quan.

Vương Lâm nghe Tư Đồ Nam kể chuyện, cũng thấy có chút thú vị, liền hỏi:

- Tiếp theo thế nào?

- Tiếp theo đương nhiên là báo thù. Lão phu tới tận cửa xử lý tên Hóa Thần tu sĩ kia, sau đó lại đi tìm một tu chân quốc tiếp tục hưởng thụ. Đáng tiếc niềm vui ngắn chẳng tày gang, Diệp Vô Ưu đến tìm ta, nói muốn cùng với ta đi tiên giới. Sau đó ta đi tiên giới, kiếm được một lượng lớn tiên ngọc, bế quan tu luyện đạt tới Anh Biến Kỳ.

Vốn định đi tới một tu chân quốc tiếp tục làm thân vương, dù sao với bản lãnh của lão phu khi đó không có nhiều người có thể kiếm chuyện. Dù sao lão tử cũng không muốn tu luyện, vô cùng buồn tẻ, chỉ muốn nửa đời sau được ngày ngày hưởng lạc. Nhưng lão thất phu Diệp Vô Ưu kia nói với ta là muốn chơi đùa, đi khỏi Tứ Thánh Tinh, tự mình sẽ lập ra một tu chân quốc cấp sáu. Lúc đó lão tử cũng muốn biết chơi đùa như thế nào, nhất thời hoa mắt, đồng ý với đề nghị lão tặc này.

Con mẹ nó, vì cái lý tưởng này mà lão phu ngày đêm tu luyện, cùng hắn hối hả ngược xuôi, cuối cùng hắn trở thành người đứng đầu tất cả các tông phái ở Chu Tước quốc. Bọn ta hai người cùng nhau phấn đấu, cuối cùng thật sự đã làm cho một tu chân quốc cấp bốn phát triển từng bước trở thành cấp sáu. Lão tử cùng với hắn lần lượt đạt tới Vấn Đỉnh, được tu chân liên minh ban cho thứ phế vật Tu Tinh Chi Tinh.

Lão tử lúc ấy tràn đầy nhiệt huyết, muốn ở lại trên Chu Tước Tinh chơi đùa một chút. Đáng tiếc, không ngờ lại xuất hiện Tiên Di Tộc. Tiên Di Tộc này dám lấy đi lạc thú của lão tử, làm sao có thể tha cho bọn chúng.

Một trận đại chiến nổ ra, tối tăm trời đất. Tiên Di Tộc có mấy người đàn bà không tồi, khi ấy đã bị lão tử cướp về chơi đùa. Sau đó Diệp Vô Ưu hi sinh bản thân cùng với một vài lão bằng hữu phong ấn Tiên Di Tộc, lão tử lúc ấy nản lòng thoái chí, chuẩn bị rời khỏi Chu Tước Tinh, tìm một tu chân tinh thấp kém nào đó tiếp tục làm thân vương. Đáng tiếc, lão tặc Diệp Vô Ưu sắp chết cũng không tha cho ta, bắt ta phải làm đệ nhị Chu Tước Tử.

Những chuyện tiếp theo ngươi cũng biết rồi. Lão tử bị người ta phá nát thân thể, trốn trong Thiên Nghịch Châu, mãi cho đến khi gặp ngươi, lúc này đây lão tử mới lại có được thân thể. Trước tiên lão tử sẽ đi báo thù, báo thù xong nhất định phải đến Phong Loan Tinh chơi đùa một phen, sau đó tìm một tu chân quốc tiếp tục làm thân vương! Mục đích tu tiên của ta và ngươi cũng không khác nhau lắm, nhân sinh vẫn là cần hưởng thụ.

Trong mắt Tư Đồ Nam lộ ra một vẻ cảm khái như hiểu rõ nhân sinh đều giống nhau.

- Ta không giống như ngươi!

Vương Lâm bình thản nói, ánh mắt bình tĩnh. Sau khi nghe Tư Đồ Nam nói về nhân sinh xong, Vương Lâm biết mình chắc chắn không thể làm được như hắn, thoải mái hưởng thụ nhân gian. Không biết từ khi nào trong lòng Vương Lâm bắt đầu theo đuổi bản chất của việc tu luyện, hắn muốn biết điểm tận cùng của việc tu luyện là ở chỗ nào. Hắn với Tu Đồ Nam hoàn toàn khác nhau.

Niềm kiêu hãnh của hắn đó là từng bước đi tới đỉnh điểm của việc tu tiên, đứng đầu thiên hạ, hiểu rõ được thiên đạo chân tình.

Tư Đồ Nam chăm chú nhìn Vương Lâm. Lần đầu tiên hắn phát hiện ra đứa nhỏ mà mình nhìn nó lớn lên đột nhiên có một chút xa lạ, nhưng bên trong vẻ xa lạ này còn có một chút mơ hồ quen thuộc.

Nói là xa lạ bởi vì vẻ mặt này hắn chưa bao giờ thấy qua ở Vương Lâm, đây là một vẻ kiêu ngạo mà hắn rất chán ghét. Vẻ mặt này ngoại trừ Vương Lâm hắn còn thấy qua ở một người khác, người đó làm cho hắn vừa kính vừa giận, đó là đệ nhất Chu Tước Tử Diệp Vô Ưu!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 440 Trên Vấn Đỉnh. .

Theo lý mà nói thì Diệp Vô Ưu đối với Tư Đồ Nam giống như là đại ca, có mối quan hệ vừa là thầy vừa là bạn. Tư Đồ Nam tuy rằng kiệt ngạo nhưng lại trọng ân tình, Diệp Vô Ưu đối với hắn có ân rất nhiều, có một số việc hắn không thể nói thành lời mà chỉ ghi tạc trong lòng. Vì vậy, với tính tình của hắn, rõ ràng là muốn rời khỏi Chu Tước Tinh, nhưng chỉ vì một câu của Diệp Vô Ưu, hắn tình nguyện bỏ qua lý tưởng, trở thành đệ nhị Chu Tước Tử.

Làm Chu Tước Tử đối với hắn cùng lắm chỉ là giúp Diệp Vô Ưu bảo vệ Chu Tước Tinh.

Từ lần đầu tiên hắn gặp Diệp Vô Ưu, trên mặt Diệp Vô Ưu đã có dáng vẻ này, mãi cho tới lúc Diệp Vô Ưu chết, hắn vẫn trước sau đều rất kiêu ngạo.

Từ một đệ tử bậc thấp của một tu chân quốc cấp bốn, từng bước hướng tới đỉnh, trở thành người đứng đầu một tông phái, sau đó lại vươn lên

nắm giữ tất các tông phái trong nước, trở thành người đứng đầu một quốc gia.

Tiếp đó với nghị lực rất lớn, làm cho một tu chân quốc cấp bốn tăng lên thành cấp năm, rồi lại cố gắng hơn nữa nâng cao lên tới cấp sáu.

Đạt tới được tu chân quốc cấp sáu, được ban cho Chu Tước Tinh, tất cả những điều này đều là nhờ vào Diệp Vô Ưu. Nếu không có hắn, lúc này Chu Tước Tinh vẫn chỉ là một tu chân quốc cấp bốn bình thường ở Tứ Thánh Tinh mà thôi, thậm chí còn có thể đã bị diệt vong.

Lúc này, Tư Đồ Nam thấy ở Vương Lâm cũng có biểu hiện giống như vậy, trong lòng hắn cực kỳ phức tạp, thầm than một tiếng, nói:

- Quên đi, nói những chuyện này hãy còn quá sớm. Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là đưa người vào Chu Tước Tinh rút mệnh hồn ra khỏi Tu Tinh Chi Tinh. Vương Lâm, bên trong Chu Tước Tinh được một sức mạnh kỳ dị của Tu Tinh Chi Tinh bao phủ, ngoại trừ Chu Tước Tử, Vấn Đỉnh tu sĩ không thể tiến vào, chỉ có Anh Biến tu sĩ mới có mới có thể vào, vì vậy lúc này đây ta không thể trợ giúp ngươi. Tuy nhiên ngươi yên tâm, cho dù ngươi lấy mệnh hồn thất bại, lão phu cũng có cách lấy lại mệnh hồn cho ngươi, chẳng qua là hơi phiền toái một chút nên nếu ngươi có thể tự mình lấy được là tốt nhất.

Tư Đồ Nam nói.

Vương Lâm gật đầu, nhìn về hướng Chu Tước Tinh, bình thản nói:

- Việc ở Chu Tước Tinh nên kết thúc. Sau lấy được mệnh hồn, ta sẽ rời khỏi Chu Tước Tinh. Tư Đồ Nam, tinh không rất lớn, hy vọng ngươi và ta sau này còn có ngày gặp lại!

Nói xong, Vương Lâm hóa thành cầu vồng, hướng về phía xa bay đi. Tư Đồ Nam cười ha hả, thân mình khẽ động đuổi theo Vương Lâm cùng bay với hắn, trong miệng cười nói:

- Bây giờ nói chuyện đó hãy còn quá sớm, đợi sau này đến lúc từ biệt nói cũng không muộn. Tuy nhiên ta tin rằng

nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì ta và ngươi sẽ gặp lại nhau. Ta sẽ đến Phong Loan Tinh hưởng thụ cái chức thân vương.

- Tư Đồ Nam, trên Vấn Đỉnh là cảnh giới gì?

Trong lúc đang bay, Vương Lâm đột nhiên hỏi.

- Trên Vấn Đỉnh… …

Tư Đồ Nam trong lúc bay thân mình dừng lại một chút, nhìn về phía Vương Lâm.

- Cảnh giới phía trên Vấn Đỉnh, tu sĩ bình thường sẽ không biết được. Cái này không giống như mấy loại Nguyên Anh, Hóa Thần mà tất cả tu sĩ đều biết, bởi vì tu sĩ đạt tới cảnh giới trên Vấn Đỉnh thật sự không nhiều lắm.

Tư Đồ Nam trầm giọng nói.

- Vấn Đỉnh là một đỉnh, đồng thời cũng là một ngưỡng, tuyệt đại bộ phận tu sĩ có đại thần thông đều dừng lại ở ngưỡng này, không thể tiến lên cho đến khi hết tuổi thọ mà chết. Chỉ khi nào đột phá được ngưỡng này, tiến sang được cảnh giới tiếp theo, tuổi thọ sẽ kéo dài gấp vô số lần, tuy không có thể thọ ngang trời đất nhưng cũng gia tăng lên rất nhiều. Lão phu năm đó trước khi nhập vào Thiên Nghịch Châu đã có một chút lĩnh ngộ, sau này nhờ có một sức mạnh kỳ lạ bên Thiên Nghịch Châu mới có thể tồn tại được mấy vạn năm. Nhưng tuổi thọ của lão phu cũng không phải là vô hạn, đến lúc này, nếu lão phu không còn có sự đột phá thì cũng không thể thoát khỏi thiên địa luân hồi. Thông thường những tu sĩ khi đạt tới Vấn Đỉnh Kỳ, nếu muốn thoát khỏi luân hồi thật sự vô cùng khó khăn. Thiên đạo luân hồi tất cả đều căn cứ vào bản lãnh tu luyện, sinh ra sức mạnh luân hồi khác nhau. Vì vậy nên lúc trước ta mới nói, cơ hội để những tu sĩ bậc thấp tránh né luân hồi lớn hơn rất nhiều, nhưng với điều kiện tiên quyết là phải có tu sĩ bậc cao trợ giúp.

Vương Lâm gật gật đầu. Hắn nghĩ tới năm đó giúp Lý Mộc Uyển đối phó với luân hồi sứ giả.

- Sau Vấn Đỉnh là Toái Niết Tam Cảnh.

Tư Đồ Nam hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên.

- Toái Niết tam cảnh?

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe.

- Không sai, Toái Niết tam cảnh. Đây là điều mà đệ nhất Chu Tước Tử Diệp Vô Ưu sau khi từ tu chân liên minh trở về biết được đã nói với ta. Nếu không, điều này chỉ sau khi lão tử trở thành Chu Tước Tử mới có thể biết được.

Tư Đồ Nam than nhẹ, lộ ra một vẻ phiền muộn và hồi tưởng.

- Toái Niết tam cảnh, nhất cảnh Khuy Niết, nhị cảnh Tịnh Niết, tam cảnh Toái Niết. Tam cảnh này chính là cảnh giới tối cao sau Vấn Đỉnh.

Từ Đồ Nam trầm giọng nói.

Vương Lâm hít sâu, nhíu mày, nói:

- Sau Toái Niết tam cảnh là gì? Có thể đạt tới đỉnh điểm không?

Tư Đồ Nam lắc đầu, nói:

- Đâu có dễ dàng như vậy. Toái Niết tam cảnh này chỉ là cái đích thứ hai của quá trình tu tiên mà thôi. Tuy nhiên đại viên mãn Toái Niết tu sĩ trong tu chân liên minh cũng có thể là cao thủ một thời, cực ít người dám động tới. Nghe đồn một vài lão quái trong tu chân liên minh cũng chưa ai thực sự đột phá được Toái Niết tam cảnh.

Vương Lâm trầm ngầm ít lâu, nhìn về phía Tư Đồ Nam, nói:

- Hiện giờ ngươi đã đạt tới Khuy Niết chưa?

Từ Đồ Nam cười khổ, lắc đầu nói:

- Đâu có dễ vậy, từ Vấn Đỉnh lên Khuy Niết có hai cửa ải, phân làm âm dương nhị ý.

Âm dương nhị ý này chính là biến hóa của ý cảnh, cũng không khác nhau như hư và thực, mà là một loại nhận thức rất cao. Điểm này mỗi người đều không giống nhau, ta cũng không có cách nào nói được tỉ mỉ, chỉ biết là phải trải qua gột rửa âm dương nhị ý mới có thể đạt tới bản lãnh Khuy Niết Sơ Kỳ.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, nói:

- Bản lãnh của Chu Tước Tử là gì? Hắn đã đạt tới âm dương nhị khí trước Khuy Niết chưa?

Tư Đồ Nam nghiêm nghị trên mặt hiện lên một vẻ khinh thường, nói:

- Hắn à? Vấn Đỉnh Hậu Kỳ, sợ là không có tư cách cảm thụ âm dương, lại càng không thể đạt tới Khuy Niết. Tuy nhiên hắn cũng là loại Vấn Đỉnh tu sĩ đặc biệt, đối với tu sĩ cảm ngộ được âm dương nhị ý thì hắn địch không lại nhưng những tu sĩ Vấn Đỉnh Hậu Kỳ bình thường thì đấu không lại hắn.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, nói:

- Danh hiệu Chu Tước Tử là do tu chân liên minh phong cho?

Tư Đồ Nam trong mắt hơi lộ một chút tán thưởng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, hắn là Vấn Đỉnh tu sĩ được phong danh hiệu. Trong đámVấn Đỉnh tu sĩ thì loại tu sĩ này đứng ở trên đỉnh, bởi vì bọn họ nắm giữ thần thông đặc biệt do tu chân liên minh ban cho.

Diệp Vô Ưu năm đó sau khi từ tu chân liên minh trở về có nắm giữ một thần thông thuật, đó là một ấn quyết tên gọi là Chu Tước Ấn, uy lực kinh người, nếu sử dụng sẽ làm tiêu hao tuổi thọ, không thể sử dụng liên tục. Vì vậy nếu không phải là tu sĩ đã cảm ngộ được âm dương nhị ý thì trong đám Vấn Đỉnh tu sĩ ít người có thể là đối thủ.

Tuy nhiên thần thông thuật do tu chân liên minh ban cho cũng giống như tiên bảo, cũng được phân chia cấp bậc. Chu Tước Ấn là một thần thông bậc thấp, nhưng chỉ cần như vậy cũng có thể khiến cho thực lực của tu sĩ được phong danh hiệu Chu Tước Tử tăng lên rất nhiều.

Đáng tiếc Chu Tước Ấn này chỉ sau khi kế thừa Tu Tinh Chi Tâm mới có thể thi triển, nếu ngươi có thể học được thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Chu Tước Quyết mà các đời Chu Tước Tử tu luyện chính là từ Chu Tước Ấn của đệ nhất Chu Tước Tử mà ra. Tu luyện pháp quyết này chẳng những làm cho tốc độ tu luyện nhanh hơn, mà nhất là sau khi nắm giữ được Tu Tinh Chi Tâm, lại có thể tăng cường được sự hợp nhất với Tu Tinh Chi Tâm đó, đạt tới thực lực thật sự của Vấn Đỉnh tu sĩ được phong hiệu.

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, ánh mắt chợt lóe, hỏi:

- Ngươi vừa nói tiên bảo cũng chia cấp bậc?

- Đương nhiên. Tiên bảo là một bảo vật chiến đấu điển hình, chúng được chia làm ba cấp thấp, cao, trung.

Tư Đồ Nam ánh mắt ngưng một chút, nói:

- Nghe đồn trên tiên bảo còn có một loại bảo vật, loại bảo vật này chỉ có Toái Niết tu sĩ mới có, hùng mạnh vô cùng. Ta nghĩ Thiên Nghịch Châu chính là loại bảo vật này.

Vương Lâm xoa xoa giữa lông mày, trầm mặc một chút, vỗ túi trữ vật, cầm tiên kiếm trong tay nhìn Tư Đồ Nam nói:

- Ngươi xem chuôi thanh tiên kiếm này có phải loại bảo vật đó không.

Nhìn đến tiên kiếm, Tư Đồ Nam bỗng hai mắt sáng ngời, tay phải hất một cái, tiên kiếm này bay vào tay hắn. Hắn cầm thanh kiếm này, tay trái vuốt một cái, nhắm hai mắt lại, lẳng lặng cảm nhận.

Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, hắn đối với Tư Đồ Nam cực kỳ tín nhiệm, nếu không cũng sẽ không đưa tiên kiếm ra cho đối phương xem xét.

Một lúc sau, Tư Đồ Nam mở hai mắt, trong mắt lóe sáng mãnh liệt. Hắn cầm tiên kiếm, lưu động tiên lực trong cơ thể, kiếm trong tay hắn lập tức phát ra một đạo kiếm quang ngập trời, so với khi ở trong tay Vương Lâm hùng mạnh hơn gấp vô số lần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 441 Sự điên cuồng của Chu Tước Tử (1).

- Kiếm tốt.

Tư Đồ Nam hạ giọng nói, tay phải tùy hứng vung về phía trước.

Ầm ầm ầm.

Liên tiếp những tiếng nổ long trời lở đất bỗng nhiên theo không gian truyền tới. Ngay sau đó, một cái khe nhìn không thấy giới hạn giống như một vết thương khủng khiếp xé ngang bầu trời xuất hiện.

Một cơn gió lạnh điên cuồng từ trong cái khe thổi ra, trong nháy mắt gần như toàn bộ mặt đất trở thành biển băng.

- Kiếm tốt!!!

Tư Đồ Nam vuốt kiếm, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Kiếm này ngươi lấy được ở đâu?

- Đây vốn là vật của tiên giới!

Ánh mắt Vương Lâm trước sau đều rất bình tĩnh.

- Đây là một tiên bảo bậc trung! Đáng tiếc kiếm hồn trong này không thể hoàn toàn dung hợp, uy lực bị giới hạn. Ngoài ra kiếm này có chút vấn đề, khi ta cầm nó vung lên thấy có một cảm giác không trọn vẹn. Kiếm này hẳn là có bốn thanh, sau khi bốn thanh hợp nhất sẽ trở thành một tiên bảo bậc cao vô cùng hiếm thấy.

Đáng tiếc, tiên bảo khi đạt tới bậc trung sẽ có hồn. Hồn này không giống như hồn phách của tu sĩ chúng ta mà là một phương thức sử dụng độc đáo, nếu không sử dụng theo phương thức này thì sẽ không thể phát huy toàn bộ uy lực.

- Kiếm tốt!

Tư Đồ Nam gần như yêu thích không buông tay.

- Tiên bảo bậc trung?

Vương Lâm nhíu mày, hắn vốn tưởng rằng vật này là tiên bảo bậc cao.

Tư Đồ Nam trừng mắt, bất mãn hỏi:

- Thế là sao? Tiên bảo bậc trung chướng mắt lắm hả? Ta cho ngươi biết, tiên bảo bậc trung số lượng không nhiều, cho tới bây giờ ta còn chưa nghe nói có ai có thể chế tạo được tiên bảo bậc trung. Tiên bảo bậc thấp

thì một số tu sĩ cũng có thể chế tạo được, nhưng tiên bảo bậc trung trở lên về cơ bản không có khả năng chế tạo ra được. Hiện giờ những tiên bảo bậc trung trở lên đều là di vật của tiên giới năm đó.

- Tuyệt đại bộ phận tiên bảo trong tay tu sĩ đều là bậc thấp, bậc trung cực kỳ hiếm thấy. Sau này khi ngươi rời khỏi Chu Tước Tinh sẽ biết được tiên bảo bậc trung quý đến mức nào, gần như có thể gây ra một cuộc chiến tranh!

Vương Lâm thần sắc khẽ động. Hắn nghĩ tới hành trình tới tiên giới năm đó, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu cùng với lão quái kia chính là vì tiên kiếm này nên mới điên cuồng cướp đoạt.

Những người này bản lãnh nhất định đã đạt tới Vấn Đỉnh, với thực lực của bọn họ khi nhìn thấy tiên kiếm mà đều phải điên cuồng như vậy chứng tỏ có thể thấy lời nói của Tư Đồ Nam cũng có chút đạo lý.

- Tiên bảo bậc trung đã ít, tiên bảo bậc cao lại cành ít hơn. Lão tử tu luyện nhiều năm như vậy, cũng đã đi qua một vài tu chân tinh, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy có một tiên bảo bậc cao nào tồn tại. Tiểu tử, ngươi thật sự là rất may mắn!

Tư Đồ Nam hừ nhẹ.

- Ngươi có thể tìm được kiếm hồn không?

Tư Đồ Nam ngẩng đầu hỏi. Vương Lâm trầm ngâm một chút, nói:

- Có manh mối, nhưng đáng tiếc không cách nào tìm được.

- Hả? Nói thử ta nghe xem.

Tư Đồ Nam lập tức hỏi.

Vương Lâm lắc đầu, nói:

- Chuyện cũ, không nên nhắc lại.

Tư Đồ Nam mỉm cười, nhìn Vương Lâm, nói:

- Kiếm này cho ta được không?

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, nói:

- Ngươi hỏi nghiêm túc đấy à?

Tư Đồ Nam do dự một chút, thở dài, ném tiên kiếm cho Vương Lâm, nói:

- Thôi. Nếu là của người khác, lão tử sẽ trực tiếp cướp đi, còn của ngươi, cái mặt già của ta cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Vương Lâm cười, nhận lấy tiên kiếm, nói:

- Kiếm này không phải là của ta, nếu không cũng có thể đưa cho ngươi.

Tư Đồ Nam hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu túi trữ vật của lão tử không bị mất, hiện giờ không có lấy một pháp bảo thì lão tử cũng không thèm đâu. Năm đó tiên bảo cấp thấp, lão tử cũng có hai chiếc.

- Chu Tước Tử có nhiều tiên bảo!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, như cười như không, nói:

- Tiên bảo của Chu Tước Tử này đều là bậc thấp, không đáng nói. Hơn nữa, đại bộ phận các đời Chu Tước Tử đều không lo sưu tập, lão tử cũng không nỡ đến cướp.

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ ra vẻ đáng tiếc.

- Tư Đồ Nam, ngươi xem vật này là tiên bảo loại nào!

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, vỗ túi trữ vật, lấy Khu Thú Quyển ra cầm trong tay ném đi. Chiếc vòng này phịch một tiếng hóa thành một Xạ Thần Xa, dữ tợn bay về phía trước.

Hồn Thú phía trên lập tức mở hai mắt, gào thét từ trong Xạ Thần Xa biến ảo mà ra, phát ra tiếng rít gào dữ dội.

Sau khi Tư Đồ Nam nhìn thấy chiếc xe này lập tức ngẩn ra. Nhưng ngay sau đó, hai mắt hắn lại lóe lên sáng ngời.

-Tiên bảo tuy chỉ là cấp thấp nhưng lại là loại pháp bảo cực mạnh gần tiếp cận đến trung giai. Tiểu tử, bảo bối trong tay ngươi tại sao lại nhiều như vậy! Hồn Thú này nếu vào tay người nào có đạo hạnh thâm sâu thì không chừng có thể làm nó đạt đến trung giai! - Hai mắt Tư Đồ Nam trở nên sáng rực, lão nhìn chằm chằm vào Xạ Thần Xa, nói.

-Cấp thấp sao? - Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn có ba cái Xạ Thần Xa, trước mặt chỉ là Hồn Thú nhỏ nhất. Hai cái còn lại mạnh hơn rất nhiều lần, đặc biệt là cái cuối cùng lại càng mạnh đến mức kinh khủng.

- Loại tiên bảo được tạo ra bằng linh hồn của tiên thú này năm xưa ta đã từng được xem qua trong một số loại sách cổ, chỉ có tiên giới mới có thể làm ra được. Sau khi tiên giới vỡ tan, có một số loại pháp bảo hầu như đã tuyệt diệt. Những pháp bảo còn lại tuy chỉ là cấp thấp nhưng lại khá giống pháp bảo trung giai, phải có ấn quyết đặc thù mới có thể sử dụng được. Nếu người nào miễn cưỡng sử dụng sẽ không phát huy được uy lực chân thực của nó. Đáng tiếc! - Tư Đồ Nam than thở. Tận đáy lòng lão lúc này có chút bội phục Vương Lâm. Lão thầm nghĩ tiểu tử này tu vi không cao nhưng pháp bảo lại có rất nhiều. Năm xưa khi mình còn như hắn bây giờ, trong tay chẳng có một kiện pháp bảo nào.

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam một lúc lâu rồi lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản. Thần thức hắn khẽ động, sau khi lưu lại một đạo ấn ký ở bên trên rồi ném cho Tư Đồ Nam.

-Lão nhìn kỹ vật này đi!

Tư Đồ Nam nhận lấy ngọc giản. Thần thức của lão vừa đảo qua sắc mặt liền đại biến. Lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, nói:

-Đây là…Ấn quyết để điều khiển tiên bảo này sao?

-Đúng vậy! Sử dụng ấn quyết này thì có thể điều khiển Xạ Thần Xa. Hơn nữa ta còn có thể đảm bảo ấn quyết này là do chính người chế tạo ra nó lưu lại! - Vương Lâm gật đầu, hắn như cười như không nhìn về phía Tư Đồ Nam. Tư Đồ Nam lập tức thu hồi ngọc giản. Lão cười hì hì, nói:

-Có phải ngươi muốn tặng Xạ Thần Xa này cho ta không?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, tay phải hắn kết ấn điểm về phía Xạ Thần Xa. Chiếc xe đột nhiên bắn ra một đạo hắc mang rồi tạo thành một cái Khu Thú Quyển bay về phía Vương Lâm.

……

Liễu Mi vẫn xinh đẹp trước. Nàng vẫn mặc một bộ đồ trắng toát giống chẳng khác gì tiên nữ. vào lúc này nàng đang nhíu chặt đôi mày thanh tú rồi trầm mặc không nói câu nào.

-Với thực lực của Chu Tước Tinh không thể chống lại Tiên Di Tộc. Ngày hôm nay, Kiền Phong và Liễu Mi hai người các ngươi phải trải qua một đợt khảo nghiệm sinh tử, sống hay chết phải dựa vào vận số của các ngươi! - Bóng lưng Chu Tước có chút gì đó cô đơn. Lão trầm giọng nói.

Lúc này những luồng hắc vụ giống như những con sóng dữ đang gào thét lan ra ở bốn phương tám hướng trên bầu trời. Trong làn hắc vụ ở phía

đông chỉ có một người trung niên mặc áo xám giống như văn sĩ. Hắn chậm rãi bước từng bước tới trước người Chu Tước khoảng trăm trượng, sau đó hắn dừng lại rồi bình thản nói:

-Chu Tước! Tại hạ là Ngũ Tổ của Tiên Di Tộc!

Trong làn hắn vụ phía tây cũng đi ra một người như vậy. Người này tuổi tác cũng không lớn, nhìn qua thì thấy vẫn còn trẻ, cả người hắn đầy những ký hiệu và ấn ký. Nhưng ấn ký của người này không phải là màu đen, mà có màu vàng.

Nếu có Vương Lâm ở đây thì đảo mắt qua là có thể nhận ra người này là ai.

-Thiếu tộc trưởng Tiên Di Tộc, xin ra mắt Chu Tước Tử! - Người đó cũng bình thản nói.

Trong luồng hắc vụ phía nam có ba người đi ra. Bọn họ cũng vượt tới trước mặt Chu Tước Tử khoảng trăm trượng. Cơ thể của hai trong ba người đó trạng thái hư ảo, họ không nói lời nào mà chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Tước Tử. Người còn lại là một cô gái với đôi mắt quyến rũ và tướng mạo xinh đẹp. Nàng liếc mắt nhìn qua Chu Tước Tử, khẽ cười:

-Tiểu nữ là Tam Tổ Tiên Di Tộc, xin ra mắt Chu Tước Tử. Hai vị ở bên cạnh ta là linh hồn tổ tiên đời trước của Tiên Di Tộc.

Hình bóng Vân Tước Tử dần dần xuất hiện trong làn khói nồng đậm phía bắc. Hắn nhìn Chu Tước Tử, khẽ nói:

-Sư huynh!

Chu Tước Tử mạnh mẽ quay đầu rồi nhìn chằm chằm vào Vân Tước Tử, khẽ nói:

-Ta phải gọi ngươi là Vân Tước Tử, hay là Nhị Tổ!

Vân Tước Tử lắc đầu, nói:

-Chỉ là một cái tên gọi mà thôi, cứ tùy ý sư huynh!

-Mọi người đều đã đi ra, như vậy chỉ còn lại duy nhất một vị thập nhất diệp Thuật Chú Sư. Nhất Tổ! Ngươi cũng nên đi ra thôi!

Trong mắt Chu Tước Tử chợt lóe lên hàn quang. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một luồng ánh sáng năm màu lấp lánh rồi ngưng tụ ở phía trên. Một hư ảnh toàn thân hầu như trong suốt chậm rãi ngưng tụ lại rồi chầm chậm hạ xuống. Hư ảnh nhìn về phía Chu Tước Tử, chậm rãi nói:

-Chu Tước Tử!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 441 Sự điên cuồng của Chu Tước Tử (2).

Cảm giác đau đớn đó đến từ sâu trong linh hồn, không thể kháng cự lại được. Mặc dù là một số tu sĩ tu luyện linh hồn cũng chỉ có thể xoa dịu cơn đau nhưng không thể ngăn cản được.

Những tu sĩ đang bỏ chạy, những người đang được chữa thương, tu chân giả đang mờ mịt không biết nên làm sao đối diện với trận chiến, lúc này không có một người nào ngoại lệ, tất cả đều cảm thấy linh hồn đau đớn.

Cảm giác đau đớn có rất nhiều loại, làm cho người ta đau khổ. Giống như chỉ cần thở ra một hơi lập tức có thể làm người ta trở nên điên cuồng, nếu như chỉ cần mạnh thêm một chút sẽ làm người ta tử vong.

Trong thế giới của người bình thường, từ hoàng tộc cho đến phàm nhân, tất cả mọi người trên Chu Tước Tinh lúc này đều chấn động cơ thể.

Thứ cảm giác đau đớn đó không phân biệt thân phận, không phân biệt phàm nhân hay tu sĩ. Bất cứ sinh mệnh được sinh ra trong vòng mấy vạn năm nay sẽ chạy không thoát được.

Ngoại trừ nhân loại, tất cả thực vật, động vật, yêu thú trên toàn bộ Chu Tước Tinh vào lúc này đều bị bóng ma tử vong ám ảnh. Tất cả mọi vật đều mang theo nỗi sợ hãi mờ mịt trong tim giống như trời đất sắp sụp đổ.

Khắp mọi nơi trên đại lục Chu Tước đám tộc nhân Tiên Di Tộc đang bay về phía Chu Tước Sơn lúc này cũng giống như vậy. Tuy bọn họ cảm thấy nhẹ hơn, nhưng lại có một loại cảm giác giống như bị người ta giữ chặt vận mệnh, chỉ cần bóp một cái thì có thể vỡ nát.

Sự cường đại của Tu Tinh Chi Tinh vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Dù là Chu Tước Tử cũng cảm thấy hơi lạnh của cái chết. Lúc này lão đột nhiên hiểu ra.

-Thì ra Liên Minh Tu Chân ban thưởng Tu Tinh Chi Tinh, là như thế này… ….

Giờ khắc này, những người truy kích cũng không thể truy kích, người chạy trốn cũng không thể chạy trốn. Toàn bộ Chu Tước Tinh giống như

trở nên bất động, chỉ còn lại những tiếng hít thở nặng nề và nỗi sợ hãi thật sâu.

Vân Tước Tử cũng cảm nhận được sự đau đớn, vẻ mặt lão đột nhiên khẽ biến. Mặc dù đã sớm có dự liệu nhưng lúc này tâm thân lão vẫn cảm thấy chấn động.

Vẻ mặt Tam Tổ lại càng biến đổi ác liệt, lão nghiến chặt răng.

Tuy vẻ mặt Nhất Tổ vẫn như thường nhưng trong lòng cũng đau khổ. Lão cảm thấy có chút hối hận. Tiên Di Tộc không nên xuất hiện trước thời hạn, đáng lý phải nghe theo lời Vân Tước Tử mà ôn hòa xử lý chuyện này để bồi dưỡng đời Chu Tước Tử tiếp theo, âm thầm khống chế mới là phương pháp tốt nhất.

Nhưng lúc này tất cả đều đã muộn.

Vẻ mặt Kiền Phong đứng bên cạnh Chu Tước Tử còn biến đổi lớn, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía Chu Tước Tử, trong đó lộ ra vẻ phẫn nộ.

Còn Liễu Mi lại trở nên tàn tạ. Nàng nhìn về phía hư không rồi cau mày không nói một chữ nào.

Sự điên cuồng trong mắt Chu Tước Tử từ từ biến mất rồi hoàn toàn trấn tĩnh. Nhưng sự trấn tĩnh đó lại lập tức biến mất, lão hít vào một hơi thật sâu, cười ha hả nói:

-Tu Tinh Chi Tâm vẫn chưa hoàn toàn vỡ vụn, nó vẫn đang từ từ tan vỡ. Khi nó hoàn toàn vỡ nát thì sẽ là thời khắc Tu Chân Chi Tinh sụp đổ. Vân Tước Tử! Cuộc chơi bắt đầu rồi. Để xem Tiên Di Tộc của ngươi có giành được Tu Tinh Chi Tinh trước khi mọi thứ sụp đổ không. Nếu các ngươi có thể giành được, ta tin ngươi sẽ có phương pháp dùng Tu Tinh Chi Tinh để ngăn cản quá trình sụp đổ. Đến lúc đó lão phu sẽ cho ngươi Chu Tước Tinh. Nhưng nếu ngươi không giành được, hoặc giành được nhưng không có phương pháp ngăn chặn, thì phải cùng chết với lão phu thôi.

Lão nói xong thì tay phải vỗ về phía sau. Toàn bộ Chu Tước Tinh lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Những âm thanh rung chuyển trời đất, bão cát nổi lên khắp bốn phía, mặt đất bắt đầu lung lay. Ngay sau đó, giữa những tiếng chấn động vang trời Chu Tước Sơn đột nhiên chia ra làm hai. Một con đường đen kịt đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người.

-Chu Tước mộ đã được lão phu mở ra. Vân Tước Tử! Cuộc chơi bây giờ được bắt đầu! Quy củ trong Chu Tước mộ ngươi cũng biết, Vấn Đỉnh trở xuống thì tùy ý, nhưng tu sĩ Vấn Đỉnh lại không thể đi vào! - Sự điên cuồng trong mắt Chu Tước Tử lại trở nên nồng đậm.

Nhất Tổ nhìn chằm chằm vào Tu Tinh Chi Tâm đang từ từ tan vỡ, ánh mắt lão chợt lóe lên, đang muốn xuất thủ thì Vân Tước Tử lại lắc đầu rồi khẽ nói:

-Vô dụng! Tu Tinh Chi Tinh và Chu Tước Tử vốn đã dung hợp thành một thể. Dù lão không lấy ra thì cũng có thể làm nó tan vỡ. Sở dĩ lão làm như vậy là muốn gây áp lực lên người chúng ta, để chúng ta tận mắt nhìn thấy cái chết đang đến trước mắt. Nếu ngươi xuất thủ thì mặc dù có thể giành được nhưng không thể ngăn cản. Ta có thể khẳng định, với sự điên cuồng của hắn bây giờ nhất định sẽ lập tức dẫn nổ Tu Tinh Chi Tinh. Nếu là ba tháng trước, sợ rằng hắn sẽ không cho chúng ta tư cách để tham dự trò chơi này mà sẽ trực tiếp dẫn nổ Tu Tinh Chi Tinh. Bây giờ hắn đã cân nhắc cho chúng ta một cơ hội đã cực kỳ khó khăn. Ôi! Nếu như năm xưa các ngươi nghe lời ta thì bây giờ sẽ không tiến thối lưỡng nan thế này!

Khi Chu Tước Sơn phân ra làm hai, Chu Tước mộ mở ra thì Kiền Phong là người đầu tiên hóa thành một đạo cầu vồng rồi lập tức nhảy vào trong Chu Tước mộ. Liễu Mi trầm ngâm một lúc rồi than nhẹ một tiếng, nàng là người thứ hai tiến vào trong ngôi mộ.

Ánh mắt Vân Tước Tử chớp động rồi nhìn khắp bốn phía. Thiếu tộc trưởng Tiên Di tộc trầm mặc, hắn đi lên một bước rồi tiến vào trong Chu Tước mộ.

Lúc này tộc nhân Tiên Di Tộc trong đám hắc vụ đang cuồn cuộn trên bầu trời đã xuất hiện rất nhiều. Từ trong đó bay ra mấy người, rõ ràng họ đã thông qua phương pháp đặc thù để nắm được chuyện này. Mấy người đó lập tức tiến vào trong Chu Tước mộ, trong đó có cả lão già lưng còng năm xưa tiến vào khe nứt không gian truy sát Vương Lâm. Chỉ trong vòng ba ngày, tin tức Chu Tước mộ mở ra đã truyền khắp Chu Tước Tinh. Lúc này những chuyện có liên quan đến Tu Tinh Chi Tinh cũng

được truyền ra bên ngoài với tốc độ nhanh chóng. Đi vào trong Chu Tước mộ thu hồi mệnh hồn của mình lúc này đã trở thành chuyện quan trọng hàng đầu trong lòng tu sĩ.

Những tu sĩ phân tán khắp nơi trên Chu Tước Tinh đều dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới Chu Tước Quốc. Họ muốn đi vào trong Chu Tước mộ. Nhưng Chu Tước mộ đã chịu sự ảnh hưởng hạn chế của Tu Tinh Chi Tinh, nếu số người ở bên trong vượt quá một số lượng nhất định sẽ không thể tiến vào được nữa.

Mặc dù số người muốn tiến vào rất nhiều nhưng thật sự đi vào lại có rất ít.

Chu Vũ Thái cũng là một trong những người đi vào lượt đầu tiên. Đi cùng hắn là Tử Tâm, cô gái luôn đeo mạng che mặt.

Ngày thứ tư, Vương Lâm và Tư Đồ Nam đi đến Chu Tước Sơn. Hình bóng của Chu Tước Tử đã biến mất trên Chu Tước Sơn chỉ để lại giữa không trung một khối Tu Tinh Chi Tâm càng ngày càng có nhiều vết nứt.

Đám người Vân Tước Tử cũng đã biến mất không thấy bóng dáng, cũng không biết họ đã đến nơi nào rồi.

Rất nhiều tu sĩ và tộc nhân Tiên Di Tộc bao quanh khắp bốn phía Chu Tước Sơn. Ánh mắt bọn họ chốc chốc lại nhìn về phía con đường đen kịt

trên Chu Tước Sơn. Vào lúc này bọn họ cũng không còn hứng thú để đánh nhau nữa.

Vương Lâm nhìn lên con đường trên Chu Tước Sơn rồi chậm rãi đi đến.

Tất cả tu sĩ trên Chu Tước Tinh đều tập hợp ở Chu Tước Quốc, mục đích của bọn họ đều giống nhau. Tiến vào Chu Tước mộ để thu hồi mệnh hồn!

Hạn chế của Chu Tước mộ tạo thành một bức tường ngăn một số lượng lớn tu sĩ cao giai ở bên ngoài. Những người này đều là Hóa Thần kỳ, nhưng cũng có một vài người Anh Biến kỳ. Tuy chỉ có mười sáu người Anh Biến nhưng mỗi người lại chiếm lấy một vùng đất trống khác nhau, rồi lấp kín lối vào Chu Tước mộ.

Những người này khi biết được tin tức Chu Tước mộ mở ra thì dựa vào khoảng cách ngắn nên chỉ mất mấy ngày đã chạy tới, nhưng bọn họ vẫn bị mất đi tư cách tiến vào trong Chu Tước Mộ. Số người tiến vào Chu Tước mộ trước bọn họ đã đạt đến con số cao nhất.

Lúc này chỉ còn một phương pháp duy nhất để đi vào là đợi bên trong có một người chết, chết một người thì được tiến vào một người.

Trong mười sáu người tu sĩ Anh Biến, có một người Anh Biến hậu kỳ và ba người anh biến trung kỳ. Mười người còn lại đều là Anh Biến sơ kỳ.

Mười sáu người này phân tán ra khắp các lối vào, ánh mắt họ chốc chốc lại quét về phía con đường. Nếu có thanh quang lấp lánh và xuất hiện sóng gợn thì bên trong mộ chắc chắn đã có người bỏ mạng. Vì có mười sáu người này tiến vào giữ cửa nên tất cả tu sĩ ở khắp bốn phía cũng không dám tiến lên. Bọn họ đang đợi khi mười sáu người này đi vào trong mộ thì sẽ đến lượt mình tiến lên cướp đoạt tư cách đi vào Chu Tước mộ.

Dù sao thì đi vào chỗ này cũng có cơ hội lấy được mệnh hồn của mình. Vì cơ hội nắm giữ sinh mạng mà bất kỳ người nào trên Chu Tước Tinh cũng phải nỗ lực.

Người nào tu vi càng cao lại càng bắt buộc phải như vậy.

Vương Lâm từ phương xa bay tới. Cả người hắn mặc đồ trắng, nên nhìn thấy rất rõ ràng. Đặc biệt là mái tóc của hắn đang tung bay theo gió càng lộ vẻ phiêu dật.

Trên đường đi Tư Đồ Nam đã đem tất cả những hiểu biết của lão về Chu Tước mộ nói cho Vương Lâm biết. Đối với chuyến đi này trong lòng Vương Lâm cũng không cảm thấy chắc chắn lắm. Chu Tước mộ so với những gì trước đây hắn tưởng tượng còn nguy hiểm hơn gấp nhiều lần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 443 Người này là ai?

“Nếu sử dụng khối ngọc giản Tư Đồ Nam đưa cho ta thì có thể rời khỏi Chu Tước mộ. Nhưng nếu như không giành được Tu Tinh Chi Tinh thì không thể rút mệnh hồn ra được. Tuy Tư Đồ Nam còn có biện pháp khác có thể làm cho tính mệnh của mình được đảm bảo, nhưng chưa nói đến nó quá phiền phức hơn nữa linh hồn lại trở nên tàn khuyết, sẽ có chút ảnh hưởng đến quá trình tu luyện sau này.”

Vương Lâm từ từ đến gần. Đám tu sĩ ở bên ngoài Chu Tước Sơn hoặc tụm năm tụm ba khẽ thảo luận, hoặc một mình ngồi xuống ngậm chặt miệng không nói câu nào, hoặc ánh mắt lấp lánh đăm chiêu suy nghĩ những việc khác.

Khi Vương Lâm đi đến, có một số tu sĩ ngẩng đầu lên nhìn hắn. Ánh mắt họ lóe lên rồi lập tức cúi đầu tránh ra tạo thành một con đường.

Tu sĩ ở bốn phía rất nhiều nhưng khi nhìn thấy Vương Lâm đều biến sắc rồi lui về phía sau.

Vương Lâm đi xuyên qua một đám tu sĩ rồi phóng thẳng về phía Chu Tước Sơn. Đúng lúc này, một giọng nói kiêu ngạo đột nhiên từ phương xa truyền đến:

-Dừng lại!

Âm thanh kia vừa truyền đến, đoàn người lập tức tản ra. Chỉ thấy cách Chu Tước Sơn trăm trượng có năm tu sĩ đang khoanh chân ngồi, trong phạm vi mười trượng quanh người bọn họ không có bất kỳ tu sĩ nào dám tiến lên nửa bước.

Năm người ở đây có ba nam ba nữ, thoạt nhìn thì thấy tuổi tác không lớn. Trong nhóm người có một thiếu phụ, một thanh niên, cũng có một lão già. Năm người đều là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn. Đặc biệt là lão già trên cơ thể đã uẩn hàm một tia tiên lực, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới tôi luyện thân thể để đột phá lên Anh Biến.

Nhưng vì không có nhiều tiên ngọc nên lão chỉ tôi luyện được một bộ phận nhỏ thân thể mà không thể hoàn toàn tôi luyện triệt để. Nhưng chỉ cần như vậy, thực lực của lão già này đã mạnh hơn rất nhiều những tu sĩ Hóa Thần bình thường.

Người lên tiếng lúc nãy là một thanh niên đang ngồi bên cạnh lão già. Người này có tướng mạo đường hoàng, vẻ mặt anh tuấn, vừa nhìn qua đã thấy vẻ quang minh chính đại. Nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy trong mắt người này ẩn tàng một tia sáng kỳ dị.

Điểm này nếu là người ngoài thì không nhìn ra nhưng đối với Vương Lâm thì khác. Bởi vì có những giọt nước do Nghịch Thiên châu tạo ra mà tướng mạo hắn vẫn giống như lúc bắt đầu tu tiên, nhưng thực ra lại là một lão quái tu luyện mấy trăm năm. Vì vậy con mắt nhìn người của hắn cũng hơn hẳn người thường, chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu.

Hắn bình thản quét ánh mắt về phía người thanh niên, cơ thể không ngừng lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Trong mắt người thanh niên lộ ra vẻ thận trọng, hắn tiến lên một bước, quát:

-Đạo hữu! Đừng phá vỡ quy củ! Chỗ này là sư tôn ta đến trước, chờ đến khi các vị tiền bối Anh Biến kỳ tiến vào sẽ đến lượt chúng ta. Nếu ngươi đã đến sau thì phải ra phía sau chờ!

Ánh mắt Vương Lâm rơi trên người lão già đang tích lũy tiên lực ngồi giữa đám năm người. Lão già này mặc áo bào màu đen, cả người nhìn qua giống như một bộ xương khô. Đặc biệt là đôi mắt… Trong mắt lão lấp lánh một tia u quang chấn nhiếp tinh thần người khác. Lão nhìn về phía Vương Lâm nhưng ánh mắt lại lập tức trở nên ngưng trọng giống như đã hiểu ra được chuyện gì đó.

-Sư tôn của ta là tôn giả Man Hoang Nam Minh… ….

Người thanh niên kia thấy vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn bèn nói ra danh hiệu.

-Câm miệng!

Ánh mắt lão già chợt lóe rồi hét lên. Trong lúc tên thanh niên kia còn đang ngẩn người ra, lão già đã đứng thẳng người lên rồi cung kính ôm quyền hướng về phía Vương Lâm, nói:

-Tại hạ là Man Hoang Nam Minh, bái kiến tiền bối! Đệ tử của Nam mỗ không hiểu chuyện, trong lời nói có gì mạo phạm thì mong tiền bối bỏ qua cho!

Lão nói xong thì vội vàng lui sang một bên tránh đường.

Lão già vừa nói ra lời này, bốn người ở bên cạnh lập tức ngây ngẩn cả người, nhưng tất cả đều đứng lên rồi cung kính lui ra.

Vương Lâm hơi gật đầu với lão già rồi đi qua bên cạnh bọn họ tiến vào trong chu vi trăm trượng trên Chu Tước Sơn. Trong nháy mắt khi hắn bước vào chỗ này, ngoại trừ một lão già hóa thần hậu kỳ duy nhất, mười lăm con mắt còn lại lập tức ngưng tụ trên người hắn giống như tia chớp.

-Sư Phụ! Người này có tu vi thế nào? Chẳng phải là Anh Biến lão quái sao? Nhưng vì sao đệ tử lại không phát hiện nửa điểm tiên lực trên người bọn họ? - Người thanh niên kiêu ngạo lúc nãy ở phía sau Vương Lâm đang truyền âm với lão già bên cạnh.

-Tất nhiên ngươi nhìn không ra, mà ngay cả vi sư cũng chỉ phát hiện được khi vị tiền bối này đến gần. Tu vi của người này không chỉ là Anh Biến kỳ, mà còn là loại người tuyệt đối không thể trêu chọc. Sau Anh Biến hậu kỳ chính là Vấn Đinh! Chỉ có tu sĩ Anh Biến hậu kỳ thì tiên lực trong cơ thể mới xuyên suốt toàn thân rồi chạy theo huyết mạch, nên nhìn qua sẽ không thấy một chút khác biệt nào. - Lão già kia truyền âm nói.

Trong nháy mắt có mười lăm con mắt nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt của họ chợt lóe lên rồi thu hồi lại. Hai bên trầm mặc hồi lâu không ai nói câu nào.

Hành vi của bọn họ đã chính thức công nhận Vương Lâm có tư cách ngang bằng, có thể gia nhập vào trong nhóm mười sáu người được tiến vào Chu Tước mộ nhanh nhất.

Vương Lâm đi về phía Chu Tước Sơn ngồi xuống ở một lối vào rồi trầm mặc không nói câu nào.

……..

Trong nháy mắt khi Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, người đàn ông trung niên Anh Biến hậu kỳ duy nhất mở hai mắt ra, ánh mắt hắn hết sức bình tĩnh không có chút dao động nhìn về phía Vương Lâm, rồi bình thản nói:

-Tằng Ngưu!

Lời nói vừa dứt, mười lăm người tu sĩ Anh Biến kỳ lập tức động dung, lại đảo mắt về phía Vương Lâm.

Cái tên Tằng Ngưu có danh vọng chói sáng trên Chu Tước Tinh, hầu như tất cả tu sĩ đều biết đến. Nếu như trước đó cuộc chiến của hắn và Hồng Điệp chỉ được lưu truyền trong đám tu sĩ Hóa Thần, những tu sĩ Anh Biến vẫn chưa quá mức chú ý. Nhưng khi Lý Nguyên Phong chết, Cự Ma Tộc lão tổ cũng toái diệt, hai chuyện đại sự này lập tức làm cho đám tu sĩ Anh Biến phải chú ý đến cái tên Tằng Ngưu.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường không có chút biến hóa. Hắn nhìn về phía người đàn ông trung niên rồi nhẹ nhàng nói:

-Có phải bạn bè không?

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười, hắn sờ sờ đầu một con khỉ nhỏ ở bên cạnh, nói:

-Không phải! - Vương Lâm không nói thêm gì nữa mà chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi. Ánh mắt người đàn ông kia chợt lóe lên, hắn mỉm cười nói:

-Nghị lực của Tằng đạo hữu thật lớn, với phương pháp Luyện Tiên Phản Nguyên một khi rửa sạch phàm căn thì mạnh hơn rất nhiều so với người khác lấy phương pháp cô đọng để tiến lên Anh Biến, rồi đợi đến khi Anh Biến đến giữa hậu kỳ mới tẩy đi phàm căn. Nếu ta không phải là tu sĩ Anh Biến, người ngoài nhìn lại sẽ cho rằng Tằng đạo hữu đã đạt đến Anh Biến hậu kỳ mà không phải là Anh Biến sơ kỳ như thực tế.

-Tu sĩ Anh Biến thử nghiệm loại phương pháp này cũng không được nhiều lắm, thảo nào có thể giết chết Lý Nguyên Phong và lão tổ Cự Ma Tộc! - Vương Lâm nhíu mày, hắn mở hai mắt ra nhìn về phía người kia, bình thản nói:

-Có chuyện gì sao?

Người đàn ông kia lắc đầu, nói:

-Không!

-Tại hạ đang tĩnh tu, xin đừng làm phiền! - Vương Lâm nói xong thì nhắm chặt hai mắt lại.

Trong mắt người đàn ông kia lóe lên hàn quang, tay phải hắn khẽ dùng lực bóp lên người con khỉ nhỏ bên cạnh. Tiểu hầu kia lập tức lớn tiếng kêu gào, hai mắt nó hóa thành màu đỏ.

Đúng lúc này, con đường đi vào Chu Tước mộ lập tức lấp lánh ô quang, một con sóng thanh sắc từ bên trong chập rãi lan ra. Việc này chứng tỏ bên trong Chu Tước mộ đã có người chết và có thể tiến vào được rồi.

Người đàn ông trung niên nhướng mày, hắn nhìn sang Vương Lâm một cái rồi đứng thẳng người lên đi về phía con đường. Hai con mắt đỏ hồng của tiểu hầu ở bên cạnh hắn đã dần tiêu tán rồi hồi phục lại như thường, tuy vẫn còn phát ra ánh hồng quang nhưng lại kém hơn vừa rồi mấy lần.

-Vương Lâm! Bây giờ ngươi không nhận ra ta, nhưng ta lại biết rõ ngươi! Chúng ta đã lâu rồi chưa gặp nhau…

Người đàn ông trung niên thầm nói trong lòng. Trong nháy mắt khi cả cơ thể hắn tiến vào trong con đường, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Lâm rồi khóe miệng lộ ra một nụ cười âm trầm.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn nhìn chằm chằm vào bóng lưng người kia đang khuất dần trong con đường tối. Người này chắc chắn hắn đã từng gặp qua, nhưng nụ cười quỷ dị của đối phương khi quay đầu, lại làm hắn sinh ra cảm giác quen thuộc. Nhưng hắn suy nghĩ rất lâu cũng không biết được rốt cuộc đã nhìn thấy nụ cười như vậy ở đâu.

Sau khi hình bóng của người đàn ông trung niên biến mất, trong mười lăm người chỉ còn lại ba lão quái Anh Biến trung kỳ, cơ thể của ba lão già này chợt lóe lên, rồi phóng thẳng về phía thông đạo, trong nháy mắt đã biến mất.

Vẻ mặt của tất cả những người còn lại khẽ động rồi vội vàng phóng theo. Rõ ràng lúc này số người chết trong Chu Tước mộ đã rất nhiều, số người có thể đi vào cũng được tăng hẳn lên.

Cơ thể Vương Lâm chợt lóe lên, hắn đuổi sát theo phía sau mọi người rồi phóng thẳng về phía trước. Thanh quang dao động, tất cả hình bóng những người nhảy vào lập tức biến mất. Thanh quang lại lóe lên, một người tu sĩ Anh Biến sơ kỳ trong đám người đột nhiên bắn thẳng ra, hắn phẫn nộ gầm lên một tiếng rồi xoay người quay trở lại lối vào. Hắn khoanh chân ngồi xuống mà nắm chặt lấy nắm đấm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 444 Linh hồn trên vùng đất khô cằn.

Đi qua cánh cửa trên Chu Tước Sơn sẽ đến Chu Tước mộ, bên trong là một thế giới hoàn toàn khác.

Chu Tước Mộ rất rộng, tất cả đều được bao phủ trong một sức mạnh kỳ dị của Tu Tinh Chi Tinh. Ngoại trừ cánh cửa đi vào trên Chu Tước Sơn thì không còn phương pháp nào khác để phá bỏ được lực lượng kỳ dị này.

Chu Tước mộ trải qua các thế hệ Chu Tước Tử, ngoại trừ sự uy nghiêm ra thì chỉ còn lại những điều thần bí.

Chỗ này sau khi được thế hệ Chu Tước Tử đầu tiên bố trí thì chưa rộng lớn như bây giờ. Nhưng thời gian dần trôi qua, có thể nói là theo sự gia tăng của mệnh hồn, nơi đây xuất hiện những sinh vật có sinh mệnh, rồi dần dà chúng phát triển ngày càng nhiều.

Chu Tước mộ tồn tại bên trong Chu Tước Tinh, dần dần nó rộng hẳn ra rồi tạo thành núi non sông ngòi, tạo thành trời đất. Dù ai đến chỗ này cũng phải giật mình kinh hãi.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện ở một nơi nào đó trong Chu Tước mộ, chỗ hắn đứng là một mảnh đất khô cằn, từng luồng khói đen từ trên mặt đất bay thẳng lên bầu trời. Bầu trời trên đầu không có màu xanh thẳm nhưng lâu lâu lại có những tia chớp xẹt qua. Thi thoảng những chùm sáng bảy màu chốc chốc lại xuất hiện. Một cái khe giống như một con giao long thường xuyên lóe lên mà xé toạc cả bầu trời.

Những dao động của loại pháp thuật cường đại nào đó đang chiếu rọi khắp trời đất, làm cho bầu trời lúc sáng lúc tối.

Vương Lâm xuất hiện trên mảnh đất khô cằn. Trong nháy mắt khi hiện thân, thần thức của hắn đảo qua chu vi mấy vạn dặm thì cũng chỉ thấy những mảnh đất khô cằn mà thôi. Từng luồng khói đen nhẹ nhàng bay từ dưới mặt đất lên.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, rồi hắn đưa mắt nhìn về phương xa.

-Tư Đồ Nam từng nói phạm vi của Chu Tước mộ cũng không lớn và được chia ra làm hai phần trong ngoài. Ở vị trí trung tâm bên trong là mộ của các thế hệ Chu Tước Tử, Tu Tinh Chi Tinh cũng ở chỗ đó. Bên ngoài tuy không lớn như bên trong nhưng chỉ cần đảo thần thức qua là có thể tra xét được hoàn toàn. Ở bên ngoài có một tòa tế đàn, chỉ đi qua tế đàn mới tiến vào được bên trong.

-Nhưng bây giờ dựa theo những gì mình thấy thì nơi đây lớn hơn những gì lão nói rất nhiều! Bên ngoài Chu Tước mộ không thể đảo thần thức qua một lần là tra xét toàn bộ được, lại càng không thể tìm được cái tế đàn kia.

Vương Lâm nhíu mày, hắn ngồi xổm xuống sờ sờ lên mảnh đất khô cằn dưới chân, một tia nóng chợt truyền vào tay.

- Lớp đất khô cằn nơi đây ẩn chứa linh lực của thuộc tính hỏa, nhưng cũng không phải do tu sĩ đấu pháp tạo thành mà giống như hỏa linh được sinh ra một cách tự nhiên. - Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, cơ thể hắn khẽ động rồi bay thẳng về phương xa.

-Trong phạm vi mấy vạn dặm này cũng chỉ có một mình ta. Vậy thì rõ ràng tất cả những người tiến vào đây sẽ không có một điểm đặt chân cố định, mà bị phân tán một cách hỗn loạn.

Trong đầu Vương Lâm hiện lên rất nhiều suy tính. Hắn dùng tốc độ cực nhanh bay về phương xa như tên bắn.

Hắn vừa mới rời đi, trên mặt đất khô cằn lập tức hiện ra một đôi mắt lấp lánh thanh quang, trong đó lộ ra những tia sáng kỳ dị. Nó nhìn về phía hình bóng của Vương Lâm đang rời khỏi, sau đó nó lại chìm sâu vào trong mảnh đất khô cằn rồi biến mất.

Vương Lâm dùng tốc độ nhanh nhất bay đến vùng biên giới của mảnh đất khô cằn. Đúng lúc này, đột nhiên Vương Lâm ngừng lại, hắn lui về phía sau như một đạo lưu tinh.

-Ầm!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm lui về phía sau, một ngọn lửa màu xanh đột nhiên yên lặng xuất hiện ở chỗ hắn vừa đứng, nó cao như một người

bình thường. Trong nháy mắt khi ngọn lửa xuất hiện thì nhiệt độ bốn phía tăng nhanh. Hơi nóng khuếch tán ra khắp bốn phía làm cho những làn khói đen bốc lên từ mặt đất lập tức tản ra.

Nhưng những làn khói đen này lại vặn vẹo giống như du hồn, tuy nó bị tản ra nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành những làn khói mỏng rồi thay đổi phương hướng. Nó không bay lên bầu trời nữa mà chui hết vào trong ngọn lửa màu xanh kia.

Lúc này trước mặt Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một hiện tượng kỳ quặc. Chỉ thấy những làn khói đen bốc lên trong chu vi vạn dặm đều điên cuồng bay về phía ngọn lửa màu xanh rồi dung nhập vào bên trong.

Từ ngọn lửa màu xanh nhanh chóng tỏa ra rất nhiều hắc khí. Hắc khí tản ra bên ngoài giống như những cành cây được mọc ra trên ngọn lửa.

Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, trong mắt hắn hàn quang chợt lóe lên. Tay phải hắn khẽ chạm vào túi trữ vật, tiên kiếm lập tức xuất hiện trong tay. Hắn chém thẳng về phía trước không chút do dự.

Một đạo kiếm mang giống như vầng trăng lập tức được ngưng tụ giữa đất trời, giống như một cơn lốc gào thét phá không phóng thẳng về phía ngọn lửa màu xanh.

Lúc này những làn khói đen ở bên ngoài ngọn lửa màu xanh lập tức ngưng tụ lại, rồi dung hợp lại cùng một chỗ tạo thành một cái khiên cực lớn chắn ở phía trước.

-Ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất từ trên tấm khiên vang lên. Tấm khiên lập tức tiêu tán. Lúc này, kiếm mang cũng thu nhỏ một nửa lại lao thẳng vào làn khói đen. Nó lóe lên rồi trực tiếp chém vào ngọn lửa.

Một vết rách có kích thước khoảng chừng một cánh tay xuất hiện trên ngọn lửa, những làn khói nhẹ từ bên trong bay ra.

Ngọn lửa kia đột nhiên lóe lên, rất nhiều hắc khí trong mảnh đất khô cằn điên cuồng bay ra rồi trong nháy mắt đã lấp đầy vết nứt. Lúc này, hình dáng ngọn lửa theo sự dung hợp của hắc khí đã dần thay đổi rồi hóa thành một dáng người.

Đây là một đứa trẻ mà nhìn qua khoảng chừng tám chín tuổi, cả người nó tỏa ra những luồng khói đen, hai mắt lại càng đen kịt. Nó nhìn Vương Lâm rồi khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ.

-Không…Được…Đi, ở lại chơi đùa với ta… ….

Từ khi Vương Lâm chém xuống đến khi ngọn lửa hóa thành hình dáng đứa trẻ, tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong khoảng thời gian cực ngắn. Hắn lạnh lùng nhìn đứa trẻ trước mặt. Thoáng nhìn cũng biết nó không phải là yêu vật, mà do những luồng linh lực cực nóng trong mặt đất biến hóa thành hỏa linh. Loại sinh vật này không phải dễ giết, chỉ cần còn mảnh đất thì vật này sẽ vĩnh viễn tồn tại.

-Cút! - Vương Lân lạnh lùng nói, cơ thể hắn khẽ động rồi lóe lên bay ngang qua muốn rời khỏi chỗ này.

-Không được đi… ….

Đứa trẻ vung tay phải về phía trước, mảnh đất dưới chân Vương Lâm lập tức nổ lên ầm ầm rồi dựng lên một bức tường cao khoảng trăm trượng ngăn cản trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm nhíu mày, cơ thể hắn lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ. Khi hắn hiện ra đã ở bên ngoài mấy vạn dặm rồi rời khỏi mảnh đất khô cằn kia.

Đứa trẻ kia bay tới bên rìa mảnh đất khô cằn. Nó đứng ở đó nhìn về phía Vương Lâm. Nhưng nó lại không dám tiến về phía trước, rõ ràng vùng đất khô cằn mới là phạm vi di chuyển của nó.

Nó nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, hắc khí lượn lờ trên mặt. Đặc biệt là đôi mắt nó đen kịt một cách quỷ dị. Đột nhiên nó kêu lớn lên một tiếng, sau đó cơ thể lập tức bay lên rồi giang rộng cánh tay ra. Rất nhiều hắc khí từ trong cơ thể nó lập tức điên cuồng bay ra giống như một con giao long, sau khi bay ra hắc khí lập tức từ bốn phương tám hướng bay vào trong mảnh đất khô cằn.

Từ trong mảnh đất khô cằn có phạm vi mấy vạn dặm đột nhiên truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, mảnh đất bắt đầu chuyển động một cách quỷ dị rồi chậm rãi di chuyển về phía trước.

Vương Lâm nhíu mày, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn đứa trẻ rồi cũng không nói gì mà xoay người phóng thẳng về phía trước. Đứa trẻ kia thấy Vương Lâm chạy càng ngày càng xa, nét mặt lộ ra vẻ nôn nóng. Nó liên tục hét lên, tốc độ vận chuyển của hắc khí bên trong cơ thể lập tức trở nên nhanh hơn, tốc độ di chuyển của mảnh đất khô cằn cũng ngày càng nhanh.

Nhưng rõ ràng tốc độ đó không thể so sánh được với Vương Lâm. Đứa trẻ thấy hình bóng của Vương Lâm đã biến mất ở phía chân trời, bụi khói trên mặt nó lại càng trở nên nồng đậm. Nó ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, cơ thể nổ ầm một cái rồi tiêu tán giữa không trung. Ngay lập tức nó lại hóa thành một ngọn lửa màu xanh mà chui vào trong mảnh đất khô cằn.

Mảnh đất khô cằn lập tức giống như một con sóng dữ cuồn cuộn tuôn trào, sau đó nó lập tức điên cuồng kéo dài ra phía trước. Nó không phải là di chuyển, mà giống như được kéo thẳng về phía trước thành một

đường thẳng tắp. Con đường phóng thẳng về phía trước với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, giống như một thân cây liên tục lớn lên rồi điên cuồng kéo dài ra.

Vương Lâm đang phóng đi, đột nhiên trong mắt lóe lên hàn quang. Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một con đường giống như một con giao long đang điên cuồng đuổi theo. Có một ngọn lửa xanh ở đầu con đường, bên trên lấp lánh đôi mắt quỷ dị của một đứa trẻ.

-Muốn chết!

Kiếm mang của Vương Lâm lúc nãy không chứa tiên lực. Nhưng lúc này tay trái của hắn vuốt nhẹ lên túi trữ vật rồi lấy ra một khối tiên ngọc. Hắn hút nhẹ một cái, tiên lực lập tức điên cuồng tuôn vào trong cơ thể. Hai mắt hắn chớp động ánh sáng, tay phải cầm tiên kiếm rồi chậm rãi nâng lên. Tiên lực tràn vào trong tiên kiếm làm nó phát ra những đạo ánh sáng màu tím chói mắt. Đột nhiên, Vương Lâm chém thẳng xuống bên dưới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 445 Mộ Dung Vân.

Tiên kiếm chém xuống giống như thiên uy, kiếm mang ẩn chứa tiên lực nên uy lực mạnh mẽ hơn rất nhiều lần. Nó hóa thành một đạo tàn ảnh lóe

ra trên tiên kiếm rồi phóng thẳng xuống. Trong những tiếng nổ ầm ầm phá vỡ không gian, kiếm mang lóe lên rồi trực tiếp chém lên trên mảnh đất khô cằn đang điên cuồng phóng đến.

-Ầm!

Trong nháy mắt khi kiếm mang rơi trên mảnh đất khô cằn thì mặt đất lập tức chấn động, từng đạo vết nứt nhanh chóng xuất hiện trong những tiếng kêu két két. Những vết nứt điên cuồng lan rộng ra, trong nháy mắt con đường do mảnh đất khô cằn hóa thành đã xuất hiện rất nhiều vết nứt ở tất cả các vị trí.

-Vỡ! - Vương Lâm khẽ nói.

Ầm một tiếng, con đường do mảnh đất khô cằn tạo thành, kéo dài mấy vạn dặm lập tức sụp đổ, rất nhiều mảnh đất khô cằn hóa thành những khối đất nhỏ tung ra khắp bốn phía.

Đúng lúc này một cổ lực lượng kỳ dị từ trong những mảnh đất bị vỡ truyền ra.

Một tiếng kêu thảm thiết, yếu ớt từ đằng xa sau lưng Vương Lâm truyền lại, ngay sau đó lại là tiếng cười cực kỳ vui vẻ. Tiếng cười này tuy không có bất kỳ câu nói nào đi theo nhưng rơi vào trong tai Vương Lâm thì lại nghe thấy rõ ràng có một câu:

-Có người chơi với ta rồi… ….

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm rồi nhìn vào một mảnh đất nhỏ trong tay, hắn vừa đảo thần thức qua thì phát hiện có một thứ lực lượng nào đó ngăn cản thần thức. Vương Lâm nhíu mày, tiên lực trong cơ thể xoay chuyển, thần thức của hắn lập tức dung nhập vào bên trong tiên lực rồi hóa thành tiên thức đảo xuống. Ngay lập tức, hắn phá vỡ được cấm cố ở bên trên, tiên thức lập tức đi vào bên trong mảnh đất vỡ.

Trong nháy mắt khi thần thức tiến vào trong khối đất, một âm thanh giống như gương vỡ vang lên trong đầu Vương Lâm. Ngay sau đó trên khối đất lập tức xuất hiện một vết nứt rất nhỏ, một ngọn lửa màu xanh hiện ra trong lòng bàn tay Vương Lâm. Vương Lâm nhìn ngọn lửa, cơ thể hắn đột nhiên chấn động.

-Mệnh hồn!

Đây là mệnh hồn của một phàm nhân, bên trong ẩn chứa một tia hỏa thuộc tính. Người nào có mệnh hồn này thì không thể tu tiên, chỉ có thể làm một người phàm nhân.

-Trong mảnh đất khô cằn kia, tất cả đều do những viên đất này tạo thành, mỗi một viên đất là một cái mệnh hồn. Nơi đây chắc chắn đều là mệnh hồn của những người phàm nhân không thể tu tiên. Mà đứa bé kia là do

rất nhiều mệnh hồn dung nhập lại với nhau rồi tạo thành một cái linh thể thống nhất…Thảo nào tiên kiếm không thể tiêu diệt được nó!

Sắc mặt Vương Lâm lại càng trở Hnên âm trầm. hắn nhìn ngọn lửa màu xanh rồi đặt nó vào trong viên đất. Khi mệnh hồn tiến vào trong đất, những vết nứt trên khối đất lập tức khép lại rồi khôi phục lại như lúc ban đầu.

Vương Lâm vung tay phải về phía trước, khối đất kia không còn bị ràng buộc lập tức lóe lên rồi rơi xuống bay đi như tên bắn về phía mảnh đất khô cằn ở phương xa.

-Tư Đồ Nam nói mệnh hồn ở bên trong Tu Tinh Chi Tinh nhưng vì sao ta vừa mới tiến vào chỗ này đã gặp được mệnh hồn…Mệnh hồn của ta có phải cũng ở trong cơ thể một loại sinh vật như vậy không… …. - Vương Lâm chau mày rồi bay thẳng về phía trước.

Chu Tước mộ quá lớn. Sau khi Vương Lâm rời xa mảnh đất khô cằn, hắn liền lấy tốc độ nhanh nhất rồi nhắm chuẩn một phương hướng mà bay đi như tên bắn.

Địa hình bên trong Chu Tước mộ cũng không có gì khác biệt so với bên ngoài, cũng có núi có sông. Linh lực trong đây càng nhiều, so với bên ngoài thì đậm đặc hơn rất nhiều lần. Cho dù một số môn phái có Tụ Linh Trận cũng không đạt đến hiệu quả như thế này.

Ba ngày sau, Vương Lâm chẳng khác gì một đạo lưu tinh bay đi như tên bắn dưới tầng trời. Ba ngày qua hắn không ngừng lại mà cứ bay thẳng vào sâu bên trong với tốc độ cực nhanh.

Nhưng cũng trong ba ngày qua mặc dù thần thức của Vương Lâm vẫn tản ra nhưng lại không tìm được một giới hạn cụ thể nào. Lúc này hắn đang bay trên một vùng đồng bằng có rất nhiều cỏ xanh. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thể thấy được điểm cuối của nó ở đâu. Trong ba ngày này hắn chưa nhìn thấy một người tu sĩ nào!

Đang phi hành, đột nhiên vẻ mặt Vương Lâm khẽ động. Hắn xoay người nhìn về phía sau, chỉ thấy ở phía chân trời có hai đạo cầu vồng đang gào thét và bay đến như tia chớp. Đó là hai người tu sĩ một nam một nữ. Hai người vừa nhìn thấy Vương Lâm thì lập tức ngừng lại.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn khẽ động tâm niệm rồi che dấu tu vi để người ta nhìn thấy tưởng hắn là tu sĩ vừa mới Hóa Thần.

Hai đạo thần thức đảo qua, sau khi tra xét Vương Lâm một lúc hai người kia mới yên tâm rồi chậm rãi bay về phía hắn.

Khi hai người bay đến cách Vương Lâm vài trăm trượng thì dừng lại. Nếu nhìn từ bề ngoài thì hai người kia tuổi tác cũng không cao. Nam là một người thanh niên mặc một chiếc áo màu xanh đã có vài chỗ cũ nát, thậm chí còn có vài vệt máu đã biến thành màu đen. Trên ống tay áo của hắn có một cái đồ án kỳ dị, rõ ràng là tiêu chí đệ tử của một tông phái nào đó.

Còn người nữ lại có chút xấu xí. Trên gương mặt nàng có rất nhiều lổ nhỏ, nếu như ban đêm để phàm nhân nhìn thấy thì chắc chắn họ sẽ tưởng nàng là quỷ hiện hình.

Mặc dù gương mặt không đẹp nhưng nàng lại có thân hình rất động lòng người. Nàng mặc một bộ đồ trắng cực kỳ sạch sẽ. Nếu người ta không nhìn thấy khuôn mặt nàng chắc chắn sẽ cảm thấy thích thú.

Hai người bọn họ dừng lại trước người hắn khoảng trăm trượng. Người thanh niên liền ôm quyền hướng về phía Vương Lâm, nói lớn:

-Tại hạ Mộ Dung Vân, xin hỏi cao tính đại danh của đạo hữu là? - Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn mỉm cười nói:

-Tại hạ là Thanh Mộc!

Cái tên Thanh Mộc ngày trước được Vương Lâm sử dụng khi mới tiến vào Luyện Hồn Tông.

Vương Lâm vừa liếc mắt qua đã nhìn rõ tu vi của một nam một nữ trước mặt. Người thanh niên là Hóa Thần trung kỳ còn người nữ là Hóa Thần sơ kỳ. Tu vi của hai người này nếu ở bên ngoài Chu Tước mộ thì cũng được tính là cường giả một phương. Nhưng ở trong đây đặc biệt là sau khi tiến hành một cuộc đào thải lớn thì rõ ràng vẫn còn yếu.

Bọn họ có thể đi vào đây, có lẽ khi Chu Tước mộ mở ra thì cả hai đang ở trong Chu Tước Quốc nên là nhóm đầu tiên tiến vào. Nếu không với tu vi của hai người bọn họ mà đến sau khi Chu Tước mộ mở, chắc chắn sẽ không đến lượt để hai người bọn họ đi vào.

Mộ Dung Vân cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần, nói:

-Tu vi của đạo hữu, hình như vừa mới Hóa Thần phải không?

Cô gái ở bên cạnh người thanh niên đang nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt nàng lộ ra một tia lạnh lùng. Vương Lâm mỉm cười, nói:

-Đúng vậy! Tại hạ vừa mới Hóa Thần.

Mộ Dung Vân lại cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần nữa, khi trong lòng hắn khẳng định đối phương là Hóa Thần sơ kỳ mới thầm thở phào nhẹ nhỏm, nói:

-Đạo hữu, nơi đây rất nguy hiểm. Hay chúng ta đi với nhau, nhiều người thì cơ hội thu được mệnh hồn sẽ tăng lên.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, nói:

-Nghe lời đạo hữu nói, hình như có thể nắm chắc khả năng thu được mệnh hồn sao?

Vương Lâm vừa nói ánh mắt vừa lóe lên. Mộ Dung Vân cười ha ha, nói:

-Thanh Mộc đạo hữu không biết đấy thôi, tại hạ thuộc nhóm đầu tiên đi vào nơi đây, đã tận mắt nhìn thấy Kiền Phong và mấy vị bát diệp Thuật Chú Sư của Tiên Di Tộc làm sao để tiến vào được bên trong Chu Tước mộ. Nếu chẳng phải tu vi của ta không đủ, lúc này chắc chắn cũng đi vào bên trong Chu Tước mộ rồi.

-Sao?

Vương Lâm mỉm cười nói:

-Không biết đám người Kiền Phong làm sao đi vào đó được?

Mộ Dung Vân cười cười thần bí, nói:

-Ta chỉ có thể nói cho Thanh Mộc huynh biết, khi đi vào bên trong một tế đàn, ta đã tận mắt nhìn thấy bọn họ tìm một cái gì đó rất lâu, cuối cùng lại từ bên trong tế đàn đi vào. Nhưng vị trí tế đàn vô cùng hẻo lánh, hơn

nữa lại rất nguy hiểm. Nhóm chúng ta nhiều người cùng nhau đi vào chắc chắn sẽ có cơ hội lớn hơn.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn liếc mắt nhìn qua người này rồi mỉm cười gật đầu.

-Đừng nhiều lời, đi thôi!

Khi Vương Lâm và Mộ Dung Vân đang nói chuyện với nhau, cô gái ở bên cạnh Mộ Dung Vân đột nhiên lạnh lùng nói. Sau khi nói xong, cơ thể nàng khẽ động rồi bay thẳng về phía trước.

Mộ Dung Vân quét mắt nhìn bóng lưng của cô gái kia rồi lắc đầu thầm nói:

-Nhìn bóng lưng thì đúng là một tuyệt đại giai nhân, đáng tiếc... ....

Nói xong, hắn liền ôm quyền với Vương Lâm rồi vội vàng lên đường đuổi theo.

Vương Lâm sờ sờ cằm rồi chậm rãi đi theo sau hai người bọn họ. Lâu lâu hắn lại đưa mắt nhìn Mộ Dung Văn, hắn đặc biệt chú ý đến đồ án trên cổ tay áo và những vệt máu đã chuyển thành màu đen trên áo người này. Trong mắt hắn lộ ra vẻ trầm ngâm.

-Mộ Dung đạo hữu! Không biết ở chỗ tế đàn kia rốt cuộc có nguy hiểm gì? - Trong lúc phi hành, Vương Lâm bình thản nói. Trong mắt Mộ Dung Vân hiện lên một tia sợ hãi, hắn hít vào một hơi thật sâu, nói:

-Ta chỉ đứng từ xa nhìn thấy hai vị bát diệp Thuật Chú Sư Tiên Di Tộc bỏ mạng ở chỗ đó. Ngoài ra còn có hai người tu sĩ Anh Biến lão quái chết ở đó. Đến khi bọn họ chết ta cũng không nhìn thấy bất kỳ một địch nhân nào!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia như cười như không, mang theo một nụ cười châm chọc như có như không:

-Vận khí của Mộ Dung Vân đạo hữu cũng không tồi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 446 Tế Đàn

Mộ Dung Vân ngẩn người ra, sau đó hắn cười khổ nói:

-Trong mười sáu người vào đầu tiên thì khoảng cách của ta là xa nhất, hơn nữa ta lại chạy rất nhanh nên cũng không bị ảnh hưởng. Nhưng ta có thể khẳng định một điều, ở nơi đó nhất định tồn tại một người rất mạnh mẽ. Chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút mới có khả năng tiến vào bên trong được.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Mộ Dung Vân, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười cổ quái rồi không nói thêm một câu nào.

Lòng Mộ Dung Vân khẽ trầm xuống. Hắn đưa mắt nhìn kỹ Vương Lâm một lần nữa rồi xoay người tiếp tục phi hành.

Ba người bay thẳng về phía trước. Dẫn đầu là cô gái có vẻ mặt xấu xí, bọn họ bay với tốc độ rất nhanh nên thoáng cái đã vượt qua vùng đồng bằng. Giữa trưa ngày thứ hai, cô gái đang phi hành đột nhiên ngừng lại, nàng nhìn về phương xa rồi lạnh lùng nói:

-Có một người ở phía trước!

Nàng vừa nói xong đã thấy một đạo kiếm mang kinh động trời đất từ phương xa quét tới. Kiếm mang phóng tới mang theo kiếm khí ngập trời, nhưng lập tức lại bị một luồng khí lạnh lẽo bao quanh.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm màu trắng đang gào thét bay tới. Người đứng trên kiếm là một lão già mặc một bộ quần áo màu xám với mái tóc hoa râm, nhưng trong ánh mắt lão thi thoảng lại lóe lên một tia chớp. Vẻ mặt lão âm trầm chốc chốc lại quay đầu nhìn về phía sau.

Mắt Vương Lâm đột nhiên sáng lên, hắn đảo mắt qua đã thấy có chút kỳ lạ. Chỉ thấy ở phía sau lão già có một tia chớp đang xoay chuyển như một con thoi điên cuồng truy kích. Tia chớp này giống như một con giao long màu trắng có linh tính đuổi theo phía sau không tha.

Lão già đứng trên phi kiếm bay đi như tên bắn rồi đảo mắt qua ba người Mộ Dung Vân, cuối cùng ánh mắt lão rơi trên người Vương Lâm rồi khẽ a lên một tiếng.

Lão già này Vương Lâm đã gặp qua. Lão chính là một vị tu sĩ Anh Biến trong nhóm mười sáu người ở bên ngoài Chu Tước Sơn. Tu vi của người này là Anh Biến sơ kỳ.

Vương Lâm đột nhiên ngừng lại, vội vàng nói:

-Đạo hữu! Lui mau, vật đó rất quỷ dị!

Đúng lúc này Mộ Dung Vân quét mắt nhìn qua tia chớp đang truy đuổi theo lão già. Hắn liếc mắt rất bình thản nhưng tia chớp lại lập tức run lên

rồi từ bên trong truyền ra một tiếng gầm bất mãn. Sau đó nó mạnh mẽ quay đầu lại rồi bay về phía sau, trong nháy mắt đã biến mất.

Cảnh tượng này phát sinh rất nhanh, nếu Vương Lâm không đặc biệt chú ý đến Mộ Dung Vân thì chắc chắn sẽ không thể phát hiện ra được bất cứ điều gì khác thường.

Tia chớp kia nhanh chóng biến mất. Lão già đứng trên phi kiếm cũng ngẩn người ra. Lão ngừng lại nhìn về phía sau một lúc rồi chau mày.

Mộ Dung Vân tiến lên mấy trượng, hắn cung kính ôm quyền nói:

-Vãn bối là Mộ Dung Vân, tham kiến tiền bối!

Lão già ngẩng đầu rồi lạnh lùng quét mắt nhìn Mộ Dung Vân, lão không nói câu nào mà chuyển ánh mắt về phía Vương Lâm, ôm quyền nói:

-Tằng đạo hữu! Đa tạ!

Vương Lâm mỉm cười, lắc đầu nói:

-Không phải là Tằng mỗ!

Ánh mắt lão già lóe lên, cười nói:

-Không nói đến chuyện này nữa. Tại hạ là Mặc Vân Hải, Tằng đạo hữu có manh mối nào để tiến vào bên trong chỗ này không?

Vương Lâm không nói gì, ánh mắt nhìn lướt qua Mộ Dung Vân

Đáy lòng Mặc Vân Hải khẽ động.

Mộ Dung Vân mỉm cười ôm quyền nói:

- Vãn bối Mộ Dung Vân tham kiến tiền bối.

Mặc Vân Hải ừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ngươi có biết phương pháp tiến vào bên trong không?

Mộ Dung Vân gật đầu nói:

- Mặc tiền bối, tại hạ quả thực có biết. Tuy nhiên, tiền bối phải đáp ứng đem tại hạ cùng vào trong, nếu tiền bối đồng ý thì tại hạ nhất định đem những điều biết được toàn bộ nói cho tiền bối!

Ánh mắt của Mặc Vân Hải chợt loé lên, trầm giọng nói:

- Nói đi! Lão phu đáp ứng!

Ánh mắt Mộ Dung Vân hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Vãn bối sẽ dẫn đường. Nơi đó là một cái Tế Đàn, là thông đạo duy nhất nối liền nơi đây và bên trong.

- Nơi đó có nguy hiểm gì?

Mặc Vân Hải trầm giọng nói.

- Có. Tại hạ tận mắt nhìn thấy vài vị Bát Diệp thuật chú sư của Tiên Di Tộc bỏ mạng nơi đó. Tuy nhiên lúc ấy tổng cộng có bốn người Tiên Di Tộc, người đầu tiên tiến vào được mà không gặp nguy hiểm gì!

Mộ Dung Vân vội trả lời.

Mặc Vân Hải nhướn mày, nhìn sang Vương Lâm, ôm quyền nói:

- Tằng đạo hữu, ý của ngươi như thế nào?

Vương Lâm như cười như không nhìn Mộ Dung Vân một cái, sau đó hướng về Mặc Vân Hải nói:

- Ta và ngươi liên thủ, dù không thể quá chắc chắn nhưng bảo mệnh hắn thì thoải mái!

Mộ Dung Vân vội vàng gật đầu, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cười khổ nói:

- Tiền bối tuyệt đối không phải là Hoá Thần kỳ tu sĩ, trước đây vãn bối không nhận ra được, mong rằng tiền bối không trách tội!

Nói xong, thân mình hắn bay về phía trước. Phía sau, Mặc Vân Hải ra hiệu cho Vương Lâm, hai người cùng cất bước đuổi theo phía sau.

Về phần nữ tử có tướng mạo khó coi kia lại do dự một lát rồi cũng đi theo.

Với Mộ Dung Vân, tốc độ này đã rất nhanh rồi nhưng trong mắt của Mặc Vân Hải lại vẫn quá chậm. Sau nửa canh giờ, Mặc Vân Hải hừ nhẹ một tiếng, thân mình tiến lên, nắm lấy Mộ Dung Vân, quay đầu lại nói với Vương Lâm:

- Tằng đạo hữu, ta và ngươi mỗi người mang theo một người, dùng toàn lực bay đi, tranh thủ đến Tế Đàn kia sớm một chút. Nếu không, kéo dài thời gian, một khi Tu Tinh Tinh này tan vỡ, toàn bộ chúng ta cũng đều phải chết ở chỗ này.

Nói xong, hắn nắm lấy Mộ Dung Vân, tăng nhanh tốc độ, hoá thành một đạo sao băng, nháy mắt đã biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, tay phải triệu hồi, nữ tử có tướng mạo khó coi kia bị một cỗ lực lượng kỳ dị bao lấy, bám vào Vương Lâm, ba y nhanh về phương xa.

- Tiền bối là Tằng Ngưu?

Một mùi hương từ nữ tử bên cạnh phả vào mũi Vương Lâm. Ba ngày sau, trên mặt đất xuất hiện một dãy núi liên miên không dứt. Một đoàn sương đen bao bọc lấy bên trên dãy núi. Màn sương đen này chuyển động quay cuồng, lộ ra đôi chút quỷ dị.

Tại phía Tây của dãy núi này có một ngọn núi cực cao, xen lẫn vào bên trong màn sương đen, chỉ có thể nhìn thấy đến giữa sườn núi mà thôi.

Dưới sự dẫn đường Mộ Dung Vân, Mặc Vân Hải loé lên, nhảy vào trong màn sương đen, hướng về phía đỉnh núi bay đến. Vương Lâm đi theo đằng sau, thần thức tản ra mọi nơi.

Ở trong màn sương đen, Vương Lâm há mồm phun ra một đạo hắc mang. Hắc mang loé lên, lập tức chui lên vào bên trong màn sương đen.

Sau đó, hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra một vật. Nó rung lên, cũng biến mất trong màn sương đen. Hết thảy những điều này đều là do hắn tuỳ ý tạo ra, lại bị màn sương đen che mắt, nữ tử bên người hắn không thể phát hiện ra chút gì. Hơn nữa tu vi của hai người chênh lệch nhau quá nhiều. Vương Lâm đã cố ý che dấu thì nàng ta nhất định không thể biết được. Ngọn núi trong màn sương đen có chút mơ hồ, như bị một tấm màn đen che lại, thoạt nhìn có vẻ lờ mờ. Trên đỉnh ngọn núi kia có một cái thạch đài thật lớn. Phía trên thạch đài này có một cái Tế Đàn màu đen cao chừng trăm trượng.

Tế Đàn này có hình tháp, một loạt bậc thang thẳng lên trên đỉnh, trên đỉnh là một chỗ lõm xuống hình tròn. Một cỗ hắc khí từ bên trong phiêu tán ra, bay ra dung nhập vào trong sương mù xung quanh.

Mặc Vân Hải nắm lấy thân mình Mộ Dung Vân từ giữa không trung hạ xuống, đứng phía trên thạch đài. Vương Lâm cũng theo đó hạ xuống.

Chỉ thấy nhiều chỗ trên mặt đất của thạch đài có những vết máu đã khô, một cỗ mùi tanh tràn ngập không tiêu tán. Bên trong màn sương đen bốn phía đôi khi lại có những tiếng than khóc truyền đến, nghe như tiếng quỷ khóc. Sau khi hạ xuống, Vương Lâm buông nữ tử kia ra, ánh mắt chớp lên, kín đáo đánh giá. Nơi này có sự khác biệt rất lớn so với miêu tả trong lời nói của Tư Đồ Nam.

Tế Đàn trong lời của Tư Đồ Nam là ở bên trong một thung lũng chứ không phải trên đỉnh một ngọn núi. Hàn mang trong mắt hắn chợt loé ra.

Thần thức của Mặc Vân Hải tản ra, quan khán bốn phía, sau đó chỉ về phía Tế Đàn, nói:

- Mộ Dung tiểu bối, Tế Đàn mà ngươi nói chính là cái này phải không?

Mộ Dung Vân gật đầu khẳng định, nói:

- Tiền bối, chính là chỗ này. Tuy nhiên, tiền bối phải cẩn thận. Mấy vị Bát Diệp thuật chú sư, trừ người tiến vào đầu tiên, những người vào sau đều bỏ mạng một cách quỷ dị trên đỉnh Tế Đàn.

Mặc Vân Hải liếc mắt nhìn Mộ Dung Vân một cái, tay phải xuất ra một trảo cách không.

Thân mình Mộ Dung Vân lại bị chụp tới trong tay. Tay phải hắn đặt lên đỉnh đầu Mộ Dung Vân, hai mắt không ngừng chớp lên, nhẹ giọng quát:

- Sưu hồn thuật!

Mộ Dung Vân hừ thảm một tiếng, thân mình lập tức trở nên run rẩy. Hai mắt của Mặc Vân Hải phát ra quang mang yêu dị ngày càng sáng. Cuối cùng khi thân mình Mộ Dung Vân run lên dữ dội hắn mới buông lỏng hai tay ra.

Mộ Dung Vân như một bãi bùn nhão, lập tức ngã vào đất ẩm, toàn thân phát ra tử khí, không còn nhúc nhích.

- Tằng đạo hữu, người này quả thực không nói dối!

Thân hình Mặc Vân Hải nhảy lên, xông tới tế đàn, trong miệng quát lớn”

- Tằng đạo hữu, tại hạ đi dò đường, mời đạo hữu hộ pháp cho ta!

- Được!

Bóng người Mặc Vân Hải cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã đi đến phía trên Tế Đàn. Hắn đứng ở đó, sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái, hai mắt loé ra hào quang rất quỷ dị, cúi đầu nhìn vào chỗ lõm bên trên Tế Đàn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 447 Xinh không thể tả được! (1)

Một lúc sau, ánh mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng, cười ha hả nói:

- Quả nhiên là nơi đây, Tằng đạo hữu, tại hạ đi trước một bước!

Nói xong, hắn đạp chân tiến lên một bước, đi vào bên trong chỗ lõm của, bóng dáng hắn loé lên, biến mất.

Nữ tử có tướng mạo khó coi kia hơi do dự, nhìn Mộ Dung Vân một lát, rồi lại nhìn sang Vương Lâm, trầm mặc không nói.

Vương Lâm cười lạnh, không nhìn về Tế Đàn mà chuyển ánh mắt sang Mộ Dung Vân. Tay phải hắn cách không bắn ra một đạo linh quyết, rơi vào mi tâm của người kia.

Nháy mắt khi linh quyết hạ xuống. hai mắt Mộ Dung Vân bỗng mở ra, tay phải đưa lên, nắm lấy đạo linh quyết, miết một cái linh quyết lập tức tan nát. Hắn đứng lên nhìn về phía Vương Lâm, hắc khí lượn lờ trên mặt. Tướng mạo hắn vốn rất anh tuấn, giờ phút nàu đã trở nên dữ tợn.

- Ngươi phát hiện ra từ khi nào?!

Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong thanh âm lộ ra một cỗ lực lượng kì dị.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nói:

- Ta có thể nói cho ngươi nhưng ngươi phải giải đáp cho ta mấy vấn đề.

Ánh mắt Mộ Dung Vân chớp lên, âm trầm nói:

- Thật thú vị! Ngươi trả lời trước đi đã.

- Mỗi người tu chân đều có túi trữ vật, trong đó đều có mấy bộ đồ để thay đổi, rất ít khi xuất hiện bộ dáng chật vật như ngươi!

Vương Lâm bình thản nói.

Mộ Dung Vân cười lạnh nói:

- Chỉ có thế thôi sao?

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Vân noi:

- Đương nhiên còn nguyên nhân khác. Ta muốn biết ngươi là cái gì?

- Ta là do Mệnh hồn biến thành! Ngươi nói ta biết còn có nguyên nhân nào khác!

Mộ Dung Vân hừ lạnh nói.

- Quần áo của ngươi, đã quá lỗi thời, không giống như của những tu sĩ mới tiến vào nơi đây sử dụng. Mục đích của ngươi là gi?

Vương Lâm nói.

- Ta không có mục đích gì cả, chỉ không muốn cho các ngươi đến được Tu Tinh Tinh mà thôi! Còn nữa, theo như ngươi nói, nguyên nhân chỉ có hai cái này mà thôi sao?

Mộ Dung Vân nhướn mày.

Vương Lâm than nhẹ, lắc đầu nói:

- Một nguyên nhân cuối cùng là bởi vì trên quần áo của ngươi có cái đồ án kia <>. Nói tới đây, tay phải Vương Lâm đột nhiên khẽ động, tiên lực trong cơ thể chuyển động. Gần như chỉ trong nháy mắt, một đạo bí pháp ẩn chứa tiên lực liền xuất hiện trước người Vương Lâm. Theo tay phải hắn nâng lên, đạo tiên pháp này lập tức xé gió lao ra, hướng về Mộ Dung Vân đánh xuống.

Mộ Dung Vân cười lạnh, thân mình chưa động, nhưng nháy mắt khi đạo tiên quyết kia rơi vào người hắn, cả người hắn rung lên một chút, hoá thành từng đạo khói đen, nháy mắt đã bay vào trong màn sương đen, biến mất không thấy.

Vương Lâm không có truy đuổi, mà trong ánh mắt chợt loé lên vẻ trào phúng. Chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi từ trong màn sương đen truyền ra. Sau đó, từng đạo hắc khí nhanh chóng bay trở lại, một lần nữa ngưng

kết một chỗ, hoá thành Mộ Dung Vân. Giờ phút này, sắc mặt của Mộ Dung Vân cực kỳ khó coi, hắn nhìn quanh bốn phía, rồi nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

- Ngươi không phải là một Anh Biến tu sĩ tầm thường!

Một cây đại phiên cao ba trượng từ trong màn sương đen bay ra, lá cờ dài chừng mười trượng, phô trương mở ra, như những con sóng dập dềnh không ngừng. Một số lượng lớn hồn phách từ bên trong tràn ra, tràn ngập bốn phía. Hơn mười cái Chủ hồn, loé lên bất định trong màn sương đen bốn phía, ánh mắt chúng toàn bộ tập trung vào Mộ Dung Vân.

Trong số những Chủ hồn này còn có một đầu Kỳ Lân màu tím đen, đôi mắt rất lớn loé ra từng trận hung mang.

Trên đường, Thập Ức Tôn Hồn Phiên được Vương Lâm và Tư Đồ Nam không ngừng luyện hoá. Những hồn phách hắn hiện có đã dung hợp vào trong Tôn Hồn Phiên. Hồn phách của Lý Nguyên Phong và tàn hồn của Kỳ lân giờ phút này đều trở thành Chủ hồn của Tôn Hồn Phiên.

Giờ phút này, bên trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên có đến hai mươi tám Chủ hồn.

- Ngươi cho rằng như thế này là có thể vây khốn ta hay sao?!

Mộ Dung Vân cười lạnh, thân mình đột nhiên lao lên, cả người hoá thành vô số hắc khí, giống như tơ tằm, điên cuồng hướng về phía miệng mũi của Vương Lâm định chui vào.

Thân mình Vương Lâm lui về phía sau, ánh mắt lộ ra hàn mang. Tay phải hắn vung lên, điểm nhẹ về phía trước, trong miệng thốt lên:

- Phong!

Bỗng nhiên, một cây đại phiên từ trong màn sương đen xuất hiện. Hồn Phiên này rung lên, vô số cấm chế lập tức điên cuồng mạnh mẽ hiện ra, lấy tốc độ nhanh nhất, từ bốn phương tám hướng xé gió lao đến, hình thành một khối cầu cao bằng một thân người và nhanh chóng thu nhỏ lại. Cuối cùng biến thành khối cầu nhỏ bằng nắm tay. Khối cầu này được tạo thành từ các cấm khí, một loạt cấm chế sắp xếp dày đặc, đem những sợi tơ tằm phong kín lại bên trong.

Linh vật từ mệnh hồn tạo thành rất khó giết chết, hơn nữa cho dù giết chết, thì người chết cũng không phải là bọn chúng cũng mà là chủ nhân của mệnh hồn ở Chu Tước tinh.

Nếu Vương Lâm sử dụng tiên lực, không chút bảo lưu thực thực, triển khai toàn bộ thực lực thỉ cũng có thể giết được được mệnh hồn này! Nhưng mệnh hồn này biến mất lại có nhiều mệnh hồn hơn ngưng kết lại thành Linh vật. Có thể nói, loại Linh vật tạo thành từ mệnh hồn này trên một phương diện có thể coi là bất tử.

Trừ khi Tu Tinh Tinh tan vỡ nếu không mệnh hồn này tử vong thì cũng không ai có thể biết được trong số những mệnh hồn tiếp theo xuất hiện có mệnh hồn của người mình quen biết hay không. Một khi xuất hiện thì làm sao có thể ra tay. Nếu là có mệnh hồn của chính mình thì cũng không sao, dù sao giữa trong đó cũng có một cỗ cảm ứng đặc biệt.

Đương nhiên, những tu sĩ tiến vào trong Chu Tước Mộ cũng có không ít người tuyệt tình, lãnh huyết. Cũng có người sau một thời gian quan sát biết được bí mật này mà triển khai đồ sát. Bọn họ lần lượt huỷ diệt từng mệnh hồn một, chờ đợi Linh vật lại trọng tổ từ những mệnh hồn khác. Cứ như thế, vòng đi vòng lại, lấy loại phương pháp ngu ngốc này, chờ đợi có thể gặp được mệnh hồn của chính mình. Kiền Phong là một trong số đó.

Giờ phút này, Kiền Phong bị một ngọn núi cao nhất bên trong Chu Tước Mộ ngăn cản. Nơi này có một hang động thật lớn, Kiền Phong khoanh chân ngồi ở bên ngoài hang đá, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Có thể nói hắn là người đầu tiên tiến vào Chu Tước Mộ. Ở trong này hắn gặp được một Linh vật tạo thành từ mệnh hồn. Linh vật này căn bản là giết không chết. Cuối cùng, những Tu sĩ tiến vào nơi đây sớm nhất và nhóm người Tiên Di Tộc cũng lần lượt gặp được những thứ như Mộ Dung Vân, đi đến chỗ Vương Lâm đang đứng lúc này. Nơi này có người bị lừa tiến nhập vào trong Tế Đàn, nhưng Kiền Phong không bị mắc mưu, âm thầm thoát đi, cuối cùng trải qua bao vất vả khổ cực mới tìm được cửa vào chân chính, tiến vào bên trong Chu Tước Mộ.

Bên trong tuy nhỏ hơn so với bên ngoài nhưng thực tế cũng rất lớn. Nhất là những Linh vật do mệnh hồn tạo thành, chẳng những còn nhiều hơn so với bên ngoài mà còn có một số còn có thực lực rất mạnh. Kiền Phong không thể chống lại, chỉ có thể tháo chạy. Mấy ngày bên trong này, trước sau hắn vẫn không tìm được phần mộ của một đời Chu Tước Tử. Theo thời gian trôi qua, tu sĩ và người của Tiên Di Tộc tiến vào trong cũng ngày càng nhiều hơn.

Kiền Phong đã tận mắt chứng kiến một tu sĩ Anh Biến kỳ mà hắn quen biết cùng mấy tên Tiên Di Tộc liên thủ, không tiếc tổn hao đại lượng phù văn lực (1), giết chết một Linh vật cường đại. Sau đó, hai mắt của Anh Biến kỳ tu sĩ kia lập tức trở nên ảm đạm, ngã xuống bỏ mạng mà không có dấu hiệu nào báo trước.

(1) phù văn lực: lực lượng của ký hiệu

- Bạo! Kiền Phong quát khẽ.

Lời này vừa thốt ra, tinh quang tiểu cầu kia lập tức bùng nổ, tạo ra một cỗ tiên lực tấn công cực kỳ mãnh liệt, lấy tốc độ nhanh hơn cả tia chớp, xé gió hướng về bốn phía lao đi.

Toàn bộ ngọn núi bỗng nhiên rung lên, rất nhiều đất đá sụp xuống. Trong tiếng ầm ầm kia có vô số sợi tơ bay lên, không có ngoại lệ, toàn bộ tiêu tan sạch sẽ, trực tiếp bị tiêu diệt.

Đây đã là cái thứ sáu mươi chín, vẫn không gặp được mệnh hồn của ta.

Kiền Phong chau mày, hắn biết phương pháp hiện nay không phải là biện pháp tốt nhất. Nhưng không nói đến bên trong Chu Tước Mộ rất lớn, cũng có rất nhiều nguy hiểm. Lấy tu vi của hắn không thể tra xét toàn bộ được. Không tìm được Tu Tinh Tinh thì chỉ có thể lựa chọn biện pháp ngu ngốc này để chờ mong kỳ tích xuất hiện.

Bên trong Chu Tước Mộ, trên ngọn núi có Toà Tế trận, Vương Lâm cầm một khối cầu màu đen, thân mình từ trên đỉnh núi nhảy xuống.

Về phần nữ tử có tướng mạo khó coi kia Vương Lâm không để ý đến.

- Ta không thể giết ngươi nhưng có thể phong ấn ngươi lại, Loại phong ấn này có tính vĩnh cữu, mặc dù bây giờ ngươi không chết, nhưng sau khi tuổi thọ của người chủ nhân tạo ra mệnh hồn ngươi đã hết, phải chết thì ngươi cũng sẽ hoàn toàn tử vong!

Thanh âm Vương Lâm bình thản, từ từ nói.

Mấy ngày ở Chu Tước Mộ, trong đầu Vương Lâm thường xuyên suy nghĩ đó là làm thế nào để đối phó với loại linh vật mệnh hồn này. Sau khi cân nhắc cẩn thận, hắn mới nghĩ ra biện pháp này.

Lấy số lượng lớn cấm chế trong cấm phiên, phong ấn lại mệnh hồn của Linh vật. Do đó, trong một thời gian dài sẽ đạt được tác dụng giam cầm. Hơn nữa, chỉ cần bị một hồn phách có tu vi tương đương bên trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên dung nhập thì có thể gián tiếp làm cho Linh vật này không còn khả năng trọng tổ lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 447 Xinh không thể tả được! (2)

Chỉ cần đợi cho mệnh hồn trong Linh vật này hoàn toàn tử vong thì Linh vật này sẽ phải bỏ mạng.

Vương Lâm không có thời gian để nghiệm chứng xem biện pháp này có thể dùng được không. Nhưng Mộ Dung Vân nghe được thì như sét đánh bên tai, khiến nội tâm hắn rất kinh hãi.

- Ta dù bị giết cũng không thể chết được. Sau khi mệnh hồn bên trong cơ thể ta tử vong ta còn có thể lần nữa hấp thu mệnh hồn để sống lại.

Từ bên trong khối cầu màu đen truyền ra tiếng rít gào của Mộ Dung Vân.

Vương Lâm hừ lạnh, thân mình dừng lại ở dưới vách núi, tay phải hướng về mặt đất điểm ra, lập tức mặt đất chấn động. Ầm một tiếng, một hố to hình chữ thập sâu mấy trượng được tạo ra.

Thân mình Vương Lâm nhảy vào trong hố, đặt khối cầu nhỏ này xuống, bắt đầu bố trí cấm chế xung quanh.

Mộ Dung Vân trong hắc cầu nhận ra động tác của Vương Lâm, lập tức nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Sau khi phong ấn ngươi ở chỗ này, hơn trăm năm sau ta sẽ trở lại, xem ngươi có chết hay không là biết ngay biện pháp của ta có linh nghiệm hay không.

Vương Lâm bình thản nói, tay vẫn không ngừng bố trí cấm chế.

- Ngươi! Rốt cục ngươi muốn cái gì?

Mộ Dung Vân kìm nén hơi thở, quát lớn.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, nhẹ nhàng nói:

- Ta muốn mệnh hồn của ta!

- Điều này không có khả năng. Chúng ta do Tu Tinh Tinh biến ảo ra, lấy mệnh hồn tạo thành, không phải từ một cái mệnh hồn nào riêng biệt được. Hơn nữa những linh vật như ta không đủ thực lực thì cũng không thể thu được mệnh hồn của những tu sĩ như ngươi. Chỉ có những đồng loại hùng mạnh của chúng ta mới có thể từ Tu Tinh Tinh thu được mệnh hồn của tu sĩ cường đại.

Mộ Dung Vân vội vàng nói.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra hàn mang, khẽ lắc đầu. Sau khi bố trí xong một đạo cấm chế cuối cùng, thân mình hắn nhảy lên, rời khỏi hố.

Dưới đáy cái hố sâu chỉ còn lại khối cầu nhỏ màu đen bị cấm chế bao vây, một mình nằm trong đất. Bốn phía là những cấm chế không ngừng loé ra ánh sáng của pháp thuật.

- Ta, ta biết phương pháp chân chính để tiến vào bên trong.

Mộ Dung Vân kêu toáng lên. Hắn không dám đánh cuộc, một khi thua chỉ sợ chính bản thân mình sẽ thực sự tử vong.

Vương Lâm nhìn dãy núi xa xa, lắc đầu nói:

- Ta cũng biết!

Nói xong, tay phải hắn đưa ra khoảng không, ấn một cái, một mảnh đất ra rơi ra, chậm rãi rơi xuống hố. Mắt thấy cả cái hố sắp bị phong kín, Mộ Dung Vân gào lên:

- Bên trong Mộ địa, chúng ta có một vị Vương. Hắn là Linh vật đầu tiên được sinh ra. Chỉ có hắn mới có thể tuỳ ý từ Tu Tinh Tinh rút ra mệnh hồn. Thật sự! Đây là sự thực!

- Làm thế nào mới có thể tìm được hắn?

Tay phải Vương Lâm điểm xuống đất, đám đất đá lập tức ngừng rơi xuống.

Ở bên trong, thẳng về hướng Đông, có một mảnh đất có chín ngọn núi liên tiếp nhau hình thành một thâm cốc. Nơi đó không khuếch tán ra sương đen mà là sương trắng, rất dễ nhận ra. Chỗ sâu nhất của thâm cốc chính là nơi ở của Vương!

Mộ Dung Vân vội vàng nói.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, vung tay phải ra, thân mình khẽ động, biến mất tại chỗ. Nơi này, cái hố lại lần nữa bị lấp lại.

- Ngươi…

Thanh âm của Mộ Dung Vân cuối cùng hoàn toàn biến mất, không có khe hở, âm thanh cũng không thể truyền lên.

Vương Lâm hiện ra bên ngoài một thung lũng ở sâu bên trong một sơn mạch. Lúc hắn nhìn thấy sơn mạch này trước đây, thần thức từng tra xét qua, lưu ý đến thung lũng này.

Ở bên trong thung lũng có một toà Tế Đàn. Tế Đàn này và cái ở trên đỉnh núi hoàn toàn giống nhau. Chỉ có điều, nháy mắt khi Vương Lâm đi vào sơn cốc này, hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt loé ra hàn mang.

Một nữ tử xinh đẹp không thể tả được đang ngồi bên cạnh Tế Đàn, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Vương Lâm.

- Liễu Mi!

Nàng kia đúng là Liễu Mi. Nàng mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, trên mép váy có một con bướm màu lam nhạt giương cánh đang muốn bay lên, bên ngoài khoác một dải khăn màu trắng, bay phấp phới, cảm giác như có thể theo gió bay đi. Mái tóc như tơ lụa phiêu tán bên hông. Dáng người nàng mảnh dẻ, eo thon mỏng manh càng khiến người ta động lòng.

- Vương Lâm.

Khuôn mặt Liễu Mi giãn ra, mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Thần sắc của Vương Lâm dần dần lạnh lẽo. Hắn nhìn thoáng qua Tế Đàn bên cạnh Liễu Mi, bình thản nói:

- Nhường đường!

Ánh mắt của Liễu Mi lộ ra một tia nhu nhược, nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Vương Lâm, ngươi cảm thấy chán ghét sao?

Vương Lâm nhíu mày, lạnh lùng nhìn Liễu Mi, trầm giọng nói:

- Nhường đường!

Lúc này, gió mát từ bên ngoài sơn cốc thổi vào, ở trong cốc phiêu tán, khiến mái tóc đen trên trán của Liễu Mi bay bay, tự nhiên toát ra một cỗ xinh đẹp thoát tục.

Tướng mạo của Liễu Mi rất đẹp. Cánh tay ngọc ngà của nàng nhẹ nhàng vắt sau tai, trong mắt hiện lên một tia u oán, nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Vương Lâm, đứng lên:

- Vương Lâm, ngươi quả là một người có ý chí sắt đá. Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ngoại trừ Lý Mộ Uyển, không thể chấp nhận thêm một người mà dung mạo không thua kém nàng nữa hay sao!?

Trong mắt Vương Lâm chợt loé ra hàn mang, lạnh như băng nhìn Liễu Mi, tay phải vỗ lên trên túi trữ vật, kiếm tiên lập tức xuất hiện trên tay. Hắn không do dự, dũng mãnh thúc dục tiên lực, kiếm tiên lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, bỗng nhiên chém về phía trước.

Nhất kiếm trùng thiên!

Một kiếm ẩn chứa tiên lực như một tia chớp, như cầu vồng, mang theo một cỗ khí lãng thật lớn từ bên trong thung lũng gào rít xông tới.

Thần sắc của Liễu Mi vẫn như thường, tay bấm quyết, điểm nhẹ mấy cái trước người. Lập tức một hư ảnh của một con Khổng Tước xuất hiện trước người nàng. Đúng lúc đó kiếm quang đa chém xuống!

Hai mắt của Khổng Tước loé lên lục mang, thân mình run lên, lập tức có hơn mười chiếc lông chim diễm lệ từ trên thân nó bay ra, chắn trước người.

- Ầm!

Kiếm quang và lông chim va chạm với nhau, khiến cho khí lãng ập ra khắp nơi, làm cho vạt áo của Vương Lâm và Liễu Mi bay lên phần phật. Trong mắt Liễu Mi sáng lên như sao, nhìn Vương Lâm nhẹ giọng nói:

- Quả nhiên là Anh Biến sơ kỳ. Vương Lâm, tốc độ đề cao tu vi của ngươi quả thật rất nhanh!

Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé lên, nhìn kiếm tiên trong tay, tay trái nhẹ nhàng đưa lên vuốt thân kiếm, trầm giọng nói:

- Liễu Mi, ta nói một câu cuối cùng! Nhường đường! Nếu không Vương mỗ sẽ toàn lực xuống tay!

Liễu Mi mân mân môi dưới, lắc đầu, hạ giọng nói:

- Không được đâu, Vương Lâm, ngươi nếu tiến vào bên trong sẽ không có đường sống đâu. Không bằng ngươi đem ý cảnh của ngươi cho ta, ta sẽ giúp ngươi thu hồi lại mệnh hồn.

Vương Lâm nhìn Liễu Mi, mỉm cười nói:

- Thiên huyễn vô tình, Liễu Mi, ngươi vẫn cho rằng đến bây giờ mà tại hạ vẫn còn chưa nhìn thấu sao?!

- Trong mắt Liễu Mi vẫn không có biến hoá gì, cười khẽ nói:

- Đương nhiên sẽ không cho là như thế. Năm đó, Đại Nhĩ tu sĩ hắn là vì để ngươi hiểu biết về ý cảnh của ta cho nên mới đến đánh nhau với ta một hồi đi! Đúng vậy, ý cảnh của ta chính là Thiên huyễn vô tình đạo. Lĩnh ngộ sinh tử luân hồi của ngươi đồng dạng cũng chính là tối vô tình trong thiên đạo. Nếu Thiên có tình thì dĩ nhiên không thể thành đạo. Ta và ngươi đều giống nhau. Thiên huyễn phân thân của ta, lĩnh ngộ tình cảm nhân sinh khác nhau, do đó mà tu thành vô tình.Còn ngươi, đồng dạng cũng tiến nhập hữu tình, cảm ngộ sinh tử, nhìn thấu phàm trần, lĩnh ngộ ra luân hồi chi đạo. Nói vậy, hiện tại ngươi cũng đã hiểu ra, sinh tử luân hồi thiên đạo cũng chính là vô tình chi đạo. Ta và ngươi là cùng một loại người!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Liễu Mi, vỗ túi trữ vật, cấm phiên xuất hiện trong tay. Hắn không muốn dùng Tôn Hồn Phiên. Chân chính tác dụng của Tôn Hồn Phiên nên đặt ở sau cùng, khi cướp đoạt mệnh hồn, cũng sử dụng lại khi đánh nhau với Vương của Linh vật mệnh hồn.

Cấm phiên rung lên, những cấm chế bên trên lập tức hoá thành từng đạo cấm khí, gào thét xông ra, tràn ngập bên trong thung lũng.

- Liễu Mi, Chu Tước Tử cũng đã đến hồi tử vong. Một trận chiến giữa ta và ngươi cũng không tất yếu…

Vương Lâm trầm giọng nói. Liễu Mi dù sao cũng là Anh Biến trung kỳ, nếu không sử dụng Thập Ức Tôn Hồn Phiên thì rất khó phân ra kết quả trong thời gian ngắn. Một khi trì hoãn quá nhiều thời gian, ảnh hưởng đến thời cơ thu lại mệnh hồn, sẽ làm hỏng mất đại sự.

Liễu Mi cười khẽ, ngẩng đầu nhìn không trung. Vẻ nhu nhược trước đó đã tan biến, biểu hiện bên ngoài đã là một vẻ lạnh lùng, vô tình.

- Vương Lâm, mặc dù sư phụ không để ta tới tìm ngươi, ta cũng sẽ đánh với ngươi một trận, mượn ý cảnh chi đạo của ngươi khiến Thiên huyễn vô tình của ta đạt đến viên mãn. Ngươi ra tay đi!

Ánh mắt Vương Lâm hoàn toàn lạnh như băng, hai tay bấm quyết, tay phải điểm về phía trước, trong miệng thốt nhẹ:

- Cấm!

Bỗng nhiên, cấm chế bên trong Cấm Phiên lập tức điên cuồng gào thét xông ra, điên cuồng vang vọng trong thung lũng. Một đám cấm chế ánh sáng không ngừng loé ra.

Những hào quang này ngưng tụ trước người Vương Lâm, lập tức hoá thành một thanh trường thương màu đen, lơ lửng giữa không trung. Trên thân nó lưu động từng đạo tia chớp màu tím, truyền ra âm thanh thanh thuý.

Thân mình Vương Lâm khẽ động, hoá thành tàn ảnh, nắm lấy trường thương. Tiên lực trong cơ thể bắt đầu lưu động, lập tức dung nhập vào bên trong trường thương. Đột nhiên, nó tản mát ra một cỗ ánh sáng màu tím vàng. Mỗi một cấm chế tạo thành cây trường thương này đều được dung nhập đầy tiên lực. Trong thung lũng tràn ngập một cỗ hồng hoang khí.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 448 Gặp Liễu Mi lần thứ ba

- Cút ngay!

Vương Lâm hét lớn, thân mình nhảy lên không, hoá thành một đạo hắc ảnh, cầm trường thương trong tay, mạnh mẽ đâm ra, như du long nhập hải, điên cuồng gào thét xông tới. Từng trận âm thanh ầm ầm vang lên ở những nơi trường thương đâm qua, khí thế kinh thiên!

Trong ánh mắt lạnh lùng của Liễu Mi hiện lên một tia sáng kỳ dị, hạ giọng nói:

- Pháp bảo của ngươi tuy nhiều nhưng cũng chỉ là Anh Biến sơ kỳ tu vi, tiên lực được dùng đến cũng quá ít!

Nói xong, cánh tay ngọc ngà của nàng điểm một cái về phía trước. Chỉ thấy lục mang chợt loé lên, trên đầu ngón tay của nàng, hư ảnh của Khổng Tước lại xuất hiện. Hai mắt của con Khổng Tước này loé ra ánh sang yêu dị, bay lên trời, lơ lửng trên đầu của Liễu Mi, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang ầm ầm lao đến.

- Khai!

Ngay khi trường thương của Vương Lâm phá không lao đến, Liễu Mi hạ giọng quát!

Lời này vừa ra, lông chim toàn thân của con Khổng Tước lập tức bỗng nhiên xoè hết ra.

Một cảnh đẹp tuyệt luân khi Khổng Tước xoè đuôi xuất hiện trong thung lũng. Nháy mắt, toàn bộ thung lũng bỗng nhiên sáng ngời, như thể tất cả hào quang đều ngưng tụ trên thân của con Khổng Tước, khiến nó rực rỡ sáng chói.

Cùng lúc đó, một cỗ tiên lực cuồn cuộn từ bên trong Khổng Tước phát ra, hoá thành từng đạo tiên khí màu trắng, tràn ngập bốn phía.

Hết thảy những điều này nói thì lâu nhưng thực tế diễn ra cực nhanh. Thân ảnh của Vương Lâm như sấm đánh, mang theo trường thương như sấm chớp đâm tới!

- Ầm!

Nháy mắt khi Khổng Tước xoè đuôi, một tiếng nổ lớn vang lên. Tiên lực cuồn cuộn đánh vào với một lực lượng không thể tưởng tượng được, khiến thân hình Vương Lâm nháy mắt đã dừng lại.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, dù thân mình nháy mắt đã bị dừng lại nhưng hắn phản ứng cực nhnah, trường thương trong tay lại vung lên.

Trường thương vẫn không dừng lại, tốc độ còn nhanh hơn, điên cuồng đâm vào Khổng Tước.

Ầm!

Lại thêm một âm thanh long trời lở đất. Trường thương như con giao long, loé lên đã oanh kích lên người con Khổng Tước. Bỗng nhiên, trường thương màu tím vàng tiêu tan, toàn bộ hoá thành từng đạo cấm khí, tản ra bốn phía.

Con Khổng Tước kia vẫn xinh đẹp như cũ nhưng sắc thái cũng hơi ảm đạm. Sắc mặt của Liễu Mi hơi tái nhợt, hạ giọng nói:

- Pháp bảo này của ngươi, không phải nguỵ tiên bảo, cũng không phải tiên bảo! Rất kỳ lạ!

Sau khi phóng trường thương ra, thân mình Vương Lâm liền lập tức lui lại, tay phải xuất ra một trảo vào hư không, một cây đại phiên lập tức xuất hiện trong tay. Thập Ức Tôn Hồn Phiên rốt cục bị hắn xuất ra. Hắn không muốn lại tốn thêm thời gian, lấy phiên này trực tiếp giết nàng, tiến vào trong Chu Tước Mộ.

Nháy mắt khi phiên này xuất hiện, vẻ lạnh lùng của Liễu Mi càng đậm. Nàng nhìn Tôn Hồn Phiên, hạ giọng nói:

- Không nghĩ tới Độn Thiên tiền bối thực sự đem phiên này cho ngươi. Tuy nhiên, Vương Lâm, việc ngươi có được đại phiên này ta đã sớm đoán được. Nếu không cũng sẽ không lựa chọn ở chỗ Tế Đàn này chờ ngươi. Ta là người thứ hai tiến vào Chu Tước Mộ, chính ta lựa chọn chiến trường diễn ra trận chiến giữa ta và ngươi. Nếu ngươi sử dụng Tôn Hồn Phiên, ta sẽ phá huỷ Tế Đàn này. Nó sẽ mất mấy ngày mới có thể ngưng kết lại. Như thế có thể ngăn cản ngươi được thời gian mấy ngày.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Liễu Mi. Tư Đồ Nam cũng đã nói cho hắn biết, Tế Đàn này chính là do một thế hệ Chu Tước trước đây tạo ra, có tác dụng truyền tống. Sau khi mở ra Tu Tinh Tinh, Tế Đàn sẽ bị cỗ lực lượng kỳ dị bên trong Tu Tinh Tinh tấn công, do đó nó có một số thần thông.

Dù phá huỷ nó, chỉ cần mấy ngày liền có thể ngưng tụ lại, tồn tại lần nữa, không bao giờ dứt.

Đặc thù này cũng có chút tương tự với Linh vật mệnh hồn.

- Rốt cục mục đích của ngươi là gì?

Vương Lâm trầm giọng nói.

Liễu Mi mỉm cười nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Liễu Mi không có mục đích gì cả, chỉ là muốn lấy ý cảnh của ngươi mà thôi.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Liễu Mi, tay phải miết một cái, Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay tiêu tán. Tay phải bấm quyết, điểm lên mi tâm, lập tức không trung tối sầm lại, như bị một bàn tay vô hình to lớn xé rách, từng trận bụi khí từ phía chân trời mạnh mẽ xuất hiện. Theo những trận bụi khí này ngày càng nhiều, một Hoạ trục cực lớn bỗng nhiên từ trong đám bụi khí biến ảo ra, trải ra trên không trung.

Hoạ trục này vừa xuất hiện, lập tức phát ra một cỗ lực lượng kỳ dị, bao phủ cả bốn phía.

Hai mắt của Liễu Mi sáng ngời. Nàng thở sâu, khoanh chân ngồi ở bên trên Tế Đàn, nhắm hai mắt lại. Khi nàng nhắm hai mắt, con Khổng Tước trước người nàng lập tức hót lên một tiếng cao vút, nó bay lên, hoàn toàn phiêu phù trên Liễu Mi. Thân mình nó nhoáng cái, lập tức bành trướng, nháy mắt đã hoá thành một con Khổng Tước cao hơn mười trượng.

Nhất là cái đuôi của nó xoè ra, lúc này cực kỳ khổng lồ. Gần như nó che kín cả toàn bộ thung lũng.

- Đạo của ta chính là Thiên huyễn vô tình. Cũng giống như hơn một ngàn cái lông chim khi Khổng Tước xoè đuôi này. Mỗi một lông chim đó là nhất “huyễn”. Trên thực tế, đạo của ta không phải là ngàn “huyễn” mà là chín trăm chín mươi chín “huyễn”. Khi một “huyễn” cuối cùng hình

thành, ý cảnh của ta liền đạt tới Anh Biến hậu kỳ. Vương Lâm, hãy thành toàn một “huyễn” cuối cùng cho ta, được chứ?!

Thanh âm của Liễu Mi từ trong Khổng Tước truyền ra.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, tay phải nâng lên, chỉ vào hướng không trung. Hoạ trục giữa không trung lập tức truyền ra âm thanh sét đánh. Trên Hoạ trục hiện ra bức tranh từng dòng nước chảy từ trên núi xuống. Bức tranh thuỷ mạc có hai màu đen trắng này tuôn ra từng đạo bụi khí.

- Một “huyễn” cuối cùng ta sẽ thành toàn cho ngươi. Hơn nữa còn cho cuộc đời ngươi mãi mãi ghi nhớ, không bao giờ có thể quên được.

Thanh âm của Vương Lâm lạnh như băng, tay phải vung xuống phía dưới.

Hoạ quyển giữa bầu trời lập tức truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, đánh ra đại lượng bụi khí, từ Hoạ trục phía trên trực tiếp đổ xuống, bỗng nhiên hình thành một con Thanh Long thật lớn. Nó gào thét, hướng về con Khổng Tước trên Liễu Mi há miệng ngoạm tới.

Con Khổng Tước hót lên một tiếng lanh lảnh. Thanh âm trong trẻo như thông tới Cửu Thiên. Nó ngẩng đầu lên, cái đuôi của nó xoè ra một cách

yêu dị, ánh sáng bảy màu đỏ, xanh, vàng, lục, lam, chàm, tím lập tức theo đó tán phát ra, hiện ra vẻ lạnh lùng vô tình thật sâu.

Lập tức, ở giữa đất trời, dưới Hoạ trục sinh tử luân hồi lại có thêm một cỗ ý cảnh, sự vô tình trong cỗ ý cảnh nói có thể khiến sương lạnh càng thêm lạnh, có thể khiến bốn mùa đột biến.

Ở trong thung lũng, Vương Lâm lập tức cảm nhận được cỗ ý cảnh băng hàn này. Đó là một loại vô tình, một loại lạnh lùng bẩm sinh. Giờ khắc này, trong mắt hắn, con Khổng Tước kia chỉ là một thứ hư ảo mà thôi. Chân chính ngẩng đầu nhìn lên Thanh Long là Liễu Mi.

Ánh mắt này lạnh lùng, vô tình, cao ngạo. Loại ánh mắt này tuy cũng tương tự như Hồng Điệp, nhưng Hồng Điệp chính là tuyệt tình, so với vô tình thì kém quá xa.

Người có tình, mới có thể đoạn tuyệt tình nghĩa. Đây là tuyệt tình.

Mà người bẩm sinh đã là vô tình. So với tuyệt tình tự nhiên là cao hơn một bậc.

Thanh Long gào rít xông lên, cái miệng thật lớn bỗng nhiên lao đến bên cạnh Khổng Tước, nhoáng lên một cái đã lập tức tan ra, hoá thành một đoàn bụi khí nồng đậm, bao phủ hoàn toàn con Khổng Tước cả bốn phía.

- Hết thảy mọi thứ trên thế gian này đều không thoát khỏi sống và chết. Nếu còn sống thì sẽ tiếp tục tồn tại, nếu chết thì sẽ tan biến…

Trong miệng Vương Lâm than nhẹ.

Hắn nghĩ tới Lý Mộ Uyển.

Con Khổng Tước lại hót vang một tiếng, ánh sáng bảy màu dung hợp lại với nhau cùng một chỗ, biến thành một đạo ánh sáng màu hồng, xuyên thấu qua đám khí màu xám mà ra, đâm thẳng lên trời, dung hợp cùng với bức tranh thuỷ mạc với cảnh nước từ trên núi chảy xuống.

- Thế gian này, những thứ xinh đẹp nhất thường đều là vô tình nhất. Ánh sáng màu hồng rất xinh đẹp, được hàng tỷ người chiêm ngưỡng nhưng nó cũng là vô tình, không ai có thể nắm bắt được nó. Đuôi của Khổng Tước tuy đẹp nhưng cũng chỉ thuộc về nó mà thôi…

Phía trên Hoạ trục, cùng với sự dung nhập của ánh sáng màu hồng, nhan sắc của nó dần dần không chỉ còn là trắng đen nữa mà đã có một chút tươi đẹp. Đám bụi khí xung quanh Khổng Tước cũng chậm rãi biến màu, không chỉ có một màu nữa mà dần có những màu sắc khác hoà lẫn vào.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 449 Một huyễn cuối cùng.

- Chín trăm chín mươi chín “huyễn”, chỉ còn thiếu một “huyễn” là ta liền tu thành Thiên huyễn. Vương Lâm, hết thảy những điều này ở đâu? Nếu ngươi chỉ có thực lực như thế này, không sử dụng Tôn Hồn Phiên thì không thể kháng cự. Như thế thì ngươi đã khiến ta rất thất vọng. Vốn khi ta gặp ngươi lần đầu tiên ra tay ở Luyện Hồn Tông đã muốn xuất thủ. Nhưng khi đó ngươi quá yếu, ý cảnh cũng chưa đạt đến Hoá Thần đại viên mãn, không thể ngưng thật, cho nên ta luôn chờ đợi.

Hiện tại, ý cảnh của ngươi đã đạt đến Hoá Thần đại viên mãn, có thể xuất hiện thực chất. Nhưng vì sao lại như vậy?! Ngươi chỉ có thực lực như thế này thì hôm nay không thể khiến ta hình thành một "huyễn” cuối cùng được.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn như thường, ngẩng đầu nhìn lên Hoạ trục trên bầu trời, trầm mặc không nói.

Trong Hoạ trục, nhan sắc bảy màu nồng đậm, không còn hoàn toàn là hai màu trắng đen nữa. Bức tranh thuỷ mạc nước chảy từ trên núi xuống dần dần đã trông giống thật hơn. Không nói có thêm màu sắc, ngay cả cây cối trên núi kia vốn chỉ có hai màu giờ này cũng đã bị màu lục bao phủ.

- Trong miệng ngươi nói sống là nó tồn tại, nói chết là nó tiêu tan. Nhưng trong lòng ngươi thực sự có thể đạt được sao?! Vương Lâm, ta thật không ngờ, ý cảnh của ngươi lại còn tồn tại một sơ hở lớn như thế. Khó trách ngươi vẫn không thể vận dụng ý cảnh để công kích… Thì ra chỉ có thế!

Thanh âm của Liễu Mi chứa đầy vẻ thất vọng.

Ánh mắt của Vương Lâm vẫn lạnh như băng, tay phải vung lên, một đám sương mù màu đỏ từ trong túi trữ vật của hắn nhanh chóng bay ra, loé lên một cái liền bay vào trong Hoạ trục sinh tử luân hồi trên không trung.

- Nên chết, tự nhiên sẽ tiêu tan. Tuy nhiên, nếu đáng sống mà lại tiêu tan thì ta tuyệt đối không đồng ý! Liễu Mi, một “huyễn” cuối cùng, ta sẽ mang cho ngươi!

Âm thanh của Vương Lâm lạnh như băng.

Giờ khắc này, bên trong Hoạ trục sinh tử giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một chút hồng nhạt, bên trong hồng nhạt này mơ hồ lộ ra một hư ảnh của một thân thể mềm mại. Hư ảnh này không phải là Lý Mộ Uyển mà là tiên tử tiểu muội như trong lời của Hứa Lập Quốc.

Năm đó, Tam tổ của Tiên Di Tộc hoá thân trở thành tu sĩ, tu luyện ra một tia ý cảnh. Sau khi trở lại Tiên Di Tộc, Tam tổ từ bỏ tu luyện ý cảnh

khiến cho nguyên thần sụp đổ nhưng một tia ý cảnh cũng cực kỳ cứng cỏi, không ngờ vẫn không chân chính tiêu tan.

Sau khi bị Vương Lâm thu được, vẫn để trong túi trữ vật, đây mới chân chính là sát chiêu mà hắn dành để đối phó với Liễu Mi.

Trong thời gian kể từ lúc thu được ngọc giản của Chu Vũ Thái có liên quan đến ý cảnh của Liễu Mi, trong lòng Vương Lâm đã có kế hoạch. Kế hoạch này tuy nói là ác độc nhưng nếu Liễu Mi vẫn cứ chấp mê bất ngộ thì Vương Lâm cũng không do dự đem ra sử dụng.

Sau khi xem qua ngọc giản của Chu Vũ Thái, nội tâm Vương Lâm càng thêm xác định, ý cảnh này rất phù hợp để đối phó với Liễu Mi.

Muốn phá vô tình đạo, cần thiết phải có ý cảnh chí âm chí dâm trong thiên hạ, lấy dâm dục gợi lên tình dục, do đó bài trừ vô tình.

Hơn thế, trong Hoạ trục đồng thời truyền ra một trận tiếng cười dâm tà!

Bóng dáng yêu dị của Mị Cơ dần dần ngưng thật bên trong Hoạ trục sinh tử giữa không trung. Bên trong Hoạ trục, nữ tử hạ thân không mặc gì, di động, âm thanh như rên rỉ, hạ giọng nói:

- Tâm địa thật độc ác. Đem ta vây khốn lâu như vậy lúc này mới dùng đến người ta, mới thả ta ra. Vương Lâm, tâm của ngươi chẳng lẽ là sắt đá sao!? Tuy nhiên, thân thể này ta quả thật rất thích!

Nàng nói xong, cười yêu kiều. Tiếng cười này, rơi vào trong tai Vương Lâm cũng khiên tâm thần hắn không khỏi chấn động, mất một lúc mới khôi phục lại.

Bên trên kiếm tiên, lại một màn sương đen xuất hiện. Hứa Lập Quốc biến ảo ra, đứng thẳng nhìn lên Mị Cơ, hai mắt phát ra dục vọng mãnh liệt.

- Đây là…

Bên trong Khổng Tước truyền ra thanh âm chần chừ.

Trong mắt Vương Lâm không hề có vẻ thương hại, trong miệng thốt nhẹ:

- Sinh tử đạo, luân hồi!

Hoạ trục giữa không trung bỗng nhiên thu lại, từ hai hướng nam bắc cuốn lại vào nhau. Nó phát ra một tiếng bang rồi khép lại hoàn toàn.

Sau khi hợp lại, ánh sáng màu hồng lập tức vỡ tan, ánh sáng bảy màu lập tức bị bức ra.

Nhưng lập tức, Hoạ trục lập tức khẽ động, lại theo hai hướng bắc nam mở ra. Chẳng qua trong bức tranh cũng không phải là cảnh nước chảy từ trên núi xuống nữa mà chỉ có bóng dáng của một nữ tử.

Nữ tử này tướng mạo tuyệt mỹ, hai mắt dâm tà. Nàng che miệng cười khẽ, thân mình nhảy lên, từ bên trong hoạ trục nhảy ra, cả người hoá thành bụi phấn, từ trên không trung gào thét lao xuống, hướng thẳng đến con Khổng Tước thật lớn phía trên Liễu Mi.

Trong đôi mắt của Khổng Tước lộ ra một tia do dự. Loại ánh mắt này trực tiếp truyền đến nội tâm của Liễu Mi. Kiểu do dự này không nhiều khi xuất hiện trên thân mình nàng.

- Liễu Mi, không phải là ngươi muốn một “huyễn” cuối cùng sao?

Vẻ do dự trong ánh mắt của Khổng Tước chợt loé lên, biến mất, lại khôi phục vẻ lạnh lùng, thanh âm từ bên trong truyền ra:

- Vương Lâm, ngươi thật đê tiện!

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường. Giờ phút này Mị Cơ hoá thành bụi phấn, như sao băng nháy mắt lao đến. Gần tới nó phân làm hai theo hai mắt của Khổng Tước chui vào, biến mất bên trong.

Toàn thân con Khổng Tước lập tức tản mát ra từng trận bụi phấn, trong bụi phấn này chứa đầy ý vị nhục dục. Thân thể của Khổng Tước chấn động, sụp đổ, hoá thành nhiều điểm sáng, tiêu tan hoàn toàn, lộ ra Liễu Mi đang khoanh chân ngồi ở bên trên Tế Đàn.

Giờ phút này, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng dâng lên một cỗ màu hồng, khiến cho tướng mạo của nàng vốn đã tuyệt mĩ lại càng thêm tươi đẹp, càng làm cho người ta động tâm.

Chẳng qua, ánh mắt của Vương Lâm chung thuỷ vẫn lạnh như băng. Hồn phách của Mị Cơ ý cảnh có thành công đoạt xá, cắn nuốt Liễu Mi hay không Vương Lâm cũng không quan tâm. Liễu Mi có hoàn thành một “huyễn” cuối cùng của cô ta hay không, hắn cũng không quan tâm.

Chính xác mà nói, hắn và Liễu Mi cũng không có thâm cừu, không có đại hận. Hết thảy những điều này, chung quy lại mà nói này có chút phức tạp. Nếu không phải Liễu Mi cứ khăng khăng đánh một trận, Vương Lâm cũng không sử dụng Mị Cơ.

Cũng như lời của Liễu Mi, sử dụng Mị Cơ, lấy dâm tà ý cảnh bài trừ vô tình đạo của Liễu Mi quả thức quá mức đê tiện.

Nhưng hết thảy những điều này Vương Lâm cũng không để trong lòng. Thân hình hắn di động tiến lên phía trước.

Chỉ cần tiến vào Tế Đàn là có thể truyền tống đến bên trong Chu Tước Mộ. Vương Lâm đã nghĩ kỹ, nếu có thể tìm được mộ của một thế hệ Chu Tước Tử là tốt nhất. Một khi tìm không thấy liền đi tìm Linh vật chi Vương, thu lại mệnh hồn.

Sau khi thu lại mệnh hồn, Vương Lâm sẽ không đi quản việc của Chu Tước Tinh nữa, lập tức rời khỏi Chu Tước Tinh, rời khỏi nơi này!

Những năm gần đây, đáy lòng Vương Lâm có một loại cảm giác, Thác Lâm ở trong Cổ Thần chi địa sắp thoát ly khỏi trói buộc của Cổ Thần. Như vậy, Vương Lâm biết rõ, khi đối mặt với đối phương, hắn sợ rằng không có chút thực lực nào để mà hoàn thủ.

Giờ khắc này, ở Chu Tước đại lục, phía Đông của Chu Tước quốc, nơi đây tràn ngập sương đen, Nhất tổ của Tiên Di Tộc, Vân Tiên Tử, Tam tổ cùng với hai mươi Diệp tổ linh khoanh chân ngồi cùng một chỗ.

Giờ khắc này trên mi tâm của bọn họ đều loé lên thực vật bản mạng, tản ra quang mang yêu dị. Chính giữa bọn họ có một đầu lâu.

Phía trên đầu lâu này có khắc một phù văn. Mức độ phức tạp của phù văn này so với cái Vương Lâm đạt được cao thâm hơn vô số lần, căn bản không thể đem ra so sánh.

Nhất là phía trên đầu lâu, một cỗ khí tức cường đại đến không thể tin nổi ngưng tụ sâu đậm.

- Hư tổ lão nhân gia đã được Phù văn Tinh viễn Cổ Thần linh chỉ điểm, đột phá Thập Nhất Diệp, là người thứ ba từ trước tới nay của Tộc ta đạt đến Thập Nhị Diệp chú thuật sư. Phù văn trên đầu lâu của người đã chứa thần lực. Lúc này, nếu chúng ta đồng thời hiến ta hẳn là có thể đưa được một người tiến vào Chu Tước Mộ. Ánh mắt của Vân Tước Tử nhìn đầu lâu với vẻ sùng kính, trầm giọng nói.

- Như vậy, ai đi?

Nhất tổ chậm rãi nói.

Tam tổ, nữ tử thiên kiều bá mị, giờ phút này cũng không có tâm tình cười đùa, mà là than nhẹ nói:

- Nhất tổ đi tự nhiên là tốt nhất. Chỉ là, thân thể của Nhất tổ đang ở tầng thứ nhất của Tiên Di Tộc, ngươi lấy Phù văn để nguyên thần xuất khiếu, không biết ở trong Chu Tước Mộ có bị ảnh hưởng hay không, không bằng…

Nàng mới nói tới đây, bỗng nhiên biến sắc, nhìn về phương hướng Chu Tước Mộ xa xa, trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái.

- Một tia ý cảnh của ta năm đó không ngờ đang đoạt xá. Hừ! Ta sao có thể khiến nó như ý được!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 450 Thiên huyễn tình dục đạo

Vân Tước Tử ngẩn ra nói:

- Một tia dâm tà ý cảnh của ngươi năm đó ư?

Tam tổ gật đầu nói:

- Đúng là một tia ý cảnh đó. Nếu nó đoạt xá thành công chắc chắn hút mất một phần căn nguyên của ta! Ta sao có thể khiến nó thành công

được!

Năm đó, sau khi ý cảnh đó bị ta chia cắt, không ngờ lại bị một tiểu tu sĩ đạt được. Như vậy, tiểu tu sĩ kia giờ phút này đã ở trong Chu Tước Mộ. Tuy ta không thể gián tiếp huỷ diệt được một tia ý cảnh kia nhưng có thể khiến cho nó có chút thay đổi. Nếu là bình thường thì không tính nhưng trong khi đoạt xá, một chút biến cố cũng có thể khiến cho việc đoạt xá thất bại!

Tam tổ nói xong, tay phải điểm lên mi tâm, cái cây yêu dị trên trán lập tức bắt đầu quỷ dị nhúc nhích. Một đám phù văn từ trong mi tâm loé ra, tiến vào hư không, chậm rãi biến mất.

Trong Chu Tước Mộ, Vương Lâm đi vào Tế Đàn, lập tức cảm nhận được từ trong Tế Đàn lập tức dâng lên một cỗ lực lượng truyền tống. Hắn cúi xuống, tay phải đặt trên Tế Đàn, đang định truyền tống đi.

Đúng lúc này, không chút dấu hiệu báo trước, bỗng nhiên từ bên trong thất khiếu của Liễu Mi trào ra rất nhiều bụi phấn. Tiếng kinh hô của Mị Cơ lập tức vọng lại.

- Tại sao có thể như thế? Sao lại có một cỗ lực lượng giống như căn nguyên của ta từ ngoại giới can thiệp vào việc đoạt xá của ta? Sao lại có thể như thế được?...

Từ ngày Mị Cơ sinh ra đã không có chút trí nhớ nào về quá khứ, việc hôm nay chính là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Trước đó, nàng tiến vào trong cơ thể của Liễu Mi, ngay tại khi phá huỷ ý cảnh của Liễu Mi, bỗng nhiên cảm nhận được từ sâu bên trong hồn phách có một cảm giác đau đớn. Loại đau đớn này lập tức khiến nàng như không còn chút thần thông nào nữa. Một cảm giác suy yếu đột ngột tràn ra toàn thân.

Do đó, lập tức bị ý cảnh của Liễu Mi cắn trả, bị buộc phải lao ra khỏi cơ thể của đối phương.

Nháy mắt khi Mị Cơ theo thất khiếu của Liễu Mi lao ra, Liễu Mi lập tức mở mắt, trong miệng thốt lên:

- Một “huyễn” cuối cùng, ngươi chạy không thoát đâu!

Theo lời này của Liễu Mi, đại lượng bụi phấn lập tức bị hút lại vào trong thất khiếu của Liễu Mi.

Mị Cơ hét lớn một tiếng, toàn thân vẫn đang suy yếu vô lực. Ánh mắt nàng hiện lên một tia tuyệt vọng. Nhưng lập tức, nàng liền cắn răng, căm hận nói:

- Nếu không thể đoạt xá, vậy thì sẽ dung hợp!

Nói xong, cũng không biết Mị Cơ dùng biện pháp gì, hồn phách của nàng lập tức phát ra hào quang yêu dị, cuối cùng ầm một tiếng, tan nát. Một tia dâm tà ý cảnh cường hãn cũng theo đó tan nát, toàn bộ cuốn vào trong cơ thể của Liễu Mi.

Hết thảy những điều này đều phát sinh cực nhanh, gần như ngay khi ánh mắt của Vương Lâm quay lại nhìn Liễu Mi, Mị Cơ đã tan nát.

Trong cái nháy mắt này, một cỗ sương mù màu hồng nhạt tràn ngập dục ý điên cuồng từ mọi ngóc ngách trong cơ thể của Liễu Mi phát tiết ra qua từng lỗ chân lông. Quần áo trên người Liễu Mi lập tức tiêu tan, hoá thành tro bụi. Hiện ra trước mắt Vương Lâm là một khối thân thể mềm mại, nổi bật, cực kỳ tuyệt vời khiến cho người ta nhìn vào cũng phải mê mẩn.

Thân mình Vương Lâm, nháy mắt khi bụi phấn khuếch tán, không kịp truyền tống mà đi, lập tức bay nhanh trở lại. Cùng lúc đó, tay phải hắn vung lên phía trước, một cỗ cuồng phong mang theo tiên lực lập tức tràn ngập, thổi về hướng bụi phấn.

Chỉ có điều, mặc dù hắn đã lùi lại cực nhanh, nhưng với cỗ cuồng phong này, bụi phấn cũng không chút đình trệ, như một loại tồn tại trong suốt, không bị cuồng phong ngăn cản, vẫn điên cuồng khoách tán ra.

Tốc độ khoách tán này quá nhanh, khi Vương Lâm lui về phía sau vẫn có một chút bụi phấn theo lông tóc của hắn chui vào trong cơ thể.

Chẳng qua số bụi phấn chui vào trong cơ thể cũng không nhiều lắm. Tiên lực trong cơ thể của Vương Lâm lưu chuyển, liền tiến hành áp chế. Sắc mặt của hắn âm trầm, thân mình nhanh chóng lui về phía sau, mới tránh thoát khỏi bị phấn vụ xâm nhập thêm.

- Bụi phấn này không phải là pháp thuật mà là do ý cảnh biến thành cho nên thần thông không có tác dụng gì với nó!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, nhìn vào một mảng lớn sương mù bụi phấn hình tròn bên trong thung lũng.

Trong sương mù, một bóng người nổi bật đi ra, dần dần lộ ra diện mạo.

Liễu Mi, nguyên bản làn da trắng nõn không tì vết, giờ phút này lộ ra vẻ hồng nhạt. Nhất là đôi mắt của nàng, khi thì lộ ra vẻ vô tình, khi lại loé ra vẻ sắc dục.

Biểu tình của nàng lộ ra vẻ giãy dụa thống khổ.

Đúng lúc này, vẻ vô tinh trong mắt của Liễu Mi tiêu tan, hoàn toàn bị sắc dục chiếm cứ. Miệng nào lộ ra một cụ cười tuyệt mỹ, tay phải điểm một

cái vào hư không. Lập tức, bụi phấn xung quanh thân thể gào thét, hướng về bốn phía điên cuồng lan tràn với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được.

Việc lan tràn này giống như một cuộc trùng kích, chen lẫn một cỗ kình lực khổng lồ, điên cuồng gào thét hướng ra xung quanh.

Tốc độ lan tràn này vượt qua tốc độ của Vương Lâm, chỉ trong chớp mắt, phạm vi mấy vạn dặm lập tức biến thành một thế giới màu hồng của bụi phấn. Ngọn núi này bị bụi phấn này bao phủ, như mây mù trong thâm sơn, khiến cho người ta từ xa nhìn lại có cảm giác như mộng như ảo.

Khoảng cách của Vương Lâm với Liễu Mi không xa, là tâm điểm bị bụi phấn này khuếch tán. Với định lực của hắn, nếu đình chỉ hô hấp, vận chuyển ý cảnh, miễn cưỡng cũng có thể tránh né.

Nhưng giờ khắc này, trước khi Vương Lâm kịp thoát đi thì chút bụi phấn trong cơ thể, tuy đã bị áp chế, vốn chỉ cần ngồi xuống khoảng thời gian một nén hương là có thể hoàn toàn khu trừ ra khỏi cơ thể, đã cùng với bụi phấn màu hồng bao phủ ngoài cơ thể hắn, đột phá khỏi áp chế, lan tràn khắp cơ thể. Trong ngoài kết hợp khiến lần đầu tiên thần trí của Vương Lâm rơi vào mê muôi.

Thiên huyễn vô tình đạo ở trên người của Liễu Mi, đã đạt đến Anh Biến trung kỳ. “Thiên huyễn” này thực thế mới chỉ là chín trăm chín mươi chín “huyễn”. Mỗi một “huyễn” chính là một thế của Liễu Mi.

Giống như Liễu Mi ở Thiên Đạo Tông năm đó, cũng chỉ là một “huyễn” của bản thể nàng mà thôi.

Những “huyễn thân” như thế, Liễu Mi tổng cộng đã trải qua đến chín trăm chín mươi chín lần, chỉ có một “huyễn” nữa là có thể đạt đến Thiên huyễn vô tình đạo, đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Chỉ cần nàng có đủ tiên ngọc, khiến cho tiên lực đạt đến cực hạn liền có thể hướng đến Vấn Đỉnh, trải qua khảo nghiệm sinh tử, hoặc là bỏ mình hoặc là tiến nhập Vấn Đỉnh kỳ.

Mị Cơ xuất hiện, đối với Liễu Mi mà nói là một lần khảo nghiệm nghiêm khắc. Nếu không có Tam tổ vô tình trợ giúp thì Liễu Mi rất có thể bị Mị Cơ đoạt xá, trở thành một tấm thân chỉ biết hưởng thụ thú vui nhục dục.

Cho nên trong mắt nàng, Vương Lâm rất đê tiện.

Tam tổ vô tình trợ giúp, khiến cho Mị Cơ không thể không sụp đổ, lựa chọn dung hợp. Do đó, một đời của nàng trở thành một “huyễn” của Liễu Mi.

Giờ khắc này, ý cảnh của nàng đã vượt xa sinh tử luân hồi ý cảnh Anh Biến sơ kỳ của Vương Lâm, hắn tự nhiên không thể kháng cự.

Sương mù hồng phấn tràn ngập phạm vi mấy vạn dặm, dần dần co rút lại về trong thung lũng.

Loại co rút này cuối cùng hoàn thành vào ngày hôm sau. Chỉ có điều bụi phấn bên trong thung lũng thuỷ chung vẫn không tiêu tan. Từ trong sương mù truyền ra những âm thanh rên rỉ yêu kiều. Nhưng thanh âm này chứa đầy cảm giác tuyệt vời như một khúc nhạc nhẹ nhàng của tiên nữ, khiến cho ai nghe được cũng phải rung động, cảm xúc tuôn trào.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, sương mù hồng phấn dần dần loãng đi, lộ ra cảnh tượng nơi này. Chỉ thấy một nữ tử nằm bên cạnh tế đàn, hai mắt dần thanh tỉnh.

Bên trên Tế Đàn, lúc này cỗ truyền tống trận tản ra một chút dư âm, hiển nhiên vừa có người vừa mới truyền tống rời đi.

Một lúc sau, đám sương mù hồng phấn toàn bộ tiêu tan. Bên trong thung lũng lại khôi phục lại nhan sắc như xưa, nữ tử ngổi dậy, đôi mi thanh tú nhíu lại, tay phải xuất ra một trảo cách không, một túi trữ vật từ chỗ xa xa bay tới tay nàng.

Lập tức, bạch mang loé ra, thân mình loã lồ của nàng được mặc vào một bộ quần áo màu trắng.

Nàng đứng lên, cúi đầu nhìn thoáng qua nhưng vết hồng hồng trên Tế Đàn, trở nên trầm mặc.

- Thiên huyễn vô tình đạo, một “huyễn” cuối cùng không ngờ lại là “huyễn” này. ‘“Huyễn” này vừa xuất hiện, ý cảnh lập tức biến thành Thiên huyễn tình dục đạo. Hết thảy coi như mộng ảo, nhưng lại chân thật như thế! Không ngờ Thiên huyễn vô tình đạo của Liễu Mi ta chính là đạt được như thế… Sư phụ khiến đạo tâm của hắn lưu lại bóng hình của ta, nhưng cũng không thể nào mà tưởng tượng được, trong một “huyễn” cuối cùng của ta cũng có hơi thở của hắn…

Đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn ra xa xa, than nhẹ một tiếng. Trong tiếng thở dài lộ ra một cỗ ý niệm cực kỳ phức tạp. Đáy lòng nàng bỗng nhiên có chút mờ mịt. Hết thảy những điều này vượt quá dự tính trước đây của nàng.

Bên trong Chu Tước Mộ, trên một cánh đồng hoang vu, bóng dáng Vương Lâm chợt loé lên, xuất hiện tại đây. Sau khi hiện ra, hắn nhìn lên không trung, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Khi sương mù bụi phấn màu hồng bao phủ lấy hắn, hắn như bị lâm vào một giấc mộng. Một khắc sau khi tỉnh lại, thấy được nữ tử dưới thân, đáy lòng hắn trở nên chấn động.

- Lúc này còn có chuyện phải làm. Việc của Liễu Mi hãy để qua một bên, nghĩ nhiều cũng vô dụng… Ôi!

Vương Lâm than nhẹ, hắn sờ sờ mi tâm, liền tiến vào Thiên nghịch không gian

Ở trong đó, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đang chậm rãi tẩm bổ, dần dần khôi phục. Sẽ có một ngày, nàng sẽ thức tỉnh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 451 Mệnh hồn của Lý Mộ Uyển

Vương Lâm trầm mặc một lát, thân mình khẽ động, biến mất tại chỗ, hướng về phương xa nhanh chóng bay đi.

Bên trong Chu Tước Mộ cũng có sự khác biệt với lời nói của Tư Đồ Nam. Theo Tư Đồ Nam, bên trong Chu Tước Mộ không lớn, ở trung tâm có một ngọn núi.

Trong núi có một thế hệ Chu Tước Tử lưu lại Chu Tước Ấn, cũng là nơi lưu lại thi thể của hắn.

Mỗi một đời Chu Tước, khi kế thừa phong hào này đều phải tĩnh tu mấy tháng ròng rã trong này, mới đạt được truyền thừa của Chu Tước Ấn.

Thần thức Vương Lâm tản ra, quét ngang một vòng, hắn không thể xác định được toàn bộ nơi này lớn nhỏ như thế nào. Nhưng ngay khi thần thức hắn đảo qua, phát hiện một cỗ khí tức rất cường đại. Cỗ khí tức này sau khi phát hiện thần thức của Vương Lâm cũng lập tức triển lộ ra, như là khiêu khích.

Nội tâm Vương Lâm khẽ động, trong khí tức này cũng chính là mênh hồn ngưng tụ thành Linh vật. Rõ ràng là bên trong Chu Tước Mộ, số lượng Linh vật càng nhiều, hơn nữa thực lực càng mạnh.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, nhắm đúng phương hướng, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đi. Cái hắn cần tìm kiếm đầu tiên chính là toà linh sơn kia, cũng chính là vị trí ở trung tâm.

Hắn biết thời gian của mình không còn nhiều, một khi Tu Tinh Tinh sụp đủ, chỉ có sử dụng phương pháp của Tư Đồ Nam mới có thể bảo mệnh. Tu Tinh Tinh này cực kỳ bá đạo, chính là quyền lợi mà Tu Chân Liên Minh giao cho Lục cấp tu chân quốc cường đại nhất!

Chỉ khi tu sĩ đạt đến Vấn Đỉnh mới có thể thông qua Vấn Đỉnh Triêu Văn đạo, trong cảm ngộ Tịch Tử Hĩ, mới có cơ hội đem mệnh hồn từ trong Tu Tinh tinh rút ra.

Chẳng qua, mỗi một đời Chu Tước Tử đều không thể thu hồi mệnh hồn. Một khi thu hồi, lập tức mất tư cách sử dụng Chu Tước Ấn. Theo một phương diện nào đó thì có thể hiểu là mất đi phong hào Chu Tước Tử.

Nhưng không phải tất cả Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ đều có thể thành công. Tỷ lệ thành công chỉ có một nửa mà thôi.

Nếu có thể đạt đến cảnh giới trên Vấn Đỉnh, hoặc là có Ngũ cấp tu chân quốc thăng cấp lên Lục cấp thì mới có thể không gì ngăn cản, rút về mệnh hồn của tu sĩ quốc gia đó rời khỏi tu chân tinh.

Mệnh hồn của Vân Tước Tử không thành công rút ra, thực tế bao gồm cả Tiên Di Tộc trên Chu Tước tinh, phàm là những ai sinh ra, không ai rút ra mệnh hồn. Nguyên nhân căn bản của tất thảy có quan hệ rất lớn đến việc Tu Tinh Tinh bị Tư Đồ Nam phong ấn.

Tu Tinh Tinh bị phong ấn, tuy khiến cho Chu Tước Tử không thể lấy nó để khống chế Chu Tước tinh nhưng đồng dạng cũng đoạn tuyệt tất thảy khả năng Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ rút về mệnh hồn của mình.

Một số cường đại, thậm chí Thất cấp, Bát cấp tu chân chủ tinh, ngoại trừ Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ có thể thu hồi mệnh hồn, một số tông phái cường đại, một số ít tông phái cực kỳ cường đại có thể so với một Lục cấp tu chân tinh, đều có những phương pháp khác nhau tránh né hạn chế của Tu Tinh Tinh.

Nếu không như thế, toàn bộ Tu Chân Liên minh sẽ không có chiến loạn và tranh chấp.

Giờ khắc này, ở bên trong tinh không vô tận, có một tinh cầu thật lớn. Từ bên trong không trung nhìn lại, từ bên trong tinh cầu này có vô số đạo kiếm quang bay múa loé ra, bọn họ cũng không phải là đang đấu pháp mà là đang gấp rút chạy đi.

Toàn bộ tu chân tinh này quá lớn,gấp mấy chục lần so với Chu Tước Tinh. Số phàm nhân bên trong tinh cầu này lại vượt xa so với Chu Tước tinh, do đó, số tu sĩ đương nhiên cũng nhiều hơn.

Phạm vi xung quanh tu chân tinh cực lớn này có năm tinh cầu nhỏ hơn. Chúng bay xung quanh chủ tinh, trên đó cũng có rất nhiều tu sĩ.

Càng xa bên ngoài còn có một sô tinh cầu nhỏ hơn, rải rác xung quanh, trên đó đều có các trận pháp khổng lồ thủ hộ.

Tinh cầu lớn nhất kia gọi là Thiên Vận tinh!

Năm cái tinh cầu nhỏ hơn một chút xung quanh là các Thất cấp tu chân tinh, phụ thuộc vào Thiên Vận tinh. Về phần những tinh cầu nhỏ hơn nữa kia, lại là một số lão quái đại thần thông tự mình mở ra tinh phủ. Nếu không được chủ nhân mời, người ngoài không được đi vào!

Chu Tước tinh và so với Thiên Vận tinh mà nói thì nhỏ bé không đáng kể, quá mức nhỏ bé!

Trên Thiên Vận tinh có rất nhiều tông phái, nhưng danh tiếng nhất chính là Thiên Vận Tông.

Thiên Vận Tông coi trọng hết thảy vận duyên trên thế gian, đều là nhất định phải có bên trong minh minh, không thể cưỡng cầu, không thể né tránh. Những phân tông bên dưới cũng có một cảm giác tiên trần.

Người định ra tôn chỉ này là người mà tuyệt đại bộ phận tu sĩ bên trong Thiên Vận tinh đáy lòng đều kính sợ. Tên của hắn gọi là Thiên Vận Tử

Lúc này, ở trong Thiên Vận Tông, Thiên Vận Tử đang nhắm hai mắt bỗng nhiên mở ra. Mặt mũi của hắn hiền lành, một mái tóc bạc phiêu tán nhưng cũng không lộ ra vẻ già cả, ngược lại tạo ra một cỗ cảm giác xuất trần. Nhất là hai mắt của hắn, so với một số thanh niên còn sáng ngời hơn.

Trên người hắn không có nửa điểm tử khí, chỉ có sức sống vô biên.

Chỗ ở của hắn chính là Vận Tiên Các trên Thiên Vận Tông. Lúc này, hai mắt của hắn lộ ra một tia sáng kỳ dị, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Năm đó đi bái phỏng lão hữu, trên đường đi qua một cái tu chân tinh có chút hoang phế, từng gặp được một kẻ. Hắn chỉ có Hoá Thần tu vi, cảm ngộ được luân hồi sinh tử ý, không ngờ muốn đi ngược dòng luân hồi căn nguyên. Người có thể làm được điều ấy cũng không có nhiều. Lão phu niệm tình tu vi hắn không kém, thu hắn làm trăm năm ký danh đệ tử. Hôm nay bỗng nhiên có chút cảm ngộ, sợ rằng hắn cũng sớm tới đây… Cũng không biết tu vi hiện tại của hắn như thế nào?! Nếu vẫn chưa đạt đến Hoá Thần hậu kỳ thì dù có đến đây cũng khiến ta rất thất vọng…

Thiên Vận Tử trầm ngâm một chút, khẽ lắc đầu, lại nhắm hai mắt lại.

Bên trong Chu Tước Mộ, tốc độ của Vương Lâm khá chậm, thần thức cũng không tản ra quá lớn. Nơi này có rất nhiều Linh vật mệnh hồn, trong đó có một số dù Vương Lâm đối phó cũng có chút phiền toái. Nếu không vận dụng Thập Ức Tôn Hồn Phiên thì không thể ứng phó được.

Một đường thật cẩn thận, Vương Lâm nhanh chóng bay đi, một khi phát hiện có nguy hiểm, hắn liền quay đầu, thay đổi phương hướng để vòng qua. Do đó hành trình của hắn bị chậm lại.

Một ngày nọ, đập vào mắt Vương Lâm là hai ngọn núi cao chọc trời. Giữa chúng có một con đường nhỏ, uốn lượn nhìn không thấy điểm cuối.

Bốn phía của khe núi này còn có một cánh rừng rậm.

Vương Lâm đứng dưới ngọn núi, trầm ngâm một lát, ánh mắt chớp lên.

Hắn đã di chuyển bên trong Chu Tước Mộ được mấy ngày, qua quan sát, cứ đi thẳng đến nơi đây. Đây hắn là điểm chính giữa của lộ tuyến.

Tuy nhiên, dọc theo đường đi, Vương Lâm rõ ràng cảm giác được, càng đi vào sâu, Linh vật mệnh hồn ngày càng nhiều. Trong đó phần đông là những tên cường đại, vượt xa khả năng mà Vương Lâm có thể trêu chọc.

Trầm ngâm một lát, thân mình Vương Lâm khẽ động, hướng về con đường nhỏ uốn lượn giữa hai ngọn núi chậm rãi đi đến. Mỗi bước đi của hắn, trong lòng đều cảnh giác, luôn luôn quan sát bốn phía.

Linh vật mệ hồn thay đổi liên tục, có thể biến hoá thành bất kỳ một hình thái nào, hơi vô ý sẽ lọt vào công kích.

Một đường đi trên con đường nhỏ, Vương Lâm nhìn hai vách đá hai bên. Chỉ thấy trên đó ẩm ướt, bóng loáng vô cùng, thậm chí còn có mưa nhỏ.

Sau khi đi được mấy chục trượng, thần sắc Vương Lâm bỗng biến đổi, thầm kêu không đúng!

Hắn cẩn thận nhìn vách đá hai bên ngọn núi, ánh mắt loé ra. Nếu nơi đây hàng năm ẩm ướt thì chắc chắn có nhứng sinh vật dây leo sinh trưởng. Dù sao một đường đi tới, trong Chu Tước Mộ này không có gì khác so với ngoại giới. Nhưng vẻ ẩm ướt nơi này giống như vừa mới xuất hiện.

Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm điểm ra như tia chớp vào vách đá một bên. Linh mang loé ra, lập tức tiến sâu vào một phần ba nham thạch, hình thành một lỗ nhỏ sâu mười thước.

Nửa thước trong lỗ nhỏ này ẩm ướt nhưng nửa sau cũng rất khô ráo.

Vương Lâm không dừng lại, thân mình lập tức lui về phía sau, nháy mắt liền rời khỏi con đường nhỏ uốn lượn. Ngay khi thân mình hắn vừa rời khỏi,tất cả những giọt nước rơi xuống vách đa hai bên ngọn núi lập tức quỷ dị từ trong nham thạch rỉ ra. Chỉ thấy mỗi gọt nước trong suốt như một viên thuỷ tinh, lơ lửng tại không trung bên trên con đường nhỏ.

Số lượng những giọt nước mưa rậm rạp này sợ là không ít hơn mười vạn giọt, mỗi giọt lại đại biểu cho một mệnh hồn.

Trước mặt Vương Lâm, những giọt nước mưa này khẽ động, ngưng tụ một chỗ với nhau, hình thành một vật hình người. Thân mình nó cử động quỷ dị, dần dần ngưng thật, cuối cùng hoá thành một nữ tử.

Nữ tử này tướng mạo bình thường nhưng trên người lại tràn ngập một cỗ khí tức quỷ dị. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói:

- Ngươi không thể đi vào!

Vương Lâm chậm rãi lui ra phía sau. Nếu nói mệnh hồn nào mà hắn không muốn trêu chọc nhất thì chính là thuỷ mệnh hồn tạo thành Linh vật. Loại Linh vật này là loại khó đối phó nhất trong tất cả các loại Linh vật. Tuy Linh vật trước mắt này chỉ có thực lực ở khoảng Hoá Thần kỳ tu vi mà thôi nhưng vẫn rất khó đối phó.

Thuỷ, tồn tại giữa đất trời, nhưng khi phân khi tán. Dù là phong ấn, giam cầm cũng rất khó có thể hoàn toàn bao trùm lại. Mấy ngày trước, Vương Lâm gặp một con thuỷ Linh vật, ứng phó quá khó khăn, cuối cùng không thể không từ bỏ, phải đi đường vòng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 452 Đoạt hồn (1)

Cho nên sau khi phát hiện ở đây có thuỷ mệnh hồn, Vương Lâm mới không chút do dự lui về phía sau.

Ngay khi hắn lui về phía sau cũng buông thần thức tản về chỗ sâu bên trong thung lũng đảo qua. Trước đó hắn lo lắng có thể dẫn đến một số phiền toái không đáng có, thần thức không tản rộng ra. Nhưng hiện tại, nếu thuỷ mệnh hồn đã hiện thân, thần thức hắn lập tức tản ra. Ngay sau đó, thần sắc của Vương Lâm khẽ biến.

Ở sâu bên trong, hắn thấy được một người, người này là một người hắn quen biết. Hắn ta đang chiến đấu với một thuỷ mệnh hồn khá cường đại. Giữa hai người, hắn ta đang hơi chiếm thượng phong.

Chỉ có điều, sau khi Vương Lâm chứng kiến thuỷ mệnh hồn đang đánh nhau với người kia thì không hiểu tại sao lại có một cảm giác tâm thần tương liên. Cảm giác này không sâu sắc nhưng tồn tại rõ ràng.

Nội tâm Vương Lâm khẽ động, lui về phía sau. Nữ tử do thuỷ mệnh hồn hoá thành kia sau khi nhìn thấy Vương Lâm thối lui lập tức hoá thành vô số những giọt nước, hướng vào chỗ sâu bên trong thung lũng bay đi.

Vương Lâm đứng bên ngoài sơn cốc, trầm ngâm một lát.

- Không đúng, thuỷ mệnh hồn ở sâu trong thung lũng sao lại khiến ta có loại cảm giác kỳ quái như thế?! Ta không phải là thuỷ linh căn, mệnh

hồn không thể là thuỷ mệnh hồn. Vậy thì thật quỷ dị!

Vương Lâm nhíu mày, ngập ngừng đứng bên ngoài sơn cốc một lát, đang định rời đi thì bỗng nhiên hắn biến sắc, quay ngoắt đầu lại.

Trong nháy mắt này, trong lòng hắn bỗng nhiên có loại cảm giác đau đớn. Dường như tại chỗ sâu bên trong thung lũng kia đang có một sinh mệnh hướng hắn kêu gọi hắn với một thanh âm yếu ớt.

- Uyển nhi!

Thần sắc Vương Lâm chấn động, hắn đã rõ ràng!

Uyển nhi ở bên trong Thiên nghịch châu, mà Thiên nghịch châu lại đặt tại mi tâm nguyên thần của Vương Lâm. Do đó, hắn tự nhiên có thể có chút phát hiện ra mệnh hồn của Lý Mộ Uyển.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn mang. Lúc này đây, hắn không chút do dự, thân mình khẽ động, hoá thành một đạo vòng cung, hướng về chỗ sâu bên trong thung lũng xé gió mà đến.

Thân mình hắn vừa mới xông vào trong sơn cốc, lập tức thân hình của tức nữ tử do thuỷ mệnh hồn biến thành rời đi trước đó lại hiện ra, ngăn

cản trước người Vương Lâm. Tay phải nữ tử vung lên, vỗ về phía trước, đại lượng thuỷ khí lập tức tràn ngập con đường nhỏ.

Ánh mắt Vương Lâm phát lạnh. Đang bay nhanh giữa không trung, hắn không nói hai lời, vỗ túi trữ vật. Kiếm tiên xuất hiện trên tay hắn, bỗng nhiên bị hắn ném ra, đồng thời gầm nhẹ một tiếng, tay trái lập tức đặt lên mi tâm.

Chỉ trong cái nháy mắt này, thân thể Vương Lâm dừng lại một chút, hai mắt nhắm lại, nguyên thần hắn không ngờ lại từ đỉnh đầu loé lên, lao ra, hoá thành một đạo thần niệm cao chừng mười trượng thật lớn, lấy tốc độ còn nhanh hơn mấy lần so với tia chớp, đuổi theo kiếm tiên, điên cuồng gào thét xông tới.

Gần như chỉ trong chớp mắt, nguyên thần của Vương Lâm trực tiếp nhảy vào trong cơ thể của nữ tử do thuỷ mệnh hồn biến thành. Kiếm tiên quét ngang mà đến, xuyên qua ngực của nữ tử.

Nữ từ hừ thảm một tiếng, toàn thân mệnh hồn lập tức đổ xuống, tản ra khắp nơi. Nhưng nguyên thần của Vương Lâm đã tiến vào trong cơ thể nàng. Nháy mắt khi nàng tản ra, nguyên thần hắn từ một phân thành hai, từ hai biến thành bốn, từ bốn biến thành tám, Với tốc độ cực nhanh, nó hoá thành vô số, mỗi cái chui vào bên trong một mệnh hồn.

Cùng lúc đó, một tiếng quát khẽ từ trong nguyên thần của Vương Lâm truyền ra:

- Phong!

Lập tức, từng đạo cấm chỉ từ trong nguyên thần của Vương Lâm khuếch tán ra, liền đem tất cả những giọt nước hiện có lần lượt phong ấn lại. Làm xong hết thảy những việc này, nguyên thần của hắn lập tức từ trong mỗi giọt nước mưa bay ra, cực nhanh chui vào trong thân thể đang theo quán tính bay đến của Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm chợt loé lên tinh quang, sau khi nguyên thần trở vào trong thân thể, tay phải hắn triệu hồi, kiếm tiên lập tức bay đến trong tay. Bóng hình như điện, nháy mắt hắn đã rời khỏi nơi này, hướng về chỗ sâu bên trong thung lũng lao nhanh đến.

Không lâu sau khi Vương Lâm rời đi, những giọt nước bị phong ấn lập tức liên tục truyền ra những tiếng bụp bụp. Những giọt nước mưa này hoá thành hơi nước, Những hơi nước này tụ lại với nhau, lần nữa hình thành bóng dánh của nữ tử kia.

Đối với thuỷ mệnh hồn mà nói, phong ấn chỉ có thể giam cầm nhất thời mà thôi, không thể hoàn toàn phong ấn toàn bộ được.

Ánh mắt nữ tử này lộ ra hung mang, thân hình khẽ động, lại hoá thành một mảnh hơi nước, hướng vào chỗ sâu bên trong thung lũng đuổi theo.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, chỉ loé lên mấy cái đã đi tới chỗ sâu bên trong thung lũng. Ở nơi đó, chỉ thấy một lão già lưng đã còng, thần tình âm trầm. Trước người hắn có vô số phù văn loé ra u quang xung quanh. Những phù văn này hình thành một vòng tròn thật lớn, bên trong là đoàn nước được tạo thành từ thuỷ mệnh hồn. Thuỷ đoàn này như sôi trào, quay cuồng chuyển động.

Phía trên mi tâm của lão già là một cái cây có tám cái lá, thân mình yêu dị. Một cỗ phù văn lực cường đại từ trên người này hung hăng tản ra.

- Lão phu không thể giết chết ngươi nhưng có thể đem mệnh hồn của ngươi luyện hoá. Ngươi muốn ngưng thật lần nữa cũng cần một khoảng thời gian. Do đó, không rảnh để truy kích lão phu.

Lão già lưng còng nói.

Lão già này chính là tên Tiên Di Chi, người mà năm đó đuổi giết Vương Lâm tiến vào trong cái khe không gian.

Hắn lợi dụng sự liên hệ của Tổ linh phù mới có thể được người trong Tộc cứu ra, đáy lòng rất căm phẫn Vương Lâm. Làm cho hắn khi gặp Tiên Di Tộc thất thế thì đại khai sát giới. Gần như số Bát diệp chú thuật sư chết trong tay hắn là nhiều nhất.

Vương Lâm xuất hiện khiến lão ngẩn ra. Trước đó, hắn cùng với Linh vật thuỷ mệnh hồn này tranh đấu, chỉ cần hơi vô ý sẽ bị suy yếu, chỉ có thể đặt toàn bộ tâm thần vào trận chiến. Hơn nữa tu vi của Vương Lâm đã hơn xa năm đó. Hiện nay, hắn đã đạt tới Anh Biến sơ kỳ.

Cho nên, Thất lão già quả thực không phát hiện được tung tích của Vương Lâm.

- Là ngươi!!!

Sau khi lão già nhìn thấy Vương Lâm, lập tức ánh mắt lộ ra hàn mang, ngửa đầu lên trời cười điên cuồng. Tay phải hắn xuất ra một trảo vào các phù văn trước người, lập tức những phù văn này từ chỗ đang vây khốn thuỷ mệnh hồn bay ra, hoá thành một đạo ô quang, đánh về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hừ lạnh. Sau khi tiến vào, hắn gần như không hề dừng lại. Nháy mắt khi lão già còng lưng chú ý tới hắn, thân mình hắn đã hoá thành một đạo tàn ảnh, bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh thuỷ mệnh hồn đang bị vòng tròn ký hiệu vây khốn. Kiếm tiên trong tay hắn nhấc lên, mạnh mẽ chém xuống.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm lên. Vòng tròn phù văn đang vây khốn thuỷ mệnh hồn lập tức xuất hiện từng trận vỡ vụn, một đám phù văn sụp đổ.

Lão già lưng còng hét lớn một tiếng, thân mình lao lên thành một đạo vòng cung, nhằm về Vương Lâm, bàn tay tung ra một chưởng. Trong lòng bàn tay xuất hiện một phù văn tang thương, phát ra hào quang yêu dị.

Ánh mắt Vương Lâm chớp lên, không nói một lời, tay phải xuất ra một trảo cách không, Thập Ức Tôn Hồn Phiên xuất hiện trpng tay. Chiếc đại phiên cao ba trượng này vừa xuất hiên, dù chưa đối chiến cũng sẽ khiến cho đối phương sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Thế tấn công của lào già không khỏi chậm lại một chút.

- Đây là…

Tâm thần hắn chấn động. Bộ dáng của chiếc đại phiên này hắn cũng nhận biết đôi chút, không khỏi rơi vào kinh hoàng.

Tôn Hồn Phiên trong tay Vương Lâm rung lên, lập tức truyền ra từng trận gào thét, như một loại gào khóc rất thảm thiết. Một đám hồn phách điên cuồng lao ra. Nhất là một đầu kỳ lân tím vàng, sau khi xuất hiện liền ngửa mặt lên trời gầm thét. Âm thanh này vang tận Cửu Thiên. Sau khi xuất hiện, thân mình nó giãy lên, mở ra cái miệng như chậu máu lao về phía lão già.

Phía sau con Kỳ Lân này còn có hơn mười chủ hồn Anh Biến kỳ. Khi vừa xuất hiện, cả thung lũng bị bao vây bởi toàn bộ đám hồn phách này, đều hướng về lão già lưng còng cắn nuốt!

Đáy lòng lão già lưng còng thầm kêu khổ. Thân mình hắn không chút do dự lui nhanh về phía sau. Đám hồn phách Anh Biến kỳ này nếu chỉ có một hai con thì hắn hoàn toàn không sợ. Dù sao hồn phách cũng chỉ là hồn phách, không thể so sánh được với tu sĩ chân chính.

Dù là có ba đến năm hồn phách tu vi Anh Biến kỳ thì hắn cũng có thể hoàn toàn bứt ra mà đi. Dù là chiến đấu, cũng có thể ngang tay.

Nhưng lúc này, số lượng hồn phách Anh Biến kỳ nhiều quá. Với tu vi của hắn căn bản không thể đối chọi lại được. Nhất là đầu Kỳ Lân kia, càng uy hiếp đến hắn. Ngay khi nhìn đến con thú này, nội tâm hắn đã dâng lên cảm giác hết sức sợ hãi.

Hơn nữa, ngoài số này còn có hơn trăm ngàn hồn phách bình thường khác. Do đó hắn nào dám chống cự, chỉ có thể mau chóng thối lui.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới được, tên tiểu bối mà trăm năm trước bị mình đuổi giết như chó nhà có tang giờ chẳng những đã đạt đến Anh Biến sơ kỳ, hơn nữa còn nắm giữ Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong truyền thuyết vốn khiến cho người của Tiên Di Tộc rất kinh sợ!

Lão già lưng còng thậm chí có thể nhận ra, trong những hồn phách bình thường này có một bộ phận không nhỏ có ẩn chứa một tia Tiên Di Tộc khí. Như vậy, đây đều là những người của Tiên Di Tộc năm đó bị thu hồn luyện phách. Nháy mắt khi lão già lưng còng lùi lại, từ con đường nhỏ trong thung lũng, nữ tử truy kích Vương Lâm cũng đã xuất hiện. Nàng nhìn cảnh tượng bên trong thung lũng, hai mắt chợt loé lên. Cả người nàng hoá thành hơi nước, vô thanh vô tức hướng về lão già lưng còng đánh tới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 452 Đoạt hồn (2)

Vương Lâm không rảnh bận tâm lão già lưng còng, ngay khi xuất ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên, trong tay hắn lại đã cầm thanh kiếm tiên điên cuồng chém xuống đám vòng tròn phù văn.

Từng trận âm thanh ầm ầm vang lên. Những phù văn vây khốn thuỷ mệnh hồn vỡ ra càng nhiều!

Linh vật thuỷ mệnh hồn bên trong từ trạng thái một đoàn nước lần nữa hoá thành hình người, biến thành một nữ tử. Nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy nữ tử này, nội tâm vốn bình lặng bỗng nhiên chấn động.

Tướng mạo của nữ tử này mơ hồ có chút tương tự với Lý Mộ Uyển.

Với một kiếm cuối cùng của Vương Lâm, kiếm quang huy vũ mà ra, vòng tròn phù văn lập tức sụp đổi. Nữ tử bên trong lập tức cười duyên một tiếng, toàn thân hoá thành một đoàn hơi nước từ bên trong bay ra.

Vương Lâm đã sớm chú ý, sao có thể khiến nàng chạy thoát. Chẳng qua tu vi của nữ tử này so với linh vật thuỷ mênh hồn ngăn cản hắn trước đó thâm hậu hơn nhiều lắm, tương đương với tu sĩ Anh Biến trung kỳ. Hơn nữa với đặc thù bất tử, dù là lão già lưng còng xoay sở hết cách mà cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp vây khốn mà thôi.

Ngay khi nữ tử hơi giống Lý Mộ Uyển đi ra, Vương Lâm thở sâu, tâm thần khẽ động, vô số hồn phách xung quanh liên tiếp hình thành một mảnh rậm rạp. Trong đó, ngoại trừ một số ít truy kích lão già, số Chủ hồn Anh Biến kỳ còn lại toàn bộ ngưng tụ lại đây.

Một cỗ uy áp cường đại lập tức tràn ngập bốn phía. Nữ tử kia sắc mặt vẫn như thường, nhìn nhìn xung quanh, rồi nhìn thẳng vào Vương Lâm, cười nhẹ rồi nói:

- Ngươi cứu ta ra rồi lại muốn vây khốn ta là sao?

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng, bình thản nói:

- Ngươi muốn chết hay sống?!

Nữ tử kia nghe thế lập tức cười vang lên, nói:

- Ở trong này, không ai có thể giết được ta. Dù là vây khốn ta, chỉ cần tốn ít thời gian ta cũng có thể thoát khốn rời đi.

Trong mắt Vương Lâm loé ra hàn mang, trong miệng thốt nhẹ:

- Tôn Hồn Phiên, dung!

Một câu nói ra, lập tức vô số hồn phách bốn phía điên cuồng dung hợp lại với nhau, với tốc độ cực nhanh hướng về chủ hồn dung hợp lại. Gần như chỉ trong chớp mắt, hồn phách bốn phía tiêu tan sạch sữ, chỉ còn có sáu con Chủ hồn. Mỗi một con tản mát ra khí tức còn vượt xa Anh Biến kỳ, nhưng vẫn chưa đạt đến Vấn Đỉnh.

Sáu con Chủ hồn này vây lấy nữ tử kia, ánh mắt lạnh như băng, ẩn chứa hàn mang.

- Giết!

Vương Lâm quát khẽ!

Một chữ nói ra, sáu con Chủ hồn sau khi dung hợp đều khẽ động, thi triển pháp thuật thần thông, tấn công nữ tử kia. Chỉ thấy từng trận pháp lực dao động. Nữ tử kia cười khẽ, thân mình khoáng lên một cái, hoá thành từng đoàn hơi nước, ầm ầm hướng về bốn phía tản ra.

Đây chính là cái mà Vương Lâm chờ đợi. Chỉ khi thân mình đối phương hoá thành những giọt nước hoặc hoá thành hơi nước thì hắn mới có thể từ trong đó tìm được mệnh hồn của Lý Mộ Uyển.

Chỉ có điều, ngay tại thời điểm Vương Lâm và chủ hồn ra tay thì cả thung lũng bỗng nhiên rung chuyển. Sự rung chuyển này được truyền đến từ mặt đất!

Không chỉ có chỗ này. Giờ khắc này, tất cả các dãy núi toàn bộ bên trong Chu Tước Mộ đều rung chuyển.

Đây là trận động đất diễn ra trên toàn bộ Chu Tước Mộ. Từ rung chuyển kịch liệt này, không trung phía trên lập tức vang lên những âm thanh đứt gãy. Vô số khe nứt lớn như bàn tay xuất hiện trong không trung.

Lập tức, từng đạo cái khe không gian điên cuồng xuất hiện, gió lạnh từ bên trong thổi ra có thể lập tức khiến cho toàn thân đông cứng. Cái khe

không gian nơi này cũng không giống với bên ngoài, dù là tiến vào, chỉ cần tu vi đạt đến một trình độ nhất định sẽ không tử vong. Nhưng cái khe không gian ở đây chỉ có hình dáng là tương tự mà thôi. Thực tế, chúng nó không phải là cái khe không gian mà là một loại có tên là cái khe thứ nguyên. Loại cái khe thứ nguyên này chính là do lực lượng kỳ dị bên trong Tu Tinh Tinh sinh ra.

Dù là Anh biến kỳ tu sĩ tiến vào thì hồn phách cũng lập tức tan nát mà chết, không có ngoại lệ.

Theo sự đổ vỡ bên trong trung tâm của Tu Tinh Tinh, cũng mở ra sự sụp đổ của toàn bộ Tu Tinh Tinh.

Toàn bộ Chu Tước Mộ vỡ ra từng mảng lớn. Nơi nơi sụp xuống. Vô số tu sĩ tiến vào nơi này đều lập tức tử vong. Ngay cả Linh vật mệnh hồn, đối mặt với kiếp nạn kinh khủng nhất này cũng chỉ có một con đường chết!

Toàn bộ Chu Tước Mộ đột nhiên bị bao phủ bởi một không khí nồng đậm tử khí.

Chỗ thung lũng nơi Vương Lâm đang đứng cũng không tránh thoát, vỡ ra từng mảng lớn, trở thành hư vô. Rất nhiều cái khe thứ nguyên xuất hiện, điên cuồng cắn nuốt hết thảy bốn phía.

Vương Lâm đầu tiên là xuất ra Tôn Hồn Phiên, triệu hồi tất cả hồn phác, lấy tốc độ cực nhanh rời đi. Về phần sinh tử của lão già lưng còng, lúc này Vương Lâm cũng không rảnh để bận tâm. Ánh mắt hắn tập trung vào nữ tử có dáng vẻ hơi giống Lý Mộ Uyển kia.

Giờ khắc này, trên mặt nữ tử đầy vẻ hoảng hốt, trong ánh mắt cũng mang theo vẻ hoảng sợ. Thân thể của nàng đang chậm rãi tan vỡ. Ầm một tiếng, toàn thân nàng hoá thành vô số hạt nước. Những giọt nước này lần lượt tan nát. Đây là chân chính tử vong.

Bóng dáng của Vương Lâm như điện xẹt, xuyên qua một khe hở thứ nguyên, lấy tốc độ cực nhanh đi tới phía trước những giọt nước đang tan vỡ, tay phải xuất ra một trảo, bắt lấy một giọt nước trong suốt. Nháy mắt khi Vương Lâm chạm vào giọt nước này, Vương Lâm như có cảm giác chạm đến Lý Mộ Uyển.

Sau khi bắt lại giọt nước, thân mình Vương Lâm lập tức lui lại. Nhưng một đạo cái khe thứ nguyên đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện trước người hắn. Chỉ nghe phịch một tiếng, góc áo của Vương Lâm như bị một cái miệng lớn cắn nuốt, mất ngay một mảng lớn.

Mồ hôi lạnh từ trên trán của Vương Lâm túa ra, sau khi vòng qua nó, Vương Lâm rốt cục chạy ra khỏi thung lũng.

Loại rung chuyển này diễn ra tầm mười tức thời gian. Sau khoảng thời gian này, Chu Tước Mộ hoàn toàn thay đổi, trên mặt đất xuất hiện vô số cái khe thứ nguyên, trên không trung cũng có vô số. Thậm chí có một vài

nơi, chỉ cần lấy linh lực công kích liền khiến không gian sụp đổ. Phàm là những người ở trong đó lập tức cũng theo đó mà tử vong.

Giờ khắc này, mức độ nguy hiểm của Chu Tước Mộ càng thêm khắc nghiệt.

Tu chân tâm sụp đổ không phải là chỉ hoàn thành trong nháy mắt mà là diễn ra dần dần. Hết thảy những điều nàu đều là do Chu Tước Tử cố ý thực hiện.

Sau khi động đất chấm dứt, thung lũng chỗ Vương Lâm vừa xuất hiện đã trở thành đất bằng, mọi thứ đều tan thành mây khói. Những cảnh tượng trước đó như chỉ là một mộng ảo mà thôi.

Gió lạnh đã xua tan đi mồ hôi lạnh trên trán Vương Lâm. Một tia hàn ý từ đáy lòng Vương Lâm cũng tuôn ra. Hắn cúi đầu nhìn hư vô như một đống hoang tàn phía dưới. Ở đó có những cái khe hình vòng cung lúc mở lúc khép lại.

Vương Lâm đem mệnh hồn của Lý Mộ Uyển đặt lên mi tâm, dung nhập vào trong Thiên nghịch không gia.

Hắn thở sâu, thân mình khẽ động, hướng về phía xa xa bay đi.

Trong khi phi hành, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, dừng trước một dãy núi bị sụp đổ hơn phân nửa. Ở chỗ đó, phía trên một bãi đá vụn, lão già lưng còng nằm đó, chỉ còn một nửa thân mình. Hai mắt hắn ảm đạm vô quang, nguyên thần đã rất suy yếu, từ trong cơ thể hắn dãy dụa chui ra.

Trong hạo kiếp kéo dài mười tức vừa rồi, một đạo cái khe thứ nguyên đột nhiên xuất hiện khiến cho hắn mất đi nửa người, chỉ còn lại có nguyên thần phù văn.

Ngay khi ánh mắt của Vương Lâm đảo tới, nguyên thần của lão già lập tức phát hiện ra, trên mặt lộ ra một tia lo lắng. Nguyên thần lão loé lên, hoàn toàn chui ra khỏi cơ thể, hướng về phương xa bỏ chạy.

Hàn mang trong mắt Vương Lâm chợt loé lên, hừ lạnh một tiếng, lập tức đuổi theo. Nguyên thần của lão già lưng còng lúc này đã cực kỳ suy yếu. Ngay khi đang bỏ chạy, bỗng nhiên phía trước chợt loé lên u quang, một cái khe hình vòng cung đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện.

Lào già kêu thảm một tiếng, muốn lui lại nhưng đã không kịp. Toàn bộ nguyên thần lập tức bị cái khe thứ nguyên vừa xuất hiện cắn nuốt. Sau đó cái khe biến mất, nguyên thần của lão già cũng theo đó tan biến.

Vương Lâm lập tức dừng lại, trầm mặc, ngẩng đầu về phía xa xa. Chu Tước Mộ trải qua lần sụp đổ vừa qua đã trở nên cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hơi vô ý sẽ gặp tử vong. Vương Lâm không khỏi có chút do dự.

Một lát sau, Vương Lâm than nhẹ, thân mình hướng xa xa bay đi.

Chu Tước Tinh, Tu Ma Hải.

Một góc của Tu Ma Hải sớm đã bị Tiên Di Tộc tấn công. Dù sao nơi này cũng giáp với Tiên Di Tộc. Hơn nữa không còn sương mù vạn năm vốn không tiêu tán kia, Tu Ma Hải đã không còn lá chắn thiên nhiên nữa, lại bị một một đám tu sĩ liên thủ tấn công trở thành một đám hỗn tạp, không thể chống cự được với sự công kích của Tiên Di Tộc, cuối cùng trở thành một quốc gia phụ thuộc.

Trong Tu Ma Hải, bên ngoài Toái Tinh Loạn, lúc này có một người. Toàn thân hắn bị một mảnh tử khí bao trùm, khônh nhìn rõ được diện mạo. Xung quanh thân thể hắn loé ra hư ảnh của một đám những bộ xương khô, rậm rạp vô cùng vô tận, như một cánh rừng xương.

Hắn nhìn vào Toái Tinh Loạn, ánh mắt lộ vẻ do dự.

- Một tia thiên kiếp đó không phải là do thượng cổ tu sĩ gọi ra, chẳng qua chỉ là do một tên tiểu bối tế luyện thượng cổ pháp bảo mà ra. Lão phu đi khắp Chu Tước tinh, cũng không phát hiện được một thượng cổ tu sĩ nào, thực có chút hơi đói bụng. Chỉ duy nhất trong này là nơi ta có thể ngửi thấy hương vị của thượng cổ tu sĩ. Đáng tiếc, nơi này quá nguy hiểm, rốt cục có nên đi vào hay không?!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 453 Sứ giả của Thác Lâm

Người này trầm ngâm một chút, ánh mắt chợt loé lên, lắc đầu lẩm bẩm:

- Thôi, không nên vì tham ăn mà lại vứt bỏ mất cái mạng này. Mấy năm gần đây lão phu cũng khôi phục được đôi chút rồi, cũng đã đến lúc rời khỏi Chu Tước Tinh này. Nếu bị Tư Đồ Nam tìm được, với trạng thái lúc này của ta tất nhiên không thể đánh lại.

Hai mắt người này loé ra hàn mang, lẩm bẩm:

- Cái lão bằng hữu Kiếm Tôn Lăng Thiên không biết ở Thiên Vận Tinh như thế nào, đến đó cũng được. Không chừng có thể mời hắn rời núi, giúp ta đối phó với tên Tư Đồ Nam, hỏi ra tung tích của hạt châu thần bí kia.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ánh mắt của hắn chợt loé lên, nhìn xa xa bình thản nói:

- Ngươi vẫn cứ thích giấu đầu hở đuôi như năm nào! Phá Quân, đã lâu không gặp!

Một trận cười khàn khàn từ bên bên trong hư không truyền ra, ngay sau đó chân trời lập tức ảm đảm. Chỉ thấy một tảng lớn nước biển không ngờ xuất hiện trên bầu trời, với khí thế vạn quân gào thét xông tới.

Bên trên tảng nước biển này, một nam tử mặc trường bào màu lam đang đạp bụi nước, từng bước đi đến.

Phía trên trường bào của người này có thêu một mảnh hoa văn bằng tơ vàng, thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo.

- Tham Lang, ngươi có chủ ý muốn đánh vào nơi đây?

Tướng mạo của nam tử này tầm thường, nhưng hai mắt cũng loé ra một tia u mang.

Người mà toàn thân bị bao phủ trong tử khí hừ nhẹ một tiếng nói:

- Lão phu thấy mặt ngươi là đã chán rồi! Nếu ngươi thích nơi này thì cứ vào đi! Lão phu đi đây!

Nói xong thân mình hắn nhoáng lên, biến mất tại chỗ, hoá thành một đạo vòng cung màu đen, trực chỉ phía chân trời, bóng dáng biến mất ở xa xa.

Nam tử đứng trên nước biển lộ ra ánh mắt suy tư. Thân hình hắn khẽ động đã dừng lại bên ngoài Toái Tinh Loạn. Nước biển dưới chân hắn lập tức ngưng tụ thành một tinh thể màu thâm lam. Sau khi người này đáp xuống đất liền nuốt tinh thể này vào người.

- Thật quái lạ! Tên Tham Lang này cũng sẽ không ở nơi nào mà không có bảo vật. Hễ là nơi nào mà hắn đến, nhất định phải có dị bảo. Một vạn năm trước khi ta đến Chu Tước Tinh này, hắn đã ở lại đây không biết đã bao lâu. Dù nói là để chữa thương nhưng cũng khiến người ta nghi ngờ. Chẳng lẽ thật sự là vì nơi đây?!

Nam tử trầm ngâm một chút, thân mình khẽ động, đi vào trong Toái Tinh Loạn.

Sâu bên trong Cổ Thần chi địa, nơi có duy nhất một thạch truỳ bên trên một biển máu, có một nam tử với mái tóc đỏ như máu. Đầu hắn vốn đang ngẩng lên bỗng nhiên hạ xuống, tóc hắn bay loạn, lộ ra tuyệt thế hung mang. Nhất là hai con mắt đỏ như máu, khiến cho tất cả mọi sinh vật nhìn vào đều phải kinh sợ. Khoé miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Một tên nữa lại tới! Ngày Thác Lâm ta thoát khốn cũng đã rất gần, rất gần… Vương Lâm, ký ức truyền thừa của ta ngươi tuyệt đối phải giữ gìn thật tốt, đợi ta đến thu hồi lại! Không có lực lượng truyền thừa của ta, ngươi dù có ký ức cũng là vô dụng! Hơn nưa, ký ức truyền thừa của

ngươi cũng không phải đầy đủ, còn có một tinh thể ký ức truyền thừa đang ở trong tay ra nữa! Nhiều năm qua, ta đã tìm kiếm khắp nơi trong Cổ Thần chi địa, không tiếc công sức, rốt cục tìm được một tinh thể ký ức truyền thừa cuối cùng được che dấu kỹ càng. Sau khi dung hợp nó, ta đã biết được rất nhiều thứ!

Những năm gần đây, ta thường có thể cảm nhận được bên trong tinh cầu này có một cỗ lực lượng kỳ dị đang chậm rãi trưởng thành, cũng không khác biệt gì nhiều so với sự trưởng thành của một đứa nhỏ của Cổ Thần tộc ta! Như trong giới tu sĩ các ngươi gọi cỗ lực lượng này là Tu chân tinh! Thông qua nó, phong ấn ra cũng xuất hiện kẽ hở, do đó với Hoán Hồn Thuật, ta có thể rời khỏi nơi này.

Hết thảy những điều này còn phải cảm tạ Đồ Ti. Năm đó, hắn chọn phân thân ở nơi này không ngờ được một số dân bản xứ tôn sùng hắn như thần linh. Chuyện này qua ghi chép trong kết tinh ký ức truyền thừa cuối cùng, ta còn biết Đồ Ti đáp lại bọn họ bằng cách xây dựng những chỗ Cổ Thần Hiến tế! Tuy hàng vạn năm đã trôi qua, dân bản xứ này cũng đã sớm chết sạch, nhưng Tiên Di Tộc ẩn dật ở một chỗ sâu, cũng là bộ lạc bản xứ cuối cùng còn có Cổ Thần Hiến tế. Ở đó, ta vẫn có thể thoáng thi triển một ít thần thông.

Ở nơi đó có cái tên tiểu bối Tiên Di Tộc hàng năm ngủ say. Vì đạt được Tu chân tinh, ta không tiếc đại giới, âm thầm trợ giúp tên tiểu bối của bộ tộc hoang dã kia từ Thập Nhất Diệp đạt đến Thập Nhị Diệp, khiến cho toàn tộc thoát ra khỏi phong ấn, sát nhập vào bên trong hàng ngũ tu sĩ.

Hết thảy những điều này đều là dựa theo kế hoạch của ta mà tiến hành, Tu Chân tinh chi địa rốt cục cũng mở ra. Vương Lâm, sứ giả của ta đã gặp ngươi rồi! Tuy tu vi của ngươi đã cường đại hơn nhiều nhưng Thác Lâm ta làm sao có thể quên ngươi được. Tướng mạo của ngươi, thần thức của ngươi đã khắc sâu trong nội tâm của ta. Dù ngươi có chạy đi đằng trời, ta đều có thể tìm được ngươi!

Thác Lâm ngửa mặt nhòn trời cười lớn. Tiếng cười của hắn truyền ra khắp cả biển máu, khiến cho sóng biển sôi trào, lập tức sóng biển cuồn cuộn nổi lên, sóng sau đè sóng trước.

Hai mắt hắn loé lên hào quang màu đỏ, dường như so với biển máu còn dày đặc hơn gấp mấy lần!

- Vương Lâm, ngày Thác Lâm ta thoát khốn sẽ nuốt truyền thừa của ngươi, ta sẽ là Cổ Thần, Bát tinh Cổ Thần! Đến lúc đó, cả tinh không này còn ai có thể là đối thủ của ta!?!

Theo tiếng cười điên cuồng của Thác Lâm, bên trong biển máu truyền ra mấy tiếng xèo xèo. Chỉ thấy hai con khỉ nhỏ ló đầu ra khỏi biển máu, nhảy tới bên người Thác Lâm.

Trong mắt của hai con khỉ nhỏ này tản mắt ra ánh sáng yêu dị màu đỏ.

Ngay lúc này, ở bên trong Chu Tước Mộ, lão già lưu lại tiếng cười âm trầm, ánh mắt lại lộ ra ánh sáng màu đỏ, trên vai hắn có một con khỉ nhỏ nằm sấp. Trong mắt nó, ánh sáng màu đỏ ngày càng tăng.

Con khỉ nhỏ này kêu lên một tiếng, ánh sáng màu đỏ trong mắt của lào già tiêu tán, xoay người nhìn về phía xa xa, hào quang màu đỏ lập tức sáng ngời lên.

- Hắn, đến đây!

Thân mình lão già khẽ động, hướng về phía trước bước ra. Đúng lúc đó, con khỉ nhỏ trên đầu vai của nó lập tức rống lên một tiếng trầm thấp.

Bước chân của lão già đột nhiên dừng lại, trầm mặc giây lát, xoay người rời đi. Mục tiêu của hắn là vị trí trung tâm của Chu Tước Mộ.

Trong khi lão già quay đi, con khỉ nhỏ này quay đầu nhỉn về phía sau, hào quang màu đỏ trong mắt không ngừng loé ra.

Tốc độ của lão già này cực nhanh, mấy cái khe thứ nguyên xuất hiện trước người như bị lão biết trước, dễ dàng loé lên vượt qua, tốc độ dù nhanh nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm nào.

Không lâu sau khi lão già rời đi, một đạo vòng cung xé gió lao tới. Vương Lâm cau mày, nhìn về phương hướng lão già biến mất, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, đứng dậy hướng về phía xa xa lao đi. Dọc theo đường đi, hắn rất cẩn thẩn, thần thức tản ra. Đối với những cái khe thứ nguyên vô thanh vô tức xuất hiện, hắn rất đau đầu. Do có thứ ấy, hắn không thể đẩy nhanh tốc độ, chỉ có thể bước đi thong thả. Hai ngày sau, khi Vương Lâm đang phi hành, phóng qua một chỗ hư vô, ánh mắt hắn nhìn xa. Một vùng lòng chảo phía trước, có một cổ phá kim chi khí (1), đâm thẳng lên bầu trời, như kiếm quang của một thanh kiếm sắc bén.

(1) phá kim chi khí: cỗ khí thế có thể xuyên phá sắt thép!

Thần thức hắn đảo qua, nơi này có không dưới mấy vạn hố trũng, gắn liền thành một mảng lớn, nhìn không thấy cuối.

Ở bên trong mỗi cái hố trũng đều cắm một thanh trường kiếm. Tuy chỉ lộ ra một nửa nhưng kiếm quang quả thực rất nặng. Vừa đi vào nơi này, Vương Lâm đã rõ ràng có thể nhận thấy được kiếm ý dày đặc!

- Kim mệnh hồn!

Vương Lâm trầm mặc.

Hắn đã ở Chu Tước Mộ một thời gian không ít, hết thảy những thé trong Mộ này khác xa so với những gì Tư Đồ Nam nói. Vương Lâm cũng không phải là người đần độn. Cho đến hôm nay, hắn đã có những phân tích của chính mình về những hiện tượng này!

- Chỉ sợ là Chu Tước Mộ này căn bản chính là Tu Tinh Tinh. Lúc này, mặc dù nói ta đang ở trong Chu Tước Mộ, nhưng đồng dạng cũng ở trong Tu Tinh Tinh

Do đó mới có thể gặp được nhiều Linh vật mệnh hồn như thế! Cho nên, có thể là do Tu Tinh Tinh sụp đổ nên nơi đây mới xuất hiện những cái khe kỳ dị. Sự sụp đổ này chính là Tu Tinh Tinh sụp đổ.

Sắc mặt của Vương Lâm âm trầm, nhìn những hố trũng trước mặt. Đây chỉ là những phân tích và phán đoán của hắn, cũng không thể hoàn toàn xác định. Cho nên hắn muốn đến chỗ trung tâm xem nơi đó có có Linh Sơn hay không. Nếu mà có Linh Sơn thì những điều mình suy đoán là sai lầm. Nếu không có thì Vương Lâm có thể khẳng định nơi này chính là Tu Tinh Tinh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 454 Kỳ bảo! (1)

Vương Lâm trầm ngâm một lát, thần thức quét qua, bỗng nhiên đáy lòng chấn động.

Vị trí trung tâm của mảnh đất đầy hố trũng này có một hố trũng rất lớn, bên cạnh đó có một tầng băng lạnh bao phủ, phát ra ánh sáng. Bên trong nó đầy vẻ thâm lam, không nhìn thấy được gì.

Nhưng kiếm khí ở đó cũng rất nặng, như có thể xuyên thấu thiên địa, tản mát ra một cỗ khí tức bá đạo.

Cỗ khí tức này tuyệt đối những thanh kiếm tầm thường không thể tạo ra. Cỗ khí tức này Vương Lâm cũng không xa lạ. Lúc hắn còn ở Tiên giới, cái hắn đã tận mắt chứng kiến cũng không khác gì cái này.

- Nơi đây làm sao có khả năng có được bảo vật như thế này?

Hai mắt Vương Lâm chợt loé lên, hố trũng lớn nhất trước mắt này có phạm vi rất lớn, từ xung quanh đi vào sẽ rất tốn thời gian. Hơn nữa, bốn phía nhất định có những Linh vật mệnh hồn khác, mức độ nguy hiểm cũng không khác gì nhau.

Vật bên trong trung tâm của chỗ trũng cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Loại cảm giác này cũng không phải là tử một cái mệnh hồn nào đó mà là quen thuộc về tổng thể.

Trầm ngâm đôi chút, Vương Lâm từng bước đi vào khu vực đầy những hố trũng này. Nhưng khi hắn đi vào được mười trượng thì bỗng nhiên một hố trũng gần nhất bỗng phát ra hàn ý nồng đậm. Thanh kiếm cắm ở dưới đấy lòng chảo này đột ngột gào rít từ mặt đất xông lên.

Đây là một thanh kiếm cực kỳ bình thường, dài tầm ba thước, rộng khoảng hai ngón tay, cả thân màu bạc, mũi kiếm chỉ về phía Vương Lâm, phát ra âm thanh ông ông.

- Cút!

Trong tiếng kiếm minh (2) truyền ra một đạo thần niệm cực kỳ hống hách, đầy một cỗ ngạo ý.

(2) kiếm minh: âm thanh phát ra từ thanh kiếm.

- Linh vật tạo thành từ kim mệnh hồn không ngờ cũng cùng loại với kiếm hồn!

Khi Vương Lâm cảm nhận được đạo thần niệm của thanh kiếm kia, ánh mắt sáng lên, đáy lòng thầm nghĩ.

Kiếm ý phát tán ra từ cái lòng chảo ở vị trí trung tâm kia cùng với kiếm tiên mà năm đó hắn gặp ở Tiên giới cực kỳ giống nhau.

Tay phải hắn vỗ lên túi trữ vật một cái, lập tức kiếm tiên xuất hiện trong tay. Kiếm tiên vừa xuất hiện, thanh kiếm cuồng ngạo trước mặt lập tức như đom đóm gặp ánh trăng, ảm đạm thất sắc.

- Hứa Lập Quốc!

Trong miệng Vương Lâm quát nhẹ!

Từ trên thân thanh kiếm tiên xuất hiện một màn sương đen, bóng dáng của Hứa Lập Quốc từ màn sương đen này biến ảo ra. Hắn vừa xuất hiện hai mắt liền nhìn chằm chằm vào thanh kiếm cuồng ngạo kia, cười ha hả nói:

- Thằng cháu, Hứa gia gia nhà ngươi tuy giữa đường mới trở thành kiếm hồn, ngươi…

Không đợi hắn nói xong, thanh kiếm kia run lên, không chút do dự, lập tức lui về phía sau, hướng phía xa xa nhanh chóng bay đi.

Cảnh này khiến Hứa Lập Quốc ngẩn ra nhưng lập tức trở nên kiêu ngạo, nói:

- Chạy?! Ngươi cho là Hứa gia gia của ngươi cho ngươi chạy sao?!

Nói xong thân mình hắn khẽ động, mang theo kiếm tiên, nhanh chóng đuổi theo!

- Kiếm hồn tự nhiên cần kiếm hồn khắc chế!

Vương Lâm hạ giọng nói, bước chân đi về phía trước.

Có Hứa Lập Quốc đi trước mở đường, những nơi Vương Lâm đi qua, tất cả những thanh kiếm bên trong các hố trũng lần lượt lao ra, sau khi thấy Hứa Lập Quốc đều lập tức bỏ chạy.

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị. Dường như tất cả các thanh kiếm đều rất e ngại Hứa Lập Quốc. Ánh mắt của Vương Lâm loé lên, bình tĩnh nhìn cảnh tượng nói, thong thả bước chân đi về phía trước.

Giờ phút này, Hứa Lập Quốc cực kỳ hưng phấn, liên tục gào rít, cuốn theo kiếm tiên khi thì bay sang bên này lúc lại sang bên kia, khi lại gầm

lớn!

Một thanh bảo kiếm đột ngột từ mặt đất gào rít lao ra, hướng về phía chỗ trũng trung tâm bay đi. Ở nơi đó, những phi kiếm này lập tức không bỏ chạy nữa mà là lơ lửng giữa không trung, tản mát ra kiếm ý và hàn mang nồng đậm.

Một đường, với thế như chẻ tre, Vương Lâm đi phía sau Hứa Lập Quốc, nhanh chóng bay về phía trung tâm của nơi này.

Nơi này cái khe thứ nguyên không nhiều lắm. Dọc đường đi, Vương Lâm chỉ gặp ba cái, Có thể thấy được lần đầu Tu Tinh Tinh sụp đổ chỉ xuất hiện ở mấy chỗ mà thôi, chưa phải ảnh hướng đến nơi này.

Càng hướng về chỗ sâu bên trong đi đến, cái khe thứ nguyên ngày càng ít gặp. Vương Lâm gần nhử mở hết tốc độ, như một ngôi sao băng, phá không bay về phía hố trũng nơi trung tâm.

Một canh giờ sau, từ xa nhìn lại bên trên không trung của hố trũng thật lớn ở vị trí trung tâm có vô số thanh kiếm, truyền ra từng trận kiếm minh. Dù chưa tới gần, Vương Lâm cũng có thể cảm nhận được cỗ kiếm khí kinh người nơi đây!

Thân mình Hứa Lập Quốc chậm lại, không dám tiến lên nữa, nhìn lại phía Vương Lâm lấy lòng nói:

- Ông chủ, người xem đó, một đường ta cũng không chút lười biếng, giúp người đem tất cả kiếm hồn đuổi tới nơi này. Ngươi xem, giờ ta cũng không có việc gì nữa, không bằng để ta trở lại trong thanh kiếm. Chờ ngươi tiêu diệt kiếm hồn kia ta lại ra.

Nói xong, Hứa Lập Quốc vội vàng hướng về kiếm tiên thu nhỏ lại.

Chỉ có điều, thân mình hắn mới trở về được một nửa thì Vương Lâm đã nắm lấy kiếm tiên, ném về phía trước. Hắn cũng bị kéo theo, bay về phía chỗ đang có đầy các thanh kiếm kia.

Hứa Lập Quốc hét lên một tiếng, toàn bộ thân mình lập tức trở vào trong kiếm, khống chế nó, định chạy trốn.

- Nếu ngươi không phá tan nơi nay cho ta, lưu lại ngươi cũng vô dụng.

Thanh âm của Vương Lâm lạnh như băng, quanh quẩn xung quanh Hứa Lập Quốc. Hắn âm thầm kêu khổ, đáy lòng không ngừng nguyền rủa Vương Lâm. Nhưng lúc này hắn cũng không dám trốn nữa, cắm răng kiên trì mang theo kiếm tiến điên cuồng lao vê hướng phía đám bảo kiếm trên hố trũng kia.

Hắn gào rít, thông qua kiếm tiên truyền ra thành một tiếng kiếm minh long trời lở đất.

Tiếng kiếm minh này chấn động Cửu Thiên. Dưới âm thanh này đám bảo kiếm bên trên hố trũng lập tức tách ra thành một cái thông đạo. Chỉ thấy lúc này, sương mù màu thâm lam bên trong hố trũng không ngường quay cuồng, cùng lúc đó, một thanh loan nguyệt đao từ bên trong chậm rãi bay ra.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia thất vọng. Trước đó hắn đã cảm nhận rõ ràng khí tức giống với vật của Tiên giới. Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là giàu to rồi!

Tuy nói hắn vẫn không cho rằng khả năng này lớn nhưng cảm giác đó vẫn sâu đậm không phai.

Đáng tiếc, vật trước mắt này không đem đến cự phú mà là một thanh loan đao. Từ xưa đến nay, đao kiếm vẫn luôn nổi danh nhưng đao có ngạo ý, đao có cuồng tức. Nếu sắt thép bình thường thì không tính, chỉ khi có được linh tính, trở thành một loại tồn tại có hồn thì không dễ dàng ngưng tụ với nhau một chỗ. Lại càng không ngờ có thể khiến vô số kiếm hồn trở nên sùng bái như lúc này. Đây tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

Tuy nhiên, vật này tuy là bất phàm nhưng cũng là từ rất nhiều mệnh hồn tạo thành, do đó căn bản không thể lấy được. Dù là cầm trong tay, khi ly khai khỏi nơi này, mất đi lực lượng giam cầm kỳ dị của Tu Tinh Tinh thì lập tức sẽ băng toái, hoá thành mệnh hồn, trở về điểm khởi đầu.

Vương Lâm than thầm, nâng tay lên muốn triệu hồi kiếm tiên lại, rời khỏi nơi này. Bỗng nhiên ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng, loé ra quang mang kỳ dị nhìn chằm chằm vào thanh loan đao kia.

- Không đúng! Đao hồn này không phải tạo thành từ nhiều mệnh hồn! Nó chỉ là một mệnh hồn!

Vương Lâm thở sâu.

Sau khi tiến vào Chu Tước Mộ, gặp nhiều Linh vật mệnh hồn thì phần lớn trong số này đều được tạo thành từ nhiều mệnh hồn, ngưng tụ mà thành. Chưa bào giờ có một Linh vật nào mà từ một mệnh hồn biến hoá ra, chỉ có duy nhất đao hồn trước mặt này!

Khi thanh loan đao từ bên trong hố trũng kia bay ra, những thanh bảo kiếm bốn phía lập tức phát ra kiếm minh như là thần phục, giống như thần tử bái kiến thiên tử, lui về phía sau.

Ở bên trong kiếm tiên, sau khi Hứa Lập Quốc nhìn thấy thanh loan đao này lập tức trở nên khẩn trương. Hắn bẩm sinh nhát gan, lúc này chứng kiến những kiếm hồn khác đều như thế, do dự một chút, đáy lòng muốn bái phục nhưng lại sợ Vương Lâm.

Hắn run rấy, lại khiến cho thân kiếm tiên cũng run rẩy!

Thanh loan đao kia loé lên, lấy một tốc độ khó có thể tin được xuất hiện bên cạnh kiếm tiên. Chỉ nghe một tiếng keng trong trẻo vang lên, thanh kiếm tiên lập tức bị bắn xa mấy trượng, nhưng cũng không có chút sứt mẻ nào, vẫn hoàn hảo như lúc đầu!

Hứa Lập Quốc hét lớn một tiếng, không chút do dự kéo kiếm tiên bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhướn mày. Hắn đã biết Hứa Lập Quốc nhát gan, nhưng cũng không ngời lúc này hắn cũng không dám chiến đấu chút nào mà đã trực tiếp chạy trốn!

Tay phải Vương Lâm triệu hồi, tâm niệm dẫn động, thanh kiếm tiên lập tức phá không bay lại vào trong tay hắn. Thanh loan đao loé lên, nhanh chóng đuổi theo.

Thân mình Vương Lâm lập tức lui về phía sau, kiếm tiên trong tay cũng chém ra, kiếm quang lập tức gào thét xông ra va chạm với thanh loan đao.

Ầm một tiếng, phía trên loan đao cũng không có sứt mẻ gì, ngược lại tản ra một cỗ băng hàn ý. Cùng lúc đó, một đạo thần niệm từ trong thanh loan đao truyền ra.

- Nó, hồn lưu lại… Ngươi, cút…

Sau khi thần niệm truyền ra, thanh loan đao này nhoáng lên một cái, hoá thành một thanh loan đao thật lớn dài chừng mười trượng, chém xuống. Lập tức một đạo đao mang như khai thiên tích địa ầm ầm chém đến.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 454 Kỳ bảo! (2)

Hai mắt Vương Lâm chớp lên, trong lúc lui về phía sau, kiếm tiên trong tay chắn ngang trước người. Đao mang chém xuống, chỉ nghe ầm một tiếng, thân mình Vương Lâm lập tức bị bắn ra xa. Hắn nương theo cỗ lực này, không chút dừng lại, tiếp tục thối lui. Lực công kích của thanh loan đao nào không kém một kích toàn lực của Anh Biến hậu kỳ tu sĩ. Nếu không sử dụng Thập Ức Tôn Hồn Phiên, Vương Lâm khong thể địch lại.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh. Hướng hắn bỏ chạy cũng không phải là theo đường cũ mà là theo hướng ngược lại, trực tiếp xuyên qua hố trũng thật lớn kia, bay nhanh vào chỗ sâu bên trong.

Trên thanh loan đao truyền ra từng đạo thần niệm. Lập tức, những thanh bảo kiếm phia trên lập tức phát ra kiếm minh ông ông, lao theo Vương

Lâm truy kích gắt gao.

Vương Lâm bay đi cực nhanh, trực tiếp xuyên qua đám hố trũng này. Vô số bảo kiếm điên cuồng truy kích. Thanh loan đao phía sau thỉnh thoảng lại phát ra đao mang, gào thét xông đến.

Kiếm tiên sớm đã được Vương Lâm thu hồi. Hắn xuất ra toàn bộ tốc độ, nhanh chóng bỏ chạy.

Ở phía trước hắn, một thanh kiếm từ trong hố trũng lao ra, thành thế nam bắc giáp công, hướng về Vương Lâm đâm tới. Ánh mắt Vương Lâm loé lên, tay phải xuất ra một trảo cách không. Lập tức Thập Ức Tôn Hồn Phiên xuất hiện trên tay. Hắn rung lên, đem Hồn Phiên này bao lấy cả thân người, hoá thành một đạo khói đen dập dềnh, tốc độ lại tăng nhanh mấy lần.

Thanh kiếm trước mặt đâm tới lập tức bị trượt, thay đổi phương hướng, đuổi theo không rời. Lúc này, phía sau Vương Lâm có một mảng đầy những thanh kiếm rậm rạp vô cùng vô tận. Kiếm quang ngập trời, gào rít giữa trời đất, hàn khí phát tán ra từ những thanh bảo kiếm này khiến nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, không ngờ còn xuất hiện sương lạnh.

Lúc này, cả đất trời chỉ còn âm thanh của kiếm minh, long trời lở đất, gào rít chấn động cả Cửu Châu. Dường như không trung cũng phải sụp đổ, đại địa đều phải rung chuyển.

Thanh thế này cực lớn, trong phạm vi mấy vạn dặm, hầu như tất cả các tu sĩ đều phát hiện ra. Có nhiều thân ảnh nhoáng lên, hướng về nơi này bay đến, muốn xem tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Một thanh kiếm là kèm theo một tiếng kiếm minh, một đạo hàn mang. Lúc này chúng tập hợp cùng một chỗ, đã hoá thân trở thành một thanh viễn cổ kiếm tiên. Kiếm khí bay lượn, đạo đạo loé ra xung quanh bốn phía Vương Lâm.

Dưới sự bao bọc của Tôn Hồn Phiên, Vương Lâm nhoáng lên, như một làn khói nhẹ, lượn lờ bay về phía trước. Nhưng dù là như thế vẫn có rất nhiều kiếm quang chém lên, chẳng qua đều bị Tôn Hồn Phiên ngăn trở mà thôi.

Chỉ khi đao mang của thanh loan đao chém xuống thì Vương Lâm mới xuất ra kiếm tiên ngăn cản.

Một đường phi hành cực nhanh, cực phấn khích khiến Vương Lâm không khỏi nhớ tới cảnh tượng năm đó, khi tu vi của mình còn yếu, bị người người đuổi giết!

Đúng lúc này, bỗng nhiên phía trước Vương Lâm có hai đạo vòng cung bay tới. Nhưng ở ngàn dặm bên ngoài, hai đạo vòng cung này đột nhiên dừng lại, hiển nhiên đã nhận ra sự quỷ dị nơi này, nhanh chóng thay đổi phương hướng, lập tức thoát đi.

Vương Lâm ngửa mặt lên trời cười lớn, hơi ngoảnh đầu nhìn thoáng qua một tảng lớn vô số bảo kiếm truy kích gắt gao sau lưng, nhất là thanh loan đao quỷ dị khó lường thỉnh thoảng lại loé lên trong đó. Thân mình hắn nhoáng lên một cái, lập tức thuấn di, trực tiếp xuất hiện bên ngoài ngàn dặm.

Chẳng qua thân hình hắn vừa hiện ra, những bảo kiếm đuổi theo sau không ngờ cũng loé lên, phá toái hư không, giống như trực tiếp xuyên qua không gian, tiếp tục truy kích.

Âm thanh ầm ầm truyền khắp đất trời, không ngờ có một chút dấu hiệu mơ hồ thiên địa của Tu Tinh Tinh vỡ vụn.

Hai đạo vòng cung kia lập tức gấp rút chạy đi, Vương Lâm liếc mắt một cái đã nhận ra hai người ở bên trong hai đạo vòng cung này.

Hai người này cũng là hai người mà hắn quen biết. Vừa thấy lỗ tai của nam tử kia, Vương Lâm nhận ra hắn là Chu Vũ Thái. Về phần nữ tử kia, trên mặt mang một tấm khăn mỏng màu đen, chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, nhận ra thân phận của nàng.

- Chu huynh đừng vội, chờ tại hạ một chút!

Tuy nói Vương Lâm bị vô số bảo kiếm truy kích nhưng sắc mặt vẫn thong dong, cười vang lên nói.

Sắc mặt của Chu Vũ Thái khó coi, thầm nhủ:

- Xui xẻo thật!

Hắn làm ra vẻ hoàn toàn không nghe không thấy câu nói của Vương Lâm, ngược lại tốc độ lại nhanh hơn.

Về phần nữ tử che khăn kia, sau khi nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt lại lộ ra một tia sợ hãi, cắn răng lập tức chạy đi.

Cứ như thế, hai người Chu Vũ Thái phía trước, Vương Lâm ở giữa, còn phía sau là kiếm quang rậm rạp phô thiên cái địa. Nhất là thanh loan đao trong đó, lại thỉnh thoảng phát ra đao mang chém tới.

Đao mang mới chính là thứ mà Vương Lâm e ngại, mỗi lần đao mang xuất hiện, hắn đều nhanh chóng tránh né.

Thanh loan đao này cực kỳ quỷ dị, trong khi Vương Lâm bỏ chạy, thần thức không ngừng xem xét. Hắn phát hiện ra mỗi khi tốc độ của thanh loan đao này quá mau, xung quanh lại xuất hiện một cỗ lực lượng kỳ dị,

khiến tốc độ nó hơi chậm lại. Nếu không như thế, nhất định nó đã nhanh chóng đuổi kịp Vương Lâm.

Trong quá trình này, ba người đều xuất ra tốc độ nhanh nhất. Ba nén hương sau, ranh giới của khu vực đầy hỗ trũng này với bên ngoài đã xuất hiện trong tầm mắt. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, thân mình lập tức thuấn di, biến mất tại chỗ, khi hiện ra đã xuất hiện ở bên cạnh ranh giới này. Sau khi hiện ra, hắn vẫn không dừng lại mà hướng về phía xa xa bay đi.

Chu Vũ Thái hơi do dự, lập tức hướng Vương Lâm truy kích. Về phần nữ tử đeo khăn che mặt kia, ánh mắt chợt loé lên, thay đổi phương hướng, tách ra khỏi Chu Vũ Thái.

Những thanh phi kiếm khi truy kích đến đây lập tức dừng lại, chỉ có thanh loan đao kia vẫn không chút đình trệ, loé lên, trực tiếp xông ra khỏi khu vực đó.

Thanh loan đao này sau khi ra khỏi đó đột nhiên tốc độ tăng vụt lên, cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ nó dường như suy yếu, khiến cho tốc độ nó tăng nhanh đến không thể tin được.

Gần như trong nháy mắt, thanh loan đao vượt qua bên người Chu Vũ Thái, trước tiếp hướng về chỗ Vương Lâm.

Trên trán Chu Vũ Thái túa ra mồ hôi lạnh. Vừa rồi khi thanh loan đao xẹt qua người hắn gần như không thể phát hiện được. Chỉ cảm thấy cuồng phong quét đến, khi nhìn lên thì chỉ còn thấy một điểm đen đang biến mất.

- Đây là Linh vật gì?! Tốc độ quá nhanh, so với vừa rồi tối thiểu phải nhanh hơn mấy chục lần!

Đáy lòng Chu Vũ Thái hoảng sợ, trầm ngâm rồi lại bay về phía trước.

Tốc độ bay đi của Vương Lâm không thể không chậm lại vì sau khi đi qua khu vực có những hỗ trũng, cái khe thứ nguyên lại xuất hiện nhiều hơn. Hắn dừng lại một chút, đứng trên đỉnh một ngọn núi.

Nhìn về phía trước, xa xa có một ngọn núi có phát ra ánh sáng bảy màu. Bộ dáng của ngọn núi này so với miêu tả của Tư Đồ Nam về Linh Sơn thì giống nhau như đúc.

Gần như nháy mắt khi thân mình Vương Lâm tạm dừng, phía sau hắn vang lên âm thanh như sét đánh. Vương Lâm sớm đã có chuẩn bị, thân mình lập tức loé lên, thuấn di ra bên ngoài nghìn trượng. Chỉ nghe ầm một tiếng, ngọn núi nơi hắn vừa đứng lập tức sụp đổ, trong đất đá vụn tung toé, một đạo ánh sáng màu thâm lam loé ra, thanh loan đao lại điên cuồng lao ra.

Cùng lúc đó, một cỗ thần niệm từ trên thanh loan đao truyền ra.

- Nó… Lưu lại!

Thân mình Vương Lâm lại loé lên, hắn chỉ cảm thấy cánh tay trái đau rát. Khi thân hình hắn lại hiện ra bên ngoài nghìn trượng thì ống tay áo của hắn đã bị xé tan, trên cánh tay xuất hiện một đạo vết thương.

- Tốc độ thật nhanh!

Sau khi hiện ra, Vương Lâm vẫn không dừng lại, lại thuấn di đi. Hắn không dám thuấn di quá xa nếu không một khi xuất hiện một cái khe thứ nguyên xung quanh thì sẽ rất nguy hiểm.

Do đó, chỉ cần thấy lam mang loé lên là Vương Lâm lại biến mất, chỗ đó lại lập tức vỡ vụn tan nát.

Thanh loan đao này giống như bị phát điên lên, truy kích không ngừng!

Vương Lâm loé lên, xuất hiện hơn trăm dặm ở ngoài. Vừa hiện ra hắn lại dời sang bên cạnh. Chỉ thấy một cái khe thứ nguyên ở bên cạnh này từ từ mở ra cái miệng hình vòng cung.

Vương Lâm di động mấy trượng. Chỉ thấy lam mang lại loé lên, từ chỗ hắn thuấn di trước đó, một cỗ cuồng phong ập thẳng vào mặt. Hết thảy những thứ vật chất, đất, núi trên đường đều toàn bộ sụp đổ. Thậm chí mấy cái khe thứ nguyên xuất hiện trên đường đi của lam mang cũng toàn bộ sụp đổ.

Thấy được một màn này làm da đầu Vương Lâm run lên, không nói hai lời lập tức thuấn di. Dưới chân phải hắn đau rát, máu tươi lại tuôn ra.

Sau khi xuất hiện mười dặm ở ngoài, tay phải Vương Lâm lập tức điểm lên chân phải một cái, miệng vết thương khép lại, máu tươi cũng ngừng chảy.

- Đây rốt cuộc là pháp bảo gì?!

Ánh mắt Vương Lâm hiện ra một tia tham lam. Tốc độ của nó thì chỉ từ hồn phách thứ tư của Thập Ức Tôn Hồn Phiên hắn mới chứng kiến quá.

Hắn có chút so sánh, tốc độ của hai pháp bảo riêng biệt này có chút tương xứng. Nhưng hiển nhiên lực công kích của thanh loan đao này cường đại hơn, cánh tay bị nó đâm qua có lẽ không bỏ mạng nếu bị nó trảm qua lần nữa thì có thể là đầu rơi xuống đất!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 455 Hồng Điệp

- Vật ấy chỉ do một mệnh hồn cấu thành. Rốt cục mệnh hồn này là của ai, không ngờ có thể sinh ra một kim linh vật cường đại đến không thể tin được! Vật ấy quả là một bảo bối!

Thân mình Vương Lâm lại loé lên, biến mất tại chỗ, lại một trận sụp đổ xuất hiện!

Tốc độ của thanh loan đao càng lúc càng nhanh, phản ứng của Vương Lâm dần dần càng không theo kịp tốc độ của nó. Hơi chút vô ý có thể bị thương. Lúc này hắn rốt cục biết Chu Tước Tử năm đó vì sao lại e dè như thế với hồn phách thứ tư!

- Vật này ta nhất định phải đoạt được!

Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé ra, lập tức xuất kiếm tiên, bắn ra. Hứa Lập Quốc ở trong thân kiếm bị chấn văng ra!

- Hứa Lập Quốc, ngươi chịu khó uỷ khuất một chút, coi như hắn là Cự Ma Tộc Lão tổ Liền Thành, đợi sau khi ta thu hồi mệnh hồn, chắc chắn

đi cứu ngươi!

Vương Lâm nói xong, thân mình Hứa Lập Quốc lập tức bay ra giữa không trung!

Hứa Lập Quốc kêu rên một tiếng, đang muốn chạy trốn, thanh loan đao lập tức loé lên, xuất hiện bên người hắn, cuốn lấy thân mình hắn, lập tức biến mất vô ảnh.

Xa xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi đầy u uán của Hứa Lập Quốc.

- Ông chủ, ngươi dù sao cũng không được quên cứu ta đâu đó!

Vương Lâm cầm kiếm tiên, ánh mắt chớp động. Hắn cùng với Hứa Lập Quốc có tâm linh tương thông, có thể nhận biết được vị trí của Hứa Lập Quốc. Hơn nữa, hắn cân nhắc, đao hồn bên trong thanh loan đao này cũng không muốn đả thương Hứa Lập Quốc, hắn là có ý khác.

Hơn nữa, bản thân Hứa Lập Quốc chính là ma đầu, lấy việc cắn nuốt mà tồn tại, không phải dễ dàng có thể bị huỷ diệt. Lúc này Vương Lâm còn có việc cần làm, không thể giằng co thêm với thanh loan đao nữa. Có Hứa Lập Quốc làm căn cứ, lần sau có thể tìm đến, còn nhiều thời gian để nghĩ biện pháp thu phục vật ấy!

Đem kiếm tiên thu hồi, Vương Lâm nhìn Linh Sơn xa xa, thân mình nhảy lên. Nhưng lúc này, thần sắc Vương Lâm khẽ động, nhìn về một ngọn núi cách đó không xa. Nơi đó có một thân ảnh màu hồng. Thân ảnh ấy tràn đầy vẻ trống vắng và cô độc!

Nàng đứng ở đó đỏ hồng như bướm, tâm tình theo gió cuốn đi, giống như bất đắc dĩ thâm nhập vào phàm trần!

- Hồng Điệp!

Nơi nào có Hồng Điệp, nhất định sẽ có bóng dáng của Kiền Phong. Ánh mắt của Vương Lâm vững vàng như núi, nhìn khắp xung quanh. Tu vi của Kiền Phong là Anh Biến trung kỳ, lấy thần thức của Vương Lâm nếu hắn cố tình che dấu thì rất khó có thể phát giác được.

Ánh mắt của Vương Lâm bình tĩnh nhìn về Hồng Điệp, ôm quyền, cao giọng nói:

- Hồng Điệp đạo hữu, đã lâu không gặp!

Thân ảnh màu hồng trên đỉnh núi cách đó không xa lộ ra đầy vẻ cô tịch. Nàng nhìn Vương Lâm thật sâu, thân hình nhoáng lên một cái, trực tiếp từ trên ngọn núi phóng xuống, nháy mắt đã xuất hiện cách Vương Lâm trăm trượng bên ngoài.

Sau khi tới gần, vẻ trống rỗng và mờ mịt hiện lên trong đôi mắt của Hồng Điệp lập tức đập vào trong mắt của Vương Lâm. Sắc mặt Vương Lâm trở nên khó coi. Tuy hắn đã sớm biết được những chuyện phát sinh trên người Hồng Điệp, cũng từng nhận ra sự tồn tại của Hồng Điệp khi đánh nhau với Kiền Phong ở nơi giáp ranh với Chu Tước đại lục.

Nhưng hôm nay hắn mới chân chính gặp lại Hồng Điệp lần đầu tiên sau cuộc chiến giữa hai người lần trước.

Từ đôi mắt của Hồng Điệp, Vương Lâm đã chỉ nhìn thấy một mảnh tĩnh mịch mà thôi.

Lúc này, Hồng Điệp vẫn xinh đẹp như trước nhưng trên người nàng rốt cuộc cũng không nhìn ra được chút bóng dáng hăng hái, ngạo ý lăng thiên của một đại kiêu nữ. Năm đó, Hồng Điệp là một đại thiên kiêu của Tuyết Vực quốc, nhân vật thiên tư mà trăm năm đã Hoá Thần. Trong mắt nàng, Vương Lâm không khác gì một con kiến. Khúc mắc giữa hai người từng chút, từng chút một lớn dần lên, cuối cùng dẫn tới một trận chiến.

Tuy là thế nhưng trong lòng Vương Lâm vẫn tôn trọng Hồng Điệp. Loại tôn trọng này là sự thừa nhận một người xứng đáng là đối thủ của mình.

Lúc này đây, đối thủ trong quá khứ đã tới kết cục như thế này khiến Vương Lâm không khỏi thầm thở dài một tiếng. Cái gọi là cảnh còn người mất quả không sai chút nào.

So với lúc này, Vương Lâm thật sự hy vọng có thể gặp được một Hồng Điệp xinh đẹp và đầy ngạo ý. Một trận chiến với một Hồng Điệp như thế mới chân chính là đỉnh cao mà nhân sinh đáng để vươn tới.

Vương Lâm than nhẹ, thu hồi cảm xúc trong lòng, ánh mắt như điện nhìn Hồng Điệp, bình thản nói:

- Kiền Phong, ra đi!

Hồng Điệp đứng đó, ngẩng đầu nhìn hướng trời cao. Đôi mắt trống rỗng.

- Tằng Ngưu, hôm nay Kiền mỗ không rảnh để giằng co với ngươi. Ngươi cũng đã đến được đây rồi thì chúng ta tái kiến trên Linh Sơn.

Thanh âm của Kiền Phong từ hư vô xung quanh truyền đến. Vương Lâm quay ngoắt đầu lại, nhìn về một dãy núi xa xa. Chỉ thấy một bóng đen, như một đạo cuồng phong, sau khi hiện lên gào rít mà đi. Mục tiêu chính là Linh Sơn ở vị trí trung tâm.

Hàn mang trong mắt Vương Lâm chợt loé lên, hừ lạnh một tiếng, thân mình nhoáng cái, cũng định hướng về phía Linh Sơn bay đi.

- Hồng Điệp, ngươi không phải là đi khắp nơi để kiếm cơ hội tái chiến với Vương Lâm một trận sao?! Hôm nay ta cho ngươi cơ hội này! Giết

hắn đi!

Tiếng cười kiêu ngạo của Kiền Phong từ phương xa truyền đến, bóng dáng hắn như điện, nháy mắt đã biến mất.

- Tằng Ngưu, hai người bạn cũ các ngươi gặp lại, hãy ở đó mà ôn lại chuyện cũ đi. Chờ Kiền mỗ lấy ra mệnh hồn sẽ lại tới thu thập nhà ngươi!

Vẻ trống rỗng trong đôi mắt của Hồng Điệp biến mất, hiện ra một cỗ chiến ý nồng đậm. Thân mình nàng nhoáng lên, ngăn cản trước người Vương Lâm, không thốt ra lời nào, tay phải vỗ túi trữ vật. Lập tức một thanh trường kiếm màu đỏ xuất hiện trong tay nàng.

Cùng lúc đó một cỗ khí tức ngập trời từ trên người Hồng Điệp bỗng nhiên bạo phát ra. Hơi thở này không chút nào thua kém Vương Lâm, hơn nữa trên người nàng cũng ẩn ẩn có tiên lực lượn lờ. Hiển nhiên tu vi của nàng dù chưa đạt tới Anh Biến kỳ nhưng cũng không kém mấy.

- Tằng Ngưu!

Từ trong miệng Hồng Điệp một thanh âm lạnh như băng truyền ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm nhíu mày, nhìn nàng thật sâu. Hắn cũng không vội vã tìm Kiền Phong. Nguyên bản hắn đoán nơi này không có nhiều khả năng sẽ xuất hiện Linh Sơn. Dù sao nếu thực sự đây là Tu Tinh tinh thì không thể xuất hiện Linh Sơn được.

Hai mắt Hồng Điệp chợt loé lên, vung trường kiếm trong tay về phía trước. Thanh kiếm lập tức rời tay, tạo ra một cỗ kình phong, hoá thành một tia chớp màu đỏ, phá không lao ra với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đâm đến mi tâm của Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm lui lại phía sau, tay phải vỗ lên túi trữ vật, Cấm Phiên xuất hiện trong tay, rung lên. Vô số cấm chế từ bên trong bay ra, hình thành một cấm chỉ phòng hộ trước người.

Tia chớp màu đỏ kia lập tức đâm vào cấm chỉ phòng hộ này, tạo ra âm thanh ầm ầm chấn động long trời lở đất, điên cuồng quanh quẩn, vang ra khắp nơi.

Dưới đất, đất cát cuồn cuộn nổi lên. Chỉ thấy trong bão cát này, hồng quang chợt loé lên, bóng dáng của Hồng Điệp nhanh chóng bay ra, trong tay đã xuất hiện một khối băng màu đỏ. Bên trong khối băng này phát ra một cỗ hàn khí dày đặc, lập tức tràn ngập bốn phía. Khi Hồng Điệp tới gần, đột nhiên đôi mắt tràn ngập chiến ý của nàng loé ra một cỗ đau thương sâu sắc. Khi nàng lao ra thì đôi môi không ngừng run rẩy.

- Giết… ta…

Một thanh âm yếu ớt từ trong miệng Hồng Điệp nhẹ nhàng truyền ra. Nhưng ngay lập tức tia đau xót kia liền biến mất, chỉ còn lại chiến ý dày đặc.

- Khí thế lăng lệ xông thẳng vào người Vương Lâm.

Đáy lòng Vương Lâm chấn động. Hắn đã nghe được thanh âm của Hồng Điệp, nhìn thấy ánh mắt của Hồng Điệp, đột nhiên trở nên do dự.

Hồng Điệp kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của nàng là truyền ra từ tận xương tuỷ, từ tận linh hồn. Nàng sống luôn như một đoá hoa hồng kiêu sa.

Một tia thần trí ẩn dấu thật sâu trong nàng tình nguyện tử vong, cũng không nguyện sống một cuộc sống tù túng như thế!

Vương Lâm thở sâu. Đối mặt với khí thế lăng lệ của Hồng Điệp, hắn duỗi tay phải ra, xuất ra một trảo vào hư không, lập tức từng đạo cấm khí từ trong Cấm Phiên gào rít lao ra, phát ra từng trận hào quang cấm chỉ, ngưng tụ trong tay hắn.

Một thanh trường thương thật lớn dài chừng ba trượng hình thành, phát tán ra từng đạo hắc khí.

Một tay hắn nắm lấy trường thương, ánh mắt như điện nhìn Hồng Điệp. Thân mình hắn hoá thành một đạo tàn ảnh, đâm ra một thương!

Một thương này mang theo từng trận âm thanh gào rít phá không như những tiếng kêu khóc thảm thiết, từ đầu mũi thương phát ra, âm thanh truyền ra đến mấy vạn dặm bên ngoài. Khối băng trong tay Hồng Điệp bỗng nhiên hướng về mi tâm nàng đâm xuống, một đạo hồng quang từ mi tâm loé ra. Chỉ thấy tầng tầng lớp lớp những miếng băng mỏng màu đỏ từ mi tâm tràn ra với tốc độ mà mắt thường có thể quan sát được, nháy mắt đã bọc lấy cả thân mình, hình thành một bộ áo giáp màu đỏ.

Toàn bộ áo giáp này đều có màu đỏ, tản mát ra từng trận hàn khí, hồng quang chiếu lên càng làm nổi bật dung nhan tuyệt mỹ của Hồng Điệp. Giờ phút này nàng giống như một nàng chiến tiên (1), áo giáp không ngừng tản mát ra hồng quang. Bỗng nhiên trong tay nàng xuất hiện một cây roi màu đen.

(1) chiến tiên: nàng tiên chuyên chiến đấu

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 456 Đỏ bừng

Côn Cực Tiên! Cây roi này chính là Kiền Phong cho nàng, để nàng dùng đối phó lại Vương Lâm.

Trong mắt Hồng Điệp phát tán ra quang mang kì dị. Tay phải nàng vung cây roi ra, chỉ nghe từng trận bang bang từ cây roi này phát ra. Ngay sau đó, cây roi như một con giao long, dọc theo dáng người Hồng Điệp, như một tia chớp đâm tới Vương Lâm.

Đôi mắt Vương Lâm chợt loé lên, thương chuyển thân động. Ngay khi đâm ra một thương, thân mình Vương Lâm liền lui về sau, hai tay bấm quyết, trong miệng khẽ niệm chú. Ngay sau đó một cổ quái phong ẩn chứa tiên lực lập tức gào rít đuổi theo trường thương, hướng về phía trước. Côn Cực Tiên và trường thương đột nhiên đâm sầm vào nhau.

- Ầm!

Âm thanh như tiếng trời đất sụp đổ. Roi và thương đâm vào nhau tạo ra một cỗ khí lãng mạnh mẽ trùng kích khuếch tán ra xung quanh. Bóng dáng Vương Lâm cũng không hề di động. Cỗ khí lãng khuếch tán như cơn bão cát này nháy mắt khi ập tới gần chỗ hắn thì liền bị cổ quái phong này cuốn lấy, gào rít, với thế công kích càng mãnh liệt hơn nhằm về phía Hồng Điệp.

Cảnh tượng này phát sinh nhanh như tia chớp. Sau khi Côn Cực Tiên trong tay Hồng Điệp va chạm với trường thương thì liền lập tức rời khỏi tay nàng, hoá thành một đạo tia chớp màu đen, xuyên thấu cổ quái phong đang cuốn đến, đâm thẳng về hướng Vương Lâm.

Chỉ nghe bang một tiếng, bóng dáng Vương Lâm bạo lui, trực tiếp rời ra ngoài trăm trượng. Hai mắt hắn loé ra quang mang kỳ dị, thấp giọng nói:

- Côn Cực Tiên!

Cây roi này hắn từng gặp qua một lần nhưng cuối cùng vẫn không thể tới tay. Lần này gặp lại, hắn đã quyết chí phải đoạt cho bằng được.

Lại nói Hồng Điệp, khi cổ quái phong kia cuốn tới, thân mình nàng không tự chủ được phải lui về phía sau, áo giáp màu đỏ trên người nàng lập tức phát ra từng trận khí tức cực hàn. Khí tức này điên cuồng tràn ra phía trước. Chỉ nghe từng trận rắc rắc từ giữa hư không truyền đến. Một đám băng điêu hình thù kỳ quái như đám chông nhọn sắc bén ngưng kết thành hình giữa không trung.

Dưới hàn khí này, không ngờ khí lãng cũng bị đóng băng lại, từ vô hình hoá thành hữu hình!

Vương Lâm nhìn cái áo giáp kia, hàn mang hiện lên trong mắt.

Hồng Điệp nâng tay phải lên, điểm lên đám băng điêu trước mặt một cái. Lập tức những tiếng răng rắc từ những đám băng điêu này vang lên. Bên ngoài chúng lập tức xuất hiện đạo đạo vết nứt, nhanh chóng lan tràn. Gần như chỉ trong nháy mắt toàn bộ đám băng điêu không còn chỗ nào trơn

mịn nữa. Bụp một tiếng, chúng liền vỡ vụn thành những mẩu nhỏ, rơi hết xuống đất.

- Giết… ta…

Ánh mắt Hồng Điệp lộ ra vẻ đấu tranh, vẻ thống khổ trên khuôn mặt càng đậm hơn.

Lúc này, xung quanh thân thể Hồng Điệp, Côn Cực Tiên giống như giao long, bay lượn khắp nơi. Chiếc áo giáp màu đỏ trên người nàng vẫn tản mát ra từng trận hàn mang.

Vương Lâm nhìn Hồng Điệp, lặng lẽ gật gật đầu. Tay phải hắn vỗ lên túi trữ vật, một bả chiến phủ thật lớn lập tức xuất hiện trong tay. Ngay khi chiến phủ này xuất hiện, không trung bỗng nhiên tối sầm lại, toàn bộ ánh sáng đều ngưng tụ trên bề mặt của bả chiến phủ này.

Từng đạo tia chớp màu tím lưu động trên chiến phủ, theo cánh tay Vương Lâm lưu chuyển toàn thân. Từng trận âm thanh bụp bụp liền từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra.

Thời khắc này, một cỗ chiến ý chưa từng có dần ngưng tụ trong tim Vương Lâm.

Cây chiến phủ này chính là do Cự Ma Tộc Lão tổ triệu hoán ra trước khi chết, là vũ khí của Tổ tiên Cự Ma Tộc ở Thi Âm Tông của Triệu quốc. Sau khi Vương Lâm đạt được, vốn định để dành cho bổn tôn sử dụng. Nhưng hiện tại kiếm tiên đã mất đi kiếm hồn, không thể phát huy ra được thần thông, hắn lại không muốn sử dụng Tôn Hồn Phiên, do đó bả chiến phủ này chính là vũ khí thích hợp nhất!

Hồng Điệp nhìn Vương Lâm, hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng thoát ra, một đạo hồng quang từ trong miệng bay ra, đón gió bành trướng lên, hoá thành một đoá hoa hồng trong suốt màu đỏ, phiêu phù trước người nàng.

Nháy mắt, đoá hoa hồng màu đỏ này đã nở rộ lên. Từ nhuỵ hoa bên trong phiêu tán ra một làn khói hồng, mơ hồ từ trong đó có thể nhìn ra hình bóng của Hồng Điệp.

Hình bóng này, khuôn mặt có một cỗ ngạo ý nồng đậm, so với một Hồng Điệp trong lòng của Vương Lâm thì giống nhau như đúc.

- Tằng Ngưu, ra tay đi!

Ánh mắt Hồng Điệp trong làn khói kia lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhìn về phía Vương Lâm.

Lúc này, cách chỗ Vương Lâm và Hồng Điệp đang đứng ngàn dặm, Chu Vũ Thái đang nhanh chóng bay đi. Tu vi của hắn không phải là Anh Biến kỳ, tốc độ không thể nhanh bằng Vương Lâm, vẫn đuổi theo phía sau.

Vừa rồi khi thanh loan đao xẹt qua người hắn chỉ trong chớp mắt đã khiến hắn cực kỳ kinh hãi. Cuộc đời này hắn chưa từng thấy thứ nào có tốc độ nhanh đến như vậy!

Khi đang bay đi, bỗng nhiên Chu Vũ Thái nhướn mày, thân hình lập tức dùng lại, quay đầu nhìn về phía sau. Lúc đó, phía chân trời đằng sau hắn, một mảnh hồng quang gào rít xông đến, cuồn cuộn quay cuồng, màu đỏ nổi bật giữa thiên địa.

Ngay cả mấy cái khe thứ nguyên trên không trung lúc này dưới sự trùng kích của đám mây màu đỏ này cũng nhanh chóng tiêu tan.

Chu Vũ Thái than thầm, lập tức trở nên cung kính, đứng tại chỗ không động đậy.

Đám mây đỏ như một con mãnh thú từ thời thượng cổ, trên không trung gào thét mà qua. Khi bay qua chỗ Chu Vũ Thái, một thanh âm già nua từ bên trong truyền ra:

- Tiến vào!

Chu Vũ Thái vội vàng xưng dạ, khẽ động thân mình hoá thành một đạo vòng cung bay vào trong phạm vi cảu đám mây đỏ.

Bên trong mây đỏ, chỉ thấy một lão già đầy vẻ tang thương, mặc áo quần màu hồng, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt như điện đang nhìn về phía xa xa. Thân mình hắn không động nhưng tốc độ của đám mây đỏ cũng rất nhanh bay về phía trước.

Chu Vũ Thái đứng ở bên người lão nhân, thần thái cung kính.

- Chu Vũ Thái tham kiến tiền bối!

Lão nhân hơi gật đầu, ánh mắt đảo qua chỗ xa xa. Ánh mắt này như có thể xuyên qua khoảng cách không gian, nhìn đến chỗ Vương Lâm và Hồng Điệp đang giao chiến ở ngoài vạn dặm. Hắn trầm mặc một lúc, bình thản nói:

- Tử Tâm đâu?

Chu Vũ Thái trầm giọng nói:

- Trên đường, vãn bối và Tử Tâm gặp phải Vương Lâm, sau đó một mình Tử Tâm rời đi!

Lão nhân than nhẹ nói:

- Thôi không quản nàng nữa, ngươi theo ta đi Linh Sơn!

Lão nhân nói xong, tốc độ của đám mây đỏ dưới chân nhanh hơn, bay về phía Linh Sơn.

Lão nhân này chính là Vân Tước Tử!

Tiên Di Tộc lợi dụng phù văn trên đầu lâu của Hư Tổ, bằng vào tu vi Thập nhị Diệp, tạm thời phá bỏ hạn chế của Chu Tước Mộ, để Vân Tước Tử đi vào trong này.

Tuy nhiên nếu Hư Tổ còn trên đời thì với tu vị của hắn có thể hoàn toàn bài trừ cấm chế của Tu Tinh tinh. Nhưng Tiên Di Tộc là sử dụng phù văn lực trên đầu lâu để phá giải cho nên không thể giải khai hoàn toàn được. Tuy có thể để Vân Tước Tử đến đây nhưng lại bị hạn chế về mặt thời gian. Sau một thời gian nhất định, phù văn lực tiêu tan thì Vân Tước Tử sẽ bị lực lượng kỳ dị của Tu Tinh Tinh trực tiếp trục xuất.

Cho nên khi hắn vừa tiến vào nơi này liền không lãng phí chút thời gian này, lấy tốc độ nhanh nhất đi đến Linh Sơn ở vị trí trung tâm.

Lúc này, Kiền Phong đang tiến đến Linh Sơn, Vân Tước Tử cũng đang vội vã lao đi. Ngoại trừ hai người này còn có một số người khác đang từ các nơi khác nhau hướng về vị trí trung tâm của Chu Tước Mộ nhanh chóng bay đến.

Trong số những người này có người của Tiên Di Tộc, cũng có tu sĩ.

Giờ khắc này, trên Linh Sơn đã sớm có một lão già đến được đây. Người này tướng mạo bình thương nhưng đôi mắt lại ẩn chứa huyết quang nồng đậm. Trên vai lão có một con khỉ nhỏ, đôi mắt của nó cũng phát ra hồng quang dày đặc.

Lão già này đứng trên đỉnh của Linh Sơn, trong hư không có một cái cửa thật lớn, xung quanh nó tản mát ra từng trận kim mang chói mắt.

Cái cửa này cao chừng trăm trượng, thẳng hướng lên trên. Lúc này, trên đó xuất hiện một đạo cái khe, như một vết sẹo, cực kỳ bắt mắt.

Lão già nhìn chiếc cửa này, hồng quang trong mắt càng đậm, khoé miệng lộ ra một nụ cười nhạt âm trầm, khoanh chân ngồi xuống thổ nạp. Con khỉ nhỏ trên vai lão lại nhìn loạn xung quanh, đôi mắt vẫn luôn phát ra hồng quang.

Lại nói đến chỗ Vương Lâm và Hồng Điệp.

Đoá hoa hồng trong suốt trước người Hồng Điệp phát ra vẻ đẹp kiều diễm, hư ảnh phía trên là một tia thần thức được che dấu kỹ càng của Hồng Điệp, đây mới chính là nàng.

Nàng nhìn Vương Lâm, vẻ kiêu ngạo trong mắt dày đặc, nhẹ giọng nói:

- Tằng Ngưu, ra tay đi… Giết… ta… Loại sinh mạng mất đi thần trí này lưu lại cũng vô dụng. Hồng Điệp ta chết cũng không muốn cầu sinh…

Vương Lâm nhìn Hồng Điệp, một loạt những cảnh tượng giữa hắn và nàng trong đầu hiện lên.

- Thiên chi kiêu nữ, kết quả cuối cùng lại rơi xuống như thế này, thật đáng buồn!

Vương Lâm than nhẹ, hắn nhìn ra hư ảnh của Hồng Điệp không phải kiêu ngạo mà ẩn chứa một tia thương tâm sâu sắc, một tia xót xa từ đáy lòng!

Bên trong sự chua xót này ẩn chứa đầy thống khổ, làm cho người ta nhìn đến đáy lòng cũng không khỏi rung động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 457 Như điệp.

- Hồng Điệp, ta sẽ thành toàn cho ngươi…

Ánh mắt Vương Lâm nhíu lại, chiến phủ trong tay vung lên. Bỗng nhiên, thân thể hắn nhảy dựng lên, ở giữa không trung hắn gầm nhẹ một tiếng, chiến phủ bay ra, như một đạo lưu tinh ầm ầm bổ xuống Hồng Điệp.

Một búa này mang theo một cỗ khí tức cường đại, xẹt qua hư không cũng khiến hư không chấn động, như là sắp sụp đổ.

Nó bổ xuống, dù chưa tới mặt đất mà trên mặt đất đã xuất hiện vô số rãnh nứt nẻ, đất đá bay đi, vỡ tan tành.

Hồng Điệp ngẩng đầu lên, nhìn cự phủ bổ xuống. Một tia thần thức trên đoá hoa hồng trước người hoá thành một làn khói nhẹ bay vào trong mi tâm của bản thể. Giờ khắc này, hai mắt Hồng Điệp không có chút chiến ý, không chút trống rỗng, có một chút trong sáng, một chút kiêu ngạo, một chút bi thương, một chút hận thù.

Khoé miệng Hồng Điệp chậm rãi lộ ra một tia mỉm cười. Nụ cười này cực kỳ vui vẻ, rất hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt nàng.

Thời khắc này nàng như một thiếu nữ thơ ngây, buông xuống tất thảy chấp niệm tâm linh. Một cỗ chiến ý ngập trời từ trên cự phủ đang bổ tử giữa không trung xuống tràn ra. Thời khắc này như có một người khổng lồ vô hình, cầm lấy cự phủ, từ trên trời giáng xuống, điên cuồng bổ ra.

Nụ cười trên khuôn mặt Hồng Điệp tuy đẹp, nhưng bên trong vẻ tươi cười này như cũ vẫn có một cỗ kiêu ngạo sâu sắc không tiêu tan. Cỗ kiêu ngạo này chính là cả con người Hồng Điệp.

Cả đời Hồng Điệp chính là đi lên trong kiêu ngạo. Lúc này đây, dù sắp chết, ngạo ý vẫn xông thẳng lên trời cao, đỏ hồng lên như điệp… Chiến phủ cách không bổ đến, một cỗ cuồng phong từ búa này phá không tản ra xung quanh. Hai bên nhanh chóng vang lên những tiếng nổ ầm ầm, vang vọng trong trời đất.

Tính cho đến hôm nay, Hồng Điệp sống mới không đến ba trăm năm. Cuộc đời ngắn ngủi của nàng giống như một con bướm, dù chỉ là nháy mắt nhưng nó đầy mỹ lệ, đầy ngạo khí khiến cho tất cả những ai từng tiếp xúc với nàng cũng vĩnh viễn khó quên!

Tuy ngạo khí của nàng khiến cho rất nhiều người không thích. Tuy nàng tuyệt tình khiến cho rất nhiều người chân chính không thể gần gũi nhưng

nàng - là - Hồng Điệp!

Một Hồng Điệp kiêu hãnh!

Chiến phủ bổ tới, cách người nàng không đến mười trượng nhưng cỗ khí tức có thể huỷ thiên diệt địa từ trên thân chiến phủ đã truyền đến. Giờ khắc này nếu Hồng Điệp muốn chống cự thì nàng có tư cách để chống cự, nếu muốn né tránh thì nàng đủ thực lực để thoát ra. Nhưng nàng không chống cự cũng không né tránh. Hai mắt của nàng càng lúc càng sáng ngời, vẻ kiêu ngạo cũng ngày càng tăng.

Chẳng qua bên trong vẻ kiêu ngạo lại có thêm một chút tiếc nuối, dù ẩn chứa rất sâu nhưng Vương Lâm vẫn có thể thấy được.

Hồng Điệp như có thể thấy được sư phụ. Giọng nói, dáng điệu của sư phụ, ân nghĩa dạy bảo từ khi còn bé, hiền lành cùng với những ngôn từ nghiêm khắc khi nàng đã thành thiếu nữ… Những cảnh tượng này lần lượt hiện lên trong mắt nàng.

Ngoại trừ sư phụ ở ngoài, trong mắt nàng còn hiện lên một thân ảnh. Đó chính là một thiếu niên gầy yếu. Thiếu niên này, ánh mắt thuỷ chung mãi luôn âu yếm, chỉ yên lặng nhìn mình.

Nhìn thấy hình bong này, khoé miệng Hồng Điệp lại hiện lên một tia mỉm cười!

Hình ảnh này trong mắt nàng loé lên, cuối cùng như ngưng lại trên người một thanh niên. Trong mắt người này, tình yêu cực kỳ nồng đậm. Hắn vì Hồng Điệp mà không ngại, không tiếc ăn cắp Côn Cực Tiên!

- Hẹn gặp lại…

Dung mạo xinh đẹp của Hồng Điệp chậm rãi đọng lại.

Chiến phủ đã bổ tới người!

Đoá hoa hồng trước người Hồng Điệp lập tức phát ra hồng quang chói mắt. Từng mảnh, từng mảnh rơi ra, hướng về bốn phía bay múa, cuối cùng dừng lại bên trong hư không.

Khoé miệng Hồng Điệp xuất hiện một tia máu, hai mắt ảm đạm. Chỉ có cỗ ngạo ý nồng đậm trên khuôn mặt vẫn lưu lại một không tiêu tán.

- Mùa hoa nở sang năm là lúc hoa hồng trên Chu Tước Tinh sẽ nở rộ nhất. Trong một bình nguyên ở cực bắc sẽ có một đoá hoa hồng màu xanh lam nở rộ. Vương Lâm, đó chính là lễ vật ta dành cho ngươi...

Đoá hoa hồng mất đi những cánh hoá, chỉ còn lại nhuỵ hoa. Khi chiến phủ bổ tới người Hồng Điệp, nó liền lập tức hoá thành tro bụi, tiêu tán.

Mi tâm của nàng xuất hiện một vết máu từ từ rịn ra, nhìn rất kinh người!

- Hồng Điệp, cuộc đời này con có một kiếp nạn! Kiếp nạn này chính là một đường phân ra sinh tử! Nếu con vượt qua, cuộc đời này con sẽ sống trong bình yên, nhưng nếu không qua được thì con chỉ có thể ôm hận mà chết! Sư phụ dùng tâm huyết cả đời để tính ra một quẻ này cho con, mọi việc phải cẩn thận…

- Hồng Điệp, một kiếp nạn này của con sợ là sẽ ứng với trên người Tằng Ngưu này! Phải chiến, không muốn cũng không được!

Đôi mắt của Hồng Điệp bị máu tươi chảy vào, trước mắt chỉ còn một màn sương hồng.

- Sư phụ, người có thể tính ra một kiếp cho Hồng Điệp, đáng tiếc cũng chỉ là kiếp cuối cùng mà thôi! Không thể tính ra người mang đến cho Hồng Điệp một kiếp nữa, Kiền Phong…

Chiến phủ xé gió trực tiếp xuyên qua người Hồng Điệp, bùm một tiếng, đã chìm vào trong nền đất.

Trên mặt đất để lại một cái hố sâu thật to, một đám khói đen từ bên trong tràn ra. Áo giáp trên người Hồng Điệp xuất hiện từng đường khe nứt, da dẻ của Hồng Điệp cũng nứt ra lan tràn, cuối cùng lan đến khắp toàn thân.

Nàng nhắm hai mắt lại, thân mình nổ bùm một tiếng, hoá thành một mảnh sương máu… Một cơn gió mát thổi đến, đám sương máu chậm rãi tiêu tan, hoá thanh nhiều điểm huyết sắc tinh mang, tràn ngập cả thiên địa. Một đại kiều nữ, Hồng Điệp, bỏ mạng…

- Vương Lâm… giúp ta… giết Kiền Phong… được chứ…

Vương Lâm trầm mặc đứng ở giữa không trung. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trời xa. Mơ hồ, hắn dường như nghe được một chút thanh âm của Hồng Điệp trước khi đi, một thanh âm như do thầm niệm tâm linh truyền ra:

- Đỏ bừng như điệp!

Tuy là ngắn ngủi nhưng lại tràn ngập trái tim, khiến người ta cả đời khó quên… Hồng Điệp chết đi chỉ lưu lại duy nhất một khối ngọc giản, một chiếc Côn Cực Tiên. Hai vật này phiêu phù giữa không trung, tản mát ra một cỗ cô tịch..

- Ý cảnh của Kiền Phong là vô hạn dục vọng, hắn như là cắn nuốt hết thảy, muốn vượt qua tất cả những ý cảnh khác. Thứ nào có thể bị cắn nuốt? Kiền Phong cần không phải là ý cảnh mà là một tia cảm ngộ khi kết nối ý cảnh với thiên đạo.

Thông qua cắn nuốt ý cảnh, đạt được những cảm ngộ khác nhau do đó có thể khiến cho ý cảnh của mình không ngừng hoàn thiện, cuối cùng đạt đến viên mãn…

Vương Lâm bắt lấy ngọc giản. Bên trên ngọc giản này là những thứ nàng ghi chép được khi quan sát được cảm ngộ của Kiền Phong trong những năm qua.

Vương Lâm lặng lẽ nhìn Hồng Điệp tiêu tán, than nhẹ một tiếng, thân mình hạ xuống mặt đất. Tay phải hắn hướng về hố sâu triệu hồi, chiến phủ lập tức bay trở lại, bị hắn thu vào trong túi trữ vật.

Sau đó, tâm niệm hắn khẽ động, xuất ra một trảo cách không, Côn Cực Tiên liền loé lên, bị Vương Lâm nắm trong tay. Sau khi cẩn thận quan sát, hắn liền thu nó vào trong túi trữ vật.

Trên Côn Cực Tiên này có một cỗ thần niệm của cao thủ Vấn Đỉnh kỳ, Vương Lâm tạm thời không thể loại bỏ nó được. Chỉ cần vẫn giữ nó trong tay, hắn liền nắm chắc có thể hoàn toàn xử lý. Sau khi ngưng hoá Vấn Đỉnh Chủ hồn của Thập Ức Tôn Hồn Phiên thì có thể loại bỏ thần niệm trên Côn Cực Tiên, chân chính đoạt được Côn Cực Tiên này.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm lại liếc qua chỗ Hồng Điệp vừa biến mất. Hắn khẽ lắc đầu, hơi nhún chân một cái, thân mình liền hoá thành một làn khói nhẹ, bay về phía Linh Sơn xa xa.

Lúc này, ở bên trên Linh Sơn, đám mây đỏ của Vân Tước Tử gào rít xông qua, trực tiếp đi tới đỉnh núi của Linh Sơn. Ở trong này, đám mây đỏ hoá thành một đạo cơn lốc màu đỏ, từ giữa không trung bỗng nhiên hạ thẳng xuống giữa đỉnh núi. Vân Tước Tử từ bên trong cơn lốc đi ra, phía sau hắn là Chu Vũ Thái với vẻ mặt rất cung kính.

Vân Tước Tử liếc mắt một cái liền nhìn thấy lão già đang khoanh chân ngồi trên đỉnh núi với một con khỉ nhỏ ngồi xổm trên vai. Vân Tước Tử nhướn mày, hai mắt như điện, sau khi nhìn thoáng qua sắc mặt lập tức khẽ biến.

- Không biết vị đạo hữu đoạt xá này là ai, sao không hiện ra chân thân?!

Vân Tước Tử nhìn chằm chằm lão già, trầm giọng nói.

Lão già giương mắt lên, tuỳ ý liếc nhìn Vân Tước Tử một cái, cười khan nói:

- Ta và ngươi không quen biết nhau, dù là hiện ra chân thân thì ngươi cũng không nhận ra lão phu!

Con khỉ nhỏ trên vai hắn nhe răng nhìn về Vân Tước Tử, hồng quang trong mắt loé lên.

Sắc mặt của Vân Tước Tử vẫn bình thường, đôi mắt sáng như đuốc của lão như tia chớp nhìn về phía con khỉ nhỏ. Một lúc sau, hắn khẽ mỉm cười nói:

- Hoá ra chỉ là một con rối…

Hồng quang trong mắt lão già chợt loé lên, nhìn chằm chằm vào Vân Tước Tử. Đúng lúc đó, con khỉ nhỏ trên vai lão bỗng nhiên kêu lên một tiếng chi chi, hồng quang trong mắt lão lập tức tiêu tan, trầm giọng nói:

- Tại hạ Mạc Lực Hải!

Nói xong lời này, hai mắt hắn lại bắn ra hung mang. Hắn nhắm mắt lại, lại ngồi đó.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 458 Tề tụ

- Người này tuy nói chỉ có tu vi Anh Biến hậu kỳ nhưng trên người hắn lại có một cỗ cảm giác rất kỳ dị. Loại cảm giác này người ngoài không phát hiện ra được, chỉ khi tu vi đạt đến Vấn Đỉnh mới có thể cảm giác được rõ ràng… Hắn không phải là người của Chu Tước Tinh!

Vân Tước Tử nhìn kỹ lão già một lúc rồi thu hồi ánh mắt, nhìn vào cái cửa thật lớn giữa hư không, trầm mặc không nói.

Lấy hiểu biết về Chu Tước Mộ của hắn, một đường đi đến hắn cũng thấy có chút ngạc nhiên. Chu Tước Mộ trong lời của một thế hệ Chu Tước Tử cũng không phải là như thế này.

Linh vật do mệnh hồn tạo thành rõ ràng là do lực lượng kỳ dị của Tu Tinh tinh ngưng hoá mà thành. Theo như lời của một thế hệ Chu Tước Tử thì Vân Tước Tử nhớ rõ rằng loại Linh vật này chỉ ở bên trong Tu Tinh tinh mới xuất hiện.

Chỉ có điều Linh Sơn ở nơi này cũng không phải là giả. Cái cửa bên trên đỉnh Linh Sơn chính là thông đạo duy nhất đi vào Mộ của một đời Chu Tước Tử. Tu Tinh tinh tồn tại trong phạm vi của Mộ của một đời Chu Tước Tử.

Chẳng qua, cái cửa này nếu không có Tu chân tâm thì không thể mở ra.

Muốn đi vào thì cần phải chờ đến khi nơi này vỡ ra đến một trình độ nhất định.

Vân Tước Tử quan sát bên trong, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, tuỳ ý nhìn về dưới đỉnh Linh Sơn rồi thu hồi ánh mắt lại.

Một lát sau, bóng dáng của Kiền Phong từ dưới chân núi lao lên. Sau khi xuất hiện, trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ đề phòng, cẩn thận quan sát Vân Tước tử. Hắn hơi trầm ngâm, thân mình di chuyển đến một chỗ đất trống ở một góc, khoanh chân ngồi xuống.

Không lâu sau, lục tục có người tới đây. Trong đó có hai người là Bát Diệp thuật chú sư của Tiên Di Tộc. Sau khi hai người lên đến đỉnh núi, nhìn thấy Vân Tước Tử lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, liền đi tới bên người Vân Tước Tử, vẻ mặt rất cung kính.

Trong số tu sĩ cũng có một người tới đây. Người này mặc đồ màu xanh, trên mặt mang một cái mặt nạ dữ tợn, trên mặt nạ lại lộ ra một cỗ thanh mang, ngăn cản thần thức thâm nhập. Sau khi lên đến đỉnh Linh Sơn, đánh giá một phen rồi trầm mặc ngồi xuống một chỗ, không nói gì cả.

Một lúc lâu sau, từ phía chân trời xa xa có ba đạo vòng cung phá không lao tới, nhanh chóng bay đến đây. Chỉ thấy khi ba đạo vòng cung này vừa mới tới gần, bỗng nhiên cả toà Linh Sơn chấn động ầm ầm. Nhất là

cái cửa thật lớn kia lại phát ra âm thanh răng rắc, rung lên kịch liệt. Cái khe bên trên vỡ ra từng đạo nứt nẻ trong từng trận âm thanh ầm vang.

Giờ phút này không chỉ có Linh Sơn rung chuyển mà cả Chu Tước Mộ đều rung chuyển.

Cũng giống như lần chấn động đầu tiên, từng tảng lớn đất đá sụp đổ, hoá thành hư vô, vô số cái khe thứ nguyên xuất hiện ở mọi ngóc ngách trong thiên địa.

Phía trên không trung cũng sụp đổ như thế. Ba đạo vòng cung nhanh chóng bay đến cũng không ngoại lệ, không thể tiến thêm một bước, đi vào Linh Sơn mà toàn bộ đều bị vây trong những cái khe thứ nguyên trong đợt sụp đổ này, chết một cách thảm thiết!

Thời gian lần chấn động này so với lần đầu tiên thì dài hơn, sau ba mươi tức thời gian mới chậm rãi dừng lại. Tuy nhiên ba mươi tức thời gian này lại khiến cho toàn bộ phía ngoài của Chu Tước Mộ hoàn toàn sụp đổ, làm cho nơi này xuất hiện vô số cái khe thứ nguyên.

Tại Chu Tước Sơn vẫn còn lục tục có những tu sĩ, cường giả muốn đi vào Chu Tước Mộ nhưng mỗi người tiến vào đều gặp phải cái khe thứ nguyên, bị cắn nuốt sạch sẽ, không có ngoại lệ.

Dần dần, số người tiến vào ngày càng nhiều, như là thông đạo vào Chu Tước Mộ không có hạn chế vậy, vẫn cho phép người ta tiến vào. Dần dần, có tu sĩ phát hiện ra điều không ổn. Cuối cùng việc này lập tức trở nên quỷ dị, không ai dám bước vào thông đạo nữa.

Trong mắt bọn họ, thông đạo kia như đã biến thành một con mãnh thú, chuyên cắn nuốt tu sĩ, chỉ cần đi vào liền không còn chút cơ hội sống sót nào nữa.

Bên trên Linh Sơn trong Chu Tước Mộ, theo lần sụp đổ thứ hai của Tu Tinh Tinh, cái cửa thật lớn kia xuất hiện thêm nhiều vết nứt, trong đó thậm chí có mấy vết nối tiếp, giao nhau cùng một chỗ.

Chấn động qua đi, Vân Tước Tử ánh mắt lại loé lên, nhìn chằm chằm vào cái cửa thật lớn này, tay phải vung lên, một đạo tiên lực mạnh mẽ tràn ra, hoá thành một thủ ấn thật lớn, ấn cái cửa.

Dưới một chưởng này này, cái cửa lập tức chấn động nhưng cũng không có thêm nhiều vết nứt nẻ xuất hiện, mà thủ ấn này lại trống rỗng biến mất bên trong.

Vân Tước Tử nhíu mày lại, xoa xa bàn tay, vẻ mặt âm trầm chờ đợi lần sụp đổ tiếp theo. Tuy nhiên, ánh mắt của lão thỉnh thoảng lại quét về dưới chân núi, như đang đợi điều gì đó.

Lúc này, một đạo bóng hình màu tìm từ dưới Linh Sơn bay lên. Người này là một nữ tử, trên mặt che khăn đen.

Nàng không phải chỉ đi lên một mình, phía sau còn có bốn lão già trên trán loé ra phù văn, đều cùng có tu vi Hoá Thần hậu kỳ. Trên người bọn họ có thể nhìn ra rất nhiều vết thương.

Nàng đúng là Nữ Tâm. Sở dĩ nàng và Chu Vũ Thái bằng vào tu vi Hoá Thần mà có thể đi đến nơi này là do bọn họ đều có mấy Phù lỗi.

Những Phù lỗi này chính là do Vân Tước Tử tặng cho hai người để đảm bảo an toàn.

Nhìn thấy Tử Tâm, Vân Tước Tử khẽ gật đầu, ra hiệu cho nàng tiến lại. Tử Tâm thở sâu, tuỳ ý liếc mắt nhìn Kiền Phong ở một góc không xa. Ánh mắt lộ ra một tia thù hận, rồi hướng tới chỗ Vân Tước Tử.

Nháy mắt khi Tử Tâm xuất hiện, ánh mắt của Kiền Phong trước sau vẫn không rời khỏi nàng. Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, lộ ra sát khí dày đặc. Khi nhìn Tử Tâm đôi mắt hắn không ngờ còn có một tia thống khổ dãy dụa, loé lên cái rồi biến mất.

- Tử Tâm!!!

Kiền Phong nhìn chằm chằm về Tử Tâm, gằn lên từng chữ!

Tử Tâm nhìn về phía Kiền Phong không thốt ra lời nào nhưng hận ý trong mắt cũng cuồn cuộn ngập trời.

Hô hấp của Kiền Phong có chút dồn dập, hai mắt hắn nhìn liếc qua Vân Tước Tử, hít vào một hơi thật sâu, mạnh mẽ áp chế tâm niệm. Hắn âm trầm nhìn Tử Tâm, cười lạnh một tiếng rồi nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này lại có một bóng người từ dưới Linh Sơn lao lên, dừng lại trên đỉnh núi. Người này vừa xuất hiện, đa số người trên đỉnh núi ánh mắt đều hơi nhíu lại, nhìn về phía hắn.

Kiền Phong mở bừng hai mắt, hàn mang chợt loé lên.

Còn Tử Tâm thì lập tức cúi đầu, lui lại vài bước, đứng phía sau người Vân Tước Tử.

Tinh quang trong mắt Vân Tước Tử lấp lánh, khoé miệng nổi lên một nụ cười với ý vị sâu xa.

Nội tâm Chu Vũ Thái than thầm. Hắn trước đi đuổi theo Vương Lâm vốn định nói cho hắn một chuyện nhưng trên đường lại gặp Vân Tước

Tử không biết vì sao mà xuất hiện nơi này, bị đối phương mang theo tới đây.

Người đi lên đỉnh núi đúng là Vương Lâm!

Lão già mang theo con khỉ nhỏ kia sau khi nhìn thấy hình dáng của Vương Lâm thì hồng quang trong mắt loé lên, lộ ra một vẻ kì dị, nhìn Vương Lâm cười âm trầm.

Nhất là con khỉ nhỏ trên vai hắn, ánh mắt nhìn về Vương Lâm, hung mang lộ ra không chút che dấu.

Người mang mặt nạ cũng quét nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt hiện lên vẻ mơ hồ, nhưng sau đó lập tức trở nên thanh minh, hướng về Vương Lâm khẽ gật đầu, không nói gì cả.

Lúc này Vương Lâm có vẻ cực kỳ chật vật. Quần áo trên thân thể hắn có nhiều chỗ đã bị tổn hại. Khi hắn lên núi, mới được nửa đường thì bị cản trở bởi lần sụp đổ thứ hai của Chu Tước Mộ. Dưới một cái khe thứ nguyên có phạm vi rất lớn, hắn suýt nữa thì táng thân, cuối cùng phải tạo ra một huyệt động trên Linh Sơn mới có thể tránh thoát, đợi sau khi lần sụp đổ hoàn toàn qua đi mới dám đi ra, tránh được một kiếp.

Nếu lúc ấy hắn vẫn đang đứng giữa không trung thì sợ rằng bây giờ đã bỏ mình rồi.

- Vương huynh…

- Tằng Ngưu!

- Vương Lâm!

Ba tiếng gọi khác nhau từ mấy người trên đỉnh núi vang lên.

Người gọi hắn là Vương huynh dĩ nhiên chỉ có Chu Vũ Thái.

Người gọi là Tằng Ngưu là Kiền Phong. Còn một thanh âm tang thương cuối cùng lại xuất phát từ Vân Tước Tử.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn như thường, ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người của Vân Tước Tử. Đây là lần đầu tiên hắn gặp lại Vân Tước Tử sau lần từ biệt đó.

Bộ dáng lôi thôi ngày nào đã biến mất hoàn toàn, lúc này bộ dáng của Vân Tước Tử chính là bộ dáng mà năm đó hi hữu lắm hắn mới thấy được.

Vương Lâm nhìn Vân Tước Tử, Vân Tước Tử đồng dạng cũng nhìn lại Vương Lâm. Cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Vương Lâm nở ra một nụ cười chua xót, ôm quyền nói:

- Vãn bối tham kiến tiền bối…

Vân Tước Tử than nhẹ, lắc đầu nói:

- Ngươi cũng đến đây đi…

Tay phải Vương Lâm vỗ túi trữ vật, từng đạo ô quang từ bên trong lần lượt bay ra, dưới cái vung tay của Vương Lâm lập tức hướng về Vân Tước Tử bay tới, dừng lại bên cạnh Vân Tước Tử, hoá thành một đám tượng gỗ điêu khắc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 459 Người lòng dạ sắt đá.

Những bức tượng gỗ điêu khắc toàn bộ đều giống nhau như đúc, trên đó đều khắc một thanh niên anh tuấn.

- Việc năm đó tiền bối dặn bảo, vãn bối đã toàn bộ hoàn thành!

Vương Lâm nói xong, đi đến một góc, khoanh chân ngồi xuống, không nói gì nữa.

Ánh mắt Vân Tước Tử chợt loé lên, tay phải vung về phía trước. Những bức tượng gỗ điêu khắc lập tức biến mất. Lão nhìn Vương Lâm không nói gì nữa, ánh mắt lại nhìn về cái cửa thật lớn trong hư không.

Đối với việc làm thế nào mà Vân Tước Tử có thể đi vào nơi này Vương Lâm cũng không có hứng thú tìm hiểu. Tiên Di Tộc truyền thừa vô số năm, nội bộ nhất định có những thần thông đặc biệt. Hơn nữa Vương Lâm cũng không phải là người đa sự, vì một chuyện mà phải gặng hỏi.

Vương Lâm đã từ bỏ việc đạt được Tu Tinh tinh. Hắn chỉ muốn thu hồi lại mệnh hồn của mình mà thôi.

Dù sao Tu Tinh tinh liên quan đến toàn bộ sinh mệnh trên Chu Tước Tinh. Vương Lâm còn chưa đến độ vì ham muốn cá nhân của bản thân mình mà hy sinh tất cả sinh mệnh trên Chu Tước Tinh được.

Đương nhiên, nếu là kẻ có thù oán với hắn thì lại khác. Năm đó hắn có thể tiêu diệt toàn tộc Đằng gia, tuyệt sát toàn bộ những người liên quan. Bởi vậy có thể thấy được Vương Lâm không phải là loại người lòng dạ uỷ mị như đàn bà.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt hắn chợt loé lên, đảo qua người của Kiền Phong. Lúc này ánh mắt của Kiền Phong cũng đang nhìn lại hướng hắn. Ánh mắt hai người ở giữa không trung đối chọi lại nhau.

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra một tia lạnh như băng, thu hồi ánh mắt, nhìn sang người mang mặt nạ kia. Người này có chút xa lạ, sau khi nhìn thoáng qua Vương Lâm cũng không để ý thêm nữa. Sau đó hắn chăm chú nhìn vào lão già lưu lại nụ cười quỷ dị trên lối vào Chu Tước Sơn.

- Hắn rốt cuộc là ai?!

Lão già này tạo cho Vương Lâm cảm giác bị uy hiếp, so với Vân Tước Tử còn đáng sợ hơn mấy lần. Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé ra, nhìn chằm chằm vào lão già, trở nên trầm mặc.

Lão già phát hiện ra ánh mắt của Vương Lâm cũng chuyển mắt nhìn lại. Trên miệng lại lộ ra nụ cười âm trầm, Vương Lâm cảm giác rất quen thuộc nhưng hắn khẳng định là chưa từng gặp qua người này trong đời mình.

Đúng lúc này từ chân trời xuất hiện một đạo vòng cung phá không lao tới. Trong đạo vòng cung có một dáng người rất nổi bật. Người này nhoáng lên một cái, tránh thoát một cái khe thứ nguyên, đáp xuống đỉnh Linh Sơn.

Nữ tử này tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, quần áo như sóng cuộn dập dềnh, giống như một tiên tử đứng trên đỉnh Linh Sơn.

Ngay khi Vương Lâm nhìn rõ nàng, sắc mặt lập tức trầm xuống. Nữ tử này không phải phải ai khác mà chính là Liễu Mi.

Thực ra Liễu Mi có một câu rất đúng, Vương Lâm và nàng vốn cùng một loại người, ở đáy lòng đều là một tia vô tình.

Vương Lâm chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi lại ánh mắt, vẻ mặt lạnh như băng. So với lúc trước, khi đánh một trận với Vương Lâm, Liễu Mi không có gì thay đổi.

Trên mặt Liễu Mi lộ ra một tia ai oán nhìn Vương Lâm. Nàng khẽ bước tiến về chỗ Vương Lâm.

Vương Lâm nhướn mày, đối với Liễu Mi hắn không có chút ấn tượng tốt đẹp nào. Cảnh tượng như mộng kia dưới con mắt của hắn chẳng qua là do âm dương tạo thành mà thôi. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Liễu Mi một cái, bình thản nói:

- Vương mỗ không muốn bị quấy rầy, đừng đến gần đây!

Liễu Mi dừng lại, ánh mắt nàng nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Ngươi thật sự là người lòng dạ sắt đá sao?!

Trong mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Tránh ra.

Liễu Mi nhìn Vương Lâm, bỗng nhiên mỉm cười, lại nói:

- Lý Mộ Uyển kia ở trong lòng ngươi là như thế nào vậy?

Sát khí trong mắt Vương Lâm loé lên, lạnh giọng nói:

- Cút! Ngươi dù ý cảnh đã đạt viên mãn nhưng Vương mỗ muốn giết ngươi cũng không quá khó khăn, đừng có mà tìm chết!

Lời nói này của Liễu Mi là muốn phá hư đạo tâm của hắn nhưng nàng lại không biết Lý Mộ Uyển chính là “vảy ngược” (1) của Vương Lâm. Động vào, hắn liền muốn giết người! Nếu lúc này không phải là lúc để ra tay thì Vương Lâm nhất định đã xuất ra Tôn Hồn Phiên giết nàng.

(1) Ý nói như Rồng có vảy ngược, động vào tất nổi giận.

Vương Lâm, đúng là người đối với hắn có ơn thì cực kỳ xem trọng nhưng đồng dạng đối với những người vô can từ bên ngoài thì luôn lạnh như băng.

- Người sắt đá, nửa điểm cũng không sai!

Liễu Mi khẽ mỉm cười, xoay người rời đi, hướng về chỗ Kiền Phong.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, lại nhìn sang lão già âm trầm kia đang nhìn lại chỗ hắn.

- Người này hay là do đoạt xá chăng?

Đáy lòng Vương Lâm khẽ động.

Hắn nghĩ đến khả năng này, nếu không như thế thì sao người này lại gây cho hắn cảm giác quen thuộc như thế. Nếu Vương Lâm là một phàm nhân thì hắn sẽ không vì một nụ cười mà liên tưởng đến quá nhiều sự tình như thế. Dù hắn là tu sĩ bậc thấp thì hắn cũng không có được thần thông huyền diệu bậc này.

Nhưng Vương Lâm là Anh Biến sơ kỳ tu sĩ. Anh Biến tu sĩ dù là ở trong tinh không thì cũng có thể coi là cường giả một phương, không thể xem thường.

Nếu là trước khi Tiên giới chưa tan biến, Anh Biến tu sĩ chính là một bậc tiên nhân, thân thể hoàn toàn từ Tiên lực ngưng tụ mà thành, tự nhiên có một chút cảm ứng huyền diệu.

Loại cảm ứng này cực kỳ kỳ diệu, chỉ có một số tu sĩ thực lực rất mạnh mới có khả năng làm được.

Nếu tu vi cực kỳ cao thâm, thường thì chỉ cần tâm niệm khẽ động, mơ hồ có thể nhìn thấu một số việc của tương lai. Loại thần thông huyền diệu này không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Giờ phút này, đáy lòng Vương Lâm chính là có loại cảm giác này. Hắn biết rằng chính mình tuyệt đối không nhìn lầm, lão già mỉm cười âm trầm kia rất quen thuộc.

- Ta đã tu luyện hơn sáu trăm năm, kẻ thù vô số nhưng nếu chỉ cần một nụ cười mà có thể khiến ta kinh tâm … thì chỉ có một!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhưng nội tâm cũng nhấc lên sóng gió ngập trời!

Hắn hít một hơi thật sâu, cúi đầu, đồng tử trong mắt co rụt lại, lộ ra vẻ kiêng kị.

- Đồ Ti ma niệm, Thác Lâm!

Thân mình Vương Lâm trở nên lạnh lẽo. Nếu nói người nào ở trên Chu Tước Tinh mà hắn kiêng kỵ nhất thì Chu Tước Tử vẫn chưa được xếp đầu tiên. Đó chính là người mà năm đó, khi tu vi của hắn chỉ mới là Kết Đan, tiến vào Cổ Thần chi đại, trêu chọc nam tử như mà thần kia - Thác Lâm!

Cổ Thần Đồ Ti truyền thừa chia làm hai phần, ký ức truyền thừa và lực lượng truyền thừa!

Trong hai loại truyền thừa này thì ký ức truyền thừa chính là ký ức cả đời của Đồ Ti, trong đó bao gồm cả phương pháp tu luyện Cổ Thần quyết, từng loại thần thông để từ từ tu luyện thành Cổ Thần.

Thậm chí trong ký ức của Đồ Ti còn có một bức tinh đồ khổng lồ, đây chính là hết thảy những gì hắn đã trải qua năm đó khi ngao du tinh không.

Ký ức này đã trợ giúp Vương Lâm rất nhiều. Nếu không có ký ức truyền thừa này, bản tôn của hắn lúc này quyết không thể tu luyện đạt tới cảnh giới tam tinh Cổ Thần được.

Nhưng ký ức chỉ là ký ức, không có thực chất lực lượng. Vương Lâm, qua ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, có thể chỉ ra hơn mười loại thần thông pháp thuật mà có thể huỷ diệt cả Chu Tước Tinh.

Những thần thông này hắn biết được khẩu quyết, biết phương pháp thi triển nhưng không có cách nào để vận dụng. Yêu cầu thấp nhất là cần có thực lực của thất tinh Cổ Thần mới có thể làm được.

Cho nên, hắn chỉ có thể làm từng bước một, chậm rãi khiến cho bổn tôn ngày càng cường đại, đem ký ức của Đồ Ti chân chính phát huy ra.

Đồng dạng, người có được lực lượng truyền thừa - Thác Lâm cũng là như thế. Hắn có được toàn bộ lực lượng của Đồ Ti, đó là bát tinh Cổ Thần, thực lực cường đại khiến ai cũng phải khiếp sợ.

Nhưng hắn dù có lực lượng nhưng không thể thi triển ra được. Như là năng lượng trong kinh mạch rất mạnh nhưng không có cách nào phát huy ra.

Lúc này hết thảy những gì mà hắn có thể phát huy ra chỉ là một số bản mạng thuật mà hắn tự nhiên nắm giữ được khi sinh ra từ ma niệm của Đồ Ti mà thôi. Thông qua chúng, hắn chỉ có thể sử dụng được một chút lực lượng truyền thừa. Chẳng qua những phương pháp của hắn chỉ là những cấp bậc thấp nhất mà thôi, không thể phát huy ra toàn bộ lực lượng truyền thừa.

Chính xác mà nói, hiện tại thực lực cực hạn mà Thác Lâm có thể phát huy ra chỉ tương đương với năm tinh mà thôi. Đối với kẻ có được lực lượng truyền thừa đến bát tinh Cổ Thần như hắn mà nói thì chút thực lực đó quá mức nhỏ bé.

Nhưng đối với hết thảy các sinh vật trên Chu Tước Tinh mà nói thì năm tinh Cổ Thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hoàn toàn siêu việt cấp bậc Vấn Đỉnh kỳ rồi!

Khát vọng lớn nhất của Thác Lâm đó là đạt được ký ức truyền thừa. Một khi đoạt được ký ức, hắn chỉ cần một đoạn thời gian để hấp thu, liền khiến thân thể hắn ngưng luyện, chân chính trở thành bát tinh Cổ Thần!

Đến lúc đó, dù là những lão quái vật của Tu Chân Liên Minh cũng sẽ phải kinh sợ.

Hết thảy những điều này nếu năm đó, Vương Lâm không tiến vào trong Cổ Thần chi địa, thì sớm muộn gì cũng có một ngày mà Thác Lâm có thể hấp thu ký ức truyền thừa, thoát ra khỏi cơ thể của Cổ Thần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 460 Kim giáp đại hán.

Chính xác mà nói, Thác Lâm chính là Đồ Ti, chẳng qua chỉ là một tia ma niệm mà năm đó Đồ Ti phân thần thất bại sinh ra mà thôi.

Đối với Vương Lâm, hắn nhất định phải đoạt được!

Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt tuỳ ý đảo qua người lão già âm trầm kua, lúc này ánh mắt hắn nhìn vào con khỉ nhỏ trên vai lão.

Sau khi đáy lòng Vương Lâm nhận định, lúc này đây sau khi quan sát liền lập tức nhìn ra manh mối. Hồng quang thỉnh thoảng hiện lên trong mắt của con khỉ nhỏ này rõ ràng chính là khí tức đặc biệt của tu sĩ khi bị nhiễm máu của biển máu.

Đáy lòng Vương Lâm chua xót. Hắn nghĩ tới đám người Lục Dục Ma quân, Mạnh Đà Tử, Cổ Đế. Những người này, trừ bỏ đã tử vong thì phần lớn trở thành huyết tu sĩ trong biển máu.

Ngoài ra còn có vài vị thượng cổ tu sĩ. Bon họ đã tồn tại khi mà trên Chu Tước Tinh còn chưa có tu sĩ, đều vô cùng cường đại.

Tuy nhiên, với lịch duyệt hiện nay của Vương Lâm thì đa phần có thể phán đoán ra tu vi của những thượng cổ tu sĩ này. Bọn họ hẳn là không thể vượt quá được Vấn Đỉnh kỳ. Chắc là trong cơ thể của Cổ Thần đã bị một lực lượng kỳ dị nào đó hạn chế, tu vi không thể tăng lên. Nhưng trong số bọn họ cũng có một số kẻ học được nhưng thần thông pháp thuật đã truyền nữa. Những pháp thuật này khi thi triển ra cũng có thể khiến cho sức chiến đấu của bọn họ gia tăng gấp bội.

- Thác Lâm… Hắn hẳn là chưa thoát khốn hoàn toàn. Nếu không, hắn không dùng đến phương pháp đoạt xá này để ra tìm ta. Tuy nhiên, tên Thác Lâm này sau khi đoạt xá, vì sao khi gặp ra không lập tức ra tay mà lại tiến vào trong Chu Tước Mộ… Hay là hắn cũng đoán ra được Tu Tinh tinh chăng…

Đáy lòng Vương Lâm thầm nhủ.

- Chẳng lẽ Tu Tinh tinh này có thể khiến cho hắn hoàn toàn thoát khỏi phong ấn của Cổ Thần?

Ánh mắt Vương Lâm loé lên.

Đúng lúc đó bỗng nhiên từ trên Linh Sơn lại truyền đến chấn động kịch liệt. Lúc này âm thanh ầm ầm vang lên từ trong lòng đất như có thể huỷ thiên diệt địa. Sụp đổ. Đã xuất hiện lần thứ ba.

Bên trong Chu Tước Mộ sụp đổ với phạm vi lớn, nhiều chỗ đã hoá thành hư không. Những người không tìm được Linh Sơn, những tu sĩ, đạo sĩ, tiên nhân, người các bộ tộc đã không còn chỗ trốn, hoàn toàn diệt vong trong cơn hạo kiếp này.

Linh vật mệnh hồn tử vong cũng tạo ra một loạt phản ứng dây chuyền. Lúc này trên Chu Tước Tinh có một số phàm nhân, tu sĩ, hoặc là yêu thú bắt đầu tử vong.

Loại diệt vong này vô thanh vô tức, không thể tránh thoát, chỉ có thể tính là là số kiếp mà thôi.

Cũng may số lượng diệt vong cũng không phải quá nhiều nhưng theo Tu Tinh tinh sụp đổ, cuối cùng toàn bộ Chu Tước Tinh sẽ trở thành tử địa. Tiếng cười điên cuồng của Chu Tước Tử trên Chu Tước Sơn truyền ra. Giờ khắc này hắn khoanh chân ngồi trong Chu Tước Sơn, hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng, khoé miệng lộ ra một nụ cười tiêu điều, lẩm bẩm:

- Sư đệ của ta, cuộc chơi này như thế nào? Cuộc chơi chẳng qua chỉ mới bắt đầu mà thôi, còn chưa đến cao trào đâu. Đệ tử ngoan của của ta, vi sư rất chờ mong ngươi có thể sử xuất ra bảo bối mà ta đưa cho người. Chỉ cần ngươi dùng bảo bối này, cao trào của trò chơi này có thể bắt đầu được rồi.

Bên trong Chu Tước Mộ, trên Linh Sơn.

Lúc này đâu rung động sụp đổ kéo dài chừng sáu mươi tức thời gian. Tại thời điểm sụp đổ này, ngày càng nhiều khe nứt xuất hiện trên cái cửa lớn giữa không trung kia, vỡ ra từng mảng lớn.

Đúng lúc này thân mình Chu Tước Tử khẽ động, cả người đột nhiên xuất hiện bên cạnh nó, trong tay cầm một cái mũ rơm. Hắn vỗ vỗ, cái mũ rơm lập tức phân tán ra, hoá thành một đám phù văn, đám phù văn này lần lượt giao vào nhau, như một đám lưu tinh điên cuồng công kích cái cửa thật lớn kia!

Chỉ nghe từng trận âm thanh ầm ầm như tiếng rít gào truyền đến, những cái khe trên cái cửa lập tức khuếch tán ra.

- Xuất thủ!

Vân Tước Tử hét lớn một tiếng.

Hai người Tiên Di Tộc kia lập tức bay lên, cùng triển lộ pháp thuật thần thông, oanh kích lên cái cửa. Đúng lúc này, hồng quang trong mắt lão già âm trầm chợt loé lên, khoé miệng lộ ra một nụ cười khinh thường, đứng phắt dậy, tay phải liên tục điểm ra, trong miệng thốt nhẹ:

- Tham, si…

Lời này vừa ra, hai người Tiên Di Tộc đang công kích cái cửa thân mình lập tức run lên, không có chút dấu hiệu báo trước, hai mắt đột nhiên loé ra yêu mang, hai đạo quang mang từ trong cơ thể điên cuồng phát ra.

- Bạo!

Trong miệng lão già âm trầm thốt lên.

Chỉ nghe ầm, ầm hai tiếng, hai người Tiên Di Tộc điên cuồng bạo thể, khí lãng nỗi lên cuồn cuộn, đụng vào cánh cửa thật lớn giữa không trung.

Nháy mắt khi nhìn thấy pháp thuật này, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, hắn nhận ra đây đúng là Lục Dục Thiên Ma quyết, pháp thuật thành danh năm đó của Lục Dục Ma quân.

Sau khi thân thể của hai người Tiên Di Tộc tự bạo, cái cửa trong hư không lập tức bắt đầu lay động kịch liệt, những cái khe đã xuất hiện ngày

càng nhiều hơn.

Vân Tước Tử quay ngoắt đầu lại, liếc nhìn về lão già âm trầm kia một cái, hừ nhẹ một tiếng, hai tay bấm quyết, gầm nhẹ rồi ấn vào vào trên cái cửa.

- Ầm!

Một tiếng long trời lở đất vang lên truyền khắp cả Chu Tước Mộ. Cai khe lớn trên cánh cửa bên trái liền đổ xuống một mảng lớn, bị xuyên thấu qua. Một đạo kim mang từ bên trong nhanh chóng bắn ra, xông thẳng về phía chân trời, mãi lâu mà không tiêu tan.

Thân mình Vân Tước Tử nhoáng lên một cái trực tiếp hoá thành một đạo hồng mang, từ cái khe kia chui vào. Lão già âm trầm cũng theo sát phía sau, tiến vào bên trong.

Sau đó, mấy người trên Linh Sơn cũng đều xuất ra thần thông của mình, nhảy vào trong đó.

Vương Lâm là người thứ tư tiến vào trong cái khe. Chỉ thấy dưới chân hắn khẽ dẫm xuống, cả người hoá thành một làn khói nhẹ, theo cái khe mà vào, biến mất bên trong.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong kim sắc thế giới, những đạo trường hồng xé không, tiếng gào rít không ngừng vọng vào tai.

Vân Tước Tử bóng dáng nhoáng lên một cái, đi tới một cái cung điện giữa không trung trên cái đảo nhỏ, như một tia chớp lao xuống, bỗng nhiên nhảy tới cửa vào cung điện.

Đúng lúc đó, hồng quang trong mắt lão già âm trầm kia lại phóng ra, tay phải nắm lấy bả vai của con khỉ nhỏ, ném mạnh về phía trước. Còn khỉ nhỏ này mượn lực nhảy lên, thân ảnh đột nhiên biến mất. Khi hiện ra thì không ngờ còn nhanh hơn một chút so với Vân Tước Tử, vượt trước lão, nhảy vào trong cung điện. Sắc mặt của Vân Tước Tử trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, thân mình theo sát phía sau, tiến vào.

Nhưng đúng lúc này cung điện bỗng rung chuyển ầm ầm, từng đạo kim mang chói mắt cao đến vạn trượng lập tức từ bên trong xé gió lao ra. Bóng dáng của Vân Tước Tử từ trong cung điện mạnh mẽ lùi lại. Sắc mặt hắn rất khó coi, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Về phần con khỉ nhỏ kia cũng kêu lên mấy tiếng chi chi rồi bay nhanh trở lại, hồng quang trong mắt tràn ra, không ngờ tràn ra đến hơn một thước, từ xa nhìn lại trông rất kinh khủng. Tốc độ của nó cực nhanh nhưng vẫn chưa quay lại chỗ lão già âm trầm mà lơ lửng giữa không trung, nhe răng nhìn chằm chằm vào cung điện.

Cùng lúc đó, chỉ nghe từng trận âm thanh ầm ầm từ trong cung điện truyền ra. Ngay sau đó, từ bên trong hào quang vạn trượng này xuất hiện

một kim giáp đại hán, đi ra từng bước một.

Kim giáp đại hán tướng mạo uy nghiêm, đôi mắt như điện, trong tay cầm một thanh kim sắc cự kiếm, tản mát ra từng trận kim mang.

Một đầu tóc đen phiêu tán phía sau. Kim giáp đại hán này nhảy lên, đứng ở phía trên cung điện, ánh mắt sáng như đuốc, lạnh lùng quét ngang mọi người một cái. Cự kiếm trong tay hắn vung lên, lập tức cả mặt biển màu vàng truyền ra âm thanh rầm rầm, sóng lớn nổi lên, gào thét hướng về chỗ đảo nhỏ.

Nháy mắt, cả đảo nhỏ liền bị nước biển bao phủ, biến mất bên trong lòng biển màu vàng này.

Sắc mặt của Vân Tước Tử âm trầm, không chút do dự tiến vào trong lòng biển, nhưng Kim giáp đại hán trừng mắt lên, cự kiếm trong tay chém ra, lập tức hơn trăm đạo kiếm khí thật lớn với nhiều hình dạng khác nhay bỗng nhiên xé gió xông tới.

Vân Tước Tử hét lớn một tiếng, mái tóc tự động bay ra, tay phải điểm vào hư không. Lập tức một đạo hồng quang từ trong cánh tay này ngưng tụ, va chạm với kiếm khí.

Một tiếng nổ ầm vang lên, bóng dáng của Vân Tước Tử hoá thành lưu tinh, chui vào dưới đáy biển, biến mất.

Kim giáp đại hán cũng không truy kích mà đưa ánh mắt nhìn về con khỉ nhỏ. Ánh mắt chợt loé lên, tay phải của Kim giáp đại hán lại huy kiếm, kiếm khi lập tức lại ngưng tụ phía trên, đang định chém xuống.

Đúng lúc này, hồng quang trong mắt con khỉ này đột nhiên loé ra dày đặc, không ngờ tràn ra hơn ba thước, khí thế cực kỳ độc ác.

Thân mình của Kim giáp đại hán chấn động, kiếm quang trên cự kiếm đột nhiên hơi chậm lại.

Con khỉ nhỏ kia nhếch miệng cười, nháy mắt thân mình đã tiếng vào mười trượng cách lão già âm trầm kia, theo lão già đang trầm xuống, đang muốn đi vào trong lòng biển.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 461 Sát khí.(1)

Kim giáp đại hán lập tức nhìn về phía lão già âm trầm kia, cự kiếm trong tay lại vung lên, kiếm quang trước đó hơi đình chỉ lại nhanh chóng loé ra, hoá thanh một thanh kiếm dài chừng trăm trượng từ trên trời chém

xuống. Thế công mãnh liệt, dù chưa tới thân mình của lão già âm trầm kia mà mặt nước biển đã bị đè xuống, tạo ra một khe rãnh rất sâu.

Lão già gầm nhẹ một tiếng, hồng quang trong mắt mạnh mẽ loé ra, nháy mắt khi kiếm mang xé gió lao đến, một đạo hư ảnh màu đỏ từ trong cơ thể xuất ra.

Hư ảnh màu đỏ này chỉ có thể nhìn ra hình dáng của con người nhưng không rõ là nam hay nữ. Sau khi hiện ra, tay phải nó ấn về phía trước một chưởng, lập tức kiếm mang bị đình chỉ lại, không ngờ bị nắm lấy.

Tay phải của hư ảnh này vung lên, kiếm quang trực tiếp bị hắn ném sang một bên, chìm vào trong lòng biển.

Kim giáp đại hán nhìn lão già một cái, gật gật đầu, rồi không nhìn thêm nữa.

Hư ảnh lại trở vào trong cơ thể lão già âm trầm. Thân thể lão khẽ động, ánh mắt lại loé ra hồng quang, tiến vào trong lòng biển. Con khỉ nhỏ nhoáng lên một cái cũng tiến vào theo.

Cảnh tượng này bị Vương Lâm nhìn rõ hết. Lấy lịch duyệt của hắn tự nhiên có thể nhìn ra Kim giáp đại hán này không có ý định đả thương người. Chẳng qua những ai muốn đi vào trong lòng biển để tìm kiếm cung điện kia thì đều phải vượt qua một kiếm của hắn mới đủ tư cách.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, mơ hồ nhìn ra được một chút huyền diệu. Ví dụ như khi lão già đoạt xá tách khỏi con khỉ nhỏ kia thì Kim giáp đại hán chuẩn bị đối phó với riêng từng người.

Nhưng khi một người một khỉ này tụ lại cùng một chỗ thì Kim giáp đại hán này cũng chỉ chém ra một đạo kiếm quang mà thôi.

Hiển nhiên, Kim giáp đại hán này nhận ra rằng một người một khỉ này vốn là đi cùng lúc với nhau.

Đúng lúc này, ánh mắt của Kim giáp đại hán khổng lồ này chợt loé lên, kiếm trong tay đột nhiên khẽ động, một đạo kiếm quang từ trên trời lập tức giáng xuống, chém xuống trong lòng biển. Chỉ nghe từ trong biển truyền ra một trận âm thanh ầm ầm, ngay sau đó một cỗ sóng biển phóng lên cao. Hai người Chu Vũ Thái và Tử Tâm chật vật từ trong con sóng này bay ra, dừng lại trăm trượng ở ngoài. Chu Vũ Thái phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt.

Về phần Tử Tâm cũng là hiện ra vẻ kinh hãi.

Hai người trước đó trốn dưới đáy biển, âm thầm đi trước nhưng không ngờ rằng lại không thể tránh thoát được cặp mắt khổng lồ của Kim giáp đại hán. Khi kiếm quang chém xuống, hai người không thể không nhanh chóng lui lại phía sau. Mặc dù như thế nhưng vẫn bị kiếm quang quét trúng, lập tức bị thương.

Kim giáp đại hán không truy kích mà cự kiếm trong tay hoành ngang, ánh mắt nhìn về Vương Lâm. Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé lên, thực lực của Kim giáp đại hán cực kỳ cường đại. Một kiếm của hắn đã đạt đến uy lực một kích của Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ, cho nên lão già đoạt xá âm trầm kia phải đem bản hồn ra thì mới có thể kháng cự lại được.

Chỉ có Vân Tước Tử mới có khả năng thong dong kháng trụ, còn mượn lực để chìm trong trong lòng biển.

Tuy nhiên, Kim giáp đại hán hiển nhiên không có ý định hại người. Nếu không thì Chu Vũ Thái và Tử Tân quyết không thể giữ nổi mạng sống được.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, hắn tự biết với tu vi của chính mình không thể chống cự với kiếm quang của gã đại hán Kim giáp này, trừ phi gọi hồn phách Vấn Đỉnh ra.

Lúc này, cách đó không xa hai người Kiền Phong và Liễu Mi cũng nhíu mày, hiển nhiên hai người bọn họ cũng nhìn ra được manh mối.

- Tằng Ngưu, ba người chúng ta liên thủ chống lại kiếm quang của gã đại hán Kim giáp, ngươi nghĩ như thế nào?

Ánh mắt Kiền Phong chợt lóe lên rồi bỗng nhiên nói.

- Tốt!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia lạnh lùng, gật đầu nói.

Kiền Phong yêu cầu Vương Lâm liên thủ cũng là hành động bất đắc dĩ. Rất hiển nhiên là hắn cùng với Liễu Mi chống trả cũng không nắm chắc có thể tiếp được một kiếm, nếu tiếp không được liền không thể đi vào bên trong cung điện. Lúc này Vân Tước Tử và lão giả xa lạ kia đã tiến nhập vào, nếu như dùng dằng một chút nữa chỉ sợ cơ hội này trong chốc lát sẽ bị phá hủy.

Hiện tại thêm cả Vương Lâm, cả ba người liên kết lại để chống trả thì nắm chắc khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

Ở trong nội tâm Kiền Phong không vì Vương Lâm là Anh biến sơ kỳ mà sinh ra tâm tưởng khinh thường. Ngược lại, ở trong lòng hắn thì Vương Lâm tuyệt đối là người có thực lực tương đương mình. Hơn nữa, tận sâu trong nội tâm mà nói thì Vương Lâm với Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay có thể đem hắn tiêu diệt đoạt lấy bảo vật. Đối với Vương Lâm, hắn cực kỳ kiêng kị.

Cho nên, hắn mới yêu cầu Hồng Điệp bám theo Vương Lâm để mình có cơ hội cướp được Tu tinh chi tinh. Đáng tiếc sau khi hắn đi vào linh sơn mới phát hiện, hóa ra muốn đạt được Tu Chân Chi Tinh vẫn còn phải vượt qua vài cửa ải nữa.

Trước đây Vương Lâm ở trong lòng hắn cũng không phải ở trình độ này. Bất quá tận sâu trong nội tâm của Kiền Phong thì hắn vẫn có ẩn núp sâu một tia ngạo mạn.

Hắn nghĩ rằng nếu Vương Lâm không có Thập Ức Tôn Hồn Phiên như vậy thì tuyệt đối không có khả năng ngang bằng hắn. Nghe được lời đáp ứng của Vương Lâm, Kiền Phong có chút hơi trầm ngâm rồi nói:

- Tằng đạo hữu, ta và ngươi hai người ở phía trước ngăn cản kiếm quang, sư muội ta ở phía sau tiếp ứng. Ngươi thấy thế nào?

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh liếc mắt quét nhìn Kiền Phong và Liễu Mi một cái. Cùng lúc đó ánh mắt của Liễu Mi cũng đang nhìn đến hắn, thản nhiên cười đang muốn nói chuyện thì Vương Lâm thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói:

- Không cần phiền toái như vậy. Vương Mỗ là người đầu tiên tiếp đón kiếm quang, hai người các ngươi theo sau tiếp ứng.

Kiền Phong ngẩn ra, ánh mắt lóe lên. Người đầu tiên tiếp đón kiếm quang chẳng những phải chống cự lại uy lực của kiếm quang mà đồng thời còn phải đề phòng độc thủ của người phía sau lưng, đây là việc cực kỳ nguy hiểm. Kiền Phong sở dĩ đề xuất cùng Vương Lâm ra tay đúng là bởi vì sợ Vương Lâm e dè, không phát huy ra toàn bộ thực lực. Hơn nữa

Liễu Mi tiếp ứng ở phía sau, cho dù lúc đó Vương Lâm ra tay ám muội thì hắn cũng không để ở trong lòng.

Lúc này đây, Kiền Phong đã quyết định việc chống cự lại kiếm quang mới là lựa chọn thứ nhất, trừ diệt Vương Lâm thì có thể tính sau.

Thời điểm này nghe thấy Vương Lâm chủ động đề xuất để một mình hắn là người đầu tiên đối kháng thì trong nội tâm của Kiền Phong có chút nghi hoặc. Nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc để cân nhắc tỉ mỉ, gật đầu nói:

- Như thế đi, toàn bộ nhờ cậy vào Tằng đạo hữu!

Liều Mi nhướn mày, nàng cảm thấy việc này có chút cổ quái, trầm ngâm một chút rồi nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm đến nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, thân hình bay lên nhằm về phía đại hán Kim Giáp bay tới. Hai người Kiền Phong và Liễu Mi theo sau, ba người hình thành hình chữ phẩm bay nhanh tới.

Vào một khắc trước khi ba người tới gần, đại hán Kim giáp đang lơ lửng giữa khoảng không hai mắt sững lại, nâng thanh kim kiếm trong tay lên, kim mang vạn trượng tức khắc lóe lên, phát ra từng luồng hào quang rực rỡ chói mắt.

Tiếp theo hắn mạnh mẽ chém một cái xuống phía dưới.

Lập tức kiếm quang trăm trượng kia giống như một cú đánh phá trời hủy đất từ trên bầu trời phát ra, mạnh mẽ gào thét phá không tiến đến trong nháy mắt.

Tất cả trời đất giờ phút này chỉ còn có thanh âm gào thét lên tận chín tầng mây, tốc độ cực nhanh ầm ầm hạ xuống.

Trên bề mặt biển lúc này nước bị tách ra thành một khe rãnh, dọc theo hai bên nhanh chóng tản ra lộ một cái khe dài sâu thẳm

Lúc trước chỉ nhìn thấy Vân Tước Tử và lão già âm trầm đối kháng với nhát kiếm thử thách này chứ Vương Lâm chưa tự mình tham dự, cảm xúc tuy có nhưng cũng không phải khắc sâu. Bây giờ khi hắn tự mình tiếp đón một kiếm này liền lập tức cảm nhận được bên trong có khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa.

Trong luồng khí tức này, nguyên thần hắn thậm chí bắt đầu run rẩy, có dấu hiệu bất ổn, không chỉ như thế trên toàn bộ người gần như mỗi một vị trí đều có loại cảm giác giống như bị vô số tòa núi lớn đè lên.

Loại cảm giác này hắn không xa lạ gì. Năm đó khi ở chỗ sâu bên trong linh mạch dưới lòng đất ở Luyện Hồn Tông, hắn đã cảm thụ được linh

uy giống như thế này, chẳng qua bây giờ lực đạo hùng mạnh gấp trăm, ngàn lần so với năm đó.

Kiếm quang vừa bay ra, chưa tiến lại gần mà tiên huyết đã chảy xuống trên khóe miệng của Vương Lâm, thế nhưng trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ bất khuất.

Nhìn thấy bộ dáng của Vương Lâm, cước bộ của Kiền Phong hơi dừng lại. Không nhịn được, ánh mắt hắn lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ do dự không biết hiện tại nên giết Vương Lâm đoạt lấy Thập Ức Tôn Hồn Phiên hay là hiệp trợ hắn theo như kế hoạch ban đầu để chống lại luồng kiếm quang này.

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, hắn liền quyết định thay đổi chủ ý, chuẩn bị giết Vương Lâm đoạt lấy Hồn Phiên, tiếp đó sử dụng uy lực của Hồn phiên hoàn toàn có thể chống cự lại luồng kiếm quang này.

Bên trong đầu hắn tất cả các ý tưởng này được lóe lên trong thời gian cực ngắn, sau khi đã quyết định, Kiền Phong cười ha hả nói:

- Tằng đạo hữu, chớ hoảng sợ, Kiền mỗ tới đây!

Kiền Phong nói xong thân ảnh như điện bay nhanh tiến lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 461 Sát khí.(2)

Một đòn này nhất định phải thành công, vì thế Kiền Phong cũng không quá sốt ruột mà là chuẩn bị để sau khi tiếp cận liền lưu lại cho Vương Lâm một đòn mà cả đời khó quên. Và hắn phải một đòn thành công, nếu không để Vương Lâm có cơ hội tế ra Thập Ức Tôn Hồn Phiên kia ra thì không hay.

Bằng sự thông minh, Liễu Mi lập tức biết được ý đồ của Kiền Phong, trong mắt có chút do dự nhưng rồi vẻ lạnh lùng chợt hiện ra, không vội tiến lên mà ở phía sau tiếp ứng.

Nàng vốn là người vô tình, nếu Kiền Phong có thể giết Vương Lâm đồng nghĩa khiến cho Thiên Huyễn đạo tâm của nàng không còn khí tức đối phương, sau này đối với đại đạo của nàng cũng bớt đi một tâm ma.

Thời điểm này, kiếm quang đã tới trước người, chính xác là ở trên đỉnh đầu Vương Lâm, tiếp tục phá không tiến đến.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khóe miệng lộ ra một chút trào phúng. Hắn đề xuất mình là người đầu tiên chống lại kiếm quang sao có thể lại không tính đến trường hợp Kiền Phong đổi dạ.

Hết thảy chuyện này đúng như hắn suy nghĩ, hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

Lúc Kiền Phong bay như luồng gió tiến đến, giữa không trung kiếm quang gào thét trong nháy mắt sẽ chém xuống, Vương Lâm âm thầm tính toán thân ảnh của Kiền Phong. Lúc thân ảnh này xuất hiện ở trong vòng mười trượng bên cạnh người hắn, trong nháy mắt ấy, Vương Lâm cười dài một tiếng, vỗ túi trữ vật, lập tức một tòa bảo tháp từ trong túi trữ vật theo tay hắn bay ra, nhoáng lên cái liền trực tiếp đứng chắn trước người hắn.

Trên bảo tháp lập tức một tia thần thức Vấn Đỉnh sơ kỳ của Chu Dật tỏa ra. Luồng kiếm mang kia bị tia thần thức này đánh trúng không khỏi bị trì hoãn một chút. Mượn lúc trì hoãn này, Vương Lâm cười to ha hả, triệu hồi bảo tháp lại rồi thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên hướng về phía mặt biển phóng tới. Thế nhưng tốc độ của hắn không nhanh lắm, luôn luôn bảo trì khoảng cách mười trượng với Kiền Phong.

Đại hán Kim giáp ánh mắt ngưng lại, không tiếp tục truy kích Vương Lâm mà là nhìn về phía Kiền Phong. Chỉ thấy kiếm mang kia không có thần thức Vấn Đỉnh kỳ đối kháng liền khôi phục lại uy lực rồi bỗng nhiên hướng về phía người Kiền Phong giáng xuống.

Kiền Phong sắc mặt đại biến, hắn không rảnh để đoán vì sao kiếm quang này của đại hán Kim giáp không đi công kích Vương Lâm mà là công kích chính mình. Lúc này, hắn vội hét lớn một tiếng, vỗ túi trữ vật, trong

tay lập tức xuất ra một cái dùi màu đỏ, nhoáng lên một cái các tia chớp trên cái dùi trở nên dày đặc điên cuồng nhằm hướng luồng kiếm mang đánh tới.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một vẻ trào phúng. Lúc trước vào thời điểm lão già âm trầm và con khỉ nhỏ kia đối kháng kiếm quang, hắn liền cảm giác có chút nghi hoặc. Phân tích việc này hắn có thể khẳng định rằng đại hán kim giáp này nhất định là phán đoán một người một khỉ kia là cùng một nhóm cho nên mới xuất ra một đạo kiếm quang.

Vương Lâm tính toán, lúc ấy khoảng cách giữa con khỉ nhỏ kia và lão già âm trầm lão già không tới mười trượng, trong khoảng cách này liền bị đại hán Kim giáp chém tới, đó là điểm mấu chốt.

Ở trong phạm vi này, ai có khoảng cách gần nhất với kiếm mang kia thì kiếm mang sẽ công kích người đó!

Sở dĩ Vương Lâm cự tuyệt cùng Kiền Phong hai người cùng tiến lên chống cự, Liễu Mi tiếp ứng phía sau khi cần thiết bởi vì như vậy sẽ gần nhau quá. Tuy nói rằng hắn và Kiền Phong rất gần, phù hợp khoảng cách mười trượng, nhưng bởi vì đúng là khoảng cách gần nhau quá nên nếu hắn có chút động tác nhỏ thì với cơ trí của Kiền Phong, không biết chừng sẽ lập tức phản ứng lại, như vậy sẽ gặp sự phòng bị.

Cho nên, hắn đề nghị để hắn một mình đối kháng, quả nhiên Kiền Phong trúng kế, tuy rằng trong nội tâm nghi hoặc, nhưng cũng phải đồng ý.

Kỳ thật cho dù Kiền Phong không đồng ý, hắn sẽ không đề xuất ba người liên thủ. Vương Lâm cũng tính toán đối mặt một mình. Hắn cũng không tin là khi một mình đối mặt kiếm quang vào lúc nguy hiểm nhất thì Kiền Phong sẽ không ra tay đánh lén. Chẳng qua như vậy thì muốn dẫn dụ đối phương tới trong vòng mười trượng cũng có một chút phiền phức. Tuy nhiên Vương Lâm cũng có kế sách có tám phần nắm chắc sẽ dẫn Kiền Phong tiến vào.

Sau đó Kiền Phong đề xuất ba người liên thủ, dưới sự đề nghị của Vương Lâm đưa ra, quả nhiên Kiền Phong chịu không nổi sự hấp dẫn, bỏ qua phương án mọi ngời cùng chống đỡ mà là đồng ý với lời lừa gạt của Vương Lâm, để mình hắn chống đỡ, sau đó tiếp cận tới gần hắn để ra tay ám toán. Chỉ có điều Kiền Phong không nghĩ tới Vương Lâm sớm đã nhìn ra hết thảy.

Lúc này đây, tia thần thức Vấn Đỉnh của Chu Dật trên bảo tháp phía trước Vương Lâm cũng đã tạo ra tác dụng mấu chốt. Nhân cơ hội luồng kiếm quang kia trong nháy mắt đình trệ, lúc này Vương Lâm mới có cơ hội, lóe lên một cái thoát ly khỏi kiếm quang, khiến cho Kiền Phong là người có khoảng cách gần nhất với kiếm quang.

Hết thảy sự việc này nói thì chậm, nhưng trên thực tế lại giống như tia điện quang lóe lên một cái đã hoàn thành toàn bộ. Lúc luồng kiếm quang nhằm hướng về phía Kiền Phong là lúc thân hình Vương Lâm dừng lại một chút, không lập tức lao ra mà là lạnh lùng liếc mắt quét nhìn Liễu Mi đứng cách đấy không xa một cái.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh lẽo, trong nháy mắt tay phải khẽ vỗ trên túi trữ vật một cái, toàn bộ các tượng gỗ điêu khắc Tuế Nguyệt từ trong túi bay ra.

- Tuế Nguyệt!

Vương Lâm gầm lên một tiếng, lập tức tất cả các tượng gỗ điêu khắc ầm ầm tự bạo. Một luồng ý cảnh Tuế Nguyệt điên cuồng bay ra. Tuy rằng ý cảnh Thiên Huyễn của Liễu Mi đã đại thành, nhưng các tượng gỗ điêu khắc ý cảnh Tuế Nguyệt cũng được Vương Lâm tỉ mỉ chuẩn bị. Tuy nói không thể tạo thành thương tổn đối với Liễu Mi, thậm chí thời gian trì hoãn cũng ngắn ngủi, nhưng trong thời khắc nguy cơ này chỉ cần đình trệ một chút thôi cũng là đòn chí mạng.

Thân hình Liễu Mi không khỏi bị chậm lại một chút. Thân ảnh của Vương Lâm lập tức hạ xuống phía dưới người Liễu Mi.

Lúc này trên không trung có hai đạo kiếm quang, đột nhiên hai đạo hợp lại thành một điên cuồng chém xuống, mục tiêu lúc này đúng là Liễu Mi.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên sát khí, tay phải nhằm hư không phía trước điểm nhẹ một cái, một đạo cấm khí từ trong ngón tay bỗng nhiên bay ra nhằm Liễu Mi phóng đến.

Vương Lâm không xem xét kết quả. Hắn biết giờ phút này thời gian cực kỳ cấp bách, không chút do dự thân mình lập tức nhanh như chớp tiến vào phía trong lòng biển. Trong lòng biển một tòa cung điện thật lớn đang phát ra trận trận kim mang.

Thân hình Vương Lâm nhoáng lên liền hướng về phía cung điện, lấy tốc độ nhanh nhất điên cuồng tiến đến. Ở phía trong lòng biển có một luồng lực kỳ dị bao phủ. Vương Lâm không cần thử qua cũng biết được lực này tất nhiên để hạn chế pháp thuật thuấn di. Loại cảm giác này hắn từng đã cảm thụ qua ở một số nơi kì dị cho nên tự nhiên hiểu được.

Vào lúc thân hình hắn đang chuẩn bị tiến nhập vào cung điện, trong nháy mắt mặt biển phía trên lập tức truyền đến từng hồi tiếng động rít gào. Nước biển bên người Vương Lâm lập tức rẽ mạnh ra hai bên, một đạo kiếm quang trăm trượng với tốc độ cực nhanh từ trên trời giáng xuống thẳng tiến truy đuổi Vương Lâm.

Kiếm quang càng lúc càng gần, Vương Lâm thậm chí có thể cảm nhận được từ phía trên truyền tới trận trận phong nhận cường đại như các mũi tên bén nhọn. Lập tức một sự đau đớn từ trên thiên linh cái ở đỉnh đầu truyền xuống.

Hắn hung hăng cắn răng một cái, mắt nhìn thấy không còn đến trăm trượng là có thể tiến nhập vào cung điện, nhưng luồng kiếm quang phía sau cũng đã tiến đến sát người.

Một tia tiên huyết từ trên trán Vương Lâm chảy xuống, cảm giác đau đớn càng lúc càng mãnh liệt.

Chín mươi trượng, tám mươi trượng, bảy mươi trượng, sáu mươi trượng...

Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn lại nhưng cái âm thanh gào thét của kiếm quang trên đỉnh đầu như quanh quẩn trong tâm thần. Vương Lâm cố sức bay nhanh, phun ra một ngụm tiên huyết trên không trung rồi mạnh mẽ vỗ một cái lên túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cái rìu chiến.

Trong nháy mắt hắn quay đầu lại, hét lớn một tiếng, rìu chiến trong tay hoành ngang trước người.

Lúc này kiếm quang tiến đến bỗng nhiên dừng lại một chút phía trên rìu chiến. Sắc mặt Vương Lâm đỏ lên, một ngụm tiên huyết lại phun ra, nguyên thần chấn động. Hắn gầm nhẹ một tiếng, tâm niệm vừa động lập tức tay phải giơ lên vỗ trên túi trữ vật, một kiện bảo tháp từ trong túi trữ vật bay ra.

Ý cảnh Chu dật ngay lập tức khuếch tán ra, kiếm quang dừng lại một chút.

Mượn sự trì hoãn này, thân mình Vương Lâm so với tia chớp còn nhanh hơn, nhoáng cái vượt qua khoảng cách năm mươi trượng, rốt cục đi vào trong vòng của cung điện.

Trong nháy mắt lúc thân hình hắn vừa tiến vào cung điện, kiếm quang lóe lên một cái rồi chậm rãi dần dần tan biến.

Tiên huyết trên khóe miệng Vương Lâm chảy xuống, thu hồi rìu chiến và bảo tháp liền lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một lượng lớn đan dược ngấu nghiến ăn vào rồi ngay tức khắc ngồi xuống. Cảm giác toàn thân đau đớn, hắn cắn răng một cái xuất ra một khối tiên ngọc, nhìn chằm chằm một chút rồi một ngụm đem tiên ngọc nuốt vào ngay, lập tức một luồng tiên lực vô biên lưu chuyển ở trong cơ thể.

Vận chuyển một vòng tức khắc Vương Lâm cảm giác thân mình nhẹ đi. Nương theo tiên lực đem nội thương áp chế xuống, Thân hình hắn đứng lên, đạp một cái nhằm về phía trong cung điện bay nhanh phóng tới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 462 Diệp Vô Ưu.

Lại nói phía trên mặt biển lúc kiếm quang tới người, Liễu Mi đang muốn né tránh thì phía sau một đạo cấm chế lập tức bay tới người. Sắc mặt

nàng biến đổi, cắn răng một cái, trong miệng phun ra một luồng sương trắng, trong màn sương có một dải ruy băng màu trắng đang bay lượn, đánh xuống một cái lập tức phá tan cấm chế rồi dải ruy băng màu trắng lập tức hạ xuống quấn quanh bao bọc toàn thân nàng. Lúc kiếm quang kia bay tới, gần trong nháy mắt nàng thoát khỏi ra ngoài ngàn trượng, kiếm quang lóe lên một cái rồi biến mất vô ảnh.

Đại hán Kim giáp không tiếp tục công kích, chức trách của hắn là thủ hộ nơi này, chỉ có người phù hợp yêu cầu mới có thể được cho phép tiến vào trong cung điện.

Loại yêu cầu này chỉ có một loại, đó là phải có thể chống đỡ được một đạo kiếm quang.

Kiền Phong giờ phút này cũng là cực kỳ chật vật, né tránh thoát ra. Cũng may kiếm quang kia chỉ bức bách người rời khỏi mà không truy đuổi, không công kích tiếp.

-Tằng Ngưu!!! Ta, Kiều Phong phát thệ, nhất định phải bầm thây ngươi làm vạn đoạn. Nếu làm trái lời thề này nhất định Kiền Phong ta không chết tử tế được!!

Kiền Phong sắc mặt dữ tợn, điên cuồng rít gào.

Liễu Mi sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm mặt biển trầm mặc không nói. Thấy sau một lúc mà, Kiền Phong kia vẫn đang đang rít gào lên như kẻ điên, đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại nói:

- Câm mồm đi, nếu không phải ngươi không có ý tốt, ba người chúng ta chân chính liên thủ thì hiện tại cũng có thể đã tiến nhập trong cung điện, làm gì giống như lúc này!

Kiền Phong sắc mặt dữ tợn, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Liễu Mi một cái, nói:

- Ngươi và tên tiểu tử kia câu kết làm bậy, đầu mày cuối mắt khi ta không nhìn đến phải không? Sư muội, ngươi chớ để quên, năm đó ngươi đáp ứng ta cái gì!

Liễu Mi lạnh như băng nhìn chằm chằm Kiền Phong, nói:

- Có Vân Tước Tử ở đó, Tằng Ngưu rất khó rút về mệnh hồn. Vân Tước Tử sẽ không dễ dàng để hắn thành công như vậy.

Kiền Phong hít sâu, thu hồi lại vẻ dữ tợn trên mặt rồi sờ sờ túi trữ vật, trầm giọng nói:

- Lão gia hỏa cấp cho ta cái gì đó, nguyên bản là chuẩn bị để đối kháng Thập Ức Tôn Hồn Phiên. Vật ấy nếu như mà có thể đối kháng Tôn Hồn Phiên có lẽ cũng có thể có một ít tác dụng với tu sĩ Vấn Đỉnh. Đợi sau khi Vân Tước Tử đi ra, ta lập tức đem vật ấy tế ra. Ta chỉ muốn mệnh hồn, nếu hắn không giao ra thì dù sao trước sau cũng chết, đều phải liều mạng!

Trong cung điện dưới đáy biển, trước mắt Vương Lâm lúc này là thông đạo thật lớn, bốn phía có mấy hạt minh châu lập lòe lúc sáng lúc tối, phát ra hàng loạt luồng ánh sáng yêu dị.

Ánh sáng này cũng cũng không giống như lửa mà là một thứ kỳ dị mà Vương Lâm chưa gặp qua bao giờ.

Trong ánh sáng u ám này chỉ thấy thông đạo dài hun hút không thấy điểm cuối, quanh co uốn khúc, bầu không khí trong đó có tia quỷ dị.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ cẩn thận, thật thận trọng tiến về phía trước. Thông đạo này giống như không có điểm cuối, hắn tiến vào hồi lâu mà quang cảnh xung quanh vẫn không thay đổi gì.

Ở trong này, Vương Lâm không dám thả thần thức ra. Trước đó lúc hắn vừa mới tiến vào nơi này, để xuất ra một tia thần thức liền lập tức vô thanh vô tức biến mất, giống như bị vật nào đó trong hư vô cắn nuốt.

Kể từ đó, Vương Lâm tự nhiên cực kỳ cẩn thận.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên ở thông đạo phía trước truyền đến từng loạt dao động của pháp thuật, Hai mắt Vương Lâm sững lại, thân mình dừng lại, thần thức cẩn thận nhằm phía trước xuất ra.

Nhưng lập tức, Vương Lâm liền biến sắc, phía trước nơi thần thức xuất ra đúng là điểm cuối của thông đạo này. Ở nơi đó, có một bãi trống thật lớn.

Tại vị trí trung tâm đất trống là một tòa tháp cao lớn, trên tháp có một ngai vàng, ngồi trên lúc này có một người, người này mặc trường bào màu đỏ, tóc rối tung phía sau đầu.

Người này thoạt nhìn có tuổi khoảng trung tuần, tướng mạo cực kỳ bình thản nhưng làm cho người ta có cảm giác một khí phách uy nghiêm ngạo nghễ. Hai mắt hắn nhắm nghiền, toàn bộ trên người không có sức sống, hiển nhiên là một người chết.

Chỉ có điều, hắn ngồi ở kia, một luồng khí tức ngập trời lại là từ trên người này tán phát ra, khí tức này dày đặc không tiêu tan, vờn quanh bốn phía.

Trong nháy mắt khi thần thức Vương Lâm nhìn người nọ, bỗng nhiên có một loại kích động không thể khống chế nổi, muốn quỳ xuống lễ bái.

Tiên lực trong cơ thể hắn vận chuyển, đem áp chế tia kích động này. Nơi này giống như có một lực vô hình làm cho nội tâm của mọi người trở nên mềm yếu, làm chấn động tâm thần.

Ở trước người hắn có một vật lơ lửng, vật ấy là một đốm sáng bằng nắm tay người đang phát ra từng trận hào quang tử sắc.

Hào quang này chiếu vào trên người người đàn ông trung niên kia, để lại phía sau người đó một cái bóng màu đen.

Chẳng qua giờ phút này hào quang cũng có phần ảm đạm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt xuống, phát ra ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Tại nháy mắt lúc thần thức Vương Lâm chạm vào hào quang này, một cỗ lực lượng khổng lồ theo từ phía trong mạnh mẽ phát ra, trong nháy mắt tiến đến phía trước thần thức của Vương Lâm. Thần thức Vương Lâm lập tức điên cuồng triệt hồi.

Trong thông đạo, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, mắt lộ vẻ kinh hãi.

- Chu tước đời đầu tiên Diệp Vô Ưu!

Hắn gần như ngay lập tức đoán ra được thân phận của người đàn ông trung niên kia!

Về phần thứ phát ra các chùm ánh sáng tử sắc kia tự nhiên chính là Tu Tinh Chi Tinh!

Chẳng qua Vương Lâm lại cảm giác có chút không thích hợp, Trong mắt hắn nhận thấy Tu Tinh Chi Tinh này tuy nói rằng giống như lời của Tư Đồ Nam, nhưng khi thần thức Vương Lâm chạm đến lại không thấy cảm giác có mệnh hồn ở bên trong.

- Nếu đã đến thì tiến vào luôn đi!

Thanh âm Vân Tước Tử từ phía trong thông đạo theo ra truyền đến.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, lúc trước thần thức hắn tiến vào nơi đó chỉ chú ý tới Nhất đại Chu tước và Tu Tinh Chi Tinh. Đối với Vân Tước Tử và lão già Âm Sâm sớm đã tiến vào nơi đây cũng không có để ý tới.

Vương Lâm trầm ngâm một chút liền tiến lên phía trước. Không quá lâu sau liền đi tới phía cuối thông đạo, tiến vào mảng đất trống kia.

Vào lúc này lúc người hắn tiến vào, cái cảm giác rung động càng thêm mãnh liệt. Sự tự ti giống như thấy mình trước một tòa tháp cao trăm trượng lập tức nảy lên trong lòng Vương Lâm.

Vương Lâm hít sâu, ánh mắt chợt lóe lên, thấy được ở trong góc xa xa bóng dáng Vân Tước Tử.

Lúc này sắc mặt Vân Tước Tử tái nhợt, khoanh chân ngồi ở chỗ kia, khóe miệng còn có tiên huyết chảy xuống.

Cả người hắn có vẻ có chút uể oải, không hào hứng nhìn Vương Lâm, cười khàn khàn nói:

- Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi. Ngươi là người thứ ba tiến vào nơi này.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cẩn trọng, trầm giọng nói:

- Hắn đâu?

Vân Tước Tử sắc mặt khó coi nói:

- Ta dùng trận pháp đem vây khốn, giờ phút này hắn đang còn phía trong trận pháp. Vương Lâm, bản thân ta bị trọng thương, Tu Tinh Chi Tinh này ngươi giúp ta mang đi, mang tới Tiên Di Tộc cũng tốt, tu sĩ cũng được. Ta không thể để Tu Tinh Chi Tinh này tan vỡ!

- A?

Thần sắc Vương Lâm như thường, liếc mắt nhìn Vân Tước Tử một cái rồi bình thản nói:

- Ngươi bảo ta đi lấy Tu Tinh Chi Tinh này?

Vân Tước Tử hít sâu rồi thở dài:

- Ta biết ngươi đang cực kỳ e dè. Ngươi sử dụng thần thức xem xét ta một chút sẽ liền minh bạch. Ta hiện tại như ngọn đèn hết dầu, lão già kia mang theo con khỉ cũng không phải là người Chu Tước Tinh. Người này pháp thuật thần thông cực kỳ quỷ dị, ta chỉ có thể vây khốn hắn trong thời gian không dài, một khi hắn thoát vây, chắc chắn sẽ cướp đi Tu Tinh Chi Tinh. Đến lúc đó, toàn bộ người Chu Tước Tinh, tất cả đều sẽ đối diện với một mối nguy cơ.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, ngẩng đầu nhìn thoáng qua luồng tử quang trước người Chu Tước đời đầu tiên Diệp Vô Ưu phía trên bảo tháp. Không do dự gì, thân mình hắn lập tức lùi lại.

Dùng tốc độ gấp mấy lần so với lúc tiến vào, Vương Lâm nhằm về phía thông đạo điên cuồng chạy như bay lùi lại.

Ánh mắt của Vân Tước Tử chợt lóe, thân mình lập tức biến mất tại chỗ, lúc hiện ra thì đứng chắn ở phía trước thông đạo, hiểm độc nhìn chằm chằm Vương Lâm, miệng quát:

- Ngươi chạy cái gì?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, lui lại phía sau vài bước, nhìn chằm chằm Vân Tước Tử , vung tay trái lên lập tức Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay ngưng tụ, hắn bình thản nói:

- Vãn bối còn không muốn chết!

Vân Tước Tử sắc mặt âm trầm nhìn Vương Lâm cười lạnh nói:

- Ngươi như thế nào mà lại nhìn ra?

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Vân Tước Tử trầm giọng nói:

- Cái kia không phải là Tu Tinh Chi Tinh. Hơn nữa hiện tại ngươi còn có khả năng thuấn di như vậy mặc dù có bị thương giống lời ngươi nói thì cũng không nghiêm trọng đến như vậy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 463 Cướp đoạt.

Vân Tước Tử cười ha hả, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng nói:

- Không hổ là một trong bốn người được ta tuyển chọn. Đúng vậy, vật kia không phải là Tu Tinh Chi Tinh. Sau khi lão phu đến đây liền lập tức biết được đây chỉ là tinh dẫn, nếu muốn rút về mệnh hồn thì chỉ cần chạm đến vật ấy liền rút về được mệnh hồn.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Vân Tước Tử, chậm rãi nắm chặt Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay.

- Lão phu cũng không lừa gạt ngươi, sử dụng tinh dẫn để rút về được mệnh hồn cần phải trả một cái giá rất lớn, vì thế lão phu mới có thể để ngươi đi giúp ta rút về. Nếu ngươi đáp ứng lão phu chắc chắn có trọng bảo tặng ngươi, tại chỗ thâm sâu nhất ở Tiên Di tộc ta có một tế đàn thời viễn tổ. Năm đó hư tổ của tộc ta chính ở đó đã thu hoạch được lực lượng để đột phá từ thập nhất diệp lên thập nhị diệp.

Ngươi giúp ta thu hồi mệnh hồn, ta đưa ngươi vào trong đó khiến cho tu vi của ngươi cao thêm một tầng, như thế nào?

Vân Tước Tử trầm giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm.

Vân Tước Tử dường như có chút lo lắng không kiên nhẫn nói tiếp:

- Vương Lâm, tiến lên đem Tu Tinh Chi Tinh kia gỡ xuống, đừng ép lão phu động thủ! Ngươi biết đấy, lão phu không có ý nghĩ giết ngươi!

Vương Lâm liếc mắt nhìn Vân Tước Tử một cái nói:

- Ngươi nếu nuốt lời thì sao? Đem phương pháp sử dụng cái mũ rơm kia nói cho ta biết xem như là vật đặt cọc!

Trong túi trữ vật Vương Lâm vẫn có mũ rơm năm đó Vân Tước Tử đưa cho, chẳng qua trong vật đó rất nhiều trận pháp có chút phức tạp, nếu không đúng phương pháp sẽ không thể thao túng được toàn bộ.

Ánh mắt Vân Tước Tử chợt lóe lên, hắn xem ra lúc này Vương Lâm chạy không thoát được, duy nhất chỉ có thể dựa theo sự phân phó của hắn mà làm. Vì thế hắn lấy ra một miếng ngọc giản, ngưng thần ghi chép vào rồi ném về phía Vương Lâm. Vương Lâm bắt lấy không chút hoang mang nhìn thoáng qua, xác định là thật rồi mới cất vào trong túi trữ vật. Tiếp theo thân hình lay động cầm Thập Ức Tôn Hồn Phiên hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng lên tháp trên không.

Gần như trong nháy mắt hắn đã tới trước người Chu Tước Tử đời đầu tiên. Nhìn đến một thế hệ anh hào ngày đấy, Vương Lâm trầm mặc nhìn có chút thoáng yên lặng, nhất là thoáng đảo về cái bóng phía sau, ánh mắt đặt ở phía trên tử đoàn kia.

Cả người hắn đứng cạnh chùm ánh sáng tử sắc, bị nó chiếu rọi, nhưng trên mặt đất lại quỷ dị không có cái bóng nào tồn tại.

- Đặt tay ở phía trên, hô hoán lên tên của ta. Ngươi đừng có ý định gì gian xảo, nếu không theo lời nói thì hôm nay lão phu nhất định sẽ giết ngươi!

Ánh mắt Vân Tước Tử chớp động, nói nhanh.

Vương Lâm hét lên một tiếng, cúi đầu nhìn về phía Vân Tước Tử rồi hạ giọng nói:

- Vương Lâm từng nghĩ rằng ngươi là ân nhân của ta. Mãi cho đến khi biết được ngươi là người của Tiên Di Tộc, ta cũng không dám nghĩ sai về ngươi, chỉ muốn rời khỏi Chu Tước Tinh tự truy tầm đại đạo...

Hôm nay, tiền bối làm ta rất thất vọng. Ta không biết tác dụng của tinh dẫn có hay không như lời ngươi nói. Nhưng ta biết một chút nếu theo cách làm mà ngươi nói thì chỉ sợ không cần ngươi động thủ ta cũng sẽ lập tức bỏ mình!

Trong nháy mắt lúc Vương Lâm nói xong những lời này, Vân Tước Tử biến sắc, thân hình chợt lóe

Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay Vương Lâm chợt run lên, vô số hồn phách từ trong này kêu khóc mà ra, lập tức tràn ngập bốn phía. Cùng lúc đó thân hình Vương Lâm nhanh chóng lui lại, gầm nhẹ một tiếng, hồn phách trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên lập tức điên cuồng gào thét hướng về cái bóng phía sau Chu Tước Tử đời đầu tiên đang ngồi kéo đến.

Trong nháy mắt này phía sau thân hình Chu Tước Tử đời đầu tiên lập tức truyền đến từng hồi tiếng động răng rắc. Cùng lúc đó một tiếng cười khặc khặc kéo dài từ phía trong truyền ra, ngay sau đó chỉ thấy một đạo hồng quang từ bên trong điên cuồng lóe ra, cái bóng kia lập tức sụp đổ. Lão già ầm trầm bước một bước đi ra, con khỉ nhỏ trên vai hắn với một tốc độ cực nhanh từ trên đó lao ra tiến thẳng đến Vân Tước Tử.

Sắc mặt của Vân Tước Tử âm trầm, thân hình dừng lại, hai tay vung lên trên hư không một cái tức thì một cái phù văn màu vàng từ trong hư vô

biến ảo xuất hiện không ngừng quay quanh ở phía trước người.

- Tiểu tử kia, trận pháp này của ngươi quả thực có chút lợi hại, lợi dụng lực tàn dư của người đã chết hơn nữa cộng với tu vi trong người của ngươi hóa thành Ảnh cấm đem ta giam cầm ở bên trong.

Cái loại pháp thuật Ảnh cấm này cho dù là ở thời kỳ thượng cổ cũng là cực kỳ hiếm thấy, ngươi có thể nắm giữ được cũng không phải là đơn giản.

Nếu chính là chủ nhân của bản thể giáng lâm thì một quyền có thể đánh vỡ. Tuy nhiên giờ đây chỉ là một tia phân thần đoạt xá lại bị ngươi vây khốn một chút. Hôm nay ngươi đã làm được điểm này cũng đủ để kiếp sau ngươi đem khoe!

Hai mắt của lão già âm trầm lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Vân Tước Tử hừ nhẹ một tiếng, phù văn bao quanh thân thể lập tức hung hãn tấn công đến, mục tiêu của hắn không phải là lão già âm trầm mà là tiểu hầu đang rít gào kia.

- Con khôi lỗi này, chân chính chính là chỗ giấu kín phân thức của nhà ngươi. Mặc dù bản thể của ngươi cường thịnh trở lại cũng vô pháp cản trở!

Vân Tước Tử quát khẽ.

Lúc trước thần thức của Vương Lâm tra xét liền chú ý đến bóng dáng phía sau của Diệp Vô Ưu. Mãi cho đến lúc sau, khi hắn đứng ở chỗ này phát hiện chính mình cũng không có cái bóng hiện ra, trong tâm liền biết đây là điều kỳ quái, lúc này mới thử đánh cuộc một lần.

Nếu không như lời nói thì Vân Tước Tử phải sợ sớm đã tự mình đi lấy, làm gì chờ đến bây giờ. Nói vậy nếu người thứ ba tiến vào mặc dù không phải là mình thì Vân Tước Tử cũng sẽ khiến cho tiến tới lấy mệnh hồn.

Vào nháy mắt lão già âm trầm phá ảnh mà ra, Tôn Hồn Phiên trong tay Vương Lâm run lên, các hồn phách hướng về bên người hắn ngưng tụ lại cuốn lấy thân hình hắn.

Nơi đây bất kể là lão già bị Thác Sâm đoạt xá hay là Vân Tước Tử cũng không phải là đối tượng mà Vương Lâm lúc này nguyện ý trêu chọc. Giờ phút này hắn đã khẳng định không cần Tu Tinh Chi Tinh chỉ cần có nhanh chóng ly khai.

Nhưng bỗng đúng lúc này bỗng nhiên nơi đây có một hồi rung động. Cái loại rung động này cực kỳ kịch liệt giống như trời long đất lở, nhất là tòa bảo tháp kia giờ phút này phía trên đã vang lên mấy tiếng răng rắc, xuất hiện một khe nứt.

Tu Tinh Chi Tinh lại một lần nữa bắt đầu sụp đổ.

Tại phía trên tòa bảo tháp một vết nứt mãnh liệt xuất hiện giống như một con rồng phá nát bay ra, từ phía dưới hướng lên trên nhanh chóng tiến đến, các nơi đi qua không ngừng có tiếng rắc rắc vang lên.

Cuối cùng cái vết nứt này không ngờ kéo dài lên đỉnh chóp của tháp, đến tận vị trí ngồi của Chu Tước đời đầu tiên Diệp Vô Ưu.

Lúc này bỗng nhiên trong tai nghe thấy một hồi tiếng động trong trẻo quanh quẩn. Ngai vàng nơi Diệp Vô Ưu đang ngồi đột nhiên phân ra thành hai mảnh theo bảo tháp từ phía trên hạ xuống. Về phần bên trong thân thể của Diệp Vô Ưu chấn động, bỗng nhiên hóa thành tro bụi, tiêu tan trong không trung.

Đồng tử trong hai mắt của Vương Lâm co rụt lại.

Lúc này không chỉ có hắn, Vân Tước Tử, lão già âm trầm mà còn có cả con khỉ nhỏ kia, toàn bộ đều đình chỉ tranh đấu, ánh mắt hướng về chỗ Diệp Vô Ưu hóa thành tro bụi nhìn chăm chú.

Chỉ thấy có một cái kết tinh màu trắng bằng một nửa nắm tay từ chỗ Diệp Vô Ưu hóa thành tro bụi chậm rãi bay ra.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy cái kết tinh màu trắng này lập tức cảm nhận được phía trong có một cỗ linh hồn tương liên dao động.

- Tu Tinh Chi Tinh!

Vân Tước Tử giọng điệu rối loạn, thân ảnh như điện thẳng hướng bay đến. Nhưng con khỉ nhỏ này tốc độ nhanh hơn cùng với lão già âm trầm một trước một sau bay nhanh cùng tiến đến.

Lúc này khoảng cách tới Vương Lâm cũng không gần lắm, không thể nhanh chóng như người khác được. Hắn nhìn chằm chằm vào tinh thạch màu trắng kia, cắn răng một cái rồi quyết đoán không tham gia tranh đoạt mà Hồn Phiên bao phủ toàn thân hướng về thông đạo cách đó không xa bay nhanh đến.

Lão già âm trầm có khoảng cách gần, nhoáng lên một cái liền ôm lấy cái tinh thạch màu trắng, ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ngày chủ nhân thoát vây đã ở ngay trước mắt!

Nhưng trong nháy mắt ngay tại lúc bàn tay hắn bắt lấy tinh thạch màu trắng, bỗng nhiên người này biến sắc, tiếng cười dài bỗng nhiên dừng lại, mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, tay đang cố gắng hết sức để buông ra, thân hình hoảng lên, không ngờ lấy tốc độ dùng mắt thường cũng có thể

thấy được lập tức hóa thành bụi khói nhè nhẹ, toàn bộ chui vào bên trong tinh thạch màu trắng kia.

Tất cả các việc này đều phát sinh cực nhanh, gần như trong nháy mắt lúc lão già kia hóa thành bụi khí, xuất hiện một đạo hồng quang chợt lóe lên trong hư không bay tới con khỉ nhỏ kia dung hợp lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 464 Kế thừa Chu Tước (1).

Con khỉ nhỏ kia kêu to một tiếng, hơi thở toàn thân bỗng nhiên bành trướng lên mấy lần. Lúc này thực lực của nó gần như đã ngang bằng với Vân Tước Tử, chính là tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Tuy rằng khoảng cách của nó tới tinh thạch rất gần nhưng có chút do dự, không dám bắt lấy.

Lúc này Vân Tước Tử như chớp tiến đến cách không một trảo, nhưng lập tức hắn liền hét thảm một tiếng, thân hình hắn phát ra từng luồng bạch khí dọa hắn vội vàng buông tay. Cũng may chính là hắn cách không bắt lấy chứ không phải thực chất đụng phải, nếu không như thế này tất nhiên khó thoát khỏi vận rủi.

Cái biến cố này trước đây không hề có dấu hiệu gì, đột nhiên phát sinh khiến cho con khỉ nhỏ kia và Vân Tước Tử không khỏi tiến thối lưỡng nan.

Đúng lúc này cái kết tinh màu trắng kia bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu vang, lóe lên một cái liền hướng Vân Tước Tử tiến đến. Sắc mặt Vân Tước Tử đại biến vội vàng tránh ra. Tinh thạch màu trắng nhoáng một cái trực tiếp lao qua không ngờ nhằm về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn thấy được cảnh tượng lão già âm trầm kia tiêu tan một cách quỷ dị, lập tức xoay người nhanh chóng hướng về phía thông đạo bay tới. Toàn thân hắn được Tôn Hồn phiên bao phủ, tốc độ so với lúc thường nhanh hơn không ít.

Đường đi trong thông đạo này không phải đều là thẳng tắp mà có các đoạn gấp khúc, nhưng tinh thạch màu trắng này giống như có linh tính không ngờ cứ nhằm thẳng đến Vương Lâm, giống như loại đuổi tận giết tuyệt.

Sắc mặt Vân Tước Tử âm trầm, thân hình lóe lên một cái truy đuổi phía sau.

Về phần con khỉ nhỏ kia, thân ảnh khẽ động liền hóa thành một đạo hắc mang càn quét đuổi theo.

Trong nháy mắt này xung quanh bảo tháp không còn bóng dáng người nào. Đúng lúc này một luồng sáng tử sắc từ trên đỉnh chóp của bảo tháp ngưng tụ lại, chậm rãi hóa thành một bóng người, rõ ràng chính là người mang mặt nạ ở phía trước linh sơn.

Ánh mắt hắn lộ ra một tia mê man nhưng lập tức liền trong sáng lại, thì thào lẩm bẩm:

- Tu Tinh Chi Tinh sụp đổ, Chu Tước Tử này lá gan thật ra rất lớn...

Vương Lâm đang chạy phía trước, phía sau kết tinh màu trắng đuổi theo không tha.

Hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng lóe lên một cái, trong lúc lóe lên đó khoảng cách được kéo gần thêm. Mắt nhìn thấy không còn đến ba trượng, Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, hai mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, tay phải bấm quyết, tiên lực vận chuyển về phía trước vỗ một cái, tức thì một ngọn quái phong nổi lên nhằm hướng tinh thạch màu trắng kia thổi đến.

Mục đích của Vương Lâm là đem vật này thổi bay ra, vật ấy quá mức quỉ dị, hắn không muốn đụng chạm tới.

Nhưng tinh thạch này bỗng chợt lóe lên, không ngờ phá tan ngọn quái phong bay nhanh đến, trong phút chốc đã tới bên cạnh thân thể của Vương Lâm.

Vương Lâm cắn răng một cái, thân mình vội vã lùi lại giữ khoảng cách, cách không chụp một cái bắt lấy tinh thạch phía sau muốn vứt đi, nhưng hắn bỗng nhiên phát hiện chính mình cũng không có khả năng vứt bỏ đi được.

Ngẩn ra một cái, ánh mắt hắn chợt lóe lên không chút do dự lại bay nhanh chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên một luồng lực kì dị từ trong tinh thạch màu trắng theo cánh tay phải của Vương Lâm đang cách không bắt lấy bỗng nhiên chui vào trong cơ thể với tốc độ như một tia chớp. Trong đầu Vương Lâm tiếng nổ vang ầm ầm.

Từng đạo phù văn kỳ dị lập tức xuất hiện trong đầu.

Các phù văn này hóa thành hàng đàn tia chớp lóe ra điên cuồng chui vào trong đầu trong đầu Vương Lâm. Loại cảm giác này Vương Lâm cũng không xa lạ, năm đó tại chỗ của Cổ thần lúc đạt được truyền thừa ký ức của Cổ thần Đồ Ti, hắn từng có loại thể ngộ như thế này.

Trong đầu lúc này phù văn này điên cuồng lóe ra, từng bức họa ở quanh quẩn trong đầu Vương Lâm.

Cái hình ảnh thứ nhất đó là một nam tử toàn thân đầy ắp uy nghiêm, chân hắn đạp lên một cái Tinh la bàn thật lớn. Tinh la bàn này toàn thân màu tím sậm, phía trên lóe ra các điện quang quỷ dị, trên không trung nơi tinh la bàn bay qua truyền đến từng loạt tiếng nổ ù ù.

Phía trước nam tử này là một tòa tiên các thật lớn lơ lửng trên không trung, ở phía trên viết ba chữ to rõ ràng.

- Tiên Ấn Phủ

Tốc độ nam tử cực nhanh, trong nháy mắt liền tiến vào phía trong tòa tiên các này.

- Dừng lại!

Một thanh âm đến từ trong hư vô từ trong tiên các tràn ra, vẻ uy nghiêm thanh âm này của sung mãn đến vô tận khiến tâm thần tất cả người nghe đều bị chấn động mãnh liệt.

Nhưng sắc mặt người đàn ông trung niên này vẫn như thường, ôm quyền nói:

- Vãn bối Diệp Vô Ưu đến từ Chu Tước Quốc mới thăng lên cấp sáu, phụng mệnh của liên minh Tu chân đến để lĩnh ấn quyết của Chu Tước.

Thân hình Vương Lâm chấn động, giờ phút này toàn bộ tâm thần hắn giống như bị một luồng lốc xoáy cuốn vào, hoàn toàn dung nhập vào bên trong bức tranh kia. Thế nhưng cước bộ của hắn chẳng những không tạm dừng ngược lại càng lúc càng quỷ dị.

Chỉ thấy một luồng hồng quang xuất hiện ở dưới chân, một lực lượng mênh mông đột nhiên từ trên người Vương Lâm khuếch tán ra. Cỗ lực lượng này không phải đến từ trên người hắn mà đến từ luồng hồng quang dưới chân hắn.

Hồng quang hiện ra, tốc độ Vương Lâm bỗng tăng nhanh, với một loại tốc độ không thể tin nổi điên cuồng bên trong thông đạo lóe lên thoát ra.

Ở phía sau truy đuổi chính là Vân Tước Tử, kinh hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt trở nên khó coi, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Chu Tước Ấn!

Tằng Ngưu này như thế nào mà tản mát ra khí tức của Chu Tước Ấn!

Ở trong đầu Vương Lâm, hình ảnh của nam tử uy nghiêm kia bước vào phía trong lầu tiên các. Phía trên lầu tiên các này có vô số các tầng, người này chỉ đi tới lầu thứ ba thì bước chân liền dừng lại.

- Chu Tước Ấn, thần thông pháp thuật bậc thấp thuộc loại phương pháp truyền thừa, cần tu sĩ phong hào mới có thể thi triển ra được!

Thanh âm trong hư vô kia lần thứ hai truyền lại, cùng lúc đó một đạo hồng quang chính ấn quyết chậm rãi từ trong hư không ngưng hình lại. Ấn quyết này thoạt nhìn cực kỳ phức tạp, mơ hồ trong lúc đó Vương Lâm bỗng nhiên có loại cảm giác cái ấn quyết này và phù văn trên đầu lâu Tiên Di Tộc có chút tương tự.

Nhưng nhìn kỹ lại thì thấy hoàn toàn bất đồng, loại cảm giác này cực kỳ quỷ dị.

Lúc này cái ấn quyết kia chậm rãi bay về phía nam tử, theo mi tâm dần dần dung nhập. Một sự đau đớn đột nhiên theo mi tâm của Vương Lâm truyền đến. Loại đau đớn này gần như hắn chưa bao giờ trải qua, giống như hồn phách bị khắc lên.

Giờ phút này hắn giống như đánh mất bản thân mình, hóa thân trở thành người nam tử uy nghiêm kia. Từng hồi đau nhức không ngừng truyền đến, Vương Lâm không kìm nổi bắt đầu gào thét.

Tốc độ thân hình hắn càng nhanh thêm, sự nồng đậm trên luồng hồng quang trở nên chói mắt.

Ở phía sau là Vân Tước Tử, trong mắt hắn vẻ không thể tin nổi càng sâu đậm. Hắn ngơ ngác nhìn luồng hồng quang bao phủ Vương Lâm phía trước, thì thào lẩm bẩm:

- Đây... đây là Chu Tước truyền thừa... Tại sao có thể như vậy... Không có Chu Tước Tử chấp nhận, không dung hợp với Tu Tinh Chi Tinh, kẻ phía trước như thế nào mà lại nhận được truyền thừa của Chu Tước...

Về phần con khỉ nhỏ kia, hai mắt lóe ra hồng quang, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm lộ ra vẻ âm trầm.

Âm thanh gào thét của Vương Lâm quanh quẩn phía trong thông đạo, thân ảnh hắn như điện bỗng nhiên thoát khỏi thông đạo, trực tiếp từ cửa vào của cung điện lóe lên bay ra, hiện thân tại bên trong lòng biển.

Hắn không có dừng lại, tiếp tục nhằm hướng mặt biển phóng lên.

Lúc này tất cả các vị trí trên toàn bộ người hắn đều bị hồng quang bao phủ, một tia khí tức Chu Tước lập tức tràn ngập bốn phía.

Hai mắt hắn giờ phút này đã sớm không còn sự thanh minh mà là giãy dụa một màu hôn ám.

Trong đầu hắn sự đau đớn giống như cuộn sóng từ ba hướng đánh ập lại, một sự đau đớn kéo dài, gần như đã tới cực hạn không thể chịu đựng được. Toàn thân hắn nổi lên các gân xanh, hai mắt đầy những tia máu.

Thương thế bị ngăn chặn trong cơ thể giờ phút này rốt cuộc không khống chế được bỗng nhiên bùng nổ phát ra. Chẳng qua thương thế này bị luồng hồng quang đảo qua lập tức lại bị áp bức đè xuống.

Ở trong đầu Vương Lâm một thanh âm uy nghiêm đột nhiên vang vọng.

- Ngươi có nguyện trở thành Chu tước phong hào... Thủ hộ Chu Tước Tinh cho đến khi hết thọ nguyên...

Trong đầu Vương Lâm, thanh âm này giống như tiếng sấm xuân nổ vang, ầm ầm ì ì một chút, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ thanh minh. Ở thời khắc này hắn có một loại cảm giác giống như chỉ cần đồng ý liền có thể đạt được kế thừa Chu Tước Ấn kia. Tuy rằng tu vi chỉ có Anh Biến sơ kỳ, nhưng bằng vào Chu Tước Ấn lại có thể cùng đánh một trận với tu sĩ Vấn Đỉnh.

- Không muốn!

Vương Lâm hồi đáp ở trong đầu.

Cái mà Vương Lâm theo đuổi cũng không phải là cái này, trở thành một đời Chu Tước Tử.

Ở trong đầu hắn, sau khi câu trả lời truyền ra, hắn mơ hồ nghe được một tiếng thở dài, tiếp theo toàn bộ hồng quang trên người chợt lóe lên rồi bỗng nhiên biến mất một cách nhanh chóng. Cuối cùng tất cả ngưng tụ lại trên tay phải hắn, đó chính là tinh thạch màu trắng kia.

Theo sự rút đi này, trừ bỏ hồng quang, còn có các ấn ký trong đầu Vương Lâm, các ấn kỳ này giống như thủy triều rút xuống, nhanh chóng biến mất giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 464 Kế thừa Chu Tước (2).

- Mệnh hồn!

Trong quá trình này, nội tâm trong Vương Lâm hò hét.

- Một mạng... đổi một mạng...

Thanh âm kia lại truyền đến rồi chậm rãi tiêu tan, chẳng qua ở trong đầu Vương Lâm cũng có một phù văn quỷ dị phát ra các ánh sáng u tối.

Cảm nhận được phù văn này, trong lòng Vương Lâm đột nhiên bừng sáng, bỗng nhiên minh bạch.

Muốn từ trong Tu Tinh Chi Tinh thu hồi mệnh hồn tất nhiên cần phải một mạng đổi một mạng. Ngoại trừ phương pháp này thì chính là chờ đợi mệnh hồn này bị linh vật hấp thu, sau khi dung hợp xong giết chết linh vật để đoạt lấy mệnh hồn. Chẳng qua loại phương pháp thứ hai, trong trời đất bao la muốn gặp được loại vật này thì chỉ do kỳ ngộ, không thể cưỡng cầu.

Giờ phút này, thân hình Vương Lâm từ phía trong mặt biển lao lên. Ở phía sau người hắn, Vân Tước Tử theo sát không tha. Về phần phân thức của Thác Sâm ẩn nấp trên tiểu hầu giờ phút này cũng đã biến mất tăm mất tích.

Trong nháy mắt lúc lao ra ngoài mặt biển, tâm thần Vương Lâm hoàn toàn khôi phục vẻ thanh minh. Hắn có thể xác định vật này cùng với Cực Cảnh tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ, càng chưa nói tới làm cho Cực Cảnh tiến hóa.

Gần như trong nháy mắt không chút do dự, hắn ném mạnh tinh thạch màu trắng trong tay ra, miệng quát:

- Này, đây là Tu Tinh Chi Tinh.

Phương hướng hắn ném ra bất quá lại có hai người bên ngoài, đúng là vị trí của Kiền Phong và Liễu Mi.

Hai người bọn họ luôn ở phía ngoài chờ đợi. Giờ phút này nhìn thấy ba người Vương Lâm lao ra, Kiền Phong đang muốn tế ra pháp bảo mà lúc sau cùng Chu Tước Tử cấp cho hắn, đột nhiên nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng từ trong tay Vương Lâm ném đến.

Ánh mắt hắn chợt lóe, không lập tức bắt lấy, nhưng ngay sau đó hắn liền bắt đầu hối hận. Bởi vì hắn nhìn thấy tốc độ Vân Tước Tử đột nhiên tăng lên, bỏ qua Vương Lâm nhằm thẳng hướng tinh thạch tiến đến.

Kiền Phong cắn răng một cái, hắn không nói hai lời vỗ lên túi trữ vật, lập tức một người bằng đồng màu xanh xuất hiện trong tay. Bên trên người bằng đồng xanh này có vô số các điểm đen chi chít, một tia hắc mang từ trong các điểm đen này khuếch tán bay ra.

Tế ra bảo vật này xong, hai tay Kiền Phong bấm quyết, bỗng nhiên trên mặt thoáng hiện sắc hồng, một ngụm tiên huyết từ trong miệng phun ra

trực tiếp rơi vào phía trên người bằng đồng kia.

Ngay tại lúc này, trong nháy mắt lập tức người bằng đồng kia đem tất cả máu hấp thu sạch sẽ, phát ra một tia sáng màu hắc hồng rồi dần dần khuếch tán thành một vầng sáng màu tím.

Thân ảnh Vân Tước Tử phía trước bỗng dưng dừng lại, sắc mặt hắn trở nên âm trầm nhìn chằm chằm vào người bằng đồng kia.

- Chu Tước Tử!

Vân Tước Tử trầm giọng nói.

Lời nói của hắn vừa buông xuống, trong nháy mắt thân thể Kiền Phong đột nhiên bắt đầu run rẩy, ngay sau đó hàng loạt đạo ánh sáng trắng từ trong miệng, mũi, trong thất kiếu nhanh chóng phiêu tán bay ra, không chịu sự khống chế của hắn, toàn bộ bị người bằng đồng kia hấp thu.

Ánh mắt Kiều Phong lộ ra vẻ sợ hãi, bỗng nhiên cánh tay phải nâng lên, ở trong bàn tay này nắm giữ một miếng ngọc giản rồi đột nhiên bóp nát. Trong thời khắc ngọc giản bị bóp nát một cỗ lực lượng lớn từ phía trong ngưng tụ trước người Kiều Phong. Một tiếng động phát ra, thân hình hắn bị chấn lui ra bên ngoài mười trượng, các tia sáng trắng lập tức tán loạn, có hơn một nửa quay về bên trong cơ thể.

Đồng nhân kia hấp thu một lượng lớn tia sáng trắng không ngờ bắt đầu dung hóa, hóa thành một đám đồng dạng lỏng. Nhưng lập tức đám dòng đồng này giống như sôi trào, một tia khói hồng từ trong này bay lên, đến giữa không trung bỗng nhiên ngưng tụ trở thành người, không ngờ hóa thành Chu Tước Tử.

Lúc này dung nhan Chu Tước Tử không hề già nua như trước đây mà lại có thêm phần hồng nhuận.

- Sư đệ, trận trò chơi này hiện tại mới là lúc cao trào. Lão phu mượn hóa thân chi mệnh của Kiền Phong tới đây chính là cách tốt nhất cùng ngươi tụ họp!

Hắn nói xong, tay phải phất một cái, tinh thạch màu trắng kia lập tức như tia chớp bay đến trong tay hắn.

Chu Tước Tử cầm tinh thạch bỗng nhiên nhằm hướng trán mình vỗ một cái, tinh thạch lập tức dung nhập vào trong.

Sắc mặt Vân Tước Tử âm trầm, hừ nhẹ một tiếng, hai tay múa may ở phía trước, một đám phù văn lập tức lóe lên hiện ra, phía trên tản mạn ra uy áp cực kỳ kinh người.

Chu Tước Tử cười ha hả, thân mình nhoáng lên lập tức toàn thân tản mát ra một làn sương hồng cực lớn, làn sương mù này mãnh liệt quay cuồng,

bao vây toàn bộ trong vòng mười dặm kể cả Vân Tước Tử.

Trong đám mây màu hồng này từng đợt dao động pháp lực mạnh mẽ xuất ra. Vân Tước Tử và Chu Tước Tử, một trận chiến giữa hai người bắt đầu triển khai.

Chẳng qua bị đám mây màu hồng che đậy, người bên ngoài không thể nhìn rõ được.

Chu Tước Tử cũng không có chú ý tới trong nháy mắt lúc đám mây màu hồng khuếch tán, phía trong mặt biển kia, bóng dáng con khỉ nhỏ chợt lóe lên chui vào trong đám mây màu hồng rồi biến mất không thấy.

Lúc này bên ngoài đám mây màu hồng còn lại đúng năm người.

Kiền Phong, Liễu Mi, Chu Vũ Thái, Tử Tâm, và một cuối cùng chính là Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra sát khí, tay phải chộp một cái trong hư không lập tức Thập Ức Tôn Hồn Phiên ở trong tay. Hắn âm trầm nhìn chằm chằm vào Kiền Phong và Liễu Mi, chậm rãi nói;

- Chết đi!

Kiền Phong thở hổn hển, trước đó hắn đã bị Chu Tước Tử dùng phương pháp kỳ dị thu lấy một lượng lớn pháp lực, giờ phút này thân thể rất là suy yếu. Nỗi oán hận trong lòng hắn với Chu Tước Tử dĩ nhiên ngập trời.

- May mắn lão tử không nghe theo hắn, nếu đang cùng người khác đấu pháp mà đem Đồng nhân này tế ra thì không đợi giết được kẻ địch, chính mình sẽ bị hắn hút cạn trước.

Kiền Phong nghiến răng nghiến lợi nhưng thời điểm này không phải là lúc hận Chu Tước Tử, lúc này tối trọng nhất là như thế nào để ứng phó với sát khí trước mặt.

Trên thực tế chủ ý của Chu Tước Tử với Kiền Phong không phải trong ngày một ngày hai. Nếu không có Tiên Di Tộc đột nhiên xuất thế thì như vậy sẽ thêm cho Chu Tước Tử có thêm một ít thời gian, có lẽ hắn thật sự sẽ thành công nghĩ ra cách để tránh né luân hồi thiên đạo, đoạt xá Kiền Phong để kéo dài tuổi thọ.

Lúc Kiền Phong còn nhỏ tuổi thì Chu Tước Tử đã bắt đầu tiến hành kế hoạch, hắn làm Kiền Phong thôn phệ một loại ý cảnh, cảm ngộ kia chính là thể ngộ thiên đạo của một đám người đã trải qua. Hắn làm như vậy không phải là vì Kiều Phong, phần nhiều là vì chính mình.

Thủ đoạn hắn thi triển trên người Kiền Phong trên thực tế là một loại pháp thuật qua nhiều thế hệ Chu Tước Tử vẫn bí mật nghiên cứu. Tuy nhiên pháp thuật này chưa toàn bộ thành công, tỷ lệ không đến một thành. Có điều mặc dù là thành công thật sự cũng chỉ có thể tạm thời làm dịu đi, nhiều nhất là thêm được mấy mươi năm thọ nguyên mà thôi.

Đồng thời vì mấy mươi năm thọ nguyên này, hắn cần phải hao phí thật lớn để trả cái giá đó.

Đồng nhân kia chính là vật mấu chốt. Vật đấy được Chu Tước Tử đời thứ tư luyện chế ra, lấy chính là thiên ngoại chi thiết trải qua vô số lần luyện chế, hơn nữa lại được các thế hệ sau đó không ngừng tế luyện cuối cùng mới trở thành dụng cụ có chút thần thông giúp ngưng hóa thu lấy thọ nguyên .

Trên thực tế Đồng nhân này sở dĩ có thần thông như thế này chủ yếu là thông qua một ít biến hóa của Tu Tinh Chi Tinh, do đó bị các thế hệ Chu Tước Tử cảm ngộ ra.

Chẳng qua vật ấy cũng chưa hoàn thiện, tồn tại rất nhiều sơ hở trí mạng. Lấy ví dụ như Chu Tước Tử hiện tại tuy nói là từ vật hóa hình lên, nhìn có vẻ sung mãn đầy sức sống nhưng trên thực tế cũng như cung mạnh đã hết đà, tạm thời thế thôi.

Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay Vương Lâm run lên, vô số hồn phách lập tức từ trong gào thét bay ra, tràn ngập giữa đất trời, giống như hàng loạt đợt gió lốc phát ra từng hồi tiếng quỷ khóc gào thảm thiết thấm đậm cả đất trời.

- Dung hợp!

Trong mắt Vương Lâm sát khí lóe ra, ngôn từ vừa nói ra lập tức hồn phách ở bốn phía dung hợp lại. Gần như trong nháy mắt sáu chủ hồn, tuy rằng chưa đến Vấn Đỉnh kỳ nhưng so với tu sĩ Anh Biến hậu kỳ bình thường cũng hùng mạnh hơn mấy lần, bỗng nhiên xuất hiện, tàn hồn của đầu kỳ lân kia cũng có ở trong đó.

- Đánh với hai người các ngươi không cần phải dung hợp Vấn Đỉnh!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải vỗ túi trữ vật lập tức trong tay xuất hiện chiến phủ, vung tay lên lập tức cả người bay thẳng lên trời rồi chém xuống.

Sắc mặt Kiền Phong đại biến, vỗ túi trữ vật, Chu Tước Trùy trên tay run lên một cái, một đạo tia chớp màu đỏ lập tức từ phía trong gào thét bay ra hóa thành một đạo cầu vồng nhằm hướng Vương Lâm bay đến.

Sắc mặt Vương Lâm lạnh lùng, chiến phủ trong tay vung lên, một đạo ánh sáng từ lưỡi phủ lập tức lóe lên bay ra. Cùng lúc đó hắn hét lớn một tiếng, ném chiến phủ trong tay về phía trước. Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa phá không truyền ra, chiến phủ gào thét lao tới.

Chu Tước Trùy kia phía trên tản mát điện quang lập tức tan tành, chiến phủ gào thét hạ xuống.

Trong mắt Kiền Phong lộ ra tia hung hãn, gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm quyết rồi nhằm về phía trước điểm một cái. Trong nháy mắt vào lúc chiến phủ kia tới gần, toàn bộ người hắn bỗng nhiên tản ra hồng quang chói mắt, Chu Tước huyền trận đã mở ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 465 Chiến Kiền Phong.

Một âm thanh kinh động chín tầng mây bỗng nhiên vang vọng khắp trời.

Thân mình Kiền Phong đạp đạp lui ra phía sau mấy bước, phun ra một ngụm tiên huyết, quần áo nửa người phía trên nghe xèo một tiếng lập tức hư hỏng, hóa thành tro bụi, chỉ thấy phía trước ngực có một đồ án kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện.

Chiến phủ bị một luồng đại lực phản kích lập tức bay trở về. Vương Lâm khẽ rướn thân mình bắt lại chiến phủ.

Sáu chủ hồn do Thập Ức Tôn Hồn Phiên của Vương Lâm phóng thích ra giờ phút này rít gào trong không trung, phân ra thành hai trong đó bốn cái đánh về phía Liễu Mi, còn hai cái còn lại một trái một phải hướng về Kiều Phong phóng đến.

Sắc mặt Liễu Mi khẽ biến, có chút kiêng kị liếc mắt nhìn Tôn Hồn Phiên một cái, cắn răng, trong miệng bay ra một đạo bạch mang. Đạo bạch mang này trên không trung loáng một cái lập tức hóa thành một cái dải áo bằng tơ tằm, phía trên đó có một đồ án thêu bằng kim tuyến.

Dải áo bằng tơ tằm bay lên lập tức bao phủ toàn thân Liễu Mi. Bỗng nhiên nàng đột phá được một lỗ hổng khỏi vòng vây của bốn chủ hồn, cả người được dải áo màu trắng bao phủ hóa thành một luồng sáng màu trắng nhằm hướng xa xa chạy ra.

- Đuổi theo, giết chết!

Vương Lâm quát nhẹ, trong bốn chủ hồn này có bao gồm cả tàn hồn của Kỳ Lân lập tức chợt lóe lên, điên cuồng đuổi theo.

Kiền Phong đối mặt với sự tấn công của hai chủ hồn tiếp tục phải lùi lại. Sắc mặt của hắn khó coi, vỗ túi trữ vật lập tức trong tay xuất ra một một cái quạt màu đỏ, phun ra một ngụm tiên huyết lên cây quạt rồi mạnh mẽ vung lên.

Một cơn lốc lớn lập tức phá không xuất hiện, điên cuồng quét ngang mọi nơi. Cơn gió lốc này giống như chuyên dùng để khắc chế hồn phách, động tác của hai chủ hồn không khỏi bị chậm lại.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, vỗ túi trữ vật, bốn cái vỏ kiếm có bề ngoài giống nhau như đúc lập tức thoáng hiện lên trước người.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên, chỉ về phía trước lập tức bốn vỏ kiếm giống như sao băng gào thét bay đến tấn công. Bốn đạo kiếm quang từ phía trong vỏ kiếm bay ra hóa thành kiếm quang dài hơn ba thước, trong đó tỏa ra một luồng kiếm ý ngập trời.

- Vỡ!

Vương Lâm lạnh lùng quát, bốn vỏ kiếm lập tức điên cuồng gào thét tiến đến, kiếm ý ngập trời.

Sắc mặt Kiền Phong đại biến, cây quạt trong tay ném về phía trước, thân hình lui về phía sau chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng cây quạt kia gần như vừa mới xuất hiện bên cạnh vỏ kiếm liền lập tức bị bốn cái vỏ kiếm chém nát, tiếp tục mãnh liệt tấn công, đuổi theo không tha.

Hai chủ hồn đã không có cây quạt cản trở nữa lập tức tốc độ trở nên cực nhanh, trong nháy mắt đuổi theo Kiền Phong. Ầm một cái, thân hình Kiền Phong run lên, nguyên thần chấn động ầm ầm suýt nữa bay ra khỏi cơ thể. Cũng may tại thời điểm nguy kịch này Chu Tước huyền trận lập tức mở ra, lúc này mới chặn được sự tấn công của hai chủ hồn.

Sắc mặt Kiền Phong trở nên khó coi, lùi mạnh về phía sau đồng thời quát:

- Tằng Ngưu, ngươi đừng bức ta quá đáng!

Hắn thét to một tiếng, há mồm phun ra một đạo thanh quang, thanh quang này chợt lóe hóa thành một khối gỗ xanh.

Phía trên khối gỗ xanh tản mát ra khí tức quỷ dị, đón gió thổi đến lập tức phóng to ra, cuối cùng không ngờ hóa thành thanh gỗ lớn dài khoảng mười trượng.

- Khắc!

Sắc mặt Kiền Phong tái nhợt quát lên.

Tấm gỗ xanh lập tức chấn động xuất hiện các các mảnh nhỏ vỡ vụn rớt xuống. Gần như trong nháy mắt giống như có bàn tay vô hình điêu khắc, trong nháy mắt phía trên thanh gỗ xanh xuất hiện một thân ảnh, bộ dáng thân ảnh này rõ ràng chính là Vương Lâm.

- Diệt!

Kiền Phong lần thứ hai quát lên, lúc này đây sắc mặt hắn như tro tàn, tái nhợt không chút máu, thậm chí thân mình run rẩy một cách kinh hoàng. Phần lớn thọ nguyên của hắn bị đoạt, giờ phút này đối mắt với Vương Lâm rõ ràng không đủ sức.

Trong nháy mắt Kiến Phong vừa nói ra chữ “Diệt”, người Vương Lâm đang ở thế tiến về phía trước bỗng nhiên dừng lại một chút, sắc mặt hắn khẽ biến đổi. Một luồng lực vô hình từ thanh gỗ xanh kia tràn ra, sau đó

hắn giống như nhìn thấy một đao ảnh màu xanh từ phía trong lóe ra nhằm thẳng đến đầu mình chém xuống.

Một bóng ma tử vong bỗng nhiên bao phủ toàn thân Vương Lâm. Kiền Phong dù sao cũng là Anh Biến trung kỳ, bản thân lại là đệ tử của Chu Tước Tử, trên người pháp bảo làm sao có thể thiếu, so với Vương Lâm chỉ sợ là nhiều hơn không ít.

Tấm gỗ xanh này Vương Lâm chưa bao giờ nghe nói qua. Vật ấy quỷ dị ở chỗ là làm cho người ta khó lòng phòng bị. Giờ phút này thân hình hắn muốn lùi lại phía sau nhưng phát hiện bốn phía bị một cỗ lực kỳ dị giam cầm, căn bản là không thể di động nửa điểm.

Mắt thấy ánh đao màu xanh lóe ra, dĩ nhiên Kiền Phong tiến lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm tàn nhẫn.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tâm niệm vừa động, một chủ hồn lập tức lóe ra xuất hiện ở phía trước Vương Lâm, Ầm một cái, bắt đầu tự bạo.

Chủ hồn tự bạo làm một khí tức ngập trời bốc lên, điên cuồng khuếch tán. Sự giam cầm bên người Vương Lâm lập tức sụp đổ, thân thể hắn lập tức lóe lên lao sang một bên trốn thanh đao đang tới bên người.

Mắt Kiền Phong lộ ra vẻ không cam lòng, không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy.

Vương Lâm sao có thể để hắn chạy, tay phải chụp trong hư không một cái, Thập Ức Tôn Hồn Phiên lập tức trong tay, run lên một cái, lại có một lượng lớn hồn phách gào thét bay ra.

- Phong!

Vương Lâm hét lớn một tiếng lập tức thấy tất cả các hồn phách im lặng tản ra bốn phía. Trong vòng mười dặm, hồn phách này hợp thành một vòng thật lớn đem Kiền Phong vây khốn trong đó.

Cùng lúc đó chiến phủ trong tay Vương Lâm quét tới, nhằm về thanh gỗ xanh kia bổ xuống. Thanh gỗ chấn động bỗng nhiên phân ra thành hai. Miệng Kiền Phong lại lần thứ hai phun ra một ngụm tiên huyết.

- Chết đi!

Vương Lâm gầm nhẹ, rìu lớn trong tay lập tức vung ra, cùng lúc đó bốn cái vỏ kiếm bên trong trở nên đen như mực, từng đợt gào thét long trời lở đất vang lên, bốn đạo kiếm ý điên cuồng hóa thành kiếm khí từ bốn hướng đông tây nam bắc nhằm về Kiền Phong với một khí thế hủy thiên diệt địa lao đến.

Không chỉ hoàn toàn như vậy, Thập Ức Tôn Hồn Phiên trong tay Vương Lâm run lên, hồn phiên này lập tức chấn động hóa thành loạt điểm đốm

sáng tiêu tan dung hợp với hồn phách bốn phía đang tạo thành vòng vây xung quanh, lập tức một lực cầm cố từ bốn phía hồn phách truyền ra. Tại đây, trong phạm vi hồn phách bao phủ, một luồng uy áp hùng mạnh từ trên trời giáng xuống. Dưới uy áp này dù là thuấn di cũng sẽ bị một chút ảnh hưởng.

Ánh mắt Kiền Phong lộ ra sự hoảng loạn, hắn giận dữ hét lên:

- Tằng Ngưu, ta và ngươi không có đại cừu gì, không nên phải đưa ta vào chỗ chết!

Ánh mắt Vương Lâm như điện, nhìn chằm chằm Kiền Phong nói từng chữ một:

- Giết ngươi là bởi vì ta đã đáp ứng Hồng Điệp rồi.

Kiền Phong điên cuồng cười rộ lên, quát:

- Tằng Ngưu, ngươi nếu không có Thập Ức Tôn Hồn Phiên thì ta giết ngươi dễ như trở bàn tay. Đây là ngươi ép ta, hôm nay mặc dù ta phải bỏ mạng cũng phải đem Thập Ức Tôn Hồn Phiên của ngươi phế bỏ.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tia lạnh lẽo, hạ giọng nói:

- Nhận lấy cái chết!

Đông nam tây bắc từ bốn phương hướng, bốn đạo kiếm khí phá không kinh thiên bay đến, mục tiêu đúng là Kiền Phong. Khí tức hùng mạnh của bốn đạo kiếm khí phải coi như là phá toái hư không.

Sắc mặt Kiền Phong dữ tợn, hít sâu, Chu Tước huyền trận toàn lực thi triển. Ở xung quanh thân thể một quầng sáng màu đỏ dày đặc thoáng xuất hiện.

Cùng lúc đó hắn vỗ túi trữ vật, trân trọng lấy ra một vật.

Đây là một thanh thiết kiếm!

Một thanh vết hoen rỉ dày đặc, giống như thiết kiếm ở phàm trần.

Phía trên này chính xác có nhiều điểm chấm đỏ tản mát ra mùi vị máu tanh nồng đậm. Hiển nhiên các điểm chấm đỏ này là bởi vì nhiễm tiên huyết dung nhập mà thành!

- Vật này là của lão tổ Kiền gia, một đời Chu Tước Tử bí mật lưu lại, kể cả là các đời Chu Tước Tử sau này cũng không biết được. Tằng Ngưu, ta

có Chu Tước huyền trận, ngươi phá không được trận này thì không thể giết được ta. Hiện tại ta có thanh kiếm này, cũng có thể là giết chết ngươi!

Kiền Phong nói xong, thiết kiếm trong tay hắn vung lên. Trên thiết kiếm toát ra một cỗ khí tức tạo cho người ta cảm giác giống như một pho tượng thần linh thời viễn cổ. Thanh thiết kiếm vừa mới xuất hiện lập tức làm cho hai người Chu Tước và Vân Tước đang đứng ở cách đó rất xa cũng cảm thấy chấn động.

Ánh mắt Vương Lâm như điện, nhìn chằm chằm vào thanh thiết kiếm. Nói thật, hắn chỉ nhìn về phía những vết rỉ sét trên cây thiết kiếm mà thôi.

“Trên thân kiếm còn có vài giọt máu khô, trong máu có một loại khí tức rất quen thuộc…Máu của Cổ Thần! Đây mới thật sự là máu của Cổ Thần, loại máu hỗn tạp của Cự Ma Tộc không thể so sánh được!” - Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hắn nhìn chằm chằm vào những vết rỉ sét trên thân kiếm, hai mắt lóe ra những tia sáng rực rỡ.

-Không đúng! Cổ thần sao có thể bị vật tầm thường như vậy đả thương được? Cây kiếm này có dính máu Cổ Thần, chắc chắn không phải là vật bình thường! - Ánh mắt Vương Lâm lập tức trở nên ngưng trọng. Lúc này hắn đang nhìn về phía thanh kiếm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 466 Sát khí của Thác Sâm.

Trong nháy mắt khi thanh thiết kiếm được lấy ra, dưới mặt biển có một người bay lên. Người này xuất hiện không gây chú ý cho bất kỳ người nào, giống như hắn hoàn toàn trong suốt. Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ. Ánh mắt hắn lấp lánh những tia sáng quái dị. Hắn nhìn chằm chằm vào thanh thiết kiếm, lẩm bẩm:

-Đây là… ….

Kiền Phong lấy ra thiết kiếm cũng là chuyện bất đắc dĩ. Thiết kiếm chính là bảo vật bí mật nhất của bộ tộc hắn. Năm xưa không biết Chu Tước lấy được ở nơi nào rồi đem về giấu ở Kiền Gia. Chu Tước đời trước sau khi để lại cây kiếm này có nói một câu:

-Kiếm này với tu vi của lão phu cũng nhìn không thấu. Những thế hệ sau nếu không phải ngày diệt tộc thì tuyệt đối không được lấy ra.

Sau khi Chu Tước khai chiến với Tiên Di tộc, Kiền Phong đã bí mật đi đến chỗ giấu rồi lặng lẽ lấy thanh kiếm mang đi.

Hắn muốn giết Vương Lâm nhưng với những pháp bảo mà Chu Tước đưa cho, hắn lại cảm thấy không tin tưởng cho lắm. Vì vậy hắn mới âm thầm đi lấy nó. Đây mới là pháp bảo hắn chuẩn bị để đối kháng với Thập Ức Hồn Phiên.

Đúng lúc này, trong đám mây đỏ Chu Tước và Vân Tước đang chiến đấu đột nhiên phát ra một tiếng kêu to. Ngay sau đó một đạo hư ảnh từ bên trong lóe ra, bay thẳng đến chỗ Vương Lâm và Kiền Phong.

Trong nháy mắt, đạo hư ảnh kia đã bay vào trong vòng vây của linh hồn. Tất cả linh hồn đối diện ở những nơi nó đi qua đều kêu lên thảm thiết rồi tiêu tán. Đạo hư ảnh này trực tiếp xuyên qua tạo thành một con đường dài.

Khi đạo hư ảnh này tiến vào trong vòng vây thì Vương Lâm trở nên biến sắc, lập tức lui về phía sau. Nhưng đúng lúc này trong đạo hư ảnh phát ra tiếng cười âm trầm. Một thân thể hư ảo màu đỏ đột nhiên ngưng tụ từ trong hư ảnh.

Người này vừa bước ra liền vung tay về phía Vương Lâm. Hắn lập tức phun ra một ngụm máu lớn mà văng ra xa giống như một đạo lưu tinh. Phải đến cả nghìn trượng hắn mới ổn định được thân thể, lại phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí còn cảm thấy một số bộ phận nội tạng có dấu hiện vỡ nát.

Hư ảnh màu đỏ lóe lên rồi hóa thành một người đàn ông có mái tóc màu đỏ. Một nửa cơ thể người này có trạng thái trong suốt, ở bên trong cơ thể

đột nhiên lại có một con tiểu Hầu. Từng đạo hồng quang từ cơ thể tiểu Hầu tỏa ra ngoài, tạo thành một bóng người hư ảo.

-Thác Sâm! - Vương Lâm thầm kêu khổ trong lòng, nói ra từng chữ.

Cái bóng hư ảo kia lại di chuyển, lần này nó phóng đến bên cạnh Kiền Phong, túm gọn lấy hắn rồi ném về phía sau. Chu Tước Huyền Trận trên người Kiền Phong lập tức tự động mở ra chực ngăn cản người này lại. Nhưng khi cái bóng hư ảo chụp tới, Chu Tước Huyền Trận lập tức phát ra từng tiếng kêu két két rồi vỡ vụn dưới một trảo của hắn.

Sắc mặt Kiền Phong lập tức trở nên tái nhợt, Chu Tước Huyền Trận bị vỡ càng làm cho hắn bị thương nặng.

Sau khi vứt Kiền Phong đi, cái bóng hư ảo kia lập tức chộp lấy thiết kiếm. Hắn nhìn kỹ một lúc lâu rồi cười lên ha hả, nói:

-Đúng là vật này! Máu dính trên này là của tộc nhân Cửu Tinh tộc ta. Tốt! Nếu phối hợp với Tu Tinh Chi Tinh thì ta nắm chắc mười phần có thể thoát khỏi vòng vây!

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, tay phải hắn vung lên một trảo cách không, Thập Ức Hồn Phiên lập tức ngưng tụ trên tay. Tay hắn rung nhẹ một cái, tất cả linh hồn trong vòng mười dặm đều gào thét bay tới rồi

ngưng tụ về phía Hồn Phiên. Đồng thời hắn khẽ động tâm niệm, Chiến Phủ và vỏ kiếm cũng đều bay về phía hắn.

Cái bóng hư ảo kia quét ánh mắt về phía Vương Lâm, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm trầm, nói:

-Tiểu tử kia! Đợi sau khi ta lấy được Tu Tinh Chi Tinh sẽ đến tính toán với ngươi!

Nói xong, tay phải hắn khẽ vuốt lên thiết kiếm, những vết rỉ sét trên thân kiếm lập tức chuyển động giống như sống lại. Cuối cùng nó ngưng tụ qua lại rồi tạo thành một giọt máu màu đỏ sậm.

Ánh mắt của bóng người hư ảo lộ ra vẻ vui mừng. Hắn há miệng nuốt gọn giọt máu, sau đó cầm chặt lấy thiết kiếm, cơ thể hắn khẽ động rồi biến mất ngay tại chỗ. Đến khi xuất hiện đã ở bên trong đám mây đỏ nơi Chu Tước và Vân Tước đang chiến đấu. Chỉ nghe thấy bên trong đám mây truyền ra tiếng gầm giận dữ của Chu Tước và Vân Tước, từng đợt dao động pháp lực lập tức điên cuồng tràn ra bên ngoài.

Kiền Phong bị bóng người hư ảo ném đi khiến cho thương thế càng trở nên nguy kịch. Hắn vất vả lắm mới ổn định được cơ thể rồi định bỏ chạy.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Hồn Phiên trong tay hắn lại vung lên. Cả người hắn hóa thành một đạo hắc mang hòa trộn với những linh hồn

trong Hồn Phiên rồi bắn thẳng về phía Kiền Phong.

“Lấy tính mạng của Kiền Phong đổi lấy Mệnh Hồn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Chu Tước mộ!”

Vương Lâm gầm lên trong lòng, tốc độ đạt đến mức cực hạn. Hắn như biến thành một luồng gió chứa đầy những linh hồn trực tiếp quấn lấy Kiền Phong, vây hắn vào bên trong.

Cơ thể Vương Lâm lóe lên, hắn xuất hiện ở trước mặt Kiền Phong. Tay phải hắn khẽ điểm về phía trước, ấn lên trên mi tâm Kiền Phong.

Sắc mặt Kiền Phong tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng. Chu Tước Huyền Trận của hắn bị hủy, thiết kiếm lại bị người ta đoạt mất, pháp bảo bị phá, tuổi thọ lại sụt giảm. Lúc này hắn lại bị trọng thương, bị Vương Lâm bắt được, chắc chắn sẽ chết không có đất chôn.

-Kiền mỗ cho dù chết cũng phải kéo ngươi theo! - Trong mắt Kiền Phong hiện lên vẻ điên cuồng, hắn chuẩn bị tự bạo. Ánh mắt Vương Lâm chớp động, trong miệng khẽ hô:

-Mệnh Hồn!

Trong đầu hắn còn lưu lại dấu ấn phát ra tử quang, nó lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ trên mi tâm rồi bay thẳng ra ngoài, lơ lửng giữa người hắn và Kiền Phong.

Muốn từ trong Tu Tinh Chi Tinh rút ra Mệnh Hồn, nhất định phải lấy mạng đổi mạng.

Lúc này, Kiền Phong đang định tự bạo liền la lên một tiếng thảm thiết. Hai mắt hắn lập tức trở nên ảm đạm. Chỉ thấy trên ấn ký màu tím phát ra ánh sáng yêu dị kia đột nhiên xuất hiện hai Mệnh Hồn.

Hai Mệnh Hồn đó một là của Vương Lâm, một của Kiền Phong. Mệnh Hồn của Kiền Phong dần dần tan vỡ. Cuối cùng Mệnh Hồn của Vương Lâm cũng dần dần tiêu tán rồi hóa thành từng điểm ánh sáng lơ lửng giống như một giải ngân hà dung nhập vào trong mi tâm Vương Lâm.

Vương Lâm lập tức chấn động. Hắn cảm thấy bên trong cơ thể có thêm một cái gì đó. Một loại cảm giác thỏa mãn hòa tan vào tinh thần và thể xác của hắn.

Kiền Phong thì ngược lại, hai mắt ảm đạm. Hắn còn chưa hoàn thành việc tự bạo đã chết. Bốn đạo linh quang từ trên trán hắn bay ra, khẽ chấn động rồi dần tiêu tán bên trong hư vô.

Bốn đạo linh quang đang biến mất đó chính là Ngũ Hành Tứ Tinh mà Kiền Phong thôn phệ của Hồng Điệp.

Hai mắt Vương Lâm lấp lánh hàn quang. Hắn vung tay phải lên lập tức chụp được một đạo linh quang, ba đạo còn lại tiêu tán vào hư vô.

Thi thể Kiền Phong rơi thẳng từ trên không trung xuống đáy biển. Túi trữ vật của Kiền Phong đột nhiên bay ra bị Vương Lâm chụp được.

Trong nháy mắt khi Kiền Phong bỏ mạng, Chu Vũ Thái và Tử Tâm vẫn đang đứng ở phương xa quan sát, đột nhiên đưa mắt nhìn nhau. Chu Vũ Thái thầm than một tiếng. Hắn muốn nói cho Vương Lâm biết một chuyện nhưng trước sau vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Hận ý trong mắt Tử Tâm đã dần dần tiêu tan. Nàng nhìn chằm chằm vào thân thể của Kiền Phong đang chìm vào đáy biển rồi lập tức nở nụ cười. Trong tiếng cười của nàng chỉ có một sự căm hận.

-Kiền Phong!

Trong mắt Tử Tâm hiện lên hàn quang. Nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết thành một laoij ấn ký kỳ dị. Lúc này, nơi mi tâm của nàng lóe lên, một đám tu sĩ khôi lỗi đột nhiên hiện ra bốn phía để hộ pháp.

-Lô Đỉnh...Rốt cuộc ai mới là Lô Đỉnh...Vương Lâm cuối cùng ngươi cũng không nhìn thấu được...Lần này ngươi giết chết Kiền Phong lại thành toàn cho Tử Tâm...Ôi! Đáng tiếc là ta cũng không biết rốt cuộc là Vân Tước thi triển thủ đoạn gì, loại thần thông này ta chưa bao giờ được nghe qua...Quỷ dị khó lường. Cho dù trong đầu ta vừa mới thức tỉnh ký ức truyền thừa của Thanh Long, cũng không có chút ấn tượng nào về loại pháp thuật này...

Trong mắt Chu Vũ Thái lộ ra cái nhìn phức tạp, hắn nhìn qua Tử Tâm đang ngồi bên cạnh.

Lúc này trên mặt Tử Tâm lấp lánh những luồng sáng bảy màu. Một cổ khí tức dần dần được ngưng tụ lại quanh người nàng. Khí tức này cực kỳ giống với Kiền Phong... ....

Cả người Vương Lâm được Hồn Phiên quấn quanh. Hắn lập tức xông ra bên ngoài hải dương kim sắc.

Nhưng đúng lúc này ở trong đám mây đỏ do Chu Tước tạo ra, đột nhiên vang lên một âm thanh chấn động trời đất. Chỉ thấy Vân Tước bị ném ra ngoài, trong miệng hắn có một dòng máu tươi đang từ từ chảy xuống, hai mắt đục ngàu. Sau khi lão bay ra khỏi đám mây thì suýt nữa đã ngã quỵ.

Cùng lúc đó Chu Tước cũng bị người ta ném thẳng ra. Sắc mặt lão trở nên âm trầm. Trước khi mất đi sinh cơ, tử khí trên mặt hắn lại càng trở nên nồng đậm. Trên khóe miệng lão có một dòng máu đang chảy xuống.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 467 Sứ Giả Tu Chân Liên Minh (1)

Một tiếng cười ha hả đột nhiên từ trong đám mây đỏ truyền ra. Sau đó đám mây lập tức tiêu tan, chỉ thấy trong tay Phân Thức Hư Ảnh của Thác Sâm đang cầm một tinh thạch màu trắng, hai mắt hồng quang lấp lánh.

-Hai tên oắt con các ngươi cứ đợi đến khi ta thoát vây sẽ để các ngươi thấy được thực lực thật sự của Thác Sâm ta!

Thác Sâm cười to. rồi hóa thành một tia chớp. Mục tiêu của hắn lần này chính là Vương Lâm.

-Vương Lâm! Bây giờ đến lượt ngươi!

Giọng nói của Thác Sâm hết sức lạnh lẽo, rơi vào tai Vương Lâm lập tức làm cho cơ thể hắn chấn động. Hồn Phiên quấy lấy cơ thể hắn vào bên trong rồi điên cuồng bay đi như tên bắn. Nhưng tốc độ của Thác Sâm lại nhanh hơn. Trong chớp mắt hắn đã đuổi kịp Vương Lâm, giọng nói âm u của hắn truyền vào trong tai Vương Lâm.

-Ngươi không chạy thoát được đâu! Vương Lâm! Ta đợi ngày thôn phệ ký ức truyền thừa của ngươi đã lâu lắm rồi... ....

Sắc mặt Vương Lâm trở nên âm trầm. Tay phải hắn phất nhẹ, Chiến Phủ lập tức xuất hiện trên tay. Hắn đột nhiên xoay người lại, đem toàn bộ tiên lực bên trong cơ thể điên cuồng dung nhập vào trong Chiến Phủ, rồi bổ thẳng xuống.

Một cái lưỡi phủ dài hơn mười trượng mang theo tiên lực nồng đậm đột nhiên phá không bay ra. Lưỡi phủ đi đến đâu, trời đất bị tách ra làm đôi giống như khai thiên lập địa.

Ánh mắt của hư ảnh Thác Sâm lại lóe lên hồng quang, ngón trỏ tay phải của hắn điểm nhẹ về phía trước, phủ mang lập tức tan vỡ.

Vương Lâm lập tức lui về phía sau. Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt vội thu hồi Chiến Phủ. Sau đó, hắn lại lấy ra Thập Ức Hồn Phiên rồi rung lên, lạnh lùng nói:

-Dung!

Một chữ vừa thốt ra, tất cả những hồn phách bên trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên lập tức bay ra rồi điên cuồng dung hợp vào nhau, tốc độ dung hợp quá nhanh nên hầu như chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành.

Trong khoảnh khắc, tất cả hồn phách và chủ hồn đều dung hợp lại làm một trước mặt Vương Lâm. Một hồn phách toàn thân phát ra ánh tử quang đột nhiên xuất hiện. Khí tức toát ra khắp người nó có tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ. Khi nó xuất hiện, tay phải vung lên một cái, cơ thể lập tức được ngưng thực từ trong hư vô.

Sau khi xuất ra linh hồn Vấn Đỉnh, Vương Lâm không do dự mà rút về phía sau. Hắn biết nó không thể chiến thắng đối phương. Điểm này trong lòng Vương Lâm biết rất rõ.

-Sao? Quả nhiên có chút thủ đoạn. Khó trách năm đó ngươi mới Kết Đan đã đoạt được ký ức truyền thừa. Nhưng thứ này nếu là trước khi ta có được máu Cổ Thần thì còn dây dưa được một chút, nhưng bây giờ thứ này không thể ngăn cản được một nửa bước tiến của ta.

Mái tóc màu đỏ của Thác Sâm không gió mà bay. Một luồng khí tức ngạo nghễ lập tức từ trên người hắn lan ra. Thác Sâm cười lên ha hả. Cơ thể hắn vừa động đã bước thẳng về phía trước. Cùng lúc đó, hữu quyền cũng đánh ra.

Một quyền này nhìn thì rất bình thường, nhưng sắc mặt của hai người Chu Tước và Vân Tước lại trở nên khó coi. Vừa rồi hai người cũng bị một quyền giống thế này đánh trọng thương, cơ thể văng thẳng ra ngoài.

Hai mắt linh hồn Vấn Đỉnh lóe lên u quang. Tay phải của nó chộp một cái vào không trung, một thanh trường thương tử sắc lập tức xuất hiện trên tay. Trường thương rung lên đâm thẳng về phía trước, đồng thời cơ thể nó cũng lui về phía sau rồi kẹp chặt lấy Vương Lâm, đột nhiên lóe lên mà biến mất ngay tại chỗ.

Đây mới là mục đích của Vương Lâm. Hắn dung hợp xuất ra linh hồn Vấn Đỉnh cũng không phải để chiến đấu, mà hắn muốn dựa vào thực lực Vấn Đỉnh để tăng tốc độ chạy trốn.

Trường thương phá không bay đến đánh lên đầu quyền Thác Sâm. Một tiếng nổ “Ầm!” vang lên, trên trường thương xuất hiện những vết nứt, chỉ trong nháy mắt đã vỡ tan.

Cơ thể Thác Sâm cũng chưa hề di chuyển, hắn lạnh lùng nhìn lướt về phương xa nơi Vương Lâm biến mất, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Hắn vung tay chộp một cái vào hư không, miệng quát lên một tiếng:

-Trở về!

Một vòng xoáy thật lớn lập tức xuất hiện trên bầu trời. Nó chậm rãi chuyển động, phát ra một luồng hấp lực lớn đến mức khó tin tràn ngập trời đất. Vương Lâm đang tháo chạy, lập tức không thể khống chế được cơ thể mà điên cuồng quay lại. Gần như chỉ trong nháy mắt hắn đã quay trở về bên ngoài Thác Sâm trăm trượng.

-Ta nói rồi! Ngươi chạy không thoát được đâu!

Thác Sâm tiến một bước về phía trước, vượt thẳng qua trăm trượng rồi tung ra một quyền. Sắc mặt Vương Lâm trở nên khó coi, cảm giác tử vong tràn ngập trong tim. Cảm giác đó rất mạnh, khiến cho hắn lập tức đưa ra một quyết định!

Tâm niệm của hắn vừa động, linh hồn Vấn Đỉnh lập tức xoay người rồi vung hai tay lên. Một đạo ấn quyết kỳ dị lập tức xuất hiện trên hư không rồi phát ra khí tức kinh người. Hai mắt linh hồn Vấn Đỉnh chợt lóe lên, toàn bộ cơ thể lập tức hóa thành một đạo hắc mang, dung nhập vào bên trong ấn quyết. Lúc này, ấn quyết chỉ có một màu đen mà thôi.

-Vỡ! - Một âm thanh tang thương từ trong linh hồn Vấn Đỉnh truyền ra.

Pháp quyết toái diệt! Tất cả linh hồn đều tự bạo, sinh ra một lực trùng kích không thể tưởng tượng nổi. Từ ấn quyết truyền ra một luồng khí tức hủy diệt, làm cho khuôn mặt Thác Sâm lần đầu tiên phải biến đổi. Hắn lập tức rút nắm đấm về, mà lui về phía sau.

Nhưng đã chậm, rất nhiều linh hồn, và chủ hồn từ trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên đồng thời tự bạo. Uy lực của nó còn mạnh hơn sự tự bạo của linh hồn Vấn Đỉnh được ngưng tụ thành.

Ấn ký màu đen nhanh như tia chớp đột nhiên vỡ ra trước người Thác Sâm vài trượng. Một luồng sóng màu đen điên cuồng khuếch tán. Những con sóng này dường như có linh tính, nó không lan ra những vị trí khác mà toàn bộ đều phóng thẳng về phía Thác Sâm.

Một tiếng nổ long trời lỡ đất, đột nhiên vang vọng khắp Chu Tước mộ.

Giờ khắc này không chỉ có Chu Tước mộ mà tất cả mọi người trên Chu Tước tinh đều có thể cảm nhận được một luồng khí tức hủy thiên diệt địa đang lan ra!

Thân ảnh Thác Sâm bị ném thẳng về phía sau như lưu tinh.

Thân thể Thác Sâm ở ngoài trăm trượng trở nên tán loạn. Hai mắt Tiểu Hầu bên trong cơ thể hắn trở nên ảm đạm rồi nhắm chặt lại đứt thở chết. Nhưng sau khi hư ảnh do hồng mang biến thành tiêu tán thì lại ngưng tụ lên một lần nữa.

Tuy nó giống như có một cơn gió thổi qua là tiêu tán nhưng bây giờ lại phát ra một luồng khí tức kinh người của cường giả.

-Không ngờ…Ngươi lại có pháp bảo đẳng cấp như vậy! Vương Lâm, ta xem thường ngươi rồi!

Giọng nói của Thác Sâm từ trong hư ảnh truyền ra mang theo một luồng hàn ý thật đậm.

Trong Thập Ức Tôn Hồn Phiên, ngoại trừ bốn chủ hồn được ngưng tụ ra để truy kích Liễu Mi thì tất cả những cái khác đều tự bạo sinh ra uy lực kinh người. Tuy vậy, nhưng nó vẫn không thể làm cho Thác Sâm phân thức và chết hẳn. Thực lực của Thác Sâm thật là quá cường hãn.

Vương Lâm cảm thấy trong lòng đắng ngắt. Hắn than nhẹ một tiếng rồi vung tay phải lên ấn trên mi tâm. Hắn không biết không gian nghịch thiên có thoát khỏi sự truy tìm của Thác Sâm hay không, hắn không nắm chắc… ….

-Ta xem ngươi lần này chạy đi đâu được!

Cơ thể Thác Sâm dần dần ngưng thực. Hắn tiến một bước về phía trước. Nhưng đúng lúc này, một đạo cầu vồng đột nhiên từ bên trong mặt biển phóng thẳng ra. Với tốc độ cực nhanh đã phóng đến trước người Thác Sâm mười trượng. Cầu vồng tiêu tán lộ ra một người đàn ông đeo mặt nạ, người này vươn tay phải ra hư không rồi ấn về phía Thác Sâm, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, miệng khẽ nói:

-Phong!

Thác Sâm biến sắc nhìn chằm chằm vào người đó, nhanh chóng lại lui về phía sau.

Ánh mắt người đàn ông đeo mặt nạ chợt lóe lên, chỉ thấy năm đạo ánh sáng từ bên trong bay ra, hóa thành rất nhiều sợi xích sắt lấp lánh. Năm đạo xích sắt lập tức run rẩy biến thành năm ấn ký khổng lồ nằm chồng lên nhau rồi đột nhiên phóng thẳng về phía Thác Sâm.

-Nếu như vừa rồi ngươi chưa bị thương thì ta cũng không có cách nào Phong ấn ngươi lại. Nhưng bây giờ ngươi đã bị thương bởi linh hồn Vấn Đỉnh tự bạo, thì ta có thể làm được rồi!

Những ấn ký trùng điệp đột nhiên lóe lên rồi đuổi theo Thác Sâm. Sắc mặt Thác Sâm biến đổi nhanh, lại lui về phía sau, quát lên:

-Ngươi là ai?

Người đàn ông đeo mặt nạ không nói một lời, trong mắt chớp động những ánh sáng kỳ dị. Những ấn ký kia đột nhiên xuyên qua hư không rồi biến mất, nhưng lại lập tức nó lại hiện ra ở phía sau Thác Sâm. Sau đó, với tốc độ cực nhanh in lên sau lưng Thác Sâm.

Thác Sâm ngẩng đầu, một đám mây đỏ từ trong miệng hắn bay ra. Cơ thể hắn dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhưng hồng vụ trên bầu trời lại càng trở nên dày đặc, nó cuồn cuộn xoay chuyển rồi cuối cùng hóa thành diện mạo Thác Sâm. Hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, gầm lên:

-Mặc kệ ngươi là ai, nếu có ngày ta thoát khỏi chỗ này nhất định sẽ giết ngươi!

Đám mây đỏ đang cuồn cuộn chợt ngừng lại. Sau đó, nó hóa thành nhiều điểm sáng màu hồng tản ra khắp bốn phía rồi rơi xuống giống như một cơn mưa hồng. Tay phải người đàn ông đeo mặt nạ vung một trảo lên hư không, giữa những điểm sáng hồng có lấp lánh vài điểm sáng trắng. Những điểm trắng ngưng tụ lại một chỗ, cuối cùng tạo thành một khối pha lê rơi vào trong tay hắn.

Cùng lúc đó, thiết kiếm được Kiền Phong lấy ra cũng ngưng tụ thành hình ở trong hư vô rồi bị người này chộp vào trong tay. Hắn nhìn thiết kiếm một lúc lâu rồi thu hồi lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 467 Sứ Giả Tu Chân Liên Minh (2)

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào người đàn ông bịt mặt, trong lòng cảm thấy chấn động.

Lúc này không chỉ có hắn mà ánh mắt của tất cả mọi người ở khắp bốn phía đều tập trung lên người này.

Trong mắt Vân Tước chỉ có một sự sợ hãi. Tu vi của người này hắn không thể nhìn thấu được.

Phải biết rằng nếu là Vấn Đỉnh hậu kỳ hắn cũng có thể nhìn ra được chút đầu mối. Nhưng người này hắn nhìn không thấu, vậy tu vi phải vượt hắn Vấn Đỉnh… …. Nghĩ đến đây,Vân Tước cảm thấy run rẩy.

Ánh mắt Chu Tước trở nên ngưng trọng. Hắn nhìn chằm chằm vào người đó, đặc biệt là viên pha lê màu trắng. Nhớ lại quá trình vừa rồi đối phương ngưng tụ từ trong hư vô rồi tạo ra vật này, cơ thể Chu Tước chấn động, mắt hắn lộ ra vẻ khó tin, thất thanh nói:

-Ngươi…Ngươi là… ….

Người đàn ông đeo mặt nạ than nhẹ một tiếng, hắn đảo mắt nhìn qua Chu Tước, bình thản nói:

-Chu Tước! Ngươi cũng biết sai rồi sao?

-Diệp Vô Ưu?

Vân Tước nhìn người này, lẩm bẩm nói.

-Không phải Nhất Đại Chu Tước, không được đoán bừa!

Chu Tước lập tức cắt ngang lời Vân Tước. Hắn cung kính nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ, nói:

-Vãn bối tham kiến Liên Minh Sứ Giả! Vãn bối đã biết sai.

-Liên Minh Sứ Giả…Tu Chân Liên Minh Sứ Giả!

Vân Tước hít vào một hơi lãnh khí.

-Chu Tước! Tuổi thọ của ngươi đã hết, nên quay trở về không cần phải cưỡng cầu nữa! Mưu đồ hủy diệt Tu Tinh Chi Tinh là việc tối kỵ của Tu Chân Liên Minh. Niệm tình ngươi đi ra lần này có nguyên nhân nên ta tạm thời không truy cứu. Ngươi quay về đi!

Người đàn ông đeo mặt nạ nói một cách hết sức ung dung. Vẻ mặt Chu Tước đau khổ. Hắn lặng lẽ gật đầu, nhưng ánh mắt hắn lại đột nhiên lóe

lên, nói:

-Sứ Giả đại nhân! Ta quay trở về cũng được, nhưng Tiên Di tộc… ….

-Ta sẽ xử lý! - Người đàn ông đeo mặt nạ nói.

Chu Tước hít vào một hơi thật sâu, hắn khoanh chân ngồi xuống đất, hai mắt nhắm chặt lại. Khóe miệng hắn điểm một nụ cười khổ rồi quay trở về… ….Tuổi thọ của hắn vốn sắp bị cắt đứt, nên phải lấy tạm tuổi thọ của Kiền Phong. Lần này lại nhìn thấy Tu Chân Liên Minh Sứ Giả, bắt buộc phải buông bỏ tất cả… ….

Lúc hắn nhắm mắt thì lờ mờ nhớ lại trong điển tịch mà Nhất Đại Chu Tước Diệp Vô Ưu để lại từng nói, trên Chu Tước tinh từ đầu đến cuối đều có một vị Tu Chân Liên Minh Sứ Giả đồn trú, luân phiên thay thế vầ ẩn nấp rất kỹ…Rất sâu… ….

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn chậm rãi lui về phía sau. Đúng lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ xoay người nhìn về phía Vương lâm, cười nói:

-Đại Ngưu huynh! Không nhận ra ta sao?

Vương Lâm ngẩn người, nhìn chằm chằm vào người này. Sau một lúc lâu, hai mắt hắn chợt lóe lên tinh quang. Người đàn ông đưa tay phải lên trên mặt nạ, hắn chậm rãi dùng tay lấy mặt nạ xuống để lộ ra bộ mặt thật.

-Là ngươi! - Hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng.

-Nhiều năm không gặp, Đại Ngưu huynh phong thái vẫn như xưa. Nhưng tại hạ có một chuyện không rõ, vừa rồi vì sao huynh lại từ chối trở thành đời Chu Tước tiếp theo?

Ở Tu Ma Hải thuộc Chu Tước tinh, trên một tảng đá khổng lồ trong Huyết Hải của Cổ Thần chi địa, Thác Sâm ngẩng phắt đầu lên. Trong mắt hắn lộ ra một tia không cam chịu, nhưng nó lại biết mất ngay lập tức để nhường chỗ cho ánh hồng quang ngập trời.

-Ngươi có thể cắt đứt phân thức của ta, nhưng không thể ngăn cản ta thoát khỏi chỗ này!

Một giọt máu hồng chậm rãi xuất hiện trước mặt hắn. Thác Sâm nhìn chằm chằm vào giọt máu, trong mắt hắn lộ ra vẻ âm trầm.

-Có nó thì không lâu sau ta có thể thoát khỏi chỗ này. Vương Lâm! Lần này ta tha cho ngươi một mạng, lần sau ta nhất định sẽ không để ngươi chạy thoát!

-Mặc Trí! - Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại, hắn bình tĩnh nói.

-Chính là Mặc mỗ! Đại Ngưu huynh! Huynh còn chưa trả lời câu hỏi của ta. - Người đàn ông kia tháo mặt nạ xuống, chính là người năm xưa ở Cổ Miếu trong một đêm mưa gió đã cùng Vương Lâm nói về đạo sinh tử.

-Chí hướng của Vương mỗ không dừng ở Chu Tước! - Vương Lâm bình thản nói. Lúc này lòng hắn đã trở nên tĩnh lặng. Đạo tinh thạch màu trắng trước đó bay về phía hắn, sợ rằng có quan hệ rất lớn tới người này.

Mặc Trí liếc mắt nhìn Vương Lâm, hắn lắc đầu nói:

-Đáng tiếc…Nếu Đại Ngưu huynh đã quyết, Mặc mỗ sẽ không ngăn cản… ….

Trong mắt hắn đột nhiên lộ ra vẻ ngơ ngẩn, một lúc sau thần thái mới khôi phục trở lại.

Lúc này ánh mắt của hắn lại đặt lên người Vân Tước.

-Một phần ba lãnh thổ của Chu Tước tinh có thể để cho Tiên Di tộc các ngươi. Nhưng mỗi một nghìn năm các ngươi phải đưa ra một xương sọ của tộc nhân từ cửu diệp trở lên. Vân Tước! Ngươi đồng ý không?

Vân Tước cảm thấy cay đắng trong lòng. Lúc này hắn không có tư cách cự tuyệt. Người ở trước mặt đại diện cho Liên Minh Tu Chân, Tiên Di tộc căn bản không thể chống lại được.

Vân Tước gật đầu thật mạnh. Hình như chỉ trong chớp mắt hắn đã trở nên già nua, hai mắt ảm đạm.

Đúng lúc này đột nhiên dưới đáy biển cuộn trào lên một ngọn sóng lớn. Toàn bộ Chu Tước mộ lại một lần nữa chuẩn bị sụp đổ, những ngọn sóng lớn ở trên mặt biển dâng lên ngập trời. Mặc Trí giơ bàn tay phải lên, tinh thạch màu trắng lập tức xuất hiện trong tay hắn rồi phát ra từng luồng bạch quang cao vạn trượng. Luồng bạch quang này trong nháy mắt đã chiếu sáng khắp Chu Tước mộ. Sau đó chùm sáng lại tràn ra một lần nữa giống như vạn mã hành không, tỏa ra khắp Chu Tước mộ.

-Hợp! - Mặc Trí khẽ nói.

Một chữ vừa dứt quá trình sụp đổ lập tức ngừng lại, đất đai hóa thành hư vô lập tức được ngưng tụ, tất cả những vết nứt nhanh chóng khép lại. Sau mười lần hít thở, toàn bộ Chu Tước mộ đã hoàn toàn phục hồi trở lại.

Mặc Trí nhìn thoáng qua tinh thạch màu trắng trong tay, rồi ném nó về phía mặt biển. Tinh thạch lập tức chìm vào bên trong rồi biến mất. Sau đó tay phải hắn khẽ điểm về chỗ Chu Tước đang ngồi tạo hóa. Chỉ thấy một tinh thạch hình trái tim từ trên đỉnh đầu Chu Tước chậm rãi bay ra.

Trên tinh thạch có nhiều vết nứt rất sâu, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Nhưng lúc này những vết nứt lại khép lại một cách quỷ dị. Sau ba lần hít thở, tinh thạch hình trái tim này lập tức khôi phục trở lại bình thường, không còn bất kỳ vết nứt nào nữa.

-Chu Tước tiếp theo đưa cho… … - Ánh mắt Mặc Trí đảo qua một vòng, từ trên người Vương Lâm chuyển đến Chu Vũ Thái rồi dừng lại. Trái tim Chu Vũ Thái đập thình thịch. Hắn cực kỳ kích động, cơ thể run lên.

-Thanh Long huyết mạch, đúng là một lựa chọn thích hợp...Đáng tiếc! Tu vi chưa đạt đến Anh Biến… …. - Ánh mắt Mặc Trí lại rời khỏi người Chu Vũ Thái. Lúc này hai mắt hắn nhìn về phía Tử Tâm đang ngồi bên cạnh Chu Vũ Thái.

-Lô Đỉnh…Dưới cơ duyên xảo hợp cũng đạt được do nghịch thiên, cũng rất hiếm thấy… …. - Hai mắt Mặc Trí lóe lên, đang muốn hạ quyết định.

Chu Vũ Thái nở nụ cười đau khổ rồi thầm than một tiếng. Hắn biết tu vi của mình không đủ, không có hi vọng đạt được tước hiệu Chu Tước.

-Lô Đỉnh…Chuyện này có chút quái dị!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Hắn và Tử Tâm có chút xích mích, giữa hai người thì phần địch lớn hơn phần bạn. Biến cố trong cơ thể Tử

Tâm, hắn liếc mắt qua đã hiểu ra vấn đề. Giữa Tử Tâm và Kiền Phong không biết đã có sự cố gì xảy ra, nàng là Lô Đỉnh của Kiền Phong.

Mình giết chết Kiền Phong, không biết vì sao lại thành toàn cho nàng, chuyện này Vương Lâm nhìn không ra. Thời gian Tu Chân của hắn cũng rất dài, nhưng không nhớ rõ loại phát thuật thần thông gì có thể đạt được hiệu quả thay xà đổi cột thế này. Những hành vi như vậy quá mức quỷ dị và khó lường, nhưng những thần thông kiểu này nhất định sẽ có kẽ hở trí mạng. Ánh mắt Vương Lâm nhìn lướt qua Vân Tước, trong lòng thầm khẳng định tất cả mọi chuyện chắc chắn có liên quan tới người này.

-Sứ Giả đại nhân… …. - Vương Lâm hơi trầm ngâm, nói. Mặc Trí nhìn về phía Vương Lâm.

-Chưa đến Anh Biến, cũng không phải cả đời này không bứt phát lên Anh Biến… …. - Vương Lâm trầm ngâm nói.

Hắn vừa nói dứt lời thì Tử Tâm đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa đột nhiên mở to mắt. Nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm chằm vào hắn. Trên người nàng, Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức nồng đậm của Kiền Phong.

-Vương Lâm! Ngươi nói lời này có ý gì! - Tử Tâm lạnh lùng nói. Vương Lâm nhìn về phía nàng, ánh mắt hắn bình tĩnh, nói:

-Tiểu bối! Lúc Vương mỗ ta tu luyện, ngươi còn chưa ra đời, miệng còn hôi sữa, câm miệng cho ta!

Ánh mắt Tử Tâm lóe lên hàn quang. Nàng đứng thẳng người lên, khí tức Anh Biến trung kì trên người lập tức điên cuồng khếch tán ra bên ngoài. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói:

-Vương Lâm! khi ngươi đưa ta vào trong khe nứt không gian, suýt nữa làm ta bỏ mạng, chuyện này ta vẫn ghi tạc trong lòng. Trước đó tu vi của ngươi quá cao thâm, nhưng bây giờ Thập Ức Hồn Phiên của ngươi đã bị hủy mà tu vi chỉ là Anh Biến sơ kỳ. Ta muốn giết chết ngươi thì dễ như trở bàn tay!

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía Tử Tâm. Trong ánh mắt hắn lộ ra một nụ cười châm biếm. Hắn bình thản nói:

-Nếu ta đồng ý trở thành Chu Tước … ….

Lời này vừa nói ra, Tử Tâm lập tức ngẩn người. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong lòng cố gắng đấu tranh. Một lúc sau, nàng lại cúi đầu không nói câu nào. Nếu Vương Lâm thật sự trở thành Chu Tước. Hắn lấy Chu Tước Ấn để giết nàng, nàng sẽ không có cách nào phản kháng… ….

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 468 Bức màn Chu Tước.

Lúc này nàng mới cay đắng nhận ra trước giờ mình luôn e sợ Vương Lâm. Mặc dù bây giờ nàng đã đoạt được tu vi của Kiền Phong nhưng loại cảm giác này vẫn còn tồn tại.

Mặc Trí mỉm cười nhìn Vương Lâm, nói:

-Đại Ngưu! Ngươi muốn trở thành Chu Tước sao? - Vương Lâm bình thản nói:

-Sứ Giả đại nhân! Dù ta trở thành Chu Tước Tử, cũng sẽ lấy chức tước này truyền cho hắn! - Tay phải Vương Lâm chỉ về phía Chu Vũ Thái.

Chu Vũ Thái nghe thấy vậy thì cơ thể khẽ run. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm đầy cảm kích.

Mặc Trí mỉm cười. Hắn thấy tước vị Chu Tước thật ra cũng nhỏ bé không đáng kể. Đem nó cho ai cũng được, không có chút quan hệ đến

hắn sau này. Ngược lại nếu là Vương Lâm sẽ làm cho hắn cảm thấy hứng thú. Sau khi suy nghĩ một chút, tay phải Mặc Trí khẽ điểm về phái Chu Vũ Thái, tinh thạch hình trái tim lập tức lơ lửng trước người hắn rồi nó lóe lên bay thẳng về phía Chu Vũ Thái.

Cơ thể Chu Vũ Thái chấn động mạnh, tinh thạch hình trái tim hóa thành một tia chớp bắn thẳng vào mi tâm của hắn rồi dần dần chìm vào bên trong.

-Ngươi ở chỗ này bế quan một năm để cảm ngộ Chu Tước Ấn. Từ nay về sau ngươi sẽ là đệ thập ngũ Chu Tước! Nhưng phong ấn trên Tu Tinh Chi Tinh ta sẽ không phá bỏ. Cứ như vậy đi! - Mặc Trí nói xong, hắn phất tay áo, cơ thể hai người Chu Tước và Vân Tước lập tức biến mất.

Đồng thời cơ thể Chu Vũ Thái lại rơi xuống rồi biến mất trong đáy biển. Lúc này, ở đây chỉ còn lại hai người Mặc Trí và Vương Lâm!

-Đa tạ! - Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc, ôm quyền nói. Mặc Trí cười ha hả, nói:

-Tằng Ngưu huynh! Nói không chừng sau này tại hạ còn có chuyện cần tới sự giúp đỡ của huynh, đến lúc đó đừng từ chối đấy! Ta bây giờ cũng phải rời khỏi chỗ này quay về Liên Minh Tu Chân phục mệnh. Sau này nếu có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại! Đi thôi, hai ta cùng đi ra ngoài!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn lắc đầu nói:

-Sứ Giả đại nhân! Vương mỗ còn chút chuyện cần ở trong Chu Tước mộ xử lý... ....

Trong ánh mắt Mặc Trí lộ ra nụ cười. Hắn gật đầu, tay phải ấn về phía trước, một đạo ấn ký màu đỏ xuất hiện trước người, nói:

-Nhớ kỹ nếu muốn rời khỏi chỗ này thì dùng tiên lực ngưng tụ trên ấn ký, sẽ được đưa ra khỏi đây! - Mặc Trí nhìn Vương Lâm một cái thật lâu, hắn xoay người đạp một bước vào hư không rồi biến mất. Lúc này chỉ còn lại một mình Vương Lâm.

-Mệnh hồn của ta và Uyển nhi đều đã có, Chu Tước tinh này cứ để mặc cho Chu Tước Chu Vũ Thái. Ta có ơn với hắn tương đối lớn, khi rời khỏi chỗ này hắn sẽ chú ý chăm sóc những người có quan hệ với ta. Điều này cũng làm ta yên tâm.

Đây mới là nguyên nhân hắn muốn để Chu Vũ Thái trở thành Chu Tước, để hắn khỏi lo lắng những chuyện về sau.

Vương Lâm trầm mặc một lúc, cơ thể hắn khẽ động rồi bay thẳng về phương xa. Hắn chưa bay bao lâu đã nhìn thấy ba đạo hắc mang từ xa bay tới rồi hóa thành ba Chủ Hồn ở trước mặt Vương Lâm, Kỳ Lân tàn hồn cũng ở trong đó. Mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn vung tay

phải lên, Hồn Phiên lập tức xuất hiện trong tay rồi lập tức cuộn ba chủ hồn đó vào bên trong.

-Liễu Mi quả nhiên cũng có chút bản lĩnh. Bốn chủ hồn truy sát lại bị nàng giết một...Xem ra cô nàng này đã rời khỏi Chu Tước mộ. Đến khi ta rời khỏi đây, nhất định phải giết nàng!

-Từ đầu đến cuối ta cũng không có mối hận thù gì với nàng, nhưng nàng lại nhiều lần trêu chọc ta. Trước đó lại cùng Kiền Phong liên thủ định dồn ta vào chỗ chết, không thể tha được! - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong lòng hắn đã có quyết định.

Còn những tình cảnh đẹp đẽ với Liễu Mi, không ảnh hưởng đến quyết định Vương Lâm. Tấm lòng của Vương Lâm đối với nữ nhân ngoại trừ Lý Mộ Uyển ra, tất cả đều vô tình.

-Trong cuộc hành trình đi vào Chu Tước mộ lần này ta cũng phải trả giá quá đắt. Thập Ức Hồn Phiên chỉ còn lại ba chủ hồn, tất cả những linh hồn còn lại đều diệt vong... ....Uy lực của Hồn Phiên đã giảm đi rất nhiều...Nhưng nếu có đủ linh hồn trở lại, nhất định sẽ làm Hồn Phiên trở nên hoàn hảo. Nhưng du hồn không thể dung nhập vào bên trong, nếu không thì sửa chữa lại sẽ rất dễ dàng!

-Tu Tinh Chi Tinh có liên quan rất lớn đến chuyện tiến hóa của Cực Cảnh cũng nhất định phải có! Nhưng chuyện quan trọng nhất là phải tìm được Hứa Lập Quốc, tìm được loan đao. Ta nhất định phải lấy cây đao đó cho bằng được!

Vương Lâm biết Hứa Lập Quốc đang ở chỗ nào. Hắn tiến về phía trước một bước, cả người lập tức hóa thành một luồng khói xanh bay thẳng về phương xa.

Tất cả mọi chuyện ở Chu Tước mộ đến đây đã chấm dứt!

Còn Tiên Di Tộc, sau khi Vân Tước từ trong Chu Tước mộ đi ra, toàn tộc lập tức lui ra phía sau chiếm giữ một vùng đất ở phía tây bắc Chu Tước tinh. Tiên Di tộc định cư ở đó để khỏi phải tiếp xúc với tu sĩ.

Trên Chu Tước tinh, tu sĩ tử vong trong cuộc chiến lần này quá nhiều. Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả các tông phái ở các Tu Chân Quốc đều cực kỳ điêu tàn, họ bắt đầu tiến hành thu đồ đệ với số lượng lớn. Rất nhiều người không thích hợp tu tiên cũng được các môn phái thu vào.

Một số người thiên tư cực cao được các môn phái tuyển chọn ra, họ được coi như trân bảo cần phải gia tăng huấn luyện, chuẩn bị bồi dưỡng trở thành lực lượng nòng cốt của môn phái.

Tất cả tu sĩ trên Chu Tước tinh lúc này chỉ còn sót lại một người tu sĩ Vấn Đỉnh sơ kỳ. Người này chính là lão tổ của Phách Môn bế quan suốt ngày không màng đến chuyện thế sự. Tuy lão có chút bất bình, nhưng vì Chu Vũ Thái là người tiếp quản Chu Tước do chính Liên Minh Sứ Giả lựa chọn nên cũng đành phải thừa nhận.

Một năm sau, Chu Vũ Thái từ trong Chu Tước mộ đi ra. Tu vi của hắn tuy chỉ là Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, nhưng nếu phối hợp với Chu Tước Ấn thì cũng đủ để uy hiếp những tu sĩ Anh Biến kỳ.

Hắn trở thành một người có tu vi thấp nhất trong tất cả những tu sĩ được phong hào.

Có lẽ biết được tu vi mình quá thấp, Chu Vũ Thái sau khi xuất hiện thì lập tức bế quan trong Chu Tước Sơn.

Toàn bộ Chu Tước Tinh được bao trùm trong sự yên tĩnh chưa từng thấy... ....

Trong bầu trời mênh mông bên ngoài Chu Tước tinh, sắc mặt Liễu Mi rất khó coi đang giẫm chân lên một chùm ánh sáng màu tím bay đi như tên bắn.

-Vương Lâm… ….

Liễu Mi cắn chặt môi dưới, hóa thành một đạo lưu tinh bay về phương xa như sấm sét.

-Nếu không phải sư tôn âm thầm đem đệ tứ hồn của Hồn Phiên cho ta, sợ rằng khi bị tứ đại chủ hồn của ngươi truy sát ta đã chết rồi!

Trên trán Liễu Mi lóe lên tử quang, chỉ thấy một cây châm nho nhỏ liên tục lấp lánh trên mi tâm nàng.

-Ngày sau gặp lại, ta nhất định sẽ không thảm hại giống như bây giờ. Vương Lâm! Ngươi nhất định sẽ không nhận ra ta. Sau Thiên Huyễn Vô Tình Đạo sẽ là Vạn Huyễn Thiên Ma đạo. - Trong mắt Liễu Mi lóe lên hàn quang, rồi biến mất trong bầu trời sao.

Không chỉ có một mình Liễu Mi rời khỏi Chu Tước Tinh. Lúc này trong vũ trụ mênh mông cũng còn có một cô gái đang bay đi như tên bắn. Trên mặt nàng đeo một chiếc khăn lụa màu tím, ánh mắt bình tĩnh. Nàng chính là Tử Tâm.

Vân Thiên Tông ở Sở Quốc trên Chu Tước Tinh. Trong căn lầu khi xưa Lý Mộ Uyển sinh sống, lúc này có một người đang ngồi. Người đó mặc một bộ quần áo màu trắng, mái tóc được cột đơn giản xỏa xuống lưng. Tướng mạo hắn rất bình thường nhưng lại toát ra một luồng khí chất kỳ dị làm cho người ta nhìn thấy một lần sẽ không bao giờ quên.

Hai mắt hắn bình thản, trắng đen rõ ràng giống như những đứa bé. Nhưng trong mắt hắn lại ẩn chứa vẻ sâu sắc, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy lạc mất phương hướng.

Lúc này sắc mặt hắn hết sức thản nhiên. Hắn ngồi ở đó, nhưng ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trên mặt đất bên ngoài của sổ có một con hổ đang uể oải nằm im. Nó đang nằm đó phơi nắng, cặp mắt lâu lâu lại mở ra thao láo rồi gầm nhẹ vài tiếng. Nó lại xoay người, ưỡn bụng ra để sưởi ấm.

Một cô gái ngồi khoanh chân bên cạnh con hổ. Khuôn mặt nàng có một sự thanh khiết, đặc biệt là vẻ ngây thơ khiến cho nàng càng trở nên xinh đẹp. Nàng ngồi đó thổ nạp, hai đạo khí màu trắng từ trong mũi nàng bay ra rồi tập hợp lại trên đỉnh đầu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 469 Một năm.

Người đàn ông đang ngồi trong ngôi lầu, không phải ai khác mà chính là Vương Lâm.

Một năm trước hắn từ trong Chu Tước mộ đi ra rồi quay trở về Triệu Quốc. Khi hắn đi đến chỗ này thì lập tức bế quan. Lần bế quan này của

hắn đúng một năm.

Sau một năm, những vết thương của Vương Lâm ở Chu Tước mộ mới hoàn toàn khôi phục. Tu vi hắn cũng có chút tinh tiến, tuy không đạt đến Anh Biến trung kỳ nhưng lại càng củng cố thêm Anh Biến sơ kỳ.

Bảy ngày trước, Chu Vũ Thái ở Chu Tước Quốc đưa thiệp tới mời Vương Lâm tham gia vào nghi lễ phong hào nhưng việc này bị Vương Lâm khéo léo từ chối.

Chu Vũ Thái biết được ý Vương Lâm đã quyết nên cũng không muốn níu kéo. Hắn đã phát lời thề, chỉ cần hắn còn sống ngày nào thì tất cả những người có quan hệ với Vương Lâm sẽ được bảo vệ bình an ngày đó!

Vương Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi thu hồi ánh mắt lại, vỗ vào túi trữ vật. Tiên kiếm lập tức bay ra lơ lửng ở trước mặt.

Tiên kiếm vừa bay ra thì một thanh loan đao cũng tự động từ trong túi trữ vật bay ra. Nó lượn vòng quanh tiên kiếm giống như cực kỳ vui vẻ.

- Chủ nhân! Lão Tứ đã được ta thuần phục trở nên đặc biệt nghe lời. Lão Tứ! Tới tham kiến chủ nhân đi!

Giọng nói của Hứa Lập Quốc từ trong tiên kiếm truyền ra. Ngay sau đó một làn hắc vụ từ trong tiên kiếm tràn ra, hóa thành hình dạng Hứa Lập Quốc. Lúc này,nét mặt của hắn cực kỳ đắc ý.

Loan đao kia lập tức chấn động, một làn sương màu xanh đậm từ bên trong bay ra rồi hóa thành hình dạng của một đồng tử nhưng nhìn không rõ diện mạo. Sau khi xuất hiện nó nhìn về phía Vương Lâm rồi gật đầu, truyền ra một tia thần thức gượng gạo:

- Bái kiến!

Vương Lâm nhìn loan đao, trong lòng hắn lại càng thêm bội phục Hứa Lập Quốc.

Trước đây khi hắn tìm thấy Hứa Lập Quốc ở trong Chu Tước mộ, cũng không biết tên này sử dụng thủ đoạn gì mà sống chung với cây loan đao kia cực kỳ vui vẻ.

Loan đao nhìn thấy Hứa Lập Quốc muốn đi, nó lập tức bay theo. Điều đó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Vương Lâm.

Đến bây giờ Vương Lâm còn chưa thể điều khiển được loan đao và cũng không có cách nào lưu lại thần thức ở bên trong. Chỉ khi nào Hứa Lập Quốc gặp nguy hiểm thì loan đao sẽ lập tức tương trợ.

Hứa Lập Quốc lúc này trở nên mạnh hơn trước rất nhiều lần. Nếu không phải trong lòng hắn luôn cảm thấy e ngại Vương Lâm, sống chết bị Vương Lâm nắm giữ trong lòng bàn tay và nếu đổi lại là một người khác thì Hứa Lập Quốc đã sớm làm phản rồi.

Vương Lâm tự nhận thấy mình không phải là đối thủ của thanh loan đao, nếu dây dưa vào nó sẽ cực kỳ phiền phức. Cũng may thanh loan đao không biết vì sao lại rất quyến luyến với Hứa Lập Quốc, nên hắn cũng có thể điều khiển được một chút.

Một năm qua Vương Lâm cũng từng bỏ công nghiên cứu loan đao. Hắn muốn biết rốt cuộc là mệnh hồn của ai trên Chu Tước tinh lại mạnh đến như vậy, có thể hợp thành thanh loan đao này.

Nhưng việc đó cũng chẳng có chút tiến triển. Sau một khoảng thời gian dài, Vương Lâm cũng không muốn đi tìm hiểu chuyện này nữa.

- Chủ nhân! Ta dẫn Lão Tứ đi ra ngoài dạo chơi một lát!

Hứa Lập Quốc nói xong, hắn thấy Vương Lâm gật đầu thì lập tức nhảy lên tiên kiếm rồi hóa thành một đạo cầu vồng từ bên trong cửa sổ lóe lên bay thẳng ra ngoài. Loan đao cũng bám theo phía sau, phát ra những tiếng ngâm trong trẻo.

Một đao một kiếm trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời, cũng không biết là đi đến chỗ nào.

Vương Lâm sờ vào túi trữ vật. Trước khi hắn đi còn có một số chuyện cần phải làm. Pháp bảo bên trong túi trữ vật còn rất nhiều thứ cần phải tế luyện lại. Dù sao lần này hắn rời khỏi chỗ này để đi Thiên Vận tinh, con đường trước mặt quá mờ mịt cũng không biết sẽ phát sinh những chuyện gì.

Vương Lâm đang suy tư, đột nhiên từ trong hư vô vang lên một âm thanh cương quyết rồi chui thẳng vào trong tai hắn.

-Vương Lâm! Chuyện ngươi nhờ ta kiểm tra đã có manh mối! Ngoài Phượng Hoàng thành của Sở Quốc có một chỗ được gọi là Tang Viên thôn! Sau này những chuyện nhỏ nhặt như vậy đừng làm phiền đến lão nhân gia ta nữa. Bây giờ lão tử làm thân vương rất vui vẻ không có thời gian để ý đến ngươi. Được rồi, khi nào ngươi đi thì nói cho ta biết một tiếng là được. Hai ta sẽ rời khỏi chỗ này!

Giọng nói Tư Đồ Nam rất thoải mái rồi dần dần biến mất. Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười mỉm. Sau khi hắn rời khỏi Chu Tước mộ thì gặp lại Tư Đồ Nam. Hắn định cùng lão trở về Sở Quốc xử lý xong một số chuyện vụn vặt sẽ rời khỏi chỗ này, nhưng Tư Đồ Nam đi được nửa đường lại nhìn thấy một hoàng cung của phàm nhân. Lão lập tức muốn trở thành thân vương. Lão nói không muốn cùng đi với Vương Lâm đến Sở Quốc rồi biến vào trong hoàng cung của người ta. Cũng không biết lão dùng thủ đoạn gì mà đến ngày thứ hai đã được hoàng đế sắc phong làm Tự Tình Kiên Vương!

Từ đó trở đi lão trở nên tiêu dao khoát hoạt nhưng cũng không quên chuyện rời khỏi chỗ này. Lão nói với Vương Lâm để trước khi đi hắn phải nói với lão một tiếng.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, đứng thẳng người lên rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Vương Lâm vừa mới xuất hiện, cô gái đang ngồi dưới bóng cây lập tức mở đôi mắt đẹp ra nhìn vào hắn. Nàng nhoẻn miệng cười, kết thúc thổ nạp, vui mừng nói:

-Thúc thúc! Người xem Nhu Nhi tu luyện tiến triển thế nào! Con bây giờ đã là Ngưng Khí kỳ tầng thứ hai rồi! - Cô gái đó chính là Chu Như!

Một năm trước khi Vương Lâm đi đến Sở Quốc, hắn lập tức lấy bảo tháp để Nhu Như và Tiểu Bạch từ bên trong đi ra.

Đồ ăn Vương Lâm để trong bảo tháp khá nhiều cũng đủ cho Chu Như. Sau khi Chu Như đi ra, nàng năn nỉ Vương Lâm dạy mình tu đạo. Hắn cũng không muốn nàng cứ quấn lấy mình, bèn lấy khẩu quyết Ngưng Khí dạy cho nàng.

Vương Lâm nhìn cô gái duyên dáng yêu kiều ở trước mặt, mới đó mà Chu Như đã từ một cô bé trở thành một người trưởng thành. Nhìn nàng,

hắn lại cảm thấy nhớ Lý Mộ Uyển.

-Thúc thúc! Người làm sao vậy? - Chu Như bước lên, ngạc nhiên nhìn Vương Lâm.

Những ký ức của Chu Như về Lý Mộ Uyển đã bị Vương lâm xóa đi. khiến cho nàng không biết đến Lý Mộ Uyển. Còn Tiểu Bạch cũng không nói cho Chu Như biết những chuyện đó.

Vương Lâm khẽ vuốt mái tóc Chu Như, ánh mắt hắn có một sự yêu thương. Thứ ánh mắt này của hắn từ trước đến nay cũng chưa có nhiều. Tuy nhìn bề ngoài thì tuổi tác của hắn bây giờ không khác gì Chu Như, nhưng ánh mắt yêu thương của hắn lại rất tự nhiên.

-Thúc thúc già rồi! Nhìn thấy ngươi lại nhớ đến một người bạn cũ… …. - Vương Lâm khẽ nói.

Chu Như nở một nụ cười duyên dáng. Giọng nàng giống như gió thổi chuông bạc, cười nói:

-Thúc thúc không già đâu! Ngày hôm trước có một vị tiểu sư đệ vừa mới nhập môn lén chạy tới đây hỏi có phải người là ca ca của con không!

Vương Lâm mỉm cười. Đứa bé này ngày hôm qua rõ ràng ngồi ở đây cả ngày, làm gì có vị tiểu sư đệ nào chạy đến đây chứ. Nàng nói như vậy rõ ràng muốn an ủi mình.

-Thúc thúc từ khi bắt đầu tu chân đến nay đã gần sáu trăm năm, có thể không già sao?

Vương Lâm than nhẹ, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia thương tang.

Khoảng thời gian sáu trăm năm hắn đã trải qua rất nhiều chuyện. Từ một kẻ phàm nhân không ai biết đến, dò dẫm từng bước đến khi trở thành người được chọn để làm Chu Tước Tử. Nhiều lúc hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra Vương Lâm cứ cảm thấy giống như một giấc mộng.

Sáu trăm năm tu chân Vương Lâm biết được rất nhiều chuyện, đồng thời lòng hắn lại càng trở nên cứng rắn.

-Như nhi có nhớ cha mẹ không? - Vương Lâm nhìn Chu Như.

Cơ thể Chu Như khẽ run lên, trong ánh mắt nàng lộ ra một tia thương nhớ. Một lúc sau, nàng cúi đầu khẽ nói:

-Chỉ còn lại những ấn tượng mơ hồ… ….

Vương Lâm nhìn Chu Như, trong mắt hắn lộ ra một tia day dứt. Nếu không có hắn thì Chu Như lúc này sẽ đang ở bên cạnh cha mẹ. Nàng sẽ có một tuổi thơ ấm áp, chứ không phải như bây giờ chỉ có một con hổ làm bạn.

-Như Nhi! Thúc thúc đưa ngươi về nhà... ....

Vương Lâm khẽ nói. Hắn khẽ vung tay áo, một đám mây lập tức xuất hiện dưới chân. Hắn kéo Chu Như lên, đám mây lập tức phóng thẳng lên trời rồi bay về phương xa.

Tiểu Bạch lập tức lật người dậy. Nó không thèm nằm phơi nắng nữa mà gầm lên một tiếng rồi phóng thẳng người lên không, bay theo phía sau.

-Thúc thúc! Người...Người tìm được cha mẹ của con rồi sao?

Trên đám mây, Chu Như cắn môi khẽ nói.

-Tìm được rồi! Như Nhi! Từ nay về sau con phải hiếu thuận với cha mẹ. Nhớ kỹ, đạo hiếu là việc quan trọng nhất của đời người, không hiếu thuận sẽ không phải là người!

Vương Lâm nói xong, trước mắt hắn lại hiện lên hình bóng của phụ mẫu. Chu Như gật đầu. Nàng nhìn về phía Vương Lâm, do dự một lúc lâu mới nói:

-Thú thúc! Không phải người muốn mang con rời khỏi Chu Tước tinh sao?

Vương Lâm liếc mắt nhìn Chu Như. Hắn than nhẹ một tiếng, nói:

-Như nhi! Con và ta duyên phận đã hết... ....

-Thúc thúc!

Cơ thể Chu Như chấn động, biến sắc, hai mắt đỏ hồng. Những giọt lệ của nàng đã tràn đầy khóe mắt.

-Đừng nhiều lời!

Vương Lâm trầm giọng nói, đám mây dưới chân lại tăng tốc bay về phương xa như tên bắn. Tiểu Bạch ở phía sau gầm lên một tiếng. Nó bay thẳng lên, trong mắt lộ ra vẻ bực bội, thầm nghĩ:

“Hổ gia gia chạy không nhanh nhưng đừng hòng cắt đuôi ta. Gia gia cho dù hộc máu cũng phải đuổi kịp cho bằng được!”

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 470 Duyên phận đã hết.

Trong một ngôi làng phàm nhân bên ngoài Phượng Hoàng thành thuộc Sở quốc trên Chu Tước tinh.

Bây giờ đang là bình minh của một ngày xuân ấm áp, những mái nhà trong thôn đang cuộn lên những làn khói bếp, chốc chốc lại vang lên tiếng chó sủa và tiếng trẻ con đùa giỡn.

Phía đông của thôn có năm ngôi nhà, trong đó có một ngôi nhà mái ngói đơn sơ, một người phụ nữ già đang ngồi xổm bên bếp lò. Bà đang thổi lửa để chuẩn bị nấu cơm.

Bóng lưng bà đã hơi còng bởi sự khắc nghiệt của thời gian, khói bếp bay ra làm bà ho khan vài tiếng. Bà vội vàng cầm lấy cây quạt tre phe phẩy vài cái, lúc này khói mới tan.

- Mẫu thân của Như nhi đâu rồi… …. - Một tiếng kêu yếu ớt từ căn phòng bên cạnh truyền ra.

Người phụ nữ vội vàng bỏ cây quạt xuống. Bà chùi hai tay lên váy rồi vội vàng chạy khỏi bếp đến căn phòng phát ra tiếng gọi ở bên cạnh.

Sau khi đẩy cửa tiến vào phòng, chỉ thấy một người đàn ông già nua đang nằm trên giường. Hai mắt lão nhân lõm sâu vào trong, trên mặt hằn sâu những nếp nhăn.

Lão nhân chỉ còn da bọc xương, hai mắt ảm đạm không còn vẻ nhanh nhạy. Bà lão đi đến bên giường nhìn lão nhân, mặt bà đã thấm đẫm nước mắt.

- Ông nhà! Ông muốn ăn gì?

Lão nhân giơ cánh tay phải lên, bà lão vội vàng đi đến nâng ông ta dậy.

- Mẫu thân của Như nhi à! Hôm qua ta nằm mơ thấy con gái của chúng ta trở về... ....

Ánh mắt ảm đạm của lão nhân lúc này lại tỏa ra một tia sáng.

-Con gái của chúng ta trở về... ....

Nước mắt của bà lão không ngừng rơi xuống, bà khẽ nói:

-Đúng vậy! Sẽ trở về rất nhanh thôi!

-Ta cảm thấy hối hận vì ngày xưa để vị đạo nhân kia dẫn đứa bé đi. Thoáng cái đã qua hai mươi năm, con chúng ta không biết bây giờ như thế nào rồi... .... - Vẻ già nua trên mặt lão nhân lại càng hiện rõ. Bà lão lau nước mắt, khẽ nói:

-Không có chuyện gì đâu! Con gái của chúng ta rất tốt số, chắc chắn sẽ bình an!

Hai người này chính là cha mẹ của Chu Như, trong cuộc chiến giữa Tiên Di tộc và tu sĩ năm xưa hai người bắt buộc phải chuyển nhà đến đây định cư. Nhờ đó nên hai người cũng không bị ảnh hưởng. Chẳng qua trong lòng hai vị lão nhân gia vẫn nhớ thương Chu Như.

Nhiều năm về trước, chuyện Chu Như được vị đạo nhân mang đi vẫn là một cái gai nhọn trong lòng hai vợ chồng. Năm tháng trôi qua trong chờ đợi và nhớ mong, cái gai trong lòng hai người càng ngày càng lớn, càng ngày càng cứng, đâm vào lòng càng ngày càng đau.

Cha Chu Như vì chuyện này mà cứ canh cánh trong lòng, ông bệnh liệt giường rồi ngày càng gầy yếu.

Gánh nặng gia đình đều dồn lên đôi vai gầy của mẫu thân Chu Như. Một người phụ nữ quán xuyến hết tất cả mọi việc trong nhà, nhưng nửa đêm giật mình tỉnh giấc mà lệ vẫn rơi đầy mặt. Trong miệng bà vẫn không ngừng kêu lên nhũ danh của Chu Như.

-Con gái chắc chắn sẽ quay trở về. Ông yên tâm đi, giấc mộng đêm qua chắc chắn sẽ là thật!

Bà lão dùng tay gạt lệ khóe mắt.

-Ôi... ....

Phụ thân của Chu Như thở dài một tiếng, ông muốn mở miệng nói gì đó nhưng đột nhiên lại nhìn chằm chằm về phía cửa phòng. Cơ thể ông đột nhiên trở nên bất động giống như bị đông cứng.

Bà lão ngẩn người, vội vàng quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của chồng. Khi ánh mắt của bà nhìn hẳn ra ngoài thì cả người trở nên run rẩy.

Bên ngoài cửa phòng có một cô gái đang đứng. Nàng có một khuôn mặt rất xinh đẹp, tóc dài xỏa xuống hai bờ vai. Hình dáng rất giống với Chu

Như trong ký ức của hai vợ chồng.

-Ngươi... ....

Bà lão có chút do dự, khẽ nói.

- Mẫu thân!

Nước mắt chầm chậm rơi xuống đôi gò má cô gái. Nàng chạy vài bước đến bên cạnh cha mẹ, quỳ trên mặt đất khóc thành tiếng.

-Như nhi! Đúng là con rồi! Ông nó ơi, Như nhi đã quay về!

Vẻ mặt bà lão trở nên kích động, hai dòng lệ nóng tuôn trào. Bà ôm lấy cổ con gái rồi khóc rống lên.

Phụ yhân của Chu Như bỗng chốc được tiếp thêm sức lực. Ông tự mình ngồi dậy trên giường, nhìn Chu Như, dòng lệ nóng chảy trên gương mặt già nua. Ông lẩm bẩm nói:

-Ông trời có mắt...Ông trời có mắt. Con gái của ta đã quay trở về... ....

Vương Lâm đứng ở ngoài phòng thầm than nhẹ một tiếng. Trong lòng hắn cảm thấy áy náy với hai vợ chồng. Hắn khẽ điểm tay phải lên hư không, một đạo linh lực chợt lóe lên rồi biến mất. Nó lặng lẽ chui vào phòng rồi tiến vào trong cơ thể phụ mẫu Chu Như.

Tất cả những bệnh tật trên người phụ thân Chu Như lập tức biến mất, sức sống lập tức tràn đầy trong cơ thể. Mẫu thân Chu Như cũng giống như vậy.

-Như Nhi! Thúc thúc phải đi rồi!

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi xoay người bước đi. Hình bóng lúc này trông hết sức hiu quạnh và cô độc.

Chu Như ở trong phòng dường như cũng cảm nhận được. Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hình bóng kia dần dần biến mất ở phương xa.

-Thúc thúc! Như nhi đời này sẽ có một ngày gặp lại người... .... - Chu Như nhìn bóng lưng kia, lòng nàng cảm thấy đau xót... .... Hình bóng Vương Lâm trong lòng nàng còn nặng hơn cả cha mẹ, vì từ nhỏ nàng đã sống cùng với Vương Lâm.

-Thúc thúc! Con sẽ tiếp tục tu tiên, cho đến khi có thể rời khỏi Chu Tước tinh. Con sẽ đi tìm...Tìm người...Đến lúc đó tiểu Như nhi sẽ không để

liên lụy đến người.

Vương Lâm rời khỏi. Tiểu Bạch ở bên ngoài căn phòng gầm nhẹ lên vài tiếng, đôi mắt hổ của nó nhìn thẳng vào căn phòng Chu Như đang quỳ, trong ánh mắt nó lộ ra một tia không muốn. Một lúc sau, nó gầm lên một tiếng, rồi hóa thành một đạo bạch quang mà biến mất.

Tiếng hổ rống lập tức làm cho tất cả thôn dân cảm thấy sợ hãi, nhưng khi mọi người chạy ra ngoài lại không hề thấy cái gì khác. Nhưng tất cả gà chó súc vật trong thôn liên tục trong vòng một tháng không dám đi ra ngoài, suốt ngày nằm trong nhà run rẫy giống như bị một thứ gì đó làm cho kinh hoàng.

-Thiết Nham! Ra gặp ta! - Giọng nói của Vương Lâm truyền ra khắp Vân Thiên Tông.

Một đạo cầu vồng lập tức từ bên trong Vân Thiên Tông bay ra rồi hóa thành một lão nhân đứng trước người Vương Lâm mười trượng. Người này chính là Thiết Nham. Lúc này, Thiết Nham đã Hóa Thần, Sở Quốc cũng trở thành tứ cấp Tu Chân Quốc.

-Thiết Nham có mặt! - Thiết Nham ôm quyền cung kính. Trong lòng hắn tràn ngập sự tôn kính đối với Vương Lâm. Trên Chu Tước tinh, cái tên Vương Lâm đã trở thành một truyền thuyết.

Vương Lâm chính là Tằng Ngưu, chém Hồng Điệp, diệt Kiền Phong, dọa Liễu Mi, đẩy lùi Chu Tước Tử và Vân Tước Tử. Chỉ một lời nói của hắn đã quyết định ra Chu Tước Tử đời thứ mười lăm Chu Vũ Thái.

Tất cả những chuyện này đều được lan truyền trong giới tu sĩ của Chu Tước tinh, hầu như không có người nào không biết, không có người nào không hiểu.

Trong lòng Thiết Nham thì Vương Lâm là trời, lời nói của Vương Lâm là sấm sét không thể chống lại được.

Vương Lâm vung tay phải lên, một cái túi trữ vật bay ra rồi rơi vào trong tay Thiết Nham.

-Nếu Chu Như có thể đạt đến Nguyên Anh Kỳ thì giao vật này cho nàng! Nếu như không thể thì khỏi cần! Mặt trên của nó có một đạo phong ấn đơn giản của ta, phá nó rất dễ. Chỉ cần ngươi cố gắng nghiên cứu thì chắc chắn sẽ có ngày phá giải được! - Giọng nói của Vương Lâm cực kỳ bình thản. Vẻ mặt Thiết Nham lập tức chấn động, hắn vội vàng nói:

-Thiết Nham không dám! Đây là vật của ngài để lại cho Chu Như, cho dù Thiết Nham có chết cũng phải giữ gìn nguyên vẹn.

Vương Lâm nhìn Thiết Nham, hắn gật đầu nói:

- Tốt nhất là ngươi đừng thấy lợi mà mờ mắt, nếu không chắc chắn sẽ lãnh lấy hậu quả, nhớ đấy!

Trong lòng Thiết Nham lập tức chấn động, hắn vội vàng ghi nhớ. Lời nói của Vương Lâm hắn không dám không nghe, không dám không tin. Những cảm ngộ này của hắn không phải mới là lần đầu tiên được sinh ra, mà cảm thấy rõ ràng trước mắt, không cách nào quên.

Vương Lâm đưa mắt nhìn thoáng qua cảnh vật bốn phía. Hắn than nhẹ một tiếng, tiến về phía trước một bước, cả người hắn hóa thành một làn khói nhẹ, giống như có một cơn gió thổi qua rồi tiêu tán.

Ở cực Bắc Chu Tước tinh ngày xưa là Tuyết Vực quốc, gió ở đây lạnh thấu xương, khi thổi qua còn mang theo những tiếng gào thét làm tất cả sinh linh phải dừng bước.

Trên mặt băng ở nơi này không biết từ bao giờ đã mọc lên rất nhiều hoa hồng, nhưng hoa không phải màu đỏ mà có màu trắng.

Cánh đồng hoa hồng trắng vững vàng đón từng cơn gió lạnh, một mùi hương thoang thoảng tỏa ra khắp bốn phía.

Ở vùng đất phía đông có một băng cốc, bên trong mọc lên một cây hoa hồng xanh cao ngạo. Nó đứng hiên ngang trong gió lạnh, lấy những bông

tuyết mà sống. Nó đứng thẳng trong sơn cốc như một thiếu nữ xinh đẹp mà kiêu ngạo, một cô gái cô độc với phong thái mê người.

Vào ngày này, có một người đi vào trong sơn cốc. Người đó mặc một bộ quần áo màu trắng, hai mắt bình thản. Lúc hắn đi ra khỏi sơn cốc thì cây hồng xanh lập tức tỏa ra một mùi hương lúc ẩn lúc hiện trong không khí. Trong sơn cốc lúc này tràn ngập một mùi hương thoang thoảng.

Giống như có một người thiếu nữ đang nhẹ nhàng múa trong sơn cốc làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác vi diệu.

Người đàn ông mặc y phục trắng đứng ở bên cạnh cây hoa hồng xanh. Hắn lặng lẽ nhìn rất lâu...Rất lâu...Hắn ngồi xổm xuống khẽ hái bông hoa rồi xoay người đi ra ngoài... ....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 471 Luyện bảo.

Khi bông hồng xanh đi theo người đàn ông, tất cả những đóa hồng trắng ở trên những tầng băng nơi đây lập tức trở nên tàn lụi rồi tiêu tan. Hình như chúng sinh ra chỉ để làm bạn với đóa hồng xanh kia thôi. Bây giờ đóa hồng xanh đã bị người ta lấy đi, bọn chúng tồn tại cũng không còn ý nghĩa, cũng không còn giá trị. Chúng phải tiêu tán... ....

Tổ trạch của Vương gia dưới chân núi Hằng Nhạc phái ở Triệu Quốc. Ngày hôm nay có một người đàn ông mặc y phục trắng lặng lẽ xuất hiện. Hắn lặng lẽ đứng nhìn một dãy linh vị, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại ở hai cái linh vị phía trên. Người đàn ông lẳng lặng đứng nhìn một hồi lâu...Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.

Người đàn ông cứ đứng lặng yên như vậy một ngày một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi người hầu đến chỗ này quét dọn nhìn thấy người đàn ông mặc y phục trắng thì lập tức hoảng sợ, nàng đang định hô hoán thì cơ thể lập tức trở nên mềm nhũn rồi ngã lăn ra đất.

Nam tử kia cứ lặng lẽ đứng nhìn linh vị, trong mắt hắn lộ ra những hồi ức.

Hắn đứng ở chỗ này đã ba ngày ba đêm. Những đợt ký ức cứ cuồn cuộn hiện ra trong đầu hắn, hai dòng lệ nóng từ trên mắt hắn chảy xuống.

Nam tử đó cứ đứng như thế không động đậy trong ba ngày, cuối cùng hắn chậm rãi quỳ xuống rồi dập đầu trên mặt đất.

-Cha! Mẹ!...Hài nhi phải đi rồi! - Nam tử lẩm bẩm nói, trong mắt hắn lộ ra vẻ kiên định. Hắn đứng lên rồi xoay người đi ra khỏi từ đường.

Lúc này ở bên ngoài từ đường có rất nhiều người đang đứng. Trong đám người có nam có nữ, có người già trẻ nhỏ...Mọi người đều mặc quần áo đẹp đẽ, vẻ mặt tươi sáng. Trong đám đông cũng có một số người tu chân, tuy tu vi không cao nhưng đều anh dũng bất phàm.

Người đứng đầu đoàn người chính là Vương Trác! Một ngày trước Vương Trác cảm thấy ở sâu trong lòng hình như có ai đó đang kêu gọi. Hắn đi đến bên ngoài từ đường thì cảm nhận được khí tức của Vương Lâm.

Hắn biết đây là Vương Lâm không muốn ẩn tàng khí tức, mà rõ ràng lời kêu gọi cũng được phát ra từ nội tâm của Vương Lâm.

Hơn nữa hắn đến đây còn mang theo tất cả thế hệ con cháu nhà họ Vương. Mặc kệ bọn họ đang làm chuyện gì đều phải ngừng lại. Có tu sĩ đến dẫn tất cả lại đây.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đi ra, Vương Trác hét lên:

-Tất cả tộc nhân họ Vương, quỳ xuống!

Bên ngoài tổ trạch, hơn trăm con cháu nhà họ Vương tất cả đều quỳ xuống. Bất kể bọn họ có thân phận gì, hưởng những quyền quý gì trong

đám phàm nhân, lúc này người trước mặt mà bọn họ quỳ lạy chính là tổ tiên.

Quỳ lạy tổ tiên, chính là đạo hiếu của con cháu!

Huống chi lão tổ tông trước mặt là người có thanh danh hiển hách trên cả Chu Tước tinh. Vương gia cũng là một trong những gia tộc phàm nhân mà tất cả tu sĩ nhìn thấy đều phải khiêm nhường. Có được tất cả những chuyện này đều vì nhà họ Vương có một Vương Lâm!

Vương Trác nhìn Vương Lâm, hắn trầm giọng nói:

-Vương Lâm! Ta mang tất cả con cháu nhà họ Vương đến đây tiễn chân ngươi!

Vương Lâm nhìn qua tất cả những thế hệ con cháu cùng huyết thống ở trước mặt một hồi lâu mới khẽ gật đầu. Hắn nhẹ nhàng nói:

-Tất cả đứng lên đi!

Tất cả con cháu Vương gia đồng loạt đứng lên rồi cung kính nhìn về phía Vương Lâm.

-Sau khi ta đi, Vương gia phải dựa vào ngươi rồi! - Vương Lâm khẽ nói rồi nhìn sang Vương Trác. Vương Trác trầm mặc một hồi lâu mới thở dài một tiếng, nói:

-Thoáng cái đã qua sáu trăm năm. Vương Lâm! Ngươi lên đường bình an, tất cả mọi chuyện trong tộc ta sẽ đảm đương.

Vương Lâm quay đầu lại, nhìn từ đường thật lâu. Sau đó hắn xoay người đạp một bước về phía trước, cả người lập tức biến mất. Bên trong tổ trạch lại trở nên yên tĩnh, tất cả tộc nhân đều khấu đầu một lần nữa.

-Đưa tiễn tổ tiên!

Một tiếng hô cung kính phát ra từ tận đáy lòng, từ trong miệng tất cả tộc nhân truyền ra ngoài... ....

Vương Trác nhìn lên hư không, những hồi ức đột nhiên hiện rõ trong ánh mắt. Hắn thấy mình đang đi theo cha đến thôn của Vương Lâm. Hắn thấy một người thiếu niên đi theo bên cạnh Nhị thúc đang tươi cười ngênh đón mọi người tới.

Trong mắt Vương Trác nụ cười của thiếu niên kia ngày càng lớn, cuối cùng trở thành một hình ảnh duy nhất ở trong đầu... ....

-Vương Lâm... .... - Từ trong mắt Vương Trác chảy xuống hai hàng lệ.

Trên một cánh đồng hoang vu ở phía đông Chu Tước tinh, Vương Lâm đang chắp tay sau lưng, dưới chân là Văn Thú đang đang gào thét bay thẳng về phía trước như tên bắn.

Ánh mắt hắn sáng như sao vừa phi hành vừa quan sát bốn phía. Một lúc sau vẻ mặt hắn khẽ động, Văn Thú lập tức hiểu rõ những suy nghĩ của Vương Lâm, nó kêu lên một tiếng rồi hạ người xuống. Trong nháy mắt nó đã đáp xuống một vùng bình nguyên.

Vương Lâm tiến một bước về phía trước rồi đứng trên mặt đất. Văn Thú khôn ngoan đứng ở bên cạnh, hai mắt nó cẩn thận đảo khắp bốn phía.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, một đạo thanh quang lập tức lóe ra hóa thành Lôi Oa. Khi Lôi Oa xuất hiện thì gầm rống lên vài tiếng. Văn Thú cũng liên tục rít lên, nó tiến lên lấy cái mũi của mình chọc vào người Lôi Oa.

Vương Lâm mở túi trữ vật rồi dụng thần thức xem xét. Vương Lâm lựa chọn chỗ này vì nơi đây tương đối vắng vẻ. Hắn dự định trước khi đi phải tế luyện một số pháp bảo bên trong túi trữ vật.

Đầu tiên là tiên kiếm và loan đao. Những loại vật phẩm khác biệt, hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi không để ý đến nữa.

Còn Chiến Phủ thì chẳng cần phải tế luyện. Thứ này hắn chuẩn bị đưa cho bản tôn.

Còn bốn vỏ kiếm đến bây giờ Vương Lâm cũng chẳng biết được bên trong có gì huyền diệu. Lúc này phải rời khỏi Chu Tước tinh, đây là một điều đáng tiếc trong lòng Vương Lâm.

Hắn phất tay triệu hồi, bốn vỏ kiếm lập tức xuất hiện trước người. Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống rồi thổi ra một luồng khí của Nguyên Thần. Bốn vỏ kiếm lập tức bị luồng khí bọc vào bên trong rồi bắt đầu được tế luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Ba ngày sau, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, mối liên hệ giữa bốn vỏ kiếm và nội tâm của hắn ngày càng chặt chẽ. Hắn vung tay phải lên thu hồi vỏ kiếm.

Tiếp theo, Vương Lâm lại lấy ra Côn Cực Tiên. Với tu vi của Vương Lâm bây giờ cũng không thể phá giải được tia thần thức ngưng tụ trên Côn Cực Tiên, nhưng hắn cũng có phương pháp đối phó.

Thần niệm của hắn khẽ động, bảo tháp ẩn chứa thần thức Chu Dật lập tức từ trong túi trữ vật xuất hiện. Nó rơi xuống mặt đất, thần thức của tu sĩ Vấn Đỉnh lập tức tỏa ra ngoài.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hai tay hắn bấm pháp quyết rồi điểm nhẹ lên Côn Cực Tiên ở trên hư không mà đánh ra một đạo linh quyết.

Cây roi này lập tức chấn động, một tia sáng trắng từ trên thân nó bay ra ngoài. Tia sáng đó rất bá đạo. Nó vừa mới xuất hiện đã tỏa ra bốn phía rồi đánh tan đạo linh quyết mới được Vương Lâm tạo ra.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường. Tâm niệm của hắn khẽ động, thần thức Chu Dật trên bảo tháp lập tức điên cuồng ngưng tụ lại. Chỉ thấy một chùm ánh sáng màu xanh bao bọc cả Côn Cực Tiên và đạo bạch quang kia vào bên trong.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Hắn điểm tay phải lên mi tâm. Nguyên thần của hắn lập tức chấn động, rời khỏi cơ thể bay về phía Côn Cực Tiên rồi bắt đầu tế luyện.

Toàn bộ quá trình diễn ra liên tục trong bảy ngày.

Sau bảy ngày, thần thức Vấn Đỉnh của Chu Dật và nguyên thần của Vương Lâm cuối cùng cũng xóa bỏ được đạo thần thức ở trên thân Côn Cực Tiên. Côn Cực Tiên mất đi thần thức lập tức bị Nguyên Thần của Vương Lâm chui vào rồi lưu lại một dấu ấn ở bên trong.

Vương Lâm nhìn Côn Cực Tiên. Hắn có thể cảm thấy một loại cảm giác huyền diệu ở bên trong cơ thể. Trong Côn Cực Tiên có rất nhiều trận

pháp giống như ở trên cái mũ cỏ. Chúng đều được tạo thành bởi những trận pháp ngưng tụ bên trong.

Hai loại bảo vật này cũng có sự khác biệt. Tuy nhiên, mũ cỏ không phải chỉ có một cái nên giá trị cũng giảm hẳn xuống. Ngoại trừ việc che dấu tướng mạo, Vương Lâm thông qua ngọc giản của Vân Tước Tử nhìn thấy được bên trong vẫn còn có nhiều công dụng khác.

Nhưng tác dụng lớn nhất của nó đối với hắn lại là những trận pháp bên trong có thể sinh ra cấm chế, nâng hiệu quả của Cấm Phiên lên một tầng.

Mục tiêu của Vương Lâm lúc này là có thể tập trung chín nghìn chín trăm chín mươi chín cấm chế trên Cấm Phiên. Để hoàn thành mục tiêu này, hắn cần phải nắm giữ một số lượng lớn cấm chế thì mới có thể làm được.

Vương Lâm nhận định Côn Cực Tiên chắc chắn phải là Tiên Bảo, vì nó đã ngưng tụ được tiên lực. Tuy nó có thể phát huy tiên lực nhưng không biết vì sao uy lực lại rất quỷ dị, chẳng bằng sử dụng linh lực.

Vương Lâm vắt óc suy nghĩ cả trăm ngàn lần vẫn không thể giải thích được vấn đề này. Hắn nghiên cứu thì phát hiện vật này không cần dùng linh lực, chỉ cần xuất nó ra ngoài thì ở trên thân đã ẩn chứa một lực lượng kỳ dị.

Kể từ đó vật này càng trở nên thần bí trong mắt Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 472 Chu Tước tinh.

Côn Cực Tiên là của Sở Vân Phi, hắn bị ép buộc phải vứt nó lại. Mặc dù, hắn biết rõ bí mật của Côn Cực Tiên nhưng trong mắt hắn nó chỉ là thứ bỏ đi. Khi hắn bỏ chạy thì nó rơi vào tay Kiền Phong - đệ tử của Chu Tước Tử. Sở Vân Phi sợ phát sinh ra nhiều chuyện rắc rối nên rời khỏi Chu Tước tinh.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động. Cuối cùng hắn cũng cảm thấy cây roi này có chút kỳ dị. Hắn trầm ngâm một lúc rồi thu hồi nó lại.

Hắn lật tay phải, trong tay lại xuất hiện một bức tranh. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào bức tranh. Trầm mặc một lúc lâu rồi hắn chậm rãi thu hồi nó lại. Nó là một trong những pháp bảo mà mức độ thần bí ngang với Nghịch Thiên châu, nhưng bây giờ lại có thêm một cây Côn Cực Tiên cũng thần bí không kém.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư. Hắn vuốt nhẹ vào túi trữ vật, một chiếc Chiến Xa nhọn hoắt và dữ tợn lập tức xuất hiện trên mặt đất.

Chiếc xe vừa mới xuất hiện thì gió bụi bốn phía lập tức tản ra không dám tiếp cận. Những mũi nhọn sắc bén ở trên Chiến Xa lấp lánh hàn quang, làm người ta vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào chiếc xe, tay phải hắn lại vỗ vào túi trữ vật, Khu Thú Quyển chậm rãi bay ra.

Xạ Thần Xa đã tặng cho Tư Đồ Nam một cái, nên trong tay Vương Lâm chỉ còn lại hai cái. Một trong hai cái, có một cái rất lớn. Hắn biết với tu vi bây giờ mình không thể điều khiển được nó, nếu gắng gượng thì nhất định sẽ bị phản phệ.

Nhưng Vương Lâm có thể chắc chắn khống chế được chiếc Xạ Thần Xa thứ hai ở trong Khu Thú Quyển.

Nửa tháng sau, Vương Lâm rời khỏi vùng bình nguyên này. Trong khoảng thời gian nửa tháng, trên bình nguyên hầu như cả ngày đều có tiếng cự thú gầm rống vang vọng.

Tiếng gầm rống của cự thú vang thẳng lên chín tầng trời. Toàn bộ Chu Tước tinh thậm chí ngay cả những vùng đất của Tiên Di Tộc đều có người cảm nhận được tiếng gầm rống không thuần phục của Chiến Hồn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Văn Thú bay thẳng về phương xa như tên bắn. Vẻ mặt hắn trắng xanh, trong tay cầm một khối tiên ngọc. Một lúc lâu sau tiên ngọc vỡ tan hóa thành tro bụi.

Trong nháy mắt khi tiên ngọc biến mất, một khối tiên ngọc khác lại xuất hiện trong tay Vương Lâm, hắn lại tiếp tục hấp thu tiên lực.

Mức độ mạnh mẽ của hồn thú vượt xa những dự đoán của Vương Lâm. Đặc biệt ở trong nó còn có ý chí không khuất phục, cuồng ngạo đến cực điểm, ngang ngược không chịu khuất phục tất cả vạn vật trên thế gian.

Cuối cùng Vương Lâm phải dùng hết sức bình sinh để nhốt nó vào trong Khu Thú Quyển, nhưng trên Khu Thú Quyển lại xuất hiện một vết nứt.

Sau khi nhốt được những hồn thú không chịu khuất phục, tất cả tiên lực trên người Vương Lâm mất sạch, thiếu chút nữa phải bỏ mạng. May mà hắn đã chuẩn bị từ trước nên mới kiên trì được đến giai đoạn cuối cùng.

Vương Lâm mở hai mắt ra sờ sờ lên Khu Thú Quyển trên cổ tay, trong mắt hắn vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi.

-Vật này đúng là một pháp bảo cực mạnh! Tiếc là trong Hồn Phiên chỉ còn lại ba chủ hồn, nếu không thì dùng nó để phối hợp chắc chắn những kẽ hở khi mở Xạ Thần Xa ra sẽ dễ dàng được che đậy hoàn toàn.

-Với những pháp bảo ta có bây giờ cũng không sợ đối mặt với Anh Biến trung kỳ. Với Anh Biến hậu kỳ chỉ cần cho ta thời gian mở Xạ Thần Xa thì cũng có một chỗ đứng. Nhưng nếu đối mặt với những người có tiên bảo hoặc Anh Biến hậu kỳ viên mãn sắp tiến lên Vấn Đỉnh, ta sẽ không có cơ hội chiến thắng. Nếu phải trực tiếp đối mặt với tu sĩ Vấn Đỉnh thì sẽ không có một cơ hội nào!

-Mình vẫn còn quá yếu! Thiên Vận tinh chắc chắn là hơn hẳn Chu Tước tinh. Cao thủ ở trên đó nhất định sẽ mạnh hơn ở đây rất nhiều. Ta dù ở nơi nào cũng phải hết sức cẩn thận!

-Đáng tiếc là Nghịch Thiên châu vẫn còn thiếu thuộc tính kim. Kiền Phong hấp thụ mất Ngũ Hành Tứ Linh của Hồng Điệp, Kim Linh bị ta bắt được nhưng chỉ làm cho thuộc tính kim của nó tăng lên được một phần ba… …. - Vương Lâm than nhẹ rồi bay thẳng về phương xa. Hắn đang đi đến chỗ ở của Kiên Vương Tư Đồ Nam.

Trong đô thành hoàng tộc phàm nhân ở Chu Quốc tứ cấp Tu Chân Quốc, giọng nói sảng khoái của Tư Đồ Nam từ trong một phủ đệ cực lớn truyền ra văng vẳng.

-Ha ha! Hầu hạ lão gia cho tốt vào! Nếu ta cảm thấy thoải mái sẽ ban cho các ngươi một chút linh đan. Nó có thể giữ cho làn da của nương tử các ngươi trắng mịn suốt hai ba mươi năm… ….

Những giọng nói yến oanh từ bên trong liên tục truyền ra, cùng với tiếng nhạc rộn rã làm say mê lòng người.

Đêm khuya, một bóng đen dữ tợn bay dưới ánh trăng trên bầu trời, rồi từ từ hạ xuống.

Một người có mái tóc dài phất phơ đang đứng trên lưng Văn thú. Hắn chắp tay sau lưng, mặc một bộ đồ xanh. Nhìn qua hết sức nổi bật.

Người đó chính là Vương Lâm.

Văn Thú từ từ bay đến, dưới thân nó là một tòa thành của phàm nhân, đô thành của Chu Quốc.

Phía dưới là những nóc nhà chen chúc nhau. Trong thành có một dòng sông vắt ngang từ phía nam sang phía bắc. Đã là canh ba nhưng đèn đuốc trên một chiếc thuyền hoa vẫn còn sáng chói, tiếng ngâm thơ đàn ca chốc chốc lại vang lên bên tai. Tiếng cười duyên của các cô gái càng làm tăng thêm vẻ phồn hoa ở nơi đây. Vương Lâm liếc mắt nhìn con thuyền, Văn Thú bay xẹt qua giống như một u linh lướt qua dòng sông, không một tiếng động.

Trong thuyền hoa có một công tử say rượu đi ra ngoài hóng gió. Hắn ngẩng mặt lên nhìn trời rồi vô tình nhìn thấy hình bóng Văn Thú. Hơi rượu trên người hắn lập tức tan sạch, hắn trợn mắt há mồm sau một lúc lâu mới định thần trở lại. Hắn thầm cười cho rằng mình uống rượu quá nhiều nên xuất hiện ảo ảnh. Phía đông thành có một tòa phủ đệ xa hoa và khổng lồ, tiếng hoan hô, tiếng cười, tiếng nhạc tiếng ngâm thơ liên tục

truyền vào trong tai. Vương Lâm đứng trên người Văn Thú bình thảnh nói:

-Tư Đồ Nam! Đến lúc đi rồi!

Trong khoảng khắc, tất cả những tiếng động trong phủ đệ đột nhiên dừng lại, không còn bất kỳ âm thanh nào vang lên, tất cả mọi người đều trở nên đông cứng. Một người mặc áo bào màu tím từ bên trong đi ra, nét mặt hắn đầy vẻ không muốn, hắn cảm thán nói:

-Lão tử còn chưa hưởng thụ đủ mà! Tu đạo với chả tu đạo, tu cái đạo khốn kiếp! Lão tử đang hưởng thụ cuộc sống thân vương, tiêu dao tự tại không ai dám làm phiền!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời, chậm rãi nói:

- Nên đi thôi!

-Ngươi đợi một chút! Dù sao tên tiểu hoàng đế ở Chu Quốc đối với ta cũng rất tốt, ta phải đi làm cho hắn vài chuyện tốt đã! - Tư Đồ Nam lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ. Sau nửa nén hương, hình bóng Tư Đồ Nam đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Vương Lâm. Lão cười lên ha hả, quát lớn:

-Đi thôi! Rời khỏi Chu Tước tinh!

Lão nói xong thì giẫm chân xuống người Văn Thú. Văn thú vốn rất sợ lão, nên vội vàng kêu lên một tiếng thảm thiết, bay thẳng về phía trước rồi hóa thành một đạo ánh sáng xông thẳng lên chín tầng mây.

Tốc độ của Văn Thú càng lúc càng nhanh, như một cơn gió cuốn thẳng về phía chân trời. Nó bay vào khu vực Đoạn Cương Phong rồi rời khỏi Chu Tước tinh!

Trong nháy mắt khi Văn Thú bay vào trong luồng gió liền được Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật. Sau đó, Vương Lâm giống như một ngọn lưu tinh bay thẳng vào bên trong.

Tốc độ của Tư Đồ Nam còn nhanh hơn. Lão nhảy vào bên trong luồng gió trước Vương Lâm một bước. Luồng gió thổi từ phía chân trời đến, lực ép của nó quá sức khủng khiếp. Tư Đồ Nam cười ha hả, hét lớn:

-Tản ra cho lão tử!

Sau một tiếng rống khủng khiếp, luồng gió giống như bị một bàn tay vô hình xé toạc ra làm hai trước mặt Vương Lâm và Tư Đồ Nam. Từng cơn gió nhanh chóng rút về phía sau tạo ra một con đường lớn.

Gió ở trên trời vốn là vật vô hình chỉ có thể dùng thân thể để cảm nhận, nhưng lúc này trong gió mây quay cuồng có rất nhiều những ngọn sóng, trong nháy mắt những con sóng này lại lan rộng ra khắp bốn phía.

Lúc này, tất cả phàm nhân và tu sĩ trên Chu Tước tinh đều phải ngẩng đầu lên.

Bầu trời trong mắt bọn họ ngày hôm nay đột nhiên trở nên vô cùng rực rỡ. Những ánh hào quang với đủ mọi sắc màu chiếu rọi khắp thế gian.

Trên Chu Tước Sơn, Chu Vũ Thái mặc một bộ áo bào màu đỏ đứng trên đỉnh núi nhìn về phía chân trời, trong mắt hắn lộ ra một tia cảm khái.

Đi theo sau hắn là một nhóm người chấp sự Chu Tước Sơn mới được tuyển chọn. Họ phụ trách việc truyền đạt mỗi một mệnh lệnh của hắn.

-Vương huynh! Lên đường bình an!

Chu Vũ Thái thì thào nói. Những chuyện xưa khi hắn quen biết Vương Lâm không ngừng xẹt qua trong đầu. Từ một tiểu vương gia phàm nhân trên Tứ Phái Liên Minh đến khi nó diệt vong rồi đi thẳng đến bây giờ. Vương Lâm vứt bỏ tước vị Chu Tước Tử rồi nhường cho hắn.

Chu Vũ Thái hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện, mà cảm thấy nó giống như một giấc mộng. Đúng là năm tháng trôi qua, vật đổi sao dời... ....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 473 Giao Dịch Tinh.

Tất cả tộc nhân Vương gia ở trong Triệu Quốc đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Vương Trác cũng dõi ánh mắt về phía chân trời rồi than nhẹ một tiếng. Bên cạnh hắn là một người thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi tướng mạo rất anh tuấn. Lúc này, nó khẽ nói:

-Lão Tổ gia gia! Lão Tổ tông đang ở trên trời sao?

Vương Trác xoa xoa đầu người thiếu niên, bình thản nói:

-Đúng vậy! Đó là một người đệ đệ mà cả cuộc đời này Tổ gia gia kính phục nhất!

Trong một khe núi giữa một cánh rừng rậm trong lãnh thổ Sở Quốc, một con hổ thân thể khổng lồ và cực kỳ uy mãnh đang gầm rống phóng thẳng về phía một con lợn rừng. Nó dễ dàng cắn chết con mồi rồi ném thẳng ra phía sau cho bảy tám con hổ cái. Con hổ ngẩng đầu lên gầm rống. Nó đột nhiên ngậm miệng lại, cặp mắt hổ đảo lên bầu trời rồi đứng im như tượng.

-Cuối cùng cũng đi rồi! Hổ gia gia cứ nhìn thấy hắn thì trong lòng đã phát lạnh.

Một lúc sau, con hổ này lại gầm rống, trong tiếng gầm lộ ra một tia khoan khoái.

Nó xoay người dẫn theo một đàn hổ cái phóng thẳng vào trong rừng sâu đi tìm con mồi kế tiếp.

Tiểu Bạch vẫn đang đợi lời kêu gọi của Chu Như. Trong lòng nó vẫn cảm giác được cuối cùng sẽ có một ngày Chu Như đến dẫn nó đi.

Trong thôn Phượng Hoàng ở Sở Quốc, phụ mẫu Chu Như đang ngồi trong sân nhà nhìn nàng, trên khóe miệng mang theo một nụ cười thoải mái. Một nhà ba người đang ngồi nói chuyện, đột nhiên Chu Như ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời.

-Thúc thúc... ....

Chu Như ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời. Nàng mơ hồ cảm thấy thúc thúc đang từ từ rời khỏi nơi đây. Khoảng cách của thúc thúc với nàng càng ngày càng xa, khoảng cách kéo dài đến tận cùng giống như cả một cuộc đời... ....

Trên vùng đất Tiên Di Tộc Chu Tước Tinh, Vân Tước Tử đang ngồi trên một đỉnh núi, hắn đưa mắt nhìn lên bầu trời. Khoảng thời gian ngắn ngủi làm lão trở nên già nua hơn so với một năm trước. Khi rời khỏi Chu Tước mộ lão đã bị thương rất nặng. Lão dùng một năm để chữa thương và cũng có khôi phục, nhưng nguyên khí đã bị tổn thương nghiêm trọng. Hơn nữa lão còn cảm thấy tuổi thọ của mình đang giảm xuống, cảm giác mỏi mệt len lỏi trong tim. Tuổi thọ của Tiên Di tộc cao hơn nhiều so với tu sĩ, nếu không với tu vi của Vân Tước Tử nhiều năm trước đã đứt thọ mà chết rồi.

-Hậu sinh khả úy... .... - Một lúc sau, Vân Tước Tử mới thở dài.

Trên vùng đất của Tiên Di tộc, cách Vân Tước Tử mấy vạn dặm, một người thanh niên trên người lấp lánh những ký hiệu màu vàng đang ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt hắn lộ ra vẻ bùi ngùi.

- Vương huynh! Huynh còn nhớ ta không... ....

Người này chính là thiếu tộc trưởng Tiên Di Tộc, trên người hắn có rất nhiều cố sự phức tạp. Trong Chu Tước mộ hắn không cướp được Tu

Tinh Chi Tinh nhưng cũng không bị chết.

-Vương huynh! Tại hạ cũng muốn rời khỏi Chu Tước Tinh. Hy vọng ngày sau chúng ta còn có thể gặp lại!

Lúc này tất cả tu sĩ trên Chu Tước Tinh đều cảm nhận được những cơn sóng dao động trên trời. Theo ánh mắt của bọn họ, Vương Lâm và Tư Đồ Nam đã vượt qua những cơn cuồng phong rồi bước vào tinh không.

Tiếng kêu gọi của tổ tiên Cự Ma Tộc vẫn liên tục vang lên từ Thi Âm Tông bên dưới lòng đất trên Chu Tước tinh.

Thác Sâm ở trong Cổ Thần chi địa vẫn cười ha hả. Ngày hắn thoát khỏi vòng vây khốn đã không còn xa nữa.

Trong Tu Ma Hải, tiếng đồn Tru Sát Lệnh trăm ngày của vạn ma vẫn còn vang vọng không tiêu tán... ....

Có một truyền thuyết, một người tu sĩ tên là Vương Lâm đã để lại một tượng đài trên Chu Tước Tinh... ....

Một đạo cầu vồng giống như lưu tinh đang bay đi như tên bắn trong tinh không bên ngoài Chu Tước Tinh. Đạo cầu vồng kia chính là một cái la bàn, mặc dù nó bị thiếu mất một góc nhưng tốc độ lại rất nhanh. Lúc này,

Vương Lâm đang ngồi trên la bàn còn Tư Đồ Nam lại đang khoanh chân ngồi bên cạnh.

-Vương Lâm! Chúng ta tiện đường đi đến Giao Dịch Tinh mua một ít đồ vật. Sau đó, ta và ngươi sẽ tách ra… …. - Giọng nói của Tư Đồ Nam hơi trầm xuống. Vương Lâm có chút trầm mặc, chậm rãi nói:

-Cuối cùng cũng có một ngày phải nói lời tạm biệt. Không phải lão muốn làm thân vương trên Phượng Loan Tinh chứ?

Tư Đồ Nam vừa nghe thấy hai chữ thân vương thì lập tức cười ha ha, nói:

-Đúng vậy! Đó là mục tiêu của lão tử!

Vương Lâm mỉm cười, Tinh La Bàn bên dưới bay thẳng về phía hư vô bên trái dựa theo mục tiêu Tư Đồ Nam chỉ ra trên tinh đồ.

- Lão đi qua giao Dịch Tinh từ mấy vạn năm trước, bây giờ không biết còn tồn tại không? - Vương Lâm nói. Tư Đồ Nam trầm ngâm một lát, nói:

-Chắc là vẫn còn! Đó là tinh cầu tự do buôn bán, nghe nói đã tồn tại từ rất lâu rồi, chỉ cần không gặp phải biến cố lớn thì chắc chắn vẫn còn.

-Ở đó có đủ loại pháp bảo và tài liệu. Người vào đó thường là những tu sĩ ở tất cả những tinh cầu tu chân nên cực kỳ náo nhiệt. Năm xưa ta và Diệp Vô Ưu đã từng đến đó một lần để trao đổi một số bảo bối.

Vương Lâm gật đầu. Lần này hắn đi đến Giao Dịch Tinh, thứ nhất là muốn tiễn chân Tư Đồ Nam. Lão đi vào trong đó mua một số dụng cụ dùng để đi lại trong tinh không.

Thứ hai, Vương Lâm muốn đi đến đó xem có mua được những tài liệu sửa chữa, hoàn thiện Tinh La Bàn hay không. Tinh La Bàn của hắn dù sao cũng không phải là chính phẩm, bên trong nó vẫn còn thiếu một số vật liệu. Nếu có tài liệu Vương Lâm sẽ tế luyện Tinh La Bàn để nó trở nên hoàn chỉnh. Như vậy ngoài việc tốc độ tăng lên, nó sẽ có thêm thuộc tính công kích.

Sau khi bay được vài ngày, từ xa Vương Lâm đã nhìn thấy một tinh cầu nhỏ. Đây không phải là Giao Dịch tinh như trong lời nói của Tư Đồ Nam, mà là Nguyệt Tinh bên ngoài Chu Tước Tinh.

Bản tôn đang yên lặng ngồi ở chỗ này. Khi Tinh La Bàn bay đến Nguyệt Tinh, bản tôn đang ở một chỗ rất sâu trong lòng đất đột nhiên mở to hai mắt rồi tung ra một quyền, chỉ thấy những vết nứt giống như rất nhiều ác long từ sâu trong lòng đất đột nhiên hướng thẳng về phía trước.

Trong những tiếng kẹt kẹt, từ một thung lũng trên Nguyệt Tinh đột nhiên truyền đến những tiếng nổ ầm ầm, cùng lúc đó có một đạo hắc ảnh chợt lóe rồi bay thẳng lên bầu trời.

Một người với mái tóc màu đỏ tung bay, gương mặt sắc nhọn như đao lộ ra vẻ cương nghị, ba điểm tinh cầu chậm rãi xoay chuyển trên mi tâm lộ ra cảm giác yêu dị. Đặc biệt là đôi mắt dày đặc hàn quang của hắn, giống như một khối băng lạnh ngàn năm. Trên làn da màu cổ đồng của hắn dày đặc những hoa văn lộn xộn khiến cho làn da trở nên thô ráp, nhưng làn

da sần sùi lại khiến cho cơ thể hắn toát ra vẻ hoang dã. Bản tôn lúc này giống như một con hung thú thời viễn cổ vô cùng kiêu ngạo.

-A!

Tư Đồ Nam trở nên kinh ngạc. Tuy hắn đã được nghe Vương Lâm nói về chuyện của bản tôn nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp mặt. Tư Đồ Nam liếc mắt nhìn qua, với kiến thức của hắn cũng cảm thấy chấn động trong lòng.

-Tốt! - Hai mắt Tư Đồ Nam trở nên sáng rực.

Sau khi ánh mắt lạnh lẽo của bản tôn nhìn thấy Tư Đồ Nam thì hòa hoãn trở lại. Hắn gật đầu rồi bước thẳng lên Tinh La Bàn. Tư Đồ Nam nhìn bản tôn rồi lại nhìn sang Vương Lâm, lão gật đầu nói:

-Tốt! Với tu vi của ta cũng rất khó nhìn ra các ngươi là một thể. Như thế này ta cũng yên tâm. Chắc chắn sau khi hợp thể thì tu vi của ngươi sẽ tăng thêm một tầng.

Vương Lâm mỉm cười, nói:

-Nếu ta hợp thể với bản tôn sẽ đạt đến đỉnh của Anh Biến trung kỳ!

Cơ thể bản tôn khẽ động rồi dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Thân hình Vương Lâm khẽ chấn động, sau một lúc lâu hai mắt hắn mới lộ ra một tia hàn quang. Hắn nắm chặt lấy bàn tay, bình thản nói:

-Loại cảm giác này thật tuyệt!

Sau khi Vương Lâm dung hợp với bản tôn, Tinh La Bàn tiếp tục bay thẳng về phía Giao Dịch tinh.

Thoáng cái đã qua một tháng. Trong một tháng này Vương Lâm và Tư Đồ Nam cũng không nhàn rỗi. Tư Đồ Nam đem tất cả những pháp thuật thần thông lão biết dạy cho Vương Lâm. Trừ lần đó ra thì hai người đấu pháp với nhau rất nhiều lần. Lúc bắt đầu Tư Đồ Nam còn áp chế tu vi để có thể đánh ngang tay với Vương Lâm.

Tu vi tương đồng, không sử dụng pháp bảo mà chỉ đấu pháp bằng pháp thuật thì những nhược điểm của Vương Lâm lộ ra ngay lập tức.

Trong tay Tư Đồ Nam có đủ loại pháp thuật được thi triển ra liên tục. Mặc dù lão không sử dụng pháp bảo nhưng cũng rất mạnh. Lúc này Vương Lâm tuy có bản tôn nên không đến nổi phải thua, nhưng cũng rất chật vật.

Dưới sự chỉ bảo của Tư Đồ Nam, Vương Lâm dần biết sử dụng những pháp thuật trước đây chưa từng thử qua. Hơn nữa sau khi được Tư Đồ Nam truyền thụ pháp thuật, hắn đã có thể đánh ngang tay với lão. Sau đó Tư Đồ Nam đề cao tu vi hạn chế ở mức Anh Biến hậu kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 474 Khôn Mộc Thạch.

Dưới tình huống không sử dụng pháp bảo, Vương Lâm tất nhiên sẽ không địch lại. Nhưng Tư Đồ Nam lại nói:

-Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi với tu sĩ Anh Biến hậu kỳ và tu sĩ Vấn Đỉnh quá ít. Cho nên nếu đối mặt với loại tu sĩ đại thần thông này ngươi sẽ không thể phát huy được toàn bộ sự nhạy bén của mình. Nếu muốn nắm chắt thời cơ thì bây giờ phải cảm nhận uy áp của đám tu sĩ này, rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu.

Khi Vương Lâm nghe xong thì cảm thấy tỉnh ngộ. Hắn cẩn thận quan sát, dần dần càng trở nên nhạy bén hơn, linh động hơn.

Cuối cùng, khi Tư Đồ Nam tăng tu vi lên Vấn Đỉnh sơ kỳ. Với tu vi này diệt Vương Lâm vô cùng đơn giản, nên lão chỉ yêu cầu Vương Lâm tránh né và chạy trốn.

Những kiểu rèn luyện thế này cực kỳ tàn khốc, may mà sau khi Vương Lâm và bản tôn dung hợp lại thì cơ thể đã đạt đến đẳng cấp của tam tinh Cổ Thần, nếu không hắn sẽ liên tục dính đòn trọng thương.

Tư Đồ Nam cũng thấy được điều này, nên lão hung hăng rèn luyện Vương Lâm. Một tháng tuy ngắn nhưng Vương Lâm cũng thu được rất nhiều tiến bộ.

Vào một ngày, trước mặt Vương Lâm xuất hiện một tinh cầu tu chân màu xanh. Một vòng sáng tròn bao quanh tinh cầu tỏa ra những tia sáng êm dịu.

Ánh mắt Tư Đồ Nam lóe lên, lão nhìn chằm chằm về phía tinh cầu tu chân màu xanh trước mặt, thần thức khổng lồ điên cuồng phóng tới rồi kéo dài lên trên tinh cầu. Một lúc sau, lão thu hồi thần thức, cương quyết nói:

-Trên Giao Dịch Tinh vẫn giống như năm xưa khi lão tử rời khỏi. Thay đổi lớn nhất là lần này đến đây chẳng người nào có tu vi mạnh bằng lão tử cả! Ha ha! Như vậy thì con mẹ nó, lão tử phải đoạt tháp. Lão tử đã đến đây thì phải chiếm lấy nó!

Vương Lâm cười khổ, Tinh La Bàn hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng vào trong tinh cầu tu chân.

Vòng sáng êm dịu kia không có bất kỳ tác dụng ngăn cản, khi Tinh La Bàn bay qua thì nó lập tức mở ra một con đường. Tinh La Bàn phá không bay đi, tiến thẳng vào trong tinh cầu Tu Chân.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên phóng thẳng đến ba đạo cầu vồng với tốc độ cực nhanh.

Tư Đồ Nam trừng mắt, lão quét mắt về phía ba người ở phương xa rồi quát lớn một tiếng:

-Cút đi cho lão tử!

Ba đạo cầu vồng kia đột nhiên khựng lại rồi quay đầu bỏ đi. Tư Đồ Nam cười ha hả, cơ thể lão lóe lên rồi nhảy từ trên Tinh La Bàn xuống, bay về phương xa. Lão truyền âm nói:

-Vương Lâm! Lão tử đi chém giết một lúc đây! Ngươi cứ đi dạo tự nhiên. Ba ngày sau ta sẽ đi tìm ngươi! - Khi giọng nói của Tư Đồ Nam vừa truyền vào trong tai thì hình bóng của lão đã tan biến khỏi tầm mắt của Vương Lâm.

Vương Lâm thu hồi Tinh La Bàn. Hắn tiến một bước về phía trước, cả người hóa thành một làn khói xanh bay đi như tên bắn. Trên tinh cầu này

có một đại dương rộng lớn chiếm hơn phân nửa diện tích, từng cơn gió biển thổi tới đập thẳng vào mặt Vương Lâm.

Từng cơn sóng cuộn trào trên mặt biển xanh, khiến cho Vương Lâm hít thở cảm thấy không khí rất ẩm ướt. Cơ thể hắn đột nhiên lóe lên như ánh điện rồi nhanh chóng bay thẳng về phía đất liền.

Thần thức của hắn đảo qua, tất cả những biến động trong phạm vi vạn trượng đều hiện rõ trong đầu.

Đất liền ở phương xa càng ngày càng gần, chỉ trong nháy mắt Vương Lâm đã đặt chân lên mặt đất. Thần thức của hắn đảo qua thì phát hiện ở phía trước có một tòa thành khổng lồ giống như mãnh thú nằm sấp trên mặt đất.

Minh Hồng thành là một tòa thành khổng lồ trên tinh cầu, trong thành không có một người nào là phàm nhân, tất cả đều là người tu chân.

Trong thành những cửa hàng mọc lên san sát, ở phía tây còn có một quảng trường khổng lồ. Ở đây có rất nhiều tu sĩ đến từ tinh không lấy linh thạch ra để đổi lấy một số thứ khác. Những thứ được bán ở chỗ này có thể dùng bảo vật hoặc linh thạch để đổi. Trong Minh Hồng thành có rất nhiều tu sĩ, họ như những con thoi xuyên qua lại ở các cửa hàng. Đặc biệt là chợ buôn bán tự do ở phía tây lượng người mua kẻ bán dày đặc.

Trong phạm vi thành Bắc có rất ít tu sĩ. Nhưng chỗ này lại là nơi tập trung những cửa hàng xa hoa nhất. Ở đây tổng cộng có chín gian hàng, gian nào cũng được xây dựng đẹp đẽ giống như tiên giới, tiểu nhị ở bên trong tu vi cũng rất cao.

Đặc biệt là cửa hàng thứ chín, có thể nói là đệ nhất ở Minh Hồng thành.

Lúc này ở cửa thành phía Đông có một người thanh niên mặc đồ xanh từ ngoài đi vào trong. Hắn có vóc người cao ráo, tóc dài buộc ở sau đầu, thoáng nhìn hết sức phóng khoáng.

Người này chính là Vương Lâm. Sau khi đưa ra một khối linh thạch, hắn liền đi thẳng vào thành. Lúc này ánh mắt hắn đang đảo qua từng cửa hàng một.

Mục tiêu của Vương Lâm rất rõ ràng, hắn cần mua hai loại vật liệu khác nhau để sửa chữa Tinh La Bàn. Hai loại vật liệu này chắc sẽ không dễ dàng được tìm thấy ở những chỗ bình thường thế này được.

Vương Lâm vừa đi vừa đảo mắt qua từng cửa hàng, chốc chốc hắn lại ngừng bước nhìn vài lần rồi lại đi.

Đi đến gian hàng thứ bảy thì đột nhiên Vương Lâm quay người lại, hắn nhìn về phía một người thanh niên nhỏ con đang đi ở phía sau.

Người thanh niên này vẫn âm thầm đi theo Vương Lâm từ khi hắn bước chân vào thành.

Người thanh niên kia thấy Vương Lâm nhìn lại cũng không hề sợ hãi, ngược lại hắn còn nở nụ cười rạng rỡ rồi nhanh chóng cất bước đi đến trước mặt Vương Lâm ba trượng ôm quyền nói:

-Tiền bối có phải là lần đầu tiên đến Minh Hồng thành? - Tu vi người này là Nguyên Anh hậu kỳ, hắn chưa Hóa Thần.

-Có chuyện gì? - Vương Lâm bình thản nói.

Trên mặt người thanh niên vẫn mang theo nụ cười, nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ căng thẳng. Khi Vương Lâm mới bước chân vào thì hắn đã phát hiện đây chắc chắn là người lần đầu tiên đi vào chỗ này.

Phải biết rằng Minh Hồng thành đã trải qua một lần sửa chữa. Phần lớn mọi người đều đi vào từ cửa Tây, bởi vì khoảng cách từ chỗ đó đến chợ tự do gần nhất, có rất nhiều cửa hàng với rất nhiều loại bảo bối. Trong những cửa hàng ở đó có thể mua được một số thứ với giá cả rẻ hơn một chút, nhưng rất khó phân biệt được thật giả. Muốn mua được hàng tốt thì người mua phải có kiến thức.

Còn những người đi vào cửa Đông, nếu không phải là người đầu tiên đi vào thành thì cũng là những khách hàng lớn.

Người thanh niên vội vàng nói:

-Tiền bối! Vãn bối là Lý Đan Nam, từ nhỏ đã sống trong Minh Hồng thành. Nếu đây là lần đầu tiên tiền bối đến nơi này, có vãn bối chỉ dẫn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Chỉ cần ngài bỏ ra mười khối thượng phẩm linh thạch…

Vương Lâm nhìn qua người thanh niên, hắn hơi trầm ngâm rồi gật đầu. Mười khối thượng phẩm linh thạch cũng không phải là ít, có thể mua được một số pháp bảo và đan dược cấp thấp. Nhưng năm xưa trước khi Vương Lâm đi Chu Tước mộ đã vơ sạch toàn bộ linh thạch của Tiên Di Tộc, vì thế mà lúc này hắn đã trở nên giàu có. Lý Đan Nam vội vàng cung kính, nói:

-Tiền bối! Không biết ngài muốn tìm pháp bảo, tiên ngọc, hay tài liệu? Hay là một số chú ngữ ký hiệu, thần thông pháp thuật?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, bình thản nói:

-Ta muốn mua Khôn Mộc Thạch! Ngươi có biết thứ này không?

-Khôn Mộc Thạch… …. - Lý Đan Nam ra vẻ suy tư. Một lúc sau, hai mắt hắn đột nhiên trở nên sáng rực, nói:

-Khôn Mộc Thạch thuộc tính mộc nhưng sống trên nham thạch, mười năm mới mọc ra một tấc phải không?

Vương Lâm cảm thấy kinh ngạc. Người này có thể biết Khôn Mộc Thạch quả là có kiến thức phi phàm. Phải biết rằng Khôn Mộc Thạch là một loại vật liệu dùng để tế luyện Tinh La Bàn cổ được ghi lại trong ký ức Cổ Thần Đồ Ti.

Bộ tộc Cổ Thần nói chung cũng không cần phải sử dụng Tinh La Bàn vì cơ thể của bọn họ đã có thể qua lại giữa tinh không. Chỉ có một số địa phương đặc thù hoặc những tộc nhân cấp thấp mới sử dụng những vật này. Tinh La Bàn của bộ tộc Cổ Thần cũng có chút khác biệt với những la bàn bây giờ của Tu Chân Liên Minh.

Hắn phải dùng một số vật liệu và thủ pháp đặc thù mới có thể tế luyện được. Một khi thành công thì tốc độ và uy lực sẽ cao hơn gấp mấy lần so với Tinh La Bàn bây giờ. Vẻ mặt Lý Đan Nam trở nên lúng túng, hắn do dự một chút, nói:

-Tiền Bối! Thứ đó ta chỉ nghe người ta nói qua mà thôi. Ở chợ tự do có người bán nhưng giá cả lại rất cao. Hơn nữa vật này ngoài việc có thể tăng tốc độ phi kiếm thì chẳng còn tác dụng nào, cho nên chẳng ai muốn mua, sau đó người bán loại gỗ này mới gửi lại cho một số người bạn trong chợ bán dùm. Nếu tiền bối muốn đi thì tại hạ sẽ dẫn đường. Nhưng…Tiền bối! Giá cả của nó rất cao, nếu không phải việc cần thiết thì nên thay đổi một số tài liệu khác, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

-Ta tự có chỗ sử dụng, cứ dẫn đường đi!

Vương Lâm nhẹ nhàng nói.

Lý Đan Nam không nói nhiều, hắn dẫn Vương Lâm đi vào phường thị tự do ở phía tây thành.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 475 Bạch Vi (1).

Phường thị tự do ở phía tây thành rất lớn, người mua kẻ bán tấp nập. Lý Đan Nam không hổ danh sống ở đây từ nhỏ… Hắn dẫn Vương Lâm đi thẳng một mạch vào trong phường thị. Trên mặt đất chỗ nào cũng là cửa hàng của tu sĩ. Trong phường thị ngoài các loại pháp bảo, pháp khí, đan dược, bí tịch…Cái gì cũng có. Thậm chí ở đây còn quảng cáo một số thượng cổ pháp khí, những vật có hình thù quái dị nên thu hút được rất nhiều ánh mắt tu sĩ.

Khi đi qua từng gian hàng, Lý Đan Nam nói rất cặn kẽ với Vương Lâm những chuyện có liên quan đến phường thị tự do. Lý Đan Nam không

biết có vội vàng hay không nhưng lời nói lại rất dí dỏm. Hắn nói xong vài câu lại giới thiệu cho Vương Lâm rõ ràng:

-Tiền bối! Ngài thấy tên tu sĩ đầu láng kia không! Vài năm hắn mới đến đây một lần. Mà những thứ hắn bán ra đều là đồ quý hiếm.

-Tiền bối! Người mặc áo bào đen trắng kia đến đây chưa lâu nhưng những vật bán ra đều là hàng thứ phẩm. Hắn đã lừa được rất nhiều người không biết nhìn hàng. Trước đây vài ngày ta còn thấy có người truy sát hắn, không ngờ hôm nay vẫn còn thấy ngồi bán ở đây. Có lẽ người truy sát hắn không phải thất bại thì cũng chết rồi.

Vương Lâm cũng đảo mắt nhìn theo lời nói của Lý Đan Nam. Một lúc sau, Lý Đan Nam dừng chân ở một cửa hàng lớn bên hông phường thị. Hắn ôm quyền nhìn người chủ hàng, nói:

-Trương tiền bối còn nhớ tại hạ không?

Người chủ hàng kia là một lão già mặt đỏ, hắn liếc mắt nhìn Lý Đan Nam khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói:

-Tiểu hoạt đầu! Ngươi trúng ý món bảo bối nào của lão phu sao?

Lão già nói xong thì liếc mắt về phía Vương Lâm. Nhưng ánh mắt hắn lập tức trở nên ngưng trọng, đồng tử khẽ co rút lại.

Với tu vi của lão chỉ liếc mắt qua đã nhìn thấy Vương Lâm không tầm thường. Lão vội vàng đứng dậy rồi cung kính nói:

-Tiền bối! Vãn bối là Trương Hóa Lâm, không biết tiền bối muốn mua vật gì?

-Khôn Mộc Thạch! - Vương Lâm nhìn lão già mặt đỏ rồi trầm giọng nói. Lão già mặt đỏ ngẩn người ra, nói:

-Vật đó rất xa xỉ, vãn bối cũng chỉ bán dùm cho bạn bè mà thôi. Trước khi đi hắn nói thứ này không được trả giá, không được trao đổi, chỉ bán bằng năm khối cực phẩm linh thạch. - Lý Đan Nam cười khổ, nói:

-Năm khối cực phẩm linh thạch...Giá này quá cao. Cực phẩm linh thạch ngoại trừ thất cấp Tu Chân Quốc, từ lục cấp Tu Chân Quốc trở xuống có thể nói là thứ hiếm có...Mà ở thất cấp Tu Chân Quốc vật này cũng là một loại tài liệu có hiệu quả tốt. Vì vậy mà người ta sẽ không bỏ ra cái giá đó để mua thứ này. - Lão già mặt đỏ thở dài nói:

-Vật này chào giá quá cao chỉ vì tên bằng hữu kia quá ngang ngược không chịu hạ xuống. Tại hạ cũng đành chịu. Tiền bối! Ngài xem... .... - Vương Lâm hơi trầm ngâm, nói:

-Lấy ra cho ta xem thử.

Lão già mặt đỏ có chút do dự. Lão vỗ vào túi trữ vật, trên tay lập tức xuất hiện một tảng đá màu xanh. Hòn đá này chỉ bằng gan bàn tay, trên mặt có rất nhiều đường vân giống như những vết nứt, nhìn qua giống như có một thân cây đang sống ở trong đó.

Trên tảng đá có một vầng sáng khá mỏng bao phủ bên ngoài. Đó là một loại pháp thuật bắt buộc phải học để buôn bán ở chỗ này, nó tên là Khốn Phong Chú. Sau khi thi triển có thể đề phòng người mua dùng sức cướp vật phẩm.

Trừ khi tu vi của đối phương cao hơn người làm phép quá nhiều, bằng không muốn trừ bỏ pháp thuật này phải cần hơn mười lần hít thở. Nhưng mười tức đó cũng đủ để thu hồi vật phẩm.

Vương Lâm vung tay phải lên, vật kia lập thức bay khỏi tay lão già mặt đỏ vào tay Vương Lâm. Vòng sáng mỏng không có bất kì phản ứng nào, nó lóe lên rồi bị phá bỏ.

Mặt lão già biến sắc rồi âm thầm hít vào một hơi thật sâu. Lão đã biết người thanh niên trước mặt tu vi rất cao nhưng không nghĩ tới vẫn còn đánh giá quá thấp. Tu vi của người này ít nhất cũng phải là Anh Biến kỳ!

Vương Lâm lấy Khôn Mộc Thạch ra cẩn thận quan sát vài lần. Sau khi hắn xác định đúng là vật cần mua thì vung tay lên thu hồi vào túi trữ vật.

-Tiền bối... .... - Sắc mặt lão già mặt đỏ trở nên khó coi.

Không đợi lão nói xong, năm khối linh thạch hình thoi tỏa ra bạch quang đã hiện ra rồi bay lơ lửng trước mặt.

Lão già mặt đỏ liếc mắt qua đã nhận ra đây chính là cực phẩm linh thạch. Lão vội vàng thu hồi rồi cẩn thận nhìn khắp bốn phía. Thấy không có mấy người chú ý mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi lão nhìn lại thì chỉ nhìn thấy được bóng lưng Vương Lâm đang khuất xa trong đám người.

Lão già mặt đỏ do dự, nửa ngày sau lão lập tức thu dọn quầy hàng rồi nhanh chóng rời khỏi Minh Hồng thành. Lão biết mình mang ngọc mắc tội, năm khối cực phẩm linh thạch đã đủ cho đám tu sĩ Hóa Thần chạy đến truy sát mình.

Từ trước đến nay lão không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bán được Khôn Mộc Thạch.

Khi Vương Lâm đi ra khỏi phường thị ánh mắt lại đảo ra phía sau, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Vừa rồi khi mua Khôn Mộc Thạch hắn lập tức cảm thấy có ba luồng ánh mắt như tia chớp nhìn lại.

-Lý Đan Nam!

Vương Lâm bình thản nói.

-Tiền bối! Có vãn bối!

Lý Đan Nam vội vàng bước lên phía trước rồi cung kính nói. Bộ dạng của hắn trở nên cung kính hơn lúc trước rất nhiều. Khi Vương Lâm cầm lấy Khôn Mộc Thạch làm cho nội tâm hắn chấn động.

-Mua bán ở đây nếu là bảo vật quan trọng sẽ dẫn đến ánh mắt của bọn trộm cướp. Nếu đã như vậy thì tại sao ở đây vẫn còn tấp nập? - Vương Lâm hỏi.

Lý Đan Nam vội vàng nói:

-Tiền bối còn có điều chưa biết! Người mua bán trong phường thị đều là những tu sĩ đại thần thông, mà cũng không phải chỉ đi đến một mình nên sẽ không sợ kẻ khác để ý.

-Còn những người lo lắng chuyện này sẽ tìm đến bán ở những cửa hàng lớn có uy tín. Sau khi bán xong hàng, tiền vào đến tay sẽ tránh được một số phiền phức không cần thiết.

-Thậm chí còn có thể đến chỗ thành chủ bỏ linh thạch ra thuê vài tu sĩ bảo vệ. Nhưng từ trước đến nay những người thấy lợi tối mắt vẫn còn nhiều lắm.

-Cho nên khi giao dịch chắc chắn sẽ có nguy hiểm, tất cả đều phải xem số mệnh thôi.

Vương Lâm cười. Lần đầu đến đây nên hắn có chút bỡ ngỡ nhưng những chuyện thế này cũng biết rất rõ. Ngày xưa ở Tu Ma Hải không phải chỉ vì hắn là người thủ hộ đan lô mà bị người ta truy sát cướp đoạt sao?

-Nơi đây có Mặc Tuyết Dịch không? - Vương Lâm nhìn lên bầu trời, hỏi.

-Mặc Tuyết Dịch... ....

Lý Đan Nam suy nghĩ một hồi lâu, hắn hình như chưa từng nghe qua vật này, đành phải cười khổ nói:

-Tiền bối! Vãn bối không biết!

Sau khi nói xong, mắt Lý Đan Nam lại đột nhiên sáng lên, nói:

-Tiền bối! Tuy ta không biết Mặc Tuyết Dịch là vật gì nhưng cửa hàng Thương Thức trong Minh Tư thành tự xưng là có tất cả mọi vật, có lẽ sẽ có thứ này!

-Sao? Nói cho rõ ràng một chút. - Vương Lâm thu hồi ánh mắt, hắn bình thản nói.

-Thương Thức là cửa hàng lớn nhất trong Minh Tư thành. Nghe nói sau khi được sự ủng hộ của thất cấp Tu Chân Quốc, thì có rất nhiều cửa hàng của nó mọc lên trên Giao Dịch Tinh.

-Hễ là người đến cửa hàng mua bán hay đổi chác đều được bảo vệ cho đến khi đi ra ngoài tinh cầu trăm vạn dặm. Nếu như người nào có yêu cầu sẽ được đưa trở về tinh cầu sở tại! - Lý Đan Nam lập tức nói. Vương Lâm sau khi nghe xong thì gật đầu nói:

-Dẫn đường!

Lý Đan Nam cảm thấy hưng phấn trong lòng. Hắn ở Minh Tư thành rất nhiều năm mà chỉ đi qua thành bắc có hai lần, hơn nữa cũng chẳng thể đi

vào cửa hàng mà chỉ dám đứng quanh quẩn ở bên ngoài mà thôi. Chỗ đó chỉ có những tu sĩ đại thần thông mới dám bước vào. Người nào không có nhiều tiền đi vào cũng chẳng mua được bất kỳ cái gì.

Dưới sự dẫn đường của Lý Đan Nam, hai người bay nhanh đến thành bắc. Vương Lâm liếc mắt đã nhìn thấy chín cửa hàng rộng rãi và cao chót vót giống như hoàng cung tọa lạc ở nơi đây.

-Tiền bối! Tòa nhà ở sâu bên trong chính là cửa hàng Thương Thị. Đây không phải là chỗ những tu sĩ bình thường có thể đi vào, sẽ có người kiểm tra…

Không đợi Lý Đan Nam nói xong, chỉ thấy những cơn sóng màu xanh da trời đột nhiên xuất hiện trong hư vô rồi khuếch tán thẳng về phía Vương Lâm.

-Người đang đến xin dừng bước! - Một giọng nói ngạo nghễ và lạnh lùng từ trong hư vô truyền ra.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn khẽ nâng tay phải vỗ nhẹ về phía trước. Một luồng quái phong lập tức bay thẳng ra rồi nhanh chóng khếch tán về bốn phía. Cuối cùng, trước mặt Vương Lâm khoảng trăm trượng, lam quang lấp lánh rồi hóa thành một người thanh niên mặc đồ màu lam. Người này vẻ mặt khó chịu, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Ánh mắt Lý Đan Nam chợt lóe lên. Hắn sống ở Minh Hồng thành nhiều năm, tuy chỉ ghé qua thành Bắc hai lần và cũng từng thấy có người đi ra kiểm tra nhưng chưa bao giờ gặp tình cảnh mới bước vào đã có người trực tiếp phóng ra ngăn cản.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình thường, tu vi của người này tuy không đạt đến Anh Biến sơ kỳ như hắn nhưng chỉ còn nửa bước chân là tiến vào Anh Biến. Hắn đang ở trong quá trình hấp thụ tiên ngọc.

Tiên lực ở trong cơ thể người này cũng đủ để hắn tiến lên Anh Biến, nhưng hắn cũng đang chuẩn bị giống như Vương Lâm, chọn phương pháp thứ hai. Nếu như một khi có đủ tiên ngọc thì tiến lên Anh Biến kỳ sẽ rất dễ dàng. Người thanh niên này nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

-Cút!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 475 Bạch Vi (2).

Trong mắt Vương Lâm hàn quang chợt lóe, hắn tiến về phía trước một bước. Sau khi dung hợp cùng bản tôn rồi cùng với Tư Đồ Nam đấu pháp cả tháng, kinh nghiệm chiến đấu của Vương Lâm đã tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là tốc độ của hắn. Lúc này cơ thể hắn chỉ cần khẽ động với tốc độ rất nhanh.

Gần như chỉ trong nháy mắt, Vương Lâm đã vọt qua khoảng cách trăm trượng, hữu quyền đấm thẳng về phía trước. Một luồng sức mạnh khổng lồ được ngưng tụ trên nắm đấm.

Nắm đấm không tạo ra tiếng xé gió nhưng không gian tĩnh lặng lại xuất hiện một vài vết nứt rất nhỏ, giống như muốn sụp đổ.

Mặt người thanh niên biến sắc, hắn không nghĩ tới đối phương chỉ là Anh Biến sơ kỳ mà một quyền lại có uy lực cỡ này. Một quyền này đừng nói là hắn, ngay cả những tu sĩ Anh Biến sơ kỳ đỉnh phong muốn đỡ cũng phải tốn một luồng tiên lực khổng lồ, nếu vô ý sẽ trọng thương ngay.

Hắn muốn lui về phía sau nhưng cơ thể lại bị một sức mạnh khó tin trói buộc lại khiến cho hắn căn bản không thể di chuyển được, chỉ giương mắt nhìn nắm đấm đang càng ngày càng lớn ở trước mặt.

Mồ hôi lạnh từ chóp mũi hắn chảy xuống, nhưng ánh mắt hắn lại không chút hoảng loạn. Hắn rõ ràng nhìn thấy tu vi của Vương Lâm là Anh Biến kỳ mà còn dám nói những lời ngông cuồng, vậy thì ở đây chắc chắn sẽ có người tu vi cao hơn có thân phận kinh người.

- Dừng tay!

Một giọng nói thản nhiên từ gian hàng thứ ba từ từ truyền ra. Theo sau còn có một đạo thanh quang, nó chẳng qua chỉ là một chén trà nhưng tốc độ lại cực nhanh. Trong chén trà ẩn chứa một luồng tiên lực khổng lồ, nó vừa xông ra đã phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải hắn bấm pháp quyết, một đạo tiên lực lập tức ngưng tụ trên đầu ngón tay rồi lập tức vẽ ra một đường cong phóng thẳng đến chén trà. Vương Lâm khẽ hô trong miệng:

- Tinh Chuyển!

Đạo tiên lực từ ngón tay Vương Lâm thoát ra lập tức ngưng tụ lại rồi nhanh chóng xoay chuyển. Nó trở thành một vòng tròn hoàn chỉnh phóng thẳng tới rồi xuyên qua chén trà.

Tốc độ của chén trà lập tức khựng lại, nhưng sau đó nó lại xoay tròn rồi tạo thành một đường cong bao quanh trước người Vương Lâm ba trượng.

Một tiếng “A!” từ trong cửa hàng truyền ra.

Một quyền như tia chớp của Vương Lâm lập tức rơi vào hư không. Nhưng tên thanh niên ngông cuồng sắc mặt lại đỏ hồng một cách khác

thường. Hắn phun ra một ngụm máu màu nâu, hai mắt trở nên ảm đạm rồi chầm chậm thối lui về phía sau mấy bước. Cơ thể hắn lại run lên, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Thân hình hắn chấn động liên tục, từng đạo tiên khí bạch sắc từ những lỗ chân lông trên thất khiếu điên cuồng bay ra. Chỉ trong nháy mắt, trong cơ thể hắn đã không còn một chút tiên lực nào nữa.

- Ngươi…Ngươi phế tiên cơ của ta!

Sắc mặt người thanh niên không đỏ hồng mà trở nên trắng bạch như người chết.

Một quyền của Vương Lâm không giết chết được tên kia nhưng lại tiêu hủy tiên cơ mà hắn vất vả lắm mới ngưng tụ được. Điều này chẳng khác gì trực tiếp làm cho tu vi của hắn đang ở bên rìa Anh Biến quay trở về Hóa Thần kỳ.

Vương Lâm thu quyền rồi chắp tay sau lưng. Hắn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía cửa hàng đã ném ra chén trà.

Pháp thuật Tinh Chuyển là của Tư Đồ Nam. Nếu như trước đó ở Chu Tước Tinh, Vương Lâm đấu pháp với người khác thì pháp bảo là quan

trọng nhất. Còn bây giờ sau khi trải qua một tháng rèn luyện với Tư Đồ Nam, hắn đã bắt đầu không còn ỷ lại vào pháp bảo giống như trước.

- Đối với tu sĩ đại thần thông chân chính, pháp bảo chỉ là những vật phụ trợ mà thôi. Thần thông pháp thuật mới là đáng sợ. Tất nhiên nếu có pháp bảo cực mạnh từ trung giai trở lên thì ngoại lệ! - Đây là những gì Tư Đồ Nam từng nói qua với Vương Lâm.

- Vị huynh đài này bản lĩnh thật cao cường, không biết tính danh là?

Một giọng nói bình thản từ trong cửa hàng truyền ra, một bóng người cao ráo chợt hiện ra theo giọng nói.

Đây là một người thanh niên mặc áo bào màu tím. Hắn mày kiếm mắt sáng, ánh mắt rất thâm thúy làm cho người khác không thể nhìn thấu được. Không gian bốn phía xung quanh nơi hắn đứng đột nhiên xuất hiện những cơn sóng dao động, rõ ràng hắn đã đạt đến cảnh giới phóng ra tiên lực của Anh Biến trung kỳ đỉnh phong.

Vương Lâm quét mắt nhìn người này, vẻ mặt hắn vẫn như thường, chậm rãi nói:

- Vương Lâm.

- Vương Lâm… Tại hạ là Bạch Vi!

Người thanh niên vung tay phải về phía trước, một cây quạt lông trắng đột nhiên xuất hiện trong tay, nhìn qua cũng có khí chất của một công tử.

Người thanh niên bị một quyền của Vương Lâm phá hủy tiên cơ đang đứng cách đó không xa. Vẻ mặt hắn tái nhợt, tập tễnh đi vài bước đến bên cạnh Bạch Vi. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ác độc nói:

- Công tử! Giết hắn đi!

Bạch Vi nhướng mày, hắn xoay người rồi bình thản nói:

- Chỗ này không có phần ngươi nói! Lui ra!

Tên thanh niên kia ngẩn người. Hắn nhìn Bạch Vi rồi lại nhìn Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ kỳ lạ. Sau đó hắn hừ nhẹ một tiếng nhưng không nói thêm lời nào.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường. Hắn thấy tên của người kia tuy có chút nữ tính, nhưng liếc mắt đã nhìn thấy người này là nam chứ không phải nữ.

- Vương huynh! Hạ nhân vô lễ xin huynh đừng trách. Bạch mỗ đến từ Thiên Vận Tinh, sư môn là Thiên Vận Tông, không biết Vương huynh là người nơi nào?

Bạch Vi nhã nhặn cười nói, giống như tất cả mọi chuyện không vui trước đó đều tan thành mây khói. Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị, nói:

- Là một người lưu lạc, không có môn phái!

Bạch Vi mỉm cười rồi lắc đầu nói:

- Nếu Vương huynh đã không muốn nói thì tại hạ cũng không miễn cưỡng. Nếu Vương huynh có thời gian rãnh thì đến Thiên Vận Tinh một chuyến để tại hạ tận tình địa chủ!

Vương Lâm gật đầu rồi tiến tới trước một bước trực tiếp xuyên qua hai người phóng thẳng về phía trước. Lý Đan Nam cảm thấy kinh hoàng vội theo sát ở phía sau, sợ tai họa ập xuống đầu mình.

Bạch Vi vẫn nhìn theo hình bóng Vương Lâm, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn thu cây quạt trong tay lại rồi đập nhẹ lên tay trái, miệng khẽ nói:

- Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri… ….

(Trên núi có cây, cây có cành. Lòng thiếp yêu chàng, chàng biết chăng)

Người thanh niên bị phế tiên cơ liếc nhìn Bạch Vi một cái, vẻ cổ quái trong ánh mắt lại càng đậm.

Mãi đến khi hình bóng của Vương Lâm khuất hẳn trong cửa hàng cuối cùng, Bạch Vi mới thu hồi ánh mắt. Hắn nhìn sang người hầu ở bên cạnh khẽ cười nói:

- Không phải chỉ là tiên cơ thôi sao, khi bản công tử trở về Thiên Vận Tinh sẽ cho ngươi! Đi thôi! Ngày mừng thọ một vạn năm của sư tôn lão nhân gia đã tới, ta cũng không thể đến muộn được!

Hắn nói xong thì đi thẳng vào trong cửa hàng thứ ba ở phía trước. Vật hắn muốn mua không cần quý giá nhưng phải đặc biệt tinh xảo. Hắn đã đi hết tất cả các cửa hàng ở đây, chỉ còn lại cửa hàng này là chưa tìm thử.

Những nơi Bạch Vi đi qua thì ngoại nhân thường không được đi vào, kiểu cách ngang ngược như vậy truyền cả lên người tôi tớ, nên mới có cảnh tượng ngăn cản Vương Lâm tiến vào thành Bắc.

Vương Lâm bước chân vào cửa hàng Thương Thị. Đây là một toà cung điện khổng lồ và vô cùng xa hoa. Trong đại điện đập vào mắt là chín mươi chín bức tượng được điêu khắc từ linh thạch.

Một luồng linh khí nồng đậm đập thẳng vào mặt, khiến cho Lý Đan Nam trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng ở trước mắt. Từ khi hắn được sinh ra đến giờ chưa từng thấy luồng linh lực nồng đậm thế này ở bất kỳ địa phương nào.

Lý Đan Nam do dự một chút, hắn cắn răng ngồi xuống thổ nạp mặc kệ Vương Lâm muốn làm gì thì làm.

Vương Lâm nhìn một loạt tượng người được sắp xếp chỉnh tề trước mặt. Tất cả đều là tượng con gái dịu dàng và xinh đẹp như tiên, mỗi bức tượng có một vẻ khác nhau nhưng đều xinh đẹp tuyệt vời.

Trong tay mỗi bức tượng đều cầm một hộp gấm, bên trên đặt đủ loại linh đan pháp bảo kỳ lạ, nói chung là cái gì cũng có.

Lúc này một tiếng cười thanh như chuông bạc từ trong hư vô truyền ra. Ngay sau đó, một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người từ trên cầu thang đi xuống. Nàng đảo đôi mắt đẹp qua rồi dừng lại trên người Vương Lâm.

Người phụ nữ này mặc một bộ đồ trắng như tuyết và một chiếc váy dài chấm đất, dưới tà váy có rất nhiều tầng được thiêu những đóa hoa cà độc dược, hiện ra rất rõ trên nền trắng.

Mái tóc giống như những sợi tơ mềm mại được thả dài xuống phía sau lưng. Trên mái tóc có cài ba cái trâm thủy tinh có hai màu tím và trắng. mỗi lần bước đi suối tóc lại uốn lượn giống như những con sóng nhấp nhô. Ba miếng màu tím nhạt mỏng như cánh ve cở ngón tay út ở bên dưới mắt trái chốc chốc lại chớp động ánh sáng làm khuôn mặt trở nên xinh đẹp như tranh.

- Hoan nghênh đạo hữu đến với cửa hàng Thương Thị.

Giọng nói của cô gái ngân nga và du dương như chim Hoàng Anh. Vẻ đẹp của nàng có thể nói là tuyệt luân, nhưng ánh mắt của Vương Lâm chỉ đảo qua những miếng dán mỏng màu tím dưới mắt trái của nàng.

Với nhãn lực của hắn có thể dễ dàng nhìn thấy những mảnh nhỏ đó là một loại pháp bảo.

Ngay cả chín đóa hoa cà độc dược trên quần áo của nàng cũng là một loại pháp bảo hiếm có.

Ba cái trâm cài tóc trên đầu nàng chắc chắn cũng là pháp bảo. Trên người cô gái này đều là bảo vật, có thể thấy rõ mức độ xa hoa ở chỗ này như thế nào.

- Ở đây có Mặc Tuyết Dịch không?

Ánh mắt Vương Lâm nhìn thẳng, bình thản nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 476 Hành trình một mình.

Rời khỏi cửa hàng của nhà họ Thương, Vương Lâm đưa cho Lý Đan Nam mười viên thượng phẩm linh thạch rồi nhanh chóng ra khỏi Minh Mân Thành.

Bên trong cửa hàng của nhà họ Thương đúng là có Mặc Tuyết Dịch, nhưng thật sự quá đắt. Vương Lâm tính toán một chút, toàn bộ linh thạch có trong người chỉ sợ cũng chỉ có thể đổi được hai hay ba Mặc Tuyết Dịch.

Giá cả như vậy đúng là vượt ra ngoài dự đoán của Vương Lâm.

Hắn không nghĩ tới Mặc Tuyết Dịch này không ngờ lại là một trong những vật liệu cao cấp nhất trong Tu Chân Giới.

- Cổ thần đi qua từng tinh cầu, sưu tầm Mặc Tuyết Dịch này tự nhiên cực kỳ đơn giản. Nhưng đối với tu sĩ, Mặc Tuyết Dịch này lại vô cùng hiếm

hoi. Nghe lời nữ tử kia nói, vật ấy là vật tẩm bổ nguyên thần tốt nhất, lúc đoạt xá nếu như có một chút Mặc Tuyết Dịch thì có thể làm cho tốc độ dung hợp nguyên thần nhanh hơn gấp mấy lần.

Thậm chí lúc nguyên thần xuất khiếu, nếu trong miệng có ngậm chút Mặc Tuyết Dịch thì có thể duy trì nguyên thần không bị tiêu tan, cho dù bị thương nặng đến đâu cũng có thể giữ nguyên thần quay lại cơ thể.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, tìm được một vách núi bên ngoài Minh Mân Thành khoanh chân tĩnh tọa, thần thức tản ra, im lặng kêu gọi Tư Đồ Nam.

Ít lâu sau, Tư Đồ Nam truyền lại lời phản hồi.

- Ta muốn Mặc Tuyết Dịch trong cửa hàng nhà họ Thương ở Minh Mân Thành!

Vương Lâm truyền ra thần niệm.

Tư Đồ Nam bên kia lập tức cười ha hả, ngắt liên lạc.

Trên Giao Dịch Tinh này có tổng cộng chín tòa thành, sau ba ngày có một tin tức kinh thiên động địa điên cuồng lan truyền ra.

Thiên Địa Thành đang bị một người bí ẩn cướp bóc. Người này nhãn quang rất tinh tường, những vật bị lấy cắp đều là bảo vật của các cửa hàng, thậm chí cả những cửa hàng bố trí rất chắc chắn cũng không ngoại lệ, đều bị cướp sạch.

Phủ của Tựu Liên Thành chủ cũng gặp nạn giống như vậy!

Nếu chỉ một thành thôi thì cũng không nói. Nhưng sau đó, cho tới đêm ngày thứ ba, cả chín thành trì bao gồm cả Minh Mân Thành toàn bộ đều bị nhân vật thần bí này cướp sạch một lượt.

Người này bản lãnh cực cao, cho dù bị rất đông tu sĩ bao vây cũng dễ dàng đối phó.

Cuối cùng, năm Vấn Đỉnh tu sĩ trong chín tòa thành phẫn nộ liên thủ, muốn tiêu diệt người này. Trận chiến này nhân vật thần bí kia đã khiến cho mọi người chấn động.

Năm Vấn Đỉnh tu sĩ, toàn bộ thua chạy!

Nhân vật thần bí kia ung dung rời khỏi.

Thực lực cấp độ này chỉ có bản lãnh trên Vấn Đỉnh trong truyền thuyết, âm dương nhị ý, cảnh giới Toái Niết mới có thể đạt tới. Người này đi tới chỗ nào cũng như châu chấu ăn che cả mặt trời, không ai dám động tới, tất cả đều tránh xa.

Ba ngày này, Vương Lâm thủy chung vẫn ngồi trên vách núi, nhìn về hướng Minh Mân Thành. Đến ngày thứ ba, khi trăng đã nhô lên cao, Vương Lâm khóe miệng mỉm cười, hắn vỗ túi trữ vật, lấy mũ rơm ra đội lên đầu.

Chỉ thấy xa xa, một thân ảnh như sấm sét gào thét mà đến, ở phía sau có vô số tu sĩ như che phủ trời đất, gắt gao truy kích.

- Ha ha, bọn tiểu tử kia, lão tử không phải là đàn bà, các ngươi đuổi theo lão phu làm gì, lại đến để cho ta cướp sao!

Tư Đồ Nam cười lên vang dội.

Khi đi ngang qua vách núi chỗ Vương Lâm, Tư Đồ Nam đưa tay phải chụp một cái. Bốn phía thân mình Vương Lâm lập tức bị một luồng lực mạnh mẽ bao phủ, cả người hóa thành sao băng bay tới bên người Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam vỗ vỗ túi trữ vật, cười ha hả nói:

- Lão tử thu hoạch được rất nhiều, chúng ta đi thôi!

Nói xong, hắn mang theo Vương Lâm bay nhanh đi.

- Tên cuồng tặc, đứng lại!

Phía sau Tư Đồ Nam là từng trận tiếng gào thét giận dữ.

- Câu này trừ phi đầu lão phu có vấn đề, nếu không làm sao có thể nghe theo các ngươi mà ngoan ngoãn đứng lại. Tuy nhiên ta cũng học thử học một lần xem sao, các ngươi nghe rõ đây, lũ chuột kia, không được đuổi theo!

Tư Đồ Nam kiệt ngạo cười to, mang theo Vương Lâm, thân ảnh nhanh như tia chớp, hướng lên trời xuyên qua khí quyển, hóa thành hai luồng sáng tiến thẳng vào tinh không.

- Những cửa hàng trên Giao Dịch Tinh này bảo vệ rất chặt, nếu họ phái cao thủ đến lão tử đối phó cũng rất phiền toái, tranh thủ trong thời gian ngắn cướp cho bọn họ không kịp trở tay. Loại chuyện này năm đó lão tử và Diệp Vô Ưu cũng thường xuyên làm!

Tư Đồ Nam có chút đắc ý. Sau khi đi vào tinh không, Vương Lâm lấy ra Tinh La Bàn, hai người bay nhanh mà đi.

Bọn người của Giao Dịch Tinh đuổi theo một đoạn cũng đành phải bỏ qua. Dù sao người có được Tinh La Bàn không cũng nhiều, hơn nữa bản lãnh của đối phương lại quá cao cường, miễng cưỡng đuổi theo cũng chỉ là liều mạng thôi.

- Mặc Tuyết Dịch của ta ngươi có lấy được không?

Vương Lâm tuy không trực tiếp tham dự, nhưng Mặc Tuyết Dịch này lại thứ mà hắn yêu cầu, vì vậy cũng coi như gián tiếp đồng lõa.

Tư Đồ Nam cười ha hả, lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bình nhỏ đưa cho Vương Lâm, nói:

- Cho ngươi. Bên trong có vẻ như cũng có khá nhiều.

Vẫn cầm tiểu bình trong tay, Tư Đồ Nam vội vàng xem xét chiến lợi phẩm trong túi trữ vật, ngắm nghía một chút, trên miệng lộ ra vẻ đắc ý.

- Ha ha, lần này thu hoạch không tồi, hơn mấy lần so với trước kia!

Vương Lâm nhận lấy, thần thức đảo qua, trong mắt hiện lên một vẻ trầm ngâm.

- Việc cướp đoạt này cũng không tồi, ngày sau nếu có cơ hội, ta cũng đi cướp đoạt một phen!

Trong lòng Vương Lâm thầm quyết định.

Bên trong tinh không cũng không phải là một màn hắc ám, thi thoảng có thể nhìn thấy những vật kỳ dị rực rỡ rất nhiều màu sắc. Những vật này mỹ lệ đến độ người khác thường chỉ cần liếc mắt nhìn một cái tâm thần liền chấn động.

Sau đó, ở trước mặt Vương Lâm hiện ra một đám tinh vân trông như một con sứa cực lớn. Tư Đồ Nam nhìn đám tinh vân, than nhẹ một tiếng, nói:

- Vương Lâm, ta phải rời khỏi… …

Vương Lâm trầm mặc, lẳng lặng nhìn đám tinh vân, nói:

- Pháp bảo có đủ không?

Tư Đồ Nam cười ha hả, nói:

- Vẫn còn chưa đủ. Tuy nhiên trên đường đi, chúng ta vừa đi vừa cướp, lúc nào đến nơi là sẽ đủ!

Hắn nói xong, chỉ đám tinh vân, lại nói:

- Ta và Diệp Vô Ưu năm đó gặp đám tinh vân này liền chia ra làm hai đường. Nơi ta đến khác xa Thiên Vận Tinh, bây giờ ta với ngươi chia nhau mấy thứ đồ vật.

Tư Đồ Nam nói xong, vỗ túi trữ vật. Lập tức một đạo bạch quang từ trong túi trữ vật bay ra, dừng ở trên hư không hóa thành một thanh quang kiếm rất lớn. Tư Đồ Nam thân mình nhoáng lên một cái, liền đứng lên thân quang kiếm, quay đầu lại liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Vương Lâm, ngươi không quen cuộc sống trên Thiên Vận Tinh, mọi sự đều phải rất cẩn thận! Nhưng cũng không được đánh mất ngạo khí của tu sĩ Chu Tước Tinh ta. Nếu có gì không ổn hãy đến Phượng Loan Tinh tìm ta! Có lão tử thì ai cũng không dám chọc giận ngươi!

Vương Lâm nhìn đám tinh vân, trước sau không hề nhìn về phía Tư Đồ Nam, yên lặng gật gật đầu, nói:

- Ngươi phải cẩn thận, nếu có gì không ổn hãy qua Thiên Vận Tinh tìm ta. Có ta ai cũng sẽ không dám động đến ngươi!

Tư Đồ Nam cười to, nói:

- Vương Lâm giỏi lắm. Được, nếu có một ngày gặp khó khăn, lão tử sẽ đến tìm ngươi nương tựa. Tuy nhiên nếu là cái miếu nhỏ của ngươi thì lão tử sẽ không đến đâu. Ngươi nói cái gì mà muốn lập ra tông phái ở Thiên Vận Tông, đến lúc đó lão tử lại làm đại trưởng lão cho ngươi!

Nói xong, Tư Đồ Nam hít sâu, lại liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, lần đầu tiên lấy giọng điệu nhẹ nhàng, nói:

- Vương Lâm, bảo trọng!

Nói xong, quang kiếm dưới chân hắn hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

- Tư Đồ Nam, bảo trọng!

Vương Lâm quay đầu nhìn về hướng Tư Đồ Nam biến mất. Trong tinh không này, giờ đây chỉ còn lại một mình hắn đứng trên Tinh La Bàn yên lặng nhìn.

Hồi lâu sau, Vương Lâm than nhẹ, trong lòng dâng lên một nỗi phiền muộn. Từ khi hắn bước vào con đường tu chân, Tư Đồ Nam đã cùng với hắn kết bạn, ân tình rất sâu đậm.

Tuy nói phần lớn thời gian Tư Đồ Nam đều ngủ say, nhưng Vương Lâm thông qua Thiên Nghịch Châu cũng có thể cảm thấy được rõ ràng Tư Đồ Nam đang tồn tại.

Trong mắt hắn, Tư Đồ Nam thật sự không khác gì sư phụ.

Lúc này đây chính là ly biệt thật sự, trong lòng Vương Lâm phiền muộn vô cùng.

- Không biết cuộc đời này còn có ngày gặp lại… …

Vương Lâm yên lặng đứng thật lâu,sau đó phất ống tay áo, quỳ xuống trên Tinh La Bàn, hướng về nơi Tư Đồ Nam biến mất khấu đầu.

- Vương Lâm ta cuộc đời này không bái thiên địa, không kính quỷ thần, chỉ bái cha mẹ, chỉ kính Tư Đồ Nam… …

Vương Lâm đứng dậy, kiềm chế nỗi phiền muộn trong lòng, Tinh La Bàn dưới chân nhoáng lên một cái, hướng về phía xa bay đi.

Hướng đi của hắn và Tư Đồ Nam, một đông một tây, ngày cành xa nhau.

Sau khi Vương Lâm rời khỏi, chỗ hai người chia tay lóe lên một đạo bạch quang. Thân ảnh Tư Đồ Nam đứng trên đám bạch quang nhìn Vương Lâm than nhẹ.

- Không tôi luyện tàn khốc không thể trở thành tu sĩ thật sự. Vương Lâm, năm đó ta đưa ngươi vào ma đạo chính là bởi vì ma đạo phù hợp nhất với nguyên tắc sinh tồn. Sau khi ngươi phân thân, từ ma đạo đi ra, đi theo con đường của chính mình, ta không thể ở lại bên cạnh ngươi, bởi vì ngươi nói ta và ngươi không giống nhau, lão phu là ma, từ trong ra ngoài đều là ma!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 477 Tới Thiên Vận Tinh.

Tư Đồ Nam liếc mắt nhìn sâu vào chỗ Vương Lâm biến mất, thì thào lẩm bẩm:

- Anh bạn nhỏ, đi nhé!

Hắn thở dài một tiếng rồi biến mất cùng với đám bạch quang…

Tinh không rất lớn, nếu không có Tinh Đồ, bên trong tinh không khó lường này việc bị lạc đường không phải là không có.

Tinh Đồ chỉ vị trí của Thiên Vận Tinh năm đó Thiên Vận Tử đã từng đưa cho Vương Lâm một chiếc. Tinh đồ này chỉ cực kỳ tỉ mỉ, ghi rõ ràng đường từ Chu Tước Tinh đến Thiên Vận Tinh như thế nào.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên Tinh La Bàn, một mạch bay nhanh mà đi. Dọc đường đi hắn cũng không nhàn rỗi mà đem Khôn Mộc Thạch và Mặc Tuyết Dịch dựa theo phương pháp luyện khí kế thừa từ cổ thần tế luyện lại Tinh La Bàn.

Dọc đường tuy tốc độ đi không nhanh, nhưng việc tế luyện này trước sau vẫn luôn tiến hành.

Trên Tinh La Bàn, giờ phút này bị một đám hào quang màu xanh bao phủ. Bên trong đám hào quang, lờ mờ thấy được một vật trông như một cái cây khô liên tiếp vươn ra, rậm rạp quấn quanh Tinh La Bàn.

Vật kỳ dị này chính là do Khôn Mộc Thạch tiến hóa mà thành.

Quá trình này kéo dài trong ba tháng!

Thời gian ba tháng chỉ đủ làm cho sự kết hợp giữa Tinh La Bàn và Khôn Mộc Thạch có được một chút thành tựu mà thôi. Cổ thần luyện bảo vật, loại luyện chế nào cũng đều đòi hỏi thời gian rất dài. Đối với cổ thần không có khái niệm thời gian, mỗi lần tế luyện thường kéo dài trăm năm.

Thậm chí cửu tinh cổ thần kia một khi luyện bảo thì khoảng thời gian ngàn năm cũng chỉ trong nháy mắt.

Vương Lâm tính toán thời gian một chút. Nếu cứ như thế này, chỉ sợ đến lúc tới được Thiên Vận Tinh, Tinh La Bàn này cũng không thể luyện thành. Sau khi trầm ngâm ít lâu, hắn bỏ qua quá trình dung hợp, lấy một chút thành tựu này cho thêm Mặc Tuyết Dịch vào, tiến hành quá trình tế luyện cuối cùng.

Lại mấy tháng thoáng cái đã qua đi.

Vào một ngày, có một dải ngân quang lóe ra trong tinh không. Dải ngân quang này nhìn tổng thể giống như một con bạch long, hình dáng thuôn dài làm cho tốc độ của nó không gì có thể cản nổi, thế như chẻ tre gào thét mà qua.

Phía trên dải ngân quang có một người đang đứng. Người này tóc dài bay phất phới, có một đôi mắt sâu xa đầy vẻ thâm trầm. Mặt hắn như được điêu khắc, nét mặt phân mình, trên người mặc áo dài màu trắng giờ phút này đang phát ra tiếng ào ào như bị một cơn cuồng phong thổi vào.

Người này làn da hơi ngăm đen, nhưng làm cho người ta thấy một vẻ uy nghiêm đầy nghị lực, tràn trề sức sống.

Hắn chính là Vương Lâm!

Hành trình ở trong tinh không hướng đến Thiên Vận Tinh đã kéo dài hơn nửa năm. Trong thời gian nửa năm này, Vương Lâm đã có những biến đổi rất lớn!

Màu da hắn không còn trắng nõn như khi ở Chu Tước Tinh mà đã biến thành hơi ngăm đen, đây là do một vài sức mạnh kỳ dị bên trong tinh không gây ra.

Còn con ngân long dưới chân hắn chính là Tinh La Bàn kia được tế luyện mà thành.

Dùng ký ức của cổ thần Đồ Ti luyện chế Tinh La Bàn, dùng Khôn Mộc Thạch để biến đổi hình dáng, lại lấy Mặc Tuyết Dịch làm cho sự dung hợp được triệt để, cuối cùng có được một sự biến hóa thần kỳ.

Hình dáng con ngân long này là của một loại viễn cổ yêu thú tên gọi là Thu Hác trong ký ức của cổ thần Đồ Ti, tốc độ của nó có thể nói là tuyệt đỉnh. Lấy hình dáng của loài này, tuy tốc độ không thể so sánh được với những con thú thật nhưng cũng có thể nâng cao tới một cấp độ không thể tin nổi.

Dựa vào trí nhớ của cổ thần Đồ Ti, Tinh La Bàn thật sự cần phải có máu của loài Thu Hác này để làm chất dẫn, nhờ đó mới có thể phát huy được tốc độ lớn nhất.

Lúc này, tốc độ của con ngân long dưới chân Vương Lâm so với Vấn Đỉnh tu sĩ cũng gần như không kém chút nào!

Trong tinh không, ngân quang lóe lên, hướng về phía xa bay đi, biến mất hoàn toàn.

Thời gian trôi vụt qua, lại thêm nửa năm.

Vương Lâm ở trong tinh không một mình bay đi đã được một năm. Dọc đường đi, các loại tinh vân kỳ dị Vương Lâm nhìn thấy rất nhiều. Lúc mới đầu thì tập trung xem xét, đến cuối cùng thì gần như cũng chỉ liếc qua.

Khoảng cách tới Thiên Vận Tinh càng ngày càng gần.

Vương Lâm dựa theo Tinh Đồ trong đầu tính toán, lúc này, hắn đã đi được gần một nửa lộ trình.

Trên đường đi, Vương Lâm thấy được rất nhiều tinh cầu. Những tinh cầu đó, nơi thì có người tu chân, nơi thì hoang dã, không có bóng người, thậm chí còn có những nơi ác liệt đến cực điểm, từ bên trong truyền ra từng trận hung khí, dáng vẻ ngạo mạn ngất trời.

Ngoài ra, Vương Lâm còn biết được bên trong tinh không còn có một loại người, bọn họ là những tu sĩ bị phỉ nhổ. Loại người này được gọi là biên duyên tu sĩ.

Những tu sĩ này, hàng năm phân ra khắp tinh không, bản lãnh mỗi người cũng không hề kém, bọn họ cướp đoạt của tất cả những người gặp phải.

Vương Lâm dọc đường đi cũng gặp được vài người. Nhưng những người này nhìn thấy được bản lãnh cũng như kinh nghiệm của đối phương cực kỳ phong phú, sau khi nhìn thấy Vương Lâm cũng không dám bước tới ngăn cản.

Nhưng cũng có một biên duyên tu sĩ đui mù, cũng là Anh Biến Sơ Kỳ, sau một trận đánh với Vương Lâm đã trọng thương bỏ chạy.

Ở trong tinh không, kẻ yếu không thể sống sót. Vương Lâm sau khi chiến đấu với biên duyên tu sĩ kia không hề thu lại khí tức mà đem toàn bộ khí tức phát ra, nhất là trong đó lại ẩn chứa sát khí ngợp trời của bổn tôn.

Sát khí này hình thành nên một trường khí rất lớn, những nơi đi qua giống như bị gió lạnh thổi tới, làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

Kể từ đó, biên duyên tu sĩ khi nhìn thấy, thường lập tức tránh đi, không dám tùy tiện trêu chọc.

Cứ như vậy, Vương Lâm bay thẳng một mạch, giống như một viễn cổ mãnh thú giáng lâm.

Thời gian lại trôi qua, trong nháy mắt đã lại hết một năm.

Lúc này, Vương Lâm đứng trên ngân long, trước mắt hắn có thể thấy một tinh vực được bao phủ bởi một màn sương màu xanh nhạt.

Ở nơi đó, có một tinh cầu màu tím sẫm cực lớn tỏa ánh sáng lấp lánh ra bốn phía, nhìn qua trông giống như là thủy tinh, làm cho người ta thấy lóa mắt.

Ở xung quanh tinh cầu to lớn này có năm tinh cầu nhỏ, chúng xoay quanh bốn phía tinh cầu lớn. Càng ra phía ngoài lại càng có nhiều tinh cầu nhỏ hơn nữa, rải rác khắp xung quanh, trên mặt phát ra từng trận sóng pháp lực, hiển nhiên là có tồn tại trận pháp cấm chế.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn tinh cầu tím sẫm kia, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn. Nơi này chính là điểm cuối cùng trong tinh đồ của Thiên Vận Tử để lại năm đó, Thiên Vận Tinh.

Giờ phút này, trong mắt Vương Lâm Thiên Vận Tinh này quá lớn, Chu Tước Tinh so với tinh cầu này thật sự nhỏ bé không đáng kể.

Hơn nữa, lúc này cho dù đang ở tại đây nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được linh lực nồng đậm từ trên Thiên Vận Tinh phát ra dày đặc. Nếu thật sự đặt chân lên Thiên Vận Tinh thì mức độ nồng đậm của linh lực chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi,

Chu Tước Tinh còn xa mới có thể sánh bằng. Năm đó Thiên Vận Tử đã từng nói Chu Tước Tinh gần như là một tinh cầu bỏ đi, giờ phút này trong lòng Vương Lâm tin tưởng không thể nghi ngờ.

Nhìn đến Thiên Vận Tinh, tâm thần Vương Lâm chấn động cứ như sóng lớn cuồn cuồn ngất trời. Cảnh tượng này giống như năm đó hắn còn chưa tu tiên, từ sơn thôn lần đầu tiên đi ra thị trấn.

Lẳng lặng nhìn Thiên Vận Tinh ở phía xa, trong lòng Vương Lâm hăng hái dâng trào, mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, lặng lẽ tự nhủ.

- Thiên Vận Tinh… Vương Lâm ta đến đây!!

Vương Lâm hít sâu, vẫn chưa tiến lên mà bước về phía sau một bước. Cả thân người cùng với ngân long hóa thành một đạo ngân quang, gào thét lập tức lui về phía sau.

Sau ba ngày, hắn đến một ngôi sao nhỏ hoang dã. Tại đó, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, phân thân và bổn tôn tách ra.

Bổn tôn không nói hai lời, cả người hóa thành một đạo khí đen, nhảy thẳng lên ngôi sao nhỏ, xuyên qua khí quyển xuống đến mặt đất ngồi khoanh chân thổ nạp.

Trên Thiên Vận Tinh có rất nhiều cao thủ, không chừng sẽ có người nhận ra bổn tôn là thân thể của cổ thần. Để đề phòng vạn nhất, Vương Lâm để lại bổn tôn, sau đó quay đầu hướng về Thiên Vận Tinh bay đi.

Bốn phía Thiên Vận Tinh bị màn sương xanh bao phủ, màn sương này không đậm, phân tán ra xung quanh, từ xa nhìn lại như thể Thiên Vận Tinh được bao trùm bởi một tấm rèm xanh.

Bên trong màn sương xanh có rất nhiều điểm sáng giống như những ngôi sao, lúc sáng lúc tối lấp lánh xen kẽ.

Ở chính giữa Thiên Vận Tinh màu tím sẫm kia, giờ phút này linh lực vô biên không ngừng khuếch tán ra khiến cho đám sương mù giống như

nước sôi ùng ục cuồn cuộn dữ dội, hiện ra một hình ảnh quỷ dị không ngờ.

Thân mình Vương Lâm dừng lại bên ngoài bức màn sương, ánh mắt hắn chớp động, nhìn chằm chằm màn sương mù, một cảm giác nguy hiểm tự nhiên dâng lên.

- Trong màn sương này ẩn chứa một dao động có tính hủy diệt, nếu tùy tiện xâm nhập, chắc chắn sẽ bị công kích! Thiên Vận Tinh ngày nay không biết là tu chân tinh cấp mấy, không ngờ lại có màn sương trận pháp hùng mạnh bực này.

Hơn nữa bốn tinh cầu nhỏ bốn phía lần lượt cũng đều có những nhận pháp khác nhau, càng không cần phải nói đến những tinh cầu nhỏ hơn ở xung quanh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 478 Vấn đạo (1)

Trong khi Vương Lâm đang cân nhắc, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, thân mình lập tức lùi ra sau trăm trượng, tập trung nhìn vào bên trong màn sương.

Chỉ thấy màn sương phía trước cứ như bị một bàn tay vô hình khuấy động, từ chính giữa phân làm hai, tản ra hai bên. Cùng lúc đó, một thanh niên mặc áo choàng lụa màu đen từ bên trong ung dung bay ra. Người này tướng mạo tầm thường, ánh mắt bình tĩnh, quét mắc liếc Vương Lâm một cái, bình thản nói:

- Có thông điệp không?

Giọng điệu hắn tuy bình thản, ánh mắt tuy bình tĩnh, cả thân người mặc dù làm cho người khác cảm thấy xấu xí, nhưng trên hết, trong mắt người này kỳ dị phát ra một luồng khí tức cuồng ngạo còn hơn cả ngạo ý trên thân thể.

Cái ngạo mạn của hắn không cần phải thể hiện ra mà thật sự đã ăn sâu vào trong xương tủy.

Vương Lâm liếc mắt nhìn người này một cái, lắc đầu nói:

- Không có!

Thanh niên kia sắc mặt như thường, không có chút biến đổi, nói:

- Có được mời không?

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, vẫn lắc đầu như cũ.

Thanh niên kia nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Không có thông điệp, không có lời mời. Xin hãy rời khỏi!

Nói xong hắn xoay người, đi vào trong màn sương, phía sau hắn, màn sương dần dần khép lại.

- Mời ta là Thiên Vận Tử tiền bối!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

Thanh niên kia dừng chân lại, xoay người, nhìn Vương Lâm, ánh mắt trở nên cổ quái. Ít lâu sau, hắn bỗng nhiên nói:

- Ngươi đến từ Chu Tước Tinh?

Vương Lâm ngẩn ra, liếc nhìn người này một cái, gật gật đầu.

Thanh niên kia khóe miệng mỉm cười cổ quái, vung tay phải lên, sương mù bốn phía lập tức cuộn lên dữ dội, giống như xúc tu của giao long liên kết với nhau tạo ra từng trận gào thét xé gió, lập tức hướng về Vương Lâm phóng tới.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, thu hồi ngân long Tinh La Bàn, bước về phía trước. Chỉ thấy những xúc tu của giao long này trong nháy mắt đã xông đến Vương Lâm, lập tức dung nhập với nhau ở trước người Vương Lâm. Chỗ hắn vừa bước tới bỗng nhiên hóa thành một thanh trường kiếm màu xanh.

Một bước này của Vương Lâm đã giẫm lên trên chuôi kiếm.

- Đa tạ!

Vương Lâm thần sắc như thường, bái tạ.

Thanh niên kia ánh mắt lại càng kỳ quái nhìn Vương Lâm, sau đó ánh mắt hắn nhìn thanh kiếm dưới chân Vương Lâm, ôm quyền, nói:

- Tiến vào đi, Thiên Vận Tử tiền bối đã chờ ngươi đã lâu!

Người này nói xong, chỉ thấy màn sương xanh kia lập tức tản ra, hình thành một thông đạo rất dài, chạy thẳng vào sâu bên trong.

Vương Lâm thân mình khẽ động, thanh kiếm dưới chân hắn chợt lóe lên, đưa Vương Lâm hướng về Thiên Vận Tinh phía xa bay tới.

Trong khi bay, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm.

Người này biết được ta đến từ Chu Tước Tinh, còn nói Thiên Vận Tử tiền bối đã chờ ta lâu ngày, phải chăng Thiên Vận Tử tiền bối biết được thiên địa thần thông, tính được ta sắp đến… Nếu đúng như vậy, bản lãnh của tiền bối có thể nói là thông thiên.

Trong khi Vương Lâm trầm ngâm, thanh kiếm dưới chân hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về phía Thiên Vận Tinh bay đi.

Ít lâu sau, Thiên Vận Tinh trong mắt Vương Lâm càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần, cả người hóa thành một đạo thanh quang xuyên qua khoảng không tiến vào Thiên Vận Tinh.

Gió mạnh như một lưỡi dao sắc quét vào mặt. Tuy nhiên thanh kiếm dưới chân Vương Lâm cũng tỏa ra từng luồng thanh quang dịu dàng khiến cho gió mạnh được giữ ở một mức độ nhất định.

Cả người Vương Lâm được thanh quang bao phủ, lóe lên xuyên qua gió mạnh tiến vào Thiên Vận Tinh.

Ở giữa không trung, Vương Lâm thả mắt nhìn xuống. Khắp nơi trên mặt đất đều bị một loài thực vật màu tím bao phủ, loài thực vật này có lá cây to, lay động theo gió, truyền ra từng trận tiếng động rầm rầm.

Một cảm giác xa lạ dâng lên trong tim Vương Lâm, Hắn than nhẹ một tiếng, thanh quang dưới chân lóe lên, hướng về phía xa bay đi.

Trường kiếm do màn sương xanh hóa thành không phải do Vương Lâm khống chế, mà tự động bay đi, nó mang theo Vương Lâm bay nhanh mà đi. Quãng đường đến Thiên Vận Tông không xa lắm, chỉ sau ba nén hương, Thiên Vận Tông đã xuất hiện ở trước mắt Vương Lâm.

Vương Lâm ánh mắt chớp động, thân mình từ trên thanh kiếm nhảy xuống, đứng trên mặt đất. Thanh kiếm kia chợt lóe lên rồi biến mất.

Thiên Vận Tông ở giữa một vùng đất hồng hoang phía đông của Thiên Vận Tinh.

Thập Vạn Đại Sơn bị bao phủ dày đặc, tràn ngập mây mưa sương mù, từ xa nhìn lại giống như bị một chiếc khăn che mặt, làm cho người ta không thể thấy rõ diện mạo.

Một tòa cung điện rất lớn lơ lửng ở giữa không trung, lẳng lặng sừng sững tỏa ra kim quang dịu dàng.

Ở dưới cung điện là hàng loạt những khối đá tạo thành những bậc thềm lơ lửng uốn lượn trực tiếp hạ xuống bên trong ngọn núi lớn phía dưới.

Nơi đây chính là sơn môn bên ngoài Thiên Vận Tông.

Lúc này, từng đạo kiếm quang từ trong Thiên Vận Tinh không ngừng bay qua bay lại, tới lui cực kỳ náo nhiệt.

Vương Lâm đứng ở bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn, nhìn cung điện lơ lửng giữa không trung ở phía xa, lẳng lặng hồi lâu, hít sâu, nâng chân bước về phía trước.

Cả người hắn hóa thành một đạo bạch quang, chợt lóe lên bay nhanh về phía trước.

Không lâu sau, Vương Lâm đi tới phía trên một ngọn núi lớn. Đang lúc hạ xuống bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ động, thân mình dừng lại, lơ lửng giữa không trung, nhìn về phía xa xa.

- Người đang đến hãy dừng lại!

Một thanh âm nhẹ nhàng từ xa theo hư không truyền lại. Thanh âm này rất nhẹ, không có một chút nóng giận, truyền vào tai nghe không ra là nam hay nữ.

Vương Lâm cung kính ôm quyền, cất cao giọng nói:

- Vương Lâm từ Chu Tước Tinh đến bái kiến Thiên Vận Tử tiền bối!

- Vương Lâm, tôn giả đại nhân đã biết được việc ngươi đến đây. Nhưng muốn gia nhập Thiên Vận Tông ta, cho dù là đệ tử tầm thường cũng phải qua

Tam Quan Chi Lễ. Ngươi có chấp nhận không?

Vương Lâm vẻ mặt nghiêm túc, không trực tiếp trả lời mà hỏi:

- Không biết tam quan là những cửa gì?

Cửa thứ nhất là Nhân Giá Quan, cửa này khảo nghiệm đạo tâm của ngươi. Cửa thứ hai là Địa Chi Quan, khảo nghiệm bản lãnh của ngươi. Cửa thứ ba là Thiên Chi Quan, khảo nghiệm ý cảnh của ngươi! Chỉ có

qua được ba cửa này thì ngươi mới có đủ tư cách trở thành đệ tử của Thiên Vận Tông! Ngươi có dám không?

Thanh âm kia trước sau vẫn bình thản, từ từ truyền đến, không có một chút nóng giận.

Tiếng nói vừa dứt, hàng vạn đạo tinh quang từ hư không bốn phía lập tức lóe ra, nhanh chóng ngưng kết với nhau thành một vòng sáng hình bầu dục.

Vòng sáng này bay trước người Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, thong dong nói:

- Có gì không dám!

Nói xong, hắn bước về phía trước, trực tiếp bước vào bên trong vòng sáng.

Phía trên một ngọn núi lớn bên trong Thiên Vận Tông có một cây bồ đề.

Tán cây này rất lớn, từ xa nhìn lại giống như một cái ô cực lớn, làm cho người ta nhìn thấy liền dâng lên một cảm giác sùng bái.

Lúc này, bên dưới cây đại thụ có ba người đang đứng.

Người đứng trước là một lão già, người này mặt mũi hiền lành, đầu bạc phất phơ, nhưng trông cũng không có vẻ già lắm, ngược lại có cảm giác hai mắt người này so với một vài người tráng niên lại càng sáng hơn.

Nhất là lông mày cứ như hai con bạch long từ đuôi mắt rủ xuống, theo gió thổi qua chậm rãi đung đưa.

Ánh mắt hắn nhìn ra xa, lộ ra một vẻ sâu sắc.

Có hai người cung kính đứng phía sau hắn. Hai người này thoạt nhìn ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, trong đó có một người vẻ mặt tươi cười, nhìn qua cực kỳ hiền lành. Người còn lại vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng, đứng ở đó không hề nhúc nhích.

- Sư tôn, người này chẳng qua chỉ là ký danh đệ tử, cần gì phải qua ba cửa ải nhập môn?

Người có vẻ hiền lành liếc nhìn lão già đứng trước, thấp giọng nói.

Lão già ánh mắt như điện, nhìn vào khoảng không phía xa, ít lâu sau, từ từ nói:

- Đây là người mà năm đó vi sư động lòng, có ý muốn thu nhận. Qua mấy trăm năm có thể đạt tới được bản lãnh như thế này quả là không đơn giản!

Nam tử vẻ mặt hiền lành kia, mỉm cười, nói:

- Có thể lọt vào mắt của tôn sư, đó chính là phúc phận của hắn.

- Nếu hắn qua được ba cửa ải, hãy dẫn hắn tới Tử Vân Các!

Lão già lại thoáng nhìn vào khoảng không, thân mình khẽ động, bước về phía trước, biến mất tại chỗ.

Người có tướng mạo hiền lành cùng với thanh niên vẻ mặt lạnh như băng hai người đồng thời vâng mệnh, cúi đầu cung kính tiễn lão già rời khỏi.

- Tử Vân Các… Thú vị!

Thanh niên vẻ mặt lạnh như băng kia khóe miệng cười lạnh, nói.

- Chu sư đệ, tại sao lại thú vị?

Người hiền lành kia xoay người nhìn thanh niên họ Chu.

- Đại sư huynh, huynh đang thử đệ phải không? Tử Hệ Các đâu phải là nơi những ký danh đệ tử tầm thường có thể đến. Huynh ở Tử Thiên Các, đệ ở Tử Mộng Các, đều là những nơi chỉ có đệ tử chân chính của sư tôn mới có thể ở! Chỉ sợ dùng không được bao lâu, Tử Vân Các ngày trước sẽ đổi tên thành Tử Lâm Các mới đúng!

Thanh niên họ Chu lạnh lùng nói.

Người có vẻ mặt hiền lành kia mỉm cười nói:

- Vương Lâm này cũng thật sự tài giỏi, có thể làm sư phụ động lòng thu làm đồ đệ cũng là hợp lý. Sư huynh đệ chúng ta lại có thêm một người chẳng phải là chuyện vui hay sao.

- Đại sư huynh không nên nghĩ một đằng nói một nẻo mới phải!

Thanh niên họ Chu hừ nhẹ một tiếng, vung tay áo, xoay người rời khỏi.

Giờ phút này chỉ còn lại một mình thanh niên hiền lành. Hắn bình thản nhìn về phía xa xa, ánh mắt lộ ra một vẻ khó hiểu, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Tử Vân Các… Sự sắp xếp của sư tôn thật sự rất thú vị… Tôn Vân sư đệ à, xem ra tấm lòng sư tôn đối với ngươi thật sự không còn chút nào… …

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 478 Vấn đạo (2)

Lại nói đến Vương Lâm sau khi bước vào trong vòng sáng, trước mắt lóe lên hiện ra ở một nơi trắng xóa.

Nơi này liếc nhìn không thấy biên giới cứ như tồn tại trong hư vô. Đứng ở nơi đây, một cảm giác cô độc không tự chủ được

dâng lên trong lòng.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, cảm giác cô độc trong lòng lập tức bị quét sạch.

- Rất thú vị, lúc này không ngờ có thể khiến cho tâm niệm biến đổi!

Vương Lâm nhìn bốn phía, thần thức đảo qua, điên cuồng quét ngang ra bốn phía.

Với thần thức Anh Biến Sơ Kỳ của hắn quét qua, phạm vi mấy vạn dặm lập tức thấy được rõ ràng.

- Cửa thứ nhất, khảo nghiệm đạo tâm.. …

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xa xa xuất hiện một thân ảnh lờ mờ, hướng về Vương Lâm từng bước một đi tới.

Vương Lâm tập trung nhìn, thân mình không động đậy.

Thân ảnh kia dần dần tiến đến gần, lộ ra một dung nhan xinh đẹp, nàng chính là Lý Mộ Uyển.

Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, khóe miệng mỉm cười vui vẻ, làn mỗi khẽ động, nhẹ nhàng nói cái gì đó, nhưng Vương Lâm một chút cũng không thể nghe thấy được.

Ít lâu sau, Lý Mộ Uyển trên mặt lộ vẻ lo lắng, lại tiến lên vài bước.

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, hạ giọng nói:

- Đây là cửa thứ nhất sao… đúng là sự biến hóa của đạo tâm, nhưng thế này…

Vương Lâm than nhẹ, hai chân bước về phía trước, cả người hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp đi tới bên người Lý Mộ Uyển, vòng tay qua eo Lý Mộ Uyển, cười nói:

- Đạo tâm… Đạo tâm…

Lý Mộ Uyển khóe miệng mỉm cười, cùng với Vương Lâm dần dần biến mất… …

Dưới cây bồ đề bên trong Thiên Vận Tông, thanh niên vẻ mặt hiền lành lúc này khẽ a một tiếng, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

- Nếu không phải sư tôn nhìn lầm người, thì người này cũng là đại trí tuệ! Người bình thường khi vào cửa thứ nhất này sẽ có hai loại biểu hiện, nếu không tĩnh tâm tránh né thì cũng cưỡng chế giải trừ, người này cũng thật là thú vị, không ngờ lại tiến lên vấn đạo!

- Thú vị! Cách làm của người này so với Tôn Vân sư đệ năm đó giống nhau y hệt! Tuy nhiên Tôn Vân sư đệ kiên trì được sáu mươi bảy ngày, không biết Vương Lâm này sẽ kiên trì được mấy ngày!

Thanh niên vẻ mặt hiền lành kia xoa cằm, khóe miệng mỉm cười một cách khó hiểu.

Ánh mắt hắn trước sau vẫn bình tĩnh, nhưng bên trong lại hiện lên một vẻ kỳ dị.

Ba cửa ải nhập môn của Thiên Vận Tông chính là do Thiên Vận Tử đích thân bố trí ra, phá vỡ hư không để lấy chỗ tạo ra ba cửa ải.

Chỉ cần qua được ba cửa ải này thì sẽ có đủ tư cách trở thành đệ tử của Thiên Vận Tông. Đây là một quy tắc sắt đá, bất cứ kẻ nào cũng không thể thay đổi.

Giờ phút này, bên trong Nhân Chi Quan là một bức màn mông lung như sa mạc che phủ trời đất. Ở sâu bên trong lại có một nơi giống như bồng

lai tiên cảnh.

Ở nơi này chim hót líu lo, hàng liễu rủ bóng, thi thoảng lại có vài tiếng chó sủa, nhưng cũng không làm mất đi sự yên tĩnh của nơi này, chỉ giống như là tiếng đánh thức giấc ngủ nhẹ nhàng, từng tiếng động chậm rãi vang vọng.

Chốn bồng lai tiên cảnh này là một sơn thôn, trong sơn thôn tuy không nhiều người lắm, nhưng đều là láng giềng qua nhiều thế hệ, sống với nhau rất hòa thuận.

Ngôi nhà thứ ba ở phía bắc thôn là một ngôi nhà đơn độc, tuy đơn sơ nhưng nhìn vào cũng làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. Chỗ cửa vào có mấy ngọn mao vĩ thảo nở hoa màu hoàng kim điểm xuyết thêm vào đó một chút sắc xuân.

Bên trong sân, có một đám củi khô được xếp chỉnh tề, chất chồng như một ngọn núi nhỏ, một vài cái ghế gỗ đặt ở xung quanh, một bên còn có một cái bàn mặt bằng gỗ, trên bàn có đặt ấm trà và chén trà.

Lúc này, một lão già mặt đầy nếp nhăn ngồi trên ghế thưởng thức trà, người này tuy đầu đã bạc trắng nhưng không có vẻ gì là già. Sau khi hắn cầm chén trà uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn vào trong nhà.

Ở đó, một đồng tử đang cầm một con dao khắc nhỏ, cúi đầu khắc lên một mảnh gỗ màu đỏ.

Ánh mắt lão già lộ ra một vẻ hiền lành mỉm cười, nhìn đồng tử kia, thần thái cực kỳ thanh thản.

Ít lâu sau, đồng tử kia nhíu mũi, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt lão già, lập tức chạy nhanh vài bước đến bên người lão già, thanh âm non nớt nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lão già đặt chén trà xuống, xoa đầu đồng tử, cười nói:

- Ngươi nói ta là ai, ta chính là người đó…

Đồng tử đang muốn nói chuyện, lúc này một thanh âm nghiêm túc bỗng từ trong nhà truyền ra:

- Hổ con, đừng quấn lấy gia gia ngươi nữa, điêu khắc đi!

Theo thanh âm này, một người đàn ông trung niên vén tấm rèm từ trong nhà đi ra.

Đồng tử không quay đầu lại mà hít sâu, nhìn chằm chằm lão già một lát rồi xoay người trở lại vào trong nhà, tiếp tục điêu khắc, nhưng ánh mắt hắn, cũng lộ ra một vẻ vô cùng nghi hoặc.

Người đàn ông kia trừng mắt liếc nhìn đồng tử một cái, đi tới bên người lão già, ngồi ở một bên, đưa cho lão già một chén trà nóng, nói:

- Cha, con muốn lên núi một chuyến…

Lão già trước sau vẫn hiền lành nhìn đồng tử kia, sau khi nghe người đàn ông trung niên nói, hơi gật đầu, rồi không nói gì nữa.

- Đi lên núi làm gì?

Tiếng một người phụ nữ từ ngoài cửa lớn truyền vào. Chỉ thấy một lão phu nhân đầu bạc cầm trong tay xách một giỏ rau xanh, đi vào trong nhà. Người đàn ông trung niên vội vàng đứng dậy, đi đến nhận lấy rau xanh, nói:

- Mẹ, con nghe Nhị Ngưu ở thôn đông nói, ngọn núi gần đây nhất không yên ổn, có cọp. Chúng ta tìm lấy vài người cùng đi đến đó xem, nếu may mắn sẽ kiếm được một tấm da hổ lớn làm áo.

Lão phu nhân kia hé miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng liếc mắt nhìn lão già vẫn thủy chung nhìn cháu nội kia một cái, thở dài, lắc đầu không nói.

Ngày này qua ngày khác, người đàn ông trung niên kia sau khi ra đi, thủy chung không có trở về.

Lão phu nhân nhớ con đến sốt ruột, ngày đêm chờ đợi. Cuối cùng cũng chờ đến lúc nhận được một thi thể không trọn vẹn, quá đau khổ mà ngất đi, không còn tỉnh lại nữa.

Bên trong sân, từ đó về sau chỉ còn lại hai ông cháu.

Đồng tử kia luôn cặm cụi điêu khắc, lão già kia trước sau vẫn ở một bên chăm chú nhìn.

- Ngươi đã điêu khắc xong chưa?

Một ngày nọ, lão già nhẹ giọng hỏi.

- Chưa, tượng điêu khắc này rất khó, làm thế nào cũng không thể xong được…

Đồng tử kia ngẩng đầu bình tĩnh nhìn lão già nói.

- Đây là lần thứ mấy?

Lão già trầm mặc ít lâu, sau đó nói khẽ.

Đồng tử ngẩng đầu nhìn lão già, bình thản nói:

- Lần thứ tám mươi ba, lần tiếp theo cũng không còn bao lâu nữa.

- Còn chưa muốn chấm dứt sao?

Lão già thở dài than vãn.

Đồng tử ngẩng đầu nhìn không trung, ít lâu sau lắc đầu nói:

- Vì sao phải chấm dứt, cuộc sống như vậy rất tốt… ngoại trừ rốt cuộc không biết ngươi là ai!

- Luân hồi vô định, mỗi một sự việc xảy ra đều là cố định, không hề biến đổi, ngươi biết mọi người đã đi thì sẽ không trở về, ngươi đã trải qua vô

số những việc như vậy mà vẫn chưa thể nhìn thấu được sao? Rốt cuộc là ngươi đang làm gì?

Lão già cầm chén trà đặt ở trên môi, trước sau vẫn chưa uống.

Đồng tử thu ánh mắt nhìn lên bức tượng điêu khắc gỗ trong tay, hồi lâu sau hạ giọng nói:

- Nên kết thúc… không…

Dưới cây bồ đề bên trong Thiên Vận Tông, thanh niên vẻ mặt hiền lành lúc này vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Hắn nhìn chằm chằm vào khoảng không phía xa, trong mắt hiện lên một vẻ âm trầm.

- Tám mươi ba ngày… Người này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ! Năm đó Tôn Vân sư đệ cũng chỉ kiên trì được sáu mươi bảy ngày mà thôi, ba cửa ải nhập môn nói là khảo nghiệm, nhưng thực tế dù có đủ phẩm chất tu đạo thì cũng phải có cơ duyên rất lớn! Ba cửa ải này, một người cả đời chỉ trải qua một lần, là do sư tôn đại nhân hao phí rất nhiều tâm huyết bố trí ra! Vương Lâm này không ngờ có thể ở trong cửa thứ nhất tám mươi ba ngày. Người này… không thể lưu lại!

Vẻ mặt hắn càng thêm âm trầm, ánh mắt lấp loáng khó hiểu. Ít lâu sau, hắn hai tay bấm quyết, từng luồng ánh sáng bảy màu từ trên tay không ngừng lóe ra, phát ra màu sắc rất đẹp mắt.

- Tiểu sư đệ tương lai, để sư huynh trợ giúp ngươi một phen!

Người này nói xong, hai tay điểm về phía trước, luồng ánh sáng bảy màu lập tức từ trên tay phóng ra, biến mất vào trong hư vô.

Trong Nhân Chi Quan, đồng tử kia vẫn cúi đầu điêu khắc. Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy một luồng ánh sáng bảy màu từ trên không trung đột nhiên xuất hiện, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Hào quang này vô cùng bá đạo, chỗ bị chiếu vào cứ như băng tuyết bị bàn ủi nóng bỏng đặt lên, những tiếng chim hót ở nơi bồng lai tiên cảnh này lập tức biến mất.

Hương hoa không còn tràn ngập nữa.

Nhà cửa trong sơn thôn lập tức tiêu tan không còn, hóa thành từng đám sương trắng tản ra bốn phía, dần dần càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mơ hồ.

Từng căn nhà bị hào quang chiếu rọi, toàn bộ biến mất. Cuối cùng chỉ còn lại một mình căn nhà thứ ba ở phía bắc.

Ánh mắt đồng tử lộ ra một vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm luồng sáng bảy màu, vung mạnh dao khắc trong tay lên, xuất ra một đạo ngân quang chói mắt hướng thẳng đến luồng sáng bảy màu.

Một tiếng vang long trời lở đất bỗng nhiên từ trên không truyền ra, ầm ầm một trận, đánh tan sự mông lung khắp bốn phía.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 479 Đạo!!

Luồng sáng bảy màu kia như ánh nến bị gió thổi, lập tức trở nên lập lòe chớp tắt. Nhưng luồng sáng bảy màu này bỗng lóe lên một cách quỷ dị, không ngờ dung hợp được với nhau, hình thành một đôi mắt sáng ngời trên bầu trời như xuyên qua khoảng không nhìn lên người đồng tử.

Đồng tử kia ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng, tay phải vung lên khoảng không. Lập tức bên trong nhà, đám củi khô chất chồng như một ngọn núi nhỏ bỗng lần lượt bay lên. Hai tay đồng tử kia múa lên nhanh chóng, chỉ thấy từng đạo ngân quang hiện lên, một lượng lớn củi khô rơi xuống. Những thanh củi đó trong nháy mắt đã thành hình, bất ngờ biến thành những căn nhà và những bức tượng điêu khắc những người hàng xóm.

Hai tay đồng tử phất mạnh lên, những tượng điêu khắc gỗ này lập tức tự động bốc cháy, phát ra từng trận u quang. Luồng u quang này giống như ngọn lửa thiêu đốt, điên cuồng bùng lên, cuối cùng lan truyền ra bốn phía.

Chỉ thấy những người trong thôn, nhà cửa, tiếng chim hót, mùi hương hoa lúc trước đã tiêu tan, trong nháy mắt dần dần toàn bộ đã được khôi phục nguyên trạng, nơi đây lại biến thành chốn bồng lai tiên cảnh.

- Bất kể ngươi là ai, hãy lập tức cút đi cho ta!

Đồng tử kia bình thản nói, giọng điệu tuy nhẹ nhưng sát khí ngập trời.

Hai con mắt phía trên không trung nhìn chằm chằm đồng tử, ít lâu sau từ từ biến mất.

Bên dưới cây bồ đề trong Thiên Vận Tông, thanh niên vẻ mặt hiền lành kia lúc này hai mắt chợt lóe, thì thào lẩm bẩm:

- Hóa ra là như thế. Cái người này tu luyện chính là đạo luân hồi, khó trách có thể kiên trì được tám mươi ba ngày. Qua mỗi một ngày hắn lại luân hồi một lần, do đó cảm ngộ luân hồi lại tăng thêm một chút.

Trong sân sau bên trong Nhân Chi Quan, lão già kia than nhẹ một tiếng, đứng lên nhìn đồng tử, hạ giọng nói:

- Lần thứ tám mươi bốn sắp bắt đầu rồi, ngươi thật sự vẫn còn muốn tiếp tục?

Đồng tử cúi đầu nhìn vào bức tượng điêu khắc gỗ thứ tám mươi ba trong tay thủy chung vẫn không thể thành công, bức tượng này điêu khắc hình dáng một nữ tử.

- Tiếp tục thôi… Đây chính là vấn đạo… cũng chính là ý nghĩa thật sự của Nhân Chi Quan!

Ở sâu bên trong Thiên Vận Tông,

ở chính giữa một tế đàn màu đen, Thiên Vận Tử đang ngồi khoanh chân trong đó, nhắm mắt tĩnh tu. Bỗng nhiên hắn mở hai mắt, khóe miệng mỉm cười một cách vừa lòng, hạ giọng nói:

- Người này đúng là rất giỏi!

Mười ngày sau, từ trong chốn bồng lai tiên cảnh bên trong Nhân Chi Quan kia có một người đi ra. Người này khi mới bước ra thì thân thể vẫn

còn là một đồng tử, nhưng sau hai bước liền hóa thành một thiếu niên, bước ba bước, cả người hắn đã nhanh chóng hóa thành thanh niên!

Thanh niên này tóc dài không gió tự động, mặc áo trắng như tuyết, từng bước một đi ra khỏi chốn tiên cảnh. Trong tay hắn cầm một tượng điêu khắc gỗ, bức tượng này cuối cùng cũng đã thành công.

Đó là một nữ tử xinh đẹp dịu dàng, trông giống như một tiên nữ. Khóe miệng của nàng mỉm cười rực rỡ, ánh mắt của nàng hiện lên thần thái vui vẻ.

Thanh niên này chính là Vương Lâm!

- Không đủ trăm năm luân hồi sao có thể có được vấn đạo, không đủ ngàn năm tu vi sao có thể hiểu được vấn đạo. Nhân Chi Quan này quả là thú vị!

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, giờ phút này nhìn lại cả người hắn so với trước khi tiến vào nơi này đã có một sự biến hóa kỳ dị. Nhưng sự biến hóa này bị hắn ẩn giấu rất kỹ, rất khó phát hiện.

Nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt hắn so với trước kia càng thêm sáng ngời giống như là sao trời vậy.

Vương Lâm từng bước bước ra, cả người biến mất vào trong hư không, đi ra khỏi Nhân Chi Quan.

- Cái Địa Chi Quan khảo nghiệm chính là tu vi, ngươi đã chuẩn bị tốt lắm rồi, nhưng có dám bước vào không?

- Có gì không dám!

Vương Lâm mỉm cười ngẩng đầu.

Địa Chi Quan là một thế giới tràn ngập lửa đỏ, từng ngọn lửa đỏ từ trong những khe nứt trên mặt đất phun thẳng lên trời. Vương Lâm đứng ở nơi này, nhìn ra bốn phía, thần thái không đổi.

- Nơi đây không biết sẽ khảo nghiệm tu vi theo phương pháp nào?

Vương Lâm thong dong bước chân, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Từ trong cái khe nứt cách đó không xa bỗng nhiên có một ngọn lửa ngút trời phun ra, hòa tan giữa không trung biến hóa thành một thân ảnh màu đỏ. Người này trên đầu tóc đỏ không gió tự động, phất phơ như thể vô số những xúc tu tản ra. Hai tay hắn khoanh trước ngực, vẻ mặt vốn rất hỗn độn trong nháy mắt xuất hiện hai đạo u quang qủy dị.

- Ta là đệ thập hộ tiên của Địa Chi Quan. Đánh bại ta ngươi mới có thể đi tiếp.

Từ miệng thân ảnh như lửa đỏ kia truyền ra lời nói lạnh như băng. Vương Lâm bình tĩnh nhìn đối phương, không nói lời nào, thân mình xông lên phía trước, đồng thời hai tay bấm quyết, một trước một sau như Thái Cực quy nguyên bỗng run lên, hướng về phía trước chụp tới.

- Phá!

Vương Lâm khẽ nói, toàn thân mạnh mẽ lóe ra tinh quang. Thân ảnh lửa đỏ kia hai mắt ảm đạm bỗng nhiên sáng ngời, thân mình bỗng lui về phía sau, bỏ hai tay đang khoanh trước ngực chụp về phía trước. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, bão cát nổi lên bốn phía, mặt đất nứt nẻ thành vết, tiếng nổ điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, thân ảnh lửa đỏ kia lui mạnh, hai tay thoáng thấy có máu chảy, lui một mạch hơn mười trượng ra phía sau mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm. Vương Lâm dừng lại, bỏ tay xuống, thần thái ung dung nhìn người phía trước nhẹ nhàng nói:

- Lui ra!

Người lửa đỏ kia trầm mặc ít lâu, hướng về Vương Lâm khom người chào, thân mình nhoáng lên một cái, lại hóa thành những những vệt khói lửa chui vào trong khe nứt trên mặt đất biến mất không thấy. Vương Lâm bình tĩnh nhìn ra xa, ở một nơi nào đó chắc chắn cũng có một sinh linh tương tự khảo nghiệm tu vi của người nhập quan.

- Ba cửa ải của Thiên Vận Tông hôm nay có người ngoài đến viếng thăm.

Vương Lâm khóe miệng cười một cách khó hiểu, không hề tiến lên mà xoay người rời khỏi.

- Ta bỏ qua Địa Chi Quan!

Một lời nói ra, thân ảnh Vương Lâm biến mất bên trong Địa Chi Quan. Dưới cây bồ đề bên trong Thiên Vận Tông, thanh niên vẻ mặt hiền lành kia giờ phút này chau mày, ánh mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

- Người này bỏ qua cũng rất quyết đoán, đáng tiếc không thể mượn cơ hội này để xem xét bản lãnh của hắn tới đâu, tuy nhiên hắn cũng chỉ là Anh Biến Sơ Kỳ, cho dù sử dụng lại thần thông này cũng là quá đủ.

Bỗng nhiên mắt hắn sáng lên, lông mày giãn ra, lại lộ ra vẻ hiền lành, không hề xoay người nhẹ nhàng nói:

- Tam sư đệ, nhiều ngày không gặp, mọi việc đều thuận lợi chứ?

- Có đại sư huynh quan tâm đến đệ, đương nhiên mọi việc đều rất thuận lợi.

Một thanh âm nhẹ nhàng từ xa truyền tới. Cùng lúc đó, một thanh niên áo trắng từ khoảng không phía xa từng bước đi tới, sau vài bước đã đi tới cô sơn. Người này chính là người mà Vương Lâm đã gặp qua một lần ở Giao Dịch Tinh, Bạch Vi! Thanh niên hiền lành xoay người, nhìn Bạch Vi mỉm người, nói:

- Tam sư đệ, đã dâng lễ vật lên cho sư tôn chưa?

Bạch Vi tùy ý nhìn lướt qua khoảng không phía xa, cười nói:

- Lễ vật mà sư đệ chuẩn bị chẳng qua chỉ là một chút thành ý mà thôi, sao có thể so sánh được với sư huynh… A?

Đang nói chuyện bỗng Bạch Vi ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào hư không, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị. Thanh niên hiền lành động tâm nói:

- Người này là ký danh đệ tử của sư tôn ở Chu Tước Tinh, tới đây từ mấy tháng trước, đang trải qua ba cửa ải khảo nghiệm, hiện giờ đã tới cửa thứ ba rồi!

- Là hắn.

Bạch Vi hai mắt chợt lóe, gật đầu nói:

- Thì ra là thế.

- Sư tôn đã sắp xếp cho người này ở lại Tử Vân Các!

Thanh niên hiền lành tùy ý nói.

- Tử Vân Các!

Vẻ kỳ dị trong mắt Bạch Vi biến mất, chuyển thành lạnh như băng, trầm mặc ít lâu rồi chậm rãi nói:

- Sư huynh, đệ còn có việc cần làm, không thể nói chuyện lâu. Năm lá diệp thảo ba nghìn năm của huynh cho đệ một lá, đệ sẽ dùng hỏa diễm tinh để đổi, có được không?

Thanh niên hiền lành cười ha hả, gật đầu nói:

- Việc này được. Ngươi tới động phủ của ta, bảo đồng tử dẫn ngươi đi lấy!

Bạch Vi ôm quyền, thoáng nhìn vào sâu trong hư không, xoay người nhoáng lên một cái, biến mất không thấy. Thanh niên hiền lành kia xoa cằm, ánh mắt lộ vẻ chán ngấy, lẩm bẩm nói:

- Sư tôn sắp xếp cho người này vào Tử Vân Các thật sự là có ý gì… Nếu không như vậy, chỉ sợ người này ở trong tông phái sẽ càng thuận lợi hơn, hiện tại như vậy cũng là đã đặt người này lên lửa…

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 480 Tiểu đệ ra tay trước.

Cái mà Thiên Chi Quan khảo nghiệm chính là ý cảnh! Lúc này bên trong Thiên Chi Quan, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân yên lặng trầm tư. Sau khi hắn bỏ qua Địa Chi Quan liền tiến vào nơi này, trải qua một đợt khảo nghiệm cuối cùng, ngồi tĩnh tọa ở đây đã ba mươi ngày. Trong ba mươi ngày này, Vương Lâm vẫn thủy chung cân nhắc không biết trong cửa ải này có sự huyền diệu gì, tại đây ý cảnh của hắn có thể tiếp cận thiên đạo một cách vô hạn, tại đây khoảng cách tới thiên đạo như thể chỉ bằng một bàn tay, nâng tay lên là có thể chạm tới. Sau một thời gian ở bên trong cửa ải này, Vương Lâm gần như đã quên mất khái niệm thời gian, hắn trước sau vẫn ngồi tĩnh tọa, không hề động đậy, từ lúc bắt đầu

tiến vào nơi đây ý cảnh cũng chưa hề được phóng thích ra. Vương Lâm không vội, nhờ tĩnh tọa, hắn mơ hồ cảm thấy chạm tới được một vật, kết hợp những trải nghiệm ở Nhân Chi Quan và Địa Chi Quan, bên trong nguyên thần Vương Lâm một chữ đạo chậm rãi dần dần hiện ra. Tới một ngày, Vương Lâm đã ở trong Thiên Chi Quan được năm mươi mốt ngày, lúc này, hắn mở hai mắt, tỉnh lại sau khi tĩnh tọa, hai mắt hắn không có ánh sáng gì nhưng lại có những tia kỳ dị chớp động không ngừng.

Hắn ở đó trầm tư ít lâu, khóe miệng thấp thoáng mỉm cười.

- Ba cửa ải Nhân, Địa, Thiên hóa ra đều không phải là khảo nghiệm mà là một loại cơ duyên, hiểu được là hiểu được, ngộ ra là ngộ ra, thì ra là như thế…

Vương Lâm duỗi hai tay, đứng dậy nhìn bốn phía, cười nói:

- Ta bỏ qua Thiên Chi Quan!

Một lời vừa nói ra, bốn phía đột nhiên loáng lên, như điên cuồng xoay tròn lấy Vương Lâm làm tâm điểm, nhanh chóng chuyển động, cuối cùng run lên một cái, hết thảy vật chất ở xung quanh toàn bộ đều biến mất tăm. Vương Lâm vẫn đứng trên Thập Vạn Đại Sơn bên ngoài Thiên Vận Tông, phía trước hắn có một người đang đứng. Người này mặc áo tím, vẻ mặt hiền lành, mỉm cười nhìn Vương Lâm.

- Vương Lâm sư đệ, ta là Triệu Tinh Sát, trong đám đệ tử hàng chữ Tử của sư tôn ta là người nhập môn sớm nhất, ngươi phải gọi ta là đại sư huynh!

Vương Lâm liếc nhìn người này một cái rồi ôm quyền nói:

- Vương Lâm bái kiến đại sư huynh!

Triệu Tinh Sát mỉm cười, đưa tay về phía trước, nói:

- Vương Lâm sư đệ, đi theo ta, sư tôn đã sắp xếp, người hãy ở tạm trong Tử Vân Các.

Triệu Tinh Sát nói xong, thân mình khẽ động, đi trước dẫn đường, Vương Lâm bước tới một bước đi theo. Hai người hóa thành hai đạo cầu vồng đi vào sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn. Trong lúc phi hành, Triệu Tinh Sát dọc đường giới thiệu tương đối tỉ mỉ về Thiên Vận Tông. Người này phong cách nói chuyện cũng có chút thú vị, thường thường từng lời nói ra đều có trọng điểm, làm cho Vương Lâm đối với Thiên Vận Tinh bắt đầu có chút ấn tượng.

- Triệu sư huynh, không biết Thiên Vận Tử tiền bối có tất cả bao nhiêu đệ tử?

Vương Lâm hỏi. Triệu Sát Tinh mỉm cười, tay phải bấm quyết, điểm về phía trước, tầng mây ở phía trước bỗng nhiên tản ra, lộ ra một thông đạo. Hắn vừa bay vào vừa cười nói:

- Sư đệ, cả đời sư tôn thu nhận bẩy hệ đệ tử phân làm Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử. Ngươi và ta là đệ tử cùng thế hệ.

- Tử hệ!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Triệu Tinh Sát than nhẹ, nói:

- Trong bảy hàng đệ tử, Tử hệ của chúng ta thực lực là yếu nhất, việc này ngày sau có thời gian ngươi sẽ tự hiểu, ta cũng không muốn nói nhiều.

Sau khi bay được ít lâu, xuyên qua Thập Vạn Đại Sơn, phía trước xuất hiện một ngọn núi lớn cao ngất có mây mù bao phủ. Ở trên đó có một tòa tháp cực kỳ xa hoa, từng đạo tử quang nồng đậm khuếch tán ra bốn phía, hình thành một quầng sáng màu tím, toàn bộ núi non cây cối bốn phía bị chiếu rọi thành một dải màu tím. Nơi đây giống như ngọn nguồn của đám tử khí kia, khiến cho người ta nhìn thấy sẽ lập tức tâm thần chấn động.

- Vương Lâm sư đệ, đi theo ta!

Triệu Tinh Sát thân mình khẽ động, xông thẳng lên ngọn núi, Vương Lâm theo sát phía sau. Dưới chân ngọn tháp trên đỉnh núi có vô số đệ tử của Thiên Vận Tông đang ngồi thổ nạp, từ xa nhìn lại đông đúc không dưới mấy vạn người. Ở phía sau ngọn núi này có vô số lầu các, bên trong đều có đệ tử hoặc giảng đạo hoặc tu luyện pháp thuật, hoặc khoanh chân tĩnh tọa. Đảo qua một vòng, Vương Lâm tính được đệ tử ở nơi đây không dưới mười vạn! Ngọn núi này thật sự quá lớn, nhất là phía sau này liên miên bất tận giống như một con rồng lớn đang nằm, làm cho người ta nhìn thấy sẽ không tự chủ được đánh mất bản thân, cả người chìm đắm vào bên trong tông phái.

- Nơi này là sơn môn của Thiên Vận Tông ta. Vương Lâm sư đệ, đi về hướng tây là Tử Vân Các, nơi đó ngươi dùng thần thức sẽ có thể nhìn thấy ngay. Sư huynh còn có chuyện quan trọng, không thể tiếp tục đi cùng đệ nữa!

Triệu Tinh Sát liền ôm quyền, mỉm cười nói. Vương Lâm gật đầu, hướng về Triệu Tinh Sát ôm quyền, thân ảnh như điện hướng về phía tây bay đi.

Vẻ mặt Triệu Tinh Sát trước sau vẫn hiền lành không có gì thay đổi, chỉ có trong mắt đột nhiên lóe lên một tia kỳ dị. Vương Lâm trong lúc phi hành trong lòng hừ lạnh, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Sát Tinh đã nhận ra người này chính là người phát ra luồng sáng bảy màu mà hắn gặp trong Nhân Chi Quan, nhưng Vương Lâm tâm cơ thâm trầm, trên đường không để lộ một chút sơ hở nào. Ít lâu sau, thần thức Vương Lâm đảo qua, thấy được ở phía trước có một lầu các tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt, trên đó có viết ba chữ lớn: “ Tử Vân Các”.

Thiên Vận Tông này quả thật quá lớn, chỉ Tử Tông mà quy mô đã như thế này, không biết sáu tông còn lại như thế nào, lại còn có tổng tông của Thiên Vận Tông, chắc sẽ làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, thân mình như điện, hạ xuống bên ngoài Tử Vân Các. Vừa đặt chân xuống, hắn nhướn mày nhìn vào bên trong Tử Vân Các! Chỉ thấy ở trong Tử Vân Các có một người đi ra, người này là một nữ tử mặc quần áo màu tím, bên trên có nhiều đóa hoa nhỏ màu vàng để trang trí, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lúc này lại mang đầy sát khí nhìn Vương Lâm.

- Ngươi không thể ở nơi này.

Vương Lâm nhìn nữ tử này, bình thản nói:

- Vì sao?

Nữ tử kia trên mặt sát khí càng đậm, lạnh như băng nói:

- Không cần biết vì sao, ngươi ở chỗ nào cũng được, nhưng không thể ở nơi này!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nhìn Tử Vân Các phía sau nữ tử, trầm mặc một lúc, xoay người lùi lại mấy bước, khoanh chân ngồi xuống, nhắm

mắt tĩnh tọa.

Mới đến Thiên Vận Tinh nên Vương Lâm không muốn gây nhiều chuyện, thật sự không cần phải vì một nơi ở mà kết thù oán với người ta.

Hơn thế nữa tình thế ở đây có chút phức tạp, Vương Lâm trong lòng âm thầm cân nhắc, hết thảy mọi chuyện chỉ sợ đối với Tử Vân Các có quan hệ rất lớn.

Nàng kia nhìn Vương Lâm ngồi xuống, nhướn mày, lạnh như băng nói:

- Nơi này cũng không được, trong vòng trăm dặm quanh Tử Vân Các ngươi không được bước vào. Bây giờ ngươi rời khỏi đi!

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, trong mắt hiện lên một tia sát khí, nhìn chằm chằm nữ tử kia. Nàng này bản lãnh cũng chỉ là Anh Biến Sơ Kỳ, Vương Lâm chưa cần để mắt đến.

Nàng kia cũng không chớp mắt, đồng thời nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Ít lâu sau, Vương Lâm thu ánh mắt, đứng lên đi về phía xa.

Mãi cho đến khi bóng dáng hắn biến mất khỏi tầm mắt nữ tử kia, nàng bị một cơn gió thổi qua, bỗng nhiên phát hiện không ngờ sau lưng mồ hôi đã ướt nhẹp.

Nàng cắn môi, ánh mắt trùng xuống, đi ra khỏi Tử Vân Các, ngồi ở một bên ngơ ngác nhìn không trung, hạ giọng nói:

- Tôn Vân sư huynh, chỉ cần sư muội ở đây, quyết không cho bất cứ kẻ nào thay thế vị trí của huynh, ai cũng không được!

Bên ngoài Tử Vân Các trăm dặm, có một vách núi phong cảnh rất tươi đẹp, Vương Lâm vung tay phải lên, một đạo kiếm quang từ trong túi trữ vật bay ra như tia chớp đâm vào vách núi, không lâu sau, tạo nên một động phủ.

Vương Lâm thu hồi phi kiếm, đi vào bên trong, sau khi xuất ra vài đạo cấm chế liền khoanh chân ngồi xuống, hít một hơi thật sâu.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ suy tư cực sâu.

- Bầu không khí trong Thiên Vận Tông này có chút không thích hợp, ba cửa ải nhập môn ta không phải là hoàn toàn vượt qua, nhưng Triệu Sát Tinh lại gọi ta là sư đệ, hơn nữa nói Thiên Vận Tông đã sắp xếp cho ta ở tại Tử Vân Các.

Hiện tại, Tử Vân Các có người canh gác, không cho bất cứ kẻ nào tiếp cận.

Tất cả chuyện này đều như bị sương mù che đậy, không thấy được rõ ràng, cần phải nghĩ cách tìm hiểu những việc trước kia, nhất là những chuyện về Tử Vân Các!

Đêm khuya tại Tử Tông trong Thiên Vận Tông là một màn yên tĩnh, ngoại trừ một vài đệ tử canh gác, tuyệt đại bộ phận đều tập trung ngồi tĩnh tọa.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 481 Ương ngạnh.

Vương Lâm trong màn đêm đen kịt này mở hai mắt, thân mình nhoáng lên một cái, từ trong động phủ của mình đi ra. Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn ra bốn phía, đạp chân một cái hóa thành một làn khói đen, biến mất không thấy.

Tử Vân Các giống như một con hoang thú ngủ say, im lặng đứng ở đằng xa. Lúc này, một làn khói đen bay đến, chui vào trong Tử Vân Các.

Tử Vân Các có ba tầng, thân ảnh Vương Lâm lúc này xuất hiện trong tầng thứ nhất. Bốn phía bài trí cực kỳ đơn giản nhưng lại không hiện lên vẻ phàm tục, ngược lại có một vẻ rất tươi mới. Sau khi xem xét mọi thứ một lượt, Vương Lâm đi lên tầng thứ hai. Nơi này có đặt một cái giường, còn có mấy tấm đệm ngồi, trên tường có treo một bức tranh sơn thủy, bên cạnh bức tranh có đặt một thanh kiếm cổ.

Tất cả mọi thứ đều cực kỳ bình thường, không có điểm gì khác lạ.

Tầng ba là một gian mật thất, hiển nhiên nơi này bình thường là chỗ ngồi thổ nạp. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên, phía trên như không có gì ngăn trở, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy sao trời.

Ở nơi đây từ trong ra ngoài, Vương Lâm không nhìn ra được manh mối gì.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt Vương Lâm đã bị cầm chân trong Tử Tông của Thiên Vận Tông được nửa tháng.

Trong nửa tháng này, không có một người nào đến tìm hắn, thậm chí những đệ tử bình thường ở đây khi nhìn thấy Vương Lâm cũng có vẻ mặt cổ quái, vội vàng tránh xa, cứ như hắn là ôn thần vậy.

Thiên Vận Tử cũng chưa từng triệu kiến, giống như đã quên mất hắn.

Động phủ do hắn tạo ra, trong phạm vi mười dặm không có kẻ nào bước vào nữa, cứ như đã bị tránh né vậy.

Trong thời gian nửa tháng, không có kẻ nào nói với Vương Lâm một câu, Triệu Tinh Sát cũng như đã biến mất, chưa bao giờ xuất hiện.

Duy chỉ có ở bên ngoài Tử Vân Các, mỗi khi mặt trời mọc, sẽ gặp nữ tử kia đến, ngơ ngác nhìn lầu các, ngày nào cũng vậy, trong nửa tháng không hề gián đoạn.

Nếu ngày nào cũng trôi qua như vậy, Vương Lâm cũng sẽ không để ý, mà ở bên trong tĩnh tu, không có người quấy rầy cũng là nhàn nhã. Nhưng đến ngày thứ mười bảy, sau giờ ngọ, khi Vương Lâm đang khoanh chân tĩnh tọa trong động phủ, bỗng nhiên nhướn mày mở hai mắt, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài động phủ, hai đạo cầu vồng từ phía chân trời bay tới. Sau khi quanh co bốn phía ít lâu, dừng ở cách đó không xa, hóa thành hai lão già mặc áo bào màu tím nhạt.

Hai lão già này một béo một gầy, hai người này sắc mặt đều lạnh như băng, quét mắt liếc nhìn động phủ của Vương Lâm một cái, một người quát:

- Đệ tử nào chưa được trưởng lão cho phép dám mở động phủ ở đây, mau ra đây cho ta!

Thân ảnh Vương Lâm từ trong động phủ đi ra, sắc mặt hắn âm trầm, quét mắt liếc nhìn hai lão già này một cái, hai người này bản lãnh đều là Anh Biến Sơ Kỳ.

- Ai cho phép ngươi mở động phủ ở đây, hạn cho ngươi trong thời gian một nén nhang phải phá động phủ này đi, nếu không sẽ xử trí theo môn quy!

Lão già kia ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói.

Vương Lâm trong mắt càng thêm bình thản, trầm giọng nói:

- Hai người các ngươi là ai?

- Chấp pháp trưởng lão của Tử Tông!

Lão già từ trước đến giờ không nói chuyện, lúc này bình thản nói.

Vương Lâm đưa tay phải vỗ vào khoảng không phía sau một cái, một tiếng ầm vang lên, động phủ đã ở nửa tháng bỗng nhiên sụp xuống, cuộn lên từng trận bụi đất, tản ra bốn phía.

Thân ảnh Vương Lâm trong đám bụi đất kia như ẩn như hiện, nhưng ánh mắt hắn cũng càng thêm phần bình tĩnh.

- Động phủ mặc dù đã bị hủy, nhưng ngươi đã vi phạm môn quy, hãy theo bọn ta đi một chuyến, đến đại điện sẽ có người định tội ngươi!

Lão già vẫn luôn hung hăng lúc trước cười lạnh nói.

Vương Lâm hít sâu, nhìn hai người này bình thản nói:

- Vương mỗ vốn muốn tìm nơi yên tâm tu luyện, không muốn gây chuyện trong này, nhưng cho tới bây giờ vẫn bị gạt bỏ, thôi vậy!

Hắn nói xong, thân mình tiến về phía trước, tay phải vỗ túi trữ vật, gần như trong chớp mắt, Côn Cực Tiên xuất hiện trong tay, được Vương Lâm vung lên như con giao long điên cuồng gào thét xuất ra.

Hai lão già kia lập tức biến sắc, vội vàng lui về phía sau, trong miệng vang lên chú thuật, hai tay biến hóa bấm quyết, bỗng nhiên hai tia sáng một trắng một đen từ trên hai người này lóe ra.

- Lớn mật, dám ra tay với cả chấp pháp trưởng lão!

Một lão già lập tức hét lớn.

Nhưng Côn Cực Tiên này tốc độ cũng cực nhanh, chỉ thấy tàn ảnh nhoáng lên một cái, lão già đang nói chuyện kia lập tức sắc mặt kịch biến, thân mình chấn động, chỉ nghe thấy một tiếng chát trong trẻo vang lên, cả người hắn lập tức lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, nguyên thần không ngờ từ trong cơ thể bị rút ra ngoài ba thước.

Côn Cực Tiên chuyên đánh nguyên thần!

Vẻ mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi khó có thể tượng tượng, nguyên thần gắng gượng muốn trở lại cơ thể, nhưng Vương Lâm không cho hắn cơ hội đó, ngón trỏ tay phải vẽ một cánh cung lên không trung.

Chỉ thấy hồng quang chợt lóe lên, cánh cung như tia chớp bay ra, hướng thẳng vào nguyên thần của lão già kia. Lão già sắc mặt khó coi, há mồm phun ra một đám sương, khó khăn chống cự lại tia chớp hình cánh cung bức tới.

Trưởng lão còn lại sắc mặt lập tức tái nhợt, không nói lời nào, tia sáng trắng trong tay vung về phía trước, vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một thanh

trường kiếm màu tím cầm trong tay, mũi kiếm chỉ vào Vương Lâm, miệng quát:

- Thất Tinh Toái!

Hắn vừa dứt lời, thanh kiếm màu tím này lập tức nhoáng lên, trong những tiếng răng rắc đứt đoạn vỡ ra thành bảy mảnh, cùng với một sức mạnh cực lớn hướng về Vương Lâm gào thét bay tới.

Vương Lâm quay mạnh đầu lại, hai mắt lóe lên hồng quang, sát khí ngập trời từ trong mắt điên cuồng gào thét xuất ra.

- Đây… là loại ánh mắt gì!!! Ta đã động vào loại quái vật gì thế này!!!

Lão già kia nhìn thấy sát khí trong mắt Vương Lâm, trong lòng không tự chủ được run lên. Đúng lúc này, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, tiên kiếm còn nhanh hơn cả tia chớp xuất hiện!

Theo sát phía sau tiên kiếm là loan đao mà ngay cả Vương Lâm cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Từng trận tiếng động ù ù vọng lại, bảy mảnh vỡ của phi kiếm chưa đến được gần tiên kiếm đã bị khí thế này xông tới làm cho tất cả đều vỡ vụn,

từ bên trong tiên kiếm truyền ra tiếng cười điên cuồng của Hứa Lập Quốc.

Lão già kia không nói lời nào, xoay người bỏ chạy. Hắn vừa rồi đã thấy rõ, làm vỡ những mảnh vỡ của phi kiếm không phải là tiên kiếm kia mà loan đao phía sau tiên kiếm. Loan đao kia không ngờ trong nháy mắt đã đi tới đi lui bảy lần, mỗi một lần đều đánh chính xác vào một mảnh phi kiếm, làm cho bảy mảnh phi kiếm toàn bộ vỡ tan.

Vì tốc độ này quá nhanh nên thoạt nhìn giống như bảy đoạn phi kiếm này đồng thời bị vỡ.

Vì thế, lão già này sao có thể không kinh hãi, trong lòng kêu khổ, thầm nhủ không nên nghe lời Triệu Sát Tinh kia, lúc này hối hận thì đã quá muộn.

Vương Lâm cũng không nhìn đến lão già này, bước tới một bước, trong nháy mắt đã đi tới bên người bị đánh văng nguyên thần ra ngoài. Nguyên thần người này đang chống cự lại tia chớp hình cánh cung, phát giác Vương Lâm đến phía sau, lập tức hét lên một tiếng, không chống cự nữa, định bỏ trốn.

Vương Lâm trong mắt hàn quang dày đặc, tay phải vung lên, Cấm Phiên trong tay run lên, vô số cấm chế tạo thành thiên la địa võng lập tức từ trên không hạ xuống, chặn kín đường lui của nguyên thần kia.

Cùng lúc đó hắn đưa tay phải chụp vào hư không một cái, miệng quát:

- Quay lại!!!

Nguyên thần kia chỉ cảm thấy có một luồng đại lực từ phía sau truyền đến, lúc này bốn phía đều đã bị cấm chế bao vây. Thời gian hắn cần để phá tuy cũng không lâu, nhưng lúc này cũng là vô cùng nguy hiểm.

Hắn cắn răng một cái, quay mạnh đầu lại, hét to:

- Ta là chấp pháp trưởng lão, nếu ngươi giết ta, cho dù là đệ tử của Thủy Tổ Tôn Giả đại nhân, nhất định cũng sẽ bị môn quy xử trí!!!

- Xem ra ngươi biết được thân phận của ta rồi!

Vương Lâm cười lạnh, tay phải hung hăng túm một cái, nguyên thần kia kêu thảm một tiếng, bị hắn túm trở về trong tay.

Cùng lúc đó, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, một cái chuông bay ra, đón gió biến hóa trở thành lớn ba trượng. Vương Lâm vung tay phải lên ném nguyên thần về phía cái chuông, bị cái chuông đè lên trên mặt đất.

- Luyện!

Vương Lâm lạnh giọng nói, sau đó xoay người nhìn về phía cách đó không xa.

Nơi đó lão già còn lại vẻ mặt đau khổ, nhanh chóng lui ra sau, đứng cách Vương Lâm mười trượng, một cử động nhỏ cũng không dám. Loan đao kia ở phía trước thân người không ngừng lóe lên, từ trên tiên kiếm truyền ra tiếng gầm rú của Hứa Lập Quốc.

- Cháu nội, hãy đứng yên đó cho gia gia, nếu ngươi dám động đậy một chút, ta sẽ tước một miếng thịt của ngươi xuống!

Vương Lâm bình tĩnh nhìn lão già, chậm rãi nói:

- Nếu nơi đây không cần một Vương mỗ yên tĩnh, như vậy ta sẽ lại đường hoàng một phen, làm một hạng người ương ngạnh! Còn bây giờ, nói cho ta biết, trước đây ai ở trong Tử Vân Các!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 482 Tử Lâm Các.

Sắc mặt lão già tái nhợt. Hắn không thể ngờ nổi kẻ mà mình cho rằng tới tình một tinh cầu bỏ đi lại có thể mặt không đổi sắc, hời hợt bắt lấy cả hai chấp pháp trưởng lão có tu vi anh biến sơ kỳ bọn họ.

Thần thông thế này thì hẳn phải là anh biến trung kỳ tu sĩ mới có thể làm nổi!

Trong lòng hắn nổi lên nối hối hận hiếm thấy trong đời. Sớm biết thế này thì không nên nghe lời Triệu Tinh Sát kia, cuối cùng lại rơi vào tình trạng này.

Lúc này lão già ở cách đó không giả bị một cái chuông lớn chế trụ nguyên thần, tiếng kêu thê thảm truyền tới, hiển nhiên là đang phải chịu nỗi đau đớn bị luyện hóa tức thì.

Âm thanh này truyền vào trong tai lão già. Hắn thở dài một tiếng, từ bỏ mọi sự chống cự, ánh mắt phức tạp nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Người hãy thả hắn ra trước đi. Chuyện này là do hai chúng ta lỗ mãng, ngươi muốn biết điều gì chúng ta sẽ nói ra hết!

Vương Lâm vẫn không có biểu hiện gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người này.

Vẻ mặt lão già khổ sở, nhìn thoáng qua loan đao đang không nhừng lóe lên trước người mình, nói:

- Thủy tổ tôn giả đại nhân cả đời thu đồ đệ bảy hệ. Trong mỗi một hệ có bảy người nhưng chỉ có một người mới là đồ đệ chân chính. Những người khác tuy gọi là đệ tử nhưng không được thủy tổ đại nhân trực tiếp chỉ dạy. Bảy người trong bảy hệ đó được gọi là Thiên Vận Thất tử!
Vương Lâm vẫn không nói gì, bình tĩnh lắng nghe. Hắn đứng ở nơi ấy trông như một gốc thanh tùng, kiêu hãnh thản nhiên, mặc gió táp mưa sa, so với lúc mới tới Thiên Vận Tông hoàn toàn khác biệt!

- Tử hệ nhất mạch trong ngàn năm trước xuất hiện một kỳ tài ngút trời. Người này phấn đấu một đời, cuối cùng trở thành đệ nhất nhân của Tử hệ, thay thế lão lục trong Tử hệ, trở thành một trong Thiên Vận Thất tử!

Tên hắn gọi là Tôn Vân. Chỗ hắn ở hiện tại gọi là Tử Vân Các!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, bình thản nói:

- Chuyện này có quan hệ gì với ta chứ?

- Vốn dĩ cũng không có quan hệ. Nhưng Tôn Vân này trăm năm trước không biết vì lý do gì lại trốn khỏi sư môn. Tuy rằng thủy tổ đại nhân vẫn chưa phái người đuổi giết nhưng sau khi tự mình đi tìm một lần, sau một tháng trở về liền hạ lệnh phong ấn Tử Vân Các, cũng lưu lại một lời rằng người được giao Tử Vân Các tiếp theo sẽ là một trong Thiên Vận Thất tử!

Lão già nói tới đây, dừng lại một chút, nhìn Vương Lâm với ánh mắt phức tạp rồi nói tiếp:

- Đệ tử Tử hệ tính cả ngươi tổng cộng có bảy người, trong đó sáu người đều lớn lên tại Thiên Vận Tinh. Chỉ có mình ngươi lại từ một tinh cầu vứt đi tới đây, dưới mắt những đệ tử khác ngươi không phải là dân bản sứ mà là tu sĩ thân phận đê tiên. Nếu thủy tổ đại nhân không cho ngươi ở Tử Vân Các thì họ còn hòa hoãn với ngươi đôi chút. Nhưng hiện tại thì hiển nhiên là cực kỳ bài xích ngươi! Huống hồ lúc ngươi xuất hiện tu vi cũng không cao, các sư huynh đệ của ngươi nhìn càng không vừa mắt, dù ngại thủy tổ đại nhân nên cũng không tiện trực tiếp ra tay với ngươi, nhưng làm một vài trò âm thầm thì không thể không có! Những điều phải nói ta đã nói hết rồi. Chuyện hôm nay hai người chúng ta chọc vào ngươi là lỗi của chúng ta. Từ nay về sau chuyện tranh đoạt giữa huynh đệ các người chúng ta tuyệt không tham dự nữa!

Lão già vừa nói, ánh mắt vừa liếc về phía loan đao đang lấp lánh hàn mang. Hắn đối với loan đao này cực kỳ kiêng kỵ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang. Hóa ra nguyên nhân mọi chuyện là như vậy!

Tay phải hắn vẫy một cái, tiên kiếm lập tức trở về bên người hắn. Hứa Lập Quốc kêu vang một tiếng, loan đao liền lùi lại, bỏ qua cho lão già, theo sát tiên kiếm quay về.

Lão già thở phào một hơi, lại liếc nhìn cái chuông lớn kia một cái. Bên trong đó có nguyên thần của đồng bọn đang kêu la thảm thiết, do dự một chút lại nói:

- Hắn .....

Tay phải Vương Lâm lại vẫy một cái, chiếc chuông liền xoay tròn rồi bay vào trong tay hắn. Ngón tay hắn búng một cái, lập tức chiếc chuông thu nhỏ lại, nhưng lại thấy một đạo thanh quang từ bên trong nhanh chóng bay ra, đang muốn bỏ chạy thì bị tay trái Vương Lâm chụp một cái liền bắt được.

Một tiếng thét chói tai từ trong thanh quang truyền ra.

- Ta là chấp pháp trưởng lão....

Không đợi người này nói xong, tay phải Vương Lâm vuốt một cái, thanh quang lập tức tan nát, lộ ra một cái nguyên thần vô cùng suy yếu.

Vương Lâm cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, cầm lấy nguyên thần đột nhiên ném vào trong miệng. Nguyên thần của người này vừa vào trong miệng Vương Lâm liền bị một lực hút cực lớn hút vào trong tôn hồn phiên bên trong nguyên thần của Vương Lâm.

Làm xong mọi chuyện, Vương Lâm nhìn lão già, bỉnh thản nói:

- Ngươi không muốn đi sao?

Lão già ngơ ngác nhìn tay trái Vương Lâm. Hắn không thể nào ngờ được người này lại có dũng khí phạm vào môn quy, trước mặt mình thôn phệ nguyên thần. Loại hành vi này hoàn toàn là hành vi của ma đạo!

Tâm thần hắn chấn động vô cùng, lui lại vài bước, gượng cười nói:

- Tại hạ đi ngay. Chuyện hôm nay cái gì ta cũng không biết. Ta đi đây!

Vừa nói thân thể hắn vừa lùi về phía sau, triển khai toàn bộ tốc độ, điên cuồng chạy trốn.

Hắn quang trong mắt Vương Lâm lại lóe lên, khẽ thốt lên:

- Giết hắn!

Hứa Lập Quốc trong tiên kiếm hoan hô một tiếng, tiên kiếm liền hóa thành một tia chớp, loan đao lại còn nhanh hơn, trực tiếp lóe lên rồi biến mất không còn bóng dáng.

Ở phía chân trời xa xa truyền lại một tiếng rên khẽ bi thảm. Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, loan đao đã bay trở lại.

Tay phải Vương Lâm chụp vào hư không một cái, nguyên thần của lão già lập tức từ trên loan đao bị hắn lôi ra. Lão già này muốn kêu lên kinh hãi nhưng đã chậm rồi. Vương Lâm trực tiếp nuốt nguyên thần này, giam cầm trong tôn hồn phiên.

Xong mọi chuyện, hàn quang trong mắt Vương Lâm chẳng những không ít đi, ngược lại càng nhiều hơn. Hắn quay người lại, bay về hướng Tử Vân Các.

- Thiên Vận Tử để ta ở Tử Vân Các, như vậy hắn là đã tính sẵn mọi chuyện. Đã thế thì ta cứ náo loạn một trận long trời lở đất, khiến cho cả Thiên Vận Tông này biết Vương Lâm ta không phải là người có thể khi dễ!

Hắn phi hành một lúc đã tới Tử Vân Các. Tử y nữ tử lúc này đang ngồi trong các, vuốt ve bức tranh sơn thủy trên tường, ánh mắt lộ vẻ nhớ

nhung. Sau khi nàng phát hiện ra Vương Lâm đến, đôi mày nhíu chặt, thân thể nhoáng lên, xuất hiện bên ngoài các, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang tới gần, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi lại tới làm gì, cút ngay!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không nói một lời, tay phỉa bắt quyết, chỉ về phía trước. Tiên kiếm lập tức thét gào, lao thẳng về phía nữ tử này. Loan đao cũng theo sát phía sau, lóe lên một cái đã tới gần.

Nữ tử kia biến sắc, thân thể đột nhiên trong nháy mắt biến mất. Tốc độ nàng cực nhanh, thậm chí không kém gì loan đao. Loan đao lóe lên một cái chỉ cắt được vài sợi tóc của nàng.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, tay phải chỉ lên trời, miệng quát:

- Ngưng!

Tiên lực trong cơ thể hắn theo động vận động, từ tay phải Vương Lâm đột nhiên ngưng tụ, hình thành một quang cầu thật lớn màu trắng, trong nhắt mắt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Chẳng có một chút do dự, tay phải Vương Lâm chụp một cái, thân thể bay lên không trung, nhấn xuống, miệng quát:

- Cút ra cho ta!

Quang cầu như một tia chớp ầm ầm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện trên mặt đất. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Quang cầu toàn bộ nhập vào trong mặt đất. Lúc này mặt đất giống như địa long đang vùng vẫy, điên cuồng chuyển động. Ở cách đó một trăm trượng, một đạo bạch quang lóe lên. Thân ảnh nữ tử kia từ trong nền đất bay ra, đứng giữa không trung, nét mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào nữ tử nọ, lạnh giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, Tử Vân Các này đổi tên trở thành Tử Lâm Các!

Vương Lâm vừa nói, tay phải vừa vỗ về phía sau một cái.

Một đạo thanh quang nhanh chóng rơi xuống, bay vào trong ba chữ lớn Tử Vân Các. Trong chớp mắt thanh quang tiêu tán, chữ Vân trong Tử Vân Các liền biến thành chữ Lâm!

Một chữ Lâm này cực kỳ ngang ngược, nhưng lại rất đường hoàng, giống như nộ long xuất hải, cuồng phượng phách thiên, một cỗ hơi thở cuồng ngạo từ trên một chữ này toát ra khiến người nhìn không khỏi chấn động tâm thần!

Tử y nữ tử nọ ánh mắt ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn ba chữ Tử Lâm Các to đùng kia, hai hàng nước mắt chảy xuống. Nàng mạnh mẽ quay đầu, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tiếng nói cũng chứa đầy nước mắt.

- Ta phải giết ngươi!

Vừa nói, thân thể nữ tử này vừa đọng, đột nhiên biến mất, chỉ thấy một làn gió nhẹ thổi qua.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 483 Hóa ma chỉ (1)

Vương Lâm nhướng mày, thân thể lập tức lui lại. Trong làn gió kia ẩn chứa một cỗ sát khí ngập trời, mặt đất dưỡi chân Vương Lâm bị đảo qua liền xuất hiện một khe nứt cực lớn. Vương Lâm lùi lại phía sau, thân ảnh nữ tử nọ lại từ trong làn gió xuất hiện. Đôi mắt nàng đỏ bừng, sát khí nồng đậm, tay phải vỗ túi trữ vật một cái. Lập tức một đạo hồng quang bay ra, trong nháy mắt ở giữa không trung biến thành một con hỏa phượng. Hỏa phượng kêu to, bốn phía liền ngập tràn lửa đỏ, nhưng lại không hề chạm tới Tử Lâm Các mà toàn bộ hướng về phía Vương Lâm như dung nham nóng chảy từ trên trời giáng xuống.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, chụp vào hư không một cái. Tiên kiếm lập tức xuất hiện trên tay hắn. Vương Lâm tay cầm tiên kiếm, ngưng tj tiên lực, đột nhiên chém về phía trước một cái. Một đạo kiếm quang lớn cỡ mấy trượng ầm ầm gào thét, xé gió đánh tới, trực tiếp lao vào trong dung nham nóng chảy. Một tiếng ầm vang lên.

Âm thanh này cực lớn, truyền khắp cả ngọn núi. Nham thạch nóng chảy kia không ngờ lại bị chém hổng một lỗ. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, lao ra khỏi lỗ hổng nọ, tay phải điểm một cái về phía trước.

Dưới cái điểm này, thiên địa biến sắc. Dường như tất cả ánh sáng trong thiên địa đều bị ngón tay này thu hút. Cả thiên địa chỉ còn một cái ngón tay này!

Đây là một trong những thần thông sát thủ mà Tư Đồ Nam trước khi đi dạy cho Vương Lâm!

Tịch Diệt Chỉ!

Tam thức sát chiêu chính là ma thuật hung ác nhất mà Tư Đồ Nam tổng kết ra sau mấy vạn năm, uy lực vô cùng. Cả đời hắn chỉ truyền cho mỗi mình Vương Lâm!

Một chỉ này khiến sắc mặt nữ tử tái nhợt, vẻ điên cuồng trong mắt biến mất. Nàng đang muốn thuấn di, nhưng lại kinh hãi phát hiện không gian

bốn phía đang cực kỳ yếu ớt, không thể thuấn di nổi.

Một khi thuấn di, sợ rằng chẳng cần đối thủ ra tay, bản thân sợ rằng sẽ rơi vào trong hư vô.

Hai mắt Vương Lâm hàn quang dày đặc, một chỉ này nhanh như chớp ấn vào mi tâm của nữ tử kia.

Tử y nữ tử cắn răng, thân thể nhoáng lên một cái, không ngờ từ trong cơ thể thoát ra một khối phân thân. Phân thân này lao đầu vào ngón tay của Vương Lâm, rên khẽ một tiếng, thân thể liền héo rũ đi, hóa thành từng đốm sáng, bị ngón tay Vương Lâm hấp thu hoàn toàn.

Lúc này uy lực của ngón tay Vương Lâm lại càng lớn hơn!

Sắc mặt tử y nữ tử càng tái nhợt, phun một ngụm máu tươi, thân thể nhoáng lên, lại một khối phân thân nữa hiện ra.

- Bạo!

Nữ tử cao giọng quát.

Phân thân tự bạo, một cỗ khí tức điên cuồng lập tức tràn ra, gió rít ào ào bốn phía, trên mặt đất tràn ngập khe nứt, thậm chí bên ngoài Tử Lâm Các cũng đã có một số chỗ sụp đổ.

Trong lúc phân thân này tự bạo, nữ tử kia lập tức nhận thấy không gian bốn phía dường như được buông lỏng. Nàng không nói một lời, vội vã lui lại phía sau.

Nhưng ngay lúc này, trong sương mù phía trước lại xuất hiện một ngón cái yêu dị lại xuất hiện.

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ kinh hãi và tuyệt vọng.

Theo sự xuất hiện của ngón cái kia chính là cặp mắt lạnh như băng của Vương Lâm. Hắn nhìn nữ tử này như nhìn một kẻ đã chết!

- Dừng tay!

Lúc này đột nhiên từ phía xa bay tới mấy đạo cầu vồng. Một tiếng gầm từ đó truyền tới.

Vương Lâm hừ lạnh. Hắn chờ chính là những kẻ này tới đây. Lúc này ngón cái của hắn chẳng những không thu hồi mà tốc độ còn nhanh hơn gấp mấy lần, trong nháy mắt điểm lên mi tâm của nữ tử.

Hai mắt nữ tử này liền mở đục, thân thể run rẩy, thân thể sau khi bị ngón cái của Vương Lâm điểm trúng liền rơi xuống mặt đất, nhưng nguyên thần của nàng đã bị Vương Lâm giam cầm!

Lúc này sương mù bốn phía đã tiêu tan, Vương Lâm đứng giữa không trung, ngón cái tay phải đặt ở khóe miệng, hút một cái liền đưa nguyên thần của nữ tử kia vào trong tôn Hồn Phiên.

Mấy đạo cầu vồng xoẹt qua ngang trời, sau đó bốn nhân ảnh đột nhiên xuất hiện cách Vương Lâm ngoài trăm trượng.

Bốn người này có ba nam một nữ.

Trong ba nam, Vương Lâm nhận ra được hai người, trong đó một người có vẻ mặt hòa thiện là Triệu Tinh Sát, một người còn lại hắn biết chính là người đã giao dịch với hắn - Bạch Vi!

Còn nam tử cuối cùng là một trung niên, tướng mạo bình thường, nhưng lúc này lửa giận ngập trời tỏa ra từ trên người hắn. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nghiến răng quát:

- Đồng môn tương tàn, hôm nay ta sẽ thay sư tôn thanh lý môn hộ!

Sau ba nam nhân kia còn có một nữ tử. Nữ tử này tướng mạo xinh đẹp, đứng ở nơi nào là nơi đó liền tràn ngập hương thơm. Lúc này sắc mặt nàng hơi cổ quái, có vẻ như là đang muốn xem trò vui, nhẹ nhàng liếc nhìn Vương Lâm.

Một lúc sau lại có vô số đạo cầu vồng tới đây. Thần thức Vương Lâm đảo qua liền nhận thấy những người này đều là đệ tử của Tử tông, chắc là thấy sự dị thường ở nơi này nên tới xem xét.

Những người này không tới gần mà đứng ở ngoài ngàn trượng.

Dần dần người tới càng lúc càng nhiều, cuối cùng cả bầu trời dày đặc đệ tử của Tử tông. Ánh mắt của tất cả bọn họ đều đặt trên người Vương Lâm.

Trong ánh mắt này có đủ loại thần thái nhưng nhiều nhất là khiếp sợ.

Nam tử trung niên vừa quát kia đang muốn tiến lên thì bị Triệu Tinh Sát ngăn lại. Ánh mắt hắn sững lại, nhìn chằm chằm vào Triệu Tinh Sát nói:

- Đại sư huynh, ngươi có ý gì!

Triệu Tinh Sát lúc này sắc mặt nghiêm túc, không để ý tới nam tử trung niên mà nhìn về phía Vương Lâm trầm giọng nói:

- Vương sư đệ, ngươi đứng thứ bảy, ta gọi ngươi một tiếng thất sư đệ. Ngươi nói xem chuyện hôm nay là thế nào đây?

Thần sắc Vương Lâm bình thản. Những người này xuất hiện đều nằm trong dự đoán của hắn. Nói đúng hơn hết thảy mọi chuyện đều là do Thiên Vận Tử âm thầm thúc đẩy. Vương Lâm cũng không đoán nổi ý nghĩ của Thiên Vận Tử nhưng lúc này hắn cũng chẳng chút e dè.

Triệu Tinh Sát, Anh Biến trung kỳ! Bạch Vi, Anh Biến trung kỳ! Nam tử trung niên kia cũng là Anh Biến trung kỳ nhưng chính thức khiến Vương Lâm để ý chính là nữ tử kia. Tu vi của nàng rất mạnh!

- Anh Biến hậu kỳ....

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

- Tôn Vân là ai!

Đối với câu hỏi của Triệu Tinh Sát, Vương Lâm chỉ bình thản nói.

Lời này nói ra liền khiến bốn người kia biến sắc. Triệu Tinh Sát nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, một lúc sau mới lắc đầu nói:

- Lão thất, việc này ngươi sai rồi, sư huynh không giúp được ngươi!

Nói xong hắn liền buông cánh tay của nam tử trung niên ra.

Nam tử trung niên nhìn Vương Lâm, bước nhanh một bước liền vượt qua trăm trượng, đứng cách Vương Lâm mười trượng lạnh lùng nói:

- Loại dân bản xứ của một tinh cầu vút đi, để hôm nay ta cho ngươi biết thế nào là thần thông chân chính!

Trên người kẻ này truyền ra một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hắn, tay phải đặt lên túi trữ vật.

Ngay lúc đang giương cung bạt kiếm này, trong ánh mắt Bạch Vi lộ vẻ phân vân, đột nhiên nói:

- Sư huynh, đồng môn đấu pháp không được dùng cấm thuật, như vậy là xúc phạm môn quy!

Nam tử trung niên liếc nhìn Bạch Vi một cái, lạnh giọng nói:

- Hắn giết ngũ sư muội chẳng lẽ ngươi còn bao che cho hắn hả Bạch Vi?

Ánh mắt Bạch Vi lộ vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên khẽ cười nói:

- Sư huynh nói thế là đã động vào điều húy kị của sư đệ, ta sẽ nhớ kỹ!

Nam tử trung niên kia hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tiếng nói lạnh lùng:

- Ra tay đi. Ta cho ngươi thi triển ba pháp thuật trước! Cho phép ngươi dùng pháp bảo cũng được!

Vương Lâm bình tĩnh nhìn người này. Tu vi của hắn là Anh Biến trung kỳ, tiên lực vượt xa mình, nhưng Vương Lâm có rất nhiều pháp bải, lại có tam thức sát chiêu của Tư Đồ Nam, đối phó với Anh Biến trung kỳ hắn có bảy thành nắm chắc!

- Ba pháp thuật.....

Khóe miệng Vương Lâm nở nụ cười, tay phải giơ lên, ngón cái hướng người này, trong miệng thốt lên:

- Tốt!

Trong nháy mắt tiên lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển. Bên ngoài ngón cái tản mát ra ánh sáng yêu dị, dường như hấp thu toàn bộ ánh sáng xung quanh. Hơn nữa Vương Lâm đồng thời bước về phía trước nửa bước, ngón cái đột nhiên ấn một cái. Nam tử trung niên trước đó cũng đã chú ý tới thần thông của Vương Lâm, lúc này thấy Vương Lâm lại thi triển thứ thần thông này không khỏi cười lạnh, hít sâu một hơi. Hai tay hắn mạnh mẽ hợp lại, lập tức một cỗ khí tức màu vàng từ mi tâm hắn phát ra. Thứ kinh quang này cực kỳ chói mắt, vừa xuất hiện lập tức đã bao phủ toàn thân hắn.

Một cỗ lực lượng mênh mông như biển từ trên thân thể hắn tràn ra!

Nói thì chậm như chuyện chỉ trong chớp mắt. Ngón cái của Vương Lâm nhấn tới, trong nháy mắt đã đặt trên kim quang này. Đại hán nọ quát lên:

- Cấm thuật thần thông. Quy khư!

Đột nhiên kim quang trên thân thể đại hán như sống lại, nhúc nhích điên cuồng, ngay khi ngón cái của Vương Lâm chạm vào liền hình thành một cái ngón tay màu vàng giống như đúc, đánh lên ngón tay Vương Lâm.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười kỳ dị, ngón cái đột nhiên thu lại, cùng lúc đó tay trái vuốt lên túi trữ vật một cái. Côn Cực Tiên lập tức

xuất hiện trên tay vung ra. Chỉ nghe một tiếng chát vang lên, kim quang toàn thân đại hán huyễn hóa thành ngón cái kia liền tan biến, thậm chỉ cả kim quang trên người hắn dưới một roi này cũng liền tan nát.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 483 Hóa ma chỉ (2)

- Đây là lần đầu tiên, bây giờ là lần thứ hai. Nhị sư huynh, ngươi cũng đừng có trốn đó!

Vương Lâm vừa nói, Côn Cực Tiên trong tay hắn lại quất một cái. Ngọn roi này như giao long điên cuồng gầm thét, giáng xuống với thế đánh kinh người!

Chát một tiếng lại vang lên. Sắc mặt đại hắn liền tái nhợt. Nguyên thần của hắn dưới một roi này không ngờ lại suýt bị đánh ra khỏi cơ thể. Kim quang trên thân thể hắn lúc này toàn bộ đã tan nát.

Mắt thấy roi thứ ba sắp quất xuống, đại hán lập tức lui lại mười trượng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào cây roi trên tay Vương Lâm, sắc mặt khó coi nói:

- Đây là pháp bảo gì!!!

Vương Lâm nhìn đối phương cười khẽ nói:

- Còn một roi nữa!

Sắc mặt đại hán âm trầm, hừ nhẹ một tiếng, vỗ túi trữ vất, trong tay liền xuất hiện một thanh trường kiếm rất lớn. Hắn cầm trường kiếm trong tay, một cỗ kiếm ý lập tức dâng lên.

- Tính cả thủ ấn kia là ba đòn, tại sao lại còn một roi? Hôm nay ta tới là để thay sư tôn thanh lý môn hộ. Vương Lâm, nhận lấy cái chết đi!

Vừa nói thân thể hắn đột nhiên cúi xuống, trường kiếm trong tay ném thẳng lên, miệng quát:

- Thập phương bát la trận!

Kiếm vừa bay lên lập tức một hóa hai, hai hóa bốn, trong nháy mắt liền biến thành vô số từ trên trời trút xuống, lao thẳng tới Vương Lâm.

Cùng lúc này nam tử trung niên ngồi xuống bắt quyết, trong miệng lẩm bẩm. Một đạo hắc vụ từ thiên linh cái của hắn nhanh chóng thoát ra, ở giữa không trung rất lâu không tiêu tan. Chú ngữ càng ngày càng nhiều, hắc vụ cũng càng ngày càng đậm đặc, từ xa nhìn lại trông như một đám mây đen.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải điểm lên tiên kiếm một cái. Tiên kiếm lập tức bay lên hướng thẳng vào đám kiếm đang từ trên trời đánh xuống. Theo sát nó là loan đao, thế như sấm sét lao đi.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngừng. Phi kiếm trên bầu trời trút xuống vỡ tan tành, hóa thành vô số mảnh vụn tung tóe bốn phía.

Sau đó, tay trái Vương Lâm vung lên, chiến phủ bất ngờ xuất hiện. Giờ phút này trông hắn giống như một chiến thần viễn cổ, từng bước từng bước đi tới, chiến phủ trong tay đột nhiên nhằm thẳng vào nam tử trung niên đang ngồi chém xuống.

Nam tử trung niên mở trừng hai mắt. Lúc này trong mắt hắn đen kịt. Hắn cười ác độc một tiếng, thân thể đứng bật dậy. Hắc vụ trong không trung như khói sương điên cuồng phân thành bảy luồng chui vào trong thất khiếu của hắn!

- Thần thông cấm thuật, Tiên Ma thể!

Nam tử trung niên hét lớn một tiếng, thân thể bước về phía trước một bước, chiến phủ trong tay Vương Lâm trong nháy mắt chém xuống thân thể hắn.

Chỉ thấy một loạt tiếng vang như kim loại chạm vào nhau truyền khắp thiên địa. Thân thể đại hắn nọ không có một chút vết thương. Còn về Vương Lâm hắn có cảm giác từ chiến phủ truyền tới một loạt chấn động khiến tay hắn tê dại.

Đại hán cười hung ác, thân thể nhoáng lên, cả người nháy mắt hóa thành một luồng hắc vụ, điên cuồng hướng về phía Vương Lâm cuộn tới, những nơi hắn đi qua, mặt đất liền nứt nẻ, cỏ cây hóe rũ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể lùi lại phía sau. Cùng lúc đó hắn vung tay phải lên, Khu Thú Quyển trên tay hắn lập tức bay ra, hóa thành Xạ Thần Xa!

Sát khí chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Cấm thuật thần thông của người này thực sự có uy lực rất lớn, nếu không phải Vương Lâm có rất nhiều pháp bảo thì e rằng không thể chống nổi.

Nam tử trung niên hóa thành hắc vụ, điên cuồng lao tới trước người Vương Lâm. Lúc này tiên kiếm trên bầu trời chợt lóe lên, phóng thẳng vào hắc vụ. Loan đao theo sát phía sau, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua hắc vụ.

Trong hắc vụ truyền ra một tiếng hừ nhẹ của nam tử kia. Hắn vẫn cuồn cuộn lao tới, chẳng để ý tới đao kiếm kia.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàng mang, tay phải bấm quyết, miệng khẽ quát:

- Hóa Ma chỉ!

Thức thứ hai của Tư Đồ Nam truyền dạy được triển khai!

Một ngọn lửa màu tím từ trong ngón trỏ tay phải Vương Lâm đột nhiên lan ra. Lúc này ngọn lửa tím này chập chờn lúc sáng lúc tối, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng ngọn lửa này Tư Đồ Nam phải dùng một tháng mới có thể dạy được Vương Lâm miễn cưỡng dùng được nói. Ngọn lửa này là Ma hỏa!

Lấy tiên lực trong cơ thể thiêu đốt, nghịch hóa liền sinh ra ma hỏa. Uy lực của nó theo Tư Đồ Nam nói thì Anh Biến tu sĩ bình thường gặp phải nhất định mất mạng.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo nhìn ngọn lửa lượn lờ xung quang đầu ngón tay. Lúc này hắn dưới ánh sáng của ma hỏa trông có một thứ uy thế tà dị. Tay phải hắn chỉ về phía trước!

Trong nháy mắt hắc vụ lao tới, ma hỏa trên đầu ngón tay bắn ra, dung nhập vào trong hắc vụ.

Trong khoảnh khắc, bên trong hắc vụ truyền ra những tiếng như nước sôi, sau đó đột nhiê quay cuồng ở trước người Vương Lâm ba thước, sau đó nhanh chóng lui lại phía sau, bên trong liên tiếp truyền ra những tiếng kêu kinh ngạc.

Khóe miệng Vương Lâm lộ một nụ cười lạnh, thân thể hướng về phía trước, tay phải vung lên. Côn Cực Tiên hiện ta, hung hăng đánh xuống. Chỉ nghe chan chát mấy tiếng, chiếc roi trong tay Vương Lâm điên cuồng quất xuống.

Hắc vụ càng quay cuồng kịch liệt, dường như sắp tan nát, lui lại rất nhanh. Vương Lâm theo sát không tha, Côn Cực Tiên trong tay vẫn vụt lia lịa.

Lúc này trong ba người đang quan sát, Triệu Tinh Sát biến sắc, thân thể nhoáng lên, lao ra, miệng quát:

- Lão thất, dừng tay!

Trong miệng Triệu Tinh Sát vừa nói, tay phải đã vỗ túi trữ vật. Lập tức một cái vòng sáng màu trắng xuất hiện trên tay hắn. Trong mắt hắn hiện

lên một tia quỷ dị, đang muốn vung ra.

Ngay lúc này Vương Lâm quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm vào Triệu Tinh Sát, quát lớn:

- Ngươi xéo ngay cho ta!

Triệu Tinh Sát biến sắc, cười lạnh, chẳng những không lùi ngược lại còn tăng tốc, vòng sáng trong tay vung lên, lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm lộ vẻ khinh miệt, tay trái điểm vào hư không một cái về hướng Xạ Thần Xa, lạnh giọng nói:

- Giải phong!

Hai chữ này vừa phát ra, một tiếng ầm vang chấn động đất trời, rung chuyển cả ngọn núi truyền đi. Thậm chí trong vòng mấy vạn dặm cũng nghe thấy tiếng động kinh thiên từ Xạ Thần Xa truyền ra này.

Trong âm thanh này lộ ra vẻ bất khuất. Không khuất phục trời, chẳng chịu đất, không phục tiên, chẳng phục mà. Tiếng gầm bất khuất này ầm ầm vang lên, điên cuồng truyền tới.

Thân thể Triệu Tinh Sát trong nháy mắt sững lại. Sắc mặt hắn tái nhợt, xoay người ngơ ngác nhìn Xạ Thần Xa ở phía xa, thân thể lập tức lui lại thật nhanh.

Trên Xạ Thần Xa, một đầu quái thú khổng lồ khoảng hơn trăm trượng đang ngẩng cao đầu, lộ đôi mắt băng hàn tới cực điểm, chứa đầy u quang khiến người ta nhìn vào mà run rẩy.

Đầu cự thú này vừa xuất hiện, Bạch Vi lập tức không do dự lui lại phía sau, ở xa hơn ngàn trượng mới dừng lại, nhìn chằm chằm vào cự thú, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Về phần nữ tử Anh Biến hậu kỳ nọ cũng biến sắc, thân thể lui lại hơn trăm trượng mới dừng lại, nhìn đầu cự thú, trong mắt lộ ra vẻ suy tư. Nhìn bộ dáng của nàng hiển nhiên là cũng e ngại con thú này.

Bọn họ còn như thế thì không nói tới những đệ tử của Tử tông ở bên ngoài. Đám người này lúc này đều lộ vẻ hoảng sợ. Tiếng gầm bất khuất vừa rồi khiến cho hơn phân nửa số đệ tử tâm thần chấn động mãnh liệt, thậm chí một số còn không thể tiếp tục phi hành, linh lực trong cơ thể loạn động.

Trong đám đệ tử bốn phía cũng có chấp pháp trưởng lão. Bọn họ lúc này cũng âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ chuyện tranh đoạt của đệ tử của thủy tổ đại nhân tuyệt đối mình không được dây vào. Người có thể được thủy tổ đại nhân nhìn trúng thì đâu phải là kẻ yếu. Đừng coi thường người này

mới chỉ là Anh Biến sơ kỳ nhưng tổng thực lực thì ngay cả Anh Biến hậu kỳ cũng phải e dè.

Đệ tử bốn phía đều tản ra, ánh mắt nhìn về Vương Lâm ngoài vẻ khiếp sợ, còn có một tia kính nể.

Cường giả thì ở đâu cũng đều được mọi người kính sợ. Điểm này đã là quy luật của tu chân giới!

Ánh mắt Vương Lâm âm hàn, nhìn chằm chằm vào Triệu Tinh Sát đang lui nhanh, trong miệng nhẹ giọng nói:

- Giết hắn. Ta cho phép ngươi thôn phệ hồn phách hắn để tẩm bổ!

Hồn thú trên Xạ Thần Xa quay mạnh đầu nhìn Vương Lâm một cái, lại gầm lên một lần nữa. Lúc này thân thể nó nhoáng lên, rầm một tiếng liền kéo ra một dải xích sắt gắn trên thân thể, nối với Xạ Thần Xa. Lúc này nó lao đi, sợi xích bị kéo thẳng tắp, phát ra những tiếng rắc rắc, dường như có thể đứt bất cứ lúc nào.

Thậm chí Xạ Thần Xa cũng bị thú hồn này kéo mạnh theo sau.

Sắc mặt Triệu Tinh Sát đại biến, điên cuồng lùi lại, trong miệng quát:

- Lão tam, lão tứ, ra tay đi!

Vương Lâm cười lạnh, không để ý tới hắn nữa mà tiếp tục vung roi quất vào hắc vụ. Tiếng kêu trong hắc vụ càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng chỉ sau ba khắc liền tan nát, hóa thành nam tử trung niên.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt không còn chút huyết sắc, vừa rơi xuống đất hai chân liền run rẩy, suýt ngã xuống. Lúc này Vương Lâm lại quất thêm một roi lên ngực hắn. Nguyên thần của hắn liền bị đánh bay ra khỏi cơ thể, rơi ngoài ba thước.

Vương Lâm thu hồi Côn Cực Tiên, tay phải vung lên. Tôn Hồn Phiên liền xuất hiện trong tay hắn. Hắn phất lên một cái, mấy chủ hồn liền lập tức lóe lên, đuổi theo nguyên thần của nam tử trung niên kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 484 Thiên Vận Tử.

Xong đâu đấy, Vương Lâm thong dong đứng nhìn thiên địa, ánh mắt bình tĩnh. Những đệ tử của Tử tông bị hắn đảo mắt qua đều cúi đầu, không dám tiếp xúc trực tiếp với ánh mắt của Vương Lâm.

Thậm chí ngay cả chấp pháp trưởng lão cũng đều cúi đầu, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

- Vương Lâm này tới từ một tinh cầu vứt đi mà lại có thần thông thế này!!!!

Nỗi nghi hoặc này dâng lên trong lòng mọi người, mãi vẫn không tiêu tan.

Cuối cùng ánh mắt Vương Lâm hướng về phía Bạch Vi nọ và nữ tử Anh Biến hậu kỳ, bình thản nói:

- Hai người cũng muốn ra tay sao?

Bạch Vi cười khổ lắc đầu.

Nử tử kia ánh mắt lóe lên, cười duyên nói:

- Lão thất hôm nay phát uy, khiến chúng ta phải nhìn lại ngươi rồi. Ngày sau nếu có cơ hội ta với ngươi lại luận bàn cũng không muộn!

Vương Lâm gật đầu, tay phải vẫy một cái. Mấy chủ hồn đang truy kích nguyên thần của đại hán kia lập tức bỏ qua cho hắn, nhanh chóng quay trở lại bên người Vương Lâm. Hắn há một hút một cái, nuốt hết vào trong miệng, tiếng vào trong Hồn Phiên đang ở trong nguyên thần.

Nguyên thần của nam tử trung niên nọ giờ đây tràn ngập sợ hãi. Hắn vừa rồi đã dùng cấm thuật thần thông Tiên Ma thể, vốn có thể thôn phệ hết thảy mọi vật chất. Nhưng đầu tiên phi kiếm của đối phương không thể thôn phệ, sau đó là ngọn lửa màu tím nhìn qua có vẻ yếu ớt dung nhập vào trong cơ thể, khiến Tiên Ma thể tan nát. Hắn bị phản phệ trọng thương, sau đó bị một tia lửa màu tím còn lại trong cơ thể thiêu đốt khiến máu huyết toàn thân nhanh chóng bốc hơi.

Đã thế đối phương còn có ngọn roi quỷ dị kia, liên tiếp vụt xuống khiến hắn bị thương càng nặng. Ngọn roi đó xuyên thấu qua thân thể truyền tới nguyên thần. Một roi cuối cùng liền đánh cho nguyên thần phải rời khỏi thân thể. Pháp bảo có thần thông thế này khiến tâm thần hắn chấn động vô cùng.

Sau đó hắn lại bị mấy chủ hồn Anh Biến kỳ truy kích. Nếu đối phương mà không thu lại hồn phách kia thì hắn chỉ có thể tự bạo, hy sinh hơn nửa tu vi mới có thể chạy thoát.

Lại nói về Triệu Tinh Sát, tốc độ hắn rất nhanh nhưng cũng không so được với hồn thú. Hắn bị truy kích, sắp sửa bị hồn thú cắn nuốt thì một đạo ánh sáng tường hòa từ trên bầu trời hạ xuống.

Quang mang này từng điểm từng điểm nhập lại với nhau, hợp lại một chỗ, bỗng nhiên hóa thành một lão già. Lão già này từ mi thiện mục, hàng lông mày dài tung bay, khóe miệng mang theo một nụ cười. Hắn nhìn hồn thú một cái, tay phải điểm vào khoảng không, miệng cười nói:

- Một đầu Tôn Thiên thú thật tốt!

Hồn thú hung mãnh kia liền dừng lại, nhìn chằm chằm vào lão già, trong miệng gầm thét nhưng đôi mắt lại lộ vẻ sợ hãi.

Lão già khẽ lắc đầu, tay phải vỗ vào khoảng không. Hồn thú liền rên lên một tiếng, thân thể khổng lồ trong nháy mắt nhỏ lại, bị lão già vung một cái liền bắn trở về Xạ Thần Xa, ầm một tiếng lại hóa thành Khu Thú Quyển.

Sắc mặt Triệu Tinh Sát tái nhợt, vừa thấy lão già liền cung kính nói:

- Tham kiến sư tôn.

Bạch Vi và nữ tử Anh Biến hậu kỳ kia cũng nghiêm mặt, kính cẩn nói:

- Xin ra mắt sư tôn.

Về phần nam tử trung niên mất đi thân thể nọ cũng với thần thái cực kỳ cung kính, dùng thân thể của nguyên thần nghiêm trang nói:

- Đệ tử bái kiến sư tôn.

Giờ phút này đệ tử Tử tông ngoài bốn phía đều khom người bái lão già.

Lão già khẽ gật đầu, tay phải vung lên, nguyên thần của nam tử trung niên lập tức được một lực lượng nhu hòa nhanh chóng đưa trở về thân thể, nội thương trong nháy mắt đã khôi phục.

Xong việc này, ánh mắt lão già nhìn về Vương Lâm, cười nói:

- Kỳ thật ngươi đã sớm gặp mặt ta rồi!

Tay phải Vương Lâm vẫy một cái, Khu Thú Quyển bay vào trong tay hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn lão già, vẻ ngang ngược không còn chút nào, cung kính nói:

- Vãn bối Vương Lâm bái kiến Thiên Vận Tử tiền bối.

Lão già gật đầu, nhìn thoáng về phía sau Vương Lâm. Nơi đó là Tử Lâm Các đã bị trận đại chiến làm sụp đổ hơn phân nửa. Lúc này chỉ còn ba chữ lớn Tử Lâm Các là còn hoàn toàn đầy đủ.

- Chữ đẹp lắm!

Lão già vuốt chòm râu bạc, tay phải điểm một cái. Chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên. Tử Lâm Các đột nhiên khôi phục lại như ban đầu, dường như biến cố vừa rồi chưa từng xảy ra vậy. Ngay cả những khe nứt bốn phía, núi đã cây cối đều khôi phục hoàn toàn.

Thần thông bậc này khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động vô cùng.

- Vương Lâm, lão phu năm đó ở Chu Tước tinh thấy ngươi, nảy ý muốn thu nhận đồ đệ, vốn định nhận ngươi làm đệ tử ký danh trăm năm. Chẳng qua lão phu khi gặp ngươi lại thay đổi chủ ý. Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy tu đại đạo, trở thành một trong những đệ tử của Thiên Vận Tử ở Tử hệ hay không?

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm, ánh mắt nghiêm túc.

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tử trong chốc lát, sau đó quỳ xuống, cung kính nói:

- Đệ tử Vương Lâm xin ra mắt sư tôn!

- Tốt lắm!

Thiên Vận Tử cười to, nhìn Vương Lâm, hai mắt lộ vẻ hiền từ, nói:

- Còn không thả nguyên thần của ngũ sư tỷ ngươi ra. Chậm chút nữa là vi sư sẽ mất mất một đệ tử đó.

Vương Lâm ngẩng đầu, bình thản nói:

- Nguyên thần của ngũ sư tỷ có thể thả, nhưng có hai người này đối với con bất kính, không thể tha được!

Thiên Vận Tử trầm mặc một chút, sau đó cười cười, nhìn thật sâu vào Vương Lâm, gật đầu nói:

- Cũng được!!!!

Nguyên thần Vương Lâm khẽ động, lập tức nguyên thần nữ tử kia từ trong Tôn Hồn Phiên lập tức được giải phong. Chỉ thấy một đạo tử quang từ trong miệng Vương Lâm lóe lên xuất ra, ở phía trước Vương

Lâm hơn mười trượng hóa thành thân ảnh nữ tử kia. Nàng vừa xuất hiện lập tức phẫn nộ hét lên một tiếng, cả người hướng về Vương Lâm xông mạnh tới.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, thân mình chưa hề động đậy nhưng hai mắt đã lộ hàn quang.

- Đủ rồi!

Thiên Vận Tử bình thản nói.

Một lời nói ra, nguyên thần nữ tử áo tím kia lập tức tan vỡ, hóa thành nhiều điểm sáng, bị Thiên Vận Tử vung tay áo lên thu vào bên trong.

Vương Lâm tâm thần chấn động, đồng tử hai mắt thu lại, đứng tại nơi nguyên thần của nữ tử áo tím vừa mới tiêu tan trầm mặc không nói.

- Lui ra hết đi! Vương Lâm ở lại!

Thiên Vận Tử vung tay áo, thân mình bay lên rồi hạ xuống bên ngoài Tử Lâm Các.

Bạch Vi vội vàng cung kính hành lễ, thân mình lui về phía sau, hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về phía xa bay đi.

Còn nữ tử Anh Biến Hậu Kỳ kia dáng vẻ cũng cung kính, cùng với Bạch Vi rời khỏi.

Người đàn ông trung niên kia và Triệu Tinh Sát sắc mặt âm trầm, nhất là Triệu Tinh Sát sắc mặt có chút khó coi, sau khi liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, xoay người rời khỏi.

Đám đệ tử Tử Tông bên ngoài cũng giải tán. Hôm nay, hình ảnh Vương Lâm trong lòng bọn họ đã hoàn toàn đảo ngược, giờ phút này không còn một người nào dám bất kính với Vương Lâm nữa.

Vương Lâm cung kính đứng bên cạnh Thiên Vận Tử, cúi đầu không nói. Sự hùng mạnh của Thiên Vận Tử vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Hắn âm thầm so sánh với Tư Đồ Nam, cuối cùng không thể không thừa nhận, Tư Đồ Nam còn xa mới là đối thủ của Thiên Vận Tử.

Dù sao Tư Đồ Nam cũng không thể nói một tiếng khiến cho nguyên thần của một người tan vỡ, một lời khiến cho vạn vật khôi phục như lúc ban đầu. Đây chính là một loại tiên thuật, không phải là thần thông của tu sĩ.

Trước đây Tư Đồ Nam trong vòng một tháng đã giới thiệu cho Vương Lâm một ít pháp thuật của tu sĩ, trong những pháp thuật này, Vương Lâm

có ấn tượng sâu sắc nhất chính là tiên thuật.

Cũng không phải là pháp thuật vận dụng tiên lực để thi triển, tiên thuật, chuẩn xác mà nói, thực sự là tiên thuật, đó là một thần thông cực lớn cũng giống như thiên đạo ấn quyết mà tu chân liên minh ban cho các tu chân tinh.

Chẳng qua ấn quyết thì đòi hỏi sự kế thừa, còn tiên thuật thì cần khẩu quyết và ấn pháp mà thôi.

Từ sau khi tiên giới sụp đổ, phần lớn tiên thuật đã bị thất truyền, theo thời gian trở nên càng ngày càng ít. Tiên thuật cũng chia cấp bậc, như vậy cũng có tiên thuật hạ phẩm, tiên thuật trung phẩm và tiên thuật thượng phẩm. Ngoài ra còn có một tầng khác được gọi là cực phẩm tiên thuật, loại tiên thuật này cực kỳ hiếm thấy, Tư Đồ Nam cũng chỉ nghe người ta nhắc tới, cũng không có nói được nhiều.

Còn về tam sát chiêu mà hắn dạy cho Vương Lâm, nói một cách chuẩn xác là Tư Đồ Nam nhiều năm trước theo đệ nhất Chu Tước Tử Diệp Vô Ưu ở một nơi nào đó có được một loại tiên thuật hạ phẩm không hoàn chỉnh rồi từ đó lĩnh ngộ ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 485 Tiên thuật.

Tư Đồ Nam không thể khôi phục lại tiên thuật này mà chỉ có thể bắt chước. Trải qua bao nhiêu năm nghiên cứu, rốt cuộc phỏng theo đó nghĩ ra tam sát chiêu.

Bởi vì hắn tu theo ma đạo, cho nên nghĩ ra tam sát chiêu này bên trong bao gồm cả ma tính.

Thiên Vận Tử im lặng đứng bên ngoài Tử Lâm Các, nhìn chữ “Lâm” kia, rất lâu không nói. Bốn phía yên lặng, Vương Lâm đứng hầu bên cạnh, cũng không nói một lời. Hắn không hiểu tính tình của Thiên Vận Tử, không rõ tôn sư đại nhân này giờ phút này trong đáy lòng suy nghĩ cái gì. Nhưng nhìn thần thái mà đoán thì dường như cũng không tức giận.

Hồi lâu sau, Thiên Vận Tử thở dài một tiếng, thu ánh mắt, nhìn lên người Vương Lâm, cười nói:

- Một chữ Lâm hay lắm! Không tồi. Xem trên chữ này có một luồng khí kiệt ngạo xuyên thấu ra, nói như vậy bên cạnh ngươi chắc chắn có một người tu luyện theo ma đạo, sống chung với ngươi lâu ngày, khiến cho thân thể ngươi tự nhiên nhiễm khí tức ma đạo.

Vương Lâm tâm thần chấn động, thần sắc không đổi, nhưng đáy lòng cũng nhanh chóng chuyển động, cuối cùng nghĩ lại cảnh tượng người

đàn ông trung niên là nhị sư huynh kia thi triển cấm thuật thần thông hóa thành tiên ma thể, sau đó trong lòng khẽ động, bình tĩnh gật đầu, thật thà nói:

- Bên cạnh đệ tử đã từng có một người, tuy nhiên trên đường đã tách ra.

Thiên Vận Tử vuốt bộ râu bạc trắng, cười nói:

- Dù sao đối với Thiên Vận Tinh cũng không có quan hệ gì, trong mắt vi sư không có phân biệt chính tà tiên ma, tất cả đều theo lẽ tự nhiên mà làm! Thiên vận thiên vận, hết thảy mọi thứ trên thế gian đều theo thiên vận, chỉ cần có đạo tâm, đại đạo có cả ngàn vạn, đều có thể tu luyện.

Vương Lâm gật đầu cung kính, hắn vừa rồi nghĩ tới pháp thuật của nhị sư huynh kia, rõ ràng không phải là của môn phái chính đạo, mà là một loại thần thông thôn phệ ma đạo, cho nên lúc này mới nói thật, tránh nói dối bị Thiên Vận Tử nhìn ra.

- Ngươi cứ nghỉ ngơi một thời gian, ba tháng sau là đại thọ của vi sư, toàn bộ Thiên Vận Tinh cùng với hầu hết những người bản lãnh cao cường quanh đây đều sẽ tới. Đến lúc đó, vi sư sẽ nhân cơ hội này tuyên bố việc thu nhận ngươi làm đồ đệ, cũng là để cho người trong Thiên Vận có ấn tượng đối với ngươi! Ngoài ra còn một việc nữa, không lâu sau, đại sư huynh của ngươi sẽ nói cho ngươi biết!

Thiên Vận Tử nói xong, thân mình khẽ động, đạp vào hư không, từng bước đi về phía xa, chậm rãi biến mất trong không trung.

Vương Lâm cung kính tiễn Thiên Vận Tử rời khỏi, sau đó xoay người đi vào Tử Lâm Các!

Bên trong mật thất trên tầng ba của Tử Lâm Các, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, hắn nhìn bốn phía, ánh mắt lóe lên nhưng tia kỳ dị.

- Hôm nay ta rốt cuộc cũng coi như đã đứng vững trong Thiên Vận Tông này. Ở nơi đây xem ra cũng không thể tránh né quá mức, người ương ngạnh ngược lại có thể sinh tồn!

Thiên Vận Tử này chắc hẳn vừa rồi vẫn luôn để ý ta, ta sử dụng pháp bảo hắn đều quan sát rất kỹ, đúng hơn không phải là Xạ Thần Xa mà mấu chốt chính là tiên kiếm… Tuy nhiên hết thảy việc này đều nằm trong dự kiến, muốn thật sự cắm rễ được ở đây thì tiên kiếm này tuyệt đối không thể giấu Thiên Vận Tử. Hiện giờ ta không có gì trở ngại trực tiếp sử dụng, Thiên Vận Tử cũng ngượng ngùng không dám mở miệng xin của đồ đệ, đến khi hắn tỏ ý muốn lấy, ta sẽ trực tiếp dâng cho hắn, có lẽ sẽ đổi được một chút ưu đãi… Cấm thuật thần thông của nhị sư huynh kia sử dụng quả là không tồi!

Lúc này bản lãnh đã đạt tới đỉnh của Anh Biến Sơ Kỳ, nhất là trong ba cửa ải nhập môn, Nhân Chi Quan, ta vấn đạo vu tâm, trải qua nhiều vòng luân hồi, thể ngộ đạo tâm.

Thiên Chi Quan, ta chạm tới thiên đạo, ý cảnh được thăng hoa, hiện giờ khoảng cách tới Trung Kỳ cũng không còn xa, chẳng qua muốn đạt tới Anh Biến Trung Kỳ cũng cần một lượng lớn tiên ngọc, lượng tiên ngọc hiện giờ của ta vẫn còn chưa đủ.

Sau khi Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, hai tay bấm quyết, xuất ra từng đạo cấm chế bảo vệ toàn bộ Tử Lâm Các, sau đó nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngồi xuống thổ nạp.

Phía đông Tử Tông, trên một khu đất lát phỉ thúy ngọc thạch, có một lầu các cực kỳ xa hoa, bên trên có khắc ba chữ lớn… Tử Tinh Các.

Triệu Tinh Sát lúc này sắc mặt âm trầm từ bên ngoài nhoáng lên một cái, bước vào Tử Tinh Các. Hắn vừa mới đi vào liền nắm chặt tay, hung hăng đánh một quyền vào khoảng không.

- Vương Lâm! Ta đi theo sư tôn tu đạo đã hơn hai ngàn năm, đối với tính tình của sư tôn ta vô cùng hiểu rõ. Hắn không trực tiếp đưa ngươi đi bái tế Tổ Các, không truyền thụ bảo mệnh cấm thuật cho ngươi, việc này nhất định là có vấn đề! Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ đây mới là khảo nghiệm thật sự của sư tôn đối với ngươi, ba tháng sau đại thọ, nếu năng lực của ngươi vượt lên Tử hệ, như vậy hắn mới có thể thực sự nhận ngươi làm đệ tử, tuy nhiên… Vương Lâm, ta sẽ không cho ngươi cơ hội này đâu!

Tử Vân Các ta không quan tâm, nhưng người có được danh hiệu Thiên Vận Thất Tử trong Tử hệ nhất định phải là ta!! Lão nhị lần này bị nhục, chắc chắn trong lòng sẽ sinh hận ý, có thể lợi dụng được, về phần lão tam… Người này âm dương bất định, cũng có chút phiền phức, tuy nhiên ta cũng sẽ có cách khiến cho hắn nghe theo lệnh của ta.

Lão tứ… nàng bản lãnh cao thâm, nhưng ta tự có biện pháp đối phó, duy chỉ có lão lục… bản lãnh của lão lục đã đạt tới Vấn Đỉnh, tuy nhiên nhiều năm trước sau khi hắn bị Tôn Vân cướp lấy danh hiệu Thiên Vận Thất Tử đã rời khỏi Thiên Vận Tông đi tu luyện ở bên ngoài. Lần này nếu hắn trở về thì cũng thôi, nhưng một khi không trở lại thì đối thủ duy nhất của ta chính là Vương Lâm này!

Người này trước kia ta vốn không để trong mắt, nhưng hôm nay đã thấy người này thần thông không hề kém, pháp bảo không thiếu, bản lãnh tuy mới chỉ là Anh Biến Sơ Kỳ nhưng uy hiếp được cả Anh Biến Hậu Kỳ, là địch thủ lớn nhất của ta! Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy mà thương thế của ta thủy chung vẫn chưa hồi phục, nếu không, chỉ là Anh Biến Sơ Kỳ ta vốn sẽ không coi trọng như vậy!

Triệu Tinh Sát trong mắt lóe lên những tia quỷ dị, ngẩng đầu nhìn về hướng Tử Lâm Các phía xa, khóe miệng lộ ra một vẻ hiểm độc.

- Lão thất, trước hết ta sẽ làm cho lão tứ đánh một trận thật lớn với ngươi! Ta không thể giết ngươi nhưng cũng làm cho ngươi bị thương nặng, cần bế quan để hồi phục. Tới lúc đó, ta sẽ sớm trở thành Thiên Vận Tử, khôi phục bản lãnh, ngươi, ta sẽ không còn phải để mắt tới nữa.

Phía tây Tử Tông có một lầu các tràn ngập khí tức màu trắng ngà, điện áp cực lớn, nơi đây, chính là Tử Vi Các! Bạch Vi im lặng ngồi trong Tử Vi Các, trước mặt hắn có đặt một nhánh cây.

Đây là một cành cây vừa mới bị bẻ gãy, trên đó còn có một vài chồi non sắp nở rộ.

Bạch Vi nhìn nhánh cây, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Vương Lâm này bản lãnh cổ quái! Lúc trước ở Giao Dịch Tinh gặp người này, ta mơ hồ có một cảm giác hắn so với bây giờ còn mạnh hơn, không giống như hiện tại, phải cần có pháp bảo thần thông mới có thể đạt được hiệu quả tương tự. Trên người lão thất này xem ra có không ít bí mật… Tuy nhiên bí mật càng nhiều lại càng mê hoặc người khác…

Bạch Vi nhẹ giọng nói, hai mắt lộ ra vẻ mê ly.

Ngón trỏ tay phải của hắn nhẹ nhàng đặt lên khóe miệng… …

Bóng đêm bao trùm mặt đất, Tử Tông dưới ánh trăng có vẻ cực kỳ yên lặng. Tối nay, đệ tử trong Tử Tông chỉ thảo luận duy nhất một đề tài, đó là Vương Lâm.

Cái tên Vương Lâm này giống như ánh sao băng chói mắt, lóe sáng trên trời khiến mọi người không thể không ngẩng đầu chăm chú nhìn, chỉ là không biết sao băng này là chợt lóe lên hay là tồn tại vĩnh viễn. Vương Lâm khoanh chân thổ nạp, cả đêm không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chói chang từ trên đỉnh mật thất trên tầng ba của Tử Lâm Các chiếu xuống. Vương Lâm mở hai mắt, trong mắt hắn hiện lên một ánh sao, đứng lên đi xuống khỏi tầng ba.

- Tiên ngọc… …

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn ra ngoài lầu các.

Ít lâu sau, chỉ nghe thấy một lời nói dịu dàng từ bên ngoài truyền đến.

- Thất sư đệ, có rảnh không?

Thần sắc Vương Lâm trở nên cổ quái, trong Tử Tông này hắn không sợ Triệu Tinh Sát, không sợ tứ sư tỷ, nhưng chỉ duy nhất có tam sư huynh Bạch Vi này là muốn tránh cũng không kịp.

Vương Lâm thầm than, đi ra ngoài lầu các, chỉ thấy Bạch Vi mặc quần áo màu tím, phía trên có điểm xuyết một vài cánh hoa. Người này tướng

mạo vốn cực kỳ anh tuấn, lúc này ăn mặc như vậy, ánh mặt trời nhoáng lên một cái, có cảm giác như giống một giai nhân. Vương Lâm giữ một khoảng cách nhất định với người này, trầm giọng nói:

- Không biết tam sư huynh có chuyện gì?

Bạch Vi thản nhiên cười, mím mím môi dưới, nói:

- Đương nhiên là có chuyện. Lão thất, quần áo lệnh bài ngươi vẫn chưa lấy, ta đã lấy hết rồi mang tới cho ngươi đây.

Nói xong hắn vung tay phải lên, một túi trữ vật hướng về Vương Lâm bay tới. Vương Lâm nhận lấy, thần thức đảo qua, bên trong quả nhiên có đặt hai bộ quần áo màu tím cùng với lệnh bài.

- Đa tạ!

Vương Lâm ôm quyền, trầm tĩnh nói.

- Đừng ngại, Tử Tông sơn này ngươi không quen thuộc, chỉ bằng để cho sư huynh giới thiệu cho ngươi một lần?

Bạch Vi cười nói.

Vương Lâm trong mắt lộ vẻ cổ quái, kiên quyết cự tuyệt, nói:

- Hảo ý của sư huynh tại hạ xin nhận, nhưng bây giờ không thể, tại hạ còn muốn tu hành, xin hẹn tam sư huynh ngày khác.

Vương Lâm nói xong lui ra phía sau hai bước. Bạch Vi này hắn xem ra cực kỳ cổ quái, tiếp xúc với người này toàn thân Vương Lâm có một một loại cảm giác vô cùng không thoải mái.

Bạch Vi nhìn Vương Lâm, vẻ mặt có chút ảm đạm, hạ giọng nói:

- Thất sư đệ, Bạch mỗ cũng không có ác ý, chỉ là trong Tử hệ rắc rối phức tạp, Bạch mỗ đêm qua suy nghĩ rất nhiều, lúc này mới hạ quyết tâm nói cho ngươi biết, chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn nghe?

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức bạch quang lóe lên, trên mặt đất hiện ra một cái bàn, bên trên còn đặt một bộ trà cụ.

Vương Lâm ánh mắt trong sáng, nhấc vạt áo lên, ngồi một bên, cười nói:

- Tam sư huynh, mời ngồi!

Bạch vi cười khẽ, ngồi ở một bên, cầm ấm trà rót trước cho Vương Lâm một ly, sau đó mới rót cho mình một ly, sau khi buông ấm trà, hắn hạ giọng nói:

- Ngày đó khi từ biệt, ta thật sự không nghĩ tới ngươi không ngờ lại là ký danh đề tử mà tôn sư ngẫu nhiên nhắc đến năm đó!

Vương Lâm mỉm cười không nói gì.

Bạch Vi cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, hai mắt lóe lên, bỗng nhiên nói:

- Vương Lâm, cẩn thận với đại sư huynh!!

Vương Lâm sắc mặt không đổi, ngẩng đầu nhìn Bạch Vi, chờ câu tiếp theo của đối phương.

Bạch Vi buông chén trà, chậm rãi nói:

- Trong Tử hệ thì đại sư huynh là người đi theo sư tôn sớm nhất, biết được rất nhiều việc mà chúng ta không biết. Nói ví dụ như sư tôn đã ở Thiên Vận Tinh vô số vạn năm, vì sao trong hàng đệ tử, ngoại trừ những một số rất ít ở bên ngoài, phần lớn đều mới chỉ tu luyện trên dưới ngàn năm, rất ít người vượt qua được vạn năm? Điểm này, người khác không biết, nhưng đại sư huynh nhất định sẽ biết!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại, vấn đề này trước đây hắn cũng có suy xét, nhưng sự tình hắn biết được cũng không nhiều lắm, nên cũng không suy nghĩ sâu xa. Lúc này nghe Bạch Vi nói, hắn lập tức động tâm.

- Những đệ tử trước đây của sư tôn đã đi đâu? Vấn đề này không chỉ có ngươi và ta, thậm chí lão nhị, lão tứ, lão ngũ đều không thể đoán ra!

Nếu trong Tử hệ ta, ngoài đại sư huynh còn có người khác biết được thì ta đoán nhất định là lão thất Tôn Vân năm đó. Thậm chí ta nghi nguyên nhân hắn rời khỏi sư môn cũng là bởi vì như thế!

Vương Lâm trầm mặc, ít lâu sau chậm rãi nói:

- Tam sư huynh, việc này nếu không thể kết luận, chớ nên đoán bừa!

Bạch Vi trong mắt lóe lên một tia kỳ dị, trầm mặc một chút, nói:

- Tử hệ của chúng ta trong thất hệ đệ tử của sư tôn là yếu nhất. Tuy nói như vậy nhưng tranh chấp cũng không phải không ít, nhất là đại sư huynh, hắn nhắm vào danh hiệu Thiên Vận Thất Tử cũng đã rất lâu rồi.

Ngươi chớ coi thường đại sư huynh, bản lãnh trước kia của hắn không phải như vậy. Năm đó đại sư huynh tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử với lục sư đệ thất bại, bị thương nặng không thể khôi phục, bản lãnh giảm sút nhiều. Nhưng người này cực kỳ cứng cỏi, dám bế quan mấy trăm năm, chuẩn bị rửa nhục.

Đáng tiếc, lại xuất hiện một Tôn Vân. Tôn Vân đánh bại lão lục và đại sư huynh, đoạt được danh hiệu Thiên Vận Thất Tử.

Ba tháng sau, vào dịp đại thọ của sư tôn sẽ là ngày phong lại danh hiệu Thiên Vận Thất Tử cho Tử hệ ta. Lúc này đây, đại sư huynh tình thế bắt buộc, trừ phi lão lục tu luyện bên ngoài trở về, nếu không ngươi là người bên ngoài tới, nhất định sẽ bị hắn diệt trừ!

Vương Lâm nhíu mày, trầm giọng nói:

- Danh hiệu Thiên Vận Thất Tử này chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, sao phải cướp đoạt như vậy!

Bạch Vi ngẩn người ra nhìn Vương Lâm, hồi lâu sau cười ha hả, nói:

- Hư danh. Lão thất, người phải biết, một khi trở thành Thiên Vận Thất Tử, trên toàn bộ Thiên Vận Tinh, ngươi chỉ đứng dưới vài người nhưng đứng trên vạn người, cho dù là tu chân quốc nào cũng không dám không vâng mệnh, hơn nữa còn có rất nhiều người đi theo.

Ngoài ra, Thiên Vận Thất Tử cũng đều có một quốc gia riêng làm nơi một mình tu luyện, toàn bộ Thiên Vận Tinh có thể tùy ý lựa chọn, thậm chí cả tinh cầu bên ngoài cũng có cơ hội giành được!

Những điều tiếp theo lại càng quan trọng hơn. Ngươi là Anh Biến tu sĩ, tâm nguyện lớn nhất của cuộc đời này không phải là Vấn Đỉnh sao. Vấn Đỉnh Vấn Đỉnh, sáng vấn đạo, chiều đã chết, nói như vậy chắc ngươi cũng hiểu, Vấn Đỉnh tu sĩ khi đạt tới Vấn Đỉnh cũng là một bước mạo hiểm lớn, thậm chí ngày cả khả năng sửa chữa cũng không có, cửu tử nhất sinh!

Chỉ khi nào trở thành Thiên Vận Thất Tử, lúc đó sư tôn sẽ ra tay trợ giúp, tuy không thể đến mức hoàn toàn nắm chắc nhưng có thể tăng khả năng thành công lên ba phần! Ngươi nói xem, ai mà không động tâm!!

Vương Lâm hít sâu, ánh mắt lóe lên.

- Còn chưa hết đâu, ngươi và ta cũng đều tu luyện cần phải có một lượng tiên ngọc rất lớn, cho dù làm đệ tử của sư tôn, theo sự nâng cao của bản lãnh, mỗi tháng cũng chỉ được cấp cho một lượng cố định, thật sự là không đủ. Chỉ khi nào trở thành Thiên Vận Thất Tử, toàn bộ tiên ngọc của Thiên Vận Tông sẽ cung ứng cho bảy người này một cách vô hạn!

- Ngươi vẫn chưa động tâm?

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại.

- Thêm nữa, nếu ngươi không quan tâm đến hư danh, không cần đến Vấn Đỉnh, không cần đến tiên ngọc thì ngươi cũng nên biết nếu trở thành Thiên Vận Thất Tử, sẽ có cơ hội thật sự được sư tôn truyền đạo! Sư tôn truyền đạo không phải là hão huyền, mà là thật sự được truyền thụ tiên thuật!! Thiên Vận Thất Tử nghìn năm sẽ được truyền thụ một loại hạ phẩm tiên thuật, nhưng là một hạ phẩm tiên thuật hoàn chỉnh! Thiên Vận Thất Tử vạn năm lại tiếp tục được truyền thụ một loại hạ phẩm tiên thuật, hơn thế nữa sẽ được sư tôn đưa đến tu chân liên minh tiếp tục tu luyện sâu thêm, trở thành một đại thần thông tu sĩ chân chính trong Tu Chân Giới!

- Làm Thiên Vận Thất Tử ngàn năm sẽ được truyền thụ hạ phẩm tiên thuật!! Lời này chẳng lẽ là thật.

Vương Lâm ánh mắt tập trung, từng chữ một nói ra.

- Hoàn toàn chính xác! Lý Thắng Nam của Thanh hệ là Thiên Vận Thất Tử ngàn năm, trăm năm trước, được sư tôn ban cho một hạ phẩm tiên thuật hoàn chỉnh. Cho tới bây giờ hắn vẫn còn đang bế quan tìm hiểu, một khi xuất quan, thực lực chắc chắn sẽ đạt tới một trình độ đáng sợ!

Bạch Vi gật đầu nói.

Vương Lâm trong mắt lóe lên những tia kỳ dị, sau khi trầm mặc ít lâu, gật gật đầu, hướng về Bạch Vi ôm quyền nói:

- Tam sư huynh, tại hạ hơi mệt, ngày khác sẽ đến bái phỏng!

Bạch Vi mỉm cười đứng dậy, nói:

- Không sao. Nếu đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy nữa. Lão thất, nếu có việc gì, hãy tới tìm ta!

Nói xong, Bạch Vi liền ôm quyền, xoay người đi ra phía ngoài.

Lúc hắn xoay người, vẻ tươi cười trên mặt hắn lập tức biến mất, thay vào đó là một vẻ âm trầm.

- Đại sư huynh, ngươi muốn trở thành Thiên Vận Tử, chỉ cần một ngày Bạch Vi ta còn sống sẽ quyết không để cho ngươi có khả năng thành công, ta muốn cho ngươi lần nào cũng đều thất bại!! Như thế mới có thể trả thù chuyện năm đó ngươi làm với ta!

Vương Lâm trở lại bên trong Tử Lâm Các, ánh mắt lóe lên.

Hạ phẩm tiên thuật hoàn chỉnh, nếu là trước đây Vương Lâm cũng không biết được nó quý báu đến mức độ nào. Nhưng sau một tháng ở cùng với Tư Đồ Nam, nhất là sau khi nắm giữ được tam thức sát chiêu, Vương Lâm đối với tiên thuật có hiểu biết rất sâu.

Tư Đồ Nam dựa vào một tiên thuật không hòa chỉnh bắt chước tạo ra tam thức sát chiêu mà uy lực đã lớn như vậy, có thể thấy được uy lực của một tiên thuật hoàn chỉnh nhất định không thể tưởng tượng được.

Tiên nhân năm đó sở dĩ hùng mạnh là bởi vì hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là tiên bảo, nguyên nhân thứ hai chính là tiên thuật!

Tiên nhân có được thượng phẩm tiên bảo, lại thêm nắm giữ thượng phẩm tiên thuật thì sự kết hợp này đúng là quá kinh khủng, bản lãnh lại càng cao, thực lực lại càng lớn!

Có thể so sánh được với tiên thuật, theo Vương Lâm biết có lẽ chỉ có thần thông của bộ tộc cổ thần mới có thể cùng với tiên thuật phân biệt cao thấp.

Thần thông của bộ tộc cổ thần Vương Lâm lấy được trong ký ức của cổ thần Đồ Ti có rất nhiều bản ghi chép, nhưng những thần thông đó cần

phải là bộ tộc cổ thần mới có thể thi triển, hơn nữa yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, với bản lãnh của bổn tôn không thể vận dụng được.

- Thiên Vận Thất Tử quả là thú vị!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, trầm ngâm ít lâu, thay quần áo của đệ tử, xoay người ra khỏi Tử Lâm Các.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 486 Thiên Vận Thất Tử.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, mặt trời chói chang nhô lên cao, tỏa ra từng trận hơi nóng. Vương Lâm mặc áo tím, tóc dài phất phơ theo gió, có một cảm giác rất phiêu dật.

Đi trên đỉnh Tử Tông Sơn, dọc đường phàm là Tử Tông đệ tử nhìn thấy Vương Lâm, không kể gần xa, đều dừng bước cung kính ôm quyền, xưng hô là thất sư tổ!

Vương Lâm trên đường đi, dần dần trong lòng có chút hiểu ra. Thiên Vận Tông này không hề giống như những tông phái trên Chu Tước Tinh

trong việc phân chia vai vế, mà kế thừa môn phái thượng cổ tu tiên lấy thứ tự nhập môn trước sau để xác định.

Vì thế, nếu không phải là người đột nhiên nhập môn như Vương Lâm, hơn nữa việc phân chia vai vế lại vô cùng nghiêm khắc, thì sẽ không bao giờ xuất hiện việc thay thế.

Điều này cũng giải thích vì sao Tôn Vân năm đó rõ ràng đã trở thành Thiên Vận Thất Tử, nhưng thấy Triệu Tinh Sát vẫn phải gọi một tiếng đại sư huynh như trước!

Tử Tông Sơn thật lớn, Vương Lâm từ trước tới giờ đã tra xét nhiều lần, giờ phút này cũng không còn xa lạ, chỗ hắn đi tới là Phẩm Linh Các của Tử Tông!

Lầu các này là chỗ các đệ tử hằng ngày lĩnh đan dược linh thạch, lệnh bài mà Bạch Vi lấy chính là từ nơi này.

Thân là đệ tử của Thiên Vận Tử tất nhiên sẽ được hưởng thụ một vài quyền lợi, ví dụ như tiên ngọc sẽ được một lượng nhất định. Vừa rồi hắn nghe Bạch vi nói về việc này, nên lúc này mới tới đây lĩnh tiên ngọc.

- Nếu muốn tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử, bản lãnh nhất định phải đạt tới Anh Biến Trung Kỳ! Ở Thiên Vận Tông này, Vương Lâm ta phải làm một người ương ngạnh, nơi này cũng không phải là nơi cần

phải che giấu khả năng, một khi chính mình yếu thế, chỉ sợ lập tức sẽ bị người khác giẫm nát trong lòng bàn chân. Thậm chí Thiên Vận Tử cũng ngầm đồng ý với loại hành vi này, nếu không, chắc chắn sẽ không xuất hiện cảnh tượng chém giết lúc trước!

Một khi đã như vậy, ta muốn xem Vương Lâm ta rốt cuộc trong Thiên Vận Tông này sẽ đi được tới đâu, chỉ cần không động chạm đến sư tôn Thiên Vận Tử, ở đây tất cả đều cứ theo tự nhiên mà làm!

Vương Lâm trong mắt lóe lên tinh quang.

Phẩm Linh Các nằm ở lưng chừng núi, trên một bình đài rộng lớn. Lầu xây chín tầng, từ xa nhìn lại thấy linh lực bên ngoài nồng đậm, trào ra như sóng gợn, khuếch tán khắp nơi.

Toàn bộ lầu các được tạo thành tử thanh ngọc, trông tràn ngập một cảm giác tang thương, dường như đã trải qua gió mưa vô số năm tháng vậy, thậm chí bên ngoài còn có một số tảng đá đã biến thành màu xám.

Một ít dây leo màu xanh biếc từ những khe hở của lầu các mọc ra, quấn quýt bao trùm khắp tầng một. Trên những dây leo này cứ một đoạn lại có những đóa hoa màu tím nho nhỏ xuất hiện, màu sắc yêu dị, tỏa ra hương thơm động lòng người.

Ở phía dưới lầu còn có một tòa trận pháp khổng lồ. Trận pháp bao phủ toàn bộ tòa nhà, đặt Phẩm Linh Các ở trung tâm trận.

Trận pháp này nhìn tử xa tạo thành hai mặt âm dương, lần lượt thay đổi, cảm giác như là lực lượng hỗn độn vậy. Trong đó tỏa ra ba luồng khí tức cường đại, dường như muốn phá trận lao ra.

Ba cỗ khí tức này hóa thành ba đạo bạch ngân cực dài, chạy vòng quanh bên trong trận pháp, nhưng quỷ dị ở chỗ chúng lại không bao giờ va chạm vào nhau.

Bên ngoài Phẩm Linh Các đang có một nam tử trung niên ngồi khoanh chân. Hắn mặc hắc y, hai hàng lông mày như kiếm, mặt trắng như ngọc, ba chòm râu dài từ cằm buông xuống, phớt phơ trong gió, thoạt nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt.

Tu vi người này toàn bộ được ẩn dấu đi, trừ phi là người có tu vi cao hơn hắn, nếu không không thể phát hiện ra được. Hắn ngồi ở nơi đây, vẻ mặt bình tĩnh, dường như không để vạn vật trên thế gian này vào lòng. Toàn bộ tâm thần của hắn hiện giờ đều tập trung vào một vật đặt phía trước hắn

Trước người hắn đạt một trường kiếm dài bảy thước. Thân kiếm xanh biếc, tỏa ra u quang, dưới ánh mặt trời, trong phạm vi mấy trượng xung quanh thân kiếm đều được bao phủ bởi màu xanh này.

Vương Lâm đứng ở cửa sổ của Phẩm Linh Các, ánh mắt bình thản nhìn người này.

- Tu vi của người này là Hóa Thần đại viên mãn, nhưng trên thân thể lại có một luồng kiếm ý được cực ẩn dấu rất sâu !

Nam tử trung niên đó lúc này mở bừng hai mắt, khi nhìn thấy Vương Lâm ở cách đó không xa liền ngẩn ra một chút, sau đó lập tức đứng lên, ôm quyền cung kính nói:

- Đệ tử Trương Hướng Phàm, ra mắt thất tổ sư! Thanh trường kiếm xanh biếc nọ ngay khi người này đứng lên liền hóa thành một đạo lục quang, dung nhập vào trong cơ thể người này, trong nháy mắt liền biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn vào mi tâm của Trương Hướng Phàm, trầm ngâm một chút rồi bình thản nói:

- Có thể cho ta mượn phi kiếm của ngươi đánh giá một chút được không?

Trương Hướng Phàm sửng sốt, gật đầu nói:

- Phi kiếm của đệ tử chẳng qua chỉ là vật tầm thường, ở phường thị dưới chân núi cũng có thể thấy không ít, thất tổ muốn xem tất nhiên là được.

Vừa nói hắn vừa điểm lên mi tâm một cái, quát khẽ một tiếng. Chỉ thấy một đạo lục quang từ trong mi tâm lóe lên, hóa thành thanh trường kiếm dài bảy thước. Từng tiếng kiếm ngân vang lên.

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, tay phải chụp vào khoảng không một cái, lập tức thanh trường kiếm xanh biếc đó liền bị hắn cách không chụp lấy, cẩn thận xem xét.

Vừa rồi khi Trương Hướng Phàm thu hồi phi kiếm, một tia kiếm ý toát ra của người này liền hoàn toàn biến mất. Hiện giờ Vương Lâm nhìn thấy thanh kiếm này, vừa liếc mắt một cái liền nhận ra thứ phát ra kiếm ý không phải là Trương Hướng Phàm mà là thanh phi kiếm này!

Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve thanh trường kiếm xanh biếc này, tâm thần Vương Lâm chấn động. Nếu là người ngoài nghề thì khó có thể phát hiện ra kiếm ý trên Tiên kiếm, dù là có phát hiện ra cũng chỉ có thể cảm thấy kiếm này bất phàm mà thôi. Nhưng Vương Lâm vừa rồi trong nháy mắt khi cảm nhận được tia kiếm ý này thì tâm hồn liền lập tức chấn động. Một thứ cảm giác hết sức tinh tế đột nhiên trào dâng trong lòng hắn.

- Chu Dật.

Vương Lâm trầm tư.

Tia cảm ngộ trên thanh phi kiếm này rõ ràng là của Chu Dật năm đó hóa thân thành kiếm hồn tản mát ra!

Chu Dật năm đó sau khi truy kích kiếm tôn Lăng Thiên Hậu đã hơn trăm năm mà một chút tin tức cũng không có!

Giờ phút này Vương Lâm lần đầu tiên cảm nhận được kiếm ý của Chu Dật. Nếu hắn không có bảo tháp chứa ý cảnh vấn đỉnh của Chu Dật đã nhiều năm thì cũng không thể vừa nhìn đã có thể nhận ra kiếm ý trên thanh kiếm này!

Kiếm ý ẩn chứa trên thanh kiếm này chỉ có một tia. Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, tay phải vuốt trên thân kiếm một cái, lập tức màu xanh trên thân kiếm càng đậm, lóe lên một cái liền có một tia sáng xanh từ trong đó bay ra, hóa thành một điểm sáng xanh biếc lơ lửng trước người Vương Lâm.

Nhìn điểm sáng này, Vương Lâm than nhẹ, tay phải chụp một cái, nắm lấy điểm sáng này. Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Hướng Phàm đang ngẩn ngơ không hiểu gì, nói:

- Trên thanh kiếm này có một tia kiếm ý của cố nhân của ta. Ta lấy đi nhưng sẽ không bạc đãi ngươi. Ngươi cầm lấy ngọc giản này, trong đó có mười tám đạo cấm chế. Ngươi đem khắc cấm chế này lên một thanh thượng phẩm phi kiếm bất kì cũng khiến uy lực của nó gia tăng gấp mấy lần!

Nói xong, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, cầm một ngọc giản ném cho Trương Hướng Phàm.

Về phần thanh phi kiếm xanh biếc nọ Vương Lâm cũng trả lại. Trương Hướng Phàm vẻ ngoài cung kính nhưng trong mắt lộ ra vẻ đau đớn như cắt da cắt thịt. Sau khi tiếp nhận ngọc giản, vốn hắn không hy vọng gì, nhưng thần thức vửa đảo qua một cái, thân thể hắn liền chấn động, nét mặt lộ vẻ không tin.

Một lúc sau, hắn ngẩng mạnh đầu lên nhìn Vương Lâm, cung kính nói:

- Tạ ơn thất sư tổ!

Trương Hướng Phàm tu luyện tới này, kiến thức phi phàm. Hắn vừa liếc một cái liền phát hiện ra mười tám đạo cấm chế này rất bất phàm, toàn bộ đều là cấm chế công kích, hơn nữa điểm trọng yếu nhất là mười tám cấm chế này không ngờ có thể tăng cường hỗ trợ chồng lên nhau, cực kỳ hiếm thấy. Trương Hướng Phàm không thể kìm được nội tâm đang kích động. Hắn hận không thể lập tức bế quan, đem toàn bộ mười tám cấm chế này khắc lên phi kiếm. Đến lúc đó dưới sự gia tăng của cấm chế, trong đám Hóa Thần hậu kỳ thì hắn chẳng còn phải sợ kẻ nào!

Mười tám cấm chế này chẳng qua chỉ là hai trong số mười chín tổ hợp cấm chế mà Vương Lâm sau khi tìm hiểu mũ rơm của Vân Tước Tử mà

đưa ra, muốn để Cấm Phiên có thể đạt được chín ngàn chín trăm chín mươi chín tổ cấm chế thì số lượng này còn lâu mới đủ.

- Ta tới đây là vì muốn lấy tiên ngọc!

Vương Lâm cũng không nói lời thừa, thẳng thắn nói.

Trương Hướng Phàm vội vàng gật đầu, nói:

- Thất sư tổ, mỗi tháng người được một trăm viên tiên ngọc. Xin người đưa lệnh bài cho ta, ta sẽ mở truyền tống trận cho người.

Vương Lâm nghe vậy liền vung tay phải lên, một cái lệnh bài bay ra.

Trương Hướng Phàm sau khi tiếp nhận liền cung kính lui lại phía sau vài bước, xem xét một chút trên mặt đất, hai tay tính toán gì đó, cuối cùng ánh mắt lóe lên, cầm lệnh bài đột nhiên nhấn xuống phía mặt đất một cái.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 487 Kiếm ý.

Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng, chỗ Trương Hướng Phàm ấn chính là chỗ ba đạo bạch ngân trong trận pháp giao nhau trong nháy mắt.

Trong tích tắc khi lệnh bài này ấn về hướng mặt đất, ba đạo bạch ngân đột nhiên hướng về phía này điên cuồng lao tới. Chỉ nghe một đợt tiếng ầm vang, Trương Hướng Phàm không giữ nỗi lệnh bài trong tay, thân thể chấn động, bịch bịch bịch liên tục lui lại phía sau mấy bước.

Nhưng lệnh bài nọ vẫn lơ lửng giữa không trung. Ba đạo bạch ngân từ trong mặt đất lao ra, xuyên qua lệnh bài, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng cơ hồ chỉ còn nhìn thấy tàn ảnh hợp lại với nhau thành một khối.

Một lúc sau, trên lệnh bài đột nhiên phát ra ánh sáng màu tím mãnh liệt. Thứ ánh sáng này ầm ầm khuếch tán ra bốn phía. Ba đạo bạch ngân kia lập tức kêu vang, hợp lại với nhau, trực tiếp lao thẳng khỏi lệnh bài, hướng về Phẩm Linh Các cách đó không xa bay tới. Đến tầng thứ bảy nó mới dừng lại, nối thành một cánh cửa thật lớn.

Trương Hướng Phàm vội vàng cung kính nói:

- Thất sư tổ, xin mời cầm lệnh bài tiến vào.

Vương Lâm chẳng nói gì thêm tiến về phía trước một bước, cách không chụp lấy lệnh bài, thân thể hóa thành một đạo cầm vồng, bay về phía tầng thứ bảy.

Cánh cửa ánh sáng kia hiển nhiên là có tác dụng truyền tống. Thân hình Vương Lâm vừa mới bước một bước vào bên trong lập tức liền thấy trước mắt hoa lên, đến khi mọi vật rõ ràng thì đã ở một thế giới giống như tiên cảnh.

Nơi này không khí đầy hương hóa, tiếng nước chảy róc rách, bầu trời mây bảy sắc trôi hơ hững, thỉnh thoảng còn có tiên hạc bay qua.

Giữa không trung hiện giờ những đám mây bảy sắc nhanh chóng dụng hợp lại, hình thành một nhân ảnh thật lớn. Thân ảnh này không rõ tướng mạo nhưng tỏa ra một luồng tiên lực mạnh mẽ vô cùng.

- Lệnh bài!

Một tiếng nói uy nghiêm truyền ra từ miệng người khổng lồ này.

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, lệnh bài trong tay vung lên, xé gió lao về phía người khổng lồ. Lệnh bài đến trước người khổng lồ lập tức bộp một tiếng liền hóa thành một điểm sáng nhập vào trong thân thể hắn.

Một lúc sau, tiếng nói của người khổn lồ lại vang lên.

- Đệ thất tử thuộc Tử hệ, còn một trăm linh ba năm chưa lấy tiên ngọc, ngươi muốn lấy toàn bộ phải không?

Vương Lâm ngẩn ra. Với định lực của hắn mà lúc này cũng không khỏi chấn động tâm thần, hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Lấy toàn bộ!

- Tổng cộng có mười hai vạn ba ngàn sáu trăm khối!

Tiếng nói của người khổng lồ quanh quẩn trong không trung. Từng khối tiên ngọc từ trong thân thể hắn bay ra, với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt chất thành một đống cách Vương Lâm hơn mười trượng.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đống tiên ngọc đang tăng lên với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy, nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi nóng. Hắn chẳng thể nào ngờ được số lượng tiên ngọc lại lớn tới mức này.

- Ở những tông phái khác nếu không có thân phận đệ tử hơn ngàn năm thì lượng tiên ngọc cũng chẳng đạt tới mức độ khó tin thế này. Tiên ngọc vốn rất ít, không hiểu sao ở Thiên Vận tông lại nhiều đến vậy?

Vương Lâm hít sâu một hơi. Lúc này tiên ngọc đã chất thành đống cao như núi. Ánh mắt Vương Lâm sáng lên, mở túi trữ vật, dùng tốc độ cực nhanh thu toàn bộ đống tiên ngọc.

Xong đâu đấy, hắn vuốt túi trữ vật một cái, trong đầu vẫn còn cảm giác như đang nằm mơ.

Hắn lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ khó trách người khác lại coi mình là tu sĩ cao cấp hơn. Định lực của bản thân bây giờ chính xác là vẫn chưa đủ. Hơn mười vạn tiên ngọc này vừa rồi cũng làm cho mình đỏ mắt. Lúc này vô luận có ai ngăn cản hắn lấy tiên ngọc thì Vương Lâm đều sẽ không do dự ra tay ngay.

Hít thật sâu một hơi, ánh mắt Vương Lâm dần dần lại lộ vẻ tỉnh táo, khôi phục lại sau sự rung động về tiên ngọc vừa rồi.

Lúc này nhân ảnh thật lớn giữa không trung kia dần dần tiêu tán, lại hóa thành những đám mây bảy sắc như cũ. Từng trận ánh sáng lóe lên trong không trung, ngưng tụ lại hóa thành lệnh bài, nhanh như chớp bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm giơ tay phải, nắm lấy lệnh bài, trong nháy mắt thân thể nhất thời bị một lực lượng vô hình tác động, trực tiếp bị đẩy ra xa mười trượng, sau đó nhoáng lên, biến mất.

Bên ngoài Phẩm Linh Các, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện trong hư không cạnh tầng thứ bảy. Thân thể hắn vừa hiện ra liền lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp lao về phía xa.

Dọc đường đi, Vương Lâm dùng tốc độ thật nhanh, ào ào lao về phía Tử Lâm Các. Lúc này tiên ngọc đã đầy đủ, Vương Lâm đinh bế quan tiềm tu, tranh thủ trong ba thánh hấp thu tiên ngọc đó, khiến tu vi của bản thân đạt tới Anh Biến trung kỳ, tranh đoạt danh hiệu thiên vận thất tử.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, bay như chớp giật. Âm thanh cực hắn gây ra trong bầu không khí yên tĩnh của tông sơn có vẻ kỳ chói tai. Trong một tòa lầu trúc thanh nhã trên mặt đất, có ba lão giả đang ngồi. Những người này đều là chấp pháp trưởng lão của Thiên Vận Tông, trong đó có một người ngẩng đầu lên nhìn về hướng Vương Lâm, hừ nhẹ một tiếng bất mãn nói:

- Vương Lâm này cũng thật coi thường người khác, ở trong tông môn lại dùng tốc độ như vậy.

Lão giả bên cạnh lắc đầu nói:

- Thủy tổ đại nhân đã từng nói, chỉ cần hắn không phạm môn quy thì chẳng cần quản hắn. Hơn nữa người này tuy tu vi không cao nhưng cấm

ngôn chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú. Ta thấy dù là ba người chúng ta liên thủ sợ cũng chỉ đánh ngang tay được với hắn mà thôi.

Người cuối cùng cầm trong tay một chén trà tử ngọc, nhẹ nhấp một ngụm nói:

- Việc này ta không cần phải quan tâm. Cạnh tranh trong nội bộ đệ tử của thủy tổ đại nhân cực kỳ khốc liệt, chúng ta ở Thiên Vận Tông đã hơn một ngàn năm chẳng lẽ còn chưa rõ sao?

Ba người đều trở nên trầm mặc. Vương Lâm bay thẳng một đường, chỉ một lúc sau để trở về Tử Lâm Các. Thân thể hắn nhoáng lên, rơi vụt xuống mặt đất. Thân hình hắn vừa mới rơi xuống, lập tức sắc mặt thay đổi, nhìn về phía xa xa.

Ở phía chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo cầu vồng, hướng về phía Vương Lâm bay vút tới. Đạo trường hồng biến mất lộ ra thân hình của một nữ tử Anh Biến hậu kỳ, chính là vị tứ sư tỷ nọ.

Cũng lúc đó, bên cạnh Vương Lâm xuất hiện những đợt gợn sóng. Triệu Tinh Sát sắc mặt ôn hòa tiêu sái đi ra.

Bên phải hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, nam tử trung niên đúng hàng thứ hai trong số đệ tử sắc mặt âm trầm xuất hiện. Thần sắc Vương Lâm bình thản nhìn ba người, chậm rãi nói:

- Còn vị đạo hữu vẫn đang trốn trong bóng tối, cần gì phải dấu đầu lòi đuôi, ra đi!

Hắn cũng không phải phát hiện ra người khác mà là thấy ba người trước mặt không có vẻ sợ hãi nên mới đoán là họ có viện binh.

Tiếng nói của Vương Lâm vừa dứt, một tiếng thét chợt vang lên, vọng khắp không gian, quanh quẩn trên đầu ba người. Một thân ảnh màu lam đột nhiên xuất hiện. Đó là một người thanh niên, thoạt nhìn mới tầm ba mươi tuổi nhưng người tu chân không thể nhìn dung mạo mà đoán tuổi tác, hết thảy chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi.

Người này y phục toàn thân màu lam, trên ngực có thuê ba con lam long. Ba con rồng này trông dữ tợn hung mãnh, sống động như thật. Nhất là ba đôi mắt rồng lại càng tản mắt ra thần thái áp bức nhân tâm.

Người đứng hàng thứ hai trong số đệ tử thuộc Lam tông của Thiên Vận Tông, Tư Mã Như Phong tươi cười ôn hòa, sau khi hiện thân ánh mắt liền tập trung vào Vương Lâm.

- Anh Biến hậu kỳ, tu vi so với tứ sư tỷ cao hơn một chút, hẳn là đã đạt hậu kỳ đại viên mãn.

Đồng tử Vương Lâm không khỏi co lại.

- Vương Lâm sư đệ, ngươi tuy không phải thuộc hệ của ta nhưng tại hạ đã sớm nghe đến tên tuổi ngươi. Hôm nay ta muốn giới thiệu cho ngươi một vị sư huynh. Vương sư huynh, ngươi đã tới đây thì cũng nên đi ra gặp mặt một chút.

Tư Mã Như Phong mỉm cười, cao giọng nói.

- Hừ!

Một tiếng nói lạnh như băng từ trong hư vô truyền ra. Tiếng nói này đầy vẻ âm hàn, truyền đến tai Vương Lâm liền khiến hắn chậm rãi xoay người. Chỉ thấy phía sau hắn vài chục trượng không biết từ bao giờ đã xuất hiện thêm một người.

Người này mặc y phục màu xanh, đứng đó như một bức tượng băng ngàn năm. Hắn lạnh lùng nhìn Vương Lâm một cái liền không thèm để ý nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ một cái liếc mắt này đã tỏa ra một loại lạnh lùng như chúa tể thiên hạ. Trong mắt hắn Vương Lâm không xứng để hắn ra tay.

Dù chưa đạt tới vấn đỉnh kỳ nhưng hắn đã bước vào nửa bước. Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Hôm nay năm người này tới đây mục đích đã quá rõ ràng. Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải đặt lên túi trữ vật.

Lúc này tứ sư tỷ thuộc Tử hệ kia trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, khom người nói:

- Lão thất, ta được người khác nhờ vả, không thể không ra tay, xin người thứ lỗi.

Vừa nói, tay nàng vừa bắt quyết, điểm vào hư không một cái, miệng ngâm khẽ. Đột nhiên một tia sáng bạc từ trong cơ thể nàng điên cuồng lan ra, trong nháy mắt đã bao trùm phạm vi mười dặm.

- Tử thuật - Na di!

Một tiếng quát khẽ vang lên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 488 Khốn địa tu luyện.

Ngân mang bốn phía trong vòng mười dặm đột nhiên run rẩy, lóe lên kịch liệt, sau đó trong nháy mắt liền biến mất. Đồng thời nữ tử này và

Vương Lâm cũng đều biến mất. Ở ngoài Thiên Vận Tông hơn mười ngàn dặm có một thạch lâm rất lớn, chi chít những khối đá như những thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời cao. Từ xa nhìn lại, nơi này cực kỳ kinh người, có một cỗ sát khí kỳ lạ từ trong những khối đá này tỏa ra, tràn ngập, chuyển hóa với nhau, hình thành một ngọn lửa sát khí. Lúc này phía trên bầu trời thạch lâm đột nhiên xuất hiện từng luồng ánh sáng bạc. Những tia sáng này càng lúc càng dày đặc, cuối cùng trong phạm vi mười dặm toàn là ánh sáng chói mắt. Nơi này cực kỳ hoang vu, dù là tu sĩ cũng phần lớn là tán tu. Lúc này dù họ có thấy thì cũng lập tức tránh xa hoặc ở xa xa nhìn lại, chẳng ai dám tới gần. Trong luồng ánh sáng bạc kiên đột nhiên xuất hiện thân hình hai người, một nam một nữ. Nữ tử tướng mạo cũng khá xinh đẹp, thoạt nhìn như tiên tử, chiếc mũ tơ tằm trên đầu tung bay toát lên vẻ nữ tính dịu dàng.

Nam tử kia mặc y phục màu tím, tướng mạo tầm thường nhưng hai mắt lại lóe lên hàn mang. Dáng người hắn cao lớn, đứng ở nơi đó nhưng một cây tùng xanh, cao ngạo bất phàm.

- Thần thông na di của tứ sư tỷ thật sự khiến Vương mỗ được mở rộng tầm mắt!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, bình tĩnh nói.

Trước khi nữ tử này thiên triển thần thông, Vương Lâm đã lập tức cảm thấy không gian bốn phía bị khóa chặt, không thể na di.

Ngoài ra lại có bốn đạo sát khí tập trung lên người hắn. Nếu hắn cử động một chút thì lập tức sẽ bị công kích điên cuồng ngay!

Bốn đạo sát khí đó chính là của Triệu Tinh Sát ở bên ngoài Tử Lâm Các, nhị sư huynh và hai người bên Thanh , Lam hai hệ phát ra. Mục đích của bọn họ không phải muốn giết Vương Lâm mà là muốn chấn nhiếp!

Mấy người này liên thủ, Vương Lâm cũng không dám vọng động, cho nên mới đành để mặc đối phương na di tới nơi này.

- Lão thất nếu đã thích thần thông của sư tỷ này, đợi sau khi mọi chuyện giải quyết xong, ta sẽ đem thần thông này truyền cho ngươi. Chẳng qua hiện tại ta hy vọng ngươi ở chỗ này yên tĩnh bê quan ba năm. Sau ba năm ta sẽ tới thả ngươi ra!

Tứ sư tỷ bình thản, chậm rãi nói với Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, nhìn bốn phía xung quanh một chút. Nơi này khắp nơi đều là cự thạch kỳ dị, trong đó có một số tảng đá được người dùng thần thông khắc lên những vết sâu, nhìn từ trên không xuống có thể dễ dàng nhận thấy đây là một cái trận pháp.

- Chỉ một cái trận pháp này mà sư tỷ cho rằng có thể vây khốn được tại hạ sao?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải chụp vào khoảng không một cái. Lập tức bạch quang trong tay hiện lên, biến ảo hình thành một đạo kiếm quang đánh thẳng vào một tảng đá trên mặt đất.

Nhưng kiếm quang này chưa bay được trăm trượng đã trở nên ảm đạm một cách quỷ dị, cuối cùng không ngờ biến thành một điể sáng, sau đó tiêu tan.

Vương Lâm nhướng mày.

- Sư đệ, trận pháp này chính là do đại sư huynh bố trí, nếu không tuyệt đối nắm chắc, hắn làm sao có thể yên tâm vây khốn ngươi ở chõ này, vậy nên tốt nhất không nên cố sức nữa!

Tứ sư tỷ than nhẹ một tiếng, thân thể nhoáng lên, cả người hóa thành một đạo ngân quang, trực tiếp bay khỏi phạm vi của vùng sáng bạc.

Nàng quay đầu nhìn thật sâu Vương Lâm một cái, nhẹ giọng nói: - Đại sư huynh, nhân tình năm đó giờ ta đã hồi báo, từ này về sau ngươi và ta không còn gì liên quan nữa! Nói xong thân thể nàng nhoáng lên, bay về phía xa. Phương hướng đó chính là Thiên Vận Tông.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào thân ảnh đanh khuất dần kia, trong mắt hàn mang dâng lên. Tay phải hắn vuốt túi trữ vật một cái liền cầm lấy tiên kiếm, quét một nhát. Một đạo kiếm quang dài mấy

trượng lập tức gào thét phá không lao ra, chém mạnh về phía khoảng không bên dưới.

Kiếm quang lúc đầu thì thanh thế rất lớn, nhưng càng về sau lại càng yếu ớt. Chỉ sau ba nhịp thở, kiếm quang hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm trầm mặc, thân hình nhoáng lên, hướng thẳng lên trên bay đi. Hắn vừa bay lên liền cảm nhận được một lực cản rất lớn từ bầu trời đè xuống, ngăn không có hắn bay lên.

Lực cản này càng lúc càng lớn, cuối cùng như tràn ngập trời đất. Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, thân thể chẳng nhưng không lùi mà còn tiến nhanh hơn, một lần nữa lao tới được thêm mấy trăm trượng.

Từ xa nhìn lại, giữa không trung phía trên thạch lâm có một thân ảnh màu tím đang phóng lên cao nhưng lại có một tầng sáng màu bạc ngăn cản, thủy chung bao phủ lấy người này. Người này càng lên cao thì tầng sáng này cũng theo hắn, bị kéo dài trở thành một thứ giống hình chữ "đột" (1)

(1): Hình này: “凸”

Trên mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh, cố sức gầm nhẹ một tiếng, lại bay lên được mấy trượng nữa. Lúc này lực cản từ phía trên truyền tới đã tương đương với một tu sĩ Anh Biến hậu kỳ toàn lực ra tay.

Sắc mặt Vương Lâm trở nên trắng bệch, thân thể như lưu tinh bắn ngược về phía sau, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, lao thẳng vào mặt đất. Chẳng qua khi còn cách một đất mấy chục trượng, thân thể hắn nhoáng lên, xoay tròn mấy vòng liền hóa giải được lực lao xuống, cuối cùng nhẹ nhàng như lá thu bay lên trên một tảng đá, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm lên trời, không nói lời nào.

Một lúc sau, hắn vỗ túi trữ vật. lập tức tiên kiếm bay ra. Vương Lâm chỉ về phía trước, Hứa Lập Quốc bên tong tiên kiếm liền ngầm hiểu, gầm lên một tiếng, hướng về phía Vương Lâm chỉ, điên cuồng phóng tới.

Phía sau hắn, loan đao theo sát. Một đao một kiếm này lao thẳng về phía chân trời, tạo nên tiếng kêu xé gió. Lực cản lại hiện ra, lúc này cũng y hệt như lúc đè từ trên xuống. Lập tứ tiếng kêu thảm thiết của Hứa Lập Quốc liền truyền tới.

- Chủ tử, không được rồi, phá không được thứ quỷ này!

Tiểu đao cũng không xong rồi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vẫy một cái. Tiên kiếm liền bay trở về, loan đao cũng xoay quanh tiên kiếm, truyền đến từng đợt tiếng ngân vang, tựa không đã mất kiên nhẫn.

- Muốn vây ta ở nơi này tới khi tranh đoạt danh hiệu thiên vận thất tử kết thúc mới thả ta ra. Ta sao có thể để chúng đạt được ý nguyện chứ! Nơi đây nếu hoang vu, vậy thì ta cứ tu luyện, tranh thủ đạt tới Anh Biến trung kỳ. Đến lúc đó ta nhất định có thể phá vỡ nơi này, trực tiếp trở về Thiên Vận Tông!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hạ xuống khỏi tảng đá, đi thẳng vào nơi sâu nhất trong thạch lâm.

Sâu trong thạch lâm như những thanh lợi kiếm đâm thẳng lên trời cao, thân ảnh Vương Lâm như điện, nhoáng lên. Sau nhiều lần thử nghiệm, Vương Lâm đã tìm được biên giới của thạch lâm này. Bên ngoài biên giới này bị tấm màn sáng kia bao phủ, Vương Lâm không thể lao ra.

Hắn đơn giản ngồi khoanh chân trên một tảng đá, tay phải vỗ túi trữ vật. Lập tức một lượng lớn tiên ngọc lấp loánh quang mang hiện ra bốn phía xung quanh.

Vương Lâm ngồi giữa đám tiên ngọc, nhìn từ xa trông cực kỳ chói mắt. Hai mắt hắn như đuốc, đôi tay bắt quyết, điểm về phía trước một cái.

Lập tức tiên ngọc bốn xung quanh liền từ khối một bay lên, tự động rơi vào trước ngón tay hắn.

Trong nháy mắt tiên ngọc đụng vào ngón tay hắn liền lập tức phát ra những âm thanh răng rắc, sau đó từ màu trắng sữa nhanh chóng xám đi, cuối cùng ảm đạm rồi vỡ thành từng mảnh, rơi từng trên không xuống, chưa rơi tới mặt đất liền bị gió nhẹ thổi tan, bụi tỏa ra bốn phía.

Cứ một khối tiên ngọc vỡ tan lại có một khối khác bay tới ngón tay Vương Lâm.

Lúc này ngón tay Vương Lâm như là ngọn lửa giữa đêm đen, tiên ngọc lại giống con thiêu thân không kể sống chết lao tới.

Một khối, hai khối, ba khối, bốn khối....một lượng lớn tiên ngọc bị Vương Lâm hấp thu, biến thành mảnh vụn.

Quá trình này không ngừng lại chút nào, liền tục diễn ra. Động tác Vương Lâm thủy chung vẫn vậy.

Ngón trỏ tay phải hắn không ngừng hấp thu tiên lực, dung hợp ngưng kết. Thời gian chầm chậm trôi qua, ở nơi này Vương Lâm dường như quên cả thời gian, chuyên tâm thổ nạp, hấp thu tiên lực.

Dần dần phía sau hắn có một cái quầng sáng màu vàng chậm rãi xuất hiện.

Quầng sáng này phát ra ánh sáng nhu hòa, bên trong tiên lực tung hoành cực kỳ bá đạo.

Quầng sáng này chính là do tiên lực trong cơ thể đạt tới trạng thái bão hòa mới sinh ra được, nếu đem dung nhập vào cơ thể có thể khiến tiên lực như có thêm một lực lượng dự phòng, trong khi đấu pháp không còn lo cạn kiệt. Vương Lâm vẫn chưa ngừng thổ nạp.

Giờ phút này tiên ngọc bốn xung quanh hắn đã còn lại chẳng được bao nhiêu. Thần niệm Vương Lâm khẽ động, lập tức lại có một lượng lớn tiên ngọc từ trong túi trữ vật bay ra, xoay quanh người hắn.

Lúc này ánh mắt Vương Lâm thâm thúy, bên trong mây khói cuồn cuộn.

Hắn nhìn tiên gọc bốn xung quanh, trầm ngâm một chút rồi hút một cái. Hành động này khiến tiên ngọc xoay quanh Vương Lâm lập tức tan nát. Tiên ngọc vỡ tan nhanh chóng truyền từ trong ra ngoài, tỏa ra tiên lực vô biên.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 489 Thọ yến.

Lúc này đây tiên lực toàn bộ điên cuồng hướng về phía thân thể Vương Lâm. Tiên lực nhập thể, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, toàn lực hấp thu.

Thời gian ba tháng thoáng một cái đã trôi qua. Cả Thiên Vận Tinh đang chuẩn bị nghênh đón một sự kiện trọng đại ngàn năm có một. Ngày đó chính là ngày đại thọ ngàn năm của Thiên Vận Tử! Thiên Vận Tử mỗi một ngàn năm lại tổ chức đại thọ một lần. Cho tới này cũng rất ít người biết được hắn rốt cục bao nhiêu tuổi nhưng mỗi lần mừng thọ thì cả Thiên Vận Tinh đều náo động. Thậm chí ngay cả huyền trấn liên minh cũng phái sứ giả tới tặng quà mừng. Về điểm này thì dù là tu chân quốc cấp bảy cũng rất ít người có được. Duy nhất chỉ có Thiên Vận Tử. Từ một tháng trước, tử vụ đại trận ngoài Thiên Vận Tinh đã tạm ngừng vận động, một số lượng lớn đệ tử Thiên Vận Tông đã được phái ra nghênh đón khách khứa khắp nơi đổ về. Trừ người từ bên ngoài tới, tu sĩ bản địa đều tới Thiên Vận Tông dâng quà mừng. Năm cái tiểu tinh cầu xung quanh Thiên Vận Tinh cũng đều có rất nhiều tu sĩ tới chủ tinh, chúc thọ Thiên Vận Tử. Thậm chí có nhiều lão quái chiếm cứ riêng cho mình một tiểu tu chân tinh cũng đều tự mình tới Thiên Vận Tinh. Có thể nói là ở Thiên Vận Tinh, tất cả các tông phái, không người nào không biết. Thời gian một tháng nay, thất tông trong Thiên Vận Tông xây dựng rất nhiều phòng ốc để làm nơi cho khách ở. Cơ hồ mỗi đệ tử của Thiên Vận Tông đều bận rộn. Bao nhiêu người từ các tông phái, từ bên ngoài tinh cầu kéo tới, phải tiếp chuyện vài câu cũng là bình thường. Có thể tới đây chúc mừng tuyệt đối không phải kẻ yếu, có thể trao đổi cũng có lợi rất lớn. Một ngày nọ, người được phân công canh giả ở tử vụ đại trận bên ngoài Thiên Vận Tinh là đại sư huynh Tử hệ Triệu Tinh Sát, thân mặc áo vàng, bên hông đeo ngọc bội bằng noãn ngọc, sau lưng là một thanh cổ kiếm, thoạt nhìn trông rất nho nhã. Hơn nữa vẻ mặt hắn ôn hòa, khiến cho người nhìn sinh hảo cảm. Lúc này hắn đang đứng trong tử vụ, cúi đầu nhìn về phía Thiên Vận Tinh ở phía xa, khóe miệng lộ một nụ cười:

- Uy thế của thọ yến của sư tôn như vậy ta cũng lần đầu mới thấy, đến lúc đó nhất định sẽ kết giao được không ít bằng hữu. Nhất là tông chủ Vân La Tông nọ, tu vi cũng không kém, lại hợp tính mình. Đáng tiếc mọi việc này thất sư đệ đều không được tham dự. Lão thất à, ngươi với ta vốn không thù oán, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận thất tử với ta! Lão nhị đã bỏ cuộc, lão tam ta không để vào mắt, lão tứ nếu cùng ta tranh đoạt thì ta tự sẽ có phương pháp giữ nàng. Lão ngũ bị sư tôn trừng phạt, đưa vào thiên ngục bế quan trăm năm, lão lục lại xuất ngoại lịch lãm, sinh tử không biết, có thể trở về hay không còn chưa biết. Danh hiệu Thiên Vận thất tử lần này nhất định thuộc về ta rồi!

Hai mắt Triệu Tinh Sát lộ quang mang kì dị, khóe miệng mỉm cười.

Đột nhiên tử vụ bốn phía bỗng quay cuồng. Thần sắc Triệu Tinh Sát thay đổi, trên mặt lại lộ vẻ hòa thiện, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy từ phía xa có một chiến xa thật lớn chậm rãi phi hành tới. Chiến xa này thật khổng lồ, cao hơn ngàn trượng, toàn thân màu vàng, có vô số mũi nhọn trông rất kinh khủng. Ở dưới chiến xa có bốn con yêu thú khổng lồ. Bốn con yêu thú này nâng đỡ chiến xa, khiến cho tốc độ của chiến xa cũng rất nhanh.

Từng trận tiếng gào thét ầm ầm từ xa xa vọng lại.

Tiếng gào thét đó là do bốn con yêu thú phát ra. Bốn con yêu thú này thân thể khổng lồ, khí lực kinh người, có thể trong thời gian ngắn phi

hành giữa không gian, tuy không phải chuyện gì thần thông lắm nhưng cũng không thể coi thường.

Trên chiến xa này có mười người, đều mặc trường sam màu bạc, khuôn mặt không chút biểu tình, hai mắt âm hàn. Họ phân ra đứng xung quanh một vị trí trên chiến xa.

Ở trung tâm của chiến xa này có một chiếc ghế rất lớn. Lúc này trên ghế đang nằm một người. Thân thể hắn rất to lớn, nằm ở nơi đó trông cứ như một quả cầu thịt, làn da bên ngoài lại trong suốt long lanh, nhìn như thủy tinh vậy, khiến người nhìn không khỏi trầm trồ than đẹp.

Triệu Tinh Sát trong nháy mắt khi thấy chiến xa liền nhận ngay ra thân phận người tới. Hắn hít sâu một hơi, bước lên phía trước cung kính nói:

- Vãn bối Triệu Tinh Sát - Đệ tử Tử hệ của Thiên Vận Tông xin ra mắt Kim Ma tiền bối.

Chiến xa màu vàng kia dừng lại cách Triệu Tinh Sát hơn trăm trượng. Một cỗ uy áp cường đại lập tức tập trung vào Triệu Tinh Sát, hơn nữa bốn con yêu thú thật lớn kia giương đôi mắt to lớn, trong miệng gầm khẽ, thậm chí còn có rất nhiều nước miếng chảy ra từ khóe miệng chúng.

Trên chiến xa nọ, mười người mặc trường sam màu bạc kia lúc này chằm chằm nhìn vào Triệu Tinh Sát, ánh mắt lạnh như băng, không nói một

lời.

Triệu Tinh Sát mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bởi lẽ hắn biết thân phận của Kim Ma tử nên mới có chút thất thố.

Kim Ma tử chính là một tôn giả ở một tiểu tinh thuộc Thiên Vận Tông. Hắn một mình độc chiếm một tinh cầu, hoành hành ngang ngược. Một khi có người dám trêu chọc tới hắn, chắc chắn sẽ bị trả thù điên cuồng. Hơn nữa người này tính tình nóng nảy, thường thường một lời không hợp liền trực tiếp ra đòn sát thủ. Người chết trong tay hắn nhiều vô số kể.

Nhưng người này tu vi lại vào loại thông thiên, ngoài vài người đặc biệt ra, chả ai có thể chế phục hắn. Nghe đồn tu vi của Kim Ma tử đã đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết - Hư Thật nhị ý.

- Tiểu oa nhi ngươi đứng đó làm gì, còn không dẫn đường đi! Thân thể như quả cầu trên chiến xa nhướng máy quát.

Triệu Tinh Sát hít sâu một hơi, trên mặt lại khôi phục vẻ ôn hòa, cung kính nói:

- Xin mời tiền bối!

Vừa nói hắn vừa vung tay lên. Lập tức tử vụ bốn phía liền tách ra, lộ ra một thông đạo thật dài.

Dưới sự dẫn đường của Triệu Tinh Sát, chiến xa màu vàng khổng lồ kia chậm rãi bay về phía Thiên Vận Tinh.

Chuyện tương tự hầu như ngày nào cũng xảy ra ở Thiên Vận Tinh. Các tu sĩ có đại thần thông kéo đến từ các tu chân tinh khác. Sự xuất hiện của bọn họ khiến Thiên Vận Tinh tràn ngập tiếng bàn tán.

Thường xuyên phát sinh chuyện luận bàn, chẳng qua cũng rất có chừng mực, chưa từng phát sinh chuyện gì ác liệt.

Thất tông của Thiên Vận Tông, kể cả phía bên ngoài, trong vòng mấy vạn dặm lúc này đều có các tòa lầu các tinh xảo. Đây là kết quả của pháp lực tạo thành trong thời gian mấy tháng, tạo nơi nghỉ ngơi cho những người tới chúc thọ.

Hiện giờ nếu từ trên không trung nhìn xuống, trên Thiên Vận Tinh, chính giữa có một ngọn núi. Trên ngọn núi này chính là Thiên Vận Tông. Bốn phía xung quanh Thiên Vận Tông phát ra ánh sáng bảy sắc. Bảy sắc màu này chính là thất tông của Thiên Vận Tông.

Ở bên ngoài là những kiến trúc lầu các dày đặc, vô cùng vô tận. Từ xa nhìn lại dường như không có giới hạn. Mỗi một lần tổ chức mừng thọ

một ngàn năm cho Thiên Vận Tử, số lượng người tham gia đều lớn tới không thể tưởng tượng được.

Nhưng cuối cùng người có thể tiến vào Thiên Vận Tông tông tuyệt đối không quá trăm người. Thậm chí đôi khi chỉ có vài chục người.

Cùng với những người chúc thọ lục tục kéo tới, thời điểm Thiên Vận Tử tổ chức đại thọ đã đến!

Ngày này, bầu trời ngàn dặm không mây, sóng biển rì rào, gió nhẹ mơn man, truyền đi làn hương hoa cỏ thơm mát. Tại Thiên Vận Tông, thọ yến có tám chỗ!

Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, thất tông của Thiên Vận Tông đều có một chỗ trong thọ yến.

Ngoài thất tông ra, chỗ còn lại chính là vị trí của Thiên Vận Tử. Những người có thể có mặt ở đây đều không phải kẻ tầm thường.

Tối thiểu Kim Ma tử cũng không có cơ hội tham dự. Với thân phận của hắn cũng chỉ được ngồi ở thọ tiệc do Xích tông tổ chức.

Ở cách Thiên Vận Tông hơn mười ngàn dặm, trong thạch lâm đang có một nam tử tóc dài ngồi khoanh chân trên một tảng đá. Toàn thân người

này được bao phủ trong một cỗ khí tức dày đặc, từ xa nhìn lại trông như một đám sương mù.

Bốn phía xung quanh cực kỳ yên tĩnh. Đột nhiên người này mở bừng hai mắt, trong đó có hai luồng ánh sáng như trăng rằm, đột nhiên tỏa ra.

Vào lúc này, đột nhiên trời đất biến sắc, những đám mây dầy đặc điên cuồng tản ra, lộ ra một khoảng trời cao xanh vời vợi.

Người này giơ hai tay lên, hướng về bốn phía trong hư không nhấn một cái, lập tức cỗ khí tức nồng đậm bên ngoài cơ thể như nộ lang hung dữ xuay chuyển, kịch liệt dâng trào, cuối cùng điên cuồng tràn ra bốn phía.

Từng đợt tiếng răng rắc vang lên không ngừng. Thạch lâm bốn phía từ trong ra ngoài đột nhiên đầy những vết nứt, dần dần tiếng răng rắc càng ngày càng lớn, cuối cùng tiếng ầm ầm vang lên không ngừng, thạch lâm tan nát, hóa thành bụi phấn bay mù mịt trong không trung.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thạch lâm trong phạm vi mười dặm xung quanh chỉ còn duy nhất tảng đá sừng sững nơi nơi nam tử tóc dài ngồi khoanh chân là còn nguyên vẹn.

Hai mắt người nọ sáng ngời tinh quang, há mồm hút mạnh một hơi, lập tức khí tức nồng đậm vừa khuếch tán ra ngoài mười dặm liền điên cuồng co lại, cuối cùng như một cái phễu chui vào trong miệng hắn.

Cảnh tượng ấy giống như cự kình hút nước, vân long nuốt mây vậy.

Sau khi tia khí tức cuối cùng bị người này nuốt xong, hắn đột nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng thét dài chấn kinh thiên địa! Trong tiếng thét dài này, thân thể hắn nhoáng lên, đứng vụt dậy.

Dáng người hắn không phải cực cao lớn nhưng giờ phút này dưới ánh trăng trông lại như đội trời đạp đất, khiến người ta nhìn mà không thể không thán phục.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 490 Tử khí đông lai.

- Tử tông ... Ta tới đây!

Trong miệng nam tử này nhẹ giọng nói. Hắn chính là Vương Lâm!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, chân bước một bước về phía trước, thân hình đột nhiên biến mất, khi xuất hiện đã ở trên không trung cách đó mấy trăm trượng. Tầng ánh sáng bao phủ bốn phía lập tức truyền ra một lực cản thật lớn, ngăn cản hắn bay lên.

Lúc này vị trí hắn đứng chính là chỗ ba tháng trước hắn bay được lên cao nhất, nếu tiếp tục phi hành thì cực kỳ khó khăn. Nhưng hiện tại thần sắc hắn như thường, tốc độ chẳng những không giảm mà ngược lại còn nhanh hơn, giống như lưu tinh đột ngột từ mặt đất vọt lên, lao thẳng lên trời cao.

Do vậy mà lực cản trên tấm màn sáng cũng gia tăng lên vô số lần. Dưới sự tích lũy điên cuồng ấy đã đạt tới một mức độ khủng khiếp. Thân thể Vương Lâm cuối cũng phải sững lại.

Vị trí của hắn lúc này nếu từ xa nhìn lại có thể thấy rõ ràng như một ngọn núi màu bạc. Vương Lâm chính là đỉnh núi còn tấm màn sáng kia thì cách đầu hắn ba tấc đổ xuống, bao phủ phía dưới mười dặm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, giơ ngón cái tay phải lên. Lập tức một tia sáng chói lòa từ trong ngón cái của hắn nháy mắt ngưng tụ lại. Đột nhiên toàn bộ ánh sáng trong thiên địa dường như biến mất, cả đất trời chỉ còn mỗi ngón cái này tồn tại.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, ngón cái hướng về phía trước điểm một cái, trực tiếp đặt lên phía trên đỉnh đầu ba tấc.

Trong nháy mắt khi ngón cái hắn ấn tới, cả tấm màn sáng bỗng nhiên lập lòe, bên trong đó truyền ra những âm thanh răng rắc. Những vết nứt đột nhiên xuất hiện khắp nơi. Từ xa nhìn lại, màn sáng dường như sắp sửa tan nát.

Nhưng trong nháy mắt những vết nứt này lại tan biến. Tấm màn sáng khôi phục lại như ban đầu. Ánh mắt Vương Lâm âm trầm, Tịch Diệt Chỉ lại thi triển một lần nữa, điểm lên màn sáng. Chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm vang động đất trời, tựa hồ cả mặt đất cũng run rẩy. Tấm màn sáng chấn động càng kịch liệt, vết nứt điên cuồng hiện lên khắp nơi.

Nhưng trong nháy mắt khi vết nứt xuất hiện, một đạo ánh sáng phủ qua, tất cả các vết nứt lại biến mất toàn bộ.

Sắc mặt Vương Lâm trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, ngón tro tay phải giơ lên, đôi mắt lộ vẻ tà dị.

- Hóa Ma Chỉ!

Vương Lâm thốt lên. Từng trận u quang đột nhiên xuất hiện từ bốn phương tám hướng, điên cuồng tụ lại ngón tay của Vương Lâm. Cùng lúc đó, tiên lực trong cơ thể hắn cũng chuyển động, hướng về ngón trỏ này!

- Tư Đồ Nam đã từng nói, tu vi càng cao thì thi triển Hóa Ma Chỉ uy lực càng lớn. Lúc này ta đã đạt Anh Biến trung kỳ, thi triển thần thông này uy lực phải tăng lên mấy lần, nhất định có thể phá được trận pháp này!

Cùng với tiên lực trong cơ thể Vương Lâm dũng mãnh tràn tới, sắc mặt hắn lập tức lúc sáng lúc tối, một cỗ uy thế tà dị đột nhiên tỏa ra từ trên người hắn. Bên ngoài ngón tay phải của hắn chậm rãi xuất hiện một đốm lửa màu tím.

Một cỗ ma khí ngập trời đột nhiên từ đầu ngón tay của Vương Lâm tràn ra. Ma khí này lập tức bao phủ toàn bộ phạm vi mười dặm.

Giống như là ma vương xuất thế, lúc này toàn thân Vương Lâm lộ ra một cỗ ma ý. Tiên lực toàn thân hắn lúc này đều đã nghịch hóa về đốm ma hỏa trên đầu ngón tay hắn. Quá trình này đối với hắn không có gì khó chịu, ngược lại còn có một loại cảm giác cực kỳ sảng khoái. Loại cảm giác này khiến người ta cực kỳ mê luyến.

Rất nhanh sau đó, ngọn lửa màu tím trên đầu ngón tay hắn càng lúc càng sáng ngời, khí tức tỏa ra so với thần thông Vương Lâm thi triển ba tháng trước cường đại hơn gấp mấy lần.

Ngón trỏ tay phải Vương Lâm hướng về phía trước điểm một cái, lập tức xuyên qua vị trí ba tấc trên đỉnh đầu, phá tan màn sáng.

Tấm màn sáng trong nháy mắt khi ngón trỏ của hắn xuyên qua, ngọn lửa màu tím sáng ngời chói mắt, lấy ngón tay của Vương Lâm làm trung tâm, điên cuồng tràn về bốn phía. Lúc này tấm màn sáng giống như là một mảnh giấy, bị nó đốt cháy bừng bừng. Dường như chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa màu tím này liền từ bên trên ào ạt lan xuống thiêu đốt. Chỉ qua ba nhịp thở, ngọn lửa này bừng cháy từ trên cao tràn xuống đã khiến

trong phạm vi mười dặm chỉ còn một cái vệt lửa màu tìm hình tròn, chính là dấu vết của tấm màn sáng đã từng vây khốn Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, lóe lên hàn ý nồng đậm. chuyện quan trong đối với hắn hiện tại là làm sao có thể trở về Thiên Vận Tông. Hắn đối với nơi này không quen thuộc, không biết Thiên Vận Tông ở phương hướng nào. Đôi mắt hắn lóe sáng, tay phải vỗ túi trữ vật một cái, lập tức một cây hồn phiên hiện ra trong tay, phất lên. Một cái nguyên thần liền bay ra.

- Tào Nhất Đấu!

Vương Lâm bình thản nói.

Nguyên thần nọ chấn động, mở bừng hai mắt, đầu tiên ngơ ngác nhìn Vương Lâm, sau đó nhìn bốn phía một chút, lúc này hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Hắn cẩn thận nhìn một lúc nữa, cuối cùng hai mắt lại càng sáng.

- Nơi.....nơi này là Thiên Vận Tinh!!!

Nguyên thần đó thất thanh kêu lên.

Tào Nhất Đấu này chính là người Vương Lâm thu nhận ở Thi Âm tông. Vương Lâm dù sao cũng không quen thuộc Thiên Vận Tinh, rất dễ lạc đường. Năm đó hắn biết được Tào Nhất Đấu này vốn là người của Thiên Vận Tinh liền nảy ra ý nghĩ này, hứa sẽ cho hắn một thân thể anh biến, khiến hắn động lòng, cam tâm tình nguyện trở thành người dẫn đường của Vương Lâm tại Thiên Vận Tinh.

- Tào Nhất Đấu, từ nơi này về Thiên Vận Tông ngươi có biết đường không?

Vương Lâm lập tức hỏi. Hai mắt Tào Nhất Đấu lộ vẻ trầm ngâm, tay phải chỉ về hướng tây nói:

- Đi về hướng tây khoảng ba mươi vạn dặm chính là sơn môn của Thiên Vận Tông!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phương hướng Tào Nhất Đấu chỉ, hai mắt lóe sáng, thu hắn lại, thân thể như sấm sét lao nhanh về phía trước. Tốc độ của Vương Lâm đã triển khai tới cực hạn. Cả đoạn đường hắn đi qua chỉ nghe thấy hàng loạt tiếng ầm ầm như sấm động, liên miên không dứt. Âm thanh xé gió vang lên liên tục, cả người Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng vắt ngang trời, với tốc độ nhanh nhất bay về phía Thiên Vận Tông.

Trong lúc phi hành, hai mắt Vương Lâm càng thêm băng hàn. Từ lúc bắt đầu tiến vào Thiên Vận Tông, Tử hệ nhất mạch đã đều liên tục đối chọi với hắn. Vương Lâm vẫn cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng bọn người

Triệu Tinh Sát lại dám mượn sức người ngoài để áp bức, na di hắn đi vây khốn hắn trong thạch lâm.

Nếu không phải tu vi Vương Lâm đột phá nhờ vừa mới có được một lượng lớn tiên ngọc thì chỉ sợ rằng hắn sẽ bị nhốt ở đó mấy năm. Nếu như vậy thì đợi tới khi được thả ra, sanh tử của hắn phải chịu để người khác quyết định.

- Vương mỗ làm việc, người không phạm ta, ta không phạm người nhưng nếu người phạm ta thì phải giết không tha!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng chốc đã lại thuấn di.

Cứ như vậy, Vương Lâm liên tục thuấn di, không ngừng lao tới. Cuối cùng sau giờ ngọ ngày thứ hai hắn đã nhìn thấy Thiên Vận Tông ở phía xa xa.

Giờ phút này trong Thiên Vận Tông cực kỳ náo nhiệt, tiếng nói cười ồn ã. Trong sơn môn của thất tông đã bày tiệc rượu khắp nới, các loại tiên quả sơn tửu chỗ nào cũng có.

Sau bảy ngày thọ yến chính là ngày Thiên Vận Tử giảng đạo. Sau đó sẽ là Tử Hoàng nhị tông tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất tử. Chuyện này sẽ được tổ chức sau thọ yến một tháng, lại càng gây chú ý.

Từ xa nhìn lại, cả Tử tông đều được bao phủ bởi những mảng mây lớn. Những mảng mây này sau khi bị pháp lực ngưng tụ có thể sứng rắn như mặt đất.

Trong thọ yến của Tử tông đều là những môn phái vốn ở Thiên Vận Tinh. Trong những môn phái này người có tu vi cao thâm không phải không có nhưng cũng không nhiều lắm, lực lượng tổng cộng cả môn phái chỉ nằm ở tầng dưới cùng của Thiên Vận Tinh nên chỉ có thể ngồi tại tiệc rượu của Tử tông.

Trong yến tiệc trên sơn mạch của Tử tông, trong Tử hệ nhất mạch, đại sư huynh Triệu Tinh Sát hiển nhiên ngồi ở vị trí chủ tọa. Bên phải hắn ngồi theo thứ tự là nam tử trung niên nhị sư huynh, Bạch Vi tam sư huynh, nữ tử anh biến hậu kỳ tứ sư tỷ, sau đó là ba chỗ trống.

Lão ngũ bị phạt bế quan, lão lục xuất ngoại chưa về, lão thất Vương Lâm không có ở đây. Vì thế cho nên mới có ba chỗ trống này.

Bên trái Triệu Tinh Sát chính là sáu lão giả quần áo bất đồng. Sáu người này chính là sáu đại trưởng lão của sau tông phái trên Thiên Vận Tinh, người có tu vi thấp nhất cũng đạt tới vấn đỉnh sơ kỳ, người cao nhất đã đạt tới vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn.

Dù là thế những thế lực của sáu tông phái này quá nhỏ, chỉ có thể ngồi ở đây.

- Hôm nay là thọ yến ngàn năm của sư tôn ta, sau đó sư tôn sẽ giảng đạo. Chư vị, Tử tông chúng ta mấy ngày nay có điều gì chưa được chu toàn, mong các vị lượng thứ!

Triệu Tinh Sát mỉm cười đứng dậy, cầm lấy chén rượu, giơ lên mời, sau đó uống sạch.

Tiếng nói của Triệu Tinh Sát tuy bình thản nhưng truyền ra lại rõ ràng trong vòng cả trăm dặm. Mọi người bốn phía đều nâng chén rượu chúc tụng nhau.

Đột nhiên lúc này một đạo cầu vồng màu tím từ phía xa nơi chân trời đằng đông lao thẳng tới.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 491 Xông vào yến tiệc.

Đám mây tím từ phía đông bay đến, chân trời lập tức ánh lên một dải màu tím, bên trong đám mây tím này một thanh âm phá không vang lên giữa trời đất.

Trên đỉnh Tử Tông Sơn, trong tầng mây dài liên miên trăm dặm, những người tu chân trong các tông phái trên Thiên Vận Tinh lập tức phát hiện ra sự dị thường này, đều buông chén rượu, ngẩng đầu nhìn về hướng đông.

- Hắn chẳng những thoát được vòng vây, hơn nữa không ngờ còn đạt tới Anh Biến Trung Kỳ!!!

Triệu Tinh Sát sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, chén rượu trong tay lập tức ầm lên một cái hóa thành tro bụi.

Không chỉ có hắn, lão nhị ngồi bên cạnh Triệu Tinh Sát trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ, ánh mắt u ám, đứng bật dậy, chân khẽ động, cả người lập tức hóa thành một đạo tử quang, hướng về phía chân trời bay đi như tên bắn.

Còn lại Bạch Vi trong mắt lộ ra những tia kỳ dị, cầm lấy chén rượu, khẽ uống một ngụm, khóe miệng mỉm cười.

Về phần tứ tỷ vây khốn Vương Lâm kia, nữ tử này ánh mắt vẫn thản nhiên, không có một chút biến đổi.

Lão nhị của Tử hệ, người đàn ông trung niên kia thân ảnh như điện, sau khi xông tới liền quát lớn:

- Hôm nay là ngày vui của Thiên Vận Tông ta, ai dám xông vào, giết không tha!

Hắn không để Vương Lâm lên tiếng, trực tiếp buộc tội, trong lúc nói, hai tay hắn bấm quyết, vỗ vào khoảng không phía trước, miệng quát:

- Thượng chi lực!

Lời vừa nói ra, lập tức trong lòng bàn tay một đám khí màu vàng lóe ra, hóa thành một đám cát lớn giống như một bầy ong, tốc độ nhanh hơn người này gấp mấy lần bay về phía đám mây tím kia.

Vương Lâm như một ngọn đuốc, cả người nhoáng lên một cái, xuất hiện phía trên đám mây trắng. Lúc này thượng chi lực của người đàn ông trung niên là nhị sư huynh kia đã hóa thành một đám cát đánh tới.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, không có một chút nóng nảy, thân mình không hề dừng lại, ngay lúc xông ra tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức cầm Cấm Phiên ở trong tay, run lên một cái, vô số cấm chế từ bên trong gào thét xuất ra, ở phía trước người đầu đuôi nối với nhau bỗng nhiên hình thành một cơn lốc cấm chế màu đen.

Thổi một cái, lập tức bốn phía cuồng phong gào thét, từng trận tiếng gào khóc nức nở vang vọng khắp trời đất.

Đám cát đang bay đến kia lập tức bị cơn gió cấm chế này cuốn vào, ngay lúc sắp đánh tới người Vương Lâm bị xé phân ra làm hai, hóa thành hai luồng sáng màu vàng, dung nhập vào trong cơn lốc cấm chế.

Vương Lâm ung dung đưa chân bước qua cơn lốc cấm chế, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn nhị sư huynh một cái, bình thản nói:

- Hai lần chọc tức ta, không giết ngươi không phải là Vương mỗ!

Nói xong, ngón trỏ tay phải Vương Lâm đưa lên, tiên lực trong cơ thể bỗng nhiên đảo ngược, một tia ma hỏa xuất hiện ở đầu ngón tay.

Người đàn ông trung niên biến sắc, quát:

- Lão thất, hôm nay là thọ yến của sư tôn, có rất nhiều đạo hữu ở đây, ngươi không được làm càn!

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, liếc nhìn tu sĩ bốn phía một vòng. Những tu sĩ này đều quan sát một cách lạnh lùng, không có một chút nào muốn

ra tay tương trợ.

- Các vị đạo hữu, hôm nay là trận tranh đoạt của Tử Tông ta, người ngoài nếu tham gia chớ trách Thiên Vận Tông ta sau này truy cứu!

Vương Lâm lạnh giọng nói xong, thân bình tiến về phía trước, ngón trỏ tay phải hướng vào người đàn ông trung niên điểm tới.

Người đàn ông trung niên kia thân mình lui nhanh, hắn đã từng nếm qua nỗi khổ do ma hỏa này gây ra, lúc này lại nhìn thấy, trong lòng không khỏi dâng lên ý muốn tháo chạy.

Đúng lúc này, Triệu Tinh Sát sắc âm trầm bước về phía trước, bước một bước đã đi tới phía trước người đàn ông trung niên. Hắn nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Lão thất, trở về chỗ đi! Trận phân tranh của Tử hệ không phải hôm nay!

Vương Lâm không nhìn đến Triệu Sát Tinh một cái, ngón trỏ tay phải bắn ra. Lập tức ma hỏa lóe lên, ngay khi vừa bắn ra trong nháy mắt đã biến thành vô cùng to lớn muốn phủ cả đất trời , khiến cho mây trắng bốn phía ánh lên màu tím.

- Ma diễm!

Những người có kiến thức rộng rãi của các tông phái đang ngồi sau bàn tiệc liếc mắt một cái liền nhận ra nguồn gốc của ngọn lửa này.

- Thiên Vận Tông xem trọng tất cả mọi việc theo ý mà làm, đệ tử có thể xuất ra ma diễm cũng không có gì lạ. Chẳng qua người này rất lạ, trước đây chưa từng biết được trong Tử Hệ lại có người này tồn tại!

- Nghe Triệu đạo hữu xưng hô người này là lão thất, chẳng lẽ người này là đệ tử thứ bảy trong Tử hệ, chẳng phải Tôn Vân năm đó chính là lão thất sao!

Những tiếng bàn tán xôn xao không ngớt lọt vào tai.

Ma hỏa lóe lên phóng ra bay thẳng đến người đàn ông trung niên. Triệu Tinh Sát sắc mặt âm trầm, tay phải bấm quyết, trong miệng nói khẽ:

- Đại tự tại thiên địa quyết!

Lời này thốt lên, chỉ thấy những quầng sáng màu trắng từ trên tay phải của Triệu Sát Tinh bỗng nhiên liên tục xuất hiện, điên cuồng tản ra bay đến, nhanh chóng bọc lấy ma hỏa.

Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ trào phúng, trong miệng quát khẽ:

- Bạo!

Trong nháy mắt, ma hỏa bị quầng sáng bọc lại kịch liệt lóe lên, nhanh như chớp một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, ma hỏa tự nổ, tan vỡ.

Sau khi ma hỏa này tự nổ, một luồng ma khí mà chỉ có người tu ma cao thâm mới có thể luyện hóa ra ở bên trong cuộn lên, từ chỗ ma hỏa tự nổ điên cuồng phát tiết ra.

Chỉ thấy vô số những đốm lửa màu tím bỗng nhiên mang theo một lực công kích mạnh mẽ trực tiếp cuốn thẳng tới tấn công vào bốn phía quầng sáng, quầng sáng kia không thể chống cự liền lập tức sụp đổ, hóa thành những ngọn lửa màu tím, nhanh chóng bị thiêu đốt thành tro.

Trong thời gian ba nhịp thở, toàn bộ quầng sáng đã bị ngọn lửa thiêu đốt thành tro, biến mất không thấy.

Sắc mặt Triệu Tinh Sát cực kỳ khó coi, thân mình hắn lui nhanh. Không chỉ có hắn, người đàn ông trung niên kia cũng không chút do dự nhanh chóng lùi lại.

Ngoài hai người này, tu sĩ của các tông phái ở bốn phía đang dự yến tiệc khi thấy ma hỏa tự nổ đều thi triển thần thông, tản ra bốn phía. Gần như trong nháy mắt, trong phạm vi nghìn trượng không còn bóng dáng một tu sĩ nào.

Ma hỏa tự bạo điên cuồng thổi quét ra nghìn trượng, lúc này mới dần dần tiêu tan.

Trong vòng nghìn trượng, giờ phút này tất cả bàn tiệc đều đã hóa thành tro, ngay cả những đám mây trắng cũng bị thiêu đốt, hình thành nên một cái hố rộng nghìn trượng.

Vương Lâm thân ảnh như điện, không nói lời nào, khẽ động một cái đã cầm tiên kiếm ở trong tay, trong lúc xông tới vung ra một kiếm. Chỉ thấy một đạo kiếm quang lớn cỡ mười trượng bỗng nhiên xuất hiện, gào thét hướng về người đàn ông trung niên chém xuống.

Cùng lúc đó, loan đao theo sát phía sau tiên kiếm, gào thét bay ra.

Người đàn ông trung niên kia mắt thấy đã biết là không kịp, gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm quyết, quát:

- Cấm thuật, Tiên Ma thể!

Lời vừa nói ra, toàn thân hắn lập tức truyền ra những tiếng lách cách, khi kiếm quang gần chém tới nơi, cả người hắn lập tức hóa thành một đám sương mù màu đen.

Tiên kiếm quét ngang qua, chia đám sương mù ra làm hai, nhưng lập tức hai đám sương mù lại hợp lại với nhau, hóa thành một, sau đó nhanh chóng hướng về một bên bay nhanh đi, hiển nhiên là muốn chạy trốn.

Vương Lâm cười lạnh, tiên kiếm trong tay rung lên, trong tiếng gào thét của Hứa Lập Quốc, hóa thành một đạo kiếm quang lao thẳng tới, đuổi theo không bỏ.

Loan đao cũng tiến nhanh tới, trong chớp mắt liền đuổi theo màn sương đen, điên cuồng chém xuống. Lập tức màn sương đen bị chia năm sẻ bảy, từ trong màn sương đen truyền ra tiếng kếu thảm thiết của người đàn ông trung niên.

Triệu Tinh Sát đứng nhìn chằm chằm, vẻ mặt cười lạnh, cũng không ngăn cản gì.

Vương Lâm cũng không nhìn đến Triệu Sát Tinh, thân mình nhoáng lên, biến mất tại chỗ, lúc hiện ra đã chặn đường tháo chạy của màn sương đen kia.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Vương Lâm lạnh lùng nói.

Những màn sương đen rải rác đang môt lần nữa hợp lại với nhau, từ bên trong truyền ra tiếng người đàn ông trung niên rít gào:

- Hôm nay là đại thọ của sư tôn, nếu ngươi giết ta chắc chắn sẽ bị sư tôn trục xuất khỏi môn phái!!

Vương Lâm hai mắt phát lạnh, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức lấy Côn Cực Tiên cầm ở trong tay. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, màn sương đen đang dung hợp lập tức tan vỡ.

Cùng lúc đó, nguyên thần người này từ trong màn sương đen bị đánh văng ra. Vương Lâm ánh mắt chớp động, ngay khi nguyên thần người này xuất hiện, thân mình khẽ động, trực tiếp lao tới, tay phải túm lấy nguyên thần của người này.

Nguyên thần kia hét lên một tiếng, chợt lóe lên, bất ngờ thuấn di thoát ra.

Vương Lâm ánh mắt lạnh lùng, Côn Cực Tiên đột nhiên kéo dài ra. Cây roi này đã ở trong tay hắn lâu ngày, dĩ nhiên đã được hắn nghiên cứu vô cùng kỹ, cây roi này không có phân chia dài ngắn, nó có thể kéo dài đến hết tầm mắt.

Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, nguyên thần hiện lên ở cách đó nghìn trượng lập tức run lên, gần như sắp tan vỡ, ở trên lưng xuất hiện một vết thương rất sâu, một lượng lớn tiên lực tinh hoa lập tức phát tiết ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 492 Cổ yêu.

Vương Lâm thân mình nhoáng lên, biến mất tại chỗ, lúc hiện ra đã ở phía trước nguyên thần kia, đưa tay trực tiếp bắt lấy nguyên thần này.

Nguyên thần ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đang muốn nói chuyện liền bị Vương Lâm bắt lấy, sau đó ném vào trong Tôn Hồn Phiên. Vương Lâm xoay người nhìn Triệu Tinh Sát đang đứng quan sát cách đó không xa, trầm giọng nói:

- Tiếp theo sẽ là ngươi!

Triệu Tinh Sát nhìn chằm chằm Vương Lâm, bỗng nhiên mỉm cười, nói:

- Lão thất, ngươi giết lão nhị là đã gây ra đại họa, không cần ta ra tay. Chấp pháp trưởng lão đâu, bắt người này giao cho sư tôn ta xử lý!

Vương Lâm thần sắc như thường, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ai cản trở Vương mỗ sẽ trở thành kẻ thù của tại hạ!

Nói xong, thân mình hắn tiến về phía trước, vượt qua trăm trượng, trực tiếp hướng tới Triệu Sát Tinh!

Trong đám người của Tử Tông có một số chấp pháp trưởng lão, người nào trên mặt cũng lộ ra vẻ do dự nhìn nhau, không ai dám tiến lên nửa bước.

Triệu Tinh Sát sắc mặt khó coi, lui ra sau vài bước, quay mạnh đầu lại nhìn về phía Bạch Vi và lão tứ, quát:

- Lão tứ!

Nữ tử này trước sau vẫn bình tĩnh, ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu Sát Tinh một cái, bình thản nói:

- Ân tình của ngươi ba tháng trước ta đã đền đáp rồi, cũng đồng ý không tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử với ngươi, bây giờ hãy cho ta một lý do để ra tay đi!

Triệu Tinh Sát cắn răng một cái, nói:

- Được! Được lắm!

Hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một vẻ âm trầm, nói:

- Lão thất, thuật này ta định đến khi tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử mới lại sử dụng. Nhưng bây giờ nếu ngươi ép ta, ta sẽ cho ngươi nếm thử trước uy lực của thuật này!

Triệu Tinh Sát nói xong, hai tay bấm quyết, trong miệng niệm ra một loạt chú ngữ phức tạp khó hiểu.

Vương Lâm thần sắc như thường, há mồm phun một cái, Tôn Hồn Phiên lập tức xuất hiện trong tay. Hắn rung lên một cái, lập tức những chủ hồn còn lại không nhiều toàn bộ bay ra.

Vương Lâm chỉ tay một cái, những chủ hồn này lập tức gào thét hướng về Triệu Tinh Sát đánh tới.

Cùng lúc đó, Vương Lâm vung tay phải lên, Khu Thú Quyển ầm một cái hóa thành Xạ Thần Xa dừng ở một bên.

Triệu Tinh Sát ngẩng mạnh đầu, lúc này trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh yêu dị rất lớn. Vật ấy cao chừng trăm trượng, trên đầu có hai sừng, tuy mờ nhạt nhưng lại phát tiết ra một luồng khí yêu tà cực kỳ nồng đậm.

Yêu vật này cực kỳ to lớn, trên thân mình ẩn hiện sắc lam yêu dị, nhất là bàn tay vô cùng lớn, mỗi móng tay trông như một thanh phi kiếm, tất cả đều thể hiện sự bất phàm của vật này.

Lúc này, hư ảnh yêu vật này hai mắt nhắm nghiền, chỉ thấy cái đầu rất lớn chuyển động một chút, cứ như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Hư ảnh này càng xuống phía dưới lại càng mơ hồ, nhất là bên dưới còn có Triệu Tinh Sát. Người này sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên thi triển thần thông này với hắn mà nói cũng phải chịu không ít gánh nặng.

Giờ phút này, giữa lông mày của hắn có một ký hiệu cổ quái không ngừng lóe ra. Ký hiệu này mỗi lần lóe ra hư ảnh yêu vật phía sau lại

ngưng tụ rõ ràng hơn một chút, đồng thời, thân thể Triệu Tinh Sát cũng suy yếu đi vài phần.

Vật ấy vừa hiện ra, lập tức tu sĩ các phái ở bốn phía đều khiếp sợ, tất cả vội vàng đứng dậy, tản ra bốn phía.

Ngay cả sáu Vấn Đỉnh tu sĩ kia trong mắt cũng lộ vẻ sợ hãi.

- Cổ yêu!?

Lão già Vấn Đỉnh Hậu Kỳ, trưởng lão của Thủy Vân Môn - Khương Thiên Tôn trong suốt bảy ngày nay ngồi im không nói lời nào, ngay cả lúc trước Vương Lâm sử dụng ma hỏa cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái, lúc này nhẹ giọng nói.

Trong thanh âm này còn có một vẻ nghi hoặc, hiển nhiên cũng không phải là hoàn toàn khẳng định.

- Khương đạo hữu, vật ấy thật sự là cổ yêu đã từng xuất hiện trong truyền thuyết thời thượng cổ?

Lão già bên cạnh Khương Thiên tôn trầm giọng hỏi.

- Rất giống!

Khương Thiên Tôn trầm ngâm ít lâu, trả lời.

Chủ hồn do Vương Lâm phóng thích ra giờ phút này tuy nhìn thấy yêu vật kỳ dị kia nhưng vẫn tiếp tục lao tới, đánh về phía Triệu Tinh Sát.

Triệu Tinh Sát hai mắt lộ ra những tia kỳ dị, chậm rãi nâng tay phải lên điểm vào hư không một cái. Hư ảnh lớn phía sau bất ngờ cũng theo đó mà hành động, yêu vật kỳ dị kia cũng chậm rãi nâng tay phải lên, cùng với Triệu Tinh Sát điểm vào khoảng không.

Lập tức, một luồng khí tức phức tạp từ ngón tay của Triệu Tinh Sát bỗng nhiên truyền ra, trên thực tế, chuẩn xác mà nói khí tức này chính là từ ngón tay của hư ảnh phía Triệu Tinh Sát phóng ra.

Khí tức này vượt xa linh lực, thậm chí so với tiên lực cũng không kém chút nào, so với ma lực ma hỏa tự nổ của Vương Lâm cũng không hề yếu hơn.

- Yêu lực!

Khương Thiên Tôn hít sâu, trầm giọng nói.

Vương Lâm hai mắt sững lại, chỉ thấy chỗ tay phải Triệu Tinh Sát điểm vào lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy màu đỏ. Cơn lốc xoáy này điên cuồng chuyển động, làm những chủ hồn được phóng thích ra từ Hồn Phiên bất ngờ không thể cưỡng lại, hướng về phía lốc xoáy bay tới.

Triệu Tinh Sát sắc mặt tái nhợt, chỉ thấy hư ảnh to lớn phía sau trên mặt lộ ra một tia màu xanh, hai mắt run rẩy, giống như sắp sửa tỉnh giấc.

Hai mắt Vương Lâm hàn quang lóe lên, trong lòng khẽ động, Tôn Hồn Phiên trong tay lập tức run lên, lá cờ bỗng hóa thành lớn trăm trượng, cuốn ngang ra, lập tức bao lấy những chủ hồn này thu vào bên trong.

Ngay khi những chủ hồn được thu hồi, hư ảnh phía sau Triệu Tinh Sát bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, hai mắt mở ra, lộ ra một ánh mắt làm cho hết thảy sinh linh nhìn thấy trong lòng sẽ chấn động mạnh. Ánh mắt này lạnh một cách dị thường, so với người luyện Vô Tình đạo còn lạnh hơn mấy lần, so với tu sĩ luyện Tuyệt Tình thuật còn lạnh thấu xương gấp ba phần.

Loại ánh mắt này Vương Lâm mới chỉ nhìn qua trong mắt hóa thân của cổ thần thiên đạo sứ giả!

Hư ảnh yêu dị to lớn này nháy hai mắt, lập tức nâng tay phải lên, bỗng nhiên hướng về Vương Lâm nhanh chóng chụp tới. Lúc nó nâng cánh tay

lên, thân thể Triệu Tinh Sát có vẻ không thể tự kiểm soát, cũng đồng thời nâng cánh tay lên.

Vương Lâm không nói lời nào, thân mình lui nhanh về phía sau, cùng lúc đó hai tay bấm quyết, bỗng nhiên lui tới bên cạnh Xạ Thần Xa, tay phải vỗ lên trên một cái.

Một tiếng rít gào thật lớn lập tức từ trên Xạ Thần Xa phát ra. Hồn Thú chẳng khuất phục thiên địa tiên ma lập tức từ trên Xạ Thần Xa biến hóa ra, đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm yêu vật kỳ dị kia, lại rít gào một tiếng nhằm phía đối phương liều lĩnh xông tới.

Yêu vật kỳ dị kia ánh mắt lóe lên, bỏ qua Vương Lâm mà tập trung vào Hồn Thú, tay phải đổi hướng, bỗng nhiên hướng vào Hồn Thú chộp tới.

Hồn Thú vùng vẫy gầm rú vang vọng trời đất, lập tức toàn bộ thân mình nó hóa thành sao băng, lôi kéo Xạ Thần Xa trực tiếp đâm thẳng vào yêu vật.

Chỉ nghe thấy một tiếng oanh kích vô cùng kịch liệt vang lên khắp phạm vi ngàn dặm, thân mình Hồn Thú bất chấp tay phải của yêu vật trực tiếp xuyên thấu qua, chui thẳng vào bên trong cơ thể của yêu vật này.

Hư ảnh yêu dị to lớn kia trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị, tay phải túm vào ngực một cái, bất ngờ lôi Hồn Thú ra, lạnh lùng nhìn thoáng qua, mở to miệng

định nuốt vào.

- Nghiệt súc! Cút đi cho ta!

Một tiếng hét lớn từ bên trong tổng tông của Thiên Vận Tông ở phía xa điên cuồng truyền đến.

Thanh âm này vừa xuất hiện, yêu vật kỳ dị kia thân mình lập tức run lên, mắt lộ vẻ giãy giụa, cuối cùng như thể thầm than một tiếng, lập tức buông Hồn Thú ra, toàn bộ thân mình bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đạo thanh quang quay về bên trong ký hiệu giữa lông mày của Triệu Sát Tinh chớp động dữ dội, lúc này mới từ từ biến mất. Triệu Sát Tinh thân mình run lên, phun ra một ngụm máu tươi, cố chịu đựng sức mạnh phản hồi, nhìn chằm chằm Vương Lâm, khóe miệng lộ một nụ cười u ám.

Sau khi Hồn Thú được thả ra, cực kỳ lạ thường không hề giãy giụa rít gào mà quắc mắt nhìn chằm chằm Triệu Tinh Sát, cuối cùng thân mình nhoáng lên một cái về tới bên trong Xạ Thần Xa biến mất, biến trở lại thành Khu Thú Quyển.

Lúc này một đám mây đỏ từ chân trời mạnh mẽ tiến đến, dừng ở trên không trung, lập tức ngưng tụ lại với nhau, cuối cùng hóa thành một lão già mặc hồng bào. Người này sắc mặt đỏ như lửa, trên người toàn mùi rượu, ở sau lưng đeo một hồ lô thật lớn. Sau khi hiện thân, hắn như say rượu nấc lên một cái rồi trừng mắt mắng:

- Đánh cái gì mà đánh, nếu các ngươi cứ đánh tới đánh lui, lão bất tử Thiên Vận Tử kia sẽ trách mắng ta mất. Bọn đệ tử các ngươi làm hại lão tử rượu mới uống được có một nửa!

Vương Lâm sắc mặt bình tĩnh, tay phải vung lên khoảng không thu lấy Khu Thú Quyển, thân mình khẽ động, tiến một bước đi tới bên dưới tư sư tỷ, sau đó ngồi vào cái bàn trống thứ ba. Chỗ này chính là chỗ ngồi của hắn.

Vương Lâm hất vạt áo, ung dung ngồi xuống.

Triệu Tinh Sát liếc mắt nhìn lão già mặt đỏ một cái, cung kính ôm quyền, nói:

- Đệ tử tham kiến Xích Liệt sư thúc.

Lão già mặt đỏ kia quét mắt liếc nhìn Triệu Sát Tinh một cái, nói:

- Ngươi nhận ra ta?

Triệu Tinh Sát gật đầu, cung kính nói:

- Đệ tử mấy ngàn năm trước khi mới bái nhập Thiên Vận Tông đã từng gặp mặt sư thúc một lần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 493 Cửu chuyển luyện tiên quyết.

Lão già hừ nhẹ một tiếng nói:

- Có nhận ra thì cũng vô dụng. Yêu linh trong cơ thể ngươi vừa mới hình thành đã gượng ép sử dụng như vậy, chờ sư phụ ngươi trừng phạt đi!

Nói xong, hắn giơ bàn tay to túm một cái, bắt lấy Triệu Sát Tinh, sau đó ánh mắt lóe lên nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một vẻ hứng thú, cười nói:

- Tiểu tử kia, sư phụ ngươi đối với ngươi kỳ vọng rất cao. Đại sư huynh của ngươi trong buổi tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử sẽ không xuất hiện, ngươi cứ yên tâm!

Nói xong, lão già hướng về phía tu sĩ của các tông phái ôm quyền cười ha hả nói:

- Các vị, chắc trong các vị cũng có người nhận ra lão đạo. Hôm nay bọn vãn bối Tử Tông đánh nhau đã làm mất nhã hứng của các vị, xin đừng trách!

Khương Thiên Tôn nhìn Xích Liệt, vội vàng cung kính nói:

- Tiền bối đừng suy nghĩ nhiều, làm sao chúng tôi lại mất nhã hứng được, vừa rồi nhìn đấu pháp của mấy người đó có cảm giác rất vui mừng, Tử hệ của Thiên Vận Tông đã có người kế nghiệp!

Lời hắn vừa nói ra, lập tức liền có người theo sau. Cuối cùng gần như tất cả tu sĩ nơi đây đều tỏ ra vui vẻ như vậy.

Xích Liệt cười ha hả, lắc đầu nói:

- Đừng quá khen ngợi bọn nghịch tử này như vậy. Hôm nay sau khi kết thúc, ngày mai sẽ là ngày sư huynh Thiên Vận Tử của ta giảng đạo. Các vị, tại hạ còn có chuyện quan trọng, xin phép đi trước!

Nói xong, Xích Liệt thân mình khẽ động, túm lấy Triệu Tinh Sát, cả người hóa thành một đám mây đỏ, gào thét hướng về đằng xa bay đi như sấm sét, biến mất không thấy.

Vương Lâm từ sau khi lão già mặt đỏ xuất hiện thủy chung không nói một lời, lúc này cầm lấy chén rượu, rót đầy uống một ngụm, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Thần thông Triệu Sát Tinh sử dụng vừa rồi rốt cuộc là loại pháp thuật gì, không giống như ý cảnh tấn công, so với thần thông của cổ thần có chút tương tự. Nghe lời nói của lão già mặt đỏ kia thì vật ấy chính là yêu linh, ở trong cơ thể Triệu Sát Tinh cũng là vừa mới luyện hóa mà thành, không thể tùy tiện sử dụng.

Trong lúc trầm ngâm, tu sĩ các tông phái từ mọi nơi có không ít người tiến đến chúc rượu Vương Lâm.

Trong trận đại chiến vừa rồi, Vương Lâm nhẹ nhàng tiêu diệt lão nhị của Tử hệ, bức bách lão đại phải sử dụng yêu linh kỳ dị kia. Nhưng bất cứ người nào ở nơi đây đều có thể thấy được thần thông yêu dị kia chính là hại người hại mình, nhìn bộ dạng của Triệu Sát Tinh có thể đoán ra người thi triển thần thông này chắc chắn phải chịu một lực phản hồi rất lớn.

Hơn nữa lão thất của Tử hệ này vẫn chưa ra tay, chẳng qua là mới chỉ dùng pháp bảo chống đỡ mà thôi, một khi ra tay, thắng bại tuy không thể biết được nhưng mọi người ở đây cũng liếc mắt một cái liền có thể nhìn

ra ý trong lời nói của Xích Liệt kia. Thiên Vận Tử đối với người này đúng là cực kỳ coi trọng.

Nếu không vì sao hai bên đánh nhau mà chỉ có Triệu Sát Tinh bị bắt đi mà không truy cứu việc của lão nhị, ngược lại còn lưu lại một câu nói có ý như an ủi.

Những người tu chân đều là những người từng trải lão luyện, nhất là những người có thể đi vào đây dự yến tiệc này lại càng có kiến thức. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm nhất định sẽ trở thành Thiên Vận Thất Tử, nếu có chút giao tình sau này nhất định sẽ có lợi.

Vì vậy, người đến kính rượu liên tiếp không ngừng.

Vương Lâm thu hồi suy nghĩ, mỉm cười một chút. Hắn biết rõ muốn đứng vững trên Thiên Vận Tinh này, ngoài người trong Thiên Vận Tông ra còn phải kết giao với các bằng hữu của những tông phái khác, đối với mình mà nói không có gì hại.

Vì thế, trong yến hội Tử Tông, ngày cuối cùng của yến hội bảy ngày xuất hiện một sự kiện cao trào. Vương Lâm nghiễm nhiên thay thế Triệu Tinh Sát trở thành chủ yến hội này, cùng với phần đông tu sĩ các tông phái nâng chén nói chuyện với nhau.

Về phần Bạch Vi và tứ sư tỷ không có nhiều người đến chúc lắm, cũng có phần hơi trống vắng.

Mãi đến tận ban đêm, yến tiệc gần tàn, Vương Lâm cầm lấy chén rượu cung kính mới Khương Thiên Tôn một chén. Sau khi đám người Khương Thiên Tôn rời khỏi, ánh mắt hắn lóe lên, nhìn tứ sư tỷ ở cách đó không xa.

- Tứ sư tỷ không biết thuật đại na di kia khi nào mới truyền cho sư đệ?

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

Tứ sư tỷ nhìn Vương Lâm, ít lâu sau, mỉm cười, vỗ túi trữ vật lấy ra một ngọc giản, vung tay lên ném cho Vương Lâm.

- Ta vốn định sau khi thọ yến của sư tôn kết thúc sẽ đi giải thoát cho ngươi, không ngờ lão thất có thể tự mình thoát ra, việc này sư tỷ cũng là bất đắc dĩ, mong rằng sư đệ không trách. Trong ngọc giản này ngoài cấm pháp đại na di còn có một cấm pháp năm đó sư tôn truyền thụ cho ta. Cấm pháp này là do sư tôn phỏng theo một hạ phẩm tiên thuật sáng tạo ra, uy lực rất lớn! Ta cho sư đệ để xin lỗi việc tháng trước.

Vương Lâm nhận lấy ngọc giản, liếc mắt nhìn tứ sư tỷ một cái, trầm ngâm một chút, gật gật đầu.

Không đến vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn trở mặt hoàn toàn với người này. Dù sao tứ sư tỷ này bản lãnh cũng đã đạt tới Anh Biến Hậu Kỳ, hơn nữa người này thủy chung vẫn chưa lộ ra ác ý, cho dù là tháng trước cũng chỉ là dùng cấm pháp phong ấn, vẫn chưa thực sự ra tay.

Về phần Bạch Vi, hắn ở một bên mỉm cười nói:

- Lão thất, lần này danh hiệu Thiên Vận Tử xem ra đã là của ngươi rồi, sư huynh tại đây chúc mừng ngươi trước!

Nói xong hắn cầm chén rượu, hướng về Vương Lâm tỏ ý, nhấp một ngụm.

Vương Lâm mỉm cười, cầm chén rượu uống xong, sau đó đứng lên ôm quyền, nói:

- Hai vị, tại hạ còn có chút việc vặt, hẹn ngày mai gặp lại!

Bạch Vi gật đầu, cười nói:

- Lão thất cứ đi trước, không cần để ý tới chúng ta.

Tứ sư tỷ cũng gật đầu, mỉm cười.

Vương Lâm thân mình nhoáng lên, đạp chân một cái, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất không thấy.

Đợi hắn đi rồi, Bạch Vi và tứ sư tỷ nói chuyện với nhau ít lâu rồi cũng lần lượt giải tán.

Bạch Vi trên đường trở lại Tử Vi Các, ánh mắt lộ ra một vẻ ác độc, nhìn về hướng tổng tông của Thiên Vận Tông ở đằng xa, lẩm bẩm:

- Sư tôn quá mức bất công, không ngờ lại đem yêu linh cấy vào trong thân thể của đại sư huynh. Nếu yêu linh này thức tỉnh, bản lãnh của đại sư huynh chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ khôi phục, tới lúc đó, ta vĩnh viễn sẽ không thể báo được thù. Việc này, nên làm thế nào cho phải!

Hắn cau mày, đi về Tử Vi Các.

Vương Lâm bay đi một mạch, trên đường gặp được một vài tu sĩ của tông phái khác liền ôm quyền chào hỏi lẫn nhau, không quá lâu đã về tới Tử Lâm Các.

Ba tháng chưa quay về, Tử Lâm Các vẫn như trước. Vương Lâm nhoáng lên một cái, trực tiếp tiến vào tầng ba, ngồi trong gian mật thất kia, tay

phải khẽ lật, lấy ra một ngọc giản.

Ngọc giản này chính là của tứ sư tỷ đưa, là vật ghi chép lại hai đạo cấm pháp.

Cấm pháp có khả năng dịch chuyển mười vạn dặm chính là sự lựa chọn hàng đầu. Vương Lâm ngày đó sau khi nhìn đến cấm pháp này vẫn động tâm không ngừng, lúc này thần thức đảo qua, cẩn thận xem xét, lông mày dần dần nhăn lại.

Ít lâu sau, hắn thu hồi thần thức, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, nghĩ:

- Cấm pháp dịch chuyển này thì ra là thế. Lợi dụng khoảnh khắc trước khi dịch chuyển, lấy cấm pháp này phong ấn bản thân lại để có thể trong nháy mắt liên tục sử dụng một vài lần pháp thuật dịch chuyển, từ đó sinh ra một sức mạnh kỳ dị, sau khi phong ấn được mở sẽ đồng loạt bùng nổ, khiến cho khoảng cách dịch chuyển tăng lên gấp vô số lần.

Nguyên lý của phương pháp này tuy đơn giản như vậy, nhưng trên thực tế vận dụng cũng gặp rất nhiều tai nạn. Một khi nắm bắt thời gian phong ấn không tốt, rất có thể đưa chính mình hoàn toàn đi vào bên trong khe không gian.

Ngoài ra, cũng không thể định vị được hoàn toàn chuẩn xác. Chắc hẳn tứ sư tỷ nhờ vào thần thức Anh Biến Hậu Kỳ, hơn nữa lại thông thuộc địa

hình trên Thiên Vận Tinh nên mới có thể dịch chuyển chuẩn xác tới chỗ Thạch Lâm kia.

Tuy nhiên tổng thể mà nói, thuật này cũng có một chút thần thông!

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, đứng lên bước về phía trước, trong nháy mắt toàn bộ thân mình hắn lập tức trở nên hư ảo. Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm sử ra một ấn quyết kỳ dị, đánh về phía trước, lập tức, một luồng hào quang màu bạc từ trong tay biến ảo mà ra, bao phủ bốn phía.

Ngay lúc hào quang màu bạc xuất hiện, Vương Lâm lập tức cảm giác được bốn phía thân thể như có dòng nước chảy qua, cả thân người cứ như đang ở dưới đáy biển sâu, hết thảy bốn phía trở nên đông đặc lại.

Hắn cẩn thận cảm thụ cảm giác này, ánh mắt chợt lóe, bước về phía trước một bước. Nếu là lúc bình thường, sau một bước này Vương Lâm sẽ biến ra xa mấy ngàn dặm.

Nhưng hiện tại, sau một bước này, thân mình hắn cũng chỉ nhoáng lên một cái.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, lại bước tiếp một bước, sau đó thân mình hắn không hề dừng lại mà tiếp tục như bước tới như bước trên một cái thang dẫn lên trời.

Tổng cộng bước tới bảy bước!

Bảy bước này khiến cho thân mình Vương Lâm bay lên ngày càng cao, cuối cùng cách mặt đất hơn một trượng, vầng hào quang màu bạc bao xung quanh hắn bỗng nhiên tản ra, biến mất.

o0o

Ngay lúc vầng hào quang này biến mất, Vương Lâm lập tức cảm giác được một lực đạo vô cùng hùng mạnh từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ vào thân người. Giờ phút này, thân mình hắn không thể khống chế, lóe lên rồi biến mất.

Cách đó mười vạn dặm, phía trên một ngọn núi, lúc này bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều hào quang màu bạc, đồng thời một tiếng nổ vang dội từ giữa đỉnh núi truyền lại.

Từng trận bụi đất bay lên, Vương Lâm toàn thân dính đầy bùn đất từ trong đỉnh núi đi ra.

Hắn trong mắt lộ vẻ vô cùng hưng phấn, thì thào lẩm bẩm:

- Cấm thuật dịch chuyển này quả nhiên uy lực vô cùng. Thiên Vận Tinh này, ta đã đến đúng nơi rồi, nếu còn ở lại Chu Tước Tinh làm sao có thể học được loại thần thông này.

Khoảng cách xa như vậy có lẽ chỉ có Vấn Đỉnh tu sĩ mới có khả năng thi triển ra.

Lúc này trong lòng Vương Lâm tràn nhập cảm giác vui sướng. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, thét dài một tiếng, cùng lúc đó thân mình run lên, toàn bộ bùn đất trên người lập tức biến mất hết.

Dưới ánh trăng, thân mình Vương Lâm khẽ động, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp hướng về phía chân trời.

Trong khi bay, Vương Lâm lấy ngọc giản ra, thần thức đảo qua, xem xét cấm pháp thứ hai mà tứ sư tỷ lưu lại!

Vừa nhìn vào, ánh mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ kỳ dị. Hắn dừng thân mình lại, đứng ở giữa không trung, lông mày dần nhăn lại.

- Cấm pháp thứ hai của người này không có tên, chính là một loại pháp thuật vận dụng tiên lực. Đường đi của tiên lực này không giống như trong có thể bình thường, mà vận chuyển theo một phương thức quỷ dị, ở trong cơ thể định hình thành dạng xoắn ốc rồi phóng thích ra. Đường

xoắn ốc này có tổng cộng chín vòng, thời gian tích tụ trong cơ thể càng dài, sau khi phóng ra uy lực càng lớn.

Dựa theo ghi chép của tứ sư tỷ, năm đó lúc sư tôn truyền thụ cho nàng cấm pháp này đã từng nói, cấm pháp này là phỏng theo một hạ phẩm tiên thuật mà sáng tạo ra.

Thuật này là bắt chước mà thành, cho dù là ở trong cơ thể đạt tới chín vòng cũng chẳng qua tương đương với uy lực ba vòng của tiên thuật thật sự mà thôi.

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, không lập tức thử tu luyện mà thần thức đảo qua, tìm được một thung lũng hẻo lánh gần đó, khoanh chân ngồi ở bên trong, cẩn thận nghiền ngẫm.

Vương Lâm không phải hạng người lỗ mãng, tứ sư tỷ hào phóng giao ngay ra cấm pháp như thế, tự nhiên hắn phải cẩn thận xác nhận rồi mới quyết định tu luyện hay không.

Cẩn thận nghiên cứu hồi lâu, với kiến thức của Vương Lâm, đối chiếu với tam thức sát chiêu được Tư Đồ Nam truyền thụ, cuối cùng hắn xác định cấm pháp này là thật!

- Cửu chuyển luyện tiên quyết.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, lộ ra vẻ quyết đoán, hít sâu, tiên lực trong cơ thể khẽ động lập tức phân ra một luồng, dựa theo yêu cầu trong cấm pháp, ở một chỗ khuất trong cơ thể ngừng lại một chút rồi sau đó thử xoay tròn.

Nếu Vương Lâm chưa đạt đến Anh Biến Kỳ, thân thể vẫn còn là phàm thai, như vậy tư chất của hắn hiển nhiên không thể tu hành tiên thuật. Nhưng hiện tại, thân thể Vương Lâm đã trải qua ngưng tụ tiên lực, đã loại bỏ được phàm cốt, có được tiên thể.

Tuy nói tiên thể trong mắt của mọi người không phải là tốt nhất mà chỉ là ở bậc trung, nhưng Vương Lâm đã cực kỳ thỏa mãn. Tiên thể này so với phàm thai của hắn trước kia không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Đây cũng chính là nguyên nhân Vương Lâm trước đây chủ yếu thiên về sử dụng pháp bảo mà không phải là pháp thuật. Bởi vì tu luyện pháp thuật với tư chất linh căn có quan hệ rất lớn.

Đôi khi, nếu tư chất không đủ, một loại pháp thuật dù có thử luyện vạn lần cũng là vô dụng, nhưng nếu tư chất đầy đủ, có khả năng chỉ cần một lần là có thể hoàn toàn học được.

Luồng tiên lực kia trong cơ thể được Vương Lâm khống chế, chậm rãi xoay tròn, dần dần đạt được một vòng, hoàn thành yêu cầu nhất chuyển.

Ngay khi hoàn thành một vòng này, một luồng lực sắc bén đột nhiên từ bên trong lóe ra. Vương Lâm thần thức khẽ động, lập tức cẩn thận quan sát, dần dần hắn phát hiện được một ít manh mối.

Cửu chuyển luyện tiên thuật này chính là xuất ra một luồng kim tiên lực!

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, tiên lực vừa được khống chế xoay thành một vòng trong cơ thể lại chậm rãi xoay tròn, đang tiến tới hoàn thành nhị chuyển!

Tốc độ nhị chuyển so với nhất chuyển chậm hơn không ít. Sau ba nén hương, cuối cùng cũng dần dần hoàn thành.

Ngay khi nhị chuyển vừa hoàn thành, cảm giác sắc bén bên trong luồng tiên lực này tăng lên gấp mười lần, một cảm nhận sâu sắc lập tức từ trong cơ thể truyền ra, ít lâu sau mới từ từ biến mất.

Vương Lâm cẩn thận quan sát thật lâu, cắn răng một cái, tiến hành tam chuyển.

Tam chuyển tốn gần một canh giờ để xử lý. Tam chuyển thành công, một luồng kim tiên lực hùng mạnh điên cuồng chạy trong cơ thể Vương Lâm. Thậm chí hắn còn cảm thấy được lục phủ ngũ tạng lúc này đau đớn như bị kim châm.

Tiên lực còn lại trong cơ thể lập tức dũng mãnh xông vào, sau khi nhẹ nhàng đi qua, sự đau đớn trong cơ thể hắn từ từ tiêu tan. Giờ phút này, trong cơ thể Vương Lâm, luồng tiên lực sau khi tam chuyển, màu sắc không còn là màu trắng mà phát ra từng đạo kim quang, hoàn toàn không hòa hợp với tiên lực khác mà giống như phân chia cấp bậc một cách nghiêm ngặt. Tiên lực nguyên bản màu trắng trong cơ thể Vương Lâm sau khi gặp tiên lực ánh kim lập tức tản ra hai bên, không ngờ không dám tiếp cận quá gần.

Cuối cùng, Vương Lâm đem luồng tiên lực ánh kim này ngưng tụ ở trong tay trái. Tiên lực ở trong cơ thể lúc này mới vận chuyển như cũ, nhưng trên tay trái không có một chút tiên lực nào chảy vào, giống như chỗ đó đã được ngăn cách vậy.

- Tiên lực do cửu chuyển luyện tiên quyết biến hóa ra cũng rất thú vị, nhưng không biết uy lực của nó như thế nào.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, không sử dụng ngay mà tay phải bấm quyết, thi triển thuật đại na di, ngay lúc bốn phía thân thể xuất hiện ngân quang, bước chân về phía trước bảy bước.

Ngân quang biến mất, thân ảnh Vương Lâm nhoáng lên một cái, biến mất.

Bên ngoài Tử Tông, ngân quang chợt lóe, thân ảnh Vương Lâm nhếch nhác bước ra. Dù sao hắn mới chỉ thử hai lần, vẫn còn chưa thích ứng hoàn toàn với tốc độ dịch chuyển liên tục.

Sau khi hiện thân, Vương Lâm nhoáng lên một cái, hướng về Tử Lâm Các bay đi. Giờ phút này, bóng đêm trên không trung đã chậm rãi trôi qua, chân trời trở nên sáng dần lên, bắt đầu một ngày mới.

Ngày hôm nay là ngày Thiên Vận Tử giảng đạo, cũng là ngày tu sĩ các tông phái trên Thiên Vận Tinh, các đại thần thông tu sĩ từ các tu chân tinh bên ngoài tới chúc thọ mong đợi nhất!

Thiên Vận Tử giảng đạo vạn năm mới có một lần, mỗi lần giảng đạo liên tục không ngừng, đối với những người đến nghe giảng đạo, đây là một cơ duyên rất lớn. Trên Thiên Vận Tinh này, từ sau khi Thiên Vận Tử đắc đạo, đây là sự kiện đặc biệt trọng đại.

Người từ bốn phương tám hướng tới đây mừng thọ, trong đó có không ít những đại thần thông tu sĩ, ngay cả bọn họ trong một ngày Thiên Vận Tử giảng đạo, tĩnh tâm ngồi nghe, cũng thu hoạch được đạo quả.

Sáng sớm ngày hôm nay, đệ tử của bảy tông Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử của Thiên Vận Tông, bắt đầu là Xích Tông, từ trong Xích Tông bước ra.

Bảy đệ tử của Xích Tông không thiếu một người đều cùng mặc áo đỏ, chỗ cổ tay áo có thêu kim long, bên hông có tiên hà noãn ngọc. Bảy người hóa thành bảy đạo cầu vồng từ trong Xích Tông bay ra, ở phía

chân trời dàn thành hàng ngang hướng về tổng tông của Thiên Vận Tông kính bái!

Xích Tông khẽ động, theo sát sau đó là Chanh Tông. Bảy người của Chanh Tông cùng mặc áo màu cam nhất tề bay ra, ở phía sau Xích Hệ kính bái!

Kế tiếp lần lượt là Hoàng Lục Thanh Lam bốn tông. Sau khi toàn bộ sáu tông này xuất hiện mới đến lượt Tử Tông, dù sao trong Thiên Vận Tông, Tử Hệ vẫn là yếu nhất.

Từ phía trên Tử Tông chỉ có ba đạo cầu vồng bay ra, dừng ở phía chân trời.

Ánh mắt những đệ tử của sáu tông kia đều rất lạnh lùng, không những lộ ra vẻ khinh bỉ mà còn có cả châm biếm. Những ánh mắt này liên tục thay đổi giống như một thanh kiếm sắc đâm lên thân thể ba người.

Bạch Vi thần sắc như thường, hiển nhiên đã quen với việc này.

Về phần tứ sư tỷ kia, mặt đầy sát khí, cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Vương Lâm đứng ở đó, sắc mặt bình thản, lạnh lùng quét mắt nhìn sáu tông kia. Đệ tử của sáu tông này hắn nhìn một lượt, càng nhìn trong lòng càng sợ hãi, đồng tử trong mắt không thể không co rút lại.

Đệ tử của sáu tông hắn chỉ nhận ra được ba người, trong đó có một người, đó là người đứng hàng thứ ba trong Lam Tông, Tư Mã Như Phong. Người này bản lãnh đã đạt tới Anh Biến đại viên mãn, chỉ còn cách Vấn Đỉnh một chút!

Còn có một người, đó là một nam tử họ Vương của Thanh Tông. Người này mặt lạnh như băng, nhìn lại Vương Lâm, trong mắt hiện lên một vẻ hờ hững. Bản lãnh của người này đã vượt qua Tư Mã Như Phong, đã bước nửa bước vào Vấn Đỉnh.

Ngoài hai người này còn có một người nữa, Vương Lâm nhìn cực kỳ quen mắt. Người này đúng là người đàn ông trung niên năm đó ở tiên giới đã cùng với Sất Hổ đánh một trận, sử dụng ra Sát Khí Huyết Tinh.

Năm đó bản lĩnh người này chưa đạt tới Anh Biến, nhưng lúc này nhìn lại cũng đã đạt tới Anh Biến Hậu Kỳ. Người này đứng ở vị trí thứ tư trong Cam Tông, lúc này ánh mắt cũng đang nhìn về phía Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 494 Tôn trưởng lão!

Ngay lúc ánh mắt hai người chạm nhau, người này ánh mắt lộ ra vẻ giật mình, dường như đã nhận ra thân phận của Vương Lâm, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái. Vương Lâm hít sâu, năm đó hắn không biết đến Thiên Vận Tông, lúc này tiếp xúc, hắn có thể khẳng định người này năm đó ở tiên giới nhất định là đã ẩn giấu bản lãnh.

Mặc dù hiện tại nhìn lại, Vương Lâm cũng hoài nghi người này vẫn đang ẩn giấu bản lãnh, chẳng qua bản lãnh chính mình thua kém quá nhiều cho nên không nhìn ra mà thôi.

Những đệ tử còn lại của sáu tông, Vương Lâm lần lượt nhìn lại, phải có hơn phân nửa hắn không thể nhìn ra bản lãnh nông sâu ra sao, cho dù là nhìn ra một chút, Vương Lâm cũng đoán đối phương cũng đang ẩn giấu bản lãnh.

- Thiên Vận Tông này quả thật là có rất nhiều đệ tử hùng mạnh. Trừ ba người Tử Hệ bọn ta, bất kỳ một Hệ nào cũng đều có thể hoành hành ở Chu Tước Tinh, cho dù Chu Tước Tử có phong hiệu ấn quyết, chỉ sợ cũng địch không lại.

Vương Lâm thần sắc không đổi nhưng trong lòng cũng rất u ám.

Sau khi toàn bộ đệ tử thất hệ đến, theo sát phía sau là những đệ tử tầm thường trong thất hệ. Trong những đệ tử này không phải ai cũng có tư cách được nghe giảng đạo, mà phải là người có tư chất thông minh hoặc là người có bản lãnh cao thâm mới có đủ tư cách ngồi gần để nghe mà thôi.

Chỉ thấy một đám đệ tử tầm thường trong bảy Hệ lần lượt từ trong bảy tông bay ra, đứng phía sau những đệ tử của Thiên Vận Tử thuộc bổn tông, chen nhau xếp thành hình quạt.

Như vậy, mạnh yếu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được. Trong bảy tông, Xích Tông có thực lực mạnh nhất, đám đệ tử tầm thường đứng phía sau cũng có rất nhiều cao thủ.

Còn đám đệ tử Tử Tông đứng sau Vương Lâm rõ ràng là kém hơn rất nhiều.

- Lão thất chắc có thể nhìn thấy Tử Tông ta đang xuống dốc.

Vương Lâm cảm khái, thanh âm của tứ sư tỷ truyền vào trong tai.

Hắn trầm ngâm ít lâu, gật gật đầu, truyền âm nói:

- Tử Hệ so với sáu tông kia kém nhiều lắm.

- Ngươi biết vì sao chứ?

Tứ sư tỷ than nhẹ, nói.

- Xin cứ nói!

Vương Lâm thần thái bình tĩnh.

- Bởi vì Tử Hệ ta tranh đoạt nội bộ quá nhiều, quan trọng nhất là danh hiệu Thiên Vận Thất Tử thay đổi quá thường xuyên, không giống những tông khác có Thiên Vận Thất Tử ngàn năm. Vì vậy Tử Hệ ta tự nhiên dần dần sa sút, không còn uy phong như khi có Tôn Vân sư đệ năm đó.

Tứ sư tỷ chua xót thở dài, không nói gì nữa.

Sau khi đám đệ tử tầm thường của bảy tông xuất hiện, kế tiếp, ở vòng ngoài cùng còn lại là những người đến mừng thọ. Những người này lúc nghe giảng đạo chẳng phân biệt thân phận tôn ti, cũng chẳng phân biệt bản lãnh cao thấp, phàm là người đến mừng thọ đều có thể ngồi đây nghe giảng đạo.

Dần dần, càng lúc càng có nhiều người xuất hiện. Trong phạm vi mấy vạn dặm, gần như đông nghịt toàn là tu sĩ.

Ít lâu sau, người tới càng ngày càng nhiều, Vương Lâm ngước mắt nhìn, hoàn toàn không thể nhận biết được có bao nhiêu người. Địa vị của Thiên Vận Tử ở Thiên Vận Tinh, đây là lần đầu tiên Vương Lâm nhờ có sự kiện này mà nhận biết được một cách triệt để.

Không lâu sau, ở tổng tông của Thiên Vận Tông, một luồng ánh sáng bảy màu bỗng nhiên xuất hiện, vạch ra một đường cong, trực tiếp dừng ở khoảng không phía trên đám đệ tử bảy tông. Ngay sau đó, thân ảnh một lão già áo trắng chậm rãi xuất hiện, bước trên quầng sáng bảy màu, từng bước một, từ từ đi tới.

Giờ khắc này, đệ tử đích hệ của bảy tông gần như đồng thời kính bái, trong miệng cùng hô lên:

- Tham kiến sư tôn!

Vương Lâm cũng làm theo mọi người, cung kính hô lên.

Phía sau bọn họ, đám đệ tử tầm thường nhân số có phần đông, lúc này cũng cùng hô lên, giống như sấm sét vang dội trời đất, chấn động khoảng không.

- Tham kiến thủy tổ!

Sau đó, còn lại những người đến mừng thọ, trong những người này, có người cao giọng bái kiến, có người cũng chỉ gật đầu hành lễ.

Lão già nhìn có vẻ thong thả, nhưng thực tế trong thời gian ba nhịp thở đó, hắn đã đi tới khoảng không phía trên, nhìn tu sĩ bốn phía, mỉm cười bình thản nói:

- Lão phu Thiên Vận Tử, dựa vào tu vi lâu năm, cảm ngộ được một chút thiên đạo, hôm nay lão phu đem một chút cảm ngộ đó cùng các đạo hữu thể ngộ một phen. Đạo của lão phu chính là nghe theo mệnh trời, nếu lời lẽ có chút nào sai trái, xin được thứ lỗi!

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn vào hư không, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, cười nói:

- Tuy nhiên trước hết, xin mời lão bằng hữu từ tu chân liên minh xuất hiện!

Lời này của Thiên Vận Tử vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, toàn bộ bốn phía im lặng, tất cả các tu sĩ đều ngẩng đầu nhìn về khoảng không phía trên Thiên Vận Tử, những tu sĩ có đại thần thông đồng loạt lập tức định khí ngưng thần, nhìn không chớp mắt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Một tiếng cười dài dường như đến từ hư vô bỗng nhiên vang vọng trên bầu trời yên tĩnh này.

Chỉ thấy trên không trung trong phạm vi mấy vạn dặm, một đạo hào quang kim sắc đột nhiên xuất hiện. Ngay khi vừa mới xuất hiện, đạo hào quang vạn trượng này điên cuồng hướng về một chỗ ngưng tụ lại.

Theo sự chuyển động của kim quang, toàn bộ không trung trông giống như một trận pháp vô cùng lớn, hơn nữa trận pháp này không phải đứng yên mà cấp tốc chuyển động, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cuối cùng, khi kim quang ngưng tụ lại một chỗ, lúc này mặt trời mất đi màu sắc, không trung mặt đất hết thảy đều ảm đạm thất sắc, toàn bộ trời đất chỉ còn lại có một đạo kim quang kia.

Trong kim quang này dần dần xuất hiện một người. Người này tóc dài bay phất phơ phía sau, không gió tự động, thân hình cường tráng, đứng ở nơi đó trông giống như một pho tượng chiến tiên.

Hắn khoảng chừng bốn mươi tuổi, bộ mặt cương nghị, trong mắt như có tia chớp, làm cho người ta nhìn thấy phải tâm thần chấn động.

Hắn đứng ở đó vô cùng uy nghiêm.

Trong những tu sĩ bốn phía có rất nhiều người bản lãnh cao thâm, nhưng những người này mặc dù là cao thủ, khi nhìn vào ánh mắt người kia cũng không khỏi cúi đầu.

Người này mặc một chiếc trường bào màu tím, trên bả vai đậu một con tiểu điêu ba mắt, ánh mắt tiểu điêu này như điện quét ngang những người phía dưới, lộ ra vẻ lạnh lùng.

Thiên Vận Tử thần sắc như thường, sau khi nhìn người đàn ông trung niên này, mỉm cười nói:

- Hóa ra là Tôn trưởng lão, Thiên Vận Tử bái kiến Tôn trưởng lão!

Thọ yến nhỏ của lão phu không ngờ lại phiền đến Tôn trưởng lão đích thân đến, đúng là vô cùng vinh hạnh.

Thiên Vận Tử lời nói cung kính, nhưng thân mình lại không hề động đậy, hiển nhiên là chỉ khách sáo mà thôi.

Người đàn ông trung niên kia cũng không để tâm, sau khi đi ra khỏi đám kim quang, tay phải hời hợt vỗ về phía sau. Lập tức đám kim quang phía sau trở nên ảm đạm, cuối cùng hóa thành một thanh phi kiếm màu vàng, bị người này bắt lấy trong tay.

- Thiên Vận lão quái, đại thọ vạn năm của ngươi sao lão phu có thể không đến!

Người đàn ông trung niên này cười ha hả, vung tay phải, thanh phi kiếm màu vàng trong tay lập tức bay về phía Thiên Vận Tử.

- Tới vội vàng không kịp chuẩn bị hậu lễ, phi kiếm này chính là trung phẩm tiên khí được ta ngưng luyện vạn năm, nói chung cũng có chút uy năng. Ta biết ngươi thích bảy màu, phi kiếm này cũng có thể coi như là một loại màu vàng, hẳn là hợp với tâm ý của ngươi!

Thiên Vận Tử mỉm cười, tiếp nhận phi kiếm, vung lên ném cho người đứng đầu của Hoàng Hệ, nói:

- Côn Bằng Tử, kiếm này cho ngươi!

Côn Bằng Tử của Hoàng Hệ nghe vậy, thân mình run lên, lập tức tiếp nhận kiếm này, nội tâm xúc động lạ thường, cung kính nói:

- Tạ ơn sư tôn!

Người đàn ông kia lắc đầu một chút, cười khổ nói:

- Tính tình ngươi đúng là không hề thay đổi!

Thiên Vận Tử mỉm cười, không hề đáp lại mà ánh mắt đảo qua, nhìn tu sĩ bốn phía, chậm rãi nói:

- Lão phu giảng đạo, chính là giảng Thiên Vận Chi Đạo, chư vị bằng hữu, nếu không có cùng quan điểm, có thể đề xuất ngay tại đây, cùng với ta kiểm chứng!

Nói xong, Thiên Vận Tử vung tay áo, khoanh chân ngồi xuống. Ngay khi hắn ngồi xuống, một đám mây xuất hiện ở dưới thân người.

Người đàn ông trung niên đến từ tu chân liên minh kia cũng khoanh chấn ngồi ở một bên, chăm chú nhìn Thiên Vận Tử chuẩn bị nghe giảng đạo. Tiểu điêu ba mắt trên vai hắn chợt lóe lên, từ trên bả vai bay ra, tốc độ này so với tia chớp còn nhanh hơn gấp vô số lần, chợt lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, loại tốc độ này chỉ sợ chỉ có loan đao thi triển toàn lực mới có thể bì kịp!

Hắn đang trầm tư, đột nhiên trên vai trầm xuống, chỉ thấy tiểu điêu ba mắt kia không biết từ lúc nào không ngờ đã ở trên vai hắn. Vương Lâm nghiêng đầu nhìn lại, tiểu điêu kia cũng đang nhìn vào Vương Lâm.

Đây là một con chim nhỏ ba mắt, toàn thân màu tím, chỉ có ba mắt là phát ra những tia sáng âm u. Nó đậu lên bả vai Vương Lâm, liếc nhìn hắn như đang đánh giá, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào hắn, không nhúc nhích.

Vương Lâm nhìn con chim này. Hắn vừa rồi nhìn thấy con chim này ở chỗ Tôn trưởng lão của tu chân liên minh đã thấy hơi quen quen, lúc này nhìn gần hơn, nhất là thấy ba mắt của nó liền chăm chú quan sát.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 495 Hắn!

Ba mắt của con chim này bên trong như có một điểm sáng, khiến cho người ta nhìn vào dễ dàng bị hồn xiêu phách lạc.

- Tinh Ngân điêu! Tinh Ngân điêu còn nhỏ!

Hai mắt Vương Lâm sững lại, cuối cùng nhận ra con chim này.

Trong truyền thừa ký ức của cổ thần Đồ Ti có một đoạn liên quan tới con chim này, chính là một loại sinh vật kỳ dị trong trời đất, sau khi trưởng thành có thể biến ảo thành vạn vật trong thế gian, thậm chí hóa thành hình người, chẳng có chút nào khác biệt. Nó là tài liệu tốt nhất để chế tạo con rối có thần thông.

Khi còn nhỏ, loài chim này chưa có lực công kích lớn lắm nhưng tốc độ thì khó có thể tưởng tượng được. Loài này thích nhất là tinh thạch, thôn phệ tinh thạch mới có thể dần dần trưởng thành.

Trong trí nhớ của cổ thần Đồ Ti, Tinh Ngân điêu rất nhiều, lấy nội đan khi còn bé để luyện chế pháp bảo, bên ngoài khắc họa trận pháp thuấn di thì tốc độ sẽ đạt tới mức khó tin. Chẳng qua chuyện này đã quá xa xưa, bao nhiêu ngàn năm trôi qua, loài chim này mặc dù chưa bị tuyệt diệt nhưng số lượng cũng không còn nhiều lắm.

Tại thời đại của cổ thần, Tinh Ngân điêu chính là sủng vật tốt nhất. Tốc độ của chúng lại càng khiến cổ thần yêu thích, hơn nữa cũng rất thích khí tức của cổ thần khi còn nhỏ, thường thường không cần cố ý bắt nó cũng sẽ lại gần.

Ở cùng chỗ với cổ thần lúc nhỏ đối với Tinh Ngân điêu mà nói có lợi rất lớn. Theo sự trưởng thành của cổ thần, tinh ngân điêu có thể thu được một lượng lớn linh lực, khiến bản thân trưởng thành nhanh hơn.

Con tiểu điêu trước mắt này, trong ba con mắt phát ra ánh sáng như ngọc, chưa đạt tới mức ẩn dấu được ánh mắt, hẳn là chưa tới ngàn tuổi.

Nhìn con chim này, trong lòng Vương Lâm chợt động, tay trái vuốt lên túi trữ vật một cái, trong tay liền có thêm một khối thượng phẩm tinh thạch, đặt cạnh mỏ nó.

Tử điêu chẳng thèm nhìn khối tinh thạch một cái, chỉ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, sau đó thân thể lóe lên, biến mất trên vai Vương Lâm.

Vương Lâm sờ sờ cằm. Con chim này hiển nhiên không coi trọng tinh thạch trong tay mình. Nó nhìn chằm chằm vào mình, chẳng lẽ là do cảm thấy khí tức của cổ thần trên người mình.

Trên người Vương Lâm tuy cũng có khí tức của cổ thần nhưng cực kỳ yếu ớt. Đó là do khi hắn hợp lại với bổn tôn mới lưu lại chút ít, thời gian dài trôi qua, dần dần sẽ biến mất.

Tử điêu này theo khí tức đó và tới, nhưng lại cực kỳ thất vọng bởi vì nó nhận thấy khí tức đó quá ít. Nó tuy không biết thứ khí tức này là gì nhưng trong nháy mắt khi cảm nhận được khí tức này, nó cảm thấy cực kỳ thoải mái. Loại cảm giác này từ khi sinh ra tới giờ nó mới gặp lần đầu tiên.

Thu hồi lại linh thạch, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Trong tay hắn hiện ra một khối tiên ngọc.

Tiên ngọc vừa mới xuất hiện, tử quang liền lóe lên một cái, Vương Lâm nhìn thấy tiên ngọc trên tay trái đã biến mất.

Trong mắt hắn lộ ý cười, lại xuất ra một khối tiên ngọc nữa. Lúc này hắn dùng toàn bộ tinh thần chăm chú quan sát nhưng lại chỉ thấy được tử quang lóe lên. Tốc độ của tử điêu thật khó có thể tưởng tượng nổi, đoạt tiên ngọc trong tay Vương Lâm bay lên cao xong, nó căn bản không dừng lại, trực tiếp nuốt luôn khối tiên ngọc vào miệng, nhoáng lên một cái lại biến mất.

Sau khi tử điêu xuất hiện trở lại đã đậu ở trên vai Tôn trưởng lão, miệng đang ngậm tiên ngọc, răng rắc nhai nuốt, ánh mắt nó nhìn về phía túi trữ vật của Vương Lâm, có vẻ rất chú ý.

Tôn trưởng lão hiển nhiên chú ý tới cảnh này, mỉm cười hướng Vương Lâm gật đầu.

Thiên Vận Tử đang khoanh chân ngồi trên tường vân đã bắt đầu giảng đạo rồi.

- Thiên thuật chính là cửu cửu quy nguyên chi vận. Lão phu tu đạo tới nay không dám nói đã khám phá hết tất cả thần thông nhưng đối với bổn nguyên của thần thông này thì đã hiểu được chút ít. Tu đạo, tu đạo, chữ tu này là sao? Đạo này là ở đâu?

Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Anh Biến, Vấn Đỉnh. Nói thật ra lão phu coi đây đều thuộc về chữ "tu"!

Vương Lâm nghe tới đây lập tức ngưng thần, nhìn Thiên Vận Tử. Hắn từ lúc tu đạo tới nay toàn bộ đều là tự thân, công pháp có được tương đối hỗn loạn, cái thiếu khuyết nhất chính là không có được những cảm ngộ cao thâm này.

- Sau Vấn Đỉnh là hư thực nhị ý, toái niết tam cảnh. Tới đây thì hầu như toàn bộ những đạo hữu ở chỗ này sẽ phải dừng chân, không thể tiến thêm. Đấy chính là bước thứ hai của tu đạo!

Lão phu tưởng rằng bước thứ hai này cũng chính là một bước quá độ, người tu đạo chỉ cần tu luyện nguyên thần, hoàn chỉnh bước quá độ này liền có thể tiến thêm một bước.

Đáng tiếc ngay cả lão phu cũng vẫn không cách nào hoàn toàn hiểu rõ, dường như trong cõi u minh có một lực lượng đang làm nhiễu loạn hết thảy, tưởng chừng đã chạm được rồi lại bị cắt đứt.

Âm thanh của Thiên Vận Tử từ từ truyền khắp bốn phương, giảng giải những cảm ngộ tu đạo của hắn.

Cả bốn phía đều yên tĩnh, ngay cả trưởng lão đến từ liên minh tu chân giờ phút này cũng trầm mặc không nói, hai mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Thiên Vận Tử tiền bối, người không biết bước thứ ba của tu đạo là gì sao?

Trong đám người bốn phía có người trầm giọng hỏi.

Người này toàn thân mặc hắc y, xung quanh hắn, trong vòng mười trượng không thấy một tu sĩ nào, bên ngoài thân thể tỏa ra một cỗ hung khí.

Trên mặt hắn có một vết sẹo hung ác, chạy suốt từ mặt xuống tới cổ.

Thiên Vận Tử nhìn người này một cái, nói:

- Bước thứ ba này chính là ý nghĩa của chữ "đạo". Tu chân vô số đường, chỉ là cầu chữ "đạo" này. Nếu tu thành thì nhất định đạt tới một độ cao không thể ngờ tới. Chẳng qua làm sao tu thành thì lão phu cũng không biết....

Lão phu nói đến chính là thiên vận. Nếu thiên vận đến thì hiển nhiên mọi chuyện đều thành công. Nếu thiên vận chưa tới thì đành hóa thành đất vàng, ngàn vạn năm tu đạo cũng trở thành số không.

- Tu đạo chia làm ba bước, ta bây giờ bước một còn chưa hoàn thành. Con đường phía sau lại càng gian nan hơn, càng khó khăn hơn. Tu đạo là nghịch thiên, lời này không phải là giả.

Nếu ngay cả Thiên Vận Tử cũng không biết bước thứ ba phải đi như thế nào thì thế gian này có thực sự tồn tại bước thứ ba này hay không đây?.....

Ánh mắt Thiên Vận Tử đảo qua người Vương Lâm, ngay lúc này Vương Lâm cũng ngẩng đầu lên, hai ánh mắt gặp nhau.

Dường như nhìn rõ nội tâm Vương Lâm, Thiên Vận Tử cười hòa ái, nhìn Vương Lâm nói:

- Vương Lâm, ngươi có nghi vấn gì?

Lời này của Thiên Vận Tử nói ra, tu sĩ bốn phía nhất thời chăm chú nhìn vào Vương Lâm. Hơn nữa cả đệ tử lục hệ còn lại cũng đều quay lại nhìn hắn.

Phải biết rằng trong trường hợp này, được sư tôn tự mình chỉ điểm là một vinh dự lớn lao.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ôm quyền hướng về Thiên Vận Tử cung kính nói:

- Sư tôn, đệ tử đúng là có điều chưa hiểu.

Thiên Vận Tử vuốt chòm râu bạc, gật đầu cười nói:

- Nói ta nghe nào.

- Việc liên quan tới tu đạo vừa rồi đệ tử có chút nghi vấn. Chúng ta thường nói tu tiên, tu đạo, tu chân. Vậy sư tôn giải thích thế nào là tu đạo, là tu tiên, tu chân đây?? Hai cách nói này không thể tự dưng xuất hiện được đúng không?

Thiên Vận Tử mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng. Lúc này ngay cả Tôn trưởng lão tới từ liên minh tu chân khóe miệng cũng lộ nụ cười, nhìn Vương Lâm đầy thâm ý.

- Tiên đã không còn! Tu tiên vốn là nói tới ở thời viễn cổ. Khi đó tiên giới chính là thánh địa của tu sĩ! Vì thế mới có từ tu tiên! Chân, nghĩa là gì? Chân, chính là chân tướng mọi chuyện. Tiên giới đã không còn, tu sĩ cũng giống như là cây không có gốc, lúc này ngoài tu chân cũng chỉ có tu chân, chính là chân chính chỉ có chữ "tu".

Mà hôm nay, tiên, chân đều đã trở thành quá khứ rồi. Chúng ta hiện tại truy tìm chính là "đạo"! Nhưng "đạo" này cũng không phải là thiên đạo!

Tiếng nói của Thiên Vận Tử thong thả, nói tới đây thoáng ngừng lại một chút.

Tu sĩ bốn phía nhất thời không kìm được bắt đầu bàn cãi.

Người tu đạo tu lại không phải là thiên đạo. Lời này vừa nói ra liền khiến tranh cãi nổi lên cuồn cuộn. Nói vậy dường như có chút mâu thuẫn với lời nói trước đây của Thiên Vận Tử. Nghi hoặc trong lòng đám tu sĩ không khỏi trào dâng.

Chẳn qua những tu sĩ có đại thần thông lúc này vẻ mặt như thường, ánh mắt lộ vẻ cảm khái. Lời Thiên Vận Tử nói họ hiểu được. Chẳng qua những việc như thế bình thường họ đều giữ kín, không nói ra.

Tôn trưởng lão đến từ liên minh tu chân lúc này nhướng mày, ho khan một tiếng nhìn về Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử mỉm cười, từ từ nói:

- Nói tới "đạo" của tu đạo chính là nói tới phương thức tu luyện. Cho nên đạo trong bước thứ ba ta vẫn tìm kiếm đó là một cách giải thích khác với

"đạo" của tu đạo! Vương Lâm, ngươi có nghi hoặc gì?

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư, một lúc sau lắc đầu nói:

- Đệ tử hoài nghi, có thực là có bước thứ ba này hay không!

Thiên Vận Tử than nhẹ, trong mắt lộ vẻ bồi hồi hiếm thấy, chậm rãi nói:

- Ba ngàn năm trước, lão phu cũng giống như ngươi, vẫn không tin được trên thế gian này có bước thứ ba ta vừa nói, cho mãi tới khi ta gặp được hắn!

Tôn trưởng lão hiển nhiên biết "hắn" là ai. Vừa nghe tới đây, sắc mặt lão liền trở nên khó coi, trong mắt cũng lộ vẻ đang nhớ lại, chẳng qua trong đó còn mang theo rất nhiều vẻ sợ hãi.

Lời này vừa nói ra, nhất thời tu sĩ bốn phía trở nên trầm mặc dị thường. Chỉ có trong mắt những tu sĩ có đại thần thông mới lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 496 Gặp lại Lăng Thiên Hầu

- Thiên Vận Tử tiền bối, người đó là ai???

- Thiên Vận lão hữu, có thể nói rõ ràng được không?

Mới đầu chỉ vài người hỏi, càng về sau càng nhiều, toàn bộ đều hướng về Thiên Vận Tử hỏi về "hắn".

- Đủ rồi, Thiên Vận đừng nhắc tới hắn nữa!

Tôn trưởng lão sắc mặt khó coi, trầm giọng nói.

Thiên Vận Tử nhìn Tôn trưởng lão, cười nói:

- Kỳ thật ta rất may mắn, trong cuộc đời này lại có thể gặp được hắn. Kẻ này tuyệt đối đã bước vào bước thứ ba!!!!

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, những người xung quanh cũng đều nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử, cùng chờ đợi câu nói tiếp theo của

lão.

Tôn Trưởng lão trầm mặc một lát, thở dài rồi xua tay nói:

- Thôi, tính tình của Thiên Vận lão nhi ngươi khi nào cũng quái đản, nói gì thì nói luôn đi!

Thiên Vận Tử cười nói:

- Vô số năm qua, Tu Chân Liên Minh chỉ phải nếm đau khổ một lần duy nhất trong tay người này. Việc này cũng không có gì, chẳng qua, hắn là người duy nhất trong số những người ta từng biết trong đời mình đã đạt tới bước thứ ba. Đáng tiếc, hắn cũng như một đoá phù dung, sớm nở tối tàn, đã không có chút tung tích gì nữa!

Lần Thiên Vận Tử giảng đạo này vẫn tiếp tục. Chẳng qua, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều đặt tâm tư vào người mà trong miệng Thiên Vận Tử gọi là “hắn”.

Nhưng Thiên Vận Tử lại không nói thêm nữa. Lần giảng đạo này đã tiến hành được ba ngày. Ba ngày sau, việc giảng đạo kết thúc.

Vương Lâm vẫn im lặng lắng nghe, dần dần có chút lĩnh ngộ.

- Sau lần giảng đạo nhân đại thọ vạn năm này, lão phu sẽ mang đến cho chư vị một hồi tạo hoá. Bây giờ ta sẽ thi triển trung phẩm Tiên thuật một lần. Chư vị đạo hữu, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì đó là tuỳ các vị!

Thiên Vận Tử khẽ mỉm cười, chậm rãi nói.

Lời nói của Thiên Vận Tử vừa xong, những người xung quanh lập tức ngưng thần định khí. Gần như thất cả mọi người, dù là một số tu sĩ có đại thần thông, cũng không thua kém Thiên Vận Tử bao nhiêu, nhưng ánh mắt đều loé lên, cẩn thận quan khán!

Phải biết rằng Tiên thuật rất ít, trung phẩm Tiên thuật lại càng ít hơn!

Lễ mừng đại thọ của Thiên Vận Tử sở dĩ có nhiều người đến như vậy, ngoại trừ do danh khí và giao lưu rộng khắp của Thiên Vân Tử và buổi giảng đạo ra thì chính là do sau khi giảng đạo, Thiên Vận Tử sẽ thi triển Tiên thuật mới khiến cho tất cả mọi tu sĩ đều phải động tâm.

Vương Lâm thở sâu, nhìn Thiên Vận Tử không chuyển mắt. Cuộc đời hắn chưa từng thấy qua Tiên thuật. Thứ cao nhất mà hắn chứng kiến chính là Cấm pháp, bắt chước từ hạ phẩm tiên thuật mà thôi.

Uy lực của Cấm pháp đã cường đại như thế, Vương Lâm cũng không tưởng tượng ra được, rốt cục Tiên thuật cường đại đến độ nào nữa.

Ngay tại khi toàn bộ mọi người đều chăm chú nhìn Thiên Vận Tử, chờ đợi hắn thi triển trung phẩm Tiên thuật thì bỗng nhiên từ chân trời phía xa truyền đến từng trận sét đánh. Chỉ thấy đạo đạo kiếm quang, như vô số sao băng điên cuồng bắn đến.

Những tu sĩ có đại thần thông ở nơi này đã sớm phát hiện ra hiện tượng này, lúc này ánh mắt bình thản nhìn lại.

Kiếm quang từ phía chân trời số lượng nhiều không thể tưởng được,vô cùng vô tận, lấy già thiên cái nhật để hình dung có lẽ cũng không quá đáng.

Đạo đạo kiếm quang đồng thời truyền ra âm thanh gào rít, tiếng ầm ầm không ngừng vang xa.

Cảnh tượng này trong đời Vương Lâm cũng chỉ mới gặp qua một lần. Đó là lúc ở trên Tiên giới, sau khi nữ tử áo trắng trong Bảo tháp tỉnh dậy, triệu tập kiếm hồn của vũ chi kiếm tiên. Toàn bộ Tiên giới như bị kiếm bao phủ.

Thần sắc của Thiên Vận Tử như thường, hướng về phía xa xa.

Lúc này, vô số phi kiếm điên cuồng bay đến, từng trận kiếm khí lạnh lẽo như một lưỡi dao sắc bén, lao thẳng về phía này.

Những tu sĩ không đủ tu vi không dám cản trở phía trước, nhanh chóng tản ra tạo thành một cái thông đạo rất rộng.

- Thiên Vận lão nhi, ngày đại thọ của ngươi, lão phu sao có thể không đến!!!

Một thanh âm cương liệt bỗng nhiên quanh quẩn giữa trời đất. Cùng lúc đó, chỉ thấy những phi kiếm từ xa bay đến nhanh chóng di động, cùng lúc tách ra, một lão già mặc áo xanh xuất hiện.

Lão già này râu trắng tự động bay bay, cả người dù rất gầy nhưng lại mang đến cho người ta một cỗ khí tức như thiên uy. Nhất là sau lưng lão có đến bốn bóng kiếm hư ảo, mỗi lần loé lên, từ trong hư vô sẽ vang lên một tiếng sấm đánh.

Dưới chân lão là một thanh xà hình bảo kiếm (1), tràn ngập một cỗ khí thế hung ác. Trên thanh bảo kiếm này lộ đầy vẻ máu tanh, không biết đã bị Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu sử dụng phương pháp nào đó tế luyện, không ngờ khiến người ngoài khi nhìn vào tâm thần đại chấn.

(1) xà hình bảo kiếm: thanh bảo kiếm hình con rắn.

Không ít những tu sĩ xung quanh sắc mặt lập tức tái nhợt, lui lại phía sau.

Vương Lâm nhìn chằm chằm thanh xà hình bảo kiếm kia, đó chính là Vũ chi đệ nhị kiếm do Lăng Thiên Hầu cướp đi ở Tiên giới năm đó.

- Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu!!!

Từ đám tu sĩ xung quanh, có người kinh hô.

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu, Tông chủ của Đại La Kiếm Tông, môn phái trên Thiên Vận Tinh mà bất kể là tu vị của cá nhân hay thực lực của môn phái đều gần tương đương với Thiên Vận Tông, xuất hiện!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu, hai tay đan vào nhau, lộ ra sắc thái âm trầm. Phía sau hắn có vô số phi kiếm, rậm rạp trải rộng ra cả bầu trời, phát ra tiếng kiếm minh ông ông.

- Các đệ tử, đi ra bái kiến Thiên Vận Tử tiển bối!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu quát lớn.

Lời của hắn vừa ra, lập tức đám phi kiếm phía sau phát ra tiếng kiếm minh càng lớn hơn. Cuối cùng những tiếng bang bang bang liên tiếp vang lên. Chỉ thấy từng thanh phi kiếm một lập tức hoá thành sương mù.

Lúc này, phía sau Lăng Thiên Hầu, sương mù đầy trời, gần như che kín cả một nửa bầu trời, khiến cho thiên địa cũng phải biến sắc.

Cùng lúc đó, từ bên trong sương mù một loạt ánh mắt lạnh như băng dần dần xuất hiện. Cuối cùng sương mù tiêu tán, phía sau Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu bỗng nhiên xuất hiện vô số đệ tử chân đạp trên phi kiếm.

Những đệ tử này đều mặc những bộ đồ màu đen, phía sau lưng đều đeo những thanh kiếm với vỏ kiếm có phong cách cổ xưa. Cả đám ánh mắt như điện nhìn hướng Thiên Vận Tử.

Rậm rạp! Ánh mắt Vương Lâm nhìn ra, phía sau Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu sợ rằng có không ít hơn vạn đệ tử.

- Ha ha, không ít lão bằng hữu đều ở đây! Ah, Tôn Trưởng lão không ngờ cũng đã tới!

Ánh mắt của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu đảo qua, cuối cùng dừng lại trên người Tôn Trưởng lão.

Tôn Trưởng lão khẽ mỉm cười nói:

- Đại thọ của Thiên Vận lão hữu, tại hạ sao có thể không đến!

Lăng Thiên Hầu cười vang lên, nhìn về phía Thiên Vận Tử nói:

- Thiên Vận lão nhi, sao thế? Không chào đón lão phu sao?!

Thần sắc của Thiên Vận Tử vẫn như thường, cười nói:

- Thôi, hôm nay ngươi đến thật là đúng lúc. Ta dùng ngươi làm đối tượng để thi triển Tiên thuật, để cho chư vị đạo hữu quan khan một chút, được chứ?

Ánh mắt của Lăng Thiên Hầu trở nên lạnh lẽo, cười nói:

- Đang có ý này!

Thiên Vận Tử khẽ mỉm cười, tay phải đưa lên bóp quyết, trong miệng từ từ nói:

- Chư vị đạo hữu! Tiên thuật mà hôm nay lão phu thi triển chính là trung phẩm Tiên thuật. Tiên thuật này tên là Dẫn Tiên thuật, lão phu vô ý đạt được từ một tinh cầu bị bỏ hoang! Dưới sự nghiên cứu của lão phu phát hiện ra năm đó người của Tiên giới đã sử dụng để đưa tu sĩ của chúng ta

lên Tiên giới. Một khi thi triển sẽ có đại thần thông xuất hiện, mong chư vị đạo hữu chú ý!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lộ ra hàn mang, nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử mỉm cười, tay bấm quyết, lập tức một đạo ánh sang màu đỏ từ trong tay ngưng hình. Theo Thiên Vận Tử nâng tay trái lên, kết ấn quyết, ánh sáng màu đỏ này sáng bừng lên.

Thần thái của Thiên Vận Tử vẫn như thường, hai tay điểm nhẹ vào hư không, lập tức xích mang trong tay phóng ra, bay thẳng lên bầu trời.

- Trung phẩm Dẫn Tiên thuật!

Thanh âm của Thiên Vận Tử như từ trong hư không phát ra. Từ giữa bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, toàn bộ không trung lập tức xuất hiện một mảnh màu đỏ.

Bên trong mảnh màu đỏ này, tầng mây quay cuồng, như có một con rồng đang phẫn nộ gào rít, tiếng sấm bỗng nổi lên. Đúng lúc đó, từng trận sét đánh xuyên thấu tầng mây, như hàng vạn con rắn bạc, điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Lúc này giữa không trung giống như là sóng dữ trên mặt biển, một cỗ thiên uy vô thanh vô tức từ trên trời giáng xuống.

Dưới thiên uy này, một bộ phận lớn trong số những tu sĩ xung quanh lập tức sắc mặt tái nhợt, từ giữa không trung hạ xuống, khoanh chân mà ngồi.

Vương Lâm nhìn lên không trung, tiên lực trong cơ thể dần dần hỗn loạn. Dường như trên không trung có một cỗ lực lượng thần kỳ nào đó dẫn dắt, khiến cho thân thể hắn không tự chủ được phải run lên.

Chỉ duy nhất bên trong cánh tay trái, cỗ tam chuyển kim tiên lực lặng lẽ vận chuyển.

Đáy lòng Vương Lâm khẽ động, lập tức đem tam chuyển kim tiên lực từ trong cánh tay trái thả ra, lưu chuyển toàn thân. Hắn tận lực khống chế cỗ kim tiên lực này để không cùng tiếp xúc với cỗ tiên lực vốn có trong cơ thể mà lẫn nhau thay đổi. Đợi cho kim tiên lực lưu chuyển được một vòng, thân thể đang run rẩy của Vương Lâm mới dần dịu lại, cuối cùng tuy sắc mặt vẫn hơi tái nhợt nhưng đã đứng thẳng lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 497 Dẫn Tiên thuật!

Còn Bạch Vi, kiên trì thêm được một chút rồi than thầm một tiếng, thân mình rơi xuống, ngồi lại trên mặt đất. Toàn bộ Tử hệ, ngoại trừ Vương Lâm chỉ còn có vị Tứ sư tỷ là thần thái vẫn như thường, bình tĩnh nhìn không trung.

Ngoại trừ hai người hắn, những đệ tử tầm thường của Tử hệ đã sớm không chịu đựng được, từ giữa không trung hạ xuống.

Không chỉ có mỗi Tử hệ, ngay cả sáu hệ khác, tuyệt đại bộ phận những đệ tử bình thường cũng đều đã hạ xuống. Chỉ có những người có tu vi cao thâm mới miễn cưỡng đứng thẳng được.

Tuy nhiên, trong số đệ tử của Thiên Vận Tử trong sáu hệ khác, không ngờ không có một người nào từ giữa không trung hạ xuống, đều đứng tại chỗ. Mặc dù sắc mặt cũng hơi chút tái nhợt như Vương Lâm nhưng vẫn đang kiên trì.

Sắc mặt của Vương Lâm, sau khi kim tiên lực vận chuyển được ba vòng thì đã khôi phục lại như thường. Tứ sư tỷ liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái đầy thâm ý, không nói gì cả.

Ánh mắt của Thiên Vận Tử lộ ra quang manh bình thản, tay phải điểm cách không hướng về Lăng Thiên Hầu. Nhưng lập tức, tay phải lão chỉ chếch sang một chút, khi hạ xuống đã điểm về phía sau Lăng Thiên Hầu, lên đám đệ tử đang đạp trên phi kiếm.

Sắc mặt của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu trầm xuống, thân mình hắn khẽ động, muốn lên phía trước. Nhưng đúng lúc này, Thiên Vận Tử mỉm cười, trong miệng thốt lên:

- Dẫn độ!

Lời này vừa ra, từ tầng mây trong không trung lập tức truyền ra từng tiếng nổ ầm ầm. Toàn bộ không trung như bị một đôi tay vô hình xé mở ra, lộ ra một mảng trống rỗng thật lớn. Trận trận ánh sáng bảy màu bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bao lấy toàn bộ đệ tử phía sau Lăng Thiên Hầu.

Vẻ mặt băng lãnh

của đám đệ tử Đại La Kiếm Tông biến mất, thay vào đó là từng trận mê man. Thân thể bọn họ không chịu không chế, không ngừng chậm rãi bay hướng về bầu trời phía trên, nơi phát ra ánh sang bảy màu.

Lăng Thiên Hầu hét lớn một tiếng, thân mình khẽ động, thanh xà hình phi kiếm dưới chân như tia chớp bay thẳng lên trời.

Khoé miệng Thiên Vận Tử mỉm cười, tay phải chụp một cái vào hư không, tốc độ của xà hình phi kiếm lập tức chậm lại, truyền ra tiếng kiếm minh kịch liệt dãy dụa và hoảng sợ.

Phía trên mi tâm của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu lập tức xuất hiện một đạo quang mang màu hồng. Quang mang này loé lên, bỗng nhiên từ mi tâm bay ra, lơ lửng giữa không trung, nhoáng lên một cái hoá thành một con Kỳ Lân thú thật lớn. Con thú này cực kỳ thần võ, bốn chân đạp trên mặt đất, cái đầu cực lớn nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử. Nó gầm lên một tiếng rồi lao thẳng tới.

Tại nháy mắt khi Kỳ Lân thú xuất hiện, từ Tôn Hồn Phiên trong nguyên thần của Vương Lâm cũng truyền ra một tiếng gầm rít tương tự.

Tiếng gầm rít bên trong Tôn Hồn Phiên thấu ra khỏi Hồn Phiên, quanh quẩn bên trong nguyên thần của Vương Lâm. Tuy âm thanh này vẫn chưa truyền ra ngoài thân thể nhưng con Kỳ Lân thú đang đánh về phía Thiên Vận Tử lại như nghe được, thân mình nó bỗng nhiên run lên, không ngờ lập tức dừng lại. Cái đầu cực lớn của nó quay ngoắt lại, đôi mắt hung hãn lộ ra quang mang khó có thể tưởng tượng được, không ngừng quét mắt về đám người xung quanh!

Chẳng qua, nháy mắt khi tiếng gầm rít trong Tôn Hồn Phiên vang lên, Vương Lâm đã liền vận chuyển Tôn Hồn Phiên, đem tất cả tàn hồn che dấu thật kỹ. Lúc này, dưới sự tìm kiếm của Kỳ Lân thú quả thực không thể cảm giác được thêm chút nào nữa.

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu nhướn mày.

Lúc này, Kỳ Lân thú đột nhiên dừng lại, xà hình kiếm tiên đã bị Thiên Vận Tử hư không bắt lấy, khiến cho trung phẩm Tiên thuật giữa không trung đã phát huy ra toàn bộ uy lực.

Chỉ thấy từng trận ánh sáng bảy màu từ mảnh trống rỗng giữa bầu trời điên cuồng phát ra. Cùng lúc đó, những âm thanh như những khúc nhạc của trời chậm rãi quanh quẩn khi những tầng mây ma sát nhau giữa không trung.

Một đám hư ảnh kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện quẩn giữa không trung. Trong đó có đạo hư ảnh đứng chính giữa, mặc trường bào màu vàng, tản mát ra một cỗ Tiên khí ngập trời. Dù chỉ là hư ảnh nhưng cũng có một cỗ thiên uy từ trên người khuếch tán ra.

Hắn đứng ở giữa không trung, ánh mắt nhìn vọng xuống dưới, dừng trên người những đệ tử của Đại La Kiếm Tông, vẫn chưa mở miệng nói gì. Nhưng rồi một âm thanh đầy uy nghiêm từ từ quanh quẩn khắp đất trời.

- Ta chính là hư ảo thân vĩnh hằng, sứ giả tiếp dẫn của Tiên giới, tới để mở ra cho những tu sĩ của hạ giới!

Thanh âm này như được nói đi nói lại vô số lần. Sau khi hư ảnh kia nói xong, bàn tay khổng lồ ấn xuống phía dưới một chưởng. Lập tức, hư không nơi có hơn vạn đệ tử của Đại La Kiếm Tông lập tức nhoáng lên một cái, một đạo kim sắc hào quang lập tức phong kín toàn bộ nơi đó.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả những tu sĩ đến mừng thọ đầy kinh hãi. Trong đó những tu sĩ có chút đại thần thông trong mắt lại ánh lên vẻ khiếp sợ.

- Tiên giới nếu đã bị huỷ diệt thì vì sao dưới Dẫn Tiên thuật này còn có thể tiếp dẫn Tiên quân giáng lâm? Những người này nếu thật sự bị tiếp dẫn mà đi thì sẽ đi đâu??? Chẳng lẽ là đi Tiên giới bị phá toái kia? Hay là đến một nơi mà chưa có tu sĩ đi vào???

Vô số nghi vấn nổi lên trong lòng phần lớn những tu sĩ này.

Cùng với đó, trong lòng những tu sĩ này thì Thiên Vận Tử lập tức trở thành vô cùng thần bí.

- Tiếp dẫn thuật này là Trung phẩm Tiên thuật, sao Thiên Vận Tử lại có thể tìm được trong một tu chân tinh hoang phế. Việc này nhất định có vấn đề!

Ngay tại khi trong lòng đám tu sĩ này đều đang đoán già đoán non, ánh mắt của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu lập tức trở nên vô cùng âm trầm,

lạnh lùng nói:

- Thiên Vận lão nhi, lão phu mang đệ tử tới chúc thọ nhà ngươi, không ngờ ngươi lại không để ý thân phận, trực tiếp hướng đệ tử của ta ra tay. Ngươi có ý gì?

Tay phải hắn phất lên, xà hình kiếm tiên lập tức nhoáng lên một cái, từ giữa không trung bay trở lại bên người hắn. Hắn đơn giản cũng không muốn ngăn cản, mà muốn nhìn xem rốt cuộc hôm nay Thiên Vận Tử muốn làm gì?

Thần sắc của Thiên Vận Tử vẫn như thường, cười nói:

- Khiến cho đệ tử của ngươi cảm thụ một chút Tiên giới năm đó chẳng phải là một chuyện tốt sao?!

Khi hai người bọn hắn đang nói chuyện, những đệ tử của Đại La Kiếm Tông đều không thể tự khống chế, lần lượt bay lên biến mất trong không gian trống rỗng giữa không trung kia.

Từ trước tới sau sắc mặt của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu luôn âm trầm, cũng không có động tác gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thiên Vận Tử.

Đợi cho một đệ tử cuối cùng của Đại La Kiếm Tông biến mất trong hư không trống rỗng giưa bầu trời. Sự kỳ dị giữa không trung mới chậm rãi tiêu tan, khôi phục lại bình thường.

Thiên Vận Tử ngẩng đầu nhìn không trung, ôn hoà nói:

- Trung phẩm Tiên thuật của lão phu tuy nói không có lực công kích nhưng sau khi Tiên giới không còn mà vẫn có thể đem người đưa đi, còn đi đến nơi nào thì lão phu cũng không biết!

- Ngươi!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử, sắc mặt càng trở nên âm trầm!

- Thiên Vận Tử nhìn Lăng Thiên Hầu nói:

- Kiếm Tôn đừng vội, ba ngày sau những đệ tử của Đại La Kiếm Tông ngươi sẽ quay trở về. Đến lúc đó, lão phu cũng muốn mượn mấy người, để hỏi xem rốt cục bọn hắn đến nơi nào, nhìn thấy cái gì?!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu âm trầm một lát, không nói câu nào!

Trong lòng hắn biết rõ rằng với thân phận của Thiên Vận Tử quyết không thể làm trò trước mặt nhiều đạo hữu như thế, dùng thủ đoạn này để đối phó với đệ tử của mình. Nếu thật thế thì mặt mũi của Thiên Vận Tử sẽ mất hết. Lúc này nếu hắn đã nói ba ngày thì nhất định sẽ là ba ngày.

Động thái hôm nay của Thiên Vận Tử chẳng qua chính là làm nhục mình mà thôi.

Lúc này đây, trong số những tu sĩ xung quanh, có những người thông minh nhìn về phía không trung như đang suy nghĩ điều gì…

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn không trung, trở nên trầm tư. Dưới con mắt của hắn, Trung phẩm Tiên thuật này cực kỳ thần kỳ, chỉ nhìn một lần căn bản không có khả năng học được, nhưng cũng khiến cho hắn có thêm một tầng hiểu biết sâu sắc hơn về Tiên thuật.

Tiên thuật này tạo thành từ trong hư ảo nhưng không phải do Thiên Vận Tử sáng tạo ra mà thưc tế nó tồn tại vĩnh hằng. Chỉ cần có khẩu quyết và phương pháp, có đủ tư cách thì có thể thi triển ra ở bất kỳ chỗ nào, trực tiếp mang đi người mà mình muốn tiếp dẫn lên Tiên giới. Sau khi thi triển Dẫn Tiên thuật, Thiên Vận Tử vẫn chưa tuyên bố lần giảng đạo này chấm dứt mà hai mắt loé ra quang mang kỳ dị, từ từ nói:

- Lần này ngoại trừ đại thọ vạn năm tuổi của lão phu ra còn có một việc khác nữa muốn được chư vị đạo hữu làm chứng. Thiên Vận Tử ta có bảy hệ đệ tử, trong đó chỉ có hai hệ là Hoàng hệ và Tử hệ là không có người

nào nắm giữ phong hiệu Thiên Vận Thất tử. Hôm nay là ngày trong số các đệ tử của hai hệ này xuất hiện người mang phong hiệu Thiên Vận Thất tử!

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của những tu sĩ xung quanh lập tức nhìn về phía những đệ tử của Hoàng hệ và Tử hệ. Chẳng qua tuyệt đại bộ phận mọi người đều nhìn về phía Hoàng hệ, còn Tử hệ thì không có mấy người chú ý.

Dù sao gần như mọi người đều biết Tử hệ quá yếu.

Hoàng hệ có sáu người. Ba mươi năm trước, lão Tam đạt được phong hiệu Thiên Vận Thất tử nhưng một lần ra ngoài tinh không đã mất tích một cách thần bí, từ đó đến nay không có chút tin tức nào cả.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 498 Triệu Hân Mộng.

Lúc này đây, đám sáu người đệ tử của Hoàng hệ sắc mặt đều bình tĩnh, không nổi lên chút ba đào nào. Trong số đó, một vị nữ tử đứng hàng cuối

cùng tiến lên một bước nhìn về phía Thiên Vận Tử, cung kính nói:

- Đệ tử bỏ cuộc!

Lời của nàng vừa ra lập tức trong Hoàng hệ lục tục có người đi ra công khai bỏ cuộc. Cuối cùng chỉ còn lại có hai người chưa hệ động thân.

Trong số hai người này chỉ có một người là Vương Lâm còn có chút ấn tượng, chính là người vừa được Thiên Vận Tử ban cho Trung phẩm Tiên khí, Côn Bằng Tử.

Ngoài Côn Bằng Tử thì bên cạnh hắn còn có một lão già. Thoạt nhìn trên mặt người này đã có nhiều nếp nhăn, dung mạo xấu xí. Dù là mặc đồ màu vàng nhưng vẫn là như một lão nhân già cả bình thường mà thôi.

Hắn chính là lão đại của Hoàng hệ, Vận Đường! Hắn đã hơn tám trăm năm làm Thiên Vận Thất tử nhưng cuối cùng bị lão Tam đoạt mất. Nhưng người này quả thực không có tâm tư tranh đoạt, chỉ cả ngày tu luyện, cũng rất nhàn nhã.

Lúc này đây hắn nhìn về phía Thiên Vận Tử, tiến lên một bước cung kính nói:

- Sư phụ đại nhân, đệ tử cũng bỏ cuộc, phong hiệu Thiên Vận Thất tử của Hoàng hệ ta chỉ có Nhị sư đệ vừa đạt được Tiên khí của sư phụ mới là người thích hợp nhất!

Thiên Vận Tử thâm thuý nhìn Vận Đường một cái. Vận Đường vội vàng cúi đầu, không nói gì.

- Côn Bằng Tử!

Thiên Vận Tử khẽ quát một tiếng.

- Có đệ tử!

Thân mình Côn Bằng Tử run lên, lập tức bước lên phía trước mấy bước, cung kính đứng thẳng.

- Ngươi chính là người đạt phong hiệu Thiên Vận Thất tử của Hoàng hệ. Nếu ngươi có thể duy trì ngàn năm thì sư phụ sẽ truyền cho ngươi một bản Hạ phẩm Tiên thuật đầy đủ. Thiên Vận Thất tử thân phận không nhỏ, chính là dấu hiệu thân phận của Thiên Vận Tông ta, cũng chân chính có danh hiệu đệ tử của Thiên Vận Tử ta. Ngươi có thể làm tốt không?

Thanh âm của Thiên Vận Tử đầy vẻ uy nghiêm.

Những tu sĩ xung quanh không có vấn đề gì nhưng khoé miệng của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu cũng lộ ra một tia khinh thường, như là tự nói rằng:

- Thiên Vận Thất tử …. Hừ… Hừ…

Thân mình Côn Bằng Tử quỳ sập xuống một cái giữa hư không, hướng về Thiên Vận Tử lễ bái, trầm giọng nói:

- Đệ tử nguyện khắc ghi lời dạy của sư phụ!

Thiên Vận Tử gật đầu, tay phải hư không điểm một cái vào mi tâm, lập tức trên mặt lão dâng lên một đoàn hoàng mang, trong ánh mắt của Thiên Vận Tử, hoàng mang cực kỳ sáng chói. Một lúc sau, một khối tinh thể màu vàng từ mi tâm bay ra, dừng lại trong lòng bàn tay.

- Vật này hắn người không còn lạ gì, chính là dấu hiệu của phong hiệu Thiên Vận Thất tử. Ngươi hãy bế quan cảm thụ nó. Khi ngươi xuất quant a sẽ truyền cho ngươi một kiện bảo mệnh pháp bảo.

Côn Bằng Tử thở sâu, đè nén sự kích động trong lòng. Tuy hắn đã sớm biết mình sẽ là Thiên Vận Thất tử của Hoàng hệ nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Trên thực tế, trong lòng hắn hiểu rằng, mỗi người trong Hoàng hệ đều có tu vị không kém, hơn nữa lại am hiểu cách che dấu. Nếu không chân chính động thủ thì tuyệt đối không thể từ bên ngoài mà đoán ra được tu vi chân chính của họ.

Cho nên, nếu mà diễn ra tranh đoạt thì Côn Bằng Tử căn bản không có cách gì nắm chắc hoàn toàn thủ thắng. Trọng yếu nhất chính là sự tồn tại của Đại sư huynh trong Hoàng hệ.

Côn Bằng Tử đi theo sư phụ đã hơn hai ngàn năm nhưng khi hắn bái sư Đại sư huynh đã tồn tại. Hắn không biết được rốt cục Đại sư huynh đã đi theo sư phụ được bao lâu.

Tuy nhiên Đại sư huynh ngày thường có thể có chút quái gỡ, không muốn tiếp xúc với người khác nhưng cũng không tranh giành thế sự, đối với tranh đoạt Thiên Vận Thất tử phong hiệu cũng không chút muốn tham gia.

Vương Lâm ở một bên yên lặng nhìn chăm chú. Ánh mắt hắn chủ yếu nhìn lại trên người của Vận Đường.

Nhưng chân chính khiến Vương Lâm cảm giác có chút quỷ dị chính là sau khi tinh thể màu vàng tử mi tâm của Thiên Vận Tử xuất ra thì hai mắt của Vận Đường có chút co rút lại. Song ánh mắt hắn ngay lập tức bình tĩnh lại, như chưa hề phát sinh hết thảy điều gì cả.

Nếu không phải Vương Lâm chăm chú nhìn quả thực không thể phát hiện ra được chi tiết này.

Có lẽ do hắn nhìn quá lâu, Vận Đường ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, khoé miệng lộ ra một chút mỉm cười.

Bạch Vi gật đầu cung kính nói:

- Đệ tử bỏ cuộc!

Tứ sư tỷ, Triệu Hân Mộng, ánh mắt nhíu lại, nhìn về phía Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Lão Thất, nếu là ta cũng bỏ cuộc thì việc ngươi đạt được phong hiệu này không khỏi cũng quá đơn giản. Ngay hôm nay, ta và ngươi chiến một trận đi!

Trong đầu Vương Lâm hiện lên ánh mắt sợ hãi của Vận Đường trước đó, đáy lòng không khỏi xuất hiện chút do dự.

- Đệ tử, bỏ cuộc!

Vương Lâm thở sâu, nhìn về phía Thiên Vận Tử nói.

Thiên Vận Tử đột nhiên ngẩn ra. Loại vẻ mặt này gần như là lần đầu tiên Vương Lâm thấy xuất hiện trên người lão. Thiên Vận Tử nhướn mày nhìn về phía Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Vì sao bỏ cuộc?

Vẻ mặt bình tĩnh trên mặt của Triệu Hân Mộng cũng biến mất, lộ ra một tia cổ quái. Nàng nhìn Vương Lâm trầm mặc không nói.

Trong đầu Vương Lâm, ánh mắt sợ hãi của Vận Đường thuỷ chung vẫn không tiêu tán, lúc này nghe được Thiên Vận Tử hỏi, trầm tư một chút nói:

- Tu vi của đệ tử không đủ, không thể cướp đoạt được với Tứ sư tỷ…

- Vương Lâm!

Thiên Vận Tử cắt ngang lời của Vương Lâm, nhìn hắn một cái thật sâu, trầm giọng nói:

- Vi sư hy vọng ngươi tranh đoạt một lần! Đệ tử của ta không có loại người yếu đuối. Ngươi cũng đừng để người ngoài mê hoặc, làm trong lòng nổi lên tạp niệm. Ngươi chỉ cần nhớ rõ, hết thảy tuỳ tâm mà làm. Ta cho ngươi thời gian nửa nén hương, ngươi cần thận suy xét kỹ càng. Nếu ngươi vẫn bỏ cuộc, ta cũng không khuyên bảo thêm nữa!

Thiên Vận Tử cau mày, sau khi nói xong ánh mắt dừng lại trên người lão đại của Hoàng hệ. Trong ánh mắt lão loé lên một tia âm trầm rồi biến mất.

Vận Đường nhận thấy ánh mắt của sư phụ lập tức đáy lòng run lên, vội vàng cúi đầu.

Lời nói của Thiên Vận Tử rơi vào trong tai những đệ tử của sáu hệ còn lại đều khiến bọn họ đổ dồn về Vương Lâm. Trong ánh mắt của bọn họ phần nhiều chính là kinh ngạc, lại nhìn kỹ lần nữa.

Bởi vì trong suy nghĩ của những người này, người có thể được sư phụ khuyên giải cực kỳ hiếm. Ngoại trừ Tử hệ Tôn Vân năm đó, Vương Lâm chính là người thứ hai.

Nửa nén hương dần trôi qua. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, nhìn về phía Thiên Vận Tử, cung kính ôm quyền nói:

- Đệ tử sẽ tranh đoạt một lần!

Ánh mắt của Thiên Vận Tử lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu nói:

- Tốt!

Triệu Hân Mộng nhìn về phía Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Lão Thất, bắt đầu đi!

Nói xong, thân mình nàng khẽ động, cả người như phượng vũ điệp yến, lướt nhẹ về phía sau, giật ra khoảng cách hơn mười trượng với Vương Lâm. Chính trong lúc này, ngọc thủ của nàng nâng lên, bấm quyết điểm một cái về phía trước.

Lập tức vô số tinh quang màu tím từ trong hư vô đột nhiên xuất hiện, vờn quanh thân thể của nàng, không rời đi.

Vương Lâm nhìn chằm chằm những tinh điểm này. Ở trên Thiên Vận Tinh, lúc đấu pháp dường như rất ít khi sử dụng pháp bảo, xuất thủ chủ yếu sử dụng pháp thuật thần thông. Tính đến hôm nay, tuy hắn cũng không nhiều lần chiến đấu cùng người khác, nhưng bất kể là ai thì đều lấy thần thông pháp thuật là thủ đoạn công kích chủ yếu.

Chỉ thấy những tinh quang xoay quanh bên người Triệu Hân Mộng, dưới ngón tay nàng xẹt qua, bỗng nhiên toàn bộ đều ngưng tụ lại trên đầu ngón tay. Gần như chỉ trong chớp mắt, toàn bộ tay phải của nàng liền bị bao bọc bởi một cỗ màu tím nồng đậm.

Ngay có tướng mạo của nàng cũng bị màu tím làm cho thêm nổi bật, tạo ra một cảm giác lạ lẫm.

- Lão Thất, đạo của sư tỷ ngươi vẫn không biết được, hôm nay ta liền nói cho ngươi. Đạo của ta chính là yêu ảnh đạo. Hết thảy thần thông trên thế giới này, chỉ cần tu vi không vượt cao hơn bản thân ta thì chỉ cần xem qua một lần, tuy không thể thi triển ra hoàn toàn nhưng không nhiều thì ít ta có thể bắt chước được một phần! Pháp thuật này chính là ta bắt chước Hoá Ma chỉ của ngươi mà sáng chế ra, ta gọi nó là Tử Ma thủ.

Nói xong, tay phải của Triệu Hân Mộng vỗ nhẹ một cái vào hư không phía trước. Lập tức tử quang vơn quanh tay nàng loé lên lao ra. Khi rời tay thì thì nó mang theo một trận gào rít, nhanh chóng lao ra về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, thânh mình bỗng nhiên lui về phía sau, cùng lúc đó, ngón trỏ tay phải nâng lên, tiên lực trong cơ thể vận chuyển. Bỗng nhiên một đốm lửa màu tím xuất hiện phía trên đầu ngón tay.

Nháy mắt khi đốm lửa xuất hiện, một cỗ ma khí ngập trời lập tức gào rít xông ra, bao phủ bốn phía.

- Người này có phù hợp với số phận của ta hay không?! Năm đó, “hắn” từng lưu lại cho ta một câu. Đạo của ta chính là Thiên Vận đạo, chỉ có thể tìm được người phù hợp với số phận của ta thì ta mới có thể tiến tiếp bước thứ ba.

Thần sắc của Thiên Vận Tử vẫn như thường, chăm chú nhìn vào ngón trở trên tay phải của Vương Lâm.

- Nếu chính là người này thì Thiên Vận Tử ta không tiếc trả giá hết thảy, cũng muốn thử một lần. Sau khi gặp “hắn”, ba vạn năm qua, ta đã thất bại vô số lần. Nguyên bản đệ tử rất đông nhưng đến lúc này đây cũng là tổn thất hơn phân nửa. Ta làm thế là đúng hay sai?!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một tia chán nản!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 499 Tử hệ Lão Lục.

.

- Hoá Ma chỉ!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, ngâm khẽ!

Đốm lửa màu tím trên đầu ngón tay trỏ bỗng nhiên loé lên lao về phía trước, va chạm với Tử Ma thủ của Triệu Hân Mộng.

Tử quang hoàn toàn dung nhập vào trong tinh điểm màu tím, dưới một tiếng ầm vang đã lập tức điên cuồng tràn ra. Một trận biến hoá kỳ dị không ngừng diễn ra bên trong.

Biến hoá này diễn ra không đến mấy tức thời gian liền sụp đổ. Chỉ thấy một đạo quầng sáng màu tím từ bên trong phát ra, hoá thành một cỗ ma khí, ầm ầm tản ra xung quanh.

Ma lực ẩn chứa bên trong quầng sáng phát ra so với ma lực bên trong Hoá Ma chỉ của Vương Lâm phải cao hơn mấy lần. Hiển nhiên sau khi trải qua biến hoá kỳ dị kia đã nghịch chuyển mà sản sinh ra.

Thân mình Triệu Hân Mộng lập tức lui ra phía sau, tay phải vỗ lên túi trữ vật, trong tay nàng xuất hiện một hạt châu, ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, trong miệng thốt nhẹ:

- Thu!

Lời này vừa ra, ma lực đang khuếch tán ra bốn phía đột nhiên dừng lại, sau đó lấy tốc độ cực nhanh, điên cuồng hướng về hạt châu trong tay của Triệu Hân Mộng. Nháy mắt đã bị hạt châu hấp thu hoàn toàn.

Hạt châu nguyên bản trắng tinh không chút bụi đã trở nên một màu tối đen, giống như ẩn chứa oan hồn bên trong, không ngừng tản mát ra từng trận âm hàn khí.

- Lão Thất, sư tỷ không cùng ngươi tranh đoạt phong hiệu Thiên Vận Thất tử nhưng ma lực sau khi dị hoá này cũng phải thuộc về ra!

Triệu Hân Mộng cầm hạt châu, khẽ cười nói.

Vương Lâm nhìn vào hạt châu kia, trầm giọng nói:

- Ngươi bắt chước Tử Ma thủ chính là nhằm khiến ta sử dụng Hoá Ma chỉ, sau đó hấp thu ma lực bên trong phải không?! Sư tỷ, nếu ngươi trực tiếp nói ra thì sư đệ cũng không phản cảm. Nhưng đã thế này thì ngươi nếu muốn cũng không có khả năng đạt được ma lực kia.

Nháy mắt khi Vương Lâm nói ra, ma khí đen đặc trong hạt châu trên tay Triệu Hân Mộng lập tức tiêu tan, như chưa từng bao giờ xuất hiện quá. Hạt châu đang tối đen nhanh chóng trở nên trắng bạch trở lại.

Ma lực này cũng không phải chân chính là tu ma lực mà là một tia hư ảo do Vương Lâm lấy tiên lực chuyển hoá mà thành. Do đó hắn tuỳ tâm sở dục, tâm niệm khẽ động liền có thể khiến nó sụp đổ.

Loại tiên lực nghịch hoá này không thể cho người khác. Nếu không dưới sự nghiên cứu của đối phương tự nhiên có thể tìm ra phương pháp chân chính tu luyện Hoá Ma chỉ. Vương Lâm từng đáp ứng Tư Đồ Nam, ba thức sát chiêu này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Sắc mặt của Triệu Hân Mộng trầm xống, đôi mi thanh tú nhíu chặt, nhìn hạt châu trong tay, hạt châu này lập tức vỡ vụn. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Lão Thất, ta chỉ muốn một tia ma lực của ngươi, ngươi nếu cho ta thì ta sẽ lập tức bỏ cuộc rời đi. Nếu không…

Vương Lâm nhìn Triệu Hân Mộng. Hắn và nàng cũng có chút liên quan nhưng tổng thể mà nói thì cũng không ai nợ nần gì ai cả. Lúc này đây nghe vậy, Vương Lâm bình thản nói:

- Tứ sư tỷ, việc này tại hạ không giúp được!

Triệu Hân Mộng nhìn về phía Vương Lâm, một lúc nay nâng tay phải lên, trong miệng thốt nhẹ:

- Cửu chuyển luyện tiên quyết!

Lời này vừa nói ra một cỗ kim quang mênh mông từ trong cơ thể của Triệu Hân Mộng điên cuồng lao ra. Cùng với đó sắc mặt của nàng cũng bị kim quang bao phủ, cảm giác đầy vẻ quỷ dị.

Tay phải của nàng lúc này cũng giống như tạo thành từ kim chúc, phát ra từng trận kim mang.

Một cỗ tiên lực có kim thuộc tính từ trong tay phải chậm rãi ngưng tụ, hình thành một đạo kim sắc lốc xoáy, chậm rãi chuyển động phía trên tay phải.

Một vòng..hai vòng..ba vòng..bốn vòng..năm vòng … Tổng cộng quay tròn năm vòng, kim sắc lốc xoáy mới dừng lại một chút, xoay tròn ngược hướng. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, hắn đưa tay trái lên, tam chuyển kim tiên lực bị giữ trong tay này đột nhiên phát ra ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy một lốc xoáy dồng dạng, vô thanh vô tức xuất hiện ở trên tay trái Vương Lâm, chậm rãi xoay tròn. Một vòng, hai vòng, ba vòng!

Trong mắt Triệu Hân Mộng hiện lên một tia kinh ngạc. Nàng giao cho Vương Lâm Cửu chuyển luyện tiên quyết cũng chỉ có mấy ngày, nhưng

không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế mà đối phương đã tuy luyện ra tam chuyển lực. Điểm này vượt quá khả năng tưởng tượng của nàng!

- Lão Thất, tam chuyển lực đối với ta cũng vô dụng!

Triệu Hân Mộng thu hồi vẻ kinh ngạc trong mắt, bình thản nói.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường. Tiên lực trong cơ thể đột nhiên vận chuyển, một đạo trong đó theo tay trái dung nhập vào tam chuyển kim tiên lực. Bỗng nhiên, tam chuyển lực lại chuyển động mạnh, không ngờ lại xoay tròn thêm một vòng.

- Hiện tại là tứ chuyển!

Vương Lâm nói xong, một đạo tiên lực trong cơ thể lại bay ra, tiến vào trong tay trái!

Tứ chuyển kim tiên lực lại chuyển!

- Hiện tại là ngũ chuyển!

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong cơ thể cũng phải chịu đau đớn cực lớn. Kim tiên lực trên tay trái có chút không thể khống chế được. Nhưng vẻ tiêu sái của Vương Lâm khiến Triệu Hân Mộng cũng không thể biết được. Dù sao hết thảy những việc đã trải qua ở Chu Tước Tinh, loại đệ tử danh môn chính phái như Triệu Hân Mộng từ trước tới nay không có khả năng nếm trải.

Lúc này đây, dưới con mắt của Triệu Hân Mộng, thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, sắc mặt thong dong, căn bản nhìn không ra chút manh mối nào.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, nhìn về phía Triệu Hân Mộng, nói:

- Ngươi có muốn nhìn một chút lục chuyển kim tiên lực của ta không?

Sắc mặt của Triệu Hân Mộng trầm xuống, nhìn Vương Lâm chậm rãi nói:

- Mặc dù ngươi thực sự có lục chuyển lực cũng không phải là đối thủ của ta!

Vương Lâm cười lớn, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức chiến phủ của Cự Ma Tộc hoá thành một đạo hắc mang lao ra, trực tiếp phiêu phù giữa hư không.

Cùng lúc đó, Khu Thú quyển nơi cổ tay Vương Lâm bay ra, phịch một tiếng hoá thành Xạ Thần xa.

- Có thêm hai thứ này nữa, đánh với ngươi thì như thế nào?!

Triệu Hân Mộng nhìn Vương Lâm, trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, hạ giọng nói:

- Ta đã xem thường ngươi. Lão Thất, sư tỷ bỏ cuộc!

Nói xong, thân mình Triệu Hân Mộng lui lại, phiêu phù phía trước chỗ Tử hệ.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía chân trời một đạo vòng cung màu tím điên cuồng gào rít xông tới.

Những đệ tử của sáu hệ kia đều đưa mắt nhìn về chỗ tử khí bay đến. Trong đó không ít người liếc mắt một cái, biểu tình liền trở nên cổ quái.

Thần thái của Thiên Vận Tử vẫn như thường, không thèm liếc nhìn tử khí này một cái, chắp tay sau đít, sắc mặt rất bình thản.

Tử khí gào rít xông tới, bỗng nhiên dừng lại ở trăm trượng bên ngoài. Tử khí tán ra, thân mình một người đàn ông trung niên xuất hiện. Người này thái dương trắng bệch, khuôn mặt gầy yếu. Cả người thoạt nhìn như một thanh lợi kiếm, tản mát ra từng trận hàn mang.

Loại khí tức này thật ra có chút tương tự như những đệ tử của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu.

Hắn mặc tử y, quần áo giống như đúc với của đám người Vương Lâm và Bạch Vi. Hắn đứng đó, hướng về Thiên Vận Tử ôm quyền trầm giọng nói:

- Đệ tử Trần Đào bái kiến Sư phụ!

- Là hắn!

Bạch Vi ánh mắt ngưng trọng.

Tứ sư tỷ Triệu Hân Mộng cũng chăm chú nhìn về phía người này, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

- Tử hệ Lão Lục!

- Người đạt phong hiệu Thiên Vận Thất tử trước thời Tôn Vân!

- Nghe nói người này đi theo Sư phụ đã rất lâu. Năm đó, sau khi thua Tôn Vân cùng của Tử hệ thì rời khỏi Thiên Vận Tông, ra tinh ngoại rèn luyện!

Từng trận nghị luận nho nhỏ từ trong hàng đệ tử của Lục hệ truyền đến.

Ánh mắt Thiên Vận Tử nhìn lại trên người Trần Đào, trong mắt hiện lên một vẻ tán thưởng, nói:

- Ngươi có thể sớm trở về là tốt rồi!

Vẻ mặt Trần Hào đầy phong trần nói:

- Nguyên bản đệ tử sẽ không về trễ nhưng khi đi ngang qua Hắc Mặc Tinh thì nơi đó xuất hiện một loại bảo vật. Đệ tử rất vui mừng, muốn tới tay để dâng lên cho Sư phụ nên mới có chút trì hoãn!

Thiên Vận Tử cười lớn nói:

- Bảo vật như thế nào mà có thể hợp ý ngươi?

Thần sắc của Trần Đào như thường, vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một thứ.

Đó chính là một đoá hoa có sáu cánh. Nhan sắc của đoá hoa này là màu trắng nhưng sáu cánh hoa cũng có sáu màu đỏ, da cam, hồng, lục, xanh lam, tím.

Dưới sự phụ trợ của sáu màu nay, đoá hoa màu trắng không những không có cảm giác lộn xộn, ngược lại có một cỗ xuất trần, như thăng hoa từ sáu màu ánh sáng vậy, rất xinh đẹp.

- Chính là đoá kỳ hoa này. Kiến thức của đệ tử hạn hẹp, không biết loài hoa này rốt cuộc là gì nhưng tại Hắc Mặc Tinh, nó bị ba con thượng phẩm hoang thú chém giết tranh đoạt với nhau. Đệ tử cũng phải hao phí một phen tâm tư mới có thể cướp đoạt được nó!

Trần Đào đưa đoá hoa về phía trước, cung kính nói.

Đoá hoa này từ từ bay về phía Thiên Vận Tử, dừng lại trước người lão. Thiên Vận Tử nhìn đoá hoa này, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đoá hoa này chính là Thất thải lưu ly quang. Mười năm mọc rễ, trăm năm ra lá, ngàn năm khởi quang, vạn năm nở hoa một lần! Mỗi lần nở

hoa chỉ có một loại nhan sắc, liên tục nở hoa đến sáu lần, lần thứ bảy mới có thể tản mát ra ánh sáng bảy màu.

- Vật này chính là thứ mà yêu thú cực kỳ yêu thích. Nếu là nuốt vào bảy màu này, đối với yêu thú cực kỳ có lợi. Nó được coi là một trong thiên địa kỳ bảo. Trong Tu Chân Liên Minh, nó được xếp thứ chín mươi ba trong số các thiên tài địa bảo. Lão phu nói có đúng không, Tôn Trưởng lão?

Thiên Vận Tử nói xong, nhìn về phía Tôn Trưởng lão.

o0o

Tôn Trưởng lão khẽ mỉm cười gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Đây chính là Thất thải lưu ly quang. Chỉ có điều hoả hậu hơi kém một chút, chưa xuất ra cánh hoa thứ bảy. Tuy nhiên với thần thông của Thiên Vận đạo hữu, thì không mất quá nhiều thời gian, có thể khiến bảy cánh hoa cũng xoè ra.

Thiên Vận Tử nâng tay lên, nắm lấy đoá hoa trước người, cười nói:

- Được, vật này vi sư sẽ nhận lấy!

Ánh mắt Trần Đào chợt loé lên, nhìn về phía ba người Vương Lâm của Tử hệ, bình thản nói:

- Người của Tử hệ ta quả là ngày càng ít. Bạch Vi, Triệu Hân Mộng, đã lâu không gặp!

Sắc mặt của Bạch Vi có chút không quá tự nhiên, không nói gì cả.

Còn về phía Triệu Hân Mộng, đôi mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Ta biết là đại thọ vạn năm tuổi của Sư phụ ngươi nhất định sẽ trở về!

Trần Đào nhìn Triệu Hân Mộng một lúc, dời ánh mắt sang Vương Lâm. Chẳng qua chỉ dừng lại trên người Vương Lâm một cái liền không chú ý thêm nữa.

- Tôn Vân đâu?

Triệu Hân Mộng than thầm, nhẹ giọng truyền âm mấy câu. Trần Đào biến sắc, quay ngoắt về phía Triệu Hân Mộng, sau đó đảo qua nhìn về phía Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Ngươi chính là lão Thất sao? Hãy xưng tên đi!

- Vương Lâm!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn lại người này. Tu vi của Trần Đào cũng không chút che dấu. Từ khi ngươi này tiến đến, Vương Lâm có thể nhìn ra tu vi của hắn tuyệt đối đã vượt qua Anh Biến kỳ, hắn là đã đạt tới Vấn Đỉnh.

Còn là cảnh giới nào của Vấn Đỉnh thì Vương Lâm nhìn không thấu.

- Ngươi không xứng là Thất sư đệ của ta! Thất sư đệ của ta chỉ có Tôn Vân!

Ánh mắt Trần Đào bình tĩnh, rời mắt khỏi Vương Lâm.

Thuỷ chung Thiên Vận Tử vẫn quan sát đệ tử của mình, mỉm cười không nói.

- Sư phụ, lần này đệ tử trở về là muốn một lần nữa đạt được phong hiệu Thiên Vận Thất tử. Mong sư phụ đáp ứng!

Trần Đào nhìn về phía Thiên Vận Tử, cung kính nhưng cũng rất kiên quyết nói.

Thiên Vận Tử khẽ mỉm cười nói:

- Thiên Vận Thất tử, trong Tử hệ, trước mắt chỉ còn lại ngươi và Thất sư đệ của ngươi là có tư cách. Nhưng chỉ một người đạt được mà thôi!

Khoé miệng Trần Đào lộ ra một tia hàn ý, gật đầu. Không chút do dự, thân mình hắn tiến về phía trước một bước, liền tới trước người Vương Lâm. Tay phải hắn so với tia chớp còn nhanh hơn mấy lần, nhoáng cái đã đánh ra một đạo ấn quyết, với khí thế như sét đánh, bỗng nhiên rơi vào trước người Vương Lâm một trượng.

Chỉ nghe một trận tiếng nổ ầm ầm vang lên. Thân mình Vương Lâm lập tức bạo lui, Chiến phủ của Cự Ma Tộc xuất hiện trước người ngăn trở lực công kích của ấn quyết. Cùng lúc đó, kim tiên lực trên tay phải của Vương Lâm hơi phóng ra phía trước mới có thể khiến cho thân mình Vương Lâm chỉ thối lui hơn mười trượng phía sau. Khi thân mình dừng lại, sắc mặt của Vương Lâm trở nên âm trầm, chăm chú nhìn về phía Trần Đào.

Hắn vừa rồi hết sức chăm chú. Một cái ấn quyết của đối phương cũng không phải công kích vào người hắn mà chỉ có tác dụng chấn nhiếp. Dù nó chỉ dừng lại ở giữa hư không nhưng uy lực của dư ba vẫn khiến cho thân mình Vương Lâm bị đẩy lui. Loại lực lượng này hiển nhiên Vương Lâm không thể địch lại.

Vương Lâm cũng không biết lúc này đây đáy lòng Trần Đào cũng hết sức kinh ngạc. Một thức thần thông vừa rồi của hắn uy lực rất lớn, tuy nói chỉ rơi xuống hư không nhưng uy lực của dư ba ít nhất có thể khiến tiểu tử Anh Biến trung kỳ này bị đẩy lui hơn trăm trượng bên ngoài. Do đó có tác dụng chấn nhiếp, không cần động thủ cũng trực tiếp đạt được phong hiệu Thiên Vận Thất tử.

Nhưng hiện tại lại chỉ có thể khiến đối phương lùi ra hơn mười trượng mà thôi. Khoảng cách này tất nhiên không có tác dụng đe doạ như trước mà ngược lại, chính mình đẩy hắn ra dường như làm hắn muốn đánh một trận với mình vậy.

- Ngươi, bỏ cuộc đi!

Trần Đào nhướn mày, lãnh đạm nhìn về phía Vương Lâm, với một giọng điệu hết sức chắc chắn, chậm rãi nói.

Vương Lâm nhìn Trần Đào, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo. Sự hống hách của người này là cực kỳ rõ ràng. Hắn không thốt ra lời nào, ngũ chuyển kim tiên lực trên tay trái bỗng nhiên nâng lên, tống về phía trước.

Ngũ chuyển kim tiên lực lập tức xoay ngược lại, mang theo một tiếng động kỳ dị, gần như chỉ trong chớp mắt đã tới trước người Trần Đào.

Trần Đào liếc mắt nhìn con lốc ngũ chuyển kim tiên lực, hạ giọng nói:

- Pháp thuật này không phải dùng như thế!

Nói xong, tay phải hắn đẩy về phía trước một cái, con lốc kim tiên lực gào rít mà đến bỗng nhiên dừng hẳn lại trước ngón trỏ tay phải của Trần Đào, truyền ra từng trận vù vù.

Ngón trỏ tay phải của Trần Đào bắn về phía cơn lốc này. Con lốc kim tiên lực này không ngờ dừng một chút rồi nó lại chậm rãi tăng thêm một vòng, uy lực của nó đã lớn hơn nữa. Lúc này đây, nó đã đạt đến sáu vòng.

Ngón tay của Trần Đào vẫn chưa dừng lại, liên tiếp bắn ra ba lần. Bỗng nhiên, một cỗ khí tức như có thể huỷ thiên diệt địa từ con lốc này điên cuồng truyền ra. Lúc này đây, con lốc này đã đạt tới chín vòng!

Trần Đào ngẩng đầu nhìn Vương Lâm với ánh mắt khinh miệt. Tay phải hắn ấn về phía trước một cái, cơn lốc cửu chuyển kim tiên bỗng nhiên thay đổi phương hướng, gào rít lao đến Vương Lâm.

Sắc mặt của Vương Lâm rất âm trầm, thân mình lập tức lui về sau, tay phải hư không bắt lấy chiến phủ, thân mình nhảy lên bổ xuống một cái.

Chỉ nghe thấy một trận ầm ầm vang lên, bên trên chiến phủ có một đạo phủ mang dài chừng mười trượng, điên cuồng gào rít xông ra, trực tiếp bổ xuống cơn lốc cửu chuyển đang gào rít lao tới.

Phủ mang loé lên xông qua, nhưng cơn lốc cửu chuyển cũng chỉ nhoáng lên một cái, hơi dừng một chút, rồi lại cực nhanh xông đến thẳng chỗ Vương Lâm.

Vương Lâm lâm nguy bất loạn, tay phải đưa ra vẽ lên giữa không trung. Lập tức một đạo ngân mang bọc lấy phía trên cơn lốc cửu chuyển đang lao đến kia. Cùng lúc đó, Vương Lâm thi triển thuấn di. Chẳng qua mục tiêu thi triển không phải là bản thân hắn mà là ngân mang đang bao bọc lấy cơn lốc cửu chuyển kia.

Từng đạo Thuấn di thuật bị hai tay Vương Lâm huy vũ cực nhanh. Gần như chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành tất cả, trong miệng hắn thốt nhẹ:

- Đại Na Di!

- Lời này vừa ra, cơn lốc cửu chuyển bị ngân mang bao bọc lấy kia đã tới trước người, cách Vương Lâm ba trượng. Từng trận khí tức huỷ diệt điên

cuồng ập tới người Vương Lâm, nhưng thần sắc của hắn vẫn không có nửa điểm hoảng hốt.

Cơn lốc cửu chuyển điên cuồng mà đến nhưng ngay lúc chỉ còn cách một trượng là đánh tới Vương Lâm thì bỗng nhiên ngân mang bao bọc bên ngoài nó loé lên kịch liệt, cuối cùng không ngờ ở trước mặt Vương Lâm biến mất sạch sẽ, như chưa từng xuất hiện vậy!

Cảnh tượng này khiến cho những tu sĩ xung quanh nhìn thấy lập tức hai mắt ngưng trọng.

Trong mắt Thiên Vận Tử hiện lên một tia tán thưởng, hơi gật đầu.

Ánh mắt của Trần Đào chợt loé, đối với Vương Lâm đáy lòng đã không còn khinh thường như trước nữa.

Hết thảy những điều này đều phát sinh cực nhanh. Gần như nháy mắt khi cơn lốc cửu chuyển biến mất, chiến phủ trong tay Vương Lâm thu lại, kết ấn quyết, điểm một cái về phía Xạ Thần xa cách đó không xa, trong miệng hét lên:

- Hồn thú, hiện!

Xạ Thần xa kia, Trần Đào chỉ có hơi liếc mắt nhìn, cũng không quá mức chú ý, lúc này mới quay ngoắt người lại nhìn về phía chiếc xe này. Chỉ thấy một cỗ ý niệm bất khuất bỗng nhiên phóng lên cao.

Cùng lúc đó một Hồn thú khổng lồ điên cuồng ngưng hình lao ra, phát ra tiếng gầm rít dữ dội.

Thanh âm này xuyên thấu thiên địa, những đệ tử của sáu hệ còn lại lập tức đều lâm vào khiếp sợ, bọn họ chưa bao giờ gặp qua con Hồn thú nào như thế. Sau khi nghe được tiếng gầm rít bất khuất của nó, trong lòng đệ tử của sáu hệ khác, thực lực của Vương Lâm lập tức được đẩy lên cao.

Cho dù ánh mắt của những tu sĩ từ khắp nơi đến mừng thọ cũng đều lộ ra quang mang kỳ dị. Nhất là vài vị lão quái có tu vi cao thâm lại nhìn chằm chằm Hồn thú này, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Ngay cả Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu sau khi nhìn thấy Hồn thú này trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vương Lâm đang ở giữa không trung quát khẽ:

- Nuốt hắn!

Hồn thú gầm rít nhảy lên, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã tới trước Trần Đào.

Trong mắt Trần Đào hiện lên một tia chiến ý, hai tay nhanh chóng bấm quyết, một đạo tử sắc quang cầu lập tức hình thành ở trước người hắn. Ngay khi Hồn thú lao tới, nó lập tức nổ tung.

Một tiếng nổ ầm vang lên, khiến cho đại bộ phận tu sĩ xung quanh bị chấn động nổ cả màng nhĩ. Chỉ thấy giữa không trung, thân mình Trần Đào cũng chưa bị đụng tới nhưng quần áo trên người có nhiều chỗ đa bị phá nát, bộ dáng có chút chật vật.

Về phần Hồn thú thì bị lực công kích đẩy lùi ra sau mấy trăm trượng, thân mình nó lúc lắc một cái, lại điên cuồng vọt tới. Lúc này đây nhiều chỗ trên toàn thân nó xuất hiện dấu vết của thiết liên. Thiết liên kia thẳng tắp, một đầu là thân thể nó, đầu kia chính là Xạ Thần xa.

Chiến ý trong mắt của Trần Đào càng thịnh, ngẩng đầu cười điên cuồng, quát:

- Một đầu súc sinh khá lắm, cũng khiến ta có chút hứng thú!

Nói xong, hắn xé phang quần áo trên người, lộ ra nửa thân người trên trần trụi. Hăn vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một trường thằng (1) màu đen. Sợi dây này giống như sợi gân của một sinh vật nào đó bị Trần

Đào rút ra. Lập tức có một cỗ mùi vị chứa đầy khí tức hoang dã tràn ra, ập thẳng vào mặt.

(1) trường thằng: sợi dây thừng dài.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 500 Chiến Vấn Đỉnh!

- Súc sinh, Long cân của ta chính là do ta một mình ở một Yêu Tinh hơn năm trăm năm, từ trên người một con yêu long đã chết rút ra. Để xem ngươi có thể từ trong Long cân này chạy thoát được hay không?!

Nói xong, thân mình hắn tiến về phía trước một bước, không ngờ không để ý đến Vương Lâm mà lại vung Long cân quất thẳng về phía Hồn thú.

Hồn thú gầm lên một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái không ngờ lách khỏi Long cân, loé ra xuất hiện bên cạnh Trần Đào, há mồm cắn tới.

Trần Đào cười vang lên, thân mình khẽ động, loé cái thoát ra, Long cân lại vung lên, từ một góc độ khó có thể tin được buộc lấy cổ của con Hồn thú này.

Cùng lúc đó, thân mình Trần Đào lại nhoáng lên một cái, trực tiếp đứng trên đầu của Hồn thú, Long cân trong tay hung hăng siết chặt. Hắn quát lớn:

- Nghiệt súc, ta xem ngươi làm thế nào mà thoát ra!

Sắc mặt của Vương Lâm thuỷ chung vẫn bình thản, nâng tay phải lên, kết ấn quyết trước người. Một lúc sau điểm về hư không. Miệng hắn thốt nhẹ:

- Xạ Thần xa, phong ấn thứ năm, giải!

Lời này vừa ra, chỉ thấy hắc mang từ tay phải Vương Lâm đang bấm quyết bỗng loé ra rồi biến mất. Cùng lúc đó, thân hình khổng lồ của Hồn thú đang bị Long cân khốn trụ bỗng nhiên phát điên lên. Ngay sau đó, từ đôi mắt của nó lập tức tản mát ra một cỗ tuyệt thế hung mang chưa từng xuất hiện.

Nó ngẩng phắt đầu lên, rống một tiếng điên cuồng. Trong thanh âm này, ngoại trừ lộ ra ý chí bất khuất còn có một cỗ ý niệm vui sướng như bị áp chế vô số năm cuối cùng được thả ra.

Năm đó, khi Vương Lâm đạt được Xạ Thần xa, đồng dạng đạt được phương pháp truyền thừa sử dụng Xạ Thần xa. Chẳng qua tu vi của hắn không đủ, một khi thi triển ra, có thể Xạ Thần xa còn chưa đả thương địch thủ đã quay lại cắn hắn một ngụm.

Cho nên phong ấn của Xạ Thần xa hắn vẫn chưa từng mở ra lần nào.

Hôm nay, chính là lần đầu tiên hắn mở ra đạo phong ấn thứ nhất trong năm đạo phong ấn, khiến cho uy lực của Xạ Thần xa bạo tăng!

Xạ Thần xa là pháp bảo có thể bắn hạ thần tiên, uy lực há có thể chỉ như hiện tại. Một khi cả năm đạo phong ấn hoàn toàn mở ra thì uy lực của nó không thể tưởng tượng được.

Chẳng qua với tu vi hiện tại của Vương Lâm, dù chỉ là mở ra đạo phong ấn thứ nhất thì cũng phải chịu đựng hậu quả thật lớn. Nếu cuối cùng không thể thu hồi Xạ Thần xa thì cái chờ đợi hắn chính là chiến xa này sẽ cắn trả như thế nào!

Nương theo tu vi đạt tới Anh Biến trung kỳ, đáy lòng Vương Lâm cũng có ít nhiều vài phần nắm chắc. Nếu không, hắn sẽ không dễ dàng mở ra phong ấn.

Mở ra đạo phong ấn thứ nhất, Xạ Thần xa không chỉ có sự biến hoá trong khí tức của Hồn thú, mà ngay cả những chiếc lợi thứ dữ tợn trên Xạ Thần xa cũng nháy mắt bắt đầu biến hoá.

Chỉ thấy những lợi thứ này không ngờ trở nên mấp máy, nhanh chóng kéo dài, so với trước đây lại dữ tợn hơn mấy lần. Hơn nữa tại một căn lợi thứ lại loé ra từng trận hắc mang.

Những hắc mang này loé ra, đi theo thiết liên nhanh chóng tiến vào trong cơ thể của Hồn thú.

Hồn thú điên cuồng gào rít. Thân thể nó bỗng nhiên bành trướng lên mấy lần. Nguyên bản ban đầu chỉ có khoảng chừng mười trượng, nháy mắt đã hoá thành hơn trăm trượng, như một pho tượng cự thú, chân đạp trên mặt đất, thân mình hung hăng lắc một cái.

Lập tức, sắc mặt của Trần Đào lần đầu tiên đại biến.

Chỉ thấy từng trận hắc mang từ trong cơ thể của Hồn thú điên cuồng khuếch tán ra, nhất tề phóng về hướng Trần Đào trên lưng nó.

Một tay Trần Đào nắm lấy Long cân, một tay bấm quyết. Chỉ thấy một đám tử sắc quang cầu bỗng nhiên xuất hiện xung quanh thân thể.

Khi hắc mang vọt tới, những quang cầu này đều lập tức nổ lên. Chỉ nghe từng trận âm thanh ầm ầm vang lên. Trần Đào truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

Nháy mắt, hắc mang trên thân mình khổng lồ của Hồn thú đã dày đặc. Bỗng nhiên nó nhoáng lên một cái, không ngờ hoàn toàn hoá thành hắc mang, như là bị sụp đổ, điên cuồng hướng về xung quanh tản ra.

Giữa không trung chỉ để lại Long cân đang buộc lấy khoảng không cùng Trần Đào đang đứng đó với sắc mặt rất khó coi.

Xung quanh là những đạo hắc mang nhanh chóng xoay tròn. Gần như chỉ trong chớp mắt, trăm trượng trước người Trần Đào, toàn bộ hắc mang đã ngưng tụ cùng một chỗ, cuối cùng biến ảo ra bộ dáng của Hồn thú!

Sau khi mở ra đạo phong ấn thứ nhất, Hồn thú tấn công đã không còn chỉ có một thủ đoạn đơn giản là cắn nuốt nữa mà đã có thể sử dụng một số thiên uy thần thông.

Tuy nói sắc mặt của Trần Đào khó coi nhưng chiến ý trong đôi mắt cũng càng thêm nồng nặc. Hắn xoay ngoắt người lại, nhìn Vương Lâm âm trầm nói:

- Tiểu sư đệ. Ngươi hiện tại đã có tư cách làm sư đệ của ta rồi! Tuy nhiên loại tư cách này lại phải trả một cái giá rất đắt!

Vương Lâm nhìn chằm chằm Trần Đào, chậm rãi nói:

- Ngươi, không có tư cách trở thành sư huynh của ta!

Trần Đào liếc mắt nhìn Vương Lâm, cười lớn nói:

- Đánh nhau với con súc sinh này sẽ tốn chút thời gian. Tuy nhiên, chỉ cần bắt được ngươi thì con thú này cũng không chạy thoát được! Ngươi hãy coi ta rốt cuộc có tư cách làm sư huynh của ngươi không!?!

Nói xong, thân mình hắn đột nhiên hoá thành một đạo tàn ảnh lao thẳng tới chỗ Vương Lâm.

Đối phương chính là Vấn Đỉnh kỳ tu sĩ, Vương Lâm tự nhiên hiểu rằng chính mình không phải là đối thủ. Nhưng nếu khiến hắn đơn giản như thế đã từ bỏ thì không thể. Mặc dù thua, Vương Lâm cũng muốn cho người này hiểu rằng không nên trêu chọc tới bản thân mình!

Lúc này đây, Trần Đào loé tới, thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, không chút tránh né mà nâng tay phải lên. Lúc này hắn chỉ ngón út ra.

Một thức cuối cùng trong ba sát chiêu của Tư Đồ Nam, sau khi do dự thật lâu mới quyết định, truyền thụ cho Vương Lâm. Sát chiêu này Tư Đồ Nam từng nghiêm túc nói rằng nếu không đến Anh Biến hậu kỳ thì không thể dễ dàng đưa ra sử dụng. Nếu lấy tu vi Anh Biến sơ kỳ để thi triển thì trước khi đả thương được địch thủ, tự thân nhất định sẽ bị cắn trả. Anh Biến sơ kỳ tu sĩ căn bản không thể tiếp nhận được.

Chỉ khi đạt tới Anh Biến trung kỳ mới có thể miễn cưỡng sử dụng được, nhưng không thể đem nó hoàn toàn sử ra nếu không sẽ bị cắn trả.

Mặc dù là Anh Biến hậu kỳ, sử dụng sát chiêu thứ ba này cũng phải rất cẩn thận!

Chỉ sau khi đạt tới Vấn Đỉnh thì mới có thể tuỳ tâm sở dục thi triển chiêu thức này!

Ngón út tay phải Vương Lâm điểm về phía Trần Đào. Giờ khắc này, thân thể hắn không chút tiên lực dao động, thậm chí ngay cả khí tức của sinh mạng đều chậm rãi tiêu tan. Chỉ trong thời gian rất ngắn, cả người hắn không còn chút sức sống nào!

Cảnh tượng này lập tức khiến tuyệt đại bộ phận tu sĩ trở nên sững sờ.

Ngay cả Thiên Vận Tử ánh mắt cũng ngưng trọng, nhìn thật kỹ!

Thuỷ chung vẫn luôn quan khan, ánh mắt của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu chớp lên, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, khoé miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị.

- Tên này, không tồi!

Trong số những người đến chúc thọ có một lão già mặt đỏ, sau lưng lão có một cái hồ lô màu đỏ rất lớn. Lúc này đây, hắn uống một ngụm rượu, nhìn kỹ Vương Lâm, thầm nhủ:

- Một chiêu này thi triển sao lại giống như đúc với người điên kia, khi lão tử đến nơi này như thế?!

Thân hình Trần Đào đến trước người Vương Lâm năm trượng bên ngoài, một cảm giác nguy hiểm mà những năm gần đây, ngoại trừ khi đối mặt với lão quái kia, gần như không xuất hiện bỗng nhiên chợt loé lên trong lòng.

Lúc này đây, toàn thân sức sống của Vương Lâm đột nhiên hoàn toàn tiêu tan, duy chỉ có đôi mắt là sáng lên dị thường. Trong sự sáng ngời này lại có một loại lạnh lùng cô tịch. Khi rơi vào mắt Trần Đào cũng khiến cho nội tâm hắn chấn động!

- Đây là ánh mắt như thế nào? Dù là tu luyện Vô tình đạo cũng quyết không thể có khả năng có được ánh mắt loại này!

- Hoàng tuyền chỉ!

Trong miệng Vương Lâm thốt nhẹ.

Hoàng tuyền chỉ chính là một chiêu cuối cùng trong ba sát chiêu của Tư Đồ Nam.

Tu luyện một chiêu này cũng không phải như hai chiêu trước đó, có thể do cảm ngộ mà đạt được. Muốn học được chiêu này trước đó tất cần thiết phải học được Hoàng tuyền thăng khiếu quyết, thông qua sinh mệnh tiến nhập vào Hoàng tuyền, sinh ra biến chuyển giữa sống và chết mới có khả năng cảm ngộ ra được.

Năm đó, Tư Đồ Nam giữa lúc sống chết ở Hoàng tuyền, cuối cùng mới có chút cảm ngộ, lại kết hợp với một bản hạ phẩm tiên thuật tàn khuyết rốt cục bắt chước tạo ra một sát chiêu này!

Thần thông này xuất hiện, Tư Đồ Nam từng cuồng ngạo nói rằng uy lực của nó dù không bằng được với chân chính Tiên thuật tàn khuyết kia nhưng tuyệt đối thua kém không nhiều!

Nguyên nhân chính là vì thế nên chỉ khi đạt tới Vấn Đỉnh mới có thể tuỳ ý sử dụng.

Một chỉ điểm ra, cùng lúc đó bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, từng đạo sét đánh bỗng nhiên xuất hiện. Cùng lúc đó toàn bộ không trung như bị một bàn tay đẩy ra, một bức tranh cuốn sơn thuỷ xuất hiện từ phía chân trời.

Nó biểu thị Hoàng tuyền, cũng chính là đem ý cảnh thần thông của Vương Lâm hiển lộ. Từng trận bụi khí từ trong bức tranh sơn thuỷ giữa không trung điên cuồng khuếch tán ra, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được, dung hợp với nhau một chỗ biến ảo tạo thành một Hoàng tuyền chỉ!

-Sinh tử luân hồi ý cảnh!

Những tu sĩ xung quanh lập tức có người hô lên.

Lúc này đây ánh mắt của tất cả những tu sĩ đều đổ dồn về chỗ Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 501 Toái Tiên chi địa

Hai đạo Hoàng tuyền chỉ tốc độ cực nhanh bỗng nhiên đâm về hướng Trần Đào.

Chiến ý trong mắt Trần Đào đại thịnh, cười lên ha hả. Thân mình hắn nhoáng lên một cái, hai tay nâng lên. Bên trong lòng bàn tay lần lượt loé ra hai đạo kim sắc quang mang hình nguyệt nha.

Nháy mắt Hoàng tuyền chỉ đã đâm tới người hắn, một trước một sau, phân biệt từ ngón út của Vương Lâm và từ Luân hồi ý cảnh biến thành, đồng thời công kích.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên vang lên bên ngoài thân thể của Trần Đào, khuếch tán ra xung quanh. Không trung như vị một cơn lốc tàn phá, Luân hồi ý cảnh lập tức tiêu tan.

Thân mình Vương Lâm đạp mạnh từng bước thật sâu lui về phía sau hơn mười trượng, sau đó lại lui ra hơn trăm trượng, phun ra một ngụm tiên huyết! Trong cơ thể, tiên lực hoàn toàn hỗn loạn. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trần Đào, âm trầm nói:

- Ta, bỏ cuộc!

Lại nhìn về phía Trần Đào, lúc này sắc mặt hắn vẫn như thường, thu hồi song chưởng, lạnh lùng nhìn Vương Lâm. Chiến ý trong mắt chẳng những không tiêu tan mà còn càng nồng đậm, hắn trầm giọng nói:

- Chờ sau khi ngươi đạt Vấn Đỉnh thì ta ngươi lại tái chiến, lão Thất!

Hắn thở sâu, áp chế tiên lực bạo loạn trong cơ thể. Một chỉ này của Vương Lâm, hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Trần Đào. Nếu không phải trước khi trở về hắn lại có kỳ ngộ, tu vi đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ thì mặc dù hắn cũng có thể tiếp được một chỉ này những nhất định sẽ bị thương!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm, vẻ tán thưởng trong mắt lại càng nồng đậm, khẽ cười nói:

- Hai người các ngươi đều cùng là người của Tử hệ, đều là đệ tử của vi sư, trong lòng không nên ghen ghét nhau. Hôm nay, Trần Đào, ngươi thắng thì phong hiệu Thiên Vận Thất tử của Tử hệ thuộc về ngươi!

Nói xong, Thiên Vận Tử hư không điểm về mi tâm của mình, lập tức một khối tinh thể trong suốt loé ra, từ trên trán hắn chậm rãi bay vào tay của Thiên Vận Tử.

Hắn vung tay, tinh thể này lập tức hoá thành một đạo tử hồng, bay đến trước người Trần Đào, nhanh chóng dung nhập vào bên trong mi tâm hắn.

- Ngươi không phải là lần đầu tiên đạt được phong hiệu Thiên Vận Thất tử, tự mình cảm ngộ đi!

Thiên Vận Tử chậm rãi nói.

Trần Đào thở sâu, hướng về Thiên Vận Tử cúi đầu thật sâu, cung kính nói:

- Đệ tử tạ ơn sư phụ!

Thiên Vận Tử gật đầu, sau đó ánh mắt đảo qua, dừng trên người những tu sĩ xung quanh, ôm quyền ôn tồn nói:

- Chư vị, Đại thọ vạn năm tuổi của lão phu đến hôm nay coi như kết thúc. Chư vị nếu không có chuyện gì quan trong mong là sẽ ở lại nghỉ ngơi vài ngày ở Thiên Vận Tông ta, chúng ta cùng nhau luận đạo, ấn chứng đạo quả!

Những tu sĩ xung quanh đều ngữ khí khách sáo, tuyệt đại bộ phận đều không ở lại mà tản ra. Trong thời gian ngắn, bên ngoài Thiên Vận Tông

có mấy vạn đạo trường hồng bỗng nhiên xuất hiện, bay về phía xa xa rời đi.

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu lúc này cười lên một tiếng, thân mình hắn bước ra hơn mười trượng, cả người hoá thành một đạo kiếm quang nhanh chóng hướng về phía chân trời bay đi, từ xa truyền đến giọng nói của lão:

- Thiên Vận lão nhi, dựa theo ước hẹn của chúng ta, Đông Hải Yêu Linh chi môn ba tháng sau, ngươi nhớ tuyển người tiến vào!

Ánh mắt của Thiên Vận Tử nhíu lại, hơi gật đầu. Sau đó nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Ngươi đi theo ta tế bái Tổ linh, sau đó vi sư sẽ truyền cho ngươi cấm pháp thần thông, cho ngươi pháp bảo bản mạng. Từ nay về sau ngươi là chân chính đệ tử của Thiên Vận Tử ta!

Vương Lâm cung kính xưng vang, trong mắt hiện lên quang mang.

Cấm pháp thần thông! Chỉ khi thật sự trở thành đệ tử chân chính của Thiên Vận Tử, sau khi bái tế Tổ linh mới có thể nắm giữ một lần cơ hội mà vô số người muốn hướng tới, học tập cấm pháp thần thông mà Thiên Vận Tử bắt chước ra từ tiên thuật!

Tay áo Thiên Vận Tử vung lên, một đám mây bảy màu thật lớn bỗng nhiên từ bên trong hư không xuất hiện, cuốn lấy người Vương Lâm, mang hắn theo, nhoáng lên, bay nhanh về phía chân trời.

Mây gió tản ra, bầu trời xanh trong hiện lên. Đang ở trong áng mây bảy màu, Vương Lâm nghiêng đầu nhìn xuống đất. Chỉ thấy núi sông dưới chân nháy mắt bị lướt qua.

Mấy tức thời gian qua đi, đám mây bảy màu bay qua các phân tông của Thiên Vận Tông, xuất hiện ở chỗ Tổng tông.

Hiện ra trước mặt Vương Lâm là một mảnh thiên địa còn đẹp hơn mấy lần so với tiên cảnh. Ba ngọn núi cao ngất ngập trong mây, đứng giữa đất trời như ba ngón tay đâm thẳng lên bầu trời.

Trong ba ngọn núi lớn này có ngọn ở giữa bị bao phủ bởi một màu tuyết trắng. Ánh mặt trời chiếu lên tản mát ra vạn ánh hào quang. Ánh sáng này chiếu xạ liên tục, nếu bị ánh vào mắt lâu sẽ khiến người ta lâm vào một cảm giác mê muội.

Trên ngọn núi này còn có mấy chỗ xanh biếc, dưới màu sắc này càng làm tăng thêm vẻ tráng lệ.

Ngọn núi này không có đường lên, cả toà bạch tuyết này chính là Cửu U chi hàn, cả mười vạn năm chưa từng tan chảy. Phàm nhân, chưa nói

chạm phải, cho dù ở trong vòng nghìn trượng thì huyết nhục lập tức sẽ bị đông cứng, trở thành khối thi thể bằng băng.

Vương Lâm đang ở trong đám mây bảy màu, rõ ràng cảm nhận được hàn khí nhè nhẹ không ngừng lưu động bên ngoài đám mây.

Trong ba ngọn núi, ngoại trừ ngọn núi bao phủ hoàn toàn trong tuyết trắng kia thì hai ngọn núi hai bên toàn bộ đều màu đen.

Loại màu đen này tương phản hoàn toàn với màu tuyết trắng, lập tức tạo ra cảm giác bị trùng kích mãnh liệt. Những bông tuyết màu đen từ hai sườn núi hai bên từ từ bay xuống, như không có điểm kết thúc.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng trước mắt như không có thực, mà như có người sử dụng thiên địa tạo ra một bức tranh. Bức tranh này vẽ sơn thuỷ với hai màu đen trắng chấn thiên kinh địa!

Vương Lâm nhìn sơn môn của Thiên Vận Tổng Tông, vẻ kinh hãi trong mắt dần trở lại bình thường.

Thiên Vận Tử vung tay áo lên, đám mây bảy màu bọc lấy hai người lập tức tiêu tan. Ngay khi đám mây này tan biến, hàn khí từ bên ngoài lập tức điên cuồng gào rít ập đến bên ngoài thân thể Vương Lâm, không ngừng xâm nhập vào cơ thể.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, vận chuyển tiên lực trong cơ thể, lập tức xuất hiện một quầng sáng màu trắng, hàn khí bốn phía khi tràn tới quầng sáng này liền tan biến hoàn toàn.

Thiên Vận Tử chắp hai tay sau lưng, nhìn ba ngọn núi xa xa, chậm rãi nói:

- Vương Lâm, nơi này thế nào?

Vương Lâm trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Hàn khí này thật kinh người! Nhưng lại chính là nới tuyệt vời để tu luyện công pháp có thuộc tính âm hàn.

Thiên Vận Tử cười khẽ, nói:

- Chỉ thế thôi sao?

Vương Lâm cúi đầu, cung kính nói:

- Đệ tử kiến thức hạn hẹp, nhìn không ra còn có manh mối nào nữa!

Thiên Vận Tử lắc đầu, như cười như không nhìn Vương Lâm nói:

- Nếu ngươi có thể nói ra manh mối của nơi này, khi truyền thụ Cấm pháp thần thông cho ngươi, vi sư sẽ có thể có ngoại lệ, cho ngươi chọn lựa mà không như những đệ tử khác là do ta chỉ định Cấm pháp tu luyện. Vương Lâm, ngươi động tâm chứ?!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Vận Tử, trên mặt lộ ra vẻ điềm đạm nói:

- Sư phụ có lệnh, đệ tử sao dám không nghe!

Hắn chỉ tay về phía ngọn núi màu đen bên trái nói tiếp:

- Cả ngọn núi này là một mảnh tối đen, ngay cả tuyết rơi xuống cũng có màu đen nhưng tuyết đen này lại không có hàn khí, so sánh với tuyết trắng ở ngọn núi chính giữa thì tạo ra không khí quỷ dị!

Thần sắc của Thiên Vận Tử vẫn như thường, cười nói:

- Thế sao? Tiếp tục đi.

Vương Lâm chỉ về ngọn núi bên phải nói:

- Ngọn núi này còn quỷ dị hơn. Đệ tử mơ hồ có thể cảm nhận được một tia sức sống. Tuy nói vạn vật trên thế gian đều có sức sống nhưng một ngọn núi có sức sống chính là lần đầu tiên đệ tử gặp được!

Thần sắc Thiên Vận Tử vẫn bình thường như cũ, cười nói:

- Chỉ có thế thôi sao? Nếu chỉ có vậy thì Vương Lâm ngươi không thể từ chỗ vi sư chủ động tự lựa chọn Cấm pháp thần thông rồi!

- Vương Lâm khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Sư phụ, hai sườn núi này là giả!

Lời này vừa nói ra, trong mắt Thiên Vận Tử loé lên một chút kinh ngạc. Hắn cẩn thận nhìn Vương Lâm thật kỹ rồi cười lớn. Tay áo lão vung lên cuốn lấy Vương Lâm, như tia chớp bay thẳng đến ngọn núi chính giữa.

- Người này tâm trí quả hơn người! Chân huyễn pháp của ta, với tu vi Anh Biến trung kỳ, mà hắn có thể nhìn ra một chút manh mối cũng là hiếm có!

Thần sắc của Vương Lâm như thường nhưng nội tâm cũng rung động. Nháy mắt khi hắn nhìn thấy ba ngọn núi này, một hình ảnh khá là xa xôi lập tức từ ký ức của Cổ Thân Đồ Ti truyền vào trong đầu hắn.

Đó là lần luyện bảo thứ chín trong đời Cổ Thần Đồ Ti, cũng là lần cuối cùng khi hắn còn sống. Lần luyện bảo này, thứ mà Đồ Ti luyện chế là một thanh tam xoa kích.

Lần luyện bảo này, Đồ Ti đã mất không biết bao nhiêu năm tháng để tìm kiếm tài liệu, cuối cùng mới hoàn toàn hoàn thành.

Sau khi luyện thành, pháp bảo này cũng chỉ mới ngưng hình mà chưa sinh ra hồn thể. Vì thế, Đồ Ti lấy Cổ huyết của bản thân thấm lên trên thân pháp bảo này, sau đó ném tới một tinh cầu cực lớn, hoá thành một toà cự sơn chọc trời với ba ngọn núi, khiến nó có được sơn ý, ngưng kết ra sơn hồn. Sau đó rời đi.

o0o

Theo ý tưởng của Đồ Ti thì đợi sau khi hắn Hoá niệm trọng tu, thì hồn thể của pháp bảo này cũng đã xuất hiện. Đến lúc đó tới lấy, sẽ là một kiện tuyệt thế pháp bảo.

Ngọn núi do tam xoa kích biến thành và ngọn núi Vương Lâm đang chứng kiến gần như giống nhau như đúc.

Nhưng lập tức Vương Lâm liền phủ định Thiên Vận Tinh này là nơi mà năm đó Cổ Thần Đồ Ti để pháp bảo, bởi vì ba ngọn núi trước mắt này chính là như lời hắn nói, hai sườn là giả!

- Nhưng tu vi của Thiên Vận Tử thông thiên, nếu là hắn che dấu thì với tu vi hiện tại của ta căn bản không nhìn ra chút manh mối! Vương Lâm thu hồi một ít tạp niệm, bị Thiên Vận Tử cuốn lấy, đi tới dưới chân ngọn núi màu trắng.

- Vương Lâm, vi sư chờ ngươi ở phía trên. Dưới điều kiện không sử dụng thuấn di, ngươi đi lên với thời gian càng ngắn thì sẽ càng được nhiều đồ tốt! Một trăm bước phía dưới với tu vi của ngươi thì vượt qua không khó nhưng một trăm bước trước khi đến đỉnh núi thì đành phải trông chờ vào chính phúc phận của ngươi. Một trăm bước này được vi sư gọi là Toái Tiên chi địa!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm một cái rồi xoay người tiến về phía trước một bước, vô thanh vô tức biến mất ngay trước mắt Vương Lâm.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh núi trên cao, nơi này bông tuyết đầy trời, nếu nhìn lâu sẽ có ảo giác như là có một thanh lợi kiếm màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Thu hồi ánh mắt, Vương Lâm không lập tức lên núi mà khoanh chân ngồi xuống đất, lặng lẽ thổ nạp một lúc. Một nén hương sau, Vương Lâm mở hai mắt ra, trong mắt hiện ra một tia bình tĩnh.

Hắn đứng lên, từng bước từng bước hướng về đỉnh núi đi tới.

Gió lạnh gào rít, băng tuyết lạnh thấu xương. Theo Vương Lâm bước tới, hàn khí càng lúc càng nặng, mang theo từng trận âm thanh như tiếng gào rít của yêu tà, không ngừng thổi ập tới người Vương Lâm.

Băng tuyết trên mặt đất dù dẫm lên cũng không lưu lại chút dấu vết nào. Toàn bộ ngọn núi giống như một toà thuỷ tinh màu trắng thật lớn. Nếu là phàm nhân, dù có trọng bảo trong người mà không phải lo lắng chuyện băng hàn thì cũng không thể đi lên bởi mặt đất không có lối đi.

Nhưng đối với Vương Lâm mà nói, hai chân của hắn căn bản vẫn chưa từng tiếp xúc với mặt đất, hoàn toàn là phiêu phù cách bề mặt ba thước mà tiến về phía trước.

Ở nơi này không phải là không thể sử dụng thuấn di. Nhưng Thiên Vận Tử đã nói đây là một sự khảo nghiệm, nếu sử dụng thuấn di thì coi như là khảo nghiệm đã thất bại.

Do đó, Vương Lâm không thuấn di, sắc mặt bình tĩnh bước cách không từng bước một tiến về phía trước.

Bên tai vang lên từng hồi tiếng gió lạnh rít. Phía trước là một mảnh bạch mang. Ngoài thân là một tầng băng sương với hàn khí kinh người. Dưới chân, chỉ cần hạ chân xuống là liền theo mặt băng từ trên núi trượt xuống.

Mặc dù như thế, nhưng khảo nghiệm này đối với Vương Lâm mà nói còn chưa tới độ không thể chịu đựng được. Năm đó khi còn ở Cổ Thần chi địa, những chỗ như thế này, Vương Lâm đã gặp qua rất nhiều.

Thời gian cứ trôi qua từng chút một, càng tiếp cận đỉnh núi thì hàn khí càng kinh khủng. Quầng sáng quanh thân thể của Vương Lâm cũng ngày càng sáng hơn. Khi cách đỉnh núi chừng trăm bước chân thì Vương Lâm dừng lại một chút, dừng chân không bước tiếp.

Hắn thở ra một hơi thật sâu. Hơi thở này vừa ra, liền nghe thấy từng trận âm thanh răng rắc, tới ba thước trước người không ngờ bị đông lại thành viên, rơi xuống mặt đất, tạo ra âm thanh va chạm với mặt băng rất trong trẻo.

Cùng với đó, hàn khí theo mũi miệng của Vương Lâm điên cuồng tràn vào trong cơ thể. Dưới sự vận chuyển của tiên lực, hàn khí này mới chậm rãi biến mất.

Vương Lâm ngẩng đầu, nơi đỉnh núi, cách chừng trăm bước có một bảo tháp bị gió tuyết che đậy. Nó tản mát ra từng trận ánh sáng bảy màu rất

mỹ lệ.

- Toái Tiên chi địa!

Trong măt Vương Lâm thoáng hiện một tia hàn mang, trầm mặc một chút, thân mình hơi hạ xuống mặt núi. Đây là lần đầu tiên hai chân của Vương Lâm dẫm lên phía trên ngọn núi băng như thuỷ tinh này.

Nháy mắt khi hai chân hắn dẫm xuống, một cảm giác hẫng chân lập tức từ hai chân truyền lên. Đôi mắt của Vương Lâm phát lãnh, hừ lên một tiếng, chân phải nhẹ nhàng đạp về phía trước một bước.

Chỉ nghe một tiếng bùm vang lên, chân phải Vương Lâm đã ngập sâu vào lớp băng trên mặt đất cả thước, đứng vững.

Đúng lúc này một cỗ hàn khí khó có thể tưởng tượng được từ mặt đất điên cuồng lao ra. Hàn khí này so với những cơn gió lạnh mà Vương Lâm gặp dọc đường đi lên thì dày đặc hơn vô số lần. Nó trực tiếp theo chân phải Vương Lâm điên cuồng tiến vào trong cơ thể, theo kinh mạch trùng kích lên ngực và bụng hắn.

Nhưng ngay tại khi hàn khí lưu chuyển toàn thân Vương Lâm, từ nguyên thần bên trong bỗng nhiên xuất hiện một đạo thần thức. Đạo thần thức này quét ngang thân thể. Hàn khí xông vào thân thể sau khi gặp phải đạo

thần thức này không ngờ lại lặng lẽ quay ra một cách quỷ dị, dần dần lui lại, theo chận phải của Vương Lâm lần nữa tiến vào trong băng sơn.

- Hàn khí này so với tâm lãnh của ta thì không thể bằng được. Nếu không thể lạnh bằng lòng ta thì sao có thể so với nguyên thần của ta, so với thân thể ta! Thật sự đáng buồn cười!

Vương Lâm ngẩng đầu lên, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh, chân trái lại bước lên, đi tới phía trước.

Giờ khắc này, sự lạnh lẽo trên khoé miệng hắn đã trở thành thứ lạnh lẽo nhất trên băng sơn tuyết trắng này. Hàn phong thổi tới đã dừng lại trước người hắn ba thước, những bông tuyết phiêu tán đã tiêu tan khi cách đỉnh đầu hắn ba tấc.

Hai chân của Vương Lâm cứ bước đi, từng bước một đều ngập sâu vào trong tầng băng, truyền ra từng trận bang bang, hướng về đỉnh núi đi tới.

Giờ khắc này, cũng không phải là do tu vi của hắn cải biến sự băng lãnh nơi này, vượt qua băng tuyết đã ngàn vạn năm không tiêu tan. Mà nguyên nhân tạo ra hết thảy những điều này chính là do sự lạnh lẽo trong lòng Vương Lâm.

Trong tâm hắn lạnh lẽp liền khiến một cỗ ý chí bất khuất vờn quanh toàn thân. Vấn Tâm chỉ cảnh chính là như thế.

- Nếu tâm ta lãnh thì hết thảy những thứ lãnh lẽo trên thế gian này không thể đông lạnh ta được ta trong nửa tức.

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh như băng, khí tức tản mát ra từ thân thể hắn cũng lạnh lẽo. Giờ phút này, thân thể hắn đã không phải là của thường nhân mà giống như một toà viễn cổ băng hàn, qua bao nhiêu năm tháng dài dằng dặc mà vẫn chưa từng tan chảy.

Thiên Vận Tử ngồi trong bảo tháp phía trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn Vương Lâm cách đó không xa đang từng bước đi tới. Hai mắt của lão loé ra quang mang sáng chói, nhìn chằm chằm Vương Lâm, cả người rơi vào trầm mặc.

Thiên Vận Tử vốn tưởng rằng khi Vương Lâm tiến vào Toái Tiên chi địa, nhiều lắm thì cũng chỉ đi được mười bước là sẽ không thể tiến thêm. Có thể đi được mười bước đã là cực hạn của Anh Biến trung kỳ! Nếu Vương Lâm đi được chừng ấy thì lão sẽ đem Vương Lâm triệu đến, truyền thụ Cấm pháp thần thông.

Nhưng hiện tại, Vương Lâm đã đi được hai mươi mốt bước. Đó là đã phải đạt tới tiên lực của Anh Biến hậu kỳ, thậm chí Vấn Đỉnh kỳ mới có thể cam đoan sau khi bước ra hơn hai mươi mốt bước, mà nguyên thần vẫn không sụp đổ.

Với định lực của Thiên Vận Tử mà giờ khắc này cũng đột nhiên xuất hiện một tia khiếp sợ.

- Tâm cảnh người này không ngờ ở nơi này Vấn Tâm! Tu tiên, tu chân, tu đạo, hắn đã hiểu ra đôi chút. Một đường này, trong tim giá lạnh thì vạn vật dù lạnh như thế nào cũng không thể lan đến tâm mình, mượn ý cảnh này để bước ra hai mươi mốt bước. Vương Lâm, vi sư vẫn còn xem thường ngươi. Nếu ngươi tu luyện thêm qua vạn năm, không biết có thể đột phá đến cảnh giới thứ ba không?!

Khi Vương Lâm bước ra được hai mươi mốt bước, nửa thân dưới của hắn đã hoàn toàn là một mảnh băng hàn.

- Ý cảnh của ta chính là một chút lĩnh ngộ về Luân hồi. Trong thiên hạ, Luân hồi đạo chính là đại Vô tình đạo!

Phía sau Vương Lâm, giờ phút này thiên địa biến sắc, vô số bông tuyết giáng xuống lập tức bị một cỗ lực lượng vô tình quấy động, bị đẩy ra một cách điên cuồng. Chỉ thấy một cuốn Hoạ trục thật lớn đột nhiên xuất hiện giữa không trung phía sau Vương Lâm.

Phía trên Hoạ trục này lộ ra một bức tranh sơn thuỷ. Chẳng qua trong đó không có đầy đủ nhan sắc bảy màu mà chỉ có hai màu đen trắng mà thôi.

Vương Lâm thở sâu, nhấc chân bước ra bước thứ hai mươi hai!

Một bước này tạo ra một âm thanh ầm vang, toàn bộ ngọn núi hơi rung lên một cái. Tầng băng dưới chân lập tức xuất hiện những vết nứt nẻ, có thể thấy được một bước chân này dẫm xuống chắc chắn như thế nào!

Thiên Vận Tử đứng bên trong bảo tháp, ánh mắt tuôn ra tinh mang.

- Tôn Vân năm đó với tu vi Anh Biến Hậu Kỳ đi được hai mươi sáu bước. Vương Lâm, ngươi có thể bước ra được bao nhiêu bước?!

Vương Lâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn bảo tháp trên đỉnh núi, trầm nhâm một lúc, lại nâng chân bước thêm một bước!

Lúc này hắn cũng không chỉ bước ra có một bước mà liên tục hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước!

Bước đầu tiên, cái đầu Vương Lâm đang ngẩng lên, ánh mắt lộ ra hàn mang. Bước thứ hai, toàn thân hắn lạnh như băng. Bước thứ ba, Luân hồi hoạ trục sau lưng hắn đột nhiên từ lớn thu nhỏ lại, xoay quanh đỉnh đầu của Vương Lâm.

Bước thứ tư, khí thế toàn thân Vương Lâm nổi lên. Sự lạnh lẽo trong tâm tràn ngập toàn thân, dung hợp với ý cảnh, hình thành một cỗ lực lượng kỳ dị bao bọc lấy toàn thân, bước ra bước thứ năm!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 502 Ý cảnh nhập thể!

Bước thứ năm này hai mắt Vương Lâm như điện, lặng lẽ nhìn về phía bảo tháp trên đỉnh núi.

Liên tục bước ra năm bước, mỗi lần bước chân của hắn hạ xuống đều có một tiếng ầm âm quanh quẩn. Sau năm bước, tầng băng xung quanh chỗ Vương Lâm xuất hiện vô số vết rạn nứt. Chẳng qua, quỷ dị là tầng băng này chẳng những không sụp đổ, ngược lại chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại như cũ.

Hai mươi bảy bước!

Luân hồi Hoạ trục trên đỉnh đầu Vương Lâm đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người! Một đầu tóc dài của hắn tự động bung ra, bông tuyết bốn phía điên xuồng xoay tròn, từ bên người hắn không ngừng chuyển động hướng ra bên ngoài.

Ý cảnh!

Là cụ thể hoá cảm ngộ. Trải qua sơ, trung hậu kỳ truy ngộ cuối cùng đạt tới biểu hiện thực chất. Giờ phút này, chỉ cần có đủ tu vi, tiên ngọc sung túc, trải qua quá trình tha phàm, hoá điệu phàm tục, đạt được tiên thai, đạt tới tiên thể, nguyên thần thăng hoa, dung hợp hoàn toàn với thân thể là có thể đạt tới Anh Biến kỳ!

Dưới cảm ngộ của tu sĩ Anh Biến kỳ, ý cảnh sẽ hoàn toàn biến thành thực chất. Chẳng qua, thực chất này cần có một quá trình, không thể có chuyện nháy mắt mà đã hoàn toàn hoàn thành.

Sinh tử Luân hồi đạo của Vương Lâm chính là một loại lĩnh ngộ cực kỳ hiếm gặp. Loại đạo này chính là khó thực chất hoá nhất. Từ khi bước vào Anh Biến tới nay, đối với việc thực chất hoá ý cảnh, Vương Lâm có chút thành tựu nhưng thuỷ chung vẫn không nắm bắt được điểm cốt lõi!

Nếu là cứ tiếp tục thế này thì cơ hội đạt tới Vấn Đỉnh cũng còn xa vời!

Nhưng hôm nay, tại Toái Tiên chi địa, Vấn Tâm chi đạo kết hợp với lĩnh ngộ ý cảnh của Vương Lâm, lấy hai mươi bước làm cơ sở liên tiếp bước ra năm bước!

Năm bước này chính là đạo bước, chứa đầy khí thế quyết không quay đầu. Không đi thì thôi, đã đi phải vượt xa tiền nhân!

Nương theo cỗ khí tức này, ý cảnh của Vương Lâm cuối cùng cũng thực chất hoá!

Một bước này chính là một bước rất trọng yếu! Một bước này tuy không khiến cho uy lực của ý cảnh đề cao được nhiều, không đề cao được tu vi nhưng chính là một bước mở ra con đường đi lên Vấn Đỉnh.

- Ý cảnh nhập thể!

Bảo tháp phía trên, Thiên Vận Tử thở sâu, lẩm bẩm nói:

- Trong vòng trăm năm, người này có hy vọng Vấn Đỉnh!

- Hai mươi bảy bước!

Vương Lâm trầm mặc, hắn có thể cảm giác được hai mươi bảy bước của hắn đã là cực hạn.

Trên thực tế, hai mươi lăm bước trước đó thì ý cảnh của hắn đã đạt tới cực hạn nhưng ý cảnh nhập thể, bằng cách dung nhập một tia cảm ngộ vào tâm cảnh, hắn mới có thể bước ra mấy bước, đạt tới hai mươi bảy bước.

Bước thứ hai mươi tám, Vương Lâm biết mình không thể bước ra được. Một khi bước ra, tu vi toàn thân hắn sẽ sụp đổ, thậm chí nguyên thần đều sẽ lập tức tiêu tan.

Đúng lúc này, từ bảo tháp phía trên đỉnh núi, ánh sáng bảy màu lập tức nồng đậm, hình thành một quầng sáng bảy màu, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ ngọn núi. Những hàn khí vốn có gần như chỉ trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ.

Tầng băng trước người Vương Lâm lập tức phản xạ ánh sáng bảy màu này. Một chiếc cầu vồng bảy màu từ phía trên tầng băng xuất hiện trước người Vương Lâm.

- Đi lên gặp ta!

Thanh âm của Thiên Vận Tử từ bảo tháp trên đỉnh núi từ từ truyền xuống, chứa đầy vẻ uy nghiêm!

Thần sắc bình tĩnh, Vương Lâm thở sâu, điều chỉnh lại hô hấp, nâng chân bước lên cầu vồng bảy màu này.

Một bước bước ra, bước thứ hai dĩ nhiên đã lướt qua hơn bảy mươi bước còn lại, trực tiếp xuất hiện dưới bảo tháp trên núi.

Đây là một toà bảo tháp nhìn cực kỳ bình thường. Bề ngoài bình thường của nó giờ phút này bỗng ngưng tụ từng trận ánh sáng bảy màu, nháy mắt hoá thành bóng dáng của Thiên Vận Tử, đứng dưới chân tháp.

- Tổ tiên của Thiên Vận Tông ta không phải là tu sĩ mà là Thiên vận số. Thứ cả đời lão phu theo đuổi chính là Thiên vận. Hết thảy vận số chính là trời định. Là người hay bất kỳ một loại nào đều thuộc vào một chữ "vận".

Lão phu không có ý định đi Chu Tước Tinh, vừa lúc gặp ngươi đang cảm ngộ Hoá Thần, tìm kiếm bản nguyên thiên đạo. Ta gặp được, một mặt chính là ta quý người tài, một mặt là vận số giữa ta và ngươi. Điều đó cho thấy ta và ngươi có vận mệnh thầy trò! Cả đời Thiên Vận Tử ta tín phụng Thiên vận, thế nên đã thu ngươi làm đệ tử!

Thiên Vận Tử nói tới đây, hơi dừng lại một chút nhìn về phía Vương Lâm.

Thần thái của Vương Lâm cung kính, đứng tại chỗ cúi đầu không nói.

- Ngươi bước được hai mươi bảy bước chính là vượt ngoài dự liệu của ta, không làm ta thất vọng!

Thiên Vận Tử thu hồi ánh mắt, nâng tay phải lên chụp về hư không một cái.

Chỉ nghe thấy âm thanh nứt vỡ quanh quẩn trong đất trời, toàn bộ không trung không ngờ bị một trảo tuỳ ý của Thiên Vận Tử phân thành hai nửa, lộ ra một cái khe lớn rất dài.

Từ trong cái khe này ánh sáng bảy màu tràn ra, chiếu rọi khắp thiên địa. Giờ phút này toàn bộ Tổng tông của Thiên Vận Tông, kể cả ba ngọn núi có toà bảo tháp cũng lập tức bị chiếu rọi dưới ánh sáng bảy màu này!

Cùng lúc đó, bảy hệ Xích, Chanh (da cam), Lục, Thanh, Lam, Tử hệ cùng lúc tản ra những quầng sáng riêng rẽ, không để ánh sáng bảy màu chiếu rọi. Thậm chí, gần nửa bầu trời của Thiên Vận Tinh đều bị chiếu sáng làm cho có màu bảy màu.

Tại nơi phát ra ánh sáng bảy màu, dưới cái khe thật lớn kia, toàn thân Thiên Vận Tử cũng phát ra quang mang bảy màu, lại cười nói:

- Ánh sáng Tối hỉ thất thải của lão phu phối hợp với hai màu đen trắng mới chính là thứ đẹp nhất trên thế gian!

Cuối cùng, sắc mặt của Thiên Vận Tử nghiêm túc. Giờ phút này hắn không có diện mạo hiền lành như trước mà lộ ra một cỗ uy nghiêm vô cùng, nhìn về phía Vương Lâm, quát:

- Vương Lâm, quỳ xuống!

Vương Lâm không nói lời nào, lập tức quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử chỉ tay về phía Vương Lâm quát:

- Hôm nay, lão phu dưới ánh sáng chín màu thu Vương Lâm này làm đệ tử thứ bảy của Tử hệ! Vương Lâm, ngươi có nguyện trở thành đệ tử của lão phu, từ nay về sau tuân thủ môn quy, không làm việc trái nghịch với Thiên Vận Tông, chuyên tâm tu hành, thành tựu đại đạo, chứng minh đạo quả! Ngươi có đồng ý không?!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, lộ ra vẻ kiên định, bình tĩnh đáp:

- Chỉ cần sư phụ không phụ ta, ta sẽ không phụ sư phụ! Chỉ cần Thiên Vận Tông không phụ ta, ta sẽ không phụ Thiên Vận Tông!

Đây là lời hứa của ta, Vương Lâm!

Ánh mắt của Thiên Vận Tử thu lại, nhìn kỹ Vương Lâm, chậm rãi gật đầu. Tay trái hắn hướng về cái khe trên không chụp một cái, lập tức toàn bộ không trung bỗng nhiên rung lên.

Chỉ thấy từ bên trong cái khe, một toà Tế đàn bảy màu chậm rãi hạ xuống! Tế đàn này cực lớn, một góc vừa mới hạ xuống, không gian xung quanh lập tức truyền đến từng trận âm thành bùm bùm, không chịu nổi sức nặng. Phía trên tế đàn có vô số mộc bài có ánh sáng bảy màu.

Lúc này, tay trái của Thiên Vận Tử triệu hồi, một khối lệnh bài lập tức hoá thành một đạo tử mang xé gió lao tới tay Thiên Vận Tử.

Đầu ngón tay của Thiên Vận Tử như đao, trên khối lệnh bài vang lên mấy tiếng, một hàng chữ hiện ra “Năm thứ nhất Thiên Vận Hành Diễn Vũ, thu đồ đệ thứ bảy của Tử hệ, Vương Lâm!”. Sau khi khắc xong, Thiên Vận Tử vung mộc bài trong tay lên. Lệnh bài này tự động bốc cháy, hoá thành ngọn lửa màu tím, giữa không trung lưu lại một đạo tử hồng, bay trở lại phía trên tế đàn.

- Bây giờ lão phu sẽ truyền Cấm pháp thần thông cho ngươi! Ngươi muốn loại nào?

Câu hỏi của Thiên Vận Tử rơi vào tai Vương Lâm làm trong mắt hắn hiện lên một tia trầm ngâm.

Cấm pháp trong thiên hạ đều là do bắt chước Tiên thuật mà ra. Uy lực mạnh yếu của Cấm pháp cũng rất khác nhau.

Ví dụ như Cấm pháp thần thông bắt chước từ Trung phẩm Tiên thuật thì uy lực tự nhiên so với bắt chước từ Hạ phẩm Tiên thuật phải cường đại hơn rất nhiều, thậm chí so với Hạ phẩm Tiên thuật không kém hơn mấy!

Thậm chí nếu từ Thượng phẩm Tiên thuật bắt chước mà ra thì uy lực của Cấm pháp thần thông chỉ sợ so với Hạ phẩm Tiên thuật cũng không kém hơn chút nào, thậm chí cao hơn cũng không phải là không có khả năng.

Tóm lại, sự cường đại của Cấm pháp thần thông được quyết định bởi phẩm giai của Tiên thuật!

Cấm pháp có thuộc tính công kích, Vương Lâm không thiếu. Bất kể là ba thức sát chiêu của Tư Đồ Nam, hay là Xạ Thần xa khi mở ra đạo phong ấn đầu tiên, toàn bộ đều là pháp thuật công kích của hắn.

Mặt khác còn có kiếm tiên và loan đao. Nhất là loan đao, dưới sự xuất kỳ bất ý là một loại pháp bảo cực kỳ trọng yếu của Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 503 Hơn một người!

Loại thần thông để tránh né có Cấm pháp Đại Na Di, Vương Lâm cũng không thiếu. Pháp thuật này khi thi triển tuy cần một ít thời gian nhưng nếu thi triển thành công thì uy lực cũng rất bất phàm.

Còn khi ở ngoài tinh ngoại, có Ngân Long la bàn, tốc độ của Vương Lâm tự nhiên không thua kém người nào.

Chẳng qua những thứ này đều là Vương Lâm lấy Vấn Đỉnh tu sĩ ra so sánh. Một khi tu vi vượt qua Vấn Đỉnh, tiếp cận tới Âm Dương hư thật nhị ý, thậm chí lĩnh ngộ ra nhị ý, đạt tới cảnh giới Toái Niết, bất kể là Khuy Niết hay Tịnh Niết đều vượt xa Vương Lâm có thể tưởng tượng được.

Thiên Vận Tử cũng không cắt đứt suy nghĩ của Vương Lâm. Hắn bình tĩnh nhìn vào không trung, không có chút nào ra vẻ sốt ruột cả.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm chọn lựa, Thiên Vận Tử muốn nhìn xem rốt cục hắn sẽ chọn các loại thần thông nào.

Một lúc sau, Vương Lâm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thiên Vận Tử, trầm giọng nói:

- Sư phụ, đệ tử muốn lựa chọn Sinh tồn pháp thuật!

- Sinh tồn!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm cười nói:

- Ngươi muốn Sinh tồn như thế nào?

Thanh âm của Vương Lâm bình thản, từ từ nói:

- Chỉ cần là còn một chút sức sống thì vẫn còn sống sót, chứng thực đại đạo!

Thiên Vận Tử khẻ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Loại thần thông này vi sư không có!

Vương Lâm trầm mặc, không nói gì nữa.

Thiên Vận Tử im lặng một lúc nói:

- Thôi, ngươi chọn được loại nào hoàn toàn dựa vào số phận đi. Hỏi ngươi cũng làm cho vi sư trở nên tầm thường. Vận mệnh của ngươi không cần hỏi cũng ra, là do cơ duyên mà có. Hiện tại vi sư mở tâm thần ra, mở cho ngươi ba nghìn sáu trăm đạo Cấm pháp thần thông, ngươi tự mình chọn lựa đi!

Nói xong, tay phải của Thiên Vận Tử bỗng nhiên nâng lên, ánh sáng bảy màu trên đầu ngón tay với một tốc độ không thể tin được loé ra, điểm về Vương Lâm.

Vương Lâm chỉ cảm thấy dưới một chỉ này, trước mắt hắn giống như mở ra một cánh cửa bảy màu. Hắn không tự chủ được hướng về cánh cửa này bay tới.

Dần dần, hắn bước vào cánh cửa này.

Hiện ra trước mặt Vương Lâm là một thế giới bảy màu. Nơi này vô biên vô tận nhưng có tới ba nghìn sáu trăm Thiên Vận Tử giống nhau như đúc, hoặc đang khoanh chân ngồi xuống tu luyện, hoặc đang chiến đấu.

Ba nghìn sáu trăm Thiên Vận Tử trước mặt này phân tán tới tất cả mọi nơi, tu luyện các loại thần thông pháp thuật khác nhau.

Mỗi một loại thần thông đều không giống nhau.

Vương Lâm đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn các Thiên Vận Tử xung quanh.

Cái hắn nhìn thấy đầu tiên là một Thiên Vận Tử cách đó không xa. Lão đứng ở đó, hai tay bấm quyết, liên tục thay đổi. Từng đạo kim tiên lực cương mãnh cực kỳ ở trên hai tay lão điên cuồng gào rít lao ra, hình thành một cơn lốc xoáy thật lớn.

Cơn lốc này chậm rãi chuyển động, một vòng, hai vòng, cuối cùng dễ dàng đạt tới chín vòng.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng khiến tâm thần Vương Lâm cũng phải khiếp sợ từ trong con lốc xoáy từ từ truyền ra. Lực lượng này rất mạnh!

- Cửu chuyển luyện tiên quyết!

Vương Lâm nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục nhìn về một chỗ khác.

Chỉ thấy bên ngoài ba trăm trượng, một Thiên Vận Tử khoanh chân mà ngồi, hai mắt vẫn chưa nhắm lại mà loé ra u quang. Trên người hắn một tia hắc khí không ngừng tràn ra, ngưng tụ bên trên huyệt thiên linh cái.

Theo hắc khí ngày càng nhiều, cuối cùng trên đỉnh đầu hình lão hình thành nên một tảng mây đen rất lớn. Bỗng nhiên đám mây đen này bắt đầu điên cuồng quay cuồng, từ trên trời giáng xuống, bao bọc lấy thân mình lão Thiên Vận Tử. Chỉ nghe từng trận âm thanh xì xì từ bên trong

màn sương đen truyền ra. Ngay sau đó, màn sương đen khẽ động, nháy mắt lao về phương xa, liền biến mất khỏi tầm mắt của Vương Lâm.

- Cấm pháp Tiên Ma thể!

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên.

Thời gian trôi qua từng chút một, Vương Lâm vẫn không vội vã. Ba nghìn sáu trăm đạo Cấm pháp thần thông, hắn lần lượt quan khán!

Xa xa, một Thiên Vận Tử mặc áo trắng, hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị. Lão nâng tay phải lên, chỉ thấy ánh sáng bảy màu lập tức loé ra. Đồng tử trong mắt hắn lúc này bỗng nhiên loé lên màu tím. Lập tức ánh sáng màu tím trong ánh sáng bảy màu lập tức gào rít lao ra, trực tiếp hoá thành hư vô.

Vương Lâm lẳng lặng xem cảnh tượng trước mắt này, đáy lòng nổi lên từng trận gợn sóng.

Hắn đã lưu lại trong này không biết được bao lâu. Ba nghìn sáu trăm đạo thần thông hắn đã xem qua hơn phân nửa nhưng những thần thông này, chỉ có duy nhất thần thông trước mắt này khiến hắn lâm vào khiếp sợ.

Uy lực của thần thông này rất cường đại!

Nhưng đó không phải là trọng điểm, quan trọng là thần thông này có ánh sáng bảy màu. Phải biết rằng Tối hỷ khẩu thất thải của Thiên Vận Tử là Cấm pháp thần thông mà có thể lấy bảy màu công kích, uy lực của nó tuyệt đối không phải nhỏ.

Vương Lâm nhìn hồi lâu, đợi một ánh sáng đơn sắc cuối cùng loé lên, liền xoay người rời đi , xem nơi này có thêm loại thứ hai nào vừa mắt nữa không!

Tại một chỗ rất bình thường trong thế giới bảy màu này, một mảnh hư không, ở trung tâm chỉ có một Thiên Vận Tử mặc áo bào màu tro khoanh chân ngồi.

Trên người này không có tiên lực dao động. Hắn ngồi đó, nhắm mắt thổ nạp.

Vương Lâm đi qua nơi này, chỉ liếc mắt một cái liền bay qua. Nhưng nháy mắt khi hắn đi qua, bỗng nhiên hắn mạnh mẽ dừng lại, quay đầu đánh giá Thiên Vận Tử đang khoanh chân mà ngồi kia.

- Màu xám…

Thiên Vận Tử tín phụng bảy màu, chín màu lại đạt tới Cực Tôn. Tại sao màu xám?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra quang mang kỳ dị.

Càng nhìn kỹ, quang mang trong mắt Vương Lâm càng sáng. Thiên Vận Tử trước mắt này tuy tướng mạo giống như đúc với những Thiên Vận Tử mà Vương Lâm nhìn thấy trước đó. Nhưng với khả năng quan sát của Vương Lâm, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Thiên Vận Tử này thoáng trẻ tuổi hơn một chút.

- Thiên Vận Tử trẻ hơn một chút?!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, dứt khoát khoanh chân ngồi tại chỗ, không chuyển mắt nhìn về Thiên Vận Tử đang mặc áo xám kia.

Lần này ngồi xuống đã trải qua đến mấy ngày. Mấy ngày này, Thiên Vận Tử áo xám trước mặt hắn cũng chưa hề cử động, cả người hoàn toàn yên lặng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm vẫn tĩnh toạ nhưng cũng không nhìn ra nửa điểm di động của Thiên Vận Tử này.

- Cổ quái!

Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm. Tay phải hắn đột nhiên nâng lên, vẽ lên giữa hư không, mang theo một đạo tàn ảnh. Gần như chỉ trong nháy mắt một đạo Cấm chế tàn ảnh từ trong tay hắn ngưng hình, hoá thành một ấn quyết màu đen. Vương Lâm vỗ ra, Cấm chế ấn quyết này lập tức nhanh như tia chớp, thẳng tới Thiên Vận Tử thuỷ chung vẫn đang ngồi tĩnh toạ kia.

Trong những ngày ở nơi này, đây là lần đầu tiên Vương Lâm triển khai công kích.

Cấm chế ấn quyết gào rít xông tới, không có gì trở ngại liền xuyên qua thân mình của Thiên Vận Tử áo xám kia. Thiên Vận Tử này không có gì biến hoá, không ngờ từ Cấm chế ấn quyết biến mất. Vương Lâm ngẩn ra, thần thức đảo qua, cẩn thận xem xét xung quanh nhưng cũng không phát hiện ra tung tích của Thiên Vận Tử áo xám kia nữa.

- Kỳ quái!

Vương Lâm nhướn mày, trầm ngâm một lúc, thần thức tản ra, thân mình nhanh như tia chớp, bắt đầu tìm kiếm khắp phiến thế giới bảy màu này.

Không biết đã trải qua bao lâu. Một ngày nọ, Vương Lâm đang phi hành bỗng nhiên thần sắc khẽ động, không nói một lời thay đổi phương hướng, hướng về bên trái nhanh chóng bay đi. Không lâu sau, Vương Lâm dừng lại, cách hắn hàng trăm trượng ở ngoài có một Thiên Vận Tử đang ngồi.

Hắn mặc áo xám!

Đúng là bóng dáng màu xám mà mấy ngày này Vương Lâm đang cẩn thận tìm kiếm.

Vương Lâm lập tức bay tới, dừng lại bên ngoài trăm trượng. nhìn chăm chú vào Thiên Vận Tử đang ngồi này. Trầm ngâm một lúc, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, kiếm tiên lập tức xuất hiện trong tay.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, không nói một lời bỗng nhiên chém về phía trước. Kiếm quang lập tức gào rít xông ra, cùng với đó còn có thanh loan đao kia.

Tốc độ của loan đao nhanh không tưởng được. Nháy mắt liền loé ra, xuyên qua ngực của Thiên Vận Tử áo xám này nhưng không tạo cho hắn chút thương tổn nào cả. Dường như người này tồn tại chỉ như một ảo ảnh mà thôi.

Kiếm quang theo sát phía sau cũng như thế, đâm xuyên qua cơ thể của Thiên Vận Tử áo xám, bay về phía hư vô xa xa.

Đúng lúc này toàn thân Thiên Vận Tử áo xám đột nhiên tản mát ra một cỗ sát khí. Cỗ sát khí này ngập trời, cực kỳ nồng đậm.

Gần như chỉ trong chớp mắt, sát khí này lập tức lan ra bốn phía, điên cuồng khuếch tán ra xung quanh.

Xa xa, hễ là những Thiên Vận Tử khác đang tu luyện đều thu hồi công pháp, hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, nhìn về nơi này. Lúc này đây, bên trong phiến thế giới bảy màu này, ba nghìn sáu trăm Thiên Vận Tử nháy mắt đều cảm giác được điểm dị thường nơi này.

Những Thiên Vận Tử hiện có đều nhanh chóng bay về nơi này. Gần như chỉ trong nháy mắt, liền đi tới trong phạm vi ngàn dặm xung quanh Thiên Vận Tử áo xám này.

- Phong!

Một tiếng quát đồng thời từ trong miệng của tất cả Thiên Vận Tử trong phạm vi ngàn dặm vang lên.

o0o

Chỉ thấy một cỗ lực lượng kỳ dị không thể tưởng tượng được bỗng nhiên giáng xuống mảnh thiên địa này, như là một tấm lưới vô hình cực lớn điên cuồng hướng về Thiên Vận Tử áo xám kia phong ấn lại.

Thiên Vận Tử áo xám kia khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh, ngẩng đầu lên ngâm một chữ:

- Cút!

Dưới một chữ này thiên địa biến sắc, phong ấn hoá thành một cái lưới vô hình cực lớn kia lập tức sụp đổ. Một cỗ sát khí không thể tưởng tượng được nhanh chóng quét ngang cả ngàn dặm.

Trong vòng ngàn dặm này, ba nghìn sáu trăm Thiên Vận Tử, thân mình không tự chủ được đều phải lui ra sau.

Gần như chỉ trong nháy mắt đã phải lui ra mấy vạn dặm bên ngoài.

Lúc này đây, trong vòng nghìn dặm còn lại không nhiều hư ảnh của Thiên Vận Tử. Toàn bộ những người này đều là những người nắm giữ những Cấm pháp thần thông cường đại mà Vương Lâm nhìn thấy trước đó.

Dưới sự xâm nhập của sát khí, toàn thân Vương Lâm lập tức đổ mồ hôi lạnh. Cỗ sát khí này so với bản tôn phải cường đại hơn vô số lần, giống như đom đóm so với mặt trăng, căn bản không thể sánh được.

Trước đây, Vương Lâm thuỷ chung cho rằng sát khí của bản tôn đã rất mạnh. Nhưng giờ khắc này hắn bỗng nhiên phát hiện ra rằng sát khí của Thiên Vận Tử áo xám không biết thuộc thời kỳ nào này mới chính là mạnh mẽ nhất trong số những người hắn gặp trong đời.

Nhưng đây cũng không phải là thứ chân chính khiến Vương Lâm khiếp sợ. Chân chính khiến tâm thần hắn rơi vào đại chấn chính là khi tất cả hư ảnh Thiên Vận Tử tới gần, thần thức Vương Lâm đảo qua rõ ràng tính ra, số lượng tất cả Thiên Vận Tử trong phạm vi ngàn dặm đã có ba nghìn sáu trăm cái!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn thẳng về phía Thiên Vận Tử áo xám với khuôn mặt lạnh như băng kia. Hắn chính là người thứ ba ngàn sáu trăm linh một.

- Hơn một người!

Vương Lâm thở sâu!

Đúng lúc này, không ngờ Thiên Vận Tử áo xám bỗng nhiên mở hai mắt ra. Đây là lần đầu tiên hắn mở mắt ra.

Đây là một đôi mắt màu xám. Hắn đưa mắt nhìn Vương Lâm, không nói gì. Nhưng khi ánh mắt này rơi vào trong mắt Vương Lâm, nguyên thần hắn bỗng nhiên run lên, bên tai vang lên một thanh âm chứa đầy thiên uy như sét đánh.

- Đừng làm phiền ta!

Tâm thần Vương Lâm đại chấn, nguyên thần hoảng hốt! Một lúc lâu sau hắn mới thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên thì bóng dáng Thiên Vận Tử áo xám kia đã biến mất.

- Quỷ dị!

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, im lặng một lúc, không nói một lời, thần thức bỗng nhiên tản ra, lại tìm kiếm. Lúc này đây, hắn từ bỏ việc tiếp tục xem xét các Cấm pháp thần thông của các hư ảnh Thiên Vận Tử khác mà toàn tâm tìm kiếm bóng dáng màu xám quỷ dị này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dưới sự toàn lực tìm kiếm, hắn lại gặp được Thiên Vận Tử áo xám kia ba lần.

Mỗi một lần đều không có hiệu quả gì, Thiên Vận Tử áo xám kia luôn chợt loé lên, biến mất vô ảnh, mặc cho Vương Lâm tìm kiếm như thế nào đều khó có thể tìm ra.

Mãi cho tới lần thứ sáu!

Chính xác mà nói lần thứ sáu này không phải là Vương Lâm tìm được Thiên Vận Tử áo xám mà là hắn ta tìm tới Vương Lâm.

Một ngày nọ, Vương Lâm đã muốn từ bỏ việc tìm kiếm, hắn đã định học tập thần thông bảy màu kia. Thần thông này, hắn cho rằng chính là pháp thuật kỳ diệu nhất, sau khi xem những Cấm pháp thần thông trong này.

Hắn lẳng lặng đứng bên cạnh Thiên Vận Tử đang thi triển Cấm pháp thần thông bảy màu kia, than nhẹ một tiếng, đang định quyết định. Đúng lúc đó, bỗng nhiên một thanh âm lạnh từ phía sau vang lên như hàn phong thổi tới.

- Ngươi là đệ tử của Thiên Vận Tử?

Thân thể Vương Lâm trì trệ một chút, chậm rãi xoay người lại. Cách mười trượng phía sau hắn, Thiên Vận Tử áo xám kia như một âm hồn!

Cùng lúc đó, Thiên Vận Tử đang tu luyện bảy màu thần thông bỗng nhiên thu hồi công pháp, ngẩng đầu nhìn về người áo xám. Nhưng dưới cái quắc mắt của người áo xám, hắn lập tức nhanh chóng lui về phía sau, dường như cực kỳ kiêng kỵ, nháy mắt đã biến mất ở phía xa.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Tại sao ngươi lại tới đây?

Thanh âm của Thiên Vận Tử áo xám kia vẫn lạnh lẽo như trước.

- Chọn lựa Cấm pháp thần thông!

Vương Lâm trầm tĩnh nói.

- Cấm pháp thần thông.

Khoé miệng của Thiên Vận Tử áo xám kia lộ ra một tia khinh thường, sau đó nhìn Vương Lâm nói:

- Với tính tình của Thiên Vận Tử rất ít khi cho phép người khác đến nơi này lựa chọn công pháp. Sở dĩ hắn cho ngươi đến đây sợ rằng chính là vì ta!

Ánh mắt của Vương Lâm bình tĩnh, hỏi dò:

- Tiền bối là?

Thiên Vận Tử áo xám kia không trả lời câu hỏi của Vương Lâm mà cẩn thẩn đánh giá Vương Lâm một lúc, bình thản nói:

- Ngươi thi triển ý cảnh của ngươi đi!

Vương Lâm nhướn mày nhưng lập tức liền trấn tĩnh lại, Sinh tử Luân hồi ý cảnh lập tức từ trong cơ thể khuếch tán ra. Ngay sau đó, phía trên đỉnh đầu tản mát ra hai màu đen trắng. Hai màu đen trắng này nhanh chóng giao nhau, bỗng nhiên hoá thành Hoạ trục Sinh tử Luân hồi.

Trong mắt của Thiên Vận Tử áo xám hiếm khi loé ra một đoàn tinh mang, hơi gật đầu nói:

- Nhằm vào ta, công kích!

Vương Lâm không nói hai lời, tay phải nâng lên, Hoạ trục Sinh tử Luân Hồi trên đỉnh đầu nháy mắt xuất hiện trong tay, hăn xé mạnh, trực tiếp mở ra. Lúc này đây, hắn giống như là người nắm giữ Sinh tử Luân hồi

Thiên đạo, ánh mắt lạnh như băng nhìn về Thiên Vận Tử áo xám, trong miệng ngâm khẽ:

- Sinh tử, Luân hồi!

Lời này vừa ra, lập tức trên hoạ trục Sinh tử Luân hồi, từ bức tranh sơn thuỷ, từng đạo bụi khí như một con Thanh Long gào thét lao ra, lao thẳng đến Thiên Vận Tử áo xám.

Trong mắt người này bỗng nhiên lộ ra một đạo bụi mang, giờ phút này xuyên qua khoảng không, trực tiếp rời vào trong mắt Vương Lâm.

Về phần Thanh Long bụi khí đang nhanh chóng lao đi, giờ phút này vô thanh vô tức sụp đổ trước người Thiên Vận Tử áo xám.

- Sinh tử Luân hồi ý cảnh!

Thiên Vận Tử áo xám trầm mặc một lúc, lại nhìn Vương Lâm nói:

- Thiên Vận Tử cho ngươi tới đây không ngoài mục đích chính là vì Sát Lục Tiên quyết của lão phu. Hắn muốn xem ngươi có được cơ duyên này hay không! Sát Lục Tiên quyết cũng không phải là Tiên thuật mà là bắt chước từ một loại Tiên thuật vô danh mà thành. Tiên quyết này phối hợp

với Sinh tử ý cảnh của ngươi cũng rất xứng đôi! Tuy nhiên, ngươi muốn học Sát Lục Tiên quyết của ta thì cũng phải đáp ứng ta một việc!

Vương Lâm thần sắc như thường, bình thản nói:

- Mời nói!

- Sát Lục Tiên quyết, xuất thủ không lưu lại người sống. Ngươi nếu đáp ứng, ta sẽ truyền nó cho ngươi!

Ánh mắt của Thiên Vận Tử áo xám lạnh như băng, chậm rãi nói.

Vương Lâm trầm mặc một lúc, khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Ta không học!

Nói xong hắn hướng về người này ôm quyền, xoay người rời đi.

Ánh mắt của Thiên Vận Tử áo xám chợt loé lên, tay phải hư không ngăn lại, một đạo bụi khí bỗng nhiên xuất hiện. Bụi khí này như một thanh lợi kiếm, bị hắn tuỳ ý vung lên. Chỉ nghe một tiếng gào rít bén nhọn quanh quẩn, bụi khí này lập tức lao thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Thiên Vận Tử áo xám.

Bụi khí kia, nháy mắt khi Vương Lâm quay lại, từ bên người hắn xẹt qua, dừng lại trên người một hư ảnh Thiên Vận Tử đang tu luyện bên ngoài nghìn trượng.

Hư ảnh kia căn bản không kịp tránh né, trực tiếp bị bụi khí này tiến vào trong cơ thể, sau đó thân mình lập tức run lên, quỷ dị hoá thành một mảnh sương mù biến mất.

Cùng lúc đó, từ bên trong sương mù, bụi mang cũng tiêu tán, xuất hiện trước người Thiên Vận Tử áo xám, bỗng nhiên hình thành một ấn quyết phức tạp phiêu phù giữa hư không.

- Lạc ấn này chính là do Tiên quyết biến thành. Dựa vào giết chóc đạt được sinh lực. Lấy sinh lực vờn quanh thân thể, ngưng kết thành Sinh chi lạc ấn. Lạc ấn này càng nhiều, uy lực phòng thủ càng mạnh! Toàn thân của lão phu được hàng tỷ lạc ấn thủ hộ. Dù hôm nay Thiên Vận Tinh sụp đổ cũng có thể bình yên vô sự. Tiên quyết này ngươi có muốn học không?

Thiên Vận Tử áo xám bình thản nói.

Vương Lâm trầm mặc một chút nói:

- Vì sao nhất định phải là ta học nó?

Thiên Vận Tử áo xám lạnh như băng nói:

- Ngươi là người thứ sáu Thiên Vận Tử đưa tới đây! Lão phu không thích số bảy, vả lại do có hứa hẹn với Thiên Vận Tử cho nên sẽ truyền nó cho ngươi. Nếu lại lằng nhằng thì việc này bỏ đi!

Vương Lâm nhìn người áo xám này, bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi và sư phụ ta có quan hệ như thế nào?

Thiên Vận Tử áo xám kia lạnh lùng nhìn Vương Lâm, tay phải vung lên, một đạo bụi khí lập tức hoá thành ngọc giản, lơ lửng giữa không trung, sau đó thần mình lão khẽ động, biến mất trước mặt Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, hư không bắt lấy ngọc giản tạo thành từ bụi khí kia.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 504 Sát Lục Tiên quyết

Ngay khi tay hắn đụng vào ngọc giản này, thế giới bảy màu bỗng nhiên biến đổi, như là vật đổi sao dời. Vương Lâm thấy hoa mắt, khi khôi phục lại bình thường thì thấy mình đang đứng dưới bảo tháp trên đỉnh núi.

Trước người hắn, Thiên Vận Tử ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, nhìn chằm chằm vào ngọc giản trong tay Vương Lâm, vuốt râu cười nói:

- Sát Lục Tiên quyết, tốt!

Vương Lâm không nói gì, chân mày hơi nhíu lại!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm cười nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, người áo xám kia chính là do khi vi sư còn trẻ tu luyện nguyên thần thứ hai. Chẳng qua, năm đó khi vi sư phân hoá Âm Dương hư thật nhị ý cũng là vì một sự tình mà không thể phân hoá hắn

ra. Hắn tu luyện chính là Sát Lục Tiên quyết, đúng lúc phù hợp với yêu cầu Sinh tồn thần thông của ngươi!

Vương Lâm trầm mặc, thu hồi ngọc giản. Lời của Thiên Vận Tử, hắn không hoàn toàn tin tưởng. Chẳng qua, tâm cơ của Vương Lâm thâm trầm, thần sắc cũng không lộ ra chút manh mối nào, gật gật đầu.

Thiên Vận Tử chụp một cái vào hư không, một đạo tử mang lập tức từ trong hư không biến ảo ra, hình thành một chiếc giới chỉ (1) màu tím.

(1) giới chỉ: chiếc nhẫn

Cẩn thận nhìn chiếc giới chỉ này, Thiên Vận Tử ném nó cho Vương Lâm nói:

- Cái giới chỉ này chính là do tử mang trong số bảy màu chi mang biến thành, ban cho ngươi làm pháp bảo bảo mệnh. Pháp bảo này có thể chống cự được một kích toàn lực của Vấn Đỉnh hậu kỳ hai lần. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nếu ngươi vi phạm môn quy một lần, vi sư sẽ thu hồi một lần, vi phạm hai lần thì pháp bảo này cũng không còn chút uy lực nào nữa.

- Người bị ngươi giết chết kia, lão Nhị của Tử hệ, đó là bởi vì đã trải qua vô số năm, pháp bảo này tiêu hao một lần, lại còn vi phạm môn quy một lần. Nếu không thì ngươi sao có thể dễ dàng đoạt đi nguyên thần của

hắn! Tuy nhiên, do hắn rat ay trước, lại nhiều lần trêu chọc ngươi, việc này vi sư cũng sẽ không truy cứu. Nhưng Vương Lâm, ngươi phải nhớ lấy, không có lần thứ hai đâu!

Vương Lâm tiếp nhận chiếc giới chỉ này, không có đeo lên tay mà cất vào trung túi trữ vật, cung kính nói:

- Tạ ơn sư phụ!

Thiên Vận Tử gật đầu, vung tay áo lên nói:

- Cấm pháp đã truyền thụ, pháp bảo đã cấp cho, ngươi về đi!

Nói xong, lão xoay người đi về hướng bảo tháp.

Vương Lâm lui ra phía sau vài bước, ngẩng đầu lên nói:

- Sư phụ, đệ tử muốn xuống núi rèn luyện!

Thiên Vận Tử không quay đầu lại, truyền tới thanh âm:

- Đệ tử của Thiên Vận Tử ta muốn xuống núi rèn luyện chỉ có một cách. Ngươi cầm lệnh bài của ta, đi Tinh Vụ uyển của Xích hệ, tìm một lục cấp tu chân quốc để đảm nhiệm vai trò sứ giá. Nhưng ngày Hồng tinh ba tháng sau, Độc Sơn giác ngoài Đông Hải, ngươi đừng đến muộn!

Nói xong, bóng dáng của Thiên Vận Tử tiến vào trong bảo thấp, biến mất! Một cái lệnh bài màu trắng đột nhiên từ trong bảo tháp bay tới tay Vương Lâm. Cùng lúc đó, một cỗ nhu lực từ trên bảo tháp bỗng nhiên phát ra, đẩy Vương Lâm đi. Thân mình Vương Lâm thuận thế, trực tiếp bay ra khỏi ngọn núi này.

Bên ngoài trăm dặm, Vương Lâm đứng giữa không trung, quay đầu nhìn thoáng qua ba ngọn núi hai đen một trắng này, ánh mắt loé ra quang mang kỳ dị, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi!

Tinh Vụ Uyển, trên Xích hệ!

Sau khi Vương Lâm rời khỏi Thiên Vận Tổng Tông, hắn không chút dừng lại bay thẳng đến Xích hệ.

Một quầng sáng màu đỏ trên đỉnh núi Xích hệ không ngừng khuếch tán ra, bao phủ khắp nơi, giống như là một biển máu.

Bóng dáng của Vương Lâm trực tiếp bay qua bên ngoài Xích hệ, đang định bước vào thì một tiếng quát lạnh từ bên trong truyền ra.

- Người tới, dừng lại!

Vương Lâm không nói một lời, trực tiếp đưa lệnh bài trong tay vung về phía trước, bóng dáng hắn lao theo, trực tiếp tiến vào Xích hệ.

Người vừa quát lạnh kia hiển nhiên là thấy được lệnh bài, hừ nhẹ một tiếng, không ngăn cản, mặc cho Vương Lâm bay vào trong.

Sau khi Vương Lâm tiến vào, hư không nhoáng lên một cái, bóng dáng một người đàn ông trung niên mặc đồ màu đỏ biến ảo ra, lạnh lùng nhìn qua phương hướng Vương Lâm vừa biến mất, trong miệng lầm bẩm:

- Tử hệ Lão Thất!

Một lúc sau, Vương Lâm rời khỏi Xích hệ, ánh mắt hắn nhìn về phía Tây xa xa.

Ngũ cấp tu chân Linh Nhạc quốc!

Thiên Vận Tinh, Thất cấp tu chân quốc thuộc Tu Chân Liên Minh!

Thậm chí có thể nói ở trong số Thất cấp tu chân quốc, Thiên Vận Tinh tuyệt đối có thể coi là số một, bởi vì Thiên Vận Tinh có một người tên là Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử này có thể xưng là một thế hệ Cực Tôn, mặc dù là trong Tu Chân Liên Minh cũng có địa vị Nội Tịch. Ít người nguyện ý trêu chọc.

Thất cấp tu chân tinh thường thường có rất nhiều Lục cấp tu chân tinh phụ thuộc, dựa vào đó để tăng cường thế lực của mình. Nhưng điểm này ở trên Thiên Vận Tinh cũng không quá mức tràn lan.

Toàn bộ Thiên Vận Tinh có năm tinh cầu phụ bay quanh, Năm tinh cầu phụ này đều là Lục cấp tu chân tinh, lấy năm danh tự Xuất, Địa , Nhân, Mệnh, Vận để gọi.

Năm tinh cầu phụ và Thiên Vận chủ tinh có Truyền tống trận loại lớn nối liền với nhau. Chẳng qua phí dụng tốn rất nhiều linh thạch, không phải tu sĩ tầm thường có thể dễ dàng sử dụng.

Xung quanh Thiên Vận Tinh, ngoại trừ năm tinh cầu phụ ra thì còn có nhiều tinh cầu nhỏ, trên đó đều có một số động phủ của một ít lão quái đã thành danh, dù có Truyền tống trận nhưng hàng năm đều phong bế, không dễ mở ra.

Ở cực Đông của Thiên Vận Tinh có một toà truyền tống trận thật lớn! Toà truyền tống này thuộc về Thiên Vận Tông, hàng năm có người đồn trú nơi này!

Triệu Tứ đó là một trong số những người đồn trú nơi này. Hôm nay là ngày đến phiên hắn phụ trách công việc. Hắn khoanh chân ngồi bên ngoài trận pháp.

Triệu Tứ là lục tông ngũ đại đệ tử của Thiên Vận Tông, đã tu luyện được hơn bảy trăm năm, tu vi hiện tại là Hoá Thần trung kỳ. Đáy lòng của hắn có chút thoả mãn. Phải biết rằng ở Thiên Vận Tinh, thân là đệ tử của Thiên Vận Tông, sẽ được vô số người kính sợ dù ở bất kỳ địa phương nào.

Triệu Tứ khoanh chân ngồi, hai mắt mở ra, thở ra một hơi thật dài.

- Chỉ còn có ba tháng nữa là sẽ có người đến thay ta. Đến lúc đó trở về tông phái nhất định phải bế quan mấy năm, tranh thủ sớm đạt đến Hoá Thần hậu kỳ. Một khi tới Hoá Thần hậu kỳ, ta sẽ xin ra ngoài lịch lãm. Đến lúc đó kiếm chút tiên ngọc. Không chừng cuộc đời này Triệu Tứ ta còn có ngày đạt đến Anh Biến kỳ!

Nghĩ đến đây, trong mắt của Triệu Tứ hiện lên một tia khao khát!

- Đáng tiếc cơ duyên của Triệu Tứ ta không đủ, nếu được như vài vị sư tổ, trực tiếp được Thuỷ Tổ đại nhân thu làm đệ tử, hết thảy những điều này không phải là vấn đề. Ôi, giấc mộng từ lâu của ta là có thể trở thành một cường giả Vấn Đỉnh. Đến lúc đó mở ra một toà Tinh phủ, tự mình hoàn toàn chiến cứ, đó chẳng phải là việc sung sướng nhất trên đời hay sao?!

Triệu Tứ cười khổ, hít một hơi thật sâu, định tiếp tục thổ nạp.

Nhưng đúng lúc đó, bỗng nhiên từ phía chân trời xa xa, một đạo trường hồng quán không, một đạo tử hồng giống như sao băng gào rít xông tới, tiếng xé gió ù ù vang lên. Gần như chỉ trong nháy mắt, sao băng kia đã lao tới gần ngàn trượng.

Biểu tình của Triệu Tứ nghiêm túc, vẫn chưa đứng dậy mà lạnh mắt nhìn ra.

Mỗi ngày đều có một số người sử dụng Truyền tống trận. Ngoại trừ một ít Đại nhân vật, còn lại dù tu vi có cao hơn Triệu Tứ nhưng hắn cũng không để vào mắt, vì dù sao hắn cũng là đệ tử của Thiên Vận Tông.

Khi hắn ngẩng đầu lên, người như sao băng lao tới kia tốc độ cũng dần chậm lại, khiến cho Triệu Tứ rốt cục nhìn rõ tướng mạo của người này.

Người này có một mái tóc dài đơn giản buộc sau gáy, mặc áo quần màu tím, thong thả bước chân trên hư không. Gần như chỉ trong nháy mắt đã tới mười trượng trước người Triệu Tứ. Thân mình người này dừng lại, lạnh lùng nhìn Triệu Tứ.

Ánh mắt của Triệu Tứ nhìn vào một khối lệnh bài màu tím nơi thắt lưng. Ở đó rõ ràng khắc một chữ “Thất!”

Nháy mắt khi nhìn thấy lệnh bài này, thân mình Triệu Tứ bỗng nhiên run lên, hắn gần như không chút do dự, lấy tốc độ nhanh nhất đứng bật dậy, cung kính nói:

- Lục tông ngũ đại đệ tử Triệu Tứ tham kiến Tử hệ Thất sư tổ!

Thần thái của Triệu Tứ lúc này cực kỳ cung kính, đáy lòng cũng âm thầm nảy lên. Đại thọ của Thuỷ Tổ hắn cũng không có tư cách tham dự nhưng từ những đồng môn cũng nghe được không ít tin đồn.

Trong những lời đồn này thì nhiều nhất chính là Thuỷ Tổ Thiên Vận Tử thu được một đồ đệ mới, Tử hệ Lão Thất, Vương Lâm!

Vương Lâm này khi vừa tiến vào môn phái liền khiến cho toàn bộ Tử hệ thay đổi long trời lở đất. Cuối cùng lại tàn nhẫn giết chết Nhị sư huynh, trong lễ Đại thọ của Thuỷ Tổ tham gia cướp đoạt phong hiệu Thiên Vận Thất tử.

Người này lấy tu vi Anh Biến trung kỳ chiến đấu với Tử hệ Lão Tứ có tu vi Anh Biến hậu kỳ, cuối cùng giành chiến thắng.

Nhưng đó cũng không phải là mấu chốt, quan trong nhất chính là khi người này giành được thắng lợi thì Tử hệ Lão lục, tu vi đạt tới Vấn Đỉnh bỗng nhiên trở về, triển khai một hồi đại chiến.

Trận chiến này dù Vương Lâm thất bại nhưng trong mắt tất cả đệ tử của Thiên Vận Tông thì rất khác biệt.

Ba thức sát chiêu trở thành thần thông thành danh của Vương Lâm. Đặc biệt là chiêu thức khuếch tán ra Thiên ma khí kia lại làm tăng thêm khí thế vô song của hắn.

Loại đồn đại này, trải qua miệng của vô số người, cuối cùng khi tới tai của Triệu Tứ thì cái tên Vương Lâm trước mắt này đã hoá thành một Ma tu khát máu, không nói tới tính tình tàn bạo, chỉ cần không hài lòng liền trực tiếp giết người.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 505 Huyền Uyên Phái

- Mở ra trận pháp, đi Địa Tinh!

Giọng điệu của Vương Lâm bình thản, bước về phía trước, vượt qua Triệu Tứ bước vào trong Truyền tống trận.

Trước đó, khi ở giữa không trung hắn đã quan sát, Truyền tống trận này có phạm vi khoảng mười dặm, trên đó có khắc vô số ký hiệu phức tạp. Từng trận lực lượng vô tận không ngừng khuếch tán ra, toả khắp bầu trời. Từ xa nhìn về phía nơi này chỉ thấy như bị vô số sương mù bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ chi tiết!

Trong phạm vi mười dặm trên mặt đất có vô số khe rãnh xuyên qua, như những nhánh nhỏ của con sông lớn, rậm rạp vô cùng. Trong những khe rãnh này, một cỗ lực lượng kỳ dị không ngừng lưu chuyển thay đổi.

Truyền tống trận có phạm vi mười dặm này dưới con mắt của Vương Lâm đã không đơn thuần chỉ là trận pháp, mà đã như một pho tượng của viễn cổ cự thú, có được sức sống cường đại!

Trình độ phức tạp của trận pháp này đã vượt xa những truyền tống trận mà Vương Lâm từng chứng kiến trước đó.

Triệu Tứ thở sâu, vội vàng xưng vâng, rồi nhanh chóng đi vào một bên trận pháp, hai tay kết quyết, nhanh chóng đánh ra một đạo thanh quang vào trong trận pháp này.

Nháy mắt khi thanh quang tiến vào trong trận pháp, Truyền tống trận thật lớn này bỗng nhiên phát ra tiếng động ù ù, thanh quang này càng lúc càng kịch liệt. Cuối cùng dường như cả thiên địa đều bị chấn động. Lực lượng kỳ dị vô hình từ trong những khe rãnh đan xen nhau trên mặt đất trong vòng mười dặm dần tản mát ra từng trận quang mang quỷ dị, chậm rãi hiện lên u quang.

Giờ khắc này nếu là từ trên không trung nhìn xuống có thể rõ ràng nhìn ra mười dặm trên mặt đất chỗ Truyền tống trận, từng đạo u quang chậm rãi loé sáng, đan xen vào nhau. Cuối cùng không ngờ hình thành một ký hiệu thật lớn.

Đây là một ký hiệu trải rộng mười dặm, trình độ phức tạp của nó dĩ nhiên không thể tưởng tượng được. Giờ khắc này Vương Lâm liền đứng ở điểm chính giữa của ký hiệu này.

Gần như chỉ trong chớp mắt, ký hiệu thật lớn này bỗng nhiên tản ra ánh sáng cực hạn. Ánh sáng này bao phủ thiên địa. Nháy mắt, tất cả xung quanh lộ ra u quang.

Triệu Tứ hiển nhiên đã quen thuộc với việc này, nháy mắt mở ra trận pháp liền nhắm hai mắt lại, trong lòng yên lặng chừng năm tức thời gian mới mở to hai mắt ra.

Trong trận pháp không còn bóng người nào nữa, xung quanh hết thảy đã khôi phục hoàn toàn, chỉ còn rải rác u quang như đom đóm chậm rãi bay xuống, dung nhập vào trong trận pháp trên mặt đất.

Triệu Tứ có chút hâm mộ nhìn trận pháp không còn bóng người, than thầm một tiếng, thì thào lẩm bẩm:

- Vị Tử hệ Thất sư tổ này không biết đi Địa Tinh làm chuyện gì. Tuy nhiên hết thảy đều không có chút quan hệ gì tới ta. Tốt nhất vẫn cứ chuyên tâm tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt tới Hoá Thần hậu kỳ!

Triệu Tứ lắc đầu, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục thổ nạp.

Địa Tinh chính là một trong năm tinh cầu phụ quay quanh Thiên Vận Tinh. Từ bên ngoài nhìn vào vào, cả tinh cầu này có màu vàng, trên đó có vô số quầng sáng bay lượn. kích cỡ của địa tinh so với Chu Tước Tinh cũng không khác nhau mấy.

Huyền Uyên Phái là Lục cấp tu chân quốc duy nhất trên Địa Tinh này. Toàn bộ Huyền Uyên Phái tự thành một quốc gia, trong đó đa phần là tu

sĩ, nhất là Lão Tổ Huyền Minh. Tu vi của người này đã vượt quá Vấn Đỉnh.

Phía trên Địa Tinh có rất ít đại dương. Gần như toàn bộ đều là đất liền. Khoảng trăm vạn dặm về phía Tây của Huyền Uyên Phái chính là Linh Nhạc quốc.

Một ngày kia, mảnh đất xung quanh Truyền tống trận giữa Huyền Uyên Phái đã được dọn sạch. Trong phạm vi hơn mười dặm ngoài đệ tử của Huyền Uyên Phái ra thì cũng không còn tu sĩ nào nữa.

Bên ngoài Truyền tống trận, Thiếu Tông của Huyền Uyên Phái, Hứa Vân Sơn, im lặng đứng một bên, trên tay cầm một bảo phiến (1) màu ngọc bích, thỉnh thoảng cứ gõ gõ vào lòng bàn tay.

(1) bảo phiến: một cây quạt gấp quý giá

Ba ngày trước, hắn từ một vị bằng hữu thân thiết ở Thiên Vận Tông biết rằng sẽ có một người thuộc Tử hệ sẽ đi vào Địa Tinh làm sứ giả ở Linh Nhạc quốc.

Việc nhỏ như thế này vốn Hứa Vân Sơn sẽ không thèm để vào mắt nhưng sau khi biết người tới đây chính là Tử hệ Lão Thất Vương Lâm, đệ tử mới được Thiên Vận Tử thu nạp thì lập tức đáy lòng rung động.

Thân là tinh cầu phụ của Thiên Vận Tử, Lục cấp môn phái Huyền Uyên Phái đối với những đệ tử của Thiên Vận Tử đều có một bản ghi chép rất đầy đủ, hiểu hết những sở thích của họ. Chẳng qua, trọng điểm của bọn họ là những người đạt được phong hiệu Thiên Vận Thất tử. Đối với Vương Lâm, nếu không được cực kỳ chú ý trong ngày Đại thọ của Thiên Vận Tử, thì bọn họ cũng không quá mức để ý.

Lúc đó, tên Vương Lâm này hoành không xuất thế. Đối với hết thảy liên quan đến người này, Huyền Uyên Phái hiểu biết rất ít. Hơn nữa Huyền Uyên Phái xem ra Vương Lâm này có tiềm lực rất lớn. Lúc này kết giao, so với sau này thì tốt hơn nhiều nên mới có việc hôm nay.

Phía sau Hứa Vân Sơn có đứng mấy người. Những người này tóc đều bạc trắng. Bọn họ là Trưởng lão của Huyền Uyên Phái, cả đám này tu vi đều không kém.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến lúc giữa trưa, mặt trời chói chang, bỗng nhiên từ bên trong Truyền tống trận phát ra những tiếng ù ù.

Âm thanh này truyền ra lập tức gây chú ý của Hứa Vân Sơn. Khuôn mặt hắn hiện lên vẻ mỉm cười, thu hồi bảo phiến, nhìn về phía trận pháp.

Chỉ thấy từ bên trong trận pháp tiếng ù ù ngày càng lớn, cuối cùng từng đạo u quang từ trên mặt đất dâng lên, toả ra đầy trời, hình thành một ký hiệu hư ảo thật lớn.

Tại điểm chính giữa của ký hiệu giờ phút này không gian chấn động vặn vẹo qua đi, dần hiện ra bóng dáng một người!

Người này mặc đồ màu tím, bên hông có một lệnh bài trên đó có khắc một chữ “Thất”!

Ký hiệu bên trên trận pháp dần tiêu tán, từ bên trong, Vương Lâm bước ra, ánh mắt bình thản nhìn qua bốn phía. Cuối cùng hắn nhìn về phía Hứa Vân Sơn phía trước.

Ánh mắt Hứa Vân Sơn nhìn kỹ, lập tức cười vang lên, tiến tới vài bước, ôm quyền nói:

- Đạo hữu là Vương Lâm, đệ tử của Thiên Vận Tử tiền bối phải không?

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, ôm quyền nói:

- Đúng là Vương mỗ, không biết các hạ là?

Trên miệng Hứa Vân Sơn vẫn mang nét cười, nói:

- Tại hạ là Hứa Vân Sơn, là Thiếu tông của Huyền Uyên Phái! Nghe nói Vương huynh tới liền lập tức ra đón, làm trọn chức trách của chủ nhà. Vương huynh không được cự tuyệt đâu đó!

Vương Lâm khẽ mỉm cười. Tu vi của Hứa Vân Sơn cũng giống hắn, đều là Anh Biến Trung kỳ. Mục đích hắn rời khỏi Thiên Vận Tông là nhằm tìm một chỗ yên tĩnh để tĩnh tâm tu luyện. Bên trong Thiên Vận Tông cạnh tranh nhiều quá, không thích hợp để tu luyện.

Lúc này, vừa mới đến Địa Tinh, cũng không tiện trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của người ta.

Một đường đi tới, Hứa Vân Sơn nói chuyện vui vẻ, đem những chuyện ở Địa Tinh giản lược nói ra. Ở trong Huyền Uyên Phái, Hứa Vân Sơn thu xếp cho Vương Lâm một chỗ u tĩnh.

Sau khi hẹn ngày hôm sau lại tới, Hứa Vân Sơn cáo lui.

Hoàn cảnh nơi đây cực kỳ tao nhã, bốn phía là một mảnh yên tĩnh. Vương Lâm đứng trong căn nhà, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hoa viên bên ngoài có rất nhiều loài hoa đẹp, cùng nhau nở rộ.

Vương Lâm đẩy cửa bước ra, thong thả tản bộ trong thế giới các loài hoa này.

- Việc quan trọng nhất lúc này đó là đề cao tu vi. Tuy đã rời khỏi Chu Tước Tinh nhiều năm nhưng cái tên Thác Lâm kia cũng luôn như một thanh kiếm kề sát cổ. Không chừng một ngày hắn có thể rời khỏi Cổ Thần chi địa, đến lúc đó, chắc chắn sẽ đến tìm ta!

Vương Lâm chau mày. Thác Lâm thuỷ chung vẫn như thanh dao đặt trên yết hầu, như một sợi dây thòng lọng, vẫn khiến Vương Lâm bắt bản thân mình không ngừng tu luyện. Chỉ như thế mới có thể sinh tồn.

Nhìn đủ loại hoa trong vườn hoa, ánh mắt Vương Lâm lộ ra đôi chút do dự.

- Sát lục tiên quyết! Pháp quyết này dọc đường ta cũng nghiên cứu đôi chút, quả thực có chỗ tinh diệu. Lấy Sinh chi lạc ấn hộ thể cũng có thể có tác dụng phòng hộ rất lớn! Hạt Thiên nghịch châu kia còn thiếu kim thuộc tính là có thể viên mãn. Vấn đề kim thuộc tính này cũng cần phải xử lý sớm. Tư Đồ Nam từng phân tích, chỉ khi ngũ hành viên mãn thì hạt châu này mới có thể nhận chủ. Đến khi đó mới có thể triển lộ ra uy lực chân chính. Chẳng qua cũng không biết hạt Thiên nghịch châu này rốt cục có những thần thông gì mà có thể khiến cho người của Tu Chân Liên Minh năm đó tranh cướp nhau!? Cũng không biết Chu Tước Tinh giờ này như thế nào!?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía hư không. Ánh mắt này như có thể xuyên thấu qua hư vô, nhìn về Chu Tước Tinh ở nơi cực kỳ xa xôi so với nơi này!

Sau khi dừng lại ở Huyền Uyên Phái hai ngày, Hứa Vân Sơn đưa Vương Lâm đến Ngũ cấp tu chân quốc Linh Nhạc quốc.

Hai ngày này, Hứa Vân Sơn nói chuyện cũng đầy thiện ý, quan hệ rất tốt, cũng có chút hoà hợp với Vương Lâm.

Về phần Linh Nhạc quốc đã sơm biết được Thiên Vận Tông phái đệ tử tới đây để đảm nhiệm chức sứ giả. Toàn bộ Linh Nhạc quốc lập tức đặt việc này làm sự vụ quan trọng hàng đầu. Các tông phái trong nước đã sớm chuẩn bị thoả đáng, chỉ chờ để nghênh đón sứ giả.

Ở ngoài biên giới của Linh Nhạc quốc, Hứa Vân Sơn khẽ cười, vừa bay đi vừa nói:

- Vương huynh, nơi này chính là Linh Nhạc Ngũ cấp tu chân quốc. Nước này không lớn, cũng chỉ có bốn tông phái mà thôi. Nhưng đặc sản Tý Linh vật thì ngay cả trên Địa Tinh ta cũng khá nổi danh!

Vương Lâm gật đầu. Tốc độ của hai người rất nhanh, nháy mắt đã lướt qua biên giới, nhằm thẳng Linh Nhạc quốc bay tới.

Trung tâm của Linh Nhạc quốc có một toà tháp chọc trời thật lớn. Nơi đây là chỗ ở của các thế hệ sứ giả.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 506 Sứ giả.

Lúc này, bên ngoài toà tháp này có hơn trăm tu sĩ lặng lẽ đứng san sát, chờ đợi sứ giả đến.

Không lâu sau, hai đạo vòng cung từ chân trời nhanh chóng bay đến, kèm theo từng trận âm thanh xé gió. Mọi người đứng ngoài tháp lập tức đều ngẩng đầu lên.

Đợi hai đạo hình cung tới gần, chúng tu sĩ đứng dưới tháp lập tức cùng cung kính hô lên:

- Ngũ cấp tu chân quốc Linh Nhạc quốc tham kiếm Sứ giả đại nhân, tham kiến Thiếu tông Huyền Uyên Phái.

Hứa Vân Sơn cười vang lên, truyền đến thanh âm:

- Vương huynh, tại hạ cáo từ. Ngày sau nếu có thời gian rỗi thì hai người chúng ta lại uống rượu nói chuyện.

Nói xong, thân mình Hứa Vân Sơn chợt loé lên, như sét đánh bay về phía xa xa.

Hứa Vân Sơn rời đi, giữa không trung giờ chỉ còn lại mỗi mình Vương Lâm.

Hắn đứng giữa không trung, ánh mắt bình thản nhìn khắp mọi nơi. Mấy trăm tu sĩ nơi này thì có hơn mười người người tu vi cao nhất. Những người này đều đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Những người khác thì tu vi thấp hơn.

Trong số những người này có một người làm Vương Lâm chú ý. Người này có mái tóc bạc trắng, thoạt nhìn rất già nua. Người này là người có tu vi cao nhất. Hắn gần như đã bước được một chân vào Vấn Đỉnh cảnh giới.

Thân mình Vương Lâm chậm rãi hạ xuống, đứng dưới bảo tháp. Không đợi những tu sĩ này mở miệng lên tiếng, Vương Lâm liền bình thản nói:

- Vương mỗ tuy là sứ giả nhưng sẽ không quản bất cứ chuyện tình gì. Bình thường các ngươi làm gì thì cứ duy trì như thế! Từ hôm nay trở đi,

phạm vi ngàn dặm xung quanh đây không cho phép ai bước vào, ta muốn bế quan!

Những tu sĩ nơi đây đều ngẩn ra, nhưng những người này đều đã tu luyện vô số năm, đều đã thành tinh. Lúc này, chỉ ngẩn ra một lúc, khuôn mặt không thay đổi, lên tiếng vâng dạ rồi lần lượt tản đi.

Lão nhân đã đặt một chân vào Vấn Đỉnh đưa mắt lên đánh giá Vương Lâm cẩn thận rồi xoay người rời đi.

Không ít tu sĩ bên cạnh vội vàng theo sát phía sau lão. Trong khoảng thời gian ngắn, bên dưới bảo tháp đã là một mảnh trống trải, ngoại trừ Vương Lâm cũng không còn ai nữa.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, trực tiếp đi vào trong toà tháp. Trong này, hắn khoanh chân ngồi xuống, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức cấm phiên xuất hiện trong tay. Hắn vung lên, vô số hắc khí từ bên trong Cấm Phiên lao ra, tràn ngập cả một phạm vị ngàn dặm xung quanh bảo tháp.

Lập tức, trong vòng ngàn dặm như bị một màn sương đen bao phủ, đầy vẻ u ám. Làm xong hết thảy, Vương Lâm trầm ngâm một chút, tay phải điểm lên mi tâm, há mồm phun ra một cây đại phiên cao ba trượng. Bên trong Tôn Hồn Phiên, tuy nói tổn thất rất nhiều hồn phách nhưng Chủ hồn vẫn còn lại một số… Lúc này, Vương Lâm cầm Tôn Hồn Phiên rung lên, ngoại trừ hồn phách của Kỳ Lân không tiện thả ra, còn lại những

Chủ hồn khác toàn bộ được phóng thích, dung nhập vào trong màn sương đen do cấm chế biến thành, để có tác dụng phòng bị.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm thở sâu, lật tay phải lên. Một khối ngọc giản xuất hiện trong tay.

Khối ngọc giản náy có màu xám, đúng là được Thiên Vận Tử áo xám đưa cho hắn, Sát Lục Tiên quyết!

- Sát Lục Tiên quyết!

Ánh mắt Vương Lâm loé ra, thần thức lập tức quét qua.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã qua một tháng.

Một tháng này, mấy tông phái của Linh Nhạc quốc không hiểu được thái độ của vị Sứ giả mới đến này như thế nào. Phải biết rằng những Sứ giả trước đây đều yêu cầu linh thạch và tiên ngọc và gây ra không ít phiền toái. Như thế thì các tông phái đều phải cung cấp một ít.

Điều này gần như đã trở thành một thông lệ.

Nhưng hiện tại, tương truyền người đến từ Thiên Vận Tinh này chính là đệ tử của Thiên Vận Tử tiền bối, không ngờ không bước ra ngoài nửa bước. Hơn nữa phạm vị ngàn dặm xung quanh chỗ ở của y lại tràn ngập một màn sương đen, thường nhân không dám tiến vào nửa bước.

Dù là một số tu sĩ Anh Biến kỳ muốn đi vào xem xét một chút, nhưng mới chỉ tiến vào không được trăm trượng thì đều biến sắc, sắc mặt đều khó coi, vội vàng quay về.

Dần dần, vị tân sứ giả này tràn đầy vẻ thần bí đối với những tu sĩ ở Linh Nhạc quốc.

Lúc này đây, ở bên trong Thông Thiên tháp, Vương Lâm khoanh chân ngồi đó. Tư thế của hắn không có nửa điểm thay đổi so với một tháng trước. Thời gian một tháng này, toàn bộ tâm thần của hắn đều dung nhập vào trong ngọc giản màu xám.

Bên trong ngọc giản lưu lại Sát Lục Tiên quyết, thực tế chính là một đạo Sinh chi lạc ấn. Lạc ấn này ẩn chứa một thần thông kỳ dị, muốn lĩnh ngộ được không phải là điều đơn giản.

Tư chất của Vương Lâm vốn không phải thượng giai, lĩnh ngộ Sát Lục Tiên quyết lại cực kỳ phức tạp. Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Lâm chỉ có thể chậm rãi suy nghĩ, cẩn thận lĩnh ngộ mới dần dần có thể nắm giữ.

Việc này, Vương Lâm biết không thể gấp được.

Thời gian trôi qua, Vương Lâm vẫn kiên trì tu luyện. Lại nửa tháng trôi qua, sự tò mò tu sĩ của Linh Nhạc quốc đối với vị tân Sứ giả chẳng những không ít đi mà lại ngày càng tăng lên.

Hết thảy những điều này đúng là vì từ bên trong màn sương đen ngàn dặm xung quanh Thông Thiên tháp, một tháng trước thì yên ắng nhưng nửa tháng vừa qua, bên trong thường truyền ra từng trận gào rít, như là có một thanh phi kiếm điên cuồng lao đi lao lại. Xen giữa lại có những trận gầm rống kinh thiên động địa truyền ra.

Do đó lập tức khiến cho tất cả tu sĩ của Linh Nhạc quốc đều tò mò. Mấy ngày trước, cao thủ đệ nhất của Linh Nhạc quốc, lão nhân đã đặt một chân vào cảnh giới Vấn Đỉnh kia, rốt cuộc đã đi một chuyến đến Thông Thiên tháp.

Ba ngày sau, lão nhân này trở về, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ. Sau khi trở về, các tông phái đều truyền lệnh xuống tất cả đệ tử, môn hạ rằng không được phép bước vào phạm vi ngàn dặm xung quanh Thông Thiên tháp, nếu không sẽ bị xử lý như tội phản nghịch.

Từ đấy, ngàn dặm bên ngoài Thông Thiên Tháp liền trở thành cấm địa của Linh Nhạc quốc.

Thời gian nửa tháng này, Vương Lâm thuỷ chung vẫn nghiên cứu Sát Lục Tiên quyết. Pháp quyết này hết thảy đều là dựa vào giết chóc mà sinh ra. Giết chóc càng nhiều, Sinh chi lạc ấn càng tích luỹ. Đạt đến một trình độ nhất định, Sinh chi lạc ấn liền trở thanh một loại phòng thủ chắc chắn nhất trong thiên hạ.

Chẳng qua, tu luyện thần thông này cũng quá mức khó khăn.

Thời gian nửa tháng này, Vương Lâm chung quy vẫn không tìm được điểm khởi đầu cho việc tu luyện Sát Lục Tiên quyết. Cuối cùng, hắn đành từ bỏ việc nghiên cứu mà chuyên tâm vào lĩnh ngộ thiên đạo, không ngừng ngưng luyện công pháp của bản thân.

Trong thời gian này, Xạ Thần xa xuất hiện một lần cắn trả.

Đây là lần đầu tiên cắn trả kể từ khi giải khai đạo phong ấn đầu tiên. Trước đó, Vương Lâm đã sớm có chuẩn bị. Đại chiến với Khuất thú mấy ngày, hắn lấy bí pháp áp chế nó lại khiến cho lần cắn trả này của nó thất bại.

Lão nhân Linh Nhạc quốc tiến vào phạm vi ngàn dặm Thông Thiên Tháp ngay lúc đó. Hắn đã tận mắt thấy được Khuất thú kia.

Sau khi áp chế Xạ Thần xa, Vương Lâm đả toạ mấy ngày. Ngày nọ, hắn mở trừng hai mắt ra, trong mắt hắn hiện lên vẻ như đã hiểu ra đôi chút.

- Sát Lục Tiên quyết hết thảy phải cảm ngộ từ bên trong giết chóc. Ta cứ ngồi không mà tu luyện cũng là thiếu đi sự linh hoạt. Nếu muốn chân chính tu luyện nó còn cần phải thực sự giết chóc.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên. Hắn đứng dậy, bước tới một bước, trực tiếp biến ra khỏi Thông Thiên Tháp.

Nghìn trượng phía trên bên ngoài Thông Thiên Tháp, Vương Lâm toàn thân mặc đồ màu đen, đôi mắt sáng như đuốc. Hắn đứng thẳng giữa không trung, bàn tay đẩy ra phía trước, lập tức tất cả màn sương đen trong phạm vi ngàn dặm xung quanh cuồn cuộn thu về. Cảnh tượng này như thể sương từ ngàn dặm xung quanh bị dồn nén, điên cuồng ngưng tụ bề phía trước bàn tay phải của Vương Lâm.

Phong vân biến sắc!

Từ trận sấm động từ cứ vang vọng không dứt bên trong màn sương đen, truyền ra tiếng vang ầm ầm thật lớn, long trời lở đất, vang khắp toàn bộ Linh Nhạc quốc.

Gần như chỉ trong chớp mắt, tất cả màn sương đen bao phủ trong phạm vi ngàn dặm đều ngưng tụ lại hoá thành một khối cầu điện quang màu

đen to tầm một nắm tay.

Bên trong khối cầu này mây khói quanh quẩn, từng trận phù văn cấm chế không ngừng loé lên, lúc sáng lúc tối. Một luồng uy áp cường đại cũng từ bên trong truyền ra.

Tay phải Vương Lâm sờ nhẹ, cấm chế trên khối cầu loé lên, bỗng nhiên sụp đổ, hoá thành vô số hắc khí, cứ quanh quẩn bên ngoài thân thể của Vương Lâm. Cuối cùng ở trước người hắn cứ lần lượt đan xen vào nhau, hoá thành một cây Cấm Phiên màu tím đen, lá phiên khẽ động, phát ra từng trận âm thanh phần phật.

Lúc này, trong vòng ngàn dặm, bầu trời lại hiện ra. Chẳng qua vẫn còn đôi chút âm thanh gào thét từ hư không truyền đến, thi thoảng còn loé ra vài đạo bóng đen.

- Chủ hồn, thu!

Vương Lâm há mồm rộng ra, lập tức những Chủ hồn trong phạm vi ngàn dặm phá không lao đến, bay thẳng vào trong miệng Vương Lâm, dung nhập vào Tôn Hồn Phiên trong nguyên thần của hắn.

Lần tu luyện Sát Lục Tiên quyết này cũng là lúc đem Tôn Hồn Phiên tế luyện một chút. Như thế thì ở trên Thiên Vận Tinh này lại có thêm mấy phần nắm chắc có thể bảo mệnh.

Hơn nữa, sư phụ bảo ta trong vòng ba tháng đến Đông Hải. Lúc này chỉ còn hơn một tháng, có đi hay không?!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, thần thức quét ngang toàn bộ Linh Nhạc quốc. Sau đó hắn tiến lên một bước, hoá thành một làn khói nhẹ, biến mất.

Linh Nhạc quốc, Ngũ Linh Sơn.

Cao thủ đệ nhất của toàn bộ Linh Nhạc quốc, lão nhân đã đặt một chân vào Vấn Đỉnh, chính là Ngũ Linh Sơn Thiên Thai lão nhân. Hắn đang khoanh chân ngồi trên đỉnh Ngũ Linh Sơn, hấp thu thái âm lực, lẳng lặng thổ nạp.

Chỉ một lúc sau, Thiên Thai lão nhân mở mắt ra, bình tĩnh nhìn về phía không trung, chậm rãi nói:

- Lão phu Thiên Thai, ra mắt Sứ giả đại nhân!

Từ trong không trung, một đạo tử ảnh loé ra. Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, hướng về Thiên Thai lão nhân ôm quyền nói:

- Làm phiền rồi!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 507 Địa Ma Bắc Giới.

Thiên Thai lão nhân thở sâu, lắc đầu nói:

- Là lão phu lỗ mãng mới đúng. Mấy ngày trước, nếu không phải do lão đạo không tuân thủ quy củ tiến nhập vào phạm vi ngàn dặm quanh Thông Thiên Tháp, kinh động đến Khuất thú thì Sứ giả đại nhân đã dàng thu phục được con thú này hơn.

- Không sao cả!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhìn về Thiên Thai lão nhân. Tu vi của người này dĩ nhiên đã đến bước này! Đối với một Anh Biến kỳ tu sĩ mà nói, một bước này chính là tối trọng yếu, lựa chọn sống hay chết!

- Sứ giả đại nhân không phải tới để khiển trách lão đạo mạo phạm xâm nhập vậy thì tìm tới lão nhân mà nửa chân đã bước vào quan tài này là có chuyện gì?

Hai mí mắt của Thiên Thai lão nhân hơi khép lại, trầm giọng nói.

- Vương Lâm nhìn về phía xa xa, chậm rãi nói:

- Địa Tinh này có có nơi nào có yêu thú tụ tập không?

Ánh mắt của Thiên Thai lão nhân nhíu lại, trầm ngâm một lúc, tay phải chụp một cái vào hư không, lập tức xuất hiện một khối ngọc giản, nói:

- Nơi mà yêu thú tụ tập thì Địa Tinh có ba chỗ, toàn bộ đều ở bên trong ngọc giản này, Sứ giả đại nhân nhìn qua là biết!

Tiếp nhận ngọc giản, thần thức của Vương Lâm đảo qua, hướng về Thiên Thai lão nhân gật đầu một cái, không nói thêm nữa, trực tiếp hoá thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ.

Thiên Thai lão nhân nhìn thoáng qua chỗ Vương Lâm vừa biến mất, hai mắt lại lần nữa nhắm lại, lẩm bẩm tự nói:

- Người này giữa hai mi tâm ẩn ẩn sát khí. Chuyến này hắn là vì để giết chóc đi. Dọc đường này hy vọng không có ai tới trêu chọc hắn.

Cực Bắc của Địa Tinh. Bên trong phạm vi trăm vạn dặm của Tùng Mãng Sơn tụ tập vô số yêu thú. Nơi này tồn tại cả Hoang thú thực lực tương đương tu vi Vấn Đỉnh. Đây là nơi để đệ tử của các tông phái thí luyện. Nhưng phạm vi ba mươi vạn dặm ở trung tâm được gọi là cấm địa, không thể dễ dàng đi vào.

Vương Lâm thu ngọc giản trong tay vào trong túi trữ vật, nhắm chuẩn phương hướng. Tay phải hắn vẽ lên không trung trước mặt, lập tức trong vòng mấy trượng xung quanh thân thể hắn nổi lên ngân mang. Trong ngân mang này, Vương Lâm đưa chân bước về phía trước. Một bước, hai bước, ba bước… như là bước trên bậc thang hướng lên trời. Hắn liên tiếp bước ra mười bước.

Mười bước này cũng chính là cực hạn thuấn di mà hắn có thể chịu đựng được lúc này.

Sau khi bước ra mười bước, ánh mắt Vương Lâm chớp lên, cả người nhoáng lên một cái. Giờ phút này, bóng dáng hắn từ một hoá thành mười, bắt đầu loé lên dữ dội.

Cuối cùng chỉ nghe một tiếng sét đánh vang lên. Tiếng vang qua đi, tại chỗ cũng không còn thân ảnh nào nữa.

Cực Bắc của Địa Tinh, dưới bầu trời bỗng nhiên xuất hiện đại lượng ngân mang. Chân trời xanh thẳm không một gợn mây lúc này bỗng nhiên xuất hiện dị tượng. Chỉ thấy một gợn sóng vô thanh vô tức xuất hiện, trong nháy mắt đã khuếch tán ra bốn phía.

Thời gian tầm ba tức qua đi, vị trí trung tâm của gợn sóng này bỗng loé lên một tia ngân mang chói loá, đột nhiên trở nên lóng lánh. Lúc này đây, những tia sáng màu bạc có thể tương đương với ánh sáng mặt trời. Như thể trên bầu trời xuất hiện một một mặt trời phát ra ánh sáng màu bạc vậy.

Bên trong những tia sáng màu bạc này, bóng dáng của Vương Lâm cũng từng bước bước ra.

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt. Sau khi hiện thân, hắn hít thở thật mạnh, vỗ túi trữ vật xuất ra một quả đan dược. Sau khi ăn vào mới dần trở nên tốt hơn.

Khi hắn xuất hiện những tia ngân mang này cũng chậm rãi biến mất. Dị tượng ở phía chân trời cũng dần khôi phục lại nguyên trạng.

Vương Lâm không dừng lại, trực tiếp hoá thành một đạo tử hồng, hướng về Tùng Mãnh Sơn trăm vạn dặm phía trước.

Phía trước hắn, đất không còn có màu vàng nữa mà tản mát ra một tầng u quang màu lam. Một tấm bia đá thật lớn, cao ngất bị người nào đó sử dụng đại pháp lực cắm trên mặt đất. Mặt trên của nó có mấy chứ lớn màu đỏ, chứa đầy sát khí.

- Địa Ma Bắc Giới!

Bốn chữ này lộ ra một cỗ khí tức cường đại, gần như đập thẳng vào mắt. Bốn phía xung quanh hình thành một cỗ quái phong dày đặc, gào thét liên miên không dứt!

Vương Lâm đứng trước tấm bia đá thật lớn này, sau đó lẳng lặng nhìn nhìn phía sau tấm bia hồi lâu. Một mảnh sương mù mỏng manh che mắt nhưng cũng không trở ngại tầm nhìn. Vương Lâm nhìn kỹ, thần thức cũng đảo qua liền có thể nhìn tới được tận cùng của nơi này!

Nơi đây là một dãy núi liên miên không dứt, dài đến vô cùng. Trên mặt đất không có đường lối mà chỉ có những lớp lá cây dày, tràn ngập mùi thối rữa.

Trừ bỏ điều này ra, bên trong là một mảnh yên tĩnh, không chút tiếng động.

Dù là ban ngày nhưng cảm giác âm hàn vẫn không ngừng khuếch tán ra, tràn ngập khắp nơi.

Vương Lâm cẩn thận nhìn hồi lâu, sau đó nâng chân bước về phía trước.

- Sát Lục Tiên quyết, phải ở trong giết chóc mới có thể lĩnh ngộ được những chỗ huyền diệu bên trong. Hôm nay ta sẽ tại Địa Ma Bắc Giới tiến hành tu luyện Sát Lục Tiên quyết này!

Đúng lúc này, từ phía chân trời xa xa có mấy đạo kiếm quang phá không mà tới. Những đạo kiếm quang này có nhiều màu sắc, truyền ra từng trận dao động pháp lực sung mãn, hiển nhiên đều là những người có tu vi không kém.

- Đại sư huynh, chúng ta tới rồi!

Kiếm quang chưa đến nhưng đã có thanh âm vọng lại.

Bước chân của Vương Lâm không vì có người xuất hiện mà có nửa điểm dừng lại. Hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn những kiếm quang từ phía sau, trực tiếp bước vào trong phạm vi Địa Ma Bắc Giới, thân mình biến mất bên trong làn sương mù mỏng manh kia.

Không lâu sau khi hình bóng hắn biến mất, những đạo kiếm quang đều hạ xuống dưới chân tấm bia đá phân định Địa Ma Bắc Giới, hoá thành năm người.

Năm người này có hai nữ ba nam, quần áo chia làm hai phương. Một đám có quần áo tươi xinh, tướng mạo xinh đẹp, linh khí bức người.

- Đại sư huynh, vừa rồi hình như ta nhìn thấy một người tiến nhập vào nơi đây!

Một thiếu nữ mặc quần lụa mỏng, miệng rất xinh đẹp trong số hai nữ tử lên tiếng.

Nữ tử này thoạt nhìn không nhiều tuổi nhưng tu vi đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ.

Trong ba nam tử có một người tướng mạo đường hoàng, tuổi độ trung tuần, mặc một bộ trường sam hai màu trắng xanh, mái tóc được buộc lại bởi một sợi dây tơ tằm. Sau lưng người này còn đeo một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa.

Hắn nghe thiếu nữ nói, khẽ mỉm cười:

- Đây vốn cũng không phải là cấm địa, không ít người của các môn phái tới đây rèn luyện. Thấy người tiến vào thì có gì kỳ quái chứ! Chờ một lúc, mấy người Sư bá đến thì chúng ta hãy tiến vào. Những tu sĩ gặp chúng ta tất nhiên sẽ đều né tránh, không cần để trong lòng.

- Vâng! Môn phái của Quách huynh chính là Đại La Kiếm Tông, môn phái số một số hai trên Thiên Vận Tinh. Dù là đệ tử của Thiên Vận Tông, nếu tu vi còn thấp cũng sẽ lập tức tránh đi. Càng không cần phải nói những môn phái nhỏ trên Địa Tinh này.

Một nam tử khác trong số ba người cười xu nịnh, nói. Người này thoạt nhìn khoảng hai bảy, hai tám tuổi, mặc áo quàn màu lam.

Còn một nam một nữ khác đều im lặng không nói gì. Mặt khác, nữ tử còn lại khi nhìn sang ba người kia còn kèm theo một tia thù hận. Nhất là khi đối mặt với nam tử họ Quách kia thì vẻ thù hận trong mắt không che dấu chút nào.

Trong hai nữ tử thì cô gái này có tướng mạo xinh đẹp hơn. Nàng mặc một cái quần lụa mỏng màu trắng, bên hông thắt một cái nơ hình một con bướm trang nhã bằng tơ tằm, trên mái tóc cài chéo một cái linh soạn nhẹ. Da thịt nàng trong suốt như ngọc, không chút son phấn trang điểm. Nếu không phải khuôn mặt chứa đầy vẻ thù hận thì phong tư của nàng chắc chắn sẽ xinh đẹp thêm vài phần.

Nam tử họ Quách khẽ mỉm cười, không chút để ý đến ánh mắt của nữ tử kia, nhẹ giọng ôn hoà nói:

- Thiên Cầm cô nương, ngươi yên tâm, Diệu Kim quả ta sẽ để lại cho cô một quả, cũng đủ để ngươi mang về cho sư môn!

Nữ tử tên là Thiên Cầm kia cười nhạt, căm hận nhìn chằm chằm về phía người họ Quách, lạnh lùng nói:

- Lấy danh vọng của Đại La Kiếm Tông không ngờ cũng sử dụng những thủ đoạn đê tiện bậc này! Thiên Cầm ta đúng là đã bị mù mắt, nhìn lầm ngươi!

Nam tử họ Quách lắc đầu nói:

- Thiên tài địa bảo, nếu có chút cơ duyên thì ai cũng có thể biết được. Diệu Kim quả này sư thúc ta rất coi trọng. Ngươi mời ta đến trợ trận, ta tự nhiên phải báo cho sư môn biết!

Ở bên trong Địa Ma Bắc giới, bóng dáng Vương Lâm như điện, nhanh chóng bay đi, trong mắt hắn loé ra hàn mang.

- Đại La Kiếm Tông! Thú vị! Đúng lúc có thể tìm ra được tung tích của Chu Dật tiền bối… Chỉ là không biết Diệu Kim quả này là vật như thế nào?!

Phía dưới tấm bia “Địa Ma Bắc giới”, ba nén hương sau đó, chỉ thấy từ phía chân trời xa xa vang lên âm thanh xé gió, ba đạo trường hồng mạnh mẽ lao đến. Nó như ba thanh lợi kiếm, như khí thế của vạn quân, từ trên

trời giáng xuống, trực tiếp dừng lại bên cạnh bảy người đứng sẵn dưới tấm bia.

Từng trận ầm ầm vang lên, một cỗ khí lãng đột ngột từ nền đất phát ra, hướng về bốn phía. Ngoại trừ nam tử họ Quách ra thì những người còn lại đều bị thổi mạnh, phải thối lui hơn mười trượng ra ngoài. Cả đám sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Khí lãng qua đi, dưới tấm bia đá lộ ra bóng dáng của ba người.

Ba người này đều là những lão già tóc bạc trắng, mặc hắc y, phát ra kiếm khí dày đặc. Sau lưng ba người này đều đeo một thanh bảo kiếm có phong cách cổ xưa. Từng trận kiếm uy từ ba thanh kiếm này khuếch tán ra.

Tu vi của ba người này, một người là Hoá Thần hậu kỳ, còn hai người kia đều là Anh Biến sơ kỳ.

Nháy mắt khi nhìn thấy ba người này, tâm thần của nam tử họ Quách lập tức đại chấn, vội vàng xoay người, cung kính nói:

- Lục đại đệ tử Quách Tà Dật tham kiến sư thúc.

Người hắn bái lạy chính là lão gìa Hoá Thần kỳ duy nhất trong ba lão già đó. Thần thái trên mặt của Quách Tà Dật cực kỳ tôn kính.

Lão già Hoá Thần kù khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Quách Tà Dật, đến ra mắt hai vị Kiếm Các Trưởng lão!

Nói xong hắn lui qua một bên, đánh mắt cho Quách Tà Dật.

Quách Tà Dật vội vàng quỳ một gối xuống, so với vừa rồi tư thế càng thêm cung kính, nói”

- Đệ tử tham kiến Trưởng lão.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 508 Văn thú tiến hoá

Hai lão già Anh Biến sơ kỳ một cao một thấp, lão già cao người hơi gật đầu nói:

- Đứng lên mà nói. Diệu Kim quả là do ngươi phát hiện phải không?

Quách Tà Dật vội vàng đứng dậy, chỉ về nữ tử Thiên Cầm đứng cách hơn mười trượng bên ngoài, vẫn không nói một lời nào với ánh mắt đầy lãnh ý, nói:

- Nàng là bằng hữu của vãn bối. Diệu Kim quả là do sư môn của nàng phát hiện ra, đáng tiếc là có yêu thú thủ hộ. Với thực lực môn phái của nàng thì không thể lấy được. Vừa lúc gặp vãn bối đi ngang qua đây, liền đáp ứng cùng nàng đi vào.

Hai lão già Anh Biến sơ kỳ đưa mắt nhìn nhau. Lão già thấp người bỗng nhiên nói:

- Cô gái, ngươi nhìn thấy Diệu Kim quả kia, tổng cộng có mấy quả?

Thiên Cầm vốn không muốn nói nhưng lúc này đây, dưới ánh mắt như tia chớp của đối phương, nàng không thể không thấp giọng nói:

- Ước chừng có khoảng trăm quả!

- Trăm quả?

Hai mắt của lão già thấp người bỗng nhiên bắn ra tinh quang, trầm giọng nói:

- Trăm Diệu Kim quả, yêu thú thủ hộ tất nhiên cực kỳ cường hãn, lực lượng của sư môn ngươi có thể tìm được nó cũng không phải đơn giản!

Thiên Cầm không nói gì. Nam tử mặc áo trắng đứng bên cạnh nàng cũng căm giận nói:

- Sư môn của ta hao hết tâm sức, còn hy sinh mấy vị trưởng bối mới có thể biết được nơi đó có Diệu Kim quả, Đại La Kiếm Tông ngươi…

- Câm mồm!

Thiên Cầm nhướn mày, quát khẽ. Vẻ mặt của nam tử kia tức giận, hít sâu mấy hơi, lắc lắc đầu bỏ qua, không nói nữa.

Lúc này, Quách Tà Dật do dự một chút, cung kính nói:

- Trưởng lão đại nhân, Thiên Cầm là bằng hữu của vãn bối, sau khi thu được Diệu Kim quả, có thể cho nàng một quả được không?

Lão già cao người nghe thế cười vang lên, nói:

- Nếu là tìm được, cho nàng một quả đó là đương nhiên! Dẫn đường!

Thiên Cầm than thầm, nội tâm có chút phức tạp. Lúc này đây, con đường này nàng tất yếu phải dẫn đi. Nếu không tất nhiên sẽ liên lụy cả sư môn. Với sự hống hách của Đại La Kiếm Tông thì hết thảy những phản kháng đều phải hoàn toàn bị gạt bỏ.

Huống chi hai người trước mắt này lại là Trưởng lão của Đại La Kiếm Tiên. Khí tức hai người phát tán ra so với Đại trưởng lão của sư môn nàng cường đại hơn vô số lần. So vơi Đại La Kiếm Tông, sư môn của nàng như là đom đóm mà thôi, sao dám phản kháng.

- Quách Tà Dật, uổng công ta tin tưởng ngươi!

Nội tâm Thiên Cầm chua xót, quay đầu độc ác nhìn Quách Tà Dật một cái, cắn răng bước chân đi vào trong Địa Ma Bắc Giới trước mặt.

Phía sau nàng, nam tử áo trắng đồng môn cũng vẻ mặt âm trầm đi theo.

Đoàn người của Đại La Kiếm Tông cũng đi vào Địa Ma Bắc Giới, dung nhập vào trong đám sương mù mỏng manh, dần mất đi bóng dáng.

Vương Lâm đang ở bên trong Tùng Mãng Sơn mạch. Một đường đi, hai tay hắn chắp sau lưng, hai chân cách mặt đất tầm ba thước, từ từ phi hành. Trong đầu hắn trước sau vẫn không ngừng suy diễn đủ loại biến hóa của Sát Lục Tiên quyết, cùng với như thế nào để đem sức sống hóa thành Sinh chi lạc ấn.

Bên trong những ngọn núi xung quanh là một mảnh tịch mịch, không chút tiếng động. Đang khi phi hành, bỗng nhiên từ chỗ tối ở phía trước, u quang bỗng lóe ra. Cùng lúc đó một bóng dáng nhanh như tia chớp nhanh chóng theo chỗ tối đó lao ra, nhằm thẳng đến người Vương Lâm.

Tốc độ của thân ảnh kia quá nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã tới trước người Vương Lâm. Chỉ thấy một đoàn sương đen bao phủ toàn thân nó, một mùi máu tanh lập tức ập thẳng vào mặt.

Thân hình của Vương Lâm vẫn không chút dừng lại, thậm chí ánh mắt cũng không biến hóa gì. Nháy mắt khi thân ảnh trong màn sương đen ập đến, tay phải hắn điểm một cái vào hư không.

Một cái điểm ra này liền trực tiếp đâm vào bên trong màn sương đen.

Nháy mắt, một đạo bụi khí từ trong cơ thể nó tán phát ra khi đầu ngón tay Vương Lâm huy động. Chẳng qua bụi khí này cực nhạt, vừa xuất hiện liền tiêu tán hơn phân nửa.

Theo đầu ngón tay, bụi khí từ cơ thể nó chân chính tiến vào trong màn sương đen cũng không nhiều.

Từ bên trong màn sương đen lập tức truyền ra từng trận âm thanh xèo xeo, như là bông tuyết bị hòa tan. Màn sương mù này như sôi lên, chậm rãi hướng ra bốn phía tiêu tán. Thân hình lộ ra chỉ la một con tiểu thú to bằng một cái nắm tay.

Tiểu thú này không có bốn chân, cả người chỉ có một cái miệng lớn há ra, bên trong cũng không có răng nanh nhưng có từng trận toán khí tràn ra. Hiển hiên nước bọt trong miệng có lực sát thương rất mạnh.

Lúc này, ngón tay của Vương Lâm trực tiếp đâm vào trong cơ thể con tiểu thú này.

Đầu ngón tay khẽ động, thân mình của con tiểu thú lập tức vang lên một tiếng bùm, hóa thành mảnh nhỏ, tan biến hoàn toàn.

Vương Lâm thu tay lại, thân mình lại tiếp tục di chuyển về phía trước. Nháy mắt khi hắn thu ngón tay lại, một tia bụi khí nhàn nhạt từ chỗ tiểu

thú tan vỡ bay ra, quanh quẩn trên đầu ngón tay của Vương Lâm, thật lâu sau vẫn không tiêu tán.

- Sát Lục Tiên quyết, ở trong giết chóc thu hồi sinh lực. Không biết bụi khí trên đầu ngón tay ta có phải là sinh lực hay không?!

Vương Lâm cúi xuống nhìn đám bụi khí lượn lờ trên đầu ngón tay một cái, hơi trầm ngâm rồi tiếp tục bay về phía trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một đường này tốc độ của Vương Lâm khá nhanh nhưng vẫn chưa tiến vào quá sâu mà thần thức không ngừng tản ra, tập trung vào đám người Đại La Kiếm Tông tiến vào sau hắn.

Nhất cử nhất động của đối phương đều lọt vào thần thức của Vương Lâm, không chút nào che dấu được.

Vương Lâm muốn biết Diệu Kim quả rốt cục là thứ gì. Hơn nữa, người của Đại La Kiếm Tông, nhất là hai lão già Anh Biến sơ kỳ kia, Vương Lâm chuẩn bị đem hai tên này để thí luyện giả cho Sát Lục Tiên quyết của mình.

Đối với Đại La Kiếm Tông, từ trước tới này Vương Lâm không có chút hảo cảm nào.

Vương Lâm bay trong dãy núi, số lượng bụi khí trên đầu ngón trỏ tay phải của hắn đã nồng đậm hơn trước mấy lần. Đám bụi khí kia theo một lộ tuyến nhanh chóng lưu chuyển trên đầu ngón tay của Vương Lâm.

Số lượng yêu thú trong Địa Ma Bắc Giới quả thực không ít. Chẳng qua những yêu thú này không loài nào có thể tạo được uy hiếp đối với Vương Lâm. Nếu không phải vì muốn nhìn xem Diệu Kim quả kia là thứ gì thì Vương Lâm sớm đã trực tiếp tiến vào chỗ sâu bên trong, dùng những yêu thú cường đại để thí luyện Sát Lục Tiên quyết.

Một ngày nọ, ngón tay Vương Lâm từ mi tâm của một con Bôn Ngưu thú, có tu vi tương đương tu sĩ Hóa Thần kỳ, rút ra. Nháy mắt một cỗ bụi khí nồng đậm từ mi tâm của con thú này thoát ra, lượn lờ không tiêu tán trên đầu ngón tay của Vương Lâm.

Thân mình của con Bôn Ngưu thú này run lên, hung mắt dần dần ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn đổ xuống mặt đất, không chút nhúc nhích nữa.

Đúng lúc này, từ xa xa một đạo tia chớp xé gió lao đến, một tiếng gầm vang lên dữ dội. Thân mình dữ tợn của con Văn thú xuất hiện trước người Vương Lâm, cái xúc tu thật lớn trực tiếp đâm vào sâu bên trong đầu của con Bôn Ngưu thú. Nội đan và tinh hoa huyết nhục của con thú nháy mắt bị Văn thú hút lấy hấp thu.

Trên mặt đất chỉ còn một khối thi thể hoàn toàn là xương khô của Bôn Ngưu thú.

Sau khi Văn thú hút hết, bên ngoài thân thể nó tán phát ra một chút bạch mang, sau khi loé ra vài cái thì biến mất. Những lông tơ dữ tợn trên thân thể nó càng thêm yêu dị. Hiển nhiên Văn thú cực kỳ vui vẻ, gầm vang một tiếng, vung cánh lên, bay xung quanh người Vương Lâm.

Dọc đường mỗi khi có yêu thú tu vi từ Hoá Thần trở lên bị Vương Lâm giết chết thì hắn sẽ thả Văn thú ra, khiến nó hấp thu nội đan và tinh hoa huyết nhục, thúc đẩy Văn thú lớn lên.

Nếu không phải phương pháp này không thích hợp cho Lôi Oa thì Vương Lâm cũng đã thả cả Lôi Oa ra rồi.

Dù sao Văn thú cũng là con thú đến từ tinh không. Tuy không biết vì sao năm đó lại xuất hiện ở Tu Ma Hải của Chu Tước Tinh, nhưng hung tính của nó thì những con yêu thú ở những tu chân tinh bình thường không thể bằng được.

Con thú này chuyên lấy cắn nuốt mà sống. Vạn vật trên thế gian đều có thể cắn nuốt được. Hấp thu càng nhiều thì thực lực nó càng mạnh.

Từ khi nó đi theo Vương Lâm tới nay không biết đã ăn vào bao nhiêu đan dược, thiên tài địa bảo và nội đan. Tuy thực lực của nó vẫn chỉ dừng lại ở Nguyên Anh kỳ nhưng dù là một số yêu thú tu vi tương đương Hoá Thần kỳ gặp phải nó cũng không tự chủ được, bị hung tính của nó doạ cho khiếp sợ.

Thân mình Vương Lâm tiến lên một bước, lập tức cả người lơ lửng giữa không trung. Văn thú gầm lên một tiếng, thân mình khẽ động, như tia chớp dừng dưới chân Vương Lâm, nâng Vương Lâm lên, nhằm hướng chỗ sâu bên trong bay đi.

Khi đang bay đi, thần sắc Vương Lâm bỗng nhiên khẽ động, trong lòng Văn thú lập tức cảm giác được, không chút do dự dừng ngay lại, không nhúc nhích, chờ đợi mệnh lệnh của Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn về phía Nam, khoé miệng nở ra một tia mỉm cười hiếm có, lẩm bẩm:

- Tìm được Diệu Kim quả rồi sao…

Tâm niệm khẽ động, lần này Văn thú không phát ra chút âm thanh nào, như một hồn phách du tẩu trong đêm đen, vô thanh vô tức bay nhanh về phía Nam.

Chẳng qua hai mắt lại chứa một tia khát máu giống, như đốm lửa âm u, không ngừng lập loè.

Biến hoá mấy ngày nay Văn thú đều bị Vương Lâm chú ý. Hắn có cảm giác con thú này đang đứng ở thời khắc mấu chốt, có vẻ như sắp sửa có đột phá.

Mỗi khi cắn nuốt nội đan và huyết nhục tinh hoa của một con thú, trên người nó sẽ loé ra bạch mang, giống như năm đó cắn nuốt bạch sắc trường ngân trong Toái Tinh Loạn.

Nhìn đôi mắt phát ra u quang như đốm lửa kia, trong đầu Vương Lâm bỗng nhiên hiện ra một bộ hình ảnh.

Ở trên một cái tinh cầu thật lớn, có số lượng Văn thú già thiên tế nhật, vô cùng vô tận. Một đám đều lộ ra xúc tu dữ tợn, ánh mắt cũng đều như ẩn chứa đốm lửa.

Đoàn người Đại La Kiếm Tông di chuyển với tốc độ cực nhanh, không chút dừng lại, một đường thẳng đến mục tiêu.

Dọc đường này nếu là gặp được yêu thú thì hai Trưởng lão Anh Biến sơ kỳ chỉ cần đánh ra một ấn quyết liền lập tức tan tành mây khói. Trong mắt của Thiên Cầm thì những yêu thú này rất cường đại, môn phái của mình phải tốn bao vất vả mới có thể đánh bại được chúng thì giờ lại tử vong thật là đơn giản. Nhìn thấy cảnh tượng này, đáy lòng nàng lại càng thêm chua xót.

Mơ hồ, nàng có một ý nghĩ cam chịu. Lần này miễn rằng có thể đạt được một Diệu Kim quả là được.

Về phần Quách Tà Dật, một đường này hắn có chút ân cần, không ngừng bắt chuyện với Thiên Cầm, hiển nhiên là muốn hàn gắn quan hệ giữa hai người. Khi Thiên Cầm rơi vào đường cùng, nhìn thấy Đại La Kiếm Tông cường đại sẽ nhận ra phải trái, mà biết nhẫn nhịn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 509 Cửu Lê Trùng

Lão già Hoá Thần kỳ sư bá của Quách Tà Dật kia, trên đường đi, ánh mắt hắn thỉnh thoảng nhìn lại thân thể yêu kiều của Thiên Cầm, dần lộ ra một tia quang mang kỳ lạ.

Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào hết thảy đều coi như sóng yên biển lặng, dù là gặp một số yêu thú cường đại, hai Trưởng lão Anh Biến sơ kỳ của Đại La Kiếm Tông cũng thoải mái giải quyết.

Nhưng thực tế, sau khi tiến vào nơi này, căng thẳng nhất chính là hai vị Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông này.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người này tiến vào Địa Ma Bắc Giới, nhưng lần này quả là quỷ dị! Khi vừa mới tiến vào thì không có cảm giác gì nhưng thâm nhập càng sâu vào bên trong, một cỗ áp lực như có thể khiến người ta suy sụp, từng chút một vô thanh vô tức bao phủ bốn phía.

Loại cảm giác này những người khác có thể không cảm thụ được nhưng hai lão già Trưởng lão Anh Biến sơ kỳ của Đại La Kiếm Tông lại cảm nhận rất sâu sắc.

Dường như thuỷ chung luôn có một ánh mắt tập trung nhìn bọn họ. Nhưng không chỉ một lần, khi thần thức của hai người xem xét vẫn không thu hoạch được gì cả, như chỉ là một màn ảo giác mà thôi.

- Chúng ta vẫn chưa tiến vào chỗ sâu trong Địa Ma Bắc Giới, theo đạo lý không có mấy khả năng có thể xuất hiện hoang thú. Nhưng cảm giác này quả rất rõ ràng, là vì sao?

Đi phía sau, hai Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông thần sắc dù vẫn như thường nhưng đáy lòng cực kỳ áp lực, dùng thần thức trao đổi với nhau.

- Địa Ma Bắc Giới này xuất hiện dị biến gì mà hơn mười ngày qua, loại cảm giác này tuy vẫn tồn tại nhưng hai người chúng ta thử nhiều lần mà thuỷ chung vẫn không phát hiện ra biến cố nào. Chắc rằng loại cảm giác này cũng không phải nhằm vào hai người chúng ta.

- Thôi, nơi này quá quỷ dị, sau khi kết thúc việc này, hai người chúng ta phải mau rời khỏi cho yên tâm. Ở trong này mỗi khi hít thở ta đều cảm giác khó khăn, như bị vạn sơn áp đỉnh, cũng có loại cảm giác sắp suy sụp, kích động muốn ra tay giết người. Loại cảm giác này sau khi Thạch mỗ Hoá Thần vẫn chưa từng xuất hiện quá!

- Ah? Ngươi cũng có cảm giác bị kích thích, muốn giết người sao? Lúc trước khi gặp Khổ Ảnh thú, ta suýt nữa không khống chế được loại cảm giác này. Thạch Phương, nơi này tuyệt đối có vấn đề, hay là chúng ta bây giờ rời đi?

Lão già lùn kia nghe được một lúc, hai mắt chớp lên, nhanh chóng truyền âm lại.

Lão già họ Thạch trầm ngâm một lát, đưa mắt nhìn đám tiểu bối phía trước, hơi lắc đầu, truyền âm:

- Đã đi xa như vậy rồi, chỉ còn không đến ba ngày nữa. Hắn là không có gì quá đáng ngại đâu! Tốt nhất chúng ta đi nhanh hơn đi!

Hai người nhìn sang nhau, trầm mặc không nói gì nữa, tiếp tục đi tới.

Đoàn người phía trước gồm cả lão già Hoá Thần kỳ cũng không phát hiện ra sự kinh hoàng trong mắt của hai người phía sau, vẫn cảm giác được một chuyến đi này có chút thuận lợi.

Diệu Kim quả này không thể ăn vào được mà là một loại tài liệu để luyện khí. Sau khi sử dụng loại quả này có thể làm cho hết thảy những vật có tính kim loại phát huy ra uy lực lớn hơn, sử dụng càng nhiều quả thì uy lực lại càng lớn hơn.

Nghe đồn là bốn thanh kiếm hư huyễn của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu của Đại La Kiếm Tông là sử dụng rất nhiều Diệu Kim quả luyện hoá mà thành. Chẳng qua số lượng sử dụng nhiều đến độ không thể tưởng tượng được mới có thể luyện ra được bốn thanh tuyệt đại kiếm phong đó.

Hoàn cảnh sinh trưởng của Diệu Kim quả này cực kỳ cổ quái, gần như không có đặc điểm cố định. Chính xác mà nói nó là do nguyên kim của thiên địa biến thành. Cả thiên địa rộng lớn này, bất cứ nơi nào cũng có thể trở thành nơi sinh trưởng của nó.

Khi vật ấy sinh trưởng, lúc ban đầu không khác gì những dã quả khác. Chi khi thành hình, chúng mới biến hoá nhanh chóng, chứa đầy kim thuộc tính khí tức.

Sau khi thành thục, chu kỳ tàn héo của nó cũng khi dài khi ngắn. Ngắn thì mấy tức thời gian, dài thì có khi tới mấy tháng. Về mặt này không có quy luật gì cả. Cho dù là có thì đến nay vẫn chưa nghe thấy có ai hiểu biết.

Một khi quả này thành thục sẽ hấp dẫn linh thú có kim thuộc tính tới canh giữ, do đó hoá thân thành thủ hộ thú. Cho đến khi tất cả Diệu Kim quả tàn héo, những quả héo này sẽ dung nhập vào gốc, hình thành kim linh căn. Cái này nếu kim linh thú nuốt vào thì sẽ khiến thần trí được đại khai, chỗ tốt rất nhiều.

Chẳng qua nếu trong lúc thủ hộ Diệu Kim quả bị lấy đi thì sẽ ảnh hưởng tới việc hình thành linh căn. Nếu lấy đi số lượng quá nhiều thì không thể hình thành được kim linh căn được.

Đợi đoàn người Đại La Kiếm Tông rời đi, bóng dáng của Vương Lâm ngồi trên Văn thú mới vô thanh vô tức xuất hiện. Ánh mắt hắn bình thản, nhìn qua chỗ mấy người biến mất, không chút vội vã, chậm rãi đi theo.

Đám người của Đại La Kiếm Tông, bởi vì hai lão Trưởng lão có cảm giác nguy hiểm nên tốc độ đã nhanh hơn trước đó không ít. Quãng đường khoảng ba ngày mới có thể vượt qua thì chỉ đi với hơn một ngày rưỡi mà thôi.

Lúc này, nữ tử vẫn luôn dẫn đường chỉ vào một chỗ phía trước, nhẹ giọng nói:

- Hai tháng trước, sư môn vãn bối phát hiện Diệu Kim quả ở trong này.

Ánh mắt mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ.

Lúc này giữa nơi giao nhau của hai ngọn núi có một sơn cốc. Bên ngoài sơn cốc rất yên tĩnh, không chút âm thanh nào. Trên mặt đất chủ yếu là lá cây đang mục rữa, tản ra mùi vị khó ngửi.

Theo ánh mắt nhìn lại, trong phạm vi sơn cốc lộ ra một chút kim mang. Chẳng qua sơn cốc có rất nhiều đại thu che lấp nên không thấy rõ được cái gì.

Thiên Cầm nói xong vội lui về sau, không nói thêm gì nữa.

Hai vị Trưởng lão Đại La Kiếm Tông liếc mắt nhìn nhau một cái. Lão già cao khẽ tiến về phía trước hai bước, tay phải bấm quyết, trực tiếp ấn vào hư không phía trước một cái.

Lập tức, trước người hắn ngưng tụ ra một chiếc côn nồng đậm tiên lực. Nháy mắt biến hoá thành một đạo tiên phong, thổi vào bên trong sơn cốc.

Trong khi bay đi, những lá cây hư thối trên mặt đất lập tức lần lượt tiêu tan, lộ ra mặt đất bị che lấp bên dưới. Những cây cối ngăn trở phía trước sơn cốc cũng vô thanh vô tức hoá thành tro bụi, tản ra bốn phía.

Một thông đạo thẳng tắp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy cuối thông đạo này chính là bên trong sơn cốc. Trong đó chủ yếu là cỏ dại, nhưng ánh mắt mọi người lập tức nhìn về một chỗ ở phía Tây. Bên trong một đám cây cỏ lộn xộn là một phiến lớn những đoá hoa màu vàng lộ ra.

Những đoá hoa màu vàng này không chỉ có một vài bông mà là cả một mảnh, chỉ hơi nhìn qua, có không dưới mười đoa đang tranh nhau khoe sắc.

Bên dưới những đoá hoa này là một đám quả nhỏ hình trứng to bằng đầu một ngón tay. Những quả này có màu vàng nhạt, bên trên còn có không ít những hạt nhỏ lấm tấm. Từ xa nhìn thoáng qua, những thứ này ở cùng một chỗ với nhau như cây nho, cực kỳ bình thường, không có chỗ nào thần kỳ, giống như những quả dại mà thôi.

- Diệu Kim quả! Quả thực là Diệu Kim quả!

Sau khi nhìn thấy quả này, đôi mắt của hai tên Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông lập tức sáng ngời. Hai người bọn chúng vẫn chưa lập tức tiến vào bên trong sơn cốc mà là cẩn thận đánh giá. Cuối cùng ánh mắt hoàn toàn tập trung vào một đám cỏ dại cách Diệu Kim quả tầm một trượng bên ngoài.

Bên trên đám cỏ dại này, chỗ mấy cành lá khô vàng, nhìn thoáng qua thì cũng không có gì kỳ dị. Dù sao bên trong sơn cốc nơi nào cũng có những

chỗ cành lá khô vàng. Nhưng lúc này, không biết từ đâu có một cơn gió nhẹ thổi qua. Cơn gió này hơi xoay tròn, tạo ra âm thanh sàn sạt của cỏ động.

Trong khi cây cỏ chuyển động, những cành lá khô vàng không khỏi đung đưa, tuỳ theo cơn giá mà sạt xuống hết. Nhưng ngay khi lá khô phập phồng lại khiến những người này đều hít sâu một ngụm lãnh khí.

Chỉ thấy bên trái chỗ có vô số cành lá kia, nháy mắt khi không khí phiêu đãng lộ ra một tảng lớn những điểm đỏ rậm rạp. Những điểm đỏ này lặng yên bất động, Như kiểu những đoàn lấm tấm này hoàn toàn sinh trưởng bên dưới những chiếc lá khô.

- Cửu Lê trùng…

Trưởng lão Thạch Phương của Đại La Kiếm Tông âm trầm, bình tĩnh nói, sau đó nhìn thoáng qua lão già lùn bên cạnh.

- Trăm hạt Diệu Kim quả tự nhiên sẽ có mãnh thú thủ hộ. Có Cửu Lê trùng cũng không có gì là lạ! Chẳng qua để đối phó với Cửu Lê trùng này cũng cần phải có dược dẫn.

Lão già lùn ánh mắt chợt loé lên, nhìn sang người thanh niên áo trắng bên người, khoé miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Lúc này, những người này cũng đều không phát hiện ra rằng, nghìn trượng phía sau bọn họ có một bóng dáng dữ tợn đang phiêu phù, vẫn không nhúc nhích. Trên lưng thân ảnh dữ tợn này có một người đáng ngồi. Người này ánh mắt lạnh như băng, không có chút lo lắng nào.

- Vật ấy chính là kim linh căn, sao lại có cái tên Diệu Kim quả! Chắc rằng những người này không biết được cách dùng chân chính của nó. Nói đến quả này, lại không hiểu được cách dùng tốt nhất. Những quả này đích thực chỉ là nhỏ bé không chút đáng kể mà thôi!

Ánh mắt Vương Lâm như điện, Diệu Kim quả này tuy hắn nghe có chút xa lạ nhưng việc này theo ký ức của Cổ Thần Đồ Ti thì hắn đã tìm được những ghi chép liên quan.

Vật này nếu là do nguyên kim vô hình biến thành tự nhiên đã tồn tại rất lâu. Trong ký ức của Đồ Ti. Chỗ tốt nhất của vật này chính là đem nuốt kim linh căn vào, khiến cho thân thể của mình càng thêm cứng rắn.

Đối với Cổ Thần khi còn nhỏ thì vật này cũng là thuốc bổ hiếm có.

Khi Vương Lâm đang trầm tư bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống Văn thú. Trên thân thể của nó lúc này hơi loé ra bạch mang. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Diệu Kim quả bên trong sơn cốc ở ngoài nghìn trượng, lộ ra khát vọng mãnh liệt.

Đáy lòng Vương Lâm khẽ động, tay phải vỗ nhẹ lên đầu Văn thú. Con Văn thú quay đầu nhìn lại Vương Lâm, sau khi thấy Vương Lâm gật đầu, trong mắt nó lộ ra quang mang hưng phấn, quay ngoắt người lại, tiếp tục chăm chú nhìn về hướng Diệu Kim quả. Lúc này trong mắt hắn hiện ra quang mang nhất định phải đạt được.

- Vật này đối với Văn thú có tác dụng đặc thù nào chăng…

Ánh mắt Vương Lâm loé lên.

Hai tên Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông liếc mắt nhìn nhau một cái. Lúc này, lão già lùn bỗng nhiên chụp ra, gã đồng môn áo trắng bên người Thiên Cầm lập tức hét lên một tiếng, toàn thân bị một cỗ lực lượng vô hình nắm lấy, từ bên ngoài trực tiếp bị ném vào bên trong sơn cốc.

Ngay khi thân mình hắn vừa tiến vào bên trong sơn cốc, bỗng nhiên một thanh âm chói tai vút cao vang lên, quanh quẩn bốn phía. Chỉ thấy từ bên dưới vô số cành lá khô héo và cỏ dại, đại lượng điểm đỏ như tia chớp, nháy mắt lao ra. Những điểm đỏ này dày đặc, rậm rạp, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 510 Vỡ! Nát!

- Sư huynh!

Thân mình Thiên Cầm chấn động, quay ngoắt người lại, nhìn về mấy người Đại La Kiếm Tông, khàn cả giọng nói:

- Tiền bối! vì sao?!!?

Ngay khi câu nói mà Thiên Cầm phải cố hết sức mới thốt lên được, những điểm đỏ phô thiên cái địa hoá thành một mảng đỏ rậm rạp, phát ra những tiếng động kịch liệt, trực tiếp đánh tới người thanh niên áo trắng vừa bị ném vào.

Tốc độ này quá nhanh, như một đám mây điện màu đỏ, chớp mắt đã bao phủ toàn thân người thanh niên áo trắng. Lúc này một cảnh tượng xuất hiện trước mặt mọi người khiến tất cả đều phải biến sắc, ngoại trừ hai tên Trưởng lão Đại La Kiếm Tông thần sắc vẫn bất động.

Chỉ thấy bên ngoài thân thể thanh niên áo trắng kia, vô số điểm đỏ phá vỡ quần áo, từ trên da chui vào trong có thể hắn ta. Không đến ba tức thời gian, toàn thân người này lộ ra huyết sắc.

Từng trận tiếng kêu cực kỳ thảm thiết từ trong miệng người này không ngừng truyền ra. Đau đớn kịch liệt khiến thân thể hắn ta không ngừng

đưa tay lên cào cấu chính da ngoài của mình. Những đường cào lộ ra cả xương cốt bên trong xuất hiện khắp người người này.

Thân thể hắn ở trên mặt đất trong sơn cốc không ngừng dãy dụa, đôi mắt tuyệt vọng lộ ra vẻ oán hận khó có thể tượng tưởng được.

- Sư huynh…

Thân mình Thiên Cầm đại chấn, trên mặt hiện lên một nụ cười thê thảm.

Lúc này, gần như tất cả những điểm đỏ hiện có bên trong sơn cốc đều xuất hiện, điên cuồng chui vào trong cơ thể người thanh niên áo trắng. Hai mắt người này dần ảm đạm, tiếng kêu thảm thiết cũng dần suy yếu.

Cảnh tượng này phát sinh cực nhanh, nhưng tác động cực mạnh. Sắc mặt những người còn lại đều đại biến. Quách Tà Dật nắm chặt bảo kiếm trong tay áo, trầm mặc một lát, ánh mắt quét về Thiên Cầm, loé ra một tia sát khí.

- Việc hôm nay là do ta dựng nên. Nếu sư huynh của Thiên Cầm không chết thì thôi, giữa chúng ta cũng chưa kết thù hận, nhưng lúc này…

Về phần nữ tử gọi Quách Tà Dật là sư huynh, giờ phút này sắc mặt cũng tái nhợt, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, thân mình không ngừng run lên.

Hiển nhiên cảnh tượng này khiến nàng kinh sợ không nhỏ.

Chỉ duy nhất nam tử áo lam mà Quách Ta Dật có chút nịnh hót, trên mặt không có vẻ gì là không thích, ngược lại cảnh tượng trong sơn cốc này khiến hắn thầm có một chút say mê.

Thạch Phương Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông khẽ mỉm cười, nhìn sang lão già lùn nói:

- Xem ra hai chúng ta không cần giết thêm ai nữa, một người này dĩ nhiên đã hấp dẫn tuyệt đại bộ phận Cửu Lê trùng vào trong cơ thể.

Lão già lùn cười khàn một tiếng nói:

- Cấm pháp thần thông của Thạch huynh rất thích hợp với nơi này. Hai người chúng ta sau lấy đi Diệu Kim quả còn phải quay về Kiếm Tông nghe lệnh!

Thạch Phương cười vang lên, không chút do dự vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một khối ngọc giản màu đỏ. Tay trái người này kết thành kiếm chỉ, điểm về phía trên ngọc giản, trong miệng thốt lên:

- Kiếm phong chi cấm! Mở!

Lời này vừa ra, ngọc giản lập tức phát ra âm thanh ông ông, nháy mắt rời tay bay ra, như một đạo hồng quang, trực tiếp tiến vào trong thung lũng.

Nháy mắt khi ngọc giản bay vào trong sơn cốc, tiếng ông ông này bỗng nhiên càng lớn hơn nữa. Đúng lúc đó, chỉ thấy một sợi tơ màu đỏ từ trong ngọc giản bay ra, hơi dừng một chút. Âm thanh ầm ầm vang lên, sau đó ngọc giản kia lập tức bắt đầu mấp máy quỷ dị. Gần như chỉ trong chớp mắt, tốc độ mấp máy lập tức nhanh hơn, cuối cùng như hoa tàn ra, hoá thành vô số sợ tơ màu đỏ bỗng nhiên khuếch tán, hướng về nam tử áo trắng đang dãy dụa trên mặt đất lao xuống.

Tốc độ của hồng sắc này cực nhanh, nhoáng cái đã tới trước người nam tử áo trắng, nhưng không lao vào trong cơ thể hắn ra mà nhanh chóng đan xen với nhau, mở ra thành một tấm lưới màu đỏ, bao vây mấy trượng xung quanh nam tử đó lại.

Lúc này, hai mắt của Thạch Phương Trưởng lão Đại La Kiếm Tông chợt loé lên, trong miệng hét lớn:

- Phong!

Lời này vừa thốt ra, tấm lưới màu đỏ lập tức loé ra từng trận tia chớp màu đỏ, âm thanh bùm bùm vang lên, phía trên cái lưới này xuất hiện vô

số kỳ hiệu điện quang, rậm rạp kết hợp với tấm lưới này, hình thành một đạo phong ấn cực kỳ nghiêm mật!

Làm xong những việc này, lão già lùn tiên phong đi vào trong sơn cốc. Nháy mắt khi thân mình hắn tiến vào bên trong, từ mặt đất bên dưới những đám cành lá khô héo lập tức vang lên tiếng gào rít. Lại một đám các điểm đỏ lao ra, tuy nhiên số lượng cũng không đáng kể.

Thần sắc lão già lùn vẫn như thường, năm ngón tay khẽ vẫy, bắn ra những đạo kiếm khí. Mỗi một lượt kiếm khí xé gió bắn qua, lại có nhiều điểm đỏ tiêu tán.

Thực tế nếu số lượng Cửu Lê trùng này nhiều hơn, với tu vi của Trưởng lão lùn thì để đối phó được cũng sẽ hơi chút phiền hà. Nhưng số lượng Cửu Lê trùng cũng không nhiều, dĩ nhiên hắn ứng phó cực kỳ dễ dàng.

Thước Phương Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông khẽ động, trực tiếp bay vào bên trong sơn cốc, trợ giúp hắn ta một tay. Ngoại trừ số Cửu Lê trùng trong cơ thể nam tử áo trắng đã bị phong ấn trên mặt đất, số Cửu Lê trung bên ngoài lập tức tiêu tan.

Người thứ ba bước vào trong sơn cốc đó là sư thúc của Quách Tà Dật, lão già Hoá Thần kỳ. Sau đó mới là nhưng người còn lại. Còn về phía Thiên Cầm, trên mặt giờ không còn vẻ căm giận nữa mà có một sự bình tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Khi lão già lùn bắn ra một đạo kiếm khí cuối cùng, đánh tan con Cưu Lê trùng còn tồn tại thì ánh mắt loé lên, nhìn về đoá hoa trên tảng đá màu vàng ở ngoài mấy trượng.

- Lữ Tùng Nghĩa, ngươi đến hái Diệu Kim quả đi!

Âm thanh của lão già lùn tràn đầy một cỗ uy nghiêm không thể cự tuyệt. Lữ Tùng Nghĩa chính là lão già Hoá Thần kỳ. Người này nghe Trưởng lão nói vội vàng dạ một tiếng, tiến lên mấy bước muốn đi hái Diệu Kim quả xuống.

Nhưng đúng lúc đó, bỗng nhiên một cơn giá mát từ bên ngoài thổi tới. Cơn giá này căn bản không có chỗ nào thần kỳ, khi thổi tới trong cốc cũng chỉ tạo ra một loạt tiếng động của cành lá cỏ cây.

Nhưng khi cơn gió này thổi tới trên người của Thạch Phương và lão già lùn Trưởng lão Đại La Kiếm Tông thì khiến cho sắc mặt của hai người này đại biến.

Thạch Phương quay ngoắt đầu lại, hai mắt sáng như sao, nhìn chằm chằm ra bên ngoài sơn cốc. Còn lão già lùn kia sắc mặt cũng lập tức trở nên âm trầm, tay phải đặt lên túi trữ vật, ánh mắt lộ ra sát khí, nhìn ra bên ngoài cốc.

Động tác của hai người này lập tức khiến cho không khí bên trong sơn cốc biến hoá. Trong khoảng thời gian ngắn không ngờ có một cỗ sát khí bao phủ bốn phía.

Do đó, lão già họ Lữ đang định lên hái Diệu Kim quả lập tức dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Những người khác cũng thế. Chỉ duy nhất cô gái Thiên Cầm là ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhìn nam tử áo trắng xa xa nằm trên mặt đất đã không còn dãy dụa nữa, trầm mặc không nói. Như thể hết thảy những điều đang xảy ra xung quanh nàng cũng không có chút quan hệ gì với nàng cả.

- Vị đạo hữu nào tới đây, cũng đừng giả thần giả quỷ nữa! Tại hạ là Thạch Phương Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông, mong đạo hữu bước ra nói chuyện!

Thạch Phương trầm mặc một chút rồi quát lên. Hắn và lão già lùn nhìn sang nhau một cái, đều thấy vẻ ngạc nhiên ở trong mắt của đối phương.

Vừa rồi khi cơn gió thổi tới, gần như ngay lâp lập tức nhận ra, cái cảm giác mà luôn xuất hiện ngay từ khí bước chân vào Địa Ma Bắc giới đột nhiên nổi lên mãnh liệt hơn vô số lần. Cảm giác này lúc đầu chỉ như một con mãnh thú ở xa xa nhưng ngay lập tức mãnh thú này đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

Loại biến hoá kịch liệt này lập tức khiến cho Thạch Phương và lão già lùn tâm thần đại chấn.

Một đoàn bụi khí nồng đậm từ bên ngoài sơn cốc chậm rãi xuất hiện. Bụi khí nồng đậm này căn bản là không thấy được thật hư bên trong, nó phiêu phù ở bên ngoài sơn cốc.

Nháy mắt khi bụi khí này xuất hiện, sắc mặt của Thạch Phương đột nhiên khó coi đến cực điểm.

- Các hạ là ai?

Sắc mặt của lão già lùn lúc này trở nên âm trầm, thốt ra từng chữ một.

Hắn vừa dứt lời, không đợi đáp án, lập tức hét lớn một tiếng, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một cái gương chỉ có một mặt. Người này ném ra, chiếc gương lập tức bay lên, đón gió bành trướng tức khắc hoá thành một cái gương cao tầm ba thước, mặt trên tản ra từng trận thanh quang, trực tiếp bao phủ phía trên bụi khí.

Ngay tại khi lão giả lùn xuất ra pháp bảo, lão già Thạch Phương cũng đã nhiều năm phối hợp tỏ ra cực kỳ ăn ý. Hắn không chút do dự lập tức hai tay bấm quyết, bảo kiếm sau lưng bỗng nhiên gào rít lao ra, lơ lửng bên trên đỉnh đầu, xuất hiện một bóng kiếm hư ảo thật lớn cao hơn mười trượng.

- Chém!

Thạch Phương hét lớn!

Ngay khi hai vị Trưởng lão xuất thủ, bóng dáng của lão già Hoá Thần kỳ Lữ Tùng Nghĩa cũng như điện, lập tức nhằm về phía Diệu Kim quả. Dù sao hắn tu luyện cũng đã rất lâu, hiểu được việc bắt lấy thời cơ. Lúc này khoảng cách đến Diệu Kim quả đã không còn xa, loé lên cái đã tới được bên cạnh.

Ánh sáng của chiếc Gương đồng như bao phủ phía trên cả đám bụi khí. Cùng với đó kiếm của Thạch Phương như đến từ Cửu Thiên, gào rít chém xuống. Kiếm này chưa hạ xuống đá phát ra âm thanh phá không, vang khắp thiên địa.

Đại La Kiếm Tông lấy kiếm mà thành danh, kiếm uy dĩ nhiên không yếu.

Chẳng qua là!

Nháy mắt khi kiếm khí phá không chém xuống, đám bụi khí đột nhiên khẽ động, như vạn mã xông lên, như sóng lớn ngập trời. Nháy mắt, đám bụi khí bỗng nhiên lao về phía trước, liền phá tan hết thảy, tràn ngập cả sơn cốc.

Dưới sự công kích này, từ bên trong bụi khí truyền ra một âm thanh lạnh lẽo:

- Ánh sáng của đom đóm há có thể so sánh với ánh trăng!

Nháy mắt khi âm thanh lạnh lẽo này truyền đến trong tai mọi người trong sơn cốc khiến cho tâm thần bọn họ đều chấn động. Thanh quang phía trên bụi khí hoàn toàn sụp đổ chỉ trong khoảnh khắc, hoá thành những điểm sáng vô thanh vô tức tiêu tan ra bốn phía.

Chiếc Gương đồng ở giữa không trung truyền ra từng tiếng răng rắc, vỡ!

Thanh kiếm do Thạch Phương chém xuống, tan!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 511 Chiến!

Trưởng lão Thạch Phương của Đại La Kiếm Tông và một lão già thấp người. gần như đồng thời phun máu, loạng choạng lui lại,. Trên mặt đất liền xuất hiện mấy dầu chân thật sâu. Mỗi bước chân của họ lại khiến cho mặt đất rung động một chút.

Sau khi lớp bụi khuếch tán ra xung quanh liền có một đạo ánh sáng như kiếm quang xuất hiện. Mục tiêu của nó không phải là hai tên Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông mà là lão già nhân cơ hội muốn hái Diệu Kim quả, tu sĩ Hoá Thần kỳ - Lữ Tùng Nghĩa.

Sắc mặt của Lữ Tùng Nghĩa đại biến, biết rõ là lui về phía sau thì không kịp nên hắn vội vã thuấn di. Tuy nói rằng trong Địa Ma Bắc giới thuấn di là việc rất nguy hiểm nhưng lúc này hắn cũng không còn lựa chọn nào khác. Chỉ thấy bốn phía xung quanh xuất hiện từng đạo sóng gợn vặn vẹo, bóng dáng của hắn lập tức biến mất.

Chỉ có điều từ trong làn khí màu xám chợt vọng ra một tiếng hừ lạnh. Cùng với tiếng “hừ” đó, khí xám lan tới gần, trực tiếp xuyên thấu qua không gian đang vặn vẹo kia, mà xông vào bên trong cơ thể của Lữ Tùng Nghĩa đang muốn thuấn di bỏ trốn.

- Ngươi! - Sắc mặt của Lữ Tùng Nghĩa đại biến, đang muốn mở mồm nói chuyện thân mình không ngờ như một quả cầu cứ thế mà phình to.

Cảnh tượng này quá mức quỷ dị. Chỉ thấy thân thể của Lữ Tùng Nghĩa nháy mắt đã phình ra đến cực hạn. Một tiếng nổ vang lên, đường đường là Hoá Thần tu sĩ của Đại La Kiếm Tông nổ tung thành từng mảnh vụn!

- Bang bang bang!

Tiếng động quanh quẩn trong sơn cốc còn truyền lại. Trên bầu trời vô số huyết nhục bắn tung tóe ra xung quanh rồi rơi xuống đất!

Một làn sương máu tỏa ra bốn phía.

Từ trong màn sương máu, một bóng người mặc tử y chậm rãi từ ngoài sơn cốc đi vào.

Mái tóc dài của người đó xõa xuống lưng. Khuôn mặt tuy không phải quá anh tuấn nhưng có một cỗ cảm giác bất phàm. Trên đầu ngón trỏ tay phải của hắn có hai luồng khí xám, như hai con rồng nhỏ từ hai kẽ hở hai bên ngón tay xoay quanh.

Trên lưng người này có một khối lệnh bài màu tím. Trên lệnh bài có khắc một chữ “Thất”

Vương Lâm xuất hiện khiến cho trong sơn cốc trở nên yên tĩnh!

Sắc mặt của Quách Tà Dật tái nhợt, không còn chút huyết sắc, thân mình mơ hồ run rẩy. Tay phải nắm chặt phi kiếm, đầu ngón tay cũng trở nên

trắng bệch mà không biết.

Sư muội của hắn cũng kinh hoàng, nhịn không được, bịt lấy miệng ngồi xuống, bắt đầu nôn mửa. Sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

Về phần thanh niên mặc đồ màu lam dĩ nhiên không phải là đệ tử của Đại La Kiếm Tông thì trong mắt chỉ có một sự ngây ngất. Thậm chí hắn còn hít vào mấy hơi thật sâu sương mù đầy mùi máu tươi.

Ngoại trừ ba người đó ra, nét mặt nữ tử Thiên Cầm âm trầm, ánh mắt có chút gì đó do dự không quyết.

Nhưng đó cũng chỉ là đám tiểu bối tu vi, định lực không đủ, dĩ nhiên không thể bằng Thạch Phương và lão già thấp người kia. Hai người này tuy tâm thần đại chấn, thầm nhủ không ổn nhưng sắc mặt vẫn không quá lộ liễu, chỉ hơi khó coi mà thôi.

Thần sắc của Vương Lâm bình thản, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người. Sau đó hắn tuỳ ý điểm một cái vào hư không. Lập tức từng đạo khí màu xám từ thịt nát bên trên mặt đất nhanh chóng bay ra, ngưng tụ cùng một chỗ.

Chúng hoá thành một mảnh sương mù lớn màu xám, hướng về chỗ hư không mà Vương Lâm vừa điểm ra ngưng tụ lại.

Trong nhát mắt hoá thành một quả cầu màu xám. Bên trong quả cầu đó có những đám mây mù lượn lờ, như ẩn chứa một loại vật chất thần kỳ, làm cho khi người ta nhìn vào, tinh thần sẽ không tự chủ được bị lạc vào trong đó, không thể tự thoát ra được.

Ánh mắt của Vương Lâm bình thản, tay phải tuỳ ý xoa lên đó. Từ bên trong quả cầu lập tức truyền ra từng làn dao động. Dưới sự dao động đó, quả cầu thu nhỏ lại, cuối cùng hoá thành nhỏ như một cái móng tay, rồi bị Vương Lâm bắt lấy vào lòng bàn tay. Khi hắn mở tay ra, tiểu cầu này dĩ nhiên đã biến mất hoàn toàn.

- Thiên Vận Tông, tử hệ Lão Thất, Vương Lâm! - Thạch Phương Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông nhìn thoáng qua lệnh bài màu tím trên lưng Vương Lâm, sau đó nhìn chằm chằm vào hắn mà thốt ra từng chữ một!

Vương Lâm thu tay phải lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thạch Phương nói:

- Trả lời ta một vấn đề, ta cho các ngươi rời đi một người!

Thạch Phương như nghe thấy một câu chuyện hài, phá lên cười. Tay phải lão bấm quyết, điểm lên không trung. Lập tức cái vỏ kiếm sau lưng tỏa ra một cỗ kiếm khí mạnh mẽ. Kiếm khí có màu xanh, dựng thẳng lên trên cao!

- Vương Lâm, dù người là Anh Biến trung kỳ nhưng hôm nay chúng ta có hai Anh Biến sơ kỳ. Hơn nữa lấy kiếm bảo của Đại La Kiếm Tông ta, dù ngươi giết được hai ta cũng chắc chắn sẽ bị thương. Đến lúc đó, sau nửa tháng tại Đông Hải Yêu linh chi môn, ta muốn xem ngươi có thể đi được không?! - Thạch Phương cười lạnh.

Năm nay, danh sách đi Đông Hải Yêu linh chi môn hắn cũng có nghe nói qua. Nghe bảo tên đệ tử mới thu của Vân Thiên Tông, Tử hệ Vương Lâm này cũng là một trong số đó.

Lúc này, hắn gặp Vương Lâm liền quyết định đánh cuộc một phen! Hắn cược rằng Vương Lâm sẽ không dễ dàng ra tay, để tránh việc cả hai người bọn hắn toàn lực phản kích, khiến cho bản thân bị thương, ảnh hưởng đến chuyến đi Đông Hải.

Lão già thấp người kia từ khi Vương Lâm xuất hiện vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Vương Lâm. Lúc này, hắn nghe thấy Thạch Phương nói vậy, đáy lòng thầm kêu không ổn. Căn cứ hắn quan sát thì đối phương không hề có một chút e ngại. Với việc tốn thời gian nói lời vô nghĩa với hắn, không bằng lập tức ra tay, cướp đoạt tiên cơ. Lấy hai người bọn họ tu vi Anh Biến sơ kỳ chiến đấu với một Anh Biến trung kỳ thì cơ hội vốn không lớn.

Lão già thấp người cắn răng một cái, không chút do dự bỗng nhiên thân mình khẽ động. Tay phải vỗ vào túi trữ vật, một lá cờ nhỏ đỏ như máu liền xuất hiện. Tay hắn rung nhẹ lá cờ một cái, làn khí tanh tưởi lập tức từ trong tiểu kỳ tràn ra, bao phủ toàn thân người đó lại.

- Nhận lấy cái chết đi! - Lão già thấp người hét lớn, hai tay lập tức bấm quyết, rồi vỗ mạnh về phía trước một cái. Lập tức, một thủ ấn màu đỏ thật lớn do huyết khí biến thành, tỏa ra mùi máu tanh nồng, rít lên xông về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm nguyên thần tinh huyết. Màu sắc của nó thấp thoáng một chút kim quang. Huyết dịch vừa xuất hiện, lập tức trong miệng lão nhanh chóng niệm chú ngữ. Âm thanh nghe có chút gì đó quái dị nhưng một cỗ lực lượng vô hình như từ trên trời giống xuống.

- Thiên quỷ thôn! - Sau khi thốt ra chú ngữ, u quang trong hai mắt của lão già thấp người loé lên. Lão hét lớn một tiếng, nguyên thần tinh huyết trước người lập tức dao động, rồi trong nháy mắt đã tiêu tan ở giữa không trung.

Nháy mắt khi nó tiêu tán, phía sau lão già xuất hiện một cái đầu hư ảo cao đến mười trượng. Cái đầu đó có màu đen, giống như một cái đầu của ác quỷ. Nhất là đôi mắt, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng thoạt nhìn lại giống như thật.

Cái đầu này vừa xuất hiện lập tức rít lên một cái, từ phía sau người lão già thấp người đánh về phía Vương Lâm.

- Xuất thủ! - Lão già thấp người hét lớn!

Thạch Phương cắn răng một cái, rồi không chút do dự, tay phải bấm quyết, đột nhiên chém về phía trước. Vỏ kiếm loé ra kiếm quang màu xanh sau người lão lập tức phát ra kiếm quang kinh thiên động địa, như một con rồng dữ tợn, nhằm vào Vương Lâm mà chém xuống.

Cùng lúc đó, Thạch Phương cảm thấy không quá nắm chắc nên cũng đồng dạng cắn đầu lưỡi, phun ra nguyên thần tinh huyết, sau đó khoanh chân ngồi xuống. Tay phải chụp về phía trước, nắm lấy máu huyết của mình vào lòng bàn tay, sau đó gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên đánh về giữa trán mình.

Chỉ nghe ầm một tiếng, thân mình của Thạch Phương chấn động. Một luồng ánh sang dịu từ giữa mi tâm loé ra. Trong ánh sang đó, nguyên thần của Thạch Phương bỗng nhiên rời khỏi thân thể. Sau khi nguyên thần vừa xuất khiếu, lão há mồm phun ra một đạo hào quang chói mắt, rồi hoá thành một thanh phi kiếm nhỏ như lá liễu. Nguyên thần lão ngưng tụ bên trên phi kiếm, theo sát kiếm quang vừa chém xuống, như tia chớp lao về phía Vương Lâm.

- Nhận lấy cái chết đi!

Hai Trưởng lão Anh Biến sơ kỳ của Đại La Kiếm Tông lúc này đã liều mạng.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường. Hắn đứng tại chỗ, không chút biến hoá. Hắn đưa chân tiến về phía trước một bước, tay phải nâng lên, điểm một cái vào hư không. Phía trên ngón cái xuất hiện từng luồng sáng màu đen.

Tịch diệt chỉ!

Dưới một chỉ này, vạn linh thăng trầm!

Dưới một chỉ này, tất cả cỏ dại trong sơn cốc lập tức hoá thành một mảnh khô vàng, ngay cả những lá cây đã héo rũ trước đó nháy mắt cũng tan nát. Sự tan nát đó cũng không phải chỉ thể hiện ở bên ngoài mà ngay cả những gốc cây ở sâu bên dưới lòng đất cũng tan rã chỉ trong khoảnh khắc.

Thủ ấn đỏ như máu đang lao về phía Vương Lâm đầu tiên kia , khi gặp phải đầu ngón tay cái của Vương Lâm lập tức tan nát.

Nếu nó chỉ tan nát cũng không cần phải nói nữa, cũng không thể hiện được uy lực của Tịch diệt chỉ! Chỉ thấy thủ ấn bị tan vỡ thành vô số mảnh đỏ, nguyên bản đang có xu thế quay trở lại. Nhưng mới quay lại được không xa thì bị một thứ lực lượng kỳ dị từ một chỉ này dẫn dắt mà quay ngoắt lại, ngưng tụ ở đầu ngón tay cái của Vương Lâm.

Cảnh tượng này phát sinh cực nhanh. Từ bên ngoài nhìn vào thì có vẻ như ngay tại khi huyết thủ ấn tan vỡ, nháy mắt đã bị ngón tay cái của Vương Lâm hoàn toàn hấp thu. Bên trên ngón tay sắt đỏ trở nên rực rỡ.

Hấp thu huyết thủ lực, ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo. Ngón tay cái cũng không tạm dừng mà tốc độ càng nhanh hơn, đoạt trước một bước, lướt qua kiếm quang của Thạch Phương, điểm vào mi tâm của quỷ đầu đang âm trầm lao đến.

Hai mắt của quỷ đầu kia loé ra quang mang kỳ dị, nháy mắt khi Vương Lâm điểm đến không ngờ mở cái miệng chực nuốt ngón tay cái của Vương Lâm .

- Ah!? - Hai mắt của Vương Lâm sáng ngời, khoé miệng lộ ra một tia mỉm cười, hạ giọng nói:

- Nếu ngươi muốn nuốt thì hãy nuốt cho sướng miệng đi!

Nói xong, ngón tay cái của hắn bỗng nhiên loé ra hồng quang. Huyết ấn lực bị hắn hấp thu trước đó, trong nháy mắt liền bị Vương Lâm trút toàn bộ vào trong quỷ đầu kia. Cùng với đó, một tia diệt tuyệt sinh linh khí tức ẩn chứa trong chỉ này cũng tuỳ theo đó mà điên cuồng dung nhập vào trong quỷ đầu.

Nháy mắt quỷ đầu phình to, kêu lên những tiếng thảm thiết, vội vã lui về phía sau. Chỉ có điều chưa rời khỏi ba trượng thì nó chấn động một cái, rồi nổ tung thành từng mảnh.

Bản mạng thần thông bị huỷ, lão già thấp người sắc mặt lập tức tái nhợt. Thân thể lão nhoáng lên một cái, phun ra một ngụm máu. Trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Hắn thật sự sợ hãi!

Thiên Quỷ thôn là pháp thuật mà hắn từng sử dụng khi động thủ với một Anh Biến trung kỳ tu sĩ khác. Tuy cuối cùng Anh Biến trung kỳ tu sĩ kia cũng có thể phá giải nhưng quá trình cũng cực kỳ mạo hiểm chứ không thể nào đơn giản nhẹ nhàng một cách tuỳ ý như Vương Lâm . Làm sao hắn lại không chạy!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 512 Giết!

Lạnh lùng nhìn lão già thấp người đang bỏ chạy, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, kiếm tiên lập tức xuất hiện, bên trong phát ra âm thanh kiêu ngạo của Hứa Lập Quốc.

- Tôn tử, đừng chạy! Hứa gia gia của ngươi sẽ để thằng tiểu đệ chơi đùa với ngươi! - Trong nháy mắt khi thanh âm của Hứa Lập Quốc từ thân kiếm truyền ra, một thanh loan đao như hình với bóng cũng lập tức từ trong túi trữ vật lao ra, truy đuổi theo lão già thấp người của Đại La Kiếm Tông.

Hết thảy những điều này phát sinh cực nhanh. Gần như chỉ trong chớp mắt, Vương Lâm đã phá tan Huyết Thủ ấn, tiêu diệt Thiên Quỷ đầu, lại khiến cho lão già thấp người liều mạng chạy trốn.

Đến lúc này, kiếm quang của Thạch Phương mới tới người Vương Lâm. Vương Lâm xoay người, ánh mắt sáng như sao, liếc mắt nhìn kiếm quang, nguyên thần của Thạch Phương ly thể đang ngưng tụ trên liễu diệp phi kiếm. Thần sắc của hắn vẫn như thường, khẽ nhấc tay trái lên. Trên tay hắn có một cỗ tiên lực bỗng nhiên khuếch tán ra bốn phía, nháy mắt đã bao phủ cả sơn cốc.

Cùng lúc đó, một chiếc kính tản mát ra vô vàn tia sáng xuất hiện trên tay trái. Một đạo kim sắc lốc xoáy nhanh chóng hình thành trong lòng bàn tay.

- Tứ chuyển, hàm tiên lực! - Vương Lâm thốt nhẹ một tiếng, tay trái vỗ một cái về hư không.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, kim sắc lốc xoáy từ trong lòng bàn tay lao ra, va chạm với kiếm quang đang chém xuống. Mặt đất bên trong sơn cốc lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt, ngay cả vách núi xung quanh cũng tách ra rất nhiều đá vụn, cũng có chỗ bị sụp xuống.

Sau kiếm quang, nguyên thần của Thạch Phương ngưng tụ trên phi kiếm cũng điên cuồng gào rít xông tới như một tia chớp, nhắm thẳng vào mi tâm của Vương Lâm. Tốc độ của nó cực nhanh. Dù tu vi của Vương Lâm đã đạt đến Anh Biến trung kỳ, trừ phi vạn bất đắc dĩ cũng không muốn phải đối kháng trực tiếp với nguyên thần ly thể dung nhập trong bản mạng pháp khí. Chẳng qua đây chỉ là lúc chưa có Côn Cực tiên. Hiện tại, thần sắc của Vương Lâm cũng không có biến hoá. Nháy mắt khi nguyên thần ngưng vật của Thạch Phương lao đến, Vương Lâm liền lui lại, cùng lúc đó tay phải vỗ lên túi trữ vật một cái. Chỉ thấy một đạo bóng đen phá không lao ra.

- Bang! - Một thanh âm trong trẻo vang lên, liễu diệp phi kiếm đang lao đến lập tức chấn động, như là bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh lên, tốc độ đột nhiên chậm lại.

- Bang!

Lại một tiếng động nữa từ trên liễu diệp phi kiếm vang lên! Một ngọn lửa màu xanh ngưng tụ trên phi kiếm . Nó vượt qua không gian, xuất hiện trước mặt Vương Lâm, cách mi tâm khoảng ba tấc.

- Hả? Liều mạng ư?

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, trong lúc hắn đang lùi lại phía sau, tiên ảnh liền vọt ra phía trước với tốc độ nhanh như tia chớp, nhanh chóng huy vũ.

- Bang bang bang!

Phía trên liễu diệp phi kiếm lập tức truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết, vô số những làn khí màu đen xuất hiện. Thế truy kích cũng bỗng nhiên bị dừng lại, cuối cùng quay đầu bạo lui. Chẳng qua hào quang của nó lúc này đã cực kỳ ảm đạm.

Những làn khí đen tản mát ra phía trên phi kiếm biến ảo thành bộ dáng của Thạch Phương. Lúc này thân mình hắn cực kỳ suy yếu, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể khiến hắn tan biến.

Thạch Phương đang muốn trở về trong cơ thể. Chỉ có điều Vương Lâm cũng không cho lão có cơ hội. Nháy mắt khi nguyên thần ngưng vật quay lại, tay phải Vương Lâm điểm ra phía trước, một đạo thanh quang lập tức xông ra. Mục tiêu của nó cũng không phải là nguyên thần của Thạch Phương mà là thân thể hắn.

Nguyên thần của Thạch Phương chỉ biết trơ mắt mà nhìn. Thanh quang kia bỗng nhiên hoá thành một con yêu thú dữ tợn, chỗ nổi bật nhất của nó chính là một cái xúc tu thật sắc bén.

Lúc này, cái xúc tu sắc bén lấy tốc độ cực nhanh, từ giữa không trung trực tiếp phá nát thiên linh cái của Thạch Phương, đâm thật sâu vào trong cơ thể hắn.

Chỉ một cái hô hấp, huyết nhục tinh hoa của Thạch Phương, thậm chí cả một chút tiên lực còn sót lại đều trở thành thứ để cho Văn thú cắn nuốt. Nháy mắt toàn bộ đã bị Văn thú nuốt sạch.

Thứ cuối cùng còn lại chính là một bộ hài cốt mà thôi.

Thạch Phương trên liễu diệp phi kiếm ánh mắt dại đi, quay ngoắt đầu lại, ác độc nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn không chút do dự lập tức bay nhanh về phía mấy tiểu bối phía xa xa.

Bốn người tiểu bối hai nam hai nữ thì Thạch Phương không chút để mắt. Hắn bay thẳng đến vị trí của Quách Tà Dật.

Sắc mặt của Quách Tà Dật mờ mịt, chưa kịp hiểu vì sao Trưởng lão của môn phái ại lao về phia mình thì trước mắt liền tối sầm lại. Từ giữa mi tâm đột nhiên xuất hiện một vết rách, do bị phi kiếm xuyên vào.

Thân mình của Quách Tà Dật run lên, ánh mắt hoàn toàn ảm đạm. Nhưng chỉ trong chớp mắt ánh mắt hắn lại trở nên sáng ngời. Chẳng qua bên trong chút sáng ngời đó lại có một sự suy yếu.

Ánh mắt Vương Lâm nhíu lại, có chút hứng thú xem hết thảy những thứ trước mắt. Phải biết rằng đoạt xá cũng không chỉ đơn giản như thế. Dù là Tư Đồ Nam đoạt kim cũng cần hơn một ngày để dung hợp. Nhưng Thạch Phương như là làm trò trước mặt mình. Sau khi đoạt xá còn có thể như hoàn toàn khôi phục thần trí. Thậm chí nhìn bộ dáng này thì như đã hoàn thanh việc đoạt xá.

Điều này cũng khiến Vương Lâm có chút kinh ngạc.

Quách Tà Dật bị Thạch Phương đoạt xá sắc mặt tái nhợt. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhanh chóng nói:

- Vương đạo hữu, việc hôm nay là do Thạch mỗ lỗ mãng. Nếu ngươi có thể thả ta đi, ta có thể truyền thụ lại cho ngươi phương pháp đoạt xá siêu tốc này. Hơn nữa việc hôm nay ta tuyệt đối sẽ không để kẻ nào biết được. Thạch Phương ta lấy bản mạng hồn phách ra mà thề!

Nói xong, Thạch Phương đưa tay phải vỗ ra sau một cái. Lập tức một nam hai nữ phía sau, ngoại trừ Thiên Cầm, hai người còn lại thân mình đều lập tức chấn động, chết bất đắc kỳ tử.

- Nữ tử Thiên Cầm này còn là xử nữ. Vương đạo hữu, Thạch mỗ còn có một thần thông, có thể mượn xử nữ để chữa thương. Nếu ngươi có thể thả ta đi thì ta cũng nhất định đưa cho ngươi! - Thạch Phương nhìn

Vương Lâm mà vẫn chưa hết kinh hoàng. Hắn cũng đã đến bước đường cùng, nếu không cũng không hạ mình cầu xin như thế!

Thiên Cầm nghe Thạch Phương nói thế, thân mình lập tức run rẩy, ánh mắt phức tạp nhìn Vương Lâm. Nàng cắn răng, quỳ gối xuống, hạ giọng nói:

- Cầu xin tiền bối giết người này và tên Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông đang chạy trốn kia. Thiên Cầm không biết lấy gì báo đáp, cuộc đời này nguyện làm trâu ngựa hầu hạ bên người!

Sắc mặt Thạch Phương âm trầm, sát khí trong mắt chợt loé lên!

- Ngươi có biết, hai trăm năm trước khi Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu từ Tiên giới trở về có xuất hiện điều gì kỳ lạ không? - Thần sắc của Vương Lâm như thường, chậm rãi nói.

- Hai trăm năm trước…

Thạch Phương ngẩn ra, suy nghĩ một chút bỗng nhiên ánh mắt sáng lên như sao, nhìn thẳng vào Vương Lâm, thất thanh nói:

- Ngươi nói, chẳng lẽ là kiếm hồn kia!?

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Nói ta nghe một chút!

Thạch Phương trầm ngâm một lúc, sau đó chua xót nói:

- Việc này ta cũng chỉ là nghe nói, cũng không được kể lại tỉ mỉ. Chỉ biết nghe nói hai trăm năm trước, sau khi Kiếm Tôn đại nhân trở về hết sức chật vật. Sau đó không lâu, Đại La Kiếm Tông xuất hiện một tràng giết chóc, cuối cùng không biết từ đâu xuất hiện một đạo kiếm hồn, đánh nhau một trận với Kiếm Tôn đại nhân. Sau đó kiếm hồn biến mất, kết quả như thế nào cũng không ai biết được!

Vương Lâm liếc mắt nhìn Thạch Phương, người này không nói thật!

- Đem phương pháp đoạt xá của ngươi nói ra, ghi chép thành ngọc giản cho ta! - Vương Lâm thần sắc không đổi, bình đạm nói. Thạch Phương ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

- Ngươi đáp ứng thả ta đi?!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn người này nói:

- Để xem ngọc giản của ngươi là thật hay giả đã!

Thạch Phương cắn răng một cái, không chút do dự xuất ra ngọc giản, ngay cả phương pháp sử dụng xử nữ để chữa thương cũng ghi chép lại, sau đó ném cho Vương Lâm.

Vương Lâm đưa tay ra tiếp lấy, thần thức đảo qua. Hắn bỏ qua phương pháp lấy xử nữ để chữa thương mà ngưng thần nhìn phương pháp đoạt xá!

Ánh mắt của Thạch Phương chợt loé lên, thân mình khẽ động, nhanh chóng bay về phía sau, đi ra khỏi sơn cốc, rời xa khỏi nơi này!

Vương Lâm cũng không thèm để ý. Tay phải điểm ra phía trước một cái, lập tức một luồng khí xám vờn quanh ngón tay cái bay ra, nháy mắt đã phá vỡ hư không, lao thẳng đến Thạch Phương. Thạch Phương lập tức phát hiện ra, quay đầu lại phẫn nộ quát:

- Vương Lâm, ngươi vi phạm quy củ của người tu đạo!

Thân mình hắn chợt loé lên, muốn thuấn di biến đi. Chẳng qua thân mình hắn vừa mới đoạt xá, hết thảy đều rất suy yếu. Gần như hắn vừa vận chuyển tiên lực thì hai đạo khí xám bất ngờ tốc độ bỗng nhanh hơn rất nhiều, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được lao đến người hắn.

Đôi đồng tử của Thạch Phương co lại. Thân mình hắn run lên, cả người lập tức bất động. Chỉ thấy hai đạo khí xám lúc này đã chui vào trong cơ thể hắn, theo kinh mạch điên cuồng vận chuyển.

Ba tức sau, chỉ nghe phịch một tiếng, thân mình của Thạch Phương bỗng nhiên nổ tung.

Đại lượng huyết nhục lai rơi xuống, một tia khí xám từ trong chỗ thịt nát tràn ra, lập tức ngưng tụ lại, hình thành một khối cầu màu xám, tự động bay đến trước người Vương Lâm.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, thần thức thu hồi khỏi ngọc giản.

- Phương pháp đoạt xá cực nhanh này cũng có chút giá trị!

Vương Lâm thu hồi ngọc giản, ánh mắt nhìn về phía xa xa. Đó là nơi thanh loan đao và kiếm tiên đang giam giữ lão già thấp người Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông, đang chờ Vương Lâm đến tra hỏi.

Vương Lâm cũng không lập tức tiến lên mà đi vào phía Tây của sơn cốc, nơi có một mảng lớn những đoá hoa màu vàng. Hắn ngồi xuống, cẩn thận nhìn lại, hái xuống một Diệu Kim quả, đặt lên mũi ngửi ngửi.

Động tác này của Vương Lâm lập tức khiên cho Văn thú vừa mới nuốt thân thể của Thạch Phương, ở giữa không trung không ngừng vỗ cánh, ánh mắt lộ ra vẻ lấy lòng!

Ngay cả nữ tử tên là Thiên Cầm kia ánh mắt cũng nhíu lại, nhìn về Diệu Kim quả trên tay Vương Lâm. Đáy lòng nàng thầm than. Sư môn của mình tổn biết bao công sức mới biết được nơi này có Diệu Kim quả. Cũng đã nghĩ rằng khi gặp Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông đã chịu an phận nhưng cuối cùng lại không ngờ rằng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, xuất hiện biến hoá kinh thiên. Tên Thiên Vận tông Tử hệ Vương Lâm đột nhiên xuất hiện, dễ dàng liền đem tất cả thay đổi.

- Chớ có sốt ruột! - Vương Lâm hạ giọng nói.

Nghe thấy vậy, Văn thú liền liên tục gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt!

Vương Lâm cầm lấy Diệu Kim quả. Hắn muốn trước hết thử qua xem nó có thể gia tăng kim thuộc tính của Nghịch Thiên châu hay không! Nếu không thì để cho Văn thú ăn vào.

Trải qua trận chiến ở trong Chu Tước mộ thì kim thuộc tính của Nghịch Thiên Châu vẫn chưa viên mãn, còn thiếu gần một nửa.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 513 Kim linh.

Vương Lâm cầm lấy Diệu Kim quả, đặt lên mi tâm. Lập tức, nó dung nhập vào bên trong trán hắn. Một lúc sau, trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia thất vọng, buông tay ra.

- Ta đã quá nóng nảy rồi! Muốn cho một thuộc tính của Nghịch Thiên châu viên mãn đâu có thể đơn giản như thế được. Với bảy trăm năm tu hành, lấy cơ duyên của ta mà chẳng qua cũng mới chỉ khiến cho bốn thuộc tính viên mãn mà thôi. Mỗi lần viên mãn đều trải qua bao hung hiểm. Hiện tại, để kim thuộc tính viên mãn cũng không đơn giản như vậy. Chỉ không biết là kim linh căn có tác dụng hay không đây!?” - Vương Lâm than thầm, tay phải chụp một cái vào hư không, lập tức một phần ba số Diệu Kim quả dưới Kim hoa bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Văn thú reo lên một tiếng, cái xúc tu thật lớn của nó lập tức hút lấy. Toàn bộ số Diệu Kim quả nhanh chóng bay vào trong miệng nó. Lúc này, bên ngoài thân thể Văn thú tản ra từng trận kim quang, sau khi loé ra chín lần mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Mắt thấy dường như vẻ thèm thuồng của Văn thú vẫn chưa hết, Vương Lâm cũng không tiếp tục hái thêm Diệu Kim quả mà tay phải hắn bấm quyết, đánh ra một đạo linh quang. Đạo linh quang này dừng lại ở phía trên phiến hoa màu vàng, lập tức khiến cho đám hoa tản mát ra từng trận kim mang cực kỳ chói mắt.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, vẫn chưa lùi ra sau mà vỗ lên túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một khối ngọc giản lớn. Đôi mắt hắn hiện lên vẻ suy tư, rồi nhanh chóng khắc lên khối ngọc giản này, sau đó đặt bên cạnh đoá hoa màu vàng.

Cách đó không xa, Thiên Cầm nhìn Vương Lâm chăm chú, ánh mắt hiện lên vẻ mê hoặc. Nàng không biết người trước mắt này rốt cuộc đang làm gì, vì sao không hái đám Diệu Kim quả kia xuống mà lại có những hành vi cổ quái như thế, nhìn hành động thì như là đang bố trí trận pháp vậy.

- Chẳng lẽ để lấy được Diệu Kim quả này còn cần phải có một trận pháp nào đó chăng? - Vẻ nghi hoặc trong mắt Thiên Cầm càng nặng.

Sau khi đem ngọc giản cuối cùng đặt xuống mặt đất, vẻ suy tư trong mắt của Vương Lâm cũng biến mất, thay vào đó là một tia sáng tỏ.

- Dựa theo ký ức của Đồ Ti, Diệu Kim quả này chỉ có thể chờ cho chu kỳ tự nhiên qua đi, tự nhiên héo rũ, cuối cùng dưới gốc mới có thể hình thành kim linh căn.

Nhưng lúc này hắn cũng không có thời gian để chờ đợi, hơn nữa chu kỳ hình thành linh căn của nó khi dài khi ngắn, thậm chí có khi cần đến mấy năm. Mà ta không có thời gian. Chỉ có thể dựa vào phương pháp điều hoà trong ký ức của Đồ Ti mà thôi.

Chẳng qua Cổ Thần sử dụng xương cốt của yêu thú còn ta lại sử dụng ngọc giản, hiệu quả chỉ sợ có chút không đủ.

Đối với điểm này Vương Lâm cũng có chút bất đắc dĩ. Bởi sự cường đại của Cổ Thần, hết thảy tài liệu đem ra sử dụng tự nhiên đều là thứ tốt nhất.

Khẽ lắc đầu, Vương Lâm đưa tay trái lên, kết thành một tư thế rất cổ quái. Loại thủ pháp này không phải là pháp quyết của tu sĩ mà là kế thừa trong ký ức của Đồ Ti.

- Một! – Vương Lâm thốt lên

Chú ngôn vừa thốt ra lập tức một đạo ánh sáng vàng từ thủ ấn trên tay trái của Vương Lâm khuếch tán ra, chiếu vào trên một khối ngọc giản trên mặt đất. Vừa bị tia ánh sáng màu vàng kia chạm vào, ngọc giản liền phát ra một âm thanh chói tai. Ngay sau đó, gần như chỉ trong chớp mắt ngọc giản nổ tung.

Vương Lâm nhìn thấy cảnh này hơi nhướn mày, dù là Thiên Cầm ở xa xa cũng thấy hoảng sợ.

Chẳng qua tuy ngọc giản bị nổ nhưng ánh sáng màu vàng bên trên chẳng những không tiêu tan mà màu sắc càng thêm lộng lẫy. Nháy mắt khi ngọc giản vỡ ra, lớp ánh sáng vàng liền lao ra dừng lại trên một khối ngọc giản khác.

Tiếp sau đó là những tiếng bang bang không ngừng vang lên. Gần như chỉ cần ánh sáng vàng đó đụng vào mỗi một khối ngọc giản thì nháy mắt đều khiến cho ngọc giản vỡ tan thành tro.

Hai mày của Vương Lâm càng nhíu chặt hơn. Vài tức sau, sau khi miếng ngọc giản cuối cùng vỡ nát, màu sắc của ánh sáng vàng kia đã biến thành màu vàng óng ánh, gần như không khác gì màu vàng của phiến hoa kia.

Khi lớp ánh sáng vàng bao phủ hoàn toàn phía trên phiến hoa thì dùng mắt thường cũng có thể thấy được rằng đoá hoa đang chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng dần trở nên héo rũ.

Không chỉ có đoá hoa mà ngay cả đám Diệu Kim quả cũng xuất hiện dấu hiệu khô nứt, dần héo rũ. Thậm chí ngay cả cành cây cũng như thế. Lúc này, dường như nó bị nướng dưới một ánh nắng mặt trời gay gắt vậy.

Văn thú giữa không trung nhìn thấy cảnh tượng này liền liên tục rên rỉ, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng. Nếu không phải đối với Vương Lâm tràn đầy cảm giác lưu luyến thì lúc này đây hắn sợ rằng đã sớm không kìm được, lao tới cướp đoạt rồi.

Về phần Thiên Cầm ở xa xa đáy lòng cũng thấy rất chua xót. Nàng nhìn chằm chằm vào đám Diệu Kim quả đang không ngừng khô héo mà nội tâm như rỉ máu, rất đau lòng.

Trái lại, thần sắc Vương Lâm vẫn như thường nhưng ánh mắt vẫn ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Diệu Kim quả đang không ngừng khô héo kia, không thốt ra câu nào. Không khí trong sơn cốc cũng đột nhiên trầm xuống.

Không lâu sau, đoá hoa màu vàng hoàn toàn héo rũ nhưng cũng không tiêu tán theo gió mà hình thành từng giọt chất lỏng màu vàng, theo cành cây dung nhập vào dưới nền đất.

Sau đoá hoa là Diệu Kim quả. Chúng cũng hoá thành những giọt chất lỏng màu vàng, dung nhập vào dưới nền đất.

Sau đó là toàn bộ cành cây. Quá trình này diễn ra chừng nửa nén hương, sau đó hết thảy những gì có trước đó toàn bộ đều biến mất, mặt đất trở nên trống trơn!

Văn thú rên rỉ một tiếng, lập tức kéo theo cái đầu lớn của mình bay lên, gầm rú trên không trung.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, đi vào nơi Diệu Kim quả biến mất, sau khi nhìn kỹ vài lần trong đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang. Hắn ngồi xuống, tay phải cắm vào bên trong bùn đất, sau đó khoé miệng hiện lên một nụ cười! Khi hắn đưa tay lên, chỉ thấy từng đạo hào quang mãnh liệt như ánh mặt trời lóng lánh trong tay phát ra.

Trong tay hắn có bốn cái rễ cây lớn như một ngón tay cái, kỳ dị giống như nhân sâm. Trên mỗi cái rễ ánh sáng vàng rất mạnh, khi người ta nhìn vào lại có cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân.

- Bốn cái kim linh căn! Nếu hình thành tự nhiên hắn là có thể đạt tới năm chiếc! - Đáy lòng Vương Lâm thầm nhủ.

Giữa không trung, giờ phút này Văn thú há hốc mồm mắt, nhìn chằm chằm vào kim linh căn trong tay của Vương Lâm. Đôi mắt của nó lộ ra thần thái cực kỳ cuồng nhiệt mà từ lúc sinh ra tới giờ chưa bao giờ xuất hiện quá!

Lại nói Thiên Cầm, lúc này cái miệng nhỏ của nàng cũng há ra, nhìn kim linh căn mà trong đầu trống rỗng. Giờ phút này nàng rõ ràng đã hiểu ra trước đây hết thảy là do kiến thức của chính mình qúa nông cạn mà thôi. Giá trị chân chính của Diệu Kim quả chính là gốc của nó.

Vương Lâm lấy ra một cái rễ, đặt lên mi tâm. Một lúc sau thần sắc hắn khẽ động

Linh căn này có chút tác dụng, có thể khiến cho kim thuộc tính của Thiên nghịch châu gia tăng. Nhưng sự gia tăng này thật sự quá ít. Vương Lâm tinh toán qua thì dù là đem toàn bộ số kim linh căn này dung nhập vào Nghịch Thiên châu thì sợ rằng cũng chỉ có thể gia tăng được khoảng một thành mà thôi.

Hắn than thầm một tiếng, gỡ cái rễ này xuống, trực tiếp ném cho Văn thú đang sắp phát điên.

Văn thú lập tức hét lớn một tiếng, ầm ầm chuyển động, trực tiếp há miệng đớp lấy cái kim linh căn, nuốt toàn bộ và trong cơ thể.

Bốn cái chỉ còn lại hai!

Sau khi Văn thú nuốt chửng, sự điên cuồng trong mắt cũng dần dần biến mất. Lúc này đây kim mang loé ra trên người nó không như trước đây chỉ loé lên vài cái rồi biến mất mà tỏa ra một cách rõ ràng.

Cuối cùng hai cánh của Văn thú chậm rãi nhỏ lại, khép vào với thân thể nó. Kim mang loé ra ngày càng đậm hơn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng như hình thành một cái lồng màu vàng, bao phủ hoàn toàn con Văn thú này bên trong.

Dần dần cái lồng màu vàng tối lại, hoàn toàn bọc lấy mình Văn thú, không thấy được chút nào bên trong nữa.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, thần thức mạnh mẽ tiến vào bên trong. Sau khi quan sát, ánh mắt hắn lộ ra một tia hài lòng.

- Văn thú này đã nuốt vào bao nhiêu là bảo bối cuối cùng cũng đã bắt đầu biến hoá. Có lẽ thực lực bây giờ sẽ đột phá rất mạnh.

Tay phải Vương Lâm chụp ra hư không, toàn bộ kim quang bao lấy Văn thú bị hắn thu vào trong túi trữ vật. Sau đó hắn hơi trầm ngâm, tay phải lại vỗ nhẹ. Một đạo thanh quang lập tức từ trong túi trữ vật xé gió lao ra.

Thanh quang này ở giữa không trung liền hoá thành một con Lôi Oa to như một hòn núi nhỏ. Nó thở phù một tiếng, trực tiếp rơi xuống mặt đất, trong hai mắt nó lộ ra một tia lười biếng.

Bất quá, bộ dáng lười biếng này hoàn toàn biến mất khi nhìn thấy hai cái kim linh căn trong tay của Vương Lâm.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, trực tiếp ném một sợi cho Lôi Oa.

Lôi Oa lập tức hóp bụng lại, một cái lưỡi đỏ như tia chớp xẹt ra, cuốn lấy sợi rễ giữa không trung, biến mất trong cơ thể của nó. Lúc này một âm thanh ầm ầm như sét đánh truyền ra từ trong cơ thể của Lôi Oa, cuối cùng hai mắt của nó chậm rãi khép lại, mơ hồ hiện ra một chút mệt mỏi.

Tay phải của Vương Lâm điểm vào không trung một cái, đem Lôi Oa thu vào trong túi trữ vật rồi nhìn về nữ tử Thiên Cầm trước sau vẫn chăm chú quan khán Vương Lâm.

Thiên Cầm thấy ánh mắt của Vương Lâm liên lập tức run lên, vội vàng khom người không dám nói gì.

- Ta có thể đoạt được kim linh căn này cũng coi như chiếm mất cơ duyên của ngươi. Một sợi kim linh căn cuối cùng này cho ngươi! - Vương Lâm nói xong, xé cái rễ cuối cùng ra, thu thân cây vào trong túi trữ vật, lưu lại cho bổn tôn. Thân mình hắn hoá thành một đạo khói nhẹ biến mất tại chỗ.

Thiên Cầm ngẩn ra, theo bản năng tiếp lấy sợi kim linh căn đang bay tới. Cảnh tượng trước mắt như ảo như mộng khiến nào có chút không thể nào tin được.

Quay đầu nhìn lại thì bóng dáng hắn cũng đã biến mất.

Thiên Cầm đứng yên lặng thật lâu, thu hồi lại sợ kim linh căn, đi tới bên người đồng môn của mình. Sau khi nhìn một lát, nàng than nhẹ một tiếng rồi hoá thành một đạo cầu vồng, rời khỏi nơi này.

Bóng dáng của Vương Lâm như điện, nhoáng lên trong Địa Ma Bắc giới, không lâu sau đã phóng qua một dãy núi, tiến vào chỗ sâu bên trong.

Ở một chỗ khác, lão già thấp người Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông vẻ mặt đang tái nhợt, khoanh chân ngồi trên một cái cây đại thụ, không dám có chút cử động nào. Cách một tấc trước mi tâm của lão là một thanh loan đao lặng lẽ bất động lơ lửng ở đó.

Cách thiên linh cái của lão một tấc, kiếm tiên đồng dạng cũng không chút nhúc nhích nhưng kiếm quang cũng nồng đậm không tiêu tán.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 514 Mục tiêu - Đông Hải!

Sau khi thấy Vương Lâm xuất hiện, ánh mắt lão già lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra.

- Vương đạo hữu, chuyện gì cũng hãy từ từ. Ngươi muốn biết sự tình gì thì hãy cứ hỏi không sao cả. Lão phu cam đoan đem tất cả những gì biết được trả lời, không dám nói dối.

Lão già thấp người cũng là bất đắc dĩ. Tu vi kém hơn so với đối phương, pháp bảo cũng không bằng. Khi mình bỏ chạy, tên Vương Lâm này cũng không thèm tự thân ra tay, chỉ tuỳ ý ném ra hai kiện pháp bảo, không ngờ thiếu chút nữa đã giết chết mình.

Phi kiếm kia thì không cần nói đến, ngoài sự cứng rắn ra, uy lực của kiếm quang cũng không quá lớn. Nhưng độ cứng rắn của nó thì chắc chắn xếp hàng đầu, khiến hắn rất đau đầu. Bất kể loại pháp bảo thần thông nào cũng không có chút hiệu quả nào với nó. Nếu không phải là đang chạy trối chết thì hắn kiểu gì cũng nghĩ biện pháp chiếm đoạt lấy nó để nghiên cứu một phen.

So với thanh phi kiếm này, chân chính khiến lão rơi vào kinh hãi, từ bỏ tất cả kháng cự là thanh loan đao quỷ dị khó lường kia.

Thanh loan đao này trong mắt lão già là như một viễn cổ ma thần chuyên thu nhặt sinh mạng. Tốc độ của nó quá nhanh, lúc nào cũng luôn dán chặt vào mi tâm lão. Lão như bị một bàn tay vô hình bóp lấy cổ, chỉ cần đối phương hơi dùng sức thì dù hắn chống cự như thế nào cũng không thể thoát chết được.

Do đó, lão già này không dám chạy trốn nữa, chỉ có thể cứ đứng như thế, bị một đao một kiếm giam giữ, đành chờ đợi Vương Lâm đến.

Nội tâm lão già lúc này chứa đầy chua xót, thậm chí trong lòng cực kỳ hối hận, không nên cùng với Thạch Phương đến Địa Tinh, cuối cùng trêu chọc phải sát tinh bực này!

Sự chết sống của Thạch Phương hắn đã không rảnh để mà chú ý nữa. Lúc này đáy lòng hắn chỉ suy nghĩ làm thế nào mới có thể bảo mệnh được.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào lão già, trên tay phải có mấy luồng khí xám chậm rãi lưu động, bình thản nói:

- Nhiều năm trước, khi Kiếm Tôn từ trên tiên giới về có phát sinh việc gì lạ thường? Ta chỉ cho ngươi một cơ hội. Nếu do dự, chết! Nếu không trả lời được, chết! Nếu trả lời khác với Thạch Phương, chết!

Lão già này ngẩn ra, nhưng sau đó không chút do dự nói:

- Lúc Kiếm Tôn đại nhân trở về có một đạo kiếm hồn cực kỳ đáng sợ từ phía chân trời phá không truy kích, đánh nhau mấy ngày với Kiếm Tôn. Cuối cùng kiếm hồn này tan vỡ, hơn một phần ba trong số đó bị Kiếm Tôn đại nhân phong ấn, áp chế tại chỗ sâu bên trong Đông Hải Yêu Linh chi môn!

Ánh mắt Vương Lâm lại loé lên, lập tức hỏi tiếp:

- Đông Hải Yêu Linh chi môn này có gì huyền diệu?

Lão già này không dám do dự, nhanh chóng nói:

- Đông Hải Yêu Linh chi môn là một trong ba đại cấm địa của bên ngoài Thiên Vận tinh. Quyền quản lý một vạn năm thay đổi một lần. Lúc này chính là do Đại La Kiếm Tông ta quản lý. Bên trong nó có Cổ Yêu tồn tại. Yêu Linh chi môn cứ năm ngàn năm mở ra một lần. Sau khi mở ra, các tông phái trên Thiên Vận tinh đều phái đệ tử tiến vào để tìm bắt Cổ Yêu. Thật ra tìm bắt Cổ Yêu chỉ là thứ yếu. Mục đích chủ yếu đi vào Đông Hải Yêu Linh chi môn chính là một sự thí huyện, huyết tinh thí luyện. Mức độ nguy hiểm ở đó rất cao. Thậm chí có thể nói, số người đi ra càng ít thì càng nhận được nhiều chỗ tốt. Chân chính chỗ tốt chính là nháy mắt khi đi ra sẽ được một lần Đông Hải Yêu Linh quán đính. - Nói tới đây, trong mắt lão già thấp người này lộ ra đầy vẻ tham lam.

- Yêu Linh quán đính? - Ánh mắt Vương Lâm cực kỳ ngưng trọng.

- Đúng thế, Yêu Linh quán đỉnh có thể trợ giúp tu sĩ, khiến cho tu vi được cưỡng ép tăng lên một cảnh giới! Nếu đúng lúc Vấn Đỉnh mà tiếp nhận quán đính thì cơ hội đạt tới Vấn Đỉnh sẽ gia tăng vô số lần. Đương nhiên, nếu đã đạt tới tu vi Vấn Đỉnh, như thế nương theo Yêu Linh quán đính thì lại có thể bước tiếp một bước. Nếu đã tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, sau khi quán đính không chừng có thể đột phá một bước, tiến vào Âm Dương nhị ý, đạt được tuổi thọ mấy vạn năm, thân thể bất diệt! Cho nên mỗi khi Yêu Linh chi môn mở ra sau năm ngàn năm, chính là đại sự của

Thiên Vận Tinh ta, rất nhiều người tham gia. Tuy nhiên, bên trong Đông Hải Yêu Linh chi môn có rất nhiều hung hiểm. Muốn đạt được nhất định phải có trả giá. Người mà có thể đi vào đều là những người nổi bật. Hơn nữa, tục truyền nếu chỉ có một người có thể đi ra thì có thể được Yêu Linh chi môn ban cho một loại hạ phẩm tiên thuật hoàn chỉnh mà từ trước tới nay chưa từng bao giờ xuất hiện.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, ánh mắt chợt loé lên, tâm niệm khẽ động. Hứa Lập Quốc cảm nhận được, bên trên thanh loan đao lập tức phát ra u mang, nháy mắt đã xuyên qua đầu của lão già, đâm xuyên ra sau gáy.

Thân mình lão già thấp người này run lên một cái, một ngụm tiên huyết từ trong miệng phun ra, hai mắt ảm đảm, chỉ vào Vương Lâm. Dần dần hai mắt nhắm lại, ngã xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa.

Tay phải Vương Lâm vẫy nhẹ, thanh loan đao và kiếm tiên lập tức trở lại trong túi trữ vật. Sau đó thân mình hắn loé lên, biến mất.

Sau khi Vương Lâm biến mất chừng ba nén nhang, lão già thấp người ở trên mặt đất bỗng nhiên mở hai mắt ra. Vết thương trên mi tâm nhu động một cách quỷ dị, nhanh chóng khép lại.

Hắn thở sâu, thần thái có chút uể oải, quay đầu, độc ác nhìn lại hư không phía sau, lẩm bẩm:

- Muốn giết ta sao? Không dễ dàng như thế đâu! Lão phu tu luyện Tam phân thần thức thuật, có thể tái sinh ba lần. Không ngờ hôm nay phải dùng mất một lần cuối cùng. Vương Lâm! Đợi lão phu trở lại Đại La Kiếm Tông sẽ nghĩ ra biện pháp để đưa ngươi vào chỗ chết, trả thù việc hôm nay!

Hai mắt hắn loé ra hàn mang, thân mình nhoáng lên, hướng về phương xa nhanh chóng bay đi.

Chỉ có điều!

Nháy mắt ngay khi bóng dáng hắn khẽ di động, hai làn khí xám từ trong dãy núi vô thanh vô tức xông ra, tốc độ cực nhanh, trực tiếp phá không lao tới.

Sắc mặt của lão già lập tức đại biến, không chút do dự quát khẽ:

- Tán!

Vừa thốt lời, xung quanh thân thể hắn lập tức xuất hiện một làn khí giống như gợn sóng, khuếch tán ra xung quanh, muốn ngăn cản đám bụi khí đang công tới kia.

Cùng lúc đó, lão già thấp người đạp về phía sau một bước, nửa thân mình lập tức tiến vào bên trong hư không, muốn thuấn di mà đi. Nhưng đã quá chậm.

Hai làn khí xám kia căn bản không thèm quan tâm đến gợn sóng trong không khí mà trực tiếp xuyên qua, như một cái xiềng xích huy vũ, cắm sâu vào bên trong cơ thể của lão già thấp người.

Lão già sắc mặt lập tức trắng bệch, cười thảm một tiếng. Lão có thể cảm nhận được hai làn khí xám đang xoay tròn một cách điên cuồng trong cơ thể mình. Mỗi một vòng xoay, sức sống của lão sẽ biến mất một chút.

Lúc này Vương Lâm đang phi hành ở chỗ sâu bên trong Địa Ma Bắc giới. Bên ngoài thân thể hắn có một làn khí xám khi đậm, khi nhạt. Nhất là đầu ngón tay phải, có mấy đạo khí xám cũng đang xoay tròn xuyên qua các kẽ hở giữa các ngón tay.

Ngay khi đang phi hành, bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ động, nhìn về phía sau, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Một lúc sau, một đạo khí xám từ phía sau Vương Lâm xuyên qua rừng cây lao đến, hoá thành một quả cầu màu xám lặng lẽ ở trước người hắn.

Hắn liếc mắt nhìn quả cầu xám một cái, tay phải chụp vào hư không, bắt khối cầu vào trong tay. Khi mở tay ra, chút khí xám cũng đã biến mất

sạch sẽ.

Bóng dáng Vương Lâm như điện, cả người hoá thành một luồng khí xám rất lớn, nhanh chóng hướng về chỗ sâu bên trong Địa Ma Bắc giới mà lao đến.

- Thời gian không đợi người! Đông Hải Yêu Linh chi môn này đúng là thích hợp cho ta tu luyện Sát lục tiên quyết. Đay là một trong số những nguyên nhân ta phải đi! Chu Dật tiền bối đối với ta có ơn. Cả đời Vương Lâm ta, người có ơn tất phải báo đáp. Hắn bị Kiếm Tôn phong ấn trong Đông Hải Yêu Linh. Ta cần phải hết sức cứu ra. Đây là nguyên nhân thứ hai. Thiên Vận Tử sư phụ luôn theo ý trời mà làm, quyết không làm ra việc mà không hiểu rõ. Người bảo ta đi vào Đông Hải tất có lý do nào đó. Ta nếu không đi ngược lại có chút đối nghịch lại mệnh lệnh. Do đó ở lại Thiên Vận Tông cũng sẽ khó khăn, đây là nguyên nhân thứ ba.

- Cũng không biết bên trong Đông Hải Yêu Linh chi môn có thể có cơ duyên đạt được vật nào có khả năng gia tăng kim thuộc tính không?! Nếu Nghịch Thiên châu đạt tới viên mãn, thì Uyển nhi cũng sẽ có lợi rất nhiều, biết đâu lại có thể khiến nàng thức tỉnh lại! - Tay phải Vương Lâm xoa xoa mi tâm, trong mắt hiện lên một chút ấm áp nhớ về chuyện cũ.

Nghĩ đến Lý Mộ Uyển, trái tim lạnh như băng của Vương Lâm cũng xuất hiện một tia ấm áp. Lý Mộ Uyển là người duy nhất ở trong trái tim hắn, người duy nhất cùng hắn đi đến Thiên Vận Tinh.

- Uyển nhi… - Vương Lâm trầm mặc. Một lúc sau, hắn than thầm một tiếng, rồi biến mất.

Địa Ma Bắc giới, càng đi vào sâu thì càng có nhiều yêu thú mạnh mẽ sinh sống. Thậm chí hoang thú, tương đương với tu vi Vấn Đỉnh ở trong phạm vi ba mươi dặm cũng tồn tại không hề ít.

Trong mười ngày gần đây, Địa Ma Bắc giới như tràn ngập toàn là khí xám. Vô số những luồng khí xám từ khắp mọi nơi dâng lên, mang đi sức sống vô tận.

Chẳng qua, những làn khí đó lại không tiếp cận đến phạm vi ba mươi vạn dặm ở giữa nên cũng không quá mức khiến cho đám hoang thú này chú ý. Lại thêm gần mười ngày nữa trôi qua, những luồng khí đó liền biến mất sạch sẽ, cho nên cũng không phát sinh biến cố gì.

Mười ngày sau, chỉ còn có sáu ngày là hết thời gian ba tháng ước định đi Đông Hải Yêu Linh, Vương Lâm từ trong Địa Ma Bắc giới đi ra.

Thoạt nhìn, hắn so với nhiều ngày trước thì sát khí che dấu đã hơn một phần. Trong hai mắt hắn thi thoảng lại xuất hiện một luồng khí xám. Nhất là trên năm ngón tay bên tay phải có năm đạo khí xám xoay tròn, điên cuồng lưu chuyển giữa các kẽ tay, phát ra từng trận gào rít rất nhỏ.

Thanh âm này như ẩn chứa một lực lượng kỳ dị nào đó, khiến hết thảy những ai nghe thấy tâm thân đều không tự chủ được, bị nó hấp dẫn.

-Sát lục tiên quyết coi như có chút thành tựu! - Đi ra khỏi Địa Ma Bắc giới, thần sắc của Vương Lâm lãnh đạm, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

- Chuyển hoá sinh lực thành Sinh ấn quả không ít khó khăn, lần giết chóc này mà cuối cùng cũng chỉ có ngưng kết ra được ba phân…

Trên mi tâm của Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một đạo phù văn màu xám. Phù văn này cũng không phức tạp nhưng tràn ngập một cỗ sinh lực. Nó vừa xuất hiện liền lập tức lan ra vô tận. Gần như chỉ trong nháy mắt, nó đã từ mi tâm tràn ngập cả người Vương Lâm.

Ngay sau đó, trên mi tâm hắn lại xuất hiện một phù văn đồng dạng loé ra. Cuối cùng tổng cộng có ba cái phù văn, toàn bộ kéo dài bao phủ lấy thân thể Vương Lâm.

Cúi đầu nhin kỹ thân thể mình, tay phải Vương Lâm khép ngón tay thành kiếm chỉ, nhẹ nhàng miết qua. Lập tức từ chỗ tiếp xúc vang lên từng trận âm thanh ma sát, kiếm chỉ cũng không thể xuyên thấu vào được.

- Đông Hải…

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn hướng xa xa, ánh mắt lộ ra một tia quyết đoán.

Yasha

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 515: Vì sao Đông Hải.

Trong bầu trời sao mênh mông bên ngoài Thiên Vận Tinh có một nơi rất thần bí.

Chỗ này từ xa nhìn lại giống như một mảnh những vật gì đó bập bềnh tương hỗ và ngưng tụ lại với nhau tạo thành một mặt biển rộng, căn bản không thể nhìn thấy đâu là tận cùng.

Xanh và đỏ là hai màu đơn điệu ở nơi đây, mặt biển chỗ này cứ cách nhau năm ngàn năm lại bập bênh lên xuống một lần. Lúc đó trên mặt biển sẽ phát ra một lực lượng kỳ dị, lực lượng này quanh quẩn trong không gian, có rất nhiều vật rất kỳ dị bị lực lượng kia giam cầm, rồi tất cả đều bị hút vào bên trong.

Trong những vật này có thi hài, có pháp bảo, nói chung là có tất cả mọi thứ.

Nơi đây giống như một bảo tàng, cứ năm nghìn năm lại hấp thu một lần. Nhưng nó chưa bao giờ phóng thích ra, nên muốn tìm pháp bảo chỉ có cách đi vào lục lọi.

Không một ai biết nơi đây được hình thành như thế nào, nghe nói khi Thiên Vận Tinh xuất hiện thì chỗ này đã sớm tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Nghe đồn nơi đây năm xưa chính là tiên phủ của một tiên quân cường đại trên tiên giới. Sau khi tiên giới tan vỡ, chỗ này không biết vì sao cũng chịu ảnh hưởng rồi cuối cùng trở về trạng thái cũ. Trên thực tế thì trạng thái này cũng chỉ là một loại pháp thuật bảo vệ. Nếu người nào có cơ duyên được đi vào bên trong thì nhất định sẽ khôi phục lại tiên phủ trở lại như lúc đầu.

Còn có người nghe đồn nơi đây trên thực tế là một không gian thông đạo không biết tên. Nếu đi vào chỗ này nói không chừng có thể tìm được một thế giới khác trong truyền thuyết đứng trên cả tiên giới.

Tóm lại những tin đồn về nơi đây thì nhiều không kể xiết, trong đó tuyệt đại bộ phận đều tự nhận là hoàn toàn chính xác giống như đã có những chứng cứ rất xác thực.

Đại dương này không ai biết được nó có từ khi nào, nhưng chỗ này lại ở phía đông Thiên Vận Tinh nên dần dà được người ta gọi là Thiên Vận Đông Hải.

Ngày Thiên Vận Tử thành đạo từng mời mấy người bạn tốt, trong đó có cả Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu người mà trước giờ chưa bao giờ nể mặt lão, mấy người bọn họ tạo thành một nhóm rồi đi đến Đông Hải tiến hành ba lần thăm dò.

Ba lần đi vào tìm kiếm thì hai lần đầu tiên đều trở về tay không. Chỉ có lần cuối cùng thì đoàn người mới tiến vào được bên trong, nhưng sau đó đi ra chỉ còn lại một nửa quân số.

Sau lần đó, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận Tử tách ra. Rất nhiều năm sau, hai người vẫn một mực không nói ra những chuyện gì đã phát sinh ở lần thứ ba đi vào Đông Hải.

Nhưng sau đó Thiên Vận Tử lại nói ra một câu!

- Trong đông hải có Cổ Yêu tồn tại, chỗ đó từ nay về sau sẽ là một trong những cấm địa của Thiên Vận Tinh ta, cửa Đông Hải Yêu Linh!

Lúc đó từ Cổ Yêu truyền ra được rất nhiều người nhớ kỹ.

Đông Hải Yêu Linh cũng được người của Tu Chân Liên Minh đến kiểm tra, nhưng đối với chuyện có người ngoài tiến vào Đông Hải thì lần đầu tiên Thiên Vận Tử và Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, thậm chí còn có những lão quái tu vi cao thâm khác lại có thái độ giống nhau.

Quyết không cho phép bất kỳ người ngoài nào tiến vào chỗ này, đây là cấm địa của Thiên Vận Tinh ta!

Loại tình trạng này giằng co rất lâu, dần dần cửa Đông Hải Yêu Linh đã tự nhiên trở thành một chỗ cấm địa của Thiên Vận Tinh.

Những nơi thần bí như cửa Đông Hải Yêu Linh trong tinh không tuy không nhiều nhưng cũng tuyệt đối không phải là ít. Vì vậy Tu Chân Liên Minh cũng không muốn vì một mảnh đất thần bí mà dẫn đến việc sứt mẻ tình cảm với số lượng lớn tu sĩ trên Thiên Vận Tinh, trong mắt bọn họ thì việc này không đáng.

Cứ năm nghìn năm thì cửa Đông Hải Yêu Linh lại mở ra một lần, nó là chuyện đại sự bậc nhất trên Thiên Vận Tinh. Trong nháy mắt khi nó mở ra sẽ có hiện tượng thủy triều duy trì liên tục mấy tháng trời.

Hiện tượng thủy triều này do lực lượng kỳ dị bên trong Đông Hải Yêu Linh khuếch tán ra dày đặc trong một phạm vi. Hễ là tu sĩ ở đây đều có thể nhìn thấy có rất nhiều kỳ trân dị bảo, pháp quyết tiên thuật, thi hài

yêu thú, những vật kỳ dị, tất cả đều giống như bị thôn phệ, tất cả mọi thứ từ bốn phương tám hướng bị hút vào trong Đông Hải.

Mỗi khi đến ngày này, hầu như tất cả lão quái trên Thiên Vận Tinh đều phái đệ tử đi vào. Chuyện này tuy có rất nhiều nguy hiểm nhưng nếu lỡ mất cơ duyên thì rất đáng tiếc, không bằng cứ thử một lần.

Cửa Đông Hải Yêu Linh của Thiên Vận Tinh mỗi lần mở ra thì số lượng người đi vào rất nhiều, ít thì hơn một trăm nhiều thì cũng hơn nghìn. Những người này tu vi thấp nhất cũng là Anh Biến, còn cao nhất thì thậm chí còn có người vừa mới tiến vào Âm Dương Hư Thực Nhị Ý.

Nhưng cao nhất cũng chỉ là như vậy, trên Thiên Vận Tinh có một quy định nghiêm khắc đối với những người tiến vào chỗ này. Nếu tu vi người nào vượt quá Vấn Đỉnh thì nhất quyết không cho vào.

Dù sao các tông phái đệ tử đến đây đều có sự chuẩn bị, cửa dù được mở ra cũng chỉ mở ra một nửa, nhờ đó mà những nguy hiểm ở bên trong sẽ giảm đi một chút, không đến mức làm cho tất cả táng mạng trong đó.

Nhưng thế sự không được như ý muốn, tất cả mọi chuyện đều phải đợi đến ngày thủy triều lên, có lực hút xuất hiện. Nếu có những vật nghịch thiên xuất hiện thì lần mở ra này sẽ làm cho những lão quái động tâm, một khi bọn họ động tâm thì ở cửa Đông Hải Yêu Linh sẽ trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Lúc này thời gian đến khi cửa Đông Hải Yêu Linh mở ra chỉ còn năm ngày.

Nhưng lúc này trong hư không bên ngoài Đông Hải đã có rất nhiều tu sĩ, tất cả đều là những người chuẩn bị đang chuẩn bị để lần này tiến vào trong. Bọn họ mặc cái loại đạo phục khác nhau, tuy hai bên đứng xen kẽ vào nhau nhưng cũng có sự phân biệt rõ ràng, từng đệ tử của các tông phái đứng cùng một chỗ làm không khí trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Thời gian dần trôi qua, những tu sĩ đến Đông Hải ngày càng nhiều. Lâu lâu lại có một vài lão quái đã rất lâu chưa từng lộ diện mang đệ tử đến. Mỗi khi loại người này xuất hiện thì sẽ làm cho mọi người ở đây trở nên xôn xao, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều phải nhanh chóng tránh ra tạo thành một con đường.

Vào một ngày, trong hư không ngoài Đông Hải xuất hiện một đạo hồng quang gần như che phủ cả bầu trời. Cùng lúc này, mùi máu tanh nồng đậm đột nhiên tràn ngập khắp bốn phía làm cho một phạm vi rộng trở thành một thế giới màu đỏ.

-Huyết Tổ!

Luồng khí mùi máu tanh vừa mới xuất hiện thì lập tức có người nhận ra thân phận của người đang đến. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tuyệt đại đa số tu sĩ lập tức ngừng xôn xao.

Chỉ thấy trong luồng sáng màu máu, một bức tượng huyết sắc khổng lồ bằng ngọc thạch từ trong tinh không chậm rãi bay tới. Trên tượng ngọc có một người con gái với cặp mắt như phượng hoàng, bờ mi cong vút. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng lại ngồi trên tượng ngọc huyết sắc nên tạo thành một sự đối lập mạnh mẽ đập thẳng vào mắt tất cả mọi người.

Tuy nàng ngồi nhưng vẫn thấy được dáng người rất thon thả, mái tóc màu đen, gương mặt trái xoan trắng noãn, làn da mịn màng trắng bóng như thủy tinh, chiếc mũi tinh xảo. Đặc biệt là đôi mắt phượng đang phát ra những luồng sáng giống như ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước làm phản chiếu những ánh sáng lấp lánh, bên trong ánh mắt lại ẩn chứa sự thâm thúy và u hàn không muốn người khác biết. Nếu người nào không cẩn thận mà nhìn vào thì kết quả sẽ là vạn kiếp bất phục. Nàng ngồi trên huyết ngọc bay thẳng tới, những nơi nàng đi qua tất cả các tu sĩ đều phải ồn ào tản ra tọa thành một con đường. Người con gái này bay thẳng một đường đến ngoài Đông Hải Yêu Linh rồi dừng lại ở một chỗ tương đối trống trãi.

Một đường bay tới nàng không nói một chữ nào, khi huyết ngọc đã ngừng nàng lại nhắm chặt đôi mắt.

Nàng vẫn khoanh chân ngồi trên huyết ngọc.

- Diêu Tích Tuyết, con gái Huyết Tổ!

Lập tức có rất nhiều tu sĩ nhận ra được thân phận của cô gái.

Huyết Tổ Diêu Tinh Hải là một lão quái trong phạm vi Thiên Vận Tinh. Người này tu vi thông thiên, đã bảy lần khiêu chiến với Thiên Vận Tử. Tuy cuối cùng toàn bộ đều thất bại nhưng tu vi người này lại càng ngày càng cao. Đặc biệt là cuộc chiến lần thứ bảy với Thiên Vận Tử, lão lại thi triển ra một thân Huyết Công kinh người.

Người này độc chiếm một tinh cầu bên ngoài Thiên Vận Tinh, lão ở trên đó khai hoang nạp huyết tu luyện ma công.

Cả đời Diêu Tinh Hải không thu một người đồ đệ nào, chỉ có một người con gái được lão coi là một hòn ngọc quý. Lão đem tất cả công pháp trên người truyền thụ lại cho con gái rồi ngịch thiên cải mệnh thành tựu những pháp thuật thần thông.

Hai người phụ nữ của lão quanh năm cư ngụ trên Huyết Tinh không tiếp xúc với người ngoài, nhưng như vậy lại càng không có người nào dám chọc vào.

Những chuyện này tạm thời gác lại không nhắc tới. Lúc này trên mặt đất trong năm phó tinh ngoài Thiên Vận Tinh, bên ngoài một tòa truyền tống trận pháp khổng lồ trong phạm vi Huyền Uyên phái, thiếu tông chủ Tôn Vân Sơn của Huyền Uyên Phái đang yên lặng đứng thẳng, trong tay hắn đang cầm một chiếc quạt thúy ngọc. Hắn vô thức đập thân quạt vào lòng bàn tay, tuy ánh mắt hắn vẫn còn bình tĩnh nhưng chốc chốc lại nhìn về phương xa.

Phía sau hắn có ba người đi theo!

Ba người này đều là những lão già đầu tóc trắng xóa. Bọn họ mặc quần áo rất giản dị, nhưng đứng ở đó lại tản ra một luồng khí tức kinh người làm cho bầu không khí ở khắp bốn phía trở nên mỏng manh.

Bên ngoài có mấy trăm đệ tử Huyền Uyên phái, bọn họ ngồi ở những chỗ khác nhau bên ngoài truyền tống trận nhắm mắt thổ nạp không nói một lời, chỉ cần một tiếng ra lệnh thì bọn họ lập tức toàn lực phóng thích linh lực trong cơ thể để phối hợp với tiên ngọc mở trận pháp.

Tôn Vân Sơn khẽ đập quạt ngọc vào lòng bàn tay, vẻ mặt hắn vẫn một mực bình tĩnh không có chút mất kiên nhẫn nào.

Không lâu sau, một đám mây hồng từ phương xa nhanh chóng phóng đến. Tôn Vân Sơn nhướng mày, trong mắt hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Hắn thu cây quạt trong tay lại rồi nhìn về phía áng mây hồng ở phía chân trời.

Chỉ thấy luồng sáng màu hồng nhạt kia dùng một tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã phóng đến trước mặt. Sau khi xoay chuyển một vòng nó hạ xuống bên ngoài Tôn Vân Sơn mười trượng rồi hóa thành một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi.

Cô gái này mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, nước da trong suốt và long lanh như thủy tinh, tướng mạo cả người giống như một bức tượng

ngọc. Nàng đứng đó, một mùi thơm thoang thoảng lập tức tỏa ra không khí, giống như một cây Bách Linh mọc lên trong khe sâu, nếu người khác nhìn thấy sẽ trở nên say đắm.

- Ca ca, huynh đáp ứng với muội, nếu muội có thể vượt qua được thì huynh phải để muội đi!

Cái miệng nhỏ nhắn trên gương mặt cô gái vểnh lên, nàng nói nhanh một câu.

Tôn Vân Sơn trừng mắt, quát lớn:

- Hồ đồ! Với tu vi của muội thì không thể đi lên Đông Hải Yêu Linh được. Tuy phụ thân đã bế quan nhưng đã ra lệnh không được cho muội đi! Huyền Nhất! Bắt nàng mang về tông phái cho ta!

Một người trong ba lão già đứng sau lưng Tôn Vân Sơn lập tức tiến về phía trước một bước. Lão trực tiếp đi đến bên cạnh cô gái rồi ôm quyền nói:

- Tiểu thư, đừng làm khó Huyền Nhất!

Cô gái kia hừ một tiếng, không thèm nhìn Huyền Nhất, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Tôn Vân Sơn, nói:

- Mẹ đã đồng ý rồi!

Tôn Vân Sơn đang muốn nói thì đột nhiên vẻ mặt khẽ động. Hắn không thèm để ý đến người con gái này nữa mà nhìn về phía chân trời xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

- Vương huynh! Tôn mỗ chờ huynh đã lâu!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 516: Hành trình của Tham Lang.

Tôn Vân Sơn còn chưa kịp dứt lời thì một đạo cầu vồng tử quang từ chân trời xa đã phá không phóng đến với tốc độ cực nhanh giống như sấm sét. Trong nháy mắt đã đến bên cạnh rồi rơi xuống mặt đất hóa thành Vương Lâm.

- Trên đường có một vài chuyện làm trì hoãn thời gian, không nghĩ đến Tôn huynh vẫn ở chỗ này chờ tại hạ!

Vương Lâm mỉm cười rồi ôm quyền nói.

Tôn Vân Sơn cười ha ha, nói:

- Không sao, vốn ngày hôm qua ta định đi đến Đông Hải Yêu Linh, chẳng qua nghe nói Vương huynh lần này là người được Thiên Vận Tử tiền bối cử đi. Cho nên tại hạ cân nhắc đợi thêm vài ngày để hai người chúng ta cùng đi cho có bạn, chẳng phải sẽ vui vẻ hơn sao?

Vương Lâm cười nhã nhặn, hắn gật đầu nói:

- Làm phiền rồi!

Nói xong ánh mắt hắn đảo qua mấy người đang đứng bên cạnh Tôn Vân Sơn.

Tôn Vân Sơn cười nói:

- Ba người này là trưởng lão Huyền Uyên phái của ta, chuyến này phụ trách an toàn cho tại hạ. Dù sao tu vi của ta cũng không được cao thâm như Vương huynh, mà lần này đi lên Đông Hải lại có rất nhiều nguy hiểm. Ôi! Nếu không phải gia phụ nhất định bắt ta đi, ta cũng không muốn đi đến Đông Hải!

Vương Lâm cười khẽ, nói:

- Nói chuyện với Tôn huynh cũng rất thú vị!

Lúc này người con gái mặc áo hồng bên cạnh lại chuyển ánh mắt quan sát Vương Lâm, trong mắt nàng đột nhiên lóe lên một tia kinh ngạc.

Tôn Vân Sơn chỉ sang người con gái bên cạnh, nói:

- Vương huynh! Đây là xá muội Tôn Nhược Nam!

Nói xong, hắn trừng mắt lên nhìn về phía người con gái, quát lớn:

- Vị này là Vương Lâm Vương đạo hữu, là đệ tử của Thiên Vận Tử tiền bối, muội mau ra mắt đi!

Tôn Nhược Nam nhăn mũi, hướng về phía Vương Lâm thi lễ, dùng giọng giống như chim Bách Linh nói:

- Nhược Nam ra mắt Vương đại ca!

Vương Lâm mỉm cười gật đầu, chỉ đảo mắt sang nàng một lần rồi chuyển ánh mắt nhìn vào trong trận pháp.

Tôn Vân Sơn rất nhanh nhạy, tất nhiên hiểu ý Vương Lâm, vì vậy nói:

- Vương huynh! Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi!

Vương Lâm gật đầu, hai người cùng nhau bước vào trong trận pháp.

- Huyền Nhất! Ngươi quay lại đi!

Trong lúc Tôn Vân Sơn cất bước, hắn quay đầu lại chậm rãi nói.

Huyền Nhất không nhiều lời lập tức xoay người đi vào trận pháp, hai lão già còn lại cũng tiến vào bên trong. Lúc này bên ngoài trận pháp chỉ còn lại một mình cô gái mặc áo hồng. Nàng hung hăng dậm chân một cái rồi hướng về phía Tôn Vân Sơn nũng nịu hô lớn:

- Ca ca! Huynh cho muội đi với!

- Không được!

Tôn Vân Sơn không chút do dự nói.

- Mở trận pháp!

Dưới tiếng quát khẽ của Tôn Vân Sơn, mấy trăm đệ tử bên ngoài trận pháp lập tức mở hai mắt rồi vận chuyển linh lực trong cơ thể. Một luồng linh lực khổng lồ từ trong cơ thể bọn họ điên cuồng lao ra dung nhập vào trong trận pháp.

Trận này không phải loại thường mà là trận pháp trong tinh không, muốn mở nó phải dùng một số lượng tinh thạch và tiên ngọc khổng lồ.

Trên trận pháp truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, một lực lượng to lớn từ trong trận pháp điên cuồng truyền ra bên ngoài tạo thành một con sóng lớn khuếch tán ra khắp bốn phía.

Quần áo của mấy trăm người đệ tử lập tức bị cuồng phong thổi tung lên phát ra những âm thanh phần phật, vẻ mặt đám người trở nên tái nhợt nhưng cơ thể lại không động đậy.

Sau khoảnh khắc, một cầu vồng cao trên trăm trượng đột nhiên xuất hiện trong trận pháp rồi điên cuồng phóng lên trời ngập thẳng vào những tầng mây, những luồng sáng từ trên cầu vồng liên tục tỏa ra khắp bốn phía. Dần dần một nửa bầu trời đã bị bao phủ bởi những cơn sóng.

Những con sóng này duy trì liên tục nửa nén hương mới chậm rãi tiêu tán.

Nhưng trong nháy mắt khi cầu vồng trên trận pháp đâm thẳng vào khoảng không, trong ánh mắt của cô gái nãy giờ vẫn đang đứng bên ngoài trận pháp đột nhiên lóe lên vẻ đắc ý. Tay phải nàng khẽ vuốt vào túi trữ vật, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một khối ngọc giản.

- Hừ! Huynh không cho đi thì ta lén đi theo. Miếng truyền tống ngọc giản bám theo của cha đã bị ta lén lấy ra. Có vật này ta cũng có thể đi theo các người, nói không chừng lần này ta có thể tìm được bảo vật gì đó ở Đông Hải Yêu Linh đấy!

Ngọc giản kia vừa mới xuất hiện trong tay nàng thì lập tức phát ra những luồng bạch quang, gần như chỉ trong nháy mắt đã bao quanh toàn thân cô gái này lại. Chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, cơ thể cô gái đã hóa thành một sợi tơ nhỏ màu trắng, nó trực tiếp phóng vào trong đạo cầu vồng đang đâm vào khoảng không rồi lập tức biến mất.

Tinh không phía đông bên ngoài Thiên Vận Tinh, ở cửa Đông Hải Yêu Linh.

Thời gian Đông Hải Yêu Linh mở ra chỉ còn ba ngày!

Số lượng tu sĩ đang đứng khắp bốn phía rất đông, sợ rằng cũng không dưới một vạn. Nhưng đám người này cũng không phải tất cả đều quyết định đi vào, trong đó có một bộ phận chỉ đến đây xem hiện tượng thủy triều mà thôi.

Dù sao thì rất nhiều năm mới có hiện tượng này một lần, có khi là cả đời tu sĩ chỉ có thể thấy một lần.

Dù sao cũng không thể tiến vào Âm Dương Hư Thực Nhị Ý nên tuổi thọ cũng không thể đột phá được tầng hạn chế, thọ nguyên không thể thăng hoa thì tất nhiên sẽ không thể sống lâu hơn năm nghìn năm.

Rất nhiều lão quái ngày thường rất ít khi xuất hiện, bây giờ cũng lần lượt đi đến cửa Đông Hải Yêu Linh. Những lão quái này có khi đi tới một mình nhưng cũng có khi dẫn cả đệ tử tới. Nhưng mỗi khi những người này xuất hiện lại cực kỳ ngang ngược chiếm lấy một vị trí.

Nhưng như vậy cũng chẳng có người nào dám đụng vào.

May mà những người này cũng có quen biết lẫn nhau, cho dù chiếm lấy một vị trí cũng rất ít khi xuất hiện xung đột. Chẳng hạn như bây giờ ở phạm vi trăm trượng bên cạnh con gái Huyết Tổ Diêu Tích Tuyết không có người nào dám tiến vào nửa bước, mà thời gian đến khi cửa Đông Hải Yêu Linh được mở ra chỉ còn lại hai ngày.

Trên tinh không đột nhiên xuất hiện một luồng sáng khổng lồ giống như tinh quang, luồng sáng này rất mạnh. Nhìn qua giống như tất cả những ngôi sao trên tinh không đang điên cuồng phóng tới chỗ này dung hợp lại.

Khi ánh hào quang xuất hiện thì lập tức tạo ra một lực lượng uy áp không thể tưởng tượng nổi, giống như một cơn bão khổng lồ đang phá vỡ khoảng không phóng tới.

Giờ khắc này ngoại trừ một số lão quái đã thành danh, thì tất cả tu sĩ ở đây đều biến sắc. Ngay cả con gái Huyết Tổ Diêu Tích Tuyết cũng phải mở hai mắt nhìn vào chùm sáng trong hư vô đang gào thét phóng tới như vô cùng vô tận.

- Kiếm Tôn!

Diêu Tích Tuyết khẽ than nhẹ.

Trong nháy mắt, tinh quang đang từ xa phóng tới lại hóa thành một thanh kiếm cổ, đột nhiên từng đạo kiếm khí phóng ra mang theo một luồng thiên uy nồng đậm. Khi thanh kiếm này đến gần thì tất cả tu sĩ bên ngoài cửa Đông Hải Yêu Linh vội vàng tránh ra tạo thành một con đường.

Cảnh tượng này còn long trọng hơn so với bất cứ lão quái nào tới đây.

Trong luồng kiếm mang khổng lồ có một đầu thú cực lớn gầm rống rồi phóng ra. Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ngồi khoanh chân trên Hùng Lân thú, ánh mắt lão sáng như đuốc.

Sau lưng lão là bốn đạo kiếm quang hư ảnh, chúng lấp lánh dữ dội làm cho người này càng thêm uy phong!

Có mười hai người đi theo Kiếm Tôn!

Mười hai người này sau lưng đều đeo những thanh đại kiếm rất cổ, trên những thanh kiếm này có đủ loại yêu thú được huyễn hóa ra, tạo thành mười hai con thú với những hình dạng khác nhau.

- Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử!

Trong tu sĩ khắp bốn phía lập tức có người nhận ra thân phận của mười hai người này.

Những người trên Thiên Vận Tinh đều biết Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu cả đời chỉ đối lập với Thiên Vận Tử. Cuộc chiến giữa hai người đã liên tục kéo dài không biết bao nhiêu năm tháng, bây giờ vẫn còn đang tiếp tục.

Chẳng qua Kiếm Tôn này lúc nào cũng bị người ta đè đầu nhưng lão lại không bao giờ thỏa hiệp, vẫn luôn đứng vào thế đối lập.

Thiên Vận Tông có Thiên Vận Thất Tử, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu hắn lại tạo ra Đại La Kiếm Tông Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử!

Thiên Vận Thất Tử có tiên thuật truyền thừa, Đại La Kiếm Tông Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử của lão cũng có Yêu Linh thủ hộ.

Kiếm Tôn vừa đến, ngoài cửa Đông Hải Yêu Linh lập tức lộ ra một khoảng trống có chu vi trăm dặm, trong đó chỉ có Kiếm Tôn và Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử.

Lúc này vẻ mật Lăng Thiên Hậu trở nên âm trầm, lão vốn không muốn đi đến đây sớm, chẳng qua chuyến này đi vào cửa Yêu Linh đối với lão lại cực kỳ trọng yếu. Ánh mắt Lăng Thiên Hậu nhìn về phía mặt biển đang bập bềnh ở phía trước, trong mắt lại hiện lên một chút hồi ức.

Năm xưa khi lão từ tiên giới quay về thì đạo kiếm hồn kia cứ liên tục làm phiền, không nghĩ đến uy lực của kiếm hồn lại làm lão kinh hãi đến như vậy. Cuối cùng lão đem đạo kiếm hồn kia bỏ vào bên trong Đông Hải Yêu Linh, dùng bí thuật nhốt nó vào bên trong.

Lần này hắn muốn mượn hiện tượng thủy triều năm nghìn năm mới có một lần để kiếm hồn hoàn toàn bị hút vào sâu trong Đông Hải, làm nó

vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại được.

- Kiếm hồn này là vật của vị nữ quân tiên giới. Vật này tuy không thể coi thường, nhưng nếu lão phu đã không thể sử dụng được thì quyết không thể để nó rơi vào tay người khác, đặc biệt là Thiên Vận lão tặc!

Lăng Thiên Hậu hừ nhẹ một tiếng, trên mặt lão lộ ra vẻ âm trầm.

Lăng Thiên Hậu đang trầm tư thì đột nhiên vẻ mặt khẽ động. Lão ngẩng đầu nhìn chỗ thật xa trong hư vô, trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một luồng hàn khí âm u có màu xanh, nó đang bay đến như tên bắn. Khi nó dừng lại thì hóa thành những bộ xương khô khổng lồ, những bộ xương này cũng không dưới mấy nghìn cái.

Thậm chí còn có một số bộ xương vẫn còn dính máu thịt, trong đám xương khô này có một cái cực lớn, rõ ràng là một bộ xương khổng lồ của một con mãnh thú thượng cổ nào đó, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên đống xương cốt dày đặc này.

Toàn thân người này được bao phủ bên trong một mảnh tử khí nhìn không rõ diện mạo. Những hư ảnh của đám khô lâu ở bốn phía quanh cơ thể hắn lấp lóe một cách quỷ dị, chúng xếp lại với nhau dày đặc và vô cùng vô tận giống như một cánh rừng xương cốt.

Hắn xông thẳng đến giống như đi vào chốn không người. Hắn trực tiếp phá toái hư không, xuất hiện trong phạm vi trăm dặm của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu mà trước đó không một ai dám tiến vào.

- Lăng Thiên lão hữu!

Người đàn ông trung niên toàn thân bao phủ đầy tử khí đang khoanh chân ngồi trên đầu bộ xương cự thú đột nhiên cất giọng khàn khàn rồi cười lớn nói.

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu mỉm cười nói:

- Tham Lang!

Tham Lang này không ngờ lại chính là tên muốn thôn phệ thượng cổ tu sĩ để khôi phục tu vi trên Chu Tước Tinh, đồng thời hắn còn muốn truy tìm sợi tơ Thiên Kiếp, muốn tìm Vương Lâm.

Người này năm xưa chính là một trong những chủ hung muốn cướp đoạt Hạt Châu Thiên Nghịch của Tư Đồ Nam.

Hắn vì tránh mặt Tư Đồ Nam mà rời khỏi Chu Tước Tinh, tìm đến nhờ vả lão hữu Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ngày xưa!

- Thương thế của ngươi vì sao lại trở nên nghiêm trọng như vậy?

Với tu vi của mình, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu liếc mắt đã nhìn ra những vết thương chưa lành trên thân thể Tham Lang.

- Việc này rất khó nói rõ trong chốc lát được. Trước đó ta đi đến Đại La Kiếm Tông tìm ngươi, biết được ngươi đi đến chỗ này mới vội vàng chạy theo. Ta muốn tặng ngươi một cơ duyên cực lớn, nếu lần này hai người chúng ta nắm chắc cơ hội, ngươi muốn đè đầu lão nhi Thiên Vận Tử sẽ dễ như trở bàn tay!

Ánh mắt Tham Lang lấp lóe một tia u quang, hắn chậm rãi nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 517: Tâm tư của Tham Lang.

Ánh mắt Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu chợt lóe lên, lão chậm rãi nói:

- Không biết là cơ duyên gì mà Tham Lang ngươi lại để ý đến như vậy?

Tham Lang trầm ngâm giây lát, hắn cắn răng ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu rồi khẽ nói:

- Kiếm Tôn ngươi đã nghe nói mấy vạn năm trước Tu Chân Liên Minh từng phát ra một thông cáo để tìm một loại vật phẩm, vật đó chính là một hạt châu. Đồng thời còn dùng một bộ thượng phẩm tiên thuật hoàn chỉnh để làm phần thưởng! Thượng phẩm tiên thuật đấy, đây chính là một phần thưởng lớn chưa từng có của Tu Chân Liên Minh từ khi thành lập đến nay. Căn cứ vào những manh mối ta biết được thì thượng phẩm tiên thuật hoàn chỉnh này trong Tu Chân Liên Minh tuyệt đối không quá mười bộ!

Ánh mắt Lăng Thiên Hậu trở nên ngưng trọng, lão ung dung nói:

- Ngươi bị thương có liên quan đến hạt châu đó sao?

Tham Lang gật đầu rồi cười khổ nói:

- Chuyện năm xưa không nhắc đến nữa, tu vi của ta không đủ, nhưng nếu như Kiếm Tôn ngươi chịu xuất thủ thì chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ngẩng đầu nhìn lên hư không, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói:

- Việc này đợi sau khi chuyện Đông Hải Yêu Linh kết thúc, ngươi và ta bàn bạc lại cũng không muộn. Nhưng trước đó thì Tham Lang ngươi phải giúp ta làm một chuyện!

Ánh mắt Tham Lang chợt lóe, nói:

- Không biết Kiếm Tôn có chuyện gì mà phải cần ta đi làm?

- Ngươi tiến vào trong cửa Đông Hải Yêu Linh bảo vệ cho mười hai tên đệ tử của ta được bình an, để bọn họ hoàn thành những nhiệm vụ bí mật ta đã giao. Nếu ngươi làm được, ta sẽ giúp ngươi một phen!

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ung dung nói.

Vẻ mặt Tham Lang trầm hẳn xuống, hắn phất tay áo nói:

- Lăng Thiên Hậu, ngươi giúp ta sao? Nói như vậy là có ý gì?

Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu nghiêng người nhìn về phía Tham Lang, mặt lão không chút thay đổi, bình thản nói:

- Tham Lang, khi Lăng Thiên Hậu ta oai phong trên tinh không thì ngươi còn chưa bước đi trên tinh cầu tu chân. Tâm cơ của ngươi đã hiện rõ trước mặt ta, nếu không phải ngươi bị người giữ hạt châu bức bách thì có thể chạy một quãng đường xa đến Thiên Vận Tinh tìm ta sao?

- Sợ rằng nếu ngày hôm nay ta đuổi ngươi đi, thì không bao lâu sau ta và ngươi sẽ sinh tử cách biệt rồi!

Tham Lang trở nên âm trầm, khoảnh khắc sau hắn khẽ mỉm cười, nói:

- Kiếm Tôn đại nhân quá đa nghi rồi! Chuyến đi này nếu có thêm Tham Lang ta thì tất nhiên sẽ bảo vệ đệ tử của Kiếm Tôn được bình an! Chẳng qua ta nghe nói cửa Đông Hải Yêu Linh có chút huyền diệu, với tu vi của ta không biết có được tiến vào không… ….

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi. Lần này ngươi đã bị thương mà ta lại là người mở cửa Yêu Linh, tất nhiên sẽ cho ngươi đi vào!

Lăng Thiên Hậu bình thản nói.

Tham Lang gật đầu, hắn không nói thêm gì nữa.

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, có một đám mây bảy màu từ phương xa trong tinh không chậm rãi bay tới.

Ánh mắt Tham Lang chợt lóe, cả người hắn đột nhiên biến mất ngay tại chỗ. Nếu nhìn kỹ thì hắn lúc này hóa thành một bóng ma đứng sát phía sau Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu không chút nhúc nhích.

Đám mây bảy màu còn chưa đến gần thì một luồng cảm giác hòa bình và tốt lành lập tức bao phủ khắp khoảng không. Dưới những luồng sáng bảy màu lấp lóe, Thiên Vận Tử mặc quần áo màu trắng bước đến từ trong hư không.

Thiên Vận Tử vừa đi đến lập tức hướng về bốn phía gật đầu và mỉm cười với những tu sĩ có giao hảo, sau lưng lão có chín người đi theo.

Chín người này mặc trên người những bộ quần áo khác biệt, nhưng những ánh mắt đều như điện, tu vi rất cao.

Trong đó cũng có lão lục Trần Đào đệ tử Tử hệ từng cùng Vương Lâm tranh đoạt phong hào Thiên Vận Thất Tử.

Lúc này Trần Đào mặc quần áo màu tím, từng luồng uy áp mạnh mẽ từ trên người hắn liên tục tỏa ra khắp bốn phía. Cả người hắn lúc này nhìn qua giống như một thanh kiếm sắc chuẩn bị xuất ra ngoài.

Nhóm mười người Thiên Vận Tử ung dung đi đến, tu sĩ khắp bốn phía đều phải ôm quyền cung nghênh rồi tự giác đứng tránh ra tạo thành một con đường. Tình cảnh này còn long trọng hơn khi Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu đến.

Khoảnh khắc khi nhóm người Thiên Vận Tử đi đến bên ngoài cửa Đông Hải Yêu Linh cách chỗ của Kiếm Tôn không quá trăm trượng. Lúc này tất cả ánh mắt của tu sĩ khắp bốn phía đều tập trung lại đây.

Ngoại trừ những người này, có rất nhiều lão quái thành danh từ chỗ của mình dùng một loại ánh mắt xem náo nhiệt nhìn về phía Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận Tử.

Lúc này có thể nói là tất cả những người có bản lĩnh cao cường trên khắp Thiên Vận Tinh và toàn bộ những tinh cầu xunh quanh đều đã tập trung ở nơi đây, ngoài cửa Đông Hải Yêu Linh. Lúc này ở đây đã tập trung tất cả lực lượng mạnh mẽ nhất của toàn bộ Thiên Vận Tinh thất cấp Tu Chân Quốc.

Thời khắc hoàng kim năm nghìn năm mới có một lần chỉ còn một ngày nữa là bắt đầu triển khai!

Đến lúc đó khi cánh cửa Yêu Linh được mở ra, khoảnh khắc đó chắc chắn sẽ rất khó quên đối với tất cả những người lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy hiện tượng thủy triều. Nó sẽ làm cho tất cả những người

muốn đi vào Đông Hải Yêu Linh một điều ngạc nhiên cao độ, rồi mọi người sẽ bắt đầu một cuộc thí luyện tàn khốc.

Vẻ mặt Thiên Vận Tử vẫn như thường, hắn đứng ở chỗ đó có rất nhiều tu sĩ đến bái kiến. Trong lúc nói chuyện và cười đùa, ánh mắt Thiên Vận Tử đảo qua khắp bốn phía giống như đang tìm kiếm một cái gì đó.

Chín người đệ tử của Thiên Vận Tông đang đứng ở phía sau cũng ồn ào nói chuyện với những người khác, trong số đó chỉ có Trần Đào dùng ánh mắt bình tĩnh đảo qua khắp bốn phía.

- Vì sao hắn không tới?

Trần Đào hơi nhíu mày.

Ngày cuối cùng trước khi cửa Đông Hải Yêu Linh được mở ra đã chậm rãi trôi qua.

Hôm nay chính là một ngày hoàng kim năm nghìn năm mới có một lần, khi cửa Đông Hải được mở ra.

Vùng đất được gọi là Đông Hải kia đang trôi nổi trong hư vô, khoảnh khắc này cũng trở nên có chút khác biệt. Tốc độ chuyển động của những vật đang trôi nổi trong vô cùng vô tận rõ ràng đã nhanh hơn một chút.

Những biến hóa này lập tức gây ra sự chú ý ở tu sĩ khắp bốn phía.

Đúng lúc này đột nhiên ánh mắt Trần Đào chợt lóe, hắn mạnh mẽ quay đầu nhìn về phương xa, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười.

Chỉ thấy ở phương xa có mấy đạo cầu vồng đang gào thét phóng tới. Bọn họ đến cũng không gây ra nhiều sự chú ý của tu sĩ, nhưng ánh mắt Trần Đào lại tập trung đến thân ảnh trong một luồng tử sắc.

- Lão Thất… ….

Trong mắt Trần Đào lộ ra tia sáng kỳ dị.

Thiên Vận Tử đảo mắt nhìn thoáng qua thân ảnh trong đạo tử sắc đang từ phương xa phóng tới, lão khẽ mỉm cười cũng không nói câu nào.

Vương Lâm từ rất xa đã nhìn thấy đám người Thiên Vận Tử. Trong lúc phi hành, hắn liền ôm quyền hướng về Tôn Vân Sơn ở bên cạnh, nói:

- Tôn huynh! Tại hạ phải đi đến chỗ sư môn, chúng ta tách ra ở đây, nếu có cơ hội sẽ gặp lại trong Đông Hải Yêu Linh!

Vẻ mặt Tôn Vân Sơn đang có chút âm trầm, rõ ràng vì phải vội vàng lên đường, lúc này vào đến ngày cuối cùng mới chạy kịp đến đây. Sau khi nghe thấy lời nói của Vương Lâm, hắn nở một nụ cười rất ôn hòa, nói:

- Sau khi đi vào bên trong, mong rằng Vương huynh chiếu cố cho một chút!

- Tôn huynh không nên khách khí!

Vương Lâm mỉm cười, hắn tiến một bước về phía trước trong nháy mắt đã hóa thành một ngọn khói xanh rồi trực tiếp phóng thẳng về chỗ Thiên Vận Tử.

Vương Lâm hóa thành một thân ảnh tử sắc rồi phóng tới như điện, chưa đến gần đã nghe thấy những tiếng rít gào. Vẻ mặt hắn rất bình thản, trong ánh mắt lóe lên một tia khí xám, nhìn qua thì không kém chút nào so với Trần Đào.

Hắn vừa động thì lập tức thu hút được ánh mắt của một số tu sĩ. Những tu sĩ này vừa nhìn thấy Vương Lâm mặc quần áo màu tử sắc, bên hông lại có tử sắc lệnh bài, những người thông thạo tin tức đã lập tức đoán được thân phận của Vương Lâm.

- Thiên Vận Tông Tử Hệ Lão Thất, Vương Lâm!

Diêu Tích Tuyết đang ngồi trên huyết sắc ngọc thạch đột nhiên cũng phải mở rộng hai mắt. Lúc này ánh mắt nàng chuyển lên người Vương Lâm đang phóng tới ở phương xa, sau khi quan sát cẩn thận vài lần nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

- Phụ thân bảo ta phải lưu ý nhiều hơn tới tên đệ tử mới được thu nhận của Thiên Vận Tử. Cũng không biết vì sao với tu vi của người này thoạt nhìn thì cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng vừa mới gia nhập vào Thiên Vận Tông lại được Thiên Vận Tử chỉ đích danh cho tiến vào trong Đông Hải, điều này quả thật làm người ta cảm thấy kinh ngạc.

Diêu Tích Tuyết thầm nghĩ trong lòng. Vương Lâm phóng thẳng tới, rất nhanh đã đến chỗ Thiên Vận Tử. Hắn cung kính đứng thẳng người, bình thản nói:

- Đệ tử Vương Lâm, tham kiến sư tôn!

Thiên Vận Tử mỉm cười, nói:

- Ngươi đi ra đứng ở phía sau vi sư. Hôm nay là việc trọng đại năm nghìn năm mới có một lần, ngươi cần phải xem trọng, nói không chừng trong lúc thủy triều lên xuống sẽ lấy được một số bảo vật.

Thiên Vận Tử nói xong, lại nhìn Vương Lâm một cái đầy thâm ý, sau đó lão không nói thêm lời nào.

Vương Lâm gật đầu vâng dạ, hắn đi ra phía sau Thiên Vận Tử rồi đứng vào thành một hàng với chín đồng môn khác.

Ánh mắt của chín người này đều đảo qua người Vương Lâm. Trong những ánh mắt đó, ngoại trừ Trần Đào là có chút kỳ dị, những người còn lại không có bất cứ sắc thái tình cảm nào giống như đang nhìn một người xa lạ.

Tất nhiên Vương Lâm cũng chẳng thèm nhìn kỹ chín người này. Hắn chỉ đảo mắt qua, biết được trong đó có ba nữ sáu nam mà thôi.

Khi Vương Lâm xuất hiện thì ánh mắt Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu khẽ trở nên ngưng trọng. Dù sao lão cũng cảm thấy người này có chút quen mặt. Trước đây khi mừng thọ Thiên Vận Tử lão cũng có loại cảm giác này, nhưng lão lại nghĩ không ra đã gặp người này ở đâu.

- A!

Phía sau Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu truyền ra một tiếng kinh hô của Tham Lang.

- Ngươi biết người này sao?

Lăng Thiên Hậu khẽ hỏi.

- Người này ta không biết, nhưng trên người hắn lại sinh ra một loại cảm giác rất quen thuộc giống như một cố nhân năm xưa!

Tham Lang đang giấu người trong chỗ tăm tối, ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia tinh quang, nhưng hắn lại lập tức thu hồi ánh mắt.

Vương Lâm vừa xuất hiện lập tức dẫn tới sự chú ý của những lão quái thành danh khắp bốn phía. Chỉ có một nguyên nhân để những người này chú ý đến Vương Lâm, đó là người được Thiên Vận Tử thu làm đồ đệ tuyệt đối không đơn giản. Tất cả mọi thứ đều được Thiên Vận Tử xem trên cơ duyên, khi thu đệ tử nếu người nào không có cơ duyên thì sẽ không bao giờ được lão nhìn trúng.

Cho dù không biết cơ duyên này phù hợp với mình hay phù hợp với những đệ tử khác.

Đúng lúc này đột nhiên trên toàn bộ Đông Hải truyền ra những tiếng nổ ầm ầm rất nhỏ, âm thanh này xuất hiện giống như một hòn đá được ném xuống mặt nước tạo ra những đợt sóng lăn tăn.

Khoảnh khắc này, tất cả ánh mắt của hơn một vạn tu sĩ đều tập trung vào Đông Hải Yêu Linh, tập trung vào những vật vô cùng vô tận đang trôi nổi bồng bềnh bên trong. Lúc này bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh, trong đám tu sĩ bốn phía có một số người không phải là lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy hiện tượng thủy triều năm nghìn năm mới có một lần này, nhưng mỗi lần nhìn thấy thì cảm giác chấn động trong tâm thần lại không bao giờ giảm mà càng ngày càng thêm kịch liệt.

Hầu như tất cả những tu sĩ đã được nhìn thấy hiện tượng thủy triều này trong lòng đều khẳng định một chuyện, Đông Hải này trước đây không biết bao nhiêu năm chắc chắn là một mảnh đất làm người ta cực kỳ chấn động.

Nếu không thì tuyệt đối không thể nào tạo ra hiện tượng thủy triều làm người ta chấn động như vậy. Tất cả mọi chuyện giống như một đám mây bí ẩn đang bao phủ trên đỉnh đầu của tất cả mọi người ở Thiên Vận Tinh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 518: Thủy triều.

Cửa Đông Hải Yêu Linh, hiện tượng thủy triều càng ngày càng nhanh theo tốc độ chuyển động bập bềnh của những vật bên trong, những tiếng

nổ ầm ầm cũng càng lúc càng kịch liệt. Cuối cùng những tiếng nổ vang lên liên tục rồi vang vọng về phía chân trời, truyền vào trong hư vô, trên mặt nước bập bềnh vang lên những tiếng nổ ầm ầm vô cùng vô tận.

Lúc này mặt biển bập bềnh giống như một dòng nham thạch nóng bỏng sắp phun trào. Có rất nhiều vật đang cuồn cuộn trôi nổi trên mặt nước, giống như một đám u hồn đã được chôn cất nhiều vạn năm đột nhiên bây giờ lại cố gắng giãy dụa muốn thoát ra khỏi những trói buộc ở chỗ này.

Những tiếng nổ ầm ầm đã ngập tràn trời đất rồi vang vọng trong tinh không hư vô, những âm thanh này mạnh mẽ đến mức không gì so sánh được, truyền vào trong tai tất cả tu sĩ giống như những tiếng sấm động vang dội trong vô tận.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn cẩn thận nhìn về phía mặt biển đang bập bềnh trong vô cùng vô tận.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy nơi đây, tất cả mọi việc ở đây cực kỳ xa lạ đối với hắn. Tất cả những gì hắn biết về Đông Hải Yêu Linh đều được người khác nói ra và được Tôn Vân Sơn nói cho hắn biết trên đường đi.

Ngay cả hiện tượng thủy triều hắn cũng chỉ nghe người ta nói, nhưng trong đầu lại không có bất cứ hình tượng nào.

- Thủy triều năm nghìn năm một lần, phải cẩn thận quan sát xem có những gì kỳ dị!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên một tia tinh quang.

Lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ lên mặt biển vô tận đang bập bềnh kia, những tiếng nổ ầm ầm ở bên trong càng lúc càng dữ dội. Cuối cùng trong mặt biển đột nhiên truyền ra những âm thanh rít gào kịch liệt.

Âm thanh này cực kỳ chói tai giống như tiếng quỷ khóc sói gào. Nhưng trong nháy mắt khi âm thanh này xuất hiện, đột nhiên tất cả những vật đang trôi nổi bập bềnh khẽ run lên rồi chậm rãi xoay tròn, giống như có một lực lượng kỳ dị nào đó đang điều khiển.

Chuyển động xoay tròn này đúng là long trời lở đất, nó vừa chuyển động thì toàn bộ bầu trời cũng chuyển động theo. Trong đám tu sĩ ở bốn phía có một số người tu vi không đủ, cơ thể họ không tự chủ được bị hất văng về phía trước. Nếu không có những người ở bên cạnh giữ lại thì trong lúc ngỡ ngàng chắc chắn sẽ liều lĩnh phóng thẳng về phía trước rồi chui vào trong vòng xoáy. Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, đạo tâm của hắn rất kiên định tất nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi những thần thông xoay tròn này. Hắn lạnh lùng nhìn lại cũng không nói tiếng nào.

Chỉ thấy mặt biển trong Đông Hải Yêu Linh đang xoay chuyển, những âm thanh sắc nhọn càng lúc càng chói tai thậm chí còn lớn hơn những tiếng nổ ầm ầm từ trong truyền ra. Đúng lúc này một luồng khí thanh sắc

đột nhiên bốc lên trên những vật đang bập bềnh trong Đông Hải Yêu Linh rồi chậm rãi khuếch tán ra ngoài.

Chất khí này vừa mới xuất hiện lập tức khuếch tán về khắp bốn phía. Hầu như chỉ trong nháy mắt, những vật đang cuộn trào trong mắt tất cả mọi người ở đây đã hoàn toàn bị luồng khí màu xanh này bao phủ.

Nhưng những luồng thanh khí này lại điên cuồng bốc lên rồi ngưng tụ lại ở một vị trí trung tâm. Cảnh tượng này xảy ra giống như được một lực lượng vô hình ở bốn phương tám hướng thúc đẩy, làm cho tất cả thanh khí và những vật đang trôi nổi trên mặt biển đều phải hướng về vị trí trung tâm ngưng tụ lại.

Trong nháy mắt!

Toàn bộ tinh không đột nhiên chấn động mạnh, tất cả thanh khí, tất cả những vật đang bập bềnh trên mặt biển đều đã ngưng tụ lại ở cùng một chỗ tạo thành một vật kỳ dị giống như mắt quỷ.

Mắt quỷ này cũng không hề đứng yên mà liên tục ngưng tụ lại từ bốn phương tám hướng. Dần dần nó càng ngày càng cao, càng lúc càng lớn, cuối cùng đạt đến độ cao trên ngàn trượng.

- Bắt đầu rồi!

Trong ánh mắt Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu lộ ra một tia sáng kỳ dị, lão lẩm bẩm.

- Lần này không biết những vật gì sẽ bị hút đến!

Trong ánh mắt bình tĩnh của Thiên Vận Tử ngầm lấp lánh một tia sáng bảy màu.

Giờ khắc này trong đám tu sĩ, hễ là người nào đã từng được nhìn thấy Đông Hải Yêu Linh mở ra một lần đều bắt đầu ngưng thần định khí. Ánh mắt bọn họ như điện nhìn chằm chằm vào cột thanh khí giống như một con suối đang liên tục tăng độ cao kia.

Lúc này cột khí thanh sắc giống như một cánh tay đang giơ lên tinh không ra sức chống đỡ tất cả mọi thứ. Nó sừng sửng giữa tinh không, độ cao của nó được kéo dài vô tận. Hầu như chỉ trong nháy mắt nó đã đi đến phạm vi mà dùng thần thức có thể thăm dò được.

Lúc này trong mắt Vương Lâm hiện ra vẻ kinh ngạc, hắn thấy trên cột khí thanh sắc liên tục được kéo dài này đang chậm rãi tản ra một cổ uy áp còn nồng đậm hơn thiên uy gấp nhiều lần.

Chỉ là một tia uy áp mà lập tức làm cho Vương Lâm cảm thấy giống như bị Thập Vạn Đại Sơn đè lên người. Thậm chí hắn còn nghe thấy trong cơ thể phát ra những tiếng rắc rắc giống như sắp tan vỡ tới nơi.

- Quá mạnh!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra cái nhìn không chịu khuất phục. Một đạo khí xám đột nhiên lóe ra trên mi tâm hắn, nó hóa thành ký hiệu rồi lập tức bao trùm khắp toàn thân. Lúc này cổ áp lực kia mới chậm rãi đạt đến một mức cực hạn mà hắn có thể chịu đựng được.

Vương Lâm thì như vậy nhưng một số lượng lớn tu sĩ ở khắp bốn phía lại thua kém hơn rất nhiều. Vẻ mặt mỗi người trong số bọn họ đều trở nên trắng nhợt rồi đồng loạt rút lui về phía sau. Thậm chí có nhiều người nếu không được sư môn trưởng bối giúp đỡ thì sợ rằng dưới một tia uy áp sẽ lập tức vỡ nát người ra mà chết.

Đúng lúc này một hình ảnh có thể làm cho tất cả tu sĩ cả đời khó quên đột nhiên hiện ra!

Chỉ thấy cột khí thanh sắc khổng lồ lúc này đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm rồi tan vỡ. Từng luồng hào quang hồng sắc từ trong những chỗ sụp đổ liên tục lóe ra. Luồng sáng này vừa lan ra thì lập tức điên cuồng tản ra khắp bốn phía, thậm chí còn xuyên qua thân thể của những tu sĩ rồi trực tiếp đâm sâu vào trong không gian.

Cột khí thanh sắc liên tục sụp đổ thì hồng quang càng ngày càng nhiều. Nó điên cuồng lao ra rồi tràn ra khắp bốn phía với một tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này nếu ở một góc độ khác thì có thể rõ ràng nhìn thấy cửa Đông Hải Yêu Linh một trong tam đại cấm địa ở phía đông Thiên Vận Tinh đang bị bao phủ trong hai màu xanh đỏ.

Thanh quang đang dần tiêu tán, thay vào đó là hồng quang vô tận, nó không phải có màu như máu, mà là một màu đỏ chói sáng như những tia nắng gắt.

Hồng quang tỏa ra giống như ánh mặt trời, từ vị trí trung tâm trên Đông Hải Yêu Linh tràn ra khắp bốn phía như vô cùng vô tận.

Hồng quang cụ thể lan xa đến nơi đâu, ngoại trừ một vài người thì tất cả những người khác đều không thể biết được.

Nhưng ở trên một số tinh cầu hoang ở bên ngoài Thiên Vận Tinh không biết bao xa, lúc này chúng cũng bị luồng hồng quang này bao phủ. Thậm chí ngay cả trên Chu Tước Tinh ở rất xa, lúc này Chu Vũ Thái đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở hai mắt, chỉ thấy toàn bộ bầu trời Chu Tước Tinh đột nhiên trở nên đỏ rực.

Những tinh cầu ở rất xa cũng bị luồng hồng quang từ trong cửa Đông Hải Yêu Linh phía đông Thiên Vận Tinh bao phủ, cứ năm nghìn năm đạo hồng quang này lại được phát ra một lần, rốt cuộc nó bao phủ một cự ly bao nhiêu thì không thể nào tính toán cho rõ ràng được.

Đạo hồng quang này đột nhiên dừng lại không tràn ra nữa, giống như đã đạt đến mức độ cực hạn. Nhưng trong nháy mắt khi hồng quang ngừng lại, tất cả những nơi được hồng quang bao phủ đột nhiên xuất hiện một dị biến kinh thiên động địa.

Trong tinh không, trong tinh cầu, trong hư vô, tất cả mọi thứ, pháp bảo, ngọc giản, linh thạch, tiên ngọc, thi hài, cổ kiếm, tàn bảo, tiên quyết, thượng cổ tu bảo...Tất cả mọi vật chất, tất cả mọi của cải, bất kể có hư hại hay không, chỉ cần là vật vô chủ mà nằm trong phạm vi của hồng quang thì đều trở nên rung động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 519: Lệnh bài.

Loại rung động này duy trì liên tục trong một khoảng thời gian không dài nhưng sức ảnh hưởng của nó lại vượt quá sức tưởng tượng. Trong khoảnh khắc này, hễ là những vật vô chủ nằm trong hồng quang đều chấn động kịch liệt.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ trên những tinh cầu tu chân bị hồng quang đảo qua, không phải tất cả đều hiểu nguyên nhân sinh ra nó. Thậm chí hầu như tuyệt đại bộ phận đều tự nghĩ ra những suy đoán hoàn toàn khác biệt về luồng hồng quang trên bầu trời mỗi năm nghìn năm lại xảy ra một lần này.

Chỉ có một số rất ít những người chân chính có đại thần thông mới nhận ra lai lịch của luồng hồng quang này. Đồng thời cũng biết cửa Đông Hải Chi Linh bên ngoài Thiên Vận Tinh đã mở ra.

Khi Những luồng hồng quang này tản ra thì không phải hiện tượng thủy triều đã kết thúc, chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Luồng hồng quang kia ngừng lại sau một khoảnh khắc đột nhiên lại lấp lánh một cách dữ dội. Lần này nó không lan ra bên ngoài mà điên cuồng rút lại bằng với tốc độ đã khếch tán trước đó.

Nó rút về giống như thủy triều với khí thế không thể chống đỡ nổi, lấy một lực lượng kỳ dị không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng thu hồi lại Đông Hải ngoài Thiên Vận Tinh.

Nếu như chỉ có hồng quang rút đi thì cũng được, nhưng đi theo nó còn có một số lượng vô tận các loại pháp bảo, linh thạch, ngọc giản, tiên ngọc…Tất cả mọi thứ pháp bảo vô chủ.

Thậm chí còn có một số yêu thú kỳ dị, hoặc những linh vật cường đại sinh tồn trong tinh không.

Tất cả những vật và pháp bảo này đều bị hiện tượng thủy triều do cửa Đông Hải Yêu Linh ngoài Thiên Vận Tinh thôn phệ trở về. Chúng nó được bao bọc bên trong hồng quang, dùng tốc độ khó mà tưởng tượng được điên cuồng rút về làm tinh không vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Tốc độ quay về chậm hơn một chút so với tốc độ khuếch tán của hồng quang nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm. Nếu như từ một góc độ khác nhìn lại có thể thấy, lấy cửa Đông Hải Yêu Linh bên ngoài Thiên Vận Tinh làm một điểm trung tâm, trong một phạm vi vô cùng vô tận, hồng quang đang nhanh chóng rút về giống như thủy triều.

Giờ khắc này, hồng quang xuyên qua không gian, xuyên qua tinh không, xuyên qua tất cả hành tinh tu chân, giống như trước mặt hồng quang không có tồn tại bất cứ cái gì tồn tại. Chỉ qua ba nén hương, tất cả tu sĩ khắp bốn phía bên ngoài cửa Đông Hải Yêu Linh đều nhìn thấy nơi cuối chân trời hoặc những nơi xa khắp bốn phía, hồng sắc đang cuồn cuộn quay về giống như vạn mã bôn đăng.

Những con sóng hồng quang này cuộn lại thành hình tròn cuốn sạch mọi thứ vào bên trong rồi phóng về cửa Đông Hải Yêu Linh.

Hai mắt Vương Lâm mạnh mẽ co rút lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng. Cảnh tượng thủy triều vừa rồi đã làm hắn sinh ra một cảm giác đặc biệt không chân thật. Nhưng lúc này sau khi hắn nhìn thấy một loạt hồng quang cuộn tròn lại rồi phóng về ở bốn phương tám hướng, thì hắn lại thầm thở ra một hơi thật sâu.

Trên thực tế thì vào giờ khắc này không chỉ có Vương Lâm mà trong đám tu sĩ ở bốn phía hễ là người nào lần đầu tiên được nhìn thấy cửa Đông Hải Yêu Linh được mở ra rồi thủy triều xuất hiện ngay sau đó, thì nổi kinh hãi trong lòng cũng không kém Vương Lâm là mấy. Có một số người đã hoàn toàn lạc bước vào trong những chấn động, mất đi cảm ứng với đạo tâm.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy hồng quang thì nó đang là những cơn sóng ở tận phía chân trời, nhưng sau khi hít vào một hơi rồi nhìn lại, ngọn sóng hồng quang lại đang gào thét phóng qua. Cả đám chúng nó trực tiếp phóng thẳng qua bên cạnh những tu sĩ.

Cùng lúc này, những đám ngọc giản, khối khối tinh thạch, một đống tiên ngọc, cả núi pháp bảo…Rất nhiều vật làm cho mắt người nhìn vào phải long lên sòng sọc đều được bọc vào trong hồng quang rồi dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua những tu sĩ ở khắp bốn phía.

Một số yêu thú với thân hình khổng lồ, thi hài, và những pháp bảo cực lớn cũng phóng thẳng qua nhóm tu sĩ, nhưng trên những bảo vật này đều có hồng quang bao bọc. Trong luồng hồng quang này ẩn chứa một lực lượng kỳ dị có thể điều khiển được những bảo vật ở bên trong. Khoảnh khắc này những bảo vật kia giống như mất đi sự ngưng hình, nó trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của những tu sĩ mà không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với những người này.

Giống như vào giờ khắc này, tất cả mọi thứ trước mặt đều là ảo giác.

Vương Lâm đã tận mắt nhìn thấy một con yêu thú một sừng toàn thân phát ra những tia sấm sét màu đen, tu vi của nó không kém gì tu sĩ Vấn Đỉnh với thân thể khổng lồ gào thét phóng tới. Vương Lâm căn bản không thể né tránh được loại tốc độ này, nó trực tiếp xuyên thấu qua thân thể hắn.

Trong nháy mắt khi nó xuyên thấu qua, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn mạnh mẽ xoay người lại, hai mắt như điện cẩn thận nhìn vào trong luồng hồng quang. Hắn có thể nhìn thấy được ở bên trong có rất nhiều bảo vật đủ loại cấp độ.

- Thiên Kim Thượng…Quỳnh Hoa Dịch…Thủy Mặc Thạch…Linh Tê Giác… ….

Chẳng qua Vương Lâm chỉ đảo mắt qua thì nội tâm đã lập tức chấn động mạnh. Những tài liệu này đều là một số vật luyện khí tương đối tốt trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti.

- Còn có…Cái này…Đây là… ….

Ánh mắt Vương Lâm đột nhiên trở nên ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm vào trong một đạo hồng quang đang được hút về ở phương xa, trong đó không ngờ lại có một thanh đại kiếm.

Thanh kiếm này giống như một cánh cửa, bên trên lấp lánh kim quang nhưng lại mơ hồ có chút rỉ sét. Trên thanh kiếm này còn có một số chỗ bị vỡ nát.

Thanh kiếm này vừa lóe lên đã biến mất trong luồng hồng quang.

Trong mắt Vương Lâm mạnh mẽ tuôn ra những đạo tinh quang.

Vương Lâm nhìn những tu sĩ khắp bốn phía, cả đám người ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào các loại bảo vật trong hồng quang, trong lòng đều có những tâm tư khác nhau.

Giờ phút này hiện tượng thủy triều đã sắp kết thúc. Đúng lúc chuẩn bị kết thúc thì ở phương trời xa lại có một cơn sóng hồng quang gào thét phóng tới.

Con sóng này có tốc độ siêu nhiên, gần như chỉ trong nháy mắt đã phóng thẳng đến.

Trong nháy mắt khi con sóng này xuất hiện, sắc mặt Thiên Vận Tử vốn vẫn như thường lại đột nhiên khẽ biến. Lão mạnh mẽ xoay người lại, ánh mắt như điện nhìn về phía con sóng hồng quang.

Hai mắt Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu lại càng tuôn ra một luồng tinh quang khó có thể tưởng tượng. Hai mắt lão như đuốc nhìn chằm chằm vào sâu trong con sóng đang nhanh chóng phóng đến với tốc độ muốn cuốn sạch tất cả.

Giờ phút này không chỉ có hai người bọn họ, đột nhiên một số thân ảnh già nua từ trong đám tu sĩ khắp bốn phía điên cuồng lao ra với tốc độ mà mắt thường khó có thể nhìn kịp.

Những hình bóng già nua này chính là một số lão quái thành danh trên Thiên Vận Tinh. Mục đích của bọn họ đến đây là mang đám tiểu bối đến kiến thức một phen. Nhưng lúc này, họ nhìn thấy con sóng kia, hơn nữa sau khi nhìn thấy vật thể trong con sóng thì cả đám người lại đột nhiên lao ra giống như trẻ đi vạn tuổi.

Cảnh tượng chấn động này lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ. Ánh mắt Vương Lâm trở nên lấp lánh, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào con sóng đang nhanh chóng phóng đến.

Tốc độ của con sóng này quá nhanh, gần như vừa mới lóe lên đã xuyên qua thân thể của rất nhiều tu sĩ, từ xa nhìn lại giống như nó đang chồm lên rồi phóng thẳng về cửa Đông Hải Yêu Linh.

Nếu chỉ có tốc độ nhanh thì cũng bình thường, sự quỷ dị của luồng hồng quang này chính là nó ngăn cản thần thức vào thăm dò, ngăn cản ánh mắt nhìn vào. Tất cả mọi thứ thần thông đi vào bên trong dò xét đều bị ngăn cản ở bên ngoài, căn bản không có cách nào nhìn rõ ở bên trong rốt cuộc có thứ gì. Ngay cả những người như Thiên Vận Tử và Lăng Thiên Hậu cũng phải biến sắc.

Trong nháy mắt khi thần thức Vương Lâm đụng vào luồng hồng quang kia thì đột nhiên sinh ra một loại cảm giác giống như tiến vào bên trong mê cung, thần thức của hắn lại lập tức sụp đổ. Nếu hắn không quả quyết vứt bỏ thì nhất định thần thức sẽ tan vỡ gây ra thương tích.

Vương Lâm nhìn về những tu sĩ khác ở khắp bốn phía, vẻ mặt của bọn họ đều trở nên tái nhợt, có một số người còn phun ra máu tươi, ánh mắt ảm đạm, rõ ràng là họ thu hồi thần thức quá chậm rồi bị thương.

- Không nên dùng thần thức để xem, vật này không phải những tiểu bối các ngươi có thể nhìn thấy được!

Lúc này một lão già gầy đét trong đám lão quái thành danh từ từ truyền giọng ra.

Lúc này, mắt thấy con sóng kia xuyên qua mọi người rồi sắp sửa biến mất trong cửa Đông Hải Yêu Linh thì ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, trên mi tâm hắn đột nhiên xuất hiện ba đạo khí xám rồi điên cuồng vận chuyển. Chúng lập tức hóa thành ba cái ấn ký phức tạp rồi nhanh chóng lấp lánh trên trán Vương Lâm.

Cùng lúc đó, ba đạo ấn ký này giống như hòa tan ra. Trong lòng Vương Lâm khẽ động, chúng lập tức đi theo hai mắt hắn tỏa ra bốn phía rồi lập tức cuộn lại tạo thành một vòng tròn rất mịn.

Trong nháy mắt khi vòng sáng được hình thành, hai mắt Vương Lâm đột nhiên phát ra những luồng sáng giống như ánh trăng, luồng sáng lập tức lan ra tạo thành một vệt sáng dài nửa thước.

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt của Vương Lâm giống như thần quang có thể nhìn rõ trời đất, trực tiếp xuyên qua hư vô rồi đuổi theo luồng hồng quang sắp tiêu tán. Khí thế của ánh mắt hắn mạnh như vũ bão trực tiếp chui vào trong hồng quang.

Vương Lâm muốn nhìn xem ở bên trong rốt cuộc có vật gì!

Ánh mắt Vương Lâm xuyên thẳng qua hồng quang rồi kéo dài ra vô tận. Nhưng hắn thấy trước mắt chỉ là một màu đỏ, hơn nữa còn có một lực lượng kỳ dị không ngừng xâm nhập vào trong mắt hắn. Từng cơn đau nhức lấy một loại cách thức kỳ dị truyền vào trong cơ thể hắn.

Hai mắt Vương Lâm lập tức đỏ bừng, nước mắt chảy xuống thành từng dòng, trong đó còn lẫn cả máu tươi.

Vương Lâm cắn răng rồi gầm nhẹ một tiếng, những ấn ký đang cuộn tròn và xoay chuyển bên ngoài bốn phía hai mắt hắn lập tức phát ra những luồng khí xám nồng đậm. Nhưng những luồng khí xám này cũng không khuếch tán ra mà vừa mới xuất hiện đã lập tức hóa thành những sợi tơ nhỏ rồi nhanh chóng chui vào trong đồng tử của hai mắt Vương Lâm.

Gần như chỉ trong nháy mắt, một mảnh đỏ hồng trong hai mắt Vương Lâm đã mang theo những luồng sắc xám nồng đậm.

Sau đó ánh mắt Vương Lâm đang ở trong đạo hồng quang sắp tiêu tiêu tán kia lập tức giống như được bơm vào một luồng sức sống mới. Ánh mắt hắn điên cuồng phóng thẳng về phía trước rồi trực tiếp phá vỡ từng tầng hồng quang, nó kiên cường đập mạnh vào từng luồng lực lượng kỳ dị có tác dụng hạn chế không cho thăm dò ở trước mặt.

Cuối cùng trong nháy mắt khi đạo hồng quang biến mất trong cửa Đông Hải Yêu Linh, ánh mắt Vương Lâm cuối cùng cũng nổ ầm một tiếng phá vỡ toàn bộ luồng hồng quang. Hắn nhìn thấy ở sâu bên trong có một vật làm cho vẻ mặt của Thiên Vận Tử và những người khác đại biến.

Đó là một khối lệnh bài!

Một khối lệnh bài lấp lánh kim quang, bên trên có khắc ký hiệu.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn rõ lệnh bài này, trong hai mắt hắn lập tức chảy ra hai dòng máu lớn. Những cơn đau nhức khó có thể tượng tượng được đột nhiên tuôn trào trong tim, Vương Lâm nhắm chặt hai mắt lại.

Khi Vương Lâm mở mắt ra, con sóng màu hồng đã biến mất trong cửa Đông Hải Yêu Linh.

Lúc này hai mắt Vương Lâm đã dày đặc những sợi tơ máu. Nhưng điều quỷ dị là bên trong những sợi tơ máu lại có những luồng khí xám giống như những sợ tơ đang lấp lánh, anh mắt hắn mang theo một loại cảm giác cực kỳ yêu dị.

Lúc này Diêu Tích Tuyết đang ngồi trên huyết ngọc ở phương xa, nàng vô ý đảo mắt nhìn qua Vương Lâm. Trong nháy mắt khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, cơ thể nàng lập tức bị không tự chủ được mà chấn động. Vẻ

mặt nàng đột nhiên trở nên tái nhợt, nàng vội vàng cúi đầu, trong lòng dậy sóng!

- Ánh mắt này…Ta đã biết vì sao phụ thân bảo ta phải chú ý đến người này… ….

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 520: Đông Hải yêu linh.

Ánh mắt kiếm tôn Lăng Thiên Hậu lóe lên, tay phải hướng về phía Đông Hải điểm một cái, lập tức bốn kiếm ảnh hư ảnh phía sau lưng lập tức rít gào, hóa thành bốn đạo cầu vồng sắc bén, trực tiếp lao đi.

Bốn tiếng ầm ầm vang vọng đất trời truyền tới. Cánh cửa Đông Hải yêu linh đang trôi nổi trên không, ở giữa cái vật khổng lồ đang lơ lửng ấy bị bốn đạo kiếm ảnh như lốc xoáy liên tục đánh vào, bỗng nhiên có bốn điểm dừng lại, từ trong khối nước đang lơ lửng kia nứt ra một lối vào trông có vẻ chẳng có quy tắc gì.

Hai màu xanh đỏ không ngừng từ trong lối vào này lóe ra, bên trong đó còn truyền ra không ngừng những tiếng gào khóc nức nở của quỷ vật.

Lối vào này vốn là hư vô, nhưng lúc này mọi người nhìn lại mới thấy sâu trong đó lại có một thế giới khác.

- Cánh cửa Đông Hải yêu linh đã mở ra, người nào tiến vào thì nhanh lên!

Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu nói rất gọn gàng, nhưng trong giọng nói tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Hắn vừa nói dứt lời, Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử phía sau hắn lập tức bay ra, hóa thành mười hai đạo kiếm quang sắc bén, bay thẳng tới phía lối vào.

Mười hai người này lần lượt tiến vào. Đến khi người cuối cùng đang bước vào, ánh mắt kiếm tôn Lăng Thiên Hậu sững lại, điểm vào hư không một cái. Lập tức một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay hắn phóng ra, lao thẳng tới người đệ tử cuối cùng đó.

- Cầm lấy đạo kiếm khí này của ta. Nó sẽ giúp mười hai người các ngươi bảo vệ tính mạng.

Lăng Thiên Hậu nói xong, đạo kiếm khí đó liền được đệ tử cuối cùng cung kính tiếp nhận. Hắn hướng về kiếm tôn Lăng Thiên Hậu khom lưng một cái, sau đó tiến vào trong.

Lúc này phía sau kiếm tôn Lăng Thiên Hậu, Tham Lang cũng đã sớm biến mất. Thân ảnh của hắn hóa thành đạo kiếm khí vừa nãy, theo Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử của Đại La kiếm tông tiến vào trong cánh cửa Đông Hải yêu linh.

Ánh mắt Thiên Vận Tử bình tĩnh, đầy thâm ý nhìn kiếm tôn Lăng Thiên Hậu, chậm rãi nói:

- Đệ tử Thiên Vận Tông cũng đi vào đi!

Mười người bao gồm cả Vương Lâm đều dạ ran, trong nháy mắt liền đứng lên bay về phía lối vào.

Chẳng qua tốc độ Vương Lâm chậm hơn, không tranh vào trước mà chờ người bên ngoài tiến vào hết lúc này mới từng bước một bước vào.

Toàn bộ đệ tử của Đại La kiếm tông và Thiên Vận Tông đã tiến vào cánh cửa yêu linh, sau đó là tới đệ tử của các tông phái và các lão quái vật khác. Tất cả đều hóa thành những đạo cầu vồng bay thẳng tới cánh cửa đó.

Diêu Tích Tuyết đang ở trên huyết ngọc, lúc này đôi mắt lộ vẻ suy tư, cắn răng một cái, cả người hóa thành một đạo huyết quang, bay thẳng tới lối vào.

Sau nửa canh giờ, tu sĩ bốn phía cũng đã lục tục tiến vào. Đến người cuối cùng từ khoảng chừng đã có cả trăm người, trong đó không ít người là đệ tử của những lão quái thành danh.

Sau nửa canh giờ, kiếm tôn Lăng Thiên Hậu vẫy tay phải một cái, lập tức bốn điểm trên cánh cửa lập tức chấn động, sau đó đột nhiên hóa thành bốn đạo kiếm quang, nhanh chóng bay trở lại bên cạnh Lăng Thiên Hậu, hiện lên ở sau lưng hắn, một lần nữa lại hóa thành những đạo kiếm quang hư ảo lấp lóe không ngừng.

Bốn đạo kiếm ảnh biến mất, lối vào trên cánh cửa Đông Hải yêu linh cũng nhanh chóng lóe lên hai màu xanh đỏ. Hầu như chỉ trong nháy mắt, lối vào đó liền biến mất không còn bóng dáng.

Tu sĩ bốn phía lúc này liền tản ra rời đi, mặc dù vẫn có người chưa đỉ những cũng chẳng nhiều lắm. Chỉ một lúc sau, ở giữa bầu trời Đông Hải chỉ còn lại vài tu sĩ.

Những tu sĩ này đều là những lão quái đã thành danh. Đám người này tu vi thông thần, chẳng xa lạ gì nhau. Bọn họ sở dĩ không rời đi chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là vật còn lại ở trong tầng sóng không khí màu đỏ kia.

Chuyện này có liên quan tới một đại bí mật của Thiên Vận Tinh. Lúc này bên trong không gian, mọi người đều trầm mặc, không nói câu nào.

Ánh mắt kiếm tôn Lăng Thiên Hậu sững lại, nhìn về phía Thiên Vận Tông phía xa xa, quát:

- Thiên Vận Tử, vật cuối cùng trong tầng sóng không khí ấy là lệnh bài!

Ánh mắt Thiên Vận Tông bình tĩnh nhìn kiếm tôn, sau đó liếc qua lão hữu bốn phía. Hắn mỉm cười nói:

- Không sai, đúng là lệnh bài, hơn nữa có tất cả ba cái! Không ngờ tới lần này cánh cửa Đông Hải yêu linh mở ra thật sự ta lại gặp được lệnh bài này. Nếu lúc này lệnh bài đã bị hút vào Đông Hải, ta đợi một chút cũng không sao. Đông Hải mỗi lần mở ra, đệ tử đều phải vào trong đó thí luyện năm trăm năm. Vì thế chúng ta cứ ước định là năm trăm năm nữa sẽ tụ tập lại đây. Đến lúc đó chúng ta lại tiến vào nơi ấy một lần nữa. Chẳng qua chuyện năm đó các vị chắc đều đã biết, cho nên lúc này nhất định phải chuẩn bị thật cẩn thận. Ta nghĩ thời gian năm trăm năm cũng đủ đều chuẩn bị rồi.

Thiên Vận Tử nói xong ôm quyền hướng về bốn phía, vung tay áo một cái, cả người bước vào hư không một bước. Không gian như giao động lăn tăn, sau đó thân ảnh hắn từ từ tiêu tán.

Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn thật sâu vào cánh cửa Đông Hải yêu linh, sau đó sau người hóa thành một đạo kiếm quang, biến mất hoàn toàn.

Hai người vừa rời đi, những lão quái vật thành danh bốn xung quanh đều chia thành từng nhóm năm ba người, dần dần tản đi cả.

Bên ngoài cánh cửa Đông Hải yêu linh lúc này lại khôi phục sự yên tĩnh. Từ xa nhìn lại, cả khối nước biển lơ lửng trên không, trong đó có vô số vật chậm rãi chuyển động, tỏa ra khí tức kỳ dị.

Hai màu đỏ xanh thỉnh thoảng lại lóe lên không ngừng. Kiếm tôn Lăng Thiên Hậu hóa thành một đạo kiếm quang lao qua hư không. Đại La kiếm tông cũng không phải ở trên Thiên Vận Tinh, không phải ở một trên năm đại phó tinh mà là ở một đại tinh cầu mà Lăng Thiên Hậu đưa từ tinh không tới.

Tinh cầu này tuy không lớn hơn Thiên Vận Tinh nhưng lại lớn hơn gấp mấy lần năm đại phó tinh. Linh lực trên này rất sung túc, cực kỳ thích hợp cho tu sĩ tu luyện.

Đại La kiếm tông được hắn đặt ở nơi này.

Tinh cầu này, Lăng Thiên Hậu đặt tên là Đại La tinh!

Lăng Thiên Hậu bay ào ào một đường, trực tiếp phá vỡ cương phong bên ngoài của Đại La tinh, tiến nhập vào trong đông bộ của Đại La tinh nơi hắn bế quan.

- Trong thời gian hai trăm năm, lão phu nhất định hoàn toàn luyện hóa Tiên kiếm kia, lấy chín chín yêu linh quy nhất, đem tiên kiếm này luyện thành yêu kiếm. Tới khi đó, việc thu lệnh bài của ta sẽ nắm chắc hơn gấp đôi!

Ánh mắt kiếm tôn Lăng Thiên Hậu lóe lên, thân hình biến mất ở bên ngoài nơi bế quan.

Lại nói về Thiên Vận Tử. Hắn sau khi trở lại Thiên Vận Tinh lập tức đi vào trong bảo tháp bảy màu trong dãy núi tam sắc. Ở nơi đó, hắn khoanh chân ngồi xuống, bên cạnh đặt vài mẩu xương thú đen kịt!

Mấy cái xương thú này cực kỳ sáng, tràn ngập một thứ khí tức tà dị.

- Đệ tử Vương Lâm này của ta thật sự là một người may mắn. Chỉ không biết là vận may của hắn còn lại được bao nhiêu.

Thần sắc Thiên Vận Tử như thường, tay phải chụp một cái. Đám xương thú bên cạnh lập tức bay lên, dưới một cái khoát tay của hắn liền rơi xuống bốn xung quanh.

Ánh mắt Thiên Vận Tử lóe sáng, cẩn thận quan sát, khóe miệng dần dần lộ nụ cười.

Bên trong cánh cửa Đông Hải yêu linh là một thế giới hỗn độn. Thậm chí có thể nói nơi này là một thế giới tự hình thành!

Có lẽ cũng có người biết tuổi thọ của nơi này, nhưng Vương Lâm hiển nhiên không phải là một trong số đó. Hắn sau khi bước vào cánh cửa yêu linh này liền cảm thấy dường như đã xuyên qua mặt nước, tiến vào dưới đáy biển vậy. Trước mặt hắn bây giờ là một hoang nguyên rất lớn.

Nơi này có trời, có đất, thậm chí có cả đại dương. Nhưng nơi này lại chẳng giống bất kỳ tu chân tinh nào.

Bốn phía xung quanh Vương Lâm lúc này chẳng có một bóng người, chỉ là một mảnh hoang nguyên. Chín người khác của Thiên Vận Tông trong nháy mắt khi bước vào đây liền bị một lực lượng kỳ dị đẩy tản nhau ra, lúc này chẳng biết đã đi đâu cả.

- Cánh cửa Đông Hải yêu linh này không hề giống với bất cứ nơi nào ta đã từng đi qua trước đây. Nơi này giống như một thế giới của phàm nhân, chẳng hề giống với một nơi thí luyện có trọng bảo.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức tản ra, thân thể nhoáng lên liền bay lên không, từ từ bay đi.

- Người của những tông phái khác hẳn là cũng giống ta bây giờ, đều bị tản ra khắp nơi, đường đi khác nhau. Tôn Vân Sơn từng nói, hành trình

Đông Hải này có thời gian năm trăm năm. Nói cách khác ta phải ở lại đây trong thời gian đó rồi.....

Thần sắc Vương Lâm như thường, vừa phi hành ánh mắt vừa lộ vẻ suy tư.

- Thời gian năm trăm năm đối với con người thì có thể cả thế giới đã thay đổi, nhưng đối với người tu đạo thì chỉ trong nháy mắt. Chẳng qua trong năm trăm năm này ta muốn làm rất nhiều việc, Sát lục tiên quyết phải tu luyện tới đại thành! Đó là việc thứ nhất! Hơn nữa ở nơi này, nếu Thác Sâm ở Chu Tước tinh thoát khốn cũng sẽ tuyệt đối không thể đoán ra ta ở nơi này! Do vậy ta lại có thêm thời gian năm trăm năm chuẩn bị.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khóe miệng mỉm cười.

Hắn trước đó đã nghe Tôn Vân Sơn nói, bên trong cánh cửa Đông Hải yêu linh có thời hạn năm trăm năm, trong lòng hắn liền thầm hạ quyết tâm phải đi một chuyến này.

Phải biết rằng hiện giờ người Vương Lâm kiêng kỵ nhất chính là Thác Sâm đang ở chỗ cổ thần. Người này một khi thoát khốn lập tức sẽ đi tìm Vương Lâm đầu tiên. Với tu vi hiện giờ của Vương Lâm, muốn chiến thắng hắn thật sự quá khó khăn!

Đó cũng là lý do Vương Lâm điên cuồng học tập Sát lục tiên quyết, luyện hóa sinh cơ, lạc ấn. Vương Lâm biết bản thân mình không có khả năng chiến thắng Thác Sâm. Bởi vậy hắn muốn học được một phương pháp bảo vệ tính mạng!

Sát lục tiên quyết này sau khi đại thành có thể ngưng kết một lượng lớn lạc ấn sinh mệnh, do đó đây là cơ hội để có thể chống lại Thác Sâm!

- Thời gian năm trăm năm không biết tu vi của ta có thể đạt tới mức nào đây?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, ầm thầm trầm tư.

- Chuyện của Chu Dật tiền bối cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta tiến vào nơi này. Lấy ý cảnh trong bảo tháp của Chu Dật tiền bối thì tìm được nơi phong ấn của kiếm tôn Lăng Thiên Hậu kia hẳn là không khó. Nếu có thể cứu được Chu Dật tiền bối ra, với tu vi của hắn trước đây, phối hợp với tiên kiếm chắc chắn khiến cho ta trong khoảng thời gian ngắn đạt được công kích cực mạnh!

Mặt khác còn có thanh đại kiếm bên ngoài cánh cửa Đông Hải yêu linh ta thấy giống hệt như Cự Phú.

Vẻ suy tư trong ánh mắt của Vương Lâm càng đậm.

- Trong Cự Phú có ẩn chứa kiếm kỹ của kiếm hồn. Nếu thật sự tìm được Cự Phú, học được kiếm kỹ của kiếm hồn thì uy lực của tiên kiếm sẽ nhất định tăng lên gấp bội.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 521: Sơn cốc.

- Chẳng qua hết thảy nếu đem so sánh với khối lệnh bài mà ta thấy cuối cùng. Khối lệnh bài đó rốt cục là vật gì mà có thể khiến đám người Thiên Vận Tử và Lăng Thiên Hậu phải biến sắc. Chuyện bí ẩn trên Thiên Vận Tinh thật sự quá nhiều, ta không thể đoán ra nổi.

Vương Lâm than nhẹ, trầm ngâm không nói.

- Thôi, việc tới đâu hay tới đó vậy, vội vàng cũng không được. Lúc này bổn tôn đang ẩn ở tinh cầu nọ, sẽ không dễ gì bị người khác phát hiện. Hơn nữa Thác Sâm cũng chỉ tập trung vào ta, không biết được bổn tôn. Lúc này ta mượn thời gian năm trăm năm khiến tu vi tăng nhanh, chuẩn bị thật tốt cho hành trình sau này!

Vương Lâm thu hồi tâm tư. Dọc đường vừa đi vừa nghĩ, hắn không ngờ đã bay qua vô sốặm đường. Lúc này thần thức hắn vẫn quét quanh,

không thấy bất cứ điều gì kỳ dị. Khắp nơi trên mặt đất đều là bình nguyên hoang vu.

Bình nguyên này cũng rất yên bình, chẳng có chút tiếng động. Trong phạm vi thần thức của Vương Lâm, trừ hắn ra thì không có bất cứ sinh mạng nào khác.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, tiếp tục phi hành.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Mười ngày sau, Vương Lâm đang phi hành đột nhiên sắc mặt thay đổi, ánh mắt như điện nhìn về phía xa. Hắn lập tức dừng bước, sững lại một chút rồi thân thể như lưu tinh, tốc độ nhan hơn trước vô số lần, đột nhiên thuấn di.

Ngoài bình nguyên hoang vu là một vùng núi non trùng điệp, cây cối xanh biếc một màu.

Lúc này bên trong rừng cây có một người nửa thân thể xích lõa, lấy một ít nhựa cây vẽ loạn lên người, hiện lên một tầng sắc xanh nhàn nhạt.

Hắn nằm im không nhúc nhích, thậm chí cả hô hấp cũng rất nhỏ, như có như không. Một lúc sau, thân thể người này hầu như hoàn toàn biến mất, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra hắn.

Không lâu sau, đột nhiên trong đám cây phía xa truyền tới tiếng chạy loạt xoạt. Ngay sau đó một con dã thú lớn cỡ con chó, khóe miệng có hai cái răng năng sắc bén g

ào thét chạy tới.

Bề ngoài con thú này trông chẳng khác gì con lợn rừng, nhưng trên cơ thể nó lại có một luồng hung khí, hiển nhiên là một loài thú hung mãnh bạo ngược. Tuy vậy nhưng trên thân thể nó lại không có chút linh lực nào.

Con dã thú gào thét phóng ra từ lùm cây. Chẳng qua ngay trong nháy mắt khi nó lao ra, người nọ vẫn nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích đột nhiên nhảy lên, trên tay không biết từ lúc nào đã nắm một cái gậy dài màu đen. Ở trên đầu gậy này còn có một lưỡi dao nhỏ phát ra u quang.

Tốc độ người nọ cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt cái gậy trong tay hắn đã hung hăng đâm về phía con dã thú. Dã thú nọ rõ ràng trước đó không phát hiện ra nơi này có người, hoảng sợ nhưng lại càng phẫn nộ. Nó gào thét nhưng không né tránh mà lao thẳng vào cây gậy trong tay người kia.

Chỉ nghe rắc rắc mấy tiếng, cây gậy đã gẫy vụn. Người toàn thân vẽ nhựa cây xanh biếc kia nhún người xoay nhẹ một cái, tay đã bắt được lưỡi dao trên đầu gậy, không chút do dự nhảy lên người con thú, tay trái nắm chặt lấy lông gáy nó, tay phải cầm dao mạnh mẽ đâm tới, không ngờ trực tiếp đâm thẳng vào cổ con thú.

Con dã thú bị đau, phát ra tiếng gào thê lương, cố sức giãy dụa, mang theo người trên lưng lao húc lung tung.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện giữa không trung. Đôi mắt hắn hiện lên ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào một người một thú phía dưới!

Một người một thú nàu là những sinh vật đầu tiên hắn gặp trong mười ngày nay.

Chỉ thấy đôi mắt dã thú lúc này đỏ bừng phát ra tiếng gầm rú thê lương. Nhưng người trên lưng ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, tay trái nắm chặt lông gáy nó, thân thể áp sát vào lưng dã thú, tay phải giữ chặt con dao đang đâm sâu vào cổ con thú.

Một lúc sau, ánh mắt con thủ ảm đạm dần. Máu từ vết thương trên cổ chảy xuống đã không còn màu đỏ mà lộ ra u quang. Cuối cùng con thú này ngã phịch xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa.

Người trên lưng dã thú lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rút con dao ra. Nhưng đúng lúc này đột nhiên hắn biến sắc, xoay vụt người lại ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt ộ vẻ mê mang.

Vương Lâm nhướng mày nhìn về người này, trong lòng thầm kinh ngạc. Trong cơ thể người này không có linh lực nhưng lại có linh tính kinh

người như vậy, không ngờ lại có thể mơ hồ phát hiện ra xung quanh có người.

Trong lòng vừa động, thân thể hắn ở giữa không trung từ từ hiện ra, ánh mắt lạnh như bưng nhìn người này.

Người toàn thân vẽ thứ nhựa cây màu xanh biếc kia khi thấy Vương Lâm hiện ra giữa không trung nhất thời ngẩn ra. Ánh mắt hắn lộ vẻ kỳ dị. Hắn hầu như lập tức nhảy dựng lên, đứng trên thân thể dã thú kia, tay phải cầm con dao, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, dùng một thanh âm khàn khàn bay nhanh lên nói:

- Thú, ta!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, tức cười nói:

- Ta không tranh đoạt với ngươi!

Người nọ nhìn Vương Lâm một lúc, sau đó chậm rãi ngồi xuống, cố hết sức nắm lấy lông mao của con thú, hướng về phía đám cây cối kéo đi. Vừa đi hắn vừa nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ đề phòng.

Mãi cho tới khi người này đi vào trong lùm cây, Vương Lâm vẫn không động thân. Hắn cảm thấy người này có chút thú vị.

Người nọ kéo dã thú đi thật xa, phát hiện Vương Lâm không đi theo sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy lông con thú, tiếp tục kéo đi.

Hắn đi quanh quẩn hồi lâu, mãi tới khi mặt trời sắp lặn mới tiến vào trong một sơn cốc.

Sơn cốc này khi hắn vừa tiến vào liền ẩn hiện có một làn sóng gợn lờ mờ hiện lên. Chẳng qua làn sóng này cực kỳ nhỏ, hơn nữa trong nháy mắt là đã tiêu tan, rất khó có thể phát hiện. Trong nháy mắt khi thân ảnh người này tiến vào sơn cốc, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, chậm rãi hiện ra trong hư không. Ánh mắt hắn chớp động, cẩn thận nhìn bốn phía, trong mắt lộ vẻ kỳ dị.

- Bên ngoài sơn cốc này được người ta dùng đại thần thông bố trí một trận pháp có thể ẩn dấu hết mọi khí tức sinh mạng. Nếu không phải ở thật gần thì không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của trận pháp này. Rõ ràng trận pháp này đã tồn tại vô số năm, thủ pháp bố trí hoàn toàn bất động với tu sĩ trong liên minh tu chân, hắn là tu sĩ thời kỳ thượng cổ bố trí.

Ánh mắt Vương Lâm rực sáng. Hắn vẫn chưa nóng lòng tiến vào trong sơn cốc mà ở bên ngoài cẩn thận xem xét, cuối cùng đưa ra được kết luận đó.

- Nơi này thật thú vị. Bên trong cánh cửa Đông Hải yêu linh này so với những nơi ta đã tới tìm bảo vật rõ ràng hoàn toàn bất đồng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe ra những tia sáng lạ lùng, nhìn về phía sơn cốc được trận pháp bảo vệ.

Một lúc sau, tay phải Vương Lâm điểm về khoảng không phía trước một cái. Nhất thời trên đầu ngón tay hắn linh quang chợt lóe lên, bắn ra nhanh chóng bay tới sơn cốc.

Chẳng qua khi linh khí vừa mới tiến vào sơn cốc thì đột nhiên trận pháp bên ngoài sơn cốc lập tức truyền ra những tiếng ầm ầm. Một luồng khí màu xanh bỗng nhiên từ trong trận pháp hiện ra, lập tức thôn phệ linh quang do Vương Lâm phóng ra.

Ngay sau đó, một loạt tiếng huyên náo từ trong sơnốc lập tức truyền tới.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lui lại vài bước, thân thể lập tức biến mất.

Bên trong sơn cốc lóe lên những trận quang mang sáng ngời, sau đó ba người đi ra!

Ba người này đều là nửa người xích lõa, thân thể có thứ chất lỏng xanh biếc bao trùm, trong tay cầm những vũ khí loang lổ. Trong nháy mắt khi

ba người đi ra khỏi sơn cốc, ánh mắt lập tức lộ vẻ cảnh giác, cẩn thận quan sát bốn phía.

Một lúc sau, ánh mắt ba người này lộ vẻ nghi hoặc, nhìn lần nhau rồi xoay người quay trở lại sơn cốc.

Trong nháy mắt thân ảnh họ biến mất trong sơn cốc, thân hình Vương Lâm lại hóa thành một làn khói xanh theo sát họ. Chẳng qua khi hắn vừa chạm vào trận pháp bảo vệ sơn cốc thì trận pháp liền lập tức chuyển động, ánh sáng xanh lại lập tức lóe lên.

Một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt lập tức tràn ngập bốn phía. Vương Lâm nhướng mày, thân ảnh lui lại mấy bước. Hắn vừa lùi lại, ánh sáng xanh trên trận pháp liền lập tức tiêu tan.

- Thú vị!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng hắn.

Tác dụng của trận pháp này hiển nhiên là để bảo vệ, bảo vệ tất cả những gì ở trong sơn cốc này. Nếu không phải là người trong này, nếu mạnh mẽ xông vào thì trận pháp sẽ triển khai toàn bộ uy lực, đem tất cả những người xông vào giết sạch.

Trận pháp này cực kỳ xảo diệu. Vương Lâm nhận thấy trong thời gian ngắn căn bản không có khả năng phá giải. Ánh mắt hắn trầm xuống, đơn giản ngồi khoanh chân xuống ngoài sơn cốc, bình tĩnh nhìn trận pháp này chẳng nói một lời.

Thân ảnh hắn vừa lộ ra lập tức khiến những người trong sơn cốc chú ý. Hầu như ngay khi hắn vừa khoanh chân ngồi xuống không lâu, trong sơn cốc lập tức lóe lên ánh sáng, ngay sau đó có bốn người đi ra.

Trong bốn người này có ba người vừa rồi đã xuất hiện. Còn một người mới vẻ mặt đầy sát khí, trong tay cầm một cây trường côn màu đen, bên ngoài cũng có u quang lập lòe.

Trong nháy mắt hắn đi ra, không nói một lời liền hung hăng ném trường côn về phía trước, bay thẳng về phía Vương Lâm. Cùng lúc đó khóe miệng người này lộ một nụ cười khát máu, chân bước nhanh, xông tới.

Ba người phía sau cũng gào thét, cầm vũ khí loang lổ trong tay phóng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, đảo qua một cái, cây côn đang lao tới lập tức tan nát.

Người đang cười đầy vẻ khát máu kia nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn cây côn đã tan tành giữa không trung, há miệng không nói được nên lời.

Ba người phía sau cũng dừng chân.

Vương Lâm không nói nhảm với bọn họ, tay phải chụp một cái. Bốn người này kêu lên kinh hãi. Thân thể họ lập tức bị một lực lượng vô hình vây lại, nắm tới đưa sang một bên, bị Vương Lâm giam lại, không thể nhúc nhích.

Đối với những người trong thân thể không có chút linh lực, lấy thân phận của Vương Lâm vốn không đối phó với họ. Nhưng nơi này quá mức quỷ dị, chỉ một sơn cốc lại có thứ trận pháp thượng cổ bậc này tồn tại. Vì muốn biết rõ mọi nguyên nhân, Vương Lâm chỉ có thể lần ra đầu mối từ những người bên trong sơn cốc này.

Thuận tay bắt giữ bốn người này, thần sắc Vương Lâm như thường, tiếp tục ngồi xuống.

Chẳng bao lâu, trong sơn cốc vang lên những tiếng ồn ào, sau đó mấy luồng ánh sáng lóe lên. Lúc này bên trong sơn cốc đi ra hai người.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 522: Trưởng lão trong cốc.

Trên thân thể hai người này không vẽ thứ chất lỏng xanh biếc kia nhưng lại có một cỗ khí tức kỳ dị toát ra. Bọn họ hầu như vừa rời khỏi sơn cốc liền lập tức cắn chót lưỡi, phun một ngụm máu tươi về phía trước.

Máu tươi không phải phun về phía Vương Lâm mà rơi xuống mặt đất phía bên ngoài sơn cốc.

Sau đó hai người này lập tức quay đầu chạy vào trong sơn cốc. Ánh mắt Vương Lâm bình thản, hai tay chụp vào hư không một cái liền bắt được hai người này, ném sang một bên.

Hắn nhìn lại chỗ máu tươi hai người này phun trên mặt đất, lúc này chỉ thấy nơi đó đột nhiên dâng lên một làn sương mù đỏ như máu. Sương mù lúc mới đầu không dày nhưng càng về sau lại sôi trào lên, bao phủ dày đặc toàn bộ bên ngoài sơn cốc.

Vương Lâm vẫn ngồi khoanh chân ở đó, ảnh mắt bình thản nhìn về phía sơn cốc, không thi triển bất cứ pháp thuật gì.

Đợi tới sau khi huyết vụ cực kỳ dày đặc rồi, đột nhiên bên trong sơn cốc truyền ra những tiếng rít gào cực kỳ mãnh liệt. Trong tiếng gào thét này, một bóng đen từ bên trong sơn cốc đi ra. Người này ẩn trong huyết vụ, nhất thời khiến Vương Lâm cảm thấy rất quỷ dị.

- Trả lại tộc nhân cho ta, ngươi, cút ngay khỏi bộ tộc ta! Nếu không, chết!

Một âm thanh lạnh như băng từ trong miệng bóng đen nơi huyết vụ vang lên.

Thần sắc Vương Lâm như thường, hừ nhẹ một tiếng, thân thể đứng lên, bỗng nhiên bước về phía trước một bước. Dưới một bước này, lập tức bốn phía xung quanh Vương Lâm xuất hiện vô số đợt sóng không khí, chấn động kịch liệt, theo bước chân của Vương Lâm ầm ầm đánh tới.

Từng bước đi tới, làn sóng ầm ầm đánh ra. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt huyết vụ bao trùm sơn cốc lập tức như băng tuyết dưới ánh mặt trời, lập tức phát ra những tiếng xèo xèo, sau đó với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy tan biến đi.

Cả quá trình này diễn ra chưa tới ba nhịp thở. Sau đó, huyết vụ đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại một ngoài toàn thân mặc hắc bào đang đứng ngoài sơn cốc, đôi mắt lộ vẻ khiếp sợ, ngơ ngác nhìn Vương Lâm đang từng bước đi tới.

Thân thể hắn lùi lại phía sau, nhưng lúc này tay phải Vương Lâm chụp vào hư không một cái. Người này không tự chủ được liền bay về phía trước, rơi xuống trước người Vương Lâm.

Lạnh lùng nhìn người này, Vương Lâm phất tay phải, ném hắn vào chỗ sáu người còn lại.

Xong việc, Vương Lâm lại đánh giá trận pháp một chút rồi khoanh chân ngồi xuống, chẳng nói một lời.

Thần thông như sấm sét ấy khiến đám người trong cốc yên tĩnh lại. Sự yên tĩnh này kéo dài tới ba ngày!

Ba ngày này Vương Lâm cũng chẳng làm gì, chỉ ngồi im lặng bên ngoài cốc.

Sáng sớm ngày thứ tư, bên ngoài trận pháp đột nhiên vang lên những tiếng ầm ầm, sau đó một lão giả tóc bạc trông đầy vẻ tang thương, trong tay cầm một cây quải trượng màu đen từng bước một từ trong cốc đi ra.

Phía sau hắn là mười một sinh vật thân trâu mình người, toàn thân xích lõa. Những người này đều xanh xao vàng vọt nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh hữu thần.

- Tu sĩ từ bên ngoài tới. Ngươi đã ở đây mấy ngày rồi. Sự lỗ mãng trước đây của chúng ta mong ngươi không để ý tới. Lão phu tên là Âu Dương Hoa, chính là trưởng lão của sơn cốc. Hay là ngươi thả tộc nhân của chúng ta ra, ta và người cùng nói chuyện cặn kẽ có được hay không?

Thân thể lão giả hiển nhiên là cực kỳ yếu ớt, đi ra khỏi cốc liền nhẹ giọng nói.

- Từ khi lão phu có thể nhớ thì đã sinh hoạt ở nơi này, tới bây giờ không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng rồi.

Âu Dương Hoa ngồi ở ngoài sơn cốc. Trước người hắn đặt một chiếc bàn do xương cốt chế thành, bên trên đặt chút hoa quả.

Vương Lâm khoanh chân ngồi đối diện, thần sắc như thường.

Những người hắn bắt đều đã được thả ra, trở lại bên trong sơn cốc.

- Nơi này rốt cục lớn thế nào, ta cũng không biết, nhưng lão phu biết ngoài ba ngàn dặm có một tòa thành trì rất lớn. Nơi đó là một Cổ yêu thành. Lão phu khi còn nhỏ đã được ở đó học tập, vì thế mới đạt được tuổi thọ cao như thế. Tu sĩ từ bên ngoài tới, ta biết ngươi muốn gì, nhưng ta nghĩ thứ ngươi muốn không thể ở bộ tộc ta được.

Âu Dương Hoa bình tĩnh nói.

- Ngươi biết ta đến từ đâu sao? Ánh mắt Vương Lâm bình thản, chậm rãi nói.

- Từ khi ngươi xuất hiện bên ngoài sơn cốc ta đã biết ngươi không phải là người của vùng đất này. Phải nói ngươi cũng như những người khác cứ bốn trăm năm lại tới một lần. Mỗi lần tới đây lại khiến nơi này tràn ngập gió tanh mưa máu. Cho nên chúng ta cũng không chào đón ngươi!

Âu Dương Hoa than nhẹ.

Thần sắc Vương Lâm như thường, nói:

- Trừ ta ra ngươi có tin tức của những người khác từ bên ngoài tới không?

- Tạm thời không có. Ta hy vọng sau này cũng không có. Người từ bên ngoài tới, nơi này không có vật ngươi cần, mọi chuyện ta cũng đã nói xong, vậy xin ngươi hãy rời đi đi. Ngươi có thể tới Cổ yêu thành kia. Ở nơi đó ngươi sẽ tìm thấy thứ cần tìm.

Âu Dương Hoa kiên quyết nói.

- Ngươi hai lần nói tới vật ta cần tìm, vật ấy là gì?

Vương Lâm bình thản nói.

Sắc mặt Âu Dương Hoa trầm xuống, đứng dậy nhìn Vương Lâm nói:

- Người từ bên ngoài tới, những điều ngươi muốn biết ta đã trả lời xong. Tuy rằng ngươi có chút thần thông nhưng nếu không phải ta không muốn dây dưa với ngươi thì đã không bỏ qua cho chuyện ngươi bắt giữ tộc nhân của chúng ra. Ngươi có có lầm lẫn. Nếu trong vòng ba nhịp thở mà ngươi còn không rời khỏi nơi này thì chớ trách lão phu trở mặt vô tình!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào lão giả, tay phải vỗ vào hư không một cái. Lập tức một đạo thanh quang ngưng tụ trước người hắn, sau đó lóe sáng liên hồi, gào thét lao thẳng tới phía sơn cốc.

Trận pháp bên ngoài sơn cốc lập tức vận chuyển, trong nháy mắt khi thanh quang này đánh tới liền phát ra những tiếng ầm âm vang dội.

Vương Lâm hừ lạnh, tay phải vỗ túi trữ vật. Cấm Phiên liền xuất hiện trong tay hắn. Hắn phất tay một cái, chín trăm chín mươi chín tổ cấm chế lập tức hóa thành những đạo cấm khí màu đen, tràn ngập bốn phía. Lúc này phía trước thân hình Vương Lâm có vô số hắc khí, trông chẳng khác gì ma tôn.

Ánh mắt lạnh như băng của hắn đã có thêm uy áp vô tận.

- Phá trận!

Tiếng nói của Vương Lâm như truyền từ nơi cửu u tới. Vừa dứt lời, lập tức chín trăm chín mươi chín đạo cấm khi điên cuồng lao ra, không ngừng đánh sâu vào trận pháp.

Sắc mặt Âu Dương Hoa đại biến, trở nên âm trầm cực độ. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, một lúc sau liền cười lạnh, thân thể nhoáng lên, trước mặt Vương Lâm hóa thành một vài điểm sáng rồi tan biến.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng. Hắn đã sớm nhận ra Âu Dương Hoa trước mặt cũng không phải là một thân thể thực sự mà chỉ là một thế thân hư ảo mà thôi. Nếu không phải hắn đã quan sát ngoài sơn cốc hồi lâu, lại tỉ mỉ nghiên cứu cổ cấm chế, mơ hồ cảm thấy có thể phá trận được thì hắn sao có thể dễ dàng thả mấy người kia ra chứ?

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, điểm vào trận pháp trên sơn cốc một cái, miệng quát khẽ:

- Bạo!

Những tiếng ầm ầm vang lên quanh quẩn trong thiên địa. Cả sơn cốc rung động kịch liệt, giống như địa long đang cuộn mình. Thượng cổ trận pháp lúc này lóe lên quang mang sáng ngời.

Cùng lúc này, trong sơn cốc truyền ra tiếng nói tang thương của Âu Dương Hoa:

- Người từ bên ngoài tới, ta cho ngươi thời gian ba nhịp thở, nếu ngươi vẫn không đi thì lão phu sẽ mở trận pháp công kích! Đến lúc đó thì ngươi chắc chắn phải chết!

- Ngưng!

Vương Lâm lại quát khẽ.

Lời nói vừa dứt, nhất thời chín trăm chín mươi chín đạo cấm khí lập tức truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, từng đạo cấm khí điên cuồng tự bạo, sinh ra một lực tấn công cường đại, điên cuồng đánh lên trận pháp.

Trận pháp lại run rẩy kịch liệt lần nữa.

Tiếng nói của Âu Dương Hoa lập tức bị cắt đứt. Từ trong sơn cốc truyền ra những tiếng gầm thét phẫn nộ. Lúc này bên ngoài sơn cốc, thanh quang hiện ra chói sáng.

Thanh quang này trong nháy mắt đã dày đặc cực kỳ. Những đạo thanh quang như sóng gợn bao phủ toàn bộ mọi vật ngoài sơn cốc, từ hoa cỏ cây cối tới những tảng đá, mặt đất.

Những gợn sóng này vừa mới xuất hiện, lập tức tạo nên một lực hút kỳ dị, hút mọi thứ về phía thanh quang bên trong cốc.

Lúc này thanh quang bên trong sơn cốc đột nhiên lóe lên, giống như một ngọn lửa bùng cháy, sau đó nhanh chóng hình thành một bóng người hư ảo màu xanh.

Hư ảnh này trông giống người nhưng cao mấy trượng, mờ mờ ảo ảo, không rõ tướng mạo. Bên ngoài hư ảnh này bao phủ bởi ánh sáng màu xanh.

Hư ảnh này vừa hiện lên, bên trong cốc liền truyền ra tiếng nói của Âu Dương Hoa.

- Người từ bên ngoài tới, mọi chuyện đều là do ngươi tự chuốc lấy! Thanh ảnh, giết hắn! Lấy hồn phách của hắn làm tế phẩm cho yêu linh tối nay!

Vừa dứt lời, thanh ảnh liền truyền ra âm thanh giống như tiếng người gầm thét. Tiếng gầm gừ này không lớn nhưng lại khiến bầu trời đột nhiên biến sắc, khiến đại địa chấn động.

Việc này diễn ra trong nháy mắt nhưng lại làm Vương Lâm sững lại. Miệng hắn lộ một nụ cười khó nhận ra, giơ tay phải bắt quyết, điểm vào

hư không một cái, trong miệng nói khẽ:

- Cấm pháp chi mâu!

Tay phải của Vương Lâm chụp một cái vào hư không. Những đạo cấm khí màu đen như du long từ phía chân trời bay tới, lao về dày đặc khiến toàn bộ thiên địa như như bị bao phủ bởi một đám du long màu đen.

Nhất là từ trong đó còn truyền ra những tiếng gào khóc. Cảnh tượng này giống như ma quân từ nơi địa phủ tràn tới. Hắc khí gào thét chói tai, nhanh chóng ngưng tụ lại trên tay phải Vương Lâm.

Cuối cùng một thanh trường mâu đen kịt dài ba trượng xuất hiện trong tay hắn.

Trên thanh mâu này có những gợn sóng màu đen quanh quẩn, lại có cả tiếng sấm đi đừng, lợn lờ xunh quanh cây mâu, khiến uy thế của nó tăng lên.

Nhất là ở lưỡi mâu có một đạo u quang hiển hiện, ở dưới ánh mặt trời giữa trưa lại càng chói mắt vô cùng.

Ngay khi thanh âm của Âu Dương Hoa vừa dứt, trường mâu trong tay Vương Lâm đã vung ra, hóa thành một tia chớp màu đen hướng thẳng tới

hư ảnh màu xanh do trận pháp tạo thành.

Tia chớp này cắt ngang chân trời, như một đạo cầu vồng, một nét bút của thần linh ầm ầm lao tới hư ảnh, khí thế như thể xé trời rạch đất, như bạch vân bay qua ngàn dặm trong chớp mắt.

Nó gào thét phá không lao đi, như dẫn dụ cả sấm sét trên trời, khiến bốn phía xung quanh ầm ầm vang động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 523: Phá trận.

Trường mâu phá không lao tới, giống như sấm sét từ chín tầng trời cao giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng vào thanh ảnh do trận pháp tạo thành. Thanh ảnh kia trông mơ hồ, không rõ ngũ quan, chỉ có thể thấy hình dạnh như ẩn như hiện mà thôi.

Chỗ hai mắt của nó lúc này hiện lên vẻ kỳ dị. Nó giơ tay phải lên, không ngờ lại bắt quyết như tu sĩ, miệng mấp máy như đang đọc khẩu quyết.

Nhất thời những ánh sáng xanh trên cây cỏ, trên mặt đất bốn phía lập tức lóe lên. Cơ hồ trong nháy mắt, bốn phía đều tràn ngập ánh sáng xanh.

Những chuyện này đều diễn ra trong thời gian cực ngắn. Vương Lâm khi vừa thấy thanh ảnh lại có động tác giống tu sĩ, hai mắt sững lại, sau đó không quản tới trường mâu, thân thể lập tức lui lại phía sau hơn mười trượng.

Thân hình Vương Lâm còn đang lùi lại, trường mâu đã nhanh như chớp đánh thẳng tới thanh ảnh.

Cùng lúc này, trong mắt Vương Lâm lộ ra tia sáng kỳ dị. Hai tay hắn bắt quyết, thân thể sau khi lùi ra khỏi vị cốc, trong đầu liền hiện lên một đám cấm chế.

Tổ hợp cấm chế này lóe lên từng đạo phù văn tỏa ánh sáng kỳ dị. Những phù văn này hợp lại một chỗ, sau đó lại lập tức tản ra, rồi lại hợp lại.

Chẳng qua sau vài lần thì những phù văn cấm chế này liền tách ra mỗi nơi một cái.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy những phù văn tách riêng ra này đã bao gồm mấy chục cấm chế giống nhau trong đó. Chuyện này liên tục diễn ra, cứ như là một vòng tròn luân hồi vậy.

Đối với Vương Lâm mà nói, thứ này là một kiểu tính toán.

Việc tính toán này thực ra ngay khi Vương Lâm thấy trận pháp thượng cổ này lần đầu tiên, khi khoanh chân ngồi xuống đã bắt đầu. Sở học của Vương Lâm cũng không phải cấm chế tầm thường mà là thượng cổ cấm chế của cổ thần năm xưa. Trên thực tế loại thủ pháp này đã ra đời từ thời kỳ cực xa xưa, cho dù là thượng cổ tu sĩ cũng chỉ nắm được chứ không sáng tạo thêm được.

- Năm mươi bảy cái rồi....vẫn phải tiếp tục!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Trường mâu do cấm khí tạo thành phóng tới thanh ảnh. Ngay khi thân thể Vương Lâm lui lại phía sau mấy trượng, trường mâu đã tới sát thanh ảnh trong vòng một trượng.

Tốc độ quá nhanh, mang theo tiếng kêu xé gió, sau đó đánh sâu vào bên trong thanh ảnh.

Trong nháy mắt, thanh ảnh nọ như bị gió mạnh thổi qua, tan nát.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt khi nó tan nát, ánh sáng xanh đang tỏa ra khắp bốn phía đột nhiên tối sầm lại.

Nhưng ngay lập tức nó lại phát sáng chói lòa.

Bên trong phạm vị ngàn trượng ngoài sơn cốc, tất cả thứ ánh sáng xanh lúc này đều phát sáng chói mắt, dày đặc. Từng luồng ánh sáng lơ lửng bay lên. Chúng phát sáng và kết hợp lại với nhau.

Chuyện này dường như xảy ra ngay trong chớp mắt khi thanh ảnh kia tan nát, sau đó hoàn toàn biến mất. Biến hóa này xảy ra quá nhanh, căn bản không ai có thể kịp phản ứng.

Thậm chí với tốc độ của trường mâu cấm khí cũng chỉ bay ra được vài trượng mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, Vương Lâm đang lùi lại bỗng dưng mở to đôi mắt.

Lúc này trong đầu hắn vẫn đang tính toán liên tục, hơn nữa đã gần hoàn thành tính toán ra tổ hợp cấm chế. Tuy vậy hai mắt hắn vẫn luôn chăm chú nhìn trận pháp.

Giờ phút này trong mắt hắn, trong phạm vi ngàn trượng bên trong trận pháp đã bị thanh quang dày đặc bao vây. Ở ngoài sơn cốc ngàn dặm đã

hình thành một cái lồng bằng thanh quang thật lớn.

Thân thể Vương Lâm hiển nhiên đã bị cái lồng này vây lại.

Chỉ thấy ánh sáng xanh lóe lên. Lúc này không biết bao nhiêu luồng sáng đồng thời lóe lên không ngừng.

Dưới ánh sáng ấy, trường mâu do cấm khí tạo thành oanh một tiếng liền bị phân thành hai.

Trường mâu do cấm khi tuy bị hủy nhưng Vương Lâm không hề có vẻ đau lòng. Dù sao thì trường mâu này cũng chỉ là do cấm khí biến ảo ra mà thôi. Còn chuyện nó không thể phá vỡ trận pháp này thì Vương Lâm sớm đã tính trước. Trừ phi tìm đúng địa phương không có gì bảo vệ mà phóng trường mâu này thì may ra mới thể hiện được công kích cực mạnh của nó.

Vương Lâm sử dụng trường mâu này thực ra mục đích chính là để có thêm thời gian tính toán. Lúc này hắn đã tính gần xong, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn thành việc tính ra phương pháp phá trận.

Trường mâu do cấm khi tạo thành đã bị hủy, bốn xung quanh là lồng giam do thanh mang tạo nên. Vương Lâm bị nhốt trong đó nhưng thần sắc của hắn vẫn như thường, chẳng có nửa điểm hoảng hốt.

Những tính toán trong đầu hắn lại càng được đẩy nhanh.

Trong sơn cốc lúc này truyền ra tiếng cười lạnh của Âu Dương Hoa.

- Người từ bên ngoài tới. Trận pháp của tộc ta ngươi thấy thế nào? Ngươi bây giờ rời khỏi đây cũng không muốn. Chỉ cần tự cắt một tay một chân, lấy nguyên thần để ta hấp thu ba phần thì ta sẽ thả ngươi rời đi!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn sơn cốc, trong mắt lúc này không ngờ lại lóe ra những hư ảnh của phù văn. Cuối cùng hư ảnh đó đột nhiên điên cuồng ngưng tụ trong mắt hắn.

- Thứ tám mươi ba! Đây đã là cực hạn rồi, hắn là cũng đủ để phá vỡ trận này!

Trong một khắc cuối cùng, tính toán trong đầu Vương Lâm cũng đã có đáp án.

Giờ phút này trong hai mắt hắn tỏa ra ánh sáng như từ địa ngục đưa tới, khiến người ta nhìn vào mà nội tâm run rẩy. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào sơn cốc, giọng nói lạnh như băng:

- Càn rỡ, những lời ngông cuồng như vậy mà cũng dám nói!

Trong cốc lại truyền ra tiếng cười điên cuồng của Âu Dương Hoa:

- Đã thế lão phu phải xem ai mới là kẻ càn rỡ! Thanh ảnh, bắt rồi giết hắn đi!

Vừa dứt lời, quang võng hơn ngàn trượng trong nháy mắt liền thu lại phía sơn cốc, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chỉ còn cách Vương Lâm hơn mười trượng.

Thanh mang chỉ lóe lên một cái đã hoàn thành.

- Người từ bên ngoài tới, ngươi sẽ trở thành yêu ảnh thứ hai của sơn cốc chúng ta!

Âm thanh của Âu Dương Hoa truyền ra từ trong sơn cốc đầy vẻ tàn nhẫn.

Thân thể Vương Lâm cũng không động đậy, nhưng trong hai mắt liền hiện lên một đạo phù văn kỳ dị. Những luồng ánh sáng quỷ dị từ trong phù văn phát ra. Mỗi đạo phù văn đều lập lòe đầy yêu dị.

Đồng thời phù văn trong mắt Vương Lâm tỏa ra, hướng về bốn phía đánh tới.

Đạo phù văn thứ nhất tỏa ra ánh sáng yêu dị, trực tiếp từ trong mắt Vương Lâm lóe ra, rơi vào khoảng không hóa thành từng đợt sóng lăn tăn, trong chớp mắt liền biến mất.

Nhưng thanh mang từ xa đang điên cuồng tiến lại, những nơi nó đi qua hết thảy mọi sinh vật đều héo rũ toàn bộ. Dường như thanh quang này có thể thôn phệ vạn vật vậy. Nó từ ngoài hướng vào trung tâm, phạm vi ngày càng nhỏ lại. Đồng thời khí tức của nó phát ra càng lúc này mạnh.

Chỉ một lát sau, thanh mang lóe lên, đã tới chỉ còn cách Vương Lâm ba trượng.

Chẳng qua chính vào lúc này, một phù văn cấm chế đầy đủ từ trong mắt Vương Lâm lóe ra, tan vào hư vô, tạo thành những đạo sóng gợn, va chạm với thanh mang.

Chẳng có âm thanh kinh thiên động địa gì vang lên, nhưng chỉ thấy thanh võng bốn phía đang điên cuồng co lại lập tức.....

Truyền ra những tiếng xèo xèo, xu thế thu lại cũng tự dưng chậm hẳn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Lúc này mười cái phù văn cấm chế đầy đủ đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hóa thành hư vô, tạo ra những đợt sóng gợn, tản ra khắp nơi.

Thanh võng đang chậm lại lúc này vang lên tiếng xèo xèo càng kịch liệt. Lúc này những vết nứt đột nhiên xuất hiện, răng rắc lan ra khắp thanh võng.

- Ba mươi đạo cấm chế tổ hợp!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Lúc này ba mươi đạo cấm chế tổ hợp từ trong mắt Vương Lâm hiện lên, tan vào trong không khí.

Thanh võng bên ngoài ba trượng lập tức tan tành, hóa thành những điểm sang màu xanh, trông giống như một bầu trời đầy sao, cực kỳ đẹp mắt.

Thần sắc Vương Lâm như thường, nhìn về phía sơn cốc. Lúc này trong mắt hắn lóe lên những tổ hợp cấm chế phù văn yêu dị!

Lập tức hơn bốn mươi tổ hợp cấm chế thoáng hiện lên.

Tay phải Vương Lâm điểm vào hư không trước mặt một cái, ánh mặt lạnh như băng. Tổ hợp cấm chế vừa thoáng hiện ra lập tức nhoáng lên,

toàn bộ nhằm hướng sơn cốc đánh tới, dung nhập với tổ hợp cấm chế đầy đủ trong không trung, hóa thành một đạo sóng gợn.

Đến giờ tổng cộng đã có tám mươi ba tổ hợp cấm chế được đánh ra. Đây là kết quả do Vương Lâm sau một thời gian dài quan sát trận pháp nọ mới nghĩ được biện pháp phá giải.

Trên cả sơn cốc trong chớp mắt lập tức hiện lên một lượng lớn thanh mang. Thanh mang này toàn bộ đều từ trong sơn cốc tỏa ra.

Chẳng qua thanh mang vừa xuất hiện trong nháy mắt đã bị những phù văn cấm chế kia lóe lên trên đó. Mỗi một lần phù văn lóe lên là lại có một lượng lớn thanh mang vô thanh vô tức ảm đạm đi, sau đó biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm như điện, bước lên hướng về sơn cốc đi tới.

Theo bước chân của hắn, càng có nhiều thanh mang trong sơn cốc gào thét lao ra. Chúng tụ lại một chỗ, hình thành một cột sáng màu xanh lớn cỡ mấy trượng, điên cuồng lao ra, ầm ầm đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Thần sắc Vương Lâm như thường, bước chân không hề dừng lại, vẫn điềm tĩnh bước tới.

Cột sáng màu xanh ầm ầm đánh ra nhưng khi còn cách Vương Lâm hơn mười bước chân liền bị những đạo phù văn cấm chế hiện lên cản lại.

Cột sáng này liền lập tức ảm đạm đi, sau đó bị đánh tan nát một phần. Vương Lâm vẫn bước tiếp, từng bước đi về phía sơn cốc.

Cột sáng màu xanh cùng với bước chân của Vương Lâm liên tiếp lùi lại, không ngừng bị đánh tan dần.

Khi Vương Lâm chỉ còn cách sơn cốc hơn mười bước thì thanh quang đã hoàn toàn tiêu tan. Cùng lúc đó, cả sơn cốc bỗng nhiên chấn động, lực lượng bảo vệ bên ngoài đó điên cuồng tiêu tán.

- Thượng tiên lưu tình, lưu tình..... Âu Dương Hoa biết sai rồi!!

Tiếng nói của Âu Dương Hoa từ phía trong sơn cốc truyền ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 524: Hoàng Long.

Tiếng nói của Âu Dương Hoa vội vã, mang theo vẻ khổ sở. Chỉ thấy hắn trừ trong sơn cốc dẫn theo mười người đi ra. Những người này tuy tuổi tác không giống nhau nhưng đều là đàn ông, trên thân thể vẽ đầy thứ chất lỏng màu xanh biếc.

Âu Dương Hoa sau khi hiện thân, nhìn Vương Lâm ở ngoài mười bước, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, sau đó thầm than một tiếng, cung kính vái một cái, dùng ngữ khí thần phục nói:

- Âu Dương Hoa không biết ngài là thượng tiên, mọi chuyện trước đây xin nguyện một mình gánh chịu. Xin thượng tiên nể trời cao có đức hiếu sinh mà đừng phá hủy trận pháp, khiến cho tất cả tộc nhân bại lộ dưới yêu linh, trở thành thức ăn của bọn chúng.

Phía sau Âu Dương Hoa, mười người kia cũng nhìn về phía Vương Lâm, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Vương Lâm liếc nhìn đám người này một cái, tay phải giơ lên, điểm một cái lên hư không. Lập tức trong không trung truyền ra từng đợt sóng gợn. Những đợt sóng gợn này giống như một tấm vải, xuất hiện uốn lượn trong thiên địa một lúc rồi từ từ tiêu tan.

Không còn sóng gợn này tồn tại, trận pháp phía ngoài sơn cốc liền hồi phục một chút. Tốc độ tiêu tán của thứ lực lượng bảo vệ kia từ từ chậm lại, sau đó ngừng hẳn.

Âu Dương Hoa cuối cùng cũng thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về Vương Lâm vừa phức tạp nhưng mang theo một tia tôn kính.

- Thượng tiên, thời gian không còn sớm nữa, chỉ e đêm yêu linh đã tới, xin mời vào trong cốc nói chuyện.

Âu Dương Hoa vội vàng nói, sau đó cắn đầu ngón tay, vẩy một giọt máu lên vách đá ở một bên sơn cốc.

Lập tức cả sơn cốc như một người khổng lồ đang ngủ say bừng tỉnh giấc. Những âm thanh ầm ầm từ bên trong truyền ra. Cùng lúc đó, hai bên vách đá giống như một tấm màn, xuất hiện những chuyển động, sau đó giống như bị một thanh đao chém rách, đột nhiên phân thành hai!

Một thông đạo thẳng tắp bỗng nhiên xuất hiện từ bên trong sơn cốc, kéo dài xuyên qua chỗ mấy người Âu Dương Hoa, tới chân Vương Lâm.

- Xin mời thượng tiên!

Âu Dương Hoa tỏ vẻ cung kính nói.

Vương Lâm cũng không nói gì thêm. Đối với nơi này hắn thực sự có rất nhiều chuyện muốn biết rõ ràng. Hắn liền cất bước tiến thẳng vào.

Bên trong sơn cốc có một cảm giác mùa xuân tràn ngập. Nơi này giống như một phường thị của tu sĩ, bên trong san sát những phòng ốc đơn sơ, chẳng qua trong đó không có bán ngọc giản, pháp bảo như phường thị của tu sĩ mà thôi.

Quang cảnh trong cốc khá ưu nhã, cây cối nhiều. Lúc này mặt trời đã sắp lặn nhưng trong cốc vẫn rợp bóng cây xanh mát.

Trong mấy căn phòng, Vương Lâm liếc mắt nhìn qua liền thấy có mấy người đang ẩn trong đo.

Hầu như trong mỗi một căn phòng đều có người. Những người này đều là nữ tử và hài đồng.

Trang phục của các nàng không giống như nam nhân, một nửa xích lõa mà toàn thân kín đáo.

Còn những hài đồng thì có một vài đứa thừa dịp mẫu thân không ở bên cạnh, len lén thò qua cửa sổ nhìn ra. Ánh mắt của chúng lộ rõ hắc bạch phân minh, đầy vẻ ngây thơ.

Trong nháy mắt thấy cảnh này, bước chân Vương Lâm sững lại.

Mọi chuyện trước mắt so với suy nghĩ của hắn khác nhau quá xa. Vương Lâm nhướng mày. Hắn tuy rằng không phần biệt được chính tà, tùy tâm mà làm nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Lấy tu vi Anh Biến trung kỳ của mình, hao hết tâm thần phá trận để rồi không ngờ lại thấy một thôn xóm bên trong.

Mọi người nơi này trừ người được gọi là trưởng lão Âu Dương Hoa kia ra thì toàn bộ đều là phàm nhân. Thần thức của Vương Lâm đảo qua một lượt khắp cả sơn cốc.

Âu Dương Hoa và tộc nhân nơi này thấy bước chân Vương Lâm đột nhiên dừng lại, cau mày đánh giá bốn phía lập tức trong lòng run lên. Thậm chí có một số tộc nhân cắn cắn môi, nắm chặt tay.

Bọn họ nghĩ nơi này chính là nhà mình. Vì nơi này bọn họ có thể từ bỏ tất cả, kể cả tính mạng!

Âu Dương Hoa bước ngay lên phía trước, đứng sau Vương Lâm khổ não nói:

- Thượng tiên có chuyện gì sao?

Vương Lâm xoay người, ánh mắt nhìn về mấy người phía sau Âu Dương Hoa. Với tâm trí của Vương Lâm hiển nhiên chỉ liếc mắt là hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, hướng về phía mấy người này ôm quyền nhẹ giọng nói:

- Vương Lâm đã quấy rầy rồi, thôi không vào cốc nữa!

Nói xong hắn hơi trầm ngâm, tay phải vuốt túi trữ vật, lấy ra ba bình ngọc, ném ra phía trước. Ba bình ngọc này liền nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

- Ba cái bình ngọc này có chứa mấy chục viên đan được, có thể cố bổn bồi nguyên. Lần này Vương Lâm quấy rầy, đây coi như là tạ lỗi.

Vương Lâm thầm than, lắc đầu đi ra phía ngoài sơn cốc.

Ánh mắt Âu Dương Hoa lóe lên ánh sáng chưa từng có. Hắn vẫy mấy cái bình ngọc này, tiến lên vài bước cầm lấy, sau khí mở ra hít sâu một hơi, sắc mặt không tự chủ được đại biến, sau đó lập tức cất vào trong lồng ngực.

Hắn xoay người lại, hướng về mấy tộc nhân phía sau liên tục nói một thứ ngôn ngữ khác. Mấy người này gật đầu, một số người còn hướng về phía Vương Lâm cười đầy thiện ý, cuống quýt ôm quyền.

Sau khi Âu Dương Hoa nói xong toàn bộ, hơn mười người này đều tản ra, trở về nhà. Không lâu sau những âm thanh náo nhiệt dần dần xuất hiện.

Bên trong sơn cốc, hài đồng đều chạy ra chơi đùa. Những nữ tử trốn trong phòng cũng đều đi ra.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, bên trong sơn cốc trước đó vắng lặng giờ đã tràn ngập sinh cơ.

- Thượng tiên xin dừng bước, dừng bước.

Âu Dương Hoa tiến lên mấy bước, cuống quýt nói. Vẻ mặt hắn cực kỳ chân thành.

Vương Lâm không nói gì, vẫn bước đi, thấy đã gần tới bên ngoài cốc. Hắn muốn rời khỏi nơi này, tiếp tục phi hành về hướng tây. Hắn muốn thấy sự thần bí của nơi đây. Nhất là Cổ yêu thành ở ngoài ba ngàn dặm, Vương Lâm càng muốn mau mau tới xem.

Về phần chuyện định hỏi đối phương Vương Lâm đã không còn hứng thú. Đôi mắt hồn nhiên trong sáng của những hài đồng kia, nỗi sợ hãi trong ánh mắt của nữ tử, những điều đó khiến Vương Lâm nhớ lại rất nhiều chuyện.

- Thượng tiên, tối nay là đêm yêu linh, ngươi nếu ở bên ngoài một mình thì pháp lực có thông thiên cũng không thể đối kháng được với số lượng yêu linh đông đảo được. Không bằng hãy ở lại nơi này. Nếu muốn đi thì mai đi cũng không muộn!

Âu Dương Hoa không dám lại quá gần, cao giọng nói. Đây là lần thứ hai Vương Lâm nghe thấy Âu Dương Hoa nhắc tới ngày yêu linh. Bước chân hắn dừng lại, xoay người nhìn về phía Âu Dương Hoa.

- Đêm yêu linh là cái gì?

- Thượng tiên, việc này lão hủ sẽ kể chi tiết với ngài. Hay ngài tới nhà lão hủ được không?

Âu Dương Hoa vội vàng nói.

Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu.

Nhà của Âu Dương Hoa ở phía bắc sơn cốc. Nơi này trong vòng mười trượng bốn xung quanh đều không có nhà cửa khác, do vậy trông có vẻ không tầm thường.

Căn nhà này hình tròn, trông như một cây nấm trên mặt đất, màu sắc bên ngoài chủ yếu là màu xanh.

Trong nhà cũng không lớn, chỉ kê một cái giường và một cái bàn gỗ. Bốn xung quanh có một vài linh vật vỡ, trên tường treo vài vật trang trí, trong đó có một bức tranh đặt ở vị trí không bắt mắt.

Đứng trong phòng, ánh mắt Vương Lâm rơi trên bức tranh đó, trầm ngâm không nói.

Bức tranh này đã ố vàng, nhiều chỗ nứt nẻ, mặt giấy đã nhăn, hiển nhiên là do thời gian đã quá lâu rồi.

Trên bức tranh có một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi. Nam tử này mặc trang phục kỳ dị, ánh mắt nhìn về phía xa xa giống như đang trầm tư. Tay phải hắn tùy ý đặt trước ngực, tạo một ấn ký cổ quái.

Ở một vị trí khác trên bức tranh, chính là nơi nam tử này đang nhìn, trên bầu trời có một hư ảnh ẩn hiện trong màn sương đen.

Chẳng qua bức tranh này đã quá lâu rồi nên không thể nhìn rõ rốt cục hư ảnh trong hắc vụ đó là vật gì.

Âu Dương Hoa cung kính đứng một bên. Ánh mắt hắn theo ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía bức tranh, trong đó lại lộ ra một tia nhu tình.

- Trận pháp bên ngoài cốc đã tồn tại từ bao giờ?

Ánh mắt Vương Lâm vẫn dừng lại trên bức tranh. Hắn chậm rãi trầm giọng hỏi.

- Trận pháp này đã tồn tại từ rất xa xưa, sớm đã không còn ai nhớ nổi. Từ khi hiểu biết tới này, ta chỉ biết rằng vô số năm trước có một người tên là Hoàng Long, mang theo tộc nhân tổ tiên ta đi tới nơi này, định cư ở đây. Nghe nói khi đó trận pháp này đã tồn tại qua vô số năm tháng.

Âu Dương Hoa trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói.

- Là người này sao?

Ánh mắt Vương Lâm vẫn dừng trên bức tranh.

- Đúng vậy, hắn chính là Hoàng Long thượng tiên!

Ánh mắt Âu Dương Hoa lộ ra tình cảm nồng đậm.

- Hoàng Long thật sự gọi là Hoàng Long!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kỳ dị. Hồi lâu hắn than nhẹ, tay phải vuốt vuốt mi tâm.

- Hoàng Long này rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Vương Lâm dường như quên hắn Âu Dương Hoa đang ở bên cạnh, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi bức tranh. Nam tử trên đó tướng mạo đường đường, đầy vẻ tiên phong đạo cốt, có một cỗ tiên lực lượn lờ. Nếu nói hắn là tiên nhân thì nhất định có người tin tưởng.

- Hoàng Long!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mê man. Loại ánh mắt này cực kỳ hiếm thấy xuất hiện trên người Vương Lâm!!

Tâm tính Vương Lâm luôn luôn kiên định. Nhưng ngay vừa rồi khi tiến vào đây, nhìn thấy bức tranh trên vách tường này, trong nháy mắt nguyên thần của hắn chấn động!

- Ngươi vì sao biết hắn tên là Hoàng Long?

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi.

Vấn đề này khi Âu Dương Hoa nghe thấy liền cảm thấy khó hiểu, do dự một chút liền cẩn thận hỏi:

- Ngài, chẳng lẽ ngài biết Hoàng Long thượng tiên?

Vương Lâm nhướng mày.

Âu Dương Hoa vội vàng nói:

- Mọi chuyện ta biết đều là do tổ tiên kể lại. Cái tên Hoàng Long này cũng vậy.

Vương Lâm lại trầm ngâm. Hắn nhìn lên bức tranh, trong mắt lộ vẻ nhớ lại. Tâm thần hắn dường như xuyên qua Đông Hải yêu linh, xuyên qua

không gian, trở lại quê nhà Chu Tước tinh của hắn.

Tâm thần hắn cũng xuyên qua mấy trăm năm, trở về tuổi thiếu niên từ sơn thôn đi ra, không được tiên nhân thu nhận, bị cả tộc nhân cười nhạo. Thiếu niên đó không ngờ cuộc đời biến đổi, lại có thể tiến vào trong một môn phái, môn phái này tên là Hằng Nhạc phái.....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 525: Thiên Yêu quận.

Trong Hằng Nhạc phái có một vị tên là Hoàng Long chân nhân, là người trong môn phái ấy.

Chẳng qua vị Hoàng Long chân nhân này chỉ có tu vi Trúc Cơ mà thôi, tướng mạo so với người trong bức tranh này tuy giống nhau nhưng không thể là một người được! Vương Lâm hơi trầm ngâm.

- Chẳng qua tướng mạo giống nhau, tên gọi cũng giống nhau, việc này đúng thật là yêu dị. Khó trách nơi này được gọi là Đông Hải yêu linh. Chữ yêu này cũng rất thỏa đáng!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía mảnh hắc vụ lớn ở một góc của bức tranh.

- Hắc vụ trong bức tranh chính là đại biểu cho những đêm yêu linh. Mỗi khi trăng tròn chính là đêm yêu linh, chỉ có ở trong trận pháp mới được bình an.

Âu Dương Hoa đứng bên cạnh cung kính nói.

- Đêm yêu linh vào lúc trăng tròn, vậy là thế nào?

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

- Nơi này chính là chỗ của yêu linh, hiển nhiên có ngày yêu linh đi săn mồi. Mà ngày đó chính là đêm trăng tròn.

Âu Dương Hoa nhìn ra bầu trời ngoài cửa cốc. Lúc này đã là hoàng hồn, sắc trời đang tối dần.

- Tối nay chính là ngày trăng tròn. Đến lúc đó có thể thấy yêu linh đi săn mồi.

Âu Dương Hoa thu lại ánh mắt.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không có vẻ gì biến đổi. Hắn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trước đây ngươi nhắc tới Cổ yêu thành có vật ta cần là vật gì?

Âu Dương Hoa nghe thế hơi do dự một chút, sau đó cắn răng nói:

- Thượng tiên nếu đã hỏi thì tại hạ cũng không dài dòng nữa. Chỗ yêu linh này phạm vi quá lớn. Nghe đồn rằng trong thiên hạ có tổng cộng chín quận. Nơi chúng ta đang ở là Thiên Yêu quận! Lão hủ cả đời đi xa nhất cũng chỉ tới được Cổ yêu thành. Đó chính là một trong những thành trì của Thiên Yêu quận.

Chuẩn xác mà nói thì nó nằm trong phạm vi của Thiên Yêu quận nhưng vẫn chỉ thuộc về nơi man hoang mà thôi. Lão hủ sau khi được học tập ở Cổ yêu thành mới chỉ đạt được trình độ nhất tinh, không thể có quyền được ở lại, thế nên liền trở lại bộ lạc trong sơn cốc, trở thành trưởng lão ở đây, phụ trách dạy dỗ tộc nhân.

Trong Thiên Yêu quận có yêu đế Tai Hư, ngoài ra còn có bát đại yêu soái, thiên vạn yêu binh, thành trì có tới hơn trăm cái, nắm giữ một phương!

Về phần thứ mà lão hủ nói tới, việc này nói ra cũng khá dài dòng. Phải biết rằng cứ khoảng năm trăm năm lại có người từ bên ngoài vào trong nơi yêu linh này. Việc này cơ hồ người nào ở đây cũng biết.

Mỗi lần có người ngoài tiến vào nơi này cũng đều gây gió tanh mưa máu. Những người này khi tiến vào đều gia nhập những quận khác nhau, lấy chiến công để đảm nhiệm những chức vị bất đồng. Chiến công càng cao thì địa vị càng cao! Thậm chí nghe đồn trong bát đại yêu soái của Thiên Yêu quận cũng có một vị trí là người bên ngoài trước đây nhiều năm nắm giữ!

Người bên ngoài sau khi tiến vào nơi này tựa hồ đều có những biến hóa thần kỳ. Bọn họ thường xuyên phát sinh xung đột với nhau, trong lúc đó thường xuyên phát sinh chém giết, tựa hồ phải giết chết đối phương mới được. Chuyện này cuối cùng đem lại cho họ lợi ích gì thì lão hủ không biết. Thượng tiên ngài cũng là một trong những người từ bên ngoài tới, hẳn là hiểu rõ hơn ta. Âu Dương Hoa cung kính nói.

Vương Lâm nhíu mày. Hắn mơ hồ hiểu ra một chút nhưng cũng chưa phải chính xác lắm. Trầm ngâm một lúc, hắn chậm rãi nói:

- Ngươi vẫn chưa trả lời ta vật ngươi nói tới là vật gì?

Thân thể Âu Dương Hoa cứng đờ, trầm mặc không nói.

Vương Lâm an tĩnh chờ đợi. Ánh mắt hắn vẫn đặt trên bức tranh nọ.

Một lúc sau, Âu Dương Hoa than nhẹ, nói:

- Thật không dám dấu thượng tiên. Nơi này tuy có vật người cần nhưng tác dụng của nó quá trọng yếu, lão phu thật sự không thể giao cho người. Người nếu cố tình cướp đoạt thì mọi người trong sơn cốc không lâu sau sẽ chết hết!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, lần đầu tiên từ bức tranh hướng về phía Âu Dương Hoa.

Âu Dương Hoa nhìn Vương Lâm, ánh mắt hai người lần lượt trao đổi. Dần dần Âu Dương Hoa cúi đầu. Nhưng lập tức hắn ngẩng mạnh đầu lên nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Chẳng qua nếu thượng tiên còn có đan dược như vừa rồi thì lão phu có thể dâng lên cho người vật mà người cần.

Tay phải Vương Lâm vuốt lên túi trữ vật một cái, lấy ra một bình ngọc. Từng trận bạch quang lóe lên, không ngờ đã có không dưới mười bình ngọc hiện ra.

Sau khi bay một vòng trong không trung, những bình ngọc này lại trở về túi trữ vật.

Ánh mắt Âu Dương Hoa vẫn theo sát chuyển động của những bình ngọc này. Mãi cho tới khi chúng biến mất bên trong túi trữ vật, ánh mắt hắn mới chậm rãi thu hồi.

Nuốt nước bọt một cái, hắn hít sâu một hơi nói:

- Đan dược của những người từ bên ngoài tới luôn luôn là trọng bảo ở nơi này. Những loại đan dược này chúng ta ở đây căn bản không có tài liệu để luyện chế. Thượng tiên, mời theo ta, ta dẫn người đi xem vật người cần lấy!

Âu Dương Hoa đã hạ quyết tâm thật lớn, cung kính ôm quyền, xoay người đi trước dẫn đường.

Vương Lâm không nói một lời, đi theo sau, không nhanh không chậm rời khỏi căn phòng.

Bên trong sơn cốc trời đã xẩm tối nhưng một đống lửa đã được đốt lên. Trong ánh lửa bập bùng lúc sáng lúc tối, cư dân bên trong sơn cốc ngồi cạnh đống lửa, nói chuyện với nhau, ai nấy đều lộ vẻ thoải mái. Nữ tử thì ngồi bên cạnh nam nhân của mình, trong lòng ôm hài động, nghe nam nhân nói chuyện, khóe miệng lộ nụ cười thỏa mãn.

Bên trong sơn cốc tràn ngập không khí yên bình.

Loại không khí này đầy cảm giác ấm áp, tràn ngập bốn phương. Vương Lâm và Âu Dương Hoa xuất hiện liền khiến những cư dân trong cốc đang ngồi bên đống lửa ngừng nói chuyện, trong nháy mắt yên tĩnh hẳn.

Cái loại cảm giác ấm áp kia tựa hồ trong nháy mắt liền biến mất. Những nữ tử ở nơi này lo lắng ôm chặt hài đồng, nhìn Vương Lâm.

Chẳng qua cũng không phải ai cũng đều lộ vẻ lo lắng. Một số người nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

Âu Dương Hoa không dừng chân, đi ngang qua đống lửa, đi sâu vào trong sơn cốc. Vương Lâm không nhanh không chậm đi theo, khi đi ngang qua đống lửa, những người xung quanh liền tránh đường cho hắn.

Trong đó có một nữ tử khi tránh đường, hài đồng không cẩn thận ngã xuống đất. Sắc mặt nàng tái nhợt, muốn tới ôm lấy hài tử nhưng lại phát hiện ra Vương Lâm đã đi tới.

Hài đồng nọ đang tự mình bò dậy, không để ý chút nào tới ánh mắt lo lắng của mẫu thân mà tò mò nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm đi qua bên cạnh hài đồng này. Hắn hơi dừng lại, cúi đầu nhìn đứa bẻ. Đứa nhỏ cũng rất gan dạ, Vương Lâm nhìn thấy liền nhớ tới Đại Ngưu lúc nhỏ, miệng mỉm cười, tay phải xoa đầu đứa bé, sau đó đi qua.

Vương Lâm rời đi, mẫu thân đứa bé vội vã xông tới, ôm lấy nó nhanh chóng lùi ra, từ xa vọng lại âm thanh khiển trách.

Cho mãi tới khi Vương Lâm đã rời đi rất lâu, bốn phía xung quanh đống lửa mới khôi phục lại dần dần cái không khí ấm áp kia. Âu Dương Hoa mang Vương Lâm đi rất nhanh vào sâu trong sơn cốc. Sơn cốc ở nơi này hình dạng như hồ lô, miệng hồ lô chính là cửa cốc.

Lúc này Âu Dương Hoa đang đứng ở đáy hồ lô. Cây cối nơi đây rất ít, trên mặt đất mọc một thứ cỏ không biết tên, dẫm lên có cảm giác rất êm ái.

- Thượng tiên, xin mời xem!

Bước chân Âu Dương Hoa dừng lại, tay phải chỉ về phía trước.

Thần thức Vương Lâm quét ngang, lập tức liền sững người lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía một vách đá trên sơn cốc.

Mặt vách đá này có màu xanh thẫm, so với vách đá bốn phía không hề thấy ăn khớp với nhau. Nhưng điều này cũng không phải thứ khiến Vương Lâm sững người. Thứ làm hắn chấn động chính là ở trung tâm của vách đá có một khối màu trắng như thủy tinh.

Thứ đó hình lục giác, được khảm chắc chắn vào vách đá.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm. Lúc trước thần thức hắn cũng đã từng quét ngang nơi này nhưng không để ý lắm. Lúc này khi tới gần, lấy mắt tường cẩn thận quan sát hắn liền phát hiện ra điều kỳ quái.

Thủy tinh màu trắng kia không ngờ lại có tiên lực ba động. Nhưng sau khi nhìn kỹ, trong đầu Vương Lâm liền xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái.

- Đây, đây không phải là tiên lực!

Trong mắt Vương Lâm hiện lên những tia sáng kỳ dị. Hắn tiến lên vài bước, ngón trỏ tay phải điểm về phía trước một cái về phía viên thủy tinh màu trắng ở trên cao kia.

Nguyên thần theo đầu ngón tay kéo dài ra, cảm thụ khí tức trên viên thủy tinh đó. Một lúc sau, sắc mặt Vương Lâm biến đổi, thu tay phải, trở nên trầm ngâm.

Âu Dương Hoa đứng bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Thượng tiên, vật đó theo như tổ tiên tại hạ kể lại là thứ mà người bên ngoài các ngươi muốn lấy. Các ngươi gọi nó là kết tinh tiên lực. Mà nơi này chúng ta gọi nó là ngọc yêu linh !

Tác dụng của ngọc yêu linh chính là khi tộc nhân bị thương có thể chữa trị, cho nên trước đó tại hạ mới nói, nếu không có vật ấy thì tộc nhân sẽ tử vong hết.

Nhưng chẳng qua phẩm bậc của ngọc yêu linh này không cao, hiệu quả trị liệu không tốt lắm, kém xa so với đan dược của ngươi.

Vương Lâm không nói gì, lại giơ tay phải lên, chụp vào khoảng không một cái. Lập tức vách đá phát ra những tiếng động ầm ầm. Âm thanh này lúc đầu còn nhỏ, nhưng hầu như trong nháy mắt liền lớn lên, chẳng khác gì tiếng sấm ầm vang, truyền khắp sơn cốc.

Ngoài ra những tiếng động này còn khiến vách đá bốn phía chấn động kịch liệt, run rẩy như địa long đang cuộn mình vậy.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hung hăng chụp một cái. Chỉ nghe những âm thanh răng rắc vang lên, tinh thạch màu trắng trên vách đá đột nhiên rời ra, hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp rơi xuống bàn tay Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi đụng tới tinh thạch màu trắng này, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một thứ khí tức cực kỳ lạnh lẽo từ bên trong tinh thạch tỏa ra, theo tay phải trực tiếp chui vào trong cơ thể. Thứ khí tức màu trắng này không đi trong kinh mạch mà chạy theo các khớp xương, nhanh chóng chạy trong cơ thể Vương Lâm một vòng, sau đó tụ lại tại đan điền, cuối cùng hóa thành một tinh thể lớn cỡ hạt gạo. Từng đợt khí tức màu trắng từ trong tinh thể xoay tròn bốn phía, trông như tinh vân vậy.

Thứ khí tức màu trắng này trông như tiên lực nhưng thực tế lại khác hoàn toàn. Tiên lực ôn hoà nhưng thứ khí tức này trong ôn hòa lại lộ vẻ yêu dị cực kỳ.

Sau khi hấp thu yêu lực, Vương Lâm cảm thấy toàn thân trên dưới có biến hóa cực kỳ rõ ràng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 526: Hắc y nam tử

Trong mắt hắn, xuất hiện một đoàn yêu hỏa, nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Lúc này trời lặng gió, nhưng trên quần áo hắn, một cỗ yêu khí lờ mờ hiện ra bao phủ lấy hắn.

Âu Dương Hoa thấy thế, ánh mắt dao động, thở dài.Theo bản năng, hắn lùi ra sau vài bước, miệng lẩm bẩm: “ người này đến từ bên ngoài, lần đầu tiên hấp thụ yêu lực hống, yêu khí trong cơ thể đã biến hóa. Lời ấy quả không sai.”

Trong cơ thể yêu lực kết tinh thành một loại yêu lực, có thể khiến cho cơ thể xuất hiện một cỗ cảm giác cực kì thoải mái, làm cho người ta ngây ngất.

Vương Lâm nheo mắt, lập tức trong mắt đoàn yêu hỏa kia biến mất. Bên ngoài thân thể, yêu khí cũng biến mất trong nháy mắt. Con người hắn hồi phục như thường.

“ Loại yêu lực này giống như tiên lực, nhưng đầy tính quỷ dị. Sau khi hít phải loại khí này thì hơi thở và tiên lực có thể dung hợp. Do đó tu vi đạt đến hiệu quả. Tuy nhiên, ở đây yêu lực quá ít, không thể dùng thử.”
Vương Lâm trầm ngâm một lúc, vỗ túi trữ vật, lập tức có hơn mười bình ngọc bay ra. Dưới cái phất tay áo của Vương Lâm, chúng rơi xuống dưới chân Âu Dương Hoa.

Âu Dương Hoa run lên, vội vàng cầm lấy một bình ngọc, mở ra xem sau đó để vào trong lồng ngực. Giờ phút này trong lòng hắn có chút kích động.

- Ngươi lui ra đi, ta muốn ngồi ở trong này, ngày mai trời sáng, ta thì sẽ rời khỏi đây!

Vương Lâm bình thản nói, sau đó không hề để ý tới Âu Dương Hoa, khoanh chân cố định, nhắm hai mắt lại, nhìn kỹ yêu lực kết tinh bên trong đan điền.

Âu Dương Hoa vội vàng chào, cung kính cúi đầu lui ra xa.

Nơi đây bỗng nhiên yên tĩnh hẳn. Chỉ có phía xa nơi lửa trại, truyền đến tiếng cười nói râm ran.

Vương Lâm tập trung tinh thần, đắm chìm trong vòng đan điền, hắn cẩn thận cảm thụ yêu lực kết tinh.

Nếu yêu lực có số lượng lớn hơn, có thể là không dung hợp được, nhưng cũng sẽ có uy lực khác. Yêu linh nơi Đông Hải lần này tiến vào đây, chém giết lẫn nhau, không ngoài mục đích chính là cướp đoạt yêu lực kết tinh trong cơ thể của đối phương. Không biết rằng, chính yêu lực kết tinh còn có tác dụng khác. Nếu không thế, nhiều năm qua không thể dẫn tới "gió tanh mưa máu" như Âu Dương Hoa nói.

"Trên phương diện này, ta vẫn còn chút bí mật chưa biết hết. Chừng nào biết rõ thì mới có khả năng quyết định mục tiêu. Tại đây, thời gian từ năm mươi năm đến năm trăm năm, nói dài cũng chưa dài, nhưng cũng

không còn ngắn. Nếu là chỉ hấp thu yêu lực để đề cao tu vi thôi thì đơn giản. Vậy dứt khoát ta thả lỏng tính tình, giống như năm đó giết chóc một hồi ở Tu Ma Hải.”

Trong mắt Vương Lâm lóe lên một tia hàn quang, hắn liếm môi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phút chốc trời đã về đêm. Không gian một màu đen tối, bên trong thung lũng bốn phía vẫn còn huyên náo, nhưng dân cư đã về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ có trẻ em và phụ nữ là được ngủ. Còn tất cả đàn ông đang lục đục cầm đủ các loại vũ khí, tập trung tại cửa vào trong thung lũng.

Âu Dương Hoa cũng có trong số đó, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ra phía ngoài sơn cốc.

Chốc chốc lại quay đầu nhìn thoáng qua phía đằng xa, chỗ sâu trong Hồ Lô Cốc, nơi Vương Lâm đang ngồi thiền.

“Hi vọng trận pháp này có thể khống chế được yêu linh, thượng tiên có thể ra tay tương trợ” Âu Dương Hoa thầm than. Sở dĩ hắn thay đổi chủ ý, chủ động mời đối phương vào cốc là vì ngoài việc không thể chống cự được thì nguyên nhân chủ yếu còn lại chính là sau khi trận pháp đã vô cùng suy yếu, tối nay có chống cự được với yêu linh hay không thì trong lòng hắn còn không thể nắm chắc. Nên lúc này hắn mới cắn răng kiên trì

mời Vương Lâm ở lại, đồng thời nói ra rất nhiều bí mật, cuối cùng hắn không còn tiếc vốn gốc, đem yêu lực kết tinh duy nhất trong thung lũng đổi cho đối phương. Âu Dương Hoa làm thế, tất cả đều có mục đích. Đó là hi vọng trong thời khắc nguy hiểm, Vương Lâm sẽ ra tay trợ giúp.

Nhìn những cư dân bên thung lũng, hắn thở sâu trầm giọng nói:

-Tối nay là đêm Yêu linh sẽ săn mồi, ta sẽ không nói nhiều. Chỉ cần sống qua tối nay, tất cả mọi người đều được bình an.

Vương Lâm ngồi ở giữa, bỗng nhiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên cao vẫn là một mảnh đen tối, nhưng đối với hắn, cũng là điều biến hóa khác biệt.

Trong đêm tối hiện lên một tia mây tía. Một luồng khí không đồng nhất xuất hiện, yêu lực tràn ngập phía chân trời, khuếch tán từ xa đến.

Nơi cốc núi này không phải là mục tiêu, mà chẳng qua là điểm nó đi qua.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào không trung, ánh mắt hắn lộ lên một tia quyết đoán. Không còn nghĩ ngợi nhiều nữa, nhanh như chớp, tay phải của hắn đặt tại mi tâm, một tia nguyên thần liền hóa thành thần thức, phóng nhanh xuyên qua thung lũng trận pháp, xuất hiện nơi không trung.

Khi nguyên thần hóa thành thần thức thì nó không dừng lại, mà nhẹ nhàng như làn mây nhưng lại nhanh như tia chớp, tiến thẳng đến chỗ yêu khí đang cuồn cuộn trôi như thủy triều thổi quét qua kia.

Càng tới gần, cỗ yêu lực kia càng tấn công dữ dội, làn sóng này cũng mãnh liệt như yêu lực, phạm vi quá lớn, mắt nhìn không còn thấy bờ bến.

Một đường ở phía trên, hễ là nơi bị yêu khí bao trùm, nhưng lập tức không còn sinh khí. Thậm chí một số dã thú bị yêu khí bao trùm, liền truyền ra từng trận kêu gào thảm thương, rồi hóa thành bạch cốt.

Vương Lâm nhìn thấy tất cả, nhíu mày.

Lúc này, nếu nhìn từ trên cao xuống, có thể thấy rõ ràng, yêu linh nơi Đông Hải tạo thành một đạo khí uốn lượn màu tím.

Lấy một điểm bất kì làm trung tâm, hướng về bốn phía khuếch tán thành hình tròn, phạm vi khuếch tán rất lớn, tất cả nó đều làm theo yêu linh.

Một tia nguyên thần của Vương Lâm làm thần thức, lúc này dễ dàng nhìn thấy, liền nhanh chóng rút về. Nhưng bỗng nguyên thần của Vương Lâm dừng lại ở chỗ sâu bên trong, rồi mạnh mẽ tản ra, trực tiếp phá tan yêu khí.

Chỉ thấy ở sâu trong đám khí đó, trừ đám mây đỏ tía lượn lờ thì không ngờ lại xuất hiện một người.

Người này y phục màu đen, mặt lạnh như băng, môi hơi cong lên, dáng vẻ trông thật ghê sợ. Lúc này trong tay hắn ngăm cầm một thanh kiếm mỏng màu đen.

Hắn múa kiếm làm từng đạo khí tím lượn lờ bay theo kiếm. Đồng thời, một số lượng lớn yêu lực cũng bị hắn điên cuồng hấp thu. Trong nháy mắt thần thức của Vương Lâm thấy hắn, hắc y nam tử chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn lên, khóe miệng mỉm cười, lộ ra một tia lạnh lẽo tới cực điểm.

- Tu vi quả không tồi, không ngờ ngươi có thể phát hiện ra chỗ của ta, lúc đầu ta còn muốn cho người một thứ bất ngờ…

Gã mặc đồ đen chỉ kiếm vào hư không, chậm rãi nói tiếp:

- Ngươi gặp ta quả là không may mắn. Dù ngươi có giao nộp yêu linh cũng coi như vô dụng, vì ngươi là con mồi của ta.

Thần thức do Vương Lâm biến thành lạnh lùng liếc mắt nhìn người kia một cái, không nói hai lời, lập tức bay trở về. Hắc y nam tử cũng không ngăn cản, chỉ có điều khóe miệng mỉm cười, lộ ra một tia khinh miệt.

“ Mới chỉ là Ứng Biến trung kỳ, không kể ngươi là người môn phái nào, hôm nay chết chắc. Thu lấy yêu tinh của hắn, ta hắn đã đủ tư cách tiến vào Thiên Yêu Thành.” Trong mắt hắc y nam tử hiện lên một tia sát khí.

Bên trong thung lũng, Vương Lâm thu hồi thần thức, ánh mắt lộ ra hàn mang.

“Hắn là tu sĩ đầu tiên của Thiên Vận Tinh mà ta gặp phải ở trong này có tu vi Ứng Biến hậu kỳ đại viên mãn. Nhưng muốn giết được ta cũng không phải dễ”.

Ngoài núi, sóng yêu khí đang gào thét dữ dội như sóng dữ ngập trời, trực tiếp tấn công vào phía trên thung lũng. Trong nháy mắt này, trận pháp mở ra, từng trận thanh quang không ngừng lóe ra, khó khăn lắm mới chống cự được sức tấn công của yêu lực.

Nhưng đám sóng yêu khí tấn công liên tục. Dần dần, trên thung lũng, trận pháp thanh quang lóe ra không ngừng, mơ hồ có dấu hiện không còn chịu nổi.

Bên trong thung lũng, tuy vẫn đang là im ắng, nhưng đã có một tia ngưng trọng bao phủ.

Chỗ cửa thung lũng, tất cả mọi người ở đây, tay đã nắm chặt vũ khí. Thậm chí trong tay đã vã mồ hôi. Bọn họ mắt không chớp, nhìn chằm

chằm vào cửa thung lũng, thở dồn.

Giờ phút này, Âu Dương Hoa đứng phía trước mọi người. Hắn nâng hai tay lên, trong miệng từ từ truyền ra từng đợt niệm chú phức tạp, duy trì hoạt động của trận pháp.

Đêm Yêu linh săn mồi này cứ ba tháng sẽ gặp một lần. Với Âu Dương Hoa, hắn hoàn toàn tin tưởng vào trận pháp. Chỉ có điều, trận pháp tuy uy lực nhưng bị Vương Lâm làm tiêu hao hơn phân nửa. Hôm nay, nếu có chống đỡ nổi yêu linh hay không, hắn không có chút mảy mảy nắm chắc.

Một khi trận pháp bị phá nát, toàn bộ cư dân bên trong thung lũng đều sẽ bị yêu linh vật ẩn nấp trong yêu khí kia cắn nuốt.

Lúc này, theo từng đợt tấn công của yêu khí, trận pháp của thung lũng có phần không chịu nổi, kêu lên từng tiếng ken két.

Lại có dấu vết bị phá vỡ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận âm thanh kịch liệt ầm vang truyền lại từ bên ngoài, hiển nhiên là có vật nặng va chạm vào trận pháp, nhưng thấy phía dưới trận pháp nhoáng lên một cái, phía trên càng nhiều chỗ bị vỡ tan.

Bên trong thung lũng, cảm nhận được rõ ràng âm thanh kịch liệt, ầm ầm va chạm, nhiều phụ nữ và trẻ nhỏ đang ở trong phòng lập tức bừng tỉnh.

Ngoài sơn cốc xa xa, Hắc y nam tử ở trong yêu khí lúc này đảo qua một kiếm, lập tức máu tươi vẩy ra khắp không trung. Bỗng nhiên, một vật kỳ dị trên đầu có một sừng, toàn thân tối đen, ước chừng cao khoảng một trượng, theo bốn phía bên trong yêu khí biến ảo mà ra. Gần như nó vừa xuất hiện, ngay lập tức bị Hắc y nam tử chém làm đôi.

Ngay khi chém giết xong, Hắc y nam tử hút một hơi. Lập tức, một cỗ yêu lực từ bên trong vật thể kì dị bay ra, rồi trực tiếp chui vào bên trong thất khiếu của Hắc y nam tử.

Một cảm giác cực kì thoải mái lập tức xuất hiện trong người hắn. Một lúc sau, ánh mắt hắn chợt lóe nhìn chằm chằm vào xa xa nơi thung lũng, miệng mỉm cười lộ ra một nét độc ác. Trường kiếm trong tay hắn vung xuống, lập tức hóa thành một đạo điện quang, tiến thẳng nơi thung lũng xa xa.

Hắc y nam tử kia vừa động phía dưới thân hình, cả người nhũn như tơ liễu bay đi, nhoáng cái xuống dưới, liền xuất hiện phía trên một điện quang phi kiếm, thẳng hướng thung lũng mà tiến.

Bên trong thung lũng, Vương Lâm đứng lên, bước về phía trước một bước, lập tức hóa thành một làn khói nhẹ, trực tiếp xuất hiện ở cửa cốc, đứng bên cạnh Âu Dương Hoa và mọi người.

Hắn xuất hiện nhẹ nhàng, lập tức khiến cư dân bốn phía thung lũng biến sắc, theo bản năng đều tản ra.

Âu Dương Hoa mặt lộ sắc mặt vui mừng, vội vàng nói: - Thượng tiên đến cứu mạng.

Hắn nói vừa dứt, thấy ngoài núi, điện quang phi kiếm gào thét tiến đến, truyền ra thanh âm lạnh như băng của Hắc y nam tử:

- Săn bắn, bắt đầu!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 527: Sinh chi lạc ấn

Vương Lâm thần sắc như thường nhưng Âu Dương Hoa thì sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ kinh hãi chưa từng có và đầy bụng chua xót

- Sự giết chóc giữa hai người từ bên ngoài đến… cũng là để ta gặp.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, trận pháp của thung lũng chấn động, phía trên sụp đổ, xuất hiện một vết nứt lớn.

Vương Lâm cười lạnh, tay phải vỗ túi trữ vật. Lập tức Cấm Phiên xuất hiện trên tay. Cấm Phiên bay dựng lên khoảng không, hóa thành từng đạo cấm khí màu đen. Tiếng khóc la nhanh chóng xuyên qua cái khe, bay vào trong vòng trận pháp.

Khe nứt của trận pháp dung hợp lại bằng tốc độ cực nhanh mắt thường có thể thấy được. Không chỉ có vậy, lúc này có Cấm Phiên dung hợp, uy lực của trận pháp này tăng lên mấy lần.

Sau đó Vương Lâm bước chân về trước một bước, trong nháy mắt, hắn biến mất, xuất hiện bên ngoài thung lũng.

Cách đó chừng mười trượng, hắc y nam tử đạp trên phi kiếm, lạnh lùng đứng xem.

Bốn phía nơi hai người đứng là từng đạo khí màu tím, giống như du hồn vây quanh. Còn ở giữa sóng yêu khí lực là yêu linh thú biến hóa thành, đang tản mát ra yêu lực cực mạnh, trực tiếp đánh về phía hai người.

Vương Lâm khua tay phải vào hư không một cái, lập tức một đầu yêu linh thú kêu thảm lên một tiếng, tiêu tan trong vô ảnh.

Hắc y nam tử nhìn kĩ Vương Lâm, vẻ mặt ngông cuồng lập tức giãn ra, do dự một chút rồi nói:

- Các hạ là người của môn phái nào?

Vương Lâm chỉ ngón tay, ba đạo khí xám không ngừng vay vờn quanh, phát ra tiếng rít nhỏ. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Hắc y nam tử nói:

- Không nên nhiều lời vô nghĩa, nếu ngươi không thể thắng, hãy lập tức rời khỏi đây.

Hắc y nam tử cười gằn, nói:

- Khá lắm, La mỗ nhìn người có chút quen quen, sợ giết nhầm người quen, nên mới hỏi xem. Nếu không ta cần gì nhiều lời. Nếu ngươi muốn chết, ta cho ngươi toại nguyện.

Vương Lâm không nhiều lời, lập tức vỗ túi trữ vật, kiếm tiên chợt lóe lên. Vương Lâm nhún người bay lên, chém một kiếm. Liền thấy một đạo kiếm quang từ trong không trung, giống như tia chớp đáp xuống.

Cùng lúc đó, loan đao cũng điên cuồng lao ra theo sát sau.

Hắc y nam tử sau khi nhìn thấy kiếm quang, mặt lập tức biến sắc, vội vàng lui ra phía sau, miệng hét lớn:

- Hóa ra là Đại La Kiếm Tông đạo hữu, thôi! Ngươi hẳn là biết được nơi đây rất quy củ, hãy giao kết tinh ra, ta không đả thương ngươi là được.

Đúng lúc ấy, kiếm quang gào thét lao tới, Hắc y nam tử nâng kiếm lên chắn ngang phía trước, đồng thời lùi ra sau mấy bước. Nhưng kiếm quang lại chém xuống dưới, lập tức dưới chân sụp đổ.

Trong nháy mắt đó, phi kiếm trong tay người này liền phát ra tiếng kêu ca ca, sau đó thấy một vết rạn nhỏ xuất hiện trên phi kiếm.

Hắc y nam tử nhìn chòng chọc vào thanh kiếm trong tay, ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

- Ngươi dám đả thương phi kiếm của ta. Hôm nay, cho dù ngươi là người của Đại La Kiếm Tông thì cũng phải chết.

Hắc y nam tử gầm nhẹ, tay trái bấm niệm thần chú. Lập tức một ngọn lửa màu đen xuất hiện phía trên lòng bàn tay.

- Địa diệt chi hỏa, nhiên tận hư vô (ngọn lửa địa diệt, thiêu tận hư vô)!

Hắc y nam tử khẽ hô trong miệng, tay trái đưa về phía trước một chút, lập tức ngọn lửa màu đen kia liền rời khỏi tay bay vào giữa không trung, rồi dừng lại một chút, hóa thành một ngọn lửa che phủ trời đất, lao tới phía Vương Lâm.

Gần như trong nháy mắt ngọn lửa bùng lên, chỉ thấy một đạo ô quang lóe ra giữa không gian. Hắc y nam tử sắc mặt vụt biến đổi, buộc phải lùi lại sau ba tấc. Nhưng không còn kịp, ngay ở ngực hắn, đột nhiên tuôn ra một đoàn huyết quang. Hắn như vẫn không tin vào mắt mình, nhưng đành lùi về sau, lấy đan dược trong túi trữ vật nuốt nhanh.

Loan đao vừa lóe ra, kiếm tiên đã phong tỏa bốn phía, nơi lưỡi đao hình như vẫn còn huyết quang lóe ra.

Vương Lâm nhìn Hắc y nam tử nghĩ rằng, người này tu vi quả là cao thâm, phải nói rằng loan đao tốc độ cực nhanh. Hắn tự nhận thấy rằng, nếu như không chuẩn bị trước mà bị loan đao đánh lén, chắc đã bị loan đao đánh trúng, e là đã gặp nạn rồi. Nhưng Hắc y nam tử trước mặt này lại kịp rời đi ba tấc đúng vào thời điểm mấu chốt nên đã tránh được chỗ yếu hại. Chỉ riêng điểm này đã thấy nguyên thần thì hắn cao hơn mình nhiều, hiển nhiên có thể mơ hồ thấy được đường đi của loan đao.

Vương Lâm mắt hằn lên tia sát khí. Người này tu vi cao cường, như vậy nhất định hôm nay phải giết hắn, nếu không để hắn thoát chạy ra ngoài, phục hồi lại sức lực, hắn sẽ tìm hiểu ra việc mình dùng pháp bảo và thủ

đoạn tấn công hắn. Nhất định hắn sẽ đến tìm mình, đến lúc đó mình khó mà đối phó.

Thừa lúc hắn đang bị thương, Vương Lâm liền lao tới, không thèm nhìn đến ngọn lửa màu đen kia, lấy tốc độ nhanh như chớp, nâng ngón cái của tay trái lên hư không.

- Tịch hỏa chỉ!

Hắc y nam tử dùng tay phải nhấn nhẹ vào ngực, lập tức khôi phục lại bình thường không còn máu tươi dính lại, sắc mặt có tái nhợt một chút, nhìn Vương Lâm chằm chằm.Trong tay hắn tế kiếm run lên, hắn quát:

- Kiếm toái!

Tế kiếm bỗng nhiên phát ra từng trận ca ca, rồi lập tức vỡ vụn thành vô số mảnh vụn. Bỗng nhiên phía trước hắn bắt đầu nổ tung, tiến về phía Vương Lâm trong nháy mắt.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, nhưng vẫn đứng yên. Chỉ thấy hai trong số ba đạo bụi khí trên ngón tay phải của hắn bỗng nhiên biến mất, dùng tốc độ nhanh như nháy mắt, liền theo kinh mạch trên tay phải, xuất hiện phía trên mi tâm của Vương Lâm.

Đột nhiên trên mi tâm lại xuất hiện hai kí hiệu phức tạp.

Sinh chi lạc ấn!

Kí hiệu này vừa xuất hiện, lập tức nhanh chóng kéo dài, bao trùm lên toàn bộ thân thể của Vương Lâm, một đạo dấu vết một tầng, hai đạo là hai tầng bao trùm.

Chỉ một thoáng đó, ngọn lửa của thanh kiếm vỡ đã tới gần, đồng thời ngọn lửa màu đen trên không cũng nhanh chóng đuổi theo, bao trùm lấy Vương Lâm.

Lúc này với Vương Lâm, bên trong bị ngọn lửa của thanh kiếm vỡ tấn công, bên ngoài là thiên hỏa màu đen bao vây bốn phía. Nhất là đám thiên hỏa, trong nháy mắt từ trên trời xuống, chúng hóa thành sáu con rồng lửa màu đen. Sáu con rồng này như thể sinh vật thật, gào thét lao tới, từng tiếng rồng gầm như Thiên Lôi ù ù truyền đến.

Âm thanh đầu tiên truyền vào trong tai Vương Lâm, lập tức khiến cho nguyên thần của hắn bị chấn động. Sau đó chúng giương nanh vuốt rít gào xông tới, chực cắn xé.

Nhưng bỗng ầm một tiếng, tiếng nổ long trời lở đất, vang xa cả ngàn dặm. Mặc dù ở trong không trung nhưng có thể nghe rõ mồn một. Ngay

cả bầu trời cũng chấn động, mặt đất thì phát ra những tiếng đứt gãy, xuất hiện rất nhiều vết rách tựa như một tấm mạng nhện tinh mịn.

Ở trung tâm vụ nổ xuất hiện vô số pháp lực cuộn sóng, điên cuồng tản ra bốn phía. Mặc dù sóng yêu linh khí đang tiến đến tấn công nhưng cũng bị cuộn sóng dội ngược trở lại, cuốn ra thật xa, sau đó mới chậm rãi hạ xuống phục hồi.

Không lâu sau, bốn phía như có cả vạn con ngựa chạy nhanh, chồm lên tấn công. Sóng yêu linh khí lại một lần nữa phục hồi như thường, chậm rãi gào thét. Trong nháy mắt, bốn phía lại một màu đen bao trùm.

Hắc y nam tử đứng bên trong màu đen khí lãng, hắn không vui sướng mà ngược lại còn trở nên trầm lắng. Hắn thở sâu, lập tức rời khỏi đó cách hơn mười trượng, hai tay nhanh chóng bấm niệm thần chú, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm về phía Viêm Long (rồng lửa) đang tấn công. Ánh mắt không hề nhấp nháy.

Chỗ Viêm Long đang tấn công giờ này đang bị yêu linh bao vây, hóa thành khí lãng thổi tới tấp, nên nơi đó đang trở thành một mảnh hắc ám. Chỉ có điều, trong bóng tối xuất hiện một bóng dáng bước ra từ bên trong.

Bóng đen này bước ra, trên người hắn quần áo không có gió nhưng tự phát ra tiếng động. Trên tay phải hắn truyền ra từng tiếng kêu khóc, mơ hồ có thể nghe thấy được.

Thấy bóng đen chậm rãi đi ra, hắc y nam tử đứng cách đó không xa, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Hai tay y nhanh chóng bấm niệm thần chú, miệng thở nhẹ, lẩm bẩm mấy câu chú ngữ phức tạp.

Lại nói về bóng đen kia. Hắn đi ra tiếp mấy chục bước, thân thể xuyên qua khí lãng yêu linh, lập tức khí yêu linh như bị cưỡng ép, tách ra thành hai.

Trong nháy mắt khi khí lãng yêu linh tách ra làm hai, bóng đen kia bước lên trước một bước, liền biến mất trong vô ảnh.

“Không ổn” Hắc y nam tử không có gì do dự, lập tức lùi ra sau, hắn vừa mời kịp lui thì ngay tức khắc, liền thấy một Ngân quang xuất hiện. Trong hư không, một ngón tay cái điểm ngay trước chỗ nơi Hắc y nam tử đang đứng.

Việc này xảy ra cực nhanh, dùng nháy mắt để hình dung cũng không thể tưởng tượng nổi.

Theo sát đằng sau ngón tay cái là bóng đen kia, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, nơi Hắc y nam tử đang né tránh.

- Tiếp theo đây ngươi đừng hòng thoát!

- Ngươi không phải là người của Đại La Kiếm Tông, mà là đệ tử của Thiên Vận Tử, Tử hệ lão thất, Vương Lâm.

Hắc y nam tử nói tiếp:

- Ngươi đang dùng chính là cấm pháp Tịch Diệt Chỉ đã thành danh chỉ sau bữa thọ yến của Thiên Vận Tử.

Trong lòng Hắc y nam tử cực kì lo lắng, hắn đã từng nghe qua danh tính của Vương Lâm, thậm chí ngọc giản tướng mạo cũng được xem qua một lần. Phải nói rằng, đệ tử của Thiên Vận Tử đều là nhân vật đáng chú ý nhất trên toàn bộ Thiên Vận Tinh.

Nhất là Vương Lâm đã từng có một trận chiến khuất nhục mọi người. Nếu không có Tử hệ lão Lục đột nhiên xuất hiện, dùng tu vi Vấn Đỉnh đè ép Vương Lâm, như vậy danh hiệu Thiên Vận Thất Tử không vào tay hắn thì chẳng vào tay ai khác được.

Nhân vật thế này sao có thể khiến người ta không chú ý? Huống chi người này sử dụng cấm pháp cực kì quỷ dị, am hiểu nguyên lí lấy yếu chống mạnh, nên khiến cho nhiều người rơi vào thế bị động.

Hắc y nam tử than thầm, nếu hắn sớm biết được thân phận của đối phương, tuyệt nhiên sẽ không vội vàng ra tay. Là đệ tử của Thiên Vận

Tinh, mặc dù tu vi của hắn chỉ là Anh Biến trung kì, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

Vương Lâm này trải qua mười một trận chiến với Vấn Đỉnh tu sĩ, mặc dù thua nhưng vẫn thể hiện lực công kích hùng mạnh, nhất là mấy pháp bảo làm nhiều thế lực phải chú ý. Hắc y nam tử nghĩ: “Mặc dù mình có thể thắng nhưng muốn giết được đối phương quả là không dễ.”

Ở Thiên Vận Tinh, mỗi đệ tử đều có pháp bảo bảo mệnh, nếu không gặp phải địch thủ tu vi chênh lệch quá lớn, chẳng khác nào có thêm một tính mạng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 528: Ma Cấm

Hắc y nam tử thầm mắng, nếu biết trước tình hình chưa thể nắm chắc được phần thắng thế này, chi bằng chuồn đi càng sớm càng tốt, không nên ở lại nơi này, lãng phí thời gian.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, vừa rồi kiếm vỡ xuất ra một đạo hàn quang lao thẳng vào người, còn ở trên không trung hắc hỏa cũng lấy hết sức rơi xuống, hắn phải lấy Sinh chi lạc ấn hóa thành ba tầng bảo vệ, mới có thể chống cự nổi lưỡng đạo thần thông kết hợp công kích.

Chỉ có điều, dù sao Hắc y nam tử cũng là tu sĩ Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, tu vi cao cường, tiên lực ngưng thật, Vương Lâm không thể sánh bằng. Lưỡng đạo thần thông cũng tuyệt đối không phải pháp thuật cũng tầm thường. Bởi vậy, tuy Vương Lâm chống cự được, nhưng ba đạo Sinh chi lạc ấn cũng có một đạo bị sụp đổ, tiêu tan không còn!

Sinh chi lạc ấn của Vương Lâm là bảo vật bảo hộ sinh mệnh. Hắn mưu khổ lâu như vậy cũng chỉ có được ba cái. Vậy mà bị Hắc y nam tử phá hủy mất một cái, với Vương Lâm mà nói, cực kì tiếc nuối. Nên lúc đó, mặt hắn đằng đằng sát khí.

Lúc này, nhìn thấy đối phương thất bại trở ra. Vương Lâm hai mắt chợt lóe ra một tia hàn quang, liền giẫm chân tại chỗ bay lên, tiếp tục truy kích. Tay phải hắn vỗ túi trữ vật, Côn Cực Tiên xuất hiện trên tay.

Vương Lâm cầm roi tiên trong tay truy kích, bỗng nhiên vung roi lên, rồi nghe thấy mấy tiếng kêu trong hư không truyền đến. Lập tức roi tiên kéo dài tựa như một con thuồng luồng màu đen, chạy dài hướng về phía Hắc y nam tử. Không gian bỗng chuyển động điên cuồng.

Hắc y nam tử sắc mặt âm trầm, xoay nhanh người, quay lại dùng tay phải chộp lấy roi tiên, miệng quát:

- Thật không biết phân biệt tốt xấu. Hôm nay La mỗ thay Tôn sư dạy thêm cho ngươi một bài học.

Hắn túm lấy roi tiên trong nháy mắt, năm ngón chụm lại. Lập tức, năm điểm đỏ xuất hiện, di động theo sự múa may tay phải của hắn, trông thật quỷ dị.

Lúc này, nếu nhìn từ xa, sẽ không còn thấy Hắc y nam tử mà chỉ còn thấy năm điểm màu đỏ di chuyển.

Rồi nhanh như chớp, cả năm điểm đồng loạt điên cuồng tiến thẳng về Côn Cực Tiên, bắt lấy roi tiên trong nháy mắt. Trên năm ngón tay của Hắc y nam tử phát ra những tuyến ánh sáng. Những ánh sáng này đan xen vào nhau liên tiếp, giống như tấm lưới năm sao Phong ấn.

- Cấm

Hắc y nam tử hô to.

Vương Lâm nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh, chẳng lo lắng gì về roi tiên, ngược lại còn bước chân lên đạp mạnh, thuấn di về phía Hắc y nam tử.

Ngay lúc Vương Lâm vừa thuấn di thì Hắc y nam tử cũng tiến tới bắt lấy roi tiên. Hắn còn chưa dứt tiếng gầm nhẹ, đã thấy từ đỉnh roi tiên xuất hiện một đạo hắc mang, nhanh như chớp bao phủ toàn bộ roi tiên.

Cùng lúc đó, hào quang màu đen kia lan tới tay phải Hắc y nam tử. Trong nháy mắt, Hắc y nam tử đột nhiên kêu thảm một tiếng, phía trên tay phải không ngờ truyền ra tiếng động, từng trận khói trắng từ đó phát ra.

Hắc y nam tử lập tức buông tay, mắt lộ vẻ khiếp sợ. Hắn biết rằng, huyết sắc ngũ sát của mình chính là chuyên dùng để chống lại cấm pháp, một khi sử dụng, chuyên để phong ấn pháp bảo của kẻ thù. Hắn tu đạo nhiều năm như vậy, khi sử dụng chưa hề có một lần sai lầm, lần này chính là lần đầu.

Hắn thầm nghĩ, không thể tiếp tục chiến đấu, vừa buông tay ra, ý định rút lui thật nhanh. Nhưng đúng lúc này, Côn Cực Tiên bỗng nhiên vung lên, lấy góc độ mười phần, phức tạp, quất mạnh. Ngay lập tức, một âm thanh trong trẻo vang lên, Hắc y nam tử lui ra phía sau, nhưng vẫn bị roi đánh trúng.

Roi vừa kéo xuống, Hắc y nam tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ ra hào quang kì dị.

- Pháp bảo chuyên đả thương nguyên thần !!

Hắc y nam tử thở sâu, không thể dừng lại, hắn tiếp tục lao ra. Chỉ có điều, khi hắn lui ra phía sau, trong hư không xuất hiện một trận vặn vẹo.Vương Lâm thuấn di mà đến, hoàn toàn đuổi kịp người này.

Hắc y nam tử ánh mắt chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, liền há mồm phun ra một đạo khí đen. Hắc khí vừa bay ra, lập tức điên cuồng di chuyển, trực tiếp bao phủ quanh người của Vương Lâm.

Sau đó, hai mắt của Hắc y nam tử lập tức lóe lên, không có nửa giây dừng lại, hắn liền chui vào phía trong yêu linh khí lãng, nhanh chóng biến mất trong vô ảnh.

Vương Lâm vừa xuất hiện, liền bị Hắc y nam tử phun ra màn sương đen tràn ngập. Trong màn sương đen này ẩn chứa chất độc, Vương Lâm thần thức đảo qua, lập tức cảm giác được sự đau đớn.

Hắn không do dự, tay phải bấm tay niệm thần chú, trong miệng nhẹ thở:

- Phong

Lập tức một trận gió quái lạ không biết từ đâu xuất hiện, mây đen ùn ùn kéo đến, phá vỡ màn sương đen. Lỗ hổng này vừa xuất hiên liền lập tức khép kín lại, nhưng trong nháy mắt đó, Vương Lâm biến thành làn mây nhẹ, theo đó nhanh chóng lao ra.

Sau khi hiện ra, trong lòng hắn có chút kiêng nể đối với Hắc y nam tử. Người này pháp thuật vô cùng, hiển nhiên còn có pháp bảo chưa sử dụng. Sở dĩ rút đi là vì biết qua tên tuổi của mình, biết mình từng đánh một trận với tu sĩ Vấn Đỉnh, tuy thua nhưng có vô số pháp bảo.

“ Hắc y nam tử tuy không biết là người môn phái nào nhưng hắn có thể vào được nơi này, không chừng hắn là người ở Thiên Vận Tinh. Do vậy, hắn sẽ biết đã là đệ tử của Thiên Vận Tử thì ắt sẽ có pháp bảo bảo hộ sinh mệnh. Đây không phải là bí mật. Trong thâm tâm hắn chắc đã nhận ra thân phận của ta, hắn muốn giết ta không được nên mới tìm kế rút lui ” Vương Lâm thầm nghĩ trong đầu với rất nhiều câu hỏi.

“Người này không thể lưu lại được.”Vương Lâm lóe lên tia hàn quang trong mắt, tiếp tục đuổi sát theo.

Hai người một trước một sau, trong đêm tối điên cuồng xuyên qua bên trong yêu linh khí lãng.

Càng chạy sâu vào trong Yêu linh khí lãng thì lại càng xuất hiện yêu linh vật cao cấp, có thể biến thành trăm nghìn vạn dạng. Tuy nhiên chỉ còn duy nhất chiếc sừng trên đỉnh đầu là không biến đổi.

Căn cứ vào số lượng sừng khác nhau này cũng thấy sức mạnh của yêu linh rất chêch lệch.

Chỗ mà Vương Lâm và Hắc y nam tử đang ở cũng không phải là ở trung tâm của yêu linh khí lãng, mà là ở bên rìa cho nên ở đây cấp bậc của yêu linh vật đều không phải là rất cao. Đây là nguyên nhân hắc y nam tử có thể sinh tồn ở đây để hấp thụ yêu lực.

Trên đường hai người rượt đuổi, thường xuyên có yêu linh vật biến ảo mà ra. Những yêu linh này không cao nên cứ xuất hiện là bị hai người giơ tay nhấc chân tiêu diệt sạch sẽ.

Mỗi một yêu linh bị tiêu diệt là một đạo yêu khí bị người chết hấp thu.

Hắc y nam tử đang chạy nhanh, bỗng chau mày, thân hình vặn qua một bên, giống như không có xương sống, trông thật quỷ dị. Đúng lúc này, một đạo hắc mang lóe ra sát ngay bên người y.

Hắc y nam tử hừ nhẹ một tiếng, khôi phục thân hình như bình thường, thần thức đảo qua thấy Vương Lâm đang đuổi theo sau.

“Thật là không biết tốt xấu ra sao, Vương Lâm bám sau giống như tủy nhập vào xương, thật là phiền toái. Nhất là khi hắn dùng loan đao, tốc độ quá nhanh. Nếu như ta không có sự chuẩn bị trước, e rằng đã ăn đủ. Nếu không chắc chắn rằng hắn có pháp bảo phòng thân, hôm nay ta đã không quản thân phận của hắn, nhất định sẽ giết chết hắn và nuốt yêu tinh này rồi.” Hắc y nam tử sắc mặt âm trầm, hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm thần chú. Theo đó, bốn phía xung quang hắn Yêu linh khí lãng không ngờ đều tản ra, giống như không còn muốn tiếp cận.

Trên tay của Hắc y nam tử lại xuất hiện từng trận khói màu đen trống rỗng, lượn lờ bốn phía. Hắn thở sâu, tay phải nhấn nhẹ vào ngực một cái. Lòng bàn tay của hắn vừa đặt lên ngực, lập tức phía trên, một làn khói màu đen lượn lờ, điên cuồng theo lòng bàn tay chui vào ngực hắn.

Hắc y nam tử lộ ra vẻ thống khổ trên mặt, bên trong hai mắt hiện ra từng đạo tơ máu, thoạt nhìn trông hắn cực kỳ dữ tợn, giống như đang chịu đựng đau đớn tột độ.

Cứ như thế, làn khói màu đen kia không ngừng chui vào cơ thể hắn. Cuối cùng hắn không kìm nổi, ngửa mặt lên trời rít gào giận dữ.

Tiếng gào thét chấn động đất trời. Lúc này, Yêu linh khí lãng ở bốn phía không ngờ bị đánh văng ra cả trăm trượng. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy, Hắc y nam tử như ở trong trạng thái chân không, xung quang bao vây bởi Yêu linh khí lãng.

Yêu linh khí lãng như bị cả vạn con ngựa gào thét, xuyên qua, bị đánh tan tành, lộ ra một khoảng trống rộng chừng trăm trượng.

Lúc này Vương Lâm đã đuổi kịp, hắn đang dừng bên ngoài khoảng trống, ánh mắt lạnh như băng, lắc đầu nhìn lại.

Hắc y nam tử vẫn đứng ở giữa trung tâm khoảng không, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Chính ngươi muốn chết!

Nói xong, hắn nâng tay trái lên, chỉ về phía Vương Lâm. Từ trên tay hắn xuất hiện một đạo khói màu đen, như vô số xúc tu, nhanh chóng lượn lờ.

- Ma cấm, thiên quỷ đệ tứ tôn (thứ bốn tôn), hiện!

Hắn vừa nói xong, trên mắt bỗng co rúm, khổ sở. Trong mắt tơ máu lộ ra càng nhiều, làn da xuất hiện gân xanh, nổi lên nhiều nốt mụn sần sùi, trông thật quỷ dị.

Có vô số lực kì dị từ ngực Hắc y nam tử điên cuồng xuất hiện, từ cánh tay phải chảy vào bên trong cánh tay trái. Phía trên tay trái có vô số xúc tu mấp máy đứng lên, lấy tốc độ cực nhanh, biến thành mười Quỷ ảnh màu đen quái dị.

Quỷ ảnh trên tay trái hiện ra, hắn lập tức ngửa mặt lên trời rít gào nhưng không truyền ra âm thanh gì, không một tiếng động, nhưng khiến cho Yêu linh khí lãng bốn phía lập tức bị đẩy ra xa trăm trượng.

Vương Lâm lùi lại phía sau, âm thanh kia không thể nghe bằng tai nhưng nguyên thần vẫn cảm giác được, nghe rõ một tiếng thét long trời lở đất.

- Đuổi!

Hắc y nam tử gầm nhẹ một tiếng. Mặc dù chỉ một chữ nhưng mơ hồ như có chiến âm xuất hiện, đủ thấy được hiện tại y đang phải chịu đựng đau đớn tới mức nào.

Hắn nói vừa dứt, Quỷ ảnh trong tay trái lập tức khẽ động, theo tay hắn bay ra, nhe răng cười. Bên trong hai mắt của Qủy ảnh tràn trề hàn quang, chĩa thẳng vào Vương Lâm, lấy tốc độ cực nhanh lao tới.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, trong tâm trí khẽ động, kiếm tiên lập tức xuất hiện, gập lại làm đôi, vừa lúc Quỷ ảnh đang há mồm to, lập tức kiếm quang lao ra, Quỷ ảnh liền nuốt luôn thanh kiếm.

Về phần loan đao, cũng vừa nhoáng một cái, xuyên thấu quỷ ảnh, không hề có chút tác dụng. Mặc dù đang tấn công bản thể của Hắc y nam tử, nhưng giờ phút này từ trên thân thể đối phương tản mát ra vô số tơ mảnh màu đen, nồng đậm khuếch tán vây quanh thân thể, nên loan đao cũng không thể bay vào gần.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 529: Gạt Bỏ.

Quỷ ảnh đánh tới, nhưng Vương Lâm thần sắc vẫn âm trầm, không nói hai lời, há miệng phun ra một đạo hắc quang. Hắc quang vừa lóe, lập tức biến thành một cây đại phiên cao ba trượng. Vương Lâm ôm gọn trong tay, phía trước người hắn khẽ run lên, lập tức phía sau hiện ra mấy chủ hồn, gồm cả tàn hồn của kì lân, lao ra gào thét.

Quỷ ảnh vừa trông thấy liền ngẩn ra một lúc, rồi hai mắt chợt mở to, không ngờ không tiến lại phía Vương Lâm mà còn hướng thẳng đến Anh Biến chủ hồn.

Vương Lâm ánh mắt lóe ra, thân mình khẽ động, trực tiếp ôm trọn Quỷ ảnh. Tay phải đặt lên trên túi trữ vật một chút, ném Khu Thú Quyển ra, tay phải nâng lên, ngón trỏ hướng về Hắc y nam tử!

Hắc y nam tử sắc mặt trầm xuống, tay trái chỉ vào hư không nơi Quỷ ảnh, miệng quát: - Trở về!

Quỷ ảnh rít gào một tiếng, nhưng không cam lòng, buộc Hắc y nam tử phải theo sát để khống chế. Trong lòng hắn thầm mắng, vì Vương Lâm thân thể di chuyển nhanh như chớp, thoáng cái đã đến gần.

Tay phải của Vương Lâm chỉ vào hư không. Lập tức trong cơ thể tiên lực bỗng nhiên nghịch chuyển, nhanh chóng chuyển hóa và ngưng tụ vào đầu ngón tay trỏ.

Hóa ma chỉ!

Chiêu thứ hai trong Tam thức sát chiêu!

Từ ngón tay, mây gió lập tức biến đổi, ma khí hiện ra nhiều vô kể. Lúc này, ma khí bốn phía điên cuồng khuếch tán.

Đang lúc không có Hắc y nam tử khống chế, Quỷ ảnh liền nhằm thẳng chủ hồn Vương Lâm vừa thả ra. Trong mắt hắn, đám hồn thể này đều là bọn có thể dùng làm thuốc bổ rất tốt, một khi nuốt hết bọn chúng, không chừng có thể quỷ lực sẽ tăng lên rất nhiều.

"Hóa ma chỉ " Hắc y nam tử liếc mắt một cái liền nhận ra sát chiêu này. Lúc trước Vương Lâm lấy chiêu này chiến đấu với Tử hệ lão Tứ, trận chiến ấy đã làm cho tất cả những ai nhìn thấy đều khâm phục.

Hắc y nam tử ánh mắt lóe ra hàn quang, tay phải hắn để yên trên ngực, nếu không thuật quỷ ảnh sẽ bị phá tan. Giờ phút này hết sức nguy cấp, hắn liền mau rút lui, lại há mồm phun ra một đám sương đen.

Từng trận gió độc màu đen thổi qua, tản ra như muốn ngăn chân Vương Lâm.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, phía trên mi tâm, lưỡng đạo kí hiệu màu xám lóe ra mãnh liệt, lập tức kéo dài bao trùm toàn thân còn lại, Sinh chi lạc ấn lại hiện ra.

Trong nháy mắt, kí hiệu đã bao trùm toàn thân. Vương Lâm thân thể nhanh như điện, nhảy vào màn khói độc kia, tựa như rồng xuống biển, xuyên qua khói độc mà đi. Vương Lâm đi đến đâu thì khói độc tan dần đến đó.

Hắc y nam tử không ngừng lùi ra phía sau, trong miệng tiếp tục phun ra khói độc, hòng ngăn cản Vương Lâm, tranh thủ bay nhanh lao đến chỗ quỷ ảnh.

Nhưng hắn không ngờ, khói độc không có tác dụng đối với Vương Lâm. Hắn gần như là mới bay đi, Vương Lâm đã xuyên qua một tảng lớn khói độc, lao theo Hắc y nam tử. Vương Lâm dùng ngón trỏ của tay phải cực kỳ linh hoạt, sắc bén, ẩn chứa ma khí vô cùng.

- Hóa ma chỉ!

Hắc y nam tử biến sắc, tránh không kịp, tay trái lập tức nâng lên, nhanh chóng bấm niệm thần chú, cũng điểm tới, ý đồ muốn làm hòa hoãn đi sức tấn công của Vương Lâm.

Hai ngón tay của hai người trong nháy mắt lập tức đụng vào nhau. Trong thực tế cũng không hẳn là tiếp xúc, mà chỉ là cách nhau ba tấc.

Trong vòng ba tấc này một Càn Khôn khác!

Ma khí ở đầu ngón tay của Vương Lâm, cùng với khói đen từ ngón tay Hắc y nam tử va chạm vào nhau, bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu nhỏ ở giữa hai đầu ngón tay của hai người.

Trong tiểu cầu tạo thành bởi cả ma khí và khói độc. Bên trong nó truyền ra từng trận ầm ầm như sét nổ. Ngoài ra còn có một đạo điện quang xuất hiện bên ngoài quả cầu, không ngừng di chuyển.

Giờ phút này, tất cả hào quang trong không gian như ngưng tụ lại trên người của Vương Lâm và Hắc y nam tử.

Vương Lâm lúc này đang ở trên không, y phục không gió nhưng tự xao động, nhất là một mái tóc buông xõa vẻ tự nhiên.

Trái lại Hắc y nam tử, sắc mặt âm trầm, ánh mắt như điện. Hắn đứng trên mặt đất, nâng tay trái lên, toàn thân quần áo giống như bị gió mạnh thổi tới, bay về phía sau, phát ra từng tiếng động, thậm chí tóc cũng bay về phía sau.

Bên trong quả cầu, lúc này từng trận âm thanh rú lên ầm ầm, càng lúc càng mãnh liệt. Trong cơ thể Vương Lâm, tiên lực điên cuồng chuyển hóa thành ma khí, không ngừng dũng mãnh lao vào trong tiểu cầu.

Còn Hắc y nam tử trong lòng kêu khổ. Lúc này hắn không thể không đem toàn bộ sức lực tu luyện lâu nay để truyền theo vào Qủy tiên khi, tiến vào trong quả cầu. Nếu không, một khi bị đối phương đè ép như vậy, lập tức sẽ bị cắn trả.

- Ngươi chỉ là Anh Biến trung kì, so với ta là Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Ta không tin tiên lực của ngươi có thể nhiều hơn ta. Ngươi đã muốn đối kháng với ta như thế này, để xem rốt cuộc rồi ai sống ai chết.

Hắc y nam tử sắc mặt dữ tợn, điên cuồng truyền ra một tia thần niệm.

-Ngươi đã thả Thiên Quỷ ra, nó đã hấp thu tiên lực của ngươi, để xem rồi ngươi đối phó với ta như thế nào.

Vương Lâm mắt sáng như đuốc, đáp lại thần niệm.

Hắc y nam tử hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Vương Lâm, bỗng nhiên hắn nghiến răng, nâng tay phải lên trước ngực. Trong nháy mắt đó, Thiên Quỷ đang bay vòng quanh chủ hồn, ý đồ cắn nuốt đối phương lập tức rít gào một tiếng, xoay người lại, nhìn thẳng chằm chằm vào Hắc y nam tử.

Hắc y nam tử dừng lại một chút, rồi lập tức nâng tay phải lên trước ngực. Trong nháy mắt, từng đạo tơ mảnh màu đen xuất hiện, theo ngực và tay trào ra, giống như nó bị kéo dài ra.

Trong một khắc đó, Thiên Quỷ gào lên giận dữ, thanh âm đầy vẻ không cam lòng. Bóng dáng nó dần dần bị tiêu tan. Nhưng đúng lúc Thiên Quỷ này sắp sửa hoàn tan tan biến, hai mắt nó chợt lóe u quang, nhìn kĩ Hắc y nam tử, rồi quay lại nhìn Vương Lâm. Nó như thể hạ quyết tâm, ngay lập tức trong cơ thể nó lóe ra từng trận hắc quang.

Hắc y nam tử biến sắc. Đúng lúc này, hắc quang trong cơ thể Thiên Quỷ bao vây toàn bộ thân mình nó, không ngờ nó không hề tiêu tan. Thiên Quỷ lập tức quay đầu, trực tiếp lao ra, xuyên thấu yêu linh khí lãng, bay nhanh ra xa.

Còn chủ hồn chợt lóe lên, tiếp tục truy kích.

Tất cả diễn ra cực nhanh, khiến Hắc y nam tử giật mình. Nhưng lập tức, hắn điên cuồng rống lên giận dữ, mắt đỏ ngầu, bỗng nhiên nhìn về hướng Vương Lâm quát:

- Tất cả đều tại ngươi, nếu không phải vì ngươi ép ta, thì Thiên Quỷ làm sao có khả năng chạy trốn.

Vương Lâm mắt lạnh như băng, nói:

-Đáng kiếp!

Hắc y nam tử mắt đầy sát khí, dữ tợn nói:

- Quân lộn giống, người chết chắc rồi!

Hiện tại không còn bị Thiên qủy hấp thu, toàn bộ quỷ tiên lực dựa vào công pháp tu luyện của môn phái hắn điên cuồng xuất ra theo ngón tay nhanh chóng vào trong tiểu cầu.

- Vương Lâm hãy nhận lấy cái chết.

Hắn hét lớn một tiếng, gần như chín thành (90%) quỷ tiên lực trong cơ thể điên cuồng lao vào trong tiểu cầu. Lập tức bên trong tiểu cầu vang ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Lúc này, giữa ngón tay của hai người ngưng tụ lại không phải phàm vật, mà giống như Thiên kiếp tiên lôi trong truyền thuyết.

Theo sự dung nhập của quỷ tiên lực từ Hắc y nam tử, tiên lực trong cơ thể Vương Lâm dần trở nên không đủ. Quả cầu nhỏ kia dần di chuyển hướng về phía Vương Lâm.

Trên mặt Hắc y nam tử lộ ra vẻ dữ tợn, hắn dường như thấy được Vương Lâm đang bị tiểu cầu đánh trúng, toàn bộ thân mình bị sụp đổ, tất cả da thịt hóa thành mảnh nhỏ, thậm chí lúc này nguyên thần đều không còn tồn tại, trực tiếp bị đánh xơ xác, vĩnh viễn biến mất giữa đất trời, không còn chút khả năng nào sót lại.

Chấm dứt đường sống, không thể tái sinh, xóa bỏ hết dấu vết!

Nhưng đúng lúc này, Hắc y nam tử cũng ngẩn ra. Bởi vì hắn không nhìn thấy sự sợ hãi trong hai mắt Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn hắn với vẻ không phải lạnh lùng, mà có vẻ kì dị, giễu cợt.

Vẻ mặt của Vương Lâm làm Hắc y nam tử chấn động tâm thần.

Vương Lâm không cần để ý đến quả cầu, liếc mắt một cái, thở nhẹ:

- Xạ Thần Xa, mở!

Vừa nói xong, lập tức ở cách đó không xa, chỗ Vương Lâm ném ra Khu Thú Quyển lúc trước, truyền ra một tiếng rít gào thiên kinh động địa. Trong tiếng rít gào này, nghe rõ một ý không khuất phục.

Giống như một pho tượng cổ, với ý chí chiến đấu đến cùng, không khuất phục, dám nuốt cả tiên nhân.

Sắc mặt Hắc y nam tử nhanh chóng biến sắc.

Âm thanh vừa dứt, một Hồn thú với thân thể cao lớn lập tức hiện ra, điên cuồng hét lớn.

Vương Lâm quát:

- Giết người này!

Hồn thú rít gào, mắt lộ đầy hàn quang, nhìn thẳng chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm biết con thú này thường xuyên không nghe lời, nên đã sớm chuẩn bị. Giờ phút này, hắn đứng lặng thinh, nhẹ thở.

Ngôn ngữ để điều khiển nó rất phức tạp và khó hiểu, muốn người ngoài nghe cũng khó giải thích nổi. Vương Lâm là người thừa kế, biết được Cửu Tự Chân Ngôn từ trong Ngọc giản của tiên nhân.

Cửu Tự Chân Ngôn chính là chuyên môn chuẩn để khống chế con thú này. Mỗi khi mở ra mỗi đạo phong ấn, phải nắm giữ được một chữ trong số chân ngôn đó..

Tiên nhân đã luyện bảo, sao có thể để nó cắn trả, đương nhiên phải làm tốt khâu chuẩn bị từ trước.

Một chữ vừa phát ra, hồn thú bất khuất này bỗng rùng mình, trong mắt lóe lên hàn quang, nhìn về phía Hắc y nam tử. Nó rít gào một tiếng, như thể trút hết sự giận dữ lên người Hắc y nam tử, một mạch xông ra.

Từ khi hồn thú xuất hiện cho tới khi tấn công vào Hắc y nam tử, chỉ trong một thời gian cực ngắn.

Trong không trung, hồn thú rít gào, lấy tốc độ cực nhanh, nhằm thẳng hướng Hắc y nam tử.

Hắc y nam tử sắc mặt hơi biến đổi. Giờ phút này hắn bắt buộc phải toàn lực phát ra quỷ tiên lực, cơ bản là không thể né tránh. Một khi né tránh, quả cầu đầy tính hủy diệt kia sẽ ngay lập tức cắn trả.

Nhưng hiện tại, hồn thú kia đang hung hăng tiến đến chực cắn nuốt, nếu không né tránh chính là lãnh lấy cái chết. Hắc y nam tử toát mồ hôi lạnh, hắn nghiến răng một cái, nhìn Vương Lâm căm phẫn, tay trái nâng lên, vỗ vào phía trên mi tâm.

Toàn thân hắn bỗng nhiên run lên, trong nháy mắt nguyên thần rời khỏi cơ thể, điên cuồng liều lĩnh bay ra xa.

Lúc này thân thể hắn không còn nguyên thần điều khiển. Hắn như một cái xác không hồn, ngã ngửa trên mặt đất. Quả cầu vẫn di chuyển về hướng Vương Lâm hơi dừng lại một chút, sau đó lập tức lấy tốc độ thật nhanh, lao thẳng về phía thân thể của Hắc y nam tử.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 530: Sưu hồn thuật.

- Rầm..rầm…

Đột nhiên, những âm thanh vang dội trong không gian điên cuồng truyền đến. Tiểu cầu kia dừng lại trên thân thể Hắc y nam tử Trong nháy mắt, quần áo trên cơ thể hắn tiêu tan, da thịt hóa thành tro bụi, xương cốt vỡ vụn thành hư vô. Gần như trong chớp mắt, trừ nguyên thần ra, hắn hoàn toàn biến mất, không còn dấu vết.

Hồn thú vồ hụt, liền gầm lên ý không cam lòng, muốn đuổi theo tấn công nguyên thần của Hắc y nam tử, nhưng bị hạn chế bởi Xạ Thần Xa, nên không thể đi quá xa. Vì vậy nó không kìm nổi rít gào kịch liệt.

Vương Lâm nhấc tay phải lên hư không, nắm lấy Xạ Thần Xa di chuyển thân mình, bay nhanh ra phía trước. Hồn thú lập tức vui vẻ, xuyên qua Vương Lâm, đuổi theo.

Một người một thú, lần đầu tiên phối hợp chặt chẽ với nhau. Vương Lâm cầm Xạ Thần Xa làm cho hồn thú gia tăng phạm vi di chuyển.

Đuổi theo một lúc, thấy hồn thú không còn kiên nhẫn, nó quay đầu về phía Vương Lâm, gầm nhẹ một tiếng. Lập tức thân hình khổng lồ nhoáng lên một cái, tiến thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như hơi chùng xuống, hai mắt co rụt lại.

Nhưng khi thấy hồn thú tiến lại gần, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên tia hàn quang, nhìn về phía hồn thú. Nếu nó tiến thêm bước nữa, hắn sẽ không chút do dự mà trách phạt.

Hồn thú ngừng lại một chút, ánh mắt tỏ vẻ từ bỏ ý đồ đang nghĩ.

Vương Lâm trong lòng khẽ động, trong mắt vụt tắt tia hàn quang, nhìn sang phía hồn thú, gật gật đầu. Hồn thú cũng quay đầu liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Lập tức, lướt nhanh lao về phía Vương Lâm đánh tới. Vương Lâm không tấn công lại mà di chuyển lên trên. Hồn thú cũng lao theo, dừng ngay dưới chân Vương Lâm, nâng Vương Lâm lên rồi tiếp tục bay đi.

Vương Lâm cố nén vui sướng trong lòng. Đây là lần đầu tiên, hồn thú chủ động cõng hắn lên cùng bay đi. Ttiên nhân chế tác Xạ Thần Xa cũng từng truyền lại rằng, Xạ Thần Xa là pháp bảo phi thường, mặc dù sử dụng khẩu quyết và chân ngôn vô cùng linh hoạt nhưng nếu không thể chân chính đạt được sự chấp nhận của hồn thú thì chỉ có thể phát huy được uy lực nhất định mà thôi.

Chỉ có chính thức được hồn thú chấp nhận, Xạ Thần Xa mới phát huy hết toàn bộ uy lực.

Vương Lâm thở sâu, cúi đầu nhìn thoáng qua hồn thú phía dưới chân .

“Con thú này hiện tại cũng chưa nhận thức ta, chẳng qua là do nó muốn nuốt nhanh nguyên thần kia, chê ta tốc độ quá chậm nên mới nâng ta. Tuy nhiên như thế cũng đã tốt rất nhiều so với trước.”

Tốc độ hồn thú cực nhanh, thậm chí có thể nói, tốc độ này không kém gì Ngân Long tinh la bàn mà Vương Lâm sử dụng khi ở tinh không.

Nhanh như sét, hồn thú hóa thành tàn ảnh, với tốc độ cực nhanh bay mất.

Nguyên thần của Hắc y nam tử vẫn đang bay nhanh. Trong đan điền của nguyên thần có một khối kết tinh nhỏ chừng ngón tay, trên đó có một tia yêu lực chậm rãi khuếch tán.

Hắn bỏ chạy một mạch, trong lòng oán hận Vương Lâm ngập trời. Hắn thề, sau khi khôi phục lại tu vi nhất định sẽ tìm Vương Lâm giết chết hắn để trả thù.

Đang lúc bỏ chạy, hắn bỗng dưng biến sắc, quay đầu lại liền thấy hồn thú đang hùng hổ như Diêm Vương đến lấy mạng hắn. Hồn thú đang phá tan hư vô, đuổi sát theo hắn.

Hắc y nam tử mặt lộ vẻ kinh hoảng, đang muốn thay đổi hướng bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, hồn thú bỗng nhiên rít gào một tiếng, thanh âm như thanh kiếm vô hình xuyên thấu không gian.

Nguyên thần của Hắc y nam tử bỗng nhiên run lên. Cứ như tốc độ này, hắn dễ trở thành bữa tiệc ngon cho con thú này mất. Trong mắt nó lộ ra vẻ tham lam, nó biết được rằng, nếu nó nuốt được nguyên thần của Hắc y nam tử, nhất định thực lực sẽ gia tăng, đến lúc đó sẽ có cơ hội thoát khỏi sự ràng buộc của Vương Lâm, nó sẽ được tự do tự tại trong trời đất bao la.

Nghĩ như vậy nên hồn thú ra sức ruợt theo. Nó thở ra một trận gió tanh, mà gió này là quỷ phong, khiến Nguyên thần của Hắc y nam tử lập tức bị cứng đơ lại. Nếu là Nguyên Anh tầm thường, lại không còn thân thể, khi gặp phải gió này sẽ mất hết sức phản kháng.

Nhưng Hắc y nam tử không phải là Nguyên Anh mà là nguyên thần, mặt khác lại là nguyên thần Anh Biến hậu kì đại viên mãn, sắp bước vào Vấn Đỉnh.

Thế nên với loại gió này mà nói, chưa thể làm đông cứng hoàn toàn nguyên thần của Hắc y nam tử. Sắc mặt hắn hơi biến đổi. từ một góc độ không thể tin nổi lao vút đi đúng vào lúc hồn thú đang định cắn nuốt hắn. Đây là hắn dùng Tổn Thần thuật, hao tổn tinh hoa của nguyên thần, vĩnh viễn không thể khôi phục được, để bỏ trốn.

Đúng lúc ấy Vương Lâm động, không phải thân thể hắn động mà là Côn Cực Tiên.

Roi tiên di chuyển rất linh hoạt, bỗng chốc đã quấn lấy nguyên thần của Hắc y nam tử, phút chốc bị Vương Lâm túm gọn trong tay, liền giam hắn

trong một cây hồn phiên.

Hồn thú giận đến tím mặt, thân mình nó run lên, quay đầu hướng về phía Vương Lâm chực nuốt lấy hắn. Vừa bị cướp đi miếng mồi ngon, hồn thú vô cùng tức tối. Cơn giận này không hề thua kém năm xưa khi bị Tiên nhân phong ấn luyện bảo.

Vương Lâm than thầm, ánh mắt phát lạnh, trong miệng nhẹ thở, phát ra một chữ.

Chữ này vừa ra, hồn thú lập tức phẫn nộ rít gào, hai mắt đỏ bừng. Lúc này nó mới hung hăng nhìn Vương Lâm một cái, thân thể to lớn quay trở lại Xạ Thần Xa.

Trong nháy mắt nó đã trở lại Xạ Thần Xa. Xạ Thần Xa chuyển động, hóa thành Khu Thú Quyển, tự động di chuyển xuống dưới chân Vương Lâm. Lập tức dưới chân một lực hút cực mạnh từ bên trong Khu Thú Quyển điên cuồng xuất hiện.

Vương Lâm cười khổ, hồn thú tính tình hay đùa giỡn, cũng làm hắn hơi đau đầu. Hắn lập tức khoanh chân ngồi cố định, tay phải vỗ túi trữ vật, tiên ngọc xuất hiện trên tay chống cự lại lực hút của Khu Thú Quyển.

Lần này Khu Thú Quyển hấp thu tiên lực cực nhiều, hơn những lần trước không ít. Như vậy có thể thấy được hồn thú rất đỗi phẫn nộ.

Tuy hấp thu tiên lực chính là tác dụng phụ sau khi sử dụng thần thông của Khu Thú Quyển, nhưng ở trong Khu Thú Quyển lâu như vậy, hồn thú ít nhiều gì cũng có một ít lực khống chế, chẳng qua là có hạn. Nhiều nhất là khiến cho việc hấp thu tiên lực có thể gia tăng một ít mà thôi.

Hồi lâu sau, Vương Lâm thở sâu, lực hút trong Khu Thú Quyển chậm rãi biến mất. Dĩ nhiên là hồn thú kia không thể khống chế hơn nữa, chỉ tỏ vẻ không cam lòng buông tha.

Thu hồi Khu Thú Quyển, Vương Lâm cười khổ. Hắn thầm than một tiếng, lại ngồi xuống.Trong cơ thể, tiên lực dần dần được bổ sung hoàn toàn, lúc này hắn mới mở to hai mắt.

“Hồn thú này đúng là...”

Vương Lâm lắc đầu bất đắc dĩ. Lúc này trời đã sáng. Qua một đêm liên tục giằng co, yêu linh khí lãng đã dần biến mất.

Vương Lâm đứng lên, tay phải vỗ túi trữ vật, xuất ra hồn phiên nơi giam cầm nguyên thần của Hắc y nam tử. Nguyên thần lập tức bay ra, Vương Lâm tay phải nhanh như điện, lập tức cầm nguyên thần trong tay.

Cùng lúc đó, tiên lực trong cơ thể Vương Lâm hóa thành sợi tơ, theo tay phải Vương Lâm chui vào bên trong nguyên thần, hình thành một đạo

cấm chế. Nếu nguyên thần muốn tự nổ, cấm chế có thể có tác dụng hạn chế.

Tuy rằng tu vi của hắn không đủ để phong ấn khi đối phương tự bạo (tự nổ), nhưng Vương Lâm cũng có thể biết trước được, hắn có thể phong ấn đối phương vào trong hồn phiên trước khi đối phương tự nổ.

-Ta không cam tâm! Nếu ngươi không dùng hồn thú pháp bảo, không có đám hồn phách hấp dẫn Thiên quỷ, thì hôm nay ngươi không phải là địch thủ của ta, ngươi hắn đã bị ta giết chết.

Nguyên thần của Hắc y nam tử lập tức rít gào, ánh mắt lộ ra tia căm phẫn, ác độc.

Hắn biết rõ mình đang bị Vương Lâm bắt lấy, dĩ nhiên khó sống sót. Phong ấn trong cơ thể cũng khiến hắn biết được, chỉ sợ là muốn tự nổ e rằng cũng vô vọng. Bởi vậy hắn thoải mái giải phóng tâm tư.

- Yêu tinh là vật như thế nào?

Vương Lâm không nhiều lời, bèn hỏi.

Nguyên thần của Hắc y nam tử cười lạnh nói:

- Ngươi thật vô liêm sỉ, ban đầu ngươi ép ta cùng ngươi đấu pháp, thừa lúc ta toàn lực thi triển, ngươi dùng pháp bảo khống chế nguyên thần của ta rời khỏi thân thể. Chẳng lẽ đây chính là những việc thường làm của Thiên Vận Tông sao?

Vương Lâm nhướn mày, sờ vào nguyên thần, lập tức trên mặt nguyên thần hiện ra vẻ thống khổ, liên tục kêu khóc thảm thiết, uể oải. Song hai mắt hắn lại càng ánh lên vẻ độc ác.

-Ta chính là La Vân người của Thiên Quỷ Đạo, tu Thiên Quỷ Đạo, có quỷ linh bảo vệ. Nếu ngươi giết ta, một khi Sư Tôn của ta là Quỷ Chân Nhân biết được, người nhất định sẽ báo thù cho ta. Dù là Thiên Vận Tử thấy Sư Tôn của ta cũng phải nói chuyện ngang hàng. Vương Lâm, hãy nghĩ cho kỹ.

Nguyên thần cười lạnh nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn nguyên thân, ẩn ý không hề sợ. Tay trái Vương Lâm vỗ vào phía trên nguyên thần của La Vân, nguyên thần không còn thân thể này suýt nữa tan vỡ, lập tức trở nên rất suy yếu

- Tôn sư của ta sẽ không tha cho ngươi.

Trong mắt La Vân hằn lên vẻ căm hận tột cùng.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên tia hàn quang, tay trái đặt lên đỉnh đầu của nguyên thần, miệng lẩm bẩm:

- Sưu Hồn!

Sưu Hồn Thuật có rất nhiều hạn chế, nhưng với tu vi của Vương Lâm, hắn lấy tiên lực vận chuyển thuật này nên cũng không khó khăn lắm. Hơn nữa nguyên thần của Hắc y nam tử đang rất yếu, thi triển pháp thuật này cũng không có gì đáng lo.

Ngay lập tức, La Vân kêu la thảm thiết. Theo lời đồn, Sưu hồn thuật này cực kỳ tàn bạo, là một trong những thần thông tàn ác nhất. Một khi thi triển thần thông này, đối với người còn có thân thể cũng đã phải chịu đau đớn lắm rồi, nhưng nếu trực tiếp thi triển lên nguyên anh hoặc nguyên thần thì sự đau đớn tăng lên không chỉ gấp mấy lần.

La Vân kêu la thảm thiết một hồi lâu, sau khoảng một nén nhang thì hắn không còn nhúc nhích nữa, lúc này nguyên thần của hắn biến thành một màu gần như trong suốt.

Vương Lâm nâng tay trái lên, trực tiếp xuyên qua nguyên thần của La Vân, vào trong đan điền của nó. Khi thu tay về, trong tay hắn đã có thêm một khối kết tinh.

Mặt Vương Lâm lộ vẻ suy tư, hắn bắt nguyên thần đã suy yếu của La Vân vào trong hồn phiên. Hắn nghĩ nguyên thần của La Vân này vẫn còn hữu dụng, dùng để luyện thành một chủ hồn trong Tôn hồn phiên.

Sau khi bỏ hồn phiên vào túi trử vật, Vương Lâm khẽ động thân hình, hóa thành tia chớp, bay nhanh ra xa. Hắn bay theo hướng chủ hồn đang truy kích Thiên quỷ.

Phía trong yêu linh là nơi huyền bí, chẳng trách trước kia Âu Dương Hoa từng nói, cứ mỗi lần có người bên ngoài vào đây, thì sẽ dấy lên gió tanh mưa máu.

“Thiên Quỷ Đạo như lời của La Vân, tuy khoa trương nhưng cũng là lời nói thật. Tuy nhiên, việc này phải gạt bỏ, bây giờ không nên nghĩ tới. Công pháp của Thiên Quỷ Đạo khá thú vị. Mặt khác, có vài thuật ma cấm trong ký ức của La Vân, thật ra ta có thể tu luyện được một ít.”

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 531: Thủy cảnh.

Trong vùng đất yêu linh chia làm mười quận, trong mỗi quận đều phong ấn một cổ yêu chi linh. Cổ yêu linh này chính là thiên địa tự nhiên hóa thành, có nhiều phép thuật thần thông. Một khi tu sĩ và nó dung hợp, tu vi có thể tăng lên nhiều lần. Lúc đó, sẽ đạt được một ít thần thông hùng mạnh. Căn cứ vào miêu tả theo trí nhớ của La Vân, mỗi cổ yêu chi linh đều là vật hiếm thấy ở trần gian. Sau khi dung hợp, có một tỉ lệ nhất định sẽ tiến vào cảnh giới, gọi là thần chi thủy.

Cái gọi là thần chi thủy, chính là một loại cảnh giới cực kỳ kỳ diệu, một khi tu sĩ tiến vào cảnh giới này, tốc độ cảm ngộ thiên đạo sẽ đạt đến trình độ không thể tin nổi. Nếu chỉ như vậy cũng thường thôi, nhưng hấp dẫn người ta nhất, có thể khiến cho tất cả các tu sĩ rơi vào tình trạng điên cuồng thèm khát chính là sau khi tiến vào cảnh giới thần chi thủy, ở mức độ nhất định, có thể tự mình nghĩ ra tiên thuật.

Nghe đồn rằng, có một ít phép thuật thần thông năm đó tiên giới lưu lại là do một số tiên nhân, chính mình đã tự sáng tạo ra tiên thuật sau khi tiến được vào cảnh giới này ….

Vương Lâm đang bay trong không trung, hai mắt lóe ra hào quang. Hắn nắm toàn bộ kí ức của La Vân trong tay, hiểu biết thêm về vùng đất yêu linh khiến trong lòng hắn có chút ấn tượng..

Thực ra muốn đạt được Cổ yêu chi linh cũng cực kì khó khăn. Dựa vào trí nhớ của La Vân, trong hàng vạn năm qua, dù mỗi năm ngàn năm, ở đây mở ra một lần, nhưng trên thực tế, số tu sĩ chân chính đạt được cổ yêu chi linh cực kì hiếm. Đồn rằng, hàng vạn năm qua, cũng chỉ có đâu chưa đến mười người chân chính đạt được cổ yêu chi linh.

Muốn đạt được nó chỉ có một phương pháp, đó là phải có chiến công.

Trong mỗi quận chỉ có một cổ yêu, nó không do bất cứ ai khống chế, mà là tượng trưng tinh thần cho mỗi quận. Vật ấy cứ mười vạn năm tiến hóa một lần. Một khi bị người dung hợp thì phải cần một trăm vạn năm mới sinh ra một cổ yêu mới.

Ở đây có chín quận, mỗi quận có cổ yêu có cấp bậc khác nhau. Ví dụ như cổ yêu trong Thiên Yêu quận, chính là cổ yêu mới được sinh ra trăm vạn năm trước, có cấp bậc thấp nhất.

Hoặc là như cổ yêu bên trong Cửu Tuyệt quận này, được sinh ra sớm nhất, cho đến ngày nay, chưa có tu sĩ nào dung hợp được. Hiện tại, mức độ hùng mạnh của nó đã không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ có người có chiến công hiển hách mới có tư cách hướng về cổ yêu cúng bái. Chỉ có lại tuyệt đại ma nhân, luôn sống trong giết chóc, mới có cơ hội trở thành chủ của nó.

Cổ yêu chi linh này cực kì quái dị. Toàn bộ dân cư gốc ở vùng đất yêu linh này, bất kể chiến công trong đời cao đến mức nào, đều chỉ có thể cúng bái mà không thể dung hợp. Chỉ có người từ ngoài đến mới có cơ hội dung hợp.

Nguyên nhân vì sao thì không ai có thể biết. Mặt khác, mấu chốt là yêu lực có dung hợp được hay không. Nếu yêu lực không đủ thì dù có cơ hội, cũng không thể dung hợp được.

Vì thế cứ năm ngàn năm một lần, người từ bên ngoài vào đây, sau khi trải qua một trận gió tanh mưa máu, bọn họ cần phải giết chết đối phương và hấp thu được toàn bộ yêu lực.

“Chỉ có giết đối phương mới có thể bớt đi một người cạnh trạnh” Vương Lâm ra vẻ trầm ngâm, tăng tốc thật nhanh hướng về phía chủ hồn. Thân hình hắn tạo thành một vệt, lóe lên như sao băng vụt bay về phía xa, không còn bóng dáng.

Trong trí nhớ của La Vân, mấy vạn năm trước, Thiên Quỷ Đạo từng có một người tiến vào nơi đây, tuy không đạt được cỗ yêu, nhưng cuối cùng rơi vào tình trạng thập tử nhất sinh, sau đó miễn cưỡng sống sót, cuối cùng cũng tìm được cơ hội ra khỏi đó.

Sau khi hắn về tới Thiên Quỷ đạo, lập tức cẩn thận ghi lại bốn năm ở tại đó. Vì thế La Vân mới biết, xem ra cũng rất thuận tiện cho mình.

Căn cứ vào kế hoạch của La Vân, hắn dựa vào kinh nghiệm của tổ tiên để lại, đúc kết ra rằng, nếu muốn nhanh chóng ở lại đây, trước tiên phải bắt đầu nhập vào được một quận nào đó cái đã.

Có như vậy, mới có tư cách đạt được chiến công. Mặt khác, quan trọng hơn là khi đạt được chiến công, là phải tự mình hăng hái chiến đấu. Sau đó thế lực sẽ tăng lên, từ đó mới chiếm ưu thế hùng mạnh.

Quận gần đây nhất là Thiên Yêu quận, Muốn nhập vào được cần phải đạt ba giáp yêu lực. Nơi đây ba giáp yêu lực tương đương với tổng linh lực của Trúc Cơ Kì. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn lật tay phải, đem một khối yêu tinh ra xem. Khối nàu chính là vật trong nguyên thần đan điền của La Vân. Hắn xem xét một lúc thấy vật này tương đương với hai giáp yêu lực.

Chẳng trách La Vân muốn giết ta. Khi hấp thu khối yêu tinh trong thung lũng, đúng là một giáp yêu lực, cùng với vật này vừa vặn ba giáp yêu lực.

Thế nên, hiện tại cũng là đang thuận tiện cho ta, Vương Lâm cười lạnh, lấy tốc độ thật nhanh. Thần thức của hắn đã cảm nhận được trước mặt không xa là chủ hồn.

Hắn hóa thân thành một đạo khói nhẹ, bay thật nhanh. Bỗng nhiên, hắn rùng mình, rồi từ trong làn khói nhẹ, dáng hắn hiện dần ra. Mắt hắn lộ ra vẻ suy tư.

“Không đúng, theo trí nhớ của La Vân, sau khi dung hợp cổ yêu chi linh, sẽ có cơ hội tiến vào cảnh giới của Thần Chi Thủy, nghe tên quen quen, Thần Chi Thủy…Trúc Công Thủy…Thủy… Vương Lâm thân mình chấn động, hắn ngạc nhiên dừng lại giữa không trung, đứng yên không

nhúc nhích, hai mắt lóe lên một tia hàn quang sáng ngời. Nếu nhìn từ xa, lúc này hai mắt Vương Lâm giống như hào quang kéo dài vạn trượng, sáng ngời khác thường.

Thủy cảnh!!! Chẳng lẽ là thủy cảnh ư? Vương Lâm thở sâu, trong mắt ánh hào quang như sáng lên gấp ba lần. Nghĩ đến thủy cảnh, tim hắn đập rộn ràng.

Vương Lâm từng đi tìm Cực Cảnh ở khắp nơi. Khi ở Chu Tước Tinh đã biết được, bên trong Tu Ma Hải, tại một bình nguyên có một động tiên ngầm trong lòng đất, bên trong còn lưu giữ rất nhiều tài liệu liên quan đến Cực Cảnh. Ở đó, hắn đã chiếm được những bản ghi chép rất tỉ mỉ.

Trong lúc xem xét lại, hắn cũng không tránh khỏi nhìn thấy những thông tin về Cực Cảnh và hai loại cảnh khác.

Đạo cảnh, thủy cảnh!

Vương Lâm trầm tư suy nghĩ.

Thần chi thủy.. Ba đại cảnh giới chính là cảnh giới linh lực tồn tại vĩnh cửu. Nhưng Cực Cảnh có thể theo linh lực chuyển hóa tới thần thức. Hai cảnh giới còn lại, hắn cũng có thể chuyển đổi.Thần chi thủy cảnh giới liệu có thể là một dang chuyển hóa của Thủy cảnh hay không? Nếu Cực

Cảnh là biểu tượng của sự chết chóc thì Thủy cảnh chính là biểu tượng của sinh tồn. Như vậy nếu dựa trên nền tảng là thần thức thì loại này không ngừng sinh sôi. Ta tu luyện là theo đạo lí sinh tử luân hồi của trời đất. Nếu có thể kết hợp được Cực cảnh và Thủy cảnh, lấy Cực cảnh là tử, Thủy cảnh là sinh, thì có thể thành công đại đạo luân hồi hay không?...” Vương Lâm nghĩ đến đây, lắc đầu cười khổ. Hắn tự nhủ thầm, mình không thể suy luận quá mức ảo tưởng, quá mức không phù hợp với thực tế.

Hắn thở dài rồi lấy lại tinh thần. Bất kể là như thế nào đi nữa thì cũng chưa ảnh hưởng gì đến mình, nên không nghĩ nữa mệt người.

Vương Lâm giẫm chân tại chỗ một cái, khẽ lắc mình lập tức biến mất, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm xa.

Ở ngoài dặm xa, có một bình nguyên. Khi Vương Lâm vừa đáp xuống, lập tức xuất hiện một số vật giống như âm hồn, từ bốn phương tám hướng, thét gào rồi lao tới, xoay xung quanh Vương Lâm.

Trong đó có một đầu lân rít gào xông tới.

Vương Lâm đảo thần thức qua, ánh mắt dừng lại trên mặt đất, nơi bên trong có một vết nứt.

Chỗ ấy dài chừng trăm trượng, trông giống như nhát chém của một người đang bay, từ trong không trung chém xuống. Trải qua nhiều thập kỉ, đã bị vùi lấp dần, chỉ còn lại một khe nứt không đầy mười trượng.

Bốn phía cỏ dại mọc thành từng bụi rậm rạp. Nếu không quan sát kĩ rất khó để phát hiện ra khe rãnh này.

Vương Lâm há mồm hút một hơi, chủ hồn xoay bốn phía xung quanh thân thể hắn lập tức hóa thành khói đen, nhất nhất chui vào trong miệng Vương Lâm, dung nhập vào Tôn Hồn Phiên trong nguyên thần.

Hấp thu chủ hồn, Vương Lâm hạ xuống bên ngoài khe rãnh, lạnh lùng nhìn lại.

“Căn cứ vào trí nhớ của La Vân miêu tả, Thiên quỷ vốn là một vật thần thông mà chỉ Thiên Quỷ Đạo mới có. Vật ấy sinh ra từ hư vô, chính là vật vô hình. Nhưng người của Thiên Quỷ Đạo, lấy máu của phụ nữ có thai làm chất dẫn, nhiệt huyết của thanh niên trai tráng dẫn dắt, hơn nữa lại dùng nguyên thần của tu sĩ để triệu tập lại, trải qua bảy bảy bốn mươi chín năm mới có thể hấp dẫn được một Thiên Quỷ, rồi lấy bí thuật bắt lấy nó để trở thành bản mạng quỷ linh.”

“Trong Thiên Quỷ Đạo, La Vân là người có thân phận Tôn quý. Lần này tiến vào đây, Sư tôn của hắn tự mình đem một trong chín bản mạng quỷ linh yếu nhất cho hắn, dùng để phòng thân. Vì La Vân có thời gian tu luyện quá ngắn, nên lúc này mới xảy ra việc quỷ linh phản bội.”

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải vẽ vào hư không một đường, lập tức, đám bụi khí ở khe hở thét gào lao ra. Hắn liền phất tay phải xuống dưới, ngay lập tức đám khí thét gào, lao thẳng vào trong rãnh sâu.

Đám bụi khí này giống như một con rồng, điên cuồng cuộn mình vọt nhanh vào trong khe rãnh. Thiên quỷ vẫn trốn suốt trong này, bởi vì lúc trước phản chủ, hơn nữa cũng không còn máu huyết tương liên, nên lúc này cực kì suy yếu.

Nhưng với Thiên quỷ, nó chỉ suy yếu tạm thời, một khi nó chịu đựng qua được bảy ngày, nó sẽ không cần máu huyết cũng có thể sống sót. Một khi trải qua bốn chín ngày, nó có thể tự mình khôi phục hoàn toàn, hóa thành vật tàng hình. Từ đó về sau có thể đi bất cứ đâu trong thiên hạ. Lúc này, nó đang ẩn núp ở bên trong, tự nhiên hai mắt mở to, thân hình vừa khẽ động, trực tiếp hiện ra, đánh về phía đám bụi khí.

Chỉ có điều, khi nó đánh về phía đám bụi khí. Lập tức, đám bụi khí tiêu tan, rồi hóa thành nhiều tia hàn quang, khuếch tán lao đến. Thiên quỷ ngẩn người ra, quay đầu dần lui vào phía trong.

Trong nháy mắt, đám bụi khí ngưng tụ, tập trung về phía Thiên quỷ.

Gần như trong nháy mắt, trên người Thiên quỷ xuất hiện hàn quang của đám bụi. Nó rít gào một tiếng, lùi mình về phía sau.

Đúng lúc này, một đám bụi khí khác cũng điên cuồng vọt tới. Trước mặt Thiên quỷ nhanh chóng sụp đổ, hóa thành bụi tàn.

Theo sau, từng đám khí bụi lại tiếp tục cùng nhau ngưng tụ, đánh về phía Thiên qủy.

Cứ thế, ở trong một thời gian rất ngắn, toàn bộ trên người Thiên quỷ đầy tro bụi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 532: Luyện Hồn tân tông.

Vương Lâm lúc này đang ở ngoài khe rãnh, ánh mắt chợt lóe, tay phải phất vào hư không, miệng quát:

- Thu!

Lời nói vừa dứt, lập tức, trong khe rãnh truyền ra tiếng của Thiên quỷ gầm rú thét gào. Cùng lúc đó một đạo hắc quang từ trong khe lao ra cực nhanh, đánh thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm liền lui nhanh về phía sau, nhưng hắc quang kia vẫn đuổi theo.

Vương Lâm hừ lạnh, lùi về phía sau, tay phải sờ vào túi trữ vật, lấy Côn Cực Tiên vung ra. Lập tức nghe một tiếng giòn vang, liền sau đó Thiên quỷ kêu lên một tiếng, đành phải rút lui.

Côn Cực Tiên chuyên dùng để đánh nguyên thần. Lúc này Thiên quỷ không có thực thể, nên cũng là cùng dạng với hồn phách nguyên thần.

Thiên Quỷ ăn đòn đau, dáng vẻ càng trở nên độc ác. Nó không để ý đến đau đớn, điên cuồng đánh về phía Vương Lâm, bộ dạng nó cực kì dữ tợn, sát khí kinh người.

Lúc này bụi khí bám đầy người hắn, giống như một chuỗi kim xâu, không ngừng làm tiêu hao sức lực của Thiên quỷ. Nhưng lúc này, Thiên quỷ không thèm để ý gì nữa, hướng thẳng Vương Lâm xông tới. Chỗ nó đi qua, toàn bộ bề mặt cỏ khô vàng một khoảng, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ lạnh lùng, Côn Cực Tiên trong tay nhanh chóng rút lại. Thiên quỷ định lùi nửa bước, nhưng chưa kịp, đã nghe mấy tiếng roi quất nhằm thẳng nó. Lập tức nó kêu thảm một tiếng, toàn thân đau nhức, hắn không thể bước tiếp, đành xoay mình bỏ chạy.

Vương Lâm biết rằng, đây chính là lúc Thiên quỷ suy yếu nhất. Nếu bây giờ để nó chạy trốn, sau này khi nó khôi phục lại, e rằng đối phó sẽ rất phiền toái. Theo trí nhớ từ La Vân, Vương Lâm dĩ nhiên biết được rằng, sau khi Thiên quỷ phản bội, nó cần phải có bốn chín ngày tu dưỡng.

Hắn gần như không có gì do dự, trong tay Côn Cực Tiên, quất nhanh về phía trước. Lập tức roi bay như du long, trực tiếp lao ra, hướng về phía Thiên quỷ cuộn lại.

Thiên quỷ nghĩ kĩ, lúc này nếu chạy trốn e cũng vô vọng, nên nó xoay nhanh người quay lại, há miệng phun ra một đám lửa màu lục, tựa như một biển lửa, bao trùm Côn Cực Tiên.

Đây là Quỷ hỏa, chính là Bản mạng chi hỏa của Thiên quỷ, là thủ đoạn công kích hùng mạnh nhất trong cơ thể nó. Đối với Thiên quỷ mà nói, nó cực hận Vương Lâm, nhưng với đòn đánh này cho thấy nó hận Côn Cực Tiênhơn nhiều.

Xem ra Côn Cực Tiên là vật chuyên đối phó với Thiên quỷ, vì thế có chết nó cũng muốn hủy diệt. Loại pháp bảo này nó chỉ mới nghe qua có một kiện. Tuy nhiên kiện pháp bảo đó cũng đã biến mất khỏi thế giới này, quyết không còn tồn tại nữa.

Lúc này nó đã quyết định, phải hủy cho bằng được pháp bảo kia, nên vẫn giả vờ suy yếu để dùng Bản mạng chi hỏa.

Trong nháy mắt, Bản mạng chi hỏa phun ra. Vương Lâm vụt biến sắc mặt. Hắn vẫn sớm biết rằng Thiên quỷ rất hùng mạnh nên vẫn có chút do dự. Nhưng xét cho đến giờ phút này thì nó đã suy yếu, nên mới quyết định tới bắt sống.

Nhưng khi nhìn thấy ngọn lửa rực sáng, trong lòng hắn chấn động. Hắn không thực sự lo lắng về ngọn lửa, mà đang cảm giác có sự quỷ dị trong đám lửa. Nó không đốt thân thể mà chuyên đốt nguyên thần.

Gần như lập tức, Vương Lâm cảm giác được, bên trong nguyên thần đang truyền ra từng trận nóng rực đau đớn. Hắn không kịp thu Côn Cực Tiên về, lập tức lui lại phía sau.

Nhưng đúng lúc này, từ chỗ Côn Cực Tiên bị Bản mạng chi hỏa của Thiên quỷ bao trùm, phát ra từng trận âm thanh. Một đạo kim quang bỗng lóe ra trong không gian, nó chỉ lóe ra một lần rồi lập tức biến mất trong vô ảnh.

Nhưng lần lóe lên duy nhất cũng là lúc Vương Lâm nhìn thấy.

Kim quang chợt lóe, bao trùm lên trên Bản mạng chi hỏa của Thiên quỷ, không ngờ Bản mạng chi hỏa lập tức vụt tắt trong nháy mắt, chứ cũng không phải dần dần tắt lịm như bình thường. Nó giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình, chụp gọn rồi biến mất trong nháy mắt.

Ngọn lửa vừa tắt, Thiên quỷ biểu lộ rất cổ quái, giống như nó cũng ngạc nhiên, không thể tin nổi cảnh tượng trên, rồi hét lên một tiếng, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng vẫn còn chậm, kim quang chợt lóe lên, không chỉ có ngọn lửa tắt mà ngay cả Thiên quỷ cũng lập tức…trở nên trong suốt. Gần như chỉ trong nháy mắt, Thiên quỷ liền hoảng loạn, kêu lên thảm thiết, toàn bộ thân mình nhanh chóng tiêu tan.

Vương Lâm khẽ động thân hình, nhanh như một tia chớp, lao ra hư không chụp lấy Côn Cực Tiên. Roi tiên lập tức chấn động, bay nhanh trở về nằm gọn trong tay Vương Lâm.

Bắt lấy roi tiên, hắn nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi phía trên roi tiên, kim quang thật quỷ dị.

Lúc này nhìn lại Thiên quỷ, nếu Vương Lâm không thu hồi roi đúng lúc, thì nó đã chết chắc. Mặc dù lúc này, nó cũng đã bị bao vây sắp chết, thân hình gần như từ từ tiêu tan.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, hồn phiên xuất hiện trên tay, liền cuộn Thiên quỷ vào trong, dùng hoàn cảnh đặc thù trong hồn phiên, tạo điều kiện cho Thiên quỷ không hề bị tiêu tan.

Làm xong, Vương Lâm cẩn thận nhìn kĩ Côn Cực Tiên trong tay. Sau khi bị lửa của Thiên quỷ thiêu cháy, trên roi có chút thay đổi, một lớp da bị cuộn lên, một chạm nhẹ cũng thấy nó cực kì cứng rắn.

Vương Lâm nhìn nhìn thấy có vẻ kì lạ, roi này khi bị lửa đốt, giống như loài rắn bị lột da, nhưng lúc nay, bên trên nó lột chưa xong.

Trong chốc lát, Vương Lâm thu hồi roi tiên. Hắn nhìn ra xa, xác định phương hướng rồi hóa thành tia chớp, biến mất tại chỗ.

Ba ngày sau, Vương Lâm nhìn ra xa, thấy có một thung lũng. Trên thung lũng có trận pháp lóe lên hàn quang chậm rãi trôi. Một uy áp hùng mạnh từ từ truyền lại.

Vương Lâm thấy uy áp này rất quen thuộc, nó đến từ chính cấm phiên.

Trước khi rời khỏi, Vương Lâm từng xuất cấm phiên ra, lấy nó phối hợp với trận pháp, nên mới khiến sơn cốc này được an toàn dưới sự tấn công của yêu linh khí lãng.

Nhanh như điện, hắn liền có mặt ở ngoài cốc, bước chân một bước, nhanh chóng có mặt trong cốc. Hắn từng phá trận pháp trong sơn cốc này một lần, hơn nữa lại dung hợp với cấm phiên, nên qua lại quá dễ dàng trong trận này.

Trong nháy mắt, hắn xuất hiện bên trong thung lũng, liếc mắt một cái hắn thấy cư dân đang tập trung tại trung tâm thung lũng, ngồi nghe Âu Dương Hoa nói chuyện.

Âu Dương Hoa vừa nhìn thấy Vương Lâm, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Hắn vội vàng xuyên qua đám người, từ rất xa hướng về phía Vương Lâm cúi đầu cung kính nói:

- Cung đón thượng tiên trở về.

Hắn toàn tâm cung kính chào đón. Trước đây, hắn đã tận mắt nhìn thấy Vương Lâm và người kia cùng đi ra ngoài. Nhưng giờ đây, Vương Lâm trở về, chứng tỏ là người kia đã bị Vương Lâm giết chết.

Âu Dương Hoa nghĩ, xem ra khi hai người đi ra cũng là lúc người kia bị giết chết.

“ Sâu trong thung lũng là nơi cấm địa, chớ tự tiện mà xông vào”. Vương Lâm lưu lại câu này, bước một bước, liền biến mất trước mắt mọi người, xuất hiện chỗ sâu bên trong thung lũng.

Âu Dương Hoa lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, hắn thở sâu rồi thầm nghĩ: Nếu có thượng tiên ở trong này trấn thủ, như vậy ngày sau nhất định sẽ được an toàn. Không những thế mà còn có thể mở rộng địa bàn, cũng là việc dễ.

Nghĩ thế nên trong mắt Âu Dương Hoa lộ lên vẻ cuồng nhiệt. Hắn xoay mạnh người, quay về phía dân cư bên trong thung lũng, lớn tiếng nói:

- Sâu trong thung lũng, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào tiến vào. Các ngươi nhớ dặn dò con nhỏ thật nghiêm, chớ làm trái với quy định của tộc.

Bốn phía đại đa số đều gật đầu đồng ý, nhưng vẫn có mấy người phía trên tỏ ra vẻ không phục. Trong đó có một thanh niên thầm nói “ Dựa vào cái gì mà không cho chúng ta vào đó, trong thung lũng này, chỗ đó là mát mẻ nhất.”

Âu Dương Hoa ánh mắt trừng trừng, quát:

- Đây là nội quy của tộc, từ hôm nay trở đi, nếu ai vào trong, trái với lời ta sẽ bị đuổi ra khỏi thung lũng, sống chết tự lo.

Lời này vừa dứt, tất cả những người phản đối lập tức im bặt, không ai còn dám bàn tán.

Cảm thấy nói quá nhiều, Âu Dương Hoa ho khan một tiếng, lại nói:

- Sơn cốc này quá nhỏ, có lẽ đã đến lúc thay đổi…gia đình các ngươi cũng cần có thêm con cái, chúng ta nên mở rộng thêm.

Bốn phía nghe xong, ai nấy đều lộ lên vẻ điên cuồng, một người trong số họ bước lên vài bước, lớn tiếng nói:

- Trưởng lão muốn tuyên chiến?

Âu Dương Hoa hung hăng gật đầu.

Vương Lâm khoanh chân ngồi sâu trong thung lũng. Sở dĩ hắn tạm thời dừng chân ở đây vì có tính toán khác. Tại vùng đất yêu linh này, muốn đứng vững gót chân… tất phải có thực lực. Ngoài thứ đó ra, còn phải có chiến công.

Đằng nào cũng phải đến thành Cổ Yêu. Nhưng trước khi đi, cần phải chuẩn bị một số thứ.

Trong thành Cổ Yêu, muốn tạo nên một mảnh thiên địa của riêng mình là rất khó. Hơn nữa, căn cứ vào trí nhớ của La Vân, bên trong phủ, phía tả

thành có phần đông là những cao thủ, những người này toàn là cư dân nơi vùng đất yêu linh. Bọn họ tu luyện, lấy yêu lực là việc chính, thuật thần thông cũng giống như thế.

Vương Lâm tuy chưa gặp người chân chính sử dụng yêu lực thần thông, nhưng La Vân thì đã gặp qua. Tổ tiên của La Vân đã từng tiếp xúc với họ một thời gian dài.

Nếu là trước khi thu lấy hồn phách của La Vân thì Vương Lâm đã không chút do dự đi tới thành Cổ Yêu. Nhưng hiện tại hắn đã thay đổi chủ ý.

“So với việc đi luôn tới thành Cổ Yêu vào lúc này, thà rằng ở lại thung lũng này, giáo hóa cư dân nơi đây, khiến cho họ nghe mệnh ta. Ta sẽ truyền cho bọn họ pháp thuật thần thông, như vậy thì mấy năm sau, ta sẽ có thêm một lực lượng của riêng mình.”

Trong ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trâm ngâm, lập tức hiện lên ý chí quyết đoán.

“Làm việc lớn không quan tâm tới chuyện vặt vãnh. Ta liền truyền thụ cho bọn họ thuật hồn phiên. Thuật này bắt đầu tương đối dễ dàng, vả lại phù hợp với việc chết chóc, giết chết được càng nhiều, càng ngưng tụ được nhiều hồn phách, thực lực cũng từ đó mà tăng thêm.

Từ đó tan cũng có cơ hội khôi phục lại Tôn hồn phiên. Một khi khôi phục được, ta sẽ không còn sợ gì nữa, dù là tu sĩ Vấn Đỉnh cũng không sợ. Trong số những tu sĩ ngoại lai, ta nhất định sẽ đứng trong tóp mười.

Chỉ có thế mới có cơ hội đạt được Cổ yêu chi linh.”

Nghĩ đến đây Vương Lâm thở sâu, rút trong túi trữ vật ra hai quả ngọc giản, thần thức đảo qua, lập tức phía trên lưu lại một khẩu quyết.

Bên trong luyện Hồn Tông, có ba môn pháp thuật là luyện hồn, trừu phách, tỏa thần.

Trong đó tỏa thần, chính là do các thế hệ chính thống đã tu luyện. Trên thực tế, Tỏa thần thuật này vốn là chuẩn bị cho Thập Ức Tôn Hồn Phiên, chính là phương pháp dùng để điều khiển hồn phiên này.

Còn luyện hồn và trừu phách lại là căn bản của Luyện Hồn tông.

Trừ hai phương pháp trên, luyện ra hồn phiên là lựa chọn hàng đầu của đệ tử khi mới nhập môn. Chỉ có luyện thành hồn phiên, mới chính thức là đệ tử của luyện hồn Tông Đệ.

Trong đó luyện hồn chính là luyện hóa những linh hồn vốn có sẵn, từ đó rút ra phách, còn lại là hút linh hồn của người sống.

Vương Lâm chỉ để lại khẩu quyết bước đầu của pháp thuật Luyện Hồn và Trừu Phách vào trong ngọc giản. Sau đó hắn trầm ngâm, lưu lại phương pháp chế tác hồn phiên vào trong ngọc giản. Dựa vào phương pháp chế tác hồn phiên này sẽ có một sơ hở trí mạng mà chỉ có Vương Lâm biết được.

Thậm chí thông qua sơ hở này, hắn có thể không cần nhìn đối phương tế luyện, mà chỉ trực tiếp khống chế hồn phiên của đối phương thành vật của mình.

Với bản tính cẩn thận vốn có, Vương Lâm sẽ không truyền thụ lại cho mọi người toàn bộ mà không có chút đề phòng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 533: Yêu lực kết tinh.

Chế tác xong ngọc giản, Vương Lâm đảo thần thức qua, liền nhìn thấu khắp toàn bộ thung lũng. Mỗi một nơi, Vương Lâm đều nhìn đến, không nơi nào có thể che dấu được. Hắn tỉ mỉ xem xét. Không ngờ nơi đây, mọi

người đều rất sung sức, so với hắn năm xưa, họ mạnh mẽ hơn rất nhiều lần.

Rất cảm khái nhưng Vương Lâm cũng có chút vui sướng. Những người này tư chất quả không tồi, điều đó cho thấy có thể tu luyện. Tuy ở đây không có linh lực, nhưng lại có yêu linh tồn tại, những người này lấy yêu lực tu luyện hồn phiên chi mộc, biết đâu lại thành công cũng nên.

Nghĩ như vậy, nên Vương Lâm liền dùng thần thức tìm Âu Dương Hoa đang lên kế hoạch tiến công cốc khác và chiếm làm lãnh địa.

Sau khi truyền âm thanh tới tai Âu Dương Hoa, Vương Lâm thu hồi thần thức.

Không bao lâu thì Âu Dương Hoa xuất hiện, vẻ mặt cung kính, vội vã chạy từ xa tới. Hắn vốn đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên bên tai vang lên âm thanh của Vương Lâm. Hắn chợt giật mình, vội vàng tiến tới.

Vương Lâm liền ném ra hai quả ngọc giản về hướng Âu Dương Hoa.

Âu Dương Hoa ngẩn người ra, cẩn thận nhìn ngọc giản vụt qua, lập tức mặt lộ vẻ kích động, nói:

- Thượng tiên, này… Đây chính là yêu giản?

- Cũng không khác Yêu giản là mấy.

Vương Lâm suy tư một chút, nghĩ tới trong trí nhớ của La Vân, khi nói tới bản ghi chép của tổ tiên, ở vùng đất yêu linh này đúng là có một từ “yêu giản”!

Âu Dương Hoa lấy ngọc giản ra, nhìn một hồi lâu, thở dài, cuối cùng trên nét mặt già nua ửng đỏ, lão thấp giọng nói:

- Thượng tiên, Lão hủ chỉ biết vật này đã từng có sách ghi chép, nhưng tác dụng của nó thì không biết như thế nào.

- Tinh thần tập trung, dán tại mi tâm, trong đầu hãy tưởng tượng, xem xét ngọc giản, nếu tâm trí kiên định, tự nhiên sẽ nhìn thấu. Nếu không được thì ngươi có thể thử lại vài lần.

Vương Lâm nói xong, liền nhắm hai mắt lại.

Âu Dương Hoa thở sâu, khoanh chân ngồi dưới đất, cầm ngọc giản, dán tại mi tâm, ngưng thần tưởng tượng. Một lúc sau, mặt hắn nhăn nhó, mặc cho hắn tưởng tượng như thế, nhưng hắn vẫn không thể cảm nhận được.

Vương Lâm tuy nói là nhắm mắt nhưng hắn luôn theo dõi Âu Dương Hoa từ đầu đến cuối.

Âu Dương Hoa vốn là trưởng lão của cốc này, nhưng vì hắn khi còn nhỏ, đã từng học ở thành cổ yêu, bị phát hiện là có tinh lực, nên không được ở lại thành cổ yêu, đành trở lại cốc này, tất nhiên là địa vị đã tăng lên rất nhiều

Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng, trong cơ thể Âu Dương Hoa có một đạo hơi thở giống như sợi tơ xen kẽ bên trong, chậm rãi di chuyển. Chẳng qua kinh mạch của lão bị tắc nhiều chỗ, khiến cho tốc độ di chuyển của đạo hơi thở đó chậm chạp, phạm vi di chuyển cũng vì thế mà hạn chế.

Mặc dù thế, nhưng hơi thở này có thể thông qua trận pháp nơi sơn cốc tăng nhanh tốc độ, khiến lão có thể điều khiển trận pháp, đồng thời nương nhờ pháp lực của trận pháp, có thể ảo hóa ra thân thể.

Một lúc lâu sau, Âu Dương Hoa đành phải bỏ cuộc. Hắn than thầm, vẻ mặt chua xót, lắc đầu không nói.

Vương Lâm mở hai mắt ra, trong mắt hắn xuất hiện một ánh sao. Tay phải hắn vung lên, tay trái song chỉ cùng hợp lại. Lập tức, Âu Dương Hoa không còn làm chủ được mình, bị bốc lên không trung, lão kinh hoàng kêu lên. Bỗng nhiên, một đám mây bao phủ lên phần bụng lão.

Âu Dương Hoa lập tức kêu lên đau đớn, trong bụng quặn thắt cực điểm, trán vãi mồ hôi, rơi trên mặt đất.

Mặc dù đau đớn, nhưng lão nghiến răng chịu đựng. Âu Dương Hoa biết rằng, Vương Lâm nếu muốn hại lão chắc không cần rườm rà như thế. Hắn làm thế, tám chín phần là chuẩn bị để giúp lão.

Lão nghĩ rằng, suốt cuộc đời lão chỉ quanh quẩn nơi sơn cốc, không thể làm được việc lớn. Nhưng hiện tại thì lão đang rất phấn chấn, kích động. Bởi vì trực giác mách bảo lão rằng, hôm nay là ngày lão sẽ đột phá, không thể để mơ ước của cuộc đời này chỉ mãi là giấc mộng.

Vương Lâm điểm song chỉ tại bụng của Âu Dương Hoa, chậm rãi di chuyển về phía trước. Mỗi lần di chyển nửa tấc, Âu Dương Hoa càng đau đớn gấp đôi, trán lão mồ hôi chảy ào ào, đổ xuống như mưa, ướt đẫm cả mình mẩy. Lúc này lão run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, cắt không ra máu.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như không. Sau khi nhấc tay phải lên ba tấc, hắn liếc nhìn Âu Dương Hoa một cái, bình thản nói:

- Chịu đựng!

Nói xong, hắn nhấc tiếp lên ba tấc. Tại đó, bỗng nhiên hắn nâng lên, trong nháy mắt liền điểm tại phía trên mi tâm của lão.

Một tiếng kêu thảm vang vọng, lan truyền khắp toàn bộ thung lũng.

Âu Dương Hoa chớp mắt một cái, rồi ngã xuống mặt đất, bất động.

Vương Lâm vẫn không nhìn về phia Âu Dương Hoa, mà vẫn tiếp tục khoanh chân ngồi xuống. Bên trong thung lũng, cư dân đều nghe tiếng Âu Dương Hoa kêu thảm, nhưng không ai dám bước chân vào sâu bên trong cốc. Quy định cuả tộc vô tình như thanh kiếm, không ai dám trái.

Mấy canh giờ sau, Âu Dương Hoa mới từ từ mở mắt. Lão mở to mắt, kinh người, hoàn toàn ngây dại. Mọi thứ ở đây vẫn bình thường, hoa kia vẫn là hoa, cây cỏ vẫn là cây cỏ, thậm chí bức tường bốn phía kia vẫn còn y nguyên. Chỉ có điều trong mắt lão, bây giờ mọi thứ hoàn mọi thứ toàn khác biệt, tất cả không còn như trước.

Âu Dương Hoa hiểu, hắn vừa được hồi sinh, trong lòng hết sức cảm kích, không kìm nổi hai hàng lão lệ. Lão không cần thử cũng biết được, chính mình đã đạt đến trình độ nhị tinh. Lão lập tức quỳ rạp người xuống trước mặt Vương Lâm, gập đầu cảm tạ.

- Tạ ơn thượng tiên.

Lời nói tuy ngắn nhưng bên trong ẩn chứa vô vàn cảm phục, cũng có thể so sánh được với sự kích động và rung động tâm hồn đến tột đỉnh.

- Người thử nhìn xem có thấy tận bên trong yêu giản không.

Vương Lâm gật đầu nói.

Âu Dương Hoa cầm lấy ngọc giản, đặt tại mi tâm, ngưng thần tưởng tượng. Lập tức, khẩu quyết trong ngọc giản lập tức in hằn trong trí nhớ của lão.

Thân mình Âu Dương Hoa run lên, thở sâu áp chế sự kích động nội tâm, trầm giọng nói:

- Vãn bối thấy được.

Bất giác, hắn đã thay đổi cách xưng hô của mình

Vương Lâm hơi gật đầu. Thực ra lúc trước song chỉ là để giúp Âu Dương Hoa cưỡng ép thông ra một kinh mạch. Nhưng phương pháp này cũng hơi ác độc, sẽ để lại nhiều di chứng sau này. Song điều này cũng là đường tắt làm tu vi của hắn nâng cao lên.

- Khẩu quyết này tên là luyện hồn, ngươi hãy chú ý nghe ta giảng giải một lần. Ngươi học được sau này dạy lại cho cư dân trong cốc.

Vương Lâm nhìn Âu Dương Hoa chậm rãi nói.

Âu Dương Hoa hôm nay thực sự bị kích động mạnh, có thể sự việc sau lại kích động hơn sự việc trước.

Tu vi được nâng cao, vốn cũng đã làm hắn sung sướng. Nghĩ đến khẩu quyết của ngọc giản, trái tim hắn đập loạn xa. Trong lòng hắn vẫn còn mơ hồ không nghĩ đây là sự thật. Dù sao, nơi vùng đất yêu linh này, toàn bộ công pháp đều là vật cực kì quý báu. Những kẻ đầu đường xó chợ như cư dân trong sơn cốc này suốt đời cũng không thể đạt được.

- Thượng tiên, ý ngài là muốn truyền thụ công pháp cho ta phải không?

Âu Dương Hoa thở sâu, không dám tin, hỏi.

Vương Lâm thần sắc như thường, gật đầu nói:

- Không chỉ có ngươi, tất cả cư dân ở đây đều được truyền thụ.

Âu Dương Hoa giật mình, khom người cung kính, trầm giọng hỏi:

- Suốt đời này Âu Dương Hoa không bao giờ quên ân điển của thượng tiên.

Những lời này nói ra là từ tận đáy lòng, thành tâm thành ý.

Phải biết rằng, tại vùng đất yêu linh này, công pháp là thứ chỉ một ít người tuyệt đối không tầm thường nắm được. Như Âu Dương Hoa mà nói, cuộc đời hắn có quyết tâm đến mấy, cũng không có cơ hội nắm giữ công pháp, nói chi đến toàn bộ cư dân bên trong thung lũng.

Vương Lâm lại chỉ điểm một chút về những điều cần chú ý của thuật Luyện hồn. Âu Dương Hoa như thể một đứa trẻ bắt đầu đi học, cẩn thận lắng nghe, ghi nhớ trong lòng, nội tâm cực kỳ cảm kích Vương Lâm.

Đợi Vương Lâm nói xong, Âu Dương Hoa chấp tay hành lễ như đệ tử, khom người lui ra.

Thấy bộ dạng của Âu Dương Hoa, Vương Lâm ngẩn người ra, nhưng lại lập tức thản nhiên: hắn dạy công pháp cho lão, lão hành lễ như thế cũng đúng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhoáng cái cũng đã ba tháng.

Âu Dương Hoa cực kì chăm chỉ, toàn tâm toàn ý tập trung tu luyện thuật luyện hồn. Ý nghĩ tấn công tộc khác cũng bị lão đè xuống, chuyên tâm cho việc nghiên cứu thuật này.

Thiên tư của hắn vốn khá tốt, hơn nữa, thần thông này của Luyện Hồn Tông thuộc loại dễ dàng khi mới nhập môn, nhưng khó khăn khi luyện thành tinh thâm. Trải qua ba tháng trời tu luyện, Âu Dương Hoa cũng thu chút thành công.

Chẳng những hắn mà toàn bộ đàn ông trong tộc đều được Vương Lâm dạy bảo, đều đạt được thành quả không nhỏ.

Thời gian ba tháng, cả ngày Vương Lâm đều ngồi nghiên cứu yêu tinh. Dưới sự nghiên cứu của hắn, hai khối yêu tinh dung hợp thành một khối.

Bên trong khối yêu tinh ẩn chứa yêu lực vô biên, còn bên ngoài xuất hiện rất nhiều xúc tu mờ, bay nhẹ nhàng quỷ dị.

“Ba giáp yêu tinh!” Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, liền há mồm nuốt nhanh yêu tinh vào. Khi yêu tinh xâm nhập vào cơ thể, lập tức xuất hiện ở vị trí đan điền, từng trận yêu lực theo nó khuếch tán. Theo đó, toàn bộ kinh mạch của Vương Lâm bắt đầu chuyển động.

Sau khi vận chuyển một vòng, hơi thở Vương Lâm lập tức thay đổi. Lúc này cảm giác phóng khoáng của tiên nhân không còn. Ngược lại, toàn

thân yêu khí tung hoành, quỷ dị khó lường. Tất cả đều thay đổi, ngay cả mặt hắn cũng nổi lên vẻ yêu dị, nhất là ở hai mắt làm cho người ta thấy khiếp sợ.

Đây là một đôi mắt yêu dị, đạt đến cực điểm, đôi đồng tử như hình quả trứng dựng đứng, khiến cho ai nhìn thấy cũng chấn động tâm can.

Vương Lâm nhẹ nhàng nâng tay phải lên nắm chặt, mày nhăn lại.

“Toàn thân chứa đầy yêu lực, nhưng thật đáng tiếc, số lượng từng này chưa đủ, toàn bộ vận chuyển cũng chỉ mới đạt đến trình độ Trúc Cơ kì.”

Hắn vừa nghĩ xong, yêu lực trong kinh mạch cơ thể lập tức thu lại, toàn bộ trở về trong yêu tinh, không sót một tí.

Yêu lực rút về, tiên lực trong kinh mạch lại lưu chuyển bình thường. Hơi thở toàn thân Vương Lâm lập tức từ yêu dị biến mất, quay về trạng thái siêu phàm thoát tục, không bám bụi trần.

“Yêu lực biến đảo này cũng có cái hay…”

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe ra.

Ở đây ba tháng, hắn đi ra ba lượt, ba lượt này đều là vì giảng giải cho tất cả mọi người đang tu luyện hồn thuật bên trong thung lũng.

Mọi người trong thung lũng đều biết, chính Vương Lâm cho họ cơ hội tu luyện hồn thuật. Lúc trước mọi người còn hiểu lầm và sợ sệt, nhưng bây giờ không còn như thế, ngược lại họ còn cảm kích và tôn kính hắn.

Ba lượt đi ra, gần như mỗi lần Vương Lâm đi ra, gặp mọi người, tất cả đều giơ tay cung kính vấn an.

Mọi người tu luyện hồn thuật đều đạt mức bình thường, ngoại trừ Âu Dương Hoa tiến bộ cực nhanh, còn có một người làm Vương Lâm chú ý.

Người này chính là thanh niên bị Vương Lâm theo dõi trước kia, và từ đó phát hiện ra sơn cốc này.

Chàng trai này tu luyện hồn thuật cực kì dễ dàng. Trong ba tháng đã tu luyện đến giai đoạn ba, giai đoạn này chính là bước để chuẩn bị chế tác hồn phiên cho chính mình.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 534: Thập tam.

Phương pháp chế tạo phiên Vương Lâm cũng đã giao cho Âu Dương Hoa. Chẳng qua ở nơi yêu linh này, tài liệu cực kỳ thiếu khuyết, chế tạo hồn phiên có hơi khó khăn.

Vì chuyện này Vương Lâm đã dành thời gian cẩn thận tính toán, lấy cươn thụ chi mộc là loài cây đặc hữu ở đây, lại dùng da dã thú dùng yêu lực ngưng hóa, phối hợp một chút thủ ấn, cuối cùng miễn cưỡng bắt chước được hiệu quả của hồn phiên.

Chẳng qua thứ dùng thay thế hồn phiên này chỉ có thể phong ấn không hơn mười hồn phách. Con số mười đã là cực hạn.

Nhưng nếu dùng số lượng đổi lấy chất lượng, đồng thời thi triển mười hồn phiên, tuy rằng uy lực không bằng bách hồn phiên những cũng đạt được một nửa uy lực.

Thứ dùng để thay thế hồn phiên này cũng có một sơ hở trí mạng. Sơ hở này chỉ có mình Vương Lâm biết. Dù sao thì thần thông của Luyện Hồn Tông nhất mạch hiện giờ trên toàn Thiên Vận Tinh chỉ có mình Vương Lâm nắm được.

Sau khi đem phương pháp chế tạo hồn phiên mới này khắc lên ngọc giản, thần thức Vương Lâm đảo qua, gọi Âu Dương Hoa và người thanh niên tên Thập Tam kia tới.

Thập Tam này chính là người Vương Lâm âm thầm theo dõi trước đây.

Người này dường như đối với Luyện Hồn Thuật trời sinh đã có ngộ tính, tốc độ tu luyện của hắn nếu Độn Thiên ở trên trời có linh, nhìn thấy cũng phải động dung.

Thập Tam đứng yên tĩnh trước mặt Vương Lâm, đôi mắt nhìn vị thượng tiên này. Hắn những ngày này đã có sự tôn kính và kính sợ phát ra từ tận đáy lòng đối với Vương Lâm.

Càng tu luyện Luyện Hồn Thuật, sự kính sợ trong lòng càng sâu đậm. Hán tu luyện ba tháng, thường xuyên âm thầm phân tích, cuối cùng đưa ra kết luận, thuật này nếu tu luyện đại thành thì uy lực của nó không thể tưởng tượng nổi.

Thập hồn phiên, bách hồn phiên, thiên hồn phiên, vạn hồn phiên, Thập Tam nghĩ tới đây hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Âu Dương Hoa so với Thập Tam thì lão luyện hơn nhiều. Hắn cung kính đứng trước mặt Vương Lâm, lộ vẻ tôn kính.

Trên thực tế, giờ phút này, bên trong sơn cốc từ lúc Vương Lâm truyền thụ Luyện Hồn Thuật cho mọi người tu luyện, người cầm quyền từ Âu Dương Hoa đã chuyển về cho Vương Lâm.

Cơ hồ mọi người đều biết Vương Lâm là người đứng đầu ở đây.

- Thượng tiên, nam nhân trong sơn cốc có hai mươi bảy người, toàn bộ đều tu luyện Luyện Hồn Yêu Thuật. Trước mắt ngoài Thập Tam ra thì đại bộ phận đều đang ở giai đoạn thứ nhất. Có sáu người vãn chưa thể tu luyện thành.

Vương Lâm khoanh chân ngồi, hơi gật đầu. Luyện Hồn Thuật tuy nói nhập môn đơn giản nhưng cũng không phải ai đều học được. Nơi này có hai bảy người mà hơn phân nửa có thể tiến vào giai đoạn thứ nhất, nếu đặt trên chu tước tinh thì nhất định gây chấn động.

Vương Lâm nhìn lướt qua Thập Tam đang đứng cạnh Âu Dương Hoa. Tốc độ tu luyện của người này khiến Vương Lâm khá hài lòng.

Nhận thấy ánh mắt Vương Lâm hướng về mình, sống lưng Thập Tam thẳng lên, vẻ cuồng nhiệt trong mắt càng đậm, nhìn Vương Lâm lớn tiếng nói:

- Thượng tiên, Thập Tam đã tu luyện tới giai đoạn ba, nếu có thể chế tạp hồn phiên thì liền có thể ra ngoài tìm hồn phách phong ấn.

Vương Lâm mìm cười, tay vô vào hư không một cái. Ngọc giản vô thanh vô tức hiện lên trong tay hắn. Hắn ném về phía trước, cười nói:

- Phương pháp chế tạo hồn phiên mới ở đây.

Thập Tam tiếp được, khuôn mặt mừng như điên. Hắn hít sâu một hơi, dựa theo phương pháp Âu Dương Hoa dạy lúc đầu đặt ngọc giản ở mi tâm, ngưng thần tưởng tượng. Một lúc sau, thân thể hắn run rẩy, ánh mắt lộ vẻ kích động.

Hắn nhìn Vương Lâm, đột nhiên quỳ phịch xuống mặt đất, lạy hắn ba lạy.

Vương Lâm chuyển động đôi mắt, từ từ nói:

- Ngươi lui ra đi, toàn lực chế tạo hồn phiên!

Thập Tam gật đầu, buông ngọc giản ra, lập tức cáo lui.

Âu Dương Hoa do dự một chút, nhìn Vương Lâm, lại nhìn ngọc giản trên mặt đất. Không được Vương Lâm cho phép, hắn cũng không dám tự tiện cầm lấy ngọc giản xem xét.

- Xem một chút đi. Ngươi cũng đã tới giai đoạn ba rồi. Nếu ngươi có thể chế tạo ra hồn phiên, dùng yêu lực của ngươi dẫn dắt, sau khi phong ấn hồn phách thì thực lực sẽ tăng rất nhiều.

Vương Lâm chậm rãi nói.

Âu Dương Hoa vội vàng cầm lấy ngọc giản, đặt ở mi tâm xem xét. Một lúc sau hắn hít sâu một hơi, cung kính nói:

- Vãn bối cũng xin đi tìm tài liệu chế tạo hồn phiên.

Nói xong hắn hơi trầm ngâm, lại nói:

- Thượng tiên, ta định đợi Thập Tam chế tạo xong hồn phiên sẽ phát động người trong sơn cốc tiến công một bộ tộc ở một vùng đất rộng lớn cách đất ngàn dặm. Bộ tộc kia có khoảng vài chục người.

Thần sắc Vương Lâm như thường nói:

- Tùy ngươi!

Âu Dương Hoa gật đầu, vội vàng cáo lui.

Tin tức một tháng sau sẽ mở cuộc tấn công truyền ra khắp sơn cốc. Đối với dân cư trong cốc này mà nói, đây là một cuộc đại chiến. Nhân số đối phương hiển nhiên vượt qua họ, nhưng họ có luyện hồn thuật trong tay, hi vọng chiến thắng là rất lớn.

Trong một tháng này, thanh niên trai tráng trong cốc đều tập trung tu luyện Luyện Hồn Thuật. Thập Tam đi ra ngoài một lần, tìm được đủ tài liệu, bắt đầu chế tạo hồn phiên.

Ngộ tính của người này đối với Luyện Hồn Thuật lại phát huy tác dụng một lần nữa. Hắn sau ba lần thất bại cuối cùng chế tạo thành công một cây hồn phiên.

Cây hồn phiên đầu tiên này gây chấn động trong sơn cốc. Thập Tam được mọi người vây quanh. Cây hồn phiên bảy thước trong tay hắn lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Đối với những ánh mắt này, Thập Tam cực kỳ hưng phấn.

Âu Dương Hoa vuốt râu, trên mặt lộ nụ cười. Hồn phiên thực ra hắn đã chế tạo xong trước Thập Tam mấy ngày. Nhưng hắn không khoa trương như Thập Tam mà để cơ hội này cho Thập Tam.

Âu Dương Hoa đã là lão hồ ly, tự nhiên hiểu được thượng tiên Vương Lâm đối với Thập Tam dường như hơi coi trọng. Hơn nữa tuổi mình đã không còn trẻ, tương lai rộng lớn đã không còn thuộc về mình. Cứ theo tình hình lúc này thì tựa hồ sẽ thuộc về Thập Tam.

- Tiểu Thập Tam, hồn phiên này phải tới khi có thể luyện hóa phong ấn hồn phách bên trong mới có hiệu quả. Người chừng nào mới đi luyện hóa hồn phách đây?

Trong đám người có người lớn tiếng hỏi.

Những người còn lại đều đồng ý.

Thập Tam hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ai nói ta không có hồn phách phong ấn. Các người xem đây!

Hắn vừa nói, tay phải bắt quyết, lập tức một cỗ yêu lực từ bốn phương tám hương đột nhiên ngưng tụ lại, hóa thành một đạo thanh mang lóe lên trên đầu ngón tay hắn.

Hắn cách không điểm vào hồn phiên một cái, cây phiên lập tức run rẩy. Cùng lúc đó một đạo hắc khí với tốc độ cực nhanh lập tức từ trong hồn phiên bay ra, ở giữa không trung hóa thành một đầu sư tử cánh dài.

Con thú này lập tức ngửa mặt lên trời gầm thét, thanh thế kinh người.

Hai mắt Âu Dương Hoa sững lại, khuôn mặt biến sắc.

Thập Tam lộ vẻ đắc ý, tay phải điểm vào hư không một cái, quát:

- Công!

Sư tử kia hai mắt lóe lên những tia sáng hung ác, thân thể nhoáng lên liền bay về phía một vách núi, đánh lên vách đá. Chỉ nghe ầm một tiếng, trên vách đá liền xuất hiện một khe nứt.

Nhìn lại hồn phách sư tử kia thì thấy nó chẳng có một chút tổn thương.

Hàng loạt tiếng hô kinh ngạc vang lên từ những người xung quanh. Ánh mắt hâm mộ của bọn họ khiến Thập Tam hơi đắc ý.

Sư tử có cánh này là khi hắn tiến vào rừng vô tình nhìn thấy. Lúc ấy nó đã trọng thương, khí huyết vừa tuyệt. Thập Tam cắn răng mạo hiểm thi triển Luyện Hồn Thuật, sau nhiều lần thử nghiệm cuối cùng không ngờ thành công luyện hóa hồn phách này, hơn nữa còn phong ấn được nó.

Thập Tam hít sâu một hơi, tay phải vẫy lên, miệng quát:

- Thu!

Vừa nói hắn vừa vung hồn phiên trong tay lên. Nhưng lúc này hồn phách con sư tử kia lại quay ngoắt đầu, ánh mắt lộ vẻ hung ác, nhìn chằm chằm vào Thập Tam, gầm lên một tiếng liền nhanh như chớp lao tới, không phải hướng về hồn phiên mà về Thập Tam.

Trong ánh mắt nó chỉ hoàn toàn là sát khí nồng đậm.

Thập Tam biến sắc, tay cầm hồn phiên quát:

- Thu!

Hồn phách sư tử kia ngoảnh mặt làm ngơ, gầm thét lao tới.

Mọi người bốn phía đều kinh hô tản ra. Âu Dương Hoa cắn răng một cái, bước lên phía trước, tay phải lôi từ trong ngực ra một cây tiểu phiên dài ba t.ấc

Hắn phất lên một cái, cây phiên này liền lóe lên thanh mang. Một con chim nhỏ như chim sẻ đột nhiên hiện ra, kêu vang một tiếng liền lao thẳng tới hồn phách con sư tử kia.

Hồn phách sư tử đang lao tới, quay phắt đầu lại đánh vào con chim sẻ, gầm lên một tiếng. Tiếng gầm dường như có lực xuyên thấu, không ngờ có thể làm thế lao của con chim sẻ chậm lại.

Nương theo thế chậm lại một chút này, hồn phách sư tử liền hóa thành một tia chớp, trong nháy mắt tới sát Thập Tam, mở cái miệng to như chậu máu, gầm thét định cắn nuốt.

Sắc mặt Thập Tam tái nhợt. Hắn muốn lui lại nhưng lúc này toàn thân như bị một lực lượng vô hình giam cầm, căn bản không thể di động nửa phân, chỉ đành trơ mắt nhìn cái miệng đỏ lòm kia đang từ từ lớn dần, che khuất cả thế gian này.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lanh từ chỗ sâu trong sơn cốc như sấm đánh truyền ra.

- Nghiệt súc, ngươi dám!

Cùng với tiếng hừ lạnh, một tiếng nói như sương giá truyền tới.

Âm thanh này vào tai Thập Tam tựa như thiên âm. Hắn sợ hãi kêu lên:

- Thượng tiên cứu mạng!

Nhưng cũng tiếng nói đó rơi vào tai hồn phách sư tử lại như sét đánh. Ầm một tiếng, thân thể nó đột nhiên kịch chấn, không ngờ bắt đầu tan nát.

Nó sở dĩ không tan nát không phải là do nó có bản lĩnh đó mà là do Vương Lâm không muốn!

Không dám lao tới nữa, hồn phách sư tử này không do dự chút nào, lập tức kêu rên một tiếng, mắt lộ vẻ kinh hoàng, quay đầu bỏ chạy. Lúc này trong chỗ sâu của sơn cốc đi ra một người.

Vương Lâm từng bước đi ra, lướt qua mấy trăm trượng xuất hiện giữa không trung.

Thân thể hồn phách sư tử kia run lẩy bẩy. Nó có thể cảm nhận được người trước mặt có một lực lượng khổng lồ mà nó không thể chống lại.

Đối mặt với người này, nó không có một chút ý định phản kháng. Một cảm giác sợ hãi vô cùng tràn ngập trong trái tim nó, tỏa ra bao phủ khắp toàn thân.

Hồn phách sư tử rên rỉ một tiếng, không dám bỏ chạy nữa mà nằm bẹp giữa không trung, thể hiện sự thuần phục, vẻ sợ hãi trong mắt cực kỳ nồng đậm.

Quang cảnh này khiến mọi người trong sơn cốc đều kinh hãi.

Ngay cả Âu Dương Hoa cũng phải trợn mắt há mồm. Sâu trong nội tâm hắn tràn ngập sự kính sợ khó nói thành lời với Vương Lâm. Sự kính sợ này mấy trăm năm sau vẫn tồn tại. Trong mắt Thập Tam lại tràn đầy vẻ cuồng nhiệt. Hắn nhìn Vương Lâm, trong lòng đầy sự sùng kính.

Hai người họ còn như vậy thì không nói tới những người khác. Thực ra hồn phách sư tử này sợ hãi Vương Lâm như vậy nguyên nhân căn bản là Vương Lâm đã lưu lại sơ hở trên công pháp và hồn phiên.

Hắn đã cải biến Luyện Hồn Thuật, khiến hồn thú người học Luyện Hồn Thuật phong ấn đều bị Vương Lâm hoàn toàn điều khiển và chấn nhiếp.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 535: Tán hồn dưỡng phách.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, tay phải điểm một cái vào hư không. Con sư tử đang rên rỉ kia toàn thân run rẩy, sau đó hóa thành một đạo hắc mang bay vào Hồn Phiên trong tay Thập Tam, biến mất hoàn toàn trong đó.

- Con thú này có thể làm chủ hồn cho thập Hồn Phiên của ngươi! Chẳng qua ngươi phải nhớ lấy, Luyện Hồn Thuật không thể nhờ vào thủ thuật được. Ngươi mặc dù phong ấn được nó nhưng nó có thể cắn trả ngươi bất cứ lúc này. Đây là một bài học cho ngươi!

Vương Lâm nói xong liền đi về phía sâu trong sơn cốc.

Vẻ mặt Thập Tam xấu hổ, nhìn Hồn Phiên trong tay trầm tư hẳn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã lại qua một tháng. Mười người đàn ông trong sơn cốc, nhân lúc đêm khuya tối đen như mực, không thấy rõ nổi năm ngón tay, võ trang hạng nặng vội vàng rời khỏi sơn cốc.

Âu Dương Hoa cùng với Thập Tam làm chủ công, mang theo tộc nhân đi thẳng tới cái động lớn dưới lòng đất.

Vương Lâm không đi theo, thậm chí ngay cả thần thức cũng không tản ra. Đây coi như là một thử thách cho bọn họ. Nếu bọn họ thất bại thì chỉ có thể chứng minh rằng họ không thích hợp, Vương Lâm sẽ rời đi, tìm tới Cổ Yêu thành tìm hướng phát triển khác.

Sau năm ngày, Vương Lâm đang ngồi ở sâu trong sơn cốc. Hắn lúc này từ từ mở hai mắt, nhìn về phía xa xa. Không lâu sau những tiếng ồn ào từ xa truyền lại. Một đội ngũ thật dài từ trong tiểu đạo vào sơn cốc giống như linh xa chậm rãi đi tới.

Đội ngũ thật dài này do đám người ngoại tộc vẻ mặt đầy sợ hãi tạo thành. Những người này có cả nam cả nữ, đều là trung niên. Hai tay họ bị dây thừng trói chặt, cứ bảy mươi người một nhóm, mỗi người trong nhóm đều xách hai cái thùng gỗ lớn. Hai tay bọn họ bị trói với cái thùng này, chậm rãi bước tới.

Âu Dương Hoa đi phía trước, trên quần áo toàn là vết máu, khuôn mặt tiều tụy nhưng đầy vẻ hưng phấn.

Đội ngũ thật dài, những người trong sơn cốc đi bốn xung quanh, nếu thấy có người ngoại tộc đi chậm sẽ lập tức quát mắng.

Thập Tam đi cuối đội ngũ. Khí chất toàn thân so với trước đây hoàn toàn bất đồng. Lúc này vẻ mặt hắn dường như trầm ổn hơn rất nhiều, trên mặt hiện lên vẻ rất kiên nghị.

Hắn đi tới nơi này cũng có mấy người đi theo hắn. Chẳng qua họ đều giữ một khoảng cách với hắn, trong mắt hiện lên vẻ kính sợ.

Trong trận chiến này có thể nói Thập Tam xông xáo đi đầu, phối hợp với Âu Dương Hoa, thành công vượt qua trận pháp của đối phương, trực tiếp xông vào bên trong, chém giết mở đường, đối phương đối phó không nổi.

Trưởng lão của đối phương đầu tiên bị Thập Tam gọi chủ hồn sư tử kia ra nuốt gọn. Hắn lại ngay trước mặt những người ngoại tộc kia triển khai Luyện Hồn Thuật luyện hóa luôn hồn phách trưởng lão vừa mới chết kia, phong ấn luôn vào trong Hồn Phiên.

Cùng lúc đó, Âu Dương Hoa cũng không chậm, thi triển Luyện Hồn Thuật đem những người vừa chết của đối phương luyện hóa hồn phách và phong ấn cả.

Cảnh tượng đó khiến tất cả ngoại tộc đều bị đả kích cực nặng nề!

Đội ngũ thật dài này rất nhanh đã tới ngoài sơn cốc. Sau khi mang theo tất cả người ngoại tốc tiến vào sơn cốc, phụ nữ từ trong nhà đi ra tiếp lấy những cái thùng gỗ.

Bên trong thùng có một thứ chất lỏng màu xanh biếc, bên trên nổi lên vài cái bong bóng, tỏa ra mùi khó chịu.

Người ngoại tộc đều bị bắt ngồi xuống, uống vài ngụm chất lỏng này. Sau khi uống xong hai mắt những người này đều lộ vẻ mờ mịt, chỉ một lát sau liền bị những người trong cốc đưa đi, nhẹ giọng nói gì đó bên tai họ.

Thần thức Vương Lâm thấy được cảnh này cũng không thấy có gì kỳ quá. Theo trí nhớ của La Vân, tổ tiên hắn đã từng kể lại rõ ràng về chỗ yêu linh này. Những bộ lạc lẻ loi ở đây khi muốn thu tộc nhân mới thì phương pháp chỉ có một, đó là cho uống một chén yêu thang!

Tác dụng của yêu thang này chính là khiến người ta quên hết mọi việc. Sau đó sẽ có người nói vào bên tai hắn tên mới và chuyện tình trong bộ tộc. Đợi tới khi hắn hoàn toàn hấp thu, tỉnh táo lại thì sẽ trở thành một tộc nhân mới.

Yêu thang này Vương Lâm nhận thấy cũng chẳng có gì thần kỳ, còn kém xa so với những loại thần thông như mê hồn thuật.

Nếu người tu đạo uống thứ yêu thang này thì hầu như chẳng có tác dụng gì.

Âu Dương Hoa trước tiên chạy tới chỗ Vương Lâm. Khi còn ở khá xa hắn đã dừng lại, cung kính nói:

- Vãn bối Âu Dương Hoa xin cầu kiến thượng tiên.

Tới sau khi được Vương Lâm đồng ý, Âu Dương Hoa lập tức phấn chấn, cung kính đi vào sâu trong sơn cốc. Từ xa xa, hắn đã thấy Vương Lâm ngồi khoanh chân ở đó.

Hắn đi tới phía trước, lấy từ trong ngực ra một vật, cung kính nói:

- Thượng tiên, đây là yêu tinh vãn bối tìm được ở bộ lạc của đối phương, đặc biệt hiến cho thượng tiên.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vẫy một cái, vật trong tay Âu Dương Hoa lập tức bay lên, rơi vào trong tay hắn. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua, thấy vật ấy cũng không có gì thần kỳ, chỉ giống như một khối đá màu đen, bề ngoài hơi thô ráp.

Tay phải Vương Lâm sờ một cái. Lập tức những tiếng răng rắc vang lên, viên đá màu đen này lập tức vỡ vụn, bụi đá bay mù mịt, lộ ra bên trong một yêu tinh lớn cỡ ngón tay cái.

- Nhị giáp yêu tinh!

Vương Lâm cầm yêu tinh này, nhìn vài lần, sau đó nuốt vào bụng.

Âu Dương Hoa nhìn không chớp mắt, sau đó cúi đầu không núi, trên mặt vẫn hiện lên vẻ cung kính.

Yêu tinh sau khi được nuốt vào liền lập tức dung nhập với yêu tinh trong đan điền Vương Lâm làm một, trở thành một khối ngũ giáp yêu tinh!

Vương Lâm nhìn Âu Dương Hoa, tay phải vỗ túi trữ vật, xuất ra một tấm ngọc giản, thần thức đảo qua liền ném cho Âu Dương Hoa, bình thản nói:

- Luyện Hồn Thuật ngươi đã có đoạn đầu. Khẩu quyết của những đoạn sau nếu lập công, dâng lên yêu tinh thì ta sẽ cấp tiếp cho ngươi. Lần này dâng lên một khối yêu tinh, ta ban cho ngươi khẩu quyết giai đoạn thứ tư. Ngươi tu luyện cho tốt, không được truyền cho ai khác, nếu không ta sẽ thu lại tất cả.

Âu Dương Hoa cố nén sự vui mừng, sau khi tiếp nhận ngọc giản lập tức vâng dạ cáo lui.

Đợi sau khi đối phương đi rồi, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, lẩm bẩm:

- Cứ theo như bước này thì cũng coi là tạm được rồi. Bộ lạc trong cốc dần dần cường đại lên, từng bước xâm chiếm bốn phía, ta cũng sẽ có nhiều yêu tinh hơn. Hơn nữa nhân số trong cốc càng nhiều, tu hành

Luyện Hồn Thuật càng nhiều, ngày ta có thể hồi phục thập ức tôn Hồn Phiên sẽ càng gần.

Vương Lâm hiện giờ đang là tán hồn dưỡng phách.

Tất cả hồn phách được người tu luyện Luyện Hồn Thuật phong ấn, chỉ cần Vương Lâm muốn, ý nghĩ nảy ra là toàn bộ đều sẽ trở thành của hắn.

Sẽ có một ngày, thời cơ chín muồi, Vương Lâm sẽ thu hồn. Tới lúc đó thập ức tôn Hồn Phiên sẽ lại thấy được mặt trời.

Tộc nhân trong sơn cốc thoáng chốc đã gia tăng mấy lần. Số lượng nam nhân đã hơn năm mười người. Nữ tử ngoại tộc bị phân chia, trong đó có mấy chục người có tư sắc bị Âu Dương Hoa tham lập công đem tới dâng cho Vương Lâm.

Đáng tiếc lần này hắn phí công vô ích.

Có tám tộc nhân mới được bắt đầu tu hành Luyện Hồn Thuật. Sau đó bên trong sơn cốc liền nổi lên làn sóng tu hành.

Trừ những người phải cố định ra ngoài săn thú ra, đại bộ phận tộc nhân đều toàn tâm tu luyện.

Thậm chí một số nữ tử cũng âm thầm tu luyện. Vốn dĩ Âu Dương Hoa có hơi phản đối nữ tử tu luyện nhưng sau khi bị Vương Lâm khiển trách liền lập tức thay đổi ý kiến, mạnh mẽ cổ vũ nữ tử tu luyện.

Vì thế bên trong sơn cốc trừ trẻ con ra thì dù là nam hay nữ cũng đều điên cuồng tu hành.

Luyện Hồn Thuật nhập môn đơn giản, hơn nữa sau khi chứng kiến sự cường đại của Thập Tam và Âu Dương Hoa, những người ở đây lập tức lấy họ làm mục tiêu phấn đấu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã lại qua nửa năm. Trong nửa năm này, những người trong sơn cốc thường xuyên ra ngoài. Mỗi lần hoặc là một người, hoặc là một đội. Họ ra ngoài mục đích là tìm tài liệu chế Hồn Phiên hoặc giết giã thú, luyện hóa hồn phách.

Thời gian nửa năm này, trừ Thập Tam ra còn có bốn người cũng đạt tới giai đoạn ba, cần chế tạo Hồn Phiên.

Quy củ của Vương Lâm cũng đã sớm được người trong sơn cốc biết. Chỉ có lập công mới có được khẩu quyết tiếp theo. Mà phương pháp lập công chỉ có ba.

Một, dâng yêu tinh. Hai, tìm được tin tức của người từ bên ngoài tới. Ba là dựa và bản lãnh bản thân, luyện hóa mười thập Hồn Phiên toàn vẹn, trong mười cây Hồn Phiên này ít nhất phải có bốn cây có chủ hồn.

Những người đạt được một trong ba yêu cầu này sẽ được Vương Lâm ban cho khẩu quyết giai đoạn thứ tư. Về phần giai đoạn thứ năm thì yêu cầu nghiêm khắc hơn.

Trước mắt mà nói chỉ có Âu Dương Hoa mới đạt được yêu cầu, có được khẩu quyết giai đoạn thứ tư.

Thậm chí cả Thập Tam cũng chỉ mới luyện hóa được bảy cây Hồn Phiên, trong đó khó khăn nhất là chủ hồn. Với thực lực của hắn, trước mắt chủ hồn chỉ có hai. Chủ hồn thứ hai chính là trưởng lão của tộc trong động dưới đất nửa năm trước.

Vì vậy việc tiến công các bộ tộc khác trong nửa nam này lại càng được đẩy mạnh. Chỉ có tiến công bộ lạc khác mới có thể lấy được yêu tinh, mới có chủ hồn, mới có nhiều hồn phách.

Không thể không nó, lời của Âu Dương Hoa năm đó đã trở thành hiện thực. Cứ năm trăm một lần, người từ bên ngoài tới nơi yêu linh này lại mang tới gió tanh mưa máu vô tận .

Bên trong sơn cốc vì có Vương Lâm mà từ cuộc sống an tĩnh đã hoàn toàn biến thành tính chất xâm lược, vì đạt được khẩu quyết mạnh hơn mà giết chóc các bộ lạc khác.

Tinh thần càng lúc càng lên cao. Nửa năm sau, một lần chinh thảo nữa lại bắt đầu.

Lúc này tộc nhân trong bộ lạc chẳng phân biệt nam nữ, từ một số ít trong bộ lạc phải ở lại chiếc cố trẻ nhỏ ra thì hầu như tất cả đều rời đi. Bọn họ không tụ lại một tấn công một nơi mà chia làm ba nhóm, phân ra đồng thời tấn công ba bộ lạc khác.

Chỉ có vậy mới thỏa mãn được nhu cầu của bọn họ. Nếu không tụ lại tấn công một nơi thì không thể phân chia yêu tinh và chủ hồn được.

Trong nơi yêu linh này, chưa người nào chú ý, một lực lượng đang mạnh mẽ trưởng thành. Cũng chẳng ai để ý tới một bộ lạc ở nơi hoang dã này.

Thậm chí là người từ bên ngoài tới cũng chưa người nào lựa chọn ở lại bộ lạc như Vương Lâm. Bọn họ đều sớm đã đi tới các quận, đạt tới những thân phận bất đồng, vì chiến công, vì cổ yêu, mà lao vào chém giết kéo dài cả trăm năm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 536: Chiến thư.

Trong lần tấn công này người trong thung lũng chuẩn bị cực kỳ đầy đủ. Tổng cộng tất cả có ba đội ngũ, trong đó Âu Dương Hoa một tổ, Thập Tam một tổ, còn lại vài tộc nhân đời thứ ba vào một tổ.

Nửa tháng sau, ngoại trừ tổ Thập Tam ra, toàn bộ hai tổ còn lại chiến thắng trở về. Tuy rằng có thương vong nhưng thành quả chiến đấu cũng là cực kỳ phong phú.

Chỉ có điều tổ Thập Tam chưa quay về lại giống như đám mây đen bao phủ nội tâm mọi người.

Chỉ có Vương Lâm vẻ mặt như thường không có chút thay đổi. Lại qua ba ngày, sáng sớm hôm đó, phía chân trời bên ngoài thung lũng một màn sương đen nhanh chóng bay tới. Nếu nhìn kỹ, màn sương đen đó chính là một con sư tử có cánh.

Trên người sư tử này tuy không có vết thương nhưng hết sức uể oải, thân hình nó khi thì tản thành màn sương đen, khi thì lại ngưng tụ lại. Hiển nhiên là cực kỳ suy yếu đến mức có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Trên lưng nó có một người đang nằm im không nhúc nhích toàn thân loang lổ vết máu. Ngoài ra còn có một đạo tơ hồng ở chuyển động trong cơ thể, giống như một thứ gì đó ký sinh, nhìn có vẻ rất quỷ dị.

Chủ hồn con sư tử vọt thẳng tới thung lũng. Nó chưa tới gần đã có vài người từ trong thung lũng xuất hiện xuất hồn phiên thả ra lâu phách dung nhập vào trong chủ hồn sư tử. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, chủ hồn sư tử này lập tức chấn động.

Hầu như tất cả mọi người cũng đều nhận ra con sư tử này là chủ hồn của Thập Tam. Mà người nằm trên lưng nó, cũng chính là hắn.

Chủ hồn sư tử tiến vào thung lũng lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, hóa thành nhiều điểm đen, tùy ý sẽ tan vỡ. Đúng lúc này một thanh âm bình thản chợt vang vọng trong thung lũng.

- Ngưng hồn!

Lời nói vừa dứt, chủ hồn đã hóa thành điểm đen lập tức lóe ra ánh sáng chói mắt. Dùng mắt thường có thể thấy được những điểm đen nhanh chóng ngưng tụ, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục như cũ.

Tộc nhân xung quanh cung kính, tản ra thành một con đường. Vương Lâm chắp tay sau lưng từng bước đi tới.

Chủ hồn sư tử nhìn thấy Vương Lâm lập tức kêu lên nghẹn ngào giống như cực kỳ oan ức. Vương Lâm giơ tay chỉ một cái vào không trung, chủ hồn sư tử lập tức reo hò một cái, hóa thành một tia sáng màu đen, bay thẳng đến ngón tay Vương Lâm.

Cuối cùng biến mất, hóa thành một dấu ấn sư tử màu đen xuất hiện ở mặt trong ngón tay.

Mọi người xung quanh đã sớm quen với sự khống chế của Vương Lâm đối với hồn phách, trong lòng đều không có một chút lơ đễnh nào, cùng cúi đầu cung kính.

Vương Lâm từng bước đi tới chỗ Thập Tam rồi dừng lại, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua trên mặt lộ ra vẻ âm trầm.

Chỉ thấy trên người Thập Tam có một đạo tơ hồng linh hoạt chạy tới chạy lui trong cơ thể. Sắc mặt Thập Tam tái nhợt không có huyết sắc, không có hơi thở.

Vương Lâm ngồi xuống, tay phải điểm nhẹ trước ngực Thập Tam. Lập tức một tiếng kêu chói tai từ trong cơ thể truyền ra. Cùng lúc đó, ở chỗ ngón tay Vương Lâm động vào lập tức có một sợi tơ hồng chui ra, bay thẳng tới Vương Lâm như tia chớp.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, một luồng lực lượng vô hình từ trong cơ thể hắn xuất hiện. Sợi tơ hồng đang bay nhanh đến giống như chạm phải tấm sắt, phát ra một tiếng nổ “ầm” bị đẩy ngược trở lại.

Trong nháy mắt, hai ngón tay Vương Lâm vung lên, lập tức nắm chặt sợi tơ. Hắn kéo một cái, lại nghe những tiếng kêu dồn dập vang lên, sợi tơ bị Vương Lâm rút ra từ cơ thể Thập Tam.

Sợi tơ đó dài chừng một trượng, sau khi rút ra lập tức múa may uốn éo giống như một con rắn. Qua một lúc lại nhanh chóng đánh tới Vương Lâm, nhưng rồi lại bị ngăn cản ở ngoài.

Sự lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm càng đậm. Hắn miết nhẹ một cái, tiên lực trong cơ thể điên cuồng xuất hiện tấn công sợi tơ. Chỉ nghe những tiếng động lien tiếp vang lên, ba giây sau, một tiếng động vang lên rồi sợi tơ hóa thành tro bụi tiêu tan.

Sau khi sợi tơ tan biến, sắc mặt Thập Tam dần dần hồng hào. Tuy còn không có thức tỉnh nhưng đã không lo lắng về tính mạng. Chẳng qua sắc mặt Vương Lâm lại càng thêm âm trầm.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, Thập Tam xem như bị phế! Hắn tu hành luyện hồn thuật, yêu lực đạt tới tiêu chuẩn tam tinh. Lần này toàn bộ mất hết. Nhưng nếu chỉ như vậy thì còn đỡ, kinh mạch toàn thân hắn bị người đánh nát. Mặt khác, hồn phiên trên thân thể của hắn cũng mất đi, hiển nhiên là bị người lấy mất.

Đối phương ra tay ác độc như thế, nhưng lại không giết Thập Tam, ngược lại bám theo chủ hồn sư tử, hiển nhiên là có mục đích khác.

Một tia sáng trong ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hai ngón tay phải hóa thành kiếm chỉ, bỗng nhiên chỉ một cái vào mi tâm Thập Tam. Cùng lúc đó, yêu tinh trong cơ thể hắn chấn động, một luồng yêu lực từ trong cơ thể theo kinh mạch đi ra đầu ngón tay Vương Lâm chảy vào trán Thập Tam.

Thân hình Thập Tam rung lên, rồi mở mắt nhìn. Hắn vừa thấy Vương Lâm liền ngọ nguậy muốn đứng lên bái kiến, nhưng phát hiện toàn thân không thể di động, những cơn đau như thủy triều dâng lên.

- Sư phụ! - Thập Tam cố gắng mở miệng, thể xác và tinh thần hắn dưới sự kích động, trong lòng yên lặng nhìn Vương Lâm, không khỏi thốt ra tiếng. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không nói gì.

- Trên đường về chúng ta gặp một bộ tộc lớn, mặc dù đi vòng qua nhưng vẫn bị bọn họ tấn công. Trong đó có một lão già áo trắng. Hắn thu hồn phiên của ta, lại hạ yêu vật vào trong cơ thể. Hắn để ta truyền tin về nếu muốn lấy lại hồn phiên, thì cứ đi tìm hắn. - Vương Lâm hơi gật đầu, nâng hai ngón tay phải lên. Sau khi điểm vài cái thân hình Thập Tam run nhẹ, rồi lại hôn mê.

- Đưa hắn đi nghỉ ngơi! - Vương Lâm nói xong, chân đạp hư không một cái, cả người biến thành làn khói mỏng, biến mất.

Tộc nhân xung quanh lập tức tuân theo, nâng Thập Tam quay về phòng, để lại người ở bên cạnh chăm sóc.

Vương Lâm ra khỏi thung lũng, thân hình giống tia chớp bay nhanh về phía xa. Sắc mặt hắn âm trầm, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Thập Tam dẫn người đi bộ lạc đối phương vốn là để tấn công. Mặc dù thất bại Vương Lâm cũng sẽ không ra tay giúp đỡ. Trên thế gian vốn là đấu tranh ngươi sống ta chết. Vương Lâm tu luyện đạo sinh tử luân hồi, nên hiểu rất rõ điều đó.

Nhưng chuyện lúc này lại không phải như vậy. Thập Tam mang tù binh đang trên đường quay về, gặp bộ lạc kia liền bị bọn họ tấn công, hơn nữa đối phương cũng không có giết Thập Tam mà lại hạ yêu vật trong cơ thể hắn. Nếu chỉ vậy cũng thôi, nhiều lắm là dạy hắn một bài học. Nhưng đối phương lại cướp hồn phiên và lưu lại lời nói “Muốn lấy lại thì trực tiếp đi tìm hắn.” Như vậy thì lại là một ý khác. Nó nghiễm nhiên là một sự khiêu khích, hay nói một cách khác thì đó chính là: Chiến thư!

Thập Tam đúng là Chiến thư sống của đối phương.

Nếu đối phương đưa chiến thư, vậy Vương Lâm muốn nhìn xem cái bộ lạc đã tấn công Thập Tam này, rốt cuộc có loại nhân vật như thế nào mà dám dùng điều này để khiêu chiến mình.

Vương Lâm âm thầm suy tính. Hắn quyết định nếu tu vi đối phương cao thâm hơn mình rất nhiều, vậy cùng lắm thì hắn mặc kệ việc này, trở về nghĩ cách chữa khỏi cho Thập Tam, né tránh bộ lạc này là được.

Tuy nhiên khả năng này có thể xảy ra nhưng không lớn. Vương Lâm chỉ nhìn qua Thập Tam một cái liền biết tu vi của người dùng phép. Nhiều nhất cũng tương đương với tu sĩ Hóa thần trung kỳ.

Nghĩ đến đây, hắn tăng tốc độ, giống như một ngôi sao băng mà băng qua bầu trời.

Bộ lạc Thiên Thủy nằm trên một vùng đồng bằng phía Tây Bắc Yêu Linh chi địa. Nơi đây bốn bề trống trải, vốn không phải là nơi tốt đẹp để ở. Tuy nhiên ở trong này có một trận pháp từ thời viễn cổ.

Trận pháp này rất mạnh, tản ra trên phạm vi mười dặm. Bất cứ thứ gì trong phạm vi này đều được bảo vệ. Cho dù ban đêm Yêu Linh hạ xuống, ở trong trận pháp có thể cam đoan tuyệt đối an toàn.

Ở vùng đất Yêu Linh, mấu chốt của một bộ lạc có thể sống sót đó là có thể tìm được một trận pháp để bảo vệ hay không. Trận pháp như vậy

tương đối thông thường, chẳng qua có thể bao trùm phạm vi mười dặm cũng không có nhiều.

Phạm vi che phủ càng lớn nói lên trận pháp càng mạnh, mà quan trọng nhất chính là đại biểu bộ lạc sống ở nơi đây có không gian phát triển càng lớn.

Ví dụ như trong thung lũng, phạm vi chỉ lớn như vậy, một khi vượt qua một số lượng người nhất định thì không thể tiếp nhận người mới đi vào. Trận pháp trên vùng đồng bằng này phạm vi mười dặm, người ở tự nhiên cũng nhiều hơn.

Giờ phút này trong bộ lạc Thiên Thủy, có hai lão già đang ngồi trong một căn phòng đơn giản. Hai lão già đó, một người mặc áo xám, một người mặc áo trắng. Hai người ngồi đối diện nhau, ở giữa là một bộ đồ uống trà màu tím. Lão già áo trắng cầm chén trà, uống một ngụm nhỏ, nói:

- Những người từ bên ngoài mang đến đây, chỉ có mỗi nước trà này là hợp ý lão Đại nhất.

Lão già áo xám cũng cầm chén trà lên uống một ngụm, nói:

- Khi nào thì trở về?

Lão già áo trắng suy nghĩ một lúc, nói:

- Ngày mai. Ta không thể rời khỏi Cổ Yêu thành quá lâu. Lần này trở về thăm người thân, ở lại một tháng. Nếu không trở về thì khó mà báo cáo công tác với Tả dực tướng quân.

Lão già áo xám gật đầu nói:

- Ngươi đánh bị thương đệ tử người ta, lại lấy đi cái cờ kỳ quái. Nếu ngươi đi, đối phương tìm đến, thì làm thế nào?

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt lão già áo trắng. Lão nói:

- Có gì phải lo lắng. Dụng trận pháp mà giết.

Lão già áo xám nhướng mày trầm giọng nói:

- Đám người đó cũng không đơn giản. Mỗi người gần như đều có yêu lực đạt tới nhất tinh. Hơn nữa là còn nắm giữ thần thông. Nhất là kẻ dẫn đầu, mấy là tiểu kỳ trong tay hắn không ngờ có thể xuất yêu hồn ra tấn công. Vốn bọn họ không muốn trêu chọc chúng ta nhưng ngươi lại để ý tới lá cờ đó mà giết người cướp đoạt. Đã thể lại còn thả cho người dẫn đầu rời đi, hạ chiến thư một cách gián tiếp định lôi người sau lưng kẻ đó xuất hiện. Nhưng cách làm của ngươi có chút không hay.

Lão già áo trắng cười ha hả, nói:

- Ta là chấp sự dưới trước Tả Dực tướng quân trong Cổ Yêu thành. Mấy cái kẻ dã nhân ở đây làm sao dám quá phận. Hơn nữa, ta nghĩ thực lực sau lưng người đó cũng không cao lắm. Nếu thực sự có bản lĩnh làm sao có thể trở thành một con ốc sên co mình ở đây? Nếu có thì hắn đã tới Cổ Yêu thành mà tìm kiếm một cái chức vụ. Ta đưa hắn tới đây chính là muốn moi từ miệng hắn phương pháp sử dụng cây cờ. Nếu hắn đến thì thôi. Nếu không đến, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi theo dấu vết của tên kia mà tới bộ lạc đó cướp về.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 537

Vậy khẩu quyết trong đầu hắn là giả sao? - Lão già áo xám hỏi.

- Giả thì không, nhưng mà không đầy đủ, hắn là vẫn còn nữa! - Ánh mắt lão già áo trắng lóe lên, âm trầm nói. Lão già này thường hay làm việc cậy lớn bắt nạt bé, từ trong tộc đi ra Cổ Yêu thành có được chức vị, nên trong lòng hắn cũng không xem trọng người trong tộc.

Chỉ giây lát sau, đúng vào lúc hắn đang muốn mở miệng, mặt đất đột nhiên rung chuyển. Trong phạm vi mười dặm lập tức truyền đến tiếng ầm ầm dữ dội.

Sắc mặt lão già áo trắng trầm xuống, bước chân ra khỏi phòng. Hắn nhìn lên bầu trời, một người áo trắng đang lơ lửng, quần áo phất phơ trong gió, mái tóc dài tung bay mang tới một cảm giác yêu dị.

Người đó đúng là Vương Lâm giận dữ mà đến.

Giờ phút này, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm. Tiên lực trong cơ thể hắn cuồn cuộn dâng lên. Chân hắn đạp nhẹ một cái, phát ra những tiếng "ầm ầm" vang vọng đất trời. Mặt đất dưới chân hắn trong phạm vi mười dặm lập tức sụp xuống thành hố sâu. Lúc này, những tiếng kêu kinh hãi lập tức vang lên.

Chẳng qua, vào lúc mặt đất bị sụp xuống, một luồng sóng gợn màu xanh lập tức quanh quẩn trong phạm vi mười dặm. Gần như nháy mắt, những nơi sụp xuống lại khôi phục như thường. Không chỉ có thế, luồng sóng gợn màu xanh kia truyền đến một luồng lực cản mạnh mẽ, trực tiếp nhằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, ngón cái tay phải nâng lên ấn xuống phía dưới. Uy lực của Tịch Diệt Chỉ trong nháy mắt được hắn tăng lên tới mức cao nhất.

Một đòn này lập tức khiến cho bốn phía tràn đầy khí tức Tịch Diệt. Không gian xung quanh trong nháy mắt trở nên ảm đạm, có xu thế bị phá nát.

Ngón cái ấn xuống va chạm với làn sóng gợn ở trong hư không. Nhưng làn sóng gợn kia dưới một chỉ của Vương Lâm lập tức gấp khúc, tránh né qua hai bên ngón tay Vương Lâm. Cảnh tượng này giống như một nhánh rẽ xuất hiện ở Trường Giang và Hoàng Hà, giống như dòng nước chảy qua cái cây.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, miệng quát:

- Phá!

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, ánh sáng màu đen trên ngón tay Vương Lâm lóe lên. Lập tức sóng gợn ở phía trước sụp đổ, sau đó không ngừng kéo dài. Cuối cùng tất cả sóng gợn đều hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm lơ lửng giữa trời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống dưới. Tộc nhân ở các phòng trong phạm vi mười dặm này đều kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Vương Lâm không phải là người hay giết linh tinh. Trong số những người đó, chỉ có hai người khiến cho hắn chú ý. Hai người đó đều là

những lão già, một người áo xám một người áo trắng.

Chuyện này xảy ra làm trong lòng lão già áo xám cảm thấy sợ hãi. Hắn biết bản thân đã trêu vào một người không thể trêu. Phản lực của trận pháp bị hóa giải chỉ dưới một chỉ của người đó. Tu vi này khẳng định là không kém. Về phần lão già áo trắng trong lòng lại cực kỳ sợ hãi, ánh mắt nhìn Vương Lâm mãi mà vẫn không thể tin nổi.

- Nơi hoang dã này làm sao xuất hiện người mạnh như vậy? Tu vi người này tương đương với Trưởng lão trong phủ Tướng quân, sợ rằng ta không phải đối thủ.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, chậm rãi nói:

- Ai hạ chiến thư cho ta? Đi ra!

Giọng nói hắn lúc bắt đầu còn bình thản, nhưng càng về sau thanh âm chẳng khác gì tiếng sấm, nổ vang “ầm ầm” trong phạm vi mười dặm. Sắc mặt lão già áo xám lập tức tái nhợt, loạng choạng lui lại vài bước, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi, trong mắt hắn tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lão già áo trắng miễn cưỡng có thể đứng thẳng, lúc này trên mặt hắn âm tình bất định, cắn răng ngẩng đầu quát:

- Ngươi là người nơi nào? Ta là chấp phụ bên trong phủ Tướng quân Tả Dực của Cổ Yêu thành!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng dừng lại trên lão già áo trắng, hắn âm trầm nói:

- Nhất định là ngươi. Trên người ngươi, ta cảm nhận được khí tức cây cờ của ta! Ngươi chắc chắn phải chết!

Lão già áo trắng cảm giác run rẩy, cắn răng một cái, quát:

- Không sai! Chính là lão phu lấy mấy cây cờ nhỏ kia. Ngươi nếu thật sự có bản lĩnh thì phá trận mà vào!

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn lão già này một cái, bình thản nói:

- Ngươi cho là trận pháp này có thể ngăn cản bước chân Vương mỗ sao?
- Vương Lâm tay phải sờ trong túi trữ vật một cái, lập tức Khai Thiên phủ bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Cự phủ vừa xuất hiện, trời đất đột nhiên xuất hiện những tiếng sấm ầm ầm, từng quả cầu sét im lặng chậm rãi xoay tròn bốn phía cây phủ.

Con ngươi lão già áo trắng co lại, ngay cả lão già áo xám bên cạnh hắn cũng run rẩy, thất thanh nói:

- Người từ ngoài đến!

Vẻ mặt Vương Lâm lạnh như băng, một tay cầm Khai Thiên cự phủ, nhanh chóng như tia chớp chém xuống dưới một nhát! Một đạo phủ mang lớn chừng mười trượng mang theo những quả cầu sét giống như thiên uy trực tiếp từ trên trời giáng xuống trận pháp.

Chỉ nghe một tiếng nổ "ầm" vang trời lở đất quanh quẩn khắp nơi. Dù là người trong hay ngoài thung lũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Sau nhát chém đó Vương Lâm không ngừng lại, hắn như biến thành ma thần viễn cổ tay cầm chiến phủ, bay phía trên trận pháp, lại chém xuống lần nữa!

Sắc mặt lão già áo trắng tái nhợt, lúc này hắn vô cùng hối hận. Hắn không thể ngờ được, chỉ vì lòng tham nhất thời của mình lại dẫn đến một cao thủ như vậy. Hơn nữa người này lại là người từ bên ngoài đến. Phải biết rằng mỗi một người từ bên ngoài đến đều là người có bản lĩnh thần thông, không dễ dàng đắc tội!

Mặt đất trong phạm vi mười dặm tỏa ra những vầng ánh sáng ngoan cường chống cự lại sự oanh kích của chiến phủ. Mỗi lần cự phủ chém

xuống ánh sáng xanh lại lóe lên một cái hóa giải uy lực của nó. Thậm chí còn hấp thu một ít tổn thương chuyển thành phòng ngự của trận pháp.

Kể từ đó liền hình thành một vòng tuần hoàn không dứt. Trận này so với trận pháp trong thung lũng không chỉ mạnh hơn một bậc!

Kinh hãi mất mấy giây, lão già áo trắng nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt dần khôi phục lại bình thường. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm đang không ngừng vung cự phủ trên bầu trời, cười lạnh nói:

- Trận pháp nơi đây, sao có thể là ngươi nói phá là phá!

Lão già áo xám bên cạnh hắn trong lòng cũng thở nhẹ một hơi. Uy lực trận pháp này hắn hiểu biết rõ nhất. Xem hồi lâu như vậy, trận pháp chắc chắn là không thể bị phá.

Vẻ mặt Vương Lâm từ đầu tới giờ vẫn lạnh như băng, uy lực trận pháp vượt qua sự dự đoán. Lập tức hắn lui về phía sau, ánh mắt lóe lên nhìn về phía trận pháp.

- Dùng sức phá vỡ chỉ sợ không thể làm được trong thời gian ngắn. Mà cho dù là dùng cấm chế để phá cũng cần phải nghiên cứu rất lâu.

Dường như nhìn ra băn khoăn của Vương Lâm, lão già áo trắng cười ha hả, trên mặt lộ vẻ đắc ý nói:

- Mặc dù ngươi có bản lĩnh cao cường, nhưng trận này cũng không phải là thứ ngươi có thể phá được. Ta khuyên ngươi cút ngay lập tức, chớ đứng ở đây mất thể diện!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng liếc nhìn người đó, khóe miệng nhếch lên một cách khinh miệt, hắn âm trầm nói:

- Thật không?

Nói xong, hắn bỗng ném chiến phủ trong tay xuống dưới. Lúc này mục tiêu không phải trận pháp mà là vùng ven bao phủ mười dặm của trận pháp.

Chiến phủ giống như một tia chớp lóe lên, ầm ầm đánh xuống vùng giáp phạm vi trận pháp. Chỉ nghe một tiếng “ầm” cực lớn vang lên, bởi vì chiến phủ đánh lên ngoài phạm vi bảo vệ của trận pháp cho nên giống như chém vào đậu hũ. Dễ dàng để lại trên mặt đất một khe sâu. Vương Lâm nâng tay phải chỉ vào mặt đất, vẽ ra một vòng tròn!

Lúc này, có thể nghe thấy sâu trong lòng đất vọng lên tiếng “ầm ầm”, chiến phủ kia được Vương Lâm khống chế từ xa, điên cuồng đánh phá

trong lòng đất. Cơ hồ vài cái chớp mắt, vòng quanh trận pháp liền hình thành một vòng tròn lớn!

Lão già áo trắng ngẩn ra, hiển nhiên không biết đối phương muốn làm gì.

Ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn hít một hơi thật sâu, tay phải chộp một cái, miệng khẽ quát:

- Lên!

Một chữ giống như tiếng sấm thoát ra từ trong miệng Vương Lâm. Lập tức trời đất như bị một luồng lực lượng vô hình bao phủ, mặt đất bên ngoài phạm vi bao phủ của trận pháp lập tức rung động kịch liệt.

- Lên cho ta!

Vương Lâm lại hét lớn một tiếng. Tay phải nổi gân xanh của hắn bỗng nhiên vung lên phía trước.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 538

Từng làn khí xám cuồn cuộn bốc lên, bốn phía lập tức chìm trong bụi đất. Chờ sau khi màn bụi lắng xuống, chỉ thấy phạm vi mười dặm kia đã hoàn toàn bị chia lìa khỏi mặt đất, bay lơ lửng ở độ cao hơn mười trượng. Bụi đất không ngừng từ đó bay xuống.

Trên mặt đất, đột nhiên xuất hiện một chỗ trũng phạm vi mười dặm!

Lúc trước, Vương Lâm khống chế rìu chiến rõ ràng là đào sạch mười dặm nơi đây. Nhờ đó mới khiến cho Vương Lâm có thể bằng vào phép thuật thần thông, mạnh mẽ nhổ nó lên khỏi mặt đất.

Cư dân ở trong phạm vi mười dặm kia giờ phút này phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai. Cuộc đời của bọn họ chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng đáng sợ như vậy, gần như là phá vỡ sự tưởng tượng của bọn họ.

Thân hình lão già áo xám mềm nhũn suýt tê liệt ngã trên mặt đất. Sắc mặt hắn tái nhợt, vẻ hoảng sợ trong mắt hắn xuất hiện càng dày.

- Hắn là người điên… Người từ bên ngoài đến đều là người điên. Không ngờ hắn đào cả nơi được trận pháp bảo hộ ra khỏi lòng đất…

Lúc này thân mình lão già áo trắng cũng phát run. Hắn chẳng thể ngờ được đối phương lại nghĩ ra biện pháp này.

Sự lạnh băng trong mắt Vương Lâm càng đậm. Trận pháp phạm vi mười dặm này hắn không thể phá trong thời gian ngắn, nhưng có thể luyện hóa.

Tay phải hắn giơ lên như cầm lấy vùng đất mười dặm kia, bỗng gầm nhẹ một tiếng rồi ném mạnh về phía trước. Chỉ thấy vùng đất mười dặm đang lơ lửng trên độ cao hơn mười trượng bay đi.

Những tiếng kêu kinh hãi lại vang lên.

Thân hình Vương Lâm lóe như tia chớp bay về phía trước, trực tiếp xuất hiện bên dưới mảnh đất đó. Tay phải hắn nâng lên, lập tức như một người khổng lồ nâng mảnh đất mười dặm cứ từng bước đi về phía trước.

Giờ phút này nếu có người ở gần chắc chắn nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị mà cả cuộc đời này không thể quên được. Chỉ thấy một thanh niên mặt áo trắng, trên tay nâng mảnh đất rộng hơn mười dặm, dùng tốc độ cực nhanh bay về hướng xa xa. Tốc độ hắn rất nhanh, chỉ mấy canh giờ sau liền thấy được thung lũng ở phía xa.

Người trong thung lũng đang dưới sự dẫn đầu của Âu Dương Hoa nhanh chóng đi ra đón Vương Lâm trở về. Bọn họ liếc mắt một cái thấy được

mảnh đất mười dặm to lớn được Vương Lâm nâng trên đầu, bên trên khoảng đất được bao phủ bởi một trận pháp có ánh sáng xanh. Tất cả mọi người lập tức liền trợn mắt há mồm.

Ở ngoài thung lũng, tay phải Vương Lâm phất về phía trước lập tức mảnh đất mười dặm bay lên cao.

Vương Lâm xoay người khoanh chân ngồi ở ngoài thung lũng, hai mắt lóe lên những tia sáng lạnh lẽo. Hắn há mồm phun ra hồn phiên. Hồn phiên vừa xuất hiện lập tức mở rộng ra mười trượng, những tiếng gào khóc từ trong đó vọng ra.

Hồn phiên tuy còn không có thập ức hồn phách, nhưng cờ này dù sao cũng là vật báu truyền thừa của Luyện Hồn Tông. Nó vừa xuất hiện lập tức khiến cho tất cả mọi người tu thuật Luyện Hồn trong thung lũng tâm thần chấn động mạnh, một loại cảm giác muốn cúng bái không tự chủ dâng lên trong lòng.

Vương Lâm cầm hồn phiên trong tay, phất phất vài cái. Sáu chủ hồn bao gồm cả tàn hồn của Kỳ lân trong cờ lập tức lao ra hóa thành sáu làn sáng màu đen xuất hiện bốn phía quanh mảnh đất mười dặm.

Cùng lúc đó Vương Lâm lại phun ra một ngụm Nguyên Thần tinh huyết vào trên Hồn phiên khiến cho nó lập tức phình ra dường như vô hạn, trong nháy mắt hoàn toàn bao phủ mảnh đất kia vào trong.

- Luyện! – Một tia sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm hiện lên.

Chỉ thấy cặp mắt sáu hồn phách kia sáng ngời, ngay sau đó chúng phun từ trong miệng ra một ngọn lửa màu tím. Sáu ngọn lửa màu tím rơi xuống mảnh đất mười dặm của bộ lạc kia. Trong nháy mắt nơi này liền bị ngọn lửa bao vây.

Ngọn lửa này chính là tinh hoa bổn mạng của sáu chủ hồn anh biến, uy lực của nó tự nhiên là rất mạnh. Dưới ngọn lửa luyện hóa, những tiếng lửa cháy lốp bốp vang lên.

Ở bên trong vô số tiếng gào thét hoảng sợ vang lên, sau nửa nén hương mảnh đất mười dặm này chỉ còn lại một nửa đỏ rực.

Chẳng qua có trận pháp ánh sáng màu xanh phòng hộ bao trùm lên ngọn lửa này, nên mới không cho nó hòa tan hoàn toàn. Chỉ thấy ánh sáng màu xanh lóe lên dữ dội ngoan cường chống cự ngọn lửa xâm nhập, dẫn tới trạng thái giằng co.

Vương Lâm liếc mắt nhìn qua, rồi đứng lên đi vào trong thung lũng.

- Ngươi đã co đầu rút cổ không ra, ta liền luyện hóa bảy ngày bảy đêm cho đến khi hoàn toàn luyện hóa trận pháp này. Đến lúc đó, tất cả đều trong lòng bàn tay ta!

Dòng máu chảy trong huyết mạch của mỗi người trong thung lũng sôi lên sung sục khi chứng kiến cảnh tượng bên ngoài. Sự kính sợ đối với Vương Lâm đã đạt tới đỉnh. Giờ phút này ngay cả trẻ em trong thung lũng đều coi Vương Lâm như thần linh.

Sau khi mặc kệ việc bên ngoài thung lũng, Vương Lâm đi vào bên trong kêu Âu Dương Hoa mang Thập Tam vào nơi ở của hắn ở sâu trong thung lũng.

Đối với lời nói của Vương Lâm, Âu Dương Hoa luôn luôn nghe theo, hắn không nói hai lời ôm Thập Tam vào phía sâu trong rồi đặt trước người Vương Lâm. Sau đó, hắn cung kính lui ra.

Sắc mặt Thập Tam có chút hồng hào nhưng thủy chung không thức tỉnh. Vương Lâm nhíu mày. Hắn muốn cứu tỉnh Thập Tam không khó, nhưng cho dù có làm cho gã thức tỉnh cũng chỉ là một người tàn phế. Ở thế giới này, người tàn phế không cách nào sống sót.

Trạng thái hiện tại của Thập Tam kinh mạch thân thể đứt từng khúc không thể dung hợp yêu lực nơi đây. Vì vậy một loạt phép thuật thần thông của Vương Lâm không quá thích hợp hắn tu luyện.

Vào lúc này, có thể nói Thập Tam là một người không thể tu hành, trừ phi kinh mạch trong cơ thể hắn lại sinh trưởng một lần nữa. Tuy nhiên điểm này Vương Lâm làm không được, chỉ có loại đan dược nghịch thiên mới đạt được hiệu quả này.

Trầm ngâm chốc lát, một tia sáng trong ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Trong các loại thần thông hắn biết không phải là không có loại tu luyện nào thích hợp Thập Tam, chẳng qua việc này quá quan trọng nên hắn hơi có chút do dự.

Tu sĩ lấy kinh mạch làm biển cả, tiên linh như trăm sông đổ vào, ở trong cơ thể tự thành một trời đất, lấy nội dẫn ngoại, mượn cảm ngộ mà thành đạo.

Mà Cổ Thần thì lấy da thịt làm trời, gân cốt làm đất, thần làm căn bản cắn nuốt tiên linh trời đất, đạt tới mục đích rèn luyện thể phách. Cái gọi là rèn luyện thể phách, đó là luyện trời luyện đất, lấy thân thể mạnh mẽ mà đánh nát hết thảy đạo tâm, lấy thần của mình vẽ ra đạo trời đất!

Vương Lâm đắn đo suy nghĩ. Bởi nếu đem thuật Cổ Thần truyền thụ cho Thập Tam thì hắn có thể hoàn toàn thay đổi từ người tàn phế biến thành người mạnh.

Tuy nhiên việc này cũng không chắc chắn. Thân thể của Thập Tam không bằng bản tôn, hắn có tu luyện thành công là không thể biết được. Hơn nữa tu luyện thuật Cổ Thần, với thân thể Thập Tam nếu thất bại chỉ sợ chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Lúc đó, hắn sẽ bị yêu lực điên cuồng dung nhập cơ thể mà phá hủy.

Mặt khác, Cổ thần cắn nuốt linh khí tiên khí, nhưng có cắn nuốt yêu lực hay không cũng không biết. Trầm ngâm hồi lâu, Vương Lâm lắc đầu không hề suy nghĩ việc này. Hai ngón tay phải hắn khép lại, tiên lực trong cơ thể tiêu tan, ngũ giáp yêu tinh mạch vừa chuyển, yêu lực lập tức tràn ngập kinh mạch toàn thân. Lúc này, toàn than hắn lại phát ra yêu khí.

Hai ngón tay hắn như tia chớp điểm lên mi tâm Thập Tam, yêu lực theo đó đi ra, vào trong cơ thể Thập Tam lập tức hóa thành nhiều điểm sáng.

Vương Lâm thu tay lại, nhắm mắt ngồi xuống.

Sau nửa nén hương Thập Tam chậm rãi mở hai mắt. Hắn nhìn bầu trời phía trên thung lũng. Hồi lâu hắn quỳ gối trước mặt Vương Lâm, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Loại đau đớn này cũng không phải da thị mà là trong lòng hắn.

Vào phút giây thức tỉnh trong lòng hắn đã hoàn toàn biết rõ, trong cơ thể không còn một chút yêu lực. Giờ phút này hắn so với trước khi tu hành thuật Luyện hồn còn yếu hơn.

Vương Lâm vẫn không mở mắt, Thập Tam quỳ hồi lâu nhìn Vương Lâm rồi dập đầu lạy ba cái. Hắn gắng gượng đứng dậy, đi ra ngoài không hề ngoảnh lại.

Mãi cho đến khi hắn rời khỏi Vương Lâm mới mở hai mắt, thầm than một tiếng. Tư chất của Thập Tam này xem như tốt nhất trong số những người ở đây, nhất là tu luyện Hồn phiên lại càng có ngộ tính. Nếu không có bất ngờ này, chắc chắn ngày sau hắn sẽ có thành tựu.

Thập Tam về tới căn phòng của mình. Trong thung lũng hắn là một trong số ít người không có vợ con. Cả căn phòng chỉ có một mình hắn. Hắn im lặng ngồi ở trong phòng. Lúc này trên người hắn nhìn không thấy một chút tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi. Có chăng chỉ là một loại vào tuổi già linh hoạt kỳ ảo.

Một lúc lâu sau hắn khoanh chân ngồi, một lần nữa thử thổ nạp thuật Luyện hồn thường kỳ. Nhưng mỗi lần chỉ cần vừa thổ nạp trong cơ thể lại xuất hiện nỗi đau thấu vào tim phổi. Loại đau đớn này tuyệt đối không phải người thường có thể chịu được. Nhưng hắn lại nhịn xuống, một lần không được thì lại lần nữa, lại chịu đựng đau đớn không thể tưởng tượng.

Chỉ mấy lần thổ nạp, toàn thân quần áo hắn bị mồ hôi ướt đẫm. Thân thể hắn bởi vì đau đớn mà nổi lên vô số gân xanh, ánh mắt hắn lộ ra một tia tuyệt vọng. “Ta không cam lòng!” Hắn hít một hơi thật sâu, không để ý đau nhức lại thổ nạp. Lúc này đây hắn gần như lúc mới hấp thu yêu lực, lập tức cảm giác được toàn thân giống như bị ngọn núi mạnh mẽ đánh vào, phun ra một ngụm máu lớn, ngã xuống đất hôn mê.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 539

Lão già áo xám đau khổ nhắm hai mắt lại. Lúc hắn mở mắt, hai mắt lóe sáng quay ngoắt đầu lại nhìn về phía lão già áo trắng cũng đang sợ hãi bên cạnh, trầm giọng nói:

- Chính ngươi rước lấy tai họa liên lụy toàn bộ lạc!

Lão già áo trắng thân hình chấn động, im lặng không nói.

- Người từ ngoài đến kia chúng ta không thể chống cự được. Nếu là còn tiếp tục ngoan cố chỉ sợ đến ngày mà trận pháp bị phá, không chỉ có hai chúng ta, tất cả tộc nhân đều chết cháy trong nháy mắt. Ngươi thân là một người trong tộc, sao lại nhẫn tâm nhìn những người khác vì ngươi mà chết?

Lão già áo trắng chua xót nói:

- Ý của ngươi là…

- Ngươi phạm sai lầm thì chính ngươi phải gánh chịu. Đây là phương pháp duy nhất để bộ tộc chúng ta tiếp tục sống sót. Ngươi yên tâm. Nếu

ngươi chết, ta nhất định nghĩ cách giúp ngươi trả mối thù này. Một khi thoát khỏi, ta sẽ tự mình đi phủ Tướng quân Tả Dực của Cổ Yêu thành báo cáo chuyện của ngươi. Tin chắc tướng quân Tả Dực sẽ có hứng thú với chuyện này!

Lão già áo trắng suy nghĩ lúc lâu, hắn thở dài phức tạp nhìn quanh bốn phía. Nhất là khi ánh mắt nhìn đám tộc nhân, thấy được sợ hãi của bọn họ. Hắn hít một hơi thật sâu thân hình vừa động trực tiếp nâng lên, bay về phía bên cạnh trận pháp ở bầu trời.

- Chiến thư là lão phu hạ. Ngươi có dám đánh cùng ta một trận. Sau trận chiến này, bất kể thắng bại mọi việc đều là do ta chịu, chớ liên lụy người vô tội.

Thanh âm lão già áo trắng trực tiếp xuyên qua trận pháp truyền ra ngoài, chậm rãi truyền vào trong thung lũng.

Vương Lâm đang khoanh chân tĩnh tọa liền mở mắt mắt, thân hình vụt một cái biến mất. Sau đó xuất hiện giữa bầu trời ngoài thung lũng. Hắn lạnh lùng nhìn vào mảnh đất mười dặm đang bị luyện hóa, có thể thấy được lão già áo trắng kia.

Tay phải Vương Lâm vẫy một cái, sáu chủ hồn đang phun lửa lập tức thu hồi tất cả ngọn lửa. Sau đó chúng bay đến bên người Vương Lâm không ngừng xoay tròn.

Không còn ngọn lửa xâm lấn, lão già áo trắng cắn răng một cái trực tiếp đi ra khỏi trận pháp. Hắn nâng hai tay, lập tức xuất hiện hai tia sáng yêu dị lóe lên trong tay. Hắn nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Đánh đi!

- Ngươi không đủ tư cách!

Vương Lâm tay phải chộp một cái vào không trung, lão già áo trắng kia lập tức biến sắc, hai tia sáng yêu dị trong tay lập tức dập tắt.

Cùng lúc đó thân hình hắn không chịu khống chế bay nhanh về phía Vương Lâm, gần như nháy mắt liền bị Vương Lâm nắm ở cổ.

Thấy lão già áo trắng muốn giãy dụa, ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo, tay phải hơi dùng sức. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, lão già lập tức trợn hai mắt, tắt hơi mà chết. Tiên lực của Vương Lâm điên cuồng đi vào cơ thể người đó. Sau khi chạy một vòng liền giam cầm nguyên thần của hắn, trực tiếp rút ra khỏi cơ thể ném vào trong cờ Tôn Hồn, biến thành một hồn phách trong đó.

Làm xong việc, hắn cầm xác lão già ném về phía sau. Lập tức một chủ hồn ở bên cạnh bay ra phun một ngọn lửa đốt cái thi thể thành tro.

Tay phải Vương Lâm hư không chộp một cái, mảnh đất mười dặm ở trên không trung bị hắn kéo xuống mặt đất bên ngoài thung lũng. Những tiếng “ầm ầm” vang lên cùng với bụi đất bay mù mịt.

- Mở trận pháp!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng nhìn về mảnh đất mười dặm bị thiêu đốt gần như biến mất.

Lão già áo xám hết hồn, hắn chẳng thể nghĩ tới đối phương nhẹ nhàng một cái liền giết chết lão già áo trắng. Loại tu vi này so với dự đoán lúc trước của hắn còn mạnh gấp mấy lần. Hắn gần như lập tức thu lại ý niệm báo tin trong đầu. Loại cường giả này hắn không dám trêu chọc.

Lúc này trận pháp mở hay không cũng thế, hắn thầm than một tiếng, tay phải hư không hóa thành một đạo ký hiệu. Đạo ký hiệu lóe sáng, trận pháp bao phủ mảnh đất mười dặm lập tức biến mất tăm.

- Âu Dương Hoa, thu nạp tộc nhân mới! - Vương Lâm lưu lại lời nói, trực tiếp đi vào trong tung lũng.

Tất cả mọi người ở trên mảnh đất ngoài thung lũng bị tộc nhân trong thung lũng thu nạp vào trong tộc. Về phần lão già áo xám, cũng đành bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, không có ý niệm phản kháng.

Thêm nhiều người bắt đầu tu hành thuật Luyện hồn, thậm chí lão già áo xám kia cũng cảm thấy hứng thú với thuật này.

Xét thấy tộc nhân tăng nhiều, hơn nữa lúc trước đám người Âu Dương Hoa ra ngoài tấn công bộ lạc khác bắt về tù binh. Đến bây giờ, nam đinh đã hơn năm trăm người, tính trong các bộ lạc ở xung quanh có thể được xếp vào hạng trung bình.

Nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ, bất kể là bên trong hay bên ngoài thung lũng đều có vẻ chật chội. Đối với việc này, Vương Lâm tự mình bố trí một trận pháp lấy trận pháp cấm chế này làm căn bản, dung hợp trận trong thung lũng và trận pháp phòng hộ của mảnh đất mười dặm.

Phạm vi trận pháp này bảo vệ khoảng hai mươi dặm, như vậy liền giải quyết được vấn đề không gian chật chội.

Mỗi một bộ lạc mới xuất hiện đều cần có một cái tên. Sau nhiều lần Âu Dương Hoa đi hỏi Vương Lâm, liền đặt tên là Luyện Hồn.

Vị trí trung tâm bộ lạc Luyện Hồn trong phạm vi hai mươi dặm chính là thung lũng trước kia. Giờ phút này mọi người ở trong thung lũng đều dọn ra ngoài. Thung lũng được coi là vùng cấm, chỉ có một mình Vương Lâm ở trong, người bên ngoài nếu không được gọi thì không được vào.

Ngoài ra, ở lối vào thung lũng còn có người của tộc Luyện Hồn canh gác như thị vệ.

Thung lũng này nghiễm nhiên trở thành nơi tượng trưng quyền lực cao nhất của bộ lạc Luyện Hồn. Vương Lâm ở bên trong được người trong bộ lạc tôn sùng và kính sợ.

Quy củ của Vương Lâm thủy chung không biến hóa, muốn đạt được khẩu quyết giai đoạn tiếp theo chỉ có ba phương pháp.

Toàn bộ lạc Luyện Hồn, mỗi người đều dùng tối đa thời gian tu hành. Ngày thường trừ bỏ một số người tuần tra gần như không thấy một bóng người. Toàn bộ đều ở trong phòng của mình khoanh chân thổ nạp.

Bộ lạc Luyện Hồn lúc này dĩ nhiên không giống bất kỳ bộ lạc nào ở đất Yêu linh, mà càng giống như một môn phái tu chân mới sinh ra.

Cuộc sống của Vương Lâm cũng đắm chìm trong cảnh yên tĩnh. Một mình hắn ở trong thung lũng, dưới thần thông của hắn toàn bộ nhà ở trong thung lũng toàn bộ biến mất, trở thành một nơi giống như tiên cảnh tràn ngập tiếng chim hót líu lo.

Bên trong tiên cảnh, Vương Lâm tự tay dựng một gian nhà gỗ. Căn nhà rất đơn giản, chẳng qua bên trong cái đơn giản ẩn chứa đại đạo. Nếu có tu sĩ thấy nhà gỗ này, chắc chắn lập tức phát hiện mỗi một khúc gỗ chế

tạo căn nhà có kích thước lớn nhỏ không giống nhau, nhưng sức nặng lại không có bất kỳ chênh lệch.

Căn nhà đó là nơi Vương Lâm ở. Hắn khoanh chân ngồi trong nhà gỗ, lẳng lặng thổ nạp.

Hắn hấp thu cũng không phải tiên lực mà là yêu lực ở nơi đây!

Thời gian chậm rãi qua đi, trong nháy mắt đã tới mùa đông. Mùa đông ở Yêu linh chi địa cũng không khác bên ngoài. Bông tuyết màu trắng từ trên trời rơi xuống, khiến cho trời đất đều là một màu trắng xóa.

Vương Lâm đang tĩnh tọa mở mắt đứng dậy, đi ra ngoài. Từng bông tuyết từ bầu trời rơi xuống, hắn lẳng lặng nhìn tuyết rơi, cả người đắm chìm vào bên trong. Ít lâu sau, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn phía bầu trời, thì thào lẩm bẩm:

- Hai năm rồi!

Hắn đi vào Yêu linh chi địa cũng sắp được hai năm, qua mùa đông này là vừa tròn hai năm. Hắn nâng tay phải đón lấy một bông tuyết bay xuống. Bông tuyết này dừng trong lòng bàn tay hắn, tản ra một chút lạnh lẽo. Ngay sau đó bông tuyết hòa tan, cùng lúc một tia yêu lực rất nhỏ từ trong lòng bàn tay Vương Lâm tiến vào trong cơ thể.

- Trong Yêu linh chi địa, vạn vật đều ẩn chứa yêu lực.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, khoanh chân ngồi trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt.

Bông tuyết chậm rãi rơi xuống dừng trên người Vương Lâm. Dần dần càng nhiều, chỉ sau mấy canh giờ Vương Lâm đã biến thành người tuyết.

Cả người hắn không hề động đậy lẳng lặng hấp thu yêu lực trong bông tuyết. Hai năm thời gian này, yêu tinh trong cơ thể hắn đã từ năm giáp khi trước nâng cao tới ba mươi bốn giáp!

Càng về sau nâng cao càng khó, yêu lực ba giáp tương đương với Trúc Cơ. Gấp mười lần là Kết Đan, từ đó cứ lấy gấp mười làm một giai đoạn, từng bước tăng cao.

Vương Lâm sở dĩ ngưng kết yêu lực, nguyên nhân căn bản bởi vì yêu lực này có thể dung hợp, gia tăng tiên lực.

Muốn đạt tới Anh Biến hậu kỳ, Tiên ngọc của Vương Lâm hiện tại mới gần tạm đủ. Tuy rằng có thu thập trăm năm trước. Về phần tiên ngọc cần thiết tới Vấn Đỉnh, thì lớn đến mức không thể tưởng tượng.

Như vậy muốn nâng cao tu vi, nhất định phải kiếm một con đường khác. Một trong những phương pháp Vương Lâm nghĩ đến đó là dùng yêu lực chuyển hóa.

Phương pháp này Vương Lâm có thể nghĩ đến, dĩ nhiên những người khác cũng sẽ nghĩ đến. Lúc này xem ai hấp thu yêu lực mạnh hơn.

Yêu lực trong mắt Vương Lâm là một loại tiên ngọc khác loại, có thể khiến cho tu vi bản thân được nâng cao.

Hai năm thời gian, bộ lạc Luyện Hồn lần lượt xuất hiện vượt bậc. Theo nhu cầu đối với khẩu quyết tầng tiếp theo, càng ngày càng nhiều tộc nhân đi ra ngoài thung lũng rèn luyện. Ngoài ra, gần như mỗi tháng đều có đội ngũ tộc nhân ra ngoài đánh chiếm một bộ lạc nhỏ.

Bắt được lượng lớn tù binh đồng thời cũng lấy trở về số lượng lớn yêu tinh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 540: Rời đi. (1)

Vì vậy để mở rộng trận pháp, Vương Lâm mất ba ngày nghiên cứu rốt cục mở rộng phạm vi trận pháp thêm hai mươi dặm. Như vậy bộ lạc Luyện Hồn có phạm vi bốn mươi dặm lập tức nhanh chóng trở thành một trong những bộ lạc hùng mạnh trong vòng vạn dặm nơi đây.

Người trong tộc tăng khiến cho người tu hành thuật Luyện Hồn càng nhiều. Vương Lâm biết rõ, Hồn phách trong Hồn phiên cần phải tế dưỡng nhiều lần mới có thể phát huy uy lực của nó đến mức lớn nhất.

Phương pháp tế dưỡng này hắn không tiện dạy cho những người này. Vì thế hắn lấy ra Tôn Hồn phiên, thi triển thần thông. Hồn phiên lập tức hóa thành một màn sương đen lớn bao trùm phạm vi bốn mươi dặm.

Màn sương đen vừa xuất hiện lập tức khiến cho mọi người bộ lạc Luyện Hồn kinh hãi đều từ trong phòng đi ra. Một số người tu vi có điểm thành công trực tiếp khống chế hồn phiên bao vây bản thân bay lên, muốn xem xét nội tình trong màn sương đen.

- Mỗi ngày thả hồn phách tiến vào trong màn sương đen vài lần có thể làm cho uy lực hồn phách tăng cường! - Thanh âm Vương Lâm từ bên trong thung lũng truyền ra, vang vọng phạm vi bốn mươi dặm.

Trong nháy mắt khi thanh âm của hắn truyền ra, tất cả tộc nhân trong phạm vi bốn mươi dặm đều quỳ trên mặt đất. Trong mắt bọn họ tràn ngập cực kỳ sùng kính, quỳ hướng về phía Vương Lâm ở trong thung lũng.

Sau khi màn sương đen xuất hiện, cả ngày trong phạm vi bốn mươi dặm thường thường sương đen lượn lờ. Trong màn sương đen này, vô số hồn người, thú gào thét thành đàn.

Người bộ lạc Luyện Hồn dần dần quen với việc thả hồn phách vào trong màn sương đen luyện hóa. Màn sương đen này cũng trở thành dấu hiệu độc đáo của bộ lạc Luyện Hồn.

Ở trong bộ lạc Luyện Hồn, trừ mọi người tu hành thuật Luyện hồn, cũng có một số căn bản không thể tu luyện. Bọn họ chỉ có thể làm thợ săn ra ngoài săn thú cung cấp thực vật.

Thập Tam là một trong số những thợ săn đó.

Từ sau khi tu vi hắn bị phế, hắn liền không nói một câu gần như thành một người câm điếc. Ở trên người hắn không có một chút linh động, dường như chỉ có thể xác. Đêm khuya mỗi ngày, hắn vô số lần thử thổ nạp, lúc đó mới có thể nhìn thấy loại biểu tình khác trên mặt, chẳng qua loại đó là một sự đau đớn và không cam lòng.

Hắn không cam lòng bởi vì trong tộc hiện tại có nhiều người tu hành tới giai đoạn thứ bốn, cũng có rất nhiều người có hơn mười hồn phiên. Thậm chí xuất hiện vài người tư chất thông minh, hoàn toàn thay thế được vị trí của hắn năm xưa, trở thành người mạnh chỉ sau Âu Dương

Hoa trong bộ lạc. Tất cả những điều này không lúc nào không như kim châm trong lòng hắn.

Chính vì như vậy, ngày thường ra ngoài săn thú, hắn thường không để ý sinh mạng, dùng sức vật lộn. Lâu ngày, nhiều lần suýt mất mạng. Nếu không phải có nhiều người cùng tộc chiếu cố, chỉ sợ hắn sớm đã chết đi.

Trong số người chiếu cố hắn, có một số biết được địa vị năm xưa của Thập Tam trong bộ lạc, giờ phút này nhìn hắn biến thành như vậy chỉ có thể thầm than trong lòng.

Những ngày này, Vương Lâm ở trong thung lũng chăm chú nhìn một khối gỗ trong tay. Khối gỗ màu đen, toàn thân tỏa ra chút ánh sáng mờ.

Khối gỗ này chính là lúc một người trong tộc tấn công một bộ lạc nhỏ mặc dù không tìm thấy yêu tinh, nhưng phát hiện một nơi tế bái của bộ lạc có đặt khối gỗ này. Vì thế liền lấy trở về hiến cho Vương Lâm.

Đang xem xét, Vương Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài thung lũng. Ít lâu chỉ nghe bên ngoài truyền vào giọng nói già nua của Âu Dương Hoa:

- Vãn bối có việc muốn gặp lão tổ! - Danh xưng lão tổ này tự nhiên từ trong miệng mọi người truyền ra. Vương Lâm cũng yên lặng nhận không từ chối.

- Vào đi! - Vương Lâm cúi đầu nhìn khối gỗ trong tay.

Thân hình Âu Dương Hoa từ bên ngoài thung lũng nhoáng cái vào trong. Hai tay hắn ôm một người, người này toàn thân máu chảy đầm đìa, sắc mặt tái nhợt.

Âu Dương Hoa nhanh chóng đi tới bên người Vương Lâm, quỳ trên mặt đất, đặt người trên tay xuống bên cạnh, thấp giọng nói:

- Lão tổ. Lúc Thập Tam săn thú gặp được một con dã thú bị yêu hóa hiếm có, sau khi vãn bối phát hiện lập tức đi đến, nhưng mà chậm mất một bước.

Tất cả sinh linh ở đất Yêu linh, nếu yêu lực trong cơ thể tích lũy quá nhiều sẽ xuất hiện yêu hóa. Một khi yêu hóa thực lực tăng lên gấp bội. Vương Lâm đặt khối gỗ trong tay xuống bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Thập Tam.

So với một năm trước, Thập Tam già nua đi rất nhiều. Giờ phút này nhìn hắn không giống thanh niên, mà trông như ông già.

- Ngươi lui ra đi! - Vương Lâm trầm giọng nói.

Âu Dương Hoa đứng dậy, cung kính lui ra.

Sau khi đi ra thung lũng, hắn thầm than một tiếng, quay đầu lại nhìn thung lũng, trong lòng thầm nói: “Thập Tam, chúc ngươi may mắn!

Vương Lâm nhìn Thập Tam, trầm ngâm.

Tay phải Vương Lâm phất nhẹ một cái vào không trung. Thân thể Thập Tam lập tức bay lên, lơ lửng trước người Vương Lâm. Hai ngón tay phải hắn đặt ở mi tâm Thập Tam, một đạo yêu lực tức thì chảy vào trong cơ thể Thập Tam.

- A! - Vương Lâm vẻ mặt ngưng đọng.

Một năm trước hắn nói kinh mạch trong cơ thể Thập Tam đứt từng khúc, không thể thổ nạp yêu lực. Nhưng hiện tại hắn vừa tìm hiểu lập tức phát hiện chỗ kỳ dị.

Trong cơ thể Thập Tam, kinh mạch vẫn đứt từng khúc như một năm trước, thậm chí rất nhiều nơi còn xuất hiện khô héo, nhưng không biết vì sao cũng tích lũy một lượng lớn yêu lực.

Những yêu lực này cũng không phải ở trong tĩnh mạch mà tồn tại bên trong xương cốt máu thịt. Nếu cứ tiếp tục như thế, thân thể Thập Tam sẽ

tự nhiên đạt tới một loại luyện thể hiệu quả.

Chẳng qua hắn không hiểu thuật luyện thể, lãng phí rất nhiều yêu lực. Hắn cũng không biết di chuyển, như thế mặc dù là bước lên con đường luyện thể, nhưng cũng không đi quá xa mà sẽ bị toàn thân hoàn toàn xơ cứng mà chết.

- Kỳ quái, một năm trước trong cơ thể hắn không có một chút yêu lực nào, nhưng hiện tại lại gần đạt tới tiêu chuẩn nhị tinh. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Từ trong trí nhớ của La Vân, hắn biết được tại Yêu linh chi địa thì tam tinh là một giáp, ba giáp tương đương với tu sĩ Trúc Cơ.

Hắn nâng tay phải khoanh chân ngồi xuống. Hồi lâu sau, từ hai mắt hắn bỗng nhiên tuôn ra một luồng ánh sáng, Nguyên thần từ Thiên linh nháy mắt bay ra hóa thành một ánh sáng tím chui vào mi tâm Thập Tam.

Thập Tam và Vương Lâm giống như đom đóm so với mặt trăng vậy. Nguyên thần Vương Lâm sau khi tiến vào mi tâm Thập Tam, nhẹ nhàng liền biết được từ trong đầu hắn những chuyện xảy ra trong thời gian một năm qua.

Khi Vương lâm nhìn thấy Thập Tam trong một năm này, mỗi tối đều chịu đựng nỗi đau đớn mà người thường không thể chịu nổi. Chịu đựng sự vất vả hấp thu yêu lực vào trong cơ thể, rồi cái loại đau đớn vô cùng như toàn thân bị ngàn con sâu bọ cắn nuốt khi dung nhập vào máu thịt.

Những thống khổ này, hắn đã kiên trì hơn một năm hơn nữa chưa từng gián đoạn.

Tất cả những điều này đều bởi vì hắn không cam lòng, hắn trở nên mạnh mẽ, hắn muốn ánh mắt Vương Lâm lại đặt trên người hắn!

Vương Lâm thu hồi nguyên thần, có chút xúc động. Ánh mắt hắn ngưng trọng nhìn Thập Tam đang lơ lửng trên không, lặng im suy nghĩ.

Sự kiên nghị của Thập Tam chiếm được hảo cảm của Vương Lâm, chẳng qua phương pháp để Thập Tam khôi phục chỉ có bí quyết Cổ Thần. Thứ này Vương Lâm sẽ không dễ dàng truyền cho bất kỳ kẻ nào.

Nghĩ ngợi hồi lâu, tay phải Vương Lâm điểm ở ngực Thập Tam, yêu lực vừa chuyển động thân hình Thập Tam lập tức run rẩy, miệng khẽ nhếch lên. Đúng lúc này Vương Lâm vỗ túi trữ vật lấy ra một viên thuốc trực tiếp ném vào miệng Thập Tam. Sau khi giúp cho thuốc tan, hắn thu hồi ngón tay khoanh chân ngồi xuống.

Thân thể Thập Tam cũng chậm rãi từ trên không hạ xuống, nằm thẳng xuống đất.

Một nén nhang sau, thân hình Thập Tam run lên, ho khan dữ dội. Cuối cùng hắn nhổm dậy há mồm phun ra một ngụm máu đen thật to. Sau khi

phun ra ngụm máu, cả người hắn lập tức trở nên thoải mái.

Cho tới bây giờ hắn mới chú ý tới nơi mình đang nằm không ngờ là ở bên trong thung lũng. Thập Tam giật mình một cái vội vã quay người, sau khi nhìn thấy Vương Lâm ngay tại bên cạnh mình. Hắn lập tức trở nên kích động, nhổm người lên cực kỳ cung kính quỳ trên mặt đất.

- Thập Tam bái kiến lão tổ! - Nét mặt Vương Lâm bình thản liếc mắt nhìn Thập Tam một cái, ánh mắt chợt lóe, quát:

- Yêu lực trong cơ thể ngươi là từ đâu tới?

Thân hình Thập Tam run lên, trong lòng hắn đối với Vương Lâm cực kỳ kính sợ lập tức nói rõ việc trải qua trong một năm này ra. Lời nói giống hệt như Vương Lâm lúc nãy xem được trong trí nhớ, không có chút che giấu.

Vương Lâm âm thầm gật đầu, nhưng vẻ mặt thủy chung vẫn bình thản, chậm rãi nói:

- Thập Tam, kinh mạch ngươi đứt từng khúc, cho dù là hấp thu yêu lực nhiều thế nào cũng là vô dụng. Những yêu lực này không có kinh mạch lưu chuyển, tích lũy ở trong cơ thể ngươi nhiều ngươi chắc chắn phải chết.

Sắc mặt Thập Tam tái nhợt, cười thảm. Hắn hít sâu một hơi rồi nói:

- Lão tổ, Thập Tam không muốn trở thành một người vô dụng. Trong cơ thể tích lũy yêu lực, Thập Tam cũng biết việc này chỉ sợ không có lợi. Nhưng chỉ có như vậy mới khiến cho Thập Tam cảm thấy mình không phải là một người vô dụng, con cũng có yêu lực…

Nói xong lời cuối, giọng hắn thấp hẳn lại, nắm chặt tay.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 540: Rời đi. (2)

Vương Lâm nhìn Thập Tam, một lúc sau mới mở miệng nói:

- Ta có một bộ công pháp có thể khiến cho yêu lực của ngươi chuyển hóa vào trong máu thịt, giúp cho thân thể gia tăng vô hạn. Tuy không thể sử dụng thuật thần thông nhưng thân thể ngươi sẽ càng ngày càng cứng rắn. Nó gọi là Luyện Thể thuật, ngươi có muốn học nó hay không?

Thập Tâm run rẩy, nét mặt mừng như điên. Hắn không hề do dự vội gật đầu.

- Ngươi không nên đồng ý quá sớm. Tu luyện thuật Luyện Thể vô cùng khó khăn, nguy hiểm rất lớn. Một khi tu luyện mắc phải sai lầm thì cho dù là ta cũng không thể cứu ngươi. Hơn nữa, tu hành thuật Luyện Thể cần phải có can đảm chịu đựng đau khổ. Ngươi có thể chịu được không?

- Lão tổ! Thập Tam chắc chắn sẽ không để cho người thất vọng. - Thập Tam nhìn Vương Lâm, ánh mắt tỏ rõ sự kiên quyết.

Vương Lâm trầm tư một lúc, tay phải sờ túi trữ vật lấy ra một miếng ngọc giản đặt ở mi tâm, sau khi ghi công pháp vào đó, liền ném cho Thập Tam nói:

- Trong cơ thể ngươi cũng có yêu lực, giữ lấy ngọc giản này bên người để học tập.

Hai tay Thập Tam nhận lấy ngọc giản, trong lòng kích động. Sự sung sướng trong lòng hắn không cách nào hình dung. Hắn dập đầu mạnh vài cái rồi đứng dậy xin lui ra.

Mãi đến lúc Thập Tam đi rồi, Vương Lâm thở dài một tiếng. Cuối cùng hắn cũng không truyền bí quyết Cổ Thần cho Thập Tam, mà là lấy một ít thuật Luyện thể của Cự Ma Tộc, tổng kết lại truyền cho Thập Tam.

- Nếu hắn có thể tu luyện thuật luyện thể có được thành công vậy ta liền truyền cho hắn khẩu quyết tầng thứ nhất Cổ Thần. Nếu không có thành tựu gì vậy chỉ có thể nói hắn vô duyên với bí quyết Cổ Thần!

Xuân qua thu tới, trong nháy mắt lại qua hai năm. Hai năm này bộ lạc Luyện Hồn khuếch trương với mức độ điên cuồng. Phạm vi bộ lạc từ bốn mươi dặm vẫn mở rộng. Sau hai năm gần như đạt tới mức ba trăm dặm, nam đinh trong tộc hơn năm nghìn người.

Trong phạm vi mười vạn dặm, trừ bỏ hai bộ lạc lớn hơn vạn người, còn lại tất cả bộ lạc đều bị bộ lạc Luyện Hồn thôn tính.

Hai năm này, Vương Lâm ra tay ba lần. Ba lần đó là bởi vì trong bộ lạc đối phương có cao thủ tọa trấn. Chẳng qua cái gọi là cao thủ ở trong nơi hoang dã này cũng là chỉ có hạn, đối mặt với Vương Lâm căn bản không thể đánh trả.

Không thể không nói, kế hoạch từng bước xâm chiếm của Vương Lâm đạt được thành công thật lớn. Hiện nay hắn đã nắm giữ quy mô năm nghìn người. Năm nghìn người đó đều học xong thuật Luyện Hồn. Tuy cấp bậc không cao nhưng toàn lực thả hồn phách cũng là rất mạnh.

Nếu thêm một thời gian nữa, chờ đến khi bọn họ trưởng thành, như vậy Vương Lâm liền có được một thế lực tương đối.

Trong phạm vi mười vạn dặm nơi đây lập tức trở thành thế chân vạc, lâm vào trạng thái giằng co.

Vốn Âu Dương Hoa tính toán dùng sức mạnh tấn công một bộ lạc lớn trong đó, tuy nhiên việc này bị Vương Lâm ngăn cản. Hắn yêu cầu tộc nhân từ giờ trở đi ngừng việc tấn công bên ngoài, toàn lực tu hành. Lời nói của Vương Lâm đối với người bộ lạc Luyện Hồn, đó là thiên uy.

Đáng giá nói đến, phải là Thập Tam. Nghị lực của hắn đúng là kinh người, học tập thuật luyện thể của Cự Ma Tộc đã có thành tựu. Một thân máu thịt luyện thể cứng rắn như sắt, lúc chém giết thường xông lên đầu tiên, không người nào địch lại!

Bốn năm thời gian, Vương Lâm đã biến một bộ lạc nhỏ trong thung lũng trở thành một bộ lạc lớn tới năm nghìn người. Sau khi phân phó mọi người dốc lòng tu hành, Vương Lâm có tính toán khác. Hắn chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Cổ Yêu thành là mục tiêu của hắn!

Bốn năm trước Vương Lâm có cơ hội đi Cổ Yêu thành, nhưng hắn không đi bởi vì thời điểm đó hắn không có một điểm thế lực nào. Có đi cũng vô ích.

Bốn năm sau Vương Lâm đi Cổ Yêu thành, hắn đã không còn lo lắng tới đường lui. Có bộ lạc Luyện Hồn, cho dù hắn không thể yên ổn tại Cổ Yêu thành, cũng còn có cơ hội lật người.

Để tiện liên hệ, Vương Lâm dùng nửa tháng thời gian luyện chế hai cái ngọc giản truyền âm. Trong đó một cái cầm theo người, cái kia để lại trong bộ lạc Luyện Hồn.

Nếu không phải là thiếu tài liệu, Vương Lâm thậm chí còn muốn bố trí một Truyền tống trận trong bộ lạc Luyện Hồn. Như vậy việc đi lại chỉ cần trong nháy mắt.

Lần này Vương Lâm cũng không đi một mình. Đi theo hắn còn hai thanh niên khoảng hai mươi tuổi, Thập Tam là một trong hai người đó.

Người kia tên là Hổ Bào. Hắn vốn là người một bộ lạc nhỏ, từ nhỏ được dạy qua, bản thân có được yêu lực hai sao. Hơn nữa tư chất hắn thông minh trở thành cao thủ đứng đầu trong bộ lạc nhỏ kia.

Âu Dương Hoa tự thân ra tay bắt lấy hắn. Sau khi uống xong Ly Yêu thang hắn trở thành một thành viên bộ lạc Luyện Hồn. Người này rất có tư chất tu luyện. Bởi vì bản thân yêu lực của hắn đạt nhị tinh, cho nên sau bốn năm hắn gần như vượt qua hết mọi người, đuổi sát phía sau Âu Dương Hoa.

Cho tới bây giờ, tu luyện tới giai đoạn thứ năm. Trên người hắn có chín mươi ba cái hồn phiên, trong đó chủ hồn ba mươi mốt cái, tổng thể thực lực tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Ở trên người hắn Vương Lâm thấy được hai chữ “thiên tài”. Tuy nói thần thông nhập môn của Luyện Hồn Tông đơn giản, nhưng ngắn ngủi bốn năm thời gian liền đạt tới tu vi tương đương Kết Đan kỳ, đây là chuyện mà lúc trước Vương Lâm chưa từng nghĩ tới.

Tuy rằng tất cả nguyên nhân đều có liên quan tới việc trong cơ thể người này có được yêu lực nhị tinh và liên quan tới yêu lực ở Yêu Linh chi địa. Nhưng bất kể thế nào, tốc độ tu luyện của Hổ Bảo cho dù cuộc đời Vương Lâm này cũng ít thấy.

Nếu hắn trong vòng trăm năm có thể đạt tới tu vi Hóa Thần, như vậy gần tới Hồng Điệp năm xưa, thậm chí còn cao hơn Hồng Điệp.

Đối với người có tư chất như vậy Vương Lâm cũng có chút để ý. Cho nên hắn giữ người này ở bên người để khống chế, không thể thả ở trong bộ lạc.

Thanh niên tên Hổ Bào này đối với Vương Lâm kính sợ không kém gì Thập Tam, nghe nói Lão tổ muốn dẫn mình ra ngoài hắn cực kỳ hưng phấn.

Về phần Thập Tam, mức độ cứng rắn thân thể hắn đã đạt tới mức không thể tin được. Dù đấu với Hổ Bào cũng không có chút nào bị yếu thế.

Tất cả đều nhờ vào lòng kiên nghị và cố gắng của hắn. Từ sau khi hắn đạt được công pháp Luyện thể, gần như tu luyện cả ngày đêm. Nếu nói về sự cần cù, trong bộ lạc hắn đứng thứ nhất!

Sáng sớm ngày kia, khi mặt trời mới ló rạng, Vương Lâm rời khỏi bộ lạc Luyện Hồn. Hai người Thập Tam và Hổ Bào đi theo phía sau giống như thị vệ.

Người bộ lạc Luyện Hồn đều đi ra. Không biết ai dẫn đầu quỳ trên mặt đất, ngay sau đó tất cả tộc nhân đều lục tục quỳ xuống hướng về phương hướng Vương Lâm rời đi, thấp giọng cúng bái.

Ở trong lòng bọn họ, Vương Lâm là tộc trưởng, hắn là lão tổ của toàn bộ lạc Luyện Hồn. Có hắn, bộ lạc Luyện Hồn vĩnh viễn không diệt vong.

Âu Dương Hoa cũng quỳ trên mặt đất. Bốn năm này nhoáng cái trôi qua trong đầu hắn. Bốn năm qua đi tu vi của hắn có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Tất cả chuyện này đôi khi nhớ tới hắn tưởng như nằm mơ.

Nhìn hơn năm nghìn tộc nhân bên cạnh, Âu Dương Hoa đối với Vương Lâm chỉ có thể dùng từ “sùng kính nhất” để hình dung.

Vương Lâm bước đi từng bước, dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Nhưng vẫn không có một người nào đứng lên.

Tại nơi cách bộ lạc Luyện Hồn mười dặm, Vương Lâm vỗ túi trữ vật lập tức một đạo ánh sáng màu vàng tím nhoáng lên. Ở trên bầu trời bỗng nhiên hóa thành một con thú lớn. Thân hình con thú lớn khoảng mười trượng, có màu vàng tím, một cái vòi thật lớn càng tỏa ra những tia sáng. Nó chính là Văn Thú!

Nhiều năm trước nó từng thức tỉnh, tổng thể thực lực vượt qua ngày trước. Cho dù là tu sĩ Hóa Thần bình thường lúc này nếu cùng nó đấu, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của nó.

Vương Lâm từng phân tích, con thú trước mắt này tương đương với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn.

Tất cả điều này trừ bỏ tác dụng của Kim linh căn ra, còn có quan hệ lớn lao tới thân hình đặc biệt của nó. Tại trên thân nó trong màu sắc vàng tím lóe lên có một luồng khí tức như vua muôn loài, lúc ẩn lúc hiện tản ra. Khí tức này nếu không xem xét kỹ càng, thật sự khó phát hiện.

Ở trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti, Vương Lâm biết được Văn Thú này ở trong tinh không không phải đơn lẻ, mà xuất hiện thành đàn. Nếu là một đàn như vậy chắc chắn có một con đứng đầu.

Con thú này đang không ngừng tiến hóa theo hướng con cầm đầu. Chẳng qua trước mắt khoảng cách con cầm đầu vẫn còn kém rất xa. Phải biết rằng đàn Văn Thú năm xưa ngay cả Cổ Thần Đồ Ti đều có chút kiêng kị, chật vật rúi lui.

Văn Thú vừa xuất hiện lập tức liền phát ra một tiếng kêu to. Tiếng kêu sắc bén khiến cho sắc mặt hai người Hổ Bào và Thập Tam lập tức tái nhợt. Với tu vi hai người bọn họ hiển nhiên không thể chịu đựng được lực xuyên thấu trong tiếng kêu này.

Sau khi kêu to, Văn Thú cúi thân hình xuống trước người Vương Lâm, dùng cái vòi thật lớn của nó cọ xát lên người Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Vương Lâm khẽ mỉm cười giơ tay phải sờ sờ trên người nó, rồi nhảy lên, khoanh chân ngồi trên lưng nó.

- Hai người các ngươi cũng lên đi! - Vương Lâm bình thản nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 542: Khảo nghiệm của Yêu Tương.

Với thuật Luyện thể của hắn hoàn toàn không có hiệu quả với khí tức âm hàn, thân hình run lên một cảm giác tê dại lập tức lan ra toàn thân. Nếu không phải hắn cứng cỏi khác thường, giờ phút này chỉ sợ đã sớm nhũn xuống.

Hổ Bào thấy Thập Tam nhảy lên, tự nhiên không cam lòng. Hắn cắn răng rồi nhảy lên trên lưng Văn Thú, cảm giác lạnh lẽo lập tức xuất hiện toàn thân.

Sau khi gắng gượng đứng vững, Hổ Bào cười khổ thầm nhủ Lão tổ quả nhiên quá mạnh, chỉ riêng việc thu phục yêu thú có tu vi thế này, thật sự đáng sợ.

Nhìn biểu hiện của Thập Tam và Hổ Bào, trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia tán thưởng. Tâm niệm hắn vừa động Văn Thú lập tức rít lên một tiếng, thân hình như tia chớp mà bay đi.

Một trận gió mạnh mẽ lập tức từ phía trước thổi lên thân thể ba người. Vương Lâm đối với trận gió đó có chút thoải mái.

Về phần Hổ Bào và Thập Tam giống như bị gió lốc thổi, chỉ hơi lơ đễnh cả người sẽ bị thổi đi thật xa.

Thập Tam gầm nhẹ một tiếng, lập tức vận chuyển yêu lực toàn thân, dùng thuật Luyện thể mà chống lại sức gió. Hổ Bào cũng nhắm hai mắt

lại thổ nạp yêu lực chống cự trận gió.

Nơi đây cách Cổ Yêu thành khoảng chừng ba ngàn vạn dặm. Với tốc độ của Văn Thú cũng cần phải một ít thời gian mới tới nơi. Vương Lâm lại không sốt ruột nên cũng không lãng phí tiên lực trong cơ thể dùng thuật Đại na di.

Văn Thú bay giữa bầu trời, vô số bộ lạc trên mặt đất nơi nó đi qua đều mở ra trận pháp phòng ngự. Ở trong mắt bọn họ, Văn Thú quá mức mạnh mẽ. Phải biết rằng nó chỉ bằng vào tốc độ liền hình thành khí thế như sấm đánh giữa không trung. Giống như một đạo Thiên lôi giáng xuống, tiếng “ầm ầm” truyền đi xa xa, thanh thế cực kỳ kinh người.

Lúc trước Vương Lâm vừa mới tiến vào Yêu linh chi địa cũng không biết được nơi đây có bộ lạc cùng với trận pháp, hơn nữa trận pháp này có hiệu quả ẩn nấp cho nên chưa từng phát hiện nơi đây có dấu vết của con người. Nhưng hiện tại hắn đối với nơi này đã có hiểu biết nhất định, giờ phút này nhìn xuống, trên đường đi hắn nhìn thấy vô số bộ lạc. Những bộ lạc này có mạnh có yếu, có lớn có nhỏ, số lượng người cũng không giống nhau.

- Nếu là bộ lạc Luyện Hồn của ta có thể cắn nuốt dung hợp tất cả bộ lạc ở Yêu linh chi địa, như vậy hình thành lực lượng chỉ sợ là chín quận Yêu linh cũng phải kinh hãi! - Ánh mắt Vương Lâm lóe ra tia sáng.

Bảy ngày sau thoáng thấy Cổ Yêu thành ở trong mắt. Khi cách Cổ Yêu thành hơn trăm dặm, hắn thu hồi Văn Thú, rồi cùng với Thập Tam và Hổ

Bào hạ xuống mặt đất.

Tính cách của Thập Tam vốn trầm ổn, mặc dù cuộc đời hắn đi xa nhất cũng chỉ là đi ra khỏi bộ lạc hơn mấy vạn dặm. Lúc này nơi đây cách bộ lạc ba ngàn vạn dặm, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến một ngày mình có thể đến nơi đây. Tuy nhiên hắn cũng chỉ hơi kích động liền mạnh mẽ áp chế, mặt không chút thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt, không lộ ra một chút gì trong lòng.

Vẻ mặt này của hắn có vài phần tương tự Vương Lâm. Trên thực tế, bốn năm trước tính cách của Thập Tam không phải thế này. Nhưng bốn năm nay, sự sùng kính đối với Vương Lâm khiến cho hắn trong lúc vô tình cố ý luôn bắt chước Vương Lâm mọi thứ.

Nơi đây là Cổ Yêu thành, một thành trì trong phạm vi vô số dặm của Thiên Yêu quận.

Đối với người của tất cả các bộ lạc mà nói thì Cổ Yêu thành là thánh địa. Đó là nơi không thể khinh nhờn, là nơi ước mơ nhất của mọi người trong cuộc đời.

Tuy nhiên điều này đối với Thập Tam bốn năm trước có lẽ là đúng. Nhưng Thập Tam bây giờ, thiên uy trong mắt hắn là Vương Lâm, thánh địa trong mắt là thung lũng bộ lạc. Ước mơ lớn nhất của hắn là được Vương Lâm khen ngợi!

Về phần Hổ Bào, vẫn còn không so được với Thập Tam. Hắn vừa nhìn thấy Cổ Yêu thành không tự chủ được quỳ gối trên mặt đất, lẳng lặng quỳ lễ.

Hồi lâu sau hắn mới phản ứng lại vội vàng đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ. Hắn quay mặt nhìn biểu tình lạnh như băng của Thập Tam không có kích động giống như mình, lại cảm giác được mình quá kém so với người ta. Vì thế hắn hít một hơi thật sâu hướng về Cổ Yêu thành phun một bãi nước bọt, thấp giọng nói vài câu, vẻ kính sợ biến mất thay vào đó là vẻ khinh thường.

Đối với biểu hiện của Thập Tam và Hổ Bào, Vương Lâm bật cười. Hắn bước về phía trước một bước cả người như làn khói nhẹ từ từ bay đi.

Thập Tam và Hổ Bào theo sát phía sau.

Khoảng cách trăm dặm rất nhanh liền trôi qua, Cổ Yêu thành đã rõ ràng trước mắt.

Cổ Yêu thành có một diện tích khổng lồ, liếc mắt nhìn cơ hồ không thấy cuối. Diện tích rộng lớn của nó từ trước đến giờ Vương Lâm cũng chưa thấy qua. Tuy nhiên sau khi đã từng vượt qua tinh không, trong mắt Vương Lâm đã nhìn thấy vô số tinh cầu, một mảnh tinh vân. Vì vậy mà cho dù ngôi thành này có lớn thế nào, trong mắt hắn cũng nhỏ bé không đáng kể.

Tiến vào thành, Vương Lâm không có thu liễm tiên lực, cứ thong dong, từng bước đi vào.

Cửa phía Bắc thành có rất đông người đi lại nên có thị vệ canh gác.

Vương Lâm biết ở Tu Chân Giới, hết thảy dựa vào thực lực nói chuyện, nếu khiêm tốn quá ngược lại không tốt. Nơi đây người xếp hàng vào thành rất đông, nếu chờ đợi chỉ sợ vài canh giờ còn không thể vào thành.

Hắn cứ thế rẽ đám người mà đi thẳng đến cửa thành. Thập Tam và Hổ Bào theo sát phía sau Vương Lâm. So với nét mặt khẩn trương của Hổ Bào thì Thập Tam lạnh như băng, có vẻ chững chạc hơn.

Vương Lâm đột nhiên đi tới cửa thành, đám thị vệ đứng có thể thấy cực kỳ rõ ràng. Những thị vệ này đều là yêu binh dưới phủ Tả Dực tướng quân của Cổ Yêu thành.

Tu vi mỗi người đều tương đương với tu sĩ Trúc Cơ. Ở trong mắt bọn họ Vương Lâm chỉ như người hoang dã tầm thường, trong cơ thể cũng không có yêu lực.

Nhưng Thập Tam và Hổ Bào phía sau Vương Lâm, yêu lực trong cơ thể cơ thể cuồn cuộn, chắc là phải đạt tới trên ba giáp.

Có thể có người hầu như vậy, trong mắt đám thị vệ Vương Lâm lập tức trở nên thần bí. Tuy nhiên nếu chỉ vậy cũng không đủ để khiến cho bọn họ phá hỏng quy củ.

Lúc Vương Lâm đi vào, một tên thị vệ liền bước ra, hắn mặc áo giáp màu đen trong tay cầm một cây trường thương. Hắn giơ trường thương ra phía trước, lạnh giọng nói:

- Lui ra!

- Láo xược!

Không đợi Vương Lâm nói chuyện, Thập Tam liền tiến lên rồi đấm ra một quyền. Ở trong mắt Thập Tam, Vương Lâm chính là thiên uy, tất cả những người nào vô lễ với Vương Lâm đó là kẻ địch của hắn.

Một quyền này hắn không hề lưu thủ. Thuật Luyện thể Cự Ma Tộc khiến thân thể hắn cứng rắn như tinh thiết. Một quyền của hắn giống như phi kiếm của tu sĩ, khi đánh ra mang theo tiếng rít gió. Thậm chí không gian xung quanh đều hơi vặn vẹo, đánh thẳng tới tên yêu binh thị vệ kia.

Nét mặt của tên yêu binh biến đổi, một quyền của Thập Tam giống như sao băng trong mắt hắn, cũng có một luồng lực lượng kỳ dị ở bên trong. Hắn muốn tránh né nhưng phát hiện thân thể bị một luồng lực vô hình trói buộc giống như đang ở trong nước, cử động rất chậm chạp.

Nhưng người này là người có nhiều kinh nghiệm, đối diện với nguy hiểm, trường thương trong tay hắn lập tức chắn ngang trước người, thân mình lấy tốc độ lớn nhất nhảy lùi về phía sau.

Nắm tay Thập Tam chạm vào trên trường thương, chỉ nghe một tiếng trầm trầm vang lên, trường thương bỗng nhiên rạn nứt, rồi giống như bị một lực lớn phá hủy mà vỡ vụn.

Tên yêu binh thị vệ sắc mặt trắng bệch, tuy nói luồng lực trói buộc biến mất nhưng thân thể hắn cũng bị đẩy lui ra sau mấy bước mới đứng vững, khóe miệng chảy máu tươi.

Nếu không phải có thị vệ khác ở xung quanh lập tức tiến lên đỡ lấy, người này chắc chắn bị thương càng nặng. Ngay cả người đỡ lấy hắn cũng sắc mặt trắng bệch, thân hình run lên hiển nhiên cũng bị lực lượng còn sót làm cho bị thương.

Lúc này thị vệ ở trong ngoài cửa thành tức giận chạy ra, vây quanh mấy người Thập Tam, cũng có thị vệ đi thông báo với cấp trên.

Đoàn người đang ở ngoài cửa chờ vào thành thấy cảnh tượng như vậy đều nhanh chóng tản ra, mà đứng xem náo nhiệt.

- Thập Tam! - Vương Lâm trầm giọng nói.

Thập Tam lập tức tiến lên, bộ dạng cung kính. Mặc dù là Vương Lâm quở mắng, hắn cũng không có lời oán giận.

- Một quyền kia của ngươi là không đúng! - Tiếng nói Vương Lâm trầm thấp. Thập Tam hạ giọng hô “dạ”, khẽ nói:

- Ở trong mắt Thập Tam, bất kỳ người nào bất kính với lão tổ đều là kẻ thù của Thập Tam!

Hổ Bào lặng im đứng bên cạnh. Vừa rồi, hắn không có kích động như Thập Tam, vốn trong lòng hơi có chút hối hận. Nhưng lúc này nhìn vẻ mặt thâm trầm vủa Vương Lâm thì trong lòng nhẹ thở ra, thầm nói: “Cũng may vừa rồi không ra tay, nếu không làm lão tổ không vui vậy thì mất nhiều hơn được.”

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Một quyền kia của ngươi, tuy là dùng hết sức nhưng lại chỉ phát huy được bốn phần lực, còn lại đều tiết ra ngoài, chưa làm được khống chế tùy tâm. Nếu không tên Yêu binh kia nếu tiếp nhận, chắc chắn không thể sống sót!

Thập Tam ngẩn người, nhưng lập tức gật đầu, mắt lộ vẻ trầm tư.

Giờ phút này, xung quanh hơn mười tên yêu binh, đều nổi sát khí, cũng không biết ai cầm đầu nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp cầm vũ khí trong tay ngưng tụ yêu lực toàn thân tấn công tới ba người bọn Vương Lâm.

Ngoài cửa thành yêu lực tung hoành cát bay bốn phía. Một cỗ sát khí từ trên thân đám yêu binh tản ra. Đám yêu binh này đều là người kinh nghiệm sa trường, nếu thả ra sát khí cho dù người tu vi cao thâm hơn bọn họ, nhưng chênh lệch không quá lớn thì cũng không thể chịu nổi!

- Người xem cho kỹ, thuật luyện thể và pháp lực thần thông tuy khác nhau, nhưng cũng có điểm giống nhau. Ta mặc dù không luyện thể, nhưng một quyền đánh ra cũng có thể đạt hiệu quả như vậy! - Nói xong hắn nắm tay phải, tùy ý đánh về phía trước một đòn.

Một quyền của hắn đánh vào không trung, lập tức từ nắm tay của hắn xuất hiệnmột gợn sóng. Dưới sự khuếch tán của gợn sóng này, tất cả yêu binh xông tới lập tức chậm lại, giống như là bị đông cứng.

Nhưng bất ngờ, sóng gợn khuếch tán với tốc độ cực nhanh, yêu binh xung quanh lập tức bị đẩy bay ngược ra đằng sau, tốc độ nhanh gấp mấy lần lúc xông lên.

Cả đám yêu binh sắc mặt đều tái nhợt, không kìm được phun ra một ngụm máu tươi.

Tay phải Vương Lâm không thu lại mà duỗi bàn tay ra, trong nháy mắt máu tươi của đám yêu binh hóa thành từng giọt máu nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu máu trên tay phải Vương Lâm.

Tay phải hắn vung về phía trước, quả cầu máu này lập tức bay ra như một tia chớp màu đỏ đánh vào tường thành.

Ngay tại thời điểm quả cầu máu hạ xuống, một tiếng “hừ” lạnh từ trong cửa thành truyền ra. Sau đó một thân hình màu hồng, giẫm chân một cái, bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa thành, tay phải người này điểm một cái vào hư không. Chỉ thấy quả cầu máu đến gần tường thành lập tức tan vỡ, một lần nữa hóa thành giọt máu, tản ra xung quanh. Nét mặt Vương Lâm vẫn như thường, khẽ mỉm cười nói:

- Có thể ở nơi này gặp được người đến từ cùng một nơi, khiến tại hạ có chút ngạc nhiên vui mừng.

Vầng sáng đỏ như máu tản đi, lộ ra một người con gái ở bên trong. Nàng vừa xuất hiện, lập tức yêu binh bốn phía đề quỳ một gối xuống, cung kính nói:

- Tham kiến Diêu Nghiêu lĩnh!

Người con gái có đôi mắt phượng, hai đầu lông mày sát nhau, mặc bộ quần áo màu trắng. Mái tóc dài màu đen xõa xuống vai. Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Lâm, đôi mi thanh tú nhíu lại, nói:

- Vương Lâm!

Một tia sáng thoáng xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Hắn đánh giá cẩn thận nàng một chút. Người này lúc trước hắn gặp qua, ở bên ngoài cửa Đông Hải Yêu linh. Lúc đó, nàng độc chiếm một nơi. Đây cũng là nguyên nhân lần trước Vương Lâm để ý. Tu vi của nàng đạt tới Anh biến hậu kỳ, tuy chưa viên mãn nhưng cũng không quá xa.

- Xem ra tên Vương mỗ, ở trên Thiên Vận tinh được không ít người biết đến. - Vương Lâm mỉm cười bước về phía trước một bước. Một bước đi tới này lập tức một luồng khí tức hung ác từ sau lưng Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện như con sóng giận dữ, điên cuồng tản ra bốn phía.

Người con gái áo trắng kia lạnh lùng liếc nhìn Vương Lâm một cái, đôi mày nhíu lại, lui ra sau một bước, bình thản nói:

- Không nghĩ tới ngươi cũng ở tại Thiên Yêu quận. Ngươi tới Cổ Yêu thành này nhất định là muốn giành chức vị để đạt được chiến công. Cuộc chiến của hai chúng ta, không có ý nghĩa! -Nàng nói xong, xoay người đi vào bên trong thành.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, bước vào cửa thành, Thập Tam và Hổ Bào theo sát phía sau.

Người con gái áo trắng kia bước đi không nhanh, sau khi tiến vào thành cũng không trực tiếp vào trong mà là đi sang bên phải. Nơi đó có một quảng trường, bên trên có một tòa Truyền tống trận thật lớn.

Yêu binh canh gác xung quanh sau khi nhìn thấy người con gái đều quỳ một gối xuống đất, cực kỳ cung kính.

Bước vào trong Truyền tống trận, nàng xoay người nhìn về phía Vương Lâm, lạnh như băng nói:

- Ngươi theo ta đi gặp Tả dực Yêu tương. Nơi đây chính là Cổ Yêu thành, cũng là thành của Yêu tương đại nhân. Muốn giành chức vị phải được Yêu tương chấp nhận!

- Được! - Vương Lâm gật đầu cười nói với Thập Tam và Hổ Bào:

- Hai người các ngươi vào thành chờ ta! - Sau đó, hắn đi vào trận pháp.

Ngay lúc hắn đi vào, trận pháp liền mở ra. Trong luồng ánh sáng trắng lóe lên, Vương Lâm và người con gái kia biến mất.

Sau một hồi không thoải mái sau khi truyền tống, Vương Lâm khôi phục bình thường, bắt đầu đánh giá nơi đang đứng. Trước mặt có một tòa kiến trúc rộng lớn cao tới tận mây.

Đây là một tòa cung điện thật lớn. Ở trong cung điện, một pho tượng cao ngất tầng trời. Pho tượng này là một đại hán mặc áo giáp, một luồng khí yêu dị mạnh mẽ từ trên tượng phát ra cuồn cuộn. Toàn bộ bầu trời đều bị yêu lực này làm rối loạn hình thành từng vòng tròn.

Người con gái áo trắng đi ra khỏi trận pháp, lạnh giọng nói:

- Yêu tương đại nhân, ta đã đưa người tới.

Giọng nói vừa dứt, lập tức một tiếng cười sang sảng từ trong cung điện mênh mông truyền ra. Ngay sau đó, trên pho tượng thật lớn kia có một bóng người hạ xuống. Bóng người với tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, đứng ở giữa không trung. Người này tướng mạo tầm thường, nhưng có một sự dũng mãnh. Hắn mặc áo choàng tím, hai bàn tay cực to, toàn thân có một sự uy nghiêm. Ánh mắt hắn sáng như sao nhìn về phía Vương Lâm, cười lớn nói:

- Ngươi là người bên ngoài tới, đánh yêu binh của ta ở ngoài thành?

Con ngươi Vương Lâm co lại. Yêu lực toàn thân của đại hán hoàn toàn nội liễm, nếu là người thường không thể phát hiện. Nhưng lấy tu vi của Vương Lâm chỉ liếc mắt liền nhìn ra người này rất mạnh. Yêu lực trong cơ thể hắn chỉ sợ không ít hơn mười vạn giáp. Cũng tức là nói người này tuy là không đạt tới Vấn Đỉnh, nhưng kém không nhiều lắm!

Phải biết rằng, tại Yêu linh chi địa, ba sao bằng một giáp, ba giáp là Trúc Cơ, ba mươi giáp là Kết Đan, ba trăm giáp Nguyên Anh, ba nghìn giáp Hóa Thần, ba vạn giáp Anh Biến, ba mươi vạn giáp Vấn Đỉnh.

- Đúng vậy! - Vương Lâm ngẩng đầu nói một cách thản nhiên.

Ánh mắt đại hán trở nên chăm chú, bước ra mấy bước trong vừa cất tiếng cười to, tay phải bỗng nhiên đánh ra phía trước, miệng quát:

- Được. Vậy để cho bản tướng nhìn ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!

Một quyền của hắn nhanh như tia chớp, nhưng quỷ dị không có tiếng động. Tuy là đánh vào hư không nhưng lại truyền thẳng đến Vương Lâm. Trên mặt Vương Lâm không hề có một chút kinh hoàng, tay áo thong dong vung lên, ngón cái tay phải trực tiếp ấn trên hư không!

- Tịch diệt chỉ! – Một tia sáng lóe lên trong mắt người con gái áo trắng đứng bên.

Một chỉ của Vương Lâm khiến cho phạm vi trăm trượng xung quanh lập tức trở thành một mảnh tĩnh mịch, toàn bộ sức sống giống như bị hút ra ngưng tụ trên ngón cái của hắn.

Trong nháy mắt khi hắn thi triển Tịch Diệt chỉ, khoảng không giữa hắn với đại hán kia đột nhiên phát ra một tiếng nổ. Vương Lâm lui ra sau ba bước, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Lại nhìn tráng hán đang ở giữa không trung. Lúc này, hắn thu hồi tay phải, ánh mắt như lóe lên một tia chớp, cười nói:

- Tốt! Bản tướng ở giữa không trung, mượn lực cũng là chiếm một ít lợi thế của ngươi. Chỉ dựa vào một chỉ này, ngươi có thể trở thành Trưởng lão bên trong phủ của ta!

Vương Lâm bình thản, lắc đầu nói:

- Chức bên trong, Vương mỗ không cần!

Đại hán nhíu mày, cười nói:

- Sự hiểu biết của ngươi về đất Yêu linh chúng ta lớn hơn tưởng tượng của bản Tướng. Không ngờ biết được chức vụ trong ngoài!

Trong trí nhớ của La Vân, tổ tiên hắn từng lưu lại ghi chép. Tại Yêu linh chi địa, có hai loại chức vụ. Chấp sự, trưởng lão đều là chức vụ bên trong, không có binh quyền. Chỉ có Đô thống, thống lĩnh mới có binh quyền.

- Yêu đế từng có lời, đối với những người từ ngoài đến các ngươi, chỉ cần có đủ tu vi, có thể ban cho chức vụ. Tiểu tử kia, muốn đạt được chức vụ bên ngoài, thì phải xuất ra bản lĩnh thật sự của ngươi. Một chỉ vừa rồi vẫn không đủ!

Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi ngưng thần tĩnh khí, nói:

- Ngươi có thể tiếp tục!

Trong mắt đại hán kia hiện lên một tia tán thưởng. Hắn không nói nưa mà đánh luôn một quyền vào hư không, một quyền vừa chém ra liền nhanh chóng bị thu hồi, tiếp theo lại một quyền.

Tốc độ hắn cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã đánh ra mười quyền. Cảnh tượng sụp đổ lập tức xuất hiện. Nhưng lúc này không gian vô cùng ngưng kết, sau mười quyền cũng không hoàn toàn sụp đổ.

- Nếu ngươi tiếp được Thập Băng Chiến Ý này của ta, thì làm Đô thống!

Đại hán hét lớn một tiếng, tay phải quơ một cái giống như xuyên thấu hư vô, trực tiếp chộp vào nơi cảnh tượng sụp đổ rồi vung mạnh một cái, ném về phía Vương Lâm.

Thập Băng Chiến Ý này không có thực chất, nó là từ trong hư không phát tán, dung nhập vào hư vô. Nó tập hợp khí tức toàn bộ yêu lực mười quyền của Tả dực Yêu tương, cùng với sát khí cả đời chinh chiến của hắn.

Thập băng, là có mười lần biến hóa, mười lần sụp đổ, mỗi một lần đều chồng chất lên. Lần sụp đổ thứ mười sẽ đạt tới một trình độ không thể tin nổi. Loại thần thông này dõi mắt toàn bộ Tu Chân Giới cực kỳ hiếm thấy. Đây là lần đầu tiên, Vương Lâm gặp phải.

Chỉ trong nháy mắt Thập Băng Chiến Ý truyền tới, Vương Lâm liền nhìn ra manh mối. Hai mắt hắn sáng ngời, lui ra sau mấy bước, dưới chân đạp một cái, cả người giống như cây tùng sừng sững ngàn năm. Hắn cũng không dùng pháp bảo, trên tay phải xuất hiện làn khí xám, bỗng nhiên sử dụng Sát lục tiên quyết.

Cùng lúc đó, ngón trỏ tay phải hắn vươn ra, Hóa Ma chỉ vận chuyển trong cơ thể. Tiên lực trong cơ thể trong nháy mắt nghịch hóa, thành từng đạo ma khí ngưng tụ ở trên ngón trỏ bay đi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 543: Ngộ trong chiến đấu.

Trong ba loại sát chiêu thì Tịch Diệt chỉ, Hóa Ma chỉ là hai chiêu mà Vương Lâm thường sử dụng. Uy lực của chúng không thể uy hiếp Vấn Đỉnh, chỉ có thể tung hoành trong số Anh Biến kỳ mà thôi.

Nhưng ở trong tay Tư Đồ Nam, Tịch Diệt, Hóa Ma hai chỉ lại có uy lực kinh người. Cho dù là tu sĩ Vấn Đỉnh cũng có thể giết. Nguyên nhân căn bản thì ngoại trừ việc liên quan nhất định đến tu vi, chủ yếu đó là tinh túy của Tịch Diệt và Hóa Ma.

Ba sát chiêu này là do Tư Đồ Nam sáng tạo. Bởi vì thân ở ma đạo cho nên ba chiêu này tự nhiên bị lây ma tính. Nếu không có một trái tim nhập ma thì không thể nắm giữ được toàn bộ tinh túy của nó.

Mà đạo của Vương Lâm và Tư Đồ Nam có sự khác nhau rõ rệt. Như thế khi hắn thi triển Tịch Diệt và Hóa Ma chỉ so với Tư Đồ Nam thiếu đi sự linh động và biến hóa.

Trên thực tế, giữa hai loại chỉ pháp này còn có thần thông. Chính là một điểm đó cho nên Tư Đồ Nam cũng không dạy toàn bộ thần thông phía sau cho Vương Lâm.

Không phải hắn keo kiệt mà là một khi dạy toàn bộ cho Vương Lâm, lâu ngày dùng sẽ bị biến đổi. Đạo của Vương Lâm, rất có thể sẽ bị ảnh hưởng.

Hoàng Tuyền chỉ là chiêu cuối cùng trong ba sát chiêu. Uy lực chiêu này vượt xa hai chiêu trước, gần như đạt tới Tiên thuật cấp thấp.

Lúc trước Tư Đồ Nam truyền thụ chiêu này cũng đã do dự rất lâu. Nguyên nhân căn bản bởi vì chiêu này uy lực chẳng những rất mạnh có thể uy hiếp đến tu sĩ Vấn Đỉnh mà quan trọng hơn là nếu dùng quá nhiều lần, nhất định sẽ ảnh hưởng đạo tâm của Vương Lâm, khiến hắn dần dần nhập vào ma đạo.

Chiêu cuối cùng này không thể so với hai chiêu trước. Hai chiêu trước bởi vì không có thần thông đằng sau, với tu vi của Vương Lâm cho dù sử dụng nhiều thế nào cũng không thể ảnh hưởng đạo tâm. Nhưng chiêu cuối cùng này lại không hề có thần thông đi kèm, toàn bộ uy lực nằm hết trong một chỉ đó!

Những điều này, Tư Đồ Nam từng nói kỹ cho Vương Lâm. Cho nên nhiều năm như vậy Vương Lâm cũng chỉ dùng tới chiêu đó một lần. Đó là lúc đánh một trận với Tử hệ lão lục, tu sĩ Vấn Đỉnh trung kỳ Trần Đào.

Trên thực tế chiêu cuối cùng này mới chân chính là sát chiêu!

Thập Băng Quyền Ý của Tả dực Yêu tương, sinh ra từ hư vô, dung hợp với không trung. Nó vốn là vô hình và cũng là một quyền mạnh nhất tập trung toàn thân tinh khí thần của Tả dực Yêu tương. Quyền đó một khi đánh ra thì quyền ý có thể Phá toái hư không, giết người một cách vô hình.

Ngón trỏ tay phải Vương Lâm trong nháy mắt vươn ra. Tiên lực trong cơ thể hắn điên cuồng nghịch chuyển. Chỉ trong nháy mắt một lượng lớn ma khí ngưng tụ trên ngón tay. Lúc này, ngón tay của hắn hoàn toàn bị một màu đen bao phủ, cho dù mặt trời chói chang cũng không thể xuyên thấu.

Thứ màu đen đó, chính là một loại ma hóa thuần túy.

Trong nháy mất ngón trỏ Vương Lâm điểm vào hư không, hắn lập tức rõ ràng cảm nhận được luồng quyền ý tràn ngập khắp nơi. Ngay trong nháy mắt, lần sụp đổ thứ nhất đã tới!

Giống như toàn bộ thiên địa giờ phút này lấy Vương Lâm làm trung tâm mà sập xuống!

Một cỗ lực lượng cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng trong hư vô ép lên người Vương Lâm. Trên tay phải của hắn, tia sáng màu đen lóe ra, tốc độ nghịch chuyển tiên lực trong cơ thể đạt tới một trình độ không thể

tin. Bỗng nhiên màu đen trên ngón tay đột nhiên khuếch tán, trong nháy mắt tản ra toàn thân.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời lở đất truyền khắp Cổ Yêu thành. Sắc mặt Vương Lâm trắng bệch, lui ra sau vài bước mới đứng vững. Ngón trỏ tay phải hắn lúc này hơi run rẩy, tê dại.

Thứ lực lượng khủng bố đang ép tới người liền lui lại. Nhưng lập tức nó tăng khí thế gấp mười lúc trước, từ trong hư vô đánh tới!

Lần sụp đổ thứ hai tiến đến. Lần sụp đổ thứ hai này diễn ra với tốc độ hiếm thấy, so với lần thứ nhất nhanh hơn mấy lần, gần như khoảnh khắc từ bốn phương tám hướng tấn công đến.

Ngón tay Vương Lâm vẫn đang run rẩy. Uy lực Hóa Ma chỉ chỉ có thể giúp hắn chống cự lần thứ nhất sụp đổ!

- Đây cũng không phải là thuật thần thông tu sĩ Anh Biến có thể thi triển! Uy lực loại pháp thuật này cho dù là mười tu sĩ Vấn Đỉnh cũng chỉ có hai người có thể nắm giữ! - Trong mắt Vương Lâm lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Uy lực lần sụp đổ thứ hai gấp mười lần thứ nhất. Lần này trong phạm vi nghìn trượng, không trung giống như bị bảo phủ bởi một trận bão cát. Thậm chí cả bức tranh xoay tròn không ngừng phía bên trên cung điện đều bị lôi kéo vào.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, trên tay phải của hắn hai luồng khí xám giống như hai con rồng đen nhanh chóng bay lượn. Tại lúc này hắn không chút do dự dùng Sát lục tiên quyết.

Hai con rồng gầm thét mà lao ra, cuốn theo một dòng khí kinh người, xuyên qua không trung. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên con rồng gặp lực lượng lần thứ hai sụp đổ.

Thứ lực lượng đó cực mạnh, chỉ nghe từng hồi tiếng nổ “ầm ầm” quanh quẩn. Trong tiếng gầm rít, con rồng hóa thành từng đạo khí xám hình thành một cơn lốc xoáy màu xám. Trung tâm lốc xoáy chính là vị trí của Vương Lâm.

Lực lượng lần thứ hai sụp đổ dừng vào trên lốc xoáy màu xám, lập tức yếu đi nhanh chóng. Cùng lúc đó một cỗ khí tức giết chóc từ trong lốc xoáy màu xám điên cuồng khuếch tán.

Luồng khí tức giết chóc đó có thanh thế kinh người, giống như có thể diệt tiên tru ma, từ trong lực lượng lần thứ hai sụp đổ mà phá ra một lỗ hổng. Dựa vào một cỗ sát lục xung thiên cứng rắn bức lui quyền ý lần thứ hai.

Vương Lâm lại bước về phía trước một bước, hắn như một ngôi sao băng trong nháy mắt lao ra. Cùng lúc đó tay phải hắn chộp một cái, vòng xoáy

khí xám lập tức chấn động tiêu tan hóa thành hai luồng khí xám giao nhau, xuất hiện bên trong tay phải Vương Lâm.

- Ngưng!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai luồng khí xám giao nhau lập tức ngưng lại hóa thành một thanh trường kiếm bảy thước phát ra vô tận những tia sáng màu xám. Kiếm trong tay Vương Lâm lập tức tản ta một luồng khí tức giết chóc kinh người.

Vào lúc này Vương Lâm giống như biến thành một người khác. Ở trên người hắn không hề có vẻ tiên phong đạo cốt, chỉ có khí tức giết chóc mà thôi.

Hắn giống như một ma thần, cầm trong tay lệnh giết chóc, thế như chẻ trẻ, đạp qua hư không thẳng đến Tả dực Yêu tương ở trong không trung.

Tả dực Yêu tương khẽ “a” một tiếng, hai mắt lộ ra ánh sáng, cười lớn nói:

- Hay! Dưới Thập Băng Quyền Ý của bản tướng, ngươi là một trong số không nhiều người có thể phản công. Để xem ngươi có thể phá vỡ tám lần sụp đổ để đi vào gần ta hay không?

Lúc này Diêu Tích Tuyết - con gái của Huyết tổ vẫn đứng ở xa xa, khuôn mặt xinh đẹp hơi nhíu lại. Ba năm trước lúc nàng đi vào Cổ Yêu thành cũng bị thua dưới Thập Băng Quyền Ý. Thần công này cực kỳ bá đạo, càng về sau càng không thể chống cự. Với tu vi của nàng tới lần sụp đổ thứ tư đã có vẻ quá sức. Nếu không phải có Huyết thuật gia truyền, chỉ sợ không thể sống quá lần thứ năm!

Mặc dù như thế, nàng cũng bại ở dưới lần thứ tám. Tả dực Yêu tương thấy vậy ban cho chức Thống lĩnh! Phải biết rằng ở Cổ Yêu thành, chức Đô thống là gần với Yêu tương nhất, cho tới bây giờ toàn Cổ Yêu thành cũng chỉ có bốn Đô thống!

Về phần Nghiêu lĩnh thì nhiều hơn, có tới mười sáu người.

Ánh mắt Vương Lâm chỉ có một sự giết chóc, một người một kiếm đạp phá hư không thẳng đến Tả dực Yêu tương!

Chẳng qua giữa hắn cùng Tả dực Yêu tương vẫn còn tám lần sụp đổ ngăn trở. Lần sụp đổ thứ ba mạnh gấp mười lần thứ hai im lìm từ bốn phương tám hướng tràn tới, như vô số ngọn núi lớn đè ép, “ầm ầm” đè lên Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng đỏ rực, khí tức giết chóc đậm đặc. Đối mặt lần thứ ba, hắn không có gì khiếp đảm, ngược lại trong mắt hiện lên ý chí chiến đấu. Thanh kiếm trong tay bỗng nâng lên, miệng quát nhỏ:

- Lần thứ ba, vỡ cho ta!

Thanh kiếm giết chóc của hắn trong nháy mắt tản ra những tia sáng màu xám mà trước nay chưa từng có. Từng tia sáng màu xám ndài hơn mười trượng. Thậm chí gần như bao phủ thân hình Vương Lâm bên trong, giống như là thiêu đốt, hóa thành một ngôi sao băng trực tiếp lao ra.

Uy lực một kiếm, kinh thiên địa, quỷ thần khiếp!

Quyền ý lần thứ ba trong nháy mắt bị kiếm này mạnh mẽ chém vỡ một lỗ hổng. Cả kiếm và người Vương Lâm dung hợp bỗng nhiên lao thẳng tới Yêu tương. Hai mắt Tả dực Yêu tương càng sáng, cười nói:

- Tốt!

Vương Lâm vừa mới lao ra, lập tức lần thứ tư sụp đổ tiến đến. Thập Băng Quyền Ý càng về sau, uy lực ẩn chứa bên trong càng mạnh!

Giờ phút này lần thứ tư sụp đổ, mức độ mạnh mẽ gấp lần thứ nhất ngàn lần! Uy lực như này không phải tu sĩ Anh Biến bình thường có thể chống cự.

Lần thứ tư sụp đổ xuất hiện lập tức khiến cho trời đất biến sắc, ngay cả vòng xoáy phía trên cung điện cũng bị vặn vẹo như là không chịu nổi uy lực của nó.

Lần thứ tư sụp đổ rít lên lao đến, Thanh kiếm trong tay Vương Lâm được dung hợp bởi trạng thái giết chóc lập tức vỡ nát. Lực lượng gấp ngàn lần thứ nhất sụp đổ nếu tu vi không đạt tới Anh Biến hậu kỳ, căn bản không thể chống cự!

Thanh kiếm giết chóc rời khỏi tay Vương Lâm, cùng lúc đó lực lượng lần thứ tư sụp đổ như dời non lấp biển cũng đến. Giờ phút này nếu coi lần thứ tư sụp đổ thành con sóng dữ, vậy Vương Lâm là một con thuyền nhỏ trong làn sóng!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thế tấn công của hắn không thể không tạm dừng. Toàn thân hắn giống như bị lực lượng vô cùng vô tận đè ép.

Hắn có thể cảm giác được với thực lực của mình quả quyết không thể chịu đựng được lần thứ tư. Nếu là thanh kiếm giết chóc có thêm một ít khí xám, có lẽ hắn có thể liều mạng. Nhưng bốn năm qua hắn giết người cũng nhiều, nhưng tiên quyết giết chóc cũng cực khó thành công.

Ngoại trừ sát lục tiên quyết, dùng Hoàng Tuyền chỉ hắn là có thể phá vỡ lần thứ tư. Nhưng Hoàng Tuyền chỉ là sát chiêu chính thức của Vương Lâm, tại nơi Yêu linh đầy nguy cơ này hắn không muốn dễ dàng bại lộ toàn bộ thực lực!

Giờ phút này, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn buông tay phải, thanh kiếm giết chóc lập tức hóa thành hai luồng khí xám theo tay phải hắn chui vào cơ thể. Bỗng nhiên ở trên mi tâm xuất hiện hai ký hiệu màu xám, ký hiệu này nhanh chóng lan tràn bao trùm toàn thân hắn hình thành hai đạo Sanh ấn phòng hộ.

Đúng lúc này, lần thứ tư sụp đổ tới người.

Lực lượng cực lớn gấp ngàn lần thứ nhất ép lên người Vương Lâm. Hắn lập tức cảm nhận được quyền ý bên trong lần thứ tư sụp đổ! Bên trong quyền ý, ẩn chứa một niềm tin vô bờ bến!

“Niềm tin”. Hai mắt Vương Lâm trở nên sáng ngời, loại ánh sáng này trong mấy trăm năm nay rất ít xuất hiện trong mắt hắn. Giống như Chu Dật năm xưa, vào lúc linh lực thiêu đốt ngộ ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 544: Ma niệm.

Giờ phút này hắn cảm nhận được niềm tin bên trong Thập Băng Quyền Ý. Niềm tin đến từ Tả dực Yêu tướng, đó chính là một loại kinh nghiệm

sa trường, giết địch vô số tạo thành niềm tin tất thắng. Là tất cả tâm niệm những người bị thua, bị chết dưới Thập Băng Quyền Ý tập hợp lại.

Mức độ mạnh mẽ của niềm tin đó, vượt rất xa sự tưởng tượng của Vương Lâm. Tại khoảnh khắc thân thể thừa nhận lực lượng lần thứ tư sụp đổ, tâm thần Vương Lâm cũng trải qua niềm tin đến từ trong quyền ý.

- Mười lần sụp đổ vốn là cực hạn. Vào lúc này, không ngờ nó lại đang tiến hóa đến lần thứ mười một. Tả dực Yêu tướng thi triển Thập Băng Quyền Ý với ta, mục đích đó là sau khi đánh bại ta, hấp thu tâm niệm khiến cho quyền ý này được nâng cao.

Thập Băng Quyền Ý sở dĩ mạnh mẽ bởi vì có niềm tin. Nó đánh bại càng nhiều người, uy lực của nó sẽ càng mạnh!

Một cảm giác suy sụp không thể chống cự bất giác xuất hiện ở trong lòng hắn. Chẳng qua cảm giác này gần như vừa mới sinh ra, lập tức bị Vương Lâm mạnh mẽ bóp nát.

Thân hình hắn như bị một thứ lực lượng nào đó ném đi, bay ra xa tới nghìn trượng mới dừng lại. Trong nháy mắt hạ xuống, hắn lật thân hình, đầu ngón tay trái vạch trên mặt đất, liền nghe một loạt tiếng động vang chói tai vang lên, thân hình Vương Lâm loạng choạng hơn mười trượng mới đứng vững.

Lúc này toàn thân Vương Lâm gần như bị ký hiệu ở mi tâm bao trùm. Ký hiệu đó sau khi chịu đựng Thập Băng Quyền ý lập tức tán loạn, hóa thành từng điểm màu xám tiêu tán. Ở mi tâm chỉ còn nửa ký hiệu, chậm rãi tỏa ra màu xám mờ mờ.

Sinh ấn do tu luyện tiên quyết giết chóc mà ra, giờ phút này chỉ còn lại nửa đạo ở mi tâm Vương Lâm, còn lại toàn bộ tiêu tan.

- Lấy tu vi Anh Biến trung kỳ của ngươi, có thể chống cự lần thứ tư sụp đổ mà không chết. Ngươi lui ra đi! Chức Đô thống ngươi không có khả năng đạt được. Cho dù chức vụ Nghiêu lĩnh cũng không thuộc về ngươi. Vị trí của ngươi chỉ có thể là trường nham!

Ánh sáng trong mắt Tả dực Yêu tướng tiêu tan, hắn chắp tay sau lưng nói một cách bình thản. Biểu tình của hắn mặc dù không lộ ra vẻ khinh thường, nhưng lời nói lại biểu lộ rõ!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Thập Băng Quyền Ý này chính là một loại cầu nối tinh thần đến đỉnh. Một tu sĩ đạo tâm thăng hoa, đạo tâm và nguyên thần kết hợp khiến cho nguyên thần tiến hóa mà dung nhập vào bên trong đạo tâm. Thể xác và tinh thần bên trong chỉ còn một niềm tin, niềm tin này cực kỳ vững chắc, nó có thể ảnh hưởng hết thảy, có thể thay đổi trời đất.

“Thần thông Niềm tin!” Vương Lâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tả dực Yêu tướng ở xa xa. Ánh mắt hắn thâm u, giống như ẩn chứa trí tuệ và hiểu ra.

Ánh mắt Vương Lâm càng ngày càng sáng, hắn chậm rãi nâng tay phải, vươn ngón trỏ. Động tác đồng dạng, cũng là khúc nhạc dạo của Hóa Ma chỉ, nhưng lúc này Vương Lâm thi triển ra lại là khác hẳn!

Động tác của hắn trong mắt Tả dực Yêu tương lại rất khác biệt. Hắn khẽ "a" một tiếng, ánh sáng tiêu tan trong hai mắt lại ngưng tụ một lần nữa! Lúc này đây còn sáng gấp mấy lần lúc nãy!

- Này…

Tả dực Yêu tướng liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, trên mặt không khỏi có chút chú ý.

Diêu Tích Tuyết ở xa xa lại biến sắc, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong lòng như nổi sóng, nàng nhớ tới lời nói của phụ thân. Đối với Vương Lâm, phụ thân Huyết Tổ của nàng có chút chú ý.

Một luồng ma khí từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra, trong phạm vi ba trượng quanh thân hắn hình thành một màn sương đen nhàn nhạt. Trong màn sương đen, hai mắt Vương Lâm dần dần lộ ra vẻ âm trầm.

Sự âm trầm đó toát ra một thứ lạnh lẽo, ma tính!

“Thần thông Niềm tin… Khi ta thi triển pháp thuật chỉ có vẻ ngoài, không chứa niềm tin bên trong, cho nên không thể phát huy ra uy lực chân chính”. Vương Lâm thì thào tự nói với bản thân. Hắn nhìn ngón trỏ tay phải mình, rồi chỉ thẳng lên trời.

Một chỉ hỏi trời!

Lốc xoáy trong hư không phía trên cung điện giờ khắc này trong nháy mắt tiêu tan. Toàn bộ trời đất giống như bị một tấm màn đen bao phủ càng thêm u ám, dường như có vô số du hồn ở bên trong gào thét!

Một chỉ Hóa Ma!

Ma khí tung hoành. Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm trong nháy mắt cho dù không nghịch chuyển nhưng lại vô thanh vô tức toàn bộ biến thành ma khí!

Loại ma khí này cùng với ma khí sau khi tiên lực nghịch chuyển tạo thành có sự khác nhau rất lớn!

Tóc Vương Lâm chợt dài quá hai đầu gối một cách quái dị. Cả người hắn không còn có một chút tao nhã, mà tràn ngập vẻ bạo ngược. Ở trên mi tâm một đạo ma văn xanh bạc chậm rãi xuất hiện.

Ma khí xung quanh thân thể trong chốc lát đậm đặc hẳn lên rồi điên cuồng tản ra bốn phía. Phạm vi ba trượng từ từ được mở rộng. Cuối cùng trong phạm vi trăm trượng ma khí tràn ngập.

Khi ma khí đậm đặc tới một mức nhất định liền hóa thành những ngọn lửa mờ màu xanh, rơi trên mặt đất tạo thành những đám lửa hình tròn.

Toàn bộ cơ thể bị ma khí chiếm cứ. Lúc này Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên trời, miệng thét lên một tiếng thật dài. Tiếng thét tản ra một cỗ khí tức cực kỳ bá đạo, với ý chí giết chóc điên cuồng!

Đúng lúc này, một nửa ký hiệu giết chóc ở bên dưới ma văn xanh bạc trên mi tâm giống như dung hợp với tâm tính của Vương Lâm, không ngờ bắt đầu sinh trưởng. Chỉ trong nháy mắt từ một nửa lại hóa thành Sanh ấn đầy đủ!

Ấn ký vừa hồi phục lại lập tức lan tràn, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Vương Lâm.

Vương Lâm cứ từng bước một đi tới Tả dực Yêu tướng đang ở trên bầu trời cung điện!

- Thú vị! Ngươi là người thứ nhất có được sự cảm ngộ dưới Thập Băng Quyền Ý của ta. Để cho bản tướng nhìn xem ngươi có đỡ được lần thứ năm sụp đổ hay không! - Ánh sáng trong mắt Tả dực Yêu tương lóe lên, trầm giọng nói.

Lần thứ năm sụp đổ sau lời nói Yêu tương từ trong hư vô tiến ra. Lần thứ năm sụp đổ là gấp mười uy lực lần thứ tư, vừa mới xuất hiện lập tức trong phạm vi nghìn trượng phát ra những tiếng sấm giống như thiên kiếp. Thanh thế của tiếng sấm kinh người, toàn bộ Cổ Yêu thành giờ phút này đều có thể nghe thấy.

Vẻ mặt Vương Lâm âm thầm. Lúc này hắn sử dụng Hóa Ma chỉ, một chỉ Hóa Ma. Trong nháy mắt lần thứ năm sụp đổ từ bốn phương tám hướng xuất hiện, ngón trỏ tay phải hắn bỗng nhiên điểm mạnh một cái về phía trước. Lập tức ma khí toàn thân hắn ngưng tụ ở ngón tay, rồi chợt hóa thành một ngọn lửa ma.

Uy lực chân chính của Hóa Ma chỉ lần đầu tiên xuất hiện trong tay Vương Lâm. Ngọn lửa ma ở đầu ngón tay hắn lập tức phóng to, tạo ra xung quanh người hắn một biển lửa

Vương Lâm đạp một cái, cả người bay lên trời, ngón trỏ tay phải giống như tia chớp điểm về phía Yêu tương.

Lần thứ năm sụp đổ gần như vừa mới đến trong nháy mắt bị ngọn lửa ma ngăn cản. Trong quá trình giằng co, một chỉ của Vương Lâm phóng ra, chỉ nghe những tiếng “ầm ầm” vang lên, hắn đã thoát khỏi lần thứ năm sụp đổ. Lúc này hắn chỉ cách Yêu tương mười trượng!

Ngay sau đó, lần thứ sáu sụp đổ lập tức xuất hiện!

Uy lực lần thứ sáu sụp đổ không có lời nào để diễn tả. Sau khi nó xuất hiện, lập tức khoảng cách mười trượng giữa Yêu tương và Vương Lâm lập tức sụp đổ, từng cái vết nứt xuất hiện không theo quy tắc xẹt qua ngang trời. Uy lực của lần thứ sáu sụp đổ bỗng nhiên giáng xuống.

Vương Lâm vẫn âm trầm như trước. Ngón tay của hắn vẫn giữ nguyên, thân hình đi về trước một trượng, lần thứ sáu sụp đổ giống như một vòng sáng vô hình từ hư vô hóa thành, bao vây quanh Vương Lâm.

Chẳng qua, trong khoảnh khắc đụng tới ngón trỏ, miệng hắn khẽ hô:

- Hóa Ma!

Vừa dứt lời, ngón trỏ lập tức tỏa ra một làn ánh sáng đen đậm đặc. Ánh sáng đen lan theo ngón tay, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cánh tay phải của hắn.

Rồi chỉ trong nháy mắt, nó theo cánh tay phải nhanh chóng lan tràn toàn thân. Gần như khoảnh khắc vòng ánh sáng vô hình tới người, toàn thân Vương Lâm đã trở thành màu đen vô tận.

Cả người hắn giống như một bóng ma, bước tới một bước liền xuyên qua vòng ánh sáng vô hình. Trong nháy mắt khi hắn xuyên qua, lần thứ sáu sụp đổ tự nhiên biến mất!

Ánh sáng trong mắt Tả dực Yêu tương lóe lên dữ dội, hắn quát to:

- Khá lắm, người từ ngoài đến! Lúc trước bản tướng đúng là xem thường ngươi. Ta ở đây chờ, ngươi còn bốn lần sụp đổ!

- Niềm tin Thập Băng Quyền Ý của ngươi đó là niềm tin tất thắng, đó là tâm niệm của tất cả mọi người thua dưới thần thông này của ngươi tập hợp lại. Muốn phá quyền ý của ngươi, đơn thuần theo tu vi, thần thông của ta không thể làm được. Nhưng mấu chốt để phá Thập Băng Quyền ý của ngươi không phải là tu vi, mà là Niềm tin!

- Ta vì phá quyền ý của ngươi, niềm tin dung nhập vào trong Hóa Ma chỉ, lại giống như giao linh hồn cho thần thông. Giờ phút này đã không phải đối kháng tu vi, mà là đối kháng về Niềm tin! - Vương Lâm miệng bình thản nói, hắn lại bước về phía trước một bước!

Lần thứ bảy sụp đổ đã đến!

Trong nháy mắt lần thứ bảy sụp đổ xuất hiện, hai mắt Vương Lâm chợt lóe, quát to:

- Nhường đường!

Hai chữ vừa dứt, lần thứ bảy sụp đổ sắp sửa biến ảo ra lại giống như vậy có hình dạng lập tức sụp đổ. Ánh mắt Vương Lâm hoàn toàn kiên nghị, trong mắt hắn bốc lên một niềm tin mãnh liệt.

Trong lòng hắn nắm chắc là linh hồn thần thông một chỉ Hóa Ma. Trông miệng hắn tuy nói ra hai chữ, nhưng trong hai chữ tỏa ra một niềm tin vô bờ bến.

Ý niệm này, không phải giết chóc, không phải tất thắng, mà là Ma niệm! Ma niệm, chính là nghịch thiên, chính là thiên hạ to lớn tùy ý làm, đoạt sinh mạng trí tuệ, phá hư đạo pháp, tự đi theo con đường riêng, bởi vậy tên là Ma!

Sắc mặt Tả dực Yêu tương rốt cục biến đổi, lúc đầu tiên khi nhìn Vương Lâm hắn chưa bao giờ đặt đối phương ở trong lòng. Khi người đó phá vỡ lần thứ ba sụp đổ mới khiến hắn chú ý.

Chẳng qua thất bại ở lần thứ tư sụp đổ cũng nằm trong dự đoán trước. Hắn xem ra, con đường của người này, nếu dừng lại như vậy cũng không phải người mà hắn phụng mệnh yêu đế tìm kiếm!

Nhưng bất kể thế nào hắn cũng không ngờ, sau lần sụp đổ thứ tư người này không ngờ lại ngộ đạo. Việc ngộ đạo của đối phương lập tức thu hút sự chú ý của hắn. Người này ngộ đạo, một chỉ Hóa Ma!

Mặc dù như thế cũng vẫn chỉ là thu hút sự chú ý, không có quá mức coi trọng. Ở trong mắt hắn, loại ngộ đạo này tuy là khó được nhưng cũng chỉ là phá lần thứ bảy sụp đổ rồi hoàn toàn dừng lại!

Nhưng giờ phút này, khi đối phương chỉ cần một lời nói phá lần thứ bảy sụp đổ khiến hắn hoàn toàn xúc động. Vẻ mặt biến đổi hắn lập tức hiểu được chính mình ngay từ lúc bắt đầu đã phạm sai lầm lớn. Đó là xem thường đối phương.

Với thân phận của mình, có thể khiến hắn tỏ ra xúc động mấy ngàn năm qua chưa từng có. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngàn năm qua.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 545: Thống lĩnh.

Vương Lâm giẫm chân trong không trung mà đi đến, mái tóc dài bay ở đàng sau, trông giống như ma thần. Nét mặt hắn chỉ có một sự lạnh lùng và vô tình. Sau lần thứ bảy sụp đổ, khoảng cách giữa hắn cùng với Tả Dực Yêu tương chỉ còn có năm trượng!

Nét mặt Tả Dực Yêu tương ngưng trọng nhìn về phía Vương Lâm.

Lúc này lần thứ tám sụp đổ giống như dòng thác lũ xuất phát từ hư vô, hòa vào trời đất.

Uy lực lần thứ tám sụp đổ này trước nay chưa từng có, từ trong hư vô hóa thành vật có hình dạng, thật sự giống như dòng nước lũ, trực tiếp cuốn đến.

Toàn thân Vương Lâm ma khí lượn lờ, một tia sáng trong ánh mắt hắn chợt lóe lên. Đối mặt lần thứ tám, hắn trực tiếp bước ra một bước, trong nháy mắt tiếp xúc với lực lượng của lần sụp đổ thứ tám, ngọn lửa ma trên thân thể Vương Lâm bốc lên cuồn cuộn, hóa thành một đạo ma khí xông lên tận trời, tung hoành coi như khắp đất trời đều là Ma niệm.

Lần thứ tám sụp đổ vẫn chưa tan, nhưng lần thứ chín đã im lìm xuất hiện.

Vương Lâm nhíu mày, tuy nói hắn ma hóa, nắm giữ Ma niệm, nhưng đạo tâm vẫn kiên định như cũ, không chịu ảnh hưởng tí nào của ma hóa. Nhưng theo tín niệm nhập ma, đạo tâm khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Đối với tác hại của nhập ma, Vương Lâm biết rất rõ.

Lúc này lần thứ tám sụp đổ cùng với lần thứ chín gần như đồng thời tấn công. Nội tâm Vương Lâm suy tính, lập tức quyết đoán. Hắn nhìn Yêu tương Tả Dực một cái, giờ phút này khoảng cách giữa hai người chỉ có ba trượng!

Thầm than một tiếng, Vương Lâm không tiến ngược lại lùi ra, thế lui của hắn giống như tia chớp nhanh chóng biến mất, lúc xuất hiện là ngoài nghìn trượng. Yêu tương Tả Dực ngẩn ra, cười lớn nói:

- Biết tiến lùi, hiểu được lúc nào nên bỏ. Tốt!

Nói xong tay phải hắn chộp phía trước người một cái, chỉ thấy tiếng động “ầm ầm” đột nhiên quanh quẩn trong hư không, Thập Băng Quyền ý lập tức tiêu tan. Trời đất trong nháy mắt lại khôi phục như thường.

- Mù dù ngươi chưa phá được mười quyền của ta, nhưng lấy thực lực của ngươi cũng đủ với chức Thống lĩnh. Ta! Tả dực Yêu tương Vân Lệ Hải phong ngươi làm Thống lĩnh Cổ Yêu thành, nắm trong tay một vạn yêu binh!

Tả dực Yêu tương nói xong, trong tay lập tức có thêm một lệnh bài bằng đồng, tay hắn vung lên lệnh bài lập tức bay về phía Vương Lâm. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, sau khi đón lệnh bài, chắp tay nói:

- Cảm ơn tướng quân!

- Ngươi trước tiên ở trong thành nghỉ ngơi, bảy ngày sau sẽ có người dẫn ngươi tới quân doanh!

Vân Lệ Hải nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Thân hình hắn khẽ động, cả người toàn bộ biến mất.

Nhìn tất cả điều này, Diêu Tích Tuyết nhìn thấy Tả dực Yêu tương rời khỏi đang định mở miệng thì Vương Lâm cũng không nhìn nàng mà xoay người đi ra xa xa. Diêu Tích Tuyết nhíu đôi lông mày, hừ nhẹ một tiếng xoay người đi ra.

Vương Lâm bước đi không nhanh. Theo bước chân hắn ma niệm dần dần bình phục. Nơi đây là trung tâm Cổ Yêu thành, sau nửa canh giờ trước mắt Vương Lâm là một nơi đường phố và lầu các náo nhiệt nhất.

Ở trong một nhà trọ, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng thổ nạp. Lần này hắn ngồi bốn ngày bốn đêm. Tóc của hắn dần dần ngắn lại giống như trước kia. Sau khi nhập ma, tuy là sử dụng thần thông uy lực

tăng nhiều lần, đạt tới một mức độ rất mạnh, nhưng tác dụng phụ cũng cực kỳ lớn.

Đạo của Vương Lâm không phải là ma đạo. Như vậy sau khi hắn nhập ma, trong cơ thể tràn ngập ma niệm, tất cả đều không hợp với đạo tâm của hắn. Nếu thời gian dài một khi đạo tâm bị ma niệm ảnh hưởng như vậy Vương Lâm biết mình sẽ hoàn toàn trở thành kẻ tu ma. Thậm chí bởi vì đạo tâm không hợp, tâm thần cũng bị ma niệm ảnh hưởng, hoàn toàn biến thành một ma đầu không có thần trí.

Trừ phi hắn một lòng hướng ma, giống như Tư Đồ Nam. Chỉ như vậy mới có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh.

Với tâm trí của Vương Lâm tự nhiên sẽ không phạm sai lầm này. Lúc trước nhập ma chiến đấu, trong lòng hắn thủy chung vẫn tính toán thời gian nhập ma, như thế nào đồng thời phát huy uy lực nhập ma, còn có thể bảo trì đạo tâm kiên định, đây là vấn đề đầu tiên hắn suy xét.

Cho nên vào trước khi quyền thứ tám và quyền thứ chín tới người, hắn quyết đoán lựa chọn tránh lui. Không phải không thể đánh, mà là nếu đánh tiếp đạo tâm sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa Vương Lâm sở dĩ lựa chọn nhập ma, một trong những nguyên nhân là lĩnh ngộ Niềm tin. Quan trọng hơn hắn muốn đạt được chức vị bên ngoài. Lúc này hắn đã lộ ra thực lực, mặc dù không vượt qua lần thứ tám, nhưng hắn tin tưởng Tả dực Yêu tương tuyệt đối sẽ không chỉ cho mình một chức vị trưởng lão bên trong.

Nếu Vân Lệ Hải này thật sự đui mù như vậy, Vương Lâm trong lòng đã quyết định rời khỏi Cổ Yêu thành, trở lại hoang dã phát triển thế lực. Cùng lắm thì sau này trực tiếp đánh hạ Cổ Yêu thành.

Bốn ngày bốn đêm trong nhà trọ, Vương Lâm đem ma niệm trong cơ thể nén ép thành một điểm phong ấn trong cơ thể. Ma niệm này không thể loại trừ, hơn nữa Vương Lâm cũng không tính toán loại trừ. Ma niệm nếu dùng tốt, có thể khiến uy lực của nó gia tăng không ít.

Một ngày trước, Thập Tam và Hổ Bào đi tới nhà trọ ở tại phòng bên cạnh Vương Lâm. Hai người bọn họ sở dĩ có thể tìm tới nơi này là bởi vì thần thức của Vương Lâm kêu gọi.

Trải qua mấy ngày tĩnh tọa, ngày thứ năm Vương Lâm đi ra khỏi nhà trọ. Thập Tam và Hổ Bào theo sát phía sau.

Đi trên đường phố trong Cổ Yêu thành, Vương Lâm phảng phất như sống trong một kiếp khác, tất cả nơi này đều có nhiều khác biệt với Tu Chân Giới ở bên ngoài. Bất kể là kiến trúc hay khung cảnh bốn phía.

“Vùng đất Yêu linh ở Đông Hải tự thành một thế giới kỳ diệu. Không biết nơi đây rốt cuộc hình thành như thế nào? Hay là thật sự như lời đồn, lúc tiên giới vẫn chưa phá nát, là một ngoại phủ của tiên đế có thực lực mạnh mẽ?”

Vương Lâm có chút không dám tin. Nếu lời đồn là thật, vậy tu vi tiên đế này thật sự không thể tưởng tượng. Có thể đem một tòa động phủ của mình biến thành một thế giới, thật sự là kinh khủng.

“Mặc dù nói là lời đồn, nhưng tin đồn chưa chắc không có nguyên nhân. Nếu thật sự là động phủ của một vị tiên đế nào đó, vậy vì sao vị tiên đế đó lại ở trong động phủ của mình mở một thế giới, vì sao còn làm ra nhiều cư dân bản địa như vậy đây?”

Vương Lâm đi trên đường, đầu óc rơi vào trầm tư.

“Hay là…”

Vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, hắn nghĩ tới một đáp án hoang đường. Lúc hắn còn nhỏ ở trong thôn, thường xuyên có hàng xóm dùng hàng rào tre ngăn một khối đất, ở bên trong nuôi một ít gia súc.

Vương Lâm nhìn thế giới trước mắt, lại ngẩng đầu nhìn không trung. Trong lòng hắn bỗng dưng dâng lên một cỗ ảo giác, bản thân như đứng ngoài mảnh đất còn trong hàng rào tre cư dân bản địa giống như gia súc.

Vương Lâm lắc đầu cười khổ, thầm nói chính mình thật sự nghĩ nhiều. Nhưng suy đoán này thủy chung tồn tại trong lòng không tiêu tan.

Thập Tam và Hổ Bào đi sau Vương Lâm, Thập Tam lạnh lùng, ánh mắt đảo quanh bốn phía Vương Lâm. Nếu có người đáng nghi, hắn sẽ lập tức ra tay.

Về phần Hổ Bào lại không có suy nghĩ nhiều. Ánh mắt hắn luôn dừng lại trên lầu các và quầy hàng, trong mắt lúc thì lộ ra ánh sáng kỳ dị, hiển nhiên thấy được vật vừa ý.

Đối với Cổ Yêu thành, Vương Lâm không có chút hứng thú. Sau khi hắn đi dạo hai canh giờ liền thấy được một quán rượu người đông như nước chảy. Từ ngày tu đạo tới nay, Vương Lâm đối với việc ăn uống đã dần dần mất đi hứng thú. Tới giai đoạn Ích Cốc, cả ngày chỉ cần thổ nạp, là có thể thỏa mãn thân thể.

Nếu chỉ là ăn uống, không thể làm cho tính tình Vương Lâm nổi lên, nhưng quán rượu này lại có một vò rượu thật lớn. Vò rượu này to khoảng ba trượng, cao hai trượng. Bốn phía bày vài cái thang, một ít chủ quán tiểu nhị đang trèo lên thang, dùng một cái thìa lớn lấy rượu từ trong ra.

Nhìn vò rượu này, Vương Lâm ngừng bước, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên quán rượu này.

- Trúc Thanh lâu!

Hai bên rèm cửa Trúc Thanh lâu này còn có một bộ câu đối.

“Trúc thúy lan hinh nghênh cổ khách

Thanh mai vi hương tống tiên quân.”

Vương Lâm có hứng thú nhìn vài lần. Lúc này người đứng ở cửa tiếp khách bước lên, cười nói:

- Khách quan… Rượu Trúc Thanh của quán chúng tôi chính là rượu ngon ngàn đời nổi tiếng trong Cửu quận. Sao không đi vào thưởng thức một phần. Hôm nay mở hũ rượu mới, ông chủ có lời nếu có thể uống mười hũ nhỏ không say, hết thảy tiền rượu hoàn toàn miễn. Cơ hội khó gặp này, nếu ta là ngài nhất định vào nếm thử.

Người tiếp khách này ánh mắt thật tốt. Tuy hắn chưa nhìn ra sự phi phàm của Vương Lâm nhưng cũng nhận được Thập Tam và Hổ Bào phía sau không đơn giản. Thân phận của hai người này hiển nhiên là nhất lưu thị vệ, bởi vậy có thể thấy được người đứng trước tất nhiên là người có thân phận.

Vương Lâm thấy người tiếp khách này ăn nói thú vị, khẽ mỉm cười nói:

- Vậy liền nếm thử rượu Trúc Thanh này, xem có gì kỳ lạ!

Nói xong hắn đi vào quán rượu. Thập Tam và Hổ Bào lập tức vào theo. Quang cảnh bên trong quán thanh lịch, lớn nhỏ vừa phải, lúc này có không ít khách, đều tựu nói cười vui vẻ.

Lúc ba người Vương Lâm tiến vào, người tiếp khách đi nhanh mấy bước, cao giọng hô:

- Ba vị khách quý!

Lời nói hắn vừa dứt, trong quán rượu liền có tiểu nhị tiến đến, cười nói:

- Mời khách quan vào trong. Nơi này có bàn ở gần cửa sổ, xin mời đi theo ta!

Nói xong hắn đi trước dẫn đường, tới một cái bàn gần cửa sổ, dùng khăn vắt ở vai dọn dẹp một chút.

Vương Lâm ngồi xuống, Thập Tam và Hổ Bào hai người do dự một chút thấy Vương Lâm gật đầu liền ngồi đối diện.

- Khách quan muốn ăn món gì? - Tiểu nhị cũng đều có ánh mắt, nên hỏi Vương Lâm.

- Đưa lên ba hũ rượu Trúc Thanh ở nơi đây. - Vương Lâm ôn hòa nói.

- Được, xin chờ!

Tiểu nhị vắt khăn mặt lên vai, xoay người rời đi. Chỉ ít lâu sau hắn bưng lên ba hũ rượu, mấy cái chén rượu đặt xuống bàn.

Thập Tam vội vàng cầm lấy hũ rượu, vỗ một cái đánh vỡ lớp bùn, rót một chén rượu cho Vương Lâm, chính hắn cũng không uống. Hổ Bào nuốt một ngụm nước bọn. Hắn thấy Thập Tam không uống nên bản thân cũng không tiện uống, trong lòng không khỏi nói thầm, nhưng vẻ mặt không lộ ra tí nào.

Vương Lâm cầm lấy chén rượu uống một ngụm. Một mùi vị đã lâu không kìm được nảy lên trong tim. Cuộc đời này của hắn chỉ uống qua một loại rượu, đó là năm xưa khi sống cuộc sống phàm nhân ở Chu Tước Tinh, rượu mà tổ tiên Đại Ngưu để lại.

Trong hơn mười năm đó, Đại Ngưu thường xuyên đưa rượu ngon tới, dần dần khiến cho Vương Lâm đối với loại rượu đó nhớ rất kỹ.

- Cuộc đời biến đổi. Cũng không biết lúc này Đại Ngưu một người bình thường trên Chu Tước Tinh có bình an hay không. Năm sáng vô tình chỉ sợ hắn sớm trở về cát bụi, con cháu của hắn, chắc là vẫn còn khỏe mạnh.

Vương Lâm cầm chén rượu ánh mắt có chút gì đó nhớ lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 546: Yêu binh.

Hơn mười năm sống cuộc sống phàm nhân là quãng thời gian yên tĩnh nhất trong đời hắn. Tuy nói quãng thời gian đó cách đây rất xa, nhưng trong đầu hắn những hình ảnh năm đó vẫn chưa bao giờ biến mất. Nhớ tới Đại Ngưu, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, nhấp một ngụm rượu. Hơi rượu vào trong miệng, tuy có vị cay nhưng có chút gì đó giống với thứ rượu mà lần đầu tiên Đại Ngưu đưa cho hắn.

Thập Tam trầm ngâm không nói. Hắn nhận ra Vương Lâm đang có tâm sự. Điều duy nhất hắn có thể làm là rót rượu vào chén cho Vương Lâm.

Hổ Bào nhịn một lúc cứ nuốt nước bọt liên tục. Cuối cùng thì hắn không nhịn được, len lén nhìn Vương Lâm rồi lặng lẽ cầm một vò rượu, tháo nắp rồi nhanh chóng rót ra một chút. Sau khi uống xong, tinh thần hắn trở nên hừng hực.

Hắn đang định uống tiếp một chén lập tức phát hiện ra Thập Tam đang nhìn mình một cách lạnh lùng. Nét mặt Hổ Bào có chút ấm ức, thầm nghĩ trong lòng:" Lão tử chỉ uống có chút rượu chứ có nói gì đâu. Cái tên Thập Tam này tại sao cứ xen vào việc của người khác?"

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng nét mặt hắn vẫn như thường.

Vương Lâm cứ liên tục uống hết chén này tới chén khác, ký ức trong mắt hắn càng lúc càng nhiều. Từng chuỗi hình ảnh trên Chu Tước tinh không ngừng hiện lên trong đầu.

Đúng lúc đó, trong lòng hắn chợt dâng lên một niềm cảm xúc, muốn rời khỏi Yêu Linh chi địa, rời khỏi Thiên Vận tinh mà trở lại Chu Tước - Nơi mà hắn đã sinh ra.

Từ từ, sự xúc động trong lòng càng lúc càng mạnh, choán đầy tinh thần của Vương Lâm. Chén rượu trong tay hắn "choang" một tiếng rồi vỡ vụn. Những mảnh vỡ đâm cả vào lòng bàn tay. Nhưng Vương Lâm cũng chẳng thèm để ý, ánh mắt hắn vẫn đang hồi tưởng lại chuyện xưa.

Vào lúc này, nếu có người tu đạo nhìn thấy Vương Lâm chắc chắn sẽ cả kinh. Phải biết rằng người tu đạo luôn cố gắng giữ cho tâm trí kiên định, làm sao có thể để cho bản thân xúc động trong một thời gian dài như thế?

Thập Tam biết ngay không ổn. Hắn ngẩng đầu lo lắng nhìn Vương Lâm. Hổ Bào cũng nhận thấy có chuyện gì đó không bình thường.Tuy nhiên, mức độ lo lắng của hắn không thể so sánh với Thập Tam.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài vang lên những tiếng động. Đồng thời có những tiếng ồn ào, xen lẫn tiếng quát vang lên. Ngay sau đó, bảy, tám yêu binh mặc áo giáp màu đen đi vào trong tửu lâu. Nét mặt bọn họ vô cùng kiêu ngạo. Điếm tiểu nhị vừa mới đi lên liền bị một người đẩy ra, quát:

- Lấy rượu, thức ăn ngon nhất mang lên đây.

Điếm tiểu nhị bị đẩy ngã xuống đất vội vàng bò dậy. Sau khi nở nụ cười làm lành vội vàng lui ra. Trong tửu lâu có rất nhiều người vội vã tính tiền rồi rời khỏi đây.

Bẩy tám người mặc áo giáp lập tức chiếm lấy một cái bàn rồi cùng nhau ngồi xuống mà nói chuyện một cách ầm ỹ. Trong bảy, tám người đó có một người ước chừng ba mươi tuổi. Nét mặt của hắn hết sức âm trầm. Từ người hắn tản ra một sự oai nghiêm.

Sau khi rượu và thức ăn được bưng lên đầy đủ, hắn cầm lấy một vò rượu, đập vỡ nắp rồi chẳng cần dùng chén, cứ thế mà tu. Sau một hơi, rượu trong vò liền cạn sạch. Hắn giơ tay phải ném sang một bên. Không biết có phải do cố ý hay không mà vò rượu đó bay thẳng về phía bàn của ba người Vương Lâm. Một tiếng "Choang" vang lên.

Ánh mắt Thập Tam hơi sững rồi xoay người nhìn lại. Hắn hít một hơi thật sâu rồi từ từ quay đầu lại, không nói gì.

Hổ Bào cũng nhướng mày. Nhưng hắn biết lúc này lão tổ đang có biến không phải là lúc gây chuyện. Vì vậy mà hắn cố gắng đè nén cơn tức xuống.

- Thống lĩnh đại nhân cứ yên tâm. Dù sao thì hắn cũng chỉ có một mình. Chúng ta liên thủ với nhau cho hắn một trận để cho hắn biết được cuối cùng thì người nào mới là Nghiêu Lĩnh chính thức. - Một đại hán mặc giáp đen lập tức vỗ ngực, lớn tiếng nói.

- Đã tra ra được tin tức về người đó hay chưa? - Người có nét mặt âm trầm đưa tay lau mấy giọt rượu trên mép rồi trầm giọng nói.

- Đó là một người từ bên ngoài đến. Yêu Tương đại nhân đã tự mình kiểm tra sau đó phá lệ ban cho chức thống lĩnh. - Một người mặc hắc giáp liền lên tiếng.

- Hừ! - Người có vẻ mặt âm trầm lại cầm lấy một vò rượu khác rồi uống một hớp lớn.

- Thống lĩnh đại nhân! Ta sẽ ra tay khiên chiến, xem thực lực của hắn thế nào. Sau đó, dựa theo quy định trong quân của chúng ta. Nếu thực lực

của hắn thua kém thì cho dù có cùng danh hiệu với đại nhân thì cũng chẳng làm gì.

- Mà hắn dựa vào cái gì để xếp thứ nhất? Tại sao Yêu Tương đại nhân lại để cho hắn vượt qua vị trí Nghiêu Lĩnh phó, trở thành Ngiêu Lĩnh chính mà không hề có lý do gì? Cho dù là ai cũng không thể chịu đựng được việc này.

- Đủ rồi! - Người có nét mặt âm trầm sau khi uống thêm một ngụm rượu nữa liền nói:

- Ta muốn xem xem cuối cùng thì hắn có bản lĩnh gì. Người từ ngoài đến....Cho dù là người từ ngoài đến thì cũng có kẻ mạnh người yếu. Người từ ngoài đến hết dưới tay Nghiêu Lĩnh ta cũng không phải là không có. Nếu hắn là người mạnh mẽ thì thi triển Tru Tiên trận. - Hắn vừa nói xong, đám yêu binh mặc Hắc giáp đều yên lặng.

- A? - Người có vẻ mặt âm trầm nhướng mày, nói một cách chậm rãi:

- Các ngươi sợ?

Vào lúc này, trong tửu lâu, lục tục có người tính tiền rời đi. Thoáng cái, cả tửu lâu cũng chỉ còn hai bàn có người. Ngoại trừ bàn của đám yêu binh ra thì cũng chỉ còn có ba người Vương Lâm.

Mặc dù cái chén trong tay đã bị bóp nát, nhưng trong mắt Vương Lâm vẫn tràn ngập ký ức. Trên thân thể hắn, tiên lực từ từ khuếch tan ra xung quanh. Tâm ma vẫn bị hắn áp chế từ từ lớn mạnh.

- Lão tổ! - Thập Tam gọi nhỏ.

Bên bàn đám yêu binh, người có vẻ mặt âm trầm hừ lạnh nói:

- Nói nhiều. Cút ra khỏi đây cho ta.

Một tên yêu binh bên cạnh hắn vội nói:

- Thống lĩnh đại nhân! Nếu sử dụng Tru Tiên trận đối với người bên trong mà để yêu tương đại nhân biết được chắc chắn sẽ bị trách phạt.

- Đến lúc đó, người kia chết, ta được phục hồi nguyên chức thì cho dù có bị trách phạt cũng có ta chịu. - Người có vẻ mặt âm trầm cầm vò rượu trong tay tu cạn rồi ném đi.

"Vù" lần này, vò rượu bay thẳng về phía bàn của Vương Lâm với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt đã tới nơi. Ánh mắt của Thập Tam trở nên lạnh lẽo, giơ tay bắt lấy vò rượu. Cùng lúc đó, hắn biến sắc, nhanh chóng thối lui. Cái ghế đang ngồi bị vỡ vụn ra từng mảnh.

Thập Tam loạng choạng lui lại vài bước. Một dòng máu đang trào lên miệng được hắn nuốt xuống.

- Cút ngay! Hôm nay lão tử không vui. Cả cái đại sảnh này chỉ có ba người các ngươi là kẻ mù thôi! - Người có vẻ mặt âm trầm liền quát lên.

Hàn quang trong mắt Hổ Bào lóe lên nhìn chăm chú về hướng bàn đám yêu binh. Trên những người đó, hắn có thể cảm nhận được một luồng yêu lực đang cuồn cuộn chảy. Hắn biết nếu chỉ đối phó với một người trong số họ, hắn có thể thắng dễ dàng. Đối phó hai người có chút miễn cưỡng. Nhất là người ném vò rượu, yêu lực trên thân người đó đã đạt tới mức độ nội liễm. Ánh mắt Hổ Bào mới nhìn vào mắt người đó liền cảm thấy đau đớn. Hắn vội vàng quay sang chỗ khác.

Thập Tamm hít một hơi thật sâu, buông vò rượu đi tới bên cạnh Vương Lâm, nói:

- Lão tổ.

Vương Lâm vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi im ở đó không nhúc nhích.

Từ khi tiến vào tửu lâu, người có vẻ mặt âm trầm đã chú ý tới Vương Lâm. Hắn cảm nhận được đối phương có chút gì đó quỷ dị. Trong cơ thể gã như có hai thứ lực lượng đang chém giết nhau.

Vò rượu thứ nhất là hắn thử dò xét. Còn vò rượu thứ hai thì ý đồ của hắn hoàn toàn rõ ràng.

Yêu binh bên cạnh hắn thấy ba người Vương Lâm vẫn chưa rời đi liền có người cảm thấy tức giận. Một tên yêu binh mặc hắc giáp nhất thời đứng lên, quát:

- Muốn chết? - Vừa nói, hắn vừa bước tới đánh về phía Vương Lâm.

Thập Tam đứng bên, một tia sáng lạnh lẽo chợt hiện lên trong mắt. Hắn không nói tiếng nào đánh ra một quyền. Tên yêu binh phản ứng cũng không chậm. Hắn thốt lên một tiếng nho nhỏ, bàn tay liền biến thành quyền, yêu lực trong cơ thể vận chuyển. Nhất thời, trên nắm tay của hắn chợt xuất hiện một luồng ánh sáng tăm tối. Thoáng cái, nó hóa thành một con mãnh hổ rồi dung nhập vào nắm tay của người đó mà va chạm với Thập Tam.

Một tiếng động vang lên, tên yêu binh phun máu tươi, thân thể như bị một thứ lực mạnh đánh trúng văng ra ngoài mấy trượng, đè gẫy cả mấy cái bàn. Máu miệng hắn chảy ra ồng ộc.

Thập Tam lui lại mấy bước, khóe miệng cũng có một vết máu tươi. Hắn vừa phải tiếp cái vò rượu đã bị thương nên vào lúc này cố gắng vận chuyển thể lực càng khiến cho vết thương nặng thêm. Nắm tay phải cảm

thấy tê tê. Luyện Thể thuật của hắn vốn không đầy đủ nên sau khi tu luyện uy lực không mạnh lắm.

Hổ Bào thấy Thập Tam ra tay hắn chẳng nói gì mà đưa tay phải vào trong ngực lấy ra mười lá cờ nhỏ. Phất nhẹ một cái lập tức xung quanh người hắn xuất hiện những luồng gió lạnh lẽo rít lên.

Yêu binh xung quanh thấy người nhà mình bị đả thương liền đứng lên. Ánh mắt bọn chúng chỉ toàn là sát khí. Những người hàng năm đứng trên chốn sa trường một khi phóng ra sát khí có thể tưởng tượng được mức độ của nó như thế nào.

Người có vẻ mặt âm trầm vẫn ngồi yên tại chỗ. Ánh mắt hắn chỉ nhìn về phía Vương Lâm.

- Người Man Hoang mà cũng dám ở Cổ Yêu thành gây chuyện? - Trong đám yêu binh có một người cười lạnh. Rồi ngay lập tức, bọn họ chẳng khác gì những con mãnh hổ nhanh chóng lao ra.

Cả sáu yêu binh cùng ra tay, Hổ Bào thầm kêu khổ. Hồn phiên trong tay phất động lập tức vô số hồn phách xuất hiện, rít lên the thé mà bay đầy tửu lâu.

Thân hình Thập Tam chợt lóe lên, dung nhập vào trong đám hồn phách mà triển khai chém giết.

- Thần thông yêu thuật! Các huynh đệ! Yêu lực phá thần. - Trong đám yêu binh lập tức có người quát lên.

Động tác của sáu yêu binh cực kỳ chuẩn xác nhanh chóng phát ra yêu lực. Nhất thời, trong tửu lâu, sáu luồng yêu lực mạnh mẽ giống như nhưng con rồng đang nổi giận mà bay ra. Vào lúc này, đám hồn phách trong hồn phiên đang tràn ngập tửu lâu liền bị bức lui.

Sắc mặt Thập Tam tái nhợt, Hổ Bào cũng thầm kêu khổ. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng thấy được sự kiên quyết trong mắt của người kia. Mặc dù có phải chết thì cũng phải bảo vệ sự an toàn của lão tổ.

Vào lúc này, Hổ Bào chợt cảm thấy Thập Tam cũng không phải là một kẻ đáng ghét.

Tên thống lĩnh có nét mặt âm trầm vẫn đang ngồi trên ghế chợt biến sắc. Hắn đứng phắt dậy, quát:

- Thu hồi yêu lực! Nhanh!

Thanh âm của hắn vừa mới dứt, sáu đạo yêu lực đột nhiên mất đi sự khống chế. Trong ánh mắt ngơ ngác của sáu tên yêu binh, sáu đạo yêu lực bay thẳng về phía Vương Lâm rồi chui vào cơ thể hắn qua vị trí mi tâm.

Lúc này, ánh mắt hồi tưởng của Vương Lâm đã hoàn toàn biến mất. Hắn thở dài một hơi, ánh mắt hoàn toàn trong sáng:

- Ma niệm lợi hại thật. - Trong mắt Vương Lâm hiện lên một chút kinh hãi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 547: Doanh trại Hắc Giáp Quân.

Người tu đạo chú trọng đến sự kiên định, không để cho ngoại vật tác động.

Hai mắt Vương Lâm sáng lên. Với tu vi của hắn cùng với sự kiên định của bản thân thì tình cảnh vừa rồi chẳng khác gì vừa trải qua kiếp nạn.

Hồi ức chẳng có gì phải sợ. Đáng nói ở đây là toàn bộ tinh thần đắm chìm vào trong đó, không thể kiềm chế được bản thân. Nếu như bình thường, Vương Lâm chắc chắn không thể xuất hiện tình trạng đó. Sau khi hắn nhập ma thì chuyên tâm áp chế. Nhưng trong cơ thể hắn vẫn có một chút ma niệm tồn tại. Chính ma niệm đó đã lôi ký ức của Vương Lâm ra ngoài.

Trong số tu sĩ thượng cổ thì nói tới ngoại ma nhập thể chính là nói khi người tu đạo và thiên địa giao tiếp với nhau, thời điểm hiểu được thiên đạo, thiên ma ngoại vực hóa thân thành hàng ngàn, hàng vạn có mặt khắp mọi nơi mọi chỗ.

Thiên ma ngoại vực nhập thể sẽ làm khơi dậy ngọn lửa bên trong cơ thể tu sĩ, thiêu đốt Nguyên Thần từ đó mà có thể đoạt mạng, phá hoại đạo pháp. Trong mắt các tu sĩ thời cổ thì thiên ma ngoại vực là thứ vô cùng đang sợ. Nếu không cẩn thận để cho nó nhập thể sẽ dẫn tới việc ôm hận ngàn đời.

Sau khi giới tu chân thượng cổ xuống dốc, tu chân liên minh liền xuất hiện. Việc nhắc đến thiên ma ngoại vực dần ít đi, chỉ còn lại là một hệ thống phân tích và tính toán được mà thôi.

Việc thiên ma ngoại vực có tồn tại hay không, liên minh tu chân gạt bỏ câu trả lời. Hiện tượng thiên ma nhập thể, Liên minh tu chân cho rằng đó là do trong cơ thể nảy sinh ma niệm, cùng với việc lĩnh ngộ thiên đạo không hợp lý, vì thế khiến cho trong ngoài không điều hòa, âm dương không giap hợp, tâm cảnh bất ổn mà trong tâm biến thành niệm.

Hiện tượng vừa rồi của Vương Lâm chính là như thế. Do tinh thần của hắn xúc động nhớ tới Chu Tước tinh mà khiến cho ma niệm trong cơ thể tăng lên tới mức cao nhất. Nếu cứ tiếp tục duy trì có lẽ Vương Lâm cũng có thể thức tỉnh, nhưng khoảng thời gian đó sẽ rất dài chứ không phải ngắn như lúc này.

Yêu binh xuất hiện, phóng thích yêu lực khiến cho Vương Lâm ở trong nghịch cảnh tìm được đường đột phá. Sau khi yêu lực của sáu yêu binh xuất hiện tung hoành trong tửu lâu đã giúp cho hắn đột phá rất sâu, nhờ vậy mà thần trí trong nháy mắt khôi phục như thường. Tuy nói chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ cho Vương Lâm hiểu rất nhiều chuyện.

Hắn không hề do dự mượn ngay yêu lực của yêu binh cùng với tiên lực trong cơ thể mà đột phá. Sau đó, trong cơ thể hắn hình thành một dòng xoáy rồi dung nhập yêu lực vào trong đó.

Tại Yêu Linh chi địa đối với tu sĩ đến từ bên ngoài mà nói thì yêu lực chính là vật thay thế tiên lực, có thể khiến cho tiên lực gia tăng.

Từ trước đến nay, Vương Lâm vẫn chưa từng dung hợp. Hắn đang tìm một cơ hội có thể dẫn đông yêu lực bên ngoài sẽ thử dung hợp. Vì vậy mà trong chớp mắt, sáu luồng yêu lực của đám yêu binh bị cắn nuốt toàn bộ.

Tất cả mọi chuyện nói ra thì dài nhưng thực tế chỉ xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Trong tửu lâu, Thập Tam thấy Vương Lâm trở lại bình thường liền thở phào một cái. Trong lòng hắn, chỉ cần sự có mặt của Vương Lâm thì tất cả mọi chuyện đều không có vấn đề gì đáng ngại. Ngay lập tức, hắn đi ra sau Vương Lâm lạnh lùng nhìn đám yêu binh trong tửu lâu.

Hổ Bào cũng vội vàng vung tay phải lên, thu hồi hồn phiên mà đứng bên cạnh Vương Lâm.

Vào lúc này, trong tửu lâu sáu tên yêu binh đã mất đi yêu lực toàn thân trở nên yếu ớt. Ánh mắt bọn chúng không tin vào những gì mới xảy ra, nhìn về phía Vương Lâm. Trong lòng chúng chỉ có một sự sợ hãi.

- Các hạ là ai? - Nam tử có vẻ mặt âm trầm, đứng lên trầm giọng nói.

Vương Lâm cầm lấy vò rượu vẫn để nguyên trên bàn, đứng dậy chẳng thèm để ý tới đối phương mà đi ra ngoài. Thập Tam lấy ra một chút Hứa Yêu thạch đặt trên bàn rồi đi theo sau.

Về phần Hổ Bào thì nhìn qua đám yêu binh trong tửu lâu, cười lạnh vài tiếng rồi đi theo Vương Lâm.

Người có vẻ mặt âm trầm, vỗ bàn quát:

- Đứng lại! - Vừa nói, hắn vừa bước về phía trước, đồng thời tán phát ra một làn yêu lực mạnh mẽ bao phủ toàn bộ không gian trong tửu lâu.

Yêu khí giống như ngưng tụ thành vật thực, trong hư vô hóa thành một thành trường kiếm sắc bén, tỏa ra yêu khí nồng nặc mà hướng về phía ba người Vương Lâm.

Vương Lâm xoay người, một tia sáng lạnh lẽo trong mắt lóe lên, liếc mắt nhìn đối phương. Tay phải hắn vung nhẹ một cái, một luồng gió chợt xuất hiện khiến cho thanh trường kiếm do yêu khí hòa thành đang bay tới biến mất.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại. - Vương Lâm mở miệng nói một câu rồi ra khỏi tửu lâu.

Ánh mắt của người có nét mặt âm trầm chợt sững lại nhìn theo bóng lưng Vương Lâm mà trầm tư.

Đi ra khỏi tửu lâu, Vương Lâm cũng chẳng tới chỗ nào khác mà đi thẳng về khách sạn. Sau khi vào phòng, hắn khoanh chân ngồi xuống. Tiên lực nhanh chóng vận chuyển khắp cơ thể mà kiểm tra từng chút một.

Việc nhập ma trong tửu lâu mang tới cho hắn một cảm giác nguy hiểm. Từ trước đến nay, hắn vẫn coi thường việc này. Vì vậy mà bây giờ khi hắn bình tĩnh ngưng thần, quan sát một cách cẩn thận liền phát hiện trong cơ thể có nhiều chỗ xuất hiện ma niệm.

Mỗi khi phát hiện ra vị trí có ma niệm, Vương Lâm liền nhanh chóng khu trừ. Mãi cho đến sáng sớm hai ngày sau, tiên lực của hắn trong cơ thể lưu chuyển mấy vòng vẫn không phát hiện một chút ma niệm nào nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Vào giờ phút này, trước mặt hắn đang có ba quả cầu màu đen đang lơ lửng. Ba quả cầu đó chính là ma niệm trong cơ thể bị hắn khu trừ.

- Chỗ ma niệm này vất đi thì thật là đáng tiếc. Nếu vận dụng một cách hợp lý có thể khiến cho đạo pháp của người ta bị ảnh hưởng, khó lòng phòng bị. - Vương Lâm nghĩ tới đây liền giơ tay phải chộp một cái, nhanh chóng thu hồi ba quả cầu vào trong túi trữ vật.

- Thời hạn bẩy ngày cũng sắp hết. Yêu Tương từng nói sẽ có người đến đưa ta tới quân doanh. - Vương Lâm đang suy nghĩ chợt thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa.

Chẳng cần phải đợi lâu, thanh âm của Thập Tam đã từ bên ngoài vọng vào.

- Lão tổ! Có người cầu kiến.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói một cách bình thản:

- Vào đi.

Dứt lời, cửa phòng được đẩy ra, Thập Tam và Hổ Bào dẫn một người đi vào trong phòng. Người này tuổi chừng bốn mươi, mặc một bộ đồ màu đen, khuôn mặt gầy gò. Hắn vừa đi vào phòng, không khí xung quanh chợt lạnh hẳn xuống.

Từ khi bước vào trong phòng, ánh mắt hắn liền tập trung nhìn về phía Vương Lâm. Sau khi đánh giá một chút, người đó liền ôm quyền, nói:

- Tham kiếm Vương thống lĩnh! Tại hạ là quản sự tham quân dưới trướng Yêu Tương đại nhân. Tuân mệnh Yêu Tương đại nhân tới đưa thống lĩnh đại nhân tới quân doanh. Nhưng trước hết, xin Vương Nghiêu lĩnh đưa ra lệnh bài.

Tay phải Vương Lâm sờ nhẹ vào túi trữ vật, trong tay hắn liền xuất hiện một cái lệnh bài bằng đồng rồi ném về phía trước.

Vị quản sự tham quân đón lấy lệnh bài. Sau khi xem xét kỹ càng liền gật đầu, trả lại. Sau đó, hắn cắn đầu ngón tay, vẽ vào không trung một bức họa. Ngay lập tức một cái trận pháp bằng máu hiện lên trước mặt hắn. Trận pháp đó cực kỳ phức tạp, nhưng trong mắt Vương Lâm vẫn có thể nhìn ra một chút dấu vết.

- Truyền Tống trận? - Vương Lâm cầm lại lệnh bài, nhỏ giọng nói.

Vị quản sự tham quân ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Vương Lâm mà nói:

- Vương thống lĩnh kiến thức hơn người. Đây đúng là truyền tống trận. Tuy nhiên nó có khác với trận pháp của các ngươi. Trận pháp này chính là do Yêu đế đại nhân tự mình nghĩ ra rồi dùng để truyền tống.

Nói xong, hắn liền đi vào trong trận pháp đỏ như máu rồi biến mất.

Vào lúc này, trong căn phòng chỉ còn lại ba người Vương Lâm. Ánh mắt Thập Tam hết sức kiên định rồi bước vào trong trận pháp trước. Chức trách của hắn chính là bảo vệ lão tổ. Cái trận pháp này rất quỷ dị nên hắn tự thân thử nghiệm trước.

Nhìn thấy hành động của Thập Tam, Vương Lâm thầm hài lòng. Hắn đứng dậy, rồi đi vào trong trận.

Hồ Bào thầm lẩm bẩm trong lòng sau đó đi theo Vương Lâm.

Tại một nơi khác, trong nháy mắt khi Vương Lâm bước ra, nhưng tiếng động kinh thiên động địa, hết sức chỉnh tề giống như sấm nổ từ bốn phương tám hướng ầm ầm truyền tới.

Thập Tam bước ra trước, ánh mắt có chút khiếp sợ. Bị thanh âm đó công kích hắn vội lui lại vài bước, sắc mặt tái nhợt. Vốn trước đó hắn đã bị thương, bây giờ lại bị sóng âm chấn động khiến cho máu huyết trong cơ thể sôi lên. Một dòng máu tươi từ trong miệng hắn phun ra ngoài.

Lại nói tới Hổ Bào, trước đó mặc dù không bị thương nhưng thân thể hắn cũng không rắn chắc như Thập Tam. Bị những làn thanh âm chấn động nhất thời hai tai ù đặc, yêu lực trong cơ thể tan rã, chạy tán loạn trong kinh mạch.

Nét mặt hắn tái nhợt. Nếu không có lão tổ bên người sợ rằng hắn đã vội vã ngồi xuống mà điều hòa yêu lực. Chỉ có điều, hắn càng cắn răng thì yêu lực trong kinh mạch lại tàng tán loạn.

Đúng lúc này, một nguồn lực ôn hòa từ bên ngoài truyền đến. Trong nháy mắt, yêu lực trong cơ thể Hổ bào như gặp được nguồn cội liền hết sức ngoan ngoãn, chỉnh đốn lại trong kinh mạch rồi trở lại bình thường.

Tay phải Vương Lâm nhấc khỏi vai Hổ Bào. Chân hắn đá nhẹ về phía trước. Một luồng tiên lực bay ra chui vào trong cơ thể Thập Tam. Sau khi lưu chuyển trong cơ thể hắn một vòng, thương thế trong cơ thể Thập Tam liền hồi phục. Vương Lâm đưa mắt nhìn xung quanh. Hắn thấy được nơi đây sử dụng đá đen để xây dựng. Chu vi của quân doanh ước chừng trăm dặm, xung quanh có tường thành bao bọc. Trên tường thành có những luồng yêu lực dao động hiển nhiên là được gia trì pháp thuật.

Vị trí Vương Lâm xuất hiện là ở giữa quân doanh. Cách hắn trăm trượng một đám yêu binh mặc giáp đen đang đứng thẳng tắp. Trên thân thể bọn họ tỏa ra từng làn yêu khí nhìn chẳng khác gì những pho tượng Ma thần.

Cứ một ngàn yêu binh xếp thành một đội. Vào lúc này, hơn mười đội yêu binh đang đứng chỉnh tề, trang nghiêm, vây quanh vị trí của Vương Lâm mà tỏa ra sát khí nồng nặc.

Sát khí của vạn người tỏa ra nào có phải chuyện tầm thường. Nhất là vạn người này không có người nào mà yêu lực lại kém hơn tam thập giáp. Thậm chí có người còn vượt qua cả trăm.

Ngoại trừ việc đó ra, cả vạn người ở đây đều đã trải qua sa trường. Trong tay mỗi người đều có vô số tính mạng ngã xuống. Vì vậy mà sát khí qua bao ngày tháng tích tụ đã thâm nhập vào trong xương tủy.

Trong bầu không khí tràn ngập sát khí hoàn toàn yên tĩnh.

Vào lúc này, một vạn ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía một người. Ánh mắt của bọn họ có thêm sát khí ngưng tụ nên chẳng khác gì một vạn thanh phi kiếm cùng chỉ về một hướng.

Vương Lâm đứng ở trung tâm hết sức bình thản, không có chút gì e ngại. Đáp lại một vạn ánh mắt là ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 548: Sự im lặng đáng sợ.

Mới vừa rồi khi hắn vừa từ trong pháp trận đi ra, một vạn yêu binh mặc giáp đen cùng hét lên. Tiếng hét ẩn chứa yêu lực và sát khí khiến cho uy lực của nó chẳng kém gì một tu sĩ Anh Biến rống lên vậy

Quản sự tham quân trong mắt thoáng hiện lên một chút châm biếm. Hắn ho khan vài tiếng rồi nhìn hắc giáp yêu binh xung quanh, quát:

- Tư Mã thống lĩnh ở đâu?

Lời vừa dứt, lập tức từ xa có tiếng vó ngựa vọng tới. Chỉ thấy một con cự thú màu đen có một cái sừng lao đến. Tốc độ của nó cực nhanh làm cuốn lên một đám bụi đất. Giống như một làn sóng đang ùa tới.

Trên lưng con thú có một người đang đứng. Người đó mặc một bộ giáp đen phủ kín toàn thân, bên ngoài có một ít đồ họa màu bạc. Đầu hắn được bịt kín bởi một cái mũ đen, toàn thân tỏa ra sát khí rất mạnh. Từ ngoài nhìn vào, cả người hắn chỉ lộ có một đôi mắt mà thôi.

Trong phút chốc khi xuất hiện trước mặt Vương Lâm, hắn hơi giật mình. Nhưng ngay lập tức luồng sát khí rất đậm tỏa ra từ người hắn nhanh

chóng che lấp.

Khi người đó tới, đám yêu binh xung quanh lập tức tách ra để lộ một con đường dẫn thẳng tới mặt Vương Lâm. Cách khoảng ba mươi thước, con thú dưới chân hắn liền rống lên một tiếng rồi dừng lại. Tuy nhiên, dù nó đã dừng lại nhưng bụi đất vẫn tiếp tục lan về phía trước.

Quản sự tham quân vung tay áo, lập tức một cơn cuồng phong xuất hiện, thổi bay đám bụi đất. Hắn nhìn người vừa mới xuất hiện nói:

- Đây là tân thống lĩnh. Tư Mã phó thống lĩnh! Ngươi tới bái kiến đi. - Hắn cố ý nhấn mạnh vào chữ phó một cái.

Người mặc hắc giáp, âm trầm liếc mắt nhìn Vương Lâm rồi nói:

- Tư Mã Viêm ra mắt thống lĩnh.

Thần thái Vương Lâm bình thản, liếc mắt nhìn người đó, nói:

- Tái kiến.

Tư Mã Viêm hừ lạnh một tiếng, tháo chiếc mũ xuống. Khuôn mặt đó đúng là người có vẻ mặt âm trầm trong tửu lâu.

Ánh mắt của quản sự tham quân có chút gì đó khó lường ôm quyền với Vương Lâm rồi nói:

- Vương thống lĩnh! Đến đây, tại hạ xin cáo từ trở về phục mệnh Yêu tương đại nhân.

Vương Lâm mỉm cười nói:

- Không tiễn! Quản sự đại nhân.

Quản sự tham quân mỉm cười gật đầu. Hắn đi vào trong trận pháp rồi biết mất. Sau khi hắn rời khỏi, quân doanh hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có những tiếng hít thở dồn dập bốn phía.

Tư Mã Viêm lãnh đạm nhìn Vương Lâm, nói:

- Thống lĩnh đại nhân! Hắc Giáp quân có một vạn yêu binh. Ngoại trừ sáu người hôn mê bất tỉnh không thể ra ngoài. Tất cả đều có mặt ở đây.

Thần sắc Vương Lâm vẫn thản nhiên, bình thản nhìn yêu binh đang đứng xung quanh. Trong mắt họ, hắn nhìn thấy một sự khinh thường và đối địch. Một tia sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm chợt hiện lên, chậm rãi nói:

- Tất cả đều lui ra ngoài đi.

Một vạn yêu binh không hề có một người di chuyển. Ánh mắt bọn họ tập trung về phía Tư Mã Viêm.

Tư Mã Viêm không mở miệng, bọn họ sẽ không nghe theo bất cứ lời nói của người nào. Cho dù người đó là tân thống lĩnh.

Vương Lâm cũng chẳng để ý tới đám yêu binh xung quanh. Hắn đi thẳng qua mười đội hình. Thập Tâm và Hổ Bào bám sát theo sau. Sắc mặt hai người âm trầm, không nói một tiếng nào.

Sau khi ba người đi rồi, đám yêu binh phát ra những tiếng cười ha hả, tỏ rõ sự khinh miệt và coi thường. Chỉ có Tư Mã Viêm là không cười. Hắn không hiểu được nhiều lắm về vị tân thống lĩnh này. Hắn tự hỏi nếu bản thân gặp phải việc này chắc chắn sẽ không thể bình thản như vậy mà phải đại náo một lúc.

- Tất cả đều lui ra, tiếp tục thao luyện. - Tư Mã Viêm cau mày, nói. Thanh âm của hắn rất thấp nhưng khi vọng vào tai đám yêu binh lại

chẳng khác gì tiếng sấm. Một vạn yêu binh lập tức chỉnh tề quay về phía sau. Mười đội hình bắt đầu diễn luyện.

Trong quân doạnh ở đây, ngoại trừ một số binh doanh ra còn có một căn phòng đơn giản. Chỉ có điều bên ngoài căn phòng đó có trận pháp bảo hộ. Bên cạnh căn phòng có cắm một lá cờ màu đen đứng trang nghiêm. Trên lá cờ đó có thêu hai chữ Tư Mã bằng kim tuyến.

Hiển nhiên, căn phòng này chính là chỗ ở của Tư Mã Viêm. Bên cạnh đó còn có một số dấu vết kiến trúc. Rõ ràng là nơi đây trước kia không phải chỉ có một căn phòng.

Hổ Bào nhìn quang cảnh trước mắt, tai hắn nghe thấy đám yêu binh cười nhạp phía sau, nét mặt âm trầm, tức giận nói:

- Lão tổ! Đám yêu binh khinh người quá đáng.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói một cách bình thản:

- Không cần phải để ý tới. Nơi đây không có chỗ cho chúng ta ở thì ngồi ngoài trời cũng được. - Hắn vừa nói vừa tìm kiếm một vị trí trống trải, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp.

Hổ Bào cố kìm nén cơn tức, quay đầu nhìn về phía đám yêu binh đang tản ra. Sau đó, hắn hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống bên trái của Vương Lâm.

Nét mặt Thập Tam vẫn âm trầm, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước. Hắn không để ý tới việc bị yêu binh coi thường. Hắn biết rằng chỉ cần Vương Lâm ra lệnh một câu là cho dù mất mạng hắn cũng chẳng hề do dự mà ra tay.

Thập Tam khoanh chân đi tới ngồi xuống phía bên phải Vương Lâm. Hắn nhắm hai mắt lại tu hành thần thông luyện thể của tộc Cự Ma.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong nháy mắt màn đêm đã buông xuống. Trong suốt khoảng thời gian đó, đám yêu binh trong quân doanh liên tục hò hét, thao luyện. Bọn họ lấy thực chiến cùng với phối hợp trận pháp là chính. Khi có yêu binh gào thét đi qua bên người Vương Lâm, ánh mắt của hắn chỉ có một sự khinh miệt.

Việc này đối với Vương Lâm cũng chẳng có gì ảnh hưởng. Hắn vẫn thản nhiên ngồi đó.

Thập Tam cũng làm theo Vương Lâm. Hắn nhắm mắt ngồi đó. Mặc dù trong lòng có mấy lần suýt nữa không giữ được bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn có thể cố gắng ngăn chặn.

Chỉ có Hổ Bào là cả ngày cơ bản không thể tĩnh tâm ngồi yên. Ánh mắt hắn âm lãnh để ý tới đám yêu binh.

Đối với Vương Lâm, không chỉ nét mặt của hắn bình thản mà ngay cả trong lòng cũng hết sức thản nhiên. Trong cả ngày, tuy nói là hắn ngồi đấy, nhưng thần thức của hắn vẫn quan sát tất cả hoạt động của cả vạn người.

Mỗi một đội khoảng ngàn người đều có một Thống đội. Mười Thống đội chính là tâm phúc của Tư Mã Viêm. Về phần sáu tên yêu binh trong tửu lâu tuy tu vi giống như những cũng hiển nhiên là người có uy vọng trong quân doanh.

Sở dĩ hắn không vội vã ra tay là bởi vì hắn hiểu rất rõ quy tắc trong Cửu quận yêu binh của Yêu Linh chi địa. Sự hiểu biết đó chính là nhờ La Vân đưa cho xem ghi chép của tổ tiên.

Cửu quận yêu linh đều lấy quân pháp làm cơ bản, hoàn toàn khác với tu chân giới. Ở đây, trừ phi có tu vi thông thiên, có thể cùng với Yêu Đế đánh một trận ra, nếu không nhất định phải tuân thủ quân quy.

Phàm là người đi vào Yêu Linh chi địa đều phải tham gia tuyển để dung nhập vào trong Cửu quận, nắm giữ binh quyền. Chỉ có như vậy mới có chỗ đặt chân ở đây. Nếu không một mình một người mà làm đối thủ của mấy vạn yêu binh thì cuộc chiến đó chẳng cần phải đánh. Mặc dù tu vi của yêu binh không cao, nhưng trong đó cũng có một số cao thủ. Mặt

khác, yêu binh am hiểu trận pháp. Bọn họ thường sử dụng các loại trận pháp quỷ dị khó lường để giết địch.

Tuy nhiên cũng có người giết được nhiều yêu binh thì chắc chắn sẽ dẫn ra đô thống, cường giả cấp bậc Yêu Tương xuất hiện. Tới khi đó, tu sĩ chỉ có một mình không thể nào còn đặt chân lên đây được nữa. Chỉ có thể nhanh chân trốn đến quận khác. Nhưng nếu hành vi vẫn cứ tiếp tục thì chỉ có thể tiếp tục đào tẩu như trước. Cuối cùng trong Yêu Linh chi địa một bước cũng khó mà đi được. Chỉ có thể bế quan tiềm tu. Nhưng mà như vậy thì không có chiến công không thể có được cơ hội dung hợp Cổ yêu.

Tất cả những nguyên nhân đó khiến cho tu sĩ đi vào yêu linh chi địa đều tìm mọi cách để có được chức vụ trong quận. Mà như thế thì nhất định phải coi giữ quân quy. Nếu mà phản lại quân quy sẽ mất đi tất cả mọi thứ.

Đối với điểm này, Vương Lâm vô cùng rõ ràng. Nếu hắn ra tay ngay để chỉnh đốn khó tránh khỏi giết người. Hơn nữa, đám yêu binh môt khi đã tin tưởng một người nào đó thì cho dù có giết người cũng không giải quyết được vấn đề. Cuối cùng chính bản thân mình lại vi phậm quân quy, không thể chỉnh đốn thành công.

Rất nhiều tu sĩ có đại thần thông tới đây đều thất bại. Dù sao thì hơn một ngàn người đi vào đây, sau khi trải qua một số trận đấu chỉ có thể có được một số ít người đứng vững.

Trong đó một số tu sĩ có tính tình tương đối táo bạo. Gặp phải yêu binh không nghe lời liền ra tay ngay. Dù sao thì trong chín quận của yêu linh chi địa mà nói tu sĩ cũng là người đến từ bên ngoài. Trong chín quận thì mỗi quận đều có một Yêu đế. Vì vậy mà khi những người từ bên ngoài tới nhận chức vụ đều có thêm một cái quy định.

Một người không nghe hiệu lệnh thì có thể đem người đó ra để khiển trách. Nhưng mười người không nghe thì sao?

Mười người ở đây bao hàm ý nghĩa rất rộng. Có hể nói là mười người trong một tiểu đội... Hoặc có thể tới mười tiểu đội...

Vì vậy mà Vương Lâm cũng không nóng vội. Lúc này, hắn chẳng khác gì một người thợ săn đang chờ đợi cơ hội. Một khi nắm được cơ hội, hắn sẽ ra tay chỉnh đốn tất cả mọi thứ.

Thời gian cứ thể trôi đi, Vương Lâm ngồi trên khoảng đất trống cũng đã được ba ngày. Trong ba ngày đó, Thập Tam vẫn hoàn toàn tỉnh tảo. Hai ngày trước, Vương Lâm đã đưa cho hắn một cái ngọc giản để hắn ghi nhớ tất cả nọi dung trong đó.

Nhưng Hổ Bào thì càng lúc càng không giữ được bình tĩnh. Thời gian ba ngày, càng lúc càng có nhiều yêu binh như không còn để ý tới ba người Vương Lâm nữa. Trong mắt bọn họ Nghiêu Lĩnh mới không còn quan trọng.

Nhưng Tư Mã Viêm thì lại càng lúc càng cảm thấy khiếp sợ. Hắn vẫn cảm giác được có chuyện gì đó không thích hợp. Vị Nghiêu Lĩnh mới tới hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của hắn. Chẳng những không để ý tới chuyện tình trong quân doanh mà ngay cả nói cũng không nói. Cả ngày chỉ khoanh chân ngồi đó.

Hai tên người hầu bên cạnh đối phương có một tên đã vô cùng tức giận, ánh mắt ngập sát khí. Điều đó khiến cho Tư Mã Viêm càng cảm thấy sợ hãi. Hắn không sợ đối phương ra tay, không sợ đối phương tức giận, không sợ đối phương quản lý quân doanh. Tất cả những chuyện đó, hắn đều có biện pháp khiến cho đối phương nản mà tự lăn ra khỏi đây. Cái mà hắn cảm thấy sợ chính là cảm giác nhìn không thấu này.

- Vị thống lĩnh mới này cuối cùng đang nghĩ cái gì? - Tư Mã Viêm ngồi trong căn phòng của hắn. Phía bên dưới có bảy đến tám thống đội.

- Thống lĩnh đại nhân! Hai người Từ U và Chu Khải ngày thường vẫn rất ít khi lui tới với chúng ta. Lần này, đại nhân triệu tập lại vẫn không tới. Ngài xem? - Trong tám người, một đại hán đầu trọc lốc ngồi bên nói.

Người này mặc áo giáp đen, toàn thân toát ra một sự uy nghiêm. Trên đầu của hắn có một ký hiệu con bọ cạp. Thoáng nhìn con bọ cạp đó hết sức quỷ dị. Bất chợt mới nhìn chẳng khác gì một vật sống.

Tư Mã Viêm vuốt vuốt mi tâm. Ba ngày nay hắn cảm giác chẳng khác gì một năm. Vương Lâm càng trầm tĩnh, hắn lại càng có cảm giác nguy hiểm.

- Hai người đó để sau. Hôm nay, ta triệu tập các ngươi đến đây là muốn nghe các ngươi nhận xét về vị thống lĩnh mới như thế nào. Ở đây đều cùng một nhà, các người cứ nói thẳng. - Tư Mã Viêm trầm giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 549: Lập uy.

- Có cần phải ý kiến hay không? Người này chắc chắn là một tên phế vật, không cần phải để ý tới. - Một nam tử trẻ tuổi tỏ vẻ khinh miệt đối với thống lĩnh mới. Trong lòng hắn có chút xem thường. Chuẩn xác mà nói thì hắn chẳng hề coi bất cứ người nào từ bên ngoài tới ra cái gì.

- Tôn thống đội nói sai rồi. Thống lĩnh mới chắc chắn là người có tâm cơ thâm trầm. Mấy ngày nay có thể ngồi im tại chỗ, không hề mất bình tĩnh thì chắc chắn là một người phi thường. - Một lão già tóc hoa râm ngồi bên dưới Tư Mã Viêm trầm giọng nói. Người này tuy nói nhiều tuổi, nhưng bộ giáp đen trên người lại tạo ra một sự vững chãi.

Tôn thống đội hừ nhẹ một tiếng, bất mãn nói:

- Ngươi đề cao hành động của hắn quá mức rồi.

Dưới sự quan sát của Vương Lâm thi thoảng lại có người lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không đưa ra được một quyết định thống nhất. Tư Mã Viêm day day trán, nói:

- Được rồi! Các ngươi nhớ lấy. Mấy ngày tới không nên trêu chọc tới hắn. Để một thời gian nữa ta xem hắn còn có thể bình tĩnh được nữa không. Chỉ cần hắn chủ động xuất ra thì chúng ta sẽ có đối sách.

Thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt, Vương Lâm đã ngồi trong quân doanh được nửa tháng. Trong nửa tháng đó, hắn không hề có bất cứ một cử động. Mỗi ngày đều nhắm mắt thổ nạp. Quân doanh giống như trở thành một nơi để cho hắn tu luyện.

Tâm lý của Thập Tam cuối cùng cũng được bình thản, cùng với Vương Lâm thổ nạp.

Chỉ có điều Hổ Báo thì cơn tức giận trong lòng càng lúc càng tăng lên. Nếu không phải hắn có sự e ngại thì đã nổi khùng mà xuất hồn phiên ra đại chiến một lúc.

Vương Lâm trầm lặng khiến cho hơn vạn yêu binh ở đây càng thêm khinh miệt. Đối với tất cả những việc đó, Vương Lâm ngoảnh mặt làm

ngơ.

Đến một ngày, trong quân doanh, Tôn thống đội dẫn một đội ngàn người thao luyện đi qua vị trí của Vương Lâm. Lúc này, ánh mắt của Tôn thống đội không hề che giấu sự khinh miệt đối với thống lĩnh mới. Vì vậy mà khi đi ngang qua, hắn phun một bãi nước bọt, làm càn nói:

- Phế vật!

Đội yêu binh thấy động tác của thống đội và lời nói liền cười rộ. Trong tiếng cười tỏ rõ sự mỉa mai.

Trong nháy mắt khi giọt nước bọt rơi xuống, Vương Lâm mở hai mắt. Ánh mắt của hắn hết sức bình thản, từ tốn nói:

- Tôn thống đội! Ngươi nói cái gì?

Tôn thống đội ngẩn người. Từ khi đến đây đã nửa tháng, đây là lần đầu tiên Vương Lâm mở miệng nói chuyện. Hắn cười lạnh trong lòng, nói một cách khinh miệt:

- Lão tử vừa mới nói hai chữ "phế vật".

Giọng nói của hắn cuồng vọng, không hề có chút kiêng nể. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn nhếch miệng cười nhạt. Tay phải hắn giơ lên cao chộp một cái. Nhất thời trong không trung chợt xuất hiện một nguồn lực vô hình.

Thân thể Tôn thống đội lập tức bị thứ lực vô hình đó trói buộc. Nó không hề dừng lại, tiếp tục vượt qua khoảng cách mà lan tới khiến cho Tôn thống đội biến sắc, cố gắng giẫy dụa. Nhưng mặc cho hắn có giẫy thế nào, tán phát yêu lực đến đây thì thân thể vẫn bị nguồn lực đó kẹp chặt, không hề buông lỏng.

Trong nháy mắt, thân thể hắn liền bị Vương Lâm túm chặt. Cổ tay Vương Lâm chộp thẳng vào cổ hắn.

- Ngươi... - Trong nháy mắt, khuôn mặt Tôn thống đội đỏ bừng. Cảm giác cánh cửa tử vong hiện lên ngay trước mặt hắn.

Mặc dù như vậy thì hắn vẫn cố dùng ánh mắt căm hận mà nhìn Vương Lâm. Hắn không tin vị thống lĩnh mới này dám giết mình. Tuy nhiên, tới lúc này, hắn có một sự e ngại đối với tu vi của đối phương. Bởi người ta giơ tay lên một cái, hắn liền không hề có lực hoàn thủ. Tu vi thế này, cho dù là Tư Mã thống lĩnh cũng không thể làm được.

Thấy thống đội bị bắt, một ngàn Hắc Giáp yêu binh liền ầm ầm xông tới. Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, nhẹ giọng nói:

- Thập Tam! Điều thứ tám trong quân quy của Thiên Yêu quận. Đọc lên.

Trong mấy ngày qua, Thập Tam chăm chú ghi nhớ nội dung ngọc giản. Vào lúc này, nghe Vương Lâm nói vậy, hắn liền mở miệng:

- Người dưới xúc phạm cấp trên. Chém.

Thân thể Tôn thống đội chợt run lẩy bẩy, trong lòng có cảm giác không ổn. Hắn cố gắng giẫy dụa để mở miệng, nhưng tay Vương Lâm đã nắm chặt lấy cổ khiến cho bản thân không thể thốt ra lấy một lời.

Một tia sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm lóe lên, hắn nhếch mép mỉm cười. Tay phải khẽ dùng sức lập tức có tiếng rắc vang lên. Tôn thống đội không kịp kêu lên một tiếng liền bị Vương Lâm bóp nát cổ. Cùng lúc đó, tiên lực của Vương Lâm cuồn cuồn tản ra chui vào trong cơ thể người đó, phá hủy tu vi của đối phương.

Cho đến tận lúc chết, ánh mắt Tôn thống đội vẫn không thể tin được vào sự thật tàn khốc. Hắn không ngờ được vị thống lĩnh mới lại có can đảm hạ sát thủ.

Nắm được thi thể của người này, Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Nhất thời, từng đạo yêu khí từ thất khiếu của các xác bay ra rồi bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể. Tất cả sự việc diễn ra gần như chỉ trong khoảng

thời gian Thập Tam mở miệng, Vương Lâm liền không hề do dự mà giết người.

Vào lúc này, yêu binh đang lao đến đều dừng lại, ánh mắt tức giận. Cũng có một số người thông minh liền lập tức thay đổi suy nghĩ về Vương Lâm.

Thuận tay ném thi thể Tôn thống đội về phía trước, Vương Lâm lạnh lùng nhìn về đám yêu binh trước mặt không nói tiếng nào.

Cái thi thể rơi đánh bịch một nhát trước người đội yêu binh. Nhìn đôi mắt chết mà không nhắm được của Tôn thống đội, đám yêu binh càng thêm tức giận. Trong đám yêu binh lập tức có người hét lớn:

- Các huynh đệ! Báo thù cho thống đội.

Lời nói vừa dứt, trong ngàn người liền có một nửa lao ra, đồng thời rống lên giận dữ. Bọn họ chẳng hề do dự mà lao tới. Toàn thân mỗi yêu binh phát ra yêu khí, ánh mắt coi Vương Lâm chẳng khác nào kẻ địch.

Những tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm càng mạnh. Hắn thốt lên nhẹ nhàng:

- Cấp dưới phạm thượng...

Khóe miệng hắn điểm một nụ cười rồi đưa tay vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời, kiếm tiên xuất hiện trong tay. Tay hắn phất nhẹ một cái, một đạo kiếm quang giống như xẻ đôi bầu trời lóe lên. Cùng lúc đó, loan đao cũng bám sát theo sau mà lao vào trong đám yêu binh.

Những tiêng kêu thảm thiết nhanh chóng vang lên. Kiếm quang của kiếm tiên đi đối phó với đám yêu binh có tu vi tương đương với Kết Đan kỳ chẳng khác gì trở bàn tay. Về phần loan đao, mỗi lần nó hiện lên liền có một cái đầu yêu binh rơi xuống đất.

Sự rối loạn ở đây nhanh chóng bị các đội yêu binh khác phát hiện. Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía thống đội của mình. Chín thống đội khác trong quân doanh vội vàng chạy tới đây. Phía sau bọn họ là đám yêu binh cũng ầm ầm kéo tới.

- Dừng tay! - Trong số chín thống đội lập tức có người gầm lên.

Khoảng cách trăm dặm vốn không xa vì vậy mà không mất nhiều thời gian, trước mặt Vương Lâm bụi đất bay lên mù mịt bởi sự xuất hiện của chín ngàn yêu binh.

Vương Lâm cũng chẳng thèm để ý. Hai tay hắn duỗi ra, tiên lực trong cơ thể cùng với yêu lực tạo thành một dòng suối chảy phát ra một lực hút rất mạnh. Nhất thời, yêu lực trong cơ thể mấy trăm yêu binh bị giết chết bay ra rồi vọt về phía Vương Lâm. Thoáng cái đã bị hắn hút vào trong cơ thể.

Yêu lực dầy đặc phiêu tán trong thiên địa hình thành một con lốc xung quanh vị trí của Vương Lâm. Cho đến khi chín ngàn yêu binh tới gần thì Vương Lâm cũng đã hấp thu toàn bộ yêu lực. Tay phải hắn giơ lên điểm một cái vào hư không, kiếm tiên và loan đao liền quay trở về, xoay quanh đầu hắn mà phát ra những tiếng ngân vang dội.

Gần như chỉ trong chốc lát, một ngàn yêu binh của Tôn thống đội liền chỉ còn có một nửa. Một nửa còn lại đã chết sạch. Nhưng người còn sống sót đều lui ra phía sau. Sự tức giận trong mắt bọn họ đã biến mất, thay thế vào đó chỉ có sát khí và một dấu ấn sợ hãi thật sâu.

Chín thống đội mặc Hắc giáp nhanh chóng đi tới gần Vương Lâm. Ánh mắt của bọn họ liền chú ý tới thi thể của Tôn thống đội.

Chín ngàn yêu binh nhanh chóng tản ra, vây quanh Vương Lâm. Toàn thân bọn họ tỏa ra sát khí nồng đậm, tràn ngập bốn phía. Bọn họ cũng không chỉ vây quanh một cách bình thường mà còn sắp xếp thành một loại trận pháp mà tập trung về phía Vương Lâm.

Thập Tam và Hổ Bào lập tức đứng lên, ánh mắt lóe lên sự lạnh lẽo. Nhất là Hổ Bào, hắn liếm liếm môi xuất ra hồn phiên. Hắn đưa mắt nhìn Vương Lâm vẫn khoanh chân ngồi ở đó, từ đầu đến giờ chưa hề đứng lên. Vào lúc này, bị chín ngàn yêu binh vây quanh, nét mặt hắn vẫn bình thản, nói:

- Các ngươi cũng muốn làm cái chuyện cấp dưới xúc phạm cấp trên?

Chín vị thống đội đều cảm thấy ớn lạnh. Trên mặt đất, vết máu của yêu binh vẫn còn chưa khô. Những cánh tay cụt rồi đầu lâu văng đầy đất. Tất cả quang cảnh trước mắt khiến cho suy nghĩ của bọn họ về Vương Lâm có một sự thay đổi rất nhiều. Nhất là vào lúc này, nghe đối phương nói, bọn họ liền đưa mắt nhìn nhau mà im lặng.

Cũng vào lúc đó, một tiếng gầm giận dữ từ xa vọng đến. Chỉ thấy Tư Mã Viêm giống như một cơn cuồng phong vọt tới. Hắn phóng qua vô số yêu binh mà xuất hiện ngay trước mặt. Nhìn thấy hài cốt và vết máu trên mặt đất, sắc mặt hắn lại thêm âm trầm.

Vừa rồi, hắn đang ngồi đả tọa thì nhận được tin báo quân danh xảy ra hỗn loạn liền lập tức thu công. Tuy nhiên hắn cũng không ra mặt mà sử dụng bí thật để báo cho quản sự tham quân. Chờ tới khi Vương Lâm bị vây quanh, hắn mới đi ra.

- Thống lĩnh đại nhân. Không cần biết nguyên nhân gì, nhưng sau khi ngươi giết Tôn thống đội, rồi lại trảm sát yêu binh thì ta không thể bỏ qua việc này. - Tư Mã Viêm trầm giọng nói.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, mỉm cười nói:

- Thập Tam! Đọc điều thứ mười ba của quân quy Thiên Yêu quận.

Thập Tam lập tức nói:

- Náo loạn quân doanh, vây khốn cấp trên, trong vòng ba mươi nhịp hô hấp phải lùi. Nếu không...Chém.

- Đọc điều thứ hai của quân quy Thiên Yêu quận.

- Nếu chưa được phép mà đã tự tiện dùng Tru Tiên trận với người bên trong thì trong vòng hai mươi hô hấp cũng phải giải tán. Nếu không gặp phải tội lớn.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Trái ngược với hắn, Tư Mã Viêm thì lại càng thêm âm trầm. Hắn hiểu ngay, người trước mắt cả tháng sở dĩ ngồi im chính là để đợi một cơ hội. Khi nắm được cơ hội đó liền khiến cho người ta không thể không phục.

Trong số chín vị thống đội liền lui lại phía sau. Ba người đó nhìn nhau đều nhận ra sự e ngại trong mắt đối phương. Cái việc thống lĩnh tranh giành này bọn họ không muốn tham gia.

- Thập Tam! Đếm! - Vương Lâm nhắm hai mắt, chẳng thèm để ý tới Tư Mã Viêm.

Ánh mắt Thập Tam hết sức bình tĩnh:

- Đã hết mười ba nhịp. Chỉ còn mười sáu, mười lắm, mười bốn, mười ba....

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 550: Diêu Tích Tuyết.

-Tản ra! - Tư Mã Viêm nghiến răng, nghiến lợi quát. Lời nói cả hắn trong quân doanh chính là lệnh.

Chín ngàn yêu binh lập tức quay lại mà tản ra. Thế trận được lập ra để bao vây nhanh chóng bị phá vỡ, không còn tồn tại.

Vào lúc này, ở giữa quân doanh, một luồng ánh sáng đỏ như máu chợt lóe lên. Thân hình gầy gò của quản sự tham quân từ từ xuất hiện. Hắn cũng không phải tới một mình. Phía sau hắn còn có một lão già mặc áo bằng vải bố. Mái tóc của lão bạc trắng, phất phơ bay trong gió. Lão đứng đó mà khiến cho tất cả mọi thứ bị lu mờ.

Trong nháy mắt khi lão già xuất hiện, Vương Lâm mở hai mắt. Ánh mắt hắn xuyên qua đám yêu binh trước mặt mà nhìn về phía lão già.

Ánh mắt của lão già cũng nhìn về phía Vương Lâm.

Khi ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, tâm thần của Vương Lâm hơi chấn động rồi trở lại bình thường. Trong cơ thể đối phương hắn cảm nhận được có tới bốn cái phong ấn.

Thân thể lão già cũng hơi run, ánh mắt lóe lên một tia sáng mà trong lòng cảm thấy khiếp sợ. Đối phương chỉ liếc mắt một cái mà phong ấn trong cơ thể hắn suýt nữa bị phá vỡ.

Sau khi quản sự tham quân xuất hiện liền lóe lên một cái, chẳng khác gì thuấn di mà xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Lão già theo sau cũng đồng dạn như vậy.

Khuôn mặt gầy gò của quản sự tham quân sau khi nhìn bộ hài cốt trên mặt đất vẫn bình thản.

- Tham quân đại nhân. Thống lĩnh vô cớ giết chết Tôn thống đội, lại giết thêm năm trăm yêu binh. Tất cả mọi chuyện có mọi người xung quanh chứng kiến. - Tư Mã Viêm đứng một bên nói.

Vương Lâm vung tay phải lên một miếng ngọc giản liền bay ra. Quản sự tham quân đón được rồi cúi đầu nhìn xuống. Yêu lực của hắn mới chảy ra ngay lập tức trong đầu xuất hiện một loạt hình ảnh. Những hình ảnh đó chính là sự việc vừa diễn ra.

Quản sự tham quân liếc nhìn Vương Lâm một cái thật sâu. Chút khinh thường ban đầu đối với Vương Lâm hoàn toàn biến mất. Thậm chí, bây giờ hắn còn có ý kết giao. Thủ đoạn của Vương Lâm có thể nói là hoàn toàn chiếm được tiên cơ, lúc nào cũng nằm trong thế bất bại. Hắn nở nụ cười, nói:

- Vương thống lĩnh! Đã quấy rầy rồi. Việc này, tại hạ sẽ bẩm báo với Yêu Tương đại nhân. Đối với kẻ phạm thượng hậu quả như thế là điều tất nhiên. - Hắn vừa nói vừa ôm quyền với Vương Lâm rồi mỉm cười cáo lui. Cái lão già đi bên cạnh cũng ôm quyền nói với Vương Lâm:

- Vương thống lĩnh tu vi kinh người. Tại hạ bội phục. - Đợi hai người đi khỏi, Tư Mã Viêm trầm lặng một lúc rồi cung kính nói với Vương Lâm:

- Việc này là do mạt tướng lỗ mãng, mong thống lĩnh không trách. - Hắn vừa dứt lên, ánh mắt đám thống đội đứng bên có chút ngạc nhiên. Một người trong số đó hơi do dự một chút rồi mở miệng nói:

- Việc này thuộc hạ cũng có chút lỗ mãng. - Ngay sau đó, tất cả đám thống đội đều nói như vậy. Cuối cùng thì mọi việc cũng chấm dứt. Tới

thời điểm này cho dù người ngu cũng nhận ra thủ đoạn của Vương Lâm.

Vị thống lĩnh mới đã không ra tay thì thôi. Một khi ra tay thì nhanh như chớp. Nếu tiếp tục ương bướng nữa thì không chừng đến một ngày nào đó chuyện Tôn thống lĩnh còn có thể tiếp diễn. Hơn nữa, tu vi của thống lĩnh chỉ sợ rằng cho dù Tư Mã Viêm có ra tay cũng không thể thủ thắng. Vì vậy mà phần lớn mọi người đều thỏa hiệp.

Vương Lâm đứng thẳng người, tay phải nhấn một cái lên mặt đất. Nhất thời, trong quân doanh chợt phát ra nhưng tiếng rung chuyển ầm ầm. Mặt đất giống như một con rồng đang quẫy mình thụt xuống một chút. Bùn đất dưới chân Vương Lâm giống như một con suối bắt đầu phun lên. Bụi đất bốn phía bay mù mịt, che khuất cả không gian.

Gần như trong nháy mắt, một ngôi lầu bằng bùn đất chui lên, sừng sững trên mặt đất. Đó là một ngôi lầu có hai tầng, màu sắc đơn điệu. Tuy nhiên, thoáng nhìn qua cảm giác nơi đó có một sự uy nghiêm.

Nhấc tay một cái đã tạo ra được một tòa lầu trong quân doanh. Pháp thuật như thế không chỉ chấn nhiếp đám người Tư Mã Viêm mà cả chín ngàn yêu binh cũng không ngoại lệ.

- Tất cả lui ra đi. - Vương Lâm bình thản nói một câu rồi xoay người đi vào căn lầu.

Thập Tam bám sát theo sau. Còn Hổ Bào thì sau khi cười lạnh liếc mắt nhìn tất cả mọi người mới xoay người bước đi. Trong lòng hắn vô cùng sảng khoái. Bao nhiêu kìm chế trong quá khứ vào lúc này đã hoàn toàn biến mất. Sự sùng kính trong lòng Vương Lâm càng tăng thêm.

Đợi sau khi ba người Vương Lâm bước vào trong lầu, Tư Mã Viêm nắm chặt tay, không nói tiếng nào xoay người rời đi.

Chín vị thống đội còn lại sau khi nhìn nhau, trong lòng đều có quyết định riêng mà lui đi.

Từ hôm đó, trong tám thống đội tiếp xúc với Tư Mã Viêm, ngoại trừ Tôn thống đội đã chết ra cũng chỉ còn có ba người vẫn tiếp tục giữ mối quan hệ. Bốn người còn lại thì từ từ bất hòa, xa lánh Tư Mã Viêm.

Từ ngày đó, trong quân doanh của Hắc Giáp quân, trong lòng đám yêu binh hình ảnh của Vương Lâm từ từ rõ ràng.

Từ khi Vương Lâm trở thành thống lĩnh tới nay chưa hề ra lệnh. Nhưng sự uy nghiêm của hắn cùng với hành động quyết đoán đã tạo ra uy danh của bản thân.

Bên trong Cổ Yêu thành có mười sáu quân doanh, tất cả đều mặc Hắc Giáp. Chỉ có ở những địa phương nhỏ mới có sự khác biệt. Vào lúc này,

trong quân doanh thứ ba, Diêu Tích Tuyết đang khoanh chân ngồi trong phòng.

Đêm khuya, Diêu Tích Tuyết chợt mở hai mắt. Trong đôi mắt nàng lóe lên một tia sáng. Ngoài cửa sổ, bóng trăng đang tỏa ánh sáng tím ngắt xuống mặt đất. Tối hôm nay ở trong Yêu Linh chi địa chính là thời điểm cứ nửa năm một lần mặt trăng tỏa sáng rực rỡ nhất. Nghe đồn vào ngày này chính là lúc mà thiên địa giao hòa.

Còn về phần cụ thể như thế nào thì không người nào hiểu. Lời đồn đó cũng là từ xa xưa truyền lại. Mà cũng chỉ có một câu như thế, không có lời giải thích rõ ràng. Nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy. Sau khi tỏa thần thức ra xem xét xung quanh, liền đưa tay sờ vào túi trữ vật. Ngay lập tức, trong tay nàng xuất hiện một cái la bàn màu đỏ. Nhìn chiếc la bàn, ánh mắt nàng có chút do dự.

- Nơi đó ta đã đi ba lần, nhưng mỗi lần đều dừng lại đúng vị trí đó. Phụ thân đã từng nói muốn tiến vào nơi đó thì tu vi ít nhất phải đạt tới Vấn Đỉnh kỳ. Nếu theo kế hoạch mà phụ thân đã vạch ra cho ta thì ta ở đây hấp thu đủ yêu lực. Sau đó đột phá lên cảnh giới Vấn Đỉnh kỳ. Đến lúc đó, có thêm sự trở giúp của Huyết Hồn đan có thể nắm chắc tám phần thành công. Nhưng thủy triều lần này không ngờ lại xuất hiện cái lệnh bài đó. - Đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, cầm la bàn trong tay mà nét mặt trầm ngâm.

- Năm đó, phụ thân và đám người Thiên Vận tử tiến vào Yêu Linh chi địa đã hỏi được từ miệng Yêu Đế. Lúc ấy, người cũng không kịp xem qua mà cùng với đám người Thiên Vận tử đi tới vực sâu nơi thủy triều.

Qua mấy năm suy đoán của phụ thân thì nơi đó có sáu phần là sự thật. Ta thử đi một lần nữa. Nếu vẫn không thể tiến vào thì chỉ còn chờ sau khi đạt tới Vấn Đỉnh kỳ rồi mới tính. Dù sao thì số lượng Huyết Hồn đan do phụ thân luyện chế, ba lần xông vào trước đã dùng mất ba viên. Bây giờ chỉ còn sáu viên. Thời gian ở đây còn rất dài không thể lãng phí được. Mỗi một viên Huyết Hồn đan là một lần có thể hồi sinh. - Ánh mắt của Diêu Tích Tuyết lộ vẻ quyết đoán. Khuôn mặt nàng vốn vô cùng đẹp vào lúc này pha trộn thêm sự kiên định càng khiến cho người khác mê mẩn. Nàng nhẹ nhàng thả la bàn ra sau đó, tay phải lại vuốt vào túi trữ vật. Trong tay liền có thêm một cây đèn.

Trên cây đèn màu trắng có khắc một vài phù văn. Trên những phù văn đó thi thoảng lại lóe lên những tia sáng giống như lồng ngực con người đang phập phồng. Nhìn qua có cảm giác vô cùng quái dị. Diêu Tích Tuyết hít một hơi thật sâu rồi bóp nát cây đèn. Trong khoảng khắc khi cây đèn vỡ vụn, từ bên trong liền bay ra một giọt máu màu lam.

Nàng không hề do dự, cắn đầu ngón tay. Sau đó, dùng máu của bản thân vẽ vào không trung một vài loại phù văn phức tạp. Sau khi phù văn xuất hiện nó liền dung hợp với giọt máu màu lam. Thoáng cái, Diêu Tích Tuyết liền nắm lấy đạo phù văn mà điểm vào mi tâm. Ngay lập tức đạo phù văn invào mi tâm khiến cho nàng có cảm giác đau đớn. Một lúc lâu sau, cơn đau từ từ biến mất.

Nàng vừa thở hổn hển, vừa đưa ngón tay lên. Trong nháy mắt, đạo phù văn từ mi tâm của nàng lại xuất ra rồi hóa thành giọt máu màu lam, lơ lửng giữa không trung.

Tay phải của nàng vung lên, nhất thời giọt máu màu lam liền biến mất. Sau đó, nàng cắn răng lấy chân giẫm nát cái la bàn trên mặt đất. Một làn ánh sáng dìu dịu lóe lên, trên la bàn xuất hiện vô số đạo phù văn bay lên, xoay xung quanh căn phòng.

Những đạo phù văn xoay trong căn phòng khoảng ba hơi thở rồi Diêu Tích Tuyết và la bàn cùng biến mất.

Thời gian chậm rãi trôi đi. Cuộc sống của Vương Lâm vẫn không hề có bất cứ gì khác biệt. Cả ngày hắn chỉ ngồi thổ nạp, rất ít khi ra khỏi phòng. Từ từ, hắn đã luyện hóa được số yêu lực dung nhập với tiên lực trong cơ thể, ổn định tu vi mà tiến tới Anh Biến hậu kỳ.

Trên thế gian có một định luật vô cùng chính xác. Đế vương của phàm nhân sở dĩ có được uy nghiêm là do được vô số thần tử kính sợ. Ngoài ra, đó là do có khoảng cách, có sự thần bí. Trong mắt mỗi một vị đại thần, hoàng đế ngự ở trên cao là người không thể với tới, không thể đoán nổi suy nghĩ nên nảy sinh ra sự uy nghiêm.

Vào thời điểm này, mặc dù Vương Lâm rất ít khi lộ diện trong quân doanh, nhưng sự uy nghiêm của hắn cứ mỗi ngày lại càng vượt qua Tư Mã Viêm vẫn xuất hiện thường xuyên.

Trong mấy tháng qua Hổ Bào sống trong quân doanh giống như cá gặp nước. Tính cách của hắn vốn thoải mái. Tuy trước đó có chút mẫu thuẫn, nhưng thời gian trôi đi, chút mâu thuẫn đó dần biến mất. Hắn đi lại với mấy vị thống đội càng lúc càng nhiều.

Nhất là có một vị thống đội tên là Từ U. Người này là con gái. Trong khoảng khắc khi Hổ Bào nhìn thấy nàng liền cảm thấy rung động. Từ đó về sau, hắn vô cùng ân cần. Những khoảng thời gian khác trong ngày, hắn luôn ngồi bên ngoài ngôi lầu giống như một vị thần giữ cửa.

Sau mấy tháng, vào một hôm, trong quân doanh số ba, trong căn phòng của Diêu Tích Tuyết một luồng ánh sáng màu tím chợt lóe lên giữa không trung. Ngay sau đó nó liền biến thành những đạo phù văn màu lam.

Đạo phù văn nhanh chóng xoay tròn. Ở vị trí giữa của chúng có một giọt máu màu lam đang sôi sùng sục. Từ từ, mức độ sôi trào của nó càng lúc càng mạnh. Cuối cùng, giọt máu màu lam phình lên gấp mấy lần biến thành một quả cầu máu màu lam.

Những đạo phù văn xung quanh xoay tròn với tốc độ nhanh hơn. Một lúc sau, tất cả chúng chợt ngừng lại, nhưng nhận được một sự kêu gọi mà bay hết về phía quả cầu máu màu lam, gắn lên mặt ngoài của nó.

Sau khi một cái phù văn cuối cùng in lên trên, quả cầu máu màu lam liền co lại. Nó cũng không phải có lại toàn thể mà quá trình đó nó tạo ra một hình người.

Cả quá trình diễn ra trong thời gian không lâu. Khoảng chừng sau năm nhịp thở đã hoàn thành. Quả cầu màu lam biết mất. Thay thế vào đó là

thân thể của một người con gái có khuôn mặt xinh xắn, thân hình có những đường cong tuyệt mỹ. Người con gái đó đúng là Diêu Tích Tuyết.

- Lại thất bại lần nữa. Lần này nếu không có Huyết Hồn đan thì ta đã chết tới bốn lần rồi. Nhưng cũng may là ta đã phá được hơn một nửa. Nếu có thêm người giúp đỡ nhất định sẽ thành công. - Diêu Tích Tuyết mở to đôi mắt mà than một tiếng.

Sau đó, ánh mắt nàng hơi nhíu lại, khuôn mặt trở nên trầm ngâm.

- Nếu có người giúp đỡ ta..... Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 551: Giao dịch.

- Trước mắt trong Cổ Yêu thành, ngoại trừ ta ra còn có hai vị tu sĩ. Trong hai người đó thì một người chỉ là Anh Biến sơ kỳ, không có tác dụng. Chỉ còn có Vương Lâm. Hắn có thể tiếp được Thất Băng quyền của Yêu Tương thì tu vi vừa đủ. Chỉ có điều tính tình của người này lạnh lùng. Nếu không có lợi chỉ sợ là rất khó giúp ta. - Diêu Tích Tuyết trầm ngâm

một lúc, tay phải liền vung lên một cái. Một vầng sáng mờ chợt tỏa ra xung quanh.

Thời gian trong đi, trong Hắc Giáp quân, Vương Lâm vẫn ngồi đó mà tu luyện. Từ sau khi hấp thu yêu lực của năm trăm yêu binh và Tôn thống đội, yêu tinh trong cơ thể hắn sau khi dung hợp cũng đã đạt gần ngàn giáp.

Với một ngàn giáp yêu tinh, tốc độ hấp thu yêu khí ở đây hiển nhiên là nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Đối với mọi chuyện trong quân doanh, Vương Lâm cũng không để trong lòng. Hắn tận dụng mọi thời gian hấp thu yêu lực để đột phá tới Anh Biến hậu kỳ.

Ngày hôm nay, Vương Lâm đang ngồi đó chợt mở hai mắt. Nét mặt khẽ thay đổi.

- Vương đạo hữu! Canh ba hôm nay, hãy đến cổ sơn cách quân doanh ngàn dặm. Diêu Tích Tuyết.

Thanh âm của Diêu Tích Tuyết văng vẳng trong nguyên thần của Vương Lâm.

Vương Lâm hơi trầm ngâm một lúc rồi nhắm mắt lại tiếp tục ngồi xuống.

Đến canh ba, cách quân doanh ngàn dặm, trên Cổ sơn, Diêu Tích Tuyết mặc bạch y đứng trên đỉnh núi mà đợi. Thời gian chầm chậm trôi đi. Mãi cho tới khi ánh bình minh bắt đầu ló rạng, Vương Lâm vẫn không hề xuất hiện.

Khuôn mặt Diêu Tích Tuyết từ từ trở nên lạnh lùng. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi hóa thành một tia sáng trắng bay thẳng đến quân doanh của Vương Lâm. Thoáng cái, nàng đã tới bên ngoài quân doanh rồi thuấn di đi vào bên trong. Trận pháp của quân doanh đối với nàng không hề có một chút tác dụng. Dù sao thì nàng cũng là một trong số các thống lĩnh.

Sau khi tiến vào quân doanh... Lúc này, ở trên cái sân rộng trăm dặm, đông đảo yêu binh dưới sự chỉ huy của các thống đội đang diễn luyện trận pháp. Sự xuất hiện của Diêu Tích Tuyết lập tức thu hút sự chú ý của đám yêu binh. Tốc độ của nàng cực nhanh bay thẳng về phía ngôi lầu của Vương Lâm.

Ngoài căn lầu, Thập Tam chợt mở hai mắt rồi đứng dậy. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Diêu Tích Tuyết đang bay tới.

- Người tới dừng lại. - Thập Tam quát khẽ.

Nét mặt Diêu Tích Tuyết lạnh như băng, hừ lạnh một tiếng. Nàng chẳng những không dừng lại mà còn tăng tốc, bay thẳng tới ngôi lầu.

Vào lúc này, mấy vị thống đội có mặt trên sân gần như chẳng hề do dự nhanh chóng vọt về phía ngôi lầu. Phía sau bọn họ, đám yêu binh cũng tỏa ra yêu khí mà bám theo sau.

Mắt thấy Diêu Tích Tuyết tới gần, Thập Tam hét lớn một tiếng. Chân hắn bước về phía trước một bước, tay phải nắm lại rồi xuất ra một quyền.

Diêu Tích Tuyết cũng chẳng thèm để ý tới Thập Tam. Tay phải nàng điểm nhẹ một cái vào hư không, một tia sáng đỏ như máu chợt lóe lên, bao phủ toàn thân Thập Tam. Ngay lập tức, thân thể Thập Tam chẳng khác gì một quả cầu đỏ như máu. Thập Tam dừng lại, đứng im như một pho tượng trước ngôi lầu.

Diêu Tích Tuyết hạ xuống bước từng bước tiến vào. Đến đây, chín ngàn yêu binh từ bốn phương tám hướng lao đến. Trong mấy vị thống đội lập tức có người quát:

- Diêu thống lĩnh. Dừng lại.

Nét mặt Diêu Tích Tuyết đầy sát khí. Ngọc thủ đang chắp sau lưng chợt vung lên. Một làn ánh sáng đỏ như máu chợt xuất hiện giữa không trung.

Trong phạm vi trăm trượng hoàn toàn bị là ánh sáng đó bao phủ. Đám yêu binh đang vọt tới lập tức bị ngăn cản bên ngoài, không thể đi vào.

- Ta có chuyện riêng muốn nói với Vương thống lĩnh. Các ngươi không cần phải xen vào. - Diêu Tích Tuyết lạnh lùng nói một câu rồi lại tiếp tục đi vào bên trong.

Trong nháy mắt khi nàng đặt chân tới cửa của ngôi lầu, một luồng gió từ bên trong ùa ra. Cơn gió ập vào người Diêu Tích Tuyết khiến cho nàng biến sắc. Ánh sáng màu đỏ chợt lóe lên bao phủ toàn thân. Sau khi cơn gió thổi qua, vầng sáng cũng từ từ biến mất. Thập Tam đứng đó cũng bị cơn gió thổi tới. Ngay lập tức thân thể hắn thoáng động liền trở lại bình thường. Bên tai hắn chợt có thanh âm của Vương Lâm vang lên. Nghe thấy lời nói của Vương Lâm, Thập Tam cũng chẳng thèm để ý tới Diêu Tích Tuyết lại khoanh chân ngồi xuống không nói tiếng nào.

- Diêu đạo hữu quá giận rồi. - Thanh âm của Vương Lâm từ trong ngôi lầu vọng ra.

Nét mặt Diêu Tích Tuyết càng thêm lạnh. Nàng hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Cơn tức của ta vẫn còn kém Vương đạo hữu. - Vừa nói, nàng vừa đi về phía trước, đẩy cánh cửa lầu ra mà bước vào.

Các cánh cửa sổ của ngôi lầu vẫn bị đóng kín. Bên trong không hề có một chút ánh sáng. Lúc này, ánh sáng từ ngoài chiếu vào qua cánh cửa in xuống mặt đất một bóng người. Vương Lâm khoanh chân ngồi ở sâu bên trong không thể nhìn thấy rõ nét mặt.

- Bước chân vào đây, nếu ngươi không có chuyện gì khiến cho Vương mỗ động tâm thì đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc. - Thanh âm của Vương Lâm vang lên một cách lạnh lùng.

Đây là thời điểm tu luyện quan trọng của hắn. Vốn hắn định ở yên đây mấy tháng, luyện hóa yêu lực trong cơ thể mà đột phá tới Anh Biến hậu kỳ. Không ngờ lại có người vô cớ xông vào cắt đứt sự tu hành thì làm sao mà hắn có thể để yên cho đối phương.

- Ta hẹn ngươi gặp mặt trên cổ sơn vào lúc canh ba. Tại sao ngươi không tới? - Diêu Tích Tuyết lạnh giọng nói.

- Vì sao ta phải đi? - Vương Lâm nhíu mày. Hắn với nàng mới chỉ gặp mặt hai lần. Tính cả lần này cũng mới là lần thứ ba.

Diêu Tích Tuyết ngẩn người. Trước đó do quá giận nên nàng mới tìm đến tận nơi. Tuy nhiên, vào lúc này bị Vương Lâm hỏi ngược, nàng lại không biết trả lời thế nào. Trầm ngâm một chút, Diêu Tích Tuyết hạ thấp người, nhỏ giọng nói:

- Việc này là do ta nóng vội. Vương đạo hữu xin chớ trách. Chỉ vì ta có một chuyện muốn Vương đạo hựu giúp đỡ nên mới mạo muội tới đây.

- Chuyện gì? - Vương Lâm nói năng ngắn gọn. Hắn không muốn nói chuyện quá nhiều với nàng. Lúc này đang là thời điểm quan trọng nhất để luyện hóa yêu lực.

Diêu Tích Tuyết giơ tay phải vẫy nhẹ một cái về phía sau. Cánh cửa lầu liền tự động đóng lại. Đồng thời một vầng sáng màu đỏ chợt bao phủ cả ngôi lầu.

- Việc này là chuyện bí mật nên ta phải đề phòng một chút. Vương đạo hữu chớ để ý. - Vào lúc này, Diêu Tích Tuyết có việc phải nhờ người nên cố gắng kìm nén.

- Không sao! - Vương Lâm nói một cách bình thản.

- Có một cái trận pháp cấm chế, nếu chỉ một mình ta thì không đủ lực để bài trừ. Vì vậy cần Vương đạo hữu trợ giúp. Một khi trận pháp được hóa giải, ta nhất định sẽ trọng tạ. - Diêu Tích Tuyết trầm ngâm một lúc rồi nói.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nói một cách chậm rãi.

- Lúc này, Vương mỗ có chuyện quan trọng nên việc hóa giải cấm chế không thể giúp đỡ. Diêu đạo hữu thứ lỗi.

Đừng nói lúc này hắn thực sự không có thời gian mà cho dù có thì hắn cũng chẳng đồng ý một cách dễ dàng. Dù sao thì hắn và nàng không hề có bất cứ một chút quan hệ. Hơn nữa, với tu vi của đối phương mà không thể bài trừ được cấm chế thì Vương Lâm cũng chẳng dám nhận bản thân mình lại có thể.

Còn một điều quan trọng nữa đó là lời nói của người không hề thực lòng. Hiển nhiên là còn che giấu rất nhiều chuyện không nói. Vì vậy mà Vương Lâm cũng chẳng muốn giúp đỡ.

Trước khi Diêu Tích Tuyết quyết định tìm kiếm Vương Lâm đã lường trước đối phương không đồng ý giúp đỡ. Vì vậy mà lúc này cũng không nổi giận, nói:

- Vương đạo hữu tu vi đang ở Anh Biến trung kỳ. Muốn tăng lên đến hậu kỳ cần một số lượng tiên ngọc rất lớn. Nếu muốn tiến tới Vấn Đỉnh thì lượng tiên ngọc cần lại càng lớn hơn nữa. Trong khoảng thời gian tiếp theo ở Yêu Linh chi địa, đạo hữu còn cần một lượng lớn tiên ngọc để bù lại số lượng tiêu hao. Không biết lúc này, đạo hữu có đủ tiên ngọc hay chưa? Nếu không đủ, ta có thể cung cấp. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn liếc mắt nhìn Diêu Tích Tuyết nói một cách chậm rãi:

- Ngươi có thể cung cấp bao nhiêu tiên ngọc?

Diêu Tích Tuyết nhoẻn miệng cười. Nàng không sợ Vương Lâm đòi hỏi nhiều, mà chỉ sợ đối phương không để ý. Nhưng nếu đối phương đã mở miệng, nàng tự tin có thể khiến cho người ta hài lòng.

- Ta có thể cung cấp tất cả tiên ngọc cho đạo hữu đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ.
- Diêu Tích Tuyết thong thả nói.

Một tia sáng lại lóe lên trong mắt Vương Lâm. Câu nói của Diêu Tích Tuyết đúng là đã khiến cho hắn dao động. Nếu không phải do tiên ngọc không đủ thì hắn đã đạt tới Anh Biến hậu kỳ từ lâu rồi chứ không cần phải khổ sở hút lấy yêu lực.

Đúng như đối phương nói, vào lúc này tiên ngọc của Vương Lâm để tăng lên tới Anh Biến hậu kỳ cũng không có quá nhiều. Nếu mà dùng hết toàn bộ thì năm trăm năm ở đây, một khi hắn bị thương hoặc hao tổn tiên lực nếu không có tiên ngọc bổ sung chắc chắn sẽ rất khốn khổ.

Vấn đều này, trước đây hắn đã suy nghĩ rất kỹ nên cho đến bây giờ, hắn cũng không hấp thu tiên lực trong tiên ngọc. Bản thân chỉ tích lũy yêu lực tiến hành dung hợp chuyển hóa. Còn tiên ngọc thì được cất giữ dành cho lúc cần đến.

Thậm chí, trong lòng Vương Lâm còn quyết định một khi lên tới Anh Biến hậu kỳ, chờ khi đạt tới đại viên mãn liền dẫn yêu binh ra ngoài huyết tẩy bất cứ tu sĩ nào gặp được để thu thập tiên ngọc.

- Thế nào? Nếu Vương đạo hữu đồng ý, thì bây giờ ta sẽ tặng cho ngươi tiên ngọc để tăng lên tới Anh Biến hậu kỳ. Số còn lại, chờ sau khi trở về, ta sẽ tặng nốt. - Diêu Tích Tuyết lập tức nói.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cái trận pháp cấm chế đó là gì?

- Tên của nó ta cũng không biết. Nhưng sau khi nó mở ra lập tức xoay tròn. Bên trong có mười tám cái phong ấn. Ta chỉ có thể phá giải tới cái thứ mười một. Nếu có ngươi hỗ trợ, ta tin có thể hóa giải toàn bộ.

Phần lớn câu nói của Diêu Tích Tuyết là thật, nhưng chỉ có một điều nàng không nói đó là tên của trận pháp. Mặc dù không hiểu, nhưng nàng lại biết một khi phá giải trận pháp thì sinh tử sẽ bị chia cách. Nếu phá giải thành công thì sinh mà thất bại thì chết.

Nàng thất bại bốn lần nên cũng đã chết bốn lần, mất bốn viên Huyết Hồn đan. Phụ thân của nàng phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể tạo ra được một viên.

Tất cả số lượng Huyết Hồn đan cũng chỉ có mười ba viên. Phần lớn đều nằm trong tay Diêu Tích Tuyết.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi nhíu mày nói:

- Trận pháp đó ở đâu.

Diêu Tích Tuyết suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vương đạo hữu không đồng ý trước thì ta không thể nói nhiều. Ta chỉ có thể nói cho đạo hữu rằng muốn tới được trận pháp đó cần phải có một loại pháp bảo đặc biệt mới có thể vào được. Trước mắt, trong Yêu Linh chi địa, ngoại trừ ta ra có lẽ là không còn người nào có thể đi vào.

"Theo lời nói của nàng thì chắc chắn vẫn còn che giấu rất nhiều. Nhưng tiên ngọc đối với ta lại rất quan trọng. Nếu có đủ tiên ngọc, chỉ trong thời gian ngắn ta có thể đạt tới Anh Biến hậu kỳ. Còn việc đạt tới Vấn Đỉnh tuy rằng cần phải có tiên ngọc nhưng lại phải hiểu được cả thiên đạo. Tuy nhiên nếu có tiên ngọc thì cũng chẳng phải lo lắng lắm. Chỉ có điều vấn đề này không thể đồng ý một cách dễ dàng. Không biết vị trí đó của nàng là ở đâu. - Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Việc này tại hạ muốn suy nghĩ. Sau bốn tháng ta sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 552: Huyết Hồn đan.

Đôi mi thanh tú của Diêu Tích Tuyết hơi nhíu lại. Nàng đã hết sức thật lòng, những điều cần nói cũng đều đã nói hết. Hơn nữa, thù lao mà nàng đưa ra cũng rất cao. Thậm chí thái độ luôn cố gắng kìm chế để nhận được sự giúp đỡ của đối phương. Nhưng vào lúc này, Vương Lâm lại từ chối khiến cho nàng gần như không còn kiên nhẫn được nữa.

Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của hắn thì nàng cần phải chờ sau khi đạt tới Vấn Đỉnh kỳ mới có thể bài trừ cấm chế đó. Mặc dù tiên ngọc để đạt tới Vấn Đỉnh kỳ nàng không thiếu nhưng việc hiểu được thiên đạo lại không có một sự tiến triển. Việc hiểu được thiên đạo có khi dài khi ngắn. Chẳng ai có thể biết trước được khi nào mới có thể hiểu được nó. Hơn nữa, việc này không thể để cho những người ở đây biết được. Nếu không chắc chắn sẽ xảy ra một màn tai họa.

Càng nghĩ thì nàng chỉ thấy có Vương Lâm là người thích hợp nhất. Sau khi chứng kiến thực lực của Vương Lâm đánh một trận với Yêu Tương nàng càng thêm vững tin. Có sự tương trợ của hắn chắc chắn nàng có thể bài trừ được số phong ấn còn lại.

Diêu Tích Tuyết liếc mắt nhìn Vương Lâm một chút rồi hơi trầm ngâm. Với sự thông minh của nàng, chỉ cần ngẫm lại lời nói của Vương Lâm một chút liền hiểu ngay ý tứ của đối phương. Bốn tháng đó... Cũng chỉ là

một con số mà thôi. Trong lòng nàng có chút khinh bỉ. Thanh âm hơi lạnh đi một chút, nói:

- Cuối cùng thì ngươi muốn cái gì? Có càng nhiều tiên ngọc? Hay là pháp bảo, công pháp? - Vương Lâm chẳng thèm để ý tới giọng nói của đối phương, bình thản nói:

- Pháp bảo và công pháp thì Vương mỗ không thiếu. Nếu có được càng nhiều tiên ngọc thì đó là điều tốt nhất. - Sự khinh bỉ trong lòng Diêu Tích Tuyết càng lớn, nói:

- Tiên ngọc! Trong Huyết Tổ động phủ của phụ thân ta có rất nhiều. Ta cho người một cái lệnh bài Huyết Phù. Chờ sau khi ra khỏi Yêu Linh chi địa ngươi đến đó mà lấy. - Vương Lâm gật đầu nói:

- Cũng được! Nhưng việc này hung hiểm khó lường. Tại hạ cần phải suy nghĩ. - Sắc mặt Diêu Tích Tuyết lạnh hẳn, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn suy nghĩ bao lâu?

- Ba tháng! - Vương Lâm nói một cách bình thản.

- Ngươi! - Diêu Tích Tuyết chợt nổi giận. Nàng vung tay áo lên, cánh cửa lầu lập tức mở ra. Nét mặt nàng lạnh tanh, xoay người đi ra ngoài.

- Không tiễn! - Vương Lâm nói một cách thong thả.

Diêu Tích Tuyết bước từng bước ra khỏi ngôi lầu. Nàng hít sâu mấy hơi, cắn răng tay phải vuốt nhẹ vào túi trữ vật. Lập tức, trong tay nàng xuất hiện một cây đèn. Nàng xoay người nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Vật này cho người. Ba ngày sau phải cùng đi với ta. Nếu ngươi không đồng ý thì việc này chấm dứt. - Vương Lâm nhíu mày nhìn cây đèn trong tay Diêu Tích Tuyết. Thoáng nhìn nó hết sức bình thường không có điểm gì khác lạ. Nhưng sau khi nhìn kỹ, hắn liền phát hiện trên cây đèn có một loạt phù văn được sắp xếp một cách tinh tế. Những tia sáng lấp lóe trên phù văn hoàn toàn trung với nhịp hô hấp của Diêu Tích Tuyết.

- Đây là vật gì? - Vương Lâm trầm giọng nói.

Diêu Tích Tuyết chẳng hề che giấu sự khinh thường, nói:

- Ngay cả vật này mà ngươi cũng không biết. Cũng không thể trách được. Dù sao thì ngươi cũng mới trở thành đệ tử của Thiên Vận tử. Vật này chính là độc môn của phụ thân Huyết Tổ ta. Nó tên là Huyết Hồn đan.

- Huyết Hồn đan? - Lần đầu tiên Vương Lâm nghe nói đến vật này, nét mặt không có gì thay đổi. Hắn không biết rằng vật này trên Thiên Vận tinh, bất cứ người nào nghe thấy nó cũng phải phát điên. Nó chính là một loại đan dược vô giá.

- Loại đan này tên là Huyết Hồn đan. Sử dụng nó không phải nuốt vào bụng mà là sử dụng nguyên thần và máu huyết mà tạo ra ấn ký. Tác dụng của nó là cho dù nguyên thần của ngươi bị diệt cũng có thể sống lại một lần. Nói một cách chính xác thì nó tránh cho một lần bị chết. - Thanh âm của Diêu Tích Tuyết lạnh như băng. Nét mặt Vương Lâm cuối cùng cũng thay đổi. Tay phải hắn vẫy nhẹ, Huyết Hồn đan liền từ trong tay Diêu Tích Tuyết bay vào tay hắn.

Diêu Tích Tuyết đã sớm đoán được đối phương chắc chắn sẽ tự mình xem xét nên vẫn không ra tay ngăn cản, để mặc cho nó rời tay. Nhìn nét mặt của Vương Lâm, trong lòng nàng thầm cười lạnh. Tuy đó cũng là Huyết Hồn đan nhưng nói một cách chính xác thì là phế đan thì đúng hơn.

Phụ thân của nàng để phòng ngừa kẻ khác cướp đoạt nên đã phân hóa Huyết Hồn đan. Bên trong phế đan cũng có một giọt máu màu lam, nhưng trong đó cũng chỉ có hỗn hợp tạp chất và độc tố. Ngoại trừ hai cha con nàng ra không còn người nào có thể phân biệt được thật giả. Do đó mà họ chẳng hề ngại kẻ nào tới cướp đoạt.

Nếu vẫn hy vọng vào viên phế đan đó thì tính mạng chẳng khác nào vất đi một nửa.

Vương Lâm cầm cây đèn lập tức thấy tần suất nhấp nháy của những đạo phù văn trên đó đột nhiên thay đổi, trung với nhịp trống ngực của bản thân. Hiển nhiên vật đó rơi vào tay ai liền dao động với nhịp đập trái tim của người đó.

Cầm vật ấy, Vương Lâm có cảm giác máu huyết trong ngươi như được hòa tan. Cây đèn như trở thành một bộ phận của cơ thể. Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu liếc nhìn Diêu Tích Tuyết một cái, trầm giọng nói:

- Tiên ngọc!

Diêu Tích Tuyết không nói hai lời lấy một cái túi trữ vật trong người rồi ném về phía trước.

- Chỗ này cũng đủ cho ngươi tu luyện tới Anh Biến hậu kỳ. Phần còn lại sau khi trở về sẽ đưa cho ngươi. Ba ngày sau khi trăng lên vào lúc canh ba, ngươi tới cổ sơn tìm ta. - Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng được.

Diêu Tích Tuyết mỉm cười xoay người rời đi. Nàng không sợ Vương Lâm cầm vật đổi ý. Tiên ngọc nàng không cần còn đan dược thì nàng lại càng không quan tâm. Ánh mắt Vương Lâm vẫn nhìn theo bóng Diêu

Tích Tuyết cho đến khi mất hắn. Lúc này, nét mặt hắn chợt trở nên trầm ngâm.

- Đột nhiên lại hào hiệp không sợ ta đổi ý. Nhưng người hào hiệp cũng phải có nguyên nhân. Có lẽ, nàng không cần quan tâm tới tiên ngọc. Phất tay một cái đã đưa ra được số lượng lớn như vậy, có thể thấy được phụ thân Huyết Tổ của nàng có rất nhiều tiên ngọc. Chỉ có Huyết Hồn đan là có chút quái dị. Nếu nó có công hiệu đúng như nàng nói thì số lượng chắc chắn không nhiều lắm và cũng là vật vô cùng quý báo. Chỉ sợ so với tiên thuật cũng không hề kém hơn. Để có được sự giúp đỡ của ta không ngờ lại đưa ra một viên. Nếu ta là nàng, cho dù có vội thì cũng phải tác động một chút.

Vương Lâm nhếch mép cười lạnh, lẩm bẩm:

- Diêu Tích Tuyết! Nếu ngươi không hào hiệp như vậy thì Vương mỗ cũng chỉ hoài nghi là cùng. Nhưng bây giờ, ta chắc chắn rằng Huyết Hồn đan có vấn đề.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn. Tay trái vỗ nhẹ vào túi trữ vật lập tức xuất ra một lá hồn phiên bình thường. Rung nhẹ hồn phiên một cái, Vương Lâm quát:

- Tào Nhất Đấu. - Từ trên hồn phiên chợt hiện lên một làn khói đen cuồn cuộn tuôn ra rồi hóa thành một người.

Người đó chính là người mà khi Vương Lâm ở Chu Tước tinh đã tìm để dẫn đường, Tào Nhất Đấu.

Tào Nhất Đấu vừa xuất hiện liền quỳ trên mặt đất, cung kính nói:

- Tham kiến chủ nhân.

Vương Lâm cũng chẳng lòng vòng với hắn, nói luôn:

- Ngươi biết Huyết Tổ không?

Tào Nhất Đấu mới nghe thấy hai chữ Huyết Tổ liền biến sắc, mất một lúc mới bình tĩnh, vội vàng nói:

- Có biết! Uy danh của Huyết Tổ trong số tu sĩ của Thiên Vận tinh không người nào không biết. Nghe đồn hắn đã bây lần khiêu chiến Thiên Vận tử. Tuy lần nào cũng thất bại, nhưng ngoài việc tu vi vẫn tăng lên thì nghe đồn trên Thiên Vận tinh hắn đứng vị trí thứ ba sau Thiên Vận tử và Lăng Thiên hậu. Tuy đó chỉ là lời đồn những cũng có thể đoán được tu vi của người đó như thế nào.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc lại nói:

- Huyết Hồn đan! Ngươi đã nghe thấy chưa?

- Huyết Hồn đan? - Tào Nhất Đấu lập tức mất bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm thấy gã như vậy. Mặc dù năm đó, Vương Lâm hứa cho hắn thân thể của một tu sĩ Anh Biến kỳ nhưng cũng không thấy người đó mất bình tĩnh như thế này.

- Chủ nhân! Huyết Hồn đan được xếp vào một trong ba loại bảo vật của Thiên Vận tinh. Đan dược đó có tác dụng nghịch thiên sửa mệnh khiến cho tu sĩ đã chết sống lại. Vật đó là bảo vật độc môn của Huyết Tổ. Cũng không ai hiểu hắn làm thế nào mà có được. - Tào Nhất Đấu có chút hưng phấn nên nói nhanh hơn trước.

Vương Lâm xòe tay phải, chỉ thấy trong tay có một cây đèn. Trên thân nó có những đạo phù văn lóe lên một cách quái dị.

- Ngươi có biết vật này không?

Tào Nhất Đấu ngẩn người nhìn cây đèn thật kỹ. Một lúc sau, hắn hoàn toàn biến sắc, lẩm bẩm:

- Trên thân cây đèn màu trắc có ba ngàn sáu trăm mười bốn ký tự. Nó căn cứ theo nhịp đập trái tim của người cầm mà lóe lên theo. Người cầm nó có cảm giác huyết nhục tương liên. Ta nói có đúng không?

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, gật đầu. Tào Nhất Đấu cố giữ bình tĩnh. Hắn vội vàng nói:

- Xin chủ nhân lấy một giọt máu tươi nhỏ ra ngoài.

Vương Lâm do dự một chút rồi cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trên cây đèn. Chỉ thấy trong nháy mắt khi giọt máu tươi rơi xuống, một tia sáng màu lam chợt lóe lên. Sau khoảng ba lần hô hấp, tia sáng máu lam biến mất.

- Trên cây đèn có ký tự lấp lóe. Khi nhỏ máu lên nó, tia sáng màu lam lập tức lóe lên. Đúng rồi! Đây chính là Huyết Hồn đan. - Tào Nhất Đấu nhìn chằm chằm về phía cây đèn. Ánh mắt có một sự thèm muốn.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm nhìn cây đèn rồi nói:

- Tào Nhất Đấu! Với tu vi của ngươi lúc đó ở Thiên Vận tinh địa vị có cao không?

Tào Nhất Đấu cũng chẳng để ý tới câu hỏi của Vương Lâm. Ánh mắt của hắn bị hút về phía Huyết Hồn đan. Đan dược đó đối với hắn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Hắn nhớ có lời đồn nếu hồn phách mà ăn được Huyết Hồn đan thậm chí có thể ngưng kết được thân thể mới.

Nhìn thái độ của Tào Nhất Đấu, Vương Lâm nhướng mày, "hừ" lạnh một tiếng. Thanh âm vọng vào tai Tào Nhất Đấu chẳng khác gì một gáo nước lạnh khiến cho hắn tỉnh táo ngay lập tức. Nghe được câu hỏi của Vương Lâm, hắn ngẩn người, lắc đầu giễu cợt:

- Địa vị cũng không cao. Nếu không đã không bị Thi Âm tông cho đến Chu Tước tinh đoạt xá.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn lại nói:

- Nếu thân phận không cao thì tại sao ngươi lại hiểu rõ về Huyết Hồn đan như vậy? Thậm chí ngay cả phương pháp phân biệt cũng biết.

Tào Nhất Đấu ngẩn người, cười khổ nói:

- Chủ nhân! Phương pháp phân biệt Huyết Hồn đan cả Thiên Vận tinh gần như bất cứ người nào cũng biết. Phương pháp này cũng không phải là chuyện bí mật.

Vương Lâm gật đầu, vung hồn phiên lên thu Tào Nhất Đấu vào trong. Hắn nhìn Huyết Hồn đan trong tay, sắc mặt lại thêm âm trầm.

- Nếu nó quý như vậy, lại có phương pháp phân biệt thì tại sao lại truyền ra ngoài? Hơn nữa mới nghe cảm giác rất thật. Việc này chỉ sợ là mưu kế

của người khác.

- Huyết Tổ đúng là lão quái vật tu luyện nhiều năm. Chỉ một chiêu đã hóa giải nguy cơ giữ bảo vật bên người. Nếu ta là hắn chắc chắn cũng phải làm như vậy. - Vương Lâm miết nhẹ cây đèn trong tay, trong lòng hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 553: Tiên tinh.

Từ đó, Vương Lâm liền có thể kết luận rằng tất cả những việc như vậy đều là mưu kế của Huyết Tổ.

- Kết hợp giữa việc Diêu Tích Tuyết hào hiệp như vậy cùng với câu trả lời của Tào Nhất đấu, ta có thể xác định rằng Huyết Hồn đan chắc chắn có thật giả. Chỉ có điều phân biệt thật giả có lẽ ngoại trừ cha con Huyết Tổ ra cũng không còn người nào biết nữa. - Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm.

- Viên đan này chắc chắn là giả. Đan thật có thể khiến cho người ta sống lại thì đan giả chắc chắn sẽ giúp cho người ta tử vong. Diêu Tích Tuyết! Ngươi đã ác độc như thế thì đừng trách Vương mỗ vô tình. - Vương Lâm liếc nhìn cây đèn trong tay, vốn định bóp nát. Nhưng hắn chợt nghĩ ra một điều gì đó liền cho vào trong túi trữ vật.

Vương Lâm tu đạo đã mấy trăm năm có được vô số loại pháp bảo và thần thông. Đồng thời, tâm cơ của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Năm đó khi hắn Kết Đan, Bát Cực Ma quân đã từng nói rằng người này lòng dạ độc ác, to gan lớn mật, làm việc quyết đoán, vô tình. Ngoài ra lại có sự can đảm hơn người, thận trọng, ý chí kiên định lại vô cùng giảo hoạt. Chỉ mấy lời nhận xét đó đã lột tả được toàn bộ về Vương Lâm.

Chỉ cần thông qua nét mặt của Diêu Tích Tuyết và lời nói của Tào Nhất Đấu hắn đã có thể phân tích được ra đáp án như vậy. Mà đáp án đó trong mấy ngàn năm qua có lẽ cũng có rất ít người đoán ra được. Chỉ có những lão quái thành tinh mới có thể nhận thấy được âm mưu ở đây.

Cũng giống như khi ở Chu Tước tinh, Vương Lâm thông qua tính cách của hai nữ đệ tử khác nhau mà khám phá ra được Thiên Huyễn vô tình đạo của Liễu Mi. Mặc dù Vương Lâm không có được tư chất tu luyện tốt nhất, nhưng trải qua những năm tháng tôi luyện với biết bao những đau thương nên trí tuệ của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Tất cả chuyện đó cũng có nguyên nhân, nó chính là sự cân bằng của thiên đạo.

Tay phải Vương Lâm vẫy nhẹ một cái, túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết liền bay vào trong tay của hắn. Sau khi dụng thần thức đảo qua, số lượng

tiên ngọc bên trong đúng như lời đối phương nói. Nó hoàn toàn đủ cho hắn hâp thu tới Anh Biến hậu kỳ.

- Ba ngày... - Vương Lâm hít một hơi thật sau. Hắn nhấc chân trái dậm nhẹ một cái.

Một vầng ánh sáng màu đen lóe lên. Vương Lâm lập tức chìm vào lòng đất.

Sâu trong lòng đất, Vương Lâm ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền. Xung quanh hắn đặt vô số tiên ngọc trong túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết. Lúc này, chỗ tiên ngọc đó bị hắn hấp thu với một tốc độ điên cuồng. Từ mảnh tiên ngọc nhanh chóng biến thành bụi.

Tu luyện tới Anh Biến hậu kỳ cần có một số lượng tiên ngọc khổng lồ. Vương Lâm không hề ngừng nghỉ lấy một chút. Hắn tập trung toàn bộ tinh thần mà hấp thu tiên lực. Sau khi tiên lực vào trong cơ thể, Vương Lâm cũng không có thời gian dung hợp mà dùng kết cấu yêu tinh để tích lũy.

Hắn ở bộ lạc Luyện Hồn nghiên cứu yêu tinh đã lâu vì vậy mà hiểu nó rõ như trong lòng bàn tay. Nếu yêu lực có thể cô đọng thành tinh thể thì tiên lực hiển nhiên là có thể.

Lúc trước hắn không muốn lãng phí tiên ngọc để thử. Nhưng vào lúc này, tiên ngọc đã đủ nên sau khi Vương Lâm thử một lúc, tiên lực tích lũy tới một mức độ nhất định liền bắt đầu thay đổi. Sau một thời gian không ngừng ngưng kết, một thứ giống hệt như yêu tinh nhưng lại tỏa ra tiên lực xuất hiện trong cơ thể Vương Lâm.

Cái này có thể gọi là Tiên tinh. Trong Tiên tinh có được tiên lực tương đương với một phần mười số lượng tiên ngọc có trong túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết. Quá trình hấp thu của hắn vẫn tiếp diễn.

Sau ba ngày, vào lúc mặt trăng màu tím lên cao, ngoài quân doanh ngàn dăm, trên ngọn cổ sơn, Diêu Tích Tuyết lặng lẽ đứng ở đó. Trên bầu trời ánh trăng tỏa xuống những tia sáng yêu dị trên mặt đất. Ánh mắt Diêu Tích Tuyết nhìn về phía xa, trong mắt có chút gì đó lo lắng.

- Thời gian sắp tới rồi, chẳng lẽ người đó đổi ý hay sao? - Diêu Tích Tuyết cau mày.

Đúng lúc đó, từ phía xa chợt có một đạo cầu vồng giống như một tia chớp nhanh chóng bay tới. Hai mắt của Diêu Tích Tuyết sáng ngời. Chỉ thấy tốc độ của đạo cầu vồng cực nhanh, trong nháy mắt đã tới nơi rồi dừng lại. Sau đó, nó rơi xuống đỉnh núi hóa thành Vương Lâm. Vương Lâm cũng mặc một bộ quần áo trắng. Tóc hắn bị gió thổi tạo nên một cảm giác phiêu dật.

- Ngươi tới đúng lúc lắm. Bây giờ ta phải mở một trận pháp tránh cho người ta nhận ra sự khác lạ ở đây. - Diêu Tích Tuyết vừa nói vừa vỗ vào

túi trữ vật, xuất ra mấy pho tượng đỏ như máu.

Những pho tượng đó cũng không lớn chỉ khoảng chừng ba tấc. Bên ngoài mỗi pho tượng lại điêu khắc một số loại thú dữ tợn mà Vương Lâm chưa từng thấy bao giờ. Một mùi tanh từ trên những pho tượng từ từ tỏa ra.

Diêu Tích Tuyết kết ấn, miệng đọc khẩu quyết. Sau đó, nàng cắn đầu lưỡi rồi vẽ vào không trung một cái ký tự. Hai tay nàng vỗ nhẹ một cái, ký tự liền to lên ước chừng trăm trượng rồi in lên trên cổ sơn.

Cùng lúc đó, cả đám pho tượng tự hành động bay về bẩy điểm xung quanh. Sau đó, từng luồng ánh sáng đỏ như máu lóe lên rồi chúng chui vào trong lòng đất.

Trong nháy mắt khi pho tượng chui vào trong lòng đất trên cả cổ sơn chợt xuất hiện một nguồn lực kỳ lạ. Vương Lâm cảm nhận một cách cẩn thận thì thấy ký tự đó cũng chỉ có tác dụng dẫn dắt mà thôi. Mang tới tác dụng chính thức chỉ có bảy pho tượng vừa rồi. Nguồn lực vô hình đó nếu Vương Lâm không ở gần trong phạm vi trăm trượng chắc chắn không thể phát hiện ra.

Thần thức Vương Lâm tản ra xung quanh liền ngạc nhiên phát hiện ra rằng thần thức không thể nhìn thấy bản thân.

Hiện tượng như vậy suốt quãng đường tu luyện của Vương Lâm đây là lần đầu tiên gặp phải. Mặc dù hắn vẫn có thể điều khiển được thần thức nhưng cho dù thế nào hắn cũng không thể tìm kiếm được thân ảnh của mình trên cổ sơn.

Quang cảnh trong thần thức giống như đang nhìn vào gương. Mặc dù bản thân có thể thấy tất cả mọi thứ trong gương nhưng lại không thể thấy hình ảnh của mình.

- Không cần phải thử. Trận pháp này cho dù Yêu Tương cũng không thể phát hiện. - Diêu Tích Tuyết lạnh lùng nói.

Vương Lâm thu hồi thần thức mà cảm thấy vô cùng bội phục. Hắn nói:

- Trận pháp này là do phụ thân Huyết Tổ của ngươi sáng tạo ra?

- Đúng thế! - Diêu Tích Tuyết vừa nói, tay phải vừa sở vào túi trữ vật một cái. Ngay lập tức trong tay nàng xuất hiện một cái la bàn đỏ như máu. Sau đó, nàng xoay người nhìn về phía Vương Lâm, nói:

- Nhớ kỹ những gì chúng ta đã nói. Khi yêu khí tăng lên đến mức cao nhất thì La bàn sẽ tỏa ra ánh sáng đỏ như máu. Nó chỉ diễn ra trong khoảng một nhịp hô hấp mà thôi. Ngươi phải chú ý bám sát theo ta.

Vương Lâm gật đầu không nói gì. Diêu Tích Tuyết trầm ngâm một chút rồi lại nói:

- Chờ khi trở về, ta sẽ đưa số tiên ngọc còn lại và lệnh bài Huyết Phủ cho ngươi. Mặc khác còn có cả phương pháp chính xác sử dụng Huyết Hồn đang ta cũng sẽ cho ngươi.

Đang nói chợt thấy ánh sáng tím tỏa ra từ mặt trăng tăng mạnh. Trong nháy mắt, ánh sáng tím tràn ngập không gian. Chỉ trong tích tắc cả mặt đất như bị phủ bởi một lớp ánh sáng màu tím. Trên mặt đất hoàn toàn biến thành màu tím.

Cùng lúc đó, la bàn của tỏa ra ánh sáng đỏ như máu rực rỡ. Ánh sáng màu đỏ chẳng khác nào một thanh kiếm xuyên qua vầng ánh sáng tím. Mặc dù rất nhỏ nhưng lại hết sức cứng cỏi.

- Đi! - Diêu Tích Tuyết quát lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy thẳng vào trong làn ánh sáng đỏ. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm, thân hình hắn cũng như một tia chớp mà bám theo Diêu Tích Tuyết lao vào trong ánh sáng đỏ. Trong khoảng khắc hai người tiến vào, ánh sáng màu đỏ liền biến mất, ngay cả la bàn trên mặt đất cũng không thấy tăm hơi.

Trên mặt đất lúc này, ánh sáng tím cũng từ từ tan dần, cuối cùng hoàn toàn quay trở lại vầng trăng.

Cứ nửa năm một lần ánh trăng tím lại tỏa ra mạnh nhất.

Vương Lâm đã rất nhiều lần di chuyển bằng truyền tống trận nên có một sự chống cự rất cao đối với nó. Trong nháy mắt khi tiến vào trong ánh sáng đỏ, hắn liền phát hiện ra đây chính là một cái truyền tống trận.

Đúng như lời Diêu Tích Tuyết nói thì đã có người bố trí một cái điểm truyền tống ở nơi nào đó từ trước. Vì vậy mà chỉ cần mở điểm truyền tống ra là có thể ở bất cứ nơi đâu mà đi vào. Có một điều hiển nhiên là phải ở trong Yêu Linh chi địa mới có thể truyền tống thành công.

Sau khoảng thời gian truyền tống ngắn ngủi, Vương Lâm liếc mắt thấy dưới chân có từng vết máu tươi đang di chuyển một cách nhanh chóng. Những dấu máu đó tạo thành một cái trận pháp. Thời gian khôi phục của Diêu Tích Tuyết chậm hơn Vương Lâm khoảng chừng nửa lần hô hấp. Sau khi nàng tỉnh lại thì vết máu dưới chân cũng biến mất.

"Quỹ tích của trận pháp cùng với trận pháp do mấy pho tượng tạo ra có điểm giống nhau. Hiển nhiên chúng đều do một người tạo ra. Huyết Tổ quả nhiên là một nhân vật phi thường. Không ngờ, lão có thể bố trí ở đây một cái truyền tống trận. Tuy nhiên, nếu cho ta thời gian, ta cũng có thể bố trí một cái truyền tống trận như vậy.” - Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên nhìn quanh.

Khung cảnh nơi đây chẳng khác gì trong tinh không, không hề có trời hay đất. Xung quanh chỉ có toàn ánh sáng mà thôi. Đưa mắt nhìn quanh có thể thấy rõ ràng mọi thứ trong tầm mắt.

Một con đường nhỏ cách đó khoảng chừng mười trượng quanh co khúc khuỷu kéo dài ra xa. Nơi này không có mặt đất nên con đường đó lơ lửng giữa không trung. Mà nó cũng không phải đứng yên bất động. Nhìn kỹ nó hơi dao động theo một quy luật nào đó.

Vị chí Vương Lâm đứng là một khoảng đất trống cao chừng trăm trượng. Trận pháp đó được đặt trên cái bình đài này.

Theo sự quan sát của Vương Lâm thì Diêu Tích Tuyết chắc chắn đã tới đây nhiều lần. Nàng khoanh chân ngồi xuống trên bình đài, nói với Vương Lâm:

- Ngồi xuống ngưng thần, cảm ngộ ý cảnh của bản thân mà tạo ra ấn ký. Như thế thì mới có thể bước trên con đường Tôn Thú. - Nói tới đây, nàng nhắm hai mắt lại bắt đầu thổ nạp.

Vương Lâm quan sát chung quanh sau đó nhìn theo con đường nhỏ uốn lượn về phía trước. Ánh mắt hắn chăm chú ngưng thần nhìn về phía đó.

Đúng lúc này, hai mắt Vương Lâm chợt mở to. Đó nào phải là con đường mà rõ ràng là cơ thể của một con giao long. Nhớ lại lời nói của Diêu Tích Tuyết lúc trước thì con giao long đó có tên là Tôn Long.

- Trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti không hề có một chút nào về con thú này. Nếu không chắc chắn hắn đã phỉa biết rằng nơi có loại thú như vậy là đâu. Hiển nhiên là con cự thú này không phải tự nhiên xuất hiện ở đây. Chắc chắn là có người sử dụng thuật thần thông để bố trí. Rốt cuộc là ai mà có được thần thông biến con thú đó trở thành một con đường?

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hai mắt của hắn chớp chớp trầm ngâm một lúc. Sau đó, hắn quay đầu lại nhìn Diêu Tích Tuyết, thầm nghĩ:

- Nếu muốn nhớ được phương pháp thì cứ moi từ miệng nàng là biết được.

Hắn suy nghĩ một chút rồi khoanh chân ngồi trên bình đài, ổn định tâm thần. Đúng vào lúc hắn đang chuẩn bị chìm vào trong ý cảnh thì trong đầu hắn chợt có một ý nghĩ xuất hiện.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 554: Sáu nét kim phù.

- Nghe đồn ở Yêu Linh chi địa có một cái động phủ của một vị Tiên đế. Nơi này chẳng lẽ là do Tiên đế bố trí hay sao? - Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nhìn xung quanh. Hắn thôi không suy nghĩ nữa mà tĩnh tâm, tìm hiểu ý cảnh của bản thân.

Sinh Tử luân hồi! Từ khi Vương Lâm đi vào Yêu Linh chi địa đã hoàn toàn khiến cho ý cảnh hòa nhập với thân thể. Vào lúc này, khi tinh thần hắn chìm đắm vào trong ý cảnh thì tay trái của hắn giống như là sinh, tay phải là tử. Giữa hai tay chính là thời gian chẳng hề thay đổi theo năm tháng.

Tuy nói là tinh thần đắm chìm vào trong ý cảnh nhưng sự cảnh giác của Vương Lâm cũng không biết mất. Hắn phân ra một chút niệm bay quanh thân thể. Nếu Diêu Tích Tuyết có cử động gì là hắn có thể phát hiện được ngay.

Tâm cơ của Vương Lâm hết sức kín đáo. Hắn có thể phân thần mà cảnh giác thì Diêu Tích Tuyết chắc chắn cũng có thể nghĩ ra điều đó. Vì vậy mà lúc này cũng không phải thời cơ tốt nhất để ra tay.

Sau khi ngồi xuống cảm ngộ ý cảnh, cuộn tranh Sinh Tử luân hồi từ từ xuất hiện trong cơ thể Vương Lâm. Theo sự cảm ngộ của hắn tất cả diễn biến xung quanh đều hiện lên hết sức rõ ràng trong đầu.

Bất chợt, hắn cảm nhận được một nguồn lực lượng thần bí từ trên trời giáng xuống, ngưng tụ phía trên bình đài. Thứ lực lượng đó lặng yên hạ xuống, ngưng tụ và xoay quanh người Diêu Tích Tuyết.

Tinh thần Vương Lâm thoáng động lập tức tập trung sự chú ý vào thứ lực lượng thần bí đó. Chỉ thấy nó đang xoay quanh rồi bất chợt dừng lại

mà ngưng tụ vào mi tâm của Diêu Tích Tuyết.

Trong tích tắc, một tia sáng màu vàng kim hiện lên trên mi tâm của Diêu Tích Tuyết. Sau khoảng chừng ba hơi thở, ánh sáng biến mất rồi Diêu Tích Tuyết mở mắt ra. Chỉ thấy trong mắt nàng có một ký hiệu màu vàng lóe lên. Ký hiệu đó do ba nét tạo thành. Tuy nhìn có chút rắc rối nhưng vẫn thấy được đường nét.

Vào lúc này, ánh mắt Diêu Tích Tuyết chỉ có ký hiệu màu vàng đó. Vương Lâm vừa mới nhìn vào đó tinh thần liền chấn động giống như có một tia chớp xẹt qua, bên tai vang lên tiếng nổ. Hắn chợt có cảm giác giống như khi gặp phải Thác Sâm. Trong nháy mắt, Diêu Tích Tuyết không còn là tu sĩ Anh Biến hậu kỳ mà đã nhanh chóng trở thành vô thượng tiên tôn có thực lực mà hắn không thể chống cự.

Cái cảm giác đó rất mạnh giống như một con sóng lớn đánh mạnh vào tinh thần của Vương Lâm. Thậm chí ngay cả Thiên Vận tử cũng không thể làm cho Vương Lâm chấn động được như vậy.

Tinh thần của Vương Lâm chấn động mạnh mẽ. Nhưng tâm của hắn vốn rất kiên định vì vậy mà đã nhận ra được sự khác biệt. Nơi phát ra luồng hơi thở uy nghiêm đó cũng không phải là Diêu Tích Tuyết mà chính là hai cái ký hiệu màu vàng trong mắt nàng.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho tinh thần bình tĩnh trở lại. Hắn không để ý tới đối phương nữa mà yên lặng cảm nhận thiên đạo. Hắn nhớ rõ trước đó, trong hai mắt của Diêu Tích Tuyết không hề có bất

cứ cái ký hiệu nào. Hiển nhiên là chúng có liên quan đến thứ lực lượng thần bí vừa mới xuất hiện.

Đôi mắt của Diêu Tích Tuyết chỉ mở ra một lúc liền nhắm lại, yên lặng thổ nạp.

Sau khi Vương Lâm chìm trong Sinh Tử luân hồi, hắn nhìn thấy thế nào là sinh tử, hiểu thế nào là sinh, thế nào là tử. Bức tranh sinh tử luân hồi vào lúc cuối cùng nhập thể. Tất cả những cảnh đó chảy từ từ xuất hiện trong lòng Vương Lâm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên bình đài, nguồn lực lượng thần bí lại xuất hiện.

Cặp mắt của Diêu Tích Tuyết lại mở ra. Trong mắt nàng tỏa ra kim quang rực rỡ. Nàng ngưng thần nhìn về phía hư không, sắc mặt vẫn bình thản.

Chỉ thấy nguồn lực lượng thần bí trong nháy mắt khi xuất hiện liền vờn quanh thân thể Vương Lâm.

Lúc này, toàn bộ tinh thần của Vương Lâm như tiến vào trong một trạng thái kỳ dị chẳng khác gì nằm mơ. Hắn cảm giác bản thân đang chìm trong một thế giới huyễn hoặc. Xung quanh có những bóng người thoáng

hiện ra. Mặc dù hắn không nhìn được rõ, nhưng trong cảm giác lại như thấy rất rõ ràng. Thứ cảm giác mâu thuẫn đó khiến cho hắn khó chịu.

Ngoài ra, bên tai hắn còn có tiếng nam nữa thì thào nói chuyện cứ vọng tới liên tục như muốn nói với hắn cái gì đó. Nhưng khi hắn lắng nghe thì lại không nghe được gì nữa.

Cái cảm giác đó giằng co thật lâu khiến cho Vương Lâm gần như quên mất cả khái niệm thời gian.

Thanh âm bên tai từ từ to hắn lên. Đồng thời, những bóng người trước mặt hắn cũng hiện lên một cách rõ ràng.

Trong khoảng khắc tất cả đều trở nên rõ ràng thì chúng lại vụt biến mất. Vương Lâm nắm được cơ hội liền nhân lúc chúng lóe lên rồi chuẩn bị biến mất, một tia sáng hiện ra trong mắt hắn. Trên mi tâm của hắn xuất hiện một ấn ký của Sát Lục chi đạo. Đồng thời, hắn ngưng tụ hai tai...

- Ta là Thanh Sương. - Trong tai hắn trong nháy mắt vang lên một thứ thanh âm rõ ràng. Tuy nhiên thoáng cái nó liền biến mất.

Vương Lâm nắm bắt thời cơ hết sức chuẩn xác. Nếu trước đó hắn thi triển Sinh ấn chắc chắn không thể nghe thấy thanh âm dó. Chỉ có tại thời điểm trước khi nó biến mất hắn thi triển Sinh ấn mới có thể làm được điều đó.

Hắn không có lựa chọn nhìn những người trước mắt mà chọn thanh âm. Bởi vì trong thanh âm có thể có được một số tin tức chân thật. Còn nếu nhìn thì có hơn nửa là ý niệm chủ quan mà thôi.

Trong khoảng khắc tất cả mọi thứ biến mất, Vương Lâm giống như từ trong giấc mộng mà sực tỉnh. Hắn mở hai mắt. Trong đôi mắt của hắn ánh sáng vàng tỏa ra rực rỡ.

Sau khoảng chừng sáu nhịp hơi thở, ánh sáng vàng mới biến mất. Cùng lúc đó, trong mắt hắn lại xuất hiện cái ký hiệu màu vàng. Ký hiệu đó do sáu nét tạo thành hết sức phức tạp.

Sắc mặt Diêu Tích Tuyết hết sức khó coi. Nàng không ngờ được Vương Lâm chìm vào trong sự cảm ngộ mà lại được kim phù ấn có sáu nét. Vì vậy mà nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Khoảng khắc khi Vương Lâm mở mắt, hắn lập tức phát hiện rồi nhìn về phía Diêu Tích Tuyết. Mặc dù trong mắt đối phương vẫn còn ký hiệu màu vàng nhưng không còn uy nghiêm như trước nữa. Hắn cũng chẳng biết tại sao lại như thế nhưng tâm thần bản thân thì lại có cảm giác như có thể bao quát cả cảm giác của đối phương.

Ánh mắt của Vương Lâm khiến cho Diêu Tích Tuyết cảm thấy không thoải mái. Nàng vô thức tránh sang một bên, lạnh lùng nói:

- Có được kim phù ấn là có thể đi trên con đường Tôn Long. Đi thôi. - Vừa nói, nàng vừa bước đi trước. Dẫm lên lưng cự long mà bước về phía trước.

Thậm chí, chính nàng cũng không nhận ra rằng Kim phù trong mắt nàng khi đối diện với ánh mắt của Vương Lâm liền nhạt hẳn đi. Giống như đốm lửa so với ánh trăng rằm. Tuy cả hai đều là ánh sáng nhưng làm sao có thể tương xứng được với nhau.

Vương Lâm giơ tay lên trươc mặt, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một cái ký hiệu.

"Cái ký hiệu màu vàng này cuối cùng là cái gì?" - Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ. Hắn nhanh chóng bước lên con đường Tôn Long mà đi về phía trước.

Phía dưới con đường chính là vực sâu chỉ có vô số các vì sao. Nếu rơi xuống, tuy không biết sống chết thế nào nhưng tâm thần chắc chắn cũng đủ phát điên.

Con đường Tôn Long lắc lư nhè nhẹ trong tin không. Nếu người thường đứng trên nó chỉ sợ rằng vỡ gan mà chết. Nhưng đối với tu sĩ mà nói thì chút dao động đó cũng không hề ảnh hưởng.

Hai người nối đuôi nhau đi với một tốc độ cực nhanh.

Con đường dài tưởng chừng không thấy điểm cuối. Sau ba ngày, mặc dù hai người vẫn chưa hề dừng lại, nhưng nhìn ra phía trước vẫn còn xa tít tắp.

Nét mặt Diêu Tích Tuyết vẫn thản nhiên. Nàng tới nơi đây nhiều lân nêu cũng hiểu đến lúc này mới chỉ đi được một phần ba mà thôi.

Sau mấy ngày, phía trước con đường lại xuất hiện một cái bình đài. Trên bình đài có một vật cao sừng sững.

Vật đó là một pho tượng đá cao chừng ba trượng được đặt ở chính giữa. Kích thước của tượng đã cũng bình thường, nhưng hai tai và hai tay lại rất lớn.

Diêu Tích Tuyết chợt dùng bước. Nàng quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, nói:

- Đây là phong ấn đầu tiên. Hai người chúng ta mỗi người phá giải một tầng. Tầng thứ nhất để ta phá giải. Tầng thứ hai thì do ngươi.

- Cũng được. - Nét mặt Vương Lâm vẫn chẳng có gì thay đổi, mở miệng nói một cách bình thản.

Diêu Tích Tuyết không nói nữa mà vọt lên, chẳng khác gì một tia chớp lao thẳng lên bình đài. Trong nháy mắt khi nàng xông lên chỉ thấy một đạo kim quang từ trong mắt nàng. Trong thứ ánh sáng vàng đó ẩn chứa ký hiệu màu vàng. Vào lúc này, dưới ánh mắt của Diêu Tích Tuyết cái ký hiệu đó bay vào trên tượng đá.

Toàn thân pho tượng chấn động, tỏa ra một làn khí trắng. Ngay lập tức, hai mắt nó chợt mở, xuất ra một đạo ánh sáng vô tình. Nó nhấc chân đạp mạnh về phía trước. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cả bình đài rung chuyển. Một luồng sát khí dầy đặc từ tượng đá tỏa ra.

Diêu Tích Tuyết đang ở giữa không trung. Nàng đã đối phó với pho tượng này mấy lần nên biết phải làm thế nào. Tay phải vỗ vào túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một cái ngọc phù. Ngọc phù đó có màu đỏ như máu hoàn toàn khác với những cái ngọc phù bình thường.

- Phong! - Vừa dứt lời, Diêu Tích Tuyết liền ném ngọc phù trong tay ra ngoài. Ngay lập tức ngọc phù vỡ vụn hóa thành một luồng sáng đỏ bao phủ tượng đá.

Khi luồng sáng hạ xuống, tượng đá như mặc một bộ trang phục đỏ như máu. Cho dù nó có giẫy dụa thế nào cũng không thể phá được phong ấn bởi lớp áo đỏ trên người.

Diêu Tích Tuyết nhẹ nhàng rơi xuống đất, xoay người liếc nhìn Vương Lâm rồi đi đến một cái bình đài khác. Phía trước cũng lại xuất hiện một con đường do Tôn Long hóa thành.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co lại. Tu vi của tượng đá không hề kém tu sĩ Anh Biến sơ kỳ. Tuy không được linh hoạt lắm nhưng uy lực của một cước đó rất lớn. Nếu để nó thi triển thần thông hoặc bị tấn công chắc chắn sẽ rất khó đối phó.

Nhưng vào lúc này, không ngờ nó lại bị Diêu Tích Tuyết phong ấn một cách dễ dàng. Cảnh tượng vừa rồi khiến cho Vương Lâm hiểu thêm về người con gái trước mặt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 555: Ba ký tự hợp làm một..

"Cái ngọc phù đỏ như máu đó chắc chắn là do phụ thân Huyết Tổ của nàng luyện chế nên mới có được thần thông như vậy”.

Vương Lâm thầm nghĩ. Tuy nhiên, suy nghĩ đó cũng chỉ giữ trong lòng mà không hề thể hiện ra ngoài. Vương Lâm nhảy lên bình đài. Khi đi qua tượng đá hắn thoáng thấy bên trong tượng đá như có chút ánh sáng màu vàng lóe lên rồi biến mất.

Vương Lâm như đoán ra điều gì đó. Hắn vẫn không dừng lại tiếp tục bước lên con đường Tôn Long mà tiến về một cái bình đài khác. Hắn như vô ý liếc nhìn về phía sau. Trong nháy mắt khi hắn quay đầu lại, Sinh ấn chợt hiện lên trên mi tâm rồi ngưng tụ vào hai mắt. Ánh mắt của hắn lập tức xuyên qua lớp áo đỏ mà thấy được cái ký hiệu vừa mới lóe lên bên trong tượng đá.

Cái ký hiệu đó rõ ràng chỉ có một nét.

Sau khi thấy rõ ký hiệu, Vương Lâm quay đầu lại thì Sinh ấn đã biết mất. Nét mặt hắn vẫn thản nhiên không hề phát hiện ra sự khác biệt.

Diêu Tích Tuyết đã cách đó khá xa. Vương Lâm bám theo sau cứ từ từ mà thả bước.

Trong đầu hắn hiện lên cái ký hiệu vừa mới thấy kia. Đường nét của cái ký hiệu đó cùng với ký tự có ba nét trong mắt Diêu Tích Tuyết có điểm giống nhau. Thậm chí so với ký tự trong mắt mình không chẳng hề khác.

Vương Lâm vừa đi vừa giơ tay phải lên. Ánh mắt của hắn nhìn vào lòng bàn tay. Trong bàn tay, ký tự sáu nét kia lại xuất hiện một lần nữa.

- Ký tự này cũng có chút thú vị. Ký tự có một nét kia như là một thứ cơ bản. Bất luận là ký tự có ba nét của Diêu Tích Tuyết hay sáu nét trong

mắt ta đều có một nét cơ bản này.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn, tay phải của Vương Lâm vung nhẹ. Trong hư không lập tức xuất hiện một bức tranh có cái ký tự một nét đó. Ngón tay của hắn ẩn chứa tiên lực nhưng sau khi vẽ xong ký tự đó, tiên lực trong cơ thể lại không có bất kỳ sự phản ứng nào.

Vương Lâm trầm ngâm một chút ghi nhớ cái ký tự đó vào trong đầu. Sau đó, ánh mắt hắn liền nhiền về phía Diêu Tích Tuyết trước mặt.

- Nữ tử này có Huyết Hồn đan. Cho dù ta ra tay đánh lén thì nàng cũng vẫn có thể sống lại. Muốn giết chết nàng có chút khó khăn.

Sau bảy ngày, trước mặt hai người lại xuất hiện một cái bình đài. Độ cao của nó cũng giống hệt như hai cái trước. Đồng thời, giữa bình đài vẫn có một pho tượng đá.

Thậm chí ngay cả hình dạng của pho tượng cũng chẳng khác cái trước nhiều lắm. Chỉ có điểm khác duy nhất chính là ở mi tâm của nó có thêm một con mắt thứ ba.

Tới trước bình đài, Diêu Tích Tuyết quay lại nhìn Vương Lâm. Tuy nàng không nói gì, nhưng từ thái độ của nàng cũng có thể hiểu được ý định.

Vương Lâm cũng không phải là kẻ bần tiện. Hắn biết lúc này chưa phải là lúc trở mặt. Ít nhất thì cũng phải chờ sau khi hiểu rõ nơi này đã. Hắn nhẹ nhàng lướt qua người Diêu Tích Tuyết đi về phía bình đài. Trong nháy mắt khi hắn đặt chân lên đó, đôi mắt liền mở to. Cùng lúc đó, Sinh ấn lập tức ngưng tụ trên mắt, hình thành một ấn ký, bịt kín hai mắt. Đây là một sự thí nghiệm của Vương Lâm. Hắn thử nhìn xem có thể phát hiện ra cái ký tự màu vàng kia nữa không.

Tuy nhiên, ký tự màu vàng vẫn chưa thấy thì khi Vương Lâm đặt chân lên bình đài, toàn thân tượng đá chấn động. Hai mắt nó mở ra. Trong mắt lóe lên những tia sáng rồi gầm nhẹ lên một tiếng mà bước về phía Vương Lâm.

Sinh ấn lập tức từ trong mắt tản ra bao phủ toàn thân. Cùng lúc đó, Vương Lâm lui lại vài bước. Hắn giống như một con du long xoay quanh bốn phía. Pho tượng đá gầm lên một tiếng rồi đuổi theo Vương Lâm.

Nét mặt hắn vẫn thản nhiên, tay phải vẽ nhẹ vào không trung, từng làn ánh sáng lóe lên. Một đạo cấm chế đơn giản xuất hiện trong tay. Vừa chạy, hắn vừa ném cấm chế về phía sau. Thoáng cái, cấm chế lập tức phình lên tỏa ra mấy trượng, ngăn cản sự truy đuổi của tượng đá.

Tượng đá không hề có chút dừng lại. Nó lao thẳng vào đạo cấm chế. Chỉ thấy cấm chế giống như một vật gì đó bị nghiền nát, vỡ vụn ra thành từng mảnh mà bay về bốn phía.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn cảm thấy hứng thú. Cấm chế vừa rồi của hắn tuy mục đích chỉ là dò xét nhưng nó vốn là vật vô hình. Trừ khi gặp phải cấm chế khác, nếu không thể có chuyện bị xé nát ra như vừa rồi.

- Pho tượng đá này toàn thân được bao phủ bởi cấm chế. Dùng sức để phá hủy không phải là phương pháp chính xác. - Hai tay Vương Lâm bắt quyết. Từng đạo cấm chế hóa thành những luồng sáng đơn giản nhưng có rất nhiều nhanh chóng bay ra rồi lao về phía tượng đá.

Pho tượng gầm lên một tiếng, rồi nhảy về phía trước. Tay phải của nó đấm mạnh một cái, vô số cấm chế lập tức bị vỡ nát. Cùng lúc đó, một nguồn lực cực mạnh xuất hiện lao về phía Vương Lâm.

Tay phải hắn vuốt vào túi trữ vật. Nhất thời, cấm phiên xuất hiện trong tay. Tay hắn rung nhẹ một cái, nguồn lực đang lao đến liền chìm vào trong cấm phiên rồi biến mất.

Trong mấy trăm năm qua, Cấm phiên của Vương Lâm được hắn tăng thêm rất nhiều cấm chế. Đến bây giờ nó đã đạt tới chín trăm chín mươi chín đạo. Chỉ có điều khiến cho hắn cảm giác quái lạ đó là thiên kiếp vẫn chưa hề xuất hiện. Tất cả chín trăm chín mươi chín đạo cấm chế đó đều là cấm chế công kích. Một khi phát ra sẽ có uy lực rất mạnh.

Chỉ có điều khi tu vi của Vương Lâm tăng lên thì bằng đó vẫn chưa đủ. Vương Lâm đã tự nghĩ muốn tăng uy lực của cấm phiên lên tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín đạo cấm chế. Nhưng muốn tăng lên gấp

mười lần cấm chế thì cần một số lượng nhiều lắm. Với kiến thức của Vương Lâm bây giờ thì không hề có nhiều cấm chế đến vậy.

Trong đôi mắt của hắn có vô số cấm chế xuất hiện. Nhưng đạo cấm chế đó hết hợp lại với nhau khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn làm cho tượng đá không thể tới gần.

Mỗi khi tượng đá sắp tới gần, cấm phiên trong tay Vương Lâm lại vung lên một cái xuất ra vô số cấm chế tạo thành một bức tường trước mặt, ngăn cản bước chạy của tượng đá.

Tượng đá bị ngăn cản mấy lần liền gầm lên những tiếng kinh thiên động địa. Nó không đuổi theo nữa mà đứng tại chỗ, dậm mạnh một cái xuống đất. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cả bình đài rung chuyển. Cùng lúc đó, tại chỗ Vương Lâm chạy tới có một cây cột đá nhọn từ dưới đất lao lên.

Vương Lâm vẫn luôn đề phòng thần thông của pho tượng. Vì vậy mà lúc này, hai tay hắn bắt quyết, rồi tránh qua cây cột nhọn dưới chân. Nhưng cây cột đá đó giống như cỏ sau cơn mưa xuân cứ liên tiếp vọt lên. Trong nháy mắt, toàn bộ bình đài bị bao phủ bởi vô số cây cọc nhọn.

Vương Lâm liền phóng lên cao. Thân hình hắn ở giữa không trung nhưng trong hai mắt vẫn tiếp tục suy diễn cấm chế với tốc độ nhanh hơn. Ánh mắt của hắn vẫn tập trung nhìn vào trong cơ thể của pho tượng. Dưới sự suy diễn cấm chế, hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Vào lúc này, pho tượng đá trong ánh mắt của hắn đã biến đổi.

Hắn có thể thấy nơi đây làm gì có pho tượng đá nào? Rõ ràng đó là do một đống cấm chế chồng lên nhau tạo thành. Toàn thân tượng đá không có chỗ nào không phải cấm chế.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy rõ bản chất của pho tượng đá thì trên bình đài, pho tượng đạp mạnh một cái xuống đất. Toàn bộ những cây cột nhọn chợt gẫy rời rồi giống như một trận mưa phóng về phía Vương Lâm đang đứng trong không trung.

Với tu vi của Vương Lâm nếu dùng pháp bảo hoặc ba sát chiêu của hắn thì tiêu diệt tượng đá chẳng mất nhiều thời gian như thế. Nhưng mục đích của Vương Lâm không phải là phá giải như vậy. Hắn muốn tìm hiểu một cách rõ ràng.

Vào lúc này, những cây cột đá đang lao đến trong mắt Vương Lâm chính là những đạo cấm chế. Mà chỉ cần là cấm chế thì hắn chẳng hề sợ hãi. Có thể nói, từ khi Vương Lâm mới là Kết Đan hắn đã bắt đầu nghiên cứu cấm chế. Vì vậy mà mức độ am hiểu của hắn đối với cấm chế thì ngoại trừ mấy lão quái vật sống ngoài ngàn năm ra, người bình thường không ai có thể sánh bằng.

Nét mặt hắn vẫn thản nhiên. Cấm phiên trong tay phải vung lên xuất ra vô số đạo cấm chế. Chúng căn cứ theo một sự sắp đặt sẵn trong đầu Vương Lâm. Ngay lập tức hàng vạn cây cột nhọn từ dưới đất đang bay lên lập tức dung nhập vào trong cấm chế rồi bị phân giải, hóa thành một bộ phận trong cấm chế.

Sau đó, chúng liền bị cấm phiên hấp thu. Khiến cho thanh thế của cấm phiên tăng lên rất nhiều.

Vương Lâm liền hạ xuống, tay phải điểm về phía trước. Nhất thời, cấm chế trong cấm phiên giống như những luồng gió lốc bay xung quanh tượng đá. Chưa rơi xuống đến đất, Vương Lâm liền hóa thành một luồng khói xanh cùng với cấm chế xoay tròn xung quanh tượng đá. Hai tay của hắn liên tục huy động, từng đạo cấm chế cứ thế bay ra liên tiếp.

Từ xa nhìn lại, vào lúc này, pho tượng đá trên bình đài bị vô số cấm chế vây quanh. Mặc cho nó giẫy dụa thế nào thì cấm chế vẫn bao vây rồi theo những khe đá mà chui vào bên trong.

"Phá! Phá! Phá! Phá! " - Vương Lâm đang di chuyển chợt đứng ngay lại, hét lên bốn tiếng thật lớn.

Bốn tiếng thét vừa vang lên, vô số cấm chế đang xoay tròn xung quanh tượng đá thu hẹp. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được sự biến hóa của pho tượng đá. Nó không ngừng bị phá hủy. Pho tượng đá vốn là do cấm chế tạo thành. Nay cấm chế bị phá hủy dần dần khiến cho kích thước của tượng đá từ từ thu lại.

Đối diện với nguy cơ, pho tượng đá liền rít lên liên tục. Con mắt thứ ba trên mi tâm chở mở ra. Lập tức có một đạo ánh sáng màu vàng lóe lên

trong con mắt đó. Tia sáng màu vàng vừa lóe lên, cấm chế do Vương Lâm thi triển nhanh chóng bị tan rã.

Một tia sáng cũng lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn có thể thấy được trong con mắt của pho tượng có một cái ký tự màu vàng. Ký tự đó do hai nét bút tạo thành.

- Cấm! - Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng. Miệng hắn phun chút máu huyết vào trên cấm chế. Đạo cấm chế nhanh chóng hút lấy giọt máu của hắn rồi phóng đi triệt tiêu với ánh sáng vàng.

Sau hai nhịp hô hấp, ánh sáng màu vàng trong mắt pho tượng tiêu tán. Trong nháy mắt, pho tượng đá lại bị hàng ha sa số cấm chế bao phủ. Toàn thân nó chấn động, tia sáng trong mắt nó biến mất chỉ còn lại một màu xám.

Ngay sau đó, thân thể nó chợt vỡ nát. Từng đạo cấm chế từ trong cơ thể nó lao ra, hóa thành những làn khí đen mà bay về bốn phương tám hướng. Trong khoảng khắc, khắp cả bình đài trở thành một thê giới của khí đen.

Trong làn hắc khi đó một ký tự màu vàng chợt lóe lên rồi chực biến mất. Vào lúc này, Vương Lâm đột nhiên vô thức giơ tay phải lên. Ngón trỏ của hắn vẽ nhẹ một nét, một bức tranh liền xuất hiện. Trên đó có một cái ký tự. Ký tự đó đúng là của pho tượng đá phong ấn ở tầng thứ nhất.

Một nét vẽ xong, Vương Lâm vẫn không dừng lại, vẽ tiếp một nét nữa. Sau khi hai bút vừa dứt, liền xuất hiện cái ký tự màu vàng trong con mắt thứ ba của pho tượng đá.

Ký tự vừa xuất hiện, thì cái ký tự chui ra từ trong có thể tượng đá đang định bay đi chợt thay đổi phương hướng bay thẳng về phía Vương Lâm. Tốc độ của nó chẳng khác gì tia chớp in vào trên ký tự mà Vương Lâm vừa vẽ ra. Chúng dung hợp vào nhau khiến cho người ta chẳng phân biệt được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 556: Xoay chuyển càn khôn.(1)

Ánh mắt Vương Lâm có chút quái dị. Ngón trỏ của hắn lại tiếp tục vẽ thêm một nét nữa. Nét vẽ vừa dứt, nhất thời xuất hiện ký tự trong mắt của Diêu Tích Tuyết.

Chuyện này phát sinh cực nhanh, khi Diêu Tích Tuyết còn đang trợn mắt há mồm, ba nét phù văn đã thành hình.

Tronh nháy mắt khi ký hiệu hình thành, tiên lực trong cơ thể Vương Lâm đã tự động vận chuyển, ngón tay hắn điểm vào trong ký hiệu.

Ba nét phù văn nếu chỉ là một nét thì cũng không có gì khác thường. Nhưng lúc này từng nét từng nét được vẽ ra rồi hiện lên trong mắt Vương Lâm lại làm hắn sinh ra một loại cảm giác hoàn mỹ, giống như ẩn chứa một loại ấn ký thiên đạo vậy.

Từng luồng kim quang giống như những luồng sáng từ trên cao vạn trượng lập tức lóe lên trên phù văn rồi chiếu sáng khắp bốn phía. Hắc khí đang xoay chuyển trên đài bị kim quang rọi xuống thì chậm rãi tiêu tán trong hư vô.

Trong mắt Diêu Tích Tuyết lộ ra vẻ cực kỳ phức tạp và chấn động. Trước đây nàng đã đến chỗ này nhiều lần, nhưng đều biết nắm chắc thời gian và không muốn dây dưa với những tượng đá. Những lần đó nàng đều dùng Huyết Ngọc Phong Ấn do Phụ thân tặng, dùng một phương pháp cực kỳ khéo léo để vượt qua.

Tuy nàng cũng chú ý đến những ký hiệu màu vàng được vẽ ra từ trên hư không, nhưng vì chưa đập nát hoàn toàn tượng đá, nên nàng không hấp thu những ký hiệu trong tượng đá giống như Vương Lâm .

Khi tiên lực vừa dung nhập vào trong ký hiệu, ngón trỏ của Vương Lâm khựng lại. Lúc này mặc dù thần sắc hắn vẫn như thường, nhưng hắn lại biết nếu không vẽ ra được nét bút thứ tư thì những ký hiệu hoàn mỹ này sẽ lập tức bị đánh vỡ, thậm chí còn có thể sụp đổ.

Vương Lâm không thể vẽ ra được đệ tứ bút khi không có căn cứ. Ánh mắt hắn lóe lên, ngón trỏ tay phải điểm lên trên ký hiệu, cơ thể hắn khẽ xoay chuyển rồi đột nhiên búng ngón tay về phía trước. Ký hiệu lập tức bị Vương Lâm bắn ra rồi bay thẳng về phía Diêu Tích Tuyết.

Diêu Tích Tuyết biến sắc, nàng lập tức lui người về phía sau. Lúc này nàng lập tức vỗ vào túi trữ vật, liên tục lấy ra rất nhiều ngọc giản màu đỏ rồi bóp nát từng cái một trước người.

Chỉ thấy huyết quang cuồn cuộn, từng tầng mây huyết sắc lập tức bao trùm trên những ký hiệu. Tình huống xảy ra cực nhanh, huyết quang rơi trên ký hiệu thì đột nhiên tiêu tán, nhưng lại làm cho ký hiệu kim quang trở nên ảm đạm.

Diêu Tích Tuyết liên tục lui về phía sau, trán nàng đã đổ đầy mồ hôi. Từng khối từng khối ngọc giản huyết sắc liên tục được nàng ném ra, sau bảy lần hít thở, cuối cùng kim quang trên những ký hiệu cũng bị huyết sắc che phủ hoàn toàn rồi trở nên u ám.

Ký hiệu lập tức tiêu tán bên trong huyết quang.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết cực kỳ âm trầm, vừa rồi nàng đã ném ra một phần mười số huyết ngọc trăm năm có trong túi trữ vật. Nhưng trong khoảnh khắc khi ký hiệu kim sắc kia đến gần, nàng lại sinh ra cảm giác giống như đối mặt với những người đồng lứa với phụ thân vậy.

- Vương Lâm!

Diêu Tích Tuyết bóp nát huyết ngọc, đợi khi ký hiệu tiêu tán, cơ thể nàng lập tức lóe lên rồi xông thẳng lên đài, phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, trong nháy mắt khi Diêu Tích Tuyết phóng đến, mắt hắn chợt lóe lên hàn quang. Tay phải hắn khẽ vuốt lên túi trữ vật, tiên kiếm lập tức xuất hiện trên tay. Hắn giơ kiếm lên trước người rồi bình thản nói:

- Diêu đạo hữu! Ký hiệu kim sắc xuất hiện quá đột ngột, tại hạ không thể kiểm soát được. Nếu ngươi vì điều đó mà muốn đấu pháp thì Vương mỗ xin phụng bồi!

Diêu Tích Tuyết âm trầm liếc mắt nhìn Vương Lâm, trong mắt nàng hiện lên một tia sát khí, nàng thầm nghĩ:

- Người này nếu đã đến đây thì trừ khi hắn có thể phá bỏ hoàn toàn phong ấn, nếu không sẽ không còn cơ hội sống. Ta động thủ với hắn chỉ lãng phí thời gian.

Nàng lạnh lùng nói:

- Không còn lần sau nữa đâu!

Nói xong, Diêu Tích Tuyết phóng thẳng về phía trước rồi trực tiếp bay qua người Vương Lâm. Nàng phóng đi trên đường Tôn Long để đến chỗ đệ tam phong ấn.

Vương Lâm thu hồi tiên kiếm rồi đi theo không nhanh không chậm ở phía sau. Hắn nhìn Diêu Tích Tuyết đang ở phía trước, trong lòng lại không thể giữ được bình tĩnh.

- Ba nét phù văn không ngờ lại có uy lực như vậy. Dựa theo những gì Diêu Tích Tuyết nói thì nơi đây tổng cộng có mười tám tầng. Nếu mỗi tầng đều có một cái ký hiệu thì sẽ có tổng cộng mười tám ký hiệu. Nếu những ký hiệu này đều được xuất ra thì uy lực của nó sẽ như thế nào, rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ là tiên thuật bất thành!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu. Tay phải hắn vẽ trên hư không, trong nháy mắt đã tạo ra ba cái phù văn. Nhưng lúc này tiên lực trong cơ thể hắn lại không có chút khác thường nào nên phù văn sau khi xuất hiện lại lập tức tiêu tán, cũng không xuất hiện uy lực giống như trước.

Vương Lâm nhíu mày rồi trở nên trầm ngâm.

Vài ngày sau, tầng thứ ba đã xuất hiện trước mắt. Lúc này Diêu Tích Tuyết lại trực tiếp phóng lên đài.

Lúc này trên đài cũng chỉ là tượng đá, nhưng những tượng đá ở đây ngoại trừ có ba con mắt thì trong tay còn có thêm một cây trường kiếm.

Diêu Tích Tuyết không làm giống như phong ấn trước, lần này nàng không chút do dự triển khai thần thông rồi đánh thẳng vào tượng đá.

Vương Lâm dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên đài, thuật thần thông của Diêu Tích Tuyết phần lớn đều lấy huyết công làm chủ. Khi nàng vung tay thì huyết sắc xuất hiện trước sau đó thần thông mới hiện ra.

Diêu Tích Tuyết đánh với tượng đá cũng không có gì phải lo lắng. Với tu vi của nàng thì sau một nén hương đã có kết quả. Tượng đá tuy đã sụp đổ nhưng kim phù lại không bay ra. Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết lại càng trở nên âm trầm, nàng giậm chân xuống thật mạnh rồi tay phải nhấn xuống dưới, những bức tượng vỡ bên dưới lập tức hóa thành từng mảnh nhỏ rồi tiêu tán.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ chỉ có cách phá giải cấm chế trên những tượng đá thì ký hiệu mới dung hợp vào bên trong sao?

Diêu Tích Tuyết cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn sang Vương Lâm, nàng lập tức bay qua đài, đi lên phía trước.

Thời gian vùn vụt trôi qua, nháy mắt đã qua một tháng. Khoảng thời gian này Vương Lâm cực kỳ nhàn rỗi, Diêu Tích Tuyết không cho hắn cơ hội xuất thủ. Sau khi nàng thử nghiệm hai lần đều không thấy ký hiệu kim sắc xuất hiện, thì cũng biết được phương pháp của mình không đúng. Nàng nhớ lại quá trình trước đó Vương Lâm thu được kim phù rồi chợt hiểu ra.

Diêu Tích Tuyết cực kỳ kiêng kỵ kim phù, lúc này vì đề phòng Vương Lâm thu được nó nàng đành phải tự mình ra tay. Nàng không phải đánh vỡ tượng đá mà dùng huyết ngọc phong ấn, phương pháp này nàng đã sử dụng khi đi vào đây ba lần trước đó.

Vào một ngày, khi Diêu Tích Tuyết vượt qua những tượng đá ở phong ấn thứ mười một trên đường Tôn Long, khi nàng nhìn thấy đài phong ấn thứ mười hai hiện ra trước mắt thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên, nàng nhìn về phía Vương Lâm, nói:

- Vương đạo hữu! Phong ấn thứ mười hai này mạnh hơn những cái trước rất nhiều. Hai người chúng ta cần phải đồng thời xuất thủ mới có thể phá nó được. Đây cũng chính là mục đích mà lần này Diêu mỗ mời đạo hữu tới đây.

Vương Lâm gật đầu, đài ở phía trước có sự khác biệt rất lớn và chỉ nhỏ bằng một nửa những cái trước, trên đài cũng không có tượng đá mà chỉ có một cánh cửa đá khổng lồ. Ngoài những cái đó ra chỉ còn con đường Tôn Long mà hai người bọn họ đang đứng.

Trên cửa đá có rất nhiều khe hở lớn nhỏ, chúng đan xen vào nhau…Tạo thành một thứ giống như…Một mặt người.

Diêu Tích Tuyết và Vương Lâm lặng lẽ đứng trên đài. Đúng lúc này, cánh cửa đá đột nhiên từ từ mở ra, một cơn gió lạnh từ bên trong lập tức phóng ra. Khi ngọn gió ào ra, toàn thân Diêu Tích Tuyết lập tức được huyết quang bao phủ.

Vương Lâm lui ra phía sau vài bước, hắn khẽ vuốt lên túi trữ vật, Cấm Phiên lập tức xuất hiện trên tay, nó quấn lại rồi lập tức bao phủ toàn bộ cơ thể Vương Lâm. Ngọn gió lạnh thổi qua, Cấm Phiên bọc bên ngoài cơ thể Vương Lâm lập tức vang lên những tiếng két két, chỉ thấy những tầng băng lạnh lập tức đóng ở bên ngoài. Hầu như chỉ trong nháy mắt, bên ngoài cơ thể Vương Lâm đã bị những tầng băng dày phong ấn lại.

Nhìn sang Diêu Tích Tuyết, ở bên ngoài cơ thể nàng cũng được tạo thành một bức tượng băng, nhưng bên trong lại có hồng quang lấp lánh.

Gió lạnh vừa thổi qua thì một làn sương mỏng từ trong cánh cửa bay ra rồi ngưng tụ lại tạo thành một bóng người. Người này khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt lạnh lẽo, mặc đồ trắng, mỗi một hành động giơ tay nhấc chân của hắn đều mang theo vẻ tiên phong đạo cốt.

Sau khi xuất hiện hắn lạnh lùng nhìn về phía hai bức tượng băng là Vương Lâm và Diêu Tích Tuyết. Hắn không mở miệng nhưng lại có âm thanh truyền ra.

- Lệnh của chủ nhân động phủ, nếu không có lệnh bài, không được đi vào!

Trong bức tượng băng của Diêu Tích Tuyết, hồng quang lập tức trở nên nồng đậm, giống như một cơn sóng nhiệt từ trong truyền ra ngoài. Từng làn sương trắng từ trên tượng băng bốc lên, trong nháy mắt tượng băng đã tan chảy, Diêu Tích Tuyết từ bên trong bước ra ngoài.

- Ngươi đã đến đây nhiều lần, lại thi triển công pháp của Huyết Quân năm xưa. Niệm tình ngươi là hậu nhân truyền thừa của hắn nên ta đã ba lần nương tay tha cho ngươi để công pháp đó còn người nối dõi. Nhưng ngươi lại không biết tốt xấu. Bây giờ lập tức thi triển Phục Hoạt Thần Thông rồi cút ngay cho ta, bằng không ngươi sẽ không còn cơ hội đó một lần nữa đâu!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 557: Xoay chuyển càn khôn.(2)

Giọng nói của người đàn ông trung niên kia tuy hết sức bình thản nhưng lại mang theo một sự uy nghiêm không nói nên lời.

Lúc này tượng băng của Vương Lâm cũng dần tan, hắn ung dung đi từ bên trong ra ngoài rồi lạnh lùng nhìn hai người đang đứng ở phía trước.

Người đàn ông trung niên ánh mắt rất bình thản, hắn cũng chẳng thèm để ý đến Vương Lâm mà chỉ nhìn về phía Diêu Tích Tuyết.

Diêu Tích Tuyết hạ thấp người, nói:

- Tiền bối có quen biết với tổ tiên vãn bối, tại sao người lại không mở cửa mà cứ để động phủ này hoang phế nhiều năm như vậy? Nếu đã bỏ đi sao không thành toàn cho vãn bối?

Người đàn ông trung niên thu hồi ánh mắt rồi bình thản nói:

- Nếu tiếp được ba kiếm của ta thì mới có tư cách!

- Hai người các ngươi cùng tiếp chiêu hay từng người một?

Ánh mắt Diêu Tích Tuyết chợt lóe lên, nói:

- Hai người chúng tôi mỗi người tiếp một chiêu, chiêu sau cùng sẽ cùng nhau liên hợp.

Ánh mắt người đàn ông trung niên vẫn rất bình thản. Sau khi nghe vậy thì tùy tiện điểm tay phải về phía trước, một đạo kim quang lập tức ngưng tụ trên đầu ngón tay!

- Người đầu tiên! Tiến lên! Tiếp được, sống! Không tiếp được, chết!

-Vương đạo hữu!

Diêu Tích Tuyết nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, hắn lui về phía sau hai bước rồi lắc đầu nói:

- Diêu đạo hữu không nói lời thật, tại hạ cần phải suy xét lại!

Diêu Tích Tuyết nhìn về phía Vương Lâm, nói:

- Có gì không thật?

- Nơi đây không phải có mười tám tầng phong ấn. Nếu thật sự là phong ấn cũng chỉ có mười hai tầng, còn đi qua cánh cửa này thì chính là động phủ!

Diêu Tích Tuyết cười lạnh, nàng đã sớm dự liệu đến chuyện tên Vương Lâm này thay đổi chủ ý. Lúc này nàng không chút hoang mang, nói:

- Vương đạo hữu! Diêu mỗ còn một câu mà trước kia quên chưa nói, mong rằng ngươi đừng để bụng. Nhưng bây giờ nói cho ngươi biết cũng không muộn, tiến vào chỗ này mà cảm ngộ được ký hiệu kim phù sẽ đạt được tư cách để đi vào động thí luyện. Một khi đạt được tư cách thì sẽ được đi vào, nếu không chỉ còn con đường chết mà thôi! Lời đã nói, tin hay không là tùy ngươi!

Vẻ mặt Vương Lâm không vui không giận. Sau khi hắn nhìn về phía Diêu Tích Tuyết trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Diêu đạo hữu có Huyết Hồn Đan, tất nhiên sẽ không sợ. Ngươi suy tính quả là chu toàn!

Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn về phía hai người Vương Lâm và Diêu Tích Tuyết, hắn không tỏ ra mất kiên nhẫn.

- Nếu ngươi có thể giúp ta tiến vào động phủ, tất nhiên sẽ không cần quan tâm đến tính mạng. Tất cả những gì ta đã đáp ứng sẽ được thực hiện!

Diêu Tích Tuyết nói.

Vẻ mặt Vương Lâm hơi trầm xuống, một lúc sau mới nói:

- Chuyện đã đến nước này, ta có thể ra tay. Nhưng ta muốn biết rốt cuộc đây là nơi nào?

Diêu Tích Tuyết nhoẻn miệng cười, nói:

- Đây là một động phủ do tiên nhân lưu lại, năm xưa cha ta vô tình biết được từ trong miệng một Yêu Đế. Động phủ này đã bỏ hoang rất nhiều năm, rất nhiều thần thông đã biến mất, chỉ còn một tia linh hồn của động này và ba đạo kiếm khí. Người nào tu vi đạt đến Vấn Đỉnh mới có thể tiếp được toàn bộ ba chiêu. Được rồi, những gì nên nói ta đã nói hết! Vương đạo hữu, mời ra tay!

- Vấn Đỉnh mới có thể tiếp chiêu được à! Vương mỗ chỉ là Anh Biến trung kỳ, Diêu đạo hữu cũng quá coi trọng tại hạ rồi!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết lạnh lùng, nói:

- Vương Lâm! Nếu không vào được động phủ, ta có Huyết Hồn Đan còn có thể sống lại được, còn ngươi…Chắc chắn phải chết!

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên vẫn lạnh lùng nhìn hai người lại đột nhiên nói:

- Không sai! Nếu không vào được động phủ, ngày hôm nay hai người các ngươi đều phải chết. Nếu muốn sống thì phải thành công tiến vào động phủ!

Vương Lâm trầm ngâm một lúc lâu, hắn tiến lên phía trước một bước, trầm giọng nói:

- Tiền bối xuất thủ đi!

Nói xong, hắn nâng tay phải lên, một ngón tay chỉ lên trời. Phong ấn ma niệm trong cơ thể hắn lập tức tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân. Lúc này, từng luồng hắc vụ nồng đậm từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra bên ngoài. Hầu như chỉ trong nháy mắt, cả người hắn đã bị hắc vụ bao phủ.

Trong mắt Diêu Tích Tuyết thì làn hắc vụ này chính là ma khí!

- Hắn vừa xuất thủ đã dùng thần thông lần trước đấu với Yêu Tướng, rõ ràng là xuất hết toàn lực. Như vậy cũng hợp với ý ta!

Diêu Tính Tuyết đã sớm suy tính từ trước, tu vi của Vương Lâm trong mắt nàng chỉ là Anh Biến trung kỳ, mặc dù đối phương đủ tiên ngọc cũng không thể chỉ trong khoảng thời gian ba ngày là thăng lên Anh Biến hậu kỳ được.

Như vậy với tu vi Anh Biến trung kỳ, mặc dù có thể tiếp được một đạo kiếm khí nhưng chắc chắn sẽ bị trọng thương và không còn lực uy hiếp.

Còn nàng chỉ cần dựa vào phương pháp của phụ thân thì chắc chắn sẽ tiếp được hai đạo kiếm khí, sau đó nàng sẽ hoàn thành yêu cầu của Động Phủ Chi Linh kia.

Năm xưa nàng đã tới đây mấy lần, dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể tiếp được hai đạo kiếm khí, còn đạo thứ ba lại là chí mạng.

Người đàn ông trung niên thân là Động Phủ Chi Linh nhìn Vương Lâm đang được những làn hắc vụ bao quanh. Hắn không nói nhiều lời mà trực tiếp búng tay ra, một đạo kim quang mạnh như sấm sét nhanh như chớp giật phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, ma khí trên người lập tức cuồn cuộn xoay chuyển, lấy tốc độ cực nhanh điên cuồng ngưng tụ trên đầu ngón

tay hắn. Gần như chỉ trong nháy mắt, ma khí trên người hắn đã hoàn toàn tiêu tán, tất cả đều ngưng tụ lại trên đầu ngón tay.

Kim quang cuối cùng đã tới rồi đập lên ma khí trên đầu ngón tay của Vương Lâm.

Kim quang giống như một mũi dùi mang theo khí thế mạnh như chẻ tre trực tiếp bổ ma khí ra, nhưng trong quá trình này ma khí cũng nhanh chóng dung hợp vào bên trong rồi liên tục tan rã.

Kim quang thoạt nhìn thì hết sức bình thường nhưng thật ra lại vô cùng mạnh mẽ. Kim quang xuyên thủng ma khí rồi lập tức thuận theo ngón tay Vương Lâm mà chui vào trong cơ thể.

Miệng Vương Lâm phun ra một ngụm máu lớn, cơ thể hắn giống như bị một luồng sức mạnh cực đại đập vào. Hắn lập tức bị đánh văng về phía sau, đúng lúc này trong cơ thể hắn lại truyền ra những tiếng nổ ầm ầm.

Cái đài này vốn không lớn, nhưng lúc này cơ thể Vương Lâm đã văng ra khỏi bục đá rồi rơi vào trong tinh không hư vô.

Người đàn ông trung niên cúi đầu nhìn về phía Vương Lâm biến mất, sau đó hắn ngẩng đầu lên rồi chậm rãi nói:

- Đạo kiếm khí đầu tiên, ngươi đã phá được! Giờ đến đạo thứ hai!

Nói xong hắn lại vung tay phải lên một lần nữa, lại có một đạo kim quang ngưng tụ trên đầu ngón tay.

Vương Lâm trọng thương không nằm ngoại dự liệu của Diêu Tích Tuyết. Nàng không thèm để ý Vương Lâm sống hay chết, điều nàng cần lưu ý là làm sao để tiến vào động phủ, còn lời dặn của cha là không nên trở mặt với Vương Lâm, lại bị nàng bỏ ra ngoài tai.

Thật ra trong lòng nàng, thân phận và tu vi của Vương Lâm căn bản không xứng đáng để kết giao với nàng, mặc dù hắn cũng không tầm thường.

Nàng đảo thần thức qua bốn phía nhưng không cảm nhận được sự tồn tại của Vương Lâm, một tia nghi ngờ duy nhất trong lòng cũng tiêu tan thành mây khói.

Lúc này, khi phải đối mặt với đạo kiếm khí thứ hai của Động Phủ Chi Linh, Diêu Tích Tuyết lập tức vỗ tay phải vào túi trữ vật, trong tay nàng xuất hiện rất nhiều huyết sắc ngọc phù. Đúng lúc này, kim quang trên tay người đàn ông trung niên đột nhiên bay ra, giống như một con Kim Long gầm rống phóng tới.

Ngọc phù trong tay Diêu Tích Tuyết lập tức vỡ vụn, huyết quang tỏa ra dày đặc rồi lập tức bọc Kim Long vào bên trong. Nhưng khí thế của Kim Long lại mạnh như vũ bão, nó bay thẳng ra. Ánh sáng trên Kim Long tuy trở nên u ám nhưng khí thế vẫn còn rất mạnh, nó đánh lên ngực Diêu Tích Tuyết.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết lập tức trở nên đỏ hồng rất yêu dị, một ngụm máu tươi bị nàng nuốt ngược trở vào. Nàng lui người về phía sau hai bước rồi nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Đây là lần thứ tư nàng đi đến bên dưới cánh cửa đá này. Nàng biết rõ huyết phù chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu nàng sử dụng thêm lần thứ hai thì nó sẽ không còn chút tác dụng nào đối với kim quang.

Lần đầu tiên nàng đi vào chỗ này, vì có huyết phù nên xông qua đài thứ mười một như vũ bão. Nàng tưởng rằng sẽ nắm chắc mười phần thành công nhưng huyết phù lại mất đi hiệu lực đối với đạo kiếm quang thứ hai.

- Đạo kiếm khí thứ hai coi như ngươi đã tiếp được. Bây giờ chính là đạo thứ ba!

Người đàn ông trung niên vừa nói xong, trên ngón tay lại xuất hiện kim quang. Hắn không để cho đối phương có thời gian chuẩn bị, kim quang lập tức lóe lên rồi bay thẳng ra.

Sắc mặt Diêu Tích Tuyết đỏ hồng, nhưng trong lòng lại cực kỳ hưng phấn. Ngày xưa khi đạo kiếm khí thứ ba phóng tới thì nàng đã bị trọng thương, tiên lực trong cơ thể chỉ còn lại rất ít nên không thể chống đỡ được.

Nhưng bây giờ thì khác hẳn, Vương Lâm đã tiếp được đạo kiếm khí đầu tiên nên hiện nay tiên lực trong cơ thể nàng vẫn còn đầy đủ, tuy vẫn bị thương nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm đến khả năng triển khai thần thông của nàng.

Đối với đạo kiếm khí thứ ba, Diêu Tích Tuyết tin mình có thể tiếp được.

- Động phủ là của ta!

Diêu Tích Tuyết hít vào một hơi thật sâu, hai tay nàng bấm quyết trước ngực rồi nhanh chóng biến hóa thủ ấn. Trong nháy mắt khi đạo kim quang tới sát bên người, nàng há miệng phun ra một ngụm máu lớn, máu trực tiếp rơi trên kim quang. Đúng lúc này trong miệng nàng truyền ra những tiếng thì thầm, tốc độ ấn quyết trong tay lại càng nhanh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 558: Xoay chuyển càn khôn.(3)

Đạo kim quang bị máu tươi rơi lên lập tức vang lên những tiếng xì xì, máu tươi giống như đang sôi trào rồi cuồn cuộn hóa thành từng đám ký hiệu màu đỏ máu, những ký hiệu này cứ dính chặt lên kim quang giống như nước gặp đất hạn.

Kim quang trong nháy mắt trở nên ảm đạm, nhưng những ký hiệu màu đỏ máu ở bên trên cũng tiêu tán. Kim quang vọt ra rồi phóng thẳng đến Diêu Tích Tuyết.

Diêu Tích Tuyết hít vào một hơi thật sâu, hai tay lập tức ngừng bấm pháp quyết rồi hóa thành một vùng tàn ảnh chắn ở trước người. Ngay sau đó, một trận pháp hình tròn màu đỏ xuất hiện trên tay Diêu Tích Tuyết.

Khoảnh khắc khi kim quang phóng tới nó va chạm với trận pháp màu đỏ trên hai tay Diêu Tích Tuyết.

Một tiếng nổ ầm vang lên rồi truyền ra khắp bốn phía. Trận pháp màu đỏ lập tức tan vỡ, còn đạo kim quang lại tan rã rồi hóa thành từng điểm kim quang dung nhập vào trong người Diêu Tích Tuyết.

Diêu Tích Tuyết cũng không thể gắng gượng thêm nữa, nàng phun ra một ngụm máu lớn, tiên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển để giao chiến với những điểm kim quang vừa tiến vào trong cơ thể.

Kim quang một khi đã chui vào trong cơ thể sẽ tạo thành lực sát thương khổng lồ, có ảnh hưởng rất lớn đến kinh mạch và xác thịt. Chỉ có thể dùng tiên lực để chống lại, hai bên cùng tan rã mới có thể hóa giải được nguy hiểm do kim quang gây ra.

- Nếu ngươi và người đàn ông lúc nãy không chết thì có thể nhận được tư cách tiến vào động phủ!

Giọng nói của người đàn ông trung niên vẫn tĩnh lặng giống như mặt nước.

Diêu Tích Tuyết sau khi nghe xong thì vội vàng khoanh chân ngồi xuống vận chuyển tiên lực trong cơ thể để cùng tan rã với kim quang. Lúc này nàng đang chìm đắm vào trận chiến giữa tiên lực và kim quang nên không phát hiện ra một luồng ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo đang đặt lên trên người nàng.

Khi tiên lực và kim quang đang đối kháng với nhau đến thời khắc quan trọng nhất thì một đạo tàn ảnh với tốc độ cực nhanh, giống như một đạo lưu tinh từ trong không gian hư vô dưới đài bay lên như sấm sét.

Thân ảnh này đầu đội mũ rơm, cả người lóe lên như tia chớp, gần như chỉ trong nháy mắt đã nhảy lên đài. Hắn không ngừng lại mà tay phải tiếp tục vung lên một trảo trên hư không. Túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết

lập tức bay ra, đúng lúc này tay phải của người kia lại điểm nhẹ lên mi tâm Diêu Tích Tuyết.

Khoảnh khắc này, Diêu Tích Tuyết mạnh mẽ mở hai mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng. Nàng muốn né tránh nhưng không kịp, chỉ biết trơ mắt nhìn đối phương ấn ngón tay lên mi tâm.

Một cổ lực lượng tàn phá từ trên mi tâm tiến vào trong cơ thể Diêu Tích Tuyết với khí thế mạnh như vũ bão. Nó di chuyển trên kinh mạch nàng, đi qua chỗ nào thì kinh mạch nơi ấy trở nên đau đớn đứt đoạn.

Lúc này, tiên lực trong cơ thể Diêu Tích Tuyết vốn không còn được bao nhiêu lại bị cổ lực lượng này đánh thẳng vào nên lập tức tan rã. Không còn tiên lực, kim quang trong người lại vùng lên làm loạn, Diêu Tích Tuyết há miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi văng ra ngoài ba trượng. Khi nàng rơi xuống mặt đất, một đạo khí xám lập tức lấp lánh trên mi tâm tạo thành một dấu ấn bao trùm toàn thân.

Máu tươi không ngừng chảy xuống từ khóe miệng Diêu Tích Tuyết, nàng hét lên bằng một giọng khàn khàn:

- Vương Lâm!

- Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy đâu!

Một giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng thân ảnh kia truyền ra. Thân ảnh này rất cao, khi tháo mũ rơm trên đầu xuống thì thấy hắn chính là Vương Lâm.

Vẻ kinh hoàng trong mắt Diêu Tích Tuyết lại càng trở nên nồng đậm, Vương Lâm xuất hiện đã nằm ngoài dự liệu của nàng. Nàng nghĩ nếu hắn không chết thì cũng bị trọng thương, tuyệt đối sẽ không thể xuất hiện ở đây giống như bây giờ. Trước đó nàng đã quét thần thức qua một lượt, rõ ràng lúc đó đã không còn phát hiện ra sự tồn tại của người này.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn nhìn Diêu Tích Tuyết, tất cả mọi chuyện, đều đã được hắn âm thầm lên kế hoạch, có thể nói từ khi phát hiện ra chỗ này chính là điểm kết thúc thì hắn đã có biện pháp rồi.

Hắn mạo hiểm phát ra ma khí một lần nữa chỉ vì muốn làm cho Diêu Tích Tuyết hoàn toàn lơ là, tưởng rằng mình đã xuất toàn lực. Khi đó hắn lợi dụng khoảnh khắc đạo kiếm khí kia nhập vào trong người để chấn nát tiên tinh đã được ngưng tụ sẵn trong cơ thể.

Trước đó ba ngày khi hắn đang còn ở trong doanh trại dưới lòng đất, hắn đã dùng một phần ba tiên ngọc để hóa thành tiên tinh rồi giấu bên trong cơ thể, chỉ vì hắn muốn tạo ra một hiệu quả bất ngờ.

Một khi tiên tinh vỡ nát thì tiên lực sẽ tuôn ra rất nhiều. Nếu như bình thường mà tiên lực tản ra như vậy thì hắn sẽ phải lập tức ngồi xuống thổ nạp, hơn nữa nếu không cẩn thận thì kinh mạch sẽ bị luồng tiên lực khổng lồ đó phá nát.

Nhưng đúng lúc kiếm khí nhập vào trong cơ thể thì luồng tiên lực kia lại tuôn ra, hoàn toàn có thể chống đỡ sự phá hủy của kiếm khí, cho đến khi cả hai cùng tan rã.

Sau đó hắn lập tức làm theo những gì trước đó đã suy tính, đội lên đầu chiếc mũ rơm được Vân Tước Tử tặng năm xưa rồi âm thầm đi lên!

Bên trong mũ rơm chứa rất nhiều cấm chế, tu vi của Vân Tước Tử đã đạt đến Vấn Đỉnh trung kỳ, pháp bảo tất nhiên sẽ có uy lực cường đại. Tác dụng của cái mũ này là che dấu thần thức, năm xưa Vương Lâm từng sử dụng nhiều lần, hắn cảm thấy rất hiệu quả.

Trừ khi tu vi của đối phương đạt tới Vấn Đỉnh, nếu không thì chắc chắn sẽ chẳng thể phát hiện được.

Tất cả những chuyện này, làm sao Diêu Tích Tuyết có thể hiểu được?

- Diêu đạo hữu! Chúng ta lại gặp nhau!

Vương Lâm cầm trong tay túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết, hắn bình thản nói.

Tuy hắn nói với Diêu Tích Tuyết nhưng ánh mắt lại nhìn về phía người đàn ông trung niên

Chỉ thấy ánh mắt người đàn ông trung niên kia vẫn rất bình thản, tất cả mọi chuyện xảy ra trước mặt hắn giống như không tồn tại.

- Ngươi thật đê tiện!

Diêu Tích Tuyết cắn chặt răng nói.

Vương Lâm mỉm cười, hắn bị người ta mắng chửi đã nhiều, thắng làm vua thua làm giặc là quy tắc trên tu chân giới này, Vương Lâm vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Hắn khẽ cười nói:

- Diêu đạo hữu cho tại hạ đan dược giả, còn giấu đi những nguy hiểm ở chỗ này. Vương mỗ chỉ ăn miếng trả miếng, không cần phải ca ngợi như vậy!

- Nếu Cha ta Huyết Tổ biết được chuyện này, ngươi sẽ chết chắc, dù ngươi có là đệ tử của Thiên Vận Tử đi chăng nữa. Huống hồ trước khi ta tới đây đã sử dụng một viên Huyết Hồn Đan!

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết trở nên trắng xanh không có một tia huyết sắc nào.

- Ta vì sao phải giết ngươi? Ngươi có Huyết Hồn Đan tự sống lại được, nhưng muốn sử dụng đan dược đó thì điều kiện đầu tiên là ngươi phải chết. Ta dùng thần thông phong ấn toàn thân ngươi lại, lúc này trong cơ thể ngươi không còn chút tiên lực, để xem ngươi làm sao mà chết được đây!

Vương Lâm mỉm cười nói, nụ cười của hắn có chút âm trầm.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết trở nên tái nhợt, lúc này cả người nàng không còn chút sức lực nào. Tiên lực trong cơ thể nàng đúng là giống như Vương Lâm nói, không còn một chút nào, hơn nữa kinh mạch lại bị đứt đoạn. Tình trạng của nàng lúc này đáng lý ra đã chết rồi, nhưng dấu ấn trên mi tâm lại truyền ra từng đạo sinh cơ bao phủ toàn thân, tạo ra một vòng nối liền sự sống và cái chết.

Dưới cái vòng này, sinh tử của Diêu Tích Tuyết đã ngừng hẳn lại.

- Ta chỉ cần phong ấn ngươi ở một chỗ, để ngươi chịu cô độc trong trăm nghìn năm, đứng giữa sự sống và cái chết nhưng không thể chết được, cho dù ngươi có cắn lưỡi tự tử thì dấu ấn trên mi tâm cũng sẽ ngăn cản, ngươi cũng đừng mong sẽ thành công! Như vậy để ta xem ngươi làm cách nào để dùng Huyết Hồn Đan sống lại!

Giọng nói Vương Lâm tuy hết sức bình thản nhưng khi rơi vào trong tai Diêu Tích Tuyết lại làm cho nàng ta biến sắc!

Vương Lâm nói xong những lời này thì trong đầu lại nhớ lại chuyện xưa trên Chu Tước Tinh. Lúc đó tu vi của hắn bị Cự Ma Tộc lão tổ và tu sĩ Tuyết Vực phá hủy, sau khi hắn trở thành phế nhân lại lạc vào một sơn trại rồi bị nhốt vào trong thủy lao. Lúc đó hắn phát hiện rất nhiều hài cốt của thiếu nữ bị phong ấn bên dưới.

- Mọi chuyện trên thế gian đúng là có sự tuần hoàn!

Vương Lâm thầm nghĩ.

Hắn tiến lên vài bước rồi đi đến trước người Diêu Tích Tuyết, tay phải hắn sờ soạng bên trong bộ ngực sung mãn của nàng. Diêu Tích Tuyết cắn chặt đôi môi, trong mắt nàng lộ ra một tia sát khí mãnh liệt và nỗi nhục nhã sâu sắc.

Ánh mắt của nàng xem ra không có chút ý nghĩa nào đối với Vương Lâm. Tay phải hắn trực tiếp đi sâu vào trong tà áo trước ngực Diêu Tích Tuyết. Hắn lục lọi, lập tức...Cảm nhận được sự mềm mại và trơn bóng.

Không thể không nói Diêu Tích Tuyết là một mỹ nhân hiếm có. Ngoại trừ vẻ đẹp ra, thân phận của nàng cũng làm cho người khác phải động tâm. Đường đường là con gái của Huyết Tổ, bình thường thì cao cao tại thượng, hôm nay lại phải gặp nạn ở nơi đây.

Ánh mắt Vương Lâm như cười như không, tay phải hắn khẽ bóp nhẹ lên bộ ngực mềm mại của Diêu Tích Tuyết. Khi hắn rút tay ra, trong tay đã có thêm ba túi trữ vật.

Vẻ nhục nhã trong mắt Diêu Tích Tuyết lại càng trở nên nồng đậm, nàng vẫn một mực nhìn chằm chằm vào Vương Lâm với ánh mắt cực kỳ phẫn nộ. Nàng tu đạo đã nhiều năm, vẫn một mực bảo trì tấm thân xử nữ, chưa bao giờ cùng nam nhân tiếp xúc thân mật giống như vậy bao giờ!

- Diêu đạo hữu! ngươi có muốn cùng ta giao dịch không?

Sau khi thu hồi túi trữ vật, Vương Lâm nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 559: Khu vườn.

Diêu Tích Tuyết nhìn chằm chằm vào Vương Lâm mà không nói một chữ nào!

- Ta định phong ấn ngươi đến khi tự hết tuổi thọ mà chết, nhưng trong Yêu Linh này năm trăm năm đã là cực hạn rồi. Nếu ngươi giải đáp cho ta

một vấn đề, ta sẽ giảm cho ngươi năm mươi năm, thế nào?

Vương Lâm mỉm cười nói.

Diêu Tích Tuyết hít vào một hơi thật sâu, trầm mặc một lúc lâu rồi lạnh lùng nói:

- Làm sao ta biết được lời ngươi nói là thật hay giả?

Vương Lâm cười khẽ, nói:

- Ngươi có thể không cần trả lời!

Diêu Tích Tuyết lạnh lùng nhìn Vương Lâm, hừ một tiếng nói:

- Hỏi đi!

- Nếu ngươi nói dối, có lẽ bây giờ ta không thể phân biệt được. Nhưng nếu sau này ta biết được, đến lúc đó cũng đừng trách vì sao tại hạ không đến mở phong ấn cho ngươi!

- Câu hỏi đầu tiên, vì sao ngươi phải vội vàng đi vào trong động phủ này?

Câu hỏi này của Vương Lâm rất khéo, vì vấn đề này rất rộng.

Diêu Tích Tuyết ngẩng đầu lên nhìn về phía cánh cửa đá, ánh mắt người đàn ông trung niên ở nơi đó vẫn rất bình thản.

- Ta muốn đi vào đây, không có nguyên nhân nào cả!

- Đây là do ngươi tự chuốc lấy phiền phức!

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo, hai tay hắn bấm pháp quyết rồi đánh ra từng đạo cấm chế. Những cấm chế rơi xuống mặt đất lập tức tạo thành một vòng tròn cấm chế. Thời gian dần trôi qua, cấm chế do Vương Lâm đánh ra càng lúc càng nhiều, những vòng tròn cấm chế trên mặt đất đang tản ra từng luồng hắc quang.

Khi làm xong những chuyện này, Vương Lâm ôm Diêu Tích Tuyết ném vào trong vòng cấm chế. Tay phải hắn bấm pháp quyết, khẽ nói:

- Phong!

Khi chữ này vừa ra khỏi miệng Vương Lâm, vòng cấm chế lập tức thu nhỏ lại rồi nhanh chóng bao trùm lấy Diêu Tích Tuyết ở bên trong, hầu như chỉ trong nháy mắt đã tạo thành một quả cầu cấm chế.

Vương Lâm vung tay phải lên vẫy một cái, quả cầu lập tức thu nhỏ lại rồi bay vào trong túi trữ vật của hắn.

Khi làm xong tất cả mọi chuyện, Vương Lâm xoay người nhìn về phía người đàn ông trung niên đứng bên dưới cánh cửa đá, nói:

- Có phải ta đã có tư cách tiến vào rồi không?

Vẻ mặt người đàn ông trung niên vẫn rất bình thản, hắn chậm rãi nói:

- Hai người các ngươi cùng nhau tiếp được ba đạo kiếm khí, tất nhiên sẽ có tư cách tiến vào. Nhưng tất cả mọi thứ bên trong động phủ đều đã được chủ nhân phong ấn lại trước khi đi, nếu ngươi không mở được phong ấn thì cũng vô dụng!

- Đây là động phủ gì?

Vương Lâm không nóng lòng đi vào, mà trầm ngâm do dự một hồi lâu mới hỏi.

- Động phủ của chủ nhân!

- Chủ nhân của ngươi là ai?

- Chủ nhân là chủ nhân, chẳng là ai cả!

Vương Lâm nhìn người đàn ông trung niên một lúc lâu, nói:

- Vậy ký hiệu màu vàng trên mười một đài ngoài kia là cái gì?

- Hộ Phủ Thần Thông! Đáng tiếc là sau khi chủ nhân phong ấn lại không để lại đầu mối để điều khiển. Nếu còn thần thông thì hai người các ngươi sẽ không thể tiến vào đây được!

Người đàn ông trung niên chậm rãi nói.

- Ngoại trừ ta, nếu còn có người tiếp được ba đạo kiếm khí của ngươi thì hắn cũng được tiến vào động phủ sao?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nói.

- Nếu ngươi có thể mở được một đạo phong ấn trong động phủ thì có thể thu được một vài quyền hạn ở trong đó. Nếu ngươi làm được như vậy thì động phủ này sẽ tự động đóng cửa lại, tất nhiên sẽ không còn người nào tiến vào được nữa, trừ khi ngươi chết!

- Động phủ này đã mở ra nhiều năm, vậy trước đây đã có ai đi vào chưa?

Vương Lâm lại hỏi.

- Có, nhưng tất cả đều đã chết!

- Làm sao ta có thể rời khỏi chỗ này?

- Mở được một đạo thảo ấn, tất nhiên sẽ có thể rời khỏi đây!

Vương Lam trở nên trầm mặc, hắn biết nếu có hỏi nữa thì Động Phủ Chi Linh cũng sẽ không trả lời được nhiều. Hắn cân nhắc một lúc lâu, không nói nhiều mà trực tiếp bước qua cánh cửa!

Cảnh vật bên trong cánh cửa đá lập tức hiện ra trước mặt Vương Lâm, đó là một dãy những lầu các giống như hoàng cung của phàm nhân. Chỗ hắn đang đứng chính là đại môn của hoàng cung.

Một cổ tiên lực mỏng manh bao phủ khắp bốn phía. Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy toàn thân sảng khoái. Hắn tiến lên phía trước một bước nhưng vẻ mặt lại khẽ động, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Trên mặt đất được lót những khối đá trong suốt và cực kỳ bằng phẳng. Vương Lâm ngồi xổm xuống rồi sờ sờ lên mặt đất, lập tức…Mặt hắn lộ ra một vẻ cổ quái.

- Tiên Ngọc!

Vương Lâm mở rộng thần thức rồi đảo qua khắp bốn phía. Hắn lập tức cảm thấy tất cả mọi vật, mọi vị trí đều có phong ấn cấm chế. Thần thức hắn hầu như vừa mới tản ra đã lập tức thu hồi lại.

- Tất cả kiến trúc nơi đây, đều dùng tiên ngọc tạo thành.

Vương Lâm cực kỳ mẫn cảm với tiên ngọc, tất cả mọi chỗ mọi nơi nhìn vào đều là tiên ngọc, hắn không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

- Đáng tiếc bên trên có phong ấn cấm chế quá mạnh, bằng không thì nhất định phải đào hết tiên ngọc ra!

Vương Lâm nhìn thoáng qua con đường tiên ngọc dưới chân, trên mặt lộ ra vẻ luyến tiếc.

Trước mặt hắn trăm trượng có một lò luyện đan khổng lồ, trên nắp lò có một số lỗ nhỏ như cánh tay, từng luồng khói trắng từ trong những lỗ đó bay thẳng lên trời.

Trước lò luyện đan vài trăm trượng chính là một mái lầu ba tầng.

Cơ thể Vương Lâm khẽ động rồi đi thẳng về phía trước. Hắn dừng lại bên cạnh lò luyện đan, nhìn vào bên trong qua những lỗ nhỏ trên nắp lò.

Dưới đáy lò luyện đan chỉ có một ít nước xanh, khói trắng đang tỏa ra bên ngoài là được phát ra từ trong làn nước trong vắt này.

- Ta cũng không phải là người đầu tiên tiến vào nơi đây, có lẽ trước kia trong lò luyện đan này cũng có đan dược nhưng đã bị người vào trước lấy mất rồi.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn nhìn lên trên lò luyện đan thì thấy một đạo cấm chế phong ấn nhưng lại ở trong tình trạng đã bị phá, rõ ràng đã sớm bị người ta phá giải.

Vương Lâm cẩn thận nhìn xung quanh một lượt rồi đi thẳng về phía trước. Hắn đi đến trước căn lầu thì dừng lại quan sát xung quanh, trên căn lầu này cũng có phong ấn, thậm chí ngay cả ba bậc tam cấp bên dưới, mỗi một bậc thềm đều có phong ấn.

- Đây là một phong ấn tổng thể, một khi phá phong ấn sẽ xuất hiện thêm rất nhiều cái khác. Có thể nói tất cả mọi vật trong ngoài căn lầu đều có cấm chế. Thủ pháp phong ấn này cho dù là ở thời kỳ thượng cổ cũng rất hiếm khi xuất hiện. Căn cứ vào những gì ta đọc được từ những quyển sách cổ thì thủ pháp này là của tiên giới!

Nó cũng được gọi là tiên cấm!

Vương Lâm nhìn khắp bốn phía, lẩm bẩm nói:

- Động phủ này dù là trong hay ngoài cũng đều có tiên cấm. Chẳng lẽ đây thật sự là một tòa phủ của tiên nhân sao?

Vương Lâm vừa nghĩ đến đây thì lại càng trở nên cẩn thận. Tuy cấm chế phong ấn của căn lầu trước mặt đã sớm bị người ta phá đi nhưng hắn vẫn cẩn thận kiểm tra khắp xung quanh, sau đó mới dám đi vào từng bước một.

Sau khi Vương Lâm quan sát cẩn thận từ trong ra ngoài căn lầu ba tầng, hắn mới tiếp tục cất bước. Suốt cả quá trình hắn tốn không ít thời gian.

Nhưng vì như vậy mà Vương Lâm mới có thể xem xét triệt để tất cả cấm chế trong đó.

Trong căn lầu này không còn một vật nào, ngay cả cái bàn cũng chẳng còn lại cái nào. Nếu không phải trên mặt sàn còn có dấu vết của một cái bàn thì Vương Lâm nhất định sẽ không nghĩ đến chuyện những cái bàn này bị tiền nhân lấy đi sau khi phá vỡ phong ấn.

- Trong Động phủ của tiên nhân, dù là một cái bàn cũng chưa chắc là vật phàm. Bị người ta lấy đi cũng là lẽ thường.

Vương Lâm cười nói.

Trong căn lầu ba tầng hoàn toàn trống rỗng nên Vương Lâm chẳng thu hoạch được gì. Cấm chế trong căn lầu hầu như tất cả đều đã bị người ta phá giải. Nhưng theo những gì Vương Lâm nhìn thấy thì những dấu vết phá cấm chế đã chứng tỏ đây không phải do một người làm ra. Trong căn lầu này ít nhất cũng phải có ba phương pháp phá cấm chế khác nhau.

Trong đó có một phương pháp phá cấm chế từ thời thượng cổ, cực kỳ tinh xảo. Khi phá phong ấn bằng thủ pháp này thì thường để lại dấu vết giống như một đóa hoa mai. Phương pháp này Vương Lâm đã từng được nhìn thấy trong một vài quyển sách cổ, nó có tên là Mai Hoa Thập Bát Cấm!

Thủ pháp phá vỡ cấm chế này xuất hiện rất nhiều trong căn lầu! Rõ ràng tất cả đều do một người làm ra.

Loại cấm chế này cực kỳ có danh tiếng trong thượng cổ Tu Chân Giới, nhưng lại rất coi trọng đến dòng chính thống, người ngoài sẽ tuyệt đối không được học. Cho dù là đệ tử dòng chính thống cũng phải căn cứ vào thân phận khác nhau, nhưng tối đa chỉ được học đến Cửu Cấm! Chỉ có chưởng môn mới hoàn toàn học được Thập Bát Cấm!

Vương Lâm đang muốn bỏ đi thì ánh mắt hắn lại đột nhiên trở nên ngưng trọng, hắn nhìn chăm chăm vào dấu vết của cái bàn đặt trên mặt đất, vẻ mặt hắn khẽ động.

Trên mặt đất trong căn lầu vốn là chỗ đặt cái bàn chỉ còn lại một vài dấu vết, rõ ràng do cái bàn đặt ở đây quá lâu, hơn nữa phong ấn ở bên ngoài đã bị phá chỉ còn những vệt bụi bám lại.

Sau khi ở trong căn lầu quan sát cẩn thận một lượt, Vương Lâm đã thu được rất nhiều thông tin.

Đầu tiên là có ba người đi vào đây trước hắn, tất nhiên sẽ không loại trừ những người giống như Vương Lâm, khi đến đây thì thấy tất cả đều đã bị tiền nhân phá giải rồi.

Trong ba người đó, kẻ nắm giữ Mai Hoa Thập Bát Cấm là người đi vào đầu tiên. Người này chắc chắn là rất cao ngạo, những vật bình thường hắn chẳng thèm để vào mắt. Căn cứ vào những gì Vương Lâm quan sát, trong căn lầu này hễ là chỗ nào có đặt vật gì quý, đều có dấu vết của Thập Bát Cấm.

Người này rời đi thì có hai người khác đến. Phương pháp phá giải của bọn họ có vẻ không phải là dân trong nghề. Cái bàn này chính là bị một người trong số đó lấy đi.

Vương Lâm phán đoán như vậy vì lúc này hắn nhìn thấy dấu vết của cái bàn để lại trên mặt đất.

Trên lớp bụi còn sót lại một vài mảnh gỗ nhỏ, nếu không nhìn kỹ chắc chắn sẽ không thấy.

Vương Lâm ngồi xuống nhặt những vụn gỗ lên nhìn.

- Sau khi cưỡng ép phá giải, cái bàn ở đây cũng có chút hư hao.

Vương Lâm búng vụn gỗ trong tay ra, cơ thể hắn lóe lên rồi đi ra khỏi cửa sau căn lầu.

Sau căn lầu là một hành lang rất dài được chắn bằng những lan can bằng tiên ngọc, dưới lan can là một hồ nước đã khô cạn.

Chỗ này cũng còn sót lại rất nhiều dấu vết cấm chế bị phá. Vương Lâm lại phát hiện đồ án Mai Hoa Thập Bát Cấm trên hồ nước.

Vương Lâm đi từng bước cẩn thận trên hành lang, hắn quan sát kỹ bốn phía. Trong mắt hắn thì chỗ này, mà đặc biệt là trên lan can còn để lại rất nhiều dất vết bị người ta bẻ gãy.

Vương Lâm càng đi về phía trước thì những tàn dư cấm chế lại càng ít đi. Sau khi hắn đi được mười dặm thì đến đầu cuối cùng của hàng lang, đến đây thì hành lang lại chia làm ba phương hướng.

Vương Lâm dừng chân ở chỗ giao nhau. Hắn cẩn thận quan sát ba con đường. Hắn muốn tìm ra phương hướng của người am hiểu Mai Hoa Thập Bát Cấm năm xưa. Thuật cấm chế của người này quá mạnh, nếu Vương Lâm đi theo hắn thì sẽ không nhận được bất kỳ món bảo bối nào.

Người đó giống như một tên trộm thanh cao, chỉ chọn những vật thuộc loại hảo hạng. Hai người còn lại thì giống như cường đạo, họ gặp vật gì sẽ cướp vật đó. Nhưng năng lực của họ cũng chỉ có hạn nên cũng bắt buộc phải để lại một số vật thượng đẳng.

Vương Lâm cẩn thận kiểm tra một lúc lâu, hắn thử chọn một phương hướng rồi đi ra mấy trượng sau đó lại quay về chỗ cũ. Ánh mắt hắn chợt lóe lên rồi đi thẳng về phía con đường bên phải.

Sau khi đi được trên trăm trượng, cảnh tượng đập vào mắt Vương Lâm vẫn y như cũ.

Hắn thấy khắp nơi đều là những dấu vết phá cấm chế. Những cấm chế này đều bị người ta cưỡng ép lấy đi, thậm chí còn có một số chỗ cấm chế chỉ mới giải trừ được một nửa đã bị người ta vứt bỏ. Mỗi khi gặp phải những cấm chế bị phá giải chỉ còn một nửa, Vương Lâm đều phải dừng chân rồi cẩn thận quan sát một lúc lâu. Hắn không nóng lòng muốn bắt tay vào phá giải phong ấn. Sau khi quan sát xong hắn lại tiếp tục đi về phía trước.

Con đường bên phải này tuy cũng có một lan can kéo dài ở hai bên, nhưng bên ngoài lan can không phải là hồ nước, mà là một rừng trúc.

Vương Lâm đang cẩn thận đi về phía trước, đột nhiên hắn dừng chân lại, chân phải đang giơ lên lại cẩn thận đặt về chỗ cũ. Cơ thể hắn không nhúc nhích nhưng trong hai mắt lại lấp lánh ký hiệu cấm chế.

Trước mặt Vương Lâm mười trượng có một khu vườn rộng có một cái bàn tròn và bên cạnh bàn có bốn chiếc ghế đá. Trên chiếc bàn đặt một bầu rượu và vài cái ly nhỏ.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, trong mắt hắn lộ rõ vẻ cẩn thận. Hắn cảnh giác nhìn khắp bốn phía xung quanh, trong chu vi mười trượng là một cấm chế hoàn chỉnh không có chút dấu vết phá giải nào.

- Nhất định vị tiền nhân chuyên cưỡng ép để lấy vật phẩm đã đi đến đây trước Vương Lâm ta, Nhưng đến đây thì người đó lại ngừng lại.

Vương Lâm trầm ngâm trong giây lát rồi lui về phía sau vài bước, những ký hiệu cấm chế lóe lên trong mắt. Hắn quan sát rất cẩn thận, dần dần sắc mặt hắn càng trở nên ngưng trọng.

- Thì ra là như vậy, cấm chế trong vườn chắc chắn sẽ có muôn vàn biến hóa. Nếu không thể phá bỏ được toàn bộ thì một khi bước vào trong chu vi mười trượng kia chắc chắn sẽ dẫn phát ra uy lực cấm chế. Mặc dù có cưỡng ép phá giải thì dưới mấy vạn loại biến hóa trừ khi tu vi kinh người nếu không sẽ rất khó toàn thây đi ra.

Mà điều quan trọng nhất , nơi đây rõ ràng là trung tâm của tất cả cấm chế xung quanh, một khi phát động sẽ kéo theo tất cả những cấm chế khác. Cho nên rất nhiều năm trước người đến đây sớm hơn mình đã bắt buộc phải chọn phương án rút lui.

- Cấm chế này tuy mạnh nhưng nếu người am hiểu Mai Hoa Thập Bát Cấm đi đến đây thì chỉ mất một khoảng thời gian sẽ phá giải được. Vì vậy có thể thấy phương hướng ta chọn là chính xác, phía trước chưa có người nào đi qua!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, trong mắt hắn lóe ra một tia hưng phấn. Sau khi hắn đi vào động phủ đã thấy tất cả mọi thứ bị người ta quét sạch. Việc này giống như hắn đi vào một kho báu, nhưng lại phát hiện chỗ này đã sớm bị người ta khoắng sạch.

Lúc này khu vườn trước mắt hắn chính là một kho báu!

Vương Lâm áp chế những hưng phấn trong lòng, hắn tập trung tinh thần rồi cẩn thận nhìn kỹ mọi vật vài lần, hắn khoanh chân ngồi xuống rồi bắt đầu nghiên cứu.

Cấm chế phong ấn bên ngoài khu vườn giống như một mạng lưới dày đặc, người bình thường không thể phát hiện. Nhưng nếu lọt vào trong mắt những người am hiểu, kinh nghiệm khác nhau sẽ sinh ra những cách nhìn nhận khác biệt.

Muốn phá bỏ cấm chế ở nơi đây, bước đầu tiên phải quan sát.

Vương Lâm ngồi xuống ba ngày, trong khoảng thời gian này những tơ máu trong mắt hắn ngày càng nhiều, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Ta chỉ có thể nhìn thấy ba nghìn loại biến hóa, vẫn còn một khoảng cách nữa mới có thể phá trận! Nhưng trận pháp này lại đang đứng yên, có rất nhiều biến hóa chưa được bày ra.

Vương lâm trở nên âm trầm, hắn đột nhiên nâng tay phải lên rồi chỉ thẳng về phía trước. Một đạo tiên lực lập tức bắn ra từ ngón tay hắn, rồi phóng thẳng đến bàn trà.

Sau khi bắn ra đạo tiên lực, cơ thể hắn lập tức dùng tốc độ cực nhanh lui về phía sau, tốc độ nhanh đến mức tạo ra tàn ảnh.

Chỉ thấy đạo tiên lực kia vừa bay vào chu vi mười tượng trong khu vườn thì lập tức nổ ầm lên rồi tan vỡ, hóa thành những điểm ánh sáng nhỏ rồi tiêu tán. Cùng lúc này, giống như một giọt nước rơi vào trong chảo dầu, một luồng khí tức có tính chất tàn phá từ trong chu vi mười trượng điên cuồng tràn ra bên ngoài.

Hàng nghìn tầng sóng với khí tức điên cuồng kèm theo lực lượng vô cùng tàn bạo từ trong chu vi mười trượng lao ra ngoài như một cơn sóng dữ. Chỉ trong nháy mắt ngọn sóng đã điên cuồng lan ra, nếu Vương Lâm không chuẩn bị trước và tốc độ lại là cực nhanh thì sợ rằng bây giờ đã bị con sóng này phủ lên.

Vương Lâm lui ra ngoài trăm trượng mới dừng lại. Mặc dù hắn lui ra phía sau nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cấm chế bên trong khu vườn. Lúc này mắt hắn lại lóe ra những tia sáng rực rỡ.

- Trong khoảnh khắc vừa rồi, biến hóa của cấm chế không dưới một vạn!

Vương Lâm trầm ngâm trong giây lát, hắn lại khoanh chân ngồi xuống đất tiếp tục thôi diễn.

Thời gian dần trôi, nháy mắt đã qua một tháng.

Một tháng này Vương Lâm đã liên tục dùng tiên lực để dẫn phát cấm chế, nhờ vào đó hắn mới kiểm tra được những biến hóa bên trong. Mỗi lần thử nghiệm hắn đều đạt được những thu hoạch lớn. Trong đầu hắn dần xuất hiện tất cả những biến hóa của khu vườn.

Đồng thời trong một tháng này, quá trình thôi diễn của hắn cũng không ngừng lại dù chỉ là một nửa hơi thở. Hai mắt hắn lúc này đỏ hồng lên giống như đang thấm đầy máu.

Một tháng này Vương Lâm đã quên tất cả mọi chuyện, thậm chí hắn còn quên cả chuyện mình đang ở trong động phủ của người khác. Trong mắt hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất chính là phá bỏ cấm chế trận pháp!

Càng nghiên cứu, càng thôi diễn, Vương Lâm lại càng đạt được những thu hoạch lớn. Bên trong trận pháp cấm chế này có đầy đủ các loại biến hóa, dưới quá trình nghiên cứu của hắn thì mọi thứ dần trở nên rõ ràng.

Tất cả sở học cấm chế của Vương Lâm đều là thượng cổ cấm chế thời Cổ Thần. Sau đó hắn tình cờ được xem rất nhiều sách cổ trong động phủ

dưới đồng bằng trên Chu Tước Tinh. Hơn nữa, mấy trăm năm qua hắn không ngừng tìm kiếm và dung hợp, nên cấm chế hắn nắm giữ rất hỗn tạp là sở trường của rất nhiều nhà. Sau khi cấm chế của hắn đạt đến một mức độ nhất định thì theo thời gian, khi chín trăm chín mươi chín tổ cấm chế trên cấm phiên được hoàn thành thì thuật cấm chế của hắn lại đạt đến một bình cảnh mới.

Hễ là người nghiên cứu cấm chế thì cả cuộc đời sẽ gặp phải rất nhiều bình cảnh. Nếu không thể vượt qua thì quá trình nghiên cứu sẽ ngừng lại, bình cảnh vô hình này lại chịu sự ảnh hưởng của rất nhiều nhân tố.

Sau một tháng nghiên cứu, những hiểu biết của Vương Lâm đã tăng lên rất nhiều. Cấm chế bên trong khu vườn có đủ mọi loại biến hóa, giống như đang giúp hắn mở ra một con đường. Trong lúc vô tình hắn đã phá vỡ bình cảnh, trước mắt hắn đang hiện ra một con đường lớn thẳng tắp.

Lúc này hắn đã nắm chắc bốn phần có thể phá vỡ trận pháp. Tuy chỉ có bốn phần, nhưng phải biết rằng nếu là người nghiên cứu cấm chế cả nghìn năm đối mặt với cấm chế trong khu vườn kia, cùng lắm cũng chỉ có thể nắm chắc được một hai phần thành công.

Chỉ có những lão quái vật sống qua vạn năm, đã từng trải và có kiến thức khổng lồ mới dám nói nắm chắc bốn phần thành công trở lên!

- Nếu để người nắm giữ Mai Hoa Thập Bát Cấm phá giải, sợ rằng hắn sẽ nắm chắc từ bảy phần trở lên.

Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu, hắn không dám có những hành động thiếu suy nghĩ mà lại tiếp tục thôi diễn.

Một tháng nữa lại trôi qua, tuy Vương Lâm chưa biết rõ toàn bộ biến hóa của cấm chế nhưng lại nắm chắc năm phần có thể phá giải được nó.

Vào một ngày, Vương lâm ung dung đứng lên. Tuy hai mắt hắn đầy những tơ máu nhưng tinh thần lại rất tốt. Trong nháy mắt hắn đã đi đến bên ngoài khu vườn mười trượng. Hai mắt hắn đột nhiên trở nên lấp lánh, hắn dừng lại suy tính một chút rồi tiến từng bước về phía trước.

Vương Lâm tiến vào bước đầu tiên, trên mặt hắn không có chút khẩn trương. Hắn chắc chắn mười phần sẽ không xảy ra bất kỳ biến cố nào, cũng sẽ không dẫn động cấm chế trận pháp.

Hắn tiến thêm một bước nữa, bốn phía không có bất kỳ biến hóa nào. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, lại tiến về phía trước một bước, khi chân vừa mới đặt xuống lại thêm một bước tiếp theo.

Cứ ba bước một trượng, Vương Lâm liên tục tiến lên chín bước, hắn bước đi cực kỳ ung dung giống như đã được luyện tập rất nhiều lần. Vẻ mặt hắn không có bất cứ điều gì khác thường, giống như đang đi dạo trên vườn hoa nhà mình.

Đến bước thứ chín, trong mắt Vương Lâm đột nhiên lấp lánh một ký hiệu cấm chế. Hắn lập tức ngẩng đầu lên nhìn cái bàn đá đang ở phía trước bảy trượng. Hắn bóp khẽ bàn tay phải rồi yên lặng suy tính trong khoảnh khắc, sau đó lại tiếp tục cất bước.

Lần này Vương Lâm lại tiến tới chín bước, lúc này tổng cộng hắn đã đi được sáu trượng.

Khoảng cách sáu trượng tuy không được tính là dài nhưng nó lại là toàn bộ tinh thần và thể xác của Vương Lâm, hắn phải thôi diễn hai tháng mới có thể tính ra được. Sáu trượng này dù là một số lão quái sống mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể dễ dàng bước qua.

Sau khi đi tới trước sáu trượng, ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng. Hắn không tiếp tục tiến lên phía trước mà đi theo dòng nước ở bên người chín bước. Sau đó hắn lại lui ra sau ba bước rồi thay đổi phương hướng đi thẳng về phía trước.

Hắn gần như đi một vòng tròn quanh khu vườn, chỉ còn cách bàn đá ba trượng.

Thần thái của hắn vẫn ung dung, tất cả những chuyện đều nằm bên trong sự thôi diễn của hắn, tất cả mọi biến hóa đều đã hiện rõ trong đầu. Thật ra hắn đã thôi diễn mỗi bước đi trong đầu rất nhiều lần cuối cùng mới có thể xác định được vị trí chính xác.

Vì Vương Lâm đã tính trước mọi chuyện nên hắn đi vào trong rất ung dung. Hắn biết nếu mình đi nhầm một bước thì cấm chế nhất định sẽ phản phệ trở lại rất mạnh mẽ.

Sáu trượng trước mặt đã rút ngắn lại chỉ còn bốn trượng cuối cùng. Với tu vi của Vương Lâm thì một khi đi nhầm chắc chắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối, cấm chế ở chỗ này nhất định phải có một đường sinh, nếu rơi vào nguy hiểm thì chỉ cần bước vào đường sinh sẽ được an toàn.

Đây cũng là một đặc điểm của tiên cấm!

Nhưng đường sinh này không phải cố định một chỗ, khi cấm chế biến hóa thì nó cũng thay đổi phương hướng. Trọng điểm thôi diễn của Vương Lâm trong hai tháng qua, ngoại trừ cấm chế ra thì chính là phương hướng của con đường này.

Vương Lâm đã đi được sáu vòng với chiều dài mỗi vòng là bảy trượng, mỗi lần đi được một vòng lớn đều phải đi một vòng nhỏ, vì đường sinh trong cấm chế luôn thay đổi, nên hắn bắt buộc phải giữ khoảng cách nửa bước đến đường sinh.

Lúc này Vương Lâm đang đứng ở bên ngoài bàn đá bảy trượng, hắn đang bóp tay và tập trung suy nghĩ. Sau khi tính toán trong khoảnh khắc, ánh mắt hắn chợt lóe lên rồi tiến một bước về phía trước. Bước chân này của hắn dài đúng một trượng.

Sau khi đặt chân xuống, Vương Lâm lại lập tức bước ra một trượng. Nhưng trong nháy mắt khi bàn chân hạ xuống, hắn đột nhiên biến sắc rồi lập tức bước sang trái nửa bước. Đúng lúc này, trong chu vi mười trượng quanh khu vườn lập tức xuất hiện một cơn lốc màu đen.

Khi cơn lốc xuất hiện thì một lực lượng tàn bạo lập tức nổi lên cuồn cuồn, từng tia chớp màu đen xẹt qua lại bên trong cơn lốc. Hầu như chỉ trong nháy mắt, trong chu vi mười trượng đã giống như hủy diệt, sấm sét cuồn cuộn, chớp giật đầy trời. Lực lượng hủy diệt này đừng nói là Vương Lâm, cho dù là tu sĩ Vấn Đỉnh nếu ở bên trong duy trì được ba lần hít thở cũng sẽ chết.

Đặc biệt là tia chớp giống như Du Long đang xẹt qua xẹt lại bên dưới, nó có thể phá hủy tất cả mọi vật trên thế gian.

Cơ thể Vương Lâm không ngừng di chuyển bên trong cơn lốc ở phạm vi mười trượng, hắn liên tục đi qua tia chớp. Mỗi một bước của hắn đều đạp trên con đường sinh, nếu hắn không cẩn thận sẽ bị tia chớp kia quét trúng, rơi vào kết cục nguyên thần câu diệt.

Một bước vừa rồi của hắn cũng không phải là tính toán sai lầm, mà trận pháp cấm chế này không biết vì sao lại xoay ngược, đổi phương hướng

vận chuyển.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 560: Ngủ say.

Sau mười lần hít thở, cơn lốc lập tức tiêu tán giống như chưa từng xuất hiện, tia chớp màu đen cũng tiêu tan theo. Cơ thể Vương Lâm lóe lên rồi trực tiếp tiến vào trong bàn đá. Hắn chỉ đi qua một khoảng cách khá ngắn, nhưng trán lại vã đầy mồ hôi.

Trong nháy mắt khi hắn bước vào trong, trong chu vi mười trượng quanh bàn trà lập tức lấp lánh những chùm ánh sáng rực rỡ, chùm sáng này cao vạn trượng, khi nó chiếu xuống bên dưới thì tất cả cảnh vật bốn phía lập tức thay đổi.

Chỉ thấy mây mù ở phía sau bàn đá tản ra để lộ một ngọn giả sơn, trên mặt đất có rất nhiều cỏ xanh. Ngoại trừ những thứ đó, sau khi mây mù bay lên còn lộ ra một rừng trúc nối liền với rừng trúc ở bốn phía.

Cảnh vật bốn phía đột nhiên có những thay đổi lớn, giống như tuyệt cảnh phùng sinh, xuất hiện một vùng trời khác.

Đúng lúc này, một âm thanh bình thản từ trong hư vô truyền vào trong tai Vương Lâm:

- Phá vỡ cấm chế thì có thể nhận được tư cách để có được động phủ này. Chỉ cần ngươi không chết thì sẽ không còn người nào có thể tiến vào chỗ này được nữa!

Khoảnh khắc khi âm thanh này truyền đến, một đạo tinh quang từ phương xa bay tới rồi dừng lại trước người Vương Lâm.

Đây là một khối lệnh bài bằng thủy tinh chỉ bằng một ngón tay, nó đang lơ lửng trên không rồi phát ra từng luồng sáng bảy màu. Đây là Động Phủ Lệnh, cầm lệnh bài này có thể đi vào động phủ.

Vương Lâm cầm lấy lệnh bài thủy tinh rồi hít vào một hơi thật sâu. Hắn nhìn vào trong bàn đá, dù là bàn đá hay ghế đá đều có cấm chế bảo vệ, không thể đơn giản chạm tay vào được.

Nhưng nếu so sánh với cấm chế ở bên ngoài khu vườn, thì uy lực của những cấm chế này yếu hơn rất nhiều.

Vương Lâm không nhìn đến những vật khác mà chỉ chăm chăm vào bầu rượu trên bàn.

Cấm chế trên bầu rượu tuy khá tinh diệu nhưng cũng không làm khó được Vương Lâm. Sau một lần thôi diễn, hắn điểm tay phải về phía bầu rượu, ở bên ngoài bầu rượu ba trượng lập tức có một con sóng lan ra.

Ngón tay Vương Lâm điểm lên trên con sóng, khi con sóng bùng lên thì hắn thu ngón tay lại. Trong khoảnh khắc đó có một đạo cấm chế tàn ảnh từ trên ngón tay hắn lao ra rồi phóng thẳng vào con sóng.

Trong nháy mắt, con sóng kia lập tức cuộn trào, ở vị trí trung tâm xuất hiện một vòng nước xoáy xoay chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh, nó khuếch tán về bốn phía tạo thành một lỗ hổng hình tròn.

Tay phải Vương Lâm trực tiếp luồn vào trong lổ hổng kia như chớp, hắn nhanh chóng chụp lấy bầu rượu rồi lấy ra bên ngoài.

Dòng nước lập tức tiêu tan, bốn phía khôi phục lại bình thường.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hưng phấn, hồ rượu trong tay hơi nặng, rõ ràng bên trong có thứ gì đó. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi mở nắp bình ra, một mùi hương thơm ngát lập tức phả thẳng vào mũi. Vương Lâm chỉ cần liếc mắt qua đã nhìn thấy bên trong bầu rượu có khoảng mười giọt mỹ tửu.

- Bầu rượu này hơi nặng nhưng lại chỉ có mười giọt rượu. Hơn nữa đặt ở chỗ này chắc cũng không phải vật phàm.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào số rượu ít ỏi trong bình. Sau một lúc lâu, hắn cắn chặt răng đổ ra một giọt rồi uống vào, giọt rượu này lập tức rơi vào trong miệng.

Trong nháy mắt khi giọt rượu rơi vào trong miệng, Vương Lâm cảm thấy toàn thân trở nên đỏ bừng, trong cơ thể hắn đột nhiên xuất hiện một luồng tiên lực điên cuồng rồi lưu chuyển khắp toàn thân.

Một cảm giác say từ trên đạo tiên lực trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng bốc ra.

Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên tăng tốc rồi xoay chuyển giống như dòng nước lũ bên trong kinh mạch. Một luồng khí nóng hừng hực từ trong đan điền bốc lên, trong nháy mắt đã bốc lên đỉnh đầu.

Cùng lúc đó, tiên lực vận chuyển mạnh mẽ làm cơn say bốc lên cuồn cuộn, mắt Vương Lâm đã không còn tỉnh táo mà chỉ còn lại sự điên đảo.

Cơ thể Vương Lâm bắt đầu lắc lư rồi dựa hẳn sang một bên, đầu hắn trở nên nặng nề rồi chìm vào trong giấc ngủ.

Thời gian chậm rãi trôi qua ba tháng, sáu tháng, chín tháng rồi một năm.

Trải qua một năm, Vương Lâm vẫn chìm vào trong giấc ngủ, những tiếng ngáy đều đều vang lên rồi truyền ra xa. Từ khi tu đạo đến giờ, Vương Lâm rất ít khi ngủ, đây là giấc ngủ dài nhất của hắn trong mấy trăm năm qua.

Tuy hắn đang ngủ nhưng tiên lực trong cơ thể vẫn điên cuồng tăng trưởng. Tốc độ vận chuyển của tiên lực kinh khủng đến mức nếu Thiên Vận Tử đứng bên cạnh nhìn cũng phải cảm thấy cả kinh.

Khi tiên lực trong cơ thể hắn đạt đến một mức độ nhất định thì Yêu Tinh trong đan điền vỡ vụn không một tiếng động rồi tan ra, yêu lực trở nên dày đặc nhưng lại lập tức bị thôn phệ rồi trở thành một bộ phận của tiên lực.

Trong phạm vi mười trượng quanh cơ thể Vương Lâm, từ khi hắn bắt đầu ngủ say, từng tia tiên khí từ trong cơ thể hắn bay ra bao phủ khắp bốn phía. Một năm trôi qua, trong phạm vi này tiên khí đã trở nên cực kỳ nồng đậm.

Vương Lâm vẫn đang ngủ nhưng tay phải hắn vẫn cầm chắc bầu rượu.

Vào một ngày, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt ra, hắn ợ lên một tiếng, trong mắt lại hiện lên một tia mê man. Hắn theo bản năng mà nhìn khắp bốn phía, lúc này vẻ mê man trong mắt hắn lập tức biến mất rồi được thay thế bằng vẻ thanh tỉnh.

Vương Lâm lập tức đứng thẳng người lên, trong mắt hắn lộ ra vẻ tỉnh táo. Sau khi cẩn thận quan sát bốn phía, hắn nhíu mày rồi cúi đầu nhìn bầu rượu đang cầm trên tay. Hắn chỉ nhớ sau khi uống một giọt rượu thì tiên lực trong cơ thể đột nhiên trở nên gia tăng, sau đó không tự chủ được phải chìm vào giấc ngủ.

Vương Lâm nghĩ đến tiên lực thì lập tức kiểm tra trong cơ thể, đột nhiên trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng khó có thể tưởng tượng nổi.

- Ta rốt cuộc đã ngủ được bao lâu rồi?

Từ khi Vương Lâm bắt đầu tu đạo đến giờ, những tình cảnh làm hắn phải kinh hoàng giống như bây giờ rất ít khi xảy ra. Lúc này tiên lực trong cơ thể hắn đã vượt qua rất xa mức độ Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Chỉ cần cảm ngộ thành công ý cảnh là có thể đạt đến cảnh giới sinh tử tiến lên Vấn Đỉnh. Vương Lâm lại dùng ánh mắt khó tin nhìn vào bình rượu trong tay.

- Rốt cuộc đây là loại rượu gì?

Vương Lâm cực kỳ cẩn thận đặt bầu rượu vào trong túi trữ vật. Sau đó hắn còn cảm thấy chưa yên tâm, lại lấy bầu rượu ra rồi đánh lên trên nó vài đạo cấm chế phong ấn mạnh mẽ. Lúc này hắn mới bỏ vào trong túi trữ vật.

- Chỗ này ta phải kiểm tra thật triệt để mới được!

Trong nháy mắt, hứng thú của Vương Lâm đối với chỗ này đã lên đến đỉnh điểm.

Sau khi sự hưng phấn qua đi, Vương Lâm nghĩ lại mà cảm thấy sợ hãi.

- May mà cảm ngộ ý cảnh còn chưa đạt đến Vấn Đỉnh. Nếu không lúc này tiên lực không đủ mà đánh lên Vấn Đỉnh đến ranh giới của sinh tử, mà lúc này ta lại đang ngủ không thể lấy ra Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật được. Như vậy nếu không may Vấn Đỉnh thất bại ta sẽ chết một cách oan uổng.

Vẻ mặt Vương Lâm lại trở nên âm trầm, nhưng ánh mắt hắn lại lập tức lóe lên.

- Với tu vi của ta bây giờ, đã không còn đối thủ trong Anh Biến kỳ. Lúc này chỉ cần ý cảnh của ta đạt tới mức cần thiết sẽ đi tìm một nơi bí mật để trùng kích lên Vấn Đỉnh. Nhưng nếu nói về thần bí thì ở đây là nhất, đợi đến khi ý cảnh của ta đạt đủ sẽ lại đây tiến lên Vấn Đỉnh!

- Những chuyện trên thế gian thật sự không thể biết được là họa hay phúc. Cơ duyên xảo hợp ta tiến vào nơi đây, nếu không cho dù có đủ tiên ngọc và đạt đến trình độ như bây giờ cũng phải trải qua rất nhiều năm

tháng. Đây chẳng phải là câu nói họa phúc khôn lường trong miệng phàm nhân sao?

Vương Lâm tâm tình vui sướng khi cảm thấy mình đạt đến một cảnh giới mới. Lúc này hắn nhìn về khắp bốn phía, đanh định tiếp tục phá giải phong ấn thì trong lòng khẽ động.

- Rốt cuộc ta đã ngũ được bao lâu rồi? Nếu hơn mười năm hoặc một trăm năm thì tất cả mọi chuyện bên ngoài sẽ có những biến hóa khó mà lường được. Nếu là như vậy còn không bằng ta tự mình tu luyện.

Vương Lâm trầm ngâm trong giây lát, hắn đi vào trong khu vườn vài bước, đột nhiên ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng rồi chuyển lên trên rừng khúc ở phương xa.

Trong rừng trúc lộ ra một góc lan can, tuy phần lớn đều bị trúc che đi nhưng khi Vương Lâm nhìn kỹ lại thấy được một vài manh mối.

- Trước đó ta không phát hiện được phía trước còn có một căn lầu, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy nó giống như một từ đường trong đình viện của phàm nhân!

Sau khi nhìn kỹ lại, Vương Lâm không đi đến từ đường đó để kiểm tra. Hắn lấy lệnh bài thủy tinh ra rồi dung nhập tâm thần vào bên trong, từng

luồng sáng tỏa ra lấp lánh, hình bóng Vương Lâm đột nhiên biến mất trong động phủ.

Trong động phủ là một kho báu lớn chứa rất nhiều bí mật, Vương Lâm sau khi đi ra ngoài một thời gian nhất định sẽ quay trở lại khai thác.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 561: Thu hoạch.

Ngoài trời đã tối, nguyên bản có một cửa đá phía trước sân rộng, tại thời điểm bây giờ động phủ chi linh không ngờ biến mất, thậm chí cửa đá tồn tại phía trước cũng biến mất vô ảnh.

Nếu trên mặt đất không có mấy dấu vết tiên huyết của Diêu Tích Tuyết phun ra thì Vương Lâm tất nhiên sẽ hoài nghi vị trí xuất hiện biến cố.

Vương Lâm cầm tiểu lệnh thủy tinh trong tay, trên lệnh bài này ngoại trừ một khẩu quyết tiến vào và rời khỏi động phủ ra còn có một tin tức ngắn gọn. Trầm ngâm một chút, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân mình hóa thành một cái tàn ảnh từ bên ngoài sân rộng theo đường của Tôn Long bay nhanh tiến đến.

Trên đường đi hắn vượt qua mười một cái đài, trên đài này có các tượng đá không có gì thay đổi, thủy chung bảo trì trạng thái bị Diêu Tích Tuyết phong ấn.

Ở trong động phủ, Vương Lâm sau khi được nâng cao tu vi đạt đến cảnh giới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, do đó tốc độ của hắn lập tức có sự nhảy vọt về chất, so với sấm chớp còn muốn nhanh hơn mấy phần, chỉ dùng thời gian nửa tháng liền đã về tới cái đài đầu tiên.

Trên cái đài này không có lấy một vật, nhưng với tu vi của Vương Lâm lúc này và hai tháng liền tìm cách phá giải cấm chế, chỉ cần có ý xem xét liền lập tức nhận ra một cái trận pháp truyền tống do Huyết Tổ lưu lại ở dưới sân này.

Nhìn trận pháp này Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi lấy trực tiếp từ trong ngực ra bốn túi trữ vật. Bốn túi trữ vật này đều là của Diêu Tích Tuyết. Nếu trước đây với tu vi là Anh Biến trung kỳ, Vương Lâm muốn mở các túi trữ vật này thì có chút khó khăn.

Nhưng hiện tại, tu vi của Vương Lâm đã đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, thậm chí so với Diêu Tích Tuyết cũng còn cao hơn một chút. Tâm thần hắn vừa động, tay phải lướt nhẹ phía trên bốn túi trữ vật một chút lập tức hàng loạt luồng huyết quang dày đặc ở trên túi trữ vật lóe ra, cực kỳ ngoan cường chống cự lại sự xâm nhập thần thức của Vương Lâm.

Vương Lâm hừ nhẹ một tiếng, tiên lực trong cơ thể ngưng tụ lại, nguyên thần dung nhập lại vào bên trong, tay hạ xuống một cái lập tức huyết quang trong túi trữ vật tan vỡ.

Vương Lâm không dừng lại, lại chụp tiếp một cái vào một túi trữ vật khác, huyết quang phía trên chống cự được ba khắc thì tan vỡ.

Cứ như vậy, túi trữ vật thứ ba cũng bị Vương Lâm hủy diệt lạc ấn thần thức của Diêu Tích Tuyết. Lúc này Vương Lâm chuẩn bị một luồng tiên khí để tiêu diệt nốt thần thức trên túi trữ vật cuối cùng thì bỗng nhiên thần sắc biến đổi. Tay phải đang giơ lên bỗng nhiên dừng lại, dừng ở phía trên ba tấc cái túi trứ vật thứ tư này.

Ánh mắt hắn trở nên cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi thu hồi tay phải rồi cẩn thận đánh giá túi trữ vật này vài lần. Lúc trước hắn lấy được bốn túi trữ vật này bởi tu vi không đủ nên liền lập tức cất đi, vẫn chưa nhìn kỹ. Giờ phút này vừa nhìn kỹ lại lập tức phát hiện huyết quang trên túi trữ vật cuối cùng này có một đạo tử tuyến hiện lên, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Thậm chí không phải lấy thần thức xem mà lấy mắt thường quan sát thì cũng khó phát hiện được.

- Thoạt nhìn túi trữ vật này tuy rằng cực kỳ tầm thường, nhưng vào lúc ta đang định hủy diệt thần thức ở trên này thì đồng thời cũng có một loại cảm giác hoảng sợ. Chỉ sợ phía trên vật ấy cũng không phải là dấu vết thần thức của Diêu tích tuyết, chẳng lẽ cái này là của Huyết Tổ hay sao?

Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ.

- Dựa theo đạo lý mà nói, dưới tình huống nếu vẫn có thần thức của chính mình, người ngoài nếu không hủy diệt thần thức thì không thể mở ra túi trữ vật. Thế nhưng tu vi Huyết Tổ thông thiên, tu luyện lâu ngày sợ rằng có cách khác để không phải hủy diệt thần thức, để cho con gái của mình có thể sử dụng vật trong túi trữ vật. Nếu như vậy mặc dù là có người chiếm được túi trữ vật này, nếu không quan sát cẩn thận sẽ bị thần thức trên túi trữ vật giết chết. Kỹ xảo này của Huyết Tổ thật là hay!

Vương Lâm chậm rãi thu hồi thần thức, thần thức hắn liền biến mất, huyết quang trên túi trữ vật lập tức biến mất.

Huyết Tổ này, tuy nói bản thân Vương Lâm chưa gặp qua bao giờ nhưng thông qua phương pháp tán khai để phân biệt Huyết Hồn Đan cộng với thần thức phía trên túi trữ vật thì cũng giống được tận mắt nhìn thấy, đối với người này có sự kính nể đồng thời cũng có sự kiêng kị sâu đậm.

Trầm tư một một lát, Vương Lâm cẩn thận đem túi trữ vật này thu hồi, ánh mắt dừng lại ở trên ba cái túi trữ vật kia.

Thần thức của hắn đảo qua, mặc dù là lấy định lực của hắn cũng không khỏi phải hít sâu mấy hơi. Bên trong cái túi trữ vật thứ nhất tất cả đều là tiên ngọc.

Số lượng tiên ngọc này không thể nào đếm được. Vương Lâm ước tính sơ lược qua so sánh với số lượng Diêu Tích Tuyết đưa tặng trước đây thì

chỉ sợ gấp hơn chục lần.

- Vấn Đỉnh kỳ là lúc cần tiên ngọc với số lượng thật lớn, thậm chí vượt cực xa tổng số lúc trước tu chân dùng đến. Phía sau Vấn Đỉnh, mỗi lần tăng lên một giai thì số lượng tiên ngọc lại không thể tưởng tượng nổi, nếu như không đủ dự trữ thì tất nhiên bị dừng lại. Vào lúc này đây thật đúng là có lợi cho ta.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, đem túi trữ vật này thu hồi. Thần thức đặt ở túi trữ vật thứ hai, vừa quan sát xong trong mắt hắn lập tức lóe ra ánh sáng mang vẻ hưng phấn.

Bên trong túi trữ vật thứ hai không hề ít hơn một ngàn khối Ngọc phù huyết sắc!

Ngọc phù này vào thời điểm Vương Lâm và Diêu Tích Tuyết tiếp xúc, cảm khái sâu đậm cũng vì bởi hắn có chút kiêng kị. Ngọc phù này một khi vỡ ra liền phóng xuất ra huyết quang, lực phong ấn cực mạnh.

Ngoại trừ phong ấn ra, huyết quang này lại còn có tác dụng có thể xuất ra một tác dụng phòng hộ hùng mạnh. Dựa theo Vương Lâm suy đoán, vật này còn có thể công kích, chẳng qua nếu không có khẩu quyết và tâm pháp phù hợp thì không thể phát huy được.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải hắn sờ nhẹ một cái trên túi trữ vật, bên trong lòng bàn tay xuất hiện một cái Ngọc phù huyết sắc. Hắn miết nhẹ một cái, lập tức một đạo huyết quang từ bên trong ngọc phù này tràn ngập ở trước người Vương Lâm.

Dùng thần thức xem xét một hồi, theo sự tiêu tan của huyết quang, trong nội tâm của Vương Lâm thầm nhủ:

- Phương pháp phong ấn ta không có khẩu quyết, để sử dụng ngọc phù này chỉ có thể phát huy công hiệu phòng ngự này! Tuy nhiên ta có trong tay Diêu Tích Tuyết, hết thảy mọi việc đều có thể làm được.

Vật phẩm bên trong túi trữ vật thứ ba tương đối tạp nham, thậm chí ngay cả một ít vật dụng của nữ nhân như quần áo, hương liệu… đều có không ít. Ngoại trừ các thứ này ra còn có một ít đồ trang sức hết sức tinh xảo, các vật phẩm này Vương Lâm không để ý đến. Thần thức hắn dò xét thêm trong túi trữ vật thì bỗng nhiên hai mắt như sững lại. Bên trong túi trữ vật hắn thấy được hơn mười đan dược Huyết Hồn Đan.

Các đan dược này được đặt chỉnh tề tại một chỗ, phù văn phía trên ảm đạm không có chút ánh sáng nào lóe lên.

Tất cả Huyết Hồn Đan không phải để cùng một chỗ, ở phía khác bên trong góc túi trữ vật còn có một hoàn Huyết Hồn Đan đứng một mình, phù văn phía trên cũng ảm đạm, thình thoảng lại lóe lên một tia sáng rất yếu ớt.

Ngoại trừ Huyết Hồn Đan ra, bên trong túi trữ vật còn có một la bàn được đặt ở một góc.

Mục tiêu của Vương Lâm đúng là cái la bàn này.

Tay phải phất nhẹ trên túi trữ vật một cái, trong tay lập tức hiện ra hai vật phẩm, một cái là cái la bàn và vật kia là đan dược Huyết Hồn Đan đứng riêng một chỗ.

- Diêu Tích Tuyết này hiển nhiên trước kia không có khả năng nghĩ đến bản thân bị ta chế ngự, lại càng không nghĩ đến túi trữ vật bị ta lấy đi cho nên vị trí các vật bên trong túi trữ vật này cũng ẩn ngầm một chút tin tức.

- Cái Huyết Hồn Đan đứng riêng một mình này có tám phần là thật. Về các đan dược khác có thể đều là giả. Mặt khác túi trữ vật này của Diêu Tích Tuyết ngoại trừ Ngọc phù huyết sắc ra lại không có cái pháp bảo nào. Nếu như vậy thì tất cả các vật pháp bảo đều ở bên trong túi trữ vật có thần thức của Huyết Tổ.

Vương Lâm vài lần đánh giá Huyết Hồn Đan này rồi bỏ vào trong túi trữ vật của mình, về phần các mảnh giả đan kia thì bị hắn lấy ra ném vào trong túi trữ vật của Diêu Tích Tuyết.

Tiếp theo, ánh mắt hắn dừng ở phía trên cái la bàn. Cái la bàn này toàn thân có màu huyết sắc, không biết từ vật liệu gì tạo ra, cầm trong tay thấy từng luồng lạnh lẽo truyền vào trong cơ thể.

- Lúc trước Diêu Tích Tuyết dùng vật này đây tiến nhập vào, cái la bàn này và trận pháp nơi đây chắc là có điểm tương ứng!

Thần thức Vương Lâm đảo qua lập tức xâm nhập vào bên trong la bàn, phía trong này có dấu vết thần thức của Diêu Tích Tuyết.

Vương Lâm nhẹ nhàng thở ra, nếu là bên trong la bàn này cũng có dấu vết của Huyết Tổ thì như vậy việc Vương Lâm chỉ có thể làm là sửa chữa trận pháp trên cái đài kia để lấy cái mà rời đi.

Bên trong động phủ nơi này cũng có truyền tống trận để rời khỏi. Lúc trước Vương Lâm vào lúc lấy tiểu lệnh bằng thủy tinh đã tìm hiểu qua, chẳng qua truyền tống trận kia nằm ở phía đông bắc của động phủ. Khoảng cách từ chỗ của Vương Lâm đến nơi đó có một đường đi bị rất nhiều cấm chế hạ xuống, nếu muốn đi đến cũng rất là gian nan.

Nếu không như vậy cũng sẽ không dẫn đến hiện tại như thế này.

Vương Lâm dễ dàng đem thần thức của Diêu Tích Tuyết bên trong xóa đi, lưu lại thần thức của chính mình, lập tức liền phát hiện tại bên trong

la bàn có một trận pháp nhỏ, theo kim đồng hồ của la bàn đong đưa. Trận pháp này lúc nào cũng biến hóa, thủy chung không có lúc nào tĩnh lặng.

- Quả thật bên trong la bàn này cũng có trận pháp. Cùng với truyền tống trận này phải có cải biến hai phần, nếu như không thế khi thay đổi phương thì không thể có hiệu lực!

Thần thức Vương Lâm dung nhập vào bên trong tiếp tục nghiên cứu, tuy rằng không thể hiểu được toàn bộ nhưng ít nhiều cũng nhìn ra được một chút manh mối.

Hắn dùng thời gian ba ngày để hiệu chỉnh lại, tiếp theo lại đem truyền tống trận phía trên cái đài kia điều chỉnh đi. Do vậy trận pháp này đã khác hoàn toàn.

Trên truyền tống trận ở cái đài, Vương Lâm tuy rằng hiệu chỉnh không nhiều nhưng hiệu chỉnh cái vị trí quan trọng nhất. Ngoại trừ hắn ra, nếu có người ngoài nào tiến vào trong truyền tống trận này thì như vậy lập tức lại bị truyền đưa trở về vị trí cũ, như thế đi tới đi lui chán rồi sẽ chắc chắn khiến vách không gian bị phá nát, người đó ắt hẳn bị cuốn vào khe không gian.

- Tiến vào khe không gian không phải là sẽ chết, còn cần thêm một ít biến hóa nữa.

Vương Lâm trầm ngâm một chút lập tức lại bận rộn xung quanh cái truyền tống trận.

Hắn dùng ba ngày để thay đổi trận pháp nhưng dùng ba mươi ngày để gia tăng thêm vô số cấm chế tại nơi này. Hơn nữa lúc bố trí các cấm chế trên, hắn chẳng những không có chút nào không kiên nhẫn mà ngược lại có chút thoải mái.

- Nếu thực sự có người truyền tống đến đây chắc chắn sẽ chấn động!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thần thức tiến vào bên trong la bàn, trong nháy mắt liền đem trận pháp bên trong mở ra. Một đạo huyết quang lóe lên bao vây toàn thân Vương Lâm, giây lát sau toàn bộ huyết quang bao gồm cả Vương Lâm bên trong toàn bộ biến mất.

Phía ngoài quân doanh Cổ Yêu Thành ngàn dặm, bên trên một ngọn núi cổ, một luồng huyết quang lóe ra trong không trung, Vương Lâm xuất hiện.

Có chút không quen với ánh dương quang xâm nhập vào trong mắt, hắn nhìn hết thảy xung quanh, có một loại cảm giác như đã trải qua rất lâu rồi. Xa xa, Cổ Yêu Thành mơ hồ lộ ra một hình dáng dường như so với lúc hắn rời khỏi không có gì biến đổi.

Vương Lâm hít sâu, thân hình hóa thành một đạo cầu vồng nhằm quân doanh phía trước tiến đến. Tốc độ của hắn so với lúc trước rời khỏi thì nhanh không biết bao lần, giờ phút này cấp tốc tiến đến, không quá lâu sau liền tới gần quân doanh.

Đúng lúc này một luồng sát khí nồng đậm từ trong quân doanh trong nháy mắt tràn đến, tập trung vào Vương Lâm.

- Người tới kia dừng lại!

Một tiếng quát từ trong quân doanh của Hắc Giáp quân truyền ra, trong thanh âm này lộ ra một luồng sát khí nồng đậm.

Cùng lúc đó một đạo hắc mang từ bức tường phía ngoài quân doanh khuếch tán ra trăm dặm, hình thành một màn sương đen phòng hộ.

Ở trong quân doanh, trên mười vạn Yêu binh Hắc giác lúc này tất cả chỉnh tề đứng ở trung tâm. Ở phía trước bọn họ, một người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen, hai tay chống hông, mắt lạnh lẽo nhìn ra bên ngoài quân doanh.

Bên cạnh người đàn ông vạm vỡ này, Tư Mã Viêm cung kính đứng bên cạnh. Từ thái độ này xem ra đúng là đối với người đàn ông vạm vỡ này, hắn tràn đầy vẻ kính sợ.

Ngoại trừ Tư Mã Viêm ra, còn có ba người mặt áo giáp đen, từ quân trang mà đoán chắc hắn cũng là các bậc chỉ huy. Bọn họ phân biệt đứng ở phía sau người đàn ông vạm vỡ, thần thái đồng dạng cung kính.

Thân hình của Vương Lâm giống như sao băng, hắn không có nửa điểm dừng lại. Đến gần màn sương đen như một cái khiên kia, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, tiên lực trong cơ thể lập tức nhằm phía ngoài phát tán ra. Trong nháy mắt màn sương đen kia tan rã, nhanh chóng tách ra xung quanh lộ ra một thông đạo, thân mình Vương Lâm đạp bước thong dong tiến vào.

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, tay trái vung lên, quát:

- Xông vào quân doanh, giết không tha!

Ba thống lĩnh phía sau hắn không nói thêm lời, thân hình nhoáng lên một cái tiến về phía trước, trực tiếp hóa thành ba luồng ánh sáng đen lao đến. Riêng Tư Mã Viêm đảo mắt một cái liền nhận ra ngay Vương Lâm, hắn do dự một chút rồi cắn răng xông ra ngoài. Trong số bốn thống lĩnh thì ba người có tu vi tương đương với Anh Biến sơ kỳ, còn có một người, người này có tu vi tương đương Anh Biến trung kỳ. Nếu là Vương Lâm khi chưa tiến vào động phủ thì để đối phó bốn người này tuy rằng hắn có thể thủ thắng, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút phiền phức, thời gian trì hoãn sẽ không ít.

Yêu lực của bốn người này tung hoành, dùng hết sức tiến tới. Ở phía sau bọn họ, yêu lực của bốn người hóa thành bốn đầu cự thú hư ảo hung mãnh dị thường làm tăng thêm thanh thế.

Nhưng lúc này tu vi của Vương Lâm đã đạt đến Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, phóng mắt trong đám tu sĩ Anh Biến kỳ, hắn đã thuộc những người đứng đầu. Lúc này nhìn thấy bốn người tiến tới, trên người không có chút dao động, thần thái không một chút biến hóa.

- Lui ra!

Vương Lâm đứng tại chỗ, cũng không hề cử động lấy một cái, chỉ mở miệng nói ra hai từ.

Thanh âm mặc dù nhẹ nhàng nhưng bên trong ẩn chứa tiên lực ngưng tụ của tu sĩ Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Thanh âm này dừng trong tai bốn người giống như tiếng sấm đánh cuồn cuộn, nổ vang dội ầm ầm ở bên tai.

Cả bốn người này, trừ tu sĩ có tu vi tương đương với Anh Biến trung kỳ đang biến sắc để ngăn chặn, còn lại ba thống lĩnh có tu vi tương đương Anh Biến sơ kỳ, bởi vì chênh lệch giữa các bên quá lớn, sắc mặt tất cả đều tái nhợt, tâm thần chấn động, thân mình không tự chủ được đều dừng lại.

Tu vi của bọn họ tuy rằng tương đương với Anh Biến kỳ, nhưng so sánh với Vương Lâm thì sự chênh lệch là quá lớn. Trong nhóm Anh Biến kỳ, Vương Lâm đã là người tiến bước cuối cuối cùng, là người đứng ở đỉnh chóp.

Thần sắc Vương Lâm như thường, đi từng bước từ từ tiến đến, bước đi của hắn thong thả nhưng cực kỳ kiên định. Trên đường đi vị thống lĩnh có tu vi tương đương Anh Biến trung kỳ ở phía trước hắn lập tức tránh sang bên cạnh, không dám ngăn trở Vương Lâm nửa bước.

Về phần ba người còn lại trong tâm cực kỳ kinh sợ. Riêng Tư Mã Viêm nội tâm khiếp sợ cùng cực, hắn thậm chí không dám nhìn đến Vương Lâm, trong nội tâm thầm hô năm đó chính mình không may mắn, nếu

biết trước đối phương có tu vi bậc này thì năm đó dù cái gì đi nữa hắn cũng sẽ không đi trêu chọc kẻ này.

Nhưng rồi nội tâm hắn lập tức run lên, hắn nghĩ tới cảnh ngộ của Thập Tam và Hổ Bào, từ trong đáy lòng liên tục kêu khổ, cực kỳ hối hận.

Theo bước chân của Vương Lâm, một vạn yêu binh phía trước đều tản ra thành một con đường. Bọn họ đã sớm nhận ra Vương Lâm, cảnh tượng năm đó liền nảy ra trong nội tâm, đối với thống lĩnh thần bí này, tình cảm phức tạp và kính sợ ẩn sâu trong lòng bọn họ lại hiện lên .

Trong một vạn yêu binh này cũng có một số người là người mới, không phải đều đã gặp qua Vương Lâm, lúc này tuy rằng nội tâm có sự nghi hoặc nhưng chính mắt thấy được đại nhân thống lĩnh cũng không dám ngăn cản đối phương nửa bước chân, sau khi nhận thức được sự uy nghiêm của Vương Lâm thì cũng không tự chủ được, phải lùi bước.

Gần như nháy mắt ở phía trước Vương Lâm một con đường dài xuất hiện, ở cuối thông đạo này đúng là người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen. Ánh mắt hắn thủy chung lạnh như băng, chẳng qua trên khí tức có một sự ngưng trọng, chậm rãi ngưng tụ lại ở phía trước người.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, nhưng ánh mắt Vương Lâm lại băng giá. Toàn bộ người hắn như một khối băng vạn năm, từng bước một nhằm hướng người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen tiến đến.

Trên đường đi này, Hắc giáp yêu binh bên cạnh lại lùi về phía sau tạo khoảng cách thêm mấy trượng với hắn, một luồng cảm giác làm cho bọn họ cảm thấy hít thở không thông nảy sinh tận đáy lòng.

Khí tức người đàn ông vạm vỡ ngưng trọng, càng lúc càng đậm. Hắn gầm nhẹ một tiếng, thân hình bước về phía trước một bước.

Một bước tiến này lập tức khí tức toàn thân hắn xuất ra, khí tức này vô hình nhưng yêu binh bốn phía ai cũng có thể cảm thụ được. Tất cả đều không tự chủ được liên tục lùi về phía sau.

Vương Lâm thần sắc lạnh lẽo như cũ, bước chân không có chút tạm dừng, từng bước một bước đến.

Khí tức người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen tập trung ở trên người lập tức tiêu tan, đối với hắn không có chút gì ảnh hưởng. Tu vi người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen này, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn xuyên thấu, người này yêu lực tương đương với Anh Biến hậu kỳ nhưng chưa đạt tới trình độ đại viên mãn.

Khí thế cả người Vương Lâm, theo từng bước một bước đến, điên cuồng ngưng tụ. Theo chân hắn bước, mặt đất thậm chí xuất hiện một mảng sương lớn lạnh lẽo, làn sương lạnh lẽo này từ Vương Lâm khuếch tán mà ra.

Khí thế của người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen đang ở thế thượng phong lập tức bị vây mà suy yếu đi. Cái cảm giác làm người ta có hít thở không thông lập tức nảy lên trong nội tâm hắn. Theo bản năng hắn muốn lùi về phía sau một bước, nhưng lập tức bị hắn mạnh mẽ chế ngự. Hắn biết, chính mình chỉ cần lùi một bước thì sẽ mất đi hoàn toàn khí thế, từ việc mất khí thế đó chỉ sợ đối phương lập tức sẽ ra tay. Nhưng nếu không lùi thì khí tức kia càng lúc càng tạo áp lực mạnh. Cái áp lực vô hình này từ phía trước điên cuồng ngưng tụ trên người hắn. Áp lực này hắn chỉ thấy khi gặp mặt Yêu Tướng mới có cảm giác tương tự như vậy.

Cuối cùng, Vương Lâm và người này chỉ cách nhau hai mươi bước. Trên trán người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen lúc này toát đầy mồ hôi, quát:

- Vương thống lĩnh, ý ngươi muốn như thế nào?

- Đây là quân doanh của ta, ngươi sao lại hỏi ý ta như thế nào?

Vương Lâm bình thản trả lời, bước chân không dừng lại, tiếp tục bước về phía trước.

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen lập tức cảm giác được một khí thế kinh người bao phủ toàn thân, giống như bị vô số tòa núi lớn đè lên. Hắn gắng gượng chịu đựng rồi lùi về phía sau, kích động quát:

- Ngươi đã mất tích hơn một năm, đã sớm bị Đại nhân Yêu Tướng bãi miễn chức vụ thống lĩnh!

- Một năm… Hóa ra mới chỉ qua một năm!

Nội tâm Vương Lâm nhẹ nhàng thở ra, nhưng cái khí thế kia thì lại càng đậm thêm.

- Hai tùy tùng của ta đang ở nơi nào?

Lúc trước Vương Lâm khi tiến vào quân doanh hắn đã thả thần thức dò xét toàn bộ, không phát hiện thấy hai người Thập Tam và Hổ Bào đâu.

Giờ đây, khoảng cách giữa hắn và người đàn ông mặc áo giáp đen kia chỉ còn cách chục bước chân.

Từng đợt áp lực hùng mạnh giống như mãnh thú thời hồng hoang nhằm về phía người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen kia, hắn muốn kiên trì giữ vững. Hắn thân là Đô Thống, nếu như bị khí thế của một Thống Lĩnh áp đảo thì như vậy chức vị này tất nhiên khó giữ được, mặc dù tu vi của vị thồng lĩnh này đã vượt quá xa hắn.

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn ra đối phương đang cố gắng chống cự ở phía trước, tốc độ hắn đột nhiên nhanh lên, đạp một cái liên

tiếp bước thêm bảy bước.

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp màu đen chỉ thấy khí thế của Vương Lâm tại bảy bước này điên cuồng kéo đến, giống như núi cao vạn trượng. Hắn vô pháp tiếp tục chống cự, cả người không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Người đàn ông vạm vỡ lùi lại một bước, theo bước này khí thế Vương Lâm lập tức điên cuồng tăng lên, gần như ngay lập tức liền đã đạt tới một đỉnh núi không thể tin nổi.

- Không tốt!

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen biến sắc. Đúng lúc này mắt Vương Lâm lộ ra tia lạnh lẽo, trực tiếp đạp chân một cái về phía sau, cả người giống như một đạo thiểm điện nhằm người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen lao đến.

Tu vi Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn của hắn ở giờ phút này mạnh mẽ triển lộ ra.

Người đàn ông vạm vỡ lùi về phía sau, hai tay nắm lại đánh mạnh về phía trước một cái, lập tức tai nghe một trận ầm ầm ù ù nổ, đạo đạo gợn sóng âm xuất hiện từ phía trước người hắn truyền ra. Cùng lúc đó hắn lại

phát ra yêu lực trong cơ thể, ở phía sau lập tức biến ảo hóa thành một thân hình Huyền Vũ có kích thước ước chừng trăm trượng.

Huyền Vũ này trên lưng có vô số gai nhọn, có đuôi dài ở phía sau lại càng nhiều gai nhọn hơn, vung lên dường như có thể phá nát không gian. Những cái gai này trông không khác gì những mũi giáo màu đen vậy.

Vương Lâm đạp bước trên hư không tiến đến như một tia chớp, ngón tay cái nâng lên, Tịch Diệt Chỉ bỗng nhiên xuất hiện. Với tu vi hiện tại của Vương Lâm là Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, khi thi triển Tịch Diệt Chỉ này thì uy lực của nó đã tăng lên rất nhiều lần.

Một chỉ hạ xuống, nếu yêu binh ở xung quanh không sớm tản ra thì thậm chí ngay cả huyết nhục và yêu lực của bọn họ đều bị hấp thu vào trong chỉ này. Mặc dù yêu binh đã tản ra, nhưng yêu lực trong cơ thể bọn họ vẫn có một ít bị Tịch Diệt Chỉ hút vào.

Lúc này chỉ thấy ở giữa trời đất từng luồng yêu lực điên cuồng dung nhập vào trong ngón cái của Vương Lâm. Lại có mấy yêu binh không biết Vương Lâm nên khoảng cách đều không phải là quá xa thì chỉ trong nháy mắt toàn thân huyết nhục quay cuồng, trong nháy mắt liền hóa thành tinh hoa từ thất khiếu xuất ra.

Đồng bọn đứng một bên chứng kiến cảnh này lập tức toàn thân cứng ngắc, vội vã tản ra tránh khỏi một trường tử kiếp.

Một chỉ Tịch Diệt Vương Lâm hạ xuống, thiên địa biến sắc, toàn bộ bên trong quân doanh lập tức tối sầm lại, làn gợn sóng âm kia truyền từ va chạm của hai nắm đấm trước ngực lập tức tan vỡ.

Ngón cái của Vương Lâm không có chút gì dừng lại, theo bước tiến của mình điểm một cái về phía trước.

Giờ phút này giống như toàn bộ hết thảy trong vòng trăm dặm toàn bộ ngưng tụ tại một chỉ này. Tịch Diệt Chỉ xuất hiện, người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen có ảo giác giống như đang tranh đấu với trời.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 562: Thực lực của Anh Biến Kỳ đại viên mãn.

Người đàn ông vạm vỡ kia gầm một tiếng, thân hình gần như nháy mắt liền dung nhập vào trong bóng Huyền Vũ biến ảo ở phía sau, hai con mắt lại lộ ra tia sáng yêu dị. Lúc này tại vùng đất của Yêu Linh, Vương Lâm lần đầu tiên chân chính có thêm kiến thức về sức mạnh yêu lực thần thông của yêu dân bản địa.

Tại khoảnh khắc người đàn ông vạm vỡ kia dung nhập vào trong Huyền Vũ, Huyền Vũ kia giống như sống lại ngửa mặt lên trời rít gào, cái đuôi phía sau nháy mắt vung lên nhằm thẳng Vương Lâm đánh đến.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tia lạnh lẽo, Tịch Diệt Chỉ trong nháy mắt hạ nhằm vào cái đuôi của Huyền Vũ ấn một cái, không một tiếng động cái đuôi của Huyền Vũ kia lập tức từng đốt tan vỡ, trong khoảnh khắc liền tan đến toàn thân.

Anh Biến đại viên mãn so với Anh Biến hậu kỳ có sự chênh lệch. Sự chênh lệch này giống như một cái hào sâu mà người bình thường không thể vượt qua, càng không cần phải nói thần thông pháp thuật của Vương Lâm vốn là rất hùng mạnh. Ở thời điểm này hắn đã gần như tiếp cận với Vấn Đỉnh.

Toàn thân Huyền Vũ sụp đổ, bộ áo giáp đen trên người đàn ông vạm vỡ ở phía trong vỡ vụn ra, phun ra một ngụm tiên huyết, đạp đạp mấy bước lùi về phía sau, thân hình nhoáng lên một cái quỳ gối xuống trên mặt đất thở dốc.

- Thần thông yêu lực có chỗ hơn người!

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn người đàn ông vạm vỡ kia một cái. Nếu là tu sĩ, mặc dù dưới một chỉ này mặc dù không chết nhưng tu vi cũng sẽ bị tụt xuống, không như người đàn ông vạm vỡ này, tuy thoạt nhìn thương thế có vẻ nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng gì đến căn cơ.

Tay phải Vương Lâm hướng về phía sau chộp cách không một cái, thân mình Tư Mã Viêm lập tức bay tới, bị hắn túm lấy ngực.

- Tùy tùng của ta ở đâu?

Thanh âm Vương Lâm như làn gió rét buốt giữa mùa đông thổi vào trong tai Tư Mã Viêm.

Tư Mã Viêm thân mình run lên, âm thanh từ Vương Lâm xâm nhập vào trong tai khiến hắn có cảm giác như đang cởi hết quần áo nhảy vào một hố băng.

- Sau khi ngươi đi nửa năm, hai người hắn liền mất tích. Ta cũng không biết bọn họ ở nơi nào.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Tư Mã Viêm, không nói thêm những lời vô nghĩa với người này, song chỉ trên tay trái thành kiếm điềm nhiên công kích tại mi tâm của người này, sưu hồn thuật lại được Vương Lâm một lần nữa thi triển.

Tư Mã Viêm thân mình kịch liệt co dúm lại, tiên huyết từ thất khiếu chảy ra, nhất là hai mắt lồi hẳn ra ngoài, giống như chuẩn bị nổ bung ra.

Thần thức của Vương Lâm không ngừng tìm tòi trong đầu Tư Mã Viêm. Ký ức hơn một năm qua của Tư Mã Viêm không một mảy may giấu diếm hiện ra trước mắt Vương Lâm

Hắn đi được nửa năm thì hai người Thập Tam và Hổ Bào đã xảy ra tranh chấp. Hổ Bào có quan điểm không tiếp tục chờ đợi mà chuẩn bị rời khỏi quân doanh trở lại bộ lạc. Thập Tam thì kiên quyết ở lại chỗ này chờ Vương Lâm trở về

Cuối cùng Hổ Bào cũng rời khỏi, chẳng qua hắn rời khỏi cũng không thành công. Tư Mã Viêm ra tay, dễ dàng bắt Hổ Bào, lấy lý do vi phạm quân quy liền phế bỏ tu vi toàn thân, ném vào hắc lao. Hổ Bào đi vào hắc lao sau ba tháng bỗng nhiên mất tích một cách thần bí.

Thủ vệ của hắc lao cực kỳ nghiêm ngặt, dù chính Tư Mã Viêm cũng không hiểu Hổ Bào mất tích như thế nào.

Về phần Thập Tam, tại thời điểm Tư Mã Viêm xuất thủ bắt Hổ Bào, hắn hết sức tương trợ Hổ Bào. Nhưng cuối cùng cũng không địch lại, bị Tư Mã Viêm bóp nát gân cốt toàn thân, bản thân cũng bị ném vào hắc lao, nhưng lại gặp Đô thống Tần Lâm nhìn thấy, trước khi hắn chết liền mang hắn đi.

Cảnh tượng trong trí nhớ này hiện ra trước mắt Vương Lâm, trong mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo, giận dữ quá rồi cười rộ lên, liên tục nói ra bốn chữ:

- Tốt, có cá tính!

Vẻ lạnh lẽo trong mắt hắn càng lúc càng đậm, nhìn hai mắt căng phồng đang cố cầu cứu của Tư Mã Viêm, Sát Lục Tiên quyết trong nháy mắt lưu chuyển, bằng mắt thường tất cả mọi người có thể thấy được tốc độ héo rũ của thân thể.

Sau một hơi thở, thân mình Tư Mã Viêm phanh một cái rồi tan rã, hóa thành một khối huyết nhục bắn ra bốn phía, cùng lúc đó một tia khí xám từ huyết nhục phiêu tán ra, nháy mắt ngưng tụ ở bên trong khe hở tay phải của Vương Lâm.

Sát Lục Tiên quyết rất khó luyện hóa được, lúc này đây lại là ở dưới lửa giận của Vương Lâm đem toàn thân công phu của Tư Mã Viêm luyện hóa.

Giết Tư Mã Viêm, Vương Lâm nhìn về tên đại hán mặc áo giáp đang ở cách đó không xa, ở trong trí nhớ Tư Mã Viêm đúng người này chính là Tần Lâm người mang Thập Tam trước khi chết đi.

Bước chân Vương Lâm tiến lên một bước, một bước này liền đã đến trước mặt người đàn ông vạm vỡ kia, lạnh lùng nói:

- Thập Tam đâu?

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm, hắn trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Ngươi nói tới người man rợ mà nửa năm trước bị Tư Mã Viêm đánh tàn phế. Nếu là hắn, như vậy ngươi tìm ta cũng vô dụng.

Đại nhân Yêu Tướng nhiều năm trước đã hạ lệnh xuống, tìm kiếm một ít người có đủ cường độ về thân thể. Gã man rợ kia yêu khí trên toàn thân đều gắn kết lại trên thân thể, lại sử dụng một loại phương thức luyện thể kỳ dị. Cường độ thân thể này phù hợp với yêu cầu của Đại nhân Yêu Tướng. Ta nhìn thấy gã man rợ kia, vì điều này mà chữa thương cho hắn rồi sau đó dâng tặng cho đại nhân Yêu Tướng.

- Vương Thống Lĩnh, ngươi nếu có bản lĩnh không cần khoe khoang với ta ở nơi này. Ngươi có dám đi tìm đại nhân Yêu Tướng mà đòi công lý? Ngươi yên tâm, những việc liên quan đến đại nhân Yêu Tướng ta không bao giờ nói dối!

Người đàn ông vạm vỡ nhìn Vương Lâm cười lạnh nói.

- Ngươi cứu Thập Tam rồi lại đem hắn dâng lên Yêu Tướng, ngươi cũng có công có tội vì thế ta sẽ không giết ngươi.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, thân mình tiến về phía trước một bước, cả người lập tức hóa thành một luồng khói xanh phiêu lãng hướng về phía chân trời, thẳng tiến đến nơi ở của Yêu Tướng, cung điện nơi trung tâm Cổ Yêu Thành.

Người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp đen nói chuyện nguyên bản không có một chút dè chừng nào. Hắn đã bại dưới tay Vương Lâm thì cũng không tính toán để sống tiếp, nay nghe lời nói như vậy nhất thời cũng ngẩn ra.

Ngẩng đầu nhìn đến làn khói xanh do Vương Lâm biến ảo thành, hắn do dự một chút nói:

- Yêu Tướng đại nhân nửa năm trước bế quan, hết thảy các truyền tống trận đều bị phong kín. Ngươi nếu muốn đi chỉ có thể xông thẳng vào cung. Đây là lời nói cuối cùng.

Hắn nói xong rồi ôm ngực hướng xa xa đi đến. Hắn bị thụ thương trầm trọng, cần phải trở lại tẩm cung bế quan chữa thương.

Vương Lâm trên đường đi hóa thành một ngọn khói xanh, ở giữa không trung thần thức tản ra, quét ra xung quanh một vòng. Bên trong Cổ Yêu Thành nhằm hướng đi đến chỗ ở của Yêu Tướng đều có các truyền tống trận đều nằm trong trạng thái bị đóng lại. Loại đóng kín này là từ bên

trong khóa ra không có quan hệ gì đến trận pháp cấm chế, trừ khi Yêu Tướng ở phía trong mở ra còn không thì không thể truyền tống.

- Thập Tam và Hổ Bào là ta mang đến Cổ Yêu Thành này, và cũng làm hai người bọn hắn bị liên lụy.

Nội tâm Vương Lâm thầm than khẽ. Lúc trước hắn cũng không ngờ chính mình ngủ say ở trong động phủ kia, ngày tháng trôi qua, làm hại hai người Hổ Bào và Thập Tam.

- Việc của thế gian, có cái nên làm, có việc không nên làm. Người tu đạo là người cầu trường sinh, cầu thoát li khỏi chi phối của thiên mệnh, vốn phải tránh các rắc rối tai họa để chờ đón vận trời. Thập Tam, Hổ Bào hai người này cùng ta không thân cũng chẳng quen, vì hai người bọn hắn, ta xông vào sấm cung chống lại Yêu Tương, tương đương là hôm nay chống lại cả Thiên Yêu Quận.

Có câu quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, điểm này là bởi vì không đáng giá.

Nhưng Vương Lâm ta hành tẩu giữa trời đất, không cầu theo khuôn phép cũ để đón trời hướng đạo, chỉ cầu cả đời không thẹn với lương tâm. Ta không phải là quân tử, cũng không là tiểu nhân, càng không phải là người chân thành, cũng không phải là người dối trá. Chỉ có điều việc trong trời đất này, vì một cái chấp niệm bắt buộc phải làm.

Theo điểm này mà đánh giá, ta không thích hợp trở thành một người tu đạo.

Chỉ có điều, việc liên quan đến ta, thì ta cũng phải làm. Nếu không cứu Thập Tam, Vương Lâm một đời cầu đạo trở thành cầu đạo gì chứ?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên không trung, tâm niệm đã định.

Từ quân doanh đến cung điện nơi ở của Yêu Tướng có sáu cửa, nếu không có truyền tống trận chỉ có thể một mạch xông qua từng cửa một tiến vào thì mới có thể vào trong.

Trong ngoài sáu cánh cửa này canh phòng cẩn ngặt, vả lại nơi đây có trận pháp bao phủ. Hết thảy các phép thuật thuấn di đều không thể thi triển.

Ở bên ngoài cửa thứ sáu bỗng hiện ra bóng dáng của Vương Lâm. Cửa thứ sáu trước mắt ước chừng cao mười trượng, bốn bức tường liên tiếp bao bên ngoài, ánh sáng của trận pháp cấm chế lóe ra không ngừng ra bên ngoài.

Vương Lâm vừa mới hiện thân ra, liền có tiếng quát hỏi từ thủ vệ của cánh cửa truyền đến.

- Người mới tới dừng lại, nhanh chóng rời đi, nếu là bước tới nửa bước liền giết không tha!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn đến, trong mắt hắn một màu lạnh giá. Hắn thở sâu, vỗ nhẹ trên túi trữ vật lập tức tiên kiếm bay ra lơ lửng trước người, bên trong lại truyền ra tiếng gầm rú liên tục của Hứa Lập Quốc.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 563: Cứu Thập Tam.

Kiếm Tiên vừa hiện ra, thủ vệ bên ngoài cánh cửa thứ sáu lập tức trong mắt lộ sát khí, khẩn trương nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm bước lên một bước, các thủ vệ này lập tức tiến lên, tất cả đều tự triển khai yêu lực ngăn cản Vương Lâm.

Đối mặt với các yêu binh này, bước chân của Vương Lâm không dừng lại, từng bước một bước đến. Bên người hắn tiên kiếm gào thét bay nhanh xông đến, phàm là người ngăn trở bước chân Vương Lâm thì đầu tiên phải đối mặt đó chính là làn kiếm quang.

Từng hồi tiếng động la hét thảm thiết quanh quẩn, thân mình Vương Lâm nhảy như bay, cả người đạp phía trên tiên kiếm, trực tiếp nhằm về phía cánh cửa thứ sáu. Thân mình hắn chưa đến, kiếm quang dĩ nhiên gào thét xuất ra hóa thành một luồng hào quang mười trượng dừng công kích tại cánh cửa thứ sáu.

- Ầm!

Cánh cửa thứ sáu này vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ thổi quét bay về phía sau. Ở phía sau cánh cửa thứ sáu và cửa thứ năm có một quảng trường trung gian, có mấy ngàn yêu binh kia lập tức bị các mảnh vỡ kia tấn công, tất cả đều lùi về phía sau.

Tại cánh cửa thứ sáu đã bị phá nát, Vương Lâm tiến vào.

- Ta muốn gặp Yêu Tướng!

Thanh âm hắn bình thản nhưng lại có một sự uy nghiêm ẩn chứa ở phía trong, từ từ truyền lại.

- Giết!

Một tiếng “Giết” to từ trong miệng mấy ngàn yêu binh trên quảng trường truyền ra, sứ mệnh của bọn họ tại cửa này là giết chết hết thảy những

người nào xâm nhập.

Mắt nhìn mấy ngàn yêu binh này, thần sắc Vương Lâm vẫn thong dong, ánh mắt lạnh lùng. Hắn tiến người về phía trước, tiên kiếm xuất ra, hai tay bấm bắt quyết, vung một cái nhằm về phía trước, lập tức một luồng quái phong xuất hiện rồi hình thành thành một cơn gió lốc tràn ngập quảng trường gào thét tấn công, nhằm mấy ngàn yêu binh thổi tung thành tạo một thông đạo.

Vương Lâm đạp chân thẳng bước vượt qua quảng trường, tiến vào cửa thứ năm.

Thân mình hắn không có nửa điểm tạm dừng, tay phải bấm quyết, ngưng tụ tiên lực nhằm vào cánh cửa thứ năm công kích.

- Ầm!

Cánh cửa thứ năm sụp đổ, một luồng lực lượng mạnh mẽ trùng kích vào làm cho các mảnh vỡ từ cánh cửa tản ra bốn phương tám hướng, trông giống như một cơn gió lốc.

Ở phía sau cánh cửa thứ năm hơn mười vạn yêu binh sớm đã biết được có người xông vào cung điện, bày sẵn trận địa giết địch sẵn sàng chờ đón người đến. Trong nháy mắt cánh cửa thứ năm sụp đổ, hơn mười vạn yêu binh cùng hét lớn lên một tiếng, cùng lúc đó bọn họ dùng một loại

phương thức kỳ dị ngưng kết yêu lực lại cùng một chỗ, hình thành một luồng yêu khí kinh người.

Tại khoảnh khắc lúc cửa thứ năm bị sụp đổ, yêu khí này điên cuồng phóng đến.

Lấy tu vi của Vương Lâm khi đối mặt với cỗ yêu lực này thì thân hình cũng muốn lui lại về phía sau mấy bước, tạm thời tránh mũi công kích. Cùng lúc đó hắn vỗ túi trữ vật, ba vỏ kiếm vô danh ở Chu Tước Tinh từ bên trong túi trữ vật bay ra.

Ngay sau đó ba đạo kiếm khí bỗng nhiên mạnh mẽ từ bên trong vỏ kiếm xuất hiện, giống như ba con rồng đang giận dữ tiến vào bên trong cánh thứ năm cùng va chạm với yêu khí kia.

Từng tiếng nổ quanh quẩn, giống như các chấn động của cơn động đất.

Thân hình Vương Lâm hóa thành một đạo thiểm điệm, tiên kiếm mở đường bước vào cánh cửa thứ năm, yêu lực của yêu binh tung hoành giống như bức tường yêu lực ngăn cản bước đi của Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, xuất ra Cấm Phiên, phất xuống một cái, vô số cấm chế hóa thành các luồng khí đen, giống như một con du long màu đen điên cuồng xoay ngoài thân hắn.

Nương theo kiếm khí của vỏ kiếm, kiếm quang của tiên kiếm, khí đen của Cấm Phiên, Vương Lâm thế như chẻ tre tiến bước về phía trước.

Lúc này mấy ngàn yêu binh bên ngoài cửa thứ năm cũng liều chết xung phong tiến vào từ phía sau, hình thành vòng tròn vây quanh Vương Lâm.

- Yêu Tướng đại nhân, Vương Lâm cầu kiến!

Thanh âm của Vương Lâm từ từ vang vọng, hắn tin tưởng Yêu Tướng mặc dù đang bế quan cũng nhất định nghe thấy được.

Nhưng đã hơn tuần hương trôi qua, Yêu Tương cũng không có nửa điểm phản ứng.

Lúc này đối với yêu binh đang vây xung quanh, vẻ lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm càng lúc càng sâu đậm. Trên đường tiến vào hắn cũng không chủ động triển khai giết người, nhưng giờ phút này thì không thể không giết.

Đối mặt với sự vây khốn, ngón tay cái của Vương Lâm nâng lên, uy năng của Tịch Diệt Chỉ trong nháy mắt xuất hiện, thiên địa biến sắc, tất cả các yêu binh trong phạm vi trăm dặm lập tức thân hình dừng lại, toàn thân héo rũ, huyết nhục và yêu lực toàn thân điên cuồng tán xuất ra bên ngoài rồi dung nhập vào trong ngón tay cái của Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm giống như một luồng điện quang nhằm thẳng cửa thứ tư tiến đến. Trên đường đi, không có một người nào có khả năng ngăn trở nửa bước.

Ngón cái của hắn trong nháy mắt đặt ở cánh cửa thứ tư.

- Ầm!

Cánh cửa thứ tư sụp đổ. Trong nháy mắt này một bóng dáng già nua từ bên trong cánh cửa thứ tư đạp bước tiến ra, một luồng yêu lực màu xám bạc hóa thành một con mãng xà lớn trực tiếp lao ra, cái miệng nhằm Vương Lâm cắn nuốt.

- Lui ra cho ta!

Và đồng thời cùng lúc này một thanh âm tang thương quát khẽ xuất ra.

Ngón cái của Vương Lâm và con mãng xà do yêu lực hóa thành kia cùng va chạm. Trong nháy mắt này, thân hình Vương Lâm lui về phía sau một bước, con mãng xà lớn kêu rên một tiếng, thân mình từng đoạn tan vỡ. Phía sau con mãng xà kia, bóng dáng già nua bỗng nhiên nhoáng lên một cái, truyền ra một tiếng kêu đau đớn, thân mình đạp từng bước lùi về phía sau, một hồi sau mới đứng vững được thân hình.

Vương Lâm giẫm một bước về phía trước, một bước này đã vượt qua cửa thứ tư. Hiện ra trước mắt hắn, ngoại trừ vô số yêu binh ra còn có một lão già đầu bạc.

Lão già này Vương Lâm không xa lạ gì, đúng là hơn một năm trước là người quản lý quân doanh Hắc Giáp Nhất Đồng.

Sắc mặt lão già tái nhợt, mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Hơn một năm trước hắn đã từng để ý đến Vương Lâm, lúc ấy tu vi người này và hắn không có sai biệt nhiều. Nhưng hôm nay gặp lại, tu vi của đối phương tăng một cách điên cuồng. Lúc trước nếu không phải dựa vào thế của yêu binh, hơn nữa lại mở ra toàn bộ phong ấn bên trong, lại gần như là đánh lén thì chỉ sợ đối phương căn bản sẽ không lùi về phía sau một bước.

Vương Lâm tiến vào nơi đây, Tịch Diệt Chỉ lại tiếp tục thi triển. Lão già kia gầm nhẹ một tiếng lập tức yêu lực toàn thân tung hoành, lại ngưng hóa xuất hiện con mãng xà lớn kia, cả người hắn dung nhập vào trong con mãng xà lớn này, đột nhiên nhằm hướng Vương Lâm cắn nuốt.

- Nếu Yêu Tướng đại nhân không ra mặt, đừng trách Vương mỗ triển khai giết chóc!

Mắt Vương Lâm lộ ra tia lạnh lẽo, bên trong ngón tay Sát Lục chi khí lập tức tản ra, nhanh chóng dung nhập bốn phía.

Bên trong hai mắt hắn lập tức dũng mãnh hiện ra ánh hồng quang nồng đậm, phía trong ẩn chứa tia sáng chết chóc, Sát Lục Tiên quyết được Vương Lâm không chút do dự thi triển ra.

Sát Lục chi khí tràn ngập trời đất, Vương Lâm không cùng con mãng xà lớn kia chiến đấu mà thân mình nhoáng lên một cái như tia chớp nhảy vào trong vòng yêu binh, pháp thuật liền phóng xuất ra, các yêu binh ngay lập tức bỏ mình.

Tính cả đám yêu binh ở cánh cửa thứ năm phía sau, mấy vạn yêu binh đem Vương Lâm vây vào trong điên cuồng xung phong liều chết, yêu lực bọn họ tung hoành lại cùng phối hợp với nhau hiện ra một trận pháp.

Trận pháp này một khi đã thành hình liền lập tức đem tất cả yêu lực của yêu binh ngưng tụ, khi thì hóa thành Yêu Tôn, khi thì hóa thành yêu khí, từng trận oanh tạc ầm ầm nổ vang, từng luồng thần thông muôn màu muôn vẻ không ngừng nhằm Vương Lâm triển khai tấn công.

Đối mặt với các yêu binh này, Vương Lâm tận sâu đáy lòng hiểu ra rằng ở nơi yêu linh này thì sức một người không thể nghịch thiên được.

Tu vi một người, trừ phi thần thông vượt trời, nếu không như vậy mà nói thì với vô số yêu binh lấy trận pháp ngưng tụ yêu lực, nếu mà muốn thoát ra cũng là cực kỳ gian nan.

Hắn có thể giết một người, có thể là mười người, trăm người, ngàn người, hoặc vạn người, nhưng mà sau khi giết chóc như thế thì tiên lực trong cơ thể cũng tiêu hao hết.

Pháp bảo của Vương Lâm như Tiên Kiếm, Loan Đao, Cấm Phiên, tất cả ở bốn phía được thần thức khống chế ngay lập tức mở ra một màn chết chóc. So sánh với pháp bảo này, Sát Lục Tiên quyết của hắn lại chiếm giữ một ưu thế cực lớn. Mỗi khi giết một người, Sát Lục Tiên quyết liền nhiều hơn một tia uy lực, tuy rằng trong trăm người có lẽ không có một ngươi có thể ngưng kết thành khí xán, nhưng khi giết chóc kéo dài, phạm vi loại này lại đang không ngừng thu nhỏ lại.

Hai mắt Vương Lâm một màu giết chóc, các loại pháp thuật thần thông trong tay không ngừng biến ảo xuất ra.

Chỉ có điều yêu binh ở bốn phía quá nhiều, yêu lực của bọn họ sau khi dung hợp thi triển ra yêu lực thần thông cũng rất mạnh. Cứ như vậy, mặc dù tu vi của Vương Lâm đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, tiên lực trong cơ thể cũng rất nhanh hao tổn.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, một lượng tiên ngọc lập tức bay ra xoay quanh ở trước người, hắn một hơi hấp thu, các tiên ngọc này lập tức trở thành tro bụi. Tiên lực dung nhập vào trong cơ thể hắn nhanh chóng bù lại lượng tiêu hao, cứ vòng quay như vậy, một lượng lớn tiên ngọc đã bị hao tổn.

- Hóa Ma Chỉ!

Vương Lâm không phát dẫn ra ma niệm ở bên trong cơ thể, với tu vi Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn thi triển ra sát chiêu thứ hai.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 564: Cứu Thập Tam(2).

Hóa Ma vừa hiện, lập tức yêu lực giữa trời đất bị một cỗ ma khí điên cuồng đẩy ra, ma lực tung hoành ngang dọc. Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm giống như Diêm La lấy mạng, lập tức các thân thể trong vòng trăm trượng có tiếng bang, bang. Vô số thân thể yêu binh bị ma khí chui vào liền lập tức điên cuồng tự bạo.

Các luồng huyết quang lập tức bao phủ trời đất, thân mình Vương Lâm đạp bước tiến về phía trước, mở một đường máu trong mấy vạn yêu binh thẳng đến cánh cửa thứ ba.

Một chỉ hạ xuống, tiên huyết trên mặt đất bốn phía lập tức hóa thành một con huyết long theo Hóa Ma Chỉ lao ra. Con mãng xà lớn do lão già hóa thành đang muốn ngăn cản huyết long này, trong khoảnh khắc va chạm lập tức nghe ầm một tiếng rồi thân thể đổ sụp xuống.

Hắn chết vì Hóa Ma Chỉ xuất ra.

Hóa Ma Chỉ thúc dục huyết long, lao một cái vào cánh cửa thứ ba, nghe tiếng nổ ầm ầm nổi lên, cánh cửa thứ ba sụp đổ.

Sau khi sụp đổ lại có mấy vạn yêu binh từ phía trong kéo ra, ở trong đám yêu binh này còn có năm lão già tóc bạc. Năm người này ánh mắt như điện, theo yêu binh đi ra, tập trung về phía Vương Lâm.

Vương Lâm thầm than một tiếng, lấy lực lượng của hắn đi đến lúc này đã là cực hạn, năm lão già kia mỗi người đều có tu vi không kém gì Anh Biến hậu kỳ.

Lại còn có mấy vạn yêu binh xung quanh, Vương Lâm biết tự mình muốn phá vỡ cánh cửa thứ hai chỉ có thể khiến tập trung tất cả thần thông lại rồi cuối cùng phát ra một chiêu.

Đòn tất sát do Tư Đồ Nam truyền thụ này là thần thông cực đại nhất của Vương Lâm, kinh thiên động địa, đã cực kỳ tiếp cận với hạ phẩm tiên thuật, chính là sát chiêu thứ ba của hắn.

- Yêu linh nơi này lấy binh quyền làm trọng, chính xác đúng như lời này. Nếu ta đã biết mười vạn yêu binh không kém gì Kết Đan này, mặc dù là Vấn Đỉnh tu sĩ thì cũng đồng dạng phải bại trận.

Nếu ta có hơn ngàn vạn yêu binh Kết Đan, hơn thế nữa nữa một lại có các Thống Lĩnh có trình độ tương đối, cùng phối hợp trận pháp thì mặc dù là tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ, ta cũng dám chiến đấu một trận.

Đồng dạng, nếu ta là Yêu Đế của một quận, tập hợp hàng tỉ yêu binh, phối hợp Yêu Soái, Yêu Tướng thì như vậy cho dù tu sĩ Vấn Đỉnh đạt đến Âm Dương nhị ý thì cũng đã là gì!

Vương Lâm thở dài, đối mặt với mấy vạn yêu binh lại đối mặt với năm lão già tương đương với Anh Biến hậu kỳ, hắn nâng ngón tay phải lên, nhìn như thong thả quét ngang về phía trước một vòng.

- Hoàng Tuyền!

Trong miệng Vương Lâm nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Hoàng Tuyền Chỉ, là sát chiêu trong số các sát chiêu, đã gần như tiếp cận đến tiên thuật bậc thấp. Mặc dù là Tư Đồ Nam, lúc trước truyền thụ thì cũng từng rất do dự.

Một chỉ điểm ra, trên không trung bỗng nhiên tối sầm lại, từng tiếng sấm sét đột nhiên xuất hiện không dứt xuyên qua bầu trời. Cùng lúc đó phần còn lại của không trung giống như bị một người lấy tay đẩy ra, một bức tranh sơn thủy cực lớn xuất hiện từ phía chân trời.

Một Hoàng tuyền chỉ này đã đem gợi lên ý cảnh thần thông của Vương Lâm, từng luồng khí xám từ bức tranh trên không trung điên cuồng khuyếch tán ra, với tốc độ khó có thể tưởng tượng, dung hợp lẫn nhau hình thành một đạo khí xám rồi biến ảo thành Hoàng Tuyền Chỉ.

Tóc Vương Lâm không gió mà bay phất phơ, trong mắt hắn sự chết chóc càng lúc càng nồng đậm, toàn thân khí xám lượn lờ cùng với Hoàng Tuyền Chỉ biến ảo trên bầu trời kia chiếu rọi lẫn nhau.

Một chỉ điểm ra, mấy vạn yêu binh vây quanh Vương Lâm gần như toàn bộ thân hình dừng lại, từng đạo khí xám từ theo đỉnh đầu bọn họ bỗng nhiên xuất ra bay nhanh dung nhập với khí xám trên không trung kia hợp vào bên trong Hoàng Tuyền Chỉ.

Cùng lúc đó, thân mình Vương Lâm bay lên không trung, cả người và Hoàng Tuyền Chỉ kia dung hợp lại, giờ khắc này, giữa đất trời chỉ còn có một chỉ này.

Một Hoàng Tuyền Chỉ!

Dung hợp Hoàng Tuyền Chỉ bên trong, cả người Vương Lâm bỗng nhiên lao ra nhằm thẳng đến cửa thứ hai tiến đến.

Năm lão già có tu vi tương đương với Anh Biến hậu kỳ kia tận trong nội tâm đã bị Hoàng Tuyền Chỉ làm chấn động, tuy vậy vẫn cắn răng lao lên,

triển khai yêu lực ngăn cản.

Nhưng bọn họ hình như vẫn còn xem thường uy lực của Hoàng Tuyền Chỉ. Năm đó Vương Lâm mới ở Anh Biến trung kỳ đã thi triển Hoàng Tuyền Chỉ này liền có thể cùng với Trần Đào là Vấn Đỉnh trung kỳ chiến đấu một trận, tuy rằng thất bại nhưng một chỉ này cũng làm cho Trần Đào chấn động cực độ.

Lúc này tu vi của Vương Lâm đã đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, Hoàng Tuyền Chỉ ở trong tay hắn thi triển đã đủ để uy hiếp tu sĩ Vấn Đỉnh.

Cái này mới chính thật là sát chiêu chân chính của Vương Lâm.

Một chỉ xuất ra, miệng năm lão già đều phun tiên huyết, thân hình của năm người không tự chủ được lùi về phía sau, không thể ngăn cản Vương Lâm nửa bước.

Cửa thứ hai, Vương Lâm chưa đến gần, dưới uy áp của Hoàng Tuyền Chỉ đã sụp đổ. Bên trong cánh cửa thứ hai không có yêu binh, chỉ có một người đứng đó.

Người này dáng hình thấp bé nhưng ánh mắt như điện. Trong nháy mắt lúc cửa thứ hai sụp đổ, vào một khắc sau khi Hoàng Tuyền Chỉ của

Vương Lâm xuất ra, tu sĩ kia rống lên một tiếng, hai tay ở trước người bấm quyết như tu sĩ tu chân, hai tay chồng lên nhau đẩy về phía trước.

Một tiếng động giống như một cơn gió lốc thổi quét trên mặt đất lập tức quanh quẩn, nhìn thấy Hoàng Tuyền Chỉ của Vương Lâm dừng lại cách hai tay của người này ba tấc. Hai tay của người đó lúc này hình thành một quả cầu nhỏ có kích thước bằng nắm tay, quả cầu nhỏ này toàn thân màu trắng, bên trong có vô số tia chớp màu đen ầm ầm lóe ra không ngừng.

Thân hình của người thấp bé kia kiên trì được ba khắc rồi thần hình lập tức trượt dài về phía sau để lại trên mặt đất hai vệt dấu chân thật sâu, hắn cũng không phải là tự mình lùi lại mà là bị Hoàng Tuyền Chỉ của Vương Lâm đẩy lùi.

Hắn không thể không lùi, nếu tiếp tục kiên trì, tự trong lòng hắn biết rằng mình rõ ràng không thể tiếp được một chỉ này, nếu cưỡng ép chống đỡ thì chỉ có thể rơi vào kết cục toàn thân tan nát.

Một cái lùi này đã trực tiếp rời khỏi trăm trượng, người thấp bé kia quát khẽ một tiếng, mạnh mẽ dừng lại, thủ chưởng cách Hoàng Tuyền Chỉ của Vương Lâm ba tấc liền giống như một cơn lốc xoáy không ngừng hấp thu sự sống của hắn.

- Vương Thống Lĩnh. Ta là đệ nhất Đô Thống dưới trướng của Yêu Tướng đại nhân. Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

- Ta muốn gặp Yêu Tướng!

Thanh âm của Vương Lâm vẫn cương quyết như cũ. Trong cổng phía sau hắn, thân thể mấy vạn yêu binh lại tán xuất ra một lượng lớn khí xám, các khí xám này mạnh mẽ trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng dung nhập vào thân thể Vương Lâm.

Đây chính là uy lực của Hoàng Tuyền Chỉ!

Lượng lớn khí xám dung nhập trong cơ thể Vương Lâm, từ đáy lòng hắn biết được mỗi một luồng khí này chính là một tính mạng. Sau khi khí xám này gia nhập vào cơ thể, Hoàng Tuyền Chỉ trong nháy mắt đạt tới đỉnh điểm.

Đỉnh điểm uy lực này thì người có vóc dáng nhỏ bé kia lập tức cảm nhận được rõ ràng, sắc mặt hắn đại biến, thân hình lại lùi về phía sau.

Lúc này đây thân hình hắn trực tiếp xô vào cánh cửa thứ nhất, chỉ nghe phịch một tiếng nổ, cánh cửa thứ nhất liền sụp đổ.

Cùng lúc đó, ngươi có vóc dáng nhỏ bé này trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình bị bắn ra xa. Vào nháy mắt lúc thân hình hắn bị bắn ra, bóng dáng một người cao lớn từ bên trong cánh cửa thứ nhất

bước ra. Người này không nói lời thừa ngay lập tức huy động một quyền nghênh đón Hoàng Tuyền Chỉ.

Gần như trong nháy mắt lập tức Vương Lâm cảm nhận được vô cùng rõ ràng một quyền này bên trong ẩn chứa chiến ý.

- Thập Băng Quyền ý!

Giống như cơn hồng thủy từ trời thổi quét đến, nhất băng rồi nhị băng, tam băng… trong nháy mắt Thập Băng Quyền ý điên cuồng như sóng dữ truyền đến, cơn sóng sau lại mạnh hơn cơn sóng trước.

Thất băng, bát băng, cửu băng! Quyền ý vô cùng vô tận giống như trời đất dung hợp lại cùng một chỗ ầm ầm đánh vào Hoàng Tuyền Chỉ của Vương Lâm. Vào lúc này khí xám vẫn dày đặc, trong mắt hắn vẻ chết chóc lập tức tập trung vào đệ thập băng. Chỉ nghe ầm vang một tiếng nổ, bốn phía xung quanh Vương Lâm và bóng người kia giống như cả mặt đất bị nhấc lên, nhanh chóng tản ra mạnh mẽ về bốn phía, không ngờ hình thành một tầng giống như mặt biển cuộn sóng, khuyếch tán lan ra đến mười dặm.

Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng lực khó tưởng tượng được từ phía trước gào thét tiến đến nhằm vào ngón tay út hóa thành Hoàng Tuyền Chỉ, lập tức truyền đến từng hồi tiếng động răng rắc, lực từ ngón tay út này lan tỏa ra toàn thân.

Dưới luồng lực mạnh mẽ này, thân mình Vương Lâm lui về phía sau, trên mặt đất phía dưới chân hắn xuất hiện hai vết thật sâu, lùi lại một mạch hơn ba trượng, chân phải Vương Lâm đạp mạnh một cái về phía sau, thân mình lập tức ngừng lại.

Sóng gợn trong mười dặm này khuyếch tán ra, bên ngoài cổng thứ hai này thân thể của các yêu binh bị Hoàng Tuyền Chỉ hấp thu tất cả đều thành tro bụi, đồng dạng một trên mặt đất một làn sóng lớn tản ra bốn phía.

Thêm nữa, các kiến trúc lầu các trong vòng mười dặm, theo chấn động này cùng với các kết cấu và mảnh vỡ kiến trúc này sụp đổ, hình thành một luồng sóng khuyếch tán trên mặt đất ra xa.

Chỉ có mấy người có tu vi tương đương Anh Biến kỳ toàn lực chống cự lại mới từ trong cơn gió lốc may mắn thoát khỏi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 565: Một chưởng.

Cùng lúc đó Sát Lục Tiên quyết luyện hóa các luồng khí xám chết chóc từ bốn phương tám hướng hóa thành các mảnh huyết nhục vỡ bên trong phiêu tán bay đến. Vương Lâm lúc này đây có một Sát Lục cực đại. Sát

Lục chi khí luyện hóa ra bốn đạo, hơn nữa tính cả Tư Mã Viêm trước đây thì tổng cộng có năm luồng khí xám giống như năm con Thương Long bay tới bay lui vờn quanh ở ngón tay trên bàn tay trái.

- Hay cho sức mạnh của một chỉ này!

Một thanh âm trầm thấp từ phía trước truyền lại, sau khi cơn gió lốc tan biến lộ ra bóng dáng khôi ngô của Yêu Tướng.

Lời vừa nói hết, thân hình hắn cứng rắn ngừng lùi lại về phía sau, yêu lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển lúc này mới đứng vững được thân hình. Ánh mắt hắn như điện, hai chân đạp về phía trước một cái, khoảng cách ba trượng thu ngắn lại. Cùng lúc đó tay phải hắn vỗ một cái về phía trước, dưới cái vỗ này lập tức bão táp mạnh mẽ hiện ra, trong vòng đất bằng mười dặm giống như thật sự đã biến thành biển lớn.

Cả biển cả này theo cái vỗ của Yêu Tướng lập tức gào thét điên cuồng nhằm hướng Vương Lâm phóng đến.

- Tiếp được chiêu Yêu Hải Bách Lãng của bổn tướng thì ngươi mới có tư cách cùng ta đối thoại.

Vương Lâm thân hình tiếp tục lùi, hắn gần như lập tức cảm nhận được yêu lực giữa đất trời xung quanh biến hóa. Yêu lực này vốn là vật hư vô mờ ảo, nhưng dưới thần thông của Yêu Tướng lại giống là thực thể, hóa

thành hình dáng biển cả, một cái vỗ của Yêu Tướng giống như dựng đứng biển cả này lên, hướng về chỗ mình điên cuồng xông tới.

So với Thập Băng Quyền Ý kia thì Yêu Hải Bách Lãng này uy lực càng mạnh hơn, hơn nữa phía trong lại ẩn chứa một loại thần thông lại mơ hồ vượt qua quyền ý.

Đối mặt Yêu Hải hóa thành thực thể tiến đánh, Vương Lâm trong đầu một ý niệm giống như điện quang nảy ra trong đầu.

Năm đó Tu Ma Hải ở Chu Tước Tinh từng có nghe một tin đồn, theo đó nói rằng vô số năm trước đây có một tu sĩ đại thần thông, dưới một thức thần thông liền đem thực thể biển cả ban đầu hóa thành các sương mù vô hình, lúc này mới có một bộ mặt Tu Ma Hải cực kỳ độc đáo.

Năm đó Vương Lâm khi nghe truyền thuyết trên, tuy nói là rung động nhưng nội tâm thì ít nhiều không thể tin nổi. Nhưng hôm nay, chính mắt hắn nhìn thấy Yêu Tướng đem yêu khí vô hình trong thiên địa hóa khí thành thực thể Yêu Hải, cảnh tượng này ngoại trừ làm hắn khiếp sợ ra, hơn nữa phần lớn là hắn lâm vào trầm tư và suy nghĩ.

Dưới chiêu thức Yêu Hải này, các luồng sóng yêu lực xuất hiện, trong nháy mắt liền đạt tới ba mươi ba đợt tấn công. Thân mình Vương Lâm không ngừng lùi liên tục về phía sau.

Lùi về phía sau không có nghĩa là thất bại mà phần nhiều là mượn thế để lui lại từ đó suy nghĩ xem phương pháp phá giải.

Hơn ba mươi đợt sóng của Yêu Hải chồng chất kéo đến, đuổi sát Vương Lâm. Vương Lâm lùi về phía sau, hai tay nhanh chóng bấm quyết, đánh ra từng đạo cấm chế không ngừng ngăn cản các đợt sóng yêu khí đánh úp lại.

Chẳng qua các cấm chế này trước các đợt sóng của Yêu Hải cũng trở nên yếu ớt giống như tờ giấy liền sụp đổ, hóa thành các điểm hắc mang tiêu tán giữa đất trời.

Mắt thấy các làn sóng của Yêu Hải càng thêm hung hãn, Vương Lâm lùi về phía sau, ánh mắt chợt lóe lên đang lúc muốn lấy từ trong túi trữ vật ra Huyết sắc Ngọc phù của Diêu Tích Tuyết để chống cự bỗng nhiên trong đầu ma xui quỷ khiến lại hiện ra tượng đá thứ hai, hấp thu các phù văn màu vàng bên trong.

Các ký hiệu này xuất hiện cực kỳ đột ngột, giống như đã khắc sâu trong đâu Vương Lâm. Vương Lâm không để ý đến lại lấy ra một loạt Ngọc Phù bằng Huyết sắc, lùi lại phía sau rồi bóp nát, lập tức từng luồng huyết quang nhấp nháy cả trời đất xuất hiện.

Luồng Huyết quang này đem bao phủ toàn thân Vương Lâm, cùng lúc đó ba mươi đợt sóng kia tấn công đến, dừng ở phía trước huyết quang. Chỉ nghe từng tiếng nổ ầm ầm ù ù truyền đến giống như ngọn sóng đang giận

dữ đánh vào tảng đá. Huyết quang kiên trì được một thời gian ngắn rồi lập tức sụp đổ, các đợt sóng yêu khí lại vọt tới.

Các đợt sóng yêu khí theo càng lúc càng gần, các phù văn màu vàng trong đầu Vương Lâm cũng càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng thấm sâu vào bên trong. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tu đạo của hắn đã đạt tới trình độ này, đã đạt được một lượng tiên lực nhập vào thân thể, theo đạo lý mà nói thì lúc đang trong chiến đấu tuyệt đối trong đầu sẽ không xuất hiện một cái sự vật nào cả.

Nhưng đúng lúc này cái phù văn màu vàng kia cũng dữ dội lóe ra, thậm chí còn mơ hồ muốn dãy dụa trốn thoát, như mong muốn từ trong não Vương Lâm bay ra.

Lúc này phù văn màu vàng quấy nhiễu, các ý niệm không thông, thậm chí tiên lực vận chuyển trong cơ thể đều đã bị kim mang trong đầu quấy nhiễu. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tin đồn vô căn cứ rằng không có lửa sao có khói, phù văn thần niệm chưa chắc không có kết quả gì. Tâm niệm hắn vừa thông suốt liền dễ dàng buông lỏng tâm thần, tay phải thuận thể múa lên đánh ra một đạo cấm chế. Một luồng khí xám lập tức tán xuất từ tay hắn ngưng tụ phía trước người. Ngón trỏ trên tay phải Vương Lâm nhanh chóng vẽ lên.

Một nét, một đạo khí xám như con Thương Long vặn vẹo hóa thành một Phù văn.

Phù văn được vẽ ra, lập tức Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được hiểu rõ các ý niệm trên toàn thân, một luồng cảm giác không thể không phóng thích thản nhiên nổi lên. Phù văn này vừa hiện, Yêu Tướng ở phía sau cuộn sóng lập tức ánh mắt ngưng trọng. Cái phù văn này hắn xem ra không có chút uy lực nào, nhưng lúc khẩn yếu đối đầu này mà lại được Vương Lâm dùng thần thông thi triển ra thì cũng không bình thường chút nào.

Ngón trỏ tay phải Vương Lâm chưa dừng lại, thuận thế lại phù văn lần thứ hai xuất ra. Một đạo khí xám chồng lên trên phù văn của nét bút đầu tiên kia, trong chớp mắt hình thành hai nét bút phù văn.

Hai mắt Yêu Tướng vẻ mặt lại càng ngưng trọng, phù văn này vừa mới thành hình hắn liền lập tức có loại cảm giác đối mặt với uy lực của thiên địa.

Ngón trỏ của Vương Lâm lại di chuyển, nét bút thứ ba, phù văn biến hóa xuất ra. Trong nháy mắt khi được vẽ ra, các phù văn màu vàng trong đầu lập tức hòa tan hóa thành một luồng lực màu vàng, theo ngón tay dung nhập bên trong phù văn của ba nét bút.

Đúng lúc này, một luồng khí tức mạnh mẽ bỗng nhiên từ trong phù văn kia dũng mãnh hiện ra. Cỗ lực lượng này cực kỳ hùng mạnh làm trong lòng Yêu Tướng nổi sóng.

Hắn nhanh chóng đem ba mươi đợt sóng nâng lên thành sáu mươi đợt sóng vỗ về phía trước.

Ầm ầm ù ù, phù văn kia nghênh đón các đợt sóng yêu khí. Ba mươi đợt sóng đột nhiên tan biến, phù văn màu vàng kia ánh sáng trở nên ảm đạm hơn tiếp tục chống trả lại ba mươi đợt sóng kế tiếp lao đến rồi tất cả hóa thành hư vô.

Nhưng vào lúc này, bên trong ánh sáng màu vàng đang hóa thành hư vô kia lập tức có ba luồng khí xám bắn nhanh ra, không ngờ xuyên qua Yêu Hải, nhằm thẳng Yêu Tướng tiến đến.

Ánh mắt Yêu Tướng sững lại, quát:

- Giáp, khai!

Mấy chữ này quát ra, phía trước người bảy thước lập tức vô thanh vô tức xuất hiện một tấm màn chắn bằng yêu lực . Ba luồng khí xám dừng lại ở trên đó, tấm màn này bắt đầu dao động dữ dội, ba luồng khí xám lập tức bắn ngược trở về, màu sắc có vẻ ảm đạm.

- Hay cho thần thông của một phù văn. Vương Lâm, trước đây ta đã xem thường ngươi. Tuy nhiên nhìn thấy phù văn, phía sau không thiếu các biến hóa tiếp theo được ngươi thi triển toàn bộ ra, có thể cùng ta đánh một trận thỏa mãn!

Ánh mắt Yêu Tướng sáng ngời, cười to một tiếng, đạp một bước tiến lên.

- Thập Tam ở đâu?

Vương Lâm giọng nói lạnh lùng hỏi.

- Đánh xong đã rồi nói sau!

Yêu Tướng dáng vẻ như cười, mắt sáng như đuốc.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, lùi về phía sau mấy bước nói:

- Ta còn một sát chiêu cuối cùng, một khi tung ra thì không nghi ngờ gì, ngươi chắc chắn chết!

- Thật sao? Vậy sử dụng ngay đi, nếu thực sự có thể giết ta thì lão tử tâm phục khẩu phục!

Thân mình Yêu Tướng nhoáng lên một cái, bốn mươi đợt sóng xuất ra nhằm thẳng phía trước tiến đến, thẳng tiến đến Vương Lâm.

- Giết ngươi, chỉ sợ hôm nay tại Yêu Quận này ta cũng không thể nào dung thân được. Để ngươi có thể thấy có thể chống cự được một đòn này

hay không thì trong lòng sẽ tự biết.

Vương Lâm không chống đỡ lại bốn mươi đợt sóng của Yêu Hải mà là cả người đột ngột từ mặt đất bay lên xuất hiện trên trời cao, thản nhiên nhìn xuống phía dưới.

Ánh mắt Yêu Tướng lộ ra ánh sáng kỳ dị, tâm niệm vừa động lập tức thu hồi lại bốn mươi đợt sóng của Yêu Hải. Lúc này vờn xung quanh thân thể hắn giống như bốn mươi con rồng biển đang chầu bái, cả người giống như pho tượng Hải Chi Yêu Tiên.

Vương Lâm đang ở giữa không trung, hai mắt nhắm lại. Sự cường mãnh của Yêu Tướng vượt quá xa mức tưởng tượng của hắn. Thập Băng Quyền Ý chỉ là một trong số các thần thông của hắn, Yêu Hải Bách Lãng kia mới chính là tuyệt chiêu chân chính của hắn. Về phần người này có còn sát chiêu sau cùng nữa hay không thì Vương Lâm không biết mà cũng không muốn nếm thử.

Người này tu vi tuy rằng mới chỉ tương đương với Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, cũng tương đương như hắn, nhưng thần thông của người này cũng là vượt quá xa Vương Lâm.

Về bản lĩnh thần thông, Vương Lâm không thể không thừa nhận chính mình còn không đủ

Mặc dù là phối hợp với pháp bảo, Vương Lâm cũng không thể mười phần nắm chắc có thể chiến thắng người này. Đây là lần đầu tiên từ lúc hắn tu luyện đến nay, đối mặt với một người có tu vi tương đương, chẳng những không nắm chắc thủ thắng mà ngược lại nếu có chút sơ ý thì sẽ lụn bại.

Hơn nữa đang ở bên trong thành của đối phương, Vương Lâm bởi vì cứu Thập Tam nên một khi chính mình bị thương thì như vậy việc cứu người chỉ sợ là sẽ tan thành mây khói. Cho nên trận chiến này, Vương Lâm biết được chính mình không nắm chắc chiến thắng đối phương nên liền khéo léo dùng thủ đoạn đánh vào tâm lý của đối phương.

Hắn đang ở giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, trong đầu quanh quẩn cái thủ ấn khổng lồ chỗ tiên giới bị phá nát năm đó. Năm đó, lúc Vương Lâm ở tiên giới là lúc có cảm ngộ thật sâu với cái thủ ấn này, và ở trận chiến với Hồng Điệp lại dựa vào cảm ngộ kia đem đánh ra một thức này, nhưng thức này lại chỉ có hư ảnh, không có lực công kích gì.

Tuy nhiên chiêu này cũng hầu như không người nào có thể nhìn thấu. Dù sao lúc chiêu này xuất hiện là lúc khí thế đã đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng được.

Thủ ấn lớn kia trong đầu Vương Lâm dần dần ngưng lại thành thật, điều chỉnh tinh thần đến lúc giống như cảm ngộ. Lúc này, hắn mạnh mẽ mở hai mắt, bên trong hai mắt có vẻ khó hiểu chớp động.

Liếc mắt một cái xuống, nhìn về phía mặt đất, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác giống như đang thương xót nhìn xuống đám sinh linh nhỏ yếu. Về phần Yêu Tướng kia, trong mắt hắn giống như một con kiến.

Ánh mắt này bị Yêu Tướng nhìn thấy, tâm thần hắn lần đầu tiên chấn động kịch liệt.

- Ánh mắt này chỉ có Cổ Yêu trong đại điện khi ta lần đầu tiên nhìn về phía tượng của Cổ Yêu kia mới từng có cùng loại cảm giác này, dù là Yêu Đế ở để đô cũng không thể bằng.

Thân hình Yêu Tướng chấn động, các cơn sóng ở xung quanh thân thể lập tức mất đi khống chế nhanh chóng xoay tròn.

Vương Lâm vươn tay phải nhằm phía dưới ấn một cái. Dưới cái nhấn này lập tức không trung tối sầm loại, các loại khí kỳ dị từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến ở phía dưới người của Vương Lâm, không ngờ hình thành một chưởng ấn thật lớn.

Một chưởng ấn xuống.

Một cảm giác không thể chiến thắng, không thể kháng cự, thậm chí không thể né tránh dâng lên trong lòng yêu tướng. Một chưởng này đánh xuống này chính là thiên địa. Một chương này có thể hủy diệt cả thế giới, có thể đồ sát mọi sinh linh.

Loại cảm giác này bao trùm toàn bộ nội tâm hắn. Thân thể yêu tướng không tự chủ mà tun rẩy. Một chưởng này tuy chưa đánh xuống nhưng khí thế của nó đã phá tan toàn bộ chiến ý của hắn.

Yêu tướng gầm thét một tiếng, hoàn toàn không cam tâm. Hắn ngẩng đầu nhìn một chưởng đang đánh xuống, chiến ý điên cuồng dâng lên!

Dù ngươi là thiên địa cũng vẫn phải đánh! Dù ngươi có diệt cả thế giới này vẫn phải đánh! Dù ngươi có đồ sát hết thảy sinh linh cũng không thể phá tan chiến ý trong lòng ta!!

Một tiếng gầm thét vang lên, bất khuất, quanh quẩn trong thiên địa. Yêu tướng khiến những đợt sóng yêu khí bốn phía chuyển động, hóa thành vô số hải long lao thẳng lên trời cao.

Chưởng ấn hạ xuống, yêu tướng đem toàn bộ chiến ý dâng lên tới mức cao nhất. Nhưng giờ phút này hắn lại thấy như gió nhẹ phổi qua mặt. Chưởng ấn nọ xuyên qua thân thể hắn, không có gây ra bất cứ biến hóa gì.

Yêu tướng ngẩn ra. Loại vẻ mặt này đã rất lâu chưa từng xuất hiện ở hắn. Khoảnh khắc sinh tử nọ cứ thế mà trôi qua, khiến hắn giờ đây nghĩ lại cũng không khỏi sợ hãi.

- Ngươi đã chết rồi!

Thân thể Vương Lâm từ giữa không trung hạ xuống, nhìn yêu tướng.

Sắc mặt yêu tướng phức tạp, nhìn Vương Lâm, trong lòng không khỏi nghi hoặc, chậm rãi hỏi:

- Đây là thứ thần thông gì??

Thần sắc Vương Lâm như thường, bình thản nói:

- Chiêu này vô danh!

Yêu tướng trầm tư một chút, yêu lãng bên ngoài nhanh chóng thu lại trong cơ thể, biến mất hoàn toàn. Hắn nhìn Vương Lâm, nói:

- Chiêu này ngươi chưa học toàn bộ!

Thần sắc Vương Lâm không có nửa điểm biến hóa, chỉ nói một câu:

- Người có thể thử một lần nữa!

Sắc mặt yêu tướng âm tình bất định. Hắn tuy hoài nghi thần thông của đối phương chỉ là hư ảo, không có sức công kích thực sự nhưng dù trong lòng hắn có chín phần hoài nghi thì khi nhớ tới khoảnh khắc sinh tử vừa rồi cũng không dám đem mạng sống ra đánh cuộc.

Một chưởng đó cho tới giờ vẫn khiến nội tâm hắn rung động!

- Đây là tuyệt chiêu của ngươi.....

Yêu tướng trầm ngâm một hồi lâu, nói.

Vương Lâm cũng không giải thích thêm. Hắn biết mình giải thích càng nhiều thì sơ hở càng nhiều. Một chiêu hư ảo này trên thực tế dù kẻ nào chứng kiến cũng đều nghi ngờ trong lòng. Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, vĩnh viễn không bao giờ dám khẳng định.

Cho nên hắn không nói gì, chỉ bình thản nhìn đối phương.

Yêu tướng thầm than. Hắn cuối cùng vẫn không có dũng khí. Dù chín phần hoài nghi nhưng làm sao dám đánh cuộc là thật hay giả. Nếu chẳng may là thật thì mất mạng là cái chắc.

- Loại thần thông này sợ rằng với tu vi của người này nếu chính thức thi triển sẽ bị cắn trả rất lớn, thậm chí có khả năng thân thể không thừa nhận nổi mà tan nát. Cho nên hắn mới chỉ đánh ra một chưởng hư ảo.

Yêu tướng tự giải thích trong lòng. Chỉ có lý do này mới miễn cưỡng giải thích được.

Chẳng qua nghi ngờ của hắn vẫn tồn tại, chỉ là bị hắn mạnh mẽ gạt đi mà thôi.

- Thập Tam đâu?

Vương Lâm bình thản nói.

- Ta luyện pháp bảo, muốn dùng thân thể của mười tám người để luyện hóa. Vốn lần này bế quan chính là để luyện hóa mười tám người này. Tùy tùng của ngươi, Thập Tam ở phía sau, chưa luyện hóa!

Ngươi tới đòi ta người này, ta nể thân phận thống lĩnh của ngươi có thể trả hắn cho ngươi. Nhưng ngươi giết mấy vạn yêu binh của ta, hủy đi mười dặm thành các của ta, việc này không thể cho qua dễ dàng được.

Yêu tướng chậm rãi nói.

Vương Lâm nghe thế thần sắc không có chút biến hóa, nói:

- Ngươi muốn thế nào?

- Ba tháng nữa ta phải về thiên yêu thành - Kinh đô của Thiên Yêu quận, đến lúc ấy sẽ có một hồi so đấu. Ngươi nếu đáp ứng trợ giúp ta, vậy ta sẽ bỏ qua chuyện giết yêu bình. Nếu không thì kể cả ta chết trận cũng khiến ngươi không thể đặt chân tại Thiên Yêu quận này nữa!

Yêu tướng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nói.

Lúc nay hắn đã đem Vương Lâm trở thành người có tư cách đứng ngang hàng với mình. Dù không kể đến một chưởng hư ảo kia, chỉ cần có thể chống lại Thập Băng Quyền Ý của hắn, chịu nổi Yêu Hải Chi Lãng là đã đủ để hắn thăng vọt chức vụ của Vương Lâm.

- Tu vi người này tương đương với ta, nếu không phải thần thông còn kém ta thì một trận chiến này sợ rằng sẽ cực kỳ gian nan!

Nghĩ tới thần thông, hắn không khỏi nghĩ tới một chưởng kia, ý niệm thần thông đối phương không bằng mình lập tức tan thành mây khói.

- So với một chưởng kia thì thần thông của ta chẳng là gì. Sợ rằng may ra yêu đế mới có thể đối kháng với thần thông này.....

Yêu tướng thầm than.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, gật đầu.

Yêu tướng cười ha hả. Nụ cười này lập tức quét sạch những chuyện không hài lòng vừa rồi. Hắn cười nói:

- Tốt, bắt đầu từ hôm nay người trở thành Tả dực đệ nhất phó tướng của Mạc Lệ Hải ta. Nếu ta lần này tới kinh đô có thể đứng trong ba yêu tướng đứng đầu thì ta sẽ đề cử ngươi với yêu đế cho ngươi đạt cấp tướng!

Đến lúc đó mình ngươi nắm một thành, trong tay có mười vạn yêu binh, chắc chắn chiếm ưu thế với tuyệt đại bộ phận người từ bên ngoài tới!

Hắn vừa nói vừa chụp vào hư không một cái. Lập tức một dòng chảy đen ngòm xuất hiện trong không trung.

Ở trong dòng chảy này có rất nhiều điểm Sáng. Mạc Lệ Hải điểm một cái, lập tức một điểm sáng tắt đi, thân thể Thập Tam từ từ hiện ra, từ trong dòng chảy bay ra, rơi xuống trước người Vương Lâm.

Những lời hắn vừa nói là để trấn an Vương Lâm, dùng địa vị hấp dẫn khiến cho Vương Lâm khi giúp hắn sẽ sử dụng toàn lực. Đồng thời hắn không lấy Thập Tam áp chế, càng lộ ra vẻ quang minh lỗi lạc, đối đãi với Vương Lâm tỏ vẻ chí thành.

Chẳng qua tất cả đều là sau khi hắn thấy thực lực của Vương Lâm, nhất là sau khi cảm nhận được uy lực của một chưởng kia mới đối đãi như vậy.

Một chưởng này hắn dù hoài nghi nhưng hoài như vẫn mãi chỉ là hoài nghi. Chỉ cần có một ngày hắn còn chưa khẳng định, hắn cũng không dám đánh cuộc với mạng sống của bản thân. Người càng thông minh càng như vậy.

Yêu tướng có thể tu luyện tới tu vi thế nàu thì tuy rằng vẻ ngoài hắn thô bạo nhưng cũng không hề ngu độn, thậm chí có thể nói hắn thông minh chẳng kém gì Vương Lâm.

- Sau ba tháng ta sẽ trở lại!

Thần thức Vương Lâm đảo qua Thập Tam, phát hiện trong thân thể hắn không có nửa điểm thương thế, chỉ hôn mê mà thôi. Hắn chụp một cái vào khoảng không, giữ lấy Thập Tam, chân đạp hư không, biến mất phía chân trời.

Yêu tướng chắp tay sau lưng nhìn về bầu trời, trầm ngâm một chút sau đó nhẹ lắc đầu. Lão giả có tu vi Anh Biến hậu kỳ vội vàng tới gần. Trận chiến vừa nãy hắn chứng kiến từ đầu tới cuối. Năm người bọn hắn sau khi chứng kiến, thật lâu sau trái tim vẫn đập thình thịch, không thể tự kiềm chế.

Lúc này Vương Lâm rời đi, năm người bọn hắn mới khôi phục được tâm thần.

- Yêu tướng, ta thấy một chưởng của người nọ hắn là giả. Nói thật là nếu ra tay hắn nhất định người có thể bắt hắn!

Một lão giả trong năm người trầm giọng nói.

- Mặc dù biết người này chín phần mười chỉ là hư trương thanh thế nhưng ta không thể đánh cuộc với hắn một lần được! Nếu hắn thực sự chỉ biết một chưởng hư ảo mà có thể làm ta do dự tới giờ thì chứng tỏ hắn rất thông mình. Có thể làm thế, thật thật giả giả, hư hư thực thực, người này..... Không thể xem thường!

Hơn nữa người này năm trước chỉ có thể dùng bí thuật phá được đệ thất băng trong Thập Băng Quyền Ý của ta. Một năm sau tu vi lại đột nhiên tăng mạnh. Hắn và Diêu thống lĩnh cùng nhau mất tích, nhưng lại trở về một mình. Chuyện này có chút bí ẩn! Tuy vậy chuyện đó không quan hệ với ta!

Yêu tướng chậm rãi nói. Lời này như nói với năm người, nhưng lại càng giống như tự nhủ bản thân.

Năm người liền trầm mặc, cùng với yêu tướng ngẩng đầu nhìn bầu trời nơi Vương Lâm biến mất, trong lòng không tự chủ nổi dâng lên một loại tâm tình phức tạp.

Vương Lâm đang ở giữa không trung, thần thức khuếch tán, tìm kiếm bên trong hắc lao ở Cổ Yêu thành. Thân thể hắn nhoáng lên, mang Thập Tam xuất hiện ngoài hắc lao.

Hắc lao này ở dưới mặt đất của Cổ Yêu thành. Nơi này tuy có trận pháp phong ấn nhưng trừ nơi sâu nhất trong hắc lao, những chỗ khác không làm khó được Vương Lâm.

Thân phận Hổ Bào không có khả năng bị nhốt ở chỗ sâu kia. Thần thức của Vương Lâm đảo qua không phát hiện được tung tích của Hổ Bào. Hắn thầm than một tiếng, thân thể nhoáng lên, biến mất.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh. Tu vi hắn sau khi đạt tới Anh Biến hậu kỳ, tốc độ nhanh hơn trước mấy lần. Lúc này dù mang theo Thập Tam phi hành nhưng vẫn không ảnh hưởng gì. Chẳng mất mấy ngày hắn đã trở về bộ lạc Luyện Hồn bên ngoài Cổ Yêu thành.

Ngoài bộ lạc Luyện Hồn hơn mười dặm, một luồng ánh sáng do thuấn di hiện lên. Vương Lâm xuất hiện. Trước mắt hắn là bộ lạc Luyện Hồn.

Bộ lạc Luyện Hồn tuy một năm nay không tiến ra ngoài nhưng tộc nhân vẫn không ngừng tu hành. Trong phạm vi mười dặm, toàn bộ đều là thế lực của bộ lạc Luyện Hồn .

Trên bầu trời mười dặm có hắc vụ nồng đậm. Trong hắc vụ này thỉnh thoảng xuất hiện những hồn phách xuyên qua xuyên lại. Từng trận tiếng gào khóc quanh quẩn trong đó.

Trong bộ lạc Luyện Hồn, tất cả tộc nhân đã quen thuộc với thứ âm thanh này, cũng chẳng còn để ý tới nó nữa. Âm thanh này càng thê lương càng chứng tỏ là có nhiều hồn phách.

Trong bộ lạc Luyện Hồn, lúc này hầu hết mọi người đang tu hành. Một cây hồn phiên tung bay trước người họ. Từng đám hồn phách từ trong đó bay ra dung nhập vào hắc vụ trên bầu trời, thỉnh thoảng lại có hồn phách bay trở lại, dung nhập trong hồn phiên.

Vương Lâm sau khi xuất hiện, thân thể tiến về phía trước một bước, cả người nhanh như chớp tiến thẳng vào trong bộ lạc Luyện Hồn. Trên đường đi khóe miệng hắn lộ ra một tia mỉm cười. Trên đường hắn phát hiện ra hơn mười người ẩn ở những vị trí bất đồng quan sát bốn phía.

Những người này hắn đều quen thuộc. Bọ họ là những người phụ trách bảo vệ bên ngoài.

Thần thức Vương Lâm đảo một vòng trăm dặm. Những người thủ hộ như vậy cũng có tới mấy trăm.

Vương Lâm bước một bước, chẳng mất bao lâu đã tới gần bộ lạc. Trăm trượng bên ngoài bộ lạc, thân thể hắn ngừng lại, một trận cuồng phong từ phía sau hắn thổi tới.

Thân thể hắn vừa dừng lại, liền lập tức có người nhận ra Vương Lâm, ngẩn người, sau đó ánh mắt hiện ra vẻ mừng như điên.

- Lão tổ!!

Một tiếng hô tràn ngập vui sướng vang lên khiến nhiều người bừng tỉnh. Ngay sau đó hầu như mọi người đang tu hành đều đứng dậy.

Âu Dương Hoa hóa thành một đạo hắc vụ, từ phía trong bộ lạc lao ra, dừng lại trước người Vương Lâm mười trượng, vẻ mặt kích động, cung kính nói:

- Cung nghênh lão tổ trở về!

Cùng lúc đó tất cả tộc nhân đều quỳ gối xuống, đồng thanh nói:

- Cung nghênh lão tổ trở về!

Trung tâm sơn cốc trong bộ tộc Luyện Hồn là chỗ ở của Vương Lâm. Lúc này hắn đang ngồi khoanh chân sâu trong cốc, Thập Tam đang quỳ một gối xuống đất trước mặt hắn, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Vương Lâm đã trở về bộ tộc Luyện Hồn được ba ngày, Thập Tam đã được hắn dùng pháp thuật làm thức tỉnh lại.

Sau khi thức dậy, người đầu tiên Thập Tam nhìn thấy là Vương Lâm, nỗi kích động trong lòng hắn lập tức lan khắp toàn thân. Vương Lâm từ trong miệng Thập Tam đã đơn giản hiểu rõ tất cả mọi chuyện phát sinh trong một năm qua.

Nói đến Hổ Bào thì Vương Lâm thầm than một tiếng. Hổ Bào đã mất tích trong nhà tù, việc này lộ ra rất nhiều vấn đề. Hắn từng dùng thần thức quét qua Cổ Yêu thành, với tu vi Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn mà không phát hiện được bất kỳ dấu vết nào của Hổ Bào.

Hổ Bào tu luyện chính là Luyện Hồn Thuật do Vương Lâm truyền thụ, với phương pháp tu luyện linh hồn này thì quyền khống chế nằm trong

tay Vương Lâm. Nhưng lúc này trong thần thức Vương Lâm không còn bất kỳ dấu vết nào của linh hồn đã được Hổ Bào luyện hóa.

- Nếu Hổ Bào không chết thì chắc chắn cũng đang bị giam ở một nơi kỳ dị. Nếu không, ta chắc chắn sẽ phát hiện được.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, sau đó không lo lắng đến chuyện của Hổ Bào nữa, hắn đã tận lực rồi.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Thập Tam, năm xưa hắn mang theo Hổ Bào và Thập Tam cùng đi Cổ Yêu thành, mục đích chủ yếu là để bọn họ khảo nghiệm.

Nếu hai người khảo nghiệm đạt yêu cầu, Vương Lâm sẽ truyền thụ cho thần thông mới. Ví dụ như Hổ Bào, Luyện Hồn cũng không phải là tất cả, còn có rút phách thuật.

Nhưng rút phách thuật này so với luyện hồn thì tinh động hơn rất nhiều. Tuy đã được Vương Lâm sửa chữa nhưng cũng không dễ dàng truyền cho người ngoài.

Năm xưa Vương Lâm định truyền cho Thập Tam Cổ Thần Quyết nhưng sau đó nghĩ lại, hắn lập tức từ bỏ ý nghĩ này. Cổ Thần Quyết cũng không thể truyền cho người ngoài!

Nhưng trong một năm này Thập Tam đã hoàn thành suất sắc những khảo nghiệm, Vương Lâm cảm thấy người này tối thiểu cũng sẽ trung thành và tận tâm với mình hơn mười năm.

Khi Vương Lâm còn ở trên Chu Tước Tinh thì có nhiều lần qua lại với Cự Ma Tộc. Khi hắn giết chết Cự Ma Tộc lão tổ thì thu được túi trữ vật của lão, trong đó ngoài một bình máu nhỏ của Cổ Thần và một tia nguyên thần Dâm Dục Đạo của Pháp Cổn Luân, còn có một cái ngọc giản.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 566: Hổ Bào, lão già và áo giáp.

Trong ngọc giản có ghi lại một bộ công pháp thần thông có tên là Cự Linh Cửu Tu, khi đó Vương Lâm chỉ vội vàng đảo mắt nhìn qua chứ không để tâm. Lúc này hắn nhìn Thập Tam, tay phải khẽ vuốt lên túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một ngọc giản màu xanh.

- Đúng là nó!

Vương Lâm đảo thần thức qua, Cự Linh Cửu Tu này tổng cộng có chín tầng là thuật tu luyện cơ thể. Sau khi nhớ kỹ chín tầng khẩu quyết thì

Vương Lâm xóa đi ba tầng ở phía sau, chỉ để lại sáu tầng trước rồi ném cho Thập Tam.

Thập Tam kích động nhận lấy ngọc giản, những cảm kích trong lòng hắn đối với Vương Lâm đã không thể dùng ngôn ngữ miêu tả được. Hắn quỳ trên mặt đất, đập đầu xuống vài cái thật mạnh rồi trầm giọng nói:

- Lão tổ! Đời này của Thập Tam chỉ tuân theo mệnh lệnh của người!

- Bảo vệ bộ tộc Luyện Hồn cho tốt, đi đi!

Vương Lâm vung tay phải lên, một luồng gió mát đột nhiên thổi tới cuốn lấy cơ thể Thập Tam rồi đưa hắn ra ngoài cốc.

Vương Lâm ngồi khoanh chân một mình trong sơn cốc, trên trời hắc vụ cuồn cuộn. Hắc vụ này chính là Tôn Hồn Phiên hóa thành, dùng vật này dưỡng hồn thì có hiệu quả tốt nhất.

- Khi ta còn ở trong Cổ Yêu thành, có thể yên tâm để Tôn Hồn Phiên ở đây dưỡng hồn. Nhưng ba tháng sau phải đi đến kinh thành Thiên Yêu quận, khoảng cách quá xa nên không thể để nó ở lại đây được!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn hắc vụ trên trời rồi nhắm chặt hai mắt lại ngồi xuống thổ nạp.

Lúc này, ở phía Tây ngoài Luyện Hồn cốc không biết bao nhiêu dặm, thậm chí còn xa hơn cả Thiên Yêu quận, có một hoang mạc khổng lồ không có giới hạn.

Chỗ này có hung danh hiển hách trong lãnh thổ Yêu Linh.

Theo truyền thuyết thì rất nhiều năm về trước chỗ này đã từng là chiến trường cổ trong lãnh thổ Yêu Linh. Trong phạm vi khoảng mấy trăm vạn dặm, khắp nơi trên mặt đất đều là những thi hài bể nát, mặt đất ở đây có màu đỏ sậm, vừa đảo mắt nhìn qua đã có một cổ áp lực cực mạnh xuất hiện trong lòng.

Bên ngoài chiến trường cổ có một tầng cấm chế vô hình bao phủ khắp đất trời, cấm chế này ngăn cách nơi đây với tất cả mọi thứ ở thế giới bên ngoài.

Lúc này trong chiến trường cổ có một người thanh niên đang ngồi khoanh chân trên mặt đất. Trước mặt hắn có hơn một trăm lá cờ nhỏ màu đen không gió mà bay, rất nhiều linh hồn từ trong những lá cờ bay ra rồi quanh quẩn khắp bốn phía.

Một làn sương màu đen bao quanh thân thể người này, làn sương không đậm nhưng khi nó xuất hiện lại làm cho hàng loạt linh hồn sau rất nhiều năm đang ngủ say trong chiến trường cổ dần dần thức tỉnh.

Mỗi khi có một linh hồn thức tỉnh, trên mặt đất sẽ có một luồng hắc khí tàn bạo lao ra rồi dung nhập vào trong hắc vụ, sau khi bay lượn vài vòng lại chui vào bên trong một tiểu kỳ.

Ngoài chỗ người thanh niên đang ngồi trăm trượng có một lão già toàn thân mặc hắc bào, lão này lạnh lùng nhìn về phía người thanh niên. Sau một nén hương, lão bình thản nói:

- Được rồi! Thu công!

Người thanh niên sau khi nghe vậy thì hai tay lập tức bấm pháp quyết, từng cây tiểu kỳ lập tức lấp lóe hắc quang rồi tất cả rơi vào trong tay hắn. Lúc này, người thanh niên đột nhiên mở hai mắt!

Trong nháy mắt khi hắn thấy lão già thì lập tức đứng lên rồi cung kính nói:

- Hổ Bào xin ra mắt ân công!

Lão già gật đầu, nói:

- Tốt lắm! Một khoảng thời gian sau nếu ngươi có thể luyện hóa được tất cả linh hồn trong chiến trường cổ, thì với uy lực thần thông của Hồn Phiên ngươi có thể đi lại trên khắp lãnh thổ Yêu Linh được rồi!

Vẻ mặt Hổ Bào trở nên hưng phấn, nói:

- Tất cả đều do ân công ban tặng. Ngài đã cứu ta, truyền cho ta thần thông lại mang ta đến chỗ này luyện hóa linh hồn. Tất cả những chuyện này Hổ Bào luôn ghi tạc trong lòng!

Thần thái lão già vẫn lạnh lùng, nói:

- Nếu không phải ngươi có công pháp kỳ dị mà cả đời này lão phu chưa từng gặp qua, thì ta sẽ không cứu ngươi. Mặt khác, chủ tử trước kia của ngươi bây giờ lại xuất hiện ở Cổ Yêu thành, hắn chiến đấu với Yêu tướng để cứu Thập Tam. Ta lại đi chậm một bước!

Mắt Hổ Bào lộ ra vẻ phức tạp, nói:

- Nếu ta có thể luyện hóa được tất cả linh hồn ở đây, thì chuyện đầu tiên muốn làm là đi giết chết tên Vương Lâm kia!

Lão già đưa mắt nhìn Hổ Bào, nói:

- Dù sao hắn cũng là người truyền cho ngươi thần thông luyện hồn, vì sao ngươi cứ khăng khăng phải giết chết hắn?

Hổ Bào trầm mặc một lúc, hắn cười lạnh nói:

- Người này tuy truyền cho ta thần thông nhưng lòng dạ rất khó lường. Nếu như không phải là hắn thì ta đã không bị Tư Mã Viêm giận cá chém thớt ném vào trong hắc lao.

- Ở trong nhà lao mấy tháng, ta bắt đầu ngồi chờ Vương Lâm xuất hiện đến cứu ra ngoài. Nhưng sự chờ đợi dần phai mờ theo những nổi đau không thể chịu nổi của cuộc sống tù tội. Lúc ta bị người khác hành hạ, thì hắn đang ở đâu? Lúc ta phải chịu những tai ương, thì hắn đang ở đâu?

- Cuối cùng thì tất cả những chờ mong của ta đối với hắn đều hóa thành lòng căm thù, nếu không phải là hắn thì ta sẽ không bị như vậy. May mà ân công đã cứu ta ra, khoảnh khắc khi ra khỏi nhà lao ta đã phát thề sẽ không bao giờ đi làm nô bộc cho người ta nữa!

Vẻ mặt lạnh lùng của lão già dần lộ ra một nụ cười hòa hoãn, nói:

- Tốt! Có sự quyết đoán như vậy thì không hổ là người lão phu nhìn trúng.

Lão già nói xong thì xoay người tiến về phía trước một bước, cả người hóa thành một luồng khói đen biến mất ngay tại chỗ.

Hổ Bào nắm chặt bàn tay nhìn về phương xa, lẩm bẩm:

- Thập Tam là người đơn giản nên bị tên Vương Lâm mê hoặc. Mấy tháng trong nhà lao ta đã tỉnh ngộ, tên Vương Lâm này căn bản chỉ xem ta và Thập Tam là loại bỏ đi! Vương Lâm, đến ngày ta thi triển Hồn Phiên xuất ra được nghìn vạn hồn phách, ta sẽ xem vẻ mặt của ngươi trở nên như thế nào, làm sao để chống lại nghìn vạn hồn phách của ta!

- Ân công truyền cho ta Diệt Thế Áp Nguyên Công, ta chỉ cần tu luyện đến tầng thứ tư thì sẽ có yêu lực vô tận. Vương Lâm! Tư Mã Viêm! Các ngươi cứ đợi đấy!

Trong mắt Hổ Bào lộ ra một tia sát khí nồng đậm.

Ở sâu trong chiến trường cổ có một tòa tháp đen kịt, tòa tháp này có mười tầng, ngoài tháp là những quầng sáng hắc sắc tản ra khắp bốn phía. Quầng sáng này giống như có thể hấp thu tất cả ánh sáng trong trời đất, từ xa nhìn lại thấy nó đang được che phủ bằng một vẻ uy nghiêm yêu dị.

Thân ảnh của lão già hắc y xuất hiện bên ngoài hắc tháp. Lão hít vào một hơi thật sâu, cơ thể lóe lên rồi bước vào trong tháp, lão quỳ gối xuống

trên tầng cao nhất của ngọn tháp.

Trước mặt lão có một bộ áo giáp! Bộ giáp này cực kỳ cổ xưa, không giống như những vật vào thời đại bây giờ. Lúc này nếu như là người có con mắt tinh đời thì liếc mắt đã nhìn ra bộ giáp này có lai lịch không tầm thường.

Bộ giáp được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh, trên bề mặt đen bóng có rất nhiều đồ án, những đồ án này hơi mờ và có hình giống như những đám mây.

Những đám mây này có màu đen kịt, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác quỷ dị.

Chiếc áo giáp này nếu được đặt ở một chỗ nào đó, thì từ xa nhìn lại giống như có một người đang mặc giáp ngồi khoanh chân xuống đất, làm người ta cảm nhận được một cổ uy nghiêm khó có thể chống lại được.

Từng luồng khí kỳ dị từ trong áo giáp tản ra rồi bao phủ toàn bộ tòa tháp.

Lúc này trong mũ giáp đột nhiên lóe ra hai đạo u quang giống như hai ánh mắt rơi lên người lão già. Trong nháy mắt khi đạo u quang lóe ra, trời đất bên ngoài tháp đột nhiên rung lên giống như có tiên linh hàng lâm.

Lão già hít vào một hơi thật sâu, cung kính nói:

- Thuộc hạ đã nắm được một số tin tức quan trọng, Yêu Đế trong Thiên Yêu quận vốn ngàn năm trước đã có một bước đột phá cuối cùng nhưng vẫn bị ngừng lại cho đến tận bây giờ!

U quang trong bộ giáp chợt lóe, một cổ hàn khí vô hình giống như từ trong u quang tràn ra, lão già chấn động cả tinh thần và thể xác, mồ hôi lạnh tuôn ra xối xả.

Rất lâu sau, u quang rơi vào trong hai mắt lão già giống như đang truyền ra một số tin tức. Một lúc sau u quang dần tiêu tán, bộ giáp lại khôi phục lại như lúc ban đầu, luồng khí tức kỳ dị bao phủ bên ngoài lập tức biến mất.

Toàn thân lão già đầm đìa mồ hôi, khẽ nói:

- Vâng!

Nói xong lão đứng thẳng người lên rồi cung kính rời khỏi tầng cao nhất. Khi đi xuống tầng thứ nhất của tòa tháp lão già lại khoanh chân ngồi xuống, lúc này lão mới trầm tĩnh trở lại.

- Tên Hổ Bào này nếu hấp thụ được một số lượng lớn hồn phách thì lấy sự kỳ dị của Luyện Hồn Thuật phối hợp với công pháp và đan dược của ta, có thể chỉ trong khoảng thời gian ngắn làm cho tu vi người này đột nhiên tăng mạnh. Đến lúc đó để cho hắn tu luyện khẩu quyết của chủ nhân truyền xuống, đem tất cả tuổi thọ và tiềm lực của hắn ngưng tụ lại trong một canh giờ rồi bùng nổ, như vậy hắn sẽ trở thành một Yêu Vệ!

Luyện Hồn Thuật này cực kỳ huyền diệu nhưng ta lại cảm thấy bên trong có chút kẽ hở. Đáng tiếc là thời gian chủ nhân thức tỉnh chưa lâu, không thể để những việc nhỏ này làm phiền ngài được.

- Nếu không phải người này có Luyện Hồn Thuật, thì tư chất và thân phận của hắn không đủ để ta nhìn trúng và bồi dưỡng thành Yêu Vệ! Cứ tạm thời để hắn làm thí nghiệm, nếu có thể thành công thì ta phải đi đến bộ tộc Luyện Hồn thăm dò một chút!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 567: Hỏi Diêu Tích Tuyết.

Trong sơn cốc của bộ tộc Luyện Hồn, Vương Lâm khẽ vuốt tay phải vào túi trữ vật, một cái cấm chế lập tức bay ra rồi rơi xuống bên cạnh. Sau khi hắn đánh ra một đạo ấn quyết, cấm chế kia lập tức biến đổi giống như một bông hoa nở rộ, trải rộng ra bên ngoài.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết tái nhợt, nàng đang khoanh chân ngồi trong cấm chế.

Đạo Sinh Chi Lạc Ấn trên mi tâm Diêu Tích Tuyết liên tục lấp lánh, mỗi lần nó lóe lên là lại có một đạo sinh cơ tiến vào trong cơ thể nàng, nó có thể làm cho cơ thể nàng vĩnh viễn không bao giờ mất đi sinh cơ mà chết.

Diêu Tích Tuyết mở to hai mắt rồi ác độc nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nổi căm thù của nàng đối với Vương Lâm đậm đặc đến mức không thể tưởng tượng được.

Vương Lâm trực tiếp không đếm xỉa đến ánh mắt Diêu Tích Tuyết, hắn bình thản nói:

- Diêu đạo hữu! Đề nghị lần trước của Vương mỗ, ngươi thấy thề nào?

Diêu Tích Tuyết cắn răng, nàng ở trong cấm chế không cảm nhận được thời gian trôi qua. Nhưng càng như vậy nàng lại cảm thấy một cảm giác bất lực hiện ra trong tim.

Bên ngoài tuy mới trải qua một năm nhưng đối với nàng lại giống như đời đời kiếp kiếp.

- Lòng kiên nhẫn của tại hạ cũng có hạn, chỉ có thể cho ngươi ba lần cơ hội, lúc này ngươi có thể chọn cách không trả lời. Nhưng lần tiếp theo chính là lần thứ ba, nếu ngươi còn không trả lời thì ngươi và ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa!

Vương Lâm nhìn Diêu Tích Tuyết một cái, khẽ nói.

- Ngươi không sợ cha ta truy sát sao?

Diêu Tích Tuyết nắm chặt lấy bàn tay.

Vương Lâm mỉm cười, gật đầu nói:

- Sợ! Tu vi của Huyết Tổ vượt qua ta quá xa, nếu bị hắn truy sát thì sợ rằng…Với tu vi của ta ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

- Nhưng tại hạ cũng bị buộc phải làm như vậy, nếu không phải ngươi tính hãm hại ta, thì ta cũng sẽ không ám toán ngươi. Tất cả mọi chuyện đều là nhân quả tuần hoàn. Nếu ta thả ngươi ra thì sẽ đắc tội với Huyết Tổ, như vậy không bằng nắm chặt lấy ngươi trong tay nói không chừng sẽ có một con đường sống!

- Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta thề sẽ không nói chuyện này với phụ thân, hơn nữa ân oán giữa ta và ngươi cũng xóa bỏ!

Diêu Tích Tuyết vội vàng nói.

Vương Lâm nghiêm túc nhìn Diêu Tích Tuyết, nói:

- Ta không tin ngươi!

Diêu Tích Tuyết hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

- Dựa theo quy tắc của ta, trả lời ta một vấn đề, ta giảm phong ấn ngươi năm mươi năm!

Vương Lâm nói.

Diêu Tích Tuyết cúi đầu, trong mắt hiện lên vẻ đấu tranh.

Vương Lâm rất kiên nhẫn, hắn lẳng lặng nhìn đối phương.

Sau nửa nén hương, Diêu Tích Tuyết ngẩng đầu lên rồi lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi phong ấn ta thì với thần thông của cha nhất định có thể tìm được ta. Đến lúc đó ta sẽ tận mắt nhìn thấy phụ thân đánh nát cơ thể ngươi, rút hồn luyện phách rồi khóa vào trong u minh để ngươi biết được thế nào là sống không bằng chết!

Vương Lâm than nhẹ, nói:

- Ngươi đã đánh mất cơ hội lần thứ hai rồi, hy vọng lần sau ngươi sẽ quý trọng hơn!

Nói xong, ánh mắt hắn chợt lóe rồi tiến về phía trước một bước trực tiếp đi đến trước mặt Diêu Tích Tuyết. Hắn vươn tay phải ra chụp thẳng vào quai hàm Diêu Tích Tuyết, hắn khẽ dùng lực, nàng lập tức bị hắn ép phải há miệng ra.

Vẻ mặt Diêu Tích Tuyết tái nhợt, nàng muốn vùng vẫy nhưng cả người không có chút sức lực nào.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ như cười như không, hai ngón tay trái hắn đi sâu vào trong miệng Diêu Tích Tuyết, đến lúc rút ra thì có một cây châm nhỏ màu đỏ kẹp trong hai ngón tay.

- Ngươi dùng một tia tinh khí cuối cùng trong nguyên thần hóa thành châm, nếu cho ngươi một khoảng thời gian nữa, nói không chừng ngươi sẽ thực sự có thể dùng nó để chặn đứng sinh cơ của lạc ấn, rồi có thể chết bên trong cấm chế!

Vương Lâm nói xong, hắn khẽ bóp, cây châm màu đỏ lập tức vỡ vụn rồi hóa thành một làn sương màu đỏ tiêu tán.

Cơ thể Diêu Tích Tuyết run lên, ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Lâm đã không thể dùng từ ác độc để miêu tả được nữa:

-Vương Lâm, nếu có một ngày ta thoát khỏi chỗ này, ta nhất đinh, nhất định phải dùng hết những phương pháp tàn khốc nhất trong thiên hạ để đày đọa ngươi!

Diêu Tích Tuyết hít vào một hơi thật sâu, trong mắt nàng lộ ra vẻ thanh tỉnh hiếm thấy. Nàng nhìn Vương Lâm rồi khẽ nói.

Lúc này trên người Diêu Tích Tuyết giống như có một cổ lực lượng vô hình thăng hoa, tất cả những mối căm hận của nàng đối với Vương Lâm dần dần ngưng tụ, dần dần chuyển hóa rồi dần phá vỡ hư vô.

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Xem ra cấm chế trên người ngươi vẫn còn quá ít!

Hắn vung tay phải về phía trước, chỉ thấy một ngọn gió mát thổi tới, quần áo trên người Diêu Tích Tuyết đột nhiên tan biến vào hư vô giống như tro bụi. Một cơ thể đặc biệt động lòng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới vài lần, trong mắt Diêu Tích Tuyết vẫn còn bảo trì được vẻ thanh tĩnh vừa mới hiện ra, nhưng trong mắt Vương Lâm lại thấy nó có chút tán loạn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn vươn tay phải ra rồi khẽ điểm lên người Diêu Tích Tuyết, mỗi một vị trí hắn điểm xuống đều là những bộ vị mẫn cảm trên người nàng.

Mỗi lần hắn hạ ngón tay xuống thì có một luồng tiên lực dung nhập vào trong cơ thể Diêu Tích Tuyết. Dần dần, toàn thân Diêu Tích Tuyết trở nên đỏ ửng, vẻ thanh tĩnh trong mắt nàng đột nhiên tiêu tán, thay vào đó là cái nhìn khuất phục và ác độc.

- Vương Lâm! Ngươi thật đê tiện, vô sỉ! Diêu Tích Tuyết ta thề không đợi trời chung với ngươi!

Vẻ ác độc trong mắt Diêu Tích Tuyết hiện ra cuồn cuộn, nàng cất giọng the thé giống như đã trở nên cuồng loạn.

Trong lòng Vương Lâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn thầm nghĩ Diêu Tích Tuyết thiên tư thật kinh người. Khoảng khắc vừa rồi người con gái này lại dùng những nổi căm hận đối với mình chuyển hóa thành một luồng minh ngộ, dùng hận nhập đạo nên ánh mắt mới trở nên thanh tĩnh như vậy. Nếu để đối phương thành công thì đạo Sinh Cơ Lạc Ấn kia sẽ không thể hoàn toàn phong ấn được nàng.

Cho nên Vương Lâm không chút do dự mà chấn nát quần áo của nàng rồi dùng tiên lực ở đầu ngón tay kích thích cho đến khi vẻ thanh tĩnh trong mắt nàng hoàn toàn biết mất, phá hủy tâm cảnh vừa mới nhập đạo của nàng.

- Phong ấn trên người ngươi quả thật là quá ít!

Vương Lâm khẽ nói, hai tay hắn bấm pháp quyết, từng đạo cấm chế lập tức từ trong tay lấp lánh bay ra rồi rơi lên trên người Diêu Tích Tuyết.

Đặc biệt là vài vị trí mẫn cảm trên người Diêu Tích Tuyết, cấm chế của Vương Lâm không chút lưu tình mà tạo thành một vòng tuần hoàn, như vậy sự kích thích cứ trở nên liên tục…Nó xâm nhập vào sâu trong linh hồn và thể xác của Diêu Tích Tuyết. Chỉ như vậy mới làm nàng không thể tĩnh tâm, không thể bước vào bên trong cảm giác minh ngộ vừa mới được hình thành.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Vương Lâm điểm tay phải về phía trước, quả cầu cấm chế trải rộng ra bốn phía thân thể người con gái này lập tức thu nhỏ lại. Nó hóa thành một quả cầu nhỏ rồi bị Vương Lâm bỏ vào túi trữ vật.

- Con gái của Huyết Tổ đúng là một phiền toái! Ta chỉ có thể tìm một chỗ bí mật để phong ấn, nhưng trước tiên phải hiểu rõ tất cả những bí mật đã. Đáng tiếc là tu vi của ta chưa đạt đến Vấn Đỉnh, nếu không thì trực tiếp sử dụng Sưu Hồn Thuật chắc chắn sẽ đạt được tất cả những điều cần biết. Nếu lúc này thi triển mà vô ý để người này chết thì sẽ để lại một hậu hoạn khôn lường.

Thời gian dần trôi, chớp mắt đã hai tháng trôi qua, chỉ còn lại mấy ngày là đến thời gian hẹn ước với Yêu tướng. Vào một ngày Vương Lâm đi ra khỏi sơn cốc, Âu Dương Hoa đi theo phía sau hắn.

- Sau khi ta rời khỏi, ngươi phái ra mấy trăm tộc nhân lên đường khếch tán về bốn phía bộ tộc. Bất kể là những bộ lạc lớn nhỏ nào khác đều phải có người của ta đi vào, mặc kệ ngươi dùng bất kỳ phương pháp nào nhất định phải tiềm nhập vào trong bộ tộc của đối phương bằng được!

- Đến lúc đó dùng Hồn Phách Thủ Thần tất nhiên sẽ có thể chống lại thuật Linh Thang Loạn Thần của từng bộ lạc. Sau khi đã vào được bộ lạc đối phương thì truyền thụ Luyện Hồn Thuật, để có thêm nhiều người tu luyện pháp thuật này! Phương pháp cụ thể thế nào ngươi cứ tự sắp xếp!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Âu Dương Hoa khẽ vâng dá.

Vương Lâm trầm mặc một hồi lâu rồi từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản đưa cho Âu Dương Hoa, nói:

- Trên thực tế thì Luyện Hồn Thuật có hai bộ phận, Luyện Hồn chỉ là cái đầu tiên, những gì ghi chép trong ngọc giản này lại là một thần thông khác, nó dùng để rút phách. Pháp thuật này không được truyền cho người ngoài chỉ được truyền cho những người thuộc chi chính, ngươi hãy nhớ kỹ!

Âu Dương Hoa hít vào một hơi thật sâu, hắn trở nên ngưng trọng rồi nhận lấy ngọc giản. Sau khi hắn đã nhìn kỹ thì bóp nát rồi trầm giọng nói:

- Lão tổ, ta đã ghi tạc trong lòng, nhất định sẽ không quên lời. Pháp thuật này nhất định chỉ truyền cho những tộc nhân chính thống của bộ tộc Luyện Hồn!

Vương Lâm ngẩng đầu lên, tay phải vung một trảo lên bầu trời, Tôn Hồn Phiên đang hóa thành hắc vụ trên vùng trời bộ tộc Luyện Hồn lập tức ngưng tụ vào trong tay hắn rồi hóa thành một lá cờ rộng ba trượng. Vương Lâm lập tức nuốt nó vào trong nguyên thần.

Sau đó Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra rất nhiều Hồn Phiên thông thường rồi ném về phía chân trời. Những lá cờ này lại hóa thành hắc vụ bao phủ bầu trời.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Vương Lâm tiến về phía trước một bước, trong nháy mắt cơ thể hắn lập tức biến mất.

Sau khi đã đi rất xa, bên tai Âu Dương Hoa còn vang lên một câu nói của Vương Lâm:

- Lần sau ta trở về thì hi vọng số lượng tộc nhân có thể hơn trăm vạn!

Âu Dương Hoa quỳ trên mặt đất, hắn trầm giọng nói:

- Ta nhất định sẽ không để cho lão tổ thất vọng!

Lời này của Âu Dương Hoa để nói cho Vương Lâm đã đi xa, nhưng lại là nói với chính bản thân mình. Vương Lâm phóng đi giữa đất trời, hắn hóa thành một đạo cầu vồng rồi bay thẳng đến Cổ Yêu thành.

- Kinh thành Thiên Yêu quận không biết là nơi đầm rồng hang hổ nào, ta phải đến đó mở mang kiến thức một phen. Thiên Vận Tông ngoại trừ ta thì còn có rất nhiều người đến lãnh thổ Yêu Linh. Không biết nếu đi đến kinh thành Thiên Yêu quận có thể gặp được mười người Đại La Kiếm

Tông kia không? Nếu gặp được bọn họ trong Thiên Yêu quận thì nhất định phải bắt được một tên để hỏi xem Chu Dật bị phong ấn ở chỗ nào!

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ suy tư, tốc độ hắn không giảm xuống, biến mất nơi chân trời.

Trong Cổ Yêu thành, Yêu tướng Mạc Lệ Hải mặc một bộ quần áo màu xanh đang đứng trên tường thành ở cửa đông, phía sau hắn chính là Đô Thống có nhiệm vụ thống lĩnh đoàn người.

Mạc Lệ Hải nhìn về phía chân trời xa, không nói một chữ nào.

Mạc Lệ Hải không nói lời nào làm tất cả những người phía sau cũng trở nên âm trầm.

Một lúc lâu sau Mạc Lệ Hải mới thu hồi ánh mắt, hắn quay đầu quan sát cẩn thận Cổ Yêu thành. Hắn liếc mắt nhìn lại phía sau, những bộ hài cốt ở trung tâm thành cách đó mười dặm lập tức rơi vào trong mắt hắn.

- Một khi ta đi sẽ không quay trở lại, đến lúc đó sẽ có một Yêu tướng khác đến đây. Những bộ hài cốt trong thành sẽ không quan hệ đến ta nữa!

Mạc Lệ Hải thầm nghĩ trong lòng.

- Đáng tiếc là tên Thập Tam kia lại bị Vương Lâm mang đi. Thập Bát Yêu Ma Thân của ta chỉ mới luyện hóa được mười bảy bộ, nhưng nếu tên Vương Lâm thật lòng trợ giúp thì lúc này ta có thể chắc chắn tiến được vào vòng ba trong cuộc chiến giữa các Yêu tướng! Với thành tích đó ta sẽ đạt được tư cách tiến vào Cổ Yêu điện tu luyện, sau khi đi ra ta sẽ trở thành một phó soái!

Mạc Lệ Hải hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng rồi nhìn về phương xa, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

- Tên này cũng là loại người biết tuân thủ giao ước!

- Vương lão đệ, Mạc mỗ ở đây!

Mạc Lệ Hải đột nhiên cười lên ha hả, âm thanh vang vọng.

Thân ảnh Vương Lâm hiện ra trên vùng trời bên ngoài của đông, hắn đảo mắt qua rồi dừng lại trên người Mạc Lệ Hải. Hắn mỉm cười rồi ôm quyền nói:

- Làm Mạc huynh phải chờ lâu!

- Không sao! Chuyến đi này rất quan trọng với Mạc mỗ, đến lúc đó còn phải nhờ cậy nhiều đến Vương lão đệ!

Mạc Lệ Hải cười nói, hắn tiến về phía trước một bước rồi xuất hiện trước người Vương Lâm.

- Không dám!

Vương Lâm cười nói.

- Từ nơi này đến kinh đô cần phải đi qua ba cái truyền tống trận, Vương lão đệ, mời!

Hai đạo cầu vồng từ trong Cổ Yêu thành phóng thẳng về phía chân trời rồi biến mất, chỉ để lại những tiếng sấm sét liên tục vang vọng trong trời đất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 568: Người quen.

Thiên Yêu thành!

Phía bắc Thiên Yêu quận, ở bốn phía có rất nhiều đồng bằng đan xen vào nhau. Nếu từ trên trời nhìn xuống, có thể thấy rõ những đồng bằng này nối liền và xen kẽ giống như chín con Cự Long đang quấn lấy nhau.

Chín miệng rồng đều hướng về phía một đầm nước lớn, có tên là Long Đàm.

Cổ Yêu Điện bên trong Long Đàm này chính là biểu tượng tinh thần của Thiên Yêu quận.

Bên ngoài Long Đàm có một lực lượng lớn quân đội đang trấn giữ!

Phía trước chín miệng rồng chính là Thiên Yêu thành.

Thành này nói một cách chuẩn xác thì do chín thành nhỏ như Cổ Yêu thành tổ hợp lại tạo thành, tám cái bên ngoài được phân hướng bát quái, thành ở giữa chính là Đế Đô.

Một dòng sông bao quanh Đế Đô, có tám cây cầu đá bắc qua sông để liên kết với tám thành bên ngoài. Đế Đô là tẩm cung của Yêu Đế, khắp

nơi đều là lầu các, điêu lan ngọc thế. Còn tám tòa thành bên ngoài cũng có sự phân biệt, nhiều chỗ nhỏ không đáng nhắc tới.

Vào lúc sáng sớm, Thiên Yêu thành được bao phủ bằng một đám sương nhạt từ chín dãy núi lan ra, nó được Yêu Đế gọi là long khí, thổ nạp khí này có thể tăng tu vi.

Toàn bộ Thiên Yêu thành giống như một con quái vật khổng lồ đang ngủ say rồi chậm rãi thức tỉnh. Khi sương sớm tiêu tán, trong thành vang lên tiếng người nói chuyện xôn xao.

Ngoài Thiên Yêu thành có mười tám tòa truyền tống trận, mỗi một tòa đều có Yêu binh trấn thủ quanh năm. Trong số truyền tống trận này có tám tòa dành cho dân chúng và tất cả thương nhân ở khắp nơi sử dụng.

Mười tòa truyền tống trận khác dành cho những người có chức vụ, có sự phân biệt lớn nhỏ rõ ràng.

Truyền tống trận thứ mười bốn là trận pháp chuyên dụng để Yêu tướng ở khắp các nơi vào kinh, mỗi một lần mở ra đều có Yêu tướng quay về!

Yêu tướng là chức quan to một phương trong Thiên Yêu quận, trong tay có quân đội hùng mạnh, thần thông kinh người.

Lúc này, trong đám Yêu binh đang canh giữ bên ngoài tòa truyền tống trận thứ mười bốn, có một Yêu binh mặc áo giáp, rõ ràng trên đó có nhiều hoa văn hơn những người khác.

Hắn đang nhún vai, đặt binh khí trong tay sang bên cạnh rồi tháo mũ giáp ngồi xuống. Hắn quay đầu lại nhìn về những Yêu binh khác ở bốn phía, hét lớn:

- Nhị Cẩu! Qua đây bóp vai cho ta!

Giọng nói của hắn vừa vang lên, trong đám Yêu binh lập tức có một người thanh niên chạy ra. Người thanh niên này vẻ mặt rất cơ trí, phóng đến đứng ở sau lưng hắn, vừa bóp vừa cười nói:

- Đội trưởng, ngài xem lực đạo đã tốt chưa?

- Ừ! Tốt rồi! Trong đám tiểu tử thì ngươi có tay nghề tốt nhất!

Đội trưởng rung rung vai, cười nói.

- Đội trưởng, truyền tống trận mà chúng ta đang trấn giữ trước đây mỗi tháng chưa chắc đã mở ra một lần, vì sao trong khoảng thời gian này lại mở ra tới tấp như vậy? Sao ta thấy có rất nhiều Yêu tướng đại nhân phải vội vàng quay về?

Nhị Cẩu nhân cơ hội này đặt ra câu hỏi, nghi vấn này đã chôn sâu trong lòng hắn rất lâu rồi.

- Được rồi! Hôm nay lão tử tâm tình tốt, sẽ nói cho ngươi biết!

Đội trưởng vừa nói đến đây, Yêu binh đang bảo vệ ở khắp bốn phía lập tức nhìn về phía hắn, rõ ràng họ đều muốn biết rõ tình hình bên trong.

- Các người đều là những tân binh trong khoảng một trăm năm, không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ. Trong giới Yêu tướng cứ ba trăm năm thì sẽ chiến đấu một lần, mỗi lần đều do đích thân Đế Quân ra quan sát, hơn nữa còn ban thưởng có thể là công pháp hoặc yêu bảo. Nếu chỉ là bình thường thì cũng chỉ vậy mà thôi, nhưng lần chiến đấu này lại có ý nghĩa khác!

- Lần này vì cuộc chiến vào hai trăm năm trước với Hỏa Yêu quận, thương vong của hai bên rất nhiều, bên ta thì có hai phó soái phải bỏ mạng. Cho nên nghe nói lần đại chiến này sẽ tuyển chọn ra hai vị soái từ những Yêu tướng.

Lời này vừa nói ra, Yêu binh bốn phía lập tức mở to hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Phải biết rằng Yêu tướng và phó soái chỉ cách nhau nửa cấp nhưng nửa cấp này lại giống như một khe núi rất khó vượt qua. Rất nhiều năm rồi Thiên Yêu quận chỉ có tám vị soái. Cho dù là phó soái, cũng chỉ có tám người. Nhưng Yêu tướng lại có mấy trăm!

Phó soái cũng không phải là cánh tay mà là người nối nghiệp soái, chỉ có phó soái mới có tư cách khiêu chiến chính soái để giành địa vị Yêu soái.

Trong Thiên Yêu thành, một khi chính soái chết đi thì phó soái sẽ lập tức được thăng chức trở thành chính soái.

Cho nên bước đầu tiên để trở thành Yêu soái, thì phải là phó soái.

Tên đội trưởng nhìn thấy vẻ kinh hãi của Yêu binh bốn phía thì cảm thấy có chút đắc ý. Hắn vội ho một tiếng, nói:

- Vì vậy những Yêu tướng đại nhân cao cao tại thượng đối với cuộc chiến lần này ngoài việc phải coi trọng mức độ, có bao nhiêu người… Những người khác lần trước không muốn tham gia nhưng bây giờ đều đi đến!

- Chúng ta canh gác trận pháp thứ mười bốn là cái dành riêng cho Yêu tướng, cho nên khoảng thời gian này mới bận rộn như vậy!

Tên Yêu binh đang bóp vai cho đội trưởng khẽ hỏi:

- Đội trưởng! Ngài đoán xem vị Yêu tướng đại nhân nào có thể chiến thắng lần này?

- Chuyện này rất khó nói, Yêu tướng đều là những người có đại thần thông, nhưng cho dù có bản lĩnh cao cường cũng có sự phân biệt cao thấp. Theo ta thì sợ rằng chỉ có Mặc Phi đại nhân đang trấn thủ ở biên giới Hỏa Yêu quận mới có thể tiến vào được vòng ba! Mặc khác còn có Mạc Lệ Hải đại nhân ở Cổ Yêu thành, tu vi của người này cũng là đứng đầu trong số Yêu tướng… ….

Tên đội trưởng kia vừa nói đến đây thì đột nhiên biến sắc, hắn đứng mạnh dậy, đầu khôi bị bỏ xuống đất được hắn chụp lấy đội lên đầu. Hắn vung một trảo vào hư không, binh khí đã được hắn chụp vào trong tay.

Tất cả mọi chuyện đều được hắn hoàn thành trong nháy mắt.

Yêu binh bên cạnh đã sớm quen với những hành động của đội trưởng, lúc này không cần hắn phải phân phó, Yêu binh kia đã lập tức đứng vào đội ngũ, mắt nhìn thẳng không liếc ngang dọc.

Đúng lúc này từng quầng sáng đột nhiên phóng lên trời, những luồng yêu lực khổng lồ từ bên trong khuếch tán ra. Quầng sáng của trận pháp phóng thẳng lên bầu trời, hai thân ảnh chậm rãi từ trong trận pháp biến hóa ra. Hai bóng người vừa mới xuất hiện thì gần như đồng thời tiến một bước về phía trước, chỉ một bước chân không phân biệt trước sau cùng đi khỏi truyền tống trận.

Mạc Lệ Hải đưa mắt nhìn về kinh đô ở phía trước, hắn thở ra một hơi thật sâu rồi quay sang cười với người bên cạnh.

- Vương lão đệ, đã ba mươi năm ta chưa quay về Đế Đô.

Vương Lâm nhìn về con quái vật khổng lồ ở phía trước, cái thành này quá lớn so với những dự đoán của Vương Lâm, chỗ này dù sao cũng là kinh đô của Thiên Yêu quận.

- Tham kiến Mạc Yêu tướng!

Hai người vừa mới đi ra, rất nhiều Yêu binh bên ngoài trận pháp đã lập tức lên tiếng cung nghênh.

Mạc Lệ Hải hơi gật đầu, hắn quay về phía Vương Lâm cười nói:

- Vương lão đệ! Mời!

Nói xong hắn tiến về phía trước một bước đi thẳng đến cửa tây của Đế Đô. Vương Lâm cũng bước về phía trước, hai người cùng nhau đi ra xa.

Khi hai người đi khỏi thì đội trưởng kia mới thở phào nhẹ nhõm, những binh lính ở bên cạnh khẽ hỏi đội trưởng:

- Đội trưởng, người đi bên cạnh Yêu tướng đại nhân là ai thế? Mấy ngày nay thường thấy một số Yêu tướng mang theo một người xa lạ tiến vào truyền tống trận.

Tên đội trưởng kia quay đầu lại trừng mắt nhìn mấy tên Yêu binh rồi khẽ nói:

- Cuộc chiến Yêu tướng được các đại nhân cực kỳ lưu tâm, cho nên đều phải tìm sự viện trợ từ bên ngoài. Người này có thể được Mạc Yêu tướng nhìn trúng thì chắc chắn phải rất đặc biệt! Các ngươi đừng suy đoán lung tung.

Tên đội trưởng đưa mắt nhìn về phía Vương Lâm và Mạc Lệ Hải biến mất, trong lòng thầm nghĩ:

- Ngươi này được Mạc Lệ Hải đồng ý, đồng thời còn cùng sử dụng truyền tống trận chuyên dụng này thì rõ ràng không đơn giản! Hơn nữa vừa rồi nhìn bộ dạng của hai người bọn họ thì thấy Mạc Lệ Hải cực kỳ khách khí, tu vi của người này sợ rằng cũng không phải thấp.

Cửa tây Thiên Yêu thành, Mạc Lệ Hải là Yêu tướng một phương nên khi Yêu binh ở cổng thành nhìn thấy hắn thì thái độ lập tức trở nên cung

kính rồi trực tiếp đưa hai người vào trong thành, sau đó mới khom người rời khỏi.

- Vương lão đệ, hôm nay trong Thiên Yêu thành thế lực các nơi rất hỗn tạp. Đặc biệt là lúc này, ngoài những Yêu tướng tiến kinh, bên trong còn có các đại thần của nhiều bè đảng. Có lẽ ngươi đừng nên cư trú ở bên ngoài, theo ta vào trong phủ được không?

Mạc Lệ Hải nhìn về phía Vương Lâm, dùng giọng chân thành nói.

Trong cửa tây Thiên Yêu thành có hai thành nhỏ, cái đầu tiên là Huyền thành, cái thứ hai là Hồng thành.

- Ngoài Thiên Yêu thành có tám tòa thành nhỏ. Trong những thành nhỏ này cũng có hai vòng trong ngoài, bốn thành Thiên Địa Huyền Hoàng ở vòng trong, còn bốn thành Vũ Trụ Hồng Hoang thì ở vòng ngoài.

- Ngoài những võ tướng thì bên trong còn có văn thần, căn cứ vào thân phận thì còn có một vài chức tước khác. Chỗ ta ở chính là Hồng thành!

Mạc Lệ Hải nói.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, gật đầu nói:

- Cứ theo sự sắp xếp của Mạc huynh!

Mạc Lệ Hải mỉm cười rồi gật đầu với Vương Lâm. Hắn đi thẳng về phía trước hơn trăm trượng thì có một lối rẽ, hai con đường rộng rãi kéo dài ra hai bên, trái là Huyền Thành phải là Hồng Thành.

Mạc Lệ Hải dẫn đường, Vương Lâm đi theo sau. Hôm nay trong Hồng thành cực kỳ sầm uất, cửa hàng ở khắp nơi, khách hàng chen chúc. Từng đoàn người đi lại trên đường lớn làm khung cảnh trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Con đường này rất rộng, nhưng đoàn người lại tập trung ở hai bên, ở giữa đường chỉ có một phần ba vị trí là chỗ trống, đứng ở trên chỗ này có thể nhìn thấy đầu cuối của con đường ở tít đằng xa.

- Đây là đường dành cho quân đội, những người bình thường không được đi!

Mạc Lệ Hải nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm rơi trên khoảng trống kia thì cười rồi giải thích.

Đúng lúc này, phía trước quân đạo truyền đến tiếng gào thét, không lâu sau đã có một đàn chiến mã màu đen từ phương xa chạy tới như tên bắn. Vương Lâm đảo thần thức qua thấy tổng cộng có mười chín con ngựa,

những quân sĩ bên trên đều mặc áo giáp đen, tu vi của họ cũng không phải thấp mà đều là tu sĩ Hóa Thần. Trên người bọn họ, Yêu lực tung hoành được dung hợp lại cùng một chỗ bằng một loại phương pháp rất kỳ dị.

Bọn họ phóng đi như bay trên khoảng đường trống, Yêu khí lượn lờ bên ngoài giống như tạo thành những hình bóng hư ảo khổng lồ.

Mười chín người này chạy thẳng đến chỗ Vương Lâm và Mạc Lệ Hải. Vương Lâm nhìn Mạc Lệ Hải, thấy người này thần thái tuy rất nghiêm túc, nhưng trên khóe miệng lại ẩn chứa một nụ cười.

Mười chín người kia chạy đến bên ngoài hai người mười trượng thì đồng loạt dừng lại, tất cả xuống ngựa tiến lên phía trước vài trượng rồi đồng loạt quỳ xuống đất, lớn tiếng nói:

- Mạt tướng tham kiếm Chủ tướng!

Mạc Lệ Hải cười ha hả, hắn vung tay phải lên, nói:

- Đều đứng lên đi, vị này chính là Vương tướng bạn tốt của bản tướng. Sau này các ngươi gặp hắn thì cũng giống như thấy ta!

Mười chín người này không chút do dự mà tất cả đều hướng về phía Vương Lâm nói:

- Tham kiến Vương tướng!

Vương Lâm hơi gật đầu.

Âm thanh của hơn mười người này và tình cảnh nơi đây lập tức dẫn tới sự chú ý của người đi đường khắp bốn phía. Vẻ mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi rồi lui ra rất xa.

- Vương lão đệ, đi vào trong phủ ca ca một chút, ta sẽ chuẩn bị rượu ngon để hai người chúng ta cùng nhau đối ẩm một phen, thế nào?

Mạc Lệ Hải nhảy người phóng lên trên lưng một con chiến mã.

- Rượu ngon thật sao?

Vương Lâm khẽ đạp một bước, hắn rơi lên lưng một con chiến mã, cười nói.

- Tất nhiên là rượu ngon!

Mạc Lệ Hải và Vương Lâm nhìn nhau rồi cùng cười lên ha hả. Hai người cùng nhau phóng ngựa đi không phân biệt trước sau. Mười chín người ở phía sau liên tục đuổi theo trên lưng mười bảy con chiến mã còn lại.

Một đám người gào thét phóng ngựa theo chiều gió trên quân đạo. Đột nhiên phía trước truyền đến những tiếng vó ngựa vang vọng, vẻ mặt Mạc Lệ Hải trầm xuống, tốc độ của chiếm mã bên dưới không giảm mà ngược lại còn tăng hẳn lên.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn nhìn thấy một người quen.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 569: Loạn kinh đô.

Mọi người đang nói đến chuyện uống rượu thì có tiếng vó ngựa gào thét ở phía trước. Nhưng trước mặt chỉ có hai người đang phóng tới, trong đó có một người mặc áo giáp thanh sắc, mái tóc dài màu tím tung bay phất phơ để lộ ra một gương mặt yêu dị, đồng thời tướng mạo người này cũng cực kỳ anh tuấn.

Nhưng trên má phải của hắn có một vết sẹo, làm gương mặt của hắn bị biến đổi toàn diện.

Vẻ anh tuấn tiêu tan, thay vào đó là sự hung ác.

Người đang ngồi trên chiến mã bên cạnh hắn có gương mặt gầy gò và tái nhợt nhưng ánh mắt lại sáng như đuốc. Hắn liếc mắt đã nhìn thấy người đang phóng đến như tên bắn chính là Vương Lâm, vẻ kỳ dị chợt lóe lên trong mắt hắn.

Hai đội người không giảm tốc độ mà phóng thẳng vào nhau, giống như những con yêu thú trực tiếp phóng thẳng đến nhau không chút lưu tình.

Ánh mắt của người trên mặt có một vết sẹo tà dị nhìn chằm chằm vào Mạc Lệ Hải. Trong mắt hắn tất cả mọi thứ đều không tồn tại mà chỉ có một mình Mạc Lệ Hải.

Mặt đất bên dưới giống như đang run rẩy, người hai bên càng lúc càng gần.

Trong nháy mắt khi hai đoàn người sắp tông thẳng vào nhau, Mạc Lệ Hải cười lên ha hả, hắn ngồi trên lưng ngựa rồi tay phải trực tiếp tung ra một quyền. Quyền này của hắn giống như một ngọn gió gào thét, giống như hư vô đang tan vỡ trực tiếp phóng thẳng về phía người tà dị.

Quyền vừa tới gần đã truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, quyền ý phá không mà đi.

Vẻ mặt người tà dị vẫn không thay đổi, hắn cong tay phải rồi điểm ngón trỏ về phía trước, sau đó lại đổi thành ngón giữa với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt hắn đã điểm xong năm chỉ. Ngay sau đó năm ngón tay của hắn lại khép lại thành chùy rồi điểm thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ ầm đột nhiên vang lên ở khoảng không giữa hai người.

Chỉ thấy một cơn sóng từ trong hai người khuếch tán ra rồi vang dội khắp bốn phía. Sau khi nó lan ra ba trượng thì tiêu tán bên ngoài quân đạo, không gây tổn hại đến bất kỳ kiến trúc nào.

Hai người đều nắm chắc lực đạo, đều thu nhỏ ảnh hưởng lại ở mức thấp nhất.

Cơ thể người tà dị kia đột nhiên lóe lên, chiến mã bên dưới kêu lên một tiếng, bốn chân nó lập tức nứt toác ra, ngoài cơ thể trở nên be bét máu thịt. Người tà dị mượn thế lui ngựa ra phía sau ba bước, mỗi một bước hạ xuống thì mặt đất cũng trở nên rung động.

- Thập Băng Quyền Ý!

Người này nhìn chằm chằm vào Mạc Lệ Hải, trầm giọng nói.

Cơ thể Mạc Lệ Hải cũng chấn động, chiến mã bên dưới cũng lui ra phía sau vài bước. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải giơ lên rồi điểm về phía Mạc Lệ Hải. Một điểm này rất xảo diệu vì nó giúp Mạc Lệ Hải đánh tan rất nhiều lực của đối phương.

Mạc Lệ Hải hít vào một hơi thật sâu rồi ổn định lại cơ thể. Con chiến mã bên dưới hắn không tổn hại một cọng lông, cùng so với đối phương thì thấy cao thấp đã rõ.

- Lục Chỉ Yêu Kiếm! Cũng chỉ có thế!

Mạc Lệ Hải cười nói.

Ánh mắt lạnh lẽo của người thanh niên tà dị dời khỏi người Mạc Lệ Hải rồi rơi trên người Vương Lâm, nói:

- Người ngoại lai, ngươi tên gì?

Vương Lâm nhìn người này một cái, hắn không nói câu nào.

Người thanh niên tà dị nhướng mày. Lúc này, tên gầy gò đi bên cạnh hắn khẽ nói:

- Hắn là Vương Lâm.

Ánh mắt Mạc Lệ Hải trở nên ngưng trọng, hắn nhìn sang Vương Lâm và người gầy gò kia.

- Sao? Các ngươi biết nhau à?

Người thanh niên tà dị nói.

- Hắn là đồng hệ sư đệ của ta!

Người gầy gò nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

- Đã lâu không gặp, Trần Đào sư huynh! Huynh bị trọng thương như vậy, xem ra phải bế quan mấy năm mới có thể khôi phục lại được!

Vương Lâm trầm giọng nói, giọng hắn rất bình thản, nghe không biết được là vui hay buồn.

Khoảnh khắc hắn vừa nhìn thấy Trần Đào thì đã thấy trong cơ thể đối phương có thương tích. Vết thương này rất nặng, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả Nguyên Thần. Tuy đã được tên kia mạnh mẽ áp chế nhưng tu vi trước đây là Vấn Đỉnh trung kỳ thoáng cái đã rơi xuống Anh Biến viên mãn.

Trần Đào hít vào một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy kinh ngạc rồi dần hồi phục trở lại. Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy Vương Lâm thì phát hiện tu vi người này từ Anh Biến trung kỳ đã tăng lên hai cấp đạt đến cảnh giới viên mãn.

- Vương Lâm sư đệ! Xem ra ngươi đã gặp được cơ duyên gì rồi! Ngươi ở trong Thiên Yêu thành phải quan tâm đến người của Đại La Kiếm Tông, thương thế của ta là do bọn họ ban tặng!

Trần Đào chậm rãi nói, trong giọng nói của hắn ẩn giấu một tia phẫn nộ, nhưng không phải hướng về phía Vương Lâm mà nhắm vào Đại La Kiếm Tông.

Vương Lâm trở nên trầm mặc, khoảnh khắc sau hắn vỗ vào túi trữ vật rồi lấy ra một túi bình đan dược. Tuy Bình đan dược này không có tác dụng gì đối với thương thế của Trần Đào nhưng lại tiêu biểu cho thiện chí của Vương Lâm. Hắn dùng tay phải ném nó ra rồi không nói tiếng nào cưỡi ngựa đi thẳng về phía trước.

Mạc Lệ Hải nhìn hai người đầy thâm ý rồi dẫn theo quân sĩ ở phía sau đi xuyên qua bên cạnh người thanh niên tà dị, bọn họ đuổi theo Vương Lâm

rồi mọi người nhanh chóng rời đi.

Người thanh niên tà dị lạnh lùng đảo mắt nhìn qua hình bóng của đám người Mạc Lệ Hải, rồi quay đầu lại, nói:

- Người này như thế nào?

Trần Đào thu hồi đan dược, hắn trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Nếu ta chưa bị thương thì có thể giết chết người này!

- Ngươi đừng xem thường hắn, Mạc Lệ Hải này có Thần Thông Tam Thức mà Thập Băng Quyền Ý là thức đầu tiên, Yêu Hải Bách Lãng là thức thứ hai. Thức cuối cùng của hắn được chính Yêu Đế thân truyền có uy lực khổng lồ!

Người thanh niên tà dị than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu ngươi không bị thương thì cuộc chiến Yêu tướng lần này ta có thể nắm chắc mười phần!

Trần Đào trở nên trầm mặc trong khoảnh khắc, nói:

- Nếu có đủ tài liệu, ta có thể luyện chế một lò Thiên Nguyên, đan, có thể trong một khoảng thời gian ngắn khôi phục đến tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ!

Người thanh niên tà dị gật đầu, nói:

- Chuyện tài liệu ngươi cứ yên tâm, ta đã phái người đi thu thập rồi!

Hắn lại chuyển đề tài, nói:

- Sư đệ kia của ngươi như thế nào?

Trong mắt Trần Đào lộ ra vẻ phức tạp, hắn than nhẹ một tiếng, nói:

- Mạnh, rất mạnh! Dù khi người này tu vi chưa phải là Anh Biến viên mãn, chỉ là Anh Biến trung kỳ cũng không ai dám trêu chọc vào hắn.

Ánh mắt người thanh niên tà dị trở nên ngưng trọng, hắn và Trần Đào quen biết nhau đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Trần Đào dùng cách thức như vậy để nói về một người khác.

Trên quân đạo, Mạc Lệ Hải nhìn thoáng qua Vương Lâm ở bên cạnh, hắn mỉm cười nói:

- Đa tạ Vương lão đệ vừa rồi đã tương trợ, nếu không chỉ sợ con chiến mã của ta cũng trở thành một bãi máu thịt.

- Việc nhỏ thế này Mạc huynh không nên nhắc đến làm gì!

Vương Lâm lắc đầu nói.

- Người vừa rồi tên là Thạch Tiễn, thần thông Lục Chỉ Kiếm Quyết của hắn uy lực rất khó lường, lại có sự tương trợ của sư huynh ngươi, hắn sẽ là một kình địch của ta lần này!

Mạc Lệ Hải chậm rãi nói.

Đoàn người tiếp tục phóng như bay trên quân đạo, sau một nén hương thì dừng lại bên ngoài một tòa phủ. Nơi đây cũng không lớn nhưng đình viện lại rất đầy đủ, trong ngoài còn có giả sơn, hồ nước, cảnh vật rất trang nhã.

Chỗ Vương Lâm ở nằm ở phía nam sau khi đi xuyên qua một hòn giả sơn.

Mạc Lệ Hải vì Vương Lâm mà sắp xếp hai quân sĩ, sau đó hắn phải đi vào Đế Đô gặp mặt Yêu Đế để báo cáo công tác.

Trước khi đi hắn nói với Vương Lâm vài lời, đợi sau khi hắn trở về sẽ cùng nhau uống rượu luận bàn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong phòng. Hành trình lần này đi lên kinh đô, ngoại trừ ước hẹn với Mạc Lệ Hải thì chức vị Yêu tướng cũng là một mục đích của hắn. Đây là kinh đô của toàn bộ Thiên Yêu quận, cao thủ nhiều như mây, chỉ có thể tạo nên ấn tượng trong đám người này mới có thể được Yêu Đế để ý. Nếu được như vậy thì Vương Lâm sẽ rất dễ dàng đoạt được chức vị Yêu tướng.

- Trần Đào có tu vi Vấn Đỉnh trung kỳ mà bị người ta đánh bị thương, hơn nữa còn phải rơi xuống Anh Biến viên mãn. Hắn đã nói là người của Đại La Kiếm Tông. Bọn chúng có cả thảy mười người tiến vào Yêu Linh Chi Địa, những tên này ngoại trừ việc nhiều người liên thủ, bằng không sẽ không thể gây ra những thương thế mức độ đó với Trần Đào.

Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu rồi hít vào một hơi thật sâu. Vừa rồi hắn đưa đan dược cho Trần Đào, mục đích chủ yếu là truyền đạt một chút thiện ý. Trong Thiên Yêu thành, tuy giữa hắn và Trần Đào cũng có chút lằng nhằng nhưng dù sao cũng là đồng môn, khi phải đối mặt với Đại La Kiếm Tông thì phải liên kết lại.

Vương Lâm suy xét một hồi lâu, sau đó hắn nhắm chặt hai mắt bế công rồi ngồi xuống thổ nạp.

Đến hoàng hôn thì Mạc Lệ Hải quay trở về, trong mắt hắn ẩn giấu vẻ vui mừng. Hắn ngồi uống rượu luận đàm với Vương Lâm, khi hai người nói về thuật thần thông thì Mạc Lệ Hải đem thần thông của vài Yêu tướng có mức độ ngang bằng hắn ở trong Thiên Yêu quận nói ra từng người một.

Thời gian dần trôi, nháy mắt Vương Lâm đã ở trong Mạc phủ được bốn ngày. Những ngày này hắn hầu như toàn chìm đắm vào trong tu luyện, thổ nạp Yêu lực chuyển hóa thành tiên lực, cố gắng bồi đắp Nguyên Thần.

Vương Lâm không hỏi đến ngày xảy ra cuộc chiến giữa các Yêu tướng. Hắn biết khi cần mình xuất thủ thì Mạc Lệ Hải chắc chắn sẽ nói. Cho nên Vương Lâm không vội, hắn cả ngày ngoại trừ tu luyện thì cũng là trầm tư đi lại trong sân có những ngọn giả sơn, cái hắn đang nghĩ chính là Sát Lục Tiên Quyết. Sau khi trải qua cuộc chiến ở Cổ Yêu thành, Vương Lâm đã càng thêm hiểu sâu tiên quyết này.

Ba tháng ở trong sơn cốc của bộ tộc Luyện Hồn, Vương Lâm cũng trải qua những ngày như vậy, mỗi ngày ngoại trừ việc tu luyện thì lại suy nghĩ đến Sát Lục Tiên Quyết.

Lúc này đối với hắn mà nói thì chẳng qua cũng chỉ thay đổi vị trí mà thôi, không ảnh hưởng đến tâm tính.

Thái độ ung dung của Vương Lâm làm cho hai quân sĩ phụ trách những sinh hoạt hằng ngày của hắn phải âm thầm chú ý rồi dần dần có ý bội phục. Bọn họ thấy với mức độ tu vi của Vương Lâm mà vẫn còn phải siêng năng tu luyện như vậy, sau này chắc chắn sẽ trở thành một Yêu tướng.

Mạc Lệ Hải mấy ngày này cực kỳ bận rộn, hầu như mỗi ngày hắn đều phải đi sớm về muộn. Hắn đi thăm hỏi các Yêu soái và Phó soái, ngoài ra còn phải qua lại với một số Yêu tướng có quan hệ thân thiết, hai bên trao đổi với nhau một số tin tức.

Mạc Lệ Hải cảm thấy Thiên Yêu thành lúc này đúng là phong vân tụ hội, một bầu không khí nặng nề gây ra áp lực lên tất cả mọi thứ, khi cuộc chiến giữa các Yêu tướng xảy ra thì mọi thứ sẽ bùng nổ.

Vương Lâm yên lặng sống trong Mạc phủ. Sau bốn ngày hắn không còn tu luyện nữa mà ngồi khoanh chân trong sân. Hai tay hắn bắt pháp quyết rồi nhanh chóng biến hóa, bên trong mỗi một biến hóa đều ẩn chứa dấu ấn của Sát Lục Tiên Quyết.

Một lần Vương Lâm ngồi xuống thì thời gian đã trôi qua bảy ngày.

Lúc đầu hai người quân sĩ phụ trách cho những việc sinh hoạt hằng ngày của Vương Lâm còn yên lặng đứng nhìn cách đó không xa. Nhưng bọn họ cảm thấy trong lòng có một luồng Sát Lục Chi Khí dần dần sinh ra rồi

điên cuồng vận chuyển. Hai người bọn họ chấn động tâm thần, giống như không thể khống chế được mà hai mắt trở nên đỏ hồng rồi lộ ra những luồng sát khí nồng đậm. Thần trí của hai người bọn họ cũng trở nên tiêu tán.

Khi luồng Sát Lục Chi Khí này nồng đậm đến cực điểm, khi hai người bọn họ đang muốn bùng nổ thì Vương Lâm đang ngồi xếp bằng lại mở đôi mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ thanh tĩnh.

Hai người quân sĩ này nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm thì lập tức tỉnh táo trở lại giống như bị dội vào một gáo nước lạnh. Tuy nói như vậy nhưng Yêu lực trong cơ thể hai người bọn họ lại tiêu tán hơn một nửa. Hai người họ trở nên kinh hoàng rồi lùi ra thật xa, không bao giờ dám nhìn Vương Lâm tu luyện nữa.

- Sát Lục Tiên Quyết dùng chết chóc để sinh ra lạc ấn. Cho đến bây giờ, số lượng sinh linh bị ta giết chết rất nhiều nhưng vì sao Sát Lục Chi Khí lại không nhiều, ở phương diện này chắc chắn phải có nguyên nhân!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, hắn hồi tưởng lại một cách cẩn thận khoảng thời gian sau khi học tập Sát Lục Tiên Quyết, từng tình cảnh mỗi lần hắn luyện hóa thành công.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 570: Tiếng đàn.

Từng cảnh tượng trong hồi ức hiện lên trong đầu Vương Lâm, mỗi một quá trình đều dài dăng dẳng. Vương Lâm ngồi trong sân chậm rãi lục lọi, mỗi lần hắn luyện hóa Sát Lục Chi Khí thành công sẽ được làm chậm lại đến mức vô cùng ở trong đầu, hắn đang tìm kiếm một cơ hội.

Rất lâu sau, Vương Lâm thầm than một tiếng. Hắn đã cẩn thận tìm tòi khi trải qua mấy lần luyện hóa Sát Lục Chi Khí nhưng hầu như cảm thấy không có bất kỳ sự tương đồng nào, giống như tất cả đều do hắn ngẫu nhiên đoạt được, giống như là tất yếu.

- Hình như khi giết chết Tư Mã Viêm thì có chút kỳ quặc…Khi đó ta nén giận xuất thủ, lại luyện hóa được một đạo Sát Lục Chi Khí… ….

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe nhưng lại lập tức trở nên ảm đạm.

Nhưng điều này cũng nói không thông, hình như trước đó hắn luyện hóa Sát Lục Chi Khí thì trong lòng cũng không có gì dao động. Hơn nữa lại có vài đạo Sát Lục Chi Khí được luyện hóa từ trong Yêu binh, cụ thể là Yêu binh nào thì hắn không thể biết được.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, trước sau vẫn chưa nắm được mấu chốt. Hắn dần nhíu mày.

- Sát Lục Tiên Quyết là một trong những trọng điểm trong chuyến đi tiến vào lãnh thổ Yêu linh lần này. Năm xưa mục đích của ta khi học thần thông này là để chống đỡ Thác Sâm.

- Thác Sâm quá mạnh, chỉ có sử dụng rất nhiều Sinh Cơ Lạc Ấn mới có thể chống lại được…Bây giờ ta có Huyết Hồn Đan, hai loại khác biệt này phối hợp với nhau thì có thừa khả năng bảo vệ tính mệnh. Nhưng Huyết Hồn Đan dù sao cũng chỉ có hạn, nên trọng điểm của ta chính là Sát Lục Tiên Quyết.

Vương Lâm trở nên trầm ngâm, hắn đã tu luyện Sát Lục Tiên Quyết được vài năm, sau khi luyện hóa ra được một đạo Sát Lục Chi Khí thì chứng tỏ pháp thuật này đã có chút thành tựu. Nhưng nếu hắn muốn pháp thuật này đại thành thì quả là quá khó.

- Ta cảm thấy bên trong Sát Lục Chi Khí còn có điều huyền bí, chỉ tiếc là ta khống chế quá ít, không thể thử nghiệm được.

Vương Lâm nâng tay phải lên, trong những kẽ ngón tay có năm đạo hôi khí đang nhanh chóng xoay chuyển.

- Chỉ có năm đạo… ….

Mặc dù tính cả một đạo trên người thì cũng chỉ là sáu đạo mà thôi.

Vương Lâm than nhẹ, Sát Lục Tiên Quyết này hắn chưa thể suy xét được một cách triệt để, còn làm sao để sinh ra Sát Lục Chi Khí thì hắn vẫn chưa thể giải thích được.

Hắn đã nghĩ ra rất nhiều nguyên nhân, nhưng mỗi nguyên nhân đều chỉ giải thích được duy nhất một vấn đề, không thể thông suốt được.

- Xem ra ta phải thí nghiệm thật nhiều, thôi diễn hàng loạt, mới có cơ hội lĩnh ngộ được sự huyền bí bên trong Sát Lục Tiên Quyết!

Mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, một luồng sát khí lại hiện ra bên trong.

Hắn trầm ngâm một lát, thần thức lại lập tức tản ra rồi đảo qua một vòng. Hắn tìm được hai người quân sĩ phụ trách sinh hoạt hằng ngày cho mình sau ngọn giả sơn bên ngoài sân.

Hai người bọn họ có thể nói là từ tận đáy lòng sinh ra hoảng sợ đối với thần thông của Vương Lâm. Họ không dám tiếp cận, nhưng mệnh lệnh của chủ tướng lại bắt buộc phải tuân theo, vì vậy bọn họ phải đứng canh gác bên ngoài sân không cho phép bất cứ người nào đến làm phiền.

Thần thức Vương Lâm đảo qua bên cạnh hai người quân sĩ rồi truyền ra một đạo thần niệm.

Sau khoảnh khắc, hai người quân sĩ từ ngoài sân đi vào. Họ dừng lại bên ngoài Vương Lâm ba trượng, cùng cung kính nói:

- Tham kiến Vương tướng!

- Ta muốn đi ra ngoài một chuyến, hai người các ngươi dẫn đường!

Vương Lâm bình thản nói.

Hai tên lính ngẩn người ra rồi vội vàng xưng vâng.

Vương Lâm tiến thẳng về phía trước đã bước ra ngoài mấy trượng rồi đi thẳng ra bên ngoài. Hai người quân sĩ lập tức đi theo phía sau, một người trong đó có chút do dự, cung kính hỏi:

- Vương tướng, có cần chuẩn bị chiến mã không?

- Không cần!

Vương Lâm lóe người lên, đã đi qua ngọn giả sơn rồi bước thẳng ra ngoài sân.

Một nhóm ba người đi ra khỏi Mạc phủ, Vương Lâm đi thẳng ra Mạc phủ thì chính là cửa đông của Hồng thành. Chỗ này tương đối yên tĩnh, hắn cất bước thong thả đi về phía trước.

Vương Lâm cất bước không nhanh, hắn vừa đi vừa quan sát bốn phía. Dần dà hắn đi qua cửa đông rồi đến con đường trung tâm Hồng thành, chỗ này rất gần bến sông nên người qua kẻ lại rất nhiều, cửa hàng ở đây mọc lên san sát và rất náo nhiệt.

Những tiếng huyên náo từ từ truyền thẳng vào tai, nam nữ trên đường qua lại như thoi. Quần áo của Yêu linh rất phóng khoáng, đặc biệt là quần áo của những cô gái, rất đẹp và lộ ra hơn phân nửa da thịt, nhìn vào cảm thấy rất đẹp mắt.

Tất cả mọi cảnh tượng trước mắt làm cho tâm tình của Vương Lâm sau nhiều ngày đến đây trở nên buông lỏng. Hắn chậm rãi bước đi giống như những người khác ở xung quanh, tiên lực trong cơ thể đã giấu kín đi từ lúc nào, giống như một dòng nước không ngừng được vận chuyển rồi trở nên khô cạn.

Trên đường đi, chốc chốc Vương Lâm lại dừng ở bên ngoài một cửa hàng quan sát vài lần, hoặc là đi vào bên trong, hoặc là rời khỏi. Nhưng mỗi lần hắn ngừng lại đều rất ngắn.

Hắn giống như một người khách qua đường tha hương trên đất khách rồi chậm rãi cất bước đi về phía trước.

Tướng mạo của Vương Lâm cũng không phải là anh tuấn, nhưng theo thời gian tu hành lại có một luồng khí chất xuất trần thoát tục tản ra. Vài cô gái khá phóng khoáng trong những người đi đường khắp bốn phía lâu lâu đi ngang qua lại chuyển ánh mắt lên người Vương Lâm.

Quần áo toàn thân của Vương Lâm đều màu trắng, từ xa nhìn lại giống như những kẻ trói gà không chặt, giống như một kẻ thư sinh. Còn hai người quân sĩ đi theo phía sau hắn thì trong mắt mọi người chính là những hộ vệ điển hình.

Chẳng qua trên người Vương Lâm có một luồng khí tức hoàn toàn khác biệt với nơi đây, làm cho hắn không thể thật sự dung nhập vào trong thế giới này. Đồng thời hình bóng của hắn dần dần mờ nhạt đi.

Người khắp bốn phía lâu lâu lại có một cặp nam nữ nói cười đi ngang qua, vẻ mặt rất thân mật. Hình bóng của Vương Lâm so sánh với bọn họ thì giống như một người cô độc… ….

Hắn đi bên trong đoàn người náo nhiệt, ở đây giống như một thế giới khác, từng đôi nam nữ, bầu trời và tất cả mọi thứ trước mặt không có bất kỳ nửa điểm quen thuộc nào đối với hắn.

Một tâm tình không nói nên lời đột nhiên nổi lên trong lòng Vương Lâm. Hắn than nhẹ một tiếng, con đường này còn rất dài nhưng hắn lại không muốn đi tiếp nữa.

Sắc trời đã dần tối, Vương Lâm đang muốn xoay người rời đi thì bên tai truyền đến một tiếng đàn. Tiếng đàn rất nhẹ, bên trong nó ẩn chứa một chút bi thương nhàn nhạt. Tiếng đàn vang lên trong khoảnh khắc này lại phù hợp một cách kỳ dị với tâm tình Vương Lâm, hắn đang chuẩn bị rời đi lại phải ngừng ngay lại.

Vương Lâm chậm rãi đi tìm tiếng đàn, trên con đường cách đó không xa có một nhánh sông, con sông này bao quanh Hồng thành, là một trong những dòng sông ở Thiên Yêu thành.

Trên sông có vài con thuyền hoa, tiếng đàn được truyền ra từ một trong những con thuyền đó.

Vương Lâm lẳng lặng đứng trên con đường sát bờ sông lắng nghe tiếng đàn. Với thị lực của hắn chỉ cần đảo mắt đã nhìn thấy một người con gái đang đánh đàn trên thuyền hoa… ….

Cô gái này chỉ để lộ ra bóng lưng.

Bóng lưng của nàng cũng giống như tiếng đàn, lộ ra vẻ bi thương và cô độc. Trước người nàng không xa có vài người thanh niên đang vui vẻ

uống rượu, những tiếng cười đùa vang lên lẫn vào trong tiếng đàn làm nó trở nên lạc điệu… ….

Vương Lâm lẳng lặng nhìn thuyền hoa, tiếng đàn rơi vào trong tai hắn. Hắn đang thưởng thức, đang chậm rãi tìm được một cảm giác quen thuộc. Giờ khắc này giống như hắn đang quay về nhà của hắn và Lý Mộ Uyển, sơn cốc an bình kia trên Chu Tước Tinh.

Tiếng đàn của Uyển Nhi trong cuộc sống bình thường vẫn luôn đi theo Vương Lâm.

Trong tiếng đàn của Uyển Nhi cũng có một cổ bi thương nhè nhẹ. Khi đó Vương Lâm nghe thấy nhưng lại không hiểu, vì những bi thương trong tiếng đàn quá hư vô, quá mờ ảo.

Sau khi Uyển Nhi đi, Vương Lâm không còn được nghe thấy tiếng đàn giống như vậy nữa. Nhưng hôm nay, ở chỗ này hắn lại nghe thấy tiếng đàn, những bi thương ở bên trong lòng lại chậm rãi hiện ra.

Trước khi chưa mất đi Lý Mộ Uyển, cảm giác của Vương Lâm đối với nàng thủy chung chỉ dừng lại ở một phần cảm động và trách nhiệm sau mấy trăm năm chờ đợi, cái đó cũng không phải là tình yêu.

Nhưng khi Uyển Nhi đi rồi, khoảng thời gian sau đó của Vương Lâm cứ một lần rồi lại một lần không biết từ lúc nào cứ hiện ra những hồi ức của

hắn và Lý Mộ Uyển. Lúc đó lòng của hắn rất đau, giống như lạc chân vào một cánh rừng đầy bi thương.

Trong cánh rừng đó, tình cảm ngủ say đang chậm rãi thức tỉnh.

Nỗi đau giống như một chén nước đầy trong lòng Vương Lâm lúc nào cũng nổi lên những cơn sóng khó có thể phai mờ. Hắn lúc nào cũng nhớ cặp mắt kinh hoàng của Uyển Nhi khi lần đầu tiên hắn gặp nàng.

Tiếng đàn rót vào trong tai rõ ràng là giả nhưng Vương Lâm vẫn có thể cảm nhận được, Uyển Nhi đang đi từng bước trong hư vô tiến về phía hắn rồi nhào vào trong lồng ngực.

Giống như năm xưa trong sơn cốc, hắn và Lý Mộ Uyển cùng nhau ngồi dưới ánh chiều tà, lẳng lặng nhìn mặt trời lặn và chờ đợi mặt trời mọc.

Bao giờ cũng vậy, sau khi mất đi mới muốn níu kéo, sau khi ly biệt mới mơ ước được quay đầu.

Những năm tháng khi Uyển Nhi rời đi đều lần lượt quay trở về, rồi lần lượt hiện rõ lên, làm cho hình bóng của Lý Mộ Uyển trong lòng Vương Lâm càng ngày càng đậm, càng lúc càng nặng, khắc sâu vào tận đáy lòng hắn rồi trở thành một hình tượng vĩnh cửu vô cùng vô tận.

Sắc trời dần tối, bóng đêm đang buông xuống, trên bầu trời dần xuất hiện những vầng sáng. Trên mảnh đất Yêu linh, ánh sáng có nhiều đến mức không thể tưởng tượng được, như ánh mặt trời, ánh trăng. Chúng từ đâu đến không quan trọng, quan trọng là trong những ánh sáng le lói lúc này có mang theo tiếng đàn, nó đập thẳng vào những ký ức phủ bụi thời gian trong lòng Vương Lâm.

Ánh sáng trên bầu trời chiếu thẳng vào mắt Vương Lâm, tiếng đàn lại truyền vào tai, cuối cùng mọi thứ hóa thành những cơn sóng tâm sự ngưng tụ lại trong lòng hắn. Những tâm tình cô quạnh này lắng đọng sâu tận tim can, nó sẽ mãi mãi không bao giờ tiêu tan.

Tiếng đàn bên tai càng lúc càng nhỏ, Vương Lâm giơ tay phải vuốt nhẹ lên mi tâm, giống như hắn đang chạm vào người Lý Mộ Uyển trong Hạt Châu Thiên Nghịch. Hắn lẩm bẩm khẽ nói:

- Uyển Nhi! Chúng ta sẽ gặp lại nhau, đây là một lời hứa của ta đối với nàng.

Thuyền hoa đã đi xa, bóng lưng của người con gái kia cũng dần tan biến.

Khoảnh khắc khi tất cả mọi thứ tiêu tán, cô gái hình như có linh tính, nàng khẽ xoay người nhìn thoáng qua con đường sát bờ sông ở nơi xa. Trong mắt nàng, chỗ đó rất tối không có một tia sáng nào, nhưng hình như nàng nhìn thấy được một hình bóng cô độc đang dần tan biến trong bóng tối.

Người con gái trên thuyền hoa khẽ than nhẹ một tiếng, những ngón tay như ngó sen khẽ đụng vào dây đàn, một tiếng đàn bi thương lập tức vang vọng ra hai phía sông bên ngoài con thuyền hoa rực sáng. Nhưng tất cả đập vào mắt nàng chỉ là một khoảng không đen kịt bất kể ban ngày hay ban đêm.

Trong bóng đêm, những ngón tay nàng khẽ lướt trên dây đàn, những tiếng cười nói trên thuyền hoa truyền đến tai nàng, giống như tiếng đàn của nàng vừa phát ra đã bị chúng phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Nàng ngồi ở đầu thuyền, trong mắt không có bất kỳ tia sáng nào, nhưng trong khoảnh khắc này nàng lại giống như một đóa hoa sen, thân ở trong bùn lầy nhưng không nhiễm chút bụi trần. Một mình nàng ngồi đó đón gió, không ai hiểu, không người nào lưu tâm.

Tiếng đàn vẫn còn vang vọng, nhưng không có người nào thật sự lắng nghe…Cho dù có, nàng cũng không thể nhìn thấy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 571: Cố cười.

Vương Lâm rời khỏi bờ sông, đi thong thả trong đêm. Hai binh sĩ đi phía sau hắn quay sang nhìn nhau, đều thấy vẻ khó hiểu trong mắt đối phương.

Bọn họ thấy Vương Lâm nửa ngày nay ngoài việc đi dạo thì toàn đứng bên cạnh bờ sông ngẩn ngơ.

Lúc này trời đã tối nhưng người này vẫn bước đi thong thả như trước.

Trong bóng đêm, trong Hồng thành đèn đuốc sáng rực, dường như không ngủ.

Vương Lâm thong thả bước đi, ánh mắt nhìn về phía ánh đèn rực rỡ của Hồng thành. Cả kiến trúc to lớn này bị bao phủ bởi một cỗ khí tức cực kỳ áp bức.

Cỗ khí tức này tràn ngập tử ý và oán khí.

- Nơi đó là một trong tứ Đại Lao ngục của kinh đô - Hồng lao!

Quân sĩ phía sau Vương Lâm thấy ánh mắt hắn, thấp giọng nói.

- Hồng lao....

Vương Lâm gật đầu.

- Trong Hồng lao này đều là trọng phạm. Nơi này được canh gác nghiêm mật, không có lệnh bài căn bản không thể đi vào.

Người quân sĩ kia lại giải thích.

Vương Lâm cẩn thận nhìn Hồng lao này. Hắn trước đó đã phát hiện ra một cỗ yêu khí cường đại. Cỗ yêu khí này không kém Mạc Lệ Hải chút nào. Hắn trầm ngâm một chút, sau đó đi về phía Mạc phủ.

Sau khi trở lại Mạc phủ, Vương Lâm đi thẳng tới chỗ Mạc Lệ Hải. Hắn đang ngồi khoanh chân thổ nạp. Vương Lâm đẩy cửa đi vào, Mạc Lệ Hải liền mở mắt nhìn Vương Lâm.

- Ta muốn tới Hồng lao, Mạc huynh có thể có phương pháp gì hay không?

Mạc Lệ Hải ngẩn ra, nhìn Vương Lâm, không hỏi nguyên nhân mà trầm tư trong chốc lát, nói:

- Có hơi khó khăn!

Vương Lâm nhướng mày, quỷ dị nói:

- Vậy tìm cách xem!

Mạc Lệ Hải mỉm cười nói: - Ngươi muốn ở đó bao lâu?

- Một tháng đi!

Vương Lâm đáp.

- Tu luyện sao?

Ánh mắt Mạc Lệ Hải sững lại, nói.

Vương Lâm nhìn Mạc Lệ Hải gật đầu, nói:

- Ta muốn giết chóc, nếu ở trong thành mà giết quá nhiều người sợ sẽ gây ra không ít phiền toái.

Nói xong Vương Lâm lại thêm một câu:

- Nếu ta thành công thì khi trợ giúp ngươi sẽ càng nắm chắc hơn!

Mạc Lệ Hải nghe vậy đứng vụt dậy, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm gằn từng chữ:

- Ngươi khẳng định?

Vương Lâm không nói nhiều, vung tay phải lên. Trên tay hắn xuất hiện năm đạo sát lục khí hình thành năm con thương long, tốc độ như chớp lao về phía Mạc Lệ Hải.

Mạc Lệ Hải cười ha hả, tay phải nắm thành quyền đánh ra. Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, năm đạo khí kia liền tan nát. Nhưng nét tươi cười của Mạc Lệ Hải sững lại, đôi mắt lóe lên quang mang kỳ dị, thân thể lui lại phía sau ba bước.

Trước mắt hắn, năm đạo khí kia trong nháy mắt lại dung hợp lại, hình thành năm con thương long một lần nữa. Một cỗ sát khí nồng đậm từ chúng phát ra, dường như chỉ trong nháy mắt đã bao phủ khắp bốn phía. Gia binh bên trong Mạc phủ bị kinh động vội vã chạy tới nơi này.

Cùng lúc đó, năm đạo sát khí kia gào thét lao ra. Ánh mắt Mạc Lệ Hải lóe lên, lại đánh ra một quyền nữa. Trong không trung liền truyền tới những tiếng va chạm rầm rầm, năm đạo khí màu xám đó nhanh như chớp len qua quyền phong của Mạc Lệ Hải, đánh thẳng tới trước ngực hắn.

Sát lục khi trong nháy mắt tời gần, chỉ còn cách thân thể Mạc Lệ Hải bảy tấc thì bị một tầng yêu lực đột nhiên xuất hiện, đánh bật trở lại.

Nhưng tấm màn yêu lực trước người Mạc Lệ Hải cũng bị chấn động kịch liệt.

- Nếu thứ khí xám này vượt qua vài ngàn thì ngươi sẽ không còn thoải mái như vậy đâu.....

Vương Lâm chậm rãi nói.

Ánh mắt Mạc Lệ Hải lộ kỳ quang. Thứ khí sát lục này không phải lần đầu hắn mới gặp. So với hai lần trước thì uy lực lần này mạnh hơn quá nhiều. Hắn quyết đoán nói:

- Một tháng quá lâu, ta không thể làm được. Nhưng nếu là bảy ngày thì không có vấn đề gì. Trong Hồng lao có hơn vạn trọng phạm, đủ cho ngươi tu luyện trong bảy ngày! Ngươi chờ ta, trong ba ngày ta sẽ trả lời chính xác cho ngươi!

Vương Lâm gật đầu, xoay người rời đi.

Mạc Lệ Hải ngồi trong phòng, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm. Hắn lẩm bẩm:

- Vương Lâm này quả nhiên không thể xem thường. Lúc đầu lấy mạng Thập Tam đổi lấy sự giúp đỡ của người này đúng là lựa chọn đúng đắn!

Không cần nói tới uy lực của chưởng ấn kia, chỉ thứ sát khí màu xám này cũng cực kỳ bất phàm. Thứ khí xám này chỉ có năm đạo, chưa thể phát huy toàn bộ uy lực mà đã có thể chấn động yêu giáp của ta. Sự sắc bén của nó đã có thể so với yêu kiếm! Trọng yếu nhất chính là trong khí xám này có một thứ biến hóa ta không giải thích nổi, không ngờ lại có thể dẫn động sinh cơ trong cơ thể ta!

Nếu thật sự có thể làm cho thứ khí xám này hình thành tới mấy ngàn thì hắn cực kỳ đáng sợ! Vương Lâm tốt nhất không thể để hắn trở thành kẻ địch, phải bảo trì quan hệ thật tốt!

Hắn trầm tư một lúc, sau đó ra khỏi phòng, vội vã đi lo chuyện để Vương Lâm tiến vào Hồng lao.

Vương Lâm vẫn chưa về phòng mà ngồi khoanh chân trong sân. Bốn phía yên tĩnh, nhưng tai hắn vẫn nghe thấy loáng thoáng có tiếng đàn.

Tiếng đàn này mặc dù rất nhỏ nhưng lại có chút ý vị, rất lâu không tiêu tan.

Một đêm này Vương Lâm không tu luyện, không thổ nạp, thậm chí trong đầu cũng không suy nghĩ tới Sát lục tiên quyết. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi trong sân, yên lặng nhìn bầu trời, lặng nghe tiếng đàn trong lòng.... Thân hình hắn dưới ánh trăng tạo thành một cái bóng dài, ở trong mảnh sân yên tĩnh trông vô cùng hiu quạnh.

Một mình lẻ loi, một bầu mỹ tửu đặt bên cạnh Vương Lâm. Hắn vừa nghe đàn vừa uống rượu. Thân ảnh hiu quạnh dần dần tỏa ra ngoài thân thể, dường như tan trong ánh trăng. Ánh trăng như rọi thẳng vào trái tim hắn.

- Vương Lâm ta từ mười sáu tuổi tu đạo, cho tới hôm nay sớm đã quên mất tháng năm, không biết tới thân thể....

Vương Lâm cầm vò rượu, uống một ngụm lớn. Rượu chảy từ khóe miệng hắn xuống, rơi trên vạt áo.

Vương Lâm nhìn bầu trời đầy sao, ánh mắt lộ vẻ cô độc.

- Người tu đạo là nghịch thiên mà đi, cả đời nhất định phải cô độc.

Tiếng đàn đã tắt nhưng Vương Lâm lại vẫn như nghe thoang thoảng. Hắn lau rượu trên khóe miệng, thì thầm:

- Cả đời cô độc chỉ là vì tâm cầu đạo. Nhưng cái cảm giác cô độc này có mấy ai có thể chính thức được nếm trải. Giống như thứ rượu này, mới vào miệng thì cay, xuống tới bụng lại hóa thành hơi ấm.

Trong ánh trăng sáng, cô đơn uống rượu, nghe đàn mà ngẫm nhân sinh. Ta không biết tu sĩ ngàn năm làm sao có thể chịu nổi sự cô tịch này nhưng ta biết nếu trong lòng không có nửa điểm cảm động thì tu đạo chẳng qua cũng chỉ là tự nhận mà thôi, không phải là thiên đạo!

Thiên địa bất nhân, tu sĩ nghịch thiên mà đi, nếu trái tim cũng bất nhân như vậy thì có khác gì thiên địa, sao dám xưng là nghịch thiên tu hành, chữ nghịch này làm sao nói được? Chẳng qua chính là thuận thiên mà hành động!

Từ xưa tới nay kẻ thuận thiên thì được thiên địa sủng ái. Nhưng cái sự sủng ái này chẳng qua chỉ với thân phận một con kiến hôi! Đạo của ta không phải thuận thiên, trong lòng luôn giữ một tia cảm động. Nghịch thiên mà đi, nghịch thiên tu đạo, cầu không chỉ là trường sinh mà còn là muốn thoát khỏi thân phận con kiến hôi này!

Vương Lâm uống sạch rượu, giơ lên ném xuống đất. Vò rượu rơi xuống, choang một cái liền vỡ tan. Vương Lâm vuốt mi tâm, thân thể nghiêng đi, cảm xúc trong ánh mắt dần dần biến mất như nước chảy qua bàn tay. Đôi mắt dần dần trở nên thâm thúy. Vương Lâm mở to hai mắt. Mọi cảm

xúc khi say rượu này trong một khắc đã bị hắn chôn sâu trong lòng, phong ấn ở một nơi không thể nào chạm tới.

Ba ngày chỉ thoáng chốc đã trôi qua. Trong ba ngày này Vương Lâm không tu luyện, sáng sớm đã rời Mạc phủ, đi tới cạnh bờ sông ngồi xuống, chờ đợi hoa thuyền đi ngang qua, nghe tiếng đàn ngắn ngủi quẩn quanh.

Tiếng đàn bi thương kia chạy khắp tâm thần hắn, xuyên qua phong ấn trong trí nhớ, tiến vào tận đáy lòng hắn.

Được nghe tiếng đàn, uống rượu do quân sĩ mua tới, Vương Lâm đắm chìm trong đó, lại có một thứ cảm ngộ khác.

Nữ tử trên hoa thuyền chẳng hay biết, trong ba ngày này lại có một người tới chăm chú nghe tiếng đàn của nàng. Nàng chỉ biết mỗi lần hoa thuyền đi qua đây thì trong nỗi bi thương trong lòng càng đậm. Nỗi bi thương này theo ngọc thủ của nàng truyền vào cây đàn, nhẹ nhàng đàn lên.

Ba ngày này Vương Lâm rất bình an, rời xa hết thảy phân tranh, rời xa mọi sát phạt, quên mất cả ước hẹn với Mạc Lệ Hải, quên mất của ước mong Vấn Đỉnh kỳ của mình. Hắn chỉ có tiếng đàn quẩn quanh, có rượu làm bạn, dùng thời gian ba ngày để tẩy lễ tâm linh.

Nữ tử kia hắn chưa từng nhìn mặt, chỉ nhìn thấy bóng lưng và tiếng đàn cũng đã đủ rồi. Nếu không phải Mạc Lệ Hải đã thu xếp xong chuyện Hồng lao thì Vương Lâm vẫn cứ ngồi đó, tiếp tục cảm ngộ. Hắn không biết mình đã ngồi bao lâu, những đến một ngày kia tiếng đàn đứt đoạn, không còn vang lên nữa....

Thu hồi lại tâm thần từ trong tiếng đàn, Vương Lâm đứng lên, nhìn thoáng qua hoa thuyền đang đi xa dần, xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc khi hắn xoay người, nữ tử trên hoa thuyền lại quay đầu lại, nhìn về phía bờ sông xa xa. Trước mắt nàng chỉ là một khoảng đen tối nhưng lúc này đây, khi thân ảnh nam tử kia rời đi lại hiện rõ trước mắt nàng.

- Minh Huyên, ngươi nhìn gì vậy?

Một tiếng nói bình thản từ bên cạnh nữ tử truyền đến.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại!

Nữ tử quay đầu, chậm rãi cúi xuống nhìn bàn tay ngọc đang đặt trên cây đàn, nhẹ nhàng run rẩy. Âm thanh này đối với nàng mà nói đại biểu cho trời cao, không thể chống cự.

- Tiếng đàn của ngươi vừa rồi rất buồn, khách nhân muốn ngươi đổi bài khác!

Tiếng nói bình thản kia lộ ra vẻ không thể cự tuyệt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 572: Sát lục tiên quyết.(1)

Nữ tử trầm mặc, đôi tay run rẩy đặt lên dây đàn. Tiếng đàn biến đổi, nghe như tháng ba mùa xuân, tràn đầy niềm vui, từ trên dây đàn vang lên, từ từ bay khắp hoa thuyền trên sông nhỏ.

- Tốt lắm, từ nay về sau cứ đàn như vậy đi.

Tiếng nói vừa rồi lại truyền tới. Tiếng đàn này thoạt nghe có vẻ vui tươi nhưng nghe kỹ mới thấy đó chỉ là bề ngoài, bên trong đó ẩn chứa tiếng khóc vô thanh....

Trong tiếng khóc này như ẩn chứa vết thương lòng, nếu dùng từ ngữ để hình dung chỉ có thể là: Miệng cười nhưng nước mắt chảy vào trong.

Tiếng đàn phiêu đãng, trong hoa thuyền truyền ra những tiếng cười vui vẻ vang lên cùng với tiếng đàn, nhưng thủy chung vẫn không tài nào dung hợp được với nó.

Miệng tuy cười nhưng nước mắt chảy ngược vào trong, mang theo đắng cay vô cùng. Nỗi cay đắng ẩn sâu trong tiếng đàn, nỗi bi thương này không người nào thấu hiểu.

Tiếng đàn nọ theo hoa thuyền đi xa, dần dần khuất bóng, chỉ để lại mặt sông vài gợn sóng lăn tăn, chậm rãi lan về đôi bờ.

Khúc nhạc vui vẻ nhưng ẩn chứa bi thương truyền vào trong tai Vương Lâm. Cước bộ hắn sững lại nhưng không quay đầu, vẫn bước tiếp về phía trước.

Nửa đêm, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời. Ánh trăng bao phủ mặt đất như một tầng áo lụa màu bạc, trải khắp núi sông.

Từ Mạc phủ có thân ảnh hai người nhoáng lên, như hai làn khói lao thẳng về phía Hồng thành. Tốc độ bọn họ cực nhanh, phóng vọt qua vài lầu các, ngã tư đường đã tới đại lao Hồng thành!

Hồng lao này từ xa nhìn lại âm u và tràn ngập sát khí, oán khí, hình thành nên một ngọn lửa yêu dị, thiêu đốt cả bầu trời đêm.

Bên ngoài Hồng lao, hai thân ảnh từ Mạc phủ dừng lại, hóa thành hai người. Đó chính là Mạc Lệ Hải và Vương Lâm!

Hai người vừa mới xuất hiện, cánh cửa cực lớn bằng sắt của Hồng lao đột nhiên hé ra. Một nam tử sắc mặt âm trầm, dáng người to béo từ bên trong đi ra, liếc nhìn hai người, không nói lời nào, chỉ vẫy tay một cái, sau đó liền lùi lại.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Nam tử sắc mặt âm trầm này không ngờ giống như Mạc Lệ Hải, đều có tu vi Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn.

Mạc Lệ Hải bước về phía trước một bước, lách người qua khe hở trên cánh cửa sắt. Vương Lâm cũng không nhanh không chậm theo sau.

Trong cửa sắt, nam tử sắc mặt âm trầm kia nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Người mà Mạc huynh nói đây ư?

Mạc Lệ Hải gật đầu, nói:

- Đúng thế, mọi sự đều nhờ cả vào Hứa huynh.

Nam tử họ Hứa khẽ gật đầu nói:

- Ngươi đi đi, ta dẫn hắn vào trong!

Mạc Lệ Hải đi tới bên cạnh Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Vương lão đệ, hy vọng ngươi có thể tu luyện thành!

Vừa nói thân thể hắn liền bước một bước, đột nhiên biến mất.

- Ngươi tên là gì?

Nam tử họ Hứa nhìn Vương Lâm nói.

- Vương Lâm!

Tiếng nói Vương Lâm bình thản vang lên.

Nam tử họ Hứa cũng không nói gì thêm, xoay người đi vào phía trong Hồng lao. Vương Lâm trầm ổn đi theo, không hề chớp mắt. Càng đi vào sâu, oán khí và sát khí nơi này càng đậm.

Nam tử áo xám kia tựa hồ rất thích thứ khí tức này. Hắn âm thầm đánh giá Vương Lâm, phát hiện đối phương sắc mặt chẳng hề thay đổi, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Sau đó hắn lại nghĩ, người này là do Mạc Lệ Hải không tiếc vốn liếng mời tới, tất nhiên có chỗ hơn người.

Hồng lao chia làm hai phần, phần trên mặt đất chỉ là lớp vỏ, phần lớn đều nằm dưới lòng đất.

Nam tử họ Hứa này làm việc rất dứt khoát, trực tiếp đem Vương Lâm tiến nhập vào Hồng lao dưới lòng đất. Hai người đi xuống một cái cầu thang âm u, chui sâu xuống.

Trên vách tường bốn phía có chút ít lửa cháy lập lòe, quang cảnh chỗ sáng chỗ tối càng khiến nơi này thêm u ám.

Lúc mới bước xuống cái cầu thang này, bốn phía đều yên tĩnh, nhưng không ngừng đi xuống, những tiếng gào thét dần dần từ sâu trong lòng đất truyền tới. Những âm thanh này lộ ra sát khí và oán hận nồng đậm. Thứ khí tức này so với bên ngoài đã nhiều gấp mấy lần.

Nam tử họ Hứa cố tình bước chậm lại, âm thầm quan sát Vương Lâm. Hắn biết rõ khí tức trong Hồng lao này gần như đã sắp hóa thành thực chất, mặc dù là người có tu vi tương đương với hắn cũng sẽ không cảm thấy thoải mái, trừ khi là người như hắn, sống ở nơi này mấy trăm năm, mỗi ngày thổ nạp khí tức này đã thành thói quen.

Nhưng càng quan sát hắn càng kinh hãi. Sắc mặt đối phương thủy chung vẫn bình thản. Người này chẳng những không có vẻ giả vờ mà người lại dường như muốn dung nhập làm một thể với nơi này.

Thấy vậy, nam tử họ Hứa vội thu hồi sự khinh thường trong lòng. Hắn hiểu rõ, người này đã lựa chọn tiến vào nơi này tu luyện, tất nhiên có chỗ hơn người, nếu tiếp tục dò xét hắn thì khó tránh khỏi có chút quá phận.

Cầu thang này rất dài, một lúc lâu sau hai người mới tới tận cùng. Chỗ này âm u tối tăm, là một cái lồng giam thật lớn, bị chia ra thành hơn một nghìn ô nhỏ.

Từng đợt tiếng gào thét rống giận vang lên hỗn loạn, ầm ầm khắp nơi này. Âm thanh này quá lớn, nếu là người tầm thường sợ rằng lập tức rách cả màng nhĩ.

Nam tử họ Hứa đã quá quen với việc này. Hắn âm trầm nói:

- Yên lặng một chút!

Lời này vừa nói ra, âm thanh trong lồng giam lập tức dừng lại. Thứ khí tức gây áp lực kia từ từ ngưng tụ lại.

Tại chỗ tận cùng có một gian phòng màu đen. Nam tử họ Hứa đứng trước cửa phòng này, lại liếc nhìn Vương Lâm một lần nữa, khóe miệng mỉm cười. Nụ cười này hiện lên trên mặt hắn khiến vẻ âm trầm càng đậm.

- Vương Lâm lão đệ. Nơi này chính là phòng giam ta phụ trách. Người ở nơi này mỗi một người đều là do ta chọn lựa kỹ càng. Trong một tháng ngươi tu luyện có thể thoải mái ra tay, dù có giết sạch cũng không thành vấn đề!

Thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức phát hiện nơi này có rất nhiều cấm chế.

- Đa tạ!

Vương Lâm ôm quyền nói.

Nam tử họ Hứa cười khàn khàn, nói:

- Không cần cám ơn ta. Muốn tạ ơn thì ngươi cứ tạ ơn Mạc Lệ Hải đi. Hắn tặng ta công pháp ba tầng của Thập Băng Quyền Ý, ta mới cho ngươi vào nơi này!

Vừa nói hắn vừa nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

- Ba tầng đầu của Thập Băng Quyền Ý. Mạc Lệ Hải trả giá cũng lớn thật.

Vương Lâm trầm ngâm chốc lát, bước vào trong lồng giam khổng lồ kia.

Nơi này có dạng chữ "tỉnh"(1), phòng giam được sắp xếp rất chỉnh tề. Vương Lâm vừa bước vào trong, áp lực vừa rồi liền bộc phát, tiếng gào thét như thần thông âm ba điên cuồng truyền tới.

(1) : chữ tỉnh 井

Thần sắc Vương Lâm như thường, đi qua một loạt lồng giam. Vô số những cánh tay to lớn từ trong song sắt vươn ra, dường như muốn bắt hắn. Đồng thời những tiếng cười như ác thú truyền tới.

- Người mới tới kia, lại đây cho lão tử sờ một cái. Lão tử đã hơn mười năm nay chưa từng thấy da thịt mịn màng như vậy.

- Trông bộ dạng ngươi giống hệt ả gái điếm ta giết năm đó.

- Người mới tới, năm đó lão tử thích nhất là giết những kẻ từ bên ngoài tới!

Trong song sắt, những đôi mắt đỏ bừng nhìn trừng trừng vào Vương Lâm, lộ ra những tia sáng âm u, ẩn chứa đủ loại tâm tình, đủ loại dục vọng.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn những kẻ này. Những kẻ này nhiều năm trước cũng không điên điên khùng khùng như vậy nhưng ở nơi này quá lâu, bị oán khí nơi đây xâm nhập, trái tim nếu không kiên định sẽ bị đồng hóa.

Cũng không phải tất cả phạm nhân đều rít gào. Có một số vẫn ở trong lồng giam, giữ im lặng.

- Người mới tới, ngươi lại đây!

Trong một phòng giam tối đen bên cạnh Vương Lâm, một đôi tay vươn qua song sắt thò ra vẫy Vương Lâm. Ngay lúc Vương Lâm nhìn về phía đó, yết hầu hắn cử động, phun một cục đờm thẳng vào người Vương Lâm.

Vương Lâm lui lại một bước, né cục đờm này.

Người trong phòng giam cười ha hả, trong mắt lộ vẻ trào phúng.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, nhìn thoáng qua một cái, khóe miệng mỉm cười, đang định bước đi bỗng dừng lại.

Phạm nhân thân hình đen xì, khi thấy nụ cười của Vương Lâm trong lòng run rẩy. Nét tươi cười này hắn không biết vì sao vừa nhìn thấy đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vẻ trào phúng trong mắt biến mất, nhưng ngay sau đó liền bị thay thế bởi vẻ hung ác.

Vương Lâm vươn tay phải đặt vào vị trí của người này, bình thản nói:

- Tới đây.

Người nọ ngẩn ra, theo tiềm thức lui lại vài bước, trên mặt lộ vẻ âm trầm.

- Tới đây!

Vương Lâm lại nói.

Lúc này tiếng gào thét bốn xung quanh càng thêm kịch liệt. Dưới tiếng gào thét này, phạm nhân kia cắn răng tiến tới, tay phải chụp vào cánh tay Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi bàn tay đó xuất hiện, hai ngón tay phải Vương Lâm như mũi kiếm, điểm trên bàn tay của người này. Một đạo sát lục khí theo ngón tay Vương Lâm bay nhanh, chui vào trong người hắn.

Thân thể phạm nhân nọ run lên, lui lại vài bước, toàn thân co quắp, thất khiếu chảy máu đen. Bộ mặt hắn vặn vẹo, dường như chịu nỗi đau đớn vô cùng.

Lúc này tiếng gầm thét của phạm nhân bốn phía càng kịch liệt.

Nhưng trong nháy mắt, một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong phòng giam truyền ra, như một thanh kiếm sắc bén, xuyên qua tiếng la hét bốn phía, áp đảo hoàn toàn tiếng ồn này.

Chỉ trong tích tắc, phạm nhân bốn phía ngừng gào thét.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn không dừng lại, duy trì liên tục. Trong tiếng kêu này lộ ra sự sợ hãi khôn cùng. Thần sắc Vương Lâm vẫn lạnh lùng,

nhìn phạm nhân trong lồng giam ngã lăn ra đất, toàn thân co quắp. Dần dần thân thể vốn đã gầy gõ nhanh chóng héo rũ, cuối cùng trở thành một cái thây khô!

Cái thây khô đó mở miệng ra, đôi mắt màu xám. Một tia khí xám từ trong miệng hắn tỏa ra, quay trở lại chỗ Vương Lâm. Chẳng qua tia khí xám này đã nồng đậm hơn vừa rồi một chút.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 573: Sát lục tiên quyết.(2)

- Vẫn chỉ là một tia....

Vương Lâm nhướng mày.

Vương Lâm vẫn luôn quan sát khi khí sát lục tiến vào trong người kẻ này, lập tức điên cuồng hấp thu toàn bộ sinh cơ của thân thể hắn, bao vây hồn phách, hút sạch cả tinh khí thần.

- Lấy sát lục chi khí để sát nhân chỉ có thể dưỡng khí. Còn muốn nó có thể biến ảo phân chia thì hắn còn cần một vài thứ khác mà ta chưa hiểu.

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, nhìn thoáng qua cái thây khô kia. Người này khi còn sống tu vi không cao, trong cơ thể lại có không ít cấm chế khiến không thể phát huy toàn bộ thực lực. Cũng không phải chỉ có người này như vậy mà trong lao ngục này hầu như phạm nhân nào cũng đều thế cả.

Sau khi người này tử vong, toàn bộ lao ngục trở nên cực kỳ yên tĩnh. Chẳng qua yên tĩnh chẳng được bao lâu, lập tức tiếng gào thét lại vang lên, hơn nữa so với lúc trước càng thêm bạo ngược.

Vương Lâm đi tới phòng giam tiếp theo. Trong phòng này có một người hướng về Vương Lâm cười khát máu. Hắn liếm liếm môi, lui lại phía sau vài bước, cách xa Vương Lâm, miệng nói:

- Tiểu tử, ngươi cứ tu luyện đi. Ngươi giúp ta một chuyện, giết chết kẻ ở phòng giam đối diện, ta liền toàn lực phối hợp với ngươi, được không?

Người ở phòng giam đối diện là một tráng hán. Đôi mắt hắn trợn trừng quát:

- Lão tử cũng đã gai mắt với ngươi rồi. Tiểu tử, ngươi giết hắn đi, ta sẽ toàn lực phối hợp với ngươi! Dù sao lão tử đã ở địa phương này quá lâu rồi, đáng lẽ cũng nên sớm đi đầu thai mới phải!

Vương Lâm không nói gì, tay phải điểm vào khoảng không hai cái. Trên mi tâm của hai người này đồng thời xuất hiện hai điểm đỏ tươi, không ngừng lan ra. Cơ hồ bọn họ ngã xuống cùng một lúc. Chăng qua trong ánh mắt bọn họ có vẻ được giải thoát.

Từ lúc tiến vào đây, Vương Lâm liền cảm nhận được rõ ràng sát khí và oán khí nơi này còn ẩn chứa một cỗ tử khí! Tử khí này vốn là do vì quá nhiều người chết nên mới sinh ra. Nhưng khi chính thức đi trong lồng giam này hắn bỗng nhiên phát hiện ra tử khí này lại phát ra từ đám phạm nhân!

Một lòng tìm chết nhưng lại rất nhiều người không có dũng khí tự kết liễu cuộc đời!

Trong một khắc khi hai người kia ngã xuống, ánh mắt Vương Lâm dừng lại, cẩn thận quan sát. Giết hai người này hắn không dùng sát lục khí, bảo tồn hoàn hảo thi thể của họ, không xảy ra tình trạng bị khô héo.

Nhưng khí tức kỳ dị trên người bọn lại biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn mơ hồ cảm thấy đã nắm được điều gì đó, nhưng suy nghĩ lại thì lại thấy mê hoặc.

- Sát lục tiên quyết, luyện sinh cơ, hóa lạc ấn. Từ khi ta tu luyện công tác này đến nay đã suy nghĩ rất nhiều, chung quy vẫn cảm thấy giống mà

không phải, có khi như đã hiểu rõ, lúc lại thấy mơ hồ.

Tay phải Vương Lâm chụp một cái. Thân thể tráng hán nọ bị đưa tới bên cạnh song sắt. Vương Lâm ngồi xổm xuống, tay phải điểm vào lỗ máu trên mi tâm người này, cẩn thận xem xét.

Hai hàng lông mày của hắn càng ngày càng nhíu chặt. Một lúc lâu sau, Vương Lâm thầm than một tiếng, đứng dậy, đi tới phòng giam kế tiếp. Cứ mỗi lần Vương Lâm dừng bước là lại có một phạm nhân tử vong.

Cứ mỗi khi giết một người, Vương Lâm đều xem xét thi thể hồi lâu, cẩn thận suy tư, xem xét.

Sau năm ngày, một ngàn người trong nhà giam này đã bị giết hơn một nửa!

Một cỗ tử khí nồng đậm tràn ngập nơi này, dày đặc không tan.

Vương Lâm quan sát một cỗ thi thể khô héo bên cạnh, trong lòng dần dần có một tia minh ngộ nhưng lại rất mờ ảo, thủy chung vẫn cách hắn một tầng giấy mỏng, thấy rõ mà không thể sờ tới.

- Rốt cục là còn thiếu điều gì nhỉ?

Vương Lâm trầm ngâm.

- Bởi vì ngươi giết không đủ, bởi lẽ sát tâm của ngươi không đủ!

Nam tử họ Hứa từ trong căn phòng đen kịt đi ra, ánh mắt nhìn Vương Lâm đã có sự bất đồng so với trước.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía nam tử họ Hứa, không nói câu gì.

- Công pháp ngươi tu luyện tuy ta không biết cụ thể những hẳn là liên quan tới sát lục, cho nên ngươi mới muốn tới nơi này tu luyện. Chẳng qua ngươi chọn sai địa phương rồi. Nếu giết chóc ở nơi này thì ngươi không thể sinh ra đủ sát tâm, do vậy sẽ không có sát khí. Ta thấy năm ngày nay ngươi giết người tuy nhiều nhưng mục đích đều phần nhiều là nghiên cứu. Có đôi khi nghiên cứu nhiều cũng không thể so với việc hoàn toàn dung nhập trong giết chóc, cảm nhận khoái cảm, hiểu được thứ sát tâm đó!

Nam tử họ Hứa bình thản nói.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

- Ta tu luyện chính là sát lục yêu đạo!

Nam tử họ Hứa nhìn Vương Lâm nói:

- Trong Hồng lao có mười người, chỉ có ta là tu luyện sát lục yêu đạo dùng tâm hóa yêu. Ta sẽ để cho ngươi thấy sát tâm của ta!

Nam tử họ Hứa nói xong, đôi mắt đột nhiên trở nên âm hàn. Tuy rằng không hề có một chút sát khí tỏa ra nhưng lúc này Vương Lâm lại cảm thấy con người trước mắt này đã hoàn toàn biến đổi. Dù không có sát khí nhưng lông tóc toàn thân Vương Lâm đã dựng ngược, nguyên thần trong cơ thể hắn không tự chủ được phải chuyển động. Một cảm giác cực kỳ nguy hiểm tràn ngập trái tim hắn.

Người trước mặt này có một cỗ khí tức không rõ ràng, cũng không tán phát ra nhưng lại cực kỳ đáng sợ.

- Kiếm xuất ra khỏi vỏ tuy rằng hàn khí bức người, cũng có sát khí nhưng so với kiếm chưa rời vỏ lại thiếu đi sự thu liễm. Sát tâm chính thức chính là thanh kiếm chưa ra khỏi vỏ! Nếu ngươi tu luyện sát lục thì ta sẽ đưa ngươi tới một nơi. Nơi này ngươi hắn sẽ cảm nhận được sát lục chân chính!

Nam tử họ Hứa chậm rãi nói.

- Điều kiện!

Vương Lâm nhìn người này nói.

Ánh mắt nam tử họ Hứa lộ vẻ tán thưởng, nói:

- Giúp ta giết yêu tướng Thạch Tiễn! Ngươi không cần hỏi nguyên nhân. Với sát tâm của ta nếu đối mặt trực tiếp có thể đánh ngang tay với hắn nhưng âm thầm giết hắn thì hoàn toàn nắm chắc. Chẳng qua ta đã bị hạn chế, không thể rời khỏi Hồng lao này. Mà hắn cả cuộc đời này tuyệt đối không có cơ hội bước vào nơi này. Vì vậy ngươi giúp ta giết hắn, ta giúp ngươi tu luyện sát lục. Chẳng qua ta còn có một điều kiện, đó là muốn ngươi dùng thần thông sát lục ngươi tu luyện để giết hắn!

Trong mắt nam tử họ Hứa hiện lên vẻ hận thù.

- Ta nếu thực sự có thể tu thành sát lục thì điều kiện của ngươi nhất định ta sẽ hoàn thành.

Vương Lâm bình thản nói. Hắn tất nhiên là không nhận lời ngay được.

- Đi theo ta!

Nam tử họ Hứa cười âm trầm, xoay người đi về phía xa.

- Trong thập ngục của Hồng lao chỉ là biểu hiện bề ngoài mà thôi. Tác dụng chính thức của nó là cung cấp sát lục khí cho yêu kiếm của yêu đế!

Vì thế tầng dưới cùng của nhà lao này mới là nơi ngươi cần tới. Cũng chỉ có ở nơi này ngươi mới hiểu thế nào là sát tâm!

Vương Lâm đi theo sau nam tử họ Hứa, đi tới một cầu thang, hướng xuống phía dưới. Cầu thang này dường như không có điểm cuối. Hai người đi mãi, ngang qua rất nhiều nhà lao nhưng nam tử họ Hứa không dừng lại, đi vượt qua cả.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm đang tiếp tục đi xuống thì một cỗ khí tức huyết tinh nồng đậm phả vào mặt. Mùi máu tanh này còn có một cỗ sát khí mãnh liệt gấp cả chục, cả trăm lần, ngàn lần phía trên kia.

Cầu thang ở chỗ này không còn màu đen như trước mà đỏ như máu.

- Ta mang ngươi tiến vào nơi này đã coi như là vi phạm quy định ở đây. Việc này ngươi không nên nói với người ngoài. Dù là Mạc Lệ Hải cũng không được nói. Nơi này là do đế quân tự mình chế tạo, sau nhiều năm tích lũy, ẩn hàm sát lục khí có thể ảnh hưởng tới nhân tâm. Ngươi sau khi tiến vào không nên chống cự, chỉ cần dùng tâm linh cảm ứng sát tâm ngưng tụ là được!

Nam tử họ Hứa nhẹ giọng nói.

Vương Lâm trầm ngâm, một lúc sau hắn nhìn nam tử họ Hứa. Hắn có thể cảm thấy được nơi này đích thực là có khí tức sát lục ngập trời. Ở chỗ này đối với sát lục khí của hắn đúng là có lợi rất lớn.

Giờ phút này hắn chưa tới gần, tốc độ xoay chuyển của mấy đạo sát lục khí xuất ra trên tay phải đã nhanh hơn rất nhiều. Thứ khí xám này mơ hồ run rẩy. Sự run rẩy này không phải là sợ hãi mà là sát niệm!

Cảm thụ được sự biến hóa của khí xám, Vương Lâm bước tới, tiến vào trong thông đạo màu máu kia, theo từng bậc cầu thang đi xuống. Vương Lâm tâm cơ hơn người. Lời của nam tử họ Hứa này hắn chỉ nghe theo hai phần. Hắn sở dĩ lựa chọn bước vào nơi này nguyên nhân chủ yếu là do sát lục khí của hắn đang run rẩy vì sát niệm.

- Có thể dẫn động sát lục khí biến hóa như vậy, nơi này nhất định có thể khiến cho Sát lục tiên quyết có thành tựu!

Vương Lâm không quay đầu lại, thân ảnh biến mất sâu trong cầu thang.

- Chuyện trên đời này nếu có cơ hội phải nhanh chóng chớp lấy, tới lúc mất đi rồi thì có hối cũng không kịp. Việc này cần phải làm!

Vương Lâm đi xuống cầu thang. Khoảng chừng sau một nén nhang, huyết quang trước mắt trở nên dày đặc.

Ở chỗ sâu nhất nơi cầu thang này là một thế giới màu máu. Nơi này rất lớn, trên mặt đất dày đặc vết máu, nhìn vào phải giật mình.

Đưa mắt nhìn nơi này, Vương Lâm nhận thấy đây dường như là một thế giới độc lập tồn tại, không phải là dưới thiên yêu thành.

Cái thế giới này trên mặt đất rất nhiều hồ máu. Trong mỗi một hồ máu lại có một số lớn người. Nửa thân thể bọn họ đều chìm trong hồ máu, nhắm mắt ngồi thổ nạp.

Trên người bọn họ có những vết thương kinh khủng, quỷ dị chuyển động.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 574: Sát lục tiên quyết.(3)

Vương Lâm tiến vào nơi này, năm đạo sát lục khi từ ngón tay bay ra, vờn quanh thân thể hắn, phát ra những tiếng rít hưng phấn.

Hắn hít sâu một hơi, mùi máu tanh trong không khí lập tức tiến vào trong miệng, hóa thành một luồng sát niệm dung nhập toàn thân. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bước về phía trước một bước, trực tiếp đi tới bên cạnh hồ máu, hơi do dự một chút. Sau đó hắn bước vào bên trong, ngồi xuống.

Trong nháy mắt khi nửa thân thể vừa tiến vào hồ máu, từ trong làn máu huyết có một cỗ sát khí mãnh liệt lao vào cơ thể hắn, tản ra khắp toàn thân.

Mỗi một lần hô hấp, sát ý trong người Vương Lâm lại càng đậm. Mỗi một lần thổ nạp, trong hồ máu lại có nhiều sát khí hơn dung nhập trong thân thể hắn.

Dần dần hai mắt Vương Lâm đỏ bừng lên. Bốn đạo sát lục khí xung quanh thân thể hắn truyền ra những tiếng rít gào chưa từng thấy.

Sát khí trong lòng Vương Lâm càng ngày càng đậm. Lúc đầu hắn còn vận tiên lực chống cự, nhưng sau đó hắn hơi trầm ngâm một chút, cuối cùng thả lỏng tiên lực, chỉ vây tâm thần bản thân lại, để cho sát niệm tùy ý di chuyển khắp toàn thân.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, đột nhiên trong cái thế giới này, hầu hết tất cả mọi người trong hồ máu đều mở bừng hai mắt, sát khí không thể tưởng tượng, đột nhiên bộc phát.

Sát khí bạo phát lực tức khiến toàn bộ thế giới này bao phủ bởi một màu máu. Đám người trong hồ máu bay lên, trong không trung liền không ngừng vang lên những tiếng gào thét tràn ngập sát khí.

Những người này không có ai là ngoại lệ, đôi mắt đều đỏ bừng!

- Sát!

- Sát!!

- Sát!!!

Một tiếng gào gần như đồng thời phát ra. Chỉ thấy những người này lập tức hướng về người bên cạnh tấn công, ra tay với sát khí vô cùng. Trong thế giới này có rất nhiều người, thần thức Vương Lâm mới đảo qua đã đếm được tới gần mấy ngàn người.

Lúc này tiếng chém giết vang khắp nơi, sát khí ngập trời.

Hai mắt Vương Lâm cũng đỏ như máu. Lúc này hắn đã khóa chặt tâm thần, cả thân thể giống như không tự chủ được, hoàn toàn bị vây trong sát niệm.

Cả người hắn ào một tiếng liền bay khỏi hồ máu, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, giống như một cơn lốc màu máu lao thẳng vào nơi chém giết.

Một hồi chém giết cứ như vậy diễn ra!

Vương Lâm đã mất hoàn toàn ý thức. Hắn đã dung nhập trong sát niệm, ra tay là toàn sát chiêu. Tịch Diệt Chỉ, Hóa Ma Chỉ, các loại pháp bảo không ngừng biến hóa xuất ra.

Nơi hắn đi qua hầu như chỉ cần giơ tay là có người mất mạng.

Hai mắt Vương Lâm đã đỏ sòng sọc. Lúc này hắn chỉ biết mỗi một chuyện, đó là giết!

Ở chỗ này hắn không giết người khác thì sẽ bị người khác giết chết.

Toàn thân Vương Lâm ướt đẫm máu tươi. Hắn dường như không biết mệt, chỉ cần thấy địch nhân là lao vào chém giết, thậm chí một số thần thông đồng quy vu tận cũng được hắn không do dự thi triển ra.

Tất cả những người bị giết ở nơi này cũng không tử vong thực sự mà bị trận pháp ở đây ảnh hưởng, lại sống lại trong hồ máu. Những người này thực tế không thể gọi là người -- Phải gọi là công cụ sinh ra để giết chóc mới đúng!

Sát lục khí sinh ra trong lúc bọn họ giết chóc sẽ bị bầu trời nơi này hút lấy, không biết đưa về đâu.

Rất lâu sau, trận chém giết cũng dần dần chấm dứt. Những người sống sót cuối cùng toàn thân sát khí ngập trời. Hai mắt bọn họ đỏ bừng, không còn có chút lý tính nào. Kể cả Vương Lâm trong số đó là hơn một trăm người.

Sát lục vô thanh vô tức chấm dứt. Những người còn sống sót này toàn thân nồng nặc sát khí, bên ngoài thân thể đều có sát vụ quẩn quanh.

Bọn họ cũng không nhìn đến đối phương, đều tản ra trong không trung, sau đó tìm hồ máu chìm vào. Mỗi một người sau khi lựa chọn hồ máu nào, những người mới sống lại ở hồ máu đó đều lập tức rời đi, để cả hồ máu ấy cho người thắng sử dụng.

Hai mắt Vương Lâm đỏ như máu, mang theo sát vụ dày tới hơn ba trượng rơi vào trong một hồ máu. Thân thể hắn vừa rơi vào liền khiến sóng lớn nổi lên. Hơn mười người mới sống lại trong hồ này lập tức

đứng lên, nhanh chóng rời đi. Đôi mắt đỏ như máu của họ không ngờ lại hiện ra vẻ kính sợ.

Vương Lâm một mình khoanh chân ngồi trong hồ máu. Đôi mắt hắn nhắm nghiền, một lúc lâu sau lại mở ra, màu máu trong mắt dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ tỉnh táo.

- Sát tâm theo lời của nam tử họ Hứa kia nói theo ta thấy chính là sát lục chi tâm. Có được sát lục chi tâm mới có thể luyện hóa sát lục khí! Nếu không có sát lục chi tâm thì luyện hóa sát lục khí quá khó khăn. Trước đây mấy lần ta thành công chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi!

Vương Lâm hít sâu một hơi, lại nhắm hai mắt lại, cả người chìm đắm trong huyết sắc, tìm hiểu sát lục chi tâm.

Rất lâu sau đó, trong thế giới huyết sắc này lại bắt đầu chém giết một lần nữa, mọi người lại bay lên không trung, bắt đầu sát lục.

Cứ như vậy, trong thế giới này mỗi ngày lại chém giết mấy lần. Mỗi lần như vậy lại có rất nhiều người tử vong, lại có một bộ phận rất nhỏ trên người tràn ngập sương mù sát khí.

Thời gian trôi qua mau chóng. Cứ một ngày lại chém giết bốn lần. Vương Lâm bao giờ cũng kiên trì tới cùng, nhưng sát vụ trên người hắn nhiều nhất chỉ đạt tới mười trượng, tuy hơn những người khác không ít

nhưng so với một người tóc đen thì không bằng. Huyết sát khí trên người hắn dày tới hơn trăm trượng.

Hắn lơ lửng giữa không trung, trông chẳng khác gì một bậc vương giả.

Sau khi hồi chém giết cuối cùng kết thúc, thanh niên giống vương giả kia đột nhiên ngẩng đầu gào thét chấn động bầu trời. Dưới tiếng gào thét, sát vụ quanh người hắn lập tức quay cuồng mạnh mẽ.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên lóe lên một tia sét, giống như một con ác long màu bạc xuất hiện. Đôi mắt nó lạnh như băng, vô tình nhìn xuống, sau đó hút mạnh một cái!

Sau cái hút này, sát vụ trên người này lập tức thoát khỏi thân thể, nhanh chóng bay về phía bầu trời, bị ác long kia hút vào bụng.

Thanh niên kia gầm lên một tiếng, thân thể lao thẳng tới ác long. Chẳng qua khi hắn mới bay cao hơn ngàn trượng thì ngân long liền xoay người lại, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng bạc. Thân thể thanh niên nọ liền tan nát, huyết nhục mơ hồ, từ bầu trời rơi xuống. Huyết sát vụ của hắn bị ngân long hấp thu, sau đó ngân long biến mất.

Trong nháy mắt khi ngân long biến mất, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ tỉnh táo. Hắn thấy rõ ràng ngân long này hắn phải là yêu kiếm của đế quân.

Huyết sát vụ do sát lục khí của nơi này hóa thành chính là thức ăn của nó.

Còn thanh niên tóc đen kia, hắn dù tử vong nhưng lại sống lại từ trong một hồ máu khác. Lúc này sát khí toàn thân hắn biến mất, trở lại thành một kẻ bình thường. Nếu lại muốn đạt tới trình độ như trước kia thì lại phải lần lượt chiến đấu như cũ.

Mỗi ngày giết chóc trôi qua, nơi này lại yên lặng trở lại. Vương Lâm ngồi trong hồ máu, tìm hiểu sát lục chi tâm.

- Năm đó khi ta học Sát lục tiên quyết này người nọ từng nói, bởi vì ý cảnh của ta là sinh tử luân hồi nên có thể tu luyện sát lục tiên quyết này. Đến giờ ta đã hiểu rõ câu nói này rồi!

Bên ngoài thân thể Vương Lâm, từng trận sát khí từ trong hồ máu nhanh chóng chui vào thân thể hắn.

- Chẳng qua vẫn còn một chút mơ hồ.... Sát lục tiên quyết và sinh tử luân hồi liên hệ với nhau.....

Vương Lâm lại trầm ngâm.

Một đêm trôi qua, ngày thứ hai, chém giết lại diễn ra.

Ở chỗ này, Vương Lâm chìm đắm trong chém giết. Hắn cũng không biết đã trải qua bay lâu, sát niệm trên người hắn ngày càng nhiều, ngày càng ngưng trọng.

Không ngừng giết chóc, không ngừng hấp thu sát niệm, thể xác và tinh thần Vương Lâm dần dần hiểu được sát tâm!

Sau khi trận chém giết kết thúc thường có hơn trăm người còn sống sót lơ lửng trong không trung. Vương Lâm hôm nay một chỉ điểm tới là có một người mất mạng, đôi mắt tỏa ra tia sáng rực đỏ khát máu. Trong khoảng không hôm nay chỉ còn không tới năm mươi người.

Năm mươi người này không chém giết tiếp mà tản ra tìm một hồ máu ngồi xuống thổ nạp. Lúc này Vương Lâm sau khi trải qua một ngày giết chóc, huyết sát vụ trên người đã dày tới hơn năm mươi trượng!

Thời gian lại trôi qua, chẳng biết đã bao lâu, một trận chém giết lại bắt đầu. Lần này sau khi kết thúc, Vương Lâm ngửa đầu lên trời gào thét. Trên bầu trời lúc này còn không tới hai mươi người. Huyết vụ bên ngoài cơ thể Vương Lâm đã dày tới bảy mươi trượng. Không chỉ có hắn, những người còn lại cũng đều dày tới hàng chục trượng.

Một ngày, lại một ngày trôi qua, trong thế giới này mặc dù Vương Lâm vẫn thỉnh thoảng tỉnh lại nhưng hắn cũng không rõ đã trải qua bao lâu. Nếu không có năm đạo sát lục khí hóa thành sinh mệnh lạc ấn trên người

hắn thì hắn tin chắc rằng mình đã chết ở nơi này không biết bao nhiêu lần rồi.

Có sinh mệnh lạc ấn trải khắp toàn thân, Vương Lâm như hổ thêm cánh, lại càng nổi bật trong chém giết.

Một ngày nọ, sau khi chém giết kết thúc, trong khoảng không hôm nay chỉ còn có hai người!

Trong hai người này, một trong số đó là Vương Lâm. Huyết sát vụ trên cơ thể hắn đã rất nồng nặc, tỏa ra trên trăm trượng. Từ xa nhìn lại, cả người hắn trông như một mặt trời màu đỏ máu.

Trước người hắn chính là thanh niên tóc đen lần trước. Lần này sát vụ trên người hắn vẫn chẳng hề kém Vương Lâm, ngược lại còn nhiều hơn.

Lúc này trên bầu trời lại xuất hiện ngân quang, ngân long hiện ra, ánh mắt lạnh lùng quét tới, ngừng lại trên người Vương Lâm và thanh niên tóc đen kia, sau đó hút mạnh.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 575: Đế Kiếm ủy khuất.

Thanh niên tóc đen lại gầm lên một lần nữa, thân thể lao mạnh về phía ngân long. Trong ánh mắt của ngân long lộ ra một tia trào phúng khó thấy, móng vuốt khổng lồ chụp xuống một cái.

Đòn này khiến ngươi ta cảm giác như thiên cảnh. Toàn thân thanh niên tóc đen kia vang lên những tiếng rầm rầm, cả người liền hóa thành một đám huyết nhục, nhưng trong nháy mắt đó, huyết vụ trên người hắn có một tia phân ra, dung nhập vào trong cơ thể hắn. Sau đó người này tử vong.

Cùng lúc đó, trong một hồ máu trên mặt đất, thanh niên đó sống lại. Sát khí trên toàn thân hắn biến mất, yên lặng ngồi khoanh chân thổ nạp, cũng không thèm liếc nhìn lên bầu trời một cái.

Lúc này ánh mắt ngân long lại đặt lên người Vương Lâm.

Vương Lâm không chút do dự, huyết vụ tán ra, thân thể hạ xuống, chỉ để lại huyết vụ trong không trung cho ngân long hút đi. Ngân long biến mất, Vương Lâm cũng rơi xuống mặt đất.

Hắn nhìn ngân long biến mất, trong mắt dần dần lộ vẻ tỉnh táo, tùy ý ngồi vào trong một hồ máu. Mấy người đang ngồi trong đó lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Vương Lâm một mình ngồi ở đó, trong mắt vẫn duy trì vẻ thanh tỉnh, khóe miệng nhếch lên, lộ vẻ mỉm cười. Ý cười càng lúc càng đậm, cuối cùng hắn cười vang. Tiếng cười của hắn vang vọng khắp thế giới màu máu này. Những người nơi này cũng chẳng ai thèm để ý tới hắn, vẫn tập trung hấp thu sát niệm!

- Sát lục tiên quyết lấy sát niệm đoạt tính mệnh người khác, luyện sinh cơ thành lạc ấn! Đấy chính là từ tử tới sinh, phù hợp với luân hồi chi đạo, lấy cái chết của một người tạo thành một đạo lạc ấn sinh mệnh!

Trên thực tế, đây chính là sinh tử luân hồi. Sống và chết chuyển hóa tuần hoàn. Ngân long nọ hấp thu sát vụ cũng là như thế chuyển hóa thành sinh cơ trong cơ thể. Trên thực tế, trận pháp trong thế giới này cũng có cùng nguyên lý như vậy..... Hóa ra là như thế!

Ánh mắt Vương Lâm ngời sáng. Hắn cuối cùng đã hiểu!

Trong nháy mắt khi hắn minh ngộ, năm đạo sát lục khí màu xám lập tức từ trong lạc ấn sinh mệnh trên cơ thể hắn biến ảo ra, nhanh chóng ngưng tụ lại, xoay chuyển trước ngực hắn mấy lần, cuối cùng hình thành một cơn lốc màu xám.

Cơn lốc này chuyển động rất nhanh, dần dần dung nhập vào trong ngực Vương Lâm, biến mất hoàn toàn. Khí thế cả người hắn lúc này đột nhiên

biến đổi. Một luồng khí tức sát lục chưa bao giờ từng xuất hiện trong thế giới màu máu này từ trên người Vương Lâm bạo phát ra!

Vào lúc này, tất cả mọi người trong hồ máu bên trong thế giới này đều đồng thời mở mắt nhìn về phía Vương Lâm.

- Sát lục khí!

Tiếng nói của Vương Lâm quanh quẩn trong thế giới này.

Trong nháy mắt khi khí tức của sát lục tiên quyết tràn ra, những người ngồi trong hồ máu gần Vương Lâm nhất lập tức thân thể truyền ra những tiếng ầm ầm. Đám người này không biết chết mất bao nhiêu, lại sống lại, sau đó thân thể lại tan nát. Từng đạo khí xám từ trong thân thể tan nát của bọn họ lan ra, hình thành những luồng sát lục khí!

Chỉ trong chớp mắt đã có hơn trăm đạo sát lục khí biến ảo ra, từng đạo như du hồn màu xám vờn quanh Vương Lâm.

Cảnh tượng này vẫn chưa chấm dứt. Lấy Vương Lâm làm trung tâm, đám người ngồi trong hồ máu thân thể toàn bộ tan nát, hóa thành khí xám!

Cả thế giới màu máu này giờ đây bắt đầu bị phá vỡ trong phạm vi lớn. Từng luồng khí xám điên cuồng ngưng tụ lại, hóa thành sát lục khí xoay quanh thân thể Vương Lâm.

Những người thân thể tan nát kia cũng không sống lại nữa. Lúc này bọn họ đã chính thức tử vong. Những người đó trong nháy mắt khi mất mạng, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tỉnh táo mà vô số năm nay chưa xuất hiện, bên trong còn hiện lên vẻ được giải thoát.

Cả thế giới màu máu vang lên những tiếng ầm ầm. Từng luồng khí xám cuồn cuồn tràn về. Thanh niên tóc đen trong hồ máu phía xa xa đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng. Bên ngoài thân thể hắn lúc này là một tầng huyết sát vụ lờ mờ. Hắn thấp giọng gào thét, cắn chặt răng, không ngờ trở thành người duy nhất ở nơi này thân thể không tan nát, hóa thành sát lục khí.

Bảy trăm chín mươi hai luồng khí xám từ trong thiên địa bay tới vờn quanh thân thể Vương Lâm. Lúc này hắn đứng lên khỏi hồ máu. Trong thế giới này giờ phút này chỉ còn có hắn và thanh niên tóc đen kia!

Bầu trời đột nhiên truyền tới tiếng sấm chớp chấn động không gian. Tia sét hiện lên, lại hóa thành ngân long. Nó quay lại nhìn vào Vương Lâm, sát khí trong mắt hiện lên rõ mồn một.

Ngân long này nhìn chằm chằm Vương Lâm, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, lập tức thân mình nhoáng lên, đưa trảo vồ thẳng tới Vương Lâm. Một trảo này trên trời giáng xuống như đảo ngược thiên địa, khí

tức cường mãnh lập tức tràn ngập đất trời. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên không trung, uy lực của ngân long bên trong thế giới huyết sắc này mấy ngày nay hắn đã nhiều lần nhận thức được. Giờ phút này, thân mình Vương Lâm khẽ động, chỉ thấy ba nghìn bảy trăm chín mươi hai đạo sát lục khí từ trên thân hắn này phát ra sát khí nồng đậm. Luồng sát khí này tràn ngập, khí thế như xuyên thủng trời đất, lập tức xuất hiện.

Hơn ba nghìn đạo sát lục khí sinh ra sát khí ngập trời, giống như những thanh kiếm sắc ngút trời bay tới, ngay lập tức đón nhận một trảo của ngân long kia!

- Ầm.

Cả thế giới huyết sắc đều lay động. Một trảo của ngân long kia dưới sự công kích của ba nghìn bảy trăm chín mươi hai đạo sát lục khí kia lập tức bị vỡ nát.

Ngân long kia phát ra tiếng gào thét dữ dội, trong mắt hiện lên sát khí chưa từng thấy.

Nó ở đây đã rất nhiều năm, tuy cũng đã từng bị thương tổn, nhưng đây lần đầu tiên dưới sự công kích của một con mồi bé như con kiến bất ngờ bị đánh bại. Tuy một trảo này nó không thể hiện hết toàn bộ uy lực, nhưng cũng không phải một con mồi có thể chống cự được!

Cho dù là Yêu Tướng, một trảo này cũng không thể chống cự!

Lúc này, nó đã thật sự nổi giận! Thân là Đế Quân Chi Kiếm, tôn nghiêm bất khả xâm phạm của nó, đối mặt với sự khiêu chiến của con mồi này, nó quyết định thẳng tay gạt bỏ!

Thân mình ngân long nhoáng lên một cái, đầu rồng rít gào, một đạo kiếm quang từ trong miệng nháy mắt hiện ra. Kiếm quang vừa hiện, lập tức toàn bộ thế giới huyết sắc này giống như sụp đổ, toàn bộ trời đất như chỉ còn lại có một mình đạo kiếm quang này.

Kiếm quang gào thét lao thẳng đến Vương Lâm!

Vương Lâm không chút do dự, thân mình khẽ động, hóa thành một đạo điện quang trực tiếp lao ra, nhưng cũng không nhằm về phía ngân long mà thân mình khẽ chuyển, thẳng đến lối vào nơi đây bay đi.

Ở phía sau hắn, ba nghìn bảy trăm chín mươi hai đạo sát lục khí trong nháy mắt đuổi theo, hóa thành từng lạc ấn in vào giữa lông mày.

Trong nháy mắt, những dấu ấn do ba nghìn bảy trăm chín mươi hai đạo sát lục khí hóa thành toàn bộ dung nhập vào giữa lông mày Vương Lâm, ngay lập tức mở rộng ra tràn ngập bao phủ toàn thân hắn. Dưới sự bao phủ của hơn ba nghìn lạc ấn chồng lên nhau, trên người Vương Lâm giống như có hơn ba nghìn tầng phòng hộ.

Lúc này, kiếm quang của ngân long kia trong nháy mắt đã tới gần, chém vào người Vương Lâm. Ngay lúc này, dấu ấn trên toàn thân Vương Lâm điên cuồng lóe lên. Từng trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân mình Vương Lâm không hề dừng lại chút nào, xông thẳng vào lối vào, biến mất không thấy.

Ngay lúc hắn biến mất, người còn lại bên trong thế giới huyết sắc, nam tử tóc đen kia giãy giụa nói:

- Cứu ta với!

Thanh âm của hắn rất nhẹ.

Trên không trung, ngân long giật mình, đạo kiếm khí tất sát của nó không ngờ bị đối phương kiên cường chống cự, điều này đối với nó mà nói, quả thật là một sự sỉ nhục!!

Ngân long phẫn nộ, lập tức bay lên. Nó không rảnh nhìn đến nam tử tóc đen trên mặt đất, thân mình nhoáng lên một cái, trực tiếp phá vỡ hư không, biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó, bên trong Kiếm Các tại hoàng cung Đế Đô ở trung tâm Thiên Yêu Thành, ở trong này, bốn phía không có bày biện gì, chỉ là một

mảnh đất trống trải, trên mặt đất có một trận pháp huyết sắc khổng lồ, một thanh kiếm hình con rắn cắm ở trung tâm trận pháp.

Lúc này, thanh kiếm hình con rắn bỗng nhiên truyền ra từng trận tiếng kêu, ngay sau đó, kiếm này trực tiếp từ trên mặt đất rút ra, hóa thành một đạo ngân quang, xuyên thẳng lên nóc Kiếm Các, mang theo một luồng kiếm khí mà toàn bộ Thiên Yêu Thành đều có thể cảm nhận được trong nháy mắt lao ra, ở trên bầu trời cấp tốc xoay tròn một vòng, thẳng hướng Hồng Thành bay tới.

Giờ phút này, những Yêu Soái, Yêu Tướng bên trong Thiên Yêu Thành, lập tức nhận thấy được luồng kiếm khí này, lấy tốc độ nhanh nhất bay đến nơi, nhìn lên bầu trời đêm.

Trong phủ Yêu Soái, một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng chắp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời đêm, ánh mắt hắn chợt lóe, thì thào lẩm bẩm:

- Là ai đã khiến cho Đế Kiếm phẫn nộ như thế này, không ngờ ra khỏi trận nhãn.

Yêu Tướng Thạch Tiêu lúc này cũng đang ở bên trong phủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Bên cạnh hắn, Tôn Đào sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm luồng ngân quang nhoáng lên trên không trung, âm thầm kinh hãi.

- Không ngờ Đế Kiếm tự mình bay ra, việc này có quỷ dị!

Thạch Tiêu hít sâu, mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Bên trong Vũ Thành, trong một biệt viện, mười nam tử tóc đen đang ngẩng đầu nhìn lên không trung. Một người chỉ lộ ra một chút bóng dáng, nhìn không ra tướng mạo, nhìn luồng ngân quang lóe lên trên không trung, hạ giọng nói:

- Đế Kiếm nổi giận rồi! Hai ngươi nhìn xem cái chuôi đế kiếm này như thế nào?

Ở phía sau hắn có hai người, hai người này mặc đạo bào, lưng đeo đại kiếm, lúc này mắt lộ ra vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm luồng ngân quang biến mất ở phía xa trên bầu trời.

- Không hề kém kiếm của sư tôn!

Một người trong đó trầm mặc ít lâu, chậm rãi nói.

- Thật không?

Nam tử tóc đen kia xoay người, để lộ một gương mặt cực kỳ anh tuấn, bên trong vẻ anh tuấn này còn ẩn chứa một chút cương nghị.

Hắn chính là một trong những đệ nhất nhân ở tại biên giới Hỏa Yêu Quận, Yêu Tương Mặc Phi.

Những nếu nhìn kỹ, tướng mạo người này so với nam tử tóc đen ở sâu trong Hồng Lao không ngờ giống nhau y hệt!!!

Bên trong Mạc phủ, Mạc Lệ Hải vẻ mặt kinh ngạc, nhìn luồng ngân quang xẹt ngang qua bầu trời. Nhìn thấy chỗ đó rõ ràng chính là Hồng Lao, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không hay.

- Đế Kiếm!! Tại sao lại vì Vương Lâm mà đi!!!

Lập tức, Mạc Lệ Hải lắc đầu, lẩm bẩm:

- Với bản lãnh của Vương Lâm, sao có thể khiến cho Đế Kiếm giáng lâm, ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tuy nói như vậy nhưng dự cảm không tốt trong lòng hắn càng ngày càng đậm. Bên trong Quý Phi Lâu tại hoàng cung, một người mặc hoàng bào nhìn lên bầu trời đêm, cười khẽ.

- Chẳng lẽ nó nếm phải đau khổ gì, lâu rồi không được thấy nó nổi giận như thế này, đúng là thú vị! Đế Kiếm, có chuyện gì vui vậy?

Phía sau người mặc hoàng bào này, một nữ tử vô cùng xinh đẹp hạ giọng nói.

Bên trong Hồng Lao, thân ảnh Vương Lâm như điện, hướng về cầu thang phía trước bay nhanh, trong khi bay, khí huyết trong cơ thể hắn dần dần bình phục. Đạo kiếm khí vừa rồi đã bị những dấu ấn bên ngoài thân thể hắn làm cho tan rã, nhưng là vẫn làm cho khí huyết trong cơ thể hắn đảo lộn.

Khi hắn hạ xuống cầu thang, tốc độ không nhanh, nhưng lúc này cũng lóe lên trực tiếp lao ra.

Rất nhanh, hắn liền đi tới bậc thang cao nhất, nam tử họ Hứa đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên mặt lộ vẻ cổ quái, thì thào lẩm bẩm:

- Lớn chuyện rồi.

Thân mình Vương Lâm lóe lên hiện ra. Lúc hắn xuất hiện, nam tử họ Hứa quay mạnh đầu lại, sau khi nhìn Vương Lâm liền thở dài một tiếng, bay nhanh rồi thấp giọng nói:

- Không thể đi ra ngoài từ nơi này, mau theo ta!

Hắn nói xong, nhảy về một bên, theo một con đường khác bay nhanh đi.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại, nhưng lập tức cảm nhận được trên không trung bên ngoài có một luồng kiếm khí không thể tưởng tượng được, với tốc độ cực nhanh phá không mà đến. Kiếm khí này hắn thấy rất quen thuộc, đúng là ngân long kia!

Thân mình run lên, Vương Lâm không nói lời nào, theo sát phía sau nam tử họ Hứa, đồng thời thu lại khí tức toàn thân, không để lộ một chút nào.

Hai người một trước một sau tốc độ đều rất nhanh, quanh quẩn bên trong Hồng Lao này, biến mất không thấy.

Sau khi hai người rời khỏi không lâu, Đế Kiếm tiến đến. Kiếm này mang theo một cơn phẫn nộ, xông thẳng vào cửa Hồng Lao, chui xuống lòng đất, quét ngang một vòng, không ngừng tìm kiếm con mồi vừa rồi đã làm mất đi tôn nghiêm của nó!

Lúc này, ở sau một nhà dân sâu bên trong Hồng Thành, một bức tường bỗng nhiên im lặng xuất hiện một khe nứt. Vương Lâm từ trong khe nứt chui ra, nam tử họ Hứa không ra một thở dài, bay nhanh nói:

- Đừng quên giao hẹn của ngươi và ta!

Nói xong, vách tường kia lại khép lại, nam tử họ Hứa vội vàng rời đi, vừa bay nhanh vừa thì thào lầm bẩm:

- Nếu sớm biết người này sẽ dẫn Đế Kiếm tới, nói gì ta cũng không đưa hắn vào trong đó.

Khí tức trên người Vương Lâm được thu lại, một chút cũng không lộ ra ngoài, hắn cúi đầu, không thi triển tiên lực phi hành mà chạy đi rất nhanh. Phía xa xa, hắn có thể nghe được từ trong Hồng Lao truyền đến thanh âm ầm ầm, trong đó còn có một tiếng kêu đầy phẫn nộ.

Vương Lâm bước chân nhanh hơn, nơi đây cách Mạc phủ không xa, sau nửa nén nhang, hắn vội vàng tiến vào Mạc phủ. Mạc Lệ Hải đứng ở sân sau, ngơ ngác nhìn về hướng Hồng Lao, trong lòng có một cảm giác hãi hùng.

Lúc này hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, phát hiện ra khí tức toàn thân của đối phương đã được thu lại, với trí thông minh của hắn, lập tức cười khổ rộ lên. Hắn không nói lời nào, kéo thẳng Vương Lâm vào trong hậu viện của Mạc phủ, vỗ nhẹ lên một ngọn giả sơn một cái, lập tức trên mặt đất xuất hiện một cửa động.

- Đây là nơi ta bế quan, ngươi vào đó trốn đi trước đã!

Vương Lâm thần thức đảo qua, không nói lời nào nhảy xuống. Mạc Lệ Hải hít sâu, lập tức đóng cửa động lại, khoanh chân ngồi dưới đất thổ nạp, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đêm nay, đối với Mạc Lệ Hải mà nói, nhất định sẽ là một đêm không ngủ, đối với Thiên Yêu Thành mà nói, cũng giống như vậy!

Trong một đêm, toàn bộ Thiên Yêu Thành lóe lên ngân quang, Đế Kiếm ở bên trong Hồng Lao không tìm ra con mồi đã làm nó bị thương, lại càng tức giận, bất ngờ phá hoại toàn bộ Hồng Lao, sau đó lao ra, xoay quanh trên bầu trời Thiên Yêu Thành điên cuồng tìm kiếm.

Vì thế, nếu Mạc Lệ Hải không vận chuyển yêu lực liên tục, tranh thủ lấy yêu lực của mình để bao trùm lên khí tức trên người Vương Lâm, thì Đế Kiếm kia sẽ phát hiện ra ngay.

Trong khi Đế Kiếm ở trên bầu trời của Thiên Yêu Thành cũng đã từng chú ý đến Mạc Lệ Hải, nhưng yêu lực của Mạc Lệ Hải tản ra quá lớn, Đế Kiếm lại chỉ đảo lướt qua, quả thật cho dù là Đế Kiếm cẩn thận quan sát cũng không thể phát hiện được Vương Lâm.

Giờ phút này, khí tức toàn thân Vương Lâm đã hoàn toàn bị thu lại, và quan trọng nhất là đã tiến vào bên trong Thiên Nghịch Châu, ngồi đối

diện với nguyên anh của Lý Mộ Uyển.

Trong thời gian này, Đế Kiếm càng ngày càng tức giận, suốt một đêm nó gần như xem xét hết một lượt từ trong ra ngoài Thiên Yêu Thành, nhưng không thể cảm nhận được một chút khí tức nào của con mồi đáng ghét kia.

Phẫn nộ không ngừng tăng lên!

Việc này đối với nó đúng là một sự sỉ nhục!

Đến tảng sáng, Đế Kiếm vô cùng không cam lòng, hướng về phía Hồng Lao, phát ra một đạo kiếm quang mạnh mẽ. Dưới một kiếm này, Hồng Lao xuất hiện một cái rãnh rất lớn dài chừng nghìn trượng.

Sau khi trút giận, Đế Kiếm nổi giận đùng đùng quay về Kiếm Các, lại đi vào trong trận pháp.

Hồng Lao là một trong tứ đại lao ngục của Thiên Yêu Thành. Tuy bị Đế Kiếm giận chó đánh mèo, nhưng nhờ số đông nhân lực vật lực ở đây cũng rất nhanh được sửa chữa phục hồi. Nhưng Đế Kiếm này liên tục theo dõi Hồng Lao, trong thời gian một tháng nay, cứ khi Hồng Lao được sửa chữa gần xong, nó liền lập tức lại phá phách để trút giận.

- Ầm.

Ở xa bên ngoài Hồng Lao lại truyền đến từng trận tiếng nổ, từng đám khói nhẹ nhàng bay lên. Một tiếng kiếm ngân vang cực kỳ đắc ý, hóa thành một đạo ngân quang bay về phía xa xa biến mất ở chân trời.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về hướng kiếm quang biến mất, khẽ cười nói:

- Kiếm này giống như là trẻ con vậy, tìm không thấy ta lại đi gây chuyện với Hồng Lao. Đây đã là lần thứ mấy rồi? Đã mười lần rồi.

Mạc Lệ Hải ngồi đối diện với Vương Lâm, cười khổ, đồng thời trong lòng cũng càng bội phục. Hắn cẩn thận đánh giá Vương Lâm vài lần, nếu không tận mắt nhìn thấy đối phương ngồi ở trước mặt, chỉ dựa vào yêu lực để cảm nhận, chắc chắn không thể nhận ra được sự tồn tại của Vương Lâm.

Mấy ngày nay, trên không trung Đế Kiếm đã lui tới vài lần, nhưng đều không chú ý tới Vương Lâm, vì vậy điểm này hiển nhiên không phải là giả.

Nghĩ lại mất ngày trước, Vương Lâm từ trong hang động để bế quan đi ra, Mạc Lệ Hải không ngờ cũng không thể phát hiện được một chút nào, trong lòng hắn đánh giá Vương Lâm đã đặt lên một vị trí cực cao.

Ngoài ra, sau khi Vương Lâm này từ trong Hồng Lao đi ra, Mạc Lệ Hải nhìn cứ như là biến thành một người khác, nhất là ký hiệu ở giữa lông mày người này khiến cho hắn có một cảm giác kinh hãi.

Hắn cũng không hỏi tỉ mỉ, nhưng có thể đoán được người này ở trong Hồng Lao có thể khiến cho Đế Kiếm phẫn nộ, nếu không phải là công pháp thành công, thì cũng là gặp được một kỳ ngộ khác.

- Thực lực của ngươi hiện tại đã đạt đến mức độ nào? So với trước đây khi mới đến Thiên Yêu Thành ra sao?

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Liệt Hải liền hỏi. Hắn muốn biết chính mình trong đại hội Yêu Tướng rốt cuộc có thể đạt tới vị trí thứ mấy!

Đại hội Yêu Tướng có hai cơ hội, nếu Yêu Tướng thất bại có thể đề cử người trợ giúp, thay thế xuất chiến! Nhưng chọn người thay thế cũng phải có yêu cầu, không thể là người bản địa, phải là người từ bên ngoài đến!

Đây cũng là một nguyên nhân mà Yêu Tướng này lựa chọn Vương Lâm.

- Chỉ cần sử dụng một tay ta cũng có thể thắng ngươi!

Vương Lâm thanh âm bình thản, chậm rãi nói.

Mạc Lệ Hải nhìn chằm chằm Vương Lâm, một lúc lâu sau cười lên ha hả, nói:

- Được, có lời này của ngươi, không uổng công ta vất vả một phen! Vương lão đệ, nửa tháng sau là đêm yêu linh, cũng là ngày tổ chức đại hội Yêu Tướng, đến lúc đó Yêu Đế bệ hạ sẽ đích thân đến xem. Nếu ngươi thể hiện tốt, có ta tiến cử nhất định ngươi sẽ dành được vị trí Yêu Tướng!

Vương Lâm cười cười, không nói gì.

- Vương lão đệ, tối nay, ngươi phải trở về sớm, ta dẫn ngươi đi đi viếng thăm một nhân vật lớn!

Mạc Lệ Hải trầm ngâm ít lâu, trầm giọng nói.

Vương Lâm gật đầu, đứng dậy cười nói:

- Mạc huynh, cứ yên tâm!

Hai người nhìn nhau cùng cười lên ha hả, Mạc Lệ Hải trong lòng có chút vui mừng, cười nói:

- Ta sẽ không quấy rầy trong lúc ngươi đi nghe đàn đâu.

Vương Lâm thích ngồi bên sông nghe tiếng đàn của họa thuyền vốn không phải là chuyện bí mật, Mạc Lệ Hải đương nhiên biết.

Vương Lâm bước về phía trước, rồi đi ra ngoài.

Ở bên sông, Vương Lâm im lặng ngồi. Hắn trong tay cầm một bầu rượu nhạt, thi thoảng lại uống một ngụm, thần sắc bình tĩnh, trong lòng vô cùng thư thái.

Mấy ngày nay, Vương Lâm mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này chờ đợi họa thuyền kia đi qua, truyền đến tiếng đàn du dương. Tiếng đàn này tuy so với trước đây phong cách đã biến đổi rất nhiều, trong khúc nhạc vô cùng khoái hoạt lại ẩn chứa nỗi bi ai sâu sắc.

Nhưng Vương Lâm cũng không ép buộc phải thay đổi. Hắn cũng giống như khách qua đường, với tâm thái của một lữ khách cảm nhận hỉ nộ ái ố của chúng sinh.

Thậm chí cho tới bây giờ, hắn cũng không biết tướng mạo của nữ tử đánh đàn kia, hết thảy chuyện này đối với hắn không quan trọng, quan trọng là hắn đang nghe, thật sự là đang nghe.

Nghe tiếng đàn, chạm tới phong ấn trong nội tâm, cảm ngộ một sự bình thản từ trước tới nay chưa từng có. Dưới cảm giác này, trong lòng Vương Lâm vô cùng bình thản.

Họa thuyền chưa đến, tiếng đàn đã đến trước, trong tiếng đàn như vui tươi khoan khoái lộ ra một nỗi bi ai bất đắc dĩ. Theo tiếng đàn, họa thuyền từ thượng du con sông chậm rãi đi tới.

Ở mũi họa thuyền, nữ tử đánh đàn kia vẫn quay lưng về phía Vương Lâm như trước, tay ngọc nhẹ nhàng gảy lên, từng tiếng đàn văng vẳng truyền ra. Ở phía trước nữ tử này hôm nay chỉ có một người đang ngồi!

Người này thoạt nhìn là một thanh niên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trên người mặc áo xanh. Tướng mạo hắn tuy bình thường nhưng làm cho người ta có cảm giác ở trên người hắn chập chờn một loại yêu lực nào đó. Hắn ngồi chỗ đó trong tay cầm chén rượu, thưởng thức rượu ngon, nghe tiếng đàn.

- Không cần đàn bài này nữa, ta vẫn muốn nghe tiếng đàn chân chính của nàng!

Thanh niên buông chén rượu, nhìn nữ tử phía trước, hạ giọng nói.

Tiếng đàn của nữ tử ngừng lại, trầm ngâm hồi lâu, khẽ gật đầu, tay ngọc lại gảy dây đàn. Từng tiếng đàn bi ai chậm rãi truyền ra như thể dung nhập vào những gợn sóng trên mặt sông rẽ ra hai bên họa thuyền theo đó hướng về hai bên bờ.

Những gợn sóng kia vỗ vào bờ sông ở trước người Vương Lâm không xa rồi biến mất, nhưng âm thanh trong đó không dừng lại mà tiếp tục truyền tới tai Vương Lâm.

Thanh niên ngồi trên họa thuyền chậm rãi nhắm hai mắt lại, chăm chú thưởng thức tiếng đàn bi thương kia.

Vương Lâm cũng giống như vậy, nhắm hai mắt đắm chìm trong tiếng đàn kia, giống như là dung nhập vào trong tâm hồn, mãi mãi không tiêu tan.

Hai người, một người ở trên thuyền, một người ở trên bờ, cảm ngộ hoàn toàn khác nhau, nhưng giờ phút này lại giống như có một sức hút kỳ lạ lôi kéo.

Vương Lâm mở hai mắt, lần đầu tiên chủ động nhìn về phía họa thuyền. Ánh mắt hắn nhìn lên bóng lưng nữ tử, sau đó nhìn về phía thanh niên kia.

Người này, trong lúc này cũng mở hai mắt, nhìn về phía Vương Lâm.

Hai người nhìn nhau ít lâu, Vương Lâm cầm lấy vò rượu, giơ nhẹ lên, rồi uống một ngụm to.Thanh niên trên họa thuyền mỉm cười, giơ chén rượu lên uống một ngụm. Chiếc họa thuyền dần dần đi xa, biến mất khỏi tầm mắt của Vương Lâm, chỉ còn lại tiếng đàn kia lãng đãng truyền lại.

Trên họa thuyền, nữ tử đánh đàn kia giờ phút này quay đầu nhìn lên bờ sông phía xa xa, trong mắt nàng vẫn luôn là một màu đen.

- Ở đó có một người!

Thanh niên trên họa thuyền buông chén rượu, hạ giọng nói.

Nữ tử không nói gì, quay đầu lại, tiếp tục tấu lên khúc nhạc bi thương.

- Một tiểu tử rất thú vị… …

Thanh niên khẽ mỉm cười.

Đến nửa đêm, Vương Lâm về tới Mạc Phủ, một lát sau Mạc Lệ Hải cùng hắn đi qua Hồng Thành, tiến vào cửa tây Huyền Thành.

Huyền Thành tuy cũng chỉ lớn bằng Hồng Thành, nhưng hết thảy bên trong hoàn toàn khác nhau. Dưới màn đêm là một vẻ rực rỡ, người đi lại càng ngày càng nhiều, đó chính là một đội quân sĩ mặc áo giáp.

Ở bên ngoài một phủ đệ trong Huyền Thành, Mạc Lệ Hải dừng lại, từ trong người lấy ra một tấm thiếp giao cho người hộ vệ canh cửa. Người hộ vệ kia lập tức lui lại, tiến vào bên trong phủ.

Vương Lâm quan sát phủ đệ này, ánh mắt dừng lại trên tấm biển:

- Huyền Thành soái phủ.

- Bát đại Yêu Soái của Thiên Yêu Quận, cùng với tám tòa thành ngoài Thiên Yêu Thành đều giống nhau, lấy soái danh theo Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Vũ, Trụ, Hồng, Hoang, phủ đệ của bọn họ không có phó soái! Những phó soái này ở tại các thành, nơi đây, chính là phủ của phó soái Huyền Thành.

Mạc Lệ Hải hạ giọng nói. Hắn do dự một chút, lại nói:

- Phó soái Huyền Thành này và Yêu Đế bệ hạ có giao tình rất tốt…

Vương Lâm gật đầu, mức độ quan trọng của việc chọn ra hai phó soái sau đại hội Yêu Tướng lần này, Mạc Lệ Hải đã thông báo cực kỳ tỉ mỉ. Ít lâu sau, hộ vệ phủ phó soái Huyền Thành quay lại, cung kính nói:

- Mạc tướng quân, phó soái đại nhân cho mời!

Mạc Lệ Hải vẻ mặt nghiêm chỉnh, bước đi phía trước, Vương Lâm không nhanh không chậm, theo sau bước vào. Theo hộ vệ kia dẫn đường, Mạc Lệ Hải và Vương Lâm đi vào tới đình viện bên trong phủ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 576: Toàn lực ra tay với ta.

- Mạc tướng quân xin bái kiến!

Hộ vệ kia dừng ở trước cổng vòm, sau khi nói xong, cung kính lui ra.

Mạc Lệ Hải thần sắc ung dung, cùng Vương Lâm tiến tới cổng vòm kia rồi đi vào. Chỉ thấy trong này là một vườn hoa, phần lớn là những loài

hoa lạ, nhưng lại cùng nở rộ, một làn hương thơm tỏa lên mặt. Chỉ thấy một nam tử mặc áo tím quay lưng về phía hai người, ngẩng đầu nhìn không trung. Hắn đứng ở nơi đó giống như cùng với xung quanh hòa thành một thể, Vương Lâm chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt. Người này bản lãnh tương đương với tu sĩ Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, hơn nữa đã đạt đến đỉnh của Sơ Kỳ, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Chẳng qua chưa đột phá được bởi vì khoảng cách tới Vấn Đỉnh Trung Kỳ vẫn còn quá lớn.

Mạc Lệ Hải hít sâu, cung kính nói:

- Mạc Lệ Hải tham kiến phó soái đại nhân!

Người kia không nói gì, thậm chí còn không cử động, vẫn đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn bốn phía không trung yên tĩnh.

Vẻ yên tĩnh này bất giác chuyển thành một luồng áp lực bảo phủ bốn phía. Yêu Tướng Mạc Lệ Hải thần thái bình thản, không một cử động, im lặng đứng thẳng.

Về phần Vương Lâm, một người tu đạo sao có thể sụp đổ dưới áp lực này. Vương Lâm thần sắc ung dung, cho dù hắn gặp Thiên Vận Tử thủy chung luôn cư xử đúng mực, huống hồ người này cũng chỉ tương tương

với Vấn Đỉnh Sơ Kỳ thôi, so với Chu Tước Tử và Tư Đồ Nam đều kém hơn rất nhiều.

Vương Lâm ung dung, Mạc Lệ Hải trầm tĩnh, không nói lời nào, làm cho áp lực này tản ra.

Nam tử áo tím kia xoay người, ánh mắt hắn như điện nhìn về phía hai người cứ như nhìn đám hậu bối, lấy giọng điệu bề trên nói:

- Có thể đứng vững dưới uy áp của ta, không tồi!

- Mạc Lệ Hải, khả năng ngươi được làm phó soái nắm chắc được mấy phần!

Nam tử áo tím này nói chuyện cực kỳ rõ ràng, trực tiếp đi vào trọng điểm. Mạc Lệ Hải trầm ngâm ít lâu, trầm giọng nói:

- Bốn phần!

- A?

Nam tử áo tím ánh mắt ngưng lại, chậm rãi nói:

- Trong đám Yêu Tướng tới đây bái kiến ta mấy tháng nay, ngươi là người nắm chắc ít nhất!

- Thêm người này nữa, ta có chín phần nắm chắc!

Mạc Lệ Hải chỉ Vương Lâm, nói.

Nam tử áo tím nhìn lên người Vương Lâm. Ánh mắt hắn bình thản, không một chút biến đổi, như thể Vương Lâm trong mắt hắn giống như chỉ là một con kiến.

Hắn có tư cách coi thường Vương Lâm. Thân là phó soái, lại có quan hệ tốt với Yêu Đế, đồng thời lại có yêu lực trăm vạn giáp, tương đương với tu sĩ Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, thậm chí còn sắp đột phá, vượt xa tất cả Yêu Tướng, trở thành Yêu Soái thật sự chỉ còn là vấn đề thời gian. Trong mắt hắn, Vương Lâm chẳng qua chỉ là tùy tùng của Mạc Lệ Hải mà thôi, ngay cả Mạc Lệ Hải hắn còn không để trong mắt, huống chi là tên tùy tùng này.

Nếu hắn không biết Yêu Đế đối với Mạc Lệ Hải này cực kỳ coi trọng, thì hôm nay hắn thậm chí sẽ không gặp người này, bởi vì hắn đối với hắn, Mạc Lệ Hải không có tư cách. Thời gian tiếp kiến này không bằng hắn dành để ngắm hoa, trong Thiên Yêu Thành gần như không ai không biết phó soái Huyền Thành cả đời thích nhất là những loại hoa kỳ dị, chẳng những thích mà còn cực kỳ quý trọng, nếu là tôi tớ vô ý đụng phải những

đóa hoa đều bị đuổi ra khỏi soái phủ ngay lập tức, thậm chí nếu có người dám phá hoại hoa thì đó chính là xúc phạm hắn.

Nam tử áo tím trong lòng rất khó chịu, nhưng thần sắc cũng không lộ ra một chút nào.

- Ngươi thử thi triển ra thần thông uy lực mạnh nhất để ta nhìn xem Mạc Lệ Hải vì sao lại cho rằng ngươi có thể gia tăng đến năm phần thành công!

Nam tử áo tím giọng điệu vẫn bình thản như cũ. Hắn xem người này chẳng qua chỉ là Anh Biến Hậu Kỳ viên mãn mà thôi, nhân vật như vậy, từ trước tới giờ hắn đều không cần để tâm đến.

Hắn không khinh miệt, mà coi thường một cách bình thản.

- Xuất toàn lực của ngươi ra, nếu ngươi có thể làm cho bổn soái động dung, ta sẽ công nhận ngươi có tư cách!

Nam tử áo tím ngẩng đầu, nhìn không trung, cũng không liếc nhìn Vương Lâm lấy một cái.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn người này, thần sắc không có nửa điểm biến hóa, nâng tay phải lên, sát lục chi khí ngưng tụ trên tay, trực tiếp nhấn ra

phía trước một cái!

Dưới một cái nhấn này, chỉ thấy vô số đạo sát lục chi khí bỗng nhiên từ trong tay biến ảo xuất ra. Sát lục chi khí cường bạo như một cơn gió lốc trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trời đất.

Hai nghìn đạo sát lục chi khí từ trong tay phải Vương Lâm lao ra như một rồng giận dữ, rít gào lao thẳng vào nam tử áo tím kia!

Nam tử áo tím kia mới vừa rồi vẻ mặt vẫn còn khinh thường Vương Lâm, nhưng trong nháy mắt lập tức biến đổi. Hai nghìn đạo sát lục chi khí trong nháy mắt tiến đến, trực tiếp lao thẳng vào người này.

Nam tử áo tím không chút do dự lập tức lui ra phía sau, yêu lực trên người bạo phát, ở trên thân người yêu khí hình thành một đầu mãnh hổ. Nhưng đầu mãnh hổ này vừa mới hình thành liền lập tức bị từng đạo sát lục chi khí xuyên thấu, trực tiếp lao tới trước ngực của nam tử áo tím kia.

Nam tử áo tím sắc mặt đại biến, thân mình nhoáng lên một cái, lại một lần nữa lui ra sau, thậm chí không tiếc giẫm đạp lên những đóa hoa dưới chân, lui thẳng tới giữa vườn hoa. Giờ phút này hắn không thể quan tâm đến những đóa hoa được nữa, lông tóc toàn thân dựng hết lên, toàn bộ tâm trí đều tập trung để chống cự lại một chiêu thần thông này.

Với bản lãnh của hắn, nếu có chuẩn bị trước lúc này cũng sẽ không phải chật vật như thế. Nhưng lúc trước hắn quá mức coi thường, bất chợt phải đối mặt cho dù sau đó có chuẩn bị cũng không thể nắm được một chút khả năng chống đỡ được thần thông này. Lúc này, trong lòng hắn thậm chí còn không kịp dâng lên cảm giác hối hận.

Chỉ thấy phía trước người này bảy tấc, một màn yêu giáp cuồn cuộn bắn ra bốn phía lập tức biến hóa ra. Nhưng khi màn yêu giáp này vừa mới xuất hiện, trong nháy mắt liền bị hai ngàn đạo sát lục chi khí tấn công, nhanh chóng co rút lại.

Mắt thấy yêu giáp này có rút vào tới ba tấc, nam tử áo tím gầm nhẹ một tiếng, trên mặt nổi gân xanh, thân mình lui lại về phía sau, giẫm đạp lên vô số những đóa hoa mà bình thường hắn cực kỳ quý trọng.

Nhưng dưới hai nghìn đạo sát lục chi khí kia, yêu giáp này căn bản là không thể chịu đựng được, bỗng nhiên tan vỡ!

Hai nghìn đạo sát lục chi khí trong nháy mắt nhập vào bên trong cơ thể hắn, sau khi chạy một vòng, Vương Lâm hất tay phải lên, từ lỗ chân lông toàn thân lần lượt bay ra tan biến trong tay Vương Lâm.

Nam tử áo tím sắc mặt tái nhợt, Vương Lâm trong mắt hắn lập tức trở nên khác hẳn.

Với bản lãnh Anh Biến viên mãn, phối hợp hai nghìn đạo sát lục chi khí đánh lại Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, đối với Vương Lâm mà nói, không khó!

- Tốt lắm, ngươi có tư cách! Các ngươi về đi!

Nam tử áo tím thở sâu, lộ ra vẻ ung dung, không còn giống như trưởng bối nhìn hậu bối, tươi cười nói.

Mạc Lệ Hải thần sắc cổ quái, áp chế nỗi sợ trong lòng, vội vàng lôi kéo Vương Lâm nhanh chóng rời khỏi.

Mắt thấy hai người đã đi xa, nam tử áo tím cuối cùng nhịn không nổi, phun ra một ngụm máu tươi, đầy tớ lập tức từ bên ngoài chạy vào, kinh hoảng nhìn nam tử áo tím.

- Ba tháng tới, ta sẽ không tiếp bất cứ ai, ta muốn bế quan!

Nam tử áo tím lưu lại một câu rồi thân ảnh biến mất tại chỗ.

Rời khỏi phủ phó soái Huyền Thành, dọc đường đi Mạc Lệ Hải ánh mắt lộ vẻ vui mừng, nhiều lần muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng lại không nói gì. Sau khi về tới Mạc phủ, Mạc Lệ Hải hít sâu, hướng về Vương Lâm ôm quyền, ánh mắt lộ ra vẻ chân thành, trầm giọng nói:

- Vương huynh, đại hội Yêu Tướng lần này mong huynh sẽ trợ giúp Mạc mỗ một tay, ân này, Mạc mỗ xin ghi tạc!

Đây là lần đầu tiên Mạc Lệ Hải nói chuyện với Vương Lâm theo cách này. Trong lòng hắn, giờ phút này, Vương Lâm không còn là người cùng đẳng cấp mà là người có thể trong một chiêu có thể làm cho phó soái liên tục lùi ra phía sau!

Có người này tương trợ, Mạc Lệ Hải tự tin gần có thể hoành hành trong đại hội Yêu Tướng lần này!

Hắn đối với thần thông kia của Vương Lâm là hiểu rõ nhất, trong lòng hắn cực kỳ khiếp sợ. Dọc đường đi trong đầu hắn vẫn quanh quẩn nghĩ về uy lực của thần thông kia, cho dù cả chính mình cũng nhảy vào chống cự, rốt cuộc cũng vẫn là thất bại mà thôi!

Vương Lâm thần thái không kiêu ngạo mà bình thản như thường, giờ phút này cười nói:

- Mạc huynh, chuyện đại hội Yêu Tướng ta đã đồng ý, chắc chắn sẽ giúp ngươi!

Mạc Lệ Hải cười ha hả, rõ ràng có chút cao hứng, hắn cười nói:

- Vương huynh, ta có rượu quý đã chôn hơn năm trăm năm, hôm nay ta và ngươi phải uống một bữa thật sảng khoái!

Vương Lâm ánh mắt sáng ngời, mỉm cười gật đầu.

Lúc này, tại Đế Đô Kiếm Các ở trung tâm Thiên Yêu Thành, một người mặc hoàng bào, chỉ nhìn thấy lưng, nhìn Đế Kiếm ở chính giữa trận pháp của Kiếm Các, khẽ cười nói:

- Chơi đủ rồi. Hồng Lao kia ngươi không được đến nữa, hãy yên lặng mấy ngày đi.

Ngân kiếm trong trận pháp lập tức truyền ra từng trận tiếng kêu, như có vẻ cực kỳ không cam lòng.

- Nếu còn bướng bỉnh, ta sẽ đưa ngươi đến Long Đàm.

Người này cười nói.

Tiếng kêu của Đế Kiếm bỗng nhiên ngừng lại, dường như mất đi vẻ kiêu ngạo, phát ra một tiếng kêu bất lực. Tuy vậy, nhưng nó đối với con mồi dám cả gan khiêu khích chính mình kia đúng là vô cùng tức giận.

Bên trong Hồng Lao, sau khi Đế Kiếm không còn tới phá hoại, thế giới huyết sắc ở tầng thấp nhất dần dần khội phục. Rất đông những trọng phạm bị nhốt trong thế giới chết chóc này, không lâu sau lại bắt đầu quay trở lại quỹ đạo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 577: Hoạt động ngầm.

Ở trong huyết đàm vô tận này, một nam tử tóc đen đang khoanh chân ngồi trầm ngâm, một tia sát niệm không ngừng từ huyết đàm dũng mãnh nhập vào thân thể hắn, sát khí càng ngày càng đậm.

Hắn thi thoảng lại ngẩng đầu, mắt đỏ như máu tươi, một tia sáng bất ngờ lóe lên.

- Ta nhất định phải giống như hắn, thoát ra khỏi nơi này!!

Cuộc chém giết bắt đầu, bọn người trong huyết đàm đều nhào lên, điên cuồng mở cuộc chém giết. Trong số đó, nam tử tóc đen này cứ như là một pho tượng sát thần, hai mắt hắn nồng đậm sát khí, ra tay cực kỳ ác độc, giống như một con huyết long hoành hành ngang dọc.

Cuộc giết chóc thảm khốc sau một ngày kết thúc. Trên không trung thế giới huyết sắc này chỉ còn lại nam tử tóc đen còn đứng vững, trên mặt đất trong huyết đàm. Những người vừa mới sống lại sắc mặt đều không thể hiện gì, cũng chỉ liếc mắt nhìn bầu trời một cái.

Màn sương máu trên thân thể nam tử tóc đen đậm đặc chừng trăm trượng. Hắn lúc này hít sâu, trong ánh mắt lóe ra hồng quang dữ dội lộ ra một tia sáng tinh khiết hiếm hoi. Người này điên cuồng lao ra, nhằm thẳng lối ra bay đến.

Chỉ có điều, ngay khi thân mình vừa mới lao ra không đến mất trượng, trên không trung chợt lóe lên ngân quang. Ngân long Đế Kiếm bất ngờ xuất hiện, móng vuốt thật lớn trong nháy mắt hướng vào hắn chụp tới. Khuôn mặt phủ đầy sương máu của nam tử tóc đen lộ ra một vẻ tươi cười.

Hắn hạ giọng nói với thanh âm mà chỉ một mình hắn nghe được:

- Bạo!

Một chữ được nói ra, toàn bộ thân thể người này lập tức nổ ầm ầm, đồng thời màn sương máu trăm trượng bên ngoài thân thể lập tức quay cuồng kịch liệt, hướng về phía móng vuốt ngân long.

Một tiếng nổ ầm ầm vang dội khắp thế giới huyết sắc, ngân long gào thét giận dữ thu hồi móng vuốt, trên bàn tay có rất nhiều chỗ bị thương. Việc này đối với nó đúng là lửa cháy đổ thêm dầu không còn nghi ngờ gì nữa. Mối hận đối với Vương Lâm lập tức lại một lần nữa bị gợi lên.

Còn nam tử tóc đen kia giờ phút này ở một chỗ trong lòng huyết đàm sống lại. Hắn cúi đầu, trầm ngâm không nói.

Ngân long rít gào hung hãn quét mắt nhìn, lập tức chú ý vào nam tử tóc đen kia. Trong một tiếng rống phẫn nộ, một đạo kiếm khí từ trong miệng lóe lên xuất ra, hướng thẳng vào trong lòng huyết đàm.

Huyết đàm ầm một cái vỡ tan, nam tử tóc đen được bao phủ bên trong bỏ mạng.

Cứ như thế lập đi lập lại, mỗi lần nam tử tóc đen sống lại, ngân long liền giết chết hắn. Sau nhiều lần như vậy, ngân long đắc ý, thân mình vút lên, biến mất trên bầu trời.

Nó nghĩ rằng nếu Yêu Đế đã không cho nó đi phá hoại Hồng Lao, lại còn bắt nó im lặng vài ngày, không thể ra ngoài tìm con mồi đáng giận kia, thì nó ở trong này trút cơn giận cũng là được lắm rồi.

Việc Hồng Lao, tạm thời không nhắc tới nữa.

Thời gian đến cuộc đấu của Yêu Tướng chỉ còn lại nửa tháng. Trong nửa tháng này, toàn bộ Thiên Yêu Thành bị bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề. Các Yêu Tướng đến từ các thành trì ở Thiên Yêu Quận đều chuẩn bị hết sức khẩn trương.

Bên cạnh những chuẩn bị công khai, còn có rất nhiều thủ đoạn sau lưng, hoặc là bí mật đi lại, hoặc là âm thầm ra tay. Đối với tất cả những chuyện này, những bậc vương giả trong Thiên Yêu Thành cơ bản là không cần để ý tới.

Vùng đất của Yêu Linh tuy rằng cũng có trật tự, nhưng đằng sau trật tự này cũng vô cùng hỗn loạn. Nơi đây đang trong thời loạn.

Cuộc đấu của Yêu Tướng có quan hệ rất trọng đại. Đối với mỗi Yêu Tướng mà nói, đây là cơ hội một bước lên tới trời. Nếu bỏ qua cơ hội này, chỉ sợ cả đời sẽ chỉ dừng lại ở vị trí Yêu Tướng, không bao giờ còn cơ hội để vươn lên vị trí Yêu Soái!

Vì vậy, mức độ quan tâm của các Yêu Tướng này có thể nói là trước đây chưa từng có!

Trở thành Phó Soái tương đương với việc có một cơ hội rất lớn để trở thành Yêu Soái sau này. Vì vị trí này, tất cả thủ đoạn đều có thể được sử dụng!

Tuy nói là thời loạn, nhưng loạn này cũng nằm trong luật lệ. Luật lệ này chỉ có một, đó là Yêu Tướng trong thời gian này không được phép chiến đấu sinh tử, nếu không hủy bỏ tư cách tham dự đại hội!

Do đó, tất cả các thủ đoạn đều tập trung vào người trợ giúp cho các Yêu Tướng, giết những người trợ giúp cũng là chặt đứt đi một tay của Yêu Tướng, thậm chí có Yêu Tướng mất đi người trợ giúp tương đương với việc mất đi tư cách thắng lợi!

Giết người trợ giúp của Yêu Tướng là một cuộc chiến công khai!

Còn ngấm ngầm tranh đấu thì là ám sát Yêu Tướng. Yêu Tướng không thể ra tay hạ sát, nhưng người trợ giúp có thể âm thầm ra tay giết người, thậm chí còn có thể thuê sát thủ giết người, những việc đó đều không vi phạm vào luật lệ.

Tuy rằng loại chuyện này không có vi phạm vào luật lệ, nhưng lại đụng chạm đến gián điệp của Yêu Đế. Một khi có chuyện này xảy ra, những kẻ hạ sát Yêu Tướng trừ phi là bản lãnh thông thiên, nếu không ở trong Thiên Yêu Thành này chỉ có chạy đằng trời… Nhất định sẽ chết không còn nghi ngờ gì!

Dù sao, Yêu Tướng chết là một một việc rất hệ trọng!

Đối với chuyện tranh đấu ngấm ngầm này, có thể so sánh với việc bí quá làm liều cũng không sai chút nào!

Còn chuyện chiến đấu công khai, càng gần đại hội càng kịch liệt! Mạc Lệ Hải rất ít khi ra ngoài, hắn gần như cả ngày đều trong phủ bế quan, duy trì trạng thái tốt nhất của mình, đồng thời cũng là để tránh né những cuộc ám sát.

Ngoài ra hắn cũng bố trí trận pháp, được điều khiển bởi không ít bộ hạ bản lãnh cao thâm, thường xuyên phòng thủ.

Trong khi hoạt động ngầm diễn ra hết sức dữ dội, chỉ có Vương Lâm trong lòng vẫn luôn bình tĩnh. Cuộc sống của hắn không có nửa điểm thay đổi, mỗi sáng sớm đều ra ngoài ngồi bên bờ sông nghe đàn uống rượu.

Tất cả những áp lực trước khi diễn ra cuộc tranh đấu đối với hắn mà nói cũng chỉ là phù du, chỉ có tiếng đàn mới có thể khiến hắn đặt ở trong tâm.

Mỗi một lần nghe tiếng đàn, tâm trí Vương Lâm đều như chìm đắm vào bên trong, cảm thụ được một sự lĩnh hội kỳ lạ. Tâm trí hắn mỗi ngày đều như được gột rửa.

Còn về phần Mạc Lệ Hải ở đó có hay không có người đến ám sát, Vương Lâm cũng không thèm để ý. Mạc Lệ Hải tuyệt không phải là người tầm thường, người này tâm cơ rất sâu, thủ đoạn rất nhiều, nhất định không phải chỉ là người bất lực như đang thể hiện lúc này.

Về điểm này, Vương Lâm qua tiếp xúc đã xem xét thấu đáo. Mạc Lệ Hải này có thể đạt được một vị trí cao trong đám Yêu Tướng, nếu không có thủ đoạn, chỉ sợ không sống được đến bây giờ.

Vương Lâm ngồi bên bờ sông, nhắm hai mắt im lặng nghe tiếng đàn từ trong thuyền tranh truyền đến. Hắn cầm lấy bầu rượu đặt lên miệng, nhưng lại phát hiện trong bầu rượu trống không.

Hắn than nhẹ một tiếng, mở hai mắt, nhìn không trung, trầm ngâm không nói.

Mỗi một lần nghe tiếng đàn, hắn đều có cảm giác tâm trí run lên. Loại cảm giác này làm cho hắn mơ hồ thấy được một dấu hiệu sắp sửa đột phá. Nhưng đáng tiếc, hôm nay cảm ngộ quá mức mù mờ.

Cảm nhận âm thanh truyền đến tai, Vương Lâm chìm đắm vào trong đó, im lặng cảm nhận. Tiên lực trong cơ thể hắn đã sớm có thói quen thu lại, dù sau trong Thiên Yêu Thành hôm nay vẫn còn một thanh Đế Kiếm thường xuyên tìm kiếm tung tích hắn.

Nhưng đúng lúc, hắn nhướn mày, cảm ngộ bị gián đoạn, đang lắng nghe thì bị quấy nhiễu.

- Ngươi chính là phó tướng của Mạc Lệ Hải?

Một thanh âm khinh miệt, ngang ngạnh xen vào giữa tiếng đàn, hoàn toàn phá nát ý cảnh của tiếng đàn.

Cách Vương Lâm trăm trượng, một nam tử áo đen hai tay khoanh trước ngực, một thanh kiếm mảnh như một con rắn nước quấn quanh thân thể. Người này trên mặt lộ ra một vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Ra tay đi, giết ngươi chẳng khác nào chặt đứt của Mạc Lệ Hải một cánh tay!

Vương Lâm buông bầu rượu, vẫn chưa đứng dậy, thậm chí cũng chưa liếc mắt nhìn người này lấy một cái, ngón cái tay phải điểm về hướng đó một cái. Tịch Diệt Chỉ xuất ra, một đạo hắc khí trong nháy mắt ngưng tụ, lóe lên bắn tới.

Trong lúc hắc khí này bắn ra, trên mặt đất lập tức xuất hiện một đường màu đen dài, cỏ xanh hai bên đường màu đen này lập tức héo rũ, hóa thành những tia khí thảo mộc dung nhập vào trong đạo khí đen biến mất.

Đạo hắc khí cứ thế tiến thẳng vào người áo đen kia. Người này biến sắc, lui mau mấy bước, phi kiếm bên người nhoáng lên một cái đâm thẳng tới đạo hắc khí. Nhưng khi vừa đụng tới đạo hắc khí, trong nháy mắt phi kiếm này lập tức bắt đầu từ mũi kiếm vỡ tan, theo lưỡi kiếm thế như chẻ tre, ngay sau đó chuôi kiếm cũng vỡ tan như vậy. Phi kiếm này gần như trong nháy mắt hóa thành vô số những mảnh vỡ nhỏ.

Người áo đen kia lộ vẻ không thể tin được, thân mình lại lui ra phía sau. Đáng tiếc, tốc độ hắn lui ra sau quá chậm! Đạo hắc khí sau khi phá nát phi kiếm chợt lóe lên, đâm thẳng vào ngực người áo đen.

Thân mình người này lập tức cong như một cánh cung dài, bị bắn đi rất xa, một đám sương máu từ trong cơ thể phun ra. Khi người này ngã trên mặt đất, đám sương máu kia vẫn còn lơ lửng ở phía trên thân thể chưa tiêu tan.

Người áo đen ngã trên mặt đất, trong mắt hiện lên một vẻ hối hận, rồi rất nhanh trở nên tối tăm. Cũng lúc đó, một đám khí xám từ thất khiếu người này bay ra, nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương Lâm, biến mất bên trong tay phải.

Người này cũng không phải là người từ bên ngoài đến mà là người của Yêu Linh, điểm này Vương Lâm biết rất rõ. Người này bản lãnh chẳng qua chỉ tương đương với Hóa Thần Hậu Kỳ, có lẽ chỉ là theo lệnh của một Yêu Tướng nào đó chưa hiểu được mình tới đây thám thính mà thôi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 578: Sát lục đạo!!

Vương Lâm tiếp tục lắng nghe tiếng đàn kia.

Trên tầng hai của một tửu lầu cách bờ sông nghìn dặm, hai nam tử đang hướng mắt qua khung cửa sổ nhìn Vương Lâm ở phía xa xa.

Hai nam tử này đều mặc áo đen, trong đó có một người tương đối lớn tuổi, người còn lại thì có phần trẻ trung.

- Rất mạnh!

Người lớn tuổi trầm giọng nói.

- Người này tu vi phải đạt tới Anh Biến Kỳ!

Người trẻ tuổi kia ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

- Mặc kệ hắn là tu vi gì, nếu lão tổ chỉ đích danh là muốn bắt người, hắn đừng hòng chạy thoát!

Nam tử lớn tuổi cầm chén rượu, uống một ngụm.

- Phái người tới đi, đừng để cho lão tổ mất kiên nhẫn!

Người lớn tuổi lại nói.

Người trẻ tuổi khẽ mỉm cười, tay phải đập bàn một cái. Sau cái đập này, ở dưới tầng thứ nhất của tửu lầu, trong mấy người áo đen đang ngồi có một người đứng lên, người này là một trung niên, dưới cặp lông mày thẳng lộ ra cặp mắt sáng như sao. Người này đi ra ngoài tửu lầu, nhoáng lên một cái, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng về hướng Vương Lâm.

Vương Lâm đang ngồi ở bờ sông, từ trong chiếc thuyền tranh lúc này truyền ra từng tiếng đàn, làn điệu bi thương, không ngừng dung nhập vào trong nội tâm hắn. Hắn đắm chìm vào trong tiếng đàn, trên mặt lộ ra một vẻ yên bình.

Xa xa, đạo cầu vồng mang theo sát khí nồng đậm gào thét bay đến. Trong phạm vi vài dặm xung quanh đây, giờ phút này không có một người qua đường như thể là trống không vậy.

Thuyền tranh trên sông dường như cũng nhận thấy được điều dị thường này, tốc độ nhanh hơn.

Đạo cầu vồng này bỗng nhiên đến gần, khoảng cách nghìn trượng nhoáng lên một cái đã qua. Những bụi cỏ xung quanh Vương Lâm lập tức đều ngả về phía hắn giống như bị một luồng gió mạnh thổi tới.

Từng trận tiếng hô khóc dữ dội trộn lẫn vào trong tiếng đàn, tạo nên một sự hấp dẫn khác!

Vương Lâm cũng không hề quay đầu, thậm chí cũng không hề liếc mắt một cái, ngón cái tay phải hướng về phía đạo cầu vồng đang bay tới nhấn một cái, vẫn là Tịch Diệt Nhất Chỉ!

Hắc khí ngưng tụ ở phía trước, nhanh chóng lóe lên xuất ra, tốc độ cực nhanh, trên không trung đón đỡ đạo cầu vồng. Hai bên gần như trong nháy mắt va chạm với nhau.

Bên trong đạo cầu vồng truyền ra một tiếng kêu khổ. Ngay sau đó, đạo cầu vồng này tan vỡ, lộ ra bóng dáng nam tử bên trong. Người này sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình điên cuồng lui ra phía sau. Thân mình hắn như nước chảy mây trôi, gần như không chút do dự, lui lại liên tiếp.

Chỉ có điều, Tịch Diệt Nhất Chỉ này tốc độ quá nhanh, lóe lên trực tiếp truy đuổi người này, đâm vào trước ngực.

Nam tử gầm nhẹ một tiếng, từ trong cơ thể tản mác ra yêu lực nồng đậm, thân thể bị bức rơi xuống đất, đạp đạp chân không ngừng lui ra phía sau. Cuối cùng, yêu lực cùng tan biến, thân thể hắn run lên, lại phun ra một ngụm máu tươi, ngã trên mặt đất.

Một đạo khí xám từ trong cơ thể hắn lan ra, bay về phía Vương Lâm. Vương Lâm thủy chung đều không hề chú ý đến hướng xuất ra Tịch Diệt Chỉ, mà chỉ lẳng lặng nghe tiếng đàn.

Trên tửu lầu cách đó nghìn trượng, người trẻ tuổi lập tức đứng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm bên bờ sông đằng xa. Hồi lâu sau, hắn hít sâu, lại ngồi xuống.

Chỉ có nam tử lớn tuổi thần sắc thủy chung vẫn như thường, không hề thay đổi.

- Hắn đang kiềm chế nội tức, nhìn không ra bản lãnh thật sự!

Nam tử trẻ tuổi trầm giọng nói.

- Bản lãnh người này phải đạt tới Anh Biến Trung Kỳ, chỉ có như vậy mới có thể giết chết sát thủ số bốn tương đương với Anh Biến Sơ Kỳ! Phái số ba đi thôi!

Người lớn tuổi nhìn chằm chằm Vương Lâm ở đằng xa, chậm rãi nói.

Nam tử trẻ tuổi ánh mắt lóe lên, lộ ra một tia chiến ý, hắn lắc đầu, hạ giọng nói:

- Không cần số ba, để ta đi!

Hắn nói xong, lại đứng lên, liếc nhìn Vương Lâm ở đằng xa một cái.

- Ngươi đi?

Người lớn tuổi nhíu mày.

- Đừng quên ta là số hai!

Người trẻ tuổi đi xuống tửu lầu.

- Bản lãnh số hai tương đương với Anh Biến Hậu Kỳ, khoảng cách tới viên mãn cũng chỉ còn một chút. Nếu hắn đi, trận chiến này không còn phải trì hoãn nữa!

Người lớn tuổi cầm chén rượu, cũng không nhìn về phía bờ sông. Người trẻ tuổi kia đi ra khỏi tửu lầu, một cơn gió nhẹ từ bờ sông thổi tới, làm cho quần áo hắn gợn lên đón gió. Hắn từng bước một hướng về phía Vương Lâm đi tới.

Khoảng cách nghìn trượng hắn đi coi giống như đi trong hoa viên nhà mình, cực kỳ ung dung. Theo từng bước hắn đi, khí thế của hắn ngày càng cao, cứ như sau mỗi một bước khí thế đều tăng thêm rất nhiều.

Ở cách Vương Lâm ba mươi trượng, hắn dừng bước chân. Giờ phút này, toàn thân hắn tràn ngập yêu lực. Nhưng làm cho người ta thấy kỳ dị đó là bên trong yêu lực của hắn, không ngờ còn kèm theo một tia tiên lực!

Tiên yêu dung hợp hình thành một luồng khí tức kỳ dị, từ trên thân thể người này tản ra một cách nồng đậm! Hắn đứng ở đó giống như là người thao túng nơi này, như thể chỉ cần trở bàn tay là có thể khiến cho thiên địa biến sắc.

Vương Lâm không hề nhìn về phía người này. Từ chiếc thuyền tranh trên sông, tiếng đàn văng vẳng truyền lại, rơi vào trong tai hắn, lại vừa có một cảm ngộ khác.

Đối với người ở cách đó ba mươi trượng, Vương Lâm tùy tiện vung tay phải lên, Tịch Diệt Nhất Chỉ lại xuất hiện!

Tịch Diệt Nhất Chỉ xuất ra, hắc khí lại lóe lên phía trước người Vương Lâm, biến ảo giống như tia chớp bắn về phía người trẻ tuổi kia.

Người này cười khẽ, thân mình chẳng những không lui, ngược lại còn tiến lên phía trước một bước, tay phải bấm quyết, yêu lực toàn thân lập tức ngưng tụ trên tay phải. Theo ấn quyết của người này, một quang cầu to bằng nắm tay hiện ra ngay phía trước thân người.

Quang cầu này xuất hiện ngay lúc đạo hắc khí kia đến gần, hai bên không hề dừng lại chút nào, trực tiếp va chạm với nhau. Chỉ thấy đạo hắc khí như bị hấp thu, dung nhập vào trong quang cầu kia.

- Không biết tự lượng sức mình!

Người trẻ tuổi kia nói. Nhưng một lời vừa nói ra, lập tức mặt hắn biến sắc.

Quang cầu kia vốn phát ra bạch quang, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một đám sương mù màu đen. Đám sương mù này gần như trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ quang cầu, quang cầu hoàn toàn biến thành màu đen. Đồng thời, những vết nứt trong khoảnh khắc liên tục hiện ra, quang cầu

dưới vẻ mặt âm trầm của người thanh niên hoàn toàn tan vỡ, hắc khí từ bên trong lóe ra, bay thẳng đến thanh niên kia.

Người này thân mình lui mau ra sau, hai tay bấm quyết, lại một quang cầu điên cuồng ở trước người này biến ảo hiện ra. Gần như trong chớp mắt liền có trên một trăm quang cầu xuất hiện, hướng về phía hắc khí ngăn cản.

Hắc khí không ngừng biến mất, quang cầu liên tục vỡ tan, chỉ có điều, quang cầu vỡ càng nhiều, hắc khí ngày càng ảm đạm. Khi quang cầu chỉ còn lại tám, đạo hắc khí đã tiêu tan hoàn toàn.

Thanh niên kia trên trán đổ mồ hôi, hắn hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Vương Lâm ở phía trước tới giờ vẫn chưa hề quay đầu lại, trầm giọng nói:

- Hắc khí này chắc là thần thông mạnh nhất của ngươi. Ta thừa nhận thần thông này rất mạnh, khó trách số bốn và số năm lại bỏ mạng! Tuy nhiên, hiện giờ thần thông này đã bị ta giải trừ, ta muốn nhìn xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!

Lúc này, chiếc thuyền tranh đã dần dần đi xa, tiếng đàn cũng theo đó tiêu tan. Vương Lâm đứng lên, quay đầu nhìn về phía thanh niên kia, hai mắt đột nhiên lóe lên, trong mắt lập tức lộ ra một tia màu hồng. Một luồng sát lục chi khí theo ánh mắt Vương Lâm giống như một thanh kiếm sắc bén phát tiết ra!

- Ầm ầm ầm!

Như thể có vô số sấm sét nổ vang lên trong đầu của thanh niên! Khoảng không yên lặng phía trên dòng sông dường như thật sự có những tiếng sét đánh ra! Một luồng sát khí ngập trời lập tức theo ánh mắt trực tiếp phá tan yêu khí của thanh niên kia, theo ánh mắt của người này rơi vào bên trong tâm trí. Thân thể hắn lập tức cứng đờ, cứ như bị một luồng lôi điện hùng mạnh bắn trúng, thân thể tay chân hoàn toàn không tự chủ được run rẩy.

- Đây là…

Thanh niên kia tầm thần chấn động mạnh, da đầu run lên, giữa lông mày có một cảm nhận vô cùng rõ ràng như có một thanh kiếm sắc đâm vào đó, rồi theo thiên linh lao ra.

Bang bang, bang bang, bang bang. Thanh niên cảm thấy rõ ràng tim mình đập ngày càng nhanh, thậm chí tâm thần có vẻ như sắp sửa sụp đổ, toàn thân lạnh lẽo, giống như một người trần truồng đứng đối mặt với kẻ thù.

Khí thế hùng mạnh khi hắn từ cách nghìn dặm bước tới lúc trước, trong nháy mắt đã bị một ánh mắt này làm cho tiêu tan!

Những người áo đen ở tầng thứ nhất của tửu lầu đang hướng về nơi đây quan sát lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ. Bọn họ tuy rằng ở khoảng cách rất xa, nhưng lúc này từng người một lại có một cảm giác rất kỳ lạ, mồ hôi trên thân thể trong nháy mắt đã chảy ra ướt nhẹp.

Với bản lãnh của bọn họ, về cơ bản sẽ không thể biết tại sao lại như vậy. Tại sao chỉ với một ánh mắt của đối phương, hơn nữa khoảng cách là nghìn trượng, bản thân lập tức như bị một thanh kiếm sắc đâm vào, có một cảm giác sợ hãi như đối mặt với cái chết. Người đứng cách đó nghìn trượng giống như biến thành một pho tượng sát thần đứng giữa trời đất!

Trên tầng hai của tửu lầu, nam tử lớn tuổi hai mắt bùng lên tinh quang. Hắn đứng mạnh lên, cái bàn phía trước lập tức vỡ tan thành từng mảnh.

Gương mặt hắn từ trước tới giờ không hề thay đổi, giờ phút này cũng biến sắc dữ dội! Tiên yêu lực trong cơ thể giống như là một con cuồng long, theo bản năng lưu chuyển mãnh liệt khắp toàn thân.

Những biểu hiện của hắn lúc này đều là những hành động theo bản năng. Dưới ánh mắt kia, nếu hắn không phải là một người có khí phách, sẽ có cảm giác như bị trọng thương bỏ mạng. Hai mắt hắn lộ ra vẻ nghi hoặc bất định, trong ánh mắt vừa rồi thực chất là có ẩn chứa sát khí!

- Sát lục đạo!! Đây là sát lục đạo!! Người này rốt cuộc đã giết chết bao nhiêu người để có thể phát ra được ánh mắt!! Hắn rất mạnh, rất mạnh!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 579: Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.(1)

Hắn nhìn ánh mắt của Vương Lâm ở đằng xa đã trở nên cực kỳ ngưng trọng. Loại ngưng trọng mức độ này hắn chỉ có thể thấy được khi đối mặt với Tiên Vệ.

- Thật là đáng sợ!! Bản lãnh của ta và hắn là tương đương, nhưng ta không phải là đối thủ của người này. Phải chạy mau!

Người này không chút do dự, thân mình nhoáng lên một cái, định thuấn di. Nhưng lập tức, thân mình hắn ở giữa hư không bị bật trở lại.

Sắc mặt hắn đại biến, không thuấn di nữa mà thân mình đứng thẳng trên mặt đất, trong chớp mắt hắn bùng phát tiên yêu lực, khiến cho tầng lầu thứ hai lập tức sụp đổ. Từng trận tro bụi bay lên, thân mình hắn lao ra khỏi đám bụi mù, đang định liều lĩnh bỏ chạy.

Nhưng lập tức, bước chân bỏ chạy cấp tốc của hắn đột nhiên dừng lại, thân mình dừng ở giữa không trung, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra khắp toàn thân. Phía trước hắn một trượng, Vương Lâm lẳng lặng đứng nhìn lại.

- Quấy nhiễu ta tu hành, còn muốn chạy sao?

Người lớn tuổi cười thảm, ánh mắt lộ ra một vẻ điên cuồng, không chút do dự, dẫn động một phong ấn ở sâu trong cơ thể mà cả đời này hắn không hề muốn chạm tới. Trong nháy mắt, tiên yêu lực trong cơ thể bỗng nhiên phát nổ!

Một sức mạnh hủy diệt bao vây lấy tửu lâu kia, phát ra một tiếng nổ ầm ầm.

Sau tiếng nổ, cả một vùng trong phạm vi trăm trượng đã bị thổi bay!

Bóng dáng Vương Lâm hiện ra ở phía ngoài trăm trượng. Thần sắc hắn như thường, trong mắt hiện lên một vẻ âm trầm. Hắn nhẹ nhàng phủi tro bụi trên người, hướng về phía xa bay đi.

Bên bờ sông, thân thể thanh niên kia chậm rãi ngã xuống, một tia khí xám từ trong thân thể tràn ra, đuổi theo sau lưng Vương Lâm.

Tại Đế Đô ở Thiên Yêu Thành, từ trong một cung điện cực kỳ tao nhã truyền ra một tiếng cười khẽ.

- Tên tiểu nhân Mặc Phi đó quỳ xuống, muốn xin được cùng Mạc Lệ Hải đánh trước một trận, lấy công trạng ở Hỏa Yêu Quận ra làm cho ta không có lý do cự tuyệt. Người này cũng có chút thú vị, nên ta chuẩn tấu!

- Đế Quân, nếu hai người đó khơi mào, chỉ sợ làm gương cho những Yêu Tướng khác.

Trong cung điện, một thanh âm già nua khác truyền ra.

- Nếu những người khác cũng có ngàn vạn chiến công, ta cũng sẽ chuẩn tấu!

- … Vâng!

Một lát sau, từ trong cũng điện có một lão già đi ra. Người này cầm trong tay một tấu chương, khẽ lắc đầu, vội vàng rời khỏi.

Khoảng các đến ngày Yêu Tướng tranh đoạt càng ngày càng gần. Toàn bộ Thiên Yêu Thành đều chìm trong một bầu không khí nặng nề, gần như mỗi ngày đều có đấu đá liên miên.

- Đây đúng là một trò chơi!

Vương Lâm ngồi bên bờ sông, buông bầu rượu trong tay, âm trầm nhìn lên không trung, lẩm bẩm.

- Trò chơi này trong mắt Yêu Đế mà nói, người ngoài đến tương trợ Yêu Tướng chỉ mượn cuộc tranh giành này để thừa cơ chém giết mà thôi, đây chính là một trò chơi tốt nhất.

Vương Lâm uống một ngụm rượu, trong mắt lộ ra vẻ trầm mặc ít lâu, đứng lên, dưới ánh hoàng hôn từ từ bước đi.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy, khoảng cách đến đại hội Yêu Tướng chỉ còn lại tám ngày!

Trời dần tối, có lẽ bầu không khí nặng nề đáng sợ trong Thiên Yêu Thành là nguyên nhân làm cho người đi đường ngày càng ít. Bên ngoài Mạc phủ trăm trượng, một nam tử mặc áo xanh đang từng bước hướng về Mạc phủ đi đến.

Sau lưng người này đeo một thanh đại kiếm, bước chân hắn vững vàng, trên mặt không biểu hiện một chút gì, từng bước một đi tới Mạc phủ. Khi hắn tới gần, ở phía sau một luồng tiên lực nhẹ nhàng tỏa ra, dần dần trở nên dày đặc.

Ngay sau đó, luồng tiên lực này tạo nên áp lực bao phủ toàn bộ Mạc phủ.

Bên trong Mạc phủ.

Trong mật thất, Mạc Lệ Hải đang bế quan tu luyện . Phía trước người hắn, mười bảy pho tượng hình người to bằng bàn tay lóe lên từng trận ánh sáng kỳ dị, vờn xung quanh hắn.

Từng trận yêu khí từ trong cơ thể Mạc Lệ Hải tràn ra, bỗng nhiên kết hợp với mười bảy pho tượng người này, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Lúc này, Mạc Lệ Hải mở trừng hai mắt. Ánh mắt này như điện, như có thể nhìn xuyên thấu căn phòng bí mật, nhận ra được nam tử áo xanh bên ngoài phủ.

Nam tử kia khẽ a lên một tiếng, khóe miệng mỉm cười, không hề dừng bước, đi tới trước cửa Mạc phủ. Cũng không thấy hắn thi triển thần thông gì, nhưng cánh cửa Mạc phủ kia không biết tại sao bỗng dưng sụp đổ, hóa thành những mảnh vụn, đồng loạt bị thổi tung về phía sau.

Trong khi những mảnh vụn đang bay, còn có hai tiếng kêu thảm truyền đến. Chỉ thấy hai quân sĩ của Mạc phủ thân mình ầm ầm phun ra rất nhiều sương máu, bị văng rất xa vào bên trong phủ.

- Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử của Đại La Kiếm Tông, Mạt Dương, cầu kiến Mạc Lệ Hải đại nhân!

Thanh âm bình thản từ trong miệng người này truyền ra. Bước chân hắn vẫn không hề dừng lại, trực tiếp bước vào trong phủ, hướng về căn mật thất chỗ bế quan của Mạc Lệ Hải đi tới.

Vô số quân sĩ cùng với bộ hạ của Mạc Lệ Hải lập tức xuất hiện. Nhưng người này vẫn tiến về phía trước mà đi, người nào tiến đến gần trong vòng mười trượng lập tức thân mình tan nát, im hơi lặng tiếng lập tức hóa thành sương máu.

Dọc đường đi, chỉ nghe thấy những tiếng bang bang vang vọng, không có một người nào có thể ngăn cản bước chân người này. Thậm chí những hòn giả sơn xung quanh cũng đều giống như cánh cửa phủ, tan nát hoàn toàn.

Đúng lúc này, một thân ảnh nhỏ bé xuất hiện ở phía trước. Người này sau khi xuất hiện gầm nhẹ một tiếng, tiến về phía trước một bước, dưới một bước này, yêu lực toàn thân lập tức tỏa ra, chống cự lại người của Đại La Kiếm Tông này.

Nam tử của Đại La Kiếm Tông này, khẽ lắc đầu, vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến lên. Theo bước chân của hắn, người thấp bé kia sắc mặt tái nhợt, hắn có cảm giác không phải đối mặt với một người, mà là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm sắc bén vô cùng lạnh lẽo!

Người thấp bé không tự chủ được lùi về phía sau, đạp đạp chân liên tục lui ra phía sau mấy trượng. Ngay lúc này, một bàn tay đặt lên vai hắn, người thấp bé thân mình ổn định, hít một hơi thật sâu.

Phía sau hắn, lúc này xuất hiện ba người. Ba người này đều là những lão già tóc trắng xóa, bọn họ đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn về phía người của Đại La Kiếm Tông.

Người của Đại La Kiếm Tông này ánh mắt nhìn ba lão già, khẽ mỉm cười, tiếp tục tiến lên phía trước.

Ba lão già trên mặt lộ vẻ tập trung, đang định thi triển thần thông, bỗng nhiên một thanh âm trầm thấp từ phía sau lưng họ truyền ra.

- Là ai đã phái ngươi tới!

Thanh âm này đầy uy nghiệm. Ba lão già lập tức cung kính tránh ra, lộ ra phía sau họ là bóng dáng cao lớn của Mạc Lệ Hải.

Mạc Lệ Hải nhìn thanh niên của Đại La Kiếm Tông, mắt sáng như đuốc. Khí thế của hắn triển hiện ra lúc này so với năm đó khi ở Cổ Yêu Thành đối mặt với Vương Lâm nồng đậm hơn rất nhiều.

Nam tử của Đại La Kiếm Tông trong mắt lóe tinh quang, dừng bước chân lại, chậm rãi nói:

- Yêu Tướng Mặc Phi!

Mạc Lệ Hải nhướn mày, quát:

- Cái gì!

- Thay mặt Mặc Phi đại nhân, đến đưa chiến thư cho Mạc tướng quân!

Nam tử ung dung nói, tay phải vung về phía trước, một đạo kim quang lập tức lóe lên, dừng ở phía trước người của Mạc Lệ Hải.

Mạc Lệ Hải sắc mặt âm trầm, nhìn bức thư màu vàng trước mặt.

Trên đó có một chữ : Chiến!

- Ba ngày sau, bên ngoài sảnh đường Cổ Đạo!

Nam tử Đại La Kiếm Tông nói xong lời này, xoay người hướng về phía ngoài đi ra.

Nhưng gần như khi hắn vừa mới xoay người, thân mình liền lập tức cứng đờ, cả người bỗng nhiên bùng phát ra một luồng khí tức mãnh liệt. Sự nồng đậm của khí tức này vượt quá xa so với lúc hắn mới tiến vào Mạc Phủ.

Trong mắt hắn bùng phát tinh quang, nhìn vào một dáng người mảnh khảnh ở cách đó trăm trượng, trầm giọng nói:

- Đệ tử thứ bảy của Tử Hệ, Vương Lâm!

Mạc Lệ Hải cũng giờ phút này mới nhận ra được sự xuất hiện của Vương Lâm, trong lòng nhẹ nhõm thở ra.

Vương Lâm cũng không liếc mắt nhìn người này cái nào, tiến về phía trước. Hắn bước chân không nhanh, nhưng theo nam tử Đại La Kiếm Tông quan sát, cũng có ẩn chứa một chút tức giận.

- Nghe đồn đệ tử thứ bảy của Tử Hệ đối nhân xử thế rất cuồng ngạo, hôm nay được thấy, quả là đúng như vậy!

Nam tử Đại La Kiếm Tông thanh âm lạnh lùng nói.

Vương Lâm coi như không hề nghe thấy, hướng về người này đi tới. Khí thế toàn thân nam tử Đại La Kiếm Tông này lập tức tràn ra, như xuất ra một thanh kiếm sắc bén ngăn chặn Vương Lâm.

Ngay lúc khí thế trên thân thể người này đạt tới đỉnh, Vương Lâm lại từ một bên đi tới, không hề có một chút tạm dừng, đi xuyên qua.

Người của Đại La Kiếm Tông kia ngẩn ra, những cũng vô cùng tức giận. Hắn xoay mạnh người, nhìn Vương Lâm đang đi về phía xa, quát:

- Vương Lâm, lời ta nói, ngươi có nghe thấy không?

Vương Lâm vẫn bước chân như trước, hướng về nơi ở của mình mà đi.

Nam tử Đại La Kiếm Tông ánh mắt lóe lên hàn quang. Hắn thân là một trong Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử của Đại La Kiếm Tông, địa vị trong Thiên Vận Tinh tương đương với Thiên Vận Thất Tử, có thể nói là uy danh hiển hách.

Nhưng giờ phút này lại bị người này không thèm nhìn đến, nam tử này này hừ lạnh một tiếng, thân mình nhoáng lên một cái, trực tiếp hiện ra ở trước người Vương Lâm, thanh âm lạnh lùng nói:

- Vương…

Không đợi hắn nói xong, Vương Lâm ngẩng đầu , bình thản nói:

- Người tu đạo sao lại có thể dễ dàng nổi giận như vậy, ngàn năm tu hành của ngươi thật khiến cho người ta thất vọng!

Nếu là những người như Thiên Vận Tử nói ra lời này, nam tử Đại La Kiếm Tông sẽ khiêm tốn chấp nhận, nhưng lời này từ miệng Vương Lâm nói ra, truyền vào tai hắn cũng là vô cùng chói tai. Hắn giận dữ cười nhưng ánh mắt càng thêm lạnh như băng, nói:

- Tại hạ muốn xem một chút, ngàn năm tu hành của ngươi rốt cuộc có tác dụng gì!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 580: Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.(2)

- Nhường đường!

Vương Lâm lắc đầu, bình thản nói.

Nam tử Đại La Kiếm Tông cười ha hả, tay phải bấm quyết. Một đạo kiếm khí lập tức từ trong cơ thể bỗng nhiên mạnh mẽ hiện ra, một hóa hai, hai hóa bốn, trong nháy mắt liền hóa thành sáu mươi tư đạo kiếm khí, gào thét hướng về phía Vương Lâm phóng tới.

Vương Lâm thần sắc như thường, cũng không nhìn đến sáu mươi tư đạo kiếm khí kia, trong khoảnh khắc, toàn bộ kiếm khí đâm tới người Vương Lâm. Nhưng lúc này, trong nháy mắt, trên thân người hiện lên dấu ấn, kiếm khí đâm vào người toàn bộ tiêu tan.

- Uy lực chỉ có vậy thôi sao? Xem ra ngàn năm tu hành của ngươi không chỉ làm cho người ta thất vọng, mà còn thấy chán nản nữa!

Vương Lâm lắc đầu.

Nam tử Đại La Kiếm Tông sắc mặt đại biến, không dám tin vào mắt mình. Sáu mươi tư đạo kiếm khí này uy lực tuy không phải là mạnh nhất, nhưng đối phương đón đỡ một cách hời hợt như thế, cũng khiến cho hắn nội tâm chấn động.

- Đây là thần thông gì!! Người này không hề sử dụng pháp bảo, nhưng kiếm khí của ta đâm vào cơ thể người này lập tức tiêu tan. Cho dù là một

trong Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử cũng quyết không thể nào làm được điều này!

Vương Lâm trong khi lắc đầu, lại tiến về phía trước.

Nam tử Đại La Kiếm Tông theo bản năng lui ra phía sau vài bước, hít sâu, tay phải đặt lên thanh đại kiếm sau lưng.

Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn người này một cái, lại nói:

- Cút. Hôm nay ngươi đến để đưa chiến thư, ta không muốn giết ngươi!

- Ngươi chỉ là Anh Biến Hậu Kỳ viên mãn, bản lãnh cũng chỉ tương đương với ta, cho dù thần thông của ngươi hùng mạnh, chắc chắn cũng không có khả năng tiếp được một kiếm này của ta!

Nam tử Đại La Kiếm Tông sắc mặt dữ tợn, không nói nhiều lời, tay phải vung lên, bảo kiếm sau lưng lập tức bay ra.

Trên không trung ầm ầm như có sét đánh. Chỉ thấy một thanh cự kiếm màu tím bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung phía trên người này. Kiếm này phát ra kiếm khí nồng đậm, gần như khi nó vừa xuất hiện, lập

tức khắp bốn phía bị bao trùm bên trong kiếm quang. Phía trên kiếm này có khắc một hoa văn kỳ dị.

Hư ảnh một con dê màu tím lập tức từ bên trong hoa văn biến ảo ra. Con dê này thân mình cao lớn, toàn thân tràn ngập một luồng khí bạo ngược. Nó và thanh kiếm này hợp thành một thể, lập tức, uy lực của kiếm ngày càng nặng.

- Mạt Dương kiếm trảm!

Nam tử trong lúc gầm nhẹ, toàn thân phát ra tiên lực, tay phải trong nháy mắt hướng về Vương Lâm chém xuống. Ngay lúc đó, thanh đại kiếm giữa không trung kia cũng theo đó chuyển động, mang theo một luồng kình khí khó có thể tưởng tượng hướng về Vương Lâm gào thét bay đến.

Mạc Lệ Hải biến sắc, thân mình lập tức đạp đạp lui ra phía sau, mấy người bên cạnh hắn cũng không chút do dự lui lại, trong nháy mắt, đã ở cách trăm trượng.

Cự kiếm chém xuống giống như một tia sét từ trên trời giáng xuống, ầm ầm truyền ra sấm sét cuồn cuộn.

Vương Lâm thần sắc như thường, khẽ lắc đầu. Cự kiếm này thật sự là có uy lực, nhất là sau khi dung hợp với Tà Dương Chi Hồn kia, uy lực lại

càng kinh người. Nhưng nam tử này hiện giờ cũng chưa thể phát huy hết được toàn bộ uy lực của dương hồn.

- Lãng phí mất một thanh bảo kiếm!

Vương Lâm nói xong, nâng tay phải lên, ngay lúc thanh cự kiếm kia chém xuống, trước ánh mắt vô cùng khiếp sợ của nam tử Đại La Kiếm Tông, bắt lấy thanh kiếm này!

Trong khoảnh khắc hắn đưa tay phải lên đón đỡ, trên tay phải hắn dấu ấn điên cuồng lóe ra, trong nháy mắt liền có cả ngàn dấu ấn bao trùm. Từ trong cự kiếm kia truyền ra từng trận tiếng rít gào, Tà Dương Chi Hồn trên đó trong mắt lộ vẻ hung ác, điên cuồng giãy giụa, muốn xé rách tay phải Vương Lâm. Nhưng tay phải Vương Lâm giống như là bàn tay của cổ thần, ẩn chứa một sức mạnh vô tận, cho dù cự kiếm kia giãy giụa như thế nào, tay phải hắn cũng không hề có một chút sứt mẻ!

Tà Dương Chi Hồn trên cự kiếm gào thét vang trời, trong ánh mắt hung ác lộ ra một vẻ không chịu khuất phục, giống như một con thượng cổ mãnh thú há miệng nuốt lấy Vương Lâm.

Nó tuy là kiếm hồn hư ảo hóa thành, nhưng lúc này người ở xung quanh khi nhìn thấy Dương Hồn này há miệng ra nuốt, đều cảm thấy có một mùi tanh ập vào mặt.

- Nghiệt súc, ngươi dám!

Vương Lâm ánh mắt ngưng lại, trong mắt lập tức lóe lên hồng quang, sát lục chi khí từ trong mắt lao ra, trực tiếp tiến vào bên trong cơ thể Dương Hồn.

Dương Hồn rên rỉ một tiếng, thân mình lập tức bị sát lục chi khí này đánh tan, hóa thành rất nhiều điểm sáng, nhanh chóng quay về cự kiếm. Kiếm này ngừng giãy giụa, cũng không phản kháng nữa.

Hành động này của Vương Lâm so với cảnh tượng năm đó Thiên Vận Tử một chỉ làm cho Thú Hồn bên trong Xạ Thần Xa tan vỡ gần như giống nhau y hệt!

Cảnh tượng này hiện ra trước mắt Mạc Lệ Hải, hắn không khỏi hít một hơi thật sâu, nhìn ánh mắt của Vương Lâm, lộ ra một vẻ cực kỳ phức tạp.

- Chỉ sau có ba tháng, không ngờ hắn đã đạt tới trình độ như thế này… … Liên phó soái cũng không phải là đối thủ của hắn, hôm nay lại hàng phục kiếm hồn đáng sợ này. Nếu ba tháng trước hắn có loại thần thông này, thì hôm đó ta chắc chắn sẽ không bại.

Mạt Dương của Đại La Kiếm Tông thân mình lại nhoáng lên một cái, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Thanh kiếm bản mệnh bị người ta đoạt đi lập tức khiến cho tâm thần hắn bị hao tổn.

Hắn chẳng thể nghĩ tới Vương Lâm này không ngờ lại mạnh như vậy. Nếu sớm biết như thế, nói thế nào hắn cũng sẽ không dám một mình tiến đến. Hắn cắn răng một cái, tay phải điểm vào mi tâm, ánh mắt lộ ra một vẻ kiên định. Sát chiêu tối hậu của hắn là một đạo kiếm khí do sư tôn Lăng Thiên Hậu ban cho!

Kiếm khí này có mười hai đạo, mỗi người một đạo, chính là thần thông bảo mệnh cuối cùng, không thể tùy tiện sử dụng. Nếu không, tại vùng đất Yêu Linh đầy hiểm nguy này, bốn trăm năm còn lại sẽ vô cùng khó khăn!

Nhưng giờ phút này nếu không sử dụng, sợ rằng sẽ không thể rời khỏi!

- Ngươi đi đi!

Vương Lâm liếc mắt nhìn Mạt Dương một cái, ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói.

Mạt Dương ngẩn ra.

- Ta với Đại La Kiếm Tông không thù không oán, hôm này nếu người không hết lần này đến lần khác bức bách, thì ta cũng sẽ không ra tay. Ngươi hãy thay ta chuyển lời đến Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử, tại vùng đất Yêu Linh này, ta không muốn cùng các ngươi đối địch!

Vương Lâm nói xong, vung kiếm trong tay ném cho Mạt Dương, đi qua bên cạnh người này, đi về chỗ ở phía trước.

Bóng lưng hắn rơi vào trong mắt Mạt Dương, người này hoàn toàn đứng ngây ra. Trải qua trận đấu vừa rồi hắn suýt nữa đã buộc phải sử ra sát chiêu bảo mệnh cuối cùng, đến lúc này, trong lòng lập tức mạnh mẽ dâng lên một cảm giác không thể tin nổi.

Hắn hít sâu, tiếp nhận cự kiếm, thần thức đảo qua, xác định là đối phương không có dùng thủ đoạn, nghi hoặc bất định nhìn Vương Lâm không ngừng tiến ra xa.

- Lời ngươi nói, nhất định ta sẽ chuyển!

Mạt Dương thân mình khẽ động, bay thẳng lên giữa không trung, nhanh chóng rời khỏi Mạc phủ.

Ra ngoài Mạc phủ nghìn trượng, tốc độ hắn chậm lại, nhưng thần thức vẫn âm thầm đề phòng, phát hiện Vương Lâm kia thủy chung vẫn không có hành động gì, cứ như thật sự thả cho mình đi khỏi.

- Vương Lâm hôm nay sỉ nhục ta, ta chắc chắn phải hoàn trả gấp trăm lần. Thần thông của ngươi tuy mạnh, nhưng lần sau ta sẽ liên thủ với một vài vị sư huynh, cùng nhau vây công, ta không tin ngươi còn có thể ung

dung được như thế! Hừ, nếu Tham Lang tiền bối hôm nay không đi Hỏa Yêu Quận, chỉ cần tiền bối xuất thủ, ngươi sẽ chết không còn nghi ngờ gì!

Ánh mắt Mạt Dương lộ ra một tia sát khí, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạc phủ một cái, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Tốc độ của hắn ngày càng nhanh, càng rời xa Mạc phủ trong lòng càng thư giãn. Trong đầu hắn hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi, không khỏi vẫn còn rùng mình.

- Tên Vương Lâm này rất mạnh!! Tuy nhiên nếu ta sử dụng kiếm khí của sư tôn, người này sẽ không thể chống cự!

Khóe miệng Mạt Dương lộ ra một tia cười lạnh.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trên cự kiếm phía sau lưng hắn, từng đạo khí màu xám lẳng lặng từ trong kiếm tràn ra, như một con linh xà nhắm thẳng vào đầu người này.

Một cảm giác nguy hiểm trong nháy mắt mạnh mẽ bao phủ toàn thân Mạt Dương. Nhưng lập tức, đạo khí màu xám kia cũng như một tia chớp, trực tiếp chui vào trong đầu người này.

Tốc độ của đám khí màu xám quá nhanh, khoảng cách quá gần, gần như ngay khi Mạt Dương phát hiện ra nguy cơ liền lập tức kêu thảm lên một tiếng, thân mình từ trên không trung rơi xuống. Trong khi rơi xuống, thân thể hắn nhanh chóng héo rũ, kêu gào thảm thiết, xẹt qua bầu trời.

Nguyên thần của hắn hoàn toàn không thể trốn thoát. Sau khi đám khí xám kia tiến vào trong cơ thể, trước tiên liền hóa thành một loạt ấn chú, cắt đứt liên hệ giữa nguyên thần và thân thể hắn, đồng thời nhanh chóng hấp thu tinh hoa huyết nhục cũng như tiên lực, không ngừng bổ sung vào trong đạo khí xám, khiến cho uy lực của ấn chú này càng nặng.

Sau khi rơi xuống đất, hai mắt Mạt Dương mở trừng giận dữ, hóa thành một cái thây khô. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là thanh cự kiếm kia, hắn rõ ràng đã kiểm tra rồi, hơn nữa tâm thần tương liên, tại sai lại có đám khí màu xám này ẩn núp ở trong đó.

Ở phía trước thi thể của hắn, một khoảng không gian bị bóp méo, Vương Lâm đi ra, tay phải liên tiếp điểm lên thi thể Mạt Dương, sau đó túm lấy thi thể người này, bước một bước, biến mất tại chỗ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 581: Cuộc chiến Yêu Tướng.

Tại nơi ở của Vương Lâm trong Mạc phủ, thân ảnh hắn từ trong hư vô bước ra, tay phải buông nhẹ thi thể Mạt Dương xuống mặt đấy. Vương Lâm ánh mắt ngưng trọng, vỗ túi trữ vật, Cấm Phiên bay ra, bị hắn rung lên, lập tức hóa thành một màn sương đen, bao phủ lấy toàn bộ gian phòng vào bên trong, vô số cấm chế từ trong màn sương đen này lóe ra.

Làm xong đâu đó, hắn hít sâu, khoanh chân ngồi. Sau khi thổ nạp ít lâu, hắn mở trừng hai mắt, giống như điện quang hướng lên thi thể của Mạt Dương. Sau khi nhìn kỹ một lượt, ánh mắt Vương Lâm dừng lại ở giữa lông mày của người này.

Vẻ mặt hắn u ám bất định, nhìn không ra là vui hay giận. Sau khi trầm ngâm một lát, hai tay hắn bấm quyết, trong miệng đọc chú ngữ. Chỉ thấy một ngọn lửa u ám từ ấn quyết giữa hai tay xuất hiện.

Ấn quyết trên hai tay hắn biến hóa, hóa thành một tàn ảnh, sau đó chỉ về phía trước, trong miệng khẽ nói:

- Luyện!

Ngọn lửa u ám khi bay đến thi thể Mạt Dương, lập tức tản ra, bao vây thi thể này lại. Từng trận tiếng động đùng đùng lập tức vang vọng, thi thể Mạt Dương mắt thường có thể nhìn thấy là đang hòa tan không ngừng.

Thi thể hắn vốn là một thây khô, tinh túy của máu thịt bên trong đã bị đám khí xám hấp thụ, lúc này bị thiêu đốt, lập tức có một mùi lạ tỏa ra, mùi này tràn ngập khắc gian phòng. Vương Lâm cũng không rảnh để bận tâm, nhìn chằm chằm thi thể đang được ngọn lửa luyện hóa không chớp mắt.

Trong trận chiến lúc trước, động tác cuối cùng của Mạt Dương điểm vào mi tâm làm cho Vương Lâm cảm thấy một nguy cơ rất lớn.

Loại nguy cơ này, từ sau khi sát lục chi khí của hắn được luyện hóa ra chưa hề cảm thấy, cho dù là tu sĩ Vấn Đỉnh Trung Kỳ cũng không thể tạo ra, gần như khí tức đó trực tiếp đột phá ba nghìn dấu ấn bao trùm lên thân thể và nguyên thần của hắn, cực kỳ hống hách đột nhập vào trong tâm thần hắn.

Loại cảm giác này giống như đối mặt với sự sinh tử, trong lòng Vương Lâm lập tức kinh hãi, vì vậy, hắn mới lui để tiến, ngay lúc đó làm cho không khí trở nên hòa hoãn. Hơn nữa hắn xem ra người này nếu không bị bức tới đường cùng, chắc cũng sẽ không muốn sử dụng đến thần thông cuối cùng này.

Thân thể Mạt Dương dần dần tiêu tan, ở giữa ngọn lửa lộ ra nguyên thần. Trên nguyên thần của hắn có tầng tầng lớp lớp những dấu ấn màu xám bao trùm, thi thoảng lại lóe ra ánh sáng yêu dị.

Nguyên thần Mạt Dương hai mắt nhắm nghiền, ở bên trong ngọn lửa không hề nhúc nhích. Vương Lâm ánh mắt như điện, cẩn thận quan sát,

trong nháy mắt, ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng lại, đưa mắt nhìn chằm chằm vào giữa lông mày của nguyên thần. Ở chỗ đó, có một đường chỉ nhỏ màu lam mập mờ lóe ra.

Đường chỉ nhỏ này nếu nhìn kỹ, có thể thấy rõ ràng chính là một thanh kiếm được thu nhỏ đi vô số lần!

Khi nhìn đến đường chỉ nhỏ màu lam này, tâm thần Vương Lâm âm thầm chấn động, một cảm giác giống như đối diện trực tiếp với Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu lập tức dâng lên mãnh liệt.

- Lăng Thiên Hậu!!

Vương Lâm hít sâu, trong mắt là một vẻ ngưng trọng.

- Năm đó ở bên ngoài cửa Yêu Linh ở Đông Hải, trước khi đệ tử của Đại La Kiếm Tông tiến vào, Lăng Thiên Hậu đã ban cho mỗi người một đạo kiếm khí, được gọi là bảo mệnh thần thông của mười hai người!

Đường chỉ nhỏ màu lam này chính là đạo kiếm khí kia! Khó trách lại làm cho ta có cảm giác sinh tử như vậy, có thể trực tiếp phá vỡ dấu ấn của ta.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra một vẻ kiên quyết.

- Đạo kiếm khí này, nếu đã bị ta nhìn thấy, thì sẽ là của ta!

Hắn nhắm hai mắt lại, hai tay đặt lên đầu gối, phía trên thiên linh tỏa ra hào quang bốn phía, nguyên thần tách ra. Ở trên nguyên thần của Vương Lâm, từng đạo dấu ấn gần như bao phủ toàn bộ, giống như một tấm áo giáp bảo vệ kín đáo.

Nguyên thần Vương Lâm tách ra, nhìn nguyên thần Mạt Dương, trầm ngâm một chút, ánh mắt lóe lên, phun ra một ngọn lửa nguyên thần, dung nhập vào trong ngọn lửa u ám kia. Lập tức, ngọn lửa u ám trở nên nồng đậm.

Lửa nguyên thần không ngừng từ trong miệng Vương Lâm phun ra.

Nguyên thần Mạt Dương lộ ra vẻ thống khổ, giống như là muốn giãy giụa. Nhưng những dấu ấn bên ngoài thân thể cũng phong tỏa hắn vô cùng gắt gao.

Nguyên thần Vương Lâm lộ vẻ cẩn thận. Hắn cẩn thận khống chế ngọn lửa luyện hóa, không để kích thích đạo kiếm khí kia, mà từng bước xâm chiếm nguyên thần Mạt Dương, từng chút một, đem nguyên thần của Mạt Dương luyện hóa.

Quá trình này kéo dài mấy ngày. Với sức mạnh của Vương Lâm, sau một vài ngày không ngừng tập trung, đồng thời còn liên tục phun ra lửa nguyên thần, nguyên thần đã có vẻ u ám, trên mặt đã lộ ra vẻ mỏi mệt.

Nhưng ánh mắt hắn cũng càng ngày càng sáng.

Lúc này, nguyên thần Mạt Dương sau khi liên tục được luyện hóa, rốt cuộc cũng tan vỡ, hóa thành những điểm sáng. Trong những điểm sáng đó, sợi chỉ nhỏ màu lam lóe lên nhẹ nhàng trôi giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Nguyên thần Vương Lâm hút một cái, những điểm sáng do nguyên thần Mạt Dương hóa thành lập tức bị hút vào trong miệng, những hao tổn trong mấy ngày liền được bù đắp một cách nhanh chóng. Xong đâu đấy, nguyên thần Vương Lâm lưỡng lự nhìn thoáng qua sợi chỉ nhỏ màu lam bất động kia.

Sau khi trầm ngâm hồi lâu, Vương Lâm cắn răng một cái, không chút do dự, trực tiếp nuốt sợi chỉ nhỏ kia vào!

Trong khoảnh khắc này, nguyên thần hắn lập tức run rẩy kịch liệt, mối liên hệ với thân thể nhanh chóng tiêu tan. Vương Lâm đã sớm có chuẩn bị, khoảng cách tới thân thể hắn không xa, giờ phút này nguyên thần giãy giụa, ngay khi mối liên hệ sắp mất hắn, tiến vào bên trong thân thể.

Vương Lâm lẳng lặng ngồi xuống, ngồi ở chỗ đó ba ngày! Vào lúc hoàng hôn ba ngày sau, Vương Lâm mở hai mắt, trong mắt hiện lên một sự bình tĩnh, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Trong khoảnh khắc Vương Lâm mở hai mắt, một kiếm ảnh sắc bén từ trong mắt hắn chợt lóe ra.

Mạc Lệ Hải ngồi tại nơi ở của Vương Lâm. Hắn ngồi ở chỗ đó đã ba ngày, sắc mặt hắn tái nhợt, không chút huyết sắc. Ba ngày qua, hắn đã nhiều lần muốn đi vào trong phòng Vương Lâm, nhưng nhìn đến màn sương đen nồng đậm cuồn cuộn bao phủ bên ngoài, đi vào bên trong là chi chít những đạo cấm chế, hắn đều không khỏi dừng lại.

Nhìn thấy khoảng cách đến ngày Yêu Tướng tranh đoạt đang dần dần ngắn lại, trong lòng hắn có chút lo lắng. Nhưng hắn có thể cảm thấy được nếu Vương Lâm đã bố trí cấm chế nồng đậm này ở bên ngoài, tất nhiên việc tu luyện đang trong giai đoạn mấu chốt, không muốn người khác quấy rầy.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Mạc Lệ Hải thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi bên ngoài, im lặng chờ đợi. Ngày hôm nay là ngày ngay trước đại hội Yêu Tướng, ngày mai, sẽ là một trận ác đấu!

Mạc Lệ Hải trong lòng lo lắng đến cực điểm. Nếu Vương Lâm hôm nay không xuất quan, như vậy cuộc chiến ngày mai hắn sẽ hoàn toàn mất đi tư cách.

Hắn do dự một chút, hung hăng cắn răng một cái, đứng lên hướng về chỗ Vương Lâm bước tới.

- Vương huynh!

Thanh âm Mạc Lệ Hải truyền ra.

Đúng lúc này, màn sương đen bao phủ căn phòng phía trước hắn bỗng nhiên quay cuồng dữ dội, cứ như bên trong có một lỗ hổng, xoay tròn rất nhanh, hình thành một lốc xoáy, nhất tề bị hút vào trong lỗ hổng kia.

Gần như trong chớp mắt, màn sương đen bên ngoài căn phòng liền biến mất tăm. Mạc Lệ Hải sắc mặt lộ vẻ vui mừng, dừng bước, đứng ở bên ngoài phòng, ánh mắt sáng ngời nhìn vào trong.

Cửa phòng từ bên trong bị đẩy ra phía ngoài, Vương Lâm chậm rãi đi ra.

Ngay khi hắn xuất hiện, Mạc Lệ Hải hít sâu, thân mình không tự chủ được lui ra phía sau mấy bước, mắt lộ vẻ khiếp sợ. Giờ phút này Vương Lâm trong mắt hắn không còn giống như trước.

Khi hắn nhìn Vương Lâm, hắn có cảm giác như đứng ở dưới Thiên Sơn. Hình dáng Vương Lâm không cao, nhưng lúc này lại có khí thế như của một nhất đại tông sư tạt vào mặt hắn, thâm nhập vào trong tâm thần hắn.

- Ngươi bị thương?

Vương Lâm nhắm mắt, khí tức toàn thân phát tán ra bên ngoài lập tức bị thu lại bên trong cơ thể không còn chút nào. Lúc hắn mở mắt ra, trong cơ thể hắn không có một chút dao động nào, như thể là một phàm nhân.

Cảm giác của Mạc Lệ Hải lại biến đổi. Nếu lúc trước hắn cảm thấy chấn động như đứng dưới Thiên Sơn, thì Vương Lâm hiện giờ trong mắt hắn lập tức như biến thành một hồ nước phẳng lặng, nhìn thì không hề thấy dao động, nhưng nếu rơi vào bên trong, chắc chắn tính mạng sẽ không còn.

Mạc Lệ Hải hít sâu, trầm giọng nói:

- Trận chiến với Mặc Phi, ta đã bại!

Vương Lâm gật gật đầu, ra khỏi phòng, đứng trong sân sau ngẩng đầu nhìn không trung, trầm ngâm ít lâu, nói:

- Ta đã bế quan mấy ngày rồi?

- Ngày mai là ngày Yêu Tướng tranh đoạt!

Mạc Lệ Hải nói. Hắn do dự một chút, nói tiếp:

- Mặc Phi rất mạnh, Thập Băng Quyền Ý của ta hắn có thể đỡ được toàn bộ, Yêu Hải Bách Lãng lập tức bị hắn dùng Chuyển Luân thuật làm cho quay về. Ta thua chính là ở cái Chuyển Luân thuật kia!

- Chuyển Luân thuật?

Vương Lâm nhìn về phía Mạc Lệ Hải.

- Mặc Phi là đệ nhất nhân trong đám Yêu Tướng, thần thông của hắn cực kỳ thần bí. Hắn sau khi trở thành Yêu Tướng đã đến Long Đàm Cổ Yêu Điện tĩnh tu, sau ba năm, trong tất cả những trận chiến chưa ai có thể buộc hắn phải sử dụng ra thần thông thứ hai ngoài Chuyển Luân thuật!

- Chuyển Luân thuật này chính là làm cho công pháp của tất cả các thần thông tăng lên, uy lực rất mạnh!

Mạc Lệ Hải hồi tưởng lại trận chiến mấy ngày trước, trầm giọng nói.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 582: Ngươi, bước ra khỏi hàng.

Vương Lâm thần sắc như thường, nói:

- Thần thông của Mạc huynh, ngoài Thập Băng Quyền Ý và Yêu Hải Bách Lãng, Vương mỗ không tin là không còn có tuyệt chiêu!

Mạc Lệ Hải nhìn Vương Lâm, thản nhiên nói:

- Có. Thần thông này lúc ta trở thành Yêu Tướng, đã được Đế Quân đích thân truyền thụ, tên là Yêu Nhiên. Ta sử ra thần thông này, mười tám tầng Chuyển Luân thuật ta có thể phá được mười bảy tầng, đến tầng cuối cùng thì bị đánh bại!

- Vương huynh, ta và Mặc Phi trước trận chiến đã có giao ước, ai thua sẽ không được tham gia trận tranh đoạt ngày mai. Mạc mỗ rốt cuộc có đạt được ngôi vị Phó Soái hay không, toàn bộ đều dựa vào Vương huynh!

Mạc Lệ Hải trong lòng chua xót, lui ra phía sau hai bước, hướng về Vương Lâm vái thật sâu.

- Vương mỗ sẽ cố hết sức!

Vương Lâm bình thản nói.

Mạc Lệ Hải hít sâu, ôm quyền nói:

- Đã làm phiền Vương huynh. Mạc mỗ không quấy rầy nữa, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau tới Đế Đô!

Nói xong, hắn lại ôm quyền, xoay người rời khỏi.

Bóng dáng hắn có một chút hiu quạnh.

Vương Lâm lẳng lặng đứng ở sân sau, hai mắt nhìn quanh một lượt, trời đã về đêm!

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chiếu rọi mặt đất, xua đi bóng tối ở Thiên Yêu Thành. Ánh mặt trời chiếu lên Đế Đô, khắp toàn bộ Thiên Yêu

Thành, một cỗ chiến ý hiên ngang từ trong tám tòa thành bên ngoài bỗng nhiên dâng lên.

Trong Đế Đô, môn hạ của Thiên Yêu bày một này một chiếc trống trận rất lớn giữa quang trường rộng vạn trượng.

Chiếc trống này đen kịt, một luồng khí tang thương từ đó xuất ra, tràn ngập khắp ngàn dặm.

Một đội hắc giáp sĩ theo hai bên bước từng bước tiến ra, đi vòng quanh toàn bộ quảng trường. Sau đó trong đám quân sĩ này bỗng nhiên có một người chạy ra, người này thân ảnh như tia chớp, tóc xanh phất phơ, trông như một pho tượng chiến thần, cả người bay lên không trung, giáng một quyền vào chiếc trống trận rất lớn kia.

- Đùng!

Một tiếng trống trầm hùng từ trong Đế Đô vang lên, vọng ra khắp toàn bộ Thiên Yêu Thành!

Tất cả mọi người trong Thiên Yêu Thành đều biết, trong Thiên Yêu Thành có một chiếc trống Thiên Yêu, chiếc trống này chỉ khi tế tổ, mở Long Đàm hoặc là những sự kiện cực kỳ trọng đại mới có thể vang lên.

Long Đàm chín tiếng, tế tổ sáu tiếng, còn các sự kiện khác đều là ba tiếng!

Tiếng trống này vang vọng khắp trời đất, toàn bộ mặt đất Thiên Yêu Thành đều vì thế mà run rẩy, rất nhiều người lúc sáng sớm bị tiếng trống này làm cho bừng tỉnh.

Một đám Yêu Tướng mang theo tùy tùng và người trợ giúp đều nhộn nhịp tiến thẳng tới Đế Đô.

Tám cửa của Đế Đô toàn bộ đều được mở ra, vô số yêu binh canh gác, cẩn thận xác minh thân phận của từng Yêu Tướng mới cho vào.

Trận chiến Yêu Tướng lần này, chiến trường chính là quảng trường vạn trượng ở Thiên Yêu Môn. Nơi đây có một trận pháp hùng mạnh bảo vệ, sẽ không dễ dàng bị hư hại.

Phía đông quảng trường, có một khán đài hình thang cao chín tầng, dài chừng trăm trượng. Trên mỗi tầng có bày rất nhiều bàn ghế, một đám văn thần trong Thiên Yêu Thành đi ra rồi tự ngồi xuống.

Tầng cao nhất chỉ có một cái ngai, đó chính là chỗ của Yêu Đế!

Phía nam và phía bắc quảng trường lần lượt đều có một khán đài cao tám tầng, dài chừng tám mươi trượng, trên đó có rất nhiều nữ quyến và công tử các phủ đang ngồi. Hai tầng cao nhất của hai khán đài này mỗi tầng đều có bốn chỗ ngồi!

Trong mười sáu chỗ ngồi này, tám chỗ trên đỉnh là của các Yêu Soái, tám chỗ ở tầng dưới là của các Phó Soái.

Giờ phút này…, toàn bộ quảng trường vạn trượng cực kỳ náo nhiệt. Trước khi Yêu Đế tới, lần lượt có rất nhiều người ngồi xuống, dần dần nhân số càng ngày càng đông.

Trong biển người này, có một bộ phận đang hít thở, rõ ràng là trong lúc chờ đợi đã tranh thủ nằm ngủ.

Không lâu sau, trên ba khán đài xung quanh quảng trường, trừ chỗ của Đế Quân, Phó Soái và Yêu Soái, toàn bộ chỗ ngồi đều đã kín. Những âm thanh bàn luận rầm rầm không ngớt lọt vào tai.

- Lần này, Yêu Tướng Mặc Phi chắc chắn sẽ chiếm vị trí thứ nhất, không phải nghi ngờ!

- Nếu không, Yêu Tướng Thạch Tiêu bản lãnh thông thiên, nghe đồn người trợ giúp bản lãnh cũng kinh người. Trận chiến Yêu Tướng lần này, Thạch Tiêu có tư cách giành được vị trí thứ nhất!

- Yêu Tướng Mạc Lệ Hải cũng không thể coi thường. Người này bản lãnh cao thâm, một thân thần thông kinh người, lại có thần thông năm đó Đế Quân truyền thụ cho. Người này đủ tư cách đứng trong nhóm ba người dẫn đầu.

- Mạc Lệ Hải? Các ngươi có lẽ không biết. Người này mấy ngày trước cũng Mạc Phi đánh một trận, cuối cùng thất bại. Hai người này đã ước định kẻ thua hôm nay sẽ không được tham gia!

- Thật vậy sao? Nếu thật như vậy thì đúng là có chút đáng tiếc cho Mạc Lệ Hải kia.

- Cũng không hẳn như vậy. Mạc Lệ Hải không thể tham chiến, nhưng người trợ giúp của hắn thì vẫn có thể. Tuy nhiên, người trợ giúp của hắn chưa biết là ai, chỉ sợ không có cơ hội thủ thắng!

- Trong cuộc tranh đoạt Yêu Tướng lần này, ngoại trừ ba người này, chẳng lẽ không còn cao thủ nào khác. Yêu Tướng Vu Sâm kia, một thân sát lục đạo nghe đồn đã sớm tu luyện tới đỉnh, người này là người duy nhất trong đám Yêu Tướng không có thành trì, hàng năm hắn ở Hỏa Yêu Quận lấy sát lục tu luyện, nhất định khi xuất hiện sẽ dấy lên một hồi sóng gió!

- Nhất định là như thế. Còn có Yêu Tướng Ma Văn, người này công pháp cực kỳ đặc biệt, kế thừa Long Đàm Cổ Yêu Điện. Người này bình

thường cực kỳ khiêm tốn, không biết thực lực thế nào. Hôm nay, để xem rốt cuộc người này có thần thông gì!

- Các vị chớ quên Yêu Tướng xếp thứ tư ba trăm năm trước, Yêu Tướng Tà Liên!

- Tà Liên… Nữ Yêu Tướng duy nhất. Người này trong cuộc chiến Yêu Tướng ba trăm năm trước, nghe nói đã xuất chiến khi đang bị thương mà còn đạt được vị trí thứ tư. Nghe đồn nếu nàng này không bị thương, vị trí thứ nhất còn Mặc Phi chắc chắn sẽ bị lung lay!

Từng tiếng tranh luận vang vọng khắp quảng trường. Đối với cuộc chiến Yêu Tướng lần này, mọi người đều suy đoán ai sẽ là người thắng lợi!

Đúng lúc này, chiếc trống Thiên Yêu giữa quảng trường được một lão già tóc trắng mặc giáp đen đánh một tiếng. Sau đó hắn liền đứng thẳng, khép hai mắt lại.

Lúc này, hắn mở hai mắt, thân mình hóa thành một đạo tàn ảnh, bỗng nhiên một quyền đánh vào chiếc trống!

- Đùng.

Tiếng trống thứ hai vang dội trời đất. Tiếng bàn luận bốn phía quảng trường đột nhiên im bặt. Tiếng trống truyền lại, vang ra khắp toàn bộ Thiên Yêu Thành.

Thanh âm này ở giữa không trung giống như là một tiếng sấm, từng trận dư âm ầm ầm không ngừng dội lại, xua đi hoàn toàn tia tối tăm cuối cùng trong buổi sáng sớm, nghênh đón ánh mặt trời chiếu sáng muôn trượng.

Trong tiếng trống vang vọng, trên không trung dư âm tiếng sấm lan truyền khắp nơi, tám đạo cầu vồng với tốc độ cực nhanh từ phía chân trời bay tới. Tám người này không đi vào từ cửa chính, mà trực tiếp từ trên không trung bay đến.

Có thể có tư cách này, chỉ có thể là Soái vị!

Thiên, Huyền, Hoàng, Vũ, Trụ, Hoang sáu vị Phó Soái từ giữa không trung hạ xuống, lần lượt ngồi ở tầng hai khán đài phía nam và phía bắc. Trong đó, Huyền Phó Soái sắc mặt tái nhợt, sau khi ngồi xuống lập tức nhắm hai mắt, không để ý những việc bên cạnh nữa.

Sáu người sau khi ngồi xuống, trên không trung lập tức truyền đến một tiếng sấm còn kịch liệt hơn cả tiếng trống. Toàn bộ tám Yêu Soái của Thiên Yêu Quận bước trên khoảng không đi đến. Trong tám người này, có bảy nam và một nữ!

Tám người giữa không trung ôm quyền chào lẫn nhau, rồi ung dung đi vào chỗ ngồi, không nói lời nào.

Khi tám người này xuất hiện, bốn phía tất cả đều ngước nhìn, trong mắt đều lộ ra vẻ cung kính. Danh phận của tám người này trong Thiên Yêu Quận, gần như chỉ đứng sau có Đế Quân!

Cho dù là trên toàn bộ vùng đất Yêu Linh, cũng là thanh danh hiển hách, không ai không biết đến!

- Đùng.

Tiếng trống thứ ba vang lên. Âm thanh này so với tiếng sấm lúc trước còn kịch liệt hơn mấy lần, ầm ầm truyền ra ngàn dặm, trong tai mọi người đều văng vẳng tiếng sấm không dứt.

Ánh mắt bọn họ giờ phút này toàn bộ hướng về tầng thứ nhất của khán đài cao nhất phía đông, chỗ duy nhất còn trống!

Sau ba tiếng trống, khắp quảng trường chỉ còn dư âm văng vẳng. Trên chỗ trống ở tầng cao nhất khán đài phía đông kia thủy chung vẫn chưa xuất hiện bóng dáng của người đệ nhất tôn quý.

Đúng lúc này, một nam tử mặc áo giáp vàng, từ trong cung điện phía sau quảng trường đi ra. Ánh mắt hắn đảo qua, cuối cùng nhìn về phía trước, miệng quát:

- Các Yêu Tướng, bước ra khỏi hàng!

Lời vừa nói ra như sấm đánh truyền ra bốn phía. Thiên Yêu Môn ở phía trước hắn bỗng nhiên mở ra…

Từng người một đi vào.

Bên cạnh những người này đều có một tu sĩ đi theo. Khi họ đi vào trong quảng trường này, ánh mắt mọi người xung quanh lập tức không nhịn nổi đều tập trung về phía này.

Huyền Phó Soái giương đôi mắt, nhìn vào một người trong đám Yêu Tướng, ánh mắt lộ vẻ căm giận, khẽ hừ một tiếng.

Người bị hắn nhìn chăm chú chính là Vương Lâm. Hắn đi cạnh Mạc Lệ Hải, giờ phút này ngẩng đầu hướng về Huyền Phó Soái nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt.

Mạc Lệ Hải cau mày, lắc đầu nhìn thoáng qua chỗ trống trên khán đài phía trước, thì thào lẩm bẩm:

- Kỳ quái. Đế Quân vì sao lại không tới?

Mấy trăm Yêu Tướng lúc này đồng loạt từ Thiên Yêu Môn đi ra, chia làm hai bên. Một luồng chiến ý nồng đậm từ trong thân thể họ tràn ra, phủ kín trời đất.

- Phụng mệnh của Đế Quân, cuộc chiến Yêu Tướng lần này quy củ vẫn như cũ, lấy khiêu chiến làm quy tắc!

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng nam tử mặc giáp vàng kia truyền ra.

- Người thua có quyền yêu cầu người trợ giúp ra thay, đồng thời người chiến thắng cũng có thể rút lui, đổi người trợ giúp ra đánh. Hai lần đều thắng thì sẽ chiến thắng chung cuộc, nếu như một thắng một bại thì cả hai người đều mất tư cách! Ngoài ra, người chiến thắng, trong vòng đó không thể khiêu chiến với người khác nữa!

Nam tử mặc giáp vàng chậm rãi nói.

Thanh âm hắn không lớn, nhưng lại truyền đến tai mọi người rất rõ ràng. Nghe quy tắc như vậy, ánh mắt Vương Lâm ngưng lại.

Quy tắc này nghe thì có vẻ bình thường, nhưng bên trong cũng ẩn chứa một trận gió tanh mưa máu! Trận gió tanh mưa máu này chính là đến từ câu một thắng một bại toàn bộ hủy bỏ tư cách kia!

Vì vậy, cuộc chiến Yêu Tướng lần này, tất cả sẽ đem toàn lực ra thủ thắng. Chỉ cần một trận đầu thất bại, như vậy Yêu Tướng đó chắc chắn sẽ mất đi tư cách, điều duy nhất hắn có thể làm chính là toàn lực trả thù, khiến cho người chiến thắng thua ở trận tiếp theo, cả hai đều mất đi tư cách!

- Đây không phải là một kỳ thi, mà là một trận chém giết!

Vương Lâm trầm mặc.

- Trong cuộc chiến Yêu Tướng này có thể có tử vong, nhưng người chết không thể là Yêu Tướng, mà chỉ có thể là những người trợ giúp. Một khi có Yêu Tướng tử vong, như vậy người giết chết Yêu Tướng lập tức sẽ bị trảm!

Nam tử mặc giáp vàng lại nói.

Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn nam tử mặc giáp vàng một cái.

- Trong cuộc so tài Yêu Tướng này, tu sĩ phải lấy chém giết để đổi lấy chức vị. Tại vùng đất Yêu Linh này, nhất định phải tắm trong mưa máu mới có thể đạt được chức vị!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, trầm ngâm không nói.

- Những người tham chiến sẽ do ta chỉ định!

Nam tử mặc giáp vàng tay phải chỉ ra, người được chỉ là một người gầy yếu.

- Yêu Tướng Mộ Vân, bước ra khỏi hàng!

Người được nam tử mặc giáp vàng chỉ liền bước vài bước tiến ra giữa quảng trường. Người này mặc áo giáp, khuôn mặt gầy yếu, hai mắt rất sâu, sắc mặt có hơi vàng vọt.

Hắn đứng ở đó không hề nhúc nhích, giống như là một cái tùng già vậy.

- Mộ Vân! Người này trong đám Yêu Tướng có thể ở trong nhóm ba mươi người mạnh nhất. Nghe đồn hắn tu luyện Cửu Tử Cửu Sinh chi khí, ba trăm năm trước hắn đã tu luyện tới cảnh giới Ngũ Tử Ngũ Sinh rồi!

- Người đánh trận đầu tiên đã là cao thủ như vậy, trận đại chiến Yêu Tướng này sẽ rất thú vị đây! - Không biết ai sẽ khiêu chiến với hắn. Phải biết là nếu trận đầu thắng lợi sẽ khiến cho Đế Quân coi trọng. Tuy Đế Quân hôm nay không tới, nhưng tin tức chắc chắn sẽ được trình lên cho Đế Quân xem xét!

- Sau thời gian mười nhịp thở, nếu không có người khiêu chiến, tự ta sẽ chỉ định!

Nam tử mặc giáp vàng bình thản nói, sau đó nhắm hai mắt, không nói lời nào nữa.

Trên quảng trường, người gầy yếu kia lẳng lặng đứng ở đó, thời gian chậm rãi qua đi. Đến nhịp thở thứ năm, trong đám Yêu Tướng có một người đi ra!

Thạch Tiêu đi ra trong nháy mắt, Yêu Tướng Mộ Vân hai mắt bùng phát ra một đạo tinh quang.

Người này vừa ra, lập tức bốn phía quảng trường nổi lên một tiếng kinh hô.

- Thạch Tiêu!!

- Yêu Tướng Thạch Tiêu. Bản lãnh người này có thể đạt tới tam giáp. Hắn xuất chiến không phải là có chút ức hiếp người ta hay sao?

- Ta vốn tưởng đối thủ của Thạch Tiêu đáng lẽ phải là Mạc Lệ Hải. Ba trăm năm trước Mạc Lệ Hải đã để lại một vết sẹo trên mặt của Thạch Tiêu, vết sẹo này chính là nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời của Thạch Tiêu!

Tướng mạo của Thạch Tiêu chỉ có thể lấy hai chữ yêu dị để hình dung. Hắn đi vào quảng trường, dừng ở cách Mộ Vân ba mươi trượng, bình thản nói:

- Mộ Vân, ngươi không phải là đối thủ của ta, chịu thua đi!

Yêu Tướng Mộ Vân nhếch mép cười. Nụ cười này kết hợp với tướng mạo của hắn làm cho người ta cảm thấy giống như là một tử thi mỉm cười, lan truyền ra có một luồng khí âm u.

- Thạch Tiêu!

Mộ Vân vung tay phải lên hư không, từng đạo khí xanh lục từ năm ngón tay nồng đậm tràn ra, còn có từng trận tiếng động sột soạt vang vọng. Năm đạo khí xanh lục này như năm con linh xà, nhẹ nhàng uốn lượn trên ngón tay.

- Năm đạo sinh tử yêu khí, xem ra bản lãnh của ngươi đã đột phá được tầng thứ bảy trong Cửu Tử Cửu Sinh bí quyết!

Thạch Tiêu liếc mắt nhìn Mộ Vân một cái, lắc đầu nói:

- Nhưng thế này vẫn là chưa đủ!

Mộ Vân cười lạnh, tay phải đưa về phía trước. Năm đạo khí xanh lục trên ngón tay lập tức vặn vẹo, điên cuồng kéo dài ra, phi thẳng đến Thạch Tiêu.

Năm đạo khí xanh lục kéo dài, tạo nên tiếng những xé gió liên tiếp. Cùng lúc đó, từng trận gió tanh trong nháy mắt tràn ngập bốn phía.

Yêu Tướng xung quanh lập tức có rất nhiều ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào năm đạo khí xanh lục kia, lộ ra vẻ kinh dị.

Thạch Tiêu lắc đầu, thân mình chưa động, tay phải trong nháy mắt đã vung về phía trước, ngón trở khẽ điểm, ngón giữa điểm theo, ngón áp út lại điểm ra, sau đó tay phải thành một chưởng nhấn về phía trước!

Một đạo quang đồ hình thoi trong khoảnh khắc biến hóa lóe lên trước người Thạch Tiêu, nhanh chóng va chạm với năm đạo khí xanh lục của Mộ Vân.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, trên mặt đất xuất hiện một cơn bão cát chuyển động. Năm đạo khí xanh lục kia tiến vào trong quang đồ kia lập tức bị cắn nát, hóa thành những tia xanh lục tiêu tan ra bốn phía.

Cũng lúc đó quang đồ kia lại lóe lên, với tốc độ nhanh đến không thể tin nổi, trực tiếp ấn thẳng vào người Mộ Vân, ầm ầm nổ tung ngay trước thân người.

Những luồng khí sinh ra sau vụ nổ làm cho vẻ mặt cứng rắn của Mộ Vân lập tức tái nhợt, thân mình đạp đạp lùi ra phía sau mấy trượng mới đứng vững được, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

- Ta nói rồi, ngươi còn chưa đủ tư cách! Người trợ giúp của ngươi đâu, xuất chiến đi!

Thạch Tiêu thu tay phải lại, bình thản nói.

Thanh âm hắn vừa dứt, lập tức trên mặt đất truyền đến từng trận rung động, trong đám Yêu Tướng xung quanh có một người đi ra. Người này thân mình rất to lớn, hắn cởi trần trông vô cùng dữ tợn, mỗi một bước đi đều khiến cho mặt đất rung lên.

Sau ba bước hắn đã đi tới phía trước Thạch Tiêu, cười hung ác nói:

- Nhóc con, gia gia của ngươi là Thiên Khôi Công Nhân từ Cự Linh Môn, là người trợ giúp của Mộ Vân!

Vương Lâm nhìn thoáng qua người to béo kia, Cự Linh Môn là một môn phái lớn trên Thiên Vận Tinh. Thần thông của môn phái này so với Cự Ma Tộc cũng có chút tương tự, đều thiên về sức lực!

Người to lớn kia gào thét, bước về phía trước. Bên ngoài thân thể hắn, từng trận tiên lực từ lỗ chân lông xuất ra, hình thành từng đám sương tiên lực. Giờ phút này, toàn thân hắn được tiên lực vờn quanh, nấp trong đám sương mù, với tốc độ cực nhanh hướng về Thạch Tiêu đánh tới!

Mặt đất rung động, cứ như vạn mã bôn đằng. Thân ảnh trong đám sương tiên lực kia gào thét mà đến, từng trận chú ngữ khe khẽ từ trong đám sương truyền ra. Không gian trong phạm vi trăm trượng lập tức bị một sức mạnh kỳ dị bao phủ, bất ngờ hình thành một đạo cấm chế!

Trong đám Yêu Tướng xung quanh, cũng có một người thân mình mập mạp. Người này mặc áo xanh, sau lưng đeo một thanh đại kiếm, giờ phút này hắn ánh mắt ngưng lại, lẩm bẩm nói:

- Phong thái hiện tại của người này so với kiếm hồn của ta cũng có chút tương tự.

Thạch Tiêu hừ lạnh một tiếng, thân mình vẫn không hề động, giống như là đã cắm rễ xuống đất. Hắn vươn tay phải, nhanh chóng điểm vào hư không, năm ngón tay điểm liên tiếp, hình thành một hình nón, hướng về phía trước đâm ra.

Ngay lúc ngón tay điểm vào hư không, một tia yêu lực từ trong cơ thể hắn tràn ra, hóa thành một tia màu đen theo ngón tay bay ra, dung nhập vào bên trong hình nón kia.

Ngay lúc nam tử cao lớn gào thét lao đến, tay phải Thạch Tiêu điểm về phía trước, hình nón trên ngón tay hắn thế như chẻ tre, trực tiếp phá tan đám sương tiên lực trước người nam tử kia, giống như là một con rồng cuồng nộ đâm thẳng vào giữa lông mày của nam tử to lớn bên trong đám sương!

- Tốc độ của Thạch Tiêu quá nhanh!

Nam tử to lớn rít gào một tiếng, cuộc tấn công dũng mãnh giờ phút này đã hoàn toàn tiêu tan dưới một hình nón kia. Hắn sắc mặt khẽ biến, thân mình cực kỳ nhẹ nhàng lập tức lui ra phía sau.

- Ầm ầm ầm.

Sau khi người này lui ra, mặt đất liên tục vỡ vụn, nam tử to lớn lùi liên ba bước, không thể đếm được là bao nhiêu trượng. Sau khi hắn lui ra

phía sau, một đám sương máu không ngừng từ trong cơ thể hắn phun ra. Tới khi lui đến bước cuối cùng, thân mình người này run lên, lập tức tan vỡ, hóa thành một đám máu thịt khổng lồ bắn ra khắp quảng trường.

Năm đường chỉ nhỏ màu đen từ trong đám máu thịt bay ra, dung nhập vào trong cơ thể Thạch Tiêu.

- Cuộc chiến Yêu Tướng không kể sinh tử, các ngươi từ bên ngoài đến sẽ bị chôn thân tại đây!

Thạch Tiêu thu tay lại, cũng không nhìn đến đám máu thịt trên mặt đất, mắt lộ hàn quang, nhìn về phía Mạc Lệ Hải bên trong đám Yêu Tướng.

- Mạc Lệ Hải, ngươi có dám cùng ta đánh một trận không?

Lời vừa nói ra, người ngồi bốn phía đều ngước nhìn, những tiếng bàn luận lập tức nổi lên. Có vẻ như sự kích thích của máu tanh là cho tinh thần mọi người đều trở nên sôi nổi hơn.

Mạc Lệ Hải liếc mắt nhìn Thạch Tiêu một cái, bình thản nói:

- Ta đã bại dưới tay Mạc Phi, lần tranh đoạt này ta sẽ không tham gia!

Thạch Tiêu trong mắt sát khí chợt lóe, nhìn chằm chằm Mạc Lệ Hải, hồi lâu sau, ánh mắt chuyển sang nhìn lên người Vương Lâm, âm trầm nói:

- Ngươi, xuống đây chơi với ta một chút!

- Đánh nhau mà không giết người, Vương mỗ không có hứng!

Vương Lâm không hề nhìn đến Thạch Tiêu, bình thản nói.

Thạch Tiêu hừ lạnh. Đúng lúc này, nam tử mặc giáp vàng kia lạnh lùng nhìn Vương Lâm một cái, trầm giọng nói:

- Yêu Tướng Thạch Tiêu, lui ra. Trận chiến này ngươi đã thắng!! Theo quy tắc, ngươi không thể khiêu chiến người khác!

Thạch Tiêu nhìn Vương Lâm, đi về hướng đó, trực tiếp đi qua bên người Vương Lâm. Ngay lúc đi ngang qua, hắn hạ giọng nói:

- Mạc Lệ Hải không dám xuất chiến, ta sẽ giết ngươi cho hả giận!

Vương Lâm cũng không nhìn đến người này, thần sắc như thường.

Nam tử mặc giáp vàng tay phải chỉ vào Vương Lâm, nói:

- Ngươi, bước ra khỏi hàng!

Vương Lâm thần sắc ung dung, đi ra đứng giữa quảng trường.

- Trong mười nhịp thở, nếu không có người ra khiêu chiến, tự ta sẽ chỉ định!

Nam tử mặc giáp vàng nói xong, nhắm hai mắt lại.

Gió mát thổi trên quảng trường, từng trận gió quét ngang qua, vô số y phục bị gió thổi vào, phát ra những tiếng phần phật.

Áo trắng trên người Vương Lâm theo gió thổi hướng về phía sau thân người, tóc dài trên đầu hắn phất phơ phiêu dật.

Đứng ở giữa quảng trường, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên không trung, thần sắc ung dung, dường như hết thảy mọi chuyện trước mắt chỉ giống như là phù du, hắn chỉ là một người khách qua đường.

Khán đài ở bốn phía quảng trường ngay khi Vương Lâm xuất hiện đều nổi lên những tiếng bàn luận rất nhỏ.

- Mạc Lệ Hải không xuất chiến, người này tuy là người trợ giúp, nhưng chỉ sợ khó mà giúp cho Mạc Lệ Hải giành được thắng lợi cuối cùng.

- Người này lời nói cuồng vọng, nhưng cũng không dám tiếp nhận sự khiêu chiến của Thạch Tiêu, đúng là nực cười!

- Thân là người từ bên ngoài đến, ở trong vùng đất của Yêu Linh ta chớ nên càn rỡ, nếu không chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì. Người này xem ra không biết được thân phận của mình!

Trong tiếng bàn luận, Huyền Phó Soái trên khán đài phía bắc khẽ hừ một tiếng. Ngồi bên cạnh hắn là một trung niên, người này mặc một bộ áo giáp màu lam, tướng mạo tầm thường, không có gì đặc biệt, nhưng lại có một vẻ rất uy nghiêm.

Người này nghe được tiếng hừ nhẹ của Huyền Phó Soái bên cạnh, quay đầu cười nói:

- Huyền Phó Soái, ngươi biết người này?

Huyền Phó Soái sắc mặt âm trầm, lắc đầu nói:

- Không biết.

Thanh âm hắn dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp:

- Tuy nhiên người này cuối cùng nhất định có thể vào được nhóm tam giáp, thậm chí vị trí thứ nhất cũng không phải là chuyện khó xảy ra.

Người đàn ông trung niên kia ngẩn ra, quay đầu lại cẩn thận nhìn thoáng qua Vương Lâm đứng trên quảng, nói:

- Người này trong đám tu sĩ chẳng qua cũng chỉ là Anh Biến Hậu Kỳ viên mãn. Muốn lọt vào nhóm dẫn đầu chỉ sợ không dễ như vậy!

Huyền Phó Soái hừ lạnh, nói:

- Hoàng Phó Soái, ngươi và ta hãy đánh cược, nếu như người này không giành được vị trí dẫn đầu, ta sẽ đưa cho ngươi Phó Thiên Triệu Kỳ! Nếu như người này đứng đầu, ngươi phải đưa cho ta Huyền Huyền Đan!

Người đàn ông trung niên cười khẽ, nói:

- Được. Ta muốn xem người này rốt cuộc là có thần thông gì mà có thể khiến cho Huyền Phó Soái quả quyết như vậy!

Huyền Phó Soái trong lòng cười lạnh, thầm nhủ:

- Người này nếu như đánh ngươi trọng thương, thì người cũng sẽ quả quyết như vậy!

Đúng lúc này, từ trong đám Yêu Tướng có một người đi ra. Người này mặc một bộ áo giáp màu đất, trong lúc đi tới thân thể bỗng nhoáng lên một cái xuất hiện ở cách Vương Lâm trăm trượng.

- Nhờ sự chiếu cố của các vị đồng liêu, không ai tranh giành với ta khiêu chiến với người này!

Tiếng cười dài của người này vang vọng bốn phía, vẻ mặt hắn có chút đắc ý, trong tiếng cười lộ ra một sự tự tin mạnh mẽ.

- Yêu Tướng Ngao Địch! Ta đoán nhất định hắn sẽ xuất chiến!

- Người trong đám Yêu Tướng bản lãnh thuộc hàng trung bình, nhưng đối nhân xử thế vô cùng xảo trá, tuy rằng hắn là người trơ trẽn, nhưng hôm nay hắn giành lấy cơ hội này cũng là vô cùng tuyệt hảo!

- Chiến thắng tu sĩ này cũng tương đương với chiến thắng Mạc Lệ Hải, hơn nữa Mạc Lệ Hải không thể tham chiếm, lúc này chỉ cần thắng một trận là có thể thắng được vòng này, chả trách Ngao Địch nói là được đồng liêu chiếu cố!

Yêu Tướng Ngao Địch hướng về bốn phía ôm quyền, sau đó nhìn Vương Lâm, cười nói:

- Ngươi bây giờ hãy nhận thua đi để còn bảo toàn tính mệnh. Nếu không, một khi ta ra tay, cho dù ngươi có thể ngang ngửa với ta, nhưng đừng quên ta còn có người trợ giúp!

Lời vừa nói ra, Yêu Tướng bốn phía rất nhiều người đều lộ ra dáng vẻ xem trò vui. Nhưng trong đám Yêu Tướng này chỉ có một vài người thần sắc không giống như vậy, trong đó có Mặc Phi.

Mặc Phi im lặng đứng một bên, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái.

Vương Lâm thần sắc vẫn bình thản, thu hồi ánh mắt đang nhìn lên không trung, liếc mắt nhìn Ngao Địch một cái, khẽ lắc đầu, nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của ta!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 583: Nụ cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc (1)

Ngao Địch ngẩn người ra, lập tức điên cuồng cười rộ lên, thân mình tiến về phía trước, cười nói:

- Đúng là một kẻ cuồng vọng, ngươi không đủ tư cách để cuồng vọng như vậy!

Hắn nói xong, giậm chân tại chỗ, cả người lập tức biến mất hoàn toàn.

Khi thân mình hắn biến mất, thần sắc Vương Lâm không có một chút thay đổi, càng không có gì kinh ngạc. Hắn nhấc chân phải bước về phía trước một bước!

Mặt đất nổ vang!

Từng cơn chấn động lấy Vương Lâm làm trung tâm điên cuồng hướng về bốn phía quét ngang ra. Từng đạo tiên khí hóa thành từng thanh kiếm

sắc bén bỗng nhiên từ trong mặt đất đang chấn động lao ra.

Giờ phút này, chỗ Vương Lâm đang đứng giống như là địa ngục dung nham. Dưới một bước của hắn, mặt đất vỡ vụn, vô số dung nham từ trong khe nứt thoát ra, phát ra hồng quang, những thanh kiếm sắc bén kia phóng lên trời cao.

Ở cách hắn năm trượng, Ngao Địch bị bức lao lên từ trong lòng đất. Hắn đang ở giữa không trung, mắt hắn không thể tin nổi. Chiêu độn thổ này lấy yêu lực để thôi thúc phối hợp với bổn mệnh yêu thú, cho dù là đối phương sử dụng chiêu phá vỡ mặt đất, nhưng muốn bức hắn lao ra cũng là không thể, thậm chí hắn có thể ngay khi đối phương sử ra chiêu phá vỡ mặt đất thay đổi sách lược, đổi hướng tấn công.

Hơn nữa quan trọng nhất là hôm nay trên quảng trường Thiên Yêu Môn vạn trượng chỗ nào cũng có cấm chế, muốn làm cho mặt đất tan vỡ khó hơn ở thế giới bên ngoài gấp hơn mười lần! Cho dù là hắn trong lúc độn thổ cũng phải cẩn thận, quan sát trận chiến lúc trước của Thạch Tiêu, nghiên cứu ra đường đi tốt nhất.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy. Khi hắn đang ở giữa không trung, ánh mắt Vương Lâm giống như là một thanh kiếm sắc xuyên thấu từng trận bão cát đâm tới, rơi vào trong mắt Ngao Địch. Da đầu hắn lập tức run lên, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng bất ổn!

Hắn không chút do dự thân mình lui mau, đồng thời tay phải nhanh chóng vỗ vào trán một cái. Nhưng vào lúc này, Vương Lâm bước về phía trước một bước, sau một bước này đã đi tới bên cạnh Ngao Địch. Bàn tay Vương Lâm lóe lên những dấu ấn màu xám, đưa một trảo túm lấy tay phải đang vỗ vào trán của người này.

Sắc mặt Ngao Địch đại biến, bàn tay đối phương giống như một cái kìm sắt cực nóng, cho dù hắn vùng vẫy cỡ nào cũng không hề buông lỏng! Trong tiếng gầm nhẹ, Ngao Địch cắn đầu lưỡi, hướng vào mặt Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi!

Ngụm máu tươi này vừa xuất hiện liền lập tức tản mát ra từng trận yêu khí, hóa thành hư ảnh một con long quy,

trong tiếng rồng gầm, nuốt lấy Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm thủy chung vẫn bình thản. Tia máu tươi kia chưa tới được gần mặt của Vương Lâm, ở trên hư không như đụng phải tầng tầng lớp lớp những sinh chi lạc ấn vô hình, qua từng tầng dần dần tan rã, ở tầng thứ tám biến mất hoàn toàn. Cùng lúc đó Vương Lâm cầm lấy tay phải Ngao Địch, hướng về một ném đi, tiên lực của hắn nhanh chóng chảy vào cơ thể đối phương, thế như chẻ tre điên cuồng phá hủy toàn bộ các kinh mạch.

- Dừng tay!!

Đúng lúc này, nam tử mặc giáp vàng phụ trách đại hội Yêu Tướng bỗng nhiên mở hai mắt, ánh mắt lộ ra hàn quang âm u.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chẳng những không dừng lại mà ngược lại còn truyền ra một đạo tiên lực, tiếp tục phá hủy những kinh mạch vốn đã bị phế kia. Sau khi hắn buông tay, thân mình Ngao Địch lập tức theo quán tính bị ném văng đi, trong lúc ở giữa không trung, thân mình hắn truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, một đám sương máu rất lớn từ trong cơ thể tràn ra, vô cùng đau đớn!! Cảm giác duy nhất của hắn lúc này là áp lực trong cơ thể điên cuồng chống lại sự xâm lấn của tiên lực, trong lúc này kịch liệt tấn công và chấn động, khiến cho thân thể hắn giống như đang ở trong địa ngục!

Huyền Phó Soái hít sâu, cảnh tượng này khiến hắn nghĩ tới tình cảnh trận chiến trước đây với Vương Lâm. Hắn nhìn đến Ngao Địch, chắc chắn hắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì.

- Lớn mật!!

Nam tử mặc giáp vàng khua tay phải lên hư không. Từng trận kim quang từ trên không trung điên cuồng ngưng tụ vào trong tay, trong nháy mắt hóa thành một cây trường thương màu vàng. Cây thương này giống như hắn chụp lấy ánh mặt trời nắm ở trong tay, phi một cái, bay thẳng đến người Vương Lâm!

Vương Lâm không hề nhìn về phía cây thương màu vàng đang nhắm đến mình, thân mình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo tàn ảnh, bay

thẳng đến Ngao Địch ở giữa không trung, lại nắm lấy tay phải rung mạnh lên!

Ngao Địch chỉ cảm thấy toàn thân lập tức như bị cơn sóng dữ đánh vào, một sức mạnh khổng lồ theo tay phải trực tiếp nhảy vào trong cơ thể, hóa thành từng trận tiếng bùm bùm vang lên thảm khốc!

Xương cốt toàn thân hắn trong nháy mắt tách rời ra khỏi máu thịt, xương cốt vỡ vụn, từ trên cơ thể truyền ra những cơn đau đớn so với lúc kinh mạch bị phá vỡ còn mãnh liệt hơn gấp mất lần!

Vương Lâm buông tay, Ngao Địch rơi xuống đất, một đám bụi đất cuộn lên, hơi thở của hắn mảnh như sợi tơ nhưng chưa hoàn toàn chết hẳn. Làm xong tất cả chuyện này, Vương Lâm xoay mạnh người, tay phải bấm quyết, từng nào Sinh Chi Lạc Ấn trong nháy mắt ngưng tụ trong tay phải. Ngay lúc đó, cây trường thương màu vàng kia gào thét lao đến.

Uy lực của cây thường này cực kỳ kinh người, giống như khai thiên lập địa. Trong lúc nó lao đến, Vương Lâm liền có cảm giác như bị phong tỏa, ngay lúc sắp bị cây thương đâm tới, Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, ánh mắt lóe lên hào quang, tay phải hắn bỗng nhiên vỗ vào cây thương kia một cái!

Dưới cái vỗ này, cây thương lập tức truyền ra từng trận tiếng vù vù. Ngay lúc đó, tay phải Vương Lâm lại vỗ một cái, hai lần vỗ này vào hai vị trí khác nhau. Thân mình hắn lập tức nhoáng lên, cây trường thường kia lướt qua bên cạnh hắn bay vù qua.

Vương Lâm thu tay phải lại, lạnh lùng nhìn nam tử mặc giáp vàng, nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân. Đây là ý gì? Chẳng lẽ ngài muốn phá vỡ quy tắc phải không!!

Thần sắc hắn như thường, nhưng trong lòng cũng rất cảnh giác. Cây trường thương kia uy lực rất mạnh!

Nam tử mặc giáp vàng kia liếc nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, tay phải vỗ vào hư không, cây trường thường vừa lướt qua người Vương Lâm lập tức run lên, hóa thành từng tia ánh sáng mặt trời, biến mất.

Giờ phút này, khán đài bốn phía vô cùng im lặng. Mọi người ngồi trên khán đài đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này diễn ra! Mọi người trên khán đài hiển nhiên không thể tưởng tượng được, đường đường là một Yêu Tướng, không ngờ lại bị một người đến từ bên ngoài đánh đến như vậy, tuy không chết nhưng kinh mạch toàn thân bị đứt thành từng khúc, toàn bộ xương cốt đều vỡ nát, người như vậy chắc chắn sẽ trở thành một phế nhân!

Trừ phi Yêu Đế bằng lòng ban cho hắn Thiên Yêu Đan cực kỳ trân quý. Nhưng Thiên Yêu Đan này cho dù là Yêu Soái muốn có được cũng phải lập được vô số chiến công. Ngao Địch chỉ là một Yêu Tướng nhỏ nhoi, làm sao có thể được ban cho Thiên Yêu Đan này!

Nếu như trận đấu này trải qua một trận kịch chiến để phân định thắng bại, như vậy thì mọi người còn có thể tiếp nhận. Nhưng giờ phút này, chỉ trong thời gian lóe lên ánh chớp, thắng bại đã được phân định.

Tất cả những sự bất ngờ này đều phá tan sự kiêu ngạo của đám người Yêu Linh bọn họ! Phải biết rằng trong tất cả những trận tranh đoạt của Yêu Tướng, ngoại trừ một vài lần hữu hạn, rất ít khi xuất hiện tình huống Yêu Tướng bị đánh đập nghiêm trọng như vậy.

Còn trường hợp người ra tay là người đến từ bên ngoài, thì đây là lần đầu tiên!

Rất nhiều ánh mắt kinh ngạc kèm theo sát khí bỗng nhiên tập trung hướng lên người Vương Lâm.

Trong đám Yêu Tướng hai bên, từng trận tiếng hít thở truyền đến, ánh mắt nhìn Vương Lâm lập tức có sự phân biệt.

- Người này rất mạnh!

Trong đám Yêu Tướng, có một nam tử toàn thân phát ra khí tức âm hàn, nhìn chằm chằm Vương Lâm, lộ ra một tia chiến ý. Hắn chính là Yêu Tướng tu luyện Sát Lục Đạo, Vu Sâm!

- Thú vị. Không ngờ Mạc Lệ Hải có thể chiêu mộ được người trợ giúp mạnh đến mức này. Không biết nếu ta thi triển Thất Yêu Chi Thuật, hắn có thể tiếp được mấy Yêu…

Trong đám Yêu Tướng, một nam tử tóc đen xoa ngón tay đeo nhẫn, khóe miệng mỉm cười.

- Độc ác lắm!

Huyền Phó Soái nắm chặt tay vịn trên ghế, ngoắc mắt nhìn Vương Lâm, trong lòng dậy sóng lớn.

Tám Yêu Soái ngồi trên hai khán đài nam bắc lúc này đều ngưng ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm. Trong đó có một người mặc áo xanh, thân hình nho nhã, hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

- Ra tay rất sạch sẽ nhanh gọn, không rườm rà nương tay. Kẻ này thật là không tồi!

Trần Đào đứng bên cạnh Thạch Tiêu, lúc này nhìn Vương Lâm. Sư đệ này của hắn so với năm đó đã trở nên hoàn toàn khác, giờ phút này hắn lại càng hùng mạnh hơn, thậm chí có thể nói, mức độ hùng mạnh này đã có chút đáng sợ!

Sau khi phế đi Ngao Địch, nguyên nhân thật sự làm cho ánh mắt Trần Đào sững lại đó chính là một chưởng của Vương Lâm vỗ vào cây trường thương màu vàng kia. Cây trường thương màu vàng kia là cái gì Trần Đào hiểu rất rõ. Năm đó hắn đã từng nghe Thiên Vận Tử nói qua, thế gian có một loại thần thông có thể lấy ánh sáng mặt trời ngưng tụ lại thành một sức mạnh, có thể dùng sức mạnh này để hóa ra chất lỏng. Thiên Vận Tử đối với thần thông này tán thưởng không ngừng.

Người mặc áo giáp vàng kia tuy bản lãnh chưa đạt tới trình độ biến ánh sáng thành chất lỏng như Thiên Vận Tử tán thưởng, nhưng cây thương này thật sự được biến ra từ ánh sáng mặt trời.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 584: Nụ cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc (2)

Cây thương kia, Trần Đào tự cho là mình cũng có thể vỗ được một chút, nhưng nếu làm như Vương Lâm, liên tục vỗ hai phát làm cho nó hoàn toàn thay đổi phương hướng cũng là rất khó! Đây không phải là vấn đề về tu vi, cũng không phải vấn đề về tiên lực, mà là một loại tính toán, một thứ rất tinh tế!

- Nếu hắn lấy trình độ này ra để tranh đoạt danh hiệu Thiên Vận Thất Tử với ta… Cho dù ta thắng thì cũng sẽ bị trọng thương phải bế quan trăm năm, thậm chí tu vi còn có thể bị giảm sút!!

Trần Đào thở sâu, nhìn ánh mắt Vương Lâm, trong lòng vô cùng phức tạp.

Trong tất cả mọi người, cao hứng nhất chắc chắn là Mạc Lệ Hải. Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười không thể che giấu, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy quyết định của mình lúc trước thật là anh minh sáng suốt!

- Ta với người này đã có một mối quan hệ, ngày sau chắc sẽ không trở thành kẻ thù. Vương Lâm này càng mạnh, cơ hội chiến thắng của ta càng lớn! Nhưng Kim tổng quản lại có một chút lấy lớn bức nhỏ rồi, nếu sau này có ngày ta trở thành Yêu Soái, nhất định sẽ làm cho người này mất mặt!

Một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp quảng trường. Thanh âm này như từng trận sấm sét đánh vào khoảng không, dấy lên từng trận tiếng ầm ầm, khiến cho tuyệt đại bộ phận ánh mắt mọi người một lần nữa lại tập trung vào thân thể của người vừa mới hừ lạnh.

Nam tử mặc giáp vàng tay phải chỉ vào Vương Lâm, quát:

- Ngươi có biết giết Yêu Tướng sẽ bị trảm không!

Lần này Yêu Tướng Ngao Địch chưa chết nên tha cho ngươi một lần. Người trợ giúp của Ngao Địch, bước ra khỏi hàng!

Trong đám người hai bên, sau một lúc im lặng, truyền ra một thanh âm yếu ớt:

- Ta bỏ cuộc.

Tại Kiếm Các, Đế Kiếm đang cắm trên mặt đất ở chính giữa trận pháp phát ra từng trận tiếng kêu. Ngay khi Vương Lâm ra tay ở Đế Đô, nó liền lập tức cảm nhận được sự tồn tại con mồi đã khiến nó căm giận.

Theo cơn phẫn nộ, nó lập tức bay lên khỏi mặt đất, đang định liều lĩnh phóng đến chỗ kẻ đã khiến nó vô số lần phá hoại Hồng Lao, nhưng khi vừa mới bay lên, nó lại bắt đầu do dự.

Dù sao Đế Quân đã từng nói bắt nó phải im lặng mấy ngày, trong suốt cuộc tranh đoạt Yêu Tướng không được ra ngoài, nếu không sẽ bị đưa tới Long Đàm.

Nghĩ đến đây, Đế Kiếm lại phát ra những tiếng kêu không cam lòng, mũi kiếm căm giận hướng về phía Thiên Yêu Môn, vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng Đế Kiếm nhoáng lên một cái, hóa thành một một thiếu nữ đôi mươi. Thiếu nữ này toàn thân lấp lánh, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng đáp xuống mặt đất, hai chân đá loạn xạ, mỗi một đá đều có kiếm quang lóe ra.

Trong tiếng ầm ầm, bên trong Kiếm Các có nhiều chỗ bị phá hủy. Cuối cùng sát khí của nàng này mới dịu đi một chút, lúc này nàng đảo mắt.

- Đế Quân không cho Đế Kiếm ta ra ngoài, ta là Kiếm Linh, đi ra ngoài chắc cũng không có việc gì. Ta cũng không ra tay, chỉ đi xem cái con mồi đáng giận kia, nhớ kỹ khí tức của hắn, như vậy sau này tìm hắn cũng dễ dàng hơn, chắc cũng không có vấn đề gì.

Thiếu nữ trừng mắt, thân mình nhoáng lên một cái, sau đó bay ra khỏi Kiếm Các, hướng về Thiên Yêu Môn bay tới.

Ngay khi bay tới quảng trường vạn trượng, thân mình thiếu nữ ẩn vào hư không, nhẹ nhàng bay lên trên cung điện phía trước quảng trường. Nàng này ngồi trên mái ngói, nhìn xuống phía dưới.

Ngay nàng này xuất hiện trên cung điện, trong quảng trường lập tức có tám ánh mắt tùy ý nhìn lại.

Thiếu nữ thân mình run lên, thè lưỡi. Tám ánh mắt này chính là của tám Yêu Soái trên hai khán đài nam bắc! Tám ánh mắt này chỉ đảo qua một chút rồi thu hồi, trong đó có vài người nhận ra, khóe miệng mỉm cười.

Vương Lâm còn đang quan sát đám Yêu Tướng , bỗng nhiên trong lòng khẽ động. Hắn cùng với Hứa Lập Quốc tâm ý có một chút tương liên, dù sao Hứa Lập Quốc cũng là ma đầu do hắn luyện hóa, giờ phút này không còn ngây ngây ngô ngô bên trong tiên kiếm, mà với một giọng điệu cực kỳ kích động, quát lên trong đầu Vương Lâm.

- Chủ nhân!! Hãy cho ta ra, mùa xuân của lão Hứa ta đến rồi! Người mau cho ta ra đi!!

- Chuyện gì!

Vương Lâm trong tâm thần nói.

- Chủ nhân, ngươi còn nhớ Đế Kiếm ngày trước không. Ta vốn cũng không thật sự để ý đến nó, nhưng hôm nay nhìn thấy Kiếm Linh của Đế Kiếm này cũng là một tiểu mỹ nhân tươi trẻ nũng nịu… nhất

Vương Lâm thân mình chấn động, ngắt lời Hứa Lập Quốc, nói:

- Ở đâu?

- Phía trên cung điện kia. Chủ nhân không thể nhìn thấy nàng đâu, chỉ ta có thể nhìn thấy!

Hứa Lập Quốc rất đắc ý nói. Sau khi nói xong nội tâm hắn cũng nhất thời run run, nhớ tới danh tiếng sát tinh của Vương Lâm, vội vàng nói:

- Việc này không quan hệ gì tới bản lãnh. Ta có thể nhìn thấy nàng bởi vì ta đã học được một kỹ xảo của Kiếm Linh từ Tiểu Hắc Đao. Tiểu Hắc Đao đã dạy ta, hắn nói những Kiếm Linh bậc cao như chúng ta, cho dù ở trong túi trữ vật cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của bạn bè xung quanh, nhưng chỉ sau khi đối phương ra khỏi Kiếm Thể.

- Chủ nhân, ngươi phải nhanh lên, nàng xem ra là muốn đi tìm ngươi! Chủ nhân yên tâm, người khác sẽ không nhìn thấy ta. Tiểu Hắc Đao có một tuyệt chiêu có thể che giấu toàn bộ khí tức của Kiếm Linh, có hắn trợ giúp sẽ không có chuyện gì đâu!

Hứa Lập Quốc hiển nhiên biết được suy nghĩ của Vương Lâm, lập tức nói.

Vương Lâm nhướn mày, tay phải vỗ túi trữ vật, mở ra một khẽ hở, Hứa Lập Quốc lập tức theo khe hở này bay ra. Hắn xuất hiện không hề khiến cho bất kỳ một kẻ nào chú ý, cứ như là một làn khói, theo một bên đi thẳng đến chỗ tiểu mỹ nhân đang ngồi trên cung điện kia.

- Ha hả, tiểu mỹ nhân, Hứa gia gia của ngươi đến đây. Đã bao nhiêu năm nay, ngoại trừ đại mỹ nhân quyến rũ đến tận xương năm đó, lão tử chưa

từng được gần đàn bà, đại mỹ nhân kia đúng là họa sát thân. Hiện tại tiểu mỹ nhân này, lão tử nhất định kiên quyết không buông tay!

Hứa Lập Quốc cười lên dâm đãng, nhanh chóng lao tới thiếu nữ Kiếm Linh phía trên cung điện.

Thiếu nữ ở trên cung điện đang muốn tìm kiếm con mồi đáng giận kia bỗng nhiên ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn Hứa Lập Quốc từ xa đang giương nanh múa vuốt nhanh chóng bay về phía nàng, hơi sửng sốt.

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân kinh ngạc, Hứa Lập Quốc lại đắc ý, lập tức đánh tới. Thiếu nữ trừng mắt, một cước đá tới, một đạo kiếm khí vô hình lập tức bay thẳng đến Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc cười ha hả, nói:

- Mọi người đều là Kiếm Linh, ngươi nồng nhiệt như vậy làm chi!

Nói xong, thân mình hắn tản ra, bị kiếm khí kia xuyên thấu. Nhưng trong nháy mắt lại khôi phục nguyên trạng, giống như một con sói dữ đánh tới.

Thiếu nữ hung dữ trợn mắt liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái, không rảnh đi tìm con mồi kia nữa, lập tức bay đi, Hứa Lập Quốc cười dâm đãng vội

vàng đuổi theo. Hai Kiếm Linh này nhanh chóng biến mất bên trên cung điện.

- Tiểu mỹ nhân, ngươi đi theo ca ca đi, ca ca cam đoan về sau ngươi sẽ được tiêu diêu tự tại. Hơn nữa ngươi đừng có xem ta tướng mạo xấu xí, lão tử còn có một tiểu đệ, hắn tên là Hắc…

Đáp lại hắn là một đạo kiếm khí!

- Ôi, tiểu mỹ nhân, ngươi đúng là nóng nảy. Nhưng không sao, người như ngươi Hứa ca ca thích nhất. Chủ nhân ta từng nói, tiểu nữ tử càng ngang ngược lại càng có cái eo thon nhỏ!

Một đạo kiếm khí gào thét lao đến. Lúc này, ngoại trừ đạo kiếm khí còn có một tiếng kêu phẫn nộ khe khẽ:

- Chủ nhân ngươi cũng không phải là cái thứ gì tốt. Cút!

- Nhà ngươi dám mắng chủ nhân ta. Tiểu Hắc, ngươi có nghe thấy không, không phải ta vì tư tình mà cho ngươi ra tay, mà ta phải giáo huấn nàng vì danh tiếng của chủ nhân mới bất đắc dĩ cho ngươi ra tay. Hãy bắt lấy nàng rồi lão tử sẽ nói chuyện với nàng!

Đáp lại hắn là liên tiếp những đạo kiếm khí, những kiếm khí này gào thét truyền ra từng trận tiếng cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc.

Cùng là Kiếm Linh, nhưng Hứa Lập Quốc hoàn toàn không phải là đối thủ của thiếu nữ này, nhưng hắn có Tiểu Hắc hỗ trợ nên cũng cân bằng, không ai làm gì được ai.

Thêm nữa, Hứa Lập Quốc hiện tại tinh thần phấn khởi, cũng vì vậy mà khí thế của hắn gia tăng không ít, khiến cho khả năng của hắn phát huy khá nhiều.

- Lão tử năm đó trước khi bị họa sát thân kia trở thành ma đầu cũng đã từng là bá chủ một phương, những ngày tháng sung sướng đó rất lâu rồi ta không được hưởng thụ. Hôm nay rốt cuộc lão tử cũng đã tìm lại được cảm giác năm đó. Mỹ nhân, đừng chạy!

Nhưng lập tức, nụ cười dâm đãng của Hứa Lập Quốc đột nhiên dừng lại, từ xa xa truyền đến tiếng gào thét giận dữ của hắn:

- Vô sỉ!! Không ngờ ngươi lại quay trở về Kiếm Thể. Hứa Lập Quốc ta sẽ lại tới!!

Trong Kiếm Các, Đế Kiếm hình con rắn phẫn nộ phá phách tứ tung, nhiều lần muốn xông ra chém chết cái đồ vô sỉ kia, nhưng cuối cùng cũng nhịn được.

- Kiếm Linh vô sỉ này, so với con mồi kia còn đáng giận hơn!!

Thời gian một ngày qua đi, lần lượt có sáu trận đấu khốc liệt đã phân thắng bại. Trong đó có hai trận, bởi vì Yêu Tướng không có người trợ giúp nên phân định thắng thua chỉ sau một trận. Hứa Lập Quốc trở về trong túi trữ vật rất sớm.

Thiếu nữ Kiếm Linh không biết có phải sợ Hứa Lập Quốc quấy rầy hay không, mà sau khi trở lại vào trong Kiếm Thể liền không có đi ra nữa.

Ngày đầu tiên của đại hội Yêu Tướng đã chấm dứt. Màn đêm buông xuống, đám Yêu Tướng đều theo Thiên Yêu Môn đi ra, quay về nơi ở.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 585: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (1)

Vòng thứ nhất này cần tới mười ngày mới có thể chấm dứt. Cũng may người chiến thắng không cần phải tiếp tục đến, nên Vương Lâm có được một chút thời gian nghỉ ngơi.

Trong cuộc tỷ thí của Yêu Tướng này, việc chém giết của tu sĩ Vương Lâm thực sự không muốn mỗi ngày đều phải nhìn, đơn giản là không cần suy xét đến việc này, mỗi ngày đều như trước kia ngồi bên bờ sông nghe đàn uống rượu, rất là thanh thản.

So với Vương Lâm, tâm trạng của Mạc Lệ Hải có nặng nề hơn một ít. Hắn mỗi ngày đều phải đến Đế Đô quan sát cuộc chiến. Những trận đấu của những người hắn cho rằng có thể uy hiếp Vương Lâm, hắn đều dùng thần thông để ghi lại, ban đêm sau khi trở về đưa cho Vương Lâm xem.

Toàn bộ hy vọng của hắn đều đặt lên người Vương Lâm.

Mấy ngày này, thể xác và tinh thần của Vương Lâm dung nhập vào trong tiếng đàn kia, nhờ đó chạm đến đạo của chính mình. Hắn nghe tiếng đàn này cũng đã được ít lâu, nhưng thủy chung hắn đều lấy tâm thái của một người khách qua đường để cảm nhận tất cả nhưng hương vị của tiếng đàn.

Về phần Hứa Lập Quốc, từ sau khi nhìn thấy thiếu nữ Kiếm Linh kia, cả ngày nói chuyện với Vương Lâm không dứt, đại ý không ngoài việc xin Vương Lâm thả hắn ra ngoài, để cho hắn có thể gặp lại tiểu mỹ nhân.

Ngày hôm nay, chiếc thuyền tranh chưa đến, Vương Lâm nằm trên bờ sông, trong tay cầm bầu rượu, nhìn mây trắng trên bầu trời. Những đám mây trắng kia, trong mắt hắn giống như đang biến hóa,

người đời ví mây như những vật hư vô mù mịt, những đám mây này cũng giống như tiếng đàn kia, đều không phải là hư vô, mà là lòng người mơ hồ. Nếu tâm không mơ hồ, thì mây tĩnh, nếu tâm không tì vết, thì tiếng đàn tiêu tan. Vương Lâm uống rượu, ánh mắt lộ ra một vẻ mê man.

Vấn Đỉnh, Vấn Đỉnh, làm thế nào để có thể làm cho ý cảnh đạt tới yêu cầu của Vấn Đỉnh… Nguyên Anh lấy cảm ngộ ý cảnh của Hóa Thần, Hóa Thần lấy ý cảnh thực chất hóa để Anh Biến, Anh Biến có thể lấy ý cảnh nhập thể, nhưng đạt tới Vấn Đỉnh lại là không đủ. Hiện tại ta cũng đã sớm lấy ý cảnh nhập thể, ngay cả đạo tâm vào một khắc khi Uyển Nhi ngủ say cũng đã viên mãn.

Nhưng vẫn còn một bước! Một bước này rốt cuộc là cái gì. Mỗi người cảm ngộ ý cảnh khác nhau, vì khác nhau như vậy nên không thể đi hỏi đạo của người khác được, cho dù biết được, chẳng những sẽ không có lợi mà ngược lại sẽ bị ràng buộc. Nói tóm lại, chỉ có thể tự tu hành, tự mình cảm ngộ!

Vẻ mê man trong mắt Vương Lâm ngày càng đậm. Đúng lúc này, bên trong tâm trí hắn bỗng nhiên truyền đến thanh âm khó chịu như bị bệnh tâm thần của Hứa Lập Quốc.

- Chủ nhân, ngươi cho ta đi ra đi. Tiểu mỹ nhân kia lâu như vậy không được nhìn thấy ta, nhất định sẽ thấy nhớ vô cùng. Chủ nhân à, sao ngươi lại nhẫn tâm chia rẽ nhân duyên trời ban cho ta và nàng như vậy. Chủ nhân, thả ta ra ngoài đi!

Vương Lâm nhướn mày, Hứa Lập Quốc này cả ngày nói không ngớt, ồn ào không nghỉ. Mấy ngày trước Vương Lâm đã cắt đứt liên hệ, yên tĩnh một vài ngày, không ngờ hắn lại phá được phong tỏa, lại bắt đầu quát tháo.

- Vương Lâm, năm đó ngươi chia rẽ ta và đại mỹ nhân, bây giờ lại muốn cưỡng ép chia rẽ ta và tiểu mỹ nhân, rốt cuộc ngươi là loại người gì vậy, ngươi nhất định là ghen tị! Đúng vậy, ngươi đúng là ghen tị với diễm phúc của Hứa Lập Quốc ta!

Thanh âm Hứa Lập Quốc trong vẻ phẫn nộ mang theo một chút đắc ý.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hứa Lập Quốc này tuy rằng trung thành, nhưng điều kiện tiên quyết là Vương Lâm cần phải mạnh hơn hắn nhiều lần. Hơn nữa cho dù hắn thay đổi chủ nhân, thì chủ nhân này cũng yếu hơn Vương Lâm, hoặc cũng không thể mạnh hơn nhiều lắm, nếu không lòng trung thành của Hứa Lập Quốc này sẽ lập tức biến mất.

Lão tổ Cự Ma Tộc năm đó là một ví dụ. Nếu như đổi lại là người khác, ví dụ như Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu, Huyết Tổ, chỉ sợ Hứa Lập Quốc này sẽ a dua đem toàn bộ từ đầu đến chân Vương Lâm lập tức bán đi trước tiên.

Ngoại trừ khuyết điểm này, tên ma đầu này còn một tật xấu nữa, đó là một khi gặp được đàn bà, hắn giống như biến thành người khác vậy. Cứ

tưởng rằng sau nhiều năm tôi luyện như vậy sẽ khác biệt lắm, nhưng hiện tại nhìn thấy thì vẫn giống như vậy.

Tuy nhiên Hứa Lập Quốc này trời sinh nhát gan, nếu không có đủ khả năng, quả quyết sẽ không nói ra như vậy. Xem ra từ ngày rời khỏi Chu Tước Tinh, Hứa Lập Quốc đã che giấu không ít sự tình.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm ngày càng đậm.

Hứa Lập Quốc hoàn toàn không phát hiện được tâm tình của Vương Lâm, vẫn đang ở đó lải nhải.

- Vương Lâm, đại mỹ nhân năm đó ngươi bắt đi rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ trọng dụng thế nào, ngờ đâu kết quả là đại mỹ nhân đáng thương của ta lại trở thành người chống đỡ cho gian tình của ngươi và con tiểu tiện nhân Liễu My kia.

- Ngươi nói đủ chưa?

Vương Lâm bình thản nói.

- Đủ hả? Chưa đủ. Ngươi thả ta ra để ta đi tìm tiểu mỹ nhân kia mới là đủ!

Thanh âm Hứa Lập Quốc có chút yếu đi, hắn mơ hồ có cảm giác giống như mỗi câu của mình đều chọc tức sát tinh này. Nhưng nghĩ tới những thần thông mình học được trong mấy ngày nay, khí tức của hắn lại lập tức tăng lên.

Hắn đang muốn nói chuyện tiếp thì Vương Lâm vỗ túi trữ vật, kiếm tiến lập tức bay ra. Hứa Lập Quốc hoan hô một tiếng, trong nháy mắt liền từ trong tiên kiếm biến ảo đi ra.

Hắc khí nồng đậm hình thành một màn sương đen hóa thành hình dáng của Hứa Lập Quốc. Hắn cười dâm đãng vài tiếng, đang muốn đi thẳng tới Đế Đô. Nhưng lúc này, hàn quang trong mắt Vương Lâm dày đặc, hắn vung tay lên hư không một cái, kiếm tiên lập tức rơi vào trong tay.

Hắn vung một cái, kiếm này lập tức truyền ra từng trận run rẩy. Hứa Lập Quốc ngẩn ra, lập tức the thé nói:

- Vương Lâm, ngươi muốn làm gì?

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái. Cái liếc mắt này như một hồ nước đá dội lên đỉnh đầu của Hứa Lập Quốc, hắn lập tức tỉnh táo trở lại.

Ánh mắt Vương Lâm khiến cho hắn nhớ lại cảnh tượng năm đó mình bị đối phương luyện hóa thành ma đầu, nhất là những cảnh tượng mấy trăm năm trở lại đây lại lóe lên trong đầu hắn.

- Tên sát tinh này có chuyện gì là hắn không làm được. Năm đó giết toàn tộc Đằng gia, trên Chu Tước Tinh lại giết người vô số, ta ta…

Hứa Lập Quốc run cầm cập.

- Chủ… chủ nhân…

Trên mặt Hứa Lập Quốc lập tức lộ ra vẻ nịnh nọt.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Hứa Lập. Hắn càng như thế, Hứa Lập Quốc lại càng sợ hãi, cảnh tượng giết chóc trước đây của Vương Lâm hiện giờ không khỏi hiện lên quanh quẩn trong đầu hắn.

- Ta ban cho ngươi một thân ma đầu, giúp ngươi từng bước trở thành Kiếm Linh, lại cho ngươi tiên kiếm hộ thể.

Thanh âm Vương Lâm bình thản, nhưng Hứa Lập Quốc nghe thấy cũng âm thầm kêu khổ.

- Hiện giờ, ta muốn thu hồi!

Tay trái Vương Lâm vuốt lên thân tiên kiếm một cái, lập tức Hứa Lập Quốc kêu thảm, toàn bộ thân mình run rẩy, trong nháy mắt liền bị Vương Lâm chặt đứt mối liên hệ với tiên kiếm.

Hứa Lập Quốc thân mình lập tức hóa thành một màn sương đen, khi Vương Lâm chặt đứt mối liên hệ của hắn với tiên kiếm, hắn cảm nhận được một luồng sát khí đã biến mất nhiều năm!

- Hắn…đúng là sát khí này!! Sát tinh này thật sự muốn giết ta!!

Hứa Lập Quốc hét lên một tiếng, lập tức chạy trốn. Hắn từ sau khi lập công trong trận chiến với lão tổ Cự Ma Tộc, hắn không còn cảm thấy loại sát khí đã theo hắn nửa đời này nữa!

- Con hổ cuối cùng vẫn là con hổ, không thể trở nên ngoan ngoãn được, cũng tuyệt đối không thể trở thành mèo!

Hứa Lập Quốc trong lòng cười khổ, hắn nhớ tới trong thi ngữ ở quê nhà từ rất lâu đã có câu này.

Hứa Lập Quốc đang muốn chạy trốn, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, trong nháy mắt, từng đạo cấm chế hình thành bốn phía xung

quanh Hứa Lập Quốc. Hứa Lập Quốc thét lên chói tai, toàn bộ thân mình nhoáng lên một cái lập tức hóa thành hình một thanh kiếm, kiếm khí nồng đậm gào thét lao ra, bất ngờ phá tan cấm chế của Vương Lâm, hướng ra xa bay nhanh đi.

Vương Lâm ánh mắt ngưng lại, trên mặt lộ một tia cười lạnh. Hứa Lập Quốc quả nhiên che giấu rất nhiều chuyện, như việc biến thành thanh kiếm này, ở Chu Tước Tinh người này tuyệt đối không thể làm được!

Lúc này, từ trong túi trữ vật truyền ra từng trận tiếng động bang bang, hiển nhiên là bên trong có một vật đang điên cuồng va đập. Vương Lâm tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức gia cố thêm phong ấn trên đó. Làm xong đâu đấy, hắn lạnh lùng nhìn về hướng Hứa Lập Quốc bỏ chạy, trầm giọng nói:

- Quay về cho ta!

Ngay khi thanh âm truyền ra, cấm chế lưu lại tại cơ thể của Hứa Lập Quốc trong tâm thần hắn lập tức bùng phát.

Từ xa truyền đến tiếng kêu của Hứa Lập Quốc. Nhưng không lâu sau, tiếng kêu này lại từ xa xa biến mất. Hàn quang trong mắt Vương Lâm càng đậm.

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Tên ma đầu Hứa Lập Quốc này năm đó nếu không nắm chắc đối phó lại với cấm chế của ra, nhất định là sẽ không nghe lời như thế!

Vương Lâm bước về phía trước một bước, một bước đó đã vượt qua trăm trượng.

Tuy không biết Hứa Lập Quốc đã dùng phương thức nào để chống lại cấm chế trong tâm thần, nhưng cũng không có cách nào cắt đứt được mối liên hệ với Vương Lâm, thông qua điểm này, Vương Lâm vẫn có thể bắt được hắn!

Hứa Lập Quốc điên cuồng bỏ chạy. Hắn vốn là hồn thể, lúc này lại trở thành Kiếm Linh, tốc độ so với trước kia nhanh hơn gấp mấy lần, giờ phút này trong lòng đang kinh hãi, lại phát huy toàn bộ thực lực, giống như là một âm hồn liều lĩnh chạy trốn.

- Sát tinh, lão tử vì ngươi mà khó nhọc lập công lao, ngươi nói giết là giết, lão tử không được thích tiểu mỹ nhân kia hay sao, không được có một chút bí mật hay sao, không được tính toán sau này có cơ hội sẽ mang theo tiên kiếm và Tiểu Hắc cao chạy xa bay hay sao.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 586: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (2)

Hứa Lập Quốc thở dài, hắn biết sát tinh vì sao lại muốn giết mình.

Hắn và Tiểu Hắc từ khi tiếp xúc với nhau, hai hồn thể cả ngày giao lưu, hắn đã học được không ít thần thông của Kiếm Linh, lại với sự trợ giúp của Tiểu Hắc, hai Kiếm Linh gần như đã nghĩ tất cả các biện pháp, cuối cùng làm cho cấm chế của Vương Lâm trong cơ thể hắn có chút yếu đi.

Hứa Lập Quốc nhát gan, nên hành sự cực kỳ cẩn thận. Hắn nhằm lúc Vương Lâm đại chiến mới làm cho cấm chế yếu đi, vì vậy Vương Lâm hoàn toàn không phát hiện ra.

Hắn vốn vẫn cực kỳ đắc ý, nhưng hiện giờ cũng đã đánh giá sai sự nghi ngờ và tâm cơ của Vương Lâm, đã bị nhìn ra sơ hở.

- Ôi, sớm biết là sẽ như vậy.

Hứa Lập Quốc lắc đầu, nhanh chóng chạy trốn. Tốc độ của hắn rất nhanh, không quá lâu liền trốn ra khỏi Thiên Yêu Thành. Ngay khi ra khỏi Thiên Yêu Thành, hắn quau đầu lại thoáng nhìn qua Đế Đô, ánh mắt lộ ra một vẻ bi tráng.

- Tạm biệt tiểu mỹ nhân yêu dấu, nếu có một ngày trở về, ta sẽ lại đi tìm ngươi!

Thằng nhãi này đến bây giờ vẫn chỉ nghĩ đến tiểu mỹ nhân của hắn mà quên mất ánh mắt của tiểu đệ Tiểu Hắc Đao đang lộ ra vẻ bi tráng. Hứa Lập Quốc xoay người, đang muốn tiếp tục chạy, nhưng trong nháy mắt liền lộ ra vẻ nịnh nọt, a dua nói:

- Chủ nhân, tốc độ của ngươi nhanh thật, xem ra gần đây bản lãnh đã tiến bộ rất nhiều, quả nhiên không hổ danh là chủ nhân của Hứa Lập Quốc ta, ta…

Phía trước Hứa Lập Quốc mười trượng, Vương Lâm vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện.

- Ngươi to gan lắm!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Hứa Lập Quốc thân mình run lên, lập tức phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, đấm ngực, vẻ mặt cầu xin, nói:

- Chủ nhân, ta sai rồi, đúng là rất sai, cũng không dám nữa…

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên cấm chế bên ngoài túi trữ vật của Vương Lâm lập tức sụp đổ. Một đạo hắc khí từ bên trong lóe lên, không ngờ không cần sự cho phép của Vương Lâm, tự động bay ra!

Đạo hắc khí này lóe ra, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng trực tiếp nhắm thẳng vào Vương Lâm.

Nếu bản lãnh Vương Lâm vẫn còn là Anh Biến Trung Kỳ như trước kia, một đạo hắc khí này ở khoảng cách gần như vậy hoàn toàn không thể tránh né. Cho dù hiện giờ đã đạt tới Anh Biến Hậu Kỳ đại viên mãn, muốn tránh tuyệt đối cũng không dễ.

Nhưng giờ phút này, Vương Lâm cũng không cần nhìn đến đạo hắc khí kia, lần này hắn phải hoàn toàn thu phục thanh loan đao màu đen này!

Bên ngoài thân thể hắn nhanh chóng tràn ngập Sinh Chi Lạc Ấn. Đạo hắc khí đánh tới, chạm vào người phát ra một tiếng như kim loại chạm vào nhau, loan đao màu đen lập tức bị bắn ra.

Vương Lâm giơ tay phải đưa hai ngón kẹp lại, nhưng thanh loan đao màu đen này kêu lên dữ dội, né ra khỏi hai ngón tay Vương Lâm, sau đó lượn một đường cong, với tốc độ cực nhanh, lại điên cuồng vọt tới. Lúc này mục tiêu của nó chính là giữa lông mày Vương Lâm.

- Keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên, loan đao kia lại bị bắn ra. Lúc này nó cực kỳ tức giận, điên cuồng lui ra phía sau, làm ra vẻ lại muốn tấn công. Nhưng ngay khi loan đao này định tấn công, nó liền lập tức chuyển hướng, bay về phía Hứa Lập Quốc, muốn cùng nhau chạy trốn.

- Rất hay!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, lần thứ hai giao chiến với loan đao này có Sinh Chi Lạc Ấn trợ giúp, so với lần đầu tiên năm đó dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi loan đao này bay về phía Hứa Lập Quốc, thân mình Vương Lâm tiến lên phía trước một bước, tiên lực lập tức từ dưới chân tràn ra, trong nháy mắt tràn ngập trong phạm vi trăm trượng. Cấm chế trong cơ thể Hứa Lập Quốc lập tức lóe lên, đình trệ trong nháy mắt.

Hứa Lập Quốc thần sắc lộ vẻ kiên quyết, giống như thật sự đã hối hận sửa sai, nhưng trong lòng cũng chửi ầm lên, không ngừng nguyền rủa Vương Lâm, nhưng đáng tiếc cũng không có tác dụng gì.

Cùng lúc đó, hai tay Vương Lâm bấm quyết, từng đạo cấm chế từ trong tay xuất hiện, dừng ở giữa không trung, hình thành một cấm chế không hoàn chỉnh.

Trong cấm chế này khuyết mất một chỗ, chỗ đó chính là ở trong tâm thần của Hứa Lập Quốc!

Thủ pháp của Vương Lâm năm đó, tuy rằng phối hợp tâm huyết, nhưng so với hiện tại kém hơn rất nhiều. Giờ phút này, toàn bộ cấm chế đánh ra, thân mình Hứa Lập Quốc lập tức không tự chủ được bay về phía cấm chế kia.

Loan đao có chút lo lắng, muốn ngăn trở, nhưng Vương Lâm vừa bước tới đã đi đến ngay bên cạnh. Loan đao kia không thể tránh đi được, vì thế liền có chút trì hoãn. Hứa Lập Quốc trơ mắt nhìn cấm chế kia dung nhập vào trong cơ thể, thân mình hắn run lên, sau đó trên mặt lộ ra vẻ nịnh nọt, a dua nói:

- Chủ nhân, ngươi xem hiện giờ đã có cấm chế rồi, hãy tha cho ta một lần đi, ta thật dự không dám nữa.

Vương Lâm không để ý tới Hứa Lập Quốc, mà một tay chụp vào loan đao.

Loan đao kia vẫn còn định né tránh, lúc này Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, thấp giọng quát:

- Sát lục chi khí!

Trong nháy mắt, từ giữa lông mày từng đạo khí xám điên cuống lao ra, hơn ba nghìn đạo khí gần như trong nháy mắt toàn bộ lao ra, bao vây lấy loan đao kia.

Loan đao này tốc độ quá nhanh, nó lợi dụng khoảnh khắc bao vây chui ra khoảng không. Nhưng ngay khi vừa mới lao ra, ngón tay Vương Lâm đã xuất hiện ở phía trước. búng một cái, loan đao này lập tức bị bắn trở lại.

- Ngưng!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Ba nghìn đạo sát lục chi khí nhanh chóng co rút lại, hình thành một quả cầu, từ bên trong truyền ra từng trận tiếng bang bang. Nhưng loan đao này cho dù như thế nào cũng không thể lao ra.

Không nhìn loan đao nữa, ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng nhìn lên người Hứa Lập Quốc.

Hưa Lập Quốc thân mình khẽ run run, cười ngốc nghếch nói:

- Chủ nhân, có gì muốn dặn dò? Hay là để ta đi khuyên nhủ Tiểu Hắc, nhất định sẽ khiến hắn từ nay về sau sẽ ngoan ngoan nghe lời.

- Ngươi chắc cũng biết vì sao ta không cho ngươi đi tìm Kiếm Linh kia!

Vương Lâm nhìn Hứa Lập Quốc, nói.

Hứa Lập Quốc vội vàng gật đầu, nói:

- Biết, ta biết!

Hắn ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng thầm nhủ:

- Rõ ràng là muốn chia rẽ ta và tiểu mỹ nhân, ta thấy đến tám phần là chính ngươi đã để ý tới tiểu mỹ nhân kia. Ôi, Hứa Lập Quốc ta phong lưu, phóng khoáng, tuổi còn trẻ lại có mối hận cướp vợ này!

- Trong Thiên Yêu Thành cao thủ như mây, ngươi thật sự cho rằng không có người có thể phát hiện ra ngươi sao. Một khi bị phát hiện, với thực lực của ngươi chắc chắn sẽ bị bắt, sau đó sẽ bị luyện hóa trở thành Kiếm Linh pháp bảo. Hứa Lập Quốc, ngươi còn chưa biết sao?

Thanh âm Vương Lâm như tiếng chuông lớn, vang vọng trong nội tâm Hứa Lập Quốc.

Hắn chấn động, lập tức sững sờ ở nơi đó, vâng dạ nói:

- Chuyện này, không được để bị phát hiện…

Trống ngực hắn đập thình thịch, lúc này nghe Vương Lâm nói cũng tin đến tám phần. Nếu như thực sự bị người ta bắt đi, không biết đối phương có thể là một cự ma lão tổ đầy lòng hiếu kỳ hay không.

- Tuy nhiên, nếu như bị chủ nhân của tiểu mỹ nhân kia bắt được, thì đó lại là chuyện tốt, như vậy ta có thể cùng với tiểu mỹ nhân âu yếm…

Hứa Lập Quốc trong lòng thầm nhủ, nhưng những lời này hắn không dám nói với Vương Lâm.

Vương Lâm lạnh lùng liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái, như thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn. Hứa Lập Quốc chột dạ, chẳng những không né tránh ánh mắt Vương Lâm, ngược lại còn đưa ánh mắt lại Vương Lâm, trong lòng hắn thầm nhủ:

- Chịu đựng, lão tử càng chột dạ càng phải chịu đựng!

- Ngươi chắc đã học được rất nhiều thứ từ Kiếm Linh trong loan đao màu đen kia.

Vương Lâm chậm rãi nói.

Hứa Lập Quốc nháy mắt, không chút do dự đem toàn bộ những thần thông của Kiếm Linh mình học được nói ra một lượt. Bao gồm hắn có thể ẩn giấu được khí tức, có thể bước đầu hoàn toàn dung nhập vào trong tiên kiếm, hơn nữa nếu xuất toàn lực, uy lực của tiên kiếm sẽ tăng lên không ít rồi một số thứ nữa.

Hắn vừa nói, vừa âm thầm quan sát sắc mặt Vương Lâm, trong lòng cẩn thận. Loại cảm giác này đã hơn trăm năm hắn không cảm thấy, bây giờ thấy lại một lần nữa, cũng không có điểm gì mới lạ.

Nghe Hứa Lập Quốc nói xong, tay phải Vương Lâm cách không chụp về hướng quả cầu nhỏ tạo thành từ sát lục chi khí. Bên trong đã không còn những tiếng bang bang, khi Vương Lâm chạm tay vào quả cầu này, từng đạo sát lục chi khí theo bàn tay trở lại bên trong cơ thể.

Khi chỉ còn lại mấy trăm đạo sát lục chi khí, một đạo đao khí sắc bén trong nháy mắt lao ra, nhưng bị sát lục chi khí quấn quanh nên tốc độ quả thật không khỏi hơi chậm.

Vương Lâm đã có chuẩn bị, đưa hai ngón tay ra kẹp, đạo đao khí kia lập tức sụp đổ. Ở giữa hai ngón tay, loan đao màu đen kia giãy giụa kịch liệt. Vương Lâm há mồm phun ra một đạo khí nguyên thần lên trên loan đao, hai mắt lóe lên điện quang. Hắn không chọn cách luyện hóa trong thời gian dài, mà chọn dùng thủ đoạn cứng rắn, không tiếc tổn hại linh thể, đem chính dấu ấn nguyên thần của mình in lên trên loan đao.

Làm xong hết thảy, hắn vung tay phải, loan đao bay ra, ở giữa không trung phát ra tiếng kiêu không cam lòng!

Vương Lâm xuất ra tiên kiếm ném về phía Hứa Lập Quốc. Hứa Lập Quốc sắc mặt lộ vẻ vui mừng, trong lòng hồ hởi, nhanh chóng chui vào trong tiên kiếm, cùng tiên kiếm dung hợp.

Giữa không trung, đao kiếm cùng bay, nhìn thấy Hứa Lập Quốc đã không còn nguy hiểm, loan đao kia do dự một chút, mặc dù nhìn Vương Lâm cũng có chút không vừa mắt, nhưng nó cũng giống như Hứa Lập Quốc, đi theo bên người hắn.

Nói một cách chính xác, là loan đao này đi bên cạnh người Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc đang ở trong tiên kiếm nhìn lướt qua loan đao màu đen kia, có chút đắc ý thầm nghĩ:

- Sát tinh cũng không thể hoàn toàn thu phục Tiểu Hắc. Lão tử có thể ngoắc ngón tay thu hắn làm tiểu đệ, xem ta sức hấp dẫn của ta cũng mạnh hơn sát tinh rất nhiều!

Hắn nghĩ như vậy, trong lòng lập tức có một cảm giác sảng khoái, thầm nhủ:

- Cho dù sát tinh ngươi có mạnh bao nhiêu, về điểm này chỉ sợ ngươi vẫn còn thua kém lão tử.

Còn có khả năng ứng biến của lão tử, về điểm này, hắn cũng kém ta. Lại còn có nhân duyên với mỹ nhân của lão tử, đại mỹ nhân tiểu mỹ nhân đều là của lão tử, hắn so với ta lại càng kém hơn.

Như vậy có thể thấy được ngoại trử bản lãnh cao hơn một chút, còn mặt nào hắn cũng đều kém ta. Ôi, ta đúng là một ma đầu ưu tú, thật sự thế gian này hiếm thấy được một người như ta.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 587: Kế hoạch làm phản của Hứa Lập Quốc thất bại! (3)

Hứa Lập Quốc trong lòng sảng khoái, hoàn toàn nhẹ nhõm, hơn nữa lại có một cảm giác là mình hơn hắn. Hắn nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt linh thể ở trong tiên kiếm có một vẻ thông cảm và đắc ý.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Hứa Lập Quốc cùng với tiên kiếm bay vào, loan đao theo sát sau đó. Khi Hứa Lập Quốc chuẩn bị tiến vào trong túi trữ vật, thân mình hắn bỗng nhiên dừng lại, nhìn về hướng Đế Đô ở đằng xa, trong lòng thở dài nói:

- Tiểu mỹ nhân, Hứa ca ca sẽ còn trở lại, lão tử chưa đi đâu. Không bắt được ngươi mang đi, lão tử sẽ không rời khỏi Thiên Yêu Thành!

Tại Kiếm Các bên trong Đế Đô, Đế Kiếm hình con rắn toàn bộ run lên, hóa thành một thiếu nữ. Thiếu nữ nhăn mũi, hung tợn nói:

- Đừng để cho ta nhìn thấy Kiếm Linh vô sỉ kia. Nếu để ta nhìn thấy hắn, cho dù trái với mệnh lệnh của Đế Quân ta cũng phải dẫn kiếm thể lao ra, trực tiếp chém hắn!!!

Thu đao kiếm xong, Vương Lâm về tới Hồng Thành, bóng đêm đã phủ xuống mặt đất, cũng đã qua một ngày. Vương Lâm bay một mạch hướng về Mạc phủ.

Trong khi hắn phi hành, bỗng nhướn mày, thân mình dừng lại, trầm giọng nói:

- Chuyện gì?

Ở trên phố, xa xa có mấy người đi ra. Trong những người này có cả nam và nữ, tu vi cũng đều là Anh Biến Kỳ trở lên, trong đó có một vài người đã đạt tới Anh Biến Trung, Hậu Kỳ.

Vương Lâm thần sắc như thường, quan sát những tu sĩ này, không nói gì. Trên người những tu sĩ này hắn không hề cảm thấy một chút sát khí nào, ngược lại cảm thấy có một vẻ vô cùng bi phẫn.

Từ trong đám người này có một nam tử áo trắng đi ra. Người này tướng mạo sáng sủa, hướng về Vương Lâm ôm quyền nói:

- Tên tuổi Vương đạo hữu, khi ở Thiên Vận Tinh tại hạ nghe như sấm đánh bên tai. Mấy ngày trước, trong cuộc tranh đoạt Yêu Tướng, lại càng khiến cho ta thêm phần kính nể.

Vương Lâm quét mắt liếc nhìn đám người này một lượt, trong lòng đã có chút đoán được ý định của họ, cũng ôm quyền, nói:

- Quá khen!

Nam tử áo trắng thở dài, nói:

- Tại hạ là thiếu môn chủ của Ngọc Kiếm Môn, lần này bị cuốn vào cuộc tranh đoạt Yêu Tướng, tình thế cũng là bất đắc dĩ. Phong thái của Vương huynh mấy ngày trước như đã đánh một đòn làm cho tại hạ thức tỉnh. Ở nơi Yêu Linh này, sinh mạng của tu sĩ còn thấp hơn con kiến, Yêu Tướng không thể chết, kẻ giết Yêu Tướng cũng phải bị chôn cùng, cuối cùng phải chết chỉ có tu sĩ chúng ta. Thực ra ở nơi Yêu Linh man di này, tu sĩ chúng ta chỉ là con hát mua vui cho chúng!

Vương Lâm trầm ngâm, không nói gì.

- Vị này chính là người trợ giúp của Yêu Tướng Ngao Địch!

Nam tử này chỉ vào một người đàn ông trung niên ở bên cạnh. Người này mình mặc đạo bào, hắn tiến lên hai bước, hướng về Vương Lâm ôm quyền cung kính nói:

- Vương đạo hữu, cái chết của Ngao Địch cũng khiến ta thức tỉnh. Ở nơi Yêu Linh này, chiến công mặc dù quan trọng, nhưng nếu không còn sống để hưởng thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Nam tử áo trắng thở dài, nói:

- Ở trong này mua vui cho đám Yêu Linh man di, không phải là lựa chọn của những người tu đạo. Những đạo hữu đứng sau lưng ta đều chuẩn bị rời khỏi Thiên Yêu Thành. Hôm nay xin từ biệt Vương đạo hữu! Cáo từ!

Hắn nói xong, hít sâu, thân mình vút lên, hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng lên trời.

Mấy vị tu sĩ phía sau hắn cũng đồng thời hướng về Vương Lâm ôm quyền cáo từ, đều hóa thành những đạo cầu vồng, biến mất ở phía chân trời.

Vương Lâm im lặng đứng tại chỗ, nhìn đám tu sĩ rời đi, trước sau vẫn trầm mặc.

Tu sĩ là những người đi ngược với mệnh trời, tất nhiên phải có ngạo cốt! Nếu vì cường quyền mà cúi đầu thì không phải với chữ nghịch, lưu lại chỉ là tuân theo vận mệnh!

Nhưng chữ nghịch này lại có một nghĩa khác, tu sĩ rời đi lúc này không phải là nghịch, mà là tránh!

Nghịch chân chính phải là không trốn tránh trời đất, trốn tránh vận mệnh, trốn tránh phép tắc đạo trời, mà là đi ngược lại những thứ đó!

Tu sĩ nếu không như vậy thì không phải là tu đạo. Vương Lâm hướng ra xa đi tới. Hắn không phi hành mà lẳng lặng bước đi, bóng dáng hắn ở dưới ánh trăng kéo ra rất dài.

- Tu đạo, nghịch thiên.

Vương Lâm đi rất chậm, vừa đi vừa tự nói, như thể con phố này dài vô tận.

Không biết qua bao lâu, ở phía trước Vương Lâm, Mạc phủ đã thấp thoáng ở trong mắt. Trong bóng đêm, đèn lồng bên ngoài Mạc phủ tỏa ra ánh sáng dịu dàng, giống như một tia sáng rực giữa bóng đêm, khiến cho Vương Lâm dừng bước, lẳng lặng nhìn lại.

Ánh sáng tuy nhỏ bé, nhưng lại làm cho tấm biển Mạc phủ sáng lên,

Từng trận gió đêm thổi đến, đèn lồng lay động, làm cho ánh nến bên trong lập lòe lúc sáng lúc tối. Tuy vậy nhưng ánh nến này cũng rất ngoan cường, ngày càng sáng rõ.

Vương Lâm im lặng đứng trong bóng đêm, ánh mắt lộ ra một tia minh ngộ. Nhưng minh ngộ này vẫn là không đủ, hắn có cảm giác như bắt được cái gì đó, nhưng trong nháy mắt lại giống như không có cái gì xuất hiện.

Một sự biến đổi kinh người đang ở trên người Vương Lâm im lặng bén rễ.

Thời gian dần dần trôi qua, mặt đất tối đen được ánh ban mai phương đông chậm rãi chiếu rọi. Trong mắt Vương Lâm, màu đen giống như thủy triều rút đi.

Tại khoảnh khắc này, trong đầu Vương Lâm như có một tia chớp xẹt qua, bên tai hắn dường như có văng vẳng tiếng đàn, cả người giống như đã ngộ đạo.

- Đêm tối bị ánh mặt trời quét tới, có phải là nghịch không? Chữ nghịch này chính là mấu chốt có thể đưa ta đạt đến Vấn Đỉnh!

Trong đầu Vương Lâm có một cảm ngộ mơ hồ, cảm ngộ này không sâu nhưng bắt đầu bén rễ.

Vương Lâm trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị, không trở lại Mạc phủ mà xoay người rời khỏi. Trên bờ sông kia, hắn như một lão tăng ngồi xuống, mặc dù lúc này không có tiếng đàn truyền vào trong tai hắn, nhưng lại có dư âm vang vọng.

Tiếng đàn vô tình, nhưng trong lòng lại hàm chứa bi thương. Âm thanh bi thương này không phải là nghịch, khác với cảm ngộ vừa rồi của ta. Nhưng vì sao ta nghe trong tiếng đàn này lại có ẩn chứa nghịch ý.

Buổi trưa, ánh mặt trời ấm áp dào dạt chiếu rọi mặt đất, chiếc thuyền tranh đi tới. Trên chiếc thuyền tranh kia, thanh niên nhiều ngày trước xuất hiện bên cạnh nữ tử đánh đàn lại xuất hiện. Lúc này đây, hắn hướng ánh mắt ra xa, nhìn lên người Vương Lâm.

Tiếng đàn kia nhẹ nhàng truyền đến, thanh niên kia ngồi ở đầu thuyền bên cạnh nữ tử, trong tay cầm chén rượu, hướng về phía Vương Lâm nâng lên.

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, lắc lắc một chút rồi uống một ngụm. Nhưng thanh niên kia lại lắc đầu, chỉ chỉ ra mũi thuyền, chén rượu trong tay không còn được một nửa.

Vương Lâm cười khẽ. Thanh niên này tuy rằng tướng mạo tầm thường, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có một cảm giác rất cởi mở. Vương Lâm trầm ngâm một chút, thân mình nhoáng lên một cái, đạp trên mặt sông đi tới, đáp lên trên mũi thuyền kia.

Nữ tử đánh đàn vẫn chưa phát hiện ra mũi thuyền có thêm một người, vẫn đang chìm đắm trong tiếng đàn đau thương.

Thanh niên kia mỉm cười, giơ chén rượu trong tay uống một ngụm, sau đó vung tay áo, ngồi ở một bên.

Vương Lâm cũng ngồi xuống, cầm bầu rượu uống, ngồi gần nghe tiếng đàn, lẳng lặng nhìn tay ngọc của nữ tử gảy đàn.

Ba người trên mũi thuyền thủy chung đều không nói gì. Thanh niên kia mời Vương Lâm ra sau thuyền, trước sau chỉ mỉm cười không nói. Về phần Vương Lâm cũng như vậy, trong đầu cũng không có nhiều chuyện để nói. Bởi vì tiếng đàn này làm động lòng người, trong tiếng đàn này, mọi ngôn ngữ khác đều là những thứ tạp âm!

Tiếng đàn ngừng một chút, chiếc thuyền tranh theo dòng sông trôi đi. Vương Lâm ngồi xuống, ngày hôm nay, thanh niên kia và hắn rượu đều không có, tôi tớ từ bên trong thuyền đi ra, chuẩn bị rượu cho hai người.

Sắc trời bắt đầu tối, hai bên bờ sông hiện lên một cảnh tượng buồn tẻ, mặc dù trên chiếc họa thuyền này có không ít những ngọn đèn lung linh có phần mỹ lệ.

Chiếc thuyền tranh này lại một lần nữa đưa Vương Lâm lại gần bờ sông. Vương Lâm đứng lên, hướng về thanh niên kia ôm quyền, đang định đạp gió bay đi.

Lúc này, thanh niên kia từ trước tới giờ không nói gì, mở miệng nói nhỏ:

- Huynh đài nghe tiếng đàn có cảm xúc gì khác không?

Vương Lâm dừng bước một chút, nói:

- Nhớ tới cố nhân.

Thanh niên kia cầm chén rượu uống một ngụm, chua xót nói:

- Khó trách. Nếu tâm không còn vướng bận, thì sẽ không bị tiếng đàn lay động. Huynh đài và ta giống nhau, cũng đều là tục nhân.

Trong lúc hai người nói chuyện, nữ tử đánh đàn kia thân mình run lên, tiếng đàn cũng theo đó mà xuất hiện những tiếng run rẩy.

- Nếu huynh đài không có việc gì, chi bằng hai ta uống cho tới bình minh, nghe tiếng đàn của Minh Phí cô nương.

Thanh niên kia nói.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, liếc mắt nhìn thanh niên kia một cái, gật đầu nói:

- Cũng được!

Thanh niên kia khẽ mỉm cười, lắc chén rượu, nói:

- Ta quan sát huynh đài nhiều ngày, nhìn ngươi ngồi trên bờ sông. Mặc dù người ở đó, nhưng tâm lại không ở đó, dường như là một người qua đường.

Vương Lâm uống một ngụm rượu, lắc đầu nói:

- Một tục nhân nếu thật sự là khách qua đường, chẳng qua cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Ngươi chẳng phải cũng giống như vậy sao, thân ở trên thuyền này, rất hợp, nhưng lại không biết đang đi về nơi nào.

Thanh niên kia liếc nhìn Vương Lâm thật lâu, nói:

- Trong nhà có một vài vị khách thô lỗ, tranh cãi quá mức ầm ĩ. Vì vậy ta phải đi đến nơi thanh tĩnh này.

- Hóa ra là một người có gia đình.

Vương Lâm hạ giọng nói.

- Huynh đài không có gia đình?

Thanh niên hỏi lại.

- Có, nhưng mà ở rất xa…

Trong đầu Vương Lâm hiện ra sơn cốc ở Chu Tước Tinh.

- Trong nhà còn có ai khác không?

Thanh niên hỏi.

- Không có. Còn ngươi?

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm.

- Có bảy đứa cháu gái, tuy nhiên chúng rất bướng bỉnh, hơn nữa gần đây còn bị một vị khách đáng ghét quấn lấy.

Nói tới đây, thanh niên bật cười.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 588: Đánh cuộc.(1)

Hai người nói chuyện phiếm một chút rồi lại không nói gì, lẳng lặng ngồi ở đầu thuyền ngắm ánh trăng, nghe tiếng đàn, uống rượu ngon.

Đêm khuya đã qua, chân trời lộ ra một tia bạch quang, dần dần chiếu sáng mặt đất.

Ánh bình minh cũng đã rời khỏi, phía trên mũi thuyền, hai nam tử kia cũng vẫn khẽ đung đưa. Tiếng đàn kia tuy đã dứt, nhưng âm thanh bên tai vẫn không hề đứt đoạn.

Vương Lâm nhặt bầu rượu lên, hướng về thanh niên ôm quyền, nâng bước chân theo gió bay đi, bóng dáng biến mất trong một màn sương sớm.

Bên trong Đế Đô, vòng thứ nhất của cuộc tranh đoạt Yêu Tướng đã chấm dứt. Mấy trăm Yêu Tướng chỉ còn lại có bốn mươi tám người chiến thắng. Những người còn lại cũng không hẳn là thất bại, mà là một thắng một bại mà mất đi tư cách.

Vòng thứ nhất này kéo dài trong mấy ngày, trong đám Yêu Tướng ngoại trừ Ngao Địch không có ai bị thương nặng! Nhưng trong đám tu sĩ, thương vong rất nhiều.

Dù sao, đây cũng là một trận chém giết tu sĩ!

Nhất là đám người của Đại La Kiếm Tông, nếu như đối mặt với Yêu Tướng thì đã đành, nhưng đối mặt với tu sĩ cũng ra tay vô cùng cay độ, cứ như muốn mượn cơ hội này để phô bày thực lực của bản thân vậy.

Ánh nắng ban mai chiếu lên quảng trường vạn trượng ở Đế Đô. Trên ba khán đài nhân số so với lúc trước càng lúc càng nhiều. Dù sao những trận đấu kế tiếp mới thật sự là đại chiến Yêu Tướng, những người có thể lưu lại, ngoại trừ một nhóm người cực kỳ may mắn, còn lại đều không phải là những hạng người vô danh!

Bốn mươi tám Yêu Tướng từ trong Thiên Yêu Môn đi vào. Một luồng chiến ý nồng đậm như hóa thành một con viễn cổ mãnh thú, khi Thiên Yêu Môn mở ra gào thét lao ra.

Nam tử mặc giáp vàng đứng giữa quảng trường, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt đảo qua những người vừa mới tiến vào. Khi nhìn đến Vương Lâm, người này hừ lạnh một tiếng.

Trong mắt hắn, một tu sĩ nhỏ nhoi ở vùng đất Yêu Linh của ta không ngờ lại dám đánh trọng thương một Yêu Tướng. Điểm này cũng đủ khiến hắn ra tay giết người này mười lần, trăm lần!

- Ở vùng đất Yêu Linh này, cái gọi là tu sĩ chẳng qua chỉ là một đám cường đạo, tới nơi này không ngoài mục đích là truyền thừa của Cổ Yêu. Những người này chết thì chết, nhưng nếu dám đả thương Yêu Tướng thì sẽ là đại nghịch bất đạo!

Nam tử mặc giáp vàng đối với Vương Lâm có chút bất mãn, trong lòng lại có sát khí!

Vương Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn nam tử mặc giáp vàng một cái. Hắn tu luyện Sát Lục tiên quyết, đối với sát khí cực kỳ mẫn cảm. Những Yêu Tướng và những người trợ giúp sau khi toàn bộ ra khỏi Thiên Yêu Môn, cánh cửa này ầm ầm đóng lại. Nam tử mặc giáp vàng chỉ vào chiếc trống lớn bên cạnh, âm thanh lạnh lùng nói:

- Phụng mệnh Đế Quân, vòng thứ hai này có sự thay đổi, không phải chiến đấu, mà là gõ chiến cổ!

Lời vừa nói ra, đám Yêu Tướng mặt đều biến sắc, nhưng lập tức cùng lộ ra tinh quang mãnh liệt.

Ngay cả Mạc Lệ Hải thân mình cũng run lên, lập tức ánh mắt lộ ra một tia sáng sống động!

- Chiến Yêu Cổ! Đây là thánh vật của Thiên Yêu Quận ta, gần giống với Long Đàm. Trước đây chỉ có Phó Soái khi được thăng cấp thành Yêu Soái mới được ban cho gõ vang trống này!

Thông thường những cuộc tranh đoạt Yêu Tướng chưa bao giờ có sự thay đổi, hôm nay tại sao lại như vậy… Xem ra việc tuyển chọn hai Phó Soái cũng không phải là tin đồn vô căn cứ!

Nghe nói trong Thiên Yêu Quận ta, khi tất cả các Yêu Soái nhậm chức đều gõ vang trống này. Nhưng trống này cũng rất khó đánh vang, đến bây giờ, chỉ có Thiên Soái đại nhân mới có thể đánh được mười lăm tiếng!

Tiếng bàn luận vang lên khắp nơi, cho dù là lúc Vương Lâm đánh trọng thương Ngao Địch, tiếng bàn luận so với bây giờ cũng ít hơn rất nhiều.

Nam tử mặc giáp vàng hừ một tiếng giống như sấm đánh truyền khắp quảng trường. Sau khi im lặng, trong lòng hắn cũng thể nào hiểu được sự sắp xếp của Yêu Đế, nhưng thanh âm vẫn lạnh lùng nói:

- Chiếc trống này là từ đời Đế Quân thứ nhất lưu lại, nghe đồn lấy da của Cổ Yêu làm thành. Người có huyết khí không đủ, không những không

thể đánh vang mà còn khiến bản thân cũng sụp đổ. Đánh được ba tiếng là cường giả, đánh được sáu tiếng là Thiên Kiêu! Với thực lực của các ngươi, người có thể đánh hơn ba tiếng không nhiều lắm.

Vòng này, sẽ lấy mười người!

- Quy tắc vòng này cho phép người trợ giúp yêu tướng có thể gióng trống!

Lời này vừa nó xong, nam tử mặc kim giáp không đợi khán giả bốn phía kịp bàn tán, ngón tay phải chỉ vào một người trong đám yêu tướng, quát:

- Yêu tướng Vu Sâm, bước ra!

Một người từ trong đám yêu tướng bước ra. Ánh mắt hắn lạnh lùng, trên người mặc áo giáp, khi bước đi phát ra những tiếng kêu thanh thúy. Người này bước vài bước đã tới phía dưới Yêu Cổ.

Hắn nhìn Yêu Cổ, đôi mắt lóe sáng, chiến ý trong lòng được đốt cháy bừng bừng!

Hắn vẫn chưa vội ra tay và đứng yên tĩnh phía dưới chiếc trống, yêu lực vận chuyển trong cơ thể, điều chỉnh nội tức để đạt trạng thái tốt nhất. Vu

Sâm đối với việc gióng trống này trong lòng cũng không tự tin. Dù sao đối với hắn mà nói, Yêu Cổ này chính là thánh vật.

Nam tử mặc kim giáp liếc nhìn Vu Sâm, trong lòng thầm nghĩ:

- Với tu vi của Vu Sâm thì có thể gióng được bốn tiếng trống. Nếu gắng gượng đánh tiếng thứ năm chắc chắn khí huyết tan nát!

Hắn chỉ liếc mắt một cái liền nhắm mắt lại.

Ánh mắt mọi người bốn phía đều đang tập trung vào Vu Sâm. Thần sắc hắn như thường, vẫn điều chỉnh nội tức. Vì phòng ngừa ngoại giới quấy rầy, hắn khép hai mắt lại, đối với mọi chuyện bên ngoài không nghe, không hỏi.

Dần dần, bên ngoài thân thể hắn tỏa ra yêu khí nồng đậm. Yêu khí này phát ra bay lên không trung, cuồn cuộn không ngừng.

Trên khán đài bốn phía, những tiếng bàn tán khe khẽ vang lên liên tiếp.

- Sát lục đạo rất khó tu luyện. Nó phải dựa vào việt giết chóc trong nhiều năm mới được. Hôm nay người này lên đài một lần sợ rằng sẽ lập tức nổi tiếng!

- Chưa chắc. Yêu Cổ vốn là do da của cổ yêu luyện hóa thành. Vu Sâm mặc dù có thể gõ vang nhưng chắc chắn cũng bị phản chấn khiến bị thương.

Tám vị yêu soái trên đài cao cũng nhìn về phía Vu Sâm, ánh mắt lộ vẻ hứng thú, nhưng bọn hắn không tranh luận như người thường mà ánh mắt chỉ liếc nhau một cái là tám chín phần hiểu được ý nhau.

Sáu vị phó soái tuy rằng không có nhãn lực như tám vị yêu soái nhưng tu vi dù sao cũng rất cao thâm. Lúc này họ đều có thể nhìn ra được một chút dấu vết, chỉ riêng có Huyền phó soái là ánh mắt không nhìn vào Vu Sâm mà tập trung vào Vương Lâm.

- Vương Lâm, không biết ngươi có thể gõ được mấy tiếng trống đây!

Hắn vừa suy nghĩ, lại nghe Hoàng phó soái đang ngồi bên cạnh khẽ cười nói:

- Huyền phó soái. Ngươi và lão phu đánh cuộc, ta e là sẽ thắng rồi. Tu sĩ ngươi lựa chọn kia chỉ có cách tự mình ra tay, do đó ngươi bại là cái chắc rồi!

Huyền phó soái hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi cứ rửa mắt mà xem. Người này không đơn giản như ngươi tưởng đâu!

Lúc hai người nói chuyện đang nói chuyện thì Vu Sâm đang đứng trên đài đột nhiên mở bừng đôi mắt. Toàn thân hắn lúc này dường như được chiến thần nhập thể, đôi mắt tỏa ra ánh sáng như trăng rằm!

Một tiếng gầm như long như hổ vang lên từ miệng Vu Sâm. Hai chân hắn bước lên phía trước một bước, thân hình như lợi kiếm ra khỏi vỏ, xẹt qua giữa không trung như một đạo cầu vồng, tiến thẳng tới Yêu Cổ.

Khi còn đang ở giữa không trung, song chỉ tay phải hắn như kiếm, toàn bộ tinh khí thần của cả thân thể trong nháy mắt ngưng tụ, từ song chỉ hóa thành một đạo cầu vồng, điên cuồng lao tới đánh lên Yêu Cổ.

Mặt trống đen xì của Yêu Cổ thoáng lõm xuống, chẳng qua độ lõm rất nhỏ, chỉ hơi lõm rồi ngay lập tức đàn hồi trở lại.

- Thùng!

Một tiếng trống trầm thấp, quanh quẩn bầu trời, truyền khắp sân đấu, kéo dài suốt đế đô, lan đến cả nửa Thiên Yêu thành.

Trong tích tắc tiếng trống này vang lên, Vu Sâm lập tức cảm thấy một lực lượng không thể tưởng tượng như sóng triều từ mặt Yêu Cổ truyền tới, với thế như chẻ tre đánh sâu vào thân thể hắn.

Sắc mặt Vu Sâm trở nên tái nhợt. Đôi mắt hắn lộ sát khí, chẳng những không lùi mà lại tiến thêm một bước, song chỉ tay phải không do dự điểm một cái nữa lên mặt Yêu Cổ!

- Thùng!

Một tiếng trống vang lên giống như sét đánh ngang trời.

Vu Sâm gầm nhẹ, yêu khí bên ngoài cơ thể liền hóa thành một khuôn mặt yêu dị. Khuôn mặt này cũng lộ vẻ thống khổ, sau đó liền biến mất trong yêu khí.

Ngay sau đó, lại một khuôn mặt khác lập tức xuất hiện.

- Phệ Hồn Sát Lục đệ nhất thức!

Tiếng nói của Vu Sâm như từ địa ngục truyền tới. Tiếng nói của hắn vừa vang lên, những khuôn mặt thống khổ bên ngoài thân thể hắn lập tức há miệng, điên cuồng hướng về phía tay phải Vu Sâm bay tới.

Tay phải hiện lập tức hiện lên những tia sáng màu lam chói mắt!

Vu Sâm hét lớn, tay phải hóa thành chưởng hướng về phía Yêu Cổ chụp tới.

Bàn tay hắn chưa đụng tới Yêu Cổ, chưởng phong đã ầm ầm lao tới, đánh vào mặt trống.

- Thùng!

Tiếng trống thứ ba vang lên rung động thiên địa. Lúc này người xem bốn phía xung quanh đều biến sắc. Tuy rằng dùng chưởng phong gõ trống có thể nói là hơi tiểu xảo nhưng không thể không nói, Phệ Hồn Sát Lục này thật mạnh mẽ.

Chưởng phong đảo qua, tay phải Vu Sâm đã đặt trên Yêu Cổ.

- Thùng!

Hầu như tiếng trống thứ ba còn đang vang vọng, trong nháy mắt tiếng trống thứ tư lại vang lên, hình thành một âm thanh cuồn cuộn như sấm đánh.

Vu Sâm tay phải nhanh chóng thu hồi, thân thể cấp tốc lui lại phía sau, bịch bịch bịch đạp những bước nặng nề trên mặt đất, lùi lại hơn trăm trượng mới đứng vững được. Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt đỏ hồng một cách yêu dị, cố nuốt một ngụm máu đang chợt dâng trào xuống.

Tay phải hắn lúc này đang run rẩy, mất đi cảm giác, yêu lực trong cơ thể đã hao phí tám phần, dung hợp vào trong Phệ Hồn Sát Lục đệ nhất thức nọ.

- Được rồi! Người trợ giúp của yêu tướng Vu Sâm bước ra đi!

Nam tử mặc kim giáp bình thản nói.

- Ta không có người trợ giúp!

Vu Sâm hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Nam tử mặc kim giáp nhìn Vu Sâm, ánh mắt rời đi chọn người tiếp theo trong đám yêu tướng. Hắn đầu tiên nhìn về phía Vương Lâm, trong lòng cười lạnh nhưng vẫn không gọi Vương Lâm xuất trận mà chỉ vào Mặc Phi, quát:

- Yêu tướng Mặc Phi, đi ra!

Lời nói vừa dứt, những tiếng bàn tán đang xôn xao vang lên khắp bốn phía lập tức biến mất. Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung trên người một người.

Người này mặc áo giáp, trên mặt mang một cái mặt nạ dữ tợn, mái tóc đen bay theo gió, từ trong đám người đi ra. Hắn đi không nhanh nhưng lại khiến người nhìn vào cảm thấy như bước chân hắn làm cho trống ngực đập thình thịch, khiến người ta có một cảm giác vô cùng quỷ dị.

- Yêu tướng Mặc Phi, ba trăm năm trước đã là đệ nhất yêu tướng!

- Người này hàng năm đều đóng ở biên cảnh, nghe nói trong mắt người ở Hỏa Yêu quận, giá trị của cái đầu người này cực lớn!

- Mặc Phi này tu luyện một thứ công pháp thần bí, cho tới bây giờ mới chỉ thi triển có mỗi một thứ thần thông là Chuyển Luân Đại Pháp mà thôi. Người này mà đánh Yêu Cổ thì ta tin chắc phải trên năm tiếng!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 589: Đánh cuộc.(2)

- Mặc Phi!

Địa soái nhìn thoáng qua hắn, khóe miệng mỉm cười nói:

- Người này nếu có thể vượt qua lần này thì có thể coi là một trong ba vị phó soái!

Một nam tử trung niên tướng mạo nho nhã, mặc tử bào bên cạnh hắn, lúc này cười nói:

- Chẳng lẽ Địa soái động lòng ái tài rồi sao?

Địa soái cười ha hả gật đầu.

- Nếu hắn có thể gõ được sáu tiếng thì dù có không trở thành phó soái ta cũng sẽ đề cử hắn!

Địa soái cười nói.

Mặc Phi thong thả bước về phía Yêu Cổ. Ánh mắt mọi người bốn xung quanh đều đang tập trung vào từng cử động của hắn.

Khi còn cách Yêu Cổ mười trượng, Mặc Phi dừng lại nhìn Yêu Cổ, ánh mắt bình tĩnh. Hắn không cần chút thời gian điều chỉnh nội tức mà lập tức đánh một quyền vào khoảng không!!!

- Thùng!

Tiếng trống vang lên như sấm rền.

Áo giáo trên toàn thân Mặc Phi như bị cuồng phong thổi bay lên, phát ra những tiếng va chạm lách cách. Mái tóc trên đầu hắn cũng bị gió thổi tung bay, chẳng qua thân thể hắn vẫn như đinh đóng chặt trên mặt đất, không chút di động, thậm chí sắc mặt hắn cũng không có nửa điểm thay đổi.

- Hóa ra cũng không phải quá khó .

Hắn khẽ cười, thân thể tiến về phía trước thêm một trượng, tay phải lại vung về phía trước.

- Thùng!

Mặc Phi không dừng lại, lại bước tới một trượng, tay phải đánh một quyền nữa vào khoảng không.

- Thùng!

Ba tiếng trống liên tục vang lên như tiếng gầm từ viễn cổ, gào thét trên bầu trời Thiên Yêu thành. Tiếng trống quanh quẩn khắp không trung. Một số người xem xung quanh, yêu lực không đủ không ngờ bị nó chấn động khiến thụ thương.

Sau ba tiếng trống, Mặc Phi đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức như sóng triều từ trong Yêu Cổ bỗng nhiên lao thẳng tới thân thể hắn. Hắn hạ bước chân, cả người giống như mọc rễ trên mặt đất, như đá ngầm giữa sóng gió, không hề lay động.

Áo giáp phía ngoài thân thể hắn phía ra những tiếng kêu vang, cuối cùng dưới yêu lực của hắn khuếch tán ra dần ổn định lại.

Đôi mắt Mặc Phi sau mặt nọ sáng ngời, lộ ra vẻ chăm chú, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Thú vị thật!

Chân hắn bước tiếp một bước, tiến thêm một trượng nữa, tay phải lại đánh tới một quyền.

- Thùng!

Một quyền này đánh ra, ngay sau đó lại một quyền!

- Thùng!

Thân thể Mặc Phi liên tục tiến về phía trước, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Yêu Cổ. Mỗi một bước hắn lại đánh ra một quyền.

- Thùng!

Tiếng trống thứ sáu vang lên, xung quanh liền lập tức truyền tới tiếng hoan hô nhiệt liệt. Ngay cả ánh mắt các yêu soái, trừ Thiên soái ra cũng đều lộ vẻ tán thưởng.

- Mặc Phi!!

- Mặc Phi!!!

- Mặc Phi!!!!

Những tiếng hoan hô dậy đất từ bốn phía truyền tới. Người có thể gióng sáu tiếng trống có thể nói là đáng tự hào!

Nhất là người này lại hoàn toàn chưa bị thương, hơn nữa rất thong dong gióng liền sáu tiếng trống, vượt xa tất cả các yêu tướng khác!

Ngay cả nam tử mặc kim giáp kia cũng gật đầu, trong mặt hiện lên vẻ vô cùng tán thưởng.

- Sáu tiếng trống là có thể khiến Mặc mỗ dừng lại sao?

Đôi mắt Mặc Phi lóe lên, thân thể bay lên, chân đạp hư không, lại đánh một quyền tới Yêu Cổ.

- Thùng!

Tiếng trống thứ bảy vang lên.

Tiếng thứ bảy này hoàn toàn khác so với những tiếng trống trước, mơ hồ tỏa ta âm thanh sát phạt. Sắc mặt vẫn luôn thong dong của Mặc Phi lúc

này đột nhiên biến đổi. Hắn không do dự chút nào, lập tức lui lại phía sau.

Hắn vừa lui lại, áo giáp trên người vang lên những tiếng rắc rắc, lập tức nát bấy, hóa thành tro bụi tung bay trong gió. Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, thân thể ngừng lại, gầm nhẹ một tiếng, lại lao tới một lần nữa. Hai tay hắn bắt quyết, từng đạo bạch quang từ trong tay hiện ra, hóa thành một thứ tinh thể phẳng như mặt gương quấn quanh thân thể hắn.

Ngón tay hắn búng một cái, từ Yêu Cổ lại truyền ra một tiếng "thùng". Đây là tiếng trống thứ tám!

Phản lực so với lần trước lại càng thêm cuồng bạo, điên cuồng tràn tới. Tinh thể trước người Mặc Phi trong nháy mắt bị lực lượng này đánh tan, tuy nhiên cũng khiến cho lực lượng đánh tới yếu đi một nửa. Tuy vậy nhưng khi nó đánh lên người Mặc Phi vẫn khiến thân thể hắn chấn động, lui lại phía sau hơn trăm trượng mới dừng lại được.

Mặt nạ trên mặt hắn đã hoàn toàn vỡ vụn, lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

Ánh mắt Vương Lâm lập tức sững lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt này, ánh mắt tỏa ra những tia sáng kỳ dị.

- Tướng mạo người này....

Vương Lâm vừa liếc nhìn người này một cái liền nhận thấy hắn giống hệt nam tử tóc đen ở trong chỗ sâu nhất của Hồng lao.

Lúc này thân thể Mặc Phi hơi loạng choạng. Hắn cố gắng nuốt một ngụm máu tươi trong miệng xuống, hít sâu một hơi, xoay người lại đi trở về trong đám yêu tướng.

Giờ phút này cả khán đài đều vang lên tiếng hoan hô ầm ầm, hầu như che hết mọi âm thanh khác.

- Mạc Phi, đệ nhất yêu tướng!!

- Hắn có thể gióng tám tiếng trống, trong Thiên Yêu quận trừ những người mang hàm soái ra thì đúng là đệ nhất!

- Lần này Mặc Phi chắc chắn sẽ trở thành phó soái. Người này quân công hiển hách, sau khi trở thành phó soái nhất định sẽ lập cho Thiên Yêu quận chúng ta vô số chiến công!

Tám yêu soái ngồi trên đài cao, trừ ánh mắt Thiên soái vẫn bình tĩnh như trước, không có nửa điểm biến đổi, bảy người còn lại trong ánh mắt đều lộ vẻ tán thưởng vô cùng.

- Người này có thể gõ tám tiếng trống, đích thực là thiên kiêu trong thiên kiêu, giỏi!

- Không sai, hơn nữa theo ta thấy thì hắn dường như chưa dùng toàn lực, nếu không e rằng có thể gõ được chín tiếng!

- Tuổi còn trẻ mà tâm cơ cẩn thận như vậy, rất khó có được!

Các phó soái đã bắt đầu bàn tán. Trong đó Hoàng phó soái cười ha hả nói với Huyền phó soái:

- Lão đệ, lúc này mà ngươi còn không nhận thua sao?

Huyền phó soái hừ nhẹ một tiếng, âm thanh kiên định nói:

- Mặc Phi này rất mạnh, ta lúc bằng tuổi hắn cũng không bằng. Thậm chí có thể nói, người này sau khi tẩy tủy ở long đàm thì thực lực còn mạnh hơn rất nhiều!

Nhưng người ta lựa chọn kia Mặc Phi vẫn không so sánh nổi!

Hoàng phó soái đối với vụ đánh cược này vốn không để ý lắm nhưng lại nhiều lần nghe Huyền phó soái - người có thực lực tương đương với mình tán thưởng người kia, không, đó không còn là khen ngợi nữa mà Hoàng phó soái mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Huyền phó soái mơ hồ có sự sợ hãi!

Điều này khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

- Tốt, ta thật muốn nhìn xem người này có thể gõ được mấy tiếng!

Hoàng phó soái mỉm cười nói.

Huyền phó soái trầm ngâm, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm trong đám yêu tướng ở xa xa, trong lòng thầm nói:

- Mặc Phi chỉ mạnh mẽ thôi, nhưng Vương Lâm này thì đáng sợ!

Mạnh mẽ mà so với đáng sợ thì sao mà so nổi chứ?

Nam tử mặc kim giáp nhìn Mặc Phi quay trở lại trong đám yêu tướng xong, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng vô cùng, lần đầu tiên mỉm cười, nói:

- Người trợ giúp của yêu tướng Mặc Phi, tiến lên!

Một tu sĩ mặc thanh sam từ trong đám người đi ra. Người này lưng mang đại kiếm, thân thể đứng ở nơi đó cũng như một thanh kiếm vậy. Trong nháy mắt hắn bước ra, thân thể nhoáng lên lao về phía trước, lập tức hóa thành một làn khói xanh hướng thẳng tới Yêu Cổ.

Trong nháy mắt khi tới gần Yêu Cổ, tay phải tu sĩ bắt quyết, điểm vào khoảng không phía trước một cái. Một tiếng trống liền rền vang. Người này thu chỉ thành chưởng, trong miệng lẩm bẩm những từ ngữ phức tạp, nhẹ nhàng vỗ về phía trước. Lại một tiếng trống vang lên.

Âm thanh ầm ầm này khiến cho sắc mặt tu sĩ này tái nhợt. Thân thể người này vẫn không lui lại mà rút bảo kiếm sau lưng ra, chém xuống một cái. Đột nhiên hàng loạt tiếng gào thét vang lên. Kiếm khí cho bảo kiếm tạo thành phá tan mọi ngăn cản do dư âm của tiếng trống tạo thành, đánh lên mặt trống.

Tiếng trống lại vang lên quẩn quanh trong thiên địa. Tiếng thứ ba vừa dứt, sắc mặt tu sĩ cực kỳ tái nhợt. Cứ mỗi một lần gõ trống là hắn phải thừa nhận một lực phản chấn gấp mấy lần từ Yêu Cổ. Người này cười khổ, không chút do dự lùi lại, không tiếp tục nữa.

- Với tu vi của ta thì gõ ba tiếng rất dễ dàng, nếu liều mạng thì cũng có thể gõ tới năm tiếng nhưng nhất định sẽ bị trọng thương. Mặc Phi thế đã là tất thắng, ta vì hắn mà trọng thương thực sự không đáng!

Tu sĩ mặc thanh sam hơi trầm ngâm, sau đó lùi lại quay về trong đám yêu tướng.

Mười một tiếng!

Kể cả người trợ giúp thì Mặc Phi tổng cộng gõ được mười một tiếng trống. Thành tích này khiến sắc mặt tất cả yêu tướng đều trở nên âm trầm. Muốn vượt qua Mặc Phi thì yêu tướng và người trợ giúp mỗi người phải gõ được ít nhất sáu tiếng mới được.

Nhưng đây gần như là như là chuyện không thể thực hiện. Trong tất cả yêu tướng ở đây chỉ có Mặc Phi may ra mới làm nổi.

Sắc mặt Mặc Lệ Hải lúc này tái nhợt. Hắn khổ sở nhìn Yêu Cổ, lại nhìn Vương Lâm sắc mặt âm trầm đang đứng bên cạnh, than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- Vương lão đệ, thôi, vòng thứ hai này chúng ta chịu thua đi.

Trong đám yêu tướng có một người đang nhìn chằm chằm vào Yêu Cổ, đó là Thạch Tiêu. Hắn trầm giọng nói:

- Trần Đào, ngươi có thể đánh mấy tiếng!

Trần Đào đang đứng cạnh hắn trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Nếu là thời kỳ đỉnh cao thì hắn là có thể đánh được hơn mười tiếng. Cụ thể là bao nhiêu thì không dám nói chắc.

Chẳng qua hiện giờ đã uống đan dược, có thể đánh được bảy tiếng, không thể nhiều hơn Mặc Phi. Tên Mặc Phi này đích xác rất mạnh, nếu ở tu chân giới chúng ta cũng có thể coi là đệ nhất dưới Vấn Đỉnh kỳ. Nếu ta chưa đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ sợ rằng không thể đánh với hắn một trận.

Ánh mắt Thạch Tiêu lộ ra sát khí. Hắn nhìn về phía Mặc Phi sau khi trở về vẫn đang ngồi đả tọa hừ lạnh một tiếng.

Ngoài bọn hắn ra, trong số những yêu tướng cũng có vài người trong lòng đang thầm tính toán xem mình có thể đánh được mấy tiếng, có thể có cơ hội vào vòng mười người hay không!

Ánh mắt nam tử mặc kim giáp lúc này trở lên lạnh lẽo, đảo qua mọi người, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, chỉ về phía Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Ngươi, đi ra!

Vương Lâm thong dong đi ra. Khi tới trên sân đấu, ánh mắt như điện nhìn về phía nam tử mặc kim giáp, bình thản nói:

- Ta không phải tên là "ngươi". Ta tên là Vương Lâm!

Trong mắt nam tử mặc kim giáp không chút che dấu tỏa ra sát khí, trầm giọng nói:

- Vương Lâm, ngươi có dám đánh cuộc với ta không!!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 590: Ngôn xuất pháp tùy.

- Nói đi!

Vương Lâm đáp.

- Ta cá là ngươi không thể đánh được năm tiếng trống! Nếu ngươi thắng ta sẽ tự mình đề cử ngươi với yêu đế đại nhân, đảm bảo ngươi có thể làm yêu tướng. Nhưng nếu ngươi thua thì ta sẽ xử lý chuyện ngươi dám đả thương yêu tướng! Ngươi nếu không dám đánh cuộc thì cút xuống cho ta, không nên tham chiến nữa, xéo ngay khỏi Thiên Yêu thành!

Nam tử mặc kim giáp nói dứt lời, trên khán đài bốn phía lại vang lên những tiếng đàm luận.

- Hắn sao có thể đánh được bốn tiếng chứ? Người từ bên ngoài tới này tuy rằng có thể dễ dàng giết chết Ngao Địch nhưng đánh Yêu Cổ là khảo nghiệm cao nhất. Ta thấy hắn có thể đánh được ba tiếng đã là tốt lắm rồi. Nếu là Ngạo Địch thì ta thấy may ra đánh được một tiếng.

- Ngao Địch trong số các yêu tướng thì tu vi chỉ thuộc loại trung bình, Thạch Tiêu, Mặc Phi, Vu Sâm, Tà Luyện, bất cứ ai trong mấy người đó ai ra tay cũng dễ dàng thắng hắn. Vương Lâm này thắng Ngao Địch thì có gì đáng kể.

- Kim tổng quản cũng hay thật, không ngờ lại đi cá cược với người này, đúng là thú vị.

Hoàng phó soái đang ngồi trên khán đài cũng cười nói:

- Huyền phó soái, người ngươi chọn có vẻ không ổn rồi.

Huyền phó soái nhìn Vương Lâm, hừ một tiếng nói:

- Kim tổng quản sẽ phải thất kinh rồi.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn nam tử mặc kim giáp, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười. Nhưng nụ cười này rơi vào mắt Huyền phó soái khiến trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hàn ý.

- Lúc trước khi người này ra tay với ta cũng cười như vậy!

Huyền phó soái cắn răng thầm nghĩ.

- Ta không cần người đề cử với yêu đế.

Vương Lâm mỉm cười.

Nam tử mặc kim giáp lộ vẻ khinh miệt, nói:

- Ngươi không dám đánh cuộc sao?

- Ta muốn một cánh tay của ngươi!

Tiếng nói của Vương Lâm giống như hàn phong từ nơi địa ngục thổi tới.

Lời này vừa nói ra liền khiến tất cả mọi người ở nơi này ngẩn ra. Lúc này bước chân Vương Lâm cũng không dừng lại mà đi tới Yêu Cổ.

Ánh mắt nam tử mặc kim giáp dày đặc sát khí, cười lạnh nói:

- Muốn một tay của ta thì trừ phi ngươi có thể đánh hơn năm tiếng trống, ta sẽ cho ngươi một tay. Còn nếu ngươi có thể gõ mười tiếng thì cho ngươi hắn hai tay!

- Vương Lâm này thật quá cuồng vọng. Hắn e là tự đánh giá mình quá cao. Đánh Yêu Cổ đâu có đơn giản như vậy!

- Đợi hắn bị phản chấn của Yêu Cổ rồi sẽ minh bạch bản thân sai lầm lớn tới thế nào!

- Đáng tiếc cho Mặc Lệ Hải, sợ rằng trong vòng ba trăm năm nữa cũng không có mặt mũi nhìn mặt người khác.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không tỏ vẻ gì, đi về hướng Yêu Cổ. Hắn bước đi cực kỳ thong thả, sau vài bước chân là tới gần Yêu Cổ. Hắn cũng không như người khác đứng từ xa cách không đánh trống, giảm bớt lực phản chấn.

Trực tiếp đi tới Yêu Cổ, hai chân Vương Lâm rời khỏi mặt đất, lơ lửng trên không, nhìn Yêu Cổ đen kịt trước mắt. Ở khoảng cách gần như vậy, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được một cỗ tinh khí truyền tới.

Chiếc trống này trên mặt cũng không bằng phẳng mà có rất nhiều những vân nhỏ như da thú vậy.

- Da cổ yêu.....

Vương Lâm vươn tay phải ra vuốt nhẹ lên mặt Yêu Cổ. Trong nháy mắt khi tay hắn đụng phải, một lực phản chấn nhỏ như tơ theo bàn truyền vào cơ thể hắn.

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Lúc này toàn thân hắn là hơn ba ngàn Lạc Ấn Sinh Mệnh, giống như ba ngàn lá chắn, bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

- Đánh cuộc ta đánh không quá năm tiếng.

Tay trái Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, trên tay hắn liền lập tức xuất hiện một bình rượu, trong đó đầy rượu. Vương Lâm giơ tay trái, ngửa mặt uống một hơi dài, cười nói:

- Kim giáp yêu nhân, ngươi xem cho kĩ đây!

Tay phải Vương Lâm nhanh như chớp nắm thành quyền, hướng về Yêu Cổ đánh xuống!

- Thùng! Tiếng trống vang lên, thanh âm như sấm đánh cuồn cuộn truyền ra, vượt qua phạm vi sân đấu, lao về phía chân trời.

Thân thể Vương Lâm không di động chút nào, tay phải nhấc lên ba tấc, trong chớp mắt ầm ầm đánh xuống cái thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm.

- Thùng, thùng, thùng, thùng!

Tiếng trống dồn dập.

Bốn tiếng trống rền vang này hầu như là vang lên cùng một lúc, liền lạc với tiếng trống đầu tiên, như hợp làm một vậy, không ngờ hình thành âm thanh như gió gào, lấy Yêu Cổ làm trung tâm điên cuồng đánh ra bốn phía.

Mặt đất trên sân đấu nứt ra từng mảng một, dường như dưới đó đang có địa long chuyển mình, điên cuồng vỡ ra. Tiếng trống rền vang trên bầu trời như tiếng sấm rền, vô cùng kịch liệt. Người xem trên khán đài bốn phía có không ít người bị năm tiếng trống hợp nhất này chấn thương nghiêm trọng, miệng phun máu tươi.

Thậm chí có vài người không ngờ lại bị chấn động mất mạng tại chỗ.

Tám yêu soái trên đài cao, ngoại trừ Thiên soái đều đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, đôi mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Sắc mặt nam tử mặc kim giáp trong sân đấu cũng đại biến.

Năm tiếng trống rền vang vốn cũng không khiến người ta giật mình như vậy. Thứ khiến họ chấn động tâm thần thực sự chính là sau năm tiếng trống mà thân thể Vương Lâm vẫn không hề di động!!

- Chuyện, chuyện này không có khả năng!!

Hoàng phó soái ngồi cạnh Huyền phó soái kinh ngạc kêu lên.

- Hừ, cái gì là không có khả năng. Những việc mà Vương Lâm này gây ra, không việc gì là không có khả năng.

Huyền Phó Soái trong lòng thầm nhủ. Hắn thở dài, lúc trước nếu mình không quá mức không coi ai ra gì, cũng giống như những người khác hiểu sai Vương Lâm, thì bây giờ đã không bị trọng thương chưa lành.

Ngoại trừ Thiên Soái, bảy Yêu Soái còn lại đều đứng dậy, ánh mắt như điện mang theo một vẻ kinh nghi, như những thanh kiếm sắc bén nhìn chăm chú Vương Lâm. Cảm giác không thể tin nổi liên tục dâng lên mạnh mẽ trong lòng họ.

Đám Phó Soái bên dưới cũng trợn mắt há mồm nhìn Vương Lâm, trong lòng cũng dậy sóng.

Phải biết rằng trong những người ngồi đây, người đánh được năm tiếng không phải là không có, nhưng cho dù liên tục đánh được năm tiếng, lực phản chấn của năm tiếng trống hợp lại nếu nói long trời lở đất cũng là không đủ để hình dung!

Loại lực phản chấn kịch liệt này về cơ bản người ở cấp độ Yêu Tướng không thể chống cự được! Cho dù là thiên kiêu như Mặc Phi cũng chỉ có thể liên tục chịu đựng được ba tiếng mà thôi, nếu là bốn tiếng, chắc chắn thất bại!

Vậy mà Vương Lâm còn liên tục đánh vang được năm tiếng. Nếu như lực phản chấn tập hợp lại khiến cho Vương Lâm trọng thương hoặc chật vật lui ra phía sau thì mọi người cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng người này không ngờ thân mình không hề hấn gì, cả người bay bên cạnh chiếc trống, không một chút lay động, dường như năm tiếng trống kia vốn không phải là do hắn đánh, dường như năm tiếng trống này là đập vào một chiếc trống bình thường, không hề có lực phản chấn.

- Ta, ta hoa mắt rồi, không ngờ hắn có thể tùy ý đánh được năm tiếng trống… …

- Chuyện này nhất định là có vấn đề, tu sĩ này nhất định là đã dùng thủ đoạn đê tiện gì!

- Vu Sâm hết sức vất vả mới có thể gõ được bốn tiếng, không ngờ người này chỉ tiện tay mà đánh được năm tiếng. Nhưng Mặc Phi đã đánh được tám tiếng, Vương Lâm này tuyệt đối không thể vượt qua!

Trong đám người truyền đến những tiếng kinh hô không ngừng.

Hình dáng Vương Lâm bọn họ đã không còn xa lạ. Trong vòng thứ nhất mấy ngày trước, đây là tu sĩ duy nhất dám đánh trọng thương Yêu Tướng, nên lập tức những người của yêu địa bốn phía đã nhớ rất kỹ hình dáng của hắn.

Nhưng những văn thần, những phu nhân công tử, những người quyền quý trên khắp Thiên Yêu Thành cũng không cho là Vương Lâm mạnh.

Đối với bọn họ, đối thủ của Vương Lâm - Ngao Địch thực lực không đủ, đây mới chính là nguyên nhân mấu chốt hắn bị đánh trọng thương!

Nếu như Vương Lâm này gặp đám người Mặc Phi hay Thạch Tiêu, thì nhất định sẽ bại không còn nghi ngờ gì! Đây gần như là ý nghĩ trong đầu tuyệt đại bộ phận mọi người.

Nhưng hiện giờ, tên Vương Lâm đáng ghét trong mắt bọn họ không ngờ ở trước mặt bọn họ có thể thoải mái, thậm chí có thể nói là gần như một trò đùa, đánh vang năm tiếng trống một cách phi thường!

Cảnh tượng này khiến mọi người chấn động!

Thậm chí có những người hoài nghi chiếc trống này đã bị hỏng. Nhưng nhìn đến những người ở xung quanh, không ít người đã bị năm tiếng trống dung hợp hóa thành sóng âm làm cho bị thương, thậm chí lăn ra bất tỉnh, yêu lực trong cơ thể bọn họ bị chấn động thoát ra ngoài rất nguy hiểm, nên những hoài nghi này lập tức tiêu tan.

Mặt khác, lấy chiếc trống này là tâm điểm, một hình tròn khuếch tán ra trăm trượng làm cho mặt đất nứt nẻ, điều này cho thấy lực tấn công vừa rồi mãnh liệt đến cỡ nào!

Mặt đất trên quảng trường bên trong cấm chế này có thể bị phá hỏng như vậy, chỉ có thể lấy câu nói không thể tin nổi để hình dung.

Trong đám Yêu Tướng, gần như mọi người lúc này đều hít sâu. Vu Sâm khuôn mặt chua xót, lắc lắc đầu, ý định tỷ thí với Vương Lâm hoàn toàn biến mất trong đầu.

Nữ Yêu Tướng duy nhất trong đó là Tà Liên, nàng này hoàn toàn được che chắn bên trong áo giáp. Mặc dù áp giáp này che phủ toàn thân, nhưng lại vô cùng hở hang, thân thể bên trong lộ ra một cách vô cùng hấp dẫn.

Trên miếng giáp màu tím đỏ bảo vệ hai cánh tay lộ ra hơn phân nửa cánh tay trắng như tuyết, miếng giáp trên thân người chia thành hai nửa, để lộ ra một vòng eo mảnh khảnh, một hình xăm màu đen từ trên cổ đi qua trước ngực kéo dài xuống dưới thắt lưng.

Ở phần dưới cơ thể, từng miếng giáp ghép lại với nhau ôm chặt lấy, hai bắp chân cũng có giáp bảo vệ hai bên, cả người thoạt nhìn, trong tư thế oai phong lộ ra một vẻ hiên ngang.

Nữ tử này đội mũ giáp che khuất bộ mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đẹp rực rỡ, lóe ra tinh quang nhìn về phía Vương Lâm.

Trong đám Yêu Tướng, ánh mắt Thạch Tiêu lộ vẻ kinh sợ, cẩn thận quan sát Vương Lâm vài lần. Trần Đào bên cạnh hắn lúc này thấp giọng nói:

- Ta đã sớm nói rồi, người này rất mạnh!

Thạch Tiêu hừ lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Trong đám Yêu Tướng chỉ có Mặc Phi là thần sắc như thường, không hề nhìn Vương Lâm mà nhìn về phía chân trời xa xa, một lời không nói. Tu sĩ Đại La Kiếm Tông đứng bên người hắn còn lộ ra một tia sát khí, không hề che đậy nhìn về phía Vương Lâm.

Trong tiếng ồn ào, nam tử mặc kim giáp sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn kinh ngạc nhìn chiếc trống, nắm chặt tay!

Vương Lâm nâng tay phải lên, thu lại ra khỏi chiếc trống, xoay người nhìn về phía nam tử mặc kim giáp. Khi hắn xoay người, trong nháy mắt tiếng ồn ào bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại. Ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung vào Vương Lâm.

- Ngươi, đã thua!

Vương Lâm đưa tay phải chỉ vào nam tử mặc kim giáp, bình thản nói.

Vừa rồi khi đánh trống, lực phản chấn dội lại bị ngăn trở bởi Lạc Ấn Sinh Mệnh trên người Vương Lâm. Nhưng lúc này lực phản lại quá lớn,

cho dù là Vương Lâm, cũng phải sau khi gần hai nghìn tầng Lạc Ấn Sinh Mệnh tiêu tan mới có thể làm tan rã sức mạnh này.

Lạc Ấn Sinh Mệnh có thể không ngừng sinh sôi, trong nháy mắt toàn bộ ba nghìn dấu ấn tan vỡ cũng sẽ có thể ngưng tụ trở lại! Đây mới là chỗ lợi hại thật sự của Lạc Ấn Sinh Mệnh!

- Khó trách lúc trước Thiên Vận Tử áo xám kia đã từng nói hắn có mười triệu Lạc Ấn Sinh Mệnh phòng thân, cho dù là Thiên Vận Tinh sụp đổ, hắn cũng sẽ bình yên vô sự. Loại phòng ngự này đúng là thế gian hiếm thấy!

Nam tử mặc kim giáp nghe lời nói của Vương Lâm, lập tức sắc mặt càng thêm âm trầm. Hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lão Đại nói rằng ngươi không thể đánh hơn năm tiếng, người ngu ngốc hay sao mà không hiểu được lời của lão phu! Người đập vang năm tiếng, cũng chỉ bằng với lời của lão phu, không thể coi là thắng!

Lời vừa nói ra, cho dù là những người ngồi trên khán đài cũng có chút thầm than Kim tổng quản này quá mức hẹp hòi!

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn nam tử mặc kim giáp liếc mắt, tay phải nắm lại, đánh về phía sau lên trên chiếc trống một cái.

- Đùng!

Tiếng trống thứ sáu, theo sau năm tiếng trước vọng lại. Tiếng trống này giống như đánh vào trong lòng mọi người, khiến cho trống ngực mọi người lập tức run lên.

Một luồng lực phản chấn cực mạnh từ chiếc trống ầm ầm bùng nổ, giống như một cơn cuồng phong quét qua. Tóc Vương Lâm tung bay, bốn phía quảng trường trăm trượng lại lập tức nứt ra, giống như có một con long xà chạy ở bên trong, những mảnh đá vụn hình thành một con sóng cuộn qua.

Tay phải Vương Lâm vẫn chưa dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sắc mặt ngày càng âm trầm của nam tử mặc kim giáp, tay phải lại đánh tới.

- Đùng!

Tiếng trống thứ bảy vang dội trời đất. Sáu tiếng trống trước, nếu nói phản lực như sóng dữ thì khi tiếng thứ bảy này vang lên, phản lực giống như một cơn sóng thần!

Yêu Tướng Mặc Phi có thể đánh vang sáu tiếng mà không bị thương, nhưng đến tiếng thứ bảy này cũng làm cho thân mình bị bức lui, áo giáp vỡ vụn ra từng mảnh! Như vậy có thể thấy được uy lực của tiếng trống thứ bảy này!

Tiếng trống thứ bảy vang lên, giờ phút này trời đất biến sắc. Tiếng trống hình thành một cơn gió lốc, lấy chiếc trống làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Tay phải Vương Lâm không hề động đậy, thân mình hắn thẳng tắp bay giữa không trung, nắm tay đặt ở trên mặt trống, ánh mắt nhìn chằm chằm nam tử mặc kim giáp.

Trên bầu trời, nhưng trận lôi đình cũng bị tiếng trống thứ bảy này dẫn động ầm ầm vang lên. Thanh âm Vương Lâm từ từ truyền ra:

- Bảy tiếng!

Bộ mặt của nam tử mặc kim giáp có phần trùng xuống, hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, âm trầm nói:

- Ta sẽ ở trước Yêu Đế bệ hạ tiến cử ngươi!

Vương Lâm lắc đầu, thanh âm bình thản nói:

- Ta muốn một bàn tay của người!

- Lớn mật!

Nam tử mặc kim giáp hét lớn một tiếng, ánh mắt lộ ra sát khí nồng đậm, quát:

- Người nói lại xem!

- Ta, muốn lấy của ngươi một bàn tay!

Ngay khi thanh âm Vương Lâm truyền ra, tay phải hắn lại đánh lên chiếc trống, tiếng trống lại ầm vang!

- Đùng!

Tiếng trống thứ tám giống như bao trùm bầu trời, điên cuồng lao ra, mang theo câu nói kia của Vương Lâm, như biến thành vô số hồi âm điên cuồng hướng về bốn phía quét ra.

- Ta muốn một bàn tay của ngươi!

Toàn bộ trời đất ngay trong chớp mắt dường như chỉ còn lại có một thanh âm này.

Nhất là tiếng trống thứ tám đánh xuống mang theo uy lực dẫn phát tiếng động, bên trong không trung tiếng sấm cuồn cuộn giống như trời đất sắp sửa sụp đổ. Trong tiếng vang dội ầm ầm kịch liệt, một câu kia của Vương Lâm dường như không phải Vương Lâm đang nói, mà là tiếng của trời! Của đất! Chính là tiếng rít gào của trời đất! Là trời xanh mở hai mắt nhìn xuống mặt đất!

Thanh âm này là đại diện cho thiên địa!

Tiếng của trời, tiếng của đất dung hợp với tiếng trống hóa thành một câu nói! Câu nói này không phải như tiếng sấm lớn, mà như là một tiếng sấm kinh người!

Khí thế không thể tưởng tượng này làm cho sắc mặt nam tử mặc kim giáp tái nhợt, thân mình không tự chủ được lùi ra sau mấy bước, hai tai nghe thấy từng trận tiếng ù ù!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn có cảm giác như thể đối mặt với oai lực của trời đất, yêu lực trong cơ thể trốn chạy, không ngờ có một tia kích động thật sự chặt bỏ cánh của chính mình.

Những người trên khán đài bốn phía giờ phút này thần sắc kịch chấn, bọn họ không còn dũng khí để bàn luận như trước, bốn phía im lặng một cách khác thường!

Trong đám người này, ngoại trừ một số người đặc biệt, không còn một ai nghi ngờ, nếu lời nói vừa rồi của Vương Lâm là nói với chính mình, nhất định mình sẽ thật sự chặt bỏ cánh tay.

Thanh âm vừa rồi, chính là thiên uy! Thanh âm này chính là phép tắc, là một lời nói uy nghiêm tột cùng khắp bốn phía trời đất.

Mặc Phi đứng trong đám Yêu Tướng, lần đầu tiên ánh mắt rời khỏi không trung nhìn lên người Vương Lâm.

Trong đám Yêu Soái, ngoại trừ Thiên Soái vẫn không hề động đậy, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn đến Vương Lâm, bảy người còn lại sắc mặt khẽ biến, nhìn ánh mắt Vương Lâm, cảm thấy có chút kỳ dị.

- Ngôn xuất pháp tùy!(1)

(1): Lời nói như mang khuôn phép, không thể không nghe.

Bảy vị Yêu Soái nhìn lẫn nhau, rồi đều nhìn đối phương với vẻ khiếp sợ.

Bọn họ không chú ý tới Thiên Soái đang ngồi im kia thủy chung vẫn nhắm hai mắt, khi thanh âm này vang lên, hơi hé mắt một chút, lộ ra một tia sáng mãnh liệt.

Hoàng Phó Soái trong đám Phó Soái đã hoàn toàn ngây người, Huyền Phó Soái ngồi bên cạnh hắn thầm than.

Nam tử mặc kim giáp sắc mặt tái nhợt, nhưng trong nháy mắt lại trở lại bình thường, nhìn chằm chằm Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Lời nói dung nhập vào tiếng trống, nhờ đó để dẫn động thiên uy. Đáng tiếc ngươi lại mượn uy lực của chiếc trống, bằng không, nếu ngươi thật sự dựa vào cảnh giới của mình có thể đạt tới ngôn xuất pháp tùy, thì đừng nói là lấy một cánh tay, cho dù là lấy tính mạng của ta, Kim mỗ cũng xin hai tay dâng lên!

-Chẳng qua bây giờ ngươi không có khả năng lấy được một tay của ta!

Người đàn ông mặc kim giáp nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hắn lắc đầu nói:

-Nếu ngươi có thể đập được mười lăm cái thì Kim mỗ sẽ ở chỗ này hướng lên Thiên Yêu phát thề, tự chặt một cánh tay cho ngươi!

-Nếu ngươi không làm được thì câm miệng lại cho ta. Nếu còn ồn ào, đừng trách lão đại nhịn không được phải ra tay giết chết ngươi! - Người đàn ông mặc kim giáp hừ lạnh một tiếng.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn người đàn ông mặc kim giáp. Tu vi của người này rất cao. Trước khi Vương Lâm tiếp được Thái Dương thương thì biết tu vi người này đã đạt đến Vấn Đỉnh trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn kém một bước là tiến lên Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Tuy tu vi của người này chỉ kém Huyền phó soái một bậc, nhưng một bậc cảnh giới này đối với Vương Lâm lại rất lớn.

Sau đó cái quan trọng nhất chính là công pháp người này tu luyện, nó cực kỳ bá đạo. Trước khi Vương Lâm tiếp được Thái Dương thương thì hắn đã phát hiện lực lượng này rất kỳ dị. Hắn thấy thần thông của người đàn ông mặc kim giáp này có liên quan đến Dương Hỏa. Loại thần thông này quá mạnh, nếu kết hợp với tu vi của người này thì sẽ không có đối thủ ở cùng đẳng cấp. Dù là Vấn Đỉnh hậu kỳ bình thường, người này cũng dám đánh một trận.

Trừ khi hắn gặp phải những Vấn Đỉnh phong hào, nếu không với thần thông trên người, hắn muốn bại cũng khó.

Tất nhiên nếu đánh với người này thì ban ngày và ban đêm có sự khác biệt rất lớn. Nếu là ban ngày mà lại đúng giữa trưa thì chắc chắn sẽ phải

thua. Nếu là nửa đêm canh ba khi âm khí rất mạnh thì đánh nhau với người này sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt lại, hắn không nhìn người đàn ông mặc kim giáp mà chuyển ánh mắt lên trên Yêu Cổ. Hắn đã đánh được tám tiếng trống, lực phản chấn của tiếng trống thứ tám đã phá vỡ gần ba nghìn tầng Sinh Chi Lạc Ấn!

-Cho dù là Mạc Lệ Hải cũng không thể xuất chiến được nữa. Ta đã đánh được tám cái, nhiều lắm cũng chỉ đánh thêm được một cái nữa sẽ có tư cách tiến vào Tiền Thập. Nhưng ta lại không thể tiếp tục, nếu không một khi bị thương lại trở thành lợi bất cập hại… ….

-Nhưng khi ta đánh vào Yêu Cổ thì âm thanh của nó lại làm chấn động tâm thần. Loại cảm giác này chỉ xuất hiện khi ta ở trên sông nghe thấy tiếng đàn thì mới có những cảm ngộ giống như đánh Yêu Cổ, cũng phù hợp với đạo niệm bất thành.

Tiếng vang của cái trống này không phải là đạo niệm, nhưng tiếng vọng của nó lại ẩn chứa âm ngịch. Lực đánh của ta là thuận nhưng khi tiếng trống vang ra lại là ngịch.

-Một thuận một ngịch này lại ẩn tàng sự biến hóa của thiên địa… ….

Ánh mắt Vương Lâm lóe ra một tia sáng kỳ dị, hắn nhìn chằm chằm vào Yêu Cổ trước mặt. Lúc này hắn không còn do dự nữa, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi đánh ra một quyền.

-Tùng! - Tiếng trống thứ chín đã vang lên. Lực phản chấn giống như một cơn hồng thủy điên cuồng chạy theo cánh tay phải Vương Lâm rồi đánh thẳng vào trong cơ thể. Lực phản hồi là lực ngịch, nó truyền khắp toàn thân Vương Lâm. Sinh Chi Lạc Ấn trên người hắn nhanh chóng tiêu tán, một trăm, tám trăm, một nghìn, hai nghìn, ba nghìn bốn trăm cho đến ba nghìn sáu trăm tầng Sinh Chi Lạc Ấn tiêu tán thì lực phản chấn này mới yếu đi một nửa, nhưng nó vẫn còn một phần đang tiếp tục đánh sâu vào bên trong.

Trong nháy mắt, tất cả ba nghìn bảy trăm đạo Sinh Chi Lạc Ấn của Vương Lâm đã hoàn toàn tan vỡ.

Khi đạo Lạc Ấn cuối cùng biến mất, lực phản chấn lại dùng khí thế mạnh như vũ bão điên cuồng vận chuyển trong kinh mạch Vương Lâm. Cơ thể hắn giống như đang đứng giữa gió bão, mái tóc tung bay, quần áo toàn thân bị thổi ngược về phía sau.

Cơ thể Vương Lâm không tự chủ được phải lui về khoảng không phía sau một bước, hai bước, ba bước, bốn bước. Khi lui đến chín bước, hắn đạp mạnh chân phải về phía sau mới dừng lại được.

Vẻ mặt Vương Lâm đỏ hồng một cách khác thường, một lúc lâu sau mới khôi phục lại như cũ.

Người đàn ông mặc kim giáp nhìn thấy tình cảnh như vậy thì hít vào một hơi thật sâu, nụ cười lạnh lùng lại hiện ra trên mặt, hắn thầm nghĩ:

-Người này tuyệt đối không thể đánh được mười lăm cái. Lúc này mới đến cái thứ chín mà hắn đã đến mức cực hạn, ta có thể khẳng định hắn không thể nào gắng gượng đánh được cái thứ mười.

Không gian bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh. Lúc này không còn ai có tâm tư thảo luận, thành tích gõ được chín tiếng trống đã vượt qua đệ nhất Yêu tướng Mặc Phi. Có thể thấy tất cả mọi người đều hiểu rõ từ giờ khắc này trở đi cái tên Vương Lâm đã vang danh trong Thiên Yêu quận.

Phải biết rằng Yêu Đế không hỏi đến xuất thân của người có năng lực. Năm xưa Thiên soái không phải cũng là tu sĩ sao?

Không người nào thảo luận, ánh mắt của bọn họ lúc này đều nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Mạc Lệ Hải ngẩn người nhìn Vương Lâm, chỉ trải qua vài tháng ngắn ngủi mà Vương Lâm đã có những thay đổi quá lớn.

-Chín tiếng…Ta không làm được. - Mạc Lệ Hải thầm than một tiếng.

Vương Lâm đứng ở trung tâm quảng trường cao vạn trượng, bị ánh mắt khắp bốn phía nhìn lại nhưng hắn không hề quan tâm. Lúc này sắc mặt hắn nhìn không rõ là vui hay buồn, lông mày dần nhíu lại.

Phản lực của Yêu Cổ đã làm ba nghìn bảy trăm đạo Sinh Chi Lạc Ấn phải tan rã, cuối cùng nó cũng tiến vào trong cơ thể nhưng cũng không nhiều lắm. Dưới sự vận chuyển của Tiêu Lực trong cơ thể Vương Lâm, hắn đã khôi phục lại như bình thường.

Khoảnh khắc khi phản lực tiến vào trong cơ thể, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng khí tức kỳ dị ở trong lực lượng kia. Trong khí tức này ẩn giấu một ý chí bất khuất, ẩn chứa một lực lượng bá đạo ngịch thiên mà thành.

Lực phản chấn của Yêu Cổ chính là do những luồng khí tức buất khuất và cuồng ngạo tạo thành, tất cả những người dám trêu chọc đều phải chịu đựng sự đánh trả điên cuồng của nó. Cho dù Vương Lâm có đem Thiên Tháp theo bên người cũng sẽ bị lực lượng phản chấn ngày hôm nay đánh vỡ.

Đây chính là khí tức ở trong ý niệm!

-Nghịch… ….

Vương Lâm lẩm bẩm nói.

-Trước đó ta cũng đã lầm, lấy Sinh Chi Lạc Ấn để chống đỡ ngịch ý, trong vô hình lại chống chọi với những ngịch ý trong lòng mình… ….

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia sáng kỳ dị. Cả người hắn trong nháy mắt đã giống như thăng hoa, hắn lẳng lặng đứng nhìn Yêu Cổ.

Lúc này, Thiên soái đang ngồi trên khán đài Yêu soái, hắn mở đôi mắt ra nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu, hắn tiến về phía trước từng bước một, cho đến khi đi được chín bước hắn đã đến bên cạnh Yêu Cổ. Hắn vẫn chưa lập tức đánh vào mà dùng bàn tay phải khẽ vuốt ve mặt trống xù xì màu đen đầy những vết lồi lõm.

Một tia ý thức không chịu khuất phục chậm rãi truyền từ bàn tay Vương Lâm vào trong cơ thể.

Vương Lâm từ từ mở hai mắt ra. Lúc này cả người hắn giống như dung hợp vào trong trống, tia khí tức vừa truyền vào đã chậm rãi tiêu tán.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 591: Thiên soái động dung.

Người đàn ông mặc kim giáp lại nhướng mày lên, hắn cười lạnh, xảo trá nói:

-Giả thần giả quỷ, chẳng lẽ chỉ cần sờ vào Yêu Cổ là có thể đánh được mười lăm cái sao? Nếu đúng như vậy thì những hạ nhân ngày nào cũng phải lau trống sẽ đánh được hơn một trăm cái à? Vớ vẩn!

Không phải chỉ có mình hắn nghĩ như vậy, mà tất cả mọi người đang ngồi trên khán đài Yêu soái từ nam tới bắc cũng phải nhíu mày.

-Người này đang làm gì vậy? - Huyền soái cảm thấy khó hiểu.

-Chẳng lẽ tu sĩ này có thể cảm nhận được Yêu Cổ sao?

Trong đám Yêu soái có một người cười khẽ.

-Không phải cảm nhận mà hắn đang cảm ngộ. Năm xưa khi ta đánh Yêu Cổ cũng cảm nhận được bên trong có một khí tức, chẳng lẽ mọi người

đều quên rồi sao?

Người con gái duy nhất trong số Yêu soái, là Vũ soái, khẽ nói. Lời này vừa nói ra thì vẻ mặt của tất cả Yêu soái đều trở nên ngưng trọng.

Những văn thần có thân phận sang trọng trên đài cao lúc này cũng không thể bảo trì được sự yên lặng, tất cả đều đang khẽ thì thầm thảo luận với nhau.

Mặc Phi ở trong đám Yêu tướng, mắt hắn cũng lộ ra một tia sáng kỳ dị. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi khẽ nói:

-Ngươi cũng cảm nhận được luồng khí tức kia phải không?

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhắm chặt mắt lại, một cổ khí tức không chịu khuất phục lại nổi lên rất rõ ràng.

Luồng khí tức này ngưng tụ trong cơ thể Vương Lâm, nguyên thần của hắn cũng dần chìm đắm vào bên trong rồi hoàn toàn dung hợp vào cùng một thể với Yêu Cổ.

-Phản lực của tiếng trống không thể chống lại được mà phải dung hợp vào với nhau. Nếu hiểu rõ được cái nghịch này thì lực phản chấn sẽ

không thể làm tổn thương mình, ngược lại có thể đạt được mục đính tẩy tủy!

Vương Lâm mở hai mắt ra, trong mắt hắn lộ ra sự thanh tĩnh. Hắn nâng tay phải lên rồi lại khẽ đánh xuống.

-Tùng!

Tiếng trống thứ mười đã vang lên, rồi vang vọng trong quảng trường.

Cơ thể Vương Lâm lập tức cảm giác được một lực trùng kích không thể tưởng tượng được từ trong trống truyền ra. Trong khoảnh khắc này, hắn dứt khoát thu hồi Sinh Chi Lạc Ấn để lực trùng kích kia trực tiếp tiến thẳng vào trong cơ thể.

Lực trùng kích điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Vương Lâm, từng giọt mồ hôi màu đen tiết ra từ trong lỗ chân lông hắn. Trong nháy mắt khi những giọt mồ hôi màu đen dơ bẩn này rời khỏi cơ thể, một loại cảm giác tẩy tủy sảng khoái chỉ có ở cảnh giới Trúc Cơ kỳ tràn ra khắp toàn thân Vương Lâm.

Nhưng loại cảm giác này cũng duy trì không được lâu, lực lượng này sau khi tiến vào trong cơ thể không gặp phải sự khống chế nào lại lập tức vận chuyển. Sắc mặt Vương Lâm lúc này trở nên trắng xanh.

-Tẩy tủy! Người này lại dùng tiếng trống để tẩy tủy!

Đám Yêu soái lập tức trở nên kinh hãi.

Không phải chỉ có bọn họ, trong đám Yêu tướng cũng vang ra những tiếng kinh hô. Ánh mắt Thạch Tiêu nhìn về phía Vương Lâm với sát khí ngày càng đậm. Hắn đã nhiều lần giơ tay lên, nhưng do dự hồi lâu lại thả xuống.

Trong mắt người đàn ông mặc kim giáp chợt lóe lên hàn quang, trong lòng hắn khẽ cười lạnh, thầm nghĩ:

-Tẩy tủy! Lão phu đi theo Yêu Đế nhiều năm, đã từng nghe Yêu Đế nói có thể dùng tiếng trống để tẩy tủy. Nhưng tu vi của ngươi không đủ mạnh thì tẩy tủy chắc chắn sẽ trọng thương!

Thiên soái đang ngồi trong đám Yêu soái, hai mắt đang mở ra một nửa của hắn lộ ra một tia thất vọng rồi khép lại.

-Không nên nhìn người này nữa! - Khoảnh khắc khi Thiên soái nhắm mắt lại, hắn khẽ thở dài, nói.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng hai mắt lại sáng ngời.

-Ngịch lực trong Yêu Cổ có ẩn tàng một loại ý thức nào đó. Nếu ta không bảo lưu mà chỉ lo dung hợp, tuy điều đó cũng phù hợp với âm nghịch nhưng cái nghịch này không phải là đạo của ta mà nó là đạo của Yêu Cổ!

-Ta tẩy tủy bị thương cũng không phải vì tu vi không đủ mà do sự khác nhau về đạo! Trong thiên hạ này, tu sĩ cũng được, sinh linh cũng được, chỉ cần là nghịch thiên tu hành thì đều có cái nghịch của riêng mình!

-Một chữ nghịch này lại căn cứ vào sự cảm ngộ của mỗi người mà chia ra rất nhiều con đường. Vương Lâm ta tu đạo bảy trăm năm, ta cũng có đạo của riêng mình!

Hai mắt Vương Lâm tỏa ra một luồng tinh quang, vẻ mặt hắn tuy vẫn còn tái nhợt nhưng lúc này lại có một Ý Cảnh lóe lên trong đầu! Tinh quang trong mắt hắn dần tiêu tán, thay vào đó là một tia cô độc và suy tàn.

Vương Lâm khẽ nâng tay phải lên rồi đánh vào Yêu Cổ!

-Tùng!

Tiếng trống thứ mười một lại vang lên. Trong nháy mắt, một ý niệm bi thương theo tiếng trống vang vọng khắp quảng trường rồi dần dần truyền

ra xa, lan đến cả Thiên Yêu thành.

Nổi bi thương ẩn chứa trong tiếng trống giống như tiếng đàn trên chiếc thuyền hoa làm rung động lòng người.

Lấy bi nhập thần, dùng thần nhập niệm, lấy niệm đánh trống, dùng trống truyền đạo… ….

-Tiếng trống chứa ý niệm…Không thể, chuyện này là không thể. Người này sao có thể làm được? Chuyện này tuyệt đối là không thể!

Lần đầu tiên vẻ mặt người đàn ông mặc kim giáp đại biến, cơ thể hắn vô thức lui ra phía sau vài bước rồi ngây ngẩn nhìn Vương Lâm.

Lần đầu tiên Thiên soái phải mở to hai mắt, lần đầu tiên hắn phải đứng thẳng người lên nhìn về phía Vương Lâm. Tất cả mọi người ở toàn trường đều rung động, lúc này chỉ còn duy nhất một Vương Lâm.

Trên ba khán đài cao của quảng trường, trong khoảnh khắc này tất cả những người đang quan sát đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng trống vang vọng. Trong tiếng trống đang vang lên khắp bốn phía ẩn chứa một sự đau thương, nó đi sâu vào trong lòng mọi người, giống như gió thu quét lá khơi gợi hồi ức và âm vọng dư vị.

Trong quảng trường vạn trượng, thậm chí Yêu tướng cũng đều trở nên nặng nề.

Một loại Ý Cảnh thăng hoa chìm vào trong tiếng trống rồi vang vọng bên tai, giống như một dòng nước nhỏ chảy vào trong lòng người rồi tiếp xúc với những nơi tận cùng trong linh hồn.

Tay Vương Lâm vẫn dừng lại trên Yêu Cổ, khoảnh khắc này một tiếng trống của hắn vang lên đã đem đạo của hắn truyền khắp thiên hạ.

Từng kỷ niệm xưa khi Vương Lâm và Lý Mộ Uyển quen nhau… ….

Tu hành cô độc bảy trăm năm… ….

Khuôn mặt hư ảo thủ trong Thiên Vận Tông cả trăm năm kia… ….

Con đường suy tàn trong mảnh đất Yêu Linh.

Khoảnh khắc này tất cả mọi thứ đều ngừng lại, giống như lúc Vương Lâm nghe được tiếng đàn trên hoa thuyền.

Tiếng đàn truyền vào tai, âm vọng mấy tháng, rửa sạch tâm linh, thăng hoa đạo niệm.

Trong nháy mắt, tiếng đàn của người con gái và tiếng trống hình như hòa hợp vào nhau, rồi lại cộng hưởng với tâm tình của Vương Lâm. Khi hắn dùng tay đánh vang tiếng trống, những đau thương vẫn đang được giấu sâu trong nội tâm khi Lý Mộ Uyển rời khỏi Cổ Tự, chậm rãi truyền ra.

Tiếng trống vang vọng trên quảng trường, tất cả mọi người ở bốn phía đều trở nên nặng nề, thậm chí còn có người rơi lệ. Bọn họ bị tiếng trống làm xúc động rồi chìm đắm vào trong thế giới nội tâm, tất cả những chuyện xưa lại hiện ra ở tận đáy lòng.

Mỗi một người đều có những kỷ niệm chôn dấu, nhưng có một loại sức mạnh có thể kéo những chuyện xưa này ra ngoài, sức mạnh đó là một loại cộng hưởng.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm đánh ra tiếng trống, đã đem tất cả những cảm ngộ của hắn khi nghe được tiếng đàn truyền hết ra bên ngoài.

Trong đám Yêu tướng, ánh mắt Mạc Lệ Hải lộ ra những hồi ức. Không chỉ có hắn, mà ngay cả Thạch Tiêu cũng có một tia bi thương lóe lên trong mắt.

Ngoại trừ một người duy nhất, đó là Mặc Phi, vẻ mặt hắn vẫn bình thản, thậm chí có thể nói là hờ hững. Những bi niệm trong tiếng trống hình như đối với hắn không có bất kỳ cộng hưởng nào.

Không biết tiếng trống đã ngừng lại từ lúc nào—Một lúc lâu, mọi người mới lần lượt thanh tỉnh trở lại.

Trong nháy mắt khi mọi người tỉnh táo lại, ngoại trừ Yêu soái và những người cá biệt thì tất cả đều tỏ ra kinh hoàng. Khoảnh khắc khi bọn họ thanh tỉnh thì giật mình phát hiện chính mình đã rơi lệ đầy mặt.

Huyền Hôn soái ngơ ngẩn nhìn về phía Vương Lâm đang đứng bên cạnh Yêu Cổ, hắn than nhẹ một tiếng, vẻ phức tạp trong mắt dần tan biến, thay vào đó là một sự kính phục.

-Tiếng trống truyền niệm! Có lẽ hắn mới chính là người mà Yêu Đế bệ hạ đã chờ đợi rất nhiều năm. Tu vi của ta đã dừng lại rất lâu rồi, không ngờ lại có chút rung động.

Trong nhóm Yêu soái, ngoại trừ Thiên soái, ánh mắt những người khác nhìn về phía Vương Lâm có sự khác biệt rất lớn, nhưng có một điểm giống nhau đó là sự kinh hãi.

Trong đám người ở đây không có người nào hiểu rõ ý nghĩa của tiếng trống truyền niệm hơn bọn họ.

Đây là một loại cảnh giới.

Ánh mắt Thiên soái như điện nhìn về Vương Lâm ở phía xa, ánh mắt hắn cực sáng.

-Hắn! Là Vương Lâm sao?

Vương Lâm khẽ nâng tay phải lên, hắn khẽ quay lại nhìn khắp bốn phía. Lúc này hắn đang bị tất cả mọi người nhìn chăm chú.

Ánh mắt của Vương Lâm rơi dừng lại trên người đàn ông mặc kim giáp.

Vẻ mặt người đàn ông mặc kim giáp đã không còn âm trầm mà trở nên trắng xanh. Hắn ngơ ngẩn nhìn về phía Vương Lâm một lúc lâu mà nói không ra lời. Ngày hôm nay, tu sĩ đang đứng trước mặt đã mang đến cho hắn quá nhiều nổi kinh hoàng.

Từ khi bắt đầu Vương Lâm đã đánh liên tục năm tiếng trống mà sắc mặt không chút thay đổi, cơ thể đứng sừng sững như một ngọn núi. Cho đến khi hắn đánh đánh thêm ba tiếng trống để đuổi kịp Mặc Phi! Khi tiếng trống thứ chín vang lên, đặc biệt là đến tiếng trống thứ mười cơ thể Vương Lâm bị bức lùi về phía sau.

Người đàn ông mặc kim giáp thấy Vương Lâm bị bức phải lùi lại, hắn tưởng rằng đến đây là kết thúc. Nhưng lúc này hắn lại phát hiện tất cả mới chỉ là bắt đầu.

Tiếng trống thứ mười một vang lên làm hắn trở nên kinh hoàng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 592: Ta phải Vấn Đỉnh.

Nếu tiếng trống này giống như mười cái trước thì hắn cũng sẽ không hoảng sợ như vậy. Nhưng tiếng trống thứ mười một lại dùng trống để truyền niệm, loại cảnh giới này người đàn ông mặc kim giáp cảm thấy mình làm không được.

Chuyện này cũng không có quan hệ quá lớn đối với tu vi, mà nó là một loại cảnh giới, một loại Ý Cảnh, một loại thăng hoa của linh hồn.

Đối với người đàn ông mặc kim giáp thì tất cả mọi việc xảy ra vào ngày hôm nay có thể nói là cả đời khó quên. Lúc này hắn tìm mọi cách để tránh né cái nhìn của Vương Lâm.

-Đánh mười lăm cái, ngươi chặt một cánh tay phải không?

Vương Lâm khẽ nói, giọng hắn cũng không lớn, nhưng trong khoảnh khắc lại làm cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy rất rõ ràng.

Người đàn ông mặc kim giáp cảm thấy da đầu tê dại. Hắn thà tiến lên trực tiếp đánh một trận với Vương Lâm, thậm chí không thèm dùng thần thông để đối chiến với Vương Lâm, còn hơn phải đối mặt với tiếng trống truyền đạo vừa mới thành hình kia.

Vương Lâm không cho người đàn ông mặc kim giáp thời gian để trả lời. Hắn thu hồi ánh mắt, lần đầu tiên đảo mắt nhìn khắp bốn phía khán đài. Trong mắt hắn, vẻ mặt của từng người đang ngồi trên đài lần lượt hiện lên, những người này nhìn thấy ánh mắt hắn lại tìm cách lảng tránh.

Vương Lâm đảo mắt nhìn qua sáu người phó soái Thiên, Huyền, Hoàng, Vũ, Trụ, Hoang. Mọi người đều tìm cánh tránh né cái nhìn của hắn, chỉ có một người trong mắt lộ ra vẻ trấn tĩnh dám nhìn thẳng vào mắt Vương Lâm.

Người này chính là Huyền phó soái, cặp mắt của hắn vẫn trấn tĩnh nhìn về phía Vương Lâm, trong đó còn lộ ra một tia cảm khái. Hắn giơ hai tay lên rồi ôm quyền hướng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hơi gật đầu, ánh mắt hắn lại dời đi. Lúc này hắn nhìn về phía tám vị Yêu soái rồi đảo qua từng người một. Trong đám Yêu soái đang nhìn thẳng vào ánh mắt hắn cũng có sự khác biệt. Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn đến Thiên soái, lần đầu tiên Thiên soái mở miệng nói:

-Vương Lâm! Tên của ngươi ta sẽ nhớ kỹ!

Đám Yêu tướng đều tìm cách lảng tránh ánh mắt Vương Lâm, nhưng Thạch Tiêu lại gầm nhẹ lên một tiếng rồi cưỡng ép chính mình không tránh né mà nhìn thẳng vào mắt Vương Lâm.

Trong mắt Thạch Tiêu lộ ra một tia chiến ý, nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt của Vương Lâm lại dời khỏi hắn, không thèm để ý.

Cuối cùng ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên người Mặc Phi.

Thần thái Mặc Phi vẫn hờ hững, hắn lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt rồi nhắm chặt lại, tay phải hắn khẽ đặt lên Yêu Cổ, mục đích của hắn lúc này không phải là đánh trống.

Khoảnh khắc vừa rồi khi tiếng trống truyền đạo vang lên, đây là lần đầu tiên Vương Lâm cảm nhận được sự kêu gọi Vấn Đỉnh. Có thể nói hắn đã

đứng cạnh biên giới Vấn Đỉnh.

-Ta phải Vấn Đỉnh!

Vương Lâm chưa mở hai mắt, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cả người hắn lại bùng ra một luồng sức mạnh cường liệt. Hắn dùng tay phải đánh lên Yêu Cổ.

-Tùng! Tùng!

Tay phải hắn chưa di chuyển nhưng tiếng trống lại đột nhiên vang lên, hóa thành sấm sét phủ xuống khắp mặt đất.

Hai tiếng trống vang lên liên tiếp, những bi ai trong tiếng trống đột nhiên trở nên vang vọng làm cho những sấm chớp đang phủ xuống cũng phải ẩn chứa sự bi thương.

-Vẫn còn thiếu một chút!

Vương Lâm khẽ nói. Trong nháy mắt khi hắn vừa dứt lời, trên Yêu Cổ lại vang lên một tiếng “Tùng”.

Ba tiếng trống vang lên! Tiếng thứ mười hai, mười ba, mười bốn truyền ra chấn động trời đất.

Sự bi ai dung hợp vào trong tiếng trống tạo thành một lực trùng kích mạnh hơn trước đó rất nhiều lần. Nó từ trên Yêu Cổ truyền theo cánh tay phải Vương Lâm rồi trực tiếp đi vào trong cơ thể hắn.

Lúc này, tất cả mọi người đều nghe thấy những tiếng ầm ầm từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra. Những âm thanh này còn thua kém tiếng sấm sét trên bầu trời, nhưng truyền vào trong tai lại làm cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy một cảm giác sảng khoái đến từ bên trong xương cốt.

Từng giọt mồ hôi màu đen tiết ra từ trong tất cả những lỗ chân lông trên toàn thân Vương Lâm.

-Tẩy tủy!

Trong mắt Thiên Soái lóe lên một luồng tinh quang, trong đó uẩn hàm sự tán thưởng trước nay chưa từng có.

-Đây mới thật sự là tẩy tủy, trước đó chỉ là tẩy da lông mà thôi!

Ánh mắt của những Yêu soái khác nhìn về phía Vương Lâm với một sự đố kỵ. Không ai hiểu rõ về Yêu Cổ như bọn hắn, vì sao ở Thiên Yêu

quận nó chỉ xếp sau sinh vật trong Long Đàm?

Trong Long Đàm có một Cổ Yêu Chi Linh, thuyết pháp chi đạo, thiên địa chi tôn!

Mà Yêu Cổ này lại được làm bằng da của Cổ Yêu, nó bao hàm rất nhiều lực lượng của Cổ Yêu. Thậm chí còn nghe nói các triều đại Yêu Đế lấy phương pháp truyền thừa để gõ Yêu Cổ, có thể rút ra lực lượng của Cổ Yêu, do đó có thể bảo vệ Thiên Yêu quận vạn vạn năm vinh quang.

Chỉ những người trong Đế tộc mới có tư cách dùng sức mạnh Cổ Yêu để tẩy tủy, còn người ngoài trừ khi lập được những công lao hiển hách mới được ban thưởng cho tẩy tủy.

Trước khi một vị Yêu Soái nhận chức đều được ban thưởng một cơ hội đánh Yêu Cổ, chuyện này thực tế là một phần thưởng, để họ tẩy tủy.

Nhưng bọn họ có thể tẩy tủy được hay không thì phải dựa vào tu vi của từng người.

Ba tiếng trống vang lên hóa thành một lực trùng kích mạnh mẽ, nó điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Vương Lâm. Cơ thể hắn đã gần như không còn một tạp chất nào lại được tẩy tủy một lần nữa.

-Thứ mười bốn… ….

Vẻ mặt người đàn ông mặc kim giáp lại càng trở nên tái nhợt.

Ngoại trừ người đàn ông mặc kim giáp ra, tất cả mọi người ở bốn phía quảng trường đều quên hết mọi chuyện, bọn họ đang chìm người vào những âm thanh, vào trong những dư âm đang chấn động cơ thể.

Đây là âm thanh tẩy tủy!

Khi có người tẩy tủy thì trong cơ thể họ sẽ truyền ra những âm thanh, người nào nghe được sẽ có những rung động ảnh hưởng, rồi sinh ra một loại dao động tẩy tủy kém hơn một chút.

Vương Lâm mở rộng hai mắt, tất cả những tạp chất bên trong cơ thể đã bị tiếng trống gột rửa sạch. Lúc này hắn có một loại ảo giác giống như cơ thể đang bị bầu trời hút đi. Hắn nhìn lên Yêu Cổ, trong mắt lộ ra vẻ thanh tĩnh.

-Vương Lâm ta tu đạo bảy trăm năm, Ý Cảnh nhập vào cơ thể đã viên mãn, nhưng ta đã biết nguyên nhân mình chưa đạt đến Vấn Đỉnh. Ý Cảnh Vấn Đỉnh ta đã có tám phần nhưng đạo tâm lại chưa viên mãn, có lẽ ở sâu trong đáy lòng ta vẫn còn một tia bi thương, một vết phong ấn.

-Khi Lý Mộ Uyển chết, Ý Cảnh cảm ngộ của ta lại thăng hoa rồi nhập thể. Nhưng Uyển Nhi lại trở thành một tia chấp niệm của ta.

-Vì vậy khi ta nghe thấy tiếng đàn của người con gái kia mới cảm thấy đau thương, cảm thấy đồng cảm. Nhưng nếu nghe tiếng đàn một trăm năm, đến khi người con gái đánh đàn già đi rồi chết, lúc đó ta mới hoàn toàn hiểu ra, nổi đau trong lòng sẽ đi theo những âm hưởng của tiếng đàn rồi lưu lại một dấu vết khó phai ở sâu trong linh hồn… …. Nhưng hôm nay, nhờ tiếng trống mà chỉ trong một thời gian ngắn ta đã giống như trải qua một trăm năm. Ta đem tất cả những bi thương dung nhập vào trong tiếng trống rồi đánh ra. Đau thương trong lòng phát ra hết, đạo tâm viên mãn sẽ đạt đến Vấn Đỉnh.

Vương Lâm nâng tay phải lên rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống. Trong khoảnh khắc đó, sự tưởng nhớ và tất cả mọi chuyện bi thương ở sâu trong lòng hắn đối với Lý Mộ Uyển cũng tuôn ra, nó đi theo bàn tay rồi hạ xuống Yêu Cổ.

-Nhưng nếu làm như vậy ta sẽ phải quên tất cả những sự thật đã từng trải qua sao?

Bàn tay Vương Lâm đột nhiên run lên.

Quên chính là xóa sạch tất cả những sự thật trong trí nhớ, xóa đi hình bóng của một người đã in sâu vào trong linh hồn. Cho dù Lý Mộ Uyển ở trong Nghịch Thiên châu sẽ có một ngày thức tỉnh lại, Vương Lâm cũng

không có bất kỳ một tia tình cảm nào với nàng, chỉ biết mỉm cười tiễn nàng đi về Chu Tước Tinh.

Tất cả mọi chuyện, gió về với trời, bụi về với đất… ….

Lúc này gió lạnh kéo tới nhẹ nhàng thổi bay mái tóc Vương Lâm… ….

Trong mắt Thiên soái lộ ra tinh quang, hắn tiến về phía trước vài bước rồi đứng ở bên rìa khán đài nhìn Vương Lâm. Giờ khắc này, hắn dường như đã nhìn thấu những do dự của Vương Lâm, hắn lẩm bẩm nói:

-Hắn có thể vỗ xuống sao? Năm xưa ta cũng phải lựa chọn giống như hắn, lựa chọn thế nào đây…Vấn Đỉnh! Vấn Đỉnh! Người chưa đạt đến thì làm sao biết được, Vấn Đỉnh đại biểu cho cái gì.

Vấn Đỉnh là một sự cô độc, đối với nội tâm không còn bất kỳ câu nệ nào. Đối với những người không có gì quyến luyến, Vấn Đỉnh ngoại trừ Nguyên Thần thì việc đột phá trên Ý Cảnh rất đơn giản. Bởi vì sự đơn giản đó mà tu vi cả đời của những người này sẽ không phát triển quá lớn, vì trong tâm bọn họ chưa từng trải qua loại cảm giác đấu tranh thế này.

Nhưng đối với một số người trong lòng vẫn còn một điểm xúc động, vẫn còn lưu luyến thì đột phá Ý Cảnh vừa là một loại khảo nghiệm đồng thời cũng là sự đau khổ.

Tà Liên, người con gái duy nhất trong đám Yêu tướng, trong mắt nàng lộ ra một tia châm biếm. Lúc này nàng đã từ trong bi thương khôi phục trở lại, nàng nhìn bóng lưng của Vương Lâm, vẻ châm biếm trong mắt nàng lại càng nhiều.

Đối với những khảo nghiệm Ý Cảnh của tu sĩ Vấn Đỉnh, nàng biết nhiều hơn một chút so với những Yêu Linh khác, vì sư tôn của nàng đã từng là một người tu sĩ.

-Ngươi có thể vứt bỏ hết những gì cảm động và lưu luyến được sao?

Thạch Tiêu cau mày nhìn Vương Lâm, hắn hừ nhẹ một tiếng, nói:

-Cố làm ra vẻ huyền bí!

Trần Đào đứng ở bên cạnh Thạch Tiêu lại nhướng mày. Lần đầu tiên hắn phát hiện người ở trước mặt được chính mình lựa chọn đến giúp đỡ Yêu tướng lại làm cho người ta chán ghét như vậy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 593: Nghịch.

Trần Đào âm trầm một lúc lâu, rồi bình thản nói:

-Ngươi sẽ không hiểu được những gì hắn đang phải đấu tranh vào lúc này đâu, giống như người sẽ không bao giờ hiểu được tâm của tiên nhân.

Thạch Tiêu xoay người nhìn Trần Đào, hắn lại trở nên trầm ngâm. Vẻ lạnh lùng trong mắt Mặc Phi lại ngày càng đậm, hắn nhìn Vương Lâm, khẽ nói:

-Ngươi và hắn năm xưa đều là loại người được người khác hâm mộ, thú vị thật!

Tu sĩ Đại La Kiếm Tông đứng ở phía sau Mặc Phi là người duy nhất nghe được câu nói của hắn. Tu sĩ kia trong lòng run lên rồi cúi đầu không nói câu nào.

Huyền Hôn soái trên khán đài khẽ than nhẹ một tiếng. Hắn không phải tu sĩ, nhưng đã đến thân phận như hắn cũng biết đại khái một số chuyện của tu sĩ Vấn Đỉnh. Tuy hắn không hiểu nhiều nhưng lúc này nhìn thấy Vương Lâm ngừng tay, hắn cũng hiểu được một chút chuyện.

Giờ khắc này, trên con thuyền đang neo trên mặt sông bên ngoài Đế Đô, người thanh niên đã cùng Vương Lâm uống rượu cả đêm đang ngồi trên

mũi thuyền. Hắn ngửa cổ uống sạch chén rượu trong tay rồi khẽ nói:

-Tiểu tử kia, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào đây… ….

Người con gái đánh đàn vẫn đang ngồi trên đầu thuyền, nhưng lúc này nàng lại không đánh đàn mà chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

Tay Vương Lâm vẫn còn dừng lại cách mặt trống một tấc, hắn ngơ ngẩn nhìn Yêu Cổ.

-Đạo tâm đã viên mãn, chỉ cần quét sạch những bi thương trong nội tâm là được, nhưng như vậy…Đáng giá sao?

Hình bóng Lý Mộ Uyển lại hiện ra trước mắt hắn, giống như một dòng nước mát khẽ chảy qua.

-Nếu đây là cái giá phải trả để quét sạch những bi thương trong lòng, dùng phương pháp xóa bỏ đi hình bóng của Uyển Nhi để đạt đến Vấn Đỉnh, thì đạo của ta là gì? Đạo của ta từ lúc còn sống đến khi chết đi cho đến khi ngủ say vĩnh cửu đều là Uyển Nhi. Nếu ta thật sự phải vỗ tay xuống, nàng sẽ vô tình trở thành Lô Đỉnh của ta… ….

-Vương Lâm ta thân là nam nhi, mặc dù không phải đội trời đạp đất, nhưng sống cũng không thẹn với lương tâm. Đạo trời bạc bẽo, nếu ta lại

vô tình thì sẽ không phải nghịch thiên mà đi, sẽ trở thành thuận thiên.

-Vứt bỏ những tình cảm trong lòng, những Yêu tướng này cũng giống như tu sĩ đều đang trốn chạy. Phương pháp tu hành này không phải là đạo của Vương Lâm ta!

-Đạo của Vương Lâm ta là ngịch, nghịch thiên mà đi, đây mới là con đường của ta. Tu sĩ thượng cổ phải dối trời để tu hành, bây giờ ta đã hiểu rõ hai chữ dối trời này. Đây không phải là dối trời mà phải là chạy trốn. Tuy không phải thuận lòng trời nhưng con đường cuối cùng cũng chỉ là một! - Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia sáng.

-Ta có thể quét sạch những bi thương trong lòng, nhưng những gì trong lòng ta nắm giữ, cho dù là thiên đạo cũng đừng hòng cướp đi!

Giờ khắc này, Vương Lâm mạnh mẽ ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời.

Trên người hắn đột nhiên tuôn ra một luồng khí tức cực kỳ kinh người. Khí tức này không mạnh nhưng lại làm cho tất cả mọi người ở khắp bốn phía, cho dù là Thiên soái cũng cảm thấy run lên.

Khí tức này giống như những thanh kiếm sắc từ trên người Vương Lâm lao ra rồi trực tiếp đâm lên bầu trời. Trong khoảnh khắc, những tầng mây trên trời buộc phải tản ra, trời đất đột nhiên trở nên rực sáng.

-Đây! Đây là… ….

Với định lực của Thiên soái mà lúc này cũng không kìm được phải biến sắc, trong ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ kinh hãi!

-Không ngờ hắn lại lựa chọn giống như Yêu Đế năm xưa!

Thiên soái hít vào một hơi thật sâu rồi nhìn về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt người đàn ông mặc kim giáp lại càng trở nên tái nhợt. Khoảnh khắc khi Vương Lâm dừng tay lại hắn còn thầm kêu may mắn. Nhưng lúc này khí thế từ trên người Vương Lâm tản ra lại làm hắn cảm thấy giống như đại nạn sắp đổ sập xuống đầu.

Hắn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Vương Lâm, sát khí trong mắt hắn tăng lên điên cuồng.

-Khi hắn còn chưa đánh được mười lăm tiếng trống, ta giết hắn thì ngày sau chắc chắn sẽ bị Yêu Đế trách cứ nhưng cũng không phải vì người này mà trừng phạt ta quá nặng. Tất nhiên người này cũng chỉ là một tên tu sĩ, mà ta không chỉ là Yêu nhân đồng thời còn là người từng lập được công lao với Thiên Yêu quận.

Khí thế trên người Vương Lâm vừa mới bùng lên lại lập tức biến mất.

-Con đường tu đạo chân chính là nghịch thiên. Ta không tin chỉ có cách vứt bỏ hết những bi thương trong lòng mới có thể tiến lên Vấn Đỉnh. Cảnh giới Vấn Đỉnh không phải là thiên định mà do tu sĩ tự quyết định. Trời không thể cưỡng chế và quấy nhiễu ta được, thật sự ảnh hưởng chỉ có tâm của tu sĩ.

-Nêu tâm thỏa hiệp thì không thể nghịch, là bị trời lừa gạt. Nếu tâm kiên định, trời cứ mở mắt nhìn ta ngày hôm nay làm sao tiến lên Vấn Đỉnh, làm sao cản trở ta nghịch thiên tu hành!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, hắn hít vào một hơi thật sâu. Hắn không chút cố kỵ đem hết tất cả những bi niệm đối với Lý Mộ Uyển đặt lên trên tay phải. Giờ khắc này thiên địa đã hoàn toàn biến sắc, sấm chớp xuất hiện dày đặc trên bầu trời.

Những dị tượng trên bầu trời Đế Đô lập tức kinh động đến tất cả mọi người ở Thiên Yêu thành. Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều phải ngẩng đầu lên nhìn về phía Đế Đô.

Trên quảng trường vạn trượng, tất cả ánh mắt mọi người đều đặt lên trên thân ảnh nhỏ bé của Vương Lâm.

Ngay cả người thanh niên đang ở trên thuyền cũng phải buông chén rượu xuống, hắn đứng thẳng người lên nhìn về phía Đế Đô, trong mắt lộ ra một tia kỳ vọng.

Giờ khắc này ở một nơi cách Thiên Yêu thành rất xa, trên tầng cao nhất của một ngọn tháp màu đen đang gầm rống hấp thu âm hồn trong chiến trường viễn cổ.

Trên mũ sắt của một bộ giáp màu đen đột nhiên lấp lánh u quang. Trong nháy mắt khi u quang lấp lánh, tất cả bầu trời bên ngoài tòa tháp đột nhiên xuất hiện từng cơn dao động làm người ta phải kinh hoàng.

Khi u quang chớp động, một thần niệm đột nhiên từ trong tòa tháp vang vọng ra bên ngoài:

-Ngịch tu…Tốt lắm!

Trên quảng trường Đế Đô, Vương Lâm dồn hết tất cả bi thương ngưng tụ trên cánh tay phải. Giờ khắc này, tay phải của hắn đã chứa rất nhiều đau thương, đột nhiên hắn vỗ tay về phía Yêu Cổ!

Trong khoảnh khắc, hai mắt người đàn ông mặc kim giáp đột nhiên bùng lên một luồng sát khí mãnh liệt. Cơ thể hắn đột nhiên khẽ động, toàn bộ tu vi dồn hết lên đôi chân, thân ảnh của hắn đã phóng thẳng đến chỗ Vương Lâm nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

-Nhận lấy cái chết!

Người đàn ông mặc kim giáp hét lớn một tiếng, lúc này hắn đã phóng đến phía sau Vương Lâm, tay phải hắn bộc phát ra những luồng hào quang giống như ánh sáng mặt trời, giống như hắn lấy mặt trời đặt vào trong tay.

-Ta không thể để ngươi đánh được tiếng thứ mười lăm! Giết ngươi rồi, ta không tin Đế Quân sẽ trách phạt!

Sát khí trong mắt người đàn ông mặc kim giáp đã giống như hóa thành thực chất bắn ra khắp bốn phía.

Trong nháy mắt khi những luồng sáng rực rỡ trên tay phải hắn đến gần thì khắp mặt đất đột nhiên bốc cháy, trong chu vi trăm trượng đột nhiên bốc lửa giống như địa ngục.

Trên quảng trường, trong mắt Thiên soái đột nhiên lấp lánh hàn quang, cơ thể hắn phóng thẳng từ trên xuống rồi hét lớn:

-Kim Ô Húc! Ngươi muốn làm gì?

Lúc này Vương Lâm quay đầu lại nhìn người đàn ông mặc kim giáp. Người này đột nhiên xuất hiện không nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn đã biết người này sẽ tuyệt đối không cam lòng nhận thua. Ba nghìn đạo Sinh Chi Lạc Ấn đã sớm được hắn chuyển lên khắp toàn thân, đồng thời

nhờ vào uy lực của tiếng trống thứ mười lăm, Vương Lâm tin hắn có thể chống lại được một quyền này!

Khóe miệng người đàn ông mặc kim giáp lộ ra một nụ cười lạnh, tay phải hắn giống như đang cầm mặt trời đánh thẳng về phía Vương Lâm. Hắn lợi dụng thời cơ rất tốt, nếu Vương Lâm tránh đi thì sẽ không đánh được tiếng trống thứ mười lăm. Hơn nữa nếu người này thối lui hắn sẽ lập tức truy sát. Nếu tên này không tránh, người đàn ông mặc kim giáp cũng tin có thể đánh chết người này trước khi hắn kịp đặt tay lên mặt trống.

Ngươi đàn ông mặc kim giáp căn bản không thèm để ý đến câu nói của Thiên soái, trong mắt hắn lộ ra một tia tàn nhẫn. Trong nháy mắt khi Thiên soái phóng tới, tay trái của người đàn ông mặc kim giáp đã vỗ về phía sau. Trong quá trình giết chết Vương Lâm, hắn không cho phép bất cứ người nào đứng ra ngăn cản.

Tay phải Thiên soái bấm pháp quyết rồi hóa thành một đạo ô quang đánh thẳng vào tay trái của người đàn ông mặc kim giáp.

Lúc này, sắc mặt người thanh niên đang ngồi thuyền trên sông đột nhiên trở nên âm trầm, trong mắt hắn lộ ra vẻ tức giận, hắn quát khẽ:

-To gan! Kim Ô Húc! Ngươi thật đáng chết!

Trong nháy mắt, cơ thể người đàn ông mặc kim giáp đang đứng vững trên quảng trường đột nhiên run rẩy, sát khí trong mắt hắn giống như bị nước lạnh dập tắt, những ngọn lửa trong phạm vi trăm trượng đột nhiên trở nên ảm đạm. Trong tai hắn vang vọng những dư âm ầm ầm, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt rồi nghẹn ngào nói:

-Giọng nói này!

Đúng lúc này, trong ngọn tháp trên chiến trường viễn cổ ở rất xa Thiên Yêu Thành, trong hốc mắc của chiếc áo giáp đột nhiên lấp lánh u quang rồi lập tức bùng lên, một tiếng hừ lạnh ẩn chứa bên trong thần niệm đột nhiên trở nên vang vọng!

Ba chữ “Giọng nói này!” vừa mới được người đàn ông mặc kim giáp nói ra khỏi miệng thì một cổ âm hàn đã lập tức bao phủ khắp toàn thân hắn. Những ngọn lửa giống như địa ngục ở trong chu vi trăm trượng đột nhiên tan biến!

Một tiếng hừ hạnh từ trong hư vô truyền vào trong tai người đàn ông mặc kim giáp.

Cở thể người đàn ông mặc kim giáp đột nhiên chấn động kịch liệt, kim giáp trên toàn thân lập tức tan vỡ rồi hóa thành những mảnh nhỏ. Hắn phun ra một ngụm máu lớn, mặt trời trên cánh tay phải của hắn lập tức tàn lụi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 594: Kim giáp đã chết!.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong khoảnh khắc. Khi thần thông của Thiên soái và người đàn ông mặc kim giáp đánh mạnh vào nhau. Hai mắt Thiên soái lộ ra vẻ kinh ngạc, khoảng cách của hắn đến người đàn ông mặc giáp vàng rất gần nên lập tức cảm nhận được cơ thể đối phương giống như trong nháy mắt đã bị trọng thương, đúng ra là hai lần trọng thương.

Đạo thần thông của Thiên soái nếu đánh trúng người đàn ông mặc kim giáp thì tên này nhất định sẽ chết, Vì Thiên soái ra tay không phải muốn giết người nên hắn lập tức thu hồi thần thông lại.

Nhưng dưới mắt những người khác thì người đàn ông mặc kim giáp lại bị Thiên soái đánh trọng thương.

Trong mắt Thiên soái lộ ra một tia kinh ngạc, hắn thu hồi thân thông rồi lui ra phía sau vài bước nhìn về phía người đàn ông mặc kim giáp.

Cơ thể người đàn ông mặc kim giáp lại run lên rồi phun ra một ngụm máu lớn. Yêu lực trong cơ thể hắn đã tiêu tán toàn bộ, ngay cả kinh mạch

trong người cũng xuất hiện những vết nứt. Lúc này hắn đã từ Mãnh Long trở thành một loài động vật bò sát.

-Tiếng hừ thứ hai là của ai mà đáng sợ như vậy? Nó còn mạnh hơn rất nhiều lần so với Đế Quân, căn bản không phải cùng một mức độ. Hắn không muốn giết ta, nếu hắn muốn thì lúc nãy ta đã chết rồi!

Người đàn ông mặc kim giáp liên tục bị thương hai lần, yêu lực trong cơ thể hắn đã tan vỡ, vẻ mặt hắn trở nên tái nhợt không còn chút máu, mồ hôi lạnh tuôn ra xối xả.

Lúc này người đàn ông mặc kim giáp bị trọng thương, mặc dù xem ra đều do Thiên soái tạo thành, nhưng Vương Lâm ở rất gần nên hiểu rõ, thần thông của Thiên soái căn bản chưa đánh trúng người đàn ông mặc kim giáp.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên tia sáng, hắn đem những gì nghi ngờ áp chế trong lòng. Lúc này là thời cơ tốt nhất để giết chết người đàn ông mặc kim giáp, mặc kệ tên này vì nguyên nhân gì mà vô duyên vô cớ bị trọng thương. Nếu bây giờ Vương Lâm không giết người này, thì Vương Lâm đã không còn là Vương Lâm nữa rồi!

Vương Lâm không chút do dự giơ tay phải lên mặt trống, hắn chụp lấy người đàn ông mặc kim giáp đang cực kỳ yếu ớt ở bên cạnh, sát khí trong mắt hắn chợt lóe rồi nắm chặt lấy người này đập thẳng vào Yêu Cổ.

-Đùng!

Người đàn ông mặc kim giáp đập mạnh lên Yêu Cổ. Cơ thể hắn vốn đã rất yếu ớt lập tức phụt ra rất nhiều máu, trong miệng lụi phun ra một ngụm máu lớn rồi rơi trên mặt trống.

Trên tay phải của Vương Lâm mang theo tất cả những bi niệm bên trong cơ thể!

Đây là một kích cuối cùng để hắn vượt qua Anh Biến kỳ. Hắn đã đem tất cả những tạp niệm trong đời, tất cả những bi thương dồn vào một kích này rồi phát tiết ra ngoài.

Trong nháy mắt khi cơ thể người đàn ông mặc kim giáp đập lên trên Yêu Cổ, tất cả những bi thương ẩn chứa trong tay phải Vương Lâm điên cuồng lao ra trực tiếp tiến vào trong cơ thể gã, rồi lại dùng một khí thế mạnh như vũ bão từ trong cơ thể người này truyền lên Yêu Cổ.

-Tùng!

Một tiếng trống vang lên!

Một lực phản hồi cực mạnh điên cuồng phóng lên trên cơ thể yếu ớt của người đàn ông mặc kim giáp. Trong nháy mắt khi tiếng trống vang lên, người đàn ông mặc kim giáp, Kim tổng quản, Kim Ô Húc nát vụn, rất nhiều máu tươi phun ra, cơ thể hắn bị tiếng trống đánh thành từng mảnh nhỏ rồi tiêu tán ở tận phía chân trời.

Cơ thể người đàn ông mặc giáp vàng tan vỡ, chết một cách thê thảm, ngay cả Kỳ Khôi Phách cũng bị lực phản chấn của tiếng trống đánh vỡ. Tất cả mọi dấu vết của hắn hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Năm tiếng trống chặt một tay, mười tiếng chặt hai tay, mười lăm tiếng lại chặt đứt sinh mệnh!

Người giết hắn không phải là Vương Lâm mà là người đã làm hắn trọng thương. Nếu hai đạo âm thanh đó chỉ truyền đến một, thì người này cho dù là trọng thương cũng sẽ không biến thành một người phàm nhân không có lực phản kháng.

Nhưng hai giọng nói lại cùng nhau truyền đến, làm cho một người suốt đời là cường giả có thanh danh hiển hách trong Thiên Yêu quận hoàn toàn trở thành phế nhân. Hơn nữa với tính cách có thù tất báo của Vương Lâm, thủ đoạn lại tàn độc, tên này chắc chắn phải chết.

Lúc này người thanh niên ở trên con thuyền lại ngẩn người ra, khẽ nói:

-Sao lại chết như vậy… ….

Hắn đột nhiên muốn tra xét lại, trong mắt hiện lên một tia sát khí. Hắn nhìn về phương xa, ánh mắt giống như xuyên qua Thiên Yêu thành, xuyên qua hư vô. Nhưng hắn lại lập tức cúi đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trên quảng trường, khoảng cách từ Thiên soái đến Vương Lâm là gần nhất. Hắn ngơ ngẩn nhìn Vương Lâm, cảm nhận được nghịch ý của Vương Lâm. Trong mắt hắn lộ ra một tia tán thưởng của trưởng bối nhìn về hậu bối. Lúc này hình như hắn được nhìn thấy hình bóng của mình năm xưa, nhìn thấy mình không lựa chọn cách vứt đi tất cả những bi thương của đời người!

Trong đám Yêu soái ngoại trừ Thiên soái thì vẫn còn bảy người, lúc này ánh mắt của bọn họ rất phức tạp. Bọn họ không phải nhìn Vương Lâm vì tu vi, mà vì Vương Lâm đánh được mười lăm tiếng trống.

Mười lăm cái! Vương Lâm đã vượt qua tất cả mọi người để trở thành đệ nhất nhân trên danh nghĩa trong Thiên Yêu quận.

Huyền Phó soái hít vào một hơi thật sâu, tu vi của hắn đã ngừng lại rất lâu, bây giờ lại sắp có đột phá. Tất cả mọi chuyện đều vì tiếng trống tẩy tủy của Vương Lâm, vì hắn từ trên người Vương Lâm cảm nhận được một loại cảm giác làm thay đổi những tư tưởng trong lòng mình.

Tất cả mọi người đang ngồi trên bốn phía khán đài đều nhìn về phía Vương Lâm, không phải trợn mắt há mồm mà trong mắt hiện ra một loại tôn kính.

Trong lãnh thổ của Yêu Linh, đây là sự tôn kính đối với cường giả!

Trong đám Yêu tướng, không gian trở nên yên tĩnh và trầm mặc. Mạc Lệ Hải nhìn về phía hình bóng Vương Lâm, hắn biết mình đã không còn phải thấp thỏm ngồi đợi trở thành Yêu soái.

Tiếng trống thứ mười lăm vẫn còn vang vọng trên bầu trời, trong tiếng trống còn mang theo một mùi máu tanh, nhưng bên trong lại ẩn chứa những đau thương không thể tưởng tượng được. Nó dung hợp vào trong tiếng trống rồi không ngừng khếch tán ra.

Lúc này trên bầu trời, chớp lóe ngang dọc, sấm sét ầm ầm. Nhưng tiếng trống thứ mười lăm lại giống như tương hỗ và dung hợp vào trời đất, sấm sét hình như cũng hấp thụ được những đau thương. Lúc này một cổ bi thương không thể tượng tượng được từ trên trời giáng xuống theo tiếng sấm rồi điên cuồng lan rộng ra khắp Thiên Yêu thành.

Khí thế của tiếng trống thứ mười lăm còn mạnh hơn rất nhiều so với tất cả mười bốn tiếng trống trước gộp lại. Tiếng trống này đánh thẳng vào đạo của Vương Lâm, đánh bật những bi thương của hắn ra ngoài, đánh ra một con đường tu hành nghịch thiên chân chính trên đạo tâm viên mãn của Vương Lâm.

Luồng bi niệm này bây giờ lại được sấm sét phủ xuống, nó đã không còn là những bi thương của con người mà đã trở thành thiên bi, trở thành địa bi. Tất cả mọi người trong Thiên Yêu thành ngày hôm nay đều cảm nhận được một sự đau buồn, nước mắt đã không biết chảy ra từ khóe mắt từ lúc nào.

Người con gái đang ngồi ở đầu thuyền hoa cầm lấy cổ cầm rồi cảm nhận được một sự buồn bã, tiếng đàn lại khẽ vang lên.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hắn khẽ nói:

-Ta đã giữ lại được!

-Thiên đạo sẽ mãi là thiên đạo, ngay cả hoàng tộc cũng nói, phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ*! Thiên đạo là của trời đất mênh mông, vũ trụ hồng hoang. Tất cả cỏ cây đều là thiên đạo, không có gì không phải là thiên đạo!

(Khắp cõi dưới trời, chẳng chỗ nào không phải là lãnh thổ của nhà vua.)

Cho dù là đất của Yêu linh hay là Tiên Đế động phủ cũng không thể nào ngăn cản thiên đạo giáng xuống. Vì tất cả thiên địa đều là thiên đạo, chỉ cần tồn tại là sẽ có thiên đạo.

Thiên đạo phủ xuống!

Thiên đạo vốn là vô hình nhưng khi giáng xuống lại trở thành hữu hình, chỉ có một tên gọi duy nhất, thiên kiếp!

Khi tiên giới sụp đổ thì thiên kiếp cũng biến mất, nhưng cái thật sự biến mất cũng không phải là thiên kiếp, mà là tiên kiếp do tiên nhân dẫn động ra. Thiên kiếp thật sự là sự trừng phạt của thiên đạo, sẽ không vì bất cứ một ranh giới nào sụp đổ mà biến mất, đến đúng lúc nó sẽ xuất hiện.

Chỉ khi nào thật sự xuất hiện người ngịch tu mới là điều kiện để thiên kiếp giáng xuống.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 595: Thiên kiếp đơn giản nhất.

Ngoài lãnh thổ của Yêu Linh, ở lối vào nơi cửa biển Đông Hải năm xưa, bốn phía chỗ này là một mảnh hư vô đen kịt, từ xa nhìn lại chỉ thấy một bầu trời đầy sao lấp lánh.

Đúng lúc này, ở chỗ cao nhất trong hư vô đột nhiên xuất hiện một luồng hồng quang, nó phóng đến với tốc độ mà dù cho bất cứ tu sĩ nào bất luận sử dụng thần thông nào cũng không thể đạt được.

Loại tốc độ này chỉ có thể dùng từ giáng lâm mới có thể diễn đạt được. Giáng lâm đã đạt đến tốc độ cực hạn, thậm chí có thể nói không thể dùng chữ tốc độ để hình dung được nữa. Thiên địa huyền hoàng*, vũ trụ hồng hoang**, chỉ cần một ý niệm là có thể đi đến.

(*: Trời đất chưa thật sự được hình thành.**: Vũ trụ đang còn trong tình trạng hoang sơ.)

Hồng quang hàng lâm xuống từ trên đỉnh cao nhất của vũ trụ, nó đến từ hư vô, không biết được bắt đầu từ nơi đâu, đến đâu.

Hồng quang này vừa xuất hiện, thì trong nháy mắt một cổ khí tức chiến sát hàng nghìn vạn sinh linh từ thời vũ trụ hồng hoang lập tức lan ra.

Trên Thiên Vận Tông, Thiên Vận Tử đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, sau hai trăm năm chuẩn bị kế hoạch. Đúng lúc này…Hắn đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lộ ra những luồng sáng kỳ dị. Hắn nhìn về phía hư không, vẻ mặt khẽ biến. Tay phải hắn bấm pháp quyết, trầm mặc tính toán trong chốc lát rồi nhíu mày lẩm bẩm:

-Thiên kiếp hàng lâm, thiên uy quấy nhiễu, không thể tính được tất cả, nhưng có thể thấy thiên kiếp này rơi trên lãnh thổ Yêu Linh, có chút quan hệ kỳ quái đến Thiên Vận Tinh của ta.

Trên Đại La Tinh, trong Đại La Kiếm Tông, Lăng Thiên Hậu đang đứng bên cạnh một lò luyện đan khổng lồ, hai mắt hắn lập tức mở ra rồi hiện lên một luồng sáng.

-Lò Nguyên Nguyên Tạo Hóa Đan này phải kiếm thêm một vài dược liệu phụ… ….

Đúng lúc này hắn đột nhiên biến sắc, lập tức biến mất ngay tại chỗ, khi hắn xuất hiện đã ở bên ngoài bầu trời Đại La Tinh. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hồng quang, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

-Thiên kiếp!

Hắn cau mày, vẻ mặt không thấy rõ là vui hay buồn. Hắn nhìn kỹ đạo hồng quang kia cho đến khi nó biến mất rồi lẩm bẩm:

-Thiên kiếp hàng lâm đến Đông Hải Yêu Linh! Chẳng lẽ tên Tham Lang kia xảy ra tai biến gì sao? - Lăng Thiên Hậu nhíu mày.

Đúng lúc này, ở một chỗ ngoài Thiên Vận Tinh rất xa, có một tinh cầu màu đỏ. Tinh cầu này chính là một khối máu lớn.

Trong khối máu có một căn lầu máu, một người đàn ông lông mi và tóc đều là màu đỏ đang ngồi khoanh chân ở bên trong. Người này mặc một áo bào màu đỏ, tướng mạo rất anh tuấn, nhìn qua thì khoảng trên bốn mươi tuổi. Hắn đang thổ nạp, đột nhiên lại mở hai mắt, huyết quang trong mắt đột nhiên lóe ra.

Hắn vẫn chưa ngẩng đầu lên mà lặng lẽ cảm nhận dư uy trong trời đất của một lực trùng kích cực mạnh đang phóng đến kia. Rất lâu sau, hắn lại nhắm chặt hai mắt lại.

-Thiên kiếp hàng lâm xuống lãnh thổ Yêu Linh, không biết đứa hài tử Tích Tuyết kia bây giờ thế nào rồi?

Không chỉ có ba người này, mà trong nháy mắt khi thiên kiếp hàng lâm bị rất nhiều lão quái phát hiện.

Dù là bất kỳ địa phương nào cũng không thể ngăn cản luồng hồng quang này giáng lâm. Tuy cửa Đông Hải trên lãnh thổ Yêu Linh chưa được mở ra nhưng lúc này lại bị hồng quang xuyên qua rồi trực tiếp tiến vào bên trong.

Thiên Yêu quận, Thiên Yêu thành trong Đế Đô, trên quảng trường vạn trượng, khi Vương Lâm đánh vang tiếng trống thứ mười lăm thì hắn lặng lẽ đứng bên cạnh Yêu Cổ. Lúc này Ý Cảnh của hắn đang dùng một tốc độ khó mà tưởng tượng để tiến hành thay đổi.

Yêu cầu tiên lực để tiến lên Vấn Đỉnh đã viên mãn, chỉ cần đạo tâm viên mãn, thì cả hai sẽ bắt đầu dung hợp lại rồi tiến lên Vấn Đỉnh.

Đây là đạo trời trong truyền thuyết!

Loại dung hợp này chính là đạo tâm và tiên lực, linh hồn và xác thịt đánh mạnh vào nhau, là một loại tiến hóa từ người thành tiên! Vấn Đỉnh là một tử kiếp lớn nhất. Nếu dung hợp kia thành công thì sẽ trở thành tu sĩ Vấn Đỉnh, hoặc là…Chết! Không may mắn thì chỉ có chết mà thôi!

Triêu văn đạo, tịch tử hĩ*! (*: Sớm mai nghe đạo, chiều chết cũng đành)

Cho dù muốn trở thành tán tiên cũng tuyệt đối không thể được.

Trừ khi cứ dừng lại ở Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, không tiến lên một bước nữa!

Khi Vương Lâm đánh tiếng trống thứ mười lăm, hắn đã phát tiết ra ngoài tất cả những bi thương, đạo tâm của hắn cũng đang thật sự trở nên viên

mãn, nhanh chóng lột xác!

Bốn phía xung quanh quảng trường, tất cả mọi người đều trở nên trầm lặng. Những điều khó tin Vương Lâm làm ra quá nhiều, lúc này hình bóng của hắn đã in sâu vào trong lòng mỗi người bọn họ.

Đúng lúc này, trên bầu trời Đế Đô, sấm sét giống như những con điện xà đột nhiên tiêu tán, khắp thiên địa đột nhiên xuất hiện những tia sáng màu đỏ giống như ánh sáng của ngọn lửa.

Nhìn lên chỉ thấy ánh hồng quang giống như vô cùng vô tận đang che phủ cả bầu trời.

Thiên Yêu thành, người thanh niên đang ngồi thuyền hoa trên sông đột nhiên biến sắc, sau đó hắn cười khổ, nói:

-Sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ? Tiểu gia hỏa này là tu sĩ nên khác hẳn ta. Năm xưa ta tập hợp trưởng bối vào trong Long Đàm tế tự Cổ Yêu vài năm mới có thể che dấu được cái nghịch, mới không dẫn phát thiên kiếp.

-Nhưng đối với người này thì cũng là một lần khảo nghiệm. Nếu hắn chống đỡ được thiên kiếp thì ít nhất trong cảnh giới Vấn Đỉnh sẽ không bị thiên đạo quấy nhiễu, hơn nữa xem tình hình của thiên kiếp hôm nay thì uy lực cũng không phải lớn… ….

Trong nháy mắt, dị tượng trên bầu trời đã được tất cả mọi người trong Thiên Yêu thành nhìn thấy, đặc biệt là mọi người trong quảng trường vạn trượng, ánh mắt đều trở nên ngơ ngẩn.

Hồng quang trên bầu trời với tốc độ cựa nhanh hóa thành một đám hồng vân khổng lồ, nó lại được những đám mây khác trên trời bù đắp vào. Lấy quảng trường đế đô là trung tâm, tất cả những đám mây khác đều ngưng tụ về đây.

Vương Lâm đứng ở bên cạnh Yêu Cổ, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi thở ra một hơi thật dài.

-Thiên đạo không thể ngăn cản được đạo tâm của ta, nhưng có thể phủ xuống để trừng phạt, hủy diệt sự tồn tại của ta…Đây chính là thiên kiêp sao? Năm xưa khi còn ở Kỳ Lân Thành trong Tu Ma Hải, ta đã từng nhìn thấy rồi, uy lực của lần này mạnh hơn rất nhiều so với lần trước… ….

Hồng vân ngưng tụ lại, trong nháy mắt đã có một ngọn kiếp lôi được tạo thành bên trong. Nó chưa đánh xuống, cũng không phát ra khí tức gì khác. Nếu như ở góc độ gần mà nhìn lên bầu trời, thì vào lúc này cảnh tượng trên trời đúng là quá đẹp.

Người thanh niên trên thuyền hoa nhìn về đạo lôi quang trong hồng vân ở tận phía chân trời rồi thở dài một hơi, khẽ nói:

-Dùng lôi hình để trừng phạt có hai loại, hình dạng thế này thì không thể là loại thứ hai trong truyền thuyết được. Ta có thể nắm chắc chín phần, thiên kiếp xuất hiện lần này là loại đầu tiên, cũng là loại đơn giản nhất. Tiểu tử Vương Lâm này vận khí cũng không tồi!

Vương Lâm nhìn lên bầu trời, lúc này hắn chẳng thèm để ý đến tất cả mọi thứ bốn phía, trong mắt hắn chỉ còn một thứ tồn tại, đó chính là đạo lôi quang hồng sắc trên trời.

-Hơn bảy trăm năm trong đời ta, ở bên ngoài Tu Ma Hải luyện chế cấm phiên lại dẫn động thiên kiếp, vì Lý Mộ Uyển nghịch thiên cải mệnh đã dẫn động thiên đạo sứ giả hàng lâm. Lúc này, ta bảo lưu ý niệm nghịch thiên tu hành, lại dẫn đến thiên kiếp!

Ánh mắt Vương Lâm rất bình thản, nhưng lại rất kiên định.

Hồng vân trên bầu trời lúc này đang cuồn cuộn vận chuyển, tập trung lại lại. Bầu trời ngày hôm nay đã giống như một hải dương hồng sắc, tất cả những con sóng đều cuốn về phía trung tâm. Trong nháy mắt, lôi quang hồng sắc đột nhiên lấp lánh giữa hồng vân, những ánh hào quang của nó soi sáng cả đất trời.

Ngay sau đó, một tiếng gầm rống giống như đến từ thời viễn cổ từ trong hồng vân truyền ra, khắp mặt đất vang lên những tiếng nổ ầm ầm rồi

dung hợp vào tiếng gầm của bầu trời. Trong nháy mắt, hồng lôi đã từ trên trời giáng xuống.

Hồng lôi giống như một đạo lưu tinh từ trên trời rơi xuống rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Một cổ tiêu sát điên cuồng bao phủ khắp đất trời, sát khí lúc này là thiên sát!

Là sát khí của trời!

Thiên Yêu thành đang là mùa xuân, chỉ trong nháy mắt, tuyết sát đã phủ đầy trời rồi rơi xuống. Mỗi một bông tuyết đều ẩn chứa một luồng sát khí của trời!

Hồng lôi gào thét phóng đến trong những bông tuyết đầy trời. Lúc này khắp đất trời chỉ còn lại một âm thanh ầm ầm duy nhất của thiên nộ. Trong khoảnh khắc này khắp thiên địa chỉ còn lại một đạo lôi kiếp đỏ như máu. Lúc này khắp đất trời chỉ còn lại một đạo sát khí, nồng đậm hơn rất nhiều so với sát khí của hàng vạn vạn người bởi nó là thiên sát!

Trời muốn giết người!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên một đạo tinh quang, trong nháy mắt hơn ba nghìn bảy trăm đạo Sinh Chi Lạc Ấn trên người hắn đã ngưng tụ khắp toàn thân. Cùng lúc này hắn lại vỗ vào túi trữ vật, Cấm Phiên trong tay

lập tức rung lên, bốn phía quanh người hắn lập tức xuất hiện rất nhiều hắc vụ, trong hắc vụ lấp lánh rất nhiều cấm chế yêu dị.

-Cho dù là thiên nộ cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của ta được!

Vương Lâm cười dài, tay phải hắn đột nhiên chỉ về phía đạo hồng lôi đang gầm rống phóng tới trên bầu trời.

Phong thái của Vương Lâm vào lúc này giống như nhật nguyệt, tóc phất phơ, quần áo trên người bị thổi tung, trong hai mắt lộ ra vẻ không chịu khuất phục. Vào khoảnh khắc này, hắn là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

Dưới một chỉ của Vương Lâm, hắc quang quanh người lập tức điên cuồng phóng thẳng lên trời, bên trong uẩn hàm rất nhiều cấm chế. Nó hóa thành một cơn gió lốc màu đen khổng lồ đón đánh thiên kiếp!

Hồng lôi hạ xuống rồi đánh thẳng vào cơn lốc màu đen. Trong nháy mắt, một tiếng nổ ầm ầm không thể tưởng tượng được vang dội khắp đất trời. Có rất nhiều người trong thiên yêu thành bị tiếng nổ rung động làm hai tai chảy máu, ngất xỉu.

Tất cả mọi người đang ngồi trên bốn phía quảng trường vạn trượng cũng giống như vậy. Đám Yêu tướng tuy tốt hơn một chút nhưng Yêu lực toàn

thân cũng không thể khống chế mà điên cuồng vận chuyển, giống như nếu không như vậy thì sẽ bị tiếng nổ của đạo kiếp lôi này làm cho tan vỡ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 596: Thiên uy.

Chỉ có Yêu soái mặt không đổi sắc ngẩng đầu nhìn về phía thiên kiếp.

Tất cả cấm chế trong Cấm Phiên hóa thành cơn lốc màu đen rồi hung hãn không chút sợ hãi đánh thẳng vào hồng lôi. Trong nháy mắt, cơn lốc giống như bị một bàn tay khổng lồ trên trời bóp nát rồi sụp đổ.

Hồng lôi xuyên thẳng qua cơn lốc rồi hóa thành một thanh kiếm sắc xẻ đôi nó ra. Cơn lốc lập tức tan vỡ, cấm chế bên trong hóa thành hư vô.

-Trời muốn giết người, ta muốn diệt trời!

Toàn thân Vương Lâm bộc phát ra một khí tức kinh người. Trong nháy mắt khi đạo hồng lôi thiên kiếp đánh tan cấm chế, hắn nâng tay phải lên, Tịch Diệt Chỉ liền xuất hiện.

Đây không phải là một đạo Tịch Diệt Chỉ, mà là mười đạo, một trăm đạo.

Tay phải Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, rất nhiều tiên ngọc trong túi trữ vật bay ra rồi trải rộng khắp mặt đất dưới chân hắn, tạo thành một tòa núi nhỏ.

Hai chân Vương Lâm đứng trên đỉnh núi, sau người hắn là Yêu Cổ cực đại. Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên bầu trời, một luồng tiên lực khổng lồ điên cuồng vận chuyển theo hai chân hắn vào trong cơ thể.

Trăm đạo Tịch Diệt Chỉ kết hợp lại thành một. Chỉ thấy một luồng hắc mang thô ráp có đường kính ba trượng đột nhiên lao ra từ trên tay phải Vương Lâm rồi phóng thẳng đến hồng lôi!

-Ta dám ngịch thiên mà đi, dám giữ lại những ý niệm, là muốn đấu thiên. Thiên kiếp, dù đánh nát được thân thể của ta, nhưng đạo tâm của ta vẫn mãi tồn tại!

Lúc này ánh mắt của Vương Lâm xuyên thẳng qua hồng lôi, trực tiếp tiến vào trong hồng vân.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm cuồng nộ, giống như trả lời câu nói của Vương Lâm.

Trăm đạo Tịch Diệt Chỉ tỏa ra ánh sáng tịch diệt. Vào lúc này nó phóng thẳng lên trời rồi đánh mạnh vào hồng lôi. Trong nháy mắt, một tiếng động so với vừa rồi còn kịch liệt hơn, toàn bộ bầu trời trở nên run rẩy.

Tịch Diệt chỉ có thể hấp thu tất cả sinh cơ rồi hóa thành lực tịch diệt. Trong lúc nó đánh thẳng vào hồng lôi thiên kiếp đã có rất nhiều sinh cơ bị hấp thu, nhưng uy lực của nó vẫn còn yếu hơn so với thiên kiếp.

Hắc quang Tịch Diệt Chỉ bị hồng lôi đánh xuống rồi nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt đã hóa thành hư vô. Màu sắc của luồng ánh sáng màu hồng hạ xuống đang dần phai nhạt.

Mái tóc dài của Vương Lâm tung bay trong gió, hắn nhìn chằm chằm vào hồng lôi đang phóng tới, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia không chịu khuất phục. Sinh ấn nhanh chóng được bao phủ khắp toàn than. Hắn ngưng tụ ba nghìn bảy trăm đạo Sinh ấn hóa thành khí sát lục rồi điểm một ngón tay phải lên bầu trời, từng đạo khí xám cuồn cuộn lao ra từ trên ngón tay hắn.

Ba ngìn luồng khí sát lục tuôn ra tạo thành một cơn lốc sát lục. Vương Lâm đứng trong cơn lốc, hai mắt hắn lộ ra một luồng sát khí nồng đậm!

-Sát!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, Sát Lục Chi Khí trên tay hắn phóng ra, hợp lại thành một rồi hóa thành Thương Long, là Sát Lục Long.

Hai mắt Vương Lâm đỏ như máu, hắn không chỉ có sát ý mà còn có sát tâm. Hắn không phải là người đầu tiên có sát tâm với trời, nhưng có thể là người đầu tiên có thể kiêu hùng.

Tích cách của Vương Lâm là có thù tất báo, mặc kệ ngươi là thiên đạo hay thương thiên. Nếu ngươi muốn giết ta thì ta sẽ giết ngươi mặc kệ ngươi là ai.

Khí sát lục của Vương Lâm mang theo sát tâm và sát ý giống như có linh hồn, có thể nói Thương Long chính là ý thức nghịch thiên của Vương Lâm.

-Sát!

Thương Long gầm rống rồi phóng thẳng về phía hồng lôi. Khoảnh khắc này cho dù là hồng lôi thiên kiếp cũng đột nhiên trở nên tối sầm lại, bị Thương Long thôn phệ.

Nhưng thiên kiếp là sự trừng phạt của trời, nó mang theo sát khí của trời, Sát Lục Thương Long tuy mạnh nhưng vẫn còn chưa đủ. Thương Long tan biến, nhưng cũng làm cho hồng lôi càng thêm ảm đạm và đột nhiên thu nhỏ lại. Dư âm gầm rống của Thương Long vẫn còn vang vọng trong

bầu trời. Hồng lôi đánh nát thân thể Thương Long rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi hồng lôi thiên kiếp đánh xuống, tóc Vương Lâm tung bay một cách quỷ dị. Trên ngón trỏ tay phải hắn xuất hiện một luồng hắc mang kỳ dị.

-Hóa Ma!

Hồng quang trong ánh mắt Vương Lâm đột nhiên tiêu tán, thay vào đó là một loại ma quang chỉ kẻ tu ma mới có.

Tất cả tiên lực của hắn điên cuồng nghịch chuyển rồi hóa thành ma lực. Trong nháy mắt, tiên ngọc có màu trắng trong ngọn núi dưới chân Vương Lâm giống như bị hắt mực lên trên, tất cả biến thành màu đen. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, toàn bộ ngọn núi tiên ngọc chỉ còn lại một màu đen. Tất cả tiên lực bên trong đã hoàn toàn chuyển hóa thành ma lực.

Trong khoảnh khắc này, Hóa Ma Chỉ với uy lực trước nay chưa từng có đã xuất hiện trong mảnh đất Yêu Linh. Cho dù là Tư Đồ Nam đích thân đến đây thi triển Hóa Ma Chỉ thì cũng tuyệt đối không hơn nhiều lắm so với Vương Lâm.

Vì lúc này Vương Lâm không chỉ chuyển hóa hết tiên lực của mình, hắn còn lấy toàn bộ tiên lực của cả một ngọn núi tiên ngọc để nghịch chuyển hóa thành ma lực vô cùng vô tận.

Hắc mang trên đầu ngón tay không chỉ ẩn chứa ma lực, mà còn mang theo đạo của Vương Lâm. Đạo của hắn là tiên đạo nhưng cũng là ma đạo, vì chống lại trời để nghịch thiên tu hành. Một chỉ này còn điểm ra tâm Vương Lâm.

Trong hắc quang còn ẩn chứa một luồng chấp niệm, ẩn chứa dũng khí tranh đấu của Vương Lâm, vì muốn giữ lại hình bóng của Lý Mộ Uyển mà đấu với trời. Bên trong hắc mang còn chứa ý niệm quyết tâm và vĩnh viễn không bao giờ khuất phục từ khi còn là một người phàm nhân của Vương Lâm, trải qua bao nhiêu đại nạn và rất nhiều hiểm trở, cuối cùng mới bước chân trên con đường tu đạo. Một chỉ này làm cho tất cả mọi người trở nên rung động.

Hắc mang phóng thẳng về phía hồng lôi thiên kiếp. Vào giờ khắc này toàn bộ trời đất giống như quay trở về thời hồng mông, hồng là thiên, hắc là địa.

Hồng là thiên kiếp, hắc là ngịch ý.

Hồng và Hắc va chạm với nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, long trời lở đất. Khoảnh khắc này toàn bộ Thiên Yêu Thành cũng phải rung chuyển rồi lan ra một chu vi rộng lớn, tất cả không gian giống như núi nghiêng đất động.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tục truyền ra từ trong lòng đất, giống như có rất nhiều sấm sét đang đánh xuống rồi nổ vang trên mặt đất.

Cơn chấn động tạo thành một lực trùng kích không thể tưởng tượng nổi, quảng trường vạn trượng đều vỡ vụn. Tất cả khán đài đều sụp đổ, rất nhiều người bị cuồng phong thổi văng ra khắp bốn phía.

Tất cả Yêu Tương đều phải nhanh chóng rút lui về phía sau, giống như chỉ cần chậm một bước sẽ bị kéo hẳn vào bên trong.

Vẻ mặt của tất cả Yêu soái đều khẽ biến đổi, cả đám người tản hết ra bên ngoài. Chỉ còn lại một mình Thiên soái đang đứng gần Vương Lâm nhất được tận mắt thấy tất cả mọi chuyện. Hắn khẽ than nhẹ, tay phải đưa vào trong ngực lấy ra một túi trữ vật, từ bên trong lấy ra một bình ngọc. Hắn nhìn thoáng qua rồi hít vào một hơi thật sâu, vung tay phải ném bình ngọc về phía Vương Lâm rồi xoay người bước đi.

Hồng và Hắc trên bầu trời trước mặt Vương Lâm đồng thời tiêu tán. Hồng lôi thiên kiếp đã chịu trăm đạo cấm chế của Cấm Phiên và Thương Long do hơn ba nghìn bảy trăm đạo Sát Lục Chi Khí ẩn chứa tâm sát thiên của Vương Lâm hóa thành, thêm vào đó còn có ma chỉ đỉnh phong được tất cả tiên ngọc nghịch chuyển luyện hóa tạo ra…Sau khi rất nhiều thần thông tan rã, hồng lôi thiên kiếp cuối cùng cũng tiêu tán.

Khoảnh khắc khi hồng lôi tiêu tán, mặt đất không còn rung động mà khôi phục trở lại. Nỗi kinh hoàng của tất cả mọi người trong Thiên Yêu Thành tạo ra một bầu không khí cực kỳ nặng nề bao phủ khắp bốn phía.

Trong nháy mắt khi tất cả tiêu tán, vẻ mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt, bình ngọc Thiên soái ném ra được hắn chộp vào tay. Trong bình chỉ có một viên đan dược nhưng Vương Lâm không nuốt vào ngay, trong mắt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Vương Lâm không tin thiên muốn giết người mà chỉ có một đạo lôi kiếp.

Lúc này vẻ mặt của người thanh niên trên thuyền hoa cũng trở nên ngưng trọng, hắn nhìn lên bầu trời, trên mặt ẩn chứa vẻ kinh hãi.

Hồng vân trên bầu trời vẫn chưa tiêu tan nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào dữ dội, giống như tất cả mọi thứ đều đã an tĩnh trở lại. Nhưng sự yên lặng này lại chuyển hóa thành một làn áp lực vô hình bao phủ khắp đất trời.

-Đây…Đây là… ….

Vẻ mặt người thanh niên biến đổi lớn, hắn không giữ được vẻ ung dung nữa. Hắn tiến một bước vào hư không rồi trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện đã ở trên bầu trời Đế Đô, vị trí này rất gần với hồng vân thiên kiếp. Cho dù là người này cũng cảm thấy da đầu tê dại.

-Lần này quá mạnh!

Người thanh niên cười khổ, khi hắn vừa mới xuất hiện đã vươn tay chụp lấy Vương Lâm. Hắn muốn đưa người này ra khỏi Đế Đô để độ kiếp ở một chỗ khác. Nếu thiên kiếp này giống như suy đoán trước đó thì bây giờ hắn sẽ không kinh hoàng như vậy, nhưng lúc này thiên kiếp này lại làm hắn sinh ra cảm giác không ổn.

Người này vừa mới giơ tay ra thì lập tức ngừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi cay đắng thầm nghĩ:

-Tiểu gia hỏa này bị thiên kiếp khóa chặt, lúc này ta cũng không thể đem hắn đi được.

Người thanh niên hít vào một hơi thật sâu. Hắn lập tức duỗi hai tay ra, cơ thể hắn lóe lên rồi một biến thành hai, hai thành bốn. Trong nháy mắt hắn đã hóa thành tám người.

Tám người thanh niên giống nhau như đúc nhanh chóng thuấn di về tám tòa ngoại thành của Thiên Yêu thành. Trong nháy mắt hắn đã thi triển đại pháp thuật di chuyển đem tất cả cư dân trong tám tòa ngoại thành chuyển dời ra một vị trí khác.

Loại thần thông này có trình độ cực mạnh, đã đạt đến một mức độ rất cao. Cho dù là người này cũng phải bí mật thi triển mới có thể làm được.

Trong nháy mắt khi hắn vừa làm xong những chuyện đó thì bầu trời đột nhiên biến đổi.

Hồng vân trên bầu trời từ bốn phía nhanh chóng ngưng tụ lại rồi bao phủ toàn bộ Thiên Yêu thành. Một luồng khí uy nghiêm chậm rãi từ trên trời tỏa xuống, hầu như chỉ trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Thiên Yêu Thành.

Lúc này người thanh niên đang đứng trên không trung, trong nháy mắt khi hắn cảm nhận được luồng khí uy nghiêm này thì sắc mặt lại biến đổi.

-Đây…Đây là thiên uy! - Hắn lập tức hạ người xuống đất, rồi cười khổ nói:

-Thiên uy hàng lâm…Các lão tổ tông, chẳng biết có xuất hiện không…
….

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 597: Yêu Cổ..

Vương Lâm đứng trên những mảnh vỡ của quảng trường vạn trượng. Hắn nhìn lên bầu trời, ánh mắt không chịu khuất phục của hắn không chút thay đổi.

Thiên kiếp hàng lâm, đây là đòn trừng phạt thứ hai.

Lúc này thiên kiếp đã xuất hiện thiên uy, nó là uy nghiêm của trời, thiên uy hạ xuống vạn vật câu diệt! Thiên uy khẽ động phong vân biến sắc! Thiên uy không cho bất cứ sinh linh nào cơ hội phản kháng!

Thiên uy giáng xuống thì ngươi chắc chắc phải bị khuất phục! Khuất phục dưới trời trong uy.

Thiên uy hàng lâm làm cho xuất hiện một luồng áp lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống. Hồng vân trên bầu trời đột nhiên đồng loạt hạ thấp xuống một tấc!

Hồng vân hạ xuống một tấc lập tức làm cho những mảnh vỡ của quảng trường khắp bốn phía Vương Lâm nổ ầm ầm. Con sóng lực vừa mới được tạo ra đã lập tức bị áp lực đè xuống chui thẳng vào trong lòng đất.

Thiên uy hạ xuống thì những con sóng này không có tư cách bốc lên!

Vương Lâm chỉ cảm thấy cơ thể trở nên nặng nề giống như có một lực lượng nặng vạn cân đè lên người, trong cơ thể hắn liên tục truyền ra những tiếng nổ giòn. Giờ khắc này Vương Lâm bị kẹp vào giữa thiên địa, sinh ra ảo giác bị thiên địa chèn ép.

Loại cảm giác này giống như năm xưa tu vi hắn bị phế trở thành một người phàm nhân rồi tu luyện trong linh mạch Luyện Hồn Tông bị linh uy đè xuống khắp toàn thân.

Ngay sau đó thiên uy lại bùng lên, hồng vân trên bầu trời lại hạ xuống một tấc nữa. Lúc này một luồng áp lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cung điện ở bốn phía trên quảng trường vạn trượng vang lên hàng loạt những tiếng nổ ầm ầm rồi lập tức sụp đổ trở thành những mảnh nhỏ.

Uy áp từ trên trời giáng xuống rồi nhanh chóng tỏa ra, lấy vị trí Vương Lâm làm trung tâm, trong nháy mắt đã có hơn một nửa hoàng cung Đế Đô bị sụp đổ.

Hai chân Vương Lâm vẫn không nhúc nhích, một ý chí mạnh mẽ và bất khuất từ trên cơ thể hắn bùng ra bên ngoài. Hắn ngẩng đầu nhìn lên hồng vân trên bầu trời, khẽ nói:

-Ta sẽ không khuất phục.

Trong hồng vân trên bầu trời truyền ra những tiếng sấm sét rồi lại hạ xuống một tấc, một tấc, một tấc! Lúc này hồng vân liên tục hạ xuống ba tấc, thiên uy bao phủ khắp đất trời.

Trên mặt đất phát ra những âm thanh, tất cả những kiến trúc của hoàng cung đế đô bị nghiền nát trong nháy mắt. Thiên Yêu quận, Đế Đô Thiên Yêu thành sừng sững tồn tại rất nhiều vạn năm, tất cả mọi thứ ngoại trừ thánh vật Yêu Cổ đều bị thiên uy ép xuống hóa thành bụi phấn.

Giờ khắc này chẳng khác gì bầu trời như đang đổ sập xuống vậy.

Đây là thiên uy! Tất cả mọi thứ bên dưới thiên uy nhất định phải khuất phục. Nếu ngươi không khuất phục thì chắc chắn sẽ bị thiên uy đè chết!

Trời động sát cơ, nhất định phải chết!

Trong nháy mắt, trong đống hoang tàn của Đế Đô, từng luồng khí tức phẫn nộ từ trong lòng đất điên cuồng lao ra!

-Thiên kiếp chó má, tiểu tử khốn nạn, các ngươi dám phá hủy Đế Đô Thiên Yêu quận của ta!

-Chết tiệt! Tên ranh con chết tiệt, thiên kiếp khốn kiếp!

-Ha ha! Thiên kiếp! Được! lão tổ tiên đây chính là được sinh ra từ thiên kiếp, độ thiên kiếp tu luyện. Ngày hôm nay ông muốn xem thiên kiếp ngươi có uy lực gì!

Từng tiếng gầm rống phẫn nộ điên cuồng phóng ra từ trong lòng đất. Ngay sau đó, trên những mảnh hoang tàn của Đế Đô đột nhiên truyền đến những tiếng nổ ầm ầm không thua gì sấm sét.

Trong nháy mắt có năm luồng khí khổng lồ từ trên mặt đất đột ngột phóng thẳng lên. Tuy bị thiên uy đè xuống nhưng những luồng khí này lại mạnh mẽ phóng thẳng lên độ cao mười trượng.

Trong năm luồng khí này vọt ra năm lão già tóc trắng xóa nhưng hai mắt lại lấp lánh những tia sáng cực kỳ yêu dị.

Nhìn vẻ bề ngoài của năm lão già có thể cảm nhận được dấu vết của thời gian, trên thân thể gầy gò của bọn họ có một luồng khí tức gần giống như hoang dã.

Hồng vân trên bầu trời lại điên cuồng vận chuyển rồi ép xuống ba tấc.

Mặt đất trên Đế Đô lập tức vỡ vụn, toàn thân Vương Lâm chảy đầy máu tươi, tất cả khớp xương trong cơ thể phát ra những tiếng răng rắc, máu thịt bị dồn ép giống như bị rất nhiều ngọn núi lớn đè lên.

Khi mặt đất sụt xuống, hai chân Vương Lâm lập tức lún sâu vào trong đến tận đầu gối.

Từng luồng áp bức theo thiên uy giáng xuống trực tiếp truyền vào trong tâm thần, giống như có một âm thanh vô cùng uy nghiêm đang gào thét trong nguyên thần Vương Lâm.

Vương Lâm cố gắng đấu tranh và ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hắn không nói một tiếng nào.

Năm lão đầu đang đứng trong thiên uy không có chút cảm giác khó chịu mà ngược lại bọn họ còn cười lên ha hả. Đám người bay từ dưới mặt đất lên rồi đứng hẳn trên bầu trời dưới những luồng uy áp khổng lồ.

-Thật thoải mái! Khó trách lão tổ tông từng nói thiên uy tuy rất chó má nhưng đè lên người thì lại thấy rất sảng khoái. Mặc dù thoải mái thì lão tử cũng vẫn muốn mắng người!

-Thúi lắm! Lão tổ tông nói vậy khi nào, rõ ràng nói thiên đạo là một tiểu nương. Nếu ngươi không muốn bị nàng đè lên người thì phải tìm biện pháp đặt nàng xuống dưới!

-Hai người các người đều nói bậy, ít nhất ta cũng đã xem qua trăm lần tất cả điển tịch của lão tổ tông lưu lại, vì sao không thấy những câu nói như vậy?

Năm lão già cứ ta một câu, ngươi một câu tranh luận với nhau loạn cả lên.

Thiên uy càng lúc càng mạnh, hồng vân đột nhiên lại hạ xuống thêm tám tấc!

Mặt đất trên Đế Đô lập tức nổ đùng đùng rồi bị ép lún xuống, một con sóng lực hình tròn đột nhiên xuất hiện, tuy nó vẫn chưa phóng lên nhưng cũng chẳng khác gì long xà chạy ngang dọc trong mặt đất rồi tản ra rất xa ảnh hưởng đến hơn một nửa Thiên Yêu thành.

Âm thanh cãi cọ của năm lão già đột nhiên ngừng lại. Trong nháy mắt cơ thể họ giống như bị một bàn tay vô hình chụp được rồi trực tiếp quẳng từ trên trời xuống đất.

Vương Lâm đang đứng ở vị trí trung tâm của thiên uy, mặt đất đột nhiên truyền ra vài tiếng đứt gãy, hai chân hắn đang ngập trong đất lập tức cắm thẳng xuống dưới. Lần này hắn chỉ còn nửa người lộ ra bên ngoài.

Năm lão già lập tức bò lên mặt đất rồi chỉ lên trời mắng lớn:

-Lão tử thân là con cháu Cổ Yêu, đã không còn ở trong vòng pháp giới, đã sớm thoát ra khỏi trói buộc của thiên đạo, thiên kiếp chó má đừng hòng làm loạn!

Năm lão già vừa mắng chửi vừa bay lên khỏi mặt đất. Lần này Yêu lực trên cơ thể bọn họ tung hoành ngang dọc, trong nháy mắt Yêu lực đã bao phủ toàn bộ Thiên Yêu thành. Năm lão già phóng thẳng đến hồng vân trên trời cao trong luồng Yêu khí đậm đặc.

Thiên uy cuồn cuộn, hồng vân trên bầu trời lại hạ xuống. Lần này nó đi xuống một trượng.

Toàn bộ Thiên Yêu Thành lúc này giống như bị một bàn tay khổng lồ đập xuống, chỉ trong khoảnh khắc tất cả đã hóa thành tro bụi… ….

Mặt đất lại phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi nứt toạc ra tạo thành những cái khe khổng lồ. Trong nháy mắt, đất đai trong Thiên Yêu Thành đã chia năm xẻ bảy.

Vương Lâm há miệng phun ra một ngụm máu lớn, trong cơ thể lien tục vang lên những tiếng gãy nát. Toàn bộ cơ thể hắn trong nháy mắt đã chìm sâu vào trong lòng đất, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố sâu hun hút.

Năm lão già đang muốn phóng đến hồng vân, lần này lại bị quẳng từ trên không xuống, để lại năm cái hố sâu trên mặt đất.

-Thiên kiếp, ngươi phá hủy Thiên Yêu thành của ta, lão tử liều mạng với ngươi! - Trong hố sâu có một lão già bay ra, tức giận nói.

Lúc này Vương Lâm đã không còn cảm nhận được tất cả mọi vật bên ngoài. Hắn đang ở sâu trong lòng đất, toàn thân đã không còn chút cảm giác nào. Kinh mạch của hắn đã đứt đoạn, khớp xương khắp cơ thể đã vỡ nát.

Trời muốn giết người, nếu không chịu khuất phục chỉ còn con đường chết.

Vương Lâm mở to hai mắt, mãi đến lúc này ánh mắt hắn vẫn không chịu khuất phục. Toàn thân hắn có thể bị đè ép, nguyên thần có thể tan vỡ nhưng đạo tâm lại quyết không thể thỏa hiệp.

-Tu sĩ ở khắp thế gian nếu xuất hiện người nghịch tu, dù có tìm đủ mọi biện pháp cũng không thể thoát khỏi sự trừng phạt của thiên đạo… ….

Khoảnh khắc này đột nhiên có một giọng nói âm u vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

-Thiên đạo không sợ người nghịch tu trốn tránh, vì một khi trong tâm có ý tránh né sẽ không phải là nghịch… ….

-Thiên đạo chỉ kiêng kỵ những sinh linh không chọn tránh né mà chọn cách ngênh chiến…Đối với những loại sinh linh này thiên đạo sẽ xóa bỏ sạch sẽ…Ngươi, cũng không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng… ….

-Người khác tiến lên Vấn Đỉnh, hoặc thuận theo, hoặc trốn tránh sẽ không dẫn phát ra thiên kiếp. Mà ngươi lại chọn cách trực tiếp đối mặt, thiên kiếp tất nhiên sẽ giáng xuống… ….

-Thiên đạo không cho phép xuất hiện loại sinh linh nghịch tu thứ ba… Nhiều năm về trước khi vũ trụ vẫn còn trong tình trạng sơ khai, có một

chủng tộc đồng trang lứa với thiên đạo. Người trong tộc đó có lực lượng vô cùng lớn, dùng lực chứng đạo, dùng lực nghịch thiên; hoặc thần thông kinh người, trở tay diệt đạo, dùng thần kháng thiên; hoặc sát lục huyết tinh khiến cho sinh linh đồ thán, dùng tử biến thiên!

-Bọn họ tự xưng mình là Cổ!

-Thiên kiếp không thể hủy diệt được, thiên uy không thể khuất phục được. Bọn họ trở thành loại sinh linh đầu tiên nghịch tu của thế gian…….

-Sau rất nhiều năm, bộ tộc Cổ phân chia ra. Những người có lực lượng khổng lồ thì tự xưng là Cổ Thần…Kẻ giết chóc lầm than xưng là Cổ Ma…Mà người thần thông diệt đạo lại tự xưng là…Cổ Yêu! Bọn họ chính là những sinh linh nghịch tu thứ hai.

Âm thanh sâu thẳm kia vang vọng trong tâm thần Vương Lâm. Lúc này mặc dù cơ thể hắn đã vỡ nát nhưng tâm thần lại rất yên tĩnh.

-Ngươi là Cổ Yêu sao?

-Ta là Cổ Yêu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 598: Vấn Đỉnh Chi Tinh (1).

Vương Lâm trầm mặc.

-Chẳng qua ta không được hoàn chỉnh…Khoảnh khắc khi ta thức tỉnh thì đã ở trong Yêu Cổ. Ta có thể cảm nhận được tấm da tên Yêu Cổ chính là của ta năm xưa. Rất nhiều năm qua ta không thể rời quá xa Yêu Cổ, thông qua một số thần thông ta chế tạo ra Long Đàm rồi giáo dục con dân… ….

-Ta có thể cảm nhận được tám cái Yêu quận khác trong lãnh thổ Yêu Linh cũng có những tồn tại tương tự như ta, phương pháp bọn họ lựa chọn cũng giống ta, đều chế tạo ra một địa phương giống như Long Đàm, giáo dục con dân… ….

- Rất nhiều năm trước ta và những tồn tại khác đã từng liên lạc với nhau, nhưng cuối cùng đều không thể thống nhất ý kiến. Mỗi một tồn tại giống ta đều muốn thôn phệ đối phương để mình trở nên cường đại…Đây có lẽ là phương pháp duy nhất có thể để một người trong số chúng ta trở nên hoàn chỉnh!

-Cho nên mới sinh ra chiến tranh giữa chín quận Yêu Linh trong nhiều năm nay…Tu sĩ xuất hiện cũng không ảnh hưởng đến thắng bại của cuộc chiến. Nên đám tu sĩ các ngươi mới được ở trong lãnh thổ Yêu Linh, có thể cùng tồn tại… ….

-Ngươi xuất hiện cũng không phải muốn nói cho ta biết những điều này, nhất định phải có nguyên nhân! - Vương Lâm truyền thần niệm nói.

-Không sai, ta có thể giúp ngươi sửa chữa lại thân thể, giúp ngươi vượt qua thiên kiếp ngày hôm nay. Ta có thể cho ngươi đầy đủ quyền lợi trong Thiên Yêu quận, chỉ cần ngươi làm giúp ta một chuyện, giúp ta thu hồi thánh vật của tám quận khác!

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc rồi chậm rãi nói:

-Trên lãnh thổ Yêu Linh rất nhiều năm không phải chỉ có một mình ta là nghịch tu… ….

Không đợi Vương Lâm nói xong, âm thanh kia lại than nhẹ một tiếng rồi cắt ngang lời nói của Vương Lâm, chậm rãi nói:

-Ngươi không phải là người nghịch tu đầu tiên, nhưng ngươi lại là người phàm nhân đầu tiên tu luyện Cổ Thần! Ta có thể cảm nhận được khí tức Cổ Thần trên người ngươi…Khí tức này rất nhạt nhưng lại rất thuần khiết!

-Người trên mảnh đất Yêu Linh được ta giáo dục không thể chịu đựng được lực lượng của ta. Thân thể bọn họ không thể chống đỡ được sự tồn tại của ta. Cho dù là cường giả cũng không thể…Vì ta và bọn họ không phải là một tộc.

-Thân thể của tu sĩ tuy tốt hơn so với người ở đây nhưng cũng có hạn. Chỉ có rất ít người mới có thể miễn cưỡng tiếp nhận được lực lượng của ta… ….

-Ngươi thích hợp hơn so với những người khác, đây là nguyên nhân mà ta lựa chọn ngươi… ….

Vương Lâm trầm mặc một lúc lâu, hắn bình thản nói:

-Sửa chữa lại thân thể của ta, cho ta lực lượng có thể chống lại thiên kiếp!

-Như ngươi mong muốn… …. - Thanh âm kia trở nên vang vọng.

Trong nháy mắt cơ thể Vương Lâm đang chôn sâu trong lòng đất được một luồng lực lượng mênh mông bao trùm rồi điên cuồng khôi phục lại với tốc độ dùng mắt thường có thể nhìn thấy được. Kinh mạch hắn lại một lần nữa được nối liền, hơn nữa lại còn cứng cáp hơn trước kia rất nhiều.

Từng khớp xương trên toàn thân ngưng tụ lại rồi hoàn toàn khôi phục, thậm chí sức chống đỡ còn mạnh mẽ hơn trước kia mấy lần.

Chỉ trong nháy mắt, máu thịt đã được khôi phục lại như cũ, tất cả mọi thứ đã hoàn thành chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Tiên lực thuận theo kinh mạch mà lưu chuyển khắp cơ thể Vương Lâm. Cùng lúc này, lực lượng mênh mông bao trùm khắp toàn thân đột nhiên co rút lại rồi tiến nhâp vào trong cơ thể Vương Lâm.

Năm lão già vừa mới từ trong lòng đất bay ra, cả đám đang định tiếp tục chửi bới, nhưng đúng lúc này đột nhiên bọn họ ngẩn người ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái hố sâu của Vương Lâm.

-Đây…Đây không phải là khí tức của lão tổ tông sao?

Một lão già trong đó đột nhiên mở to hai mắt rồi lẩm bẩm tự nói.

-Hình như là khí tức của lão tổ… ….

Thân thể Vương Lâm nhẹ nhàng bay ra khỏi hố sâu, mái tóc dài không gió mà bay, hai mắt nhắm chặt nhưng lại có một luồng Yêu lực không

thể tưởng tượng từ trên người tràn ra ngoài.

Vương Lâm đứng thẳng bên đưới thiên uy, lúc này áp lực trong đất trời giống như không còn bất kỳ ảnh hưởng nào đến hắn. Vương Lâm phóng thẳng người lên, Yêu lực tản ra rồi ngưng tụ lại ở sau lưng hắn, trong nháy mắt đã hóa thành một hư ảnh khổng lồ cao trên trăm trượng.

Hình bóng này trên đầu có hai sừng, toàn thân phát ra khí tức âm u, nước da có hai màu đen và tím. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện thì hồng vân trên bầu trời truyền ra từng đợt sấm sét ầm ầm và những tiếng thét gào kịch liệt.

Giống như quái vật xuất thế!

Hư ảnh lúc này cũng đang nhắm chặt hai mắt giống như Vương Lâm. Vương Lâm phóng thẳng lên không khiến cho năm lão già trên mặt đất lập tức trợn mắt há mồm. Bọn họ nhìn chằm chằm vào hư ảnh phía sau Vương Lâm, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ cung kính.

-Đúng là lão tổ tông!

-Lão tổ tông xuất hiện, chẳng lẽ tên này chính là người mà lão tổ tông tìm kiếm lâu nay sao?

Năm lão già nhìn nhau. Đúng lúc này hồng vân trên bầu trời lại điên cuồng ép xuống. Lần này không phải là từng tấc từng tấc mà là một trượng, hai trượng, ba trượng, trong nháy mắt đã đè xuống mười trượng.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp thiên địa, toàn bộ Thiên Yêu Thành lúc này không phải chỉ sụp đổ mà còn lún sâu vào trong mặt đất. Nếu nhìn xuống bên dưới thì toàn bộ Thiên Yêu Thành cũng không còn bốc lên những luồng bụi bặm mà tất cả đều bị cuốn hết vào trong lòng đất.

Một cái thung lũng khổng lồ xuất hiện ở chỗ mà trước đây chính là Thiên Yêu Thành.

Chuyện này vẫn còn chưa kết thúc, những vết nứt bên rìa thung lũng không ngừng lan ra. Trong những tiếng động két két, mặt đất tiếp tục tan vỡ và thung lũng không ngừng được mở rộng.

Hồng vân ép xuống, thiên uy giáng lâm, cả hai thứ giống như không có kết thúc. Sau khi hồng vân hạ xuống mười trượng cũng không ngừng lại mà vẫn tiếp tục ép xuống. Lúc này từ xa nhìn lại chỉ thấy hồng vân trĩu nặng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên trời rơi xuống.

Hồng vân liên tục hạ xuống, đồng thời những tiếng sấm sét ầm ầm mạnh mẽ truyền ra bên ngoài rồi vang vọng giữa đất trời.

Những khe nứt trên mặt đất điên cuồng lan rộng phát ra những tiết két két. Tất cả mọi thứ trong chu vi mười dặm, trăm dặm, nghìn dặm, vạn dặm, đều vỡ vụn. Mặt đất sụp đổ tạo thành những khối đất nhỏ văng ra khắp bốn phía, nhưng những mảnh vỡ này lại lập tức bị ép thành tro bụi.

Lúc này Thiên Yêu Thành phồn thịnh ngày xưa đã tan tành.

Vương Lâm đang đứng giữa không trung, ở trung tâm của áp lực thiên uy. Khoảnh khắc khi thiên uy liên tục hàng lâm thì cơ thể hắn vẫn không chút nhúc nhích giống như đang chìm vào một giấc ngủ say.

Đúng lúc này Vương Lâm giống như từ trong giấc ngủ say tỉnh lại. Hắn mạnh mẽ mở rộng hai mắt, trong khoảnh khắc này hư ảnh Cổ Yêu ở sau lưng hắn cũng mở to hai mắt.

Giờ khắc này thân thể Vương Lâm giống như bị điều khiển bằng một cổ lực lượng kỳ dị nào đó. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên rồi vỗ về phía hồng vân trên bầu trời. Cổ Yêu ở sau lưng hắn cũng nâng bàn tay khổng lồ vỗ lên bầu trời.

Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy không phải Vương Lâm chuyển động đầu tiên mà Cổ Yêu nâng tay phải lên trước.

-Diệt đạo!

Cổ Yêu và Vương Lâm cùng mở lời, nhưng âm thanh này lại từ trong miệng Vương Lâm truyền ra.

Hai chữ này tuy rất nhẹ nhưng trong nháy mắt khi lời vừa dứt thì một cổ Yêu khí ngập trời đột nhiên từ trên người Cổ Yêu và Vương Lâm bùng lên.

Cùng lúc này cơ thể Vương Lâm giống như một thanh kiếm sắc trực tiếp phóng thẳng lên hồng vân trên bầu trời, Cổ Yêu phía sau hắn cũng theo đó mà chuyển động.

Tiếng sấm sét trong hồng vân giống như trở nên thịnh nộ mà điên cuồng gầm rống. Hồng vân nhanh chóng hạ xuống, chỉ trong nháy mắt đã tiếp cận với Vương Lâm!

Một chưởng, vân toái!

Một chưởng của Cổ Yêu và một chưởng của Vương Lâm đồng thời đập lên hồng vân, một cơn cuồng phong đột nhiên nổi lên, hồng vân giống như một con sóng cuồng nộ, tỏa ra sấm sét vang vọng về tận phía chân trời.

Cơ thể Vương Lâm đột nhiên từ trên trời hạ xuống. Hắn vẫn thối lui đến khi đạp chân lên mặt đất, trong nháy mắt khi hắn chạm chân xuống đất thì một cơn sóng khổng lồ lan ra. Bên rìa đống hoang tàn trong chu vi

vạn dặm lại vỡ vụn một lần nữa, lúc này phạm vi ảnh hưởng đã là mười vạn dặm.

Trong phạm vi mười vạn dặm, mặt đất không ngừng sụp xuống.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đạp chân lên mặt đất, Cổ Yêu ở phía sau cũng giống như vậy nhưng cơ thể của hắn lại có chút tan rã.

Thiên uy không thể nghịch, Cổ Yêu là loại người nghịch tu đệ nhị, cả đời đã có rất nhiều lần chống đối với thiên kiếp nên chỉ sau khoảnh khắc cơ thể hắn đã ngưng thực trở lại.

Hồng vân trên bầu trời đã tiêu tán, nhưng đúng lúc này một đạo hồng quang rộng hơn mười trượng đột nhiên từ trên trời hạ xuống.

Uy lực của hồng quang này so với hồng lôi thiên kiếp trước đây thì mạnh hơn rất nhiều lần, căn bản không phải cùng một cấp độ. Mục tiêu của hồng quang này không phải là Vương Lâm mà chính là hư ảnh Cổ Yêu ở sau lưng hắn.

Cổ Yêu và Vương Lâm cùng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt của Cổ Yêu đột nhiên tuôn ra một đạo Yêu quang.

-Xích Tiêu Vân Mang! Ta đã lâu chưa được thưởng thức mùi vị của nó rồi… ….

Trong nháy mắt khi hồng quang tiến đến, Cổ Yêu lại từ phía sau Vương Lâm phóng lên rồi há miệng hướng về phía hồng quang.

Khi hồng quang tiến vào trong miệng Cổ Yêu thì cơ thể hắn đột nhiên tan vỡ nhưng lập tức tổ hợp lại một lần nữa. Cứ như vậy tan vỡ rồi tổ hợp, tan vỡ và tổ hợp, chỉ trong khoảng vài lần hít thở đã tan vỡ một vạn lần rồi tổ hợp một vạn lần.

Cuối cùng cơ thể Cổ Yêu mới bị ép từ trên trời xuống đạp chân trên mặt đất. Lấy vị trí bàn chân hắn làm trung tâm, một con sóng hình tròn cao ba trượng điên cuồng phóng ra bên ngoài giống như sóng trào lên bãi cát, trong nháy mắt đã lan ra ngoài mười dặm rồi vẫn còn tiếp tục.

Chỉ thấy khắp mặt đất phát ra ra những tiếng nổ ầm ầm, tất cả đất đai ở trong phạm vi mười dặm đều vỡ vụn. Khoảnh khắc này mặt đất trong phạm vi trăm vạn dặm giống như được lật lên một lần nữa, tất cả mọi nơi đều là những đống hoang tàn.

Hồng vân trên bầu trời đã hoàn toàn tiêu tán rồi khôi phục lại như bình thường.

Cổ Yêu ợ lên một tiếng no nê, trong mắt hiện lên vẻ uể oải. Hắn hóa thành một làn khói xanh rồi biến mất giữa đất trời.

-Ba tháng sau đến Long Đàm gặp ta… ….

Thanh âm của Cổ Yêu cũng không phải chỉ truyền vào tai Vương Lâm mà vang vọng khắp bốn phía.

Khi Cổ Yêu biến mất, Vương Lâm tiến một bước về phía trước rồi biến mất trên mặt đất.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua người năm lão nhân đang bò ra từ trong đống hoang tàn. Năm người này nhìn nhau một cái.

-Thiên kiếp chó chết, Vân Độn, ngươi lăn lại đây cho ta! - Một lão già gầm lên.

-Vân Độn, ngươi lăn lại đây cho lão gia gia!

-Trong vòng ba hơi thở, ngươi không chịu đi ra thì lão tử sẽ vứt ngươi vào trong Long Đàm giam một trăm năm.

Những lão nhân cùng rống lên. Mỗi người đều rướn cổ phát ra những âm thành như sấm nổ.

Một đạo tàn ảnh vội vàng bò ra từ trong đống hoang tàn ở phương xa rồi dùng tốc độ cực nhanh bay đến. Sau khi nghe thấy mấy lão già gầm rống thì mặt người này lộ ra một nụ cười khổ. Hắn cắn chặt răng, cơ thể lóe lên rồi xuất hiện trong quảng trường Đế Đô.

-Tôn nhi Vân Độn xin ra mắt ngũ vị lão tổ gia gia!

Người này vội vàng nói, hắn chính là người thanh niên đã uống rượu với Vương Lâm cả đêm trên thuyền hoa.

-Tên khốn kiếp ngươi, Thiên Yêu Thành đã không còn. Cho ngươi thời gian ba tháng phải khôi phục nơi đây lại như lúc ban đầu. Nếu không lão tử ném ngươi vào Long Đàm rồi giam ngươi một trăm năm.

-Hai trăm năm!

-Năm trăm năm!

-Một ngàn năm!

-Giam hắn cả đời!

Lão già cuối cùng hừ nhẹ nói. Cơ thể người thanh niên khẽ run lên, hắn gật đầu cười khổ, nói:

-Năm vị lão tổ cứ yên tâm, Tôn nhi nhất định sẽ khôi phục lại Cổ Yêu thành trong vòng ba tháng.

-Tên kia được lão tổ tông nhìn trúng. Ngươi đi tìm hắn, ba tháng sau đưa hắn về Long Đàm!

Năm lão già nói xong rồi nhìn thoáng qua mặt đất đã trở thành đống hoang tàn, cơ thể lóe lên rồi biến mất.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 598: Vấn Đỉnh Chi Tinh (2).

Khi Vương Lâm xuất hiện đã ở bên ngoài vạn dặm. Hắn vừa xuất hiện liền dụng thần thức đảo qua, sau đó hít vào một hơi thật sâu rồi dùng tay

phải vỗ vào túi trữ vật lấy ra một cái lệnh bài.

Lệnh bài này là vật để tiến vào thần bí động phủ, thông qua vật này hắn có thể tùy tiện tiến vào trong động phủ bất cứ lúc nào.

Dựa theo những khẩu quyết được ghi bên trong lệnh bài, Vương Lâm liên tục đánh ra vài đạo ấn ký. Lệnh bài lóe ra bạch quang, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Vương Lâm rồi biến mất.

Vương Lâm lại trở về bên những đài đá liên tiếp, hắn vừa mới hiện thân thì vội vàng phóng thẳng vào trong động phủ.

Sau khi thiên kiếp qua đi, Vương Lâm lập tức cảm nhận được Ý Cảnh của mình đã hoàn toàn viên mãn và đang dung hợp cùng tiên lực. Phát hiện này lập tức làm cho hắn chấn động trong lòng.

Vấn Đỉnh, triêu văn đạo tịch tử hĩ*! (Lão Tử: Sáng nghe đạo chiều chết cũng đành.)

Nếu trong lúc này có bất cứ điều gì không tốt, không nói đến chuyện tu vi cả đời của hắn bị mất mà nguyên thần sẽ tan vỡ. Như vậy tuy không biết có ảnh hưởng đến thân thể Cổ Thần đang tu luyện ở bên ngoài hay không, nhưng Vương Lâm lại không dám đánh cuộc!

Vấn Đỉnh là một cửa khẩu, hắn nhất định phải tìm một địa điểm cực kỳ an toàn mới bắt đầu tiến hành, lúc đó mới có thể loại bỏ đi tất cả những nhân tố bên ngoài và bảo đảm mức độ thành công lớn nhất.

Động phủ này chắc chắn là địa điểm tốt nhất để tiến lên Vấn Đỉnh.

Vương Lâm dùng tốc độ cực nhanh vượt qua tất cả những đài đá. Cuối cùng hắn đi đến bên ngoài động phủ, cơ thể hắn lóe lên rồi bước vào trong động phủ quen thuộc.

Vương Lâm chạy thẳng đến nơi mà trước đó hắn đã phát hiện ra bầu rượu. Sau khi đến nơi hắn nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống rồi thở ra một hơi thật dài. Hắn vỗ vào túi trữ vật. Tiên ngọc còn lại bên trong cũng không phải quá nhiều, dù sao thì trải qua một trận chiến với thiên kiếp tiên lực của hắn đã hao tổn quá nặng.

Lúc này túi trữ vật bị Vương Lâm rung lên, tất cả tiên ngọc bên trong lập tức bay ra rồi phủ kín khắp mặt đất xung quanh, chúng chồng chất lên nhau tạo thành một tòa núi nhỏ.

Một luồng tiên khí khổng lồ lập tức tỏa ra. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một thứ!

Đây là một viên ngọc màu hồng to như ngón tay. Viên ngọc này vừa mới xuất hiện thì tiên khí ở khắp bốn phía lập tức ngừng vận chuyển, giống

như vào lúc này thời gian đang ngừng lại, bên trong nó tản ra một luồng thiên đạo chi uy.

-Vấn Đỉnh Chi Tinh! Đây là vật năm xưa Chu Dật tiền bối tặng cho ta. Ngày hôm nay nếu tiến lên Vấn Đỉnh thành công, cả cuộc đời này ta sẽ luôn khắc sâu ơn nghĩa của tiền bối!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, tay phải hắn chụp lấy Vấn Đỉnh Chi Tinh rồi nuốt vào.

Khi Vương Lâm làm xong những chuyện này liền nhắm chặt mắt lại, cả người chìm đắm vào trong quá trình dung hợp của tiên lực và Ý Cảnh để tiến lên Vấn Đỉnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ mặt Vương Lâm vẫn giống như mặt nước dưới giếng sâu không nổi lên bất kỳ con sóng nào. Tiên ngọc ở bốn phía chung quanh hắn đang không ngừng tiêu hao, liên tục hóa thành những mảnh vỡ, rất nhiều tiên lực bị hắn hấp thu.

Người nào thành công tiến lên Vấn Đỉnh thì trong người sẽ sinh ra một cái Vấn Đỉnh Chi Tinh. Cái này giống như trái tim trong thân thể, nó là trái tim của nguyên thần.

Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật chính là trái tim thứ hai của Vương Lâm.

Khi Vương Lâm đang ở trong quá trình tiến lên Vấn Đỉnh thì ở Thiên Yêu thành đã bắt đầu khua chiêng gõ trống khôi phục trở lại. Một số lượng lớn Yêu binh từ tất cả các thành trì trong Thiên Yêu quận tập trung ở chỗ này để xây dựng lại Thiên Yêu Thành.

Trên một chiến trường cổ ở bên ngoài Thiên Yêu Thành không biết bao nhiêu vạn dặm, ở vị trí trung tâm trên tầng cao nhất của hắc tháp, trên đầu bộ giáp màu đen đột nhiên lóe lên hai đạo u quang.

-Ngay cả Cổ Yêu cũng xuất hiện vì ngươi mà chống đở thiên kiếp…Nếu như cứ để như vậy mà hút ngươi thì có chút đáng tiếc…Nhưng bỏ lỡ cơ hội này thì lần sau muốn hút ngươi không biết phải đợi bao lâu nữa… Lực lượng Vấn Đỉnh tuy không mạnh lắm nhưng cũng không thể bỏ qua được!

Ý Cảnh và tiên lực dung hợp lại, đây là một loại thiêu đốt dùng tiên lực làm ngọn lửa để luyện hóa Ý Cảnh trở thành một khối Vấn Đỉnh Chi Tinh.

Trong nháy mắt khi Vấn Đỉnh Chi Tinh được luyện hóa thành công thì có thể sẽ xuất hiện một loại hóa thân hư vô, sinh ra một cảm ngộ thần du thiên địa. Loại cảm ngộ này cực kỳ hiếm có và điều này được gọi là cảm ngộ Vấn Đỉnh.

Như vậy, khi tu sĩ trên các tinh cầu tu chân đạt đến Vấn Đỉnh thì chuyện đầu tiên cần làm là lấy lực lượng cảm ngộ Vấn Đỉnh mà rút ra mệnh hồn. Tuy xác suất chỉ được năm phần nhưng nhất định phải thử nghiệm.

Mệnh hồn của Vương Lâm đã được thu hồi nên không cần phải làm bước này nữa. Lúc này tất cả tiên ngọc trong túi trữ vật được đặt ở khắp xung quanh cơ thể hắn, chúng đang bị ép ra một tia tiên lực cuối cùng, sau đó hóa thành bụi phấn.

Nơi đây không gió nên tiên ngọc vỡ ra cũng không bị thổi tung lên mà trở thành một lớp bụi bám trên mặt đất.

Số lượng tiên khí khổng lồ chui vào từ khắp các lỗ chân lông trên người Vương Lâm, nhanh chóng rót vào trong kinh mạch rồi đồng loạt hướng về ngưng tụ ở Ý Cảnh Sinh Tử Luân Hồi trong nguyên thần.

Một loại cảm giác giống như đang luyện hóa chính mình được duy trì lên tục trong cơ thể Vương Lâm.

Giống như một ngọn lửa bùng cháy trong cơn lốc, cơ thể Vương Lâm đang tiến hành một sự thay đổi kinh thiên động địa. Nguyên thần của hắn giống như một cái kén khổng lồ, Ý Cảnh giống như sinh linh bên trong, tiên khí chính là ngọn lửa hừng hực thiêu đốt ở bên ngoài.

Thế lửa càng lúc càng mạnh, cái kén lại càng tràn đầy linh tính, Ý Cảnh bên trong lại càng nhanh chóng kết hợp.

Tiên lực và Ý Cảnh dung hợp, mục đích cuối cùng chính là dung hợp thành một thể với nguyên thần.

Từ lúc này trở đi không còn cách nào phân biệt được Ý Cảnh và nguyên thần. Nguyên thần chính là Ý Cảnh mà Ý Cảnh cũng chính là nguyên thần.

Ngọn lửa bên ngoài kén càng ngày càng hừng hực. Mỗi khi ngọn lửa này sắp ảm đạm thì lập tức có một lượng tiên khí khổng lồ được hút vào từ bên ngoài cơ thể, giống như có ngọn gió thổi qua làm ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Tiên hỏa đang thiêu đốt trong lòng Vương Lâm là vật vô hình, lấy mắt thường không thể nhìn thấy được. Nhưng nếu dùng thần thức thì có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng toàn thân Vương Lâm tỏa ra một ngọn lửa kinh người.

“Triều văn đạo tịnh tử hĩ”, là câu nói mà tất cả những người Vấn Đỉnh đều hiểu, nó có mối liên hệ rất lớn tới ngọn lửa vô hình đó. Nếu không có cách nào vượt qua được cửa khẩu này thì ngọn lửa đó sẽ từ vô hình biến thành thực chất, từ bên trong chạy ra ngoài rồi chỉ trong nháy mắt đốt cháy toàn bộ nguyên thần và xác thịt trở thành tro bụi.

Cái kén nguyên thần trong ngọn lửa càng trở nên linh động. Bức tranh Sinh Tử Luân Hồi ở bên trong cũng không còn giữ được nguyên dạng mà chậm rãi hòa tan ra, giống như muốn cùng kén nguyên thần dung hợp thành một thể.

Thời gian dần trôi, tiên hỏa đang luyện hóa kén nguyên thần vẫn không có nửa điểm tiêu tán, theo số lượng tiên lực không ngừng dung nhập mà càng trở nên mạnh mẽ!

Ý Cảnh trong kén lúc này đã bị hòa tan ra hình thành một dòng khí hỗn độn, luồng khí này ở thời viễn cổ được gọi là Nguyên Khí.

Thời viễn cổ không có từ tu sĩ, khi đó những người tu luyện tự xưng là Luyện Khí Sĩ!

Côn Lôn Luyện Khí Sĩ đã từng có một thời oai dũng, đó là một đại biểu điển hình cho những tu luyện giả thời kỳ viễn cổ.

Bọn họ tự xưng là Luyện Khí Sĩ. Chữ khí đó nếu nói ra thì chính là nguyên khí! Cái bọn họ tuy luyện cũng chính là nguyên khí này.

Luồng nguyên khí này được luyện hóa ra từ Ý Cảnh trong kén nguyên thần của Vương Lâm, liên tục lớn mạnh giống như một bào thai trong cơ thể mẹ.

Nếu như ở thời kỳ viễn cổ thì luồng nguyên khí này sẽ không phải ở trong nguyên thần mà được rút ra bên ngoài thay thế cho sự tồn tại của tiên lực bây giờ.

Nhưng từ khi tiên giới xuất hiện trong hư vô, người tu luyện vì muốn thành tiên, vì cầu trường sinh mà đem nguyên khí hóa thành bản mệnh chân khí rồi dùng tiên lực bao bọc bên ngoài. Cho nên mới có câu “Chỉ cần còn lại một luồng chân nguyên thì sẽ không bao giờ chết” của thượng cổ tu sĩ và tiên nhân.

Một luồng chân nguyên chính là nguyên khí!

Ngọn lửa vô hình trong cơ thể Vương Lâm càng lúc càng trở nên nồng đậm. Nguyên khí trong kén nguyên thần đã dần ngưng tụ lại hóa thành một giọt nước trong suốt và lóng lánh rồi biến hóa ra đủ loại hình dạng.

Nhưng giọt nước này vẫn không thể kết tinh và không thể hình thành Vấn Đỉnh Chi Tinh.

Thần thức Vương Lâm cực kỳ thanh tĩnh, hắn đã thử rất nhiều lần nhưng vẫn chưa thể thành công. Hắn hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt tất cả tiên ngọc xung quanh cơ thể hắn nổ ầm ầm rồi vỡ vụn hóa thành những mảnh nhỏ. Tất cả tiên lực giống như hóa thành những làn khói nhẹ chui vào lổ mũi của Vương Lâm rồi tiến vào trong cơ thể.

Sau khi luồng tiên lực cuối cùng của tiên ngọc tiến vào trong cơ thể Vương Lâm thì lập tức làm cho mức độ của ngọn lửa vô hình tăng lên gấp mấy lần. Trong nháy mắt giống như có tiên hỏa từ trong thất khiếu của Vương Lâm phun ra ngoài.

Thân thể Vương Lâm bắt đầu tiết ra rất nhiều mồ hôi, nhưng những giọt mồ hôi này vừa mới xuất hiện thì lập tức hóa thành hơi nước bay thẳng lên không. Dần dần những luồng hơi nước trên đỉnh đầu Vương Lâm càng ngày càng nhiều.

Tiên hỏa trong cơ thể Vương Lâm chưa lúc nào nồng đậm như bây giờ, nó hướng về phía kén nguyên thần mà thiêu đốt và luyện hóa. Giọt nước nguyên khí bên trong kén nguyên thần bị tiên hỏa luyện hóa cuối cùng cũng bắt đầu kết tinh.

Trong nháy mắt khi sắp kết tinh thì đột nhiên khẽ run lên, tuy cái run rẩy này không có một tiếng động nhưng lại lập tức làm cho kén nguyên thần có chút rung chuyển.

Kén nguyên thần khẽ động thì tiên hỏa bên ngoài lập tức có dấu hiệu tan vỡ, nó không luyện hóa mà khuếch tán ra bên ngoài.

Ngọn lửa vô hình lập tức chuyển thành thực chất trên người Vương Lâm, Vấn Đỉnh sắp thất bại.

Ngay trong nháy mắt này, Vấn Đỉnh Chi Tinh mà Chu Dật tặng được Vương Lâm nuốt vào người trước đó lập tức hiện lên trong đan điền hắn rồi chui vào trong tiên hỏa.

Tiên hỏa không thể ảnh hưởng đến nó nhưng khi Vấn Đỉnh Chi Tinh bay đến thì ngọn lửa lại trở nên ảm đạm, giống như vật này có thể dập tắt được tiên hỏa vậy.

Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật bay đến bên cạnh cái kén nguyên thần của Vương Lâm thì tiến nhập vào bên trong mà không gì có thể ngăn cản nổi, nó xuất hiện ở bên cạnh Vấn Đỉnh Chi Tinh của Vương Lâm.

Hai cái Vấn Đỉnh Chi Tinh, một là Sinh Tử Luân Hồi, một là Chí Tử Si Ý. Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật bay một vòng quanh Vấn Đỉnh Chi Tinh của Vương Lâm rồi sau đó đột nhiên tan vỡ.

Trong nháy mắt khi nó tan vỡ, tất cả nguyên khí ẩn giấu bên trong bị hút vào trong Vấn Đỉnh Chi Tinh của Vương Lâm.

Vấn Đỉnh Chi Tinh của Vương Lâm điên cuồng tăng trưởng bằng tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được. Trong nháy mắt độ lớn của nó đã từ một cái móng tay trở thành một ngón tay.

Vào lúc này kén nguyên thần không còn lay động nữa, tiên hỏa bên ngoài cũng không chuyển thành thực chất. Mọi thứ nhìn có vẻ rất bình

thường nhưng khoảnh khắc vừa rồi lại là một đường giữa sinh tử.

Trong nháy mắt khi dung hợp nguyên khí Vấn Đỉnh Chi Tinh của Chu Dật, kén nguyên thần của Vương Lâm lập tức co rút lại rồi đem Vấn Đỉnh Chi Tinh bao vào bên trong.

Một luồng khí tức mới được sinh ra trong kén nguyên thần đang chậm rãi bùng lên.

Quá trình này duy trì lên tục trong khoảng thời gian rất lâu…Rất lâu…….

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 599: Vấn Đỉnh sơ kỳ.

Vương Lâm ngồi yên như tượng trong động phủ giống như từ trước đến nay vẫn là như vậy.

Thế giới bên ngoài chầm chậm trôi đi Thiên Yêu Thành trong Thiên Yêu quận đã sớm được xây dựng lại hoàn tất với kích thước bằng với tòa thành năm xưa.

Đế Đô vẫn sừng sững, quảng trường vạn trượng Thiên Yêu Môn vẫn còn tồn tại.

Yêu Cổ khổng lồ trên quảng trường vẫn còn.

Khoảng thời gian mười năm như bóng câu qua cửa sổ, cư dân Thiên Yêu thành mười năm trước đã tránh khỏi một tràng đại nạn nhưng tình cảnh khi đó lại làm cho bọn họ cả đời khó quên.

Ở Thiên Yêu thành có một truyền thuyết về một người tu sĩ tên là Vương Lâm, từ trước đến giờ vẫn không ngừng được lan truyền ra.

Thuyền hoa năm xưa đã không còn thấy đâu, ngay cả người trên thuyền hoa cũng biến mất, tiếng đàn cũng không còn… ….

Lúc này người thanh niên năm xưa cùng Vương Lâm uống rượu cả đêm đang ở trên một căn lầu trong Đế Đô, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trời xa. Bên cạnh hắn có một cô gái trẻ, tướng mạo của cô gái rất xinh đẹp nhưng lại có vẻ nghịch nghợm.

Nếu như Hứa Lập Quốc nhìn thấy cô gái này thì nhất định sẽ chảy nước miếng nhảy tới rồi kêu lên tiểu mỹ nhân, nhà ngươi theo ca ca trở về nhé!

Lúc này người thanh niên kia đang thở dài, lẩm bẩm nói:

-Quái lạ, mười năm rồi, tiểu tử kia đã hoàn toàn mất tích, ngay cả Ngũ tổ gia liên thủ dùng thần thức để tra xét cũng không thể tìm được tung tích của hắn. Giống như…Hắn đã rời khỏi lãnh thổ Yêu Linh rồi vậy!

Trong một tòa thành ở Thiên Yêu quận.

Ngôi thành này sau khi được xây mới, ở cửa đông có một tòa phủ đệ tôn quý, trên tấm biển treo trên cửa phủ được viết vài chữ lớn:

“Phủ Phó soái!”

Người hầu trong phủ rất nhiều, khắp nơi đều là những ngọn giả sơn làm không gian trở nên yên tĩnh và trang nhã. Lúc này có một người đại hán mặc Soái bào đang đứng trong sân sau, hắn nhìn về phía bầu trời xa, trên mặt lộ ra một tia cảm thán.

Có ba người đứng sau vị đại hán, bọn họ đều mặc giáp của Yêu tướng, thái độ rất cung kính đứng yên không nhúc nhích.

-Vương huynh, rốt cuộc ngươi đã đi đâu… ….

Vị đại hán này hít vào một hơi thật sâu rồi thở dài.

Vương Lâm ngồi yên trong động phủ mười năm, hắn ngồi đó giống như một pho tượng.

Quá trình nuôi dưỡng kén nguyên thần của Vương Lâm đã chậm rãi kết thúc, một luồng khí chấn động lòng người từ trong kén chậm rãi lan ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, kén nguyên thần đột nhiên xuất hiện một vết nứt rất nhỏ rồi nhẹ nhàng mở ra.

Ngay sau đó lại có thêm một vết nứt mới xuất hiện, thoáng cái trên cái kén có rất nhiều vết nứt mới, chúng liên tục lan ra trên khắp bề mặt. Những vết nứt trên kén càng ngày càng nhiều, cuối cùng chúng làm cho cái kén vỡ vụn ra.

Khoảnh khắc khi kén nguyên thần vỡ vụn, một luồng sáng màu xám từ bên trong lóe ra. Một nguyên thần mới từ trong những vết nứt của kén chậm rãi bay ra ngoài.

Nguyên thần không phải trong suốt mà đã là thực chất. Mặc dù nó và cơ thể không có sự khác biệt lớn nhưng Vấn Đỉnh Chi Tinh ở bên trong lại chậm rãi tỏa ra nguyên khí rồi lưu chuyển khắp toàn thân.

Tu sĩ Vấn Đỉnh Kỳ, ngoài nguyên thần thì chính là Ý Cảnh.

Đây mới thật sự là Ý Cảnh nhập thể.

Nguyên thần bay ra ngoài, cái kén bị vỡ vụn lập tức hóa thành một luồng khí mát rồi bị nguyên thần hấp thụ. Sau khi nguyên thần hấp thụ luồng khí liền chậm rãi đứng yên. Khoảnh khắc khi nó ngừng lại, cơ thể Vương Lâm đột nhiên chấn động, lần đầu tiên sau khoảng thời gian mười năm hắn đột nhiên mở mắt ra.

-Vấn Đỉnh!

Vương Lâm khẽ nói một câu, trong mắt hắn lấp lánh những tia sáng rực rỡ. Hắn tu đạo bảy trăm năm, cuối cùng cũng đạt đến tu vi Vấn Đỉnh, nếu ở trên bất kì một cái lục cấp tu chân quốc nào thì hắn cũng là những tồn tại cao nhất!

Cho dù trong thất cấp tu chân quốc, tu sĩ Vấn Đỉnh cũng là những cường giả.

Mà Vương Lâm tĩnh tọa cảm ngộ Vấn Đỉnh mười năm, trong lúc cảm ngộ lại có thêm những thu hoạch khác.

Giờ khắc này trên chiến trường viễn cổ của Thiên Yêu quận, trên tầng cao nhất của hắc tháp, hai đạo u quang đột nhiên lóe lên trong chiếc áo giáp.

-Vấn Đỉnh vừa thành, nguyên khí trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, cần bốn mươi chín ngày để củng cố, đây là thứ ta đợi mười năm nay.

U quang vừa xuất hiện, bầu trời bên ngoài bảo tháp lập tức xuất hiện những tiếng sấm rền. Cùng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ màu đen.

Vòng xoáy khổng lồ chuyển động giống như có thể hấp thu được tất cả mọi vật trên thế gian. Phong vân ở khắp nơi trên bầu trời đều trở nên biến sắc, rất nhiều hồn phách trong chiến trường bắt đầu trở nên run rẩy.

U quang từ chiếc áo giáp trong bảo tháp đột nhiên tỏa ra rực rỡ, một luồng thần thức tàn bạo lập tức từ trong bảo tháp quét ra rồi bao trùm toàn bộ chiến trường viễn cổ. Ngay sau đó, có rất nhiều vị trí trên mặt đất của chiến trường đột nhiên chuyển động, những khúc xương màu đen nhanh chóng từ trong mặt đất bay lên không trung.

Những khúc xương nhỏ này nhanh chóng dung hợp, trong nháy mắt đã tạo thành một khớp xương cánh tay màu đen.

Bộ xương cánh tay màu đen này chậm rãi bay lên trên bảo tháp rồi dừng lại trong vòng xoáy.

-Lực lượng ta tích góp được cũng không được nhiều lắm nên không thể dễ dàng làm lãng phí. Hơn nữa chỗ người đó đang ở cũng là một trong những nơi ta không muốn đi vào!

Bất chợt, một cái hộ uyển lập tức rơi xuống từ trên bộ giáp hoàn chỉnh. Trên phần tay giáp tỏa ra từng ngọn lửa ma dày đặc rồi đột nhiên từ trong bảo tháp bay ra, nó phóng thẳng về phía bộ xương cánh tay.

Hộ uyển vừa mới đụng vào khớp xương, cả hai thứ lập tức dính chặt vào nhau. Trong nháy mắt khi bộ xương cánh tay đụng vào lớp sắt đen của hộ uyển thì lập tức xảy ra dị biến, từng luồng ma lực khổng lồ điên cuồng ngưng tụ lại.

-Đi đi! Mang nguyên khí về đây!

Cánh tay đột nhiên chấn động, nó phóng thẳng vào vòng xoáy trên bầu trời rồi biến mất.

-Chỉ ở bên trong cơ thể tu sĩ Vấn Đỉnh mới có nguyên khí tồn tại. Đáng tiếc là ta bị thương quá nặng nên không thể rút nguyên khí của tu sĩ ở một cự ly quá xa để dung hợp với nguyên thần làm một, chỉ có thể phá bỏ một cánh tay để nó đi hút lấy nguyên khí.

Áo giáp đã mất đi một cánh tay, u quang bên trên dần ảm đạm rồi tắt hẳn.

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi bên trong động phủ. Hắn thở ra một hơi rồi đứng thẳng người dậy. Hắn đã ngồi đây mười năm, lúc này vừa khẽ động thì trong cơ thể lập tức truyền ra những tiếng rắc rắc, một lúc lâu sau mới khôi phục lại như bình thường.

Vương Lâm thả lỏng toàn thân. Đúng lúc này hắn đột nhiên biến sắc rồi nhìn về phía bầu trời trên tiên phủ. Trong mắt hắn một vòng xoáy màu đen đột nhiên xuất hiện không một tiếng động.

-Đây là… ….

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn ở trong động phủ đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy vòng xoáy này. Dòng xoáy xuất hiện quá mức xảo diệu, đúng lúc hắn vừa mới tiến lên Vấn Đỉnh thì lại xuất hiện.

Bản tính Vương Lâm rất cẩn thận, trong nháy mắt khi vòng xoáy xuất hiện, Cơ thể hắn khẽ lóe lên rồi phóng thẳng về phía cửa động.

Khi cơ thể hắn vừa động thì vòng xoáy cũng xoay chuyển nhanh hắn lên rồi lập tức mở rộng ra. Trong mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, hắn không chút do dự vỗ vào túi trữ vật lấy ra lệnh bài động phủ. Sau khi bấm pháp quyết, cơ thể hắn lập tức hóa thành hư vô đang chuẩn bị biến mất.

Trong khoảnh khắc đó, từ trong vòng xoáy trên động phủ đột nhiên chìa ra bộ xương tay đen kịt nằm trong hộ uyển, nó phóng thẳng về phía Vương Lâm rồi chộp xuống.

Một trảo này vừa xuất hiện thì thân ảnh Vương Lâm đang mờ dần chuẩn bị thuấn di đột nhiên lóe lên rồi lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Bộ xương cánh tay đen kịt kia đột nhiên ngừng lại, nó lùi về trong vòng xoáy rồi biến mất.

Trên một đồng bằng khổng lồ rộng không biết bao nhiêu dặm trong Hỏa Yêu quận, lúc này bầu trời đột nhiên xuất hiện một chấn động làm cho không khí vặn vẹo rồi Vương Lâm tiến một bước ra ngoài.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm. Đổi lại là bất kỳ người nào khác nếu sau khi vừa mới thành công tiến lên Vấn Đỉnh mà gặp phải tình cảnh

quỷ dị như vậy thì tâm tình cũng không cảm thấy vui vẻ.

Khoảnh khắc khi hắn dùng lệnh bài động phủ để thoát khỏi cánh tay quấy nhiễu thì đột nhiên truyền tống có vấn đề, lúc này hắn đảo thần thức qua thì thấy đây là một vùng rất xa lạ.

Đúng lúc đó đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một điểm đen rồi vận chuyển điên cuồngvới một tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi. Hầu như chỉ trong nháy mắt điểm đen đã tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy đó xuất hiện căn bản không sinh ra một tiếng động, ngay cả thần thức cũng không thể phát hiện được sớm, giống như nó có thể đi đến khắp nơi trên thiên hạ.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào vòng xoáy. Lúc này hắn không chọn cách chạy trốn mà muốn xem rốt cuộc cánh tay bên trong vòng xoáy có thần thông gì.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 600: Thăng Tiên Quả.

Trong nháy mắt khi vòng xoáy xuất hiện, cánh tay có hộ uyển bọc bên ngoài lại lộ ra rồi vung một trảo chộp về phía Vương Lâm.

Một trảo đó chộp xuống không hề có gió xuất hiện, mây không bay, không xuất hiện bất kỳ biến hóa thần thông nào. Đây chỉ là một trảo đơn giản giống như một người phàm nhân đang vung tay vậy.

Vương Lâm nhíu mày. Hắn nâng tay phải lên, Tịch Diệt Chỉ lần đầu tiên được thi triển ra dưới thực lực Vấn Đỉnh. Một đạo hắc quang hơn hẳn trước kia gấp mười lần lập tức xuất hiện, bên trong hắc quang còn lóe lên rất nhiều con sóng hình tròn.

Hắc quang rít lên rồi phóng đi như sấm sét đánh vào bộ xương cánh tay. Trong nháy mắt, hộ uyển trên bộ xương cánh tay lập tức tản ra một luồng ma khí kinh người. Ma khí hầu như đã hóa thành thực chất, nó xông thẳng ra ngăn cản Tịch Diệt Chỉ.

Nhưng luồng ma khí này lại xem thường Vương Lâm. Nếu hắn chưa tiến lên Vấn Đỉnh có lẽ luồng ma khí này sẽ đánh tan Tịch Diệt Chỉ. Nhưng bây giờ Vương Lâm dùng tu vi Vấn Đỉnh để phát động thì chỉ phong tuy bị ngăn cản nhưng khí tịch diệt được ẩn bên trong lại không thể bị ngăn trở. Trong nháy mắt khi ma khí và chỉ phong đập vào nhau, Tịch Diệt Chỉ nhanh chóng tiêu tán giống như đã bị một vật gì đó hấp thụ. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt.

Vương Lâm vừa đánh ra một đạo Tịch Diệt chỉ thì lập tức phát hiện một lực lượng vô hình từ phía trước bay đến giống như một cơn gió nhẹ, trong nháy mắt khi nó thổi lên cơ thể, sắc mặt Vương Lâm đột nhiên biến đổi lớn.

Vương Lâm lập tức cảm thấy nguyên thần Vấn Đỉnh vừa mới được hình thành của mình lại xuất hiện cảm giác giống như muốn bay theo lực lượng vô hình kia.

Thậm chí tâm thần của hắn cũng không xuất hiện một chút phản kháng, ngay cả tay phải cũng chậm rãi hạ xuống. Nguyên thần nhẹ nhàng từ trong cơ thể hắn bay ra, đang muốn ly khai.

Một loại cảm giác mệt mỏi xuất hiện, trong mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên hàn quang. Khoảnh khắc khi nguyên thần muốn rời khỏi cơ thể thì toàn thân Vương Lâm lại trở nên cứng đờ, hắn cảm thấy nguyên thần đang nhanh chóng bay đi.

Lúc này trong lòng hắn đã không còn sợ hãi mà chỉ còn một luồng sát khí nồng đậm.

Vương Lâm hắn không ngừng nghịch, không ngừng giết chóc, lúc này sao lại bị thần thông này mê hoặc được. Trong long Vương Lâm có sát tâm, có sát ý, trong nháy mắt sát tâm và sát ý của hắn đã đập mạnh vào nhau rồi sinh ra một luồng sát khí nồng đậm.

Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng Vương Lâm phát ra, một luồng sát lục lập tức từ trong hai mắt xuất hiện.

Khi sát khí của Vương Lâm tỏa ra, một nửa nguyên thần đang thoát ra khỏi cơ thể lại bị hắn bắt phải quay trở về. Nguyên thần trở lại trong cơ thể, Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bộ xương cánh tay.

-Cho dù ngươi là ai cũng đừng nên đến chọc giận ta… ….

Vương lâm lùi người về phía sau một bước, khi bước chân này hạ xuống thì có vô số thần thông đồng thời thi triển. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Cánh tay này không đáng sợ, cái đáng sợ chính là hộ uyển bọc bên ngoài. Vừa rồi Vương Lâm đã thăm dò một chỉ thì đã nhìn thấy sự kỳ dị của bộ giáp này. Những nhân sĩ kỳ dị trong mảnh đất Yêu Linh có rất nhiều, lúc này Vương Lâm vừa mới tiến lên Vấn Đỉnh nên nguyên thần cần phải có một khoảng thời gian để hoàn toàn kết hợp, hắn không muốn rước phải nhiều rắc rối ở đây.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm rời đi, trong bảo tháp trên chiến trường viễn cổ truyền ra một tiếng hô khẽ.

-Không hổ là người nghịch tu, lại có thể dùng sát tâm để chống lại Thiên Ma Phong của ta. Nhưng ngươi càng như vậy, ta lại càng có hứng thú với

nguyên thần của ngươi. Trong lãnh thổ Yêu Linh, những người tu luyện Cổ Yêu Thuật không thể hình thành nguyên khí. Chỉ có những tu sĩ các ngươi trong khoảnh khắc khi tiến lên Vấn Đỉnh mới xuất hiện. Nhiều năm qua hầu như khi tất cả tu sĩ trong lãnh thổ Yêu Linh đạt đến Vấn Đỉnh Kỳ, trong khoảnh khắc khi nguyên khí của bọn chúng vừa vừa mới sinh ra đã bị ta thôn phệ… ... …Ngươi cũng sẽ không ngoại lệ!

Vương Lâm hiện thân ở một chốn hoang vu, nơi đây không thấy núi không có nước, khắp nơi đều là những cây cỏ khô héo. Nhưng lúc này ánh mắt hắn lập tức trở nên ngưng trọng, hắn phát hiện ở phương xa có một chút cấm chế.

-Cánh tay kia rốt cuộc là cái gì!

Vương Lâm chau mày, cơ thể lóe lên phóng thẳng về phía cấm chế ở phương xa.

Rất nhanh Vương lâm đã phóng đến chỗ có cấm chế, hắn đảo mắt nhìn lại thì thấy chỗ này lại càng hoang vu hơn, trên mặt đất còn có một vài vết nứt nẻ, không có bất kỳ điểm gì đặc biệt.

Cấm chế bảo vệ ở chỗ này cũng không phải xảo diệu nhưng lại có với số lượng lớn, chỉ một mảnh nhỏ đã hơn mấy ngàn cấm chế. Những cấm chế này đều có phản ứng dây chuyền, chỉ cần khẽ động một cái thì sẽ phát động tất cả những cái còn lại.

Tuy cấm chế rất cẩu thả nhưng lại rất có hiệu quả. Những người bình thường, cho dù là Yêu Tương muốn đi vào trong cấm chế này cũng có chút khó khăn. Mặc dù muốn đi vào cũng phải mất nhiều thời gian mới có thể cưỡng ép phá giải.

Thần thức của Vương Lâm đảo qua, với tu vi và những thủ pháp cấm chế hắn nắm giữ thì những cấm chế này không đáng để hắn đặt vào mắt, mà hắn cũng không có hứng thú đi vào bên trong. Khi Vương Lâm đang muốn rời đi thì đột nhiên trên bầu trời phương xa lại xuất hiện vòng xoáy màu đen làm ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng.

-Âm hồn bất tán!

Vương Lâm chau mày, hàn quang trong mắt càng ngày càng đậm. Sau khi vòng xoáy hắc sắc này xuất hiện hai lần đã làm cho sát khí tràn ngập trong lòng Vương Lâm. Hắn hừ lạnh một tiếng, cơ thể lập tức trầm xuống rồi lập tức tiến thẳng vào trong cấm chế.

Những thủ pháp cấm chế Vương Lâm nắm giữ đều dùng để phá giải những vật có tiên cấm trong động phủ, vì vậy mà hắn có thể phá cấm chế ở chỗ này dễ như trở bàn tay. Hắn chỉ cần nhìn qua vài lần, trong mắt đã thôi diễn được vô số lần, cơ thể hắn lập tức biến mất trong cấm chế.

Những cấm chế này ngoại trừ có tác dụng ngăn cản người ngoài xâm nhập vào thì chính là huyễn thuật che giấu. Nhưng cả cuộc đời Vương Lâm đã phá giải rất nhiều cấm chế, vì vậy mà lúc này hắn dễ dàng đi

xuyên qua cấm chế không làm nó phát động. Cảnh vật hiện ra trong mắt Vương Lâm có sự khác biệt lớn so với bên ngoài.

Chỗ này vẫn là đồng bằng nhưng Vương Lâm đảo mắt qua lại thấy nơi đây bị người ta chia ra thành từng mảnh để trồng trọt, trong không khí thoang thoảng một mùi thơm quỷ dị.

-A!

Vương Lâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn không ngờ tới ở đây lại xuất hiện cảnh tượng như thế này. Kỳ lạ là tất cả thực vật ở chỗ này đều cùng một loại.

-Thăng Tiên Quả… ….

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên có chút kỳ quái.

Đúng lúc này cấm chế bốn phía đột nhiên xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, bộ xương cánh tay màu đen đang cưỡng ép xuyên qua rất nhiều chế.

Thăng Tiên Quả cũng không phải loại thảo dược giúp gia tăng tuổi thọ. Mặc dù trên Chu Tước Tinh cũng có nhưng không được nhiều lắm.

Loại quả này chỉ bằng nắm tay của trẻ sơ sinh, nó có màu đỏ và toát ra một mùi hương quỷ dị. Nếu người nào ăn loại quả này vào sẽ cảm thấy cực kỳ hưng phấn có cảm giác lâng lâng, vì vậy thứ quả này mới được gọi là Thăng Tiên Quả.

Nếu là phàm nhân ăn loại quả này vào sẽ có tác dụng lớn, nhưng đối với tu sĩ lại có tác dụng rất nhỏ. Ngược lại cũng có một số tu sĩ dùng loại quả này ăn cho vui để tìm cảm giác bồng bềnh không thể tự kiềm chế.

Những người quyền quý trong giới phàm nhân thường phải bỏ ra một khoản tiền cực lớn mới mua được một Thăng Tiên Quả trong tay tu sĩ rồi đắm chìm vào trong giấc mộng giống như đã trở thành thần tiên.

Vương Lâm đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối, mọi nơi đều dày đặc Thăng Tiên Quả.

Vương Lâm không có hứng thú đối với loại quả này. Lúc này, khúc xương cánh tay được bọc trong hộ uyển đang phá vỡ cấm chế rồi trực tiếp phóng vào. Hắc quang tản ra trên bộ xương lại hóa thành một luồng ma khí dày đặc, trong nháy mắt đã tràn ngập bốn phía.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào khúc xương cánh tay. Tay phải hắn khẽ vuốt vào túi trữ vật, tiên kiếm lập tức xuất hiện.

Hứa Lập Quốc đang ở trong tiên kiếm lập tức phát ra những tiếng gầm rống, sau khi kế hoạch làm phản của hắn thất bại thì trước giờ vẫn rất cẩn thận. Lúc này hắn thấy Vương Lâm rút tiên kiếm ra thì lập tức hạ quyết tâm muốn lập công.

Hắn đã đi theo Vương Lâm nhiều năm nên rất hiểu tính nết của chủ nhân. Hắn thầm nghĩ, chỉ cần lão tử lập công thì tên sát tinh này sẽ không còn để ý đến chuyện năm xưa nữa.

Trên thân kiếm ngân lên những tiếng trong trẻo, kiếm vốn là vật cao ngạo đứng đầu trong tất cả các loại binh khí. Nhưng lúc này kiếm minh trên tiên kiếm lại mơ hồ lộ ra một tia bỉ ổi.

Sau khi khúc xương đen xuất hiện, nó lập tức giơ tay lên, Thiên Ma Phong xuất hiện ở trên không rồi chụp xuống.

Vương Lâm đã sớm có chuẩn bị, hai mắt hắn lộ ra hồng quang. Dưới cái tâm của sát lục, tiên kiếm dưới tay hắn lập tức gập lại, đồng thời một đạo kiếm khí cũng gào thét phóng ra. Tiên kiếm cũng tuột khỏi tay phóng đi rồi hóa thành một đạo kiếm long theo sát phía sau kiếm khí.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 601

Tiên kiếm được Hứa Lập Quốc điều khiển, kiếm long đột nhiên chém ngang, lên trên bộ xương rồi quấn lấy nhau.

Khúc xương đen kia hình như chẳng thèm quan tâm đến tiên kiếm, khoảnh khắc khi cây kiếm này bay đến, nó vung một trảo ra định chụp lại. Nhưng trong nháy mắt khi xương đen đụng vào tiên kiếm thì phát ra những tiếng két két dữ dội giống như bộ xương cánh tay kia được làm bằng băng mà chụp vào sắt thép.

Hứa Lập Quốc ở trong Tiên Kiếm lập tức đắc ý cười lên ha hả, tiên kiếm xoay chuyển rút ra khỏi bộ xương cánh tay rồi chuẩn bị chém xuống. Nhưng đúng lúc này hộ uyển trên khúc xương lại lập tức tràn ra một luồng ma khí nồng đậm rồi đi theo khúc xương truyền thẳng vào trong tiên kiếm.

Hứa Lập Quốc trở nên kinh hãi. Hắn định phóng đi nhưng khúc xương tay lại giống như một gọng kìm bóp chặt lấy hắn.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn tình cảnh trước mắt. Trong nháy mắt khi hộ uyển tràn ra ma khí, hắn đột nhiên chỉ thẳng ngón trỏ tay phải về phía trước, trong miệng khẽ hô:

-Hóa ma!

Một chỉ này không phải là tiên lực trong cơ thể hắn mà là những luồng yêu lực trong trời đất được tu vi Vấn Đỉnh thôi hóa thành Ma Chỉ. Vương Lâm có thể sử dụng lực lượng của trời đất để chuyển hóa rồi ngưng tụ vào trong một chỉ. Ma khí của Ma Chỉ có sự khác biệt lớn với tử khí của Tịch Diệt Chỉ.

Trong nháy mắt ngón trỏ tay phải của Vương Lâm giống như trở thành một vòng xoáy khổng lồ rồi điên cuồng hấp thụ Yêu lực trong trời đất. Hầu như chỉ trong nháy mắt đầu ngón tay của Vương Lâm đã xuất hiện một điểm hắc quang.

Hắc quang này giống như có thể thôn phệ ánh sáng, sau khi xuất hiện bốn phía lập tức bị một luồng ma khí bao phủ. Vương Lâm búng tay một cái, hắc quang như một tia chớp bay thẳng về phía bộ xương.

Một chỉ này tốc độ quá nhanh, nó vừa lóe lên đã rơi trên bộ xương. Chỉ thấy những tiếng két két vang vọng trong không khí, bộ xương khô đột nhiên tan vỡ, Hứa Lập Quốc lập tức rút về trong thân kiếm.

Khi bộ xương khô run lên rồi chuẩn bị tan vỡ, bên trên hộ uyển lập tức lấp lánh một ký hiệu. những ký hiệu đó vừa lóe lên, bộ xương đen đã vỡ thành tro bụi lập tức được khếch tán giống như một cơn sóng chậm rãi di chuyển trong một chu vi nghìn trượng rồi tạo thành một vầng sáng hắc sắc.

Trong phạm vi nghìn trượng lập tức bị một luồng ma lực bao phủ rồi tạo thành một nhà lao.

Sau đó ký hiệu trên hộ uyển lại lóe lên, lúc này những tiếng kêu keng keng từ trên hộ uyển vang vọng trong chu vi nghìn dặm, giống như gió thổi trên bầu trời.

Tất cả mọi thứ đều xảy ra trong nháy mắt. Những tiếng kêu keng keng vang lên, tạo ra âm thanh còn chói tai hơn Thiên Ma Phong rất nhiều. Khi âm thanh còn đang vang vọng trong không khí thì Sát Lục Chi Tâm của Vương Lâm vẫn thanh tĩnh đã lập tức có biến động.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, hắn bước đi từng bước lên không trung. Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết hóa thành một chưởng vỗ về phía hộ uyển.

Trong nháy mắt khi một chưởng của Vương Lâm đánh vào, ma diễm trên hộ uyển lập tức bùng lên. Ma diễm hóa thành một hắc ảnh như nắm tay, trên đầu có một sừng, khắp toàn thân đều đen kịt. Sau khi nó xuất hiện, khóe miệng lộ ra một nụ cười kinh miệt rồi lại há mồm ra kêu gào!

Vương Lâm cảm thấy chấn động nguyên thần, nhưng hàn quang ở hai mắt hắn lại càng trở nên đậm đặc. Tay phải hắn không ngừng lại mà vỗ xuống trên hộ uyển.

Lúc này hắc ảnh trên hộ uyển lại truyền ra một tiếng kêu gào, âm thanh còn dữ đội hơn trước đó rất nhiều lần.

Luồng sóng âm dữ dội này lập tức tạo thành những tiếng nổ liên tục, hộ uyển và một chưởng của Vương Lâm đánh vào nhau.

Không chỉ là như vậy, mục đích tấn công của âm thanh thật ra lại chính là nguyên thần. Khi ma âm kia vang lên, Sát Lục Chi Tâm trong cơ thể Vương Lâm lại xuất hiện tình cảnh muốn bay ra khỏi cơ thể và sắp tan vỡ.

Vẻ mặt bóng đen đang đứng trên hộ uyển lập tức trở nên âm trầm rồi nó lại kêu gào lên một lần nữa.

Vương Lâm khẽ cắn đầu lưỡi, hắn không lùi người ra phía sau mà tiếp tục tiến lên. Vương Lâm vươn tay ra chụp lấy hộ uyển, tiên lực lập tức điên cuồng tuôn vào trong lớp giáp.

Trong nháy mắt khi tiên lực của hắn tuôn vào trong hộ uyển, ma âm trở nên tiêu tán nhưng bóng đen lại lóe lên rồi đi theo tay phải Vương Lâm chui thẳng vào trong cơ thể. Nó hóa thành từng luồng ma khí nhỏ phóng thẳng đến vị trí nguyên thần.

Thiên ma loạn vũ!

Tay phải Vương Lâm đang nắm chặt lấy hộ uyển, cơ thể hắn từ trên không hạ xuống rồi khoanh chân ngồi trên mặt đất. Hắn thấy ma khí đang vận chuyển theo tất cả kinh mạch trong cơ thể rồi hóa thành những ảo giác trực tiếp làm chấn động nguyên thần.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên u quang, hắn cúi đầu nhìn những cây Thăng tiên Quả đang được trồng khắp bốn phía, hai tay lập tức duỗi ra rồi vung lên. Tất cả Thăng Tiên Quả trong phạm vi nghìn trượng lập tức rời khỏi cây, bay lên không trung.

Lúc này số lượng Thăng tiên Quả không dưới một vạn, hầu như nửa bầu trời đã bị những quả màu đỏ này bao phủ.

Lúc này những luồng ma khí trong cơ thể Vương Lâm đang kéo nguyên thần của hắn bay ra ngoài.

Sắc mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, hai tay hợp lại. Hàng vạn Thăng Tiên Quả trên bầu trời đột nhiên vỡ vụn, chất dịch bên trong ngưng tụ lại rồi liên tục cô đọng.

Trong nháy mắt chất lỏng trong hàng vạn Thăng Tiên Quả đã cô đọng lại chỉ còn một giọt.

Giọt Thăng Tiên Quả này đỏ như máu.

Vương Lâm nhìn giọt nước màu đỏ, hắn không chút do dự chụp lấy nó bỏ vào miệng.

Trong nháy mắt khi giọt Thăng Tiên Quả này lọt vào miệng, toàn thân Vương Lâm đột nhiên chấn động. Tất cả những cảm giác kỳ dị chứa bên trong tiên quả lập tức tăng mạnh lên rất nhiều, giống như từng luồng sấm sét đang nổ vang trong đầu Vương Lâm.

Dưới sự kích thích dữ dội đó, tâm thần Vương Lâm đột nhiên đứng trên đỉnh của sự hưng phấn, luồng hưng phấn được hắn ép xuống tạo thành động lực của cơ thể. Đúng lúc này nguyên thần đang bị ma khí quấy nhiễu muốn rời khỏi cơ thể đột nhiên ngừng lại.

Hai mắt Vương Lâm trở nên đỏ bừng, trên mặt hắn nổi rõ gân xanh giống như đang phải chịu đựng sự đau đớn cực điểm.

-Cút cho ta!

Vương Lâm gầm lên một tiếng, âm thanh hóa thành những tiếng sấm sét nổ ầm ầm khắp bốn phía. Từng luồng hắc ảnh bị Vương Lâm bức ra ngoài bàn tay phải.

Nhưng những bóng đen này bị Vương Lâm bức ra ngoài được một nửa, nó lại gầm rống rồi giãy dụa giống như muốn chui vào trong cơ thể Vương Lâm một lần nữa.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên hết sức dữ tợn, những lực lượng kỳ dị trong Thăng Tiên Quả lập tức bốc lên cuồn cuộn vận chuyển khắp toàn thân hắn rồi hóa thành một động lực không thể tưởng tượng nổi. Nó làm Vương Lâm cảm thấy một luồng khoái cảm mãnh liệt trong sự thống khổ.

Những cơn đau được Vương Lâm mạnh mẽ áp chế xuống, những khoái cảm cũng bị hắn chặn lại. Sau khi hắn điên cuồng áp chế và cô đọng thì hai loại cảm giác này hóa thành một luồng lực lượng bùng nổ không thể tưởng tượng được.

-Cút!

Vương Lâm mạnh mẽ ngẩng đầu, hai tay vung lên, trong cơ thể bùng ra một lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Những đạo hắc ảnh lập tức bị ép ra ngoài cơ thể.

Trong nháy mắt khi hắc ảnh bị bức ra ngoài rồi bay lên giữa không trung, hai mắt Vương Lâm đột nhiên đỏ hồng từng mảng. Thân hình hắn khẽ động rồi phóng thẳng lên chụp lấy hắc ảnh, tiên lực trong cơ thể hắn lập tức bùng ra rồi điên cuồng dung nhập vào bên trong hắc ảnh.

Hắc ảnh hừ thảm một tiếng, toàn thân lập tức tan vỡ hóa thành những làn khói bay ra từ những kẻ hở trong tay Vương Lâm. Sau khi bay ra ngoài được mười trượng nó lại ngưng tụ thành hình rồi độc ác nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Nhưng Vương Lâm chẳng thèm để ý đến ánh mắt này. Những tác dụng kỳ dị của Thăng Tiên Quả bốc lên trong cơ thể hầu như đã nhanh chóng bùng nổ. Dưới sự kích thích khổng lồ đó Vương Lâm tiến về phía trước một bước, ngón út tay trái không chút do dự chỉ thẳng về phía trước.

Hoàng Tuyền Chỉ!

Vương Lâm lấy tu vi Vấn Đỉnh để thi triển Hoàng Tuyền Chỉ, một chỉ Hoàng Tuyền dẫn động Ý Cảnh nguyên thần. Một chỉ này bao hàm cả Sinh Tử Luân Hồi và tất cả ý chí của Vương Lâm vào lúc này.

Dưới sự kích thích của Thăng Tiên Quả, một chỉ này của Vương Lâm đã đạt đến đỉnh điểm.

Một chỉ, thiên địa biến sắc!

Một chỉ Hoàng Tuyền có thần thông đã gần tiếp cận đến hạ phẩm tiên thuật Tiểu Thiên. Một chỉ vừa xuất ra lập tức làm cho một phiến không gian sụp đổ và vỡ vụn. Một chỉ này cũng chính là sinh tử.

Trong ánh mắt hắc ảnh một sừng lộ ra vẻ không tin, nó hét lên một tiếng rồi định bỏ chạy thì một chỉ đã phóng đến bên cạnh.

Hắc ảnh lập tức dừng lại rồi tan vỡ.

Trong hắc tháp trên chiến trường viễn cổ, trong áo giáp đột nhiên truyền ra một tiếng gầm rống đầy phẫn nộ. Một luồng ý chí khổng lồ điên cuồng từ trong lao ra ngoài rồi dung nhập vào trong hư vô.

Sau khi Vương Lâm thu hồi một chỉ, luồng ma khí khổng lồ đang giam cầm không gian đột nhiên tiêu tán.

Tay phải Vương Lâm chụp lấy hộ uyển, ma khí bên trên điên cuồng giãy dụa nhưng lại bị tay phải Vương Lâm nắm chặt. Hắn phun ra một luồng khí nguyên thần, luồng khí tiếp xúc với những mảng đen trên hộ uyển rồi hóa thành một cấm chế hình mạng nhện phong ấn hộ uyển này lại.

Vương Lâm tiện tay vứt hộ uyển vào túi trữ vật. Lúc này mắt hắn vẫn còn đỏ hồng, lực lượng kỳ dị của Thăng Tiên Quả vẫn chưa tiêu tán. Một luồng chiến ý mạnh mẽ điên cuồng sinh ra trong lòng hắn.

Luồng chiến khí này rất đậm không cách nào áp chế được. Vương Lâm vung tay phải triệu hồi, tiên kiếm lập tức từ phương xa bay vào tay. Lúc này Hứa Lập Quốc đã không dám nói một tiếng nào, trạng thái của Vương Lâm lúc này làm hắn cảm thấy run sợ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 602: Chiến Ý.

Hai mắt Vương Lâm vẫn còn đỏ hồng, hắn cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân. Vừa rồi hắn vừa hút lấy chất dịch của Thăng Tiên Quả tương đương với một phần mười số lượng ở đây mà thôi. Lúc này hắn vung một trảo lên không, dưới tu vi Vấn Đỉnh, mặt đất lập tức chấn động, rất nhiều Thăng Tiên Quả bay lên rồi vọt thẳng về phía hắn.

Gần mười vạn Thăng Tiên Quả được Vương Lâm thu hồi vào trong túi trữ vật. Lúc này hắn cũng không thể áp chế được chiến ý và sát tâm trong lòng. Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, đang định ly khai.

Đúng lúc này một tiếng hừ lạnh mang theo sự tức giận phát ra từ trong hư vô rồi trực tiếp rơi vào trong tâm thần Vương Lâm.

Tâm thần Vương Lâm lập tức chấn động. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, từ trên không hạ xuống. Trong nháy mắt khi đạp chân lên mặt đất, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra một luồng sát khí và chiến ý.

Vương Lâm thụ thương là không thể tránh khỏi. Nếu là bình thường khi tiếng hừ lạnh kia truyền đến làm cho tâm thần bị thương thì Vương Lâm sẽ lập tức thuấn di chạy đi. Nhưng lúc này trong mắt hắn lại lộ ra một tia điên cuồng.

Vết thương trong cơ thể chẳng những không thể làm cho chiến ý của Vương Lâm giảm bớt mà ngược lại còn làm hắn trở nên nổi điên.

Vương Lâm vỗ tay vào túi trữ vật rồi lấy ra một vốc lớn đan dược bỏ vào trong miệng. Hắn đạp chân xuống đất rồi phóng người đi. Tuy hắn đã điên cuồng nhưng trong khoảnh khắc khi tiếng hừ lạnh kia truyền, hắn đã mơ hồ nhận ra được phương hướng của người phát ra. Lúc này hắn đang điên cuồng phóng về phía phát ra tiếng hừ lạnh kia.

-Giết!

Trong lòng Vương Lâm lúc này chỉ còn duy nhất một ý niệm là giết!

Sát tính năm xưa bị xóa đi lúc hóa phàm, lúc này dưới sự kích thích của Thăng Tiên Quả lại điên cuồng bộc phát.

Sát tinh năm xưa đã làm cho Tu Ma Hải và Triệu Quốc phải run sợ đã thức tỉnh từ trong cơ thể Vương Lâm.

Cả người Vương Lâm hóa thành một đạo lưu tinh giống như đang bị thiếu đốt trực tiếp xẹt qua bầu trời. Lúc này hắn đang điên cuồng phóng thẳng về phía nguyên thần đã mơ hồ phát hiện được.

Trong hắc tháp trên chiến trường viễn cổ lại truyền ra một tiếng hừ lạnh. Trong âm thanh này lộ ra vẻ xem thường và một luồng sát khí.

Tiếng hừ lạnh này truyền đến khiến cho Vương Lâm đang phi hành phun ra một ngụm máu lớn. Sự điên cuồng trong mắt lại càng đậm, hắn lại trực tiếp vỗ vào túi trữ vật, gần mười vạn Thăng Tiên Quả lập tức tràn ngập bốn phía.

Vương Lâm không chút do dự vung một trảo lên, mười vạn Thăng Tiên Quả lập tức vỡ nát rồi hóa thành chất lỏng dung hợp vào nhau. Sau khi mười vạn Thăng Tiên Quả được luyện hóa thì ngưng tụ lại thành một giọt.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào một giọt Thăng Tiên Quả màu đỏ máu có thể kích thích tinh thần rồi há miệng nuốt vào.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nuốt giọt nước Thăng Tiên Quả thì lập tức xuất hiện một loại cảm giác làm cho toàn thân muốn bùng nổ, tốc độ vận chuyển của máu huyết trong cơ thể đã đạt đến mức cực hạn.

Loại chiến ý điên cuồng này xưa nay Vương Lâm chưa từng có.

Tay phải Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, trong tay xuất hiện bầu rượu đã được hắn thu được trong động phủ, bên trong có mười giọt tiên dịch.

Lúc này hắn không chút do dự cầm bầu rượu lên uống một ngụm bốn giọt.

Khi tiên dịch tiến vào trong cơ thể Vương Lâm, tiên lực đột nhiên giống như sấm sét nổ đùng đùng trong kinh mạch. Trong nháy mắt một luồng tiên lực khó có thể tưởng tượng được lập tức vận chuyển điên cuồng. Kinh mạch của Vương Lâm đã có chút không chịu đựng nổi, nếu không phải là sau khi tiến lên Vấn Đỉnh kinh mạch đã được cường hóa, cộng thêm năm xưa còn được Cổ Yêu thôi hóa, thì lúc này chắc chắn hắn sẽ không thể chịu đựng được.

Vương Lâm giống như một người điên, mái tóc bay lên phần phật. Hắn lại phóng đi như tên bắn.

Áo giáp trong hắc tháp chợt lóe lên u quang, một đạo thần niệm lập tức vang vọng:

-Chẳng lẽ tên này điên rồi sao? Nếu thật sự bị hắn tìm đến đây, nếu hắn làm áo giáp của ta hư hỏng…Hắn không nên đến đây!

Một luồng sát khí từ trong tháp truyền ra rồi dung nhập vào trong hư vô.

Trong nháy mắt luồng sát khí này đã từ trong hư vô tập trung vào Vương Lâm. Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm vận chuyển dữ dội, luồng sát khí này vừa đến làm cho cơ thể hắn lại run lên nhưng chiến ý trong hai mắt hắn lại càng trở nên điên cuồng. Vương Lâm rống lên, tiên lực trong cơ thể lập tức bùng nổ làm tốc độ của hắn càng tăng mạnh.

Lúc này Vương Lâm chẳng khác gì một cây đuốc, mỗi tiếng hừ lạnh của người trong hắc tháp truyền đến đều bị hắn thiêu đốt.

Vương Lâm không phải không bị thương, ngược lại dưới sự công kích liên tục của người trong hắc tháp thì cơ thể đã bị thương rất nặng. Nhưng nguyên thần của hắn lại bị chất dịch của Thăng Tiên Quả kích thích. Loại kích thích này trừ khi hắn chết nếu không thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ chẳng tiêu tan.

Dưới sự kích thích này, mặc dù bị thương nặng thế nào Vương Lâm cũng không thèm để ý. Tiên lực trong cơ thể hắn dưới sự thôi động của bốn giọt tiên dịch đã ngày càng điên cuồng. Lúc này trong lòng Vương Lâm chỉ còn một ý niệm là giết!

Nộ ý của đạo thần thức trong hắc tháp quá nặng, nếu đổi lại là một người khác bị công kích liên tục thế này thì chắc chắn đã chết. Nhưng lúc này dưới sự phối hợp của tiên lực và tác dụng kích thích của Thăng Tiên Quả, Vương Lâm lại không chết!

-Cơ thể của người này vốn đã sớm chết, nguyên thần cũng phải tan vỡ. Nhưng dưới tác dụng của Thăng Tiên Quả, nguyên thần lại không tiêu tán, dưới sự cuồng bạo của tiên lực, cơ thể cũng không vỡ vụn.

-Chết!

Trong luồng thần thức kia mơ hồ ẩn giấu một tia lo sợ. Trạng thái của Vương Lâm lúc này làm hắn phải sinh ra một số ý niệm không hay. Hắn thấy Vương Lâm đã thực sự phát điên.

-Sớm biết như thế này thì không nên đi hấp thu hắn!

Ý niệm muốn giết người trong đạo thần thức rơi lên trên người Vương Lâm.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu lớn, ánh mắt hắn tuy đã có chút ảm đạm nhưng lại lập tức bị thay thế bằng chiến ý và sát khí.

-Tịch Diệt… ….

Trong lúc phi hành Vương Lâm đột nhiên gầm lên một tiếng giống như dã thú.

Tịch Diệt Chỉ hấp thu tất cả khí tức của sự sống, uy lực của nó làm cho tất cả mọi vật phải khô héo.

Lúc này trong ý thức điên cuồng của Vương Lâm đã đem toàn bộ lực lượng của Tịch Diệt thi triển, một con sóng Tịch Diệt từ trong cơ thể hắn tràn ra rồi dung hợp vào trời đất.

Vương Lâm đang phóng đi trên trời, tất cả cỏ cây dưới chân hắn đều trở nên khô héo. Dưới tốc độ phi hành của Vương Lâm, mặt đất khô héo đã nhanh chóng lan rộng ra, tất cả cỏ cây chim thú đều phải chết.

Cảnh tượng này giống như địa ngục, rất quỷ dị, rất chấn động.

Sau khi tất cả mọi thứ trở nên khô héo thì hóa thành một luồng khí bạch sắc đuổi theo Vương Lâm. Tất cả mọi thứ dung hợp vào trong cơ thể hắn rồi nhanh chóng khôi phục lại nguyên thần và xác thịt đã bị tan vỡ.

Tử Thử lúc này đang ngồi trên một con chiến mã trong Hỏa Yêu quận. Hắn mặc áo màu lam, sau lưng đeo một thanh đại kiếm. Hắn lạnh lùng nhìn về phương xa, ở phía sau hắn có ba vạn Yêu binh đi theo. Đại La Kiếm Tông Thập Nhị Kiếm Tiếu tất cả đều đã phân tán. Tử Thử là một người trong đám Kiếm Tiếu, hắn có tu vi Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Hắn ở trong Hỏa Yêu quận giành được chức Đô Thống, lần này mang theo Yêu binh thủ hạ chuẩn bị hội họp với những sư huynh đệ khác.

Tử Thử đang đi đột nhiên vẻ mặt khẽ động, hắn đưa mắt nhìn về phương xa chỉ thấy một đạo lưu tinh đang gào thét phóng đến. Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên ngưng trọng, sau khi nhìn kỹ thì vẻ mặt lại khẽ biến.

-Tu vi Vấn Đỉnh!

Tử Thử vội vàng cúi đầu rồi lui người vào trong đám Yêu binh thủ hạ, hắn không muốn trêu chọc đối phương. Hơn nữa hắn còn thấy trạng thái của tu sĩ Vấn Đỉnh này hình như có chút điên cuồng.

Càng làm Tử Thử cảm thấy sợ hãi tận đáy lòng là những nơi người kia đi qua tất cả mọi vật trên mặt đất đều trở nên khô héo. May mà người này không cùng một tuyến đường với hắn, bằng không thì Tử Thử nhất định sẽ quay đầu lại bỏ chạy để đối phương đi qua.

Vương Lâm căn bản không để ý đến vị trí đám Yêu binh đang đứng, trong mắt hắn lúc này chỉ có chiến và sát.

Lúc này trong không trung lại truyền ra một tiếng hừ lạnh mang theo mọt luồng sát khí nhưng có chút hơi sốt ruột. Sát khí bên trong còn nồng đậm hơn trước rất nhiều, cơ thể Vương Lâm lại run lên, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể Vương Lâm sắp vỡ vụn, nguyên thần cũng sắp tiêu tán, mọi thứ trên mặt đất ở những nơi hắn đi qua đều bị khô héo hóa thành sinh cơ bị cơ thể Vương Lâm hấp thụ. Tất cả đều được dùng để tẩm bổ cho nguyên thần và xác thịt để chúng chậm rãi khôi phục lại.

Tử Thử Đại La Kiếm Tông đang đứng trên mặt đất nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang phóng đi trong không trung ở phương xa. Đặc biệt là sau khi hắn nhìn thấy đối phương phun ra một ngụm máu thì hai mắt đột nhiên sáng ngời.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 603: Có sát khí.

-Người này chắc chắn đã bị trọng thương. Bây giờ khí thế tuy mạnh nhưng hắn ngay cả phi hành cũng phải thổ huyết thì có thể thấy là bị thương rất nặng. Người này có thể đạt đến tu vi Vấn Đỉnh thì pháp bảo trên người chắc chắn sẽ rất nhiều, thậm chí cũng sẽ có một vài công pháp. Quan trọng là nếu ta dùng người này để luyện hóa, lấy nguyên thần Vấn Đỉnh của hắn để dưỡng Kiếm Linh thì nhất định sẽ làm cho uy lực Kiếm Linh tăng mạnh.

Trong mắt Tử Thử đột nhiên lóe lên sát khí, nhưng lập tức lại ảm đạm:

-Người này dù sao cũng là Vấn Đỉnh…Nhưng nếu bỏ qua cơ hội thì sau này không biết năm nào tháng nào mới gặp được một người Vấn Đỉnh trọng thương…Liều mạng!

Trong mắt Tử Thử chợt lóe lên hàn quang rồi lại trở nên sáng rực.

-Giết!

Cơ thể Tử Thử khẽ động rồi hóa thành một đạo hư ảnh phóng thẳng lên bầu trời đến chỗ Vương Lâm. Lúc này những Yêu binh ở phía sau Tử Thử lập tức tuân lệnh phóng thẳng về phía trước bày trận pháp.

Một luồng sát khí tập trung lên người Vương Lâm!

Lúc này chiến ý trong mắt Vương Lâm càng trở nên nồng đậm, đối với sát khí hắn cực kỳ mẫn cảm. Hắn nghiêng đầu nhìn thấy trên mặt đất ở rất xa có ba vạn Yêu binh và Tử Thử đang phóng lên giữa trời… ….

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười âm trầm, hắn nhanh chóng thay đổi phương hướng rồi phóng thẳng về phía Tử Thử. Tốc độ của hắn quá nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã đến bên cạnh Tử Thử.

Tử Thử biến sắc, hắn không ngờ đối phương bị trọng thương không những không chạy mà ngược lại còn phóng đến chỗ mình. Hắn hừ lên một tiếng âm trầm, hai tay bắt pháp quyết, đại kiếm ở sau lưng lập tức bay ra.

Trong nháy mắt khi đại kiếm bay ra, Vương Lâm đã hiện thân dùng tay phải chụp thẳng vào kiếm rồi ném về phía sau. Cùng lúc này khi Tử Thử đang ngẩn người ra thì Vương Lâm đã trực tiếp phóng thẳng qua bên cạnh.

Trong khoảnh khắc khi Vương Lâm phóng qua Tử Thử, tay phải hắn điểm nhẹ lên vai người này.

Cơ thể Tử Thử lập tức chấn động rồi héo rũ ra, ngay cả nguyên thần cũng khô héo, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo Sinh Chi Lạc Ấn rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Cơ thể Vương Lâm không dừng lại mà tiếp tục phóng thẳng vào trong đám ba vạn Yêu binh trên mặt đất, một trận giết chóc điên cuồng được triển khai, máy chảy đầy đất, linh hồn quy thiên.

Từng đạo Sinh Chi Lạc Ấn liên tục xuất hiện rồi dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Sau nửa nén hương, máu tanh chảy đầy đất, Vương Lâm lại phóng thẳng về phương xa.

Ba vạn Sinh Chi Lạc Ấn trên người hắn hóa thành rất nhiều tia sinh cơ, khi có mỗi tia sinh cơ lạc ấn biến mất thì cơ thể Vương Lâm lại khôi

phục được một phần. Lúc này Sinh Chi Lạc Ấn nhanh chóng tiêu tán nhưng thân thể hắn đã khôi phục trở lại.

Trong hắc tháp trên chiến trường viễn cổ, vẻ phẫn nộ của luồng thần thức kia ngày càng nồng đậm.

-Người này hấp thu rất nhiều Thăng Tiên Quả, dưới sự gây tê của nó căn bản hắn không sợ chết!

-Công kích của ta rõ ràng đã rất nhiều lần giết chết người này, nhưng với ý chí điên cuồng hắn lại không chết mà ngược lại chiến ý càng trở nên nồng đậm.

-Như thế còn đỡ, nhưng tên này lại có thần thông hấp thu được tất cả sinh cơ của vạn vật trong trời đất chuyển thành của chính mình. Trên đường hắn đi đến đây những vết thương đã khôi phục lại. Nếu hắn cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ có một ngày đi đến chỗ này… ….

Người phát ra thần niện trong áo giáp đột nhiên sinh ra ý nghĩ hối hận mà trước nay chưa từng có bao giờ.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm bay đi, tuy xác thịt của Tử Thử đã khô héo mất đi sự sống nằm trên mặt đất nhưng lúc này trên mi tâm lại có một đạo kia quang lấp lánh. Nguyên thần của Tử Thử đã tan vỡ, cơ thể hắn đã từ trên không rơi xuống nằm trên mặt đất.

Giữa Tử Thử và Vương Lâm có sự chênh lệch quá lớn nên đạo kiếm khí mà sư tôn tặng còn chưa được sử dụng thì hắn đã chết.

Tinh thần và xác thịt của Vương Lâm đang tăng lên rất nhanh, tiên lực trong cơ thể hắn vận chuyển cuồn cuộn tràn ngập khắp tất cả kinh mạch và nguyên thần. Dưới sự kích thích của Thăng Tiên Quả, chiến ý trong người hắn bốc lên tỏa ra kèm theo sát khí vô cùng vô tận.

Hai mắt Vương Lâm đỏ hồng, hắn tiến về phía trước làm tạo ra những âm thanh ầm ầm. Một bước của hắn giống như giẫm nát bầu trời, cứ như vậy mà sải bước nhanh chóng phóng đi.

Vị trí của Vương Lâm đang đi còn cách rất xa chiến trường viễn cổ. Trên cả đoạn đường hai mắt hắn vẫn đỏ hồng và mang theo luồng sát khí nồng đậm làm cho rất nhiều Yêu Linh chú ý.

Trong đám người này có cả tu sĩ, Yêu tướng của Hỏa Yêu quận. Hễ là người không chủ động trêu chọc Vương Lâm thì sẽ không bị hắn chú ý. Nhưng nếu có sát ý thì lúc này dưới sự mẫn cảm có thể nói là khủng bố của Vương Lâm hầu như chỉ trong nháy mắt là có thể phát hiện được.

Mà cứ người có sát ý, Vương Lâm sẽ giết sạch không chút do dự.

Trên Thiên Vận Tinh ở rất xa có một tinh cầu gọi là Ma Vực. Trên tinh cầu này có một người tự xưng là Mạc Tổ, tu vi của người này đã đạt đến Âm Dương Hư Thực nhị ý.

Lần đi vào mảnh đất Yêu Linh này với tu vi của hắn đã vượt quá mức để có tư cách đi vào. Nhưng ba người đệ tử của hắn, ngoại trừ đệ tử đứng đầu thì hai người còn lại đều đi vào.

Lúc này trong Hỏa Yêu quận có hai người thanh niên mặc áo xám đang nhanh chóng phi hành. Hai người bọn họ chính là đệ tử thân truyền của Mạc Tổ.

Trong lúc phi hành, ánh mắt của một người đột nhiên bắn ra tinh quang, hắn nhìn về phía phương trời xa. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng ở phía trước giống như có một con hung thú viễn cổ đang tỏa ra luồng sát khí không thể tưởng tượng nổi, nó đang phóng thẳng về phía hai người bọn họ. Người này lập tức biến sắc rồi quát khẽ:

-Sư đệ, lui nhanh!

Nói xong hai người bọn họ vội vàng tản ra hai bên. Lúc này ở phương xa xuất hiện một thân ảnh giống như lưu tinh đang tiến từng bước phóng đến. Thân ảnh kia lóe lên rồi đi qua hai người bọn họ.

-Vấn Đỉnh!

Con mắt người này đột nhiên co rút lại.

-Sư huynh! Hắn giống như đang bị thương.

Người sư đệ ở bên cạnh tên kia nhìn chằm chằm vào thân ảnh tràn đầy sát khí đang dần khuất xa rồi đột nhiên truyền âm nói:

-Tu sĩ Vấn Đỉnh trên người chắc chắn có rất nhiều bảo bối, nếu chúng ta có thể đoạt được Yêu Tinh của hắn…

Ánh mắt của vị sư huynh đột nhiên trở nên ngưng trọng, hắn đảo mắt qua không chút do dự.

-Sư huynh, ngươi và ta đều là Anh Biến hâu kỳ, nếu hai người chúng ta liên thủ đánh một tu sĩ Vấn Đỉnh đã bị thương tuy không nắm chắc phần thắng nhưng nếu phối hợp với pháp bảo... ....

Hai người đang truyền âm với nhau thì Vương Lâm ở phương xa đột nhiên dừng bước. Hắn chậm rãi quay đầu, hai mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm về phía sau rồi lẩm bẩm nói:

-Có sát khí!

Cơ thể Vương Lâm lóe lên hóa thành sấm sét phóng thẳng đến hai người sư huynh đệ kia.

Hai người này vừa nhìn thấy Vương Lâm quay lại thì biến sắc rồi nhanh chóng tản ra. Nhưng tốc độ của Vương Lâm quá nhanh, hắn lóe lên đã phóng đến bên cạnh vị sư đệ, Vương Lâm nâng tay phải lên khẽ điểm.

Vẻ mặt người thanh niên kia đột nhiên biến đổi, trong lòng hắn cảm thấy kinh hoàng. Hắn ngước mặt lên nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm thì tâm thần lập tức chấn động, ánh mắt này thật là đáng sợ.

Một chỉ của Vương Lâm làm cho người thanh niên này xuất hiện cảm giác không thể chống đỡ nổi, giống như nó đại diện cho thiên đạo vậy.

Tốc độ một chỉ cực nhanh điểm vào mi tâm của người than niên. Người thanh niên hừ thảm một tiếng, cơ thể lập tức héo khô rồi từ trên trời rơi xuống. Nguyên thần của hắn hầu như chỉ trong nháy mắt đã tan vỡ, tinh hoa xác thịt của hắn đã hóa thành một luồng khí sát lục từ trong thất khiếu bay thẳng về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng diễn ra quá nhanh! Nhanh đến mức vị sư huynh của người này không có bất kỳ phản ứng nào. Đến khi hắn tỉnh lại từ trong sự sợ hãi thì cơ thể hắn đột nhiên trở nên run rẩy, hắn lập tức thi triển thuấn di, cơ thể tiến thẳng vào trong hư vô.

Vương Lâm xuyên qua hư không mà đến, tay phải tạo thành trảo chộp về phía trước. Một trảo này như xuyên qua hư vô, nó mạnh mẽ xuyên thẳng đến người thanh niên đang thuấn di trong không gian, nắm chặt lấy hắn rồi lôi ra.

Vẻ mặt người thanh niên đột nhiên trở nên tái nhợt, vội vàng nói:

-Ta là đệ tử của Mạc Tổ!

Hắn còn chưa nói xong thì một trảo của Vương Lâm đã bóp lại, cơ thể người này lập tức tan vỡ hóa thành máu thịt rơi xuống đất.

Khi tất cả sinh cơ hóa thành luồng khí màu xám, Vương Lâm lại tiếp tục phóng thẳng về phía trước.

Sau khi giết xong hai người, hồng quang trong mắt Vương Lâm càng đậm, chiến ý lại càng mạnh mẽ. Cơ thể hắn mạnh mẽ xông ra bay đi như tên bắn về phương xa.

Khi Vương Lâm phi hành thì mặt đất bên dưới không ngừng khô héo. Tất cả sinh linh đều chết, cây cối cũng héo rụi, Mọi thứ đều hóa thành bạch quang, dưới sự vận chuyển của tịch diệt tẩm bổ cho thân thể Vương Lâm.

Hắn giống như đến từ Ma Giới, đến từ địa ngục, thôn phệ tất cả sự sống.

Toàn bộ Hỏa Yêu Thành, tất cả mọi vật trên một con đường thẳng tắp Vương Lâm phi hành đều phải khô héo mà chết.

Trên con đường Vương Lâm đi ngang qua Hỏa Yêu quận, hắn đã tạo nên một số lượng tử vong khổng lồ. Đối với Hỏa Yêu quận thì loại chuyện này chính là sự sỉ nhục và khiêu khích, hơn mười Yêu tướng được phái ra để vây chặt lấy tên tu sĩ đại nghiệt bất đạo này lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 604: Mười năm giác ngộ, mười năm ngộ đạo hóa hoàng tuyền.

Địa điểm bao vây chính là đường ranh giới giữa Hỏa Yêu quận và Thiên Yêu quận, chỗ này được gọi là Vạn Yêu sơn.

Trên Vạn Yêu sơn sương mù dày đặc, hai bên sườn núi có hai tòa thành, một cái là Thiên Dật Thành của Hỏa Yêu Quận, phía trước lại chính là Dung Hỏa Thành của Thiên Yêu quận.

Lúc này bên trong Thiên Dật Thành có mười vạn Yêu binh đang chờ lệnh xuất phát, hơn mười Yêu tướng đang đứng trên thành nhìn về phương xa.

Còn có một người đàn ông trung niên đứng giữa đám Yêu Tướng, thần thái của người này rất âm trầm.

-Đánh chết tên tu sĩ kia đối với ta thì không khó, lần này có thêm phó soái đại nhân tọa trấn thì giết tên này lại càng dễ như trở bàn tay.

Một Yêu tướng ở bên cạnh người đàn ông trung niên cười nói, tuy đang cười nhưng thần thái của hắn lại lộ ra vẻ cung kính.

-Đúng vậy! Có phó soái đại nhân ở đây thì chúng ta chỉ cần nói vài câu là tên kia sẽ trở thành tro bụi.

Một Yêu tướng khác ở bên cạnh cười ha hả nói.

-Ngươi hãy nhanh chóng tốc chiến tốc thắng. Sau khi giết chết tên tu sĩ kia ta sẽ rời khỏi đây.

Người đàn ông trung niên bình thản nói. Thần thái của hắn tuy rất âm trầm nhưng lại lóe lên một tia kiên cường. Thân là Phó soái nên thân phận của hắn cực kỳ tôn quý, vốn cũng không phải chỉ vì một người tu sĩ mà phải rời khỏi đô thành.

Hắn đang có chuyện riêng muốn đến Thiên Văn Thành, nhưng vừa mới đến đây chưa kịp đi thì đã nhận được lệnh của Yêu Đế trong Hỏa Yêu quận. Hắn phải ở lại đây mấy ngày để dẫn dắt đám Yêu tướng này giết chết một tên tu sĩ.

Đối với chuyện sắp xếp này hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, vì hắn thấy tên tu sĩ kia căn bản không cần phải phái ra nhiều người như vậy, đúng là phiền toái. Lúc này hắn đột nhiên trở nên trầm ngâm, nói:

-Các ngươi chắc chắn tên này sẽ đi qua đây sao?

-Phó soái đại nhân cứ yên tâm, chúng ta đã phái rất nhiều người đi tra xét. Tên này chỉ phóng đi một đường thẳng, với phương hướng đó thì chắc chắn hắn sẽ đi qua đây.

-Phó soái đại nhân, thuộc hạ cũng cảm thấy có chút nghi ngờ. Tất cả những người được phái ra điều tra thì mười người chỉ mất ba chứ không phải tất cả đều chết, nếu không chuyện này sẽ làm cho tại hạ lỗ hết vốn. Mà tên tu sĩ kia hình như rất thích giết người.

Trong lúc đám Yêu Tướng đang nói chuyện với nhau thì đột nhiên thần sắc của người đàn ông trung niên khẽ động, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phương xa, sau đó trong mắt lộ ra một tia mất kiên nhẫn, nói:

-Chỉ là một tu sĩ Vấn Đỉnh toàn thân bị trọng thương mà dám càn quấy trong lãnh thổ Hỏa Yêu quận của ta. Ngươi ra tốc chiến tốc thắng đi!

Ánh mắt hơn mười người Yêu Tướng lập tức lộ ra hàn quang rồi nhìn về phương xa. Trong đó có một người mặc áo giáp thanh sắc tiến lên phía trước vài bước, hắn ôm quyền hướng về phía người đàn ông trung niên rồi lớn tiếng nói:

-Phó soái đại nhân, thuộc hạ Duẫn Đông nguyện xuất chiến giết chết người này!

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Yêu Tướng Duẫn Đông lập tức phóng thẳng lên không bay đi. Thân hình hắn hóa thành một đạo thanh quang bay thẳng về phía Vương Lâm.

Trong mắt Duẫn Đông chợt lóe hàn quang rồi lộ ra một tia sát khí. Hắn muốn giết chết người này một cách thật gọn gàng trước mặt Huệ soái đại nhân. Nếu có thể được Phó soái khen ngợi thì từ nay về sau hắn sự nghiệp sẽ thăng tiến nhanh chóng.

-Vấn Đỉnh sơ kỳ bị thương? Hừ! Yêu lực của ta cũng đã gần ba mươi vạn, tuy chưa nắm chắc có thể đánh một trận với tu sĩ Vấn Đỉnh chân chính nhưng lúc này ngươi đã trọng thương, giết ngươi cũng không chuyện khó.

-Sát khí... ....

Vương Lâm đang bay đột nhiên hai mắt lóe ra những luồng hồng quang ngập trời, chiến ý và sát khí đã tràn ngập tâm thần.

-Người đang đến hãy dừng lại!

Duẫn Đông đang phi hành thì đột nhiên hét lên, tiếng hét này gần như hắn đã đem tất cả Yêu lực thi triển ra để chấn nhiếp tinh thần đối phương.

Tiếng hét lớn giống như sấm sét nổ ầm ầm trong không gian, mười vạn Yêu binh trong thành cũng đồng loạt trợ uy, chỉ trong khoảnh khắc đã xuất hiện một luồng sát khí ngập tràn trời đất.

Trong mắt người đàn ông trung niên đang đứng trên tường thành lộ ra một tia tán thưởng, thầm nghĩ trong lòng:

-Tên Duẫn Đông này cũng không tệ, biết cách dùng khí thế dọa người.

Cảm nhận được khí thế giữa đất trời, Duẫn Đông cảm thấy có chút đắc ý. Nhưng hắn lại không biết sát khí ngày hôm nay sẽ mở ra một cánh cửa máu của con đường đi xuống địa ngục.

Trong nháy mắt luồng sát khí nồng đậm này đã bị sự nhạy cảm khủng bố của Vương Lâm phát hiện ra. Luồng sát khí quá đậm đánh thẳng vào chiến ý đang điên cuồng của Vương Lâm làm nó bùng lên mạnh mẽ.

Vương Lâm không ngừng lại mà trực tiếp bước tới. Duẫn Đông hừ lạnh một tiếng đang muốn thi triển thần thông thì lúc này Vương Lâm đã ngẩng đầu lên, hồng quang trong mắt tỏa sáng. Vương Lâm nâng tay phải lên rồi điểm về phía trước. Gần như chỉ trong nháy mắt Tịch Diệt Chỉ đã hóa thành hắc quang dày vài trượng rồi nhanh chóng phóng thẳng đi.

Duẫn Đông không kịp né đã lập tức bị hắc quang bao phủ. Cơ thể hắn dùng mắt thường có thể nhìn thấy được đang héo rũ đi rồi cuối cùng vỡ nát.

Khoảnh khắc này, tiếng gầm của mười vạn Yêu binh trên mặt đất lập tức ngừng lại.

Bốn phía đột nhiên được bao phủ vào trong sự yên tĩnh kỳ dị. Hai mắt của người đàn ông trung niên trên tường thành lập tức trở nên ngưng trọng, lần đầu tiên trong mắt lộ ra vẻ thận trọng.

-Giết!

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên Vương Lâm ngửa cổ lên trời gầm lên một tiếng, từng luồng khí sát lục từ trên cơ thể hắn phóng ra rồi hóa thành một con Thương Long. Chỉ trong nháy mắt ba vạn luồng khí sát lục hắn vừa hấp thụ được lập tức lan ra. Khoảnh khắc này Vương Lâm được ba vạn Thương Long vờn quanh người, giống như Ma Tôn hàng lâm.

-Các Đô Thống nghe lệnh, xếp trận pháp diệt địch!

Một lão già trong đám Yêu Tướng lập tức gầm lớn một tiếng, mười vạn Yêu binh trên mặt đất lập tức xuất động.

Trong nháy mắt khi mười vạn Yêu binh xuất động, ba vạn luồng khí sát lục bên ngoài cơ thể Vương Lâm lập tức điên cuồng lao xuống, một màn gió tanh mưa máu đã bắt đầu được triển khai.

Mười vạn Yêu binh có thể diệt Vấn Đỉnh, điều này không phải là giả. Nhưng Vấn Đỉnh đó không phải là Vương Lâm. Những tu sĩ Vấn Đỉnh bình thường gặp phải mười vạn Yêu binh thì mặc dù cũng dùng thần

thông giết địch nhưng lại hao phí rất nhiều tiên lực. Đặc biệt là sau khi mười vạn Yêu binh đã tập hợp đủ Yêu lực rồi thông qua trận pháp thì có thể đánh một trận với Vấn Đỉnh.

Nhưng lúc này Vương Lâm đã điên cuồng, hắn không sợ chết thì việc gì phải ngại đám Yêu binh này.

Sát Lục Tiên Quyết của hắn nhờ giết chóc mà phát triển, tìm lấy đường sống trong chiến đấu. Với lại bây giờ trong nguyên thần Vương Lâm chỉ có hiệu lực của Thăng Tiên Quả, thêm vào đó là luồng tiên lực khổng lồ đang vận chuyển trong cơ thể. Mười vạn Yêu binh sao có thể ngăn cản được?

Nếu số lượng Yêu binh nhiều hơn gấp năm lần, Vương Lâm chắc chắn sẽ bại. Nhưng bây giờ đối mặt với mười vạn Yêu binh hắn sẽ không thua.

Khí sát lục điên cuồng phóng vào trong đám Yêu binh, những tiếng la thảm từ trong truyền ra. Yêu lực của mười vạn Yêu binh đã tập hợp lại hóa thành một con bọ cạp hư ảo.

Con bọ cạp này do Yêu khí ngưng tụ lại mà thành với cơ thể khổng lồ, đặc biệt là phần đuôi của nó phát ra những luồng sáng yêu dị, giống như chỉ cần vung lên là có thể đánh nát hư không.

Ánh mắt người đàn ông trung niên trên tường thành trở nên âm trầm, nói:

-Phóng lên giết chết tên kia!

Đám Yêu tướng ở bên cạnh hắn không nhiều lời mà lập tức bay lên. Hơn mười đạo sát khí nồng đậm đang phóng thẳng đến bị Vương Lâm phát hiện. Hồng quang trong mắt lấp lánh, hắn lập tức phóng thẳng về phía trước, ngón út tay phải khẽ điểm nhẹ.

Hoàng Tuyền Chỉ!

Vương Lâm dùng tu vi Vấn Đỉnh để thi triển Hoàng Tuyền Chỉ. Một chỉ này chính là hoàng tuyền do Ý Cảnh và nguyên thần dung hợp, một ngón tay lại ẩn giấu sự biến hóa của sinh tử. Trong nháy mắt khi một chỉ được bắn ra, giữa trời đất hình như có rất nhiều tia chớp lóe lên. Giữa ánh chớp đang chiếu sáng trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một dòng sông khổng lồ.

Con sông này đục ngàu, bên trong có rất nhiều đoạn tay chân tàn khuyết đang trôi nổi, có rất nhiều lệ hồn dã quỷ kêu gào, hàng trăm khuôn mặt khác nhau hiện ra bên trong.

Khi ngón út tay phải Vương Lâm vung lên thì dòng sông đột nhiên nổi lên những con sóng lớn rồi điên cuồng từ trên trời giáng xuống. Những

con sóng trực tiếp đánh thẳng xuống giống như hồng thủy, chỗ nào dòng sông này đi qua thì tất cả s

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 605: Yêu vệ (1).

Vẻ mặt người đàn ông trung niên trên tường thành có một sự thay đổi cực lớn, hắn vô thức lui ra phía sau vài bước, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin.

-Đây...Điều này là không thể...Tên kia chỉ là một tu sĩ Vấn Đỉnh, vì sao lại có đạo niệm đáng sợ như vậy? Hắn lại dùng đạo của chính mình để mở ra một dòng sông hoàng tuyền!

Loại tu vi này đã đạt đến bước thứ hai bên rìa thiên đạo.

Dùng đạo để hóa hoàng tuyền, tự tạo thành luân hồi, đây chính là Vương Lâm ngịch thiên mà thành. Mười năm tiến lên Vấn Đỉnh đã gặt hái những thành công lớn! Đạo niệm này vốn chỉ là một khái niệm mơ hồ trong tâm thần Vương Lâm, dù sao thì mười năm cảm ngộ cũng là quá ít.

Nhưng lúc này hắn bị Thăng Tiên Quả kích thích nên tâm thần đã đạt đến sự điên cuồng không thể tưởng tượng, phối hợp với luồng tiên lực khổng lồ đang vận chuyển trong cơ thể làm ý niệm mơ hồ trong tâm thần hắn lần đầu tiên trở thành thực chất.

Đây là một bước quan trọng nhất đối với một đời tu đạo của Vương Lâm. Hắn tiến một bước đã tự tạo ra đạo của chính mình! Từ nay về sau, hắn không tu thiên, không tu đất, không tu tiên, không tu thần...Hắn là đạo nhân, là người tu đạo.

Dòng Hoàng tuyền cuốn thẳng xuống đất rồi mang theo mười tên Yêu Tướng trở về. Những Yêu Tướng ở bên trong liên tục giãy dụa, lực phản kháng của tất cả Yêu tướng cực kỳ mạnh, nó làm cho Hoàng Tuyền mới được hình thành trở nên rung động.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh trực tiếp phóng vào dòng sông hoàng tuyền do đạo niệm của chính mình tạo ra. Khi hắn ở trong hoàng tuyền, dòng sông lập tức vững như núi Thái Sơn.

-Người nào muốn giết ta, rơi vào hoàng tuyền sẽ theo luân hồi của ta, không chịu sự quản lý của trời đất!

Giọng nói của Vương Lâm truyền ra theo đạo niệm rồi dung nhập vào trong Hoàng Tuyền hóa thành lực luân hồi.

Hoàng Tuyền cuốn lại rồi biến mất giữa trời đất, hơn mười Yêu tướng kia cũng tan biến theo.

Lúc này trong thành, con bọ cạp do Yêu lực của Yêu binh tạo ra cũng lập tức tan vỡ, ba vạn đạo khí sát lục vận chuyển bên trong, mang đi một sinh mệnh và mang về từng luồng khí xám.

Những đạo khí xám này bay khỏi thành hướng thẳng về phía Vương Lâm rồi quấn quanh lấy hắn. Lúc này những luồng khí xám giống như hóa thành một chiếc áo khoác màu xám khổng lồ tràn ngập khắp mặt đất.

Vẻ mặt người đàn ông trung niên trên tường thành trở nên tái nhợt, miệng khô khốc rồi không ngừng lùi về phía sau. Tình cảnh hiện ra trước mặt làm hắn sinh ra một loại cảm giác không thể phản kháng.

-Tu vi của ta và người này đều là Vấn Đỉnh sơ kỳ. Người này trọng thương ta có thể nắm chắc mười phần có thể giết chết đối phương, nhưng bây giờ một phần thành công ta cũng không có...Người này đã có đạo của chính mình, Hoàng Tuyền kia thật là đáng sợ! Yêu Đế bảo ta ở lại chỗ này, đã hại ta... ....

Người đàn ông này lập tức thuấn di chạy đi.

Khúc xương đen này là vật truyền tống trực tiếp trở về đô thành. Nó cực kỳ quý giá, chỉ có những vị soái mới có.

Hồng quang trong mắt Vương Lâm lại càng trở nên nồng đậm, hắn vung tay phải về phía trước, mười vạn khí sát lục do mười vạn Yêu binh hóa thành cộng thêm ba vạn khí sát lục trước đó trở thành mười ba vạn, tất cả điên cuồng phóng đi.

Trong nháy mắt khi cơ thể người đàn ông trung niên biến mất, mười ba luồng khí sát lục đột nhiên đuổi sát theo phía sau.

Trên một tòa truyền tống trận cực kỳ xa hoa ở Đế Đô của Hỏa Yêu quận, trận pháp này chỉ có những vị soái mới có thể sử dụng. Tổng quản Đế Đô Hỏa Yêu quận đang ngồi khoanh chân ở bên cạnh lẳng lặng tĩnh tọa.

Đột nhiên mắt hắn mở ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười. Trận pháp mở ra, hắn biết đã có một vị soái trở về.

-Không biết là vị Yêu soái nào quay về đây?

Hắn đứng thẳng người lên rồi nhìn về phía trận pháp. Nhưng sắc mặt hắn lại lập tức có biến đổi lớn, hắn nhìn chằm chằm vào trận pháp, trong ánh mắt lộ ra vẻ đờ đẫn.

Khi hào quang vừa lóe ra, trong trận pháp xuất hiện một cái xác khô. Ầm một tiếng, cái xác rơi từ trên hư vô xuống. Hai mắt của xác khô trợn trừng giống như hắn không muốn chết.

Phó soái chết là chuyện đại sự đối với một quận trên lãnh thổ Yêu Linh. Yêu Đế của Hỏa Yêu quận phẫn nộ gầm rống vang vọng khắp Đế Đô:

-Kiểm tra! Tra xem tên tu sĩ này ở nơi nào! Giết hắn! Mặc kệ hắn có thân phận gì, ta muốn giết hắn!

Vương Lâm rời khỏi thành trì giáp ranh với Thiên Yêu quận mang theo mười vạn khí sát lục.

Uy lực của Thăng Tiên Quả trong cơ thể hắn vẫn còn được kéo dài. Vương Lâm liên tục chém giết nhưng không làm cho chiến ý sút giảm, ngược lại nó càng lúc càng kịch liệt! Sát khí của hắn cũng càng ngày càng đậm.

Vương Lâm hóa thành một đạo lưu tinh tràn ngập hung quang, hắn trực tiếp vượt qua Vạn Yêu sơn rồi phóng thẳng về phía địa phương mà mình đã cảm nhận được.

Mấy ngày nay tiếng hừ lạnh cũng không còn xuất hiện, thân thể Vương Lâm đã được đã được rất nhiều sinh linh bồi bổ rồi khôi phục trở lại. Thậm chí dưới sinh cơ của khí sát lục, tất cả những cơn gió đều phải liên tục tản ra.

Trong bảo tháp trên chiến trường viễn cổ, áo giáp đã thiếu đi một hộ uyển lúc này lại lóe lên u quang, trước mắt nó có một lão già đang quỳ!

Lão già này mặc hắc y, hắn chính là người năm xưa đã cứu Hổ Bào!

-Ta ban cho ngươi ba kiện ma giáp để đi ngăn cản bước tiến của hắn, không thể để hắn đi đến chiến trường này!

Trong luồng thần niệm vang vọng, một cái hộ uyển trên áo giáp, một mảnh hung giáp, một khối kiên giáp lập tức bay ra.

Ba mảnh áo giáp này vừa mới bay ra đã hóa thành những sợi tơ màu đen chui vào trong quần áo của lão già rồi vận chuyển trên lớp da của lão. Từng đạo hoa văn màu đen lập tức hiện rõ khắp toàn thân lão già. Những đạo hoa văn này không ngừng chuyển động giống như những vật sống. Cuối cùng nó cũng ngừng lại, một bộ giáp màu đen đột nhiên xuất hiện trên người lão già.

Áo giáp này tương đối đơn giản nhưng có một luồng lửa ma bao phủ. Trong ma diễm có huyễn hóa ra một hắc ảnh như nắm tay. Trên đầu hắc ảnh này có một sừng, nó giống hệt như vật mà trước đó Vương Lâm đã tiêu diệt.

Sau khi nó xuất hiện, lập tức chui vào trong mi tâm lão già. Tên này giống như đang chịu đựng nổi đau đớn khổng lồ, gân xanh nổi lên khắp

toàn thân. Âm thanh đau đớn của lão truyền ra rất xa bên ngoài bảo tháp.

Một lúc lâu sau cơ thể lão già chợt run lên, trong mắt lão lóe ra một tia u quang rồi cung kính nói:

-Người hầu Tôn Ma xin nghe lệnh!

-Ngươi đi đi!

U quang trên áo giáp lúc này đã tương đối ảm đạm, trong thần niệm ẩn giấu một tia mệt mỏi.

Lão già không nói thêm câu nào mà đứng dậy bước ra bên ngoài. Sau khi đi ra khỏi bảo tháp, lão nhìn về phía hư không ở phương xa, hơi trầm ngâm, quát:

-Yêu Vệ đi ra!

Lời nói vừa dứt thì trong chiến trường viễn cổ đột nhiên nổi lên một luồng cuồng phong. Ngọn gió này rất âm hàn, nó thổi qua mặt đất làm cho tất cả mọi vật giống như đông cứng lại.

Luồng gió yêu ma này bay vòng quanh thân thể lão già rồi hóa thành một người con gái mặc áo giáp. Trên mặt cô gái này có một hình xăm kéo dài khắp toàn thân, nhưng đã bị áo giáp che đậy không thể nhìn thấy được toàn bộ.

Sau khi xuất hiện nàng lập tức quỳ một chân xuống đất, khẽ nói:

-Yêu Vệ Phong Ngâm, có mặt!

Nếu có mặt Vương Lâm ở đây thì nhất định có thể nhận ra người con gái này và Yêu Tướng Tà Liên cực kỳ giống nhau.

Ngay sau đó mặt đất đột nhiên trở nên chấn động, những tiếng nổ ầm ầm liên tục truyền ra. Mặt đất trước người lão già mười trượng đột nhiên sụt lún, một cánh tay màu đen kịt đột nhiên vươn ra.

Một lão già toàn thân gầy gò từ dưới mặt đất phóng lên. Cả người lão này quỳ rạp trên mặt đất giống như dã thú, người này nghiêng đầu dùng ánh mắt âm trầm nhìn về phía lão già trước mặt, nói:

-Yêu Vệ Địa Ma, có mặt!

Lúc này ở chân trời xa từng luồng linh hồn dày đặc đang liên tục gầm rống. Những linh hồn này bao phủ khắp trời đất tạo thành một đám mây

đen nồng đậm. Tất cả linh hồn bên trong không dưới mười vạn.

Những linh hồn hóa thành một đám mây màu đen hình phễu, ở đầu dưới mặt đất của đám mây có một người thanh niên với vẻ mặt âm trầm đang tiến từng bước đi ra. Hàng loạt linh hồn ở phía sau đột nhiên gào lên vang vọng.

-Yêu Vệ Hổ Bào, có mặt.

Vương Lâm bay qua Vạn Yêu sơn, thần thức của hắn tập trung truy tìm vị trí của ngươi phát ra tiếng hừ, càng ngày càng gần. Vài ngày sau trước mặt hắn xuất hiện một cánh đồng hoang vắng dài tít tắp.

Trong cánh đồng hoang này đầy hài cốt, khắp mặt đất đều nứt nẻ, trong gió còn mang theo một mùi rất khó chịu.

Trong mắt Vương Lâm đầy tơ máu. Nhiều ngày qua tác dụng kích thích kỳ diệu của Thăng Tiên Quả đã xâm nhập vào toàn bộ tâm thần hắn, tất cả cảm giác được tăng lên rất nhiều lần, chỉ cần có kích thích sẽ bùng nổ.

Lúc này trong đầu Vương Lâm chỉ còn duy nhất một ý niệm là giết!

Cơ thể hắn giống như tia chớp phóng thẳng vào trong cánh đồng.

Đúng lúc này đột nhiên mặt đất trên cánh đồng truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó một khối đất màu vàng đột nhiên từ dưới đất phóng lên rồi đâm thẳng về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi khối bùn đất này xuất hiện thì có rất nhiều đất phóng ra giống như những cây kim nhọn điên cuồng đâm lên trên. Trong nháy mắt tất cả vị trí ở bốn phía quanh cơ thể Vương Lâm đều bị những khối đất này đâm tới.

Thần thức Vương Lâm cực kỳ nhạy cảm. Lúc này hắn cũng không lui lại mà tiên lực khắp toàn thân đột nhiên bùng nổ tạo thành một vòng xoáy quét xuống bên dưới, tất cả những khối đất nhọn lập tức vỡ vụn.

Một thân ảnh đen kịt đột nhiên từ trong mặt đất vọt thẳng lên rồi rơi lên trên một khối đất nhọn ở phương xa. Người này rất gầy, toàn thân đều là một màu đen. Đầu gối người này khụy trên đỉnh khối đất nhìn qua giống như đang nằm sấp xuống. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Vương Lâm ở bên ngoài mười trượng rồi thè đầu lưỡi ra liếm liếm môi.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, ngón cái tay phải ấn thẳng về phía trước. Trong nháy mắt, một luồng Tịch Diệt Chỉ lao ra rồi hóa thành hắc quang phóng thẳng về phía lão già gầy gò kia.

Lão già nhếch mép cười, nụ cười hết sức âm trầm. Đối mặt với Tịch Diệt Chỉ, lão không những không tránh né ngược lại còn há mồm ra. Trong

nháy mắt phía sau người này đột nhiên xuất hiện một đạo hư ảnh cao mười trượng, có hình dạng của một cái kén với bề ngoài đen kịt, cũng không biết chứa gì bên trong.

Khi lão già gầy gò kia há miệng ra thì hư ảnh hình kén ở phía sau cũng há miệng ra rồi hút vào. Trong nháy mắt hắc quang tịch diệt bị lão già này hút vào trong miệng, cổ họng lão già khẽ động rồi nuốt xuống.

Khoảnh khắc khi lão già nuốt xuống, hư ảnh ở phía sau cũng nuốt luồng hắc quang tịch diệt theo, bụng nó gồ cao lên, toàn thân nhúc nhích. Những lớp bọc bên ngoài cái kén lập tức bị xé rách, một dòng nước có mùi tanh hôi phun ra ngoài.

Lão già vung tay tạo thành một trảo trên hư không, hư ảnh đang phun nước ở phía sau lập tức biến thành hình ngưng tụ trong tay hắn rồi trở thành một quả cầu đậm đặc.

Lão âm u nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lần đầu tiên mở miệng nói:

-Nhóc con! Chỉ phong của ngươi rất ngon. Ta cũng muốn tặng ngươi một cái.

Nói xong lão cầm quả cầu trong tay ném xuống mặt đất.

Tốc độ của quả cầu này rất nhanh, trong nháy mắt đã rơi lên mặt đất rồi ầm một tiếng vỡ vụn ra, những chất dịch bên trong chảy ra rồi dung nhập vào trong mặt đất.

Trong nháy mắt, mặt đất trong chu vi nghìn trượng đột nhiên run rẩy tạo nên những tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó một số lượng lớn chất dịch từ trong những khe nứt trên mặt đất tuôn ra, chỉ trong khoảnh khắc đã tạo thành một vòng tròn bao quanh chỗ này lại. Tầng nước ở ngoài cùng lập tức phóng lên không tạo thành một bức tường vây kín bốn phía.

Lão già liếm liếm môi, cơ thể lóe lên dung nhập vào bên trong chất dịch rồi biến mất. Trong nháy mắt khi lão biến mất, những bước tường lập tức từ bốn phương tám hướng co rút về phía Vương Lâm.

Trên tường là trời, phía dưới là đất, khoảng không bốn phía nhanh chóng co lại tạo thành một quả cầu thật lớn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 605: Yêu vệ (2).

Thân ảnh của lão già đã biến ra bên ngoài quả cầu. Ánh mắt của lão âm trầm nhìn chằm chằm vào quả cầu đang co rút lại rồi cất giọng khàn khàn nói:

-Phong Ngâm! Ở đây không còn chuyện gì của ngươi nữa rồi. Chỉ là một tên tu sĩ mà dám đi đến chỗ này dương oai. Dưới Thiên Trướng Địa Đông của ta thì hắn chắc chắn phải chết!

Một làn gió lạnh thổi qua, bên ngoài lão già mười trượng đột nhiên hóa ra gương mặt có hình xăm của một cô gái. Nàng ta đang lạnh lùng nhìn quả cầu nhanh chóng co rút ở phía trước, lạnh lùng nói:

-Nếu người này có thể dễ dàng bị giết như vậy thì chủ nhân cũng sẽ không cần chúng ta phải đi ra!

-Sao? Để ta xem tên tiểu tu sĩ này làm sao có thể đi ra từ trong thần thông Thiên Nùng của ta?

Lão già gầy gò cười nhếch mép, nhưng nụ cười của lão lập tức cứng lại.

Chỉ thấy quả cầu đang nhanh chóng co rút chỉ còn khoảng ba trượng thì lập tức ngừng lại không thể nào tiếp tục rút nữa. Một luồng chiến ý và sát khí điên cuồng từ trong quả cầu xuyên ra rồi ngập tràn cả không gian.

Sát khí này vừa tỏa ra lập tức làm cho bầu không khí khắp bốn phía trở nên lạnh lẽo, những cơn gió lạnh thổi lên từng trận.

Chiến ý chen lẫn vào trong sát khí, làm cho đồng tử của lão già mạnh mẽ co rút lại.

Đúng lúc này một tiếng sấm nổ từ trong quả cầu truyền ra. Trong nháy mắt, một đạo kiếm mang đã bổ đôi quả cầu rồi từ bên trong lao ra ngoài.

Luồng kiếm mang này kinh động cả trời đất, nó gầm rống phóng đến làm cho trời đất ngập tràn kiếm khí.

Tiên kiếm xuất thế, bên cạnh nó còn có một cây bảo kiếm ẩn chứa một linh hồn tà dương hắc sắc. Bên cạnh hai cây kiếm còn có một thanh loan đao, tiếng đao minh vang vọng khắp đất trời.

Phía sau ba thanh vũ khí là Vương Lâm với mái tóc dài tung bay, hắn đang đi từng bước từ trong quả cầu bị chém làm hai ra ngoài. Hai mắt hắn đỏ hồng, chiến ý và sát khí trong mắt dung hợp lại tạo thành một luồng sáng kỳ dị.

Lão già nhìn lại, trong lòng đột nhiên run lên, thầm nghĩ:

-Ánh mắt người này thật đáng sợ.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bước ra, ba thanh vũ khí trước mặt hắn nhanh chóng phóng đi rồi hóa thành ba đạo dị quang bay thẳng về phía

lão già và cô gái.

Vẻ mặt cô gái trở nên âm trầm, nàng lùi người về phía sau một bước lập tức hóa thân thành gió biến mất. Loan đao màu đen đột nhiên kêu lên một tiếng, nó lóe lên rồi biến mất giữa không trung.

Trên bầu trời lập tức truyền ra những tiếng va chạm của kim loại rồi liên tiếp vang vọng khắp bốn phía.

Ánh mắt lão già lóe lên hàn quang, liếc mắt nhìn qua ba thanh vũ khí đang phóng đến. Hai tay lão lập tức bấm pháp quyết rồi mạnh mẽ duỗi tay ra hét lớn:

-Địa Tích!

Mặt đất chấn động, trong chu vi ngàn trượng lấy lão già làm trung tâm, trên mặt đất rất nhiều lỗ hổng đột nhiên xuất hiện. Những lỗ hổng này liên tục mở rộng ra với một tốc độ nhanh chóng. Tình cảnh này trông giống như những vết thương lở loét trên cơ thể người, nhưng lúc này lại sinh ra trên mặt đất:

-Nổ!

Lão già gầm lên một tiếng. Lúc này khí thế trên người lão cực mạnh. Tiếng hét của lão khiến cho mặt đất lập tức nổ tung.

-Nổ chết ngươi đi!

Hứa Lập Quốc ở trong tiên kiếm huyễn hóa ra ngoài, hắn đang phóng thẳng về phía lão già thì đột nhiên ngừng lại chửi bới. Lúc này hắn trực tiếp điều khiển tiên kiếm chém tới. Trong mắt lão già không còn sự kiên nhẫn, tay phải đột nhiên vung lên một trảo muốn chụp lấy tiên kiếm.

Lão thấy với tu vi của mình dùng tay bắt lấy kiếm rất dễ.

Hứa Lập Quốc vừa nhìn thấy lão già chộp tới thì trong lòng mừng thầm. Hắn không những không tránh mà ngược lại còn giảm tốc độ lại cho đối phương chụp được. Trong nháy mắt khi lão già chộp được tiên kiếm thì thanh kiếm này lại cứa ngang qua bàn tay. Lão già hừ thảm một tiếng, nắm ngón trên bàn tay đều bị cắt đứt, máy chảy không ngừng.

-Đây…Đây là kiếm gì?

Lão già cảm thấy kinh hoàng rồi vội vàng lui về phía sau nhưng tiên kiếm lại đuổi theo không tha. Cây bảo kiếm huyễn hóa ra ánh tà dương cũng lóe lên như tia chớp rồi từ phía sau phóng thẳng theo lão già.

Dưới sự vỡ tung của những vết lở loét trên mặt đất, một luồng chất lỏng dày cả mười trượng phóng thẳng lên cao tạo thành những con sóng tản ra khắp bốn phía. Trong cơ thể Vương Lâm tiên lực đang vận chuyển điên cuồng. Hắn đứng trên không giẫm một chân xuống phóng thẳng về phía hai thanh kiếm đang quấn lấy lão già.

Lão già rống lên giận dữ, phía sau lập tức xuất hiện một hư ảnh hình kén. Lão đang định thi triển thần thông thì Vương Lâm đã xuất hiện nơi vùng trời trên đầu lão già. Hai mắt đỏ hồng của hắn nhìn chằm vào hư ảnh kia. Tay phải hắn vung lên một trảo, từng luồng khí sát lục điên cuồng lao ra rồi trực tiếp tiến vào trong hư ảnh.

Vương Lâm nắm tay phải lại, một tiếng rách toạc vang lên, hư ảnh được tạo ra ở phía sau lão già bị hắn bóp chặt lấy. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn ném hư ảnh hình kén về phía sau.

Sau đó tay phải của hắn lại vung lên cách không một trảo.

Một tiếng phịch vang lên, hư ảnh hình kén bị được Vương Lâm ném ra phía sau rồi bị hắn bóp vỡ tung, rất nhiều chất dịch ở trong kén tuôn ra ngoài. Một tiếng rên đột nhiên từ trong hư không truyền ra, chỉ thấy cơ thể Phong Ngâm huyễn hóa ra ở chỗ cái kén bị vỡ tung. Vẻ mặt nàng tái nhợt nhưng hai mắt lại càng trở nên âm trầm.

Loan đao hắc sắc đang theo sát bên cạnh nàng rồi nhanh chóng đâm tới. Phong Ngâm vung tay phải lên, thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay đánh thẳng vào loan đao, những tiếng kim loại va chạm vào nhau lại

vang lên. Loan đao lập tức bị đẩy lui, Phong Ngâm cũng lui về phía sau vài bước.

Trong lúc Phong Ngâm chiến đấu với loan đao, vừa rồi chạy đến chỗ này lại bị lực trùng kích sinh ra khi cái kén nổ tung làm chấn động cả cơ thể. Nàng không biết điều này đã được Vương Lâm tính toán chứ không phải xảo hợp.

Sau khi Vương Lâm bóp nát cái kén, lão già phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin. Đúng lúc này ngón cái của Vương Lâm lại ấn xuống, hắc quang tịch diệt lại được xuất ra một lần nữa.

Lúc này hắc quang điên cuồng lao ra, tốc độ của nó quá nhanh mà khoảng cách đến lão già lại gần nên vừa xuất hiện đã phóng đến trước người lão già. Vẻ mặt người này trở nên trắng xanh, lão há miệng thôn phệ, đạo hắc quang này lọt vào miệng nhưng không tiêu tán mà lại xuyên thẳng ra phía sau.

Đúng lúc này Phong Ngâm vung đoản kiếm trong tay đi, đoản kiếm và loan đao lập tức quấn lấy nhau. Phong Ngâm hóa thành một cơn gió lạnh phóng thẳng đến lưng Vương Lâm.

Tốc độ của gió quá nhanh, khẽ động đã tiến đến sát bên người.

Vương Lâm cũng không quay đầu lại mà tay phải khẽ vuốt lên túi trữ vật, Côn Cực Tiên lập tức xuất hiện trên tay. Một cây roi dài toàn thân đều là màu đen phát ra những luồng khí tức làm linh hồn phải run rẩy.

Trong nháy mắt khi Phong Ngâm phóng tới sát người, Côn Cực Tiên đột nhiên được vung lên. Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng đét, Phong Ngâm la lên một tiếng thảm thiết, cơ thể nàng huyễn hóa ra giữa hư không. Trên mặt nàng có một vết roi màu đỏ, trong đôi mắt nàng lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc. Lúc này nàng không muốn giết địch mà chỉ nhanh chóng rút lui.

Lúc này tâm thần của Vương Lâm đã bị Thăng Tiên Quả kích thích nên đã sớm không còn ý thức được bản thân, tất cả đều dựa vào bản năng. Phong Ngâm vừa muốn rút lui, hơn nữa nàng có thể đánh một trận với loan đao thì tất nhiên tốc độ phải rất nhanh.

Phong Ngâm rút lui hầu như là vô ảnh.

Vương Lâm không nghĩ ngợi gì nhiều mà lập tức ấn ngón tay về phía trước. Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một dấu tay khổng lồ. Chưởng ấn vô danh năm xưa dọa Mạc Lệ Hải khiếp sợ đã xuất hiện.

Khí sát lục tự động ẩn giấu trong dấu tay Vương Lâm rồi tùy theo đó mà chuyển động.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, dấu tay đã dùng một tốc độ khó thể tưởng tượng xuyên thẳng qua cơ thể Phong Ngâm đang rút lui. Cơ thể Phong Ngâm run lên, khí sát lục lập tức tiến vào trong người, một tiếng ầm vang lên, toàn thân Phong Ngâm tan vỡ rồi hóa thành máu thịt.

Một luồng gió mát thổi qua, mái tóc Vương Lâm tung bay. Hắn giẫm một bước về phương xa, ba cây vũ khí lập tức gào thét phóng về.

Trên mặt đất lúc này có một đống thịt nát, một cái xác khô, tử khí vô tận… ….

Trong hắc tháp, u quang trên áo giáp chưa ngừng lóe lên. Trong ánh sáng lấp lóe này không ngờ có một tia sợ hãi, loại chuyện này vô số năm qua gần như chưa từng có.

- Chưởng ấn kia… Là hắn!! Người này chẳng lẽ có liên quan với hắn… Hắn… Chẳng lẽ hắn cũng đi tới nơi này!!

Trong thần niệm vẻ bối rối cực kỳ nồng đậm.

Vốn với định lực của hắn, tâm thần nhất định sẽ không xuất hiện kinh hoảng như vậy. Nhưng, trong lòng hắn bóng dáng của người kia lại quá khủng bố, quá mức đáng sợ. Thế cho nên với tu vi của hắn, lúc này nghĩ đến đáy lòng đều run lên.

- Chưởng ấn của người này tuy nói có rất nhiều khác biệt, nhưng lại có bảy phần tương tự với thần thông của người kia, đây… là trùng hợp, hay là…

- Vương Lâm!!

Một tiếng hét lớn từ phía chân trời ầm ầm truyền đến. Đây là tiếng hét của một người, nhưng đồng thời cũng là tiếng hét của trên trăm ngàn hồn phách sau khi dung hợp lại!

Thanh âm này ầm ầm truyền đến, hình thành tiếng nổ liên tiếp, thiên địa hơi bị biến sắc, giống như chỉ có thanh âm này đang quanh quẩn.

Nguyên thần của Vương Lâm bị Thăng Tiên quả xâm nhập, ở dưới thanh âm này không ngờ có một tia thanh tỉnh. Hai mắt hắn tuy nói vẫn là hồng quang ngập trời, nhưng lúc này lại lộ ra một tia thanh minh hiếm thấy.

Hắn xoay người nhìn về phía sau, chân trời một đám mây đen rậm rạp gào thét mà tới. Mây đen này là do vố số hồn phách tạo thành. Những hồn phách này cả đám hồn lực sung mãn, trong tiếng rít gào truyền ra từng trận sóng đáng sợ. Ở bên dưới mây đen, một thanh niên mặc hắc y từng bước một đạp hư không mà đến. Người này tướng mạo tầm thường, nhưng lại có một cỗ hận ý nồng đậm hiện lên ở trong hai mắt. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, cắn răng quát:

- Vương Lâm, ngươi còn nhớ ta!

Trong mắt Vương Lâm lộ vẻ thanh minh. Hắn nhìn người này, giọng điệu trầm thấp, nói:

- Hổ Bào.

- Ngươi còn nhận ra ta! Vương Lâm, hôm nay, ta muốn tự tay giết chết ngươi!

Hổ Bào điên cuồng cười to, ở trong tiếng cười hồn vân trên không hơi run rẩy, một cỗ áp lực khổng lồ từ trong vô số hồn phách kia truyền ra bao phủ trong trời đất.

- Vương Lâm, ngươi không nghĩ tới chứ. Ta Hổ Bào cũng sẽ có ngày hôm nay. Ngươi năm đó, ở trong lòng ta là tồn tại cường đại không thể chống cự. Nhưng hiện tại, ngươi ở trong mắt ta, giống như con kiến!

Hổ Bào nhìn chằm chằm Vương Lâm, tận tình phát tiết oán hận của mình mười mấy năm qua. Hắn không vội vã ra tay, hắn phải phát tiết!

- Quả thật không nghĩ tới.

Thanh âm của Vương Lâm từ đầu đến cuối vẫn bình thản.

- Năm đó ngươi vứt bỏ ta cùng với Thập Tam, nào biết chúng ta chịu bao đau khổ. Nhất là ta, bị thống lĩnh kia bóp nát kinh mạch toàn thân, đánh gãy xương cốt toàn thân. Ở trong nhà tù tăm tối kia, ta nhận hết tra tấn và làm nhục. Lúc đó ngươi ở đâu?

Khi ta vô số lần kêu gọi kỳ vọng ngươi có thể tới cứu ta, ngươi ở đâu? Ở trong mắt ngươi, ta và Thập Tam tất cả đều là một quân cờ.

Nực cười là Thập Tam vẫn còn bị lừa gạt, không biết được bộ mặt thật của ngươi!

Hổ Bào điên cuồng gào thét, hơn trăm nghìn hồn phách trên không dường như cảm nhận được sự kích động của hắn cũng rít gào theo.

- May mà trời xanh có mắt, không có để ta chết đi như vậy. Mà cho ta sống lại, để ta gặp được chủ nhân. Ở trong này, luyện hồn thuật của ta đại thành, mỗi ngày tu luyện, thành tựu trên trăm ngàn hồn phách. Hôm nay, ngươi ở trong mắt ta, chắc chắn chết không thể nghi ngờ! Tuy nhiên, ta sẽ không dễ dàng giết ngươi như vậy. Ta muốn phong ấn hồn phách của ngươi ở trong thân thể, ném vào trong hắc lao nơi tàn khốc nhất trong thiên hạ cửu quận. Cho ngươi ở bên trong trải qua vũ nhục nhưng lại không có cách nào tìm chết.

Sau đó, ta lại rút ra hồn phách của ngươi, thu ngươi một mình vào trong một hồn phiên, mỗi ngày hành hạ ngươi!

Hổ Bào ác độc nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, lại nói:

- Ngươi có từng nghĩ tới, sẽ có một ngày có người lấy thần thông của ngươi truyền thụ năm đó, đến giết chết ngươi? Tư vị của trăm ngàn hồn phách phệ thể, không biết ngươi đã từng nếm qua hay chưa!

- Sau khi thu hồn phách của ngươi, tiếp đó trở lại Luyện Hồn bộ lạc, đem tất cả mọi người nơi đó biến thành hồn phách!

Hổ Bào thân thể run rẩy, run rẩy này là kích động tạo thành. Hắn điên cuồng cười ha hả.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 606: Thanh tỉnh..

- Ngươi, thì ra hận ta như vậy.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói.

- Hận? Đương nhiên hận, Hổ Bào cuộc ta đời này tuyệt không tầm thường. Có Luyện Hồn thuật này, có trên trăm ngàn hồn phách này, ta nhất định sẽ đứng trên đỉnh của vùng đất Yêu Linh này. Ngươi, căn bản là không xứng làm chủ nhân của ta, cho dù đã từng làm qua, cũng không được! Ngươi, nhất định phải chết!

Tiếng cười kiêu ngạo từ trong miệng Hổ Bào truyền ra. Hắn lúc này, quả thật có tư cách kiêu ngạo, dưới trăm ngàn hồn phách, uy lực của nó, rất lớn!

Nhất là trên trăm ngàn hồn phách này, gần như toàn bộ đều là anh linh của viễn cổ chiến trường. Tu vi trước khi chết của bọn họ cũng không yếu, thậm chí trong đó còn có một ít hồn phách cấp bậc yêu suất, như vậy, càng thêm đáng sợ!

- Hồn phiên trong tay ta, ngoại trừ chủ nhân đã cứu tính mạng ta, ai có thể ngăn cản ta? Không ai có có thể ngăn cản ta! Một trăm ngàn hồn phách không tính là gì, mục tiêu của ta là trăm vạn, là trăm vạn. Ta muốn làm cho yêu linh chi địa này, từ nay về sau, xuất hiện đệ thập quận, đảm nhận yêu đế của đệ thập quận này, chính là ta, Hổ Bào!

Vương Lâm lẳng lặng nhìn Hổ Bào, chậm rãi nói:

- Thì ra, ngươi muốn giết ta, hận chỉ chiếm có một nửa, một nửa khác, là muốn giết chết tất cả người biết Luyện Hồn thuật trên thế gian này. Như vậy, về sau sẽ không có ai thi triển thần thông giống như ngươi, sẽ không có ai cướp đoạt hồn phách với ngươi… Đúng không…

Hổ Bào nhìn chằm chằm Vương Lâm, âm trầm cười nói:

- Không hổ là chủ nhân năm đó của ta. Ngươi biến ta thành quân cờ, truyền thụ cho ta Luyện Hồn thuật. Việc này ta mặc dù hận cũng sẽ không nhiều như vậy. Nhưng khi ta ở trong hắc lao kia, ta cũng đã hiểu ra. Bằng vào cái gì ngươi có thể làm chủ nhân của ta, bằng vào cái gì người khác nhìn ngươi không thuận lại giận chó đánh mèo với ta. Là bởi vì ngươi cường đại sao, nếu như ta về sau càng cường đại, vậy thì như thế nào!

Cho nên, từ khi ta được cứu, ta đã thề, ta phải mạnh mẽ lên, ta muốn vượt qua ngươi, sau đó giết chết ngươi!

Vương Lâm khẽ lắc đầu, nhìn kỹ Hổ Bào một cái, nói:

- Sau mười năm, ngươi có thể tu luyện đến một bước này, Vương mỗ bình sinh hiếm thấy. Cho dù là thiên chi kiêu nữ năm đó, ở trên một điểm này, so ra cũng kém ngươi.

Vốn Vương mỗ còn có chút khó hiểu. Ngươi tư chất tuy nói tuyệt hảo, so với mấy Hồng Điệp năm đó Vương mỗ gặp còn mạnh hơn một chút. Nhưng thời gian mười mấy năm, tuyệt đối không có khả năng tu luyện đến một bước này, càng không thể dung nạp và khống chế nhiều hồn phách như vậy. Nhưng hiện tại, ta cũng đã hiểu rõ nguyên nhân của tất cả những điều này! Ngươi, nhất định là tu luyện một bộ công pháp thôi phát tiềm lực và sinh mệnh. Ngươi sẽ ở trong thời gian rất ngắn, đạt tới một đỉnh điểm, chẳng qua thời gian duy trì đỉnh điểm này nhất định rất ngắn, chỉ sợ ngay cả thời gian một ngày cũng không thể vượt qua…

- Câm miệng!

Hổ Bào sắc mặt dữ tợn, tay phải chỉ lên thiên không, lập tức một phiến hắc vụ từ trong hồn vân tách ra, hóa thành trên trăm vạn hồn phách, theo ngón tay của Hổ Bào, gào thét lao thẳng đến Vương Lâm.

- Trước tiên cho ngươi nhìn xem, trăm vạn hồn là bộ dạng gì. Ngươi cả đời này, sợ là chưa từng thấy qua trăm vạn hồn!

Hổ Bào cuồng tiếu.

Trong lúc hai người nói chuyện, bị Hứa Lập Quốc bên trong kiếm tiên nghe thấy rõ ràng. Hắn ở trong kiếm tiên nhìn Hổ Bào, nội tâm khinh thường thầm nhủ: “Tiếu tử này không biết trời cao đất rộng. Hứa gia gia nhà ngươi làm phản nhiều lần đều không thành công, ngươi nếu có thể

thành, lão tử về sau không phải họ Hứa, lão tử hộ Hổ, gọi là Hổ Lập Quốc!

Làm phản, là một chuyện rất đáng sợ, là cần phải dùng đầu óc, nhất là làm phản sát tinh này, há có thể đơn giản như ngươi nghĩ!”

Vương Lâm ngẩng đầu lẳng lặng nhìn trên không trăm vạn hồn phách hóa thành hắc vụ gào thét mà đến. Cảnh tượng này, đã thật lâu hắn không có nhìn thấy, một phiến hồn phách đông nghịt này, một đám dữ tợn rít gào giống như nếu không hoàn toàn cắn nuốt thì sẽ không cam tâm, điên cuồng lao về phía Vương Lâm.

Vương Lâm than nhẹ, vươn tay phải, vỗ về phía chân trời, ở trong lòng bàn tay một đạo phù văn lóe ra.

Trăm vạn hồn phách trong nháy mắt nuốt tới, bỗng nhiên nhất tề dừng lại, toàn bộ nhìn chằm chằm phù văn kia, vẫn không nhúc nhích. Cảnh tượng này, quá mức quỷ dị, đến mức khiến Hở Bào giật mình một chút.

- Luyện Hồn thuật không phải dùng như vậy!

Vương Lâm hạ giọng nói, tay phải vung lên. Trong hai mắt của trăm vạn hồn phách, trong nháy mắt này, nhất tề lộ vẻ cung kính!

Ở trong thần thức của những hồn phách này, Hổ Bào là chủ nhân. Nhưng sau khi nhìn thấy phù văn trong tay Vương Lâm, lại lập tức hiểu ra, người trước mắt, mới là chủ nhân chân chính!

- Này… Này không có khả năng… Không có khả năng!

Trong tâm thần của Hổ Bào, liên hệ của trăm vạn hồn phách đột nhiên toàn bộ biến mất. Hắn giật mình, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, hét lớn:

- Ức hồn thôn phệ (trăn ngàn hồn cắn nuốt)!

Lời vừa nói ra, hắc vân vô tận trên không điên cuồng ép xuống, trên trăm ngàn hồn phách lập tức lao ra. Lúc này, giữa trời đất giống như bị hồn phách chiếm cứ, vô thủy vô chung!

Mặt Hổ Bào lộ vẻ dữ tợn. Hắn giống như đã nhìn thấy Vương Lâm bị cắn nuốt.

Trên trăm ngàn hồn phách gào thét mà đến, Vương Lâm chỉ là thần thức từ trong cơ thể tràn ra quét ngang một vòng, chỗ thiếu sót năm đó lưu lại trên Luyện Hồn thuật lập tức bùng nổ, phàm là hồn phách của người tu luyện Luyện Hồn thuật Vương Lâm truyền thụ, hắn đều có thể khống chế tuyệt đối!

Trăm ngàn hồn nhất tề chấn động, trong mắt tất cả hồn phách lập tức lộ vẻ cung kính, vờn quanh xung quanh Vương Lâm. Trái lại Hổ Bào lúc này hai mắt dại ra, xung quanh hắn không còn tồn tại một hồn phách nào nữa.

Một cảnh tượng quỷ dị và dữ dội này khiến tâm thần của Hổ Bào trống rỗng.

- Luyện Hồn thuật của ngươi, tuy nói được người cải biến, có thể khống chế linh hoạt hơn. Nhưng căn bản của Luyện Hồn thuật nếu không truyền thừa chính thức, nếu không trải qua tế luyện vô số vạn năm, há có thể cải biến dễ dàng!

Vương Lâm, là người đích hệ truyền thừa của Luyện Hồn thuật, Luyện Hồn tông chính là lấy hồn phiên vi tôn. Thuật này tuy nói không phải là thần thông kinh thiên động địa gì, nhưng đã trải qua vô số thế hệ của Luyện Hồn tông nghiên cứu và cải tiến mấy vạn năm, há có thể bị người chỉ dùng thời gian mấy chục năm liền trực tiếp trọng tổ dưới tình huống không có truyền thừa.

Ân công của Hổ Bào làm không được. Nếu là người trên áo giáp kia, có lẽ có thể làm được. Nhưng hắn cũng sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này mà lãng phí tâm thần.

- Ngươi làm sao có thể làm được như vậy. Ân công rõ ràng nói với ta, đã sửa chữa sơ hở của thuật này, vì sao…

Hổ Bào hai mắt dại ra. Hắn nhìn chằm chằm hồn phách xung quanh Vương Lâm, lớn tiếng quát:

- Hồn, tốc quy!

Thanh âm của hắn thậm chí cũng có chút tê liệt. Nhưng hồn phách xung quanh Vương Lâm lại nhìn cũng không nhìn hắn một cái, vẫn vờn quanh người Vương Lâm cực kỳ cung kính!

- Hồn tốc tốc quy!

Hổ Bào điên cuồng hét, nhưng những hồn phách này vẫn như cũ quanh quẩn ở bên người Vương Lâm.

Hổ Bào giận dữ công tâm, thân thể nhoáng lên, phun ra một mồm to máu tươi. Mười mấy năm qua hắn ngày đêm luyện hóa hồn phách, tin tưởng cũng chậm rãi tăng lên. Mãi đến khi trăm ngàn hồn tề tụ, hắn tin tưởng mình có thể một bước lên trời, đã trở thành cường giả, hoàn toàn có thể giết chết Vương Lâm, đoạt lấy tất cả!

Nhưng lúc này, tất cả khi đối mặt với Vương Lâm, toàn bộ chỉ là bọt nước, khổ cực bao nhiêu năm, chắp tay đưa cho Vương Lâm, cỗ lửa giận này, thiêu đốt toàn thân hắn sôi trào, gần như muốn sụp đổ!

- Vương Lâm, ta muốn giết ngươi!

Hổ Bào trên mặt gân xanh nổi lên, cả người triệt để điên cuồng. Hắn lúc này, so với Vương Lâm khi nuốt vào Thăng Tiên quả dường như còn muốn điên cuồng hơn vài phần.

Bởi vì đã có hy vọng, cho nên khi hy vọng tan biến, mới có thể càng thất vọng, mới có thể càng điên cuồng!

Vương Lâm trong mắt lộ vẻ phức tạp, tay phải vung lên, thầm than một tiếng, nói:

- Ngươi vì ta mà phản bội. ta sẽ để ngươi trước khi chết xem một chút thần thông chân chính của hồn phiên!

Thập Ức Tôn Hồn Phiên từ trong túi trữ vật bay ra, rung lên một cái, bốn phía trên trăm ngàn hồn phách lập tức chấn động, nhanh chóng dung hợp với nhau. Gần như trong nháy mắt, trên trăm ngàn hồn phách hóa thành một hồn!

Hồn này toàn thân trong suốt, hướng về phía Hổ Bảo cách không đánh ra một quyền!

Quyền xuống, Hổ Bào thân mình chấn động, ngay cả hồn phách, tứ phân ngũ liệt!

Vương Lâm than nhẹ, Tôn Hồn Phiên trong tay phải vung lên, một trăm ngàn hồn phách toàn bộ thu vào trong. Trong ánh mắt thanh minh của hắn ẩn có vẻ đấu tranh lộ ra. Hắn chăm chú nhìn phía trước. Hắn có thể nhìn thấy rất xa, có một tòa tháp cao màu đen.

Dưới tháp, đứng một lão giả, người này mặc áo giáo màu đen, cũng đang nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của Vương Lâm từ trên người này rời đi, dừng lại trên hắc tháp kia. Hắn có thể cảm nhận được, một cỗ ma khí nồng đậm từ trên hắc tháp kia thấu ra.

Đây, là ma khí chân chính, cùng khí của người tu ma sinh ra có khác biệt rõ ràng.

Vương Lâm sau khi thanh tỉnh, đồng tử co rút lại, ma khí này, rất mạnh, vô cùng mạnh, người trong tháp càng là tuyệt đại cường giả. Vương Lâm thở sâu. Nguyên thần của hắn chưa dung hợp hoàn toàn với thân thể, còn

cần thời gian nửa tháng mới có thể đạt tới cảnh giới Nguyên Nhục Quy Nhất. Chỉ đến khi đó, hắn mới xem là chân chính củng cố Vấn Đỉnh kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 607: Ngưng hóa tuyền hồn.

- Thăng Tiên quả, quá mức bá đạo, đồng thời chống lại người này, cũng khiến ta lâm vào điên cuồng chưa từng có…

Vương Lâm thở ra một hơi, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chú phía trước.

Lão giả dưới hắc tháp kia bước ra một bước, một bước này, mặt đất truyền ra từng trận rung động, truyền đến dưới chân Vương Lâm.

- Vấn Đỉnh hậu kỳ, tu vi của người này không đúng. Người này tu vi chân chính không có cao như vậy, là bộ khải giáp trên người hắn!

Trong ánh mắt của Vương Lâm vẻ thanh minh lại một lần nữa giãy dụa, sự điên cuồng của Thăng Tiên quả đang phản công, ý đồ thay thế thần thức của hắn, khiến hắn lại lâm vào trong điên cuồng kia.

Trong mắt Vương Lâm hàn mang chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, lần thứ hai áp chế sự điên cuồng của Thăng Tiên quả xuống, tay phải nâng lên chỉ trời, trong tiếng ầm ầm vang khắp trời đất xuất hiện một con sông lớn, xẹt qua phía chân trời.

Ngay sau đó, tay trái của hắn điểm lên mi tâm, một đạo kim mang từ mi tâm chạy tới trên đầu ngón tay hắn, kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, xuất hiện!

Hắc giáp lão giả ánh mắt chợt lóe lên, bước chân ngừng lại.

Hắc giáp lão giả nhíu mày, ánh mắt lộ ra một đạo tinh mang. Ánh mắt của hắn, trước tiên nhìn thoáng qua trên Thiên Tế Hoàng Tuyền kia, sau khi dừng lại một lát, lại rơi xuống trên kiếm khí của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu kia.

Lúc này đây, trong mắt hắn tinh mang bùng lên, nhìn chằm chằm kiếm khí kia, hít sau một hơi.

- Hoàng Tuyền này lấy đạo niệm hóa thành, xác thực có thần thông, nhưng lại chỉ là phỉ hình (vỏ ngoài), lực uy hiếp không đủ.

Nhưng đạo kiếm khí này… Kiếm khí này rất mạnh… Vô cùng mạnh! Người có thể phát ra đạo kiếm khí này, nhất định là tuyệt đại cường giả,

tu vi này, sợ là thực đã đạt tới mức toái niết tam cảnh!

Hai đại tuyệt kỹ của Vương Lâm, đạo Hóa Hoàng Tuyền và kiếm khí của Lăng Thiên Hậu toàn bộ xuất ra, mục đích của hắn cũng không phải là đối chiến với người này, mà là chấn nhiếp!

Vương Lâm lúc này thực đã thanh tỉnh, áp chế điên cuồng của Thăng Tiên quả. Hắn lúc này đã khôi phục tâm trí, lão giả này không phải là người hắn có thể đối phó, càng không phải nói tồn tại không biết trong hắc tháp kia.

Ánh mắt của hắc giáp lão giả từ trên kiếm khí thu hồi, nhìn về phía Vương Lâm, trầm mặc xuống.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, chỉ có trong Thiên Tế Hoàng Tuyền kia phát ra thanh âm lưu động ầm ầm, thanh âm này tản ra hóa thành gợn sóng.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo thần niệm khổng lồ từ trong hắc tháp phía sau lão giả lao ra.

- Chưởng ấn kia của ngươi, từ nơi nào học được!

Thần niệm này hóa thành bôn lôi, ầm ầm quanh quẩn.

Khoảnh khắc khi thanh âm này xuất quan, đại địa ầm ầm vỡ vụn, nhưng lại dừng ở trước người Vương Lâm mười trượng.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại. Hắn nghĩ tới, chính là thanh âm này, làm cho hắn dọc trên đường đi vô số lần trọng thương, nếu không có Tịch Diệt chỉ và sát lục chi khí, sợ là đã sớm tử vong.

- Học từ tiên giới!

Vương Lâm trầm giọng nói.

- Tiên giới… Đúng rồi, hắn năm đó đích xác đi qua tiên giới…

Thần niệm khổng lồ kia thì thào tự nói.

Vương Lâm thân mình lùi về phía sau. Hắn không còn bị Thăng Tiên quả ảnh hưởng, lúc này tỉnh táo lại, cũng là vuốt một vốc mồ hôi.

- Bắt lấy hắn, phải sống!

Thần niệm kia lại truyền ra, sau đó liền thu hồi vào trong tháp, biến mất không thấy.

Hắc giáp lão già không có gì do dự, đột nhiên nhảy đi, giống như thiểm điện, thẳng hướng Vương Lâm mà đến. Với tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ, lúc này đang ở giữa không trung hai tay bấm niệm thần chú, trong miệng quát khẽ:

- Phong!

Một chữ nói ra, giữa trời đất lập tức xuất hiện một cơn lốc, quét ngang một cái, đại địa tấc tấc vỡ vụn, hóa thành vô số đá vụn cuốn vào trong này, tấn công về phía Vương Lâm.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm. Thân hìn hắn lui về phía sau mấy bước, tay phải chỉ lên trời, đạo Hóa Hoàng Tuyền lập tức trút xuống, giống như Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống, quét ngang mà đến.

Khi cơn lốc kia vọt tới, nhất thời bị Hoàng Tuyền ngăn lại, dưới từng trận lực lượng tuần hoàn, lập tức bị xả vào Hoàng Tuyền.

- Còn nhỏ tuổi đã có đạo của mình, đích xác không đơn giản!

Hắc giáp lão giả kia thanh âm bình thản, tay phải bấm niệm thần chú, chỉ hướng chân trời:

- Lôi!

Trong tiếng hét lớn của lão giả, thiên địa đột nhiên trở nên u ám, một mảnh đen nghịt, hình dạng của những đám mây đen này giống như một đám mặt ma xấu xí.

Chữ lôi ra khỏi miệng, không trung ầm vang một tiếng, trong mây đen đột nhiên mở ra một khe hở. Một đạo hắc lôi, trong tiếng ầm vang quanh quẩn trời đất, xung thiên mà xuống!

Vương Lâm biến sắc, không chút do dự giơ lên ngón út và ngón cái của tay trái, hai mắt nhìn chằm chằm hắc lôi rít gào mà đến kia, duỗi tay bắn ra!

Nhất chỉ Hoàng Tuyền!

Thần thông lôi hệ này, không cho phép Vương Lâm không thận trọng. Hắn từng nghe Tư Đồ Nam đề cập qua. Ở trong tu sĩ, thần thông lôi hệ khó luyện nhất, nếu không có đại thần thông, tuyệt đối khó học được!

Bởi vì, lôi, đó là thiên uy, là thiên lực, không phải phàm nhân có thể thi triển!

Hoàng Tuyền chỉ hạ, Hoàng Tuyền hà lập tức quay cuồng, cả con sông lớn đột nhiên di chuyển theo ngón tay của Vương Lâm. Dưới ngón tay, Hoàng Tuyền cuộn xoáy, mang theo luân hồi chi lực, lao thẳng về phía hắc lôi trên không trung!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, quanh quẩn phía chân trời, Hoàng Tuyền bắt đầu sụp đổ. Nhưng hắc lôi kia cũng nhanh chóng tiêu tan. Cuối cùng khi Hoàng Tuyền sụp đổ một phần ba thì lôi tán.

- Giỏi một cái tự thân chi đạo!

Hắc giáp lão giả kia cười lạnh, tay phỉ lại chỉ, quát:

- Tiếp!

Mây đen trên không trung, đột nhiên co rút lại, trong khoảnh khắc, từng giọt nước mưa màu đen từ trên không trung rơi xuống, rơi thẳng về phía Vương Lâm.

- Tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ… Quả nhiên không phải ta có thể chống lại. Nhưng nếu muốn giết ta lại cũng không đơn giản như vậy!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe lên, thân mình dưới một bước trực tiếp tiến vào trong Hoàng Tuyền!

Thân nhập Hoàng Tuyền, liền hóa thành Hoàng Tuyền, hắn, chính là đạo, chính là Hoàng Tuyền!

Hoàng Tuyền sụp đổ một phần ba, theo Vương Lâm bước vào lập tức hình thành sóng to, chảy xuôi trên mặt đất, trong nháy mắt liền hóa thành một con Hoàng Long!

Chỗ Vương Lâm đứng chính là đầu của Hoàng Long kia!

Long đầu ngẩng lên, một tiếng gầm thét vang lên. Tiếng gầm thét này, là Hoàng Tuyền chi âm, là nghịch tu chi đạo của Vương Lâm! Là thanh âm của Vương Lâm lúc này ngẩng đầu gào thét.

Dưới tiếng gầm thét này, hắc vũ từ trên không trung rơi xuống, lập tức dừng lại, không ngờ vỡ vụn hóa thành một tia hắc khí, tiêu tan. Trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời đều tràn ngập hắc khí.

- Giỏi một cái đạo niệm hóa thân. Nhưng đáng tiếc, đạo của ngươi, ta xem ra cũng không chịu nổi một kích! Lão phu không có đạo, nhưng bộ Sáo Tiêu giáp này của lão phu lại có đạo của mình!

Lão giả thần sắc như thường, trong khi cười lạnh hai tay duỗi ra, cả người bay lên không trung, thấp giọng quát:

- Phong!

Cuồng phong lại nổi lên, rít gào mà tới, ở phía chân trời hóa thành một dòng xoáy cực lớn. Đây, là dòng xoáy do gió tạo nên. Nó vừa xuất hiện liền khiến cho hắc khí trên bầu trời lập tức bị hút vào trong.

- Vũ!

Lão giả lại quát, dưới một chữ này, từng giọt nước mưa màu đen từ trong dòng xoáy chảy ra. Từng giọt nước mưa, đó là từng giọt ma khí ngưng tụ, uy lực cực lớn.

- Lôi!

Một tiếng sét đánh ầm ầm, trong mây đen trên bầu trời, một đạo hắc lôi lần thứ hai lao ra. Hắc lôi này vừa xuất hiện, chỉ thấy một mảnh thiểm điện màu đen di chuyển điên cuồng xung quanh theo những giọt mưa .

Lúc này, hắc lôi ở giữa, bốn phía vô số giọt mưa bị điện quang tiếp nối, giống như một hàng rào điện, chi chít trải ra phía chân trời.

- Điện!

Thanh âm của lão giả dường như át cả tiếng sấm. Trên bầu trời, hắc lôi, nước mưa, thậm chí kể cả dòng xoáy kia, lúc này lấy tốc độ giống như điện, hướng về đại địa, buông xuống!

Vương Lâm ngẩng đầu, trận chiến này, là một cuộc chiến đỉnh phong trong cuộc đời này của hắn, chưa từng trải qua!

Lấy Vấn Đỉnh sơ kỳ chiến Vấn Đỉnh hậu kỳ, trừ phi là có việc nghịch thiên xảy ra, nếu không, nhất định bại không thể nghi ngờ! Vương Lâm rõ ràng biết điều này, bởi vì hắn, có vật nghịch thiên kia!

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, đó là vật nghịch thiên!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra Tôn Hồn Phiên, một trăm ngàn hồn phách điên cuồng lao ra. Nhưng hồn phách này sau khi lao ra, không có bay về phía chân trời, mà là nhanh chóng dung nhập vào trong Hoàng Tuyền.

Một vạn hồn phách, toàn bộ dung nhập vào trong Hoàng Tuyền kia!

- Dưới sự kích thích của Thăng Tiên quả, ta có thể đem Hoàng Tuyền đạo hóa. Hiện tại, ta thanh tỉnh, đồng dạng có thể làm được ngưng hóa tuyền hồn!

Một trăm ngàn hồn phách dung nhập vào trong Hoàng Tuyền, ngưng hóa làm một, trở thành một hồn, hồn này, chính là Hoàng Tuyền chi hồn!

Hoàng Tuyền có hồn, ở trong phong vũ lôi điện buông xuống, ở trên đại địa ầm ầm khẽ động. Vương Lâm đang ở trong Hoàng Tuyền, nguyên thần tản ra, đạo niệm dung nhập vào trong đó. Tại lúc này, nguyên thần của hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, nháy mắt, Hoàng Tuyền trên mặt đất, đội đất mà lên, trực tiếp lao ra.

Có hồn phách ở bên trong, sau khi lao ra, Hoàng Tuyền linh động giống như một con Hoàng Long, trong tiếng gầm thét muốn nuốt vào thần thông phong vũ lôi điện kia!

Đồng thời, mười ba vạn đạo sát lục chi khí, lại từ trong mi tâm của Vương Lâm lao ra, dung nhập vào trong Hoàng Tuyền kia, lúc này, Hoàng Tuyền mang theo sát khí!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 608: Huyết Hồn đan.

Đây, mới chân chính là Hoàng Tuyền của Vương Lâm. Nó ẩn chứa mười ba vạn đạo sát lục chi khí, ẩn chứa một trăm ngàn hồn phách cường đại, ẩn chứa đạo trong cuộc đời này của Vương Lâm!

Loại dung hợp tất cả mọi thứ cùng một chỗ này, điên cuồng lao ra, thẳng hướng thần thông của lão giả từ trên không đang buông xuống!

Đây là một trận chiến đỉnh phong!

Hắc lôi rít gào, giọt mưa mang điện, phong tuyền thêm uy, cùng Hoàng Tuyền trực tiếp va chạm một chỗ. Một khắc này, thiên địa biến sắc, trên trời truyền đến từng hồi tiếng nổ ầm ầm, vang vọng không ngừng, đại địa càng rung động, khắp nơi vết nứt điên cuồng lan ra.

Toàn bộ viễn cổ chiến trường, ở một khắc này, giống như bị xốc lên, không trung cũng giống như bị đánh nát!

Một trận chiến này, là cuộc chiến giữa trời và đất!

Đồng thời đại địa bị hất lên, đại lượng hồn phách từ bên trong bay ra. Những hồn phách này đều là cá thể thực lực khá mạnh, không có bị Hổ

bào luyện hóa. Lúc này, trong nháy mắt chúng nó bay ra, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, Tôn Hồn Phiên trong tay đột nhiên vung lên.

Hồn Phiên hóa thành hắc bố (vải bố màu đen) che trời, quét ngang một cái, vô số hồn phách bị hút vào trong này, hóa thành từng đạo hắc khí bay về phía Hoàng Tuyền.

Trong thiên địa chấn động, hắc giáp lão giả sắc mặt âm trầm, nhìn Vương Lâm thật sâu, lắc đầu nói:

- Phong vân lôi điện này, là thần thông yếu nhất của ta. Kế tiếp, ngươi sẽ thấy, đạo trên thân khải giáp này của ta! Ma đạo!

Lão giả vuốt một cái lên ngực khải giáp, nhất thời tiêu giáp lập tức nhúc nhích quỷ dị. Một cỗ ma khí màu đen trong khi khải giáp nhúc nhích nhanh chóng bay ra, ở trước người lão giả ngưng tụ thành một thanh liêm đao tỏa ra ma diễm ngập trời.

Ma khí trên liêm đao này, cực kỳ nồng đậm, nhất là ở trong ma khí này, giống như ẩn chứa một loại quy tắc đã siêu thoát thiên địa. Nó xuất hiện, lập tức khiến cho không gian xung quanh xuất hiện vết nứt, hơn nữa nhanh chóng tán loạn.

Liêm đao này, vẫn chưa hoàn toàn thực chất, mà ở giữa hư và thực chuyển hóa không ngừng, cũng có từng trận tiếng động xèo xèo trong

quá trình chuyển hóa truyền ra.

Liêm đao xuất hiện, trên mặt lão giả lập tức lộ vẻ thống khổ, giống như đang chịu đựng tra tấn khó có thể tưởng tượng. Ở trên mi tâm, ma ảnh đầu có một sừng lúc trước chui vào cơ thể, dần dần lộ ra, vẻ mặt của ma ảnh này trái ngược với lão giả, nó cực kỳ sảng khoái.

Ma ảnh kia hoàn toàn từ mi tâm lão giả chui ra, hóa thành khói đen tiến vào trong liêm đao. Trong nháy mắt, đao này giống như sống lại, chợt lóe mà ra, thẳng về phía Vương Lâm.

Trên không trung Hoàng Tuyền và phong vũ lôi điện không ngừng va chạm, tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn trong thiên địa. Trên mặt đất, liêm đao bay nhanh mà đến, kéo theo một cái đuôi ma diễm thật dài.

Ánh mắt Vương lâm ngưng thật, nâng lên tay phải, ở đầu ngón tay, kiếm khí của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, ngưng tụ!

Lăng Thiên Hậu suốt đời vì kiếm, mở ra tứ tiểu thiên địa luyện hóa thành tứ đạo kiếm thần, là người có đại thần thông nổi danh cùng Thiên Vận Tử trên Thiên Vận tinh. Kiếm khí của hắn, uy lực không thể tưởng tượng!

Liêm đao là do hắc giáp lão giả lấy ma niệm bản thân ngưng hóa. Hắn cũng không phải là ma nhân chân chính nên ma khí cũng không tinh

thuần, lấy đó biến ảo ra ma đao, vẫn chưa hoàn mỹ. Nhưng, ma ảnh ở mi tâm của hắn, lại thực sự là ma hồn phân thể. Có ma hồn dung nhập, cho dù là sắt thường, cũng có thể hóa thành ma nhận, càng không cần phải nói liêm đao vốn là do ma khí hóa thành.

Ma hồn dung nhập vào trong liêm đao này, biến thành ma đao! Trên đó, lại ẩn chứa ma đạo!

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, và ma đao ẩn chứa ma đạo, ai mạnh ai yếu, không ai biết được!

Kiếm quang trên ngón trở của Vương Lâm chợt lóe lên, kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, từ trên ngón tay gào thét mà ra, kiếm khí này quá mạnh! Nó vừa xuất hiện, thiên địa liền ngừng lại một lát!

Một lát này, giống như thời gian ngừng trôi, ngay cả thần thông Phong Vũ Lôi Điện và Hoàng Tuyền trên không trung, đều có chút tối lại!

Kiếm quang xuất hiện, trong thiên địa toàn bộ đều là kiếm khí! Kiếm khí này dày đặc, khiến cho Hoàng Tuyền trên không xoay vòng, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong đó mười ba vạn đạo sát lục chi khí tan vỡ, trong đó Hoàng Tuyền chi hồn từ một hóa trăm ngàn.

Thần thông Phong Vũ Lôi Điện, đồng dạng như thế, hắc lôi trong nháy mắt tan vỡ, vô số giọt mưa kể cả điện quang trên đó, toàn bộ vỡ diệt, ngay cả dòng xoáy do gió tạo thành trên không trung kia, cũng bị kiếm khí xuyên thấu, trực tiếp tan vỡ.

Kiếm quang đánh ra, thần thông gì trong thiên địa, đều phải nhường chỗ cho nó, không thể đoạt thanh thế của nó. Đây, chính là kiếm mang bên trong ẩn chứa đạo của Lăng Thiên Hậu!

Bá đạo!

Lăng Thiên Hậu cả đời ngạo nghễ, lấy ngang tàng chi đạo, hoành tẩu thiên địa. Trong kiếm khí của hắn, cỗ ngang tàng này, chính là thiên uy!

Ma ảnh trên ma đao kia, lộ vẻ ngưng trọng, đao này chợt lóe lên, hóa thành hắc mang, bắn thẳng về phía Vương Lâm.

Kiếm khí tung hoành, mang theo ngang tàng chi đạo niệm, một kiếm quét tới!

Trong nháy mắt kiếm khí và ma đao tới gần, ở sau kiếm khí kia, giống như xuất hiện thân ảnh của Lăng Thiên Hậu. Đồng dạng, ở sau ma đao

kia, một lần nữa ma ảnh cực lớn đầu có một sừng, biến ảo mà ra.

Trong nháy mắt va chạm, đại địa tan vỡ, xuất hiện một vết nứt, trực tiếp chia đại địa làm hai nửa, hình thành một khe rãnh, nhanh chóng vỡ ra.

Tầng mây trên không trung toàn bộ biến mất, cả bầu trời, ở một khắc này, ảm đạm hẳn.

Ma ảnh phía sau ma đao, mặt lộ vẻ không cam lòng, tiêu tan, trong khoảnh khắc nó tiêu tan, ma đao, tan vỡ.

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, hoàn toàn ảm đạm, chỉ có một tia kim mang lóe ra. Nhưng một tia kim mang này, đồng dạng ẩn chứa đạo của Lăng Thiên Hậu!

Trong khoảnh khắc ma đao tan vỡ, kiếm khí còn sót lại quét ngang, thẳng về phía hắc tháp.

Vương Lâm khi phóng ra kiếm khí của Lăng Thiên Hậu đồng thời không chút do dự nhanh chóng lùi về phía sau. Hắn phải lui, nhất định phải lui. Sau khi thanh tỉnh, trong lòng Vương Lâm vẫn còn sợ hãi. Nếu tùy ý để điên cuồng kia chiếm cứ tâm thần, cưỡng ép bước vào trong tháp kia, hắn, nhất định phải chết không thể nghi ngờ!

Ban nãy ở dưới ánh mắt chăm chú của hắc giáp lão giả kia, hắn không thể lui về phía sau. Nhưng lúc này, hắn bắn kiếm khí ra, đây, chính là thời cơ lui lại tốt nhất!

Hắc giáp lão giả kia trong nháy mắt khi ma đao tan vỡ, phun ra một ngụm lớn máu tươi. Thân thể uể oải, hắn thấy Vương Lâm rút lui, cắn răng đang muốn truy kích, nhưng lập tức dừng lại, sắc mặt đại biến, thay đổi phương hướng thẳng về phía kiếm khí mà đi.

Bởi vì kiếm khí kia, đang bắn thẳng về phía hắc tháp! Hắn trong lòng hiểu được, mức độ quan trọng của tháp ấy đối với ma phó!

Lão giả tốc độ mặc dù nhanh, nhưng kiếm khí còn sót lại kia vẫn nhanh hơn, trong phút chốc, đã đi tới bên cạnh hắc tháp. Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong hắc tháp truyền ra, không khí xung quanh nhất thời run lên. Nhưng kiếm khí vẫn chưa tiêu tan, trong nó ẩn chứa bá đạo, khiến đạo kiếm khí này, vẫn cứ xuyên thấu tiếng hừ bên trong ẩn chứa lực lượng này, rơi trên hắc tháp.

Một tiếng ồ khẽ từ trong hắc tháp truyền đến, cùng lúc đó, tháp này chấn động, tuy nói cũng không tan vỡ, nhưng lại có một vết nứt, ở trên hắc tháp lan ra.

- Kiếm khí thật mạnh! Người phát ra kiếm khí này, so với thời kỳ toàn thịnh của ta năm đó còn mạnh hơn vài phần!

Hắc giáp lão giả sau khi nhìn thấy kiếm khí tiêu tan mà hắc tháp vẫn chưa sụp đổ, mới thở dài một hơi. Đúng lúc này, một cỗ ma khí nồng đậm từ trong hắc tháp truyền ra, trực tiếp tiến vào trong cơ thể lão giả. Trên thân thể lão giả lập tức lóe ra yêu dị chi mang. Thân thể của hắn, nháy mắt liền phồng lên, cả người lập tức phồng lớn mấy lần, trở thành một người khổng lồ cao ba trượng. Bạch giáp trên thân thể của hắn, cũng theo đó biến lớn, một chiếc hắc giác (sừng đen), từ trên trán lão giả chui ra, phát ra hàn mang.

Lão giả lúc này, thực đã không còn là người! Hắn thống khổ rít gào một tiếng, đột nhiên xoay người, nhìn về phía Vương Lâm đang cấp tốc lui lại, ánh mắt lộ ra hàn mang!

- Tiểu tạp chủng, ta xem ngươi chạy trốn đi đâu!

Hắn nói xong, thân mình bước về phía trước một bước, đuổi theo.

- Thành do Thăng Tiên quả, bại, cũng do Thăng Tiên quả!

Vương Lâm thầm than. Ánh mắt hắn chợt lóe, thầm nhủ:

- Chỉ có hợp lại một phen!

Tay phải của hắn vỗ túi trữ vật, một hoàn thuốc, xuất hiện ở trong tay.

Trên đó có vô số phù văn, theo nhịp tim của Vương Lâm mà lóe lên quỷ dị.

Vương Lâm cắn răng một cái, thần thức phân ra một đạo, đột nhiên nhảy vào trong túi trữ vật của mình. Quét ngang một cái, nháy mắt liền tập trung trên một tiểu cầu bị vô số cấm chế phong ấn trong túi trữ vật, thần thức của hắn nhảy vào trong này.

Ở trong cấm chế, Diêu Tích Tuyết sắc mặt hồng lên, toàn thân mồ hôi không ngừng tiết ra, trên mặt lộ vẻ kỳ dị vừa thống khổ vừa thoải mái, trong đó còn hiện lên vẻ nhục nhã và giãy dụa.

- Diêu Tích Tuyết, nói ra phương pháp sử dụng Huyết Hồn đan. Nếu ngươi không nói, ta trước khi chết bóp nát túi trữ vật, đem ngươi dung nhập hư vô, bảo trì ở bộ dạng này đến lúc thọ nguyên đoạn tuyệt!

Thần niệm của Vương Lâm, trực tiếp nhảy vào trong thần thức của Diêu Tích Tuyết, giống như sấm đánh, khiến nàng ta đột nhiên thanh tỉnh. Nhưng lập tức, nàng liền giãy dụa, bởi vì cảm giác kỳ dị của cấm chế kỳ dị trên người nàng sinh ra, khiến nàng gần như suy sụp!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 609: Cổ Yêu huyết ảnh. (1)

- Cởi cởi bỏ… cấm chế ta, nói cho, ngươi!

Diêu Tích Tuyết giãy dụa nói. Nàng thà rằng nói cho Vương Lâm tất cả, cũng không muốn chịu đựng tra tấn như vậy nữa.

Thần niệm của Vương Lâm ở trên người Diêu Tích Tuyết vừa chuyển, lập tức cấm chế trên người nàng biến mất. Diêu Tích Tuyết khẽ thở ra, màu hồng trên mặt tuy nói vẫn còn, nhưng đã không còn nguồn gốc của tra tấn kia, lập tức thoải mái không ít.

Nàng chưa từng thấy qua Vương Lâm lo lắng như vậy, lúc này ánh mắt vừa chuyển, đang muốn cò kè mặc cả.

Thần thức của Vương Lâm một phân thành hai, tiến vào trong túi trữ vật chỉ là một trong đó, còn một đạo khác còn ở bên trong thân thể. Lúc này sau người hắc giáp lão giả dưới một bước đã đuổi tới, trong mắt Vương Lâm lóe ra hàn mang, trong túi trữ vật một chiếc chiến phủ lập tức bay ra!

Chiến phủ này, chính là vật của Cự Ma tộc, Vương Lâm lấy ra vật ấy, đột nhiên ném ra, miệng quát:

- Nổ!

Chiến phủ chấn động, ầm ầm vỡ vụn, hình thành một cỗ gió lốc cực lớn. Hắc giáp lão giả kia nhướng mày, hừ nhẹ một tiếng, tay áo vung lên, gió lốc của cự phủ vỡ vụn, lập tức tiêu tan.

Trong túi trữ vật, Vương Lâm quát:

- Nói hay không!

Thần niệm của hắn vừa động, lập tức cấm chế xuất hiện. Nếu nàng ta còn không nói, hắn liền chuẩn bị tiếp tục để nàng giãy dụa trong thống khổ kia.

Diêu Tích Tuyết sắc mặt lưỡng lự, nhưng hai mắt lại có vẻ sợ hãi. Nàng nhìn cấm chế kia, không chút do dự liền nói ra phương pháp sử dụng Huyết Hồn đan.

Lúc này ở ngoại giới, hắc giáp lão giả kia phá tan gió lốc, tay phải thành trảo, chộp về phía Vương Lâm.

Thần thức của Vương Lâm ở trong túi trữ vật hỏi lại một lần, nhanh chóng thu hồi chui vào trong cơ thể. Huyết Hồn đan ở trong tay bị hắn bóp, hoàn thuốc vỡ vụn, từ trong đó bay ra một giọt máu màu lam!

Vương Lâm không chút do dự cắn đứt đầu ngón tay, đẩy máu tươi ra ngoài hư không hóa thành một phù văn phức tạp. Sau khi phù văn này xuất hiện, lập tức dung hợp với giọt máu màu lam. Cùng lúc đó Vương Lâm nhanh chóng bắt lấy phù văn, ấn lên mi tâm của mình.

Lúc này, hắc giáp lão giả hóa thành người khổng lồ cao ba trượng kia đã áp sát tới. Trong mi tâm của Vương Lâm, phù văn kia lập tức toát ra, bị Vương Lâm bắn ra, bay ra ngoài ngàn dặm, tiêu tan giữa trời đất.

Làm xong những việc này, Vương Lâm đột nhiên xoay người, thanh minh ở trong mắt, nháy mắt tiêu tan, thay vào đó, chỉ còn lại chiến ý và sát khí điên cuồng của Thăng Tiên quả!

- Lão già kia, ngươi chết cho ta!

Vương Lâm trong điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, trong tiếng hét dữ tợn thân hình không lui mà tiến, trực tiếp xông lên đối diện lão giả.

Trong nháy mắt xông lên, trong thân thể Vương Lâm, đột nhiên tuôn ra một đạo hỏa diễm, hỏa diễm này từ toàn thân hắn toát ra, giống như cây

đuốc!

Hắc giáp lão giả sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn không tiến mà lui, một lui này, sau đó lại lui!

- Ngươi điên rồi!

Trong mắt lão giả lộ vẻ khiếp sợ.

Tự bạo! Tự bạo của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ! Uy lực của nó, cho dù là lão giả, cũng không nguyện trực tiếp đối mặt!

Trong tâm thần của Vương Lâm, tràn ngập lực lượng kỳ dị của Thăng Tiên quả, hắn thực đã tê liệt điên cuồng, nguyên thần đang thiêu đốt, nhất là bốn giọt tiên dịch ở trong cơ thể hắn, ở một khắc khi nguyên thần thiêu đốt, cũng theo đó sôi trào.

Thân ảnh của Vương lâm giống như sao băng, bay thẳng về phía lão giả. Lão giả sắc mặt đại biến, liên tục lui lại!

- Nổ!

Hỏa diễm toàn thân Vương Lâm nháy mắt bùng lên. Hắn nhìn chằm chằm lão giả kia, cơ thể nháy mắt liền bị tiên lực bên trong phá hủy, cùng nguyên thần hóa thành một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng, quét ngang mở ra.

Nếu là tu sĩ Vấn Đỉnh bình thường tự bạo, lão giả mặc dù bị thương, nhưng sẽ không chết. Nhưng Vương Lâm trong cơ thể có bốn giọt tiên dịch, như vậy, chính là khác nhau một trời một vực!

Lực lượng tự bạo, điên cuồng quét ngang, thân thể của lão giả đứng mũi chịu sào, lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Áo giáp trên người hắn lập tức hóa thành sợi nhỏ, ngưng hóa thành một tấm lá chắn ở trước người, muốn chống cự lực lượng tự bạo này!

Nhưng, tấm lá chắn này chỉ duy trì ba hơi thở, liền lập tức ngưng hóa thành một ma ảnh màu đen, nhảy lên, rời khỏi lão giả, bay về phía hắc tháp.

Đã không còn sự bảo vệ của Bạch giáp thuẫn bài, thân thể của lão giả, nháy mắt, liền bị lực lượng tự bạo của Vương Lâm lan đến, tan vỡ!

Vương Lâm trong tự bạo, trong nháy mắt thân thể tiêu tan, hắn hướng về phía hắc tháp cách đó không xa, đánh ra một quyền. Một quyền này, là đạo niệm của hắn, sinh mệnh, nguyên thần biến thành. Thậm chí trong này, còn ẩn chứa Cổ Thần chi niệm của bổn tôn, tất cả đủ loại, trong nháy mắt thân thể hắn tiêu tan, được đánh ra.

Một quyền này, hóa thành một đạo cuồng phong, bay thẳng về phía hắc tháp. Hắc tháp chấn động, trên đó vết nứt của kiếm khí Lăng Thiên hậu lưu lại, lập tức lan tràn, trong nháy mắt, toàn bộ hắc tháp sụp đổ!

Giữa không trung, một bộ bạch giáp thiếu một chiếc bao cổ tay, lẳng lặng trôi nổi, trên đó bùng lên u quang, một cỗ thần niệm từ trong đó lao ra.

- Ngươi dám hủy ma tháp của ta. Dù cho ngươi có quan hệ với hắn, ta cũng muốn giết ngươi!

Ma tháp đối với bạch giáp này là ma khí trọng yếu để khuếch tán thần thức. Đã không còn ma tháp, thần thức của hắn đã không thể làm được quét ngang hơn nửa vùng đất Yêu Linh nữa!

Đại địa phía trước ma tháp, sau khi ma tháp sụp đổ, lộ ra một trận pháp màu đen. Trong trận pháp, có một thân ảnh đang khoanh chân, người này một đầu tóc dài phất phơ, trên thân thể có hoa văn màu tử kim.

Lúc này, bạch giáp trên không trung hạ xuống, hóa thành từng đạo hắc tuyến, bao bọc ở trên người người này. Trong nháy mắt, bạch giáp này đã mặc trên người người này, ở một khắc này, đại hán này mở hai mắt!

Ngoài ngàn dặm, trong hư không xuất hiện một giọt máu màu lam. Giọt máu này vừa xuất hiện, đã lập tức bay nhanh về phía xa, trong khi phi hành, nó dần dần biến hóa, cuối cùng hình thành thân ảnh của Vương Lâm!

Lam huyết hóa thành Vương Lâm, hắn chụp một trảo vào khoảng không, túi trữ vật lập tức biến ảo mà ra! Cùng lúc đó một bộ lam sam xuất hiện trên người hắn. Sau đó Vương Lâm đạp bộ, thi triển ra liền mấy lượt Na Di, một bước đã biến mất.

Thân ảnh ở ngoài vô số dặm biến ảo ra, Vương Lâm thẳng hướng đế đô Thiên Yêu thành mà đi.

Huyết Hồn đan sau khi hấp thụ một tia nguyên thần và máu, liền có thể phát huy tác dụng kỳ diệu trong thời gian ngắn. Trong nháy mắt khi tử vong, chỉ cần là vật dẫn tương liên cùng với nguyên thần, sẽ dung nhập hư vô, đợi sau khi sống lại, có thể bằng vào Huyết Hồn chi lực, thu hồi tất cả vật dẫn và nguyên thần từ hư vô!

Diêu Tích Tuyết lúc trước, chính là như vậy!

Thiên Vận Tử năm đó từng cho Vương Lâm một vật bảo mệnh. Nhưng vật ấy nhiều nhất chỉ có thể thừa nhận lực lượng của tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ. Hắc giáp lão giả hóa thân ba trượng kia, tuy nói tu vi tương đương với Vấn Đỉnh hậu kỳ, nhưng thực lực này, Vương Lâm xem ra, lại vượt quá xa.

Hơn nữa còn có tồn tại trong hắc tháp kia, như vậy xem ra, cho dù là dùng vật đó, cũng khó bảo toàn một mạng. Cho nên, Vương Lâm trong nháy mắt trong đầu xoay chuyển trăm nghìn ý nghĩ, đã quyết định lấy Huyết Hồn đan đánh cược một lần!

Hắn phải đánh, bởi vì tồn tại trong hắc tháp kia, người ấy quá mức cường hãn. Vương Lâm sau khi thanh tỉnh dọc đường nhớ lại, có thể nói là hết hồn, ở dưới thần niệm công kích của tồn tại trong hắc tháp kia, nếu không có kích thích của Thăng Tiên quả, hắn đã chết đi vô số lần.

Hắn không có khả năng còn sống ở Vùng đất Yêu Linh này hơn bốn trăm năm, mỗi ngày ăn Thăng Tiên quả kích thích nguyên thần, nếu không thì, không đợi người khác tới giết, hắn cũng sẽ tự mình triệt để lâm vào trong điên cuồng kia, từ đó mất đi thần trí.

Như vậy, hắn nhất định phải đánh, nếu không giết chết hoặc làm bị thương nặng tồn tại trong hắc tháp này, thì hắn cho dù trốn xa hơn nữa, cho dù là sử dụng ra Đại Na Di thuật, cũng tuyệt đối không thể trốn thoát thần thức công kích của người này.

Sợ là chỉ cần hiệu lực của Thăng Tiên quả mất đi, tồn tại trong hắc tháp kia sẽ tiếp tục triển khai thần thức. Đến lúc đó, Vương Lâm tự nhận chắc chắn chết không thể nghi ngờ!

Tồn tại trong hắc tháp kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng hiện thân, hiển nhiên là cần phải ở bên trong tháp. Như thế, càng làm kiên định thêm quyết tâm của Vương Lâm!

Lúc này hắn thi triển Na Di, thẳng hướng Thiên Yêu thành mà đi. Hắn muốn chuẩn bị hai việc quan trọng, việc thứ nhất đã xong, việc thứ hai, chính là tìm Cổ Yêu xin trợ giúp!

- Ước hẹn mười năm trước, ta bởi vì Vấn Đỉnh mà bỏ lỡ. Hiện tại tuy nói đã qua mười năm, nhưng việc ước định ngày đó quá lớn, có lẽ Cổ Yêu kia cũng sẽ không đổi ý.

Trong lòng Vương Lâm thầm nhủ, tốc độ nhanh hơn. Trong nguyên thần của hắn, dư uy của Thăng Tiên quả vẫn còn, với thực lực của hắn lúc thanh tỉnh này, muốn xóa đi dư uy này rất đơn giản. Nhưng Vương Lâm không có hành động gì. Hắn muốn lưu lại dư hiệu của Thăng Tiên quả này, để ngừa vạn nhất hắc tháp kia không phải là vật trọng yếu, tồn tại trong hắc tháp vẫn có thể lấy thần thức công kích!

- Nếu thực là như vậy, sợ rằng sau này sẽ phải chuẩn bị tốt cho việc chạy trốn chân trời góc biển.

Vương Lâm thầm than. Hắn cùng với tồn tại trong hắc tháp kia không oán không cừu, cũng là đối phương chủ động trêu chọc hắn. Nhưng việc của Tu Chân Giới, không có đúng sai, có, chỉ có mạnh yếu.

Sau khi thi triển Na Di, Vương Lâm lại ngạc nhiên phát hiện tiên lực trong cơ thể mình không ngờ vừa mới hao tổn, đã lập tức được bổ sung, như vậy, liền có thể sử dụng Đại Na Di nhiều lần.

Phải biết rằng Đại Na Di thuật, là tiêu hao tiên lực nhất. Trước kia Vương Lâm dùng hết, đều phải lấy ra tiên ngọc hao phí một chút thời gian bổ sung. Nhưng lúc này, cũng đã không có lo lắng này, hắn gần như vừa mới biến ảo hiện ra, đã lập tức tiếp tục thi triển Đại Na Di.

- Nhất định là trong lúc tự bạo… Bốn giọt tiên dịch kia dung nhập vào trong cơ thể, ta sau khi sống lại, nó lại lấy một phương pháp kỳ dị tồn tại ở trong cơ thể!

Vương Lâm đơn giản phân tích một chút, liền không lo lắng việc này nữa. Dưới nhiều lần Đại Na Di, đô thành của Thiên Yêu quận, đã không xa.

Vương Lâm một đường này, có thể nói lấy tốc độ chưa từng có bay nhanh.

- Đáng tiếc lúc trước bị Thăng Tiên quả kích thích, mất đi thần trí. Nếu không thì, kiếm, khí của Tử Thử kia tuyệt đối sẽ không bỏ lại. Chẳng qua thi thể của Tử Thử kia, ta vẫn nhớ rõ ở chỗ nào. Không biết nếu chạy trở về kiếm, khí kia có còn ở trong cơ thể hay không!

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, đột nhiên tâm động, nhưng lúc này cũng không phải là lúc đi Hỏa Yêu quận.

Mắt thấy chỉ cần một lần Đại Na Di cuối cùng là có thể đến đô thành của Thiên Yêu quận, Vương Lâm vừa muốn đạp bộ mà đi, đúng lúc này, đột nhiên phía sau truyền đến một trận tiếng thét đầy tức giận.

- Ta muốn nhìn xem, ngươi có thể chạy đi nơi nào!

Ở ngoài ngàn trượng phía sau Vương Lâm, một đại hán mặc khải giáp, đạp bộ mà ra, người này tướng mạo uy nghiêm, chỗ hai mắt lóe ra u quang, một cỗ ma khí hoạt thiên tung hoành ở trên người.

Vương Lâm biến sắc, lao đi nhanh chóng. Trong nháy mắt thân mình biến mất, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua đại hán kia, một cái liếc mắt này, lại khiến hắn suýt nữa kinh hô.

- Lăng Thiên Hậu!

Bộ dáng của đại hán kia, rõ ràng cực kỳ giống với Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu!

Vương Lâm thân mình biến mất, ở ngoài Cổ Yêu thành trăm dặm, biến ảo mà ra. Hắn sắc mặt âm trầm, ánh mắt chợt lóe, thầm nhủ:

- Không phải Lăng Thiên Hậu! Người này tướng mạo tuy nói cũng tương tự, nhưng lại có vẻ trẻ tuổi hơn! Mặt khác, ở trên người người này, không có khí thế của Lăng Thiên Hậu. Tướng mạo của người này cũng không phải là hoàn toàn giống, chẳng qua chỉ có chút tương tự mà thôi… Chẳng lẽ…

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 609: Cổ Yêu huyết ảnh. (2)

Đúng lúc này, đại hán mặc khải giáp kia, lại từ hư vô bước ra, hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Như thế nào không chạy!

Nói xong, đại thủ của hắn chụp về phía trước, năm đạo ma khí tràn ngập ở đầu ngón tay.

- Lăng Thiên Hậu, là gì của ngươi!

Vương Lâm Ánh mắt lóe ra, đột nhiên hỏi.

Tay phải của đại hán kia ngừng lại, trong hai mắt tràn ngập ma khí, lập tức có một tia mê man hiện lên.

- Lăng Thiên Hậu cái tên thật quen thuộc…

Vương Lâm thân mình nhanh chóng lui lại, trong mắt hàn mang lóe lên, quát:

- Đại La Kiếm Tông, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu!

- Đại La Kiếm Tông, Kiếm Tôn.

Trong mắt đại hán vẻ mê man càng đậm, lập tức đã có vẻ giãy dụa hiện lên. Đúng lúc này, chỗ mi tâm đột nhiên xuất hiện một cái bóng của ma hồn, ma hồn này hung ác trừng mắt nhìn Vương Lâm, trong miệng truyền ra một tiếng thét dài.

Dưới một tiếng này, vẻ mê man trong mắt đại hán lập tức biến mất, bị ma diễm thay thế.

- Cổ Yêu !

Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, quát lớn.

Một cỗ ý chí cường đại, đột nhiên, từ trong Thiên Yêu thành quét ngang mà ra, trực tiếp buông xuống ở trước người Vương Lâm!

- Ngươi đã đến chậm mười năm!

Thanh âm của Cổ Yêu , truyền vào trong tai Vương Lâm.

- Mượn người ít máu dùng một chút!

Cùng lúc thanh âm hạ xuống, trong lỗ chân lông toàn thân Vương Lâm, lập tức liền có đại lượng máu tươi phun ra. Những máu tươi này được ngưng tụ lại, hóa thành nhân hình, ý chí của Cổ Yêu , buông xuống trên đó.

Vương Lâm thân mình loáng một cái, huyết dịch toàn thân đã chảy ra hơn một nửa. Hắn sắc mặt tái nhợt lập tức xuất ra đan dược ăn vào, khoanh chân ngồi xuống đất, lập tức đả tọa thổ nạp.

Ma hồn ở mi tâm đại hán kia nhìn chằm chằm huyết ảnh trước người Vương Lâm, lấy một loại ngôn ngữ kỳ dị, giọng the thé nói:

- Bối La, ngươi dám ngăn cản ta!

Huyết ảnh nhúc nhích, hóa thành một thân thể đầu hai sừng. Trong mắt hắn, một cỗ ánh sáng yêu dị tản ra. Hắn nhìn ma hồn trên mi tâm đại hán, bình thản nói:

- Ngươi chỉ là một trong cửu tán ma dưới trướng cổ ma, ta làm sao không thể ngăn cản ngươi!

- Cổ Thần ngữ!

Vương Lâm mở hai mắt, lộ vẻ trầm tư.

Ma hồn trên mi tâm đại hán nhìn chằm chằm Cổ Yêu do huyết dịch của Vương Lâm hóa thành, trong miệng truyền ra một tiếng rít xoáy. Thanh âm này tràn ngập lực xuyên thấu, hóa thành gợn sóng khuếch tán mọi nơi. Ma hồn kia nháy mắt chìm vào mi tâm đại hán, khoảnh khắc, hai mắt của đại hán tuôn ra ma diễm trước nay chưa từng có.

Hắn bước về phía trước một bước, phía sau người lập tức xuất hiện một hư ảnh ma hồn cực lớn.

Cổ Yêu do tiên huyết của Vương Lâm hóa thành, ánh mắt chợt lóe lên, tay phải tùy ý vung lên, chỉ thấy một cỗ yêu vụ đột ngột từ dưới đất bay lên, cuốn sạch thiên địa, bao vây toàn thân đại hán, hóa thành một mảnh lớn sương mù dày đặc, xông thẳng phía chân trời.

Cùng lúc đó, một đạo yêu mạc từ trên trời buông xuống, che phủ toàn bộ Thiên Yêu thành, ở phía chân trời bên ngoài yêu mạc, ở trong vụ khí nồng đậm kia, Cổ Yêu và tán ma, đã tiến hành một hồi đại chiến.

Từng trận thanh âm ầm ầm từ không trung truyền ra. Trong đó, lại càng khi thì ma diễm ngập trời, khi thì yêu khí tung hoành.

Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đất, vừa đả tọa thổ nạp, vừa ngẩng đầu ánh mắt sáng ngời nhìn lên không trung. Ánh mắt của hắn, giống như có thể xuyên thấu sương mù dày đặc kia, trực tiếp chứng kiến chiến đấu trong đó.

Cảnh tượng này, khiến tâm trí Vương Lâm nhộn nhạo, thần thông của Cổ Yêu và ma công của tán ma kia, trong muôn màu muôn vẻ có sẵn uy năng khai thiên tích địa. Những thần thông này, rơi vào trong mắt Vương Lâm, đủ loại Cổ Thần thuật trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti, giống như hạt giống bị chôn dấu rất lâu, mọc rễ nảy mầm.

Hai mắt của Vương Lâm càng ngày càng sáng, theo hắn nhìn chăm chú không ngừng, hắn đã bỏ việc thổ nạp, mà hai tay theo bản năng giơ lên, căn cứ trong ký ức truyền thừa của Đồ Ti, đánh ra một cái lại một cái ấn quyết cổ quái.

Những ấn quyết này từ tay hắn đánh ra, chỉ có vẻ bề ngoài, không có lực công kích gì.

Nhưng, lúc này, thông qua dẫn dắt kỳ dị trong nguyên thần, ở xa bên ngoài Yêu Linh chi địa, trên một viên tiểu tinh bán phế cách Đông Hải chi môn vô số dặm, bộc phát ra một cỗ áp lực to lớn.

Ở trên viên tiểu tinh này, bản tôn một đầu tóc hồng, đột nhiên mở ra hai mắt, trong mắt ẩn chứa thâm thúy, giống như sao trời. Ở khoảnh khắc mở ra hai mắt, hai tay của hắn nâng lên, một đám ấn quyết tùy theo đó mà động.

Bản tôn tóc hồng phiêu động, nơi mi tâm lóe ra tinh mang, theo hai tay hắn biến hóa không ngừng, tinh mang lóe ra càng thêm thường xuyên. Ngay sau đó, hai tay bản tôn đột nhiên duỗi về hai bên, trong miệng nhẹ hô:

- Thu!

Một chữ nói ra, tiểu tinh nơi hắn đang ở, lập tức chấn động, từng đạo linh lực ở sâu dưới lòng đất phun ra, nhất tề hướng về phía bản tôn mà đến, bị bản tôn hút vào.

Cùng lúc đó, ở trong Yêu Linh địa, Vương Lâm cũng làm ra động tác tương tự. Hai mắt hắn nhìn chằm chằm sương mù dày đặc phía chân trời, khóe miệng chậm rãi lộ ra một tia mỉm cười.

Trong chiến đấu của Cổ Yêu và tán ma, lại khiến ta hiểu rõ một ít Cổ Thần thuật, chỗ tốt của bản tôn thu được, không thể ước đoán.

Một trận chiến đấu này, kéo dài ba ngày, thời gian ba ngày, huyết dịch của Vương Lâm mất đi đã theo tiên lực lưu chuyển, cốt tủy tạo huyết bổ sung đầy đủ, dưới sự vận chuyển tiên lực của hắn, đã đạt tới đỉnh phong.

Mắt hắn nhìn phía chân trời không chớp mắt, tay phải hướng về phía trước bấm quyết chỉ ra, chỉ thấy đại địa chỗ hắn ngồi, đột nhiên huyễn hóa ra con sông Hoàn Tuyền, trong đó có vô số tay chân cụt, khắp nơi tiếng than khóc không ngừng truyền ra.

- Tán ma… Ta Vương Lâm mặc dù yếu, nhưng cũng không phải là người ngươi tùy ý liền có thể bóp chết!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên xuất hiện nơi tay, bị hắn ném vào trong Hoàng Tuyền.

Tôn Hồn Phiên vào Hoàng Tuyền, trên trăm ngàn hồn phách tràn ra.

Vương Lâm mắt lộ ra hàn quang, Cấm Phiên trong túi trữ vật được hắn lấy ra. Phiên này khi đối kháng thiên kiếp bị hao tổn, cấm chế trong này bị phá nát không ít. Lúc này tuy nói còn lại không nhiều lắm, nhưng Vương Lâm vẫn ném vật ấy vào Hoàng Tuyền.

Kế tiếp, là tiên kiếm! Hứa Lập Quốc mặc dù rất không muốn, nhưng lúc này hắn cũng không dám cực tuyệt, chỉ có nội tâm không ngừng thở dài, thầm nghĩ:

- Thôi, dù sao cũng đã về đến Thiên Yêu thành. Tiểu mỹ nhân kia đã đợi lão tử mười năm, không biết có yêu người khác hay không...

Đang nghĩ như vậy, dưới một cái vung tay của Vương Lâm hắn bị ném vào Hoàng Tuyền, đi theo hắn, còn có loan đao.

Theo sau còn lại là Côn Cực Tiên, vỏ kiếm, Mạt Dương chi kiếm, cuối cùng ngoại trừ Xạ Thần Xa và cuộn tranh thần bí kia, Vương Lâm gần như lấy ra tất cả pháp bảo có thể xuất thủ trong túi trữ vật, tất cả đưa vào trong Hoàng Tuyền.

Vô số pháp bảo hỗn hợp ở một chỗ, ở trong Hoàng Tuyền hình thành một cỗ lực lượng hỗn tạp, nhưng cực kỳ cường đại. Vương Lâm hít sâu một hơi, ở mi tâm điểm một cái, mười ba vạn sát lục chi khí hóa thành mười ba vạn sinh chi lạc ấn, trong nháy mắt dày đặc trên thân thể Vương Lâm, hình thành thủ hộ.

Hai mắt của hắn, thủy chung nhìn chằm chằm không trung. Ở trong nháy mắt này, hắn ánh mắt ngưng lại, không chút do dự đột ngột từ dưới đất bay lên, tay phải chộp xuống phía dưới. Hoàng Tuyền trên mặt đất lập tức bị hắn rút ra. Hoàng Tuyền này không ngừng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đạo hoàng mang!

Trong hoàng mang này, chẳng những có tất cả pháp bảo của Vương Lâm, còn ẩn chứa đạo của hắn.

Mang theo hoàng mang, Vương Lâm xông thẳng về phía trước. Lúc này ở trong sương mù dày đặc phía chân trời, khải giáp trên người đại hán kia nhiều chỗ vỡ nát, liên tiếp bại lui, ma diễm trong hai mắt ảm đạm, từng trận rít ngào điên cuồng từ trong miệng truyền ra.

Cổ Yêu do huyết dịch của Vương Lâm hóa thể, hai mắt yêu mang chợt lóe, cả người gào thét lao tới, một đám thần thông thuật ở trong tay không ngừng thi triển. Khóe miệng đại hán phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình lại lui.

- Nhận lấy cái chết!

Cổ Yêu trầm giọng quát, cả hư ảnh nhanh chóng co rút lại tiến vào trong tiên huyết, hóa thành một đạo yêu mang, bao phủ toàn thân đại hán.

Ở dưới yêu mang này, ma hồn nơi mi tâm đại hán lại xuất hiện. Nó hú dài một tiếng, một trận sóng gợn điên cuồng tràn ra. Dưới sóng gợn này, yêu mang bao phủ toàn thân nó thoáng ngừng một chút, ma hồn ác độc liếc nhìn Cổ Yêu, một lần nữa chui vào mi tâm đại hán.

Cùng lúc đó thân thể đại hán khẽ động lui về phía sau, muốn thoát đi!

Vương Lâm chờ, chính là một khắc này! Hắn đột ngột từ dưới đất bay lên, xông ra giống như sao băng, trong tay hoàng mang lóng lánh. Trong nháy mắt, hắn đã xông vào trong sương mù dày đặc, thẳng về phía đại hán đang không ngừng lui về phía sau nỗ lực rời khỏi phạm vi yêu mang của Cổ Yêu.

Trong khi lui lại, đại hán lập tức nhận thấy Vương Lâm đã đến. Trong mắt hắn hiện lên một tia khinh miệt, căn bản là không thèm quan tâm Vương Lâm, trong khi lui lại tay phải tùy ý vỗ một cái về phía Vương Lâm!

Dưới cái vỗ này, liền kéo theo phong vân, mười ba vạn đạo sinh chi lạc ấn ngoài thân thể Vương Lâm, trong nháy mắt từng cái tan vỡ, một vạn, hai vạn, năm vạn, tám vạn...

Ở trong quá trình tan vỡ, trong mắt Vương Lâm lóe ra hàn mang, vẫn cứng rắn ở trong nháy mắt mười ba vạn đạo sinh chi lạc ấn toàn bộ vỡ vụn, đi tới bên người đại hán, hoàng mang ở trên tay phải, vung ra không chút do dự.

Đại hán này hừ lạnh một tiếng, tay phải nắm thành quyền, đột nhiên đánh về phía hoàng mang, ý đồ đánh tan hoàng mang kia!

Nhưng, trong nháy mắt khi hữu quyền va chạm với hoàng mang kia, sắc mặt hắn lại lập tức đại biến. Trong hoàng mang này ẩn chứa rất nhiều khí tức, lúc này lại bị một cỗ thần thức, một đạo niệm cưỡng ép dung hợp cùng một chỗ, không ngờ đã hình thành một cỗ lực lượng có thể uy hiếp đến hắn.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ cũng chưa nói tới uy hiếp, nhưng lúc này, hắn dưới tình huống vốn đã thụ thương, sau khi đại chiến với Cổ Yêu, lần thứ hai thụ thương. Hơn nữa đã mất đi ma tháp, thần thức của hắn chỉ có thể ngưng tụ ở trong áo giáp, căn bản là không thể tràn ra, rất nhiều thần thông không thể dùng ra.

Hoàng mang bùng nổ, thân thể của đại hán, không tự chủ được dừng lại một lát, một lát này, giá phải trả chính là Cổ Yêu chi mang đuổi theo, hoàn toàn đánh tới người!

Cổ Yêu chi mang này, chính là một thần thông cực kỳ lợi hại của Cổ Yêu. Nó có thể luyện hóa hết thảy sinh linh trong thiên địa. Ở dưới yêu mang này, đại hán kêu rên thảm thiết. Thân thể hắn lập tức tản ra đại lượng ma khí, những ma khí này vừa mới tản ra, đã lập tức bị luyện hóa, một chút cũng không còn.

- Bối La, ngươi nếu giết ta, chủ nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ma hồn ở mi tâm của đại hán, lại chui ra, giọng the thé nói. Cùng lúc đó, hắn lại trực tiếp từ mi tâm đại hán hoàn toàn lao ra, hóa thành một đạo ma ảnh, dung nhập vào trong áo giáp.

Trong khoảnh khắc, áo giáp kia từ trên người đại hán bóc ra, bao vây lấy ma khí nồng đậm, liền muốn xông ra khỏi yêu mang. Thí xe giữ tướng, chính là ý niệm trong đầu của tán ma, thân thể tuy nói bị vứt bỏ, nhưng chỉ cần áo giáp nương thân này không mất, hắn sẽ có một ngày khôi phục, cùng lắm thì lại tìm một thân thể là được.

Hơn nữa đã không có thân thể, ma hồn tin tưởng với thần thông của mình, hắn là có thể lao ra!

Đại hán đã mất đi áo giáp, cả người ở dưới yêu mang bao phủ, lập tức toàn thân thối nát, hai mắt ảm đạm, từ trên không trung trực tiếp rơi xuống.

Áo giáp được ma khí bao bọc, dưới sự tấn công, ở trong sự luyện hóa không ngừng của yêu mang, gần như hao hết chín phần ma khí, cuối cùng đã xông ra được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 610: Đại công cáo thành.

Hắn trong lòng vui vẻ. Chỉ cần xông ra, hắn sẽ có thể thi triển thần thông nhanh chóng rời đi. Nhưng, sắc mặt vui mừng của hắn vừa ra, đã lập tức bị áp chế, tay phải của Vương Lâm, giống như tia chớp, ở trong khoảnh khắc áo giáp lao ra, chộp vào phía trên.

Tính cách của Vương Lâm có thù tất báo, tầng tầng lớp lớp trù tính lúc trước, sao có thể ở giây phút cuối cùng để vị tán ma này chạy mất. Nếu hôm nay người này đào tẩu, ngày sau sẽ gặp phải sự trả thù điên cuồng của đối phương, trừ phi hắn vĩnh viễn co đầu rút cổ ở bên trong Thiên Yêu thành không ra ngoài.

Hơn nữa, Vương Lâm nhận định Cổ Yêu kia, tuyệt đối sẽ ở giây phút cuối cùng ra tay trợ giúp mình, nếu không thì, Cổ Yêu này lúc trước cũng sẽ không hiện thân. Với tâm cơ của Vương Lâm, nhìn vô cùng thấu đáo.

Trong khoảnh khắc tay phải của hắn bắt lấy áo giáp, Vương Lâm đã sớm dự đoán được đối phương nhất định sẽ ma hồn nhập thể. Dư uy của Thăng Tiên quả trong nguyên thần của hắn, lập tức bị kích phát ra, trong nháy mắt, hai mắt của Vương Lâm đỏ bừng. Cả người hắn rơi vào trong một loại điên cuồng cực đoan.

- Ngươi chạy không thoát!

Thanh âm của Vương Lâm đột nhiên bay lên, tay phải của hắn kéo về phía sau một cái, liền kéo áo giáp kia tới, ma hồn trên áo giáp biến ảo mà ra, ác độc nhìn Vương Lâm hét lên một tiếng, thân mình lao lên, liền theo bàn tay Vương lâm chui vào thân thể, điên cuồng chạy về phía nguyên thần của Vương Lâm.

Cùng lúc đó, bộ áo giáp kia lại hóa thành hắc tuyến, nháy mắt đã bao bọc trên người Vương Lâm, ở trên người hóa thành áo giáp.

Vương Lâm lúc này, một thân áo giác màu đen, ánh mắt lộ ra hồng mang, tóc không gió tự động. Ở trong nguyên thần, mượn uy lực của Thăng Tiên quả, tiềm lực toàn thân hắn bùng nổ, cùng ma hồn đã mất đi phần lớn ma khí, triển khai tranh đấu.

Yêu mang tiêu tan, một lần nữa hóa thành Cổ Yêu huyết ảnh. Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, cười nói:

- Kế sách hay, kích thích nguyên thần chống lại ma hồn. Nếu ta giúp ngươi, thì đã thành toàn cho ngươi. Nếu ta không giúp ngươi, một trận chiến ba ngày trước coi như uổng công. Ngươi đã tính là ta sẽ giúp ngươi... Tốt, đây là số phận của ngươi, ta liền thành toàn cho ngươi!

Cổ Yêu nói xong, ôm lấy Vương Lâm, sau đó cuốn đại hán trên mặt đất toàn thân thối nát nhưng chưa tử vong lên, cả người hóa thành một đạo yêu quang, bay thẳng về phía Long Đàm bên ngoài Thiên Yêu thành.

Huyết Tinh - một tinh cầu nằm cách xa tinh cầu tu chân cấp bảy.

Trên bầu trời bao la, một người con gái mặc áo tím đang đứng trên một thanh kiếm lớn dài chừng ba trượng phi hành với tốc độ cực nhanh, ở phía sau ba người con gái mặc quần áo rực rỡ đuổi theo không dứt.

- Tiện nhân, ngươi phản bội Thiên Thủy cung, lấy trộm thánh vật của Thiếu chủ, tự cho là có thể trốn thoát hay sao? Mặc dù nơi này là phạm vi thế lực của Thiên Vận tinh nhưng Ngũ Hành tinh chúng ta cũng là tinh cầu tu chân cấp bảy, ngươi chạy không thoát đâu!

Một người con gái đang đuổi theo phía sau người con gái áo tím cười lạnh nói.

Người con gái áo tím nghiến chặt hàm răng sắc mặt tại nhợt, khăn lụa tím che mặt cũng sớm đã rơi mất.

- Ngươi đã trúng độc của Thiếu chủ, ta xem ngươi còn có thể chạy được bao xa!

Vẻ mặt người con gái áo tím đau khổ, độc trong cơ thể nàng đã sớm phát tác, trên đường chạy trốn bị nàng cố gắng áp chế. Vốn tưởng rằng có thể chạy trốn nhưng không nghĩ tới tỷ muội bên cạnh phản bội cho nên dẫn tới kẻ thù đuổi theo.

Giờ phút này nàng như ngọn đèn hết dầu, độc trong cơ thể cũng không thể áp chế được nữa. Nàng phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thanh kiếm lớn dưới chân nhẹ lắc lư.

Nàng cười thảm, lắc người khống chế thanh kiếm dưới chân bay thẳng đến một tinh cầu màu máu cách đó không xa.

Ba người con gái ở phía sau hừ lạnh, tăng tốc độ đuổi theo.

Tới gần tinh cầu màu máu, người con gái áo tím xuyên qua bầu khí quyển phi thẳng xuống mặt đất. Một tòa lầu các đỏ như máu trên mặt đất hiện ra ngay trước mắt nàng.

Một người đàn ông ở trong lầu các đi ra. Người này tóc hồng, lông mày hồng mặc một bộ áo choàng dài màu hồng. Hắn đứng ở đó, nhìn không

thấy có tiên lực nhưng lại có một cỗ uy nghiêm khiến người ta khó thở bao phủ trong trời đất.

Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua người con gái áo tím cùng với ba người con gái đuổi theo phía sau, nhướn mày, bình thản quát:

- Cút!

Ba người con gái quần áo rực rỡ sắc mặt khẽ biến, một người trong đó lập tức nói:

- Thiên Thủy cung ở Ngũ Hành tinh bắt kẻ phản bội, xin tiền bối chớ nhúng tay vào!

Trong mắt người đàn ông lóe lên vẻ lạnh như băng. Hắn vung tay áo lên, một cỗ cuồng phong xuất hiện cuốn ba người con trực tiếp ném ra khỏi Huyết tinh.

- Ngươi tên là gì?

- Tử Tâm, vãn bối tên là Tử Tâm, tu sĩ của nước tu chân cấp sáu trên Chu Tước tinh.

Người con gái áo tím kinh ngạc nhìn người trước mặt. Vung tay một cái liền có thể cuốn người đuổi theo nàng đi, tu vi như vậy quá đáng sợ.

Tại Vân Thiên Tông ở nước sở trên Chu Tước tinh!

Toàn bộ Vân Thiên Tông lúc này đã hoàn toàn khác trước. Nước Sở đã được Chu Tước tử Chu Vũ Thái nâng lên nước tu chân cấp bốn. Tuy chỉ là cấp bốn nhưng phạm vi thế lực là một nước lớn nhất trong các nước tu chân cấp bốn.

Thậm chí từng có nước tu chân cấp năm đi tới nước Sở này, khi đối diện với Vân Thiên Tông đều phải cung kính.

Bởi vì phàm là tu sĩ trải qua trận sóng gió mấy trăm năm đó, gần như không ai không biết một tu sĩ có tên Vương Lâm, dùng sức một người làm dấy lên một hồi bão táp chưa từng có trên Chu Tước tinh.

Sau khi Vân Thiên Tông trở thành nước tu chân cấp bốn, liền dỡ bỏ sơn môn xuống, tập trung cả nước dùng thượng phẩm linh thạch đúc một pho tượng cực lớn!

Pho tượng này là một người đàn ông mặc áo đen, hai mắt hắn lộ ra vẻ trầm tư, khuôn mặt cũng không anh tuấn nhưng có khí chất xuất trần thoát tục. Tay phải hắn bấm pháp quyết, dường như đang suy tư.

Một cỗ uy nghiêm đáng sợ từ trong pho tượng lan ra bao phủ trời đất.

Đây chính là sơn của Vân Thiên Tông, cũng là vật cúng bái của tất cả đệ tử Vân Thiên Tông. Hắn là người mà tất cả tu sĩ nước Sở trong lòng tôn kính, đồng thời cũng là một thần thoại toàn bộ Chu Tước tinh, một truyền thuyết!

Bên dưới Vân Thiên Tông, lúc này có hai người một già một trẻ đang bước trên bậc thang lên Vân Thiên Tông.

Ở vị trí bọn họ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy pho tượng cao ngất kia, người trẻ tuổi vẻ mặt tò mò, vừa đi vừa nói:

- Ông nội, đây là pho tượng mà người vừa nói sao?

Ông già nhìn pho tượng, trong mắt hiện ra vẻ nhớ lại, hồi lâu sờ sờ đầu người trẻ tuổi nói:

- Ngươi có biết Tông chủ Vân Thiên Tông Thiết Nham vì sao có thể Hóa Thần? Tu sĩ tất cả môn phái ở nước Sở này, vì sao coi Vân Thiên Tông đứng đầu? Các nhân vật lớn ở nước tu chân thứ năm vì sao đến nơi đây lại phải cung kính? Tất cả những điều này là bởi vì pho tượng này!

Người trẻ tuổi ngẩn ra, chớp chớp mắt cười nói:

- Thật sự kỳ quái. Một pho tượng cũng có thể khiến nhưng người đó cũng kính thế sao.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 611: Chu Tước đệ nhất mạc.

Ông già than nhẹ, nói:

- Người được tạc tượng này thời gian tu đạo mặc dù ngắn, nhưng trong mấy trăm năm đó cũng đã làm nổi lên một hồi bão táp chưa từng có ở Chu Tước tinh. Có một chuyện sau khi hắn rời đi mới lan truyền ra. Nghe đồn hắn tu đạo hai trăm năm thì thành công, làm loạn Tu Ma Hải, cứu người đẹp ở Vân Thiên Tông làm kinh sợ quần hùng, ở nước Triệu giết chóc mặt đất biến thành màu đỏ, toàn thể nhà họ Đằng bị diệt, cả nước Triệu khắp nơi toàn là xác chết! Nghe đồn hắn vào Tiên giới, chém Hồng Điệp, đánh bại Liễu Mi, đánh Kiền Phong. Lại bái Độn Thiên của Luyện Cảnh tông làm sư phụ, đuổi Tuyết Vực, diệt Cự Ma lão tổ. Ở trong trận chiến Tiên Di tộc tiếng tăm lẫy lừng. Bên trong Chu Tước mạc người này chiến quần hùng liên tiếp thủ thắng, đạt được danh hiệu đệ nhất Chu Tước Tinh! Hắn vốn có thể kế thừa vị trí Chu Tước nhưng lại cự tuyệt, thoái vị nhường cho Chu Vũ Thái – Chu Tước Tử hiện nay!

Người trẻ tuổi kinh ngạc kêu lên, nói:

- Hắn dĩ nhiên từ chối trở thành Chu Tước Tử!

- Nếu không, vì sao Chu Tước Tử Chu Vũ Thái mỗi lần có gặp chuyện lớn nhất định tới Vân Thiên Tông yên lặng chăm chú nhìn pho tượng này. Ở Chu Tước tinh chúng ta, trước khi người này xuất hiện, Chu Tước sơn là đất thánh. Nhưng sau khi người này rời đi, đất thánh chính là Vân Thiên Tông này!

Người trẻ tuổi miệng há hốc, lúc trước hắn cũng nghe nói một ít nhưng không tỉ mỉ như hôm nay. Giờ phút này trong lòng sôi sục, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động, hắn nói:

- Ông nội, về sau ta cũng muốn như vậy. Tên, tên hắn là gì? Hiện tại đi đâu rồi?

- Hắn tên là Vương Lâm, ta cũng không biết hắn đi đâu. Tuy nhiên người như vậy ở bất kỳ đâu cũng sẽ không bình thường.

Ông già thở dài, chua xót cười nói:

- Ông nội năm xưa cũng từng tiếp xúc hắn, lúc này chỉ sợ hắn đã sớm không nhớ rõ ta là ai…

Người trẻ tuổi đang muốn nói gì, bỗng nhiên một tiếng hổ gầm từ dưới chân núi truyền đến. Tiếng hổ gầm này mang theo uy phong không ngờ khiến cây cối bốn phía rung lên ào ào.

Cùng lúc đó, một con hổ thật lớn đầu có hoa văn từ dưới chân núi nhảy lên, chạy thẳng lên đỉnh núi. Một người con gái ngồi trên lưng hổ, nàng khoảng hai mươi tuổi, mặc áo trắng, tà áo bay trong gió giống như là tiên nữ.

Vẻ mặt nàng cũng không phải là cực đẹp, nhưng cực kỳ thanh tú, da thịt như phấn, đôi mắt đẹp chuyển động trong khi đi, dường như ẩn chứa linh động.

- Tiểu Bạch, nhanh lên!

Tiếng của nàng như tiếng hoàng bằng (1), khá dễ nghe.

(1): bằng ở đây là chim bằng, người xưa cho nó là loài chim to nhất thế gian.

Con hổ bên dưới lại gầm lên, chạy thẳng lên Vân Thiên Tông. Vào lúc đi tới bên cạnh pho tượng, con hổ thân hình dừng ở bên cạnh, liếc mắt nhìn pho tượng kia, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, trong lòng thầm nói:

- Cô bé này rất ngốc, làm sao cứ muốn đi tìm người này. Ở trên Chu Tước tinh thật là tốt, Hổ gia ta có nhiều hổ cái như vậy, ngày sau nếu rời đi làm sao bỏ được. Tuy nhiên cô bé này từng nói ở ngoài Chu Tước tinh có càng nhiều hổ cái xinh đẹp. Như vậy khiến hổ gia có chút khó xử.

Nàng kia kinh ngạc nhìn pho thượng, khẽ nói:

- Thúc thúc, tiểu Như đã Kết Đan, rất nhanh đúng không. Ta rất cố gắng, Thiết Nham gia gia nói, chỉ cần ta đạt tới Nguyên Anh, ông ấy liền đưa vật lúc trước thúc để lại cho ta. Thúc thúc, ta nhất định có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ!

Một tiếng than nhẹ từ trong hư vô truyền tới. Một lão già đi từ trong Vân Thiên Tông ra, người này thân hình cao lớn, trên người mặc đạo bào, có một dáng vẻ uy nghiêm.

Hắn bước chân tới bên dưới pho tượng, đầu tiên cúi thật sâu chào pho tượng, sau đó nhìn về phía con hổ và người con gái ở bên cạnh, ánh mắt lộ ra vẻ hiền lành và cưng chiều nói:

- Như nhi, tu luyện tùy tâm. Nếu chỉ vì theo đuổi Nguyên Anh cũng sẽ bị thấp kém, như đi ngược dòng nước!

Người con gái nhìn pho tượng, hạ giọng nói:

- Thiết Nham gia gia, năm xưa thúc thúc rời khỏi nước Triệu, ở trong Tu Ma Hải lúc đó chẳng phải là trong lòng có ý cố chấp một lòng đạt tới Nguyên Anh sao. Do vậy có thể thấy, tùy tâm là không thể làm được!

Lão già này đúng là Thiết Nham, năm xưa hắn được Vương Lâm chỉ điểm đột phá Nguyên Anh đạt tới Hóa Thần. Hắn đối với Vương Lâm có cảm kích đồng thời cũng kính sợ càng nhiều. Túi trữ vật năm xưa Vương Lâm để lại, những năm gần đây hắn thủy chung cũng không hề đụng tới, cũng không dám đụng.

Năm xưa ánh mắt bình thản của Vương Lâm trước khi đi làm hắn cả đời khó quên.

Chu Như thu hồi ánh mắt, nhìn về Thiết Nham khẽ mỉm cười giống như là bách hợp nở rộ:

- Thiết Nham gia gia, ta đi nửa đường gặp Chu Tước tử Chu thúc thúc, ông ấy nói ta đi núi Chu Tước tu luyện. Ông ấy nói ở đó tốc độ tu luyện của ta sẽ nhanh hơn. Hôm nay, Như nhi xin chào từ biệt ngài.

Thiết Nham hiểu được thân phận của Chu Như ở trên Chu Tước tinh có thể nói là cực kỳ đặc thù. Nói nàng là công chúa nhỏ Chu Tước tinh cũng không đủ. Gần như tất cả những người quen biết Vương Lâm năm xưa hoặc sợ hãi hoặc cung kính, đều đối xử tốt với Chu Như.

Thậm chí ở Tiên Di Tộc đối với Chu Như cũng cực kỳ khách khí. Tiên Di Tộc cấm bất kỳ tu sĩ nào bước vào, Chu gia là một trường hợp ngoại lệ cực hiếm.

Ở trong những người bảo vệ này, còn có người đến từ Vân Thiên Tông.

Thiết Nham trầm ngâm một chút, gật đầu hiền lành nói:

- Được rồi, ngươi đi núi Chu Tước phải tĩnh tâm tu luyện. Nếu thực sự một ngày đạt tới Nguyên Anh kỳ, ta lập tức đưa vật mà ân công để lại cho ngươi.

Chu Như mỉm cười, quay đầu lại nhìn pho tượng hồi lâu, vỗ lên đầu con hổ vằn đen, nói:

- Tiểu Bạch, đi núi Chu Tước!

Tiểu Bạch rít gào, nhảy dựng lên, dần dần biến mất ở phía chân trời.

- Lại nói, hổ gia ta mấy năm nay mượn uy lực còn lại của Vương Lâm kia không ít. Trước kia tu sĩ thấy hổ gia là muốn bắt, hiện tại nhìn thấy ta

lập tức cung kính. Thôi, xem ở điểm ấy, ngày sau nếu cô bé này rời khỏi Chu Tước tinh thì hổ gia ta đi theo là được.

Trong lúc Tiểu Bạch bay đi, khóe miệng chảy nước miếng. Trời mới biết nó vì nguyên nhân này, hay là vì những con hổ cái ngoài tinh không mới hạ quyết tâm.

Long Đàm bên ngoài thành Thiên Yêu!

Xung quanh Long Đàm hàng năm có nhiều yêu binh canh gác, càng có một số người mạnh đế đô ẩn náu ở đây tu luyện lâu dài. Mặc dù là việc rất lớn xảy ra, chỉ cần không chạm đến Long Đàm thì bọn họ cũng không xuất hiện.

Hồ này dưới sự tung hoành của yêu lực, mặc dù là thiên kiếp của mười năm trước cũng không có hư hao gì.

Nước Long Đàm ẩn chứa yêu khí đậm đặc. Ở chỗ sâu trong cũng có động thiên khác, một đạo yêu mạc ngăn cản, bên trong là một tòa động phủ ngầm khổng lồ.

Tại trong tòa động phủ ngầm này, có một pho tượng. Pho tượng này toàn thân tối đen, bộ dáng giống như Cổ Yêu.

Lúc này, trong hai mắt pho tượng lóe lên ánh sáng yêu dị.

Ở dưới pho tượng, một nơi nhàn nhạt trong đàm, ở đây chất lỏng không nhiều mà lại đã hóa thành sền sệt. Vương Lâm đang khoanh chân ngồi ở đây, trên thân hắn vẫn đang mặc bộ áo giáp kia, chẳng qua hai mắt nhắm chặt.

Ở trước mặt hắn có một đại hán dung mạo giống như Lăng Thiên Hậu, toàn thân bị bao vây bởi một tầng thủy tinh màu tím. Những nơi thối rữa trên người này đang chậm rãi khép lại.

Từng luồng ánh sáng yêu dị chốc lát lại lóe lên từ hai mắt pho tượng kia dung nhập vào cơ thể Vương Lâm. Mỗi một lần ánh sáng yêu dị đó phủ xuống, thân thể Vương Lâm đều run lên một chút.

Nguyên thần cân của hắn, cái bóng hư ảo ma hồn đã bị ngăn chặn bởi chính hắn và lực lượng Cổ Yêu, mà lại ở vào thế hôn mê. Nhưng mục tiêu của Vương Lâm không phải áp chế mà là cắn nuốt!

Hắn muốn nuốt Tán ma này vào, để tăng trưởng tu vi.

Chẳng qua Tán ma này quá mức khổng lồ cũng không phải vật có thể dễ dàng cắn nuốt. Vương Lâm ngồi ở giữa hồ kia đã mấy tháng, tiêu hao từ từ nhưng vẫn chưa nuốt được tán ma kia vào.

Tuy nói như thế nhưng từng đạo cấm chế luôn luôn được Vương Lâm biến hóa ra ấn trên hồn của Tán ma. Trong mấy tháng đã có vô số cấm chế đánh lên hồn Tán ma này.

Mà Tán ma này bị Vương Lâm dưới sự trợ giúp của Cổ Yêu để lại trên tâm thần một đạo lạc ấn. Chỉ có điều Tán ma quá mạnh mẽ, dấu vết rất nhạt chỉ có thể theo thời gian trôi đi, tùy theo Vương Lâm không ngừng lấy nguyên thần khắc họa mới có thể hoàn toàn khống chế nó trong tay!

Rồi một ngày Vương Lâm mở hai mắt, trong hai mắt có một tia ánh sáng ma quái hiện lên.

- Muốn nuốt lấy Tán ma này, với tu vi hiện tại của ta là không thể làm được. Chỉ có không ngừng tăng thêm lạc ấn của nguyên thần như thế sớm muộn gì có một ngày ta có thể khống chế Tán ma này. Tới lúc đó, không nuốt nó nữa mà dùng để luyện thành Nguyên thần thứ hai, đó cũng là một sự lựa chọn.

Nguyên thần thứ hai là sau khi tu sĩ đạt tới Vấn Đỉnh thể hiện ra một thần thông độc đáo. Chẳng qua thần thông này vẫn không phải mỗi người có thể thành công. Nguyên nhân chủ yếu đó là phôi thể Nguyên thần thứ hai!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 612: Đệ nhị nguyên thần.

Độ mạnh yếu phôi thể trực tiếp quyết định sự thành công của Nguyên thần thứ hai. Một khi luyện hóa Nguyên thần thứ hai thất bại, đối với tu sĩ sẽ giống như là một lần bị thương nặng

Mặt khác, Nguyên thần thứ hai đối với thân thể tu sĩ tổn hao cực kỳ nghiêm trọng. Cho nên hầu hết tu sĩ Vấn Đỉnh không có lựa chọn luyện hóa Nguyên thần thứ hai. Ít nhất trong số những tu sĩ Vấn Đỉnh Vương Lâm đã gặp gần như không có người luyện ra Nguyên thần thứ hai. Về phần tu vi vượt qua Vấn Đỉnh có Nguyên thần thứ hai hay không, Vương Lâm lại chưa từng gặp.

- Vật này thân là một trong những Tán ma dưới trướng Cổ ma. Trong thiên hạ này chỉ sợ cực kỳ ít phôi thể có thể vượt qua nó. Lấy vật này

luyện hóa Nguyên thần thứ hai, ta hoàn toàn nắm chắc có thể luyện một lần thành công!

Vương Lâm thầm nhủ trong lòng.

- Lúc này thân thể và Nguyên thần của ta đã hoàn toàn dung hợp, chân chính ổn định tu vi Vấn Đỉnh, không còn nguy hiểm. Hơn nữa vẫn còn chuyện phải lập tức đi làm, kiếm khí còn lại của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ta nhất định phải đoạt được. Vật ấy để lại trong tay đám đệ tử rác rưởi đó thật quá mức lãng phí!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, người cũng từ trong hồ đứng dậy.

Lúc này hắn mặc bộ áo giáp đen kịt trên người có vẻ giống như Ma Tôn, nhất là tóc dài xõa trên vai lại có một vẻ yêu dị.

Vương Lâm sờ sờ áo giáp trên người, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Bộ áo giáp này rất mạnh, mặc ở trên người liền có một cỗ ma khí nồng nậm từ trong truyền ra. Chẳng qua ma khí này Vương Lâm không thể hấp thu, cho nên hơi có chút đáng tiếc.

- Nói thì như thế, nhưng mặc áo giáp này thi triển thần thông Hóa Ma chỉ, uy lực so với Đạo hóa Hoàng tuyền của ta còn mạnh hơn vài phần. Chỉ là tu vi của ta không đủ, không thể làm cho áo giáp này nhận chủ, không thể nhìn thấu tất cả thần thông ở trong. Tuy nhiên chờ ta luyện

hóa Tán ma này thành Nguyên thần thứ hai, uy lực bộ Ma giáp này sẽ hoàn toàn được thi triển ra!

Vương Lâm sờ sờ áo giáp vỗ túi trữ vật lấy từ trong ra một cái bao cổ tay.

Bao cổ tay này vừa xuất hiện lập tức hóa thành một sợi màu đen bao lấy cánh tay Vương Lâm, ngưng hóa thành hình.

- Ngươi, có phải là muốn đi…

Lúc này tiếng của Cổ Yêu từ pho tượng kia truyền ra.

Vương Lâm xoay người ôm quyền hướng về pho tượng, nói:

- Cổ Yêu tiền bối, ngài ba lần giúp ta, ân này Vương mỗ không quên. Lần này đi ra ngoài là thực hiện ước định, tuy nhiên trước lúc đi còn vài việc phải hoàn thành, cần sự trợ giúp của tiền bối.

Cổ Yêu trầm lặng một lúc, từ từ nói:

- Chuyện gì?

Vương Lâm hơi trầm ngâm, vỗ túi trữ vật. Bảo tháp năm xưa Chu Dật tặng được hắn lấy ra.

- Vãn bối muốn tìm một kiếm linh, ở trên tháp này có thần thức của nó, xin Cổ Yêu tiền bối tìm giùm.

Thần niệm Cổ Yêu đảo qua, nói:

- Ở trong quận Thiên Yêu của ta không có khí tức kiếm linh này. Về phần nơi khác ta không biết. Vùng đất Yêu linh quá lớn ta không thể tra xét toàn bộ. Nếu ngươi thu hồi cho ta một yêu, sau khi ta hấp thu có thể dùng phép giúp người tìm phạm vi lớn một lần. Hiện tại với thực lực của ta không làm được, hoặc là ngươi nếu có Tháp Cổ Ma cũng có thể mở rộng thần thức.

Vương Lâm thu hồi bảo tháp gật gật đầu, chỉ sang đại hán bị phong ấn trong thủy tinh ở bên cạnh, nói:

- Người này, ta muốn.

Cổ Yêu lúc này trầm ngâm có vẻ dài, hồi lâu sau mở miệng nói:

- Tặng ngươi, nhưng trong trăm năm, ngươi nhất định phải đưa một yêu tới gặp ta.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn chăm chú, gật đầu:

- Ta muốn đi vào trong Cổ Yêu truyền thừa, cảm ngộ cảnh giới kỳ dị kia, luyện hóa thần thông của mình!

- Việc này vốn không khó, nhưng ta hiện tại vì ngươi ra tay nhiều lần, đã hoàn thành trọn vẹn giao hẹn với ngươi. Mà ngươi đến bây giờ không có chút xíu cống hiến, cho nên chờ ngươi lấy về một yêu, thì lại nói tiếp việc này!

Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Có thể. Tuy nhiên với sức lực của một mình ta sợ là có chút khó khăn.

- Từ hôm nay trở đi ngươi sẽ là sứ giả của ta, thân phận ở trên yêu Đế. Quận Thiên Yêu của ta bắt đầu chính thức khai chiến với quận Hỏa Yêu để phối hợp. Chờ ngươi tới Thường Đô yêu tuyền của quận Hỏa Yêu, chớ quên khẩu quyết ta truyền cho ngươi.

Vương Lâm ôm quyền, tay phải hư không chộp lấy hán tử vây trong thủy tinh, thân hình nhoáng lên một cái trực tiếp đi ra khỏi Long Đàm, thuấn

di biến mất dạng.

Hắn sở dĩ đưa ra hai yêu cầu là để Cổ Yêu tìm Chu Dạt và tiến vào truyền thừa cảm ngộ đúng là bởi vì trong giao hẹn với Cổ Yêu, đối phương đã nỗ lực rất nhiều, nếu như trước sau mình không có làm được gì sợ là Cổ Yêu sẽ hoài nghi thành ý của mình.

Hai yêu cầu này cũng đúng thật là chuyện hắn muốn Cổ Yêu giúp, cũng không muốn từ chối. Như vậy cũng có thể giúp Cổ Yêu thêm một chút nhẫn nại!

Cách thành Cổ Yêu hơn vạn dặm, thân hình Vương Lâm bước ra từ hư vô. Hắn nhìn thoáng qua thủy tinh trong tay, thu vào trong túi trữ vật.

- Người này nhất định có quan hệ với Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, nắm hắn trong tay nói không chừng ngày sau có hiệu quả kỳ diệu.

Mắt Vương Lâm lộ trầm tư, thân hình lại dùng thuật Đại Na Di.

Vương Lâm liên tục Na Di, mục tiêu là nơi Tử Thử chết trong quận Hỏa Yêu. Nếu không nhìn một lần, Vương Lâm có chút không cam lòng. Phải biết rằng hắn cực kỳ quý trọng kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.

Thuật Na Di là đại thần thông, Vương Lâm nhiều lần thi triển liền đi vào trong quận Hỏa yêu.

Nơi chết của Tử Thử là một mảnh rừng, ở đây đại bộ phận đều trở thành héo rũ, phần thịt chân tay bị cụt còn lại trên mặt đất đã hư thối, dù sao thời gian đã qua mấy tháng.

Nhưng xác của Tử Thử vẫn còn ở đó!

- Đúng là nơi này, quả nhiên đúng như ta tính. Trong cơ thể người này chắc chắn có bảo bối, bằng không tuyệt đối không có kiếm khí bậc này tràn ra.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng, nhìn chằm chằm xác Tử Thử.

Nơi Tử Thử chết cực kỳ hẻo lánh, nếu không tìm kiếm kỹ càng, rất khó chú ý tới một xác chết như vậy

Người đàn ông trung niên này thuật tu luyện có liên quan tới chim, thú. Thần thức hắn không mạnh nhưng có thể ký gửi trong chim, thú. Trong một lần tu luyện, chim, chú hắn ký gửi phát hiện ra nơi đây.

Người này bị kinh hãi, lập tức nhìn ra xác chết này quái dị vội vàng tìm đến.

Hắn nhìn xác chết Tử Thử, thở sâu vỗ túi trữ vật. Lập tức một đám vọ cánh cứng màu đen từ trong bay ra, phát ra tiếng “vù vù” bay tới xác chết.

Chỉ có điều đám bọ cánh cứng màu đen này vừa mới tiến vào khoảng mười trượng, trên xác chết lập tức lóe lên từng luồng ánh sáng vàng, tất cả bọ cánh cứng đều bị diệt sạch.

Người đàn ông trung niên này không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn nhìn chằm chằm vào xác Tử Thử, thì thào lẩm bẩm:

- Chắc chắn có bảo bối!

Hắn thở sâu, đang muốn tiếp tục làm phép. Đúng lúc này bỗng một tiếng “hừ” lạnh từ sau lưng hắn truyền đến.

Hắn kinh hãi xoay mạnh người lại, tay phải ném xuống, một mảnh mây đen lớn bay ra từ trong tay áo, đây cũng là một đám sâu nhỏ bằng hạt gạo, rậm rạp như đám mây bay về phía sau lưng hắn.

Mượn thời cơ này hắn lập tức lui vài bước tập trung nhìn, nhưng lại hít một hơi lạnh thật sâu.

Ở phía sau hắn có một người mặc áo giáp màu đen, từng hồi ma khí tràn dày đặc bốc lên, những con sâu hắn tung ra vừa mới đến gần lập tức vỡ vụn từng con mà chết.

Người đàn ông trung niên này biến sắc mặt, hắn lại lui ra sau vài bước, ôm quyền nói:

- Vị bằng hữu này, vì sao cản ta thu hồi xác chết sư đệ của ta?

- Sư đệ của ngươi?

Người mặc áo giáp này đúng là Vương Lâm. Hắn sau khi Na Di đến tận đây liền nhìn thấy người này đầy mặt vui mừng nhìn chằm chằm vào xác Tử Thử.

- Đương nhiên là sư đệ của ta. Chúng ta là đệ tử phái Hợp Vân, người này tên Chu Khúc, ta tên là Đằng Vân. Hai chúng ta đang tới vùng đất Yêu Linh, một tháng trước Chu sư đệ cùng ta tách ra lại không nghĩ rằng hắn bị độc thủ! Nếu không phải trên người sư đệ có mang theo vật cảm ứng của sư môn có thể phát ra ánh sáng vàng khiến cho ta biết được nơi này. Nếu không Đằng mỗ hôm nay cũng không tìm được xác hắn.

Đằng Vân vẻ mặt bi thương, bộ dạng làm ra vẻ đau xót.

Đằng Vân này phản ứng có chút nhạy bén, nói lời này lại có biểu tình bi thương, một bộ mặt cực kỳ đau thương. Hắn nói không nhiều nhưng lại bù đắp toàn bộ sơ hở có thể nghĩ tới.

Nếu đổi là một người bình thường sợ là ít nhiều sẽ bị lời nói của người này lừa gạt.

Vương Lâm lạnh lùng liếc nhìn Đằng Vân một cái, thu hồi ánh mắt bước đi về phía trước. Đằng Vân kia sắc mặt khẽ biến, lui ra sau mấy bước nhìn chằm chằm Vương

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 613: Kiếm khí của Tử Thử..

Vương Lâm từng bước đi về phía trước tiến vào cách xác chết Tử Thử mười trượng. Hắn vừa mới tiến vào lập tức có ánh sáng vàng lóe lên từ xác chết Tử Thử. Ánh sáng vàng này giống như hàng vạn kim châm, bỗng nhiên chợt lóe đâm ra.

Ánh mắt Đằng Vân lộ ra vẻ vui mừng, mang theo một chút đắc ý. Nhưng lập tức hắn lại hít sâu một hơi lạnh, vẻ đắc ý trong mắt tiêu tan.

Hai mắt Vương Lâm giấu ở bên trong mũ giáp tràn ra một đạo lạnh lẽo, tay vung lên lập tức ánh sáng này bị quét sang ngang. Vương Lâm đã từng có một lần thu kiếm khí của Kiếm Tiếu Thập Nhị tử, giờ phút này không chút hoang mang bước tới bên cạnh xác Tử Thử.

Vương Lâm bước đi nhìn có vẻ nhẹ nhàng, rơi vào trong mắt Đằng Vân ở ngoài mười trượng lại cực kỳ hoảng sợ. Hắn thầm nhủ không ổn thân hình vừa động đang muốn bỏ chạy, lúc này một tiếng hừ lạnh truyền vào trong tai hắn.

Thân hình Đằng Vân run lên, ngừng lại. Hắn có loại cảm giác nếu bản thân cố ý chạy trốn, sợ là chắc chắn phải chết. Bóng ma chết chóc rơi xuống trong lòng hắn.

- Không cần xác của sư đệ ngươi sao?

Vương Lâm ngồi xổm xuống, cũng không quay đầu lại nói.

Bộ mặt Đằng Vân co rúm, vội vàng nói:

- Nếu tiền bối thích cứ việc cầm, vãn bối tuyệt không có một chút oán hận. Vị sư đệ này của ta từ nhỏ là một người đáng thương, sau khi chết lại có một nhân vật lớn như tiền bối trợ giúp, đó là phúc khí tám đời của hắn. Vãn bối tin tưởng cho dù là sư đệ còn sống, biết tiền bối cảm thấy

hứng thú cũng nhất định không chút do dự mà tự sát. Vị sư đệ này của ta chính là một người rất nhiệt tình.

Giờ phút này nội tâm hắn sợ hãi, nóng lòng hoảng hốt nói năng không rõ.

Vương Lâm nhìn xác chết Tử Thử, ánh mắt dừng ở chỗ mi tâm. Ánh sáng vàng tràn ra từ mi tâm.

Vương Lâm bình tĩnh ngưng thần, tay phải quyết đoán chém một nhát, xác Tử Thử đầu lìa khỏi cổ. Cái đầu bị Vương Lâm hư không bắt lấy, há mồm liền phun ra một ngụm Nguyên thần tinh hỏa.

Ngọn lửa không mầu bao vây cái đầu Tử Thử không ngừng thiêu đốt luyện hóa.

Đằng Vân ở bên cạnh thấy mọi thứ, trong lòng run lên, đau khổ nói thầm:

- Xong rồi, xong rồi. Người này có Nguyên thần tinh hỏa, chắc chắn không phải yêu nhân, nhưng chắc chắn là một người tu ma lòng lang dạ sói ngay cả người chết cũng không buông tha! Ta cũng là xui xẻo gặp được chuyện này, chỉ cầu người này không nên giết ta bịt miệng…

Vương Lâm nhìn cái đầu Tử Thử đang bị luyện hóa, lại phun ra một ngụm khí Nguyên thần, đầu Tử Thử nháy mắt tiêu tan, chỉ lưu lại một đạo ánh sáng vàng không ngừng lấp lóe.

Vương Lâm thở sâu, tay phải hư không bắt lấy ánh sáng vàng, đưa đến bên miệng nuốt vào.

Sau đó chân trái hắn đá xác Tử Thử sang hướng Đằng Vân, miệng nói:

- Thân thể sư đệ của ngươi trả lại cho ngươi! Chôn cất tử tế đi.

Sắc mặt Đằng Vân tái nhợt, nhưng trong mắt hiện lên vẻ sống sót sau tai nạn. Hắn vội vàng đón nhận xác chết, luôn mồm nói:

- Dạ. Cảm ơn tiền bối, cảm ơn tiền bối.

Nói xong, hắn ôm xác chết vội vàng bước đi.

Mãi cho tới ngoài mấy chục dặm, toàn thân hắn mồ hôi lạnh không ngừng, thở mạnh ra một hơi nhìn xác chết không đầu trong lòng oán hận. Hắn ném xác chết đi, tay phải vung lên một mảng mây đen lớn lập tức bay ra bao quanh xác chết. Trong nháy mắt, cả xác chết bị cắn nuốt không còn một mảnh.

- Đều là xác chết này làm hại, lão tử vừa rồi suýt mất mạng! Chẳng qua vị tiền bối này tu vi tuy cao nhưng đầu óc lại không linh hoạt, lại thật sự nghĩ rằng người này là sư đệ của ta!

Đằng Vân nhổ một ngụm nước miếng, suy nghĩ lại mọi chuyện vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Hắn quay đầu nhìn một cái lập tức rời khỏi.

Hắn lại không biết, nếu Vương Lâm thật sự cho rằng hắn là sư huynh của Tử Thử, như vậy chờ đợi hắn sẽ là kết cục gì.

Nuốt kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, Vương Lâm đứng ở tại chỗ thân hình chậm rãi trầm xuống cuối cùng hoàn toàn tiến vào trong lòng đất. Hắn khoanh chân ngồi lẳng lặng luyện hóa.

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu nếu không luyện hóa một đoạn thời gian, rất khó triệt để cho bản thân sử dụng.

Vào lúc chìm dưới lòng đất, thần thức Vương Lâm khẽ động lập tức nhận thấy được ở nơi cách đó không xa còn có một cỗ kiếm khí tràn ra. Ánh mắt hắn chợt lóe, hư không chộp một cái trong lòng đất. Cỗ kiếm khí ở xa xa kia lập tức giãy dụa, không ngờ hóa thành hình một con chuột thật lớn, hướng về phía Vương Lâm rít gào.

Vương Lâm khẽ “a” một tiếng, tu vi Vấn Đỉnh tràn ra, kiếm khí hóa thành con chuột kia lập tức kêu ầm ĩ, bị bắt sống.

Hiện ra trước mặt Vương Lâm là một thanh kiếm lớn phong cách cổ xưa. Trên kiếm có một con chuột màu đen hai mắt đen chuyển động nhìn chằm chằm Vương Lâm.

- Thanh kiếm của Tử Thử!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một tia mỉm cười. Lúc trước hắn giết Tử Thử, Nguyên thần bị biến thành điên cuồng cầm thanh kiếm tùy ý ném đi trong lòng cũng hơi đáng tiếc. Hắn cũng không ngờ rằng hôm nay chẳng những được kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, thậm chí ngay cả thanh kiếm Tử Thử này mất rồi lại được.

- Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, nếu có một ngày Vương Lâm ta toàn bộ lấy được mười hai thanh Kiếm Tiếu, ngươi sẽ có vẻ mặt gì…

Vương Lâm cầm kiếm của Tử Thử, đánh lên một đạo thần thức của mình, ném vào trong túi trữ vật.

Mười hai thanh bảo kiếm Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử này cũng không phải là bình thường. Với tu vi cao nhất trong mười hai con giáp cũng hoàn toàn không phát ra uy lực của thanh kiếm, nhưng ở trong tay Vương Lâm lại không giống.

Ở dưới đất nơi Tử Thử chết, Vương Lâm mất một tháng luyện hóa rốt cuộc đem kiếm khí kia thu lại cho mình sử dụng. Lần này không giống như Mạt Dương kiếm khí, chỉ là tồn tại trong cơ thể, khi sử dụng mới có thể xuất ra.

Kiếm khí của Tử Thử sau khi Vương Lâm luyện hóa thu phát tùy tâm. Thậm chí hắn có thể biến hóa kiếm khí thành mười phần, uy lực của nó tản đều ra. Đồng dạng nếu mười phần hợp một, đó là kiếm khí cực mạnh của Lăng Thiên Hậu.

Như vậy kiếm khí này lại linh hoạt rất nhiều, so với lúc trước là một trời một vực.

Theo điểm này mà nói, sự trân trọng của Lăng Thiên Hậu đối với môn hạ đệ tử vượt xa so với Thiên Vận Tử. Hắn có thể cho đệ tử kiếm khí rất mạnh, nhưng Thiên Vận tử lại chỉ cho một vật miễn cưỡng để hộ mệnh.

Lăng Thiên Hậu có thể vì đệ tử sắp xếp Tham Lang đi vào vùng đất Yêu Linh để bảo vệ, nhưng Thiên Vận Tử lại không làm như thế.

Điều này cùng hai người bọn họ có liên hệ thật lớn. Lăng Thiên Hậu tu là bá đạo, đạo của hắn khiến cho hắn đối với tất cả người của mình cực kỳ bao che khuyết điểm, không cho phép người ngoài xúc phạm!

Môn hạ đệ tử quyết không cho phép người ngoài làm nhục, nguyên nhân chính là vì như thế cho nên tuy tiếng xấu Đại La Kiếm Tông truyền xa nhưng sự ngưng tụ của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu đối với đệ tử rất mạnh. Tuy nhiên cũng bởi vì thế trong môn phái này người cực mạnh không nhiều. Chim ưng nếu vẫn ở dưới sự bảo vệ, rất khó thành hùng ưng chân chính.

Ngược lại Thiên Vận Tông, đạo của Thiên Vận tử là tùy theo trời, theo vận mà làm. Hắn điển hình thuận theo lòng trời tu hành, môn hạ đệ tử sống chết theo trời, mạnh yếu theo mệnh, cho nên sẽ không dễ dàng ra tay.

Tuy nói như thế, nhưng cách thức này của Thiên Vận tử cũng khiến cho trong tông phái cao thủ rất nhiều. Chỉ cần bảy người được phong Thiên Vận thất tử ở bên ngoài, không một người không mạnh mẽ, càng không cần phải nói ở trong phái những người trải qua vô số năm rèn luyện giữa sống chết.

Vương Lâm ở dưới lòng đất tu luyện một tháng, ở vùng đất Yêu Linh đã xảy ra một chuyện lớn. Chuyện này gần như khiến tuyệt đại bộ phận tu sĩ ở ngoài tới đều rời khỏi nơi ở, chạy tới quận Hỏa Yêu và quận Thiên Yêu.

Quận Thiên Yêu phát binh ba ngàn vạn chính thức tuyên chiến quận Hỏa Yêu.

Ở vùng đất Yêu Linh dĩ vãng tuy nói rằng chiến tranh không ngừng nhưng toàn bộ đều là xung đột nhỏ, giống như loại hai quận triển khai chiến tranh sống chết này cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Mặc dù mỗi năm nghìn năm một lần tu sĩ tiến vào cũng chỉ khiến cho chiến tranh chín quận ở một trình độ nhất định, mà không gợi ra loại chiến đấu sống chết này!

Bởi vì một khi cân bằng của chín quận Thiên Yêu bị đánh vỡ, vậy sẽ khiến cho phản ứng liên tiếp không thể tưởng tượng được xảy ra.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, đây cũng là kỳ ngộ trên trời rơi xuống, là cách nhanh nhất đạt được chiến công!

Tám đại Yêu soái quận Thiên Yêu và tám vị phó soái toàn bộ xuất binh. Trong phó soái thêm hai người mới, trừ Mạc Lệ Hải ra còn có Yêu tướng thứ nhất Mặc Phi lúc trước.

Ngoài ra, Yêu Đế quận Thiên Yêu cũng đích thân tới.

Toàn đại quân được chia làm ba đường, trực tiếp theo ba phương hướng đánh tới quận Hỏa Yêu, hẹn gặp nhau ở đế đô Hỏa Yêu.

Ngày mà Vương Lâm từ lòng đất đi ra, đúng là ngày đại quân quận Thiên Yêu tiến vào lãnh địa quận Hỏa Yêu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 614: Ba đạo kiếm khí.

Vừa xuất quan, Vương Lâm liền lập tức nhận thấy được một cỗ sát khí nồng đậm tràn ngập trời đất. Sát khí này không phải một người tản ra mà là mấy vạn người đồng thời tản ra. Dưới sát khí này, trời đất đều trở nên âm u.

Mây trắng trên bầu trời dần bị sương mù âm u thay thế, từng trận mưa trên trời rơi xuống.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn không trung hơi trầm ngâm, thì thào:

- Cổ Yêu làm việc cũng quyết đoán, có lẽ vô số năm qua sự kiên nhẫn của hắn đã sắp mất đi. Như vậy ta lại càng phải cẩn thận một chút… Tuy cuộc chiến này với ta quan hệ không lớn nhưng lúc này quan trọng nhất là giết chết từng đệ tử của Kiếm Tôn, lấy mười đạo kiếm khí còn lại. Sau đó luyện hóa vô số khí sát lục. Tới lúc đó cho dù tại vùng đất Yêu Linh này ta cũng có năng lực sống yên ổn.

- Còn có động phủ kia, cần tiếp tục tra xét, nói không chừng sẽ có không ít bảo bối!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân tiến về phía trước biến mất.

- Đệ tử Kiếm Tôn ngày trước ở bên cạnh Mặc Phi có hai người. Hai người bọn họ là mục tiêu của ta. Chỉ có điều Mặc Phi này có chút kỳ dị, năm xưa tại lao ngục đế đô, người đàn ông tóc đen cùng người này giống nhau. Nơi này sợ là có chút quỷ dị.

Vương Lâm trong lúc Na Di mắt lộ vẻ suy tư.

Xa xa trong trời đất bay lên một mảnh bụi đất. Bụi đất này cho dù là mưa trong lúc nhất thời cũng không thể làm lắng xuống. Trong bụi đất vô số yêu binh mặc áo giáp cầm dao sắc trong tay ngồi trên lưng ngựa mang theo sát khí nồng đậm mà đến.

Ở trên đầu yêu binh lơ lửng một tòa lầu các hình dáng màu sắc cổ xưa, di chuyển theo đại quân.

Ở xung quanh lầu các, một đám yêu binh ánh mắt sáng ngời sắp hàng mà đi.

Lúc này, một đạo cầu vồng từ chân trời bay đến thẳng chỗ đại quân. Cầu vồng này còn chưa tới gần, lầu các trên bầu trời liền có một người đi ra. Người này quần áo tầm thường nhưng tràn ra một cỗ uy nghiêm.

Khóe miệng hắn mang theo ý cười, nhìn cầu vồng từ xa bay đến, cười nói:

- Vương huynh, vẫn khỏe như lúc chia tay!

Cầu vồng kia tới lầu các hóa thành thân hình Vương Lâm. Hắn nhìn người ở trong lầu các đi ra, trên mặt không lộ ra vẻ kinh ngạc mà ôm quyền nói:

- Vương Lâm ra mắt Yêu Đế đại nhân!

Người này đúng là thanh niên cùng Vương Lâm uống rượu suốt đêm. Vương Lâm năm đó nhìn người này thấy trong cơ thể hắn không có tí yêu lực nào, nhưng Vương Lâm có loại cảm giác vi diệu, người này không bình thường.

Hôm nay dưới tu vi Vấn Đỉnh cũng nhìn ra manh mối, ở đan điền người này có một viên yêu tinh lớn khoảng nắm tay. Yêu tinh này tuy không tràn ra chút yêu lực nào thoạt nhìn cực kỳ bình thường nhưng Vương Lâm lại càng chú ý.

Cùng lúc Vương Lâm quan sát người này, người trong lầu các đi ra cũng đang đánh giá Vương Lâm, hắn cười nói:

- Vương huynh chớ nên như thế. Ngươi là sứ giả Tổ Linh chỉ điểm. Lại nói địa vị của hai chúng ta tương đương, trực tiếp gọi ta là Cổ Vân Phong là được. Tuy nhiên Cổ mỗ lại có chút khó hiểu, làm sao ngươi biết được ta là Yêu Đế?

Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Ngày trước chỉ hoài nghi, hôm nay sau khi nhìn rõ Cổ huynh mới xác định.

Vương Lâm vừa mới nói xong, lập tức trong túi trữ vật truyền ra một cỗ thần niệm ở trong tâm thần hắn không ngừng cầu xin.

- Chủ nhân. Chủ nhân tôn kính, vĩ đại nhất trong cuộc đời Hứa Lập Quốc này. Ngươi nhẫn tâm khiến cho hai người yêu nhau thề sống chết rõ ràng chỉ cách mấy trượng mà lại chỉ gặp thoáng qua sao chủ nhân. Ta đã mười năm không gặp người đẹp kia rồi, ta…

Vương Lâm nhướn mày trực tiếp vỗ túi trữ vật một cái, Hứa Lập Quốc ở trong tiên kiếm lập tức bay ra.

Lần này Hứa Lập Quốc học thông minh sợ làm cho Vương Lâm không vui cho nên không mang theo tiên kiếm mà ly khiếu đi ra.

Hắn vừa xuất hiện lập tức biến ảo thành hình, liên tục quan sát Yêu Đế. Nhưng nhìn nửa ngày cũng không phát hiện Đế kiếm đâu, không khỏi lộ ra vẻ không vui, thở dài nói:

- Chẳng lẽ lão tử và người đẹp này thực sự không có duyên phận hay sao? Mười năm cách biệt, nhìn lại đã là cả đời.

Hứa Lập Quốc này hiếm có nói được một lần văn nhã, nhưng nghe vào trong tai Vương Lâm vẫn có chút xấu hổ. Hắn ôm quyền với Yêu Đế, nói:

- Cổ huynh, đây là kiếm linh của Vương mỗ, có chút hiểu lầm với kiếm linh Đế kiếm của huynh…

Yêu Đế nhìn Hứa Lập Quốc một cái, nói:

- Không sao, ta đã sớm nghe tiếng kiếm linh làm cho người cháu gái của ta vẫn đang oán hận không dứt mười năm nay.

Hắn nói xong, tay phải hư không bắt một cái, chỉ thấy trên bầu trời lập tức truyền ra tiếng “Ca ca”, từ trong hư vô không ngờ vỡ ra một lỗ hổng,

Đế kiếm chợt lóe mà ra.

- Là ngươi!!!

Kiếm này vừa xuất hiện lập tức cả kiếm chấn động, ở trong truyền ra một tiếng rít bén nhọn, chĩa thẳng tới Hứa Lập Quốc, kiếm khí lập tức bay ra.

Vẻ mặt vui mừng của Hứa LậpQuốc biến mất. Cũng may hắn biết chủ nhân của người đẹp ở bên cạnh, vẻ dâm tà trong mắt bị đè xuống, lộ ra một vẻ si tình nói với Đế kiếm:

- Nương tử, mười năm không gặp. Hứa gia ngươi thật là nhớ nhung.

Hắn nói xong vội vàng phát ra kiếm khí.

Bởi vì xuất hiện dưới dạng linh thể, đối mặt với kiếm khí Hứa Lập Quốc né tránh có vẻ miễn cưỡng.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng. Hứa Lập Quốc mặc dù là kiếm hồn nhưng là vật của hắn. Bình thường hắn đối xử thế nào cũng được nhưng nếu người ngoài như thế thì không được!

Mắt thấy Đế kiếm kia lại chém tới mà Yêu Đế cũng không ngăn cản, sắc mặt Vương Lâm trầm xuống tay áo phải vung lên, một cỗ gió lạ thổi lên. Ánh kiếm trên thân Đế kiếm lập tức lay động.

- Khí tức này là ngươi, ngươi chính là tên ghê tởm kia!! Được lắm, hóa ra các ngươi là một nhóm!

Trên Đế kiếm bóng dáng người con gái biến ảo ra, nàng tực giận trừng mắt nhìn Vương Lâm và Hứa Lập Quốc không chút do dự thúc dục Đế kiếm. Trong phút chốc, bốn phía toàn bộ đều là kiếm khí, kiếm khí này lập tức tấn công về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhíu mày hừ lạnh một tiếng. Giờ phút này tu vi hắn đạt tới Vấn Đỉnh, hơn xa Anh Biến hậu kỳ năm xưa. Năm xưa Đế kiếm này làm hắn rất kiêng kị, nhưng hiện tại với tu vi của hắn, sao còn để ý một thanh kiếm!

Trong tiếng “hừ” lạnh, tất cả kiếm khí bốn phía nháy mắt bị chấn động tan vỡ, Đế kiếm kia lại muốn động thì Yêu Đế tay phải hư không nắm một cái, Đế kiếm liền bị hắn cầm trong tay.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, cầm lấy Hứa Lập Quốc ném vào trong túi trữ vật, ôm quyền nói:

- Làm cho Cổ huynh chê cười. Vương mỗ tới đây là muốn hỏi một chuyện. Yêu Tướng Mặc Phi ở nơi nào!

Yêu Đế đáy lòng thầm than, hắn vốn không muốn giằng co với Vương Lâm như vậy, nhưng nếu nhìn người khác ở trước mặt mình ức hiếp Song nhi, hắn cũng không thể chịu được.

- Kiếm linh của Vương Lâm tuy che dấu rất tốt nhưng ở trong mắt mình vẻ dâm tà cực kỳ đậm.

Thầm than một tiếng, Yêu Đế nói:

- Vương huynh, Mặc Phi đã trở thành Phó soái, hắn cùng với đám người Thiên soái suất lĩnh cánh quân bên trái. Giờ phút này hắn là tới thành Tùng Đào quận Hỏa Yêu.

Nói xong, hắn hơi ngừng một chút, lại nói:

- Vương huynh là sứ giả của Tổ Linh, việc này ta đã tuyên bố ra ngoài. Như vậy có thể khiến Vương huynh dễ làm việc. Mặt khác ngươi cầm ngọc giản của ta, coi như ta đích thân tới, nếu có người dám bất kính, có thể điều động Thiên soái giết chết!

Cổ Vân Phong nói xong lấy ra một quả ngọc giản màu trắng đưa cho Vương Lâm.

Trong ngọc giản này có yêu khí độc đáo, rất khó bắc chước.

Vương Lâm thần sắc như thường, tiếp nhận ngọc giản nói:

- Cảm ơn nhiều!

Nói xong hắn liền ôm quyền xoay người bước đi, biến mất tại chân trời.

Cổ Vân Phong nhìn nơi Vương Lâm biến mất, lắc đầu thầm nói:

- Vương Lâm, từ khi tiếng đàn kia vào trong tai ta đã biết ngươi là người cùng một đường với ta. Ta không muốn trở mặt với ngươi, đưa ra thiện ý hy vọng ngươi có thể hiểu được.

Trong lúc Na Di, tiếng Hứa Lập Quốc truyền vào Nguyên thần Vương Lâm.

- Chủ nhân. Người đẹp kia…

- Việc này không phải nói nữa!

Vương Lâm bình thản nói, hắn bóp bóp ngọc giản trong tay, để vào trong túi trữ vật. Với tâm trí của hắn tự nhiên là hiểu được ý của Yêu Đế.

Đại quân cánh tả của quận Thiên Yêu có khoảng ngàn vạn yêu binh, mặt đất nơi đi qua chấn động giống như mặt đất nổ lên vô số cuồng lôi. Thiên, Trụ, Hoang ba vị chính soái dẫn đầu. Hồng, Huyền, Hoàng ba phó soái cùng nhau quản lý, mang theo ngàn vạn yêu binh thẳng đến thành Tùng Đào biên giới quận Hỏa Yêu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 615: Hướng đi của Tham Lang.

Lúc này ba vị chính soái Thiên, Trụ, Hoang đều tự cưỡi yêu thú của mình, đang rong ruổi giữa đại quân yêu binh.

Ba người không có nói chuyện, một cỗ sát lục khí áp lực âm u bao phủ trời đất, theo đại quân quận Thiên Yêu thẳng tới thành Tùng Đào.

Ở quân cánh phải đại quân, Phó soái Mặc Phi mặc áo giáp cưỡi trên một yêu thú giống như là Lân, trong mắt một mảnh bình thản. Ở trên đuôi Lân sau lưng hắn một người trung niên đang đứng. Người này khép hai mắt, thanh kiếm lớn phía sau lưng, cả người theo lân vĩ vung vẩy mà chuyển động, thoạt nhìn rất có vẻ tiên phong đạo cốt.

Đúng lúc này bỗng nhiên từ phía chân trời xa xa nổ vang một đạo sét đánh. Tiếng sét này "ầm ầm" truyền khắp giống như muốn chèn ép sát khí của ngàn vạn yêu binh. Bỗng thấy một người đứng trong luồng sét.

Người này mặc một bộ áo giáp màu đen, thoạt nhìn như Ma Tôn giáng lâm, toàn thân ma khí tung hoành.

Hắn xuất hiện lập tức khiến cho rất nhiều người chú ý.

Hắn đúng là Vương Lâm. Trong phút chốc, ánh sáng lạnh lẽo hiện lên trong mắt Vương Lâm. Hắn bước tới trước một bước, cả người hóa thành sao băng trực tiếp bay từ bầu trời tấn công đến.

Hắn không nói gì, trong lúc phi tới thần thức tản ra, nháy mắt liền tập trung trên người cánh quân phải Mặc phi. Ánh mắt Mặc Phi lạnh lùng xa xa nhìn về phía Vương Lâm. Người đàn ông trung niên phía sau hai mắt vẫn khép chậm rãi mở ra, một đạo ánh sáng thâm thúy tràn ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Lâm chân đạp luồng sét trong tiếng “ầm ầm” phi đến, một đường phóng qua vô số yêu binh. Giờ phút này ba vị chính soái Thiên, Trụ, Hoàng trừ bỏ Thiên soái, hai người còn lại ánh mắt lóe lên.

Sát khí của ngàn vạn yêu binh gào thét nhưng Vương Lâm toàn bộ không đếm xỉa đến. Giết người đó là phải đoạt thanh thế, phải làm thật nhanh. Nếu là đi lên báo thân phận, lấy ra ngọc giản của Yêu Đế rồi muốn giết người vậy thì mất đi lợi thế, để cho người của Đại La Kiếm tông kia có thời gian thi triển kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.

- Phụng lệnh Yêu Đế, bắt giết phó soái Mặc Phi, những người khác tránh ra!

Vương Lâm hét lớn một tiếng, tay phải ném ngọc giản của Yêu Đế ra, bay thẳng đến hai vị chính soái Trụ, Hoang đang muốn ra tay.

Tất cả chuyện này hoàn thành chỉ trong phút chốc, Hoàng Tuyền quét ngang, Vương Lâm Na Di mà tới, trong nháy mắt thân hình biến mất, ngón trỏ tay phải chỉ về phía trước.

- Tịch Diệt chỉ!

Tịch Diệt chỉ phong như thiểm điện lóe lên bay thẳng tới Mặc Phi. Mặc Phi vẻ mặt lạnh lùng nâng tay phải lên, người đàn ông trung niên phía

sau hắn sắc mặt ngưng trọng hai tay bắt pháp quyết. Khuyển kiếm đeo sau lưng bỗng nhiên bay ra, kiếm ở giữa không trung ở trên thân kiếm biến ảo thành hồn một con heo ác đen kịt.

Tốc độ chỉ phong cực nhanh nhưng vào lúc tới gần Mặc Phi đột nhiên tan vỡ, biến mất không thấy. Cảnh này làm cho Mặc Phi ngẩn ra nhưng lập tức khẽ biến sắc mặt, một cỗ yêu lực từ trong cơ thể bùng nổ bao phủ toàn thân.

Người đàn ông trung niên kia cũng ngây người một cái.

Chỉ như vậy, đã là mất mạng!

Thân hình Vương Lâm nháy mắt xuất hiện bên cạnh người đàn ông trung niên kia, một chỉ điểm ra. Ma khí toàn thân áo giáp của hắn khoảnh khắc ngưng tụ hóa thành một ngọn lửa ma.

Một chỉ này, là đỉnh, không thể chống cự! Sắc mặt người đàn ông trung niên kia biến đổi mạnh, trong lúc sống chết thuấn di mà ra, không chút do dự liền chuẩn bị thi triển kiếm khí Lăng Thiên Hậu. Nhưng trong phút chốc mặt đất Hoàng tuyền ầm ầm dựng lên. Đạo truyền trời đất, luân hồi biến ảo, lực vô hình giáng lâm bốn phía, giống như trong trời đất lúc này chỉ còn lại đạo Hoàng tuyền này, sinh mạng chỉ trong giây lát!

Chỉ một chút ngừng lại, ánh sáng vàng ở mi tâm người đàn ông trung niên chợt lóe. Ngón trỏ Vương Lâm cứ thế điểm lên trên.

Một chỉ điểm vào, người chết!

Vương Lâm cắt lấy đầu người, nhoáng lên một cái hư không bắt lấy thanh kiếm của người này xoay người rời đi.

Mây bay nước chảy, sạch sẽ gọn gàng!

Người đàn ông trung niên tên là Hợi Trư, lúc Vương Lâm chặt bỏ đầu người này liền phong ấn Nguyên thần của hắn. Lấy tu vi Vấn Đỉnh của Vương Lâm, phong ấn người dưới Anh Biến hậu kỳ không hao tốn công sức gì!

Hắn cầm cái đầu đi như gió lạnh thổi qua, chớp mắt liền mất tung tích. Về phần ngọc giản của Yêu Đế, Vương Lâm không có thu lại, vật ấy đối với hắn đã vô dụng.

Chẳng qua đây là vật mà Yêu Đế biểu đạt thiện ý, lúc trước nếu không nhận ngược lại có vẻ quá ương ngạnh.

Vương Lâm không có liếc mắt nhìn ngàn vạn yêu binh một cái nào, đạp khoảng không mà đi.

Đầu Hợi Trư bị Vương Lâm luyện hóa, kiếm khí nuốt vào trong cơ thể. Về phần nguyên thần Hợi Trư, Vương Lâm dùng thuật Sưu hồn, sau khi đạt được tin tức muốn biết nguyên thần Hợi Trư gần như sụp đổ bị Vương Lâm trực tiếp ném vào trong Hồn phiên, hóa thành một chủ hồn.

Người của Đại La Kiếm Tông ở đất Yêu Linh này, trừ tự thân có kiếm khí Lăng Thiên Hậu, không ngờ còn có một người tên là Tham Lang âm thầm bảo vệ.

- Tham Lang, cái tên này đặc thù như vậy ta hẳn là không nghe qua. Nhưng tướng mạo Tham Lang trong trí nhớ Hợi Trư này nhìn lại có vẻ quen mắt. Nhưng ta có thể khẳng định tuyệt đối chưa gặp qua người này.

Vương Lâm trong lúc phi hanh mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

- Tham Lang, dựa theo trí nhớ Hợi Trư, tu vi người này đã vượt qua Vấn Đỉnh, đạt tới Âm Hư chi cảnh, chỉ kém một chút so với Dương Thật chi cảnh của Tư Đồ Nam…

Vương Lâm chau mày, nhưng nháy mắt thân hình hắn bỗng nhiên chấn động ngừng giữa không trung, không nhúc nhích.

- Tư Đồ Nam!

Vương Lâm thở sâu, tay phải hắn vỗ túi trữ vật lập tức một miếng ngọc giản bay ra bị hắn cầm trong tay. Lúc này thần thức đảo qua lập tức sắc mặt rất khó coi.

Nếu không phải liên tưởng đến Tư Đồ Nam, Vương Lâm sẽ không nghĩ đến lúc trước Tư Đồ Nam từng cho hắn một miếng ngọc giản. Ở trong này có tấm hình của Tư Đồ Nam vẽ lại, mấy người bên trong là những người năm xưa làm hại thân thể Tư Đồ Nam tan vỡ.

Lúc trước Tư Đồ Nam đưa ngọc giản cho Vương Lâm cũng không hi vọng Vương Lâm thật sự gặp được. Chẳng qua khiến cho hắn nhớ kỹ những người này không nên trêu chọc.

Vương Lâm cũng thật sự không nghĩ tới mình không ngờ thật sự có thể gặp được người trong mấy tấm hình. Hơn nữa tu sĩ muốn thay đổi tướng mạo cực kỳ đơn giản. Chỉ bằng vào mấy tấm hình muốn tìm người, khó khăn không kém biển rộng tìm kim.

- Nếu Tham Lang này đúng thật là kẻ thù của Tư Đồ Nam năm xưa, hắn nhất định biết được việc Thiên Nghịch Châu.

Vương Lâm sờ sờ mi tâm, Thiên Nghịch Châu là bí mật lớn nhất của hắn. Hơn bảy trăm năm nay, thuộc tính hạt châu Thiên Nghịch này cực kỳ quái dị.

Năm đó chỉ có một ít nước mưa liền có thể làm cho Thủy thuộc tính đại viên mãn, nhưng càng về sau lại càng khó.

Hiện tại chỉ còn lại có Kim thuộc tính chưa viên mãn, nhưng Vương Lâm lại có loại cảm giác. Một thuộc tính cuối cùng này, độ khó sợ là đạt tới mức khiến người ta vô cùng phẫn nộ.

Nếu là hạt châu Thiên Nghịch này có thể từ trong nguyên thần của hắn hoàn toàn chia lìa ra, Vương Lâm cũng sẽ không gian nan khổ cực như thế. Nếu thật sự gặp nguy cơ sống chết, hắn sẽ bình tĩnh làm ra lựa chọn.

Nhưng hiện tại hạt châu này đã dung hợp với Nguyên thần của hắn, căn bản không thể chia lìa. Trừ khi là rút Nguyên thần của hắn ra, luyện hóa giống như luyện hóa kiếm khí Lăng Thiên Hậu, như thế mới có thể luyện hóa ra hạt châu Thiên Nghịch này từ trong nguyên thần ra.

Vương Lâm chau mày.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 616: Tiên đế Thanh Lâm (1).

- Hạt châu Thiên Nghịch này rốt cuộc có nguồn gốc thế nào, vì sao Tu Chân Liên Minh chú ý tới nó như thế… Thiên Nghịch châu này theo ta đã mấy trăm năm, trừ có thể nghịch biến thời gian gần như không có thần thông khác. Mặc dù là trốn ở bên trong nhưng nếu gặp người thần thông cực lớn, cũng sẽ bị phát hiện mà không thể che giấu.

- Hạt châu này, xem thế nào cũng giống như một vật vô dụng, cho dù là nghịch biến thời gian cũng chỉ có hiệu quả lớn với tu sĩ cấp thấp. Đối với tu sĩ bậc cao mà nói, còn không có sức hấp dẫn bằng một số lượng tiên ngọc.

Vương Lâm thầm than, nhìn về phía xa xa, ánh mắt sắc như dao, hắn thì thào lẩm bẩm:

- Đệ tử Đại La Kiếm Tông ở trong quận Thiên Yêu vốn có năm người do Thần Long cầm đầu. Sau khi Mạt Dương chết, bọn họ dù chưa xác định nhưng ít nhiều cũng sinh ra hoài nghi ta. Với phương thức hành sự của Đại La Kiếm Tông, sợ là sẽ lập tức phái người đến hỏi. Nhưng bọn họ lại không có hành động.

Căn cứ vào trí nhớ Hợi Trư, lúc ấy Tham Lang ở trong quận Hỏa Yêu hình như phát hiện cái gì bí ẩn. Hiện tại đã mười năm qua đi, ở trong quận Thiên Yêu chỉ có Hợi Trư bị lưu lại, ba người còn lại đã lần lượt đi tới quận Hỏa Yêu gặp Tham Lang…

Lúc trước Tử thử cũng nhất định là đi hội hợp, nửa đường vì nảy sinh sát cơ với ta cho nên mới bỏ mạng

Tham Lang này rốt cuộc phát hiện cái gì…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

- Đáng tiếc có Tham Lang kia ta cũng không có cơ hội tiếp tục sưu tập kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Tuy nhiên việc này có gấp cũng không được.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, thân hình nhoáng lên một cái dùng Đại Na Di mà đi.

- Trận chiến tranh này đối với ta mà nói là thời cơ tốt nhất để sưu tập khí sát lục, không thể bỏ qua. Nhưng sức lực một mình ta có hạn, việc này… Chắc phải làm như vậy!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ lạnh lẽo, thân hình biến mất.

Trận chiến quận Hỏa Yêu, Vương Lâm không tham gia, hắn một đường Na Di, vài ngày sau về tới bộ lạc Luyện Hồn ở quận Thiên Yêu. Bộ lạc Luyện Hồn trải qua hơn mười năm phát triển, thế lực đã có chút quy mô, trở thành một trong bốn bộ lạc lớn nhất ở nơi Thiên Yêu Man hoang.

Vương Lâm trở về khiến cho toàn bộ lạc đều sôi trào, rất nhiều người trong tộc tuy không có gặp qua Vương Lâm, nhưng miệng truyền miệng đã xem Vương Lâm thành một loại như Cổ Yêu ở trong lòng, đều được cúng bái.

Thung lũng kia càng là thánh địa trong lòng bọn họ!

Sau khi Vương Lâm trở về lập tức triệu tập Thập Tam và Âu Dương Hoa, chọn tuyển ra hơn vạn người trong tộc. Mỗi một người Vương Lâm đều tặng cho một đạo sát lục khí. Đạo sát lục khí này ở trong cơ thể bọn họ, phàm là người bị bọn họ giết đều có thể hóa thành sức sống bị hút vào trong sát lục khí trong cơ thể.

Theo một vạn người này giết chóc càng nhiều, sát lục khí trong cơ thể sẽ biến thành càng mạnh mẽ. Thậm chí ở vào lúc cực kỳ nguy cơ có thể tự động chuyển hóa thành Sinh Mệnh Lạc Ấn, bảo hộ một vạn người này an toàn.

Theo sau, một vạn người này được phái ra tiến vào trong chiến trường quận Hỏa Yêu. Vương Lâm cũng không để cho bọn họ gia nhập quân Thiên Yêu mà tản ra tự phát triển. Đối với những người này, Vương Lâm chỉ có một yêu cầu. Đó là không ngừng giết chóc để nuôi dưỡng sát lục khí trong cơ thể!

Một vạn người đối với trận đại chiến mấy ngàn vạn yêu binh tham gia mà nói không là gì cả. Điểm này Vương Lâm hiểu được, cho nên hắn lập tức phái Âu Dương Hoa và Thập Tam, tặng pháp bảo. Cho bọn họ ba tháng thời gian mang theo người trong tộc còn lại thôn tính ba bộ lạc khác ở trong quận Thiên Yêu!

Mà chính hắn thì cả ngày ngồi trong thung lũng, không ngừng khắc sâu lạc ấn nguyên thần ở trên Tán ma. Đồng thời cũng dùng thời gian còn lại để tu bổ Cấm phiên.

Ba tháng thời gian chỉ chớp mắt đã qua, có pháp bảo của Vương Lâm giúp đỡ, ba bộ lạc còn lại từng cái bị Thập Tam và Âu Dương Hoa xâm chiếm. Một lượng lớn người ngoại tộc bị uống Yêu đào, thành thành viên trong bộ lạc Luyện Hồn.

Đối với những người trong tộc mới chưa tu luyện qua thuật Luyện hồn, Vương Lâm trực tiếp lấy Tôn hồn phiên ra. Hắn rung một cái, hàng loạt hồn phách bay ra dưới sự khống chế của Vương Lâm, từng cái tiến vào trong cơ thể những người mới này, cũng không thương tổn hồn phách bọn họ mà là lựa chọn hình thức cùng tồn tại.

Theo sau, Vương Lâm đem sát lục khí trong cơ thể tràn ra, rồi phân biệt dung nhập vào cơ thể những người này. Như thế đợt thứ hai gồm ba vạn người bị phái ra tiến vào quận Hỏa Yêu.

Bộ lạc Luyện Hồn còn lại không ít người trong tộc, Vương Lâm thi triển thuật Đại Na Di, sau nhiều lần đem mọi người toàn bộ từ vùng Man

hoang này di chuyển đi. Địa điểm hắn lựa chọn là một nơi chiến trường viễn cổ nơi ở năm xưa của Tán ma kia.

Tại tòa ma tháp lúc trước, Vương Lâm dùng thần thông ngưng thành một tòa tháp cao, sau đó hắn khoanh chân ở trong đó. Về phần những người trong tộc, bắt đầu ở trong này sinh sôi nảy nở.

Hàng loạt gian phòng đơn giản được tạo nên, không lâu sau nơi này nghiễm nhiên thành một bộ lạc mới.

Thời gian vụt qua, lại mười năm!

Trong mười năm này Vương Lâm ở trong tháp không đi ra nửa bước.

Ba lộ đại quân quận Thiên Yêu đánh vào trong quận Hỏa Yêu, quận Hỏa Yêu đều có sách lược phù hợp triển khai chém giết. Khắp nơi trên chiến trường chém giết không ngừng.

Mười năm chiến tranh chẳng qua chỉ là bắt đầu.

Ở trong mười năm này, lần lượt từng đợt người trong tộc mang theo sát lục khí của Vương Lâm gia nhập vào chiến trường. Đồng thời một bộ phận bộ lạc Luyện Hồn cũng liên tục tìm kiếm mục tiêu. Đó là những bộ lạc nơi hoang dã của quận Hỏa Yêu.

Chiến tranh ở quận Hỏa Yêu dường như bị Vương Lâm quên đi. Hắn ở lại trong tháp mười năm, cả ngày khoanh chân thổ nạp, Nguyên thần khắc họa lạc ấn lên Tán ma. Hắn đang chuẩn bị, chuẩn bị trước kỳ hạn trăm năm thực lực của mình có thể càng mạnh. Chỉ có như thế mới có thể hoàn thành giao hẹn với Cổ Yêu.

Mười năm thời gian này không ngừng thổ nạp khiến cho tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ của Vương Lâm càng thêm củng cố.

Hắn có thể cảm giác được, sát lục khí tản ra ngoài tuy cũng có tiêu tan, nhưng càng nhiều lại trưởng thành mỗi ngày. Những người trong tộc trong cơ thể có sát lục khí, theo bọn họ giết chóc càng nhiều mà an toàn càng được bảo đảm. Thực lực cũng sẽ càng mạnh!

Cho đến bây giờ, tổng số sát lục khí của hắn đã đạt tới mười vạn. Mười vạn sát lục khí này dung nhập vào cơ thể mười vạn người trong tộc, không ngừng lớn mạnh.

- Lấy giết để nuôi giết, sau trận chiến tranh này, ta thật muốn nhìn một đạo sát lục khí có thể chia làm mấy đạo!

Ở trong tháp, Vương Lâm mở mắt, ánh mắt như điện giống như sét đánh, một cỗ lực lượng mênh mông cuồn cuộn từ trong tháp khuếch tán truyền ra.

Ở ngoài tháp là một mảnh đất trống phạm vi mười dặm, ở bên ngoài là từng căn nhà được xây lên, xa xa nhìn lại rậm rạp kéo dài mấy trăm dặm.

Đây là bộ lạc Luyện Hồn mới!

Từng tháng đều có người trong tộc trở về mang theo một số lượng lớn tù binh bộ lạc trong quận Hỏa Yêu. Quy mô bộ lạc Luyện Hồn đang phát triển mạnh!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, vỗ túi trữ vật. Quả cầu cấm chế phong ấn Diêu Tích Tuyết bay ra. Tay phải hắn hư không sờ một cái, quả cầu vỡ vụn thân hình Diêu Tích Tuyết xuất hiện trong tháp.

Dáng vẻ Vương Lâm lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Ngươi ngẫm nghĩ thế nào rồi?

Trên người Diêu Tích Tuyết không hề trần trụi mà mặc một bộ quần áo màu lam. Sau khi nàng xuất hiện đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn Vương Lâm, cắn răng nói:

- Trong lòng ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Mười năm này những gì nên nói ta đều đã nói cho ngươi. Ngươi còn muốn thế nào!

Trong thời gian mười năm, Vương Lâm hỏi ý Diêu Tích Tuyết nhiều lần. Nỗi hận của Diêu Tích Tuyết đối với Vương Lâm đã chôn thật sâu ở đáy lòng. Đồng thời nàng cũng lo sợ một số thủ đoạn của Vương Lâm.

Tâm thần của nàng đã bị Vương Lâm mở ra một lỗ hổng. Lỗ hổng là nói cho Vương Lâm phương pháp sử dụng Huyết hồn đan!

Sau khi lỗ hổng xuất hiện, dưới thủ đoạn của Vương Lâm, Diêu Tích Tuyết gần như sụp đổ. Tuy là vẫn chưa nói ra tất cả, nhưng ít nhiều nói ra một ít bí ẩn!

- Ngươi nói động phủ kia là một vị Tiên đế lưu lại, vậy động phủ Tiên đế này cùng với những chuyện khác làm sao ngươi biết được?

Diêu Tích Tuyết cắn môi, vấn đề này thủy chung nàng không muốn trả lời.

- Ngươi ở trong tay ta đã hơn hai mươi năm, không muốn giành được tự do sao. Ngươi nếu nói toàn bộ cho ta, ta có thể đáp ứng với ngươi, sau khi rời khỏi đất Yêu Linh sẽ thả ngươi rời đi!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên không người biết, từ từ nói.

Bên trong tiếng nói của hắn lộ ra một đạo ma niệm. Đây là sau khi hắn mười năm không ngừng gia tăng lạc ấn trên Tán ma, từ trên Tán ma học được một thần thông nhỏ.

- Ta có thể nói toàn bộ cho ngươi, nhưng người phải lấy đạo tâm của ngươi thề. Sau khi rời khỏi đất Yêu Linh, ngươi sẽ thả ta đi!

Diêu Tích Tuyết than nhẹ, thấp giọng nói.

- Ngươi không có tư cách cùng ta nói điều kiện. Chuyện Vương mỗ đáp ứng ngươi nhất định sẽ không nuốt lời! Nói, ngươi có thể có một đường sống, không nói, ta vĩnh viễn phong ấn ngươi!

Thanh âm Vương Lâm bình thản nhưng lại lộ ra một cỗ ý lạnh.

Diêu Tích Tuyết vuốt tóc, nhìn Vương Lâm hồi lâu, nàng hạ giọng nói:

- Phụ thân ta từng nhắc nhở ta không nên cùng ngươi là địch. Lúc ấy ta rất là khó hiểu không biết vì sao phụ thân biết ngươi. Lúc đó ngươi chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi. Mặc dù được Thiên Vận tử thu làm đệ tử nhưng với sự hiểu biết của ta với phụ thân, thân phận của

ngươi, tu vi của ngươi, tất cả mọi thứ của ngươi không có khả năng làm phụ thân chú ý!

- Cho nên ta không nghe lời ông ấy. Hiện tại ta có chút hiểu được, vì sao phụ thân ta nói đến ngươi…

Vương Lâm vẻ mặt như thường, lạnh lùng nhìn nàng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 616: Tiên đế Thanh Lâm (2).

Diêu Tích Tuyết than nhẹ, nói:

- Những chuyện xung quanh động phủ đó là phụ thân nói cho ta biết. Ông ấy năm đó ở vùng đất Yêu Linh này cùng đám người Thiên Vận tử, Lăng Thiên Hậu phát hiện một… Một bí mật!

Ánh mắt Vương Lâm đọng lại, vẻ thản nhiên nói:

- Bí mật gì?

- Vùng đất Yêu Linh này trên thực tế là một tòa động phủ. Điểm này chắc ngươi cũng đoán được. Ta có thể nói cho ngươi vùng đất Yêu Linh này chính là một tòa động phủ, động phủ rất lớn đến mức không thể tin được. Nhưng nó không phải là một, mà là năm. Trong năm động phủ, bốn hư một thật!

Vương Lâm vẻ mặt như thường, chậm rãi nói:

- Nói vậy động phủ ngươi mang ta đi kia, đó là hư phủ!

Diêu Tích Tuyết chua xót gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đó đích thật là một hư phủ.

- Mục đích ngươi tiến vào hư phủ kia là gì?

Vương Lâm hỏi.

- Phụ thân từng nói, bên trong hư phủ có rất nhiều vật như pháp bảo, linh dịch. Nếu tìm được đối với tu vi của ta có lợi thật lớn.

Diêu Tích Tuyết hạ giọng nói, chỉ có điều không đợi nàng nói xong, liền thấy khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh.

Vương Lâm lẳng lặng nhìn Diêu Tích Tuyết, hắn không nói gì nhưng ánh mắt hắn cũng khiến nội tâm Diêu Tích Tuyết run lên. Nàng trầm ngâm hồi lâu, chua xót nói:

- Những lời ta vừa nói đều là thật. Ngươi không cần phải coi đây là cái cớ để ngày sau không cho ta rời đi!

Vương Lâm giọng điệu âm trầm, nói:

- Hay cho câu “đều là thật”. Ngươi nói có lẽ là ý nghĩ trong lòng ngươi. Nhưng Vương mỗ hỏi không phải chuyện này! Bốn hư phủ kia, có liên hệ gì với động phủ cuối cùng!

Diêu Tích Tuyết lại trầm ngâm, thầm than một tiếng, nói:

- Được rồi. Bốn hư phủ kia, trên thực tế là một cánh cửa để đi vào động phủ cuối cùng!

- Đám người phụ thân ngươi phát hiện bí mật, không chỉ đơn giản như vậy chứ.

Hai mắt Vương Lâm khẽ híp lại.

- Ta chỉ biết là, trong động phủ cuối cùng kia phụ thân đoán có thể có cơ hội bước vào bước thứ ba đạo cảnh. Bởi vì động phủ này là động phủ của Thanh Lâm, Tiên đế đầu tiên trước khi Tiên giới sụp đổ.

- Tiên đế Thanh Lâm là người mạnh nhất tiên giới. Nghe đồn lúc tiên giới sụp đổ, Tiên đế Thanh Lâm cũng chưa chết, mà sau khi dốc sức chiến đấu, bị thương bỏ chạy!

- Đám người phụ thân phát hiện bí mật này là ở trong động phủ cuối cùng đó có khí tức bế quan của Tiên đế Thanh Lâm. Ta không biết được làm sao bọn họ biết điều này. Điểm này ngươi cũng không nên hỏi ta.

Diêu Tích Tuyết nói xong, nhìn về phía Vương Lâm. Năm xưa nàng từ miệng phụ thân nghe được tin tức này, khiếp sợ gần như không thể tưởng tượng được. Mặc dù hiện tại nhớ lại việc này, tâm thần vẫn chấn động không ngừng.

Nàng thật muốn nhìn với tâm cơ của Vương Lâm này, khi mới nghe tin tức này sẽ có biểu tình thế nào. Đáng tiếc nàng nhìn thấy thủy chung là bộ dạng trầm tĩnh không thay đổi. Thần sắc Vương Lâm như thường, không có biến hóa gì, nhưng con ngươi của hắn cũng co rút lại.

Ở trong đáy lòng Vương Lâm, những lời này làm nổi lên một hồi sóng to gió lớn!

Lời nói Diêu Tích Tuyết hắn tin bảy phần. Tất cả cũng không phải là bởi vì Diêu Tích Tuyết nói êm tai bao nhiêu, mà bởi vì hai chữ Thanh Lâm mà nàng nói ra.

Vương Lâm vĩnh viễn cũng không quên, lúc cùng Diêu Tích Tuyết mới tiến vào động phủ kia. Khoảnh khắc hắn đánh ra phủ văn chồng chất, bên tai truyền đến tiếng nói như từ hư vô.

- Ta là Thanh Lâm…

- Nơi này rốt cuộc là động phủ gì… Có Cổ Yêu, có Tán ma… Cổ Yêu lại bị chia thành chín phần, không thể dung hợp lẫn nhau. Mà Tán ma ta biết được tin tức cũng không nhiều, nhưng theo những lời này thì Tán ma cũng là thuộc hạ Cổ ma. Chẳng lẽ ở trong đất Yêu Linh này, còn có Cổ ma tồn tại…

Biết được càng nhiều tin tức, Vương Lâm càng cảm thấy trước mắt có một tầng sương mù thủy chung không thể mở ra. Hắn không chút biểu tình nhìn Diêu Tích Tuyết một cái, nói:

- Bốn tòa Hư phủ, năm đó phân phối thế nào?

- Thiên Vận tử và Lăng Thiên Hậu mỗi người chiếm một cái, còn có một động phủ bị Vân Tiên đạo lữ chiếm cứ! Năm đó phụ thân tu vi không đủ, không thể cướp đoạt cùng bốn người này, nhưng hắn thật may gặp kỳ duyên biết được sự tồn tại của động phủ thứ tư. Trên thực tế trừ phụ thân ta ra, mọi người còn lại thủy chung cho rằng động phủ ở đây là ba hư một thật!

- Vân Tiên đạo lữ?

Vương Lâm nhướn mày, tên này là lần đầu tiên hắn nghe nói.

- Hai người Vân Tiên đạo lữ là người của mấy vạn năm trước, năm xưa cũng không rời khỏi cùng đám người Thiên Vận tử mà lựa chọn ở trong động phủ tu đạo. Cho nên trừ số ít những người này, cho đến ngày nay người biết được không nhiều lắm. Ta cũng từ phụ thân ta mà biết được đôi đạo lữ này.

Diêu Tích Tuyết nói tới đây ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ. Năm đó nàng nghe tới đôi đạo lữ này đúng là lúc tình yêu chớm nở, trong lòng thủy chung có một giấc mộng. Hiện tại nhớ tới, khó tránh khỏi buồn bã.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên, nhìn chăm chú Diêu Tích Tuyết nói:

- Phụ thân ngươi Huyết Tổ, chắc sắp đến đây.

Tiếng nói vừa dứt, đáy lòng Diêu Tích Tuyết chấn động mạnh, nhưng sắc mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Ta không biết lời này của ngươi có ý gì!

Vẻ mặt nàng cực kỳ tự nhiên, không lộ ra chút đầu mối nào.

- Mấy vạn năm tuần hoàn vùng đất Yêu Linh này mở ra nhiều lần. Ta không biêt trước kia ngươi có đi vào nơi đây hay không, nhưng với thần thông của Huyết Tổ không khó để làm chậm lại thời hạn tuổi thọ của ngươi. Như vậy nhưng ngươi lại cố tình không tiếc bị người khác biết bí mật của động phủ đó, cũng phải mạo hiểm tiến vào trong. Chuyện này nếu không có việc gì bí ẩn, chỉ sợ ngươi cũng không sốt ruột như thế!

- Mấy vạn năm này, phụ thân ngươi Huyết Tổ chỉ sợ là vì một số nguyên nhân cho nên thủy chung không thể tiến vào. Cho nên ngươi mới tới đây. Ngươi rất sốt ruột muốn đạt được quyền hạn khống chế động phủ kia, sợ là vì đợi phụ thân ngươi đến, thì đã có chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếng nói Vương Lâm nhẹ dần, ánh mắt thâm thúy từ từ nói hết.

Diêu Tích Tuyết lẳng lặng nhìn Vương Lâm, hồi lâu nàng nhoẻn miệng cười gật đầu nói:

- Ngươi rất thông minh. Không sai, cha ta sắp tới rồi. Trên thực tế không chỉ có cha ta, chỉ sợ sư phụ Thiên Vận tử của ngươi, Đại La Kiếm Tông Lăng Thiên Hậu, còn có một số lão quái ở trên Thiên Vận tinh đều rất nhanh sẽ tới nơi đây!

Vương Lâm híp hai mắt, chỉ lộ ra một khe hở, từ từ nói:

- Có phải là lệnh bài màu vàng trong Triều tịch kia?

Ánh mắt Diêu Tích Tuyết nhìn về phía Vương Lâm mơ hồ lộ ra một tia khiếp sợ. Nàng cho tới bây giờ mới chính thức cảm nhận được sự đáng sợ của Vương Lâm.

- Người này tâm cơ quá sâu, hắn hỏi xem ra thì đơn giản nhưng ta vừa trả lời liền lập tức rơi vào sự tính toán của hắn. Từng bước một vô tình bị người này nắm giữ nhiều tin tức. Như vậy nếu ta nói dối hắn lập tức có thể từ trong nhiều tin tức rườm rà này phát hiện ra sơ hở. Ngươi này thật là đáng sợ!

Diêu Tích Tuyết cũng không biết, Vương Lâm tu luyện thuật cấm chế. Sự thôi diễn ở bên trong tâm thần so với hiện tại phức tạp gấp mười, gấp trăm lần. Nói chuyện với Diêu Tích Tuyết thật sự không tính là gì.

Vương Lâm chỉ sợ Diêu Tích Tuyết không mở miệng, chỉ cẩn mở miệng hắn có cách lần từng đầu mối hỏi ra nội dung chân chính. Hắn chỉ sợ Diêu Tích Tuyết giống như trước không mở miệng.

Diêu Tích Tuyết cúi đầu, theo bản năng tránh nhìn hai mắt Vương Lâm, nói:

- Lệnh bài đó, tên là Thanh Lâm Tiên lệnh, là chìa khóa cổng hư phủ thông với động phủ chân chính. Chỉ có cầm vật ấy mới có thể vào!

- Chẳng qua, phải cần bốn lệnh bài đồng thời mở ra, bốn cửa hư phủ đồng thời mở ra mới có thể mở hoàn chỉnh. Thiếu một cũng không được!

- Theo lời ngươi nói, ở trong lòng đám người Thiên Vận tử, bọn họ thủy chung cho rằng ba lệnh bài là toàn bộ. Chỉ có phụ thân ngươi Huyết Tổ mới biết được, ba cái lệnh bài mở không được cửa chân chính. Đúng vậy không?

Vương Lâm hỏi.

Diêu Tích Tuyết trầm mặc chút ít, gật gật đầu.

- Huyết Tổ này thật giỏi tính toán. Chỉ cần Hư phủ kia trong tay mặc dù hắn không có lệnh bài cũng tương đương nắm giữ chủ động. Chỉ cần sắp

xếp khéo một khi lệnh bài thứ tư xuất hiện hắn liền tự nhiên đạt được tư cách tiến vào động phủ chân chính kia.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt hơi lóe lên, hỏi:

- Lệnh bài kia, sau khi bị hút vào nơi đây sẽ xuất hiện ở đâu!

- Vực thẳm triều tịch, lối vào ở trong quận Hỏa Yêu!

Diêu Tích Tuyết do dự một chút nói.

Vương Lâm không hề hỏi nữa tay phải hư không chộp một cái, Diêu Tích Tuyết lập tức lại bị hắn phong ấn thu vào trong túi trữ vật. Lúc này trong tháp chỉ còn một mình Vương Lâm, hai mắt hắn lộ ra ánh sáng yêu dị, thì thào:

- Ở đất Yêu Linh này hóa ra tồn tại bí mật này. Tu vi của ta cùng những lão quái này kém nhau rất lớn. Nhưng Thiên Vận Tử vì sao nhất định phải khiến ta tiến vào đất Yêu linh này đây…

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 617: Đạo phong ấn thứ hai.

Vương Lâm trầm ngâm, hắn dừng lại ở đất Yêu Linh này càng lâu, càng cảm giác được nơi này quỷ dị khắp nơi. Đầu tiên là bức tranh Hoàng Long, sau đó là một người giống Mặc Phi, còn có người đàn ông vạm vỡ cực kỳ giống Lăng Thiên Hậu.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, lẩm bẩm:

- Thiên Vận Tử làm theo mệnh trời, hắn nếu cố ý muốn ta đi vào nơi đây sợ là có mục đích khác. Lúc trước ta ở Thiên Vận tinh, Bạch Vi kia từng chỉ ra, tất cả đệ tử của Thiên Vận tử tu hành hơn vạn năm, tuyệt đại bộ phận đều đã biến mất. Chỉ có điều những sư huynh mất tích này có liên quan gì tới đất Yêu Linh này hay không?

Vương Lâm sờ sờ túi trữ vật, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, trong lòng nói:

- Mặc kệ thế nào. Chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh mặc cho nơi đây quỷ dị đến đâu cũng vô pháp động đến đạo tâm của ta!

Vương Lâm khép hai mắt lại, nguyên thần tiếp tục khắc sâu lạc ấn lên Tán ma trong cơ thể. Không ngừng đem lạc ấn này hướng vào nơi sâu trong hồn Tán ma, chậm rãi ngưng kết.

Ngoài ra, theo người trong tộc bộ lạc Luyện Hồn tăng lên càng ngày càng nhiều người không ngừng tu luyện thuật Luyện Hồn. Mặt khác nơi đây là chiến trường viễn cổ, ở đây ẩn chứa rất nhiều hồn phách. Tuy nói tuyệt đại bộ phận đều dấu ở sâu trong lòng đất, nhưng theo bộ lạc Luyện Hồn di chuyển tới đây, dần dần từng cái hố sâu bị đào móc ra. Ở dưới đất tu luyện, trở thành một phương thức độc đáo tu hành thuật Luyện Hồn của bộ lạc Luyện Hồn.

Đây chỉ là một trong những phương pháp tu hành thuật Luyện Hồn, còn có một phương pháp hiệu quả đó là phải đi quận Hỏa Yêu hấp thu hồn những yêu binh đã chết.

Chẳng qua những người có thể đi phải là người tu hành có hiệu quả mới có tư cách. Mỗi một người trong tộc muốn một mình ra ngoài đi quận Hỏa Yêu, đều phải bị Âu Dương Hoa đích thân khảo hạch xong mới quyết định đi hay không.

Toàn bộ lạc Luyện Hồn đang dùng tốc độ cực nhanh phát triển. Loại lớn mạnh này đang tăng trưởng mỗi ngày, giống như một con bướm nhỏ ở trong kén hấp thu chất bổ dưỡng. Cuối cùng sẽ có một ngày có thể phá kén mà ra, rung động chín quận!

Ở trong tim mỗi một người trong tộc, tháp cao ở trung tâm phạm vi mười dặm đất trống là thánh địa cao cao tại thượng, tuyệt không cho phép bất kỳ sự bôi nhọ nào, giống như thần linh!

Về phần Vương Lâm ở trong tháp mười năm không ra ngoài kia, lại là Lão tổ trong lòng tất cả mọi người, là người thủ hộ của bọn họ!

Vương Lâm cả ngày trừ việc củng cố lạc ấn trên Tán ma thì đánh ra từng đạo cấm chế dung nhập vào trong Cấm phiên. Chín ngàn chín trăm chín mươi chín tổ hợp cấm chế trong mười năm này, được Vương Lâm không ngừng thôi diễn, chậm rãi tới gần.

Tôn Hồn Phiên đã sớm được Vương Lâm tản ra. Mười vạn hồn phách bên trong hóa thành mây đen bao phủ bầu trời bộ lạc Luyện Hồn. Từng hồi tiếng hô khóc không lúc nào ngừng, trở thành một dấu hiệu đặc thù ở trong bộ lạc Luyện Hồn.

Xạ Thần Xa, Vương Lâm cũng rút ra thời gian phí nhiều tâm tư cân nhắc năm đạo phong ấn ở trên. Năm xưa lúc hắn Anh Biến trung kỳ miễn cưỡng có thể mở ra một đạo phong ấn. Giờ phút này tu vi đạt tới Vấn Đỉnh, đạo phong ấn thứ nhất đã có thể thành thạo. Nhưng việc này không thể thỏa mãn Vương Lâm, hắn cần là đạo phong ấn thứ hai!

Sau khi đạo phong ấn thứ nhất mở ra, Xạ Thần Xa này có thể uy hiếp tu sĩ Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Về phần đạo phong ấn thứ hai, Vương Lâm thần thức chỉ đảo qua liền lập tức bị từng đạo lôi quang ở bên trong truy tìm trực tiếp đuổi theo ra. Vương Lâm sớm có chuẩn bị, tiên lực trong cơ thể vừa động vài giây sau mới nghiền nát được lôi quang này.

Thông qua lôi quang này, Vương Lâm phán đoán nếu đạo phong ấn thứ hai này giải trừ, uy lực của hồn thú nhất định rất mạnh. Hơn nữa chỉ sợ

dưới đạo phong ấn thứ hai này là phong, lực lượng của hồn thú Lôi!

Phải biết rằng Xạ Thần Xa này là vật tiên giới, người chế tạo ra từng nói vật này là khí giới cực mạnh, ban thưởng tên Xạ thần. Giọng điệu mặc dù điên cuồng nhưng uy lực với mấy trăm năm hiểu biết của Vương Lâm, trong lòng ít nhiều không có tin toàn bộ, cũng tin ba phần.

Con thú này có thể có được lực lượng lôi hệ, càng làm cho Vương Lâm đối với đạo phong ấn thứ hai này có nhiều hứng thú.

Năm xưa lão già Vấn Đỉnh hậu kỳ ở dưới ma tháp thi triển thần thông phong vũ lôi điện mạnh mẽ, mỗi lần Vương Lâm nghĩ lại tâm thần đều chấn động. Trong thần thông này, mạnh mẽ nhất đó là đạo hắc lôi, nếu không có đạo hắc lôi tồn tại, uy lực có nó sẽ bị yếu đi hơn nửa!

Đối với đạo phong ấn thứ hai này, Vương Lâm nắm chắc có thể mở ra. Chẳng qua hắn phân tích lực lôi quang này cũng phát hiện, một khi mở ra đạo phong ấn thứ hai, với sự mạnh mẽ của hồn thú, Khu Thú Quyển chắc chắn sụp đổ. Khu Thú Quyển là năm xưa ở nơi của Cổ Thần, tu sĩ dưới trướng Thác Sâm vì để Vương Lâm hiệp trợ mà đưa tặng. Vật này trong mấy trăm năm, nhất là Xạ Thần Xa đối với Vương Lâm trợ giúp thật lớn, khiến cho tu vi của hắn mặc dù không đủ cũng có thể sử dụng Xạ Thần Xa!

Nhưng hiện tại, theo tu vi Vương Lâm tăng cao, theo phong ấn trên Xạ Thần Xa lần lượt cởi bỏ, vật này bắt đầu khó khống chế hồn thú!

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, vỗ túi trữ vật. Khu Thú Quyển bay ra lơ lửng trước người Vương Lâm, trên vòng đồng phong cách cổ xưa này có khắc vô số phù văn cùng thượng cổ hung thú. Ở trên nó còn có vài vết rách rất nhỏ, đây là lúc trước hồn thú cắn trả lưu lại.

Nhìn Khu Thú Quyển ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ do dự. Nếu không có cái vòng này hạn chế, hắn nhất định phải dùng lực lượng của chính mình chân chính bắt hàng phục hồn thú. Với phương pháp người chế tạo cái xe này, tiến hành hoàn toàn kế thừa, nếu không bảo vật này không thể tái sử dụng.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, hắn nắm Khu Thú Quyển đứng lên bước về phía trước một bước biến mất ở trong tháp. Lúc xuất hiện lại ở cách bộ lạc Luyện Hồn ngoài ngàn dặm.

Đồng bằng nơi đây một mảnh trống trải, Vương Lâm ném Khu Thú Quyển trong tay đi, hai tay bấm pháp quyết chỉ về phía trước. Cái vòng này lập tức phát ra ánh sáng màu đen, “phịch” một tiếng hóa thành Xạ Thần Xa rơi trên mặt đất.

Xạ Thần Xa tràn ngập gai nhọn dữ tợn vừa mới xuất hiện, ở trên phát ra nồng đậm ánh sáng diệu kỳ, cùng lúc đó hồn thú biến ảo ra, thân thể lớn khoảng trăm trượng, có thể so với một tòa núi nhỏ.

Hai mắt nó đỏ bừng, trong nháy mắt xuất hiện liền hung hăng nhìn chòng chọc Vương Lâm, một tiếng rít bất khuất long trời lở đất.

Nó phóng mạnh về phía Vương Lâm trong tiếng rít gào, giống như một tòa núi nhỏ đánh tới, từng hồi tiếng động như phá vỡ không gian theo sát thân nó. Thần sắc Vương Lâm bình thản, nâng tay phải lên tùy ý vỗ về phía trước.

Cái vỗ này phảng phất như một bàn tay to giáng từ trên trời xuống, trong phút chốc rơi vào trên thân hồn thú, bắt thân hình khổng lồ của nó gắt gao đặt trên mặt đất trong tiếng nổ “ầm ầm”.

Bụi đất bay lên tản ra thành vòng tròn, toàn bộ mặt đất dường như đều chấn động.

Hổn thú ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ giãy dụa, miệng rít gào dữ dội, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lâm, ý chí bất khuất xông lên trời cao.

Vương Lâm bình thản nhìn hồn thú, năm xưa khi hắn đối mặt với hồn thú ở trạng thái ban đầu căn bản không thể chống lại. Nhưng hiện tại hắn lại có thể áp chế con thú này, khiến cho nó không thể tránh được.

Tay phải hư không nắm con thú, Vương Lâm cắn đứt đầu ngón tay trái, vẽ lên không. Một đạo huyết phù màu đỏ chậm rãi ngưng lại, phù văn này là tiên nhân năm xưa chế tạo Xạ Thần Xa lưu lại, phù này tổng cộng

có bảy đạo, sau khi toàn bộ in xuống, liền có thể làm cho Xạ Thần Xa này chân chính nhận chủ!

Nhưng bảy đạo huyết phù này, trong đó có hai đạo là phải sau khi giải khai phong ấn thứ tư mới in xuống được.

Vẽ xong huyết phù, tay trái Vương Lâm bắn ra, phù này lập tức hóa thành huyết quang bay thẳng đến con thú không ngừng giãy dụa trên mặt đất, dừng lại ở mi tâm.

Thân hình hồn thú bỗng run lên giống như cực kỳ thống khổ, một cỗ điên cuồng rống to, theo tiếng rít gào thân hình nó không ngừng giãy dụa.

Ánh mắt Vương Lâm khẽ lóe lên buông tay phải ra.

Con thú này vừa được tự do liền căm tức nhìn Vương Lâm, gầm nhẹ từng hồi, vẻ bất khuất trong mắt càng đậm.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn về phía hồn thú, hai tay bấm pháp quyết, một mảnh ánh sáng màu đen ở trên ấn quyết trong tay lóe lên, miệng quát:

- Đạo phong ấn thứ nhất. Mở!

Ánh sáng đen từ ấn quyết bay ra, trực tiếp rơi lên thân hồn thú, toàn thân nó lập tức truyền ra từng tiếng động “răng rắc”. Một cỗ khí tức khổng lồ lập tức từ trong cơ thể xuất hiện.

Trong nháy mắt này hồn thú đột ngột đứng lên khỏi mặt đất, há cái mồm máu giống như có thể nuốt hết trời đất, cắn một cái.

Vương Lâm thân hình không động đậy, lại nâng tay phải tát về trước một cái!

Cuồng phong hóa thành bàn tay nhẹ nhàng vung vẩy ra, cái miệng rộng của hồn thú lập tức truyền ra một tiếng “phịch”, vỡ vụn. Thân hình nó lập tức lui về phía sau, trong lúc lui ra toàn bộ thân hình hóa thành vô số đạo ánh sáng màu đen tản ra bốn phương tám hướng, sau đó điên cuồng xông tới Vương Lâm.

Hai tay Vương Lâm đồng thời vẽ trên hư không, hai đạo huyết phù xuất hiện trong nháy mắt ánh sáng đen tới người.

Lúc này toàn bộ ánh sáng đen trong khoảnh khắc chui vào trong làn da Vương Lâm. Sau khi vọt vào cơ thể đi thẳng đến Nguyên thần. Khóe miệng Vương Lâm cười lạnh, hai mắt mở ra toa ra một luống ánh sáng chói mắt.

hailua2523

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 618: Biến hóa, Ngân Giác Lôi Thú.

- Nguyên thần Xuất khiếu!

Vương Lâm quát khẽ trong miệng, hai mắt hơi nhắm. Từ Thiên linh cái, Nguyên thần lập tức bay ra, trong bàn tay Nguyên thần, hồn thú kia bị gắt gao bắt lấy cổ, cũng bay ra theo.

Hai đạo huyết phù lập tức bay tới, bị tay trái nguyên thần bắt một cái, liên tục hai cái đặt trên trán hồn thú.

Thân hình hồn thú chấn động, một cỗ khí tức càng mạnh mẽ điên cuồng lao ra. Lúc này đây nó không ngờ đánh văng thần thức Vương Lâm ra.

Thần thức Vương Lâm nhập vào cơ thể, hai mắt mở ra nhìn về phía con thú này.

Lúc này ở một nơi biên giới quận Hỏa Yêu và Kim yêu cách Vương Lâm vô số dặm.

Nơi này là một dãy núi lớn, nơi đây hàng năm bị chướng khí bao phủ, thuộc về một nơi mà quân Hỏa Yêu và Kim Yêu đều không quản.

Ở sâu trong chướng khí có một tòa thành trì màu trắng. Chuẩn xác mà nói, chỉ là một tòa thành bốn phía núi đá màu trắng cao khoảng mười trượng vây xung quanh. Ở trong chướng khí này, một cỗ cảm giác thần bí thản nhiên bốc lên.

Lúc này một đạo bóng đen bay nhanh trong làn khí đó, bóng đen thân ở không trung quỳ một gối, cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến Lão tổ. Đã tra rõ vị trí của Vương Lâm mất tích ở quận đô thành Cổ Yêu hai mươi năm trước.

Trong tòa thành trầm lặng một lúc, một tiếng nói âm trầm truyền ra:

- Tu vi hiện tại của hắn là gì?

Bóng đen kia do dự một chút, nói:

- Điều này thuộc hạ chưa tra ra được, bởi vì tiểu đội bắt người này ở quận Thiên Yêu lúc trước toàn quân bị giết, cũng không truyền lại tin tức gì. Tuy nhiên thuộc hạ lại biết được người này hiện tại được bổ nhiệm thành sứ giả của Cổ Yêu.

- Sứ giả Cổ Yêu. Ha ha. Người lão phu nhìn trúng quả nhiên không phải tầm thường. Phái ba tiểu đội lại mang thêm một Tiên vệ đi qua. Bắt giữ người này cho ta!

Bóng đen kia vội vàng xưng “dạ”, thân hình lóe lên biến mất.

Ở trong tòa thành, một lão già dáng người cực kỳ thấp bé, thì thào:

- Vương Lâm này, nếu dạy dỗ thật tốt, lại có thể tăng thêm một Tiên vệ cho ta! Người này cho dù tu vi cao tới đâu, chỉ cần không đạt tới Vấn Đỉnh, Tiên vệ kia đủ sức bắt!

Hai mắt Vương Lâm nhìn hồn thú chằm chằm, con thú này sau khi in xuống đạo huyết phù thứ ba, trong cơ thể bộc phát ra khí tức ngay cả hắn cũng cảm thấy một chút sợ hãi.

Thân hình con thú này run rẩy dữ dội, ánh đỏ trong hai mắt càng ngày càng đậm, không ngờ tuôn ra ba thước. Thân hình nó vốn đạt tới trăm trượng, giống như một tòa núi nhỏ. Nhưng giờ phút này theo một tiếng

gầm nhẹ mơ hồ, thân hình con thú rất nhanh thu lại, từng hồi tiếng động “răng rắc” không ngừng truyền ra từ trong cơ thể nó.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn con thú này, thần sắc hắn bình thản nhưng ánh mắt sáng ngời. Năm xưa bản ghi chép hồn thú giải phong ấn trên ngọc giản từng nhấn mạnh tới điều này.

Uy lực Xạ Thần Xa đại bộ phận đều ở trên hồn thú. Bảy đạo huyết phù dung hợp khí Nguyên thần, mỗi một đạo in vào thì có thể kích thích hồn thú tiến hóa.

Loại kích thích này nếu đạt tới đỉnh, nếu không giải phong ấn hồn thú sẽ nổ tan xác mà chết. Nhưng nếu giải phong ấn sớm, thì con thú này tiến hóa gián đoạn, về sau uy lực sẽ không đạt tới đỉnh.

Trên thực tế, ba cái Xạ Thần Xa này đều chưa sử dụng thì người chế tạo liền bỏ mạng. Dựa theo kế hoạch năm đó của hắn, ba cái Xạ Thần Xa là cần trải qua lần đầu mở ra mới là chính thức hoàn mỹ.

Cho nên nhất định phải trong nháy mắt khi mở phong ấn phải để thú hồn tiến hóa tới đỉnh. Như vậy uy lực con thú này mới chính thức xứng đáng với tên Xạ Thần Xa.

Dựa theo ý nghĩ người chế tạo, hắn chuẩn bị đủ toàn bộ tài liệu, tìm kiếm cường giả cấp bậc tiên đế, mời người này mở lần đầu của Xạ Thần Xa.

Như vậy liền có thể bảo đảm mỗi một Xạ Thần Xa đều không có gì tiếc nuối!

Thậm chí hắn còn tuyên bố trong ngọc giản, chế tạo ra Xạ Thần Xa thứ ba, mặc dù là người cấp bậc Tiên đế đều không thể làm cho xe này hoàn mỹ mở ra.

Thân hình hồn thú không ngừng thu nhỏ lại, khí tức trong cơ thể càng thêm đáng sợ. Đồng bằng xung quanh vốn có gió, nhưng lúc này gió dường như cũng không dám xuất hiện, bầu trời lại dần dần âm u, không hề sáng sủa.

Ở mặt đất, vô số hạt cát nhỏ bé lúc này nhẹ nhàng rung động, như là có một cỗ lực lượng thần kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt Vương Lâm như đuốc, hồn thú trong mắt hắn lúc này khí tức đã vượt qua Vấn Đỉnh sơ kỳ, dần dần đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, vẫn còn đang tiếp tục.

Vài giây sau, thân hình hồn thú từ trăm trượng co rút tới mười trượng, nhưng ánh hồng trong hai mắt cũng đã tuôn ra gần bảy thước. Ở trong ánh hồng, từng tia sương mù lượn lờ.

Hai mắt Vương Lâm sững lại, hai tay bấm pháp quyết, một mảnh ánh sáng đen đậm đặc trong tay tràn ra, ánh mắt hắn như điện nhìn chằm

chằm hồn thú.

Ngay trong nháy mắt này, ánh hồng trong mắt hồn thú bỗng co rụt lại, một cỗ khí tức điên cuồng như hủy hiệt ở trên người nó trong chớp mắt dâng lên!

Tốc độ dâng lên quá nhanh giống như trong cơ thể hồn thú có một quả cầu đang nhanh chóng bành trướng. Trong hai mắt vương lâm hiện lên từng hồi đỏ ửng, mắt nhìn không chớp, hai tay chỉ về trước miệng quát:

- Đạo phong ấn thứ hai. Mở!

Tại trong nháy mắt khí tức trong cơ thể hồn thú dâng lên tới đỉnh điểm, ánh sáng đen lóe ra dừng trên thân hồn thú. Thân thể nó ngừng run rẩy, một cỗ khí tức như có thể hủy thiên diệt địa ổn định trên người nó, nó ngẩng đầu hét lớn một tiếng hướng bầu trời.

Bầu trời lúc này truyền đến từng hồi tiếng sấm “ầm ầm”. Từng đạo lôi điện lập tức đánh xuống, đây không phải thiên kiếp mà là thần thông của con thú này.

Lôi điện “ầm ầm” hạ xuống toàn bộ rơi lên người hồn thú. Tia chớp liên tiếp không ngừng giống như là nối liền cùng một chỗ, hóa thành một đạo tơ dài.

Thân hình hồn thú bị tia chớp vây quanh hình thành một hình cầu. Nó ở bên trong đang đứng thẳng, chậm rãi nằm úp sấp xuống. Trong nháy mắt một đầu thú hiếm có trong thiên địa.

Nó lại không phải kỳ lân mà là Lôi Thú ở tiên giới còn hiếm có hơn cả kỳ lân. Trên đầu nó một cây sừng bạc trong tiếng “xì xì” chậm rãi mọc ra.

Ánh mắt Vương Lâm lúc nhìn đến cây sừng bạc kia lộ ra một tia thất vọng. Trong lòng hắn thầm than, bước về trước một bước tay phải hư không vẽ vài cái, đạo huyết phù thứ tư thành hình, sau khi bị hắn bắt lấy bay thẳng tới Lôi Thú đang trong điện quang.

- Ngọc giản kia từng nói, Xạ Thần Xa thứ hai nếu hoàn mỹ mở ra đạo phong ấn thứ hai, thì thứ xuất hiện ở trong là sừng vàng.

Thân hình hắn nháy mắt tới gần, tay phải xuyên qua tia chớp, trực tiếp đặt trên mi tâm lôi thú.

Thời cơ hắn chọn trên ngọc giản kia từng nói đến. Sau khi hồn thú tiến hóa thành lôi thú, vào trong nháy mắt cái sừng xuất hiện con thú này sinh ra một ấn ký duy nhất trong đời. Ấn ký này là người chế tạo cố ý để lại, có tác dụng để hạ lạc ấn.

Huyết phù in vào mi tâm lôi thú, trong nháy mắt trên cái sừng bạc của con thú này dường như hiện lên một tia sáng vàng. Vương Lâm ngẩn ra, khi nhìn kỹ lại không thấy ánh sáng vàng.

Lôi Thú bị bốn đạo huyết phù lạc ấn, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã không hề mâu thuẫn, nhưng cũng không ôn hòa. Nó liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, sau đó thân hình nhoáng lên biến mất trong Xạ Thần Xa.

Tay phải Vương Lâm bắt một cái, Xạ Thần Xa được hắn thu vào túi trữ vật, ánh mắt hắn hơi lóe lên, trong lòng nói:

- Ánh sáng vàng kia cũng không phải ta hoa mắt, nhưng vì sao lại như vậy. Tuy nhiên mặc dù là sừng bạc, uy lực của nó đủ để đối kháng Vấn Đỉnh trung kỳ! Chỉ có điều nếu là yêu nhân nơi đây thì hoàn hảo, nhưng nếu là tu sĩ có thể đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, nếu không có thần thông mạnh mẽ gì thì khẳng định có pháp bảo kinh người, mà có khi cả hai đều có!

Như vậy ta dùng Vấn Đỉnh sơ kỳ chiến đấu không dám nói bất kỳ Vấn Đỉnh trung kỳ nào đều có thể chiến thắng, nhưng nếu muốn giết ta cũng là không thể. Mà nếu gặp được Vấn Đỉnh trung kỳ mà thần thông hoặc pháp bảo không bằng, thì cũng có thể giết chết !

Về phần Vấn Đỉnh hậu kỳ, lại có chút khó khăn !

Vương Lâm thở dài.

- Bất kể là Chu Tước tử năm xưa hay lão già áo đen kia, tu vi của bọn họ cũng đều đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ. Uy lực của hậu kỳ mặc dù ta dùng Lôi Thú sợ là cũng không thể chống cự. Cũng may ta có kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, nếu thật sự gặp được cũng chẳng phải sợ!

Vương Lâm bước tới trước một bước, thân hình thuấn di ra, về tới bên trong bảo tháp ở bộ lạc Luyện Hồn.

- Vấn Đỉnh hậu kỳ sở dĩ mạnh như vậy là vì cảnh giới đó đã là cuối cùng của bước đầu tu đạo. Mà tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn lại nằm ở đỉnh của bước đầu tiên. Nhân vật như vậy, tu vi đó cũng chỉ có người cùng cấp bậc mới có thể đánh một trận. Căn bản không phải tu sĩ Vấn Đỉnh trung kỳ có thể chống cự. Trừ phi có loại pháp bảo cực kỳ nghịch thiên, giống như là kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, hay là Hồn thứ tư trong Tôn hồn phiên năm xưa!

Mặc dù là như thế, đệ tứ hồn cuối cùng cũng bị Chu Tước thu phục, Độn Thiên sư tôn cũng bỏ mình…

Lão già năm xưa dưới ma tháp từng nói, thần thông phong vũ lôi điện, chỉ là một chiêu yếu nhất của hắn, lời ấy hắn là không sai …

Ở trong tháp Vương Lâm khoanh chân mà ngồi, mắt lộ vẻ trầm tư.

hailua2523

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 619: Xuống dưới cho ta!

- Nếu ta có trăm vạn khí sát lục trở lên, có Thập Ức Tôn Hồn Phiên, có Xạ Thần Xa, có đạo hóa Hoàng Tuyền, ta có thể chiến thắng được Vấn Đỉnh hậu kỳ hay không…

Vương Lâm trầm tư.

- Không chắc chắn tuy nhiên có kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, nếu tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ trêu chọc ta, nếu không nói được thì chỉ có thể hao phí kiếm khí một lần!

Ánh mắt Vương Lâm toát ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Tiếp theo là phải luyện hóa ba thanh kiếm của Kiếm Tiếu cho tốt. Ba thanh kiếm này ở trong tay chủ nhân cũ thật sự là lãng phí. Ta từng nghiên cứu qua một lần, ở trong dường như còn có thần thông khác! Chẳng qua thần thông này hình như phải phối hợp mới có thể đánh ra.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Mạt Dương, Tử Thử, Hợi Trư ba thanh kiếm lập tức bay ra.

Ba thanh kiếm phát ra kiếm khí sắc bén linh hoạt. Vương Lâm phun ra một ngụm khí nguyên thần, hóa thành sương màu xanh bao vây ba thanh kiếm này. Hai mắt hắn khép lại, tập trung luyện hóa.

Trong nháy mắt, ba tháng qua đi. Một ngày ở ngoài mười vạn dặm bên ngoài bộ lạc Luyện Hồn, trên bầu trời bay tới vô số đạo cầu vồng. Mục tiêu của bọn họ cực kỳ rõ ràng, đó là bộ lạc Luyện Hồn.

Ở trong mấy người này có một người mặc áo vàng, toàn thân bao phủ từng trận ánh sáng vàng. Người này thoạt nhìn tuổi không lớn, mặt đầy vẻ lạnh lùng ngạo mạn.

Ở bên cạnh hắn là một người thanh niên một thân áo trắng như tuyết tướng mạo đường đường. Nhưng lúc này mặt hắn lộ vẻ chua xót, trong lúc phi hành lại phức tạp nhìn về phía bộ lạc Luyện Hồn, có vẻ chần chừ.

- Tôn Vân Sơn, ngươi suy nghĩ cái gì!

Người đàn ông áo vàng lạnh lùng nói.

Thanh niên áo trắng này rõ ràng là Tôn Vân Sơn Thiếu tông chủ Huyền Uyên phái năm xưa cùng tiến vào đất Yêu Linh.

Lúc người này tiến vào đất Yêu Linh, bên người từng có vài trưởng bối tu vi cao thâm bảo hộ, nhưng lúc này hắn lại chỉ có một người.

Nghe được tiếng người đàn ông áo vàng, thân hình Tôn Vân Sơn run lên, vội cung kính nói:

- Tôn giả, thuộc hạ…

Không chờ hắn nói xong, người đàn ông áo vàng kia cắt lời, giọng nói lạnh lùng:

- Không cần giải thích, nếu đã gia nhập tu sĩ liên minh chúng ta thì tuyệt đối phục tùng. Nếu không phải nể mặt muội muội của ngươi, ngươi cho là lần này bắt Vương Lâm, một cơ hội lập công như vậy ngươi có thể có phần tham dự sao!

Tôn Vân Sơn trầm xuống, khẽ xưng “dạ”, trong lòng thầm nói:

- Không biết Vương Lâm của bộ lạc Luyện Hồn này, và Vương Lâm của Thiên Vận Tông có phải là một người hay không. Ôi. Ta cũng mong quá xa rồi, bọn họ không thể là một người.

- Lần này bắt Vương Lâm, lão tổ cố ý phái ra một Tiên vệ. Lần này không có nguy hiểm nhưng phải chú ý đừng để Vương Lâm chạy trốn!

Người đàn ông áo vàng nói xong, mắt liếc nhìn một người đàn ông trung niên mặc áo đen ở cuối đội ngũ.

Người đàn ông này tướng mạo bình thường, từ đầu tới cuối thần sắc bình thản, không chút dao động. Giống như trong thiên hạ không có chuyện gì khiến cho hắn xúc động.

Ở xung quanh thân thể hắn, từng chuỗi sóng gợn rất nhỏ chậm rãi lan ra mơ hồ dung hợp hư không. Khí tức của hắn tại trạng thái này gần như tiêu tan hoàn toàn, tu sĩ tầm thường chỉ lấy thần thức quan sát, căn bản không thể cảm nhận sự tồn tại của người này.

Có thể làm đến cảnh giới Thần dung thiên địa, hóa khí hư vô đại biểu cho tu vi người này đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ. Chẳng qua Vấn Đỉnh của người này lại có điểm kỳ dị, ở trong nguyên thần của hắn không có Nguyên khí.

Trong bảo tháp ở bộ lạc Luyện Hồn, Vương Lâm đang khoanh chân chợt mở hai mắt. Một đạo điện quang từ trong mắt bắn mạnh ra.

- Thập Tam, có khách tới. Mời bọn họ đến!

Một đoàn người Tu sĩ liên minh đạp gió mát, đón mây trắng đi thẳng tới bộ lạc Luyện Hồn.

Từ rất xa, hiện ra trước mắt họ là một màn sương đen không dứt. Sương mù này quá đậm, đừng nói tầm mắt ngay cả thần thức tra xét bên trong đều bị mạnh mẽ đẩy lui. Thậm chí hơi vô ý đều có thể bị hồn phách ở bên trong cắn nuốt!

Từng đợt âm thanh gào thét bén nhọn truyền ra từ trong màn sương đen, làm kinh sợ lòng người!

Màn sương đen bao vây căn bản không thể thấy rõ bên trong, chỉ riêng màn sương đen thật lớn dày đặc phạm vi mấy trăm dặm này cũng có thể khiến cho tuyệt đại đa số người, phải dừng bước!

Người đàn ông áo vàng kia xa xa nhìn thấy những thứ này sắc mặt lập tức âm trầm xuống, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vương Lâm ở tại đây, chẳng qua chỉ có một đạo phòng hộ như này. Phá phòng hộ này đối với chúng ta mà nói, dễ như trở bàn tay.

Mấy người bên cạnh đi theo hắn, những người này vẻ mặt đều âm trầm nhìn màn sương đen kịt, nói không lên lời.

Tôn Vân Sơn trong mắt lóe lên một tia trào phúng, có liên quan đến chuyện này hắn chính là từ muội muội hắn biết được một ít. Lão tổ phái ra một Tiên vệ bắt người tu sĩ tên là Vương Lâm này, ở trong tất cả tiểu đội đều cho rằng việc này thật dễ dàng, cho nên cơ hội lập công này ai cũng muốn cướp đoạt.

Về phần sứ giả mang đến tin tức vị trí của Vương Lâm có một mảnh sương đen lợi hại bao phủ thì lại không được những người muốn cướp đoạt lập công này quá mức để ý.

Bọn họ thủy chung cho rằng, có Tiên vệ hết thảy không thành vấn đề!

Tôn Vân Sơn nhìn bên cạnh, tính cả mình ở trong thì không đủ hai mươi người. Trong những người này, tu vi đa số đều là Anh Biến sơ kỳ, chỉ có vài người tu vi đạt tới Anh Biến trung kỳ. Nếu nói Anh Biến hậu kỳ thì chỉ có một người, đó là Phong sư thúc cả quãng đường đi đều trầm mặc.

Tôn Vân Sơn nhìn thoáng qua lão già tóc hoa râm cách đó không xa, trong lòng dâng lên một cỗ bi ai. Lão già này chính là Phong sư thúc, là

sư đệ đồng môn của phụ thân. Lần này tiến vào đất Yêu Linh, mục đích của Phong sư thúc là bảo vệ mình.

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, muội muội của mình không ngờ âm thầm theo tới khiến cho mình rơi vào kết cục như vậy. Ngay cả Phong sư thúc cũng bị lão tổ dùng bí pháp hủy diệt trí nhớ trở thành con rối. Chính mình cũng bị lão tổ gieo tiên loại, sinh tử không do mình.

- Chỉ là màn sương đen chẳng qua là phô trương thanh thế mà thôi. Số mười, ngươi đi phá vỡ màn sương này cho ta!

Người đàn ông áo vàng quát.

Một tu sĩ Anh Biến sơ kỳ bên người hắn sắc mặt khó coi, do dự một chút nhưng lại không dám phản khảng, chỉ có thể thầm than, cung kính nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Tu sĩ này cắn răng một cái, thân hình nhoáng lên phía trước, thẳng đến trước màn sương đen. Nhưng càng đến gần màn sương đen, một cỗ lực lượng ở trong có thể áp bách chấn động nguyên thần càng nồng đậm. Còn có từng hồi thanh âm gào thét giống như thần thông âm ba, từ trong điên cuồng lao ra.

Tu sĩ này ở ngoài nghìn trượng liền không thể đi tới phía trước, hắn có loại cảm giác, nếu mình cố ý đi vào, chắc chắn phải chết!

Nhìn tu sĩ này dừng chân, trên mặt người đàn ông áo vàng lệ khí chợt lóe, lạnh giọng quát:

- Số mười. Ngươi dám kháng lệnh phải không!

Tu sĩ kia nghe lời này trên mặt lộ ra vẻ chua xót, hắn thở dài một tiếng thầm nhủ:

- Thôi, sống như vậy cũng không phải là người, cũng nên kết thúc. Nếu chết ở đây cũng là giải thoát.

Hắn thở ra một hơi thật sâu, chân đi về trước một bước giống như sau băng trực tiếp phóng đi.

Trong nháy mắt thân hình hắn liền xông vào quá nghìn trượng. Nhưng ngay trong nháy mắt này, màn sương đen đột nhiên chuyển động, mây mù cuồn cuộn từng tiếng rít gào long trời lở đất từ trong truyền ra. Cùng lúc đó màn sương đen kia trong nháy mắt biến ảo thành một cái mồm to như là có thể nuốt trời đất, một ngụm hoàn toàn nuốt người tu sĩ kia vào, không còn thừa một tí nào.

Bầu trời, màn sương đen quay cuồng như sóng dữ, hình thành một mảnh giống như cái lồng, không ngừng bành trướng ra phía ngoài.

Tiếng gào thét chói tai càng thêm kịch liệt ở trong trời đất.

Đoàn người Tu sĩ liên minh, trừ những người cá biệt ra, nguyên bản những người đang nhìn nơi đây, hai mắt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ. Bọn họ khoảng cách tuy rất xa nhưng lúc này giống như người lạc vào một cảnh tượng kỳ lạ, thân thể chảy ra mồ hôi nháy mắt ướt đẫm quần áo. Giống như cái mồm to do màn sương đen vừa rồi hóa thành không chỉ nuốt số mười vào.

Người đàn ông áo đen Tiên vệ đang ở cuối đội ngũ lười nhác nhắm hai mắt, giờ phút này trong mắt tuôn ra một đoàn ánh sao, cẩn thận nhìn màn sương đen kia, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Đội… Đội trưởng, màn sương đen này…

Một người bên cạnh người đàn ông áo đen, trong mắt mang theo tia sợ hãi nói.

Sắc mặt người đàn ông áo đen càng thêm âm trầm, tay phải hắn chỉ lão già cách đó không xa, nói:

- Số ba. Ngươi tới!

Lão già tóc hoa râm này, đúng là Phong sư thúc của Tôn Vân Sơn, vẻ mặt hắn dại ra, nghe vậy không nói gì thân hình bước về phía trước.

Tôn Vân Sơn nắm nắm tay, hắn nhìn bóng dáng Phong sư thúc đi xa trong lòng nhỏ máu.

Lão già tóc hoa râm này, bước đi tới phía trước màn sương đen trăm trượng, đang muốn tiếp tục. Nhưng lúc này màn sương đen đang quay cuồng bỗng nhiên tăng tốc độ bành trướng. Khoảnh khắc màn sương đen từ từ tản ra thành một con đường.

Một thanh niên thần sắc lạnh lùng từ bên trong từng bước đi ra, mắt hắn lạnh lẽo nhìn lão già, rồi lại nhìn đoàn người Tu sĩ liên minh ở xa xa, bình thản nói:

- Lão tổ chúng ta cho mời các vị!

Người đàn ông áo vàng kia sắc mặt khẽ biến, hắn lập tức the thé giọng nói:

- Số ba, giết hắn! Theo con đường này chúng ta có thể tiến vào!

Thanh niên lạnh lùng kia chính là Thập Tam, vẻ mặt hắn bình thường không có gì thay đổi, về phần lão già tóc hoa râm kia thân hình nhoáng lên phi thẳng tới Thập Tam.

Nhưng chỉ trong chớp mắt tới gần, từ màn sương đen lập tức bay ra một cỗ lực cuốn một cái bao vây lão già kia, mất tăm hình dạng.

Cảnh tượng này như một cây trùy nặng đánh vào trong lòng đoàn người Tu sĩ liên minh. Mà Tôn Vân Sơn càng là hai mắt đỏ bừng.

Thập Tam duỗi tay phải nói:

- Mời!

Nói xong, hắn xoay người đi về phía sau.

Sắc mặt người đàn ông áo vàng âm tình bất định, hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông áo đen ở phía sau, hơi an tâm, cười lạnh một tiếng nói:

- Đi, chúng ta vào xem Vương Lâm này rốt cuộc có thủ đoạn gì!

Đoàn người nhanh chóng bay ra, theo con đường mở ra màn sương đen bay vào bên trong.

Theo bọn họ tiến vào, đường ở phía sau dần dần bị màn sương đen che phủ.

Bay không được bao lâu, người đàn ông áo vàng phía trước thân hình lập tức dừng lại mắt lộ ra vẻ rung động, sắc mặt cực kỳ khó coi. Mọi người bay tới sau hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng phía trước, há mồm trợn mắt.

Hiện ra trước mắt bọn họ là một bộ lạc khổng lồ, mọi người trong bộ lạc này hiện đều ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về bọn họ.

Ánh mắt vô số người dừng ở trên đoàn người Tu sĩ liên minh, mặc dù tu vi bọn họ cao thâm nhưng vẫn hơi rung động.

Nhất là ở vị trí trung tâm có một chỗ đất trống mười dặm, một tòa tháp cao đứng vững, một cỗ uy nghiêm mạnh mẽ từ đó tràn ra bao phủ trời đất.

Dưới sự uy nghiêm này, mọi người thậm chí có cảm giác không thở nổi.

Thập Tam đứng ở ranh giới mảnh đất trống mười dặm, cung kính nói:

- Lão tổ, khách nhân đã đưa tới!

- Các vị đạo hữu mang theo sát khí mà đến, không biết Vương mỗ đã đắc tội gì?

Tiếng nói Vương Lâm từ trong tháp cao truyền ra, giọng điệu tuy khiêm tốn nhưng thanh âm dường như có cỗ ma lực, nhẹ nhàng vang vọng tràn ngập toàn bộ lạc Luyện Hồn.

Thần thông Thiên ma âm trong lúc Vương Lâm không ngừng gia tăng lạc ấn trên Tán ma dần dần nắm giữ một ít. Giờ phút này theo tiếng nói truyền ra, mọi người tu sĩ liên minh, trừ người đàn ông áo màu đen Tiên vệ ra, còn lại nháy mắt bị ma âm này rót vào tai.

Người đàn ông áo đen là bởi vì tu vi cao thâm cho nên không quá mức bị lạc trong ma âm, trong hai mắt hắn lúc này ánh sao bùng lên, nhìn chằm chằm vào bảo tháp, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Người đàn ông áo vàng kia lúc này Nguyên thần chấn động, hai mắt không tự chủ lộ ra vẻ mê man, nói theo bản năng:

- Không có đắc tội…

- Nếu như thế, các ngươi tới gây phiền toái cho Vương mỗ, cũng không khỏi quá mức làm càn!

Giọng nói Vương Lâm mang theo vẻ âm trầm truyền ra.

Trong nháy mắt này, tất cả người bộ lạc Luyện Hồn, tâm thần tương dẫn, cùng quát lên:

- Làm càn!!

Hai chữ này là tất cả mọi người bộ lạc Luyện Hồn cùng phát ra, cùng với hồn phách gào thét trong màn sương đen ở bầu trời dung hợp, so với tiếng sấm đánh còn dữ dội hơn vài phần. “Ầm ầm”, lọt vào tai mọi người Tu sĩ liên minh giống như một thanh kiếm nhọn xuyên tim, lập tức khiến cho mọi người tai ù, nguyên thần rung động!

Trong đó một ít người tu vi thấp trực tiếp khóe miệng chảy máu tươi, hiển nhiên bị chấn nội phủ bị thương Nguyên thần. Đồng dạng một tiếng hét to khiến cho mọi người tỉnh táo lại.

Người đàn ông áo vàng sắc mặt biến đổi mạnh, thân hình hắn theo bản năng lui ra sau mấy trượng, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn còn như thế, phần đông tu sĩ bên cạnh lại không bằng, từng người đều hít vào một hơi lạnh, vẻ khiếp sợ trong mắt đồng thời trong lòng hô to không ổn.

Tôn Vân Sơn lại là nội tâm kích động vượt quá sự rung động, trong lòng hắn đang hò hét!

- Là hắn, đúng là hắn!

Người đàn ông áo vàng trong khi lui ra phía sau, giọng the thé nói:

- Tiên vệ, ra tay!

Lời vừa nói ra, người đàn ông áo đen đứng ở cuối cùng hai mắt bừng sáng, thân hình bước về phía trước một bước vượt qua khoảng cách trực tiếp đi tới bầu trời trên tháp cao, tay phải bấm pháp quyết, vỗ xuống phía dưới!

Cái vỗ này giống như có uy lực nhổ núi, ở giữa không trung hóa thành một cái ấn lớn ánh vàng lấp lóe, nhanh chóng nhằm tới bảo tháp.

Một tiếng “hừ” lạnh từ trong bảo tháp truyền ra, thân hình Vương Lâm từ trong tháp đi ra, hắn cũng không nhìn bầu trời chút nào, tay phải lóe lên ánh sáng đen, nâng lên chộp xuống một cái, miệng bình thản nói:

- Xuống dưới cho ta!

Cái chộp vừa tới, cái ấn lớn màu vàng được biến ảo ra lập tức xuất hiện vết rạn, trong một loạt tiếng “răng rắc” lập tức sụp đổ. Người đàn ông áo đen kia sắc mặt ngay lập tức biến đổi, trong mắt lần đầu lộ ra vẻ hoảng sợ muốn tránh đi. Nhưng thân hình hắn lập tức bị một cỗ lực lượng dường như có thể hấp thu sức sống bắt lấy, từ trên không trung kéo xuống dưới.

“Ầm” một tiếng, thân hình người đàn ông áo đen nện xuống mặt đất.

Người đàn ông áo đen rơi xuống đất, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải hư không vẽ một cái, một đạo cấm chế lập tức biến ảo ra, trong nháy mắt phong bế toàn bộ hướng đi kinh mạch trên người đàn ông áo đen kia.

Vương Lâm tùy ý chộp một cái cũng đã dùng tới Tịch Diệt chỉ phong, với tu vi của hắn vừa rồi chỉ liếc mắt liền nhìn ra cổ quái trong cơ thể người đàn ông áo đen kia. Nguyên thần trong cơ thể hắn căn bản không có dung hợp Nguyên khí mà là bị một miếng Toái ngọc bằng móng tay thay thế.

Như vậy người này tuy tu vi đạt tới Vấn Đỉnh, nhưng trên thực tế lại không có cảm ngộ ý cảnh Vấn Đỉnh. Ở trong mắt Vương Lâm người này chỉ là một tên mãng hán.

Không cần phải nói Vương Lâm hiện tại đã là Vấn Đỉnh, mặc dù là lúc không phải Vấn Đỉnh, muốn thu thập người này cũng không có chút khó khăn gì!

Nhưng ở trong mắt người ngoài, một cái chộp này của Vương Lâm cũng giống như sét điên cuồng nổ ở trong lòng, khiến cho mọi người Tu sĩ liên minh đều dại ra.

Thân hình người đàn ông áo vàng kia run lên, sắc mặt tái nhợt. Nếu không phải con đường sau lưng bị màn sương đen bao phủ, lúc này hắn sẽ nhanh chóng thoát đi trước tiên.

Về phần những tu sĩ còn lại bên cạnh hắn, cũng đều ngây ngốc nhìn người đàn ông trung niên bị một cái chộp của Vương Lâm đập xuống mặt đất, nói không ra lời.

Chỉ có Tôn Vân Sơn lúc này hưng phấn trong lòng dĩ nhiên đã lên tới đỉnh. Hắn thật sâu thở ra một hơi, giống như muốn đem áp lực mấy ngày nay toàn bộ thở ra.

- Tiền, tiền bối hiểu lầm, đây là hiểu lầm. Chúng tôi chỉ đại biểu Tu sĩ liên minh, muốn mời ngài tham gia…

Thân hình người đàn ông áo vàng run rẩy, vội vàng nói.

- Vương huynh, bọn họ mục đích chuyến đi này là muốn bắt giữ ngươi!

Tôn Vân Sơn mặt cười lạnh, thân hình nhoáng lên một cái vụt ra hơn mười trượng lớn tiếng nói.

Vương Lâm đã sớm thấy được Tôn Vân Sơn, lúc này hơi gật đầu.

Người đàn ông áo vàng kia sắc mặt càng thêm tái nhợt, hắn ác độc nhìn chằm chằm Tôn Vân Sơn, quát:

- Tôn Vân Sơn, ngươi dám phản bội Lão tổ phải không!!

Thân hình Tôn Vân Sơn run lên đang muốn nói chuyện, tay phải Vương Lâm tùy ý vung lên chỉ thấy người đàn ông áo vàng kia như bị làn gió đập vào mặt, cả người phanh một cái hóa thành một tảng máu thịt lớn. Nguyên thần ở trong máu thịt bay ra, trong giây lát lộ ra vẻ mê man, nhưng ngay sau đó liền bị màn sương đen trên bầu trời nuốt vào, biến mất.

Mùi máu tanh còn không có hoàn toàn tiêu tan, nhưng tu sĩ xung quanh đều lộ ra ánh mắt hoảng sợ. Bọn họ không thể tưởng tượng được tu vi Vương Lâm này không ngờ cao tới mức không thể tưởng tượng được. Một cái chộp, Tiên vệ bị bắt, tùy ý vung tay, thân thể người đàn ông áo vàng tan vỡ.

- Vấn Đỉnh hậu kỳ! Hắn nhất định là Vấn Đỉnh hậu kỳ!

Vương Lâm không có nhìn về phía những tu sĩ này, mà nhìn Tôn Vân Sơn, cười nói:

- Tôn huynh, nhiều năm không gặp.

Tôn Vân Sơn thở dài một tiếng, chua xót nói:

- Vương huynh, cứu ta.

Vương Lâm vẻ mặt bình thường, cười nói:

- Vào trong nói chuyện!

Nói xong, tay phải hắn chộp người đàn ông áo đen trên mặt đất, đi vào bảo tháp.

Tôn Vân Sơn do dự một chút, thân hình theo sát sau lưng, trong lòng hắn rung động trên thực tế chẳng những không ít hơn các tu sĩ khác, mà lại càng nhiều hơn!

Hắn nhớ rõ lúc trước khi tiến vào vùng đất Yêu Linh này, tu vi Vương Lâm chẳng qua là Anh Biến trung kỳ. Nhưng lúc này, chỉ vài mươi năm Vương Lâm đã đạt tới Vấn Đỉnh. Điều này làm cho hắn khiếp sợ, đồng thời thân hình đối phương trong lòng hắn cũng không khỏi cao lên vô hạn.

Giữa không trung lúc này chỉ còn lại mười mấy tu sĩ kia, một đám không dám đi, lại không dám ra tay, cùng đứng giữa không trung trong lòng không yên ổn, mỗi giây dài tựa một năm.

Ở trong bảo tháp, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống từ trong túi trữ vật lấy ra mọt cái bàn trong phong cách cổ xưa, lại lấy ra một vò rượu ngon, rót cho Tôn Vân Sơn một ly, cười nói:

- Tôn huynh. Ngồi đi!

Tôn Vân Sơn câu nệ đứng ở một bên, do dự một chút mới ngồi xuống đối diện:

- Vương huynh, ta…

- Ngươi nếu đến đây, có việc gì cần Vương mỗ giúp, cứ nói đừng ngại.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, buông vò rượu nhìn về phía Tôn Vân Sơn.

Tôn Vân Sơn trầm ngâm một chút sau đó cầm chén rượu uống một ngụm. Rồi hắn cầm lấy vò rượu trực tiếp uống, sau khi uống xong hơn nửa vò mới buông ra ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Vương Lâm, thật sâu thở ra một hơi, chỉ vào người đàn ông áo đen bị phong ấn ở bên cạnh, trầm giọng nói:

- Vương huynh, người này không có tên. Thân phận của hắn là Tiên vệ! Ta cùng với hắn đều đến từ một tổ chức tự xưng là Tu sĩ liên minh!

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, chậm rãi nói:

- Tiên vệ…

Tôn Vân Sơn lại uống một hớp rượu lớn, hai mắt ửng đỏ nói:

- Trong tu sĩ liên minh có một người tự xưng là Tiên giới Lão tổ. Người này tu vi bí hiểm, tên Tiên vệ là hắn tự đặt. Mặt khác, dưới tay Lão tổ cũng có mười người như Tiên vệ này, thực lực bọn họ khác biệt không lớn.

- Năm xưa một trận chiến của huynh với Yêu Tướng Mạc Lệ Hải ở Cổ Yêu thành quận Thiên Yêu khiến cho Lão tổ chú ý. Không biết vì

nguyên nhân nào hắn hạ lệnh phái người muốn bắt huynh. Lúc huynh ở thành Thiên Yêu, hắn cũng chuẩn bị bắt huynh. Sau đó huynh ở trong quận Thiên Yêu mất tích việc này liền ngừng. Nhưng mấy tháng trước có người không biết cách nào phát hiện huynh ở nơi này báo cho Lão tổ. Vì thế hắn liền phái chúng ta đến bắt giữ huynh!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, hắn nghĩ tới năm xưa lúc ở thành Thiên Yêu đúng là có một người xuất hiện lúc hắn nghe tiếng đàn. Cuối cùng người cầm đầu vào lúc bị hắn bắt lấy không tiếc tự bạo. Cái loại điên cuồng này khiến Vương Lâm ghi nhớ trong lòng.

Lúc ấy hắn tưởng rằng là Yêu Tướng khác phái ra, nhưng hôm nay nghe Tôn Vân Sơn nói mới biết được hóa ra là một người khác.

Tôn Vân Sơn nắm chặt tay, nói tiếp:

- Vương huynh ngươi có điều không biết. Năm xưa, năm xưa không biết xá muội dùng phương thức gì không ngờ cũng đi tới đất Yêu Linh này. Nàng bị Lão tổ kia mê hoặc trở thành một thành viên Tu sĩ liên minh. Sau khi gặp được ta lại gạt ta vào tổ chức này. Lúc ta phát hiện không ổn thì Lão tổ kia xuất hiện, chỉ có một thần thông khống chế bốn sư thúc bên cạnh ta. Từ đó về sau, bốn người bọn họ bị hủy diệt thần trí trở thành con rối, ngay cả ta cũng bị gieo tiên loại, thân bất do kỷ.

Hai măt Vương Lâm ngời sáng nhìn thoáng qua trên người Tôn Vân Sơn. Một cái liếc mắt này lập tức khiến nguyên thần Tôn Vân Sơn chấn

động gần như sụp đổ. Hắn thậm chí có loại cảm giác tất cả bí ẩn trong lòng lúc này toàn bộ phơi bày trong mắt Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 620: Vật của tiên giới.

Loại cảm giác này chỉ trong chớp mắt liền biến mất, nhưng Tôn Vân Sơn cũng toát mồ hôi hột, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ kính sợ.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nâng tay phải hướng về Tôn Vân Sơn cách không chỉ một cái. Tức thì từng đường vân xanh từ mi tâm Tôn Vân Sơn lộ ra, vân xanh này rõ ràng rất nhiều, từ mi tâm Tôn Vân Sơn lan tràn, dày đặc toàn thân.

Vương Lâm khẽ “a” một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, nhìn kỹ vân xanh một cái, nhắm hai mắt lại trầm ngâm.

Lúc này trong lòng Tôn Vân Sơn có chút khẩn trương, nếu là tiên loại này không thể giải trừ, vậy cuộc đời này của hắn sẽ vĩnh viễn bị lão tổ khống chế, không thể tự do.

Hồi lâu, Vương Lâm mở hai mắt, chậm rãi nói:

- Lão tổ kia gọi cấm chế này là Tiên chủng?

Tôn Vân Sơn vội vàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Lão tổ liên minh từng nói, tiên loại này là hắn mang đến trước khi tiên giới sụp đổ. Đó là vật tiên gia, trừ hắn ra không người nào có thể phá được.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia sáng kỳ dị, lòng thầm nói:

- Người đàn ông áo đen kia được gọi là Tiên vệ, cấm chế kỳ dị này gọi là Tiên chủng. Lão tổ còn tự xưng là đến từ Tiên giới… Chẳng lẽ là Tiên đế Thanh Lâm kia? Tuy nói khả năng này thật sự rất nhỏ nhưng cấm chế kỳ dị này đích xác không phải vật phàm. Ở trong phát ra một cỗ tiên khí mỏng manh, chắc đúng là vật ở Tiên giới!

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay phải hư không chộp một cái, Tiên vệ kia bị hắn cách không nắm lên. Trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ lạnh lùng tay phải trực tiếp đặt trên Thiên Linh người này. Thuật Sưu hồn được Vương Lâm thi triển ra.

Nếu người đàn ông áo đen này là tu sĩ Vấn Đỉnh chân chính, Vương Lâm tự nhiên không dám sơ suất dùng Sưu hồn. Nhưng Tiên vệ này trong cơ thể không có nguyên khí, tu vi Vấn Đỉnh này trên thực tế toàn bộ là Toái ngọc trong Nguyên thần ban cho. Tu vi chân thật của hắn chẳng qua là Anh Biến trung kỳ mà thôi.

Trong lúc Sưu hồn, sắc mặt Vương Lâm dần âm trầm. Trí nhớ Tiên vệ này cực kỳ ngắn ngủi, chỉ có sau khi trở thành Tiên vệ, về phần trí nhớ phía trước là không có gì.

Vương Lâm buông tay phải, vỗ xuống một cái, Nguyên thần của người này lập tức bị chấn ra. Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ lạnh lùng há mồm phun ra một ngọn lửa Nguyên thần, bắt đầu luyện hóa ngay trước mặt Tôn Vân Sơn.

Tôn Vân Sơn nhìn cảnh này, trong lòng có tia rung động, càng có nhiều vô hạn kính sợ và kinh hãi.

Vương Lâm trong lúc luyện hóa, ánh mắt đảo qua trên mặt Tôn Vân Sơn liền thu hồi. Hắn sở dĩ làm như vậy đều có mục đích. Lão tổ liên minh này lai lịch quỷ dị, Vương Lâm quả quyết không có khả năng chỉ đôi câu ba lời liền toàn bộ tin tưởng lời của Tôn Vân Sơn… Một ít chấn nhiếp và phòng bị cần thiết chính là phải có.

Nguyên thần Tiên vệ rất nhanh liền bị luyện hóa, một mảnh Toái ngọc nhỏ như móng tay ở trong nguyên thần lóe lên lấp lánh lơ lửng trước

người Vương Lâm. Hắn nhìn chằm chằm Toái ngọc, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Toái ngọc này, tuy không có tiên lực tràn ra, nhưng thần thức Vương Lâm đảo qua lập tức phát hiện ở trên trong ẩn chứa một cỗ tiên lực khổng lồ không thể tưởng tượng được. Tiên lực này không thể hấp thu, bởi vì ở trong dường như ẩn chứa một đạo ý niệm!

- Nguyên thần của tu sĩ cùng Toái ngọc này dung hợp, liền có thể xuất hiện một tu sĩ tương đương Vấn Đỉnh sơ kỳ. Chẳng qua loại dung hợp này xác xuất thành công cực thấp. Nếu không vị lão tổ kia cũng không chỉ có mười Tiên vệ!

Còn có việc dung hợp, chỉ sợ cũng không phải đơn giản giống như dung hợp với Toái ngọc. Mấu chốt chỗ này chắc là một đạo ý niệm ẩn giấu bên trong. Cùng ý niệm tương dung mới có thể đạt tới sự kết hợp chân chính!

Vẻ trầm ngâm trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Nếu là vị lão tổ kia của Tu sĩ liên minh biết được lời này trong lòng Vương Lâm chắc chắn chấn động. Phải biết rằng năm xưa hắn mất rất nhiều thời gian mới có thể nghĩ tới điểm này. Nhưng lúc này Vương Lâm chỉ thông qua một số điểm đã gần như đoán được bảy, tám phần mười.

- Tu sĩ liên minh ở đâu?

Trong mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, chậm rãi nói.

- Địa điểm của Liên minh tu sĩ chính là ở chỗ giao nhau phía bắc của Hoả Yêu QUậN và Kim Yêu quận, là nơi hàng năm ngập trong chướng khí, cực kỳ bí mật!

Tôn Vân Sơn lập tức nói. Nói xong, hắn do dự một chút, hạ giọng nói:

- Vương Lâm, ngươi tính toán…

- Hoá giải cấm chế của ngươi, ta không quá nắm chắc, nhưng Lão Tổ kia hẳn là có thể!

Vương Lâm mỉm cười nói.

Tôn Vân Sơn thở sâu, đứng lên lui lại vài bước, hướng về Vương Lâm cúi đầu thật sâu, rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra vẻ kích động nói:

- Vương Lâm, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết được. Việc này Tôn mỗ ghi nhớ trong lòng. Nếu có một ngày trở lại được Thiên Vận Tinh,

nhất định sẽ báo đáp!

- Tôn huynh không cần phải thế!

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Trên thức tế, dù không phải vì ngươi, ta cũng phải đi Tu sĩ Liên minh này một chuyến. Cái tên Lão Tổ này đã hai lần trêu chọc ta. Nếu ta còn không ra tay sợ là sẽ có lần thứ ba, thứ tư, không biết bào giờ mới thôi đến!

- Vương huynh, bất kể như thế nào, việc này tại hạ đều sẽ khắc ghi!

Giọng nói của Tôn Vân Sơn lộ ra sự chân thành!

Vương Lâm lắc đầu cười cười, thu lại Toái ngọc cho vào trong túi trữ vật, tay áo vung lên, trực tiếp cuốn lấy Tôn Vân Sơn, biến mất trong bảo tháp. Ngay khi rời đi Luyện Hồn bộ lạc, tay phải của Vương Lâm tuỳ ý vung lên, hơn mười tu sĩ đang đứng giữa không trung đồng dạng bị Vương Lâm cuốn lấy, biến mất vô ảnh!

Chiến tranh trên Hoả Yêu Quận diễn ra liên tục, mỗi ngày giết chóc lại khiến cho đại lượng máu tươi chảy vào trong lòng đất. Toàn bộ Hoả Yêu Quận tràn ngập một mùi máu tanh.

Hai quận đánh nhau khó tránh khỏi sẽ dẫn tới sự chú ý của bảy quận khác. Nhất là lúc này bên trong Hoả Yêu Quận chém giết liên tục, viện binh bên trong Thiên Yêu Quận không còn mấy. Hết thảy những điều này trong mắt của bảy quận còn lại thì đều là một cơ hội vạn năm khó gặp!

Một ngày nọ, Chỗ giao nhau giữa Hoả Yêu Quận và Thiên Yêu Quận, trong phạm vi vạn dặm của chướng khí, một đạo sao băng từ phía chân trời phá không bay đến. Bên ngoài chướng khí, ánh sáng sao băng kia tan ra, hoá thành bóng dáng của Vương Lâm. Tay áo hắn vung lên, hơn mười tu sĩ lập tức bay ra, đứng ở một bên.

Còn Tôn Vân Sơn lại đứng bên người Vương Lâm. Nội tâm hắn lúc này bất an không yên, lại không ngừng kích động. Hai loại tâm trạng phức tạp cứ lần lượt thay đổi, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt.

- Tôn huynh, giữ tốt ngọc giản mà ta đưa cho ngươi trên đường. Cấm chế trong ngọc giản tuy không thể hoàn toàn hoá giải loại Tiên chủng đó nhưng lúc nguy hiểm có thể có tác dụng trì hoãn cho ngươi!

Vương Lâm nói xong, nhấc chân bước lên một bước, đi vào trong vùng chướng khí nồng đậm kia.

Đối với Tiên chủng kia, trong lòng hắn đã có phỏng đoán nhưng cũng cần phải gặp được người gọi là Tiên giới Lão Tổ kia thì hắn mới có thể

xác định được.

Trong Toà thành sâu bên trong chướng khí, có một lão già thân mình thấp bé đang khoanh chân ngồi. Đối diện còn có ba nữ tử. Ba nữ tử này tướng mạo đều xinh đẹp tuyệt trần, trong đó có một người là muội muội của Tôn Vân Sơn, Tôn Nhược Nam. Từng đạo khí màu hồng nhạt từ thất khiếu của ba nữ tử này phiêu phù ra, từ trong hư không hoá thành một đám hư ảnh xinh đẹp, như đang múa may, vờn quanh thân thể lão già.

Những hư ảnh xinh đẹp này dần ngưng thật, hoá thành một đám tiên tử mặc y phục rực rỡ, bị lão già hút một cái, trực tiếp bị nuốt vào trong miệng.

Ngay một khắc khi Vương Lâm bước vào trong chướng khí, lão già thấp bé này bỗng nhiên mở hai mắt ra, một đạo kim mang từ trong mắt loé ra! Ngay khi hắn mở mắt ra, toàn bộ thân thể hư ảo của những tiên tử xung quanh hắn lập tức tiêu tan. Còn ba nữ tử kia, trên mặt đều lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi, thậm chí trên mặt mơ hồ lộ ra một chút dấu hiệu già đi!

Thân mình Vương Lâm bước vào chướng khí sương mù, xung quanh chướng khí cực kỳ nồng đậm. Khi hắn di chuyển, chúng như có linh tính, tản ra, vờn múa xung quanh.

Theo Vương Lâm đi vào, đám chướng khí vờn quanh thân hắn ngày càng nhiều, một thanh âm như tiếng gào rít của quỷ vật từ bốn phương tám hướng dần truyền tới.

Thần sắc Vương Lâm lãnh đạm nói:

- Trước mặt Vương mỗ mà thi triển Hồn Phách thuật, không biết tự lượng sức!

Hắn nói xong, hai tay bấm quyết, đẩy về xung quanh, trong miệng quát lên:

- Hồn Tuyền!

Thanh âm của hắn dung nhập vào trong ấn quyết, ấn quyết theo tay chuyển động, bỗng nhiên chướng khí mê vụ lập tức trở nên quay cuồng, như sôi trào lên, với tốc độ cực nhanh ngưng tụ trước người Vương Lâm.

Cảnh tượng này giống như trước người Vương Lâm có một cơn lốc xoáy, khiến cho toàn bộ đám sương mù vô tận bốn phía bị hút hết về đây. Gần như chỉ trong một khoảnh khắc, toàn bộ chướng khí sương mù tràn ngập nơi này đều bị tiêu tan. Lần đầu tiên trong vô số năm qua, nơi này lại lộ ra dưới ánh mặt trời!

Trong tay Vương Lâm là một đoàn khí to chừng một nắm tay, mật độ cực kỳ cao.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 621: Nhất đại tông sư!

Chỉ thấy xa xa phía trước có một Toà thành màu trắng đứng sừng sững nơi đó. Bên ngoài toà thành có hơn trăm tu sĩ đang phiêu phù giữa không trung. Cả đám ánh mắt đều lộ vẻ khiếp sợ, ngơ ngác nhìn đoàn khí trong tay Vương Lâm.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh lùng đảo qua đám tu sĩ này, tướng mạo của họ liền rơi vào mắt hắn. Trong số những người này cũng có một đám theo Vương Lâm tiến vào Yêu Linh, còn có một số rất xa lạ.

Nhưng trong số đó lại có một người khiến ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên. Đó là một người đàn ông trung niên nhỏ người, mặc đồ màu lam.

Nháy mắt khi người này nhìn thấy Vương Lâm, hắn ngây người một chút, khi đối mặt với ánh mắt của Vương Lâm thì theo bản năng tránh đi, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hắn chính là người theo Vương Lâm tiến vào Yêu Linh chi địa, đệ tử Lam hệ của Thiên Vận Tông.

- Tránh đường!

Vương Lâm bình thản, chậm rãi mở miệng.

Dưới một câu này, gần như theo bản năng, mọi người đều tản ra. Tu vi của những người này không vượt qua Vấn Đỉnh, cao nhất cũng chỉ là Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn, đối mặt với một tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ có thể ngưng hoá sương mù nơi này, bọn họ sáng suốt lựa chọn thối lui. Có điều vẫn còn một số kẻ không được khôn ngoan, ỷ vào có chỗ dựa là kẻ tự xưng là Lão Tổ đến từ Tiên giới kia. Trong đó, một thanh niên mặc đạo bào quát lớn:

- To gan, ngươi là người phương nào, hãy xưng tên đi! Ta là Tu sĩ Liên minh…

Người này còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh như băng của Vương Lâm đã như một thanh lợi kiếm, trực tiếp đâm vào mắt hắn. Câu nói đang dở dang trên miệng thì từ miệng hắn đã trào máu tươi ra, phải nuốt xuống.

Vương Lâm tu luyện Sát lục tiên quyết, có được sát tâm, ánh mắt có thể thực chất hoá!

Những người xung quanh nhìn thấy đều hít sâu một hơi, cả đám lại lui ra mấy bước. Những người mà từ đầu còn chưa tản ra cũng lập tức thay đổi chủ ý, bỏ qua nguy hiểm khi cấm chế trong cơ thể phát tác, vội vàng thối lui.

Một con đường thẳng tắp trực tiếp hướng thẳng đến toà thành.

- Đem người này, giết!

Một thanh âm uy nghiêm từ trong toà thành truyền ra.

Lời này vừa ra, sắc mặt của những tu sĩ bốn phía lập tức trở nên tái nhợt, âm tình bất định.

Cùng lúc đó một đạo bóng đen bỗng nhiên từ trong toà thành loé ra, lao thẳng về phía Vương Lâm.

- Tiên vệ!

Lập tức có người từ đám tu sĩ xung quanh thốt ra âm thanh, không biết là cố ý hay thật sự kinh ngạc như thế!

Thần sắc của Vương Lâm thuỷ chung vẫn như thường, không để cái từ trong toà thành lao ra kia vào mắt, chân nhấc lên tiến về phía trước một bước, cực kỳ thong dong hướng về toà thành đi đến. Hắn bước không nhanh nhưng rơi vào trong mắt mọi người thì ánh mắt chúng đều nhíu lại.

Lúc này đây, dưới con mắt của đám tu sĩ này, Vương Lâm đã như trở thành những trưởng bối trong sư môn. Loại khí thế, loại thong dong này không phải một tu sĩ tầm thường có thể có được!

Chỉ khi có sự tự tin nhất định với tu vi bản thân mình thì mới có thể tản mát ra loại khí tức này!

Tên đệ tử Lam hệ Thiên Vận Tông kia nhìn hình bóng Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ phức tạp. Hắn có chút nghe nói về tên Vương Lâm này, lại tận mắt được chứng kiến trận chiến tranh đoạt phong hiệu Thiên Vận Thất tử. Lúc ấy biểu hiện của Vương Lâm đã khiến cho rất nhiều người chú ý, tuy nhiên chỉ là chú ý mà thôi, vì dù sao tu vi của Vương Lâm cũng không cao.

Những lúc này đây, hắn không dám có chút ý coi thường đối phương. Lúc này, không chỉ trong một thời gian ngắn, Vương Lâm đã đạt tới Vấn Đỉnh, mà quan trọng là tại trên thân mình Vương Lâm, hắn mơ hồ có cảm giác giống như đang nhìn thấy Thiên Vận Tử.

Loại cảm giác này tuy không mãnh liệt nhưng xác thực có tồn tại. Thân là đệ tử của Thiên Vận Tông, thân là đệ tử của Thiên Vận Tử, kiến thức

bất phàm, hắn tự nhiên hiểu được hết thảy những điều này đại biểu cho cái gì!

Có thể tạo ra được cảm giác này, chứng tỏ Vương Lâm đã nắm giữ được đạo của chính mình! Ở Tu Chân Giới, hễ là người nào chân chính nắm giữ được đạo niệm của chính mình, đem nó để trong lòng, cảm ngộ thiên địa từ trong ý cảnh này nhưng lại dung nhập vào trong, thì chính là nắm giữ tư cách có thể khai tông lập phái!

Trên tực thế. phàm là tu sĩ đều có được đạo của chính mình nhưng để có thể đem đạo niệm này ngưng hoá ra thì cũng rất khó!

- Hắn, hắn không ngờ đã đạt tới ý cảnh này…

Người đàn ông trung niên mạc đồ màu lam đáy lòng chán nản. Hắn dường như quên mất trong cơ thể bị hạ Tiên chủng, trong đầu suy tư. Vương Lâm từ một man nhân đến từ Chu Tước Tinh tàn phế đến bây giờ đã trở thành nhất đại tông sư có được đạo của tự thân mình, một loại chênh lệch không thể tưởng tượng được!

Vương Lâm bước chân đi tới, bóng đen xông tới khi cách hắn khoảng mười trượng, đủ loại thần thông gào rít xông tới. Thần thông người này có liên quan đến thú vật, khi thi triển hoá thành một con mãnh thú, mở ra cái miệng như một chậu máu, nghĩ muốn nuốt thẳng Vương Lâm vào.

Không có ý cảnh của Vấn Đỉnh, dù tu vị đạt tới Vấn Đỉnh thì thuỷ chung chỉ cần một kích.

Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm điểm ra, trong miệng quát khẽ:

- Toái!

Hắc mang trên đầu ngón tay loé ra, hoá thành một đạo hắc khí, nháy mắt bay ra. Sau khi Vương Lâm đạt tới Vấn Đỉnh, nguyên thần và ý cảnh dung hợp. có được thiên địa nguyên khí. Khi hắn nâng tay lên, đó là công kích mà ý cảnh và tiên lực ngưng tụ cùng một chỗ. Hơn nữa hắn nắm giữ đạo của chính mình, dù là tuỳ ý thi triển thần thông thì cũng có đạo niệm dung nhập vào.

Khí thế của Tịch Diệt chỉ mang theo đạo niệm của Vương Lâm, phá toái hư không, khi chỉ này xuyên qua mãnh thú hư ảo kia, trực tiếp đâm vào ngực của người áo đen lao ra kia!

Mãnh thú toái!

Người áo đen, vong!

Không phải là hắn không muốn tránh nhưng là bị cưỡng ép nâng cao tu vi đến Vấn Đỉnh, không có tư cách chạy trốn dưới một chỉ có đạo niệm

dung nhập của chân chính Vấn Đỉnh tu sĩ Vương Lâm.

- Ngươi là ai?

Từ bên trong toà thanh truyền ra một thanh âm cực kỳ ngưng trọng.

Từ trước tới sau, bước chân của Vương Lâm thuỷ chung không dừng lại nửa khắc, luôn hướng về phía toà thành màu trắng kia đi đến.

Ngươi hai lần trêu chọc Vương mỗ. Hôm nay Vương mỗ tự thân tới đây, sao còn hỏi ta là ai?

Thanh âm của Vương Lâm bình bình, không nặng, không nhẹ, nghe không ra vui hay giận.

- Họ Vương… Lão phu không nhớ là đã đắc tội với đồng đạo nào họ Vương cả!

Trong toà thanh, sắc mặt của lão già thấp bé kia vẫn âm trầm. Với tu vi của hắn, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra tu vi của Vương Lâm bất phàm. Người này chân chính đã đạt tới tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ, quan trọng hơn là người này đã nắm giữ được đạo của chính mình.

- Hắn, hắn hắn là Vương Lâm!

Một trong ba nữ tử trước người lão già, Tôn Nhược Nam, muội muội của Tôn Vân Sơn nhẹ giọng nói.

- Vương Lâm!

Sắc mặt của lão già thấp bé lập tức càng thêm âm trầm. Hắn không ngờ được rằng, năm đó chẳng qua là hơi có chút động tâm, muốn bắt người này để luyện thành Tiên vệ, thế mà giờ đây đã có tu vi đến bực này. Nếu sớm biết thế, với tính cách của hắn chắc chắn sẽ không chủ động đi trêu chọc.

- Vương đạo hữu, bần đạo đã biết tội trước đây, việc này là do bần đạo lỗ mãng. Ngươi đã giết hai Tiên vệ của ta, cũng coi như hoà. Hôm nay ta không làm khó ngươi, ngươi đi đi! Từ này về sau ta và ngươi không ai phạm ai nữa!

Lão già thấp bé hơi trầm ngâm, chậm rãi nói.

Lời nói của hắn rơi vào tai ba nữ tử trước mắt khiến cả ba lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Ba người các nàng hiểu rất rõ tính cách của Lão Tổ, biết rằng người này tu vi cao thâm nhưng lòng dạ lại hẹp hòi. Lúc này đây bị người ta bức đến tận cửa, chẳng những không ra tay ngược lại còn thả cho Vương Lâm rời đi.

Nhất là Tôn Nhược Nam. Năm đó, đối với Vương Lâm, nàng cũng không ấn tượng lắm. Nàng nghĩ rằng tên Vương Lâm dù lợi hại cũng tuyệt đối không thể so sánh được với Lão Tổ. Phải biết rằng Lão Tổ chính là Tiên nhân, từng chỉ dùng một thần thông đã không chế được bốn Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn.

Càng không cần phải nói dưới tay lão còn có tám Tiên vệ. Nàng cũng không tin nếu chúng đồng loạt ra tay thì chẳng lẽ tám Tiên vệ này còn phải chịu thua hay sao?!

Nghe được lời của Lão Tổ, Vương Lâm vừa đi tới phía trước vừa lắc đầu nói:

- Hai Tiên vệ chẳng qua chỉ là hai khối Toái ngọc mà thôi, làm sao có thể bù đắp được việc ngươi trêu chọc ta!?

Lão già thấp bé ở trong Toà thành biến sắc, ánh mắt tuôn ra tinh mang, âm trầm nói:

- Quả là một tên cuồng vọng, chỉ là Vấn Đỉnh sơ kỳ mà thực sự cho rằng lão phu không giết được ngươi hay sao. Tám Tiên vệ, triệu tập Tiên đế giết người này cho ta!

Lời này vừa ra, tám đạo thân ảnh bỗng nhiên từ trong Toà thành bay ra. Trong tám người này có nam có nữ, bóng dáng nhanh như tia chớp. Từ trên người bọn họ tản mát ra một cỗ uy áp và khí tức Vấn Đỉnh kỳ nồng đậm.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn như thường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bóng dáng tám người này. Chỉ thấy tám người nhoáng lên một cái, lập tức khoanh chân ngồi xuống, giữa những chỗ chúng ngồi ẩn chứa một quy tắc nào đó, hai tay không ngừng biến hoá ấn quyết.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 622: Tiên thú chi lương.

Một cỗ khí tức ẩn chứa tiên lực từ trên người bọn chúng tán phát ra, ở giữa không trung dung hợp một cách quỷ dị, hoá thành một đạo hư ảnh. Giờ phút này, từng trận tiên lực từ bóng dáng kia tràn ngập ra bốn phía.

Hư ảnh này dần dần ngưng thật, phút chốc đã hoá thành một người đàn ông trung niên mặc tiên bào, một đâu tóc dài tung bay, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh.

Một cỗ khí tức có thể so sánh được với tiên uy từ trên thân thể của hư ảnh này tràn ra. Lúc này đây, tấy cả đám tu sĩ xung quanh đều quỳ

xuống, trong miệng cung kính thốt lên:

- Hạ giới tu sĩ tham kiến Tiên Đế!

Từ trong Toà thanh truyền ra tiếng cười đắc ý của lão già kia. Giọng điệu mang theo một tia cuồng vọng quát:

- Vương Lâm, lão phu không dối gạt ngươi. Ta vốn là người của Tiên giới, sau khi Tiên giới phá toái, dưới cơ duyên may mắn mà đi được đến nơi này. Hết thảy thần thông của lão phu đều là Tiên thuật chân chính, ngươi há có thể chống cự! Hiện tại ngươi rời đi còn kịp, nếu vẫn cứ chọc giận lão phu thì ngươi chết chắc, không phải nghi ngờ!

Vương Lâm nhìn người đàn ông cầm thanh kiếm trong tay ảo hoá mà ra kia, trong mắt hiện lên quang mang kỳ dị. Tay phải hắn nâng lên, trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, một đạo Hoàng tuyền từ trên trời giáng xuống, như Hoàng Hà buông xuống, nháy mắt đã trải ra xung quanh Vương Lâm, trực tiếp nhằm tới người đàn ông vừa biến ảo ra kia xông tới.

Trong nháy mắt, toàn thân tiên lực từ tám Tiên vệ giống như gió lốc, như băng lở, như hồng thuỷ tuôn ra, theo ấn quyết trên hai tay dung nhập vào trong cơ thể của hư ảnh.

Giờ phút này, một cỗ uy nghiêm khó có thể tưởng tượng được bỗng nhiên từ trên người đàn ông trung niên khuếch tán ra. Hai mắt của người

đàn ông này nhấp nháy nhìn chăm chú vào Vương Lâm, thanh kiếm trong tay chỉ về phía trước.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Thanh kiếm chỉ ra vẫn chưa công kích nhưng thân mình hắn lại có cảm giác muốn lui lại phía sau. Dường như nếu không lùi lại thì sau khi mũi kiếm đâm ra sẽ khiến nguyên thần của hắn sụp đổ vậy.

Loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, nhưng Vương Lâm lại không phải là chưa từng gặp qua. Năm đó, thiên kiếp cũng đồng dạng có uy lực bực này!

Vương Lâm nghịch thiên tu hành, đạo tâm của bản thân kiên định dị thường. Giờ khắc này hắn cũng cứng rắn ấp chế cảm giác muốn lui lại, chẳng những không lùi mà còn bước về phía trước một bước!

Chỉ có điều chân hắn này mới bước ra giữa không trung, toàn bộ tám Tiên vệ dưới hư ảnh kia lập tức phun ra máu tươi, ánh mắt ảm đạm. Trong máu tươi ẩn chưa toàn bộ tiên lực và sinh mệnh lực của chúng.

Tám ngụm máu này nháy mắt đã bị người đàn ông trung niên kia hút vào trong người. Chớp mắt, ánh mắt của người đàn ông này nhìn Vương Lâm càng thêm linh động!

Khi bước chân của Vương Lâm sắp sửa hạ xuống, đôi mắt của hắn mở ra, phát ra một từ vô thanh!

Một tiếng vô thanh này nhưng khi truyền vào trong tai Vương Lâm lại tạo ra từng trận tiếng sấm ầm ầm không thể tưởng tượng được. Vương Lâm thở ra một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Chân của hắn vẫn hạ xuống!

Nháy mắt khi chân của hắn bước xuống đất, thân thể của tám Tiên vệ chấn động, trong mắt không còn chút thần thái nào nữa!

Cùng lúc đó, Hoàng tuyền quét ngang, hư ảnh của người đàn ông trung niên nhoáng lên một cái, tan biến thành mảnh nhỏ.

Cảm giác khủng bố kia tan thành mây khói.

- Ảo thuật công kích thật là lợi hại!

Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé ra, hừ lạnh một tiếng, thân mình lại bước tới. Một bước này hắn đã dung nhập vào trong Hoàng tuyền, thân

theo Hoàng tuyền mà đi, như Hoàng Lòng trực tiếp xuyên qua thân thể của tám Tiên vệ ngồi trên mặt đất kia.

Nháy mắt khi hắn xuyên qua, thân mình của tám Tiên vệ lần lượt sụp đổ, rơi vào trong Hoàng tuyền, trọn đời không thể thoát khỏi Luân hồi!

Tám khổi Toái ngọc bình thường bay ra bị Vương Lâm bắt vào trong tay, ném vào trong túi trữ vật. Từ trong Toà thành truyền ra một tiếng rống giận dữ. Một cỗ tiên lực cực kỳ tinh thuần bỗng nhiên từ bên trong bạo phát ra, hoá thành những đạo tiên khí không ngừng áp súc, nháy mắt đã bắn thẳng đến người Vương Lâm.

Hoàng tuyền bên ngoài thân thể của Vương Lâm nháy mắt đã cứng rắn từ bên dưới lao lên, hình thành một cây cột thật lớn như có thể chống đỡ cả thiên địa. Vương Lâm đứng ở bên trong. Tiên khí vọt tới rơi vào trong Hoàng tuyền liền biến mất vô ảnh.

- Mở!

Vương Lâm ở trong Hoàng tuyền ngâm khẽ.

Lập tức Hoàng tuyền bỗng nhiên tản ra, hình thành một đạo lốc xoáy, quét ra. Chỉ thấy Toà thành màu trắng nháy mắt đã sụp đổ, từ trên mặt đất truyền ra từng trận tiếng động ầm ầm.

Lão già thấp bé lao ra, đứng giữa không trung. Sau hắn, ba nữ tử đồng tu cũng lần lượt bay ra, đứng bên cạnh lão, lạnh lẽo quan khán.

Lão già thấp bé tướng mạo gian xảo, thoạt nhìn không giống tu sĩ mà như một tên tặc tử. Lúc này đây, hắn đùng đùng nổi giận, hướng về Vương Lâm quát lớn:

- Vương Lâm, lão phu đã nhẫn nại mấy lần, không muốn đối địch với ngươi. Nhưng ngươi quả là nhiên không biết tốt xấu. Lão phu niệm tình ngươi vốn là tu sĩ của hạ giới, tu vi không đủ. Nếu bây giờ ngươi rời đi, chuyện cũ lão phu bỏ qua. Nhưng nếu ngươi vẫn cứ lằng nhằng, đừng trách lão phu vô tình, đem ngươi giết chết!

Hàn mang trong mắt Vương Lâm loé lên, không nói gì cả mà tay phải điểm về phía trước, một đạo Tịch Diệt chỉ phong bỗng nhiên lao thẳng về phía lão già kia!

Lão già biến sắc, trong mắt loé lên vẻ ngưng trọng. Hắn thở sâu, bỗng nhiên phun mạnh ra, một ngụm tiên khí nồng đậm lao ra, hình thành một mảnh tiên vụ, lập tức vờn quanh Tịch Diệt chỉ phong. Từng trận âm thanh chi chi truyền ra, không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

- Vương Lâm, đây là ngươi bức ta!

Sắc mặt của lão già thấp bé âm trầm, vỗ túi trữ vật, một khối ngọc thạch màu xanh to chừng nắm tay liền bay ra. Hai tay lão bấm quyết, điểm về phía trước quát:

- Tiên chủng!

Khối ngọc thạch màu xanh kia lập tức chấn động, nháy mắt trở nên mấp máy quỷ dị, sau đo hoá thành vô số sợi tơ thật dài màu xanh, mang theo một âm thanh bén nhọn như dây đàn loạn động, tràn ra.

Những sợi tơ màu xanh vừa xuất hiện, những tu sĩ đứng xung quanh quan khan sắc mặt cực kỳ khó coi, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi.

Nhìn vô số sợi tơ màu xanh này, ánh mắt Vương Lâm tuôn ra một đạo tinh mang, hắn chậm rãi nói:

- Tiên thú chi lương!

Lời này vừa ra, những tu sĩ xung quanh nghe thấy có lẽ không hiểu nhưng lão già thấp bé thì sắc mặt cũng lại thêm một lần biến hoá, thất thanh nói:

- Ngươi biết nó sao?!

Trước đó, khi Vương Lâm nhìn thấy sợi tơ màu xanh trên người Tôn Vân Sơn thì liền có loại cảm giác quen thuộc, cẩn thận nhớ lại thì sợi tơ màu xanh này chính là Tiên lương khi hắn và đệ tử của Đại La Kiếm Tông gặp phải khi tiến vào động phủ kia năm đó! Việc này hắn cũng chưa nói ra với Tôn Vân Sơn.

Lão già thấp bé mặc kệ vì sao Vương Lâm lại biết thứ này nhưng từ sau khi hắn đạt được Tiên lương này vẫn thuỷ chung không thể hoàn toàn khống chế, lúc này đây xuất ra hiển nhiên là đã định liều mạng. Thực ra, bản thân hắn chính là Vấn Đỉnh trung kỳ tu sĩ, vốn không nên có tâm tư như thế. Nhưng trong lòng hắn lại có nỗi khổ khó nói nên mới làm ra việc như thế này.

- Nuốt hắn cho ta!

Lão già thấp bé hét lớn, hai tay bấm quyết, hư không điểm về phía vô số sợi tơ biến hoá ra từ khối ngọc thạch màu xanh kia.

Hơn trăm ngàn sợi tơ màu xanh nháy mắt đã vọt thẳng tới người Vương Lâm.

Cảnh tượng này Vương Lâm cũng không xa lạ. Năm đó, hắn đã từng gặp qua một lần đại quân Tiên lương còn nhiều gấp hơn trăm ngàn lần so với lúc này. Giờ phút này chỉ có không đến ngàn sợi, căn bản không có chút gì là khẩn trương.

Hắn vỗ túi trữ vật, một cây Hồn Phiên bình thường xuất hiện trong tay hắn. Trước khi Vương Lâm tới đây đã nghi ngờ nên tự nhiên đã có sự chuẩn bị. Lúc này đây, Hồn Phiên trong tay hắn rung lên, đầu Kỳ Lân thú mà hắn phát hiện ra ở Luyện Hồn Tông lập tức gầm thét lao ra.

Con thú này tuy chỉ là hồn phách của Kỳ Lân nhưng nhiều hay ít vẫn có một chút kế thừa. Lúc này đây, sau khi hiện ra, nó lập tức gầm lên một tiếng, thân mình rung lên, cái đầu cực lớn nhìn chăm chăm vào đại lượng Tiên lương đang tấn công đến.

Hai mắt của con Kỳ Lân bỗng nhiên tuôn ra một đạo quang mang kỳ dị, như một con ác quỷ đã bị bỏ đói vô số năm nay rốt cuộc đã gặp được thức ăn vậy!

- Tiên Kỳ Lân!!?

Lão già thấp bé nhìn thấy Vương Lâm không ngờ lại thả ra một con Kỳ Lân, đáy lòng thầm kêu không ổn. Sau đó, lão thấy được ánh mắt của Kỳ Lân thì trở nên âm tình bất định.

Đám tiên lương nhanh chóng lao đi không ngờ nháy mắt khi Kỳ Lân xuất hiện toàn bộ đều run lên, như gặp phải thiên địch, phát ra những âm thanh bén nhọn như tiếng kêu cứu. Chúng không chút do dự quay đầu lại, muốn chạy trốn.

Thậm chí không chỉ là Tiên lương trên bầu trời mà ngay cả những tu sĩ trên mặt đất giờ phút này thân mình không ngừng run rấy, thống khổ cực kỳ. Giữa mi tâm, thanh văn lộ ra, nhanh chóng co rút thành đoàn, ngưng tụ thành một điểm.

Thấy đám Tiên lương muốn chạy trốn, hai mũi của con Kỳ Lân phun ra một cỗ khí vô hình, ngẩng đầu gầm rít một tiếng. Trong thanh âm này ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị, Tiên lương xung quang lập tức run lên, không ngờ không dám chạy nữa.

Bốn chân của con Kỳ Lân bước lên, đi tới cạnh những Tiên lương giữa không trung. Nó hút một cái, tất cả Tiên lương lập tức bị hút vào trong miệng nó, chuyển hoá thành một cỗ khí cực kỳ bổ dưỡng đối với Tiên thú.

Lão già thấp bé chứng kiến cảnh tượng này liền há hốc mồm mắt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 623: Van ngươi Khốn Tiên võng.

Kỳ Lân thú lè lưỡi ra liếm liếm khoé miệng, cái đầu cực lớn lắc mạnh một cái, chăm chú nhìn đoàn màu xanh trên mi tâm của những tu sĩ đứng trên mặt đất. Hiển nhiên nó ăn còn chưa được no.

Lão già thấp bé sắc mặt khó coi, nhanh chóng từ trong túi trữ vật lại xuất ra một vật. Đây là một cái bút lông, cả thân mình nó trong suốt nhưng đám lông phía đầu bút lại là màu trắng, như chưa từng nhiễm mực bao giờ.

Vật này vừa mới xuất hiện lập tức tản mát ra một cỗ uy nghiêm. Dưới uy áp này, ngay cả ánh mắt của Kỳ Lân thú cũng không tránh khỏi lộ ra một tia kinh hãi.

Sau khi xuất ra, lão dữ tợn nhìn chằm chằm Vương Lâm, lớn miệng quát:

- Vương Lâm tiểu nhi, ngươi nhận thức Tiên lương, nhưng có biết vật trong tay lão phu không?

Ánh mắt của Vương Lâm nhíu lại, không nói gì mà vỗ túi trữ vật, Xạ Thần xa lập tức bay ra, hạ xuống bên cạnh. Chiếc xe này, sau khi hắn chân chính kế thừa, khuyết điểm chỉ mở ra được trong một thời gian đã biến mất.

- Nếu ngươi đã không biết thứ này vậy để lão phu nói cho ngươi. Vật này chính là vật tuỳ thân của lão phu khi còn ở trên Tiên giới. Chính là vật lão phu đã dùng để điểm hoá những tu sĩ đến từ hạ giới! Lão phu thật sự niệm tình tu vi của ngươi còn kém, ngươi lập tức cút ngay cho ta, nếu là chậm trễ thì lão phu sẽ thực sự ra tay đó!

Lão già thấp bé quát lớn.

Vương Lâm nhìn lão già, chậm rãi nói:

- Ngươi không cần phải hết lần này đến lần khác nói cho phép ta rời đi. Vương mỗ đã sớm nhìn ra, ngươi dù là Vấn Đỉnh trung kỳ nhưng cũng giống như Tiên vệ, đều không có nguyên lực!

Bí mật lớn nhất trong lòng của lão già thấp bé đã bị Vương Lâm nói toạc ra, hắn thẹn quá hoá giận, cái bút lông trong tay vung về phía trước, phun ra một ngụm tiên huyết. Đầu bút nhiễm lấy, trực tiếp vẽ ra một phù văn.

Phù văn này vừa xuất hiện lập tức truyền ra một cỗ lực lượng mênh mông.

Ánh mắt Vương Lâm lần đầu tiên lộ ra kinh ngạc. Nhưng sự kinh ngạc nháy mắt đã biến thành ham muốn mãnh liệt!

Hắn nhìn chằm chằm vào phù văn kia, ánh mắt chuyển sang nhìn lên cái bút lông, đôi mắt đầy ham muốn lại bị một cỗ ngạc nhiên vui mừng không thể tưởng tượng được thay thế!

Phù văn này Vương Lâm cũng không xa lạ, giống như đúc với phù văn hắn gặp trên Tôn Long chi lộ ngoài Tiên phủ.

Phù văn này hắn đã nghiên cứu nhiều lần. Sau khi vẽ ra không có nửa điểm thần thông, thuỷ chung không thể đạt được hiệu quả kinh người như khi dung hợp với bốn bút trước đó. Đây là một sự tiếc nuối trong lòng hắn.

Nhưng lúc này đay, nhìn đến phù văn trong tay lão già thấp bé này, tuy chỉ vẽ một bút nhưng cũng đã được vẽ ra, và có được uy lực cường đại.

Nhìn thấy ánh mắt của Vương Lâm, đáy lòng lão già lập tức run lên. Ánh mắt này hắn cũng không lạ lẫm gì, giống như đúc với ánh mắt của con Kỳ Lân thú khi hắn ném ra Tiên lương.

Đúng lúc này, Vương Lâm hiện ra chiến ý mà từ lúc bước vào nơi này hắn chưa từng lộ ra, hắn chỉ về Xạ Thần xa, quát lớn:

- Lôi thú!

Trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng sấm, từng đạo lôi điện từ trên bầu trời giáng xuống thẳng vào Xạ Thần xa. Cùng lúc đó, trong lôi điện biến ảo ra một con Lôi thú có thân mình như Kỳ Lân, trên đầu có hai cái sừng màu bạc.

Sau khi hiện thân, nó ngẩng đầu lên trời gầm rú một tiếng, không ngờ dẫn động Thiên lôi tới. Toàn bộ không trung nháy mắt đã bị từng đạo lôi quang bao phủ.

Đúng lúc đó, con Kỳ Lân bên cạnh cũng lập tức gầm thét. Thanh âm của nó không có oai lực như của con Lôi thú nhưng cũng không kém. Không ngờ khiến cho những đoàn màu xanh trên mi tâm của đám tu sĩ đều bị chấn ra, hoá thành từng đạo sợi tơ màu xanh bị Kỳ Lân thú trực tiếp nuốt vào trong miệng.

Giờ khắc này, phù văn do cây bút lông vẽ ra cũng loé lên, lao thẳng về chỗ Vương Lâm.

Ngay lúc đó, Lôi thú gầm nhẹ một tiếng, thân mình tiến lên một bước. Từng đạo Thiên lôi nháy mắt từ trên trời giáng xuống, không ngờ lại tạo ra một cảnh tượng rung động như điện vũ. Lôi điên ầm ầm, liên tục từ trên trời giáng xuống, toàn bộ đánh vào phù văn.

Phù văn này tuy uy lực rất mạnh nhưng lão già dường như chỉ biết một bút này, không thể phát ra uy lực chân chính của nó. Lão trơ mắt nhìn phù văn bị từng đạo lội điện liên miên không dứt đánh xuống, dần dần sụp đổ.

Lão ngây người một chút, thân mình bắt đầu run lên. Hắn sợ hãi, không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

Mấy trăm năm qua, sau lần kỳ ngộ lấy được Tiên lương, lão vẫn luôn tác oai tác quái, sử dụng Tiên lương khống chế nhiều tu sĩ. Nhưng hắn đối nhân xử thế rất cẩn thận, thậm chí có thể nói là nhát gan, cũng không đi trêu chọc những tu sĩ từ Vấn Đỉnh và những yêu nhân từ cấp bậc Yêu Suất trở lên.

Sự nhát gan của hắn là bẩm sinh. Năm đó, thực lực của hắn sớm đã đạt tới Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn nhưng không có nửa điểm dũng khí để trùng kích lên Vấn Đỉnh kỳ.

Hắn sợ chết!

Chẳng qua, sự cẩn thận này dần dần bị hắn bỏ quên khi số lượng Tiên vệ đạt tới mười người. Hắn bắt đầu liên tiếp ra tay, không ngừng bắt những tu sĩ về để dung hợp với Toái ngọc, hy vọng có thể bồi dưỡng thêm nhiều cao thủ cấp bậc Tiên vệ nữa.

- Tên Vương Lâm chết tiệt này rốt cuộc là từ nơi nào chui ra, sao lại cường đại như thế! Chết tiệt! Nếu ta có thể tránh được một kiếp này, nhất định sẽ đem tin tức người này ở Cổ Yêu Thành truyền ra, để những tu sĩ khác bóp chết hắn!

Trong lúc đang bỏ chạy, lão già thấp bé điên cuồng nguyền rủa.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ say mê nồng đậm. Hắn dù là liều mạng dốc toàn thân tiên lực cũng quyết không để lão già thấp bé kia chạy thoát. Hai mắt hắn giờ này đỏ bừng. Loại đỏ bừng này không phải là do giết chóc mà có mà là từ pháp bảo trên người lão già kia tạo nên.

Trong mắt Vương Lâm, lão già này căn bản chỉ là một kho báu di động. Vương Lâm rất khó hiểu, trên người lão già này có pháp bảo bậc này vì sao nhiều năm như vậy vẫn không có ai đến đoạt!?

Hắn cũng không biết lão già thấp bé này vốn nhát gan, cẩn thận. Chỉ tới mấy chục năm gần đây lá gan mới lớn hơn một chút. Trước đây những tu sĩ lão bắt thường đều lựa chọn những đệ tử đi lạc của một số môn phái nhỏ. Chỉ đến gần đây mới dám động thủ với một số đệ tử của các đại môn phái. Lần bắt đệ tử Lam hệ của Thiên Vận Tông kia biểu thị cho một lần cực kỳ lớn mật của lão già này.

Lão già này tu vi tuy là Vấn Đỉnh trung kỳ nhưng đồng dạng cũng sử dụng một phương pháp đặc thù để đề cao, do đó có thể đánh một trận với những tu sĩ Vấn Đỉnh sơ kỳ hơi yếu, nhưng nếu gặp phải loại người như Vương Lâm, có thể chân chính đối kháng với Vấn Đỉnh trung kỳ tu sĩ, thì quả thực là quá nhỏ bé không đáng kể.

Mặt khác, pháp bảo của hắn tuy mạnh nhưng những pháp bảo này hắn gần như không thể chân chính sử dụng, chỉ có thể biết được cái vỏ bên ngoài, chỉ phát huy được một phần trăm uy lực đã là cực hạn rồi!

Lão già thấp bé nhanh chóng bỏ chạy. Lúc này đây, hắn như trở lại năm đó, trước khi có được kỳ ngộ, khi chính mình vẫn là một Anh Biến hậu kỳ tu sĩ, bị một số cường nhân truy kích.

Đáy lòng hắn căm giận, ác độc nguyền rủa Vương Lâm. Nhưng lập tức, một đạo hắc mang từ phía sau gào rít xông đến. Lão già vôi vàng sử dụng bút lông trong tay vẽ ra phù văn, ngăn cản thần thông của Vương Lâm.

Sau đó chân phải hung hăng đạp một cái, cả người lập tức phát ra một ánh lửa phừng phực. Ngay khi ánh lửa này tắt đi, bóng dáng của lão cũng đã biến mất.

Hồng quang trong mắt Vương Lâm ngày càng dày đặc. Bản lĩnh của lão già thấp bé này dù yếu kém nhưng thần thông chạy trốn cũng có rất nhiều. Nửa canh giờ trôi qua, lão đã thi triển không dưới mười lần những thần thông mà khiến Vương Lâm cũng phải lâm vào ngây ngốc.

Lúc này đã là loại thứ mười một và hoàn toàn khác với những loại thần thông trước đó.

Vương Lâm cười lạnh, thân mình nhoáng lên một cái, thi triển Na Di thuật, thần thức quét ra, lập tức phát hiện thân ảnh của lão già thấp bé này bên ngoài ba vạn dặm.

Ánh lửa toàn thân của lão già tiêu tan, đang phi hành rất nhanh bỗng nhiên khuôn mặt lộ ra vẻ chua xót. Phía trước hắn không xa, bóng dáng của Vương Lâm trực tiếp từ trong hư không bước ra.

Đôi mắt lão già lộ ra vẻ do dự, cắn răng một cái, bỗng nhiên ném cây bút lông trong tay về phía xa xa. Cây bút lông bay giữa hư không, xuất hiện một cái gợn sóng, không ngờ xuyên thấu hư vô, chuẩn bị sẽ độn không bay đi.

Sau khi ném bút lông ra, hai tay lão lập tức bấm quyết, bỗng nhiên từ trên người lão tuôn ra một đạo kim khí tức, bao phủ toàn thân. Đột nhiên lão lao đi, tốc độ so với trước đó không ngờ nhanh gấp trăm lần.

- Vương Lâm tiểu nhi, cái Tiên bút kia chân chính là vật của Tiên nhân, nếu nó tiến vào hư vô thi ngươi muốn tìm ra cũng rất khó khăn!

Thanh âm của lão già từ xa xa truyền tới.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra kiếm tiên và thanh loan đao màu đen. Hứa Lập Quốc từ bên trên

biến ảo ra, không đợi Vương Lâm phân phó đã biết tâm ý của hắn, phát ra âm thanh kiêu ngạo sau đó hướng về thanh hắc đao hưng phấn quát:

- Tiểu hắc tử! Nhanh! Nhanh! Đuổi theo cái bút lông kia cho lão tử!

Thanh hắc đao loé lên, mang theo thân ảnh của Hứa Lập Quốc biến mất, tiến vào hư vô.

Hai chân Vương Lâm lại tiến về phía trước, thi triển Đại Na Di thuật, đuổi theo lão già thấp bé kia.

Khi lão già đang chạy trốn, nhận thấy Vương Lâm lại đuổi theo, lập tức trở nên chua xót. Đáy lòng hắn run lên:

- Hắn… Hắn rốt cục muốn cái gì? Tiên bút ta cũng đã ném ra, sao hắn không buông tha cho ta!?

Trong thần thức nhận thấy bóng dáng Vương Lâm đang đuổi theo cực nhanh, sẽ sớm tới gần, lão già lại cắn răng, vỗ túi trữ vật, một tấm lưới màu xanh bị hắn xuất ra.

- So với Toả Thần bút, ta khống chế Khốn Tiên võng này càng kém hơn. Tấm lưới này ta chưa từng sử dụng để đối địch. Van cầu ngươi Khốn Tiên võng. Ngươi… Ngươi nhất định phải nhận rõ kẻ thù. Năm đó ta

đem các ngươi giải thoát ra, chúng ta có thể gặp nhau cũng coi như là có duyên phận phải không?! Lúc này đây ngươi nhất định không được trói ta đâu đó!

Trong miệng của lão già không ngừng thì thào tự nói. Khốn Tiên võng này hắn nếu chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn cũng chưa muốn sử dụng. Hắn thấy cái lưới này quá mức quỷ dị.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 624: Trói hắn!

Từ sau khi đoạt được nó, khi không có ai hắn đã từng dùng qua một lần, muốn nhìn xem nó có uy lực như thế nào. Nhưng hắn lại không nghĩ tới, tấm lưới này lại trói chặt hắn lại. Lần đó trói hắn tới tận ba ngày.

Sau lần ấy, hắn do dự mãi, không cam lòng, lại dùng thêm một lần nữa. Kết quả là vẫn trói hắn lại thêm ba ngày. Chỉ khi sử dụng lần thứ ba, nó mới trói trụ một khối đầu gỗ hắn dùng làm thí nghiệm.

Vẻ mặt của lão già thấp bé đầy bi thương, cầm Khốn Tiên võng, dứt khoát không chạy nữa mà đứng nguyên tại chỗ. Trong lòng hắn hiểu rằng chính mình chẳng qua chỉ là Vấn Đỉnh trung kỳ hư giá tử mà thôi, so với người có được đạo của chính mình đã đạt tới Vấn Đỉnh kỳ Vương Lâm thì muốn chạy trốn cũng là quá khó khăn.

Sớm muộn gì cũng bị đối phương bắt được mà thôi!

Ai lại không muốn đánh cuộc một phen, nếu Khốn Tiên võng này thật sự có thể khốn trụ Vương Lâm ba ngày. Với ba ngày, hắn muốn chạy trốn thì Vương Lâm nói gì cũng không thể đuổi kịp, nếu hắn không trốn, bắt lấy tên Vương Lâm này, sử dụng một số dược vật, nói không chừng có thể đem hắn luyện hoá thành một Hạ phẩm Tiên vệ chân chính như ghi chép trong ngọc giản kia.

Nhớ tới ghi chép về uy lực của Hạ phẩm Tiên vệ trong ngọc giản thần bí kia, lão già thấp bé không kìm nổi tâm động.

Những Tiên vệ hắn luyện chế trên thực tế đều là Tàn thứ phẩm mà thôi, căn bản không được như ghi chép trên ngọc giản. Trên ngọc giản kia từng viết, lấy tu sĩ Anh Biến kỳ luyện hoá thành Tiên vệ thì xác suất thành công cực kỳ thấp.

Nếu lấy Vấn Đỉnh tu sĩ luyện chế thì xác suất thành công sẽ gia tăng một ít, nhưng vẫn rất thấp. Chỉ có lấy Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn luyện hoá thì xác suất thành công mới có thể đạt đến một phần vạn.

Đương nhiên cũng không phải không có trường hợp đặc thù. Nếu sử dụng tu sĩ có được đạo niệm của chính mình, đồng dạng cũng có thể đạt tới xác suất thành công một phần vạn.

Cầm Khốn Tiên võng trong tay, lão già mang ý nghĩ như thế. Chỉ mấy tức thời gian sau, hư không phía trước người lão hiện ra bóng dáng của Vương Lâm.

Gần như hắn vừa xuất hiện, lão già hét lớn một tiếng, Khốn Tiên võng từ trong tay bay ra, chỉ trong phút chốc đa mở rộng ra vô hạn, như thiên la địa võng!

Trước đó thần thức của Vương Lâm đã chú ý tới tấm lưới trong tay lão già. Với sự cẩn thận của hắn, tự nhiên phân tích ra pháp bảo này của lão già cũng không tầm thường. Người này sau khi xuất ra pháp bảo này không ngờ không chạy nữa. Điều đó cho thấy đối với uy lực của pháp bảo này lão già rất có tự tin.

Tuy nói trước đó không hiểu sao lão không xuất pháp bảo này ra nhưng sự cảnh giác của Vương Lâm cũng dâng lên. Nháy mắt khi hắn hiện thân, dưới chân đã súc tích vô số thần thông Đại Na Di, chỉ cần tâm niệm hắn khẽ động liền có thể cưỡng ép xuyên thấu bất kỳ không gian nào xung quanh.

Chỉ thấy Khốn Tiên võng bay lên che kín cả đất trời, một đạo thanh mang từ bên trong không ngừng loé ra. Cùng lúc đó, mặt đất đồng dạng cũng loé ra thanh mang. Hai phiến thanh mang bỗng nhiên lao ra, không ngừng thu lại!

- Trói hắn! Trói hắn! Trói hắn!

Lão già thấp bé như điên lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào thanh mang kia, âm thanh thì thào nói mãi cho đến khi thành tiếng gào rít điên cuồng.

- Trói hắn!!! Nhất định phải trói hắn!!!

Sắc mặt của lão già đỏ bừng, hai tay nắm chặt, trên da thậm chí còn nổi lên cả gân xanh.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Thanh mang này quá mức quỷ dị. Thần thức của hắn quét ra không ngờ không thể xuyên thấu. Với tính cẩn thận của hắn, tâm niệm lập tức khẽ động, đang định thi triển Đại Na Di để tránh đi thanh mang này.

Nhưng đúng lúc này thanh mang tốc độ đột nhanh đại trướng, với tốc độ khó có thể tưởng tượng được co rút lại. Sự co rút này rất mạnh… Chỉ có điều… Mục tiêu mà nó co rút cũng không phải là Vương Lâm mà là lão già thấp bé như đang phát điên lên kia!

Sắc mặt của lão già tái nhợt, thân mình nhanh chóng lui về sau, trong miệng liên tục gào lên:

- Đừng trói ta… Đừng trói ta… Không được trói ta… Ta cứu các ngươi ra, ngươi không thể trói ta. Không được trói ta, ta van ngươi Khốn Tiên võng, tha cho ta một con đường sống…

Khi Vương Lâm đang giật mình, thanh mang kia chợt loé lên, nháy mắt đã bao vây xung quanh lão già kia. Thân mình lão già nhoáng lên một cái, toàn thân toát ra ánh lửa, muốn bỏ chạy. Nhưng ánh lửa vừa mới nổi lên đã lập tức tiêu tan.

Trên mặt lão già lộ ra vẻ đau thương, chửi ầm lên:

- Ngươi là cái Khốn Tiên võng phản chủ, ngươi chỉ biết trói ta, chưa bao giờ biết trói kẻ thù!

Nói xong trên người lão già toát lên kim quang, nhưng kim quang vừa nổi lên lập tức biến mất!

- Chủ nhân trước đây nhất định là do ngươi hại chết!

Sự chua xót trong đáy lòng lão già đã không biết dùng ngôn ngữ nào để biểu đạt. Hắn liên tiếp thi triển thần thông nhưng mặc cho hắn đem hơn

mười loại thần thông khác nhau để bỏ chạy nhưng cuối cùng đều không có chút hiệu quả nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh mang đem lão hoàn toàn bao phủ.

Thanh mang tiêu tan, loé ra thành muôn vàn điểm nhỏ màu xanh đem toàn thân lão già trói chặt mọi chỗ. Cả người lão thậm chí cả ngón tay đều không thể nhúc nhích chút nào. Thân mình lão bị Khốn Tiên võng đưa tới trước mặt Vương Lâm.

Cả đời Vương Lâm đấu pháp đối địch vô số lần nhưng tận mắt thấy đối phương bị chính pháp bảo của mình ném ra khốn trụ, đưa tới trước mặt mình thì chính là lần đầy tiên trong hơn bảy trăm năm qua!

Vương Lâm tin rằng dù là qua thêm hơn bảy ngàn năm nữa, cũng cực kỳ khó khăn mới có thể thấy lại được một cảnh tương tự!

Với định lực của hắn mà sau khí thấy được một màn này cũng hiếm khi phải ngây ra một lúc. Bởi vậy có thể thấy được sự kinh ngạc trong lòng hắn.

- Này…

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ dở khóc dở cười, nhưng đồng thời mức độ kiêng kỵ đối với Khốn Tiên võng cũng nháy mắt đạt tới một mức độ cực

cao. Hắn vừa tận mắt nhìn được cảnh tượng bất kể lão già thi triển loại thần thông nào đều mất đi hiệu lực.

Lão già bị Khốn Tiên võng trói lại, đưa trước mặt Vương Lâm, nhìn thấy biểu tình của Vương Lâm lại càng cảm thấy uỷ khuất, cả giận nói:

- Chưa từng thấy qua tự mình tống tới cửa sao?! Pháp bảo của lão phu mất đi hiệu lực không được sao?!

Với tính tình của Vương Lâm, sau khi nghe thế cũng không thể không bật cười. Loại tươi cười này cực kỳ hiếm thấy trên mặt hắn!

Lão già thấp bé hừ nhẹ một tiếng, giờ phút này hắn cũng không thèm đếm xỉa đến. Tính nhát gan của hắn bị sự uất hận vô tận che dấu. Hắn cho ràng chính mình là người uỷ khuất nhất trong số tất cả tu sĩ ở Tu Chân Giới. Rõ ràng hắn có được kỳ ngộ khiến cho vô số người lâm vào điên cuồng nhưng cuối cùng lại bị huỷ bởi pháp bảo mà hắn đạt được trong kỳ ngộ đó!

- Hừ, lúc này đây là do vận khí của lão phu không tốt! Muốn chém muốn giết, ngươi xem mà xử lý đi!

Hắn nói như thế nhưng nội tâm cũng không kìm được trở nên khẩn trương hẳn lên!

Vẻ tươi cười của Vương Lâm thu lại, khôi phục sự lạnh lùng bình thường. Tay phải hắn bắt lấy lão già, thân mình nhoáng lên, biến mất tại chỗ.

Trước đó, tuyệt đại bộ phận tu sĩ thừa dịp Vương Lâm truy kích lão già kia đã vội vàng chạy trốn khỏi toà thành kia. Bọn họ đã không còn Tiên chủng trong người, tự nhiên coi như là đã đạt được tự do.

Nhưng cũng có một số người không rời đi, Tôn Nhược Nam là một trong số đó.

Giờ phút này nàng ngơ ngác nhìn không trung, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì!

Bóng dáng của Vương Lâm từ giữa hư vô bước ra, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua. Những tu sĩ nơi này chỉ còn lại có mấy người. Sauk hi thấy Vương Lâm đều cung kính ôm quyền, không ngừng nói lời cảm ơn.

Duy nhất chỉ có Tôn Nhược Nam coi như không nhìn thấy Vương Lâm vậy, vẫn cứ ngẩn người nhìn lên không trung như trước!

Vương Lâm hướng về những tu sĩ lưu lại ôm quyền, coi như đáp lời lại. Sau đó hắn chụp một cái vào hư không, bắt lấy Tôn Nhược Nam, nhanh chóng hướng phương xa bay đi. Những tu sĩ lưu lại chờ Vương Lâm quay về là mục đích nói lời cảm ơn, lúc này thấy Vương Lâm rời đi, hồi

tưởng lại cuộc sống mấy năm qua giống như một giấc mộng, cáo biệt nhau, hướng về các nơi tản đi.

- Ngươi buông ra. Ngươi dựa vào cái gì mà bắt ra!!

Sau khi Tôn Nhược Nam bị Vương Lâm bắt lấy, lập tức thanh tỉnh, trong khi bay đi không ngừng dãy dụa.

- Câm miệng!

Thanh âm Vương Lâm như hàn phong, dừng lại trên người Tôn Nhược Nam, lập tức khiến cho toàn thân nàng run lên. Nhưng rất nhanh nàng liền cười lạnh nói:

- Ta biết ngươi bắt ta làm gì. Là muốn đem ta thành Lô đỉnh đi. Không sao, ngươi muốn thì cứ tới, sau đó thả ta đi là được!

Trong khi bay đi, Vương Lâm quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái. Ánh mắt hắn lộ ra một cỗ vô tình như đang nhìn một khối tử thi vậy, chậm rãi nói:

- Ngươi, không có tư cách làm Lô đỉnh của ta!

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, quay đầy lại, bước ra một bước đã liền đi xa tới mấy vạn dặm rồi.

Tôn Vân Sơn lo lắng đứng trên mặt đất, bên người hắn có hơn mười tu sĩ. Nội tâm hắn đúng là không yên. Bỗng nhiên hai mắt hắn nhíu lại, từ trên không khung xa xa, một đạo trường hồng gào rít xông tới, hoá thành Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 625: Thanh Sương

Trên hai tay của Vương Lâm phân biệt có một nam một nữ. Ánh mắt của Tôn Vân Sơn đầu tiên là dừng lại trên thân mình nữ tử rất quen thuộc kia.

- Nhược Nam!

Sắc mặt của Tôn Vân Sơn lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lập tức vẻ vui mừng liền bị thay thế bởi sự phức tạp. Ánh mắt hắn dời đi, lúc này là nhìn về tay phải của Vương Lâm.

- Lão Tổ!!

Vừa thấy người này, dù trong lòng Tôn Vân Sơn đã có chuẩn bị nhưng vẫn rung động!

Thân mình Vương Lâm hạ xuống, tay trái vung lên, Tôn Nhược Nam bị hắn ném về phía Tôn Vân Sơn. Cùng lúc đó tay trái hư không chụp một cái, Kỳ Lân thú gào rít xông tới. Con thú này vừa bước ra, thanh văn trên mi tâm của hơn mười tu sĩ, gồm cả Tôn Vân Sơn đều lập tức run rẩy hoá thành đoàn, lần lượt bay ra bị Kỳ Lân thú hút vào miệng.

Con thú này dường như cực kỳ vui vẻ, gào rít một cái hoá thành hồn phách, bị Vương Lâm thu vào trong Hồn Phiên.

- Tôn huynh, cấm chế đã giải, muội muội của ngươi cũng đã được cứu ra. Mấy vị sư thúc của ngươi ngươi hãy tự tìm lấy. Còn về vị ở trong Luyện Hồn bộ lạc, ta sẽ đem hắn thả ra. Cáo từ!

Nói xong, Vương Lâm nắm lấy lão già thấp bé tự xưng là đến từ Tiên giới, bước ra một bước, thi triển Na Di thuật.

Hắn mặc kệ khúc mắc của hai huynh muội này.

Bên trong bảo tháp trong Luyện Hồn bộ lạc, bóng dáng của Vương Lâm biến ảo ra. Hắn thuận tay ném lão già thấp bé xuống mặt đất, khoanh chân ngồi xuống. Ánh mắt hắn sáng ngời, ba đạo kiếm quang bay ra, lơ lửng bên người lão già, mũi kiếm tràn ra hàn khí nồng đậm bức thẳng lên da của lão già này!

Ba thanh kiếm này chính là Tử Thử, Mạt Dương, Hợi Trư. Dưới sự luyện hoá của Vương Lâm, dung hợp kiếm khí bên trong, thấu hiểu đạo lý kiếm trận bên trong ba thanh kiếm, hoàn toàn mở ra.

- Tam Tài kiếm trận của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu ngươi có từng nghe nói qua?

Thanh âm của Vương Lâm bình thản, nhưng dừng trong tai của lão già lại khiến hắn run lên, đôi mắt nhỏ nhanh chóng liếc nhìn về những thanh kiếm bên người.

Khi Khốn Tiên võng cởi bỏ, ngươi nếu có dị động thì ta sẽ cho ngươi biết được Kiếm Tôn Tam Tài trận huyền diệu như thế nào?!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Cái tên Tam Tài kiếm trận là do hắn lục soát Hợi Trư chi hồn mà biết được! Kiếm Tiếu Thập nhị kiếm lấy số ba để hình thành Tam Tài kiếm

trận. Nếu đồng thời triển khai mười hai thanh kiếm, sẽ trở thành Thiên Sát Thập nhị kiếm trận mà Kiếm Tôn Lăng Thiên Hầu luôn tự hào.

- Hiện tại hãy nói cho ta biết rốt cuộc thân phận của ngươi là gì?

Vương Lâm trải qua nhân sinh, liếc mắt một cái liền nhìn ra lá gan của người này rất nhỏ, trong giọng nói của hắn lộ ra một cỗ Ma âm, nói:

- Nếu ngươi không nói, ta sẽ thi triển Sưu Hồn thuật, đến lúc đó luyện hoá hồn phách của ngươi, trọn đời không thể tiến vào Luân hồi!

Thân mình của lão già thấp bé run lên, nhưng vẫn trương hai mắt lên nói:

- Lão phu là người của Tiên giới. Ngươi dám đối với ta bất kính, ngươi…

Không đợi lão già nói xong, Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng nhìn lão một cái, tay phải chậm rãi nâng lên, trong tay hắn lập tức loé ra u mang. Hắn sẽ không muốn nghe những câu nói vô nghĩa từ lão già này, Sưu Hồn thuật ngưng tụ trong tay, trực tiếp ấn vào thiên linh của lão già.

Lão già hét lớn một tiếng, thân mình lão bất đắc dĩ bị Khốn Tiên võng trói chặt, căn bản không thể né tránh. Ánh mắt lão lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng hô lên:

- Ta nói, ta nói!

Vương Lâm không dừng lại, tay phải đang muốn ấn xuống nhưng ngay lập tức thần sắc khẽ đổi, thu hồi tay phải lại, nhìn về phía bên ngoài. Chỉ thấy màn sương đen trống không trên Luyện Hồn bộ lạc bỗng nhiên quay cuồng, mở ra một thông đạo. Một đạo đao minh phá không lao đến.

Thanh loan đao màu đen nhanh như tia chớp, nhoáng lên một cái đã tới gần bảo tháp. Hứa Lập Quốc đang đứng trên hắc đao, trong tay hắn là một cây bút lông. Trong chốc lát, hắn đã tiến vào trong bảo tháp, trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng, liên tục nói:

- Chủ nhân, pháp bảo này Tiểu Hứa tử đã truy bắt trở lại cho người nhưng làm ta mệt muốn chết. Chủ nhân, người không biết, cái thứ này chạy rất nhanh!

- Không tồi!

Vương Lâm gật gật đầu, tay phải chụp vào hư không, cây bút lông bị hắn cầm trong tay. Hắn lập tức cảm nhận được một cỗ tiên lực nồng đậm đang lưu chuyển, ngoài ra bên trong cũng ẩn chứa một cỗ uy áp.

Nghe được Vương Lâm khích lệ, vẻ mặt mày Hứa Lập Quốc trở nên hớn hở. Từ sau lần hắn phản bội nhưng thất bại vẫn muốn tìm cơ hội lập

công. Lúc này xem như một cơ hội tốt nhất mà hắn đã chờ đợi.

Vương Lâm không để ý đến Hứa Lập Quốc và hắc đao, cầm lấy bút lông, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tiên lực trong cơ thể hắn lưu chuyển, chậm rãi tiến vào trong bút lông kia.

Trong nháy mắt, đầu bút lông bỗng nhiên tràn ra kim mang. Theo tiên lực của Vương Lâm tiến vào, kim mang này ngày một sáng hơn, cuối cùng gần như chiếu rọi cả bảo tháp. Từ xa nhìn lại, bên trong bảo tháp này lóng lánh kim mang, thậm chí bảo tháp giống như loé ra kim quang vạn trượng.

Giờ khắc này, trên mặt tất cả tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc đều lộ ra vẻ thành kính. Một đám quỳ trên mặt đất không ngừng hướng về phía bảo tháp lễ bái.

Lão già bị Khốn Tiên võng trói nhìn thấy bút lông trong tay Vương Lâm tản mát ra kim mang chói mắt như thế, đồng tử trong hai mắt cũng co rút lại, đáy lòng dâng lên một cỗ chua xót. Năm đó, lần đầu tiên hắn lấy được bút lông này, tuy nói cũng có kim mang, nhưng so với lúc này chỉ có thể như đom đóm so với mặt trời mà thôi.

- Hừ. Cho dù kim mang có sáng chói hơn nữa thì như thế nào. Ta cũng không tin không có lão phu chỉ điểm, hắn có thể lĩnh ngộ ra phương pháp sử dụng Tiên bút này. Phải biết rằng, nếu năm đó không có cái ngọc giản kia thì ta cũng tuyệt đối không thể nào hiểu được thần thông của

Tiên bút này… Đương nhiên, phương diện này cũng có quan hệ rất lớn đối với tư chất của lão phu!

Lão già thấp bé thầm nhủ, ánh mắt lộ ra một tia đắc ý.

Nhưng lập tức, vẻ đắc ý trong mắt lão liền dại ra, trong đó thậm chí còn có một tia khiếp sợ, không thể nào tin nổi.

Chỉ thấy Vương Lâm giương hai mắt, vung Tiên bút trong tay lên, vẽ ra một phù văn.

- Cái gì… Điều này không có khả năng… Ân, nhất định là tư chất người này chỉ hơi kém hơn ta một chút cho nên sau khi nhìn thấy tat hi triển một lần liền học được phù văn này, chắc là như thế!

Lão già thấp bé chỉ mới nghĩ đến đây thì cảnh tượng trước mắt lão lại càng khiến lão sợ hãi thất thanh kêu lên.

Tại thời khắc này, đôi mắt của Vương Lâm dường như cũng loé ra kim mang. Tiên bút trong tay hắn lại vẽ tiếp, từ phù văn ban đầu lại tăng thêm một chút, hình thành hai phù văn!

Sau đó, tay phải của Vương Lâm vẫn chưa dừng lại, tại vẽ ra một bút nữa. Không trung trước mặt hắn lại tản mát ra một cỗ ánh sáng như thái

dương, phù văn thứ ba xuất hiện!

Nháy mắt khi phù văn này hình thành, tiên lực trong cơ thể Vương Lâm lập tức bắt đầu tự động lưu chuyển, theo ngón tay hắn dung nhập vào bên trong phù văn.

Ba phù văn này, trong mắt của Hứa Lập Quốc và lão già thấp bé kia lập tức có cảm giác hoàn mỹ, như một lạc ấn ẩn chứa thiên đạo.

Từng trận kim mang giống như hào quang vạn trượng lập tức từ trên phù văn kia tản ra, xuyên thấu ra ngoài bảo tháp, thay cho kim mang từ đầu bút phát ra, thành một cái lồng giữa đất trời. Trên bầu trời, màn sương đen do Hồn Phiên hoá thành lập tức như bông tuyết bị tan ra, lùi ra thành một vòng tròn, lộ ra trời xanh mây trắng.

Giờ khắc này, đôi mắt Vương Lâm loé ra kim mang. Hắn bình tĩnh nhìn ba bức phù văn, Tiên bút trong tay dừng lại giữa không trung.

Một thân áo trắng của hắn tự động tung bay, một đầu tóc dài cũng xoã ra, một cỗ tiên phong chân chính từ trên người hắn lập tức khuếch tán ra.

Hắn cầm Tiên bút như Tiên nhân vẽ tranh, nhất là kim mang trong hai mắt của hắn dường như ẩn chứa thiên đạo, ẩn chứa một cỗ uy nghiêm!

Hứa Lập Quốc há mồm trợn mắt. Kim mang trên người Vương Lâm khiến mắt hắn cũng cảm thấy đau nhức. Nhất là kim mang này khiến cho hắn có cảm giác không thể nào chống cự lại được, dường như chỉ cần một ý niệm trong đầu Vương Lâm liến khiến hắn nháy mắt sẽ tan thành mây khói.

Loại cảm giác này tuy trước đây hắn cũng có nhưng không khắc sâu. Giờ phút này, hắn cảm giác phù văn trước mắt này như khắc vào trong lòng hắn một vết thật sâu.

Về phần lão già thấp bé kia thì lại ngơ ngác nhìn Vương Lâm, trong mắt vẻ sợ hãi ngập trời, hắn thất thanh nói:

- Tiên… Tiên Đế!

Vương Lâm thở sâu, Tiên bút trong tay điểm về phía trước một cái, phù văn kia lập tức tiêu tan, hoá thành nhiều điểm kim mang, lộ ra bảo tháp, dung nhập vào đất trời.

- Xem đó, nói cho ta biết thân phận của ngươi!

Kim mang trong mắt Vương Lâm dần ảm đạm, nhưng hai mắt hắn lại giống như tia chớp, trực tiếp xuyên qua hai mắt của lão già thấp bé, cắm thật sâu vào đáy lòng lão.

Thiên Ma âm lúc này được Vương Lâm thi triển ra. Thanh âm của hắn như có một loại ma lực vô tận, truyền vào trong tai lão già như tơ tằm quấy nhiễu bên trong nguyên thần của hắn.

Sở dĩ Vương Lâm không thi triển Sưu Hồn thuật là do lão già này tuy nói chỉ là Vấn Đỉnh trung kỳ hư giá tử nhưng nguyên thần bên trong lại có một cỗ tiên lực tương dung khác hẳn với Tiên vệ. Với sự cẩn thận của Vương Lâm, nếu không có mười phần nắm chắc thì không đến vạn bất dắc dĩ hắn không muốn dễ dàng thử thi triển Sưu Hồn thuật.

o0o

- Ta là tu sĩ của Huyền Vũ Phái, tên là Hoàng Ngọc. Năm đó ta tiến vào Yêu Linh chi địa này là do bị kẻ thù đuổi giết, sau lại không dám đi ra ngoài liền chọn ở lại chỗ này. Ở trong này cũng tốt, chỉ cần cẩn thận một chút liền không bị nguy hiểm.

Ánh mắt lão già thấp bé trống rỗng, thì thào nói.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên hỏi:

- Ngươi từ chỗ nào trong Yêu Linh chi địa này đoạt được Tiên chủng và Tiên gia pháp bảo này!

- Năm đó, sau khi tới đây, trong lúc vô ý ta tiến vào một động phủ bỏ hoang, ở nơi đó đoạt được!

Lão già nói.

- Ngoại trừ Tiên chủng, Tiên bút, ngươi còn chiếm được cái gì?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Tổng cộng đoạt được hai túi trữ vật, trong đó một cái không có thần thức lạc ấn, bên trong có Khốn Tiên võng, còn có một khối ngọc giản… Một túi trữ vật có thần thức lạc ấn, ta không mở ra được. Tuy nhiên túi trữ vật đó bị người ta đoạt đi rồi!

Lão già thì thào nói.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng nói:

- Túi trữ vật kia bị ai cướp đi?

- Là một đạo lữ. May mắn ra đem hai túi trữ vật đặt riêng ra. Cái túi có thể mở ra đã bị ta ấn hạ thần thức, nếu không cũng bị đoạt đi rồi!

Vẻ trống rỗng trong mắt lão già càng đậm hơn nhưng khi nói đến đạo lữ kia thì giọng điệu lại lộ ra một cỗ hận ý. Hiển nhiên việc này đả kích hắn rất lớn!

Nghĩ đến cũng là như vậy! Mặc cho là ai, khi vừa mới có được bảo vật đã bị người ta đoạt mất, cái loại cảm giác như trên trời rơi xuống này cũng sẽ khắc sâu trong trí nhớ, thuỷ chung không thể nào quên được.

Cẩn thận hỏi rõ tướng mạo của đạo lữ kia, Vương Lâm lại nói:

- Trên ngọc giản kia ghi chép cái gì?

- Ghi chép vài loại phương thức sử dụng Tiên bảo cùng với Tiên thuật. Ngoài ra còn có phương pháp chế tác Tiên vệ khôi lỗi. Tuy nhiên trên ngọc giản có cấm chế, ta cũng không thể nhìn hết toàn bộ nội dung!

Lão già đem đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

- Giờ khắc này, hắn bị Tiên uy kim mang của Vương Lâm định thân, lại bị Thiên Ma âm quấn thần, căn bản không có nói dối, toàn bộ lời hắn nói là sự thật!

- Ngọc giản này ở đâu?

Ánh mắt Vương Lâm chớp động.

- Ở trong túi trữ vật của ta…

Lão già nói.

- Khốn Tiên võng có thể trói được bao lâu?

- Ba ngày!

Tay áo của Vương Lâm vung lên, một cỗ tiên khí trực tiếp bay vào trong cơ thể của lão già, đem nguyên thần của lão hoàn toàn phong ấn lại. Sau đó, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, khoanh chân ngồi xuống. Giờ phút này, lão già đã rơi vào hồn mê nhưng Tam Tài kiếm trận xung quanh thân thể hắn thuỷ chung vẫn mở ra để đề phòng vạn nhất!

Thời gian ba ngày nhoáng cái đã trôi qua. Giờ tý ngày thứ ba, Khốn Tiên võng trên người lão già lập tức phát ra thanh mang, từ trên người lão già bóc ra, hoá thành một cái tiểu võng to bằng bàn tay màu xanh.

Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt ra, tay phải chụp một cái, túi trữ vật trên người lão già liền bay tới trong tay. Thần thức của Vương Lâm đảo qua, hắn hơi nhíu mày, hư không chụp một cái, thân mình của lão già bị hắn nắm trong tay. Hắn rung tay lên, từ trên thân mình lão già này không ngờ rơi xuống hơn mười cái túi trữ vật.

Vương Lâm thuận tay ném lão già này qua một bên, Tâm Tài kiếm trận lập tức lao tới, chặt chẽ canh giữ lão già đang hôn mê này.

Những túi trữ vật này lần lượt bị thần thức của Vương Lâm đảo qua. Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại ở một túi trữ vật nhìn rất bình thường. Hắn huỷ đi thần thức của lão già trên đó, trực tiếp thâm nhập vào trong.

Bên trong túi trữ vật này không có gì khác ngoài ngọc giản. Đủ loại ngọc giản!

Thần thức Vương Lâm quét ngang những ngọc giản này, ánh mắt Vương Lâm bỗng nhiên ngưng trọng, tâm niệm khẽ động. Trên tay phải của hắn xuất hiện một khối ngọc giản phát ra thanh mang.

Chất liệu của ngọc giản này cũng không phải là linh thạch, không phải Tiên ngọc mà là một loại vật chất mà Vương Lâm chưa bao giờ thấy qua. Nó như gỗ mà không phải gỗ, giống đá mà không phải đá, khi cầm trên tay liền có một cỗ hơi ấm bao phủ toàn thân.

Thần thức của Vương Lâm dung nhập vào trong ngọc giản, nháy hắn lập tức động dung, trong mắt tuôn ra tinh mang. Dần dần, tinh mang này ảm đạm xuống, toàn bộ tâm thần của hắn giờ khắc này đã bị nội dung ghi chép trong ngọc giản làm cho chấn động.

Trong ngọc giản này ghi chép phương pháp sử dụng ba loại Tiên bảo, còn có một bộ Tiên chu chân chính!!

- Thanh Sương, ngươi vừa trở thành Tiên Quân của Vũ chi Tiên giới, đây là vật vi phụ đưa cho ngươi. Ba cái Tiên bảo này là do vi phụ tự mình tạo ra. Về phần Tiên thuật kia tuy phẩm bậc không cao nhưng có chút thú vị, chắc rằng ngươi sẽ thích!

- Điểm Tiên bút, pháp bảo này ẩn chứa Thái âm lực. Vi phụ thu thập mười hai tinh thần, hoá thành mười hai cái phù văn ẩn chứa Thái âm lực, lấy bút này làm phép mà ra, uy lực rất lớn.

Khốn Tiên võng, pháp bảo này uy lực tầm thường nhưng Khí hồn bên trong cũng đã xuất hiện trần trí ở mức độ sơ khai, có chút thú vị. Ta nghĩ con sẽ thích!

- Về phần kiện pháp bảo thứ ba chính là phối hợp với Vũ chi Kiếm tiên sử dụng. Pháp bảo này tên là Linh Sao, đem Kiếm tiên dung nhập vào bên trong, có thể khiến cho Kiếm linh lớn mạnh. Pháp bảo này là do vi phụ lấy Sóc Tiên kim trong Tẩy Tiên trì chế tác ra.

- Còn về bộ Tiên thuật kia, mặc dù chỉ là Hạ phẩm Tiên thuật, uy lực bình thường nhưng cũng rất có thú vị. Tiên thuật này có tên là Định Thân thuật, là do vi phụ vô ý đạt được ở một viễn cổ tinh cầu, đáng tiếc là không được trọn vẹn, đầy đủ. Sau khi vi phụ sửa sang lại, cuối cùng khôi phục lại Định Thần thuật này như cũ.

Vi phụ đoán rằng pháp thuật này chắc là một bộ phận của một tổ hợp thần thông cực kỳ lớn, đáng tiếc là không được trọn vẹn, không thể chân chính khôi phục lại được toàn bộ tổ hợp thần thông kia.

Vẻ hưng phấn trên mặt Vương Lâm dần bình phục. Bên trong ngọc giản này tổng cộng có ba bộ phận. Bộ phận thứ nhất đó là giới thiệu về ba kiện pháp bảo và Tiên thuật kia, cũng như tỉ mỉ ghi lại phương pháp sử dụng.

Bộ phận này không có cấm chế che dấu, thần thức đảo qua liền sáng tỏ. Về phần hai bộ phận kia, khi thần thức quan khán thì chứa đầy một mớ hỗn độn, chỉ có thể nhìn thấy vài ba câu, không thể rõ toàn bộ.

Trong bộ phận thứ hai có phương pháp chế tác Tiên vệ. Lão già thấp bé chính là bắt đầu từ những ghi chép này mà hiểu biết về Tiên vệ.

- Ngọc giản này vi phụ bố trí huyết mạch cấm chế, nếu không có máu huyết của con thì không thể phá giải!

Trong ngọc giản còn ghi lại một câu này.

Chẳng qua ngọc giản này đã tồn tại lâu lắm rồi. Lâu đến độ lấy thực lực cường đại của người này mà cũng dần bị triệt tiêu qua năm tháng. Bộ phận thứ nhất phong ấn đã bị phá giải, bộ phận thứ hai cũng bị hoá giải hơn phân nửa. Duy chỉ còn bộ phận thứ ba vẫn duy trì được phong ấn đầy đủ.

- Ba kiện Tiên bảo, ta chỉ thấy có hai kiện, không có kiện Linh Sao kia… Những vật phẩm này là đưa cho một nữ tử có tên là Thanh Sương. Nàng tên là Thanh Sương, vậy phụ thân của nàng là…

Hai mắt của Vương Lâm chớp động, hắn hạ giọng nói:

- Tiên Đế Thanh Lâm!

Vương Lâm nhìn kỹ ngọc giản trong tay, trong mắt hắn lộ ra vẻ trầm tư.

- Dựa theo giọng điệu trên ngọc giản này, Thanh Sương chính là Tiên Quân Vũ chi của Tiên giới. Pháp bảo của nàng cũng có tên giống như thế, Vũ chi Kiếm tiên…

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, một lúc sau mở ra, hai mắt tuôn ra một đạo tinh mang.

- Vũ chi Tiên giới… Vũ chi Kiếm tiên… Trên thế gian này thức sự tạo ra sự trùng hợp khiến người ta chấn động đến vậy sao… Nữ thi khiến Chu Dật tiền bối si tình kia… Có phải là con gái của Tiên Đế Thanh Lâm hay không?!

Vương Lâm trầm ngâm, vỗ túi trữ vật, bảo tháp lập tức bay ra. Khi nó chưa kịp biến lớn, tay phải Vương Lâm bấm quyết, một nữ thi xinh đẹp đến độ khiến trái tim người ta cũng phải đập thình thịch từ từ bay ra.

Nhìn nữ thi này, vẻ trầm tư trong mắt Vương Lâm càng đậm. Đôi mắt hắn sắc bén, quang mang lăng lệ loé ra. Tay phải hắn kết hai ngón tay thành kiếm chỉ vung lên, một đạo đao phong bay ra, chém vào cổ tay phải của nữ thi áo trắng, lập tức một vết ngân màu đỏ xuất hiện.

Chẳng qua không đợi máu bên trong tràn ra, dấu vết kia liền lập tức tiêu tan, khôi phục như lúc ban đầu.

Thần sắc của Vương Lâm như thường nhưng trong mắt càng thêm sắc bén. Tâm niệm của hắn khẽ động, kiếm khí của Lăng Thiên Hầu lập tức dung nhập vào song chỉ của hắn. Hắn lại vung lên, vết cắt màu đỏ lại xuất hiện trên cổ tay nữ thi áo trắng kia. Lần này tuy vẫn nhanh chóng khép lại nhưng tốc độ rõ ràng đã chậm lại rất nhiều.

Một giọt máu tươi màu đỏ theo miệng vết thương trên cổ tay nữ thi rơi xuống.

Vương Lâm thu hồi kiếm khi Lăng Thiên Hầu, tay phải cách không chụp một cái, liền thu giọt máu này vào trong tay. Tay trái hắn vung lên, nữ thi bay trở lại vào trong bảo tháp, bị hắn thu vào trong túi trữ vật!

- Rốt cục ngươi có phải là Thanh Sương hay không thì cứ thử một lần sẽ biết ngay thôi!

Vương Lâm không chút do dự đặt giọt máu trên tay phải lên ngọc giản.

Giọt máu rơi vào trên ngọc giản lập tức tản mát ra một cỗ hồng vụ, dần dần dung nhập vào bên trong. Bên trong ngọc giản lập tức vang lên những tiếng răng rắc, một tầng màu xanh bên ngoài ngọc giản vỡ ra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 626: Thân phận của nữ thi áo trắng.

Một ngọc giản màu xanh lóng lánh, mang theo một tia máu xuất hiện.

Vương Lâm không rảnh rỗi nhìn xem ngọc giản rực rỡ như thế nào, thần thức đảo qua, lập tức thở sâu. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ suy tư nồng đậm.

Hai bộ phận bị phong ấn trong ngọc giản lúc này đã hoàn toàn được mở ra.

- Nàng… Không ngờ quả thật là Thanh Sương…

Vương Lâm than nhẹ, thần thức dung nhập vào bên trong ngọc giản, xem xét hai bộ phận nội dung còn lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm chìm đắm trong ngọc giản kia không còn biết gì đến thời gian nữa.

Ngày tiếp theo sau ngày Vương Lâm chìm đắm vào trong ngọc giản kia thì lão già thấp bé kia tỉnh lại, nhưng bên ngoài thân thể hắn bị Tam Tài

kiếm trận bao vây, từng trận kiếm khí âm hàn từ ngoài da truyền vào thân thể khiến cho hắn không dám có chút cử động!

Với tu vi của hắn mơ hồ có thể nhìn ra sự huyền diệu của Tam Tài kiếm trận này, cũng không chỉ là ở những bảo kiếm này mà là lực lượng kỳ dị ẩn chứa bên trong.

Mặt khác còn có Hứa Lập Quốc ở một bên nhìn hắn chằm chằm. Tên Hứa Lập Quốc này rỗi rãi bay đi thổi lại xung quanh lão già, thỉnh thoảng lại mỉm cười âm trầm, cầm thanh hắc đao, khoa tay múa chân trước người vài cái.

Mấy ngày sau, thần thức của Vương Lâm thu hồi ra khỏi ngọc giản, mở hai mắt, thở ra một hơi thật dài.

- Tiên nhân còn lãnh khốc hơn cả tu sĩ! Bộ phận thứ hai của ngọc giản này ghi chép tỉ mỉ về phương pháp chế tác một loại khôi lỗi tên là Tiên vệ. Pháp thuật này cũng không phải lấy Tiên nhân để chuẩn bị mà là sử dụng tu sĩ, bắt tu sĩ luyện chế thành khôi lỗi. Nếu thành công thì thực lực của Tiên vệ rất mạnh. Trong con mắt của Tiên nhân, Tiên vệ không phải là người mà chỉ là một loại pháp bảo, chia làm ba loại thượng, trung, hạ phẩm. Tu vi của Hạ phẩm Tiên vệ tương đương với Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn, cũng chính là cực hạn bước thứ nhất của tu đạo. Còn tu vi của Trung phẩm và Thượng phẩm thì với tu vi bây giờ của ta không thể phán đoán được thực lực tương đương với cảnh giới nào trong ba cảnh giới Toái Niết. Còn bộ phận thứ ba của ngọc giản không ngờ lại là một bộ bản đồ. Xem bộ dáng thì chính là bản đồ địa hình của một Động phủ!

Ánh mắt Vương Lâm loé ra, thu hồi ngọc giản, nhìn về phía lão già thấp bé kia.

- Đưa đây!

Vương Lâm bình thản nói.

Vẻ mặt của lão già thấp bé chua xót, nói:

- Túi trữ vật của ta đều ở chỗ ngươi, ngươi còn muốn ta lấy cái gì?

Nội tâm hắn mắng nhiếc:

- Tên Vương Lâm này còn đáng giận hơn so với một đôi đạo lữ trước kia. Năm đó hai Đạo lữ này chỉ đoạt của ta một túi trữ vật nhưng tên họ Vương này không buông tha cho ta nửa điểm nào!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn lão già này, vỗ túi trữ vật, mười khối Toái ngọc lần lượt bay ra. Toái ngọc này chính là vật lấy ra từ mười Tiên vệ dưới trướng của lão.

Lão già nhìn thấy những Toái ngọc này lập tức sắc mặt đại biến.

Vương Lâm cách không miết tay phải một cái, mười khối Toái ngọc lập tức dung hợp lại với nhau, hình thành một khối.

Sau đó, bàn tay của hắn chụp một cái, lão già thấp bé bị hắn nắm lấy. Tay phải hắn vỗ xuống, đánh thẳng về phía huyệt Thiên linh cái của lão già, chấn xuất nguyên thần của lão ra.

Nguyên thần của lão già vừa mới ly thể, Vương Lâm phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí, bao vây lấy nguyên thần lão già bắt đầu luyện hoá. Nguyên thần của lão già lập tức ngưng tụ một đạo tiên khí, hoá thành một khối Toái ngọc nhỏ bằng đầu ngón tay.

Thu lấy Toái ngọc, nguyên thần của lão già bị Vương Lâm ném ra, bay thẳng ra bên ngoài bảo tháp, bị màn sương Tôn Hồn Phiên giữa không trung cắn nuốt, trở thành một thành viên trong đó.

Còn thân thể của lão già Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt, tay áo vung lên, trực tiếp hoá thành tro bụi tiêu tán.

Lưu nguyên thần của người này trong Tôn Hồn Phiên chính là bởi vì không muốn lãng phí đáng tiếc, dù sao đây chân chính cũng là nguyên thần của một Anh Biến hậu kỳ tu vi. Ngoài ra còn có một nguyên nhân

khác đó là Vương Lâm khá là hứng thú với Động phủ mà người này đã phát hiện ra.

Tuy nhiên, Vương Lâm biết bây giờ không phải là thời điểm để rời đi. Chuyện quan trọng nhất hiện nay của hắn trong hơn mười năm còn lại chính là làm cho tu vi của bản thân và pháp bảo đều đạt tới đỉnh, nghênh đón ước hẹn trăm năm với Cổ Yêu.

Nhất là hai loại pháp bảo và Hạ phẩm Tiên thuật mới đạt được kia!

Nghĩ đến Tiên thuật ánh mắt Vương Lâm lại lộ ra vẻ hưng phấn, đây chân chính là Tiên thuật! Cuộc đời tu hành của Vương Lâm, ngoại trừ tu luyện Sát lục tiên quyết thì còn lại đều là các loại pháp thuật bắt chước từ Hạ phẩm Tiên thuật mà thôi.

Dù sao Tiên thuật thật sự rất hiếm gặp. Dù là nhân vật thuộc hàng nhất lưu như Thiên Vận Tử cũng cực kỳ thèm khát Tiên thuật, càng không cần phải nói đến Vương Lâm.

Tiên thuật mới chân chính là pháp thuật! So với một thần thông bình thường đều cường đại hơn vô số lần, cực kỳ sắc bén!

Nhiều năm qua, Yêu Linh chi địa hấp dẫn vô số tu sĩ đến đây, bọn họ không tiếc giết chóc, không tiếc khom lưng khuỵu gối đối với Yêu Linh

chẳng phải là vì có thể cuối cùng được dung hợp với Cổ Yêu, có thể được ban cho Tiên thuật đó sao?!

Ở Thiên Vận Tông, muốn đạt được Tiên thuật thì chỉ có liên tục vô số năm nắm giữ phong hiệu Thiên Vận Thất tử, mới được ban cho một bộ Tiên thuật. Nhưng Tiên thuật này, Thiên Vận Tử quyết không thể ban cho loại tốt nhất, chỉ lựa chọn một loại Tiên thuật tầm thường để ban tặng mà thôi.

- Định Thân thuật!

Vương Lâm thở sâu, trong đầu hiện lên khẩu quyết của Tiên thuật này ghi trong ngọc giản. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, cả người chìm vào trong Tiên thuật này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua không chút tiếng động. Trong nháy mắt mà đã qua hơn hai mươi năm.

Chiến tranh giữa Thiên Yêu Quận và Hoả Yêu Quận đã giằng co rất lâu. Chiến tranh hai bên không ngừng ngày càng nóng, càng trở nên kịch liệt hơn. Các quận còn lại rốt cục không chịu nổi nữa, chuẩn bị ra tay.

Bên trong Thiên Yêu Quận, Cổ Yêu trước khi quyết định đánh nhau với Hoả Yêu Quận đã suy xét tới vấn đề này. Ngay khi mấy quận còn lại đang rục rịch liền lấy tự thân lực lượng phong ấn Thiên Yêu Thành lại.

Còn các thành trì khác trong Thiên Yêu Quận thì Cổ Yêu từ bỏ tất cả, chỉ để Đô Thành và Long Đàm, chờ đợi ước định với Vương Lâm! Hắn không sợ Vương Lâm đổi ý, nếu Vương Lâm thật sự đổi ý, hắn lập tức sẽ triển khai thần thông, lên trời xuống đất cũng phải đánh chết Vương Lâm! Hắn tin tưởng Vương Lâm không phải loại người thiển cận như thế!

Dưới tình huống này, Luyện Hồn bộ lạc đã càng thêm khuếch trương, không ngừng lớn mạnh.

Trên chiến trường của Hoả Yêu Quận, mấy chục năm qua, xuất hiện một đám hắc y nhân hành tích rất quỷ dị, song phương giao chiến đã dần dần chú ý đến. Đám người áo đen này thường xuất hiện trên chiến trường, hấp thu đại lượng hồn phách, đồng thời mang đi đại lượng sức sống.

Đồng thời, trên chiến trường có một yêu binh giết được vô số địch nhân, biểu hiện rất xuất sắc, thực lực đề cao rất nhiều ở trong đại quân của hai bên đã được thăng tiến lên làm tướng lãnh, thay thế cho những vị trí đã chết!

Chiến tranh trong Hoả Yêu Quận không phải là việc mà Vương Lâm quan tâm. Thời gian hai mươi năm này, hắn hoàn toàn chìm đắm trong Tiên thuật. Tiên thuật không giống với các loại thần thông khác, rất khó để có thể hoàn toàn học được!

Đối với Vương Lâm mà nói hai mươi năm chẳng qua chỉ là một nháy mắt mà thôi. Nghiên cứu Tiên thuật và khống chế pháp bảo khiến cho thời gian trôi qua như nước chảy mây trôi. Vô tình đã lại qua hơn năm mươi năm.

Khoảng cách đến ngày ước định với Cổ Yêu chỉ còn không đến mười năm!

Gần trăm năm qua, Vương Lâm ngoại trừ nghiên cứu Tiên thuật và Tiên bảo thì đối với việc khắc hoạ Tán ma lạc ấn vẫn chưa từng gián đoạn. Tại trong tâm thần của Tán mà, lạc ấn của Vương Lâm đã ngày càng thâm sâu!

Thời gian mấy chục năm, đối với Định Thân thuật, Vương Lâm chẳng qua chỉ mới động đến cái vỏ bên ngoài mà thôi. Sự thần kỳ của Tiên thuật này không phải ở chỗ nhiều hay ít tiên lực mà là lý giải Thiên Đạo!

Thậm chí chính xác mà nói, phương diện mà Tiên thuật này đề cập đến đã vượt xa phạm vi mà tu sĩ có thể nắm giữ. Nó giống như một môn học mà kiến thức cực kỳ thâm ảo, cần không ngừng nghiên cứu, không ngừng lĩnh ngộ mới có thể nắm giữ và thi triển ra được.

Năm đó, Vương Lâm sử dụng Sát Lục Tiên quyết nhiều năm mới dần hiểu ra, dần có chút thành tựu. Định Thân thuật này cũng giống như thế!

Đắm chìm trong Tiên thuật, Vương Lâm quên hết thời gian. Trong mười năm bế quan này, cách mỗi đoạn thời gian Luyện Hồn bộ lạc đều sẽ phái rất nhiều tộc nhân ra chiến trường Hoả Yêu Quận thu thập hồn phách để đề cao thực lực bản thân.

Hiện tượng này chỉ thay đổi khi các Yêu Quận khác phái binh tiến vào Thiên Yêu Quận, tộc nhân không ra ngoài nữa mà là không ngừng phòng thủ trong phạm vi thế lực của mình.

Số lượng lớn tộc nhân cũng từ bên trong Hoả Yêu Quận trở về, cùng với các thế lực yêu binh khác trong Thiên Yêu Quận phân chiến.

Chẳng qua thế lực của Luyện Hồn bộ lạc quá bé nhỏ, chỉ có thể phòng thủ bên trong màn sương đen của Tôn Hồn Phiên, không thể đi ra ngoài. Dầm dần, những yêu binh từ các Quận bên ngoài tới không thể đánh hạ được phong ấn của Cổ Yêu nơi Đô Thành, liền đem chủ ý đặt lên Luyện Hồn bộ lạc trong Thiên Yêu Quận.

Dù sao tiểu bộ lạc này dưới con mắt của bọn họ cũng có chỗ kỳ dị, nhất là màn sương đen trống không của bộ lạc này lại là một đạo phòng hộ tự nhiên, mấy lần tiến công nhưng đều ngăn trở yêu binh lại bên ngoài!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 627: Xuất quan.

Đương nhiên Luyện Hồn bộ lạc không phải mục tiêu tất cả Yêu Quận, chỉ của đầu lĩnh của hai Quận mà thôi. Còn lại năm Quận kia thì liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác của Hoả Yêu Quận.

Yêu binh do bảy Quận của Yêu Linh phái ra cũng không nhiều lắm. Dù sao bọn họ không thể làm được như Thiên Yêu Quận, quyết tâm dốc toàn bộ lực lượng.

Lúc này đây, dẫn đầu Thuỷ Yêu Quận và Lôi Yêu Quận đều là một vị phó soái, phân ra mười vạn yêu binh từ trong đại quân, tung hoành khắp hai phương Nam và phương Bắc, vây lấy Luyện Hồn bộ lạc.

Phó soái của Thuỷ Yêu Quận là một nữ tử. Nàng tướng mạo tầm thường nhưng hàn mang trong mắt lấp lánh, bên cạnh nàng còn có Yêu Tương của Thuỷ Yêu Quận.

Còn Lôi Yêu Quận bên kia, Phó soái là một tráng hán trung niên. Người này là người duy nhất không mặc áo giáp. Trên thân người hắn ẩn ẩn có lôi quang lưu chuyển, mặt đất dưới chân hắn là một mảnh cháy đen.

- Một bộ lạc hoang dã nho nhỏ như thế này không ngờ cũng có dị bảo loại này, cũng thật có chút hứng thú!

Thanh âm của đại hán như tiếng chuông, tuy là tự nói nhưng cũng vang như tiếng sấm.

- Lần này tới Thiên Yêu Quận tuy nói không có thu hoạch gì nhưng lấy dị bảo này về dâng lên Yêu Đế cũng là một sự lựa chọn không tồi!

Trong mắt người đàn ông này loé lên điện mang. Hắn dẫm chân xuống một cái, vang lên một tiếng phịch, nơi nơi vỡ vụn, từng đạo lôi điện chạy về bốn phía, vết cháy đen dưới chân hắn nhanh chóng khuếch tán ra.

Đại hán đạp mạnh một cái rồi bay lên trời. Tốc độ hắn cực nhanh, hiển nhiên đã tương đương với tu sĩ tu vu Vấn Đỉnh sơ kỳ đỉnh núi. Một bước này liền vượt qua không gian, đi vào màn sương đen bên cạnh Luyện Hồn bộ lạc.

Bên ngoài thân thể hắn từng trận yêu lực tung hoành, hình thành một đạo phòng ngự vô hình, đem uy áp từ màn sương đen đẩy ra.

Bên trong Luyện Hồn bộ lạc, sắc mặt Âu Dương Hoa rất thong dong, ngưng thần nhìn không trung. Trên mặt đất, toàn bộ tộc nhân đều khoanh chân ngồi, cả đám đều định khí ngưng thần.

- Hồn, tán!

Âu Dương Hoa hét lớn một tiếng. Lập tức, toàn bộ tất cả tộc nhân đều phát ra những hồn phách mà mình thu được. Trong thời gian ngắn, toàn bộ đất trời bị một đám hồn phác như hắc khí bao phủ, dưới sự không chế của các tộc nhân, hình thành một đạo hắc khí, hoá thành một đạo trường hồng, trực tiếp lao ra khỏi Luyện Hồn bộ lạc, đâm thẳng đến đại hán kia.

Đại hắn cười vang lên, thân mình không lùi mà tiến tới, đánh ra một quyền. Một quyền này chứa yêu lực khổng lồ, đồng thời mang theo một tiếng ầm ầm vang rền như sấm đánh, giống như một con Lôi Long lao ra, đánh thẳng vào đạo trường hồng do hắc khí hoá thành kia.

Cách đó không xa, vị Phó soái của Thuỷ Yêu Quận kia ánh mắt lạnh lẽo nhìn chỗ giao chiến, bình thản nói:

- Lôi Suất đã xem thường màn sương đen này rồi!

Một Yêu Tương đứng bên người nàng lúc này hơi chút kinh ngạc hỏi:

- Đại nhân, phải chăng màn sương đen này còn ẩn chứa chỗ nào kỳ dị? Lôi Suất có khả năng phá tan được nó không?

- Màn sương đen này cực kỳ quỷ dị, bên trong là do một đám hồn phách tạo thành. Nếu không có người khống chế thì Lôi Suất có thể phá, nhưng nếu có người chủ trì thì Lôi Suất phải thi triển tất cả bản lĩnh mới có khả năng phá được!

Yêu Tương bên người nữ tử cười nói:

- Vậy thì rất tốt. Bên ta ước định hắn lấy màn sương đen, còn bộ lạc này thì thuộc về chúng ta. Vậy thì chúng ta không tốn chút khí lực mà đã có được tất cả tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc rồi! Sau đó đem về nghiên cứu nhất định sẽ có thu hoạch!

Giữa không trung, Lôi Long do một quyền của đại hán đánh ra phát ra tiếng gào rít kinh thiên, lao thẳng về phía hắc khí do tất cả tộc nhân tạo thành. Nháy mắt khi va chạm, một cỗ khí lãng đột nhiên ầm ầm bùng nổ.

Màn sương đen bên ngoài Luyện Hồn bộ lạc không ngờ dưới khí lãng nổ ầm ầm này cũng xuất hiện một đạo lỗ hổng, đạo hắc khí tiêu tan sạch sẽ. Người đàn ông vạm vỡ toàn thân lôi quang lưu chuyển, cười lên cuồng vọng:

- Chỉ là một tiểu bộ lạc hoang dã mà cũng dám ra tay trước mặt Lôi Suất ta! Một đám con kiến thấp hèn!

Người đàn ông vạm vỡ nói xong, bước chân theo lỗ hổng của màn sương đen mà vào. Xa xa, yêu binh của Lôi Yêu Quận phát ra từng trận âm thanh hoan hô. Thanh âm ầm ầm truyền ra như không thua kém gì lôi uy!

Làm cho thanh thế của đại hán kia tăng lên cực độ!

Cách đó không xa, nữ tử của Thuỷ Yêu Quận khẽ lắc đầu nói:

- Trận chiến này đã không có gì trì hoãn nữa. Luyện Hồn bộ lạc từ nay về sau sẽ tan thành mây khói. Ngươi chuẩn bị chu đáo, đợi cho Lôi Suất lấy đi màn sơng đen này thì liền đi bắt người. Nếu có man nhân nào phản kháng thì giết thẳng tay!

Một lũ Yêu Tương bên người nàng lập tức xưng vâng.

Trên người đạn hán này tràn ra lôi quang, dẫm chân một cái, trực tiếp tiến vào bên trong Luyện Hồn bộ lạc. Hắn nhe răng cười độc ác, như là đã thấy được sự kinh hoàng và sợ hãi trong mắt những tộc nhân của tiểu bộ lạc này vậy!

Nhưng hắn vừa mới tiến vào cũng lập tức ngẩn người! Trong phạm vi mấy trăm dặm, vô số tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, lúc này đây đều ngẩng đầu nhìn về phía hắn, chỉ có điều…

Ánh mắt của những người này không kinh hoảng như đại hán phỏng đoán trước đó mà là cực kỳ trấn định. Sự trấn định này cũng không phải là nguỵ trang!

Bên trong sự trấn định thậm chí còn chứa một tia trào phúng và dày đặc hàn mang!

Vô số đạo ánh mắt quỷ dị này khiến cho tâm thần của đại hán Phó soái Lôi Yêu Quận không khỏi nhảy dựng lên!

Bước chân của hắn không tự chủ được chậm lại. Từ chỗ này hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra ở vị trí trung tâm trên mặt đất, có một chỗ trống rộng chừng mười dặm. Giữa đó là một toà tháp cao vút!

Nháy mắt khi nhìn thấy toà tháp, ánh mắt của người này nhíu lại. Với kiến thức của hắn tự nhiên sẽ hiểu rằng trong một số đại bộ lạc đều có các chỗ thờ phụng của riêng mình. Lúc này đây, cái bộ lạc này thờ phụng hiển nhiên chính là toà tháp này!

- Chỉ cần huỷ đi toà tháp này, ta xem các ngươi còn có được ánh mắt như vậy nữa không!?!

Đại hán cười lạnh, thân mình nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía toà tháp kia. Trên mặt đất, không có bất cứ tộc nhân nào nói nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn lại!

Loại trầm mặc này như một cỗ áp lực vô hình khiến cho đáy lòng đại hán mơ hồ cảm giác không ổn. Nhưng hắn tự phụ có tu vi cao thâm, hừ lạnh một tiếng, tới gần toà tháp, một quyền từ tay phải đánh ra.

- Định!

Một thanh âm bình thản, có thể nói là rất nhỏ từ trong toà tháp nhẹ nhàng truyền ra.

Thanh âm này rất yếu nhưng khi nó xuất hiện dường như khiến cho thời gian cũng dừng lại. Ngay cả đám mây đen trong không trung nháy mắt cũng không nhúc nhích. Một cỗ lực lượng không thể nắm bắt từ giữa đất trời trống rỗng xuất hiện, nháy mắt liền áp vào thân thể của đại hán.

Thân mình của hắn ta run lên, lôi quang không ngừng lưu chuyển trên thân thể hắn cũng lập tức dừng lại. Hơi thở của hắn tại giờ khắc này hoàn toàn tiêu tán!

Thân thể hắn dừng lại giữa không trung, không chút cử động!

Nắm tay của hắn giữ nguyên hình dáng đang nửa nắm lại, nhưng rốt cục cũng không thể nắm lại hắn.

Thứ duy nhất có khả năng cử động lúc này chính là đôi mắt của hắn. Trong đôi mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Cả đời hắn chưa lần nào từng lộ ra vẻ hoảng sợ như thế. Nếu so biển rộng thì như có thể bao phủ cả Yêu Linh chi địa này vậy!

Bóng dáng của Vương Lâm từng bước một từ trong tào tháp đi ra. Tóc dài tung bay, toàn thân áo trắng như một Tiên nhân!

Sau khi hắn đi ra cũng không thèm liếc nhìn đại hán một cái, tay áo vung lên. Thân mình của người đàn ông này như bị cuồng phong thổi ập tới, miệng phun ra máu tươi, trong tiếng xé gió đã trực tiếp bị đánh văng ra khỏi Luyện Hồn bộ lạc.

Thân mình của hắn giống như sao băng, dọc theo đường đi, sương máu từ trên thân thể hắn tràn ra. Cuối cùng, sau khi thân mình hắn bị đánh văng ra khỏi Luyện Hồn bộ lạc thì ngã trên mặt đất. Thân thể hắn từ lúc đó tới giờ vẫn không cử động được chút nào!

Bốn phía là một mảnh yên lặng!

Nữ tử trong Thuỷ Yêu Quận kia đồng tử co rụt mạnh. Nháy mắt này trong đầu nàng trở nên trống rỗng, nhưng lập tức thân mình nàng liền run lên, cất cao cái giọng the thế nói:

- Nhanh chóng lui binh!

Đáng tiếc là đã chậm! Vương Lâm chắp hai tay sau lưng, cả người từ bên trong Luyện Hồn bộ lạc bay ra. Phía sau hắn, tất cả tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc theo sát mà lên, mang theo sát khí dày đặc!

Nữ tử của Thuỷ Yêu Quận sắc mặt đại biến, quát lên:

- Trận pháp!

Yêu binh vừa động, yêu khí vừa tán!

- Định!

Vương Lâm duỗi hai tay ra, cả người ngẩng lên, nhắm hai mắt lại. Hơn mấy chục năm cảm ngộ khiến hắn đã chạm tới được bề ngoài của Tiên thuật này. Lúc này đây, tâm thần hắn tản ra, Tiên thuật Định Thân thuật lần đầu tiên đã được hắn toàn lực thi triển ra tiên!

- Một chữ Định - thiên địa bất động!

Những người bên ngoài Luyện Hồn bộ lạc nháy mắt lập tức không thể nhúc nhích!

Tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc như nghe được hiệu lệnh, nhanh chóng lao ra. Một tràng giết chóc được triển khai! Cùng lúc đó, màn sương đen Tôn Hồn Phiên giữa không trung cũng từ trên trời giáng xuống, bao phủ bốn phía!

Nữ tử Thuỷ Yêu Quận kia cũng bị định trụ. Nhưng chỉ có điều sau ba tức thời gian, toàn thân nàng lam quang chợt loé lên, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi cùng cực, không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 628: Trăm vạn đạo Sát Lục khí!

Đúng lúc đó ba đạo kiếm quang gào rít lai ra, nháy mắt đã đuổi kịp, vờn xung quanh thân mình nàng. Ba hồn thú Tử Thử, Hợi Trư, Mạt Dương gào rít lao ra. Nữ tử này tâm thần đại chấn, ba thanh kiếm đã xuyên qua thân thể nàng. Nữ tử này bỏ mình trong một mảnh sương máu.

Vương Lâm đứng giữa không trung, lẳng lặng cảm ngộ lực lượng của Tiên thuật! Việc chém giết trên mặt đất và hắn giống như là không liên quan gì tới nhau, không tạo ra cho hắn chút hứng thú nào!

- Tiên thuật này vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ… Nhưng ngày ước định với Cổ Yêu đã tới gần, không thể lại tiếp tục tìm hiểu được nữa… Cũng đã tới lúc rời đi…

Tay phải của Vương Lâm vung lên, Tam Tài kiếm trận bay tới. Trong miệng của Tử Thử Tà hồn đang ngậm hồn phách của nữ tử kia.

Một tháng sau Vương Lâm rời khỏ Luyện Hồn bộ lạc. Hắn mang Tôn Hồn Phiên đi theo nhưng vẫn để lại một đạo thần thức thủ hộ cho Luyện Hồn bộ lạc.

Vương Lâm không lập tức chạy tới Hoả Yêu Quận mà là đi một chuyến đến Động phủ. Tại Tôn Long chi lộ, hắn cẩn thẩn đem toàn bộ hơn mười cái phù văn nhớ kỹ, sau đó rời khỏi!

- Ngọc giản này từng nói, những phù văn này có mươi hai đạo nhưng hiện tại chỉ có mười một đạo. Không biết đạo cuối cùng kia ở nơi nào…

Thần sắc của Vương Lâm như thương, thân mình bước về phía trước, thi triển Đại Na Di, đi thẳng tới Hoả Yêu Quận.

Bên trong Hoả Yêu Quận, chiến hoả ngập trời. Bảy quận còn lại không ngừng gia tăng viện binh, khiến cho Hoả Yêu Quận hoàn toàn trở thành một bãi chiến trường. Trong gần trăm năm chiến tranh này, mặt đất đã bị máu tươi nhuộm thành màu hồng. Khi tiến vào Hoả Yêu Quận, một cỗ máu tươi nồng đậm ập thẳng vào mặt!

Trên mặt đất, ngoại trừ máu tươi còn có vô số hài cốt không lành lặn, từng trận tử khí từ trên những hài cốt này tràn ra, hình thành một mảnh

sương mù màu xám, bao phủ toàn bộ Hoả Yêu Quận.

Trong cuộc chiến tranh này, đối với Hoả Yêu Quận và Thiên Yêu Quận mà nói thì đều là một hồi tử chiến! Thậm chí có thể nói, hai Quận này gần như không có thắng bại mà là dùng phương thức một mạng đổi một mạng, đem toàn bộ lực lượng trong Hoả Yêu Quận tiêu diệt sạch sẽ.

Kinh đô của Hoả Yêu Quận đã trống không, ngay cả Yêu Đế cũng tự mình tham chiến. Toàn bộ kinh đô ngoại trừ Thánh địa Yêu Cốc thì là một mảnh trống trải.

Cổ Yêu của Hoả Yêu Quận cũng theo Thiên Yêu Quận , lấy thần thông của mình, phong ấn đô thành lại. Tại thời điểm này nó không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào đế đô.

Yêu Cốc Hoả Yêu Quận không ở ngoài thành mà ở sâu bên trong thành. Một cỗ yêu khí dày đặc từ bên trong tràn ra, bao phủ cả đế đô Hoả Yêu Quận.

Từ xa nhìn lại, đế đô bị yêu khí vờn quanh, đồng thời cũng có đại lượng tử khí tràn ngập, như là một toà thành bên trong sương mù, làm cho người ta từ xa nhìn lại, trong lòng liền dâng lên một cảm giác bi thương.

Bước chân của Vương Lâm đạp trên mặt đất bên ngoài đế đô của Hoả Yêu Quận, phát ra âm thành cộp cộp. Trong không gian yên tĩnh, thanh

âm này nghe rất rõ ràng.

Mặt đất có màu đỏ sậm, bước đi trên đó có cảm giác rất lầy lội. Sự lầy lội nơi này là do máu tươi của ngàn vạn người trong trăm năm qua thầm thấu mà thành.

“Cộp, cộp…”

Vương Lâm không bay đi mà là bước từng bước một tiến tới Đô Thành của Hoả Yêu Quận.

Bóng dáng của hắn giống như một du hồn màu trắng, trong màn sương mù màu xám trông có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Mái tóc dài của hắn tung bay. Theo bước chân của Vương Lâm xuyên qua màn sương mù, tiếng động cộp cộp không ngừng quanh quẩn.

Toà thành bên trong màn sương cực kỳ trống trải. Rất khó tưởng tượng được rằng trăm năm trước, mức độ phồn hoa của nơi này không chút thua kém gì Thiên Yêu Thành của Thiên Yêu Quận cả.

Nhưng hiện tại, nơi này đã biến thành một mảnh tĩnh mịch!

Trong mắt Cổ Yêu của chín Quận ở Yêu Linh chi địa, con dân chẳng qua là do bọn hoá giáo hoá mà ra, dùng để khôi phục yêu lực của bản thân mà thôi. Dù cho toàn bộ bọn họ đều chết hết thì trong lòng chúng cũng không dâng lên chút sóng gió nào!

Những người trong đế đô của Hoả Yêu Quận, từ Yêu Đế, Yêu Suất cho tới yêu binh bình dân, toàn bộ đều ra chiến trường, hoá thành hài cốt, rơi xuống mặt đất, hoá thành máu tươi nhiễm hồng cả mặt đất.

Trong lòng Vương Lâm không chút dao động, từng bước tiến về phía trước!

Mười dặm bên ngoài Hoả Yêu Quận, nơi này tràn ngập yêu khí do phong ấn của Cổ Yêu. Uy lực của phong ấn này rất cường đại, là một trong số những thủ đoạn bảo hộ bản thân của Cổ Yêu. Dù là Yêu Suất đến từ mấy Yêu Quận khác cũng không thể phá huỷ.

Người có thể phá giải được phong ấn này, ngoại trừ cũng là Cổ Yêu thì chỉ có những tu sĩ có đại thần thông tu vi kinh người.

- Cổ Yêu Bối La từng nói qua, Cổ Yêu của Hoả Yêu Quận này sau khi đô thành trống trải sẽ phong ấn lại, ngăn cản bất cứ kẻ nào bước vào. Do đó, bước thứ nhất trong ước định với ta đó là phá vỡ phong ấn này.

Vương Lâm đứng bên ngoài Yêu mạc phong ấn, tay phải nâng lên. Phía trên ngón tay loé ra hắc mang, điểm về phía trước.

Ngón tay này vừa mới đụng đến yêu mạc, một cỗ phản lực khổng lồ bỗng nhiên bật lại. Ngón tay của Vương Lâm ầm một cái đã bị đánh văng ra. Một cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền thẳng vào gân mạch.

Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm lưu chuyển, mất một lúc mới khôi phục lại như thường.

- Quả là rất mạnh!

Vương Lâm lẩm bẩm tự nói.

Đúng lúc này một cỗ thần thức mãnh liệt từ bên trong Đô Thành xông ra. Một tiếng rống giận của nguyên thần cũng ầm ầm truyền ra.

- Cút!

Thanh âm gào rít tới này giống như sấm đánh giữa mùa xuân. Âm thanh ầm ầm giống như khai thiên lập địa, dữ dội vang vọng bên tai Vương Lâm.

Tay phải Vương Lâm kết một cái ấn quyết cực kỳ quỷ dị. Nếu nhìn kỹ, không ngờ ấn quyết này lại tràn ngập yêu khí. Khi thanh âm gào rít kia vừa ập tới người Vương Lâm liền tan tành mây khói.

- Bối La!! Ngươi là do Bối La phái tới!!!

Bên trong Đô Thành, thần thức mãnh liệt kia lại gầm lên, trong thanh âm chứa đầy sự phẫn nộ.

Vương Lâm không thèm để ý thanh âm này, hắn hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm tự nói:

- Cổ Yêu Bối La, ước định của ta và ngươi, bước đầu tiên này ngươi khỏi phải mỏi mắt chờ đợi nữa!

Tay phải Vương Lâm nâng lên, chỉ về không trung. Trong mắt hắn hàn mang chợt loé lên, trong miệng thốt khẽ:

- Sát lục khí, tụ!

Bốn chữ vô cùng đơn giản này không thể so với sấm đánh, không gây ra khí lãng truyền khắp thiên địa. Nhưng khi bốn chữ này thốt ra, toàn bộ bên trong toàn bộ Hoả Yêu Quận cũng nổi lên một hồi phong ba chấn thiên động địa.

Phía Bắc của Hoả Yêu Quận, bên trong một chiến trường đang chém giết nhau, bỗng nhiên có đại lượng yêu binh của hai phương đều chấn động. Từ trên người bọn chúng nháy mắt đã tán phát ra một cỗ sát khí nồng đậm như có thể xuyên thấu thiên địa.

Sát khí này nháy mắt lộ ra, hướng về phía xa, chợt loé lên rồi biến mất!

- Lão Tổ xuất thế!

Trên mặt của đám yêu binh này lộ ra vẻ hưng phấn, không chém giết nhau nữa mà nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Chiến trường ở phía Nam Hoả Yêu Quận, vốn đại quân đang chém giết nhau, bị vô số người áo đen xâm nhập. Đám người áo đen này bóng dáng cực nhanh, trong cơ thể ẩn chứa sát khí nồng đậm, trong khi hành tẩu thường sẽ lập tức lấy mạng yêu binh, khiến cho chúng hoá thành bụi khí bị những người này hấp thu.

Đối với đám người áo đen này, tướng lĩnh hai bên cũng không xa lạ. Cả trăm năm qua, bọn họ đã quen với sự tồn tại của đám người này. Đến vô ảnh, đi vô tung, không biết là người của thế lực phương nào, dù là bao vây nhưng thường cũng mất nhiều hơn được. Nhưng lúc này đây, khi đám người áo đen này xông vào chiến trường, bỗng nhiên thân mình lại run lên, cả đám lộ ra ánh mắt mừng như điên, cùng nhau nhanh chong rời đi. Trong khi rời đi, từng đạo sát khí nồng đậm từ trong cơ thể bọn họ

nhanh chóng thoát ra, hoá thành Sát Lục khí vô tận, loé lên giữa không trung rồi biến mất!

Cảnh tượng như thế này diễn ra ở vô số nơi trong Hoả Yêu Quận. Trong không trung nháy mắt đã tràn ngập những đạo bụi khí. Trong bụi khí này lộ ra sát khí không thể tưởng tượng được, loé lên giữa không trung.

Trong nháy mắt này, coi như cả bầu trời bị bao phủ bởi Sát Lục khí, hàn khí như có thể xâm nhập vào tận xương tuỷ.

Những chiến trường trong Hoả Yêu Quận nháy mắt cũng ngừng chiến, trở nên kinh nghi bất định nhìn về không trung, ánh mắt lộ ra vẻ mù mịt.

Trong trăm năm qua, tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc không chỉ ẩn núp trong yêu binh và những người áo đen, mà trong số tướng lĩnh song phương cũng có rất nhiều người của Luyện Hồn bộ lạc.

Chỉ thấy trong thời khắc này, có khoảng một phần mười trong vô số tướng lĩnh trong Hoả Yêu Quận trên đỉnh đầu có sát khí thoát ra, nhanh chóng biến mất. Sau khi sát khí này mất đi, những người này lập tức lui lại, triển khái các thủ đoạn của riêng mình, nhanh chóng rời đi!

Bên trong toàn bộ Hoả Yêu Quận, trong trăm năm chiến tranh, cảnh tượng này khiến cho tất cả những người còn sống sót đều lâm vào chấn động. Bầu trời đã không còn là màu xanh nữa mà đã nhuốm màu xám.

Từng đạo Sát Lục khí phóng lên cao, nhất tề ngưng tụ lại tại đế đô của Hoả Yêu Quận.

Mười vạn đạo Sát Lục khí mang theo sát khí nồng đậm từ bốn phương tám hướng bay về phía Vương Lâm. Không trung phía trên đế đô, từng đạo gào rít chưa từng bị gián đoạn. Lấy vị trí của Vương Lâm làm trung tâm, mười vạn đạo Sát Lục khí xé gió lao tới.

Mỗi một đạo Sát Lục khí đều so với trăm năm trước hùng hậu hơn vô số lần, sát khí ẩn chứa bên trong cũng vượt xa năm đó. Được tẩm bổ trong trăm năm khiến cho mười vạn đạo Sát Lục khí này gần như đã ngưng hoá thành thực chất!

- Phân!

Ánh mắt Vương Lâm hiện lên hồng quang. Sát tâm và sát ý dung hợp, trở thành căn nguyên của Sát Lục khí.

Mười vạn đạo Sát Lục khí vốn đã che thiên tế nhật, nhưng lúc này, dưới một chữ của Vương Lâm, bỗng nhiên toàn bộ một phân thành hai! Nháy mắt, mười vạn đạo Sát Lục khí đã hoá thành hai mươi vạn!

Vẫn chưa dừng lại!

Hai mươi vạn lại phân ra! Lại phân ra! Lại phân ra!

Trong nháy mắt, cả thiên địa đã tràn ngập bụi khí dày đặc. Bụi khí này không phải sương mù mà là sát khí! Là sát khí! Sát tâm và sát ý ngưng hoá!

Phân chia hơn mười lần nháy mắt đã khiến cho mười vạn đạo sát lục khí đã biến thành trăm vạn đạo!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 629: Cuộc chiến với Cổ Yêu!

Trăm vạn đạo Sát Lục khí vốn còn có thể lại phân chia ra nhưng Sát Lục Tiên quyết của Vương Lâm dù sao cũng chỉ mới có chút thành tựu. Trăm vạn đạo đã là cực hạn rồi! Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà hắn không tự thân chém giết mà lấy tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc bồi dưỡng sát khí

- Phá cho ta!

Mái tóc dài của Vương Lâm tung bay, tay phải bỗng nhiên chỉ về phía Yêu mạc phong ấn.

Trăm vạn đạo Sát Lục khí nháy mắt đã hướng về phía phong ấn, giống như mưa rơi!

Phương pháp phá giải phong ấn của Cổ Yêu không phải là ngưng tụ vào một điểm mà cần phân tán ra, nháy mắt công kích mạnh liệt vào tất cả các vị trí. Như thế mới có thể phá giải phong ấn này.

Nếu như uy lực yếu một chút thì cũng không có hiệu quả, nhưng trăm vạn đạo Sát Lục khí của Vương Lâm lại sinh ra sau mấy chục năm nuôi dưỡng, thần thông này thật kinh nhân!

Có thể nói, khi Sát Lục khí có chút thành tựu, nó đã thay thế được Tịch Diệt chỉ, trở thành một sát chiêu của Vương Lâm! Cùng với Hoá Ma chỉ sau khi mặc vào Ma giáp, Đạo hoá Hoàng tuyền trở thành ba đại tuyệt chiêu tương đương nhau của Vương Lâm.

Còn Định Thân thuật là cái Vương Lâm để dành làm thần thông bảo mệnh của mình. Ngoại trừ hai lần vừa thử thi triển kia, hắn quyết định che dấu thần thông này thật kỹ!

Chỉ khi không có ai biết, xuất kỳ bất ý mới có thể có tác dụng bảo mệnh ở thời khắc mấu chốt nhất!

Trăm vạn đạo Sát Lục khí như mưa từ trên trời rơi xuống. Lập tức từ trên Yêu mạc trên Đô thành của Hoả Yêu Quận truyền ra từng trận âm thanh bang bang. Trong nháy mắt, như có trăm vạn đạo kiếm khí cực kỳ sắc bén công kích cùng lúc. Mấy tức thời gian sau đó, tiếng bang bang từ trên Yêu mạc đã ngày càng kịch liệt, gần như vang lên thành một chuỗi.

Yêu mạc trở nên lay động dữ dội. Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, đứng bên ngoài Yêu mạc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên.

Không lâu sau, từng đạo vết rạn nứt xuất hiện bên trên Yêu mạc. Vết rạn nứt này xuất hiện ngày càng nhiều, cuối cùng ầm một tiếng, nó hoàn toàn sụp đổ. Trăm vạn đạo Sát Lục khí lập tức nhảy vọt vào. Trong thành khắp nơi đều là bụi khí!

Yêu mạc bị phá, Vương Lâm liền bước về phía trước. Không có Yêu mạc thủ hộ. Từ vị trí của Yêu Cốc ở trung tâm Đô Thành này, yêu khí như một cơn gió lốc bùng lên, không ngờ hình thành một mảnh mây mù màu tím giữa không trung. Mây mù này quay cuồng lưu chuyển, lập tức hoá thành một Yêu ảnh có hai chiếc sừng thật lớn. Ánh mắt của nó thâm thuý, lộ ra vẻ âm trầm, từ giữa không trung nhìn Vương Lâm như nhìn một con kiến!

- Tên tu sĩ thấp bé kia, dù ngươi có Bối La bảo hộ, dám huỷ đi Yêu mạc của ta, ngươi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Thanh âm của Yêu ảnh kia như từ Cửu U truyền tới, phiêu hốt bất định.

Tay phải của Yêu ảnh vung lên, lập tức thiên địa biến đổi, toàn bộ Đô Thành của Hoả Yêu Quận phút chốc tan biến, bốn phía biến thành một mảnh thế giới màu đỏ. Màu đỏ này chính là ánh lửa!

Trên mặt đất chứa đầy dung nham, làm cho ánh lửa càng rực rỡ hơn, ngay cả thiên không cũng biến thành màu đỏ thẫm, giống như là bị hoả thiêu.

Những âm thanh bang bang quanh quẩn khắp bầu trời. Trên mặt đất liền tản ra từng đạo sóng nhiệt. Những nhiệt khí này hoá thành một đám hư ảnh. Nháy mắt, trước người Yêu ảnh có hơn trăm đạo ảo ảnh xuất hiện.

Vương Lâm nâng tay phải lên, bỗng nhiên trăm vạn đạo Sát Lục khí dung nhập vào trong thân thể. Trên mi tâm hắn hiện lên Sinh chi lạc ấn. Nháy mắt, trăm vạn đạo Sinh chi lạc ấn gối chồng lên nhau, trải rộng toàn thân của Vương Lâm.

Sau đó, hắn vỗ túi trữ vật, Ma giáp hoá thành những sợi tơ màu đen, nháy mắt quấn quanh bốn phía Vương Lâm, biến thành một chiếc áo giáp dữ tợn màu đen. Khuôn mặt của Vương Lâm cũng bị bộ áo giáp này che kín, chỉ lộ ra ánh mắt chứa đầy hàn mang. Một đầu tóc dài của hắn tản ra, thân mình tiến một bước, liền bay lên khỏi mặt đất, hơi dừng một chút rồi bỗng nhiên lao ra.

Hư ảnh phía trước Cổ Yêu lập tức lộ ra vẻ dữ tợn, gào rít thi triển các loại thần thông, ngăn cản Vương Lâm. Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt loé, tốc độ càng nhanh hơn. Cùng với đó, ngón út tay phải của hắn điểm ra, Tịch Diệt chỉ giống như sấm chớp đánh tới.

Về phần công kích của đám hư ảnh kia, Vương Lâm căn bản không thèm liếc mắt, mặc dù đánh vào trên người hắn cũng lập tức bị Ma khí bên trên Ma giáp trên người hắn ngăn cản. Ngoài ra còn có hơn trăm vạn Sinh chi lạc ấn phòng hộ, những công kích này Vương Lâm có thể không cần để vào mắt!

Tốc độ của Vương Lâm như tia chớp, nhoáng lên một cái đã nhằm về phía Cổ Yêu hoá thành đám mây mù màu tím trên bầu trời!

Ánh mắt của Cổ Yêu kia lộ ra vẻ trào phúng, hừ lạnh nói:

- Ma giáp của Cổ Ma! Tuy nhien ngươi không có ma tâm, mặc trên người ngươi thật là lãng phí!

Hắn há mồm gào lên một tiếng. Tiếng gào này hoá thành một đạo gợn sóng, mang theo yêu khí nồng đậm, công kích thẳng về phía Vương Lâm.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé lên, tay phải lại điểm về phía trước, trong miệng ngâm khẽ:

- Hoá ma!

Khi hắn chỉ ra Hoá ma, Ma giáp trên người hắn như truyền ra từng trận âm thanh hoan hô, vô số ma khí từ trên đó truyền ra, theo thất khiếu Vương Lâm chui vào cơ thể hắn. Nó lưu chuyển bên trong cơ thể, tiến vào bên trong ngón tay rồi bạo phát ra.

Giờ khắc này, mái tóc dài của Vương Lâm tung bay, thân thể tràn ra ma khí cực kỳ nồng đậm, như trở thành một Ma nhân. Một chỉ này chính là đỉnh điểm của Hoá ma trong trạng thái đã mạc Ma giáp!

Ma phong từ chỉ này trực tiếp lao ra. Vương Lâm theo sát phía sau, phá tan âm thanh gào rít của Cổ Yêu.

Vẻ trào phúng trong mắt của Cổ Yêu vẫn như trước. Đối mặt với Ma phong đang tấn công đến, nó trực tiếp há mồm ra, lập tức nuốt lấy ma phong này vào trong miệng. Sau đó nó còn liếm môi nói:

- Không tồi, ma khí này cũng coi như là tinh thuần!

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh lùng. Giờ phút này khoảng cách của hắn tới Cổ Yêu chỉ còn chừng trăm trượng. Một bước bước ra, lại gần thêm mười trượng.

Cổ Yêu nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, bỗng nhiên thân mình nó khẽ động. Thân hình không lồ lập tức bộc phát ra một cỗ yêu khí khổng lồ, bên trong yêu khí này ẩn chứa thần thức của Cổ Yêu quét ra, trong phạm vi trăm trượng hình thành một cỗ áp bức như của thiên địa, không ngừng bành trướng.

Trên thân thể của Vương Lâm lập tức truyền ra từng trận âm thanh bang bang, Ma khí từ Ma giáp nhanh chóng tiêu tan. Hắn thở sâu bình thản nói:

- Đạo hoá!

Một đạo Hoàng tuyền cứng rắn chen vào khu vực trăm trượng bị đè ép kia, hình thành một con đường dưới chân Vương Lâm. Đạo Hoàng tuyền này dần dâng lên, từng trận Luân hồi lực trong nháy mắt đã tràn ngập ra bốn phía.

Bước chân của Vương Lâm thong thả, lại đi thêm được mười trượng.

Cổ Yêu hừ lạnh, tay phải thành trảo, hướng về Vương Lâm hung mãnh chụp một cái. Một trảo này mang theo yêu khí nồng đậm. Ma khí trên áo

giáp trên thân mình Vương Lâm lập tức tiêu tan, hoá thành hắc tuyến, rút bào trong người Vương Lâm. Trăm vạn đạo Sinh chi lạc ấn trên thân thể Vương Lâm liền phát ra quang mang chói mắt. Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, thân mình không lùi mà còn tiến tới, mạnh mẽ tiếp một trảo này của Cổ Yêu.

Ầm!

Một tiếng long trời lở đất vang lên. Tay phải của Cổ Yêu bị Vương Lâm chấn bay ra. Còn Vương Lâm, trăm vạn đạo Sinh chi lạc ấn nháy mắt đã sụp đổ hơn mười vạn đạo. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã sinh sôi, không ngừng ngưng tụ trở lại!

Chân hắn lại bước tới, lại gần thêm được mười trượng!

Vẻ trào phúng trong mắt của Cổ Yêu đã dần biến mất, thay vào đó là sát khí âm lãnh. Trước đó, hắn đối phó với Vương Lâm chỉ với tâm tình trêu đùa mà thôi. Nhưng lúc này, khi Vương Lâm tiếm cận hắn, hắn mơ hồ cảm giác được một tia không ổn.

- Bối La phái hắn tới đây chắc chắn có dụng ý nào đó!

Sát khí trong mắt của Cổ Yêu chợt loé lên. Không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn vận dụng Cổ Yêu thần thông. Mỗi lần sử dụng, đối với hắn tiêu hao cũng không nhỏ!

- Yêu kỹ, Đồ Ma!

Hai tay của Cổ Yêu bấm quyết, một cỗ yêu lực hình thành một cơn lốc xoáy, điên cuồng tuôn ra, hoá thành từng đạo thần thông.

Toàn bộ dung nham trên mặt đất chỉ trong nháy mắt đã trở nên sôi trào. Một cỗ nhiệt khí nháy mắt bốc lên, ngưng tụ trước mặt Cổ Yêu, hoá thành một thanh trường thương thật lớn!

Cả thân thanh trường thương có màu đỏ thẫm, tản mát ra yêu khí nồng đậm, lại ẩn chứa cả khí tức cực kỳ nóng bỏng.

Nháy mắt khi thanh trường thương này xuất hiện, một cảm giác nguy hiểm liền bao phủ khắp thân thể và tinh thần của Vương Lâm. Ánh mắt hắn chợt loé lên, hai chân vẫn không dừng lại, vẫn bước tới, tiến thêm được mười trượng. Đồng thời, tay phải hắn điểm lên mi tâm, sau đó bỗng nhiên điểm về phía trước, khoát khẽ:

- Trăm vạn đạo Sát Lục khí, dung hợp làm một!

Trăm vạn Sinh chi lạc ấn phút chốc như bị Vương Lâm lôi từ mi tâm ra, nháy mắt đã không ngừng dung hợp, cuối cùng hoá thành một đạo.

Sát khí ẩn chứa trong một đạo Sát Lục khí này, dù là Thiên Vận Tử nhìn thấy cũng nhất định phải động dung. Giờ phút này, sát khí ngưng tụ trên đầu ngón tay của Vương Lâm. Thân mình hắn lại bước ra thêm một bước. Lúc này đây, hắn hoàn toàn đã tiến vào phạm vi năm mươi trượng gần Cổ Yêu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 630: Thân ảnh màu xám

Nháy mắt khi cả người hắn tiến vào năm mươi trượng gần Cổ Yêu, hai mắt Vương Lâm phát ra quang mang sáng ngời, trong miệng lập tức truyền ra từng trận chú ngữ khó hiểu. Cùng lúc đó, tay trái hắn bấm quyết. Ấn quyết này chính là do Cổ Yêu Bối La ban cho hắn.

Trong ước định của hắn và Bối La, bước đầu tiên chính là phá vỡ Yêu mạc, bước thứ hai chính là tiến vào phạm vi năm mươi trượng gần người Cổ Yêu rồi thi triển ấn quyết mà hắn ban cho. Làm được hai bước này coi như hắn đã hoàn thành được hơn phân nửa ước định rồi!

Dù sao với thực lực của Vương Lâm, muốn chiến thắng Cổ Yêu thì căn bản là chuyện không có khả năng!

Sở dĩ có cuộc chiến tranh này là vì đem tất cả những người ở trong Đô Thành của Hoả Yêu Quận đuổi đi, khiến cho toàn bộ Đô Thành không có thêm lớp phòng hộ nào nữa. Chỉ có như thế, Vương Lâm mới có cơ hội trực tiếp đối mặt với Cổ Yêu, bước vào gần hắn năm mươi trượng.

Nháy mắt khi ấn quyết xuất hiện trong tay trái của Vương Lâm, máu huyết toàn thân của Vương Lâm cuộn trào, bỗng nhiên hắn phun ra một ngụm máu tươi rất lớn. Ngoài ra, từ trên toàn thân hắn truyền ra từng trận âm thanh bụp bụp, đại lượng máu tươi vọt ra, hình thành một mảnh sương máu.

Trong nháy mắt, lần đầu tiên sắc mặt của Cổ Yêu đại biến. Hắn nhìn thẳng vào đám sương máu trước người Vương Lâm, biểu tình cực kỳ ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Bên trong máu huyết này có khí tức của Cổ Thần… Hoá ra… là như thế…!

Sau khi máu tươi xuất hiện lập tức ngưng tụ lại với nhau, phút chốc đã hoá thành một Huyết nhân. Cùng lúc đó, một cỗ thần thức cực kỳ ngang tàng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp tiến vào trong Huyết nhân. Huyết nhân mở hai mắt ra!

Tại giờ khắc này, toàn bộ sinh linh trong Hoả Yêu Quận đều cảm nhận được cảm giác bàng hoàng dâng bỗng nhiên lên từ trong đáy lòng. Chỉ

có một bộ phận rất nhỏ là biết được nguyên nhân của hết thảy những điều này. Nhưng tuyệt đại bộ phận, đối với cảm giác bàng hoàng trong lòng đều không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi, bất lực!

Tại thời điểm này, tàn hồn của các Cổ Yêu ở bảy quận còn lại sắc mặt đều lập tức đại biến. Ánh mắt bọn họ lập tức quay ngoắt về phía Đô Thành của Hoả Yêu Quận.

- Vận may của ngươi tốt lắm! Không ngờ là tu sĩ có được khí tức của Cổ Thần! Lấy máu huyết của người này, hơn nữa với sự liên hệ thần thức giữa hai ngươi, có thể khiến cho ngươi ở bất kỳ chỗ nào, sử dụng máu huyết ngưng hoá trong thời gian dài, đi ra khỏi hạn chế của Thiên Yêu Quận.

Giọng điệu của Yêu ảnh Cổ Yêu trầm thấp, chậm rãi nói.

- Chúng ta tách ra đã lâu lắm rồi! Nếu cứ tiếp tục như thể này thì rồi sẽ tiêu biến thôi. Ta và ngươi dung hợp sẽ sinh ra một Cổ Yêu mới, còn lại bảy tên kia, ta sẽ lần lượt cắn nuốt!

Từ trong Huyết ảnh truyền ra âm thanh bình thản của Bối La.

Huyết ảnh trực tiếp lao về phía Yêu ảnh. Một cỗ yêu khí nồng đậm từ trên người tràn ngập ra khi hắn di chuyển, hoá thành Ôn Thiên Yêu Diễm, bảo phủ bốn phía, không thể thấy rõ bên trong.

Bên ngoài Yêu Diễm, Vương Lâm đã bị rút đi hơn phân nửa số máu huyết trong cơ thể, lúc này đã cực kỳ suy yếu. Nhưng thần thông Yêu ảnh trường thương vẫn không tiêu tan mà ngay khi Yêu Diễm tràn ngập lại tiếp tục hướng về Vương Lâm công kích.

Trường thương gào rít xông đến, một đạo Sát Lục khí ngưng tụ trên tay phải của Vương Lâm, hắn điểm về phía trước, không chút do dự va chạm với mũi thương.

Một cỗ lực lượng chứa đầy tính phá hoại điên cuồng theo mũi thương trực tiếp truyền vào trong tay Vương Lâm. Sát Lục khí nhanh chóng tiêu hao, đồng dạng nó cũng tiến vào trong trường thương, không ngừng phá huỷ cấu trúc của nó.

Những tiếng nổ bang bang liên tục vang lên, như có vô số thiên lôi nổ tung khi trường thương của Cổ Yêu và chạm với Vương Lâm. Nhận thấy mấy trăm vạn Sát Lục khí sẽ hoàn toàn sụp đổ, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, đầu ngón tay bỗng nhiên thu lại, thân mình đạp mạnh rời ra mấy trượng. Sát Lục khí trên phải có được chút thời gian trì hoãn lập tức lại bành trướng, sinh sôi không ngừng, lập tức khôi phục được một chút.

Đầu ngón tay Vương Lâm lại điểm ra, một lần nữa va chạm với trường thương đang đâm tới.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, mãi cho đến khi Vương Lâm rời ra trăm trượng, uy lực của trường thương mới dần tiêu tan, cuối cùng bị một đạo Hoá Ma khí của Vương Lâm đánh tan.

Sắc mặt của Vương Lâm tái nhợt, mất đi đại lượng huyết khí khiến cho hắn lúc này hít thở hồng hộc. Nhưng hắn không có dừng lại nghỉ tạm mà thân mình lại nhoáng lên, lao thẳng ra.

Phương hướng hắn lựa chọn chính là Yêu Cốc trong trung tâm của Đô Thành.

Bước đầu tiên là phá vỡ Yêu Mạc, thứ hai là tiến vào phạm vi năm mươi trượng, nương theo khí tức của đối phương triệu hoán ra Huyết ảnh của Bối La. Bước thứ ba chính là phải đến nơi Cổ Yêu ẩn thân, đoạt lấy vật mà thần thức của Cổ Yêu ký sinh.

Về phần hai Cổ Yêu đang chiến đấu giữa không trung kia, Vương Lâm không có thời gian quan khán. Thân mình hắn phảng phất như một tia chớp, một bước đã đi tới Yêu Cốc, thánh địa của Hoả Yêu Quận!

Trong Yêu Cốc là một mảnh u tĩnh, sâu bên trong có một pho tượng thật lớn, trên đó yêu lực nồng đậm, từng đạo yêu khí sau khi tràn ra, bay lên bầu trời, dung nhập vào trong cơ thể của Cổ Yêu, khiến cho nó có thể toàn lực đánh với Bối La một trận.

Vương Lâm bước tới một bước, nhưng thân mình liền lập tức dừng lại, từ trên pho tượng trong Yêu Cốc tràn ra một đạo gợn sóng. Gợn sóng này khuếch tán, yêu khí trong pho tượng không bay lên nữa ma dung hợp lại với nhau, hoá thành một phân thân của Cổ Yêu với kích thước như Vương Lâm.

Trên đầu Cổ Yêu này có hai cái sừng, cả thân mình phiêu phù giữa không trung, từng đạo yêu khí phiêu đãng phía sau hắn, nối tiếp với pho tượng.

Hắn lạnh lùng nhìn Vương Lâm, vẻ yêu dị trong mắt rất nồng đậm.

Vương Lâm nhìn Cổ Yêu kia, trầm mặc một chút, bước chân lui về phía sau. Cổ Yêu này tuy chỉ là một cái phân thân nhưng tu vi cực cao. Vương Lâm thầm nghĩ, trừ khi lại sử dụng kiếm khí của Lăng Thiên Hầu thì không có cách nào đánh lại hắn.

- Vương Lâm, đánh nát pho tượng kia cho ta, giúp ta dung hợp với nó. Ước định thu hoạch thất yêu từ này về sau ngươi có thể không cần ra tay nữa. Ta đáp ứng ngươi, sau khi dung hợp sẽ lập tức giải quyết.

Ngươi không phải là muốn kế thừa cảm ngộ cảnh giới của Cổ Yêu sao?! Khi ngươi phá nát pho tượng này, ngay khi ta dung hợp, ta sẽ để thần thức của ngươi dung nhập vào. Như vậy, không khác gì ngươi kế thừa được cảnh giới của Cổ Yêu hai lần, lợi ích của ngươi rất lớn! Hơn nữa ta đã nhiều lần trợ giúp ngươi, chỉ cầu ngươi hồi báo lúc này mà thôi. Vương Lâm, giúp ta!

Thanh âm của Bối La quanh quẩn bên trong tâm thần của Vương Lâm. Hắn trầm ngâm một lúc, thầm than một tiếng. Trước không nói những ưu đãi trong lời hứa hẹn của Bối La, chỉ riêng hắn hai lần trợ giúp hắn vượt qua kiếp nạn sinh tử, cũng đủ để cho hắn phải ra tay.

Đôi mắt của Vương Lâm lộ ra hàn mang, hai đạo kiếm khí của Lăng Thiên Hầu trong cơ thể lập tức được hắn điều ra một đạo, ngưng tụ trên đầu ngón tay. Kim mang lập tức loé ra, bao phủ lấy Cổ Yêu này.

Phân thân của Cổ Yêu do yêu khí biến ảo lộ ra biểu tình ngưng trọng, hai tay phân biệt vẽ vào hư không, một đám yêu phù tán phát ra yêu mang ngưng tụ trước người hắn.

Vương Lâm thở sâu, không chút do dự tiến về phía trước, kiếm khí Lăng Thiên Hầu trong tay lập tức phóng ra. Nhắt mắt, toàn bộ Yêu Cốc lập tức bị tràn ngập bởi kiếm khí. Vô số yêu khí dưới kiếm khí này lập tức tan biến. Ý niệm bá đạo ẩn chứa trong kiếm khí của Lăng Thiên Hầu bùng nổ, hình thành một cơn gió lốc, quét ngang cả Yêu Cốc. Mặt đất vang lên từng tiếng răng rắc, dưới kiếm quang quét ra này, lập tức nứt ra vô số khe hở.

Giữa không trung, kiếm khí tung hoành, yêu khí bị cắt phá thành từng mảnh nhỏ.

Phù văn do phân thân của Cổ Yêu vẽ ra chợt loé ra yêu mang mạnh mẽ, trong đó lôi quang lẫn lượt giao với nhau, hình thành một phù võng (1) dày đặc, ngăn cản sự công kích của kiếm khí Lăng Thiên Hầu.

(1) phù võng: một tấm lưới hình thành từ các phù văn.

Chẳng qua đại bộ phận thần thức của Cổ Yêu Hoả Yêu Quận này đều đặt trong trận chiến với Bối La. Còn đạo phân thân này chỉ tương đương với tu sĩ có tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ. Nếu Vương Lâm không có kiếm khí của Lăng Thiên Hầu thì có muốn chiến cũng vô vọng. Nhưng sau khi có kiếm khí này, cũng có thể đánh một trận với phân thân này.

Kiếm khí gào rít, kim mang bùng sáng lên, tiến vào bên trong. Những phù văn này khi đụng tới liền lập tức sụp đổ, vang lên tiếng bang bang.

Kiếm khí trực tiếp xuyên qua, thẳng đến phân thân của Cổ Yêu. Sắc mặt của phân thân đại biến, cả người bỗng nhiên nhoáng lên một cái, hoá thành một mảnh yêu khí, điên cuồng xông lên, bao vây lấy kiếm khí của Lăng Thiên Hầu.

Yêu khí nồng đậm truyền ra từng trận gào rít. Vương Lâm bước tới một bước, khi hạ chân đã tới bên dưới pho tượng.

Không chút do dự, Vương Lâm đưa tay phải đặt lên pho tượng.

- Dừng tay!

Hai tiếng đầy vẻ kích động, còn hơn cả thanh âm của lôi đình. Một tiếng từ phía chân trời, một tiếng từ yêu vụ đang vây khốn kiếm khí, gần như đồng thời truyền ra, nổ vang như sấm sét cùng đánh xuống.

Một cái thủ trảo thật lớn bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, với tốc độ cực nhanh, điên cuồng chụp tới Vương Lâm. Đồng thời, trong Yêu Cốc cũng phân ra một cỗ yêu vụ, hoá thành một cái đầu, hướng về Vương Lâm há miệng cắn tới.

o0o Ánh mắt Vương Lâm kiên định, tiên lực lưu chuyển trong cơ thể, mạnh mẽ đẩy vào trong pho tượng trước khí yêu trảo giữa không trung và yêu đầu phía sau ập đến.

Răng rắc mấy tiếng, phía trên pho tượng xuất hiện nhiều chỗ rạn nứt. Yêu lực bên trong bùng phát ra qua những vết nẻ này. Nháy mắt, kiếm khí của Lăng Thiên Hầu lao ra khỏi yêu vụ, nhoáng lên liền xuyên qua yêu đầu đang đánh về Vương Lâm. Sau đó dưới tâm niệm khẽ động của Vương Lâm, lấy tốc độ cực nhanh đâm vào pho tượng.

Một tiếng nổ ầm vang lên, pho tượng hoàn tàn sụp đổ.

Nháy mắt khi nó tan vỡ, yêu trảo đang giáng xuống ở giữa không trung lập tức tan rã. Một tiếng gầm rít không cam lòng từ phía chân trời truyền tới. Ngay sau đó, từng trận âm thanh do đấu pháp thần thông vang lên. Hiển nhiên là do Bối La ra tay khiến cho Cổ Yêu Hoả Yêu Quận không thể bận tâm đến Vương Lâm được.

Pho tượng tiếp tục vỡ ra, đại lượng yêu khí từ bên trong gào rít lao ra. Ngay khi yêu khí ập vào mặt, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra từ trong pho tượng vỡ nát có một cái xương tay.

Ánh mắt Vương Lâm loé ra, tay phải chộp ra, bắt lấy cái xương tay này.

Ngay khi chạm vào nó, một cỗ lực lượng không tưởng được trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn, đánh mạnh vào nguyên thần. Bỗng nhiên, thần thức Vương Lâm nhoáng lên, như bị truyền tới một không gian kỳ dị.

Nơi này không có trời đất, chỉ là một mảnh hư vô. Tuy vậy nhưng cỗ lực lượng thần kỳ này bao phủ bốn phía. Tâm thần của Vương Lâm dung nhập vào nơi này, có một loại cảm giác thăng hoa, không ngừng bay lên.

Từng bức hoạ từ trong hư không biến ảo ra trước mắt hắn. Những hình ảnh này chính là một số thần thông hắn học được từ ngày bắt đầu tu đạo.

Trong đó, một hình ảnh là một thiếu niên biểu tình non nớt, hai tay múa may. Một khối đá chậm rãi bay lên, ánh mắt của thiếu niên lộ ra vẻ hưng

phấn, không chế khối đá, không ngừng biến hoá hình dáng của nó.

Hình ảnh rung lên, tan biến. Thiếu niên có vẻ mặt non nớt không ngờ từ trong hình ảnh này bước ra, từ xa nhìn về Vương Lâm, khẽ mỉm cười, ngồi xuống một bên, không nói gì. Chỉ có điều hai tay nó vẫn duy trì biến hoá. Dẫn Lực thuật xoay quanh thân thể nó.

Một hình ảnh khác là một thanh niên lãnh khốc với mái tóc dài tung bay. Hai mắt hắn khép hờ nhưng giữa hai kẽ mắt lại loé lên hàn mang. Một cỗ sát khí không thể tưởng được từ hai mắt quét ra. Vô số Kết Đan tu sĩ ở phía trước, kim đan lần lượt bị phá nát, hồn bay phách tán.

Thanh niên này cũng từ trong hình ảnh bước ra, sau khi liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái cũng khoanh chân ngồi xuống, mái tóc dai phiêu động, một cỗ Cực cảnh thần thức từ trên người này thỉnh thoảng lại loé ra. Còn có hình ảnh Vương Lâm thi triển Tịch Diệt chỉ, thi triển Hoá Ma thần thông, thi triển Đạo hoá Hoàng tuyền và đủ loại thần thông. Toàn bộ số này đều từ trong những bức tranh bước ra, khoanh chân ngồi xuống.

Ngoại trừ những thứ này còn có một hình ảnh khiến cho tâm thần của Vương Lâm đại chấn. Đó là một Vương Lâm mặc áo xám. Xung quanh thân thể hắn, hàng trăm vạn Sát Lục khí vờn quanh, nơi nào đi qua là một mảnh tịch diệt!

Hắn dường như nhận thấy ánh mắt của Vương Lâm, cũng xoay người nhìn Vương Lâm, hai mắt hắn là một màu xám.

Toàn bộ Vương Lâm trong từng bức tranh này đều bước ra, tản đi bốn phía, hoặc là nhắm mắt ngồi xuống, hoặc thi triển thần thông. Trong đó có một Vương Lâm rõ ràng là đang thi triển Tiên thuật Định Thân thuật!

Cả người Vương Lâm bị cảnh tượng trước mắt này làm cho chấn động. Những cảnh tượng này hắn không chút xa lạ. Năm đó, dưới thần niệm của Thiên Vận Tử, hắn chính mình thấy được vô số Thiên Vận Tử trong thức hải của đối phương, mỗi một người thi triển một loại thần thông khác nhau!

Nhưng ngay lập tức, Vương Lâm từ trong chấn động thanh tỉnh lại. Hắn phát hiện có một điều không đúng!

Những bóng dáng trong thần thức của Thiên Vận Tử đều là ngưng thật, giống như chân thân, căn bản không thể phân biệt được thật giả! Nhưng lúc này đây, một đám thân ảnh của chính mình lại là lúc hư lúc thật, không phải là hư ảo nhưng cũng không phải là thực chất!

- Hư hư thật thật lẽ nào là thần thông đạt được sau khi đạt tới viên mãn của bước tu đạo đầu tiên, bước vào Âm Dương hư thật nhị ý?! Ta là thông qua truyền thừa Cổ Yêu kỳ dị này, trước hết cảm thụ một lần biến hoá của Âm Dương hư thật!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

Đối với hết thảy những điều này hắn cũng chỉ là đoán mò, không thể xác định. Bỗng nhiên, những bóng dáng từ trong những hình ảnh kia dần dần biến mắt, không còn chút tung tích nào nữa. Trong đó, người biến mất nhanh nhất chính là người mặc áo xám thi triển Sát lục tiên quyết!

Nháy mắt, Vương Lâm bỗng nhiên tâm thần đại khai, thân mình hắn bước về phía trước, nhoáng lên một cái, dung hợp với bóng dáng màu xám thi triển Sát lục tiên quyết kia…

Thoáng qua mấy tháng, chém giết trong Hỏa Yêu quận có sự thay đổi, Thiên Yêu quận thu binh quay về. Cuộc chiến tranh duy trì liên tục gần trăm năm, theo sự cắn nuốt của Cổ Yêu, đã có kết thúc.

Cổ yêu Bối La, hoàn thành lần thôn phệ đầu tiên. Hắn đã cùng với tàn hồn của Hỏa Yêu quận tiến hành dung hợp, đạt tới một trình độ cực cao, không cần lấy máu của Vương Lâm ngưng hình nữa, mà có thể một mình rời đi.

Ở kinh đô Thiên Yêu thành, trong Long Đàm, Vương Lâm khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt thản nhiên.

Ngày đó khi hắn va chạm với đoạn xương tay kia, đắm chìm ở trong không gian kỳ dị. Sau khi Bối La nuốt tàn hồn, lấy thần thông thuật mang thân thể của Vương Lâm về, đặt ở nơi này.

Thời gian tiếp tục trôi qua mấy tháng, cho tới một ngày này, Vương Lâm mở ra hai mắt.

Trong khoảng khắc khi hắn mở hai mắt, một đạo tinh mang ở trong mắt lóe lên rồi biến mất. Khí tức cả người hắn, so với trước khi đi Hỏa Yêu quận, có sự khác biệt rất lớn. Lúc này, hắn càng có khuynh hướng giống như thư sinh bình thường, thoáng nhìn không hề có tiên lực lưu chuyển, hoàn toàn bình thường.

Nhưng ở trên người, lại thêm một mùi thơm mát bao phủ, làm cho người khác một loại cảm giác thoát tục. Sau khi mở hai mắt, Vương Lâm thở ra một ngụm trọc khí thật dài.

- Cổ yêu nhất mạch chúng ta, từ khi thiên địa sơ khai đã có được một loại thần thông. Dựa vào thần thông đó có thể cảm ngộ thiên địa, có thể tự mình sáng tạo pháp thuật. Thần thông này cũng có thể thi triển trên người người khác. Tuy nhiên, ngoại trừ cổ yêu nhất mạch ta, những sinh mạng khác cả đời chỉ có thể cảm ngộ một lần.

Vương Lâm trầm mặc. Hắn lại nhắm hai mắt. Ở trong không gian kỳ dị kia, hắn cùng với thân ảnh màu xám dung hợp làm một thể, đủ loại huyễn tượng tràn ngập trong lòng. Lúc này nhớ lại, giống như mộng ảo, lòng còn sợ hãi.

- Ngoại trừ ngươi, cả đời ta chỉ truyền thừa cho hai tu sĩ. Hai người bọn họ cũng đều cảm ngộ được biến hóa của cảnh giới kế tiếp. Thậm chí đối với pháp thuật của bản thân cũng có lĩnh ngộ mới. Nhất là tu sĩ thứ hai, thiên tư (tư chất tự nhiên) của hắn, là người cực cao trong số các tu sĩ mà ta đã thấy. Ở trong truyền thừa của ta, hắn tự mình đã sáng tạo ra một loại thần thông! Thiên tư của người đó không kém gì cổ yêu bộ tộc chúng ta.

Vương Lâm nhắm mắt, bình thản nói:

- Là ai?

- Tên của hắn kêu là Tôn Vân, không biết ngươi nghe nói qua chưa… - Thanh âm của cổ yêu trở nên bồi hồi.

- Tôn Vân…

Vương Lâm mở mắt ra, trầm mặc một lát, nói:

- Cổ yêu tiền bối! Ước định của hai người chúng ta, còn thiếu một điều cuối cùng!

Trong Long Đàm yêu phong chợt nổi lên, hình thành một đạo lốc xoáy màu lục, dừng lại trước người Vương Lâm. Lốc xoáy tiêu tan, xuất hiện

một thanh niên có tướng mạo cực kỳ yêu dị.

Một điểm của người đó khiến cho người khác chú ý nhất, chính là hai mắt, yêu mang màu lục ẩn hiện trong đó tạo ra một sự quỷ dị khó lường. Sau khi hắn hiện thân, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Việc đã đáp ứng ngươi, ta sẽ không quên. Trong mấy tháng ngươi cảm ngộ, ta đã thi triển thần thông tìm kiếm chỗ ở của bản thể thần thức trong tháp kia cho ngươi.

Thanh niên nói xong, tay phải tùy ý vung lên, một mảnh tinh quang lấp lánh ở trong tay xoẹt qua, những điểm sáng này tổ hợp lại, hình thành một bức hình ảnh.

Trong hình ảnh là một chỗ vực sâu (thâm uyên), từ trên nhìn xuống, giống như một vết nứt cực lớn. Từ vết nứt trên mặt đất, một làn hắc khí chốc chốc lại phun ra, lực trùng kích mạnh đến nỗi khiến cho hình ảnh cũng rung lên.

- Nơi này, được tu sĩ các ngươi được gọi là Triều Tịch thâm uyên. Khí tức của bằng hữu kia của ngươi chính là ở trong này! Chẳng qua cửa vào của Triều Tịch thâm uyên tổng cộng có sáu chỗ. Ngươi nên đi vào Thủy Yêu quận, cửa vào nơi đó gần với chỗ của bằng hữu ngươi nhất!

Vương Lâm nhìn hình ảnh kia, trầm ngâm một lát, nói:

- Triều Tịch thâm uyên là nơi như thế nào?

Người thanh niên có chút do dự, nói:

- Ở trong tinh không, có một số địa phương, sẽ xuất hiện không gian sụp xuống vô số lần. Chỗ sụp xuống này lâu ngày sẽ hình thành một thông đạo không biết thông tới đâu. Trong thông đạo này, có một lực hút không thể tưởng tượng. Triều Tịch thâm uyên này, chính là một chỗ như thế.

Cổ yêu Bối La không nói gì thêm, Vương Lâm cũng không hỏi nữa. Hắn có thể cảm giác được, đối phương giấu rất nhiều chuyện. Nhưng loại chuyện này, nếu đối phương không nói, hỏi cũng là vô dụng.

- Đã có sáu cửa vào, như vậy cửa ra phải chăng cũng như thế?

Vương Lâm thần sắc như thường, chậm rãi nói. Thanh niên kia khẽ mỉm cười, nụ cười có chút yêu dị, hắn nói:

- Cửa ra chỉ có một, nó ở trong Hỏa Yêu quận!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 631: Đồng bạn của nó.

Hắn nói xong, tay phải chụp về phía hình ảnh do những điểm sáng tạo thành lấp lánh kia. Hình ảnh tan vỡ, nhưng những điểm sáng dưới một trảo của người này lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một quả thủy tinh to như ngón tay. Sau đó, nó bị hắn vung lên bay về phía Vương Lâm.

- Cầm lấy vật ấy. Thần thức của ngươi dung nhập có thể mượn tầm mắt của ta, tra xét tất cả trong Triều Tịch thâm uyên! Đây coi như là một phần lễ vật ta tặng cho ngươi sau khi chúng ta hoàn thành ước định!

Vương Lâm tiếp nhận thủy tinh, ôm quyền nói:

- Đa tạ Cổ Yêu tiền bối.

Thanh niên cười lắc lắc đầu, nói:

- Phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng. Ngươi đi đi, ta muốn bế quan một thời gian.

Vương Lâm đứng lên, nháy mắt biến mất vô ảnh, rời khỏi Long Đàm. Thanh niên nhìn nơi Vương Lâm biến mất, trong mắt lóe ra yêu dị chi mang.

- Ta chỉ cần thời gian một trăm năm, liền có thể hoàn toàn dung hợp toàn bộ thất yêu còn lại. Đến lúc đó, cổ yêu Bối La ta, liền có thể sống lại… Cổ ma Tháp Già! Cuộc chiến năm đó đã bị ngươi đoạt đi chiến quả. Trăm năm sau, ta muốn nhìn xem, ngươi khôi phục được bao nhiêu! Còn có tên tiểu tử kia, trong tâm thần hắn có khí tức của Cổ Thần. Khí tức này tuy nói rất nhạt, nhưng lại cực kỳ tinh thuần. Đối với cổ yêu bộ tộc ta và cổ ma mà nói, đây là thuốc bổ cực lớn! Chỉ có điều, khí tức này càng tinh thuần, ta lại càng không dám nuốt vào…

Thanh niên nghĩ tới một tia khí tức kia, tâm thần run lên.

- Cổ Thần… Đó là bộ tộc vào lúc chia tách đã đạt được đại bộ phận lực lượng… Tia khí tức của tiểu tử này rất mạnh! Cổ Thần lưu lại tia khí tức đó ít nhất cũng là bát tinh, thậm chí rất có khả năng đạt tới cửu tinh… Cửu tinh Cổ Thần, cho dù là ta liên thủ với cổ ma cũng chưa chắc có thể thắng. Nếu hắn muốn giết ta, thật sự rất đơn giản. Hơn nữa trọng yếu nhất, trong khí tức này, có một luồng ý chí ẩn dấu cực sâu, khi ta tiếp xúc liền có cảm giác run rẩy. Cảm giác này, chỉ có vương tộc mới có thể như thế... Chính vì có một tia khí tức này, ta mới có thể mượn huyết dịch của hắn ngưng hình, mà không lo lắng có thể khiến tâm thần tan vỡ. Lúc trước ta không có nói thật với hắn, cho dù là có khí tức Cổ Thần, nếu

không có một tia ý chí của vương tộc kia, cũng không thể khiến ta hóa hình!

Ta và cổ ma Tháp Già có thể sống sót tới nay, Cổ Thần nhất định cũng có thể. Nếu ta nuốt vào khí tức của hắn, nhất định sẽ tự mình chôn xuống mầm tai họa sau này!

- Chẳng qua, ta có thể chịu được phần hấp dẫn này, nhưng không biết cổ ma Tháp Già có thể đồng dạng nhẫn xuống không…

Triều Tịch thâm uyên, là một địa phương cực kỳ thần bí trong mảnh đất Yêu Linh. Nơi này, liền là nguồn gốc của thủy triều ở bên ngoài. Vô số năm qua, đại lượng pháp bảo, tinh thạch, linh thú sau khi bị hút vào mảnh đất Yêu Linh, đã bị kéo thẳng vào nơi này.

Lúc này, ở chỗ sâu trong Triều Tịch vực, trong một màn sương đen lớn, có một chỗ trống trải khoảng trăm trượng, có mấy người khoanh chân ngồi.

Một người trong đó là một trung niên nam tử. Tướng mạo người này đường đường, nhưng lại xuất hiện một tia âm độc, khiến cho toàn thân có chút gì đó kiêu hùng.

Hắn khoanh chân ngồi ở giữa, sắc mặt lạnh lẽo, một đoàn khí màu tím đậm xoay quanh bên ngoài thân thể. Ở trên tay phải hắn cầm một đầu lâu

hình dạng kỳ dị, tay hắn không ngừng vuốt ve trên mặt của đầu lâu.

Hai mắt của hắn mở ra khiến cho tinh thần của người khác chấn động phải lảng tránh.

Ở bên người hắn có bốn người khoanh chân ngồi. Bốn người này toàn bộ đều mặc đạo bào màu lam, sau lưng đeo đại kiếm. Nét mặt cả đám đồng dạng âm trầm.

Đúng lúc này, xa xa màn sương đen đột nhiên quay cuồng, một đạo thân ảnh nhanh chóng bay tới, dừng lại ở phía trước mọi người. Người này cũng mặc mặc y phục màu lam, sau lưng mang đại kiếm. Hắn biểu tình chua xót, nói:

- Tham Lang tiền bối! Đàn thú phía trước vẫn chưa tản đi… Hơn nữa… So với trước đây càng nhiều hơn.

Trung niên nam tử kia chính là Tham Lang! Hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Do lão phu xem thường nơi đây. Yêu thú nơi này đều ở trong tinh không rồi bị lực hút kéo đến đây. Trải qua lực lượng kỳ dị ở nơi đây cải tạo tự nhiên sẽ có một số cường đại giả xuất hiện.

- Tham Lang tiền bối! Bầy yêu thú này số lượng nhiều lắm. Hơn nữa bọn chúng vô cùng hung mãnh, lẽ ra loại yêu thú này phải tương đối nổi danh mới đúng. Nhưng vãn bối suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không nhớ ra đây rốt cuộc là yêu thú gì!

Đệ tử Đại La Kiếm Tông chợt trầm giọng nói. Địa vị của người này cực kỳ xảo diệu, mơ hồ tất cả đệ tử của Đại La Kiếm Tông dường như đều tập trung xung quanh hắn.

Tham Lang liếc mắt nhìn người này một cái. Hắn biết, người đang nói chuyện ở trong lòng những đệ tử Đại La Kiếm Tông này có uy vọng cực cao, bởi vì đối phương chính là đại sư huynh của bọn họ, Thần Long!

Người này là ái đồ của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu, tâm cơ thâm trầm, một thân tu vi ẩn dấu đến nỗi ngay cả hắn cũng phải sau vài lần nhìn kỹ mới nhìn ra manh mối. Người này biểu hiện bên ngoài là Anh Biến hậu kỳ, nhưng thực tế tu vi lại đã đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ. Trong Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử, người này tu vi không phải cao nhất, nhưng cho dù là Sửu Ngưu tu vi thực tế đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ đối với Thần Long này cũng phải cực kỳ cung kính.

Nghe được câu hỏi của Thần Long, Tham Lang trầm ngâm một lát, nói:

- Con thú này hình dạng kỳ dị, lão phu cũng chưa từng thấy qua. Trong tinh không vô hạn, dưới sự biến hóa của thiên đạo, tu sĩ không có khả năng biết được toàn bộ sinh linh.

Nhất là con thú này rõ ràng là bị triều tịch của 5000 năm một lần hút kéo đến, thời gian ở nơi đây chỉ sợ đã từ rất lâu. Không nhận ra con thú này, chẳng có gì là lạ!

Thần Long không nói gì nữa. Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Một tiếng rít chói tai từ phía xa chầm chậm truyền đến. Ở sát cửa ra của hắc vụ kia, một đàn yêu thú cao mấy trượng, toàn thân lông tơ đen kịt. Bản thân có cái vòi sắc bén đang phe phẩy cánh, vây quanh toàn bộ cửa ra.

Hai mắt đỏ ửng, lộ ra hàn mang âm u, cái xúc tu thật dài khiến người ta nhìn thấy phải sợ hãi.

Loài thú này, nếu Vương Lâm nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhận ra ngay. Chúng nó chính là Văn Thú! Chẳng qua, thân thể của bọn chúng cũng không phải là màu tím.

- Thân thể của Thân Hầu đã bị yêu thú này cắn nuốt. Ngay cả nguyên thần cũng không trốn thoát… - Ngọ Mã bên cạnh Thần Long thấp giọng nói.

Trên mặt Thần Long lộ vẻ chua xót. Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử bọn họ, ngoại trừ Mạt Dương đã chết còn có Tử Thử và Hợi Trư lưu lại bên

ngoài, còn lại chín người toàn bộ theo Tham Lang đi tới Triều Tịch vực.

Tham Lang nói rằng qua sự quan sát của hắn thì nơi này, chính là bảo tàng lớn nhất trong toàn mảnh đất Yêu Linh. Đối với lời nói của Tham Lang, ngoại trừ Thần Long, số đệ tử Đại La Kiếm Tông còn lại đều động tâm.

Bọn họ đúng là tận mắt nhìn thấy vô số pháp bảo khiến người ta đỏ mắt và các loại vật kỳ dị ở Đông Hải bị hút vào mảnh đất Yêu Linh.

Có thể nói mục đích của bọn họ tiến vào nơi này, ngoại trừ đạt được truyền thừa của cổ yêu, thì là tìm kiếm những pháp bảo và vật kỳ dị ấy.

Thần Long luôn luôn bình tĩnh, tuy nói cảm thấy không ổn, nhưng lại nghĩ không ra lý do cự tuyệt. Chẳng qua hắn vẫn nghĩ ra được là không để tất cả sư đệ toàn bộ ở cùng một chỗ. Mà tách ra ba người do Sửu Ngưu dẫn đầu theo một hướng khác tiến vào, hai bên vẫn giữ liên hệ. Ngoại trừ việc đó, còn lưu lại Tử Thử và Hợi Trư ở bên ngoài.

Khi mới tiến vào khu vực Triều Tịch, trên đường đều rất thuận lợi. Nhưng sau khi Tham Lang ở trong một sơn động vô danh lấy ra một vật tất cả lập tức thay đổi!

Bọn họ đột nhiên bị loại yêu thú kỳ dị này xuất hiện vây ở nơi này, không thể ra ngoài. Cho đến nay đã kéo dài gần trăm năm!

Thời gian trăm năm, nói đến dài đằng đẵng, nhưng đối với bọn họ mà nói, cũng là cực nhanh. Ở trong vực sâu không có ngày đêm, hoàn toàn bị bao phủ bởi làn sương đen, chỉ cần ra ngoài, sẽ gặp phải sự vây công của vô số yêu thú kia.

Sư đệ Thân Hầu bỏ mình trong một lần cường hành công kích. Mặc dù trước khi chết thi triển ra kiếm khí của sư tôn, tuy giết chết không ít yêu thú, nhưng bầy yêu thú bên ngoài, thật sự quá nhiều! Thần Long biết, cho dù là tập hợp tất cả kiếm khí cũng không thể từ nơi này đi ra!

- Không thể ở đây như vậy! - Thần Long hít sâu, đứng lên, nhìn về phía Tham Lang. Hành động của hắn, lập tức khiến cho bốn đệ tử Đại La Kiếm Tông còn lại đều đứng dậy, vây Tham Lang ở bên trong.

Thần sắc Tham Lang vẫn như thường, giữ nguyên nét âm trầm, khàn khàn cười nói:

- Các vị hiền chất (cháu), đây là ý gì!

- Tham Lang tiền bối! Vãn bối muốn biết, ngươi ở trong hang động kia đã lấy được cái gì? - Thần Long trầm giọng nói. Trong mắt Tham Lang hiện lên một tia trào phúng, nói:

- Ngươi muốn biết? - Hắn nói xong, vỗ túi trữ vật, một quả trứng hình tròn xuất hiện ở trong tay. Trên quả trứng này không có sức sống, chỉ có một làn Tử khí bao phủ.

Ánh mắt của Thần Long nhìn thoáng qua trên quả trứng kia. Dọc trên đường đi hắn có chút hiểu biết đối với Tham Lang. Công pháp của người này hắn là có liên quan với Tử khí, mượn vật này tu luyện, ngược lại cũng có thể hiểu được.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 632: Phát sinh rạn nứt với Thiên Vận Tử.

Chỉ có điều, đây rốt cuộc có phải là vật Tham Lang phát hiện hay không, thì lại là chuyện khác.

- Nhóc con, lão phu nể mặt sư tôn Lăng Thiên Hậu của các ngươi, lần này miễn đi tội bất kính. Nếu có lần sau, đừng trách lão phu vô tình. Hừ, lúc lão phu tu luyện, các ngươi còn chưa sinh ra. Người dám nói thế với ta, không ai có thể sống sót!

Trong mắt Tham Lang hiện lên một tia lạnh lẽo, ngữ khí tuy nhạt, nhưng truyền vào tai của bốn đệ tử Đại La Kiếm Tông lại như sấm đánh. Ngoại trừ Thần Long, còn lại cả đám đều theo bản năng lui lại phía sau. Thần Long cúi đầu, trong mắt lóe lên chút sát khí, cung kính nói:

- Tiền bối chớ trách, vãn bối chỉ có chút nóng vội. Dù sao chúng ta bị vây ở nơi này cũng đã gần trăm năm rồi.

- Gấp cái gì, thêm trăm năm nữa, nhất định sư tôn của các ngươi sẽ tới nơi này. Đến lúc đó, thì sẽ cứu các ngươi ra. - Tham Lang nhắm lại hai mắt, chậm rãi nói.

Thần Long khoanh chân ngồi xuống, trầm mặc không nói. Hắn đã sớm nhìn ra Tham Lang này có chút cổ quái. Đối phương dường như cố ý lưu lại nơi này, cũng không nóng nảy chuyện thoát ra. Trong chuyện này, nhất định có nguyên nhân!

Khi đệ tử Đại La Kiếm Tông và Tham Lang bất hòa. Vương Lâm đang bay cực nhanh về phía cửa ra của Triều Tịch vực ở Hỏa Yêu quận. Đối với triều tịch thâm uyên, lúc trước Vương Lâm đã nghe Diêu Tích Tuyết nói qua.

Dựa theo cách nói của Diêu Tích Tuyết, lệnh bài khiến đám người Thiên Vận Tử đỏ mắt kia, lúc này đang ở trong Triều Tịch thâm uyên.

Có xem xét việc ấy, Vương Lâm lại biết được trăm năm trước Tham Lang và đệ tử Đại La Kiếm Tông đã biến mất một cách thần bí, không biết đi đâu. Trong lòng hắn có một suy đoán lớn mật, mấy người Tham Lang, rất có khả năng, cũng đã đi tới Triều Tịch vực này.

Nếu đối phương đi ra, thì cũng thôi. Chỉ khi nào đối phương đến nay chưa đi ra, như vậy cửa ra duy nhất ở Hỏa Yêu quận này, Vương Lâm liền chuẩn bị bố trí tốt một phen, để được vẹn toàn.

Dưới Đại Na Di tốc độ của hắn cực nhanh, bay về phía cửa ra ở Hỏa Yêu quận được đánh dấu trong quả cầu thủy tinh.

Trong khi phi hành, Vương Lâm không khỏi nhớ tới cảnh tượng dung hợp với thân ảnh màu xám trong không gian truyền thừa kỳ dị của cổ yêu…

Thần thông của thân ảnh màu xám thi triển là Sát Lục Tiên Quyết. Trong khoảnh khắc dung hợp, Vương Lâm có một loại cảm giác hư ảo đốn ngộ. Trong khoảng khắc đó, giống như sát lục chi khí của hắn từ trăm vạn, nháy mắt đã biến thành ngàn vạn.

Chỉ có điều, trong nháy mắt khi sát lục chi khí đạt tới ngàn vạn, hóa thành Sinh ấn, không ngờ dưới sự dung hợp tương hỗ đã hình thành một ấn quyết quỷ dị! Ấn quyết này, ẩn chứa ngàn vạn sát lục. Khi nó xuất hiện, lập tức không chịu Vương Lâm khống chế, trực tiếp ấn lên mi tâm trên trán của hắn. Lạc ấn này xuyên thấu thân thể của hắn, không ngờ ấn sâu trong nguyên thần. Nguyên thần cùng thiên địa nguyên khí dung

hợp, dưới một loại chuyển hóa kỳ dị, lập tức chặt đứt liên hệ giữa nguyên thần và thân thể của Vương Lâm.

Sau đó, nguyên thần của hắn ở trong tam tức (ba lần hít thở), hòa tan, rồi bị lạc ấn kia hấp thu toàn bộ. Ngay sau đó, sức sống của hắn, hóa thành một đạo khí xám, đồng dạng bị lạc ấn kia hấp thu.

Vương Lâm lấy góc độ của kẻ thứ ba, tận mắt nhìn thấy, tự thể nghiệm hết thảy. Cảnh tượng này khiến trong mắt hắn xuất hiện sự lạnh lẽo và tràn ngập sát khí.

Hắn nhìn thấy thân thể và nguyên thần của mình, hết thảy của mình toàn bộ đều bị ngàn vạn sát lục chi khí hóa thành lạc ấn kia hấp thu. Sau đó lạc ấn phá thể mà ra. Giống như cổ trùng ký sinh ở trong người, sau khi hấp thu toàn bộ chất dinh dưỡng liền chui ra.

Lạc ấn này mang theo hương vị từ từ bay ra, ầm một tiếng, hóa thành một đạo sát lục chi khí.

Đây, mới là sát lục chi khí chân chính!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Cho dù qua một chút thời gian, đến lúc này nhớ lại một cảnh tượng kia, Vương Lâm vẫn đang có một loại cảm giác hoảng sợ. Hắn hít một hơi thật sâu, hàn mang và sát khí trong mắt, giống như sắp sửa bùng nổ, lại lập tức bị hắn che dấu thật sâu.

Đối với cảnh tượng trong không gian kỳ dị kia, Vương Lâm không thể phân rõ thật giả. Nhưng hắn bằng vào sự hiểu biết đối với Sát Lục Tiên Quyết, cũng mơ hồ cảm thấy, cảnh tượng này là thật.

Ở trong cảm ngộ kỳ dị kia, Vương Lâm nhớ lại trạng thái ngay lúc đó, bản thân như trải qua biết bao năm tháng, có thể khiến mình nháy mắt liền thôi diễn thần thông tới mức đại thành, từ đó cảm ngộ sâu sắc hơn.

Nếu là loại người thiên tư tuyệt đỉnh, thậm chí có thể ở trong loại cảm ngộ này, tự mình sáng tạo ra thần thông thuộc về chính mình. Và ở trong vô số lần thôi diễn, có thể tu chỉnh thần thông vô số lần, đạt tới một trình độ hoàn mỹ.

Tôn Vân chính là loại người này.

Tư chất của Vương Lâm, tuy nói trải qua gần tám trăm năm biến hóa cùng với có được tiên thể cải biến rất nhiều. Nhưng dù vậy, so với Tôn Vân loại thiên tài ngay cả Cổ Yêu cũng phải sợ hãi mà nói, còn kém hơn rất nhiều.

Hắn không tự mình sáng tạo được thần thông, nhưng dựa vào nhạy bén và quan sát, lấy thời gian ngắn nhất tỉnh lại từ trong không gian kỳ dị kia. Và với quyết đoán ngay cả Tôn Vân kia cũng không làm được, trực tiếp dung hợp với thân ảnh màu xám đang biến mất với tốc độ cực nhanh.

Phải biết rằng, Tôn Vân năm đó sau khi tất cả huyễn ảnh biến mất hơn một nửa mới tỉnh táo lại.

Sự quyết đoán này của Vương Lâm, tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh. Cho dù là Thiên Vận Tử cũng không nghĩ đến, Vương Lâm có thể ở trong truyền thừa của cổ yêu cảm ngộ và đạt được huyền bí của Sát Lục Tiên Quyết!

- Thiên Vận Tử! Ta từng nói qua, nếu ngươi không phụ ta, Vương mỗ cuộc đời này quyết không phụ ngươi... - Thanh âm lạnh lẽo như gió nơi âm phủ của Vương Lâm vang vọng.

- Sát Lục Tiên Quyết, thần thông đích xác kinh người. Chỉ có điều, Thiên Vận Tử! Ngươi không khỏi quá mức độc ác. May mà ta cảm ngộ có hạn, nhiều nhất chỉ có trăm vạn, nếu cảm ngộ sâu hơn nữa, đạt tới ngàn vạn sát lục, chỉ sợ ta đã sớm biến thành một đạo sát lục chi khí thực sự, để cho ngươi hấp thu! - Vương Lâm đang phi hành, thở ra một hơi thật dài.

- Năm đó Thiên Vận Tử áo xám kia từng nói, bởi vì ý cảnh của ta, cho nên truyền cho ta Sát Lục Tiên Quyết … Năm đó ta không có nghĩ nhiều Nhưng lúc này liên hệ sự việc trước sau, chỉ sợ mấy trăm năm trước khi ta ở Chu Tước Tinh hóa thần, chính bởi vì bị Thiên Vận Tử nhìn thấy cảm ngộ sinh tử luân hồi, nên mới có ý niệm thu ta làm đồ đệ!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Khi mở ra, hai mắt của hắn trong vắt rồi biến mất.

- Việc này có chút cố chấp, trước mắt còn không thể lập tức kết luận. Thiên Vận Tử dù sao cũng có ơn tri ngộ với ta. Lúc trước lựa chọn Sát Lục Tiên Quyết là quyết định của ta. Tuy hắn có ý đưa đẩy… Việc này ngày sau còn cần quan sát cẩn thận. Tuy nhiên tu vi của Thiên Vận Tử rất cao, nếu không nắm chắc chống lại được, không thể để hắn phát hiện ta đã biết hết những việc này… Chỉ có điều Sát Lục Tiên Quyết cần phải nghiên cứu cẩn thận xem có khả năng phá giải hay không!

Bên ngoài cửa ra của triều tịch thâm uyên ở Hỏa Yêu quận, Vương Lâm lưu lại ở nơi này mấy ngày. Hắn cũng không bố trí trận pháp và phong ấn quá mạnh mẽ. Mà ngược lại, chỉ lưu lại một ít cấm chế đơn giản nhưng lại bí mật.

Những đạo cấm chế đó không có lực công kích, nhưng lại có tác dụng truy tung. Nếu có người từ nơi này đi ra, trừ phi tu vi cực cao, nếu không hơi chút vô ý, sẽ bị cấm chế này lưu lại ấn ký, có thể khiến cho Vương Lâm phát hiện.

Làm xong tất cả những việc này, Vương Lâm vứt bỏ hết thảy tạp niệm, toàn lực tiến về phía Thủy Yêu quận. Hắn muốn đi vào ở đây, sau đó triển khai thần thức, toàn lực tìm kiếm Chu Dật! Chu Dật có ân đối với hắn, Vương Lâm nhất định cần phải cứu!

- Ngoại trừ cứu Chu Dật tiền bối, còn có... Cự Phú...

Trong khi Vương Lâm thi triển Na Di, ánh mắt chợt lóe. Năm đó ở trong Đông Hải bên ngoài triều tịch, hắn nhớ kỹ rõ ràng thấy Cự Phú nhoáng lên mà qua…

Mấy ngày sau, phía tây trong Thủy Yêu quận, ở một nơi được gọi là Vân Hải. Nơi này quanh năm bị mây bao phủ. Ở sâu trong Vân Hải, có một chỗ trong lòng đất lan tràn vô số vết nứt. Đây chính là một trong những thông đạo của triều tịch thâm uyên!

Bốn tu sĩ hai nam hai nữ, lúc này đứng ở bên ngoài Vân Hải, nhìn vào bên trong!

Trong bốn người này thì một trong hai người con gái có mái tóc búi cao, hai lọn tóc mai giống như nhành liễu rủ xuống, mi tâm điểm xuyết mấy điểm thủy tinh lóng lánh. Lông mi cong vút giống như vầng trăng khuyết, hai mắt hữu thần ánh ra như minh châu. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp như ôn ngọc. Tuy nói không có dung mạo tuyệt luân, nhưng cũng khiến cho vầng trăng phải e thẹn. Tuổi nàng thoạt nhìn ước chừng hai mươi, nhưng một tia thấm nhuần trong mắt, tỏ ra thành thục không phù hợp với tuổi tác bề ngoài.

Một thân áo trắng mặc trên người, mặc dù không bó sát, nhưng vẫn lộ ra những đường cong quyến rũ khiến cho người ta phải động tâm.

Người tu đạo am hiểu trú nhan, cũng có người tu vi cao thâm khiến cho thọ nguyên gia tăng. Nhìn từ bề ngoài, cũng rất khó nhìn ra tuổi thực.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 633: Tên nhà quê.

Ở bên cạnh nữ tử này là một nữ tử khác lại có chút bình thường. Thoạt nhìn dịu dàng yếu đuối, thân thể mảnh khảnh, dường như gió thổi qua sẽ bay đi theo gió. Nàng mặc bộ y phục màu hồng, làm nổi bật vẻ mặt có chút trắng xanh. So sánh với nữ tử kia, nàng thiếu một chút sắc sảo, nhưng lại nhiều hơn một phần đáng yêu.

- Hai vị sư muội! Nơi này, chính là vân vụ sơn hải của Thủy Yêu quận. Năm đó ta trong lúc vô ý phát hiện nơi đây, ở trong này lưu luyến quên về. Vi huynh tuy chưa đi qua tiên giới, nhưng vân vụ sơn hải này nhất định hơn tiên giới một bậc. Mộ Dung huynh, ngươi thấy thế nào? - Bên cạnh hai nàng, một thanh niên mặc hồng bào ôn hòa nói. Thanh niên này tướng mạo có chút anh tuấn, lại có một cỗ ngạo khí lộ ra, giống như thiên chi kiêu tử.

- Có thể! - Nam tử bên cạnh lạnh lùng nói. Người này mặc hắc y, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, hắn nói xong, liền nhắm hai mắt lại, không hề

nói nữa.

Thanh niên mặc y phục màu hồng khẽ mỉm cười. Hắn đã sớm quen với phương thức nói chuyện ngắn gọn của đối phương.

- Đỗ sư huynh lưu luyến ở trong này, chỉ sợ không phải là vì vân vụ này.
- Nữ tử có dung mạo tuyệt đẹp mím môi khẽ cười nói.

- Thật không dám dấu diếm. Triệu sư muội! Ở trong vân hải này, ta đã phát hiện một vết nứt. Nơi này, chỉ sợ chính là triều tịch thâm uyên trong lời đồn. - Hồng bào thanh niên cười nói.

Nữ tử họ Triệu kia đảo mắt qua, lúc đang muốn nói. Đột nhiên, hắc y thanh niên đang nhắm mắt bên cạnh, bỗng mở hai mắt, nhìn thẳng về phía xa.

- Rất mạnh! - Một tia sáng chợt lóe lên trong ánh mắt, hắc y thanh niên mở miệng nói.

Xa xa nơi chân trời, một đạo cầu vồng phá không mà đến, ở giữa không trung hóa thành một thanh niên mặc áo trắng. Người này tướng mạo tầm thường, không có chỗ nào đặc biệt. Hắn đứng giữa không trung, không nhìn bốn người, mà ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua mây mù, rồi bước về phía trước.

- Là hắn!

Hồng bào nam tử sau khi thấy rõ tướng mạo đối phương, thoáng sửng sốt, nhưng lập tức trong mắt lại có một tia kinh ngạc thoáng qua. Hắn đã nhìn ra tu vi của đối phương, không ngờ đã đạt tới Vấn Đỉnh! Suy nghĩ của hắn trong nháy mắt xoay chuyển, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói:

- Vương sư đệ, dừng bước!

Bạch y thanh niên chính là Vương Lâm. Hắn dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía bốn người kia. Hướng hắn nhìn đầu tiên, không phải là hai nữ tử kia, cũng không phải là hồng bào thanh niên, mà là hắc y nam tử kia.

- Người này có thể ở ngoài ngàn dặm đã phát hiện ra ta, tu vi không kém. Xem tiên nguyên chi lực, ứng với Vấn Đỉnh sơ kỳ!

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, nhìn lướt qua, cuối cùng dừng lại trên người hồng bào thanh niên. Người này hắn có chút quen thuộc, là xích hệ đệ tử của Thiên Vận Tử.

Trong bốn người này, ngoại trừ hắc y nam tử, ba người còn lại đều là Anh Biến hậu kỳ đại viên mãn. Tuy nhiên người thanh niên thuộc xích hệ kia, hiển nhiên tu vi đã bước một bước vào Vấn Đỉnh, chỉ cần nguyện

ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến lên. Chắc là bởi vì lo lắng tới chuyện phải vượt qua cánh cửa sinh tử, cho nên vẫn chưa từng bước ra!

- Vương sư đệ, tại hạ Đỗ Kiến.

Hồng bào thanh niên cười nói. Hắn cân nhắc một chút liền biết, chỉ sợ Vương Lâm này cũng không biết được tên họ của mình.

- Ra mắt Đỗ sư huynh. - Vương Lâm ôm quyền nói. Đỗ Kiến cười chỉ hắc y nam tử, nói:

- Vương sư đệ, hắn là Mặc môn Mộ Dung Trác. Về phần hai vị này chính là đạo hữu Phù Vân phái.

Hắc y nam tử Mộ Dung Trác, đánh giá cẩn thận Vương Lâm vài lần, ôm quyền nói:

- Vương đạo hữu! Tại hạ Mặc môn tứ đại đệ tử Mộ Dung Trác!

Mộ Dung Trác dứt lời, trong ánh mắt của Đỗ Kiến và hai nàng kia đều lộ vẻ kinh ngạc. Dọc theo đường đi ba người bọn họ chưa bao giờ thấy Mộ Dung Trác một câu nói quá năm chữ. Tính cách trầm mặc ít lời của người này, đã ghi tạc thật sâu trong lòng bọn họ.

Cho dù trên đường gặp đồng đạo Vấn Đỉnh trung kỳ, Mộ Dung Trác cũng chưa bao giờ nói ra nhiều từ như vậy.

Nhất là trọng điểm lời nói của người này lại là giới thiệu bản thân. Ba người đều là người tu luyện nhiều năm, có thể tu đến trình độ này, tự nhiên không có người ngu dốt. Lời nói vô cùng đơn giản này, lại lộ ra một cỗ tôn kính trong cùng thế hệ.

Nữ tử họ Triệu có dung mạo mĩ miều, hai mắt mỹ lệ nhìn Vương Lâm, tươi cười thản nhiên nói:

- Vương sư huynh. Tiểu muội Triệu Y Huyên, vị này chính là sư muội ta Từ Phi.

- Từ Phi…

Cái tên đơn giản này, lại gợi lên một chút hồi ức trong lòng Vương Lâm. Hắn không khỏi nhìn về phía nữ tử nhu nhược kia. Nàng hướng Vương Lâm hạ thấp người, hạ giọng nói:

- Từ Phi ra mắt Vương sư huynh.

Đỗ Kiến liếc mắt nhìn Vương Lâm, cười rất có thâm ý, nói:

- Vương sư đệ chẳng lẽ nhận biết Từ sư muội?

Vương Lâm lắc đầu, nói:

- Không biết, chẳng qua tên của Từ sư muội và một người đồng môn hồi nhỏ của Vương mỗ giống nhau mà thôi.

Đỗ Kiến khẽ mỉm cười, tránh đi đề tài này, nói:

- Vương sư đệ, ngươi tới nơi này, đúng là vì Triều Tịch thâm uyên? - Hắn chẳng hề giấu diếm hoặc nói lời khách sáo, mà nói thẳng ra luôn. Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Ánh mắt Đỗ Kiến ngưng lại một chút, nói:

- Vương sư đệ! Trong Triều Tịch thâm uyên hung hiểm rất nhiều. Mặc dù ngươi có tu vi Vấn Đỉnh, chỉ sợ cũng khó tiến vào. Mục tiêu của bốn

người chúng ta cũng là Triều Tịch thâm uyên, không bằng kết bạn, cũng có chút phối hợp.

Vương Lâm có chút trầm ngâm. Hung hiểm của triều tịch thâm uyên, hắn có chút hiểu biết. Trước khi tới đây, hắn đã dùng thủy tinh của Bối La đưa cho tra xét một phen. Trong đó có mấy địa phương, với tu vi của hắn muốn vượt qua cần phải mạo hiểm.

Nếu trong bốn người này không tồn tại Mộ Dung Trác kia, Vương Lâm sẽ lập tức cự tuyệt. Nhưng có Mộ Dung Trác tình huống lại không giống. Tu vi của Mộ Dung Trác này mặc dù là Vấn Đỉnh sơ kỳ, nhưng nếu có thể ở ngoài ngàn dặm phát hiện mình nhất định có chỗ thần thông. Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Như vậy rất tốt!

Nét mặt Đỗ Kiến tươi cười, nhưng trong lòng lại hừ lạnh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Vương Lâm đạt tới Vấn Đỉnh, khiến cho trong lòng hắn không có nửa điểm ngờ vực và đố kị.

Hắn nhớ rõ ràng, năm đó khi nhìn thấy Vương Lâm, đối phương chẳng qua là một tu sĩ Anh Biến trung kỳ. Nhưng hiện tại, ngắn ngủi trăm năm thời gian, người này không ngờ đã đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ. Hơn nữa xem bộ dáng, không giống như vừa đạt tới, ngược lại càng giống như đã sớm bước ra một bước Vấn Đỉnh!

“Thổ bao tử (tên nhà quê) đến từ phế khí tinh (hành tinh vứt đi) này tu vi tăng lên nhanh như vậy, chắc chắn trong này có nguyên nhân. Hơn nữa không ngờ hắn vượt qua được kiếp nạn sinh tử khi Vấn Đỉnh. Việc này, chỉ sợ không đơn giản như vậy! Hơn nữa người này nếu tiếp tục phát triển, chỉ sợ sau bốn trăm năm tu vi của hắn sẽ rất cao. Như vậy, địa vị tử hệ của hắn sẽ lập tức tăng lên.” - Trong lòng nổi lên ác ý, nhưng ngoài mặt, Đỗ Kiến lại vẫn thản nhiên, tươi cười ôn hòa, giống như thực sự là một vị huynh trưởng.

Chẳng qua, đối mặt với hắn chính là Vương Lâm, đã ở trên Chu Tước Tinh lăn lộn giữa sinh tử mấy trăm năm, trải qua rất nhiều chuyện của đời người, đã sớm luyện ra nhạy bén và thông duệ.

Cùng thổ bao tử của suy nghĩ trong lòng hắn thật sự là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Cả đời của Đỗ Kiến nếu so sánh với Vương Lâm, có thể nói là nhỏ bé không đáng kể!

Một nhóm năm người không nói chuyện nữa, thẳng hướng Vân Vụ sơn hải mà đi.

Mây mù lượn lờ, khiến cho khung cảnh có chút hư ảo. Thoạt nhìn, cực kỳ đồ sộ đồng thời cũng có một loại mỹ lệ khiến người ta say mê.

Đôi mắt đẹp của Triệu Y Huyên chốc chốc lại nhìn về phía Vương Lâm. Đối với hắn, nàng có chút nhìn không thấu. Ở mảnh đất Yêu Linh này, cho dù là những yêu suất (những chàng trai anh tuấn) kia, nàng cũng có thể liếc mắt một cái nhìn thấu nội tâm. Hơn một trăm năm qua, người khiến nàng nhìn không thấu chỉ có hai người.

Vương Lâm như xuyên qua một mảnh mây mù, thoạt nhìn có chút mơ hồ. Ánh mắt của Triệu Y Huyên giống như bị sương mù cản trở, càng thêm không thể thấy rõ.

Người đầu tiên nàng nhìn không thấu, chính là Thần Long của Đại La Kiếm Tông. Trên người người này luôn luôn có một đoàn sương mù. Khi nàng muốn nhìn kỹ thì sương mù kia lại biến thành một thanh lợi kiếm, ngăn cản sự xâm nhập của nàng.

Về phần người nhìn không thấu còn lại là Mộ Dung Trác! Ánh mắt của Triệu Y Huyên đảo qua trên người Mộ Dung Trác phía trước.

Mộ Dung Trác trong mắt nàng khi thì dường như rõ ràng trong suốt, nhưng lại có khi là một đầm nước đọng, biến hóa liên tục khiến nàng rất khó tìm hiểu tâm tư của đối phương.

Người cuối cùng nhìn không thấu, chính là Vương Lâm đột nhiên xuất hiện. Trong mắt Triệu Y Huyên, Vương Lâm lại càng kỳ dị hơn. Người này không có sương mù như Thần Long, cũng không có biến hóa giống như Mộ Dung Trác. Nhưng hắn chỉ bằng vào định lực của bản thân khóa trụ toàn bộ tâm thần!

Hắn không cần sương mù, không cần biến ảo. Chỉ cần đóng lại cánh cửa của tâm linh!

Trong mắt Triệu Y Huyên hiện lên một tia sáng kỳ dị. Đúng lúc này, Vương Lâm đang chạy ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, như tùy ý liếc mắt nhìn nàng một cái, liền thu hồi ánh mắt xoay đầu lại.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 634: Tự tìm đau khổ.

Nhưng ánh mắt này lại giống như lợi kiếm, trực tiếp đâm vào tâm thần của Triệu Y Huyên.

“Là cảnh cáo sao… Vương Lâm rất thú vị. Cho dù là Thần Long của Đại La Kiếm Tông phải sau khi ta tăng cường thần thông mới chú ý đến ta. Về phần Mộ Dung Trác kia, cũng phải thông qua một tia dấu vết để lại mới phát giác ra thần thông của ta… Nhưng Vương Lâm vào lúc tâm niệm ta vừa động lại lập tức phát hiện dị thường…”

Trong mắt Triệu Y Huyên lộ vẻ hứng thú, nhưng rất nhanh đã được che dấu thật sâu.

Vương Lâm vừa đi, vừa nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Bốn người này ngược lại cũng có hứng thú, đều che giấu tâm tư, hơn nữa thần thông cũng không kém. Tuy nhiên trong bốn người bọn họ, không đơn giản nhất, chính là nữ tử họ Từ nhu nhược kia. Trên người nữ tử này luôn có một cảm giác kỳ dị…”

Tốc độ của năm người cực nhanh, dần dần xuyên qua mây mù. Phía trước bọn họ, trên mặt đất một khe rãnh thật sâu hiện ra ở trong mắt mọi người.

Cái khe đó cực lớn, chiều rộng ước chừng có hơn mười trượng. Về phần chiều dài, đã đạt đến ngàn trượng vẫn tiếp tục kéo dài tới trong vân vụ cuối tầm mắt. Cái khe này giống như được người ta sử dụng thần thông bố trí thành một cánh cửa trên mặt đất.

Năm người cẩn thận bay xuống theo vết nứt. Vương Lâm cũng không đi đầu tiên, mà ở bên sườn phải, vừa hạ xuống phía dưới, vừa quan sát vách của khe nứt.

Vách của khe nứt trơn nhẵn, giống như được một thanh binh khí sắc bén tạo ra. Tay phải Vương Lâm chạm ở trên vách, lập tức một cảm lạnh

buốt theo ngón tay truyền vào người.

Hạ xuống càng sâu, bốn phía dần dần trở nên âm u. Chẳng qua mức độ âm u này đối với tu sĩ mà nói, không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ cần hai mắt ngưng tụ tiên lực, có thể thấy rõ hết thảy.

Càng xuống phía dưới thì càng xuất hiện nhiều nhánh của cái khe, giống như nhánh cây. Mỗi một nhánh giống như một cái huyệt động, trong đó tối tăm, thậm chí có một số nhánh nhỏ cả hai mắt ngưng tụ tiên lực cũng không thể thấy rõ chỗ sâu bên trong.

Khi các nhánh của cái khe càng lúc càng nhiều, Đỗ Kiến dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Vẻ mặt của Mộ Dung Trác vẫn lạnh như băng. Thấy Đỗ Kiến dừng lại, hắn hơi nhíu mày, nhưng không nói gì.

Triệu Y Huyên và Từ Phi sau khi dừng lại liền nhìn về bốn phía, chỉ thấy những cái khe nhỏ kia giống như những cái miệng lớn, đợi con mồi đến.

- Các vị, trong những khe hở này, nói không chừng sẽ có chút bảo bối tồn lưu. Chắc hẳn càng đi xuống dưới, khe hở như vậy sẽ càng nhiều. Mục tiêu của chúng ta tới đây đều là vì bảo vật, trước mắt phải xem bản lĩnh của mỗi người.

Đỗ Kiến nói xong, thân mình khẽ động, bay về phía một cái khe hở. Mộ Dung Trác do dự một lát, bay về phía một khe hở khác.

- Vương sư huynh vì sao không đi nhìn xem xung quanh, nói không chừng sẽ tìm được gì đó? - Triệu Y Huyên nhẹ giọng cười nói.

Vương Lâm lắc lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh. Hắn không có tìm tòi bốn phía, mà bay thẳng xuống phía dưới.

Nhìn bóng lưng của Vương Lâm, ánh mắt Triệu Y Huyên chợt lóe, xoay người tìm kiếm khe hở bên cạnh. Về phần nữ tử nhu nhược vẫn theo sát phía sau.

Trong khi phi hành, Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng của hai nữ nhân, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

- Trên người hai người này, vì sao ta luôn cảm giác có gì đó cổ quái…

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn xuống phía dưới. Cái khe này cực lớn, sâu không thấy đáy. Không biết phía dưới rốt cuộc sâu bao nhiêu, nhưng lúc này vị trí dừng lại của bọn họ sau khi đã bay ra hồi lâu, nhưng vẫn còn chưa đạt tới đáy.

- Đáy của Triều Tịch vực ngay cả thủy tinh của Bối La tiền bối cũng không thể nhìn thấu. Phía dưới có một cái hành lang gấp khúc cực lớn nối với năm cửa vào khác. Về phần cửa ra, thì chỉ có một!

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, thân mình không tiếp tục hạ xuống nữa, mà bay về phía trước. Thân mình khẽ động, hắn đã lập tức nhận ra một luồng áp lực chồng chất từ phía trên truyền đến.

- Quả nhiên là như thế, Lối này chỉ có thể vào, không thể ra. Nếu cố theo cửa vào ra ngoài sẽ gặp phải lực cản càng lúc càng lớn.

Sau khi nghiệm chứng suy nghĩ, Vương Lâm dừng lại, cẩn thận xem xét một phen. Xung quanh có rất nhiều các khe hở , trong đó một mảnh tối đen. Ánh mắt của hắn chỉ đảo qua rồi thu lại.

- Vô số năm qua, khẳng định có không ít người đã tới nơi đây. Trong những khe hở này cho dù từng có bảo vật, hiện tại chỉ sợ toàn bộ cũng là trống không.

Lại hạ xuống trăm trượng nữa, chính là một trong những địa phương rất khó vượt qua. Nơi này hắn đã phát hiện thông qua quả cầu thủy tinh.

Vương Lâm lơ lửng giữa không trung, thần sắc bình tĩnh. Không lâu sau, Mộ Dung Trác là người đầu tiên từ phía trên bay tới, hắn hướng Vương Lâm hơi gật đầu, đứng ở một bên. Sau khi trầm mặc một lát, hắn bỗng nhiên nói:

- Vương đạo hữu, rất quen thuộc nơi đây?

Vương Lâm liếc mắt nhìn Mộ Dung Trác một cái, nói:

- Phía dưới trăm trượng có một cổ thụ sinh trưởng trên vách đá. Cổ thụ này rất cổ quái, Mộ Dung đạo hữu phải cẩn thận.

Mộ Dung Trác ngẩn người, gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lại qua một lúc, hai người Triệu Y Huyên và Từ Phi bay tới. Đỗ Kiến theo sát phía sau.

Năm người gặp lại nhau đều không có thu hoạch. Cả năm lại tiếp tục hạ xuống. Tốc độ Vương Lâm có chút chậm lại, rơi ở phía sau mọi người. Về phần Mộ Dung Trác, do dự một chút, cũng là như vậy. Ngược lại lúc này Đỗ Kiến đang dẫn đầu.

Khoảng cách trăm trượng, đối với năm người mà nói, trong nháy mắt đã đi tới. Ánh mắt Vương Lâm vẫn sáng ngời, nhìn về phía phải bên dưới. Khi hắn lấy thủy tinh tra xét từng phát hiện ở nơi này, sinh trưởng một cây cổ thụ. Cái cây cũng không lớn, không thần kỳ, nhưng khi Vương Lâm lấy thủy tinh tra xét lại đột nhiên cảm thấy một loại nguy hiểm.

Lúc này trong khi hạ xuống, ánh mắt hắn ngừng lại, đã nhìn thấy trên vách khe hở phía dưới có một cây khô xù xì nhiều người ôm. Rễ của nó

tản ra rậm rạp, trong đó hơn một nửa lơ lửng, phần còn lại cắm thật sâu vào trong vách khe hở.

Vị trí sinh trưởng của nó có chút xảo diệu, vừa đúng là một chỗ trên khe hở. Những cái rễ cây buông xuống giống như bức rèm che khe hở lại. Cổ thụ như vậy, ở trên đường cũng không chỉ có một chỗ này, mà là có bảy tám chỗ, nhưng chỉ có một gốc cây này khiến Vương Lâm trong lòng cảm thấy nguy hiểm.

Một vệt tử quang lấp lánh, ở trong khe hở kia lóe ra, thoạt nhìn hình dáng giống như là pháp bảo. Không cần dùng thần thức tra xét, chỉ cần ánh mắt đã có thể nhìn thấy. Tia tử quang đó phát ra từ một thanh phi kiếm cắm trên vách tường.

Thanh phi kiếm có hình dạng rất cổ, nhưng lại mang tới một cảm giác sắc bén, vừa nhìn đã biết là vật bất phàm.

Đỗ Kiến liếc mắt đã nhìn thấy tử quang kia. Thần sắc khẽ động, thân hình lập tức dừng lại. Hắn nhìn kỹ lại phi kiếm kia, thất thanh nói:

- Thiên Vận bội kiếm!

Lời vừa dứt, thì ngay cả Triệu Y Huyên và Từ Phi cũng ngẩn người, thuận theo ánh mắt của Đỗ Kiến nhìn về phía khe hở kia.

Vương Lâm lặng lẽ quan sát, lập tức thấy chỗ nữ tử nhu nhược gọi là Từ Phi nhìn cũng không phải là cái khe kia, mà nhìn không chớp mắt trên cổ thụ, hơn nữa trong mắt hiện lên một tia lãnh ý rất khó phát hiện.

Đỗ Kiến hít sâu một hơi, nhìn phi kiếm bên trong cái khe kia, trầm giọng nói:

- Kiếm này ta được biết, là bội kiếm của sư tôn ta Thiên Vận Tử. Sư tôn tổng cộng có bảy thanh bội kiếm, tặng cho thất hệ Thiên Vận Thất Tử làm pháp bảo. Nhưng trải qua vô số năm, tổng cộng có tam hệ bội kiếm thất tung.

Hắn nói tới đây, nhìn về phía Vương Lâm, trên mặt lộ vẻ do dự, nói:

- Vương sư đệ, ngươi đã nghe nói qua Tôn Vân chứ.

Vương Lâm thần sắc như thường, gật gật đầu. Đỗ Kiến than nhẹ, nói:

- Khi Tôn Vân có được oai phong, ta chẳng qua chỉ là đệ tử tầm thường của Thiên Vận Tông, vẫn còn chưa được sư tôn thu vào Xích hệ. Nhưng thanh kiếm này để lại cho ta một ấn tượng sâu sắc. Nó là tử hệ bội kiếm của sư tôn tặng sau khi Tôn Vân trở thành Thiên Vận Thất Tử!

Ánh mắt của Vương Lâm nhìn về phía phi kiếm trong khe hở kia, không nói gì. Trong mắt Đỗ Kiến lóe qua hàn mang. Hắn hướng về phía Mộ Dung Trác và Triệu, Từ nhị nữ ôm quyền nói:

- Mộ Dung huynh, Triệu sư muội, Từ sư muội. Kiếm này là vật của Thiên Vận Tông ta, và là Tử hệ bội kiếm. Hôm nay, Đỗ mỗ ở nơi này hướng ba người các vị xin chút thể diện. Kiếm này, thuộc về Vương sư đệ ta có được không? Hắn là đệ tử Tử hệ của Thiên Vận Tông chúng ta. Có được kiếm này, cũng coi như vật quy nguyên chủ. Đồng thời nắm giữ nó, thân phận của hắn ở Tử hệ lập tức khác biệt.

Trong thanh âm của Đỗ Kiến lộ vẻ chân thành và cảm khái. Trong mắt Mộ Dung Trác tuy nói lạnh như băng, nhưng lúc này lại lóe qua một tia cổ quái, hắn nói ngắn gọn:

- Không sao!

Triệu Y Huyên và Từ Phi cũng không có ý kiến. Đỗ Kiến nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Vương sư đệ! Tu vi Đỗ mỗ thấp hơn so với ngươi. Nhưng ta nhập môn sớm, gọi ngươi là sư đệ, không nên để ý. Bội kiếm này, là vật của Tử hệ các ngươi. Sư huynh sẽ không đi đoạt, cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào cướp đi. Nó là của ngươi! Đỗ mỗ chỉ hy vọng, kiếm này ở trên người ngươi, có thể phát ra hào quang giống như Tôn Vân năm đó.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Đỗ Kiến, người này thần sắc không có gì dị thường, mang theo mỉm cười ôn hòa.

- Như vậy, đa tạ.

o0o Vương Lâm bật cười. Hắn nhìn Đỗ Kiến liền giống như đang nhìn một đứa trẻ dùng quỷ kế thấp kém. Chẳng lẽ người này thực sự cho rằng mình là trẻ con ba tuổi hay sao.

Nụ cười của Vương Lâm rơi vào trong mắt Đỗ Kiến, trong lòng hắn lập tức thầm kêu không ổn. Hắn đích xác là xem thường Vương Lâm. Trong ý nghĩ của hắn, tên nhà quê đến Thiên Vận Tinh từ tinh cầu vứt đi này, nếu không nắm giữ vận may khiến người đố kỵ thì làm sao có thể được Thiên Vận Tử thu làm đệ tử!

Nơi đây, lúc trước hắn từng tự mình tới qua một lần. Tuy nhiên hắn cũng không phải tự mình theo cửa vào đi xuống, mà khống chế một khôi lỗi, sau đó dung nhập thần thức rồi tiến vào. Ở trong này, con rối đã lọt vào công kích của cổ thụ. Cảnh tượng đó dọa cho hắn thật lâu cũng không dám bước chân vào vân vụ sơn hải. Sau khi tìm được mấy người Mộ Dung Trác mới có lần tiến vào này.

Hắn tự tin Vương Lâm không nhận ra ý nghĩ của mình, dù sao cổ thụ kia thoạt nhìn quá mức tầm thường. Hơn nữa ở trên đường đi, cũng đã từng xuất hiện một ít cổ thụ giống như vậy, đều không có tính công kích.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, loan đao bên trong chợt lóe lên mà ra. Sau khi ném đi chỉ thấy một tia sáng màu đen chớp lên, trong nháy mắt đã bay vào trong khe hở kia. Tốc độ của loan đao quá nhanh, nháy mắt đã bay vào trong đó, hình thành một lốc xoáy, cuộn phi kiếm kia lên, bay về phía Vương Lâm.

Tất cả xảy ra cực nhanh, nhanh đến mức khô thụ trên khe hở kia dường như không kịp phản ứng, loan đao bay trở về. Thanh phi kiếm tỏa ra những tia sáng rơi vào trong tay Vương Lâm.

Cầm thanh phi kiếm, vẻ mặt Vương Lâm lạnh dần. Hắn miết một cái, thanh kiếm hóa thành bụi phấn tản ra, ngay cả tử quang kia, cũng lóe lên biến mất.

Đây nào phải Thiên Vận phối kiếm cái gì? Rõ ràng chính là một khối sắt thường, bị người cố ý biến thành pháp bảo ném ở trong cái khe này, tạo thành một cái bẫy.

Vương Lâm nhìn về phía Đỗ Kiến, ánh mắt thủy chung bình thản.

Sắc mặt Đỗ Kiến khó coi, lui ra phía sau vài bước, áy náy nói:

- Vương sư đệ, kiếm này là ta nhìn lầm rồi...

Trong mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Cả đời hắn rất ít khi chủ động trêu chọc người khác. Nhưng nếu có người trêu chọc hắn, vậy sẽ không chút lưu tình! Nơi này là Tu Chân Giới tàn khốc, kết cục của quá mức yếu đuối, chính là tử vong.

Bước về phía trước một bước, tay phải Vương Lâm chộp một trảo, hóa thành một luồng cuồng phong, bay thẳng đến Đỗ Kiến. Sắc mặt Đỗ Kiến đại biến, nhanh chóng lui về phía sau, miệng quát:

- Vương Lâm, ngươi đây là ý gì!

Nhưng với tu vi của hắn, cũng rất khó né tránh ở nơi như thế này, cho dù là thuấn di, cũng không thể tránh né dưới thần thông dung hợp Vấn Đỉnh đạo niệm của Vương Lâm. Tuy nói không thể giết chết Đỗ Kiến có vật bảo mệnh của Thiên Vận Tử, nhưng lại đem thân thể của hắn, trực tiếp cuốn về phía cây cổ thụ bên cạnh.

Trong nháy mắt, trên cổ thụ phát ra những tiếng vù vù chói tai. Cái cây hóa thành vô số phi trùng to bằng ngón tay, giống như đám mây lao ra.

Đây đâu phải cổ thụ gì, rõ ràng là vô số phi trùng này tụ tập lại, biến ảo mà thành.

Những con phi trùng lớn bằng ngón tay này có màu sắc thay đổi liên tục. Khi thì chúng hợp thành những đám mây dầy đặc khi thì tản ra. Càng như vậy, nếu lấy mắt thường nhìn, gần như không thể phân biệt sự khác nhau giữa chúng và vách khe xung quanh. Thường thường chỉ thấy trước mắt hoa lên, đám mây dầy đặc do vô số phi trùng kia tạo thành đã nhào lên.

Đám phi trùng này sau khi xuất hiện, lập tức tản ra, phân ra năm đường tấn công về phía mọi người.

Sắc mặt Đỗ Kiến đại biến, tái nhợt không còn chút máu. Hắn đã từng thấy qua sự lợi hại của chúng. Lúc trước khôi lỗi, chỉ trong nháy mắt, đã bị chúng chui vào thân thể cắn nuốt huyết nhục hồn phách.

Vì vậy mà hắn không chút do dự vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện ngọc giản bảo mệnh của Thiên Vận tử đưa tặng. Ngọc giản có tác dụng ba lần bảo mệnh. Trước đây, hắn đã dùng một lần, lúc này là lần thứ hai.

Trên ngọc giản bay ra một luồng ánh sáng bảy màu bao phủ toàn thân Đỗ Kiến. Trong nháy mắt khi luồng ánh sáng xuất hiện, tất cả phi trùng không ngờ không phân tán nữa, mà toàn bộ cùng lao lên bao quanh Đỗ Kiến. Lập tức ở trên thất thải quang mang kia phát ra những thanh âm răng rắc răng rắc.

Thanh âm này rơi vào trong tai Đỗ Kiến, lập tức khiến hắn da đầu run lên. Hắn lập tức lớn tiếng hô:

- Cứu ta! Mộ Dung huynh, cứu ta!

Mộ Dung Trác có chút do dự, tay phải bấm quyết chỉ về phía trước ấn một cái. Dưới sự vận chuyển tiên lực của hắn, một cái thủ ấn phát ra hắc khí xuất hiện ở trên tay phải. Hắn vỗ một cái, thủ ấn do hắc khí hình thành mang theo một tiếng rít phá không, bay thẳng về phía Đỗ Kiến đang bị vây khốn.

Ầm một tiếng, thủ ấn kia không ngờ lại xuyên qua đám phi trùng. Thậm chí ngay cả Đỗ Kiến bị bao vây bên trong cũng giống như trong suốt, hắc khí thủ ấn kia xuyên qua thân thể, trực tiếp ấn lên trên vách khe ở phía sau.

Cảnh tượng quỷ dị khiến Mộ Dung Trác ngẩn người đồng thời thần sắc âm trầm xuống. Hắn nhìn chằm chằm đám phi trùng này, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Về phần Triệu Y Huyên, tươi cười nhìn bầy phi trùng, ánh mắt lộ ra một tia thâm thúy. Từ Phi bên cạnh nàng, trong mắt lại hiện lên một tia suy tư, nhưng gần như trong nháy mắt, suy tư này đã biến mất. Ánh mắt của Vương Lâm giống như tùy ý đảo qua trên người nàng.

Tất cả những điều này phát sinh cực nhanh, sau khi Vương Lâm nhìn thấy thần thông của Mộ Dung Trác bị những phi trùng này coi thường, ánh mắt trong nháy mắt sáng lên!

Mộ Dung Trác bước về phía trước một bước, hai tay bấm quyết, từng đạo thần thông liên tiếp được thi triển hóa thành đủ loại không ngừng xuất ra. Nhưng tất cả đều không có ngoại lệ, toàn bộ đều xuyên qua phi trùng.

Thanh âm răng rắc vẫn duy trì liên tục, thất thải chi quang trên người Đỗ Kiến ảm đạm nhanh chóng.

Trong mắt Đỗ Kiến lộ ra một tia tuyệt vọng. Nhưng lúc này, trong đầu hắn lại là khoảnh khắc thanh minh, hắn nhìn về phía Vương Lâm, lo lắng hô:

- Vương Lâm, ta biết một ít bí mật của sư tôn, ngươi cứu ta, ta nói toàn bộ cho ngươi!

Vương Lâm căn bản không để ý tới người đó. Hắn nhìn chằm chằm bầy phi trùng, ánh mắt lộ vẻ trầm tư. Hắn biết đám phi trùng này cực kỳ kỳ dị. Khi chúng nó xuất hiện vốn phải tản ra công kích mọi người, nhưng sau khi nhìn thấy thất thải chi quang trên người Đỗ Kiến, lúc này mới lập tức tụ tập lại.

- Nếu đám phi trùng nuốt xong Đỗ sư huynh, nhất định sẽ xem chúng ta là mục tiêu công kích. Bây giờ còn không rời đi, chỉ sợ sẽ không có cơ hội. - Triệu Y Huyên nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc, hạ giọng nói.

Đúng lúc này, thất thải chi quang bên ngoài thân thể Đỗ Kiến bỗng nhiên tan vỡ. Đỗ Kiến choáng váng, lập tức thi triển ra lần bảo mệnh thần thông cuối cùng, ngọc giản vỡ vụn, hóa thành tro bụi tiêu tan.

Nhưng những thanh âm răng rắc lại giống như tiếng chuông báo tử, không ngừng vang vọng trong nội tâm Đỗ Kiến, hơn nữa càng ngày càng dồn dập.

- Vương Lâm! Ta biết bí mật của Tôn Vân năm đó. Ta biết hắn vì sao phản bội sư tôn. Ngươi cứu ta, ta nói tất cả cho ngươi! - Đỗ Kiến cắn răng một cái, nói ra bí mật lớn nhất trong lòng hắn.

Thần sắc Vương Lâm vẫn thản nhiên, liếc mắt nhìn Đỗ Kiến một cái, tay phải vung lên một cái, lập tức một đạo kim quang cực sáng xuất hiện ở trong tay. Kim quang đó đúng là một trong thập nhị kim phù trong động phủ kia.

Kim quang rực rỡ, giống như mặt trời tỏa ra kim quang vạn trượng, khu trừ toàn bộ âm u xung quanh. Trong nháy mắt, phi trùng vây quanh trên người Đỗ Kiến, cả đám phát ra tiếng kêu to, bay nhanh về phía kim phù trong tay Vương Lâm.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, hắn biết mình phán đoán chính xác. Đám phi trùng này đối với ánh sáng, cực kỳ mẫn cảm, hoặc có thể nói, chúng nó, thích cắn ánh sáng!

Vương Lâm lui về phía sau mấy bước, vỗ túi trữ vật. Một cây bút lông trong suốt xuất hiện trong tay hắn, vung lên một cái mấy cái phù văn lập tức lóe lên xuất hiện trong kim quang. Đám phi trùng lập tức phân ra vài luồng, bay về phía từng cái phù văn, xoay quanh đó không ngừng cắn nuốt.

Tiên bút trên tay phải Vương Lâm vẽ không ngừng, một đám phù văn lần lượt thành hình.

Số lượng của phi trùng, trên thực tế cũng không phải nhiều lắm, chỉ có mấy trăm. Chẳng qua chúng chỉ lớn bằng ngón tay, hơn nữa thân mình hư ảo, cho nên thoạt nhìn số lượng dường như rất nhiều. Chúng nó bao vây xung quanh hơn mười cái phù văn, không ngừng cắn nuốt.

Cảnh tượng này, khiến cho mọi người nhìn đến ngẩn người, nhất là Triệu Y Huyên và Từ Phi. Trong mắt hai người lần đầu tiên lộ ra thần sắc giống nhau, đó là khiếp sợ!

Biểu hiện đó lọt vào mắt Vương Lâm. Tinh thần của hắn chợt chấn đông, rốt cuộc đã biết vì sao nhìn hai người này lại có loại cảm giác kỳ dị đó. Nhưng lúc này, hắn không rảnh đi suy nghĩ về việc này, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức đi tới bên người Đỗ Kiến đồng dạng đang khiếp sợ, bàn tay chụp một cái.

Đỗ Kiến dù sao cũng là đệ tử của Thiên Vận Tử, thân là Xích hệ lão thất. Tuy hắn còn chưa vấn đỉnh, nhưng thần thông cũng có chỗ kinh người. Lúc này dưới nguy cơ, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm nguyên thần tinh huyết.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 635: Vị trí của Chu Dật.

Huyết dịch ở giữa không trung giống như sôi trào, hóa thành vô số các hạt. Nếu bị nó rơi ở trên người, thì cho dù với tu vi của Vương Lâm, thân thể cũng bị khoét một cái lỗ.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, tiên huyết của Đỗ Kiến phun ra, dưới một cái vung tay của hắn, lập tức bị cuốn sang một bên. Loại thần thông lấy tinh huyết dung nhập nguyên thần này cũng không phức tạp, gần như tất cả tu sĩ đều biết. Nhưng một chiêu này cũng là thương tổn nguyên thần nhất, có thể nói đây là phương thức giết địch tự mình hại mình.

Đỗ Kiến mượn cơ hội này lập tức lui về phía sau. Hắn vỗ túi trữ vật, một cái bướu thịt màu đen xuất hiện ở trong tay.

Trong mắt hắn lộ vẻ tiếc nuối. Bướu thịt này tuy nói là xấu xí, nhưng là ô uế chi nhục hắn phải hao tổn tâm cơ nhiều năm mới luyện hóa ra. Vật ấy cho dù tu sĩ dính một chút, lập tức sẽ bị lở loét toàn thân, là thần thông pháp bảo cực kỳ ác độc.

Lúc này, hắn cắn răng một cái, ném hết ra. Những cái bướu thịt này ở trong không trung tự nổ ầm ầm. Một mùi thối lập tức bay thẳng về phía Vương Lâm.

Hàn mang trong mắt Vương Lâm càng đậm. Tay phải hắn xuất ra một đạo Hoàng Tuyền, quét ngang một cái, toàn ô uế toái nhục phun ra lập tức bị cuốn vào bên trong.

Hoàng tuyền vốn là con sông ô uế nhất trong thiên hạ, những cái bướu thịt này tiến vào trong Hoàng Tuyền, chẳng những không làm giảm uy lực của hoàng tuyền, ngược lại càng tăng lên.

Đỗ Kiến trong số những người cùng đẳng cấp, đích xác rất mạnh, chiêu thức pháp bảo bướu thịt ấy, có thể khiến hắn ở vào thế bất bại. Nhưng tu vi này ở trong mắt Vương Lâm nắm giữ đạo niệm lại chưa đủ tư cách. Trừ phi người này có thể hạ quyết tâm, có thể đột phá tâm chướng (chướng ngại tâm lý) , bước qua một bước của Vấn Đỉnh kia.

Thế như chẻ tre, tay phải Vương Lâm giống như tia chớp chụp trên người Đỗ Kiến. Hắn không hỏi gì, tiên lực lưu chuyển, lập tức phong ấn

nguyên thần của Đỗ Kiến, chặt đứt liên hệ của nó với thân thể. Sau đó vỗ túi trữ vật, Cấm Phiên hóa thành vô số cấm chế bao vây Đỗ Kiến, hình thành quả cầu cấm chế giống như của Diêu Tích Tuyết, bị Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật.

Tất cả những việc này, Vương Lâm làm với tốc độ cực nhanh, cho dù là Mộ Dung Trác muốn lên tiếng cũng đã chậm rồi.

Vương Lâm xoay người, tiên bút trong tay vạch một cái. Đám kim phù kia lập tức bay lại, vờn xung quanh thân thể Vương Lâm. Đám phi trùng trên đó lúc này căn bản là mặc kệ việc ngoại giới, toàn tâm toàn ý cắn nuốt kim quang phát ra trên kim phù.

Chỉ có điều kim quang này giống như vô tận, dù cho chúng nó cắn nuốt như thế nào, đều không giảm bớt.

Vương Lâm giơ ngón trỏ tay trái điểm ra, Tịch Diệt Chỉ rít lên xuyên qua một cái kim phù, giống như không có gì trở ngại.

Một màn rõ ràng này lại thêm thần thông của Mộ Dung Trác lúc trước toàn bộ thất bại, lập tức khiến cho hai nữ nhân Triệu, Từ chú ý. Mộ Dung Trác càng thêm kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Vô thị thần thông!

Vừa dứt lời, trong mắt Triệu Y Huyên lập tức thoáng qua một tia tham niệm. Về phần Từ Phi, thần sắc lại như thường, nhưng đồng tử cũng co rút lại. Duy chỉ có Mộ Dung Trác, trong mắt tuy có kinh ngạc nhưng không có tham niệm.

- Ba vị đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi!

Vương Lâm vẫn thản nhiên, bên ngoài thân thể hơn mười kim phù bâu đầy phi trùng. Lúc này, Vương Lâm khiến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ rung động.

Vương Lâm tiếp tục hạ xuống phía dưới. Mộ Dung Trác không nói nhiều, đồng dạng như thế. Về phần Triệu, Từ nhị nữ kia, do dự một chút, cũng cùng theo phía sau. Tuy nhiên hai người nới rộng khoảng cách với Vương Lâm, rõ ràng trong lòng có chút kiêng kị.

- Vô thị thần thông sao…

Vương Lâm trong khi phi hành âm thầm lắc đầu. Hắn không tin thế gian này có loại yêu thú vô thị thần thông này tồn tại, càng không phải đám phi trùng này. Nếu thực sự có thần thông bị vô thị, vậy chỉ có thể nói thần thông này, không mạnh!

Tay phải Vương Lâm ngưng tụ một tia kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, nhẹ nhàng va chạm với một con phi trùng. Ngay lập tức nó hơi run lên,

nhưng không có tử vong.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia kinh ngạc. Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu hắn chỉ còn lại một đạo, lấy một tia không đủ một phần trăm kia thử nghiệm, đã là cực hạn của hắn.

Bốn người không ngừng hạ xuống phía dưới của Triều Tịch thâm uyên. Vương Lâm lấy thủy tinh tra xét mấy chỗ khó có thể đi qua, dưới sự liên thủ của hắn và Mộ Dung Trác, tuy nói có chút chậm chạp, nhưng lần lượt vượt qua.

Phương diện này, Triệu Y Huyên và Từ Phi cũng xuất lực không ít. Nhất là Triệu Y Huyên, thần thông của nàng cực kỳ kỳ dị. Thường thường khi xuất thủ không thấy bất luận manh mối gì, nhưng uy lực của chúng cứ âm thầm xuất hiện.

So sánh thì Từ Phi kia có vẻ không đủ, nhưng sau khi trong lòng Vương Lâm có hoài nghi, dọc đường cẩn thận quan sát. Càng nhìn, hắn càng thêm xác định.

- Không nghĩ tới, ở nơi này, không ngờ còn có thể nhìn thấy người của môn phái kia…

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, không để ý tới nhị nữ này nữa.

Chỉ cần các nàng không trêu chọc hắn, hắn cũng không nguyện vạch trần chuyện bí ẩn của nhị nữ này.

Về phần Mộ Dung Trác, thần thông của người này càng khiến Vương Lâm phải chú ý. Các loại thần thông đó cực kỳ bác tạp, từ đầu tới cuối, Vương Lâm thậm chí cũng không nhìn thấy người này thi triển một loại thần thông giống nhau.

Vương Lâm tự nghĩ, với tu vi của mình, đấu với người này, tuy nói có thể thắng, nhưng đó là nếu không dùng pháp bảo, lại phải bị thương mới có thể thắng được. Nhưng người này sao có thể không có pháp bảo.

Nếu thần thông chạy trốn của người này cũng kỳ dị giống như lão giả thấp bé lúc trước, như vậy nếu hắn muốn chạy trốn, Vương Lâm đuổi không kịp.

- Nguyên thần của lão giả kia bị ta khóa ở trong Tôn Hồn Phiên. Chờ sau khi cứu Chu Dật, xử lý xong chuyện của Triều Tịch thâm uyên, nhất định phải hạ quyết tâm, tu luyện tốt một chút những thần thông này!

Dưới sự phối hợp của Mộ Dung Trác, hai người liên thủ, rốt cuộc đã đi tới phía dưới của triều tịch thâm uyên. Tinh thần Vương Lâm có chút kích động, bị hắn áp chế xuống. Xuống thêm một chút nữa, thì cho dù là thủy tinh của Bối La cũng không thể thấy rõ toàn bộ, chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

Tuy nhiên, mục tiêu của Vương Lâm đã rất gần. Cổ yêu Bối La cảm ứng được bản thể của Chu Dật, chính là ở trong này! Chẳng qua chỗ cụ thể, với năng lực của Bối La cũng rất khó tra được chính xác.

- Mộ Dung huynh! Vương mỗ còn có chuyện khác, không theo các ngươi tiếp tục đi xuống.

Vương Lâm ôm quyền nói. Hắn có chút trầm ngâm, liếc mắt nhìn Mộ Dung Trác vẻ mặt bình thản một cái, lại nói:

- Hành trình triều tịch thâm uyên, có thể kết bạn với Mộ Dung huynh, Vương mỗ cảm thấy rất vui mừng. Ngày sau nếu có chỗ cần Vương mỗ, Mộ Dung huynh cứ nói đừng ngại!

Với tính cách của Vương Lâm, nói ra lời này, cực kỳ khó. Mộ Dung Trác này dọc trên đường đi tuy nói trầm mặc ít lời, nhưng khi cần ra tay tuyệt không đắn đo, đối mặt bảo vật trong mắt không tham.

Không có thâm giao, Vương Lâm cũng không nhiều lời. Khóe miệng Mộ Dung Trác lộ ra một tia mỉm cười hiếm có, hướng về phía Vương Lâm gật gật đầu, không nói gì, bay xuống phía dưới. Vương Lâm có chút trầm ngâm, hướng Mộ Dung Trác truyền âm nói:

- Mộ Dung huynh cẩn thận Triệu, Từ nhị nữ. Hai người này nếu Vương mỗ không nhìn lầm, phải là người của Thi Âm Tông. Một người trong đó, nhất định là đã thi thể phụ nguyên thần!

Mộ Dung Trác không nhìn về phía Triệu, Từ nhị nữ, cũng không làm ra biến hóa gì trên vẻ mặt, coi như không nghe thấy truyền âm của Vương Lâm, bay sâu vào bên trong. Chẳng qua ánh mắt của hắn, khi không có ai nhìn thấy, lóe lên một chút tia sáng, âm thầm cảnh giác.

Thi Âm Tông! Hắn nghe nói qua mức độ mạnh mẽ của tông phái này, xa xa vượt qua tu chân quốc bình thường. Gần như ở trên mỗi một tu chân tinh đều có chi nhánh của Thi Âm Tông tồn tại. Thế lực của bọn họ quá lớn!

Triệu Y Huyên và Từ Phi hướng Vương Lâm cáo biệt, đồng dạng bay xuống phía dưới. Chẳng qua Từ Phi khi cúi đầu, tay phải nhẹ nhàng tùy ý dứt một sợi tóc, thả xuống nhẹ nhàng dán ở trên vách khe ở bên cạnh.

Đợi sau khi thân ảnh của ba người biến mất ở phía xa, Vương Lâm trong mắt hàn mang chợt lóe, ánh mắt dừng trên vách khe ở chỗ xa, tay phải khẽ triệu, đoạn tóc ngắn kia bay về phía tay hắn, bị hắn lấy hai ngón tay kẹp lại!

- Xem ra cảnh cáo còn chưa đủ!

Vương Lâm hừ lạnh, hai ngón tay chà xát, trên sợi tóc bỗng nhiên bốc lên lục hỏa, một đạo thần thức từ trên đó tràn ra. Nó chưa kịp ngưng hóa thành hình, Vương Lâm há mồm phun ra một đạo nguyên thần chi khí, thổi một cái, đạo thần thức kia lập tức tan vỡ.

Phía dưới triều tịch thâm uyên, Từ Phi đang phi hành, thân mình run lên, khóe miệng chảy xuống một tia huyết dịch đỏ tươi, trong mắt nàng lộ ra một tia kinh hãi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 636: Vị trí phong ấn.

Bóp nát chút thần thức mảnh như sợi tơ của đối phương, nét mặt Vương Lâm trở nên lạnh lùng. Thần thức của đối phương ẩn giấu rất kỹ, cho dù là hắn nếu như không để ý từ trước chỉ sợ hơi sơ suất một chút sẽ bị nó qua mặt.

- Thần thông của Thi Âm tông đúng là kinh người. Thần thức ẩn nấp quả là khó phát hiện. Sau này nhất định phải chú ý nhiều hơn. Người con gái tên là Từ Phi có thể lấy thần thức ẩn vào trong sợi tóc chứng tỏ nàng mới là bản thể. Còn Triệu Y Huyên chỉ là thi khôi mà thôi...

Ánh mắt của Vương Lâm có chút trầm tư. Hắn có thể nhận ra thân phận của Từ Phi cũng là do năm đó Chu Dật cưỡng bức Tôn Thái trở thành nô lệ.

Tôn Thái có một thi khôi mà thi khôi đó chỉ là một tiểu đồng. Tuy nhiên tiểu đồng đó lại rất linh động và có tu vi rất mạnh. Quan hệ giữa Tôn

Thái và tiểu đồng có một chút đặc biệt hình như cũng không chỉ đơn giản là điều khiển thi khôi. Hình như hai người có thân thể bất đồng.

Nhớ tới thi khôi của Tôn Thái, Vương Lâm chợt nghĩ đến Tư Đồ Nam. Bởi Tư Đồ Nam đã chiếm lấy thân thể của tiểu đồng đó.

- Không biết bây giờ, Tư Đồ đang ở đâu. Chắc là đang ở một tinh cầu tu chân nào đó mà sống cuộc sống Vương gia của hắn. - Vương Lâm nhớ lại một chút ký ức. Vào lúc này hắn không còn là một sát tinh mà đang là một người nhớ tới bằng hữu của mình.

- Còn Tôn Thái là Đại trưởng lão của Thi Âm tông trên Chu Tước tinh nhưng bị thần thông của lão tổ tộc Cự Ma ném vào tinh không, chẳng biết bây giờ đang ở nơi nào.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu thôi không nghĩ nữa. Ánh mắt hắn lấp lánh nhìn về mấy cái khe xung quanh của vực sâu. Có không dưới hơn mười cái khe nhưng chẳng hề có bất cứ một chút hơi thở nào của Chu Dật truyền ra, để cho Vương Lâm đi tìm kiếm.

- Chu Dật tiền bối bị Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu phong ấn trong vùng đất Yêu Linh. Nên chắc chắn trong cái khe đó phải có hơi thở của Lăng Thiên Hậu. - Vương Lâm nhíu mày, thần thức tỏa ra mà xem xét xung quanh.

Được một lúc, Vương Lâm từ từ cau mày.

Tất cả các cái khe xung quanh hắn đã xem xét toàn bộ, nhưng không hề có bất cứ dấu hiệu tồn tại của Chu Dật.

Vương Lâm mím môi, vỗ tay vào túi trữ vật. Miếng thủy tinh mà Cổ Yêu Bối La đưa cho xuất hiện trong tay. Thần thức của Vương Lâm bao lấy nó. Một thoáng sau, hắn càng thêm nhíu mày, thần thức rút ra khỏi thủy tinh.

- Nếu Bối La nói đúng thì nơi hắn dò xét được Chu Dật chính là ở đây. - Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ.

- Chắc chắn Bối La sẽ chẳng vì một chuyện không liên quan đến mà lừa gạt mình. Chuyện này đối với hắn chẳng hề có ý nghĩa. Nếu hắn muốn hại ta cũng chẳng cần dùng thủ đoạn ti tiện mà thẳng tay là được. Dù sao thì chuyện quan trọng với hắn bây giờ là thôn phệ thất yêu. Trừ khi...trừ khi người này nói dối lừa ta đến đây là để mượn đao giết người. - Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Sau đó, thần thức của hắn lại đảo qua khắp nơi rồi lắc đầu.

- Nếu hắn nói Chu Dật đang ở Triều Tịch vực thì có lẽ chuyện mượn đao giết người còn có khả năng cao hơn một chút. Nhưng nơi đây là hết sức bình thường...

Vương Lâm trầm ngâm suy nghĩ một chút, thần thức lại tản ra. Lần này hắn tìm tòi thật tỉ mỉ không bỏ qua bất cứ một ngóc ngách nào. Đáng tiếc, kết quả vẫn như cũ.

Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi vỗ túi trữ vật. Tôn hồn phiên liền xuất hiện trong tay. Hắn rung nhẹ hồn phiên một cái liền có hơn một ngàn hồn phách rất mạnh bay ra. Dưới sự điều khiển của Vương Lâm đám hồn phách đó liền tản ra xung quanh mà chui vào từng nơi một.

Vương Lâm nhắm hai mắt sử dụng Nguyên Thần bám theo hồn phách mà dốc hết sức quan sát. Lần này, hắn tìm kiếm gần như không bỏ sót bất cứ một vị trí nào.

Sau khoảng một nén nháng, mấy ngàn hồn phách lại bay trở về. Vương Lâm mở hai mắt, nét mặt rất khó coi.

- Từ trên xuống dưới tất cả các ngóc ngách ta đều tìm kiếm cẩn thận nhưng vẫn không phát hiện một chút hơi thở của Chu Dật. Chẳng lẽ Cổ Yêu Bối La lại đúng như ta nghĩ. - Vương Lâm vung tay, hàn quang lóe lên trong mắt. Nhưng ngay lập tức, ánh mắt hắn hơi sững lại.

- Không đúng! Nếu ta là Lăng Thiên Hậu thì không thể phong ấn người ta trong một cái khe rõ ràng được. Nếu ta là Lăng Thiên Hậu... - Vương Lâm trầm ngầm, mường tượng lại kiếm khí tung hoành của Lăng Thiên Hậu bám theo ý cảnh của hắn.

Từ từ trong ánh mắt Vương Lâm lại xuất hiện một sự ngang ngược.

Ý cảnh của Lăng Thiên Hậu chính là ngang ngược. Lấy sự bá đạo của bản thân mà đối kháng với thiên đạo. Kiếm khí chạy trong cơ thể Vương Lâm dần dần sự ngang ngược trong mắt hắn càng lúc càng nhiều.

- Nếu ta phong ấn một cái kiếm linh thì sẽ không phong ấn một cách đơn giản mà muốn cho nó khuất phục. Làm cho nó phải khuất phục dưới sự ngang ngược của ta. Ta phong ấn nó một ngàn năm vẫn không khuất phục thì một vạn năm. Nếu vẫn không khuất phục, ta sẽ hủy linh thể của nó, luyện thành pháp bảo bắt nó phải khuất phục. Những cái khe lộ liễu thế này ta sẽ không chọn. Nếu muốn phong ấn ở đây cũng phải tìm một chỗ nào đó. Nếu phong ấn...ta sẽ lựa chọn... - Trong mắt Vương Lâm chỉ có một sự bá đạo. Ánh mắt đảo qua từng cái khe một.

Đột nhiên, sự bá đạo trong mắt hắn từ từ tiêu tán. Từng giọt mồ hôi xuất hiện trên trán. Ngay sau khi sự bá đạo biến mất, sắc mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt.

- Ý cảnh trong kiếm khí của Lăng Thiên Hậu quá bá đạo. Ta mới chỉ mượn cảm giác ngộ một chút mà đã suýt bị thương. - Vương Lâm hít sâu một hơi rồi vận chuyển tiên lực trong cơ thể. Hắn vỗ một cái vào túi trữ vật, kiếm tiên liền bay ra. Theo sau nó chính là thanh loan đao.

Tay phải Vương Lâm nắm lấy Kiếm tiên, một chân bước về phía trước. Thân người khẽ lay động kiếm tiên trong tay liền phát ra một đạo kiếm

khí tản ra xung quanh. Từ vị trí của Vương Lâm, một dòng suối kiếm khí nhanh chóng được hình thành.

- Phá! - Vương Lâm quát khẽ một tiếng, thân hình chợt dừng lại. Trong nháy mắt, dòng suối kiếm khí phát ra một tiếng nổ rồi tản ra xung quanh với một tốc độ cực nhanh. Kiếm khí tung hoành khiến cho hai bên bờ vực xuất hiện những vết nứt. Từ từ, những vết nứt càng lúc càng nhiều gần như bao phủ phạm vi cả trăm trượng.

- Vỡ! - Thanh âm của Vương Lâm chẳng khác nào tiếng sét, chấn động không trung. Lớp đá hai bên bờ vực liền vỡ vụn. Từng tảng đá lớn dính đầy bùn đất rơi xuống.

Trong vòng vực sâu trăm trượng, sau khi bị kiếm khí của Vương Lâm chém ngang liền hạ xuống một tấc.

Một tia sáng chợt lóe lên rong mắt Vương Lâm. Hắn lại tiếp tục thi triển tiên kiếm. Kiếm khí tản ra khiến cho lớp đá hai bên bờ vực liên tục biến mất. Sau khoảng nửa nén nhang, ở nơi đó xuất hiện một vị trí trống trải để lộ ra một cái lỗ hổng rất nhỏ. Một chút hơi thở mong manh từ trong lỗ hổng bay ra.

Hơi thở đó cũng không phải là của Chu Dật mà ẩn chứa một sự bá đạo.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết rồi chỉ về phía trước. Kiếm Tiên liền rít lên mà bay ra. Loan đao bám sát phía sau, cùng bay vào trong lỗ hổng. Trong nháy mắt, một lượng đá vụn khổng lồ bay lên rồi một cái khe xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Cái khe đó cũng không lớn, chỉ khoảng chừng nửa trượng, bên trong chỉ có một màu đen. Thần thức của Vương Lâm vừa mới tứi gần đã bị một luồng thần niệm bá đạo đánh bật trở lại.

Sau cú va chạm, Vương Lâm chẳng khác gì một tảng đá bay thẳng về phía vách vực sâu đối diện. Một tiếng động vang lên, Vương Lâm lún hẳn vào trong vách đá.

Một dòng máu chảy ra nơi khóe miệng của hắn.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên hàn quang. Thân thể thoáng động liền bay ra ngoài. Vừa mới cử động một cái, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Cú va chạm vừa rồi khiến cho Nguyên Thần của hắn suýt chút nữa thì bị vỡ nát.

Nếu tu vi của hắn chưa tới Vấn Đỉnh thì cú va chạm đơn giản đó có thể khiến cho Nguyên Thần vỡ nát.

- Mạnh thật! - Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cái lỗ hổng. Nó sâu bằng nào hắn cũng không biết, nhưng vào lúc này, hắn có thể xác định

Chu Dật chắc chắn ở trong đó. Bởi vì thần niệm vừa phát ra chính là của Lăng Thiên Hậu.

- Chút thần niệm lưu lại mà có thể giết chết Tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ. Không biết Lăng Thiên Hậu đã đạt tới đẳng cấp nào.

Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn có thể coi như người tu đạo chấm dứt bước đầu tiên. Sau đó vượt qua khảo nghiệm Âm Dương hư thực nhị cảnh bước vào cánh cửa tu đạo thứ hai, cũng chính là ba cảnh giới niết bàn.

Ba cảnh giới niết bàn bao gồm Khuy niết, Tịnh niết, Toái niết. Mỗi một cảnh giới lại chia thành sơ, trung, hậu và viên mãn. Tổng cộng là bốn giai đoạn. Thiên Vận tử từng nói bản thân đang ở bước cuối cùng của tam cảnh - Toái niết sơ kỳ. Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận Tử là đối thủ mấy vạn năm tất nhiên cũng không thể kém nhau nhiều lắm. Rất có khả năng là đang ở cảnh giới thứ hai trong tam cảnh, Tịnh niết đại viên mãn...

Ánh mắt Vương Lâm có một chút cố chấp. So với mấy người như Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu thì tu vi của hắn chẳng có gì đáng kể. Thậm chí, ngay cả bước đường tu đạo đầu tiên vẫn còn chưa viên mãn. Nhưng Vương Lâm vẫn có một sự cố chấp. Từ khi hắn còn thiếu niên bắt đầu bước chân vào tu chân giới, trên bước đường tu luyện toàn tự thân cố gắng. Từng bước đạt tới cảnh giới bây giờ, trở thành một cường giả Vấn Đỉnh kỳ.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 637: Cứu Chu Dật.

Mặc dù Vấn Đỉnh kỳ trong mắt đám tu sĩ bước vào cánh cửa tu đạo thứ hai chẳng khác gì một con kiến hôi. Nhưng ở cánh cửa đầu tiên, đạt tới cảnh giới này chẳng khác gì chư hầu một phương.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu rồi điểm vào mi tâm. Thập vạn khí giết chóc liền hóa thành Sanh ấn bao trùm toàn thân. Chuẩn xác mà nói thì vẫn chưa được là mười vạn, vẫn còn thiếu một đạo cuối cùng. Một đạo cuối cùng đó đã bị Vương Lâm dung nhập vào tâm thần.

Làm như thế, hắn có thể khiến cho Sinh ấn phát triển không ngừng. Trừ phi có thể một lần đánh nát nguyên thần của hắn mới khiến cho nó cũng bị vỡ nát.

Vỗ nhẹ vào túi trữ vật một cái, Ma giáp hóa thành một sợi tơ đen từ trong người Vương Lâm xuất hiện. Nó tản ra từng làn ma khí rồi hóa thành một bộ áo giáp bao phủ toàn thân hắn.

Hơn mười cái kim phù có phi trùng vây quanh cũng chầm chậm trôi nổi xung quanh người Vương Lâm, tăng thêm một phần phòng hộ.

Làm xong những việc đó, Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút rồi lấy thêm Tôn Hồn phiên từ trong túi trữ vật ra ngoài. Ngọn phiên xoay một vòng liền tạo ra một đám mây đen bao phủ toàn thân Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm có một sự quyết đoán mà bước về phía trước, đi thẳng tới cái lỗ hổng.

Cứu Chu Dật!

Chu Dật và Vương Lâm chẳng có thâm giao. Nhưng khoảng khắc ngắn ngủi nơi tiên giới khiến cho Vương Lâm đã khắc sâu nó vào trong linh hồn.

Một người si tình, vì một người con gái mà chấp nhận thiêu đốt linh hồn cũng không chịu buông tay. Sự si tình của hắn không khiến cho người khác động lòng. Nhưng khi hắn thiêu đốt linh hồn, hành động đó của hắn chẳng khác gì ánh trăng sáng trong đêm tối. Nó khiến cho tất cả những người nhìn thấy đều phải thay đổi suy nghĩ.

Hắn còn tặng cho Vương Lâm bao nhiêu vật quý báu mà chỉ cần giúp bảo vệ thi thể người con gái đó cho hắn. Một yêu cầu đơn giản đó trước khi chết của Chu Dật cũng là ước nguyện cả đời của hắn.

Từ đó về sau, Chu Dật hóa thân thành kiếm linh của Vũ Chi tiên kiếm. Nhưng khi chứng kiến chút tàn hồn của nàng tan thành mấy khói, lại chẳng khác gì cả thế giới sụp đổ trước mặt hắn.

Trái tim của hắn như chết hắn. Hắn dụng thân thể kiếm linh mang theo kiếm khí không có sinh cơ mà đuổi theo, thề giết chết Lăng Thiên Hậu. Vào lúc này, hắn đi tìm chết cũng bởi vì chút bấu víu của hắn cũng đã mất đi.

Cuộc đời của Vương Lâm đã chứng kiến rất nhiều sự tàn khốc trong giới tu chân. Tất cả những người hắn gặp phần lớn đều có tâm tư. Chỉ có một ít người mới khiến cho hắn ghi tạc trong lòng. Đó là... Tử Đồ Nam, Độn Thiên, Sất Hổ, Chu Dật...

Năm đó, tu vi của hắn mới chỉ là Hóa Thần. Trước mặt Chu Dật cũng chỉ là một tiên tiểu bối không đáng để ý. Nhưng bây giờ, Vương Lâm đã bước vào cảnh giới Vấn Đỉnh.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong lỗ hổng. Có một số việc, mặc dù biết rõ là nguy hiểm nhưng là một nam nhân vẫn có những lúc cố chấp mà đi vào đó.

Năm đó, để cứu Thập Tam, Vương Lâm một mình đánh với Yêu Tương. Hôm nay, để cứu Chu Dật, cho dù phải đối mặt với thần niệm của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu vẫn không thể ngăn cản được bước chân Vương Lâm.

Trong tích tắc khi hắn bước chân vào lỗ hổng. Thần niệm của Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu ẩn chứa một sự bá đạo liền tấn công. Nó như hóa thành thực thể mà rít lên lao đến.

Thần niệm bá đạo giống như một thành kiếm sắc tưởng chừng có thể cắt nát cả thiên địa, đâm thẳng tới Vương Lâm.

Tầng ngoài cùng của Vương Lâm chính là tấm màn đen do Hồn phiên tạo ra. nó liền xuất hiện những tiếng rít. Cả triệu hồn phách cùng ngưng tụ lại một chỗ hình hình một bức màn chắn, ngăn cản thanh kiếm.

Nhưng thần niệm của Lăng Thiên Hậu quá mạnh. Dưới sự phòng ngự của cả triệu hồn phách mà nó vẫn xuyên thủng tiếp tục đâm về phía Vương Lâm.

Vào lúc này, ánh mắt Vương Lâm có một sự kiên nghị. Hắn biết rõ bây giờ không thể tiếp tục đi tới, nhưng nếu lui lại thì không còn cơ hội cứu Chu Dật.

Trong cuộc đời của một người, những chuyện đáng làm thì nên làm. Nếu còn băn khoăn do dự thì cho dù có sống ngàn năm rồi mới chết thì cũng vẫn phải ân hận cả đời.

Sự kiên nghị trong mắt Vương Lâm nhanh chóng chuyển thành quyết đoán, tiếp tục bước thêm một bước. Trong tích tắc, thần niệm của Lăng Thiên Hậu hóa thành một thanh kiếm sắc với uy lực mạnh mẽ tiếp tục lao đến.

Vương Lâm không nói tiếng nào. Tay phải hắn liền vung lên. Những ký hiệu màu vàng bao quanh người hắn trong nháy mắt ngưng tụ. Kiếm quang ầm ầm đánh xuống người Vương Lâm, chỉ thấy từng đạo điện quang màu trắng và kim phù xoay quanh người mà ngăn cản. Hắn chẳng hề do dự, cứ thế bước tiếp.

Lập tức, có hơn nửa đám phi trùng cứng đờ người từ trên kim phù rơi xuống. Sau đó, chúng được Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật.

Mỗi một bước của hắn lại dẫn ra những luồng thần niệm còn mạnh hơn trước. Những tiếng sấm vang vọng trong cái khe hẹp tạo ra những âm thanh vang dội, chẳng khác gì cơn giận của đất trời. Thần niệm quét đến như muốn khiến cho tất cả những người xâm nhập đều bị tiêu diệt.

Hồn phách trong Tôn hồn phiên của Vương Lâm cơ bản không thể ngăn cản, tiếp tục bị phá hủy. Thần niệm đánh thẳng tới ma giáp trên cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, ma khí trên ma giáp tán loạn. Thân thể Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng áp lực không thể tưởng tượng được đang ép đến. Thậm chí, hắn có cảm giác nếu bản thân không lùi lại sẽ bị đánh nát người mà chết.

Nhưng cảm giác dù sao thì cũng chỉ là cảm giác. Với khả năng khống chế tâm thần của Vương Lâm, vào lúc này hắn cố gắng đè nén cái cảm giác đó xuống. Sự quyết đoán trong mắt hắn càng rõ. Hồn của Tán Ma bị phong ấn bên trong Nguyên Thần lần đầu tiên được hắn thả ra.

Linh hồn của Tán Ma, Vương Lâm vẫn chưa hoàn toàn hạ lạc ấn nên vẫn chưa luyện thành Nguyên Thần thứ hai. Vào lúc này, sau khi thả ra, chỉ thấy một hồn ma có màu đen từ trong mi tâm của Vương Lâm bay ra. Nó phát ra ma âm kinh người rồi sau đó nhe răng cười. Hai mắt của hồn ma đục ngầu, nó quay sang cắn nuốt thần niệm của Lăng Thiên Hậu.

Trong khoảng khắc khi hồn ma xuất hiện, trên áo giáp của Vương Lâm, từ khi hắn mặc tới giờ lập tức xuất hiện ma khí nồng nặc chưa bao giờ có. Ma khí cuồn cuộn chui vào ma hồn khiến cho Ma hồn từ từ trở nên thật hơn.

Sau khi nó nuốt thần niệm của Lăng Thiên Hậu, thân thể lập tức phát ra một làn gió lốc. Bên ngoài từng luồng thần niệm mang theo ý cảnh bá đạo điên cuồng loạn động. Hồn ma gầm nhẹ một tiếng. Trong mắt của nó chợt xuất hiện một thứ gì đó.

Đúng lúc này, nguyên thần Vương Lâm chấn động. Hắn nhận ra ngay sự bất ổn của hồn ma vì vậy mà nhanh chóng phát ra thần niệm thông qua lạc ấn mà lôi hồn ma trở về. Dù sao thì tuy lạc ấn bất ổn nhưng dù sao cũng được gia cố trong suốt trăm năm qa.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt, thân thể hồn ma nhanh chóng bị hút vào mi tâm của Vương Lâm. Ngay cả ma giáp bên ngoài cơ thể hắn cũng hóa thành một sợi tơ đen không còn ngưng tụ được nữa. Sợi tơ đó được Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật. Hắn bước tiếp một bước về phía trước. Lúc này đây đã đi được khoảng mười trượng.

Nhưng ngay lập tức, làn thần niệm thứ ba đã lao tới. Trong những tiếng sấm ầm ì trong cái khe, loáng thoáng còn có thanh âm của Lăng Thiên Hậu.

Thanh âm nhẹ nhàng giống như chú ngữ.

Tôn Hồn phiên cũng không thể chống cự. Mà bây giờ, áo giáp cũng không còn. Vào lúc này, trên người Vương Lâm chỉ còn có thập vạn Sinh ấn. Khoảng khắc khi làn sóng thần niệm thứ ba lao tới. Thập vạn Sinh ấn nhanh chóng hóa thành trăm vạn, bành trướng chống lại thần niệm của Lăng Thiên Hậu. Nhưng chỉ trong phút chốc, trăm vạn Sinh ấn liền tan vỡ.

Trên mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh. Hắn gầm nhẹ một tiếng, vỗ vào túi trữ Vật. Xạ Thần Xa lập tức bay ra. Một tia chớp lóe lên rồi hóa thành lôi thú.

Con thú đó rít lên một tiếng rồi xuất hiện trước người Vương Lâm. Dưới sự lan tới của thần niệm, trên người Lôi thú xuất hiện những tia chớp. Toàn thân nó giống như một quả cầu, phát ra những tiếng loẹt xoẹt.

Lôi thú có sự bảo vệ của những tia chớp nhưng vẫn bị thần niệm của Lăng Thiên Hậu đánh lui lại.

Nhân khoảng khắc ngắn ngủi đó, Sinh ấn của Vương Lâm lập tức được bổ sung, hóa thành trăm vạn. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Bị động phòng thủ cũng không phải là phương án tốt nhất. Nếu muốn đi vào thì còn cần phải tiến công.

Vương Lâm tiến về phía trước một bước, Tịch Diệt chỉ xuất ra liên tục trên tay phải. Dưới sự vận chuyển cuồn cuộn của tiên lực, từng luồng tia sáng màu đen của Tịch Diệt chỉ bắn tới chỗ lôi thú đang cố gắng ngăn cản thần niệm của Lăng Thiên Hậu.

Tịch Diệt chỉ phát ra vô số những luồng ánh sáng màu đen, giống như vô vàn mũi tên mà bắn vào thần niệm của Lăng Thiên Hậu.

Vương Lâm lại tiếp tục bước tiếp. Tay phải chỉ về phía trước. Hóa Ma chỉ lại xuất hiện. Do năm đó có được bốn giọt tiên dịch nên những năm gần đây, mặc dù hắn không có được sự bổ sung của tiên ngọc, nhưng tiên lực vẫn giống như Sinh ấn không ngừng được sinh ra.

Vào lúc này, dưới Hóa Ma chỉ của Vương Lâm, tiên lực nhất thời biến thành ma khí. Được thêm sự dung nhập của Tán Ma hồn trong nguyên thần, ma khí lập tức trở nên tinh thuần, bắn ra khỏi ngón tay của Vương Lâm. Mà nó cũng không phải là một đạo mà là mười đạo.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 638: Tâm tử

Ngay sau đó, Vương Lâm lại giơ tay phải lên. Hoàng Tuyền liền xuất hiện. Hắn dẫm lên Hoàng Tuyền tiếp tục đi thêm được mấy bước. Toàn bộ thủ đoạn thần thông lập tức ngưng tụ oanh kích về phía thần niệm của Lăng Thiên Hậu.

Vương Lâm vẫn có cảm giác uy lực không đủ. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn. Trăm vạn sinh ấn liền hóa thành khí giết chóc. Ngoại trừ một ít lưu lại trong nguyên thần ra. Tất cả tụ hết vào ngón tay của Vương Lâm mà lao ra.

Về phần kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Vương Lâm không ngu đến mức đem ra sử dụng trước mặt thần niệm của Lăng Thiên Hậu. Chỉ sợ vừa mới xuất hiện đã trở thành vật của đối phương.

Vào lúc này, toàn bộ Triều Tịch vực cũng hoàn toàn rung chuyển. Trên vách vực những tảng đất đá giống như bị một thứ lực lượng nào đó bao phủ, thoát ra khỏi vách vực mà bay lên.

Tất cả thần thông va chạm với thần niệm của Lăng Thiên Hậu. Trong khoảng khắc đó, Lôi thú chợt rống lên một tiếng, hóa thành một đạo lôi điện thật lớn, bám theo thần thông của Vương Lâm mà lao về phía thần niệm của Lăng Thiên Hậu.

Nơi cửa vào Triều Tịch vực bên trong Thủy Yêu quận lập tức phát ra những âm thanh nặng nề. Dưới sự lan tỏa của những làn âm thanh đó, mặt đất không ngừng chấn động.

Vào lúc này, ngay cả Mộ Dung Trạc dưới vực sâu cũng cảm nhận được sự dao động đáng sợ bên trên. Về phần hai người con cái Triệu, Từ bên cạnh hắn cũng kinh hãi, vội ngẩng đầu lên.

- Thật đáng sợ! Đây chẳng lẽ là do Vương Lâm phát ra. - Từ Phi hít một hơi thật sâu. Trong lòng nàng vốn vẫn không chấp nhận chuyện một tia thần thức bị Vương Lâm hủy đi đã hoàn toàn biến mất. Nàng thầm nhủ người như vậy không phải là kẻ mà bản thân có thể trêu chọc.

Những chấn động tiếp tục theo vách đá mà truyền ra xa tới tận đáy của vực sâu. Đáy của Triều Tịch vực chính là một cái hành lang để quay về. Tiếng động vọng tới đây liền trở nên vang vọng.

Hình dạng của hành lang chính có dạng của chữ "Hồi". Ở giữa còn có một cái động đen ngòm không biết đi tới đâu.

Trên hành lang quay về có một thanh cử kiếm cắm một nửa xuống mặt đất. Vào lúc này, những cơn chấn động lan đến, thanh kiếm cũng bị lung lay.

Gợn sóng đi theo hành lang rồi quay trở lại, tản ra xa. Vào lúc này, ở nơi đi ra khỏi Hỏa Yêu quận, Văn thú và làn khói đen đang vây khốn Đại La kiếm tông, Tham Lang vẫn đang nhắm chợt chợt mở ra. Trong ánh mắt tỏa ra một đạo tinh quang.

- Hơi thở của Lăng Thiên Hậu. Chẳng lẽ hắn đã tới đây? Không phải. Mặc dù hơi thở đó của Lăng Thiên Hậu nhưng chỉ có một phần. Ngoài ra còn có một hơi thở xa lạ khác. Nhưng chúng xuất hiện vào lúc này, chẳng lẽ là đến vì lệnh bài?

Tham Lang liếc nhìn qua đám đệ tử của Đại La kiếm tông rồi lại nhắm mắt.

Làn sáng lan tới đây rất nhỏ. Ngoại trừ Tham Lang ra, không còn người nào phát hiện ra nó.

Lăng Thiên Hậu mặc đạo bào đang khoanh chân ngồi ở Đại La kiếm tông chợt mở mắt...

- Phong ấn Kiếm linh... - Lăng Thiên Hậu mặc đạo bào liền ngẩng đầu, ánh mắt sâu thăm thẳm.

- Vị trí lão phu phong ấn hết sức bí ẩn, làm sao mà lại có người phát hiện được? Nhưng chỉ cần tâm của Kiếm linh vẫn còn ý muốn chết thì không thể giải thoát khỏi phong ấn. - Lăng Thiên Hậu trầm ngâm một lát rồi nhắm mắt lại.

Trong Triều Tịch vực, nơi cái khe có phong ấn Chu Dật, quần áo của Vương Lâm bị cuồng phong thổi nát, phát ra những tiếng phành phạch. Hắn loạng choạng lui lại mấy bước, tóc tai tán loạn. Ánh mắt lóe lên hàn quang.

Để hóa giải đợt thần niệm thứ ba của Lăng Thiên Hậu, hắn đã tốn không biết bao nhiêu là pháp bảo. Ngay cả Lôi thú cũng tan ra bắt bược phải bay vào trong Xạ thần xa.

Có điều thần niệm của Lăng Thiên Hậu cũng xuất hiện một cái lỗ hổng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, lỗ hổng đó liền lập tức co lại, chực biến mất.

Máu trong người Vương Lâm chỉ chực trào ra khỏi miệng. Kinh mạch nhiều chỗ bị tắc nghẽn. Tiên lực lưu chuyển không được thông suốt. Hắn hít một hơi thật sâu, không vội điều hòa mà nhanh chóng hóa thành một tia chớp lao qua lỗ hổng của thần niệm mà chui vào sâu trong khe.

Vương Lâm lao tới với tốc độ cao nhất khiến cho không khí phát ra những tiếng nổ giống như tiếng sấm.

Cái khe cũng không dài như sự tưởng tượng của Vương Lâm. Thoáng cái hắn đã vào sâu trong cái khe. Ở đây, hơi thở của Chu Dật tản mát như có như không.

- Người xông vào! Chết! - Thần niệm của Lăng Thiên Hậu lại tiếp tục phủ xuống. Lần này, trong thần niệm phát ra một thanh âm bá đạo, đánh thẳng vào tai của Vương Lâm khiến cho hắn bất đắc dĩ phải lui lại sau.

Khắp cái khe vào lúc này tràn ngập thần niệm, phát ra những tiếng răng rắc. Từng vết nứt nhỏ xuất hiện trên vách đá.

Nguyên thần của Vương Lâm bị thanh âm đó làm cho chấn động. Hắn uể oải phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Lăng Thiên Hậu quá mạnh. - Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Đây mới chỉ là nơi phong ấn thần thức của Chu Dật mà đã có thần thông mạnh như vậy. Nếu Lăng Thiên Hậu thực sự có mặt ở đây thì sẽ như thế nào...?

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn vỗ vào túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một cái bút lông sáng lấp lánh. Cầm tiên bút trong tay, hắn nhanh chóng vẽ lên trước mặt. Lập tức ánh sáng vàng lóe lên, một cái ký hiệu liền xuất hiện.

Ký hiệu vừa xuất hiện lập tức trong cái khe chở nên sáng sủa.

Vương Lâm chẳng hề do dự hắn vẽ liên tục hai, ba, bốn nét.... Cuối cùng, hắn vẽ ra một cái ký hiệu gồm có bảy nét.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm sử dụng tiên bút mà gia tăng ký hiệu. Lần trước để thu hút phi trùng, hắn cũng chỉ vẽ một nét mà thôi.

Mỗi một bút vẽ ra, Vương Lâm cảm giác rõ ràng nguyên thần của mình bị rút ra theo nét bút mà dung nhập vào trong ký hiệu. Cái ký hiệu có bảy nét đó cũng đồng thời dung nhập bảy tia nguyên thần của hắn.

Bảy nét cũng là cực hạn của Vương Lâm. Đối với việc sử dụng tiên bút, sau khi tế luyện ở bộ lạc Luyện Hồn hắn không thể vẽ được tới nét thứ tám. Bởi vì nguyên thần của hắn không thể chia được ra thành chín phần.

Trong thân thể còn có một phần. Bảy nét bút, mỗi nét đều có một phần không thể chia lìa. Trừ phi, hắn bỏ qua thân thể để cho nguyên thần dung nhập hết vào trong ký hiệu thì mới có thể vẽ được nét thứ tám.

Sau khi vẽ xong nét thứ bảy, tiên lực của hắn giống như một con ngựa hoang cuồn cuộn từ trong cơ thể chảy ra, dung nhập vào trong cái ký hiệu có bảy nét.

Bảy nét bút dung hợp làm một, hóa thành một cái ký hiệu hình tròn. Tổng quan cái ký hiệu đó có một vẻ kỳ dị. Bên trong giống như ẩn chứa càn khôn. Sự xuất hiện của nó chẳng khác gì mặt trời từ trên cao hạ xuống đất, rơi vào trong cái khe này. Từng luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra khiến cho ngay cả Nguyên Thần cũng cảm thấy đau đớn.

Tiên bút phối hợp với phù chú của tiên gia. Bảy nét bút đó hoàn toàn là thần thông của tiên nhân. Ánh sáng của nó xuyên qua toàn bộ vách đá nơi vực sâu, giống như một thanh kiếm sắc bén mà xuyên quan tất cả.

Vào lúc này, nếu đứng ngoài cái khe có thể thấy được trên các vách đá của vực sâu tỏa ra từng luồng ánh sáng. Ánh sáng không ngừng xâm chiếm khiến cho trong phút chốc Triều Tịch vực trong Thủy Yêu quận vốn quanh năm âm u trở nên sáng rực.

Cái ký hiệu có bảy nét đó chứa đựng cả bảy đạo thần thức của Vương Lâm. Vì vậy mà đối với việc điều khiển ký hiệu chẳng khác gì điều khiển một bộ phận thân thể. Hắn khống chế cho nó bay thẳng vào sâu trong cái khe.

Thần niệm của Lăng Thiên Hậu khi bị ánh sáng của ký hiệu đó xuyên qua cũng có dấu hiệu tiêu tán. Nhưng ngay lập tức, việc tan biến đó dừng ngay lại. Từ trong thần niệm của Lăng Thiên Hậu phát ra một tiếng gầm nhẹ. Lúc này, thần niệm chợt biến ảo thành hình ảnh của Lăng Thiên Hậu.

Lăng Thiên Hậu mặc đạo bào, ánh mắt bá đạo. Chân hắn khẽ bước lên một cái, toàn thân lại hóa thành một đạo kiếm khí rồi bay thẳng tới ký hiệu.

Sau khi ký hiệu và kiếm khí va chạm với nhau, toàn bộ Triều Tịch vực phát ra những chấn động đáng sợ. Ngay lập tức vô số cái khe xung quanh liền sụt lún. Chấn động quá mạnh khiến cho trong toàn bộ Thủy Yêu quận cũng phải rung rinh. Vô số yêu linh đều cảm thấy khiếp sợ.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt liên tục phun ra sáu ngụm máu tươi. Trong máu tươi ẩn chứa cả tiên lực rơi xuống mặt đất liền tạo thành những dấu vết thật sâu.

Ký hiệu bị đánh cho tan nát. Trong bảy đạo nguyên thần thì có sáu đạo bị hủy. Chỉ còn một đạo cuối cùng trong khoảng khắc khi ký hiệu bị hủy, kịp quay trở về với Vương Lâm.

Về phần thần niệm của Lăng Thiên Hậu sau khi hóa thành kiếm khí cũng nhạt đi rất nhiều. Nhưng những tia sáng lóe lên vẫn không giảm. Mặc dù ký hiệu tan vỡ nhưng dù sao cũng là thần thông của tiên nhân. Vào lúc này, tuy nói ký hiệu bị hỏng mất nhưng nó cũng hóa thành vô số kim quanh vây quanh kiếm khí hình thành một cái kén bằng ánh sáng vàng.

Tuy nói không thể bao vây được kiếm khí trong một khoảng thời gian dài nhưng cũng được một chút. Nguyên Thần bị hao tổn khiến cho người tu đạo bị thương nặng.

Ánh mắt Vương Lâm chỉ có một màu đỏ. Lúc này, tâm tính giết chóc đã xuất hiện. Nếu đã tới đây thì không còn đường lui nữa. Thân thể của hắn lao về phía trước, vọt qua vị trí thần niệm đang bị bao vây mà tới chỗ sâu nhất của cái khe.

Trên mặt đất trước mặt hắn, có một linh thể màu tím. Linh thể đó đúng là Chu Dật.

o0o Hai mắt Chu Dật nhắm nghiền, nét mặt hoàn toàn ngơ ngác. Toàn thân của hắn ngoại trừ mi tâm ra đều có màu tím. Màu tím đó như có linh tính không ngừng chuyển động xung quanh thân thể của Chu Dật. Chúng giống như những sợi tơ cố gắng cắn nuốt một chút điểm sáng cuối cùng ở mi tâm.

Trên mặt đất dưới thân của Chu Dật có một pháp trận. Từ pháp trận có những làn khí tím đang bốc lên, hóa thành một loạt các ký hiệu mà chui vào trong người Chu Dật.

Bốn phía của trận pháp có cắm bốn thanh bảo kiếm. Từng tia chớp từ bốn thanh bảo kiếm lan ra, chui xuống nền đất.

Đồng thời, trong bốn thanh bảo kiếm đó, trên ba thanh đều có một quả cầu ánh sáng to bằng nắm tay. Một luồng thần niệm khổng lồ từ ba quả

cầu đó lan ra.

- Chu Dật tiền bối... - Qua bao nhiều năm, cuối cùng Vương Lâm lại thấy được Chu Dật một lần nữa. Nhưng vào lúc này, toàn thân Chu Dật bị một làn khí màu tím bao phủ. Nếu không phải chút ánh sáng trên mi tâm vẫn còn thì đã hoàn toàn trở thành vật của Lăng Thiên Hậu, chẳng còn có thể tỉnh lại được nữa.

Phong ấn và trận pháp luyện hóa Chu Dật là do Lăng Thiên Hậu tự nghĩ ra. Trận pháp này được hắn gọi là Luyện Tiên Hóa Ma đại trận. Mặc dù uy lực của trận pháp mạnh nhưng điểm quan trọng của nó vẫn là bốn thanh kiếm cắm trên mặt đất.

Lăng Thiên Hậu từng luyện hóa bốn tiểu Thiên Địa trở thành bốn thanh kiếm Nguyên Thần. Vào lúc này, bốn thành kiếm đó chính là hình ảnh của Nguyên Thần. Để gia tăng uy lực, Lăng Thiên Hậu lại phân bốn đạo thần niệm bay xung quanh. Vì vậy mà khiến cho uy lực của trận pháp lớn hơn nữa.

Về phần trong trận pháp xuất hiện là khí màu tím thì đó chính là yêu khí. Yêu khí nơi đây phát ra có liên quan đến tàn hồn của Cổ Yêu ở Thủy Yêu quận.

Sở dĩ nhiều năm trước Lăng Thiên Hậu lén tới mảnh đất Yêu Linh để phong ấn Chu Dật tại đây cũng bởi vì hắn có một chút quan hệ với tàn hồn của Cổ Yêu ở Thủy Yêu quận.

Mà trong cái khe này còn có một cái mạch ngầm. Mạch đó ẩn dưới lòng đất, thông tới miếu của Cổ Yêu ở đế đô của Thủy Yêu quận. Điều này khiến cho Tàn hồn của Cổ Yêu ở Thủy Yêu quận lúc nào cũng có thể truyền ra yêu khí theo cái mạch nhầm đó đến trận pháp, ăn mòn linh thể của Chu Dật.

Lăng Thiên Hậu và tàn hồn của Cổ Yêu ở Thủy Yêu quận từng có một sự giao dịch. Mà giao dịch sau khi Lăng Thiên Hậu đặt phong ấn Chu Dật ở đây coi như đã được hoàn thành.

Trong chín quận ở mảnh đất Yêu Linh, chín tàn hồn của Cổ Yêu đều có tâm tư riêng. Cổ Yêu ở Thủy Yêu quận có ý định tìm một thân thể có thể chịu được yêu lực linh thể. Khiến cho nó có thể chui ra. Quá trình đó tương đối thong thả nhưng rất ổn định.

Chỉ cần ánh sáng ở mi tâm của Chu Dật bị thôn phệ là có thể trở thành thân thể của Cổ Yêu.

Lăng Thiên Hậu cũng không phải là bậc tiên tri. Do hắn bị Chu Dật từ tiên giới đuổi theo đến tận đây không chịu từ bỏ. Chu Dật được thi thể người con gái áo trắng sử dụng tiên lực khiến cho tăng lên tới kiếm linh của tiên kiếm mà có được thần thông to lớn. Hơn nữa, sau khi Lăng Thiên Hậu ra tay đấu với nữ thi liền bị Tiên ấn làm cho bị thương. Hai bên giao đấu mấy lần khiến cho Lăng Thiên Hậu rất vất vả.

Theo cảm nhận của Lăng Thiên Hậu thì kiếm linh chỉ muốn chết. Thậm chí nó không tiếc tất cả mà tản ra bản mệnh kiếm khí có hạn. Phải biết rằng Vũ tiên kiếm chính là bảo vệ số một ở tiên giới. Lăng Thiên Hậu tuy tóm được một thanh nhưng thanh kiếm đó hắn không dám xuất ra trước mặt Chu Dật. Hắn biết, một khi xuất ra sẽ bị Chu Dật điều khiển.

Tuy Lăng Thiên Hậu rất mạnh, nhưng vẫn bị thần thông của tiên ấn gây thương tích. Uy lực của tiên ấn quá mạnh, uy danh cũng cực lớn. Với kiến thức của Lăng Thiên Hậu sau khi hình dung lại gần như có thể kết luận Tiên ấn đó không phải là thứ mà Tiên quân có thể thi triển. Tiên thuật mức độ đó chắc chắn là thượng phẩm tiên thuật. Chỉ có Tiên đế mới có thể thi triển.

Chỉ một ngón tay đã làm cho hắn bị thương. Sau đó, Chu Dật lại không để ý tới kiếm khí bổn mạng của kiếm linh trong Vũ tiên kiếm nên khiến cho Lăng Thiên Hậu rất vất vả.

Nhưng sức mạnh của Lăng Thiên Hậu là không thể nghi ngờ. Hắn cũng chỉ vất vả mà thôi. Hơn nữa, sau đó, hắn dẫn Chu Dật tới mảnh đất Yêu Linh, mượn sự kỳ dị ở đây mà bắt được Chu Dật. Sau đó cũng đạt được ước định với Cổ Yêu của Thủy Yêu quận.

Như thế là nhất cử lưỡng tiện. Tuy nhiên, Lăng Thiên Hậu cũng không tính được, mấy trăm năm sau, sự xuất hiện của Vương Lâm làm cho tất cả mọi thứ thay đổi.

Trong cái khe, Vương Lâm nhìn trận pháp bao phủ Chu Dật. Trên người Chu Dật, tử khí bao phủ. Trái tim của hắn vào lúc mà Đình nhi biến mất cũng đã chết theo.

- Chu Dật tiền bối! - Vương Lâm thấp giọng nói.

Hắn có thể cảm giác được tử khí trên người Chu Dật một phần do yếu tố bên ngoài tác động ra thì phần còn lại là do Chu Dật không có ý niệm sống. Hắn chỉ có ý muốn chết mà thôi.

Trận pháp trước mặt, Vương Lâm sau khi quan sát cũng biết với tu vi của hắn không thể phá được nó. Người có thể phá được trận pháp đó có lẽ cũng chỉ có một mình Chu Dật.

Thanh âm của Vương Lâm mặc dù nhỏ nhưng vẫn vang vọng xung quanh cái khe. Mi mắt của Chu Dật chợt run run rồi chầm chậm mở ra. Ánh mắt trống rỗng của hắn chỉ có một sự đau thương che phủ. Nét mặt của hắn vẫn ngơ ngác như trước.

Đúng lúc này, thần niệm của Lăng Thiên Hậu ở phía sau Vương Lâm thoát ra khỏi sự bao vây của vầng sáng liền hóa thành kiếm khí mà lao tới Vương Lâm.

Một tiếng thở dài của Chu Dật chợt vang lên quanh quẩn trong cái khe. Khoảng khắc thanh âm của tiếng thở dài phát ra, thàn niệm của Lăng

Thiên Hậu hóa thành kiếm khí đang lao tới sau lưng Vương Lâm chợt biến mất.

Kiếm khí tan biến liền biến thành một quả cầu ánh sáng bay đến trên thanh kiếm thứ tư mà đứng im tại đó.

- Ngươi đi đi. - Chu Dật vẫn không nhìn Vương Lâm mà nhắm mắt lại.

Vương Lâm cố gắng tới được đây, nguyên thần đã bị thương nặng. Bây giờ, ngay cả thân thể di chuyển cũng không thể được. Nguyên Thần của hắn lại càng yếu ớt chẳng khác gì trẻ con. Hắn sử dụng tất cả thần thông, tốn bao nhiêu công sức đi tới đây cũng chỉ là vì Chu Dật có ân với mình. Nhưng bây giờ, đổi lại chỉ là ba tiếng bình thản của Chu Dật.

- Ngươi đi đi.

Nét mặt của Vương Lâm chỉ có một sự chế nhạo. Sự chế nhạo đó không phải là nhằm vào người khác mà là chế nhạo chính bản thân mình.

- Tâm của ngươi đã chết. Đúng ra ta không nên tới đây. - Vương Lâm lắc đầu, xoay người đi ra ngoài. Cái ân của Chu Dật sau khi hắn bước vào trong cái khi, đánh mất cả sáu đạo nguyên thần đã hoàn toàn báo đáp.

- Tâm đã chết ư... Ngay vào lúc Đình nhi rời khỏi, trái tim của ta thực sự đã chết. - Nét mặt ngơ ngác, cũng với ánh mắt đau thương của Chu Dật càng rõ hơn.

Hắn bị Lăng Thiên Hậu phong ấn ở đây trong thời gian mấy trăm năm vẫn hoàn toàn ngơ ngẩn để cho tàn hồn của Cổ Yêu xâm nhập. Mặc dù biết được điều đó nhưng hắn vẫn không có ý ngăn cản. Chỉ có chút ánh sáng ở mi tâm đó chính là sự si mê đối với Đình nhi mà hắn không bỏ đi được.

Than nhẹ một tiếng, Chu Dật giơ cánh tay phải đã chuyển thành màu tím búng nhẹ một cái về phía trước. Một luồng ánh sáng vàng chợt bắn ra. Trong ánh sáng vàng đó ẩn chứa một thứ kiếm khí cực mạnh. Cho dù là Lăng Thiên Hậu thì khi đối diện với nó cũng hết sức vất vả. Đó chính là Bản mệnh kiếm khí của kiếm linh trong Vũ chi tiên kiếm. Mà Kiếm khí đó, Chu Dật cũng chỉ có chín mươi chín đạo.

Năm đó đuổi giết Lăng Thiên Hậu, hắn đã phóng ra hơn nửa. Bây giờ trong người cũng chỉ còn có bốn đạo. Kiếm khí đâm thẳng qua quả cầu ánh sáng thứ tư trên mặt đất.

Thần niệm của Lăng Thiên Hậu tuy mạnh nhưng so với bản mệnh kiếm khí của Chu Dật vẫn không thể bằng.

Quang cầu vỡ nát cũng khiến cho thần niệm của Lăng Thiên Hậu bị kiếm khí đánh tan, hóa thành những điểm sáng trong suốt. Sau khi bị kiếm khí

quét qua, chúng giống như một dải ngân hà mà bay vào người Vương Lâm.

Trong nháy mắt, Nguyên thần của Vương Lâm được những điểm sáng đó dung nhập liền nhanh chóng hồi phục.

Mà thậm chí, Nguyên Thần chẳng những khôi phục còn có một chút tăng trưởng. Đến lúc này nó mới chậm rãi dừng lại. Tuy nhiên, vô số điểm sáng vẫn chưa biến mất. Những điểm sáng còn thừa tự động tìm được kiếm khí của Lăng Thiên Hậu còn sót trong nguyên thần của Vương Lâm mà hòa tan.

Trong chớp mắt, đạo kiếm khí trở nên dữ dội hơn trước mấy phần.

- Bản mệnh kiếm khí của ta không thể để trong người ngươi. Cũng không cấp cho ngươi được. Ngươi vì ta bị thương thì ta giúp ngươi bình phục. Ngươi đi đi. Sau này cũng không cần phải tới nữa. - Thanh âm của Chu Dật chầm chậm vang lên.

Vương Lâm thầm than. Hắn đi thẳng ra bên ngoài, đồng thời tay hắn vỗ túi trữ vật. Bảo tháp có thần thức của Chu Dật chợt xuất hiện. Vương Lâm liếc nó một cái rồi ném về phía sau.

- Lời hứa năm đó, Vương Lâm đã hoàn thành. Bảo tháp này không thể bảo vệ được nữa.

Chu Dật mở mắt, đau thương nhìn bảo tháp ở bên cạnh.

- Đình nhi...

Vương Lâm chợt dừng lại nhưng vẫn không quay đầu nói:

- Nàng không phải là Đinh nhi. Nếu ta đoán không nhầm thì tên của nàng là Thanh Sương.

Linh thể của Chu Dật chấn động. Hắn ngẩng đầu. Sự trống rỗng trong mắt biến mất, chỉ còn một sự hung dữ.

- Thanh Sương?

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 639: Bản mệnh kiếm khí của Chu Dật.

Vương Lâm xoay người, nhìn Chu Dật nhưng vẫn không nói gì. Hắn ném cái ngọc giản của Thanh Lâm cho Chu Dật.

Ánh mắt của Chu Dật sững sờ, nắm ngọc giản vào tay. Sau khi dụng thần thức xem xét, nét mặt chợt thay đổi. Một luc sau, hắn đau khổ lẩm bẩm:

- Thanh Sương....

- Nhi nữ của tiên đế Thanh Lâm. Thanh Lâm là cường giả đệ nhất của Tiên giới. Nghe đồn khi tiên giới bị vỡ nát, người đó chạy ra ẩn giấu trong một động phủ nơi mảnh đất Yêu Linh này để chữa thương. - Thanh âm của Vương Lâm hết sức bình thản.

Sự mạnh mẽ trong mắt Chu Dật càng đậm. Một chút sức sống từ trong người hắn chầm chậm tản ra. Tử khí trên người hắn nhanh vận chuyển nhanh hơn những không có cách nào ngăn cản được sức sống đang tỏa ra.

- Ngươi nói là phụ thân của Đình nhi đang trong một động phủ nào đó ở đây để chữa thương? Vương Lâm! Việc này ngươi có chắc chắn không?

Vương Lâm nhìn Chu Dật lắc đầu, nói:

- Chưa tận mắt nhìn thấy nên không chắc chắn.

Sự ngơ ngẩn trên mặt Chu Dật dần biến mất. Hắn thì thào lẩm bẩm.

- Đúng thế! Chuyện này không thể xác định được. Nhưng nếu phụ thân của Đình nhi ở đây thì với tu vi của phụ thân nàng chắc chắn có thể khiến cho Đình nhi thức tỉnh...

Vào lúc này, Chu Dật như quên mất rằng Đình nhi mà hắn vẫn gọi chỉ là một cái thi thể. Nhờ một chút nguyên nhân cho có được sự si tình của hắn bảo hệ ngàn năm mới sinh ra tàn hồn. Nhưng nay tàn hồn đã biến mất không còn nữa.

- Ta muốn đưa Đinh nhi đi gặp phụ thân nàng. Để cho Đinh nhi thức tỉnh. - Sức sống của Chu Dật càng lúc càng mạnh. Tử khí quanh thân thể trở nên cuồn cuộn đánh vào điểm ánh sáng nơi mi tâm hắn.

- Tán cho ta. - Một tia sáng mạnh mẽ chợt lóe lên trong mắt Chu Dật. Tử khí bao phủ thân thể hắn giẫy dụa như muốn cắn trả, tuy nhiên vẫn chẳng có một chút tác dụng. Nó nhanh chóng từ người Chu Dật tản ra chung quanh. Cuối cùng bị bức ra hoàn toàn, hóa thành từng làn tử khí chui xuống trận pháp dưới nền đất rồi biến mất.

Là kiếm linh của Vũ chi tiên kiếm, nếu tàn hồn của Cổ yêu nơi Thủy Yêu quận tự mình đến thì có lẽ với Chu Dật chỉ còn lại ba đạo kiếm khí

bản mệnh không thể chống cự.

Nhưng vào lúc này, chỉ xua tan yêu khí đối với Chu Dật chẳng có gì khó.

Tử khí tan hết, toàn thân của Chu Dật trở nên trong suốt, giống như một làn nước đao dao động. Hắn nhìn bảo tháp một cách say đắm rồi vẫy tay một cái. Từ trong bảo tháp chợt bay ra một đạo kiếm quang.

Thanh kiếm đó được chế tạo cho nữ tu sử dụng. Nó cũng là một trong số Vũ chi tiên kiếm.

Chu Dật chính là Kiếm linh của Vũ chi tiên kiếm. Nên vào lúc này, thân thể hắn liền hóa thành một tia sáng mà dung nhập vào trong kiếm tiên. Chỉ trong tích tắc một luồng kiếm khí chợt bao phủ toàn bộ cái khe.

Đúng lúc này, ba quả cầu ánh sáng do thần niệm ngưng tụ trên trận pháp liền hóa thành thân niệm mà bay tới kiếm tiên.

Một tiếng "hừ" lạnh lẽo từ trong thân kiếm phát ra. Ngay sau đó, bản mệnh kiếm khí của Chu Dật xuất hiện. Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên vang vọng cả Triều Tịch vực. Kiếm khí ác liệt như muốn chia cả cái vực ra làm hai.

Ba quả cầu lập tức vỡ nát, sau đó bị kiếm tiên nuốt vào bên trong. Về phần bốn thành kiếm Nguyên Thần trên mặt đất sau khi bị bản mệnh kiếm khí quét qua liền tan rã. Ngay cả trận pháp cũng không còn.

Cái khe phong ấn Chu Dật trong phút chốc sụp xuống.

- Lăng Thiên Hậu! Mấy trăm năm qua, tuy Chu mỗ bị phong ấn. Nhưng nếu không phải do tâm của ta đã chết thì phong ấn của ngươi làm sao có thể vây khốn được ta? Ta là kiếm linh của Vũ tiên kiếm, thọ cùng trời đất, truyền thừa bốn loại kiếm ký từ thời viễn cổ. Mặc dù ta không thể giết ngươi nhưng ngươi cũng đừng mong có thể phong ấn được ta dễ dàng.

Mấy trăm năm qua, tuy tâm ta đã chết nhưng không lúc nào không tự mình cảm nhận truyền thừa kiếm ý từ thời viễn cổ. Nếu hai chúng ta gặp lại, ngươi thử xem tu vi của Chu mỗ có còn như trước nữa hay không? - Vào thời điểm cái khe sập xuống, Chu Dật dung nhập trong tiên kiếm liền bay ra.

Vương Lâm bám sát theo sau. Một người một kiếm nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cái khe.

Chu Dật biến ảo thành hình trên tiên kiếm. Vẫn bộ trang phục năm đó. Chỉ có điều thoáng nhìn lại thêm một chút tang thương. Hắn cầm bảo tháp trong tay. Sau khi nhìn bảo tháp một cái thật sâu liền đưa cho Vương Lâm.

- Vương Lâm! Giúp ta giữ nó.

Vương Lâm gật đầu, đón lấy bảo tháp rồi cho vào trong túi trữ vật. Ánh mắt Chu Dật nhìn về phía Vương Lâm, có chút vui mừng nói:

- Mấy trăm năm ngắn ngủi không ngờ ngươi có thể tới được bước này. Thật đáng mừng.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Đa tạ tiền bối năm đó đã tặng Vấn Đỉnh chi tinh. Nếu không... - Vương Lâm lắc đầu, không nói nữa.

- Vấn Đỉnh chi tinh là thù lao cho việc ngươi bảo vệ Đình nhi. Không cần phải nói cám ơn. Nếu thực sự phải nói cám ơn thì Chu mỗ tạ ơn ngươi mới đúng. Không ngờ, sau mấy trăm năm hai chúng ta lại còn có thể gặp nhau. Nếu không phải ngươi cố tình tìm ta thì chỉ sợ là không thể có cuộc gặp ngày hôm nay. - Chu Dật thấy Vương Lâm định mở miệng liền phất tay. Hắn hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vương Lâm! Ta nhớ năm đó trong bảo tháp có hai thanh kiếm tiên. Thanh còn lại có ở đây không?

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Thanh kiếm tiên do Hứa Lập Quốc ký thân liền bay ra.

Hứa Lập Quốc trong kiếm tiên liền cảm nhận được sự tồn tại của Chu Dật. Hắn cũng là linh thể nên cảm ứng rất mạnh. Đối phương giống như là kẻ đứng đầu toàn bộ kiếm linh khiến cho hắn có cảm giác kính sợ. Thậm chỉ hắn cảm nhận rằng đối phương mới chính là kiếm linh chính thức của thanh kiếm do mình ký sinh. Bản thân mình chỉ là người chiếm dụng nhà của người ta mà thôi.

- A... - Sau khi nhìn thấy kiếm tiên, ánh mắt của Chu Dật lóe lên một tia sáng. Tay phải hắn điểm một cái, Hứa Lập Quốc liền từ trong kiếm tiên bay ra. Nét mặt hắn tỏ vẻ lấy lòng. Thần sắc so với khi đối mặt với Vương Lâm còn nhũn nhặn hơn mấy phần.

- Tiền bối! Tiểu nhân là Hứa Lập Quốc. Do chủ nhân của ta cho ta vào trong kiếm tiên. Nếu không, làm sao ta dám mơ tưởng.

Sắc mặt Vương Lâm lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng nhìn Hứa Lập Quốc.

Chu Dật cười ha hả, nói với Vương Lâm:

- Vương Lâm! Thần thông của ta không thể truyền thừa cho ngươi. Nhưng linh thể này rất được. Ta có thể khiến cho hắn cùng với ta cảm

thụ kiếm ý từ thời viễn cổ, thúc dục sinh trưởng cho đến khi hoàn toàn điều khiển được thanh kiếm tiên này.

Hứa Lập Quốc ngẩn người, đảo mắt, hỏi một cách cẩn thận:

- Cái...tiền bối! Kiếm ý viễn cổ là cái gì?

Chu Dật mỉm cười, nói:

- Ngươi cảm nhận một chút là biết. - Vừa nói, tay phải của hắn chộp nhẹ một cái liền bắt được Hứa Lập Quốc. Một tia sáng từ hai mắt của Chu Dật bắn ra, chui vào trong mắt của Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc chợt run người, ánh mắt trở nên mê mang. Hắn cảm giác được có vô số tin tức từ trong không trung chui vào đầu hắn. Thậm chí hắn có cảm giác giống như khi chưa trở thành ma đầu, cái cảm giác của tu sĩ Nguyên Anh kỳ khi cho Nguyên Anh rời khỏi thể xác. Dần dần, hắn đắm chìm vào trong sự mê mang.

Chu Dật buông tay, tia sáng trong mắt biến mất, nét mặt có chút uể oải. Tự thân truyền thừa cho người khác đối với hắn mà nói chính là làm cho linh thể bị thương tổn. Nhưng hắn cũng chẳng để ý đến điều đó. Vương Lâm có thể không sợ khó khăn nguy hiểm tới cứu mình thì bản thân cũng có thể chẳng ngại nguy hiểm để truyền thừa. Tạo thành kiếm linh cho Vương Lâm.

- Vương Lâm! Kiếm linh của ngươi là kẻ dễ thay đổi. Sau này, ngươi điều khiển phải cẩn thận. Nhưng cũng không cần quá mức để ý. Khi truyền thừa cho hắn, ta đã để lại một chút lạc ấn. Nếu sau này hắn phản bội ngươi, truyền thừa sẽ cắn trả.

Vương Lâm nhìn Chu Dật, thấy sự mệt mỏi của đối phương, hắn thở dài, ôm quyền nói:

- Tiền bối! Đa tạ.

Chu Dật làm việc quyết đoán, kiên định. Năm đó dám đưa Tôn Thái cho Vương Lâm làm nô lệ là một bằng chứng.

Chu Dật lắc đầu, nói:

- Chỉ cần Đình nhi có thể thức tỉnh, chút truyền thừa đó ta cũng chẳng cần. Vương Lâm! Ta chỉ cầu ngươi một việc, giúp ta tìm được phụ thân của Đình nhi.

Vương Lâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Nét mặt Chu Dật hơi mỉm cười. Tay phải của hắn chộp nhẹ một cái, kiếm tiên có Hứa Lập Quốc liền bay vào trong tay. Hắn cầm kiếm tiên hít một hơi thật sâu, rồi vỗ mạnh lên thanh kiếm.

Dưới một cái vỗ đó, thanh kiếm tiên liền phát ra những tiếng động. Một luồng khí kỳ dị chợt từ trên thân kiếm tỏa ra xung quanh. Sắc mặt Chu Dật tái nhợt, thân thể trở nên hư áo tới nửa ngày mới bình phục.

- Chu Dật tiền bối! Ngươi... - Vương Lâm kêu lên thất thanh. Hắn không ngờ được Chu Dật lại làm như thế

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 640: Đại lễ!

Từ nay về sau, Vũ tiên kiếm chỉ còn có ba thanh. Còn thanh kiếm này từ nay thuộc về ngươi. Không cần biết kiếm linh trước đó là gì, hay sau ta kiếm linh của nó là gì cũng đều không có quyền điều khiển thanh kiếm này.

Chu Dật nói xong liền vất thành kiếm tiên cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp lấy ánh mắt chỉ có một sự cảm kích. Lần này có thể nói đây chính là đại lễ vật của Chu Dật ban cho. Vũ tiên kiếm có tất cả bốn thanh. Cho dù bị người khác đoạt lấy thì chỉ cần có Chu Dật, những thanh kiếm đó cũng chỉ bị người ta tạm thời điều khiển. Một khi gặp phải Chu Dật liền trở về nguyên bản dưới sự điều khiển của hắn.

Cho dù là không còn Chu Dật thì sau này khi có một ngày nữ thi mặc bạch y thức tỉnh cũng lại có thể sáng tạo ra kiếm linh của Vũ tiên kiếm. Sau đó nó lại tiếp nhận truyền thừa kiếm ý từ thời viễn cổ rồi vẫn có thể điều khiển bốn thành Vũ tiên kiếm như trước.

Có thể nói, trong bốn thanh Vũ tiên kiếm đó, đời đời kiếp kiếp cũng đều thuộc về kiếm linh, thuộc về nữ thi đó.

Nhưng vào lúc này, tất cả đã thay đổi. Chu Dật đã lấy thân phận kiếm linh, sử dụng thân phận người thừa kế kiếm ý từ thời viễn cổ mà phá bỏ lạc ấn trên tiên kiếm.

Bản thân hắn là kiếm linh cũng chẳng khác gì Hoàng Đế trong nhân gian có được lãnh thổ của mình. Bây giờ, hắn xuất ra một phần, trao cho Vương Lâm vĩnh viễn.

Từ đó về sau, cho dù là người con gái mặc áo trắng có thức tỉnh, kiếm linh mới xuất hiện cũng không có cách nào điều khiển được thanh tiên

kiếm này. Bởi vì, bây giờ, kiếm linh Chu Dật đã như Hoàng Đế ban thánh chỉ.

Ngoại trừ điều đó ra, Chu Dật còn cho Hứa Lập Quốc hiểu được truyền thừa kiếm ý từ thời viễn cổ. Chẳng khác nào mở ra cho Hứa Lập Quốc một cánh cửa, một con đường để trở thành kiếm linh chí tôn. Hai đại lễ kết hợp với nhau chẳng khác nào cho Vương Lâm một cơ hội. Có thể được như người con gái áo trắng trải qua vô số luân hồi cũng không bị diệt.

Từ nay về sau, kiếm tiên này cũng chỉ thuộc về một mình Vương Lâm. Cho dù là Hứa Lập Quốc cũng chỉ là kiếm linh đời thứ nhất của thanh tiên kiếm này mà thôi. Cơ hội này ở tiên giới chỉ khi nào đạt tới Tiên quân mới có thể có được.

Chu Dật than nhẹ một tiếng rồi chiu vào trong kiếm tiên.

- Dưới đáy vực sâu này ta có thể cảm giác được hơi thở một đời kiếm linh của Vũ tiên kiếm. Ta sẽ cho ngươi phần lễ vật thứ ba. Đi thôi. - Chu Dật dung nhập vào trong kiếm tiên rồi bay thẳng xuống dưới vực sâu.

Vương Lâm thu Hứa Lập Quốc đang mê mang trong sự truyền thừa vào trong kiếm tiên rồi đuổi theo Chu Dật bay thẳng xuống dưới đáy vực sâu.

- Hơi thở của một đời kiếm linh? Chẳng lẽ lại là... - Vương Lâm chợt nghĩ tới một chuyện gì đó.

Chu Dật bay phía trước. Trên đường đi kiếm khí tán phán ra xung quanh phá tan mọi trở ngại, bay thẳng xuống dưới đáy của Triều Tịch vực. Nơi đây chính là một cái hành lang uốn lượn vòng quanh. Ở giữa có một cái hố sâu tối om. Cho dù là thần thức cũng không thể xuyên qua để nhìn thấu xuống tới đấy.

Một chút lực hút nhỏ bé từ trong cái hố phát ra. Tuy nói nó rất yếu nhưng lúc nào cũng có ở đó.

Hai chân đạp xuống vách đã bên bờ cái hố, tiếp giáp với con đường nhỏ. Một chút vụn đất đá bên bờ hố bị lực hút cuốn vào bên trong.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu mà nhìn cái hố. Với tâm trí của hắn có thể đoán được, thủy triều ngoài Đông Hải chình là do cái hố sâu tưởng chừng như vô hạn này phát ra.

Trong đầu Vương Lâm như thấy được cảnh tượng cái hố cứ năm ngàn năm lại bộc phát một lần. Một lần bộc phát nó lại tạo ra một lực hút không thể tưởng tượng được. Lực hút xoáy theo thông đạo mà bay ra ngoài khiến cho vô số sinh vật bị hút tới đây.

Cảnh tượng của tạo hóa khiến cho Vương Lâm vào lúc này chợt cảm thấy bản thân quá bé nhỏ. Loại thần thông nào có thể chống cự được lực hút năm ngàn năm tích lũy...mà thứ thần thông nào có thể tạo ra cảnh tượng tráng lệ như vậy?

- Cho dù là Thiên Vận Tử cũng không làm được như vậy. Không biết Thiên Vận Tử đang đứng trước cánh cửa bước vào con đường tu đạo thứ ba có thể làm được hay không... - Vương Lâm thở dài một cái rồi nhìn hố sâu, im lặng.

Cái hố này cuối cùng đi tới nới nào, Vương Lâm cũng không biết, cũng không đoán ra được. Hắn chỉ biết rằng nếu rơi vào đó mà muốn đi ra là điều không có khả năng.

- Cái hố sâu này rất quái dị. Ngươi đừng có nhìn nó quá lâu. - Thanh âm của Chu Dật từ trong kiếm tiên truyền ra.

Vương Lâm thôi không nhìn nữa, nhưng vào lúc này thoáng cái bên tai hắn chợt nghe được một thanh âm yếu ớt.

- Đi xuống.... - Thanh âm đó không phải từ trong cái hố phát ra mà là từ trong túi trữ vật của Vương Lâm.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm chợt co lại. Hắn cúi đầu nhìn vào túi trữ vật. Thần thức phân ra một chút mà chui vào bên trong. Lập tức hắn phát

hiện ra trong túi trữ vật, bức tranh thần bí mà hắn có được ở Chu Tước tinh tự động mở ra. Một tia sáng màu tím chợt xuất hiện, hình thành một thân hình hư ảo của một người con gái. Người con gái quay lưng về phía Vương Lâm như đang tự nói chuyện với mình.

- Đi xuống....

Trong bức tranh có bóng người cũng chẳng phải chuyện mới lạ đối với Vương Lâm. Năm đó ở Chu Tước tinh khi hắn đối mặt với Tam tổ của Tiên Di tộc. Khi đối phương xuất ra phù chú liền bị bóng hình trong bức tranh thu vào bên trong.

Đối với bức tranh này, Vương Lâm vẫn thắc mắc. Sau khi tu vi đạt tới Vấn Đỉnh kỳ cũng từng lấy nó ra để nghiên cứu. Nhưng vẫn không có gì tiến triển. Tuy bức tranh này có thể hạ ấn ký nhưng lại không thể điều khiển.

Vào lúc này, khi bóng người trong bức hiện ra, Vương Lâm bừng tỉnh liền phát ra một đạo thần niệm.

- Đi xuống cái hố này?

- Đi xuống... - Bóng hình yêu kiều lại nhẹ giọng nói.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn thu hồi thần thức, cúi đầu nhìn thoáng qua cái hố bên cạnh. Trong hố chỉ có một màu đen ngăn cản tầm mắt.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm không nhìn nữa nhanh chóng đuổi theo Chu Dật.

"Chẳng lẽ trong cái hố có thứ gì đó liên quan đến bức tranh..." - Vương Lâm vừa đuổi theo Chu Dật vừa suy nghĩ.

- Trong cái hố đó có một thứ lực quái dị, ảnh hưởng tới tâm thần. Nếu tâm không kiên định rất dễ bị trượt chân. - Từ trong kiếm tiên đang bay ở phía trước vọng ra thanh âm của Chu Dật.

- Ngươi đừng có nhìn lại. Cứ tập trung phi hành. - Chu Dật tiếp tục nhắc nhở.

Vương Lâm gật đầu, giữ vững tinh thần bay theo Chu Dật. Càng xâm nhập vào sâu trong hành lang, lực hút từ trong cái hố càng mạnh hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên thanh kiếm tiên có Chu Dật chợt dừng lại. Vương Lâm cũng dừng lại theo. Nơi đây chính là phía đông của hành lang, phía trước chỉ toàn là bóng tối không nhìn thấy rõ con đường nhỏ.

- Cẩn thận! Cái hố này có gì đó quái dị. - Thanh âm của Chu Dật vừa mới vang lên, trong hố sâu chợt tràn ra một làn sương mù màu tím nhanh chóng bao phủ bốn phía.

Thanh âm của Chu Dật lẫn vào trong đám sương mù có chút gì đó hư vô.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Làn sương tím đó có chút gì đó quái dị. Dưới sự lan tỏa của nó, tầm mắt bị cản trở, ngay cả thần thức cũng chỉ tỏa ra được ba trượng. Tiếp tục tỏa ra thêm lập tức bị sương mù nuốt chửng.

Ngay cả trong phạm vi ba trượng đó, thần thức cũng không được rõ ràng.

Cùng lúc đó, từ trong cái hố sâu bên cạnh, lực hút từ từ tăng lên. Tuy nhiên, lực hút đó lại không có hiệu quả đối với làn sương.

Từ trong làn sương mù phía trước, một tia kiếm quang chợt lóe lên rồi chuyển động quanh thân thể của Vương Lâm. Thần niệm của Chu Dật truyền âm ra ngoài.

- Thôi! Vương Lâm! Ngươi lên đây, ta đưa ngươi quay lại. Sương mù rất quái dị. Với thực lực của ngươi chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

Vương Lâm cũng không nói nhiều nhanh chóng đứng lên trên kiếm tien. Một luồng tiên lực từ trên thân kiếm truyền ra, chảy theo hai chân rồi bao phủ toàn thân Vương Lâm.

- Bình tĩnh ngưng thần. Đóng kín tâm trí. - Thần niệm của Chu Dật quanh quẩn trong tâm trí của Vương Lâm. Ngay lập tức Vương Lâm căn cứ theo lời nói của Chu Dật. Nhất thời, luồng tiên lực đang chảy vào trong cơ thể chợt chấn động. Ngoài thân thể Vương Lâm xuất hiện một vầng ánh sáng của tiên lực.

Vầng ánh sáng đó chẳng những có được tiên lực mà còn có kiếm uy. Ánh sáng vừa tỏa nha, nhất thời, làn sương như bị đôi bàn tay rất to xua sang hai bên để lộ ra một con đường.

Chu Dật hóa thành một đạo cầu vồng mang theo Vương Lâm lao vào trong làn sương tím. Trên đường bay đi, làn sương cứ tự động tản ra. Mà cho dù không tan thì khi gặp kiếm khí của Kiếm tiên cũng lập tức biến mất.

Tốc độ của kiếm tiên quá nhanh, nhanh đến mức Vương Lâm chỉ thấy gió thổi vù vù bên tai, đập cả và mặt. Sương mù xung quanh như hóa thành một con rồng màu tím, thoáng hiện lên trong khóe mắt.

Một lúc lâu, kiếm tiên đột ngột chuyển hướng bay thẳng lên trên theo hình xoắn ốc. Vương Lâm phải vận chuyển tiên lực trong cơ thể mới có thể đứng vững trên thân kiếm tiên mà không bị rơi xuống.

- Hơi thở một đời kiếm linh của Vũ tiên kiếm đang ở phía trước. Vương Lâm! Ngươi đứng cho vững, ta muốn dùng tốc độ cao nhất. - Chu Dật nói xong liền để cho Vương Lâm chút thời gian chuẩn bị. Sau đó tốc độ của Kiếm Tiên chợt tăng lên nhanh hơn.

Tốc độ của kiếm tiên tăng lên làm xuất hiện vô số ảo ảnh trong không trung, chẳng khác gì thuấn di. Vương Lâm dẫm trên thân kiếm có cảm giác như cả vạn ngọn núi lớn đang ép tới. Hắn phong bế hô hấp chỉ dựa vào một chút tiên khí.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 641: Vân Tiên đạo lữ

Nếu thực sự là thuấn di thì không sao, Vương Lâm cũng chẳng bị như vậy. Nhưng đây không phải là thuấn di mà do tốc độ đạt tới mức đó.

Vầng sáng do tiên lực tạo thành bên ngoài cơ thể biến đổi liên tục, ép chặt vào người Vương Lâm. Tốc độ của kiếm tiên đã đạt tới một mức độ không tưởng.

Thậm chí Vương Lâm còn có thể thấy được sương mù xung quanh như hóa thành biển sương mù. Đó là do tốc độ quá nhanh gây ra cảm giác đó.

Cái cảm giác suốt từ mấy trăm năm trước khi mới bước chân vào giới tu chân đến bây giờ mới lại xuất hiện. Khiến cho Vương Lâm có chút cảm khái.

- Đây mới thực sự là kiếm tiên, kiếm linh. Thanh kiếm tiên của ta cũng có uy lực như thế này nhưng do kiếm linh không mạnh, không thể phát huy được toàn bộ. Tuy Hứa Lập Quốc có tướng phản bội nhưng tên ma đầu đó chỉ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Không thể thoát khỏi tâm của ta.

Đúng lúc này, làn sương tím xung quanh chợt trở nên cuồn cuộn, giống như những đám mây không ngừng tăng kích thước. Ngay sau đó, từ hố sâu bên trong làn sương mù chợt xuất hiện một lực hút cực mạnh.

Lực hút mạnh mẽ xuất hiện đột ngột. Làn sương mù vốn không bị ảnh hưởng bởi lực hút vào lúc này cũng bị hút vào trong hố.

Lực hút từ trong cái hố càng lúc càng lớn. Trong nháy mắt, sương mù bị hút vào cực nhiều. Cùng lúc đó, những tảng đá vụn trên vách vực cũng chấn động mà bay vào trong hố.

Ở một vị trí xa xa trên hành lang, thanh cự kiếm đang cắm trong vách đá vào lúc này cũng run rẩy từ từ chui ra khỏi vách đá. Cuối cùng, nó rời hẳn khỏi vách rồi bị hút thẳng vào trong hố.

Trong nháy mắt, thanh kiếm tiên do Chu Dật dung nhập cũng lao tới. Vương Lâm đang đứng trên thanh kiếm có thể thấy rõ thanh cự kiếm màu vàng đang rơi vào trong hố.

Chu Dật chẳng hề do dự, điều khiển tiên kiếm chuyển hướng nhằm thẳng hướng cái hố mà bay tới. Lực hút của cái hố lúc này cực lớn. Vào lúc này, Chu Dật bay vào trong hố. Tốc độ của tiên kiếm đi kèm với lực hút khiến cho tăng lên nhanh hơn cả tia chớp.

Trong thời gian ngắn đã đuổi kịp thanh cự kiếm đang tỏa ra ánh sáng màu vàng. Vương Lâm đứng trên kiếm tiên, ánh mắt quyết đoán. Trong khoảng khắc tới gần kiếm tiên, tay phải hắn giơ lên chộp về thanh kiếm.

Nhưng lúc này, thanh cự kiếm chịu lực hút của cái hố nên một trảo của Vương Lâm chẳng khác nào đoạt bảo vật của cái hố, đối kháng với lực hút. Trong nháy mắt khi hắn chộp được thanh kiếm, một nguồn lực cực mạnh chợt truyền đến. Suýt chút nữa thì Vương Lâm rơi xuống theo thanh kiếm đang nắm trong tay.

Đối diện với nguy cơ, Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hoàng Tuyền chợt xuất hiện quanh quẩn bên người. Dưới ngón tay của Vương Lâm, Hoàng Tuyền quấn theo hình xoắn ốc, chuyển động nhanh chóng. Một làn gió chợt xuất hiện. Vương Lâm đang đứng cảm thấy lực hút hơi giảm

đi một chút liền chộp lấy. Thanh cự kiếm dừng lại rồi chầm chậm bị Vương Lâm lôi lên.

Từ trong kiếm tiên, Chu Dật phát ra một tiếng gầm nhẹ giống như chú ngữ của Kiếm linh. Kiếm quang lóe lên, Chu Dật đột nhiên vọt lên, đưa Vương Lâm phóng về phía miệng hố.

Vương Lâm có cảm giác như thân thể đang bị xé rách ra làm nhiều mảnh. Cánh tay nắm cự kiếm cảm giác vô cùng nặng. Chịu đựng tốc độ của kiếm tiên, gân xanh nổi lên đầy mặt hắn.

Sau khi Chu Dật tăng tốc, cự kiếm được lôi lên theo. Ánh mắt của Vương Lâm rất kiên định. Vào lúc này, hắn quyết không thể buông tay. Bởi một khi buông tay sẽ chẳng còn được nhìn thấy nó nữa.

Được Chu Dật nâng lên, cự kiếm được Vương Lâm nắm chặt từ từ bay lên cao. Một chút màu vàng còn sót bên ngoài hoàn toàn biến mất để lộ ra thân kiếm màu đen.

Chút bảo thạch còn sót ở chuôi kiếm vào lúc này cũng vỡ vụn rồi bị hút vào trong hố sâu.

Chu Dật gầm nhẹ một tiếng, tiên lực của kiếm tiên tăng lên tới mấy lần. Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm cũng vận chuyển, Hoàng Tuyền cố

gắng làm yếu đi lực hút. Cuối cùng, Chu Dật cũng đưa cho Vương Lâm ra khỏi cái hố.

Trong khoảng khắc lao ra, Vương Lâm hét lớn rồi chộp mạnh một cái. Cự kiếm chợt bay ra rồi bị Vương Lâm nắm vào trong tay.

- Cự Phú! - Trên thân cự kiếm có khắc hai chữ rất nông.

Cầm Cự Phú trong tay, Vương Lâm nhớ lại rất nhiều chuyện. Hắn hít sâu một hơi rồi không kịp quan sát đã bị Chu Dật đưa đi với tốc độ cực nhanh, theo hành lang mà quay về.

Tốc độ của Chu Dật cực nhanh, lao đi trong hành lang. Dưới sự chỉ dẫn của Vương Lâm, Chu Dật bay về cái miệng duy nhất của Triều Tịch vực. Sau đó, tiếp tục bay ra ở cửa vào của Hỏa Yêu quận.

Vương Lâm cầm Cự Phú trong tay xem xét một chút rồi cho vào trong túi trữ vật. Hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra chút đầu mối. Chút đầu mối đó nếu tu vi còn kém chắc chắn không thể nhìn ra. Nhưng vào lúc này, tu vi của hắn đã đạt tới Vấn Đỉnh nên hoàn toàn khác biệt.

Chỉ có điều bây giờ chưa phải là lúc tìm hiểu. Cho nó vào trong túi trữ vật, Vương Lâm chuẩn bị rời khỏi Triều Tịch vực sẽ tìm hiểu kỹ.

- Chuyến đi Triều Tịch vực xem như thành công mỹ mãn. Đáng tiếc lệnh bài thần bí không biết đang ở đâu... - Ánh mắt Vương Lâm trầm tư.

Trong túi trữ vật, Văn thú chợt mở hai mắt. Ánh mắt của nó có chút nghi hoặc. Theo nó hiểu trong không gian túi trữ vật, ngoại trừ thần thông kinh người nếu không chắc chắn không có khả năng sinh ra cảm ứng đối với ngoại giới. Nhưng vào lúc này, nó có thể cảm nhận được rất nhiều thứ bên ngoài.

Do dự một chút, Văn thú cũng chẳng hiểu tại sao. Nó nhìn Lôi oa vẫn nằm ngủ bên cạnh rồi ghé vào lưng nó mà nhắm mắt.

Với tốc độ của Chu Dật, khoảng cách của bọn họ tới cửa ra của Hỏa Yêu quận càng lúc càng gần. Cũng có nghĩa khoảng cách tới dám sương mù đang vây quanh Tham Lang và Văn thú càng gần.

Trong mảnh đất Yêu Linh, một đám mây trên bầu trời từ phía nam trôi tới. Trên đám mây đó có ẩn chứa tiên khí chẳng khác nào một vật từ tiên giới. Nó đang tỏa ra một vầng ánh sáng nhàn nhạt.

Trên đám mây đó có hai người đang đứng. Hai người đó bao gồm một nam và một nữ. Nam có vóc dáng cao ráo, mặc một bộ trường sam màu nước biển có thêm những đám mây. Thậm chí còn có từng làn sóng xuất hiện. Mài tóc dài của hắn phiêu dật để lộ ra khuôn mặt anh tuấn, cương nghị.

Hắn cầm một cây sáo ngọc màu xanh biếc đứng trong gió. Quần áo phất phơ giống như tiên nhân.

Bân cạnh hắn, là một nữ tử mặc một bộ y phục màu tím nhạt có thêu một đóa hoa màu hồng. Mái tóc của nàng buông xuống, được trang điểm bởi một cái trâm màu tím. Mặc dù nhìn có chút tùy ý nhưng không hề mất đi vẻ tao nhã. Làn da trắng muốt cùng với đôi môi đỏ thắm.

Nhìn nàng khiến cho người ta liên tưởng tới một đóa hoa lan yếu ớt.

Ánh mắt của nữ tử khi nhìn người yêu có một chút nhu thuận. Hiển nhiên, hai người là một đôi đạo lữ.

Đằng vân giá vũ, thứ thần thông tầm thường này, đám tu sĩ bình thường cũng có thể làm được. Nhưng đằng vân mà mượn đám mây trên trời, điều khiển nó....

Thứ thần thông này chỉ có thể được xem như là cấp thấp nhất, không đáng được nhắc đến. Chẳng những tốc độ chậm chạp mà chẳng hề có pháp thuật mạnh mẽ trong đó. Chẳng qua có cảm giác tuyệt vời, lừa bịp người thường mà thôi.

Nhưng đôi đạo lữ này hoàn toàn khác. Đám mây mà hai người đứng trên chính là Cửu tiêu tiên vân được luyện hóa mà thành. Cho dù là tại tiên giới cũng thuộc loại tiên vân hiếm thấy.

Thần thông của đám mây này nằm ở chỗ bên trong nó có tiên lôi. Vì vậy mà uy lực không thể coi thường.

Trước đây, mỗi một tu sĩ nhìn thấy đám tiên vân này sẽ nhận ngay ra thân phận của hai người. Bởi vì hai người có thể nhẹ nhàng đứng trên Cửu tiêu tiên vân có cảnh giới giống như Huyết Tổ, Lăng Thiên Hậu, Thiên Vận Tử.

Hai người đó chính là Vân Tiên đạo lữ.

Năm đó hai người đó cùng với đám Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu đi vào mảnh đất Yêu Linh đã chiếm một tòa động phủ. Trong mấy vạn năm không đi ra ngoài.

Tên của hai người đó là Vương Nguy và Hồ Quyên.

Tu vi của hai người này năm đó tương đương với đám người Thiên Vận Tử. Hơn nữa, đôi đạo lữ cùng am hiểu việc phối hợp nên dù là Thiên Vận Tử cũng rất e ngại.

Ngoài ra, điều Thiên Vận Tử e ngại còn là lai lịch của hai người. Vương Nguy và Hồ Quyên có thân phận hết sức thần bí. Cho dù là Thiên Vận Tử cũng không thể điều tra ra. Chỉ biết rằng năm tháng tu đạo của hai người này so với bản thân còn lâu hơn nhiều.

Cũng may, tính cách của hai người chỉ thích bình yên, không thích tranh quyền kết phái. Chỉ cần không mắc tội với bọn họ là không có vấn đề gì.

Nếu lão già thấp bé trong Tôn Hồn phiên của Vương Lâm mà thấy đôi đạo lữ này chắc chắn sẽ nghiến răng nghiến lợi. Năm đó, chính hai người đã cướp túi trữ vật của hắn.

Hai người bọn họ đứng trên đám mây bay thẳng tới Hỏa Yêu quận.

Khoảng khắc đám mây tiến vào Hỏa Yêu quận, Cổ Yêu Bối La đang dung hợp trong Long đầm ở đế đô Thiên Yêu quận chợt mở hai mắt.

Trong mắt hắn bắn ra một luồng ánh sáng, nhưng thoáng cái nó biến mất.

- Không ngờ bọn họ lại rời động phủ... Xem ra ta cần phải tăng tốc độ thôn phệ tàn hồn của Cổ Yêu khác. - Ánh mắt Bối La có một sự e ngại.

Đám mây bay vào trong Hỏa Yêu quận. Trên đường đi, tất cả những đám mây trên bầu trời đều bị đẩy lui. Ngay cả đám yêu binh trong một số thành trì vào lúc này cũng chấn động, nhưng không dám bay ra điều tra.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 642: Sương tím! Văn thú!

Chẳng mất bao lâu, đám mây liền đứng trên bầu trời của Triều Tịch vực. Đám mây từ từ biến mất để cho hai ngươi hạ xuống.

- Thú vị thật! Quyên nhi! Không ngờ nơi này lại có một chút cấm chế. Ừm! Cấm chế này cũng có chút khéo léo. - Ánh mắt nam tử có chút hứng thú cười nói với nữ tử bên người.

Nữ tử cũng mỉm cười, thanh âm uyển chuyển, nói:

- Cấm chế có thể khiến ngươi để ý cũng không có nhiều lắm.

Những làn gió nhẹ thổi trong không khí khiến cho cây cỏ hơi lay động. Đồng thời cũng khiến cho quần áo của hai người lay động theo gió. Nam tử nhìn mặt đất, ánh mắt có chút tán thưởng, cười nói:

- Thủ pháp cấm chế có bao gồm cả cấm thuật thượng cổ... A! Còn có cả một chút tiên cấm. Đúng là không đơn giản.

Người con gái bên cạnh hắn, vén sợi tóc bị gió thổi bay ben tai, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, nhẹ giọng nói:

- Thủ pháp thượng cổ cấm thuật rất thuần thục. Nhưng chút tiên cấm lại hơi thô, chắc là mới học được chưa lâu.

Nam tử gật đầu đồng ý, nói:

- Đây chắc chắn là do một người tu chân nhận được sự truyền thừa của thượng cổ tu sĩ bố trí. Thủ pháp người đó thuần thục như vậy hiển nhiên là tu hành không dưới ngàn năm.

Người con gái khẽ lắc đầu, nói một cách ôn hòa:

- Điều đó cũng không hẳn. Ngươi vẫn chưa gặp được người bố trí cấm chế này.

Nam tử cười ha hả, nói:

- Quyên nhi! Chẳng lẽ ngươi muốn khảo nghiệm vi phu? Hay là chúng ta đánh cuộc? Nếu tu sĩ bố trí cấm chế chưa tu hành ngàn năm thì ta thua có được không?

Người con gái che miệng cười. Ánh mắt âu yếm nhìn nam tử, cười nói:

- Một cái cấm chế nho nhỏ làm sao lại khiến cho một người được xưng tụng là phá giải hết tất cả mọi loại cấm chế như Vân Tiên Vương Nguy để ý như vậy?

Nam tử mỉm cười, lắc đầu nói:

- Ngươi lại tránh nặng tìm nhẹ. Ta không tin người không nhìn ra cấm chế này tuy thô nhưng tâm tư ẩn chứa trong nó lại hết sức xảo diệu. Cấm chế của người đó nếu không phải là ta và ngươi để ý cẩn thận chắc chắn sẽ không nhận ra. Cấm chế này không có sát khí nên cũng không có sát ý. Nhưng trong đó lại có thần thức dẫn dắt. Chỉ cần bước vào bên trong liền bị người bố trí cấm chế phát hiện. Nhưng đó cũng không phải là điều quan trọng. Nếu chỉ có như vậy cũng sẽ không làm cho ta phải chú ý. Ngươi nhìn chỗ này. - Ngón tay nam tử chỉ về phía bãi cỏ trước mặt. Một ngọn gió thổi qua khiến cho lớp cỏ xanh ở đó lay động nhưng vẫn không có gì khác thường.

Trong mắt nam tử chợt lóe lên một tia sáng kỳ dị:

- Nếu ta không nhầm thì cấm chế ở đây không phải chỉ có một cái mà là liên hoàn. Cho dù phá hủy cấm chế này thì chỉ cần không thể bài trừ được tất cả ngay lập tức vẫn có thể bị người bố trí biết được. - Hắn vừa

nói vừa giơ tay chộp một cái. Nơi ánh mắt hắn nhìn, đám cỏ rạp xuống chỉ còn một cây vẫn lay động theo gió.

- Cấm chế bố trí theo thủ pháp tầm thường, chỉ là mượn vật để bố trí. Cái này cũng chỉ là một thủ pháp trung thành. Nhưng ngươi nhìn ngọn cỏ này xem. Quyên nhi! Ngươi nhìn kỹ ngọn cỏ này có cái gì khác?

Người con gái có chút kinh ngạc. Nàng hiểu rất rõ Vương Nguy. Tuy tính tình của hắn rất ôn hòa, nhưng chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến cấm chế lập tức biến đổi. Chính vì vậy mà những loại cấm chế bình thường hắn cũng chẳng để ý. Ánh mắt như thế này không xuất hiện nhiều lắm ở hắn.

Nàng tập trung quan sát, ánh mắt liền trở nên kinh ngạc, nói:

- Ngọn cỏ này là trong thực có hư.

Ánh mắt Vương Nguy hơi mỉm cười. Tay phải hắn vung lên, ngọn cỏ xong liền bay lên rơi vào trong tay. Hắn gật đầu nói:

- Đúng thế! Trong thực có hư. Ngọn cỏ này là thật nhưng chất lỏng bên trong nó lại là giả.

Hắn vừa nói, hai ngón tay phải miết nhẹ vào nhau. Từ cọng cỏ xanh liền bốc lên một làn khí trắng. Một giọt chất lỏng từ từ chảy ra.

Khi chất lỏng xuất hiện, cọng cỏ xanh liền chậm rãi héo khô. Cuối cùng, một giọt chất lỏng trong suốt màu xanh hiện lên trong lòng bàn tay nam tử. Giọt chất lỏng màu xanh đó trong suốt long lanh. Bên trong nó thi thoảng lại có một đạo cấm chế lóe lên.

Ánh mắt nam tử lại xuất hiện sự tán thưởng. Hắn nhìn giọt chất lỏng trong lòng bàn tay, nói:

- Ở đây cũng phải có ít nhất một ngàn cấm chế. Chúng tổ hợp lại với nhau một cách hoàn mỹ, tạo thành một giọt chất lỏng. Kết cấu vô cùng vững chắc. Tất cả những cấm chế này tuy đều bình thường nhưng càng là vật bình thường lại càng khó làm được thế này. Người có thể làm được điều này chắc chắn đã tu hành ngoài ngàn năm. Chỉ có trải qua trăm kiếp nhân sinh mới có thể hiểu được chính bản thân mình, mới có được tâm cơ và sự suy diễn như vậy.

- Người này nếu không có ngàn năm thời gian làm sao có được kinh nghiệm nhiều như thế? Làm sao có thể nhìn thấu được sinh tử, tạo ra được một vật với tâm cơ thế này? Cấm chế và thiên tư quan hệ với nhau không nhiều. Cái mà nó liên quan nhiều nhất đó chính là tâm tính của con người. - Ánh mắt Vương Nguy có một sự cảm khái cùng với chút gì đó như nhớ lại.

Ánh mắt người con gái âu yếm, đứng bên nam tử, nói:

- Không nên nghĩ nhiều như vậy. Chẳng phải ngươi muốn đánh cuộc với ta hay sao? Ta đánh cuộc với ngươi rằng người bố trí cấm chế chưa đủ ngàn năm tu hành.

Nam tử cười ha hả, liếc nhìn người con gái rồi cười nói:

- Được rồi! Chúng ta ở đây chờ xem kết quả thế nào. Thuận tiện chờ luôn Tham Lang xuất hiện.

Người con gái cười nói:

- Nếu Tham lang đi ra nhìn thấy chúng ta không biết có biểu hiện thế nào? Phản kháng hay là ngoan ngoãn giao ra lệnh bài?

- Hắn không dám phản kháng. - Nam tử cười nói. Thanh âm của hắn hời hợt không hề có chút tức giận.

Khoảng khắc Tham Lang tiến vào mảnh đất Yêu Linh, hành tung của hắn liền bị Vân Tiên đạo lữ phát hiện. Dù sao thì hai người bọn họ cũng ở mảnh đất Yêu Linh mấy vạn năm, nghiên cứu triệt để một tòa hư phủ. Bảo bối có trong tay phải nói là hằng hà vô số.

Ngoại trừ cấm chế ra, Vương Nguy còn am hiểu bói toán. Tuy nói về mặt này không thể so với Thiên Vận Tử nhưng cũng có thể tính ra được vị trí của Tham Lang và một số biến hóa.

Về phần lệnh bài hiển nhiên là bị hai người tính ra. Chỉ có điều lệnh bài đó quá mức quỷ dị. Muốn có được nó phải trong một khoảng thời gian đặc biệt. Vì vậy mà trước đó, bọn họ vẫn chưa động thủ chờ tới tận bây giờ.

Tạm không nói đến hai người đó nữa. Trong Triều Tịch vực, Vương Lâm đứng trên thanh kiếm tiên do Chu Dật mình, với tốc độ như một tia chớp bay thẳng đến cửa ra của Hỏa Yêu quận.

Tốc độ của Chu Dật cực nhanh. Sau mấy ngày, hắn đã theo hành lang mà bay về hướng cái khe thông với hướng Hỏa Yêu quận. Chỉ cần từ đây bay ra là có thể rời khỏi Triều Tịch vực. Lối ra Hỏa Yêu quận chính là nơi không có lực cản xuống dưới, chỉ có lực cản hướng lên mà thôi. Ở nơi này, tốc độ của bản thân như có thêm lực thúc đẩy, tăng lên rất nhiều.

Phi hành trong cái khe vực của Hỏa Yêu quận, ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thản, đạp trên phi kiếm. Hai bên người mọi thứ cứ thế vùn vụt trôi qua.

Đúng lúc này, đột nhiên tốc độ của kiếm tiên chợt giảm. Sau khi đảo qua vài vòng liền dừng lại. Thần niệm của Chu Dật từ trong kiếm tiên truyền ra.

- Vương Lâm! Có chút gì đó không thích hợp. Kiếm thức của ta khi quan sát thì hình như phía trước có một làn sương mù màu tím. Trong sương mù hình như có một số tu sĩ. Làn sương đó rất quái dị khiến cho kiếm thức của ta không thể dò xét được tất cả.

- Vây lấy tu sĩ? - Trên đường đi hắn không gặp Mộ Dung Trác và hai người con gái Triệu, Từ. Vương Lâm chợt nghĩ, chẳng lẽ lại là ba người đó?

Trong lúc Vương Lâm và Chu Dật đứng ở đây thì trong một đám sương mù màu tím khác, một đàn Văn thú bay ra. Cặp mắt của chúng đỏ rực nhìn chằm chằm vào làn sương tím. Ánh mắt của chúng có một sự hung dữ.

Tướng mạo của Văn thú vốn dữ tợn, vào lúc này ánh mắt có thêm sự hung dữ càng khiến cho người ta sợ hai.

Đôi cánh của chúng phe phẩy phát ra những tiếng ong ong. Thanh âm trộn lẫn vào với nhau chẳng khác nào tiếng gầm rú, vang vọng bốn phía. Chỉ có điều lối ra ở Hỏa Yêu quận vẫn có lực đẩy xuất hiện. Nên thanh âm không truyền đi quá xa.

Đám Văn thú đó có kích thước thật lớn, nhưng bụng lại lép kẹp, chứng tỏ bị bỏ đói lâu ngày. Cái vòi của chúng cực dài tỏa ra sự lạnh lẽo giống như một thanh kiếm sắc.

Màu sắc của chúng cũng không phải tất cả đều là màu đen. Trong số đó cũng có rất nhiều con có màu xám. Lớp lông bên ngoài chẳng khác gì những cái gai nhọn, thoáng nhìn có cảm giác rợn người. Chúng vây quanh bên ngoài làn sương tím, nhưng không xâm nhập chỉ lượn lờ bên ngoài. Một làn hơi thở hung hãn trên người đám Văn thú càng lúc càng đậm.

Trên một vách của vực sâu, có lộ ra vài tảng đá lớn có vết máu khô. Bên cạnh đó còn có một thanh cự kiếm ảm đạm không có chút ánh sáng.

Trong đàn văn thú thi thoảng lại có vài cái vòi va chạm với nhau. Mỗi một lần đụng chạm lại tóe ra một số tia lửa. Những cú va chạm liên tiếp xảy ra giống như chuẩn bị có một cuộc tàn sát xảy ra.

Mỗi khi có tình huống như vậy xuất hiện, lập tức từ trong đàn Văn thú phát ra tiếng rít. Thanh âm vừa xuất hiện, cảnh tượng tàn sát lẫn nhau nhanh chóng được ngăn chặn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 643: Cơ trí của Vương Lâm

Chỉ có điều, do tập trung ở đây quá lâu khiến cho tính hung hãn của Văn thú càng lúc càng không thể kìm chế. Vào lúc này, sau khi hai con Văn thú va chạm vòi với nhau, chúng cùng rít lên một tiếng rồi lao vào chém giết. Một tiếng rít từ sâu trong đàn văn thú lại phát ra. Hai con văn thú đang đánh nhau hơi dừng lại. Nhưng chúng bị sự hung hãn thay thế nên chẳng để ý lại lao vào chém giết.

Tiếng rít lại tiếp tục vang lên. Lần này, đàn Văn thú chợt tản ra để lộ một lối đi. Chỉ thấy một con Văn thú toàn thân màu tím to khoảng mười trượng chầm chậm bay ra.

Mặc dù trên người con văn thú cũng có màu tím nhưng không đậm, hơi nhạt.

Trên đầu của nó có cắm bảy cái ngân châm. Từ những cái châm đó tỏa ra từng làn dao động khiến cho ánh mắt của nó có sự đau đớn. Sự xuất hiện của nó khiến cho hai con văn thú dừng lại.

Con Văn thú màu tím rít lên một tiếng. Thanh âm của nó như có một thứ thần thông nào đó khiến cho đàn Văn thú nghe thấy liền run rẩy. Nhân cơ hội đó, con Văn thú màu tím chợt vỗ cánh, rồi như một tia chớp tới bên cạnh hai con Văn thú. Cái vòi lớn của nó điểm hai cái liền xuyên qua người hai con Văn thú. Sau đó, nó hút một cái, hai con Văn thú liền héo rũ hóa thành thây khô.

Con Văn thú màu tím xoay người lạnh lùng nhìn bốn phía. Tất cả đám Văn thú liền rít lên những tiếng thần phục, không giám quay sang tàn sát lẫn nhau. Con Văn thú màu tím chậm rãi bay sâu vào trong đàn Văn thú. Trên người nó có chút gì đó tang thương.

Trong làn sương mù màu tím, Tham Lang mở hai mắt.

- Loài yêu thú kỳ dị này rất mạnh, nhưng có bảy cây ma châm của lão phu khống chế, nó không thể thoát được. Khống chế được con vương thú đó chẳng khác gì điều khiển được cả bầy. Bầy yêu thú này rất quái dị. Nếu sau này ta có thể sử dụng được tốt thì cho dù Lăng Thiên lão nhi có tới, ta cũng có điều kiện để đàm phán. - Trong lòng Tham Lang có chút đắc ý.

Từ khi hắn bắt đầu tiến vào Triều Tịch vực liền bố trí kế hoạch của bản thân. Ban đầu kế hoạch đó có việc sử dụng trận pháp để dung nhập. Nhưng khi hắn vào trong một cái khe liền phát hiện bị vây giữa bầy Văn thú. Lúc đầu, hắn cảm thấy kinh hãi nhưng sau đó lại mừng như điên.

Cả đời Tham Lang gần như không cố định ở đâu. Hàng năm hắn phiêu lưu giữa tinh không. Bất cứ nghe nói có bảo vật ở nơi nào, hắn sẽ tới đó ngay lập tức. Vì vậy mà được mọi người nói rằng nếu "Tham Lang không đi thì nơi đó không phải là bảo vật".

Cả đời hắn đã đi qua nhiều chỗ lắm nên cũng đã từng nhìn thấy Văn thú.

Đó là ở một nơi hoang vu trong tinh không, Tham Lang chạy trốn sự đuổi giết của người khác đã chui vào trong một Truyền Tống tinh không từ thời viễn cổ mà tới. Gần như hắn vừa mới xuất hiện đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời cũng không thể quên được.

Đó là một bầu trời chỉ toàn khoảng không màu xám. Nơi đó có một tinh cầu màu tím.

Trên tinh cầu đó có hằng hà sa số Văn thú. Bọn chúng tập trung lại một chỗ với nhau mà tạo ra một thứ áp lực vô hình. Trong nháy mắt Tham Lang chẳng hề do dự nhanh chóng qua truyền tống trận mà quay về.

Hắn thà đối mặt với kẻ đuổi giết mình còn hơn phải chống lại loài yêu thú kinh khủng đó.

Trong cái khe của Triều Tịch vực, sau khi thấy Văn thú hắn liền nảy ra một ý nghĩ. Vì vậy mà hắn cẩn thận xuất ra pháp bảo bổn mạng là Thất ma châm. Sau khi đưa nguyên thần dung nhập vào trong liền cho nó chậm rãi bay vào trong cái khe.

Đối với đám văn thú trong đó, do trong lòng Tham Lang vẫn có sự sợ hãi từ trước nên hết sức cẩn thận, sợ đánh thức chúng dậy.

Cuối cùng thì hắn cũng tìm được vương thú. Trong khoảng khắc, bảy cái Thất ma châm đâm vào, Tham Lang liền chạy vào bên trong.

Vì vậy mới có những lời mà Thần Long đã nói. Đám văn thú đột nhiên xuất hiện vây khốn bọn họ. Về phần làn sương tím cũng là một trong những điểm quan trọng trong kế hoạch của Tham Lang

Tham Lang quan sát đám đệ tử Đại La kiếm tông mà cười lạnh.

- Đám đệ tử của Lăng Thiên lão nhi, ngoại trừ Thần Long ra còn lại đều là một đám phế vật. Sau khi lão phu đi vào mảnh đất Yêu Linh đã tới Triều Tịch vực ba lần. Ta có thể xác định được rằng trong làn sương tím này chính là chỗ mà Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận Tử để lệnh bài. Chỉ có điều, lệnh bài có chút quái dị. Căn cứ vào sự quan sát của ta, thì nó cần phải có thời gian đặc biệt mới có thể xuất hiện. Hơn nữa còn phải có một ít tế phẩm. - Tham Lang liếc nhìn qua năm người đệ tử Đại La kiếm tông, có cả Thần Long trong số đó.

- Nếu không phải do lão phu e ngại kiếm khí của Lăng Thiên Hậu đã sớm đem năm tên tiểu tử này làm tế phẩm. Làm gì mà để bị vây hơn trăm năm khiến cho phải sốt ruột như vậy.

Tại một nơi khác trong làn sương màu tím, Vương Lâm đạp trên kiếm tiên, chậm rãi đến gần. Được một chút, hắn liền nhận thấy làn sương màu tím rất dầy. Gần như nó ngưng tụ lại thành thực thể, hoàn toàn ngăn chặn đường đi tới. Nếu không đi qua được làn sương tím thì không thể ra khỏi Hỏa Yêu quận.

- Vương Lâm! Kiếm thức của ta không thể xuyên qua làn sương mù này. Nhưng người cũng yên tâm. Ngoài việc nhốt người ra, nó không thể biết được sự tồn tại của ngươi. - Thần niệm của Chu Dật từ trong tiên kiếm truyền ra.

Vương Lâm gật đầu, ánh mắt có chút trầm tư. Lực đẩy của Triều Tịch vực không lúc nào mất đi. Hắn chỉ có thể vận chuyển tiên lực toàn thân mới có thể ổn định được người.

Hắn nhìn chằm chằm vào làn sương tím mà nhướng mày. Đúng lúc này, từ trong túi trữ vật chợt truyền ra một số dao động. Vương Lâm liền phân ra một chút thần thức tiến vào trong túi trữ vật. Lập tức hắn thấy được Văn thú đang nôn nóng, ánh mắt nó xuất hiện chút màu hồng.

Nhận ra thần thức của Vương Lâm, nó liền rít lên một tiếng.

Vương Lâm thu hồi thần thức, hơi kinh ngạc. Văn thú vốn rất nghe lời, tình trạng nôn nóng thế này rất ít khi xuất hiện. Hắn hơi trầm ngâm rồi vỗ vào túi trữ vật. Văn thú lập tức từ bên trong bay ra. Nó vừa mới bay ra liền rít lên một tiếng, rồi bay tới làn sương tím trước mặt. Vương Lâm nhìn theo rồi rời khỏi kiếm tiên đuổi theo Văn thú.

Chu Dật bên trong kiếm tiên thốt lên một tiếng nho nhỏ rồi bám theo.

Làn sương tím không hề có chút ảnh hưởng đối với Văn thú. Nó chui thẳng vào trong rồi biến mất.

Vương Lâm cả kinh. Hắn không đoán được tại sao Văn thú lại như vậy. May mà tâm thần vẫn có một sự liên lạc nên Vương Lâm chỉ trầm mặc một chút rồi không lo lắng cho Văn thú nữa. Hắn thầm than một tiếng, chầm chậm bay đi trong làn sương mù. Chu Dật ẩn trong kiếm tiên bay xung quanh người Vương Lâm. Kiếm thức của hắn tỏa ra quan sát bốn phía.

Tham Lang cũng không phát hiện được trong sương mù có tu sĩ đến gần. Lúc trước, sở dĩ hắn có thể nhận được Vương Lâm và thần niệm của Lăng Thiên Hậu đánh nhau là do dao động từ trong lòng đất truyền tới. Vì vậy mà hắn có thể biết được.

Vương Lâm cảnh giác, chầm chậm phi hành trong sương mù. Trong làn sương mù tím, thần thức của hắn cơ bản là không có nhiều tác dụng. Trước mắt hắn chỉ có sương mù dày đặc. Trăm vạn Sinh ấn của hắn từ mi tâm xuất hiện, bao phủ xung quanh để đề phòng nguy cơ, dành cho bản thân một chút thời gian.

Chu Dật ẩn bên trong kiếm tiên cứ bay vòng quanh người Vương Lâm. Đột nhiên, thần niệm của hắn truyền ra.

- Vương Lâm! Phía trước mười dặm có một khoảng trống trải. Bên trong có sáu người. Một trong sáu người đó có tu vi rất cao. Trang phục của năm người còn lại ta thấy quen quen.

- Sáu người? - Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm.

- Để ta giúp ngươi quan sát. - Trong nháy mắt, thần niệm của Chu Dật truyền tới, dung nhập vào trong đầu Vương Lâm. Sau đó, hắn dẫn thần thức của Vương Lâm thoát khỏi cơ thể xuyên qua lớp sương dầy mà đi thẳng tới chỗ đất trống. Vương Lâm chỉ cảm thấy sương mù hơi tan ra, trước mặt xuất hiện sáu người.

- Là bọn họ! - Vương Lâm nhận ra ngay thân phận của sáu người đó.

Đúng lúc này, đột nhiên lão già ngồi ở giữ chợt mở mắt, quát lên:

- Vị đạo hữu nào tới đây? Lão phu là Tham Lang.

Tham Lang vừa mới cất tiếng quát liền khiến cho đám đệ tử Đại La kiếm tông biến sắc. Tất cả liền đứng dậy. Trong ánh mắt của Thần Long có một tia sáng kỳ dị. Nếu nhìn kỹ, trong ánh mắt thậm chí có một chút vui mừng lẫn sợ hãi.

Chu Dật đưa thần thức của Vương Lâm nhanh chóng trở lại trong sương mù rồi biến mất. Tham Lang nhăn mặt. Hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải đặt vào túi trữ vật. Hắn hơi do dự một chút rồi buông tay, không lấy pháp bảo.

Thần thức của đối phương rất quái dị, khiến cho hắn có cảm giác không chính xác. Thần thức của hắn quan sát thấy thì hình như tu vi cũng chỉ là Vấn Đỉnh sơ kỳ, nhưng bên trong còn có một thứ thần thức rất cổ tồn tại. Thần thức đó rất mạnh, bên trong còn có một luồng kiếm ý rất mạnh.

Trước khi rõ được tu vi của đối phương, Tham Lang không muốn chủ động chọc vào địch nhân. Nhất là khi thương thế của hắn vẫn chưa lành. Năm đó hắn từ cảnh giới Âm Dương hư thực nhị ý rơi xuống Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn. Sau bao nhiêu năm vẫn không thể khôi phục.

o0o Việc đó cũng không phải do Tư Đồ Nam quá mạnh mà là do tu sĩ Âm Dương hư thực nhị ý, một khi bị giảm tu vi, muốn khôi phục thì phải cố gắng hơn trước mấy lần. Dù sao thì Âm Dương hư thực nhị ý cũng là bước quan trọng đầu tiên của cánh cửa thứ hai. Nó giống như là điểm quan trọng để phá kén thành bướm.

Cho dù là Tư Đồ Nam nếu không được thứ lực lượng trong Nghịch Thiên châu nuôi dưỡng cùng với thiên tư hơn người chắc chắn không có khả năng khôi phục được tu vi.

Nhưng tuy Tham Lang vẫn ở Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn, nhưng thần thông mà hắn có được hơn xa tu sĩ Vấn Đỉnh. Hơn nữa, bao năm qua, vô số năm hắn có được không biết cơ man nào là pháp bảo. Cho dù có tu sĩ cảnh giới Âm Dương hư thực nhị ý muốn giết hắn thì cũng phải tốn rất nhiều công sức. Nếu không cẩn thận sẽ để cho Tham Lang chạy thoát.

Chu Dật dẫn Vương Lâm trở lại trong làn sương mù rồi để cho hắn tự trở về cơ thể.

- Trong sáu người thì năm người là đệ tử của Đại La kiếm tông. Người còn lại là Tham Lang. - Vương Lâm cũng không nói thêm gì về Tham Lang.

- Đại La kiếm tông! Đúng rồi. Chẳng trách nào mà ta cảm thấy quen thuộc.... Đại La kiếm tông. Vương Lâm! Ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? - Từ trong kiếm tiên vọng ra thanh âm của Chu Dật.

Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút, nói:

- Tiền bối! Việc này ngươi không cảm thấy có chút kỳ quặc hay không? Tu vi của Tham Lang rất cao. Cho dù là đệ tử Đại La kiếm tông thì mỗi người đều có một đạo kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Hơn nữa, theo vãn bối được biết thì bọn họ đã mất tích trăm năm trước. Vãn bối chắc khoảng tám phần là bọn họ bị nhốt ở đây trăm năm. Chẳng biết bọn họ có mục đích gì mà ở lại đây hay không?

- Vừa rồi, tiền bối không phát hiện ra trong số đệ tử của Đại La kiếm tông có một người ánh mắt xuất hiện chút vui mừng. Tu vi của người đó vãn bối để ý thì thấy là Vấn Đỉnh sơ kỳ. Có thể đạt tới Vấn Đỉnh có người nào không phải là người có tâm cơ, làm sao lại để cho người khác

nhận rõ sự vui mừng trong mắt? Vì vậy mà sự vui mừng đó rõ ràng là một tín hiệu.

Vương Lâm hơi mỉm cười, tiếp tục phân tích.

- Tên đệ tử Đại La kiếm tông đó rất thú vị. Sự vui mừng của hắn đã nói cho chúng ta biết bọn họ và Tham Lang không phải là cùng một đội. Nét vui mừng đó chắc chắn là cầu cứu mới đúng.

Chu Dật biến thành thân hình đứng trên kiếm tiên. Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, trong lòng cảm thấy rung động. Đây là lần đầu tiên, hắn cảm nhận được sự đáng sợ của Vương Lâm. Mặc dù tu vi của Vương Lâm chỉ là Vấn Đỉnh sơ kỳ. Hơn nữa, nếu không được hắn cho Vấn Đỉnh chi tinh thì chỉ sợ không vượt qua được cánh cửa sớm sinh chiều tử.

Trong mắt Chu Dật, Vương Lâm là một tên vãn bối có tình có nghĩa. Mặc dù có sự cảm kích nhưng chưa bao giờ đặt hắn ngang hàng.

Nhưng bây giờ, ấn tượng của Chu Dật đối với Vương Lâm đã có một sự thay đổi long trời lở đất.

"Người này tâm cơ sâu, sức quan sát nhạy bén. Phần cơ trí vô cùng đáng sợ. Nhất là hắn lại là người làm việc quyết đoán, không chút ngập ngừng.

Chưa tới ngàn năm đã đạt tới tu vi này cũng không phải là chuyện may mắn. Từ trước đến giờ, ta đã xem thường hắn.

Vương Lâm mỉm cười, ôm quyền nói với Chu Dật:

- Chu Dật tiền bối. Vãn bối có chuyện muốn nhờ.

Chu Dật nhìn Vương Lâm, nói:

- Chuyện gì?

Ánh mắt Vương Lâm sáng lên, nói:

- Chu tiền bối sử dụng kiếm thức. Tốt nhất là như có như không, ẩn trong sương mù. Vãn bối muốn đi vào gặp mấy người Tham Lang.

- Ngươi đi vào phải cẩn thận. - Chu Dật gật đầu. Sau phút nói chuyện vừa rồi, vị trí của Vương Lâm ở trong lòng hắn đã hoàn toàn khác trước.

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Tiền bối yên tâm. Vừa rồi, Tham Lang cũng chỉ cất tiếng quát rồi thôi chứ không đuổi theo. Chắc chắn là hắn e ngại, đồng thời cũng chứng tỏ bản thân hắn là người đa nghi.

Chu Dật than nhẹ một tiếng, ánh mắt hoàn toàn tán thưởng. Vương Lâm mới chỉ căn cứ vào một chút dấu vết mà có thể nghĩ đến đây chứng tỏ là một người rất sâu sắc. Vương Lâm hơi trầm ngâm, nói:

- Tiền bối! Vãn bối đoán rằng mục đích của Tham Lang rất có thể là một cái lệnh bài. Mà cái lệnh bài đó là cách duy nhất để gặp được phụ thân của Thanh Sương tiền bối. Vì vậy, tiền bối chớ nên nương tay.

Ánh mắt Chu Dật lóe lên hàn quang, trầm giọng nói:

- Vương Lâm! Ngươi cứ yên tâm.

Vương Lâm không nói gì nữa, ôm quyền đối với Chu Dật rồi xoay người bước vào trong sương mù, bay về hướng Tham Lang.

Thực tế, nếu hắn cũng với Chu Dật cứ ẩn nấp trong sương mù. Với kiếm thức của Chu Dật cũng có thể là một biện pháp tốt nhất. Chỉ có điều, nếu đã bị Tham Lang phát hiện, nếu cứ ở xa mà quan sát lại không bằng tự mình đi vào tận nơi. Mặc khác còn có một nguyên nhân quan trọng nữa chính là Vương Lâm nghĩ Tham Lang không nhận ra chính mình.

Vương Lâm có thể xác định bản thân trước đây vẫn chưa gặp qua người này.

Trong sương mù, thần thức của Vương Lâm tản ra, cứ thể mà đi về phía trước. Khoảng cách mười dặm mà nói đối với hắn không xa. Tuy có sương mù ngăn cản nhưng chẳng mất nhiều thời gian đã tới được khoảng đất trống.

Trong khoảng khắc Vương Lâm xuất hiện, sáu ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

- Ngươi.... Vương Lâm! - Năm người của Đại La kiếm tông lập tức có người nhận ra hắn.

Một luồng sát khí đột nhiên từ trên người đệ tử Đại La kiếm tông tỏa ra. Đại La kiếm tông và Thiên Vận tông vốn là địch của nhau. Khi gặp mặt nhau, chẳng cần nguyên nhân liền lao vào chém giết.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình thản. Hắn liếc qua mọi người rồi nhìn về phía Tham Lang. Nét mặt Tham Lang vẫn thản nhiên. Trong khoảng khắc Vương Lâm xuất hiện liền mở mắt ra rồi sau đó nhắm mắt lại.

- Tại hạ Thần Long. Người vừa tới là Vương Lâm, đệ tử Thiên Vận tông? - Thần Long chợt mở miệng.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên nhìn về phía Thần Long không nói gì. Hắn đang đợi xem là mấy người Đại La kiếm tông cam tâm tình nguyện ở đây hay bị nhốt ở nơi này. Vấn đề này rất quan trọng. Nếu là cam tâm tình nguyện thì phán đoán của hắn trước đó hoàn toàn sai lầm.

- Ngạo mạn! Đại sư huynh của ta hỏi ngươi tại sao không trả lời? - Một đệ tử Đại La kiếm tông bị nhốt ở đây trăm năm nên đã không còn khống chế được bản thân như trước nữa. Vào lúc này, tìm được một lý do, hắn liền hét lớn, bảo kiếm sau lưng bay ra chém về phía đối phương. Kiếm khí xuất hiện biến thành một con ngựa đen với đôi mắt đỏ rực.

Hơi thở của con ngựa có màu xanh, trên người phủ đầy tà khí. Nó lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tu vi của người này cũng chỉ là Anh Biến hậu kỳ đại viện mãn. Nhưng vào lúc này, hắn cũng chẳng để ý tới điều đó. Dù sao thì đồng môn cũng còn mấy người đứng bên. Hơn nữa, còn có Đại sư huynh, chắc chắn bọn họ sẽ không để cho hắn gặp nguy hiểm.

- Đây chính là đạo đãi khách của các ngươi? - Vương Lâm cũng chẳng thèm nhìn tia kiếm khí kia, vẫn bình thản nhìn Thần Long. Hắn đã có thể xác định được mấy người Đại La kiếm tông chắc chắn bị nhốt ở đây. Nếu không bị nhột trong thời gian rất dài thì không thể mất bình tĩnh như vậy.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, Thần Long đang định nói chuyện nhưng Vương Lâm đã cử động. Sinh ấn từ mi tâm chợt tản ra xung

quanh người hắn, hình thành một màn chắn ngăn cản Tà Mã kiếm khí đang lao tới.

Một tiếng nổ vang lên, Vương Lâm chia Sinh ấn ra một chút hình thành một đạo khí sát lục. Nó giống như một con rồng nhanh chóng nhốt con ngựa lại.

Mấy tên đệ tử Đại La kiếm tông đang chuẩn bị ra tay thì Thần Long quát lên một tiếng:

- Lui lại.

Vừa nói, Thần Long giơ hai ngón tay thành kiếm chỉ. Hai ngón tay của hắn chẳng khác gì tia chớp đâm vào khí sát lục đang vây quanh con ngựa. Trong ngón tay của hắn ẩn chứa một thứ thần thông kỳ dị. Trong phút chốc sau khi tiến vào, Long Nhất giơ chân đá bay con ngựa.

Hắn xoay người, chẳng thèm để ý tới khí sát lục xung quanh, ôm quyền nói với Vương Lâm:

- Vương đạo hữu. Sư đệ của ta quá thô lỗ. Để ngươi phải chê cười.

- Không sao! - Thanh âm của Vương Lâm vẫn bình thản. Khí sát lục bao quanh người Thần Long lập tức dịch chuyển, cuốn lấy thanh kiếm rồi

đưa về bên cạnh Vương Lâm.

Vương Lâm giơ tay phải bắt lấy thanh kiếm. Hắn vỗ nhẹ một cái rồi xóa thần thức, sau đó cho vào trong túi trữ vật.

Bị Thần Long đá bay con ngựa, bảo kiếm bị đoạt liền phun ra một ngụm máu tươi, tên đệ tử Đại La kiếm tông nhìn Vương Lâm chằm chằm, quát:

- Ngươi.

- Nếu là sư đệ của Thần Long đạo hữu thì chuyện trêu chọc Vương mỗ, tội chết có thể miễn. Nhưng thanh kiếm này ta giữ lại. - Vương Lâm thản nhiên nói.

Ánh mắt Thần Long không hề có một chút biến hóa, mỉm cười nói:

- Nên như vậy. - Hắn quay đầu liếc mắt, lạnh lùng nhìn con ngựa một cái rồi lạnh lùng nói:

- Ngươi câm miệng cho ta. Vương đạo hữu đâu phải là người để ngươi trêu chọc. Còn nói nữa ta sẽ thay mặt sư tôn phế tu vi của ngươi.

Hiển nhiên là gã đệ tử rất e ngại Thần Long nên chỉ vâng dạ vài tiếng rồi ngồi một bên, im lặng không nói.

Đồng tử trong đôi mắt Vương Lâm co lại. Từ sau khi hắn bước chân vào đây đã đoán sai việc người của Đại La kiếm tông ra tay. Sau đó lại đoạt bảo kiếm nhưng tất cả những chuyện đó Thần Long vẫn nhịn được, nét mặt không hề có chút thay đổi.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 644: Sương tím hợp lại.

Tất cả những điều đó chứng tỏ rằng tâm cơ Thần Long thâm trầm. Quan trọng hơn là chứng minh được phán đoán trước đó của Vương Lâm rằng đối phương có việc cần tới mình. Đúng lúc này, Tham Lang mở hai mắt liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi nói:

- Tiểu oa nhi! Bằng hữu của ngươi vì sao không tới?

Tham Lang thầm mắng trong lòng. Nếu không phải hắn e ngại thần thức vẫn thoáng ẩn thoáng hiện trong làn sương mù thì khi Vương Lâm xuất

hiện, hắn đã ra tay bắt lấy.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, tuy hắn vẫn nhắm mắt nhưng thần thông của bản thân cũng đã điều chỉnh ba lần. Chỉ có điều trong ba lần đó, mỗi lần định ra tay, thần thức trong sương mù chợt xuất hiện giống như cảnh cáo. Điều đs khiến cho Tham Lang do dự một chút rồi mới bỏ qua. Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói:

- Bằng hữu của ta không thích ồn ào. Tiền bối cũng là người Đại La kiếm tông?

Tham Lang liếc nhìn Vương Lâm một cái, nhếch mép cười. Thần Long mỉm cười, giới thiệu:

- Vương huynh! Vị tiền bối này là Tham Lang, đồng lứa với sư tôn của ta và ngươi. Ôi! Nếu không phải tiền bối bị thương, tu vi chỉ đạt tới Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn thì chúng ta cũng không phải ở lại chỗ này mấy trăm năm.

"Thần Long không phải là người đơn giản" - Vương Lâm thầm nghĩ. Chỉ một câu nói của người này đã nói rõ hết những điều quan trọng.

- Tham Lang tiền bối! Nếu Vương đạo hữu của Thiên Vận tông cùng với bằng hữu của hắn tới đây hay là chúng ta hợp lực cùng nhau xông vào

một lần. Nói không chừng có thể thoát khỏi sự bao vây của đàn yêu thú. - Thần Long vội nói.

- Đàn yêu thú... - Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng để ý tới điều đó.

Sắc mặt Tham Lang vẫn bình thản. Hắn đang muốn từ chối nhưng ánh mắt chợt sững sờ nhìn vào trong làn sương tím. Chỉ thấy khoảng khắc vừa rồi trong tử vụ hơi lay động rồi co lại một chút.

Nhìn vào mắt Thần Long, Tham Lang gật đầu nói:

- Nếu ngươi sốt ruột mà lão phu còn từ chối thì chỉ sợ các ngươi sẽ nghi ngờ. Thôi! Cứ xông qua đó một lần.

Thần Long vội vàng lắc đầu, nói:

- Vãn bối không dám. Chỉ là bị nhốt ở đây lâu ngày nên lo lắng cho sư đệ ngoài mảnh đất Yêu Linh thôi.

Tham Lang cười lạnh. Nhanh chóng nhảy lên dẫn đường, bay thẳng về phía sương mù. Thần Long hít sâu một hơi, ôm quyền với Vương Lâm, nhỏ giọng nói:

- Vương huynh! Ở đây, chuyện môn phái chúng ta đặt sang một bên. Sương mù ở đây chỉ cần tiến vào là không thể ra ngoài. Chỉ có một đường ra ở ngay phía trước, nhưng đáng tiếc bị một bầy yêu thú kỳ dị vây quanh. Muốn đi ra nhất định phải phá vây.

Vương Lâm gật đầu cùng với Thần Long và mấy tên đệ tử của Đại La kiếm tông cùng nhau bay ra. Trong lúc bay sát Tham Lang, Sinh ấn của Vương Lâm tỏa ra một chút, âm thầm phòng ngự.

Thực ra không chỉ có hắn mà Thần Long cũng thầm vận thần thông sợ Vương Lâm đánh lén. Mấy tên đệ tử còn lại của Đại La kiếm tông nhất là Ngọ Mã, ánh mắt nhìn Vương Lâm càng thêm âm độc.

Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ cùng tiến vào trong làn sương tím, bay thẳng tới lối ra.

Tham Lang bay phía trước, tinh thần luôn cảnh giác. Trong làn sương mù luôn có một đạo thần thức như có như không đảo qua bên người. Thậm chí hắn có cảm giác nếu mình hơi không chú ý, thần thức liền tấn công hắn.

- Chết tiệt! Tại sao tên Vương Lâm lại có người như thế này giúp đỡ? - Sắc mặt Tham Lang âm trầm.

Tốc độ của mọi người rất nhanh. Không mất nhiều thời gian đã tới gần bên bờ của làn sương tím. Sương mù nơi đây nhạt dần, có thể nhìn thấy rõ bên ngoài. Thần thức có thể tản ra quan sát bên ngoài.

Thần thức của Vương Lâm vừa tản ra quan sát, trong khoảng khắc nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài hắn cảm thấy khiếp sợ.

"Đây....đây là.... " - Hắn hít một hơi thật sâu.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Vương Lâm có cảm giác không tin được vào mắt mình. Bản thân như quay lại thế giới truyền thừa của Cổ thần, khi tới bên ngoài tinh cầu thần bí thấy được vô số Văn thú.

Sự khiếp sợ của Vương Lâm không nằm ngoài dự đoán của đám người Thần Long. Năm đó, bọn họ cũng vậy. Nhưng bọn họ không biết rằng chẳng những Vương Lâm có thể biết những người đó mà lại còn rất tinh tường.

Cho dù là Tham Lang cũng không ngờ tới điểm này.

Vô số Văn thú bên ngoài phát ra những tiếng động vù vù. Khi chúng thấy mọi người xuất hiện liền giơ cái vòi dài lên, ánh mắt chỉ có sự hung dữ.

Vào lúc này, ở một chỗ khác của làn sương, Văn thú của Vương Lâm lộ ra ngoài một nửa thân mình. Nó ngơ ngác nhìn đồng loại trước mặt.

Khi còn ở trong túi trữ vật, nó cảm giác được xung quanh có một luồng hơi thở khiến cho người ta lo âu. Hơi thở đó từ trước đến giờ vẫn chưa cảm thụ qua, nhưng nó rất quen thuộc.

Sau khi từ trong túi trữ vật bay ra, nó bay trong làn sương mù một lúc. Đối với nơi mà làn hơi thở đó tỏa ra, nó vừa có ý nghĩ muốn tiếp xúc vừa có chút sợ hãi, do dự.

Giống như nhiều năm tha hương được trở về gần với quê hương vậy.

Trong số Văn thú cũng có một số đứng bên làn sương. Khi thấy được một con đồng loại, chúng cũng ngẩn người mà quan sát. Nhưng trong nháy mắt, sự hung dữ trong mắt chúng biến mất, chỉ cờn lại một chút nghi hoặc.

Mấy con Văn thú rít lên vài tiếng, bay vòng quanh người Văn thú của Vương Lâm. Cái vòi lớn của chúng thi thoảng lại chạm vài cái. Cuối cùng, chúng bay trở lại đàn Văn thú, quay đầu rít lên như kêu gọi.

Văn thú của Vương Lâm hơi do dự, bay tới rồi biến mất trong đàn Văn thú. Cảnh tượng đó không có ai chú ý....

Tham Lang bay đi khi tới bên bờ sương mù liền dừng lại. Đúng vào lúc này, hắn chợt xoay người nhìn chằm chằm vào làn sương mù. Chỉ thấy sương mù vô thanh vô tức chợt cuồn cuộn chuyển động.

Hiện tượng đó cũng không phải ở một chỗ mà khắp cả làn sương tím. Bên trong còn có cả những tiếng nổ như tiếng sấm xuất hiện.

Hiện tượng này lập tức khiến cho đám người Đại La kiếm tông và Vương Lâm chú ý.

Sự mừng rỡ trong mắt Tham Lang thoáng hiện lên. Vừa rồi hắn đã phát hiện được sự khác thường của làn sương cho nên mới đồng ý với yêu cầu của Thần Long. Vào lúc này, hắn hít một hơi thật sâu, vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cái tiểu đỉnh.

Từ trong đỉnh phun ra một làn khói tím, bao phủ toàn thân Tham Lang. Sau đó, hắn liền bước vào trong làn sương tím.

Trong nháy mắt, tinh thần của hắn thoáng động. Nhất thời, từ trong đàn Văn thú phát ra một tiếng rít. Tất cả đám Văn thú cùng rít lên, thanh âm giống như tiếng quỷ đoạt hồn, vọng vào trong làn sương tím khiến cho tinh thần người ta bị dao động.

Sương mù càng lúc càng dao động cuồn cuộn. Nếu có người nào đó đứng từ góc khác nhìn lại, có thể thấy được một cách rõ ràng, sương tím trong vực sâu đang nhanh chóng co lại với tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt đám người Thần Long đại biến định lao ra. Nhưng bọn họ vừa mới nhấc chân thì nghe Tham Lang cười to một tiếng. Hắn vung tay áo phát ra một luồng khí khiến cho mấy người của Đại La kiếm tông chợt dừng lại.

- Lão phu đợi trăm năm cuối cùng cũng tới được ngày sương tím thu về.

Làn sương tím co lại với tốc độ cực nhanh. Ở vị trí bên rìa, xuất hiện một luồng Tử khí. Mặc cho đám đệ tử Đại La kiếm tông có làm thế nào cũng đều không thể xuyên qua. Thậm chí còn bị làn sương tím ăn mòn khiến cho bọn họ mất rất nhiều tinh lực, tinh thần uể oải.

Thậm chí trong số đám đệ tử của Đại La kiếm tông có người còn thi triển kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, nhưng cũng không hề có chút tác dụng. Trong nháy mắt bị Tử khí hấp thu.

Thần Long biến sắc, quay ngoắt về phía Vương Lâm đang nhanh chóng lui lại, nói:

- Vương huynh! Bây giờ đang là lúc nguy hiểm, Bằng hữu của ngươi sao còn không ra tay?

- Vương Lâm! Lão phu không muốn giết ngươi sớm như vậy. Nhưng nếu ngươi không thức thời, thì người nào cũng không thể cứu được ngươi. - Thanh âm của Tham Lang từ trong làn sương tím vọng ra.

Vương Lâm không nói gì chỉ nhanh chóng lui lại. Vào lúc này, sương mù bốn phía đang thu lại với tốc độ cực nhanh. Nếu chỉ cần chậm một chút để cho Tử khí ở bên cạnh làn sương ăn mòn có thể sẽ có nguy hiểm.

- Vương đạo hữu! - Đám đệ tử Đại La kiếm tông cũng nhanh chóng lui lại. Thần Long gấp giọng nói.

- Thần Long đạo hữu! Lúc này, Vương mỗ tự bảo vệ mình còn không được. Đừng nói nữa. - Vương Lâm lắc đầu, nhanh chóng biến mất trong làn sương tím. Thanh kiếm tiên có Chu Dật lượn quanh người hắn.

- Ngươi...! - Sắc mặt Thần Long trở nên âm trầm, thở dài một tiếng. Thiên Vận tông cùng với Đại La kiếm tông của bọn chúng vốn đối đầu với nhau. Đối phương không muốn ra tay cũng là chuyện bình thường. Thần Long cũng biết điều đó.

- Chỉ trách sự do dự của ta. Nếu sớm một chút hạ quyết tâm phản bội Tham lang, lấy kiếm khí của Sư tôn ban tặng đối phó với hắn thì cũng không rơi vào kết quả như thế này. - Trong mắt Thần Long có chút hối hận.

Nhưng hắn cũng biết, cho dù lấy kiếm khí của sư tôn thì với một vị tiền bối cao nhân như Tham Lang chắc chắn cũng biết tới nó nên hiển nhiên là luôn có sự chuẩn bị. Vì vậy mà thắng bại hai bên rất khó nói. Thậm chí có khả năng, ngoại trừ chính mình, tất cả sư đệ đều diệt vong.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 645: Quyết đoán.

Vì một chút do dự đó mà hắn vẫn không đưa ra được quyết định suốt trăm năm qua.

Vào lúc này, làn sương tím nhanh chóng co lại. Trong nháy mắt đã nhỏ gấp mười lần. Đồng thời, dưới sự co lại của làn sương tím, Tử khí bên ngoài càng lúc càng đậm. Đám người Đại La cũng liên tục lui lại.

- Vương Lâm! Nếu không đi, cho dù lấy lực của ta cũng rất khó lao ra. - Thanh âm của Chu Dật có chút lo lắng vang lên trong đầu Vương Lâm.

- Chờ một chút! - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn đứng trong sương mù nhìn đám đệ tử Đại La kiếm tông, mắt lóe lên hàn quang.

- Năm người...bốn đạo kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Năm thanh bảo kiếm... - Những tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm càng nhiều.

Thần Long buồn bã liếc nhìn sư đệ một bên, nhắm hai mắt lại. Bất chợt, hắn mở mắt, trong đó tỏ rõ sự quyết đoán.

- Các vị sư đệ.... Xin lỗi! Ta đúng là kẻ bất lực... - Thần Long cắn răng một cái nhanh chóng đưa tay điểm vào mi tâm. Lập tức từ trên mi tâm của hắn xuất hiện một làn ánh sáng màu hồng, sau đó nó hóa thành kiếm khí.

Đây đúng là kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Nhưng so với kiếm khí của Tử Thử, Vương Lâm cảm nhận còn mạnh hơn mấy lần.

Kiếm khí này chính là do Lăng Thiên Hậu luyện hóa bốn tiểu thiên địa thành Nguyên Thần kiếm. Bên trong nó ẩn chứa một đạo kiếm khí bản mệnh.

Đúng là bởi vì có đạo kiếm khí này cho nên Thần Long mới cảm thấy hối hận vì bản thân ra tay không được quyết đoán.

Kiếm khí vừa xuất hiện liền khí cho làn sương tím từ bốn phía đang co lại chậm hơn một chút. Tham Lang ở bên ngoài làn sương tím nhíu mày. Hắn đã nhận ra từ sớm rằng Thần Long có điểm gì đó không thích hợp. Đến bây giờ, quả đúng như suy đoán của hắn.

Thần Long thở dài. Kiếm khí xuất hiện, hắn liền lao về phía Tử khi. Trong khoảng khắc va chạm với Tử khí liền có vô số tiếng động vang lên. Thậm chí quanh người Thần Long còn xuất hiện ánh sáng của ngọn lửa.

Cuối cùng, trong làn Tử khí xuất hiện một cái lỗ hổng rất nhỏ. Kiếm khí của Thần Long xuất liền đột phá mà ra. Không phải hắn không muốn đưa mấy sư đệ ra cùng mà là hắn cảm thấy mang thêm một người sự thành công của bản thân lại càng ít thêm.

Trong khoảng khắc Thần Long lao ra, làn sương tím liền dầy hơn, nhanh chóng co lại. Bên trong chỉ có một màu tím ngắt mà thôi. Người từ bên ngoài cơ bản là không nhìn thấy thứ gì bên trong. Ngay cả âm thanh cũng bị làn sương tím ngăn cách không thể phát ra ngoài.

Bên trong, bốn người đệ tử của Đại La cảm thấy tuyệt vọng. Ngọ Mã tức giận, quát:

- Ba vị sư đệ! Sự tình đã như vậy không cần phải tuyệt vọng. Ta biết Vương Lâm vẫn còn ở bên trong. Ba vị sư đệ giúp ta giết hắn để bản thân không còn cảm thấy tiếc nuối nữa.

Lời nói vừa dứt, sát khí của ba người liền tỏa ra. Nếu đã phải chết thì trước khi chết cũng phải giết một người của Thiên Vận tông. Nếu không phải có sự xuất hiện của người đó, có lẽ bọn họ còn có một đường sống.

- Vương Lâm! Ngươi không đi ra còn đợi cái gì? - Thanh âm của Chu Dật rít lên trong đầu Vương Lâm.

- Tiền bối! Dụng kiếm thức của ngươi giúp ta nhìn bốn người kia. - Một tia sáng trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên, như một tia chớp xuyên giữa làn sương mù.

- Vương Lâm! Sau mười lần hô hấp cho dù ngươi có phản kháng ta cũng sẽ đưa ngươi đi. - Chu Dật truyền thần niệm. Đồng thời, kiếm thức của hắn cũng bám lấy bốn người của Đại La kiếm tông.

Tốc độ của Vương Lâm chẳng khác gì tia chớp lao thẳng tới một người có tu vi yếu nhất, chỉ là Anh Biến trung kỳ. Thần thức của đối phương không hề có hiệu quả. Ở đây mà chỉ dựa vào hai mắt thì chẳng khác gì một kẻ mù.

Trong khoảng khắc Vương Lâm tới nơi, người đó chỉ cảm thấy có cơn gió đập vào mày. Nhưng ngay lập tức ngọn gió đó trở nên lạnh lẽo, mang đầu của hắn bay đi.

Vương Lâm cầm theo đầu người, khóa lấy nguyên thần của đối phương. Đồng thời hắn thu bảo kiếm của người đó rồi chạy về phía mục tiêu kế tiếp.

Tị Xà điều khiển bảo kiếm, trong lòng cảm thấy bất an. Hắn mở to hai mắt nhưng chỉ thấy được trong phạm vi bẩy thước là không thấy gì nữa. Đột nhiên, hai mắt của hắn hoa lên, xuất hiện một bóng người.

- Người nào? - Tinh thần Tị Xà chấn động. Bảo kiếm trong tay bay ra. Nhưng đúng vào lúc bảo kiếm rời khỏi tay, một bàn tay lạnh lẽo đã đặt lên ổ hắn. Tị Xà chỉ cảm thấy nguyên thần rung lên, sức sống trong người nhanh chóng biến mất. Chỉ kịp hét lên một tiếng, hắn nhanh chóng hóa thành thây khô.

Có điều trong khoảng khắc tử vong, kiếm khí của Lăng Thiên hậu chợt nổ tung khiến cho thân thể của hắn cũng biến mất.

Hai mắt Ngọ Mã đỏ bừng. Sau khi mất bảo kiếm, hắn hận Vương Lâm thấu xương. Vào lúc này, kiếm khi của Lăng Thiên Hậu luôn được hắn chuẩn bị sẵn. Chỉ cần có chút lay động, hắn chẳng hề do dự phóng nó ra.

Lúc này, làn sương mù ở trước mặt hắn cuồn cuộn, giống như có người đang vọt tới. Ánh mắt Ngọ Mã dữ tợn, quát:

- Vương Lâm! Ngươi chết cho ta.

Hắn vừa định phóng thích kiếm khí của Lăng Thiên Hậu trong tay, đột nhiên từ trong làn sương mù vang lên thanh âm của sư đệ Tuất Cẩu.

- Sư huynh! Là ta.

Ngọ Mã ngẩn người, kiếm khí đang chuẩn bị phóng thích được thu hồi. Hắn đang định mở miệng nói chuyện nhưng một cánh tay không một tiếng động từ trong làn sương mù bên cạnh vươn ra, điểm lên mi tâm của Ngọ Mã.

Ngọ Mã trợn mắt, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt chỉ có một sự không cam lòng. Kiếm khí của hắn vừa mới thu hồi, không còn cơ hội phóng thích một lần nữa.

Đến lúc này, vừa đúng mười lần hô hấp. Chu Dật cưỡng chế mang Vương Lâm, hóa thành kiếm quang bay ra khỏi làn sương tím.

- Đáng tiếc, vẫn còn một tên. - Vương Lâm thầm than.

Cả bốn gã đệ tử Đại La kiếm tông, Vương Lâm lấy được ba thanh kiếm và hai đạo kiếm khí.

Nếu không có sương tím tràn ngập, lại thêm bốn người bị nhốt trăm năm mất đi sự bình tĩnh. Đồng thời, nhìn Thần Long rời đi, bọn họ ở đây chờ chết đã lâm vào tuyệt vọng khiến cho Vương Lâm trong khoảng thời gian ngắn ngủi có được kết quả như vậy. Nếu trong lúc đó mà có một người thành công phát ra được kiếm khí thì cho dù Vương Lâm có chuẩn bị từ trước cũng phải bị thương.

Nếu đổi lại một địa điểm khác và thời cơ, đối mặt với đệ tử có được kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, Vương Lâm chỉ có thể tránh. Hắn không sợ bốn người bọn họ nhưng đối với kiếm khí rất e ngại.

Chu Dật tận mắt nhìn cảnh tượng đó nên trong lòng càng thêm bội phục đối với sự lớn mật của Vương Lâm. Nếu đổi lại một người khác chỉ sợ đã muốn rời khỏi đây, không rảnh mà tính đế chuyện khác.

Hắn cũng không biết rằng việc này so với khi ở Tu Ma Hải, Vương Lâm thừa dịp Giao long tử vong mà đoạt thân thể của nó đi, vẫn chưa tính là cái gì.

Sương mù nhanh chóng co lại đến bây giờ còn chưa tới trăm trượng.

Ngoài làn sương tím, Thần Long âm trầm, trên tay kiếm khí của Lăng Thiên Hậu tỏa ra ánh sáng chói mắt. Xung quanh hắn có vô số Văn thú bao vây rít lên liên tục. Lúc này, hắn đang triển khi chém giết với bầy Văn thú.

- Tham Lang! Ta xem ngươi sau này đối mặt với sư tôn của ta thế nào.

Tham Lang đứng ở phía xa, xung quanh người hắn là vô số Văn thú với ánh mắt hung dữ. Nếu không có từ trong đàn thú liên tục vang lên tiếng rít thì lúc này chúng đã nhào lên, chẳng thèm quan tâm tới Tham Lang.

Mặc dù khống chế Vương thú, gián tiếp điều khiển đàn thú nhưng Tham Lang cũng không dám tới quá gần đàn Văn thú. Văn thú tính tình tàn bạo, cơ bản là không có khả năng thuần phục. Nếu không cẩn thận sẽ bị chúng cắn lại.

Nếu chỉ có một con hắn cũng chẳng để tâm. Cho dù là trăm con cũng không đáng ngại lắm. Nhưng nếu là một ngàn thì hắn chỉ có tái mét mặt. Mà nơi đây, Văn thú có không dưới một vạn. Như thế thì làm sao mà hắn không cẩn thận, cho dù nắm được quyền điều khiển.

- Chờ sư tôn của ngươi biết được việc này, ta tự có giải thích. Chưa nói, hắn cũng không chắc đã biết được việc này.

Đúng lúc đó, Vương Lâm từ trong làn sương tím bay ra. Hắn đạp chân trên kiếm tiên, tỏa ra kiếm khí dầy đặc.

Vương Lâm xuất hiện, thu hút sự chú ý của Tham Lang. Hắn cười lạnh, tinh thần thoáng động. Lập tức tiếng rít từ trong đàn thú thay đổi. Nhất thời, một đàn Văn thú rít lên lao về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hừ lạnh. Hắn không có ý định giết chết Vương Lâm mà chuẩn bị bắt lấy nguyên thần của đối phương để tra hỏi Tư Đồ Nam ở đâu. Khi hắn ở bên ngoài Đông Hải Yêu Linh, khi thấy Vương Lâm liền nhận ra hơi thở của Tư Đồ Nam.

Vương Lâm nhìn đàn Văn thú đang lao tới, ánh mắt có chút cổ quái.

Đúng lúc này, đột nhiên trong đàn Văn thú phát ra một tiếng kêu to. Thanh âm này hoàn toàn thay thể tiếng rít. Cùng lúc đó, một cái bóng màu tím bay thẳng về phía Vương Lâm. Cái bóng đó đúng là Văn thú của Vương Lâm.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 646: Thần thông của Tham Lang.

Văn thú gào vừa gào thét, vừa lao xuyên qua đám đồng loại, giống như một tia chớp màu tím hướng về phía Vương Lâm. Trong tích tắc nó tới bên người Vương Lâm, cái miệng lớn nhẹ nhàng cọ lên người hắn, trong tiếng kêu mang theo sự hưng phấn.

Đám Văn thú đang đánh về phía Vương Lâm kia lúc này đều dừng lại. Tuy rằng ánh mắt chúng vẫn lộ vẻ hung ác nhưng trong đó còn có nồng đậm nghi hoặc.

Cảnh tượng này khiến Tham Lang trợn mắt há mồm, ngay cả ánh mắt của Thần Long phía xa xa cũng lóe sáng.

Sắc mặt Tham Lang âm trầm, hai tay bắt quyết, quát:

- Thất Ma Châm, ấn!

Từ sâu trong đàn Văn thú truyền ra một tiếng kêu to, lập tức một lượng lớn Văn thú tản ra. Một con Văn thú thật lớn, trên đầu cắm bảy cây chầm chậm rãi bay ra.

Hai mắt nó đỏ bừng, lộ vẻ đang không cam lòng. Nó nhìn chằm chằm vào Tham Lang, gầm rống giận dữ. Những ngân châm trên đầu nó sau tiếng quát của Tham Lang liền đều cắm sâu xuống sâu thêm ba tấc nữa. Lúc này thân thể Văn thú lập tức run rẩy, vẻ không cam lòng trong mắt càng đậm.

Nhưng lập tức trong mắt nó hiện lên một vẻ quyết tâm, ngẩng đầu kêu to một tiếng thật dài. Trong tiếng kêu này đậm đặc tử ý.... Ánh mắt nó như tia chớp, nhìn về phía Văn thú của Vương Lâm.

Văn thú của Vương Lâm sững người, mấy đôi cánh đập một cái, từ bên cạnh Vương Lâm phóng thẳng tới bên cạnh đồng loại, bay trên lưng Văn thú to lớn kia.

Cái miệng lớn của nó đâm thẳng vào cơ thể Văn thú kia, hút một cái, nét không cam lòng trong mắt Văn thú kia liền biến mất, thay vào đó là vẻ được giải thoát.

Thôn phệ nhanh chóng chấm dứt. Cùng với việc thân thể Văn thú kia không ngừng khô héo dần đi, hình thể Văn thú của Vương Lâm dần dần lớn lên. Màu tím bên ngoài thân thể nó ngoài càng đậm, một thứ khí tức chỉ có đồng loại nó mới có thể nhận ra được từ từ tỏa ra dày đặc.

Cảnh này diễn ra cực nhanh. Văn thú của Vương Lâm ngẩng mạnh đầu lên, nhìn chằm chằm vào Tham Lang, há mồm gào lên một tiếng rành mạch. Một tiếng gào này vừa phát ra, toàn bộ Văn thú bốn xung quanh đồng loạt nhìn chằm chằm vào Tham Lang, vừa gầm thét vừa lao thẳng tới.

Da đầu Tham Lang tê dại, hai tay vội vàng biến hóa. Bảy cây ngân châm lập tức từ thân thể khô héo của Văn thú kia lao ra, hóa thành bảy đạo ngân quang bay trở về, hình thành một tấm màn bảo vệ màu bạc bên cạnh hắn. Thân thể hắn nhoáng lên, lập tức lao vào bên trong.

Vương Lâm hít sâu một hơi, thân thể lui lại phía sau, ngón trỏ tay phải đột nhiên điểm về một phía trước một cái. Tịch Diệt Chỉ lập tức được ngưng hóa, đánh thẳng về phía Tham Lang.

Thần Long ở phía xa bởi Văn thú bốn phía đã tản ra, đôi mắt lộ hàn mang, không chút do dự hai tay bắt quyết. Cây đại kiếm phía sau lưng

lập tức bay ra, hóa thành một con hắc long, hai mắt lóe lên hung ác, gầm thét mang theo kiếm khí mãnh liệt lao thẳng tới Tham Lang.

Hai người tuy không thỏa thuận sẽ phối hợp nhưng tu vi đã đạt tới bước này, chỉ cần nhìn thấy thời cơ thì lập tức sẽ chớp lấy, không để Tham Lang có đường lui.

Đồng tử trong mắt Tham Lang co rút lại. Hắn biết mình tuyệt đối không thể để Văn thú vây khốn, nếu không sợ rằng hôm nay sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn hừ lạnh một tiếng. Bản thân hắn tu hành mấy vạn năm, những lần nguy khốn cũng đã gặp nhiều. Lúc này thân thể hắn vừa lui lại, tay phải bắt ấn, đánh thẳng vào trong một vách đá của vực sâu, miệng quát:

- Phệ Tử Nhất Thức!

Một trảo này đánh ra, lập tức vô số lục khí đột nhiên từ trong vách đá của vực sâu tràn ra. Lục khí này rất nhiều, hòa vào với nhau trông giống như một thác nước màu xanh.

Thác nước màu xanh biếc này theo tay phải của Tham Lang giơ lên, dường như từ trong vách đá đổ xuống. Trong mắt Tham Lang lúc này lóe lên lục quang, trong nháy mắt rút thác nước này ra, vung về phía sau.

Lục khí gầm thét lao ầm ầm tới, giống như cầu vồng vắt ngang trời. Tịch Diệt Chỉ của Vương Lâm vừa mới đụng phải lục khí này liền lập tức bị thôn phệ. Chỉ phong màu đen chỉ trong chốc lát liền biến thành màu xanh biếc, dường như lúc nào cũng có thể tan nát.

Long hồn do kiếm của Thần Long hóa thành đang gầm thét, va chạm với thác nước màu xanh kia, ầm ầm nổ vang. Long hồn tan nát, chui vào trong bảo kiếm lắc lư quay trở về, rơi vào trong tay của Thần Long.

- Mấy tên tiểu bối các ngươi mà cũng dám đối phó với Tham Lang ta sao!!!

Tham Lang hét lớn, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, sắp sửa chạy thoát khỏi vòng vây của Văn thú.

Nếu hắn có thể lao ra thì với thần thông của người này dù là đánh hay chạy cũng đều do ý hắn.

- Vương Lâm, ngươi và ta đừng giữ sức nữa, cùng giết lão tặc này. Nếu không hôm nay chúng ta nhất định sẽ phải mất mạng!

Thần Long quát lên, há mồm phun một ngụm nguyên thần tinh huyết lên trên bảo kiếm, thì thào niệm chú ngữ. Bảo kiếm lập tức run rẩy, bên ngoài xuất hiện vô số khe nứt, trong nháy mắt những mảnh vụn bung ra như đang lột một lớp da vậy.

Những mảnh vụn đó mang theo huyết khí rời ra, lại hóa thành hắc long một lần nữa. Lần này khí thế của nó lại càng ác liệt hơn trước, mạnh mẽ lao ra.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải điểm vào mi tâm một cái, từng đạo sát lục khí nhỏ như tơ từ trong mi tâm của hắn chui ra, không ngừng nén ép trên đầu ngón tay hắn, từ trăm vạn hóa thành mười vạn, mười vạn hóa thành một ngàn, một ngàn cuối cùng hóa thành một.

Trừ một đạo vẫn được giữ rất lâu trong nguyên thần ra, toàn bộ sát lục khí đều hóa thành một đạo trên ngón tay Vương Lâm. Khí tức giết chóc tỏa ra tràn ngập bốn phía. Ngón tay hắn búng một cái, sát lục khí liền lao đi.

- Toái Kiếm Hóa Thần của Lăng Thiên Hậu, Sát Lục Tiên Quyết của Thiên Vận Tử!

Ánh mắt Tham Lang sáng chói, trong ánh mắt đó dường như mang theo sự trào phúng. Hắn lùi lại nói:

- Đáng tiếc, hai ngươi nắm được thần thông như vậy nhưng lại không hoàn chỉnh. Thần thông tuy mạnh nhưng trong mắt lão phu vẫn còn quá yếu ớt.

Tham Lang vỗ túi trữ vật, lập tức một tòa núi nhỏ bay ra. Ngọn núi này sau khi xuất hiện liền lớn bổng lên, trong nháy mắt hóa thành một ngọn núi hơn trăm trượng.

Trên ngọn núi này có khắc vô số phù văn, lúc này cùng với sự biến hóa của ngọn núi, những phù văn này cũng lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Tay phải Tham Lang chụp một cái, trực tiếp đặt lên trên ngọn núi, miệng quát:

- Phệ Tử nhị thức! Rút, sơn hồn!

Cả ngọn núi đột nhiên rung lên, một cỗ khí tức tang thương từ đó tỏa ra. Thứ khí tức này như thể từ một tu sĩ đã tu luyện qua vô số năm vậy.

Đây chính là sơn hồn!

Tham Lang vừa hét lớn, khí tức này liền bị hắn rút ra từ trong ngọn núi. Phía trước ngọn núi xuất hiện một hư ảnh, bị Tham Lang chụp lấy lôi đi.

Một luồng khí tức vô cùng cường đại trong nháy mắt tràn ngập bốn phía. Ngọn núi kia đã mất sơn hồn, bên ngoài vang lên những tiếng răng rắc, sau đó vô số vết nứt xuất hiện. Cuối cùng cả ngọn núi hóa thành đá vụn, vỡ nát, từ trên bầu trời rơi xuống.

Nhưng sơn hồn hư ảo thì vẫn ở trong tay Tham Lang đang lơ lửng giữa không trung kia!

- Tu vi lão phu tuy rằng không thể so sánh với Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận lão tặc nhưng thần thông của Tham Lang ta cũng đâu phải kém. Mấy tên tiểu bối các ngươi đừng tưởng rằng học được thần thông không đầy đủ của kẻ khác mà đã là ghê gớm!

Vẻ trào phúng trong mắt Tham Lang càng đậm, tay phải đánh về phía trước một cái.

Sơn hồn ầm ầm giáng xuống!

Hắc long do kiếm của Thần Long hóa thành truyền tới một loạt tiếng kêu than, không ngờ lại bị sơn hồn giữa không trung đè lên, giáng vào giữa thắt lưng nó, trong tiếng ầm vang đã đẩy nó xuống.

Sắc mặt Thần Long tái nhợt, thân thể nhoáng lên, phun một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

- Đây.... Đây là thứ thần thông gì!!

Sát lục khí của Vương Lâm gầm thét lao tới. Sơn hồn dường như không có cách gì ngăn được, bị nó đâm thẳng vào. Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng, quát:

- Tán!

Sát lục khí đã xâm nhập vào trong sơn hồn đột nhiên tán ra, từ một lại hóa thành trăm vạn!!

Trăm vạn sát lục khí tung hoành trong sơn hồn, dường như muốn phá tan hồn phách này, thôn phệ hoàn toàn nó.

Nhưng lập tức tiên lực mênh mông từ trong sơn hồn tản ra. Tất cả sát lục khí trong khoảnh khắc liền tan nát.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Nếu không phải trong thần thức của hắn có lưu lại một tia sát lục khí, sau khi sinh sôi không ngừng có thể khôi phục thì hắn sẽ phải đau lòng tới chết mất.

- Sơn hồn này không ngờ lại còn ẩn chứa tiên lực, cũng không phải tiên lực của Tham Lang mà là do bản thân sơn hồn này có sẵn.

Sắc mặt Vương Lâm hơi trầm xuống.

Sơn hồn xuất hiện, Tham Lang bước vài bước đã thoát khỏi kết cục bị Văn thú bao vây. Sau khi thoát ra, hắn cười to nói:

- Lũ tiểu bối các ngươi có biết đây là núi gì không? Lão phu nói cho các ngươi biết, đây chính là núi của tiên giới bị lão phu mấy vạn năm trước đoạt lấy đem phong ấn.

Đúng lúc này, sương mù ở phía xa vẫn không ngừng co lại đã tới mức sắp kết thúc, từ trăm trượng co lại chỉ còn một trượng, hóa thành một quả cầu sương mù dày đặc.

Bên trong đó không có bất cứ khí tức gì tỏa ra nhưng Vương Lâm biết trong đó có một ngươi sống, một đệ tử Đại La kiếm tông!

Ầm một tiếng, quả cầu sương mù một trượng điên cuồng thu lại, biến thành chỉ còn bảy thước.

Bên trong sương mù có một lệnh bài dần dần hiện lên. Lệnh bài này do sương mù tạo thành, nhanh chóng ngưng thật.

Ánh mắt Tham Lang lộ vẻ tham lam. Hắn cất bước, muốn đi thẳng tới chỗ sương mù nọ. Đột nhiên đàn Văn thú bên ngoài từng con đều như đạt tới trạng thái đỉnh phong, phát ra tiếng kêu gào kịch liệt.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 647: Đỉnh.

Đám Văn thú điên cuồng lao ra, không để ý tới sanh tử, mỗi con như một thanh lợi kiếm lao thẳng tới Tham Lang. Tốc độ của bọn chúng so với vừa rồi không ngừng nhanh hơn mấy lần, lúc này phóng tới khiến Tham Lang biến sắc.

Văn thú của Vương Lâm trong đàn thú phát ra một tiếng kêu mạnh mẽ. Lập tức trên thân thể của tất cả Văn thú phát ra hồng quang vô tận. Khi còn cách Tham Lang một chút, đột nhiên cả thân thể chúng tan nát, hóa thành một đám huyết nhục được hồng quang bao phủ, lao thẳng tới Tham Lang, sau đó lại được khôi phục một cách quỷ dị, một lần nữa hóa thành Văn thú.

Thần thông như thế này không phải chỉ có ở một vài con mà giờ phút này tất cả Văn thú đều tan nát, sau đó bay ào tới xung quanh Tham Lang liền khôi phục lại. Chỉ trong chốc lát, Tham Lang đã bị vây chặt!

Tử vụ phía xa xa nhanh chóng thu lại, lệnh bài bên trong lại càng ngưng thật hơn, trong phút chốc đã hoàn thành bước cuối cùng. Sương mù tiêu tan, để lại một khối lệnh bài cổ kính lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Bên trong tử quang do nó phát ra còn ẩn chứa kim quang. Đôi mắt Vương Lâm lúc này sáng ngời, tập trung vào tấm lệnh bài này!

Thân thể Thần Long trong nháy mắt nhoáng lên, lao thẳng tới lệnh bài. Ở chỗ này chưa ai dám sử dụng thuấn di. Khu vực này sức ép không gian rất lớn, một khi thuấn di thân thể sẽ tan nát trong không trung ngay lập tức.

Ánh mắt Vương Lâm tỏa ra hàn mang, thân thể cũng bay đi, hơn nữa tay phải đồng thời bắt quyết, tiên thuật dùng trên thân thể, tốc độ tăng mạnh.

- Tiểu bối các ngươi dám!

Đúng lúc này, tiếng gầm thét phẫn nộ của Tham Lang từ trong đàn Văn thú truyền ra.

Thần Long phóng thẳng đi, tay phải ngưng kết kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Ngón tay hắn được kiếm khí quấn quanh liền tỏa ra một lực chấn nhiếp khủng khiếp.

Đồng tử hai mắt Vương Lâm co lại. Hắn đã sớm để ý tới sự khác thường của kiếm khí của Lăng Thiên Hậu do Thần Long nắm giữ. Lúc này kiếm khí vừa xuất hiện, lập tức hắn cảm thấy một cảm giác hãi hùng tới tận tâm can.

- Đây là kiếm khí bổn mạng của Lăng Thiên Hậu, uy lực cực mạnh!

Tiếng nói của Chu Dật truyền vào trong tâm thần của Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể dừng lại, không tiếp tục tiến tới cướp đoạt lệnh bài, tiên thuật trong tay giữ lại không phát ra mà lạnh lùng nhìn về phía Thần Long.

Tốc độ Thần Long cực nhanh, trong nháy mắt đã tới bên cạnh lệnh bài, ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Hắn tuy không biết lệnh bài này là vật gì nhưng có thể khiến Tham Lang để ý như vậy thì tất nhiên phải là bảo bối hiếm có!

Nhưng ngay trong nháy mắt bàn tay hắn vừa chạm vào lệnh bài thì tiếng gầm thét của Tham Lang vang lên:

- Tiểu bối Thần Long kia, lão phu giết ngươi!! Phệ Tử Tam Thức!!

Tiếng thét của Tham Lang tựa như sét đánh ầm vang, hóa thành những đạo sóng gợn liên tiếp, không ngờ vượt ra khỏi sự bao vây của đàn Văn thú, lướt qua Vương Lâm, lao thẳng tới Thần Long.

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn mang, lập tức lùi lại phía sau vài bước. Những cơn sóng kia gầm thét thoát khỏi đàn Văn thú liền lập tức ngưng hóa giữa không trung, trong nháy mắt hóa thành một người nhỏ bé toàn thân trong suốt.

Tướng mạo người này cũng chẳng có gì tương tự như Tham Lang, chỉ là trên người hắn tỏa ra khí tức nồng đậm của Tham Lang.

- Đệ nhị nguyên thần!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào kẻ kia, hít sâu một hơi.

Cơn giận của Tham Lang đã như lửa cháy bừng bừng trong tim hắn. Hắn bất đắc dĩ phải thả đệ nhị nguyên thần ra, nhưng bản thể lại đang bị vây trong đàn Văn thú. Bảy cây ngân châm đang xoay tròn nhanh chóng bên ngoài cơ thể hắn, tuy vậy cũng chỉ thủ được một lúc, không thể giữ được lâu lắm.

Toàn thân Văn thú vô cùng cứng rắn, nhất là cái miệng lại càng cứng như thép. Nếu chỉ như vậy thì cũng không nói làm gì, nhưng Văn thú này cứ giết một con lại liền hóa thành đám mây đỏ lui ra, trong nháy mắt lại

ngưng hóa trở lại thành Văn thú vừa chết. Tuy trông nó có vẻ uể oải nhưng đôi mắt vẫn lộ vẻ hung ác.

Người nhỏ bé kia sau khi xuất hiện lập tức hóa thành điện quang, hai tay bắt quyết, từng đạo thần lôi màu đen xuất hiện bốn phía xung quanh thân thể, như lưu tinh ầm ầm lao về phía Thần Long.

Thần Long biến sắc. Lúc này nếu hắn cố chụp lệnh bài thì chắc chắc sẽ bị vô số thần Lôi Oanh kích. Nhưng nếu hắn bỏ cuộc vậy thì mọi chuyện chẳng khác gì nước chảy về đông.

- Liều mạng!

Thần Long cắn răng một cái, kiếm khí của Lăng Thiên Hậu trong tay hắn lập tức phóng ra, kiếm khí tung hoành, kinh thiên động địa. Giờ phút này kiếm khí quét ngang phát ra tiếng ầm vang, vô số đá vụn bay lên, hóa thành bụi đất bay tung tóe.

Thần lôi do đệ nhị nguyên thần của Tham Lang phóng ra trong nháy mắt đánh xuống liền bị kiếm khí kia xuyên qua, đánh tan, tán ra bốn phía.

Sinh Mệnh Lạc Ấn trong mi tâm Vương Lâm gia tăng liên tục, thân thể lui về phía sau nhưng ánh mắt lấp lánh như điện.

Sau khi phóng ra kiếm khí của sư tôn Lăng Thiên Hậu, Thần Long không chút do dự chụp lấy lệnh bài, trong mắt hiện lên vẻ mừng như điên, thân thể nhoáng lên, đột ngột lao lên, nhằm về phía trước muốn bỏ chạy.

Đệ nhị nguyên thần của Tham Lang ầm ầm rống giận, muốn đuổi theo nhưng kiếm khí của Lăng Thiên Hậu quá mạnh mẽ, hơn nữa trong đó còn có một tia ý thức của Thần Long điều khiển, mạnh mẽ ngăn cản đệ nhị nguyên thần, ầm ầm quét tới khiến đệ nhị nguyên phải không ngừng lui lại phía sau. Nó không dám chạm vào kiếm khí. Nếu chẳng may để kiếm khí quét trúng thì chắc chắn sẽ bị trọng thương, chỉ có cách chờ kiếm khí này tiêu tan thì mới có thể đuổi theo.

Tham Lang đang bị vây trong đàn Văn thú ánh mắt lộ ra một tia quyết đoán và đau lòng, lập tức hạ quyết tâm, tay phải vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một vật. Đó là một đoạn đàn hương dài khoảng một ngón tay.

Vật này vừa hiện ra lập tức một làn hương thơm truyền ra. Đàn hương này thoạt nhìn trông cũng không có gì khác thường, y như vật phàm nhưng vẻ đau lòng trong mắt Tham Lang càng đậm.

- Tiểu bối ngươi lại bức lão phu phải xuất ra chí bảo tiên giới - Thiên Mê Hương, lão phu nhất định phải băm thây ngươi thành vạn đoạn!!

Tham Lang cắn răng một cái, tay trái vuốt một cái, lập tức Thiên Mê Hương liền tỏa ra một luồng khói xanh mờ mịt.

Thứ khói này rất quỷ dị, tỏa ra tuy nói mỏng manh nhưng hình thành một tầng sương khói đột nhiên bao trùm toàn bộ Văn thú. Đồng thời Tham Lang nương theo sương mù lao ra khỏi vòng vây của Văn thú, dùng tốc độ cực nhanh đạp lên sương mù đuổi theo Thần Long.

- Tham Lang tiền bối, Vương Lâm đạo hữu, lệnh bài này tại hạ xin nhận, đa tạ!

Thần Long cười to, hắn đã thấy cửa ra ở phía xa xa.

Khóe miệng Vương Lâm lộ nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Thần Long ở phía xa xa, ánh mắt ẩn u quang, trong lòng thầm hô:

- Định!

Uy lực của hạ phẩm tiên thuật, tỏa thiên định địa! Trong toàn bộ vực sâu lập tức bị một tia lực lượng vờn quanh. Nếu có tu sĩ có đại thần thông ở đây nhất định có thể phát hiện ra một sợi tơ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt nó đã quấn quanh toàn thân Thần Long.

Thần Long chỉ cảm thấy thân thể sững lại, trong nháy mắt nguyên thần đã bị giữ lại, ngay cả tiên lực trong cơ thể cũng không thể vận chuyển được, bị ngưng kết lại!

Cả người hắn trong tích tắc không thể nhúc nhích được, lệnh bài trong tay liền rơi ra!

Tham Lang mừng rỡ. Sương mù do hắn phóng xuất lập tức tràn ngập, trong nháy mắt bao vây Thần Long lại, còn hắn lao người thẳng tới chụp lấy lệnh bài.

Ngay trong nháy mắt này, Vương Lâm hành động. Tiên kiếm mà Chu Dật đang dung thân trong đó mang theo Vương Lâm lao tới. Tốc độ của tiên kiếm quá nhanh, nhanh tới mức Tham Lang cũng phải biến sắc.

- Vương Lâm, trước mặt lão phu mà ngươi cũng giám đoạt bảo sao, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Khoảng cách giữa Tham Lang và lệnh bài đã rất gần. Lúc này tay phải hắn chụp một cái, mắt thấy đã sắp đụng tới lệnh bài.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trong miệng khẽ quát:

- Định!

Thân thể Tham Lang sững lại, tuy rằng ngay lập tức khôi phục, những sợi tơ nhỏ vô hình quấn quanh người hắn lập tức tan nát nhưng chỉ một chút thời gian này cũng đủ để tiên kiếm của Vương Lâm lao tới. Dưới mắt Tham Lang, Vương Lâm chụp lấy lệnh bài, lướt qua bên người Tham Lang.

- Vương Lâm!!!! Ngươi dám đoạt ật của lão phu!!!

Đôi mắt Tham Lang đỏ bừng, gầm thét điên cuồng lao tới.

Lúc này Thần Long đã khôi phục, sắc mặt hắn âm trầm, trong lúc đang ở trong sương mù vẫn bắt quyết, muốn đột phá thoát ra nhưng thủy chung vẫn bị vây khốn.

Vị trí ba người lúc này đang ở cách cửa vào Hỏa Yêu quận rất gần. Giờ đây Vương Lâm mượn tốc độ của Chu Dật lao đi, chỉ trong nháy mắt đã tới cửa ra. Tới đó, ánh mặt trời bên ngoài liền đập vào mắt.

Tham Lang cơ hồ đã điên cuồng. Hắn vừa rống giận, vỗ túi trữ vật. Lập tức từ trong đó một cái đại đỉnh từ trong đó bay ra.

Cái đỉnh này cao cỡ một đầu người, toàn thân đen kịt, trên đó khắc vô số phù văn và hình thú. Từ đây tỏa ra một tia khí tức hồng hoang.

- Càn Khôn nghịch chuyển, thiên địa phiên thân!

Tiếng rống giận của Tham Lang vang lên.

Cái đỉnh này chấn động, một đạo hắc quang từ trong đó thoát ra. Chỉ trong phút chốc, đạo hắc quang đó liền chiếu khắp thiên địa. Trong tích tắc này thiên địa dường như bị đảo ngược, trời biến thành đất, mà đất lại chuyển thành trời.

Vương Lâm, Thần Long, Tham Lang, thân ảnh cả ba người trong phút chốc nghịch đổi. Vốn dĩ Vương Lâm ở phía trước, nhưng lúc này hắn lại rơi vào vị trí của Thần Long đang bị sương mù vây khốn.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 648:Thái cổ Lôi Long..

Còn Thần Long lúc này lại hiện ra ở chỗ Vương Lâm lúc trước. Hắn ngẩn người một lúc, ruột gan nhảy loạn, không nói thêm một lời, vội vã lao thẳng tới lối ra.

Hắn sợ. Hắn không thể ngờ nổi Tham Lang lại có pháp bảo kinh khủng tới mức này. Pháp bảo này quá mạnh mẽ, không ngờ có thể nghịch chuyển Càn Khôn. Mới vừa rồi trong khoảnh khắc khi hắn đổi chỗ với Vương Lâm, hắn cảm nhận được một cỗ thần uy không thể chống lại nổi. Lực lượng bản thân mà so sáng với cỗ thần uy này thì chẳng đáng cái gì .

- Tham Lang này không hổ là người cùng cấp bậc với sư tôn ta. Tuy nói tu vi hắn xa xa không bằng sư tôn nhưng có thể được sư tôn coi trọng thì tất nhiên có chỗ kinh người.

Hắn cũng không biết Tham Lang vốn không phải kẻ trắng tay. Vô số năm qua đi, số bảo bối của hắn cũng không thua bất cứ tòa tiên phủ nào! Chẳng qua bảo bối của hắn hiện nay nhiều thứ không thể tự bản thân sử dụng. Người này lại cực kỳ cơ mẫn, vừa thấy người khác có chủ ý với mình, thấy không ổn là lập tức đào tẩu.

Tham Lang thở hổn hển, quay phắt đầu lại nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang bị vây trong sương khói, nhếch mép cười, bước tới.

Vương Lâm hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn chằm chằm vào cái đỉnh kia, ánh mắt lộ ra một tia sáng kỳ dị. Hắn nhận ra cái đỉnh này. Hắn không do dự chút nào liền cho lệnh bài vào trong túi trữ vật, tiên kiếm dưới chân hắn reo vang, truyền ra thần niệm của Chu Dật.

- Pháp bảo mạnh thật. Vương Lâm, ngươi tự bảo vệ bản thân đi!

Tiên kiếm của Chu Dật chợt lóe lên. Một đạo kiếm khí ác liệt từ trên tiên kiếm bộc phát. Tiên kiếm nhanh chóng quay ngược lại, hình thành một luồng kiếm khí như gió lốc, đánh sâu vào đám sương mù đang vây khốn, không ngừng bành trướng ra. Chu Dật quát to:

- Khai!

Ầm một tiếng. Đám sương mù liền mở ra một lỗ hổng, tiên kiếm lao ra. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cũng lập tức phóng theo sau.

- Tu vi người này tầm thường nhưng lại rất nhiều pháp bảo quỷ dị khó lường. Rốt cục vì sao hắn lại có thể chiếm được nhiều pháp bảo như vậy chứ!

Chu Dật sau khi lao ra liền đâm thẳng tới Tham Lang.

Ánh mắt Tham Lang ngời sáng. Thân thể hắn lui lại phía sau một bước, vỗ túi trữ vật. Động tác này khiến cho không chỉ tiên kiếm của Chu Dật sững lại mà ngay cả Vương Lâm vừa mới thoát ra khỏi màn sương mù cũng lập tức giật mình.

- Vương Lâm, lão phu phải cảm ơn Tư Đồ Nam. Nếu không có hắn thì lão phu làm sao có thể ở một phế tinh như Chu Tước tinh hơn vạn năm.

Nếu không có thời gian đó thì lão phu cũng không thể lĩnh ngộ được rất nhiều pháp bảo trước đó không thể sử dụng!

Tay phải Tham Lang giơ lên, trong đó có một tấm bình phong.

Hắn ném một cái, tấm bình phong này lập tức hóa lớn, trong nháy mắt hóa thành hơn mười trượng. Bên ngoài tấm bình phong có vẽ sơn thủy đạm mặc, mây mù hờ hững, nhìn qua có vẻ đầy tiên ý.

- Lão phu không tìm được Sơn Hà đồ của tiên giới năm xưa nhưng lại phát hiện ra trên bình phong này có dáng dấp của Sơn Hà đồ. Thu cho ta!

Tham Lang hét lớn. Đột nhiên từ trong bình phong này xuất hiện một lực hút rất lớn.

Thân ảnh của Chu Dật từ trong tiên kiếm biến ảo ra. Sắc mặt hắn rất nghiêm túc, tay phải điểm về phía trước một cái, lập tức hai đạo bổn mạng kiếm khí còn lại trong cơ thể hắn liền được hắn không chút do dự phóng ra.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Hắn lập tức vận chuyện kiếm khí của Lăng Thiên Hậu trong cơ thể. Thân thể nhoáng lên một cái, kiếm khí mở đường đối kháng với lực cản, lao thẳng về phía vực sâu. Phía sau hắn, đệ nhị nguyên thần của Tham Lang mang theo vô số thiên lôi đang lao tới.

Trong tiếng kiếm khí gào thét, Vương Lâm dùng toàn bộ tốc độ giống như lưu tinh phóng thẳng xuống bên dưới. Hắn không còn có thể chiếu cố tới Chu Dật. Cho dù Tham Lang có rất nhiều pháp bảo thì muốn chiến thắng Chu Dật cũng vẫn có có chút khó khăn.

Việc hắn cần làm bây giờ lại nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, trì hoãn thời gian để đợi Chu Dật trở về.

- Chẳng qua pháp bảo của Tham Lang quá nhiều, trong túi trữ vật của hắn không biết còn vật gì kỳ dị hay không. Chu Dật tiền bối sợ rằng có thể thắng thì cũng mất không ít thời gian.

Phía sau hắn, đệ nhị nguyên thần của Tham Lang đang theo sát. Nguyên thần này toàn thân trong suốt, trông giống như một người tí hon bằng thủy tinh. Bốn phía bên ngoài thân thể hắn là lôi cầu màu đen đang vờn quanh.

Lực cản bên dưới đều bị lôi cầu này phá tan. Hai mắt hắn lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm ở phía xa, tay phải bắt quyết, vỗ vào hư không một cái.

Lập tức lôi cầu bên ngoài thân thể hắn liền phân ra làm chín phần, sắp xếp lại giống như là cửu tinh liên châu (1), trông như một mũi tên phá tan lực cản, mang theo tiếng kêu xé gió lao thẳng tới Vương Lâm.

(1): chín hành tinh xếp thẳng hàng.

- Lôi.

Vương Lâm quay mạnh đầu lại, vỗ túi trữ vật. Lập tức Xạ Thần Xa từ trong túi hắn bay ra, trong không trung liền hình thành một lôi cầu chứa đầy điện quang. Lôi cầu này đột nhiên mở rộng, hóa thành một đầu Lôi Thú.

Lôi Thú là tiên thú thuộc lôi hệ trong thiên hạ, ngay khi hiện thân liền phun ra hai luồng thanh khí, cặp mắt vĩ đại ẩn chứa điện mang, đảo qua một cái. Chín lôi cầu đang gào thét lao tới chẳng những không giảm tốc độ mà ngược lại còn nhanh hơn.

Lôi Thú há mồm gầm lên một tiếng, lập tức chín lôi cầu kia đang hướng về Vương Lâm trong thời gian ngắn đã bị Lôi Thú nuốt mất hai khỏa.

Đôi mắt đệ nhị nguyên thần của Tham Lang sáng ngời, cả thân thể nhoáng lên, hắc lôi bốn xung quanh lập tức điên cuồng trút xuống như mưa, rơi thẳng về phía Lôi Thú và Vương Lâm.

Cùng lúc đó đệ nhị nguyên thần vỗ mi tâm, lập tức từ đó bay ra một cây búa lấp lóe điện quang. Hắn nắm trong tay xong liền lập tức đánh xuống.

Ầm ầm ầm.

Tiếng nổ như lôi đình vang lên. Một luồng thiểm điện từ trong cây búa kia lao ra, giống như một con điện long giương nanh múa vuốt lao thẳng tới Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, vỗ túi trữ vật, trong tay hắn lập tức xuất hiện tiên bút. Hắn hít sâu một hơi, lập tức hướng về phía trước vẽ. Chỉ trong chớp mắt, năm nét phù văn xuất hiện, thần thức có hắn liền phần ra năm luồng dung nhập vào trong đó.

Những phù văn màu vàng lóe sáng, sau khi xuất hiện lập tức sáng bừng như mặt trời ban trưa. Lúc này điện long cũng đã lao tới, hai bên liền va chạm với nhau giữa không trung.

- Ầm.

Tiếng nổ rền vang quanh quẩn. Bốn phía vực sâu như muốn sụp đổ, vô số đá vụn bị lực chấn động thổi bay lên.

Trong nháy mắt này, thậm chí cả lực cản phía dưới cũng giảm hẳn đi.

Phù văn lại hóa thành năm đạo thần thức tản ra, quay trở về cơ thể của Vương Lâm. Thân thể hắn hơi lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, không nói một

lời vội vã bay xuống phía dưới.

Bộ dáng điện long vẫn không có gì thay đổi, nhưng dừng lại giữa không trung, bất động. Tới khi lực cản tăng lên trở lại, bên ngoài nó xuất hiện vô số vết nứt tỏa ra kim quang, sau đó vỡ tan.

Lôi Thú đang đối mặt với thần lôi lao tới liền nuốt gọn ngon lành, ngay cả điện long đang tan vỡ cũng bị nó tiến tới cắn nuốt, sau đó hướng ánh mắt khiêu khích nhìn đệ nhị nguyên thần của Tham Lang, thân thể trầm xuống, đuổi theo Vương Lâm.

- Nghiệt súc!

Trong ánh mắt đệ nhị nguyên thần của Tham Lang hiện lên hàn ý, khàn khàn trầm giọng nói.

Lôi chùy trong tay hắn lại vung lên, lập tức bên ngoài liền ngưng tụ ánh sáng màu hồng. Thân thể hắn bước tới, càng đi màu sắc trên lôi chùy càng đậm, cuối cùng không ngờ chuyển thành màu máu.

Vương Lâm đang bỏ chạy lập tức cảm nhận được một cỗ lôi uy nồng đậm từ phía sau truyền tới, ngay cả mái tóc của hắn cũng bị ảnh hưởng mà dựng lên. Thần thái của Lôi Thú bên cạnh hắn lại càng nghiêm túc, đôi mắt vĩ đại nhìn về phía sau, miệng rít gào khe khẽ.

- Đệ nhị nguyên thần này của Tham Lang rút cục là thứ linh thể gì chứ!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Lúc này lực cản phía dưới càng lúc càng mạnh nhưng kiếm khí của Lăng Thiên Hậu cũng rất mạnh. Vương Lâm dùng kiếm khí tiến về phía trước với thế như sét đánh, lao đi như chẻ tre mà bỏ chạy.

Đệ nhị nguyên thần của Tham Lang vẫn đuổi theo không bỏ.

Hai bên rượt đuổi nhau về phía dưới. Dần dần với tốc độ của hai người, đáy sâu càng ngày càng gần. Nhưng lực cản ở nơi này lại quá mạnh mẽ, không ngờ khiến tốc độ của bọn họ chậm lại.

- Diệt Tiên Lôi!

Đệ nhị nguyên thần của Tham Lang chậm rãi nói. Lôi chùy trong tay hắn đánh về phía trước. Lập tức ánh sáng đỏ kia ầm ầm lao ra, hóa thành một tia chớp đỏ như máu, gào thét lao xuống, nhưng không phải về phía Vương Lâm hay Lôi Thú và đánh thẳng vào vách đá của vực sâu.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Một cảm giác nguy hiểm đột nhiên lan tỏa khắp toàn thân. Hắn không chút do dự thu Lôi Thú vào túi trữ vật, sau đó Sinh Mệnh Lạc Ấn liên tục gia tăng trên cơ thể. Cùng lúc đó, hắn cắn răng một cái, từ túi trữ vật lấy ra một lượng lớn ngọc phù màu máu, bóp nát toàn bộ.

Ngọc phù màu máu này là của Diêu Tích Huyết, lúc này bị bóp nát liền hóa thành huyết quang nồng đậm vờn quanh hắn, hình thành một tầng phòng hộ.

Hầu như chỉ ngay khi Vương Lâm vừa thực hiện xong hành động này, hai bên vách vực sâu liền lóe lên ánh hồng, những điểm sáng màu đỏ đột nhiên hiện ra từ trong vách đá.

Lôi điện càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, hóa thành những tia chớp màu đỏ từ trong vách đá lan ra. Những tia chớp này rít gào, trong nháy mắt liền hợp thành một tấm điện võng lớn.

o0o Huyết quang bên ngoài thân thể Vương Lâm lập tức bị vô số lôi điện này xuyên qua, phát ra những âm thanh rầm rầm. Một số đạo điện quang thậm chí đã rơi lên người Vương Lâm, bị Sinh Mệnh Lạc Ấn cản lại.

Sắc mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức tam kiếm của Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử xuất hiện. Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu dung nhập trong tay hắn, bị hắn điểm một cái liền xuyên thấu qua hồng mang, nhằm vào đệ nhị nguyên thần.

- Ngươi muốn đánh, vậy thì đánh đi!

Vương Lâm biết chạy không thoát nổi. Phía dưới tuy đã không còn xa hành lang quay về nhưng lực cản nơi này quá lớn, căn bản không thể thông qua. Hơn nữa đệ nhị nguyên thần như dòi bọ trong xương khiến nỗi tức giận trong lòng Vương Lâm dâng lên.

Tam Tài kiếm trận gào thét lao ra. Tử Thử, Phương Trư, Mạt Dương ba thú hồn hiện thân trong Tam Tài kiếm trận này, hoàn toàn dung hợp với kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, lúc này xuyên qua điện võng, tỏa ra kiếm khí nồng đậm, điên cuồng hướng tới đệ nhị nguyên thần.

Thân thể đệ nhị nguyên thần của Tham Lang tỏa sáng, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng, lôi chùy trong tay gõ vào hư không một cái. Lập tức một con điện long gào thét lao ra, vờn quanh bên người hắn. Tam Tài kiếm trận vừa mới áp sát, tà hồn lao ra đã bị điện long này ngăn cản xé nát.

Tam Tài kiếm trận sau khi bay quanh liền đâm tới, chẳng qua bị điện long cản trở nên thủy chung vẫn không thể đánh tới cơ thể của đệ nhị nguyên thần.

Nếu không có kiếm khí của Lăng Thiên Hậu thì đệ nhị nguyên thần của Tham Lang cũng không có vẻ ngưng trọng như vậy. Nhưng kiếm khí trên Tam Tài kiếm trận này khiến hắn cực kỳ cố kỵ, không dám để cho kiếm khí nhập thể mà mượn điện long bay quanh cản trở, ý đồ muốn làm tiêu tan kiếm khí dần dần.

Trên mi tâm của đệ nhị nguyên thần, theo tay hắn không ngừng vung lôi chùy dần dần hiện ra một cái ấn ký. Ấn ký này rất sâu, chậm rãi lóe lên.

Toàn thân Vương Lâm được bao phủ bởi huyết mang. Đã không còn kiếm khí của Lăng Thiên Hậu mở đường, ở vị trí này hắn có thể cảm nhận rõ ràng được lực cản cường đại. Thân thể hắn nhảy lên, tốc độ so với lúc đi xuống nhanh hơn vô số lần, xuyên thẳng qua điện võng, lao thẳng tới đệ nhị nguyên thần.

Huyết mang ngoài cơ thể hắn trong mấy khắc này đã tiêu tan hơn phân nửa. Hắn chỉ có thể không ngừng xuất ra huyết ngọc, bóp nát liên tục mới không ngừng bổ sung được hao tổn của huyết mang.

Nếu như không còn huyết mang này phòng hộ thì dù là hắn có trăm vạn Sinh Mệnh Lạc Ấn mà ở trong vô số điện võng này thì e rằng cũng gặp nguy cơ sinh tử.

- Năm đó Thiên Vận Tử áo xám nói Sinh Mệnh Lạc Ấn này có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng hiện giờ nếu gặp phải thần thông cùng cấp thì chẳng nói làm gì, nhưng gặp phải người có tu vi cao hơn hay có đại thần thông thì cũng không thể chống chọi được lâu dài! Vậy thì hắn là do Sát Lục Tiên Quyết này không đầy đủ, Thiên Vận Tử áo xám năm đó lừa gạt ta!

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy ấn ký trên mi tâm của đệ nhị nguyên thần.

- Đó là ấn ký của Tham Lang nhằm điều khiển đệ nhị nguyên thần, ta phải đánh nát nó!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Điện võng bốn phía quá mức dày đặc, lại di động theo hắn, lần lượt thay đổi khiến uy lực càng nặng thêm.

Nhưng ngay lúc này trong mắt đệ nhị nguyên thần lóe lên hàn mang, lập tức điện võng đang vây quanh Vương Lâm co rút lại.

Vô số điện quang hướng về phía Vương Lâm tụ lại.

Trong thời khắc này, Vương Lâm đơn giản bỏ qua phòng thủ, ánh mắt đỏ rực, quát:

- Được, hôm nay không phải ngươi tử thì ta vong!

Tam Tài kiếm trận tăng tốc độ, tựa hồ như cảm nhận được sát khí của Vương Lâm. Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu bên ngoài lóe lên sắc bén.

- Định!

Vương Lâm hét lớn một tiếng, tiên thuật định thân trong nháy mắt được hắn thi triển toàn bộ.

Đệ nhị nguyên thần đang vung tay, đột nhiên sững lại.

- Sát!

Ánh mắt Vương Lâm sáng bừng, hét lớn!

Trong nháy mắt, kiếm khí của Tam Tài kiếm trận đạt tới đỉnh điểm. Trong nháy mắt này, ba thanh kiếm xuyên qua điện long, toàn bộ đâm vào trong cơ thể đệ nhị nguyên thần, xuyên thấu qua thân thể hắn.

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu không có chút lưu lại, chui vào trong cơ thể đệ nhị nguyên thần, điên cuồng phá hoại linh thể!

Thân thể đệ nhị nguyên thần run lên, lạc ấn giữa mi tâm điên cuồng lóe sáng, từ mi tầm tỏa ra toàn thân, cố gắng chống cự.

Trong giờ phút này, điện võng đang không ngừng co rút quanh Vương Lâm liền tan nát, hóa thành những điểm sáng màu đỏ tiêu tan trong không trung. Vương Lâm lao ra, vỗ túi trữ vật, mặc ma giáp lên người, ma khí tỏa khắp cơ thể. Hắn đột nhiên điểm một cái, Hóa Ma Chỉ phóng ra, ma khí ngưng tụ gầm thét lao đi.

Cũng lúc đó, Vương Lâm lại điểm một chỉ nữa. Hoàng Tuyền Chỉ ẩn chứa đạo của hắn theo sát Hóa Ma Chỉ lao tới.

Cùng với hai đạo thần thông, Vương Lâm bước tới, ngược hướng lực đẩy nên tốc độ của giảm xuống. Hắn tới sát đệ nhị nguyên thần, thần thông dưới ý niệm của hắn toàn bộ đánh thẳng vào đệ nhị nguyên thần.

- Nổ cho ta!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, hét lớn.

Lạc ấn trên mi tâm đệ nhị nguyên thần lóe lên kịch liệt, tràn ngập toàn thân muốn cứu vãn tình thế nhưng dưới thần thông của Vương Lâm, dưới lực lượng như vạn quân lao tới liền bị một đòn nghiêm trọng, cuối cùng tan nát.

Theo sau lạc ấn, thân thể đệ nhị nguyên thần cũng xuất hiện vô số khe nứt hiện lên trên da thịt trong suốt.

Chẳng qua ngay trong tích tắc này, thần sắc Vương Lâm khẽ biến đổi, tay phải thu lại Tam Tài kiếm trận, thân thể lùi lại.

Một cỗ khí tức hồng hoang từ trong đệ nhị nguyên thần điên cuồng tỏa ra. Thứ khí tức này ẩn chứa một cỗ uy áp không thể tưởng tượng, mang theo uy thế của cổ thú!

Ba hồn tà thú trong Tam Tài kiếm trận lập tức run rẩy.

Tham Lang đang đấu pháp với Chu Dật trên miệng vực sâu bỗng nhiên sắc mặt đại biến, thân thể loạng choạng, miệng phun máu tươi. Hắn hoảng sợ nhìn xuống phía dưới.

- Chuyện này.....

Một tiếng nổ ầm vang truyền tới. Thân thể của đệ nhị nguyên thần tan nát, nhưng ngay trong nháy mắt này, một đạo thanh quang từ trán nó bay ra. Khí tức hồng hoang nồng đậm từ đạo thanh quang này tràn tới.

Thanh quang vừa xuất hiện liền biến ảo thành một con thanh long!

Con thanh long này toàn thân có lôi quang vờn quanh, trong cực kỳ kinh người! Con thanh long này chính là Thái Cổ Lôi Long, uy danh hiển hách. Năm đó Tham Lang vẫn còn ở Trúc Cơ kỳ, rớt xuống một vách núi không ngờ lại tình cờ phát hiện trong một địa huyệt ấu thể linh thân của Lôi Long đang hôn mê. Hắn cẩn cẩn thận thận cất dấu, một khi gặp phải nguy hiểm mới đưa Lôi Long này ra cứu mạng.

Sau này Tham Lang lại ở trong một phường thị cực kỳ tầm thường mua được một cái pháp bảo vứt đi, không ngờ sau khi nghiên cứu lại phát hiện ra đây là một kiện Thái Cổ ma khí. Tham Lang liền hóa nó thành lạc ấn phong ấn Lôi Long, khiến cho linh thể hoàn toàn không thể thức tỉnh, vĩnh viễn để hắn sử dụng.

Cho tới khi đạt tới Vấn Đỉnh, hắn mới luyện hóa, đem vật ấy tế luyện thành đệ nhị nguyên thần. Nhưng hắn không dám gia tăng kích thích với nó, sợ Lôi Long bất ngờ thức dậy thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Thanh long mở mắt, một tiếng rồng ngâm truyền khắp không gian.

Lúc này thiên địa biến sắc, phong vân nổi lên. Ngay cả lực cản dưới vực sâu cũng điên cuồng đẩy mạnh.

Trên mặt Vương Lâm nở một nụ cười khổ. Hắn không chút do dự nương theo lực đẩy phóng đi, nhanh chóng bỏ chạy, tránh xa thanh long này.

- Cái lão Tham Lang này cũng thật sự nhiều bảo vậy. Ngay cả trong đệ nhị nguyên thần cũng có cả một con rồng. Cái đỉnh do cổ thần Đồ Ti năm đó luyện ra không ngờ cũng rơi vào tay hắn. Tu vi của hắn lại cao, có thể nói là người được trời cao ưu ái.

Vương Lâm cười khổ. Đấy là hắn còn không biết Tham Lang nọ tám tuổi khi chưa tu đạo, trong lúc vui đùa lại tìm được một cây hoàng tinh năm

trăm năm. Người này đem về nhà nướng chín rồi ăn, chẳng những không bị tinh khí đánh phá cơ thể mà chết, ngược lại còn định căn cơ tu đạo cho hắn.

Thanh long nọ gầm thét xong, đôi mắt tỏa ra hàn mang, đảo qua một cái liền thấy Vương Lâm ở phía trước. Cừu hận của nó tuy vừa thức tỉnh nhưng vẫn nhớ rõ, thân thể nhoáng lên liền hóa thành thanh quang lao thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm vọt tới đáy vực, liếc lại liền thấy một hố sâu vô hạn. Lực hút từ trong đó truyền ra, hóa thành sương mù tràn ngập nơi này.

Thanh long từ phía sau đang gầm thét lao tới. Từng cơn gió dữ truyền lại khiến Vương Lâm cười khổ sở. Hắn nhìn chằm chằm hố sâu nọ, cắn răng một cái, thân hình nhoáng lên liền lao thẳng vào trong.

Lúc này thanh long gầm thét lao tới nơi. Nó mới thức tỉnh, hành động theo bản năng, sau khi thấy Vương Lâm lao vào hố sâu liền không chút do dự lao theo.

Lực hút trong hố sâu hoàn toàn bất đồng so với bên ngoài. Lực lượng này cực lớn. Vương Lâm cũng không phải lần đầu tiến vào. Hắn biết rõ điểm này, sau khi nhảy vào liền lập tức vận chuyển tiên lực toàn thân, nương theo một bên lao xuống.

Nhưng Thanh Long cũng không biết. Sau khi nó vào hố sâu, lập tức liền cảm nhận thấy lực hút, rít gào giãy giụa bên trong, từng đạo thiểm điện từ trong thân thể truyền ra, mỗi đạo điện quang đều vô cùng dũng mãnh, đánh vào vách đá bốn phía. Lập tức xuất hiện rất nhiều tảng đá lớn vỡ tung.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 649: Thiên soái động dung.

Phú quý hung trung cầu, đạo duyên hiểm trung thủ (Muốn đạt phú quý hay đạo duyên thì phải dám vào nơi hung hiểm)

Càng xuống phía dưới, lực hút này càng mạnh. Thanh Long kia trong lúc giãy giụa, điện quang bên ngoài thân thể chống cự được một phần lực hút. Đúng lúc nó đang định xông ra, bỗng nhiên quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy phía dưới cách đó không xa, Vương Lâm đang dựa vào vách đá cẩn thận kiểm soát tốc độ. Con rồng này bỗng nhiên rít gào, không ngờ không hề lao ra, mà bay thẳng đến Vương Lâm đánh tới.

Sắc mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm, trong lòng thầm rủa con rồng này không biết sống chết, đã cảm nhận được lực hút không ngờ còn

không chạy, ngược lại sau khi nhìn thấy mình còn vứt bỏ đi cơ hội thoát đi.

- Ngươi hận ta đến vậy sao!

Tiên lực của Vương Lâm dừng lại, thân mình lập tức bị lực hút tác động, tốc độ rơi xuống càng nhanh. Thanh Long kia vồ hụt, lại gào thét truy kích.

Một người một rồng rượt đuổi trong hố sâu này. Dần dần, bọn họ càng lúc càng xuống sâu. Vương Lâm trong lúc bỏ chạy lập tức nhận thấy được lực hút trong hố sâu này dường như đang mạnh lên với tốc độ cực nhanh, giống như nổi lên một cơn gió lốc.

Phía sau truyền đến tiếng rít gào, Thanh Long mở to mồm, một lôi cầu thật lớn từ trong miệng phun ra, bay thẳng đến Vương Lâm.

Lôi cầu mang theo khí thế hùng mạnh, giống như Thiên Kiếp bắn về phía Vương Lâm. Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, đang muốn né tránh, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên lôi cầu kia đang gào thét lao đến bỗng nhiên dừng lại, không ngờ thoát khỏi quỹ đạo vốn có, hơi chúc xuống phía dưới.

Vương Lâm biến sắc, hắn lập tức cảm nhận được dưới đáy hố sâu có một lực hút không thể tưởng tượng được, điên cuồng dũng mãnh. Giờ phút

này, hắn không chút do dự vỗ túi trữ vật, Tam Tài Kiếm Trận bay ra hung hăng đâm vào vách đá, liên kết với nhau, hai tay Vương Lâm nắm chặt lấy.

Gần như ngay khi hắn nắm lấy bảo kiếm, lực hút bùng nổ, lôi cầu kia lập tức đổi hướng, chúc xuống thẳng tắp, mang theo khí thế ầm ầm, trực tiếp bị hút vào dưới đáy hố sâu.

Lôi cầu này tản ra điện quang, ngay khi bị hút vào liền chiếu rọi phía dưới. Vương Lâm cúi đầu chỉ thấy phía dưới dường như là vách đá vạn trượng dựng đứng, sâu không thấy đáy. Điện quang kia rất nhanh liền trở nên nhỏ bé, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt.

Thái Cổ Lôi Long ngẩn ra, trong mắt nó lần đầu tiên hiện ra sự kinh hãi, lúc này nó không còn nghĩ tới việc nuốt Vương Lâm nữa, mà giãy giụa hướng về phía trước bay đi, nó đang sợ!

Trong trí nhớ truyền thừa từ xa xưa của nó, dường như đã nhìn thấy qua một cảnh tượng tương tự như trước mắt. Nó kịch liệt rít gào, toàn thân phát ra lôi quang, không ngờ có thể chống cự lại lực hút một chút, hướng về phía trên bay lên ba trượng.

- Muốn chạy sao!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra hàn khí. Nếu không giằng co với Lôi Long này, hắn làm sao có thể bị buộc phải tiến vào nơi này, nếu không có Lôi Long không biết sống chết truy kích không tha, sớm chạy trốn, thì hắn cũng có thể lao ra. Nhưng hiện tại ở khoảng cách này, Vươmg Lâm hoàn toàn không thể lao ra ngoài.

- Đứng lại cho ta!

Trong tiếng quát khẽ, tiên lực Vương Lâm vận chuyển, bỗng nhiên thi triển tiên thuật định thân.

Nếu là trước đây, Lôi Long cho dù bị định thân, trong khoảnh cũng sẽ trở lại như thường, hoàn toàn sẽ không để ý. Nhưng lúc này lại khắc hắn!

Thân mình Lôi Long bất ngờ dừng lại, một tiếng rống giận không cam lòng từ trong miệng truyền ra, bị lực hút cực lớn hút xé, thân mình nó bị kéo xuống hơn mười trượng.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, thân mình hắn cũng bị hút xé giống như vậy, rơi xuống rất nhanh. Tam Tài Kiếm trận trên vách đá tóe ra rất nhiều tia lửa, tạo nên ba vết kiếm rất sâu.

- Định!

Vương Lâm lại thi triển.

Lôi Long giãy giụa, mình rồng lại điên cuồng lóe ra lôi điện, nỗ lực bay lên trời. Nếu không có định thân thuật của Vương Lâm, nó thật sự có thể lao ra. Nhưng giờ phút này, mỗi khi nó định lao ra, Vương Lâm liền lập tức thi triển định thân thuật. Thân mình Lôi Long bị lực hút bao phủ, cho dù nó giãy giụa thế nào, đều không thể làm được gì.

Nó nhằm phía Vương Lâm tấn công, nhưng cũng bởi vì lực hút nên chưa kịp tới gần, liền lập tức bị hút vào hố sâu. Nó chỉ có thể nhìn chằm chằm Vương Lâm, tuyệt vọng bị kéo vào trong hố sâu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lực hút lại tăng thêm, cường độ lực hút này mạnh hơn lúc trước mấy lần, điền cuồng hút xé. Cánh tay phải Vương Lâm có cảm giác giống như bị xé rách, hắn nắm chặt lấy bảo kiếm, mặc cho ba thanh bảo kiếm tóe ra rất nhiều tia lửa cùng với những vết kiếm rất sâu.

Nhưng lực hút này quá lớn, làm cho tác dụng chống cự của ba thanh bảo kiếm nhanh chóng tiêu tan, nguy hiểm hết sức. Vương Lâm cắn răng một cái, nguyên thần tách ra dung nhập vào trong túi trữ vật. Được nguyên thần giải thoát, Tiên Kiếm và Loan Đao lập tức bay ra, đâm vào vách đá dưới chân Vương Lâm. Hai chân Vương Lâm giẫm lên trên đó, nhanh chóng bị hút xuống phía dưới.

Những tiếng đâm vọng lại, năm dấu vết theo Vương Lâm không ngừng đi xuống, nhìn thấy rõ ràng ở trên vách đá!

Lại nhìn đến Lôi Long kia giờ phút này cho dù giãy giụa, nhưng vẫn như sao băng trực tiếp rơi xuống. Thậm chí thân mình bên trong lực hút này không thể co lại, lại hóa thành thanh khí, bị kéo duỗi ra thật dài.

Bên trong luồng thanh khí này lóe ra thanh quang mỏng manh, lúc này thanh khí bị hút vào trong hố sâu, mơ hồ có thể chiếu sáng bốn phía.

- Đi xuống… …

Trong túi trữ vật của Vương Lâm, thanh âm quỷ dị của nữ tử kia lại truyền đến, vang vọng trong tâm thần Vương Lâm. Vương Lâm sắc mặt cực kỳ âm trầm, hắn cúi đầu, thần sắc khẽ động.

Nhờ thanh khí phát sáng, hắn mơ hồ nhìn xuống bên dưới hình như có một cái bóng chặn ngang, lúc này thanh quang lóe lên, thoáng chiếu sáng cái bóng kia.

Vương Lâm liếc mắt nhìn một cái, đó là một tảng đá lớn nhô ra, tảng đá này to khoảng mười trượng, bên trên không ngờ còn có một Truyền Tống Trận!

Không đợi Vương Lâm nhìn kỹ, thanh quang yếu đi, không còn phát sáng nữa. Tảng đá lớn kia lại một lần nữa dung nhập vào trong màn sương đen.

- Truyền Tống Trận!

Vương Lâm ánh mắt sững lại, đáng tiếc ở nơi này thần thức không thể tản ra, nếu không chắc chắn sẽ thấy rõ toàn bộ.

Bỗng nhiên, Vương Lâm cảm giác được Tiên Kiếm dưới chân không còn, ngay sau đó Loan Đao cũng như vậy.

- Có cái khe!!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ vui mừng như điên, hắn không chút do dự, thân mình hướng về phía vách đá.

Thân mình hắn lập tức tiến vào tới bên trong vách đá, quả nhiên như hắn tiên đoán, nơi này có một miệng khe lớn chừng một trượng. Vương Lâm thân mình khẽ động, lập tức rơi vào trong cái khe, hắn lập tức vận chuyển tâm thần, đem Tam Tài Kiếm Trận cùng với Tiên Kiếm và Loan Đao nhanh chóng thu hồi.

Bên ngoài cái khe, linh hồn của Lôi Long hóa thành thanh khí lập tức nhìn thấy được Vương Lâm tiến vào cái khe. Nó lập tức giãy giụa, thanh khí cuộn lên hóa thành hình dáng Lôi Long, rít gào lao về hướng cái khe chỗ Vương Lâm.

Lúc này đây, nó không phải là vì muốn nuốt Vương Lâm, mà muốn đi vào để tránh lực hút. Nó thi triển ra toàn bộ lôi lực toàn thân, điên cuồng chui vào.

Nhưng lực hút quá lớn, nó muốn tới đây quả thật rất khó. Ánh mắt Lôi Long lộ ra một tia quyết đoán, bỗng nhiên thân mình một phân thành hai, từ giữa tách ra, một nửa lập tức bị hút vào trong hố sâu, một nửa thì mượn cơ hội này nhảy vào trong cái khe.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn ở bên trong cái khe này vừa mới điều khí, liền thấy Lôi Long cũng định tiến vào. Lúc này, chỉ cần hắn thi triển định thân thuật là có thể làm cho Lôi Long này tuyệt vọng, bị lực hút hút đi!

Lôi Long hiển nhiên là biết điều này, tới hết sức, há miệng định phun ra một lôi cầu. Nếu như nó phun ra, Vương Lâm ở bên trong cái khe này, nhất định không thể né tránh.

Dường như giờ phút này quyết định một người một rồng, rốt cuộc thần thông của ai nhanh hơn. Nhưng Vương Lâm cũng có một tính toán khác, hắn vừa rồi chính mắt thấy được đối phương tự tách ra nửa thân mình,

giờ phút này khí tức lại chia ra hơn phân nửa để chống lại lực hút, có thể nói, giờ phút này là lúc Lôi Long suy yếu nhất!

Vương Lâm cắn răng một cái, mắt lộ vẻ quyết đoán, không chút do dự hai mắt nhắm lại, nguyên thần từ giữa lông mày trong nháy mắt lao ra. Khi Lôi Long kia lao vào trong cái khe chuẩn bị phun ra lôi cầu, nguyên thần Vương Lâm một ngụm nuốt lấy!

Vương Lâm vốn là một thôn hồn, có thể nuốt hết thảy hồn phách trong thiên hạ, nhưng theo sự thăng tiến của bản lãnh, thần thông này của hắn dần dần đã không dùng lại. Lúc này nguyên thần hóa thành vô cùng lớn, trong khi Lôi Long kia ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, một ngụm nuốt lấy!

Sau khi nuốt lấy linh hồn của Thái Cổ Lôi Long, nguyên thần Vương Lâm lập tức quay về cơ thể. Lúc này, một sức mạnh bùng nổ bên trong nguyên thần, điên cuồng nổ vang.

Thái Cổ Lôi Long mặc dù là nửa linh thể, những bên trong ẩn chứa một sức mạnh không thể tưởng tượng được. Nguyên thần Vương Lâm sau khi nuốt vào, lại triển khai thần thông của thôn hồn, hấp thu mạnh mẽ.

Từng trận điện quang trong nguyên thần Vương Lâm chạy ra ngoài, tản mát ra từng trận uy lực lôi điện, chạy vào huyết mạch bên trong cơ thể, khiến cho thân thể Vương Lâm giờ phút này cũng lóe ra điện quang, giống như là đang ở trong sấm sét.

Lực hút bên ngoài không ảnh hướng nhiều đến cái khe, Vương Lâm giờ phút này toàn bộ tâm thần đều dung nhập vào trong nguyên thần, điên cuồng hấp thu.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 650: Nguyên thần biến dị.

Nguyên thần của hắn không ngừng lớn mạnh, loại lớn mạnh này không phải là lớn về lượng, mà là thay đổi về chất. Nguyên thần Vương Lâm bị điện quang vờn quanh, mơ hồ có thể thấy được bên trong có một Thái Cổ Lôi Long rất dài, giống như kinh mạch trên toàn thân kéo dài đi khắp nguyên thần. Lôi Long này vẻ mặt cực kỳ thống khổ, thậm chí còn có một vẻ dữ tợn.

Từng sợi dây nhỏ từ trên thân thể Lôi Long kéo dài ra, trải rộng khắp nguyên thần Vương Lâm. Sức mạnh của Lôi Long tràn ngập, với một cách thức quỷ dị thay đổi nguyên thần Vương Lâm.

Việc nuốt lấy Thái Cổ Lôi Long này, cho dù là đám người Thiên Vận Tử cũng không chút nào dám, bởi vì Lôi Long này không khác gì so với Thái Cổ Chi Thú, Nghe đồn, Thái Cổ Lôi Long chính là từ sấm sét tích

tụ sinh ra, là con cưng của Thiên Đạo, ở thời kỳ thái cổ, thậm chí đã có một thời gian nó thay cho sức mạnh sấm sét của Thiên Đạo.

Nuốt Thái Cổ Lôi Long này vào, không thua kém gì nuốt lấy sấm sét trên trời, nguyên thần của tu sĩ sao có thể chịu được uy lực của sấm sét như vậy!

Nhưng phú quý nan cầu, đạo duyên khó lấy! Chỗ nguy hiểm cũng chính là một cơ duyên vô tận!

Nguyên thần Vương Lâm được ánh sáng của Lôi Long vờn quanh, ở trong thân thể Vương Lâm hình thành một lượng lớn lôi điện, ầm ầm dữ dội. Trong nguyên thần của Vương Lâm không ngờ cũng có một tia lôi quang!

Nguyên thần của hắn đang ở trong một trạng thái không thể tin nổi, đang tiến tới một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Sự thay đổi này không rõ có nâng cao bản lãnh của hắn hay không, nhưng đối với đạo lộ của Vương Lâm, cũng mở ra một viễn cảnh vô tận!

Nguyên thần tích tụ lôi điện, nguyên thần như thế này, cho dù với kiến thức của Thiên Vận Tử cũng chưa từng gặp qua tu sĩ có thể đạt tới trình độ này!

Lôi Long trong nguyên thần giãy giụa dữ dội, nó không khuất phục trước tác động của nguyên thần Vương Lâm mà triển khai phản kích!

Thân thể Vương Lâm, tóc giống như bị thổi bay lên, từng trận lôi quang theo sợi tóc chạy ra, bay tứ tán vào trong vách đá xung quanh, nguyên thần hắn lại tràn ngập lôi điện.

Thái Cổ Lôi Long không khuất phục khiến cho quá trình cắn nuốt vô cùng hung hiểm và nguy cơ. Lôi Long ở trong nguyên thần không ngừng giãy giụa, càng giãy giụa càng phát ra điện quang điện quang dày đặc.

Điện quang hùng mạnh khiến cho nguyên thần Vương Lâm bị đẩy đến ranh giới sắp sửa tiêu tan. Nếu không có hắn lấy ý chí kiên định mà thường nhân khó có thể tưởng tượng kiên cường kháng cự, thì giờ phút này chắc chắn nguyên thần đã tiêu tan.

Hai mắt nguyên thần Vương Lâm đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, trong mắt giống như Thái Cổ Lôi Long bắn ra từng trận điện quang. Hắn có dự cảm nếu nguyên thần tiếp tục ở lại trong thân thể, như vậy chỉ sợ thân thể sẽ bị ảnh hưởng, khiến cho sức sống bị diệt vong.

Hắn xông lên, nguyên thần từ Thiên Linh cái trên thân thể bay ra, trên mặt lộ vẻ quyết đoán, tay phải không chút do dự trực tiếp luồn thẳng vào trong nguyên thần, túm lấy Lôi Long như kinh mạch lôi ra. Lập tức Lôi Long đã bị lôi ra non nửa.

Lôi Long chợt rít gào, mang theo một lượng lớn lôi điện, từ trên nguyên thần Vương Lâm tràn ra, bắn vào vách đá bốn phía phát ra âm thanh điện quang ba ba.

Túm lấy một nửa Lôi Long, nguyên thần Vương Lâm chợt lóe hàn quang, tay trái vung lên, một lượng lớn cấm chế xuất hiện, lần lượt in lên thân mình Lôi Long. Làm xong đâu đấy, Vương Lâm buông tay, sau đó lại xâm nhập vào trong nguyên thần, túm lấy một lần nữa, không ngừng lưu lại dấu ấn cấm chế.

Lấy ngoại lực phối hợp với nguyên thần, một bên phong ấn, một bên cắn nuốt, cứ thế lặp đi lặp lại, cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, Vương Lâm đã hoàn toàn chìm đắm vào trong quá trình dung hợp, hoàn hoàn quên đi hết thảy.

Thân thể hắn dần dần mất đi sức sống, chậm rãi sụp xuống, nhưng vẫn chưa tử vong mà chìm vào trong một trạng thái chết giả để bảo trì sức sống không bị xói mòn.

Ngày qua ngay, năm hết năm. Một ngày, Thái Cổ Lôi Long bên trong nguyên thần Vương Lâm đã không còn giãy giụa kịch liệt, nhưng vẫn còn đang tiếp tục giãy giụa. Nhưng lúc này trên cả người Lôi Long rất nhiều cấm chế phong ấn, chi chít bên trên không ngừng lóe ra, hình thành một những lớp vảy rồng chồng lên nhau.

Nguyên thần Vương Lâm năm tháng qua đi dần dần thu nhỏ lại, toàn bộ thân mình cuối cùng hóa thành cao có ba thước, giống như một Nguyên

Anh của tu sĩ!

Tuy rằng nhỏ đi, nhưng trên đó cũng tản mát ra lôi uy sắc bén ác liệt, toàn bộ nguyên thần không lấp lánh trong suốt như trước, mà tản mát ra điện quang vô tận, giống như có hàng vạn con ngân xà chạy qua chạy lại.

Vương Lâm mở hai mắt, bốn phía truyền ra tiếng sấm ầm ầm, hai đạo thiểm điện từ trong mắt lao ra, cứ một con du long lao thẳng ra ngoài cái khe, biến mất trong hư vô tối đen.

Nguyên thần trôi nổi, dần dần đi tới bên cạnh thân thể. Vương Lâm nhìn thoáng qua thân thể mình, lôi quang trong mắt lóe ra, lộ ra một vẻ lạnh lùng và uy lực như thể luân hồi.

Bắp thịt trên thân thể hắn gần như toàn bộ héo rũ, cả người chỉ còn lại da bọc xương, cứ như một bộ xương khô. Nếu ở giữa lông mày không còn lại một chút sức sống, thì thân thể này đã sớm trở thành tử thi.

Nguyên thần bay tới trên đỉnh đầu thân thể, dần dần dung nhập vào bên trong. Nhưng ngay lúc nhập vào, hắn cảm giác được một lớp màng ngăn cách, cũng may lớp màng này trong chốc lát tiêu tan, khiến cho nguyên thần của hắn dung nhập thành công.

Trong phút chốc, lôi quang từ trong thân thể Vương Lâm lộ ra, chạy khắp toàn thân. Cơ thể hắn với mắt thường có thể thấy khôi phục với tốc

độ rất nhanh, ngay lập tức liền khôi phục lại như thường, nhưng so với năm đó có phần gầy yếu hơn!

Vương Lâm hít sâu rồi thở ra một đám trọc khí. Hơi thở này màu xám, sau khi phun ra không ngờ cũng ẩn chứa lôi quang. Hai mắt hắn giống như tia chớp xẹt qua sáng ngời giữa màn đêm, trong đó lộ ra một vẻ suy tư rất sâu.

- Việc này quả là nguy hiểm, nhưng thành quả thu được cũng là quá sức tưởng tượng, cũng không biết là tốt hay xấu… Nguyên thần bị thay đổi hoàn toàn, giống như đã bị đồng hóa, giờ phút này nguyên thần của ta đúng là giống như… một đạo Thiên Lôi!

Vẻ suy tư trong mắt Vương Lâm càng đậm. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt hướng nhìn ra bên ngoài cái khe.

- Nguyên thần hóa thành sấm sét… cũng rất thú vị, hiện giờ muốn phá hủy nguyên thần của ta, chỉ sợ là tương đương với phá hủy Thiên Lôi! Cơ duyên lần này, tuy rằng bản lãnh vẫn là Vấn Đỉnh Sơ Kỳ nhưng mang lại cho ta sức mạnh của sấm sét!

Vương Lâm nâng tay phải lên, lôi quang trên đó lóe ra, rất nhanh hình thành một lôi cầu. Từ trong lôi cầu này truyền ra tiếng động bang bang giống như là bộc phá, hiển nhiên là bên trong cũng không ổn định. Một lát sau, lôi cầu tiêu tan, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, há miệng nuốt vào, trên mặt xuất hiện một vẻ hồng hào, dần dần khôi phục lại như thường.

- Chỉ có điều, hiện giờ nguyên thần của ta rốt cuộc là cái gì… …

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ bối rối, hắn bất kể thế nào cũng không thể nghĩ được rằng sau khi nuốt Thanh Long kia vào, không ngờ khiến cho nguyên thần của mình biến hóa quỷ dị như thế.

Lôi Long cũng không bị hắn hấp thụ hoàn toàn, chỉ mới luyện hóa được một phần năm. Phần còn lại bị hắn phong ấn bên trong nguyên thần.

Trầm mặc ít lâu, Vương Lâm lần lượt thử nghiệm những thần thông của mình. Tất cả những thần thông của hắn đều vẫn có thể sử dụng, ngay cả Đạo Hóa Hoàng Tuyền cũng vẫn còn như trước. Đến tận lúc này, Vương Lâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lập tức, hắn liền cảm thấy có một chút khác biệt. Khi thi triển thần thông, mặc dù nhìn bề ngoài so với trước kia không có gì khác, nhưng nếu cẩn thận cảm nhận, có thể mơ hồ phát hiện ra, bên trong có ẩn chứa lôi uy!

Một tia lôi uy rất mạnh!

Vương Lâm nhíu mày, thần thông được tăng cường vốn là chuyện tốt, hơn nữa cường độ này cũng không phải ít. Với thần thông của hắn hiện giờ, đối với tu sĩ Vấn Đỉnh Trung Kỳ, cũng có thể giành được ưu thế,

nếu phối hợp với pháp bảo. cho dù là Vấn Đỉnh Hậu Kỳ tu sĩ, hắn cũng có thể quyết chiến một trận!

Nhưng Vương Lâm luôn cảm thấy có một chút không thích hợp, giống như đã quên mất một cái gì đó.

Hắn trầm tư hồi lâu, cái cảm giác này thủy chung vẫn tồn tại. Vương Lâm đứng lên, đi về hướng miệng khe. Bên ngoài là một màn tối đen, từng trận âm thanh của lực hút gào thét truyền đến giống như sói gào quỷ khóc, càng đến gần, thanh âm này càng kịch liệt.

Nhìn ra ngoài cái khe, bỗng nhiên trong đầu Vương Lâm như có một tia chớp xẹt qua, hắn đã nghĩ ra vì sao lại có cái cảm giác không thích hợp này!

- Thân thể của ta tại sao trong khi dung nhập vừa rồi lại có cái màng ngăn cách!!

Vương Lâm sắc mặt cực kỳ khó coi. Tán Ma Chi Hồn cũng bị hắn phong ấn bên trong nguyên thần, không có khả năng xuất hiện tình huống bị đoạt xá. Hơn nữa, thân thể hình dáng cũng không giống như người bị đoạt xá.

- Vấn để này xem ra là nằm trên nguyên thần của ta!

Nguyên thần Vương Lâm khẽ động, hắn chuẩn bị lại xuất ra, nhưng lập tức, hắn ngẩn ra.

- Nguyên thần… không thể thoát ly… …

Vương Lâm lập tức lui về phía sau vài bước, khoanh chân cố định. Sau khi thử lại mấy lần, hắn mở hai mắt, ánh mắt không hề bối rối, mà bình tĩnh trầm tư.

- Hay là lớp màng ngăn cách kia ngăn trở nguyên thần không cho rời khỏi cơ thể. Hay là, đây là cái giá phải trả sau khi nguyên thần biến dị … …

Vương Lâm hít sâu rồi thở ra một hơi.

- Thôi, không nghĩ tới việc này nữa. Vả lại nhìn lệnh bài kia, rốt cuộc là có thần thông gì, không ngờ từ trong sương mù ngưng tụ thành hình!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một lệnh bài màu tím xuất hiện trong tay!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 651: Áo xám.

Lệnh bài này toàn bộ màu tím, nhưng bên trong cũng lộ ra một tia kim quang, xen kẽ vào nhau, cảm giác như có một tia tử kim. Chạm tay vào cũng có thể rõ ràng cảm nhận được lệnh bài này giống như gỗ nhưng không phải là gỗ, giống như kim loại mà không phải là kim loại.

Tinh không này quá lớn, không ai có thể nhận ra được tất cả mọi vật. Đối với chất liệu làm lệnh bài này, Vương Lâm không để tâm tìm hiểu mà cẩn thận xem xét bên ngoài.

Trên lệnh bài này có một vài ký hiệu nhỏ bị phá vỡ, chúng phân bố trên mặt ngoài của tấm lệnh bài. Trầm ngâm một lát, thần thức Vương Lâm đảo qua dò xét bên trong, trên mặt lập tức lộ vẻ cổ quái.

- Trữ vật… …

Bên trong lệnh bài có một không gian, nhưng bên trong không gian này lại tràn ngập sương mù màu tím, tuy vậy nhưng đây chính xác là một dụng cụ để trữ vật.

Bên trong cũng có những đồ vật tương tự. Đó là một thanh kiếm, kiếm này cũng không phải là tiên kiếm, mà là một thanh trong Kiếm Tiếu Thập Nhị Kiếm.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm liền đoán được kiếm này vốn đã bị vây ở trong đám sương mụ, cùng với người của Đại La Kiếm Tông dùng để hiến tế làm tan sương mù, hiện ra lệnh bài hiến tế kia. Không biết vì nguyên nhân nào, kiếm này lại bị hút vào trong lệnh bài.

Tâm thần khẽ động, kiếm này từ trên lệnh bài bay ra, cắm ở một bên trên mặt đất.

Cẩn thận kiểm tra không gian bên trong lệnh bài một lần nữa, cuối cùng Vương Lâm thu hồi thần thức, nhìn lệnh bài, mắt lộ vẻ trầm tư.

- Lệnh bài này ngoại trừ chất liệu, không còn chỗ nào đặc biệt. Nếu không tận mắt nhìn thấy nó là do sương mù biến thành, rất khó tưởng tượng được vật này là vật đã khiến cho đám người Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu, Huyết Tổ phải tranh đoạt!

Lệnh bài này chính là mấu chốt để mở ra động phủ, bốn tòa hư phủ sẽ toàn bộ mở ra, sau đó sẽ mở ra đại môn để tiến vào động phủ cuối cùng kia. Dựa vào lời của Diêu Tích Tuyết, đám người Thiên Vận Tử cũng không biết được sự tồn tại của bốn tòa hư phủ này… …

Nhưng Huyết Tổ lại biết được việc này.

Việc ta đến lấy lệnh bài, Thần Long biết được, Tham Lang biết được, nhưng Thần Long không chứng kiến toàn bộ, tất nhiên hắn sẽ cho rằng cuối cùng lệnh bài sẽ bị Tham Lang cướp đi!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị, hắn cúi đầu lại nhìn thoáng qua lệnh bài, không chút do dự, há mồm nuốt vào, cất lệnh bài này vào trong nguyên thần, lôi quang bao trùm bên trên, khiến người khác không thể phát hiện ra.

Hít sâu, Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía một chỗ tối đen bên ngoài cái khe, trên mặt lộ vẻ chua xót.

- Mặc dù lấy được lệnh bài nhưng không biết dùng, bị nhốt ở nơi đây không thể ra ngoài. Cũng không cần phải thử thuấn di, giảo hoạt như bọn người Tham Lang thủy chung không có thi triển thuấn di, hiển nhiên là có manh mối bên trong. Chỉ không biết, từ trong này có thể tiến vào bên trong động phủ của ta hay không.

Vương Lâm hai mắt ngưng lại, vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay lấy ra một khối pha lê.

Hồi lâu sau, Vương Lâm than nhẹ, thu hồi khối pha lê, cười khổ lẩm bẩm:

- Không thể mở ra!

Hắn trầm ngâm một hồi, quan sát bốn phía. Cái khe này không lớn, chỉ rộng một vài trượng, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy toàn bộ. Ít lâu sau, hắn đứng lên, đi tới miệng khe. Lực hút bên ngoài thủy chung không hề ngừng, hơi tiến lên phía trước một chút, liền rõ ràng phát hiện được, thậm chí thân thể cũng mơ hồ có dấu hiệu bị hút đi.

Vương Lâm lui ra phía sau, ánh mắt chớp động.

- Không biết Văn Thú lúc này ra sao… Còn có Chu Dật tiền bối, trận chiến của hắn với Tham Lang không biết kết quả như thế nào…Tuy nhiên, cho dù hắn thắng, chỉ sợ là cũng không biết ta ở chỗ này. Dù sao vị trí này, cho dù lấy kiếm thức của hắn cũng không thể xâm nhập.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên vách tường, thân mình nhoáng lên một cái thử độn thổ tiến nhập vào bên trong. Nhưng thân mình hắn vừa mới đụng tới vách tường, liền lập tức dừng lại. Trầm ngâm một lúc, Vương Lâm hạ xuống mặt đất vỗ túi trữ vật, lấy ra Tôn Hồn Phiên, từ trong đó xuất ra một hồn phách trực tiếp ném thẳng vào vách tường, sau đó ánh mắt sáng ngời theo dõi.

Hồn phách kia như một làn khói, nhẹ nhàng bay vào trong vách tường. Nhưng lập tức, trong thần thức của Vương Lâm liền nghe được một tiếng kêu thảm. Hồn phách kia ở trong bức tường bị giống như bị xé rách,

trong nháy mắt hóa thành vô số phần, nhất tề bị một luồng đại lực hút xuống dưới.

- Đường cùng rồi!

Vẻ đau khổ trong mắt Vương Lâm càng đậm.

Hắn thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi trên mặt đất, sắc mặt âm trầm. Ít lâu sau, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong bay ra ba thanh bảo kiếm cùng một cánh tay cụt, một cái đầu lâu.

Ba thanh kiếm này đều là Kiếm Tiếu Chi Kiếm, thêm thanh kiếm trong lệnh bài lúc trước lần lượt là Tị Xà, Ngọ Mã, Dậu Kê, Tuất Cẩu.

Kiếm Tiếu Thập Nhị Kiếm đến lúc này, đã có bảy thanh rơi vào tay Vương Lâm!

Tam Tài Kiếm Trận cũng từ trong túi trữ vật của Vương Lâm bay, nằm ở một bên. Tay phải Vương Lâm chụp vào hư không một cái, bảy thành kiếm lập tức bay tới, vờn quanh bốn phía thân thể. Hắn há mồm phun ra một đạo khí nguyên thần, bao lấy bảy thanh kiếm.

Trong nguyên thần khí có thêm một đạo lôi quang lóe lên, sau khi chạm vào kiếm thể, lập tức từng đạo điện quang chạy trên thân kiếm. Bảy

thanh kiếm trong lúc này được đan xen liên kết nhau bằng những tia điện, hình thành một kiếm trận kỳ dị.

- Bảy thanh kiếm có thể tạo thành Thất Tinh Kiếm Trận! Hơn nữa lại có lôi quang của ta đan xen liên kết, uy lực của kiếm trận này sẽ tăng lên gấp ba phần!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, lấy khí nguyên thần luyện hóa rồi không để ý tới nữa, mà nhìn về phía cánh tay cụt và cái đầu lầu kia.

Trong hai vật này cùng đều phong ấn nguyên thần của hai người, bên trong còn có kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.

Về luyện thần hút khí, Vương Lâm có thể nói là kinh nghiệm dồi dào, từ hai đạo khí nguyên thần kia, rút ra kiếm khí của Lăng Thiên Hậu rồi một hơi nuốt vào. Trước kia khi nuốt kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, bên trong nguyên thần cũng có một chút đau nhức, cần phải từ từ tĩnh dưỡng mới có thể hồi phục.

Nhưng giờ phút này, nuốt liền hai đạo kiếm khí, trong nguyên thần chẳng những không có một chút đau đớn nào, mà ngược lại còn dâng lên một cảm giác cực kỳ thoải mái.

Xem xét một lượt, không phát hiện ra điều dị thường gì, Vương Lâm cười khổ lẩm bẩm:

- Cái này còn có thể gọi là nguyên thần sao… …

Hắn lại vỗ túi trữ vật, lập tức một quả cầu cấm chế từ trong bay ra.

Tiểu cầu này đón gió lớn lên, khi rơi xuống mặt đất đã hóa thành lớn nửa trượng, bên trên lóe ra vô số ánh sáng cấm chế. Vương Lâm tay phải bấm quyết, điểm về phía trước một cái.

Quả cầu cấm chế này lập tức bung ra từ giữa, giống như một đóa hóa nở rộ, lộ ra bên trong là một nam tử tướng mạo anh tuấn.

Người này chính là Đỗ Kiến của Xích Hệ. Hắn hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Sau khi cấm chế được giải trừ, hắn giương đôi mắt kinh ngạc nhìn Vương Lâm. Hồi lâu sau, bên trong con ngươi trống rỗng mới khôi phục thần thái.

Nhưng hắn xem xét kỹ bên trong, lập tức phát hiện nguyên thần đã bị phong ấn, lúc này mình giống như đã trở thành phàm nhân.

- Đỗ sư huynh, ngươi có thể nói ra bí mật của sư tôn không?

Vương Lâm thanh âm bình thản, chậm rãi mở miệng.

Đỗ Kiến vẻ mặt chua xót, phức tạp nhìn Vương Lâm, trầm mặc ít lâu, nói:

- Cho dù ta có nói, chỉ sợ cũng khó lòng thoát chết… …

Vương Lâm quét hai mắt liếc nhìn Đỗ Kiến một cái. Ánh mắt hắn không hề có một tia điện quang lóe lên, rơi vào trong mắt Đỗ Kiến, khiến cho người này lập tức tâm thần chấn động. Hắn biến sắc, chỉ vào Vương Lâm, thất thanh nói:

- Ngươi… Ánh mắt của ngươi… …

- Đỗ sư huynh, lòng kiên nhẫn của Vương mỗ chỉ có giới hạn!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nói.

Đỗ Kiến lại dường như không nghe thấy gì, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, lúc này hắn còn chưa hoàn hồn từ lúc nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của Vương Lâm. Cả đời Đỗ Kiến gặp được rất nhiều tu sĩ, cho dù là người đại thần thông cũng nhìn thấy rất nhiều.

Tu sĩ trong hai mắt có chứa điện quang hắn đã thấy được không ít, nhưng điện quang này đều được tạo ra bởi thần thông, mặc dù gọi là điện, nhưng cũng chỉ là điện được tạo ra, còn xa mới sánh bằng uy lực của lôi điện quét qua không trung.

Nhưng khoảnh khắc vừa rồi, trong mắt Vương Lâm điện quang kia chợt lóe lên rồi biến mất, khiến cho hắn trong khoảng khắc đó như đứng dưới trời cao, ngẩng đầu nhìn lên tia sét đánh qua không trung, có ảo giác như đối mặt với lôi uy không thể chống cự.

Vương Lâm nhướn mày, không nói lời thừa, tay phải chụp vào hư không, lập tức bắt lấy Đỗ Kiến, hướng về miệng khe ném đi. Vừa mới đến gần đến miệng khe, Đỗ Kiến lập tức cảm nhận được một lực hút khổng lồ. Với bản lãnh của hắn, không ngờ ở nơi này lại có một cảm giác như nguyên thần đang bị hút ra.

Hắn kinh hãi, lập tức hét lên.

- Nói!

Lời nói Vương Lâm đơn giản, chỉ có một chữ.

Sắc mặt Đỗ Kiến càng thêm tái nhợt, bóng ma tử vong trong nháy mắt bao phủ toàn thân. Vương Lâm thần sắc bình thản, cách không nắm lấy đối phương, hướng ra miệng khe lại vươn ra một chút.

o0o Trong phút chốc Đỗ Kiến liền cảm thấy được lực hút bên ngoài khe dường như tăng lên gấp bội, nguyên thần của hắn giờ phút này bất ngờ bị hút xé, từ trên thân thể lộ ra. Cho dù nguyên thần giãy giụa thế nào cũng không thể cản trở việc bị hút đi.

- Ta nói !! Ta nói !

Đỗ Kiến thân mình run rẩy, lớn tiếng quát.

Vương Lâm thu tay phải lại, đem Đỗ Kiến đặt ở một bên, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại.

Thân mình Đỗ Kiến run rẩy, nguyên thần từ từ trở lại cơ thể, hắn trong mắt lộ ra một vẻ sợ hãi, nói:

- Ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả, nhưng người phải hứa là không được giết ta !

Vương Lâm bình thản nói:

- Ta có thể không giết ngươi. Ta sẽ còn dùng ngươi vào việc khác.

Đỗ Kiến hít sâu, phức tạp liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Ngươi hãy thề đi… …

Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng nhìn Đỗ Kiến, chậm rãi nâng tay phải lên, định bắt lấy y ném ra miệng khe.

Đỗ Kiến thân mình run lên, vội vàng nói:

- Ta thấy sư tôn nuốt lấy Tôn Vân !

Vương Lâm ánh mắt lóe lên mạnh mẽ, nhìn chằm chằm Đỗ Kiến, không nói lời nào.

- Không phải ta tận mắt nhìn thấy, mà là một Sơn Tinh nhìn thấy. Sau khi ta vào Thiên Vận Tông, tu luyện một công pháp có thể hấp thu linh lực từ một vài Kỳ Thú. Tại hậu sơn ta vô tình phát hiện ra một Sơn Tinh tuổi thọ sắp hết, khi ta hấp thu linh lực của nó, không biết vì sao lại bất ngờ rút ra được một ít ký ức của Sơn Tinh.

Trong trí nhớ của nó, từ rất lâu trước có một hình ảnh, đó là sư tôn nuốt lấy Tôn Vân !

Tâm thần Vương Lâm chấn động.

- Trong trí nhớ của Sơn Tinh kia, Tôn Vân và sư tôn đã từng đại chiến, nhưng cuối cùng bị sư tôn thi triển thần thông nuốt lấy toàn bộ thân thể, rồi sau đó rời khỏi.

Đỗ Kiến vội vàng nói. Đây chính là bí mật lớn nhất trong lòng hắn. Năm đó hắn thấy được cảnh tượng này trong ký ức của Sơn Tinh đã bị chấn động rất sâu, đồng thời một nỗi sợ hãi khủng bố cũng tự nhiên dâng lên.

Thế nên cho tới bây giờ, đối với Thiên Vận Tử hắn vừa kính lại vừa sợ. Bí mật này ngay lập tức bị hắn chôn thật sâu trong đáy lòng, lúc này là lần đầu tiên hắn kể ra với người khác.

- Vẻ mặt sư tôn lúc ấy như thế nào ?

Vương Lâm hỏi.

- Việc này … giống như là có chút tiếc nuối, có lẽ là tiếc nuối.

Đỗ Kiến cẩn thận nhớ lại, do dự nói. Lập tức hắn như nhớ tới cái gì, lại nói:

- Tuy nhiên, trong ký ức của Sơn Tinh, sư tôn có chút kỳ quái, ta chưa bao giờ nhìn thấy sư tôn mặc áo xám!

Vương Lâm hai mắt bùng phát tinh quang, ngoắc mắt nhìn chằm chằm Đỗ Kiến, rõ ràng từng chữ một nói:

- Ngươi có chắc là mặc áo xám hay không?

Đỗ Kiến gật đầu, nói:

- Đúng vậy, là áo xám !

- Thiên Vận Tử mặc áo xám, thú vị !

Vương Lâm khóe miệng lộ ra một vẻ âm trầm. Hắn vừa rồi tập trung thần thức vào Đỗ Kiến, lời của người này không giống nói dối.

- Sư tôn, bí mật trên người ngươi thật nhiều … …

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang.

- Nhiều bí mật như vậy, khiến cho đệ tử trong lòng không yên. Thiên Vận Tinh này không thể ở lại, nếu ở lại đây, chỉ sợ cùng lúc phát hiện ra được bí mật của sư tôn, nói không chừng cũng sẽ bị nuốt vào!

Vương Lâm hít sâu, cuối cùng hạ quyết tâm nhanh chóng rời khỏi Thiên Vận Tinh !

- Sau khi ra khỏi vùng đất Yêu Linh này, ta sẽ dung hợp với bổn tôn rồi rời khỏi. Nước ở Thiên Vận Tinh này quá sâu, không có chỗ cho ta tồn tại!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, lập tức nhìn bốn phía, thở dài.

- Có thể rời khỏi tuyệt địa này hay không rồi mới nói.

Sau khi Đỗ Kiến nói ra bí mật lớn nhất trong lòng, thủy chung cẩn thận quan sát Vương Lâm. Thần sắc đối phương có hơi hơi biến đổi, hiển nhiên là đang suy tư về lời nói vừa rồi của mình.

Đỗ Kiến thở phào nhẹ nhõm. Hắn lo lắng chính là Vương Lâm này không tin lời mình nói, dù sao việc này cũng quá mức quỷ dị. Hắn nhìn lên miệng khe kia, trong lòng cũng rất bối rối.

- Nơi này rốt cuộc là đâu?

Ánh mắt Đỗ Kiến nhìn về phía miệng khe, trong mắt hắn vẫn còn hiện lên nỗi khiếp sợ. Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn vỡ tim vỡ mật, cái cảm giác nguyên thần không ngừng bị hút ra khỏi cơ thể hắn vĩnh viễn sẽ không thể quên.

Hắn lại nhìn bảy thanh kiếm đang lơ lửng trên mặt đất, trên đó có khí nguyên thần của Vương Lâm, bên trong có lôi quang lóe ra xen kẽ liên kết các thanh với kiếm.

- Nơi này nhất định là động phủ tuyệt mật của Vương Lâm. Người này lòng lang dạ sói, ta không thể ở trong này ngồi yên chờ chết, đáng tiếc bản lãnh của ta không đủ, nếu như … nếu như ta đạt tới Vấn Đỉnh!!

Bản lãnh Đỗ Kiến đã bước được nửa bước vào Vấn Đỉnh, chẳng qua người này thủy chung không muốn bước ra, không dám đối mặt với khảo nghiệm sinh tử kia.

Nhưng trong hoàn cảnh này, hắn cũng cắn răng một cái, nguyên thần tuy bị phong tỏa, nhưng với Vấn Đỉnh nguyên khí hắn nắm chắc có thể phá tan.

- Đạt tới Vấn Đỉnh là có một con đường sống, không đạt được, đó chính là chết. Ở trong này ngồi chờ chết, không bằng liều một phen!

Trong mắt Đỗ Kiến hiện lên một vẻ kiên quyết.

Loại ánh mắt kiên quyết này rất hiếm thấy ở hắn. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lên tinh thần liều mạng một phen, thì ánh mắt Vương Lâm lại giống như một hồ nước lạnh từ trên đỉnh đầu hắn dội xuống, khiến cho sự kiên quyết của người này lập tức sụp đổ.

Tay phải Vương Lâm vung một cái, bảy thanh bảo kiếm lơ lửng trên không trung hóa thành từng đạo kiếm quang rơi vào trong tay hắn, bị hắn thu vào trong túi trữ vật.

- Vương … Vương Lâm … …

Đồng tử trong mắt Đỗ Kiến co rụt lại.

- Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi có thể thử đạt tới Vấn Đỉnh. Nếu ngươi thành công, ta sẽ cho người một vận may !

Vương Lâm bình thản nói.

Đỗ Kiến trầm mặc, hắn không hỏi là vận may gì, giờ phút này trong lòng hắn đã trống rỗng, Vương Lâm này bất kể thế nào cũng sẽ không thả cho mình đi. Hồi lâu sau, hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, nói:

- Quân tử nhất ngôn !

Vương Lâm gật gật đầu, không nói gì.

Đỗ Kiến bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. Bản lãnh đối phương so với hắn cao hơn, nếu muốn giết hắn thật quá mức dễ dàng, thật sự không cần phải phiền toái như vậy. Tuy trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc, nhưng trong giờ phút sinh tử này, hắn không thể suy nghĩ quá nhiều.

- Đánh cuộc một phen !

Đỗ Kiến hít sâu, vận chuyển tâm thần, cảm thụ ý cảnh đã viên mãn, bước ra một bước ! Một luồng thiên địa nguyên khí dần dần hiển lộ ra trên người Đỗ Kiến. Nguyên khí này càng ngày càng đậm, dễ dàng làm yếu đi phong ấn Vương Lâm đã thiết lập trên nguyên thần Đỗ Kiến.

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, nhìn chằm chằm Đỗ Kiến, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Sở dĩ hắn để cho Đỗ Kiến Vấn Đỉnh là vì muốn gia tăng xác suất thành công của Tiên Vệ !

Tiên Vệ, Vương Lâm không hề quên lời giới thiệu trong ngọc giản kia. Trên thực tế khi hắn ném Đỗ Kiến này vào trong túi trữ vật, hắn đã quyết định đem người này luyện chế thành một hạ phẩm Tiên Vệ.

Mặc dù xác suất thành công rất thấp, nhưng khi thành công, có thể chế tạo ra một người tương đương với Vấn Đỉnh Hậu Kỳ đại viên mãn, bước được nửa bước để trở thành một đại cao thủ đạt cảnh giới âm dương hư thực. Loại chuyện này khiến hắn cực kỳ động tâm.

Hơn nữa, trong ngọc giản kia còn giới thiệu một vài loại thần thông mà chỉ có Tiên Vệ mới có thể thi triển được, khi sử ra cũng cực kỳ kinh người.

Nếu Đỗ Kiến này không đến chủ động trêu chọc thì cũng thôi, Vương Lâm sẽ không vô duyên vô cớ đem người này luyện thành Tiên Vệ. Nhưng người này đối với hắn lại có sát tâm, với tính cách của Vương Lâm, sẽ không thể nhân từ nương tay.

- Nếu ngươi Vấn Đỉnh thất bại, chết trong khi cầu đạo, cũng coi như chết có ý nghĩa, không uổng một đời tu đạo. Nếu Vấn Đỉnh thành công, ta sẽ cho ngươi một vận may cực lớn, còn có thành công hay không thì phải xem cơ duyên của ngươi thế nào !

Đỗ Kiến Vấn Đỉnh là tu hành thuận theo lẽ trời, không giống như Vương Lâm nghịch tu làm cho thiên địa biến đổi. Thời gian dần dần trôi qua, nguyên khí trên người Đỗ Kiến càng ngày càng đậm, nguyên thần hắn lại bay ra ngoài cơ thể, nguyên khí đang cùng nguyên thần kết hợp.

Thời gian trôi qua, đã qua một canh giờ, nhưng nguyên thần phía trên Đỗ Kiến thủy chung vẫn chưa xuất hiện sự không phối hợp. Cảnh tượng này khiến cho ánh mắt Vương Lâm sáng ngời.

Sự dung hợp nguyên thần phía trên Đỗ Kiến kéo dài ba ngày, cuối cùng khi toàn bộ nguyên khí dung nhập vào nguyên thần thì xuất hiện một biến cố. Một tia rung động xuất hiện phía trên nguyên thần, lập tức thổi bùng lên ngọn lửa nguyên khí, ngọn lửa này bỗng nhiên phản lại, dường như muốn thiêu đốt toàn bộ nguyên thần.

Trên mặt Đỗ Kiến lộ ra vẻ vật lộn thống khổ. Vương Lâm nhướn mày, mắt thấy nguyên thần của Đỗ Kiến này sắp bị lửa nguyên khí thiêu đốt thành tro, thân mình Vương Lâm liền tiến lên phía trước một bước, tay phải trực tiếp đưa thẳng vào trong nguyên thần của Đỗ Kiến.

Ngay khi tay phải hắn đưa vào, lửa nguyên khí như tìm được chỗ phát tiết, điên cuồng theo tay Vương Lâm trực tiếp nhảy vào người hắn, đi thẳng đến nguyên thần của Vương Lâm.

Trong nháy mắt, nguyên thần của Vương Lâm bị lửa nguyên khí bao vây, nhưng không hề bị luyện hóa, mà ngược lại, nguyên thần thậm chí còn lộ ra một thần sắc cực kỳ thoải mái.

Nguyên thần của Vương Lâm khẽ động, một lượng lớn điện quang từ bên trong bạo phát ra, xuyên qua lửa nguyên khí, tạo nên một cảnh tượng

lôi hỏa cùng chiếu sáng!

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 652: Luyện chế Tiên Vệ..

Cùng lúc đó, nguyên thần Vương Lâm hút một cái, toàn bộ lôi hỏa này bị thu vào bên trong, biến mất không thấy, ngay cả tay phải Vương Lâm cũng xuất hiện một lực hút giống như vậy, đem toàn bộ lửa nguyên khí đang thiêu đốt nguyên thần Đỗ Kiến toàn bộ hút vào trong nguyên thần Vương Lâm.

Sau khi nguyên thần Đỗ Kiến thoát khỏi nguy cơ bị thiêu đốt, Vương Lâm lập tức thu hồi tay phải, lui ra phía sau vài bước, ngồi xuống vận chuyển nguyên thần, hấp thu lửa nguyên khí kia.

Nguyên thần Đỗ Kiến có chút uể oải, cùng với một ít thiên địa nguyên khí còn lại dần dần tiến hành quá trình dung hợp cuối cùng. Nguyên khí của hắn đã bị tổn hao rất nhiều, cho dù là kết hợp đạt tới tu vi Vấn Đỉnh, nhưng cuộc đời này cũng sẽ chỉ dừng lại ở Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, trừ phi có cơ duyên khác bù lại nguyên khí.

Thời gian trôi qua, hơn mười ngày sau, bên trong cái khe, nguyên thần của Đỗ Kiến đã hoàn toàn dung hợp với nguyên khí, một luồng khí tức Vấn Đỉnh lập tức tràn ngập, nguyên thần hắn dần dần về tới bên trong cơ thể. Trong phút chốc, Đỗ Kiến giương đôi mắt, ánh mắt này cực kỳ phức tạp!

Quá trình Vấn Đỉnh này, hắn hoàn toàn biết được mình vốn sẽ thất bại, chính là đối phương đã cứu mình. Trong khoảng thời gian ngắn đầu óc quay cuồng, hồi lâu sau, Đỗ Kiến thở dài một tiếng, giờ phút này tuy hắn đã đặt tới Vấn Đỉnh, nhưng cũng là Vấn Đỉnh tu sĩ yếu nhất, đối mặt với Vương Lâm, hắn không thể chống cự.

- Ngươi định cho ta vận may như thế nào… …

Đỗ Kiến giờ phút này đối với Vương Lâm có một thái độ cực kỳ phức tạp, vừa oán hận, cũng vừa cảm kích, nhưng nhiều nhất chính là hối hận và sợ hãi.

- Luyện thân thể, hóa nguyên thần, lấy bí thuật tế luyện, khiến cho ngươi có cơ hội đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn, bước nửa bước vào trình độ âm dương hư thực nhị ý!

Giọng điệu Vương Lâm nhẹ nhàng, chậm rãi nói.

Đỗ Kiến tâm thần nhảy dựng, lập tức chua xót nói:

- Thuật này như vậy là nghịch thiên, sợ là khả năng thất bại sẽ cực cao. Thôi, ta chỉ hỏi một câu, thần trí có được giữ lại không?

Vương Lâm ánh mắt thâm thúy, nói:

- Ngàn năm sau, nếu ngươi chưa tử, ta sẽ cho ngươi tự do!

Luyện chế Tiên Vệ có một điều kiện cực kỳ trọng yếu, đó là người được luyện chế không được dâng lên một tia chống cự nào, nếu không, lập tức sẽ thất bại.

Năm đó Tiên Đế Thanh Lâm có rất nhiều Tiên Vệ, nhưng chẳng qua hắn lựa chọn người để luyện chế đều là những người trung thành và tận tâm với hắn, coi đây như cái giá phải trả để đổi lấy bản lãnh cực cao, cho nên không hề phải lo lắng đến chuyện này.

Giờ phút này, Vương Lâm dùng chính thủ đoạn của Tiên Đế năm đó để lựa chọn.

Đỗ Kiến cắn răng một cái, nhìn Vương Lâm, gật gật đầu. Hắn biết số kiếp của mình đã định, nếu phản kháng hoặc không đồng ý sẽ ngay lập tức tử vong. Chỉ có lại đánh cuộc một lần nữa, đánh cuộc quá trình luyện chế này có thể thành công, đánh cuộc chính mình có thể sống qua ngàn năm.

Hắn không có lựa chọn, cũng như không muốn chết, chỉ có vậy thôi!

Vương Lâm không nói lời thừa, hai tay bấm quyết, vận chuyển tiên lực. Trong phút chốc, một ấn quyết tràn đầy tiên ý ngưng tụ thành hình ở trên tay, dưới một cái vỗ của Vương Lâm, in lên giữa lông mày Đỗ Kiến.

Thân hình Đỗ Kiến run lên, nhắm hai mắt lại, không hề nhúc nhích.

Trên mặt Vương Lâm lộ vẻ cực kỳ tập trung. Những bước chế tác Tiên Vệ ghi trong ngọc giản cực kỳ phức tạp, trong đó từng bước đều không thể sai, nếu không chắc chắn sẽ thất bại.

Cho dù là không mắc lỗi thì tỷ lệ thành công cũng không cao. Nhưng giờ phút này Vương Lâm cũng là bất đắc dĩ, hắn nhất định phải liều một phen!

Hắn sở dĩ mong muốn luyện chế Tiên Vệ như vậy chính là bởi vì bên trong ngọc giản có một loại thần thông mà chỉ Tiên Vệ mới có thể thi triển, có thể giúp cho hắn có cơ hội rời khỏi nơi này!

- Nếu thất bại, chỉ có thể lấy Diêu Tích Tuyết để thử lại!

Vương Lâm phun ra một đạo khí nguyên thần, ở giữa không trung hóa ra vô số phù văn, đồng loạt in lên người Đỗ Kiến.

Bước đầu tiên chế tạo Tiên Vệ đó là luyện thân thể, đem thân thể luyện chế đến cực mạnh, những pháp bảo được luyện chế tầm thường đều không thể làm tổn hại. Về điểm này, khi Vương Lâm nhìn thấy lời giới thiệu trong ngọc giản liền nghĩ tới Cổ Thần.

Bước thứ hai là hóa nguyên thần, đem nguyên thần luyện chảy, mài nhỏ, lấy phương pháp đặc biệt, không tiếc tổn hại thôi thúc làm cho giãn nở, dung nhập vào trong cơ thể, khiến cho cơ thể vô thần, nhưng thần lại ở trong ý.

Bước thứ ba là luyện hóa lục phủ ngũ tạng, làm cho toàn bộ nội tạng hẽo rũ, khiến cho không thể hấp thụ tiên khí mà hồi phục, do đó cắt đứt năm cảm giác của toàn thân, không hề thấy đau đớn.

Diệt sạch thần thức nhưng bảo lưu lại linh trí, khiến cho Tiên Vệ không có cảm xúc nhưng lại có linh động, là một khôi lỗi có được thân thể mạnh mẽ, không có cảm xúc, cho dù là đầu rơi xuống đất, thân thể bị xé làm bốn năm mảnh cũng tuyệt không hề nhăn mặt.

Đó chính là Tiên Vệ!

Tiên Đế Thanh Lâm bắt chước cổ thần mà chế tạo ra nhân thể pháp bảo!

Luyện chế từ đầu đến cuối phải liên tục. Mấy tháng sau, bên trong cái khe trên vách đá phía dưới hố sâu, Vương Lâm hít một hơi, hút toàn bộ đám nguyên thần khí tràn ngập trước người hắn vào trong miệng,

giống như nuốt mây nhả sương. Đám khí nguyên thần này toàn bộ biến mất, lộ ra phía trước người hắn thân ảnh một người gầy gò. Một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương từ thân ảnh ấy phát ra, tràn ngập bốn phía.

Màu da của thân ảnh này tái nhợt, giống như không còn chút máu. Trên thực tế chính xác là như vậy, máu của hắn toàn bộ đã được biến hóa, dung nhập vào trong gân cốt.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, thở dài.

- Lại thất bại rồi!

Ở bước đầu tiên luyện hóa thân thể, mấy tháng nay Vương Lâm đã thất bại không biết bao nhiêu lần. Cũng may trong ngọc giản từng nói bước đầu tiên này cho dù thất bại nhưng người được luyện hóa cũng sẽ không bị tiêu tan.

Nhìn khôi lỗi phía trước, Vương Lâm nhíu mày. Dựa theo lời trong ngọc giản nói, trong quá trình luyện hóa này cần phải có thêm những loại vật

liệu, làm cho những loại vật liệu đó dung nhập vào trong thân thể mới có thể hoàn thành bước đầu tiên này.

- Kim, Ngân, Đồng, Thiết bốn trình độ, lúc này ngay cả trình độ Thiết Tiên Vệ cũng chưa đạt tới.

Trầm ngâm ít lâu, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một lượng lớn pháp bảo bậc thấp từ bên trong bay ra.

Những pháp bảo này đều là những pháp bảo trước kia Vương Lâm chưa hề dùng đến, nhưng bỏ đi thì cũng rất đáng tiếc.

- Ta không có vật liệu, nhưng ta lại có pháp bảo. Đem những pháp bảo này luyện hóa thành chất lỏng, rồi dung hợp với khôi lỗi này, chắc hẳn là cũng có chút hiệu quả… …

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, lập tức tay phải bấm quyết xuất ra một ngọn lửa bao vây lấy đám pháp bảo này.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, những pháp bảo trong đó bắt đầu có vài cái bị nung chảy. Cuối cùng gần như toàn bộ pháp bảo đã bị nung chảy thành chất lỏng, hình thành một quả cầu chất lỏng to bằng nắm tay phát ra những luồng khí đen kịt.

Trầm ngâm một chút, thần thức Vương Lâm tiến vào trong túi trữ vật, lục tìm một lượt, lập tức lại có một vài pháp bảo bay ra, dung nhập vào trong tiểu cầu kia. Lúc này đây, có thể nói là một lần dọn dẹp túi trữ vật của Vương Lâm.

Hơn tám trăm năm nay, vật phẩm trong túi trữ vật của Vương Lâm cực kỳ hỗn tạp, trong đó tuyệt đại bộ phận hắn chỉ dùng qua một vài lần rồi không dùng lại nữa. Dù sao, theo sự nâng cao bản lãnh, rất nhiều pháp bảo trong mắt Vương Lâm đã mất đi sự sắc bén.

Lúc này, một đám pháp bảo bay ra bị Vương Lâm ném vào trong tiểu cầu kia. Đúng lúc này, bỗng nhiên một đóa hoa hồng màu lam xuất hiện trong tay Vương Lâm.

Nhìn đóa hoa hồng, trước mắt Vương Lâm giống như hiện ra một thân ảnh đỏ như lửa. Hắn do dự một chút, thu hồi lại đóa hoa hồng, đổi lấy pháp bảo khác ném vào tiểu cầu.

Quá trình này kéo dài mất mấy ngày, việc dọn dẹp túi trữ vật khiến cho một lượng lớn pháp bảo bậc thấp, bậc trung, thậm chí bậc cao đều bị hắn luyện hóa thành chất lỏng.

Vì thế, quả cầu chất lỏng trôi nổi trước mặt hắn lúc này đã biến thành rất nhiều màu sắc, lấp lóe chói mắt.

Tay phải Vương Lâm khẽ động, nắm lấy khối dung dịch kia, vỗ một cái trực tiếp đặt lên người khôi lỗi, một vòng luyện hóa lại bắt đầu.

Nhoáng lên một cái, thời gian đã qua hai tháng. Lúc này, thân thể khôi lỗi phát ra hào quang, trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ bên trong cái khe.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân bỗng mở mắt, thần sắc lộ ra một vẻ mỏi mệt. Hắn nhìn hào quang trên thân thể khôi lỗi, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

- Chỉ đạt được Đồng cấp… Thôi, có lẽ thế này là tạm đủ dùng rồi.

Bước luyện Tiên Vệ đầu tiên mặc dù đã xong, nhưng bước thứ hai mài nhỏ nguyên thần cũng chỉ cần thất bại một lần sẽ lập tức khiến cho việc tế luyện thất bại. Hơn nữa, sau khi thất bại, thân thể này cũng không thể bị đoạt xá, hiển nhiên cũng sẽ không thể dung nhập được nguyên thần khác để luyện hóa.

Vương Lâm hít sâu, trong mắt lộ ra một tia do dự hiếm thấy. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cái khe. Hơn nửa năm này, lực hút bên ngoài thủy chung không hề ngừng, hơn nữa dường như còn có chiều hướng ngày càng mạnh lên.

Vương Lâm cắn răng một cái, vỗ túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên bay ra. Hắn rung lên một cái, bên trong lá cờ lập tức xuất hiện một cái đầu lâu rất lớn.

Cái đầu lâu này mờ mờ ảo ảo, giống như là lơ lửng bên trong lá cờ. Nó toàn bộ là một màu xanh đen, trên đầu không có tóc, giống như là ác quỷ, nhất là ánh mắt, tuy rằng hư ảo, nhưng xem ra lại thấy rất thật, phát ra ánh sáng lạnh dày đặc.

Nó đang ở bên trong Tôn Hồn Phiên, trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, khẽ gào thét.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 653: Khôi lỗi hùng mạnh.

Tuyệt đại bộ phận linh hồn trong Tôn Hồn Phiên đều tránh xa khỏi cái đầu lâu này, dường như là không dám lại gần, khiến cho cái đầu này ở bên trong Tôn Hồn Phiên một mình chiếm cứ một vùng.

Chỉ có kỳ lân là không như vậy. Nó từ khi nuốt vào một lượng lớn tiên lương, thân thể đã xuất hiện một loạt những biến hóa kỳ dị. Lúc này khi nhìn thấy cái đầu kia, nó lập tức gầm nhẹ.

Ánh mắt cái đầu kia cũng mạnh mẽ nhìn lại kỳ lân, không chịu thua kém một chút nào, trong lúc gầm nhẹ lại lóe lên hung quang.

Cái đầu này chính là Thiên Quỷ!

Vương Lâm mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm vào Thiên Quỷ này, tay phải nâng lên hướng về phía Tôn Hồn Phiên túm một cái, lập tức Thiên Quỷ bị nắm lấy lôi ra. Thiên Quỷ là một vật hung ác, nếu năm đó nó không phải chưa kịp khôi phục, vào lúc suy yếu nhất bị Vương Lâm bắt được, cứ như vậy đạt tới đỉnh, thì cũng không phải là bình thường.

Thiên Quỷ rít gào trong tay Vương Lâm, há to miệng, định nuốt lấy Vương Lâm. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, hừ lạnh một tiếng, những dấu ấn ở trên Thiên Quỷ lập tức chấn động, khiến cho Thiên Quỷ này tức khắc trùng xuống.

Thiên Quỷ không thể không lui ra phía sau, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong miệng không ngớt truyền ra tiếng gầm nhẹ.

Sức chịu đựng của thân thể khôi lỗi này không đủ, nguyên thần rất khó vượt qua bước luyện hóa thứ hai. Nhưng hôm nay ta sẽ cho hắn Thiên

Quỷ, lấy hung khí của nó đoạt lấy hư thể, nếu như vậy mà còn thất bại, thì Tiên Vệ này không luyện nữa!

Vương Lâm làm việc quyết đoán, bắt lấy Thiên Quỷ nhấn một cái, trực tiếp đưa vào giữa lông mày khôi lỗi.

- Nếu ta đã luyện chế, thì phải luyện chế ra một khôi lỗi cao cấp, nếu chỉ tiếp cận Vấn Đỉnh Hậu Kỳ đại viên mãn, thì đúng là đã để phí những pháp bảo và Thiên Quỷ này!

Vương Lâm ánh mắt lộ hàn quang, tay trái bấm quyết, vỗ vào giữa lông mày một cái, kéo ra một tia lôi quang. Bên trong tia lôi quang này ẩn chứa hỏa khí, bị Vương Lâm vung tay lên, đưa toàn bộ chui vào trong khôi lỗi.

- Luyện!

Thiên Quỷ cực kỳ hung ác, hiển nhiên không cam lòng bị phong ấn bên trong khôi lỗi để giúp cho Vương Lâm luyện hóa, ra sức gào thét đang định chạy ra. Tay phải Vương Lâm lập tức lấy ra một cây roi, vung về phía trước.

Chát một tiếng, Thiên Quỷ lập tức kêu lên thảm thiết, trong lòng nó than khổ, cây roi này đúng là vật khắc chế nó.

Nếu không phải dấu ấn của Vương Lâm trên Tán Ma Chi Hồn đang ngày càng sâu, hắn lại chuẩn bị đem nó tế dưỡng thành nguyên thần thứ hai thì dung nhập Tán Ma Chi Hồn cũng thích hợp. Chẳng qua khống chế Tán Ma Chi Hồn có chút phiền phức, không giống như Thiên Quỷ này chỉ cần chút ít sức lực.

Nhoáng lên một cái thời gian đã qua mấy tháng, dưới sự luyện hóa không ngừng của Vương Lâm, Thiên Quỷ bên trong khôi lỗi cùng với nguyên thần của Đỗ Kiến đã thôn tính dung hợp lẫn nhau, sau đó dần bị xóa mờ. Nhưng Thiên Quỷ rất mạnh, cho dù bị xóa mờ nhưng toàn bộ đã liên kết chặt chẽ.

Điểm này chính là yêu cầu hết sức quan trọng của bước thứ hai ghi trong ngọc giản. Thất bại của bước thứ hai gần như đều là vì nguyên thần, không phải nguyên thần không đủ, mà trong khi nguyên thần bị xóa mờ, sự thống khổ này không phải người thường có thể chịu được, một khi lơ lỏng, lập tức sẽ tử vong.

Cho dù là không lơi lỏng, kiên trì tới cuối cùng, cũng bởi vì không đạt được mức độ liên hệ chặt chẽ, nên không thể đạt được trình độ thần ở trong ý.

Có thể đạt được điều này, chỉ khi trong tâm có chấp niệm mạnh mẽ, có thể so với chấp niệm nghịch tu! Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao những loại tu sĩ có tự thân đạo niệm, khi luyện chế Tiên Vệ, xác suất thành công rất cao.

Trải qua thời gian hơn nửa năm, Vương Lâm đã luyện chế ra khôi lỗi Tiên Vệ thứ nhất của mình. Mặc dù xác suất luyện chế thành công Tiên Vệ rất thấp, nhưng có thể bắt lấy Thiên Quỷ dung nhập vào nguyên thần để tiến hành luyện hóa, thì thành công sẽ không phải là do may mắn.

Cho dù là Vương Lâm, trừ phi dùng Tán Ma Chi Hồn, nếu không cũng không thể luyện ra Tiên Vệ thứ hai.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra một tia hưng phấn. Hắn hít sâu, tâm tính hồi phục, nhìn chằm chằm khôi lỗi gày gò phát ra ánh sáng màu vàng mờ ảo trước mặt, một loại liên hệ khống chế tự nhiên quanh quẩn bên trong tâm thần.

Khi luyện chế Tiên Vệ, Tiên Đế Thanh Lâm quyết không cho phép xuất hiện việc phản bội, hiển nhiên trong quá trình luyện chế này có vô số phương pháp khống chế. Vương Lâm lấy khí nguyên thần luyện hóa lâu ngày, đối với việc khống chế khôi lỗi này đã đạt tới đỉnh cao.

Thiên Quỷ tuy kiệt ngạo, nhưng sau khi luyện hóa, kết quả cũng bị dung nhập vào trong thân thể khôi lỗi.

Vương Lâm nhỏ một giọt máu tươi, bắn vào giữa lông mày khôi lỗi. Máu tươi phát ra hồng quang, dung nhập vào bên trong. Bỗng nhiên khôi lỗi mở bừng hai mắt.

Đây là một đôi mắt trống rỗng, tuy nói như vậy nhưng bên trong lại có một vẻ linh hoạt, sắc bén.

- Cảnh giới âm dương hư thực!

Thần thức Vương Lâm đảo qua lên người khôi lỗi, lập tức cảm nhận được một luồng khí tức tương đương với cấp độ của Tư Đồ Nam năm đó, tuy không mạnh bằng Tư Đồ Nam, nhưng cũng không kém là bao nhiêu.

Vương Lâm cười dài, trong lòng đối với Tiên Đế Thanh Lâm cực kỳ bội phục. Người này có thể nói là tài trí tuyệt hảo, không ngờ có thể sáng tạo ra phương pháp luyện chế pháp bảo loại này.

- Tuy nói Tiên Vệ là do nguyên thần dung nhập vào huyết nhục, rất nhiều thần thông không thể thi triển, nếu so ra thì kém hơn tu sĩ âm dương hự thực chân chính. Nhưng trong ngọc giản có vài loại thần thông cũng chỉ dành riêng cho Tiên Vệ!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

- Ngoài ra, ta còn chuẩn bị cho Tiên Vệ này một phần đại lễ!

Tay phải Vương Lâm vỗ vào giữa lông mày. Lập tức từng đạo khí xám bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành trăm vạn đạo sát lục chi khí, trong nháy mắt chui vào trong khôi lỗi.

Hai mắt khôi lỗi lập tức tràn ra sát lục chi ý, lóe lên vài lần, rồi dần dần ẩn giấu. Ánh mắt này lại trở nên linh hoạt sắc bén.

Làm xong đâu đấy, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức ngọc giản bay ra. Hắn vung tay một cái, ngọc giản này lập tức dính vào giữa lông mày khôi lỗi. Từng trận ánh sáng rực rỡ lóe ra, trong mắt khôi lỗi Tiên Vệ giống như có ký hiệu hiện lên.

Hồi lâu sau, ngọc giản rơi xuống, quay về bên người Vương Lâm.

- Ẩn!

Vương Lâm bình thản nói.

Thân mình Tiên Vệ nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành hư vô, dung nhập vào phía sau Vương Lâm. Nơi đây không có ánh sáng, hiển nhiên không nhìn thấy thân ảnh, nhưng Vương Lâm biết Tiên Vệ đang ẩn nấp bên trong thân ảnh của mình.

- Với thần thông của Tiên Vệ mới nắm chắc được sáu phần có thể rời khỏi nơi này. Nơi đây mặc dù là tuyệt địa, nhưng chính vì là tuyệt địa nên mới có thể an toàn!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư. Ít lâu sau, hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh đại kiếm từ bên trong bay ra. Kiếm này rất lớn, phảng phất nhìn giống như một cánh cửa!

- Cự Phú… Đệ nhất kiếm của Vương Lâm ta! Ngươi rốt cuộc có bí mật gì… …

Vương Lâm nhẹ nhàng vuốt lên thân kiếm, tĩnh tâm, tâm thần chậm rãi dung nhập vào bên trong.

Bên ngoài cái khe là một màn tối đen, chỉ có từng trận tiếng gào khóc vang vọng, giống như ngăn cách cái khe này với trời đất, khiến cho nó như đơn độc tồn tại. Thanh âm gào khóc kia chính là sự thổ lộ duy nhất của nơi đây.

Lực hút vô tận từ bên trong hố sâu truyền ra, dường như muốn nuốt lấy hết thảy.

Trong cái khe, Vương Lâm khoanh chân ngồi, nhìn bức màn tối đen bên ngoài, cả người hắn dường như cũng dung hợp với màn hắc ám xung

quanh, tuy hai mà một. Chỉ có bên trong ánh mắt thi thoảng hiện lên điện quang, giống như sấm chớp quét qua, chiếu sáng cái khe.

Ở nơi đây, một cảm giác cô độc từ trong đáy lòng dần dần dâng lên. Hắn ở trong này như thể bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, bị mọi người lãng quên… …

Cùng tồn tại với hắn lúc này, chỉ có hồi ức về tám trăm năm tu đạo kia.

Người cô độc sẽ luôn dụng tâm nhớ kỹ từng người đã từng xuất hiện trong cuộc đời hắn. Vương Lâm cô độc, hồi ức dần dần tràn ngập.

Việc này thực giống như hắn ẩn cư, nhớ lại những chuyện đã qua, tưởng niệm những người khiến hắn quan tâm lo lắng.

- Mộ của cha mẹ, không biết có người đến tảo … …

Trong bóng đêm, một thanh âm nhỏ nhẹ truyền đến Vương Lâm.

Một tiểu cầu phát ra bạch quang mỏng manh, trôi ở bên người Vương Lâm. Hào quang của nó rất yếu, bên trong bóng đêm này, không hề có một chút tác dụng chiếu sáng.

Nhưng trên mặt nó lại có một sự ấm áp, theo ánh mắt của Vương Lâm chảy vào trong nội tâm hắn, giống như một giọng nỉ non bên tai, dịu dàng bù đắp cho sự cô độc của Vương Lâm.

Bên trong tiểu cầu thủy chung đều có một bóng hình mờ ảo xinh đẹp, yên lặng làm bạn với Vương Lâm, cùng nhau chịu đựng vẻ hắn ám xung quanh và tiếng gào thét bên ngoài cái khe.

Cho dù là trời long đất lở, cho dù là sông cạn đá mòn, bóng hình xinh đẹp kia cũng sẽ vẫn luôn tồn tại, sẽ cùng Vương Lâm bay qua trời cao, cho dù là luân hồi, cũng vẫn luôn làm bạn… …

Bên trong cái khe thủy chung vẫn u ám lạnh lẽo, dường như sự ấm cúng đều bị hố sâu hút đi. Chỉ có điều sự tồn tại của tiểu cầu kia cũng khiến lo lắng trong lòng Vương Lâm tràn ngập không hề tiêu tan, dường như là vĩnh hằng.

Cùng dung hợp với màn hắc ám, Vương Lâm nhẹ nhàng nâng tay lên, tiểu cầu này chậm rãi rơi vào lòng bàn tay. Trong ánh sáng nhẹ nhàng lúc tối lúc sáng này khiến Vương Lâm cảm nhận được một niềm hạnh phút đã xa cách từ rất lâu.

- Hạnh phúc của mỗi người đều không giống nhau… Hạnh phúc của ta đó là bầu bạn với cha mẹ, bầu bạn với Uyển Nhi… …

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ chua xót. Hạnh phúc này quá xa xỉ, quá gian nan.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 654: Tai họa ngầm của Sát Lục Tiên Quyết.

Không ai biết bên trong vùng đất Yêu Linh này, bên trong cái khe dưới hố sâu còn có một người đang vật lộn với số phận, cảm thụ được trong lòng đang suy sụp.

Vương Lâm ngồi trong cái khe này đã ba năm.

Hắn cũng không phải không nghĩ tới việc rời khỏi cái khe này, mà lực hút bên ngoài cái khe trong thời gian ba năm này, đã lên tới một mức độ không thể tưởng tượng được.

Hơn hai năm trước, khi Vương Lâm vuốt nhẹ lên thân Cự Phú, lực hút của hố sâu giống như là gió lốc lan rộng, khiến cho cái khe rộng vài trượng này một nửa đã bị lực hút lan đến.

Thần thông của con rối Tiên Vệ vốn có thể giúp hắn gia tăng thành sáu phần nắm chắc có thể rời khỏi. Nhưng lực hút tự nhiên bùng nổ, khiến cho sáu phần nắm chắc này chỉ còn lại có hai phần… …

Vương Lâm không thất vọng, chỉ với thái độ bình tĩnh vượt qua hai năm này.

Tu vi hắn sau khi đạt tới Vấn Đỉnh, dần dần tăng chậm lại. Dù sao Vấn Đỉnh cũng là đỉnh cao đầu tiên của tu đạo, Tinh Không tuy lớn nhưng có mấy người có thể đạt tới đỉnh đầu tiên này….

Ngoại trừ một số ít người có khả năng thiên phú, chưa tới vài năm đã đạt tới đỉnh, ai không phải trải qua ma luyện chứ. Tư chất Vương Lâm cực kỳ tầm thường, nếu không có một đạo tâm cứng rắn và có những trải nghiệm đặc biệt thì rất khó đạt đến được bước này.

Vấn Đỉnh Trung Kỳ, Hậu Kỳ, đại viên mãn, ba cửa ải này đã ngăn trở biết bao nhiêu tu sĩ, vắt kiệt hết tuổi thọ của bao nhiêu người, giống như ba ngọn núi lớn khó có thể vượt qua, ngăn cản phía trước Vương Lâm.

Hai năm nay, Vương Lâm lấy sự tĩnh tâm, yên lặng cảm thụ ý chí bên trong Cự Phú. Bên trong Cự Phú có một một thức kiếm quyết, chỉ có một thức !

- Trảm La Quyết !

Vào một ngày trong hai năm này, khi Vương Lâm đang thu hồi tâm thần ra khỏi Cự Phú, Cự Phú liền hoàn toàn tiêu tan, giống như trở về sau khi đã hoàn thành truyền thừa của cả đời nó.

Thứ duy nhất còn lại trong lòng Vương Lâm chỉ có một thức kinh thiên cảm ngộ được sau hai năm kia !

Sau đó, chờ đón Vương Lâm chính là sự cô tịch và trầm mặc vô tận.

Mỗi ngày hắn đều khoanh chân ngồi như thế này, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cái khe, tai nghe tiếng gào thét, mắt nhìn bức màn tối đen, không hề nhúc nhích.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm lấy túi trữ vật từ trong người ra. Túi trữ vật của hắn tự động mở, một bức tranh cuộn nhẹ nhàng bay ra.

Cuộn tranh trải ra ở giữa không trung, bên trong dần dần hiện ra thân ảnh một nữ tử.

Vương Lâm không hề nhìn đến bức tranh kia, thậm chí trên mặt cũng không có một chút hoảng hốt, chỉ có một vẻ bình thản vô cùng. Ngay

trước khi bức tranh này xuất hiện, tiểu cầu phát ra ánh sáng dịu dàng trong lòng bàn tay hắn đã dung nhập vào.

- Đi xuống… …

Thân ảnh nàng kia nhìn không thấy mặt, nhưng thanh âm cũng từ từ truyền ra. Thanh âm này mờ ảo, vang vọng bên trong cái khe.

Vương Lâm không nói gì, hai ngón tay tạo thành kiếm, chém về phía trước người một cái. Động tác này cực kỳ đơn giản, không hề hoa mỹ, nhưng trên người Vương Lâm cũng ẩn chứa một tâm tình kỳ dị. Một chém vô cùng đơn giản này cũng lập tức khiến cho bức tranh kia cuộn tròn thu lại, từ bên trong không truyền ra thanh âm gì nữa.

Vương Lâm thu ngón tay lại, liếc nhìn cuốn tranh kia một cái, tay phải cách không bắt lấy, ném vào trong túi trữ vật.

Trong ba năm này, nữ tử bên trong cuộn tranh đã xuất hiện bốn lần. Mỗi một lần cũng đều như vậy, truyền ra một tiếng kêu gọi mờ ảo.

Phía dưới hố sâu này có cái gì, Vương Lâm không hề tò mò, sự bình tĩnh của hắn thủy chung không hề mất đi. Thậm chí Truyền Tống Trận thần bí trên tảng đá lớn ở tít phía dưới đối diện với cái khe, Vương Lâm cũng không có nhìn qua lần thứ hai.

Trước khi chưa có đủ thực lực, tò mò chính là sát chiêu sắc bén có thể xóa bỏ tất cả sự sống.

Vương Lâm đang đợi, đợi cho lực hút của hố sâu bên ngoài cái khe một ngày nào đó sẽ suy yếu.

Lực hút trong hố sâu này có thể nói là không có một quy tắc gì. Nếu nó có thể vào hai năm trước đột nhiên bùng nổ, thì cũng có thể mấy năm sau sẽ đột nhiên yếu đi. Tất cả đều cần phải chờ đợi !

Trong bóng đêm, ở bên người Vương Lâm truyền ra vài tiếng ếch kêu. Cúi đầu xuống, hai mắt Vương Lâm lóe lên điện quang, chiếu sáng bên cạnh người, chỉ thấy có một con ếch màu xanh to bằng bàn tay.

- Đây chính là Lôi Oa !

Một năm trước, Lôi Oa thức tỉnh, sau khi tỉnh dậy thân mình nó chỉ có bé như vậy. Đối với lôi uy trong nguyên thần của Vương Lâm, con ếch này cảm thụ sâu nhất. Gần như ngay khi thức tỉnh, nó liền cự tuyệt quay trở lại vào trong túi trữ vật, mà thủy chung vẫn ở bên người Vương Lâm.

Hai ngón tay phải Vương Lâm chà xát một cái, lập tức một đạo thiểm điện phát ra, bắn vào Lôi Oa. Con Lôi Oa trợn mắt, đầu lưỡi bỗng nhiên vươn ra bất ngờ quấn lấy tia chớp kéo lại nuốt vào trong miệng. Trong bụng truyền ra từng trận tiếng ầm ầm, trên mặt nó lộ ra vẻ thoải mái.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tâm thần đắm chìm vào trong đạo niệm.

Đạo niệm của hắn có hai thức, thức thứ nhất là đạo hóa Hoàng Tuyền, thức thứ hai là ngưng hóa Tuyền Hồn.

Nhưng thức thứ hai này, cái gọi là Tuyền Hồn năm đó lấy hồn phách trên Tôn Hồn Phiên để ngưng hóa, trong đó còn thiếu mất một mạng hung sát.

Thiên Quỷ tuy rằng có hung khí, nhưng không đủ để trở thành Tuyền Hồn, bởi vì nó chỉ có hung, mà vô sát !

- Tuyền Hồn chân chính cũng không phải là loại hồn phách hùng mạnh. Thông thường những hồn phách càng đơn giản, càng nhỏ bé lại ẩn chứa càng nhiều hung và sát !

Vương Lâm trầm tư.

- Nếu có thể rời khỏi nơi này, ta sẽ đi một chuyến khắp nhân gian, từ trong hồn phách phàm nhân rút ra khí hung sát, ngưng luyện thành hồn phách Hoàng Tuyền của chính mình !

Vương Lâm mở hai mắt nhìn ra bên ngoài cái khe, chậm rãi vươn tay phải, đầu ngón tay vươn qua ranh giới phía trước bên trong khe.

Đường ranh giới này mặc dù vẫn ở trong khe, những cũng có tồn tại lực hút. Ngay khi đầu ngón tay hắn vươn qua ranh giới, lập tức cảm nhận được một sự đau đớn vì da thịt bị hút xé.

Da thịt trên ngón tay hắn phập phồng giống như là gợn sóng, thậm chí móng tay cũng có một cảm giác như bị rút ra.

- Vương Lâm ta bị nhốt ở nơi đây, nhưng lại cho ta một cơ hội để cảm thụ sức mạnh của thiên địa, hình thành cơ hội để sáng tạo ra thức thứ ba !

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, nhưng đã có một chút âm sương hiện lên.

- Nhưng, trước đó cũng phải hoàn toàn trừ bỏ đi tất cả những mối phiền toái !

Vương Lâm thu ngón tay lại, bên trên là một mảng tê liệt, đã không còn cảm giác.

Sát Lục Tiên Quyết hắn dùng để phòng ngừa vạn nhất đã toàn bộ nằm trên người con rối. Tiên Quyết này sau khi Vương Lâm lĩnh ngộ được đã trở thành thần thông quan trọng bậc nhất của hắn. Hạ quyết tâm không lưu lại một chút nào, Vương Lâm cũng phải trải qua đấu tranh dữ dội mới làm được.

Lúc trước theo đuổi việc tu luyện Sát Lục Tiên Quyết, Vương Lâm đã có Sát Lục Chi Tâm. Sát Lục Chi Tâm này mới đầu chưa có biến đổi, cho dù Vương Lâm đem toàn bộ Sát Lục Chi Khí chuyển sang cho con rối cũng vẫn còn nguyên như vậy. Nhưng ba năm sau, cũng chính là mấy tháng trước, Vương Lâm cảm thấy được rõ ràng Sát Lục Chi Tâm có sự dị biến.

Loại dị biến này sẽ làm cho Vương Lâm phát điên giống như nuốt phải quả tiên năm đó, thậm chí còn có thể khiến hắn kích động đem Sát Lục Chi Khí lập tức toàn bộ hủy bỏ.

Ánh mắt Vương Lâm chớp động, lộ ra một vẻ quyết đoán, đứng lên, dứt khoát bước tới một bước, một bước này trực tiếp vượt qua ranh giới bên trong cái khe.

Một lực hút rất mạnh lập tức xé rách thân thể Vương Lâm, muốn lôi hắn ra khỏi cái khe.

Vương Lâm vận chuyển tiên lực, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, chống cự lại lực hút, đồng thời yên lặng cảm thụ sự biến hóa của lực hút.

Bên trong lực hút này lộ ra một luồng khí âm hàn, dung nhập vào cơ thể. Trong lúc di chuyển trong kinh mạch, chẳng qua hàn khí không đặc nên liền bị tiên lực vận chuyển xua tan. Ngồi đó mấy ngày, cảm thụ được sự biến hóa của lực hút, lúc này, Vương Lâm lại bước ra một bước.

Ở vị trí của hắn lúc này, lực hút còn lớn hơn nữa, máu trong cơ thể dường như chuyển động chậm lại, như thể muốn thoát ra ngoài.

- Vẫn không đủ !

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Ngay chỗ gấp khúc bên cạnh hố sâu, đầy rẫy Văn Thú bay chi chít. Chúng không dám tới quá gần, lực hút quá lớn, nếu khoảng cách quá gần, thân thể chúng sẽ bị hút vào trong hố sâu.

Bên trong đàn Văn Thú này, có một Văn Thú toàn thân phát ra tử quang, nó bay qua chỗ nào, các Văn Thú khác đều né tránh, tiếng gào thét của nó có thể làm cho các Văn Thú khác thân mình run rẩy.

Nhưng Văn Thú toàn thân chỉ phát ra tử quang này trong mắt vẫn luôn lộ ra vẻ lo lắng, quanh quẩn bên ngoài hố sâu gần ba năm! Nó thậm chí vài lần đã muốn nhảy vào hố sâu, nhưng sau khi nhìn thoáng qua đồng loại bên cạnh, lại ngừng lại.

Từng trận tiếng kêu từ trong miệng nó truyền ra, vang vọng bốn phía... như một đứa trẻ bị tách khỏi người thân, kêu gào gọi tên của người thân… …

Nhìn trời đất tối đen bên ngoài cái khe, điện quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, ánh sáng quét qua, hắn thấy được ở cách nơi này hai mươi trượng xuống phía dưới, ở trên bãi đá xiêu vẹo thò ra kia còn có một Truyền Tống Trận cổ xưa.

Im lặng tính toán ít lâu, thân mình Vương Lâm nhảy lên, từ trong miệng khe lóe ra. Thân ảnh hắn như điện, lao thẳng đến bãi đá cách đó hai mươi trượng kia.

Thất Tinh Kiếm Trận theo sát thân người cũng cùng bay ra. Khi thân mình Vương Lâm từ bên trong cái khe bước ra, một lực hút thật lớn lập tức từ bên dưới hố sâu điên cuồng truyền lên.

Lực hút ở nơi này so với bên trong khe hùng mạnh hơn vô số lần. Trong khoảnh khắc, trên làn da Vương Lâm liền có một vài sợi tơ hồng bị hút ra. Những sợi tơ này vừa mới thoát ra khỏi thân thể Vương Lâm liền lập tức vặn vẹo, giống như đang giãy giụa, nhưng lập tức liền hóa thành một đám khí đỏ, dưới tác dụng của lực hút tan thành mây khói

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 655: Đệ tam thức.

Cùng lúc đó, Thất Tinh Kiếm Trận vờn quanh Vương Lâm nhanh chóng xoay tròn, tốc độ xoay tròn này cực nhanh, hình thành một cơn lốc xoáy cực mạnh. Bên trong cơn lốc, một luồng lực đẩy bỗng nhiên xuất hiện, nó theo Kiếm Trận xoay tròn, càng lúc càng lớn.

Vương Lâm ở trong Kiếm Trận, từng bước một đi tới tảng đá lớn kia. Giờ phút này hắn hết sức chăm chú, không dám có một chút lơ là, nếu không chỉ sợ sẽ bị hút vào bên trong hố sâu.

Khí âm hàn bốn phía cực kỳ nồng đậm, lực hút cũng vô cùng kinh người, cứ như có vô số những bàn tay to phía trên hung hăng đẩy xuống, lại có những bàn tay to bên dưới túm lấy thân mình ra sức kéo xuống, thanh âm gào thét bên tai kia là của chủ nhân những bàn tay này.

Tốc độ của Thất Tinh Kiếm Trận đã đạt tới cực hạn, nhưng lực đẩy mạnh mẽ được sinh ra lại không thể chống cự lại lực hút. Thân mình Vương Lâm cũng như Kiếm Trận lốc xoáy lập tức xiêu vẹo bị hút xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong khi hắn đạp vào hư không, một bóng đen lập tức xuất hiện. Bóng đen này dường như liên kết chặt chẽ với thân mình Vương Lâm, lúc này sau khi xuất hiện bỗng nhiên khẽ chuyển, từng tiếng nói thầm cùng với thủ quyết kỳ dị từ trong miệng và trên tay bóng đen kia xuất hiện.

Lập tức toàn bộ thân mình bóng đen hóa thành một cơn lốc màu đen, lực xung kích cường mạnh không ngờ khiến cho lực hút cũng đột nhiên dừng lại. Cơn lốc này bao bọc lấy Kiếm Trận, mang theo Vương Lâm bên trong cuốn về hướng tảng đá cách đó không xa đi đến.

Ngay khi bước lên tảng đá, Vương Lâm hít sâu thở ra một hơi. Kiếm Trận phối hợp với thần thông của con rối Tiên Vệ, trong thời gian ngắn có thể chống lại lực hút xé, nhưng không thể chống cự lâu dài.

Đứng trên bãi đá, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống. Hắn không có thời gian nghiên cứu trận pháp phía trên mà lập tức tận dụng thời gian, đem những sợi tơ đỏ bên ngoài thân thể bức ra.

Hắn ánh mắt lóe lên, vung tay phải. Lập tức con rối hóa thành một cơn lốc giống như một cái phễu, toàn bộ bị hút vào bên trong hư ảnh phía sau Vương Lâm, biến mất hoàn toàn.

Bảy thanh bảo kiếm, ngay khi cơn lốc biến mất, cấp tốc xoay quanh thân thể Vương Lâm. Không còn cơn lốc, Vương Lâm lại cảm nhận được lực hút hùng mạnh không thể tưởng tượng kia. Bên trong lực hút, hắn cắn chặt khớp hàm, trên mặt nổi đầy gân xanh, trông có chút dữ tợn.

Tơ đỏ trên làn da hắn lập tức một số bị hút ra hơn phân nửa, giống như là có linh tính, bắt đầu giãy giụa, nhưng cuối cùng cũng không chống cự lại được lực hút, thoát ra khỏi thân thể Vương Lâm, trong tiếng bang bang, hóa thành khí đỏ tiêu tan.

Bên ngoài thân thể Vương Lâm lúc này giống như có vô số những sợi lông tơ dài màu đỏ, phần lớn tơ đỏ bị hút ra ngoài hơn phân nửa, không ngừng giãy giụa. Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị.

Theo một sợi tơ đỏ bị hút ra hóa thành khí đỏ tiêu tan, sự xuất hiện những đám khí đỏ bên ngoài thân thể Vương Lâm gần như không hề dừng lại, cứ một đám khí đỏ tiêu tan lại lập tức có một đám khí đỏ mới xuất hiện.

Lặp đi lặp lại không biết đã trải qua bao nhiêu lâu. Làn da Vương Lâm dần dần không còn là màu đỏ toàn bộ, mà đã lộ da một ít màu da. Vương Lâm hít sâu, bỗng nhiên mở hai mắt, hư ảnh phía sau lập tức xuất hiện, hóa thành một cơn lốc ầm ầm bao phủ. Vương Lâm bước một bước, đi thẳng đến cái khe.

Sau khi vất vả bước vào cái khe, Vương Lâm đi tới nơi không có lực hút, cả người giống như vừa chiến đấu với một tu sĩ Vấn Đỉnh Hậu Kỳ mười ngày mười đêm, hoàn toàn suy yếu.

Mấy ngày trước, trong quá trình chống cự lại lực hút, Vương Lâm cùng lúc vừa phải vận công chống cự lực hút, vừa phải khống chế Thất Tinh Kiếm Trận, lại còn muốn bức tơ đỏ xuất ra, lại thêm phải luôn luôn vận chuyển tiên lực gia cố thân hình phòng ngừa bị hút ra khỏi bãi đá.

Làm tất cả những việc này cùng một lúc khiến cho Vương Lâm cực kỳ mệt nhọc. Hắn biết nếu lại tiếp tục kéo dài, chỉ cần hơi mắc một chút sai lầm, sẽ muôn kiếp không trở lại được. Nghỉ ngơi qua loa một chút, quay lại điều chỉnh nội tức, sau khi thu xếp hoàn chỉnh, lại đi tiếp cũng không muộn.

Điều chỉnh một chút, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khống chế Thất Tinh Kiếm Trận, thân mình bước tới, lại đi ra khỏi cái khe.

Cứ như vậy liên tục mấy tháng, vào một ngày, Vương Lâm bị nhốt ở nơi tuyệt địa này đã được bốn năm. Hắn khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn trong hố sâu kia, dưới làn da trên tay phải hắn có một sợi tơ đỏ run rẩy, giống như phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, theo đầu ngón tay thoát ra, hóa thành khí đỏ tiêu tan.

Đây là sợi tơ đỏ cuối cùng của hắn. Khi sợi tơ này bị bức ra, Vương Lâm mở hai mắt, trên mặt lộ vẻ mỏi mệt, nhưng trong mắt hàn quang chớp động.

- Sát Lục Tiên Quyết!!

Hắn trầm ngâm hồi lâu, hàn quang trong mắt dần dần được giấu kín. Vương Lâm cúi đầu, ánh mắt nhìn lên trên Truyền Tống Trận dưới thân người, liếc mắt xem qua một cái rồi nhắm mắt lại, không để ý tới nữa mà lẳng lặng ngồi ở chỗ này, cảm thụ lực hút bốn phía.

Cần phải dung nhập lực hút này vào bên trong mới có thể thật sự cảm nhận được sự biến hóa tinh tế của lực hút. Muốn lĩnh hội được, cần phải thả lỏng tâm thần của bản thân, không được chống cự lại lực hút, giống như bản thân hoàn toàn trong suốt, khiến cho lực hút xuyên thấu qua thân thể.

Ngày qua ngày, năm hết năm… Vương Lâm ngồi ở đó đã ba năm!

Thất Tinh Kiếm trận đã không còn xoay tròn, mà cắm vào mặt đất, dừng ở bốn phía. Vương Lâm giống như đã cũng với tảng đá kia hòa thành một thể. Khi lực hút mới bắt đầu còn có thể khiến cho toàn thân hắn khẽ run lên, nhưng dần dần cứ như Vương Lâm đã trở nên vô hình, lực hút tiến vào trong thân thể hắn, rồi xuyên thấu qua.

Thời gian trôi qua, lại thêm ba năm nhoáng lên một cái qua đi.

Lực hút xuyên qua thân thể Vương Lâm đã không còn dừng lại một chút nào, trực tiếp xuyên qua, mạnh mẽ hướng lên phía trên. Ngay cả quần áo đầu tóc cũng không hề động đậy một chút nào, không còn như ba năm trước bị lực hút hút xé.

Bất động, không chỉ có thân thể Vương Lâm mà còn có tâm thần của hắn, giống như đã loại bỏ hết mọi ham muốn. Cả người Vương Lâm trong sáu năm này, qua quá trình lực hút xuyên thấu qua từng chỗ trên cơ thể, hắn dần dần chìm đắm vào trong một trạng thái kỳ dị.

Hắn dường như có cảm giác, chính mình đã hoàn toàn biến mất, chính là do biến mất nên lực hút kia đối với hắn mới không có tác dụng gì.

Nhưng duy chỉ có nguyên thần là lực hút kia không thể xuyên thấu. Chính vì nguyên nhân như vậy, nên Vương Lâm mặc dù ở trong trạng thái kỳ dị kia, vẫn có một cảm giác không viên mãn.

Hắn có thể khiến cho lực hút xuyên qua cơ thể, có thể khiến cho thân thể dung nhập vào trong lực hút, nhưng lại không có cách nào khiến cho nguyên thần như vậy, khiến cho thể xác và tinh thần của mình thực sự hòa hợp với lực hút thành một thể.

Nhưng Vương Lâm không vội, hắn bình tĩnh cảm thụ được lực hút, khi chìm vào trong trạng thái này, chậm rãi làm cho nguyên thần của mình dần dần tản ra.

Nhoáng lên một cái, lại qua một năm. Vương Lâm đã bị cầm chân ở dưới hố sâu mười lăm năm… cho dù là ngồi trên tảng đá lớn kia, cũng đã được mười một năm.

Nguyên thần của hắn thủy chung vẫn không thể toàn bộ tản ra, không thể hoàn toàn dung hợp lực hút kia với tinh thần.

Khi Vương Lâm bị cầm chân ở đây đến năm thứ mười bảy, hắn mở hai mắt. Trong mắt hắn lộ ra một vẻ tang thương, bình tĩnh nhìn về phía trước.

- Tâm thần dung hợp với lực hút… sẽ không thể xuất hiện một chút cảm giác bài xích. Nếu muốn lĩnh ngộ lực hút, cùng với nó thực sự dung hợp, thì chính mình phải trở thành một bộ phận của lực hút… …

Chính mình là lực hút, đương nhiên sẽ phải dung hợp.. …

Vương Lâm trầm mặc. Điểm này, nhiều năm trước hắn đã nghĩ đến, nhưng nói thì dễ, thực sự làm mới là vô cùng khó khăn. Làm thế nào để bản thân có thể trở thành lực hút, chính mình trở thành một bộ phận của lực hút, hắn không hề có một chút manh mối nào.

Tiếng gào thét vang lên bên tai mười bảy năm, Vương Lâm đã quen với sự tồn tại của nó. Gào thét, đó chính là thanh âm của lực hút. Vương Lâm hít sâu thở ra một hơi, nhắm hai mắt lại.

- Đi xuống… …

Bên trong nguyên thần, thanh âm nữ tử kia lại vang lên.

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt tuôn ra điện quang. Hắn cúi đầu nhìn về chỗ tối đen phía dưới, hào quang trong mắt ngày càng sáng. Cuối cùng khi lên tới đỉnh điểm, ánh sáng tiêu tan, Vương Lâm chậm rãi đứng lên, mười ba năm không hề hoạt động, thân mình hắn bước tới phía trước một bước!

Một bước này hắn không hề thi triển thần thông gì, mà giống như phàm nhân, từ đỉnh vách núi bước vào hư không. Thân mình lập tức rơi xuống, hướng về hố sâu phía dưới, trong nháy mắt bị màn hắc ám nuốt lấy.

Thân mình Vương Lâm cấp tốc rơi xuống. Trong quá trình này, hắn nhắm hai mắt lại, lực hút điên cuồng dung nhập vào trong thân thể hắn, hóa thành một bàn tay lớn, túm lấy toàn bộ thân mình hắn, hung hăng kéo xuống.

Càng rơi xuống, khí âm hàn càng đậm, thậm chí một bên vách đá đã xuất hiện một màn sương băng.

Tất cả những thứ này Vương Lâm không hề để ý. Toàn bộ tâm thần hắn đều dung nhập vào trong trạng thái kỳ dị kia, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là tự bản thân hóa thành lực hút.

Dung nhập với lực hút… Hóa thành lực hút… Trở thành lực hút… …

Nguyên thần Vương Lâm trong nháy mắt ầm một cái, bùng phát ra những tiếng sấm đánh nhất tề nổ vang, lực hút xuyên thấu thân thể kiên điên cuồng dung nhập vào trong nguyên thần, chạy tán loạn bên trong nguyên thần.

Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm mở mắt, mặc dù thân mình hắn vẫn đang rơi xuống, nhưng khóe miệng của hắn vẫn lộ ra một tia mỉm cười. Hắn hít vào một hơi thật sâu, thân mình không ngờ đang rơi xuống, không thể tin nổi bỗng nhiên dừng lại.

Lực hút theo cơ thể chảy qua, không có một chút trở ngại. Nguyên thần hắn, thân thể hắn, hết thảy ở hắn trong khoảnh khắc này toàn bộ dung nhập vào bên trong lực hút. Hắn đã trở thành một bộ phận của lực hút!

Cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới, chỗ sâu bên dưới chỉ có vực sâu vô tận, giống như là hoàng tuyền vô tận, một thế giới bí ẩn tồn tại có thể nuốt lấy hết thảy mọi thứ.

- Đến lúc rời khỏi rồi… Đệ Tam Thức trong thần thông đạo niệm của ta… Đó là Hoàng Tuyền Chi Lực… …

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 656: Gỡ bỏ bí mật của bức tranh.

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn về phía trước, dần dần bay lên.

- Đi xuống… Van xin ngươi… Đi xuống… …

Bên trong nguyên thần, thanh âm nữ tử kia lần đầu tiên mang theo vô tận cảm xúc.

Vương Lâm dừng lại.

- Van ngươi, đi xuống....mang ta đi xuống....

Trong giọng nói này thể hiện một nỗi bi thương, van nài khẩn thiết.

Vương Lâm trầm ngâm. Âm thanh này đã biến mất mười ba năm lại quanh quẩn trong tâm thần hắn một lần nữa. Nữ tử này thủy chung không nói gì, đến giờ lại mở lời, nhưng trong lời nói so với trước kia có nhiều tâm tình biến hóa hơn

Tay phải hắn vuốt lên túi trữ vật một cái, bức tranh liền bay ra. Bên ngoài nó tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Lực hút đối với nó không có chút tác dụng nào. Bức tranh mở ra, dần dần lộ ra bóng lưng nữ tử nọ.

Vương Lâm lần đầu tiên nhìn chăm chú vào nữ tử trong tranh nọ. Nữ tử này chỉ lộ ra bóng lưng nhưng cũng đã toát lên một vẻ hấp dẫn vô cùng.

- Van ngươi, mang ta đi xuống.... Ta không ra khỏi bức tranh này được, ngươi cũng không gặp phải gì nguy hiểm đâu, ta chỉ muốn.....chỉ muốn nhìn một lần.....

Vương Lâm trầm ngâm, không nói lời nào.

- Ta không thể giúp ngươi được gì, cũng không có gì cho ngươi. Nhưng ta van ngươi, van ngươi mang ta xuống một lần thôi.

Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới. Nơi đó đen kịt, khí tức âm hàn tỏa ra, ẩn chứa sương khói dày đặc.

- Ta không giúp được ngươi. Nếu ngươi muốn rời đi thì đi đi.

Vương Lâm lắc đầu, không nhìn bức tranh nữa mà bay lên. Hắn có rất nhiều chuyện lớn cần phải hoàn thành. Trước khi đám người Thiên Vận

Tử tới vùng đất yêu linh này, hắn cần phải phá giải toàn bộ cấm chế trong động phủ, tiến vào động phủ chính thức.

Hắn tuy không biết chính xác khi nào đám người Thiên Vận Tử sẽ tới nhưng lần trước khi nói chuyện với Diêu Tích Huyết hắn đã có chút manh mối. Sợ rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ tới nơi này.

Trước khi bọn họ tới, Vương Lâm muốn chuẩn bị thật cẩn thận. Thời gian lúc này đây đã rất gấp rút, hắn không còn tâm trí đâu mà hiếu kỳ.

Hơn nữa hắn còn phải nghĩ biện pháp khiến Thiên Vận Tử không lần ra được manh mối, như thế mới thuận lời rời khỏi vùng đất yêu linh này. Nếu chuyện này mà có chút sai lầm thì hắn sẽ phải trả giá cực đắt, thậm chí là mất mạng.

Thời gian, đối với hắn mà nói lúc này quá ít.

Thân thể nử tử trong tranh run nhẹ. Nàng muốn xoay người nhưng thân thể như bị phong ấn, dù có cố gắng thế nào cũng không thể xoay lại.

Mắt thấy Vương Lâm càng lúc càng lên cao, chỉ chút nữa sẽ biến mất, nữ tử này hình như cắn răng một cái, nhẹ giọng nói:

- Ngươi....ngươi không muốn biết lai lịch thực sự của hạt châu trong nguyên thần của ngươi sao.....

Tiếng nói của nàng tuy nhỏ nhưng vẫn khiến Vương Lâm nghe rõ ràng như trước. Âm thanh này rơi vào tai hắn tựa như mười vạn tiếng sấm động, ầm ầm quanh quẩn, khiến thân thể Vương Lâm đột nhiên dừng lại.

- Ngươi không muốn cho tàn hồn của nữ tử trong hạt châu đó sống lại sao....

Nếu lời nói vừa rồi chỉ là mười vạn tiếng sấm thì lời này là trăm vạn, ngàn vạn tiếng, chấn động thân thể Vương Lâm không ngừng, động cả tới nguyên thần của hắn.

Nguyên thần của hắn, trí nhớ của hắn, tất cả ngay khi câu nói thứ hai này vang lên, trong nháy mắt liền như bị sóng thần đánh tới, dường như khiến cho thiên địa sụp đổ, khiến cho thân thể Vương Lâm không kiềm chế nổi mà run lên không ngừng. Hắn xoay người lại, chằm chằm nhìn vào nữ tử kia. Ánh mắt hắn lúc này trông hệt như dã thú, không còn chút tỉnh táo nào của hơn tám trăm năm tu đạo. Giờ phút này dù là Thiên Vận Tử, dù là động phủ, Huyết Tổ, vùng đất Yêu Linh, toàn bộ đều chẳng còn gì. Trong thiên địa chỉ còn một ánh mắt điên cuồng. Ánh mắt ấy là của Vương Lâm đang nhìn nử tử kia.

- Ngươi, ngươi vừa nói cái gì.....

Một giọng nói khàn khàn chưa bao giờ từng xuất hiện từ trong Vương Lâm lúc này vang lên.

Chỉ mấy tiếng giản đơn nhưng lại lộ ra một loại tâm tình khó có thể hình dung nổi. Lúc này đây dường như là có một tiếng khóc cả ngàn năm không ngừng nghỉ đang vang lên.

- Ta có thể nói cho ngươi lai lịch thực sự của hạt châu nọ, ta có thể cho ngươi phương pháp làm sống lại linh hồn trong đó, thậm chí ta có thể cho ngươi cả cơ hội rời khỏi nơi này.....

Nữ tử nhẹ giọng nói.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hắn không muốn suy nghĩ xem lời nữ tử này là thật hay giả, lại càng không muốn biết vì sao nàng lại biết hết thảy mọi chuyện của hắn. Lúc mở mắt ra, Vương Lâm không nói một lời, từng bước bước tới, cầm lấy bức tranh, hướng thẳng xuống dưới đáy hố sâu kia nhanh chóng bay đi.

Dù chỉ có một tia hi vọng hắn cũng muốn thử.

Thân ảnh ngươi ấy cả đời luôn trong lòng hắn. Dù hắn có thông minh thế nào, có tỉnh táo ra sao thì trong nháy mắt cũng đều vứt bỏ cả. Dù là đối mặt vô tận nguy hiểm, dù là vào sinh ra tử hắn cũng chấp nhận. Vương Lâm cuối cùng vẫn không phải là một tiên nhân lãnh khốc vô tình. Tu

đạo hơn tám trăm năm, Vương Lâm sự bình tĩnh tới lạnh lùng của hắn đã thâm nhập tận cốt tủy, dường như đã trở thành bản năng. Hắn có thể bình tĩnh tới vậy chính là vì ở Chu Tước tinh hắn đã lưu lại một túi trữ vật vô tình, chờ ngày được mở ra.

Hắn có thể tỉnh táo đối mặt với tất cả địch nhân, dù là địch nhân cường đại cũng tuyệt đối không thể dao động đạo tâm của hắn một chút nào.

Nhưng có một loại lực lượng có thể đánh tan thứ bản năng này! Chỉ có khi mất đi rồi người ta mới càng muốn có được. Chỉ có sau khi mất đi mới biết hóa ra mình trước đây vẫn chưa biết quý trọng.....

Một người cả cuộc đời này vẫn tỉnh táo, vẫn lý trí, không bao giờ biết rung động thì hắn không thể không thể gọi là người mà phải gọi là nhân yêu. Vương Lâm không thể làm được.

Hắn cầm bức tranh, ánh mắt lộ vẻ bi ai, giống như lưu tinh phóng thẳng tới đáy của hố sâu kia. Giờ phút này hắn không có bất kỳ suy trước tính sau chút nào.

Nữ tử trong bức tranh thầm thở dài, nhẹ giọng nói:

- Ngươi yên tâm, ta không lừa ngươi đâu. Ta có thể nói ra những lời này cũng là phải hạ quyết tâm rất lớn....

Vương Lâm không nói gì. Chẳng qua nắm tay hắn nắm bức tranh càng chặt. Dường như trong tay hắn không phải là một bức tranh mà là một phần hy vọng.

Vách đá ở một bên, sương khí càng ngày càng đậm, mơ hồ lộ ra ánh sáng. Lực hút cũng lớn hơn rất nhiều.

Vương Lâm không biết đã qua bao lâu. Cái hố này dường như không có đáy, mặc cho hắn bay thế nào thì phía trước vẫn là một vùng đen tối vô hạn.

- Gần tới....gần tới rồi....

Tiếng nói của nữ tử trong bức tranh trở nên run rẩy.

Ở vị trí này lực hút đã vô cùng mạnh mẽ, thân thể Vương Lâm ầm ầm lao tới, nương theo lực hút lao xuống. Rất lâu, có lẽ là một ngày, cũng có lẽ đã qua một tháng, thậm chí...là một năm, trong vùng đen tối này xuất hiện một hành lang ngắn ngủi.

Ở nơi này có một dòng xoáy cực lớn, chậm rãi xoay tròn. Lực hút chính là từ trong này truyền ra....

Điều rất kỳ dị chính là lực hút dường như bị phong ấn, không có nửa điểm cảm giác giằng xé, chỉ mãi tới sau khi vào trong một phạm vi nhất định thì lực hút mới đột nhiên lớn lên.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm thấy dòng xoáy nọ, một cỗ lực lượng kỳ dị từ trong bức tranh truyền ra, chui vào trong cơ thể Vương Lâm, ngưng tụ tại hai mắt hắn. Trong nháy mắt này, hắn dường như có thể nhìn xuyên qua dòng xoáy, thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Đó là một mảnh tinh không, vô số tu chân tinh.... Giống như một thế giới khác vậy.

- Đây là.....

Vương Lâm nhìn dòng xoáy nọ, nét mặt vừa biến đổi trong tích tắc này liền khôi phục tỉnh táo.

- Quê hương ta.... La Thiên tinh vực ...

Nữ tử trong bức tranh nhẹ giọng nói.

Lực hút cực lớn từ bên ngoài khe truyền lại đã cuốn lấy Vương Lâm. Cái khe kia giống như cái miệng âm u của một con thú muốn nuốt lấy Vương Lâm.

Lực hút rất mạnh, khiến cho quần áo Vương Lâm dính sát vào sau lưng, bay phần phật về hướng cái khe, ngay cả tóc của hắn cũng nhất tề bị cuốn về hướng cái khe kia. Trên làn da Vương Lâm có thể nhìn thấy mọi chỗ đều lồi lõm không ổn định, hiển nhiên là huyết nhục đang lưu chuyển hết sức dưới tác dụng của lực hút.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở chỗ này đã bảy ngày. Trong bảy ngày này, hắn dần dần thích ứng với lực hút ở mức độ này. Lúc này, hắn mở đôi mắt, đứng dậy lại bước tới một bước nữa.

Một bước này, hắn đã trực tiếp đi vào trong vòng mười trượng sát miệng khe.

Trong nháy mắt lực hút khổng lồ bao phủ, thân mình Vương Lâm thậm chí bắt đầu xiêu vẹo, cứ như có một đôi bàn tay to lớn vô hình gắt gao túm lấy.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, thân mình chậm rãi ngồi xuống, điều hòa nội tức, chống cự lại lực hút.

Máu trong cơ thể hắn gần như đã ngừng chảy, nếu không có tiên lực vận chuyển, chỉ sợ lập tức sẽ khiến cho cơ thể nhiều chỗ bị thương.

- Vẫn không đủ!

Vương Lâm trầm mặc ít lâu, buông lỏng tiên lực. Cả người hắn lập tức bị cái khe hút đi.

Ngay khi thân mình đi tới miệng khe, bỗng nhiên Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức Thất Tinh Kiếm Trận hóa thành bảy đạo cầu vồng bay ra, giống như những mũi tên nhất tề hạ xuống, trong tiếng bang bang, vờn quanh bốn phía Vương Lâm đâm thật sâu trên mặt đất.

Từng đạo điện quang từ trên bảy thanh kiếm lần lượt đan xen liên tiếp, giữ cho Vương Lâm cố định trên mặt đất. Từng trận điện quang kia không ngừng ngày càng nồng đậm, cuối cùng hình thành một bức màn điện quang, bao vây lấy Vương Lâm.

Vương Lâm chậm rãi ngồi xuống bên trong Kiếm Trận. Lúc này vị trí hắn ngồi đã ở bên cạnh cái khe, hàn khí nồng đậm tràn ngập, thanh âm gào thét kia vang vọng.

Quyển 2: Tu Chân Huyết Ảnh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 657: Gỡ bỏ bí mật của bức tranh.(2)

Nguyên thần Vương Lâm cũng dần dần dưới tác dụng của lực hút này, dường như có dấu hiệu bị hút ra ngoài. Nhưng lúc này, lớp màng đã quấy nhiễu Vương Lâm rất lâu lại xuất hiện, khiến cho nguyên thần thủy chung bị nhốt ở bên trong cơ thể, không thể thoát ra.

Ngoài nguyên thần bị hút xé, sát lục chi ý trong thần thức của Vương Lâm cũng giống như vậy, dần dần bị hút ra một ít. Sát lục chi ý này được sinh ra từ sát lục chi tâm, hóa thành một sợi tơ màu đỏ, từ dưới da của Vương Lâm lộ ra.

Hồi lâu sau, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lại tiến về phía trước ba thước. Bảy thành kiếm bốn phía cũng theo hắn chuyển động, lực hút lại một lần nữa tăng lên, tơ đỏ trên da Vương Lâm dần dần hiện ra.

Một lực hút rất lớn tác động lên bảy thanh kiếm quanh người Vương Lâm, lập tức khiến cho chúng phát ra từng trận tiếng kêu vang, những Kiếm Hồn trên đó rít gào chui ra, dung hợp với nhau, giống như là ngưng hóa hình thể, không ngừng biến hóa thành các loại hình dáng, chống cự lại lực hút.

Ngoài ra, điện quang trên bảy thanh kiếm lại phát ra thanh âm bùm bùm, càng lôi kéo chặt chẽ hơn, khiến cho bảy thanh bảo kiếm hiên ngang như hòa thành một thể với mặt đất.

Vương Lâm càng tiến về phía trước, tơ đỏ trên làn da của hắn ngày ngàng nhiều, rậm rạp chi chít, không ngờ khiến cho cả người Vương Lâm giống như biến thành màu đỏ.

Những sợi tơ màu đỏ này số lượng rất nhiều, nếu đếm có thể lên tới trăm vạn!

So với số lượng Sinh Mệnh Lạc Ấn hoàn toàn bằng nhau!

Tơ đỏ từ dưới làn da lóe ra, tâm thần Vương Lâm bình tĩnh, hắn thở sâu, giờ phút này đã tới bên cạnh cái khe, nhưng ở nơi này, vẫn như cũ không thể bức sát lục chi ý xuất ra ngoài cơ thể, chỉ có thể khiến cho nó hiển lộ mà thôi.

- La Thiên tinh vực!!!

Hai đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Trong trí nhớ của hắn không có bất cứ thứ gì liên quan tới La Thiên tinh vực, dù là trong trí nhớ truyền thừa của cổ thần Đồ Ti cũng không có tinh vực này. Thân thể nữ tử trong bức tranh lúc này run rẩy. Nàng dường như muốn xoay người nhưng thủy chung vẫn bị một cỗ lực lượng vô hình khiến nàng không thể quay đầu lại.

- Quê hương.

Vương Lâm trầm mặc, một lúc sau nhìn chằm chằm vào nữ tử trong tranh, trầm giọng nói.

- Ta đã đưa ngươi tới nơi đây rồi, giờ tới phiên ngươi!

Nữ tử than nhẹ, tiếng nói mờ ảo hư vô truyền tới:

- Muốn nghe một chuyện xưa không ....

Vương Lâm nhướng mày, thần sắc âm trầm, tiếng nói lạnh lùng cất lên:

- Không hứng thú!

Nữ tử sững lại, cười khổ rồi buồn bã nói:

- Rất rất lâu trước đây, trong khoảng tinh không kia có một tinh vực thần bí. Nơi này là thánh địa của tất cả tu sĩ, được gọi là tiên vực.... Có rất nhiều tin đồn về tiên vực, nói rằng nó đã biến mất theo năm tháng. Thậm chí rốt cuộc có tiên vực hay không cũng không có người nào có thể khẳng định. Chỉ có một truyền thuyết vẫn còn lưu truyền tới ngày nay. Truyền thuyết này nói rằng tiên vực đã bỏ rơi tu sĩ, rời khỏi tinh không, chỉ lưu lại những thông đạo đi tới tiên vực năm đó. Những nơi này trở thành chỗ của những tu sĩ cao giai phi thăng, biến thành những mảnh tiên giới, phân ra làm .... Phong, Vũ, Lôi, Điện.... Tứ đại tiên giới. Tứ đại tiên

giới đều là phân theo đường đi tới những thánh vực..... La Thiên tinh vực của ta chính là Lôi tiên giới. Thiên Nghịch châu không thuộc về Liên Minh Tinh Vực mà nó xuất hiện sớm nhất trong La Thiên tinh vực của chúng ta. Chẳng ai biết hạt châu này xuất hiện ra sao, chỉ biết là trong tích tắc khi hạt châu này xuất hiện, tất cả những tu sĩ đỉnh phong trong La Thiên tinh vực đều cảm nhận được sự tồn tại của tiên vực thời viễn cổ.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, lạnh lùng nhìn vào bức tranh, không nói gì.

- Có thể tưởng tượng ra một tia khí tức của tiên vực viễn cổ khiến cho tất cả những tu sĩ đỉnh phong của La Thiên tinh vực như điên cuồng. Nhưng cuối cùng hạt châu này lại quỷ dị biến mất..... Vô số năm sau, chúng ta tìm được một chút đầu mối. Hạt châu này không biết vì sao lại xuất hiện trong Vũ tiên giới của Liên Minh Tinh Vực....

Hàn mang trong mắt Vương Lâm lóe lên, chỉ một ngón tay lên phía trên, nói:

- Truyền tống trận cổ này là do ngươi thiết lập sao?

Nữ tử trong bức tranh trầm ngâm, sau một hồi lâu lắc đầu nói:

- Ta không phải từ nơi này tiến vào Liên Minh Tinh Vực. Chẳng qua truyền tống trận này đích xác là do tu sĩ của La Thiên tinh vực thiết lập. Truyền tống trận nọ đã coi như bỏ đi, trừ phi có La Yêu thạch thì mới có thể sử dụng, cho dù dùng tiên ngọc cũng vô dụng. Những gì ta biết về lai lịch Thiên Nghịch châu ta đều đã nói cho ngươi. Còn về tàn hồn xinh đẹp kia thì tổ tiên ta có thể giúp. Ngươi chỉ cần giúp ta thông qua dòng xoáy này trở về La Thiên tinh vực, ta chắc chắn sẽ cầu xin tổ tiên giúp ngươi cứu sống tàn hồn này!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào nữ tử trong tranh. Một lúc sau hắn mới thu lại ánh mắt. Tất cả những lời nói của nữ tử này đều là muốn mình tiến vào La Thiên tinh vực.

- Tại La Thiên tinh vực, ngươi là đệ tử của tông phái nào?

Vương Lâm không biểu hiện gì hỏi.

- La Thiên tinh vực không giống như Liên Minh Tinh Vực các ngươi, không có tông phái, chỉ có gia tộc tu chân. Gia tộc của ta là Hướng gia ở Đông Lâm tinh.

Vương Lâm trầm ngâm một chút, lại nói:

- Dòng xoáy này sợ rằng với tu vi của ta không thể thông qua....

Nử tử trong tranh lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Ngươi có Thiên Nghịch châu nhất định có thể qua được.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên hàn mang khó nhận thấy. Nữ tử này khẳng định như vậy nhất định có rất nhiều chuyện còn che dấu. Vương Lâm không nói nhảm với nàng nữa, thân thể bay lên, nhưng không phải nhằm vào dòng xoáy kia mà là bay lên trên.

- Ngươi.....ngươi không muốn để tàn hồn kia khôi phục sao?

Nữ tử trong bức tranh lập tức nói. Vương Lâm trầm ngâm, không nói một lời, hòa vào lực hút bay thẳng lên trên. Dọc đường đi mặc cho nữ tử này nói gì đi nữa hắn cũng không mở miệng. Chẳng biết trải qua bao lâu, Vương Lâm thấy có một tảng đá lớn. Đối diện với nó là một cái khe. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, bay lên đứng trên tảng đá, cúi đầu cẩn thẩn nhìn vào truyền tống trận. Nguyên thần hắn chuyển động, lập tức lan ra điện quang theo hai chân tiến vào trong tảng đá. Trong tảng đá liền truyền ra những tiếng răng rắc, bên ngoài có một tầng điện màu xanh chạy loạn lên. Sau đó ầm một tiếng, tảng đá vỡ vụn, bị lực hút xé tan, rơi xuống phía dưới. Đã không còn tảng đá lớn này, nơi này cũng không còn có chỗ nào thần kỳ nữa. Lập tức Vương Lâm cầm lấy bức tranh, thân thể nhoáng lên tiến vào trong cái khe. Sau khi vào trong đó, tay phải Vương Lâm ném một cái, bức tranh lập tức bay đi, cắm thật sâu vào trên vách đá. Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, đôi tay bắt quyết đánh ra từng đạo cấm chế, lần lượt rơi vào bốn phía xung quanh bức tranh.

- Ngươi vì sao phải làm thế..... Không có ta trợ giúp, tàn hồn trong Thiên Nghịch châu của ngươi sẽ không thể sống lại.....

Trong bức tranh truyền ra âm thanh hơi lo lắng của nữ tử.

- Im miệng!

Trong mắt Vương Lâm như lóe lên điện quang, ấn quyết trong tay càng ngày càng nhiều, hầu như bao phủ dày đặc cả cái khe. Bức tranh này hắn đã xem xét rất lâu, với sức hắn không thể hủy diệt nổi. Nhưng nữ tử trong tranh này lại biết quá nhiều bí mật, nếu không thể giết thì chỉ có thể phong ấn vĩnh viễn!!!!

- Vương Lâm, nếu không có ta, tàn hồn trong Thiên Nghịch châu của ngươi cả đời này vĩnh viễn không có cơ hội sống lại!!!

Tiếng nói ác độc trong bức tranh truyền ra, giống như đang gào thét.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, phong ấn trên hai tay thi triển càng nhanh hơn. Dần dần âm thanh độc ác kia truyền tới càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Việc phong ấn này trong vòng mấy tháng Vương Lâm hầu như không đình chỉ. Vô số phong ấn cấm chế tổ hợp một chỗ, hình thành một cái phong ấn lớn tới mức cực kỳ đáng sợ.

Mấy tháng sau, thân thể Vương Lâm bước ra khỏi cái khe, ánh mắt lóe lên, tay phải vỗ vào phía ngoài cái khe một cái. Cái khe liền lập tức sụp xuống, chôn sâu bức tranh đó.

Từ bên ngoài nhìn vào nơi này chẳng còn có gì dị thường. Chẳng ai có thể biết được trong này có một bức tranh vẽ nữ tử đã bị phong ấn.

Cho dù có người tới đây thì dưới tình huống phải chống lại lực hút cũng không còn thời gian thăm dò bốn phía vách đá giống hệt nhau này.

Sau khi phong ấn xong xuôi, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, không rời khỏi ngay lập tức mà ở cách đó xa xa, nhắm mắt không nói.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Mấy ngày sau, trong chỗ phong ấn của bức tranh truyền ra những ba động yếu ớt. Từ đó lộ ra một cái khe. Vương Lâm vẫn nhắm mắt ở phía xa bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng nở một nụ cười âm trầm.

Hai tay hắn bắt quyết, lập tức từ trong hư vô xuất hiện một bóng đen, trực tiếp lao tới trước cái khe kia.

- Phong!

Vương Lâm khẽ quát một tiếng, lập tức con rối Tiên Vệ hai tay bắt quyết, một đạo phong ấn mênh mông từ trong tay nó xuất hiện, ngay khi ba động truyền ra liền đặt lên nó.

Trong mơ hồ, Vương Lâm nghe thấy một tiếng hừ thảm. Ánh mắt hắn liền lóe sáng, đồng thời với con rối Tiên Vệ đánh ra một đạo phòng ấn thẳng vào trong vách đá, đi sâu vào trong.

Làm xong việc này, Vương Lâm thu hồi Tiên Vệ, tiếp tục nhắm mắt không nói.

Mấy tháng sau, ba động kia lại xuất hiện. Chờ đợi nàng chính là một lần phong ấn hoàn toàn triệt để. Sau đó Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi không ở nơi này nữa mà bay đi.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 658: Lão quái hàng lâm.

- Nữ tử trong tranh này hắn là trước đây tu vi cực mạnh, nhưng hiện giờ lại bị người ta phong ấn trong tranh. Vốn dĩ nữ tử này sợ rằng cả đời

cũng không có cơ hội thoát ấn, nhưng năm đó ở vùng đất Tiên Di, nàng hấp thu được hồn thú của tam tổ nên mới có một chút thần thông này.

Ta không đề phòng nên những bí mật những năm gần đây đã bị nữ tử này biết rất nhiều. Nếu không phải đang ở chỗ đặc thù trong vực sâu thì nữ tử này sợ rằng cũng không nói ra mà tiếp tục yên lặng chờ ngày khôi phục.

Giữ lại cái tai họa ngầm này bên người thì ngày sau chắc chắn bị liên lụy ! Nàng dụ ta tới La Thiên tinh vực sợ rằng cũng có mục đích riêng !

Vương Lâm vừa bay trong đầu vừa suy nghĩ.

- Lời nàng trước đó thì hắn là chỉ có thể tin được ba phần. Nhưng La Thiên tinh vực này hắn không phải là giả, nếu không nàng cũng không phải tìm cách khiến ta mang nàng đi tới đó

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, hướng phía trên bay đi. Lực hút nơi này tuy rằng rất lớn dù Vương Lâm hòa vào trong đó, nhưng bên ngoài cơ thể vẫn cảm nhận được một tầng áp lực ngăn cản hắn bay lên.

Hắn hít sâu một hơi, vỗ túi trữ vật. Lập tức Thất Tinh kiếm trận bay ra, vờn quanh thân thể hắn, hình thành một lực đẩy lớn, mang theo hắn bay nhanh về phía trước.

- Hướng gia ở Đông Lâm tinh. Cho dù là gia tộc này không có quan hệ với nữ tử này thì cũng có thể từ đây tìm hiểu được thân phận của nàng. Nếu nàng nói lão tổ của tộc nàng có thể khiến cho Uyển nhi sống lại thì mặc kệ thật giả, ta cũng phải đi thử một chuyến. Đã không có nữ tử trong tranh này đi theo, ta dù tới La Thiên tinh vực nọ thì cũng chẳng ai biết ta có Thiên Nghịch châu.

Huống hồ ở vùng đất Yêu Linh này nguy cơ bốn bề. Đám người Thiên Vận Tử có thể đến đây bất cứ lúc nào. Tới khi đó khó tránh được cơ hội chạm mặt. Lúc ấy đối mặt những dạng tồn tại mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi này thì tu vi của ta chẳng thể chống nổi !

Vương Lâm bay lên, trong mắt hiện hàn mang.

- Chẳng qua khối lệnh bài nọ cuối cùng lại rơi vào trong tay ta. Không có ta bọn họ cũng đừng mơ tưởng tiến vào động phủ thực sự. Do vậy dù họ có tới vùng đất Yêu Linh này cũng vô dụng. Kể cả họ có vô tình từ nơi nào nghe được chuyện ta lấy được lệnh bài, đến cuối cùng chẳng may có xác định được đúng là ta có được thật thì lúc đó ta đã rời khỏi nơi này tới La Thiên tinh vực rồi ! Đợi ngày sau khi tu vi được đề cao, có thể đứng ngang hàng đám người Thiên Vận Tử thì ta sẽ trở về, tra xét động phủ huyền bí kia !

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời.

- Chẳng qua trước đó còn có một chuyện cần phải xử lý. Lần này rời đi chẳng biết khi nào mới có thể trở về .....

Vương Lâm than nhẹ.

Trong hố sâu đi ra, hiệu quả của Thất Tinh kiếm trận dần dần tỏ ra không đủ. Một hư ảnh nhoáng lên phía sau Vương Lâm. Con rối Tiên Vệ hóa thành một cơn lốc màu đen, mang theo Vương Lâm tăng tốc lao đi.

Khoảng cách tới miệng hố sâu càng lúc càng gần ....

Một đàn Văn thú đông đảo đang gào thét nơi miệng hố. Trong đó có một con toàn thân màu tím, đôi mắt vốn uể oải trong lúc này đột nhiên sáng ngời. Nó lao ra trong nháy mắt, trực tiếp lao thẳng tới, đánh văng vài con khác, dừng ở miệng hố, nhìn chằm chằm xuống dưới, miệng gào thét liên hồi.

Trong tiếng kêu xé gió lộ ra sự vui sướng không nói lên lời. Thân thể Văn thú run rẩy, đôi cánh chớp động, thân thể như một tia chớp không do dự lao xuống hố sâu.

Lúc này dù tất cả Văn thú đang kêu gọi cũng không cách nào khiến cho con Văn thú màu tím này quay đầu. Nó hướng thẳng xuống dưới lao đi ! Vương Lâm đang bay lên liền nghe thấy hàng loạt tiếng kêu. Hắn ngẩng đầu lên, liếc một cái liền nhận ra Văn thú đã rời mình hơn mười năm. Con thú này giờ đây thấy Vương Lâm, trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, cuống quýt kêu to bên người Vương Lâm, trông giống như là một đứa con xa nhà nhiều năm đột nhiên gặp lại người thân vậy.

Nó hưng phấn bay xuống dưới thân Vương Lâm, nâng hắn bay lên, cùng với cơn lốc do Tiên Vệ của hắn hóa thành, đồng loạt giúp hắn ra khỏi hố sâu. Trong nháy mắt bay ra này, Vương Lâm thở phào một hơi.

Hắn sở dĩ có thể thuận lợi bay ra ngoài việc hòa vào lực hút thì còn nhờ tác dụng rất lớn của Thất Tinh kiếm trận, con rối Tiên Vệ. Mặt khác cũng là nhờ lực hút của hố sâu yếu đi.

Lực hút của hố sâu này biến hóa khó lường, khi thì mạnh mẽ, khi thì yếu ớt. Nếu như trong lúc đang mạnh mẽ thì dù Vương Lâm có ưu thế như vậy cũng rất khó thoát ra.

Đứng trên Văn thú, Vương Lâm nhìn đàn Văn thú dày đặc xung quanh. Đám Văn thú này ánh mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong đó tỏa ra hung quang nồng đậm.

Vương Lâm nhướng mày. Số lượng Văn thú so với những năm trước ít đi hơn phân nửa, chắc hẳn là do cuộc chiến giữa Tham Lang và Chu Dật xuất hiện một ít biến cố mới khiến cho số lượng chúng giảm lớn như vậy.

- Chẳng qua không rõ là loại biến cố gì đây ... .

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay phải đặt trên đầu Văn thú, thần thức lưu chuyển.

Lập tức vài hình ảnh hiện lên trong thần thức của hắn. Cuộc chiến năm đó của Chu Dật và Tham Lang đang dang dở thì từ Hỏa Yêu quận có hai tu sĩ một nam, một nữ.

Tu vi hai người này quá mạnh mẽ, hầu như chỉ cần một trảo là Tham Lang lập tức bị bắt. Còn về Chu Dật thì cũng bị hai người này dùng thần thông bắt được nhưng xem ra có vẻ không có ác ý mà là trong nháy mắt khi nhìn thấy Chu Dật, ánh mắt của nam tử kia hiện ra vẻ phiền muộn và hoài niệm.

Đàn Văn thú cũng không phải là bị diệt vong mà là do hai người đó dùng thần thông bắt đi một bộ phận lớn. Nếu không phải Văn thú của Vương Lâm thấy tình thế không tốt, dùng một loại phương pháp thay đổi thân thể kỳ dị, khiến cho nó nhìn không khác gì Văn thú bình thường thì lúc đó hẳn cũng bị bắt nốt.

Thần thức Vương Lâm thu hồi từ trên người Văn thú, sắc mặt âm trầm.

Hắn trầm tư một lúc, vỗ lên Văn thú. Văn thú gào thét, không bay về hướng Hỏa Yêu quận mà thay đổi phương hướng, đi về phía Thủy Yêu quận.

Với hóa thân của Vương Lâm thì địa phương nào hắn cũng có thể ra vào.

Trong khi phi hành, mấy ngàn Văn thú bay phía sau phát ra những tiếng kêu tuyệt vọng, tựa hồ muốn khuyên Văn thú của Vương Lâm lưu lại vậy.

Ở lối vào Thủy Yêu quận, một ngày nọ xuất hiện một đạo tử quang, giữa không trung hóa thành hình dáng Văn thú. Vương Lâm đang ngồi ngay ngắn trên người nó, thần sắc âm trầm.

Ngay trong tích tắc khi tử quang xuất hiện, hơn hai ngàn con Văn thú cũng gào thét theo sau, vây quanh Vương Lâm. Ánh mắt chúng đều tập trung trên mình Văn thú của Vương Lâm, kêu vang trầm trọng.

Ánh mắt Văn thú của Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, liên tục gầm thét như trả lời.

Ánh mắt Văn thú bốn xung quanh hiện lên vẻ không bằng lòng càng đậm, khi nhìn Vương Lâm càng lộ rõ vẻ hung ác.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đứng bật dậy, nguyên thần tỏa ra ngoài thân thể. Lúc này cả người hắn như có một tầng điện quang vờn quanh, ánh mắt như tia chớp nhìn lại chúng.

Cảm nhận được tâm cảnh của Vương Lâm, Văn thú dưới chân hắn lập tức kêu to một tiếng, trong âm thanh tỏa ra uy áp nồng đậm, khiến cho Văn thú bốn phía lập tức chậm rãi tản ra.

Vương Lâm mở ra từ túi trữ vật một lỗ hổng, nhìn về Văn thú bốn phía.

Đàn Văn thú yên tĩnh một mảnh hồi lâu, sau đó một con liền bay ra, hóa thành một tia sáng màu xám, tiến vào trong túi trữ vật. Ngay sau đó lục tục có Văn thú bay vào theo.

Nhưng không phải Văn thú nào cũng lựa chọn tiến vào túi trữ vật. Khoảng chừng hai phần ba Văn thú im lặng, nhìn Vương Lâm đang rời đi, biến mất ở phía chân trời.

Hồi lâu sau chúng đồng thời kêu lên một tiếng bi ai, chậm rãi thân thể những Văn thú này tan nát. Chúng không ngờ tự đoạn tâm mạch, từ trong không trung rơi xuống.

Ở phía xa Văn thú dưới chân Vương Lâm run lên. Nó chậm rãi quay ngươi lại, nhìn về vực sâu phía xa, trong mắt lộ vẻ bi ai.

Vương Lâm than nhẹ, tay phải đặt trên đầu Văn thú xoa nhẹ.

Hắn vốn hiểu rõ Văn thú. Hắn rõ ràng loại thú này trừ phi là ấu thú, còn nếu đã trưởng thành thì tuyệt đối không thể thu phục. Những con tiến vào trong túi trữ vật đều là ấu thú. Những con tự đoạn tâm mạch tự vẫn đều là Văn thú đã trưởng thành.

Trong thế giới của Văn thú, nếu bị vương vứt bỏ thì chỉ có thể chết ! Trừ phi có tân vương xuất hiện. Mất mát của Văn thú Vương Lâm cũng không đành lòng. Thân thể hắn bay lên, thu Văn thú vào trong túi trữ vật, để cho nó làm bạn với mấy trăm con kia, làm bạn với Lôi Oa. Chỉ có như vậy thì mới có thể giúp nó khôi phục từ trong bi thương.

Vương Lâm đang đứng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng. Hắn đã rất lâu không nhìn thấy bầu trời. Trầm ngâm một hồi, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một tấm thủy tinh.

Thần thức hắn dung nhập vào trong đó. Tấm thủy tinh liền phát ra ánh sáng bao phủ thân thể hắn. Trong nháy mắt, ánh sáng và cả thân thể Vương Lâm đều biến mất.

Sau khi xuất hiện Vương Lâm đã ở trong động phủ của hắn. Nơi này có vô số cấm chế chưa được phá giải. Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thì thào:

- Chờ lần sau ta trở về, tất cả cấm chế nơi này ta đều muốn phá giải hết, tìm hiểu sự huyền bí của động phủ này !

o0o

Hắn hít sâu một hơi, hai tay bắt quyết, phong ấn động phủ lại, sau đó phá bỏ truyền tống trận, khiến từ nay về sau không có người nào có thể tiến vào động phủ được nữa. Cho dù là Huyết Tổ cũng không thể tiến vào.

Xong đâu đấy, Vương Lâm quay đầu nhìn thật sâu vào trong động phủ. Chỉ thấy động phủ chi linh đang đứng ở cửa động, từ xa nhìn về phía hắn, im lặng không nói.

Vương Lâm xoay người, miết lên tấm thủy tinh, rời khỏi nơi này.

Bên ngoài bộ lạc Luyện Hồn ở Thiên Yêu quận, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện, tiến vào trong bộ lạc. Những tộc nhân trong bộ tộc trong nháy mắt nhìn thấy Vương Lâm đều hơi hoảng hốt, nhưng lập tức biến thành vui mừng, cuống quít lễ bái.

Vương Lâm không thu lấy những hồn phách do bộ lạc Luyện Hồn tu luyện mà gọi Thập Tam và Âu Dương Hoa tiến vào trong bảo tháp. Sau khi dặn dò một hồi, để lại một ít công pháp, thậm chí bao gồm cả công pháp của Cự Ma tộc cho Thập Tam tu luyện sau này, hắn bước lên hư không, rời khỏi nơi này.

Trong một khắc khi hắn rời đi, Thập Tam quỳ gối trên mặt đất, hướng về phía Vương Lâm dập đầu mấy cái. Âu Dương Hoa cũng như vậy. Trong mắt hai người lộ vẻ bi ai. Vương Lâm mặc dù không nói nhưng bọn họ

có một loại cảm giác, sợ rằng cả cuộc đời này .... Khó có ngày có thể gặp lại ...

Trong Thiên Yêu quận, yêu tướng phủ, Thạch Tiêu đang khoanh chân ngồi đả tọa. Ngồi bên cạnh hắn là Trần Đào cũng đang thổ nạp. Tu vi của hắn nhờ dược vật và nhiều năm chữa thương đã khôi phục tới Vấn Đỉnh trung kỳ, thậm chí còn hơi tinh tiến. Tuy rằng khoảng cách tới hậu kỳ còn khá xa nhưng cũng không phải là không thể với tới.

Một lúc sau, Thạch Tiêu mở mắt, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng.

Trần Đào bên cạnh hắn cũng mở to mắt, trong đôi mắt đầy vẻ thâm thúy.

- Trần Đào, ngày mai ta sẽ thượng tấu lên yêu đế, tiến cử ngươi làm yêu tướng, cũng để ngươi tới long đàm cảm ngộ. Tuy rằng chưa phải là truyền thừa chân chính nhưng ở nơi này cảm ngộ ngươi cũng sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt.

Thạch Tiêu bình thản nói.

Trần Đào cảm ơn rồi nói:

- Ngày mai Trần mỗ phải gọi ngươi là phó soái rồi !

Thạch Tiêu cười ngạo nghễ nói:

- Vị trí này vốn hơn trăm năm trước phải thuộc về ta rồi ! Chẳng qua Mạc Lệ Hải nọ không ngờ dùng thủ đoạn hèn hạ cướp được. Nếu không phải nhớ có Vương Lâm ti tiện kia thì Mạc Lệ Hải có là cái gì !

Trần Đào nhìn Thạch Tiêu, bình thản nói:

- Vương Lâm là sư đệ của ta !

Lông mày Thạch Tiêu nhướng lên, cười lạnh nói:

- Thiên Yêu quận chúng ta đại chiến với Hỏa Yêu quận, sư đệ của ngươi lúc ấy ở đâu? Thừa dịp hậu phương của Hỏa Yêu quận trống trải, hắn lại đi đoạt công lao với ta. Tuy nói hắn trợ giúp cho Cổ Yêu đại nhân nhưng ta lại cho là hắn trơ trẽn ! Huống hồ người này mất tích đã nhiều năm, hiện giờ e rằng hài cốt đã lạnh, ngươi nhớ hắn là sư đệ ngươi, sợ rằng hắn đã chẳng còn nhớ ngươi là sư huynh hắn rồi.

Trần Đào trầm ngâm, không nói gì thêm.

Ánh mắt Thạch Tiêu lộ vẻ trào phúng nói:

- Ta đối với hắn nói vài câu còn là nhẹ. Nếu hắn không chết ta còn muốn giết hắn, cho hắn biết tại vùng đất Yêu Linh này, thân phận tu sĩ phải cư xử ra sao !

- Thật không .....

Một tiếng nói lạnh như băng từ trong hư vô bốn phía chậm rãi truyền tới.

Thạch Tiêu ngẩn ra, nhưng lập tức thần sắc âm trầm. Hắn nhìn bốn phía, quát:

- Người phương nào ra vẻ thần bí, cút ra đây cho bổn soái !

Trần Đào bên cạnh hắn lúc này ánh mắt lóe sáng, nhìn chăm chú lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời có một bóng đen. Hắn sau khi xuất hiện, sau lưng là một vầng trăng sáng. Hắn bước trên ánh trăng, chậm rãi đi tới. Trên người hắn có một tầng điện quang phát ra âm thanh loẹt xoẹt, nhìn qua đã thấy kinh người.

- Ngươi .... Ngươi là Vương Lâm !

Hai mắt Trần Đào sững lại, lập tức nhận ra thân phận của bóng đen này.

- Thật to gan, dám xông vào phủ đệ của ta. Lập tức cút ngay, nếu không, chém !

Thạch Tiêu lạnh lùng nhìn Vương Lâm, trong mắt hiện sát khí. Những năm gần đây tu vi hắn tăng mạnh, hiện giờ đã tương đương với tu sĩ Vấn Đỉnh trung kỳ, yêu lực trong cơ thể cực kỳ nồng đậm.

Thân thể Vương Lâm nhẹ nhàng hạ xuống, đặt chân trên mặt đất, bình tĩnh nhìn Thạch Tiêu chậm rãi nói:

- Ngày trước ta đáp ứng một người phải lấy mạng ngươi. Hôm nay ta vì việc đó mà tới !

Sát khí trong mắt Thạch Tiêu tuôn ra, thân hình nhoáng lên, hóa thành tàn ảnh hướng thẳng tới Vương Lâm. Vừa di động, hai tay hắn vừa bắt quyết, muốn thi triển thần thông.

Thân thể Vương Lâm vẫn bất động nhưng bóng hắn dưới ánh trăng lại lập tức dữ tợn kéo dài ra, đột nhiên hóa thành một bóng đen lao khỏi mặt đất, trong phút chốc đánh qua thân thể Thạch Tiêu.

Sắc mặt Trần Đào đại biến, muốn bước tới nhưng bóng đen vừa lao vào Thạch Tiêu liếc hắn một cái, lộ ra ánh mắt ác liệt.

Dưới ánh mắt này, thân thể Trần Đào run lên, nguyên thần trong cơ thể co lại, lập tức dừng chân, mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán.

- Âm dương hư thật .....

Ánh mắt Trần Đạo lộ vẻ kinh hãi.

Bóng đen lùi lại dưới chân Vương Lâm, lại hóa thành cái bóng của hắn như cũ. Thạch Tiêu rơi bịch một tiếng xuống đất. Đôi mắt hắn mở to, trong đó vẫn tỏa ra sát khí. Chẳng qua sinh cơ của hắn, thậm chí trong cơ thể hắn mọi bộ phận đều đã vỡ vụn.

Vương Lâm xoay người rời đi.

Dưới ánh trăng sáng, thân ảnh hắn như bước trên ánh trăng mà đi, y sam tung bay, mái tóc phất phơ, từ từ, càng ngày càng xa ....

- Cẩn thận, sư tôn !

Bên tai Trần Đào vang lên tiếng nói của Vương Lâm. Hắn kinh ngạc nhìn bầu trời, rất lâu không nói lên lời.

Ở vùng đất Yêu Linh, mọi chuyện Vương Lâm đã xử lý xong. Hắn xuất hiện ở trong vực sâu kia, quay đầu nhìn thoáng qua mặt đất, cuối cùng hướng lên nhìn bầu trời. Ánh mắt hắn như xuyên qua bầu trời, không ngừng đi lên, cuối cùng đột phá bầu trời, kéo dài ra ngoài Đông Hải.

Cánh cửa Yêu Linh bên ngoài Đông Hải, Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu, Huyết Tổ và bảy tám lão giả đột nhiên đứng dậy.

Mọi người đang chờ Lăng Thiên Hậu mở cánh cửa Yêu Linh ra. Thiên Vận Tử hừ nhẹ một tiếng, nhìn về phía cánh cửa Yêu Linh, lông mày hơi nhăn lại.

Thời gian bọn họ tiến vào cánh cửa Yêu Linh đã sớm hơn mười năm so với dự định. Tất cả là do Thiên Vận Tử mười năm trước khi đang ngồi đả tọa đột nhiên có một cảm giác hãi hùng. Loại cảm giác này đã ngàn năm qua hắn chưa từng cảm thấy.

Loại cảm giác này đến từ vùng đất Yêu Linh, đến từ lạc ấn hắn để lại người đệ tử tên Vương Lâm năm đó. Ngay sau đó lạc ấn này liền bị khu trừ. Người đệ tử tên Tôn Vân ngày trước cũng đã làm được điều này.

Trong lòng không an cũng phải chỉ có Thiên Vận Tử mà còn cả Huyết Tổ. Sự bất an của hắn tới từ Diêu Tích Huyết. Thời gian càng trôi quá, cảm giác bất an này càng ngày càng đậm. Tu luyện tới cấp độ như hắn, cảm giác bất an trong lòng không bao giờ tự nhiên xuất hiện.

Bởi vậy nên khi Thiên Vận Tử quyết định đẩy sớm thời gian tiến vào vùng đất Yêu Linh, hắn là người thứ nhất đồng ý. Diêu Tích Huyết là nữ nhi duy nhất của hắn, cũng là thân nhân duy nhất của hắn. Vì nữ nhi hắn không thể không để ý ! Lăng Thiên Hậu cũng âm trầm vô cùng. Bổn mạng thần đăng của Kiếm Tiếu Thập Nhị Tử đã bị dập tắt mất chín. Lửa giận của Lăng Thiên Hậu vẫn bị đè nén trong lòng. Hắn chuẩn bị tiến vào trong vùng đất Yêu Linh này sẽ tìm Tham Lang hỏi cho rõ ràng.

Ba người này lúc này không biết rằng, mọi chuyện khiến ba người tu sĩ có đại thần thông cao cao tại thượng khổ não toàn bộ đều do một người gây ra.

Lăng Thiên Hậu ấn một chưởng, mở cánh cửa Yêu Linh ra, tay áo vung lên, tiến vào ....

Một chưởng đánh lên dòng xoáy Yêu Linh khiến cho chín quận trong vùng đất Yêu Linh trong một khắc ầm ầm chấn động.

Trong vùng đất Yêu Linh phút chốc tràn ngập tiếng hô kinh ngạc. Bầu trời không còn xanh nữa mà âm u hẳn, tầng mây quay cuồng hình thành một cơn lốc khổng lồ.

Cơn lốc này thực sự quá lớn, tràn ra mãi chân trời, không ngừng khuếch tán. Theo sự xoáy tròn của nó, từng đạo kiếm khí từ bên trong tỏa ra, dung nhập vào trong thiên địa.

Một luồng khí tức cực kỳ bá đạo, dường như có thể so với trời từ nơi này truyền ra. Cùng lúc đó, bảy luồng sáng như cầu vồng từ trong cơn lốc phóng ra.

Trong nháy mắt này, tất cả Cổ Yêu trong các thánh địa ở vùng đất yêu linh đều ngưng hóa thành hình, ầm trầm ngẩng đầu nhìn cơn lốc giữa bầu trời.

Bối La chau mày ngẩng đầu nhìn thoáng qua một cái, sau đó vung tay áo, biến mất không còn tăm tích.

Lăng Thiên Hậu đi ra từ dòng xoáy giữa bầu trời, thân mặc thanh sam đạp trên hư không nhìn xuống mặt đất quát to:

- Tham Lang ! Ra đây cho lão phu !

Tiếng nói của hắn ầm ầm như vô số tiếng sấm truyền ra, khiến mặt đất cũng nứt toác ra. Tiếng nói của Lăng Thiên Hậu chỉ trong phút chốc đã quanh quẩn khắp vùng đất Yêu Linh.

Điều kỳ dị chính là dường như đám người Thiên Vận Tử đã sớm biết rằng Tham Lang ở đây, cũng không có vẻ gì kinh ngạc.

Huyết Tổ mặc xích bào, lông mày nhíu chặt, sắc mặt âm trầm như nước. Khi hắn vừa tiến vào nơi này đã tỏa thần thức ra nhưng hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào của Diêu Tích Huyết. Dường như nàng đã hoàn toàn biến mất vậy. Điều này khiến nỗi bất an trong lòng hắn càng đậm.

Hắn hít sâu một hơi, âm thầm vận bí thuật quét ngang vùng đất Yêu Linh một lần nữa, lập tức sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 659: Rời đi.

Thiên Vận Tử giơ tay phải lên bấm đốt ngón tay tính toán. Dù sao thì khi ở bên ngoài bị Đông hải cản trở nên thuật bói của hắn luôn luôn bị che mờ. Lúc này hắn đã ở trong vùng đất Yêu Linh, thuật bói của hắn không còn bị cản trở nữa.

Ngay lúc mấy lão quái vừa bước vào thì thân thể Vương Lâm đã nhảy vào trong vực sâu triều tịch. Thân thể hắn như một tia chớp lao thẳng xuống.

Lực hút lúc này lại trở thành hỗ trợ, mang Vương Lâm với tốc độ cực nhanh tiến sâu vào hành lang dẫn tới hố sâu.

Sắc mặt Lăng Thiên Hậu âm trầm. Sau khi cất tiếng nói hắn đã dùng thần thức quét ngang một lượt, khi tới nơi cực bắc đột nhiên hắn gặp phải hai đạo thần thức va chạm với hắn. Lăng Thiên Hậu lập tức kêu to một tiếng đau đớn, thân thể loạng choạng, trong mắt lóe sáng.

Cùng lúc đó ở phía trước bọn họ có một cụm mây lành đột nhiên xuất hiện. Đám mây này cũng không phải là thực mà chỉ là hư ảo. Ngồi trên đó là hai người, một nam một nữ.

Hai người này chính là Vân Tiên đạo lữ Vương Tạ, Hồ Quyên.

Vương Tạ bình thản nhìn đám người Lăng Thiên Hậu, khi nhìn tới Thiên Vận Tử vẫn đang giơ tay tính toán thì đồng tử co rút lại. Thiên Vận Tử vẫn nhắm mắt tính toán, dù hai người xuất hiện thần sắc hắn cũng không có gì thay đổi.

Vương Tạ cười nói:

- Đã lâu không gặp các vị đạo hữu !

Hồ Quyên cũng mỉm cười không nói gì thêm.

Lăng Thiên Hậu nhìn chằm chằm vào Vương Tạ, thanh âm lạnh lùng nói:

- Vương đạo hữu, ta biết ngươi đã bắt Tham Lang, ngươi đưa hắn ra đây, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi hắn !

Vương Tạ cười nói với đạo lữ bên cạnh nói:

- Nàng xem, nhiều năm đã qua như vậy rồi mà tính nóng nảy của Kiếm Tôn không những không giảm lại còn tăng.

Ánh mắt Hồ Quyên lộ nhu tình cười nói:

- Kiếm Tôn đạo hữu quan tâm tới đệ tử cũng là có tình có lý.

Thần sắc Lăng Thiên Hậu càng trở nên âm trầm. Nếu không phải hắn cực kỳ cố kỵ hai người này thì với tính cách của hắn đã sớm ra tay rồi.

Vương Tạ vỗ túi trữ vật một cái, bên trong lập tức bay ra hai người. Hai người này chính là Thần Long và Tham Lang.

Thần Long thấy Lăng Thiên Hậu sau khi ngẩn ra, ánh mắt lập tức lộ vẻ mừng như điên, quỳ phịch xuống mặt đất, đôi mắt ươn ướt lớn tiếng nói:

- Sư tôn ! ! Chính là Tham Lang hắn hại các sư đệ !

Thần sắc Tham Lang vẫn như thường, không có nửa điểm biến hóa, sau khi xuất hiện liền đứng phía sau Hồ Quyên và Vương Tạ, trông chẳng khác gì một lão nô.

Lăng Thiên Hậu không nhìn về Thần Long mà chăm chú nhìn Tham Lang, sắc mặt âm trầm nói:

- Tham Lang, ngươi thật to gan !

Trong lòng Tham Lang giật thót nhưng thần sắc vẫn không có nửa điểm biến hóa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thần Long nói:

- Tiểu oa nhi ngươi sao lại nói lão phu là giết đệ tử Đại La kiếm tông các ngươi?

Ánh mắt Thần Long ác độc nhìn chằm chằm vào Tham Lang. Có sư tôn ở đây, hắn chẳng sợ hãi gì, quát:

- Ngươi tuy không tự mình ra tay nhưng lại vây khốn chúng ta trong tử vụ, đó là có lòng muốn giết chúng ta !

Tham Lang cười ha hả nói:

- Lão phu vây các ngươi trong tử vụ cũng là vì lệnh bài vào động phủ nọ chứ đã từng động tới một sợi tóc của các ngươi chưa? Ngươi không đi tìm kẻ đã giết các sư đệ của mình thì thôi, ngược lại lại tới tìm lão phu nói chuyện hoang đường !

Thần Long còn muốn nói không ngờ Lăng Thiên Hậu phất tay, âm thanh lạnh lùng nói:

- Thần Long, không phải nói nữa !

Ánh mắt Lăng Thiên Hậu nhìn Tham Lang không chút che dấu sát khí, gằn từng tiếng nói:

- Tham Lang, lệnh bài đâu?

Vẻ mặt Tham Lang khổ sở nói:

- Nói ra các ngươi có lẽ không tin. Lão phu lấy mấy vạn năm tu hành ra thề, lệnh bài đó lão phu không đoạt được !

Lăng Thiên Hậu nhìn chằm chằm vào Tham Lang, không nói một từ. Lúc này trừ Thiên Vận Tử vẫn đang nhắm mắt bấm độn ra thì tất cả mấy lão quái gồm cả Huyết Tổ cũng nhìn chằm chằm vào Tham Lang.

Da đầu Tham Lang tê dại. Trong nhóm người này ngoài Thần Long ra thì hắn là người có tu vi yếu nhất, lúc này lại bị một đám người có đại thần thông nhìn chằm chằm vào.

Tâm thần hắn chấn động cả nửa ngày mới có thể hít sâu vào một hơi, vội vàng nói:

- Người của Thiên Vận Tông đã cướp được lệnh bài này rồi, việc này có Thần Long sư điệt làm chứng ! Hơn nữa người này chính là kẻ giết người của Đại La kiếm tông !

Lăng Thiên Hậu nhướng mày nhìn về phía Thần Long.

Thần Long vội vàng nói:

- Bẩm sư tôn, đệ tử chỉ nhìn thấy Vương Lâm giữ lệnh bài trong tay lại bị Tham Lang khống chế, còn chuyện về sau thì đệ tử không biết. Chẳng qua... Chuyện người kia giết mấy sư đệ đều là thật !

Đúng lúc này Thiên Vận Tử mở bừng đôi mắt, ngẩng đầu nhìn về phía đông.

- Còn muốn chạy sao ! !

Ngón tay Thiên Vận Tử bắt quyết càng nhanh, ánh mắt giống như xuyên qua khoảng cách vô tận trực tiếp tới vực sâu triều tịch ở Thủy Yêu quận, xuyên qua lối vào, thẳng tới hành lang. Ánh mắt hắn không dừng lại mà đi tới tận hố sâu.

Vương Lâm trong nháy mắt liền phát hiện ra, thân thể hắn lại càng hòa hợp với lực hút nhanh hơn. Ánh mắt Thiên Vận Tử xuyên qua vực sâu liền khiến hắn không chút do dự, lập tức nhảy vào trong lực hút.

Thần thông của Thiên Vận Tử khiến cho đám người Lăng Thiên Hậu chú ý, thậm chí cả ánh mắt của Vân Tiên đạo lữ cũng lộ vẻ kinh ngạc. Thần thức của đám lão quái lúc này ầm ầm theo sau ánh mắt của Thiên Vận Tử xuyên thấu qua vực sâu triều tịch tiến vào trong hố sâu nọ.

Thần sắc Vương Lâm như thường, vỗ túi trữ vật, lập tức Thất Tinh kiếm trận bay ra ngoài cơ thể, xoay tròn hình thành một cỗ lực đẩy dung nhập với lực hút, gia tăng tốc độ.

Trong nháy mắt Vương Lâm lao tới dòng xoáy dưới đáy hố sâu, ánh mắt của Thiên Vận Tử và thần thức của các lão quái khác tràn tới.

Lăng Thiên Hậu liếc mắt một cái liền phát hiện ra Thất Tinh kiểm trận, phẫn nộ bừng lên trong lòng.

Thiên Vận Tử cũng thấy được bên ngoài thân thể Vương Lâm không có bất có lạc ấn nào của Sát Lục Tiên Quyết. Đôi mắt lão lộ vẻ lạnh lùng.

Vương Lâm bước lên dòng xoáy, lập tức quay đầu lạnh lùng nhìn lại phía sau, cả người dần dần chìm xuống, rời đi.

Một cỗ lực lượng mênh mông từ trong dòng xoáy tràn ra. Lực lượng này quá mạnh mẽ, dù là thần thức của đám người Thiên Vận Tử dưới lực lượng này cũng đều phải lùi lại, trơ mắt nhìn Vương Lâm hoàn toàn dung nhập vào trong đó.

Không phải bọn hắn không muốn ngăn trở mà lực lượng ngăn cách giữa hai tinh vực thực sự quá mạnh mẽ !

Trong nháy mắt khi thân thể Vương Lâm dung nhập vào trong đó, thần thức của Huyết Tổ hóa thành hư ảnh nhìn chằm chằm vào hắn, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Trong khoảnh khắc vừa rồi đột nhiên hắn cảm nhận thấy khí tức của Diêu Tích Huyết trên người Vương Lâm. Từ cỗ khí tức này lộ ra vẻ phản kháng của Diêu Tích Huyết. Do đó Huyết Tổ có thể kết luận rằng việc Diêu Tích Huyết mất tích có liên quan chặt chẽ tới Vương Lâm. Thậm chí rất có khả năng Diêu Tích Huyết bị Vương Lâm này bắt đi.

Sắc mặt hắn lạnh như băng, quát to:

- Vương Lâm, nữ nhi của ta ở đâu ! !

- Hư phủ không phải chỉ có ba tòa mà có tất cả bốn !

Vương Lâm trước khi biến mất lưu lại một câu.

Câu nói của Vương Lâm có lẽ người khác nghe không thấy rõ ràng lắm nhưng Huyết Tổ làm sao không rõ hư phủ thứ tư chứ. Chuyện này chỉ có hắn và Diêu Tích Huyết biết. Bí mật này hiển nhiên sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào khác !

Vương Lâm nói những lời này là hy vọng hắn sau khi rời đi vẫn có thể gây một chút hỗn loạn. Nếu Huyết Tổ vừa nãy không nhắc tới Diêu Tích Huyết thì thôi, nhưng hắn đã nhắc tới thì Vương Lâm liền vui vẻ phản

kích hắn. Mục đích của Vương Lâm chính là Huyết Tổ không thể vì chuyện Diêu Tích Huyết mà truy kích mình. Bởi vì một câu này của hắn sẽ khiến những lão quái kia liên tưởng vô hạn.

Vương Lâm biến mất.

Bên cạnh dòng xoáy lúc này là một mảnh yên lặng. Đám lão quái người nào vẻ mặt cũng cực kỳ âm trầm. Vốn bọn họ tâm tư thâm trầm, nghe câu nói kia lại kết hợp với biểu hiện của Huyết Tổ, tất cả giờ đều quay sang nhìn hắn.

Huyết Tổ giờ phút này bị nhìn như kim châm khắp mình. Hắn trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đích xác có hư phủ thứ tư nhưng hiển nhiên nơi này đã bị Vương Lâm chiếm cứ. Hơn nữa hiện giờ hắn có được lệnh bài, nếu không bắt được người này quay về thì chúng ta không thể có ngày tiến vào trong động phủ thực sự được !

Dòng xoáy này ta sớm đã biết là thông tới La Thiên tinh vực nhưng lực lượng trong đó quá mạnh mẽ, không hiểu Vương Lâm này có kỳ ngộ gì mà có thể tiến vào.

Bản thân ta năm đó cũng đã thử tiến vào nhưng không thành công. Chẳng qua nếu chúng ta liên thủ đưa một người vào thì có thể được !

- Người nào tiến vào?

Lăng Thiên Hậu trầm giọng nói.

- Nếu để một người trong chúng ta tiến vào thì e rằng trong lòng mấy vị đạo hữu đều nghi hoặc, cho nên tốt nhất là để Tham Lang đi ! Chúng ta mỗi người lưu lại trên người hắn một cấm chế, Tham Lang sẽ không thể trốn khỏi bàn tay chúng ta, chỉ có thể ngoan ngoãn tiến vào bắt Vương Lâm trở về ! Huống hồ tu vi của Tham Lang cũng đủ để đối phó với Vương Lâm !

Thiên Vận Tử yên lặng nhìn dòng xoáy nọ, trong ánh tỏa ra ánh sáng kỳ dị. Không ai rõ được tâm tư của hắn lúc này.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 660: Sơ nhập La Vân

La Thiên Tinh Vực rực rỡ tinh quang. Bên trong La Thiên Tinh Vực này có vô số tu chân tinh, nhiều không kể xiết. Ở trong Liên Minh Tinh Vực, trừ một số rất ít người, còn lại tuyệt đại đa số tu sĩ đều không biết được sự tồn tại của tinh vực bên ngoài.

Nhưng tu sĩ ở La Thiên Tinh Vực thì hầu như đều biết tứ đại tiên giới phong vũ lôi điện đều có các tinh vực của mình.

Việc này có quan hệ rất sâu với những gì Tu Chân Liên Minh đang giấu diếm. Bao gồm cả Vương Lâm, phần lớn tu sĩ đều tưởng rằng, bên trong tinh không này chỉ có Tu Chân Liên Minh. So với La Thiên Tinh Vực thì cũng hơi bí ẩn một chút chứ cũng không có gì ghê gớm lắm.

Liên Minh Tinh Vực và La Thiên Tinh Vực vẫn còn một chút bất đồng. Trong La Thiên Tinh Vực không có môn phái tồn tại, chỉ có một đám tu chân gia tộc huyết thống là chính. Chỉ có những người cùng huyết thống mới có lực lớn để ngưng tụ thành thế lực một phương.

Trong không trung, có một đạo cầu vồng bay nhanh, bên trong có bốn người gồm ba nam, một nữ, nhìn không rõ là bao nhiêu tuổi rồi, nhưng tướng mạo chắc cũng còn tương đối trẻ. Bốn người này tu vi không hơn nhau nhiều. Ngoại trừ nàng kia Anh Biến trung kì, còn lại ba người kia đều là Anh Biến sơ kì.

Nhất là cô gái, thoạt nhìn giống như một thiếu nữ chừng hai mươi, nhưng khi nhìn kỹ thì trên người lại ẩn chứa hàn ý và một chút kiêu ngạo, không có nét gì của một tiểu thư khuê các.

Ba nam tu sĩ kia, tướng mạo cũng na ná nhau, người nào mặt cũng âm trầm khi nhìn về phía sau.

- Hay là ném Xích diệu thạch đi. Nếu không khi Minh vụ trùng đuổi theo chắc chắn chúng ta sẽ bị bao vây…

Một nam tử trong đó vội vàng nói.

- Dù chúng ta có ném Xích diệu thạch đi thì Minh vụ trùng cũng sẽ truy kích kẻ thù đến cùng.

Cô gái vừa bay vừa hạ giọng nói.

Phía sau bốn người này, có một tảng sương mù màu xám, cuồn cuộn, gào thét mà đến. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy, ẩn bên trong đám sương mù có vô số những con bọ có cánh to chừng ngón tay. Sương mù này là lan tràn ra từ cơ thể của chúng.

Dưới chân bốn người kia đều có tinh la bàn, mặc dù đã rất nhanh nhưng nếu không có nàng kia chốc chốc lại khua tay áo, kéo ra những tảng lớn tinh quang, thổi ngược về sau ngăn cản, họ đã sớm bị đám sương mù kia đuổi kịp.

Cứ thế một lúc thì nàng kia thần thái ngày càng mỏi mệt. Phía sau, đám sương cũng tiến đến ngày càng gần. Cuối cùng đám sương kia mang đầy mây dũng mãnh đuổi kịp, bao vây lấy bốn người.

Từ xa nhìn lại, trong không trung chỉ nhìn thấy mảng lớn sương mù đang bao vây khoang thuyền, chứ không thể nhìn thấy bốn người bị bao vây bên trong.

Bốn người kia đúng là người đến từ La Thiên Tinh Vực, người của Nhiễm Vân Tinh. Nữ tên là Nhiễm Nguyệt, còn ba người kia là Nhiễm Thần, Nhiễm Phong và Tôn Tuyết Sơn.

Bốn người tới đây vốn là vì thí luyện, nhưng chẳng hiểu xui xẻo thế nào, chiếm được một khối xích diệu thạch. Bởi vậy dẫn tới bị rất nhiều Minh vụ trùng đuổi theo, truy kích mấy ngày, cuối cùng cả bốn đều bị bao vây.

Đối với tu sĩ mà nói, sương mù do Minh vụ trùng tung ra là chất kịch độc, khi tiếp xúc sẽ bị thương nguyên thần, lại còn có thể tiêu diệt thần thông, cực kì đáng sợ. Bốn người kia bị bao vây bên trong đám sương mù. Nếu không có nàng kia dùng vòng ngọc nhỏ tỏa ra lôi điện yếu ớt, phát ra ánh sáng che phủ bốn người, e là họ đã bị đám sương kia thôn tính, tiêu tan nguyên thần mà chết.

Còn ba người kia thay nhau dùng pháp thuật thần thông, xuất ra pháp bảo, nhằm mở ra một lỗ hổng. Nhưng bốn phía sương mù vẫn quá dày đặc, không có cách nào thoát ra.

Thời gian dần dần trôi qua, tiên lực của bốn người bắt đầu giảm bớt, đan dược cũng không còn nhiều.

- Minh vụ trùng sợ nhất là Lôi hệ pháp thuật. Ta đã cầu cứu gia tộc đến, chúng ta chỉ còn cách gia tộc một quãng. Phải kiên trì thêm tí nữa, nhất định tiền bối trong gia tộc hiểu được Lôi hệ thần thông sẽ đến cứu.

Nhiễm Nguyệt chớp mắt, hạ giọng nói.

Tiên lực của nàng bị tiêu hao nhanh nhất, phần lớn là bị vòng tay hấp thu. Nếu không có vòng tay, chỉ trong nháy mắt họ đã bị sương mù cắn nuốt.

Trong bốn người chỉ có Tôn Tuyết Sơn lúc này cười khổ, chỉ tay về bốn phía sương mù dày đặc, trong lòng dâng lên một chút tuyệt vọng.

Chỉ tự trách mình tham lam, nếu không đem Xích diệu thạch kia ra, thì sẽ không lâm vào tình cảnh nguy hiểm này.

Lúc này, ở bên ngoài đám tro bụi, một đạo ngân quang đang gào thét lao đến. Tia ngân quang này nhìn lại giống như một con rồng, trên nó một thanh niên ngồi ngay ngắn. Trên người hắn mặc một bộ quần áo màu trắng tuyết, tóc dài buộc lại sau đầu, tướng mạo bình thường nhưng làn

da sáng trắng, hai mắt sắc sảo, khi nhìn có điện quang hiện lên, tăng thêm phần linh hoạt, sắc bén.

Hắn đúng là Vương Lâm. Sau khi dung nhập vào trận lốc xoáy, Vương Lâm giống như tiến vào một truyền tống trận rồi hiện ra tại tinh không. Bốn phía quanh hắn chỉ có tinh vân sáng rực chứ không có bất cứ ai nữa.

Ở đây xa lạ với Vương Lâm, vì đây không phải là Liên Minh Tinh Vực quê hương hắn, mà là La Vân Tinh Vực của Lôi chi tiên giới.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm xuất ra tinh la bàn, dạo quanh tinh vực xa lạ này với vẻ hơi bỡ ngỡ.

Xa xa đám sương màu xám kia khiến Vương Lâm chú ý. Ngân quang lóe ra, hắn đã đi tới gần. . Hắn liếc mắt một cái, liền thấy đám sương quỷ dị kia, bên trong là bốn người đang bị bao vây.

Dưới ánh mắt của hắn, Minh vụ trùng trong đám sương mù không ngờ trở nên run rẩy. Ánh mắt của Vương Lâm như thể thực chất, cứ nơi nào ánh mắt hắn chiếu vào liền biến thành một chỗ trống không.

Cả bốn người bị nhốt bên trong lập tức ngẩn ra. Nhưng lập tức ánh mắt Nhiễm Nguyệt chợt lóe lên, trong lòng thất kinh. Chỉ một ánh mắt đã có thể làm cho Minh vụ trùng rút lui, thần thông này làm cho tâm thần nàng chấn động.

Đôi mắt đẹp của nàng vừa nhìn liền thấy Vương Lâm đang đứng trên ngân quang ở bên ngoài sương mù kia.

Ánh mắt tuyệt vọng của Tôn Tuyết Sơn lập tức biến mất, hắn liền ôm quyền cao giọng, nói:

- Tiền bối, tại hạ là người của gia tộc Nhiễm Vân Tinh, mong tiền bối ra tay cứu giúp, vãn bối nhất định sẽ hậu tạ.

Nhiễm Thần và Nhiễm Phong sắc mặt cũng lộ vẻ vui mừng, vội vàng cung kính ôm quyền, lời nói thành khẩn, cầu mong được cứu vớt.

Nhiễm Nguyệt nhìn thanh niên ngồi trên ngân quang, đôi mi thanh tú của nàng giãn ra, hạ giọng nói:

- Tiền bối, vãn bối là người của Nhiễm gia, Nhiễm Vân Tinh, bị Minh vụ trùng vây hãm. Nếu tiền bối ra tay cứu giúp, Nhiễm gia chắc chắn sẽ báo đáp.

Vương Lâm thần sắc bình thản, quét mắt liếc nhìn bốn người này rồi lập tức thu hồi ánh mắt. Đám sương mù lại dũng mãnh bao vây lấy bọn họ, tiếp tục cắn nuốt.

Lập tức tiếng kinh hô từ bên trong truyền ra, bốn người bị sương mù vây quanh, sắc mặt Tôn Tuyết Sơn vội vàng la lớn:

- Tiền bối, ở đây chúng ta có một viên Xích diệu thạch, nếu tiền bối cứu, chúng tôi sẽ dùng nó để báo đáp.

Xích diệu thạch là vật gì, Vương Lâm cũng không biết nên nó không có gì hấp dẫn với hắn. Hắn nhìn đám sương mù, trong mắt hắn hiện lên vẻ trầm tư. La Thiên Tinh Vực thực sự xa lạ đối với hắn, cần phải nhanh chóng hiểu biết một chút sau đó đi tới chỗ Hướng gia như lời nữ tử trong cuốn tranh.

Sương mù bao phủ dày đặc không còn nhìn thấy bên ngoài. Lúc này, bên ngoài nhìn chỉ thấy Nhiễm Nguyệt, còn lại ba người kia đều tỏ vẻ sốt sắng không yên, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Đôi mi thanh tú của Nhiễm Nguyệt nhăn lại. Nàng sờ vào túi trữ vật, bên trong không còn nhiều đan dược nữa, sợ là không thể kiên trì được lâu nữa. Nếu không thể chờ đợi được đến lúc người của gia tộc đến cứu, hậu quả sẽ khó lường. Lúc này nàng cắn răng nói:

- Tiền bối….

Không đợi nàng nói xong, thanh âm Vương Lâm liền truyền vào phía trong.

- Hợp vân thánh ở đâu?

Cả bọn họ đều ngẩn người ra, Tôn Tuyết Sơn vội vàng nói:

- Chỗ đó cách đây khoảng bảy ngày đường, đi theo hướng bắc. Nếu tiền bối cần, vãn bối sẽ dẫn đường để đền ơn cứu mạng.

Vương Lâm ngồi trên ngân quang, ánh mắt chợt lóe, nâng tay phải lên, chỉ về phía trước. Lập tức, bên trong nguyên thần, hiện ra một tia chớp dũng mãnh theo tay Vương Lâm bắn ra.

Vừa rồi đám sương mù bị ánh mắt hắn xua tan, nên Vương Lâm đoán là nó sẽ dị ứng với Lôi điện thần thông, nên sẽ sợ sấm chớp.

Giờ phút này, hắn liên tiếp chỉ ra sấm sét, cứ theo đầu ngón tay bắn ra, theo sau là những tiếng nổ vang trời. Tiếng sấm cùng với những tia chớp như rồng cuồn cuộn, hóa thành từng trận uy áp kéo dài, mặc nhiên lao vào đám sương mù.

Trong sương mù, Minh vụ trùng lập tức hí lên, lui nhanh. Cùng lúc đó, một tảng lớn sương mù từ phía bốn người kia, hiện ra đánh về phía sấm sét. Bình thường, khi đối mặt với đám sương mù dày dặc kia, ít nhiều gì thì Lôi điện thần thông cũng bị yếu đi chút ít. Minh vụ trùng tuy là sợ sấm sét, nhưng độc tố trong đám sương mù này cũng cực kì mạnh.

Nhưng sấm sét này không phải là phép thuật biến ảo tầm thường, mà là Thiên Lôi chân chính. Đó là do nguyên thần bên trong Vương Lâm và Thái Cổ Lôi Long dung hợp, sau đó sinh ra nguyên thần bản năng.

Sấm sét ầm vang, làm tiêu tan toàn bộ đám sương mù. Điện quang xuyên qua một tảng lớn, lập tức Minh vụ trùng liền líu nhíu lui về phía sau. Chúng nó cảm giác được rất rõ uy áp trong đó. Minh vụ trùng rất sợ sấm sét, mà ẩn chứa bên trong sấm sét là lôi uy chân chính, nên chúng liền lùi ra rất nhanh.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 661: Mi nhi.

Trong nháy mắt, toàn bộ Minh vụ trùng rời ra rất xa bốn người, sấm sét cũng tiêu tan. Nhiễm Nguyệt cùng ba người thoát khỏi vòng vây, liền hóa thanh bốn đạo cầu vồng bay tới bên Vương Lâm. Cả bốn người đều được cứu sống. Bọn họ đều có cảm giác sống sót sau tai nạn vừa rồi, tâm trạng hết sức chấn động.

Tôn Tuyết Sơn nhìn Vương Lâm, ánh mắt vô cùng khiếp sợ. Hắn vốn là người ở La Vân Tinh Vực, đối với hắn Lôi hệ thần thông vốn không có gì xa lạ. Tuy nói phải thi triển thì không, nhưng dù sao La Vân Tinh Vực và Lôi Chi Tiên Giới, đều coi Lôi hệ thần thông là pháp thuật thần thông, có uy lực lớn nhất.

Hắn thấy khiếp sợ, vì vừa rồi bên trong sấm sét có chứa một tia lôi uy chân chính, nhưng Lôi hệ thần thông nào có thể biến ảo linh hoạt ra một tia lôi uy như vậy. Hắn tưởng tượng mãi cũng không hiểu nổi. Việc này dù là trưởng lão trong gia tộc, cũng như tổ tiên hắn, đều chưa ai có thể làm được. Cả ba người còn lại cũng hết sức ngỡ ngàng, ánh mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Nhất là Nhiễm Nguyệt, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Dù sao tu vi của nàng cũng đã đạt tới Anh Biến hậu kì, địa vị trong gia tộc so với ba người kia cao hơn, hiểu biết cũng nhiều hơn một ít. Sự tình tương đối bí ẩn, cùng với trận sấm sét vừa rồi, lúc này làm tâm thần nàng chấn động. Nàng lấy một hơi, thở thật sâu, cung kính hạ giọng nói:

- Vãn bối là người của Nhiễm gia cửu đại tộc, xin hỏi tiền bối có phải là Lôi Tiên sứ giả?

Nàng vừa nói ra, Tôn Vân Sơn sắc mặt lập tức biến đổi, trong lòng nhủ thầm “Đúng người này rồi, nhất định là sứ giả của Lôi Tiên. Chỉ có điều, sứ giả Lôi Tiên vì sao lại muốn đến Nhiễm Vân Tinh…?”

Thần sắc của Vương Lâm không hề biến đổi, ánh mắt bình thản, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Trong lòng Nhiễm Nguyệt mặc dù còn sợ hãi, nhưng nhanh chóng khôi phục thần thái. Khi thấy Vương Lâm không nói gì, trong lòng nàng cũng chỉ suy đoán mà thôi. Tuy người trước mắt này cũng có phép thuật tương tự, nhưng dù sao Sứ giả của Lôi Tiên địa vị cao cả, trong lòng nàng cảm thấy nghi ngờ.

Hơn nữa, nàng không nhìn ra nổi tu vi của người này, khiến nàng càng kinh ngạc, nên trong lòng nàng cứ hoài nghi về thân phạn của Vương Lâm. Về phần ba người kia, nhất là Tôn Tuyết Sơn, đối với Vương Lâm cực kì tôn kính, thậm chí là rất cuồng nhiệt. Sau khi nghe Nhiễm Nguyệt nói, trong lòng liền nghĩ, người đứng trước mặt hắn chính là Sứ giả của Tiên Lôi.

- Tiền bối muốn đi Nhiễm Vân Tinh, vãn bối nguyện vì ngài dẫn đường.

Tôn Tuyết Sơn cung kính nói.

Vương Lâm ngồi ngày đầu phía trên ngân long, thẳng hướng bắc bay đi. Tôn Tuyết Sơn vội vàng đuổi kịp theo, Nhiễm Nguyệt cùng hai người kia ở lại phía sau.

Bay được một lúc, Vương Lâm nhướn mày nhìn lại thấy bốn người kia tốc độ quá chậm, đương nhiên phải cần bảy ngày. Hắn trầm ngâm, liền cho la bàn bay chậm lại, chờ bốn người kia, bay cùng nhau.

La Thiên Tinh Vực xa lạ, nhưng hắn không hề sốt ruột như những người đi đường khác, chi bằng nhân cơ hội này tìm hiểu thêm về La Thiên Tinh Vực, chính là để phục vụ cho việc của hắn sau này.

- Lân cận Nhiễm Vân Tinh có Tu Chân Tinh nào khác nữa không?

Vương Lâm nhẹ nhàng hỏi.

Tôn Tuyết Sơn đang nhìn trộm tinh la bàn hình rồng dưới chân Vương Lâm, ánh mắt hắn lộ ra vẻ . Lúc này nghe Vương Lâm hỏi, hắn vội vàng nói:

- Có, Thiên Huyễn Tinh một trong năm đại chủ tinh lệ thuộc bắc vực Nhiễm Vân Tinh. Xung quanh đó còn có rất nhiều sao lệ thuộc cùng tồn tại.

Trong lòng hắn tuy có chút nghi ngờ, không biết vì sao đối phương không biết việc này. Tuy nhiên vừa nghĩ tới, trong La Thiên Tinh Vực, chắc chắn có rất nhiều Tu Chân Tinh giống như Nhiễm Vân Tinh, trong lòng hắn liền cảm thấy thoải mái.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng trong lòng khẽ động.

“Thiên Huyễn Tinh, thiên huyễn…” tên này nghe rất quen. Năm đó, đệ tử của Chu Tước Tử là Liễu Mi tu luyện chính là Thiên Huyễn Vô Tình Đạo. Có lẽ việc này không liên quan gì tới nhau. Dù sao đó cũng là hai tinh vực.

Xem ra La Thiên Tinh Vực chia ra làm bốn phía, đông tây nam bắc, chỗ trước mắt chính là Bắc vực.

Thông qua lời nói của Tôn Tuyết Sơn, Vương Lâm mơ hồ hiểu qua về La Thiên Tinh Vực một chút.

Giờ phút này, Nhiễm Nguyệt bay một bên, hạ giọng nói:

- Tiền bối đã cứu mạng, không biết tên ngài là gì?

- Hứa Mộc.

Vương Lâm bình thản nói, hắn nghĩ rằng, liệu đám người của Thiên Vận Tử không biết khi nào sẽ đuổi theo, cho nên che giấu tên thật.

“ Họ Hứa” Nhiễm Nguyệt mắt không thể chớp, run lên, tâm thần chấn động, vội vàng cúi đầu, trong lòng càng cảm thấy thân phận của Vương Lâm thần bí hơn.

Họ Hứa là một họ danh giá, quyền thế ở Thiên Huyễn Tinh trong bắc vực, có thể nói là dòng họ lớn, lâu đời ở đây. Người này tự xưng là họ Hứa, chẳng lẽ là người của Hứa gia. Nếu trước đó nàng không suy đoán về thân phận của Vương Lâm thì khi hắn nói là họ Hứa, nàng sẽ thôi không nghĩ nhiều, nhưng Vương Lâm làm nàng suy nghĩ về thân phận của hắn quá nhiều, nên càng làm cho nàng nghi ngờ đến lo sợ, từ bài này đến bài khác.

Nghe Vương Lâm tự xưng là Hứa Mộc, trong ánh mắt của Tôn Tuyết Sơn, đồng tử cũng liền co rụt lại, hắn càng thêm cung kính.

- Không biết Hứa tiền bối đến từ đâu?

Nhiễm Nguyệt vừa nói ra, nàng liền cảm thấy hối hận, trong lòng không yên. Nàng là hậu sinh, hỏi như thế, dễ khiến cho đối phương khó chịu, nàng vội vàng lại nói:

- Tiền bối, xin đừng trách, vãn bối biết lỗi.

Vương Lâm bình tĩnh, liếc mắt nhìn nàng một cái. Người này tương đối thông minh, bộ dạng cũng giống như tiểu thư khuê các, cách ăn nói cũng khéo léo nhất trong bốn người.

- Đông Lâm Tinh, ngươi biết không?

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, giọng điệu ôn tồn, nghe không hiểu ra tức giận hay vui mừng.

Đông Lâm!! Tôn Tuyết Sơn sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn Vương Lâm đang khiếp sợ biến thành hoảng loạn, theo bản năng, hắn lùi ra phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt.

Không chỉ có hắn, trừ Nhiễm Nguyệt, cả ba người kia sắc mặt lập tức cắt không ra máu, nhìn về phía Vương Lâm ánh mắt chứa đầy vẻ sợ hãi.

Thậm chí ngay cả Nhiễm Nguyệt, hơi thở cũng biến đổi, lúc này trong lòng nàng tất cả hoài nghi trở thành hư không.

Biểu hiện tu vi của cả bốn người đều không giống nhau. Vương Lâm từng thấy một số tu sĩ có tu vi là Anh Biến tuy không cáo già như tu sĩ Vấn Đỉnh, nhưng cũng đều là một đám suy nghĩ kín đáo, chúng không dễ dàng để lộ xúc động, thế nhưng cả bốn người này tu vi quả là non nớt.

Kết hợp với những hiểu biết vốn có của mình, bỗng Vương Lâm tự cảm thấy rằng, trong những thế lực tu chân tổ chức theo hình thức gia tộc, sợ rằng có rất nhiều tộc nhân khuyết thiếu kinh nghiệm trải qua mưa máu gió tanh.

Không trải qua nhiều lần khảo nghiệm giữa cái sống và cái chết, thì tu vi có cao siêu tới đâu cũng không thể tự do đi lại khắp trời đất.

Vương Lâm vẫn vẻ bình tĩnh, giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt đảo khắp một lượt qua cả bốn người, nói:

- Các ngươi biết Đông Lâm Tinh.

Nhiễm Nguyệt sắc mặt dần dần tái nhợt, cung kính nói:

- Tiền bối, Đông Lâm Tinh chính là La Thiên Đông Vực, sao này còn có một tên khác nữa là Đông Lâm Sát Tinh. Sao này có một chỗ quỷ dị, đó chính là hư vô mờ mịt, lúc hiện lúc ẩn.

Còn một điểm Nhiễm Nguyệt chưa nói, phàm là người đi ra từ đây, đều là người tàn nhẫn. Đã từng có một tu sĩ đi ra từ Đông Lâm Tinh, hắn đã giết chết cả một gia tộc trên Tu Chân Tinh.

Đông Lâm Tinh đối với đại bộ phận người ở La Thiên Tinh Vực mà nói, là một ác mộng luôn đè nặng.

Lần này Hứa Mộc đi Nhiễm Vân Tinh vì chuyện gì?

Nghi vấn này làm cho cả ba người họ Nhiễm càng lúc càng nghi ngờ. Dưới sự nghi vấn này, bọn họ mơ hồ không muốn Vương Lâm đến Nhiễm Vân Tinh.

Chẳng qua là nghĩ thế chứ cả bốn người đều không dám từ chối, chỉ có thể lặng lẽ hoài nghi, trong lòng không yên, nhưng vẫn bay về hướng Nhiễm Vân Tinh.

Trong mắt bọn họ, dù Vương Lâm nói chuyện rất ít, nhưng họ coi như đã biết hết về Vương Lâm. Trong đó có lần bốn người muốn thay đổi phương hướng thì Vương Lâm nhìn họ với ánh mắt lạnh như băng.

Sau mấy ngày, một tinh cầu màu thủy lam xuất hiện trong thần thức của Vương Lâm . Ở đây, biển chiếm hơn một nửa. Nhìn từ xa đến, Nhiễm Vân Tinh khá đẹp, trên đó có linh lực tràn đầy, làm dịu vạn vật.

Thông qua biểu hiện của bốn người kia, Vương Lâm biết rằng, đây chính là Nhiễm Vân tinh.

Linh lực của sao này hơn xa so với, quê hương Chu Tước của Vương Lâm. Vương Lâm bước lên trước một bước. Tinh la bàn hóa thành một tia ngân quang chói mắt, tiến vào bên trong Nhiễm Vân Tinh, sau đó ngân quang cũng biết mất. Vương Lâm đứng dưới bầu trời xanh thẳm.

Ở đây linh lực truyền ra từ mặt biển càng dày đặc.

Vương Lâm thở sâu, thân hình nhoáng lên một cái, liền biến mất trong hư vô.

Bốn người dẫn đường mặt xám như tro tàn, sau khi tới Nhiễm Vân Tinh lập tức chạy về gia tộc, đem hết tất cả những gì chứng kiến dọc đường đi, kể cho mọi người.

Sau khi Vương Lâm tiến vào Nhiễm Vân Tinh, ở một chỗ khác của La Thiên Tinh Vực, lúc này xuất hiện một đạo cầu vồng tối đen đang gào thét bên trong Liên Minh Tinh Vực. Từ cầu vồng phát ra một thứ khí thế kinh khủng, xông ra như sấm đánh chạy, khí thế kinh người.

Trong cầu vồng là một lão già, vẻ mặt kiêu ngạo, trên khuôn mặt buồn đau lại lộ ra vẻ hiểm độc, khiến người ta ngạc nhiên. Người này bay trong không trung, không ngờ lại không sử dụng tinh la bàn, cũng không dùng pháp bảo linh tinh, thường thường chỉ cần đạp nhẹ một cái, giẫm chân tại chỗ giống như na di.

o0o

Hắn không chỉ có một mình mà đi theo còn có một cô gái. Nàng có dung nhan tuyệt đẹp, có thể nói là vẻ đẹp vô cùng, môi không trang điểm mà đỏ tươi, lông mi như vẽ, mắt phượng đen nhánh, đôi mắt đẹp với con ngươi sáng lấp lánh khiến người ta phải ngừng thở.

Mái tóc dài ba thước tết thành ba búi, một chiếc trâm bạch ngọc hình hai con bươm bướm cắm ở búi trên gáy, còn hai búi khác buông xõa tùy ý bay trên vai. Trên người nàng quần áo màu thêu hoa gấm, phía dưới là một chiếc váy hoa màu biếc, bước đi phong lưu, khiến xung quanh trở nên rực rỡ.

Cô gái này có dung nhan cũng không thua kém chút nào so với Hồng Điệp năm đó. Nếu dùng từ thiên tư quốc sắc cũng không có gì là khoa trương. Cùng với tướng mạo như thế, trên người nàng còn tỏa ra khí tức nội mị (sức hút ngầm), càng tăng thêm sức hấp dẫn.

Nàng đi theo bên người lão già, vẫn chưa tự thi triển tốc độ bản thân, mà bị tiên lực của lão già lôi kéo. Nếu không, dù tu vi của nàng đã đạt đến Vấn Đỉnh cũng không thể so được với tốc độ của lão già.

Đang bay trong không trung, nàng quay đầu nhìn thoáng qua về sao trời phía sau, trong mắt lộ ra vẻ kì dị, giống như để nhớ lại, rồi nàng lại thở dài, có vẻ càng phúc tạp.

- Phải nhanh rời khỏi đây.

Nữ tử nhẹ than.

- Mi nhi, vẫn còn có chút không muốn sao?

Lão già cương quyết liếc mắt nhìn nữ tử một cái, trong mặt lộ ra vẻ điềm đạm.

- Đệ tử từ nhỏ đã lớn lên ở trong này, giờ rời xa, quả thực là không hề muốn.

Nữ tử vuốt một chút tóc đen sang bên tai, điểm nhẹ trán, chu môi nói.

Lão già cười nói:

- Không cần phải lưu luyến thế, sau này thành công rồi sẽ trở về. Lão phu từ Liên Minh Tinh Vực đến đây một chuyến, không tìm được bảo

bối, nhưng lại thu nạp được ngươi làm đệ tử, cũng coi như không phí.

Nữ tử mỉm cười, không nói gì, chỉ có điều nhìn về phía tinh không, ánh mắt càng lộ vẻ phức tạp.

Lão già thu hồi ánh mắt. Trước đây, cách đây đã mấy trăm năm trước, ngẫu nhiên hắn và nữ tử gặp nhau, hắn liền nhận ra đối phương tu luyện Thiên huyễn vô tình đạo. Hơn nữa, mơ hồ nhận thấy đối phương có thể phát triển tới Vạn ảo thiên ma đạo, lập tức khiến hắn chấn động.

(DG: Huyễn = Ảo, Thiên Huyễn = Thiên Ảo)

Tu luyện Vô tình đạo này dù ở tinh vực nào thì công pháp đều có rất nhiều. Nó chủ yếu là do tâm tính cảm ngộ. Nhưng có thể tự thân tu luyện, đạt đến trình độ Thiên ảo, hoặc có thể là gần như thế thôi, cũng đã là hiếm thấy. Lão già phát hiện ra dấu hiệu trên người nữ tử, mơ hồ có thể tu luyện thành công Vạn ảo thiên ma đạo, nên lão đã thu nhận nàng làm đệ tử.

Hắn chính là đại trưởng lão của Huyễn gia trên Thiên Huyễn Tinh tại bắc vực chủ tinh của La Thiên Tinh Vực. Lão đã gặp qua rất nhiều các thế hệ sau của gia tộc, nhưng cũng chỉ có rất ít người có tư chất tự nhiên có thể so sánh với nữ tử kia. Mặc dù vậy, số ít những người đó, tiềm lực cũng không đủ khả năng.

Cho nên, lão hạ quyết tâm, lập tức quyết định thu nạp nữ tử làm đồ đệ.

Qua mấy trăm năm chung sống, khiến hắn càng yêu quý đệ tử, thậm chí còn hơn cả thế, vì nàng mà lão không ở lại tiếp tục tìm Thiên Nghịch Châu, mà đem nàng quay về La Thiên Tinh Vực.

La Thiên Tinh Vực, Nhiễm Vân Tinh

Vương Lâm vừa xuất hiện. Trong nháy mắt, ba cỗ thần thức cực mạnh lập tức quét ngang tiến đến. Trong một tích tắc bóng dáng Vương Lâm biến mất, trong đó truyền ra một đạo khí cùng với nửa đạo thần thức, cả hai bên đều không nói gì với nhau, mà lập tức thu về trong khu vực của mình.

Còn một đạo duy nhất, đảo quanh toàn bộ Nhiễm Vân Tinh, cuối cùng cũng không có kết quả, đành hừ lạnh một tiếng rồi biến mất.

Tiếng hừ của người này, truyền khắp Nhiễm Vân Tinh, Vương Lâm cũng nghe thấy.

Nhiễm Vân Tinh nằm trên một bình nguyên ở phía bắc. Lúc này bóng dáng của Vương Lâm cũng đã hiện ra. Hắn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua về phía cuối chân trời lẩm bẩm, nói: “ Ở La Thiên Tinh Vực cũng thật thú vị, có một Vấn Đỉnh trung kì, hai Vấn Đỉnh sơ kì. Ở một Tu Chân

Tinh có linh lực cực kì sung mãn như thế này không ngờ chỉ có ba phương thế lực, hơn nữa, từng thế lực chỉ có một Vấn Đỉnh.”

Nếu như Nhiễm Vân Tinh ở trong Tu Chân Liên Minh, chắc chắn là đã bị người ta cướp đoạt, hoặc là cũng bị lão quái nào đó một mình chiếm cứ, hoặc cũng bị một số lục cấp tu chân quốc di chuyển tới. Bất kể như thế nào cũng sẽ không chỉ có ba tu sĩ Vấn Đỉnh tồn tại.

Vương Lâm trầm ngâm, toàn thân hắn không ngừng thu bớt hơi thở. Trong nháy mắt, liền có một hơi thở truyền ra, không còn hơi thở của Vấn Đỉnh nữa mà thoạt nhìn chỉ là tu vi Kết Đan hậu kì.

Tu vi của Vương Lâm cũng đã đạt tới Vấn Đỉnh sơ kì, cùng với nguyên thần quỷ dị. Nếu không, với khoảng cách quá gần, lại có tu vi cao hơn, đối phương chỉ cần thần thức thôi, cũng đã nhìn thấu chỗ hắn ẩn nấp.

Đương nhiên, nếu lúc này có lão quái đã tiến vào bước thứ hai của tu đạo thì lại là chuyện khác.

“ Ta ẩn nấp trong này, người ta sẽ không nghĩ đến. Cho dù đám người của Thiên Vận Tinh có đuổi theo cũng không nghĩ đến việc ta ẩn nấp trong Tu Chân Tinh như vậy.” Ánh mắt hắn sáng lên rồi dần dần trở nên không sắc bén, linh hoạt nữa mà hơi nheo lại. Cuối cùng, trừ đôi mắt phân định trắng đen rõ ràng, ánh mắt lại gần như không còn nữa.

“Còn vẻ mặt và thái độ của bốn tiểu tử kia, xem ra thế lực ở Đông Lâm Tinh cũng cực mạnh, ta cũng không đủ tu vi để có thể đi tới đó.”

Vương Lâm nhếch mép như cười mỉm, cả người như một cơn gió xuân thổi qua, hết sức lạnh lùng. Hắn giẫm chân tại chỗ, một thanh phi kiếm bình thường từ trong túi trữ vật bay ra, dừng ngay dưới chân, rồi hóa thành kiếm quang bay nhanh ra xa.

Trong lúc bay, hắn chậm rãi thay đổi tướng mạo. Không lâu, bộ dạng của hắn hoàn toàn thay đổi. Lúc nay dù là người quen, cũng khó nhận ra thân phận của hắn.

Phần lớn tu sĩ đều am hiểu kiểu thần thông thay đổi bộ dạng này. Nhưng những tu sĩ bậc cao, thì kiểu này quá đơn giản, chỉ cần đi qua, ngưng thần là có thể nhìn ra chân tướng. Thậm chí, nếu gặp phải một số tu sĩ thần thông, thì chỉ một cái liếc mắt là đã nhận ra tướng mạo ban đầu.

Nhưng với Vương Lâm thì khác. Hắn không thi triển thuật biến hóa tướng mạo, chỉ là bảo vệ tiên vệ thần thông bên trong, nên người có thể nhìn ra hắn là không nhiều lắm.

Bay một lúc không lâu, phía trước xuất hiện một tòa thành trì. Toàn bộ tòa thành bao bọc bởi cự thạch màu xanh tạo thành một khí thế uy nghiêm. Phía trên cửa thành đề hai chữ to.

"Tôn gia "

Cách thành vài dặm, Vương Lâm thu phi kiếm hóa thành một đạo cầu vồng, đáp xuống, sửa sang lại quần áo, phủi sạch bụi bặm, thong thả tiến về phía trước.

Thấy hắn chỉ là một tu sĩ Kết Đan hậu kì, quá trình kiểm tra ở cửa thành cũng không quá mức khắt khe. Ở đó hắn được thông báo cho biết, ở thành bắc có động phủ chuyên môn chuẩn bị cho tu sĩ bên ngoài tới đây. Sau đó Vương Lâm nộp một ít linh thạch để được tạm thời ở lại thành trì do Tôn gia quản lí này.

Trong thành trì chủ yếu là phàm nhân, nhưng tu sĩ cũng rất nhiều. Hai bên đường phố san sát buôn bán các vật dụng cho tu sĩ. Đương nhiên vẫn có một ít cửa hàng mở ra cho những phàm nhân.

Vương Lâm đi trên đường phố, sắc mặt không có chút mảy may lạ lẫm. Trông hắn cũng giống như người ở thành này. Hắn đang tính sẽ tìm chỗ ở.

Bước vào thành bắc, Vương Lâm lập tức cảm nhận được, nơi này yên tĩnh và linh khí dày đặc. Nhìn toàn bộ thành bắc một lượt, thấy có vô số người sống một mình. Bên ngoài mỗi một phòng đều có Cấm chế phòng hộ.

Vào cổng lại có cấm chế ngăn cản người thường đi vào bên trong, còn có một ngọn núi đá cao ba trượng, phía trên lộ ra 7, 8 lệnh bài màu đen.

Bên dưới núi đá kia, có một thanh niên tu vi Nguyên Anh kì, hai mắt nhắm nghiền, đang thổ nạp hai đạo khí long thật dài tràn ra từ lỗ mũi.

Vương Lâm đứng ở cửa bắc. Trong mắt hắn, cấm chế ở cửa ra vào cực kì đơn giản. Thậm chí không cần phải phá giải, mà trực tiếp bước vào trong, cấm chế cũng không phát hiện ra.

Đang lúc xem xét thì gã thanh niên mở hai mắt, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Có tám gian phòng còn trống, ngươi muốn phòng nào?

Vương Lâm thần sắc như thường, ôn hòa nói:

- Không biết có gì khác biệt?

Thanh niên nọ trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, nói:

- Phòng hảo hạng một năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch, còn phòng cấp dưới thì trăm khối.

Vương Lâm hơi trâm ngâm, xuất ra trăm khối linh thạch bỏ sang một bên. Gã thanh niên kia lộ ra vẻ khinh miệt trong ánh mắt, vung tay áo bắt lấy linh thạch, ra phía sau núi đá lấy một khối lệnh bài, ném về hướng Vương Lâm, miệng nói:

- Phòng thứ năm, phía tây. Đi đi.

Xong rồi, gã lại tranh thủ thời gian, nhắm hai mắt tiếp tục thổ nạp.

Nhận lấy lệnh bài, Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua, trên lệnh bài có hai cấm chế, trong đó có một đường vào bằng cách thông qua cửa. Vương Lâm thu hồi ánh mắt, cầm lệnh bài tiến sâu vào cửa.

Hắn vừa đi, gã thanh niên ngồi dưới núi đá kia, mở hai mắt khinh miệt, miệng lẩm bẩm:

- Lại là một tu sĩ ngoại lai, chắc là đến để kết nghĩa anh em, để mượn linh lực của Tôn gia. Nếu thế, người này dễ là người có tư chất tầm thường, có thể chỉ đạt tới Kết Đan, chỉ sợ cũng là nhờ vào đan dược mới được như vậy.

Lời nói của gã cũng khiến Vương Lâm nghe thấy, hắn ngoái đầu thoáng nhìn lại, rồi tiếp tục đi tiếp. Không lâu, hắn đã đến gian phòng thứ năm, ở phía tây.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 662: Mưu Ngọc

Thoạt nhìn phòng xá đơn giản, nhưng vào cũng rất khác biệt, bên trong linh khí lượn lờ. Lấy lệnh bài đi vào, nhìn khắp mọi nơi trong phòng, trong lòng hắn cũng thấy vừa lòng.

Trong phòng chỉ có một cái giường, chăn nệm, ngoài ra còn có một lò luyện đan và một căn phòng chuyên dùng để bế quan đang đóng lại một nửa. Nhìn toàn bộ phòng, tuy không lớn nhưng cũng rất là thanh lịch.

Vương Lâm vung tay phải lên, hoàn thiện cấm chế có sẵn ở gian phòng ngoài, khiến cho uy lực cấm chế tăng lên gấp bội. Sau đó, Vương Lâm liền ngồi khoang chân trong phòng, hít một hơi linh khí thật sâu.

Khi một ít linh khí nhập vào trong tĩnh mạch, Vương Lâm phun ra trọc khí (khí bẩn). Thần sắc hắn thư thái, trong mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Linh khí ở đây dù dày đặc, nhưng có thổ nạp thật lâu cũng không thể nâng cao được tu vi. Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm tư, hắn vỗ túi trữ vật, bên trong tiên ngọc đã hao hụt gần hết khi Vấn Đỉnh, còn lại một ít rất nhỏ, không thể thổ nạp theo cách thông thường được nữa.

Tiên dịch còn lại năm giọt. Tuy nói trước đây khi lấy Thăng Tiên Quả, chỉ nuốt bốn giọt là đã khiến tiên lực trong cơ thể cuồn cuộn không dứt, nhưng hiển nhiên không thể tồn tại lâu dài, sợ là chỉ vài năm dược lực của tiên dịch lắng đọng lại trong cơ thể, cũng khiến cho không thể khiến cho tiên lực sinh sôi không ngừng.

Mặt khác, một giọt tiên dịch là có thể Vấn Đỉnh, nhưng sau khi Vấn Đỉnh cần nhiều tiên lực hơn. Nếu nuốt vào nhiều, e cũng không có tác dụng, chỉ lãng phí. Nên dùng khi bị thương, hoặc là dùng đủ lượng tiên dịch, khiến nó sinh sôi không ngừng trong thời gian ngắn, như thế mới là tốt nhất. Như vậy, việc thu hoạch tiên ngọc để thổ nạp hằng ngày là cực kỳ quan trọng.

Bên ngoài sắc trời dần dần tối, nên căn phòng cũng tối dần. Vương Lâm tùy ý vung nhẹ tay phải lên, lập tức trong phòng có tiếng động nhỏ, ánh sáng được phát ra từ cây nến.

Ở nóc nhà được nạm một hạt châu màu xanh to bằng nắm tay. Lúc trong phòng ánh nến thắp lên, làn khói từ nến phiêu tán bị hạt châu hấp thu,

dần dần làn khói mờ nhạt đi thì bên trong hạt châu chậm rãi lộ ra ánh sáng.

Hiện tượng này khiến Vương Lâm rất hứng thú, hắn chưa bao giờ gặp cảnh tượng như trên, thiết kế thật khéo léo. Lúc này hắn ngẩng đầu lên, nhìn hạt châu, thấy ánh sáng càng rõ hơn.

Khoảng nửa nén hương sau, trong hạt châu ánh sáng hạ xuống mức êm dịu, nên khi tắt nến, hào quang trên hạt châu liền trở thành ánh sáng duy nhất trong phòng.

Trong hạt châu này ẩn chứa ba trận pháp, hình thành từ việc hấp thu khói rồi hóa nhiệt, từ nhiệt ngưng lại thành quang. Loại pháp thuật nhỏ này ở La Thiên Tinh Vực mạnh hơn rất nhiều so với Tu Chân Liên Minh.

Một mùi hương nhẹ nhàng từ trong hạt châu tràn ra khiến người ta cảm thấy tâm hồn sảng khoái.

Trận pháp thứ ba chính là hương thơm, Vương Lâm thu hồi ánh mắt. Hương thơm này không có độc, ngược lại còn có thể giúp tu sĩ thổ nạp nhanh hơn, cũng là vật liệu thông thường để luyện đan.

Bên ngoài vẫn yên lặng. Khoanh chân ngồi trong phòng, Vương Lâm trầm ngâm một hồi lâu, ánh mắt chợt lóe, trong lòng hắn dâng lên một ý niệm. Nhưng trong đầu hắn suy tư một lát, rồi liền gạt bỏ ý nghĩ này.

Ra tay cướp đoạt là kẻ tầm thường. Hơn nữa, lượng tiên ngọc ta cần cũng không phải là tu sĩ tầm thường nào cũng có được. Trừ khi là tu vi đạt đến Vấn Đỉnh, hoặc cũng là gia tộc có thế lực của La Thiên Tinh Vực.

Chẳng qua nếu làm như thế, sẽ phải rời khỏi Nhiễm Vân Tinh, phải tìm chỗ khác thì càng không ổn.

Mắt lộ ra vẻ hơi trầm tư, Vương Lâm ngẩng đầu, trong lòng đã quyết, hắn vỗ túi trữ vật, lập tức bên trong bay ra một số vật liệu luyện khí.

Một ngụm nguyên thần khí phun ra, bao vây lấy đám nguyên liệu, chỉ trong một khoảng khắc, đám nguyên liệu hòa tan theo thần thức của Vương Lâm, hóa thành ba khuôn đúc.

Một thanh phi kiếm, một chiếc gương đồng, một trâm cài tóc.

Vương Lâm hai tay bấm niệm thần chú, từng đạo cấm chế dung nhập dần dần vào bên trong ba cái pháp bảo. Vì khi Vương Lâm luyện hóa, bên trong nguyên thần ẩn chứa một tia điện quang, nên phía trên pháp bảo truyền ra từng trận uy áp.

Đánh xong cấm chế, Vương Lâm lại suy tư nghĩ về năm đang ở Tu Tước Tinh, khi gặp được tu sĩ có Tuế Nguyệt Ý Cảnh. Lúc này hắn tự thân bắt

chước cầm giữ tu vi cũng giống được vài phần.

Tay phải hạ xuống gương đồng, Tuế Nguyệt Ý Cảnh liền dung nhập vào trong.

Tiếp theo đó, Vương Lâm lại tưởng lúc này vẫn đang là năm đó, Liễu Mi biểu hiện Thiên Huyễn Vô Tình Đạo, trong đầu biến ảo đủ điều hiện lên, cuối cùng hóa thành một đạo ánh sáng theo hai mắt Vương Lâm tuôn ra, dung nhập vào trong trâm cài tóc.

Về phần phi kiếm, cuối cùng Vương Lâm không có ý cảnh gì mà hạ xuống một đạo na di ấn quyết ở trong phi kiếm.

Ba pháp bảo chậm rãi chuyển động, dừng ở trước mi tâm Vương lâm, hào quang tràn loá mắt, nhìn lại cực kỳ huyễn lệ.

Ba loại pháp bảo này, chất lượng không thể so sánh với Tiên Bảo chân chính được. Thậm chí, ngay cả hạ phẩm cũng không sánh được. Nhưng chúng lại có thể sử dụng được tiên lực, trên nó còn ẩn chứa ý cảnh thần thông.

Mặc dù không có tiên lực, tu sĩ Anh Biến cũng có thể, dùng linh lực của mình để sử dụng pháp bảo. Như vậy uy lực sẽ tăng lên rất nhiều.

- Ngụy tiên bảo !

Vương Lâm hạ giọng nói.

Đây pháp bảo mà hắn chế tác có chất lượng cao nhất. Dù sao đối với luyện khí, hiểu biết của Vương Lâm vẫn còn sơ sài, không hề tỉ mỉ. Hiểu biết của hắn phần lớn dựa vào ngọc giản luyện khí thu được năm đó trên Hỏa Phần Quốc ở Chu Tước Tinh.

Lẽ ra bản thân hắn không có khả năng chế tạo ra pháp bảo, nhưng vì tu vi của hắn đạt tới Vấn Đỉnh, lại có đạo niệm bản thân, mà quan trọng nhất là hắn nắm giữ được cấm chế.

Thu hồi ánh mắt từ ba loại pháp bảo. Vương Lâm cũng không hài lòng với ba loại pháp bảo này. Hắn trầm ngâm một lúc, rồi lấy mặt gương đồng, trong mắt lóe lên từng đạo cấm chế suy diễn.

Nếu có thể khiến pháp có năng lực bảo kế thừa thì chắc chắn uy lực của nó sẽ tăng lên không ít. Vương Lâm nhắm nghiền hai mắt lại, trong lòng không ngừng suy diễn.

Pháp bảo bình thường thì chỉ dùng thần thức ấn xuống, do đó khiến người điều khiển tự nhiên, chỉ khi pháp bảo bị cướp đi, sau khi bị hủy diệt thần thức, mới trở thành vật của đối phương.

Chỉ có loại pháp bảo được kế thừa, trừ bỏ thần thức của bản thân, còn phải có pháp quyết kế thừa. Như thế, người ngoài có lấy được cũng không thể điều khiển.

Cho nên có pháp bảo có năng lực kế thừa thì giá trị cao hơn rất nhiều lần.

Tôn Hồn Phiên và Xạ Thần Xa là những loại pháp bảo như thế. Hắn nhắm hai mắt lại, tự suy nghĩ về bí mật của sự kế thừa. Chẳng qua phương pháp luyện chế pháp bảo có năng lực kế thừa thì chỉ có những Đại Tông Sư luyện khí mới có thể có được. Những phương pháp thế này, sẽ không dễ dàng truyền ra bên ngoài, lại càng không dễ dàng luyện chế. Loại bảo bối này cũng không thấy nhiều.

Không bao lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt, nhăn mày, miệng lẩm bẩm, nói:

- “ Kế thừa ” hiểu không ra, có lẽ ta nên nghĩ lệch vấn đề này đi. Ta không nên nghĩ kế thừa như thế nào, mà nên cho bảo pháp này thêm một đạo phong ấn đặc biệt nữa. Ta sẽ đặt bí quyết mở ra phong ấn vào trong ngọc giản. Như thế, tuy không phải là kế thừa chân chính, nhưng cũng có hiệu quả giống như kế thừa thực sự vậy.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe. Điểm quan trọng của sự ngụy kế thừa này, đó là phong ấn đặc thù đó mạnh hay yếu. Nếu hắn có thể phong ấn mạnh thì không ai có thể phá giải được. Tuy nói không chân chính là kế thừa, nhưng cũng phát huy được tác dụng giống như kế thừa chân chính.

Trong mắt Vương Lâm, các hào quang suy diễn cấm chế nhanh chóng di chuyển. Tay trái hắn bấm niệm thần chú, đánh ra một đạo cấm chế, trúng vào trên gương đồng, tay trái chưa dứt đã đánh ra liên tục mấy cấm chế tiếp. Mấy cấm chế tập trung vào một chỗ, tạo thành một hắc quang lóe ra nhiều kí hiệu phức tạp.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm nhìn gian phòng. Cuối cùng hắc quang dừng lại trên một ngọn nến. Hắn chỉ tay trái ra, lập tức châm vào nến, phía trên nến xuất hiện một làn khói mờ ảo, liền bị hạt châu hút đi. Vương Lâm mở to bàn tay, lập tức khói khí bị hắn nắm lấy, đặt vào trên kí hiệu cấm chế.

Lập tức kí hiệu quỷ dị bị hòa tan, biến thành một làn khói màu đen, chui vào trong gương đồng. Tiếp đó, hắn vỗ túi trữ vật, xuất ra ngọc giản, tâm thần khẽ động, lập tức ấn bí quyết phá giải cấm chế vào trong ngọc giản.

Thu gương đồng lại, Vương Lâm vẫn ngồi tại chỗ, vẫn còn hai pháp bảo chưa có được loại ngụy kế thừa này. Lúc này bên ngoài trời đã dần sáng.

Ánh sáng mặt trời buổi sáng sớm bao phủ khắp nơi, không lâu đã xua tan toàn bộ màn đêm đen tối. Vương Lâm mở hai mắt, đứng dậy đẩy cửa đi ra. Ánh mặt trời vẩy lên người, một cảm giác ấm áp, dào dạt lập tức theo làn da thấu nhập vào tâm hồn.Trong đất trời linh lực tràn ngập dày đặc, khiến cho tinh thần người ta không khỏi run lên.

Một cảm giác yên lặng tràn ngập. Trái tim Vươnng Lâm khẽ rung lên, hắn liền bước ra phía trước, tới chỗ núi đá kia, nơi gã thanh niên đang ngồi y như lúc trước. Chính là gã đang hấp thụ tinh hoa của trời đất.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Vương Lâm đi thật xa, hắn mới mở to hai mắt, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 663: Tôn lão

Tu sĩ từ bên ngoài tới đây, sau khi cả ngày ngồi thổ nạp, tận dụng khả năng hấp thụ thật nhiều linh khí. Người này tư chất cũng tầm thường thôi, dù sao chăm chỉ cũng có thể bù lại. Nhưng sao hắn lại không tận dụng buổi sáng lúc linh khí dày đặc mà ngồi hấp thụ? Thật là đáng buồn, loại như hắn cả đời này chắc chắn không kết anh.

Gã thanh niên thu hồi ánh mắt, nhắm mắt tiếp tục thổ nạp. Dường như so với trước, tốc độ còn nhanh hơn vài phần. Lúc này hắn hấp thu linh lực, như là sợ người khác từ đâu đến cướp mất.

Hôm qua khi qua chỗ thành tây, Vương Lâm thấy được trên đường phố, có một số phường thị tự do, có nhiều tu sĩ mua bán pháp bảo và vật liệu.

“Trong phố thị này, tu sĩ Anh Biến trở lên gặp cũng không nhiều, đây không phải là nơi buôn bán tốt nhất.” Vương Lâm hơi trầm ngâm, xoay người về phía gã thanh niên ngồi dưới núi đá, cách đó không xa, tiến đến.

- Vị đạo hữu này, không biết ở thành này có nơi nào buôn bán pháp bảo tốt?

Vương Lâm thần thái ôn tồn, ôm quyền nói.

Gã thanh niên kia mở hai mí mắt, trên mặt vẻ khinh miệt, còn lộ ra vẻ sốt sắng, âm thanh lạnh lùng nói;

- Thành đông Bảo Hợp Lâu.

Nói xong hắn cũng không thèm nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, xoay người.

“ Một tu sĩ có cấp bậc Kết Đan nho nhỏ mà cũng toan tính trao đổi pháp bảo tốt. Nếu đến Bảo Lâu Hợp , người này e là ngưỡng cửa cũng chưa đủ tư cách để bước vào.” Gã thanh niên cười lạnh.

Đi ra khỏi thành bắc, Vương Lâm một mạch thong thả đi về hướng thành đông. Thành đông dân thường không nhiều lắm, đại đa số đều là tu sĩ lui tới. Ở đây cửa hàng cũng tương đối hoành tráng, hai bên rất nhiều cửa hàng lớn mọc lên san sát.

Bên ngoài có một vài cửa hàng, có lẽ là tập tục, đặt một khối linh thạch cao lớn bằng người. Linh thạch này vẫn chưa luyện hóa, vẫn còn giữ nguyên hình, bên trong linh khí tràn ra cực kì dày đặc.

Ánh mắt Vươnng Lâm lộ ra vẻ hứng thú. Cửa hàng này bài trí như thế cũng trắng trợn, muốn phô trương sức mạnh của cửa hàng.

Phải biết rằng, có thể đào linh thạch từ trong linh mạch đem ra, với tu sĩ bình thường cơ bản là không làm được.

Linh thạch lớn cũng có nghĩa là cửa hàng cũng lớn. Như cửa hàng ngoài kia, có khối linh thạch cao hai trượng, giống như một quả núi nhỏ, tạo thành một khí thế uy nghiêm đè lên thân, làm cho người ta phải kính nể.

Thậm chí còn có một cửa hàng ngoài kai nữa, chất lượng linh thạch cực kì tốt. Vừa phát hiện ra, lập tức khiến Vương Lâm thấy rất hứng thú với

cửa hàng này.

Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua cửa hàng này. Nó không lớn cũng không nhỏ, chỉ có hai tầng, thoạt nhìn, cực kỳ hoành tráng nhưng lại cực kì thanh lịch. Trên bảng hiệu viết vài chữ to đẹp như phượng múa rồng bay: Thanh Trúc Các.

Vương Lâm không đi vào mà liền thu hồi ánh mắt, đi về phía trước. Tại đây, phía cuối thành đông là một tòa lầu các thật lớn đứng sừng sững. Ngoài lầu các được bài trí bằng linh thạch giống nhau, còn có tám khối thượng phẩm nguyên linh thạch cao tới ba trượng, được bày ra thành một trận pháp, lộ ra linh uy nồng đậm.

Tòa lầu các này và tất cả bốn phía dung hợp lại cùng nhau tại một điểm, khi nhìn lại, không ngờ lại có cảm giác mù mịt như là hư vô. Phía trên lầu các có một khối linh thạch dài, khắc ba chữ to: Bảo Hợp Lâu.

Một cỗ uy áp tràn ngập, thậm chí phía trong Bảo Hợp Lâu có một tầng ngầm bảo vệ, ngăn cản sự thâm nhập của thần thức vào bên trong. Vương Lâm không cố tình tìm hiểu, hắn không thấy hứng thú lắm với Bảo Hợp Lâu.

Vương Lâm đang bước vào, nhưng liền nhướn mày. Lập tức thấy từ bên trong Bảo Hợp Lâu, một người đàn ông trung niên đi ra. Người này ngăn bước Vương Lâm, đánh giá cao thấp một lúc, bình thản nói:

- Đạo hữu, không biết phép tắc ở Bảo Hợp Lâu ta à?

- Hả? Không biết là phép tắc gì?

Vương Lâm thần thái như thường, bình thản nói.

Người đàn ông kia nhìn thấy thần sắc của Vươnng Lâm bình tĩnh, trong lòng có chút ngạc nhiên. Hắn đã từng gặp rất nhiều tu sĩ, trừ một ít lão quái có tu vi cao thâm, thì có rất ít tu sĩ khi thấy trận pháp uy áp ở Bảo Hợp Lâu mà có thể giữ được bình tĩnh như thế.

- Bảo Hợp Lâu ta có nguyên tắc, hai không tiến, một không ra. Tu vi thấp hơn Nguyên Anh không tiến, không có mười vạn linh thạch, không tiến, vô đến nơi không giao dịch được không ra!

Vương Lâm nhíu mày.

Người đàn ông trung niên nhìn vẻ mặt của Vương Lâm, trong lòng hắn thản nhiên, mở miệng nói:

- Đạo hữu có thể có mười vạn linh thạch?

Tronng túi trữ vật của Vương Lâm linh thạch cũng không nhiều. Dù sao từ sau khi tu vi của hắn đạt tới Hóa Thần Hậu thì lợi dụng tiên ngọc là chính. Người đàn ông trung niên nói:

- Đạo hữu không phù hợp nguyên tắc Bảo Hợp Lâu ta, nên không thể vào trong, mà có vào trong cũng không thỏa mãn điều kiện, xin mời đi ra.

- Bảo vật này các ngươi có thu hay không?

Vươnng Lâm ánh mắt bình tĩnh, liếc mắt nhìn nam tử một cái, vỗ túi trữ vật, lập tức đem phi kiếm vừa luyện chế ra.

Người đàn ông trung niên đảo ánh mắt qua phi kiếm, trong mắt lộ ra một tia cười nhạo. Hắn chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra, phi kiếm được luyện chế chất lượng thấp kém, ngay cả trên mặt kiếm quang cũng tối tăm, không có gì thần kì. Thậm chí, hắn cũng không cần dùng thần thức xem xét. Chỉ cần dùng mắt thường, đã nhìn ra phi kiếm này chất lượng cực kì thấp kém, e cũng không so được với pháp bảo hạ phẩm.

Hắn phụ trách việc kiểm tra tiêu chuẩn của người khi muốn tiến vào Bảo Hợp Lâu đã nhiều năm, nên có kinh nghiệm để phân biệt. Hơn nữa, trước đây đã có rất nhiều tu sĩ cho rằng mình giữ pháp bảo tốt, đến Bảo Hợp Lâu để buôn bán, Vương Lâm cũng bị hắn coi là loại người này.

Phi kiếm này chính xác là cũng có thần thông, nhưng thần thông này, gã không thích. Hắn cười lắc đầu nói:

- Không thu, mời hồi!

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt một cái, nhìn người đàn ông trung niên, xoay người rời đi.

Trước khi đi, hắn liếc mắt nhìn vào mắt người đàn ông trung niên, khiến cho người này cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu. Toàn bộ thân mình y bỗng run lên. Ánh mắt của đối phương giống như tảng băng vạn năm, khiến cho Nguyên Anh của hắn đột nhiên gần như sụp đổ.

Hoảng hốt, nam tử đạp chân lùi ra sau vài bước, sắc mặt cực kì tái nhợt, kinh ngạc nhìn bóng dáng Vương Lâm đi xa dần. Hắn nói không ra lời, trong lòng loáng thoáng cho rằng, phi kiếm kia hình như có chút khác biệt.

Lúc này từ trong Bảo Hợp Lâu, truyền ra âm thanh của một người già nua.

- Lô Phong. Làm sao vậy?

Người đàn ông trung niên vội vàng quay đầu lại khom người, nói:

- Tôn lão, vừa rồi có một tu sĩ tới đây bán pháp bảo.

Từ trong Bảo Hợp Lâu đi ra một lão già. Người này lưng còng, chống gậy, bộ dạng cực kì già nua. Trên mặt lại tràn đầy dấu vết năm tháng. Hai mắt lão thần thái không tốt lắm, nhìn người đàn ông trung niên, bình thản nói:

- Pháp bảo gì?

Người đàn ông cung kính nói:

- Là một phi kiếm ạ. Vãn bối nhìn cực kì tầm thường, có lẽ cũng có chỗ thần thông, nhưng cũng không quá mạnh mẽ, nhất là loại pháp bảo này không phù hợp với điều lệ của Bảo Hợp Lâu chúng ta.

Hắn không dám nói hết sự thật vừa rồi, dù có chút bất kính với lão già. Lão già tuy tu vi chỉ đến Hóa Thần sơ kì, nhưng ở Bảo Hợp Lâu có vị trí siêu nhiên. Hơn nữa, người đàn ông mơ hồ biết được, lão già tu vi từng đạt quá Anh Biến trung kì, nhưng vì bị thương quá nặng, nên lúc này mới tụt xuống Hóa Thần.

Lão già nhìn xa xa, thấy bóng dáng Vương Lâm khuất dần, trong hai mắt lộ ra tia nghi hoặc. Nhưng rất nhanh hắn liền lắc đầu, xoay người trở vào trong Bảo Hợp Lâu.

”Bóng dáng này có chút quen quen…” Dáng người lão già có vẻ cực kì mệt mỏi, hắn trở lại trong lâu, ngồi lệch sang một bên ghế, khổ sở sờ sờ vào ngực, thở dài một tiếng, cúi đầu xuống nhìn mặt đất, trầm ngâm không nói.

Vương Lâm từ Bảo Hợp Lâu rời đi, hắn đi theo hướng tới Thanh Trúc Các. Lầu các này cũng không lớn, nhưng lại có cảm giác rất lịch sự. Bước vào bên trong, Vương Lâm nhìn quanh bốn phía, thấy nơi nơi đều là những giá gỗ dựa vào tường, trên giá là những chiếc hộp nhỏ được mở ra. Trong hộp là một lớp vải lụa vàng, trên có đặt các loại bảo vật như pháp bảo, đan dược, vân vân…

Một văn sĩ trẻ đang ngồi bên trong cửa hàng. Người này một tay cầm cuốn sách cổ, như đang thưởng thức một món ngon. Phát hiện thấy Vương Lâm tiến vào, gã thanh niên buông cuốn sách xuống, đứng dậy cười nói:

- Tệ điếm tuy không lớn, nhưng toàn bộ vật phẩm đều là đồ tốt, không biết đạo hữu cần gì?

Người này có tu vi Hóa Thần sơ kì, sau khi nhìn thấy Vương Lâm thì lộ ra vẻ nhiệt tình, chứ không ngạo mạn như gã ở Bảo Hợp Lâu kia.

Vương Lâm mỉm cười, vỗ túi trữ vật, cầm lấy phi kiếm nơi tay, nói:

- Đạo hữu có thu nhận kiếm này không?

Thanh niên vừa thấy thanh kiếm, nhăn mặt cười khổ, nói:

- Đạo hữu, kiếm này…Thôi! Ngươi cứ đưa cho ta xem xét cho kĩ.

Gã thanh niên thái độ cực kì hiền hòa. Vương Lâm mỉm cười, phất tay phải về phía trước. Lập tức, phi kiếm nhẹ nhàng bay về phía gã thanh niên, gã tiếp nhận lấy thanh kiếm, thần thức đảo qua bên trong, miệng nói:

- Kiếm này tương đối tầm thường sợ là….A!!!

Thanh niên vừa nói được nửa câu, lập tức mở tròn to hai mắt, nhìn chằm chằm thẳng vào thanh kiếm. Thoạt đầu nhìn thấy vẻ bề ngoài xấu xí, nhưng bắt đầu nhìn kĩ, trong mắt hắn lộ ra tia khiếp sợ.

Quyển 3 : Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 664: Bỏ Qua

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nhanh về hướng Vương Lâm, nói:

- Đạo hữu, bên trong phi kiếm thần thông nhất nhất nhất, nhất nhất nhất.

Vương Lâm cười nói:

- Ngươi xem biết liền.

Thanh niên thở sâu, nén nỗi khiếp sợ trong lòng. Khi hắn dùng thần thức quan sát bên trong thanh kiếm, không ngờ phát hiện bên trong có một thần thông mà hắn không biết manh mối của nó là gì. Nhưng nó truyền ra từng trận uy áp, khiến nguyên thần của hắn bị chấn động kịch liệt.

Hắn vận chuyển linh lực trong cơ thể, dung nhập vào trong phi kiếm. Khi linh lực vừa đụng đến thần thông lạc ấn trong phi kiếm, kiếm lập tức tuôn ra một đạo kiếm khí dày đặc. Cùng lúc đó, hắn có ảo giác như thể nước và sữa giao hòa.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ ngạc nhiên, vui mừng. Kiếm này chưa bắt đầu mở ra thần thông, nhưng gần như chỉ cần dựa vào thuộc tính linh lực dung

hợp, có thể nói đó là một pháp bảo loại tốt.

Hắn không lập tức thử thần thông này mà liền điều khiển kiếm, chỉ ra phía một nguyên linh thạch thượng phẩm ở ngoài cửa hàng đằng kia. Lập tức kiếm quang gào thét, chợt lóe ra, rồi hóa thành một đạo cầu vồng, hướng thẳng đến khối linh thạch. Không một tiếng động gì truyền ra, dưới ánh nắng mặt trời, phi kiếm bay từ phía người thanh niên trực tiếp xuyên qua bên trong khối linh thạch thượng phẩm kia, hóa thành cầu vồng rồi quay trở về.

“ Hảo kiếm” Thanh niên nhìn phi kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi, chẳng qua đã có một nhận xét, nói:

- Tính chất dung hợp thế này có thể được gọi là linh bảo bậc trung. Linh hoạt sắc bén thì xếp vào linh bảo bậc cao cũng thừa. Nhưng chỉ đáng tiếc, kiếm này về tốc độ lại không thể sánh bằng. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hắn nói xong, liền mở thần thông trong phi kiếm ra. Trong phút chốc, đồng tử trong hai mắt người này co rụt lại, hắn trơ mắt ra nhìn. Không ngờ phi kiếm trước mắt đã biến mất, xuất hiện cách đó ngoài mười trượng.

Này nhất nhất nhất, nhất nhất nhất…

Thanh niên thân mình chấn động, lập tức giẫm chân tại chỗ, bay đi ra cửa hàng, vung tay phải lên, phi kiếm liền quay trở về. Thanh niên không chỉ mừng như điên mà còn rung động. Hắn hít hơi lấy giọng, lại chỉ ra chỗ nguyên linh thạch to lớn kia. Lập tức phi kiếm thuấn di, xuyên thấu qua, xuất hiện bên trong linh thạch.

- Này …đây là, đây là thuấn di!!!

Thanh niên há hốc mồm, lập tức triệu hồi phi kiếm quay về trong tay. Trong lòng hắn cuộn lên từng trận sóng lớn. Bình thường mà nói, trong phi kiếm không thể lưu lại lạc ấn của thuấn di. Bởi vì kiếm thể không thể chịu đựng được khi ma sát lớn. Mặt khác, nếu không có tu vi phi thường, thì cũng không thể khiến cho thuấn di lạc ấn có thể khắc vào trong phi kiếm.

Càng quan trọng là…Mặc dù có nắm giữ tu vi khắc họa lên được, thì công pháp phải cực cao, ý cảnh đặc thù, nếu không thì cũng không thể khiến lạc ấn bên trong kiếm pháp hình thành sinh sôi không ngừng.

Vương Lâm cũng vì có ý cảnh sinh tử luân hồi, nên mới có thể khiến cho lạc ấn thuấn di bên trong phi kiếm sinh sôi không ngừng. Nhưng nếu cân bằng bị phá bỏ, cũng sẽ mất đi hiệu lực. Thanh niên cầm lấy phi kiếm, bước nhanh trở lại cửa hàng, nhìn Vương Lâm vội vàng nói:

- Đạo hữu, kiếm này tệ điếm trả mười vạn linh thạch thượng phẩm, được không?

Vương Lâm nhíu mày, do tu vi của thanh niên này rất thấp, lấy linh lực khống chế, nên mới chỉ phát huy được một phần mười uy lực của phi kiếm.

Thanh niên thấy Vương Lâm nhíu mày, trầm ngâm một lúc, cắn răng nói:

- Đạo hữu, tại hạ trả thêm nhiều nhất cũng chỉ thêm năm vạn nữa. Mặc dù, kiếm này là linh bảo bậc cao, nhưng tại hạ cũng đã trả giá cao nhất rồi.

- Nơi nào của ngươi có tu sĩ Anh Biến không?

Vương Lâm nhíu mày hỏi.

Thanh niên ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng, nói:

- Đạo hữu, có ý gì? Hay cho rằng tại hạ không đủ tu vi nhìn ra ưu khuyết của phi kiếm? Tệ điếm cũng có tiền bối Anh Biến, ta sẽ mời đến.

Thanh niên liền vỗ túi trữ vật, lấy ra một quả ngọc giản. Hắn liền nói vào trong đó, ngọc giản hóa thành thanh quang, bay ra khỏi cửa hàng, biến

mất không thấy. Truyền ra ngọc giản xong, thanh niên lại ngồi trên ghế, không nói lời nào, mà chỉ ngắm nhìn thanh kiếm trên tay.

Dĩ nhiên, với tu vi của Vương Lâm, sẽ không so đo với với tu sĩ thấp kém như thanh niên trước mặt này. Tâm tình của hắn đã đạt đến trình độ của một Đại Tông Sư, nên lúc này mỉm cười, nhìn về các pháp bảo ở bốn phía.

Ngược lại, thanh niên có chút thiếu kiên nhẫn. Ánh mắt hắn khi nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra vẻ kinh ngạc. Theo hắn thấy, tu sĩ này tuy chỉ là tu vi Kết Đan hậu kì, nhưng trên người hắn có một cảm giác có thể cho thấy hắn là tộc trưởng của một gia tộc, thậm chí có thể là trưởng lão.

Biểu hiện tùy ý cùng với biểu hiện bình thản của đối phương không giống một tu sĩ có tu vi Kết Đan. Nhưng người này chính là tu sĩ Kết Đan. Hắn không phải không nghĩ đến việc đối phương ẩn nấp tu vi. Nhưng bên trong Thanh Trúc Các, trưởng lão của gia tộc đã lắp đặt trận pháp, chỉ cần tu vi không đạt tới Vấn Đỉnh, khi tiến vào đây, lập tức sẽ không còn che giấu được nữa.

Không lâu sau, một cơn gió mát thổi nhẹ qua. Ngọn gió đi qua, một lão già mặc áo xanh xuất hiện, giẫm chân tại chỗ tiến vào lầu các. Đầu tiên, mắt lão nhìn về hướng thanh niên, thấy hắn đang nghịch phi kiếm, ánh mắt hơi lóe lên.

Thanh niên nhìn thấy lão già, vội đứng lên, cung kính nói:

- Vãn bối Tôn Mặc gặp qua trưởng lão.

Lão già khẽ ừ, ánh mắt đảo qua nhìn Vương Lâm, thần sắc có chút biến đổi, bình thản nói:

- Chính là người này yêu cầu kiểm tra pháp bảo sao?

Thanh niên vội vàng đáp, cung kính đem ra phi kiếm đang cầm trên tay.

Vương Lâm vẫn đứng yên, lão già liền tiến vào, nghiêng người nhìn thoáng qua, rồi thu hồi ánh mắt. Người này tu vi đạt tới Anh Biến hậu kì, nhưng vẫn chưa hoàn hảo, nhưng hiển nhiên là có kinh nghiệm sinh tử, tâm tính trải qua tu luyện, so với bốn tiểu tử gặp trên đường đi thì người này thâm trầm hơn nhiều.

Lão già không nói hiều lời, tay phải vung lên, phi kiếm rơi vào tay hắn. Hắn đảo qua bên trong phi kiếm, lập tức trên khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Trưởng lão, vãn bối nhìn ra thanh kiếm nay là..

Thanh niên kia đứng một bên nói, thấy lão già ngẩng đầu, ánh mắt trừng trừng, lập tức gã thanh niên bèn nín lặng.

Trên tay trái lão già, phi kiếm bắn ra một tiếng trong trẻo. Lập tức, kiếm minh (tiếng kiếm kêu) quang quẩn, thanh âm như tiếng động tự nhiên tuyệt vời lọt vào tai. Trong mắt hắn càng thấy khiếp sợ, tay phải lập tức vung lên, phi kiếm liền lóe ra, biến mất không thấy, lúc này phi kiếm cũng đã bay ra ngoài ngàn dặm xa.

Chỉ trong nháy mắt, thanh kiếm bỗng nhiên xuất hiện, lão già cảm thấy bồi hồi, phía trên phi kiếm lại có tiên khí tràn ra, hóa thành kiếm khí sắc bén linh hoạt, nén mà không phát.

Quan trọng hơn là phía trên phi kiếm, có một đạo điện quang chạy qua làm lão già hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào tia quang điện. Trầm ngâm một lát, lão thử nâng ngón tay lên, chạm vào trên quang điện, một tiếng ầm nhẹ, vang dội quang quẩn bên trong. Sắc mặt lão già tái nhợt, đạp chân lui ra phía sau mấy bước. Một lúc lâu, mới khôi phục lại. Hắn không những không tức giận, mà trong mắt hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Thanh niên đứng một bên, thấy cảnh tượng này, hoàn toàn bất ngờ, hắn giương mắt lên nhìn, hiển nhiên thấy lão già điều khiển phi kiếm, trên phi kiếm không ngờ…

- Có tiên lực! Tiên bảo…này…Đây là tiên bảo…

Thanh niên trợn mắt há hốc mồm.

- Không phải là tiên bảo, mà là ngụy tiên bảo! Trên này có thuật Đại Na Di, ngoài ra thì lôi điện kì dị kia mới là điểm quý báu của bảo vật. Nếu không có lôi điện này thì cũng chỉ là ngụy tiên bảo bình thường, nhưng có lôi điện này thì trở nên rất khác biệt rồi.

Lão già không có ý định giấu diếm, mắt nhìn về phía Vương Lâm, mở miệng nói:

-Vật ấy là do trưởng bối của gia tộc ban cho phải không? Ngươi xác định bán chứ?

- Ba nghìn tiên ngọc.

Vương Lâm không trả lời mà nói ra giá cả.

Lão già không chớp mắt, cẩn thận quan sát Vương Lâm, không nói hai lời. Lập tức vỗ túi trữ vật, trên mặt đất liền xuất hiện một đống tiên ngọc, tiên lực dày đặc lan tỏa ra, tràn ngập toàn bộ Thanh Trúc Các.

Vương Lâm vung tay áo lên, thu lấy tiên ngọc vào trong túi trữ vật.

-Ngươi còn ngụy tiên bảo nào khác nữa không?

Lão già nhìn Vương Lâm, hỏi.

Vương Lâm sắc mặt vẫn như thường, sờ vào túi trữ vật một cái, lập tức xuất ra một mặt gương đồng, ném cho lão già.

Lão già tiếp nhận, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức sắc mặt đã vội biến. Từ trước đến nay, chưa bao giờ lão như thế.Thậm chí, còn khiếp sợ hơn so với lúc nãy nhìn phi kiếm.. . Hắn thất thanh nói:

- Kế thừa ngụy tiên bảo.

Lão già nhìn chằm chằm vào ngụy tiên bảo kế thừa. Trong mắt lão, không thể giấu nổi lòng tham.

Trong mắt Vương Lâm vẫn lộ ra vẻ không cười, không kinh hoàng cũng không có biểu hiện gì khác. Thần sắc vẫn như cũ, rất thong dong.

Hắn nghĩ mình không chủ động cướp tiên bảo, nhưng nếu là đối phương cướp tiên bảo của hắn, chính mình trở thành bên có đạo lí, không phải mình muốn giết người đoạt bảo, mà chỉ phòng vệ.

Như thế, hắn có giết người cũng là hợp tình hợp lí, cũng coi như là để có thể đứng vững chân ở đây. Hơn nữa, tu vi hắn lại cao cường, ở Nhiễm Vân Tinh này sẽ không có ai xuất đầu lộ diện làm gì.

800 năm tu hành, Vương Lâm chẳng những rất tinh nhanh, mà còn biết nham hiểm. Chẳng qua, hắn rất ít khi biểu hiện sự nham hiểm. Lần này tại La Thiên Tinh Vực, hắn thay đổi bộ dạng để hành sự, nếu có ai quen biết, cũng không thể nhận ra thân phận của hắn.

Trong mắt lão già hiện lên một tia do dự, lão phun ra một ngụm trọc khí dài, cầm gương đồng, nói:

- Vật này ngươi đòi bao nhiêu tiên ngọc?

Vương Lâm giọng điệu bình thản nói:

- Năm vạn.

Lão già nhướn mày, năm vạn tiên ngọc, hắn có thể lấy ra từ trong túi trữ vật. Chỉ có điều, từng đó tiên ngọc hắn đã phải cần trăm năm, tích lũy dần dần mới có. Dự định 7 ngày sau chuẩn bị cho Vấn Đỉnh, nếu lần này xuất ra, sợ rằng sẽ không đủ cho khi Vấn Đỉnh.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 665: Cảnh Báo

Trầm ngâm một lúc, hắn cúi đầu quan sát gương đồng, rồi trở nên do dự. Pháp bảo này khiến hắn cực kì động tâm. phải biết rằng một tu sĩ Anh Biến, nếu thu được một kiện ngụy tiên bảo kế thừa, vậy sẽ có ý nghĩa cực kỳ lớn. Thậm chí nếu pháp bảo này có đủ uy lực, hắn thậm chí có thể chiến một trận với tu sĩ Anh Biến đại viên mãn.

Hơn nữa, tuy hắn không biết được thần thông của gương đồng nhưng hắn cũng biết được, phàm là pháp bảo kế thừa, uy lực của nó sẽ không nhỏ.

Ý định giết người đoạt bảo, không phải hắn không nghĩ tới. Nhưng hắn quan sát người thanh niên trước mắt mấy lần, xem ra thần thái người này từ đầu đến giờ vẫn bình tĩnh. Hơn nữa, quan trọng nhất là… hắn có thể xuất ra hai pháp bảo khác nhau, hiển nhiên hắn là một người dòng trưởng trong một gia tộc tu chân.

Trầm ngâm một lúc, lão già lấy trong ngực một túi trữ vật, xuất ra một vạn tiên ngọc, sau đó, đem tất cả số thừa còn lại trong túi, ném ra cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận, thần thức đảo qua, biết số lượng chuẩn xác bên trong, liền đặt tay vào ngực, ném ngọc giản kế thừa ra cho lão già.

Lão già nhận lấy ngọc giản, tập trung nhìn lại. Ánh mắt lão ít khi hiện lên sắc mặt vui mừng đến thế. Hắn do dự một lúc, nói:

- Ngươi còn có nữa không?

Vương Lâm nhìn lão già, lấy trong túi trữ vật ra một cái trâm cài tóc.

- Đây cũng là một kiện ngụy tiên bảo.

Trong mắt lão già hiện lên vẻ thất vọng, lập tức nhìnVương Lâm, gật đầu một cái, liền xoay người đi ra khỏi Thanh Trúc Các.

Vương Lâm vào trong cửa hàng mua một ít vật liệu, rồi rời đi. Thanh niên đứng một bên, cho đến giờ phút này, gã vẫn không dám tin cảnh tượng vừa rồi.

Đi trên đường phố, thần thứcVương Lâm tản ra, khóe miệng lộ ra một chút mỉa mai. Trên người hắn có một đạo thần thức tập trung, vẫn đi theo. “ Ta liền cho ngươi một cơ hội” Vương Lâm thay đổi phương

hướng, đi ra phía cửa thành, rất nhanh hắn liền rời khỏi cửa thành, xuất ra một cây phi kiếm, bay thẳng lên trời, hướng về phía trước.

Tốc độ của hắn không nhanh, duy trì ở trình độ Kết Đan. Sau mấy ngàn dặm, bỗng nhiên không gian phía trước xuất hiện một đám sương mù, đám sương mù này xuất hiện một cách cực kì quỷ dị, như thể từ trong hư không giáng xuống.

Trong chớp mắt, sương mù ngưng lại hóa thành một bàn tay to, hung hăng hướng về phía Vương Lâm chộp tới, bám sát theo đó là tiếng gào thét chói tai.

Trong mắt Vương Lâm càng lộ ra vẻ châm chọc. Một đạo tia chớp lóe ra từ bàn tay to kia. Trong nháy mắt, Vương Lâm tùy ý phất tay phải lên, trong phút chốc, từ chỗ Vương Lâm tiên lực khổng lồ vung lên quét sạch.

Không trung ầm vang từng trận nổ ầm ầm, bàn tay to kia vừa lao tới lập tức tàn thành mây khói. Thậm chí liền sau đó, tảng sương màu đen kia cũng bị điên cuồng thổi tán, trong đó lại vang ra một tiếng kêu thảm.

- Ngươi không phải Kết Đan.

Từ màn sương đen tiêu tan, trong không trung lộ ra một người đàn ông trung niên gầy yếu. Hắn phun ra một ngụm tiên huyết, từ trên thân thể

chạy ra một tia quang điện, phát ra những tiếng động ba ba. Trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ hoảng sợ. Không chút do dự, hắn mau rút lui ra phía sau, trên người hắn cũng có hắc quang lóe ra. Hiển nhiên, hắn đi lại cũng bằng một phép thuật thần thông nào đó.

Vương Lâm bình thản nhìn thoáng qua, giẫm chân tại chỗ, từ từ đuổi theo người đàn ông trung niên phía trước. Người này chẳng qua tu vi cũng chỉ là Nguyên Anh trung kì, Vương Lâm nghĩ rằng, muốn giết hắn cũng không cần phải tốn nhiều sức.

Trong lòng người đàn ông trung niên hoảng sợ, đối phương mới chỉ vung tay lên, lập tức nguyên anh của mình liền bị tan ra. Nếu trong khoảng thời gian ngắn không về đến gia tộc, chắc chắn mình sẽ chết. Hắn cực kì hối hận, không nên nghe Tôn trưởng lão nói, chỉ vì một chút linh thạch mà tìm đến người này, tự gây rắc rối.

Khiến hắn lại run như cầy sấy, phía sau người này vẫn còn đuổi theo, loại áp lực hùng mạnh này làm cho hắn gần như sụp đổ.

Bay được mấy ngàn dặm, nhoáng lên một cái. Người đàn ông trung niên trực tiếp bay nhanh vào trong thành. Giờ phút này, sắc mặt hắn vẫn còn tái nhợt, trong cơ thể Nguyên Anh đã tản ra gần phân nửa. Hắn lo lắng, lại phun ra một ngụm tiên huyết. Thân hình hắn nhoáng lên một cái, cắn răng nhảy vào trong trung tâm thành Tôn gia.

Sau khi hắn về đến đây, cuối cùng hắn cũng khống chế được Nguyên Anh không tiếp tục tiêu tan, giọng hắn khàn khàn hét lớn:

- Cứu ta!

Dường như xuất ra sức lực cuối cùng, người này thân thể méo xệch, ngã gục xuống.

Một lời nói gào thét vọng đến, cũng là lúc một nam tử áo trắng lao tới, ôm lấy người trung niên kia, sắc mặt hắn đại biến. Không chút do dự, hắn vội lấy đan dược từ trong túi trữ vật, cho toàn bộ vào miệng người đan ông trung niên.

Cũng lúc đó, bóng một người từ trong trung tâm của tòa nhà lớn bên trong tôn gia, bay nhanh ra. Giờ phút này, Vương Lâm thong thả giẫm chân tại chỗ đáp xuống, sắc mặt vẫn điềm tĩnh.

- To gan, dám đánh trọng thương người của Tôn gia.

Trong những người bay lên không trung từ Tôn gia, lập tức có người bắn thẳng phí kiếm về phía Vương Lâm. Vương Lâm vung tay áo lên, lập tức một trận gió lớn hình thành một cơn lốc, quét ngang trong vòng trăm trượng. Tất cả tu sĩ trong Tôn gia đều bị cuốn tung, ném ra xa.

- Tất cả lui ra.

Từ trong tòa nhà truyền ra một tiếng hét lớn. Ngay sau đó, có ba lão già đi ra. Trong ba người, có một người đã từng giao dịch với Vương Lâm là Tôn trưởng lão. Lúc này sắc mặt lão cực kì âm trầm.

Nói chuyện với Vương Lâm là một lão già mặt đỏ. Hắn lạnh lùng nhìn giữa không trung, rồi liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, lạnh giọng nói:

- Ngươi là con trẻ nhà ai? Có biết xông vào Tôn gia ta là đại họa ngập trời không?

Vương Lâm mỉm cười, chỉ vào Tôn trưởng lão đứng bên cạnh lão mặt đỏ, ôn hòa nói:

- Ta vì hắn mà đến.

Tôn trưởng lão nét mặt càng thêm âm trầm, quát:

- Nhóc con, lão phu cùng ngươi trao đổi đã xong, không lẽ ngươi hối hận phải không?

Vương Lâm lắc đầu, chỉ vào người đàn ông nằm hôn mê trên mặt đất, cười nói:

- Ngươi cũng thật khéo, tại hạ vừa mới rời khỏi cửa hàng là bị người này chặn lại, sau khi đánh không nổi, hắn lại chạy tới đây.

Tôn trưởng lão hừ nhẹ một tiếng, hai lão già đứng bên hắn cũng nhăn mặt. Việc này cực kì đơn giản, hai bên nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ nguyên nhân và kết quả. Do người của Tôn gia vì đỏ mắt mong muốn có bảo vật của đối phương, nhưng không tiện tự mình ra tay nên phái người của tộc mình ra.

Chẳng qua dù là người nào đi nữa cũng là do trưởng lão của Tôn gia, sự việc đã ra như thế, hai người bọn họ, bất kể thế nào cũng muốn bảo vệ người của họ, nên lão mặt đỏ kia lạnh lùng nói:

- Vớ vẩn, bất kể ngươi là con nhà ai, hôm nay đã xông vào đây, phải chờ trưởng bối của gia tộc ngươi đến giải quyết. Sau đó mới bàn chuyện sống chết của ngươi.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên ánh mắt nghiêm nghị, tay phải nâng lên, nhấn xuống dưới một cái, trong không trung bỗng truyền ra từng trận nổ ầm ầm. Trong nháy mắt một cỗ uy áp khổng lồ giáng xuống, trực tiếp rơi vào phía trên tòa nhà lớn của Tôn gia.

Trong nháy mắt, sắc mặt của mọi người trong Tôn gia đại biến, vận chuyện linh lực trong cơ thể để chống cự. Nếu như không chống cự, sẽ bị

sụp đổ ngay lập tức. Ba anh em họ Tôn trưởng lão đều lóe hào quang trong mắt, lộ ra vẻ kinh hãi.

- Vớ vẩn sao?

Vương Lâm âm thanh lạnh như băng, nói.

- Đạo hữu bớt giận!

Một âm thanh già nua từ bên trong tòa nhà truyền ra. Ngay sau đó, một lão già hắc y giẫm chân tại chỗ đi ra. Hắn vừa xuất hiện, lập tức khiến cho uy lực giáng xuống có phần tiêu tan.

Tu vi người này tuy nói chưa tới Vấn Đỉnh, nhưng cũng là Anh Biến hậu kì đại viên mãn, khoảng cách đến Vấn Đỉnh cũng chỉ một bước, hình như chỉ kém một tia cảm ngộ nữa là viên mãn.

Vương Lâm cũng nhìn thấy, trên người lão không biết vì sao, không ngờ lại có một chút đạo khí của Vấn Đỉnh. Ở người này cũng không có vẻ gì là người ẩn giấu tu vi, mà trên người còn có một chút hơi thở Vấn Đỉnh vờn quanh.

- Việc này là Tôn gia không đúng, đã mạo phạm vào đạo hữu.

Lão già hắc y trầm giọng nói. Lời nói vừa dứt, Tôn trưởng lão và hai người còn lại cùng ngẩn ra, nhưng lập tức liền hiểu ra.

- Hai mươi vạn tiên ngọc, việc này bỏ qua.

Vương Lâm liếc mắt một cái, nhìn lão già.

Lão già hắc y sắc mặt khẽ biến, do dự một chút, gật đầu nói:

- Có thể. Chỉ có điều, hai mươi vạn tiên ngọc, số lượng quá lớn, nơi đây chỉ là chi nhánh của Tôn gia, vẫn chưa đủ từng đó, mời đạo hữu chờ cho ba ngày, được không?

Vương Lâm thâm ý sâu sắc, đảo qua trên người lão già, xem ra không phải hắn nhìn lão già, mà nhìn thần thức Vấn Đỉnh trên người lão. Vương Lâm thu hồi ánh mắt, xoay người rời khỏi.

Mãi cho đến khi Vương Lâm đi xa, lão già hắc y mới thở phào một hơi thật mạnh, thần thức Vấn Đỉnh trên người cũng tiêu tan. Hắn hung hăng nhìn lão già họ Tôn, hừ lạnh một tiếng.

Lão già mặt đỏ do dự một chút, nhẹ giọng hỏi:

- Hai mươi vạn tiên ngọc…Dù là ở bổn gia thì đó vẫn là số lượng rất lớn.

Lão già hắc y lạnh lùng nói:

- Vừa rồi Lão tổ của bổn gia giáng lâm trên thân thể ta, dặn dò phải đáp ứng toàn bộ mọi yêu cầu. Đừng nói là hai mươi vạn tiên ngọc, chứ bốn mươi cũng phải cấp. Mặt khác, việc hôm nay mọi người phải giữ kín, không được truyền ra ngoài, càng không được đi quấy rầy người này.

Lúc này ở đông bộ của Nhiễm Vân Tinh, bên trong hải dương bao la, có một nam tử tóc dài, trần trụi nửa người, khoanh chân ngồi vào giữa chỗ sâu nhất của biển cả. Chốc chốc, hắn lại mở hai mắt, trong mắt lóe ra tinh quang, từ trong biển cả đen tối, nó giống như hai ngọn đèn sáng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên phía trên, trong lòng dấy lên:

- Người này chính là vị tu sĩ Vấn Đỉnh đột nhiên xuất hiện sao?…Chỉ có điều tu vi của hắn, ta nhìn không thấu…Ở trên người hắn lại có cảm giác mơ hồ khiến ta bó buộc run rẩy.

Người này không thể trêu chọc. Lúc này nếu hắn đang ở trong thành của Tôn gia ta, có lẽ cũng là cơ duyên đến với Tôn gia ta.

Cái liếc mắt cuối cùng trước khi đi là để cảnh cáo sao?… Ý hắn muốn nói cho ta biết, không được đi theo quấy rầy hắn… Như vậy người này có tư cách nói chuyện với ta… Nam tử trầm ngâm một hồi lâu, thân mình khẽ động, đạp chân từ đáy biển bay đi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 666: Nữ giả nam.

Khiêm tốn là phương pháp mà Vương Lâm dự định hành sự ở Nhiễm Vân Tinh, để bản thân có thể yên tâm tu luyện, sớm nâng cao tu vi quay trở về Liên Minh Tinh Vực.

Nhưng khiêm tốn không phải là nuốt giận giống như những tu sĩ cấp bậc thấp.

Khiêm tốn thật sự là không sợ đối phương hiểu được mình, nhưng mình lại biết tất cả mọi chuyện bên ngoài. Tất cả mọi thứ đều dùng thái độ hờ hững để xem, càng không tham dự vào bất kỳ tình thế nào.

Dưới thái độ khiêm tốn này có thể tạo thành một luồng lực lượng vô hình, có thể làm cho những tồn tại đỉnh cao trên Nhiễm Vân Tinh không dám xúc phạm đến mình.

Kết quả Vương Lâm muốn là như vậy. Hắn nhẹ nhàng cất bước quay về chỗ ở nơi thành Bắc. Người thanh niên ở bên dưới ngọn núi vẫn đang ngồi tĩnh tọa thổ nạp, nhìn qua thì thấy rõ ràng cả ngày đều thổ nạp rất nghiêm túc.

Vương Lâm vừa mới đi lại gần, hai mắt người thanh niên kia đột nhiên mở ra, hừ nhẹ nói:

- Ngươi! Dừng lại.

Vương Lâm ngẩn người ra, sau đó hắn lập tức dừng bước nhìn đối phương.

- Ngươi có biết điều quan trọng nhất của người tu chân là cái gì không? Để ta nói cho ngươi biết, quan trọng nhất là phải chăm chỉ!

Người thanh niên nhìn Vương Lâm, rồi lại nói:

- Tuy tư chất của ngươi không tốt lắm, nhưng nếu cần cù thì sẽ có ngày tiến bộ. Ta đã ở đây nhiều năm, đã thấy rất nhiều tu sĩ đạt đến tu vi Hóa

Thần ở trong phủ, họ không bao giờ giống như ngươi sáng sớm không chịu thổ nạp mà ra ngoài đi dạo.

- Tư chất ngươi không tốt thì cần phải siêng năng. Nếu không thì cả đời này ngươi sẽ chẳng kết anh thành công!

Đợt giáo huân này lại làm cho Vương Lâm ngẩn người ra, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Người thanh niên kia nhìn thấy vẻ mặt của Vương Lâm thì giọng nói hòa hoãn trở lại, vẻ khinh miệt trong mắt cũng tiêu tán đi, nói:

- Không phải ta xem thường ngươi, mà ngươi phải nhớ kỹ trên tu chân giới chỉ có chính mình mới lo được cho mình, mới có thể làm cho người khác tôn trọng. Linh khí nơi đây đậm đặc hơn so với ngoại thành, nếu ngươi biết nắm bắt được thời gian, không thèm quan tâm những chuyện ở bên ngoài để bế quan vài chục năm, nói không chừng sẽ đến ngày kết anh. Đến lúc đó thì chắc chắn gia tộc của ngươi cũng có một số quyền lợi và chức vụ giống như ta.

Vương Lâm sờ sờ mũi, khi hắn tu đạo chưa thành toàn gặp những người gian xảo và ích kỷ. Trước nay chưa từng có ai nói với hắn những lời như người đang đứng trước mặt, cũng chưa có ai từng nói với hắn sau khi tu đạo thành công lại giết chóc ngập trời, càng không có người nào dám đứng trước mặt hắn nói những lời như vậy.

Cho dù là Độn Thiên Sư Tôn năm xưa, cũng không kịp cùng hắn tiếp xúc quá lâu mà đã tạo hóa bỏ mình rồi.

Lúc này Vương Lâm đột nhiên bị một người như vậy ở trước mặt giáo huấn, hắn có chút cảm khái, vội vàng gật đầu vâng dạ.

Vẻ mặt người thanh niên lại càng trở nên hòa hoãn, nhưng vẫn rất nghiêm túc, nói:

- Nếu có bất kỳ nghi vấn nào trong quá trình tu luyện, ngươi có thể đến tìm ta, nhớ đấy! Tư chất không tốt cũng chẳng là gì cả, đáng sợ chính là buông thả và lười biếng. Chúng ta tu đạo vốn là những chuyện nghịch thiên, tâm không vững thì thân cũng không vững, nếu không làm sao nghịch thiên tu hành? Ngươi đi vào đi, nắm chắc cơ hội mà thổ nạp.

Nếu có bất kỳ người nào quen biết Vương Lâm nhìn thấy tình cảnh này, chắc chắn sẽ phải trợn mắt há mồn.

Vương Lâm càng cười khổ, khoảnh khắc khi hắn đi vào cửa, hắn quay đầu nhìn lại người thanh niên đang ngồi dưới núi đá. Bóng lưng người này có vẻ gầy gò, trên người là bộ quần áo rộng thùng thình, rõ ràng có chút không cân đối.

Lúc này có một ngọn gió mát thổi tới làm cho búi tóc của người thanh niên tung bay. Người thanh niên vô thức đưa tay lên dịu dàng vuốt mái

tóc ở sau đầu.

Hình như người thanh niên phát hiện ra ánh mắt Vương Lâm, hắn xoay người nhìn Vương Lâm một cái rồi thu hồi ánh mắt không để ý tới nữa.

Người thanh niên này là một người phụ nữ giả nam, trên mặt có pháp thuật che phủ. Điều này Vương Lâm đã phát hiện ra từ mấy ngày trước, còn tướng mạo rõ ràng của người này thế nào thì hắn vẫn chưa nhìn thấy được.

Về đến phòng, Vương Lâm lập tức khoanh chân ngồi xuống rồi vỗ vào túi trữ vật. Một nghìn khối tiên ngọc lập tức bay ra rồi rơi xuống bên cạnh người, hai tay Vương Lâm bắt pháp quyết đánh ra vài đạo quang ấn rơi lên tất cả tiên ngọc khắp bốn phía. Luồng tiên khí nồng đậm lập tức bị ép phải co rút lại ở xung quanh Vương Lâm, không có một tia nào thoát ra bên ngoài.

Vương Lâm nhắm mắt rồi bắt đầu thổ nạp, tiên khí trở thành những tia khí nhỏ chui vào trong thất khiếu của hắn rồi vận chuyển trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày sau Vương Lâm mở lớn hai mắt, một nghìn khối tiên ngọc bên ngoài cơ thể đã trở thành bụi phấn. Khoảnh khắc khi hắn mở mắt ra, những dấu vết tiên ngọc ở lập tức tiêu tán về bốn phía.

- Tiên ngọc vẫn không đủ, tu vi Vấn Đỉnh không như Anh Biến, Anh Biến tuy cần nhiều tiên ngọc nhưng số đó cũng có thể chấp nhận được. Còn Vấn Đỉnh lại cần tiên ngọc với số lượng khổng lồ.

- Mặc dù có thêm hai mươi vạn khối tiên ngọc của Tôn Gia ta cũng không thể tiến lên Vấn Đỉnh trung kỳ. Còn Vấn Đỉnh hậu kỳ thì cần số lượng tiên ngọc nhiều đến mức không thể tưởng tượng. Còn cảnh giới viên mãn chuẩn bị trùng kích lên Âm Dương Hư Thực… ….

Vương Lâm chau mày, hắn cảm thấy khó hiểu, căn bản thì tiên ngọc có số lượng cực kỳ ít, càng là những tu sĩ từ Anh Biến trở lên thì mỗi ngày tu luyện đều phải tiêu hao vật phẩm này. Như vậy sau rất nhiều năm, mỗi ngày mỗi giờ đều tiêu hao một số lượng tiên ngọc khổng lồ.

Tiên giới đã không còn, thì lấy đâu ra nhiều tiên ngọc như vậy? Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ suy tư. Vấn đề này trước đây hắn đã nghĩ tới, nhưng cả trăm tâm tư lại không thể lý giải được.

- Hơn nữa những tu sĩ ở bước thứ nhất đã phải cần số lượng tiên ngọc khổng lồ như vậy, nếu như muốn tiến lên bước thứ hai…Thì số lượng tiên ngọc cần là bao nhiêu?...Có lẽ giống như đám người Thiên Vận Tử, số lượng tiên ngọc bọn họ cần chẳng phải sẽ bằng tổng số lượng tiên ngọc của rất nhiều tu sĩ Vấn Đỉnh cộng lại sao?... ….

- Hay là…Tu sĩ bước thứ hai không cần tiên ngọc? Hoặc là có phương pháp đặc biệt nào đó có thể thay thế tiên ngọc?

Trong lòng Vương Lâm hiện lên một suy đoán khác lạ.

Vương Lâm đang trầm ngâm thì thần sắc khẽ động rồi ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng. Hắn thấy một luồng gió nhẹ thổi qua, lão già mặc hắc y của Tôn Gia cung kính xuất hiện bên ngoài phòng.

Vương Lâm vung tay phải lên, cấm chế bên ngoài được mở ra, lão già hắc y vội vàng đi vào. Khi chuẩn bị đi vào trong thì lão già do dự một chút rồi dứt khoát hạ tu vi xuống mức Kết Đan kỳ, trong lòng cười khổ rồi tiến vào.

- Tiền bối, lần trước vì quá vội vàng mà vãn bối còn chưa giới thiệu bản thân. Vãn bối là Tôn Khải Minh của Tôn Gia, hiện nay là người phụ trách tòa thành này, tiền bối có thể cho biết tên được không?

Thái độ lão già cực kỳ cung kính, hắn thấy người có thể làm cho lão tổ trong gia tộc tự thân hàng lâm chắc chắn sẽ không phải người bình thường, không phải là người mình có thể trêu chọc được.

- Hứa Mộc!

Vương Lâm bình thản nói.

- Hứa tiền bối, hai mươi vạn tiên ngọc đã được người trong gia tộc đưa tới, mời ngài kiểm tra thu nhận.

Lão già vội vàng lấy từ trong ngực ra một túi trữ vật, lão thầm cảm thán, hai mươi vạn tiên ngọc cứ như vậy được lão tổ tặng cho người khác. Bởi vậy có thể nói, người trước mắt tuyệt đối không phải bình thường.

Khi nhận lấy túi trữ vật, Vương Lâm vẫn không kiểm tra, hắn tin vị đạo hữu Vấn Đỉnh kia của Tôn Gia sẽ không động tâm tư ở điểm này.

Sau khi lão già đưa túi trữ vật ra thì vội vàng nói:

- Tiền bối yên tâm, vãn bối đã sớm dặn bảo kẻ dưới, chuyện ngày hôm nay sẽ không bị truyền ra ngoài. Cho dù là vãn bối lần này đến đây cũng không có bất kỳ kẻ nào biết được, nên cũng không có chuyện gì ảnh hưởng đến sự thanh tu của tiền bối. Mặt khác, nếu tiền bối muốn bế quan thì trong thành này cũng có một địa phương rất tốt.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nói:

- Không cần, ngươi lui đi.

Lão già vội vàng cung kính lui ra phía au, hơi do dự, nói:

- Tiền bối, bảy ngày sau Bảo Hợp Lâu của Nhiễm Gia sẽ cử hành một cuộc đấu giá ở trong thành, trong đó có một viên bát phẩm thứ thần đan… ….

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo, hắn quét mắt nhìn lão già một cái, cơ thể lão già lập tức run rẩy rồi nuốt luôn những câu nói phía sau xuống bụng.

Trong phòng trở nên lặng lẽ, chỉ sau vài lần hít thở nhưng lão già lại cảm thấy giống như đang trải qua một khoảng thời gian dài dằng dẳng, hình như mỗi lần hít thở đều là một năm dài.

Bầu không khí lặng lẽ này hóa thành một áp lực vô hình làm cho tâm thần lão già trở nên run rẩy. Lão cũng không muốn như vậy nhưng người trong tộc bắt lão phải thăm dò tu vi của người trước mặt, lão bắt buộc phải cố gắng nói ra những lời kia. Nhưng trong lòng lão cũng thầm kêu may mắn, bởi vì bầu không khí lặng lẽ này chứng tỏ vị tiền bối Hứa Mộc chưa nhìn thấu tâm tư của mình, mà đang tập trung vào bát phẩm thứ thần đan.

- Mang đến đây đi!

Sau giây lát, Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Vẻ mặt lão già trở nên tái nhợt ngẩn người ra nhìn Vương Lâm. Nhưng lão lại lập tức có phản ứng, vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một khối lệnh bài hồng sắc, khẽ nói:

- Đây là lệnh bài đấu giá!

- Lui ra đi!

Sau khi nhận lấy lệnh bài, Vương Lâm nhắm chặt hai mắt lại.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 667: Pháp bảo đặc biệt nhằm vào Vương Lâm

Lão già vội vàng lui ra ngoài phòng rồi thở ra một hơi thật sâu, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm lớp áo sau lưng. Đúng lúc này bên tai lão lại vang lên giọng nói lạng lùng của Vương Lâm :

- Không còn lần thứ hai đâu!

Vẻ mặt lão già lập tức không còn chút máu, vội vàng xoay người cung kính cúi đầu rồi hóa thành ngọn gió nhẹ tiêu tán. Thân ảnh lão già huyễn hóa ra ở một nơi hẻo lánh trong thành, vội vàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Trong nháy mắt khi giọng nói của Vương Lâm rơi vào trong tai thì hắn lập tức biết tất cả mọi tâm tư của mình đã bị đối phương nhìn thấy triệt để, tâm trí như vậy làm lão cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Lão căn cứ vào yêu cầu của người trong tộc để dùng bát phẩm thần đan thăm dò xem Vương Lâm có động tâm hay không. Nếu Vương Lâm động tâm lấy lệnh bài thì chứng tỏ tu vi của người này đã đạt đến Vấn Đỉnh, nếu không động tâm thì người trong tộc cũng không nói rõ ràng nhưng sẽ lập tức rút tất cả các thế lực ra khỏi thành.

Nhưng lúc này hắn đã có được đáp án mà trong lòng lại cảm thấy bất an.

- Bát phẩm đan dược … ….

Vương Lâm nắm chặt lệnh bài, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Vương Lâm hiểu tương đối rõ phẩm chất và cấp bậc của đan dược, dù sao thì năm xưa Lý Mộ Uyển cũng chính là Luyện Đan Đại Sư. Nếu dựa theo đẳng cấp của đan được thì cửu phẩm có thể gọi là thần đan, bát phẩm là thứ thần đan, thất phẩm là tiên đan.

Năm xưa khi Vương Lâm kết anh, hắn đã nuốt vào một khối đan dược lục phẩm thượng giai.

Những tên gọi dựa theo phẩm chất và cấp bậc của đan dược chẳng qua chỉ do hậu nhân bịa đặt ra. Đan dược được gọi là tiên đan và thần đan nhưng cũng không phải là đan dược tiên thần chân chính, giữa hai loại có sự chênh lệch rất lớn giống như trời và đất.

Nói chính xác thì cực phẩm đan dược chính là cực hạn. Nếu tu vi đạt đến bước thứ hai thì loại đan dược này sẽ không còn tác dụng, trừ khi thu được tiên đan thần đan chân chính. Nhưng đối với tu vi của Vương Lâm hiện nay thì bát phẩm đan dược vẫn còn hiệu quả. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, trong lòng đã có quyết định.

- Không ngờ tiểu bối hắc y kia lại có gan dùng đan dược để thăm dò tu vi của ta, rõ ràng là sau lưng có những tu sĩ Vấn Đỉnh của Tôn Gia chống lưng. Họ nhìn không ra tu vi của ta nên cố gắng dùng phương pháp ôn hòa để thăm dò.

- Nếu ta không động tâm vì đan dược này thì chứng tỏ tu vi của ta đã là bước thứ hai.

Vương Lâm sờ sờ vào túi trữ vật có hai mươi vạn tiên ngọc rồi đơn giản bỏ qua chuyện này.

Một đạo cầu vồng bay đi như tên bắn ở Vực Bắc La Thiên Tinh Vực, bên trong truyền ra một giọng nói thương tang :

- Mi Nhi, chỗ này chính là gia hương của vi sư, cũng chính là nơi ngươi tu hành trong thời gian tới, nếu tính toán rõ ràng thì vi sư đã mấy ngàn năm chưa quay về chỗ này. Nếu không có La Thiên Thạch do tổ tiên Huyễn Gia của ta lưu lại thì sợ rằng vi sư cũng không thể dễ dàng mang ngươi đến đây như vậy được.

Trong cầu vồng còn có một người con gái, người này điểm nhẹ lên trán nhìn vùng tinh vực xa lạ trước mắt, trong lòng không có chút cảm giác quen thuộc.

- Địa Phương giống như ngọc lưu ly ở trước mặt chính là Thiên Huyễn Tinh, tinh cầu này là một trong Ngũ Đại Tinh ở bắc vực, cũng chính là quê hương của gia tộc vi sư. Mi Nhi, gia tộc của ta trên La Thiên Tinh Vực rất coi trọng huyết mạch, nếu không có huyết mạch gia tộc thì không thể tu hành công pháp cao giai, càng không thể có được sự bảo hộ của gia tộc.

- Từ nay về sau, ngươi và ta ngoại trừ có thân phận sư đồ thì ngươi chính là nghĩa nữ của ta. Sau khi quay về Thiên Huyễn Tinh ta sẽ thi triển pháp thuật Hoán Huyết để bên trong huyết mạch của ngươi có ẩn chứa máu huyết Huyễn Gia. Từ nay về sau tên của ngươi không phải là Liễu Mi mà là Huyễn Mi. Ngươi đồng ý không ?

Ánh mắt lão già trở nên sáng ngời nhìn về phía cô gái, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong. Hắn cực kỳ vừa lòng đối với tên đệ tử này, không muốn bị bó buộc bởi một số tư tưởng cố hữu trên La Thiên Tinh Vực. Nhưng không có huyết thống thì Liễu Mi sẽ không có thân phận, nên hắn mới không ngần ngại thi triển pháp thuật Hoán Huyết hầu như rất ít khi được sử dụng để thay đổi máu huyết đệ tử của mình.

Cô gái trở nên trầm mặc, vấn đề này trên đường đi sư tôn đã từng nhắc qua. Nàng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu khẽ nói :

- Tất cả cứ theo sự sắp xếp của sư phụ.

Lão già cười ha hả, có chút hài lòng nói :

- Mi Nhi, lão phu chắc chắn sẽ bồi dưỡng ngươi thành tu sĩ có đại thần thông bước thứ hai, thậm chí còn vượt qua Khuy Niết Kỳ của lão phu.

Cầu vồng nhanh chóng hóa thành một luồng sáng rực rỡ rồi phóng thẳng về Thiên Huyễn Tinh ở phía trước, chỉ để lại tiếng cười vang vọng.

Cô gái nhìn Thiên Huyễn Tinh, trong lòng thầm nghĩ :

- Lần này đi La Thiên, chính là cuộc đời mới của ta …Vương Lâm và tất cả Chu Tước Tinh đều đã tan thành mây khói. Với tư chất của Vương

Lâm thì lúc này sợ rằng vẫn còn chưa vượt qua Vấn Đỉnh mà vẫn chỉ dừng lại ở con đường sinh tử khi tiến lên Vấn Đỉnh mà thôi, hắn có thể vượt qua được hay không chính là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Khoảng cách giữa ta và hắn đã kéo ra trong vô hình, sự chênh lệch này sẽ càng ngày càng lớn, hắn đã không xứng là đối thủ của ta nữa. Đáng tiếc là ta đã vì hắn chuẩn bị một pháp bảo đặc biệt, bây giờ lại không còn chỗ để sử dụng nữa rồi.

Cô gái hít vào một hơi thật sâu. Khi nhớ đến pháp bảo đặc biệt kia, trong mắt nàng hiện lên một tia bứt rứt và đau khổ, nhưng ngay lập tức cảm giác này đã bị sự lạnh lùng thay thế.

- Lúc này sợ rằng hắn vẫn còn ở trên Chu Tước Tinh, đã không còn là người cùng cấp độ với ta nữa rồi.

Cầu vồng tiến vào trong Thiên Huyễn Tinh rồi tiêu tán.

Trên Nhiễm Vân Tinh, rất nhiều tiên ngọc đang vờn quanh Vương Lâm rồi bị hắn chậm rãi hấp thụ. Thoáng cái đã bảy ngày trôi qua, hắn mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên ánh chớp cực kỳ quỷ dị.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn nuốt vào tất cả những tiên khí còn sót lại, sau đó lượng tiên ngọc khổng lồ lập tức hóa thành bụi phấn.

Vương Lâm hình như có gì đó muốn đi kiểm tra, hắn ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài rồi đứng dậy đạp một bước tiến ra.

Người thanh niên vẫn một mực ngồi tĩnh tọa thổ nạp nơi ngọn núi ở thành Bắc đang thở ra một hơi thật sâu, những luồng khí màu bạch sắc từ trong lỗ mũi hắn bay ra vờn quanh khắp bốn phía cơ thể rồi dần dần tiêu tán.

Hắn mở rộng hai mắt nhìn lên bầu trời lẩm bẩm nói :

- Tư chất không tốt, lấy cần cù bù đắp, cuối cùng sẽ có một ngày ta đạt đến Nguyên Anh trung kỳ.

Đúng lúc này hắn đột nhiên nhướng mày, ở phía trước có một người đang đến. Người kia mái tóc đen tung bay, trên người mặc áo bào màu tím, trên người không có bất kỳ trang sức nào.

Người này khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo rất đường hoàng nhưng lại mang theo một luồng khí sắc bén, rõ ràng không phải người bình thường. Hắn đứng đó giống như cả người đang dung nhập vào trong không khí bốn phía, rất khó phân biệt được.

Lúc này, người kia đang chắp tay sau lưng, ánh mắt hắn đang nhìn vào cổng thành giống như đang chờ đợi một cái gì đó.

Người kia cảm nhận được ánh mắt của người thanh niên dưới núi đá, hắn quay đầu lại nhìn lướt qua nhưng sau đó lại không thèm để ý đến nữa.

Người thanh niên đưới núi đá lại càng nhíu chặt mày, tu vi của người phía trước hắn nhìn không thấu. Nhưng hắn lại có một cảm giác không thể trêu chọc, trên cơ thể người kia có một luồng khí tức nguy hiểm đến từ sâu trong linh hồn.

Cổng thành lóe ra hào quang, một người đi ra, chính là Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi hình bóng của hắn xuất hiện, ánh mắt của người mặc áo bào màu tím lập tức chuyển đến. Trong ánh mắt, một luồng uy bức kinh người hàng lâm trên người Vương Lâm.

Một luồng chiến ý mơ hồ tỏa ra từ trên người thanh niên mặc áo bào màu tím, nhưng lại bị hắn mạnh mẽ ép xuống. Ngoại trừ Vương Lâm thì không có người nào phát hiện ra được.

Người thanh niên dưới núi đá cũng cảm thấy bầu không khí bốn phía đột nhiên trở nên hơi lạnh giống như đang ở trong mùa đông giá rét. Trái tim hắn đập mạnh, mơ hồ cảm thấy không ổn. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm đi ra, hắn lập tức nói :

- Trở về !

Vương Lâm ngẩn người ra nhìn về phía người thanh niên ở dưới núi đá.

Người thanh niên này đứng thẳng người lên, bộ quần áo rộng thùng thình bên ngoài rất không hài hòa. Nhưng lúc này vẻ mặt hắn lại rất nghiêm túc, hắn tiến lên vài bước đã đến trong trận pháp ở cổng thành rồi vội vàng nói :

- Ngẩn người ra đó làm gì, mau quay trở về. Người kia nhất định là đến đây để quấy rầy ngươi, ta là người phụ trách phòng thủ ở chỗ này, ta sẽ bảo vệ ngươi được bình an.

Hắn vừa nói chuyện vừa vỗ vào túi trữ vật, trong tay đã xuất hiện một khối ngọc giản.

Vương Lâm cẩn thận nhìn kỹ người thanh niên, nói :

- Ngươi không phải là đối thủ của hắn !

Người thanh niên nhăn mày lại, hắn nắm chặt lấy ngọc giản, nói :

- Chuyện này không cần ngươi phải quan tâm, nếu ngươi cứ khăng khăng đi ra thì ta sẽ mặc kệ.

Vương Lâm cảm thấy tức cười, hắn lui ra phía sau hai bước đứng ở trong trận pháp.

o0o

Người thanh niên kia lập tức đi đến trước người Vương Lâm rồi nhìn người đàn ông áo tím ở phía trước, lớn tiếng nói:

- Tiền bối, chỗ này là nơi phòng thủ của Tôn Gia, không biết tiền bối có chuyện gì ?

Người đàn ông mặc áo tím cũng ngẩn người, chiến ý trên cơ thể hắn lập tức tiêu tan thành mây khói, trong mắt hắn lộ ra vẻ hứng thú. Hắn cẩn thận đánh giá người thanh niên trước mặt vài lần, cười nói:

- Ngươi tên gì ?

Vẻ mặt người thanh niên trở nên ngưng trọng, nói:

- Vãn bối là Tôn Lăng.

Người đàn ông áo tím gật đầu, nói:

- Ngươi rất tận tụy, không tồi ! Ngươi có thể lui xuống, người ta tìm đang ở phía sau ngươi.

Vẻ mặt người thanh niên lập tức biến đổi, nói:

- Tiền bối, nếu hắn rời khỏi thành thì vãn bối sẽ không quản chuyện này. Nhưng nếu hắn vẫn còn ở chỗ này thì sẽ là chuyện của vãn bối.

Người đàn ông áo tím nhướng mày, hắn lạnh lùng nhìn người thanh niên, sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm.

Sau một cái liếc mắt, cơ thể Tôn Lăng lập tức run lên. Trong nháy mắt này hắn đột nhiên có một loại cảm giác giống như người đứng ở trước mặt không phải là một tu sĩ mà là một con viễn cổ hung thú đang liếc mắt cảnh cáo, nếu mình còn nói thêm một câu không chịu tránh ra thì sẽ lập tức bị con viễn cổ hung thú này cắn chết.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, hắn không thèm quan tâm ánh mắt của người đàn ông. Thấy bóng lưng người thanh niên Nguyên Anh tuy run rẩy mà vẫn đứng trước mặt mình, Vương Lâm lại trở nên trầm mặc.

Tôn Lăng hít vào một hơi thật sâu, cắn răng nói:

- Tiền bối, nếu hắn không bước ra thì ta phải phụ trách sự an toàn của hắn…Huống hồ hắn chỉ là một tu sĩ Kết Đan, tiền bối … ….

Người đàn ông mặc áo bào tím lại nhăn mày, với thân phận của hắn lại bị người này nhiều lần phản bác, hắn đã trở nên tức giận.

- Ngươi, lui … ….

Nhưng không đợi người đàn ông áo bào tím này nói xong, trong nháy mắt khi hắn vừa mở miệng, Vương Lâm đã nói:

- Đủ rồi !

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn tiến lên một bước đi ra khỏi trận pháp.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đi ra ngoài, Tôn Lăng lập tức nói:

- Vì sao ngươi lại đi ra, đi vào ngay !

Nói xong hắn định bóp nát ngọc giản trong tay, ngọc giản này có tác dụng truyền tin.

Vương Lâm xoay người, hắn khẽ mỉm cười nói:

- Không có chuyện gì đâu !

Nói xong, Vương Lâm cất bước đi về phía người đàn ông áo tím, một đám sương mù màu xanh đột nhiên xuất hiện rồi bao phủ khắp bốn phía ngăn cản ánh mắt của Tôn Lăng.

Cự ly giữa Vương Lâm và người đàn ông áo tím khoảng ba mươi bước chân, hắn cực kỳ ung dung cất bước đi về phía đối phương. Lúc đầu thì thần sắc của người đàn ông áo tím vẫn như thường, nhưng khi Vương Lâm liên tục tiếp cận, người này lập tức cảm thấy một luồng áp lực từ trên người Vương Lâm truyền đến.

Áp lực này quá mạnh, khi khoảng cách giữa Vương Lâm và người kia chỉ còn mười bước, thì áp lực kia đã đạt đến đỉnh phong.

Người đàn ông mặc áo tím biến sắc, trong mắt tuôn ra một luồng hào quang ác liệt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn không lui người ra phía sau mà cố gắng đứng vững tại chỗ.

Bước chân Vương Lâm vẫn không ngừng lại, hắn lại đạp xuống một bước. Một bước này rơi vào mắt người đàn ông mặc áo tím giống như có sấm sét đang nổ vang trong tâm thần, giống như một bước này không phải đạp trên mặt đất mà đang giẫm trên tâm thần của hắn.

Người đàn ông bắt buộc phải lui ra phía sau một bước.

Lui từng bước, từng bước !

Vương Lâm liên tục tiến lên tám bước, mỗi bước chân của hắn giống như rất nhiều tiếng sấm sét đang nổ ầm ầm vang vọng trong tâm thần người đàn ông mặc áo tím. Theo mỗi bước chân của Vương Lâm còn hình thành nên một cơn gió lốc giống như đang chồng chất lên nhau nổ đùng đùng trong cơ thể người đàn ông mặc áo tím.

Vẻ mặt người kia lập tức trắng bệch, hắn liên tục lui ra phía sau, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt lộ ra một tia kinh hoàng.

Đến bước chân cuối cùng, Vương Lâm giơ chân lên rồi bình thản nhìn người đàn ông ở phía trước đang liên tục lui ra phía sau. Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia sáng lạnh lùng, rồi đột nhiên hắn giẫm chân xuống.

Nếu nói uy lực của mấy bước chân trước đó là từ từ chồng chất lên nhau thì bước chân cuối cùng này lại ngưng tụ toàn bộ những gì đã nổ vang của lần trước, một bước đạp xuống đã dẫn phát toàn bộ khí thế mà trước đó ngưng tụ lại được.

Vẻ mặt người đàn ông áo tím hoàn toàn biến đổi, hắn không chút do dự lui ra phía sau vài bước rồi ôm quyền nói:

- Đạo hữu, tại hạ không có ác ý.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn đối phương rồi đi qua bên cạnh hắn. Người đàn ông áo tím cười khổ đi theo phía sau.

Đám sương xanh tiêu tán, trong mắt Tôn Lăng đang đứng ở cổng thành không có chút dấu vết nào. Vừa rồi hắn ở trong đám sương không nhìn thấy bất cứ điều gì. Hắn than nhẹ một tiếng rồi đi đến bên dưới ngọn núi đá khoanh chân ngồi xuống.

- Người kia bị vị tiền bối đó bắt đi, hắn sợ rằng rất khó giữ được mạng sống ... .

Người thanh niên kinh sợ cả nửa ngày, sau đó hắn nhắm hai mắt lại tiếp tục tĩnh tọa, hắn đã cố hết sức rồi.

Sau khi ra khỏi thành bắc, Vương Lâm vẫn ung dung bước đi đến Bảo Hợp Lâu ở thành Đông. Người đàn ông mặc áo tím ở bên cạnh hắn liên tục cười khổ, nói:

- Hứa đạo hữu, tại hạ là Tôn Tích, chuyện vừa rồi quả thật là không có ác ý.

Nếu là người khác, với thân phận của hắn tuyệt đối sẽ không dùng giọng như vậy để nói với người ngang vai vế. Nhưng sau lần thăm dò vừa rồi lại làm lòng hắn cảm thấy Hứa Mộc này rất sâu hiểm khó dò, cũng nhìn không thấu tu vi người này.

Điều này cũng không quan trọng, mà quan trọng là hắn từ trên người Vương Lâm cảm nhận được sự tự tin và một luồng sát khí. Luồng khí tức này nói lên người trước mặt đã giết rất nhiều tu sĩ cùng đẳng cấp, hơn nữa cũng không phải chỉ là một người. Chỉ có như vậy mới tạo nên sự tự tin đáng sợ thế này.

Tôn Tích này chính là một trong ba vị tu sĩ Vấn Đỉnh Kỳ trên Nhiễm Vân Tinh, là một lão tổ Vấn Đỉnh sơ kỳ của Tôn Gia. Sau khi hắn kết thúc quá trình tu luyện dưới đáy biển thì lập tức chạy thẳng đến Thiên Vận Thành.

- Hứa mỗ đã cảnh cáo ngươi !

Vương Lâm bình thản nói, trong lòng hắn thấy tu vi của tên họ Tôn này tương đương với mình, nhưng hắn lại không đặt tên này vào trong mắt. Thậm chí có thể nói trên Nhiễm Vân Tinh không có bất kỳ tu sĩ nào có thể làm cho Vương Lâm kiêng kỵ. Hơn nữa tên họ Tôn này không thèm quan tâm đến lời cảnh cáo của mình mà cứ đâm đầu đến, chắc chắn là có chuyện muốn nhờ cậy. Dù vậy cũng phải chịu sự trừng phạt, nếu không thì sau này Vương Lâm sẽ liên tục gặp phải phiền toái.

Nếu đã như vậy thì giọng nói của Vương Lâm cũng không còn khách khí.

Vương Lâm tu luyện gần nghìn năm đã thấu hiểu lòng người và có rất nhiều kinh nghiệm. Trong cuộc sống thường có những chuyện như vậy xảy ra, ngươi nhìn thấy một người, hắn coi ngươi là kẻ yếu, nếu ngươi lại coi hắn là kẻ yếu thì hắn chắc chắn hắn sẽ coi ngươi là cường giả.

Điều này cũng giống như thời thiếu niên Vương Lâm chơi đùa với đám trẻ trong thôn. Những đứa trẻ yếu kém thì thường bị ăn hiếp, mà những đứa trẻ thông minh thường đứng ở bên trên chứng tỏ mình mạnh mẽ, vì vậy mà rất ít có đứa bé nào dám trêu chọc đến nó.

Thậm chí năm xưa giữa các gia đình thân thích của Vương Lâm cũng vậy, mạnh và yếu sẽ không ở cùng cấp độ với nhau, sự chênh lệch về cao thấp giống như trời và đất. Điều này là tâm tính, ngươi yếu thì đối phương sẽ mạnh, ngươi mạnh thì đối phương sẽ yếu.

Vương Lâm tu hành nhiều năm nên rất hiểu đạo lý này.

Tôn Tích trầm mặc hồi lâu rồi cười khổ nói:

- Hứa đạo hữu, chuyện này là Tôn mỗ lỗ mãng, nhưng có chuyện quan trọng muốn nhờ nên không tránh khỏi có chút vội vàng.

Vương Lâm không đáp lời mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

- Hứa huynh, nếu ngươi có thể giúp ta một lần, ta có thể đem toàn lực của Tôn Gia giúp ngươi tu hành !

Tôn Tích cắn răng nói.

- Gia tộc của ngươi không nuôi nổi hai người Vấn Đỉnh.

Giọng nói của Vương Lâm vẫn bình thản.

Ánh mắt Tôn Tính trở nên ngưng trọng, nói:

- Hứa huynh, gia tộc của ta quả thật là không nuôi nổi hai người tu sĩ Vấn Đỉnh. Nhưng nếu ngươi giúp ta, ta có thể đem suất đi Lôi tiên giới trăm năm sau tặng cho ngươi.

Bước chân Vương Lâm hơi ngừng lại, hắn nghiêng người nhìn Tôn Tích rồi thu hồi ánh mắt tiếp tục đi về phía trước.

- Chắc chắn Hứa huynh cũng biết Lôi tiên giới trên La Thiên Tinh Vực của ta mỗi lần mở ra thì tất cả Lôi Đỉnh đều bị Lôi Tiên Điện khống chế, người ngoài sẽ tuyệt đối không thể đoạt được. Muốn tiến vào Lôi tiên giới thì nhất định phải là người của La Thiên Tinh Vực của ta. Hơn nữa chỉ có những gia tộc được ghi chép trong Lôi Tiên Điện mới có thể tham gia vào danh sách tuyển chọn.

Hai mắt Tôn Tích hơi nheo lại giống như đang tùy ý giải thích tường tận.

Những người đạt đến Vấn Đỉnh, tất nhiên sẽ có rất ít người tâm cơ nông cạn. Tôn Tích này thân là một người tổ tiên của gia tộc, tất nhiên sẽ là loại người tâm tư thâm trầm. Trước đó hắn bị khí thế của Vương Lâm áp bức nên bắt buộc phải tỏ ra yếu kém, nhưng bây giờ hắn lại bắt đầu phản kích.

Tôn Tích nói rõ ràng như vậy, đồng thời cũng nói ra sự nghi ngờ của hắn đối với lai lịch Vương Lâm.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 668: Người bốn năm trước.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Trong Tôn Gia có một người vãn bối tên là Tôn Tuyết Sơn, người này thế nào?

Ánh mắt Tôn Tích lộ ra vẻ kỳ dị, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi nhìn Vương Lâm cười nói:

- Tuyết Sơn tu vi khá cao nhưng lại thiếu kinh nghiệm, Hứa huynh đã có ơn cứu mạng hắn, Tôn mỗ rất cảm kích.

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng thu hồi ánh mắt. Nỗi kiêng kỵ trong lòng Tôn Tích đối với Vương Lâm lại càng đậm. Hắn đảo mắt nhìn qua Vương Lâm ở bên cạnh, thầm than trong lòng:

- Người này lai lịch thần bí mà tâm cơ lại thâm trầm, Tôn Khải Minh trước đó đến thăm dò chỉ bị người này liếc mắt đã khám phá ra tất cả mọi chuyện. Vừa rồi ta nói ra nghi hoặc về thân phận của hắn thì bị người này dùng Tuyết Sơn hóa giải. Hắn vốn đã được thay đổi hình dáng, mặc dù là giả vờ không biết ta cũng chỉ có thể hoài nghi chứ không thể theo

đuổi đến cùng. Nhưng người này lại tự mình thừa nhận thì điều này có chút kỳ dị, trong lòng hắn rõ ràng không sợ ta biết. Tu vi của người này rất cao, chắn chắn sẽ hơn hẳn ta. Những nhân vật thế này Tôn Gia của ta phải kết giao chứ không thể đắc tội được.

- Đông Lâm Tinh...Chẳng lẽ người này thật sự đến từ Đông Lâm Tinh sao?... ....

Tôn Tích trở nên trầm mặc.

- Hứa huynh có chấp thuận lời đề nghị của tại hạ không?

Tôn Tích nói.

- Chuyện này bàn lại sau, tại hạ cũng muốn có một chút thời gian cân nhắc.

Vương Lâm khẽ nói tránh đi.

Tôn Tích thầm than rồi không truy hỏi nữa mà giới thiệu cho Vương Lâm biết một số tục lệ trên Thiên Vận Tinh. Trong lúc hai người nói cười, đã đi đến Bảo Hợp Lâu ở thành Đông.

Hôm nay là kỳ bán đấu giá của Bảo Hợp Lâu trong thành, những tu sĩ ở các vùng lân cận đến đây rất nhiều, tiếng người nói chuyện ầm ĩ bên ngoài Bảo Hợp Lâu. Có hơn mười người tiểu nhị của Bảo Hợp Lâu ở bên ngoài tiếp khách, những người đi đến đây được đi vào và sắp xếp theo đẳng cấp của lệnh bài.

Hai người Tôn Tích và Vương Lâm vừa mới đến gần, chỉ thấy Tôn Khải Minh đang chờ đợi ở bên ngoài Bảo Hợp Lâu vội vàng tiến lên, trong mắt lão lộ ra vẻ cực kỳ cung kính rồi khom người nói:

- Tôn Khải Minh tộc nhân đời thứ ba tham kiến lão tổ, tham kiến Hứa tiền bối.

Tôn Tích ở trước mặt những người khác vì vẻ uy nghiêm của mình mà không nói tiếng nào, chẳng qua chỉ hơi gật đầu mà thôi.

Trước đó Tôn Khải Minh đã đi đến Bảo Hợp Lâu, tuy đây là sản nghiệp của Nhiễm Gia, nhưng Tôn Khải Minh lại là người của Tôn Gia phụ trách tòa thành này nên tất nhiên phải có sự khác biệt. Hắn không để người của Bảo Hợp Lâu đi theo mà tự thân dẫn đường mang Vương Lâm và Tôn Tích đi vào trong rồi trực tiếp đi lên lầu bốn.

Trước khi Vương Lâm đi đến Bảo Hợp Lâu thì gặp người thanh niên họ Tôn lúc nãy đã ngăn cản Tôn Tính, hắn đang đi theo vài vị khách, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Vương Lâm. Người thanh niên lập tức ngẩn người, nhưng ngay sau khi hắn nhìn thấy Tôn Khải Minh thì lại lập tức kinh ngạc. Người này không nhận ra Tôn Tích, nhưng thấy thái độ cung

kính của Tôn Khải Minh thì biết được người kia rõ ràng có thân phận rất cao trong Tôn Gia.

Người thanh niên họ Tôn nhìn thấy Vương Lâm thì trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác giống như chính mình đã bỏ lỡ một cái gì đó... ....

Bảo Hợp Lâu có bốn tầng, tầng thứ tư có rất nhiều phòng.

Tôn Tính và Vương Lâm ngồi xuống ở một căn phòng đầu tiên bên trái, vị trí này rất tốt, liếc mắt đã có thể nhìn thấy đại sảnh bán đấu giá ở tầng hai.

Tôn Khải Minh cung kính đứng ở một bên đợi Tôn Tích căn dặn.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm bước vào chỗ này thì đột nhiên có một cảm giác rất kỳ quái, giống như trong tâm thần có một chỗ khẽ động. Đến khi hắn dùng thần thức để kiểm tra thì lập tức nhìn thấy ở lầu ba có một hình bóng già nua.

- Là hắn!

Vương Lâm ngẩn người ra, hắn lập tức thu hồi thần thức.

- Dấu vết trên người hắn rất nhạt, rõ ràng đã tiêu tán hơn phân nửa, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

- Hứa huynh, bát phẩm đan dược này có chút lai lịch, nó vốn không phải là vật trên Nhiễm Vân Tinh của ta mà của một người tu sĩ ngoại lại đã đấu pháp với người khác bị trọng thương. Sau khi hắn chạy đến Thiên Vận Tinh thì bị ba người ta, lão tổ Nhiễm Gia và Tiêu Diêu Cư Sĩ đồng thời xuất thủ cướp đi. Tu sĩ ngoại lại kia lại chết vào trong tay của Nhiễm Gia lão tổ.

Tôn Tích nhìn Vương Lâm rồi chậm rãi nói.

Vương Lâm nhướng mày nhìn Tôn Tích và không nói gì. Chuyện này hắn không muốn biết nhưng Tôn Tích lại nói ra, sợ rằng việc này có chút liên quan đến chuyện nhờ cậy trước đó của Tôn Tích.

Tôn Tích không thấy được những gì chất chứa bên trong ánh mắt Vương Lâm, hắn tiếp tục nói:

- Đây vốn là chuyện bốn năm trước, đan dược này cực kỳ quý giá, đặc biệt là đối với những người tu sĩ Vấn Đỉnh lại càng có tác dụng. Đan dược cũng không phải chỉ có một cái mà tổng cộng có năm viên. Ta và Tiêu Diêu mỗi người một viên, còn lão tổ của Nhiễm Gia tu vi đã đạt đến Vấn Đỉnh trung kỳ nên đoạt được ba viên.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn nhìn xuống lầu hai giống như chưa nghe thấy gì.

Tôn Tích cũng không để ý, hắn lại nói:

- Chẳng qua đan dược này lại làm chúng ta phỏng tay. Người bị Nhiễm Gia lão tổ giết chết, chúng ta tìm thấy lệnh bài Chủ Tinh Thiên Huyễn của tộc nhân Huyễn Gia bên trong túi trữ vật của hắn.

Vương Lâm quay đầu lại nhìn về phía Tôn Tích rồi bình thản nói:

- Tôn dạo hữu, Hứa mỗ không thích nghe những chuyện xưa.

Tôn Tích khẽ cười, nói:

- Hứa huynh, hôm nay Tôn mỗ không nhắc đến chuyện xưa này thì ngày sau sẽ có những người khác nói cho ngươi biết. Trong thành này tuy tất cả đều là của Tôn Gia, nhưng vì sao bát phẩm linh đan lại được bán ở chỗ này? Với tài trí của Hứa huynh thì chắc chắn đã hiểu rõ rồi.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, trước đó trong lòng hắn có chút hoài nghi nhưng lại không hiểu nhiều lắm về La Thiên Tinh Vực. Lúc này nghe thấy từng chữ huyền diệu do Tôn Tích nói ra, trong ánh mắt Vương Lâm đang đảo xuống tầng hai đột nhiên lộ ra một tia hàn quang.

Tôn Tích nhìn chằm chằm vào vẻ mặt Vương Lâm, lúc này thấy hàn quang lộ ra trong mắt đối phương thì thở phào nhẹ nhõm. Hắn đã đạt được mục đích, cũng không muốn nói nhiều mà nhấc bình trà rót vào chén rồi cầm lên uống một ngụm.

Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm rồi biến mất. Bát phẩm đan dược nếu không được vị tu sĩ Vấn Đỉnh kia của Nhiễm Gia đồng ý thì làm sao có thể được đấu giá ở chỗ này. Mà giá cả của vật này chắc chắn sẽ cao đến mức không thể tưởng tượng được. Hơn nữa vật này đối với những tu sĩ dưới Vấn Đỉnh thì không có bất kỳ một tác dụng nào, ngược lại sẽ vì cuộc đấu giá cao như thế này mà mang ngọc mắc tội, chỉ cần là người thông minh sẽ không mua vật này.

Những tu sĩ dưới Vấn Đỉnh sẽ không thể chịu được khi nuốt vào bát phẩm linh đan, linh dược lúc này sẽ biến thành độc dược.

Cho nên đan dược được đấu giá ở đây là bởi vì Vương Lâm. Vị tu sĩ Vấn Đỉnh kia của Nhiễm Gia muốn dùng đan dược này để làm Vương Lâm động tâm rồi mua đi.

Vương Lâm cũng không cảm thấy kỳ quái khi vị tu sĩ Vấn Đỉnh kia của Nhiễm Gia biết mình đang ở đây. Tên của hành tinh này là Nhiễm Vân Tinh, vậy thì Nhiễm Gia là mạnh nhất ở đây, nếu không có thần thông thì sợ rằng sẽ không thể giữ được vị trí hiện tại.

Nếu người nào nuốt vào đan dược này thì sẽ chẳng khác nào tham dự vào chuyện đã xảy ra bốn năm trước như trong miệng Tôn Tích nói. Loại chuyện thế này dù có giải thích thế nào với Huyễn Gia cũng sẽ không có chút tác dụng nào.

- Tâm cơ thật thâm độc!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình thản nhưng trong lòng lại thầm cảnh giác. Tu sĩ Vấn Đỉnh cũng không phải người bình thường, tổ tiên của một nhà không có tâm cơ của kẻ yếu bao giờ.

- Dưới sự khống chế của Nhiễm Gia, đan dược này sẽ tuyệt đối không bị người khác mua đi. Nếu ta không mua, vị tu sĩ Vấn Đỉnh của Nhiễm Gia cũng sẽ sử dụng một phương pháp khác kéo ta vào!

Cuộc đấu giá ở lầu hai đã được bắt đầu, các loại pháp bảo, tài liệu, đan dược đã phát động một cuộc cạnh tranh giá cả.

Tôn Tích đặt chén trà xuống, giống như đang tự nói với chính mình:

- Đáng tiếc là bốn năm trước người kia không kịp báo ra thân phận đã bị ba người chúng ta đánh lén rồi chết. Nếu biết hắn là người Huyễn Gia, chúng ta sẽ không dám xuất thủ.

Huyễn Gia trên Thiên Huyễn Tinh cực kỳ bá đạo, nếu tộc nhân bị người ngoài giết, tất cả những người có liên quan đều phải bị diệt tộc. Tất cả mọi vật phẩm trong túi trữ vật, cho dù có mua được trong đấu giá cũng sẽ bị người ta giận cá chém thớt.

Cái Huyễn Gia muốn chính là uy phong tuyệt đối, mặc dù là tất cả những vật gì đó bên trong túi trữ vật được bày ra trước mắt cũng không muốn người khác đụng vào. Ngược lại nếu dùng hai tay trả lại, nếu gặp may thì còn có đường sống giữa sinh tử…Đáng tiếc là đan dược kia của ta, mãi đến bây giờ cũng không dám nuốt vào… ….

Vương Lâm không nói gì, ánh mắt hắn vẫn dừng lại ở lầu hai.

- Vật được bán đấu giá sau đây chính là bát phẩm đan dược, thứ này chỉ có tu sĩ Vấn Đỉnh mới có thể nuốt vào được. Nếu những tu sĩ dưới Vấn Đỉnh ăn vào thì sẽ tự bạo cơ thể mà chết. Trong đấu giá ngày hôm nay, giá khởi điểm của đan dược này là một vạn tiên ngọc… ….

Trong tầng hai truyền ra giọng nói của một người đàn ông.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 669: Tôn Thái.

Chỉ thấy trong đại sảnh đấu giá ở tầng hai có một người đàn ông mặc trường bào hồng sắc đang cầm trong tay một cái hộp ngọc. Sau khi người này mở ra, bên trong lộ ra một viên thuốc lớn như nắm tay trẻ con.

Không có bất kỳ mùi thuốc nào bay ra ngoài, viên thuốc này nhìn thì có vẻ cực kỳ bình thường.

Những tiếng bàn luận vang vọng khắp đại sảnh, những tu sĩ có thể đến đây tất nhiên có đầy đủ năng lực. Bát phẩm đan dược là trọng bảo tuyệt đối ít gặp, nhưng tu vi không đủ thì không thể sử dụng vật này được, nếu không nó sẽ trở thành độc dược.

Không thể nuốt vào mà giữ lại trên người sẽ là mầm tai họa, mang ngọc mắc tội. Bất luận một người tu sĩ nào không có năng lực bảo vệ đan dược này, nếu mua nó thì sợ rằng vừa ra khỏi thành sẽ lập tức gặp phải tai họa.

Cho nên tiếng bàn bạc trong đại sảnh tuy nhiều nhưng cuối cùng lại không có người nào dám hét giá.

Mặc dù cũng có một vài tu sĩ trẻ tuổi muốn đấu giá nhưng lập tức lại bị trưởng bối ở bên cạnh nghiêm khắc ngăn cản. Bọn họ thấy vật này không phải là linh đan mà là đầu người.

Kẻ nào dám mua thứ này thì đầu đã không còn là của mình nữa rồi.

Huống hồ việc này quá quỷ dị, một linh đan như vậy lại được Nhiễm Gia bán ra. Vấn Đỉnh lão tổ của Nhiễm Gia chẳng lẽ không cần đan dược này sao, vì sao hắn phải mang bán đấu giá? Như vậy một số người có tâm tư sẽ sinh lòng ngờ vực nên không dám ra giá.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từ đầu đến cuối vẫn không có người nào dám hét giá. Người đàn ông mặc hồng bào không có chút mất kiên nhẫn. Kết quả thế này không phải việc ngoài ý muốn, lệnh bài đấu giá lần này được Nhiễm Gia cẩn thận phát ra bên ngoài, họ kết luận những người đến đây không có khả năng ra giá mua đan dược này được.

Nếu thật sự có một tên đui mù hét giá, Nhiễm Gia sẽ không ngại việc giết người đoạt bảo.

Ánh mắt người đàn ông chốc chốc lại quét lên lầu bốn rồi cao giọng nói:

- Nếu không có người ra giá, bát phẩm đan dược này sẽ đặt trong Bảo Hợp Lâu.

Ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên viên thuốc rất lâu, trong mắt hắn lộ ra hàn quang, bình thản nói:

- Một khối tiên ngọc, nếu ngươi muốn bán ta sẽ mua. Tuy giọng nói của hắn rất bình thản nhưng lại rất rõ ràng rơi vào trong tai mỗi tu sĩ ở dưới tầng hai, những tiếng bàn bạc lại lập tức vang lên ồn ào.

- Một khối tiên ngọc sao? Ai ra giá vậy, chẳng lẽ điên rồi sao?

- Giá thấp nhất là một vạn tiên ngọc, người kia lại trả một khối tiên ngọc, đúng là buồn cười, sợ rằng trong Bảo Hợp Lâu chưa từng xuất hiện những chuyện như thế này bao giờ.

- Sau lưng Bảo Hợp Lâu có Nhiễm Gia, hành vi của người này như vậy, chắc chắn sẽ rước lấy đại họa. Việc này rõ ràng là muốn làm khó dễ Bảo Hợp Lâu.

- Giọng nói kia từ tầng bốn truyền ra, người có thể ở trên đó tuyệt đối không phải bình thường, nhưng hành sự như vậy lại đắc tội đến Nhiễm Gia.

Người đàn ông mặc hồng y cũng ngẩn người ra ngẩng đầu nhìn lên tầng bốn. Hắn cũng không phải người trong thành Bảo Hợp Lâu mà đến từ trong gia tộc Nhiễm Gia, mục đích là bán đan dược này cho một người đặc biệt.

Hắn cười khổ trong lòng, người đặc biệt kia cuối cùng cũng ra giá, nhưng giá cả này lại làm hắn không thể tiếp nhận. Thậm chí nếu hắn thật sự tiếp nhận cái giá này thì chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người biết chuyện bán ra đan dược này có một đầu mối rất lớn.

Danh dự của Nhiễm Gia sẽ bị chấn động, hơn nữa quan trọng nhất là nếu bán cho người này thì chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người biết Nhiễm Gia đang sợ hãi.

Bát phẩm linh đan lại được bán ra với cái giá là một khối tiên ngọc, chuyện này tuyệt đối sẽ không có người nào tin. Nhưng nếu chuyện này thật sự xảy ra chắc chắn sẽ dẫn đến hàng loạt hậu hoạn không thể tưởng tượng được.

Nhưng nếu không bán thì cũng không được. Lão tổ đã nói rõ đan dược này bán đấu giá nhất định phải có người mua.

Trong căn phòng trên tầng bốn, Tôn Tích cầm ché trà đưa lên mép định uống một ngụm, trong mắt lập tức lộ ra vẻ cổ quái. Hắn đặt chén trà xuống, nói:

- Hứa huynh...Bội phục! Bội phục!

Bộ dạng của Tôn Khải Minh ở bên cạnh cũng đông cứng lại, nửa ngày sau vẫn nói không nên lời.

- Một khối tiên ngọc mua bát phẩm đan dược... ....

Không chỉ có bọn họ, người thanh niên họ Tôn ở trong đại sảnh tầng hai cũng mở to hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ khó tin. Hắn thấy giọng nói kia có chút quen thuộc, đúng là người thanh niên nhiều ngày trước bị hắn cản không cho ra ngoài.

Lúc này nghe thấy người kia hét giá một khối tiên ngọc, người thanh niên họ Lô lẩm bẩm nói:

- Người này điên rồi!

Lúc này không có người nào chú ý đến một lão già tang thương ở trong một căn phòng trên lầu ba. Sau khi lão già nghe thấy giọng nói kia thì chấn động tâm thần.

Lão mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía tầng bốn, trong ánh mắt lộ ra những luồng sáng kỳ dị.

- Đây...Giọng nói này không phải của hắn, nhưng vì sao ta lại chấn động tâm thần...Cả đời của lão phu ngoại trừ tên Tằng Ngưu thì không có bất kỳ dấu vết nào trong tâm thần.

Lão già trầm mặc hồi lâu rồi đứng thẳng người lên, sau khi do dự một chút lại ngồi xuống. Lão ngơ ngẩn nhìn xuống mặt đất rồi bắt đầu ngây dại.

- Lạc ấn của ta đã bị giải trừ ở Đông Lâm Tinh rồi mới đúng, vì sao...Lại vẫn còn?

Người đàn ông mặc hồng bào trong lầu hai do dự một chút rồi cắn răng nói:

- Nếu chỉ có một người ra giá, thì vật này sẽ được bán một khối tiên ngọc!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười lạnh, hắn vung một trảo lên hư không, viên thuốc trong tay người đàn ông mặc hồng bào trong tầng hai lập tức bay ra. Vương Lâm chụp lấy rồi ném ra một khối tiên ngọc, hắn ôm quyền về phía Tôn Tích rồi xoay người đạp một bước rời đi.

Phía sau đột nhiên vang lên những tiếng ồ náo động, Vương Lâm vẫn bỏ ngoài tai. Hắn tiến lên một bước rồi thuấn di ra ngoài Bảo Hợp Lâu.

- Một dan dược mà muốn ta gia nhập vào hoàn cảnh đó thì không đủ!

Vương Lâm đang cất bước rời đi bên ngoài Bảo Hợp Lâu.

Lão già ở tầng ba Bảo Hợp Lâu cắn răng, cơ thể lão lóe lên rồi biến mất.

Trong lúc Vương Lâm đang đi đến một chỗ hẻo lánh thì xoay người nhìn thấy lão già trong Bảo Hợp Lâu. Lão già đột nhiên xuất hiện ở một chỗ phía sau hắn không xa. Lão nhìn kỹ Vương Lâm một cái, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Sau khi nhìn kỹ Vương Lâm, lão già than nhẹ một tiếng rồi ôm quyền nói:

- Đạo hữu, lão phu nhận lầm người, xin đừng trách!

Lão vừa nói xong liền xoay người đi về phương xa, hình bóng tràn đầy tang thương.

- Tôn Thái!

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc rồi chậm rãi nói.

Khoảnh khắc khi hai chữ này rơi vào trong tai lão già, cơ thể người này đột nhiên chấn động. Lão già mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt lão lộ ra vẻ kinh ngạc, thất thanh nói:

- Ngươi...Đúng là ngươi!

Thần thức Vương Lâm đảo qua trên người Tôn Thái, hắn không khỏi nhíu mày nói:

- Ngày đó Cự Ma Tộc lão tổ thi triển thần thông, vì sao có thể đưa ngươi đến La Thiên Tinh vực này được?

Vẻ mặt Tôn Thái trở nên cay đắng, hắn lắc đầu nói:

- Chuyện này ta cũng nghi ngờ mấy trăm năm rồi nhưng không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy. Với những gì ta biết về thần thông của Cự Ma Tộc thì rõ ràng không thể mạnh mẽ như vậy được.

- Lạc ấn trên người ngươi rất nhạt, vì sao vậy?

Vương Lâm hỏi.

Tôn Thái trầm mặc trong khoảnh khắc, nói:

- Ngươi cũng biết trong La Thiên Tinh Vực này có Đông Lâm Tinh chứ?

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn không để Tôn Thái tiếp tục nói hết câu mà khẽ vung tay áo cuốn lấy Tôn Thái rồi lóe lên biến mất ngay tại chỗ. Đến khi Vương Lâm xuất hiện thì đã tiến vào trong cổng thành Bắc, hắn tiến thẳng về phía trước rồi mang theo Tôn Thái đi vào trong phòng của mình.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở một bên, hắn nhìn Tôn Thái rồi mở miệng nói:

- Bây giờ ngươi có thể nói được rồi!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 670: Trên sinh tử chính là nhân quả.

Tôn Thái ánh mắt phức tạp nhìn Vương Lâm hồi lâu nói không nên lời. Tu vi hắn tụt xuống Hóa Thần kỳ nhưng năng lực phân biệt vẫn còn, nhưng cho dù hắn nhìn thế nào cũng nhìn không thấu tu vi của Vương Lâm.

Hắn cảm thấy giật mình, tu sĩ Hóa Thần nhỏ yếu ở Tiên giới trong ấn tượng của hắn lúc trước, một tu sĩ bậc thấp bị tùy ý khống chế. Một nhân vật nhỏ chỉ có thể làm người đứng xem trong cuộc chiến của mình và Chu Dật, thật sự nhìn thế nào cũng không thể trùng hợp với người trước mắt.

Vương Lâm năm đó ánh mắt tuy linh hoạt sắc bén, nhưng chỉ cơ trí vẫn còn không đủ, vả lại tu vi rất thấp nếu không phải là có lạc ấn của Chu Dật, một chưởng của Tôn Thái cũng đủ đập chết hắn.

Nhưng Vương Lâm hiện tại, ánh mắt bình thản nhưng chỉ tùy ý liếc mắt một cái lập tức khiến tâm thần Tôn Thái run lên, nguyên thần lại chấn động như bị sấm đánh, thể xác và tinh thần chấn động mãnh liệt. Loại chênh lệch mạnh mẽ này khiến cho trong lòng Tôn Thái căn bản không thể chịu được.

Vương Lâm năm đó thân phận lại càng thấp kém. Cho dù ở Chu Tước Tinh cũng chỉ là quân cờ, không thể lọt vào mắt bất kỳ một tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ nào.

Nhưng người này hiện tại chỉ vừa chợt xuất hiện lập tức làm Vấn Đỉnh lão tổ của Nhiễm gia chú ý, thậm chí không tiếc đưa tới bát phẩm linh đan. Mà chính mình lại luân lạc thành khách khanh của Nhiễm gia, không còn lại chút huy hoàng nào của ngày xưa.

Vương Lâm năm đó gặp chuyện sống chết là phải cần mình trợ giúp. Nếu không phải là nhờ có mình, người này sớm đã bị lão tổ Cự Ma tộc

giết chết.

Nhưng người này hiện tại tu vi sâu không thể lường được, khí tức trên thân lan ra lại càng khiến cho Tôn Thái nhận thấy được. Vương Lâm đã từng giết tu sĩ Vấn Đỉnh! Từng giết tu sĩ Vấn Đỉnh, đây là một khái niệm đáng sợ thế nào!

Sự trái ngược rõ ràng khiến trong lòng Tôn Thái nổi lên tâm trạng vô cùng phức tạp. Khoảng cách mấy trăm năm, sự biến hóa của người trước mặt này như long trời lở đất trong lòng của hắn.

Trong sự hoảng hốt, nhân vật nhỏ bé trong ấn tượng năm xưa chỉ có thể ngước lên nhìn mình đã dần dần biến mất. Mà thay vào đó lại là người mạnh mẽ trước mắt mà thậm chí mình còn không dám nói lớn tiếng. Thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt này, thậm chí nếu trở thành người hầu của đối phương cũng đều không có oán hận gì!

Đủ loại biến hóa trong tâm lý Tôn Thái, Vương Lâm tuy rằng không nắm rõ như lòng bàn tay nhưng từ biểu tình thì hắn cũng biết được ít nhiều. Hắn không nói gì chỉ bình tĩnh nhìn Tôn Thái. Tôn Thái kinh ngạc nhìn Vương Lâm, thấp giọng nói:

- Tu… Tu vi hiện tại của ngươi là gì?

- Vấn Đỉnh!

Vương Lâm bình thản nói.

Tôn Thái cười khổ, hắn không tin tu vi Vương Lâm chỉ là Vấn Đỉnh. Nếu thật sự là Vấn Đỉnh, thì bản thân mình tuyệt đối có thể cảm thụ được chút ít. Nhưng hắn xem ra mặc dù là Lão tổ Nhiễm gia cũng tuyệt đối không hơn nhân vật nhỏ bé năm xưa đang đứng trước mắt này.

Hắn rốt cục hiểu được vì sao Lão tổ Nhiễm gia lại đem bát phẩm đan dược, lấy loại vật phẩm đáng để bán đấu giá này đưa cho Vương Lâm.

- Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!

Giọng nói vương lâm cực kỳ bình tĩnh, thu ánh mắt từ trên người Tôn Thái, nhìn về phía ngoài qua cửa sổ.

Một câu vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho thân hình Tôn Thái chấn động, nhưng lập tức liền bị sự phức tạp trong lòng hắn thay thế. Nhân vật nhỏ bé năm xưa làm sao dám dùng loại giọng điệu này nói với mình, nhưng hiện tại thật bi ai. Hắn nói như vậy, tâm thần của mình lại run rẩy.

- Khi… khi ta bị truyền tống vào La Thiên tinh vực này là đang ở bên cạnh Đông Lâm tinh. Ta ở Đông Lâm tinh gần trăm năm, làm tạp dịch cho Lữ gia một trăm năm. Cuối cùng mới có được tự do, có thể rời đi.

- Lạc ấn trên thân ta là được một người của Lữ gia ở nơi đó loại bỏ. Chỉ có điều… không nghĩ tới lạc ấn này cuối cùng vẫn tồn tại.

Tôn Thái chua xót nói.

- Lữ gia?

Ánh mắt Vương Lâm chợt sững lại.

- Đông Lâm tinh có ba gia tộc lớn mạnh nhất, phân biệt là Hứa, Lữ, Lưu!

Tôn Thái thấp giọng nói. Trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ trầm tư, chậm rãi nói:

- Ba gia tộc lớn này thực lực thế nào? Đông Lâm tinh lại có điểm gì khác biệt?

- Rất mạnh. Ba gia tộc lớn này sâu không lường được, cụ thể mạnh bao nhiêu thì thân phận của ta không thể biết được. Nhưng ba gia tộc lớn này tùy ý phái ra một trưởng lão liền có thể diệt sạch Nhiễm Vân tinh…

- Về phần sự khác biệt của Đông Lâm tinh, chỉ có thể nói đó là một địa ngục hỗn loạn, một thế giới máu tanh.

Khi Tôn Thái nói chuyện hắn lại nhớ tới khi ở Đông Lâm tinh, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Vẻ sợ hãi này bị Vương Lâm nhìn đến, nội tâm hắn thầm than. Đại trưởng lão Thi Âm Tông của Chu Tước Tinh năm xưa, đã một đi không về. Cuộc đời này của Tôn Thái cho dù khôi phục được tu vi năm xưa, cũng sẽ dừng lại vĩnh viễn, không thể nào tăng lên.

Bởi vì hắn mất đi là đạo tâm nên có của người tu chân. Đạo tâm của hắn đã bị những năm tháng trong trăm năm ở Đông Lâm tinh bóp nát hoàn toàn.

- Trên Đông Lâm tinh có Hướng gia hay không?

Vương Lâm đột nhiên hỏi.

- Hướng gia?

Tôn Thái ngẩn ra, nghĩ kỹ thật lâu, lắc đầu nói:

- Theo ta được biết, trên Đông Lâm tinh không có Hướng gia. Đương nhiên cũng có thể bởi vì thân phận của ta rất thấp không thể biết được một số việc bí ẩn.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, liếc mắt nhìn Tôn Thái một cái nói:

- Ngươi thân là Đại trưởng lão Thi Âm Tông của Chu Tước tinh trong Liên minh tinh vực, tất nhiên sẽ biết việc của Thi Âm Tông. Thi Âm Tông này, rốt cuộc là tổ chức gì?

Tôn Thái than nhẹ, chua xót nói:

- Ta tuy là Đại trưởng lão Thi Âm Tông của Chu Tước tinh, nhưng ngươi phải biết rằng người có thân phận như ta là rất nhiều. Việc quan trọng có liên quan tới Thi Âm Tông ta biết cũng không nhiều. Ta chỉ biết Thi Âm Tông là tông phái thứ nhất trong hai tông phái lớn trong Liên minh tinh vực.

- Tông phái này là chân chính tông phái, cũng không phải là chỉ giới hạn trong một mảnh đất, một tinh cầu, mà phạm vi thật lớn trải rộng toàn bộ Liên minh. Tu sĩ có đại thần thông ở bên trong thật nhiều, mức độ hùng mạnh thậm chí đã vươn tới bên trong Tu chân Liên minh.

- Trong lời đồn, Tông chủ Thi Âm Tông là một người địa vị cực cao ở trong Tu chân Liên minh. Như vậy Thi Âm Tông mới tồn tại lâu dài.

- Về phần tông phái lớn kia có thể ngang hàng với Thi Âm Tông lại là Tứ Thánh tông. Chính xác mà nói Chu Tước tinh coi như là một chi nhánh lực lượng được Tứ Thánh tông phân ra đã lâu. Đời thứ nhất Chu Tước tử năm xưa, nghe đồn bắt đầu từ Tứ Thánh tinh tách ra.

- Mà Tứ Thánh tinh kia cũng chẳng qua là một chi nhánh của Tứ Thánh tông mà thôi. Thậm chí nếu suy tính kỹ ra, thì ngươi đều có thể tính thành một đệ tử bên ngoài của Tứ Thánh tông.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, dù sao thời gian tu luyện của hắn quá ngắn. Việc bí ẩn mức này căn bản không thể biết được. Giờ phút này nghe Tôn Thái nói lại có thêm một hiểu biết mới về Liên minh tinh vực.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm nhìn Tôn Thái nói:

- Thân phận của ngươi ở Nhiễm gia là gì?

- Chẳng qua là khách khanh của Nhiễm gia mà thôi, là một người nắm tin tức ở Thành bảo hợp lâu này. Đây chỉ bởi vì Lão tổ Nhiễm gia kia thấy ta có chút kiến thức về luyện đan, luyện khí mới thu nhận.

Ánh mắt Tôn Thái lộ ra vẻ sa sút, hắn do dự một chút lại nói:

- Bát phẩm đan dược kia… ngươi không nên lấy. Đây là âm mưu của Lão tổ kia của Nhiễm gia. Bốn năm trước…

Tôn Thái nói cực kỳ tỉ mỉ toàn bộ việc bốn năm trước mà hắn biết, đại khái giống như lời của Tôn Tích.

Lúc này bên ngoài sắc trời dần tối, đã là hoàng hôn. Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ rọi vào trên người Tôn Thái, khiến cho người này càng thêm vẻ già nua, như một người sắp xuống lỗ.

Thậm chí trên người hắn khi bị ánh chiều tà chiếu vào, một tia tử khí dần dần lộ ra như có như không. Nhưng với ý cảnh sinh tử luân hồi của Vương Lâm chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra manh mối.

- Tuổi thọ của ngươi không còn nhiều…

Vương Lâm thu hồi ánh mắt bình thản nói. Tôn Thái chua xót gật đầu nói:

- Đúng, không nhiều, chỉ còn hai mươi năm, lão phu có thể cảm thấy được…

- Ngươi trở về đi, hai mươi năm sau nếu ta còn ở Nhiễm Vân tinh, ta sẽ đích thân tiễn ngươi.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại.

Tôn Thái trầm ngâm hồi lâu sau đứng lên, nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, hạ giọng nói:

- Ngươi… Ngươi có thể đáp ứng ta một việc hay không?

- Nói đi.

Vương Lâm không mở mắt ra, bình tĩnh mở miệng.

- Hai mươi năm sau, nếu ngươi thật sự đến tiễn ta, xin mang giùm tro cốt của ta về Ám Nguyệt tinh ở Liên minh tinh vực. Nơi đó có một nơi Thiên Sơn, ta nhớ dưới chân núi có cái thôn trang. Xin đưa tro cốt của ta tới nơi đó…

Vương Lâm than nhẹ, mở mắt ra nhìn Tôn Thái rồi gật đầu.

Tôn Thái cảm kích cười, giờ phút này hắn giống như một lão già người bình thường trước khi chết muốn lá rụng về cội, mà không muốn sau khi chết làm ma xứ người.

Hắn lấy từ trong lòng ra một túi trữ vật, chậm rãi đặt ở một bên hạ giọng nói:

- Ở trong này có một ít tiên ngọc là ta chuẩn bị một ngày có thể khôi phục tu vi mà dùng. Nhìn thấy ngươi ta cảm thấy bản thân đã không cần nữa. Ngươi cầm đi, bên trong còn có một ít tâm đắc của lão phu về luyện đan, luyện khí. Coi như là cảm ơn ngươi đưa lão phu quay về quê xưa.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 671: Tiên phong khinh phất, thụ dục bất tĩnh.

Tôn Thái đón ánh chiều tà tập tễnh đi ra, ánh chiều tà chiếu trên người tản ra hào quang màu vàng, đi theo Tôn Thái, càng đi càng xa.

Hắn đưa tặng túi trữ vật cũng là biểu hiện của việc giải khai khúc mắc, nói lên hắn đã bỏ qua việc khôi phục tu vi. Buông bỏ tất cả, thậm chí bao gồm tâm tính không cam chịu trong mấy trăm năm ở La Thiên tinh vực này.

Hắn vì gặp Vương Lâm mà có kết cục này, rồi lại bởi vì Vương Lâm mà vứt bỏ hết thảy, giải thoát tâm hồn thống khổ mấy trăm năm. Nếu thực sự có nhân quả, vậy thì chính là đây.

Yêu cầu duy nhất của hắn đó là lá rụng về cội, đó là xin Vương Lâm đưa hắn trở về quê nhà, đưa về thôn trang nhỏ dưới chân Thiên Sơn…

Ánh chiều tà chiếu xuống, Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Chết hay sống, nhân và quả có đôi khi chỉ là một ý niệm. Cũng giống như âm và dương, hư và thực.

Việc thế gian, vốn là như thế.

- Nhân quả, tiếp theo của ý canh sinh tử luân hồi lại vừa biểu hiện. Thậm chí có thể nói, nhân quả này là căn nguyên của sinh hay tử. Bởi vì có sinh cho nên mới sinh ra quả tử vong…

Trong mắt Vương Lâm có một tia hiểu ra, chẳng qua vẫn cảm giác có chút trúc trắc mơ hồ, như là có thể nhìn được mà sờ không tới.

- Nói đến sinh cùng tử là chuyện khó lường nhất trên đời, bởi vì người thường không thể ngược lại. Bất kỳ tình huống đặc biệt nào cũng có thể gặp phải, cho nên sự huyền bí của cái chết cũng khó lường như đạo lý huyền diệu, làm cho con người từ sâu trong linh hồn cảm thấy e ngại.

Lại không biết sinh cùng tử này cũng chỉ là một biểu hiện tìm về căn nguyên. Chẳng qua chỉ là một loại biến hóa của nhân quả mà thôi.

Hôm qua nhân, hôm nay quả, không người nào có thể tránh được.

Cũng giống như Liễu Mi lúc này đang khoanh chân ngồi trong lầu các Huyễn gia trên Thiên Huyễn tinh. Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm nơi đây nàng sờ sờ túi trữ vật, trong lòng cảm thấy kiên định.

Cũng may có nhiều vật trong túi trữ vật này làm bạn, nên nàng cũng không cảm thấy cô độc.

Nhẹ nhàng vuốt ve túi trữ vật, trong mắt Liễu Mi lại hiện lên một tia thống khổ, chẳng qua rất nhanh lại bị vẻ lạnh lùng thay thế.

Trong túi trữ vật dường như có một vật bỗng nhiên truyền ra từng hồi dao động.

Dường như cảm nhận được sự dao động trong túi trữ vật, Liễu Mi cắn đứt đầu ngón tay nhỏ một giọt máu tươi bắn vào trong túi trữ vật, dao động dần dần biến mất không xuất hiện nữa.

- Pháp bảo này chuẩn bị cho hắn cũng không có tác dụng nữa.

Liễu Mi nhẹ than.

Thiên Huyễn tinh mấy ngày gần đây xuất hiện chuyện lớn. Một vị tổ tiên của Huyễn gia rời đi mấy ngàn năm trước nay trở về, hơn nữa còn mang về một người đệ tử tư chất kinh người, cũng quyết định ba tháng sau thi triển Hoán Huyết đại pháp cho đệ tử này, từ đó trở thành một người chính thống của Huyễn gia.

Chuyện này truyền đi nhanh chóng như gió lốc, cho đến khi tất cả những tu chân tinh lệ thuộc vào Thiên Huyễn tinh đều biết, sau đó dần dần không lan rộng nữa.

Nhiễm Vân tinh là một tinh cầu lệ thuộc vào Thiên Huyễn tinh.

Ở bên trong phòng, sau khi Tôn Thái rời đi Vương Lâm vẫn bế quan, lẳng lặng khoanh chân thổ nạp. Trong túi trữ vật của Tôn Thái có hơn năm vạn khối tiên ngọc, đây gần như là số lượng cao nhất Tôn Thái có thể kiếm được.

Thêm vào số tiên ngọc lúc trước, Vương Lâm tổng cộng có hơn ba mươi vạn khối tiên ngọc. Ánh mắt hắn chợt lóe lên, thì thào:

- Chắc cũng tạm đủ rồi!

Hắn đứng lên, giẫm chân một cái biến mất, lúc xuất hiện thì lại ở trên một cánh đồng hoang vu cách tòa thành Tôn gia hơn mười vạn dặm. Thần thức hắn đảo qua mọi nơi, vỗ túi trữ vật, lập tức hàng loạt tiên ngọc bay ra, rậm rạp trải ra phía chân trời.

Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đất, hai tay bấm pháp quyết, liên tục đánh ra vài lạc ấn. Lập tức tiên ngọc ở trên bầu trời từng cái hạ xuống ở trong phạm vi mười dặm xung quanh, tạo thành một cái trận pháp lớn.

Trận này không có tên, là do Vương Lâm lấy thức thứ ba của Đạo hóa Hoàng Tuyền mà nghiên cứu ra, có thể một lần toàn bộ hấp thu số lượng lớn tiên ngọc, dựa theo lực đánh vào mạnh mẽ mà đề cao tu vi.

Khi gần ba mươi vạn tiên ngọc hạ xuống, Vương Lâm lại vỗ túi trữ vật, lập tức Thất Tinh kiếm trận bay ra, lơ lửng ở bốn phía phòng thủ. Cùng lúc đó, Tiên Vệ trong cái bóng dưới chân Vương Lâm lại hóa thành hư vô dung nhập vào bốn phía. Nếu có người quấy rầy, trực tiếp giết chết.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu nhắm hai mắt lại, hai tay bấm pháp quyết đặt trên hai đầu gối, miệng khẽ kêu:

- Vỡ!

Thanh âm hóa thành pháp ấn giống như tiếng “ầm ầm” truyền đi khắp nơi, liền khiến cho tiên ngọc xung quanh lập tức lần lượt “phanh phanh” tự vỡ hóa thành mảnh nhỏ. Lập tức dường như cả trời đất đều bị mảnh vỡ tiên ngọc bao phủ, trong một mảnh mờ mịt một cỗ tiên lực không thể tưởng tượng được bỗng nhiên bùng nổ.

Sức mạnh của tiên lực này chỉ nghe đã thấy kinh hãi, hình thành một cơn lốc tiên lực lấy Vương Lâm làm trung tâm, đột ngột mọc lên từ mặt đất, xông thẳng lên trời cao.

Một cỗ sóng gợn mênh mông cuồn cuộn truyền đi khắp nơi, trên bầu trời cũng bị dẫn động tiếng sấm, “ầm ầm” vang vọng trong trời đất.

Cơn lốc tiên lực rất nhanh lớn mạnh, theo càng nhiều tiên ngọc bị vỡ, càng nhiều tiên lực nhập vào cơn lốc, khiến cho cơn lốc này càng ngày càng mạnh, dường như muốn xông ra khỏi Nhiễm Vân tinh.

Giờ khắc này toàn bộ Nhiễm Vân tinh chỉ có ba người cảm nhận rõ ràng cỗ gió lốc tiên lực mạnh mẽ này. Người thứ nhất tự nhiên là Tôn Tích ở gần nhất.

Tôn Tích đang ngồi khoanh chân, mở bừng hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Người thứ hai là một người đàn ông trung niên ở một nơi sâu trong sông băng phía rất xa trên Nhiễm Vân tinh. Người này đang hấp thu hàn khí trong một khối Vạn tái hàn băng, trong nháy mắt cơn lốc tiên lực bốc lên, hắn đang trong huyền băng mạnh mẽ mở to đôi mắt, xuyên qua huyền băng nhìn về phía cơn lốc tiên lực.

- Đang cảnh cáo sao?

Người đàn ông trung niên khẽ nhíu mày do dự một lát, lại không hề để ý tới.

Người thứ ba là ở tại Nhiễm gia, nơi trung tâm của Nhiễm Vân tinh.

Trong tổ trạch Nhiễm gia, một lão già đầu tóc xanh đen đang khẽ khép hai mắt nghe người từ Tôn gia thành trở về báo cáo kết quả đấu giá đan dược. Khi nghe được bát phẩm đan dược không ngờ bị đối phương chỉ đưa ra giá một khối tiên ngọc, lão già hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ không vừa lòng.

Đúng lúc lão già muốn nói thì xuất hiện khí tức của cơn lốc tiên lực, lập tức khiến hắn đứng bật dậy, nhìn hướng cơn lốc ở xa xa, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm.

Hồi lâu, hắn thì thào lẩm bẩm:

- Hắn, có ý tứ gì đây?

Bên trong cơn lốc, hai tay Vương Lâm lại bấm pháp quyết, đang biến hóa bỗng nhiên mở hai mắt, khẽ quát:

- Hút!

Một chữ nói ra giống như sấm đánh, tiếng “ầm ầm” vang lên dường như muốn chấn vỡ cơn lốc này. Vương Lâm há mồm nuốt một hơi, cơn lốc với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, điên cuồng thu vào trong miệng hắn.

Mơ hồ ở trên người Vương Lâm hiện ra một đạo Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền này quay xung quanh Vương Lâm, hình thành một cỗ lực vô hình, ngưng đọng.

Giống như là nuốt cả trời đất, cơn lốc tiên lực nhanh chóng rút lại điên cuồng bị hút vào trong miệng Vương Lâm. Hàng loạt tiên lực tung hoành trong cơ thể Vương Lâm khiến cho kinh mạch lập tức trướng lên vô số lần, lúc tiên lực vận chuyển tới nguyên thân, lập tức bị nguyên thần cắn nuốt.

Lúc này thân thể Vương Lâm giống như là vực sâu triều tịch, mà nguyên thần của hắn lại là hắc động trong vực sâu, cắn nuốt hết thảy.

Cơn lốc tiên lực khổng lồ dưới sự cắn nuốt của Vương Lâm nhanh chóng co rút lại, cuối cùng toàn bộ tiêu tan trong miệng hắn. Sắc mặt Vương Lâm hơi hồng nhuận, điện quang trong mắt lóe ra, trên thân như có tia điện chạy, phát ra tiếng “loẹt xoẹt”

Cơn lốc tiêu tan, trời đất khôi phục, trừ vô số dặm bốn phía xung quanh không có mây, thì không có cái gì kỳ lạ. Giống như tất cả mọi thứ vừa rồi đều như là hư ảo.

Đạo Hóa Hoàng tuyền này dần dần nhạt, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Vương Lâm thở sâu đứng lên, ánh mắt sáng ngời.

- Chỉ cần cảm ngộ ý cảnh liền có thể đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ! Chẳng qua cảm ngộ ý cảnh cũng không gấp được, có thể một giây có thể ngộ ra, cũng có thể là mười năm, trăm năm.

Lúc này cũng nên xử lý một số việc vặt. Vốn định yên lặng tu luyện ở Nhiễm Vân tinh này, nhưng có người không muốn Nhiễm Vân tinh này tiếp tục yên tĩnh. Nếu muốn lôi kéo ta vào trong chuyện kia, vậy phải xuất ra thứ khiến ta hài lòng. Biểu hiện vừa rồi của ta, ba người này chắc là cũng hiểu rõ trong lòng!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, tay phải vẫy một cái Thất Tinh kiếm trận lập tức thu vào trong túi trữ vật. Con rối Tiên Vệ vô hình

trong hư vô lại hóa thành cái bóng của Vương Lâm.

Trong khi bước đi, Vương Lâm dùng Đại Na Di, cùng lúc đó thần thức của hắn tản ra trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ Nhiễm Vân tinh. Sau khi tập trung thần thức của Vấn Đỉnh trung kỳ kia, thân hình Vương Lâm biến mất.

Tổ trạch Nhiễm gia, lão già kia lúc này biến sắc trong mắt tỏa sáng, thân hình nhoáng lên một cái trực tiếp Na Di ra ngoài. Ở cách Nhiễm gia ngoài vạn dặm, bóng dáng lão biến ảo, vừa xuất hiện lập tức tay phải bấm pháp quyết. Một đạo lôi quang xuất hiện trong tay, lão không chút do dự lập tức đánh về phía hư không.

Chỉ nghe bầu trời vang lên tiếng “Ầm”, theo tay phải lão già ném ra, một tia sét ngưng tụ trong lòng bàn tay bay ra.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 672: Nhân quả tuần hoàn, tầm sinh tầm tử.

Tia sét đánh thẳng vào hư không. Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong hư không truyền tới. Vương Lâm từng bước đi ra. Thân thể hắn bất động như hư ảnh dưới chân liền nhoáng lên một cái. Con rối tiên vệ từ cái bóng của Vương Lâm lao ra trước người Vương Lâm. Chưởng Tâm Lôi liền lập tức tan nát.

Đồng thời, thân thể tiên vệ chỉ trong nháy mắt liền tiến tới trước người lão tổ Nhiễm gia, nhẹ nhàng huých một cái. Lảo liền phun một ngụm máu tươi, thân thể như lưu tinh lui lại phía sau. Trong lúc lui lại, người này lại phun thêm một búng máu nữa, sắc mặt trở nên tái nhợt, vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một nắm lớn đan dược nuốt vào.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức lão tổ Nhiễm gia giờ phút này trong lòng trừ ngạc nhiên ra, còn có một cỗ sợ hãi thật sâu.

- Ngươi này rốt cuộc tu vi thế nào, thật sự đáng sợ ! Vừa rồi hắn không có sát tâm, nếu không chỉ một đòn kia ta chắc chắn phải chết. Tu vi người này chẳng lẽ là Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn sao?

Lão già hít sâu một hơi lạnh.

Cái bóng Tiên vệ co rụt lại biến mất phía sau Vương Lâm, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn lão tổ Nhiễm gia một cái, bình thản nói :

- Chỉ bằng ngươi, đã muốn cuốn Hứa mỗ vào trong chuyện bốn năm trước?

Lão già chấn động tâm thần, trầm mặc hồi lâu cắn răng nói :

- Đạo hữu, việc này Nhiễm mỗ biết là sai, chỉ vì…

- Hứa mỗ không nghe lý do lý trấu của ngươi, muốn được Hứa mỗ che chở, thì phải đưa ra thành ý ! Thành ý của ngươi, không đủ !

Vương Lâm chắp tay sau lưng, vẻ mặt thong dong.

Lão già hít sâu, hàng trăm ý nghĩ chuyển động trong lòng, lập tức nói :

- Ý tứ của đạo hữu là?

- Chín phần tiên ngọc của gia tộc ngươi, toàn bộ về ta !

Vương Lâm chậm rãi nói.

Lão già trầm mặc, trong lòng cảm thấy do dự.

Vương Lâm nhìn thoáng qua phía trước, bình thản nói :

- Hai người các ngươi cũng xuất hiện đi !

Ở nơi ánh mắt Vương Lâm nhìn qua, hai hư ảnh biến ảo ra. Đúng là Tôn Tích kia và người đàn ông trung niên ở trong sông băng lúc trước. Ánh mắt hai người này đều lộ ra vẻ kinh hãi, vừa rồi nhìn thấy cảnh lão tổ Nhiễm gia bị lướt qua một cái suýt nữa bỏ mạng khiến hai người bọn họ chấn động tâm thần.

- Ngươi, đưa ra bảy phần tiên ngọc gia tộc để được che chở !

Vương Lâm chỉ vào Tôn Tích.

Ánh mắt Tôn Tích ngưng trọng, lập tức gật đầu nói :

- Hứa đạo hữu, việc này có thể ! Chỉ cần có thể thoát khỏi bóng ma bốn năm trước, điều kiện đó ta chấp nhận !

- Về phần ngươi, cũng là chín phần tiên ngọc toàn bộ về ta !

Ánh mắt Vương Lâm dừng trên người đàn ông trung niên trong sông băng lúc trước.

- Ngoài ra còn có đan dược còn thừa cùng với túi trữ vật của bốn năm trước, bao gồm tất cả di vật những người Huyễn gia chết dưới tay các ngươi, đều đưa hết cho ta không được thiếu bất kỳ cái gì !

- Còn nữa, nếu là tiên ngọc của ta không đủ các ngươi cũng cần đi kiếm. Nếu không thể thỏa mãn yêu cầu tu luyện của ta, việc này ta sẽ mặc kệ. - Đây là điều kiện ta che chở cho các ngươi !

Lời nói Vương Lâm không cho người khác quyền lựa chọn, ánh mắt hắn từ trên người bọn họ thu về.

Ba người này nếu đồng ý thì thôi, nếu không đồng ý như vậy Vương Lâm tự nhiên sẽ không nhảy vào vũng nước đục này.

Lão tổ Nhiễm gia trầm ngâm một lát, Huyễn gia uy hiếp thật sự quá lớn. Nếu việc này không ai đứng ra, như vậy một khi bị tra ra, Nhiễm gia bọn họ sẽ gặp phải nguy cơ diệt tộc.

Lão cắn răng một cái, quyết đoán nói :

- Được !

Nói xong lời này, ánh mắt lão tổ Nhiễm gia chợt lóe lên nghiêng đầu nhìn chăm chú người đàn ông trung niên tu luyện trong huyền băng.

Không chỉ có lão tổ Nhiễm gia như thế, Tôn Tích trong mắt cũng lộ ra ánh sáng kỳ dị nhìn về phía người đàn ông trung niên Tiêu Dao tán nhân.

- Triệu huynh, việc ngày trước là ba chúng ta đồng thời làm ra. Ngươi có phải là chỉ biết lo thân mình không?

Lão tổ Nhiễm gia lạnh giọng nói.

Tiêu Dao tán nhân trầm mặc ít lâu, cười khổ nói :

- Ta đồng ý.

Nói xong hắn từ trong lòng lấy ra một túi trữ vật chứa tiên ngọc trực tiếp ném cho Vương Lâm, chua xót nói :

- Gia tộc Triệu mỗ không lớn, tiên ngọc không có nhiều lắm. Tiên ngọc trong túi trữ vật này chính là tất cả Triệu mỗ vất vả có được.

Lão tổ Nhiễm gia và Tôn Tích cũng theo sau giao ra tiên ngọc. Loại vật phẩm đắt tiền như tiên ngọc, tu sĩ thường thường là luôn mang trên người.

Về phần di vật người Huyễn gia đã chết năm xưa, ba người không có gì do dự đều tự lấy ra đưa hết cho Vương Lâm. Mấy thứ này ở trong tay bốn năm cũng không phải là bảo vật, mà là sát kiếp. Đặt trong lòng bọn họ khiến tâm thần bọn họ không yên.

Thu những vật phẩm này, Vương Lâm xoay người bước đi, nháy mắt liền biến mất, chỉ lưu lại một câu thoảng qua trong trời đất.

- Không có chuyện gì thì không nên quấy nhiễu ta. Nếu người Huyễn gia tới, ta tự nhiên sẽ ra tay.

Sau khi Vương Lâm rời đi, ba người đều rơi vào trầm tư. Trong lòng Tôn Tích có ý nghĩ khác, giờ phút này là người nhẹ nhàng nhất, hắn khẽ mỉm cười, ôm quyền nói :

- Nhị vị đạo hữu, tại hạ còn có chuyện quan trọng, xin cáo lui trước.

Tiêu Dao tán nhân cũng thở dài nói :

- Triệu mỗ cũng phải về gia tộc một chuyến, phải chuẩn bị tiên ngọc nếu ngày sau Hứa đạo hữu đưa ra yêu cầu.

Hai người một nam một bắc hóa thành cầu vồng mà đi. Lão tổ Nhiễm gia một mình đứng tại chỗ, trầm ngâm hồi lâu, sau đó thở ra một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn phương xa, lẩm bẩm :

- Phù, mất tiền mua bình yên… Việc bốn năm trước đã có Hứa Mộc lo, nếu hắn không chết chúng ta không có việc gì. Hơn nữa thoạt nhìn người này cũng không giống như người trái lời hứa. Nhưng là phải đề phòng người này âm thầm rời khỏi Nhiễm Vân tinh.

Lúc này phía nam trên Thiên Huyễn tinh, trong tổ trạch Huyễn gia. Huyễn Phong Thần gia chủ Huyễn gia cung kính đứng trước một lão già. Lão gia kia khuôn mặt gầy yếu, đúng là người mang theo Liễu Mi từ Liên minh tinh vực trở về.

- Mất tích bốn năm trước, vì sao bây giờ mới xử lý?

Thanh âm lão già lạnh như băng.

- Lão tổ, người đó vốn là một người trong chi nhánh Huyễn gia ta mà thôi. Chẳng qua tư chất tốt, tu vi đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ mới đạt được ngoại chức. Lão nhân gia ngài cũng biết, người trong Huyễn gia chúng ta

nhiều lắm, trừ dòng chính ra người còn lại cho dù mất tích cũng không có khả năng toàn bộ tra xét rõ ràng.

Gia chủ Huyễn Phong Thần bình tĩnh nói.

- Không còn người nào tu vi cao hơn người này sao?

Lão già nhíu mày hỏi.

- Lão tổ, ngài yêu cầu thời gian quá gấp. Nếu cho ta thêm ba tháng ta có thể tìm được người càng đủ tư cách, trước mắt thì không thể.

Huyễn Thần Phong khẽ nói.

- Được ! Ta cho ngươi thêm ba tháng !

Lão già trầm ngâm một lát, quyết đoán nói.

- Vậy tộc nhân mất tích bốn năm trước kia thì sao?

Huyễn Phong Thần ngẩng đầu nói.

- Nếu biết được việc này, phái tộc vệ cho Huyễn Mi đi xử lý, tất cả người liên quan đến việc này, nhổ tận gốc ! Uy danh Huyễn gia không thể bị khinh nhờn !

Huyễn Phong Thần “vâng” một tiếng rồi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, trong mắt hắn hiện lên một tia âm trầm, trong lòng thầm nhủ :

- Lão tổ thật sự già rồi, không ngờ vì một người ngoài mà không tiếc thi triển Hoán huyết đại pháp. Hơn nữa còn muốn để cho Huyễn Mi này lập uy, chẳng lẽ chuẩn bị ngay sau đem Huyễn gia giao cho người này sao?

Ba ngày sau, Liễu Mi ở trong lầu các nhìn ra bầu trời bên ngoài, bình thản hạ giọng nói :

- Nhiễm Vân tinh… Nếu nghĩa phụ giao việc này cho ta, để ta phái tộc vệ đi xử lý. Như vậy, Huyễn Đông, ngươi đi đi…

- Dạ !

Ở trong hư vô phía sau Liễu Mi lập tức hóa ra một người. Người này xem chừng ba mươi tuổi tướng mạo đường đường, sau khi xuất hiện quỳ một chân trên đất. Ánh mắt nhìn về phía thân hình Liễu Mi tràn đầy cuồng nhiệt.

- Tu vi ngươi đạt đến đỉnh của Vấn Đỉnh trung kỳ, chuyến đi này hắn sẽ không có việc gì bất ngờ. Việc này tuy nhỏ nhưng là việc đầu tiên ta làm ở Huyễn gia. Ngươi phải làm việc nhanh gọn dứt khoát, Huyễn Đông Đông, ngươi rõ chứ?

Liễu Mi xoay người nhìn người đàn ông phía sau, hạ giọng nói.

- Tiểu thư yên tâm, Huyễn Đông sẽ không phụ lòng kỳ vọng !

Huyễn Đông hít sâu, trong mắt càng cuồng nhiệt hơn. Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Liễu Mi thì tâm thần chấn động, giật mình vì vẻ đẹp của nàng.

- Nhiễm Vân tinh kia người tu vi cao nhất cũng chỉ là lão tổ Nhiễm gia, người này cùng ta đều là Vấn Đỉnh trung kỳ. Cho người này một trăm lá gan hắn cũng không dám phản kháng, lần này Huyễn Đông đi nhất định sẽ không làm mất uy danh tiểu thư.

Liễu Mi nhoẻn miệng cười, nụ cười cực kỳ xinh đẹp rơi vào trong mắt Huyễn Đông lại càng kinh diễm. Hắn ngây người một lúc, vẻ say mê

trong mắt càng đậm, thậm chí còn mang theo một cỗ mê mẩn sâu đậm.

Vương Lâm Na Di về tới Tôn gia thành, hắn cũng chưa trực tiếp trở lại trong phòng mà đi bộ trên đường phố suy tư cảm ngộ ý cảnh. Ý cảnh sinh tử luân hồi đã dung hợp với nguyên thần làm một. Nguyên thần bây giờ chính là cảm ngộ Sinh tử luân hồi.

- Phía trước sinh tử, đó là nhân quả… không thể xác định. Đạo nhân quả quá lớn, lúc trước Vấn Đỉnh ta hiểu ra Đạo Hóa Hoàng Tuyền, chỉ có điều… Hoàng Tuyền đạo này là biểu hiện của tử trong sinh tử, tử vào Hoàng tuyền.

Nhìn người xung quanh rộn ràng nhốn nháo, Vương Lâm nhíu mày.

- Nhưng đạo của sinh là ở nơi nào…

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 673: Vân hà hữu kim, ngũ hành khuyết nhất.

Trong lúc suy tư, Vương Lâm than nhẹ bước vào phía bắc thành. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người tuổi trẻ khoanh chân ngồi trên một tảng đá, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

- Người con gái này, lòng dạ rất thiện lương. Tu sĩ như vậy ở Tu chân giới không có nhiều !

Người kia giống như biết được, mở mắt ra. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm lập tức ngẩn ra, tiếp theo ngạc nhiên vui mừng nói :

- Ngươi… Ngươi không phải là bị người bắt đi rồi sao?

Vương Lâm mỉm cười nói :

- Hỏi ta một chuyện rồi để cho ta đi.

Người tuổi trẻ nghi hoặc liếc mắt nhìn Vương Lâm, không có tiếp tục hỏi nữa. Mỗi người đều tự có bí mật, nếu đối phương không muốn nói có hỏi cũng vô dụng.

- Ngươi vẫn nên dùng nhiều thời gian tu luyện, ta nhìn tu vi của ngươi so với lúc mới tới đây thì không có gì thay đổi. Ta lần đước đã nói với ngươi, ngươi nên nhớ kỹ.

Ngươi tuổi trẻ chăm chú nhìn Vương Lâm, lại nói :

- Cần cù bù thông minh !

Vương Lâm nhe răng cười gật đầu :

- Ngươi cũng thế, cố gắng tu luyện tranh thủ có thể sớm ngày đạt tới Hóa Thần.

- Hóa Thần…

Vương Lâm khẽ mỉm cười, lúc này mặt trời ở phía sau hắn, ánh mặt trời dừng ở trên người hắn. Nụ cười này dường như cũng nhiễm một ít ánh mặt trời.

- Giữ nguyên tâm cảnh của ngươi hiện giờ, ngươi có thể đạt tới Hóa Thần.

Người tuổi trẻ hiển nhiên cho rằng đối phương đang an ủi chính mình, cười nói :

- Được rồi, nếu có một ngày ta Hóa Thần, chắc chắn nhớ tới sự tiên đoán ngày hôm nay của ngươi. Hiện tại ngươi nên trở về tu luyện đi.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu đi vào cửa thành mất dạng. Người tuổi trẻ ngồi trên tảng đá, khẽ lẩm bẩm :

- Thật sự có thể Hóa Thần sao…

Về tới phòng, Vương Lâm khoanh chân ngồi, tiên lực trong cơ thể sung túc. Nếu ý cảnh không tăng lên, cho dù có nuốt vào bao nhiêu tiên khí cũng vô dụng.

Trầm ngâm hồi lâu, hắn lấy ra di vật của người Huyễn gia mà ba người lão tổ Nhiễm gia đưa cho. Những vật có liên quan đều đặt ở trong một túi trữ vật, bên trong có một ít quần áo cùng với đồ lặt vặt.

Khiến ánh mắt Vương Lâm dừng lại, trừ bát phẩm đan dược thì có hai loại pháp bảo cùng một miếng ngọc giản và một khối lệnh bài.

Hai loại pháp bảo này ở trên đều không có thần thức lạc ấn gì, thậm chí còn sót lại một tia oán niệm của người Huyễn gia chết năm đó ở mặt trên.

Rất hiển nhiên lão tổ Nhiễm gia và Tiêu Dao tán nhân kia sau khi đoạt được hai loại pháp bảo này cũng không dám lưu lại thần thức của mình ở trên đó.

Một pháp bảo trong đó là một cây lược màu đen, có tổng cộng mười chín răng lược tản mát ra một hương vị máu tanh. Lúc nằm trong tay Vương Lâm, hắn lập tức cảm nhận được khí thế hung ác.

- Ngụy tiên bảo loại công kích ! Ở trên cũng có pháp trận, uy lực trận pháp này không tầm thường.

Ngón tay Vương Lâm nhẹ gõ trên răng lược, ánh mắt nhìn lên một kiện pháp bảo khác.

Đây là một đôi đá đánh lửa màu tử kim, bay trong lòng bàn tay Vương Lâm liền có thể cảm nhận rõ ràng ở bên trên truyền ra từng luồng ánh sáng đâm vào tay.

- Thứ này…

Nhìn chằm chằm vào đá lửa, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, lập tức bừng sáng. Hắn mỗi tay cầm một khối, ma sát với nhau lập tức có nhiều đốm lửa như ánh sao xuất hiện, một luồng hơi nóng phả vào mặt.

- Pháp bảo do thiên nhiên tạo thành !

Vương Lâm hít một hơi, tâm thần toàn bộ chú ý trên đôi đá lửa kia.

Tất cả pháp bảo, tuyệt đại bộ phận đều do tu sĩ luyện thành. Nhưng có một số lại là do thiên nhiên hình thành. Loại pháp bảo này số lượng quá ít, thậm chí còn ít hơn so với pháp bảo truyền thừa.

Vương Lâm cũng là ở trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti mới biết được có loại pháp bảo này. Trên thực tế ở trong mắt Cổ Thần, đây kỳ thật cũng không tính là một loại pháp bảo, mà là một loại tài liệu để luyện khí.

Đá lửa, một loại tài liệu luyện khí do thiên nhiên hình thành, nó vốn là kim loại nhưng bởi vì độ cứng rất cao, hơn nữa bên trong ẩn chứa một ít thần thông kỳ dị cho nên khi ma sát với nhau thì có thể phát ra đốm lửa.

Đốm lửa này cũng không phải lửa người bình thường sử dụng mà là một loại kim hỏa, có hiệu quả giống như dương hỏa mà Tổng quản Thiên Yêu quận thi triển ở vùng đất Yêu Linh năm xưa. Không lấy nó để luyện khí mà coi như pháp bảo, đều có thể sử dụng mà uy lực cũng không bình thường.

Đáng tiếc khuyết điểm lớn của nó là tính kim loại ẩn chứa trong đó quá ít, nếu không uy lực của đá lửa này sợ rằng không kém ngụy tiên bảo cao

nhất. Thậm chí nếu lớn hơn một chút đều có thể so sánh với tiên bảo cấp thấp. Vương Lâm chăm chú nhìn đá lửa, ánh mắt lộ ra vẻ đáng tiếc.

Đôi đá lửa này tuy nói là do thiên nhiên hình thành nhưng tạp chất nhiều lắm, nếu luyện hóa sợ rằng không đạt được một phần mười bây giờ.

Vương Lâm thu hồi vật ấy cầm lấy lệnh bài. Thần thức đảo qua lập tức lệnh bài này phát ra ánh sáng chói mắt, biến ảo ba lần mới khôi phục bình thường.

- Đây chính là lệnh bài thân phận người của Huyễn gia sao.

Vương Lâm nắm lấy lệnh bài thần thức cẩn thận tra xét, hồi lâu trong mắt hắn hiện lên vẻ ngưng trọng.

Lệnh bài này thoạt nhìn thì không có gì thần kỳ, chỉ là một loại biểu thị thân phận, mặc cho thần thức Vương Lâm tra đi xét lại đều là như thế.

Nhưng Vương Lâm lại luôn cảm giác được có chút cổ quái, hắn trầm ngâm một lúc, quát khẽ :

- Tiên Vệ !

Cái bóng dưới chân hắn lập tức kéo dài ra, dán vào da Vương Lâm theo cánh tay bao phủ lệnh bài này. Vương Lâm nhắm hai mắt theo sự biến hóa âm dương hư thực của Tiên Vệ lập tức nhìn ra manh mối của lệnh bài này. Một lúc sau Vương Lâm mở hai mắt trên mặt lộ vẻ âm trầm.

- Lệnh bài này chất liệu tầm thường nhưng ở bên trong có một thần thông nhỏ, thần thông này có liên quan tới mệnh hồn. Nói thế thì Huyễn gia kia đã biết được người này đã chết.

Trầm ngâm một lát Vương Lâm bỏ lệnh bài xuống cầm lấy vật cuối cùng, cũng chính là miếng ngọc giản. Trên ngọc giản này cũng không có thần thức gì, chỉ có một tia oán niệm của người kia trước khi chết đi.

- Ba người lão tổ Nhiễm gia xem ra rất kiêng kỵ ngay cả thần thức dò xét cũng không dám. Nếu không oán niệm này hơi bị xung động sẽ tan thành mây khói.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thần thức dung nhập vào trong ngọc giản, một tia oán niệm này lập tức tiêu tan.

Trong khoảnh khắc thần thức của hắn dung nhập ngọc giản, phía trên ngọc giản lập tức truyền ra một đạo dao động vô hình. Đạo dao động này không tiếng không hình tản ra, mắt thấy sắp tràn ra ngoài phòng Vương Lâm. Đúng lúc này điện quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, từng tia chớp trong hai mắt lao ra.

Trong từng tiếng điện quang “loẹt xoẹt”, dao động truyền ra từ trong ngọc giản lập tức bị tia chớp đánh nát, hoàn toàn tiêu tan.

Sau khi diệt đi tia sóng gợn đưa tin ở trên ngọc giản, Vương Lâm cẩn thận xem xét nội dung ghi chép bên trong ngọc giản. Hồi lâu Vương Lâm thu hồi thần thức ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, càng ngày càng sáng.

- Không ngờ thật sự là Thiên Huyễn Vô Tình đạo. Thiên Huyễn thánh của Huyễn gia nguyên lai là như thế.

Trên ngọc giản này ghi chép là phương pháp tu luyện thần thông Huyễn gia. Chẳng qua ở trên cũng có một chút cấm chế đặc thù, che phủ mấy chỗ quan trọng. Cho dù người ngoài đạt được cũng không nhìn ra được.

Phương pháp phá giải đó là huyết mạch.

Nếu chỉ là như thế cũng sẽ không làm Vương Lâm động dung như vậy. Chân chính khiến hắn có vẻ mặt như vậy là tin tức mà người của Huyễn gia chết đi bốn năm trước ghi chép trong này.

- Ở Vân Hà tinh pháp hiện một mỏ quáng Kim Viêm, lấy một đôi…

Ánh sáng kỳ dị trong mắt Vương Lâm như ngọn đèn sáng, hắn nhìn chằm chằm ngọc giản, thì thào :

- Một mỏ quáng đá lửa kim loại… Mỏ quáng… Khó trách người này bị đuổi giết tới thành thương nặng chạy tới Nhiễm Vân tinh này. Loại thiên tài địa bảo này đổi lại bất kỳ kẻ nào đề cũng lập tức ra tay cướp đoạt và phong kín tất cả tin tức.

Bởi vậy càng thêm xác định ba người lão tổ Nhiễm gia kia không có xem qua ngọc giản này. Nếu không làm sao có thể để ta tham dự vào… Đương nhiên không trừ bỏ nơi này có bí ẩn khác.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, cho rằng ba người lão tổ Nhiễm gia hẳn là không biết được việc này. Hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng lẩm bẩm :

- Hạt châu Thiên Nghịch chỉ thiếu tính kim loại, ta cũng không tin cả một mỏ quáng kim loại đá lửa không thể khiến nó tràn đầy ! Một khi Thiên Nghịch tràn đầy dựa theo lời của Tư Đồ Nam là có thể nhận chủ. Chỉ là không biết vật này sau khi nhận chủ rốt cuộc có thần thông gì…

Tin tức mỏ quáng kim loại đá lửa này nếu không lộ ra thì thôi. Một khi lộ ra thì ai cùng ta đoạt, ta liền giết hắn !

Trong mắt Vương Lâm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo ẩn chứa sát khí.

Vương Lâm thu hồi mọi vật, ánh mắt lóe lên, trong lòng trầm ngâm.

- Vân Hà tinh, chỉ là không biết tinh cầu này ở đâu !

Vương Lâm mở hai mắt, thần thức lập tức nổi lên hơi đảo qua toàn bộ Nhiễm Vân tinh, sau đó trực tiếp tới nơi Tôn Tích đang ở.

Tôn Tích kia đang ở trong tổ trạch Tôn gia, vốn đang khoanh chân thổ nạp, nhưng lập tức thân hình chấn động ngẩng đầu lên. Ở bên tai hắn truyền đến thanh âm Vương Lâm như có như không.

- Đem tất cả tinh đồ của La Thiên tinh vực mà ngươi biết khắc vào ngọc giản đưa tới.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 674 : Thính vũ, hồi ức tri mi.

Ánh mắt Tôn Tích chợt lóe hơi gật đầu, lấy ra một miếng ngọc giản trong túi trữ vật ngưng thần khắc hồi lâu, sau đó ném ra ngoài. Ngọc giản hóa thành một đạo cầu vồng biến mất phía chân trời.

Thời gian nhoáng cái đã qua mười này, ngọc giản tinh đồ sớm được Vương Lâm lấy được. Trong phần tinh đồ này hắn tìm được Vân Hà tinh, tinh cầu đó cách nơi này khá xa. Dựa theo hành trình của Vương Lâm dù không có dừng lại thì muốn tới Vân Hà tinh kia chỉ sợ cũng cần mấy tháng.

Trên ngọc giản tinh đồ có lời giới thiệu của Tôn Tích, trên Vân Hà tinh, không có tu sĩ. Đây là một viên tinh cầu vứt đi, ở bên trên tràn ngập khói độc và chướng khí có thể giết chết tu sĩ.

Cầm ngọc giản, Vương Lâm cả ngày trầm tư. Mười ngày này hắn đã cẩn thận nghiên cứu tinh đồ trong ngọc giản, ghi nhớ kỹ trong lòng, đồng thời lại sửa sang lại một thân pháp bảo.

Hôm nay, Vương Lâm đứng lên đi ra khỏi phòng, giẫm chân biến mất. Lúc xuất hiện là ở trong hư không mấy vạn dặm, trên tầng cương phong đi thẳng hướng chân trời.

Đúng lúc này thân hình lão tổ Nhiễm gia, Tiêu Dao tán nhân, Tôn Tích ba người Na Di đến, xuất hiện ở phía trước Vương Lâm.

Lão tổ Nhiễm gia mặt âm trầm, hắn nhìn Vương Lâm thấp giọng nói :

- Hứa đạo hữu, có phải là muốn rời đi?

Vẻ mặt Tiêu Dao tán nhân cũng không thay đổi, hiển nhiên là giấu sự giận dữ, chỉ có trên mặt Tôn Tích lộ ra vẻ cười khổ. Từ lúc Vương Lâm muốn tinh đồ hắn liền cảm giác không ổn, nhưng lại không nghĩ rằng, Hứa Mộc này không ngờ trong đầu thật sự có ý rời đi.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn ba người một cái, bình thản nói :

- Việc Hứa mỗ đã đồng ý thì sẽ không đổi ý. Chuyến đi này lâu thì một năm nhanh thì mấy tháng.

Nếu không phải có đống tiên ngọc kia, Vương Lâm quả quyết sẽ không giải thích gì với ba người.

Nghe Vương Lâm giải thích, lão tổ Nhiễm gia do dự một chút, nói :

- Hứa đạo hữu, không biết có chuyện gì mà không thể không đi, ba người bọn ta có thể làm thay một phần.

- Hứa đạo hữu chớ trách, thật sự ba người chúng ta đã dâng tặng toàn bộ của cải cho ngươi, nếu ngươi muốn rời khỏi Nhiễm Vân tinh, ba người chúng ta khó trách có chút ngờ vực trong lòng.

Tiêu Dao tán nhân ôm quyền, trầm giọng nói.

- Hứa đạo hữu, Tôn mỗ tuy rằng tin tưởng cách sống của ngươi, chỉ có điều việc này…

Tôn Tích cười khổ.

Ba người như vậy cũng là hợp lý, cho dù bất kể ai vừa mới đưa ra hầu hết tài sản cũng sẽ như vậy.

Vương Lâm nhướn mày thần sắc bỗng nhiên khẽ động, ngẩng đầu nhìn hướng không trung. Lão tổ Nhiễm gia ba người cũng là sắc mặt biến lớn, toàn bộ ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía chân trời.

Lúc này ở ngoài Nhiễm Vân tinh, Huyễn Đông đạp tinh la bàn gào thét mà đến. Ánh mắt hắn lạnh nhưu băng mang theo một tia ngạo nghễ, thẳng đến Nhiễm Vân tinh.

- Tiểu thư giao việc này cho ta, ta phải làm cho thật nhanh gọn, như vậy chắc chắn sẽ được tiểu thư để ý. Tất cả người tham dự, toàn bộ phải chết !

Vẻ điên cuồng trong mắt Huyễn Đông càng đậm.

Thân hình hắn như cầu vồng trực tiếp vọt vào tầng cương phong của Nhiễm Vân tinh. Giống như một ngôi sao băng lao xuống. Sự xuất hiện của Huyễn Đông cực kỳ cao ngạo, thần thức hắn điên cuồng tản ra, tiên lực trong cơ thể không giữ lại chút nào vờn quanh trời đất. Dưới sự phối hợp với thần thức không ngờ làm ra một cảnh tượng khí thế như thần tiên giáng trần.

Lúc này tất cả tu sĩ trên toàn Nhiễm Vân tinh đều cảm nhận được khí tức mạnh mẽ này. Nhất là trong khí tức này lộ ra cao ngạo, phảng phất ánh mắt nhìn vào những con kiên, quét ngang đại địa.

- Tại hạ là Huyễn Đông nhị phẩm tộc vệ của Huyễn gia trên Thiên Huyễn chủ tinh. Tu sĩ Vấn Đỉnh trên Nhiễm Vân tinh nhanh tới gặp ta !

Thanh âm lạnh như băng lộ ra một cỗ kiêu ngạo, thanh âm này giống như sấm đánh “ầm ầm” truyền khắp toàn bộ Nhiễm Vân tinh, tu sĩ tu vi dưới Vấn Đỉnh đều chấn động tâm thần. Thậm chí trong một số tu sĩ tu vi thấp càng bị chấn động phun máu tươi.

Người trẻ tuổi dưới núi đá ở Tôn gia thành là một trong số đó, hắn vốn đang thổ nạp lại bị tiếng quát ẩn chứa thần thức và tiên lực này của Huyễn Đông lập tức chấn động tâm mạch, trực tiếp phun ra máu tươi, thân hình uể oải.

Tu sĩ như hắn ở trên Nhiễm Vân tinh rất nhiều, sắc mặt của lão tổ Nhiễm gia, Tôn Tích, Tiêu Dao tán nhân trong nháy mắt này lập tức tái nhợt.

“Huyễn gia”, hai chữ này giống như một thanh kiếm sắc không gì không phá nổi trong nháy mắt xuyên thấu nguyên thần bọn họ khiến cho tâm thần bọn họ chấn động mạnh, sắc mặt biến lớn.

- Đến rồi… Huyễn gia… Đến rồi…

Tôn Tích thì thào lẩm bẩm, vẻ mặt chua xót, lập tức nhìn về phía Vương Lâm. Trong ánh mắt tuyệt vọng lộ ra một tia sức sống.

Lão tổ Nhiễm gia cũng là như thế, mà Tiêu Dao tán nhân kia cũng đồng thời nhìn về phía Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm như thường, nhưng trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cầm tiền của người, thay người trừ tai họa. Thần thức Vương Lâm tràn ra hóa thành sấm đánh, “ầm ầm” không tiết nửa điểm ra ngoài, toàn bộ tập trung tại phía chân trời, hóa thành một chữ.

- Cút !

Một chữ ra, sấm sét nổi lên, vang lên điên cuồng. Huyễn Đông vừa mới lao ra khỏi tầng cương phong lập tức bị sấm sét bao phủ, mắt hắn lộ ra sát khí, quát :

- Muốn chết !

Nói xong tay phải hắn bấm pháp quyết, lập tức một đạo ánh sáng trắng biến ảo hiện lên trong tay, Cùng lúc đó một cỗ khí tức âm hàn lập tức từ trên người này tràn khắp trời đất.

Ý cảnh Vấn Đỉnh tu sĩ dung nhập nguyên thần. Người này thân là người Huyễn gia nhưng tư chất hạn chế không thể tu hành Thiên Đạo Vô tình. Hắn tu hành là đạo pháp bậc hai của Huyễn gia tên là Tâm Ý Ngũ Hành quyết. Ý cảnh cảm ngộ đó là kim bí quyết trong Ngũ Hành quyết. Kim, là không gì chắc chắn mà không phá được, ý cảnh hắn động theo thần thông, hóa thành một đạo ánh sáng trắng hòa với cánh tay phải, trong nháy mắt giống như thay thế được ánh sáng của trời lại giống như hút toàn bộ ánh sáng của trời vào trong tay, mượn uy lực của ánh sáng bỗng nhiên ấn xuống một cái.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường chỉ có điều điện quang trong mắt chạy lan ra toàn thân, giống như một vị tiên nhân nắm giữ sấm sét. Tay phải hắn chỉ ra, Tịch Diệt chỉ phong gào thét mà ra. Tịch Diệt chỉ lúc này ở bên trên ẩn chứa điện quang đậm đặc, uy lực của nó tăng mạnh lên mấy lần. Nếu nhìn cẩn thận thậm chí làm cho người ta có một loại như nhìn thấy sấm sét của Thiên kiếp.

Tịch Diệt chỉ phong hóa thành một đạo cầu vồng đen kịt, phá không lao ra. Tại bốn phía bỗng nhiên xuất hiện sóng gợn, thậm chí trên sóng gợn này đều có điện quang chạy, phát ra tiếng động “loẹt xoẹt”.

Tiếng động này quanh quẩn không ngừng mở rộng, hóa thành từng hồi tiếng sấm “ầm ầm” phủ xuống trời đất, càng không cần phải nói trong cầu vồng tối đen Tịch Diệt chỉ kia, lôi uy vờn quanh phảng phất trời nổi giận phát Lôi kiếp.

Một chỉ xuất ra, hào quang quanh thân thể Huyễn Đông không có bất cứ lực chống cự nào lập tức tan rã. Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt thân hình lui nhanh. Một chỉ này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức tu vi của hắn đều cảm thấy run sợ.

Nhưng chỉ phong đen nhánh này giống như một con rồng đen, lao ra, trong tiếng rít gào mang theo điện quang đánh thẳng tới Huyễn Đông đã lui ra phía sau.

Huyễn Đông vỗ túi trữ vật lập tức một thanh kim kiếm bay ra, cùng lúc đó tay phải hắn bấm pháp quyết, đặt trên kim kiếm, miệng quát to :

- Uy lực của Kim !

Kim kiếm gào thét, phóng thẳng đến chỉ phong đen nhánh.

Một tiếng động như long trời lở đất động nhiên vang lên, chỉ thấy thanh Kim kiếm dưới sự tấn công của Tịch Diệt chỉ phong phát ra tiếng động "bang bang" sau đó vỡ vụn từng mảnh rồi tiêu tan. Chỉ phong đen nhanh giống như tia chớp phá vỡ hết thảy hư không đánh về phía người Huyễn Đông. Dưới cơn nguy cấp hai tay Huyễn Đông tạo thành chữ thập, điểm về phía trước đón đỡ chỉ phong đen nhánh lao tới.

Tiếng sấm vang lên "ầm" một cái, thân hình Huyễn Đông trắng xóa, phun ra một ngụm máu tươi, cả người giống như sao băng lùi về phía sau. Mà trên người hắn mỗi lần điện quang lóe lên, thương thế của hắn sẽ nặng thêm một phần. Điện quang này lại quỷ dị chia ra một bộ phận trong cơ thể hắn vờn quanh nguyên thần, khiến cho nguyên thần phải vùng vẫy cực kỳ đau đớn.

Sắc mặt hắn trắng như không có chút máu nào, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

- Đây là loại sét gì ! Người này tu vi thật là đáng sợ, chỉ một đạo thần thông không ngờ có thể đánh ta thương nặng. Người này tuyệt đối không phải người của Nhiễm Vân tinh. Nếu không thể đánh vậy chạy nhanh, về bẩm báo việc này với Tiểu thư !

Huyễn Đông vỗ hai tay trên đùi, lập tức phía trên liền lóe lên ánh sáng trắng, tốc độ càng nhanh, thậm chí nửa thân đã dung nhập hư không trong lúc lùi ra, mắt thấy sắp Na Di mà đi.

Lúc trước Vương Lâm tu vi là Vấn Đỉnh sơ kỳ, pháp thuật thần thông này đánh thắng Vấn Đỉnh trung kỳ, trừ Vấn Đỉnh hậu kỳ và một số cảnh giới trên chênh lệch quá lớn không thể thắng được thì Vấn Đỉnh trung kỳ có thể đánh.

Hiện tại tu vi hắn tuy rằng vẫn là Vấn Đỉnh sơ kỳ như cũ, nhưng tiên lực trong cơ thể hắn đã cực kỳ gần Vấn Đỉnh trung kỳ, chỉ cần cảm ngộ ý cảnh thì có thể đột phá.

Như vậy giết Huyễn Đông dễ như trở bàn tay !

Đối phương muốn chạy trốn, ý đùa trong mắt Vương Lâm càng đậm. Cầm tiền của người, thay người giải tai nạn, việc thế gian có lúc không thể phân rõ đúng sai.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 675: Tư Đồ Nam lại bế quan.

Hắn vỗ nhẹ túi trữ vật, Thất Tinh kiếm trận lóe ra hóa thành bảy đạo cầu vồng phá không lao tới. Thất Tinh kiếm trận là Kiếm Tôn Lăng Thiên

Hậu sáng chế làm sao dạng phàm phu tục tử có thể chống cự. Thất kiếm lóe lên trực tiếp đuổi theo, vào khoảnh khắc thân hình Huyễn Đông hoàn toàn dung nhập hư vô, tà hồn Thất Sanh Tiếu trên Thất Kiếm lập tức biến ảo ra, dung hợp lẫn nhau cùng một chỗ ngửa mặt lên trời rít gào. Móng vuốt thú thật lớn chộp một cái về hư không.

Một âm thanh trong trẻo như tiếng gương vỡ truyền ra, chỉ thấy ánh mắt Huyễn Đông trong hư vô lộ ra hoảng sợ, không ngờ lại bị bắt từ trong hư vô đi ra. Cùng lúc đó Thất Tinh kiếm trận xuất hiện ở bốn phía, kiếm quang trên mũi kiếm gào thét áp sát thân thể Huyễn Đông, chỉ cần đối phương hơi có chút khác thường lập tức xuyên thấu thân thể, tiêu diệt nguyên thần.

Từ lúc Huyễn Đông xuất hiện cho đến lúc này bị bắt, cảnh tượng cực nhanh chỉ vài hơi thở sâu mà thôi. Lão tổ Nhiễm gia hít sâu một hơi, tuy rằng trong lòng sớm biết thần thông của Vương Lâm lợi hại, lúc trước cũng từng tự thân cảm thụ. Nhưng lúc này lấy góc độ người thứ ba đứng xem, càng có sự khác biệt.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ kiêng kỵ, lúc trước Vương Lâm ra tay với hắn chỉ thấy bóng đen lóe lên thì bản thân suýt mất mạng. Lúc này nhìn thần thông của người này tuyệt không chỉ có một loại như bóng đen kia, tùy ý thi triển ra đều cực kỳ kinh người.

Trong lòng hắn hoàn toàn quyết định chủ ý, cuộc đời này tuyệt đối không là kẻ địch của Hứa Mộc này !

Trái lại, Tôn Tích lại tương đối bình tĩnh. Trong lòng hắn tu vi của Vương Lâm đã tới một trình độ cực cao, lúc này trong lòng lại có chút vui mừng, thầm nhủ:

- Hứa Mộc này càng mạnh, ta càng phải quan hệ tốt hơn.

Da đầu Huyễn Đông run lên, kiếm quang của Thất Tinh bảo kiếm quanh thân thể như một ngọn đao chết chóc treo trên đỉnh đầu bất kỳ lúc nào cũng có thể hạ xuống. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, đồng thời cũng thấy được lão tổ Nhiễm gia ba người, màu xanh trên mặt ẩn đi, quát:

- Nhiễm Học Phong, Tôn Tích, Triệu Truyền Văn. Ba người các ngươi muốn chết phải không !

Ba người trầm tư không nói gì, chỉ có điều trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

Huyễn Đông nhìn thấy tia lạnh lẽo này trong lòng thầm kêu không ổn, hắn quát to:

- Huyễn mỗ tới đây là phụng mệnh gia tộc, các ngươi cho dù có giết Huyễn mỗ, Huyễn mỗ vẫn có thể phái người khác tới đây. Các ngươi có năng lực giết hết hay không, lấy lực lượng của các ngươi đối kháng với Huyễn gia ta, chắc chắn phải chết !

- Thả ta ra, tất cả mọi chuyện Huyễn mỗ sẽ cầu xin cho các ngươi được công bằng !

Lời nói Huyễn Đông tuy rằng nói với ba người lão tổ Nhiễm gia, nhưng ánh mắt thì lại quét về phía Vương Lâm. Hiển nhiên hắn đối với người bắt mình sự kiêng kị trong lòng đạt tới một độ cao nhất định. Đồng thời hắn cũng đang dự đoán người này vì sao mà tới đây.

Lão tổ Nhiễm gia nghe nói lời này ánh mắt lộ ra một tia do dự. Nhưng lập tức vẻ do dự được thay bởi kiên quyết, hắn bình thản nói:

- Huyễn đạo hữu. Không biết ngươi tới Nhiễm Vân tinh ta có chuyện gì?

Huyễn Đông gắt gao nhìn chằm chằm lão tổ Nhiễm gia, sau đó ánh mắt đảo qua hai người kia, cười dữ dội:

- Hóa ra người của Huyễn gia ta bốn năm trước thật sự là bị các ngươi giết chết. Nhiễm Học Phong, Tôn Tích, Triệu Truyền Văn, huyết mạch ba nhà các ngươi đã chấm dứt !

Lão tổ Nhiễm gia trong mắt hiện vẻ âm trầm, xoay người ôm quyền nói với Vương Lâm:

- Hứa đạo hữu. Người này giao cho chúng ta được không?

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, gật gật đầu.

- Họ Hứa ! Ngươi rốt cuộc là người ở đâu, vì sao phải tham dự vào việc của Huyễn gia ta !

Huyễn Đông nhìn về phía Vương Lâm lạnh lùng nói:

- Hứa đạo hữu, Lão tổ Huyễn gia chúng ta đã trở về. Hay là ngươi cho rằng có thể chống lại Lão tổ Huyễn gia ta? Ngươi thả ta rời đi, Huyễn Đông ta cam đoan không nói một câu trước mặt tiểu thư. Việc này tuyệt cũng không dây dưa đến ngươi !

- Tiểu thư Huyễn gia?

Vương Lâm liếc mắt nhìn Huyễn Đông một cái.

- Hứa đạo hữu, ngươi chắc không biết. Khi Lão tổ Huyễn gia trở về có mang một người con gái ở Liên Minh Tinh Vực về, cũng thu người này làm con gái nuôi. Ít ngày nữa sẽ thi triển Hoán huyết đại pháp thay đổi huyết mạch cho nàng.

Tôn Tích đứng bên cạnh giải thích.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, nói:

- Lão tổ Huyễn gia tu vi thế nào?

Huyễn Đông trong lòng nhẹ thở ra, nói:

- Tu vi lão tổ đã bước vào bước thứ hai, mấy ngàn năm trước đã là cảnh giới Âm Dương Hư Thực !

Vương Lâm như cười như không nhìn ba người lão tổ Nhiễm gia một cái. Ánh mắt này ba người nhìn ra, có châm chọc, nhất là lão tổ Nhiễm gia càng là cúi đầu.

- Người này giao cho các ngươi, không liên can gì đến Hứa mỗ.

Vương Lâm bình thản nói, sau đó tay phải vẫy một cái, Thất Tinh kiếm trận tỏa ra kiếm quang chạy trong cơ thể Huyễn Đông, phong ấn nguyên thần hắn. Sau đó giống như tia chớp lóe lên bay trở về bên người Vương Lâm.

- Hứa mỗ còn có chuyện quan trọng, mấy tháng sau trở về !

Vương Lâm xoay người bước đi.

Ánh mắt Huyễn Đông lộ ra vẻ tuyệt vọng, giọng the thé nói:

- Nếu các ngươi giết ta, tiểu thư sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Huyễn Mi tiểu thư là đệ tử duy nhất của Lão tổ, cũng là gia chủ Huyễn gia ngày sau của chúng ta !

Vương Lâm đang rời đi vội dừng bước, chậm rãi xuay người nhìn chằm chằm vào Huyễn Đông, bình tĩnh nói:

- Huyễn Mi? Tên gọi cũ của nàng là gì?

Huyễn Đông cười lạnh nói:

- Ngươi thả ta ra ta liền nói cho…

Không chờ hắn nói xong, Vương Lâm nhướn mày bàn tay hư không chộp một cái. Thân hình Huyễn Đông lập tức bay đi rơi vào trong tay Vương Lâm. Tay hắn đặt trên Thiên linh Huyễn Đông, trong mắt hiện ra một tia chớp sáng, cái bóng đằng sau lập tức theo cánh tay bao phủ toàn thân Huyễn Đông.

- Sưu hồn thuật !

Tu vi Huyễn Đông dù sao cũng là Vấn Đỉnh trung kỳ, nếu muốn thi triển Sưu hồn thuật, nhất định phải mượn lực lượng của Tiên Vệ.

Trí nhớ của Huyễn Đông giống như đống mảnh vỡ, trong lúc Vương Lâm mượn thần thức Tiên Vệ quét qua, bị hắn xem hết mọi việc. Người ngoài nhìn lại chỉ thấy thân hình Huyễn Đông run rẩy mạnh, hai mắt trợn to lộ ra vẻ giãy dụa đau đớn.

Đang tìm kiếm bỗng nhiên Vương Lâm ngừng lại trên một người con gái sắc đẹp tuyệt trần trong trí nhớ Huyễn Đông. Sắc mặt Vương Lâm hơi trầm xuống, hồi lâu sau hắn buông tay vỗ một cái, thân thể Huyễn Đông hóa thành máu thịt nguyên thần bị Vương Lâm bắt lấy ném vào Tôn hồn phiên trong túi trữ vật.

Ba người lão tổ Nhiễm gia đột nhiên nhìn cảnh này không khỏi sửng sốt, mỗi người đều nổi lên tâm tư khác nhau.

- Liễu Mi…

Vương Lâm nhíu mày, một cảnh tượng năm xưa ở Chu Tước tinh đang xẹt qua trước mắt hắn. Những chuyện ở trên Chu Tước tinh ngày trước cũng xuất hiện trong ký ức Vương Lâm.

- Nàng cũng được một lần may mắn, đi tới La Thiên tinh vực này…

Vương Lâm trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời không nói gì, bước đi.

Ba người Lão tổ Nhiễm gia cũng không dám ngăn cản nữa, trơ mắt nhìn thân hình Vương Lâm dần dần biến mất.

Ra khỏi tầng cương phong, Vương Lâm vỗ túi trữ vật. Tinh la bàn bay ra mang theo hắn hóa thành một con rồng bạc biến mất trong tinh không.

Phía trên con rồng bạc, Vương Lâm khoanh chân ngồi, thì thào:

- Người con gái tên Liễu Mi này cùng ta có cừu hận rất sâu. Nếu nàng biết điều thì cũng thôi, nếu vẫn càn quấy như ở Chu Tước tinh, nói không được chỉ có thể giết. Về phần lão tổ Huyễn gia kia ta không cần phải liều chết với hắn. Nếu đối phương ra mặt có Tiên Vệ trong tay cùng lắm thì ta rời đi. Hơn nữa ta một mình một người mà hắn là một gia tộc, ta đánh không lại hắn nhưng có thể giết vài tộc nhân của hắn để trả thù.

Vương Lâm hạ quyết tâm, không suy nghĩ đến việc có liên quan này nữa mà căn cứ tinh đồ trong đầu đi thẳng đến Vân Hà tinh.

- Mỏ quáng Kim Viêm trên Vân Hà tinh đối với ta cực kỳ quan trọng, là cơ hội khiến cho hạt châu Thiên Nghịch toàn vẹn. Việc này quyết không cho phép bất cứ kẻ nào ngăn trở, ai dám tranh đoạt với ta, ta liền giết hắn !

Mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, rít gào xuyên toa trong tinh không.

Vương Lâm đi thẳng một đường không ngừng lại chút nào, toàn lực chạy đi theo tinh đồ. Một tháng sau Vân Hà tinh xuất hiện ở xa xa trong thần thức của hắn.

Huyễn Đông chết, ngay lúc đó gia tộc hắn đã biết được. Thân là một gia tộc Tu chân lớn trên một chủ tinh, tộc vệ bị giết, việc này có thể gây lên một hồi sóng to gió lớn.

Lão tổ Huyễn gia vừa mới trở về nghe nói việc này xong giận tím mặt. Ánh mắt hắn lóe lên áp chế đề nghị cho người trong gia tộc đi tiêu diệt Nhiễm Vân tinh, mà là hoàn thành Hoán huyết đại pháp trước.

- Tộc vệ bị giết là người của Huyễn Mi. Việc này chờ sau khi làm xong Hoán huyết đại pháp, để Huyễn Mi tự mình xử lý !

Lão tổ Huyễn gia nói thế không ai dám phản đối. Mặc dù biết rõ việc này là Lão tổ để cho Huyễn Mi lập uy nhưng cũng không dám nói nhiều.

Vì thế việc này liền được quyết định.

- Bên ngoài Nhiễm Vân tinh bố trí Tỏa tinh đại trận. Từ giờ phút này không cho phép bất kỳ người nào của Nhiễm Vân tinh chạy ra ! Chờ sau khi Huyễn Mi hoán huyết sẽ xử lý.

Huyễn gia vừa động phong vân biến sắc, dưới Tỏa tinh đại trận Nhiễm Vân tinh hoàn toàn trở thành vật trong lồng. Về phần Liễu Mi sau khi biết được Huyễn Đông chết, vẻ mặt không có biến hóa gì, giống như người chết đi chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 676 : Huyễn Mi tới gần (1).

- Nhiễm Vân tinh… Sẽ là trận chiến lập uy của ta ở Huyễn gia… Theo lời sư phụ, người sẽ truyền công cho ta trong lúc Hoán huyết, lấy cái giá giảm bớt hai trăm năm tu vi giúp ta đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn. Về phần làm sao bước tới cảnh giới Âm Dương Hư Thực thì ta phải tự thân lĩnh ngộ.

Liễu Mi đứng ở cửa sổ lầu các, nhìn bầu trời xanh thẳm khẽ nói.

- Như vậy, khoảng cách với người đó trên Chu Tước tinh cũng càng ngày càng lớn. Sau bằng ấy năm tu vi của ta bước lên hai bước lớn, sau khi gặp lại hắn, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì. Nhưng trong lòng ta, hắn và con kiến Huyễn Đông kia không có gì khác nhau…

Liễu Mi khẽ mỉm cười, nụ cười làm khuôn mặt đẹp lên khiến cho tim người ta đập thình thịch. Một đội hộ vệ gia tộc tuần tra ở bên ngoài lầu lúc này nhìn đến nụ cười này cũng đều ngẩn ngơ, ánh mắt lộ ra vẻ si mê cuồng nhiệt. Ánh mắt cũng cực kỳ tương tự như Huyễn Đông kia.

- Vạn Huyễn Thiên ma đạo, mê ảo thế gian vạn vật…

Gió nhẹ thổi tới, thổi làn tóc Liễu Mi, nàng giơ ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy sợi tóc.

Đúng lúc này bỗng nhiên từ trong túi trữ vật truyền ra từng đợt dao động. Dao động này chỉ hạn chế trong túi trữ vật không lộ ra ngoài nhưng có một cỗ oán khí đậm đặc tràn ngập bên trong. Liễu Mi cúi đầu tay phải sờ trên túi trữ vật, dao động kia nhỏ dần nhưng oán khí bên trong lại càng đậm.

- Nghe lời, hiện tại ngươi còn không thể ra được…

Liễu Mi hạ giọng nhủ, cắn đứt đầu ngón tay đặt trên túi trữ vật trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Dần dần dao động hoàn toàn tiêu tan, oán khí bên trong cũng bị mạnh mẽ áp chế.

- Ngươi sao lại phải khổ như vậy.... Tiếng nói tang thương từ phía sau Liễu Mi truyền tới. Thân ảnh lão tổ Huyễn gia chậm rãi hiện ra. Ánh mắt hắn đảo qua túi trữ vật của Liễu Mi, nhíu mày.

- Ta trước đây đã nói với ngươi, vật này quá độc ác, chớ có động vào ! Liễu Mi trầm ngâm, không nói gì thêm.

- Lập tức giết chết nó đi, chớ có nuôi dưỡng. Ngươi làm việc như vậy một khi hỏng mất đạo tâm làm sao có thể bước ra khỏi bước tu đạo đầu tiên. Như thế nào có thể vượt qua cảnh giới Âm Dương Hư Thực !

Lão tổ Huyễn gia lạnh lùng nói.

Liễu Mi ngẩng đầu nhìn Lão tổ Huyễn gia, khẽ nói :

- Sư tôn, Liễu Mi trong lòng có tính toán, không nên nói nữa. Được không…?

Lão tổ Huyễn gia nhìn Liễu Mi hồi lâu thở dài một tiếng :

- Ngươi, ngươi tại sao phải khổ như vậy !

Lại nói đến Vương Lâm, rồng bạc dưới chân lay động bay thẳng đến Vân Hà tinh. Từ xa nhìn lại Vân Hà tinh này màu xám thẫm, ở trên lại tràn ngập một tầng sương mù dày đặc, thần thức không thể đi vào trong.

Ngoài ra lại có từng hồi tiếng rít gào từ trong sương mù Vân Hà tinh truyền ra, dường như cảnh cáo tất cả người đi ngang qua chớ nên bước vào.

Rồng bạc đi mang theo Vương Lâm tới bên ngoài Vân Hà tinh. Nhìn chằm chằm vào sương mù dầy đặc kia ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức Thất Tinh kiếm trận vờn quanh thân thể, nhanh chóng xoay tròn hình thành một luồng lực xoắn ốc mạnh mẽ.

Dưới luồng lực này thân hình Vương Lâm bước tới trước một bước thu hồi Tinh la bàn, cả người trực tiếp đi vào trong sương mù Vân Hà tinh. Kình khí xoắn ốc được hình thành từ Thất Tinh kiếm trận giống như một cái dùi trực tiếp đâm vào trong sương mù. Dưới sự quấy động, lập tức sương mù ngăn trở trước mặt Vương Lâm nhanh chóng bị đẩy ra bốn phía.

Nhưng sương mù này quá dày, mặc dù như thế, sương mù trước mắt Vương Lâm giống như vô cùng vô tận. Rất nhanh theo Vương Lâm xâm nhập, từ bên ngoài nhìn lại giống như sương mù này cắn nuốt Vương Lâm, dung hòa ở phía sau. Mặc dù lúc này có người đi ngang qua cũng quyết không phát hiện trong sương mù này có người đang bay.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, dưới kình khí xoắn ốc không có một chút sương mù nào xuyên qua nổi. Chỉ có điều bốn phía xung quanh hắn lúc này toàn bộ đều mờ mịt, nhìn không thấy bên ngoài, thần thức cũng

bị sương mù ngăn cản. Hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác tiếp tục bay xuống dưới.

Hồi lâu sương mù trước mặt loãng dần, ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, tốc độ lập tức nhanh hơn trực tiếp hóa thành một ngôi sao băng chạy ra khỏi sương mù dày đặc. Cảnh tượng hiện ra trước mắt Vương Lâm khiến con ngươi hắn co rút lại, không trung là sương mù dày đặc không cho ánh mặt trời chiếu vào khiến cho mặt đất một mảnh tối đen. Chẳng qua đối với tu sĩ mà nói cũng không ảnh hưởng tầm mắt, mặt đất nứt nẻ khắp nơi giống như vô số cái mồm to mở rộng, muốn cắn nuốt hết thảy.

Một cỗ tử khí đậm đặc đầy khắp trời đất. Tử khí này cũng không phải là một người hay vật phát ra, mà là Vân Hà tinh này ! ! !

Từ những khe nứt trên mặt đất, những xúc tu như sắp hư thối lay động đong đưa, hơi nhìn qua giống như là mặt đất mọc đầy lông.

Cảnh này khiến cho người ta không kìm nổi dâng lên một cỗ áp lực trầm trọng.

Một tiếng gầm trầm thấp từ trong Vân Hà tinh truyền ra, trong đó tuyệt đại bộ phận truyền ra từ lòng đất.

- Đây là tu chân tinh hoàn toàn hoang phế sao…

Vương Lâm trầm lặng, thân hình tiến về phía trước, thần thức tản ra tìm kiếm mỏ quáng Kim Viêm kia. Trong lúc phi hành hắn thấy được mấy thành trì hoang tàn. Rất hiển nhiên nơi này từng là nơi cực kỳ sầm uất, nhưng lúc này khắp nơi đã khác hẳn. Những xúc tu từ nền đất kéo ra hoàn toàn bao vây thành trì hoang tàn, nhìn lại không khỏi làm cho người ta rợn tóc gáy.

Vương Lâm yên lặng phi hành, ánh mắt lướt qua từng thành trì. Đúng lúc này bỗng nhiên những xúc tu này trên mặt đất, động tác vốn đang lay động toàn bộ dừng lại trong nháy mắt. Ngay sau đó nhanh chóng co rút lại biến mất khỏi mặt đất. Trong nháy mắt này phía chân trời xa xa truyền đến một tiếng rít gào long trời lở đất, một mảnh mây đỏ sáng rực trong trời đêm điên cuồng cuốn tới Vương Lâm.

Trên mây đỏ kia có một con mãnh thú thật lớn, con thú này nhìn giống như rồng mà không phải rồng, thân hình thật dài ước chừng hơn nghìn trượng. Một cái đầu tam giác giống như rắn nhưng toàn thân lại mọc vô số râu tóc. Trong lúc con thú này rít gào cấp tốc vọt tới, ngay cả sương mù dầy đặc trên không dưới sự tấn công của con thú này giống như bị một bàn tay to vô hình quấy động nhanh chóng lui về phía sau. Thần thức Vương Lâm nhìn thấy con thú này, sắc mặt đại biến, thất thanh nói :

- Vọng Nguyệt !

Trong trí nhớ Cổ Thần Đồ Ti con thú này thuộc về một loại cực kỳ ấn tượng. Vương Lâm hít sâu một hơi, không nói một lời lập tức thân hình

trầm xuống chui vào một khe nứt trên mặt đất.

Cùng lúc đó tin tức về Vọng Nguyệt trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti nhanh chóng hiện lên trong đầu. Hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Vọng Nguyệt cũng không phải là vật tự nhiên sinh ra, mà là một loại ký sinh đặc hữu trong cơ thể bộ tộc Cổ Thần . Lúc Cổ Thần còn sống vật này hấp thu máu mà sống, nhưng không cách nào lao ra khỏi thân thể Cổ Thần. Thậm chí có thời điểm còn có thể được Cổ Thần sử dụng như pháp bảo.

- Một khi Cổ Thần chết đi, loại ký sinh này cũng sẽ chết theo. Nhưng cũng có một tỷ lệ rất nhỏ có thể khiến cho vật này chẳng những không chết mà có thể lao ra khỏi cơ thể Cổ Thần. Cổ Thần càng mạnh thì Vọng Nguyệt trong cơ thể càng mạnh.

Vọng Nguyệt trong cơ thể Cổ Thần Đồ Ti đã chết sạch cho nên chưa từng xuất hiện. Nhưng nơi này không ngờ có Vọng Nguyệt xuất hiện, hay là… Hay là nơi đây có xác chết Cổ Thần? Nhưng nếu thật sự là vậy, cũng không thể nào tin nổi. Trong La Thiên tinh vực này làm sao lại không có người nhận biết vật ấy, một khi bị tu sĩ đại thần thông nhìn thấy chắc chắn sẽ không buông tha.

Vương Lâm đang ở trong khe nứt trên mặt đất trầm tư nhìn thân hình Vọng Nguyệt vặn vẹo gào thét trong mây đỏ trên bầu trời, dần dần đi xa.

Lúc này ở Liên minh tinh vực, trên một tinh cầu tu chân tương đối bình thường, tại kinh đô một đế quốc của phàm nhân, có hai người con gái quần áo rực rỡ đi tới, trên tay hai người đều có một quả cầu ánh sáng màu đỏ lơ lửng tản mát ra một cỗ sát khí hung ác tràn ngập ra bốn phía. Hai người này ở giữa không trung, một người lạnh lùng nói :

- Tư Đồ Nam, cút ra đây !

Một tiếng mắng từ trong kinh đô phàm nhân truyền ra, ngay sau đó một người đàn ông mặc áo bào tím nhanh chóng lóe ra. Hắn cũng không liếc nhìn hai người con gái này cái nào lập tức chạy đi.

- Tư Đồ Nam. Tông chủ đã hạ lệnh. Tất cả tinh cầu tu chân phụ thuộc vào Loan Phượng tinh đều truy nã ngươi. Ngươi trốn không thoát đâu !

Người đàn ông này đúng là Tư Đồ Nam, lúc này vẻ mặt hắn chật vật, quay đầu lại quát to :

- Đi nói với con đàn bà thối tha kia, nếu là cứ bức lão tử, vậy lão tử sẽ khắc cảnh tượng lẳng lơ của nàng vào mười vạn cái ngọc giản, sau đó rải khắp toàn bộ Tu chân Liên minh. Mẹ kiếp. Đuổi theo lão tử gần trăm năm, có phiền hay không !

- Hừ !

Hai người con gái kia lập tức cầm quả cầu ánh sáng trong tay va chạm vào nhau, lập tức ánh sáng lóe lên tạo thành một thân hình hư ảo màu đỏ. Thân hình này là của một nữ tử rất hấp dẫn.

- Lúc này, bổn tọa sẽ không cho ngươi chạy trốn !

Hư ảnh nữ tử đó bước về trước một bước, tay ngọc khẽ vung lên lập tức cả bầu trời bỗng nhấn một cái, sau đó mặt đất đều rung động, trời và đất nhanh chóng ép vào nhau.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 676 : Huyễn Mi tới gần (2).

Tư Đồ Nam hú lên quái dị, trong thân thể như có một ngọn lửa thiêu đốt, trong nháy mắt trời và đất ép vào nhau hắn liền xông ra ngoài. Mặc dù lao ra được nhưng phun ra một ngụm máu to, sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Con đàn bà thối ta, ngươi chờ đó. Lão tử sẽ đem cảnh tượng lẳng lơ của ngươi làm cho cả tu sĩ Tu chân Liên minh, phàm nhân đều nhìn thấy. Lão tử khiến cho ngươi hoàn toàn nổi danh ở Tu chân Liên minh ! Lão tử nói là làm !

Tư Đồ Nam lại phun ra một ngụm máu tươi, điên cuồng bỏ chạy.

- Lão tử không nhịn được nữa ! Cùng lắm lão tử lại bế quan là được. Các ngươi chờ đó !

Mắt Tư Đồ Nam đỏ bừng, hắn đã hạ quyết tâm lại bế quan. Lúc này nếu không đạt được Khuy Niết kỳ, tuyệt không ra ngoài !

Nước ở đầm này sớm đã bị Lão tổ Huyễn gia dùng thần thông lấy đi. Trên mặt đất chỉ để lại một hố lõm sâu. Lúc này cả người hắn lơ lửng trên không, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Ở bên dưới, mấy vạn tộc nhân Huyễn gia, đều trầm lặng không nói. Trong toàn phạm vi mười dặm một mảnh im lặng.

Tộc nhân Huyễn gia từng người tiến lên đến cạnh hố sâu cứa cánh tay chảy máu ra. Chờ cho lúc máu chảy được một ít nhất định, từng người sắc mặt tái nhợt âm trầm lùi ra.

Theo từng tộc nhân tiến lên, máu trong hố sâu dần dần tích lũy. Trong màu máu đỏ sậm tản ra một mùi tanh, tràn ngập bốn phía.

Máu mấy vạn tộc nhân vẫn chưa hoàn toàn làm đầy hố sâu nhưng cũng là không ít. Một người cuối cùng đó là Lão tổ Huyễn gia, hắn không chút do dự cắt cổ tay, một lượng lớn máu tươi rơi xuống cái hố. Máu hắn chảy ra nhiều nhất, lúc này sắc mặt dần tái nhợt, cuối cùng hắn thu cổ tay, bấm pháp quyết, nhẹ phun ra một chữ :

- Dung !

Lời nói vừa ra máu trong hố sâu lập tức thành vòng xoáy chậm rãi chuyển động, đem máu của mấy vạn người dần dần dung hợp hoàn toàn với nhau, không phân biệt.

Huyết mạch tinh khiết được luyện hóa từ mấy vạn người Huyễn gia, hóa thành một ngàn huyết phù khắc trên thân một người, cũng hút máu người này ra chuyển hóa. Đây là Hoán huyết đại pháp.

- Huyễn Mi !

Lão tổ Huyễn gia ánh mắt lộ vẻ thâm thúy, trầm giọng nói.

- Nghĩa phụ.

Liễu Mi đi ra từ trong đám người, một thân áo trắng thoạt nhìn có cảm giác thần thánh.

- Đi vào ao máu, tập trung tư tưởng ngồi xuống.

Lão tổ Huyễn gia chậm rãi nói.

Liễu Mi nhẹ gật đầu đi tới ao máu, chân trần bước vào. Mùi máu tanh phả vào mặt khiến nàng hơi nhíu mày nhưng quyết đoán bước vào. Theo nàng không ngừng đi đến, máu trong ao dần dần bao phủ đầu gối, eo, ngực nàng cuối cùng hoàn toàn bao phủ người nàng.

Trong ao máu, chỉ có vòng xoáy xoay tròn nhìn không thấy thân hình Liễu Mi. Lúc này nàng đã khoanh chân ngồi ở đáy ao, cả người bị máu Huyễn gia bao phủ.

Lão tổ Huyễn gia thở sâu, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, từng đạo ấn quyết từ hai tay nhanh chóng biến ảo ra rơi vào trong ao máu. Một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trên người lão truyền ra, bao phủ trời đất.

Theo ấn quyết của lão càng lúc càng nhanh, ao máu giống như sôi trào, xoay tròn nhanh hơn.

Hồi lâu, trong mắt lão tổ Huyễn gia tỏa sáng, quát khẽ :

- Tổ tiên Huyễn gia nhiều năm dài trước kia từng là tiên nhân của Lôi tiên giới, tiên giới mặc dù bị hủy nhưng huyết mạch vẫn còn. Hoán huyết đại pháp hôm nay là luyện hóa huyết mạch mà ra, khiến cho Huyễn gia ngày sau vinh quang lại thêm một người.

Một đoạn chú ngữ phức tạp trong miệng Lão tổ Huyễn gia truyền ra. Chú ngữ này nói ra liền hóa thành pháp ấn rơi vào trong ao máu.

- Huyết mạch, hiện !

Lão tổ Huyễn gia hét lớn một tiếng, bỗng nhiên toàn bộ ao máu ngừng xoay tròn, trong tiếng “ầm ầm” không ngờ dựng lên thành một cột máu.

Trong phút chốc, cột máu sụp đổ hóa thành hàng ngàn phù văn màu máu xoay tròn trong không trung. Thân hình Liễu Mi trong hố sâu lộ ra, lúc này nàng khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền.

Lão tổ Huyễn gia thở sâu, tay phải bấm pháp quyết điểm về phía Liễu Mi một cái. Trong khoảnh khắc cái trán Liễu Mi nứt ra một vết thương, máu tươi phun ra, theo máu không ngừng chảy ra, sắc mặt Liễu Mi càng thêm tái nhợt.

Đúng lúc này, huyết phù trên không trung bỗng nhiên rơi xuống một cái ấn lên thân Liễu Mi. Ngay sau đó hàng loạt huyết phù đều hạ xuống, không ngừng khắc lên thân nàng.

Theo huyết phù không ngừng rơi xuống, mỗi một vị trí trên thân Liễu Mi đều như tràn ngập huyết phù. Ánh mắt lão tổ Huyễn gia ngưng đọng, cả người hướng về trước một bước đi tới bên cạnh Liễu Mi, nâng tay phải lên. Trong lòng bàn tay phải này xuất hiện một luồng ánh sáng thần thánh. Ánh sáng này thiên biến vạn hóa, tất cả người nhìn thấy chỉ trong phút chốc từ bên trong nhìn thấy tất cả biến hóa cuộc đời mình, Sinh lão bệnh tử, yêu hận tình cừu, đều tại ánh sáng này biến ảo ra.

Đây chính là đạo của Lão tổ Huyễn gia - Vạn Huyễn Vô Tướng đạo !

Bàn tay lão ấn xuống dừng trên Thiên Linh của Liễu Mi, đạo niệm khổng lồ trong cơ thể lão tổ Huyễn gia trực tiếp đánh vào nguyên thần Liễu Mi. Cùng lúc đó hắn đem tiên lực bản thân trào ra không giữ lại chút nào giúp Liễu Mi nâng cao tu vi.

Tăng lên Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn cần lượng tiên lực cực kỳ khổng lồ. Đổi lại bất kỳ một người nào mới vào bước đầu tiên tu đạo cũng không thể làm được. Mặc dù là người trong cảnh giới Âm Dương Hư Thực cũng không thể làm được điều này.

Chỉ có người chân chính bước vào bước thứ hai mới có thể có được thần thông nghịch thiên này.

Lão tổ Huyễn gia đó là người vào bước thứ hai, tu sĩ đại thần thông Khuy Niết sơ kỳ !

Tiên lực khổng lồ, đạo niệm vô tận dung hợp cùng một chỗ được Lão tổ Huyễn gia truyền vào trong cơ thể Liễu Mi. Đối với đệ tử này, Lão tổ Huyễn gia hiển nhiên cực kỳ chú ý, chân chính có ý tính toán trở thành người nối nghiệp tương lai của Huyễn gia. Nếu không chắc chắn sẽ không tự tổn hại tu vi giúp Liễu Mi đề cao.

Liễu Mi thân hình phát sáng, huyết phù bên ngoài thân trong phút chốc toàn bộ dung nhập vào cơ thể, hóa thành từng đạo huyết mạch Huyễn gia, lưu chuyển trong cơ thể nàng, bức toàn bộ máu của nàng ra ngoài.

Cùng lúc đó hai mắt nguyên thần lóe sáng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang điên cuồng tăng mạnh, Vấn Đỉnh sơ kỳ, Vấn Đỉnh trung kỳ, Vấn Đỉnh hậu kỳ, đại viên mãn.

Ánh mắt ghen tị từ mấy vạn tộc nhân Huyễn gia bốn phía lộ ra. Bọn họ ghen tị cũng là hợp lý. Rất nhiều người dừng lại ở cảnh giới Vấn Đỉnh này, lại có bao nhiêu tu sĩ tu luyện mấy ngàn năm mới có thể bằng vào tự thân đạt tới đại viên mãn.

Nhưng lúc này, Liễu Mi này chỉ trong thời gian nửa nén hương liền đạt tới một cảnh giới nhiều người truy tìm khi còn sống.

Cánh tay Lão tổ Huyễn gia rõ ràng héo rút lại, cả người trong nháy mắt càng thêm già nua. Hắn lui ra sau vài bước, ánh sáng trong mắt cũng dần ảm đạm, nhìn Liễu Mi hạ giọng nói :

- Từ hôm nay trở đi, ngươi là người của Huyễn gia ta. Trong cơ thể ngươi chảy máu của Huyễn gia. Ta phải bế quan, lúc này ngươi phải tu luyện tốt tranh thủ sớm ngày bước vào cảnh giới Âm Dương Hư Thật.

Liễu Mi xoay người lẳng lặng nhìn Lão tổ Huyễn gia không nói gì, chỉ gật gật đầu.

- Vạn Huyễn Thiên ma đạo. Lão phu thật sự muốn biết được ý cảnh Vạn Huyễn Thiên ma đạo bước thứ hai sẽ có biến hóa ra thần thông gì !

Lão già cười ha hả, không thèm để ý sự lạnh lùng của Liễu Mi chút nào, tay áo vung lên, thân hình biến mất.

- Đi tới Nhiễm Vân tinh. Huyễn Mi, đây là trận chiến đầu tiên của ngươi dưới thân phận người Huyễn gia. Chém giết mà tạo nên uy danh của ngươi !

Thanh âm Lão tổ quanh quẩn.

Liễu Mi ngẩng đầu cũng không liếc mắt nhìn mấy vạn tộc nhân bốn phía chút nào, chậm rãi bay lên không, giống như một tiên nữ đạp hư không mà đi. Mục tiêu của nàng là Nhiễm Vân tinh.

Thậm chí ngay cả tùy tùng nàng cũng không mang theo một người, chỉ có một mình một người đi.

Đang ở trong khe nứt trên mặt đất, ánh mắt Vương Lâm theo Vọng Nguyệt cưỡi mây đỏ đi xa thu hồi lại, trong mắt vẫn còn vẻ khiếp sợ.

- Vọng Nguyệt này dài nghìn trượng. Thực lực này chỉ sợ là so với người tu đạo bước thứ hai, tu sĩ đại thần thông Khuy Niết, cũng không kém bao nhiêu. Vật này nếu không có Cổ Thần, tính công kích không mạnh, chỉ cần không chủ động trêu chọc thì giữ nguyên hình dạng thứ nhất không thay đổi.

Vương Lâm có chút nghi hoặc. Dựa theo sự hiểu biết trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti về Vọng Nguyệt, vật này ký sinh vào Cổ Thần mà sống có ba loại hình dạng. Loại thứ nhất là như vừa rồi, loại hình dạng này Vọng Nguyệt không có tính công kích.

Về phần hình dạng thứ hai là toàn thân lông tóc vật này rút lại hóa thành các loại hình dạng kỳ dị, lúc ở trong cơ thể Cổ Thần, loại trạng thái này

tương đối thường gặp, thuộc loại ngủ say.

Cuối cùng loại hình dạng thứ ba đó là công kích. Vật này toàn thân râu tóc kéo dài vô hạn, thậm chí có thể đạt tới chiều dài thân thể. Nếu gặp được Vọng Nguyệt ở hình dạng này, liền lập tức phải thoát đi, chậm một bước sẽ bị nó công kích.

Vương Lâm trong khi trầm ngâm, thân hình chìm vào trong khe nứt, thần thức tản ra tìm kiếm mỏ Kim Viêm.

- Vọng Nguyệt xuất hiện ở trong này lại có chút quỷ dị. Vật này không phải thứ ta có thể trêu chọc, vẫn là không nên để ý tới, tìm kiếm mỏ Kim Viêm quan trọng hơn.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh như du long không ngừng xâm nhập theo cái khe mà vào. Không bao lâu, phía trước đã là vách đá. Thân hình hắn vẫn không dừng lại mà xông tới một cái, cả người dung nhập vào trong vách đá, dùng phương pháp thổ độn tiếp tục tìm kiếm dưới lòng đất.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 677 : Lang yên khởi.

Trong lúc di chuyển, Vương Lâm ở trong lòng đất đầu mày khẽ nhíu, bùn đất xung quanh có một tia chất nhầy chảy ra. Nếu không phải tiên lực Vương Lâm vờn quanh bên ngoài cơ thể, sợ là sẽ lập tức bị chất nhầy này dính lên người.

- Nơi đây rất là quỷ dị !

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thần thức chậm rãi tản ra càng xa, thỉnh thoảng hắn cũng cảm nhận được một số dao động mạnh. Mỗi lần như vậy thần thức của hắn đều vòng qua.

Theo hắn không ngừng xâm nhập, thần thức gần như lan tỏa toàn bộ tầng ngầm trong Vân Hà tinh. Bỗng nhiên ánh mắt Vương Lâm sững lại, tại chỗ sâu nhất trong Vân Hà tinh, hắn thấy được một mỏ quáng Kim Viêm kéo dài vô số dặm.

Mỏ quáng này ở sâu trong lòng đất, trong đó một đoạn ở mặt khác của Vân Hà tinh, giống như là phá đất chui lên. Năm xưa người của Huyễn gia chính là phát hiện mỏ Kim Viêm này ở nơi đó.

Lông mày Vương Lâm càng nhăn chặt, hắn vẫn chưa lập tức hành động, mà hơi trầm ngâm.

- Nếu là mỏ Kim Viêm này ẩn sâu thì cũng thôi, nhưng mà mỏ quáng này không có gì che giấu, chỉ cần một tu sĩ Vấn Đỉnh đến nơi đây hơi xem qua liền có thể biết được. Như vậy nơi này có vẻ kỳ quái.

Thần thức Vương Lâm cẩn thận điều tra ở trên mỏ quáng kéo dài vô số dặm kia, cuối cùng cũng không nhìn ra manh mối gì.

Sau khi suy tư thật lâu, Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, tay phải kéo trước người một cái, lập tức đẩy ra bùn đất trước người, cả người xuyên qua đi thẳng đến mỏ Kim Viêm ở chỗ sâu nhất.

Không lâu sau, hắn liền đi tới chỗ mỏ Kim Viêm. Hiện ra trước mắt chính là một mỏ quáng thật lớn phát ra từng hồi ánh sáng vàng. Mỏ quáng này giống như một con rồng khổng lồ, uốn lượn ở sâu trong lòng Vân Hà tinh.

Vương Lâm hơi trầm ngâm chậm rãi tiến đến. Hắn vẫn có cảm giác không phù hợp. Từ lúc nhìn đến Vọng Nguyệt, trong lòng hắn tràn ngập một cảm giác u ám thủy chung không tan.

- Vọng Nguyệt vì sao lại xuất hiện ở nơi này. Mỏ quáng Kim Viêm vì sao lộ rõ như vậy mà không người khai thác…

Một tấm màn bí ẩn vẫn đang bao phủ. Vương Lâm nhìn chằm chằm mỏ quáng phía trước, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Nhiều năm cẩn thận khiến cho hắn tạo thành thói quen suy tư. Nơi này bí ẩn rất nhiều, nếu hơi chút không cẩn thận sợ là sẽ gặp phải nguy cơ khó thể tưởng tượng.

Vương Lâm áp chế ý tưởng muốn lập tức thu mỏ quáng Kim Viêm trong đáy lòng. Hắn bình tĩnh theo mỏ quáng mà đi, dần dần bí ẩn trong lòng hắn ngày càng đậm.

Hắn xem ra mỏ quáng Kim Viêm này thật sự rất chỉnh tề, lớn nhỏ, thô mịn từ đầu đến cuối không ngờ khá giống nhau.

- Nếu là mỏ quáng thiên nhiên hình thành tuyệt đối không có khả năng như thế. Mỏ quáng này thoạt nhìn lại càng giống như một bộ xương thật dài.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên thân hình Vương Lâm dừng lại, ánh mắt lộ vẻ cổ quái nhìn chằm chặp vào mỏ quáng, trong lòng như sóng cuộn trào.

- Xương cốt… Chẳng lẽ xương cốt này là một con mãnh thú không biết tên sau khi chết để lại !

Vương Lâm hít sâu một hơi, hắn tưởng tượng không được rốt cuộc loại mãnh thú nào xương cốt lại là Kim Viêm.

Hắn trầm ngâm một lát liền tiếp tục theo mỏ Kim Viêm mà đi. Đúng lúc này bỗng nhiên toàn bộ tinh cầu run lên. Vương Lâm ở trong lập tức cảm nhận được từng đợt dao động theo bốn phương tám hướng truyền lại. Những dao động này toàn bộ hướng về phía trên.

Trong dao động này, toàn thần tiên lực Vương Lâm ngưng tụ, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi. Thần thức hắn này vẫn đang trong trạng thái tản ra, rõ ràng thấy được một cây xúc tu theo phía trên mỏ quán vươn ra dung nhập vào trong bùn đất, kéo dài tới cuối cùng chuẩn xác tới một khe nứt trên mặt đất, trồi lên lay động đong đưa trên mặt đất.

Vương Lâm run lên một cái liền lập tức cúi đầu nhìn về phía mỏ Kim Viêm, vẻ cổ quái càng đậm trong mắt.

- Cảnh tượng này có vẻ quen thuộc…

Vương Lâm nhìn chằm chằm mỏ Kim Viêm, trong mắt đột nhiên tuôn ra ánh sáng, hắn thì thào tự nói :

- Toàn bộ mặt đất đều có xúc tu kia thoạt nhìn như Vân Hà tinh này đầy lông…

Loại hình dạng thứ hai của Vọng Nguyệt đó là toàn thân xúc tu co rút lại như thế là nằm trong trạng thái ngủ say… Hay là… Vân Hà tinh mà ta

đang đứng… Chẳng lẽ là một con Vọng Nguyệt khổng lồ !

Vương Lâm hít sâu một hơi kinh ngạc nhìn mỏ Kim Viêm cách đó không xa.

- Đây không phải mỏ quáng mà là xương cốt thực sự, nhưng cũng không phải xương cốt mãnh thú gì, mà là... xương cốt của Vọng Nguyệt này !

Vương Lâm trong lòng dâng lên một cỗ hơi lạnh.

- Nếu là vừa rồi trực tiếp thu mỏ Kim Viêm này chỉ sợ lập tức sẽ kích thích Vọng Nguyệt. Như vậy ta sẽ mất mạng ở đây. Con Vọng Nguyệt này thức tỉnh hoàn toàn khả năng không lớn, nhưng chỉ cần trong nháy mắt thức tỉnh thì có thể giết chết tất cả những người mưu toan lấy xương nó.

Vương Lâm rốt cục hiểu được vì sao mỏ Kim Viêm nơi đây không có bất kỳ tu sĩ nào tới lấy. Không phải họ không muốn mà là không dám.

- Nói vậy thì lúc trước cũng có người đến đây nhưng cuối cùng đều toàn bộ chết đi. Như thế người chết đi của Huyễn gia kia cũng là người khôn khéo. Người này chỉ nhặt một ít ở trên mặt đất liền lập tức rời khỏi. Nếu là hắn lấy nhiều hơn một chút sợ rằng lập tức sẽ đánh thức Vọng Nguyệt. Phương diện này cũng có liên quan tới vận may, có lẽ đổi lại là người nào khác có lẽ chỉ sợ đã làm thức tỉnh Vọng Nguyệt.

Lúc này trong đầu Vương Lâm hiện lên hàng trăm ý niệm. Hắn biết rõ lúc này hắn là rời đi không thể xem xét mỏ Kim Viêm này nữa. Nhưng hắn nhìn mỏ quáng liên miên không dứt kia trong lòng cực kỳ không cam tâm.

- Ta nếu lấy hết xương cốt của con Vọng Nguyệt như vậy nó sẽ hoàn toàn thức tỉnh. Đến lúc đó thân hình nó hoàn toàn thay đổi thành hình dạng tấn công, như vậy ta chắc chắn phải chết… Chỉ có điều như vậy bỏ cuộc thì thật không cam lòng !

Vương Lâm thở dài ánh mắt lóe ra, trong đầu nhớ lại tất cả những điều có liên quan tới Vọng Nguyệt trong trí nhớ Cổ Thần Đồ Ti.

- Không còn bất kỳ ai hiểu rõ loại ký sinh trong cơ thể Cổ Thần này hơn ta, đây là ưu thế của ta. Con Vọng Nguyệt này thích hút máu Cổ Thần……

Cũng như thế, mấu chốt trên người Vọng Nguyệt này là mấy xúc tu. Mấy thứ này là khí quan mẫn cảm nhất… có phương pháp nào có thể lấy xương cốt mà không làm nó thức tỉnh…

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tia sáng kỳ dị, lẩm bẩm nói :

- Năm đó ta nuốt Thăng Tiên Quả kia liền cảm thấy có một cảm giác điên cuồng. Lúc đó mặc dù là có người lấy xương của ta sợ là cũng không có cảm giác. Nếu là có thể khiến cho con Vọng Nguyệt này trong lúc ngủ say lâm vào mê ảo, có lẽ đó là cách tốt nhất để lấy xương…

Vương Lâm trầm ngâm một chút quyến luyến nhìn mỏ Kim Viêm, hắn than nhẹ một cái giẫm chân biến mất. Lúc xuất hiện thân hình hắn đã ở trong không trung. Hắn Na di ra khỏi Vân Hà tinh, ở trong tinh không Tinh la bàn mang theo Vương Lâm nhanh chóng rời đi.

Vương Lâm ngồi trên tinh la bàn nhìn lại Vân Hà tinh xa xa, trong mắt lộ vẻ quyết đoán.

- Xương cốt của Vọng Nguyệt này ta nhất định phải lấy được ! Dược vật khiến cho Vọng Nguyệt hôn mê có thể tinh luyện từ trong Thăng Tiên quả ra. Chỉ có điều liều lượng thế nào mới có thể khiến cho con Vọng Nguyệt khổng lồ như thế bị hôn mê.

Nếu đổi là người khác cho dù là nghĩ tới phương pháp lấy được nhiều dược vật cũng không thể khiến cho con Vọng Nguyệt này hấp thu.

Vọng Nguyệt của Cổ Thần trừ khi có ấn quyết của Cổ Thần dẫn dắt nếu không nó sẽ không hấp thu bất kỳ vật chất gì ngoài máu của Cổ Thần.

Mà ấn quyết Cổ Thần chỉ có Vương Lâm có được.

Vương Lâm ngồi trên con rồng bạc bay trong tinh không, sắc mặt thủy chung âm trầm. Chuyến đi mấy tháng này coi như phí công, nguyên tưởng rằng có thể khiến cho hạt châu Thiên Nghịch viên mãn nhưng không ngờ kết quả như vậy.

- Mà thôi, Thiên Nghịch viên mãn đã đợi hơn tám trăm năm, chỉ cần lấy được lượng lớn Thăng Tiên Quả tinh luyện rồi lại đến.

Chỉ có điều thật không ngờ là có một con Vọng Nguyệt khổng lồ như vậy… Rốt cuộc là mấy tinh Cổ Thần mới có được Vọng Nguyệt như vậy… Hơn nữa nó rõ ràng đã ngủ vô số năm tháng, ở trên đó thậm chí có cả thành trì đổ nát.

Vương Lâm vẻ mặt hơi giãn ra, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

- Vọng Nguyệt hình dạng hóa thành tinh cầu này một khi thức tỉnh sẽ có thực lực thế nào… Chỉ sợ cho dù là Lăng Thiên Hậu, Thiên Vận tử cũng sẽ trông thấy mất vía mà chạy. Đáng tiếc vật nầy trừ khi là chủ ký sinh, nếu không thì không ai có thể khống chế, cho dù là bổn tôn ở đó cũng vô dụng.

Nếu có thể khống chế nó mang về Liên Minh Tinh Vực đúng là một chuyện rất may mắn.

Vương Lâm cười khổ khống chế tinh la bàn đi thẳng tới Nhiễm Vân tinh. Theo ánh bạc lóe lên, khoảng cách hắn với Vân Hà tinh càng ngày càng xa.

Ba người Lão tổ Nhiễm gia, Tiêu Dao tán nhân, Tôn Tích ở trên Nhiễm Vân tinh nhìn về chân trời phía xa, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

- Tỏa tinh đại trận…

Tôn Tích vẻ chua xót nói.

- Huyễn gia ra tay tuyệt sẽ không chỉ vậy, bọn họ bố trí Tỏa tinh đại trận sẽ sớm trực tiếp giáng lâm Nhiễm Vân tinh.

Tiêu Dao tán nhân trầm giọng nói.

- Việc này chỉ sợ chuẩn bị cho Huyễn Mi con gái nuôi Lão tổ Huyễn gia mới thu, lập uy.

Lão tổ Nhiễm gia trầm ngâm hồi lâu nói.

- Huyễn gia đây là muốn diệt tộc ba chúng ta, dùng trận này đề phòng chúng ta chạy thoát.

Ánh mắt Tôn Tích lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 678: Tới rồi.

- Diệt tộc thì không đến nỗi. Ba chúng ta mấy năm nay đã sớm âm thầm đưa người dòng chính trong tộc đi. Có bọn họ hương khói ba nhà chúng ta sẽ không dứt.

Lão tổ Nhiễm gia mở miệng nói.

- Đáng tiếc căn cơ chúng ta đều ở trong Nhiễm Vân tinh này. Khoảng thời gian ngắn như thế làm sao có thể di chuyển, nếu di chuyển hàng loạt ngược lại khiến cho việc này sớm lộ ra.

Tiêu Dao tán nhân cười khổ.

- Hứa Mộc nói có lẽ sẽ sớm trở về …

Tôn Tích có chút do dự nói.

- Hừ, hắn nếu không trở lại, ba chúng ta sau khi bị người Huyễn gia bắt cũng phải đem người này kéo xuống nước. Tiên ngọc của Nhiễm Vân tinh ta làm sao có thể để hắn cầm không công. Người này lúc trước đồng ý che chở chúng ta, nhưng trong lúc nguy cơ này lại rời đi. Tiểu nhân !

Lão tổ Nhiễm gia cắn răng nói.

Tiêu Dao tán nhân trầm lặng.

Tôn Tích thầm than nói :

- Thôi thôi. Cho dù hắn có trở về thì lại thế nào. Lão tổ Huyễn gia kia tu vi đạt tới bước thứ hai, ai có thể ngăn cản. Nghe đồn Huyễn gia tổng cộng có hai lão tổ bước vào bước tu đạo thứ hai. Một người chết đi trong cuộc tranh đoạt năm xưa ở Lôi chi tiên giới, người còn lại này cho dù thực lực không thể so với ngày xưa, nhưng chỉ cần một mình Lão tổ Huyễn gia này đủ có thể quét ngang chúng sinh. Hắn có trở lại cũng vô dụng.

Ba người trầm lặng trong lòng đầy hối hận với việc bốn năm trước. Cái gọi là nhân quả thật sự đúng.

Đúng lúc này Lão tổ Nhiễm gia bỗng nhiên biến sắc, trầm giọng nói :

- Đến rồi !

Tôn Tích và Tiêu Dao tán nhân ngẩng đầu lên lập tức cảm nhận được nguy hiểm đến từ phía chân trời, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Trên không trung xuất hiện từng hồi dao động khuếch tán, một cỗ áp lực vô cùng từ trên bầu trời phủ xuống.

Liễu Mi bên ngoài Nhiễm Vân tinh một thân áo trắng bước xuyên qua Tỏa tinh đại trận, thần thức đảo qua ba người Lão tổ Nhiễm gia.

Vẻ mặt nàng không có chút biến hóa, bình tĩnh như nước chậm rãi đến.

- Tôn huynh, Triệu huynh. Ba người chúng ta đấu hơn nửa đời người. Lúc này hậu sự cũng đều đã an bài. Ba người chúng ta buông tay đánh một trận, cho dù chết thì cũng không uổng một đời !

Lão tổ Nhiễm gia thanh âm trầm thấp ẩn chứa một cỗ chiến ý, trong ánh mắt hắn nhìn về phía hư không có ngọn lửa thiêu đốt.

- Nhiễm huynh thật khí phách, ngươi dĩ nhiên thiêu đốt linh hồn. Triệu mỗ liền theo ngươi !

Tiêu Dao tán nhân cười ha hả, hai mắt đồng dạng bốc lửa.

Ánh mắt Tôn Tích lộ ra vẻ kiên quyết, tự nhiên cười nói :

- Bỏ được một thân tu vi dám lên thiên đình khiển trách tiên quân. Làm sao thiếu được Tôn mỗ !

Chiến ý ngập trời từ trên ba người giống như ba ngọn lửa nổi lên trên Nhiễm Vân tinh. Lửa thường đốt cháy thì có khói, nguyên thần tu sĩ mặt dù không có khói nhưng có chiến ý đầy trời so với khói càng đậm hơn trăm, ngàn lần.

Chiến ý nồng đậm này vào lúc thân hình yêu kiều của Liễu Mi xuất hiện phía chân trời đã đạt tới đỉnh.

- Thiêu đốt nguyên thần sao …

Liễu Mi trong

không trung nhìn ba người phía dưới hạ giọng nói. Thanh âm uyển chuyển giống như gió xuân thổi qua mặt đất, ẩn chứa bên trong một luồng lực kỳ dị.

Tiêu Dao tán nhân ngơ ngác nhìn Liễu Mi ở trong không trung, ngọn lửa trong mắt nhạt dần thay vào đó là một tia si mê …

Nhìn Liễu Mi như tiên nữ trên không đi tới, không chỉ có Tiêu Dao tán nhân, ngay cả Tôn Tích trong mắt chiến ý tiêu tan, lộ ra vẻ giãy dụa.

Duy chỉ có Lão tổ Nhiễm gia tu vi đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, cố gắng có thể giữ tâm thần không loạn, nhưng hắn cũng không duy trì lâu. Trong cảm giác của hắn, giọng nói người con gái như tiên nữ trên không này giống như tiên khúc nghe vào trong tai cực kỳ dung nhập tâm thần, dẫn dắt lên một tia gợn sóng của người thường.

- Thiên Huyễn Vô tình đạo !

Lão tổ Nhiễm gia biến sắc, ngọn lửa thiêu đốt nguyên thần phát ra từ trong thân thể. Ngọn lửa này là nguyên thần của hắn kết hợp nguyên khí trời đất sinh ra, trong nháy mắt khiến cho tu vi Lão tổ Nhiễm gia đột nhiên tăng mạnh. Hắn hét lớn một tiếng, thanh âm này phảng phất như sấm đánh, hóa thành tiếng “ầm ầm” chấn động trời đất.

Ánh mắt Tôn Tích lộ ra vẻ trong sáng, đáy lòng kinh hãi. Trong nháy mắt vừa rồi hắn phảng phất như có cảm giác đối mặt với tộc nhân thân nhất, giống như người con gái trước mắt làm mình không đành lòng ra tay.

Vẻ mặt Liễu Mi như thường, lúc đi tới vẫn hết sức hạ giọng nói :

- Ba người các ngươi không phải đối thủ của ta. Cùng ta trở lại Huyễn gia có lẽ còn có một đường sống.

Ngọn lửa trên người Lão tổ Nhiễm gia toàn thân bùng lên bước về trước một bước, hai tay kết thành ấn, ấn một cái vào hư không. Chưởng Tâm Lôi thần thông của Nhiễm gia lập tức phát ra từng hồi tiếng sấm, “ầm ầm” từ trong lòng bàn tay lóe ra, rít gào thẳng đến Liễu Mi.

Ánh mắt Liễu Mi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vuốt tóc, bàn tay điểm về trước một cái, trong mắt hiện lên một tia vô tình. Ngón tay chạm đến Chưởng Tâm Lôi, đạo sét này lóe sáng, bỗng biến mất.

- Thiêu đốt nguyên thần, vậy thiêu đốt hoàn toàn đi.

Liễu Mi hạ giọng nói.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tiêu Dao tán nhân ở phía sau Lão tổ Nhiễm gia trong mắt càng đậm vẻ si mê, thậm chí lộ ra một tia điên cuồng. Cả người hắn đã hoàn toàn rơi vào trong trạng thái hỗn loạn. Tất cả trời đất đã không còn, duy nhất còn lại là bóng hình người con gái phía trước.

Hắn không chút do dự bước về phía trước trực tiếp chắn trước người Lão tổ Nhiễm gia, nguyên thần trong thân thể nháy mắt thiêu đốt. Loại thiêu đốt này cũng không phải chỉ riêng nguyên thần mà bao gồm cả thân thể.

- Còn có ngươi nữa.

Ánh mắt Liễu Mi dừng trên người Tôn Tích.

Tôn Tích vừa mới áp chế được tâm trạng, tại lời nói này của Liễu Mi lập tức tan rã. Cả người hắn chấn động, vẻ cuồng nhiệt giống Tiêu Dao tán nhân dâng lên trong mắt, không chút do dự thiêu đốt nguyên thần và thân thể, đổi lấy sự mạnh mẽ trong nháy mắt, hai ngón tay chập thành kiếm, ấn tới phía sau lão tổ Nhiễm gia. Lão tổ Nhiễm gia cười thảm, nói :

- Triệu Truyền Văn, Tôn Tích, Nhiễm mỗ vì hai người các ngươi cảm thấy bi ai !

Nhưng Tiêu Dao tán nhân và Tôn Tích lúc này cũng là ngoảnh mặt làm ngơ, hồn nhiên không để ý triển khai thần thông tử đấu với Lão tổ Nhiễm

gia. Từng hổi “ầm ầm” và ánh sáng pháp thuật lóe lên dữ dội, mặt đất rung động, bầu trời u ám.

Thân thể Tiêu Dao tán nhân và Tôn Tích nhanh chóng tiêu tan, nhưng mỗi phần tiêu tan bọn họ đổi lấy tu vi mạnh hơn một chút, điên cuồng lao vào chém giết cùng Lão tổ Nhiễm gia.

Liễu Mi khẽ mỉm cười, nàng đích xác không cần mang bất kỳ một người nào tới trợ uy, bởi vì chỉ cần có nàng, liền có vô tận tu sĩ vì nàng chiến đấu.

Đây chính là Vạn Huyễn Thiên ma đạo, thế gian vạn vật đều bị nó sử dụng. Lão tổ Huyễn gia đúng bởi vì điểm này cho nên mới không chút do dự Hoán huyết cho Liễu Mi. Hắn muốn biết, Vạn Huyễn Thiên ma đạo đạt tới bước thứ hai sẽ có uy lực thế nào.

Toàn bộ Nhiễm Vân tinh đều rơi vào trạng thái giống như là động đất, mặt đất không lúc nào không có tiếng “ầm ầm” quanh quẩn. Trong lòng lão tổ Nhiễm gia dâng lên sự tuyệt vọng. Đồng dạng thiêu đốt thân thể, dùng khả năng lớn nhất đổi lấy lực lượng mạnh nhất. Vào lúc thân thể và nguyên thần đồng thời thiêu đốt, tu vi điên cuồng tăng lên, đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ không có ý cảnh !

Tu vi nâng cao cực nhanh, mà ý cảnh không theo kịp chỉ có thể đạt tới một trạng thái Ngụy hậu kỳ, nhưng tuy là vậy cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn gầm nhẹ, thân hình nhanh chóng tiêu tan, hai tay bấm pháp quyết bỗng hợp lại trước người. Một luồng ánh sáng vàng chói mắt vờn quanh lòng bàn tay. Một chiêu này hắn không có thi triển thần thông gì mà dùng phương pháp trực tiếp nhất, dùng nguyên khí trời đất trong nguyên thần đánh ra, hóa thành ánh sáng vàng này theo hai tay hắn duỗi ra. Ánh sáng vàng này giống như kiếm sắc vạn trượng hướng ra bốn phương tám hướng rít gào đi.

Lúc này, thân thể Tôn Tích và Tiêu Dao tán nhân đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại nửa thân, bộ phận còn lại toàn bộ dung nhập hư vô. Trong mắt hai người bọn họ vẻ cuồng nhiệt càng đậm, không chút do dự lựa chọn cuối cùng, tự bạo.

“Ầm ầm”

Tu sĩ Vấn Đỉnh tự bạo, hơn nữa dưới loại thiêu đốt nguyên thần và thân thể, thiêu đốt tất cả dấu vết trên thế gian. Tự bạo dưới trạng thái này, lực mạnh mẽ trùng kích khiến cho toàn bộ Nhiễm Vân tinh chìm vào một hồi tai nạn.

Bầu trời như sụp đổ, mặt đất từng trận quay cuồng, toàn bộ biển cả Nhiễm Vân tinh đều dâng cao hơn trăm trượng, vỗ về phía mặt đất, giống như tinh cầu này phẫn nộ.

Các linh mạch bên trong Nhiễm Vân tinh lúc này giống như dẫn đường cho sự sụp đổ, dưới sự dẫn dắt của lực lượng vô hình trời đất đồng loạt nứt ra. Nguyên thần và thân thể tiêu tan. Mãi cho đến chết Tôn Tích và

Tiêu Dao tán nhân đều không có tỉnh táo. Thân hình Lão tổ ở trung tâm tự bạo, bằng vào tu vi mạnh mẽ chống cự nhưng toàn thân máu chảy đầm đìa, hai mắt hắn đỏ bừng, nhìn chằm chằm Liễu Mi vẻ mặt thủy chung ôn hòa phía trước mặt, lạnh lùng nói :

- Con đàn bà hạ tiện thật độc ác, cuộc chiến của chúng ta vì sao lại lan tới người thường, lan đến Nhiễm Vân tinh này.

Liễu Mi khẽ mỉm cười, hạ giọng nói :

- Ta đã ra tay đâu … Ba người các ngươi đánh nhau, có quan hệ gì với ta … Lão tổ Nhiễm gia ngửa mặt lên trời cười lớn, trong tiếng cười này lộ ra một cỗ bi ai tuyệt vọng. Trong tiếng cười nước mắt hắn chảy xuống, cúi đầu nhìn mặt đất bên dưới. Nhiễm Vân tinh vốn xinh đẹp giờ phút này như đống đổ nát. Hắn biết nếu bản thân lại lựa chọn cách tự bạo để tổn thương đối phương, Nhiễm Vân tinh này ssẽ hoàn toàn trở thành một viên tinh cầu Tu chân bỏ đi.

- Nơi này, là nhà của ta…

Trên mặt hắn lộ ra vẻ chua xót nhìn Liễu Mi, nói gằn từng tiếng :

- Ta Nhiễm Học Phong lấy tu vi lúc này nguyền rủa. Ngươi sẽ chết không đất chôn ! Hơn nữa người giết chết Huyễn Đông cũng không phải ba chúng ta. Còn có một người tên là Hứa Mộc !

Nói xong, tay phải hắn nâng lên vỗ mạnh trên trán, chỉ nghe răng rắc một tiếng. Nguyên thần thiêu đốt lập tức sụp đổ lan đến thân thể, cả người trong ánh mắt bình tĩnh của Liễu Mi chậm rãi tiêu tan. Cuối cùng hóa thành bụi bậm rơi trên mặt đất.

- Sống ở Nhiễm Vân, chết ở Nhiễm Vân. Ta Nhiễm Học Phong trước khi chết chỉ có thể làm đó là dùng khả năng lớn nhất bảo vệ Nhiễm Vân tinh. Còn có Hứa Mộc, tên tiểu nhân ngươi, lão phu nguyền rủa ngươi và Huyễn Mi này cùng bị hủy diệt !

Trong mắt Liễu Mi hiện lên tia lạnh lùng, coi như việc thế gian này không có chuyện gì động tâm. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, thân hình nhẹ bước về trước đi thẳng xuống phía dưới.

- Nhiễm gia, Triệu gia, Tôn gia đều phải diệt tộc… Đây là sư tôn yêu cầu không có quan hệ với ta. Còn có Hứa Mộc kia, người này lại có chút xa lạ…

Liễu Mi nhẹ giọng tự nói, trong lúc bước đi bỗng nhiên đôi mi thanh tú khẽ nhíu, thần thức tản ra dừng lại ở cực nam của Nhiễm Vân tinh.

- Còn có một cái phân thân… Tu sĩ họ Tôn kia cũng có chút hứng thú. Nói như vậy, chỉ sợ Lão tổ Nhiễm gia và tu sĩ họ Triệu tất nhiên cũng có phân thân.

Liễu Mi cười khẽ, phân thân này ẩn núp rất bí mật, nếu không phải lúc bản tôn chết đi, phân thân truyền ra một tia dao động, thì Liễu Mi cũng sẽ không tìm được. Dù sao nếu tra xét không chủ động, bình thường thần thức quét qua sẽ không chú ý điều này.

Cực nam Nhiễm Vân tinh, ở một gian nhà dân trong một tòa thành, một người thanh niên khoanh chân ngồi. Bộ dạng người này đúng là Tôn Tích, lúc này trên mặt hắn lộ ra vẻ chua xót.

Từ bốn năm trước ba người biết rõ đã gây họa lớn đều triển khai tất cả thủ đoạn, tế luyện phân thân. Bởi vì không có công pháp đặc thù, tế luyện phân thân cũng cực kỳ nhỏ yếu căn bản không thể đạt tới trình độ trợ chiến. Nhưng đây tóm lại cũng là một thủ đoạn giữ mạng.

Phân thân của Lão tổ Nhiễm gia từ mấy trăm năm trước đã ngầm tế luyện đạt tới trình độ có thể tiến vào tinh không. Hắn đã theo tộc nhân hai năm trước rời đi. Về phần Tiêu Dao tán nhân công pháp của hắn có chỗ thiếu hụt, nguyên thần không thể phân hóa cho nên không thể tế luyện ra phân thân. Nhưng ngườinày lại có thủ đoạn khác, cụ thể thế nào người ngoài không thể biết được.

Tôn Tích này tuy nói là tế luyện ra phân thân, nhưng tu vi phân thân chỉ có Kết Đan, căn bản không thể đi ra tinh không. Lúc trước việc hắn tìm kiếm Vương Lâm đó là liên quan đến phân thân này. Chẳng qua còn không mở miệng đã bị Vương Lâm từ chối.

Hơn nữa việc này quan hệ trọng đại, hắn hơi chút do dự cũng không nói tiếp. Nếu không một khi Hứa Mộc biết được ba người bọn họ hóa ra đều có thủ đoạn giữ mạng, đưa hắn kéo vào chẳng qua để thế tội, khiến người không hoài nghi có phân thân thì chỉ sợ cho dù tiên ngọc nhiều đến đâu Hứa Mộc cũng không đồng ý, nói không chừng giận dữ còn ra tay với bọn họ.

Liễu Mi trong lúc Na Di đi tới cực nam Nhiễm Vân tinh đang muốn bước vào. Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu nhìn về phía không trung, trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị chưa từng có.

- Khí tức này…

Trong tinh không, một đạo cầu vồng màu bạc xuyên khoảng không đi tới bên ngoài Nhiễm Vân tinh. Vương Lâm khoanh chân ngồi trên tinh la bàn, hắn thu tiên ngọc của ba người lão tổ Nhiễm gia liền phải làm hết sức, nếu không cũng không nhất định trở về.

Vẻ mặt hắn vốn bình thường nhưng khi nhìn đến bên ngoài Nhiễm Vân tinh tràn đầy một tầng cấm chế mãnh liệt thì hai mắt cũng ngưng đọng. Hắn từ tinh la bàn đứng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía cấm chế kia.

- Lúc ta rời đi không có cấm chế này !

Đối với cấm chế, Vương Lâm hiểu biết rất nhiều, giờ phút này hơi xem một chút, tuy rằng không thể hoàn toàn phá giải trong thời gian ngắn, nhưng tiến vào không tổn hao gì cũng có thể làm được.

Hắn hơi trầm ngâm, tinh la bàn dưới chân lóe ánh sáng bạc, nhảy vào cấm chế sau khi xuyên thấu đi thẳng vào Nhiễm Vân tinh.

Trong Nhiễm Vân tinh Liễu Mi ngẩng đầu, vẻ kỳ dị trong mắt càng thêm nồng đậm, nàng chau mày hạ giọng nói :

- Khí tức này, có chút quen thuộc…

Tinh la bàn được Vương Lâm thu lại, hắn cất bước đi vào trong Nhiễm Vân tinh, xuyên qua tầng cương phong một giây, vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt hắn.

Ngay lúc ở bên ngoài hắn đã có phát hiện mặt đất một mảnh hoang tàn, từng đợt tiên lực dao động quanh quẩn. Hiển nhiên nơi đây vừa trải qua một cuộc chiến ác liệt.

Hắn thầm hít một hơi, thần thức nhìn thấy thân hình Liễu Mi ở cực nam Nhiễm Vân tinh.

Bộ dáng Liễu Mi có chút biến hóa, phải nói so với năm đó càng thêm kinh diễm vô cùng.

Mày hơi nhíu, thân hình Vương Lâm tiến về trước một bước biến mất. Lúc xuất hiện ở nơi cực nam, cách Liễu Mi khoảng một trăm trượng.

Liễu Mi nhìn chằm chằm thân hình hiện ra cách ở ngoài trăm trượng, vẻ kỳ dị trong mắt càng đậm. Vào lúc người này tới gần Nhiễm Vân tinh nàng đã có phát hiện, trên người này nàng có một cảm giác quen thuộc, nhưng bộ dáng người này lại cực kỳ xa lạ.

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Liễu Mi một cái, bình thản nói:

- Người ngươi cũng đã giết, có thể rời đi.

Lúc hắn tới đã nghi hoặc vì sao Liễu Mi lại tới nơi cực nam này, thần thức đảo qua liền thấy được phân thân của Tôn Tích trong tòa thành bên dưới. Hơi suy nghĩ một chút hắn liền cẩn thận xem xét lại mọi chuyện từ trước tới giờ.

Nếu ba người này như thế, hắn cũng không cần phải mạnh mẽ đứng ra, chỉ cần làm hết sức là được.

Một điều khiến trong lòng Vương Lâm trầm xuống là tu vi Liễu Mi này không ngờ tới Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn. Loại tu vi này khiến đồng tử Vương Lâm âm thầm co rút lại.

- Liễu Mi này làm sao tu vi đạt tới trình độ như thế, hay là có liên quan tới Lão tổ Huyễn gia kia… Nhất định là như thế!

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua trên người Liễu Mi, trong mắt hiện ra một tia hiểu ra.

- Trên người nàng còn lưu lại một ít tiên lực vờn quanh sợ là bị người mạnh mẽ nâng cao. Chẳng qua loại mạnh mẽ nâng cao tu vi này chỉ đột phá về tiên lực mà thôi. Cảm ngộ ý cảnh nhất định sẽ không đạt tới mức cùng cấp!

- Lúc trước chúng ta có từng gặp qua chưa?

Liễu Mi nhìn chằm chằm Vương Lâm hạ giọng nói.

- Không có!

Vương Lâm bình thản mở miệng.

Liễu Mi nhìn Vương Lâm hồi lâu khóe miệng nàng hiện ra một tia mỉm cười giống như gió xuân thổi qua. Nhưng rơi vào mắt Vương Lâm lại vẫn thủy chung là ánh mắt bình thản như nước.

- Đủ rồi, thừa dịp ta còn không thay đổi chủ ý, lập tức rời khỏi!

Thanh âm Vương Lâm biến lạnh, hắn cực kỳ chán ghét vẻ tươi cười của nàng này, năm xưa ở Chu Tước tinh nàng chính là như vậy.

Liễu Mi ánh mắt lộ vẻ phức tạp, hạ giọng nói:

- Không nghĩ tới tu vi của ngươi không ngờ đạt tới trình độ như vậy. Ngay cả ta đều nhìn không thấu…

Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng liếc nhìn Liễu Mi một cái xoay người muốn rời đi. Nếu ba người Nhiễm Vân tinh đều có giấu phân thân, hắn cũng không cần thiết tiếp tục tham gia.

- Vương Lâm, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không nhận ra ngươi sao!

Thanh âm Liễu Mi lộ ra một cỗ lạnh lẽo âm trầm.

Vương Lâm dừng bước, xoay người trong mắt lộ ra ý lạnh, nói:

- Không cần thử. Ta chính là Vương Lâm. Ngươi nếu tiếp tục như khi ở Chu Tước tinh, đừng trách Vương mỗ giết ngươi!

Trong lòng Liễu Mi hoàn toàn không giống bề ngoài. Lúc này trong lòng nàng cuộn trào, nàng không thể nào nghĩ tới ở La Thiên tinh vực này lại gặp được Vương Lâm. Hơn nữa tu vi Vương Lâm này mạnh mẽ tới ngay cả nàng đều nhìn không thấu.

Cảnh tượng năm xưa xẹt qua mắt nàng trong nháy mắt, nàng nhìn chằm chằm Vương Lâm, vẻ phức tạp trong mắt càng đậm, hạ giọng nói:

- Trừ ngươi ra, không ai sẽ có được ánh mắt lạnh lùng này. Ngươi biến đổi bộ dáng, biến đổi tất cả nhưng loại ánh mắt này cũng không thể thay đổi. Chỉ sợ ngươi thay đổi tất cả là bởi vì không muốn cho ta nhận ra.

Vương Lâm nhíu mày, lạnh lùng nhìn Liễu Mi, mở miệng nói:

- Vương mỗ nói một lần sau cùng. Cút!

Liễu Mi thản nhiên cười, vẻ phức tạp trong mắt tiêu tan, thay thế là vẻ lạnh lùng, ôn hòa nói:

- Tu vi ngươi nhất định không thể vượt qua ta, sợ là trên người có bảo vật hoặc thần thông che giấu tu vi. Hôm nay ngươi không cần phải đi rồi.

Vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn nâng tay phải chỉ về phía trước. Lập tức Tịch Diệt chỉ phong gào thét ra, hóa thành ánh sáng đen phi thẳng tới Liễu Mi. Chỉ phong ở giữa không trung tạo ra từng trận sóng gợn tròn, ở trong ẩn chứa tiếng sấm "ầm ầm".

Trong tiếng gào thét, Tịch Diệt chỉ phong tới gần. Liễu Mi vẻ mặt như thường, cánh tay ngọc bấm pháp quyết, pháp ấn lập tức xuất hiện hóa thành một quầng sáng ở trước người. Tịch Diệt chỉ phong đánh lên quầng sáng phát ra tiếng "ầm ầm", điện quang chuyển động, quầng sáng kia trong khoảnh khắc xuất hiện vô số vết nứt.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 679: Vạn Huyễn Thiên Ma Đạo.

Liễu Mi lắc đầu, hạ giọng nói:

- Ta quả nhiên không có đoán sai, tu vi của ngươi chỉ là Vấn Đỉnh sơ kỳ.

- Mạnh mẽ đề cao tu vi, tệ hại nhiều lắm. Sư tôn của ngươi làm như thế, chỉ sợ có mục đích khác!

Thanh âm Vương Lâm lạnh lùng, chậm rãi nói.

Liễu Mi cười khẽ, nói:

- Thì sao? Hôm nay ngươi chạy không thoát được đâu. Nếu tu vi của ngươi không tới Vấn Đỉnh thì cũng thôi. Nếu tới Vấn Đỉnh hôm nay liền hoàn toàn chấm dứt ân oán của hai chúng ta trên Chu Tước tinh. Để cho ta, làm cho ngươi đi đoàn tụ với Lý Mộ Uyển…

- Muốn chết!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức Thất Tinh kiếm trận gào thét bay ra, hóa thành bảy đạo cầu vồng bay thẳng đến Liễu Mi.

Liễu Mi vẻ mặt như thường, ngón tay phải điểm ở mi tâm. Một luồng sáng đỏ ở mi tâm lóe lên, trong phút chốc ánh sáng đỏ lóe mạnh hoàn toàn bao vây thân hình. Ánh đỏ ngưng đọng hóa thành bộ dáng một người con gái. Nàng này vẻ mặt cao ngạo, hai mắt linh hoạt sắc bén, dung mạo tuyệt luân, một đôi mắt phượng mang theo sát khí nhìn về phía Vương Lâm.

- Hồng Điệp!

Trong mắt Vương Lâm bừng sáng.

Nữ tử này đúng là Hồng Điệp. Hồng Điệp lạnh lùng, cao ngạo nhìn chằm chằm Vương Lâm, bình thản nói:

- Ân oán giữa chúng ta cũng nên chấm dứt!

Nói xong nàng vỗ túi trữ vật lập tức trong tay có thêm một đóa hoa hồng màu đỏ. Nàng vung tay về trước một cái, tất cả cánh hoa bay lên mang theo một tia lực lượng kỳ dị bay tới Vương Lâm.

- Đây là thần thông gì!

Đồng tử Vương Lâm co rụt lại, Liễu Mi này trước mặt hắn trong nháy mắt biến thành Hồng Điệp, hơn nữa với tu vi Vương Lâm dùng thần thức

nhìn đây rõ ràng là Hồng Điệp chân chính, không còn lại chút khí tức gì của Liễu Mi.

Đối mặt những cánh hoa bay lượn tới, tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết, tâm thần điều khiển Thất Tinh kiếm trận lập tức tới gần. Bảy thanh kiếm thành hình tròn nhanh chóng xoay tròn tạo thành một đạo kiếm phong, gào thét đi mạnh mẽ cắn nát những cánh hoa này.

Vẻ lạnh lùng cao ngạo trong mắt Hồng Điệp càng đậm, tay phải vung lên nhụy hoa tay ra. Tay trái nàng điểm trước người mấy cái, lập tức nhụy hoa bỗng nhiên tổ hợp với nhau hình thành một đạo phù văn. Nàng ấn xuống một cái, đạo phù văn này lập tức rít gào bay ra, trong lúc bay không ngừng biến lớn cuối cùng không ngờ lớn đến trăm trượng, giống như một ngọn núi lớn đè xuống Vương Lâm.

Vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn nâng tay phải chỉ lên trời, toàn bộ không trung xẹt lên một tiếng sét đánh “ầm”, một đạo Hoàng Tuyền thật dài mở ra, bóp nát phù văn. Trong Hoàng Tuyền tràn đầy mưa máu gió tanh dưới một chỉ của Vương Lâm, toàn bộ Hoàng Tuyền như một con rồng vàng rít gào đến, toàn thân lập tức cuốn quanh Hồng Điệp, kéo một cái liền muốn kéo cản người nàng vào trong Hoàng Tuyền.

- Đạo niệm! Không ngờ ngươi lại có đạo niệm!

Đôi mắt Hồng Điệp lóe sáng, bình thản nói.

Vương Lâm hừ lạnh, đạo hóa Hoàng Tuyền trong tiếng gào thét, bầu trời tối sầm lại, chỉ thấy trong Hoàng Tuyền không ngờ còn lóe lên từng luồng điện quang chuyển động, khiến cho uy lực của Hoàng Tuyền càng thêm mạnh.

Hồng Điệp trong lúc nguy cơ tay phải đặt tại mi tâm, lúc này đây ánh sáng vàng lóe ra, bao vây toàn thân. Khoảnh khắc ánh sáng vàng tiêu tan lộ ra một thân hình nhỏ gầy bên trong.

- Thúc thúc.

Hai chữ này ẩn chứa một lực lượng kỳ dị khiến cho Đạo hóa Hoàng Tuyền của Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại.

- Chu Như.

Thân hình gầy nhỏ kia đúng là Chu Như. Nàng sợ hãi nhìn Vương Lâm, hai mắt mở to trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Thúc thúc, ta tìm được ngươi rồi, ngươi không nên quăng ta, được không?

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ thống khổ, quát:

- Đủ rồi, Liễu Mi!

Đạo hóa Hoàng Tuyền cuốn một cái, thân hình Chu Như lập tức bị cuốn vào Hoàng tuyền, ánh mắt Chu Như lộ ra vẻ sợ hãi và khó hiểu, rơi nước mắt khẽ nói:

- Thúc thúc, ngươi muốn giết Như nhi sao?

- Đây là giả…

Vương Lâm thở sâu, trong lòng quyết đoán, Hoàng Tuyền bóp lại giống như gió lốc nhảy vào trong cơ thể, mắt thấy có thể hoàn toàn dung nhập.

Ngay trong nháy mắt này, một thanh âm yếu ớt quanh quẩn.

- Thiết Sanh.

Thanh âm này giống như chuông lớn quanh quẩn trong cơ thể Vương Lâm, chỉ thấy trong Hoàng Tuyền kia, người mẹ xa cách hơn tám trăm năm mắt lộ vẻ hiền lành nhìn mình.

Con tim Vương Lâm chấn động.

Tay hắn rung động, đạo hóa Hoàng Tuyền sụp đổ, hóa thành hư vô tiêu tán hết.

- Đây cũng là giả.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra ánh đỏ.

- Giả sao… Vương Lâm. Dưới Vạn Huyễn Yêu Ma đạo của ta, trong giả có thực!

Thanh âm Liễu Mi hư vô mờ mịt từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Chu Như, Hồng Điệp ở trong hư vô biến ảo ra, cùng lúc đó cũng có cha của vương lâm xuất hiện dùng ánh mắt hòa ái nhìn Vương Lâm.

- Vương Lâm, còn nhớ rõ ta không…

Vương Trác từ trong hư vô đi ra, lúc này hắn không phải lão già tang thương mà đã khôi phục thành người thiếu niên hăng hái năm xưa.

- Đồ nhi,ngươi phải nhớ làm cho Luyện Hồn Tông có người kế thừa…

Thanh âm già nua của Độn Thiên theo thân hình hắn từ trong hư vô đi ra.

Ngay sau đó, từng thân hình, từng người Vương Lâm quen thuộc đều biến ảo ra yên lặng nhìn Vương Lâm. Ánh mắt bọn họ đều khác nhau, có phức tạp, có mất mát, có vui mừng, có âu lo, trong hư không ánh lam bỗng lóe lên hóa thành một người con gái. Người này đúng là Lý Mộ Uyển! Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, ánh mắt hiện lên dịu dàng, hạ giọng nói:

- Vương Lâm, ta cũng là giả sao…

Nàng đứng ở bên cạnh mẹ của Vương Lâm, giống như hai mẹ con bình tĩnh nhìn Vương Lâm.

- Vạn Huyễn Thiên Ma đạo…

Vương Lâm nhìn từng bóng người quen thuộc trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ. Hắn nhắm hai mắt lại, hạ giọng nói:

- Vạn Huyễn Thiên ma đạo, như Thiên ma hóa thân nhập thể, gợi lên nguyên thần chi hỏa, đốt cháy thể xác và tinh thần… Liễu Mi, hai chúng

ta rốt cuộc có thù hận sâu sắc thế nào mà ngươi phải nhọc lòng sưu tập quá khứ của ta…

Đám người quen thuộc bốn phía, trong nháy mắt này hóa thành từng đạo khói nhẹ giống như mờ ảo đồng loạt hướng về phía Vương Lâm, dung nhập vào cơ thể hắn.

Vương Lâm giương mắt lên, trong mắt đã hiện lên vẻ thanh minh. Tuy có thống khổ nhưng ánh mắt này như có thể nhìn thấu cả thế gian! Giống như năm đó hắn hiểu ra một đạo lý, cần phải bỏ thì hãy bỏ đi…

Hắn nâng tay phải lên, từ trong lòng bàn tay bay ra một đoàn sương mù. Đoàn sương mù này là do dung nhập từng đạo khói nhẹ mà thành. Nguyên thần của hắn ẩn chứa thượng cổ Lôi Long, có được lôi uy của thiên địa. Muốn lay động nguyên khí này, Vạn Huyễn Thiên Ma đạo chưa đủ khả năng.

Nhìn đoàn sương này, Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi bóp nát.

- Tu vi của ngươi tuy đã được cưỡng ép để nâng cao nhưng lĩnh ngộ ý cảnh lại không đủ! Phàm nhân có câu “nuông chiều quá thành hư”. Lời này phù hợp để nói về ngươi.

Nháy mắt khi nó bị bóp nát, một tiếng kêu đau đớn từ hư không truyền đến. Ngay sau đó, bóng dáng của Liễu Mi ở xa xa biến ảo mà ra. Sắc mặt

của nàng tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ ra hận ý, lạnh lẽo nói:

- Không hổ là Vương Lâm, quả có một trái tim tàn nhẫn.

- Tàn nhẫn không phải là Vương mỗ, mà là ngươi!

Trong mắt Vương Lâm không chút nào che dấu, lộ ra sát khí dày đặc.

- Ta một lòng hướng đạo, nhưng ngươi lại lấy tàn hồn với ý cảnh ô uế kia phá tấm thân xử nữ của ta. Ngươi giải thích như thế nào đây?!

Thanh âm của Liễu Mi bén nhọn, đối lập với vẻ bình thản trước đó. Hận ý trong mắt nàng càng đậm hơn.

Vương Lâm nhướn mày, đây là một phần ký ức hắn không muốn nhớ lại. Giờ phút này, trong mắt ẩn ẩn lãnh ý, bình đạm nói:

- Là do ngươi ra tay trước, hơn nữa tàn hồn ý cảnh kia cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi!

- Ngoài ý muốn…

Liễu Mi mỉm cười, tiếng cười này càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành sự độc ác đến vô cùng. Trước bất cứ kẻ nào, nàng đều có thể bảo trì Vạn Huyễn Thiên Ma đạo, nhưng duy chỉ có tên trước mặt này, nàng không thể duy trì tâm tính được.!

- Ngươi trả lời là ngoài ý muốn vậy ta cũng sẽ cho ngươi một việc ngoài ý muốn!

Vẻ hận ý trong mắt Liễu Mi hiện lên vẻ phức tạp, thống khổ. Nàng sờ lên túi trữ vật.

Vương Lâm nhướn mày. Phía sau hắn, Tiên vệ khôi lỗi bỗng nhiên biến ảo mà ra, tiến lên một bước, hướng về phía Liễu Mi.

Tay phải của Liễu Mi từ trên túi trữ vật nâng lên, túi trữ vật mở ra, một đạo sương đen từ bên trong lao ra. Cùng lúc đó, một cỗ oán khí ngập trời từ đó tán phát ra.

Oán khí này kinh thiên. Nháy mắt, toàn bộ không trung như tràn ngập vẻ u ám, trở nên đục ngầu. Bên trong cũng có một lốc xoáy thật lớn, chậm rãi chuyển động!

Oán khí này quá dày, tràn ngập phạm vi mười dặm, từng trận gào rít quỷ dị vang lên, như là quỷ cảnh vậy!

Một trận tiếng thét thê lương chói tai từ trong mà sương truyền ra. Hắc mang này tốc độ quá nhanh, dù là thần thức cũng không thể theo kịp nó được. Nó lao lên, không ngờ lướt qua Tiên vệ, xông thẳng về chỗ Vương Lâm.

Thần sắc của Vương Lâm như thường, nhìn chằm chằm hắc mang kia. Khoảnh khắc khi nó lao tới người, hai ngón tay Vương Lâm kết thành kiếm chỉ bỗng nhiên điểm ra. Đầu ngón tay mang theo một cỗ cuồng phong. Cơn cuồng phong này thổi qua, sương mù tản ra, lộ ra một đôi mắt màu đen.

Khoảnh khắc khi ánh mắt của Vương Lâm nhìn vào đôi mắt này, cả người hắn bỗng nhiên ngẩn ra một chút. Đó là một đôi mắt đục ngầu, bên trong không có chút thần thái nào mà chỉ có một cỗ oán diễm (1).

(1) oán diễm: sự oán hận cháy phừng phừng – ngọn lửa oán giận

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 680: Pháp bảo đặc thù của Liễu Mi.

Nhưng ngay khi Vương Lâm nhìn thấy ánh mắt này, tâm thần hắn cũng kịch chấn. Loại cảm giác máu huyết tương dung bỗng nhiên mạnh mẽ xuất hiện toàn thân, như có mấy vạn tiếng sấm đánh vang trong tai của Vương Lâm. Cả người hắn, theo bản năng, thu hồi song chỉ lại, thân mình lùi lại phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm vào màn sương đen kia!

- Đây…Đây là…

Một cỗ thống khổ, day dứt nháy mắt mạnh mẽ xuất hiện trong lòng Vương Lâm, phút chốc đã tràn ngập toàn thân. Hắn kinh ngạc nhìn màn sương kia, trong mắt bỗng đỏ bừng lên. Tay phải hắn vung lên, Tiên vệ khôi lỗi ngay lập tức bay về, hoá thành một bóng ma thật lớn bao phủ lấy đám sương mù kia, ngăn cản hành động của nó.

- Cái này, là cái gì?!!

Khuôn mặt Vương Lâm dữ tợn, hướng về Liễu Mi quát lớn.

Trên mặt Liễu Mi lộ ra vẻ mỉm cười, nhưng trong mắt cũng có sự thống khổ, nhìn Vương Lâm cười khẽ:

- Ngươi không nhận ra sao?! Không thể, với tu vi của ngươi, chắc chắn có thể nhận ra! Trong nhân gian có một truyền thuyết. Một người trong cuộc đời mất đi vài đứa con thì những hồn phách của những đứa nhỏ này

sẽ không tiêu tán. Chúng sẽ luôn đi theo phía sau ngươi, chỉ lặng lẽ chăm chăm vào ngươi, hướng về ngươi hỏi cái gì đó nhưng ngươi sẽ không thể nghe được. Cho đến khi ngươi nhắm mắt xuôi tay, ngươi mới có thể nghe được thanh âm của nó. Hoá ra, nó luôn hỏi rằng: “Phụ thân, vì sao không cần con…”

Thanh âm của Liễu Mi lộ ra một tia quỷ dị, thậm chí có một tia điên cuồng!

- Ta đem đứa nhỏ này luyện hoá trăm năm, rốt cuộc luyện thành oán ảnh. Khi nó có ý thức, ta liền không ngừng nói cho nó rằng phụ thân của nó đã vứt bỏ nó. Phụ thân của nó… tên là… Vương Lâm!

Vương Lâm, ngươi huỷ đạo tâm của ta, phá ý cảnh của ta, lấy đi tấm thân trong sạch của ta! Hết thảy những điều này là ngoài ý muốn thì ta liền hồi báo cho ngươi một pháp bảo đặc thù!!!

Vương Lâm trầm mặc. Loại trầm mặc này chân chính là yên lặng. Trên người hắn, nháy mắt sức sống đều bị rút đi. Chỉ còn lại tử khí vô tận.

Sau khi phát hiện ra không có hy vọng làm cho Lý Mộ Uyển sống lại, sự khiếp sợ và tâm thần của hắn như bị lay động bởi cả mười vạn tiếng sấm đánh. Không có loại bùng nổ điên cuồng khi đối mặt với Đằng Hoá Nguyên, không có cảm giác tập trung hết sức khi đối mặt với nguy hiểm.

Giờ phút này, Vương Lâm chỉ có trầm mặc. Sự trầm mặc làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Dường như trong nháy mắt này, trời bất động, đất bất động. Hết thảy giữa trời đất giống như bị thi triển Định Thân thuật, toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Nhìn Tiên vệ khôi lỗi như hoá thành bóng đen vây quanh sương mù, ánh mắt của Vương Lâm như xuyên thấu qua, nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé bên trong.

Oán khí nồng đậm không chút nào có thể ngăn cản ánh mắt của Vương Lâm.

- Cảm ơn…

Không biết qua bao lâu, Vương Lâm hạ giọng nói.

Liễu Mi ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lạnh lùng nói:

- Vương Lâm, ngươi không đau lòng sao?!?

Vương Lâm cũng không thèm liếc mắt nhìn Liễu Mi một cái, chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng bên trong đoàn sương mù, hạ giọng nói:

- Ngươi có thể đem nó luyện hoá thành oán anh thì ta có thể làm cho nó hồi phục lại! Cho dù mất cả ngàn năm… cho dù ngàn năm… Cảm ơn ngươi, đã đem nó trả lại cho ta…

Hết thảy những điều này vượt xa Liễu Mi dự đoán. Nàng cười lạnh nói:

- Khôi phục cũng không được. Vì để hắn hoàn toàn biến thành oán anh, ta…

Không đợi Liễu Mi nói xong, Vương Lâm hạ giọng nói:

- Ta nói có thể thì nhất định là có thể.

Ánh mắt hắn từ bên trong đám sương mù kia thu hồi lại, nhìn về phía Liễu Mi. Trong mắt hắn dần không còn chút bình tĩnh nào nữa mà tản mát ra sát khí không thể nào tưởng tượng được. Ngoại trừ Đằng Hoá Nguyên, Vương Lâm chưa bao giờ từng có sát khí nồng đậm như vậy đối với một ai khác.

- Hiện tại, tới phiên ngươi!

Thanh âm của Vương Lâm không rét lạnh nhưng lại khiến cho bốn phía nháy mắt như tiến vào mùa đông. Hắn bước về phía trước một bước, ngón cái tay phải điểm về phía trước, Hoàng tuyền chỉ bỗng nhiên xuất hiện.

Sấm sét chấn động giữa không trung, Hoàng tuyền tái xuất, hoá thành vô tận Hoàng Long, dung nhập trên ngón cái của Vương Lâm. Lấy Đạo hoá Hoàng tuyền hình thành Hoàng tuyền chỉ, theo ngón tay cái của Vương Lâm lao ra như sét đánh, đánh thẳng về phía Liễu Mi.

Thân mình Liễu Mi lùi về phía sau, vỗ túi trữ vật. Một tấm Cổ kính thật lớn xuất hiện trong tay. Pháp bảo này chính là do Huyễn Gia Lão Tổ tặng cho nàng, Hạ phẩm Tiên bảo!

Chiếc Cổ kính này hoành trước người nàng. Hoàng tuyền chỉ đánh vào nó tạo ra một âm thanh long trời lở đất. Cùng lúc đó, Vương Lâm đạp chân lao ra, Thất Tinh kiếm trận quét tới, bao vây bốn phía xung quanh Liễu Mi. Theo một tiếng quát khẽ của Vương Lâm, bảy đạo kiếm khí gào thét xông ra.

- Nguỵ Vấn Đỉnh hậu kỳ, không có tiên lực, không có ý cảnh, trong mắt ta thì ngay cả một Vấn Đỉnh trung kỳ tu sĩ cũng không bằng!

Vương Lâm bình thản nói, Tịch Diệt chỉ do tay phải biến ảo ra, cùng với Thất Tinh kiếm trận trực tiếp ập đến Liễu Mi.

Kiếm quang tới người, sắc mặt của Liễu Mi đại biến. Tại thời khắc nguy hiểm này, nàng cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Từ trong miệng nào cũng có một vật theo đó bay ra, đó là một cây châm màu đen.

Cây châm này vừa bay ra liền nhanh chóng bay lượn xung quanh người nàng. Thất Tinh kiếm trận lập tức bị ngăn trở, ngay cả Tịch Diệt chỉ phong cũng bị hắc châm xuyên qua.

- Hồn thứ tư!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra hàn mang. Tay hắn lại nâng lên điểm nhẹ ra.

- Định!

Hắc châm bỗng nhiên dừng một chút. Ngay tai khoảnh khắc này, Vương Lâm bước về phía trước một bước, trực tiếp bước tới bên người Liễu Mi, tay phải hắn mạnh mẽ điểm về mi tâm của nàng.

Liễu Mi hừ thảm một tiếng, từ trên mi tâm lập tức tràn ra đại lượng hắc khí. Cả người nàng lập tức lùi ra phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Nàng thế nào cũng không ngờ tới, tu vi của Vương Lâm mặc dù chỉ mới là Vấn Đỉnh sơ kỳ nhưng lại có đủ loại thần thông và pháp bảo có uy lực kinh người.

- Muốn chạy!

Vương Lâm lại bước ra, song chỉ thành kiếm. Từ bên trong nguyên thần phân ra một cỗ nguyên thần lôi uy, ngưng tụ trên đầu ngón tay. Một chỉ này đã muốn lấy mạng của nữ tử độc ác này!

Bóng ma tử vong bao phủ lấy tinh thần và thể xác của Liễu Mi. Sắc mặt của nàng tái nhợt. Một chỉ vừa rồi của Vương Lâm đã khiến cho nguyên thần của nàng chấn thương. Nếu không phải do có tiên lực hùng hậu thì dưới một chỉ kia nàng sợ là đã tử vong rồi!

- Lệ nhi!

Thanh âm bén nhọn của Liễu Mi vang lên.

Vương Lâm nhướn mày, chỉ thấy màn sương đen đang bị Tiên vệ bao phủ kia lập tức quay cuồng kịch liệt. Từ bên trong truyền ra một thanh âm thê lương. Thanh âm này như một thanh lợi kiếm, lao thẳng về phía Vương Lâm, xé nát tâm can hắn.

Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra một tia bi ai nhưng không chút do dự, vẫn điểm ra một chỉ, mang theo oai lực như sét đánh, đánh thẳng vào Liễu Mi.

Ngay tại thời khắc nguy cơ này, ánh mắt của Liễu Mi lộ ra vẻ tuyệt vọng. Nhưng bỗng nhiên trước người Liễu Mi bỗng nhiên xuất hiện một lốc xoáy. Lốc xoáy này là một mảnh tối đen, như tràn đặc mây đen.

Một cánh tay khô héo từ bên trong lốc xoáy lao ra, tuỳ ý va chạm với song chỉ của Vương Lâm.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang lên. Thân mình Vương Lâm như sao băng, nhanh chóng lùi ra sau. Sắc mặt của hắn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong mắt, hàn quang cũng ngập trời.

- Ah, không chết?!

Từ trong lốc xoáy truyền ra một thanh âm già nua. Cánh tay này bắt lấy Liễu Mi bên cạnh, trực tiếp kéo vào trong lốc xoáy.

- Ngươi cứu nàng, Huyễn gia diệt tộc!

Thanh âm của Vương Lâm như hàn phong thổi qua. Hắn nhìn chằm chằm vào cánh tay kia. Giờ phút này, người cứu Liễu Mi hiển nhiên nếu

không phải là Huyễn gia Lão Tổ thỉ không còn ai khác.

Khi đang nói chuyện, Vương Lâm cất bước đi tới, tay phải không chút do dự ngưng tụ kiếm khí của Lăng Thiên Hầu, phóng ra nhanh như thiểm điện. Kiếm khí gào rít trực tiếp đâm về phía lốc xoáy.

- Tiểu bối cuồng vọng! Ngươi mặc dù có một khôi lỗi cảnh giới Âm Dương hư thật nhưng cũng không phải là đối thủ của lão phu. Niệm tình người và Huyễn Mi là bạn cũ. Ân oán của hai người các ngươi lão phu cũng không muốn xen vào nhưng nếu ngươi tiếp tục dây dưa thì lão phu cũng không tha cho ngươi đâu!

Thanh âm già nua từ bên trong lốc xoáy truyền ra. Hắn bắt lấy Liễu Mi, hoàn toàn dung nhập vào trong lốc xoáy.

Nhưng lúc này đây, kiếm khí của Lăng Thiên Hầu cũng đồng dạng xông thẳng đến Huyễn gia Lão Tổ ở một chỗ khác trong lốc xoáy!

Kiếm khí của Lăng Thiên Hầu có thể nói là tuyệt thế sắc bén! Nháy mắt khi nó xuất hiện, trong thiên địa mạnh mẽ xuất hiện vô tận kiếm khí tung hoành. Dưới âm thanh gào rít như sấm đánh, đạo kiếm khí này đột nhiên lao ra, xông thẳng vào trong lốc xoáy, truy kích thẳng đến Huyễn gia Lão Tổ.

Nháy mắt khi kiếm khí công kích, lốc xoáy nháy mắt đã sụp đổ, bên trong truyền ra tiếng kêu đau đớn của Huyễn gia Lão Tổ.

Lúc này đây, trong Nhà Tổ của Huyễn gia ở Thiên Huyễn Tinh, Huyễn gia Lão Tổ đang khoanh chân bế quan trong phòng. Trước mặt hắn có một lốc xoáy thật lớn. Nhưng giờ phút này lốc xoáy giống như thực chất, vỡ vụn từng chút một.

Khoảnh khắc khi toàn bộ lốc xoáy vỡ tan, một đạo bạch quang cuốn lấy Liễu Mi từ trong lốc xoáy loé ra. Sau khi tiến vào trong căn mật thất thì bạch quang lập tức tiêu tán. Sau khi ném Liễu Mi sang một bên, bạch quang kia không có thời gian bận tâm đến nàng mà mang theo một tia lo lắng mạnh mẽ chui nhanh vào trong mi tâm của Huyễn gia Lão Tổ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 681: Vương Bình.

Huyễn gia Lão Tổ mở trừng hai mắt ra, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, không chút do dự nâng tay phải lên, cách không vỗ về phía lốc xoáy, trong miệng quát khẽ:

- Toái!

Lão vừa rồi nguyên thần xuất khiếu, lấy thần thông vượt qua tinh không, lúc này mới cứu được Liễu Mi. Nguyên hắn không đặt Vương Lâm vào trong mắt, sau khi xuất hiện, xuất ra một chỉ kia vốn tính lấy mạng Vương Lâm.

Nhưng sau khi điểm ra, lão cảm giác rõ ràng rằng sau khi vào người đối phương thì bị nguyên thần Vương Lâm đánh tan, chỉ khiến hắn bị thương mà không thể giết hắn được.

Điều này làm cho lão không khỏi kinh ngạc. Cùng lúc đó, thấy được Tiên vệ khôi lỗi có được cảnh giới Âm Dương hư thật khiến cho Huyễn gia Lão Tổ chấn động. Lão biết rõ giờ phút này đang ở trong trạng thái suy yếu, bị rơi xuống cảnh giới Âm Dương hư thật, chống lại con rồi thì có thể thắng nhưng sẽ khiến cho tu vi lại giảm xuống.

Hơn nữa nguyên thần của Vương Lâm rõ ràng có chút quỷ dị, khiến cho lão có chút e dè. Nếu là tu vi không bị suy giảm, hắn tuyệt đối không chút e ngại, trực tiếp triển khai chém giết.

Dù vậy, âm thanh hàn lãnh của Vương Lâm rơi vào trong tai của Huyễn gia Lão Tổ cũng không khiến lão bận tâm. Hắn cho rằng dù cho có Tiên vệ khôi lỗi nhưng bản thân mình cũng có hậu thủ.

Cho nên sau khi nói ra một câu hắn liên mang theo Liễu Mi tốc tốc rời đi.

Liễu Mi này là do hắn vất vả bồi dưỡng ra, ngoại trừ những lời nói đường hoàng bên ngoài, cũng không thể khiến ai biết được âm mưu thật sự, quyết không thể để bị giết khi chưa đạt tới bước thứ hai.

Huyễn gia Lão Tổ dù thế nào cũng không nghĩ tới sau đó đối phương còn phát ra một đạo kiếm khí. Kiếm khí này sau khi tới gần, lão vẫn chưa để vào mắt. Nhưng không ngờ kiếm khí này lập tức khiến cho lốc xoáy mà nguyên thần lão đang phụ thuộc vào sụp đổ. Điều này khiến cho đáy lòng lão lâm vào khiếp sợ, hít một hơi thật sâu.

Nếu chỉ có lốc xoáy sụp đổ cũng thôi, nhưng kiếm khí này lại không chút tổn hại, xuyên thấu vào thẳng trong nguyên thần của hắn. Uy lực của kiếm khi kia đã đạt tới trình độ khiến cho da đầu của Huyễn gia Lão Tổ cũng phải run lên.

Cảm thụ uy lực này, hắn mơ hồ từ trên kiếm khí nhận ra một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ của Tịnh Niết kỳ tu sĩ. Điều này làm cho đáy lòng lão càng hoảng sợ, không dám đối kháng, mà chỉ hoảng hốt bỏ chạy.

Hắn gần như thi triển ra tốc độ nhanh nhất mà nguyên thần có thể, mang theo Liễu Mi lao ra khỏi lốc xoáy, hướng về căn mật thất của Huyễn gia. Nguyên thần lập tức nhập thể, triển khai thần thông với ý đồ đem thông đạo lốc xoáy hoàn toàn đánh tan, khiến cho kiếm khí kia không thể từ trong hư vô xông tới.

Nháy mắt khi lốc xoáy hoàn toàn sụp đổ, hoá thành nhiều điểm tinh mang tiêu tán, Huyễn gia Lão Tổ mới thở phào một hơi. Nhưng lập tức sắc mặt của lão đại biến, đáy lòng thầm kêu khổ, đứng bật dậy, nắm lấy Liễu Mi, nhanh chóng lui về phía sau.

Chỉ thấy chỗ lốc xoáy tiêu tan, một đạo kim mang phút chốc đột nhiên lao ra.

Nháy mắt khi nó xuất hiện, toàn bộ căn mật thất tuôn ra ngàn ngàn vạn vạn đạo kiếm khí. Một tiếng nổ vang chấn động toàn bộ Thiên Huyễn Tinh nháy mắt vang lên.

Căn mật thất của Huyễn gia bị kiếm khí công kích, bùng nổ mở ra, hình thành một cỗ gợn sóng, ầm ầm đổ sụp xuống, tạo ra vô số tro bụi. Trong tro bụi này, Huyễn gia Lão Tổ nháy mắt đã lao ra, vẻ mặt chật vật và khiếp sợ, nắm lấy Liễu Mi hoá thành một đạo trường hồng bỏ chạy.

- Chết tiệt! Cái tên tiểu bối mà Liễu Mi quen biết này sao lại có khả năng có được kiếm khí bực này!? Tiền bối Tịnh Niết kỳ nào mà lại điên cuồng như thế?! Không ngờ đem kiếm khí này giao cho một tiểu bối chỉ mới bước vào Vấn Đỉnh sơ kỳ. Như thế không phải là ức hiếp người ta sao?!?

Nội tâm của Huyễn gia Lão Tổ điên cuồng mắng chửi. Kiếm khí này không phải là hắn không thể chống lại, mà giờ khắc này thân mình hắn

đang suy yếu, một khi thừa nhận đạo kiếm khí này thì hắn lo lắng tu vi của mình lại bị kéo xuống, càng thêm không ổn.

Căn mật thất sụp đổ, kiếm khí từ bên trong lao ra, thẳng về phía Huyễn gia Lão Tổ. Bên trong kiếm khí này ẩn chứa ý cảnh cao ngạo của Lăng Thiên Hầu. Thời khắc này, dường như thiên địa đều chứa đầy một cỗ khí tức bạo ngược.

Kiếm khí chí cường, dường như đã đạt tới đỉnh phong. Ngay khi lao ra, thiên địa như dừng lại một khắc!

Một khắc này, thời gian như ngừng trôi, phong vân biến sắc, cuồn cuộn vân dũng, hình thành một biển mây triều tịch hiếm có. Toàn bộ tu sĩ có đại thần thông trên Thiên Huyễn Tinh đều phát hiện ra kiếm khí này. Không trung là một mảnh u ám!

Kiếm quang hiện ra, toàn bộ trời đất chứa đầy kiếm khí. Kiếm khí dày đặc, ý cảnh trên đó cực kỳ bá đạo. Dưới ý cảnh này, dường như toàn bộ thần thông trong thiên hạ đều phải nhường đường, không thể vượt qua được thanh thế này!

Cỗ bá đạo này chính là Thiên uy!

Mang theo kim mang dày đặc chói mắt, kiếm khí gào rít, hình thành một đạo phong mang sắc bén vô cùng, trực tiếp hướng về Huyễn gia Lão Tổ

truy kích.

Kiếm khí này quá nhanh, người ta có thể né tránh, có thể bỏ chạy. Chỉ có điều kiếm khí ẩn chứa ý cảnh của Lăng Thiên Hầu này cũng sẽ ngày càng mạnh. Ý cảnh này khi người ta càng yếu thế thì lại càng bá đạo, càng cường đại.

Sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ âm trầm, vung Liễu Mi trong tay về phía sau rồi hai tay tạo thành hình chữ thập, bạch quang loé lên. Đạo niệm cả đời lão chính là Vạn Huyễn Vô Tướng đạo. Đạo niệm này đồng dạng có thể mê ảo hết thảy, trong tay lão cũng rất có uy lực.

Ngón tay lão chợt loé lên bạch quang, đạo niệm điên cuồng kéo lên. Toàn thân nguyên lực của Huyễn gia Lão Tổ được vận chuyển dung nhập vào ngón tay. Lão hét lớn một tiếng, hung hăng điểm về phía trước.

Bạch quang bùng lên, hướng thẳng về phía trước, trực tiếp va chạm với kiếm khí của Lăng Thiên Hầu. Một tiếng ầm vang truyền khắp Thiên Huyễn Tinh. Bạch quang tiêu tán, kim mang trong kiếm khí cũng như thiểm điện, nhanh chóng theo đầu ngón tay tiến vào trong cơ thể của Huyễn gia Lão Tổ.

Thân mình Huyễn gia Lão Tổ run lên một cái, sắc mặt tái nhợt. Vẻ hoảng sợ trong mắt lão càng đậm. Giờ phút này lão nghĩ đến một câu nói trước đó của tên tiểu bối kia.

- Ngươi cứu nàng, Huyễn gia diệt tộc!

Bảy chữ này trước đó lão căn bản không có để trong lòng. Nhưng lúc này đây bảy chữ này lại như tiếng sét đánh vang lên trong tai lão. Có được kiếm khí bậc này, lão không chút nghi ngờ hắn có được tư cách tiêu diệt Huyễn gia toàn tộc.

Càng làm cho lão cảm thấy đáng sợ là kiếm khí như thế này, người này tổng cộng có mấy đạo?!

Nếu người này có từ sáu đạo kiếm khí này trở lên, trừ khi lão phu khôi phục tu vi đến Khuy Niết, nếu không chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ! Đây còn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Chân chính đáng sợ chính là chủ nhân của kiếm khí này… Có thể đem kiếm khí như thế giao cho tiểu bối kia thì quan hệ nhất định là cực kỳ thân cận, thậm chí có thể chính là truyền nhân…

Da đầu của Huyễn gia Lão Tổ run lên. Lấy định lực của lão giờ phút này cũng không khỏi trở nên sợ hãi.

Mặc dù lão là Huyễn gia Lão Tổ, tu vi đạt tới Khuy Niết nhưng là càng như thế, hắn càng biết được Tịnh Niết kỳ đáng sợ như thế nào. Bước tu đạo thứ hai và bước đầu tiên hoàn toàn khác biệt nhau.

Bước đầu tiên, nếu có được một pháp bảo nghịch thiên, nếu có được một thần thông cường đại thì có thể khiêu chiến với người hơn một cảnh giới. Tuy không nhiều nhưng không phải là không có khả năng, thậm chí có thời điểm, nếu phối hợp tốt giữa pháp bảo và thần thông thì có thể trực tiếp giết chết!

Nhưng bước thứ hai của tu đạo thì căn bản không thể xuất hiện khả năng khiêu chiến vượt cấp. Khoảng cách giữa các cảnh giới đều là thiên soa địa viễn.

Không cần phải nói sự chênh lệch giữa Khuy Niết và Tịnh Niết. Chỉ cần nói Khuy Niết sơ kỳ và Khuy Niết trung kỳ đều là một ranh giới không thể vượt qua. Một đạo kiếm khí của tu sĩ Tịnh Niết kỳ đã khiến hắn e ngại như thế thì có thể nhìn ra đôi chút.

Lúc này đây, lựa chọn tốt nhất đó chính là giao ra Liễu Mi. Ánh mắt của Huyễn gia Lão Tổ dừng lại trên người Liễu Mi đang có vẻ mặt mất mát, lập tức cắn răng một cái, từ bỏ suy nghĩ này.

- Người này quen biết với Liễu Mi nhất định là người của Liên Minh Tinh Vực, dù sư tôn có cường đại cũng không có La Thiên Thạch, không thể đi tới nơi này. Mà bên kia cũng không có truyền tống trận, nhưng dù thật sự có, chờ cho sư phụ lại đây thì liền không còn là sự tình của hai người nữa mà là chiến tranh giữa hai tinh vực, sẽ có cao thủ của Lôi Tiên Điện ra mặt.

Hơn nữa, một khi kế hoạch của lão phu trên người Liễu Mi thành công, khi đó tu vi của lão phu biết đâu cũng có thể đạt tới Tịnh Niết. Dù không đạt tới thì Khuy Niết đại viên mãn hẳn là cũng không quá ngại!

Đã hạ quyết tâm, thần thức của Huyễn gia Lão Tổ lập tức tản ra, truyền khắp Thiên Huyễn Tinh.

- Thiên gia lão hữu, Hứa gia huynh đệ, Huyễn mỗ có chuyện quan trọng muốn nhờ…

Nhiễm Vân Tinh.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào lốc xoáy đã sụp đổ kia, thu hồi ánh mắt, nhìn về màn sương đen đang bị Tiên vệ vây quanh. Bên trong màn sương đen, từng trận âm thanh non nớt không ngừng truyền ra.

Mỗi thanh âm đều như một thanh lợi kiếm đâm vào trong lòng Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia thống khổ, ngẩn ngơ nhìn màn sương đen, nhất là ánh mắt trong đôi mắt đục ngầu bên trong, khi tiếp xúc với ánh mắt Vương Lâm thì phát ra một cỗ oán khí dày đặc.

- Đây, đây là hài tử của ta sao… là ruột thịt của Vương Lâm ta trên thế gian này sao…

Vương Lâm chậm rãi đi vào màn sương đen đang bị Tiên vệ khôi lỗi vây quanh kia, ánh mắt lộ ra một tia dịu dàng. Hắn nâng tay lên, với vào trong màn sương đen.

Oán anh bên trong màn sương không chút do dự cắn mạnh vào đầu ngón tay Vương Lâm. Răng nanh sắc bén cắn rách làn da Vương Lâm, một cỗ oán khí âm hàn lập tức từ miệng vết thương trực tiếp tiến vào trong cơ thể Vương Lâm.

Vương Lâm không thu hồi tay lại, trong mắt thuỷ chung vẫn là sự dịu dàng, lẳng lặng nhìn vào đứa nhỏ đang không ngừng hút máu của mình trong màn sương đen.

- Sẽ không sao đâu. Tên của ngươi gọi là Lệ Nhi ư? Cái từ Lệ này không được, đổi thành… Bình đi! Từ nay về sau tên của ngươi là Vương Bình… Ta hy vọng cả đời này ngươi sẽ bình an, không giống như ta…

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 682: Đạo nghĩa.

Oán anh bên trong màn sương đen hiển nhiên là nghe được câu nói của Vương Lâm. Nhưng ánh mắt âm hàn của hắn cũng vẫn lộ ra oán khí, kiên trì cắn đầu ngón tay của Vương Lâm, dường như muốn đem oán khí mấy trăm năm qua nháy mắt buộc Vương Lâm phải cảm thụ.

Vương Lâm nhìn đứa nhỏ hồi lâu, than nhẹ một tiếng. Oán khí chui vào trong cơ thể hắn cũng không có ảnh hưởng gì, Nguyên thần lôi uy đảo qua sẽ hoàn toàn thanh trừ.

Trầm ngâm một lát, tay trái Vương Lâm bấm quyết, từng đạo cấm khí loé ra, dừng lại xung quanh màn sương mù, lập tức thu nhỏ lại khi Tiên vệ lui ra.

Đoàn sương mù không ngừng thu nhỏ lại, dần dần bị cấm chế phong ấn hoàn toàn.

Cuối cùng, tay phải Vương Lâm nhẹ nhàng cầm lấy đứa nhỏ đã bị cấm chế phong ấn này, đặt lên mi tâm, đặt vào trong Thiên nghịch không gian. Nguyên thần cũng phân ra một cỗ dung nhập vào trong Thiên nghịch, không ngừng xua đi oán khí.

- Đợi vi phụ đen những viêc vặt hoàn toàn xử lý sẽ bế quan xua đi oán khí cho con. Bình nhi, không cần gấp gáp!

Vương Lâm hạ giọng nói, tay phải chụp một cái vào hư không, lập tức đệ tử hồn của Tôn Hồn Phiên bị hắn nắm trong tay. Sau đó hắn xuất ra Tôn Hồn Phiên, ném vào bên trong.

- Độn Thiên sư phụ, đệ tử hồn đã được đệ tử thu hồi. Uy lực của Tôn Hồn Phiên sẽ tái hiện!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía thành trì xa xa.

- Ra đi!

Vương Lâm bình thản nói.

Tôn Tích từ bên trong thành cẩn thận bay ra. Trận chiến vừa rồi hắn đã xem kỹ toàn bộ, trong lòng cực kỳ rung động. Bất kể là động tác độc ác của Liễu Mi, hay là sau đó Huyễn gia Lão Tổ đích thân tới đều khiến trong lòng hắn nổi lên sóng lớn ngập trời.

Lúc này đây đối mặt với Vương Lâm, bởi vì tu vi đã giảm xuống nhiều, không ngờ trong lòng hắn nổi lên sự kinh sợ và run rẩy.

- Tiền… tiền bối…

Vương Lâm nhìn Tôn Tích, kiếm quang của phi kiếm dưới chân không ổn chứng tỏ hắn đang cực kỳ sợ hãi.

- Tôn huynh, không cần phải thế…

Vương Lâm khẽ thở dài.

Tôn Tích trầm mặc, hướng về Vương Lâm ôm quyền, chua xót nói:

- Hứa… Hứa huynh, trước đó ba người chúng ta dấu diếm chính là vi muốn kéo ngươi tiến vào bên trong Hồn thuỷ, làm người thế tội cho ba người… Ta…

- Thôi, việc này không cần nói nữa. Hai người Nhiễm gia Lão Tổ và Tiêu Dao hiện tại vẫn an toàn chứ?

Vương Lâm hạ giọng hỏi.

- Mấy trăm năm trước Nhiễm gia Lão Tổ đã sớm ly khai khỏi Nhiễn Vân Tinh, không biết là đi đâu nhưng chắc cũng không có vấn đề gì. Về phần Triệu Truyền Văn, người này không thể luyện ra phân thân nhưng hắn có một thần thông nào đó, có thể tách nguyên thần ra. Ta đoán hắn cũng đã sớm ly khai khỏi Nhiễm Vân Tinh!

Tôn Tích vội vàng nói.

Vương Lâm trầm ngâm một lát rồi lại chậm rãi nói:

- Ta đã thu của ngươi ba Tiên ngọc nên sẽ cố gắng hết sức. Sinh tử của hai người kia tạm thời không nói đến, những hậu nhân của họ ta sẽ bảo đảm được bình yên trong trăm năm, tộc hoả không bị diệt! Như thế cũng coi như là hết đạo nghĩa!

Tôn Tích vái một cái thật dài, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích nói:

- Hứa huynh, ta thay mặt hai người bọn hắn cảm tạ ngươi!

Nói xong, hắn hơi do dự, lại nói:

- Chỉ có điều Huyễn gia kia…

Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn không trung, ánh mắt như có thể nhìn thấu tinh không, dừng lại trên Thiên Huyễn Tinh vậy. Hắn nói chắc như đinh đóng cột:

- Huyễn gia sẽ không tồn tại nữa!

Hắn nói không phải là tuỳ tiện, cũng không phải là không biết tự lượng sức, Mà là trong đầu hắn có một ý niệm điên cuồng. Vì giết Liễu Mi, hết thảy những ai ngăn cản thì đều thuộc loại người Vương Lâm phải giết!

Thân mình của Tôn Tích run lên, hắn có thể cảm nhận được từ trên thân thể Vương Lâm có một cỗ sát khí sắp sửa bùng nổ. Cỗ sát khí này dày đặc, một khi xuất hiện nhất định biến thiên địa trở thành một mảnh huyết sắc.

Tu vi của Tôn Tích giảm xuống nhiều lắm. Giờ phút này tâm thần hắn chấn động, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cúi đầu xuống nhìn Tôn Tích một cái, chậm rãi nói:

- Tu vi dưới Hoá Thần kỳ thì không cần cảm ngộ, chỉ cần linh lực đủ thì có thể thăng tiến. Hơn nữa trước đây bản tôn của ngươi đã tu luyện vô số năm, tự thân đã có cảm ngộ. Ta có thể giúp ngươi nâng cao tu vi đến Anh Biến hậu kỳ. Từ Hoá Thần kỳ trở lên, ngươi cần phải tự mình đột

phá. Có như thế ngươi mới có cơ hội đạt tới Vấn Đỉnh kỳ, thậm chí cao hơn một tầng cũng hoàn toàn có thể.

Tôn Tích trầm mặc, cười khổ nói:

- Năm đó ta Vấn Đỉnh, cũng đã trải qua cửu tử nhất sinh. Thật sự ta cũng không có dũng khí lần nữa trải qua khảo nghiệm sinh tử đó nữa…

Nhớ tới cánh cửa sinh tử lên Vấn Đỉnh, Vương Lâm than nhẹ nói:

- Ta không thể giúp ngươi nâng cao tu vi lên tới Vấn Đỉnh, nhiều nhất thì nhân khi tự thân ngươi còn đang có lĩnh ngộ, giúp ngươi đạt tới Anh Biến kỳ. Nhưng cũng cần phải có một viên Bát phẩm linh đan trợ giúp. Chỉ có điều như thế thì tu vi cả đời ngươi sẽ dừng tại đó, không có khả năng tiến thêm được nữa!

Năm đó khi còn ở Chu Tước Tinh, bởi vì Hồng Điệp được Chu Tước quốc nhìn trúng, Tuyết Vực quốc vì muốn được nâng cao lên Ngũ cấp tu chân quốc nên tông chủ cũng sử dụng loại phương pháp này nâng cao tu vi Hoá Thần kỳ lên Anh Biến. Nhưng cuộc đời này cũng không thể tiến thêm.

Lúc này đây Vương Lâm có Bát phẩm linh đan. Dưới sự không chế của hắn cũng sẽ không khiến cho cơ thể Tôn Tích không thể chịu đựng được dược lực.

Tôn Tích cắn răng một cái, quyết đoán nói:

- Hứa huynh, Tôn mỗ lựa chọn cách phía sau.

Vương Lâm không nói hai lời, tay phải nâng lên, một chỉ điểm lên trời. Lập tức thiên địa tối sầm lại, Đạo hoá Hoàng Tuyền vẫy vùng hiện ra, như hoá thành Hoàng Hà, quanh co khắp thiên địa.

Để nâng cao tu vi của Tôn Tích cần hấp thu đại lượng linh khí. Lấy khả năng của Vương Lâm, cũng không thể không thi triển thần thông mà có thể làm được. Chỉ có thể lấy Đạo niệm của bản thân để dẫn động mới có khả năng lay động thiên địa linh khí.

Đạo hoá Hoàng Tuyền được thi triển ra. Đạo của Vương Lâm dung nhập vào bên trong, hình thành một cỗ lực lượng cuồn cuộn. Giờ khắc này cả mặt đất rung chuyển. Những linh mạch toái vụn ở sâu bên dưới không ngừng ngưng tụ linh khí.

- Thức thứ ba của Đạo hoá Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền lực!

Vương Lâm ngâm khẽ, Hoàng Tuyền phía trên không trung lập tức truyền ra từng trận âm thanh ầm ầm. Cùng lúc đó, một lực hút khổng lồ từ bên trong dần dần lan tràn, cuối cùng trở nên cực hạn.

Toàn bộ mặt đất bỗng nhiên chấn động. Từng đạo linh khí từ các linh mạch tan vỡ bỗng nhiên từ dưới mặt đất dâng lên như một con du long. Ngay khi thoát lên nó lập tức bị Hoàng Tuyền hấp thu.

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay trái hư không bắt lấy Tôn Tích, đưa vào trong Hoàng Tuyền rồi quát:

- Nhắm mắt, thổ nạp!

Đang ở trong Hoàng Tuyền, bên tai Tôn Tích truyền tới từng tiếng gào rít thê lương, tâm thần hắn run lên, vội nhắm hai mắt lại, toàn lực thổ nạp. Linh lực nồng đậm điên cuồng tiến vào trong cơ thể hắn.

Sau một lúc, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra một viên Bát phẩm đan dược, bóp nát phong sáp bên ngoài, lập tức một mùi hương nồng đậm từ nó phiêu tán ra. Hắn ném ra, quả đan dược này lập tức bay về phía Hoàng Tuyền. Đến giữa đường, đan dược này vỡ ra, hoá thành một làn khói nhẹ dung nhập vào trong Hoàng Tuyền.

Ba ngày sau, một tiếng thét dài từ trong Hoàng Tuyền của Vương Lâm truyền ra. Tôn Tích mở trừng hai mắt. Trong đôi mắt này loé ra thần quang. Thân mình hắn nhoáng lên một cái liền bước ra khỏi Hoàng Tuyền.

Hắn kinh ngạc nhìn đôi tay của mình, nguyên thần đảo qua, trên mặt lập tức lộ vẻ kích động. Hắn thở sâu, niềm vui sướng khi đã mất mà khôi phục lại tràn ngập toàn thân hắn.

Hắn hướng về Vương Lâm cúi đầu thật sâu, trầm giọng nói:

- Đại ân tái tạo của Hứa huynh, Tôn mỗ cảm kích vô cùng!

Ba ngày qua, Vương Lâm thuỷ chung vẫn khống chế Hoàng Tuyền. Lúc này Tôn Tích bước ra, Hoàng Tuyền cũng tiêu tan, hắn bình tĩnh nói:

- Tu vi của ngươi đã khôi phục tới Anh Biến trung kỳ nhưng cũng là cực hạn của ngươi. Ngươi không cần phải cảm ơn ta, chỉ là đạo nghĩa mà thôi!

Nói xong, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn không trung, hạ giọng nói:

- Nơi đây tạm thời giao cho ngươi, sau khi dàn xếp hậu nhân của ba nhà kia thì chờ ta trở lại!

Thân mình Vương Lâm bước về phía trước một cái, cả người đạp lên hư không, đi thẳng về phía chân trời.

Tầng tầng lớp lớp những cương phong không thể ngăn cản bóng dáng của Vương Lâm. Hắn giống như sao băng đột nhiên mọc ra từ trên mặt đất, rầm rộ lao lên, xuyên thấu Toả Tinh đại trận. Tinh La bàn hoá thành một đạo ngân quang, mang theo hắn thẳng tới Thiên Huyễn Tinh.

Vị trí của Thiên Huyễn Tinh đã ghi rõ ràng trong ngọc giản mà Tôn Tích đưa cho hắn.

Ngân quang hung hăng mang theo sát khí nồng đậm nhắm về hướng Thiên Huyễn Tinh lao tới!

Trong ngân quang, Vương Lâm khoanh chân ngồi đó. Trong ba ngày Tôn Tích khôi phục tu vi, ý niệm điên cuồng trong trái tim hắn buộc đầu óc phải thực thi. Giờ phút này hàn quang trong mắt hắn nồng đậm, lặng lẽ nhìn về phía trước.

- Huyễn gia ở Thiên Huyễn Tinh đã nhiều năm, thế lực cực kỳ phức tạp, rối rắm. Có điều ta cũng không tin trong gia tộc này có nhiều tu sĩ bước được vào bước thứ hai của tu đạo. Chắc rằng đến hôm nay cũng chỉ có một người mà thôi. Dù sao tu sĩ đạt tới bước thứ hai quả là quá mức ít ỏi.

Nếu là Huyễn gia Lão Tổ quyết bảo vệ Liễu Mi thì nhất định sẽ mời người tương trợ. Dù sao trên Thiên Huyễn Tinh này Huyễn gia cũng chỉ là một thế lực trong đó mà thôi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 683 : Kinh thối Thiên Quỳ Tử (1).

Trên Thiên Huyễn Tinh, Huyễn gia Lão Tổ dĩ nhiên đã hạ lệnh buộc toàn bộ trực hệ tộc nhân phải trở về, tập trung ở phía Nam của Thiên Huyễn Tinh, không được ra ngoài. Hắn lại mở ra Huyễn gia hộ tộc đại trận. Một đạo quầng sáng đã bao trùm cả phía Nam của Thiên Huyễn Tinh.

Chỉ là số lượng tộc nhân của Huyễn gia quá nhiều. Chỉ trong thời gian ngắn không thể toàn bộ đều trở về, còn có một bộ phân đang trên đường về. Huyễn gia Lão Tổ lo lắng nên đã phái ra đại lượng tu sĩ bậc cao của gia tộc phân tán ra thu thập tộc nhân trở về.

Thiên Huyễn Tinh có ba đại gia tộc tu chân, phân ra Thiên, Huyễn và Hứa gia.

Trong ba nhà này, Thiên gia tộc là lớn nhất, Huyễn gia đứng thứ hai, Hứa gia đứng sau cùng.

Bên trong Thiên gia có ba người bước vào bước thứ hai tu đạo. Với thực lực khổng lồ này trở thành bá chủ Thiên Huyễn Tinh, chiếm cứ phương Bắc và phương Đông của tinh cầu.

Còn Huyễn gia chỉ có hai người bước vào bước thứ hai, trong đó có một người đã tử vong khi một lần mở ra Lôi Tiên giới, một người còn lại chính là Huyễn gia Lão Tổ.

Lẽ ra với thực lực như thế này của Huyễn gia không thể xếp thứ hai trên Thiên Huyễn Tinh nhưng ngược dòng nhìn lại thì năm đó một người thuộc Huyễn gia cũng là một vị Tiên nhân của Lôi Tiên giới.

Nghe đồn rằng khi Lôi Tiên giới vẫn chưa sụp đổ thì tiên nhân của Huyễn gia vẫn lưu lại một kiện Tiên bảo truyền thừa cùng với một miếng ngọc giản hộ tộc.

Trong ngọc giản này có lưu lại một đạo thần thông của riên nhân này.

Như thế mới khiến cho Huyễn gia vẫn thuỷ chung bảo trì được địa vị dù cho lão yổ ra ngoài mấy ngàn năm.

Còn Hứa gia thì rất thần bí khiến cho hai nhà Thiên và Huyễn gia kiêng kị. Thậm chí có rất nhiều manh mối và dấu hiệu cho thấy Hứa gia ở Thiên Huyễn Tinh và Đông Lâm Tinh đại danh đỉnh đỉnh trong La Thiên Tinh Vực có rất nhiều mối liên hệ.

Uy danh của Đông Lâm Tinh quá lớn. Do đó Hứa gia hoàn toàn có thể xứng đáng trở thành thế lực thứ ba trên Thiên Huyễn Tinh. Cũng may Hứa gia tương đối khiêm tốn, bình thường cũng không tham dự những chuyện tình diễn ra trên Thiên Huyễn Tinh, cũng khiến cho ba phương thế lực khá là hoà hợp, ít có xung đột.

Một ngày nọ, một trong ba người đã đạt tới bước thứ hai, một vị đang có tu vi Âm Dương hư thật cảnh giới rời đi khỏi Thiên gia, bay thẳng vào tinh không.

Mục tiêu của hắn đúng là người đang tới nơi này, Vương Lâm !

Thiên Quỳ Tử là một trong ba lão tổ của Thiên gia, cũng đã tu đạo được vạn năm. Hắn từng là bạn tốt của Huyễn gia lão tổ thời niên thiếu, rất tâm đầu ý hợp. Lúc này đây hắn đạp tinh quang rời khỏi Thiên Huyễn Tinh, khoanh chân ngồi bên ngoài tinh không của Thiên Huyễn Tinh, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xa xa, lẳng lặng chờ đợi.

Lần xuất hành này hắn không dùng danh nghĩa của Thiên gia mà lấy tư cách cá nhân trợ giúp Huyễn gia Lão Tổ. Chẳng qua hắn cũng không phải không công xuất thủ mà là nhìn trúng một bảo vật của Huyễn gia.

- Chỉ cần giết được tên to gan làm loạn kia liền có thể đạt được kiện bảo vật kia. Việc này cũng thật lắm phiền phức. Tên Huyễn Vô Tình kia vốn rất keo kiệt, lần này không ngờ lại hào phóng như thế…

Thoạt nhìn Thiên Quỳ Tử chỉ độ bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, có chút anh tuấn. Lão mặc một bộ đạo bào màu trắng trên người, lại làm tăng thêm vẻ tiên phong đạo cốt.

- Chỉ sợ tên tiểu bối cả gan làm loạn này cũng tương đối khó giải quyết. Trước đó kiếm khí từ phía Huyễn gia truyền ra rất có thể có liên quan tới tiểu bối này. Việc này ta cũng không thể kích động, chờ khi tiểu bối kia tiến đền cần phải quan sát thật kỹ một phen. Nếu là có thể ra tay thì trực tiếp giết đi, đổi lấy pháp bảo. Nếu không thể xuất thủ… vì một pháp bảo cũng không đáng để tạo nên một ẩn họa cho ngày sau.

Thiên Quỳ Tử đã hạ quyết định liền nhắm hai mắt lại, lơ lửng giữa tinh không, không chút cử động.

Nhiều ngày sau, ngân quang gào rít trong không trung, giống như sao băng xông thẳng tới nơi này. Trong ngân quang, thần sắc của Vương Lâm lạnh lùng. Hắn đứng đó nhìn chằm chằm vào Thiên Huyễn Tinh đang biến ảo ra đủ loại ánh sáng ở xa xa.

Hắn đến với mục đích giết người. Ai ngăn cản liền trở thành kẻ thù của hắn !

Ngân quang xông thẳng đến, Thiên Quỳ Tử giương đôi mắt lên, bình tĩnh nhìn lại.

Vương Lâm đồng dạng cũng nhìn thấy Thiên Quỳ Tử, đồng tử trong hai mắt co rút lại, lóe ra hàn mang.

- Quả nhiên có người trợ giúp !

- Người tới dừng lại !

Thanh âm của Thiên Quỳ Tử rất nhỏ, khi nói ra còn có chút mỏng manh. Nhưng ngay sau đó liền như hoá thành một đám pháp ấn, ầm ầm hướng về bốn phía mạnh mẽ khuếch tán, nghe như tiếng sấm đánh.

Ngân Long do Tinh La bàn của Vương Lâm hóa thành dưới âm thanh như tiếng sấm này dường như hào quang bị ảm đạm xuống. Ánh mắt của Vương Lâm lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Thiên Quỳ Tử phía trước. Nếu lấy thần thức của hắn thì không thể nhìn ra được tu vi thực tế của hắn. Nhưng sau khi dung hợp với Tiên vệ khôi lỗi thì chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra đối phương đã đạt tới cảnh giới Âm Hư trong Âm Dương hư thật !

- Tiên vệ khôi lỗi tuy cũng là Âm Hư cảnh giới nhưng không thể nào có thể so sánh với tu sĩ chân chính, còn kém không ít !

Vương Lâm biết được điểm yếu của khôi lỗi. Nhưng Tiên vệ có thần thông chuyên dùng nên thực lực của nó cũng không kém.

- Ngươi tới là vì Huyễn gia !?

Ánh mắt của Thiên Quỳ Tử bình tĩnh, chậm rãi nói. Giọng điệu của lão hơi có chút kiêu căng.

Vương Lâm đứng trên Tinh La bàn, nhìn chằm chằm vào đối phương, âm thanh lạnh như băng nói :

- Đúng thế !

- Tuổi còn nhỏ cũng học đòi theo người ta đi diệt tộc nhà khác. Trưởng bối của gia tộc ngươi không quản hay sao? Ngươi nói tục danh của Tộc trưởng gia tộc ngươi ra đi, không chừng lão phu cũng quen biết, miễn cho ngươi một tràng sát kiếp !

Thiên Quỳ Tử nhìn về phía Vương Lâm, cẩn thận đánh giá một phen.

Hắn xem ra người này không có chỗ nào thần kỳ, tu vi cũng rất yếu, chưa đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ. Khi ánh mắt Thiên Quỳ Tử dừng lại đạo hư ảnh dưới chân Vương Lâm thì đôi mắt trở nên ngưng trọng.

- Khôi lỗi cảnh giới Âm Hư !? !

Dù thần sắc của Thiên Quỳ Tử vẫn như thường nhưng nội tâm cũng phải hít sâu một hơi.

- Đây là người của gia tộc nào? ! Không ngờ lại mạnh bạo như thế, đem tu sĩ có cảnh giới Âm Dương hư thật luyện thành khôi lỗi đưa cho vãn bối, này… Điều này quả thật đáng sợ ! !

Thiên Quỳ Tử nhìn chằm chằm vào hư ảnh dưới chân Vương Lâm, ánh mắt lộ ra lòng tham.

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh lùng, bình thản nói :

- Tiền bối, ân oán giữa tại hạ và Huyễn gia mong rằng ngươi đừng có tham dự vào !

Đáy lòng của Thiên Quỳ Tử do dự, vừa muốn có khôi lỗi này, lại có chút cố kỵ về thế lực của gia tộc đối phương. Nhưng cuối cùng lòng tham đè được lý trí.

Dù sao, đối với hắn, một khôi lỗi cảnh giới Âm Hư có giá trị quá lớn ! Hơn nữa hắn là vì Huyễn gia mới ra tay. Trước không nói làm sao gia tộc tên này biết được hắn là kẻ giết người. Dù là biết được cũng có thể đổ hết lên đầu của Huyễn gia. Đến lúc đó hai nhà Thiên, Huyễn gia liên thủ, dù gia tộc của đối phương cũng phải cẩn thận, cân nhắc một hai.

- Giao khôi lỗi của ngươi ra đây, việc này lão phu cũng không quản nữa !

Ánh mắt của Thiên Quỳ Tử lóe lên, chậm rãi nói.

Hàn mang trong mắt của Vương Lâm càng lúc càng dày đặc, kiếm khí của Lăng Thiên Hậu chỉ còn lại hai đạo. Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, trước khi hắn chưa tiến vào Vực sâu triều tịch, vốn có hai đạo. Trợ giúp Cổ Yêu đã dùng mất một đạo, sau đó dưới Vực sâu triều tịch hắn lại đạt được hai đạo, tổng cộng có ba đạo.

Hư ảnh dưới thân Vương Lâm nhoáng lên một cái, biến ảo thành Tiên vệ khôi lỗi đứng trước người Vương Lâm. Chiến ý trong mắt nó lóe ra, nhìn chằm chằm vào Thiên Quỳ Tử.

- Giết !

Vương Lâm quát khẽ một tiếng. Đôi mắt của Tiên vệ sáng rực lên, bước tới một bước, trực tiếp lao ra. Cùng lúc đó hai tay xé một cái, bỗng nhiên giữa tinh không không ngờ bị xé ra mấy đạo cái khe.

Đôi mắt của Thiên Quỳ Tử co rụt lại. Thân mình lão vẫn chưa đứng lên, vẫn khoanh chân ngồi như cũ. Tay phải hắn bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm. Từng đạo phù văn bay ra, bốn phía lập tức tràn ngập đại lượng phù

văn. Những đám phù văn này tản mát ra những cỗ khí tức khổng lồ, mạnh mẽ ép về phía Tiên vệ.

Tiên vệ là do Tiên Đế Thanh Lâm phỏng theo Cổ Thần mà luyện chế ra, tuyệt đại bộ phận thần thông thể hiện ở trên cường độ của thân thể. Lúc này đây tay phải Tiên vệ bấm quyết, một đạo kim quang từ trong lòng bàn tay loé ra, bỗng nhiên tràn ngập toàn thân. Khoảnh khắc này, toàn bộ thân mình nó hoá thành một kim nhân, đạp mạnh xuống, đánh ra một quyền tấn công về phía trước.

Một quyền này hình thành âm thanh bạo hưởng liên tiếp nhau, ầm ầm vang ra, khiến cho tinh không xuất hiện vô số cái khe rất nhỏ. Một quyền này đánh ra khiến cho đại lượng phù văn phía trước lập tức sụp đổ.

Ánh mắt của Thiên Quỳ Tử lộ ra quang mang kỳ dị, cười lớn nói :

- Không ngờ lại là tế luyện ra một khôi lỗi có thân thể Âm Hư. Nó phải thuộc về lão phu rồi !

Hắn nói xong, chú ngữ trong miệng lại phun ra, thay đổi ngữ điệu, trở nên leng keng rất có lực, như tiếng kim loại ma sát vào nhau.

Trong phút chốc, những ký hiệu hiện có bỗng loé ra lôi quang, nháy mắt đã hoá thành vạn tiếng sấm đánh. Điện quang phóng đến như các viên Thiên lôi, lao thẳng về phía Tiên vệ khôi lỗi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 683 : Kinh thối Thiên Quỳ Tử (2).

Những lôi quang này như lôi kéo nhau, hình thành một mảnh như muốn chiếu sáng cả tinh không, ầm ầm gào rít, đồng loạt đánh xuống.

Vương Lâm đứng trên Tinh La bàn, ánh mắt chợt loé lên, vỗ túi trữ vật. Xạ Thần xa lập tức bay ra, ầm một tiếng giữa không trung, hoá thành Lôi Thú. Con thú này gầm lên một tiếng, lao mạnh về phía trước.

Nó gầm rống. Nháy mắt khi âm thanh này truyền ra, ngàn vạn Lôi phù văn bỗng nhiên dừng lại. Ngay sau đó, khi Thiên Quỳ Tử đang ngẩn ra, phù văn bên trên lôi quang lập tức thoát ly ra, nhất tề hướng về phía Lôi Thú, bị nó há miệng nuốt vào trong miệng.

Thân mình của Lôi Thú bỗng nhiên bành trướng to hơn gấp đôi, làm ra một động tác như đã ăn no, lôi quang trong mắt cực kỳ nồng đậm.

- Đây… Đây là… Lôi Thú ! ! !

Thiên Quỳ Tử đứng phắt dậy, thần sắc lập tức đại biến, nhìn chằm chằm vào Lôi Thú, hít vào một hơi thật sâu.

- Đúng rồi ! Vì sao ngươi lại có kiếm khí sắc bén kia, vì sao có Khôi lỗi cảnh giới Âm Hư hộ thân !? Hết thảy là bởi vì ngươi chính là người của Lôi Tiên Điện ! ! !

Thiên Quỳ Tử thở mạnh một hơi, vội vàng thu hồi những phù văn hiện có, đáy lòng không còn chút tham niệm nào nữa !

- Tiểu hữu, thứ lỗi ! Vừa rồi là do lão phu lỗ mãng ! Đây là do hiểu lầm, một việc hiểu lầm mà thôi !

Sắc mặt của Thiên Quỳ Tử tái nhợt. Giờ phút này hắn không có điệu bộ của một tu sĩ đại thần thông như vừa rồi nữa !

- Ta không ngờ lại muốn đoạt vật của Lôi Tiên Điện…

Vẻ mặt của Thiên Quỳ Tử chua xót !

Lão có thể trêu chọc bất kỳ một gia tộc tu chân nào trong La Thiên Tinh Vực nhưng cũng không dám có nửa điểm bất kính đối với Lôi Tiên Điện. Ba chữ Lôi Tiên Điện này chính là thứ không thể trêu chọc vào được !

Nguyên với tu vi, tâm trí của lão, không thể chắc chắn Vương Lâm chính là người của Lôi Tiên Điện. Hết thảy điều này chính là ở chỗ Lôi Thú.

Ở La Thiên Tinh Vực, chỉ Lôi Tiên Điện mới có được Lôi Thú. Điều này gần như là một điều chắc như đinh đóng cột ! Đồng thời Lôi Thú cũng chính là dấu hiệu của Lôi Tiên Điện.

Thiên Quỳ Tử đã tu luyện được vạn năm, chưa từng nghe nói có người nào không phải thuộc Lôi Tiên Điện mà lại có được Lôi Thú. Lôi Thú chỉ thuộc về Lôi Tiên Điện. Trong ý thức hắn điều này đã luôn tồn tại chắc nịch.

Thần sắc của Vương Lâm không có nửa điểm biến hoá, nhìn chằm chằm vào Thiên Quỳ Tử, bình tĩnh nói :

- Chỉ là hiểu lầm sao? !

Thiên Quỳ Tử cười khổ, đáy lòng tuy có khó chịu nhưng dù lấy tu vi của hắn nếu không đắc tội trước thì dù biết người này chính là người của Lôi Tiên Điện thì cũng không đáng phải nói như thế ! Chỉ có sứ giả của Lôi Tiên Điện đã bước vào bước thứ hai thì hắn mới có thể như thế.

Nhưng lúc này đây là do hắn chủ động trêu chọc trước, hơn nữa còn có âm mưu chiếm đoạt vật của Lôi Tiên Điện. Nhất là khi hắn cho rằng

người này ở trong Lôi Tiên Điện cũng còn có một thân phận đặc thù, nếu không cũng sẽ không được Lôi Tiên Điện bố trí cho một khôi lỗi cảnh giới Âm Hư để bảo hộ.

Do dự một lúc, Thiên Quỳ Tử cười khổ nói :

- Tiểu hữu, ta không thể giúp ngươi đối phó với Huyễn gia được, dù sao chúng ta là cùng thuộc một tinh cầu. Hơn nữa bản thân ngươi là người của Lôi Tiên Điện, cũng không cần đến sự trợ giúp của lão phu. Tuy nhiên tiểu hữu cứ yên tâm, Thiên gia ta tuyệt không tham dự vào việc này, chặt đứt tất cả quan hệ đối với Huyễn gia !

- Ta muốn Tiên ngọc !

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Thiên Quỳ Tử !

Thiên Quỳ Tử ngẩn ra, nói :

- Lôi Tiên Điện các ngươi còn thiếu Tiên ngọc sao? ! Được ! Lão phu cho ngươi !

Đáy lòng hắn cười khổ, thầm nhủ đây là sự trừng phạt đối với lòng tham của mình. Lôi Tiên Điện không thể chọc vào. Mỗi người bọn họ đều có một thần thông bảo mệnh bậc nhất. Ngoài điều này ra, dù chính mình

thực sự ra tay giết người này thì sợ là không được bao lâu, toàn bộ La Thiên Tinh Vực không có chỗ nào để cho Thiên gia ta đặt chân !

- Người này muốn Tiên ngọc, sợ rằng số lượng rất nhiều ! Ôi, hắn không nói cụ thể nhất định là khiến cho mình phải tự cân nhắc, này…

Thiên Quỳ Tử cắn răng một cái, từ trong lòng ngực xuất ra một cái túi trữ vật, có chút đau lòng ném cho Vương Lâm. Sau đó hắn ôm quyền, xoay người bay trở lại Thiên Huyễn Tinh.

Sắc mặt của hắn cực kỳ âm trầm, vừa tiến nhập vào trong Thiên Huyễn Tinh, thần thức của hắn liền quét ra, trực tiếp bao phủ lấy Huyễn gia, âm trầm truyền ra một đạo thần niệm !

- Huyễn Vô Tình, ngươi làm cho Thiên mỗ đi trêu chọc người của Lôi Tiên Điện, Thiên mỗ nhớ kỹ ! Ngày mà Huyễn gia diệt tộc, Thiên mỗ nhất định báo ơn cho ngươi trên người của hậu nhân ngươi !

- Hắn không phải người của Lôi Tiên Điện mà cũng giống như nghĩa nữ Huyễn Mi của ta, đều đến từ Liên Minh Tinh Vực !

Trong Nhà Tổ của Huyễn gia, Huyễn gia Lão tổ cau mày, truyền ra thần niệm.

- Thúi lắm ! Thần thức của ngươi vừa rồi có nhìn thấy Lôi Thú không? ! Lôi Thú chỉ có tại Lôi chi Tiên giới, là dấu hiệu của sứ giả Lôi Tiên Điện. Việc này ai mà không biết !? !

Thiên Quỳ Tử giận dữ, thầm nghĩ Huyễn Vô Tình quả thật là Huyễn Vô Tình, tới thời khắc này mà còn muốn dấu diếm ta. Việc này Thiên mỗ nhớ kỹ trong lòng !

- Lôi Tiên Điện !

Cái tên này Vương Lâm đã nghe không chỉ một lần. Hắn nhìn thoáng qua Lôi Thú bên người, hơi suy nghĩ một chút, rồi thân mình bước về phía trước, tiến vào trong Thiên Huyễn Tinh.

Hắn thu hồi Tinh La bàn, xuyên qua cương phong ngoài Thiên Huyễn Tinh. Hiện ra trước mặt Vương Lâm là một đại lục. Thần thức hắn đảo qua lập tức tập trung về phía Nam, rồi thân mình như sao băng xé gió lao đi !

Phía Nam Thiên Huyễn Tinh, bên trong Nhà Tổ của Huyễn gia, Huyễn gia Lão Tổ Huyễn Vô Tình ngẩng đầu nhìn về chân trời, thần sắc âm trầm. Bên cạnh hắn chính là những tộc nhân trực hệ, phân làm hai hàng, không phát ra câu nào.

Nhưng thần sắc của bọn họ cũng nhiều ít lộ ra đôi chút bất mãn, chẳng qua cũng là ẩn nhẫn không thốt ra điều gì.

Liễu Mi cũng đứng bên cạnh Huyễn gia Lão Tổ, trầm mặc nhìn không trung trung, không biết đang suy nghĩ điều gì !

Về phần những tộc nhân còn lại thì ở trong những phòng ốc xung quanh. Không phải tất cả tộc nhân đã trở về, vẫn còn một bộ phận không kịp về !

- Huyễn Mi, lão phu hỏi lại ngươi một lần. Ngươi chắc chắn người này cũng như ngươi đến từ Liên Minh Tinh Vực?

Huyễn gia Lão Tổ nhìn không trung, trầm giọng nói.

Liễu Mi nhẹ nhàng gật đầu không nói.

- Người của Liên Minh Tinh Vực làm sao có thể có Lôi Thú…

Chuyện này thì dù là Huyễn Vô Tình cũng thấy rất khó hiểu.

Hắn cũng không biết, năm đó người chế tác ra Xạ Thần xa giao lưu rất rộng. Vì luyện chế ra Thú hồn của Xạ Thần xa, đã dám chạy tới cả Lôi Tiên giới, không biết dùng cách gì mà từ Lôi Tiên Quân thu được mấy đầu Lôi Thú.

Giờ phút này trong ánh mắt của Huyễn gia Lão Tổ, từ phía chân trời xa xa truyền đến từng trận âm thanh sấm đánh, một đạo sao băng phá không lao đến, bên trong chính là Vương Lâm ! Bên cạnh hắn là Lôi Thú. Con thú này hít vào thở ra, toàn thân điện quang lưu chuyển, một đôi mắt hung hãn nhìn về phía đám người Huyễn gia.

Tinh quang tiêu tan, chỗ Vương Lâm bước ra chính là ngay trên đại trận của Nhà Tổ Huyễn gia.

Nhà Tổ của Huyễn gia rất lớn. Từ xa nhìn lại giống như một toà thành trì, toàn thân màu đen, phảng phất một con mãnh thú từ thời thượng cổ.

- Giao Liễu Mi ra đây !

Thanh âm của Vương Lâm lạnh như băng, trong mắt chứa đầy hàn khí, nhìn thẳng vào Liễu Mi bên cạnh Huyễn gia Lão Tổ trong đại trận.

Ánh mắt của Liễu Mi lộ ra vẻ phức tạp, quay đầu đi, như không muốn đối mặt với Vương Lâm.

- Không biết tự lượng sức !

Trong mắt Huyễn gia Lão Tổ hiện lên tinh mang, trầm giọng nói :

- Tiểu bối, ngươi nếu có thể phá được Huyễn gia đại trận của lão phu thì hãy nói câu này !

Thần sắc của Vương Lâm thuỷ chung vẫn lạnh như băng, tay phải vỗ lên trên đầu Lôi Thú. Nó lập tức ngửa mặt gầm rít. Thanh âm này ầm ầm giống như lôi đình. Cả thiên địa đều hoá thành những trận lôi đình !

Không trung lập tức trở nên âm hàn, hình thành những đám mây u ám. Theo tiếng gầm rít kịch liệt của Lôi Thú, từ trong những đám mây u ám này, điện quang lưu chuyển, phát ra những âm thanh ba ba !

Bốn vó của Lôi Thú bước tới, lôi quang loé ra toàn thân. Bỗng nhiên theo tiếng gầm rít này càng thêm kịch liệt, tiếng sấm sét giữa không trung càng thêm dày đặc. Từng đạo lôi đình điên cuồng đánh xuống đại trận.

Những âm thanh ầm ầm bùng bùng, nháy mắt đã vang khắp thiên địa. Lôi đình như giáng xuống từ Cửu Thiên, từng đạo từng đạo đánh xuống.

Huyễn gia đại trận lập tức loé lên quang mang chói mắt, xuất hiện rất nhiều vết như sóng gợn. Khi lôi đình đánh xuống, chúng như bị hấp thu, nhanh chóng tiêu tan.

Ánh mắt của Vương Lâm càng thêm âm hàn, phá đầu ngón tay phải, bắn ra một giọt máu tươi rời vào trên mi tâm của Lôi Thú.

- Phong ấn, mở !

Âm thanh lạnh như băng của Vương Lâm vang lên, thân mình Lôi Thú lập tức trở nên chấn động. Cùng với đó là một cỗ lôi uy từ trên người hắn bạo phát ra, hình thành một cơn lốc lôi điện.

Cơn lốc này quá lớn, nháy mắt khi nó xuất hiện đã dẫn động những đám mây trên không trung. Từng đạo lôi đình gào rít xuất hiện, hình thành một tấm lưới lôi điện bên ngoài thân thể nó.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 684 : Huyễn gia phân liệt !

- Phá trận !

Vương Lâm ngâm khẽ. Lôi điện toàn thân của Lôi Thú đã đạt tới cực hạn. Lúc này đây, trong phạm vi trăm dặm, vô số đất đá đều bị thổi bay lên như có một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ lấy thiên địa vậy !

Ngoài điều đó ra, ngay cả những người đứng trong Huyễn gia đại trận cũng cảm nhận được lực lượng vô tận này. Cả đám sắc mặt tái nhợt. Trong số bọn chúng có nhiều người kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của Lôi Thú, lập tức sắc mặt đại biến !

- Lão Tổ, đây … Đây là Lôi Thú !

Trước đó, thần niệm của Thiên Quỳ Tử chỉ nhằm vào một người Huyễn Vô Tình nên những tộc nhân khác cũng không biết sự tồn tại của Lôi Thú.

- Lão Tổ, Lôi Thú đại biểu cho Lôi Tiên Điện, Lão Tổ hãy xem lại !

- Lão Tổ, chỉ vì một ngoại nhân mà dẫn đến hạo kiếp này cho Huyễn gia. Việc này không đáng !

Những tộc nhân trực hệ vẫn ẩn nhẫn nhưng ngay khi Lôi Thú xuất hiện rốt cục không chịu được nữa. Sự ẩn nhẫn này bắt đầu từ khi Liễu Mi đến nơi này, đã làm thay đổi địa vị của các tộc nhân, giờ phút này không kìm nén nữa mà trở nên bùng nổ.

- Câm hết miệng lại cho lão phu !

Đôi mắt của Huyễn gia Lão Tổ ngưng trọng, lạnh lùng liếc nhìn toàn bộ trực hệ tộc nhân một cái.

Lúc này đây, cơn lốc do Lôi Thú tạo ra gào rít ập đến, dưới sự xông lên của Lôi Thú cùng đánh mạnh vào đại trận. Trước đó phá trận chỉ với lôi điện từ giữa không trung đánh xuống khiến cho trận pháp chỉ loé lên thì lần xông lên này của Lôi Thú dường như đã dung hợp với Thiên Lôi hoá thành một cùng nhau tấn công.

Thế tấn công này rất mạnh. Giờ phút này, sự u ám giữa không trung đã càng thêm đậm đặc. Nháy mắt trên mặt đất, đất đá lại bay lượn. Giữa đất trời lúc này chỉ còn có âm thanh gào rít từ cơn lốc lôi điện do Lôi Thú hoá thành.

Âm thanh gầm rống của Lôi Thú vang vọng khắp đất trời, thanh thế rất kinh người, ầm ầm đánh vào phía trên đại trận.

Một tiếng động kịch liệt truyền vang khắp cả Thiên Huyễn Tinh nháy mắt đã bùng nổ.

- Ầm !

Lôi Thú hoá thành cơn lốc lôi điện hình thành vô số lôi điện, không ngừng lưu chuyển khắp đại trận của Huyễn gia, những âm thanh bang bang không ngừng truyền ra. Lôi Thú ở trung tâm của cơn lốc , giống như một cái chuỳ sắc bén, công kích dữ dội khiến cho quầng sáng của đại trận cũng phải xuất hiện cả những vết lõm xuống.

Âm thanh của lôi điện vang vọng khắp thiên địa. Thiên Quỳ Tử lúc này ở trong Thiên gia, khoé miệng không ngừng cười lạnh.

Cả đám tộc nhân trong đại trận của Huyễn gia sắc mặt đều tái nhợt ! Trừ Huyễn gia Lão Tổ, những người khác đều có chút hoảng loạn dưới lôi uy của Lôi Thú.

Vốn là người ở hạ giới của Lôi Tiên giới của La Thiên Tinh Vực, bọn họ luôn cực kỳ kính sợ đối với Lôi thần thông. Lúc này đây khi chứng kiến công kích của Lôi Thú đại biểu cho Lôi Tiên Điện thì sự hoảng sợ của bọn họ không phải sinh ra do tu vi mà là do tâm của họ !

Âm thanh ầm ầm của cơn lốc lôi điện thuỷ chung vẫn chưa dừng lại, liên tục truyền ra đại lượng lôi điện nhằm phá huỷ đại trận này. Nhưng uy lực của Huyễn gia đại trận cũng rất kinh khủng, không ngờ dưới sự công kích này mà thuỷ chung vẫn không có dấu hiệu bị phá nát !

Sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ âm trầm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm bên ngoài đại trận, thầm nhủ :

- Xuất kiếm khí ra đi ! Nếu không muốn phá trận pháp này cũng không đơn giản như thế ! Chỉ có không ngừng tiêu hao kiếm khí của ngươi thì lão phu mới có thể ra tay giết ngươi được !

Khi lôi điện đang không ngừng công kích, hư ảnh dưới chân Vương Lâm bỗng nhiên chợt loé lên. Nháy mắt khi Tiên vệ khôi lỗi ảo hoá ra, nó liền bước về phía trước một bước, trực tiếp đánh một quyền xuống đại trận.

Một quyền này như có thể được quang mang của thiên địa, phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Thậm chí cả lôi điện kia lúc này cũng có chút ảm đạm.

- Ầm !

Một quyền của Tiên vệ đánh lên đại trận, trận pháp này lập tức phát ra âm thanh như không chịu nổi nữa. Dưới sự công kích đồng thời của lôi điện và Tiên vệ, những gợn sóng như sóng dữ xuất hiện, tiêu tan hết thảy lực lượng.

Tiên vệ thu quyền lại nhưng không có dừng lại mà lại đánh tiếp một quyền. Sau đó bóng dáng nó hoá thành vô số, từng quyền một dày đặc như mưa, điên cuồng đánh xuống đại trận. Lôi Thú lại gầm lên, toàn thân loé ra điện quang cũng không ngừng phát uy.

Thanh âm ầm ầm quanh quẩn khắp thiên địa. Sắc mặt của đám tộc nhân trong Huyễn gia đại trận càng thêm âm trầm.

- Lão Tổ !

Một thanh âm trầm thấp từ trong một trực hệ tộc nhân vang lên.

Huyễn gia Lão Tổ nhướn mày. Nếu là những tộc nhân bình thường thì hắn có thể không để ý tới nhưng thân phận của người này có chút đặc thù. Huyễn gia Lão Tổ quay đầu lại, nhìn về người vừa lên tiếng.

Người lên tiếng chính là Huyễn Phong Thần, Huyễn gia Tộc trưởng.

- Phong Thần, ngươi cũng không đồng ý với lão phu phải không?

Huyễn Vô Tình trầm giọng nói.

- Phong Thần không dám, chỉ có điều Lão Tổ, mặc kệ người này có phải là người của Lôi Tiên Điện không nhưng hắn có được Lôi Thú, có được khôi lỗi có tu vi tương đương với cảnh giới Âm Dương hư thật. Một người như thế thì xin hỏi Lão Tổ, Huyễn gia chúng ta có nên kết giao hay là nên kết tử cừu !?

Thần quang trong mắt của Huyễn Phong Thần sáng ngời, không chút lùi bước nhìn về phía Lão Tổ, lại nói :

- Kết giao với người này, có thêm một bằng hữu so với tử chiến thì chúng ta có được lợi gì? Chỉ vì bảo hộ một ngoại nhân sao? ! Tu vi của nàng do Lão Tổ cưỡng ép nâng lên tới Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn nhưng ý cảnh lại không theo kịp. Dù có đột phá cũng chỉ dừng lại ở Âm Dương hư thật. Tâm tư của Lão Tổ, Phong Thần đã rõ. Nhưng chỉ có điều, chỉ vì dục vọng bản thân mà phiêu lưu như thế này có lẽ là hơi quá.

Nghe những lời này, Liễu Mi không chút biểu tình nào, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước, trong mắt là một mảnh bình thản.

Sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ lại âm trầm, nhìn Huyễn Phong Thần, trầm mặc một lúc, quả quyết nói :

- Việc này lão phu tự biết chừng mực !

Huyễn Phong Thần thở dài, ôm quyền nói :

- Chủ ý của Lão Tổ, Phong Thần không dám nghe theo. Nếu người này không phá được trận pháp thì thôi. Nhưng nếu trận pháp bị phá thì Phong Thần lập tức lựa chọn thối lui, để phòng ngừng vạn nhất ! Tính cách của Phong Thần chính là cầu sự an ổn chứ không phải là mạo hiểm !

Hào quang trên Huyễn gia đại trận loé lên, sóng gợn xuất hiện liên tục, dưới sự công kích không ngừng trong âm thanh ầm ầm này thì có xu hướng đang suy tàn. Hào quang dường như đã loé tới cực hạn. Sóng gợn đã trải rộng ra khắp đại trận, thậm chí ngay

Lôi Thú gào rít đánh ra lôi uy, Tiên vệ khôi lỗi liên tục xuất quyền, không ngừng công kích, nháy mắt đã đạt tới đỉnh ! Lúc này đây trong mắt Vương Lâm tuôn ra tinh mang. Tay phải hắn vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một thanh cự kiếm !

Kiếm này chính là Vũ Kiếm tiên, nó được Chu Dật tiền bối phân ly, truyền thừa muôn đời cho Vương Lâm.

Kiếm quang sắc bén bắn ra ba tấc, ngưng tụ mà không tán ra. Từng trận uy áp từ trên thân kiếm hiện ra. Ở trong tay Vương Lâm, nó giống như dung nhập với cả thiên địa vì Vương Lâm chân chính là chủ nhân của nó.

Trong mắt bình tĩnh, Vương Lâm nâng kiếm tiên trong tay chếch lên.

- Trảm La Quyết !

Ở Hằng Nhạc Phái Vương Lâm đạt được một thanh phi kiếm bậc nhất, Cự Phú. Dường như trong Minh Minh, năm đó nháy mắt khi thiếu niên cầm thanh kiếm này trong tay đã quyết định hết thảy sau này.

Trong sự được mất, mấy trăm năm nhân quả nhoáng cái cũng đã trôi qua.

Bên trong Cự Phú ẩn chứa một đạo hồn kỹ của một thế hệ Vũ chi Kiếm hồn. Hồn kỹ này không phải tiên thuật, không phải đạo thuật, lại không phải là thần thông. Nó là một kiếm thức !

Một thức rất mạnh kế thừa kiếm ý từ thời viễn cổ !

Vương Lâm cầm kiếm tiên, nhìn đại trận đang không ngừng bị Tiên vệ và Lôi Thú công kích chèn ép. Nháy mắt khi trận pháp này có vẻ như không chịu nổi thêm nữa, hắn nâng kiếm lên, vẻ bình tĩnh trong mắt tiêu tan, chỉ còn lại kiếm quang !

Trong nháy mắt này cả người hắn và thanh kiếm trong tay đã dung hợp làm một !

Kiếm tiên nhấc lên !

Đâm xuống !

Một chiêu vô cùng đơn giản này trong phút chốc bỗng khiến cho thiên địa lâm vào bóng tối hư ảo. Tiên vệ và Lôi Thú dường như trong một khắc này cũng hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ thế giới chỉ còn lại một chiêu vô cùng đơn giản này !

Một kiếm này như khai thiên tích địa, như muốn làm tê liệt thiên địa từ trong hỗn độn. Không có kiếm khí phát ra, không có tiên lực lưu chuyển. Nhưng một chiêu đơn giản này lại khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy đều phải rung động từ tận linh hồn.

Đứng mũi chịu sào, hai mắt Huyễn gia Lão Tổ trợn lên, lộ ra một cỗ rung động bất khả tư nghị, thất thanh nói :

- Đây … đây là quy tắc !

Thiên địa trước mặt như bị tê liệt. Thanh âm xé rách như vang lên trong đầu lão ! Thiên địa ảm đảm, dường như thật sự đang bị xé rách vậy !

Không chỉ có hắn, Huyễn Phong Thần cũng hít vào một hơi thật sâu.

Một cổ sát khí ngập trời điên cuồng tản ra trong khoảng khắc khi nó đâm xuống, làm tê dại đôi mắt của Huyễn Phong Thần, đánh mạnh vào tâm thần của hắn.

Thân thể hắn lập tức trở nên cứng đờ !

- Đây … Đây là …

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 685 : Trảm La Quyết !

Tâm thần của Huyễn Phong Thần kịch chấn, như vị một thanh lợi kiếm đâm thẳng xuống mi tâm, xuyên qua thiên linh cái. Theo bản năng, hắn lùi ra sau mấy bước. Lấy tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ của hắn nhìn không ra một kiếm ẩn chứa quy tắc này, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được khi kiếm này đâm xuồng, như ẩn chứa một loại thiên đạo nào đó, chủ yếu là một một loại thiên đạo cực kỳ lăng lệ !

Bùm, bùm, bùm, bùm … Huyễn Phong Thần có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập của mình đang ngày càng nhanh. Hắn có ảo giác như sụp đổ theo thiên địa.

Tất cả trực hệ tộc nhân của Huyễn gia vốn đang hướng mắt nhìn về không trung lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ. Một chiêu đơn giản kia khiến giờ phút này họ như lạc vào một cảnh giới rất kỳ lạ. Dường như theo thế kiếm đang đâm xuống kia, thiên địa đang bị tê liệt. Toàn thân họ đều tuôn ra mồ hôi lạnh, nháy mắt đã khiến quần áo ướt hết.

Với tu vi của bọn họ căn bản không biết vì sao lại như thế, vì sao khi đối phương cầm phi kiếm trong tay đâm xuống, còn có đại trận chắn đỡ thế mà mình vẫn có cảm giác này. Cảm giác sợ hãi tử vong trong phút chốc đã tràn ra.

Không chỉ có bọn họ, vỗn vẫn dùng thần thức để quan sát nơi này, hai mắt Thiên Quỳ Tử lại bùng lên tinh mang, đang ngồi trong mật thất ở Thiên gia cũng phải đứng bật dậy.

- Quy tắc ! Một kiếm này ẩn chứa quy tắc ! Tu đạo bước thứ hai không phải là theo đuổi quy tắc sao? ! Bước đầu tiên là cảm ngộ thiên đạo chuyển hoá thành quy tắc lực cho bước thứ hai. Người này nếu không phải là người của Lôi Tiên Điện thì làm sao có thể thi triển được một kiếm như thế này !? !

Phát hiện ra cảnh tượng này còn có Hứa gia. Một lão già trong Hứa gia cũng đang dùng thần thức để xem xét trận chiến nơi Huyễn gia. Vốn ước định với Huyễn gia Lão Tổ, chuẩn bị bước chân ra tương trợ nhưng một khắc này, khi chân vừa giơ lên cũng nhẹ nhàng đặt xuống.

- Một thức kiếm này rất mạnh ! Ta dù không sợ hãi nhưng kẻ này dám khiêu chiến Huyễn gia nhất định còn chuẩn bị hậu thủ !

Kiếm đâm xuống. Giờ khắc này hết thảy thanh âm trên thế gian đều biến mất. Trong phút chốc, Huyễn gia đại trận chưa thực sự tiếp xúc và bị công kích nhưng cũng đã sụp đổ.

Sau khi thu kiếm, sắc mặt của Vương Lâm tái nhợt nhưng hàn quang trong mắt lại càng đậm, nhìn chằm chằm vào toàn bộ tộc nhân của Huyễn gia dưới đại trận

Trảm La Quyết ảnh hưởng rất lớn đến thân thể nhưng không liên quan gì tới tu vị cả. Thi triển một thức này cần nguyên khí của thân thể và nguyên thần dung hợp thật chặt chẽ.

Nguyên khí và nguyên thần của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ dung hợp, tuy hai mà một. Nhưng Trảm La Quyết này cũng có thể tách ra một bộ phận. Nguyên khí của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ là cố định, chỉ có bấy nhiêu, một khi mất đi quá nhiều thì tu vi sẽ bị giảm xuống nhiều. Cũng may nguyên khí của Vương Lâm có Vấn Đỉnh chi tinh của Chu Dật nên nhiều hơn một chút so với những tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ bình thường khác.

Trong Huyễn gia là một mảnh yên lặng. Ánh mắt của Huyễn Vô Tình càng thêm âm trầm, nhìn thẳng vào Vương Lâm, lạnh giọng nói :

- Lão phu đã xem thường ngươi ! Với tu vi Vấn Đỉnh mà không ngờ lại nắm giữ kiếm thức có ẩn chứa quy tắc bậc này, quả thực rất mạnh.

Nhưng bước thứ nhất và bước thư hai của tu đạo chênh lệch nhau rất lớn. Kiếm thức này nếu lấy tu vi ở bước thứ hai để thi triển thì ta còn để vào mắt nhưng lúc này đây cũng vô dụng thôi ! Hôm nay, ngươi phá đại trận của Huyễn gia ta thì chết chắc rồi !

- Mời, Tổ Ngọc !

Huyễn gia Lão Tổ hét lớn một tiếng lập tức từ bên trong Nhà Tổ của Huyễn gia bỗng nhiên dâng lên một đạo lực lượng mênh mông, sung mãn tường hoà, như tiên phong thổi ra, bao phủ toàn bộ Huyễn gia.

Từ Từ đường của Huyễn gia ở xa xa, một khối ngọc giản màu vàng ngọc chậm rãi bay lên không. Tường hoà lực đúng là từ trong ngọc giản này truyền ra.

Khoảnh khắc khi ngọc giản xuất hiện, cả Thiên Huyễn Tinh như phân ra một mảnh thiên địa riêng biệt, khiến cho Nhà Tổ của Huyễn gia trở thành một thế giới riêng.

Huyễn gia Lão Tổ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh. Không đến vạn bất đắc dĩ hắn không muốn tự thân ra tay đối phó Vương Lâm. Hắn thật sự cực kỳ e ngại đạo kiếm khí kia. Hắn mời Thiên Quỳ Tử ra tay trước mục đích cũng chính là để tiêu hao kiếm khí của người này.

Sau đó, với Huyễn gia đại trận cũng là tính toán như thế.

Nhưng hắn không ngờ rằng Thiên Quỳ Tử không chiến đã trở lại, đại trận thủ hộ thì chỉ với sự liên thủ của Lôi Thú và khôi lỗi kia, cùng với

một kiếm thức ẩn chứa quy tắc đã phá được mà chưa cần dùng đến kiếm khí.

Lúc này hắn cắn răng đem chí bảo của Huyễn gia do Tổ tiên lưu lại, Phúc Trạch ngọc giản, mời ra. Ngọc giản này ẩn chứa Tiên pháp của vị Tổ tiên ở Lôi chi Tiên giới. Đúng là nhờ ngọc giản này và một kiện Tiên bảo của Tổ tiên lưu lại mà Huyễn già mới có được địa vị như hôm nay.

- Đáng tiếc di bảo của Tổ tiên đã mất tích cùng với Huyễn Vô Tướng mấy ngàn năm trước. Nếu không cũng không cần mời ra Phúc Trạch ngọc giản !

Nội tâm Huyễn Vô Tình thầm nhủ.

Lực lượng mênh mông do ngọc giản tản mát ra như gió xuân thổi tới, tràn đầy ánh sáng. Bỗng nhiên ngọc giản này như bị hoà tan ra, hoá thành hình người. Tuy không thể thấy rõ diện mạo nhưng khiến cho người ta cảm giác được một loại uy nghiêm.

- Ngọc giản của Tiên nhân Huyễn gia uy lực khó lường ! Nghe đồn tu vi của vị Tiên nhân năm đó của Huyễn gia có thể so với tu sĩ Tịnh Niết kỳ, không biết người đến từ Lôi Tiên Điện này sẽ hoá giải như thế nào !? Tuy nhiên cũng có chút kỳ lạ, Huyễn gia Lão Tổ sao không xuất ra di bảo của Tổ tiên mà lại mời ra ngọc giản này?

Ánh mắt của Thiên Quỳ Tử sáng ngời, dùng thần thức quan khán.

Bên trong Hứa gia, khoé miệng của lão già kia lộ ra một tia mỉm cười, lẩm bẩm nói :

- Huyễn gia Tiên bảo hắn là bị trưởng bối của Huyễn gia lấy đi mất rồi. Nhưng chắc Tổ tiên của Huyễn gia kia cũng không ngờ tới để lại một bảo bối mà vì thế lại làm chết đi một tu sĩ của Huyễn gia đã bước vào bước thứ hai !

Bên trong Nhà Tổ của Huyễn gia, nháy mắt khi Phúc Trạch ngọc giản xuất hiện, Huyễn Phong Thần nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn không nhìn thấy chút bối rối nào trên mặt của Vương Lâm cả.

Mắt thấy Huyễn Vô Tình thi triển thẩn thông của ngọc giản, ánh mắt của Huyễn Phong Thần lộ ra vẻ quyết đoán, tiến lên một bước trầm giọng nói :

- Lão Tổ, việc này Huyễn gia ta tuyệt đối không tham dự vào. Ta thân là Tộc trưởng của Huyễn gia, có quyền đặt Huyễn gia ra ngoài chuyện này. Lão Tổ bảo vệ Huyễn Mi đó là ân oán cá nhân, mong rằng không nên kéo toàn bộ Huyễn gia ta vào.

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm, ôm quyền nói :

- Đạo hữu, tại hạ là Tộc trưởng Huyễn gia Huyễn Phong Thần. Như vừa rồi tại hạ đã nói, việc này là ân oán cá nhân giữa ngươi và Huyễn Vô Tình. Huyễn gia ta không tham dự vào, mong rằng đạo hữu phân rõ đúng sai !

Trong mắt Huyễn gia Lão Tổ là một mảnh lạnh lẽo, nhìn về phía Huyễn Phong Thần, khoé miệng lộ ra vẻ âm trầm. Ánh mắt lão nhìn quanh các tộc nhân trực hệ, âm trầm nói :

- Các ngươi thì sao?

Một đám Huyễn gia trực hệ đứng xung quanh đều trở nên im lặng, lần lượt đi tới bên người của Huyễn Phong Thần.

Huyễn gia Lão Tổ cười âm trầm, lạnh lùng quét mắt một vòng, chậm rãi nói :

- Một đám phế vật !

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Vương Lâm, tay phải bấm quyết chỉ ra, quát :

- Phúc Trạch ngọc giản, giết hắn !

Bóng người do ngọc giản hoá thành nghe vậy liền bước lên một bước hướng về phía Vương Lâm. Theo hành động của hắn, một cỗ tiên lực khổng lồ không tưởng được từ trên người hắn phát ra. Tiên lực này cực kỳ nồng đậm, thậm chí đè ép toàn bộ thiên địa linh lực trên Thiên Huyễn Tinh, tạo nên nhưng âm thanh bang bang vang lên liên tiếp. Thanh âm này cũng không phải xuất hiện ở mỗi nơi này mà trên khắp cả Thiên Huyễn Tinh.

Tiên vệ khôi lỗi chợt loé lên, đi tới bên người Vương Lâm. Lôi Thú cũng vậy.

Vương Lâm nhìn bóng người đang từng bước một đi tới, dường như ảo giác xuất hiện trước mắt, càng tới gần thì ngũ quan càng rõ ràng. Dưới tiên phong mờ ảo, càng trông giống như một Tiên nhân chân chính.

Trên người người này tràn ngập tiên lực. Một cỗ uy nghiêm giáng xuống. Ánh mắt này lại xem hết thảy thế gian chỉ như một con kiến, thậm chí xung quanh thân thể mơ hồ có tiên âm quanh quẩn.

- Tiểu bối, trừ bỏ kiếm khí, ta xem ngươi còn có được thủ đoạn nào nữa !? !

Huyễn gia Lão Tổ cười lạnh nói.

Liễu Mi ở một bên lúc này ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, trong ánh mắt vẫn rất phức tạp, nàng sờ sờ túi trữ vật nhưng ngay lập tức vôi buông tay xuống.

Trong mắt Vương Lâm bình tĩnh. Hắn dám một mình tới nơi này, dám bước tới Thiên Huyễn Tinh tiến vào trong Nhà Tổ của Huyễn gia, bằng vào ý niệm điên cuồng lúc trước, cũng là đòn sát thủ mạnh nhất lúc này.

Nhớ tới Oán Anh bên trong Tiên Nghịch không gian, trái tim Vương Lâm liền quặn đau.

- Mọi việc trên thế gian này không thoát khỏi nhân quả. Ngày đó gieo nhân, hôm nay gặt quả. Chỉ có giải quyết xong nhân quả, khiến cát bụi về với cát bụi thì mới công bằng với một đoạn luân hồi !

Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại !

Trong nguyên thần một lời kêu gọi quyết đoán ngân vang.

- Trận chiến này chấm dứt, thả ngươi tự do !

Một tiếng rống vang từ trong nguyên thần của Vương Lâm điên cuồng truyền ra !

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 686 : Tán Ma xuất hiện.

Trong tiếng rống vang này lộ ra một cỗ ma khí nồng đậm khắp đất trời. Ma khí này quá đậm, khiến cho khắp đất trời lập tức bị bao phủ nhiều điểm ma diễm. Nó cùng với tiên khí do bóng người kia đi tới tản ra, phân thành hai mảnh đối trọng nhau.

Bên trong ma diễm, từ thiên linh cái trên đỉnh đầu Vương Lâm thoát ra khói đen dày đặc. Khói đen này hình thành một Ma Ảnh một sừng trên đỉnh đầu Vương Lâm. Nó toàn thân tối đen, sau khi huyễn hoá ra lập tức lại gầm vang một tiếng.

Thanh âm này xuyên thấu vô cùng, như một cái dùi sắc bén xuyên qua cả thiên địa.

Tán Ma !

Vương Lâm định luyện hoá thành vật nguyên thần thứ hai. Trải qua hơn trăm năm luyện hoá, Vương Lâm thuỷ chung chỉ khiến cho lạc ấn khống chế càng thêm sâu sắc mà không thể chân chính luyện hoá.

Hơn nữa sau khi có lạc ấn không chế, thần thức của nó lâm vào ngủ say, thực lực cũng giảm xuống. Nếu không, nó mà hoàn toàn thức tỉnh thì Vương Lâm muốn khống chế nó cũng sẽ cực kỳ khó khăn.

Nháy mắt khi Tán Ma xuất hiện, lần đầu tiên sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ tái nhợt không chút huyết sắc. Hắn lùi lại vài bước, kinh hãi nhìn Ma Ảnh. Một lúc lâu sau trên mặt hắn lộ ra vẻ chua xót.

Hoá ra đây mới là tuyệt chiêu của hắn !

Huyễn Phong Thần hít một hơi thật sâu, đáy lòng thầm kêu may mắn với lựa chọn vừa rồi của mình. Một đám tộc nhân trực hệ của Huyễn gia cũng đều như thế !

Thiên gia Thiên Quỳ Tử thì tâm thần lại kinh hoảng. Tán Ma kia quá cường đại, với tu vi của hắn mà ngay khi vừa nhìn thấy Tán Ma này không ngờ cũng có cảm giác run sợ.

- Thật đáng sợ, đây rốt cuộc là gì… Là Ma sao? ! Không hổ là người của Lôi Tiên Điện, thần thông quả không ít. Lôi Thú, khôi lỗi, quy tắc kiếm thức, còn có này… Ma ! Đây nhất định là một nhân vật trọng yếu của Lôi Tiên Điện, nếu không không thể nào mà như thế này được ! !

Lão già Hứa gia cũng lần đầu tiên động dung, thâm chí trong thần thức cũng lộ ra một tia kích động nhìn bóng dáng Tán Ma ở phía xa.

- Tán Ma ! Tán Ma do Cổ Ma hạ xuống !

Tán Ma biến ảo ra cười khằng khặc, từ đỉnh đầu của Vương Lâm lao ra giữa không trung rồi hoá thành một bóng dáng khổng lồ. Nó không thèm liếc mắt nhìn về hư ảnh của Tiên nhân kia một cái, mà là cúi đầu hung tợn nhìn Vương Lâm.

- Tiểu tu sỹ, bản ma thực hiện ước định với ngươi, đánh giết giúp ngươi nhưng sau khi xong việc mà ngươi không để bản ma rời đi, bản ma liều mạng, không cần ma hồn cũng sẽ trí ngươi vào chỗ chết !

Thần sắc của Vương Lâm bình tĩnh nói :

- Sau khi trận chiến này chấm dứt, ta sẽ thả tự do cho ngươi !

- Được !

Tán Ma cười lớn, nhoáng lên một cái hoá thành sương mù dày đặc, nháy mắt bao vây lấy Vương Lâm. Ma khí chia làm bảy đạo chui vào thất khiếu của Vương Lâm.

Trong chốc lát, bên ngoài thân thể của Vương Lâm tràn đầy ma khí, cùng lúc đó hắn vỗ túi trữ vật, lập tức ma giáp bay lên vờn quanh thân mình hắn, hình thành một bộ khải giáp toàn thân dữ tợn.

Trong quá trình này, trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ thống khổ nhưng ánh mắt hắn lại càng thêm lạnh lẽo, bên trong ẩn ẩn có sương đen lưu chuyển.

Đây chính là thứ Vương Lâm cậy vào, cũng vì thứ này mà Vương Lâm mới có ý niệm điên cuồng lúc đầu. Nếu muốn giết Liễu Mi được Huyễn gia Lão Tổ bảo hộ, đối với Vương Lâm mà nói căn bản là việc bất khả thi, dù cho có Tiên vệ khôi lỗi cũng không làm được.

Huyễn gia truyền thừa vô số năm, tất nhiên có chỗ đặc biệt. Điều này Vương Lâm tự nhiên hiểu được.

Cho nên hắn từ bỏ Tán Ma mà hắn thuỷ chung vẫn không thể luyện hoá được này, đem nó thức tỉnh, lấy cái giá tự do để trao đổi khiến nó đánh một trận.

Tán Ma tuy mạnh nhưng lạc ấn của hắn cũng được Cổ Yêu Bối La trợ giúp. Lạc ấn này vốn tuyệt không đơn giản, lại có thêm thần thông của Bối La nên ấn thật sâu vào trong ma hồn của Tán Ma.

Dù cường đại như Tán Ma cũng không thể trong thời gian ngắn phá vỡ được lạc ấn này. Ngày thường tuy nói nó bị Vương Lâm khống chế, thực lực cũng chỉ có thể phát huy ra không nhiều lắm nhưng lúc này đây, dưới sự chủ động triệu tập của Vương Lâm đã khiến cho nó hoàn toàn thức tỉnh.

Lấy ma tính của Tán Ma nguyên sẽ không hợp tác với Vương Lâm nhưng lạc ấn đó quá mạnh mẽ, khiến cho sau khi tỉnh dậy có thể không chịu khống chế nhưng không có cách nào để hoàn toàn rời khỏi nguyên thần của Vương Lâm. Dù rời đi nhưng trong nguyên thân cũng có căn nguyên của nó.

Như thế nên Vương Lâm mới lấy sự tự do của hắn để đạt được thoả thuận.

Sau khi tỉnh dậy, không phải là nó không nghĩ tới việc chiếm cứ thân thể của Vương Lâm nhưng có lạc ấn kia thì hết thảy đều không có tác dụng gì. Lúc này Vương Lâm cho nó một cơ hội, chỉ cần tham gia trận chiến này liền được tự do. Chỉ có điều phong ấn kia lại có quan hệ với Cổ Yêu Bối La, trừ khi tu vi của Vương Lâm đạt tới một trình độ nhất định nếu không sẽ không thể cởi bỏ được.

Nhưng Tán Ma cũng có tâm tư khác. Chỉ cần Vương Lâm cho nó tự do, nó có thể nắm chắc chỉ trong mấy trăm năm khu trừ được thần thông của Cổ Yêu Bối La. Đến lúc đó chân chính có thể tiêu diêu tự tại !

Nháy mắt khi Tán Ma dung nhập vào thiên linh của Vương Lâm, nó lao thẳng về phía hư ảnh của Tiên nhân kia, không triển khai thần thông nào cả, một quyền trực tiếp đánh ra.

Lúc này, trạng thái của Vương Lâm bị chia ra. Thân thể hắn bị Tán Ma khống chế, tiên lực toàn thân nháy mắt chuyển hoá thành ma lực, cũng dung hợp với ma hồn của Tán Ma, hoàn toàn trở thành ma khí.

Một quyền này dung hợp Tán Ma lực, cũng có uy lực của Ma giáp, hình thành hắc mang, như một con hắc long gào rít đánh thẳng về phía hư ảnh của Tiên nhân.

Tiên nhân hư ảnh tay phải bấm quyết điểm về phía trước. Lập tức tiên lực vô tận xung quanh bỗng nhiên ngưng tụ, hình thành một đạo lốc xoáy. Phút chốc, con hắc long đang gào rít hoá thành hư vô.

Tiên nhân hư ảnh thu hồi ngón tay, song chưởng duỗi ra thi triển ấn quyết. Nháy mắt toàn bộ Thiên Huyễn Tinh bỗng nhiên run lên, vô tận thiên địa linh khí giờ khắc này từ bốn phương tám hướng của Thiên Huyễn Tinh điên cuồng ngưng tụ đến, lấy một loại trạng thái kỳ dị, trong thời gian ngắn, không ngờ chuyển hoá linh lực trở thành tiên lực.

Tiên lực này quá hùng hậu đến độ như đã hoá thành thực chất, từ phía trên tay phải của Tiên nhân hư ảnh điên cuồng co rút lại. Nháy mắt thiên địa linh lực của toàn bộ Thiên Huyễn Tinh xuất hiện những đoạn đứt gãy.

Nháy mắt này, Thiên Huyễn Tinh đã không có chút linh lực nào !

Những linh lực vốn có đã chuyển hoá hết thành tiên lực, hình thành một vụ cầu màu trắng ngà trong lòng bàn tay của Tiên nhân hư ảnh.

Loại thủ đoạn này, Vương Lâm nhìn thấy ánh mắt cũng ngưng trọng nhưng Tán Ma đang khống chế thân thể của hắn lại cười lạnh nói :

- Chỉ là Hoá Tiên Thuật, chẳng qua chỉ là một loại thứ thần thông của một chi nhánh của Cổ Yêu bộ tộc mà thôi cũng dám thi triển trước mặt ta.

Trong mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhưng ma khí cũng càng đậm, dưới sự khống chế của Tán Ma, tay phải chỉ lên trời, quát khẽ :

- Cổ Ma !

Hai chữ này là dùng ngôn ngữ của Cổ Tộc phát ra. Nháy mắt, tay phải Vương Lâm biến thành trảo, ma diễm bao trùm lấy nó, không ngờ hình thành một ma trảo lớn đến mấy trượng.

Một trảo chụp về mặt đất phía dưới, trong miệng Vương Lâm vang lên ngôn ngữ của Cổ Tộc :

- Rút ra tinh hồn !

Nháy mắt, Thiên Huyễn Tinh bỗng rung lên, một cổ khí tức tang thương từ trên mặt đất dâng lên. Một trảo này của Tán Ma rõ ràng đã đem tinh hồn của Thiên Huyễn Tinh rút ra.

Ngươi lấy ra toàn bộ linh lực của tinh cầu, ta lợi dụng tinh hồn của nơi đây. Để xem ai mạnh hơn ai? !

Tán Ma cười khằng khặc nói, ma diễm kinh người !

Thân thể bị Tán Ma khống chế nhưng Vương Lâm cũng trực tiếp tiếp xúc, cảm giác rõ ràng. Cổ Ma rút ra tinh hồn của Thiên Huyễn Tinh khiến hắn có chút cảm ngộ !

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 687 : Cắn nuốt.

Thần thông Trừu hồn này Vương Lâm cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Ở Yêu Linh chi địa, hắn đã từng chính mắt thấy Tham Lang xuất ra một toà Tiên sơn pháp bảo, rút ra Sơn hồn.

Cảnh tượng lúc đó khiến hắn cực kỳ khiếp sợ. Loại thần thông này rất cường đại, hiển nhiên không phải là thứ mà những tu sĩ thông thường có thể hiểu và nắm giữ được.

Lúc này thân thể hắn bị Tán Ma khống chế nên có thể tự mình cảm thụ. Ma trảo này đem tinh hồn của Thiên Huyễn Tinh rút ra, thanh thế này phải gấp ngàn vạn lần so với Tham Lang năm đó.

Hết thảy trên thế gian này, dù chỉ là một cây cỏ đều có sinh mạng. Hễ là có sinh mạng thì liền có hồn của chính nó. Hồn này hư vô, mờ mịt, không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm thụ được.

Cũng giống như phàm nhân đứng dưới một ngọn núi lớn, ngẩng đầu lên sẽ có một cảm giác rung động và áp lực. Uy áp kia là do sơn hồn nhưng người ta chỉ có thể nhìn thấy ngọn núi, mà cũng có chút cảm ứng được hồn của nó.

Mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông đều có hồn, càng không nói đến một tu chân tinh chứa đầy linh lực.

Khác với sự chuyển hoá linh lực trước đó, lúc rút ra tinh hồn, Thiên Huyễn Tinh vẫn không có nửa điểm rung động, nhưng có một cỗ khí tức tang thương từ trên Thiên Huyễn Tinh như thức tỉnh, tràn ra.

Cỗ tang thương này cũng không chỉ hình thành trong trăm năm, ngàn năm, vạn năm mà là qua vô số năm tháng dài dằng dặc. Một cỗ khí tức vô bi vô hỉ dâng lên.

Bên trong khí tức này chỉ có một loại bao dung. Qua vô số năm tháng dài vô tạn ngưng tụ, bao dung tất cả thiên địa.

Tán Ma khống chế thân thể của Vương Lâm, tay phải chụp về phía dưới, cỗ khí tức này lập tức điên cuồng ngưng tụ vào trong lòng bàn tay. Nháy mắt liền biến thành một đoàn sương mù màu xám. Theo cỗ khí tức tang thương này không ngừng dung nhập, đoàn sương mù này bị nén ép dữ dội, từ bên trong truyền ra những âm thanh bang bang như tiếng sấm

Trong nháy mắt này có lẽ như bị ảo giác, Vương Lâm dường như cảm giác được Thiên Huyễn Tinh như mất đi sức sống. Cỏ cây xanh tốt trên mặt đất nháy mắt đã héo rũ, sông suối tiêu tan, núi đồi nứt nẻ…

Trong trận cười khằng khặc, tay phải Tán Ma xuất ra một trảo, hướng về Tiên nhân hư ảnh kia. Tốc độ một trảo này nhanh như điện, trong một sát na đã mang theo tinh hồn của Thiên Huyễn Tinh đánh tới.

Giờ khắc này Vương Lâm có một cảm giác như tự thân mình và tinh hồn Thiên Huyễn Tinh hoà làm một thể. Một kích này không phải là lực lượng của chính mình mà lấy lực lượng của toàn bộ Thiên Huyễn Tinh công kích.

Tiên nhân hư ảnh cũng bước về phía trước một bước, tiên lực trong lòng bàn tay do lấy toàn bộ linh lực trên Thiên Huyễn Tinh chuyển hoá mà thành bỗng nhiên vung lên, đánh thẳng về phía Tán Ma.

Hai đạo thần thông khó tin mỗi lúc một gần nhau hơn, trong chốc lát đã va chạm với nhau.

Ầm ! Ầm ! Ầm !

Âm thanh rất dữ dội, vang khắp thiên địa. Nháy mắt có tới ba bốn phần mười trong số những linh mạch trên Thiên Huyễn Tinh đã khô héo mất, mặt đất chấn động, sinh ra một cỗ khí lãng mãnh liệt, từ giữa không trung gào rít tản ra bỗn phía.

Trùng kích quá lớn khiến cho tất cả tộc nhân của Huyễn gia đều phải lui lại phía sau, lập tức vận chuyễn linh lực, tiên lực của cơ thể. Nếu không như thế thì dường như khi bị khí lãng này công kích, thân mình bọn họ sẽ lập tức sụp đổ.

Lúc này đây, Tiên nhân hư ảnh trên bầu trời bỗng nhiên sụp đổ, hoá thành từng làn khói nhẹ, tiêu tan. Ngay sau khi tiêu tan, một khối ngọc giản ngưng hoá ra.

Ngọc giản này vừa xuất hiện liền truyền ra từng trận âm thanh răng rắc, trước con mắt của tất cả tộc nhân của Huyễn gia vỡ vụn, hoá thành tro tàn.

Chỉ có điều nháy mắt khi nó vỡ tan, một đạo bạch quang từ bên trong nó loé ra, hoá thành một quầng sáng, bao phủ một phạm vi mười dặm.

Sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ tái nhợt. Tổ huấn của Huyễn gia có nói nếu Phúc Trạch ngọc giản vỡ tan thì bên trong còn có một đạo phòng ngự thần thông. Chẳng qua uy lực của thần thông này khá kém, giá trị tồn tại của nó chỉ có tác dụng giúp những tộc nhân Huyễn gia trong thời điểm nguy cơ được một chút thời gian để hoặc là đầu hàng, hoặc cự tuyệt, hoặc lưu lại việc hậu sự.

Tay phải Tán Ma rung lên, tinh hồn của Thiên Huyễn Tinh trên đó tan biến.

Khí tức tang thương cũng dung nhập trở lại vào trong mặt đất, dần tiêu tan.

Một trận chiến này, người được lợi nhiều nhất đó là Vương Lâm. Loại chiến đấu này, với tu vi của hắn thì căn bản không có khả năng trải qua, siêu thoát khỏi cấp độ của hắn.

Bất kể là Tiên nhân hư ảnh hay là hồn phách của Tán Ma đều có được thực lực cường đại của tu sĩ bước thứ hai tu đạo. Đối với Vương Lâm mà nói, một trận chiến này coi như mở ra cho hắn cánh cửa vốn luôn bị phong bế chắc chắn.

Lúc này đây, một lỗ hổng trên cánh cửa này khiến cho hắn thấy được một trình độ khác, tự mình cảm nhận được lực lượng của một tầng thứ khác.

- Đây là thực lực của bước thứ hai tu đạo sao… Tham Lang, Huyễn gia Lão Tổ, Thiên Quỳ Tử so với điểm này, tuy nói cũng đã bước vào bước thứ hai nhưng hiển nhiên bọn họ chỉ mới vừa sờ soạng tiến vào mà thôi. Bước thứ hai của tu đạo,rất đáng sợ !

Tâm thần của Vương Lâm rung động !

Một trận chiến này, Tán Ma khống chế thân thể hắn, mang đến cho hắn lợi ích lớn không thể tưởng tượng được. Tán Ma thuỷ chung mới chỉ dùng một thức thần thông, nhưng thần thông này cũng vận chuyển thông qua thân thể của Vương Lâm. Tất cả những người bên ngoài thoạt nhìn nó rất bí ẩn thì dưới con mắt của Vương Lâm cũng rất rõ ràng. Gồm cả vận hành tiên lực, gồm cả Trừu hồn loại khí tức như hiệu lệnh cả trời đất này.

Tất cả những điều này đều là mở ra một lỗ hổng thật lớn thông tới bước thứ hai cho Vương Lâm.

Do đó khiến cho Vương Lâm chưa từng bao giờ khát khao bước vào bước thứ hai như bây giờ !

- So sánh với thần thông này, Tiên vệ khôi lỗi của ta cũng không chịu nổi một kích. Bước thứ hai của tu đạo thực sự quá mạnh ! Mỗi một trận chiến có thể khiến cho một tu chân tinh hoàn toàn sụp đổ. Điều này gần như đã tiến gần đến cấp độ thần thông mà mình thấy được khi chuẩn bị kế thừa Cổ Thần.

Không chỉ có hắn, ngay cả tộc nhân của Huyễn gia sau khi chứng kiến trận chiến này đều có chút lĩnh ngộ, như mở ra một mảnh thiên địa mới. Nhưng so với Vương Lâm, thu hoạch của bọn họ quá mức nhỏ bé, không đáng kể.

Loại cơ hội này quá hiếm có. Trên thế gian có mấy người có thể bước vào bước thứ hai, tu vi có thể tương đương với tu sĩ có đại thần thông như Lăng Thiên Hầu, lại cùng xuất toàn lực đánh một trận với một người đồng cấp !?

Nếu mà chiến thì cũng đánh riêng với nhau, rất ít khi như thế này

Tán Ma khống chế thân thể của Vương Lâm, cúi đầu nhìn thoáng qua quầng sáng tiên lực, hừ nhẹ một tiếng, tay phải nắm lại, cách không đánh ra một quyền. Một quyền tuỳ ý này không có đại động tĩnh nhưng lại mang theo ma khí nồng đậm, đánh thẳng vào quầng sáng.

Ầm !

Quầng sáng xuất hiện vết rạn nhưng vẫn chưa sụp đổ.

Bên dưới quầng sáng, sắc mặt của Huyễn gia Lão Tổ tái nhợt.

- Lão Tổ, giao Liễu Mi ra đi thôi…

Huyễn Phong Thần trầm giọng nói. Nội tâm hắn thầm than, tuy đối phương chỉ là một Vấn Đỉnh mà thôi nhưng pháp bảo và thần thông cũng cường đại đến độ không thể tưởng tượng được. Nhất là sau khi Tán Ma xuất hiện, dù là tu vi của Lão Tổ vẫn chưa giảm xuống cũng không thể địch lại được.

Huyễn gia Lão Tổ nhìn Huyễn Phong Thần đã tách ra cách mình không xa rồi thu hồi ánh mắt âm trầm nhìn Liễu Mi ở bên cạnh.

- Liễu Mi…

Huyễn gia Lão Tổ do dự một chút rồi chậm rãi nói.

Chỉ có điều không đợi hắn nói xong, đôi mắt xinh đẹp của Liễu Mi nhìn về phía Lão Tổ, đưa tay gạt vài sợi tóc bay loạn trước mặt, hạ giọng nói :

- Sư phụ, Liễu Mi mà đi ra thì chắc chắn phải chết không nghi ngờ !

- Ầm

Quầng sáng tiên lực lại thừa nhận thêm một kích của Tán Ma, vết nứt gãy càng nhiều, rõ ràng nháy mắt sẽ hoàn toàn sụp đổ. Tiếng cười khằng khặc của Tán Ma đã truyền cả vào bên trong.

Thần sắc của Huyễn gia Lão Tổ âm trầm. Hắn không cam lòng cứ thế giao Liễu Mi ra. Nhưng lúc này nếu không giao ra, sau khi Tán Ma xuống thì với khả năng của bản thân thì căn bản là không thể kháng cự. Thiên gia không giúp đỡ, Hứa gia rõ ràng đã đáp ứng nhưng đến giờ vẫn chưa xuất hiện, hiển nhiên là đã xuất hiện biến cố. Lúc này hết thảy đều phải tự dựa vào bản thân mình mà thôi.

Ánh mắt của lão lộ ra hàn quang, nhìn chằm chằm vào Liễu Mi, cắn răng nói :

- Liễu Mi, đi ra cũng chết ! Không bằng ngươi đem ý cảnh cho lão phu, để lão phu đạt tới Vô Tướng Thiên Ma đạo, như thế có lẽ lão phu thực sự có khả năng liều mạng !

Hắn thu Liễu Mi làm đồ đệ mục đích đó là để làm lộ ra một tia Vạn Huyễn Thiên Ma đạo !

Vị Tiên nhân của Huyễn gia từng để lại hai bộ thần thông ý cảnh, phân làm Thiên Ma đạo và Vô Tướng đạo. Tuy nhiên, tu luyện Thiên Ma đạo quá mức khó khăn, cho đến nay trong tộc nhân của Huyễn gia cũng không có ai chân chính luyện thành.

Hai thần thông này thực tế là cùng theo một đạo ý cảnh chia ra. Một đạo ý cảnh đó chính là Vô Tướng Thiên Ma đạo. Vô Tướng Thiên Ma đạo chính là do Tổ tiên của Huyễn gia trong một lần minh tưởng Thiên Ma ở bên trong và bên ngoài giằng co, kết hợp với cảm ngộ của bản thân mà đột nhiên ngộ ra khi Tiên giới sụp đổ còn chưa sụp đổ. Chẳng qua Tiên nhân không tu luyện ý cảnh, cho nên một đạo cảm ngộ này được hắn lưu lại, truyền cho cho hậu nhân.

Hậu nhân của Huyễn gia, khi Tiên giới sụp đổ, mất đi bảo hộ chính là nhờ vào Vô Tướng Thiên Ma đạo mà vẫn đứng vững được. Dù vậy cho đến hôm nay cũng chỉ là hữu danh vô thực.

Bởi vì Vạn Huyễn Thiên Ma đạo của Liễu Mi nên Huyễn Vô Tình mới có tâm tư chủ động thu nàng làm đệ tử, để ngày sau cắn nuốt. Do đó mới không tiếc tu vi bị giảm xuống để nâng cao tu vi của nàng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 688 : Cát bụi trở về với cát bụi.

Tu vi của nàng tuy không xem như bị dừng lại nhưng cao nhất chỉ có thể đạt tới Âm Dương hư thật. Do đó có thể chặt chẽ nắm trong tay, không sợ xuất hiện phiền toái khi cắn nuốt sau này.

Lão đã tính kế rất chu toàn, chỉ đợi cho Liễu Mi đạt tới cảnh giới Âm Dương hư thật, ý cảnh trải qua trùng kích, thoát biến thành chân chính Thiên Ma đạo sẽ cắn nuốt dung hợp, tu luyện ý cảnh thần thông chân chính của Huyễn gia - Vô Tướng Thiên Ma đạo !

Chỉ có điều hết thảy giờ phút này bị Vương Lâm đột nhiên xuất hiện phá hỏng toàn bộ. Giao ra Liễu Mi còn không bằng thừa dịp này, hiện tại cắn nuốt. Như thế thì nhiều ít cũng có thể có một tia ý cảnh Vô Tướng Thiên Ma, ngày sau cùng lắm thì chính mình cảm ngộ, biết đâu ngày sau cũng có thể thành công.

Với suy nghĩ như thế, Huyễn Vô Tình nhìn chằm chằm vào hai mắt của Liễu Mi, lộ ra quang mang kỳ dị.

Ánh mắt của Liễu Mi vẫn bình tĩnh. Với sự thông minh của mình, trên thực tế từ khi tiến vào Liên Minh Tinh Vực đã nhìn ra chút manh mối. Nàng biết trừ bỏ những người chí thân ở ngoài thì không có ai vô duyên vô cớ tốt bụng. Nếu như thế thì chắc chắn sẽ có mục đích khác.

Chỉ có điều Huyễn Vô Tình rất cường đại, nàng không thể chống lại được, chỉ có thể làm ra vẻ không biết, bị đưa đến La Thiên Tinh Vực, tiếp nhận thay đổi tên họ.

Khi Huyễn Vô Tình tự tổn hao tu vi trợ giúp nàng đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn, trong lòng nàng đã rõ ràng rằng Huyễn Vô Tình có mục đích thâm sâu.

Chỉ có điều nàng cũng không có sức để phản kháng.

Tu vi nóng vội đề cao mang tới nguy hại như thế nào, với sự hiểu biết của người vốn là đệ tử của Chu Tước Tử thì sao nàng có thể không biết !?

- Ngươi phải đáp ứng ta hai chuyện…

Liễu Mi hạ giọng nói.

- Nói đi !

Huyễn Vô Tình nhìn thoáng qua quầng sáng tiên lực, vội vàng nói. Nếu Vạn Huyễn Thiên Ma đạo của Liễu Mi đã đại thành, sau khi củng cố thì Huyễn Vô Tình trực tiếp cắn nuốt dung hợp. Nhưng lúc này đây, đối phương còn chưa đại thành, nếu trong lòng không phải là tự nguyện thì rất dễ thất bại.

- Chuyện thứ nhất, giúp ta giết Vương Lâm !

Liễu Mi hạ giọng nói, ánh mắt xuyên qua quầng sáng nhìn về Vương Lâm xa xa, ánh mắt lộ ra một tia oán hận phức tạp.

Mãi cho tới lúc này, oán hận của nàng đối với Vương Lâm thuỷ chung vẫn choán hết tâm thần và thể xác nàng. Thậm chí có lúc nàng có cảm giác mờ mịt, nhưng từ sâu trong đáy lòng cũng thuỷ chung vẫn không thể quên đi loại nhu tình của thiếu niên tại Hằng Nhạc Phái kia đối với Lý Mộ Uyển mấy trăm năm về trước.

Đồng thời, những việc trong Chu Tước Mộ cũng khiến nàng hận. Nhất là sau khi rời khỏi Chu Tước Tinh, nàng nhận ra mình đã có thai, sự oán hận của nàng lại càng thêm dày đặc.

Chỉ có điều nàng tu luyện chính là Thiên Huyễn Vô Tình đạo khiến cho nhiều khi nàng không rõ được rốt cuộc con người nào mới chính là bản thân nàng.

Vô tình, hữu tình chung quy đều là một quá trình liên tiếp nhau. Chỉ có hai chữ bất đồng nhưng khoảng cách cũng chính là thiên soa địa viễn.

Tâm tư rất phức tạp khiến cho chính nàng cũng không chân chính phân rõ. Cho nên ánh mắt của nàng thường rất phức tạp. Nhất là khi nhìn thấy đứa nhỏ thì lại càng như thế !

- Được, lão phu sẽ làm hết khả năng, giúp ngươi hoàn thành ước nguyện này !

Huyễn gia Lão Tổ không chút do dự, như đinh đóng cột nói.

- Chuyện thứ hai… Nếu ngươi không giết được Vương Lâm thì hãy đem túi trữ vật này giao cho hắn !

Từ trong lồng ngực của Liễu Mi xuất ra một túi trữ vật, nhìn túi trữ vật này đôi mắt nàng lại hiện ra một chút dịu dàng.

Huyễn gia Lão Tổ nhướn mày, nhưng cũng gật đầu !

Tán Ma khống chế thân thể của Vương Lâm, đánh từng quyền xuống quầng sáng tiên lực khiến cho mặt trên của nó xuất hiện từng trận gợn

sóng, vết nứt nẻ càng nhiều hơn. Cuối cùng, Tán Ma cười lớn một tiếng quát :

- Vỡ !

Một chữ này nói ra như được mặt kính phóng đại vô số lần, vang khắp thiên địa. Một đạo bảo hộ cuối cùng của Huyễn gia Tiên nhân lưu lại cũng bị phá nát !

Vương Lâm đạp chân xuống, chậm rãi tiến đến. Từ thân thể hắn ma khí điên cuồng tản ra, nháy mắt đã bao phủ khắp thiên địa. Bên trong ma khí này, Vương Lâm liếc mắt nhìn Liễu Mi đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, phía sau nàng là Huyễn gia Lão Tổ đang nhắm hai mắt lại, tay phải đặt lên thiên linh của Liễu Mi. Trên người của Lão Tổ lộ ra một cỗ khí tức quỷ dị.

- Ah?

Tán Ma ngẩn ra. Đúng lúc này, Huyễn gia Lão Tổ mở trừng hai mắt ra. Bên trong mắt không ngờ còn lộ ra một đạo bụi mang. Thân mình lão nhoáng lên một cái, phút chốc đã bay lên, toàn thân hoá thành một làn khói, khiến cho người ta có cảm giác hư vô mờ mịt.

- Tên tử ngươi tu luyện thần thông không tồi, không ngờ còn có biến hoá của Cổ Ma bộ tộc ta !

Tán Ma ngưng thần nhìn lại, như cười như không nói.

Ánh mắt của Vương Lâm vẫn chưa nhìn về Huyễn gia Lão Tổ mà nhìn về phía Liễu Mi. Nàng khép hai mắt lại, hơi thở toàn bộ tiêu thất…

Không rõ tâm tư trong lòng mình như thế nào, thần thức của Vương Lâm thuỷ chung vẫn không thu hồi.

Thân mình của Huyễn gia Lão Tổ như làn khói, cả người phiêu tán nhưng tụ ở giữa không trung. Bụi mang trong mắt lão cực kỳ nồng đậm. Lão hít một hơi thật sâu, nhìn Vương Lâm đang bị tán ma khống chế, chậm rãi nói :

- Lão phu chỉ có một thức thần thông, ngươi có dám tiếp không? !

Tán Ma cười lớn nói :

- Thi triển ra ta xem !

Huyễn gia Lão Tổ nhắm hai mắt lại. Lão hấp thu ý cảnh của Liễu Mi, thu hồi tiên lực trên người nàng. Lúc này đây, tuy nói vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng tu vi cũng đã không kém bao nhiêu.

Chỉ có điều đối mặt với Vương Lâm mà Tán Ma dung hợp với nhau, lão vẫn không nắm chắc. Dù là chạy trốn cũng tuyệt đối không thể thoát được thần thông của đối phương nên toàn bộ hy vọng của lão ký thác trên một tia Vô Tướng Thiên Ma đạo.

Cắn nuốt ý cảnh của Liễu Mi, kết hợp với Vạn Huyễn Vô Tướng đạo của bản thân mình rốt cuộc sinh ra một tia khí tức Vô Tướng Thiên Ma, chỉ có điều khí tức này quá ít.

Một cỗ khí tức quỷ dị khi Huyễn gia Lão Tổ nhắm hai mắt lại theo thân thể lão tràn ra. Trên mặt của Huyễn gia Lão Tổ lộ ra vẻ thống khổ, thân mình lão trong phút chốc trở nên héo rũ. Chỉ qua phút chốc, lão liền giống như một bộ xương khô.

Ngay sau đó, toàn bộ xương cốt này đã bị tiêu tan. Cuối cùng toàn bộ thân thể của Huyễn gia Lão Tổ đã tan biến, chỉ còn lại một túi trữ vật, vì ý niệm của lão, không tiêu tan mà chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Một đoàn bụi khí nồng đậm khi thân thể lão tiêu tan tràn ngập.

Bên trong còn có nguyên thần của Huyễn gia Lão Tổ.

Bụi khí này vân dũng, quay cuồng dung nhập vào bên trong nguyên thần khiến nguyên thần của Huyễn gia Lão Tổ dần thành trong suốt, cuối

cùng như đã bị tiêu tan. Nhưng nháy mắt một cỗ nguy cơ mãnh liệt bỗng nhiên xuất hiện trong lòng Vương Lâm.

Nhưng ánh mắt của Tán Ma lại lô ra vẻ hứng thú nồng đậm, nói :

- Thần thông này thú vị, rất thú vị !

Vô Tướng Thiên Ma đạo đó là chân chính hoá thành Vô Tướng Thiên Ma. Hết thảy sinh linh trên thế gian đều có thể thành mà. Nên Vô tướng tập hợp ma niệm của các sinh linh, dung nhập vào Vạn Huyễn Thiên Ma đạo, trở thành Vô Tướng Thiên Ma tiêu diêu tự tại trên thế gian !

Thân thể của Huyễn gia Lão Tổ tiêu tan, nguyên thần hoá thành hư vô. Trong phút chốc, bốn phương tám hướng liền có vô tận hư ảnh giống y đúc nhau biến ảo ra. Từng đợt khí tức khủng bố theo những hư ảnh này tràn ra. Mỗi một đạo khí tức này đều không chút thua kém cảnh giới Âm Dương hư thật, thậm chí trong đó còn có một số còn cường đại hơn.

Thần thông Vô Tướng Thiên Ma đạo này cực kỳ kinh người. Lúc này đây chưa thi triển toàn bộ, mới chỉ là một khúc dạo đầu mà thôi !

Nhưng vào lúc này từ trên thiên linh trên thân thể Vương Lâm bỗng dâng lên một đoàn sương đem. Tán Ma lao ra khỏi thân thể Vương Lâm, tiếng cười mừng như điên điên cuồng truyền ra, Cùng lúc đó thân mình nó nhoáng lên, không ngờ há rộng miệng ra, lần lượt nuốt lấy những hư ảnh

vừa mới xuất hiện. Có hơn phân nửa số này nháy mắt đã bị Tán Ma nuốt vào trong bụng.

- Thật là đại bổ ! Tiểu tử ngươi rất hợp khẩu vị của bản ma, biết đem thứ này để hiếu kính ta. Nếu không phải đã đáp ứng người ta từ trước, bản ma thực sự không muốn giết ngươi !

Trong tiếng cuồng tiếu, Tán Ma lại nuốt thêm một mồm to.

Đã không có Tán Ma, Vương Lâm khôi phục quyền khống chế thân thể. Thân mình hắn nhoáng lên, đi từng bước một tới đứng trước người Liễu Mi.

Hai mắt của Liễu Mi vẫn khép chặt, trên thân thể của nàng đã không có chút sức sống nào nữa. Tu vi của nàng đã đạt tới Vấn Đỉnh, ý cảnh và nguyên thần đã dung hợp với nhau. Khi ý cảnh bị cắn nuốt tự nhiên tính mạng cùng nguyên thần của nàng cũng bị cắn nuốt theo.

Bên kia, với sự cắn nuốt của Tán Ma, tất cả hư ảnh được biến ảo ra đã hoàn toàn biến mất. Cuối cùng, Huyễn gia Lão Tổ ngưng hình ra giữa không trung, trên mặt lộ ra vẻ chua xót !

Vô Tướng Thiên Ma của hắn chỉ có một tia mà thôi. Nếu đợi cho ý cảnh của Liễu Mi đại thành hắn có thể chân chính trở thành Vô Tướng Thiên Ma, tuyệt đối không như bây giờ, trở thành thuốc bổ cho Tán Ma.

Than thầm một tiếng, thân mình của Huyễn gia Lão Tổ nhoáng lên, chuẩn bị bỏ chạy.

Trong tiếng cười ha hả của Tán Ma, ma khí tung hoành, nhoáng một cái đã bao phủ cả thiên địa. Huyễn gia Lão Tổ đồng dạng cũng bị khoá chặt bên trong, bị Tán Ma nuốt vào trong bụng, tiêu tan !

- Tiêu tử Vương Lâm, bản ma đã hoàn thành hứa hẹn !

Tán Ma quay ngoắt đầu lại, âm trầm nhìn Vương Lâm, dẫm chân một cái hướng về phia hư không, nháy mắt đã biến mất vô ảnh.

Bốn phía là một mảnh yên tĩnh. Những tộc nhân của Huyễn gia trầm mặc. Một cảnh tượng vừa rồi đã khiến bọn chúng cực kỳ rung động, sinh ra sự kính sợ cực kỳ đối với Vương Lâm.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Liễu Mi đang nhắm chặt hai mắt lại hồi lâu, không nói gì cả.

Huyễn Phong Thần do dự một chút rồi tiến lên một bước, hạ giọng nói :

- Đạo hữu, trước đó Liễu Mi từng cùng Huyễn Vô Tình ước định nếu không thể giết ngươi thì sẽ giao lại cho ngươi một túi trữ vật !

Vương Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại chỗ túi trữ vật mà trước khi thân thể Huyễn Vô Tình tiêu tán đã rơi xuống. Tay phải hắn triệu hồi, túi trữ vật kia bay tới trong tay hắn.

Bên trong có một viên đan dược và một khối ngọc giản, ngoài ra không có thêm vật nào nữa.

Cầm ngọc giản, thân thức Vương Lâm tiến vào…

- Đan dược là giải dược cho oán khí của đứa nhỏ, phối hợp với một vị tu sĩ có thần thông Lôi thuộc tính thì có thể hoá giải hơn phân nửa… Sư phụ khiến ta lưu lại bóng dáng của mình trong đạo tâm của ngươi, năm đó ta không làm được… Nhưng hiện tại ta đã làm được rồi.

Gió nhẹ thổi đến cuốn lên một chút bụi đất từ dưới mặt đất, thổi tới thân mình Liễu Mi. Dần dần một mảnh vỡ nhỏ góc cạnh từ trên trán của Liễu Mi bị bóc ra, theo gió bay đi.

Cùng lúc đó, càng có nhiều mảnh vỡ từ trên thân thể của Liễu Mi bóc ra, bay đi theo gió. Dần dần toàn bộ thân thể của Liễu Mi hoá thành những mảnh nhở, như những con bướm bay múa, không ngừng theo gió bay đi.

Dường như bóng dáng của Liễu Mi biến ảo ra giữa không trung. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, vuốt vuốt mái tóc đen, mỉm cười rời đi, dần xa khuất phía chân trời…

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn không trung, trầm mặc không nói gì.

- Trên Sinh tử Luân hồi, quả hôm này chính là nhân ngày đó… Cát bụi trở về với cát bụi, hết thảy đều chỉ là một chút ký ức ngắn ngủi còn sót lại, một giấc mơ vẫn chưa thức tỉnh mà thôi…

Vương Lâm than nhẹ, xoay người rời đi.

- Nàng thật sự đã chết ư…

Trong khi Vương Lâm đi xa không tiếp tục tìm hiểu điều này nữa. Bất kể Liễu Mi có thực sự chết đi hay không đối với hắn đã không còn ý nghĩa gì nữa. Cát bụi đã trở về với cát bụi.

Bóng dáng của Vương Lâm dần khuất xa tới phía chân trời trong ánh mắt của những tộc nhân Huyễn gia. Bóng dáng này chỉ còn lưu lại trong ký ức các thế hệ Huyễn gia, một đi không trở lại.

Tộc nhân của Huyễn gia, Vương Lâm không diệt toàn tộc. Hắn mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi…

Không phải thân thể hắn mệt mỏi mà chính là tâm của hắn.

Hơn tám trăm năm tu đạo, hắn đã trải qua rất nhiều…

Trên Nhiễm Vân Tinh, bên trong Lạc Nguyệt thôn, nhiều ngày sau xuất hiện thêm một ngôi nhà nhỏ. Người một nhà này rất kỳ quái, một thanh niên nhìn còn trẻ nhưng đã có một cỗ tang thương mất mát, còn có thêm một đứa nhỏ.

Bên trong tinh không của La Thiên Tinh Vực ở giờ khắc đó, sắc mặt của Tham Lang âm trầm, bôn tẩu khắp nơi. Trên thân thể hắn có rất nhiều lạc ấn, nhiều đến nỗi mỗi khi nhớ tới đều khiến da đầu hắn run lên, đáy lòng phát lạnh.

- Tên Vương Lâm chết tiệt, nếu là tìm không thấy hắn thì tuỳ tiện một cái lạc ấn trên người lão phu phát tác đều có thể khiến ta chết không có chỗ mà chôn !

Bầu trời màu xanh như một dải lụa trải ra, một vài đám mây trắng rất xinh xinh càng khiến cho tấm lụa xanh thẳm càng thêm tươi đẹp.

Bên dưới Kỳ Liên Phong có một con sông nhỏ uốn lượn, kéo dài tới vài dặm rồi đổ vào một con sông lớn. Tại nơi trung du của con sông nhỏ này

có một sơn thôn. Nơi này sơn thanh thuỷ tú, phảng phất như chốn điền viên.

- Năm đó, nước của con sông này rất ngọt, hơn nữa bên trên Kỳ Liên Phong thỉnh thoảng còn có mây mù xuất hiện. Nếu ai mà hít vào một hơi sương mù kia thì có thể cường thân kiện thể, trong vòng mười năm sẽ không sinh ra bệnh tật gì cả.

Thanh âm của một thiếu niên từ trong sơn thôn truyền ra.

Thiếu niên này chừng mười bốn mười lăm tuổi, khoẻ mạnh và kháu khỉnh, đang kể chuyện cũ của năm năm trước. Lúc này đối diện có tới bảy tám đứa nhỏ.

- Các ngươi xem ta đây, mấy năm làm gì có bệnh tật nào đâu chính là bởi vì năm đó cha ta mang ta đi hít một ngụm sương mù đó. Mùi vị của nó thư thái thì khỏi phải bàn.

Thiếu niên có chút đắc ý, khoa chân múa tay minh hoạ, nói chuyện rất sống động.

Bên người hắn, bảy tám đứa nhỏ đều mở to hai mắt, lộ ra vẻ hưng phấn, hiển nhiên bị câu chuyện xưa của thiếu niên kia hấp dẫn, hận không thể cũng được hít một hơi sương mù kia.

- Vương Bình, thật ra việc này ngươi hẳn là nên đi hít một ngụm. Chỉ đáng tiếc là từ năm năm trước, sau khi Lão Thiên tức giận thì sương mù này đã không còn nữa. Nếu không bảo cha ngươi mang ngươi đi hít lấy, nhất định đảm bảo trong mười năm ngươi sẽ không sinh ra bệnh tật gì ! ! !

Ánh mắt của thiếu niên này nhìn về một phía đứa bé trai trong số mấy đứa kia.

Đứa bé trai này khoảng năm sáu tuổi, sắc mặt tái nhợt, thân mình nhu nhược. Cái đầu của nó rõ ràng nhỏ bé hơn những đứa trẻ khác không ít, tướng mạo cực kỳ tuấn tú. Nếu không phải lúc này bộ dáng như có bệnh thì thoạt nhìn sẽ như một con búp bê đáng yêu. Nó mặc một bộ quần áo bằng vải đay, lúc này ánh mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn noi :

- Chu đại ca, ta lát nữa trở về sẽ nói với cha ta, để cha mang ta đi xem thế nào.

Thiếu niên cười vang lên nói :

- Tay nghề thợ mộc của Vương đại thúc quả không tồi. Nhưng hiện tại sương mù trên Kỳ Liên Phong cũng chưa xuất hiện, làm sao mà mang ngươi đi được. Nếu mà nói, mấy đứa các ngươi không bằng cứ học theo ta, mỗi ngày đều luyện tập kiếm pháp, cường thân kiện thể. Khi lớn lên lại cầm kiếm ngang dọc giang hồ !

Thiếu niên hào hùng nói lên lý tưởng của mình, những đứa trẻ xung quanh lại càng thêm hưng phấn.

Ngay khi thiếu niên này cũng đang hưng phấn thì trong sơn thôn, khói bếp đã lượn lờ, những tiếng kêu gọi từ các gia đình truyền ra.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thở dài nói :

- Được rồi, hôm nay Võ lâm đại hội trước mắt kết thúc, chờ cơm nước xong xuôi, chúng ta lại mở lại !

Mang theo một chút không đành lòng, nhóm mấy đứa trẻ tản ra, đứa bé trai có tên Vương Bình kia hướng về trong thôn đi tới. Trong mắt nó thuỷ chung vẫn hiện lên vẻ hưng phấn, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn lại Kỳ Liên Phong ở phía xa.

Một người đàn ông vạm vỡ từ thôn khẩu đi tới. Thân mình của người này khá là khôi ngô, trong tay cầm cương xoa tiễn dùng để săn bắn, trên vai khiêng một con chương lộc.

Sau khi đại hán này nhìn thấy đứa bé liền cuời nói :

- Vương tiểu tử, lại đi cùng với tiểu tử nhà ta mở cái gì gọi là Võ lâm đại hội phải không?

Đứa bé ngượng ngùng gật đầu nói :

- Chào Chu thúc thúc !

Nét cười trên mặt đại hán càng đậm, xoa xoa đầu đứa bé nói :

- Quả nhiên là đứa bé con nhà nghệ nhân, không những sinh ra tuấn tú mà còn hiểu biết lễ tiết hơn cả xú tiểu tử nhà ta. Ngươi đang đi về nhà phải không? Chu thúc thúc và ngươi cùng đường, đi tìm cha ngươi bàn bạc chút chuyện.

Đứa bé vội vàng gật đầu, mang theo đại hán đi về hướng nhà mình. Không lâu sau, bên ngoài một căn nhà đơn giản ở phía Bắc của thôn, đứa bé chạy mau mấy bước đi vào, trong miệng hô lên :

- Cha, Chu thúc thúc đến này !

Từ trong ngôi nhà, một thanh niên tướng mạo bình thường đi ra. Người này nhìn không thấy chỗ nào thần kỳ, không tuấn tú như đứa nhỏ kia. Nhiều khi đứng cùng một chỗ với đứa bé, đa số mọi người đều cho rằng đây không phải là cha con.

Thanh niên này mặc quần áo vải thô, hai tay đẩy cái chốt, ra khỏi phòng, mỉm cười nói :

- Chu đại ca, hôm nay thu hoạch không tồi !

Đứa nhỏ chạy vào trong nhà, đưa ra một cái bánh bột mỳ, đi tới bên cạnh thanh niên, kéo một cái ghế gỗ nhỏ ngồi một bên rồi ngồi lên ăn từng ngụm một.

Đại hán họ Chu thả con chương lộc trên vai xuống nền đất rồi cười vang nói :

- Vương huynh đệ, hôm nay vừa lên núi đã đụng tới con chương lộc này, thu hoạch quả không tệ !

Người thanh niên khẽ mỉm cười, nụ cười rất ôn hoà. Hắn xoa xoa đầu của đứa con bên người rồi nói :

- Với võ nghệ của Chu đại ca thì lấy đầu con chương lộc này sẽ không chút khó khăn nào.

Đại hán họ Chu cười nói :

- Vương huynh đệ, tiểu tử nhà ta tuổi đã không còn trẻ, hai năm nữa ta chuẩn bị cho nó lấy vợ. Phòng của nó sắp tới sẽ có. Chỉ có điều còn thiếu đồ đạc bài trí trong nhà, cái này phải phiền tới Vương lão đệ rồi !

Vương Lâm lại cười nói :

- Không sao. Chu đại ca cứ yên tâm !

Đại hán họ Chu lại cười vang lên :

- Được. Con chương lộc này làm tiền đặt cọc trước vậy !

Nói xong, hắn ta ôm quyền rồi xoay người rời đi.

Hắn vừa mới rời đi, đứa nhỏ trên ghế lập tức nhảy xuống, bước nhanh tới chỗ con chương lộc, vòng đi vòng lại nhìn kỹ nó.

- Cha, Chu thúc thúc này thật lợi hại, một con chương lộc như thế không ngờ cũng bị thúc ấy săn được !?

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 689 : Cả đời không cần tu đạo.

Ánh mắt của người thanh niên lộ ra vẻ dịu dàng, cười nói :

- Trước khoan hãy xem, Bình nhi, đã tới giờ con phải uống thuốc rồi.

Đứa nhỏ thờ dài, ngẩng đầu nhìn về người thanh niên nói :

- Cha, uống thuốc thật khổ…

Người thanh niên kia từ trong phòng bê ra một cái bát, bên trong có một thứ chất lỏng màu trắng, vẫn chưa có mùi gì truyền ra. Đứa nhỏ nhận lấy, cau mày rồi uống từng ngụm một. Sau khi uống hết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhăn lại, vội chạy tới bên bình nước, uống tiếp mấy ngụm rồi mới xua đi được mùi vị cay đắng trong miệng.

- Cha, khi nào Bình nhi mới không phải uống thuốc nữa?

Đứa bé quay đầu nhìn lại cha của mình.

Cha con hai người này chính là Vương Lâm và Vương Bình.

Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra vẻ dịu dàng, hạ giọng nói :

- Nhanh thôi !

Đêm khuya, ánh trăng chiếu xuống mặt đấy giống như một phiến ngân sa. Cái lạnh của đêm trăng tràn ra khiến cho sơn thôn dưới Kỳ Liên Phong chìm trong yên lặng.

Ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chó sủa rất nhỏ ra thì cũng không còn âm thanh gì nữa.

Bên trong gian nhà, Vương Bình đã ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tuy hơi tái nhợt nhưng khi ngủ lại rất say giấc, trên miệng lại lộ ra vẻ mỉm cười, hiển nhiên đang có một giấc mơ đẹp.

Vương Lâm khoanh chân đả toạ một bên, bên trong mi tâm hắn lôi quang loé ra. Tay phải của hắn chậm rãi nâng lên, lôi quang theo mi tâm chạy ra, kéo dài tới đầu ngón tay.

Nhẹ nhàng, Vương Lâm đặt tay phải lên mi tâm của Vương Bình đang ngủ say, điện quang trong khoảnh khắc đã lưu chuyển toàn thân của Vương Bình. Một đám hắc khí hình cầu nháy mắt đã xuất hiện, ngưng tụ trên da ngoài của đứa nhỏ.

Dần dần, hắc khí này càng thêm nồng đậm, dưới sự lưu chuyển của điện quang cuối cũng cũng thoát ra khỏi thân thể nó. Vương Lâm nhanh chóng nâng tay phải lên chụp lấy. Những đám hắc khí này lập tức bị tay phải Vương Lâm bắt lấy, ngưng hoá thành một vụ cầu màu đen.

Tay phải hắn nắm lại bóp nát vụ cầu này.

Vương Bình đang trong cơn ngủ say, sắc mặt hơi chút hồng lên.

Nhìn con, Vương Lâm than nhẹ, kéo chăn lên đắp lại cho đứa nhỏ rồi chuyển thân đi ra khỏi gian phòng.

Trong sân, ánh trăng chiếu lên người hắn khiến cho bóng dáng của hắn có chút cô độc.

- Năm năm…

Vương Lâm nhẹ giọng lẩm bẩm.

Năm năm trước, Vương Lâm về tới Nhiễm Vân Tinh, đi tới thôn Lạc Nguyệt này thì dừng lại. Sở dĩ hắn chọn nơi này là vì thôn Lạc Nguyệt này rất giống với gia hương của hắn năm đó.

Vương Bình chính là Oán Anh kia, sau khi ăn vào đan dược do Liễu Mi lưu lại và được thần thông Lôi hệ của Vương Lâm điều trị, oán khí trên thân thể nó tiêu tan rất nhiều, đã hoàn toàn giống như những đứa trẻ bình thường khác.

Chỉ có điều nếu mỗi ngày không ăn đan dược và hoá giải oán khí thì hắn sẽ vẫn như cũ. Việc này cần một quá trình mới hoàn toàn có thể khu trừ được.

Trí nhớ của Vương Bình đã bị Vương Lâm huỷ đi, cho nó một cuộc đời mới.

Tại bên trong thôn trang yên tĩnh này, tâm của Vương Lâm cũng dần bình an lại. Rời xa giết chóc và phân tranh, chỉ còn một cuộc sống bình yên.

Cuộc sống như thế, Vương Lâm rất kiên trì.

Hắn giống như cha hắn năm đó, lấy nghề thợ mộc để làm kế sinh nhai. Giống như nguyện vọng của cha hắn năm xưa, nếu không đỗ khoa cử thì hãy làm một người thợ mộc, kế thừa nghề nghiệp của cha mình mà sống.

Trong sân bày rất nhiều dụng cụ của thợ mộc, điều này hình thành cuộc sống trong năm năm qua của hắn.

Mỗi khi thấy Vương Bình đi ra ngoài chơi đùa với những đứa trẻ khác, trong đầu Vương Lâm đều nhớ tới chính mình năm đó, ở độ tuổi đó cũng là như thế, không đến lúc ăn cơm thì sẽ không trở về nhà.

Dưới ánh trăng, từ bên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, một bóng dáng tập tễnh dần dần đến gần.

- Đứa nhỏ ngủ rồi à?

Thanh âm già nua vang lên, theo đó là một bóng giáng với cái lưng có hơi còng đi vào trong sân.

Vương Lâm khẽ gật đầu, không nói gì cả.

Bóng dáng già nua này tiến vào trong sân, ánh trăng chiếu thẳng xuống người này. Đây đúng là Tôn Thái.

Bộ dáng của Tôn Thái lại càng thêm già nua, trên mặt đầy nếp nhăn. Vương Lâm định cư ở đây đến năm thứ ba thì Tôn Thái tới, coi như một lão nhân cô độc, trước khi lâm chung không muốn một mình rời đi.

Tôn thái nhìn căn nhà dưới ánh trăng, ánh mắt lộ ra vẻ hiền lành. Không biết vì sao đối với đứa nhỏ Vương Bình, trong lòng lão cực kỳ yêu thích.

- Ngươi tính bồi đứa nhỏ này bao lâu?

Tôn Thái thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói. Tử khí trên người hắn càng thêm dày đặc.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, nhìn thiên không đầy ánh trăng, hạ giọng nói :

- Một kiếp luân hồi !

- Luân hồi…

Tôn Thái than nhẹ nói :

- Ngươi không tính để nó tu đạo sao? Với tu vi của ngươi, đứa nhỏ này trên đường tu đạo sẽ dễ dàng đi rất nhiều. Thậm chí so với một số trực hệ trưởng tử của một số tu chân gia tộc còn muốn thuận lợi hơn.

- Ta sẽ không để nó tu đạo, cả đời này sẽ không !

Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra một chút suy sụp, hạ giọng nói.

- Tư chất của đứa nhỏ này tốt lắm…

Tôn Thái im lặng một lúc rồi nói.

- Ta sẽ không để nó tu đạo !

Ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên người Tôn Thái, bình thản nói :

- Vĩnh viễn không !

Tu đạo, tu đạo, tu tới cuối cùng là còn lại cái gì? ! Vương Lâm tự hỏi. Cả đời mình không chút hạnh phúc, toàn là sự cô độc. Con đường này hắn không muốn đứa con của mình phải trải qua.

Tu Chân Giới rất tàn khốc, giết chóc và nguy hiểm, Vương Lâm hắn hiểu rõ lắm.

- Bình nhi đã trải qua rất nhiều chuyện không nên xảy ra. Ta đặt tên cho nó là Vương Bình là vì hy vọng cả đời nó sẽ bình an, như một phàm

nhân, cưới vợ, sinh con, sống chết… lặng lẽ trải qua… Việc tu chân, từ nay về sau không cần đề cập lại nữa !

Thanh âm của Vương Lâm lộ ra một cỗ kiên quyết, không thể thay đổi, cũng sẽ không thay đổi !

Thời gian như thoi đưa, năm tháng trôi qua, xuân đi đông lại tới, đã qua năm năm rồi.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm, chưa vào đông, mà tuyết đã rơi khắp mặt đất, làm cho một vài nhánh cây còn lại bị đông cứng vì băng tuyết, gió tuyết thổi qua, lá khô cùng bông tuyết thi nhau rơi lả tả xuống mặt đất.

Nó cũng giống như tuổi thọ của con người vậy, mặc dù tất cả không muốn, mặc dù không cam lòng, nhưng khi gió tuyết kia thổi tới, cũng không thể không theo gió mà đi.

Trong năm năm, thôn trang đã có ba lão nhân mất, cũng sinh ra ba sinh mạng mới.

Coi như luân hồi, mọi người vô tình mà xoay quanh nó vậy.

Tôn Thái càng thêm già nua, nhà của lão ở ngay bên cạnh nhà Vương Lâm, căn nhà này không lớn, nhưng khi hoàng hôn bao phủ, liền giống như một phàm nhân hiểu được thiên mệnh vậy, lão không thích ở cả ngày trong phòng, mà chỉ thích ngồi trong sân, nhìn lên trời cao, nhớ lại một thời huy hoàng, làm bạn với mình.

Vương Bình, mười tuổi, nhưng so sánh với những đứa nhỏ đồng lứa trong thôn khác Vương Bình thoạt nhìn chỉ như bảy tám tuổi vậy, rất gầy yếu. Nhưng là hắn có khuôn mặt nhỏ nhắn, không hề tái nhợt như năm năm trước, mà giờ đã có chút huyết sắc rồi.

Vương Bình mười tuổi, lớn lên rất tuấn tú, cư dân trong thôn, đều rất quý mến tiểu hài tử xinh đẹp nhu thuận này. Bạn bè của hắn có không ít cô bé, mấy cô bé này rất có hảo cảm với tiểu nam hài nhà thợ mộc trong thôn này.

Trận tuyết lớn rơi sớm này, khiến cho ý lạnh càng nồng, Tôn Thái khoan thai ngồi trong sân, mặc cái áo da thật dày, nhìn lên trời cao, ánh mắt lộ ra hồi ức.

Ở bên cạnh lão, Vương Bình cũng mặc áo bông thật dày, nhìn lên trời mà ngẩn người.

- Bình nhi, làm sao không đi với phụ thân ngươi, tới chơi với lão nhân này làm gì?

Ánh mắt Tôn Thái lộ ra hòa ái, cúi đầu nhìn Vương Bình. Đối với đứa bé này trong lòng lão rất yêu quý. Nếu không có Vương Lâm từng nói sẽ không để cho đứa nhỏ này tu đạo, lão thực sự muốn dốc túi truyền sở học cả đời cho hắn.

- Không về ạ, Trương thẩm thẩm lại tới nữa.

Vương Bình bĩu môi, bất mãn nói.

Tôn Thái khẽ mỉm cười lắc đầu nói :

- Đứa nhỏ này, yên tâm đi, phụ thân ngươi sẽ không đồng ý đâu.

- Không chắc, Tôn gia gia nhìn xem, ba năm qua, Trương Thẩm Thẩm đã tới đây vài lần, ta đã tính rồi, tổng cộng là mười hai lần ! Mười hai lần đó, đại bộ phận tỷ tỷ trong thôn này cũng tốt, kiểu gì cha ta cũng hợp ý mất?

Vương Bình cau mày, đếm đếm đầu ngón tay nói.

Tôn Thái kinh ngạc nhìn ra ngoài sân cười nói :

- Đừng lo lắng chuyện của phụ thân ngươi, ngươi xem bên ngoài Chu gia nhị nha đầu hình như đang tới tìm ngươi thì phải.

Vương Bình giật mình, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sân, chỉ thấy trên mặt đất đầy tuyết, một cô bé tầm tám tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng dần dần tới gần.

- Vương ca ca, ca có ở trong không?

Ngoài sân, thanh âm trong trẻo của cô bé truyền tới.

Vương Bình cau mày, lớn tiếng nói :

- Ta không ở đây, muội đi nhanh đi !

Nói xong hắn đi ra sân, không thèm nhìn tới cô bé ánh mắt trong như nước kia đang chạy tới bên mình.

Tôn Thái nhìn tới đây, không khỏi mỉm cười, vẻ hiền lành càng đậm trong mắt.

…

Vương Lâm lúc này lại khác với Tôn Thái, hắn cau mày nhìn, khuôn mặt không ngừng toát ra cái vẻ cười khổ.

Vương Lâm tới đây năm năm rồi, cũng có chút già nua, giống như hóa thành phàm nhân như năm đó vậy, vì không cần kinh thế hãi tục, cho nên tướng mạo của hắn dần dần không còn trẻ nữa, mà đi vào trung tuần rồi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 690 : Tháo giáp.

Ánh mắt toát lên vẻ tang thương, khiến cho hắn mặc dù vào cái tuổi trung niên nhưng vẫn còn một loại khí chất kỳ dị, tràn ngập không tiêu tan.

- Vương gia huynh đệ, ngươi xem Bình nhi cũng đã mười tuổi rồi, đứa nhỏ này mệnh khổ, không có mẫu thân bên người. Ngươi không vì bản thân cũng phải vì đứa nhỏ mà ngẫm lại. Nữ nhi Triệu gia trong thôn, cũng là hoàng hoa khuê nữ, người ta cam tâm tình nguyện với ngươi, hơn nữa còn cam đoan sẽ coi đứa nhỏ như con của mình vậy, ngươi còn chuyện gì không hài lòng à?

Bà mối tướng mạo cũng có chút tư sắc nhìn Vương Lâm, tận tình khuyên bảo.

Vương Lâm trên mặt càng cười khổ, hắn bất đắc dĩ phải nói :

- Việc này… hay là quên đi.

- Ai nha, Vương gia huynh đệ, ngươi tội gì phải vậy, ta biết ngươi si tình với nương của Bình nhi, cho nên vẫn không tái hôn, nhưng cái ngày đó cũng phải đi qua à. Ngươi nói ngươi tới nơi này đã mười năm rồi, lúc ngươi vừa mới tới còn mang theo một đứa bé. Khi đó lão nương… ân… ta còn chưa có lập gia đình, nhưng lúc này ngươi xem đó, đứa bé ta đã tám tuổi rồi.

Bà mối vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói.

Đúng lúc này, Vương Bình hung hăng đẩy của đi vào, trừng mắt liếc nhìn bà mối một cái, ngồi ở bên cạnh không nói lời nào.

Mắt thấy bà mối còn muốn nói gì nữa, Vương Bình lớn tiếng nói :

- Cha, con đói bụng !

Vương Lâm nhẹ nhàng thở dài, nói :

- Việc này, coi như không có đi.

Bà mối thở dài, lắc đầu nói :

- Quên đi, ngươi không muốn cũng không thể cưỡng cầu được, tuy nhiên Vương huynh đệ, ngươi nếu có coi trọng ai đó, nhất định phải nói với ta à.

Nói xong nàng quay đầu nhìn Vương Bình, giơ tay muốn xoa đầu nó.

Vương Bình hừ nhẹ một tiếng, lùi về sau một bước.

Bà mối cười nói :

- Đứa nhỏ này, tính tình không nhỏ, học của cha ngươi đó, tính tình của cha ngươi ở thôn chúng ta là ôn hòa số một số hai đó, bằng không làm sao có nhiều khuê nữ muốn cái cửa này chứ.

Nàng nói xong xoay người rời đi.

Bà mối đi rồi, Vương Bình vội vàng lên tiếng nói :

- Cha, người…

Không chờ hắn nói hết, Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói :

- Tiểu hài tử chớ nghĩ linh tinh, Trương thẩm thẩm của ngươi cũng là có ý tốt, lại đây uống thuốc đi.

Vương Bình mở to mắt nhìn phụ thân của mình quyệt miệng nói :

- Nhưng thẩm thẩm tìm cho Bình nhi một mẹ kế à, Cha của nhị hổ tử trong thôn tìm mẹ kế cho nó, kết quả Nhị Hổ Tử mỗi ngày đề cơm ăn không đủ no, còn bị mắng suốt.

Vương Lâm giận mình, vuốt đầu Vương Bình cười nói :

- Được, ta đáp ứng với con, không tìm mẹ kế cho con là được rồi chứ gì, uống thuốc đi.

Vương Bình vui vẻ cầm lấy bát, một ngụm uống hết chén thuốc xong, lúc này không ngờ không thấy đau khổ mà ngược lại cảm thấy một chút ngọt, cái này tới từ trong lòng, đến từ hy vọng không muốn rời xa phụ thân.

- Cha, có Bình nhi với người, người sẽ không cô độc, chờ Bình nhi trưởng thành sẽ hầu hạ người mãi tới khi già.

Vương Bình buông bát, chăm chú nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cười cười, vỗ vỗ đầu Vương Bình, đi ra khỏi nhà, cầm chổi quét tuyết ở trong sân, đợi khi quét sạch tuyết ở đó rồi, liền cầm công cụ làm thợ mộc.

Vương Bình đứng ở bên cửa sổ nhìn phụ thân, trầm mặc một lát, trí nhớ của hắn tốt lắm, vượt xa cái tuổi của hắn, hắn vẫn nhớ rõ ràng, khi mình bốn tuổi trong lúc vô ý mình đã hỏi phụ thân, mẫu thân của mình ở nơi nào.

Lúc ấy vẻ mặt của phụ thân rất là kỳ quái, hắn không rõ vẻ mặt kia có hàm nghĩa gì, nhưng khi hắn trưởng thành cũng hiểu được, cái vẻ mặt kia, tên là suy sụp…

Hắn là một đứa nhỏ biết điều, sau đó, hắn không một lần hỏi về mẫu thân thân nữa.

Mùa đông vừa tới, tuyết lớn thổi liên miên, sau một hồi, mùa đông rét lạnh vừa tới. Người trong thôn cũng ít ra ngoài hoạt động hơn. Mùa đông khắc nghiệt nhất mỗi ngày qua đi, trong nháy mắt, gió xuân lại thổi tới, dần dần quét đi mùa đông rét lạnh.

Trường tư thục trong thôn, được dựng lên trong mùa xuân này. Những tiểu hài tử trong thôn, nhờ đó mà được học chữ.

Ngày ngày, cứ như vậy mà bình thản trôi qua, giống như nước trong, không một chút gợn sóng, trong bình tĩnh lại có ấm áp nhẹ nhàng gột rửa tâm linh mệt mỏi của Vương Lâm.

Nhìn Vương Bình mỗi ngày yên ổn lớn lên, Vương Lâm đối với thiên đạo cũng không chấp nhất theo đuổi nữa, mà lấy một loại tâm tình của phụ thân, yên lặng chăm chú nhìn Vương Bình.

Mười năm này, ngoại trừ ban đêm xua tan oán khí bên ngoài cho Vương Bình, hắn không có thi triển qua một loại thần thông gì, coi như muốn quên đi hết thảy.

Chỉ có điều, trong khi quên hết mọi việc, một cỗ cảm ngộ về sinh tử luân hồi sinh ra, cũng vô thanh vô tức, hình thành trong lòng Vương Lâm, theo sự trưởng thành của Vương Bình mà dần dần khắc sâu.

Sinh tử luân hồi, đối với đủ loại biến hóa, Vương Lâm đã cảm ngộ cực kỳ khắc sâu, nhưng khí tức sinh ra này, cũng là cảm thụ không nhiều, vượt qua năm tháng, đạo tâm của hắn, ngoại trừ dần dần thoát khỏi mệt mỏi, đã chậm rãi tiến tới viên mãn.

Hoàn thiện sinh tử, liền là nhân quả tuần hoàn. Đạo tâm của Vương Lâm, hiện giờ tràn đầy bình thản, chậm rãi thăng hoa, loại quá độ này, nếu có tu sĩ đại thần thông nhìn thấy, chắc chắn rơi vào khiếp sợ, bởi vì loại biến hóa này không phải đơn giản chút nào, mà là một loại kịch biến về ý cảnh.

Ý cảnh, là tu sĩ sau khi phá toái tiên giới mới lĩnh ngộ được loại thần thông độc đáo này, thậm chí có thể nói, tu sĩ sở dĩ tu luyện đó là muốn biến thành ý cảnh, căn nguyên của việc này rất có liên hệ thâm sâu với ý cảnh.

Vì vậy, ý cảnh đối với mỗi một tu sĩ mà nói, gần như là cố định, rất ít khi phát sinh sự tình thăng hoa ý cảnh, Liễu Mi sở dĩ bị Huyễn Gia Lão Tổ nhìn trúng, bởi vì có dấu hiệu thăng hoa về ý cảnh, cho nên mới làm cho Huyễn Gia Lão Tổ vốn không tiếc buông tha việc tìm kiếm hạt châu Thiên Nghịch ở liên minh Tu Chân, mà lập tức mang Liễu Mi trở về Huyễn gia. Căn bản chuyện này, ngoại trừ thôn phệ ra, quan trọng hơn là, hắn sợ nhân vật như vậy bị người khác đoạt đi mất.

Vương lâm giờ phút này đã đi trên con đường này rồi, chỉ là bởi vì ý cảnh trong sinh tử luân hồi, đối với sinh lý giải không đủ, cho nên, mặc dù có dấu hiệu thăng hoa nhân quả, nhưng thủy chung hoàn toàn không có biến hóa gì.

Kể từ đó, quá độ trong thời gian này, là một thời kỳ mấu chốt trong cả đời tu đạo của Vương Lâm, thậm chí quyết định thành tựu sau này của hắn.

Việc này, Vương Lâm cái hiểu cái không, chỉ có điều nếu hắn có thể lựa chọn, hắn tuyệt sẽ không chọn cái giá phải trả này, đổi lại nếu nói với một tu sĩ khác, đó là cơ hội mà họ khát vọng có thể đạt được.

Xuân đi thu tới, lại sáu năm đi qua, mùa thu năm nay, Tôn Thái đại nạn, dường như sớm một chút.

Khi lão nằm trong phòng của mình mà rời khỏi thế giới này chỉ có phụ tử Vương Lâm hai người. Giờ phút này, hắn dường như giống với trận tuyết lớn tới sớm sáu năm về trước, gió thổi đi, mang theo lá cây không cam lòng rụng xuống, cái mất đi, là tâm hồn nơi đất khách quê người.

Vương Bình, đã mười sáu tuổi rồi, bộ dạng của hắn, càng ngày càng giống với Liễu Mi, tướng mạo bực này, sinh ra ở trên người một nam hài, đó là tuyệt thế sinh đẹp.

Chỉ là hai mắt của hắn giống như in Vương Lâm, trong tinh thuần có vẻ đen trắng phân mình. Mười sáu năm trưởng thành, hắn thông minh, hiểu rất nhiều chuyện, nhìn Tôn gia gia trước mắt, hắn hiển nhiên đã sớm nhận ra người này quen với phụ thân mình, hơn nữa hiển nhân cực kỳ cung kính với phụ thân mình. Loại cung kính này mặc dù chưa bao giờ nói ra thành lời bên ngoài, nhưng trong từng hơi thở, đã bị Vương Bình rõ ràng phát hiện ra.

- Tôn Thái, việc năm đó đáp ứng với ngươi, ta sẽ làm được.

Bộ dạng của Vương Lâm, càng thêm già nua, hắn bình tĩnh nói với Tôn Thái đang nằm trên giường.

Thế gian này vốn không thể trốn khỏi sinh tử luân hồi. Tôn Thái nhìn hai phụ tử trước mặt, trên mặt lộ ra nụ cười, lúc này đây, lão thần sắc rất an tường chậm rãi kết thúc thọ nguyên của mình.

Nghe được hứa hẹn của Vương Lâm, Tôn Thái nhìn hắn một cái thật sau, đem việc này cùng với những gút mắc với mình ghi tạc trong lòng một lần nữa, trước mắt hắn chợt hoảng hốt, dường như nhớ tới mấy trăm năm trước, ở vũ chi tiên giới…

Từ bức họa như lướt qua trước mắt hắn, cuối cùng ngừng lại ở trên dung mạo già nua nhưng bình tĩnh kia.

“Sinh tử, thì ra ngắn ngủi như thế…” Tôn Thái mỉm cười, nhắm hai mắt lại.

Tử khí từ trên người này, trong nháy mắt trở nên nồng đậm, nhưng ngay sau đó, tan thành mây khói.

- Tôn gia gia…

Vương Bình nước mắt chảy xuôi, nhìn Tôn Thái an tường ra đi, khóc thút thít.

Vương Lâm than nhẹ, xoa đầu Vương Bình, trong mắt hiện lên một tia bình thản. Xem ra sinh tử, nhìn thấu luân hồi, việc như thế, như làn khói mây bay, thấy được, nhưng cũng không lưu ở trong lòng.

Mộ của Tôn Thái, ở sau núi cạnh thôn Lạc Nguyệt, người trong thôn mất đi, đều được an táng ở đây.

Mộ bia, Vương Bình khắc lên, bên trên chỉ viết: “Tôn Thái chi mộ.” Lạc khoản gì là nghĩ tôn Vương Bình.

Năm Vương Bình mười hai tuổi, Tôn Thái đã thu hắn làm nghĩa tôn, việc này, Vương Lâm không ngăn cản, Tôn Thái vốn tuổi lớn hơn hắn nhiều, đủ trở thành gia gia của Vương Bình.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 691: Rời đi.

Về phần hắn với Tôn Thái, còn là ngang hàng, thậm chính đúng như cảm thụ của Vương Bình, đối với Vương Lâm, Tôn Thái từ trong lòng mang theo một loại kính sợ.

Trong mộ của Tôn Thái cũng không có thi thể, thi thể của lão đã trở thành một vò tro cốt, đặt trong túi trữ vật của Vương Lâm, đây là lời hứa của hắn với Tôn Thái.

Vương Bình mười sáu tuổi, anh tuấn bất phàm, còn Vương Lâm ngày càng già nua thêm.

Năm tháng trôi qua, mang đi dung nhan của Vương Lâm đồng thời cũng làm cho Trương gia phụ nhân dần dần mất đi hứng thú, mà nhìn Vương Bình lớn lên, nàng liền đem hứng thú đặt lên người đứa bé này.

Chỉ có điều Vương Bình rất có phong cách giống phụ thân mình, tuy nói anh tuấn, nhưng làm việc cũng cực kỳ bình tĩnh, ngay cả thường ngày cũng không nói nhiều lắm, nhưng hai mắt hiện lên vẻ cơ trí.

Tôn Thái đi được một năm, một ngày, ở trong đại viện Vương gia, Vương Lâm cầm một khối gỗ trong tay, cẩn thận điêu khắc. Vương Bình ngồi ở bên cạnh, bình tĩnh nhìn phụ thân mình, trên mặt phụ thân, những nếp nhăn càng đậm vẻ tang thương.

-Điêu khắc là phải dùng tâm mà hạ đao, mỗi một đao, đều khắc trong trí nhớ, chỉ có như vậy, mới có thể được xưng là một tượng sư!

Vương Lâm không có ngẩng đầu, bình thản nói.

Vương Bình gật đầu, đồng thời cầm lấy một khối gỗ, cẩn thận điêu khắc.

Trời chiều, bóng dáng hai phụ tử kéo dài, bọn họ động tác đã không sai biệt nhiều, ngay cả thần thái cũng cực kỳ giống nhau. Theo trời chiều hạ xuống, bóng dáng liền mờ nhạt, chỉ có một chút thần vận kia, nhưng là vĩnh hằng…

- Nghĩ được rồi sao?

Trời chiều cuối cùng cũng hạ xuống, bóng đêm phủ khắp mặt đất, ở trong sân thắp một ngọn đèn dầu, thả chao đèn xuống, Vương Lâm bình tĩnh nói.

Vương Bình ở bên cạnh, buông pho tượng bán thành phẩm trong tay ra, trầm mặc.

Vương Lâm không có thúc giục, ngồi bên cạnh, cầm lấy pho tượng của Vương Bình, pho tượng này có chút thô ráp, nhưng có ba phần thần vận điêu khắc.

Tượng điêu khắc gỗ là hình Tôn Thái, vẻ mặt lão ngạo nghễ, hai mắt nhìn trời. Hai tay có các ấn quyết ở bên trong, nhất thời có một chút khí tức quỷ dị, ngưng tụ trên thân, dưới chân có nhiều tầng mây, thoạt nhìn rất sinh động.

- Cha, vì sao cha không cho con học tập những pháp thuật tiên nhân mà gia gia đã lưu lại…

Vương Bình cúi đầu, hạ giọng nói.

Vương Lâm than nhẹ, Tôn Thái thủy chung vẫn còn lưu lại chuyện này, không có tuân theo ý muốn của mình, mà nương theo chuyện thu Vương Bình làm nghĩ tôn đã âm thầm truyền thụ pháp thuật.

Hết thảy mọi việc, không thể lừa gạt được thần thông của Vương Lâm, Tôn Thái nếu không vì hết lòng truyền thuật tu đạo cho Vương Bình, lão cũng không thể chết sớm trước thời hạn bốn năm như vậy.

Làm phụ thân. Vương Lâm không phải là một người lộng quyền, hắn nhìn Vương Bình, đứa bé này, kế thừa dung nhan của mẫu thân, lại theo mình học mười sáu năm, học được vẻ bình tĩnh của mình.

Trong mắt lúc lóe ra ánh sáng cơ trí, đó là khi Vương Lâm thấy được con người mình trước kia.

- Bởi vì cuộc sống tu đạo không thích hợp với con.

Vương Lâm thu lại ánh mắt, hạ giọng nói.

Vương Bình trên mặt hiện ra nụ cười, ngẩng đầu nhìn phụ thân nói:

- Cha, Tôn gia gia truyền thụ khẩu quyết tu đạo, con vẫn không có tu luyện, chưa từng.

Vương Lâm gật đầu, hết thảy mọi việc hắn tự nhiên biết. Tôn Thái mặc dù truyền phương pháp tu đạo, nhưng thủy chung, Vương Bình đều không có đi tu hành.

- Cha, người…người cũng là một tiên nhân sao?

Vương Bình cúi đầu hỏi.

- Không tính là tiên nhân, chỉ là một tu sĩ mà thôi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ tang thương, chậm rãi nói.

- Ý của phụ thân, là muốn con làm người bình thường cả đời, không đi theo bước chân của người, trở thành một tu sĩ, đúng không?

Vương Bình trầm mặc khắc gỗ, miệng nói.

Ánh trăng sáng dần dần lên cao, ánh trăng dừng lại trên mặt đất, dịu dàng, nhưng mang theo một chút lạnh lẽo. Gió mát thổi tới, thổi lên trên chao đèn, làm cho lay động, khiến cho ánh sáng cũng trở thành lúc sáng lúc tối, ánh trăng hỗn loạn bao phủ trong sân.

- Đúng vậy!~ Vương Lâm buôn bức tượng điêu khắc trong tay, ánh mắt nhìn về phía bầu trời đêm, thanh âm mơ hồ không rõ.

- Nếu như…Bình nhi không muốn…

Vương Bình ngẩng đầu, nhìn phụ thân mình, đây là lần đầu tiên sau mười sáu năm hắn nói như vậy với phụ thân.

Ánh mắt Vương Lâm dừng trên người Vương Bình, không nói gì, chỉ có điều vẫn bình tĩnh nhìn lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Bình đầu dần dần thấp, không dám nhìn ánh mắt Vương Lâm.

- Cuộc sống tu đạo, không thích hợp với con! Việc này, không nên nói nữa!

Vương Lâm thanh âm dù nhạt, nhưng rất kiên định, chỉ có điều trong hai mắt, ở nơi Vương Bình không nhìn tới được, vẻ bi ai hiện nên, ngày càng đậm hơn…

Vương Bình chua xót nói:

- Đúng vậy, phụ thân, con sẽ không tu đạo.

Vương Lâm không nói gì, xoay người trở về phòng, trước khi hắn bước vào một khắc, thanh âm truyền tới:

- Bình nhi, uống thuốc.

Vương Bình trầm mặc, hồi lâu, than nhẹ một tiếng, đứng lên, đi vào trong phòng, bóng dáng của hắn có chút sa sút…

Uy nghiêm của phụ thân chưa từng hiển lộ, nhưng trong lòng Vương Bình, cũng là vô cùng khổng lồ, hắn vô lực phản kháng, chỉ có thể tuân theo ý nguyện của phụ thân, bình thường đi qua cuộc đời này.

- Ngoài trừ tu đạo, mọi việc trên thế gian này, ta có thể cho con toàn bộ!

Thanh âm của Vương Lâm chậm rãi truyền tới khi Vương Bình nằm trên giường sau khi uống thuốc xong.

Vương Bình nhắm mắt lại, không nói gì.

Trong bóng đêm, Vương Lâm một mình ngồi ở trong sân, ngơ ngẩn nhìn màn đêm phía trước, vẻ bi ai trong mắt lại hiện lên.

Năm tháng trôi qua, thường thường như ánh trăng trong đêm này vậy, ngươi không nhìn thấy nó có gì đặc biệt, đến khi phát hiện ra, ánh trăng đã chiếu xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, thời gian Tôn Thái qua đời đã trôi qua ba năm.

Năm nay, Vương Bình mười chín tuổi, hắn hoàn toàn biến thành một thanh niên tuấn lãng, trên mặt tuy còn chút non nớt, nhưng nếu không nhìn kỹ cũng khó có thể thấy được.

Dáng vẻ của hắn, cùng với Liễu Mi ngày càng giống nhau.

So sánh lại, Vương Lâm thì càng già nua hơn, mười chín năm, trên mặt hắn đã để lại những dấu vết thật sâu.

Sau mười chín năm ở Lạc Nguyệt thôn này, cuối cùng Vương Lâm hắn thu dọn đồ đạc trong nhà, mang Vương Bình rời đi.

Ly biệt vốn đau buồn, đám bạn trong thôn cùng lớn lên với Vương Bình, đều tới tiễn đưa, trong đó phần lớn là những cô gái, các nàng nhìn theo Vương Bình, ánh mắt sưng húp đầy u oán.

Phương diện này, nhị cô nương của Chu gia kia cũng như vậy.

Chỉ có Vương Bình đối với hết thảy vẫn thủy chung không thấy, hắn kế thừa tướng mạo của mẫu thân Liễu Mi, nhưng tính cách, cũng kế thừa của Vương Lâm, đối với nữ sắc, rất xem nhẹ.

Mười chín năm, người trong thôn Lạc Nguyệt sinh lão bệnh tử, một thế hệ già đã ra đi, một thế hệ mới lớn lên. Từ năm Vương Lâm tới đây đến nay, mười người đã có ba bốn người ra đi…

Chu gia đại hán, thân mình tuy nói thân thể cường tráng, nhưng rõ ràng những năm gầy đây cũng yếu đi nhiều, lúc này hắn đứng bên cạnh Vương Lâm, nói có chút cảm khái:

- Vương gia huynh đệ, nhoáng cái đã gần hai mươi năm trôi qua, thực mau, năm đó ta còn nhớ rõ cảnh tượng ngươi ôm Bình nhi tới nơi này, nhưng lúc này, ngươi cũng phải rời khỏi.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, ôn hòa nói:

- Chu đại ca, mấy năm nay, làm các người phiền toái nhiều, chỉ có điều đứa nhỏ đã lớn, muốn dẫn hắn ra ngoài đi nhìn trời đất một chút.

Chu gia đại hán thở dài, ánh mắt dừng lại trên đám cô gái trong thôn vây quanh người Vương Bình cười khổ nói:

- Xem ra nhị nha đầu nhà ta không có phúc khí kia rồi.

Vương Lâm lắc đầu cười nói:

- Nên nói là tiểu tử nhà ta, không có phúc khí mới đúng.

Các đó không xa, Vương Bình thần sắc như thường, hạ giọng nói:

- Các ngươi bảo trọng…

Nói xong hắn xoay người đi tới bên cạnh Vương Lâm.

Chỉ có điều lúc này, trong đám thiếu nữ, có một người chạy tới trước mặt, đỏ mặt lớn tiếng hỏi:

- Vương Bình, ca… ca sau này có thể trở về không?

Vương Bình chậm một chút, không có quay đầu lại, hạ giọng nói:

- Hẳn là sẽ không đâu…

Ánh mắt cô gái đỏ lên, lưu lại hai hàng nước mắt, dường như nghe thấy thanh âm tan nát cõi lòng mình.

- Ta hận ngươi! Vương Bình!

Cô gái khóc, xoay người chạy đi.

Vương Bình nhíu mày, đi tới bên cạnh phụ thân, không nói gì.

Chu gia đại hán thở dài một tiếng, ôm quyền nói với Vương Lâm:

- Vương gia huynh đệ bảo trọng!

Vương Lâm đối với hán tử hào sảng này rất có thiện cảm, cười nói:

- Bảo trọng!

Nói xong, hắn xoay người đi ra xa xa, Vương Bình đi theo phía sau, đi được vài bước, do dự một chút, quay đầu nhìn lại cô gái đang khóc không ngừng kia, thở dài, dần dần theo Vương Lâm đi xa.

- Cha, những cô gái đó vì sao lại phiền toái như vậy, nhất là Chu Nhược Đồng kia…

Đuổi theo bước chân của phụ thân, Vương Bình nhíu mày nói.

Vương Lâm cười ha hả, quay đầu nhìn thoáng qua Vương Bình, tướng mạo kế thừa của Liễu Mi, Vương Bình anh tuấn có một loại cảm giác yêu dị.

-Con không thích khuê nữ Chu gia?

Vương Lâm cười như không cười nói.

-Không thích, chỉ có điều…vừa rồi nàng khóc, trong lòng của con có chút không đành.

Vương Bình thở dài.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 692: Thăng hoa.

Trên Nhiễm Vân tinh, nước biết tuy rằng chiếm phạm vi rất lớn, nhưng đất bằng cũng có danh sơn thắng cảnh, cũng không ít. Tuy nói trường hạo kiếp trước kia khiến cho Nhiễm Vân tinh linh khí không còn nồng đậm, nhưng so với Chu Tước tinh năm đó, còn tốt hơn nhiều.

Ở trên danh sơn của Nhiễm Vân Tinh, luôn có thể có bóng dáng của một đôi phụ tử, bọn họ leo lên đỉnh núi, đứng nhìn thiên địa ở xa xa.

Nhìn bầu trời biến hóa, xem cảnh tượng những tầng mây thay đổi. Mặt đất trong mắt họ coi như bị rút nhỏ đi vô số lần, khiến cho liếc mắt một cái dường như có thể nhìn thấy tận cuối đất vậy.

Nhất là khi lên đỉnh núi, gió lớn gào thét, Vương Bình đón gió đứng ở đó, nhìn trời đất, tâm linh dường như được tinh lọc, không ngừng thăng hoa.

Trong thời gian leo lên những ngọn núi cao san sát, thân mình gầy yếu của hắn dần dần có lực, trong mắt hắn, phụ thân hắn hết thảy đều vĩ đại. Hai mươi năm bình tĩnh giờ phút này như khiêu chiến với trời đất.

Sau khi vượt qua được một ngọn núi, tâm linh của Vương Bình, theo cái gọi là rộng lớn, hắn dường như quên đi hết thảy, bồi hồi đứng giữa trời đất, làm bạn với hắn tuy rằng chỉ có phụ thân, nhưng nào núi, nào sông, nào trời, nào đất, hắn có thể cảm thụ được tồn tại, thân thể giao hòa với bên ngoài.

Không có gì là cô độc, chỉ có làm cho tâm linh như cất cánh bay lên trời cao!

Mặc kệ những ngọn núi hiểm ác cỡ nào, tất cả đều không ngăn cản được bước chân hai phụ tử, mặc kệ núi cao cỡ nào, đều bị bước chân của họ bước qua.

Vương Bình tuy thân thể là phàm nhân, nhưng tâm linh của hắn, được hun đúc trong đây, chiếm được thăng hoa, đã đạt tới một độ cao nhất định.

Từ trong núi ra, lĩnh hội nhân sinh, càng ngày càng lớn, đọng lại trong tâm tính. Lại lần lượt ngắm nhìn trời đất xa xa, cảm thụ sự mênh mông cuồn cuộn. Nhưng, tuyệt đối không dừng lại, tuyệt đối không khuất phục mênh mông cuồn cuộn này, mà bằng vào việc lần lượt leo lên cao, lấy khả năng lớn nhất của phàm nhân, kế thừa cỗ ý chí nghịch thiên của Vương Lâm.

Vương Lâm không truyền thụ đạo thuật cho Vương Bình nhưng với phương thức của hắn, làm cho tâm linh của Vương Bình bị trùng kích tới vô hạn.

Khát, liền uống nước suối trên núi, đói, dùng hoa quả dại, mệt, ngồi trên đất nghỉ, nhọc, lấy đất làm chiếu, lấy trời làm màn.

Ba năm chẳng mấy chốc mà qua, trong ba năm này đối với Vương Bình mà nói càng tôn trọng phụ thân mình hơn, càng đậm hơn, trong mắt hắn, phụ thân mình trong trời đất này là người cao lớn nhất.

Chinh phục xong núi, tiếp đó là sông!

Ở nơi này nơi nơi chốn chốn đều là sông ngòi, bóng dáng phụ tử hai người cũng hiện ra, nhìn sông rộng không thấy bờ, lắng nghe tiếng sóng như rít gào nghịch thiên.

Một chiếc thuyền cô độc làm cho tầm nhìn cùng tâm linh Vương Bình ngày càng thăng hoa, xuyên tới giữa sông, dưới sóng dữ, không ngừng tiến tới, không ngừng khiêu chiến.

Hơn phân nửa các sông lớn của Nhiễm Vân tinh đã có bóng dáng của phụ tử Vương Lâm, tiếng cười vui, phần lớn đều là trong miệng Vương Bình truyền ra, cùng với tiếng cười vui đó là tiếng cười sảng khoái của Vương Lâm.

Loại tiếng cười này, ở trên người Vương Lâm cũng không gặp nhiều, thậm chí có thể nói, cực kỳ thưa thớt. Tiếng cười của hắn, dường như có sức lôi cuốn, khiến cho Vương Bình càng vui vẻ hơn.

Coi như giữa trời đất này chỉ cần có phụ thân bên cạnh mình, với hắn thế là đủ!

-Phụ thân, cả đời Bình nhi đều ở bên cạnh người, mặc dù là chết, có tới kiếp sau, cho dù chúng ta không còn là phụ tử, ta cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên người!

Ở trong sông ngòi, thanh âm Vương Bình như đinh đóng cột!

Một con thuyền cô độc, đi xa xa giữa sông ngòi, đi qua hơn phân nửa Nhiễm Vân tinh tiến tới cửa biển.

Hành trình trên lục địa chấm dứt, nhưng lại mới bắt đầu đi lên biển rộng. Trên mặt biển, một con thuyền theo gió vượt sóng, gió biển thổi tới, thế giới của Vương Bình như mở rộng ra vô hạn.

Một hòn đảo nhỏ cô độc, một cơn sóng biển cuốn tới, hắn thấy được thiên lôi oanh kích trên biển, thấy được từng đợt điện quang chớp giật, thấy được những đàn cá thật lớn, thậm chí còn thấy được ảo ảnh.

Biển rộng vô cùng, vượt xa lục địa, hai mắt Vương Bình càng thêm sáng người, hắn cảm giác biển rộng bao dung, giống như ý chí của phụ thân, to lớn vô hạn.

Dung hợp sự vô hạn của biển, dung hợp linh hoạt sắc bén của núi, dung hợp liên miên của sông ngòi, cảm thụ trời đất mênh mông bao la, sau năm năm, khi phụ tử Vương Lâm lần nữa bước chân lên đại lục. Vương Bình lúc này lần nữa thoát thai hoán cốt mà thăng hoa.

Hắn tuy rằng là một phàm nhân, nhưng tâm linh của hắn cũng có thể cất chứa được thiên địa.

Lúc trở về, bọn họ phóng qua một đỉnh núi cuối cùng, đó là Kỳ Liên phong bên cạnh Lạc Nguyệt thôn.

Vương Bình hai mươi bảy tuổi, vẻ trẻ con trên mặt đã sớm hóa thành hư không, thay vào đó là thần sắc kiên nghị. Tướng mạo này trải qua tám

năm dần dần đã không còn một chút yêu dị, còn lại chỉ là vẻ tuấn lãng tuyệt luân.

Những góc cạnh anh tuấn rõ ràng trên mặt, còn có vẻ tươi cười sáng ngời như ánh dương quang.

Nhìn vẻ mặt của Vương Bình, Vương Lâm lộ ra nụ cười, tám năm nay, hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi, nghĩ tới một phương pháp có thể hoàn toàn loại trừ oán khí trong linh hồn Vương Bình.

Đan dược của Liễu Mi, thần thông của Vương Lâm cũng chỉ có thể xua tan được phân nửa oán khí, chỉ có điều oán khí này quá sâu đã dung nhập vào bên trong linh hồn, thâm căn cố đế. Hai mươi năm bình tĩnh, làm cho oán khi dần dần dịu bớt đi, hơn nữa tám năm tinh lọc tâm linh, linh hồn của Vương Bình đã thăng hoa, khiến cho vô hình trung oán khí trong linh hồn hắn đã bị thanh trừ chỉ còn lại một chút.

Một chút này, cũng không pháp thuật gì, đan dược gì có thể khu trừ được, chỉ có thể trong luân hồi với hủy diệt được nó.

Xuống dưới Kỳ Liên phong, Vương Lâm nhìn sơn thôn xa xa, hạ giọng nói:

- Không đi xem sao?

Vương Bình ở bên cạnh hắn lắc đầu nói:

-Không đi.

Vương Lâm không nói tiếp, mà là đi tới ngọn núi. Vương Bình đuổi theo phía sau, theo bước phụ thân cười nói:

-Phụ thân, con nhớ rõ trước đây từng nghe người ta nói, trên Kỳ Liên phong này có tiên vụ, uống một ngụm có thể mười năm không sinh bệnh, khi đó ta nghĩ muốn rồi, không biết khi nào mới có thể, phụ thân có thể mang con tới nơi này không.

Vương Lâm mỉm cười, hòa ái nhìn qua Vương Bình.

Kỳ Liên sơn cao lớn này, dần dần bị hai phụ tử đi lên tới đỉnh, tại đỉnh ngọn núi, có vô số tầng mây bay, giống như đạp mây mù vậy.

Vương Bình thở sâu, nhìn về phía phụ thân, hắn đã nhìn đúng, Kỳ Liên sơn này tuy nói to lớn, nhưng so với phụ thân mình bất quá chỉ tới thắt lưng của phụ thân mà thôi.

Tầng mây xa xa, có chút âm u, từng trận điện quang chớp lóe, khi thì tiếng ấm đánh ầm ầm truyền tới, uy lực của trời đất, hấp dẫn ánh mắt Vương Bình.

Không bao lâu, tiếng sấm dần dần lớn lên, mưa gió thổi tới, mưa chậm rãi phủ khắp mặt đất, u ám tràn ngập, mưa dần dần nặng hạt.

Trên mặt đất, do lâu rồi không có mưa, bụi đất được gió thổi lên tứ tán, chỉ có điều chưa kịp bay bao xa thì bị mưa dồn dập thẩm thấu, dung nhập trong giọt mưa trở về với mặt đất.

Giống như những người nghịch thiên tu hành, vốn muốn thăng thiên, nhưng bị thiên uy của những giọt mưa kia kéo xuống, không thể không rơi xuống. Trong cơn mưa, những hạt tro bụi có thể chân chính thăng thiên được, liệc có bao nhiêu…

Dông tố kéo tới, ầm vang mà qua, hai phụ tử ở trên ngọn núi, bình tĩnh nhìn trời đất, cơn mưa này, coi nhưng ngập trời hạ giới, nhưng không có nửa điểm rơi lên người bọn họ.

Bốn phía ngoại trừ tiếng sấm cùng tiếng mưa rơi lả tả ra, không còn âm hưởng nào khác.

Dông tố tới mau, đi cũng mau, không bao lâu, mây đen tiêu tán, một cầu vồng bảy sắc hiện ra giữa không trung, tới trước mắt của hai phụ tử.

Cầu vồng rực rỡ, huyễn lệ nhiều vẻ, bảy màu sắc ẩn chứa thiên đạo.

Chẳng qua giờ phút này, một tiếng hô làm nhiễu loạn sự yên lặng, chỉ thấy xa xa trong trời dất, một đạo kiếm quang gào thét mà bay, hóa thành tiếng sấm đánh ầm ầm, dường như muốn phá vỡ cầu vồng, từ đó xuyên thấu tới bên này.

Trong kiếm quang, là một người đàn ông trung niên, người này tiên phong đạo cốt, một thân tràn ngập tiên khí, dưới chân một thanh phi kiếm màu xanh, tản mác ra trận trận hàn quang.

Hắn gào thét lao qua, liếc mắt nhìn thấy phụ tử Vương Lâm đứng trên đỉnh Kỳ Liên phong, cũng giật mình kêu nhẹ một tiếng.

Phàm nhân có thể leo lên tới nơi này, tuyệt không tầm thường, tất nhiên là có thêm nghị lực thật lớn. Người này trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng không có dừng lại, mà là phóng qua ngọn núi, bay thẳng tới xa xa.

Vương Bình kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên biến mất ở chân trời, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Trong lòng rung động, cũng giống như sóng dữ, thật lâu không thể bình phục.

- Phụ thân, là…là tiên nhân sao?

Vương Bình lẩm bẩm nói.

Vương Lâm than nhẹ chậm rãi nói:

- Đúng vậy!

Vương Bình trầm mặc hồi lâu, hắn ngẩng đầu, nhìn phụ thân mình, ánh mắt hiện ra ánh sáng chói ngời, hạ giọng nói:

-Phụ thân, thật sự không thể để cho con tu đạo sao…

Vương Lâm ánh mắt dừng ở ánh cầu vồng dần dần tan biến trên trời, ở sâu trong mắt lộ ra một tia bi thương, không nói gì, chỉ chầm chậm lắc đầu.

Vương Bình không nói lại, mà chỉ kinh ngạc nhìn trung niên tu sĩ biến mất ở xa xa.

Xuống dưới Kỳ Liên phong, dọc một đường đi Vương Bình thủy chung trầm mặc, đi trên sơn đạo, mãi tới khi tới thôn trấn phụ cận, ngồi trên xe ngựa, Vương Bình vẫn như cũ không nói một câu.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 693: Thanh Nghi.

Ngoại trừ phu xe ra, trên xe ngựa chỉ có phụ tử Vương Lâm, ánh mắt của Vương Lâm nhìn ra bên ngoài xe, trong mắt vẻ bi ai ngày càng đậm, trong đó còn một chút chua xót khôn kể.

Bên trong xe ngựa một mảnh im lặng, hồi lâu, Vương Bình nhỏ giọng nói:

-Phụ thân, con muốn tu đạo…

Đây là lần thứ hai, hắn nói muốn tu đạo.

Lần đầu tiên là mười năm trước, năm đó, hắn mười bảy tuổi.

Vương Lâm không thu hồi ánh mắt, vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói:

-Ngươi không thích hợp tu đạo!

-Phụ thân, vì sao?

Vương Bình nhìn mặt bên phụ thân, không cam lòng hỏi.

Vương Lâm quay đầu, vẫn như mười năm trước, không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Bình, lẳng lặng nhìn.

Thanh âm bánh xe đè lên đường bên ngoài chậm rãi truyền tới, thời gian trôi qua, cuối cùng Vương Bình cúi đầu, hạ giọng nói:

-Con biết rồi, phụ thân!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, bi ai trong mắt Vương Bình không nhìn thấy.

Không ai biết, nguyên nhân chân chính hắn không cho Vương Bình tu đạo, Tôn Thái không biết, Vương Bình cũng không biết. Chỉ có bản thân Vương Lâm mới hiểu được hết thảy căn bản.

Hắn không thể nói với Vương Bình, vì Vương Bình, hắn không thể nói… hết thảy chuyện này, cái chết của Liễu Mi, không liên can…

Trong lòng thở dài, Vương Bình cũng không thể nghe thấy.

Ánh mắt dừng ở đồng quê ngoài cửa xe, Vương Lâm trầm mặc.

Bên trong xe ngựa, Vương Bình cũng vậy, phụ tử trầm mặc, dần dần càng đậm.

Hồi lâu, Vương Bình quay đầu, nhìn phụ thân mình, nhìn sang bên, nếp nhăn trên mặt phụ thân ngày càng nhiều, trong lòng hắn cảm thấy không đành lòng, hạ giọng nói:

-Cha, con sai lầm rồi.

Vương Lâm xoay người cười cười hòa ái, không nói gì.

Kỳ Thủy thành, là một trong những phó đô của Đại Tần quốc trong ba đại đế quốc của Nhiễm Vân tinh, phồn hoa gần với kinh đô, hơn nữa gần sông ngòi, khiến cho thành này cực kỳ náo nhiệt.

Xe ngựa vào trong thành, dừng chân ở trạm nghỉ, hai phụ tử Vương Lâm xuống xe, đi tới thành trì phồn hoa này.

Thành lớn náo nhiệt như thế, là việc trước đây Vương Bình chưa từng thấy, hắn nhìn bốn phía, hoàn toàn quên đi mọi chuyện không vui trước đây.

Thành đông có một tửu quán hoa lệ, Vương Lâm cất bước đi vào, tiểu nhị tửu lâu bước tới phía trước, khuôn mặt tươi cười đón chào, mang theo phụ tử hai người vào đại sảnh ngồi xuống một góc phòng, không bao lâu sau, rượu và thức ăn được bưng lên.

Bởi vì tướng mạo của Vương Bình quá mức anh tuấn, hắn ngồi vào chỗ, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều nữ nhân trong đại sảnh, đối với việc này, thời niên thiếu Vương Bình ở trong thôn đã sớm quen thuộc rồi.

Vương Lâm không hề động đũa, mà cầm lấy rượu, uống một ngụm, thần sắc bình tĩnh, về phần Vương Bình, cũng chỉ nhìn lướt qua.

-Từ nay về sau, chúng ta sống ở đây, chút nữa đi mua một tòa nhà.

Vương Lâm buông chén rượu, bình thản nói.

Vương Bình gật đầu, cười nói:

-Cha nơi này không tồi, nước đây từng xem nước trên núi chảy xuống biển rộng, nhìn thấy thành lớn náo nhiệt, rất có cảm giác giật mình.

Vương Bình vừa nói, bàn bên cạnh truyền tới một tiếng cười nhạo.

Bàn bên cạnh có ba người, một lão nhân mặc cẩm y, bộ dạng có chút uy nghiêm, hai mắt tuy nói hơi lờ mờ, nhưng toàn thân lại phát ra một cỗ khí phách mạnh mẽ.

Ngồi bên cạnh lão là hai người, một nam một nữ, nam nhân kia anh tuấn bất phàm, diện mạo hiên ngang. Trên người mặc một thân tử y, có kim tuyến thêu vòng quanh, thoạt nhìn rất đắt.

Về phần nàng kia, ước chừng vừa hai mươi, tóc đen, tuy không phải tuyệt mỹ nhưng cũng rất hiên ngang.

Người cười nhạo đương nhiên là nam nhân tử y.

-Tiểu tử ngốc này cũng có hứng thú, đúng là lần đầu tiên tới Kỳ Thủy thành, không ngờ còn khoe khoang cái gì nhìn quen nước từ trên núi chảy xuống, học thức vượt khỏi thế gian.

Thanh niên tử y nói với nữ nhân bên cạnh, khẽ cười.

Lời của hắn không hề nhỏ giọng, rơi vào trong tai Vương Bình không sót chút nào, Vương Bình nhướn mày, không nói gì.

Về phần Vương Lâm, cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua ba người bàn bên cạnh.

Nàng kia cũng nhíu đôi mi thanh tú nhỏ giọng nói:

-Buồn cười sao?

Thanh niên cười nói:

-Thanh nhi sư muội, vì sao không buồn cười.

Nữ nhân trong mắt hiện lên một tia phiền chán, cúi đầu qua chỗ khác.

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, sở dĩ vừa rồi hắn nhạo báng Vương Bình, bởi vì khi Vương Bình tiến vào, nữ nhân trước mắt vốn luôn luôn lãnh đạm này, không ngờ ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Với thân phận của hắn, nếu không có vì nữ nhân này, há có thể tới đây ăn cơm, lúc này nhìn thấy vẻ mặt của đối phương như vậy, hắn hừ lạnh quay đầu nhìn chằm chằm vào Vương Bình.

-Tướng mạo như vậy, nếu sinh ra ở trên một nữ nhân, nhất định là tuyệt thế xinh đẹp, đáng tiếc, lại ở trên thân một nam nhân, đáng tiếc … tuy nhiên làm luyến jj(đồng tính) cũng rất thích hợp.

Thanh niên tử y nhẹ nhàng nói.

Lại khiêu khích lần nữa, khiến cho Vương Bình buông đũa, quay đầu, nhìn thanh niên tử y, bình tĩnh nói:

-Một tướng mạo đường đường rất tốt thế này nếu sinh ra trên con người nhất định rất tuấn lãng, đáng tiếc, lại sinh ra trên một súc sinh, đáng tiếc…

Thanh niên tử y sắc mặt trầm xuống, chưa kịp nói gì, nhưng lão nhân ngồi bên cạnh đã cau mày quát lớn:

-Tĩnh Nhã Hiên khi nào thì cho người như vậy tiến vào đây, không có giáo dưỡng gì cả! Để lão phu giúp gia trưởng của ngươi giáo huấn một lần!

Lão già vừa nói xong, vung chiếc đũa trong tay lên, giống như thiểm điện bắn thẳng tới Vương Bình. Đích tới là hai vai của Vương Bình, nếu bị hai chiếc đũa này bắn trúng hai tay, Vương Bình cuộc đời này xem như tàn phế rồi.

Trong nháy mắt khi lão già ra tay, nữ nhân ở bên cạnh, thở nhẹ một tiếng, mạnh mẽ đứng lên muốn đuổi theo chiếc đũa bay kia.

Chỉ là trong khoảnh khắc chiếc đũa bay vụt tới, lập tức như bị mất đi lực đạo, nhẹ nhàng mềm nhũ dừng bên người Vương Bình. Trong mắt Vương Lâm hàn quang chợt lóe, buông bầu rượu, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía lão già tóc trắng.

Liếc mắt một cái!

Lão già tóc trắng kia chấn động toàn thân, trong đầu như có vô số sấm đánh, ánh mắt của đối phương giống như lợi kiếm, điên cuồng theo hai mắt đâm vào, khai phá tâm thần lão nhân. Đâm tới trên linh hồn, coi như muốn làm cho hồn phách tan nát, muốn làm cho đan hỏa vụt tắt, kim đan vỡ vụn.

Người này thân thể lập tức cứng đờ, thân thể giống như bị lôi điện bắn trúng vậy, tay chân toàn thân không thể khống chế được mà run rẩy.

-Đây…đây là…

Lão nhân tâm thần chấn động, da đầu run lên, mi tâm cảm nhận mãnh liệt sâu sắc, dường như bị ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua.

Tim đập dữ dội, trong phút chốc lão nhân gần như sụp đổ tới nơi, toàn thân lão lạnh lẽo vô cùng, giống như trần truồng mà đối mặt với kẻ thù vậy.

Lão trong giờ phút này, bị một ánh mắt làm cho tan rã!

Một ngụm máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, trong máu tươi còn mang theo ánh vàng, đó là kim đan, lúc này, kim đan nứt ra, đan khí nhập vào máu huyết tuôn ra.

Lão già này, là một tu sĩ, Kết Đan tu sĩ! Về phần thanh niên tử y, thì chỉ có luyện khí kì, nữ nhân, cũng chưa tới trúc cơ.

Nếu một kết đan tu sĩ nếu không cố kị phàm nhân mà ra tay ác độc như thế, như vậy Vương Lâm không chút do dự xuất ra sát khí.

Huống chi, lão nhân này còn trêu chọc vào nhi tử của Vương Lâm.

-Ngươi…

Lão nhân ngồi xuống ghế, ba một tiếng vỡ vụn, cả người hắn nằm xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, lập tức lấy đan dược trong túi trữ vật nuốt vào, sau đó lập tức bóp nát ngọc giản đưa tin.

Trong tửu lâu im lặng vô cùng, rất nhiều khách nhân vẫn còn trong mê muội, nhưng có một ít người thông minh, vội vàng đứng dậy tính tiền rời khỏi.

Thanh niên tử ý hoàn toàn giật mình tại chỗ, hắn cũng không liếc mắt nhìn lão nhân một cái, ánh mắt cực kỳ âm trầm, nhìn chằm chằm vào hai người phụ tử Vương Lâm.

Về phần nàng kia, thần sắc biến đổi, ngơ ngác nhìn Vương Bình và Vương Lâm, dường như không thể nào nghĩ được kết quả lại biến hóa thế này.

-Nhi tử của Vương Lâm ta, không cần tới ngươi giáo huấn!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 694: Chỉ một lần thôi.

Lão nhân không dám mở miệng, hắn đang dùng dược hoàn ổn định đan khí, nếu như mở miệng, sợ là đan khí sẽ lập tức tràn ra ngoài, tới lúc đó mặc dù hắn không chết tu vi cũng sẽ đại giảm.

Lúc này, hắn nuốt vội toàn bộ dược hoàn vào người, không ngừng tụ lại đan khí, chẳng qua, hiệu quả cũng thật thấp.

Từng đạo linh khí tràn ra bên ngoài, như sương mù.

Thanh niên tử y kia nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, gật đầu nói:

-Không nghĩ tới ngươi cũng là một tu sĩ, hay lắm, tại Nhiễm Vân tinh ngươi đắc tội với Tôn gia, tương đương với…

Không chờ hắn nói hết, Vương Lâm vung tay phải lên, thanh niên kia thân hình lập tức chấn động, sắc mặt tái nhợt, ngã xuống mặt đất.

Vương Lâm vẫn không giết hắn, người này chưa có nhiều linh khí lắm, gần thuộc về phàm nhân rồi.

Lấy lịch duyệt của Vương Lâm, tự nhiên nhìn ra, thanh niên tử y này nếu không phải là tộc nhân của dòng tộc tu sĩ đại thần thông, thì nhất định là có thân phận quyền quý trong phàm nhân. Về phần lão nhân kết đan kia, và nữ nhân Thanh Nghi, hiển nhiên là thầy trò.

Chẳng qua bất kể những người này có thân phận gì, Vương Lâm đều sẽ không tha bọn chúng, ở Nhiễm Vân tinh này, hắn là lão tổ chí tôn.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cho Vương Bình thở sâu, nhìn phụ thân mình, trong giờ phút này bỗng nhiên hắn phát hiện, dường như phụ thân mình, cũng không phải là một tu sĩ bình thường, một cái ánh mắt thế nhưng khiến cho lão nhân kia bị như thế, hiển nhiên là không đơn giản.

Thanh Nghi ở bên cạnh kinh ngạc nhìn phụ tử Vương Lâm, do dự một chút, nàng tiến lên hai bước, cung kính nói:

-Tiền bối việc này chúng ta lỗ mãng…

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, vẫn không nhìn đối phương.

Thanh Nghi cắn môi dưới, tiến thoái lưỡng nan, khóe miệng Vương Bình nở nụ cười mỉm, hắn nguyên rất tuấn lãng, giờ phút này khi cười, lại thấy anh tuấn bất phàm, nhìn Thanh Nghi, Vương Bình nói:

-Cô nương phương danh kêu Thanh Nghi sao? Tại hạ là Vương Bình, cô nương cũng là tu sĩ phải không?

Vương Bình nở nụ cười, khiến cho Thanh Nghi đỏ mặt, hạ giọng nói:

-Đúng vậy, tuy nhiên sư tôn đã nói, nếu chưa tới Trúc Cơ, không thể coi mình là tu sĩ được. Ngươi kêu Vương Bình sao, sự tình ngày hôm nay là chúng ta sai, chỉ có điều… các người rời khỏi đây nhanh một chút, vừa rồi…sư tôn đã bóp nát ngọc giản đưa tin, sợ là không lâu nữa sẽ có người tới đây ngay…

Vương Bình khẽ mỉm cười, không để ý tới việc này, cùng Thanh Nghi nói chuyện mà thôi.

Đúng lúc này bỗng nhiên ngoài tửu lâu truyền tới từng tiếng gào thét, cùng lúc đó một cơn gió thổi tới, ba lão nhân chạy tới, bỗng nhiên, giẫm chân tại chỗ đi vào trong tửu lâu.

-Tôn sư tổ!

Thanh Nghi vội vàng cung kính.

Một người ở chính giữa ba người này tóc trắng xóa hai mắt như điện, không giận mà uy. Sau khi hắn tiến vào tửu lâu, ánh mắt đảo qua mặt đất nơi tu sĩ Kết Đan kì đang khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt sau khi thu hồi lại, nhìn về phía phụ tử Vương Lâm.

Trong mắt hắn Vương Lâm chẳng qua chỉ là phàm phu tục tử nửa điểm linh lực cũng không có, nhưng thật ra cái người trẻ tuổi ngồi đối diện lại khiến cho ánh mắt lão nhân ngưng trọng, nhìn kỹ vài lần, trong mắt lộ vẻ kỳ dị.

“Kẻ này thiên tư tuyệt hảo, mặc dù phàm thai tục cốt, nhưng trong linh hồn quả thực thiên địa sung đầy, mênh mông cuồn cuộn, loại tâm tính này mà tu hành, cho dù là tu sĩ cũng rất ít người có thể làm được tới trình độ như vậy! hai người này, không phải đơn giản như bên ngoài!”

Lúc này kết đan kỳ tu sĩ đang ngồi khoanh chân dưới đất, dường như đã nhận ra lão nhân tới, giương mắt, đan khí không giữ được lại phát tiết ra ngoài, hắn kêu thảm một tiếng, toàn thân xuất hiện thật nhiều sương mù, sắc mặt đen tái nhợt đi, gấp giọng nói:

-Tộc thúc, là hắn hại ta, cứu ta!

Hắn chỉ thẳng vào Vương Lâm.

Lão nhân bấm tay phải niệm thần chú, một đạo linh quyết bay ra, giống như thiểm điện bắn thẳng vào mi tâm lão nhân, ấn quyết này mới dừng ở mi tâm, lập tức nhanh chóng kéo dài, hình thành một tấm lưới, gắt gao bao lấy bên ngoài đan khí của kết đan kì tu sĩ, tạm thời khóa lại.

Làm xong việc này, hắn âm thầm quay sang Vương Lâm nói:

-Các hạ ra tay tàn nhẫn như thế, hay là khinh Tôn gia ta không có người phải không!

Vương Lâm không nhìn đối phương, buông bình rượu thản nhiên nói:

-Bình nhi, đi thôi!

Nói xong hắn đứng lên, đi ra bên ngoài tửu lâu.

Vương Bình khẽ mỉm cười với Thanh Nghi, nụ cười này rơi vào trong mắt Thanh Nghi khiến cho nàng mặt đỏ như mây chiều, vội vã cúi đầu. Vương Bình đối với cô gái tên Thanh Nghi này rất có thiện cảm, thiện cảm này tới từ lúc sư phụ cô gái này ra tay, cô gái đã có ý đồ ngăn cản.

Sau khi đứng dậy, Vương Bình đi theo sau phụ thân, đi ra bên ngoài.

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, bước tới trước ngăn trở, hai lão nhân phía sau cũng làm như vậy.

-Nói rõ ràng mọi việc rồi đi cũng không muộn!

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, đi về phía trước một bước, bước này thoạt nhìn như đơn giản, nhưng lại như có tiếng sấm đánh ầm ầm trên tâm thần của ba lão nhân, coi như một bước cũng không đạp nên mặt đất mà dường như đạp lên tâm thần ba người!

Hai lão nhân phía sau, tu vi chỉ có Nguyên An trung kì, lúc này sắc mặt cũng đại biến, linh lực vận chuyển, lùi về sau mấy bước theo bản năng.

Đây không phải là đạo pháp, cũng không phải là thần thông, thậm chí trên người Vương Lâm một chút linh lực cũng không có xuất hiện, nhưng ba lão nhân này xem ra, cái này còn vượt xa xa so với bất kỳ loại thần thông pháp thuật nào họ từng gặp.

Đây là một loại khí thế chỉ có khi đạt tới trình độ nhất đại tông sư mới có thể hiển lộ ra, mà người có thể cầm giữ khí thế như vậy liền giống như mang cả thiên địa, lấy sức mạnh của thiên địa làm khí thế cho mình. Đừng nói là ba lão nhân này, mặc dù là ba Vấn Đỉnh tu sĩ bình thường, cũng không thể chống cự được.

Lão nhân tu vi cao nhất ở đây mới đạt tới Nguyên Anh kỳ viên mãn, đang trong quá trình cảm ngộ thiên đạo, nửa chân đã tiến nhập vào Hóa Thần. Khí thế của Vương Lâm hắn bị khắc sâu hơn ai hết, gần như bị một bước của đối phương va chạm vào linh hồn mình vậy, mặt tái nhợt, lui ra sau hai bước.

Vương Lâm đi qua bên người hắn, ra ngoài tửu lâu. Vương Bình đi theo sau, vừa đi ra ngoài hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Thanh Nghi, lại hiện ra nụ cười dịu dàng.

Thanh Nghi mặt đỏ càng thêm đỏ.

-Chỉ một lần này, chỉ một lần thôi!

Thanh âm của Vương Lâm từ ngoài tửu lâu truyền vào, dừng ở trong tai tu sĩ Tôn gia, mãi tới hồi lâu, bọn họ mới khôi phục lại, trong mắt hiện ra kinh hãi nồng đậm.

Ra khỏi tửu lâu, Vương Bình do dự một chút, đuổi kịp bước chân phụ thân, cười nói:

-Cha, người có quen với Tôn gia?

-Từng có một chút uyên nguyên, phụ thân đã từng đáp ứng, che chở cho tộc đó một trăm năm bình an.

Vương Lâm đối với Vương Bình không có giấu diếm, ngoại trừ nguyên nhân không thể tu đạo ra.

-Cô gái tên Thanh Nghi kia, không tồi.

Vương Lâm mỉm cười nhìn vào mắt Vương Bình.

Vương Bình giật mình, trên khuôn mặt tuấn tú đỏ lên hiếm thấy.

ở Kỳ Thủy thành bắc, phụ tử Vương Lâm mua được một đại viện khá đẹp, dọn dẹp một chút, liền định cư ở trong này. Trang viện này rất lớn, phòng cũng không hề ít, chủ nhân trước bán nhà còn lưu lại một ít nha hoàn tôi tớ.

Mà lúc này, chi nhánh Tôn gia ở Kỳ Thủy thành, bởi vì một câu nói cuối cùng kia của Vương Lâm, hiển nhiên đã nổi lên việc lớn.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 695: Yêu cầu của Vương Bình

Từ khi Nhiễm gia lão tổ cùng Tiêu Dao tán nhân không còn ở phía sau, Tôn gia bởi vì có nguyên do Tôn Tích, ở Nhiễm Vân tinh này đã thay thế được địa vị trước đây của Nhiễm gia, thậm chí so với Nhiễm gia năm đó còn phong cảnh hơn nhiều, trở thành một tồn tại có một không hai ở Nhiễm Vân tinh.

Trải qua hơn hai mươi năm, dần dần người của Tôn gia ngạo khí dâng lên.

Bên trong Kỳ Thủy thành cũng có chi nhánh của Tôn gia, lúc này, trong đại điện ở chi nhánh Tôn gia Kỳ Thủy thành có ba vi trưởng lão Tôn gia tu vi Hóa Thần đang ngồi ngay ngắn bên trên. Trước mặt bọn họ là toàn bộ những người tham gia vào sự kiện trên tửu lâu lúc nãy.

Thanh Nghi lần đầu tiên đi vào nơi như vậy, trong lòng có chút khẩn trương, chỉ có thể cúi đầu, thần thái cung kính.

Sư tôn của nàng, người tu sĩ Kết Đan kỳ lúc này cũng đứng ở một bên, chẳng qua sắc mặt tái nhợt, không còn giọt máu, tu vi của lão dĩ nhiên đã hạ xuống Trúc Cơ hậu kỳ.

-Người đó thật sự nói như vậy sao?

Ba trưởng lão Tôn gia, một lão nhân mặt đỏ, hai mắt hơi nhỏ, nhẹ nhàng nói.

Tôn gia tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đã ngăn cản Vương Lâm đầu tiên, vội vàng gật đầu nói:

-Vãn bối không nghe lầm, người này quả thật đã nói: Chỉ lần này thôi, chỉ một lần thôi!

Một tiếng hừ lạnh, từ trong miệng trưởng lão mặc áo xanh truyền ra, người này ánh mắt lộ hàn quang, lạnh như băng nói:

-Xem ra lại có người khiêu khích Tôn gia ta!người này liếc mắt một cái khiến tu sĩ Kết Đan kì vỡ đan, một bước khiến cho ba Nguyên Anh tu sĩ lùi bước, tu vi này, chỉ sợ đã đạt tới Anh Biến kì!

-Anh Biến kỳ thì làm sao, Tôn gia lão tổ của chúng ta còn sống, hơn nữa còn có vị tiền bối kia che chở trăm năm, ngay cả Thiên Huyễn Tinh Huyễn gia cũng không dám trêu chọc vào vị tiền bối đó, có vị đó ở đây, Tôn gia ta sẽ không sụp đổ!

Người cuối cùng trong ba trưởng lão, bình thản nói.

-Người này, họ gì?

Trưởng lão mặt đỏ, lần thứ hai mở miệng.

Tu sĩ phía dưới trầm mặc hồi lâu, vị lão nhân Nguyên Anh hậu kì cười khổ nói:

-Việc này ta cũng không biết, tuy nhiên ta thấy có tộc nhân khác có nói chuyện với bọn họ, có lẽ nàng ta sẽ biết.

Lão nhân mặt đỏ ánh mắt dừng ở trên người Thanh Nghi.

-Ngươi biết sao?

Thanh Nghi thân mình run lên, trầm mặc hồi lâu, lắc đầu nói:

-Vãn bối không biết…

-Thật to gan!~ Lão nhân mặt đỏ ánh mắt ngưng trọng, với lịch duyệt của hắn, tự nhiên liếc một cái liền biết nữ nhân này đang nói dối.

Thanh Nghi chua xót cúi đầu, hạ giọng nói:

-Vãn bối thật sự không biết.

Lão nhân mặt đỏ hừ lạnh một tiếng đứng dậy nói:

-Việc này trước tiên kết thúc ở đây, ta đã bẩm báo với dòng họ, sẽ có tu sĩ Anh Biến kì của gia tộc tới trong thời gian ngắn nhất, về phần các tộc nhân khác, nếu trong lòng có hai ý, đuổi ra khỏi Tôn gia!

Lão nói rồi đảo mắt nhìn quanh, người này rốt cuộc dựa vào cái gì, chỉ một lần thôi: nói lời cuồng vọng như thế! ở Nhiễm Vân tinh, không ai có thể nói như vậy với Tôn gia!

Kỳ thủy thành thành bắc, Vương gia đại viện, phủ bài trước cửa đã tháo xuống, thay mới, mặt trên được Vương Lâm tự mình đề bút viết xuống hai chữ “Vương Phủ.”

Nha hoàn tôi tớ bên trong phủ, Vương Lâm không hề thay đổi, mà là vẫn dùng lại, kể từ đó, vẻ lạnh lùng phai nhạt đi không ít.

Đêm khuya, ánh trăng chiếu xuống, thư phòng ở hậu viên, phụ tử Vương Lâm hai người ngồi đối diện.

-Bình nhi, mười chín năm sống cuộc đời bình thường, tám năm mạo hiểm với núi sông, tiếp đó, ta cho con ba mươi năm phú quý, con người khi còn sống, hỉ nộ ái ố, con phải được biết toàn bộ, phú quý bần hàn cũng như vậy.

Vương Lâm nhẹ nhàng nói.

Vương Bình trầm mặc, hồi lâu khẽ mỉm cười, trong mắt sáng người, nói:

-Cha, đó là bồi thường việc cha không cho con tu đạo sao?

Vương Lâm nhìn Vương Bình chậm rãi nói:

-Đúng vậy.

Ánh mắt của hắn, lướt nhìn ra xa xa qua cửa sổ đằng sau Vương Bình, nhìn tới một nơi không tới được, dâng lên một chút bi ai.

Những bi ai này, quá nồng, vô cùng nồng, không ai biết được, hết thảy đều bí ẩn. Vương Lâm chỉ có thể giả vờ lòng mình, mặc dù hắn biết Vương Bình đối với việc tu đạo chấp nhất chôn dấu tận dưới đáy lòng, đối với mình có một chút oán khí.

“Bình nhi, không phải vi phụ không cho con tu đạo mà là…con không thể tu…”Vương Lâm than nhẹ trong lòng, ánh mắt càng bi ai, càng đậm, nhìn không ra…

-Cha, cái gì gọi là phú quý?

Vương Bình hạ giọng nói.

-Con muốn cái dạng phú quý như thế nào?

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói.

-Cha đã từng dạy con, người là nghịch thiên mà sống, chớ để bị trời đất đè ép, gặp núi thì nhảy qua, gặp sông thì sang, gặp biển thì vượt, gặp phải trời đất, cũng không chịu khuất phục, nếu cha không cho con tu đạo. Con đây liền muốn thành chí tôn trong phàm nhân!

Vương Bình nhìn phụ thân mình nói.

-Nếu con muốn thế thì có thể!

Vương Lâm nhắm mắt lại.

Vương Bình trưởng thành, dưới hun đúc của Vương Lâm, dần dần đã có quan niệm của chính mình, lúc trước hắn chỉ là một hài tử chỉ biết nghe theo lời phụ thân, hắn có ý nghĩ của chính mình, có lý tưởng của chính mình.

Vương Bình nhìn phụ thân mình, nhỏ giọng nói:

-Con không cần phải dễ như trở bàn tay mà trở thành chí tôn, con muốn, chính là tự mình làm.

-Có thể…

Vương Lâm bình thản nói, tay phải vung lên, hư ảnh phía sau xuất hiện, dung nhập vào phía sau Vương Bình.

-Mang theo vật này, ở Nhiễm Vân tinh, con có thể làm được hết thảy.

Vương Lâm đứng dậy, không có nhìn Vương Bình, đi ra khỏi thư phòng, bóng dáng của hắn, thoạt nhìn dường như có chút tập tễnh, có chút suy sụp.

Vương Bình hé miệng, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được, chỉ có thể yên lặng nói trong lòng mình:

-Phụ thân, người có thể cho con hết thảy, vì sao…không cho con tu đạo,.. Bình nhi tu đạo, không phải bởi vì chính mình mà là vì lời hứa năm đó… có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người…Phụ thân, người rất cô độc… nhưng vì sao…

Dưới ánh trăng, Vương Lâm đứng trong sân, bóng dáng của hắn được kéo dài vô cùng. Hắn bình tĩnh về phòng mình, nằm trên giường thầm nói: “Một ngày nào đó, con sẽ hiểu, nhưng, ta hy vọng, ngày đó, tới chậm một chút, thậm chí, con vĩnh viễn không biết vì sao cũng được…”

Một đêm này, Vương Bình không ngủ.

Ba ngày sau, ngoài thành Kỳ Thủy, một người mặc quần áo hắc y. Cả người thoạt nhìn có chút già nua, hắn bước vào Kỳ Thủy thành xong liền đi tới chi nhánh tộc bộ Tôn gia.

Toàn bộ các tu sĩ ở chi nhánh Tôn gia Kỳ Thủy thành, tất cả tập hợp cung nghênh, mặc dù đoán được người tới nhất định là tu sĩ Anh Biến kì, nhưng khi ba trưởng lão nhìn thấy người nọ húp một ngụm lương khí, thần sắc càng thêm cung kính.

-Bái kiến phó gia chủ!

Người này, là Tôn Khải Minh, năm đó bởi vì việc của Vương Lâm, hắn lập được công lớn ở Tôn gia, hơn nữa tu vi cao thâm, đã đạt tới Anh Biến hậu kì, được Tôn Tích đề bạt lên làm đại gia chủ tiếp theo.

Tôn Khải Minh không nói lời vô nghĩa, mà nói thẳng:

-Người nọ, ở đâu?

Đám gia tộc vãn bối không biết được hàm nghĩ liếc mắt một cái vỡ kim đan thế nào, nhưng hắn hiểu được, mặc dù là hắn, tuy nói có thể làm được điều này, nhưng tiếp theo một bước bình thường không chút thần thông gì, liền làm cho ba Nguyên Anh tu sĩ lui bước.

Loại chuyện này, nếu thi triển thần thông còn có thể giải thích, nhưng nếu thực sự đơn giản như vậy, không thấy thần thông nào cả, như vậy ngoại trừ là Vấn Đỉnh lão quái ra, không thể có khả năng xuất hiện ở trên người tu sĩ tầm thường được.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 696: Chia lìa

Tôn gia ở Kỳ Thủy Thành là thâm căn cố đế, tự nhiên đã sớm biết nơi ở của phụ tử Vương Lâm.

Hiện giờ đang dẫn đường cho Tôn Khải Minh nhanh chóng tiến tới.

-Gia chủ, người này quá mức cuồng vọng, nói cái gì mà chỉ làm như thế này một lần thôi, nghĩ Tôn gia ta, khi nào có người dám…

Trưởng lão mặc áo xanh vừa nói được một nữa, Tôn Khải Minh nhíu mày quát :

-Câm miệng !

Trưởng lão áo xanh ngẩn ra, vội vàng thưa dạ không nói.

-Chỉ là một chuyện nhỏ, các ngươi lại làm ra đại sự thế này, người này đã hạ thủ lưu tình, các ngươi còn không biết tốt xấu !

Tôn Khải Minh sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn mọi người.

-Tôn gia ta lớn, Nhiễm Vân tinh này nói một không hai, nhưng hết thảy những cái này, cũng là năm đó phải thê thảm thế nào mới đổi được, nếu các ngươi vẫn như thế này, sớm muộn gì cũng có ngày, mang tới đại địch cho Tôn gia !

Tôn Khải Minh trầm giọng nói.

-Tôn gia gia, Tôn gia các người có vị tiền bối kia che chở, mặc dù gặp phải đại địch cường thịnh, sợ là cũng không dám trêu vài các người à.

Người nói chuyện cũng không phải là người Tôn gia, mà là thanh niên áo tím xung đột với Vương Bình ở trong tửu lâu.

Tôn Khải Minh ánh mắt dừng lại trên người thanh niên, bình thản nói :

-Tiểu oa nhi Vân gia, việc này ngươi dựng lên, chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đi, không phải là dễ dàng bỏ qua đâu !

Thanh niên áo tím này tên là Vân Vô Phong, là tộc nhân Vân gia trên Vân Hải tinh, Vân Hải tinh là một trong năm chủ tinh của La Thiên Bắc Vực. Người này trời sinh tư chất kém cỏi, không thể tu đạo, thuộc loại tộc nhân ngoại tộc. Khi thương đội Vân gia đi tới Nhiễm Vân tinh, thấy Thanh Nghi, nên ở lại luôn không theo thương đội rời đi nữa. Thường thì các tu sĩ trong gia tộc, tu vi không tới Anh Biến kì, đều không thể rời

khỏi tu chân tinh, nhưng Vân gia là đại gia tộc, cũng có một vài phương pháp, có thể làm được chuyện này.

Ở Vân gia. Người này bởi vì tư chất quá kém, cũng thất bại, nhưng ở bên ngoài lại dựa vào thân phận tộc nhân của Vân gia tộc, mấy gia tộc tu chân ở Nhiễm Vân tinh cũng cực kỳ khách khí.

Dù sao Vân gia, cũng là đệ nhất gia tộc ở Vân Hải tinh, so với Huyễn gia năm đó, còn mạnh hơn.

Vân Vô Phong trong lòng hừ lạnh, tuy rằng hắn không có tu vi gì cả, nhưng chỉ cần ở La Thiên Bắc Vực không có người nào dám triêu chọc tới hắn, nếu không, sẽ là địch nhân của Vân gia.

Đi tới thành bắc, ở ngoài Vương phủ trăm trượng, một hàng tu sĩ theo châm Tôn Khải Minh dừng bước.

Tôn Khải Tinh lúc này sắc mặt âm trầm, nhìn hai chữ “Vương phủ” nhíu mày.

“Họ Vương…” Hắn trước khi tiến vào Kỳ Thủy thành này đã âm thầm dùng thần thức quét kiểm tra một lượt, vẫn không phát hiện ra có gì dị thường, lúc này thần thức lại tra lại nhưng cũng không phát hiện được gì.

Trầm ngâm một lát, Tôn Khải Tinh tiến lên, đi tới bên ngoài mười trượng, ôm quyền cao giọng nói :

-Tộc nhân Tôn gia, Tôn Khải Tinh, bái kiến đạo hữu.

Thanh âm của hắn mang theo tiên lực, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người trong Vương phủ, không bao lâu, từ trong nội phủ một người hầu nam trẻ tuổi đi ra. Người hầu nam này mi thanh tú mục, hắn liếc mắt nhìn Tôn gia mọi người đang đứng bên ngoài một cái nói :

-Lão gia dặn, các người rời đi.

Tôn Khải Tinh không nói chuyện, tộc nhân Tôn gia ở phía sau hắn liền có người cười rộ lên, người cười đúng là lão nhân mặc đỏ. Hắn nhìn người hầu trẻ tuổi lạnh giọng nói :

-Thật là phách lối, thực không coi Tôn gia chúng ta ra gì !

Nói xong hắn tiến tới phía trước một bước, trực tiếp bước thẳng vào trong phủ.

Tôn Khải Tinh chau mày nhìn chằm chằm vào hai chữ “Vương phủ” không ngăn cản mà trầm tư suy nghĩ.

Lão nhân mặt đỏ tu vi Hóa Thần, một bước tới gần liền trực tiếp bước vào cửa lớn. Chỉ có điều, ngay khi chân phải vừa mới đặt xuống, trong nháy mắt người này sắc mặt tái nhợt, cảm thấy một lực lượng vô hình truyền từ trong phủ ra, khiến cho tâm thần của hắn chấn động, phun ra một ngụm máu, cả người đạp đạp về sau mấy cái rời khỏi cửa, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra hoảng sợ.

Tôn Khải Tinh sắc mặt kịch biến, vừa rồi trong khoảng khắc hắn cảm nhận được một cỗ khí tức Vấn Đỉnh, càng là cho tâm thần hắn kịch chấn, loại khí tức này hắn có chút quen thuộc.

Gần như không chút do dự, Tôn Khải Tinh vội vàng ôm lấy lão nhân mặt đỏ, ném về phía sau, ôm quyền hướng tới Vương phủ, cung kính nói :

-Quấy rầy tiền bối thanh tu, vãn bối liền rời khỏi ngay lập tức.

Nói xong, hắn phất tay áo một cái, tất cả tộc nhân Tôn gia bên người trong phút chốc biến mất tại chỗ, dĩ nhiên đã trở về đại điện trong chi nhánh Tôn gia ở thành này.

-Tất cả Tôn gia tộc nhân, không được bước vào phạm vi một ngàn trượng nơi ở của tiền bối kia, nếu không phế bỏ tu vi, khu trừ khỏi gia môn !

Tôn Khải Tinh mãi cho tới lúc này trong lòng vẫn còn kinh hoàng, trán mơ hồ đổ ra mồ hôi lạnh.

“Cũng chỉ có tiền bối ấy mới có tu vi liếc một cái liền vỡ kim đan à !” Tôn Khải Tinh thở sâu.

Tộc nhân Tôn gia ở nơi đây chưa bao giờ thấy Tôn Khải Tinh có vẻ mặt như vậy, hơn nữa lúc trước Tôn Khải Tinh còn vội vã chạy khỏi, trong lòng không khỏi chấn động. Trưởng lão áo xanh bên trong ba trưởng lão, nhìn thoáng qua lão nhân mặt đỏ nguyên thần gần như sụp đổ tới nơi kia, trong lòng run lên vì sợ hãi nói :

-Gia chủ, người…. người đó là ai?

Tôn Khải Tinh hừ lạnh nói :

-Các ngươi thật to gan dám đi trêu chọc vị tiền bối này, người này nói tới các ngươi cũng đều biết đó. Đó là người mà lão tổ gặp được cũng phải tôn kính, nếu không có người này, Tôn gia ta quả quyết không có ngày hôm nay !

-Chẳng lẽ… chẳng lẽ người này là…

Lão nhân áo xanh ngẩn ra, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới một nhân vật.

Tôn Khải Tinh liếc mắt nhìn đối phương, gật đầu một cái.

Trong nháy mắt, tộc nhân Tôn gia ở đây toàn bộ sắc mặt tái nhợt.

-Chỉ một lần này, chỉ một lần thôi !

Những lời này hiện lên trong lòng bọn họ.

Ngay cả thanh niên áo tím kia, lúc này cũng cảm thấy một chút, liên tưởng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Hắn nhớ rất rõ ràng, lúc hắn gặp trưởng lão của thương đội đề xuất việc muốn ở lại Nhiễm Vân tinh này mấy ngày, trưởng lão đã từng nói qua. Tại Nhiễm Vân tinh này, ngàn vạn lần không được trêu chọc vào một người, người này chính là Hứa Mộc năm đó đã quét sạch Huyễn gia, khiến cho Thiên, Hứa hai nhà cũng không có chút dũng khí mà chen vào.

Cái tên Hứa Mộc này, cách đây ba mươi năm, gần như được lưu truyền toàn bộ Bắc Vực ! Dù sao năm đó một trận chiến với Huyễn gia, quá mức kinh người, thậm chí có thể nói, vô số tu sĩ khác cảm thấy đáng sợ vô cùng.

Vẫn còn trong ngây ngô, Vân Vô Phong trở về phòng ngủ của hắn ở Tôn gia, ở trong phòng hắn. Thanh Nghi sắc mặt tái nhợt ngồi một bên, tu vi

bị phong tỏa, giống như một phàm nhân vậy. Sau khi nàng bị đuổi khỏi Tôn gia, liền bị người bắt đưa tới nơi này.

Ở Tôn gia, tự nhiên có tộc nhân nịnh bợ Vân gia, nên làm chuyện này.

Vân Vô Phong lúc trở lại phòng, không rảnh mà nhìn Thanh Nghi, hắn kinh ngạc nhìn ánh nến, trong lòng tràn đầy hối hận.

Thanh Nghi nhìn chằm chằm vào Vân Vô Phong, ánh mắt lạnh như băng.

-Đều là bởi vì ngươi, nếu không vì ngươi ta cũng sẽ không trêu chọc vào nhi tử của Hứa Mộc, đều là bởi vì ngươi !

Vân Vô Phong mạnh mẽ xoay người, nhìn chằm chằm vào Thanh Nghi.

Thanh Nghi không nói gì, ánh mắt vẫn lạnh như băng, nhưng trong nháy mắt, nàng trợn trừng mắt nhìn ra phía sau Vân Vô Phong, lộ ra vẻ không dám tin.

Vân Vô Phong ngẩn ra, quay đầu lại, nhưng trước mắt tối sầm, ngã xuống mặt đất.

-Tiền bối…

Thanh Nghi vội vàng đứng dậy, cung kính nói.

Vương Lâm từ bóng đêm hiện ra, ngồi một chỗ, cầm bầu rượu trong tay, uống một ngụm chậm rãi nói :

-Tư chất của ngươi không tồi, theo nhi tử ta giúp nó mấy năm, ta đưa ngươi tới đạo hạnh Nguyên Anh.

Thanh Nghi ngẩn ra, trong đầu hiện lên bóng dáng Vương Bình, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, trầm lặng một chút, khẽ gật đầu.

Ba ngày sau, Vương Bình rời đi, bên cạnh hắn còn có Thanh Nghi đi theo.

Vương Bình mang theo lý tưởng của hắn đi khỏi Kỳ Thủy thành. Hắn không cam lòng bình thản một đời, hắn muốn chính là sự phấn khích !

Vương Lâm một mình lưu tại nơi này, đêm hôm Vương Bình rời đi, hắn uống rất nhiều rượu, với tu vi của hắn vốn không thể say, nhưng đêm nay hắn đã say.

Đây là lần đầu sau tám trăm năm hắn say. Vẻ mặt của hắn, lần đầu tiền không có pháp thuật thi triển mà trở nên càng thêm già nua.

Cuộc sống, vẫn như trước, thời gian chậm rãi trôi qua, chuyển động luân hồi không thể nghịch chuyển, nhoáng một cái, ba năm trôi qua.

Trong ba năm này, Vương Bình vẫn bặt vô âm tín, Vương Lâm cũng không có dùng thần thức đi tìm kiếm hắn. Nếu như hắn đã đáp ứng cho Vương Bình lựa chọn tự do, sẽ không đi ngăn cản.

Bắc bộ Nhiễm Vân tinh, trong ba năm này, xuất hiện một giáo phái, phái này tên là Thiên Hành phái, nó chỉ truyền lưu trong thế giới phàm nhân, không liên quan tới tu sĩ.

Thiên Hành giáo phái này phát triển cực kỳ lớn mạnh, dần dần lan tràn toàn bộ Bắc Bộ Nhiễm Vân tinh. Nó giống như lửa thêu cỏ khô, thiêu đốt vô cùng, ngày càng vượng.

Nghe đồn, thủ lĩnh của Thiên Hành phái giống như một tiên nhân như tuyết trên trời dần dần rơi xuống vậy, còn nữa, nghe nói bên người thủ lĩnh này thủy chung có một nữ nhân.

Thời gian như nước qua cầu, trong nháy mắt lại qua bảy năm.

Bộ dạng của Vương Lâm ngày càng thêm già nua.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 697: Năm tháng

Thiên Hành phái phát triển như một quả cầu tuyết, không ngừng lớn mạnh, thậm chí ngay cả Kỳ Thủy thành này bên trong cũng có giáo chúng. Mùa thu năm nay, gió thu thổi tới, Vương Lâm đi ra khỏi nhà, giống như bao ngày bình thường khác, vào một tửu quán yên lặng uống rượu. Ánh mắt hắn đục ngầu, dường như không thấy rõ thế gian này nữa, chỉ có điều vẫn yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như chờ đợi cái gì đó.

Tiểu nhị nhà trọ, đã sớm quen lão nhân này, bưng rượu và thức ăn lên sau đó rời đi đón tiếp khách nhân khác.

Buổi trưa tới, trong tửu quán dần dần đông khách lên, từng tiếng huyên náo quanh quẩn, có chút náo nhiệt.

-Nghe nói, Thiên Hành phái thế lực đã chiếm hơn phân nửa Nhiễm Vân tin này rồi, trở thành giáo phái đệ nhất trong tam đại đế quốc.

-Ha ha ngay cả Kỳ Thủy Thành của chúng ta cũng có phân đàn Thiên Hành giáo, mấy hôm trước ta còn đi xem qua.

-Trương Nhị nhà hàng xóm ta, chính là giáo chúng của Thiên Hành phái, nghe nói từng tháng còn được phát lương thực nữa cơ.

-Ba đại đế quốc, Đại Tần, Đế Sơn, Trần Vân, nghe nói bắc bộ đế quốc Đế Sơn, gần như toàn bộ dân chúng là giáo chúng của Thiên Hành phái đó.

-Thiên Hành phái phát triển đáng sợ như thế, chỉ sợ không bao lâu nữa Tam đại đế quốc sẽ tiêu diệt mất.

-Chưa chắc, hiện giờ Thiên Hành phái phát triển đã được mười năm, muốn tiêu diệt, sợ đã sớm ra tay rồi.

-Kệ nó đi, ta cảm thấy hứng thú nhất chính là người con gái thủy chung vẫn đi bên cạnh thủ lĩnh Thiên Hành phái có quan hệ…

Vương Lâm bình tĩnh uống rượu, hết thảy mọi chuyện bên tai, coi như không có nửa điểm quan hệ với mình, ánh mắt hắn dừng lại nơi xa xa, dường như có thể nhìn thấu được khoảng cách, thấy Vương Bình hăng hái…

Bắc bộ Nhiễm Tinh Vân, đô thành Đế Sơn quốc. Trong một điện phủ cực kỳ xa hoa, có một người ngồi ngay ngắn. Người này năm nay gần bốn mươi, trên đầu có vài sợi tóc bạc, mi kiếm, hai mắt sáng như sao.

Người này tướng mạo cực kỳ anh tuấn, toàn thân mặc áo bào xanh, tràn đầy vẻ đẹp quý phái, trên người hắn còn toát ra vẻ uy nghiêm.

ở trên bàn trước mặt hắn, bày ra một tấm bản đồ, ánh mắt hắn lộ vẻ trầm tư nhìn tấm bản đồ, hồi lâu mới thu hồi lại ánh mắt.

Giờ phút này đã là giữa đêm rồi, ánh trăng lạc ở bên ngoài. Người này trầm mặc đứng lên, đi ra ngoài đại điện, nhìn trời đất xa xa trong ánh trăng bao phủ, nhẹ nhàng thở dài.

“Không biết phụ thân, lúc này cũng đang nhìn trời không …”

Một tấm áo choàng bằng vải nhung từ đằng sau phủ lên người nam nhân, nam nhân nâng tay đặt lên vai, mỉm cười nói:

-Còn chưa đi ngủ sao.

Phía sau nam nhân, một nữ nhân xuất hiện, nữ nhân này tướng mạo xinh đẹp vô cùng, tuy nói đã lớn tuổi, nhưng không nhìn thấy một chút già cả nào, ngược lại còn có một khí tức thành thục vô cùng.

Ánh mắt nữ nhân lộ ra vẻ nhu tình, hạ giọng nhìn nam nhân nói:

-Đêm phong hàn, sớm đi nghỉ ngơi đi.

Nam nhân cầm tay nữ nhân, nhìn lên ánh trăng sáng trên cao, chậm rãi nói:

-Thanh Nghi, nàng nói xem, cha đang làm gì bây giờ…

Thanh Nghi trên mặt ửng đỏ, mặc dù đã làm bạn với nam nhân này từ nhiều năm nay rồi, hơn nữa lời đã ước định năm đó với phụ thân nàng cũng đã nói ra chi tiết. Vậy mà hai người khi nói chuyện tình cảm với nhau, nàng vẫn như một tiểu nữ hài vậy, mặt đỏ như mây chiều.

-Là phụ thân chàng mới đúng…

Thanh Nghi nhỏ giọng nói.

Nam nhân cười ha hả, cầm lấy tay của Thanh Nghi cười nói:

-Phụ thân ta là phụ thân nàng.

Thanh Nghi trong lòng ngọt ngào, cùng nam nhân nhìn lên trên trời trăng cao, nhỏ giọng nói:

-Phụ thân hắn là đã nghỉ ngơi rồi…

Nam nhân ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ, lắc đầu nói:

-Ta có thể cảm giác được, phụ thân, hắn là đang nhìn ta…

Kỳ thủy thành, trong Vương Phủ, Vương Lâm thu hồi ánh ánh mắt dừng ở xa xa, ngồi dưới tàng cây trong đại viện, ngồi nghe gió thu, nghe lá cây gợn lên những thanh âm, khi thì một hai phiến lá cây rơi xuống, thổi qua trước mắt hắn.

Những lá cây rơi xuống, cuối cùng, đều trở lại bên cạnh tàng cây, giống như những đứa con ra ngoài, làm gì, thủy chung cũng sẽ trở lại bên người thân của mình thôi.

Năm tháng, dường như theo một quỹ tích của lá cây rơi xuống, thời gian vô thanh vô tức mà chảy qua, thời gian chuyển động, lại năm năm rồi.

Thế lực của Thiên Hành phái đã cực kỳ khổng lồ, bao phủ ba đại đế quốc, tràn ngập toàn bộ Nhiễm Vân Tinh. Nếu như vẫn để thế, cũng sẽ không xảy ra sóng gió gì cả. Nhưng, trong ba năm Đế Sơn đế quốc xảy ra biến cố lớn, tiến hành toàn lực chèn ép Thiên Hành phái trong cảnh nội quốc gia, lại phái ra số lượng lớn binh sĩ, triển khai tiêu diệt.

Biến cố bất thình lình, giống như hất một ly nước vào trong nồi chảo đang nóng bỏng, khiến cho toàn bộ nhân gian Nhiễm Vân tinh đại loạn, nổi lên một hồi chiến loạn liên miên.

Thiên Hành phái phản kích cực kỳ linh hoạt, sắc bén, chỉ có cần nửa tháng liền không đánh mà thắng, thu hoạch cả binh quyền của Đế Sơn quốc gia. Văn võ trong triều của Đế Sơn quốc gia, trong mười người thì có tới sáu bảy người dĩ nhiên trở thành giáo chúng của Thiên Hành phái.

Trận đánh thay đổi quốc gia trong vòng chưa đủ một tháng này, nhưng tiếng sấm nổ giữa mùa xuân, làm cho người ta trở tay không kịp, mọi người đối với Thiên Hành phái là rung động cả tâm linh.

Đại Tần, Trần Vân hai quốc qua, không có hành động thiếu suy nghĩ, mà phái ra sứ giả, đi tới Thiên Hành phái liên hệ, ký kết hiệp ước đồng minh với nhau, vĩnh viễn không xâm phạm.

Đế Sơn quốc bị mất, thay vào đó là Thiên Hành đế quốc.

Thủ đô của Thiên Hành đế quốc, Vương Bình mặc long bào, đứng ở trên cao nhất, nhìn trời đất bên dưới, ở bên cạnh hắn, Thanh Nghi yên lặng làm bạn.

Thần tử của Thiên Hành đế quốc, nhìn lên quân chủ mới của đế quốc, đối với người này, bọn họ luôn luôn nhìn không thấu, coi như hết thảy chuyện tình thế gian này, người này đều chưa bao giờ coi trọng. Dường như hôm nay, mặc dù đúng ở vị trí đỉnh cao này, hắn cũng chỉ như muốn chứng minh một cái gì đó với một người nào đó.

Vương Bình ánh mắt lướt nhìn qua thiên địa dưới chân, nhìn ra phía xa xa.

Chuyện ở Đế Sơn quốc gia, dẫn tới các tu sĩ trên Nhiễm Vân tinh chú ý, dần dần có dấu hiệu nhúng tay vào.

Cuộc sống của Vương Lâm, vẫn bình tĩnh yên ả như trước, như một mặt nước không nổi một gợn sóng. Vẻ mặt của hắn, càng ngày càng già nua thêm, một năm này, chính là năm thứ năm Thiên Hành đế quốc thành lập.

Đại Tần, Trần Vân xé nát ước định liên minh, triển khai công kích đối với Thiên Hành đế quốc.

Hết thảy mọi chuyện này, Vương Lâm không chút ý, hắn cả ngày chỉ ngồi trong tửu quán, nghe người chung quanh không ngừng nói chuyện về những tin đồn có liên quan tới ba quốc gia. Hắn yên lặng uống rượu, cũng không nói quá một câu.

Tiểu nhị của tửu quán năm đó, đã mượn được chút bạc của thân thích. Hắn mua lại tửu quán này, hiện giờ, đã trở thành chưởng quầy rồi. Tiểu nhị mới, cũng cực kỳ quen thuộc với Vương Lâm, nhìn hắn tiến vào, vội vàng bưng lên một mâm thức ăn cùng rượu như hàng năm.

-Tuổi tác của ngài càng ngày càng cao rồi, hay là uống ít đi một chút.

Tiểu nhị tâm địa rất thiện lương, đặt rượu và thức ăn xuống rồi nói chuyện thân thiết.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

-Hôm nay chỉ uống một bình.

Tiểu nhị cười cười, xoay người đi đón tiếp khách nhân khác. Đợi tới lúc nhàn hạ, hắn tựa vào cửa quầy, nhìn gương mặt già nua của Vương Lâm giận dữ nói:

-Ông cụ này cũng là một người số khổ, tuổi lớn như vậy mà cũng không có con cái làm bạn.

Chưởng quầy ở đằng sau, tay nâng lên bàn tính, lắc đầu nói:

-Ta nghe nha hoàn trong phủ của ông cụ nói qua, ông cụ cũng có con trai, chẳng qua đã rời nhà đi rất nhiều năm trước rồi, tới bây giờ cũng chưa có trở về.

Vương Lâm cần bầu rượu, uống một ngụm, ánh mắt dừng ở ngoài cửa sổ, chỉ ngồi như vậy, đã qua một ngày rồi.

Lúc hoàng hôn, lão bộc trong phủ tới, bọn họ xem ra ông cụ đã già rồi, không thể uống rượu rồi tự về nhà. Một khi uống rượu, cần có người đi theo bên ngoài, nếu không sợ là sẽ bị bệnh.

Ánh trăng dần dần lên cao, lão bộc trong phủ đi theo, Vương Lâm trở về căn nhà của mình, căn phòng lớn trống trơn, một mảnh tối tăm, cũng không có đốt đèn dầu.

Bảo lão bộc lui ra sau, Vương Lâm ngồi trên ghế đặt ở giữa sân, nhìn lên trời cao, lẩm bẩm nói:

-Thế gian này qua đi thật nhân, Bình nhi đã được bốn mươi bảy tuổi rồi…có lẽ, chính bản thân hắn cũng phát hiện ra một chút manh mối…

Chiến tranh giữa ba quốc gia, chậm rãi khai triển, tu sĩ nhúng tay vào, khiến cho chiến tranh này không ngừng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Nhưng, sau khi quân chủ Thiên Hành đế quốc tự mình ngự giá thân chinh, thay đổi trong nháy mắt.

Bất kể tu sĩ có trình độ gì, ở trước mặt hắn đều bại lui, dần dần, tất cả các tu sĩ nhúng tay vào, chậm rãi rời khỏi thế giới phàm nhân.

Phương diện này, ngoại trừ nguyên nhân là Vương Bình ra, cùng có Triệu, Nhiễm, Tôn gia ba gia tộc lớn đồng thời phát lệnh, cũng có liên quan rất nhiều.

Bên trong đại quân, ở một tòa trướng bồng màu vàng, Vương Bình ngồi ở trên, giải tán vài thần tử ở bên dưới. Hắn đứng dậy đi ra khỏi trướng bồng, ánh mắt nhìn lướt qua một đôi binh lính ở cách đó không xa, nhìn ra dãy Kỳ Liên Sơn ở xa xa.

Bộ dạng của Vương Bình đã có chút già nua, mặt trời hoàn toàn tái nhợt. Sau khi trở thành chí tôn bên trong phàm nhân, hắn cũng không khoái hoạt lắm, nhiều sự tình rườm rà đặt lên trên người hắn, khiến cho hắn trong lòng có một cảm giác mệt mỏi.

Hắn bỗng nhiên có chút hoài niệm thời kỳ thiêu niên mười chín tuổi, hết thảy những gì trải qua thời thơ ấu ở sơn thôn.

Trong trầm mặc, hắn nhìn Kỳ Liên sơn, Thanh Nghi từ trong liều trại đi ra, đứng bên cạnh Vương Bình, nhỏ giọng nói:

-Chàng từng nói qua, nơi đó là nơi ở thời thơ ấu của chàng, có muốn qua xem sao không?

Thanh Nghi dung nhan cũng lưu lại những dấu vết của năm tháng, dịu dàng nhìn Vương Bình.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 698 Mẫu thân

Vương Bình than nhẹ nói:

-Đi xem thôi…

Một đội quân sĩ ở phía sau đi theo Vương Bình và Thanh Nghi, tiến tới Kỳ Liên Sơn. Dọc theo đườn đi Vương Bình kinh ngạc nhìn bốn phía, hết thảy trước mắt, làm cho hắn cảm thấy xa lạ, cũng có phần nào đó một cảm giác quen thuộc.

Dần dần, hắn thấy được khói bếp ở xa xa, thôn Lạc Nguyệt, đã ở xa xa trước mắt.

Vừa mới tới gần, vì có binh lính đi theo hàng dài ở sau lưng. Tiếng chó sủa trong thôn vang lên kịch liệt, trong thời đoạn rối ren như thế này, cư dân trong thôn Lạc Nguyệt đều cực kỳ cảnh giác, lúc này nghe thấy tiếng chó sủa, lập tức bò ra, cầm nông cụ bình thường vẫn dùng để trồng trọt cùng cây đuốc trong tay. Mọi người chạy ra khỏi cửa, nhìn ra cách đó không xa, một đội binh lính mặc giáp lạnh, và hai nam nữ thanh niên mặc thường phục.

Đối mặt với ánh mắt bất thiện của thôn dân, Vương Bình không nói gì, hắn nhìn những thôn dân này, nhưng cuối cùng cũng không nhân ra một ai.

Trên mặt hắn, lộ ra vẻ chua xót, năm tháng như một bài ca, nhoáng cái đã qua đi nhiều năm như vậy. Mặc dù có người năm đó mình quen thuộc, nhưng giờ phút này, cũng không nhận ra được, biến hóa quá lớn.

Huống chi, gần ba mươi năm, không biết bao nhiêu người bước vào luân hồi, không hề quay lại.

-Tới hậu sơn đi, nơi đó có mộ của Tôn gia gia.

Thanh Nghi thầm than, cùng Vương Bình lặng lẽ tiến vào, đi tới phía trước. Thôn dân ở trước mặt, cũng hơi do dự, chậm rãi tản ra, tạo thành một thông đạo.

Đúng lúc này, một thanh âm nhu nhược mang theo vẻ nghi hoặc nhẹ nhàng truyền tới.

-Vương Bình…

Vương Bình chậm chân một chút, xoay người, ánh mắt dừng lại trong thôn dân. Đó là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng phụ nhân này có chút già nua, nhưng trong mắt Vương Bình, hắn thấy được cô gái năm đó đã nói “ta hận ngươi” với hắn.

…

Giờ phút này, trên tinh không xa xôi, ngoài ánh trắng rằm hóa thành những đám mây màu tía, một bóng dáng như sao băng xuyên qua thiên không mà tới. Tham Lang khụt khịt mũi, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

“Vừa mới tiến vào La thiên Bắc Vực, lão phu liền trực giác thấy nơi này có bảo bối, theo khi tức mà tới đây, quả nhiên không có nhìn lầm, bên ngoài tinh cầu này sương mù nồng đậm, hiển nhiên là đem ánh sáng bảo vật che dấu đi.

Tuy nhiên xem bộ dạng tinh cầu này, dường như có chút quỷ dị!”

Tham Lang nhìn đám mây tía do dự một chút, chậm rãi bay về phía trước. Hắn cả đời đi tìm bảo vật, đối với những nơi có bảo vật tồn tại, có thể nói là có một loại trực giác đáng sợ.

Tiếp cận tới, trong lòng hắn kinh hoàng, nhưng ánh mặt lại lộ ra ánh sáng ngày một sáng ngời.

“Loại cảm giác này, chỉ có lúc lấy được đại đỉnh năm đó mới có, hay là nơi này, có bảo vật giống như đại đỉnh năm đó!” Tham Lang ánh mắt lộ ra hung quang, lúc này đây, cái gì mà Vương Lâm, cái gì mà phong ấn, hắn đều quên hết thảy rồi.

Hắn cắn răng, lập tức một đại đỉnh màu đen bay ra khỏi túi trữ vật, trôi nổi trước mặt người này. Tham Lang theo sau nó chậm rãi biến mất trong màn sương mù.

“Lão phu muốn nhìn xem, rốt cuộc là bảo vật gì!” Tham Lang liếm liếm môi.

-Vương Bình là ca ca sao…

Trung niên phụ nhân kia nhỏ giọng nói.

Vương Bình tiến lên, đi tới bên cạnh phụ nhân này, nhìn khuôn mặt đã không còn bóng dáng thanh xuân năm xưa, mỉm cười nói:

-Chu Nhược Đồng!

Trung niên phụ nhân cắn môi dưới, kinh ngạc nhìn Vương Bình, hồi lâu mới uyển chuyển hàm súc cười, nhỏ giọng nói:

-Vừa rồi nhìn thấy ca, ta liền nhận ra rồi,… nhiều năm như vậy, bây giờ mới quay trở lại.

Vương Bình nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng có chút cảm khái. Bên cạnh nữ nhân này, còn có một cô bé hơn mười tuổi, bộ dạng rất giống với Chu Nhược Đồng năm đó.

-Đây là con của muội sao?

Vương Bình hỏi.

Phụ nhân gật đầu, quay đầu lại nhìn cô bé nói:

-Kêu thúc thúc đi con, thúc ấy là bạn của mẫu thân hồi nhỏ.

-Thúc thúc…

Cô bé dường như sợ người lạ, đứng ở phía sau mẫu thân nhỏ giọng nói.

Lúc này, bên trong thôn dân chung quanh cũng có mấy người mơ hồ nhận ra Vương Bình. Nhưng nhìn những binh lính giáp lạnh đứng bên cạnh, cũng không dám bước ra nhận.

Vương Bình nhìn cô bé, mỉm cười nói:

-Cháu tên gì?

Cô bé trốn tránh sau mẫu thân, không nói gì, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Vương Bình than nhẹ, ngẩng đầu nói với phụ nhân:

-Ta tới hậu sơn tế bái Tôn gia gia…

Phụ nhân mỉm cười, nàng thủy chung không có nhìn Thanh Nghi bên người Vương Bình mà lôi kéo đưa nhỏ, đứng ở bên cạnh nam nhân của mình. Nam nhân của nàng, là một tráng hán, hiển nhiên kế thừa bản lĩnh săn thú của nhạc phụ. Chỉ có điều tráng hán này, nếu Vương Bình nình kỹ, sẽ phát hiện ra cũng không phải quá xa lạ.

Vương Bình xoay người, đi tới sau núi, Thanh Nghi còn lại cúi đầu vuốt ve mái tóc trẻ con, liếc mắt nhìn một cái rồi chạy theo sau Vương Bình.

Vương Bình mới đi được nửa bước, cô bé tránh sau mẫu thân lộ ra cái đầu nhỏ, lớn tiếng nói:

-Thúc thúc, ta tên là Hứa Niệm Bình!

-Niệm Bình… Niệm Bình…

Vương Bình hơi chùng chân một chút, thầm than một tiếng, không quay đầu lại, tiếp tục bước đi.

Mãi cho tới khi bọn họ đi rất xa, thôn dân tản ra, tráng hán đứng bên người phụ nhân thở dài nhỏ giọng nói:

-Tội gì nàng phải…

-Ca, không cần nói nữa.

Chu Nhược Đồng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, nụ cười này của nàng rất xinh đẹp, trong mắt cũng lộ ra thần sắc vui vẻ.

-Có thể gặp lại được hắn, ta cảm thấy đủ rồi.

Mộ Tôn Thái, không có cỏ dại, hiển nhiên có người thường xuyên chăm sóc, Vương Bình đứng trước mộ, một lúc lâu sau, mới yên lặng rời đi.

-Thanh Nghi, ta nghĩ, không bao lâu nữa, ta sẽ đi gặp phụ thân… Đã hai mươi năm rồi, không gặp phụ thân…

Vương Bình hạ giọng nói.

Thanh Nghi không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo bên người Vương Bình, coi như cả đời này, mặc kệ Vương Bình đi tới nơi nào. Cho dù là hoàng

tuyền, nàng cũng không rời đi, chuyện này cũng không phải là vì ước định năm đó, mà là một tình cảm làm bạn suốt đời.

-Có một chuyện, tới lúc đó, cũng nên phải hỏi cho rõ ràng…

Vương Bình quay đầu nhìn lại thoáng qua Lạc Nguyệt thôn, dần dần rời đi.

Kỳ Thủy Thành, Vương Lâm thật lâu không có đi tửu quán, cả ngày hắn chỉ ngồi trong sân, hắn đang đợi, chờ đợi Vương Bình trở về.

Lá rụng, luôn luôn quay về, người tha phương, cũng sẽ một ngày quay trở lại, trở lại bên cạnh người thân yêu.

Ba tháng sau, bên trong Kỳ Thủy Thành, vô cùng hỗn loạn. Một vài người hầu trong phủ, lần lượt rời đi, chỉ còn lại một mình lão bộc thủy chung ở lại, bởi vì cũng không có chỗ đi nữa nên lựa chọn ở lại.

Toàn bộ kỳ thủy thành, coi như sắp thành khoảng không, tất cả né tránh chiến loạn. Tuy nói nơi đại quân Thiên Hành đế quốc đi qua, không có thương vong gì cho dân chúng, nhưng khủng hoảng vẫn lan tràn như trước.

Kỳ Thủy Thành bị Thiên Hành đế quốc chiếm cứ. Đại quân liên tục thúc đẩy, Vương Bình nghỉ ở ngoài thành, không có đi vào mà theo đại quân rời đi.

-Phụ thân, hiện giờ con còn chưa có hoàn thành nguyện vọng năm đó của mình, chờ khi hoàn thành, sẽ quay lại gặp người…

Thời gian chuyển luân, không ngừng trôi đi như trước, xuân hạ thu đông lần lượt thay đổi mấy lần, nhoáng một cái, lại qua năm năm.

Vương Bình, năm mươi hai tuổi.

Đại Tần, Trần Vân, lần lượt thuần phục. Thiên Hành đế quốc trở thành quốc gia duy nhất trên Nhiễm Vân Tinh này.

Từ khi hắn rời đi năm hai bảy tuổi, tới bây giờ đã qua hai năm năm rồi. Vương Bình đã đạt được hết thảy những gì hắn mong muốn. Mặc dù phương diện này, có rất nhiều, rất nhiều chuyện, hắn không hiểu được, nhưng thời gian này, cũng trôi qua quá nhanh.

Chẳng qua, Vương Lâm năm đó đã nói một câu “có thể” như vậy hết thảy mọi chuyện, cũng sẽ không quá thần kỳ.

Đánh hạ giang sơn, Vương Bình không có lập tức tới gặp Vương Lâm, mà là bình tĩnh nhìn giang sơn của mình, cảm thụ vẻ mênh mông cuồn cuộn như ngày đó.

Vương Lâm vẫn như cũ, mỗi ngày sáng sớm ngồi trong sân, lão bộc già làm bạn ở bên cạnh. Cuộc sống bình thường, tâm của hắn, trong hơn năm mươi năm nay, dần dần thăng hoa.

Thật yên lặng, không dậy một gợn sóng, đã qua mười năm.

Vương Bình sáu mươi hai tuổi, thoạt nhìn có chút già nua, mười năm làm chí tôn thế gian, khiến cho tâm trí hắn mệt mỏi, loại mệt mỏi này khiến cho hắn đối với thời thơ ấu, đối với tám năm chu du núi sông biển rộng, cực kỳ hoài niệm. Hắn càng hoài niệm hơn, chính là trong hai mươi tám này này, còn có cảm giác có phụ thân bên cạnh.

Thanh Nghi cũng biến thành lão phụ nhân, những nếp nhăn nói lên trên mặt, nhưng ánh mắt của nàng, nhu tình càng đậm.

Mặc dù, những năm gần đây, bọn họ vẫn không thể có con nối dõi…

Ngày hôm nay, Vương Bình đã rời khỏi phụ thân được ba mươi lăm năm rồi, một năm cuối thu, lá rụng bay múa, gió thu thổi nhẹ, lộ ra vẻ nhàn nhạt của mùa thu.

Vương Bình rời bỏ vị trí chí tôn nhân gian, đem giang sơn này đưa cho một thần tử thủy chung vẫn theo hắn, rời đi.

Hắn mang đi, ngoại trừ trí nhớ của ba mươi lăm năm ra, chỉ có một mình Thanh Nghi ở bên cạnh, xe ngựa chậm rãi đi trên đường Kỳ Thủy thành, chạy tới nhà phụ thân mình.

Xe ngựa rong ruổi trên đường, đưa tiễn là lá cây hai bên đường bay lả tả xuống, chúng nó theo gió lay động rơi trên mặt đường. Xe ngựa đi qua, cũng chỉ khiến cho những chiếc lá bay lên một lần nữa, nhưng rồi lại rơi xuống vị trí của mình, vẫn thủy chung vờn quanh đại thụ. Dường như bên trong đó còn có một loại lực lượng, khiến cho chúng không thể rời xa, mà có thể chính bản thân chúng cũng không muốn rời xa.

Lá rụng, cuối cùng cũng về cội, người tha phương cuối cùng cũng sẽ trở về bên cạnh người thân. Theo những chiếc lá rựng xuống đất, Kỳ Thủy thành, khoảng cách ngày càng gần… Vương Lâm ngồi trong sân, lão bộc duy nhất, ba năm trước đã qua đời, trong phòng lớn này, chỉ còn một mình hắn.

Trước người hắn, đặt một cái bàn, bên cạnh còn hai chiếc ghế, trên bàn có vài món ăn sáng, một bầu rượu, cùng ba đôi đũa.

Đồ ăn, vẫn còn hơi nóng, mùi hương thơm tràn đầy, gió thổi qua, cuốn ra xa xa ngoài phủ.

Một tiếng vó ngựa truyền tới, đồng thời tiếng bánh xe đè xuống đường vang lên. Tiếng động quanh quẩn dừng ở ngoài phủ, chỉ có vài tiếng ngựa hí thật dài, dường như nói cho người khác biết, xe ngựa đang tới…

Trên xe ngựa, Vương Bình đi xuống, cười ôn hòa với Thanh Nghi, lôi tay nàng đi vào cửa lớn. Trên cửa vẫn còn hai chữ “Vương phủ”, dường như chứng kiến nhiều năm tháng tang thương, màu xanh kia đã biến mất thay vào đó là màu đỏ, còn có chút trắng ngần.

Vương Lâm ngẩng đầu, động tác này, hắn đã đợi ba mươi lăm năm rồi, trên mặt nộ ra nụ cười hòa ái, nhỏ giọng nói :

- Lại đây, ngồi xuống đi, đồ ăn còn nóng.

Lời nói vô cùng đơn giản, lộ ra bình thản ấm áp, không có hỏi, không nghi ngờ, càng chưa từng có khách khí, dường như giống như Vương Bình thường xuyên trở về vậy. Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ dịu dàng.

Vương Bình kinh ngạc nhìn phụ thân mình, ba mươi lăm năm trước khi hắn rời đi, cũng không có tận mắt nhìn thấy phụ thân, nếu có, thì cũng chỉ trong mộng mà thôi.

- Cha…

Vương Bình quỳ trên mặt đất, hai hàng nước mắt ướt đẫm vạt áo.

Thanh nghi cũng quỳ gối ở bên cạnh, nhỏ giọng nói :

- Cha..

Vương Lâm đứng lên, nâng Vương Bình cùng Thanh Nghi đứng dậy, nhỏ giọng nói :

- Ăn cơm đi.

Bữa ăn này, ăn thật lâu, có một loại cảm giác ấm áp nổi lên trong lòng Vương Bình, loại cảm giác này, hắn đã không thấy ba mươi lăm năm rồi…

Thanh Nghi ở chung với Vương Bình ba mươi lăm năm, sớm đã đoán được thân phận của Vương Lâm, biết được người này chính là tu sĩ Hứa Mộc năm đó một nhìn tiến nhập vào Thiên Ảo Tinh, làm khiếp sợ toàn bộ tu sĩ La Thiên Bắc Vực! Dù sao năm đó Vân Vô Phong cũng từng đề cập qua hai chữ Hứa Mộc.

Giờ phút này, trong mắt nàng vẫn còn chút không dám tin sự thật, thật sự không tin được lão nhân hiền lành trước mặt, lại là Hứa Mộc uy chấn Bắc Vực.

Có đủ loại truyền thuyết liên quan tới Hứa Mộc. Thanh Nghi cũng không nói với Vương Bình. Dù sao năm đó mọi việc khi phát sinh, nàng cũng chưa sinh ra, hết thảy đều là nghe đòn, không thể nào nói ra.

Mãi tới khi ánh trăng dần cao, gió thu thổi qua, Vương Bình mới buông chiếc đũa, nhìn phụ thân, trong lòng có ngàn lời vạn câu muốn nói, nhưng lúc này cũng không thể nào phát ra được một câu một lời nào cả.

- Bình Nhi muốn hỏi cái gì?

Vương Lâm nhìn Vương Bình chậm rãi hỏi.

- Cha, con muốn biết, chuyện của mẫu thân con…

Hơn sáu mươi năm, từ khi trí nhớ của Vương Bình xuất hiện, hắn chỉ hỏi qua một lần, một lần này, hắn thấy được phụ thân suy sụp thế nào.

Hiện giờ, đây là lần thứ hai hắn hỏi.

Vương Lâm trầm mặc, một lúc lâu sau, ánh mắt hắn lộ ra hồi ức, nhìn trời cao trăng sáng, nhỏ giọng nói :

- Ta kể cho các con nghe một chuyện xưa… Ở một địa phương cách nơi này rất xa, rất xa, có một tinh cầu tu chân, tên của nó là Chu Tước…

Thanh âm của Vương Lâm, lộ ra vẻ tang thương nồng đậm, từ trong miệng hắn nói ra, chậm rãi nói xong nhân sinh của một thiếu niên tên là Vương Lâm trải qua gần 900 năm.

Hắn bước vào tu nhân, Hằng Nhạc phái, Thiên Đạo tông, dần dần chuyện xưa của Vương Lâm, tranh cuốn trong nhân sinh, trải qua trước mắt của Vương Bình và Thanh Nghi.

Chuyện xưa rất dài, rất dài…

Những giữa những hàng chữ, cũng lộ ra khí tức không nói rõ được, khiến cho người nghe chuyện này, đáy lòng rung động…

Vương Bình kinh ngạc nhìn phụ thân, nghe chuyện xưa. Thanh Nghi bên người hắn, hai mắt mở to, cảnh tượng này rơi vào trong tai nàng, khiến cho nàng không khỏi chìm đắm trong đó. Tất nhiên nàng biết được, nhân vật chính trong chuyện này, chính là phụ thân Vương Bình, lão nhân trước mắt.

- Nữ tu kia, tên là Liễu Mi…

Trăng sáng, sao thưa.

Gió thu theo thanh âm của Vương Lâm, ở trong viện này dường như không muốn rời đi, bồi hồi không ngừng. Chuyện xưa của thiếu niên trên Chu Tước Tinh, trong khúc chiết lộ ra tia bi ai, và dung hợp vào trong ý thu, càng thêm vẻ nồng đậm.

Trong mắt Thanh Nghi lúc này không biết đã chảy bao nước mắt. Vương Bình ngồi nghe tới giờ, cúi đầu, không rõ biểu tình…

- Sau đó, hắn mang theo đứa nhỏ, tới Nhiễm Vân tinh này…

Chuyện xưa của Vương Lâm, đã nói xong, hắn cầm bình rượu, uống một ngụm lớn, nhìn lên không trung, không nói gì nữa.

Thanh Nghi kinh ngạc nhìn phụ tử hai người, trong lòng có một loại cảm giác không nói được thành lời. Theo bản năng, nàng kéo tay Vương Bình, lập tức phát hiện ra, tay Vương Bình lạnh lẽo vô cùng.

Trong sân im lặng cực kỳ, hồi lâu sau, Vương Bình khàn khàn nhỏ giọng nói :

- Chuyện xưa rất êm tai, cha, con mệt mỏi rồi.

Vương Bình đứng lên, đi vào nhà sâu trong đại viện. Thanh Nghi thi lễ với Vương Lâm, đứng lên đi theo.

Toàn bộ sân viện, chỉ còn lại một mình Vương Lâm, yên lặng ngồi một chỗ, ngẩn ngơ nhìn xa xa.

Gió thu hơi lạnh, ban đêm ngày càng lạnh hơn, thổi tới bốn phía, đem một chút lá rụng thổi bay đi rất xa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vương Lâm than nhẹ, cúi đầu, cầm lấy bầu rượu đặt lên trên miệng, lại phát hiện ra rượu đã hết rồi…

Đêm nay, Vương Bình không ngủ.

Hắn ngồi ở trong phòng, nhìn trăng sáng trên cao, ánh mắt lộ ra vẻ thống khổ. Thanh Nghi ngồi bên cạnh hắn, lôi cánh tay hắn, không nói gì, chỉ yên lặng làm bạn.

- Hóa ra…đây là đáp án… ta đã đợi hơn sau mươi năm rồi…

Vương Bình ánh mắt lộ vẻ thống khổ càng đậm.

- Hóa ra, ta là một oán anh bị mẫu thân luyện hóa…

Vương Bình cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ chua xót và phiền muộn nồng đậm.

Sáng sớm hôm sau, Vương Bình rời đi, Thanh Nghi thủy chung vẫn theo hắn.

Từ đầu tới cuối hắn không nói với phụ thân một câu nào, cũng không nhìn một cái, khi rời đi vẫn là vào sáng sớm, yên lặng ngồi trên xe ngựa, xa xa biến mất cuối Kỳ Thủy Thành.

Hắn không chú ý tới, trong khoảng khắc hắn rời đi, một ánh mắt từ xa nhìn theo xe ngựa, trong ánh mắt này lộ ra tang thương…

Vương Lâm ra khỏi phòng, im lặng ngồi trong sân, nhìn trời cao trống vắng lẩm bẩm nói : “Có lẽ, sẽ có một ngày con suy nghĩ cẩn thận ra…”

Vương Bình ngồi trong xe ngựa, hắn không biết muốn đi nơi nào, chỉ có phía trước mù mịt một mảnh. Hắn cảm thấy rất mệt mỏi, coi như mọi việc trên thế gian, trong giờ phút này, chẳng còn gì để cho hắn đáng phải nhìn nữa.

- Thanh Nghi, ta mệt mỏi quá rồi, tìm một sơn thôn nào yên tĩnh, chúng ta ở lại đi…

Vương Bình nhỏ giọng nói.

Thanh Nghi gật đầu, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Trong một sơn thôn bình thường bơi biên thùy, Vương Bình và Thanh Nghi ở lại, cuộc sống trở nên bình thản, bọn họ tuổi tác đã lớn, năm tháng đã thường xuyên hiện lên trong mắt Vương Bình.

Cuộc đời của hắn, mười chín năm bình thường, tám năm núi sông, hai mươi lăm năm chinh chiến, mười năm thế gian chí tôn, tuy nói là ngắn ngủi, nhưng trình độ phấn khích, người thường cũng còn xa mới có thể trải qua.

Chỉ có điều, tới cuối cùng, hắn vẫn trở về với nguyên điểm, hết thảy trở lại bình thản. Mỗi ngày sáng sớm rời khỏi giường, cầm một khối gỗ ngồi điều khắc trong sân, bình thường, mỗi lúc này Thanh Nghi đều ấm áp ngồi bên cạnh hắn, ánh mắt dịu dàng, nhìn hắn cầm đao điêu khắc, một đao lại một đao, hiện lên trước mắt…

- Phụ thân từng nói, điêu khắc, là phải dùng tâm điêu khắc, chỉ có như vậy, mới có thể khắc họa được hết thảy trong trí nhớ, toàn bộ chuyển vào

đao, dung nhập lên tượng điêu khắc gỗ.

Vương Bình bắt tay vào điêu khắc tượng gỗ, nhẹ nhàng thổi, những vụn gỗ bay lên.

Đặt tượng gỗ được điêu khắc lên trên mặt đất, trong mắt Vương Bình lộ ra hoài niệm, hạ giọng nói :

- Đây là lúc phụ thân còn trẻ.

Tượng gỗ điêu khắc kia, là hình ảnh Vương Lâm, thanh niên Vương Lâm ánh mắt linh hoạt, lộ ra quang mang sắc bén, tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn ra thiên địa xa xa, một cỗ ngạo khí thản nhiên.

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mười năm.

Năm tháng tang thương, không thể tảy đi dấu viết của luân hồi, trốn không thoát khỏi quỹ tích của thiên đạo.

Mười năm đối với phàm nhân mà nói, trong thời gian dài đằng đẵng mang theo một chút ngắn ngủi, cảm giác này có chút mâu thuẫn, nhưng lại khắc họa chân thật trong lòng mỗi người phàm nhân.

Đối với Vương Lâm mà nói, thời gian mười năm, cũng chỉ trong ngắn ngủi, mang theo một chút dài đằng đẵng.

Mái tóc hắn hoa râm, rất dài, dường như đã lâu không có chải vuốt qua, dung nhan, cũng trở nên già nua hơn nhiều, khi hắn khép hai mắt lại, dường như sắp tiến nhập vào luân hồi.

Mười năm này, Vương Lâm trong bình thản, đối với lý giải thiên đạo, cũng rõ ràng hơn nhiều, khắc sâu hơn. Hết thảy những chuyện này cũng không phải hắn để tâm vào, mà là trong sự vô tâm, tự nhiên hiểu ra.

Những cây cối trong sân, đã chết đi phân nửa, chúng cũng không thoát khỏi luân hồi, nhưng là, khi chúng chết đi không lâu, cũng có những sức sống mới xuất hiện.

Bên trong ý cảnh sinh tử luân hồi, phát sinh biến hóa, có ở khắp mọi nơi, chỉ có điều trước đây Vương Lâm mặc dù thấy được, cũng sẽ không có cảm xúc. Hiện giờ hắn vô tâm lại nhìn thấy trong mắt, có một sức sống vô cùng.

Đóa hoa nơi góc tường, hàng năm rơi xuống, nhưng hàng năm cũng nở rộ.

Tầng mây trên cao, ngày ngày tiêu tan, nhưng ngày ngày lại ngưng tụ lần nữa. Thế gian cũng như vậy, có người chết, có người sinh. Dường như đó

là một loại cân bằng vi diệu.

Nếu nói là nhân quả, cũng ẩn chứa trong đây.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 699 Sứ giả Lôi Tiên Điện chân chính.

Trong một căn phòng lớn ở Vương phủ, chỉ có một mình Vương Lâm, điểm này, hàng xóm chung quanh dường như đã sớm quen thuộc rồi. Ngày thường, cũng không hề để ý lũ trẻ chạy vào đây chơi đùa. Mới đầu mọi người còn sợ hãi Vương Lâm, nhưng thế gian này quá dài, những tiểu hài tử đó cũng phát hiện ra, lão gia gia này, không có chút dọa người nào cả.

Dần dần, căn phòng lớn của Vương phủ này, liền trở thành chỗ chơi đùa cho hài đồng, nhìn những đứa nhỏ này mỗi ngày, Vương Lâm trong lòng yên tĩnh vô cùng.

Con cháu đều có phúc của mình, những gì hắn nên làm hắn đã làm rồi, những gì nên nói cũng đã nói. Cuối cùng muốn suy nghĩ cẩn thận, phải tự thân Vương Bình mà thôi.

Vương Lâm tin tưởng đứa nhỏ mình giáo dục từ nhỏ tới lớn, có được ý chí như trời cao, việc thể gian này, hết thảy những ràng buộc, đều có thể bước qua.

Thế gian mười năm, Vương Bình càng ngày càng già nua, hắn đã đi tới cuối cuộc đời, chỉ có điều trong tay vẫn điêu khắc, chưa từng buông xuống.

-Phụ thân nói rất đúng, cuộc sống, chính là bình thản thì tốt nhất, nếu ta có thể lựa chọn lại, nếu có kiếp sau, ta hy vọng có thể ở cùng với phụ thân trong một sơn thôn nhỏ, làm một người thường, bình thường cả đời…

Vương Bình nhỏ giọng nói.

Ở bên cạnh hắn, Thanh Nghi lẳng lặng nhìn Vương Bình, nhỏ giọng nói:

-Chàng đã suy nghĩ cẩn thận, vì sao còn không đi gặp mặt lão nhân gia.

Vương Bình buông pho tượng phụ thân trong tay pho tượng này hắn khắc chính là hình ảnh Vương Lâm ngồi trước bàn ăn mười năm trước, ôn nhu nói một câu với hắn “ăn cơm đi.”

-Thanh Nghi, nàng không hiểu…

Ánh mắt cơ trí của Vương Bình, tuổi hắng càng tăng, thì càng nồng đậm.

-Ở tâm lý của ta, ngoại trừ vấn đề mẫu thân ra, còn có một nghi vấn, ta không dám hỏi…Ta có cảm ngộ, có lẽ vấn đề này, mới chính là nguyên nhân chân chính mà phụ thân không cho ta tu đạo…

Trong mắt Vương Bình lộ ra một chút bi ai, vẻ bi ai này, hắn với Vương Lâm rất giống nhau. Hắn đã nhìn ra một chút manh mối, nhưng không dám đi chứng thực.

-Thanh Nghi, ta có cảm giác, ta đã đi tới cuối cùng của đời người, sợ là không còn bao lâu nữa. Nàng là tu sĩ, sống lâu hơn ta, sau khi ta đi, hãy đưa ta tới bên người phụ thân.

Về phần nàng, tự do, chỉ có điều mặc kệ bao lâu, nàng cũng không được quên, trong cuộc đời của nàng, còn có một đời luân hồi thuộc về ta!

Thanh âm của Vương Bình bình thản, nhưng có một tia kiên quyết.

Thân mình Thanh Nghi rung lên, đang muốn nói gì thì bị Vương Bình cắt đứt.

-Mấy năm nay, khổ thân nàng, thân là tu sĩ, nói vậy có thể thay đổi bộ dạng, nàng không muốn ta cảm thấy cô độc dần dần khiến cho bản thân cũng già cả như ta. Ân tình này, cả đời Vương Bình ta sẽ không quên, nếu như có kiếp sau, ta vĩnh viễn không quên nàng!

Nước mắt chảy xuống trong mắt Thanh Nghi, tu vi của nàng năm đó đã được Vương Lâm nâng tới Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn. Hai mươi năm trước, ở cạnh làm bạn với Vương Bình mà cảm ngộ thiên đạo, đạt được ý cảnh, ý cảnh của nàng đó là tình yêu không hồi hận.

-Dưới hoàng tuyền cũng sẽ làm bạn!

Thanh Nghi nhỏ giọng:

-Tu vi, trong mắt ta như bụi bặm… ta không muốn làm thần tiên vô tình, chỉ muốn làm người thường có tình mà thôi…

Vương Bình kinh ngạc nhìn Thanh Nghi, thở dài, nhỏ giọng nói:

-Hà tất phải như vậy…

…

Lúc này, trên không trung, đột nhiên một đạo lôi quang rít gào mà tới, xuyên qua tinh vân mà tiến tới. Lôi quang này nếu nhìn kĩ, có thể phát hiện ra đó không ngờ lại là một đầu mãnh thú khổng lồ, con thú này nhìn như kỳ lân, nhưng không sừng, toàn thân lấp lóe loi quang, đúng là một đầu lôi thú!

Trên lưng của lôi thú, có một trung niên văn sĩ, người này tu vi cao thâm, không ngại lôi quang đang chạy quanh người lôi thú.

Tốc độ của lôi quang cực nhanh, hướng về La Thiên Bắc Cực cấp tốc chạy đi.

Mục tiêu của hắn cực kỳ chính xác, đúng là Nhiễm Vân Tinh của La Thiên Bắc Vực!

Bảy mươi năm trước, Thiên Huyễn Tinh nơi đây xuất hiện biến cố. Lão tổ của Huyễn tinh tu vi bước vào đệ nhị bộ bỏ mình. Vả lại chuyện này có xuất hiện hư hư thực thực của lôi tiên điện sứ, dần dần nối lên chú ý của Lôi Tiên điện.

Căn cứ vào điều tra, dường như người Lôi Tiên điện hư hư thực thực kia vẫn chưa rời khỏi Nhiễm Vân tinh, vì vậy, liền phái người tới điều tra.

Người trung niên văn sĩ này dĩ nhiên đã siêu thoát khỏi đệ nhất bộ tu tiên, lúc này cũng đạt tới Âm Hư cảnh giới. Hắn ngồi trên lôi thú, bước

vào La Thiên Bắc Vực, không dừng lại, thẳng tới Nhiễm Vân tinh.

“Không ngờ có người dám giả mạo Lôi Tiên Điện sứ giả, chuyện này, đã lâu không xuất hiện qua rồi!” Người trung niên trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, thân là sứ giả Lôi Tiên Điện, hắn có quyền uy thật lớn. Toàn bộ La Thiên Tinh vực, ngoài trừ vài gia tộc tu chân thượng cổ ra, hầu như không có ai dám trêu chọc tới Lôi Tiên Điện.

“Có thể khiến cho ta Lôi Đạo Tử, chân chính sứ giả Lôi Tiền Điện tới tìm, người này cũng khá, nhưng đừng tưởng rằng có thể thi triển được vào thần thông lôi hệ, là có thể giả mạo Lôi Tiên Điện ta. Người của lôi tiên điện chân chính cần phải có Lôi Thú!”

Lôi Đạo Tử tay phải đặt lên đầu lôi thú, nhẹ nhàng vỗ vỗ vài cái.

Lôi thú dường như cảm nhận được kiêu ngạo của chủ nhân, ngửa đầu rít gào một tiếng, làm cho sấm đánh oanh oanh quanh quẩn trong vũ trụ. Khoảnh cách tới Nhiễm Vân tinh ngày càng gần…

Phàm nhân cả đời, trăm tuổi cũng là điểm cuối. Nhưng chân chính có thể sống tới trăm tuổi cũng có bao nhiêu.

Vương Bình, lúc bảy mươi hai tuổi là cảm nhận được cuộc sống của mình đã sắp hết. Thân thể hắn mặc dù khỏe mạnh, nhưng rõ ràng có cảm giác, dường như cuộc sống sắp tới tận cùng rồi.

Mùa đông năm nay, giống như năm Tôn Thái rời đi, tuyết lớn tới rất sớm, khiến cho toàn bộ thôn dân không thể đi ra ngoài, chỉ có thể yên lặng ở lại bên cạnh người thân, vượt qua mùa đông năm nay.

Gió lạnh gào rít lạnh như băng, ở trong thiên địa, dường như mang đi rồi lại mang tới một sinh mệnh vậy. Rồi lại đưa tới mùa xuân, phảng phất một vòng tuần hoàn của luân hồi.

Mùa đông năm nay, dường như còn rét lạnh hơn so với những năm khác nhiều, những bông tuyết lạnh hỗn loạn, càng thêm rét thấu xương. Những ngôi nhà đơn giản, nếu không nằm bên lò sưởi ấm áp, chắc chắc sẽ bị gió lạnh thổi bay.

Trong thôn, trong căn nhà cuối tây, một ánh lửa chiếu sáng ra bên ngoài, mang theo một chút ấm áp, chỉ là so với bông tuyết cùng gió lạnh ban đêm, có vẻ như nó nhỏ bé vô cùng không chút đáng kể.

Gió lạnh rít gào, bồi hồi bốn phía không ngừng, mặt đất thật dày sâu từng tầng, gió lạnh hình thành những cơn lốc xoáy, mang theo từng tảng băng tuyết thật lớn.

Gia súc trong thôn, cũng cuốn mình run lên nhè nhẹ, chống cự lại cái lạnh lẽo của gió rít này.

Phía trên trời cao, bầu trời hắc ám vô cùng, chỉ có vô số những bông tuyết hạ xuống, làm cho người ta nếu nhìn lên trên một thời gian, khó tránh khỏi có một loại cảm giác lạc lõng.

Vương Bình ngồi ở trên ghế, cầm đao khắc, một đao, lại một đao, trước mắt là một tia hồi ức cuối cùng về người thân.

Hắn khắc vẫn là phụ thân mình, chẳng qua dung nhan của phụ thân ngày càng thêm già nua mà thôi.

Một năm nay, Vương Bình thường xuyên nằm mộng, nhớ lại thời thơ ấu, nhớ lại cảm giác khi phải uống những bát nước thuốc chua xót kia, vị chua xót năm đó, hiện giờ hắn nhớ lại, lại cảm thấy có chút ngọt lành, vị ngọt này, không phải ngọt vì hương vị, mà là ngọt vì ấm áp.

Thanh Nghi ngồi bên cạnh, nhìn Vương Bình, nhu tình vẫn hiện lên trong mắt, có điều đã hơn một tia bi ai.

Gió lạnh gào thét liên hồi, từ bên ngoài không ngừng truyền tới như muốn phá tan cửa mà xông vào, vây cuốn lấy Vương Bình mang đi.

-Sau khi ta đi, đốt những pho tượng này đi…

Vương Bình nhẹ giọng nói, hắn bắt tay vào làm pho tượng cuối cùng của đời mình, đây là một bán thành phẩm, hắn không muốn điêu khắc nó thành phẩm.

Trong gian phòng này, có một cái giá gỗ thật lớn, trên đó bày đặt hơn một trăm pho tượng, mỗi một cái, đều là Vương Lâm!

Trong đó còn có một vài pho tượng lớn, bên cạnh có một pho tượng tiểu hài tử đứng bên, trên mặt hài tử tràn đầy thỏa mãn cùng mỉm cười, lôi kéo tay phụ thân, lộ ra cảm xúc không muốn xa rời.

-Phụ thân, con sớm đã tha thứ cho người…

Vương Bình bắt tay vào làm pho tượng, nhỏ giọng nói.

Trong đêm tuyết lớn này, trên bầu trời màu đen, một đạo lôi quang sáng ngời, giống như tia chớp xé nát tinh không mà tới. Tầng gió trên không trong nháy mắt tan rã, lôi quang giáng lâm, sét đánh tạo ra những tiếng ầm ầm quanh quẩn toàn bộ Nhiễm Vân tinh.

Giờ khắc này, ngay cả những bông tuyết giữa trời và đất cũng run rẩy, trong nháy mắt, đọng lại giữa không trung.

Thậm chí cả gió lạnh trong nháy mắt đã sụp đổ.

Toàn bộ tu sĩ Nhiễm Vân tinh, trong thời gian ngắn liền cảm nhận được khí tức khổng lồ vô cùng, nhất là khí tức này lại ẩn chứa lôi uy trong đó, giống như vô số sấm sét đánh ầm ầm bên tai tu sĩ vậy.

Tôn gia lão tổ Tôn Tích, nguyên đã bế quan nhiều năm, nhưng giờ khắc này, cũng vội mở hai mắt, nhoáng lên một cái, liền đi tới không trung, ngưng thần nhìn ngó, vừa phát hiện ra sắc mặt liền âm trầm, bên trong lộ ra biến đổi.

“Tiên lực thật mạnh, lôi uy đáng sợ!” Tôn Tích hấp một ngụm chân khí, đồng tử trong mắt nhanh chóng co rụt lại.

Phía sau hắn, tu sĩ Anh Biến hậu kỳ của Tôn gia cũng chia nhau đứng. Tất cả có tám người, Tôn Khải Tinh đứng ở trên đầu, trầm giọng nói:

-Lão tổ, xem ra người này không có ý tốt!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 700 Kinh biến.

Nhiễm gia, Triệu gia cũng giống như vậy, thế lực của bọn họ không bằng Tôn gia, dù sao cũng có rất nhiều cao thủ trong gia tộc, đã đi xa từ vô số năm trước rồi.

Bên trong Kỳ Thủy thành, trong Vương gia đại viện, Vương Lâm buông bầu rượu trong tay, thoáng ngẩng đầu nhìn. Trong mắt hắn không có chút thần thái nào giống như một lão nhân chân chính, chỉ có đục ngầu.

Ánh mắt nhìn xuống, hắn cúi đầu, uống một ngụm rượu.

Trên không trung, một cự thú phát ra lôi quang toàn thân, bốn vó đạp tinh không, giữa mũi hai đạo điện quang xuyên qua, thoạt nhìn vô cùng thần võ. Ở trên lưng cự thú, một người đàn ông trung niên ngồi khoanh chân, hắn đứng là Lôi Tiên Điện Lôi Đạo Tử!

Ánh mắt hắn như điện, lạnh lùng nhìn lướt qua mặt đất, thần thức không chút cố kỵ, quét ngang hết thảy, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Nhiễm Vân tinh. Kỳ Thủy thành cũng nằm trong số đó.

Chỉ có điều không biết vì sao, thần thức hắn tảo qua cũng không dừng lại trên người Vương Lâm chút nào.

Trong khi thần thức hắn quét ngang, toàn bộ tu sĩ nhiễm Vân tinh, tinh thần kịch chấn, ngoài trừ những tu sĩ này ra, hết thảy những yêu vật trên

Nhiễm Vân tinh này, thân mình cũng run rẩy, dường như đối mặt với uy lực của thiên địa vậy.

Ngay cả phàm nhân, cũng như vậy, mặc dù bọn họ căn bản không biết được nguyên nhân, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, trong đầu ầm ầm chấn động, ngay sau đó liền hôn mê đi, bất tỉnh nhân sự.

Trong nháy mắt toàn bộ Nhiễm Vân tinh liền một mảnh yên tĩnh…

Trong giây lát, Lôi Đạo Tử thu hồi thần thức, nhíu mày, hắn tìm một vòng, cũng không phát hiện ra người nào phù hợp với yêu cầu.

Hắn thu hồi thần thức, bông tuyết lại rơi xuống, gió lạnh lại bắt đầu.

“Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, có lẽ cũng rời đi, người này tính là mạng lớn đi!” Lôi Đạo Tử trầm ngâm một lát, xoay người định rời khỏi, nhưng vào lúc này, ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng đọng. Thần thức như một tia chớp, tập trung vào một thôn nhỏ trong núi ở Nhiễm Vân tinh.

Thanh Nghi, lúc thần thức đảo qua lần đầu tiên, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân mình không tự chủ được mà run rẩy lên, linh lực suýt nữa thì sụp đổ, điều chỉnh hồi lâu cũng không điều hòa lại được.

Vương Bình giật mình, ngẩng đầu nhìn Thanh Nghi hạ giọng nói:

-Thanh Nghi, nàng có chuyện gì vậy?

Thanh Nghi muốn mở miệng, lập tức sắc mặt đại biến, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Một cỗ thần thức khổng lồ, mãnh liệt thổi tan bông tuyết và gió lạnh, trực tiếp phủ xuống.

Thần thức này quá mạnh mẽ, làm cho toàn bộ mặt đất dừng như ầm ầm rung lên, từng tảng tuyết thật dày trên đất, phút chốc bị chấn tan.

Ngoài phòng, gió lạnh cùng bông tuyết mới vừa khôi phục lại, trong phút chốc lại sụp đổ. Chỉ thấy trong sơn thôn nơi ở của Vương Bình, giống như bị ngăn cách với ngoại giới vậy, bông tuyết vẫn bay xuống như thường, gió lạnh vẫn gào thét, nhưng bên ngoài phòng hắn, nửa điểm cũng không có.

Dường như tất cả phong tuyết, trong nháy mắt toàn bộ bị đánh tan.

Thanh Nghi hình thành nguyên thần không lâu, lập tức xuất ra linh lực tranh đấu, khiến cho thân thể của nàng, mặc dù dưới cỗ thần thức khổng lồ đang phủ xuống vẫn tiến lên được một bước, đứng chắn trước mặt Vương Bình.

Dung nhan của nàng già nua, nhưng trong mắt lộ ra vẻ bất khuất kiên cường.

-Thú vị! không ngờ không bị hôn mê!

Thanh âm lạnh như băng, quanh quẩn trong phòng.

Trong khoảng khắc thanh âm xuất hiện, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đi vào, hắn giẫm chân tại chỗ liền tiến vào phòng nhanh như chớp. Thanh Nghi sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Nàng có thể cảm thấy, trên người đối phương có một khí tức không thể tưởng tượng được, khí tức này rất mạnh, giống như uy lực của thiên địa, căn bản không thể kháng cự.

Ở trước mặt đối phương, Thanh Nghi cảm thấy mình như một con kiến, dường như chỉ một ý niệm trong đầu đối phương liền có thể làm cho mình chết đi vô số lần, trọn đời không siêu sinh, chết không chỗ chôn.

Càng làm cho nàng cảm thấy đồng tử trong mắt như co rụt lại là trên người người này, còn ẩn chứa một đạo lôi quang, trận trận tia chớp chạy ra ngoài thân thể, thoạt nhìn giống như lôi tiên vậy.

Hắn nhìn như tùy ý đạp cửa vào phòng, cũng khiến cho toàn bộ gian phòng phát ra những tiếng ca ca, từng đạo lôi quang chạy dọc theo vách

phòng, rồi toàn bộ phòng giờ phút này, dường như bị điện quang bao vây vậy!

Nếu là ngoại giới tới nhìn xem, có thể nhìn thấy rõ ràng, gian phòng của Vương Bình lúc này dĩ nhiên bị lôi điện vây quanh. Ở trên không, đầu lôi thú kia lười nhác nằm sấp trên hư không, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, dường như thế gian này, không có chuyện gì có thể khiến cho nó chú ý dù chỉ nửa điểm vậy.

Bởi vì, nó là lôi thú! Ngày xưa là thánh thú trên lôi chi tiên giới!

Tuy nói huyết thống của nó cũng không phải thuần khiết, chênh lệch rất lớn so với lão tổ tông năm đó của nó, nhưng, nó kiêu ngạo, đã nhập vào tận xương tủy rồi.

Vương Bình buông bức tượng điêu khắc trong tay, đứng lên, đi tới trước mặt Thanh Nghi, nhìn người đàn ông trung niên đang bước vào phòng, bình tĩnh nói:

-Ngươi là ai!

Lúc này, Vương Bình căn bản không giống như một phàm nhân chút nào, ánh mắt hắn bình tĩnh, cũng không chút ra vẻ, mà chân chính bình tĩnh. Hắn đứng trước mặt Thanh Nghi, giống như một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất.

Hết thảy cái này, phải cảm tạ phụ thân Vương Lâm của hắn, mười chín năm bình thản, tám năm hành trình núi sông thiên địa, hơn ba mươi năm thế gian chí tôn, khiến cho hắn mang trong mình trái tim của thiên địa, trời hắn không sợ hãi, huống chi tu sĩ trước mắt này!

Thanh Nghi kinh ngạc nhìn bóng dáng của Vương Bình phía trước, trong giờ phút này, bóng dáng này vĩnh hằng ghi tạc trong lòng nàng. Trong mắt Thanh Nghi dâng lên nhu tình nồng đậm, liền dứt khoát tán đi tu vi, bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên bước vào phòng.

Người đàn ông trung niên kia thâm ý sâu sắc nhìn vào mắt Vương Bình, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị, liếc mắt một cái dường như có thể nhìn thấu Vương Bình.

Vừa rồi hắn dùng thần thức quét ngang qua đây, bởi vì dùng thần thức quét ngang qua, là phàm nhân sẽ bị hôn mê bất tỉnh nhân sự, việc này hết thảy bởi vì tu vi của hắn quá mạnh mẽ, nhất là còn ẩn chức lôi uy, như thế, thần thức đảo qua liền giống như thiên địa đảo qua vậy.

Nhưng, chỉ có phàm nhân trước mặt này, cũng không những không có hôn mê, hơn nữa xem như bộ dạng còn không có nửa điểm cảm nhận thấy thần thức của mình. Như thế, lập tức hấp dẫn chú ý của hắn, thần thức liền tập trung tới nơi này.

Hắn chậm rãi nói:

-Thú vị! khó trách ngươi không hôn mê, hóa ra là như thế này…

Trong nháy mắt khi người đàn ông trung niên vừa bước vào phòng, trong Kỳ Thủy Thành cách xa đây vạn dặm, Vương Lâm nguyên vốn bình tĩnh ngồi trên ghế cầm bầu rượu uống xong một ngụm, cũng mạnh mẽ ngẩng đầu, tay phải hất phía trên bầu rượu. Bầu rượu lập tức vỡ vụn, thậm chí cả rượu bên trong cũng trực tiếp tan thành hư không, không dư thừa một chút nào.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, trong mắt tuôn ra hàn quang mà mấy chục năm rồi không có thấy, so với lúc trước ở trong tửu lâu, còn đáng sợ hơn vô số lần. Dường như thiên địa dừng ở đây, cũng căn bản không thể đánh đồng!

Lôi Đạo Tử ánh mắt dừng ở trên người Vương Bình, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú, chậm rãi nói:

-Hóa ra, ngươi không phải là người…

Hắn vừa nói chuyện, thân mình Vương Bình liền chấn động, đúng lúc này, bóng dáng phía sau liền động đậy, từ dưới chân lập tức biến ảo ra. Tiên vệ khôi lỗi cơ hồ vừa hiện thân, liền đánh ra một quyền.

Một quyền này, đánh ra một mảnh âm bạo, oanh long không gian, không ngờ có thể thay thế được tiếng sấm, thẳng tới Lôi Đạo Tử.

Ánh mắt Lôi Đạo Tử ngưng đọng, hắn vừa nhìn ra trong bóng của Vương Bình, có ẩn chứa một khôi lỗi, cho nên cũng không kinh ngạc, mà hai tay bấm tay niệm thần chú, từng đạo lôi quang lóe lên không trung, hứng tới một quyền của tiên vệ khôi lỗi, chụp qua.

Một quyền của tiên vệ khôi lỗi trực tiếp đánh vào trong lôi quang, giống như một cái dùi sắc bén, nhanh chóng xuyên thấu qua, không thèm quan tâm tới lôi quang. Một quyền, dừng ở trên tay Lôi Đạo Tử.

Lực lượng hủy diệt, điên cuồng từ nắm tay tiên vệ vô tình dũng mãnh tràn vào Lôi Đạo Tử, dường như lúc này gió lốc nổi lên, phát ra những tiếng động ầm ầm.

Một thanh âm quanh quẩn khắp nơi, Lôi Đạo Tử thân mình nhoáng lên một chút, lùi về phía sau một bước, hai tay run lên, lôi quang tiêu tán. Trong mắt hắn lộ ra quang mang kỳ dị, nhìn chằm chằm vào khôi lỗi, cười lớn nói:

-Cực phẩm khôi lỗi!

Tiên vệ khôi lỗi lùi về phía sau hai bước, ánh mặt lộ ra vẻ lạnh như băng, toàn bộ lôi quang chạy trên người, giống như là ngân xà loạn vũ vậy.

Lôi Đạo Tử cười to, thân mình bước tới trước môt bước, một bước này, vừa mới nhấc chân lên, điện quang chạy khắp chung quanh gian phòng, trong phút chốc điên cuồng lóe lên, không ngờ ngưng tụ lại trên chân Lôi Đạo Tử, theo hắn hung hăng đạp một cái trên mặt đất.

Toàn bộ thiên địa, dường như trong khoảnh khắc này đều chấn động ầm ầm!

Căn phòng trong nháy mắt tiên tan, không lưu lại một chút dấu vết nào. Điện quang hình thành một vòng tròn sáng, lan tràn ra bốn phía chung quanh, Vương Bình là người đứng mũi chịu sào.

Ánh mắt tiên vệ khôi lỗi ngày càng lạnh băng hơn, giậm chân tại chỗ, một quyền phát ra, nhưng lôi quang này sóng gợn tản ra quá lớn, với lực của hắn, hiển nhiên không thể bận tâm toàn bộ được.

Mắt thấy lôi quang sẽ lan tràn tới thân thể Vương Bình phía sau, Thanh Nghi ở phía sau thần sắc không thay đổi, lôi kéo tay Vương Bình, ánh mặt đầy nhu tình nhìn Vương Bình.

Về phần Vương Bình, thần sắc cũng không nửa điểm bối rối, dường như thái sơn có sụp đổ trước mắt, cũng sẽ không động dung vậy, bởi vì hắn biết, phụ thân mình, nhất định sẽ tới.

Trong mắt hắn, phụ thân là tồn tại mạnh nhất dưới vòm trời này, không người nào có thể chống cự!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 701 Tu vi

Vương Bình trầm ổn, khiến cho ánh mắt Lôi Đạo Tử tảo qua, sau một thoáng cẩn thận nhìn xem, hắn cũng ngẩn ra, coi như nhìn thấu được một chút gì đó.

Sóng gợn điện quang mang theo những tiếng oanh động ầm ầm, thẳng tới Vương Bình, nhưng trong nháy mắt khi điện quang vừa tới, một thanh âm tang thương chậm rãi quanh quẩn trong thiên địa.

Thanh âm này, lộ ra vẻ tang thương cực kỳ nồng đậm, dừng ở bốn phía, chỉ trong thời gian ngắn, khiến cho sóng gợn điện quang như cuồng long này, bỗng nhiên không chút nhúc nhích.

Điện quang màu lam, dường như có sinh mệnh vậy, giống như những sợi tơ, trong đó một vài sợi thậm chí đã kéo dài tới trước mặt Vương Bình ba tấc, nhưng giờ phút này đều đọng lại.

Thanh âm kia chỉ mang theo có một chữ: “Định!”

Trong hư không, xuất hiện một lốc xoáy thật lớn, trong lốc xoáy kia, một lão nhân tóc trắng xóa nhịp bước thong thả đi ra.

Hắn đạp trên hư không mà đi, đi tới bên cạnh Vương Bình, tay phải tùy ý điểm nhẹ lên phía trên sóng gợn lôi quang, chỉ nghe thấy một tiếng ca ca vang vọng lên, trong phút chốc sóng gợn lôi quang lan tràn ra toàn bộ không gian.

Ngay lúc này, khi đang điên cuồng lan tràn, tức khắc sóng gợn lôi quang sụp đổ…

Cảnh tượng này phát sinh quá mức đột ngột, Lôi Đạo Tử hít một ngụm chân khí, thân mình lùi lại phía sau hai bước, ánh mắt ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trên mặt lộ ra vẻ thận trọng.

Hắn không nhìn thấu được tu vi đối phương!

Ánh mắt hắn có thể nhìn nhưng thần thức tra xét, thì lão nhân này dường như không tồn tại.

-Cha…

Vương Bình kinh ngạc quan sát lão nhân trước mặt, nhỏ giọng nói.

Tiếng gọi cả đời này, bao hàm hơn mười năm tưởng niệm của hắn…

Lão nhân, đúng là Vương Lâm! Ánh mắt hắn nguyên vốn hôn ám, lúc này hàn quang lóe ra, loại ánh mắt này đã lâu không có xuất hiện trong mắt hắn.

-Lôi Tiên điện, sứ giả!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Tiên vệ khôi lỗi nhoáng lên một cái, đứng ở bên người Vương Lâm. Ánh mắt lạnh như băng nhìn Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc cực kỳ ngưng trọng nói:

-Các hạ là ai!

Vương Lâm nhìn nhìn bốn phía, động tĩnh lớn như vậy, trong thôn này, cũng không có thôn dân nào xuất hiện, hiển nhiên những người này khi bị thần thức quét qua, đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Hắn vung tay phải lên, một đạo ánh sáng dịu dàng bao vây lấy Vương Bình và Thanh Nghi, cùng lúc đó chân bước về phía trước một bước. Trong phút chốc, liền mang theo hai người Vương Bình mất dạng, tiên vệ theo sau đó cũng biến mất không thấy đâu.

Lôi Đạo Tử sắc mặt âm trầm, hừ lạnh một tiếng, đồng thời giậm chân tại chỗ, bóng dáng biến mất.

Ở phía tây Nhiễm Vân tinh, trên một bình nguyên hoang tàn vắng vẻ, Vương Lâm từ hư không cất bước ra, Vương Bình và Thanh Nghi xuất hiện trong ánh sáng dịu dàng.

Cùng lúc đó, năm trăm trượng phía trước lôi quang lóe ra, Lôi Đạo Tử xuất hiện.

Thân hình hắn vừa mới bước ra, lập tức xuất hiện đại lượng lôi quang bốn phía chung quanh thân thể hắn, toàn bộ không trung giờ phút này, đều trở nên âm u, bầu trời u ám, lôi quang chạy loạn, cực kỳ kinh người.

-Mặc kệ ngươi là ai, lưu lại khôi lỗi này, lão phu sẽ buông tha cho ba người các ngươi!

Thanh âm Lôi Đạo Tử lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm chậm rãi nói.

Vương Lâm hàn quang trong mắt càng đậm, bình thản nói:

-Ngươi mặc dù buông tha ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, nếu như ta tới chậm một bước, khuyển tử đã chết trong tay ngươi rồi. Việc này, đã làm tại hạ nổi giận, không quản ngươi có thân phận gì, hôm nay, sẽ phải chết!

Thanh âm của hắn như đinh đóng cột, một cỗ sát khí, bỗng nhiên đề thăng, cùng lúc đó tiên vệ khôi lỗi giậm chân trên hư không, cả người phút chốc lóe sáng kim quang.Dường như giống như một kim nhân vậy, kim quang chói mắt, xuất liền một quyền hướng tới Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một tấm phù lôi quang chi võng, bấm tay niệm thần chú, duỗi ra phía trước, trong phút chốc, hình thành một chiếc võng thật lớn, hóa thân thành thiên địa, rồi co rút lại nhanh chóng, bao vây tới tiên vệ khôi lỗi.

Phía trên lôi võng có vô số hoa văn lá bùa chợt lóe, cực kỳ cứng cỏi, khi co rút lại, nắm tay của tiên vệ khôi lỗi, không ngờ không thể chấn vỡ được.

-Lão phu thân là lôi tiên điện sứ giả, với sức của ngươi, mặc dù là có khôi lỗi này, nghĩ muốn giết ta, cũng không có khả năng!

Lôi Đạo Tử sau khi ném ra lôi võng, cũng không thèm liếc mắt một cái, hai tay bấm tay niệm thần chú, một đạo lôi quang bỗng nhiên biến ảo, thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, đối mặt với lôi quang căn bản không cần tránh né, mà trong khoảnh khắc lôi quang vừa tới, liền há mồm. Lôi Đạo Tử trợn mắt há hốc mồm nhìn lôi quang bị Vương Lâm nuốt toàn bộ vào trong bụng.

Từng trận điện quang chạy quanh thân thể Vương Lâm, phát ra những tiếng động ba ba.

-Chút lôi lực này không đủ!

Vương Lâm nâng tay phải lên, nguyên thần lập tức phân ra dung nhập vào bên trong, trong phút chốc, trên lòng bàn tay, một quả lôi cầu biến ảo mà thành.

Mặc dù lôi cầu này chỉ lớn nhỏ bằng một nắm tay, nhưng khi nó xuất hiện, cũng làm cho toàn bộ thiên hạ u ám, khiến cho toàn bộ lôi quang dưới bầu trời u ám này điên cuồng gào thét lên, gần như trong nháy mắt,

như muốn lao ra, tạo thành từng đạo lôi quang như cuồng long, thẳng tới lôi cầu trên tay phải Vương Lâm.

Cảnh tượng này, làm cho Lôi Đạo Tử giật mình, hắn nhìn thấy trước mắt, chỉ là lôi trên khoảng không u ám, giống như bị một hấp lực nào đó hấp dẫn, tất cả tạo thành một dòng dông tố, cuối cùng rơi vào phía trên lòng bàn tay của đối phương.

-Cái này, mới chân chính là lôi!

Thanh âm Vương Lâm bình thản, tay phải vung lên phía trước, lôi cầu mang theo tiếng động ầm ầm, hướng tới Lôi Đạo Tử bay nhanh đến.

Lôi Đạo Tử sắc mặt đại biến, không chút do dự lùi lại sau, vỗ vỗ vào túi trữ vật, lập tức trong tay hiện ra một thanh thiết côn dài ba trượng, thuần một màu đen. Bên trên thiết côn này khắc đầy bùa chú, còn có một sợi dây nhỏ màu đỏ sậm đan xen vào nhau.

Khoảng khắc lôi cầu trong tay Vương Lâm tiến tới, Lôi Đạo Tử cầm thiết côn trong tay, hung hăng cắm xuống mặt đất, cùng lúc là hai tay bấm tay niệm thần chú, liên tục đánh ra những ấn ký.

-Thiên địa chi lôi, thu!

Lôi Đạo Tử hai mắt ngưng thần, quát to.

Không gian vang lên rền rĩ, lôi cầu điên cuồng mà tới. Nhưng trong khoảng khắc liền bị thiết côn kia dẫn dắt, cải biến phương hướng thẳng tới thiết côn. Lôi lực thật lớn trong phút chốc tràn ngập toàn bộ thiết côn.

Chỉ thấy trên thiết côn, điện quang chạy quanh, những phù văn bên trên, lúc này toàn bộ sáng rực lên, dường như đang cấp tốc hấp thu cái gì đó.

Chẳng qua lôi cầu kia lôi lực quá mạnh mẽ, thiết côn không chịu đựng nổi mà phát ra tiếng ca ca, trên thân liền xuất hiện những vết rạn nứt. Nhưng lúc này sợi dây màu đỏ sậm trên thân thiết côn cũng chạy dọc theo vết nứt, giống như dịch tràn hợp thành một vậy, khiến cho thiết côn này cũng không bị sụp đổ.

Trong lôi cầu truyền ra những tiếng động ầm vang, mang theo uy nghiêm hùng mạnh, tuy nói bị hấp thu không ít lôi lực, nhưng vẫn đang dũng mãnh va chậm ở phía trên thân thiết côn.

Lúc này, toàn bộ khe nứt trên thân thiết côn, điên cuồng xuất hiện tràn lan hơn, trong khoảng khắc, sợ dây màu đỏ dường như dung nhập vào toàn bộ thân thiết côn.

Lôi Đạo Tử quan sát cảnh tượng trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Đúng lúc này, thiết côn dường như không thể chịu đựng nổi lôi lực khổng lồ này, sau khi hấp thu toàn bộ lôi lực của lôi cầu, khẽ run lên, bỗng nhiên sụp đổ trước mắt Lôi Đạo Tử!

Dường như có vô số tiếng sấm ầm vang trong thiên địa, toàn bộ Nhiễm Tinh vân trong lúc này ầm ầm run rẩy, rất nhiều ngọn núi lớn sụp đổ, phát ra những tiếng gào thét.

Thiết côn sụp đổ, lôi lực thật lớn phát tiết ra, Lôi Đạo Tử đứng mũi chịu sào, trong tiếng sấm ầm ầm mà lui lại mười bước, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm quát to:

-Ngươi, ngươi chính là tên giả mạo Lôi Tiên điện sứ giả Hứa Mộc! ngươi rốt cuộc có tu vi gì.

Dưới lôi lực phát tiết ra, lôi võng vây khốn tiên vệ cũng tan rã trong nháy mắt, tiên vệ giậm chân thoát khỏi.

Vương Lâm bình thảnh nhìn Lôi Đạo Tử, chậm rãi nói:

-Tu vi của ta…

Hắn trầm ngâm nhưng tiên lực lập tức bùng nổ, từ trúc cơ kéo lên, trực tiếp biến thành hóa thần, theo đó lại ngưng tụ đạt thành Anh Biến đại viên mãn.

Không có chấm dứt, tiên lực liên tục bùng nổ, tu vi lại nâng cao, Vấn Đỉnh sơ kỳ!

Tiên lực theo Vương Lâm tung hoành, Lôi Đạo Tử sắc mặt ngày càng khó coi, tuy nói hắn không coi tu sĩ bước đầu tiên ra gì, nhưng lão nhân trước mặt này tu vi không ngừng kéo lên, hắn căn bản không đoán được cuối cùng sẽ đạt tới trình độ như thế nào.

Vấn Đỉnh sơ kỳ, không phải là cuối, tiên lực của Vương Lâm tiếp tục cuồng bạo, trong ánh mắt trầm ngâm của hắn, đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ!

Tiên lực dần dần trầm ổn, dừng thu lại ở Vấn Đỉnh trung kỳ, chỉ có điều, khí tức trên người Vương Lâm ngày càng mạnh, không có nửa điểm tạm dừng, khí tức này, đến từ ý cảnh!

Vốn phạm trù Vấn Đỉnh trung kỳ, không thể kéo lên được ý cảnh, nhưng khí tức hóa thành ý cảnh bay lên, càng ngày càng đậm, khiến cho sắc mặt của Lôi Đạo Tử ngày càng thêm âm trầm.

Kéo lên ý cảnh, dường như không bao giờ dừng, đột phá Vấn Đỉnh trung kỳ, điên cuồng kéo lên, trong giờ phút này, mái tóc bạc của Vương Lâm

phất phơ trong gió, ánh mắt hắn vẫn trầm ngâm càng ngày càng đậm.

Khí tức khổng lồ tràn ra bên ngoài Vương Lâm, hướng tới bốn phía, dần dần bao trùm toàn bộ Nhiễm Vân tinh.

Ý cảnh, không ngừng phóng thích, đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, không có chấm dứt, vẫn tiếp tục!

Cảnh tượng này, làm cho mí mắt Lôi Đạo Tử nhảy lên, hắn gần như không thể hô hấp, cảm giác không ổn mạnh mẽ xuất hiện trong lòng. Nhưng lập tức hắn phát hiện ra ý cảnh kia dường như đã ngừng lại, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng thầm nhủ: “Loại tu sĩ vẫn còn dừng ở bước đầu tiên, giết cũng dễ dàng, chỉ có điều, hắn thật sự hơi quái dị…”

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 702 Im mồm.

Không trung, lúc này xuất hiện một bức tranh họa sơn thủy thật lớn, trong tranh, hoàn toàn lấy thiên làm vải vẽ, lấy địa làm mực, dường như ảo ảnh biến ảo mà thành vậy.

Trong bức tranh sơn thủy này, một đạo hoàng tuyền dần dần lộ ra, chậm rãi lưu động.

Nhưng, tiếp đó, bức tranh sơn thủy trên không, hoàng tuyền bỗng nhiên nhoáng lên một cái, toàn bộ hút vào trong thiên linh Vương Lâm, biến mất không thấy.

Ý cảnh của Vương Lâm, làm cho Lôi Đạo Tử giật mình kinh hãi, không chỉ có ý dịu dàng, còn có điên cuồng, vừa mới đạt tới Vấn Đỉnh hậu kì đỉnh!

Ý cảnh dừng lại ở mức này!

Lôi Đạo Tử thở ra nhẹ nhàng hắn thực sự sợ ý cảnh của Vương Lâm đột phá mức tu đạo bước đầu tiên, nếu thật sự là như vậy, đối phương phối hợp với khôi lỗi, hôm nay, sợ rằng có một trường ác đấu rồi!

-Một chút tu vi như vậy, cũng dám giả mạo làm Lôi Tiên điện sứ giả!

Lôi Đạo Tử cười lạnh, nhưng trong lòng lại có chút hoài nghi, dù sao vừa rồi Hứa Mộc phát ra lôi cầu, thật sự quá mức kinh người.

Loại thần thông lôi hệ này tuyệt không phải tu sĩ bình thường có thể có được, hắn chỉ có thể nhìn thấy trên thân địa cấp sứ giản lôi Tiên Điện mà

thôi. Mặt khác còn có một điểm hắn hoài nghi là, khi thần thức hắn quét ngang qua, căn bản không phát hiện ra người này tồn tại, mặc dù hiện giờ thần thức nhìn, có thể thấy rõ được tu vi của người này, nhưng hắn luôn có một loại cảm giác dường như là một tầng sương mù vậy, hoặc như nhìn bóng trăng trong nước.

Vương Lâm ngẩng đầu, tiên lực của hắn không nhiều lắm, chỉ có thể dừng lại ở Vấn Đỉnh trung kỳ, nhưng ý cảnh trong vô tình, không ngờ đạt tới trình độ này, đối với Vương Lâm cũng có chút ngoài dự kiến.

Hơn nữa, hắn chỉ có phóng xuất ra ý cảnh luân hồi, trong nguyên thần hắn, ý cảnh lôi uy và nhân quả tuần hoàn, cũng chưa có phát ra.

Về phần Lôi Đạo Tử sở dĩ nhìn không thấu tu vi của Vương Lâm, cũng bởi vì có một tia ý cảnh nhân quả tuần hoàn kia. Ý cảnh của Vương Lâm, dưới biến hóa không ngừng, ngoại trừ tu sĩ chân chính bước vào bước thứ hai, nếu không, không có khả năng nhìn ra manh mối. Âm Dương hư thực, dù sao chỉ là quá trình quá độ giữa bước đầu tiên cùng bước thứ hai mà thôi.

Vương Bình kinh ngạc nhìn phụ thân phía trước, trong khoảnh khắc phụ thân nâng cao tu vi vừa rồi, thân hình hắn mơ hồ xuất hiện một chút dao động, dao động này, rõ ràng truyền tới từ trong linh hồn hắn, khiến cho phán đoán trước kia của hắn càng đậm.

Trong lòng Vương Lâm nổi lên chua xót. Thanh Nghi ở bên cạnh nắm tay Vương Bình, trong mắt nhu tình càng đậm, nhỏ giọng nói:

-Không sao cả, bất luận chàng như thế nào, ta điều ở bên cạnh chàng.

Vương Bình trầm mặc, gật đầu.

Lôi Đạo Tử sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

-Lão phu cho ngươi biết thế nào mới là Lôi điện sứ giả!

Hắn nói xong nâng tay phải, chỉ lên trời quát lớn:

-Lôi chi tiên thú!

Trên không trung, từ vô biên vô hạn xuất hiện một lượng lớn lôi quang, những lôi quang này dường như muốn chiếm cứ toàn bộ khoảng không, giờ phút này điên cuồng ngưng tụ mà thành. Trong phút chốc trên không trung hình thành một lôi cầu thật lớn.

Một trận ầm vang tiếng sấm, quanh quẩn không ngừng. Thanh âm này sung mãn uy nghiêm, khiến cho toàn bộ người nghe thấy tâm thần kịch chấn vô cùng.

Lúc này toàn bộ tu sĩ ở Nhiễm Vân tinh đều bị thần thức của Lôi Đạo Tử làm cho đau khổ giãy dụa, bất kể nơi nào, toàn bộ đều nghe thấy tiếng sấm, tâm thần rung động, linh lực chạy điên cuồng, gần như không thể khống chế được.

Lôi cầu nhoáng lên một cái, mạnh mẽ co rút lại, cuối cùng hóa thành một đầu lôi thú bất phàm!

Lôi thú này cực kỳ uy phong, giữa mũi từng tia chớp giật như du long, hai mắt thật lớn, lộ ra vẻ ngạo nghễ, dường như nó là vật cao quý nhất thế gian vậy.

Chẳng qua ánh mắt của nó nhìn xuống Vương Lâm cũng ngẩn ra, ánh mắt lộ ra một tia mê man.

Lôi Đạo Tử nhìn Vương Lâm, bình thản nói:

-Bởi vì có lôi thú, mới có thể được xưng là lôi tiên điện sứ giả! Tội giả mạo, đó là diệt tộc.

Vương Lâm liếc mắt nhìn lôi thú một cái, chậm rãi nói:

-Không có lôi giác, dùng cái gì mà tự xưng là lôi thú!

Hắn vỗ vỗ túi trữ vật, Xạ thần xa lập tức biến ảo mà ra, ầm ầm một tiếng, hoán thành lôi quang!

Một cỗ khí tức dường như có thể hủy thiên diệt địa tràn ngập bên lôi quang, một đầu cự thú sung đầy lôi uy, chậm rãi từ trong lôi quang đi ra.

Bộ dạng của nó gần giống kỳ lân, nhưng không phải là kỳ lân, trên đầu, một cây ngân giác lấp lóe điện quang, phát ra những tiếng động rì rì!

Trong khoảng khắc nó đi ra, Lôi Đạo Tử sắc mặt đại biến, đây là lần đầu tiên trong lòng hắn khiếp sợ tới tột cùng, khiếp sợ này quá lớn, cho nên hắn ngây người, kinh ngạc nhìn cự thú, nói không thành lời.

Lôi thú lôi tiên của hắn điện ở trên không trung lúc này cũng bùng phát toàn thân lôi quang, ngoắc đầu nhìn chằm chằm vào cự thú kia, bốn vó đạp tinh không, có vẻ cực kỳ thú tính.

Xạ thần xa hóa thành cự thú, ngẩng đầu, hướng về không trung hét lớn một tiếng.

Lúc này toàn bộ không trung truyền tới những tiếng sấm ầm ầm, từng đạo lôi điện lập tức đánh xuống. Hiện tượng này không phải là thiên kiếp, mà là thần thông của lôi thú làm ra.

Lôi thú lôi tiên điện, cũng phát ra điện quang nồng đậm ở mũi, dường như có chút không thể chịu đựng được, đồng thời ngẩng đầu rít gào.

Lôi thú của Vương Lâm hiện lên hàn quang trong mắt, lôi thú gặp nhau, nếu không có chủ nhân ở bên cạnh kiềm chế, lập tức sẽ có một hồi tử đấu, điểm này, lôi thú khác với các tiên thú khác.

Một đạo điện quang ở dưới chân lôi thú của Vương Lâm dâng lên, con thú này không chút do dự, trực tiếp chạy tới, rít gào nhằm vào lôi thú lôi tiên điện.

Ánh mắt lôi thú kia lộ ra vẻ bối rối, huyết thống của nó không thuần khiết, nhưng có thể cảm nhận được lôi uy của đối phương lớn tới mức nào. Mặc dù vậy tôn nghiêm tận trong linh hồn không để cho nó bị chà đạp nên, nó rít gào một tiếng, không lùi bước còn vọt tiến lên.

Từng tiếng ầm ầm, lôi uy rít gào, hai đầu lôi thú bắt đầu chém giết kịch liệt.

Thiên địa lúc này kịch chấn, một mảnh mờ mịt.

-Đây…đây là Ngân Giác lôi thú!!!

Lôi Đạo Tử ánh mắt tập trung vào ngân giác trên đầu lôi thú của Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ rung động.

-Có được lôi thú, am hiểu lôi điện thần thông…

Lôi Đạo Tử trên mặt lộ ra vẻ chua xót, nếu cũng không phải hắn phụng mệnh tới điều tra việc này, trong lòng thực sự khẳng định lôi tiên điện đã phái sứ giả tới đây bảy mươi năm trước. Hắn sẽ nhất định cho rằng, Vương Lâm cũng là lôi điện sứ giả!

Ngân Giác lôi thú, ở trong lôi tiên điện, không phải là không có, nhưng cũng là cực kỳ nhỏ, chỉ trong tay vài Thiên Cực sứ giả, nếu như hắn có thể lấy được một đầu Ngân Giác lôi thú, như vậy địa vị ở lôi tiên điện tất nhiên sẽ cao hơn rất nhiều.

Hắn nhìn chiếc giác trên đầu lôi thú, lập tức trong mắt hiện lên một tia tham lam, ánh mắt lập tức hướng tới Vương Lâm, không hề nói lời vô nghĩa, trực tiếp bấm tay niệm chú. Bỗng nhiên điện quang hợp vào một chỗ, điện quang kịch liệt lấp lóe lên, một thanh trường kiếm màu bạc, ngưng hình bên trong điện quang.

Điện quang chớp giật, Lôi Đạo Tử tay phải bấm niệm thần chú điểm về phía trước, thanh kiếm màu bạc này chớp lóe như một tia chớp, hóa thành sấm sét đánh thẳng về phía tiên vệ khôi lỗi.

-Chỉ cần giết chết người này, lôi thú vô chủ, sẽ là của ta!

Lôi Đạo Tử xuất ra phi kiếm, lấy thân mình tiến tới phía trước, bàn tay to mở ra, miệng quát lớn:

-Lôi tiên kiếp!

Một tia chớp màu tím, bỗng nhiên biến ảo thành hình phía trên bàn tay hắn, hình thành một hàng rào điện quang, phát ra từng tiếng ầm ầm oanh động, nương theo bóng dáng hắn thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng đồng tử trong hai mắt đã co rút lại, Lôi Đạo Tử không hổ danh là Âm Hư tu sĩ, tiên lực khổng lồ không nói, đối với việc hiểu rõ lôi điện, càng kinh người hơn!

-Người này ý cảnh chỉ sợ có liên quan tới lôi.

Vương Lâm trong mắt chợt lóe hàn quang, tay phải vỗ vào túi trữ vật, trong tay hiện lên nhiều hơn một tiên bút màu vàng.

Cầm tiên bút trong tay, Vương Lâm vung lên hư không phía trước mặt, một bút một phù văn bỗng nhiên hiện lên trước mặt, hắn không dừng lại, mà tiếp tục vẽ tranh, lấy tốc độ cực nhanh, bỗng nhiên hiện ra một bảy bức họa!

Bảy bức bút họa, đã là cực hạn rồi, mỗi một bút họa ra, nguyên thần của hắn đều dung nhập vào trong, bảy bức bút họa này khi hoàn thành, nguyên thần của hắn dĩ nhiên phân làm bảy!

Nguyên thân Vương Lâm, sau khi thôn phệ một nửa Thái Cổ Lôi Long, dĩ nhiên đã biến dị, lúc này phân ra làm bảy dung nhập vào trong phù văn, lập tức khiến cho phía trên các phù văn này, không hề phát ra kim quang mà là lôi quang màu trắng.

Bên trên đó, không chỉ có uy lực của tiên nhân, mà nhiều hơn nữa là uy áp của thiên lôi, phù văn thành hình nhanh chóng, từng tiếp ba động phát ra trong trẻo, chạy quanh không ngừng bên trên phù văn.

Một cỗ uy áp mênh mông vô cùng, phát ra như gió lốc.

Uy áp này, mới chân chính là lôi uy, hơn xa hết thảy các loại thần thông lôi hệ. Hôm nay lôi uy khuếch tán vô cùng, làm cho ngay cả hai đầu lôi thú chiến đấu cách đó không xa, cũng phải nhìn lại nơi này. Chúng nó cảm thụ lôi rất lớn, đương nhiên cũng cảm nhận được rõ ràng, trong các phù văn, ẩn chứa khí tức của thiên lôi thái cổ.

Thiên lôi thái cổ này, tới chính từ Thái Cổ Lôi Long. Thái Cổ Lôi Long lúc tồn tại, chính là thay thiên đạo mà có quyền sử dụng lôi, quyền lợi này, theo việc Vương Lâm thôn phệ nửa đầu Lôi Long, dần dần đã dung hợp vào bên trong nguyên thần hắn.

Thậm chí có thể nói, Vương Lâm nguyên thần chi lôi, mạnh mẽ hơn hết thảy lôi uy trên thế gian này! Nếu là Lôi Đạo Tử thi triển pháp thuật thần thông khác thì không nói, nhưng nếu hắn thi triển lôi hệ thần thông, như vậy mà đối mặt với Vương Lâm, hắn không có khả năng thủ thắng!

Mặc dù tu vi của hắn cao, nhưng độ cao của hắn cũng không chân chính đạt tới bước thứ hai, nếu không, việc sẽ không tốt chút nào!

Đối với lôi, Vương Lâm có ưu thế tuyệt đối, thần thông chi lôi trên thế gian này, không thể gây thương tích cho hắn!

Thậm chí có thể nói cách khác, Vương Lâm chính là Thái Cổ Lôi Long trên thế gian này!

Hoàn thành bức tranh bảy bút phù văn, bút trong tay Vương Lâm hất về phía trước một chút, những phù văn này lập tức hóa thành lôi đình, thẳng tới Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử sắc mặt âm trầm, cắn răng, tử lôi trong lòng bàn tay bỗng nhiên đẩy rời đi, va chạm cùng một chỗ với phù văn.

Ầm!

Phù văn sụp đổ, hóa thành lực đạo vô cùng, mang theo bảy nguyên thần của Vương Lâm trực tiếp ấn lên người Lôi Đạo Tử. Tử lôi trong tay Lôi Đạo Tử bỗng nhiên tiêu tan, hắn phun ra một ngụm máu lớn, thân hình như gặp gió bão, điên cuồng lui ra sau.

“Ầm” “Ầm” “Ầm” “Ầm” mỗi một lần bùng nổ, một đại nguyên thần lại quanh quẩn bên cạnh Lôi Đạo Tử, hắn liên tục phun ra máu tươi, thân mình không ngừng lui lại phía sau.

Lúc một đạo nguyên thần cuối cùng vang vọng, Lôi Đạo Tử sắc mặt tái nhợt, dĩ nhiên rời khỏi vị trí cả trăm trượng, ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn, thua ở trên phương diện lôi điện thần thông. Hắn thậm chí có một loại cảm giác, nếu như so sánh với đối phương, người tên Hứa Mộc trước mặt này mới chân chính là lôi tiên điện sứ giả, còn mình lại như không phải.

Loại cảm giác hỗn loạn này, khiến cho hắn thở sâu, trong mắt ngày càng âm trầm.

Vương Lâm trong lòng thầm than, Lôi Đạo Tử không hổ danh là Âm Hư tu sĩ, dưới những phù văn này, không ngờ chỉ bị thương nhẹ, mà không lay động tới căn cơ.

Tiên lực của đối phương quá nồng, hơn nữa trong tiên lực còn ẩn chứa một tia nguyên lực thiên địa, khiến cho lôi điện xâm nhập vào, không ngừng bị nguyên lực thiên địa làm tan rã.

-Ngươi rất mạnh! ẩn cư tại Nhiễm Vân tinh này, chỉ sợ là vì cảm ngộ đi, nếu cho ngươi thời gian trăm năm, nói không chừng ngươi sẽ càng mạnh hơn nhiều. Nếu tu vi của ngươi giống như ta, trận chiến ngày hôm nay lão phu chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Nhưng đáng tiếc, tu vi của ngươi vẫn dừng lại ở bước đầu tiên tu đạo!

Lôi Đạo Tử thở sâu, thương thế trong nháy mắt toàn bộ khôi phục.

Nhưng Vương Lâm vẫn phát hiện ra, thiên địa nguyên lực của đối phương dường như thiếu một chút.

-Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, giao ra Ngân Giác lôi thú cùng khôi lỗi kia, ta thả ngươi rời khỏi! Nếu không hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, những gì ta thi triển vừa nãy chỉ là thần thông tầm thường nhưng nếu ngươi tiếp tục hồ đồ. Tiếp theo ta sẽ thi triển nguyên lực pháp thuật chỉ có tu sĩ bước thứ hai mới tu luyện được, ngươi, không thể chống cự được đâu!

Lôi Đạo Tử trầm giọng nói.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh, tay phải vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một thanh đại kiếm, mũi kiếm nghiêng xuống, thản nhiên nói:

-Ra tay đi, cho ta thưởng thức một chút, nguyên lực thần thông của Âm Hư tu sĩ là thế nào!

Bất kể là Huyễn gia lão tổ, hay là Thiên Quỳ Tử, hoặc là Lôi Đạo Tử trước mặt này, Vương Lâm đều phát hiện ra ba người có chút giống nhau đó chính là nguyên lực thiên địa!

Hiển nhiên, nguyên lực, đó là trọng điểm của tu sĩ bước thứ hai!

Trận chiến này, có thể nói là lần đầu tiên Vương Lâm tự mình chiến đấu với Âm Hư tu sĩ. Âm Hư tu sĩ khôi phục lại sức mạnh, khiến cho đáy lòng Vương Lâm rất là âm trầm.

Ánh măt Lôi Đạo Tử lướt qua người Vương Lâm, dừng trên Vương Bình và Thanh Nghi phía sau, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, chậm rãi nói:

-Vì một người chết, ngươi buông tha cảm ngộ, điểm này, lão phu thật sự rất là khó hiểu!

-Im mồm!~ Vương Lâm ngẩng đầu, trong mắt một rực một màu đỏ, kiếm trong tay chậm rãi nâng lên, lạnh lùng nói.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 703 Thần thông bước thứ hai.

Lôi Đạo Tử trong mắt điện quang chợt lóe, lần đầu tiên hắn thi triển thần thông ở hai mắt, mạnh mẽ nhìn về Vương Bình phía sau Vương Lâm.

Dưới ánh mắt của hắn, Vương Bình cảm thấy toàn thân phát lạnh, dường như tất cả bí mật trên người cũng đều bị đối phương nhìn một cái xem hết rành mạch rồi.

Vương Lâm hùng mạnh, đã chạm tới điểm cuối cùng của Lôi Đạo Tử rồi, nếu không vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không sử dụng nguyên lực thần thông, bởi vì nguyên lực, thật sự rất hiếm có.

Với tu vi của hắn, trừ phi là chuyện sống chết trước mặt, nếu không không thể dễ dàng dùng tới. Dù sao nếu dùng càng nhiều, thì thời gian dừng lại ở Âm Hư cảnh giới ngày càng lâu. Nếu trong một ngàn năm không thể đột phá, tu vi cả đời sẽ dừng lại ở đây.

Mà thời gian của hắn, còn lại không đủ ba trăm năm, cho nên, nguyên lực thần thông, hắn không nghĩ sẽ dùng ra dễ dàng.

Lúc này, đối phương làm cho hắn kiêng kị, đó là lôi, Lôi Đạo Tử trong lòng phân tích, ý cảnh của người này hắn là có liên quan tới lôi, nếu có thể phá được ý cảnh đối phương, có lẽ không cần dùng nguyên lực thần thông cũng sẽ thắng.

-Làm cho lão phu phải nhìn lại à! Hóa ra là một oán anh, lão phu vừa rồi phát hiện ra có chút vấn đề, nếu là phàm nhân làm sao có thể chịu được thần thức của lão phu chứ. Sau đó nhìn thấy khôi lỗi còn tưởng rằng có nó trợ giúp, nhưng xem ra lúc này đã sai rồi…

Lôi Đạo Tử cười ha hả nói, trong lời nói vừa bình tĩnh lại vừa ác độc. Nhưng lập tức hai mắt hắn co rụt lai, lời nói lập tức ngừng lại, nhìn vào hai mắt Vương Bình, thậm chí lộ ra một vẻ kinh sợ nồng đậm dường như ngập trời tới nơi vậy.

-Đây…đây là kiếm khí…kiếm khí này thật đáng sợ!!

Lôi Đạo Tử hít một ngụm khí, thân mình lập tức lùi ra phía sau, lúc này da đầu hắn run lên rồi, vừa rồi thần thông ẩn chứa trong hai mắt hắn, đã nhìn thấy bên trong Vương Bình có hai đạo kiếm khí!

-Người điên, ngươi điên rồi, loại kiếm khí tới trình độ này, không ngờ lại lấy đi đọng lại hồn phách hóa thành thân thể, lão phu không thể đánh với ngươi, chạy thôi!

Lôi Đạo Tử thân mình run lên, không chút do dự tốc độ nhanh như chớp hướng thẳng tới lôi thú.

Hai đạo kiếm khí bên trong Vương Bình, làm cho hắn hoàn toàn sợ hãi.

Vương Bình trầm mặc, kinh ngạc nhìn phụ thân trước mặt, hồi lâu không nói gì.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, gắt gao nhìn vào Lôi Đạo Tử đang ngày một xa, nếu như không phải kiếm khí lăng thiên hậu không còn đủ, hắn đã sớm thả ra toàn bộ, chém chết người này rồi.

Lúc này cũng không thể do dự, đại kiếm trong tay giơ lên, trảm xuống một cái! nguyên thần kết hợp với nguyên lực, lập tức phân ra một phần dung nhập vào trong kiếm, tiêu tan trong thiên địa.

Lôi Đạo Tử cố gắng chạy về phía sau, sắc mặt biến tái, hắn lập tức cảm nhận thấy một khí tức khủng bố, bỗng nhiên phủ xuống giữa trời đất.

-Nguyên lực thần thông!! Ngươi ngươi làm sao có thể thi triển ra được nguyên lực thần thông!

Lôi Đạo Tử sắc mặt đại biến, thậm chí còn có một cảm giác nguy hiểm tới sinh mạng, hắn dù sao cũng không bằng Huyễn gia lão tổ năm đó. Huyễn gia lão tổ tu vi chân chính đã đạt tới Khuy Niết sơ kỳ. Mặc dù tu vi có bị giảm xuống, nhưng so với Âm Hư tu sĩ tầm thường phải mạnh hơn rất nhiều.

Trong nguy cơ, hắn lập tức đưa tay phải điểm vào mi tâm, hai mắt chợt lóe một quang mang màu trắng, quang mang màu trắng này dịu dàng nhưng ẩn chứa bên trong là sức mạnh thiên địa. Trong phút chốc, nguyên lực thiên địa của Lôi Đạo Tử theo thiên linh cái trực tiếp lao ra.

Trong phút chốc, toàn bộ thiên địa như run lên, giống như có một khí tức vô hình, tràn ngập ra bốn phía, Lôi Đạo Tử sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên thi triển nguyên lực thần thông, với hắn cũng là một gánh nặng không nhỏ.

-Nguyên lực lôi đỉnh!

Lôi Đạo Tử khẽ quát, nguyên lực bên trong thiên linh, phóng thích ra càng nhiều, thiên địa biến đổi!

Loại biến hóa này, chân chính là biến hóa, không phải là hư ảo, trời chậm rãi hạ thấp xuống, bốn phía không ngừng rơi xuống.

Mặt đất chậm rãi dâng lên, từng trận ầm ầm vang vọng không trung, mặt đất dưới chân Lôi Đạo Tử không ngừng lay động.

Thiên địa biến đổi, trong nháy mắt, đã không còn thiên địa, chỉ còn một lam đỉnh thật lớn.

Thiên địa, hóa thành cự đỉnh! Thiên làm miệng đỉnh, địa làm thân đỉnh! Đó là nguyên lực thần thông.

Lúc này, lôi thú của Vương Lâm đối đầu với lôi thú lôi tiên điện, rít gào một tiếng, kéo một thân mình tràn đầy vết thương, hóa thành một đạo điện quang, dừng ở trên đỉnh. Bỗng nhiên, bên ngoài đại đỉnh nguyên không có gì, dần dần trồi lên một hình điêu khắc.

Hình điêu khắc này đúng là đầu lôi thú kia!

-Hứa Mộc, nguyên lực thần thông này của lão phu, cho ngươi nhìn, xem ta và ngươi ai có thể sống!

Thiên địa hóa thành cự đỉnh, thanh âm của Lôi Đạo Tử giờ phút này giống như uy lực của thiên địa!

Trong đại đỉnh, tiếng sấm ầm ầm vang vọng, vô số lôi điện điên cuồng xuất hiện, lôi đỉnh do thiên địa hóa thành vô biên vô hạn. Lúc này thiên

địa giống như hỏa lò vậy, lôi điện bên trong ngày càng nhiều, bắt đầu luyện hóa.

Vương Lâm cầm kiếm trong tay, đơn giản vô cùng mà hạ xuống, khí tức kỳ dị, lúc này cũng tràn ngập bên trong lôi đỉnh, một kiếm ẩn chứa quy tắc, chặt bỏ, không phải là thực thể vật chất, mà là quy tắc của thiên địa!

Từng đạo lôi điện ầm vang mà rơi xuống, không ngừng oanh kích tới Vương Lâm, lôi điện này cũng không phải do thiên địa sinh ra, mà là do ý niệm của Lôi Đạo Tử biến thành, bên trong không chỉ ẩn chứa thần thông, mà có đạo niệm!

Trảm La quyết hạ xuống, Vương Lâm trong nháy mắt hóa thành thiên địa cự đỉnh, dường như hóa thành hư ảo, từng nét vẻ màu lam tràn ngập ra bốn phía, những nét vẽ này hợp thành thiên địa đại đỉnh!

Một kiếm chém xuống, từng đường cong sụp đổ, thế như chẻ tre, nhanh chóng tan rã, bên trong thiên địa truyền tới từng tiếng kêu của Lôi Đạo Tử, cùng lúc đó, nguyên lực của hắn thoát ra ngoài, lại hóa thành những đường cong, bảo trì đại đỉnh nguyên vẹn.

Ngay sau đó, đạo niệm thần lôi càng nhiều hơn, ầm ầm vang xuống, mỗi một đạo dừng trên người Vương Lâm, đều làm cho thân hình hắn chấn động, nếu không có nguyên thần biến dị, đổi lại là một Vấn Đỉnh tu sĩ khác, nhiều đạo niệm thần lôi đánh tới như vậy, lập tức sẽ hóa thánh mây khói.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm ngày càng đậm, trong nháy mắt tiên vệ khôi lỗi cũng bị bao bên trong điên cuồng huy động nắm tay, oanh kích ra bốn phía, toàn bộ thiên địa lúc này rung động liên hồi.

Mặc dù ở đây lôi điện mãnh liệt, nhưng tiên vệ khôi lỗi thân thể kiên cường, cũng không thể nào bị hủy dù chỉ một chút, mỗi quyền của hắn, đều tương đương với Âm Hư thần thông, tiếng động dừng trên đại đỉnh, dường như là uy hiếp lớn nhất với Lôi Đạo Tử.

Ngoại trừ tiên vệ ra, lôi thú cũng rít gào, toàn thân lôi điện chợt lóe, trên Ngân Giác, lúc này lộ ra một tia kim quang, lôi điện vô hạn, theo nó lan tràn, lan tới bốn phía, không gian như vang động, khiến cho đại đỉnh lay động ngày càng kịch liệt hơn.

Lôi Đạo Tử lại kêu rên lên một tiếng, nguyên lực của hắn phát ra lượng lớn, dung nhập vào trong đại đỉnh.

-Luyện cho lão phu!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 704 Một đời luân hồi, chấm dứt…

Thanh âm tranh nanh(dữ tợn) mang theo hơi lạnh quẩn quanh, trong đại đỉnh thần lôi điên cuồng đánh xuống, không ngờ còn tạo ra những ngọn lửa màu tím, trong phút chốc, trong đại đỉnh biến thành một biển lửa, lôi hỏa đan xen, uy lực càng dữ dội hơn!

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, nguyên khí trong nguyên thần của hắn tuy rằng không thể so với đối phương, uy lực của Trảm La quyết cũng không phát ra toàn bộ. Theo như lời của Huyễn gia lão tổ năm đó đã nói, nếu là Vương Lâm tới bước thứ hai, chẳng sợ Âm dương Hư thực cảnh giới, thi triển Trảm La quyết, uy lực sẽ bạo tăng.

Ánh mắt chợt lóe, Vương Lâm thu hồi đại kiếm, nhìn lôi thú toàn thân phát quang. Vương Lâm cắn đầu ngón tay, lấy máu tươi, vẽ thành một đại phù văn cực kỳ phức tạp.

Phù văn này, tràn đầy cảm giác tang thương, hình như giống năm tháng trôi qua lâu vậy. Khi phù văn xuất hiện trong khoảnh khắc lôi thú ở xa xa thân mình chấn động, chuyển cái đầu lớn nhìn về phía Vương Lâm.

-Đạo phong ấn thứ ba, mở!

Vương Lâm vung tay lên, trong phù văn, xuyên thấu hết thảy lôi điện, ấn tại mi tâm của lôi thú.

Lôi thú thân mình kịch chấn, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, một tiếng rít gào kinh người từ trong miệng điên cuồng truyền ra. Thân thể nó rung động, trên lưng toát ra những gai nhọn tranh nanh. Một đạo hàn quang phía trên không ngừng lóe ra, cũng không có điện quang nồng đậm quanh quẩn, mà là một cỗ khí tức mênh mông cuồn cuộn, bỗng nhiên trào dâng bên trong đại đỉnh.

Khí tức này, lộ ra một uy lực nghịch thiên, ngay cả thiên cũng có thể nghịch, huống chi nguyên lực thần thông này!

Thân hình lôi thú trong phút chốc khổng lồ hơn mấy lần, toàn bộ lôi quang theo bên người, vốn có màu ngân sắc, tự nhiên biến thành màu đen!

Tia chớp màu đen, mang theo khí tức hủy diệt, từ thân thể lôi thú mà ầm ầm đi ra. Con thú này rít gào một tiếng, thân thể bay lên trời, một đạo thú ngữ phức tạp từ trong miệng truyền ra. Lôi thú lôi tiên điện phía trên đại đỉnh thân mình lập tức run rẩy, tùy theo những biến ảo hình thành mà quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu chút nào cả. Nó chỉ cảm thấy đồng loại trước mặt mình hùng mạnh hơn mình rất nhiều lần, nhưng kiêu ngạo trong lòng nó khiến cho nó có gan chiến một trận.

Nhưng lúc này, ở sâu trong linh hồn nó sinh ra sợ hãi nồng đậm, xem ra đồng loại của nó, cũng biến hóa nhanh chóng, dường như hóa thành tổ tiên thời viễn cổ vậy, không thể chống cự được!

Lôi thú được cởi bỏ đạo phong ấn thứ ba, toàn thân điện quanh lóe ra, trong nháy mắt, điện quang này liền đạt tới cực hạn. Những tia chớp tối đen như vô cùng vô tận điên cuồng tràn ngập trên người nó hình thành những cơn lốc tia chớp màu đen, oanh tạc khuếch tán về bốn phía.

Tiên vệ, trong lúc này, toàn thân cũng chợt lóe kim quang, kim quang này chậm rãi phát ra hồng quang, dường như biến thành một màu hồng vậy, nắm tay này ẩn chứa uy lực quá nặng.

“Oanh!” cơn lốc sấm sét chợt nổi giận, tán ra toàn bộ thiên địa đại đỉnh, đỉnh này lập tức xuất hiện vô số cái khe, không ngừng liên tục nứt ra.

“Oanh!” Tiền Vệ dùng nắm tay điên cuồng dừng ở trên đại đỉnh, khiến cho cái khe này càng nhiều hơn.

Lực lượng khổng lồ đánh về bốn phía thiên địa nguyên lực của Lôi Đạo Tử. Lúc này hắn lại điên cuồng dung nhập nguyên lực vào, hắn không còn thời gian rảnh để đau lòng cho nguyên lực mất đi nữa, sau khi trở thành lôi tiên điện sứ giả, đây có thể coi là một trận chiến gian nan nhất, trận sinh tử của hắn!

Chẳng quan, tốc độ thúc đẩy nguyên lực của hắn vào, rõ ràng là không theo kịp lôi thú đã cởi bỏ phong ấn thứ ban cùng Tiên vệ khôi lỗ triển khai thần thông. Trong lúc nguy cơ này, ánh mắt Vương Lâm phát lạnh, lúc này, hắn không có xuất ra đại kiếm, mà nâng tay phải lên, hai ngón tay chỉ thành kiếm, hung hăng trảm một kiếm xuống dưới!

“Trảm La!”

“Oanh ầm ầm!” Một tiếng động không thể nào hình dung nổi xuất hiện, quanh quẩn trong thiên địa đại đỉnh. Trong nháy mắt, đại đỉnh sụp đổ, hóa thành vô số những mảnh vỡ, điên cuồng bạo khai ra bốn phương tám hướng!

Trên mỗi một mảnh vỡ, đều có thiểm điện màu đen chạy, những tiếng ầm ầm ầm vang động khắp bầu trời, từng khối một lại lần thứ hai vỡ tan!

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, liên tục thi triển Trảm La quyết hai lần, nguyên lực trong nguyên thần hắn dĩ nhiên là không đủ, thậm chí ngay cả cảnh giới cũng mơ hồ có xu thế giảm xuống, sợ là một chút nguyên lực của hắn sẽ giảm xuống rồi.

Thân mình hắn nhoáng lên một cái, thiên địa khôi phục nguyên trạng, dừng ở trên mặt đất. Vương Lâm thở sâu, sắc mặt tuy nói tái nhợt không chút máu, nhưng hàn quang trong mắt, ngày càng đậm.

Giữa trời đất, bóng dáng Lôi Đạo Tử biến ảo mà hiện, hắn phun ra đầy máu tươi, quay đầu bỏ chạy. Hắn sợ hãi, cuộc đời này hắn chiến đấu vô số lần, nhưng không có quỷ dị như ngày hôm nay. Đối phương rõ ràng chỉ là một tu sĩ Vấn Đỉnh, nhưng thần thông cùng pháp thuật, khiến cho da đầu hắn run lên vì sợ hãi. Nhất là khi nghĩ tới hai đạo kiếm khí kia, tâm thần hắn lại càng kịch chấn. Chỉ hận tốc độ không nhanh được thôi!

Tiên vệ khôi lỗi thân mình nhoáng lên một cái, đuổi sát theo sau, về phần lôi thú cũng rít gào từng đợt, cùng truy kích với tiên vệ, dần dần mắt đi trong thiên địa…

-Cha…hắn nói, là thật sao…

Thanh âm rất nhỏ của Vương Bình vang lên phía sau.

Trận chiến vừa rồi thần thông của Lôi Đạo Tử không có lan tới Vương Bình cùng Thanh Nghi, có lẽ hắn nghĩ, hai đạo kiếm khí Vương Bình, hắn dù thế nào cũng không muốn trêu chọc vào.

Vương Lâm sắc mặt cực kỳ tái nhợt, chậm rãi xoay người, nhìn Vương Bình hồi lâu rồi gật gật đầu.

Vương Bình nhìn phụ thân mình, khẽ mỉm cười, rất tươi, rất tự nhiên , hắn bình tĩnh nói:

-Cha, việc này, chính là nguyên nhân cha không cho con tu đạo đi. Cũng là nguyên nhân mà con và Thanh Nghi cho tới bây giờ cũng không có con nối dòng,… bởi vì, con, đã sớm chết rồi phải không…

Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ bi ai, hắn nhìn Vương Bình, nhỏ giọng nói:

-Con không có chết…

Vương Bình lắc đầu cười nói:

-Cha, trước đây cha dạy con, gặp núi thì bước qua, gặp sông thì vượt qua, mặc dù là thiên địa, cũng có thể đi ngược mà lên, cha, cảm ơn người…

Kỳ thực chuyện này, nhiều năm trước trong lòng con đã có đáp án rồi, chỉ là không dám đối mặt, không dám đi chứng thực…

Vì sao con không thể tu đạo, vì sao con không có con nối dòng, vì sao trong hơn bảy mươi năm qua, thủy chung không có bệnh tật, thậm chí cảm giác mỏi mệt cũng chưa bao giờ chân chính đạt được. Còn có, vì sao lại biết rõ mình chân chính đã tới cuối đời, nhưng thân thể lại không có cảm giác gì hết…hết thảy chuyện này, hiện giờ con đã hiểu.

Vương Bình nhìn Vương Lâm, bên trong nụ cười, lộ ra vẻ mơ hồ, còn có một chút vẻ không muốn nồng đậm…

-Cha, Vương Bình con không có mẫu thân, chỉ có phụ thân, cảm ơn người đã làm bạn…

Vương Bình có cảm giác rơi lệ trong mắt, nhưng lại phát hiện ra, mình không có nước mắt.

-Hóa ra, ngay cả nước mắt ta cũng không có…

Vương Bình chua xót nhìn phụ thân mình, nhỏ giọng nói:

-Cha, bảo trọng… Bình Nhi không thể hoàn thành hứa hẹn, không thể cùng người đời đời kiếp kiếp…

Bi ai trong mắt Vương Lâm ngày càng đạm, năm đó Liễu Mi giao Vương Bình cho hắn. Hắn mặc dù đã cho đứa nhỏ ăn đan dược, mặc dù đã lấy lôi hệ thần thông khu trừ hơn nửa phần oán khí, nhưng cuối cùng vẫn phát hiện, Vương Bình có lẽ đã chết từ rất sớm trước đó rồi…

Phàm là con người khi còn sống, rất ngắn ngủi, mặc dù là oán anh, cũng giống như vậy, tồn tại lại chỉ là một chút hồn phách, không nhập vào luân hồi, cái này, mới là căn bản của oán anh!

Liễu Mi đưa cho Vương Lâm, đó chỉ là một tia hồn phách!

Một tia hồn phách này, không thể tu hành, càng không thể tu hành, một khi tu hành oán khí sẽ phát tác, từ đó về sau chân chính là tan thành mây khói.

Vương Bình lại không có khả năng gạt Vương Lâm tu hành, bởi vì thân thể của hắn, là do một đạo kiếm khí biến thành…

Lấy một đạo kiếm khí lăng thiên hậu hóa thành thân thể, lấy một đạo kiếm khí khắc thủ hộ oan hồn, đó chính là Vương Bình. Hắn trưởng thành, trên thực tế chỉ là pháp thuật mà thôi…

Hơn bảy mươi năm cuộc sống, từ nhỏ tới lớn đều là tiên ý pháp thuật của Vương Lâm.

-Lời hứa của con sẽ thực hiện được, tin ta đi.

Vương Lâm nhỏ giọng nói.

Vương Bình nhìn phụ thân mình, kéo tay Thanh Nghi, nhỏ giọng nói:

-Cha, để cho Thanh Nghi đi thôi…

Hắn quay đầu lại nhìn thật sâu vào Thanh Nghi, khóe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng, nhỏ giọng nói:

-Nếu là có kiếp sau, nếu ta có thể có luân hồi, Thanh Nghi, ta nhất định sẽ tìm nàng…

Thanh Nghi rơi nước mắt, miệng muốn nói cái gì đó, Vương Bình lắc lắc đầu cười, hắn nhìn lên không trung, hạ giọng nói:

-Cha, Thanh Nghi, ta đi rồi…

Trong mắt Vương Bình lộ vẻ không muốn nồng đậm, hắn muốn cùng một chỗ với Thanh Nghi, làm bạn bên người phụ thân,…

Trong hoảng hốt, hắn dường như trở về thời thơ ấu, mười chín năm trong sơn thôn kia, những ngày uống chén thuốc đắng ngắt, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười vui vẻ.

-Cha, thuốc rất là đắng…

Hắn dường như thấy được, mỗi đêm, phụ thân thi triển thần thông xua tan oán khí trên người mình, thấy được chén thuốc kia không phải bị hấp thu, mà là dung nhập vào trong linh hồn mình.

Bởi vì thân thể hắn, không thể hấp thu dược vật được…

Hắn dường như thấy được thân thể của mình, trên thực tế là một đạo kim sắc kiếm khí, dường như thấy được bao ngoài linh hồn mình cũng đồng dạng có một đạo kim sắc kiếm khí.

-Khó trách, trước đây luôn nằm mơ, thấy một thế giới bên trong một mảnh màu vàng…

Vương Bình nhắm hai mặt lại…

Trong nháy mắt, thân thể hắn kim quang chợt lóe ra tạo thành một đạo kiếm khí, bồi hồi bên người Vương Lâm, sau đó lại một đạo kiếm khí biến ảo thành thoát ra.

Trên mặt đất, chỉ còn một dải sáng màu trắng, im lặng trôi nổi, bên trong nó còn có một đạo màu đen mảnh như tơ tằm, lần lượt đan xen.

Mảnh màu đen này, chính là một tia oán khí cuối cùng!

Vương Lâm kinh ngạc nhìn dải màu trắng, hồi lâu, nâng tay phải nhẹ nhàng phất một cái, sợi mảnh màu đen kia tiêu tan vào không khí…

Trải qua một đời luân hồi, Vương Lâm rốt cuộc đã xua tan được toàn bộ oán khí của đứa nhỏ mình, không còn sót lại một chút dư thừa nào. Nước mắt hiếm thấy hiện ra trong mắt hắn, nhẹ nhàng cầm lấy dải ánh sáng trắng, tựa như nâng niu một hài tử vậy.

Gió thổi qua, dải sáng tiêu tan không dấu vết, nhưng Vương Lâm không có buông tay, hắn biết, cho cần mình buông tay, Vương Bình đã không còn oán khí quấn quanh sẽ tiến nhập vào trong luân hồi.

-Bình Nhi, lời hứa của con sẽ thực hiện được!

Vương Lâm nắm chặt dải sáng, đặt tại mi tâm, dung nhập trong thiên nghịch, đặt ở bên cạnh nguyên anh Lý Mộ Uyển.

-Từ nay về sau, mẫu thân của con là Uyển Nhi…

Vương Lâm xoay người, đi ra xa xa.

-Cha…

Thanh Nghi quỳ trên mặt đất, bi ai trong mắt, không hề ít hơn Vương Lâm.

-Cha, con cũng có ước hẹn với Vương Bình, mặc dù là dưới hoàng tuyền, cũng sẽ làm bạn với chàng! Dẫn con đi, chẳng sợ hóa thành hồn phách, chỉ cần được làm bạn với Vương Bình, cha, đây là lời năm đó cha đã nói, vẫn mãi mãi bên cạnh Vương Bình!

Thanh Nghi nói trong nước mắt.

-Con không hối hận?

-Không!

Vương Lâm đi rồi, còn mang theo một linh hồn không hối hận của Thanh Nghi.

Bóng dáng hắn, dưới ánh chiều tà, dần dần chậm rãi biến hóa, tóc không hề hoa râm nữa mà dần dần đen lại, thân thể vốn có chút còng chậm rãi thẳng lên, Vương Lâm bảy mươi năm dần dần hóa thành hư không…

Một đời luân hồi, chấm dứt…

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 705 Tiên vệ thứ hai.

Trên mặt đất cách đó không xa, thủy chung vẫn còn một đầu lôi thú nằm sấp. Thân thể nó không tự chủ được mà run rẩy liên hồi, mắt thấy Vương Lâm bước vào hư không không bóng dáng, nó do dự một chút, đứng lên, đi theo.

Trong hư không, Vương Lâm một đầu tóc đen phiêu động theo gió, hai mắt không mừng không buồn, dường như đã nhìn thấy hết thảy mọi việc trên thế gian này rồi.

Một đời này, luân hồi không chỉ có Vương Bình, đồng thời, còn có cả bản thân Vương Lâm.

Tu vi đột phá Vấn Đỉnh sơ kỳ, đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, ý cảnh theo một đời luân hồi bình thản và cảm ngộ, đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Chỉ cần có đủ tiên ngọc, Vương Lâm nắm chắn, có thể kiến cho mình chân chính trở thành cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ!

“Âm Dương hư thực cảnh giới, trong đó Âm Hư tu sĩ, ta có thể chiến thắng nhưng cực kỳ gian nan, hơn nữa mỗi một lần chiến đầu đều phải hao phí không ít nguyên lực thiên địa. Lúc này nguyên lực là điểm mấu chốt, cũng không thể tiếp tục tiêu hao nửa điểm nữa, về phần Dương Thực tu sĩ, căn bản không thể địch nổi, gặp phải sẽ chạy trốn thật nhanh!”

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm.

“Tu đạo bước đầu tiên, và bước thứ hai, quả nhiên là một khe lớn, không thể dễ dàng vượt qua. Mặc dù tu vi của ta chân chính đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, nếu không có nguyên lực, đối mặt với tu sĩ Âm Dương Hư Thực cảnh giới, vẫn không thể địch lại! Nhưng, làm sao để đạt được nguyên lực đây…”

Vương Lâm đạp không, rất nhanh đột phá tầng không, thẳng tới tinh không, hướng theo thần thức của lôi thú cùng tiên vệ khôi lỗi mà truy đuổi theo. Ở phía sau hắn, lôi thú lôi tiên điện thủy chung đi theo, vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

“Trọng yếu nhất lúc này, đó là đạt được đủ tiên ngọc, đồng thời, phải nghĩ ra biện pháp gia tăng thiên địa nguyên lực.” Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, lộ ra vẻ quyết đoán.

Ở trong tinh không, hắn vỗ vỗ túi trữ vật, Tinh La bàn lập tức bay ra, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên cái này, cả người hóa thành một đạo ngân quang, hướng về sâu trong tinh không bay nhanh đi.

Lôi thú ở phía sau hắn, ngẩn ra, hóa thành một đạo lôi quang, ầm ầm đuổi theo.

Vương Lâm sớm biết phía sau có đầu lôi thú đi theo, triển khai toàn bộ tốc độ, thẳng tới nơi có thần thức của tiên vệ.

Ngân quang tung hoành, hóa thành những tiếng xé gió rít gào mà tới, trong tinh không như một cầu vồng vượt qua khoảng không vậy.

Trong chốc lát, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, bên tai truyền tới những tiếng động ầm ầm, chỉ thấy từ xa xa, Lôi Đạo Tử cực kỳ chật

vật. Hai tay hắn ẩn chứa lôi quang, bị tiên vệ khôi lỗi liên tiếp đẩy lùi về phía sau.

Bên người hắn còn có lôi thú đã giải phóng đạo phong ấn thứ ba, rít gào điên cuồng tấn công. Trên cái sừng duy nhất trên đầu, phát ra lôi quang hùng mạnh, khiến cho Lôi Đạo Tử mỗi lần đều phải vội vàng né tránh, sặc mắt tái nhợt, lộ ra một tia tuyệt vọng.

Lôi Đạo Tử liếc mắt một cái nhìn thấy ngân quang đang từ xa bay nhanh tới, phát hiện ra là Vương Lâm trong mắt càng nồng đậm vẻ tuyệt vọng. Hắn lúc này nguyên lực đã dùng gần hết rồ, nếu tiếp tục thi triển nguyên lực thiên địa, tất nhiên tu vi sẽ giảm xuống, cuộc đời này không thể đạt tới Dương Thực cảnh giới! hơn nữa hắn có chút sợ hãi, chính là hai đạo kiếm khí kia!

Ánh mắt Vương Lâm hàn lãnh, Lôi Đạo Tử này, hắn cần phải giết, người này thân là lôi tiên điện sứ giả, nếu như không giết, một khi để chạy trốn, sợ rằng sau này phiền toái sẽ không ngừng.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức bảy thanh bảo kiếm lóe ra trước mặt, tạo thành Thất Tinh kiếm trận, âm thanh rít gào trong không khí, thẳng tới Lôi Đạo Tử.

Tiên vệ khôi lỗi toàn thân chớp lóe quang mang màu hồng, một quyền oanh ra. Lôi Đạo Tử đặt hai tay trước người, lôi quang vang vọng, lại lui về sau một bước, cùng lúc này, lôi thú ở phía sau, trên sừng cũng phát ra

tiếng động rít gào, một đạo thiểm điện màu tím trong khoảng khắc phóng thẳng tới phía sau Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử khuôn mặt âm trầm, dọc đường chạy trốn hắn bị một thú một khôi lỗi vây công như thế này, căn bản không thể mở tốc độ chạy được. Hơn nữa, không còn lôi thú, hắn tuy nói có thể phi hành trên không trung, nhưng tốc độ rõ ràng cũng chậm đi không ít.

Lúc này, thất tinh kiếm trận rít gào lao tới, xoay tròn chung quanh người Lôi Đạo Tử, hàn quang của kiếm khí xâm nhập vào cơ thể. Lôi Đạo Tử vỗ vỗ túi trữ vât, lập tức xuất hiện một ngọc giản lấp lóe lôi quang, sau khi bóp nát lập tức hóa thành lôi điện, trong phút chốc toàn thân hóa thành một lôi mạc (màn lôi).

Thất Tinh kiếm trận đâm vào màn này, lập tức phát ra những tiếng bang bang.

Lôi mạc lay động kịch liệt, Lôi Đạo Tử ở bên trong nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, gấp giọng nói:

-Hứa đạo hữu, việc này tại hạ lỗ mãng, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt! hơn nữa ta là người Lôi tiên điện, đạo hữu giết ta, tại La Thiên Tinh Vực này cũng khó đi lại!

-Không giết ngươi, tại hạ cũng sẽ khó đi lại!

Vương Lâm thanh âm hàn lãnh, vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên lập tức bay ra, đại phiên lớn ba trượng lập tức xuất hiện, tạo thành những tiếng khóc thét gào thảm thiết vô cùng, chói tai kinh khủng, có thể lay động tới cả nguyên thần.

Tôn Hồn Phiên run rẩy, toàn bộ hồn phách trong đó bay ra, trong những hồn phách này không hiếm hồn phách Anh Biến kì, thậm chí ngay cả hồn phách Vấn Đỉnh kì cũng có!

Nhất là sau khi hồn thứ tư quay về, tuy nói số lượng hồn phách tầm thường không có đạt tới mười ức, nhưng uy lực của Tôn Hồn Phiên này, so với năm đó ở Chu Tước Tinh còn hùng mạnh hơn nhiều!

Dù sao trên đây, hồn phách đại thần thông có nhiều lắm.

Vô số hồn phách tản ra, vây chung quanh, theo sau lại là một đám hồn phách thần thông, dung hợp lẫn nhau, trong phút chốc liền hóa thành ba cái chủ hồn chung cực!

Chủ hồn thứ nhất, một đầu kỳ lân thật lớn phát ra hắc khí toàn thân, hai mắt lạnh như băng, mang theo khí thể độc ác vô cùng nồng đậm.

Chủ hồn thứ hai, là một người khổng lồ thân cao ba trượng cũng lượn lờ hắc khí chung quanh. Trên người hắn, cực kỳ nồng đậm hồn lực, lại còn

xuất hiện một khí tức linh hồn rung động cực kỳ hùng mạnh

Chủ hồn thứ ba, một cây châm mảnh màu đen, nó căn bản là vô hình, mặc dù có thể dùng thần thức nhìn thấy, nhưng cũng rất khó phát hiện ra. Bản thể của nó, chính là chủ hồn thứ bốn thần bí bên trong Tôn Hồn Phiên!

Ba cái chung cực chủ hồn này, đó là tất cả hồn phách khi dung hợp vào Tôn Hồn phiên mà sinh ra. Vương Lâm sau khi khống chế được Tôn Hồn Phiên, thần thông mạnh nhất bày ra trước mặt.

“Sát!” Vương Lâm quát khẽ một tiếng.

Ba chủ hồn chung cực lập tức động, vọt tới phía trước, theo Tiên vệ khôi lỗi, cùng lôi thú đã cởi bỏ phong ấn thứ ba, thất tinh kiếm trận, ầm ầm tiến công vào tấm lôi mạc kia.

Lôi Đạo Tử đồng tử hai mắt co rút lại, sắc mặt hắn tái nhợt, vẻ tuyệt vọng càng đậm. Một khôi lỗi một lôi thú đã khiến hắn không thể đối kháng rồi, giờ này lại xuất hiện ba cái hồn thể cực mạnh, chỉ cần lôi mạc này vỡ, Lôi Đạo Tử tin tưởng, mình lập tức sẽ bỏ mình.

-Hứa Mộc!!! ngươi chớ bức ta! Lôi tiên điện sứ giả, mỗi người đều có thần thông bảo mệnh, lão phu cùng lắm thì hi sinh thọ nguyên!!

Lôi Đạo Tử hai mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Trong lòng hắn chua xót, một khi bảo mệnh thần thông thi triển ra, nếu nguyên lực sung túc thì không nói làm gì, một khi nguyên lực thiếu thốn, sẽ hi sinh thọ nguyên. Tới lúc đó, chẳng những thọ nguyên sẽ giảm, hơn nữa tu vi hắn bởi vì nguyên lực toàn bộ tiêu hao mà rơi chậm lại, thối lui tới Anh Biến kỳ.

Trọng yếu nhất là, hắn không nắm chắc, sau khi thi triển thần thông bảo mệnh kia, có thể đả thương được đối phương hay không. Dù sao thần thông cùng pháp bảo của đối phương, nhất là hai đạo kiếm khí kia, nhớ tới kiếm khí này, Lôi Đạo Tử liền có chút ngứa đầu. Một khi mình đem thần thông bảo mệnh này ra thi triển hoàn toàn, chỉ sợ là chờ đợi mình, vẫn là cái chết mà thôi.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi nói:

-Là người đang ép ta, mà không phải ta đang ép ngươi!

-Ngươi và ta không phải có thâm cừu đại hận gì, phải như thế nào mới bằng lòng thả ta ra!

Lôi Đạo Tử chua xót nói.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lôi Đạo Tử bên trong lôi mạc, trầm ngâm một lát, nói:

-Nhận ra ta là việc chính, để cho ta lưu lại dấu vết trên người ngươi!

Lôi Đạo Tử trầm mặc, lôi mạc bên ngoài thân thể của hắn, lúc này dưới oanh kích kịch liệt, mắt thấy sụp đổ tới nơi, Lôi Đạo Tử cắn rằng một cái, ngẩng đầu nói:

-Được, lão phu đồng ý!

Trong lòng hắn hiện lên vẻ độc ác, thầm nhủ: “Người này tu vi không bằng ta, mặc dù lạc ấn vi nô với lão phu, cũng không có thời gian quá dài, hơn nữa chỉ cần một thời gian nữa, nguyên lực lão phu khôi phục lại một chút, nhất định sẽ chạy trốn, bẩm báo lôi tiên điện, giết người này cho hả giận!”

-Tản ra lôi mạc!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Lôi Đạo Tử do dự một chút, giờ này lôi mạc cũng sắp sụp đổ. Ánh mắt hắn chợt lóe, tay phải vung lên, lôi mạc lập tức tiêu tan.

Trong lúc tiêu tan, Lôi Đạo Tử tâm cũng run lên, Thất Tinh kiếm trận, nhanh chóng dán lên thân thể hắn, nắm tay của tiên vệ khôi lỗi, cũng dừng ở ba tấc bên ngoài thân hắn không nhúc nhích.

Bên cạnh, lôi thú hai mắt tràn điện quang, phát ra những tiếng động ba ba mắt lộ vẻ bất thiện.

Bốn phía, ba cái chung cực chủ hồn tự do, không ngừng bồi hồi, lúc thì lộ ra ánh mắt lạnh lùng nhìn Lôi Đạo Tử.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Lôi Đạo Tử, trong mắt dần dần hiện lên quang mang kỳ dị, hắn lập tức vỗ túi trữ vật, Cấm Phiên bay ra. Vương Lâm nhấc tay phải một chút, bên trong Cấm Phiên toàn bộ bay ra ngoài, trước mắt Vương Lâm hình thành một tổ hợp tinh quang cấm chế.

Tay trái bấm niệm thần chú, điểm nhẹ tái tổ hợp cấm chế, tinh quang chợt lóe trong nháy mắt lập tức bay thẳng tới Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử không có né tránh, cắn răng một cái, tùy ý để cấm chế dung nhập vào mi tâm, nhanh chóng xuyên thấu kinh mạch, thẳng tới nguyên thần. Trong lúc đụng vào nguyên thần, tổ hợp cấm chế này lập tức hòa tan, hình thành một tấm võng cấm chế, bao vây lấy nguyên thần của Lôi Đạo Tử.

Hắn nhìn kỹ bên trong, thầm nhủ:

“Cấm chế này có chút kỳ quái, tuy nhiên cấm chế gì cũng không chịu được tấn công của nguyên lực thiên địa, đợi nguyên lực của lão phu phục hồi một chút, trực tiếp phá đi!”

-Cấm chế này chỉ là bước đầu tiên, còn có bước thứ hai nữa!

Vương Lâm nói xong, xoay người đạp Tinh La bàn, hóa thành ngân quang bay thẳng tới xa xa.

Lôi Đạo Tử không thể không đi theo, dưới uy hiếp bên người, hắn chỉ có thể đuổi theo. Xa xa, lôi thú lôi tiên điện nhìn thấy một màn này, do dự một chút, xoay người định chạy trốn.

Vương Lâm hừ lạnh, lôi thú thân mình hơi run lên một chút không dám trốn nữa, mà lẽo đẽo đi theo.

Chạy tới phía trước, Vương Lâm phát hiện ra cách đó không xa có một tinh cầu màu xám, tinh cầu này hiển nhiên thuộc loại bỏ hoang, trên đó không có linh lực gì cả, thoạt nhìn không chút sức sống.

Tốc độ của Vương Lâm rất nhanh, thẳng tới tinh cầu này. Trong khoảng khắc, trực tiếp nhảy vào mặt trên của tinh cầu, đưa mắt nhìn quanh, thấy

một mảnh đất màu xám, gió bão ầm ầm, cũng có khí độc mà phàm nhân gặp phải lập tức bỏ mình tràn ngập.

Dừng trên mặt đất, Vương Lâm chân phải đạp mạnh một cái, mặt đất liền hình thành một khe rãnh. Tay phải Vương Lâm chỉ thành kiếm, một đạo kiếm khí gào thét đi ra, nhanh chóng bay múa bên trong khe rãnh.

Không lâu sau, một tòa động phủ mới tinh, được kiếm khí đẽo gọt mà thành.

Vương Lâm bước vào trong động phủ, Lôi Đạo Tử bất đắc dĩ phải đi theo, cũng bước vào trong.

Động phủ này rất lớn, có bốn phòng, ở giữa còn có một đại sảnh, trên vách tường kiếm khí tung hoành, còn có một chút bụi rơi xuống. Sau khi tiến vào động phủ, tay áo Vương Lâm vung lên, một trận cuồng phong quét ngang, cuốn toàn bộ bụi mù này thổi ra ngoài.

Xoay người nhìn về phía Lôi Đạo Tử, trong mắt Vương Lâm hiện lên quang mang kỳ dị không thể phát hiện ra được, trầm giọng nói:

-Sau khí ấn hạ đạo cấm chế thứ hai, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt ngươi nữa!

Lôi Đạo Tử trầm mặc, nhìn những vật cùng khôi lỗi chung quanh vẫn chưa bị đối phương thu hồi, hồi lâu mới gật đầu đáp:

-Có thể.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm thần chú, từng đạo cấm chế từ trong tay bay ra, nhanh chóng rơi vào trên người Lôi Đạo Tử. Vương Lâm mở miệng nói rằng:

-Trong lúc ta hạ cấm chế, trong lòng ngươi không thể có chút phản kháng, nếu không, đừng trách ta không tuân thủ lời hứa!

Lôi Đạo Tử không nói gì, nhắm hai mắt lại, trong lòng cười lạnh nhủ thầm:

-Lão phu muồn nhìn xem, người có thể có thủ đoạn phong ấn gì, đợi lão phu phục hồi nguyên lực rồi, bất kể phong ấn gì, cũng đều phá giải được dễ dàng!

Vương Lâm khóe miệng lộ ra một tia âm trầm, chỉ có luyện đối phương thành tiên vệ, hắn mới hoàn toàn yên tâm được. Lôi Đạo Tử trước mắt này hoàn toàn phù hợp yêu cầu luyện chế tiên vệ, hơn nữa, bên ngoài còn có một đầu lôi thú, hai người dung hợp lại với nhau, xác xuất thành công khi luyện chế sẽ được đề cao không ít.

Hơn nữa, mặc dù là thất bại cũng không quan hệ, đối với Vương Lâm mà nói không có tổn thất gì.

Vương Lâm phun ra một ngụm nguyên thần khí, ở giữa không trung hóa thành vô số phù văn, dừng ở trên người Lôi Đạo Tử.

Lôi Đạo Tử thân mình chấn động, mở mắt nhìn Vương Lâm, hồi lâu, trong lòng hắn hừ lạnh, nhắm hai mắt lại, tùy ý để cho nguyên thần khí dung nhập.

Ngay khi hai mắt hắn nhắm lại, Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, nhanh chóng vỗ lên túi trữ vật, Côn Cực Tiên lập tức xuất hiện trên tay, hung hăng kéo tới phía trước.

Lôi Đạo Tử mở hai mắt, quát to:

-Ngươi muốn làm gì!

Vương Lâm tốc độ quá nhanh, Côn Cực Tiên quất lên trên người, Lôi Đạo Tử khi còn đang nói chuyện thì đã nghe thấy ba một tiếng quất thẳng lên người hắn rồi.

Cũng không chỉ một cái, mà là trong khoảnh khắc, Côn Cực Tiên bay múa liên tục, tốc độ như sét đánh liên tục quất xuống!

Tiếng động ba ba quanh quẩn, thân mình Lôi Đạo Tử kịch chấn, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, vẻ ảm đạm hiện lên trong mắt, trong lúc này, nguyên thần bị rút ra, thoát ly khỏi thân thể bảy xích.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 706 Tham Lang đáng thương.

Hắn vừa muốn phản kháng, tiên vệ khôi lỗi bước lên trước một bước, lôi thú rít gào, ba chung cực chủ hồn đồng thời phát ra tiếng hô khóc, quanh quẩn trong động phủ.

Cùng lúc đó Thất Tinh kiếm trận bỗng nhiên kiếm khí tung hoành, thất kiếm hóa thành một, từ trên không trung chém xuống. Khi kiếm khí chém xuống, lại có có bảy tà thú chi hồn rít gào, ngăn cản lại ý đồ quay trở về của nguyên thần.

Phía trên nguyên thần của Lôi Đạo Tử, Vương Lâm đã hạ cấm chế từ trước, trong lúc này bùng nổ toàn diện, hình thành một lưới điện quang, gắt gao vây chặt lấy nguyên thần Lôi Đạo Tử.

-Hứa Mộc, ngươi không tuân thủ lời hứa!!

Lôi Đạo Tử lạnh lùng nói.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, đối với nguyên thần bị trọng thương của Lôi Đạo Tử trước mặt, nguyên lực gần như toàn bộ tiêu hao hết, vì muốn sống, không thể không đáp ứng yêu cầu của mình. Thật là một cơ hội tốt cho Vương Lâm luyện chế một tiên vệ khôi lỗi.

Luyện chế tiên vệ đầu tiên phải cam đoan người bị luyện chế, phải cam tâm tình nguyện!

-Tại hạ không có không tuân thủ lời hứa, chỉ có điều bước cấm chế thứ hai này, nếu như trong lòng ngươi không cam tâm tình nguyện, sẽ không thành công, vì để phòng ngừa không ngờ, tự nhiên muốn mời nguyên thần của ngươi xuất ra.

Vương Lâm bình thản nói, tay phải hư không một chút, tiên vệ khôi lôi cùng lôi thú nhất tề vây quanh nguyên thần của Lôi Đạo Tử, nếu có gì dị động, bọn chúng sẽ lập tức ra tay không chút do dự.

Vương Lâm không có nhìn nguyên thần của Lôi Đạo Tử, tay phải chộp vào tay trái, chộp vào trước mặt nguyên thần, tiếp theo thả túi trữ vật của Lôi Đạo Tử ra một bên rồi nhắm mắt lại phun ra một ngụm nguyên thần khí, tràn ngập trong thân thể Lôi Đạo Tử.

Nguyên thần Lôi Đạo Tử cực kỳ âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Vương Lâm, hắn muốn nhìn xem Hứa Mộc này rốt cuộc ấn hạ loại lạc ấn gì!

Thời gian chậm rãi trôi qua, nguyên thần khí của Vương Lâm không ngừng phun ra, hóa thành một mảnh điện quang dung nhập vào trong thân thể Lôi Đạo Tử.

Nhoáng một cái đã qua mấy ngày, thân thể Lôi Đạo Tử, không ngừng gầy yếu đi, cuối cùng gần giống như da bọc xuong, nhưng bên trong điện quang chạy, lại giống như sấm đánh. Trên thân thể quang mang không ngừng lóe ra, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Nguyên thần Lôi Đạo Tử mấy ngày nay nhìn gần như không chớp mắt, trong mắt rung động, càng ngày càng đậm, hắn mới đầu còn chưa nhìn ra Vương Lâm muốn làm gì. Nhưng mấy ngày kế tiếp cũng bỗng nhiên hiểu ra, Hứa Mộc này, là muốn luyện mình thành khôi lỗi!

Trong mắt hắn rung động, biến thành kinh hãi, ánh mắt lạc vào tiên vệ khôi lỗi ở bên cạnh. Lúc này mặc dù nguyên thần không ở trong thân thể nhưng cảm giác được toàn thân băng hàn.

-Hay là…hay là khôi lỗi này bị ngươi luyện thành ra như vậy phải không! Người rốt cuộc là thế nào, sao có thể có phương pháp tế luyện độc ác như vậy!

Vương Lâm giương mắt nhìn thây khô toàn thân lấp lóe đồng quang, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

-Không hổ là thân thể của Âm Hư tu sĩ, không cần cất chứa vật có tính chất kim loại vẫn có thể đạt tới đồng cấp, nếu thêm vào thiên tài địa bảo, sợ là còn có thể kéo lên nữa!

-Hứa Mộc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, lão phu chỉ đáp ứng làm nô cho ngươi chứ không đáp ứng trở thành khôi lỗi của ngươi!

Nguyên thần Lôi Đạo Tử trợn mắt nhìn Vương Lâm, lập tức gấp giọng quát. Đã nhiều ngày nay, hắn rống lên nhiều lần, nhưng Vương Lâm vẫn thủy chung tế luyện, căn bản không để ý tới hắn. Mấy ngày nay hắn trơ mắt nhìn thân thể mình bị luyện hóa, cảm giác này, khiến cho hắn hận Vương Lâm tới vô cùng rồi.

Chẳng qua, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nguyên thần bị phong ấn, tiên vệ khôi lỗi, lôi thú, cũng ba chủ hồn vây quanh, khiến cho Lôi Đạo Tử hiểu được, mình có hành động gì chỉ còn một con đường chết.

-Om sòm!~ Vương Lâm nhướng mày, tay phải vung lên, hai đại kiếm khí lăng thiên hậu xuất hiện, trong phút trốc toàn bộ động phủ lập tức tràn đầy ý cảnh kiếm khí. Dưới kiếm khí, Lôi Đạo Tử lập tức ngậm miệng. Trong lòng hắn run lên, nhìn hai đạo kiếm khí kia, trong mắt càng hoảng sợ.

Hắn chua xót dùng ánh mắt quét chung quanh, quanh thân thể có ngoại vật uy hiếp, đừng nói hiện giờ nguyên lực hắn tiêu tan, mặc dù nguyên lực sung đầy, đạt tới trạng thái đỉnh, hắn cũng không dám chắc có mười phần lao ra ngoài được. Trong đó hắn kieenh kị nhất chính là hai đạo kiếm khí kia.

Nguyên thần Lôi Đạo Tử sau khi ngậm miệng, thần thức Vương Lâm tản ra, tràn ngập tinh cầu bỏ hoang này. Hồi lâu, ánh mắt hắn ngưng lại, tay phải nâng lên, chỉ về phía trước, bốn phía chấn động ầm vang. Ở phía ngoài động phủ xa phía chân trời, một đạo hoàng tuyền xuất hiện.

-Hoàng Tuyền lực, hấp!

Vương Lâm trầm giọng nói.

Hoàng tuyền trống không xuất hiện trên trời, trong nháy mắt hiện ra một lực hút khổng lồ, lực hút này truyền vào trong mặt đất, dần dần làm cho tinh cầu bỏ hoang này trở nên run rẩy. Cuối cùng tăng thành động đất.

Ngay sau đó, từng đạo khoáng thạch mang theo khí tức kim loại, ầm ầm lao ra khỏi mặt đất, bị hút vào trong hoàng tuyền. Theo thời gian càng nhiều khoáng thạch kim loại bị hút vào hoàng tuyền.

Hồi lâu, mặt đất chậm rãi dừng run rẩy, lực hút của hoàng tuyền ngừng lại, khoáng thạch kim loại bên trong bị hòa tan, hình thành ba dịch cầu màu vàng to bằng nắm tay, từ trong bay ra, rơi vào bên trong động phủ.

Tay phải Vương Lâm bắt lấy một dịch cầu màu vàng, đặt tại mi tâm thân thể Lôi Đạo Tử, tùy tiện hít một ngụm nguyên thần khí.

Dịch cầu kim loại thứ ba sau khi biến mất trong thân thể Lôi Đạo Tử, thân thể đồng quang này dần dần tiêu tan, thay vào đó là một mảnh ngân quang.

-Ngân cấp!~ Vương Lâm ánh mắt lộ ra vui mừng, ánh mắt dừng ở trên nguyên thần Lôi Đạo Tử thủy chung vẫn âm trầm nhiều ngày nay.

-Làm khôi lỗi cho ta ba ngàn năm, ta cho ngươi tự do, thế nào!

Lôi Đạo Tử trầm mặc.

-Mặc dù ngươi còn bảo mệnh thần thông, cũng không qua được kiếm khí của ta!

Vương Lâm bình thản nói.

Trước mặt Lôi Đạo Tử lúc này chỉ còn hai con đường, thứ nhất là mạo hiểm phản kháng nhưng hắn cũng hiểu được, bảo mệnh thần thông của mình tuy rằng hùng mạnh, nhưng so với đạo kiếm khí kia, cũng kém nhiều lắm. Hắn không chút nghi ngờ, đối mặt với hai đạo kiếm khí này, đồng thời phóng ra, bản thân mình sẽ không có đường lui.

Đường thứ hai, là trở thành khôi lỗi của hắn, với ba ngàn năm thời gian, đổi lấy tự do sau này. Điều kiện tiên quyết là đối phương tuân thủ lời hứa, và trong ba ngàn năm đó mình không bị chết trận… Lôi Đạo Tử chua xót nhìn thoát qua khôi lỗi thủy chung không nói một câu nào bên cạnh.

-Khôi lỗi này thân thể rất cứng rắn, ngay cả đối đầu với pháp bảo cũng không thể chết được…

…

Lúc này, trong vân hà tinh xa xôi, sương mù nồng đậm, bao vây hết thảy tinh hà này, một khí tức ầm trầm theo đó mà tràn ngập ra bên ngoài, khiến cho hết thảy tu sĩ tới đây đều phải chọn đường vòng mà đi.

ở La Thiên Tinh Vặc, Vân Hà tinh này là một nơi tử vong, phàm là tu sĩ tiến vào bên trong, rất ít người có thể còn sống đi ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên sương mù trong Vân Hà tinh dày đặc, từ trong kịch liệt quay cuồng hướng ra ngoài. Có một vật từ bên trong lao ra bên ngoài, dần dần, sương mù quay cuồng ngày càng đậm hơn.

Trong phút chốc, chỉ thấy một bóng dáng gầy gò, toàn thân quần áo rách nát, thần thái cực kỳ chật vật, còn mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm, nhanh chóng lao ra ngoài, trước mặt hắn còn có một cái đỉnh thật lớn.

Mắt thấy sắp hoàn toàn lao ra khỏi sương mù được rồi, thậm chí đã lộ ra vẻ vui mừng như điên, đây là lần thứ tám hắn chạy trốn trong vòng bảy mươi năm qua…Nhưng ngay sau đó, một xúc tu dài không thể tưởng tượng được, tốc độ vô cùng vọt ra khỏi Vân Hà tinh, trực tiếp quấn lấy thân mình gầy gò kia, hung hăng kéo xuống phía dưới.

Người này đúng là Tham Lang, hắn bị xúc tu bắt lấy, nhanh chóng rơi xuống dưới, nhìn sương mù dày đặc trước mắt, trong mắt dâng lên tuyệt vọng vô cùng.

“Lão phu cả đời tầm bảo, không ngờ tới lại có kết cục như thế này… Vương Lâm đều bởi vì ngươi! Nếu không phải vì ngươi chạy tới La Thiên Tinh Vực chết tiệt này, lão phu làm sao bị đưa tới đây! Nếu không bị đưa tới đây, làm sao rơi vào tinh cầu đáng sợ như thế này!!”

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 707 Bản tiên thuật thiếu của Vương Lâm.

Động phủ của Vương Lâm, tinh cầu bỏ hoang, nửa năm sau, một tiếng động ầm ĩ vang rền, toàn bộ mặt đất khẽ run lên, làm lượng lớn tro bụi hất lên không, giống như một trời sương mù dày đặc vậy.

Trong mà sương mù dày đặc bụi đất, Vương Lâm cau mày đi ra.

Ở phía sau hắn, một khôi lỗi cao gầy, trên nắm tay của khôi lỗi còn có vô tận lôi quang lóe ra.

Lôi Đạo Tử cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp, chỉ có điều, tiên vệ khôi lỗi của Vương Lâm đã thất bại rồi, mặc dù có đầu lôi thú của lôi tiên điện kia, nhưng bước cuối cùng tế luyện vẫn thất bại.

-Thực lực hạ phẩm tiên vệ, tương đương với đại viên mãn tu luyện bước đầu tiên, tiên vệ thứ nhất khi tế luyện bị ta gia nhập thêm vào thiên quỷ, sản sinh một chút dị biến, cho nên mới đạt được Âm Hư chi cảnh.

Tiên vệ thứ hai này, ta lấy Âm Hư tu sĩ tế luyện, phối hợp với đầu lôi thú, nguyên bản có thể luyện ra một trung phẩm tiên vệ, đáng tiếc, vẫn thất bại.

Vương Lâm thầm than, thế gian này nhiều việc dường như nắm chắc trong tay, nhưng cuối cũng lại chỉ như bóng trăng nơi mặt nước.

-Đạo tâm của ta có chút mạnh mẽ hơn!

Vương Lâm đưa những bất đắc dĩ trong lòng bài trừ ra bên ngoài, khôi phục vẻ bình tĩnh ngày xưa, hắn quay đầu nhìn lại thây khô phía sau, ánh mắt lộ ra trầm tư.

-Cũng không phải không thu hoạch được gì!

Vương Lâm gian nan thì thào tự nói.

Tiên vệ thứ hai sau khi thất bại, nguyên thần Lôi Đạo Tử dần dần mất đi thần trí, hóa thành một đạo quang hoàn kì lạ, dung hợp vào bên trong thân thể, cùng lúc đó nguyên thần của lôi thú kia đồng thời bị mài nhỏ dung hợp vào nhau.

-Ngân cực đỉnh phong!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, tuy nói hắn thất bại, nhưng trong nháy mắt đã quả quyết chém đứt một tia liên hệ của nguyên thần Lôi Đạo Tử, buông tha tế luyện, khiến cho tiên vệ này, từ bước thứ ba thối lui tới bước đầu tiên.

Lúc này, hắn đạt được một thân thể ngân cực đỉnh phong. Thân thể này có thể tính là tiên vệ bán thành phẩm, không thể thi triển thần thông gì, nhưng bản thể cường độ quả thực kinh người.

Nếu là nguyên thần Vương Lâm xuất khiếu, còn có thể miễn cưỡng khống chế một phen, chỉ có điều hiện giờ nguyên thần hắn không thể xuất khiếu được. Bằng vào thần thức hắn chỉ có thể gián tiếp khiến cho khôi lỗi này làm một chút động tác đơn giản, ví dụ như quyền vừa rồi.

Khống chế như vậy cũng không thể dùng trong chiến đấu, trên thực tế mặc dù Vương Lâm thật sự có thể nguyên thần xuất khiếu, trên không chế cũng sẽ không giống như thân thể bình thường của mình được, sẽ bị nguyên thần trong thân thể của Lôi Đạo Tử bài xích.

Tiên vệ bị tế luyện sau khi đạt tới bước đầu tiên, liền chỉ có nguyên thần của bản thể mới có thể chân chính khống chế tự nhiên. Một khi bước tế luyện thứ ba bị thất bại, ngay cả khống chế cũng không có thể, trừ phi người này có tu vi cao hơn khôi lỗi này mấy lần, lấy phương thức đoạt xá mới có thể vĩnh cửu tồn tại.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, thu hai tiên vệ vào trong túi trữ vật, xoay người đi vào trong động phủ.

Hắn phải làm nhiều việc lắm, tiên vệ chỉ là một trong số đó. Sau khi cân bằng lại tâm tình, phiền muộn do tế luyện tiên vệ thất bại, tan thành mây

khói.

-Lúc này phải đề cao tu vi bản thân, đạt tới trình độ ngang bằng với ý cảnh!

Trong động phủ, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt lóe lên nhìn ra phía trước.

Ba chủ hồn đã sớm bị hắn thu hồi, thất tinh bảo kiếm cũng thế, về phần tiên vệ cùng hai đạo kiếm khí Lăng Thiên Hậu, cũng thủy ở trong động phủ.

Tiên vệ khôi lỗi đứng ở bên cạnh, cách đó không xa là lôi thú đã giải trừ phong ấn thứ ba đang quỳ rạp trên mặt đất.

Hai đạo kiếm khí Lăng Thiên Hậu trôi nỗi giữa không trung, phát ra kiếm khí nồng đậm, mơ hồi truyền ra tiếng gào khóc.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn tới đúng là lôi thú đã giải khai đạo phong ấn thứ ba.

Nếu không phải chuyện sinh tử trước mặt, Vương Lâm tuyệt không muốn không có chuẩn bị gì cả mà hóa Xạ Thần Xa thành lôi thú đã mở

đạo phong ấn thứ ba. Dù sao Xạ Thần Xa này cũng rất khó không chế được, một khi không cẩn thận, sẽ gặp phải cắn trả.

Chỉ có điều nửa năm qua, hành vi của lôi thú này cũng không phải tùy ý, con thú này cũng không có biểu hiện cắn trả nào với mình cả, thậm chí đối với mỗi một mệnh lệnh đều chấp hành tuyệt đối.

Chỉ có điều, con thú này cũng có một chút kỳ lạ, mặc cho Vương Lâm thi triển thần thông thế này, cũng hoàn toàn không để ý tới.

Nó, không nghịch biến trở lại thành Xạ Thần Xa, không trở lại túi trữ vật nữa.

Lôi thú mở ra đạo phong ấn thứ ba, hình thể lớn gấp ba so với trước, ngoài thần uy đồng thời ngân sừng trên đầu ngày càng nhiều màu sắc vàng.

Trong lúc Vương Lâm nhìn nó, lôi thú này cũng ngẩng cái đầu to đang quy rạp trên mặt đấy, cặp mắt to vĩ đại liếc nhìn Vương Lâm một cái, lôi quang xuất hiện giữa hai mũi, thân thể chạy ra ngoài.

Khi người và thú nhìn nhau, Vương Lâm có cảm giác, con thú này dường như linh động hơn, thậm chí có thể nói, dường như nó có linh hồn chân chính của mình rồi.

Lôi thú tuy rằng kiêu ngạo bất tuân, nhưng hai mắt tuyệt đối không có linh động như lúc này.

Nhìn thật là phiền, lôi thú thu hồi ánh mắt, thấp giọng rít gào. Thân mình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo lôi quang, biến mất ở xa xa ngoài động phủ.

Vương Lâm cười khổ, hơn nửa năm nay, con thú này thường xuyên như vậy, sau khi ra ngoài thường thường mấy ngày mới trở về.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán.

“Nếu con thú này nhiều lần không muốn trở lại túi trữ vật, đơn giản từ nó đi thôi!” ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hai đạo kiếm khí Lăng Thiên Hậu gào thét giữa không trung, dung nhập vào trong tiên vệ khôi lỗi, đồng thời tiên vệ khôi lỗi đứng trước động phủ, hộ pháp cho Vương Lâm.

Từ trong lòng Vương Lâm, một cái túi trữ vật xuất hiện. Đây là của Lôi Đạo Tử, nguyên thần của Lôi Đạo Tử sau khi tiêu tan dung nhập vào tiên vệ thứ hai, cái túi trữ vật này trở thành vô chủ, không còn lạc ấn thần thức nữa.

Trong túi trữ vật này đồ vật tương đối pha tạp, ngoại trừ một ít vật hằng ngày ra, chân chính để cho Vương Lâm cảm thấy hứng thú, chỉ có bốn

thứ. Thứ nhất, là một miếng ngọc giản.

Trên mặt ngọc giản có khắc một đầu lôi thú dữ tợn, lôi thú này đỉnh đầu có kim giác, toàn thân điện quang lấp lóe, thoạt nhìn cực kỳ uy vũ. Ở vặt trái ngọc giản, còn khắc một ký hiệu cực lớn.

Hàm nghĩ của ký hiệu kia, Vương Lâm không rõ, nhưng hắn phân tích đơn giản, liền đoán được ít nhiều vật đó có tác dụng gì.

Ngọc giản tầm thường tuyệt không thể điêu khắc đẹp như vậy được, hiển nhiên, vật này có tác dụng làm lệnh bài.

Dùng thần thức tìm tòi, lập tức có một đạo điện quang mạnh mẽ từ bên trong xuất hiện, ngăn cản Vương Lâm xâm nhập. Vương Lâm thần sắc như thường, cẩn thận xem xét điện quang ngăn cản thần thức của mình này, chốc lát, khóe miệng hắn lộ ra mỉm cười.

“Hay là, ta thực sự có tiềm chất làm lôi tiên điện sứ giả…” Vương Lâm tươi cười có chút quỷ dị, lực cản của lôi quang này, có thể ngăn cản tuyệt đại bộ phận tu sĩ, thậm chí ngay cả một ít tu sĩ bước thứ hai cũng có thể ngăn cản.

Nhưng đối với Vương Lâm lại không có chút tác dụng gì.

Lôi quang phát ra bên trong vật này, ẩn chứa một tia thiên địa lôi uy, đây chân chính là lôi uy, hiển nhiên nếu không có tu luyện thần thông của lôi tiên điện, căn bản không có khả năng xem xét.

Nhưng, Vương Lâm từng nuốt vào nửa Thái Cổ Thần Long, lôi uy trong nguyên thần, tới từ Thái Cổ, đương nhiên siêu việt hơn xa lôi uy trong ngọc giản này. Lúc này lôi đình vừa động tới nguyên thần, dung nhập vào thần thức, liền dễ dàng bị phá bỏ. Lôi quang bị phá bỏ, liền thấy được bên trong ngọc giản.

Với định lực của Vương Lâm, lúc này cũng không thể không mở to hai mắt, trong ngọc giản này, chỉ ghi chép hai đạo thần thông, thứ nhất là Đỉnh Hóa Thiên Địa!

Lấy đạo niệm của bản thân ngưng hóa thành đỉnh, lấy ý của thiên địa luyện hóa dung hợp với nguyên lực của bản thân hình thành nguyên lực thần thông kinh người!

Rất hiển nhiên, thuật này chính là Lôi Đạo Tử thi triển trước đây, đối với thần thông này, Vương Lâm có cảm xúc rất sâu đậm.

“Đáng tiếc thuật này yêu cầu nguyên lực rất cao, tu vi không tới Âm Hư chi cảnh, cũng không thể thi triển.”

Thần thức Vương Lâm dừng ở đạo thần thông thứ hai, thần thông này, tên là Lôi Nguyên Thuật.

Lôi Nguyên Thuật này mới chân chính làm cho Vương Lâm lâm vào động dung.

“Lôi Nguyên Thuật, bản thiếu của hạ phẩm tiên thuật, hấp thu nguyên lực thiên địa trong thiên lôi vào trong cơ thể, do đó càng nhanh chóng ngưng tụ nguyên lực bản thân, giảm bớt thời gian dừng lại ở Âm Dương Hư Thực cảnh giới!

Thuật này cực kỳ bá đạo, thiên lôi nhập thể, tu sĩ tu đạo bước đầu tiên không thể chịu đựng được, không thể tu luyện.”

Vương Lâm tim đập thình thịch, tu sĩ tầm thường không thể chịu đựng được thiên lôi, nhưng hắn có cơ duyên xảo hợp lấy được nguyên thần lôi, với hắn mà nói, giá trị của thuật này là không thể tưởng tượng.

Mặc dù là chân chính hạ phẩm tiên thuật đặt trước mặt hắn, lúc này cũng không có giá trị bằng Lôi Nguyên Thuật này. Thuật này chỉ là bản thiếu của hạ phẩm tiên thuật nhưng lúc này Vương Lâm lại rất cần.

“Khó trách lôi tiên điện lại hùng mạnh như vậy ở La Thiên Tinh Vực này, cầm giữ Lôi Nguyên Thuật bực này, hấp thụ nguyên lực của lôi

trong thiên địa, hiển nhiên so với nhiều người khác, phải nhanh hơn nhiều.”

Hai mắt Vương Lâm lấp lóe tinh quang, khóe miệng mỉm cười.

“Tu luyện Lôi Nguyên Thuật, có được thần thông Đỉnh Hóa Thiên Địa, hơn nữa có lôi thú, mặc dù chân chính lôi tiên điện sứ giả gặp ta, cũng sẽ không biết thật giả…”

Sau khi khắc sâu khẩu quyết thần thông ghi trên ngọc giản, Vương Lâm trân trọng thu vào trong túi trữ vật, nhìn về phía vật tiếp theo.

Vật đó là một thanh kiếm, kiếm này không có bản thể, toàn bộ được tạo thành từ tia chớp. Vương Lâm từng thấy Lôi Đạo Tử thi triển qua pháp bảo này, giằng co với tiên vệ, mặc dù với song quyền của tiên vệ, cũng không thể phá được vật này.

Nhìn kiếm, Vương Lâm hơi trầm ngâm thu vào trong túi trữ vật.

Vật phẩm thứ ba, là một hòn đá màu bạc to bằng nắm tay, trong đó có ẩn chứa lôi điện lực. Vật này làm cho Vương Lâm nổi lên hứng thú, thần thức hắn tra xét cẩn thận một phen, nâng tay phải lên, nhẹ nhàng chạm lên trên bề mặt.

Trong khoảnh khắc tay hắn chạm phải, điện quang khổng lồ từ khoáng thạch xuất hiện, ầm ầm chui vào ngón tay của Vương Lâm.

Nếu là tu sĩ tầm thường, lúc này gặp phải lôi đình nhập thể, chắc chắn trọng thương, nhưng nguyên thần Vương Lâm lại há mồm thu lấy, lôi đình lập tức bị thôn phệ.

Trong nháy mắt lôi đình tiêu tan, một cỗ nguyên lực thiên địa làm cho Vương Lâm chấn động toàn thân, chậm rãi lan tràn, nguyên lực này rất nhỏ, chỉ có một chút, nhưng khiến cho hai mắt Vương Lâm toát ra quang mang sáng ngời.

Hắn thở sâu, nhìn chằm chằm vào khoáng thạch, do dự một chút, buông tha ý tưởng hấp thu toàn bộ, mà đặt vào trong túi trữ vật.

Cuối cùng là một vật Vương Lâm rất quen thuộc, tiên ngọc.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 708 Bản tôn, Thác Sâm, Chu Như.

Trong túi trữ vật của Lôi Đạo Tử, số lượng tiên ngọc làm cho Vương Lâm hít một ngụm chân khí, với số lượng tiên ngọc này, thật sự quá lớn, chỉ sợ một tu chân gia tộc cũng không thể so sánh được.

“Thấy mầm biết cây, một lôi tiên điện sứ giả mà có nhiều tiên ngọc như vậy, có thể thấy được lôi tiên điện mạnh thế nào!” Vương Lâm trong lòng không bởi vì số lượng tiên ngọc mà vui sướng, trong lòng có một chút khiếp sợ.

Hắn trầm ngâm lúc lâu, ánh mắt lộ ra tinh quang.

“Lôi tiên điện…”

Vương Lâm thở sâu, thân mình nhoáng lên một chút, liền biến mất ở trong động phủ, tiên vệ khôi lỗi cũng đi theo sau.

Bên trên không trung phía đông của tinh cầu bỏ hoang này, Vương Lâm đứng ở trên hư không, đưa tay vỗ xuống phía dưới, thanh âm ầm ầm quanh quẩn bốn phía. Toàn bộ mặt đất im lặng run lên, trong phạm vi ngàn dặm lập tức bị một khí tức mạnh mẽ áp chế.

Trong vòng ngàn dặm cả mặt đất dường như bị san bằng. Tất cả đột nhiên vỡ vụn, trong phút chốc trở thành tro bụi, theo gió cuốn đi tạo thành lốc xoáy mãnh liệt, tản ra bốn phía chung quanh.

Càng nhiều tro bụi bay lên, tạo thành dải sương trắng xóa.

Vương Lâm bay xuống, khoanh chân ngồi chính giữa, vỗ túi trữ vật, tiên ngọc đạt được ở ba tu chân gia tộc trước đây nhất nhất bay ra, chi chít chung quanh người.

Vương Lâm vỗ tiếp vào túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên bay ra, ba chủ hồn trong tất cả hồn phách bồi hồi đứng giữa trời đất. Tiên vệ khôi lôi cũng phiêu nhiên đứng giữa không trung, nghiêm mật quan sát bốn phía. Nếu có vật gì có ý đồ tiếp cận, lập tức diệt sát.

Làm xong việc này, Vương Lâm thở sâu, hai tay bầm đọc thần chú, nhắm hai mắt lại.

Tiên khí khổng lồ lập tức tràn ngập, hình thành một cỗ lốc xoáy, bị Vương Lâm không ngừng thôn phệ vào trong người.

Sau một lát, tiên ngọc toàn bộ bị vỡ vụn trên mặt đất, lập tức lại có lượng lớn tiên ngọc từ trong túi trữ vật của Vương Lâm bay ra, dừng ở bốn phía, liên tục tuần hoàn vĩnh hằng không ngừng.

Tiên lực của Vương Lâm ngày càng nhiều, tu vi không ngừng mà kéo lên.

…

Lúc này, ở Liên Minh Tinh Vực xa xôi, có một tinh cầu hoang dã. Tinh cầu này không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn Chu Tước Tinh rất nhiều, trên tiểu tinh cầu này cũng không tồn tại vật gì sinh sống.

Một ngày nay, ba đạo kiếm quang trên tinh không bay nhanh tới. Người trước mặt, là một nữ nhân, nàng mặc một bộ áo lụa màu tím nhạt, đơn giản mà không mất đi vẻ phong nhã quyến rũ, ung dung, lịch sự và tao nhã. Dung nhan như tranh vẽ, khuôn mặt quyến rũ câu hồn nhiếp phách vô cùng.

Nhất là một đôi mắt tinh quang sáng như nước, vẻ đẹp tuyệt luân, hương thơm nhàn nhạt, từ thân thể lan tràn ra bốn phía.

Trên trán của nàng, còn có vài điệp hình đang phát sáng, tản mát ra ánh sáng bảy màu, tăng thêm vẻ mỹ lệ.

Nếu Vương Lâm nhìn thấy lúc này, chắc chắn sẽ cảm thấy nữ nhân này quen mặt, nàng đúng là người năm đó đã thôn phệ ý cảnh của Liễu Kiền Phong, rời khỏi Chu Tước Tinh, sau lại có xích mích với Thiên Thủy Cung của Ngũ Hành Tinh, Tử Tâm!

Nàng bị Thiên Thủy cung đuổi giết, bị cha của Diêu Tích Tuyết là Huyết Tổ cứu, từ đó trở thành thị thiếp của Huyết Tổ.

Phía sau nàng, là hai lão nhân toàn thân phát ra huyết quang. Hai lão nhân này ánh mắt hôn ám không chút ánh sáng, hiển nhiên tâm thần bị trói buộc, hai người này, là huyết nộ bị Huyết Tổ luyện hóa!

Mỗi một huyết nô đều có tu vi Vấn Đỉnh.

Tốc độ của Tử Tâm cực nhanh, trong nháy mắt đã mang theo hai huyết nô tới tiểu tinh cầu bình thường ở xa xa phía trước.

-Ngươi nói tinh cầu này, là nơi đó sao?

Thanh âm của Tử Tâm cực kỳ êm tai, chậm rãi nói.

Một lão nhân huyết nô phía sau nàng cung kính nói:

-Chủ mẫu, đúng là tinh cầu này.

Ánh mắt Tử Tâm ngưng động nhình vào tiểu tinh cầu ở xa xa. Ba tháng trước huyết nô báo cáo, nói trong tinh cầu này xảy ra biến cố kỳ lạ, dường như tinh cầu này đang dần dần chết đi.

Loại tinh cầu này thuộc phạm vi thế lực của Huyết Tổ. Huyết Tổ sau khi từ Yêu Linh Chi Địa trở về, sắc mặt thủy chung âm thầm, lập tức rời đi xa, chẳng biết đi đâu.

Tử Tâm trầm ngâm một lát, thân mình nhoáng về phía trước, mang theo hai huyết nô, thẳng tới tinh cầu kia.

Trên tinh cầu này chẳng có sinh linh gì tồn tại, một mảnh hoang dã, mặt đất nơi nơi khô nứt, ba người Tử Tâm sau khi tới đây liền nghe thấy những tiếng ầm ầm quanh quẩn.

Chỉ thấy trên mặt đất những khe nứt ngày càng nhiều, ngọn núi nơi xa xa sụp xuống, tạo thành vô số bụi mù mịt bay lên tận chân trời.

Càng xa xa, còn có một con sông rộng chừng trăm trượng, lúc này đã khô héo, nứt nẻ vô số.

-Tinh cầu này bốn trăm năm trước, tuy nói là hoang dã nhưng không có quỷ dị như vậy. Nhưng mà theo thời gian, giống như tinh cầu này sống ngắn ngủi bốn trăm năm rồi xong đời vậy. Nhất là vài chục năm gân đây lại biến thành như thế này!

Một huyết nô phía sau Tử Tâm trầm giọng nói.

Ánh mắt Tử Tâm chợt lóe, thần thức tản ra, muốn kéo dài sâu trong tinh cầu xem xét, nhưng, thần thức nàng vừa mới xâm nhập vào nơi sâu nhất trong lòng tinh cầu thì trong phút chốc cảm thấy lạnh như băng cùng với vô số thanh âm chết chóc bỗng nhiên quanh quẩn đâu đây. -Cút!~ thanh âm này, so với tiếng sấm đánh còn kịch liệt hơn mấy lần, một lực uy nghiêm hung mạnh ầm ầm lao ra. Trong phút chốc trên mặt đất khe rãnh nứt ngày càng nhiều hơn, ngay cả không trung cũng đều cảm thấy hôn ám, dường như dưới thanh âm này không một vật gì dám tranh uy vậy.

Thanh âm này, lại có vô số những tiếng vọng, chồng chất, trong nháy mắt dường như có vô số thanh âm rít gào, ầm ầm hòa hợp vào làm một.

-Cút!!

Toàn bộ tinh cầu trong nháy mắt ầm ầm sụp xuống, những ngọn núi sụp đổ, trên bầu trời cũng có vô số khe rãnh xuất hiện, gió lạnh gào thét, như địa ngục trần gian vậy!

Đồng thời, thanh âm dừng trong tai Tử Tâm, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt không chút máu. Hai huyết nô phía sau, thân mình nhoáng lên một cái, phun ra một bụng máu.

Ánh mắt Tử Tâm lộ vẻ hoảng sợ, nàng không rảnh đi hỏi thanh âm này vì sao mơ hồ có chút quen thuộc, lập tức cung kính thấp người nói:

-Vãn bối không biết đây là nơi tiền bối tới bế quan, quấy rầy rồi, rời khỏi ngay!

Da đầu nàng run lên, không chút do dự cấp tốc bay về phía sau, hai huyết nô cũng theo sát người, sau đó ba người lấy tốc độ nhanh nhất, nhanh chóng rời khỏi tinh cầu. Trên tinh không, Tử Tâm vẫn còn hoảng sợ trong mắt, quay đầu lại liếc nhìn tinh cầu kia một cái, mang theo hai huyết nô tức tốc rời khỏi.

Khi bọn họ rời khỏi không lâu, tiểu tinh cầu này càng ngày càng vang động, trong chốc lát, toàn bộ tinh cầu sụp đổ. Nhìn lại tinh cầu giống như một hình cầu đầy những khe nứt, càng ngày càng nhiều hơn, toàn bộ tinh cầu liền tan vỡ!

Tinh cầu tan vỡ, những tiếng vang thật lớn quanh quẩn khắp tinh không, một luồng sóng gợn vô hình điên cuồng tản ra. Ba người Tử Tâm ở xa xa, lúc này sắc mặt đã kịch biến.

Sóng gợn với tốc độ quá nhanh, mắt thấy sẽ lan tràn tới, sắc mặt Tử Tâm tái nhợt quát:

-Huyết nô, tự bao ngăn cản!

Phía sau nàng, hai huyết nô không do dự chút nào, lập tức cùng nhau tấn công sóng gợn tới, tự bạo nguyên thần!

Nương theo khe hở này, Tử Tâm vỗ vào túi trữ vật, xuất ra một ngọc giản huyết sắc. Đây là vật Huyết Tổ tặng nàng, có thể ở bất kỳ địa phương nào có thể truyền tống một lần, trở lại Huyết Tinh.

Chẳng qua trước khi mở ra, nhất định cần một chút thời gian.

Tinh cầu vỡ tan, thành vô số tro bụi, tiêu tán trong tinh không. Sau khi tinh cầu tiêu tán toàn bộ, một nam nhân đứng ở giữa trung tâm.

Một đầu tóc hồng không gió mà động, hai mắt dường như có băng hàn vô tận, làn da thô ráp, kinh mạch trên người hiện lên rõ ràng, giống như một đám viễn cổ phù lục vậy.

Trên mi tâm của hắn, bốn tinh điểm thành vòng tròng, chậm rãi chuyển động, chẳng qua trong đó có một tinh điểm, so với những điểm còn lại thì ảm đạm không ánh sáng, như ẩn như hiện.

Hắn, đúng là bản tôn của Vương Lâm!

Thần sắc bản tôn băng hàn, hai mắt như nhau, giống như huyền băng không bao giờ bị hòa tan được, toàn thân phát ra khí tức rét lạnh tới cực điểm!

Tinh cầu tan vỡ sinh ra sóng gợn ra bốn phía tinh không, dường như cũng không có tác dụng gì, không thể xuyên thấu thân thể hắn. Vương Lâm bản tôn, ánh mắt nhìn về xa xa, thâm thúy hư vô.

“Khỏa tinh cầu này đã không còn linh lực gì, không thể bị ta hấp thu …” Vương Lâm bản tôn hơi trầm ngâm, nhìn thoáng qua những mảnh vỡ tinh cầu ở bốn phía, vươn tay phải, trảo xuống một trảo.

Những mảnh vỡ bốn phía, lập tức dừng lại, một cỗ khí tức tang thương chậm rãi ngưng tụ, chỉ có điều không lâu sau lại tiêu tan đi.

“Thần thông Trừu Hồn này còn cần phải tu luyện thêm một chút!” Vương Lâm bản tôn bước về phía trước, trực tiếp giẫm chân mà đi, với thân thể dũng mãnh của hắn căn bản không cần Tinh La Bàn với pháp bảo gì, cũng có thể đi lại trong tinh không.

“Đáng tiếc thủy chung vẫn không tìm được cổ thần chi khí trưởng thành, nếu không, khi chân chính đạt tới tứ tinh…Hay là, phải quay về Chu Tước tinh một lần … Thác Sâm kia, không biết trong tình hình lúc đó có thoát vây…” Vương Lâm bản tôn giậm châm tại chỗ mà đi, dần dần biến mất trong tinh không.

Mấy tháng sau, ở trong một tinh cầu hoang dã. Vương Lâm bản tôn lựa chọn nơi đây, thân mình dung nhập vào trong, dần dần xâm nhập vào trong lòng tinh cầu, khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Hắn lựa chọn nơi đây, đúng là vì tinh cầu này tự nhiên hình thành một tầng lôi quang.

…

Chu Tước Tinh, Tu Ma hải.

Tu Ma Hải sương mù, thật lâu trước đây đã tiêu tan, toàn bộ Tu Ma Hải trở thành một vùng trũng thật lớn.

Ở sâu trong Tu Ma Hải, có một nơi tên là Toái Tinh Loạn, đây là cấm địa của toàn bộ Tu Ma Hải! Phàm là có người tiếp cận, đều quỷ dị mất tích, nơi đây dần dần không có người dám tới.

Trong Toái Tinh Hải, Cổ Thần Chi Địa.

Trong huyết hải, có vô số tu sĩ đang ngồi khoanh chân, những tu sĩ này tu vi dần dần chiếm đoạt Huyết Hải tăng lên một mảng lớn. Nhất là những tu sĩ thượng cổ, lại càng thêm hùng mạnh.

Trong Huyết Hải, trên một cột đá lớn nhất, một nam nhân tóc đỏ, khoanh chân ngồi, trên người hắn tản mát ra khí tức nồng đậm, khí tức này có thể khiến cho hết thảy sinh linh thế gian lâm vào run rẩy.

Một thanh thiết kiếm tràn ngập rĩ sét cắm ở bên người nam nhân này, trên thiết kiếm ngoài rỉ sét loang lổ ra, cũng có những vết máu màu nâu khô cạn.

Lúc này, theo những thanh âm ma xát mặt đất truyền ra, nam nhân kia cúi đầu, tóc hồng bao phủ toàn thân, xuyên thấu khoảng cách nhìn tới, hắn đang dùng móng tay sắc bén, viết lên trên mặt đất hai chữ "Vương Lâm"

Nếu nhìn kỹ, cũng phát hiện ra trên toàn bộ những cột đá quanh đầy đều sớm khắc hai chữ này!

"Vương Lâm…" thanh âm khàn khàn từ miệng nam nhân tóc đỏ truyền ra ngoài, quanh quẩn toàn bộ Huyết Hải, làm cho tất cả tu sĩ trong Huyết Hải thân mình run rẩy.

Vô số năm qua, cái tên Vương Lâm này, bọn họ đã nghe tới nhập tận xương tủy rồi…

"Vương Lâm, ta sắp thoát khỏi đây rồi…"

Sau ba tháng, trong Toái Tinh Loạn, một người từ trong Cổ Thần Chi Địa đi ra, trên vai người này có một hầu tử hai mắt đỏ bừng, chậm rãi bước ra khỏi Tu Ma Hải.

Hắn, không phải là Thác Sâm, mà là sứ giả được Thác Sâm phái tới!

Trong mắt người này, có hận ý nồng đậm. Nếu Vương Lâm có ở đây, liếc mắt một cái có thể nhận ra, người này đúng là Thiên Ma Tán Nhân đã chết từ lâu!

Năm đó nếu không có Vương Lâm, ký ức truyền thừa phải là của hắn mới đúng. Thân là Lục Dục Ma Quân chi sư, kế hoạch mấy ngàn năm lại bị Vương Lâm hủy hoại trong chốc lát. Mối hận của hắn với Vương Lâm không thể ít hơn so với Thác Sâm được.

“Lôi Chi hạ giới…” Thiên Ma Tán Nhân thân mình nhoáng lên một cái, đi ra khỏi Chu Tước Tinh.

…

Chu Tước Tinh, đỉnh Chu Tước Sơn.

Chu Như một mái tóc đen dài đón gió núi, một thân áo trắng phiêu bồng, bộ dạng của nàng so với năm đó càng thêm vài phần thành thục. Phía sau nàng, Tiểu Bạch quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt lộ ra ánh mắt lười nhác.

Trong tay Chu Như, cầm một túi trữ vật, đó là một túi trữ vật có phong cách cổ xưa, hiển nhiên đã có mấy trăm năm lịch sử.

“Thúc thúc, năm đó người lưu lại cho ta túi trữ vật này, hiện giờ ta có thể mở ra rồi…”

Chu Như nhẹ giọng nói xong, cúi đầu bắt tay vào mở túi trữ vật, thần thức nhẹ nhàng dũng mãnh đi vào mở ra túi trữ vật ra.

Bên trong, trống không không có vật gì, chỉ có một đạo bạch quang lóe ra trong không trung, dừng ở mi tâm Chu Như. Thân thể Chu Như run lên, buông túi trữ vật trong tay ra, gió thổi qua, mang theo túi trữ vật đi rất xa rất xa.

Tiểu Bạch rít gào một tiếng, mạnh mẽ đứng lên, nhìn Chu Như, nó có chút không rõ ràng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Bạch quang tiêu tán trong mi tâm Chu Như, trong đầu nàng dường như một chút trí nhớ bị phong ấn chậm rãi cởi bỏ … Hết thảy trong trí nhớ, lần nữa hiện lên trước mặt Chu Như.

“Mười chín năm nay, ta cảm nhận được đứa nhỏ lớn lên từng chút một, nhìn thấy nó, thật giống như nhìn thấy đứa nhỏ của mình vậy. Vương đại ca.. ta không đành lòng… Uyển nhi rất ngốc, cho ca thất vọng rồi…”

Hồi lâu, trên mặt Chu Như đầy nước mặt, nàng nhẹ nhàng cúi đầu, ôm lấy đầu gối mình, cả người ngồi trên mặt đất, nước mắt không dừng được và rơi xuống.

-Tiểu Bạch, hóa ra thúc thúc, vẫn không muốn ta đi tìm hắn…

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 709 Tu đạo bước thứ bốn…

Lúc này Vương Lâm đang điên cuồng hấp thu tiên lực, những mảnh vỡ của tiên ngọc ở bốn phía không ngừng vỡ vụn thành những vòng tròn, không ngừng tản ra ngày càng nhiều.

Vấn Đỉnh trung kỳ muốn kéo lên hậu kỳ, cần số lượng tiên ngọc rất lớn, rất lớn, vượt qua xa xa số lượng trung kỳ cần. Tuy nhiên trong túi trữ vật của Vương Lâm lúc này rất nhiều tiên ngọc, cũng đủ rồi.

Chỉ có điều, Vương Lâm phát hiện, sau khi nguyên thần của mình biến dị, không giống như lúc trước, đối với việc hấp thụ tiên lực, giống như không thấy đáy vậy.

Lúc này đã trôi qua gần nửa năm, tiên ngọc mỗi ngày đều tiêu hao đi số lượng khổng lồ, chỉ có điều nguyên thần vẫn chưa đạt tới tình trạng bão hòa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, số lượng tiên ngọc tiêu hao lớn hơn nữa. Lại qua nửa năm, hôm nay Vương Lâm mạnh mẽ mở mắt, điện quang trong mắt chợt lóe, một lực lượng cường đại dường như làm cho toàn bộ mặt đất run rẩy xuât hiện.

Vương Lâm đứng lên, thần sắc bình tĩnh, nhìn lên không trung, giẫm chân tại chỗ mà đi.

Trong tinh không, một đạo lôi quang gào thét di chuyển. Trong lôi quang, là một đầu lôi thú thật lớn, trên đầu có ngân sừng, nhưng có kim quang lan tràn, toàn thân lấp lóe điện quang, thoạt nhìn vô cùng thần uy.

Trên lưng lôi thú lúc này, Vương Lâm khoanh chân ngồi ngay ngắn, mái tóc dài phiêu động trước gió, hai mắt mở ra tinh quang mạnh mẽ, mặc dù chỉ bình thường nhưng trên người lại có một khí tức bất phàm mạnh mẽ xuất hiện.

Hắn lúc này, bất kể ai nhìn thấy cũng đều không chút nghi ngờ cho rằng hắn là lôi tiên điện sứ giả, hết thảy đều rất giống với ld chạy tới Nhiễm Vân tinh năm đó.

Chỉ sợ ngay cả lôi tiên điện sứ giả gặp qua hắn, cũng sẽ ngẩn ra.

Hơn chín trăm năm tu đạo, khiến cho tu vi của Vương Lâm đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, trở thành giống như Chu Tước Tử năm đó.

Nếu Chu Tước Tử không chết, không biết nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng có cảm giác thế nào. Tiểu nhân vật năm đó hắn không thèm nhìn thậm chí trở thành một quân cờ trong tay hắn, giờ phút này cũng trưởng thành tới độ cao như bây giờ!

Tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ, trong một ít những tu chân tinh nhỏ thì đã là chí tôn tồn tại rồi, căn bản không ai dám trêu tới. Trừ khi nắm giữ pháp bảo nghịch thiên ra, nếu không, đấu pháp với tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ, nhất định bại!

Trải qua một năm hấp thu tiên lực, Vương Lâm rốt cuộc cũng đạt tới đỉnh cao này, hắn chỉ cần đi thêm một bước nữa, tu vi và ý cảnh tới viên mãn, liền hướng tới tu đạo bước thứ hai tiến quân!

Tu đạo bước thứ hai, người đạt được không nhiều lắm, khó khăn có thể tưởng tượng hơn xa với tu đạo bước đầu tiên.

Vương Lâm mặc dù còn chưa có đạt tới, nhưng chiến đấu vài lần với tu sĩ Âm Dương Hư Thực cảnh giới, cũng khiến hắn có hiểu biết sâu sắc, tu sĩ tu đạo bước thứ hai mạnh thế nào.

“Tu đạo bước đầu tiên gian nan như vậy, hồi tưởng lại chín trăm năm tu đạo của mình, nơi nơi chốn chốn đều có nguy hiểm, hơi vô ý là hình thần câu diệt. Một kiếp sinh tử này, nếu không có Chu Dật tiền bối, sợ rằng ta đã sớm chết đi rồi.

Bước đầu tiên còn như thế, bước thứ hai, hiển nhiên còn gian nan hơn, trong đó cũng có những trạm sinh tử như Vấn Đỉnh này… chỉ là không biết, ta có thể vượt qua được không… Nhưng người khi sinh ra, thuận là phàm, nghịch là tiên, chỉ cần có đạo tâm, hết thảy hiểm trở, đều nhất định phải xông qua.” Vương Lâm ánh mắt sáng như sao.

“Còn có tu đạo bước thứ ba, mặc dù một đám người Thiên Vận Tử cũng không có đạt tới, nhưng nếu tuy cầu, bước thứ ba này rốt cuộc có trình độ như thế nào…so với Cổ thần, sẽ như thế nào…” trong ánh mắt của Vương Lâm lộ ra vẻ chờ mong.

Mặc dù hắn biết, bước thứ ba thực sự quá hư vô mờ mịt, cả đời mình, sợ rằng cho tới khi thọ nguyên đã tuyệt cũng không có thể sờ soạng tới.

“Ba bước tu đạo, giống như leo núi, bước sau gian nan hơn bước trước. Trong ba bước lại phân thành nhiều cảnh giới…chỉ là không biết, còn có bước thứ tư không?” Vương Lâm đặt tay phải lên đầu lôi thú, nhẹ nhàng vuốt ve, lôi quang chạy dọc cánh tay, đối với hắn không có ảnh hưởng gì.

“Bước thứ tư, có sao…” Vương Lâm hạ giọng nói, dường như muốn hỏi tinh không vô cùng vô tận này.

Vấn đề này, trong thế giới này, không người nào có thể trả lời hắn.

Lôi quang gào thét, mang theo Vương Lâm, thẳng tới Thiên Huyễn Tinh mà đi. Nhiễm Vân Tinh là nơi trí nhớ đau buồn của hắn, hắn không muốn nghĩ lại.

“Vọng nguyệt trên Vân Hà tinh, cũng nên tới đó thăm dò rồi, lúc này cần lượng lớn tiên quả, Huyễn Gia là lựa chọn tốt nhất!!” Vương Lâm ngồi trên lôi thú, tuy nói chậm hơn Tinh La bàn một chút, nhưng tốc độ cũng là cực nhanh.

“Bản tôn hấp thu linh khí của một tiểu tinh cầu, thực lực thẳng tới tứ tinh, đáng tiếc thiếu cổ thần khí trưởng thành. Nhưng là không biết, trong La Thiên Tinh Vực này có tồn tại vật đó không…” Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, trong đầu xẹt qua linh quang.

“Vọng Nguyệt thân là ký sinh thể của Cổ Thần, không biết còn có Cổ Thần Khí sót lại không…” Vương Lâm trầm tư, trong đầu nhớ lại cảnh tượng nhiều năm trước.

“Năm đó ở Thiên Vận Tinh, sứ giả Tu Chân Liên Minh, từng dẫn theo một con thần điêu đầu tinh, con thú này đối với Cổ Thần Khí cực kỳ mẫn

cảm, nếu có con thú này, tìm kiếm Cổ Thần Khí là không khó!”

Lôi thú rít gào, xẹt qua tinh không, sau nửa tháng, Thiên Huyễn Tinh xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh, theo lôi thú thẳng tới Thiên Huyễn tinh.

Vừa mới tới gần, toàn bộ Thiên Huyễn Tinh hình thành vô số lôi vân, ầm ầm không ngừng quanh quẩn, hiện tượng này lập tức dẫn tới chú ý của tu sĩ trên Thiên Huyễn Tinh.

Lôi thú phá không mà vào, trực tiếp xuyên thấu tầng không, đạp giữa không trung Thiên Huyễn Tinh. Ngay sau đó, nó ngẩng đầu, phát ra tiếng rít gào, đó là tiếng sấm chấn động thế gian.

Không gian ầm vang, lại bởi vì lôi thú mà ngưng tụ lôi vân xuất động, đánh xuống vô số lôi đình, hình thành lên một trận thanh âm bạo vang liên miên không dứt.

Giống như năm đó ld phủ xuống Nhiễm Vân tinh vậy, tiếng động lôi đình quanh quẩn làm cho tuyệt đại bộ phận tu sĩ của Thiên Huyễn Tinh đều bị linh lực làm rung động, bị lôi uy chấn nhiếp.

Lôi thú cởi bỏ phong ấn thứ ba, thực lực lớn hơn, hơn nữa còn kế thừa thần thông, không kém một tu sĩ Âm Hu cảnh giới!

Vương Lâm nhướn mày, hắn không muốn đường hoàng như thế, vỗ vỗ đầu lôi thú, con thú này lập tức không rít gào, thân mình hạ xuống tìm tòi, trực tiếp bay xuống mặt đất.

Dựa theo trí nhớ của Vương Lâm, lôi thú thẳng tới cửa Huyễn gia.

Chưa tới gần, tu sĩ cao thấp Huyễn gia toàn bộ đã bay lên, với Huyễn Phong Thần dẫn dầu, nhanh chóng tiến tới lôi quang, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Nhất là khi thấy Vương Lâm khoanh chân ngồi bên trên lôi thú, có tiếng kinh hồ truyền ra bên ngoài.

Huyễn gia đối với Vương Lâm vĩnh viễn sẽ không quên.

-Huyễn gia gia chủ, tiến lên!

Vương Lâm ngồi trên lôi thú, ánh mắt lấp lóe điện quang, bình tĩnh nói.

Huyễn Phong Thần thở sâu, tiến tới vài bước, cung kính ôm quyền nói:

-Huyễn gia gia chủ Huyễn Phong Thần, tham kiến lôi tiên điện sứ giả, Huyễn mỗ lúc trước không biết thân phận của sứ giả, mong sứ giả đừng trách.

Vương Lâm tự nhiên không cần nói nhiều, trầm giọng nói:

-Việc trước đây không nói, ta hỏi ngươi, ngươi có biện pháp trong thời gian ngắn kiếm được số lượng thăng tiên quả lớn không!

-Thăng tiên quả?

Huyễn Phong Thần ngẩn người ra, chua xót nói:

-Sứ giả đại nhân nói…

Ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, nhìn về phía Huyễn Phong Thần, lôi thú dưới thân, lại thấp giọng rít gào lên.

Huyễn Phong Thần thầm than, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, gật đầu nói:

-Thôi vậy, Huyễn Gia ta buông tha cơ hội trăm năm sau tiến vào Lôi Chi tiên giới, đem thăng tiên quả sưu tầm được toàn bộ đưa cho sứ giả.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng trong lòng cũng động, lời của Huyễn phong Thần, có chút manh mối, thăng tiên quả này có liên hệ gì với lôi chi tiên giới…

Lôi chi tiên giới trăm năm sau mở ra, việc này Vương Lâm đã nghe qua từ miệng Tôn Tích.

Vương Lâm bất động thanh sắc, hơi hơi gật đầu.

Số lượng Thăng Tiên quả của Huyễn gia cực kỳ khổng lồ, chỉ có điều, khoảng cách với Vương Lâm yêu cầu, còn không đủ.

“Không được, đành phải mượn danh lôi tiên điện tới La Thiên Bắc Vực này, chiếm đoạt một phen!” Vương Lâm sờ sờ đầu lôi thú nghĩ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 710 Phụ thuộc.

La Thiên bắc vực, ngũ đại chủ tinh có đông đảo tu chân tinh phụ thuộc khác. Phần đông gia tộc tu chân ở trên Thiên Huyễn Tinh.

Lấy được Thăng Tiên quả của Huyễn gia, Vương Lâm ngồi trên lưng Lôi Thú, thẳng hướng Thiên gia mà đi.

Mấy tu sĩ bước vào bước thứ hai của Thiên gia, thật lâu trước đó đã bế quan, tất cả mọi việc thường ngày đều là Thiên Quỳ Tử một người làm chủ. Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến vào Thiên Huyễn Tinh, hắn đã phát hiện ra.

Nhất là nhìn thấy cảnh tượng Vương Lâm ngồi trên Lôi Thú giống như lôi đình giáng xuống, nội tâm càng thêm tin tưởng lời của Huyễn Gia Lão Tổ năm đó đúng là hoang đường, người này, nhất định là sứ giả Lôi Tiên Điện không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến người này hơn bảy mươi năm trước khi giao chiến với Huyễn Gia Lão Tổ, pháp bảo và thần thông vô cùng tận, nội tâm Thiên Quỳ Tử không khỏi khẽ động.

- Vị sứ giả Lôi Tiên Điện năm đó Thiên gia ta nương tựa, đã chết trận ở Lôi tiên giới mấy ngàn năm trước. Ở la Thiên Tinh Vực, trừ phi là những gia tộc tu chân kéo dài từ thời thượng cổ, nếu không, đều cần phải dựa vào Sứ giả Lôi Tiên Điện…

Thiên Quỳ Tử do dự không quyết. Hắn trước mắt phải lựa chọn, quyết định sự phát triển của Thiên gia sau này.

- Đáng tiếc tu sĩ bước thứ hai của gia tộc đều đang bế quan, không thể quấy nhiễu, nếu không, còn có thể thương lượng một chút.

Khi Thiên Quỳ tử đang do dự, Vương Lâm ngồi trên người Lôi Thú, như sấm đánh mà đến.

Thiên gia thành rất lớn, lớn hơn Huyễn gia mấy lần. Dù sao Thiên gia mới là đệ nhất gia tộc trên Thiên Huyễn Tinh này.

Thiên Quỳ tử cùng một ngàn tu sĩ Thiên gia, vội vàng ra ngoài, cung kính nghênh đón.

Thiên Quỳ Tử tuy nói tu vi cao hơn Vương Lâm, nhưng trong La Thiên Tinh Vực, uy nghiêm của Sứ giả Lôi Tiên Điện, cũng tồn tại giống như thiên uy, đơn giản không thể coi thường.

Ở trên người Lôi Thú, Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, đảo qua trên người Thiên gia tu sĩ ở phía trước, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Thiên Quỳ Tử, bình thản nói:

- Thiên Quỳ Tử tiền bối, đã lâu không gặp.

Thiên Quỳ Tử cười ha hả, ôm quyền nói:

- Danh xưng tiền bối này Thiên mỗ không dám. Sứ giả đại nhân thân phận tôn quý, lão phu chẳng qua tu vi có hơn một chút, nên xưng hô ngang hàng đi.

Thiên Quỳ Tử trong khi nói, nội tâm cũng có chút chấn động. Hắn chỉ bằng mắt thường đã có thể nhìn ra, tu vi của người trước mắt, ở thời gian ngắn ngủi không đến trăm năm, không ngờ từ Vấn Đỉnh sơ kỳ đỉnh phong lúc trước đã đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ. Tuy nói vẫn là thuộc bước thứ nhất, nhưng loại tốc độ này, cũng cực kỳ kinh người.

Cũng chỉ có đủ loại thần thông thuật của Lôi Tiên Điện, mới có thể làm được điểm này.

Hơn nữa khiến cho Thiên Quỳ Tử khiếp sợ nhất, lại là con Lôi Thú của đối phương ngồi. Con thú này so với năm đó, càng thêm uy vũ, hơn nữa ở trong ánh mắt quét đến của con thú này, Thiên Quỳ Tử thậm chí có loại cảm giác giống như gặp được tu sĩ đồng bối.

- Năm đó ta đã đoán người này ở trong Lôi Tiên Điện nhất định là có thân phận khác, lúc này xem ra có bảy phần có thể là thật!

Thiên Quỳ Tử trong lòng thầm nhủ.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Như vậy cũng được, Thiên Quỳ Tử đạo hữu, tại hạ tới đây, là vì muốn xin một ít Thăng Tiên quả.

Thiên Quỳ Tử trầm mặc chốc lát, Thăng Tiên quả đối với việc tiến vào Lôi tiên giới là vật rất trọng yếu, nhưng nếu đem vật ấy so sánh với việc có thể nương tựa một sứ giả Lôi Tiên Điện, lại càng trọng yếu hơn.

Do dự duy nhất trong lòng hắn, chính là tương lai phát triển của người trước mắt này. Phải biết rằng ở La Thiên Tinh Vực, một khi đã nương tựa một Sứ giả Lôi Tiên Điện, như vậy trước khi sứ giả này chết đi, thì gia tộc tuyệt đối không thể nương tựa vào sứ giả khác.

- Lấy thế lực của Thiên gia ta, đủ có thể dựa vào loại sứ giả tiến vào bước thứ hai. Chỉ có điều những sứ giả bước vào bước thứ hai là một đám rất kiêu ngạo, dựa vào bọn họ tồn tại, cần phải giao nộp quá nhiều vật phẩm. Mà người này tu vi không đủ, nhưng khả năng phát triển trong tương lại lại là vô hạn, nương tựa vào hắn lúc này, tuy nói là đặt cược, nhưng xem ra đặt đúng rồi…

Thiên Quỳ Tử bắt đầu do dự.

Ở La Thiên Tinh Vực, một gia tộc tu chân, nếu không dựa vào Sứ giả Lôi Tiên Điện, như vậy liền tương đương với việc mất đi sự che chở của Lôi Tiên Điện, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Lôi Tiên Điện, giống như một quái vật lớn, bao phủ ở trong toàn bộ La Thiên Tinh Vực. Phương pháp khống chế La Thiên Tinh Vực của nó tương đối nguyên thủy, hoàn toàn khác với Liên Minh Tinh Vực.

Ở La Thiên Tinh Vực, số lượng sứ giả của Lôi Tiên Điện không nhiều lắm, số lượng sứ giả này vĩnh viễn không thay đổi, trước sau đều bảo trì ở chín mươi chín người.

Chín mươi chín Lôi Tiên sứ giả, mỗi một người đều có đại lượng gia tộc tu chân phụ thuộc, phát triển thế lực của bản thân. Đây, chính là phong cách hành sự tương đối độc đáo trong La Thiên Tinh Vực.

Thế lực của Lôi Đạo Tử, không ở La Thiên bắc vực này. Hắn nếu không phụng mệnh đến đây điều tra, cũng sẽ không đến nơi đây. Hơn nữa hắn đối với bản thân tin tưởng mười phần, rằng nếu có kẻ nào dám một mình tới đây thì đón chờ hắn chỉ có kết cục thất bại.

Nếu Vương Lâm giao chiến với Lôi Đạo Tử trong phạm vi thế lực của hắn, Vương Lâm, hắn phải chết!

Thời gian Thiên Quỳ Tử suy xét khá dài, Vương Lâm không có thúc giục, mà im lặng chờ đợi. Hắn không biết suy nghĩ trong lòng Thiên Quỳ Tử, trên thực tế căn bản không có nửa điểm quan hệ với Thăng Tiên quả.

Chốc lát, Thiên Quỳ tử thầm than một tiếng, lời nói của Huyễn Gia Lão Tổ năm đó, thủy chung vẫn văng vẳng bên tai, hắn do dự một chút, ôm quyền nói:

- Sứ giả, Thăng Tiên quả Thiên gia ta còn có không ít, có thể phân ra một nửa đưa ra. Chỉ có điều, Thiên mỗ có một yêu cầu, mong rằng sứ giả đáp ứng.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, bất động thanh sắc, chậm rãi nói:

- Nói.

Thiên Quỳ Tử nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Thiên mỗ muốn nhìn một cái, Lôi Tiên lệnh bài của sứ giả đại nhân!

Hắn ánh mắt ngưng thực, nếu người này không lấy ra lệnh bài, vậy liền chứng minh là giả, nếu thực sự lấy ra lệnh bài… Trong lòng Thiên Quỳ Tử đã quyết định.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Thiên Quỳ Tử, cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa với người này, vỗ túi trữ vật, ngọc giản kia của Lôi Đạo Tử xuất hiện ở trong tay, nhoáng lên một cái, lập tức liền có từng trận lôi quang lóe ra, một cỗ lôi uy lập tức tản ra tràn ngập.

Tiên Quỳ Tử năm đó từng thấy qua lệnh bài của Sứ giả Lôi Tiên Điện, lúc này ngưng thần nhìn lại, nhất là cảm nhận được lôi uy trên đó, trên mặt lập tức lộ vẻ cung kính, trong lòng không còn nửa điểm hoài nghi nữa.

- Sứ giả đại nhân, Thiên gia ta nguyện ý cùng ngài ước định. Khi tu vi của ngài đạt tới Âm Dương Hư Thực chi cảnh, Thiên gia trở thành gia tộc tu chân phụ thuộc của ngài. Trước đó, Thiên gia ta đối với tất cả yêu cầu của ngài, tận lực thỏa mãn.

Thiên Quỳ Tử tuy nói không còn hoài nghi, nhưng việc phụ thuộc quá lớn. Hắn cuối cùng, vẫn lựa chọn tạm thời chờ đợi, không khẳng định phụ thuộc.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng nội tâm cũng khẽ động, Lôi Tiên Điện này ở hắn xem ra, có chút quỷ dị.

- Trở thành gia tộc tu chân phụ thuộc vào ta... Chẳng lẽ Sứ giả Lôi Tiên Điện, có thể phát triển thế lực của mình hay sao...

Vương Lâm không hỏi, mà nhẹ nhàng nói:

- Việc này ngày sau bàn lại, trước đem Thăng Tiên quả đến đây.

Thiên Quỳ Tử trong lòng thầm than, rõ ràng đối phương đối với cách nói của mình, vẫn chưa xem vào mắt. Ngẫm lại quả thật cũng như thế, chỉ cần chưa giao ra gia tộc huyết mạch truyền thừa, thì không tính là phụ thuộc chân chính.

Hắn không biết sự do dự không quyết của mình bây giờ, đã bỏ qua một cơ hội phát triển của Thiên gia sau này. Nhưng lúc này, lại không nghĩ được nhiều như vậy, sau khi nghe được lời nói của Vương Lâm, Thiên Quỳ Tử gật đầu, hướng về phía tu sĩ gia tộc sau người an bài.

Không quá lâu sau, Thiên gia đã có tu sĩ cầm một túi trữ vật, cung kính giao cho Thiên Quỳ Tử.

Thiên Quỳ tử ném ra, ôm quyền nói:

- Sứ giả đại nhân, trong này, chính là một nửa Thăng Tiên quả của Thiên gia ta.

Vương Lâm thần thức đảo qua, hơi gật đầu, số lượng Thăng Tiên quả trong túi trữ vật xấp xỉ với Huyễn gia. Tuy nhiên, đối với Vương Lâm mà nói, vẫn là không đủ.

- Cảm tạ!

Ôm quyền hướng về phía Thiên Quỳ Tử, Vương Lâm vỗ đầu Lôi Thú. Con thú này gầm nhẹ một tiếng, xoay người hóa thành lôi quang biến mất.

Thiên Quỳ tử nhìn Vương Lâm đi xa, trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận, nếu mình quyết đoán một chút, nói phụ thuộc…

Số lượng Thăng Tiên quả chỉ đạt tới một phần năm suy nghĩ của Vương Lâm, còn thiếu không ít. Trên Thiên Huyễn Tinh, thời gian gần trăm năm này, bố cục biến hóa cực lớn, Hứa gia thần bí chuyển đi.

Rời khỏi Thiên Huyễn Tinh, trong thời gian mấy tháng còn lại, Vương Lâm mượn tên tuổi của Sứ giả Lôi Tiên Điện, quét ngang La Thiên bắc vực, bất kể tu chân tinh lớn nhỏ, đều có thể thấy thân ảnh của hắn xuất hiện.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin nhảm nổi lên bốn phía, nói Sứ giả Lôi Tiên Điện muốn tìm Thăng Tiên quả, dần dần truyền ra. Chẳng qua

Vương Lâm lấy danh nghĩa Sứ giả Lôi Tiên Điện áp chế, lời đồn này cuối cùng tiêu tan, chỉ xuất hiện nhiều trong mỗi gia tộc.

Có rất nhiều gia tộc tu chân, căn bản là cả đời đều chưa thấy qua Sứ giả Lôi Tiên Điện, đối với sự xuất hiện của Vương Lâm, có thể nói là hoan nghênh có chút long trọng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 711 Bài tiết.

Trên cơ bản bất kể là gia tộc nào, đều bị tên tuổi của Sứ giả Lôi Tiên Điện chấn động, giống như Thiên gia, giao ra một bộ phận Thăng Tiên quả. Đến cuối cùng, thường thường Vương Lâm vừa mới buông xuống trên mỗi một tu chân tinh, liền lập tức có gia tộc tu chân cung kính đưa tặng Thăng Tiên quả, thậm chí còn có một số gia tộc tu chân nhỏ, khẩn cầu nương tựa.

Đối với dạng phụ thuộc này, Vương Lâm sau khi suy xét, vẫn chưa tiếp nhận. Việc này quan hệ quá lớn, những gia tộc này không oán không thù với hắn, nếu mạo muội dựa vào hắn, sau này một khi thân phận bại lộ, những gia tộc này chỉ sợ sẽ bị liên lụy.

Trải qua những chuyện này, Vương Lâm thông qua một ít manh mối, cũng dần dần hiểu được công dụng của Thăng Tiên quả tại Lôi tiên giới và nhân quả của phụ thuộc Sứ giả Lôi Tiên Điện.

Số lượng Thăng Tiên quả đã xa xa vượt qua yêu cầu của Vương Lâm, nhưng hắn vẫn đang không ngừng sưu tập, dù sao vật ấy đối với Lôi tiên giới sau này, có tác dụng rất lớn.

Nửa năm sau, Vương Lâm mang theo Lôi Thú, hóa thành lôi quang, biến mất ở trong tinh không, thẳng hướng Vân Hà Tinh mà đi.

Trong tinh không rực rỡ, những đám tinh vân dày đặc, đang ở trên Lôi Thú, bên tai văng vẳng từng trận sấm đánh, tốc độ của Vương Lâm, đã đạt tới cực nhanh.

- Việc này nếu có thể thành công, tính kim loại của Thiên Nghịch Châu liền có thể viên mãn. Tới lúc đó, liền có thể nhận chủ, chỉ có điều không biết, sau khi hạt châu Thiên Ngịch này viên mãn, có thể có thần thông gì hay không.

Vương Lâm trong lòng chờ mong, hướng về phía Vân Hà Tinh bay đi.

Trên đường, hắn lấy ra Tôn Hồn Phiên, rút ra hồn phách của lão giả am hiểu chạy trốn ở vùng đất Yêu Linh năm đó. Sau khi tra xét, hắn đem thần thông chạy trốn của người này, ghi tạc ở trong lòng.

Những thần thông của người này năm đó, khiến Vương Lâm khắc sâu trong ký ức, nếu không phải sự việc không ngừng, đã sớm tĩnh tâm nghiên cứu một phen.

Dần dần, Vân Hà Tinh càng ngày càng gần, hơn nửa tháng sau, sương mù dày đặc đặc hữu của Vân Hà Tinh đã xuất hiện trong mắt Vương Lâm.

Sương mù, so với năm đó khi lần đầu tiên tới đây, càng dày đặc.

Lôi quang gào thét, chưa tới gần đã có mảng lớn tia chớp chạy đi như con thoi trong nùng vụ. Ánh mắt Vương Lâm nhìn chăm chú, sau khi nhìn vài lần, nhằm hướng nùng vụ kia.

Từng trận rít gào kỳ dị từ trong nùng vụ rầu rĩ truyền ra, rơi vào trong tai Vương Lâm, khiến hắn ánh mắt lóe lên.

Sương mù quá dày, thần thức bị cản trở, không thể tản ra quá rộng. Lúc nhảy vào, Lôi Thú thấp giọng rít gào, từng trận lôi quang lập tức từ trên người nó lan ra, hóa thành sấm đánh ầm ầm buông xuống.

Dưới lôi điện, mảng lớn sương mù không ngừng bị tan rã. Vương Lâm ngồi bên trên, ánh mắt lóe lên vỗ túi trữ vật, Thất Tinh kiếm trận lập tức bay ra, cấp tốc xoay tròn mở đường ở phía trước

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên, Vương Lâm đối với Vân Hà Tinh đã vô cùng hiểu biết. Tốc độ của hắn cũng không nhanh, thậm chí có thể nói có chút nhẹ nhàng, một khi Lôi Thú muốn lớn tiếng rít gào thi triển lôi điện thần thông kịch liệt hơn, đều bị Vương Lâm ngăn cản.

Tuy nói tốc độ đi vào chậm chạp, nhưng lại ổn định, Thất Tinh kiếm trận mở đường, giống như chẻ tre, khoảng cách phía dưới càng ngày càng gần.

Đáy lòng lặng lẽ tính toán khoảng cách đã đi vào lần trước, mắt thấy còn không đến trăm trượng liền ra khỏi sương mù này. Nhưng vào lúc này, đột nhiên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt phút chốc xuất hiện trong lòng Vương Lâm.

Lôi Thú càng sớm hơn một chút nhận thấy nguy cơ này, không đợi Vương Lâm phân phó liền lập tức dừng lại, nhanh chóng lao chéo ra.

Chỉ thấy một xúc tua dài mảnh, hóa thành một đạo tàn ảnh ở chỗ Vương Lâm vừa xuyên qua, tốc độ quá nhanh, khiến cho sương mù dày đặc này giống như bị đánh ra một động nhỏ.

Cũng may Lôi Thú né tránh đúng lúc, xúc tu kia sau khi vươn ra khẽ lay động, liền lập tức rút lại, chỉ là trong lúc co rút, lại quấn lấy Thất Tinh kiếm trận của Vương Lâm, giống như có lực hút khổng lồ, sau khi cuồn cuộn nổi lên liền nhanh chóng trầm xuống.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm. Hắn nếu không phải là đã sớm biết được nơi đây nguy hiểm, một khi tăng tốc độ đi trước, nhất định dưới tốc độ nhanh không thể tránh thoát xúc tu.

May mắn tốc độ tương đối chậm, lúc này mới ở dưới tốc độ của Lôi Thú tránh thoát. Trên xúc tu kia có thần thông cực lớn, sau khi đụng tới Thất Tinh kiếm trận, không ngờ khiến thần thức của hắn không thể khống chế.

- Xúc tu này, có chút quen mắt…

Vương Lâm trầm ngâm chỉ chốc lát, ánh mắt chợt lóe, đã nhận ra lai lịch của xúc tu

- Vật ấy, và loại hình thái thứ ba của Vọng Nguyệt, giống tới kinh người!

Vương Lâm hít sâu một hơi.

Vọng Nguyệt có ba loại hình thái, loại thứ nhất, trạng thái tự do, không có tính công kích. Vương Lâm lúc trước khi tới đây lần đầu, đã nhìn thấy Vọng Nguyệt chỉ phiêu đãng trong không trung, chính là loại trạng thái này.

Loại hình thái thứ hai, thì lại là vật ấy toàn thân đầy râu lông co rút lại, hóa thân trở thành các loại hình dáng kỳ dị, thuộc loại ngủ say. Lúc này đây hóa thành Vọng Nguyệt khổng lồ của Vân Hà Tinh, đó là ở vào loại trạng thái này.

Loại thứ ba cuối cùng, trạng thái công kích, râu tóc toàn thân Vọng Nguyệt kéo dài vô hạn, thậm chí đều có thể đạt tới chiều dài tương đương với thân thể. Nếu gặp phải Vọng Nguyệt của loại trạng thái này, thì phải lập tức trốn đi, chậm một bước, sẽ bị vật ấy công kích.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm phía trước không đến trăm trượng liền có thể xuyên qua sương mù dày đặc, bắt đầu do dự.

- Năm đó khi tới nơi đây, hai con Vọng Nguyệt, con thứ nhất bảo trì ở loại trạng thái thứ nhất, con thứ hai thì đang ngủ say, vì sao hiện tại lại đã cải biến hình thái! Chính là không biết, xúc tu vừa rồi kia, là con Vọng Nguyệt kia…

Vương Lâm trầm ngâm một lát, nếu lúc này liền rời đi, chẳng những không công sưu tập Thăng Tiên quả, lại tổn thất Thất Tinh kiếm trận.

- Chưa tới gần đã tổn thất một bảo vật!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, lộ vẻ quyết đoán. Nếu cứ như vậy rời đi, hắn thực sự không cam lòng, tay phải vỗ đầu Lôi Thú. Con thú này không phát ra tiếng rít gào gì, thân mình hướng về phía trước xông lên, trực tiếp vượt qua hơn trăm trượng, xông ra ngoài sương mù dày đặc.

Ra khỏi sương mù, thần thức không còn bị cản trở, cảnh tượng hiện ra ở trước mặt Vương Lâm, khiến hắn hít sâu một hơi.

Mặt đất cùng năm đó nhìn thấy hoàn toàn khác biệt, trên mặt đất phía trước những thực vật kéo dài ra đong đưa, biến mất không thấy. Thay vào đó, lại là một đám xúc tu dài nghìn trượng, những xúc tu này màu đỏ sậm, tản mát ra từng trận lực lượng kỳ dị, Vương Lâm nhìn mà da đầu tê dại.

Hắn thần thức tản ra, cực kỳ cẩn thận đảo qua mọi nơi, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

- Chỉ dài nghìn trượng, chứng minh vật ấy đang quá độ hướng về loại trạng thái thứ ba, nhưng lại chưa thức tỉnh toàn bộ. Tuy nhiên nếu không có ngoại giới kích thích, Vọng Nguyệt không có khả năm như vậy. Chẳng lẽ… trong thời gian gần trăm năm nay, có người đến đây hay sao!

Vương Lâm mày nhăn lại.

- Nhưng cho dù là có người đã đến đây, cũng không có khả năng lớn kích thích Vọng Nguyệt phát triển sang loại trạng thái thứ ba … Việc này có chút quỷ dị!

Vương Lâm rời khỏi Lôi Thú, có chút trầm ngâm, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lôi Thú một cái, nói chuyện giống như với người:

- Nơi đây nguy hiểm, với thần thông của ngươi phải có phát hiện, nếu còn không thì nghịch biến thành Xạ Thần Xa trở lại túi trữ vật của ta, đỡ gia tăng nguy cơ của ngươi và ta!

Đầu Lôi Thú nhoáng lên một cái, ánh mắt lộ ra trầm ngâm, nhìn lướt qua xúc tu trên mặt đất, lộ vẻ khinh thường.

Vương Lâm chau mày, đơn giản không đi quản Lôi Thú nữa, thân mình xông về phía trước, không nổi lên bất cứ gợn sóng gì, hướng mặt đất chậm rãi bước đi, di động trong một căn xúc tu chậm rãi lay động.

Những xúc tu này, hắn xem ra, mỗi một cái đều nắm giữ lực công kích đáng sợ.

Trong khi phi hành, đột nhiên một xúc tu ở phía trước Vương Lâm nhoáng lên một cái, giống như tia chớp uốn lượn mà đến, thẳng hướng Vương Lâm, một cỗ lực trùng kích cực lớn rít gào đập thẳng vào mặt hắn,

mang theo gió lớn trong nháy mắt thổi tung tóc của Vương Lâm về phía sau. Gió đánh vào mặt càng giống như đao cắt. Vương Lâm thủy chung cảnh giác, hắn vẫn quan sát gốc của những xúc tu này. Trong nháy mắt khi xúc tu tấn công, hắn đã thấy màu sắc gốc của nó khẽ biến.

Gần như trong nháy mắt, thân thể Vương Lâm đột nhiên thuấn di, tốc độ của hắn quá nhanh, thế cho nên đã xuất hiện tàn ảnh. Xúc tu kia đánh lên trên tàn ảnh, chậm rãi lùi về, khôi phục như cũ.

Giữa không trung, thân ảnh Vương Lâm biến ảo hiện ra. Hắn nhìn chằm chằm mảng lớn xúc tu trên mặt đất, đôi mày càng ngày càng nhíu lại.

Muốn làm cho Vọng Nguyệt hấp thụ Thăng Tiên quả, thì nhất định phải tác dụng lên điểm hưng phấn trên người của nó. Nhưng lúc này, những xúc tu trước mắt, cũng rất phiền toái.

Trầm ngâm trong chốc lát, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức đại lượng Thăng Tiên quả bay ra, ngưng tụ rậm rạp xung quanh hắn. Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tay phải hư không chụp một cái, khẽ nói:

- Luyện!

Trong tiếng bụp bụp thanh thúy, Thăng Tiên quả ở xung quanh lập tức vỡ vụn, hóa thành chất lỏng màu đỏ nhanh chóng dung hợp lại, hình thành

một khối chất lỏng.

Vương Lâm hai tay bấm quyết, phun ra một ngụm nguyên thần khí rơi ở trên chất lỏng màu đỏ. Nguyên thần khí hóa thành ngọn lửa, nháy mắt liền bốc cháy ở trên chất lỏng, một đám sương mù màu đỏ được ngưng hóa ra từ chất lỏng xuất hiện.

Trong mắt Vương Lâm hàn mang hiện lên, tay phải hư không nắm lấy đám lớn sương mù màu đỏ , thân thể khẽ động, đi thẳng về phía xúc tu trên mặt đất. Cùng lúc đó tay phải vỗ xuống phía dưới, chỉ nghe tiếng ầm ầm, vụ khí màu đỏ phun ra, khuếch tán về phía xúc tu.

Trong nháy mắt đã khuếch tán ra phạm vi trăm trượng, trong hồng vụ dày đặc ẩn chứa đại lượng lực lượng kỳ dị của Thăng Tiên quả, ở dưới trạng thái vụ khí, càng được xúc tu hấp thu dễ dàng.

Dần dần, trong trăm trượng bị vụ khí bao phủ, tốc độ lay động của mấy chục xúc tu thô to chậm dần lại. Giống như phàm nhân sau khi say rượu, màu sắc toàn thân từ màu đỏ sậm nhanh chóng chuyển thành đỏ tươi.

Vương Lâm thật cẩn thận trầm xuống, trong lúc xuyên qua một đám xúc tu, những xúc tu này giống như không nhìn thấy hắn, không chút để ý. Vương Lâm khẽ thở ra một hơi, chốc lát, rốt cuộc dừng ở trên mặt đất.

Trong ký ức truyền thừa của Cổ Thần Đồ Ti đối với Vọng Nguyệt từng có một đoạn. Điểm hưng phấn của Vọng Nguyệt này, chính là gốc xúc tu của nó, vị trí này, thêm chút kích thích liền có thể ảnh hưởng tới toàn thân của Vọng Nguyệt.

Vương Lâm cẩn thận từ túi trữ vật lấy ra một đám Thăng Tiên quả, thường thường hơn mười quả dung hợp làm một, hình thành một giọt chất lỏng màu đỏ. Sau khi lưu lại phong ấn ở trên nó, hắn khiến nó tan vào gốc của mỗi một xúc tu.

Khi làm việc này, hắn có chút cẩn thận, thật cẩn thận, thần thức tản ra.

Hồng vụ trong trăm trượng đang tiêu tan với tốc độ cực nhanh. Vương Lâm biết thời gian không nhiều lắm, sau khi gốc xúc tu cuối cùng đã dung nhập Thăng Tiên quả, lập tức bay ra.

Hắn gần như vừa mới bay ra thì hồng vụ trong trăm trượng tiêu tan. Màu sắc của những xúc tu này, thay đổi từ màu đỏ tươi lại trở thành màu đỏ sậm. Nhưng lại có một cái u di chuyển bên trong xúc tu, lan xuống phía dưới, chui vào lòng đất không biết đi đâu.

Vương Lâm nhìn thoáng qua, nhận ra cảnh tượng kỳ dị này, là xúc tu của Vọng Nguyệt đang loại bỏ độc tố của Thăng Tiên quả, nó giống như phàm nhân đi ngoài.

Lôi Thú trên không trung vẫn nhìn Vương Lâm, lúc này có lẽ có chút phiền lòng. Nó nhìn những xúc tu trên mặt đất, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm, thân mình bước về phía trước một bước, thẳng hướng mặt đất phóng đi. Lôi quang ngoài thân thể nó càng thêm lấp lánh, giống như sấm sét đánh xuống, trong tiếng ầm ầm, ở trong nháy mắt này, truyền khắp toàn bộ Vân Hà Tinh.

Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, quát:

- Nghiệt súc, mau trở lại!

Ngay trong nháy mắt này, mặt đất run rẩy, giống như toàn bộ mặt đất sống dậy, tất cả xúc tu đều không thể lay động, mà trong nháy mắt kéo dài, mang theo tiếng rít gào kịch liệt, thẳng hướng Lôi Thú mà đi

Xúc tu trên mặt đất, thật sự rất nhiều, khi mới bắt đầu trong mắt Lôi Thú còn khinh thường, điện quang toàn thân khuếch tán ầm ầm, theo một xúc tu kéo dài đến truyền vào lòng đất.

Nhưng kế tiếp, trên xúc tu cũng xuất hiện một cỗ lực lượng kỳ dị, khiến cho tất cả xúc tu lập tức tràn ra hồng quang. Hồng quang chói mắt này, dường như ở trong nháy mắt, toàn bộ Vân Hà Tinh đều trở thành màu đỏ.

Tốc độ của những xúc tu này nhanh hơn, giống như râu tóc che phủ trời đất. Gần như trong chớp mắt đã bao vây xung quanh Lôi Thú. Mặc cho Lôi Thú giãy dụa cắn xé như thế nào, thi triển thần thông gì, đều không có tác dụng gì đối với xúc tu này! Thậm chí ngay cả một cái cũng không đứt!

Vương Lâm ở phía xa, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Vọng Nguyệt này ở dưới trạng thái thứ ba, cực kỳ mẫn cảm đối với thanh âm. Hắn nhìn Lôi Thú bị cuốn lấy, nó càng rít gào, những xúc tu này càng quấn chặt. Dần dần, sự khinh thường trong mắt Lôi Thú toàn bộ biến mất, thay vào đó, chỉ còn lại sự sợ hãi.

- Đừng rống lên nữa!

Vương Lâm truyền âm nói, nghiêm mặt, từ trong túi trữ vật nhanh chóng lấy ra Thăng Tiên quả.

Lúc này, ở bên trong Vân Hà Tinh, trong một hang động rộng rãi, một thân ảnh gầy gò, khoanh chân mà ngồi, ở bên ngoài thân thể hắn, có một cái đỉnh cực lớn.

Một cái xúc tu to lớn quấn quanh toàn bộ cái đỉnh này, không ngừng mấp máy, giống như đang hấp thu.

Lão giả sắc mặt âm trầm, đang khoanh chân bỗng nhiên mở hai mắt, sắc mặt càng thêm âm trầm. Chỉ thấy vách động xung quanh nhúc nhích một cách quỷ dị, từng đám hồng vụ lớn từ trong vách động phun ra. Trong đó còn có một chút vật dơ bẩn tanh tưởi, ở trong đó, thậm chí còn ẩn chứa một tia điện quang, khiến cho mùi tanh tưởi kia càng đậm.

Lão giả này, đúng là Tham Lang. Vị trí hắn ở lúc này, nếu Vương Lâm ở đây, suy nghĩ một chút chắc chắn nhận ra. Nơi này, là nơi hấp thu bài tiết của Vọng Nguyệt.

Tay phải Vương Lâm vỗ trên túi trữ vật lấy ra một lượng lớn Thăng Tiên quả, bình tĩnh nhìn Lôi Thú phía xa bị xúc tu quấn lấy đang không ngừng giãy dụa nhưng lại không dám rít gào nữa.

Tay phải hắn vung lên, những Thăng Tiên quả này lập tức vỡ vụn, hóa thành chất lỏng, trải qua nguyên thần tinh khí đốt cháy lập tức hóa thành hồng vụ. Mang theo hồng vụ, Vương Lâm bước một bước, trực tiếp đi tới chỗ Lôi Thú bị vây khốn, tay phải giơ lên, mạnh mẽ đánh một cái xuống phía dưới.

Chỉ nghe tiếng bụp bụp thanh thúy quanh quẩn, hồng vụ nhanh chóng rơi xuống tràn ngập xung quanh Lôi Thú. Những xúc tu quấn trên người nó lập tức có chút nới lỏng, màu sắc dần dần đỏ tươi.

Thừa dịp xúc tu xung quanh đang nới lỏng, điện quang toàn thân Lôi Thú lập tức dày đặc. Mang theo điện mang thân hình cực lớn của nó thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành Xạ Thần Xa lúc này mới vọt ra.

Tay trái Vương Lâm chụp một cái vào hư không, liền thu Xạ Thần Xa để vào trong túi trữ vật.

Rõ ràng, Lôi Thú đã sợ hãi. Nó vốn cố chấp không muốn thay đổi trở lại túi trữ vật, hiện tại cũng đã thỏa hiệp.

Sau khi thu lại Lôi Thú, Vương Lâm một mình hành động. Mỗi lần đều là trước lấy hồng vụ tạm thời trì hoãn xúc tu, sau đó rơi xuống mặt đất, lấy chất lỏng của Thăng Tiên quả thêm lạc ấn của mình dung nhập gốc xúc tu.

Vòng đi vòng lại, may mắn số lượng Thăng Tiên quả trong túi trữ vật của hắn rất lớn vượt quá nhu cầu lúc trước của hắn rất nhiều. Nếu không với phương thức này, chỉ sợ đã sớm tiêu hao không còn. Nhưng dù vậy, Thăng Tiên quả vẫn thiếu dùng.

Vương Lâm dọc đường thật cẩn thận, toàn thân cảnh giác. Mấy ngày sau, rốt cuộc đã dung nhập chất lỏng của Thăng Tiên quả vào đại bộ phận xúc tu trên Vân Hà Tinh.

- Xúc tu của Vọng Nguyệt mười phần thì có bảy tám phần đã dung nhập chất lỏng của Thăng Tiên quả. Chỉ cần tâm niệm ta khẽ động lạc ấn trên đó sẽ tan vỡ. Đáng tiếc Thăng Tiên quả đã không còn, nếu nhiều thêm một ít nữa có thể ảnh hưởng đến toàn bộ xúc tu thì càng hoàn mỹ hơn.

Vương Lâm có chút trầm ngâm, bỏ ý niệm rời đi tiếp tục sưu tầm Thăng Tiên quả trong đầu. Nơi đây quá mức quỷ dị, Vương Lâm lo lắng lần sau khi đến đây lại có biến cố mới.

Một khi Vọng Nguyệt này chân chính thức tỉnh. Như vậy việc lấy Thăng Tiên quả gây tê sẽ thất bại hoàn toàn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân mình sau khi rơi trên mặt đất lại trầm xuống phía dưới chui vào trong lòng đất. Trong bùn đất dưới mặt đất, chất lỏng đặc dính kia càng nhiều, khi tiên lực lưu chuyển mới đẩy được những chất lỏng dính này ra.

Vương Lâm không dừng lại mà cẩn thận đi thẳng đến chỗ sâu trong lòng đất có Kim Viêm quáng mạch khổng lồ kia. Nhưng không lâu sau khi chìm vào lòng đất hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, cẩn thận nhìn bốn phía.

Trong bùn đất xung quanh đây, Vương Lâm phát hiện có một chút tiên lực dao động. Dao động này bị ngăn ở trong niêm dịch của bùn đất như có như không.

Vương Lâm nhớ rất rõ. Lần trước khi đi vào nơi này, trong niệm dịch đục ngầu nhưng không có nửa điểm tiên lực.

- Xem ra nhất định là trong gần trăm năm qua đã có người tiến vào bên trong Vọng Nguyệt, và thi triển đại thần thông thuật mới khiến cho Vọng Nguyệt có tiên lực. Hơn nữa làm cho nó từ trạng thái thứ hai quá độ lên trạng thái thứ ba.

Vương Lâm trầm ngâm chậm rãi trầm xuống. Cũng không biết trải qua bao lâu đã đi tới chỗ lúc trước nhìn thấy Kim Viêm quáng mạch, cũng chính là xương của Vọng Nguyệt!

Viêm quang lóe lên chiếu sáng chỗ sâu trong lòng đất, Vương Lâm nhìn xương của Vọng Nguyệt lấp lánh trước mắt ánh mắt. Lần này hắn đến đây chính là vì cái đó!

Tay phải của Vương Lâm đặt trên xương của Vọng Nguyệt đang muốn hấp thu, nhưng lại lập tức ngừng lại trầm tư suy nghĩ.

- Có thể làm cho Vọng Nguyệt từ trạng thái thứ hai quá độ lên trạng thái thứ ba chứng minh tu vi kinh người của người tới đây. Nhân vật như vậy, nếu như chết rồi thì thôi, nhưng nếu ẩn nấp hoặc bị nhốt ở trong Vọng Nguyệt này. Như vậy khi ta hấp thu xương của Vọng Nguyệt mở ra lạc ấn trên Thăng Tiên quả rất có thể dẫn người này đến! Nếu đúng như vậy chắc chắn sẽ tăng thêm biến số.

Vương Lâm thu hồi tay phải trầm mặc một lát. Hắn từ xương của Vọng Nguyệt đi về phía trước chuẩn bị cẩn thận tìm kiếm một phen, xem nơi đây còn có tu sĩ khác tồn tại hay không.

Vương Lâm làm việc, khi cần cẩn thận luôn luôn cực kỳ cẩn thận. Nhất là lúc này sự tình trọng đại, hơi sơ suất sẽ dẫn đến kết cục bỏ mình, không cho phép Vương Lâm không hồ nghi.

- Trong thân thể Vọng Nguyệt lấy xương cốt của nó có thể nói là việc hung hiểm nhất trong đời ta, phải lấy cẩn thận làm đầu.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 712 Tiểu bảo vật của Tham Lang.

Cổ Thần chi địa năm đó dựa vào cơ trí. Vũ tiên giới dựa vào cẩn thận. Vùng đất Yêu Linh dựa vào quyết đoán

Vương Lâm theo xương của Vọng Nguyệt đi về phía trước. Lúc sau, hắn dừng lại, trong mắt tuôn ra tinh mang nhìn chằm chằm vào xương của Vọng Nguyệt trước mặt.

Nơi đó có một cái khe lớn, ở trên khe còn có một lớp niêm dịch đã khô, rõ ràng đã trải qua rất lâu.

Cái khe này rất sâu gần như chặt đứt xương của Vọng Nguyệt. Vương Lâm còn nhớ rõ ràng, năm đó trên cả bộ xương của Vọng Nguyệt tuyệt đối không tồn tại cái khe này.

Vương Lâm cẩn thận tiến lên vài bước nhìn kỹ vài lần. Trong mắt hắn lộ ra một tia ngưng trọng.

- Khó trách làm cho Vọng Nguyệt quá độ lên hình thái thứ ba. Đau đớn của loại thương tổn này gây ra cũng đủ để Vọng Nguyệt nổi giận. Người tạo ra vết thương này của Vọng Nguyệt rõ ràng không nhìn thấy nó, nếu không tuyệt đối không dám làm như vậy.

Vương Lâm nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh, thân mình chợt lóe vượt qua nơi này tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hắn đi không được bao xa đã dừng lại, quay đầu nhìn cái khe kia lại có chút cảm giác không hợp lý.

Hắn trầm ngâm một lát rồi trở lại bên cạnh cái khe nhìn niêm dịch đã khô. Một lúc sau trong mắt hắn tuôn ra tinh quang, tay phải vung lên.

Lập tức tiên lực xuất hiện giống như tiên phong thổi qua, niêm dịch đã khô lập tức tan ra rơi xuống xung quanh lộ ra một cái khe thật sâu bên trong.

Một sơn thạch rất lớn mắc kẹt ở chỗ sâu trong cái khe này!

Lúc trước bị niêm dịch che lại nên Vương Lâm không thấy rõ. Hơn nữa xung quanh sơn thạch này gần như đã đồng hóa cùng xương của Vọng Nguyệt tuy hai mà một.

Nhưng khi Vương Lâm vừa mới rời đi lại cảm giác được tiên lực ở nơi này so với những chỗ khác phải đậm hơn không ít. Hơn nữa nơi phát ra tiên lực chính là cái khe kia.

Vương Lâm nhìn chằm chằm sơn thạch cực lớn bị xương của Vọng Nguyệt hình thành Kim Viêm quáng mạch đồng hóa, tinh quang trong mắt hắn tiêu tan thay vào đó chỉ còn ánh sáng kỳ dị.

- Tham Lang!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra một tia âm trầm.

Vương Lâm đã thấy qua sơn thạch này. Chính là pháp bảo Tham Lang đã lấy ra ở vùng đất Yêu Linh lúc trước, bị hắn rút ra sơn hồn tấn công.

- Bọn họ quả nhiên đã đuổi tới rồi!

Vương Lâm ánh mắt lóe ra. Lúc này hắn ngược lại không nóng nảy đi rút ra xương của Vọng Nguyệt.

- Không biết toàn bộ đều đến đây hay chỉ có mấy người. Cũng có thể chỉ có một mình Tham Lang!

Vương Lâm nhìn chằm chằm sơn thạch mắc kẹt trong xương của Vọng Nguyệt. Hắn sờ sờ cằm trực tiếp đi vào bên trong cái khe thật lớn kia.

Vách xương xung quanh gập ghềnh, đại lượng Kim Viêm thạch phát ra quang hỏa mỏng manh, thoáng nhìn cũng cực kỳ rực rỡ.

- Thất Tinh kiếm trận bị xúc tu của Vọng Nguyệt hút đi không biết ở đâu. Nhưng sơn thạch trước mắt cũng không thể bỏ qua. Với thân phận và thói quen của Tham Lang, pháp bảo của hắn tuyệt đối không phải vật bình thường!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị. Sau khi cẩn thận nhìn xung quanh hắn đi tới bên cạnh sơn thạch kia.

Vị trí bên cạnh đã cùng xương của Vọng Nguyệt đồng hóa không phân rõ hai bên. Hơn nữa có thể nhìn thấy một ít Kim Viêm thạch đã sinh trưởng bên trong sơn thạch kia.

- Đồng hóa rất triệt để, cái này xử lý có chút khó khăn. Tác dụng của Thăng Tiên quả hiện tại cũng không thể sử dụng

Vương Lâm trầm ngâm một lát, hai ngón tay của tay phải thành kiếm thử độ cứng rắn của sơn thạch. Vật này cực kỳ cứng rắn, ngón tay ấn chứa tiên lực của Vương Lâm lại không để lại chút dấu vết nào trên đó. Ánh mắt hắn lóe lên, trên song chỉ điều động một tia kiếm khí của Lăng Thiên Hậu, dứt khoát không suy nghĩ đạt được sơn thạch hoàn chỉnh, mà giảm bớt ba thước, vượt qua bộ phận bị đồng hóa ở vị trí giáp ranh điểm xuống phía dưới.

Một cái khe xuất hiện không tiếng động trên sơn thạch, chậm rãi lan về phía chỗ sâu bên trong. Cuối cùng chỉ nghe tiếng cạnh cạnh rất nhỏ vang lên, một bên cạnh của sơn thạch đã tách khỏi xương của Vọng Nguyệt.

Vương Lâm lấy vị trí rất xảo diệu, hoàn toàn tránh được bộ phận bị đồng hóa không kích thích đến Vọng Nguyệt.

Vương Lâm đi tới một sườn khác cẩn thận nhìn một lát, song chỉ lại vung lên. Lần này hắn càng thêm cẩn thận, bởi vì sườn bên này của sơn thạch bị đồng hóa phải nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những chỗ khác.

Song chỉ tay phải của Vương Lâm chậm rãi di động theo mạch bị đồng hóa. Mắt thấy sắp đào ra toàn bộ sơn thạch, thì đúng lúc này ngón tay của Vương Lâm đột nhiên dừng lại. Một cỗ hàn khí từ phía sau truyền đến khiến da đầu hắn trong nháy mắt tê dại.

Thậm chí ngay cả thần thức cũng không dám tản ra, ở dưới sự bức bách của hàn khí này sẽ xuất hiện cảm giác giống như khi nhắm mắt lại, có người cầm một thanh kiếm chỉ vào mi tâm.

Vị trí xuất hiện của cảm giác mang theo hàn ý này là phía sau lưng hắn.

Loại cảm giác này thủy chung không ngừng, mà mơ hồ có khuynh hướng càng ngày càng đậm. Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang tay phải vung về phía sơn thạch trước mắt. Một tay hắn nắm lấy sơn thạch bị đào ra thân mình lao về phía trước, cùng lúc đó tay trái điểm về phía sau lưng.

Định thân thuật!

Tất cả mọi việc đều hoàn thành trong khoảnh khắc không có gì dây dưa dài dòng. Trong nháy mắt khi thân mình Vương Lâm khẽ động, một tiếng rít gào rầu rĩ từ phía sau truyền đến.

Vương Lâm cầm sơn thạch tốc độ bay nhanh, vừa mới bay ra liền lập tức thu sơn thạch vào túi trữ vật, cũng không quay đầu lại nhảy vào trong bùn đất, càng không chút do dự thi triển một trong những thần thông chạy trốn của lão giả ở mảnh đất Yêu Linh. Tiếng rít gào quanh quẩn ở phía sau hắn. Trong khoảnh khắc khi hắn bay lên thần thức đảo qua, cũng lập tức hoảng sợ phát hiện. Vật ở phía sau là một con Vọng Nguyệt nhỏ hơn nữa thân thể ở trong bùn đất, phần lộ ra dài ước chừng mười trượng!

Con Vọng Nguyệt này bị Định thân thuật bao phủ, thế tấn công thoáng dừng một chút, cũng là cơ hội chạy trốn tốt nhất của Vương Lâm. Chỉ trong khoảnh khắc thân ảnh của Vương Lâm liền biến mất. Con Vọng Nguyệt kia sau khi khôi phục hành động bắn phá khắp nơi rồi thân mình lùi về trong bùn đất biến mất không thấy.

Ở phía xa, Vương Lâm tốc độ cực nhanh xuyên qua trong bùn đất. Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn càng thêm hiểu biết đối với nguy hiểm nơi đây.

- Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu con Vọng Nguyệt!

Vương Lâm sắc mặt âm trầm.

Khiến hắn cảm thấy đáng sợ chính là sự xuất hiện cực kỳ quỷ dị của con Vọng Nguyệt kia. Hắn căn bản không có phát hiện gì. Loại hiện tượng này đã rất lâu rồi hắn không gặp phải.

- Con Vọng Nguyệt kia cũng nằm ở trạng thái thứ ba. Tham Lang chết tiệt. Hắn rốt cuộc đã làm gì khiến cho nơi đây lại biến hóa như thế này. Nếu chỉ cấy một ngọn sơn thạch lên trên xương của Vọng Nguyệt tuyệt đối sẽ không như vậy!

Vương Lâm đang bỏ chạy lại đột nhiên dừng bước. Hắn dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Trong ký ức truyền thừa của Cổ Thần Đồ Ti từng có ghi chép về Vọng Nguyệt. Ở trong cơ thể Vọng Nguyệt có một vật được gọi là Nguyệt Hoa. Vật đó nắm giữ kịch độc, ngoại trừ máu của Cổ Thần vạn vật không thể giải được.

Tác dụng của vật ấy chính là sau khi Vọng Nguyệt nổi giận, khiến cho toàn thân nó tràn đầy kịch độc, giống như hình thành một quả cầu tự bạo, tiêu diệt hết tất cả sinh linh ngoại trừ Cổ Thần trên các tinh vực xung quanh!

Thân thể của Vọng Nguyệt càng lớn thì uy lực của nó càng mạnh!

Cho nên trên thế gian này không thể tìm thấy di hài của Vọng Nguyệt sau khi chết!

Nguyệt Hoa này đồng dạng cũng là vật Vọng Nguyệt để ý nhất. Nếu có nguy cơ uy hiếp đến Nguyệt Hoa liền có thể khiến cho Vọng Nguyệt nổi giận từ đó tiêu diệt hết thảy nguy cơ.

- Từng nghe nói Tham Lang này không tới nơi không có bảo vật. Chẳng lẽ hắn đã xem Nguyệt Hoa là bảo bối rồi sao!

Vương Lâm vẻ mặt âm trầm.

Ở trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti, Nguyệt Hoa căn bản là không có khả năng lấy ra từ cơ thể Vọng Nguyệt. Một khi lấy ra lập tức sẽ sớm tự bạo.

- Nếu đúng như vậy. Nguyệt Hoa của con Vọng Nguyệt khổng lồ này tự bạo chỉ sợ phạm vi bao phủ sẽ chiếm hơn nữa La Thiên bắc vực.

Vương Lâm da đầu tê dại.

Vốn Vọng Nguyệt này nếu không có người trêu chọc cho dù trải qua vô số vạn năm cũng sẽ không chết, chỉ nằm ở loại trạng thái thứ hai cho đến khi tự diệt vong. Nhưng thời gian đó cũng là dài vô hạn.

Cho dù là có người tới đây nhưng dưới sự cường đại của Vọng Nguyệt này cũng tuyệt đối không có khả năng lấy đi Nguyệt Hoa, sẽ chỉ tăng thêm một hồn.

- Việc này nếu là Tham Lang kia muốn chết cũng không liên quan đến ta!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, than mình tiến về phía trước tiếp tục tìm kiếm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm gần như đã tìm kiếm toàn bộ Vọng Nguyệt này. Ngoại trừ một số địa phương không thể tiến vào còn lại đều đã tìm qua, trong đó vẫn chưa gặp phải con Vọng Nguyệt nào.

- Nếu chưa bị Vọng Nguyệt giết chết thì hẳn là bị nuốt vào.Vật bị Vọng Nguyệt nuốt vào sẽ ngưng tụ ở chỗ bài tiết hấp thu. Nơi đó cũng phải nhanh chân tới xem.

Vương Lâm bay cực nhanh về phía chỗ bài tiết hấp thu của Vọng Nguyệt ở trong trí nhớ.

Vọng Nguyệt đều có chỗ tuần hoàn, bài tiết không thông với bên ngoài. Mà sẽ tiến hành hấp thu lại chất dinh dưỡng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 713 Rút xương cốt của Vọng Nguyệt.

Mấy ngày sau, dưới sự cẩn thận dè dặt Vương Lâm đã đi tới chỗ sâu bên trong xương của Vọng Nguyệt rất gần với nơi hấp thu bài tiết. Trong bùn đất nơi này mang theo một mùi tanh hôi.

Vương Lâm khẽ nhíu mày, vẫn chưa tiến vào mà ở bên ngoài nhìn một chút, thần thức đảo qua. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong nơi bài tiết của Vọng Nguyệt truyền đến một tiếng thần niệm mỏng manh.

- Có thể có đạo hữu ở bên ngoài? Cứu ta, người cứu ta nhất định có hậu tạ!

Vương Lâm ánh mắt ngưng lại. Hắn rất quen thuộc thanh âm của đạo thần niệm này, chính là Tham Lang.

- Đạo hữu cứu ta. Ta nơi này có đại lượng pháp bảo. Tất cả đều do lão phu thu thập trong hơn nửa cuộc đời này. Đạo hữu cứu ta những pháp bảo này dâng tặng tất cả.

Nơi Vọng Nguyệt bài tiết hấp thu. Tham Lang thân thể gầy gò. Huyết nhục tinh hoa của hắn thậm chí tiên lực ở trong gần trăm năm qua vì chống cự lực hút nơi đây đã tản mát rất nhiều.

Nếu không phải dựa vào đại đỉnh kia thì chỉ sợ đã sớm hóa thành vết bẩn tiêu tan.

Năm đó hắn cảm ứng được Vân Hà Tinh này có trọng bảo. Loại cường độ cảm ứng này chỉ xuất hiện khi lấy được đại đỉnh thần bí kia. Hắn động lòng tham nên đã tiến vào nơi này.

Vân Hà Tinh lúc đó rất là yên tĩnh, hắn thành công lẻn vào trong lòng đất đi thẳng về phía trọng bảo trong cảm ứng. Bảo vật trong mắt hắn đúng là Nguyệt Hoa của Vọng Nguyệt kia!

Trên đường hắn tự nhiên nhìn thấy Kim Viêm quáng mạch, do dự một chút liền dùng sơn thạch mạnh mẽ đâm vào. Lòng tham của hắn không nhỏ. Hắn chuẩn bị đào ra một mảng lớn, sau đó cắt ra từng mảnh.

Đáng tiếc lại làm Vọng Nguyệt đau nhức từ đó thức tỉnh trong khoảnh khắc. Nếu không phải hắn phản ứng nhanh lấy ra đại đỉnh chỉ sợ đã sớm bỏ mạng.

Trong lòng kinh hãi hắn tìm một chỗ trốn tránh nhiều năm. Mãi cho đến sau khi Vọng Nguyệt ổn định hắn mới hiện thân. Hắn không dám có chủ ý với quáng mạch nữa mà đi thẳng về phía trọng bảo trong cảm ứng.

Lúc ấy hắn đương nhiên đã nhận ra sự quỷ dị của nơi này. Hắn dự định nhìn qua trọng bảo, nếu có thể lấy liền lấy đi, nếu không thể lấy thì trực tiếp rời đi không chút do dự.

Với kinh nghiệm tìm bảo hơn nửa đời của hắn, hắn thành công đi tới chỗ Vọng Nguyệt bảo quản Nguyệt Hoa. Chỉ nhìn thoáng qua Tham Lang liền hít sâu một hơi, tham lam trong mắt nháy mắt bùng lên.

Hắn không biết Nguyệt Hoa kia, nhưng có thể cảm giác được rõ ràng trong đó tồn tại một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa chân chính. Cỗ lực lượng này dưới con mắt của hắn thì cho dù Lăng Thiên Hậu gặp phải cũng sẽ tan thành tro bụi.

Lòng tham thúc đẩy Tham Lang không lập tức rời đi mà chuẩn bị lấy vật ấy. Chỉ có điều, trong khoảnh khắc khi hắn đụng tới Nguyệt Hoa thì toàn bộ Vân Hà Tinh chấn động kịch liệt giống như chân chính thức tỉnh.

Cũng chính ở khoảnh khắc kia Vọng Nguyệt cũng bắt đầu quá độ lên hình thái thứ ba. Thân thể của Tham Lang ở dưới một cỗ lực lượng lớn chỉ kịp phân ra một cỗ thần thức dung nhập vào Nguyệt Hoa. Thân thể liền bị một cái miệng lớn vừa xuất hiện bên người nuốt vào.

Khi xuất hiện thì đã ở nơi bài tiết này.

Trong lòng hắn đối với đủ loại kỳ dị của nơi đây đã có phân tích. Hắn xem ra Vân Hà Tinh này căn bản vốn là một con hung thú khổng lồ biến thành. Trong lòng hoảng sợ hắn bỏ ý định lấy trọng bảo kia chuẩn bị thoát đi.

Chỉ có điều, mấy lần dựa vào lực lượng của đại đỉnh rời đi nhưng thủy chung không chạy ra thoát mỗi một lần đều bị nuốt rồi ném vào chỗ vô cùng hôi thối này. Hơn nữa, ở lần cuối cùng, đại đỉnh bị những xúc tu kia quấn quanh, thần thông giống như đã bị hấp thu mất đi tác dụng.

Với tâm trí của Tham Lang đương nhiên đã sớm nhận ra nơi này là chỗ bài tiết của hung thú khổng lồ này. Nhưng hắn lại nghĩ không ra, vì sao mỗi lần mình chạy ra hung thú này không giết mà đều ném vào nơi đây.

Lúc này đã qua gần trăm năm, lần đầu tiên hắn thấy bên ngoài có người, kích động trong lòng đương nhiên không thể nói nên lời.

- Đạo hữu, cứu ta, lão phu thề nhất định có trọng tạ!

Thần niệm của Tham Lang không ngừng truyền ra.

Vương Lâm từ đầu đến cuối không nói câu nào mà xoay người rời đi.

Nơi bài tiết hấp thu của Vọng Nguyệt Vương Lâm tự biết với tu vi của mình đi vào thì dễ, nhưng muốn đi ra căn bản là không có khả năng. Đã xác định rõ Tham lang bị nhốt ở trong này mà cho đến hôm nay chưa có người tới cứu, với tâm cơ của Vương Lâm đương nhiên tính ra, trong Liên Minh Tinh Vực có lẽ chỉ một mình Tham Lang đến đây.

Đã xác định được điều này Vương Lâm đã không còn bận tâm. Lúc này nếu còn dây dưa với Tham Lang ngược lại không phải phong cách hành sự của Vương Lâm.

Hắn xoay người liền đi không chút dừng lại. Đối với pháp bảo theo như lời của Tham Lang hắn không có chút tham niệm, lúc nên lấy tự nhiên sẽ lấy. Nhưng lúc này, không phải lúc nên lấy, nếu cố tham lam liền lãng phí hơn chín trăm năm tu hành của hắn.

Chuyến đi Vân hà Tinh trước kia Vương Lâm đã quyết đoán bỏ đi, chờ sau khi thu thập Thăng Tiên quả lại đến.

Vương Lâm xuyên qua trong bùn đất, cũng không biết trải qua bao lâu hắn đi tới phía trước chỗ bị sơn thạch tạp trụ. Ở nơi đây sau khi quan sát cẩn thận xác định không có Vọng Nguyệt tìm đến, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống phun ra một hơi trọc khí.

Khi hắn khoanh chân thân thể chưa động nhưng con rối Tiên Vệ đã từ phía sau biến ảo ra. Vương Lâm cẩn thận nhìn xung quanh, sau khi trải qua hung hiểm của Vọng Nguyệt lúc trước hắn không dám lơ là.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, trong tâm thần tương liên với vô số lạc ấn trên chất lỏng của Thăng Tiên quả dung nhập vào gốc xúc tu, ở một khắc này tan vỡ!

Nếu lúc này từ trên không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy rõ ràng, vố số xúc tu kéo dài ra trên toàn bộ Vân Hà Tinh, ở một khắc này tuyệt đại bộ phận đột nhiên run lên. Ở trên gốc của chúng lóe ra quang mang màu đỏ tươi, chất lỏng của Thăng Tiên quả đã không còn lạc ấn khống chế trong khoảnh khắc phóng ra.

Nếu chất lỏng của Thăng Tiên quả trong một xúc tu phóng ra bị Vọng Nguyệt hấp thu. Như vậy đối với thân thể khổng lồ của nó giống như chín trâu mất một sợi lông không có nửa điểm tác dụng, giống như con muỗi đốt một cái không đau không ngứa.

Nếu hấp thu có trước có sau ngược lại uy lực cũng sẽ không quá lớn, thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt tự nhiên cũng có tác dụng thanh trừ

độc tố của mình. Nhưng lúc này, đại bộ phận xúc tu của Vọng Nguyệt lại đồng thời hấp thu lực lượng kỳ dị của Thăng Tiên quả.

Như vậy lại giống như hình thành lốc xoáy cường đại, chỉ thấy xúc tu trên Vân Hà tinh trong phút chốc ngừng lắc lư mà lại run rẩy kịch liệt. Uy lực Thăng Tiên quả trong gốc của nó đột nhiên tản ra.

Vô số Thăng Tiên quả ẩn chứa lực lượng kỳ dị theo xúc tu điên cuồng truyền đến Vọng Nguyệt. Cái gọi là trăm dòng thành suối, ngàn suối thành sông, vạn sông thành biển chính là đạo lý này.

Vô tận lực lượng kỳ dị của Thăng Tiên quả giống như đã hình thành hải dương, trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ Vân Hà Tinh lan tới Vọng Nguyệt.

Mặt đất chấn động kịch liệt, một cỗ khí tức dường như cực kỳ hưng phấn tuôn ra dày đặc. Tất cả xúc tu ở một khắc này dường như mất đi tính công kích, mà giống như hán tử say rượu chậm rãi lay động.

Nếu tu vi của Vương Lâm không đủ, hoặc năm đó không thấy qua tán ma điều khiến thân thể rút ra thiên huyễn tinh chi hồn, như vậy hắn sẽ chỉ cảm giác được mặt đất đang chấn động, nhưng tuyệt đối sẽ không phát hiện khí tức hưng phấn tràn ra từ trong hồn phách của Vọng Nguyệt rõ ràng như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn không chút do dự nhanh chóng duỗi hai tay cách không ấn về phía hai đầu xương gãy của Vọng Nguyệt, dường như nối liền chúng nó với thân thể của mình.

- Đạo hóa Hoàng Tuyền đệ tam thức, Hoàng Tuyền lực!

Mắt Vương Lâm lộ ra kỳ quang. Hoàng Tuyền trong nháy mắt biến ảo hiện ra, đầu nguồn của nó chính là chỗ của Vương Lâm.

Đồng thời từ song chưởng tách ra, giống như hai con hoàng long thôn phệ, theo hai bên xương cốt Vọng Nguyệt điên cuồng kéo dài với tốc độ cực nhanh giống như dao bầu róc xương dán chặt lên xương của Vọng Nguyệt, .

- Rút cốt!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng!

Lực hút vô biên từ trong hoàng tuyền tràn ra. Hoàng tuyền đệ tam thức của Vương Lâm, cảm ngộ ở mảnh đất Yêu Linh năm đó, đến từ trong triều tịch thâm uyên kia, lấy lực lượng của thiên địa vô hình hình thành khi hai tinh vực giao thoa.

Uy lực của nó tùy theo sự tăng tiến đạo niệm của Vương Lâm mà vĩnh viễn vô tận. Lúc này, lấy tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ của hắn thi triển ra, trong khoảnh khắc này làm cho Vân Hà Tinh chấn động ầm ầm, ngay cả sương mù dày đặc ở bên ngoài ở trong khoảnh khắc này cũng đều điên cuồng tản ra phía ngoài!

Một tiếng rống tràn đầy tang thương buồn bực ở trong chấn động của đại địa chậm rãi truyền ra rất xa.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 714 Vọng Nguyệt thức tỉnh.

Trong Vân Hà Tinh, Vương Lâm đang ngồi xếp bằng, mắt lộ tinh quang, phía trên hai tay ẩn chứa Hoàng Tuyền lực. Chỉ thấy hai đầu xương cốt của Vọng Nguyệt trong khoảnh khắc này nhúc nhích giống như vật sống, rung động kịch liệt, theo đó là từng đợt kim quang lóe ra.

Rung động này cũng không phải một chỗ mà là toàn bộ xương cốt của Vọng Nguyệt.

Giống như đối với phàm nhân, có một bàn tay chụp trên xương sống mạnh mẽ rung lên khiến cho cả xương sống chấn động.

Vọng Nguyệt lúc này chính là như thế.

Toàn bộ Vân Hà Tinh trong khoảnh khắc này chấn động kịch liệt. Chỗ Vương Lâm ngồi càng như nghiêng trời lệch đất, nhưng thân thể hắn lại giống như mọc rễ ở nơi này sừng sững bất động.

Đau đớn truyền khắp toàn thân Vọng Nguyệt hóa thành Vân Hà Tinh. Nhưng trong đau đớn này lại bởi vì đại lượng Thăng Tiên quả mà giảm đi rất nhiều. Thậm chí trong mơ hồ một bộ phận đau đớn này lấy một loại phương thức kỳ dị chuyển hóa thành hưng phấn càng thêm dữ dội.

Từng trận hồng vụ từ trong xúc tu trên Vân Hà Tinh phun ra, run rẩy duy trì liên tục, cũng có âm thanh giống như rít gào ở bên trong Vân Hà Tinh chậm rãi truyền ra.

Tất cả xúc tu ở một khắc này điên cuồng kéo dài, từ nghìn trượng tăng lên gấp bội. Nếu từ trên tinh không phương xa nhìn lại, Vân Hà Tinh lúc này giống như một con nhím biển khổng lồ.

Vương Lâm đang ở trong Vân Hà Tinh tinh quang trong mắt càng ngày càng đậm. Lực hút vô tận theo hai tay của hắn khuếch tán ra, giống như một thanh đao sắc bén, không ngừng quét sát qua xương của Vọng Nguyệt, mạnh mẽ tách hai đoạn xương sống của Vọng Nguyệt ra khỏi thân thể của nó.

Ở trong quá trình con Vọng Nguyệt khổng lồ này run rẩy càng dữ dội, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt. Đồng thời khi xúc tu của nó kéo dài vô hạn từng tảng bùn đất lớn từ trên đó tróc ra. Loại tróc ra này nếu ở trên Vân Hà Tinh nhìn thì như là bay lên không trung.

Nhưng nếu ở tinh không nhìn lại có thể thấy rõ ràng, vô số bùn đất hóa thành lục địa không ngờ rời khỏi Vân Hà tinh tiêu tán về bốn phía.

Giống như một quả trứng gà, vỏ trứng đang nhanh chóng rạn nứt lột ra.

Một cỗ khí tức tang thương theo đại lượng bùn đất tách ra chậm rãi từ trong đó lộ ra. Giống như một con hung thú đã ngủ say qua vô số năm tháng đang dần dần thức tỉnh.

Chấn động càng ngày càng dữ dội, hồng vụ phun ra trên vô số xúc tu cũng càng ngày càng nhiều, dung hợp với sương mu dày đặc của ngoại giới giống như một cái kén thật dầy

Bên trong Vân Hà Tinh, tinh quang trong mắt Vương Lâm càng ngày càng đậm. Đại địa xung quanh quay cuồng càng ngày càng dữ dội. Một cỗ nguy cơ nồng đậm trước nay chưa từng có chậm rãi từ bốn phương tám hướng lộ ra.

Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm mạnh mẽ đứng dậy tốc độ như tia chớp. Lúc này, ngay cả tinh quang trong hai mắt cũng tràn đầy uy lực của lôi đình. Hắn khẽ động trong phút chốc liền đi tới bên trái chỗ vết nứt của xương cốt Vọng Nguyệt. Hai tay hắn mạnh mẽ chụp trên đó, mặt nổi gân xanh, gầm nhẹ một tiếng:

- Lên!

Một tiếng gầm nhẹ này giống như sấm rền vang dường như phun ra toàn bộ trọc khí của Vương Lâm, từ đó đổi lấy lực lượng cường đại. Hai cánh tay hắn lúc này cũng nổi lên vô số gân xanh, hơn nữa trên đó lóe lên một chút phù văn. Những phù văn này dưới sự vận chuyển của tiên lực nhập vào cơ thể mà hiện lên.

Hai tay Vương Lâm nắm chặt lấy nửa đoạn xương cốt bên trái của Vọng Nguyệt, ánh mắt lộ ra một tia điên cuồng. Chẳng qua ở chỗ sâu trong điên cuồng này lại có bình tĩnh khác hẳn với người thường.

- Lên cho ta!

Vương Lâm lại quát khẽ một tiếng, hai tay kéo mạnh một cái, trong tiếng ầm ầm đại địa chấn động càng thêm dữ dội. Một tiếng rít gào ẩn chứa thống khổ lại truyền đến. Chẳng qua trong tiếng rít gào này lại ẩn chứa uy lực của Thăng Tiên quả khiến cho con Vọng Nguyệt khổng lồ không phân biệt được đây rốt cuộc là cảm giác gì.

Đại địa chấn động càng thêm dữ dội, toàn thân Vương Lâm gần như kéo căng ra, mạnh mẽ kéo một nửa xương sống của Vọng Nguyệt kéo dài mấy dặm ra ba tấc.

Chỉ cần có thể động cho dù là một tấc đều là then chốt. Vương Lâm không chút do dự, tất cả tiên lực toàn thân vận chuyển điên cuồng, hai tay chụp trên xương cốt của Vọng Nguyệt ầm ầm phát lực. Trong tiếng nổ ầm ầm của đại địa một nửa xương cốt của Vọng Nguyệt to lớn không gì sánh được bị Vương Lâm liều chết kéo ra.

Bảy tấc, mười tấc, ba thước, sáu thước, một trượng, mười trượng...

Tiếng ma sát cực lớn truyền vào trong tai có thể chấn động nguyên thần. Nửa thanh cột sống của Vọng Nguyệt bị Vương Lâm kéo ra tốc độ càng lúc càng nhanh!

Vẻ mặt Vương Lâm lúc này rất dữ tợn, tiên lực toàn thân hắn điên cuồng vận chuyển. Nếu không phải tu vi của hắn đã đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ chỉ sợ lúc này vận chuyển như vậy kinh mạch tuyệt đối sẽ có chút không chịu đựng nổi.

Mỗi một vòng tuần hoàn của tiên lực, lực lượng của Vương Lâm sẽ lớn hơn một chút. Lúc này thời gian cấp bách, kéo dài một chút nguy hiểm liền gia tăng gấp bội. Hai mắt của Vương Lâm trong điên cuồng lộ ra một tia đỏ tươi, hắn phát ra một tiếng rống to.

Khí xuất như sơn!

Trong tiếng ầm ầm hai tay Vương Lâm nắm lấy nửa thanh xương cốt của Vọng Nguyệt từ dưới lòng đất lao ra. Cùng lúc đó ở phía sau hắn lóe lên hư ảnh, con rối Tiên Vệ biến ảo ra lao thẳng tới nửa thanh xương cốt của Vọng Nguyệt ở bên phải.

Tiên Vệ đã đạt tới cảnh giới Âm Hư, hơn nữa mô phỏng Cổ Thần mà luyện hóa ra lực lượng của nó vượt quá xa so với Vương Lâm lúc này. Tiên Vệ nhoáng lên một cái đã đi tới bên cạnh một đoạn xương sống khác của Vọng Nguyệt, hai tay ôm lấy kéo một cái, lập tức đại địa chấn động dữ dội hơn.

Thanh âm ầm ầm giống như vô số sấm đánh không ngừng nổ vang quanh quẩn xung quanh. Tiên Vệ ôm lấy xương của Vọng Nguyệt, kim quang toàn thân lóe ra ẩn hiện cả hồng quang mạnh mẽ kéo xương của Vọng Nguyệt ra theo sát phía sau Vương Lâm điên cuồng phóng về phía trước.

Vương Lâm và Tiên Vệ một trước một sau cầm lấy xương của Vọng Nguyệt thật dài lấy tốc độ cực nhanh phá vỡ bùn đất phía trước phóng thẳng lên mặt đất.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, Vương Lâm gần như thi triển ra toàn bộ tốc độ của mình, khi mới bắt đầu nắm lấy xương của Vọng Nguyệt tốc độ cũng không quá nhanh, chỉ sau khi hình thành lực đẩy tốc độ mới càng ngày càng tăng!

Đại địa rung động, tiếng rít gào của Vọng Nguyệt càng ngày càng rõ ràng, xúc tu phun ra hồng vụ càng ngày càng đậm, thân thể không ngừng kéo dài, Vọng Nguyệt này dưới sự kích thích của đau đớn đang quá độ rất nhanh về loại hình thái thứ ba.

Chẳng qua hiện tại có Thăng Tiên quả cũng khiến cho tất cả những việc này trở nên thong thả, hơn nữa khiến cho Vọng Nguyệt không phân biệt rõ, rốt cuộc là vị trí nào trên thân thể của mình truyền đến đau đớn.

Dù sao, thân thể của nó cũng quá lớn! Hơn nữa nó dần dần thức tỉnh vẫn nằm ở một loại trạng thái lơ mơ, khiến cho uy lực của Thăng Tiên quả càng phát huy toàn diện.

Trong tiếng chấn động ầm ầm của đại địa Vương Lâm xông ra. Trong khoảnh khắc khi hắn lao ra mặt đất vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm. Hắn mạnh mẽ kéo một cái lập tức rút nửa đoạn xương của Vọng Nguyệt từ dưới lòng đất ra.

Tiếng nổ thật lớn khiến cho mặt đất chấn động càng dữ dội hơn, nhất là tiếng ma sát giữa đại địa và xương cốt của Vọng Nguyệt càng làm cho người ta đầu óc choáng váng mơ hồ, nguyên thần đau nhức.

Nửa đoạn xương của Vọng Nguyệt này thực sự quá lớn, kéo dài vô số dặm, giống như một dãy núi. Từ xa nhìn lại, lại giống như một con thần long thật lớn lóe ra ánh sáng màu vàng đỏ!

Vật thể này quá lớn, không thể để vào trong túi trữ vật, được Vương Lâm đỡ trên người lao thẳng lên không trung.

Thân ảnh của hắn so với đoạn xương khổng lồ này của Vọng Nguyệt thật sự là quá nhỏ bé không đáng kể, cực kỳ nhỏ bé, thậm chí nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không nhìn thấy hắn.

Đúng lúc này, mặt đất lại chấn động ầm ầm, Tiên Vệ lao ra phía sau cũng có nửa đoạn xương sống của Vọng Nguyệt bị Tiên Vệ nắm lấy theo sát Vương Lâm.

Xông!

Vương Lâm lúc này ánh mắt đỏ bừng, tốc độ vận chuyển của tiên lực toàn thân không ngờ vượt qua cực hạn. Thậm chí còn có một chút tiên lực tràn ra bên ngoài cơ thể, khiến hắn đau nhức toàn thân. Nhưng những đau đớn này so sánh với việc có thể đạt được đầy đủ xương sống của Vọng Nguyệt, mặc dù hiện tại đau cũng là đáng giá!

Vương Lâm biết, mình hiện tại nhất định cần phải mau rời đi, chậm một chút đều có thể thất bại trong gang tấc, thậm chí bỏ lại tính mạng.

Hắn không tin Vọng Nguyệt sẽ có ý bỏ qua cho sinh linh đã rút xương cốt của mình, sợ là một khi bị nuốt chính là chết chắc không thể nghi

ngờ!

Xúc tu trên mặt đất dưới uy lực của Thăng Tiên quả mặc dù sinh ra ý nghĩ muốn quấn lấy nhưng lại có chút chậm chạp. Chẳng qua xương sống của Vọng Nguyệt thật sự quá lớn, cho dù là những xúc tu này có chậm chạp hơn nữa cũng đã có rất nhiều quấn lấy xương của Vọng Nguyệt.

Vương Lâm không chút do dự vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra Cấm Phiên, ánh mắt lộ ra một tia đau lòng. Nhưng lúc này cũng không phải là lúc đau lòng, hắn cắn răng một cái bấm quyết chỉ vào Cấm Phiên.

Cấm Phiên bỗng nhiên run lên giống như truyền ra một tiếng rên rỉ. Nó dù sao cũng đi theo Vương Lâm nhiều năm, hơn chín trăm năm tế luyện đã có chút linh trí xuất hiện.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 715 Trốn trốn trốn!

Lúc này trong tiếng rên rỉ lại lộ ra một tia kiên quyết, Cấm Phiên tan vỡ. Cấm chế trong đó hóa thành vô số hắc quang dung hợp với nhau hình thành một đạo sao băng màu đen. Hơn nữa trên đó còn có một tầng hỏa

diễm mỏng manh giống như thiêu đốt, trong tiếng ầm ầm lao thẳng về phía những xúc tu quấn quanh xương cốt của Vọng Nguyệt.

Cấm Phiên tự hủy đổi lấy lực lượng vô tận, trong khoảnh khắc hóa thành một cấm chế khổng lồ, trong cấm chế này có linh tính!

Linh tính này, bởi vì Vương Lâm mà sinh, lúc này cũng vì Vương Lâm mà diệt!

Cấm chế thật lớn bởi vì mang theo linh tính, trong khoảnh khắc đã bộc phát ra lực lượng vô tận rơi trên những xúc tu kia, khiến cho những xúc tu này trong khoảnh khắc có chút chậm lại.

Vọng Nguyệt quá mạnh, cho dù là lực lượng của Cấm Phiên tự hủy đổi lấy cũng không thể chặt đứt, chỉ có thể có chút ngăn cản, lại chỉ có thể ngăn cản một lát!

Vương Lâm thầm tham nhưng lại không chút do dự kéo mạnh một cái, xương sống của Vọng Nguyệt bị quấn quanh đột nhiên bay lên được Vương Lâm khiêng bay thẳng về phía sương mù dày đặc trên không.

Về phần đoạn xương của Vọng Nguyệt của Tiên Vệ cũng bị xúc tu cuốn lấy. Nhưng dưới tác dụng của Cấm Phiên lập tức theo sát phía sau Vương Lâm. Một người một con rối đột nhiên lao ra, mắt thấy sắp tiến

vào trong sương mù, chỉ cần xuyên qua tầng sương mù này chính là tinh không vô tận!

Nhưng đúng lúc này đại địa run rẩy đã đạt tới đỉnh điểm, trên mặt đất đột nhiên nứt ra một cái khe thật lớn. Cái khe này giống như một cái miệng khổng lồ nhanh chóng mở ra, một tiếng rít gào chấn kinh thiên địa từ trong cái miệng khổng lồ này truyền ra.

Vương Lâm thân thể run lên, ở dưới tiếng rống này tiên lực nháy mắt tán loạn. Sắc mặt hắn tán loạn, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay cả cơ thể con rối Tiên Vệ cũng chấn động, kim quang có chút tán loạn.

Vương Lâm cắn chặt răng, hắn không thèm quan tâm đến những cái khe nứt đang gào thét trên mặt đất. Hắn lại phóng ra một lần nữa, bay thẳng vào trong sương mù.

Nhưng khe nứt khổng lồ trên mặt đất lập tức bay thẳng lên trời, thời khắc này giống như toàn bộ mặt đất đang được kéo lên không trung. Theo sự di chuyển của mặt đất, trong Vân Hà Tinh đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm dữ dội.

Những tảng đất đá lớn liên tục vỡ vụn, rất nhiều lục địa tan vỡ rồi tiêu tán giữa bầu trời. Tình cảnh này rất giống với trước đó bản tôn hấp thu

linh lực của một tinh cầu rồi làm cho nó tan vỡ.

Nhưng lực lượng tan vỡ của tinh cầu kia là từ bên trong tỏa ra, sức mạnh này rất khổng lồ, những tu sĩ tầm thường nếu ở quá gần thì căn bản không có cơ hội sống.

Nhưng Vân Hà Tinh lúc này lại có chút khác biệt, tuy nó cũng tan vỡ nhưng không sinh ra lực lượng có tính chất hủy diệt. Khi Vọng Nguyệt thức tỉnh thì cơ thể khổng lồ của nó khẽ động, làm cho rất nhiều lục địa dính trên người nó sau rất nhiều năm tháng trở thành bụi phấn, tất cả mọi thứ trên cơ thể nó đều run rẩy.

Mặt đất liên tục phóng thẳng lên không chẳng qua chỉ là ảo giác xuất hiện trong mắt mà thôi. Trên thực tế thì mặt đất chính là thân thể Vọng Nguyệt, cái phóng lên không chẳng qua chỉ do Vọng Nguyệt xoay người ngẩng đầu lên mà thôi.

Trong nháy mắt khe nứt khổng lồ đã phóng đến bên người, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Vương Lâm cúi đầu, trong mắt hắn hàn quang lấp lánh. Lúc này uy lực của Thăng Tiên Quả vẫn còn tồn tại mà chưa tiêu tán, nếu không hắn tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi chỗ này.

Chỉ cần ngăn cản Vọng Nguyệt trong khoảnh khắc, Vương Lâm sẽ có thể lao ra khỏi sương mù và tiến vào bầu trời.

Vương Lâm cắn răng định vỗ vào túi trữ vật, nhưng đúng lúc này ánh mắt hắn lại trở nên ngưng trọng. Trong lúc khe nứt khổng lồ đang liên tục tiếp cận, Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được một con sóng đang ở sâu bên trong khe nứt, con sóng này hắn cực kỳ quen thuộc, nó chính là Thất Tinh Kiếm Trận.

Vương Lâm rụt tay phải lại không vỗ vào túi trữ vật nữa, hắn bấm pháp quyết chỉ về phía trước, miệng quát:

- Kiếm trận, trở về!

Thần thông trong giọng nói của Vương Lâm giống như ngôn xuất pháp tùy (1), thần thông hóa thành rất nhiều sấm sét rồi liên tục phóng thẳng vào Thất Tinh Kiếm Trận ở sâu bên trong khe nứt.

(1): xin xem lại những chương trước, khi VL đánh Yêu Cổ.

Kiếm trận gào thét rồi xoay chuyển với tốc độ cực nhanh, những luồng kiếm khí vô tận tản ra lập tức điên cuồng công kích ở bên trong.

Nhưng công kích này đối với Vọng Nguyệt thì quá yếu, căn bản không thể ngăn cản được nó được nửa khắc.

Khi thấy khe nứt càng ngày càng gần, mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn quát to:

- Tử Thử kiếm, bạo!!!

Một tiếng nổ lập tức vang vọng trong khe nứt, đúng lúc này tiếng gầm rống lại truyền ra, khí thể phóng lên không của khe nứt lại càng nhanh hơn. Khe nứt đã chỉ còn cách Vương Lâm trăm trượng, tốc độ của hắn cũng cực nhanh, lúc này Vương Lâm và Tiên Vệ đã phóng vào bên trong làn sương mù dày đặc.

Khi khe nứt đến gần thì sương mù lại nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt đã tan biến không còn một mảnh.

Sau rất nhiều năm đây là lần đầu tiên sương mù trên Vân Hà Tinh tiêu tán.

- Hợi Trư, Vị Dương, Thân Hầu, Sửu Ngưu, Dần Hổ, Mão Thỏ, tất cả bạo!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia điên cuồng.

- Ầm ầm ầm ầm… ….

Những tiếng nổ mãnh liệt liên tục vang vọng rồi tàn phá bừa bãi bên trong cơ thể Vọng Nguyệt. Thất Tinh Kiếm Trận không chỉ có kiếm thể tự bạo mà trong khoảnh khắc này ngay cả những tà hồn ở bên trên cũng hóa thành những lực lượng vô tận, tất cả đều vỡ nát chuyển hóa thành một luồng khí tức hủy diệt khổng lồ, luồng khí tức này cùng kiếm thể phát động một kích ác liệt nhất nhằm vào Vọng Nguyệt.

Vọng Nguyệt quá mạnh, căn bản khi Thất Tinh Kiếm Trận tự bạo thì không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ khi lực trùng kích phóng lên thì Vọng Nguyệt mới hơi chậm lại một chút.

Mà Vương Lâm muốn chính là cái này!

Vương Lâm và con rối Tiên Vệ nhanh chóng phóng thẳng ra bầu trời bên ngoài.

Khe nứt khổng lồ chỉ hơi chậm lại một chút rồi lập tức khôi phục lại như thường. Lúc này uy lực của Thăng Tiên Quả làm cho Vọng Nguyệt không thể phát hiện ra chỗ nào trên người mình truyền đến sự đau đớn và cảm giác hưng phấn như vậy.

Lúc này Vọng Nguyệt vừa mới thức tỉnh đang rơi vào trạng thái mơ hồ. Nhưng nó lại cảm thấy vật được hai sinh linh vác trên người đang liều mạng bỏ chạy có chút quen thuộc.

Vọng Nguyệt đuổi bắt theo bản năng, nó muốn giữ vật gì đó rất quen thuộc lại.

Lúc này nhìn thấy đối phương tốc độ càng lúc càng nhanh, một âm thanh giống như đến từ rất nhiều năm tháng trước từ trong khe nứt truyền ra. Âm thanh này không có ý nghĩa gì cả, nhưng lại được phát ra cực kỳ quỷ dị.

Trong nháy mắt khi âm thanh này vang lên, Vương Lâm lập tức cảm thấy da đầu tê dại, âm thanh này là tiếng nói của Cổ Thần.

- Trong ký ức của Đồ Ti chưa từng đề cập đến chuyện Vọng Nguyệt sẽ phát ra tiếng nói của Cổ Thần, đây rốt cuộc là Vọng Nguyệt gì?

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nói của Cổ Thần được khe nứt phát ra đã vang vọng khắp đất trời. Vương Lâm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, giống như không phải Vọng Nguyệt đang truy đuổi phía sau mà là một người Cổ Thần thành niên.

Tiếng nói của Cổ Thần vang lên, giống như giữa trời đất ngày hôm nay truyền đến một tiếng gầm rống từ thời viễn cổ, trong tang thương lộ ra

một luồng thần thông, làm cho Vương Lâm sinh ra sự khủng hoảng giữa sống và chết.

Khoảnh khắc này bầu trời khắp bốn phía xuất hiện rất nhiều khe nứt giống như muốn sụp đổ. Vương Lâm nhìn thấy tình cảnh này thì hồn phi phách tán.

Hắn biết thần thông này chính là kỹ thuật phá nát mà chỉ Bát Tinh Cổ Thần mới thi triển được. Thần thông này khi đến một mức độ nào đó có thể dùng ánh mắt làm cho tất cả mọi thứ bị nhìn thấy phải tan vỡ rồi hóa thành tro bụi.

Nguy cơ sinh tử chưa bao giờ đến gần như vậy, Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, trong miệng hắn truyền ra một tiếng rống quỷ dị.

Âm thanh hắn phát ra cũng là tiếng nói của Cổ Thần được truyền thừa từ Đồ Ti.

Khe nứt lập tức ngừng lại, những vết nứt khổng lồ cũng khép miệng lại. Đúng lúc này trên mặt đất lại xuất hiện hai khe nứt khổng lồ, bên trong lộ ra hai luồng ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt này rơi lên người Vương Lâm, lộ ra sự lạnh lẽo và mê man.

Lúc này bầu trời khắp bốn phía đang chuẩn bị tan vỡ vì tiếng nói Cổ Thần của Vọng Nguyệt cũng lập tức ngừng lại. Vương Lâm không chút do dự xoay người bỏ chạy, tốc độ của con rối Tiên Vệ cũng chưa bao giờ ngừng lại.

Đúng lúc này một hình bóng gầy gò mang theo sự sợ hãi và hưng phấn đã dùng tốc độ cực nhanh đang từ trong khe nứt chuẩn bị phóng ra.

Hắn chính là Tham Lang.

Những biến đổi của Vọng Nguyệt làm cho chỗ bài tiết và hấp thu của nó chuyển động kịch liệt rồi tạo ra một vết nứt. Tham Lang phóng ra từ trong khe nứt này, tất nhiên hắn sẽ không quên Cự Đỉnh.

Sau khi Tham Lang phóng ra khỏi chỗ bài tiết và hấp thu, hắn cảm thấy Vọng Nguyệt quá đáng sợ. Hắn không chút do dự dùng lực lượng của Cự Đỉnh nhanh chóng bay thẳng lên trên. Đập vào mắt hắn là vết nứt khổng lồ ở phía trước, thậm chí hắn còn nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Luồng hưng phấn trăm năm chưa từng có này bập bềnh giống như những cơn sóng trong cơ thể Tham Lang, thậm chí hắn còn mừng rơi nước mắt, loại cảm giác người không ra người quỷ không ra quỷ suốt ngày phải sống trong những luồng khí tức tanh tưởi cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 716 Vọng Nguyệt phẫn nộ như một chỉ của Cổ Thần

Khoảng thời gian trăm năm phải sống trong bộ phận bài tiết của con hung thú này đối với Tham Lang chính là sự sỉ nhục, một mối sỉ nhục trần trụi.

Đặc biệt là luồng khí tức tanh tưởi làm cả đời Tham Lang khó quên. Thậm chí lúc này luồng khí tức đó đã tiêu tán nhưng hắn vẫn có thể ngửi thấy được.

Tham Lang thề sau khi rời khỏi chỗ này thì cả đời sẽ không bao giờ tiến nửa bước vào La Thiên Bắc Vực. Hơn nữa nếu sau này hắn có cơ hội tìm kiếm bảo vật thì nhất định phải cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận.

Khe nứt kia càng lúc càng gần, hưng phấn trong mắt Tham Lang hầu như đã đạt đến đỉnh điểm.

- Lão phu Tham Lang cuối cùng cũng thoát khốn !

Lúc này, trong nháy mắt khi ánh mắt mê hoặc của Vọng Nguyệt tiêu tán, tiếng nói của Cổ Thần lại vang vọng một lần nữa. Toàn thân Vương Lâm trở nên lạnh lẽo. Trước nguy cơ sinh tử, hắn bất chấp tất cả. Hắn khẽ

động tâm niệm, tốc độ của con rối Tiên Vệ lập tức hơi chậm lại, nửa đoạn xương Vọng Nguyệt đang được khiêng trên vai lập tức bị ném xuống dưới.

- Trả lại ngươi một nửa !

Nửa đoạn xương Vọng Nguyệt giống như một dãy núi khổng lồ rơi xuống tạo nên những luồng gió với những tiếng rít gào chói tai, lúc này khe nứt lại ngừng một chút.

Bầu trời bốn phía đang tan vỡ lại lập tức dừng lại, Vọng Nguyệt nhìn chằm chằm vào dãy núi đang rơi xuống, trong mắt nó lộ ra vẻ mê hoặc. Vật này nó rất quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra đây rốt cuộc là cái gì ... .

Nhưng nó phản ứng theo bản năng mà mở rộng khe nứt ra rồi nuốt dãy núi kia xuống.

Hưng phấn của Tham Lang giống như được nuốt vào rất nhiều Thăng Tiên Quả. Hắn phóng đi với tốc độ cực nhanh, nhìn thấy miệng khe nứt càng ngày càng gần, thậm chí hắn còn muốn gầm lớn lên một tiếng.

Trăm năm thê thảm cuối cùng cũng kết thúc.

Ở bên trong Vọng Nguyệt không thể thuấn di, Tham Lang đã sớm biết rõ chuyện này. Một khi thuấn di sẽ bị một lực lượng kỳ dị ngăn cản, tốc độ ngược lại sẽ chậm hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, trong nháy mắt khi khoảng cách giữa Tham Lang và khe nứt đã rất gần, ánh mắt hắn đang nhìn khe nứt đột nhiên bị một cái bóng khổng lồ bao phủ.

Tham Lang ngẩn người ra rồi cố gắng dụi dụi mắt, thậm chí hắn còn nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác, cái bóng khổng lồ này là gì? ... .

Tham Lang bị giam trong luồng khí tức tanh tưởi ở chỗ bài tiết của Vọng Nguyệt quá lâu, lúc này ngay cả tinh thần của hắn cũng trở nên trì trệ.

- Đây ... Đây là ... Một dãy núi !

Trong mắt Tham Lang lộ ra sự tuyệt vọng, những luồng hưng phấn của hắn đã tiêu tán trong nháy mắt. Nếu đổi lại là bất kỳ người nào khác ở trong tình cảnh tương phản mạnh mẽ như thế này đều cảm thấy hoảng hốt và sụp đổ.

Nhưng Tham Lang dù sao cũng là tu sĩ đại thần thông, lúc này hắn rống lên một tiếng phóng thẳng cơ thể về phía trước. Tham Lang chui hẳn vào bên trong Cự Đỉnh rồi nhanh chóng áp sát vào bên rìa khe nứt.

Ngọn núi gào thét phóng sát qua bên cạnh Cự Đỉnh, những tia lửa liên tục tóe ra do ma sát. Cơ thể Tham Lang ở bên trong trở nên chấn động rồi liên tục phun ra máu.

- Chết tiệt !

Sau khi vất vả vượt qua ngọn núi, vẻ mặt Tham Lang trở nên trắng bệch từ trong Cự Đỉnh huyễn hóa ra. Cái đỉnh này hắn chưa thể điều khiển được hoàn toàn nên dung thân vào bên trong chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu ở trong đó quá lâu hắn sẽ lập tức bị luồng khí tức khủng bố bên trong Cự Đỉnh luyện hóa.

Sau khi nuốt vào nửa dãy núi, vẻ mê man trong mắt Vọng Nguyệt ngày càng đậm. Rốt cuộc là cảm giác gì mà nó cảm thấy rất quen thuộc, rất quen thuộc, giống như lúc nào cũng muốn nghĩ tới ... .

Lợi dụng thời gian do dự của Vọng Nguyệt, Vương Lâm khẽ động tâm niệm, con rối Tiên Vệ lập tức phóng lại. Nó đứng ở phía sau giúp Vương Lâm khiêng nửa đoạn xương Vọng Nguyệt rồi cả hai nhanh chóng bỏ chạy vào tinh không.

Vẻ mê man trong mắt Vọng Nguyệt dần tiêu tán, uy lực của Thăng Tiên Quả đã bắt đầu tiên tan. Nó nhớ ra nửa dãy núi kia không phải là vật tầm thường, mà là ... xương cốt của mình biến thành.

Trong lúc uy lực của Thăng Tiên Quả tiêu tán, Vọng Nguyệt cũng lập tức phát hiện ra chỗ truyền đến cơn đau chính là vị trí một xương cốt trong cơ thể nó.

Một cơn lốc đột nhiên bùng lên dữ dội, không còn được uy lực của Thăng Tiên Quả che giấu nên sự đau đớn khủng khiếp bùng lên, lúc này Vọng Nguyệt trở nên điên cuồng !

Trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti từng nhắc đến mặt trăng, một loại vật sống ký sinh trên sự tồn tại của Cổ Thần.

- Nếu thiên đạo có minh thì Cổ Thần có đan !

Chữ minh này có thể giải thích là linh, cũng có thể là hồn, nói chung ý nghĩa của nửa câu đầu là nói thiên đạo cũng không phải vật chết mà quả thật có sự tồn tại, có lẽ thiên đạo có linh và hồn nhưng sinh linh không thể hiểu rõ.

Nửa câu sau nói về Vọng Nguyệt, trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti không nhắc đến Vọng Nguyệt vì sao xuất hiện, ngay cả hắn cũng không hiểu được. Hình như nó đã tồn tại từ trước đó rất lâu rồi.

Hình như hồn và linh của thiên đạo đều giống nhau, đều là những vật không thể nắm lấy, không ai có thể hiểu được rõ ràng.

-Vọng Nguyệt phẫn nộ như một chỉ của Cổ Thần !

Đây là một miêu tả thứ hai về Vọng Nguyệt trong ký ức của Đồ Ti, một câu nói này lại làm Vương Lâm có ấn tượng rất sâu.

Từ nội dung của nó thì có thể hiểu, Vọng Nguyệt một khi phẫn nộ thì sẽ đạt đến hình thái thứ ba, lúc này sẽ có uy lực tương đương với một chỉ của Cổ Thần. Uy lực có thể mạnh có thể yếu, nhưng nếu là cực mạnh thì giống như một chỉ của Cửu Tinh Cổ Thần, mặc dù là tu chân tinh cũng phải tan vỡ.

Nếu uy lực nhỏ nhất thì giống như một chỉ của Nhất Tinh Cổ Thần.

Nhưng rõ ràng lúc này Vọng Nguyệt khổng lồ trước mặt Vương Lâm cũng không phải có uy lực nhỏ.

Toàn thân Vương Lâm lập tức lóe lên hàn quang, tốc độ của tiên vệ được triển khai đến cực hạn. Hắn cầm lấy một nửa xương của Vọng Nguyệt rồi điên cuồng bỏ chạy. Trên đường đi hắn đã thử dùng hạt châu Thiên Nghịch hấp thụ, nhưng không biết có phải vì tốc độ quá chậm hay không mà trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn thành được.

Trong khoảnh khắc này toàn bộ Vân Hà Tinh vang vọng những tiếng nổ ầm ầm rất dữ dội. Âm thanh này quá lớn, nếu nói nó là sấm sét thì cũng

hơi nhỏ, tiếng nổ truyền ra trong một phạm vi rộng, rất nhiều tinh không ở khắp bốn phía đều có thể nghe thấy những âm thanh gào thét tràn đầy phẫn nộ này.

Vương Lâm ngước mắt lên nhưng không quay đầu lại mà nhanh chóng chạy trốn. Nếu Vọng Nguyệt không có xương thì nó cũng không chết, chỉ cần có đủ thời gian nó sẽ ngưng tụ ra một cái nữa.

Chẳng qua rõ ràng là xương của Vọng Nguyệt không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể ngưng luyện ra được, cũng khó trách Vọng Nguyệt phẫn nộ như vậy.

Cơ thể khổng lồ của Vọng Nguyệt dưới những tiếng nổ ầm ầm chậm rãi xòe tròn ra rồi dần được kéo dài, chỉ một động tác đã vang vọng lên những âm thanh xé toạc, một mảnh đất trên Vọng Nguyệt lại sụp đổ, sự tan vỡ lúc này đã trở nên vô cùng triệt để.

Những xúc tua khổng lồ từ trên Vọng Nguyệt không ngừng được kéo dài ra rồi chậm rãi đong đưa. Một luồng khí tức khổng lồ không thể tưởng tượng dần dần từ bên trong phóng ra ngoài.

Hình bóng Tham Lang từ trong cự đỉnh huyễn hóa ra, nhưng thời cơ khi hắn xuất hiện lại quá kém. Khi Vọng Nguyệt đang phẫn nộ thì từ trong vết nứt cách đó không xa, Tham Lang hai mắt đỏ hồng trong miệng gầm lên một tiếng, hắn liều chết tăng tốc để phóng ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này cái khe nứt kia lại chậm rãi khép lại.

- Không !

Mắt Tham Lang ướt đẫm máu, hắn rống lên thê thảm.

Vọng Nguyệt khép miệng lại, cơ thể khổng lồ tràn đầy lực lượng uy hiếp. Những hành động của nó thấy rất thong thả nhưng cũng không phải là thoải mái, nhưng dưới dư uy của Thăng Tiên Quả nó lại dần khôi phục trở lại.

Vương Lâm cầm theo xương Vọng Nguyệt đuổi theo phía sau tiên vệ, lúc này hắn đang nhảy vào tinh không, vỗ vào túi trữ vật, Tinh La Bàn lập tức bay thẳng ra. Vương Lâm phóng lên Tinh La Bàn cả người hóa thành ngân quang, hắn mang theo xương cốt của Vọng Nguyệt rất dài phóng thẳng đi như tên bắn không thèm quay đầu lại.

Ánh mắt lạnh lùng của Vọng Nguyệt đang nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang phóng đi ở phương xa. Số lượng xúc tu khổng lồ trên cơ thể nó khẽ vung lên, một cơn lốc đột nhiên nổi lên rất mạnh rồi tạo nên những tiếng nổ điên cuồng.

Một con sóng khí lập tức đánh thẳng về phía bốn phương tám hướng, Vọng Nguyệt khổng lồ bay về phía trước trong cơn sóng. Hầu như không

nhìn thấy Vọng Nguyệt di chuyển nhưng khoảng cách từ Vương Lâm đến chỗ nó lại dần được thu hẹp lại.

Cùng lúc này Vọng Nguyệt lại há miệng phun ra một ngôn ngữ của Cổ Thần. Trong nháy mắt da đầu của Vương Lâm trở nên tê dại, hắn nhìn thấy một Vọng Nguyệt nhỏ trên trăm trăm trượng phóng ra từ trong một vết nứt.

Tham Lang ở bên trong đột nhiên nhìn thấy bầu trời, vẻ hưng phấn lại được nhen nhóm trong ánh mắt hắn, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt. Hắn đã rất lâu không được nhìn thấy bầu trời, nên lúc này tâm tình của hắn kích động không nói nên lời.

Nhưng hắn biết lúc này cũng không phải là thời cơ thích hợp để bỏ chạy. Trong nháy mắt hắn nhìn thấy Vương Lâm đang đứng trên Tinh La Bàn ở phương xa, hắn ngẩn người như lập tức hiểu rõ, trong ánh mắt lại lộ ra những luồng hận ý.

Nhưng Tham Lang lại không dám có những hành động thiếu suy nghĩ, những con hung thú trăm trượng ở bên cạnh hắn quá nhiều, nếu hắn chỉ cần khẽ động thì chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của chúng.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn không chút do dự vỗ vào túi trữ vật lấy ra bầu rượu chỉ còn lại vài giọt tiên tửu rồi cắn răng uống vào. Hắn thấy bên trong chỉ còn lại hai giọt.

Trong nháy mắt tiên lực lại mạnh mẽ bùng nổ trong cơ thể Vương Lâm, luồng tiên lực này cực kỳ nồng đậm, thậm chí còn rất tinh thuần, dù sao đây cũng thật sự là vật của tiên nhân.

Vương Lâm cố gắng đè nén cơn đau và cảm giác giống như sắp hôn mê. Hắn nâng tay phải lên rồi hung hăng vung một chỉ về đám Vọng Nguyệt đang phóng thẳng tới, miệng quát lớn:

- Định !

Vương Lâm vừa nói ra khỏi miệng thì pháp thuật đã xuất hiện, trong nháy mắt tiên lực đang bùng nổ trong cơ thể hắn lập tức phóng ra theo cánh tay phải rồi hóa thành một lực lượng vô cùng vô tận tràn ngập trời đất. Một chữ dừng vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt trời đất giống như ngừng vận chuyển.

Nếu bình thường Vương Lâm sẽ không có khả năng làm được chuyện này, mặc dù bây giờ cũng phải dựa vào uy lực của tiên tửu, nếu không có tiên tửu thì hắn không thể thi triển Định Thân Thuật đến mức độ này được.

Trong nháy mắt khi mọi vật đều ngừng lại, Vương Lâm nhanh chóng phóng đi không quay đầu lại với tốc độ cực nhanh. Hắn không chút do dự thi triển ngay thuật thần thông chuyên dùng để chạy trốn của lão già trên lãnh thổ Yêu Linh.

Nhưng pháp thuật của Vương Lâm chỉ làm cho Vọng Nguyệt nhỏ ngừng lại mà Vọng Nguyệt khổng lồ hóa thành Vân Hà Tinh lại căn bản không có chút ảnh hưởng. Nó phóng thẳng tới mang theo lực trùng kích khổng lồ rồi lập tức khôi phục lại tự do cho tất cả những Vọng Nguyệt bị khựng lại.

Nhưng vận khí của Tham Lang lại quá kém, cơ thể hắn cũng bị ngừng lại, khi tất cả đã khôi phục thì chậm mất một bước, khe nứt khổng lồ đã bị Vọng Nguyệt khép lại.

Tham Lang cảm thấy trước mắt tối sầm lại, khoảnh khắc sau lại phát hiện chính mình đã quay về trong khe nứt.

Vẻ tuyệt vọng điên cuồng lộ ra trong mắt Tham Lang, hắn cắn mạnh đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu lớn, tất cả rơi lên cự đỉnh, trên cự đỉnh lập tức tản ra một luồng khí tức tang thương. Một con sóng hình tròn bùng lên, nó quấn đến Tham Lang rồi lóe lên, Tham Lang đã trực tiếp thay đổi vị trí với một Vọng Nguyệt nhỏ đang đánh thẳng về phía trước nhanh nhất.

Vẻ mặt Tham Lang tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu lớn. Hắn tung một chỉ về Vương Lâm đang chạy trốn ở phía trước rồi quát lớn một cách dữ tợn:

- Vương Lâm, đừng chạy !

Vương Lâm đã sớm chú ý đến hình bóng của Tham Lang. Lúc này hắn cũng chẳng thèm ngoảnh lại, tay phải lại chỉ về phía sau, cơn lốc tiên lực còn dư ra bên trong cơ thể đột nhiên tràn ra ngoài.

- Định !

Tham Lang đang muốn thi triển cự đỉnh thần thông để đổi vị trí của mình cho Vương Lâm, nhưng đúng lúc này Định Thân Thuật đã giáng xuống, cơ thể hắn lập tức ngừng lại.

Khoảnh khắc này ánh mắt của Vọng Nguyệt lại rơi lên trên cự đỉnh ở trước người Tham Lang, trong mắt nó lộ ra một tia sáng kỳ dị. Nó cảm thấy trên cự đỉnh truyền đến một luồng khí tức làm chính mình rất dễ chịu.

Năm xưa khi Vọng Nguyệt chưa thức tỉnh nên không giết chết Tham Lang, bởi vì bên cạnh người này có cự đỉnh. Nhưng khi đó Vọng Nguyệt chưa tỉnh lại, nó chỉ dùng ý thức đưa cự đỉnh và Tham Lang tiến vào trong chỗ bài tiết.

Nơi đó tuy là chỗ bài tiết của Vọng Nguyệt nhưng cũng chính là địa phương hấp thu mọi vật. Vọng Nguyệt muốn hấp thu cự đỉnh, vì vậy mới làm cho Tham Lang biến mất cả trăm năm.

Trong nháy mắt khi cơ thể Tham Lang bị ngừng lại, Vọng Nguyệt lập tức nuốt vào.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra những tia sáng kỳ dị rồi lợi dụng cơ hội này bay đi như tên bắn, khoảng cách lập tức được kéo dãn ra.

Tham Lang chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, đến khi hành động hồi phục trở lại thì hắn đã bị nuốt đến bên cạnh khe nứt. Loại cảm giác lên lên xuống xuống này làm thần tình Tham Lang trở nên chua xót, nhưng đồng thời hận ý của hắn đối với Vương Lâm lại càng trở nên nồng đậm.

- Tất cả đều do ngươi !

Tham Lang cắn chặt răng, hai tay bắt pháp quyết đặt trên cự đỉnh. Một luồng hào quang màu trắng sữa lập tức lấp lánh trên mi tâm hắn rồi rơi lên cự đỉnh.

- Lão phu cho dù hy sinh tuổi thọ cũng phải chạy ra khỏi chỗ này !

Tham Lang gầm lên giận dữ, trong khoảnh khắc này cực đỉnh trước mặt hấp thu thọ nguyên của Tham Lang thì lập tức phóng to ra.

Hầu như chỉ trong nháy mắt một luồng khí thương tang khổng lồ điên cuồng tăng trưởng rồi truyền ra ngoài vô cùng vô tận theo sự phóng to

của cự đỉnh.

Vọng Nguyệt đột nhiên gầm rống lên rồi truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Cơ thể Vương Lâm lại run lên rồi phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng cơ thể đã bị trọng thương.

Cơ thể con rối Tiên Vệ cũng trở nên run rẩy, ánh kim quang bên ngoài đã hoàn toàn sụp đổ, ngay cả linh tính trong hai mắt cũng trở nên ảm đạm. Nhưng nếu so với Vương Lâm thì hắn lại bị thương tương đối nhẹ.

Cự đỉnh không ngừng phóng lớn ra, Tham Lang quyết định phóng thẳng ra ngoài. Lúc này cái miệng của Vọng Nguyệt cũng liên tục tăng trưởng theo cự đỉnh.

- Cái đỉnh này, lão tử bỏ !

Tham Lang đau lòng xoay ngươi phóng ra bên ngoài.

Nhưng đúng lúc này Vọng Nguyệt khổng lồ lại phun ra bên ngoài, cự đỉnh khổng lồ bị nó hất văng ra. Trong mắt Vọng Nguyệt lộ ra một tia sáng kỳ dị, những xúc tu trên cơ thể lập tức kéo dài ra rồi trực tiếp quấn quanh cự đỉnh. Những xúc tua khác lại nhanh chóng đuổi theo quấn lấy Tham Lang đang có khoảng cách gần nhất.

Vẻ mặt Tham Lang trở nên âm trầm, hắn vỗ vào túi trữ vật rồi lập tức lấy ra một bình phong. Hắn để nó sang một bên, hai tay bắt pháp quyết, một cổ lực lượng dời núi lấp biển đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Vương Lâm đang chạy thì thần thức xuất hiện ảo giác, giống như tất cả tinh không chẳng còn tồn tại, mà chỉ cảm thấy xuất hiện một luồng khí thế khổng lồ cao vạn trượng mạnh như cầu vồng.

- Sơn Hà Đồ !

Tốc độ của Tinh La Bàn dưới chân Vương Lâm chậm hẳn lại, trong mắt hắn lộ ra vẻ mê man nhìn chằm chằm vào bình phong khổng lồ. Vật này năm xưa hắn đã từng gặp qua, Tham Lang từng nói hắn không tìm được Sơn Hà Đồ chân chính nhưng lại tìm được cái bình phong có dấu ấn của Sơn Hà Đồ.

Ánh mắt Vọng Nguyệt vẫn lạnh lùng, trong mắt nó lóe lên một ký hiệu kỳ dị. Vương Lâm biết được ký hiệu này chính là ngôn ngữ của Cổ Thần.

Ký hiệu này vừa lóe ra thì một ngón tay trăm trượng đột nhiên xuất hiện trước Vọng Nguyệt. Thứ được huyễn hóa ra chỉ là một ngón tay với làn da cực kỳ thô ráp nhưng bên trên lại mơ hồ tràn ngập một luồng khí tức làm người khác phải mê muội.

Ngón tay này tuy chỉ là hư ảo nhưng khoảnh khắc khi nó hiện lên trong mắt Vương Lâm thì câu nói “Vọng Nguyệt phẫn nộ như một chỉ của Cổ Thần !” lại trở nên chân thật không thể tưởng tượng được. Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, trán vã đầy mồ hôi, trong lòng cảm thấy kinh hoàng. Cuối cùng hắn đã hiểu rõ ý nghĩa của câu nói trên.

Lông tóc trên khắp toàn thân Tham Lang dựng ngược lên, năm xưa khi hắn bị Lý Nguy Dữ, Hồ Quyên Văn, Đối Vân Tiên, Tri Nhất Châu truy đuổi cũng chưa từng có loại cảm giác cận kề sống chết như bây giờ.

Ngón tay hư ảo khổng lồ xuất hiện giống như do thiên đạo biến thành làm người ta sinh ra một loại cảm giác giống như nó có thể thay thế cho cả thiên địa.

Đây không phải là đạo niệm mà những tu sĩ bình thường có thể cảm ngộ được, mà nó so với đạo niệm còn mạnh hơn rất nhiều lần, thậm chí có thể nói cấp độ của nó đã vượt qua rất xa đạo của bản thân.

Tuy tu vi của Tham Lang đã lên đến đỉnh cao nhưng cũng chỉ là những tu sĩ bình thường, bù lại thì kiến thức của hắn rất phi phàm, toàn kết giao với những tu sĩ đã bước vào bước thứ hai, hắn hiểu rõ rất nhiều chuyện bí ẩn của những người này.

Lúc này Tham Lang vừa nhìn qua đã thấy trên ngón tay khổng lồ này ẩn chứa một đạo niệm đáng sợ.

Một chỉ điểm ra giống như mây xanh gió nhẹ không lan ra bất kỳ cơn sóng âm nào, giống như một người phàm nhân đang chìa tay điểm nhẹ về phía trước.

Nhưng một chỉ này rơi vào mắt Vương Lâm lập tức làm cho đồng tử co rút lại. Thậm chí hắn còn sinh ra một loại cảm giác giống như nguyên thần đang muốn phóng ra khỏi cơ thể đi nghênh tiếp một chỉ đang phóng tới kia.

Khoảng cách của Tham Lang đến một chỉ kia là gần nhất nên những cảm nhận của hắn còn sâu đậm hơn Vương Lâm gấp trăm lần. Một chỉ này vừa đến Tham Lang đã vội lùi về phía sau một bước rồi xuất hiện ở phía sau bình phong Sơn Hà Đồ.

Trong nháy mắt, núi sông đột nhiên hiện lên, tinh không lóe lên giống như không còn nữa. Nhưng mặc dù là núi sông thì cũng bị một chỉ của Cổ Thần đè lên giống như nó vẫn mãi mãi tồn tại trước mắt.

Những tiếng két két từ trên bình phong truyền ra, từng vết nứt lập tức xuất hiện. Trong nháy mắt sơn hà trong tinh không đột nhiên biến mất, Tham Lang phun ra một ngụm máu nguyên thần lớn rồi cơ thể nhanh chóng lui về phía sau. Khi hắn lui ra phía sau lại liên tục phun máu, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

Một chỉ của Cổ Thần không ngừng lại mà tiếp tục ấn về phía Tham Lang ở phương xa.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 717 Chạy đằng trời!

Lúc này mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn nhìn chằm chằm vào bình phong trong tinh không, tuy nó vẫn còn những vết rách nhưng thần thông ở bên trên rõ ràng chính là Sơn Hà Đồ. Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia sáng kỳ dị, lúc này nhìn thấy Cổ Thần Chỉ truy đuổi về phía Tham Lang thì hắn cắn chặt răng rồi cơ thể chợt lóe lên, xương Vọng Nguyệt giao cho tiên vệ. Cả người Vương Lâm hóa thành một đạo tàn ảnh phóng thẳng ra ngoài giống như thuấn di.

Tốc độ của Vương Lâm quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi đến bên cạnh bình phong Sơn Hà Đồ.

Lúc này Tham Lang cũng không thèm bận tâm đến chuyện Vương Lâm muốn đoạt bảo, hắn dùng tốc độ đỉnh cao điên cuồng bỏ chạy.

Ngón tay Cổ Thần được huyễn hóa ra hơi ngừng lại rồi chậm rãi thay đổi phương hướng, hình như nó đang tập trung lên người Vương Lâm.

Vương Lâm cảm thấy da đầu tê dại, tay phải hắn không chút do dự vung một chỉ lên hư không. Hắn hầu như đem tất cả tiên lực bản thân ngưng tụ lại, trong miệng quát lên:

- Định!

Đối tượng Vương Lâm thi triển pháp thuật không phải là ngón tay Cổ Thần mà chính là Tham Lang.

Hai mắt Tham Lang đỏ hồng từng mảng, cơ thể đột nhiên ngừng lại, trong lòng lại điên cuồng mắng chửi. Tuy hắn chỉ ngừng lại trong nháy mắt nhưng lại lập tức thu hút sự chú ý của ngón tay Cổ Thần.

Vương Lâm lợi dụng cơ hội này ôm lấy bình phong Sơn Hà Đồ bỏ vào trong túi trữ vật rồi nhanh chóng rút lui không chút do dự.

Lúc này trái tim hắn đang đập đùng đùng trong lồng ngực, nguy hiểm trước mặt vẫn chưa qua đi. Hắn dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía tiên vệ.

Con rối Tiên Vệ vẫn bỏ chạy một đường thẳng, nhưng tốc độ của hắn rõ ràng không thể so sánh với Vọng Nguyệt khổng lồ và một ngón tay khủng bố của Cổ Thần.

Vẻ mặt Tham Lang đột nhiên trở nên tái nhợt, khi ngón tay Cổ Thần đã đến bên người thì hắn lập tức vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cái vương miện lấp lánh kim quang giống như của một hoàng đế phàm nhân. Trên vương miện gắn vào năm hạt châu cực lớn, bên trên được bao phủ bằng năm vầng sáng kim mộc thủy hỏa thổ.

Tham Lang lập tức đội vương miện lên đầu, trong nháy mắt kim quang lóe lên sáng chói, nhưng lại lập tức bao bọc Tham Lang lại giống như lưu tinh. Trên người hắn đột nhiên xuất hiện một hư ảnh khổng lồ nhìn không rõ diện mạo nhưng toàn thân lại mặc một bộ long bào với khí thế uy nghiêm tràn ngập thiên địa.

- Vì mở ra Tôn Tiên Đế Quan này lão phu đã phải liên tục giết chết chín nghìn chin trăm chín mươi chín đế vương phàm nhân, lấy linh hồn của bọn họ dung nhập vào trong, lúc này mới đạt được yêu cầu. Để ta xem có thể chống lại một ngón tay súc sinh này không!

Tham Lang gầm nhẹ, ngón tay Cổ Thần được huyễn hóa ra vỗ lên trên người hắn.

- Ầm!

Một tiếng nổ kinh hoàng đột nhiên vang vọng khắp không gian.

Ngón tay Cổ Thần không có bất kỳ biến hóa nào, sau khi ấn lên người Tham Lang thì lập tức thu hồi lại.

Về phầm Tham Lang thì vẻ mặt càng trở nên tái nhợt, kim quang khắp toàn thân đột nhiên tan vỡ, chín nghìn chín trăm chín mươi chín linh hồn đế vương tiêu tan thành mây khói trong nháy mắt. Ngay cả vương miện trên đỉnh đầu cũng bị đánh rớt khỏi đầu rồi phóng thẳng về phương xa. Nhưng kỳ dị là vật đó bị một ngón tay Cổ Thần đánh vào mà vẫn không có một vết nứt nào, vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Một luồng sức mạnh khổng lồ điên cuồng tràn vào trong cơ thể Tham Lang, cơ thể hắn trơ nên run rẩy, trên da thịt lóe ra những luồng sáng bảy màu rồi trực tiếp phóng thẳng xuống dưới giống như lưu tinh. Tham Lang lúc này đã không biết sống chết, biến mất bên trong tinh không.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ hoảng sợ, khi ngón tay Cổ Thần vỗ về phía Tham Lang, hắn không ngừng lại mà vẫn tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy. Nhưng đúng lúc này, ngón tay Cổ Thần được huyễn hóa ra đột nhiên xuất hiện phía sau Vương Lâm.

Trong nháy mắt khí tức quen thuộc của Cổ Thần bao phủ khắp đất trời.

Một chỉ được ấn xuống!

Mục tiêu của một chỉ Cổ Thần không phải là Tiên Vệ mà chính là Vương Lâm.

Vương Lâm hầu như đã hồn bay phách lạc, trong nháy mắt ngón tay đã tới sát bên người. Trong khoảnh khắc nguy hiểm, mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên hàn quang.

Vương Lâm rút đi tất cả những gì hắn đã chuẩn bị trước trong người con rối Tiên Vệ ra, từng đạo từng đạo sát lục từ trong cơ thể Tiên Vệ bay thẳng ra ngoài.

Trong nháy mắt hàng trăm vạn đạo khí sát lục ầm ầm phóng đến rồi tạo thành từng đạo Sinh Chi Lạc Ấn để chống đỡ một chỉ của Cổ Thần.

Ngón tay Cổ Thần vừa động, Sinh Mệnh Lạc Ấn đã giống như một tờ giấy mỏng manh vang lên những âm thanh rẹt rẹt rồi vỡ vụn, bất kể có ẩn tàng khí sát lục hay không, tất cả đều vỡ vụn dưới một lực lượng không thể tưởng tượng được.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt nhưng trong mắt lại không hoảng loạn. Hắn và Tiên Vệ lui ra phía sau rồi lập tức vỗ vào túi trữ vật, Đệ Nhị Tiên Vệ đột nhiên xuất hiện đứng chắn trước người hắn.

Ngón tay Cổ Thần vỗ lên trên người Đệ Nhị tiên vệ, toàn thân Tiên Vệ lập tức run lên, bằng mắt thường có thể nhìn thấy được xác thịt Tiên Vệ

đang nhanh chóng tan rã rồi sụp đổ.

Sau khi đập nát Đệ Nhị tiên vệ, ngón tay Cổ Thần lại ấn lên người Vương Lâm cách đó bảy xích. Một cảm giác xương thịt vỡ vụn lập tức điên cuồng hiện ra trong cơ thể Vương Lâm. Loại nguy cơ này, loại cảm giác sinh tử này đè lên người làm Vương Lâm cảm thấy khó thở.

Vương Lâm gầm lên giận dữ, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, từng đạo kiếm khí của Lăng Thiên Hậu trong cơ thể hắn bắn ra. Trong nháy mắt khi ngón tay Cổ Thần nhấn xuống, tất cả kiếm khí đã đánh thẳng vào bên trên.

Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu có một uy lực nhất định, ngón tay Cổ Thần hơi ngừng lại nhưng lại vội vàng ấn xuống không chút do dự. Lúc này một chỉ lập tức điểm lên trước ngực Vương Lâm.

Một cơn đau từ trước ngực Vương Lâm truyền ra, trong nháy măt đã lan ra khắp toàn thân. Chỉ trong khoảnh khắc, xác thịt của Vương Lâm đã tan vỡ.

Đầu tiên là xác thịt, sau đó là xương cốt, tất cả đều hóa thành bụi phấn rồi tan thành mây khói. Một ngón tay của Cổ Thần đã phá hủy xác thịt của Vương Lâm nhưng cũng không ngừng lại mà trực tiếp ấn thẳng lên nguyên thần, rõ ràng Vọng Nguyệt đang muốn diệt sạch mọi ý niệm trong đầu Vương Lâm.

Trong nháy mắt này Vương Lâm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nguyên thần không thể rời khỏi khiếu huyệt giống như năm xưa sau khi nuốt vào nửa con Lôi Long thái cổ, hình như bên trong đang có một lớp màng chặn lại.

Dù hắn có tấn công thế nào cũng không thể đâm thủng lớp màng, vì vậy nguyên thần mất đi tất cả năng lực, chỉ có thể nằm lại bên trong sự giới hạn của cơ thể, hắn cũng không thể thi triển được một số thần thông khác.

Nhưng đúng lúc này một chỉ của Cổ Thần đã tới sát bên người, một chỉ lập tức đánh vỡ lớp màng bọc bên ngoài nguyên thần.

Nguyên Thần Vương Lâm bùng nổ ra ngoài giống như những tia chớp rồi hóa thành một con thái cổ Lôi Long, nó hướng về phía ngón tay Cổ Thần mà gầm rống.

Trong lúc Lôi Long thét gào thì có rất nhiều lôi cầu xuất hiện khắp bốn phía rồi điên cuồng đánh thẳng về phía ngón tay Cổ Thần.

Lợi dụng cơ hội này, thái cổ Lôi Long do nguyên thần của Vương Lâm hóa thành vội vàng cuốn lấy xác thịt đã tan vỡ và bọc luôn lấy túi trữ vật, nó dùng tốc độ nhanh hơn cơ thể trước đó gấp mấy lần cuốn theo cả Tiên Vệ và khúc xương của Vọng Nguyệt nhanh chóng phóng đi.

Trong lúc chạy trốn, Vương Lâm trong nguyên thần lộ ra vẻ chua xót. Nhưng đúng lúc này hắn đột nhiên nhìn thấy vương miện lúc nãy được Tham Lang lấy ra trong tinh không ở phương xa. Lúc này vương miện đang trôi nổi trong tinh không và chậm rãi di động.

Trong lòng Vương Lâm khẽ động, thần thức lập tức phóng ra thu lấy vương miện rồi nhanh chóng phóng đi không quay đầu lại.

Ngón tay Cổ Thần chậm rãi tiêu tán, Vọng Nguyệt khổng lồ nhìn về Vương Lâm đang bỏ chạy ở phương xa, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư. Nó nhìn thoáng qua cự đỉnh khổng lồ trên những xúc tua rồi hơi chút do dự, sau đó thân thể khổng lồ lại phóng thẳng về phía trước đuổi theo.

Vương Lâm cảm thấy Vọng Nguyệt đang đuổi theo ở phía sau, hắn nhịn không được phải chửi mắng ầm lên.

Lúc này Vương Lâm đã thừa nhận chính mình quá lỗ mãng, hắn không ngờ Tham Lang sẽ xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn có thể làm cho Vọng Nguyệt thức tỉnh.

Nếu không thì dựa vào những kế hoạch của Vương Lâm, hắn chắc chắn sẽ không rơi vào tình cảnh thảm hại thế này.

Lần này hắn tổn thất quá lớn, Thất Tinh Kiếm Trận đã bị phá hủy toàn bộ, Cấm Phiên tan vỡ, một luồng kiếm khí của Lăng Thiên Hậu tiêu tán.

Hơn nữa lúc này nhục thân cũng tan vỡ, chỉ còn lại sự tồn tại của nguyên thần.

Nhưng Vương Lâm cũng đoạt được rất nhiều vật. Nếu nguyên thần thoát khỏi vòng vây thì hắn sẽ có nửa khúc xương Vọng Nguyệt, núi đá rút hồn, bình phong Hà Đồ, cuối cùng còn có thêm vương miện.

Cuối cùng cũng không thể tính toán cho rõ ràng là được hay mất, Vương Lâm thầm than rồi dùng tốc độ cực nhanh mà phóng đi. Vọng Nguyệt ở phía sau chậm rãi đi đến gần, mỗi lần nó lướt về phía trước lại vượt qua được rất nhiều khoảng cách.

Nếu bây giờ Vương Lâm vẫn còn cơ thể thì đã sớm bị Vọng Nguyệt đuổi kịp. Nhưng lúc này xác thịt của hắn đã không còn mà chỉ còn lại nguyên thần, với tốc độ của nguyên thần thì hơn cơ thể rất nhiều lần.

Trong quá trình bỏ chạy nguyên thần Vương Lâm lại càng dung hợp vào bên trong Tinh La Bàn, nó mang theo Tiên Vệ và một nửa đoạn xương Vọng Nguyệt điên cuồng bỏ chạy.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 718 Lôi ngục.

Vương Lâm không chắc có phải gặp lại ngón tay của Cổ Thần nữa hay không, nếu không sẽ may mắn chạy thoát. Một khi bị Vọng Nguyệt đuổi kịp thì chắc chắn sẽ chết.

Nguyên thần Vương Lâm dung nhập vào trong Tinh La Bàn, nó sử dụng tốc độ đạt đến mức không thể tin được. Khoảng cách giữa nguyên thần vào Vọng Nguyệt dần dần trở nên cân bằng, tuy nguyên thần không thể chạy thoát nhưng vẫn giữ được một khoảng cách nhất định.

Nhưng phi hành với tốc độ này sẽ làm cho nguyên thần Vương Lâm tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng. Hắn vốn đã bị trọng thương, lúc này thương thế lại ngày càng nặng, nguyên thần lại trở nên hơi ảm đạm.

Vương Lâm chạy từ La Thiên Bắc vực sang La Thiên Nam Vực!

Phi hành với tốc độ cao trong một khoảng thời gian dài làm nguyên thần Vương Lâm càng ngày càng yếu, dường như sắp không gắng gượng nổi đến nơi. Nhưng tốc độ của Vọng Nguyệt ở phía sau cũng chậm lại, đặc biệt là khi đi vào khu vực ranh giới giữa La Thiên Nam Bắc Vực, Vọng Nguyệt đã hoàn toàn dừng lại. Nó phát ra vài tiếng gầm rống rầu rĩ nhưng không dám vượt qua.

Vương Lâm ngẩn người ra nhưng lại điên cuồng gia tăng tốc độ. Rất lâu sau hắn đã cảm thấy Vọng Nguyệt vẫn luôn bám theo phía sau lại không

đuổi theo nữa, mà khoảng cách lại càng ngày càng xa.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, trong ánh mắt vẫn còn lộ ra một tia sợ hãi.

- Vọng Nguyệt này quả thật là quá mạnh, nếu tốc độ không nhanh thì ngày hôm nay ta chắc chắn phải chết! Nếu so sánh những miêu tả về Vọng Nguyệt trong ký ức của Đồ Ti đối với Vọng Nguyệt này thì ngoại trừ vẻ bề ngoài giống nhau, những thứ khác căn bản không phải cùng một loại. Vọng Nguyệt này vì sao lại quá mạnh như vậy?

Vương Lâm quay đầu lại nhìn La Thiên Bắc Vực ở phương xa, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư.

- Với sức mạnh của Vọng Nguyệt vì sao nó lại không dám tiến vào chỗ này? Chẳng lẽ chỗ này có cái gì đó làm nó cảm thấy sợ hãi sao?

Vương Lâm suy nghĩ lại không ra được manh mối, hắn thầm than một tiếng, nhìn qua tình trạng nguyên thần của mình rồi cười khổ.

- Tuy lớp màng nguyên thần bị phá vỡ đúng là một chuyện tốt, nhưng mất đi xác thịt thì muốn ngưng tụ lại một cái không biết phải tốn mất bao nhiêu thời gian nữa. Nếu đoạt xá, lại có rất nhiều hạn chế, cơ thể mà không tốt thì lợi bất cập hại.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm phóng thẳng về phía trước không chút do dự.

- Lúc này việc cần làm trước tiên là phải tìm một chỗ bế quan để luyện hóa nửa khúc xương Vọng Nguyệt này. Để xem có thể làm hạt châu thiên nghịch viên mãn hay không, sau đó là ngưng tụ lại thân thể.

Ánh mắt Vương Lâm lấp lánh, hắn phóng thẳng về tinh không vô tận ở phía trước.

Vọng Nguyệt ở phương xa, trong hai mắt khổng lồ của nó hiện ra vẻ do dự. Một lúc lâu sau thân thể nó chậm rãi lui lại. Trong ký ức của nó hình như có người từng cảnh cáo không cho tiến vào địa phương này.

Nhưng ký ức này đã quá lâu rồi, dĩ nhiên cũng rất mơ hồ, nhưng cảm giác khủng hoảng ngày xưa vẫn khắc sâu vào trong trí nhớ, mặc dù là bây giờ cũng trực tiếp ảnh hưởng đến tư duy của nó.

Vọng Nguyệt dần lui về phía sau, những xúc tua khắp toàn thân nó đung đưa qua lại, từ xa nhìn lại sẽ thấy một luồng uy áp khổng lồ làm người khác phải sợ hãi. Có những tu sĩ trên đường đi nhìn thấy Vọng Nguyệt, nhưng vừa liếc mắt nhìn qua thì lông tóc toàn thân đã dựng ngược lên, tâm thần chấn động mạnh. Bọn họ quay người lại bỏ chạy chỉ hận tốc độ mình quá chậm.

Đến phạm vi Ngũ Đại Chủ Tinh trên La Thiên Bắc Vực thì Vọng Nguyệt ngừng lại rồi cơ thể co rút thành một khối cầu, nó cuốn cự đỉnh vào trong cơ thể. Tất cả xúc tua chậm rãi thu lại rồi dung nhập vào trong cơ thể Vọng Nguyệt.

Từng luồng sương mù từ trong cơ thể Vọng Nguyệt tràn ra tạo thành một vùng sương tràn ngập khắp bốn phía.

Vọng Nguyệt lại bắt đầu trạng thái thứ hai, bắt đầu ngủ.

Nhưng lần này vị trí nó chọn lại rất gần La Thiên Bắc Vực. Tất cả tu sĩ ở đây đều cảm thấy tê dại trong lòng, chỗ này quá gần Ngũ Đại Chủ Tinh.

Trên một tinh cầu vẫn còn rất nguyên thủy trong tinh không La Thiên Bắc Vực, ở đây linh khí không đậm nhưng cũng có phàm nhân trú ngụ. Vào một ngày, trên không rơi xuống một vật toàn thân lấp lánh những tia sáng bảy màu, vật đó rơi ầm ầm xuống một vùng đồng bằng phía bắc tinh cầu.

Tất cả xương cốt toàn thân Tham Lang đều vỡ vụn, xác thịt tan vỡ, nguyên thần cũng bị hao tổn. Nhưng hắn lại không chết.

Không những không chết, vẻ mặt hắn còn lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Trước khi hắn đến La Thiên Tinh Vực thì trong cơ thể có rất nhiều lạc ấn, những lạc ấn này đều là của những cường giả có thể dễ dàng giết chết hắn. Nhưng khi một chỉ Cổ Thần tiến đến bên người lại dùng một loại biến hóa kỳ dị làm cho những lạc ấn trong cơ thể hắn tan vỡ.

Chỉ còn tồn tại duy nhất đạo lạc ấn của Thiên Vận Tử.

- Chỉ cần cho lão phu thời gian, lão phu sẽ tin có một ngày khôi phục trở lại.

Tham Lang hít vào một hơi thật sâu, cơ thể hắn chậm rãi trầm xuống rồi biến mất trên đồng bằng.

Từ ngày hôm nay tất cả phàm nhân đang sống trên tinh cầu bình thường này đều ngửi thấy một mùi tanh tưởi như có như không. Nhưng có thăm dò như thế nào cũng không thể tìm ra được nơi tỏa ra mùi vị này.

Giống như mùi tanh này từ trong mặt đất truyền ra ngoài vậy.

Lúc này Vương Lâm đang bay trên La Thiên Nam vực. Hắn không đi tìm những tu chân tinh có tu sĩ sinh sống, mà mục tiêu của hắn lại đặt lên những tinh cầu bỏ hoang.

Trong ngyên thần của Vương Lâm mơ hồ cảm giác được có một địa phương trên La Thiên Nam Vực làm cho hắn cực kỳ thoải mái. Vương Lâm vô thức bay đi, hình như đã càng ngày càng gần. Mặc dù nguyên thần của hắn đã bị thương nhưng lại có một vài chuyển biến tốt đẹp.

Dần dần địa phương mà Vương Lâm đang tìm kiếm càng lúc càng gần. Khi hắn nhìn về phía vị trí làm mình cực kỳ thoải mái ở phương xa thì trong mắt lại lộ ra những tia sáng kỳ dị.

Trước mặt hắn là một tầng được tạo thành bởi rất nhiều tảng đá to nhỏ giống như bị một lực lượng thần kỳ điều khiển, đá dày đặc bao phủ khắp chung quanh tạo thành một bức tường thiên nhiên kiên cố.

Vương Lâm có thể cảm giác được địa phương làm hắn cực kỳ thoải mái chính là ở bên trong những lớp đá này. Hắn trầm ngâm trong chốc lát, thân thể chưa động mà từ trong Tinh La Bàn huyễn hóa ra. Vương Lâm cầm lấy xương Vọng Nguyệt rồi dùng tâm niệm điều khiển, con rối Tiên Vệ lập tức lóe lên rồi đi xuyên qua những tầng đá chậm rãi tiến vào bên trong.

Tầng đá này rất lớn, Tiên Vệ bay một hồi lâu mà chưa tiến vào được bên trong, nhưng lại có những cảnh tượng kỳ dị hiện ra trước mắt.

Đây là một tinh cầu bỏ hoang, tinh cầu này không lớn, thậm chí nó chỉ bằng một nửa Vân Tinh.

Nhưng trên tinh cầu này lại có những luồng lôi quang và sấm sét xẹt qua lại, giống như nó bị một hàng rào điện bao quanh. Sấm sét ở đây giống như vô cùng vô tận, chúng không ngừng hạ xuống.

Tinh cầu vô danh này ở một nơi cực kỳ hẻo lánh trên La Thiên Nam Vực, hơn nữa ở bên ngoài còn có một tầng đá bao phủ nên không dễ bị người khác phát hiện.

Một tia thần thức của Vương Lâm ở trên người Tiên Vệ nên tất nhiên hắn nhìn thấy được toàn bộ tinh cầu này. Loại cảm giác thoải mái càng lúc càng gần, nhưng hắn cũng hiểu chỗ thật sự làm hắn cảm thấy thoải mái cũng không phải là tinh cầu nhỏ bé này mà phải ở sâu bên trong lớp đất đá. Nhưng nơi đây có một loại sức mạnh kỳ dị có thể hạn chế dùng thần thức điều tra, nên hắn không thể nhìn rõ được toàn cảnh.

Nói như vậy cũng chỉ là tương đối, khi Vương Lâm nhìn thấy tiểu tinh cầu này, thì cảm giác thoải mái được sinh ra còn yếu hơn rất nhiều so với việc ở sâu bên trong tầng đá.

- Đây là một chỗ tuyệt vời để làm động phủ!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn cuốn quanh nửa khúc xương Vọng Nguyệt rồi phóng thẳng vào trong tầng đá. Dần dần hắn đã cùng Tiên Vệ tận mắt nhìn thấy tiểu tinh cầu tràn đầy lôi điện.

- Chỗ này phải dựa vào hoàng thiên mới có thể cảm ứng được, ở đây thì những vết thương sẽ khôi phục cực nhanh!

Vương Lâm trầm ngâm trong khoảnh khắc, Tiên Vệ tiến lên phía trước mở đường rồi cả hai phóng thẳng vào tiểu tinh cầu.

- Trước tiên cứ ở chỗ này để vết thương khôi phục và ngưng luyện cơ thể, sau đó ta sẽ đi vào sâu bên trong tầng đá xem thử.

Vương Lâm biết sau khi nguyên thần của mình nuốt vào nửa con thái cổ Lôi Long thì đã bị dị hóa. Tất cả những thần thông về lôi đối với hắn không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ cần lôi không vượt quá mức độ quyền lực của Lôi Long ở thời kỳ thái cổ là được.

Khi xác thịt Vương Lâm tan vỡ, một chỉ của Cổ Thần lại xé toạc tấm màng trên nguyên thần làm cho nó thoát khỏi sự vây khốn. Nhưng trước đó hắn cũng bị thương, sau đó lại phải bỏ chạy quá sức nên vết thương ngày càng nặng.

Lúc này khi tâm tình lắng xuống Vương Lâm mới hiểu ra tất cả mọi chuyện, còn trước đó hắn không thể hiểu nổi vì sao nguyên thần của mình lại có thể tự tìm đến nơi này được.

Nhưng từ lúc này hắn đã hiểu, nếu thái cổ Lôi Long bị thương thì nhất định sẽ đi tìm một địa phương tràn đầy lôi điện, chỉ có những nơi như

vậy Lôi Long mới nhanh chóng được khôi phục trở lại, mới có cảm giác cực kỳ thoải mái, thậm chí còn cảm thấy an toàn.

Sau khi thân thể Vương Lâm tan vỡ, nguyên thần thoát khỏi trói buộc thì giống như một con thái cổ Lôi Long, vậy nên nó mới có thể thu hút hắn đi đến chỗ này.

Sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, lúc này Vương Lâm mới trở nên thản nhiên. Hắn đưa mắt nhìn tiểu tinh cầu tràn đầy lôi quang ở phía trước, cũng không khỏi cảm thấy có chút thân thiết giống như đã trở về quê hương.

Sau đó Vương Lâm phóng vào bên trong, lôi quang nổ ầm ầm liên tục lọt vào tai. Bầu không khí tràn ngập sấm sét lan tỏa lên người lập tức làm Vương Lâm xuất hiện một luồng cảm giác rất dễ chịu.

Cảm giác này trực tiếp tiến vào nguyên thần Vương Lâm, giống như có một đôi tay mềm mại đang khẽ vuốt ve bên trong.

Lúc này nguyên thần Vương Lâm đột nhiên tỏa ra lam quang, những luồng sấm sét liên tục dung hợp vào trong nguyên thần rồi vận chuyển qua lại. Có một bộ phận nhỏ sấm sém chuyển lên trên khúc xương Vọng Nguyệt làm cho dãy núi khổng lồ này phát ra những âm thanh đùng đùng.

Nhưng con rối Tiên Vệ lại lập tức dừng bước lại, trong đôi mắt linh động lộ ra một tia do dự hiếm thấy, hình như nó có vẻ sợ lôi quang.

Vương Lâm quay đầu lại, trong ánh mắt hiện lên sự cân nhắc.

Tiên Vệ vốn cũng không sợ sấm sét, dù sao khi luyện chế vật này Vương Lâm cũng thổi vào một chút thần khí, bên trong cũng ẩn chứa uy lực của sấm sét. Hơn nữa những năm gần đây Tiên Vệ chiến đấu cũng thường gặp phải thần thông lôi hệ, nhưng trước đó lại chưa từng do dự như thế này bao giờ.

-Chẳng lẽ lôi quang ở đây có gì đó kỳ dị?

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn cẩn thận quan sát lôi quang đang xẹt qua lại trên thân thể, trong mắt hiện ra một tia sáng giống như đã hiểu.

Lôi quang ở đây là tự nhiên, không phải do bất kỳ pháp thuật thần thông nào huyễn hóa ra, đặc tính của nó cực kỳ giống nguyên thần chi lôi của Vương Lâm.

-Thảo nào con rối Tiên Vệ lại sợ hãi như vậy. Lôi phân ra thành tiên thiên và hậu thiên, hậu thiên là do các loại thần thông biến hóa ra, còn tiên thiên thì không phải là thần thông mà do trời đất sinh ra.

Tâm thần Vương Lâm khẽ động, con rối Tiên Vệ lui người ra phía sau rồi khoanh chân ngồi tĩnh tọa ở một chỗ rất gần tầng đá khổng lồ bên ngoài.

Vương Lâm xoay người, hắn thu Tinh La Bàn, ôm lấy xương Vọng Nguyệt rồi chậm rãi bay vào bên trong tinh cầu lôi quang.

Khi Vương Lâm đi vào sâu bên trong thì lôi quang ngày càng dày đặc, hầu như đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ. Nếu là người khác thì chắc chắn cũng sẽ làm như Tiên Vệ khôi lỗi mà chọn cách rút lui. Dù sao thì lôi điện ở chỗ này cũng đã vượt qua mức độ chịu đựng của cơ thể.

Nhưng đối với Vương Lâm, mà đặc biệt là sau khi xác thịt tan vỡ thì chỗ này không có bất kỳ ảnh hưởng nào. Ngược lại hắn càng đi sâu vào bên trong, cảm giác thoải mái lại càng lúc càng mạnh.

Nếu xác thịt Vương Lâm vẫn còn nhất định sẽ có hạn chế, cho dù đi vào chỗ này thì nhục nhân cũng không thể chịu đựng nổi. Nhưng bây giờ hắn đang ở trong tình trạng âm soa dương thác nên dùng tốc độ cực nhanh vượt qua lôi quang đi sâu vào trong tinh cầu.

Tất cả mọi thứ đập vào mắt Vương Lâm đều là lôi quang phóng qua xẹt lại. Toàn bộ bên trong tinh cầu đều dược sấm sét bao phủ dày đặc, giống như hắn đang đi thẳng vào Lôi Ngục.

Vương Lâm nhìn lôi quang tràn ngập khắp mặt đất, cảm giác thoải mái trong nguyên thần càng lúc càng nồng đậm. Trên mặt đất không có bất kỳ cây cỏ nào, không có bất kỳ sinh linh nào có thể tồn tại trong hoàn cảnh này.

Dù sao thì nơi đây lôi quang cũng quá nhiều đã cắt đứt tất cả những sự sống.

Tạo hóa thật thần kỳ, nếu ở bên ngoài tầng đá thì sẽ không thể phát hiện ra chỗ này, nếu trong nguyên thần của Vương Lâm không có phản ứng thì chắc chắn sẽ không thể tìm đến nơi đây được.

Chỗ này tuy không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, nhưng lại có những luồng sinh cơ nồng đậm từ trong mặt đất bay ra với mức độ khổng lồ không thua kém bất kỳ một tu chân tinh tràn đầy linh khí nào.

Nhưng ở đây lại không có bất kỳ tia linh khí nào tồn tại, vì dưới những luồng lôi quang dày đặc thì bất kỳ tia linh khí nào bay ra cũng đều bị sấm sét đánh tan.

Trời đất đều bị bao phủ vào bên trong những luồng lôi quang cực mạnh, rất nhiều lôi điện từ trên trời giáng xuống tạo ra những tiếng nổ ầm ầm. Mặt đất hấp thu lôi quang rồi lại hóa thành những con rắn điện xẹt qua lại khắp mọi nơi giống như Lôi Trì.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra những tia sáng kỳ dị, địa phương này rất tuyệt vời đối với hắn.

-Người nào ở đây dùng lôi điện để tu luyện Lôi Nguyên Thuật thì chắc chắn sẽ có thành công lớn!

Nguyên thần Vương Lâm rơi xuống mặt đất giống như rơi vào trong một hố sâu tràn đầy lôi quang. Rất nhiều điện quang trên mặt đất chậm rãi lan vào trong nguyên thần.

Ngay cả một nửa xương của Vọng Nguyệt, lúc này cũng bị lôi quang bao quanh.

Cơ thể Vương Lâm khẽ động, nửa đoạn xương của Vọng Nguyệt lập tức rơi đánh ầm trên mặt đất, giống như trên tinh cầu này xuất hiện thêm một dãy núi. Cơn chấn động mạnh làm cho tinh cầu này phải rung lên.

Chuyện này giống như ném vào trong hồ nước một tảng đá khổng lồ tạo ra những con sóng lớn tỏa ra khắp bốn phía. Trên tinh cầu lôi quang xương của Vọng Nguyệt giống như một tảng đá lớn đập thẳng xuống làm cho những mảng lôi điện khổng lồ mạnh mẽ lan ra khắp bốn phía.

Mức độ đậm đặc của lôi quang so với vừa rồi còn liên tục tăng lên gấp mấy lần. Đặc biệt là những tiếng sấm nổ ầm ầm cứ vang lên liên tục giống như từ thời viễn cố truyền lại.

Nguyên thần Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, thái cổ Lôi Long vẫn chưa được hoàn toàn hấp thu. Trong nguyên thần vẫn còn một sợi tơ nhỏ, sau khi uốn éo một lúc thì tạo thành hình dáng Lôi Long.

Hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết rồi đặt lên hai đầu gối, trong mắt Vương Lâm lôi quang lấp lánh. Hắn khẽ hút vào, mặt đất Lôi Trì lập tức hỗn loạn giống như dòng nước, những cơn sóng nổi lên rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại.

Những tiếng sấm động rẹt rẹt nổi lên khắp bốn phía, đồng thời cũng có rất nhiều tia lửa bắn thẳng ra. Mỗi một tia lửa này đều ẩn chứa lôi uy của trời đất có thể làm cho những tu sĩ bước thứ nhất phải biến sắc.

Vương Lâm chậm rãi nhắm chặt mắt lại để mặc cho lôi quang tùy ý dung nhập vào trong nguyên thần. Bên ngoài cơ thể hắn lôi quang vẫn rất nồng đậm, liên tục kéo dài trên mặt đất tạo thành một mạng lưới lôi cầu ngưng tụ lại rồi bắn ra bốn phía quanh cơ thể Vương Lâm.

Vương Lâm đang ngồi bên trong lôi cầu, từng đạo lôi quanh rơi lên trên người, sau khi vận chuyển một vòng khắp toàn thân thì biến mất.

Quá trình đó cứ lặp đi lặp lại, Vương Lâm đã quên mất thời gian, toàn bộ tâm thần hắn đều đã dung nhập vào trong lôi quang. Một luồng uy áp cuồn cuộn chậm rãi hiện ra khắp bốn phía rồi bị nguyên thần Vương Lâm hấp thu.

Toàn bộ tinh cầu lôi quang từ bên ngoài nhìn vào, ngoại trừ lôi quang dồn dập và hung tàn thì hình như không còn bất kỳ điều gì khác lạ. Con rối Tiên Vệ đang ngồi trên một khối đá lớn ngoài tinh cầu lôi quang, nó tuy đang nhắm mắt tĩnh tọa nhưng thần thức lại tản ra. Nếu bốn phía có xuất hiện bất kỳ biến động hoặc biến cố nào có thể uy hiếp đến Vương Lâm thì nó sẽ xuất thủ ngay.

Trung thành là một chuyện mà năm xưa được tiên đế coi trọng nhất để sáng tạo ra con rối tiên vệ.

Thời gian chậm rãi trôi, nháy mắt đã qua mười năm, năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào. Ngay cả trên tinh cầu lôi quang Vương Lâm đang tĩnh tọa, cũng chỉ có lôi quang ít đi một chút chứ không có bất kỳ biến hóa nào khác.

Con rối Tiên Vệ ngồi bên ngoài tinh cầu lôi quang mười năm không chút nhúc nhích. Nó chỉ yên lặng ngồi đó bảo vệ giống như đây là một trách nhiệm của cả đời, nó đợi chờ năm tháng trôi qua cho đến ngày có thể khôi phục lại tự do.

Lúc này chỗ Vương Lâm đang ngồi tĩnh tọa trên tinh cầu lôi quang đột nhiên xuất hiện một lôi cầu khổng lồ, lôi điện trên bầu trời liên tục hàng lâm rơi lên lôi cầu rồi lại nhanh chóng bị nó hấp thu.

Lúc này ngay cả những tia lôi điện đang được đánh xuống ở rất xa cũng bị thu hút, chúng đột nhiên vặn vẹo rồi phóng tới lôi cầu.

Vương Lâm ở trong quả cầu lôi quang, nguyên thần liên tục ngưng luyện khôi phục lại vết thương. Nơi đây đối với hắn là địa điểm thích hợp nhất để chữa thương, thiên lôi vô tận giống như một đan dược tuyệt vời nhất của thế gian liên tục bị Vương Lâm hấp thu. Vết thương của hắn đã dần khôi phục lại.

Thoáng cái đã trôi qua mười năm, vào một ngày, nguyên thần Vương Lâm ở trong lôi cầu chậm rãi mở to hai mắt, trong mắt hắn ẩn giấu uy lực của sấm sét. Trong khoảnh khắc khi hắn mở mắt, lôi cầu khổng lồ đang bao bọc khắp bốn phía đột nhiên nổ ầm lên rồi tan vỡ, giống như một đạo lôi pháp thần thông khổng lồ đã được hoàn thành rồi sinh ra những con sóng tròn tản ra khắp nơi.

Nhưng trong nháy mắt khi tất cả lôi điện tản ra Vương Lâm lại há miệng hít vào, những vòng tròn lôi pháp giống như bị ngừng lại và không thể lan ra ngoài được nữa. Ngay sau đó thời gian giống như quay ngược trở lại, lôi pháp nhanh chóng co rút, cuối cùng tất cả đều bị Vương Lâm hút vào trong miệng.

Giờ khắc này toàn thân Vương Lâm đều có lôi quang chạy qua xẹt lại giống như đang được mặc một bộ giáp lôi điện, mái tóc không gió mà tự bay rồi phát ra những luồng lôi quang vô tận.

-Nếu không phải ở chỗ này thì cần phải có một khoảng thời gian gấp đôi mới làm cho nguyên thần khôi phục trở lại.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

-Việc quan trọng nhất bây giờ là phải khôi phục lại thân thể! Ngưng luyện cơ thể cũng không phải chuyện những tu sĩ bình thường có thể làm được, phương diện này liên quan đến Cổ Thần Quyết!

Vẻ trầm ngâm trong mắt Vương Lâm lại càng nồng đậm.

Năm xưa thân thể hắn đã từng tan vỡ một lần, phải dùng pháp thuật Cổ Thần Quyết mới có thể khôi phục trở lại.

-Cổ Thần Quyết vẫn do bản tôn tu luyện, nhưng mượn một vài bí thuật trong Cổ Thần Quyết để khôi phục lại cơ thể là chuyện ta có thể làm được!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia quyết đoán, hắn dang rộng hai tay bắt những đạo ấn quyết kỳ dị, ấn quyết này đến từ trong ký ức của Cổ Thần Đồ Ti.

Đột nhiên một luồng khí tức tang thương từ trên những ấn quyết trên hai tay Vương Lâm tỏa ra bao phủ khắp trời đất. Trong luồng khí tức này có

một đạo lôi uy dung nhập vào.

Hai tay Vương Lâm chậm rãi đặt ở hai bên trái phải trên mặt đất, trong miệng hắn truyền ra vài chú ngữ phức tạp và khó hiểu. Hai mắt hắn lúc này tràn ngập những tia sáng kỳ dị.

-Ngưng!

Vương Lâm nói ra một chữ.

Trong nháy mắt mặt đất Lôi Trì giống như lập tức hóa thành một cái ao nước, lúc bắt đầu thì chậm rãi nhưng đến lúc cuối cùng lại tuôn trào. Lấy Vương Lâm làm trung tâm, tất cả những con sóng ở bốn phương tám hướng điên cuồng phóng tới.

Đi theo hai tay Vương Lâm đang đặt trên mặt đất, lôi quang ở bên trong Lôi Trì lập tức chui vào với tốc độ cực nhanh. Nhưng chúng không phải dung nhập vào sâu bên trong nguyên thần của Vương Lâm mà tất cả đều ngưng tụ trên hai cánh tay và bàn tay.

Những cảm giác đau xót chậm rãi truyền ra từ trên hai cánh tay Vương Lâm, loại cảm giác này chỉ sau khi có thân thể mới cảm nhận được. Vương Lâm không cúi đầu mà thần thái rất nghiêm túc, hai mắt nhắm chặt, tư thế ổn định như núi Thái Sơn.

Một số lượng lôi quang khổng lồ dũng mãnh tiến nhập vào Vương Lâm giống như muốn hấp thụ tất cả sấm sét trên mặt đất. Nếu từ trên trời nhìn xuống thì có thể rõ ràng nhìn thấy lôi quang trên mặt đất đang chậm rãi giảm bớt với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, tất cả đều ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Từng tia chớp chói mắt lóe trên hai tay Vương Lâm, giống như giữa trời đất có một lực lượng không tên nắm giữ tất cả sấm sét, hình như chỉ cần trở tay là có thể làm cho sấm sét phải khuất phục.

Hai tay của Vương Lâm đang dần hấp thụ một số lượng sấm sét không thể tưởng tượng nổi và đã bắt đầu ngưng thực. Từng điểm sáng tỏa ra, lôi quang đã như ẩn như hiện trên hai tay hắn.

Những điểm sáng này tùy theo sự hấp thu của Lôi trì trên mặt đất mà càng lúc càng nhiều rồi cuối cùng đã trở nên dày đặc, chúng tương hỗ lẫn nhau giống như có một lực lượng thần kỳ lôi kéo. Hai bên chậm rãi khép lại tổ hợp với nhau thành một khối rồi tạo thành một khúc xương tay.

Khúc xương tay này hoàn toàn do những điểm sáng tạo thành và phát ra lôi uy cực kỳ nồng đậm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, những tia chớp trên mặt đất Lôi Trì đã giống như sóng to gió lớn đồng loạt phóng về những điểm sáng trên hai tay Vương Lâm. Khi số lượng điểm sáng đã đạt đến đỉnh điểm, nguyên thần trên hai tay tạo thành một khúc xương tay hoàn chỉnh.

Nếu có người ngoài nhìn thấy Vương Lâm lúc này thì chắc chắn sẽ cảm thấy hít thở khó khăn. Tình cảnh này quả thật quá quỷ dị, chỉ thấy toàn thân hắn ngoại trừ hai tay thì tất cả đều hư ảo trong suốt. Chỉ có hai tay xuất hiện một khúc xương hoàn chỉnh.

Vương Lâm vẫn không ngừng lại mà liên tục hấp thu, tùy theo lôi quang không ngừng dung nhập vào mà khớp xương hai tay lại hấp thu thêm nhiều điểm sáng rồi chậm rãi hướng lên trên cánh tay.

Dần Dần những khúc xương ngón tay của Vương Lâm cũng chậm rãi ngưng tụ ra. Thời gian trôi qua, Vương Lâm đang chìm đắm vào trong quá trình ngưng luyện. Sau khi tất cả lôi quang trên mặt đất đã đều bị hấp thụ thì một bộ khung xương hoàn chỉnh đã được ngưng tụ lại.

Cơ thể Vương Lâm chậm rãi từ trên mặt đất bay lên không. Lúc này những luồng sấm sét từ trên trời giáng xuống giống như lập tức được khơi dòng, tất cả điên cuồng ngưng tụ lại trên thân thể Vương Lâm.

Những luồng sấm sét to như cánh tay nổ ầm ầm trong không trung rồi không ngừng vang vọng. Ngoài khung xương, trên cơ thể Vương Lâm còn có những sợi tơ nhỏ xanh đỏ đan xen vào nhau. Chúng dần xuất hiện rồi liên tục được kéo dài, cuối cùng đã phủ khắp toàn thân.

Trong nháy mắt thần thức của Vương Lâm lập tức tản ra, chỉ trong khoảnh khắc đã bao phủ toàn bộ tinh cầu. Lúc này lôi uy trong nguyên

thần Vương Lâm giống như đã trở thành chúa tể của tất cả lôi quang trên tinh cầu này.

-Hút!

Thần thông do thần thức Vương Lâm huyễn hóa đột nhiên hét lên một tiếng. Toàn bộ tinh cầu lôi quang đột nhiên run lên, những lôi điện vô cùng vô tận được rút hẳn ra, một lực lượng sấm sét khổng lồ đột nhiên hiện lên, tất cả phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Tình cảnh này tạo nên một cơn lốc sấm sét, làm cho mặt đất xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, lôi quang ngày hôm nay đang từ trên trời hạ xuống hình như cũng muốn tan vỡ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 719 Thiên nghịch hấp thu và bảo vật của Tham Lang!

Lúc này con rối Tiên Vệ đang ở bên ngoài tinh cầu cũng phải mở to đôi mắt sáng rực để nhìn lại.

Tất cả lực lượng sấm sét trên tinh cầu lôi quang đều ngưng tụ lại trên người Vương Lâm, từng điểm máu thịt trên cơ thể hắn lần lượt được luyện hóa ra. Lúc này trên khắp toàn thân Vương Lâm lôi quang đang xẹt qua xẹt lại, thậm chí nó còn liên hệ và tương hỗ với tinh cầu lôi quang.

Trong lực lượng của sấm sét còn có những luồng sinh cơ đậm đặc được hút ra ngoài mặt đất. Luồng sinh cơ này chính là một bộ phận quan trọng nhất để Vương Lâm tạo thành một cơ thể mới.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, giống như trước kia trị thương nguyên thần, một giáp nữa lại đi qua.

Tinh cầu giống như Lôi Ngục này sau khi trải qua một giáp thời gian, lôi quang của nó đã không còn đậm đặc. Thậm chí bây giờ ngay cả con rối Tiên Vệ cũng có thể tiến vào. Nó đang đứng hộ pháp cách Vương Lâm không xa.

Tất cả lôi quang, một số lượng sinh cơ khổng lồ, mọi thứ đều ngưng tụ lại rồi hóa thành một cái kén cao ba trượng.

Một thân thể chậm rãi đi ra từ trong những vết rách của một cái kén. Trên cơ thể người này tràn ngập những tia chớp xẹt qua lại. Những tia chớp này cũng không phải từ trong nguyên thần lan ra mà nó được ẩn giấu bên trong xác thịt.

Hắn là Vương Lâm.

Vương Lâm thở ra một hơi thật sâu, hắn cúi đầu nhìn cơ thể của mình, trong mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Sau khi trải qua một giáp hấp thu một số lượng lớn lôi quang và sinh cơ, Vương Lâm đã tạo ra một thân thể mới. Trong cơ thể này có ẩn chứa sức mạnh sấm sét, cùng với lôi quang trong nguyên thần tương hỗ lẫn nhau tạo thành một mối liên hệ chặt chẽ.

Tâm thần Vương Lâm vừa động, nguyên thần đã từ những khiếu huyệt toàn thân bay ra ngoài. Sau khi nó bay lượn khắp bốn phía một vòng thì lại quay trở về trong cơ thể.

Một tiếng gầm từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, âm thanh này giống như sấm sét ầm ầm vang vọng trong trời đất. Giống như một tiếng thét gào của Ngịch Yêu hướng lên trời xanh.

-Lần này phục hồi lại, đạo không thể biến mất!

Vương Lâm lật tay phải, túi trữ vật lập tức xuất hiện.

Một bộ y phục màu trắng lập tức huyễn hóa ra trên người Vương Lâm.

Cơ thể Vương Lâm từ trên trời hạ xuống ngồi khoanh chân trên mặt đất. Ánh mắt hắn rơi lên trên một dãy núi giống như một con Thần Long đang nằm sấp xuống ở cách đó không xa.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, hắn vỗ vào túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên lập tức xuất hiện trên tay, nó được rung lên làm rất nhiều linh hồn gào thét bay ra. Nếu không phải lúc này lôi quang đã tiêu tán thì những linh hồn vừa bay ra sẽ lập tức không thể chịu đựng nổi sấm sét.

Một số lượng lớn linh hồn ngưng tụ lại thành ba chủ hồn, chúng bay lòng vòng khắp bốn phía.

Làm xong những công việc bảo vệ, Vương Lâm lại quét thần thức qua một lượt. Sau khi chắc chắn đã an toàn hắn hít vào một hơi thật sâu rồi cẩn thận nâng tay phải đặt lên trên mi tâm. Trong nháy mắt trên mi tâm hắn đột nhiên xuất hiện những con sóng dao động, một hạt châu lóng lánh chậm rãi bay ra trong những con sóng.

Ánh mắt Vương Lâm sáng như đuốc, hai tay bắt pháp quyết rồi điểm xuống. thiên nghịch hạt châu lập tức phóng thẳng về phía trước trực tiếp rơi xuống ngọn núi do xương mặt trăng hóa thành.

Nếu so sánh với dãy núi khổng lồ đó thì hạt châu quả thật là quá nhỏ.

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ cẩn thận, hạt châu thiên nghịch là trọng bảo quan trọng nhất của hắn. Vật này vốn đã từng xuất hiện trong La Thiên Tinh Vực. Lần này lấy nó ra, Vương Lâm đã sớm tản thần thức ra khắp bốn phía, nếu có bất kỳ biến động nào hắn sẽ lập tức xử lý ngay.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Lâm phải đợi đến khi ngưng tụ được thân thể mới dám lấy hạt châu ra. Nếu không có cơ thể thì tu vi của hắn không thể phát huy được toàn bộ, nếu liều lĩnh lấy thiên nghịch ra thì nguy hiểm sẽ rất lớn, đây không phải là việc làm thông minh.

Thiên nghịch hạt châu tỏa ra từng luồng tinh quang. Khi luồng sáng này hạ xuống thì xương mặt trăng lại chậm rãi biến đổi, Kim Viên Quáng ở bên trong chậm rãi hóa thành từng sợi tơ vàng rồi bị hạt châu thiên ngịch hấp thụ.

Tất cả quá trình đều rất thong thả, Vương Lâm cũng không biết nguyên nhân nằm ở chỗ nào. Năm xưa hạt châu hấp thu thuộc tính thủy tương đối nhiều, nhưng khi sắp viên mãn thì tốc độ hấp thu lại càng chậm.

Thần thức Vương Lâm liên tục đảo qua để xem xét động tĩnh khắp bốn phía. Thậm chí ý niệm hắn khẽ động, Đệ Tứ Hồn hóa thành chủ hồn rồi lóe lên trực tiếp phóng ra ngoài tinh cầu nấp ở bên ngoài.

Thần thức Vương Lâm đi theo Đệ Tứ Hồn rồi tản ra rất xa.

Thiên nghịch hấp thu rất chậm, dù sao thì xương mặt trăng cũng quá lớn. Mấy ngày sau, Vương Lâm đảo một luồng thần thức vào trong túi trữ vật để lấy ra vài cái pháp bảo.

Pháp bảo Vương Lâm lấy ra đều là của Tham Lang, những thứ này hắn đã đoạt được cách đây một giáp.

Cái đầu tiên là một tòa núi đá khổng lồ, vật này tuy có chút hư hại nhưng tiên khí bên trên lại rất nồng đậm. Mà đặc biệt là dấu vết thần thức của Tham Lang ở bên trong đã sớm tiêu tán.

Đây là một trong những nguyên nhân làm Vương Lâm cực kỳ động tâm.

Dấu ấn thần thức đã bị tiêu tán cũng không phải do Tham Lang chết đi, mà gần một trăm năm bị mặt trăng đồng hóa thì những dấu ấn bên trên đã hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm đặt tay phải lên ngọn núi, trong đầu hắn đang nghĩ đến cảnh tượng năm xưa Tham Lang lấy bảo vật này ra rồi rút ra Sơn Hồn.

Lúc này ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh, tay phải khẽ vuốt ve trên ngọn núi đá.

Đối với những thần thông rút ra hồn của linh vật như tinh cầu, núi, sông thì chỉ có tu sĩ Đệ Nhị Bộ mới có thể hiểu rõ. Vương Lâm có cảm ngộ rất sâu, dù sao ngày xưa hắn cũng đã bị tán ma điều khiển thân thể nên chính hắn tự nghiệm ra được một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Trong lúc tay phải Vương Lâm đang vuốt ve, bàn tay đột nhiên ngừng lại, trong mắt hắn lộ ra những tia sáng kỳ dị. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, một luồng khí tức tang thương mang theo tiên khí nồng đậm lập tức từ trên đỉnh núi bay ra. Khi tay phải Vương Lâm nâng lên thì ở giữa khoảng cách tay phải hắn và ngọn núi ngưng tụ ra một quả cầu hư ảo giống như sương mù.

Vương Lâm chậm rãi nâng tay phải lên, động tác của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay.

Quả cầu nhỏ giống như sương mù kia khẽ động.

Trong quả cầu này tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ cường đại. Đặc biệt càng làm Vương Lâm cảm thấy sợ hãi chính là tiên khí đang tổ hợp hoàn mỹ ở bên trong, giống như có một tiên nhân đang thật sự thi triển thần thông.

-Sơn Hồn này tuy yếu hơn rất nhiều so với cái Tham Lang tạo ra năm xưa, nhưng nó vẫn cực kỳ mạnh.

-Đại vật! Nhưng bên trong Sơn Hồn lại cực kỳ không ổn định, chỉ cần hơi vô ý thì không những không thể đã thương địch mà ngược lại sẽ bị Sơn Hồn này gây ra thương tích. Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt sáng ngời.

Hắn biết rõ nguyên nhân chính là do núi đá này không được hoàn chỉnh, làm cho sơn hồn lúc ẩn lúc hiện này xuất hiện trong hư vô cũng bị tổn thương.

Hơn nữa khi rút hồn Vương Lâm không cảm thấy bất kỳ trở ngại nào, giống như hắn vừa nghĩ thì đã rút được linh hồn của ngọn núi này ra bên ngoài. Đây mới là chỗ làm Vương Lâm động dung, trong mắt hắn chợt lóe lên tinh quang, tay phải lại chậm rãi hạ xuống rồi nhẹ nhàng ấn lên ngọn núi đá. Tiểu cầu giống như sương mù thu nhỏ lại rồi lập tức tiêu tán. Vương Lâm vỗ tay phải xuống mặt đất và khẽ động tâm niệm, khi hắn nâng tay phải lên thì toàn bộ bầu trời lập tức chấn động. Nhưng điều này chẳng qua do thần thức cảm nhận được, trên thực tế thì mặt đất không có bất kỳ thay đổi nào. Luồng khí tức tang thương lập tức xuất hiện rồi lập tức tiêu tán, giống như ném một cái thùng gỗ vào trong giếng sâu múc lên một thùng nước nhưng đến khi kéo lên thì đáy thùng lại vỡ vụn, tất cả nước trong thùng lại rơi xuống giếng một lần nữa.

Mà người đang cầm sợi dây lại tự dưng cảm nhận được một lực đẩy truyền ra, chỉ cần không cẩn thận sẽ lập tức té ngã. Vương Lâm lúc này cũng giống như vậy. Hắn rút hồn không được, trong nháy mắt khi luồng khí tức tang thương biến mất thì một lực lượng khổng lồ đột nhiên truyền đến làm cho toàn thân hắn phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Vẻ mặt Vương Lâm trở nên trắng bạch, nửa ngày sau mới khôi phục lại như bình thường.

Vương Lâm nhìn núi đá ở trước mặt rồi hít vào một hơi thật sâu. Ngọn núi này đáng quý ở chỗ có thể làm cho người khác cảm nhận trước được thần thông rút linh hồn mà chỉ có Đệ Nhị Bộ mới có thể thi triển được.

-Vật này có tác dụng rất lớn đối với ta. Không biết vì sao Tham Lang lại phát hiện và luyện hóa được nó!

Mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư. Mặc dù hắn và Tham Lang đối địch với nhau, nhưng ngọn núi đá này lại làm hắn có chút bội phục Tham Lang từ sâu tận đáy lòng.

-Thái cổ Lôi Long, tiên giới sơn thạch, bình phong Sơn Hà Đồ, còn có vương miện quỷ dị kia...Ngoài ra trong túi trữ vật của Tham Lang chắc chắn vẫn còn một số pháp bảo khác. Người này thật sự được thiên đạo sủng ái!

Vương Lâm thở dài một tiếng. Những pháp bảo này chỉ cần tùy tiện ném ra sẽ dẫn đến một tình cảnh chém giết tranh đoạt điên cuồng. Nhưng làm Vương Lâm cảm thấy kỳ quái là tất cả ở trong tay Tham Lang lại không có người nào đến cướp.

Điểm này Vương Lâm đã suy nghĩ cả trăm lần nhưng vẫn không có lời giải đáp thích hợp.

Vương Lâm nhìn lên tiên giới sơn thạch, trong ánh mắt lộ ra một tia hưng phấn:

-Vật này có thể sửa chữa lại được, nhưng muốn sửa phải cần rất nhiều nguyên lực...

Vương Lâm nhìn thật lâu rồi vỗ vào túi trữ vật lấy ra một thứ khác.

Vật này chính là bình phong Sơn Hà Đồ.

Vương Lâm chưa bao giờ nghe nói đến tiên giới Sơn Hà Đồ, nhưng nếu những tu sĩ thế hệ trước nghe thấy ba chữ Sơn Hà Đồ thì sẽ giống như sấm nổ bên tai!

Trong mười tiên bảo thượng phẩm của tiên giới, Sơn Hà Đồ xếp ở vị trí thứ năm!

Nghe nói bức tranh này uy lực rất khó lường, nhưng chỗ lợi hại chân chính của nó lại không phải là thần thông Sơn Hà do bức tranh này hóa thành mà chính là nét bút vẽ ra Sơn Hà.

Nét vẽ giống màu đen nhưng thực tế lại là màu đỏ sậm, là dùng máu tạo thành. Máu này mới là chỗ thần thông thật sự của Sơn Hà Đồ.

Nghe đồn máu để vẽ Sơn Hà Đồ chính là máu của Thiên Đạo. Nhưng thiên đạo vô hình thì lấy đâu ra máu? Điều này trở thành một bí ẩn tồn tại mãi mãi.

Vì vậy vật này cũng có tên là Thiên Đạo Đồ!

Tham Lang đoạt được cũng không phải là Sơn Hà Thiên Đạo Đồ chân chính, mà chỉ là một bản in lại trên bình phong.

Còn vì sao khi thi triển thần thông này lại phải đem Sơn Hà Thiên Đạo Đồ ấn lên trên bình phong, Tham Lang đã vắt hết óc, hắn tận lực sưu tầm sách cổ cũng không hiểu rõ nguyên nhân.

Ánh mắt Vương Lâm rơi lên bình phong, bình phong rất cổ, thoạt nhìn cũng thấy có vẻ tầm thường, trong một số gia đình không nhất thiết phải phú quý giàu sang cũng có thể treo những tấm bình phong này.

Hình ảnh sông núi bên trên rất mơ hồ, nhưng nếu nhìn kỹ một lúc lâu thì lại hiện lên rất rõ ràng.

Nhưng bây giờ ở phía bên trái đã có một vết rách giống như cắt núi sông bên trong ra, làm nó mất cân đối.

Thần thức lạc ấn ở bên trên đã bị một chỉ Cổ Thần làm cho tan vỡ. Vương Lâm đặt tay phải lên trên rồi lưu lại lạc ấn của chính mình. Hắn trầm mặc trong khoảnh khắc rồi há miệng nuốt vào, vật này hóa thành một luồng bạch quang bị Vương Lâm hút vào trong nguyên thần.

Vương Lâm dùng lực lượng lôi điện của nguyên thần bắt đầu tế luyện.

Pháp bảo cuối cùng chính là vương miện. Vương Lâm đã tận mắt nhìn thấy vật này bị sức mạnh khổng lồ do ngón tay Cổ Thần được mặt trăng tạo thành đánh trúng mà không làm cho pháp bảo này xuất hiện bất kỳ vết nứt nhỏ nào.

Vương Lâm dùng tay phải nâng vương miện lên, hắn đảo thần thức qua bên trên nhưng không phát hiện bất kỳ điểm khác thường nào, giống như một cái mũ của hoàng đế phàm nhân, không có gì đặc biệt.

Nhưng năm hạt châu bên trên lại làm Vương Lâm phải chú ý. Hắn vừa nhìn qua đã thấy năm hạt châu này ẩn chứa thuộc tính ngũ hành.

Thuộc tính ngũ hành này giống như Ngũ Hành Linh Thể của Hồng Điệp trên Chu Tước Tinh năm xưa. Nhưng nếu so sánh với Ngũ Hành Linh Thể thì thuộc tính ngũ hành này lại có linh tính hơn. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào vương miện rồi trầm mặc trong khoảnh khắc, hắn học theo những hành động của Tham Lang trước đây, đội vương miện lên đầu mình.

Trong nháy mắt lập tức có một lực lượng kỳ dị dũng mãnh nhập vào trong đầu Vương Lâm, sau khi nó vận chuyển một vòng trong người thì lại quay trở về và không còn động tĩnh gì nữa.

Trong mắt Vương Lâm hiện ra vẻ kỳ dị, hắn cầm vương miện xuống nhìn kỹ vài lần, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

-Lực lượng vừa rồi không phải mạnh, nhưng khi nó vận chuyển trong người lại giống như tìm kiếm một cái gì đó. Cuối cùng nó không tìm thấy thì quay trở về...Nó đang tìm cái gì?

- Những hạt châu ngũ hành...Tìm kiếm... ....

Cơ thể Vương Lâm lập tức chấn động, trong mắt hắn chợt lóe lên tinh quang, khẽ nói:

- Ngũ Hành Linh Thể giả...Hồng Điệp... ....

Vương Lâm trầm ngâm rồi vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một bông hồng màu lam.

Bông hồn này rất đẹp và ướt át, khắp toàn thân đều tỏa ra lam quang diễm lệ. Vương Lâm vừa lấy ra, lam quang bên trên đã tỏa ra rất nhu hòa, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác giống như đang ngơ ngẩn trong ảo giác.

Đúng lúc này, một luồng khí tức băng hàn lập tức từ trên lam quang tản ra, sau đó lại tràn ngập khắp bốn phía.

Trong hàn khí lộ ra một luồng khí tức kiêu ngạo khó tả. Loại cảm giác này nói không rõ, dùng đạo cũng không phân biệt được. Chỉ có những tu sĩ tu luyện thần thông mới có thể dùng nguyên thần phát hiện được.

Nếu là phàm nhân thì chỉ có thể cảm thấy toàn thân lạnh như băng, sẽ sinh ra một loại cảm giác giống như chỉ trong nháy mắt tất cả thế giới đã không còn tồn tại, chỉ còn lại duy nhất một cành hoa hồng.

Nhưng trong mắt Vương Lâm thì hắn vừa cảm nhận được luồng khí tức kiêu ngạo này, đồng thời lại nhìn thấy trên hoa hồng mơ hồ xuất hiện

một hình bóng của một người. Hình bóng này giống như ngọn lửa nhưng lại lạnh lùng và cao ngạo đến cực điểm.

Vương Lâm nhìn bông hoa hồng màu lam rồi hơi trầm ngâm, sau đó hắn đặt nó lên trên Vương Miện.

Ánh mắt như đuốc của Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Vương Miện, chỉ thấy trong nháy mắt khi bảo vật này đụng vào cành hoa hồng thì năm hạt châu bên trên lập tức lóe ra những tia sáng rực rỡ. Lại có một luồng lực lượng mà mắt thường cũng có thể thấy được từ trong Vương Miện bay ra rồi vận chuyển xung quanh đóa hồng.

Dưới sự quan sát của Vương Lâm, đóa hồng lam sắc chậm rãi tiêu tán, cuối cùng nó hóa thành điểm điểm lam quang dung nhập vào trong Vương Miện.

Rất lâu sau, từng luồng lam quang đang tỏa ra trên Vương Miện cũng dần dần tiêu tán, Vương Miện khôi phục lại bình thường.

Vương Lâm cau mày, hắn cầm lấy Vương Miện quan sát thật cẩn thận một lần, sau giây lát hắn lập tức hiểu ra.

Vương Miện bây giờ so sánh với lúc trước hình như có thêm một tia linh khí. Khi Vương Lâm nhìn kỹ, hắn mơ hồ nhìn thấy ở bên trong có một bóng người đang múa kiếm.

Ngoại trừ điều đó, hắn không nhìn ra bất kỳ manh mối nào khác.

- Vật này có thể chịu được một chỉ của Cổ Thần mà không chút tổn hại, rõ ràng không phải là tầm thường. Nhưng ta lại không biết sử dụng nó thế nào…Tham Lang kia từng nói, hắn phải lấy chín nghìn chín trăm chín mươi chín linh hồn đế vương phàm nhân mới miễn cưỡng điều khiển được vật này… ….

Vương Lâm trở nên trầm ngâm.

- Linh hồn đế vương và Ngũ Hành Linh Thể thì có quan hệ gì…Hay là chủ nhân trước kia của Vương Miện này lại là một đế vương có Ngũ Hành Linh Thể? Chỉ như vậy mới có thể triển khai được thần thông này sao?

Vương Lâm lắc đầu, hắn suy nghĩ cảm thấy có chút không rõ ràng lắm.

Hơn nữa tài liệu để chế tác pháp bảo này, Vương Lâm đã xem xét rất lâu thì ngoại trừ có một phần là Long Cốt Viêm thì không nhận ra được những thành phần khác. Vương Lâm biết được Long Cốt Viêm cũng đều phải dựa vào ký ức của Cổ Thần Đồ Ti.

Hình như nguồn gốc của vật này đã có từ rất lâu rồi... ....

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc rồi thu hồi Vương Miện, ánh mắt hắn chuyển lên trên khúc xương Vọng Nguyệt cách đó không xa.

Xương Vọng Nguyệt hóa thành dãy núi, Hạt Châu Thiên Nghịch đang hấp thụ, dần dần Kim Viên Quáng ở bên trong đã càng ngày càng ít đi... ....

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm vẫn tập trung tất cả tinh thần vào trong quá trình này. Hắn không thể để người khác đến quấy nhiễu. Nơi đây tuy khá hẻo lánh nhưng hắn cũng phải cẩn thận.

Khoảng thời gian ba tháng trôi qua nhanh chóng, trong khoảng thời gian này cũng không có người nào đến chỗ này. Toàn bộ xương Vọng Nguyệt lúc này chỉ còn lại một tòa núi đá, tất cả Kim Viên Quáng ở bên trong đã hoàn toàn biết mất.

Vốn Vương Lâm cũng lo lắng nửa đoạn xương Vọng Nguyệt cũng không đủ làm Hạt Châu Thiên Nghịch viên mãn. Nhưng bây giờ dấu vết của thuộc tính kim trên Hạt Châu đã đến mức cuối cùng rồi.

Trong mắt Vương Lâm thì thuộc tính kim trong hạt châu Thiên Nghịch đã viên mãn.

Chỉ thấy trên hạt châu tinh quang lấp lánh giống như một vật bằng thủy tinh, tràn ngập những ánh sáng rực rỡ, từng luồng khí tức cổ xưa tràn ngập trên hạt châu.

Trên bề mặt hạt châu lực lượng ngũ hành đan xen vào nhau làm nó chậm rãi bay lên không.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra những tia sáng kỳ dị, hắn cắn đầu ngón tay, dùng một giọt máu có sự dung hợp của thần thức lạc ấn bắn thẳng lên trên Hạt Châu Thiên Ngịch.

Khi giọt máu bị hấp thụ, tâm thần Vương Lâm lập tức chấn động, giống như có thêm một vật gì đó ở bên trong nguyên thần.

Lúc này trong tâm thần Vương Lâm đột nhiên hiện lên một phù văn tràn đầy luồng khí tức tang thương. Hắn nhìn lên Hạt Châu Thiên Nghịch trên bầu trời, trong mắt lộ ra một tia quyết đoán.

Hắn đã đợi gần một nghìn năm, cuối cùng mới có thể làm cho ngũ hành của Hạt Châu Thiên Nghịch viên mãn. Giờ khắc này hắn không còn những kỳ vọng như ngày thường mà chỉ còn lại sự thận trọng và yên tĩnh.

Bảo vật này đã đi theo Vương Lâm suốt cuộc đời, nhưng những gì hắn hiểu về nó vẫn còn quá ít.

- Hạt Châu Thiên Nghịch này rốt cuộc là cái gì...Chẳng lẽ giống như lời của người phụ nữ trên cuốn tranh nói, nó đến từ Tiên Vực thời viễn cổ sao?

Vương Lâm giơ hai tay lên rồi khép lại sát bên người. Từng nét phù văn vì Hạt Châu Thiên Nghịch viên mãn mà vẽ lên trong tâm thần Vương Lâm.

Những phù văn này cực kỳ phức tạp, bên ngoài nét vẽ giống như có những luồng gió đến từ thời viễn cổ. Vương Lâm tập trung tinh thần để vẽ, dần dần những nét phù văn đã chậm rãi thành hình trước người hắn.

Khoảnh khắc này luồng khí tức tang thương lại nồng đậm chưa từng thấy, cho dù luồng khí tức tang thương năm xưa được tản ra khi Tán Ma rút Thiên Huyễn Tinh Hồn ra khỏi cơ thể Vương Lâm cũng không thể so sánh được với Phù Văn lúc này.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 720 Thiên Nghịch viên mãn.

Vào khoảnh khắc khi luồng khí tức tang thương tràn ngập thì toàn bộ tinh cầu lôi quang đều bị ảnh hưởng. Sinh cơ bị áp chế, mặt đất xuất hiện nhiều vết nứt nẻ, rồi tất cả dần hóa thành bụi bặm.

Trong nháy mắt khi phù văn thành hình, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi vỗ hai tay xuống mặt đất. Phù văn này chậm rãi bị thổi bay về phía trước rồi phóng thẳng lên không chui vào trong Hạt Châu Thiên Nghịch.

Một luồng tử quang đột nhiên tản ra từ trên Hạt Châu Thiên Nghịch, luồng sáng này quá đậm chiếu thẳng vào làm Vương Lâm hầu như không mở mắt ra được. Con rối Tiên Vệ ở cách đó không xa, toàn thân lập tức tản ra khí tức thối nát, xác thịt nó nhanh chóng tan rã với tốc độ dùng mắt thường có thể nhìn thấy được.

Vương Lâm lập tức trở nên chấn động, hắn khẽ động tâm thần, con rối Tiên Vệ hóa thành hắc quang rồi quay trở về trong cơ thể Vương Lâm. Lúc này con rối Tiên Vệ mới không tan rã nữa, nhưng luồng khí tức thối nát lại không tiêu tán.

Không chỉ có con rối Tiên Vệ mà ngay cả tam đại chủ hồn trong Tôn Hồn Phiên của Vương Lâm cũng giống như vậy. Nếu Vương Lâm không phản ứng cực nhanh lập tức thu hồi lại, sợ rằng không lâu sau sẽ thối rửa và tan rã.

Tử quang lóe ra rồi chậm rãi lan tràn, cuối cùng đã bao phủ toàn bộ tinh cầu lôi quang giống như một bộ quần áo màu tím. Trong khoảnh khắc này, mức độ đậm đặc của luồng khí tức mục nát đã lên đến đỉnh điểm.

Toàn bộ tinh cầu lôi quang giống như bị thi triển một pháp thuật thần thông, luồng khí tức thối rữa ở đây đã làm tan rã mọi thứ.

Tử quang không ngừng lại mà tiếp tục lan rộng ra, ngay cả tầng đá bên ngoài cũng bị bao phủ vào bên trong đó. Những tảng đá này lập tức tan vỡ rồi hóa thành bụi bặm tiêu tán trong không gian.

Trong khoảnh khắc này giữa đất trời hình như chỉ còn lại một mình Vương Lâm và một hạt châu, tất cả những thứ khác đều là ánh tử quang đáng sợ.

Tình cảnh kỳ dị này làm tâm thần Vương Lâm chấn động. Mặc dù trong lòng hắn có rất nhiều điều suy đoán về Hạt Châu Thiên Nghịch này, nhưng dù sao đi nữa cũng không ngờ đến khi nó viên mãn lại có những biến hóa kinh khủng như vậy.

Khi Vương Lâm đang còn cảm thấy kinh hãi thì tử quang đã ngừng tràn ra. Vào khoảnh khắc này lực ngũ hành giống như đã bị tiêu tán sạch, nghìn năm thu thập thoáng cái đã bị phóng xuất ra hơn phân nữa.

Lúc này luồng tử quang trên Hạt Châu Thiên Nghịch vẫn rất nồng đậm, dần dần một cánh cửa màu tím xuất hiện giữa thiên địa trong những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp không gian.

Cánh cửa này quá lớn, Vương Lâm đứng ở bên dưới nhỏ bé giống như một con kiến hôi.

Trong nháy mắt tất cả những vị trí khắp bốn phía bị tử quang bao phủ lập tức hình thành một đạo cấm chế. Vương Lâm vừa nhìn thấy cấm chế này thì tâm thần suýt nữa đã bị chấn nhiếp, lại càng không thể đi đến dể nghiên cứu.

Dưới cấm chế này thì không có bất kỳ sinh linh nào có thể tiến vào được.

Khoảnh khắc này hình như trong phạm vi tử quang có một luồng thần thông không thể tưởng tượng được đang được đào ra từ trong La Thiên Tinh Vực rồi cắt đứt tất cả mọi thứ.

Chỉ có cánh cửa khổng lồ kia đang đứng sừng sững giữa đất trời, vô cùng vô tận.

Vương Lâm nhìn cánh cửa khổng lồ trước mặt mà tâm thần chấn động, đồng thời hắn còn sinh ra một luồng cảm giác sợ hãi. Loại tâm tình này xuất hiện trên người hắn cũng không nhiều.

Cảm thấy mình đang sợ hãi, trong mắt Vương Lâm lóe ra một tia đấu tranh. Đạo niệm của hắn không cho phép chính mình sinh ra sợ hãi, nhưng cảm giác sợ hãi này hình như đến từ bản năng, nó căn bản không thể phai mờ.

Giống như có sự khác biệt về mức độ, căn bản không thể vượt qua được khe sâu ngăn cách.

Loại cảm giác này đã rất lâu rồi Vương Lâm chưa được cảm nhận qua. Mặc dù là trận chiến với Vọng Nguyệt trước đó, hắn cũng kinh hoàng nhưng không có loại cảm giác run rẩy đến từ linh hồn, giống như không thể có chút lực phản kháng nào như thế này.

Giống như năm xưa khi còn là một thiếu niên phàm nhân, hắn đứng trên đỉnh núi Hằng Nhạc Phái, ngẩng đầu lên nhìn thấy môn phái tu tiên nguy nga sừng sững, cũng có loại cảm giác kính sợ đến từ tận đáy lòng và từ sâu trong linh hồn thế này.

Theo những gì Vương Lâm đã từng trải trên con đường tu hành, loại cảm giác này giống như đã tan tành mây khói. Cho dù khi ở trên vùng đất Yêu Linh đối mặt với Thiên Kiếp để tiến lên Vấn Đỉnh, Vương Lâm cũng dựa vào đạo niệm của mình mà kiên cường chống chọi.

Nhưng lúc này cánh cửa khổng lồ kia không truyền ra bất cứ luồng uy áp nào, nhưng thể xác và tinh thần của Vương Lâm lại cảm thấy rung động.

Tuyệt đối không chịu khuất phục.

Hai mắt Vương Lâm đỏ hồng, cơ thể hắn run rẩy nhưng vẫn cắn chặt răng ngẩng đầu, không chịu cúi đầu.

Giống như năm xưa hắn ở trên Hằng Nhạc Phái, hắn rất kiên định leo lên trên đỉnh núi. Cho dù toàn thân tuôn đầy máu hắn cũng phải đấu tranh.

Lúc này cảm giác sợ hãi lại đến từ sâu trong linh hồn, giống như thủy triều muốn cuốn Vương Lâm đi, muốn bắt hắn phải khuất phục. Nhưng Vương Lâm không thể, hắn cũng không làm được!

Bởi vì hắn phải chống đỡ hồn phách của chính mình và Uyển Nhi trong Hạt Châu Thiên Nghịch.

Hắn quyết không để cho bất kỳ ai làm tổn hại đến hai cái linh hồn kia!

- Thiên Nghịch, ta giúp người trở nên viên mãn. Thiên nếu giết người, ta sẽ diệt thiên. Ngươi nếu muốn phản lại ta, ta sẽ đập vỡ cái nghịch của ngươi!

Giọng nói của Vương Lâm mặc dù run rẩy nhưng lại lộ ra một ý niệm bất khuất. Từng chữ từng chữ một từ trong miệng hắn đi ra.

Đạo niệm kiên cường, làm cho nguyên thần thái cổ Lôi Long điên cuồng chạy qua lại trong những tiếng sấm sét đùng đùng, rồi lan ra bên ngoài cơ thể do sấm sét tạo thành.

Lôi quang tung hoành rồi tản ra theo hai bàn chân Vương Lâm, tạo thành một một con sóng lực bốc lên. Vào lúc này Vương Lâm giống như là sấm sét.

Hắn nắm giữ sức mạnh của lôi, trong sấm sét có một ý niệm bất khuất, có đạo kiên cường của Vương Lâm.

Mặt đất tan vỡ, nhưng cơ thể Vương Lâm vẫn còn đấu tranh. Hai mắt hắn đã đỏ hồng, đạo niệm áp chế luồng sợ hãi đang hiện lên từ sâu trong linh hồn. Vương Lâm dùng ánh mắt bất khuất nhìn về phía cánh cửa khổng lồ.

Cánh cửa khổng lồ xuất hiện giữa trời đất, khắp nơi đều bị tử sắc bao phủ, giống như một vật gì đó trong làn sương mù. Lúc này Vương Lâm nhìn kỹ lại thì thấy tử quang nồng đậm hóa thành một cánh tay khổng lồ ở bên ngoài cửa, rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm kêu gọi.

Với nhãn lực của Vương Lâm, hắn lập tức đã nhìn ra cánh tay khổng lồ này không phải là của Cổ Thần!

Làn da của cổ thần thô ráp, trên đó còn có những vết nứt giống như mai rùa. Nhưng cánh tay do tử quang ngưng tụ lại này lại cực kỳ mịn màng. Tuy nó rất to lớn nhưng lại có một cỗ khí tức tang thương tỏa ra, dường như là do thần thông hóa thành.

Nó hướng về phía Vương Lâm làm ra tư thế vẫy gọi, giống như các bậc thân nhân trưởng bối đang vẫy gọi con cháu, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp nhưng liên tục, tiếp tục vẫy gọi.

Trên cánh tay vĩ đại này không lộ ra một tia nguy hiểm nào, dường như cực kỳ bình thường, chỉ vẫy gọi Vương Lâm tiến lại gần, dường như muốn dẫn hắn đi vào bên trong cánh cửa thiên địa rộng lớn kia.

Nhưng toàn bộ tinh thần của Vương Lâm dậy sóng, toàn thân lông tóc dựng ngược. Trước một cảnh tượng quá mức quỷ dị, bất kể cho dù như thế nào nữa hắn cũng không ngờ và không nghĩ đến Thiên Nghịch Châu sau khi ngũ hành viên mãn lại xuất hiện cảnh tượng cổ quái đến như vậy.

Vương Lâm cũng chưa có cử động gì, thủy chung nhìn chằm chằm vào cánh tay đang vẫy gọi hắn kia, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo.

Động tác của cánh tay kia từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên không thay đổi, chỉ yên lặng vẫy gọi. Nhưng sau một thời gian trôi đi, cánh cửa thiên địa rộng lớn phía sau cánh tay kia dần dần trở nên huyễn ảo, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Dường như nếu không nhanh chóng tiến đến thì sẽ không còn cơ hội tiến vào giống như thế nữa.

Vương Lâm nghiến răng một cái, thân mình bước về phía trước một bước, tay phải hướng về đoạn xương cốt của Vọng Nguyệt kia chụp một cái.

Xương cốt của Vọng Nguyệt tuy rằng không còn Kim Viêm nhưng độ cứng rắn của nó dĩ nhiên không phải bàn cãi, vì dù sao vật ấy cũng là xương của Vọng Nguyệt.

Cầm lấy đoạn xương khổng lồ của Vọng Nguyệt, Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, tiên lực toàn thân ngưng tụ vào trên cánh tay, mạnh mẽ ném vào trong không trung, tiếng gào thét chói tai lập tức vang vọng. Dãy núi do xương của Vọng Nguyệt tạo thành nhằm thẳng cánh cửa to lớn kia phóng đến.

Trong mắt nhìn thấy xương của Vọng Nguyệt sẽ tới gần cánh cửa to lớn kia, thì đúng lúc này cánh tay khổng lồ từng vẫy gọi Vương Lâm nhẹ nhàng cử động một cái liền đem xương của Vọng Nguyệt bắt lấy.

Vương Lâm nín cả thở lại, trong mắt lộ ra ánh sợ hãi. Cánh tay kia phảng phất như sờ nhẹ một cách tùy ý, một luồng khí tức khổng lồ trong nháy mắt toát ra từ xương cốt Vọng Nguyệt, dưới cái sờ nhẹ nhàng này, toàn bộ bị tan vỡ.

Cái sờ nhẹ nhàng này làm cho trời đất bỗng nhiên run rẩy, ngay cả vị trí của Vương Lâm, trong tinh cầu Lôi Quang trong nháy mắt xuất hiện vô số cái khe thật lớn. Bên ngoài tầng đá vụn, lúc này truyền đến đến các tiếng nổ ầm ầm ù ù, từng phiến, tường phiến đá lớn lần lượt vỡ vụn.

Dường như hình thành một khoảng chân không trên mặt đất, ngay cả cấm chế Tử Quang bên ngoài các tảng đá vụn cũng đồng dạng bị một lực dẫn dắt nào đó mà không ngừng tan vỡ.

Dường như cái sờ nhẹ này có lực lượng không thể tưởng tượng được, ngay cả trời, đất, cả Tinh không ở đây dưới cái sờ nhẹ này tất cả đều bị xé nát.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 721 Thiên Nghịch triệu tập.

Cánh tay kia chậm rãi buông ra rồi lại nhằm về phía Vương Lâm vẫy gọi.

Da đầu Vương Lâm run lên, sắc mặt tái nhợt, chằm chằm nhìn thẳng vào cánh tay đang vẫy vẫy kia, cái sờ nhẹ vừa rồi lực mạnh đến đâu hắn không biết nhưng so với thần thông của Vọng Nguyệt do ngón tay của Cổ Thần tạo ra cũng tuyệt đối không yếu hơn.

Bởi vì cánh tay này cho Vương Lâm một loại cảm giác giống như trên thế gian này không có đồ vật nào có thể chống cự được cái sờ nhẹ này.

Cái sờ nhẹ kia không phải là lực lượng mà là một loại có quy tắc cực kỳ giống với Trảm La Quyết do Vương Lâm thi triển, chẳng qua so với Trảm La Quyết thì hùng mạnh hơn rất nhiều.

Một hồi lâu sau, cánh tay khổng lồ kia từ từ biến mất, chẳng qua là mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất nó vẫn thủy chung duy trì một động tác vẫy gọi. Cái cửa thiên địa rộng lớn phía sau kia cũng theo cánh tay đồng dạng tan biến.

Thời điểm này, trong phạm vi xung quanh tử quang, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, chỉ trong nháy mắt co rút lại thành một điểm, luồng tử quang nồng đậm kia chậm rãi tiêu tan rồi lại biến thành hình dáng Thiên Nghich Châu.

Phảng phất như đã phóng xuất ra toàn bộ lực lượng, hạt châu này từ giữa không trung hạ xuống. Vương Lâm có chút do dự rồi tay phải vẫy một cái trong hư không, lập tức hạt châu kia bay tới dừng ở trong lòng bàn tay của hắn.

Phía trên hạt châu cực kỳ bình thường, giống như các hạt châu khác chẳng qua phía trên bề mặt cũng không còn chút gì ngũ hành lực, so với

ngàn năm về trước vào lúc Vương Lâm tại vách núi kia có được còn muốn ít hơn.

Thần thức Vương Lâm lập tức thâm nhập, nguyên anh Lý Mộ Uyển, Vương Bình cùng với hồn phách Thanh Nghi vẫn còn bên trong.

Hơn nữa so với trước đây dường như còn thêm phần linh động, nhất là nguyên anh Lý Mộ Uyển độ ngưng luyện càng nhiều thêm.

- Rốt cuộc Thiên Nghịch này lai lịch như thế nào? Cái cánh cửa thật lớn kia thông ra đâu vậy? Lại còn có cánh tay ngoài cửa nữa?

Vương Lâm trầm ngâm.

Hắn không khó đoán ra Thiên Nghịch tồn tại đã từ rất lâu rồi, chính mình cũng không phải là người thứ nhất sở hữu được vậy này. Tất nhiên cũng có những người khác có được và cũng từng khiến cho ngũ hành của Thiên Nghịch viên mãn.

Nhưng vào lúc cái cửa to lớn kia xuất hiện, những người này hoặc là ở lần đầu tiên, hoặc là lần lữa mấy lần rồi ở phút cuối cùng nhất định cũng lựa chọn tiến vào.

- Các tiền bối này đã bị cánh tay kia bóp nát hay chân chính tiến nhập vào bên trong cánh cửa kia?

Vương Lâm nhíu mày.

Vào lúc ngũ hành của Thiên nghịch còn chưa viên mãn thì vật này đối với hắn đã cực kỳ khó hiểu, nhưng sau khi viên mãn rồi thì cái khó hiểu này chẳng những không tan biến đi mà ngược lại càng trở nên phần sâu đậm.

- Hay là cánh cửa này thông hướng với cái gọi là tiên vực viễn cổ không nhỉ? Nhưng nếu thực là như thế vì sao còn có thể có cánh tay kia xuất hiện, nhìn như vẫy gọi nhưng thực tế lại là phá nát.

- Thiên Nghịch này rốt cuộc là cái gì?

Vương Lâm mặt mày càng nhăn nhó, nhìn chằm chằm vào Thiên Nghịch, trầm mặc nhìn một hồi lâu rồi đặt lên mi tâm của chính mình. Thiên Nghịch dần dần dung nhập vào bên trong nguyên thần, biến mất không thấy.

Nếu đã không rõ, Vương Lâm không có ngay lập tức suy xét. Trọng điểm của vật thần bí này hiển nhiên là ở trên cánh cửa kia, cái chính là không biết phía sau cánh cửa là cái gì?

- Ngũ hành Thiên Nghịch không còn nữa, lại phải đi tìm rồi!

Vương Lâm nhìn thoáng qua mặt đất xung quanh, trải qua một cảnh tượng vừa rồi, Lôi Quang tinh cầu này hoàn toàn phải vứt đi, tất cả đều đã trở thành các vật bỏ đi.

- Thật đáng tiếc một vùng bảo địa như vậy, tuy nhiên địa phương làm cho nguyên thần cảm giác thoải mái chính là ở chỗ sâu bên trong tầng đá vụn. Hiện tại thân thể đã khôi phục, đơn giản là đi xem xét một hồi, nếu thực còn có lôi quang là có thể tu luyện được Lôi Nguyên thuật.

Hạ quyết tâm, thân mình Vương Lâm nhoáng lên liền giống như một luồng sấm sét nhanh chóng chạy đến vùng ngoài của tầng đá vụn mà giờ phút này đã tiêu tan hơn phân nửa. Vương Lâm không một chút tạm dừng, vỗ túi trữ vật, Xạ Thần Xa xuất hiện, hóa thành Lôi Thú.

Lôi Thú vừa xuất hiện liền thể hiện giống như bị vô số năm áp chế, ngửa mặt lên trời rít gào một hồi, xoay người nhằm hai mắt thật lớn nhìn về phía Vương Lâm. Nhưng lập tức, con thú này tỏ ra ngẩn ngơ, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc, trực tiếp tiến lại gần người Vương Lâm xem xét, cả người lộ ra vẻ mê hoặc.

Vương Lâm tiến lên một bước liền ngồi trên người Lôi Thú, vỗ một cái trên đầu rồi cười nói:

- Đừng nhìn, với linh thức của ngươi nhất định nhận thấy được sự khác biệt so với trước đây, còn không bay đi.

Lôi Thú hạ giọng gầm gừ, nó không biết vì sao lúc này Vương Lâm ở trong mắt nó giống như không tồn tại mà là toàn bộ đã trở thành hoàn toàn một đạo sấm sét. Thậm chí luồng sấm sét này khiến nó có một loại cảm giác cực kỳ thân thiết, loại cảm giác này nó đã thật lâu không được cảm thụ qua.

Nhất là Vương Lâm vỗ nó một cái trên đầu khiến cho trong nội tâm Lôi Thú này không hiểu sao cực kỳ thoải mái, khiến cho nó không khỏi bắt đầu gầm gừ.

Tốc độ của Lôi Thú rất nhanh, xuyên qua các vùng đá vụn không ngừng xâm nhập vào trong. Dần dần đá vụn ở bốn phía càng lúc càng nhiều, thậm chí phía trên một ít đá vụn còn ẩn hiện lôi quang chạy phía trên, thoạt nhìn có chút kỳ dị.

Bất cứ hoàn cảnh nào, bất kể là Vương Lâm hay là với Lôi Thú đều không có nửa điểm nào không thoải mái, ngược lại còn có chút thích ứng. Nhất là Lôi Thú lại liên tục gầm gừ, trong âm thanh lộ ra một sự vui sướng.

Vương Lâm ngồi ở trên người Lôi Thú, trong đầu vẫn đang suy tư về Thiên Nghịch châu. Hắn trong lòng có chút thất vọng, dù sao ngàn năm thu thập, thậm chí hành trình gặp Vọng Nguyệt còn suýt nữa bỏ mình. Hết thảy các việc này nguyên bản hắn nghĩ rằng một khi vật này nhận

chủ thì sẽ có được thần thông rất lớn, ít nhiều gì cũng có một sự trợ giúp thật lớn đối với chính mình.

Nhưng giờ phút này, sự thật và sự tưởng tượng lại có sự chênh lệch quá lớn.

- Thiên Nghịch này rốt cuộc là cái gì?

Vương Lâm sờ mi tâm, mắt lộ vẻ suy tư.

Lôi Thú đối với các luồng lôi điện có cảm ứng cực kỳ sắc bén. Nó lao vào giữa đống đá vụn, dần dần xâm nhập vào tầng đá bên trong.

Một tiếng sấm sét trầm thấp nổ ra cắt đứt suy tư Vương Lâm. Ánh mắt hắn như điện nhìn lên về phía trước. Chính nơi này làm cho nguyên thần bên trong có cảm giác thoải mái cực kỳ đậm đà.

- Chính là nơi này!

Hai mắt Vương Lâm hơi sững lại.

Lôi Thú xuyên qua tầng lớn đá vụn này rồi thân mình đột nhiên dừng lại, đình chỉ không tiến lên về phía trước, hai mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vương Lâm nhìn thấy một cảnh tượng trước mặt cũng không khỏi hít thở dồn dập, trong mắt tỏa sáng.

Phía trước, không phải là một tinh cầu mà là một mảng không gian kéo dài với vô số Lôi Trì thật lớn, nơi này đầy ắp các tia chớp, tràn đầy sấm sét, dường như nơi này là một Lôi Địa ngục chân chính.

Tinh cầu Lôi Quang và nơi này so sánh với nhau thì thật sự là bé nhỏ, không đáng kể.

Trong vô biên, vô hạn Lôi Trì, sấm sét giống như một con Lôi Long gào thét, ầm ầm tiếng nổ truyền khắp bốn phía, lộ ra khí cuồng bạo nồng đậm.

Lôi Thú gầm nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm vào Lôi Trì thật lớn kia, dù trong mắt nó cũng lộ ra một tia do dự. Nơi này lôi uy quá mạnh mẽ, nó mặc dù là Lôi Thú nhưng cũng có một chút không chịu đựng nổi.

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, liền từ trên người Lôi Thú hạ xuống, hai mắt sững lại, ánh mắt lộ ra vẻ cẩn thận. Hắn đầu tiên thả ra con rối Tiên Vệ ở phía xa xa hộ pháp, tiếp theo chậm rãi tiếp cận Lôi Trì, đến vị trí ranh giới dừng lại quan sát một chút rồi bước lên một bước.

Một bước tiến lên, vào khoảnh khắc này Lôi điện lập tức lan tràn đến bước chân, dung nhập toàn thân. Mặc dù là Vương Lâm, cũng toàn thân tê rần, hắn hít sâu rồi lại bước thêm một bước.

Không chút tạm dừng, hắn bước lên hai mươi bước rồi mới dừng lại. Lúc này toàn bộ trên người hắn dĩ nhiên bị ánh sáng lôi điện bao phủ, nguyên thần không ngừng phát ra lôi uy.

Nơi này là cực hạn của hắn. Vương Lâm chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt thổ nạp.

Lôi Thú ở bên ngoài bực bội giẫm chân tại chỗ, hồi lâu nó thử nhằm phía trước bước đến, cẩn thận chỉ bước lên mấy bước, lập tức cảm nhận ngay được lôi uy bên trong. Nó ghé sát mặt vào, sử dụng phương thức độc đáo của Lôi Thú hấp thu ánh sáng lôi điện vào cơ thể, chậm rãi luyện hóa.

Bốn phía, ngoại trừ âm thanh sấm sét ra không còn bất cứ thanh âm gì, một người một thú cứ như vậy bắt đầu tu luyện.

Vương Lâm dần dần trở nên thích ứng, lúc mới tiến vào nơi này trong nội tâm cũng có chút khiếp sợ. Lôi uy nơi này dĩ nhiên vượt qua tồn tại trong cơ thể hắn, nếu thân thể cũng không phải do lôi quang biến thành thì chỉ sợ ở vị trí ranh giới cũng đã là rất miễn cưỡng.

- Nơi này cũng là địa phương tốt nhất để tu luyện Lôi Nguyên Thuật.

Trong mắt Vương Lâm điện quang lóe sáng, yên lặng bắt đầu tu luyện Lôi Nguyên Thuật.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 722 Thiên Nghịch kinh biến.

Lúc này, ở tầng đá vụn xa xôi bên ngoài tinh không, một luồng lôi quang gào thét. Trong Lôi quang này là một đầu Lôi Thú, con thú này trên đầu tuy nói không có sừng nhưng có một mụt lớn nổi lên, hiển nhiên là đang uẩn hóa ở bên trong.

Trên thân thể Lôi Thú này khoác một bộ áo giáp màu đen khiến cho con thú này thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn. Ở trên lưng, một người đàn ông khoanh chân ngồi, trên đầu người này mái tóc bay phiêu lãng, mặt không chút thay đổi, nhằm thẳng phương hướng tầng đá vụn tiến tới.

- Lôi Tiên Giới đã sắp mở ra, vào lúc này phải vào trong Lôi Ngục hấp thụ một ít nguyên lực.

Người đàn ông tóc đen vuốt cái đầu to của Lôi Thú, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị, thì thào lẩm bẩm:

- Cũng không biết lúc này đây bên trong Lôi Tiên Giới lại sẽ xuất hiện pháp bảo và tiên thuật gì… Bên trong sứ giả Lôi Tiên Điện sợ lại là sẽ xuất hiện một màn long tranh hổ đấu đây.

Khóe miệng người này lộ ra một vẻ âm trầm, tốc độ Lôi Thú dưới người hắn cực nhanh, hóa thành lôi quang nhằm thẳng hướng xa xa bay đến.

- Nghe đồn bên trong tầng đá vụn của Nam Vực La Thiên chính là chốn địa phương mà năm xưa hạt châu Thiên Nghịch thần bí kia lần đầu tiên xuất hiện. Bởi vì hạt châu này xuất hiện mới làm cho nơi này xuất hiện dị biến Lôi Đình, hóa thành một mảnh Lôi Ngục và cũng trở thành chốn tuyệt diệu để tu luyện thần thông Lôi hệ.

Ánh mắt người đàn ông chợt lóe lên, tốc độ bỗng nhanh hơn.

Vương Lâm đang ở trong phạm vi Lôi Trì, khẩu quyết Lôi Nguyên Thuật trong đầu từng chữ một xuất hiện. Sau khi cẩn thận lý giải, hai tay Vương Lâm đặt ở trên hai đầu gối bấm tay bắt quyết, cả người hít vào một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại.

Lôi Nguyên Thuật này là một loại phương pháp kỳ dị đem sấm sét trong trời đất để rút ra một tia nguyên lực rồi dung nhập vào trong cơ thể trở

thành nguyên lực của chính mình.

Loại công pháp thần thông này cũng không gặp nhiều, chỉ có các tu sĩ ở bước thứ hai mới có thể có được, thường thường được coi là báu vật, tuyệt nhiên không dễ dàng truyền bá ra bên ngoài.

Mục tiêu của công pháp này chính là đem nhập sấm sét vào cơ thể. Nếu tu vi không đủ chẳng khác gì dẫn thiên kiếp thiệt thân, nếu có chút sơ suất lại sẽ bị tổn hại đến cơ thể, trong trường hợp nghiêm trọng lập tức tan thành tro bụi.

Nhưng lúc này mà nói thì công pháp này đối với Vương Lâm là rất thích hợp. Bởi vì nguyên thần của hắn là cũng từ sấm sét, thân thể mới được hình thành này cũng là từ sấm sét biến hóa mà thành. Đến ngay cả trong mắt Lôi Thú mà nói thì toàn thân Vương Lâm giống như một đạo sấm sét vậy.

Ít lâu sau đó, hai tay Vương Lâm chậm rãi nâng lên, sắc mặt như thường, song chưởng bấm tay bắt quyết run lên một cái lập tức không gian xung quanh xuất hiện hàng loạt các gợn sóng lớn. Các gợn sóng này là do lôi quang biến thành, chậm rãi tản ra.

Một cái bắt quyết này thực tế ẩn chứa chín cái thủ ấn, sử dụng tốc độ cực nhanh mà thi triển ra, có thể làm được hiệu quả của Lôi ấn.

Bỗng nghe ầm ầm sóng dậy, Lôi Đình lực trong Lôi Trì khổng lồ nơi này như có một luồng lực hấp dẫn, trong phút chốc giống như tìm được một chỗ để phát tiết, lập tức kéo đến, dường như hóa thành một con Lôi Long giận dữ rống lên rồi cắn nuốt một cái.

Nhưng khi chạm tới thân thể Vương Lâm trong nháy mắt liền tiêu tan, trùng nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Lôi Đình nơi đây rất mạnh, vượt qua rất xa các sấm sét bình thường, sau khi tiến nhập vào trong cơ thể Vương Lâm lập tức rít gào. Tâm thần Vương Lâm bất động, hai tay bấm tay bắt quyết nhanh hơn, vận chuyển Lôi Nguyên Thuật, thân thể hắn giống như một cái bàn xoay thật lớn không ngừng chuyển động phía dưới, từng chút dẫn dắt Lôi Đình tiến nhập vào bên trong cơ thể, dồn ép lại thành nguyên lực thiên địa.

Quá trình này kéo dài thật lâu, trong Lôi Nguyên Thuật cũng từng nói, lần đầu tiên vận chuyển thuật này thì tương đối gian nan. Dù sao thân thể cũng phải cùng lúc chống lại lôi uy, cùng lúc còn muốn hấp thu nguyên lực, cần một thời gian nhất định để thích ứng và phối hợp.

Nhưng Vương Lâm cũng không để tâm nhiều đến như vậy, thân thể và nguyên thần của hắn vốn là Lôi Đình, mặc dù là Lôi Lực nhập thể thì nhiều nhất cũng chỉ là có chút không thoải mái nhưng cũng sẽ không bị thương.

Lúc này, toàn bộ tinh thần hắn đặt ở việc dồn ép nguyên lực, sự không thoải mái của thân thể tự nhiên cũng được xem nhẹ.

Hồi lâu, Lôi Đình nhập thể kia cũng dần dần sụp đổ, dùng Lôi Nguyên Thuật vận chuyển hóa thành một tia nguyên lực pha tạp. Tia nguyên lực này rất nhỏ, nếu là không quan sát kỹ thì căn bản là không có khả năng phát hiện ra.

Nhưng Vương Lâm cũng như là bắt được báu vật, từ đáy lòng cực kỳ hưng phấn. Phải biết rằng tu sĩ ở bước đầu tiên thì nguyên lực là một loại lực lượng cực kỳ xa xỉ, nó là mấu chốt Vấn Đỉnh, cũng chỉ có ở lúc Vấn Đỉnh mới có cơ hội thu hoạch được một ít, căn bản là không có khả năng tái sinh. Từ bên trong trời đất chuyển hóa thành nguyên lực chính là thần thông của tu sĩ ở bước thứ hai. Nếu cũng không đủ các loại cơ duyên xảo hợp thì chắc chắn rằng Vương Lâm cũng không thể thực hiện được điều này.

Hắn áp chế sự hưng phấn và sự vui sướng như điên trong lòng, cẩn thận vận chuyển tia nguyên lực pha tạp kia, mạnh mẽ bắt nó nhắm hướng về phía nguyên thần, dùng nguyên thần hấp thu, tiếp đó dồn ép luyện hóa, tiến hành loại bỏ các pha tạp, tia nguyên lực này có lẽ sẽ càng trở nên nhỏ bé nhưng lúc đó hắn có thể sử dụng được.

Lúc này là thời điểm cực kỳ mấu chốt. Vương Lâm không dám sơ ý, toàn bộ tâm thần đặt lên trên việc này, chậm rãi khống chế tia nguyên lực còn có chút trúc trắc này, chậm rãi chảy vào bên trong nguyên thần.

Nhưng đúng lúc này, biến cố đột nhiên xuất hiện. Biến cố này khiến Vương Lâm trở tay không kịp, căn bản là không có thời gian để khống

chế. Chỉ thấy tia nguyên lực pha tạp kia tưởng như trong nháy mắt đến nguyên thần không ngờ giống như con ngựa hoang thoát cương, lập tức trở nên cuồng bạo.

Nó điên cuồng chui vào trong nguyên thần, nhưng cũng không phải là dung hợp mà sử dụng một tốc độ như một tia chớp đột nhiên tiến tới mi tâm của Nguyên thần Vương Lâm. Nơi này đúng là vị trí của hạt châu Thiên Nghịch. Tia nguyên lực pha tạp này trong thời gian ngắn không ngờ dung nhập vào bên trong hạt châu Thiên Nghịch. Một âm thanh mà bên ngoài không thể nghe được nhưng rõ ràng lại lọt vào tai Vương Lâm ầm ầm ù ù nổ, điên cuồng quanh quẩn trong cơ thể hắn giống như một ngọn núi thật lớn hung hăng va chạm. Sắc mặt Vương Lâm trong nháy mắt tái nhợt không còn chút máu, nguyên thần trong cơ thể lay động, thân thể lại không ngừng run rẩy.

Hạt châu Thiên Nghịch bên trong nguyên thần hiếm thấy trường hợp không đợi Vương Lâm triệu tập, đã tự động từ bên trong nguyên thần biến ảo xuất ra, từ mi tâm của cơ thể Vương Lâm bay ra.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm thần chấn động.

Tiên Nghịch lại xuất hiện, lúc này đây nó lại bay ra từ thân thể Vương Lâm. Trong nháy mắt vào lúc nó xuất hiện, toàn bộ Lôi Trì bắt đầu ầm ầm bạo loạn, vô số lôi điện lập tức hóa thành các con Lôi Long từ bên trong Lôi Trì gào thét bay ra.

Hiện tượng này tạo ra một dao động thật lớn, khiến cho đá vụn ở bốn phía đều bị lôi điện dẫn dắt, phát ra lôi quang. Con rối Tiên Vệ lập tức lùi lại, một mạch thối lui rất xa, nơi mà sóng dao động không lan tới.

Ngay cả Lôi Thú cũng bị biến hóa này của Lôi Trì làm bừng tỉnh, theo bản năng lùi về phía sau, không dám tới gần.

Vương Lâm nhìn Thiên Nghịch châu đang bay lên không trung, trong mắt đầy vẻ mờ mịt.

Vô số Lôi Long trong Lôi Trì gào thét kéo đến, từ bốn phương tám hướng một mạch chui vào trong Thiên Nghịch. Cảnh tượng này cực kỳ rung động, Vương Lâm quan sát gần như không nháy mắt.

Thiên Nghịch chậm rãi quay tròn, mỗi lần quay tròn một vòng liền sẽ có một lượng lớn lôi điện hút vào bên trong. Dần dần, một luồng ánh tử quang ở phía trong lóe ra.

Cảnh tượng này Vương Lâm rất quen thuộc. Không lâu trước đây cũng vừa mới phát sinh một biến hóa giống vậy.

Ánh tử quang chói mắt, trong khoảnh khắc bỗng nhiên tản ra bốn phía, cấm chế kỳ dị kia lại xuất hiện. Cùng lúc đó, trong ánh mắt Vương Lâm, cánh cửa thật lớn kia lại một lần nữa xuất hiện ở giữa trời đất. Tất cả các

việc này hết thảy quá mức quỷ dị, làm Vương Lâm không ngừng khiếp sợ.

Hắn cũng không biết hạt châu Thiên Nghịch xuất hiện lần đầu tiên trên thế gian đó là ở vị trí này. Tất cả các biến hóa kỳ dị nơi này cũng bởi vì vô số năm trước Thiên Nghịch xuất hiện mà tạo thành.

Giờ phút này, Vương Lâm vô ý mà đến nơi này, cũng là đem Thiên Nghịch đến nơi năm đó lần đầu tiên xuất hiện. Nếu nói là nhân quả thì dường như là có ẩn chứa ở bên trong.

Nhưng để đến nơi này cũng không phải tự nhiên vô ý mà tới, trên thực tế sau khi nguyên thần của Vương Lâm bị thương, theo cảm giác mà tìm đến nơi đây. Trên phương diện này tất nhiên là có đặc tính của Lôi Thú, nhưng phần nhiều sự bí ẩn còn lại đấy chính là Thiên Nghịch.

Hạt châu Thiên Nghịch trên người của Vương Lâm, đây là lần duy nhất vật này dung hợp với nguyên thần của người khác, lại không có hình dạng cố định nên có thể ảnh hưởng đến nguyên thần của Vương Lâm. Cái loại cảm giác thoải mái này trên thực tế là do Thiên Nghịch xuất ra, dù sao khi đó ngũ hành của Thiên Nghịch vẫn chưa viên mãn, hạt châu Thiên Nghịch chưa chân chính nhận chủ. Kể cả lúc đó Vương Lâm có mang theo đi tới nơi này thì cũng sẽ không xảy ra biến hóa gì.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 723 Tầm đạo giả, vong sinh tri tử, hám nhĩ….(1).

(1): người tầm đạo, bỏ cả cuộc đời, vẫn thấy nuối tiếc….

Nhưng sau đó, ngũ hành viên mãn do vậy khiến cho Thiên Nghịch xuất hiện biến hóa làm cho cánh cửa thật lớn kia xuất hiện giữa bầu trời, biểu thị lần thứ nhất Thiên Nghịch ở trong tay Vương Lâm đã mở ra.

Lần mở ra này cũng biểu thị hạt châu này nhận chủ.

Như vậy, tiện đường tiếp nước chảy thành sông, Vương Lâm lại đem hạt châu Thiên Nghịch hấp thu vào trong nguyên thần. Thiên Nghịch sau khi nhận chủ lại đi vào cái địa phương ban đầu xuất hiện, vì nguyên lực trong trời đất mở ra, sinh ra dị biến. Về phương diện này, nếu thiếu một nhân quả gì chắc chắn đều không có biến hóa hiện tại. Thiên Nghịch tồn tại vô số năm qua cũng chỉ có Vương Lâm đạt tới được bước này.

Cánh cửa Thiên Địa thật lớn kia lại xuất hiện, tử quang lóe ra trong không trung. Giống như trời đất, hết thảy các vật trên thế gian ở xung quanh Lôi Trì, vào thời điểm này, toàn bộ đều trở thành màu tím. Lôi điện, cũng hóa thành tử điện. Cánh cửa này xuất hiện, cái loại cảm giác kính sợ tận sâu trong linh hồn lập tức mạnh mẽ xuất hiện cả toàn thân Vương Lâm. Tuy rằng hắn đã từng trải qua một lần, nhưng giờ phút này

vẫn toàn thân bỗng thấy nhẹ bẫng đi, chẳng qua trong ánh mắt lúc này cũng lóe ra vẻ bất khuất.

Tử quang tràn ngập, bên ngoài cánh cửa Thiên Địa, cánh tay thật lớn kia lại ngưng hóa hiện ra. Nhưng bỗng vào lúc này lại làm cho tâm thần Vương Lâm nhảy dựng, bởi vào khoảnh khắc cánh tay này xuất hiện lập tức vô số lôi điện màu tím ở bốn phía Lôi Trì lao đến tấn công. Tiếng ầm ầm vang nổ, vô số lôi đình quấn quanh trên cánh tay thật lớn kia, khiến cho này cánh tay, giống như bị bao bọc. Ánh mắt Vương Lâm như điện, chăm chú nhìn vào lôi điện trên cánh tay lớn kia, trầm lặng một hồi, cắn chặt răng, lập tức thân mình lập tức bay lên trời, nhằm thẳng đến cánh cửa thật lớn trong không trung kia phóng đến.

Nếu là cánh tay này không bị lôi quang trấn trụ, kể cả là cánh cửa này lại xuất hiện, Vương Lâm cũng không lựa chọn tình huống tiến vào. Nhưng vào giờ phút này, hắn có loại cảm giác, nếu là bỏ qua cơ hội ngàn năm này sợ là cả cuộc đời của hắn không thể không thể có lại cơ hội quan sát cánh cửa thần bí kia. Tốc độ của hắn tốc độ mặc dù nhanh nhưng cũng để lại cho chính mình một con đường sống, nếu là cánh tay thật lớn kia thoát khỏi lôi điện thì ngay lập tức hắn liền quay đầu chạy trốn. Càng lúc càng tiến gần, cánh tay kia bắt đầu vùng vẫy, nhưng lôi quang bên trên này cũng là giống như sợi dây xích lập tức trói lại, khiến cho cánh tay vùng vẫy này bắt đầu trở nên chậm chạp.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tốc độ lập tức nhanh hơn, hóa thành một luồng lôi quang, thẳng đến cánh cửa thật lớn kia bay đến. Vào khoảnh khắc thân mình hắn tới gần, cánh cửa này mở ra một cái khe hở. Vào khoảnh khắc khe hở này được mở ra, trời đất trong giây phút này giống như dừng lại...

Thân hình của Vương Lâm cũng dừng lại ở bên ngoài của khe hở, hai mắt hắn trợn lên một cách mãnh liệt, toàn bộ tâm thần vào giờ phút này giống như bị hút hồn, dung nhập vào bên trong cánh cửa Thiên Địa. Nhìn thoáng qua một cái khiến cả người Vương Lâm chấn động một cách kịch liệt. Hắn giống như nguyên thần xuất khiếu, không còn cảm giác tồn tại của thân thể, cả người như bị vây vào một nơi không có điểm giới hạn, trong một vùng hỗn độn vô biên vô hạn.

- Nơi này… nơi này là … không gian Thiên Nghịch!

Hai mắt Vương Lâm sững lại, lập tức nói chính xác ra địa phương này.

Nơi đây hắn thật sự rất quen thuộc, bốn phía là một màn hỗn độn, lại có một ít vật sáng lúc thì ẩn hiện.

Ở dưới ánh mắt của Vương Lâm, vật sáng này lập tức bắt đầu biến hóa, giống như ánh mắt của Vương Lâm thúc dục, chỉ thấy cái vật sáng kia lập tức bành trướng lên.

Tốc độ bành trướng quá nhanh, gần như là trong nháy mắt liền lập tức trở nên khổng lồ vô hạn. Cuối cùng, Vương Lâm phải trợn mắt há hốc hết mồm, kích thước của nó biến thành giống như một tinh cầu ánh sáng

Một khí tức mênh mông từ trong ánh sáng lộ ra, phía trong hơi thở đầy sức sống sung mãn. Sức sống này cực kỳ tinh thuần, không có một nửa điểm tạp chất, giống như một đứa trẻ con vừa mới được sinh ra đời.

Ngay sau đó, xung quanh luồng ánh sáng này một mảng bụi màu xám xuất hiện, nhanh chóng tự hấp thu lẫn nhau rồi dung nhập vào bên trong luồng ánh sáng. Rất nhanh, các mảng này tương tác và hỗ trợ lẫn nhau rồi ngưng tụ cùng một vị trí, cuối cùng hình thành một đại lục.

Lại có một ít bụi màu xám hợp lại thành sông dài và biển rộng.

Vương Lâm ngưng thở, cái này rõ ràng chính là một tinh cầu. Ở phía trong linh khí cực kỳ nồng đậm, ngoại trừ không có phàm nhân ra, trong mắt hắn tinh cầu này và các Tu Chân Tinh ở bên ngoài không có gì khác nhau. Đang còn khiếp sợ thì tinh cầu này bỗng nhiên biến đổi với một tốc độ còn nhanh hơn, lập tức tinh cầu ở trạng thái thoái hóa, giống như thời gian đảo ngược, trong nháy mắt liền hóa lại thành vật sáng, càng lúc càng nhỏ và cuối cùng trở lại như ẩn như hiện.

Tâm thần Vương Lâm trong quá trình vật sáng biến hóa, dần dần giống như mất đi ý thức, cả người hắn đắm chìm ở trong khoảng không gian vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, giống như không có một điểm dừng. Vương Lâm dĩ nhiên quên hết thảy, hắn bị vây quanh bởi một loại trạng thái quỷ dị, bên trong không gian không có bờ bến này đây phiêu bạt.

Mỗi một lần ánh mắt nhìn đến đều nhìn thấy một cảnh tượng vật sáng kỳ dị kia, mà lúc này càng lúc càng nhiều. Vương Lâm chậm rãi cảm nhận được một luồng lực lượng thần bí.

Lực lượng này có mặt ở mọi nơi, theo bản năng hắn muốn đi tìm cái căn nguyên của lực lượng này.

Lúc này hắn căn bản là không chú ý tới cảnh tượng trước mắt và năm đó khi đang hóa phàm cảm ngộ thiên đạo tìm kiếm truy đuổi sinh tử luân hồi thật là giống nhau…

Theo bản năng hắn truy tìm, tìm kiếm nơi phát ra của lực lượng. Thời gian trôi qua, hắn không để ý đến, năm tháng quay vòng hắn cũng không có dừng lại, coi như hóa mình trở thành một du hồn trong thế giới hư ảo này, không ngừng tìm kiếm.

Vương Lâm, tại nơi xa xôi này đang truy tìm dấu chân của Đạo, tìm kiếm điểm kết thúc.

Dường như hết thảy các sự tình thế gian trong giờ khắc này đều đã biến thành quá khứ xa xôi, giống như tan biến vào hư vô, không thể có cách nào làm dậy lên một gợn sóng ở trong lòng.

Người nghe giảng đạo, sáng sanh tối tử đã cảm thấy đủ …

Kẻ tầm đạo thì bỏ cả cuộc đời, vẫn luôn thấy nuối tiếc…

Tìm kiếm, không có điểm khởi đầu, không có điểm kết thúc. Vương Lâm không biết chính mình thấy được ít nhiều vật sáng hóa thành tinh cầu, rồi lại từ tinh cầu hóa thành hư vô. Mỗi một lần hắn đều muốn phải theo đuổi để bắt lấy cái dấu chân ấy.

Nhưng cũng như mấy lần trước, hắn đều không nắm bắt được thành công. Chỉ có điều dần dần hắn cũng hiểu ra dường như khoảng cách chính mình và dấu chân đó càng ngày càng gần.

Đạo tiến đến chỉ có một khoảnh khắc rồi liền lại hóa thành hư vô, Vương Lâm tìm đạo, trong mê man, dường như nắm được một chút mạch lạc.

Hắn tìm kiếm lực lượng thần bí kia. Dường như là loại siêu quy tắc nào đó tồn tại, loại này hiểu ra thì thấy rất đơn giản, nhưng lại rất khắc sâu. Không điểm đầu điểm cuối, tìm kiếm trong tịch mịch.

Ánh mắt dừng ở chỗ nào thì chỗ đấy dường như chính là đạo, nhưng khi ánh mắt dời đi thì lại như không hề có.

Đây là một loại cảm giác rất mơ hồ, nhưng như nước chảy, chậm rãi nhỏ giọt trong tinh thần Vương Lâm, dần dần hắn coi như phải bắt được dấu chân này, sờ soạng tới nguồn suối lực lượng thần bí kia.

Tại đây không biết bao năm tháng trôi qua, trong quá trình hắn thấy được một tinh cầu. Tinh cầu này không phải từ vật sáng tạo thành, mà là tự nhiên tồn tại. Trên tinh cầu này sức sống rất yếu, nhưng đầy tràn sự ấm áp, đầy vẻ dịu dàng.

Tại đây, bên cạnh tinh cầu còn có hai tinh cầu nhỏ. Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, tản mát ra một luồng khí tức không muốn xa rời.

Vào một khắc khi Vương Lâm tới gần bên trên một tinh cầu nhỏ lập tức nổi lên các gợn sóng thể hiện một loại cực kỳ vui sướng, ẩn chứa một loại tình cảm nhu mì sâu đậm...

Đang quan sát ba tinh cầu này, trong nháy mắt tâm thần Vương Lâm chấn động, giống như phát hiện một cái gì. Theo bản năng, hắn muốn ngẩng đầu lên, hắn không một chút chú ý tới trạng thái của chính mình trong lúc này căn bản là đã không có thân thể.

Nhưng tay hắn lại xuất hiện ra, dường như trong lòng hắn suy nghĩ như thế nào liền có thể biến ảo ra vậy.

Tay hắn, nhẹ nhàng mơn trớn, toàn bộ hư vô lập tức xuất hiện dao động rất nhỏ. Dưới cái dao động này ba tinh cầu này lập tức tiêu tan hóa thành ba đạo hào quang dung nhập ở trên đầu Vương Lâm. Vương Lâm đình chỉ tìm kiếm, hắn hoảng hốt rọi trong tâm thần, cảm nhận được Đạo dường như ở trong này ... Từ đó bước chân hắn dừng lại, toàn bộ tâm

thần hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại. Cả người ở trong trạng thái vô ý thức hóa thành một vật sáng.

Theo thời gian biến đổi, hắn biến thành làm vật sáng, dần dần trở nên bành trướng, hấp thu các bụi bặm ở bốn phía, một tinh cầu xuất hiện ...

Tinh cầu này núi non đồ sộ, sông suối thanh tú xinh đẹp, mặt đất tràn đầy cảm giác, ngay biển cả cũng là xanh thẳm như da trời, dường như có thể cất chứa thiên địa.

Tại đây, phía bắc của tinh cầu này chỉ có một hộ gia đình có hai người, một nam một nữ. Hai người này cuộc sống bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Hết thảy các sự việc dường như bọn họ muốn liền có thể có được, bao gồm bốn phía bên trong thôn trang kia có vô số phàm nhân. Một ngày nọ ở phía nam của tinh cầu một đạo cầu vồng bắc trên không trung, bên trong cầu vồng là một người con gái mặc áo trắng. Cô gái này tướng mạo thanh tú xinh đẹp, dịu dàng như nước, một mái tóc đen tản ra, có một chút bay ở trước mắt bị cô gái này nâng nhẹ bàn tay ngọc vuốt nhẹ ra phía sau.

Cô gái đang phi hành trong không trung, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói:

- Hôm nay sao vậy? Vì sao làm ta thấy có một loại cảm giác rất quen thuộc...

Nàng trầm ngâm thật lâu, lắc lắc cái đầu, bóng dáng như đóa hồng biến mất ở giữa đất trời.

- Ta muốn tìm đến đáp án!

Trong gió, truyền một âm thanh nhẹ mà kiên định của cô gái này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, giống như vĩnh cửu. Tinh cầu này ở vô số năm tháng trôi qua dần dần biến hóa, duy nhất không biến mất chỉ có ba người.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 724 Thấy được bước thứ ba.

Trong đó có hai người thủy chung sống một cuộc sống bình thản, còn một còn lại là luôn luôn đi tìm kiếm đáp án....

Mãi cho đến một ngày nào đó mặt đất tiêu tan, tinh cầu không tồn tại, ba người hóa thành ba mươi nguồn sáng từ bên trong một bàn tay thật lớn bay ra rất xa. Bàn tay kia tiêu tan cùng với ý thức của Vương Lâm.

- Cái này chính là Đạo sao...

Thanh âm Vương Lâm tại chốn hư vô nơi đây quanh quẩn. Hắn đi tìm kiếm hết thảy và cuối cùng quay về chính bản thân hắn.

Bản thân mình, cũng chính là Đạo, cũng chính là trời…, cũng là từ vô số đạo tổ hợp thành, Đạo chính là hắn.

Từ quan sát vô số vật sáng biến hóa, theo sinh đến tử, theo tử tới sinh, cái này chính là đạo sinh tử luân hồi của hắn.

Nhân quả tuần hoàn, có nguyên nhân tất có kết quả, có quả tự nhiên tồn tại nhân. Như Lý Mộ Uyển tìm kiếm đáp án, như Vương Bình, Thanh Nghi sống cuộc sống nhân sinh bình thường, tất cả các việc này là đạo nhân quả.

Hoảng hốt chốc lát, Vương Lâm có loại cảm giác dường như chính mình minh bạch điều gì, nhưng lại giống như không minh bạch việc gì đó. Loại mơ hồ này giống như thủy triều nhấp nhô trong tâm thần hắn, càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng hình thành đợt sóng biển vỗ vào làm tâm

thần chấn động chấn động. Trong nháy mắt ấy chợt bừng tỉnh, Vương Lâm cảm giác dường như nguyên thần bị một luồng lực lượng mạnh mẽ hung hăng đẩy ra phía ngoài. Lúc ánh mắt tĩnh lặng lại là lúc hắn đã đứng ở bên ngoài cánh cửa thật lớn đó.

Tất cả xung quanh không có biến hóa gì, lôi đình vẫn đang gào thét, tử quang vẫn đang tràn ngập như trước, giống như tất cả các cảnh tượng vừa rồi chẳng qua là lúc Vương Lâm tiến vào trước cánh cửa lớn này thần thức hoảng hốt làm thành một giấc mộng.

Cảnh như vậy giống như trong mơ nhưng lại chân thật đến như vậy...

Cái khe hở do cánh cửa mở ra rồi lại ở trong ánh mắt hắn chậm chậm khép lại rồi biến mất, bao gồm cả cánh tay bị màu tím lôi điện màu tím quấn quanh cũng đang biến mất, tử quang co rút lại rồi biến thành hạt châu Thiên Nghịch.

Trên hạt châu này có một chút biến hóa thần bí, phía trên hạt châu này trước đây có lạc ấn của thiên địa ngũ hành thiên địa nay biến mất, thay vào đó còn lại là âm dương, dương biểu thị cho ngày, âm biểu thị cho đêm, phân biệt chiếm cứ phân biệt một nửa của hạt châu Thiên Nghịch, không dung hợp.

Nó nhẹ nhàng bay về phía mi tâm của Vương Lâm rồi tự động dung nhập vào trong.

Vương Lâm vẫn đứng ở giữa không trung, vẫn không nhúc nhích. Hai mắt hắn chậm rãi khép lại, bên trong tâm thần vẫn thủy chung quanh quẩn cảnh tượng không chân thật kia.

Mơ hồ một hồi rồi hắn chợt hiểu ra...

Hắn cứ đứng như vậy giống như lại quên mất thời gian trôi qua, chỉ còn lại tâm thần không ngừng đang quanh quẩn trong cảnh tượng trong mơ mà chân thật đến như vậy để cảm ngộ, cảm nhận được từng chút, từng chút rồi ghi nhớ ở trong lòng.

Vương Lâm biết tất cả các cảnh trong mơ này thật sự là rất quý giá. Loại cảm ngộ này cực kỳ quý hiếm, căn bản chính là cơ duyên trời cho.

Hắn không thể đợi người nào thuyết giảng, mà có thuyết giảng cũng không thể hiểu được. Càng không dám nói rằng, thậm chí hắn còn có phán đoán, nếu là đám người Thiên Vận Tử để có được cơ duyên lúc này đây thậm chí có thể từ bỏ tất cả!

Cho dù là từ bỏ cả Thiên Vận Tinh, từ bỏ hết thảy các thần thông pháp bảo, hạng người như Thiên Vận Tử cũng sẽ không chút do dự, chỉ vì hiểu đạo lúc này đây!

Bởi vì nếu tìm ra được đạo lúc này đây rất có thể bọn họ mở ra kia cánh cửa vô cùng thần bí, bỏ qua các đau khổ vất vả theo đuổi mấy vạn năm

trong giấc mộng quấn quanh kia, sự nóng lòng khát cầu bước thứ ba đó.

Người nghe đạo, sáng sinh chiều tử đã là đủ…

Kẻ tầm đạo cả cuộc đời vẫn còn luyến tiếc…

Giá trị của Thiên Nghịch châu, Vương Lâm còn chưa biết được toàn bộ, nhưng một phần góc trời hiển lộ này cũng khiến hắn cả đời khó quên, rung động đến cực điểm.

Mặc dù cái này không làm cho tu vi của hắn tăng lên, nhưng mà cũng có thể nói khiến hắn được thăng hoa ở ở Đạo. Vương Lâm đứng ở cánh cửa thật lớn kia, từ chỗ sâu nhất trong linh hồn cũng sinh ra một loại kính sợ sâu sắc.

Đây bởi vì trình độ bất đồng, giống như con người đang nhìn con kiến, tâm cảnh sẽ khác hẳn.

Nhưng hiện tại, tâm cảnh Vương Lâm tuy nói rằng không đạt tới độ cao của cảnh cửa thiên địa lớn kia, hắn vẫn như chỉ là một con kiến nhưng con kiến này cũng là một con kiến đang quan sát bước thứ ba.

Hắn thấy được bước thứ ba.

Tâm thần đắm chìm, cả người Vương Lâm dưới Lôi Trì bỗng nhiên giống như bị dẫn dắt, bầu trời nổi lên Lôi Đình thật lớn ầm ầm oanh hạ, truyền ra khắp bốn phía, long trời lở đất.

Lúc này trong tầng đá vụn tại đây, một luồng lôi quang gào thét kéo đến. Bên trong lôi quang đúng là kia đầu Lôi Thú mặc áo giáp, ở phía trên lưng là một người đàn ông tóc đen trong mắt lộ ra sự cảnh giác đang thẳng tiến đến chỗ sâu bên trong tầng đá vụn bay tới.

Trước đó hắn vừa mới tới gần tầng đá vụn này liền lập tức phát hiện thấy điểm không thích hợp, dao động của lôi quang nơi đây quá mức kịch liệt, so với thời điểm hắn đến năm đó thì chênh lệch thật lớn.

Thậm chí bên trong lôi quang này còn ẩn chứa một luồng khí tức hùng mạnh không thể tin nổi, lập tức trong lòng người đàn ông tóc đen kia kinh sợ, bắt đầu hành động cực kỳ cẩn thận.

Hắn chậm rãi xuyên qua tầng đá vụn, đối với nơi này hắn giống như xe nhẹ đường quen, dù sao trước đây hắn cũng từng nhiều lần tới nơi này để tu luyện Lôi Nguyên Thuật. Nhưng giờ phút này lại giống như chưa bao giờ như thế này, khiến tâm thần hắn hốt hoảng.

Tốc độ hắn rất nhanh, xuyên vào bên trong, không biết qua bao lâu dần dần càng ngày càng tiếp cận chỗ sâu trong tầng đá vụn ở Lôi Ngục. Càng tiếp cận, cái loại cảm giác lo sợ càng trở nên mãnh liệt.

- Phía trước rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?

Sắc mặt người đàn ông tóc đen âm trầm, tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Dương Thực, mắt thấy sẽ vượt qua đạt tới viên mãn, đến lúc đó là có thể tiến vào Khuy Niết, với loại tu vi này của hắn trừ phi các tu sĩ đại thần thông chân chính ở bước thứ hai, nếu không như vậy thì việc có thể khiến hắn sinh ra cảm giác khiếp sợ tuyệt đối không nhiều lắm.

Nhưng giờ phút này, cảm giác như thế này càng lúc càng trở nên sâu đậm.

Do dự một hồi, người này cắn chặt môi lại một cái, Lôi Thú dưới người bỗng nhiên lao mạnh xuyên qua lớp cuối cùng của tầng đá vụn, thấy được phía trước là Lôi Trì quen thuộc.

Liếc mắt một cái, hắn liền nhìn thấy Vương Lâm phía trên Lôi Trì. Lúc này đây Vương Lâm trong mắt của người đàn ông tóc đen thật sự là rất quỷ dị, cả người bay ở giữa không trung, toàn thân lôi quang chạy, một lượng lớn lôi điện rít gào thẩm thấu từ trong cơ thể bay ra, tóc không gió tự động bay.

Kích thước của Lôi Trì lúc này lại khiến cho hơi thở người đàn ông tóc đen trở nên dồn dập, Lôi Trì trước mắt khiến hắn có một loại cảm giác giống như thật sai lầm khi tới địa phương này. Lôi Trì này so với năm đó

so với lần thứ nhất khi hắn tiến đến không ngờ rút nhỏ đi còn gần một nửa.

Trong trạng thái không bờ không bến lúc này dường như mơ hồ có thể nhận thấy có người xuất hiện, giống như mặt nước phẳng lặng bị ném vào một tảng đá, nổi lên từng đợt gợn sóng vô hình. Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt!

Đây là một đôi mắt không cách nào hình dung được. Phía trong hai mắt này dường như ẩn chứa cả trời đất, ẩn chứa hết thảy cõi thế gian này, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu trời, xuyên thấu đất.

Giống như ngày đó trước cánh cửa thiên địa cực lớn kia xuất hiện cánh tay thật lớn làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác cực kỳ rung động đến từ linh hồn đang run rẩy, khiến hết thảy ánh mắt con người nhìn đến không khỏi nghĩ mình là một con kiến mà nảy sinh ra sự kính sợ.

Này trong hai mắt của Vương Lâm còn lưu trữ tàn ảnh các hồi ức của cảnh tượng như trong mơ mà chân thật kia. Lúc này phảng phất như là Trời mà cũng chính là Đất, dường như là Thiên đạo!

Đây chính là khí tức của bước thứ ba, hai mắt của Vương Lâm giờ phút này không ngưng tụ ý thức, bình thản trong đó lộ ra vẻ mịt mù, tùy ý liếc mắt nhìn người đàn ông tóc đen một cái.

Cái liếc mắt một cái, này dừng ở trong mắt người đàn ông tóc đen, ầm ầm ù ù nổ lên, giống như vô số Lôi điện cuồng điên lay động. Dường như hắn tu luyện Lôi Nguyên Thuật, hấp dẫn lôi điện vượt quá khả năng của bản thân, nổ vang một cách điên cuồng.

Cả người hắn trong nháy mắt liền giống như một cái cột đứng im bất động. Thế giới của hắn tại đây trong nháy mắt, chỉ còn lại có ánh mắt của Vương Lâm, cả cuộc đời của hắn trong nháy mắt này chỉ tồn tại một cái ánh mắt này.

Bên tai tiếng sấm cuồn cuộn kéo đến, nhưng giống như khoảng cách tới chính mình rất xa, nghe rõ ràng nhưng không cảm thụ được.

Hắn không hiểu đây là cái dạng ánh mắt gì, nhưng bên trong ánh mắt này ẩn chứa lực lượng vượt xa xa quá sức hắn tưởng tượng, lực lượng này theo ánh mắt trực tiếp xé rách hai mắt hắn, tiến nhập vào tâm thần làm rung động toàn thân.

Thình thịch, thình thịch... Tốc độ tim đạt tới cực hạn giống như chuẩn bị phải bùng nổ.

Máu toàn thân hắn điên cuồng lưu chuyển, và đôi mắt đó còn khiến nguyên lực toàn thân hắn giờ phút này chấn động, cả người hắn kinh hãi tới cực điểm, giống như nếu không vận chuyển, sẽ lập tức sụp đổ dưới ánh mắt này.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 725 Người thứ nhất dựa vào

- Đây là loại lực lượng gì?

Thân mình người đàn ông tóc đen căn bản là không thể di động nửa điểm, nguyên lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển không sợ tiêu tán, không sợ lãng phí, cũng hoàn toàn không đặt ở trong lòng. Miệng lưỡi hắn khô khốc, mồ hôi toàn thân đã sớm toát ra làm quần áo hắn ướt đẫm toàn bộ. Nhưng giờ phút này hắn giống như trở nên điên cuồng, không thể dời ánh mắt của chính mình.

Với tu vi của hắn, đây là lần đầu tiên trong đời cảm nhận được lực lượng đáng sợ đến như vậy, thậm chí năm đó lúc hắn đối mặt Điện chủ của Lôi Tiên Điện điện chủ cũng chắc chắn không có loại cảm giác đáng sợ như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn người đàn ông tóc đen, trong đôi mắt của hắn còn lưu giữ dấu vết của sự truy tầm Đạo. Hắn nhìn đến trên người, tu sĩ cũng tốt, phàm nhân cũng vậy, dường như tại đây, một khắc

ở bên trong cảm ngộ loại này, còn tàn lưu trong hai mắt này mà nói thì đối phương chỉ như là một con kiến.

Tại cảnh mộng tầm đạo này, ánh mắt của hắn, cái đạo này nằm ở cái vật sáng kia tập trung rồi bành trướng, nhanh chóng đi qua hoàn toàn cả đời. Giờ phút này, mang theo ánh mắt như vậy, hai mắt hắn dừng ở phía trên người đàn ông tóc đen.

Người này giống như kia vật sáng ở cảnh tượng trong mơ, chẳng qua là không phải chậm rãi bành trướng lên mà trong giờ phút này theo trạng thái nhanh chóng tiêu tan.

Từng lúc, từng lúc, từ đầu đến cuối không có chút gián đoạn.

Trong mắt người đàn ông tóc đen sự hoảng sợ đã trở nên sâu đậm tới cực điểm, nguy cơ sinh tử chưa bao giờ tới gần như thế này. Ánh mắt đối phương lạc trong mắt hắn, hắn lập tức cảm nhận được nguyên thần thiêu đốt, nguyên lực trong cơ thể vào giờ phút này dường như không chịu sự khống chế của chính mình, lập tức trở nên điên cuồng hóa thành một ngọn lửa vô hình.

Ánh mắt của đối phương ẩn chứa lực lượng đáng sợ khiến cho hắn căn bản không sinh nổi tâm tư gì để chống cự. Ngày hôm nay, đối với hắn mà nói trở lại ... Trở lại ... dường như chính mình giống như sự tồn tại của con kiến, ở trong sâu thẳm linh hồn sự kính sợ, lan tỏa toàn thân.

Không chỉ có là hắn, với Lôi Thú mà hắn ngồi trên, cảm nhận này càng sâu đậm, một tiếng âm thanh kêu gào truyền ra từ miệng con thú. Thân thể của nó dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ, tan rã một cách nhanh chóng, giống như trở lại bụi đất...

Tất cả các chuyện này chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, trong mắt Vương Lâm tàn dư của việc tầm đạo biến mất, hắn hít vào một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại.

Toàn thân người đàn ông tóc đen hư thoát, theo cảm giác đáng sợ kia trở nên thanh tỉnh. Toàn thân hắn mồ hôi rớt, nguyên lực trong cơ thể tiêu tan hơn một nửa, nguyên thần lại rút nhỏ nhất một vòng, thân mình cực kỳ suy yếu, hắn nhìn vào Vương Lâm, trong mắt sự hoảng sợ đã chiếm cứ toàn bộ tâm thần.

- Thật là đáng sợ!!! Cái này ... đây là ánh mắt loại gì, tu vi của người này là cái gì vậy?

Người đàn ông tóc đen nhịp thở rối loạn, thân mình run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Nội tâm hắn cực kỳ hối hận vì sao chính mình lại tới nơi này, nếu không tới nơi này thì sẽ không phải trải qua một cảnh tượng đáng sợ vừa rồi kia.

Hắn không có chút nghi ngờ rằng trong mắt của đối phương nếu sử dụng tiếp lực lượng kỳ dị kia lần nữa thì lập tức mình sẽ gặp cảnh toàn thân tan vỡ, lập tức trở thành tan rả, bị hủy diệt hết thảy các sức sống đang tồn tại.

Thậm chí ngay cả nguyên thần xuất khiếu để bỏ chạy cũng tuyệt đối không thể thực hiện được.

Lôi Thú dưới thân hắn cũng như vậy, ánh mắt hắn nhìn Vương Lâm lộ ra sợ hãi cực sâu đậm. Với sự kiêu ngạo của Lôi Thú, mặc dù là chết thì cũng sẽ không khuất phục, nhưng đối mặt với ánh mắt kia thì cũng không phải được chết một đơn giản như vậy, mà là phải chịu một áp lực đáng sợ!

Người đàn ông tóc đen tỉnh táo lại, trong mắt hắn hình tượng Vương Lâm lúc này cao lớn vô hạn. Thậm chí người đàn ông tóc đen còn cho rằng, chỉ sợ trong Tinh Vực La Thiên này căn bản là không ai có thể dưới ánh mắt chăm chú kia mà lông tóc không tổn hao gì, kể cả là Điện chủ Lôi Tiên Điện cũng không làm được. Nhất là trong ánh mắt kia lại ẩn chứa sự coi thường vạn vật, giống như thiên địa ở trong ánh mắt này cũng chẳng qua chỉ là một con kiến. Loại cảm giác này khiến cho thân mình người đàn ông tóc đen chấn động một cách kịch liệt. Với tâm tính kiệt xuất ngạo nghễ của hắn đối với người ở trước mặt này nổi lên một loại sùng kính cuồng nhiệt mà trước đây chưa từng có. Về lực lượng nếu sự chênh lệch không phải là quá lớn tâm trạng hắn phải nghĩ đến sự phản kháng, nhưng khiến cho hắn cảm nhận được này cỗ lực lượng hùng mạnh, căn bản là không có khả năng khiêu chiến thậm chí cả đời mình gặp bao nhiêu người không thể so sánh được thì lúc này trong lòng hắn duy nhất dâng lên đó là ý muốn nương tựa

- Đạo Yểm, cảnh tượng vừa rồi kia tuyệt đối là Đạo Yểm kia trong truyền thuyết nhắc đến.

Trong mắt người đàn ông tóc đen sự hoảng sợ đã bị sự sùng kính cuồng nhiệt thay thế, tâm thần kinh sợ, thân thể hắn run rẩy. Khi nghĩ tới hai từ Đạo Yểm, lại khiến hắn kích động và kinh hãi không ngừng.

Phàm nhân có bóng đè, tu sĩ đồng dạng cũng sẽ có Đạo Yểm.

Chẳng qua Đạo Yểm này là các từ ở trong truyền thuyết, người đàn ông tóc đen chỉ biết được, nghe người ta nói rằng ở vô số năm về trước, bên trong Tinh Vực La Thiên Tinh Vực xuất hiện một người, người này chỉ sử dụng lực lượng của mình thi triển một loại thần thông liền đem tất cả các tu sĩ bước thứ hai trong Tinh Vực La Thiên đánh bại toàn bộ. Thậm chí, các tu sĩ ở bước thứ hai này, ngoại trừ một số rất ít người, còn lại tất cả khi một loại thần thông này sử dụng ra thì ngay cả các pháp bảo đều không tế khởi được, liền thua. Người nọ rất thất vọng xoay người bỏ đi, ngay lúc đó trong các cường giả của Tinh Vực La Thiên có một người đủ dũng khí đứng dậy truy vấn tên của loại thần thông này. Đổi đích xác, còn lại là- kia một câu trả lời bình thản.

- Thuật này tên là Đạo Yểm, ta không phải là người sáng chế ra, các ngươi rồi cũng sẽ gặp...

Người đàn ông tóc đen hít sâu, lập tức rời Lôi Thú đi xuống, cung kính đứng ở một bên. Lúc này hắn không còn bị ánh mắt của Vương Lâm tác động liền lập tức liền phát hiện ở cách đó một đoạn không xa, trên một phiến đá vụn còn có một người đang ngồi khoanh chân.

Mắt vừa nhìn thấy, người đàn ông tóc đen ngẩn ra. Hắn tự nhiên nhìn ra đây là một khôi lỗi, ngay sau đó hắn lại thấy được bên cạnh Lôi Trì phía xa xa một con Lôi Thú mà trên đầu đã có sừng bạc.

Lúc trước khi hắn vừa mới tới nơi này liền lập tức bị ánh mắt của Vương Lâm chiếu đến, cơ bản là không thể nhìn hết thảy ở xung quanh. Lúc này thấy một màn như vậy thì trên mặt lại lộ ra sự khiếp sợ!

- Lôi Thú sừng bạc, Khôi lỗi Âm Hư... Hắn có thể chính là sứ giả của Lôi Tiên Điện.

Người đàn ông tóc đen có chút không thể tin được, hắn không phải hoài nghi thân phận của Vương Lâm mà là cho rằng một người hùng cường như vậy không ngờ chính là sứ giả của Lôi Tiên Điện, đang tự suy hỏi trong lòng thì Vương Lâm lại mở hai mắt. Lúc này đây ánh mắt này khôi phục lại như thường, hết thảy các sự việc vừa rồi không chỉ có là người đàn ông tóc đen này hoảng sợ mà ngay cả Vương Lâm cũng phải khiếp sợ. Loại cảm giác vừa rồi chẳng lẽ là bước thứ ba của Tu Đạo... Vương Lâm liền trầm tư, cái cảm giác loại này có thể ngộ mà không thể cầu, hắn mơ hồ dường như nắm chắc tới một cái gì đó nhưng tu vi của hắn dù sao vẫn còn rất thấp, loại cảm giác này chỉ có thể tồn tại trong lòng, không thể hoàn toàn lĩnh ngộ.

Cảnh tượng chân thật như trong mơ kia đã mở ra cho hắn một con đường đi tới cánh cửa lớn của bước thứ ba. Loại cơ duyên này, nếu mọi người trong các tinh vực của La Thiên Tinh Vực nếu là biết được đều phải điên cuồng. Như hạng người Thiên Vận Tử, cả đời này theo đuổi lớn nhất đó là bước thứ ba của Tu Đạo, vì bước thứ ba này bọn họ có thể liều lĩnh. Ở

trong mắt bọn họ, bước thứ ba này không có một dấu vết nào có thể tìm ra, không biết phương hướng, như thế nào để đi tới, thủy chung bồi hồi trong mê man, đau khổ tìm kiếm.

Nhưng Vương Lâm, lại bởi vì Thiên Nghịch châu, theo khe hở ngoài cửa kia mở ra mà đạt được loại cơ duyên không thể tưởng tượng này. Cái cơ duyên có đôi khi chính là vận mệnh.

Nhìn thấy được đường đi đến bước thứ ba, thành tựu trong tương lai của Vương Lâm là không thể đoán trước, không thể tưởng tượng.

- Vãn bối Nhị cấp sứ giả Lôi Tiên Điện Thân Công Hổ bái kiến tiền bối!

Người đàn ông tóc đen lập tức quỳ trên trên mặt đất, sử dụng một phương thức mà hắn năm đó chỉ có bái sư mới thực hiện, biểu thị trong lòng sùng kính cuồng nhiệt của bản thân ra. Cảnh tượng này nếu để người ngoài nhìn đến chắc chắn cực kỳ khiếp sợ. Phải biết rằng Thân Công Hổ người này cực kỳ kiệt xuất và ngạo nghễ không hề khiếp phục một ai lại làm việc cực kỳ đáng sợ. Dù sao các sứ giả bên trong Lôi Tiên Điện đều là rất các nhân vật khó chơi, rất nhiều gia tộc Tu chân rất mong muốn dùng mọi cách để chiêu dụ.

Hơn nữa, cực kỳ trọng yếu là thiên tư của người này kinh người, mặc dù là Điện chủ của Lôi Tiên Điện cũng từng phải thốt lên rằng thiên tư Thân Công Hổ, ở trong Tinh Vực La Thiên này cũng phải liệt vào trong số ba mươi người đứng đầu. Người này tu luyện trong một thời gian ngắn, chỉ có ngàn năm, nhưng thời gian ngàn năm này cũng đã đạt tới Dương

Thực, tiếp cận viên mãn, loại đáng sợ này thậm chí so với tính cách tàn nhẫn còn làm cho người ta kiêng kị hơn.

Bởi vì mọi người vĩnh viễn cũng sẽ không biết cuối cùng hắn ở trình độ nào, nói không chừng ngay sau đó hắn sẽ thành công chân chính ở bước thứ hai.

Thân mình Vương Lâm chưa động đậy, ánh mắt như thường, bình thản nhìn về phía Thân Công Hổ. Đối với bước thứ ba mà nói tuy tu vi của hắn không có biến hóa, nhưng tâm tính hắn dĩ nhiên đã xảy ra sự thay đổi kịch liệt, linh hồn hắn lúc này có chút bất đồng. Lúc này hắn mặc dù đang đứng trước mặt Thiên Vận Tử thì cũng không có cảm giác khẩn trương gì cả.

Thật giống như, trong đám phàm nhân khi nhìn thấy và biết được tiên thuật thần thông thì mặc dù là thấy được đế vương phàm nhân thì cũng dám ngẩng đầu nhìn chăm chú, không có ý khiếp sợ. Dưới ánh mắt của Vương Lâm, Thân Công Hổ mặc dù không cảm nhận được cái sự kinh khủng như trước đó nhưng đang vẫn không ngừng run sợ, ký ức đáng sợ lúc trước đã trở thành một dấu ấn thật sâu trong tâm hồn của hắn, kể cả cho đến lúc chết cũng sẽ không biến mất được.

Thực tế mà nói chuyện loại này đối với hắn cũng là một loại cơ duyên lớn. Nếu mà để đám người Thiên Vận Tử lựa chọn, nếu là có được hạt châu nhưng không thể hy vọng có tình huống này xảy ra thì cũng sẽ không chút do dự, lựa chọn tự mình cảm ngộ.

Vương Lâm nhìn vẻ mặt người kia cung kính, ngay cả Lôi Thú bên cạnh người này cũng cúi đầu, ở không có nửa điểm cao ngạo.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, bình thản nói:

- Chuyện gì?

Tâm tình hắn vẫn đang còn có một chút lưu lại phấn cảnh tượng không chân thật như trong giấc mơ kia, do đó có giọng điệu như vậy.

Hơn nữa, người này mặc dù là tu sĩ Dương Thật, nhưng giờ phút này tâm thần cũng tổn hao nhiều, nhất là đạo tâm đã khiếp nhược, có thể phát huy ra lực lượng Âm Hư thì cũng đã là rất miễn cưỡng.

Về phần con Lôi Thú, ngay cả đầu nó cũng không dám ngẩng lên, hiển nhiên cảnh tượng vừa rồi đã làm cho nó sợ mất mật.

Vương Lâm hỏi một câu vô cùng đơn giản, nhằm Thân Công Hổ hỏi tới. Hắn vội vàng cung kính nói:

- Vãn bối...

Không chờ hắn nói xong, Vương Lâm vung tay trái lên, chậm rãi nói:

- Nếu không có việc gì thì nhanh chóng lui ra!

Dị biến Thiên Nghịch, Vương Lâm cũng phải chuẩn bị cẩn thận để nghiên cứu một chút. Sự hùng cường của vật này dĩ nhiên vượt quá xa so với tưởng tượng của hắn, chỉ mới mở ra một khe hở đã khiến hắn thấy được bước thứ ba, nói vậy nếu là mở ra toàn bộ....

Nội tâm Vương Lâm kinh hoàng, hắn tưởng tượng không được.

Mặt khác, cảnh trong mơ lúc này đây khiến cho ý cảnh của hắn có có chút dấu hiệu tăng tiến, khoảng cách đến bước đầu tiên của Tu Đạo, Vấn Đỉnh đại viên mãn dĩ nhiên còn không xa.

Đối với thái độ Vương Lâm, Thân Công Hổ cảm thấy cực kỳ bình thường. Cường nhân vốn chính là như thế, bản thân mình quấy rầy tiền bối này tu luyện, vị tiền bối này không có giết chính mình đã là một ơn đức ngợp trời rồi.

Nhớ tới ánh mắt vừa rồi kia, Thân Công Hổ không có chút gì nghi ngờ là vị tiền bối này đã buông tha cho mình một lần, nếu không như vậy thì mình chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Sự run rẩy và khiếp sợ trong tâm thần hắn dĩ nhiên chuyển biến thành sự cuồng nhiệt và sùng kính ngợp trời, lúc này mới hít sâu một cái rồi cung kính nói:

- Tiền bối, vãn bối, Thân Công Hổ, người của Thân Công tộc ở nam vực của La Thiên, sứ giả cấp hai Lôi Tiên Điện, tu sĩ cảnh giới Dương Thật khẩn cầu được dựa vào tiền bối!

Hắn không phải nhìn không ra tu vi hiện tại của Vương Lâm, chỉ có điều ánh mắt đáng sợ kia đã khiến hắn hoàn toàn xem nhẹ việc này. Thậm chí hắn còn cho rằng, đây mới là cao thủ chân chính. Cao thủ chân chính, kể cả là ẩn giấu tu vi thì cũng muốn bày ra một bộ dáng giống như căn bản là nhìn không ra sự ẩn giấu đấy, phảng phất giống như tu sĩ Vấn Đỉnh

- Dựa vào?

Vương Lâm ngẩn người ra, nhìn về phía Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ vội vàng cung kính nói:

- Tu vi của vãn bối không đủ, tự biết không có tư cách dựa vào tiền bối, nhưng mà đây là sự thành tâm cực điểm của vãn bối. Hơn nữa gia tộc tu chân lệ thuộc vào vãn bối rất nhiều, nếu là tiền bối có nhu cầu gì thì chắc chắn sẽ toàn lực để thỏa mãn. Vãn bối cũng biết được các phàm vật này đó không được tiền bối để trong lòng, chỉ cầu tiền bối nhìn ra một lòng thành tâm thành ý của vãn bối, cho phép vãn bối được dựa vào...

Vương Lâm nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi lắc lắc đầu. Thần thông vừa rồi hắn không thể thi triển lại được. Hơn nữa người này, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra thuộc loại người kiêu ngạo, một khi ở thời điểm nào đó bị người này phát hiện ra manh mối, tất nhiên đem cho hắn một ít sự phiền toái không cần thiết.

Thân Công Hổ nhìn thấy cái lắc đầu của Vương Lâm, lập tức nói:

- Tiền bối, vãn bối thật sự thành tâm thành ý. Bất kể ngày sau như thế nào cũng tuyệt không hối hận lại càng để tiền bối vướng mắc, chỉ cần tiền bối ở thời điểm vãn bối đột phá hết sức mà chỉ điểm cho vài câu thì vãn bối có thể dâng ra Đạo Hồn, cầu tiền bối đồng ý cho dựa vào ngàn năm!

Hắn nói xong, hai tay bấm tay bắt quyết, áp lên phía trên Thiên Linh cái, lập tức một luồng sáng màu đen từ nơi đỉnh đầu này bay ra, bên trong này ẩn chứa ý cảnh và đạo niệm của hắn.

Ở La Thiên Tinh Vực này nương tựa người khác thì có thể có lựa chọn giao ra vật đảm bảo để dựa vào, mà đạo hồn này cũng là quy cách cao nhất đồng thời cũng là vật đảm bảo sự nương tựa nghiêm khắc nhất.

Một khi Đạo hồn bị người nắm giữ, tuy nói không phải sống chết chỉ trong một ý niệm nhưng có thể ảnh hưởng đạo tâm, có ý nghĩa sâu xa.

Hiến dâng Đạo hồn, có thể thấy được sự thành tâm của Thân Công Hổ. Hắn thật sự bị ánh mắt lúc trước của Vương Lâm làm cho sợ, trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác, nếu là hôm nay chính mình buông tha cơ duyên lần này thì sợ là cả cuộc đời này nhất định sẽ cực kỳ hối hận.

Thân Công Hổ đối với cảm giác của chính mình cực kỳ tín nhiệm. Cả đời này của hắn rất nhiều lần quyết định trọng đại toàn bộ đều dựa vào cảm giác kỳ dị này. giờ đây, loại cảm giác này lại sâu đậm không giống như trước đây lại khiến niềm tin của hắn thêm kiên định.

Nhìn đạo hồn của Thân Công Hổ hiến dâng, ánh mắt của Vương Lâm sững lại. Tuy nói là không biết cái đạo hồn kia nhưng cũng nhìn ra này hàm nghĩa biểu thị. Trầm ngâm một hồi lâu, Vương Lâm chậm rãi nói:

- Ngươi không hối hận chứ?

Thân Công Hổ lập tức cung kính nói:

- Vãn bối tuyệt không hối hận!

Vương Lâm không hề dài dòng, tay phải phất một cái đạo hồn của Thân Công Hổ lập tức rơi vào trong tay, một hơi nuốt vào rồi dung nhập vào bên trong nguyên thần của hắn.

- Ngươi vì sao tới đây?

Sau khi thu đạo hồn, Vương Lâm bình thản hỏi.

- Lôi tiên giới sắp sửa mở ra, vãn bối tính toán mượn nơi đây để tu luyện nguyên lực...

Thân Công Hổ cười khổ nói.

Thần trí Vương Lâm vẫn như thường, cảm thấy rõ ràng đạo hồn của Thân Công Hổ bên trong thân thể. Sự bá đạo trong ý cảnh của người này cực kỳ tương tự, nhưng vẫn có một điều khác biệt, người không hiểu được nhân sinh, nên không thể hiểu được trọn vẹn.

- Lôi Tiên Giới bao lâu nữa thì mở ra?

Vương Lâm bình thản mở miệng, hai mắt hé mở.

Thân Công Hổ cung kính nói:

- Mười năm nữa, Lôi Tiên Giới sẽ lại mở ra. Đến lúc đó, dựa vào Lôi Đỉnh sẽ có thể đi vào.

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, Lôi Tiên Giới này hắn rất có hứng thú. Năm đó bên trong Vũ Tiên Giới hắn không thể hấp thụ tiên ngọc, nhưng lần này, hắn cũng đã có thực lực hấp thụ một lượng lớn tiên ngọc, đi đến Lôi Tiên Giới, nhất định sẽ khiến cho tu vi viên mãn.

- Tiên giới bị phá hủy có hạn chế gì tới tu vi của người tiến vào?

Hai mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, nhìn về phía Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ ngẩn ra, chần chừ một chút, hiển nhiên là cũng bởi vì những lời này của Vương Lâm mà có một ít suy đoán.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, từ tốn nói:

- Lão phu cũng không phải là người ở La Thiên Tinh Vực này!

Tạp niệm trong đầu Thân Công Hổ hoàn toàn tiêu tan, gần như ngay khi Vương Lâm mở miệng hắn cũng nghĩ tới đáp án này. Trong lòng hắn, chỉ có lai lịch như vậy mới phù hợp với thân phận Vương Lâm.

- Tiền bối, Lôi Tiên Giới ở La Thiên Tinh Vực ta bị phá hủy cũng không quá nghiêm trọng, đối với hạn chế tu vi, là Vấn Đỉnh Hậu Kỳ đại viên

mãn. Nhưng dưới bí pháp của Lôi Tiên Điện, cũng có thể để cho một vài tu sĩ tu vi đạt tới bước thứ hai tiến vào, điều kiện tiên quyết là không được phát triển vượt qua Khuy Niết Sơ Kỳ.

Vương Lâm gật đầu, lại hỏi thêm một ít chi tiết. Lôi Tiên Giới này về cơ bản cũng cùng loại với Vũ Tiên Giới. Dù sao vô số năm trước, tứ đại tiên giới Phong, Vũ, Lôi, Điện đều là thông đạo vào Viễn Cổ Tiên Vực.

Sau khi hiểu rõ, Vương Lâm như muốn nói lại thôi, liếc nhìn Thân Công Hổ một cái, bình thản nói:

- Thôi, người có thể lưu lại tu luyện, nhưng không được quấy rầy lão phu!

Thân Công Hổ vội vàng gật đầu vâng lời. Mục đích hắn tới đây chính là để tu luyện, nhưng hiện tại bản thân cũng bị trọng thương, tu vi lại giảm xuống rất nhiều, nếu rời khỏi, trong thời gian ngắn ngủi mười năm rất khó tìm được nơi nào tốt hơn chỗ này. Hơn nữa hắn đã bị thương, chữa thương sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, rất có thể mười năm sau khi Lôi Tiên Giới mở ra hắn cũng chỉ mới vừa bình phục.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 726 Lôi nguyên ngưng tụ.

Lúc này nghe Vương Lâm đồng ý cho hắn ở lại, Thân Công Hổ lập tức dâng lên mối cảm kích. Thực ra với tính tình của hắn, tuyệt đối sẽ không như vậy, nhưng chẳng qua đạo tâm của hắn đã khiếp sợ, đã giao ra đạo hồn, trong tiềm thức, ánh mắt kia của Vương Lâm đã hoàn toàn làm cho hắn kinh sợ.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, không để ý tới Thân Công Hổ nữa, xoay người đi vào sâu trong Lôi Trì.

Khi mới bắt đầu Thân Công Hổ còn chưa chú ý, nhưng ngay sau đó hắn liền thở dài, không hổ là cao nhân. Lôi Trì này tuyệt không tầm thường, với tu vi của bản thân hắn cũng chỉ có thể bước vào khoảng năm bước, không thể bước thêm được chút nào nữa.

Nhưng hiện giờ, ánh mắt hắn theo Vương Lâm đi vào, trơ mắt nhìn Vương Lâm bước từng bước, sau khi bước khoảng trăm bước, khoanh chân ngồi xuống.

Thân Công Hổ hít sâu, vẻ sùng kính trong mắt càng đậm. Lúc này hắn bị thương, thật cẩn thận bước vào mười bước rồi không thể chịu đựng thêm nữa, vội vàng ngồi xuống dùng Lôi Nguyên Thuật thổ nạp, hấp thụ lôi điện vào trong cơ thể để tiến hành tu luyện.

Lôi Thú của hắn cũng cẩn thận bước vào vài bước, cái đầu rất lớn thi thoảng lại nhìn về phía Vương Lâm cách đó trăm bước, lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi. Với bản năng linh thú của nó, sự sợ hãi của nó so với Thân Công Hổ còn lớn hơn gấp mấy lần. Một ánh mắt này gần như khiến cho nó hồn siêu phách lạc.

Giống như quay trở lại căn nguyên, từ lúc nó sinh ra cho đến bây giờ, chưa hề gặp qua việc này.

Dù đến giờ phút này, nó đối với Vương Lâm vẫn đang không ngừng sợ hãi, nằm úp xuống. Bỗng nhiên một tiếng gầm nhẹ từ xa truyền đến, chỉ thấy Lôi Thú sừng bạc của Vương Lâm kia thân mình nhoáng lên chạy tới, lướt qua bên người Lôi Thú của Thân Công Hổ, hung hăng trừng mắt nhìn.

Lôi Thú của Thân Công Hổ lập tức lui ra sau vài bước, không dám tới gần. Vẻ kiêu ngạo của nó đã bị ánh mắt của Vương Lâm phá nát, bằng không, với trạng thái sắp mọc Lôi Giác của nó, nhất định sẽ không chịu khuất phục như vậy.

Cái đầu to của Lôi Thú sừng bạc nhoáng lên một cái, có chút đắc ý đi qua, hoan hỉ bước vào Lôi Trì khoảng mười bước , nằm ở đó hấp thụ lôi điện.

Xa xa, con rối Tiên Vệ khoanh chân ngồi trên một khối đá vụn, chớp hai mắt lóe ra tinh quang, ánh mắt thi thoảng lại nhìn chăm chú vào Thân Công Hổ.

Trăm bước là cực hạn của Vương Lâm lúc này, việc này chính là bởi vì hắn đã thấy được bước thứ ba. Linh hồn trong cơ thể thăng hoa, nhìn lôi điện này dường như mơ hồ thấy được một chút biến hóa kỳ dị. Sự biến hóa này giống như lúc thi triển Trảm La Quyết.

Sự biến hóa này khi bước vào Lôi Trì, khi Vương Lâm đi tới trăm bước cũng không còn có thể giữ vững. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, hắn bắt đầu hấp thụ lôi điện vào cơ thể, lấy Lôi Nguyên Thuật chuyển hóa, rút ra nguyên lực pha tạp bên trong, không ngừng luyện hóa.

Thời gian trôi qua, một lượng lớn lôi điện ầm ầm từ bốn phương tám hướng giống như những con ngân xà ngưng tụ lại, bị hắn hấp thụ vào trong cơ thể, dưới sự vận chuyển của Lôi Nguyên Thuật, từng tia nguyên lực chậm rãi bị hút ra, dung nhập vào trong nguyên thần của hắn, thấm vào nguyên thần.

Một cảm giác cực kỳ thoải mái chậm rãi dâng lên mãnh mẽ khắp toàn thân Vương Lâm.

Trước kia Vương Lâm mới đạt tới Vấn Đỉnh, bởi vì chưa có Vấn Đỉnh Chi Tinh nên nguyên lực so với những Vấn Đỉnh tu sĩ bình thường kém hơn rất nhiều. Nhìn bề ngoài có vẻ như con đường Vấn Đỉnh của hắn sẽ rất bằng phẳng, nhưng một trận chiến với Lôi Đạo Tử đã khiến nguyên

lực của hắn tiêu hao quá nhiều, hiển nhiên đã xuống tới gần ranh giới thấp nhất của tu vi.

Nguyên lực đối với những tu sĩ tu đạo bước đầu tiên rất khó bù lại. Vương Lâm nếu không có nguyên thần chứa lôi điện thì giờ phút này chắc chắn sẽ hối tiếc cả đời.

Nguyên lực của trời đất dung hợp vào bên trong nguyên thần, thấm vào nguyên thần của Vương Lâm, khiến cho nguyên lực dung hợp chặt chẽ bên trong chậm rãi khôi phục.

Quá trình này tương đối chậm rãi. Vương Lâm hai tay bấm quyết, phía trước người run lên, lập tức từng trận lôi quang lăn tăn tản ra. Tức khắc những trận lôi đình nhiều gấp hàng chục lần bị hấp dẫn đến, điên cuồng chui vào trong cơ thể Vương Lâm.

Cho dù là hắn cũng không khỏi cảm thấy từng trận tê dại. Vương Lâm hít sâu, lập tức bắt đầu luyện hóa.

Hành động đó của Vương Lâm, gây nên sấm nổ liên tiếp, khiến cho Thân Công Hổ cũng bừng tỉnh. Hắn hít sâu, chậm rãi mở hai mắt, sau nhìn đến Vương Lâm ở phía xa, đồng tử trong mắt cũng co rút lại.

- Không hổ là tiền bối, dám ở khoảng cách trăm bước hấp dẫn nhiều lôi điện như vậy vào cơ thể mà sắc mặt vẫn không thay đổi. Nếu đổi lại là ta

ở vị trí của tiền bối, hấp dẫn nhiều lôi điện như vậy chắc chắn cho dù thân thể chịu đựng được nhưng nguyên thần cũng sẽ bị thương.

Vẻ cuồng nhiệt trong mắt Thân Công Hổ càng dữ dội hơn.

- Xem ra ta cũng cần phải cố gắng!

Thân Công Hổ nhắm hai mắt lại, từng chút một hấp dẫn lôi điện vào trong cơ thể, lập tức thân mình run lên, vội vàng hấp thụ.

Lôi đình nhiều gấp mười lần nhập thể, Vương Lâm thi triển Lôi Nguyên Thuật, dưới sự mài ép, tốc độ khôi phục nguyên lực bên trong nguyên thần dần dần nhanh lên, nhưng khoảng cách đến lúc hoàn toàn khôi phục còn rất xa.

Dù sao, thông qua lôi đình hấp thụ nguyên lực cũng chỉ có một chút, sau khi loại trừ pha tạp, còn lại cực kỳ ít ỏi.

Thời gian chậm rãi qua đi, trong nháy mắt đã qua hai năm.

Trong hai năm này, gần như Vương Lâm chưa hề cử động. Nhưng hấp thụ gấp mười lần, đã chuyển thành hấp thụ gấp mười hai lần, Vương Lâm giống như một khối sắt hình người điên cuồng hấp thụ lôi điện bốn phía.

Về phần Thân Công Hổ, trong hai năm này càng ngày càng cố gắng, thương thế cũng dần hồi phục.

Trong hai năm, Vương Lâm cũng đã từng quan sát Thân Công Hổ. Công pháp của người này cũng giống như Lôi Nguyên Thuật, nhưng một đạo lôi đình, Vương Lâm chỉ có thể hấp thụ được một tia, nhưng tới bên trong cơ thể Thân Công Hổ, lại có thể hấp thụ hơn hắn quá mười lần.

Hắn quan sát dần dần phát hiện ra manh mối bên trong. Việc này cùng với việc nguyên lực trong người mình nhiều hay ít có liên quan rất lớn, nguyên lực trong cơ thể càng nhiều, chuyển hóa cũng sẽ càng nhiều.

Chính đặc tính này tạo thành bước tu đạo thứ hai, mỗi một cảnh giới đều có nguyên nhân khác nhau rất lớn.

Trong hai năm này, Vương Lâm đem hết thảy những cảm thụ về bước thứ ba ghi tạc thật sâu trong lòng, thường xuyên cảm ngộ, đã có một chút thu hoạch. Vào một ngày, hắn đứng lên, lôi quang bốn phía chuyển động phát ra tiếng ba ba, hướng về Lôi Trì phát tiết.

Biến hóa ở nơi này dần dần thu hút sự chú ý của Thân Công Hổ. Hắn mở hai mắt, nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt, thậm chí còn có một vẻ kỳ vọng.

Vương Lâm không hề để ý đến Thân Công Hổ mà nhìn về phía xa trong Lôi Trì. Lôi Trì này quá lớn, mặc dù vì nguyên nhân thiên nghịch bị rút nhỏ đi một nửa, nhưng nhìn lại vẫn làm cho người ta tâm thần chấn động.

Giờ phút này ở vị trí của Vương Lâm, tuy nói là ở bên cạnh Lôi Trì, nhưng khoảng cách tới trung tâm thật sự của Lôi Trì là quá xa. Lôi đình bên trong Lôi Trì này hiển nhiên càng đến gần trung tâm thì uy lực càng mạnh, nguyên lực ẩn chứa bên trong cũng càng nhiều.

Thậm chí có thể nói, thiên địa nguyên lực ẩn chứa trong một trăm đạo lôi đình ở vị trí ngoài rìa so với một đạo ở vị trí trung tâm vẫn còn kém xa.

Trầm ngâm ít lâu, Vương Lâm nâng chân lên bước về phía trước.

Hắn trong lòng bình tĩnh, thậm chí còn mang một chút cẩn thận. Nhưng Thân Công Hổ cách đó không xa cũng cực kỳ hưng phấn, quắc mắt nhìn thẳng vào Vương Lâm, trong lòng mừng thầm:

- Rốt cuộc có thể nhìn thấy được một vài thần thông của tiền bối rồi. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, nhất định phải xem thật cẩn thận, không chừng có thể từ đó cảm ngộ!

Giờ phút này hắn cực kỳ hưng phấn, không kém gì khi tu đạo bước thứ nhất viên mãn đột phá tiến vào âm hư thực cảnh năm đó. Thậm chí so

với khi đó còn hưng phấn hơn gấp mấy lần.

Hắn sở dĩ theo đuổi việc tu luyện ở chỗ này, ngoài lý do nơi đây là nơi chữa thương thích hợp, mà quan trọng hơn là muốn đi theo Vương Lâm, thu hoạch từ việc tu luyện của đối phương, thậm chí có thể từ xa liếc nhìn thần thông của hắn.

Hắn đợi hai năm, lúc này, rốt cuộc cũng có cơ hội. Gần như không chút do dự, Thân Công Hổ làm cho lôi điện toàn thân tản ra, hết sức chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Vương Lâm. Hắn chuẩn bị đem tất cả chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Thậm chí Lôi Thú mặc giáp bên cạnh hắn cũng ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm phía xa xa, hai mắt lộ ra sự kính sợ, đồng thời cũng có một vẻ kỳ vọng.

Duy chỉ có Lôi Thú sừng bạc của Vương Lâm cách đó không xa, mí mắt khẽ hé ra, cũng không xem mà giống như ngủ say, nằm sấp tại đó thổ nạp lôi điện.

- Chỉ có tiến vào sâu bên trong hấp thụ lôi đình mới có thể tăng tốc độ. Nếu không, chỉ ở ngoài rìa hấp thụ lôi đình từ mười lần trở lên, mới nhìn thì hiệu quả giống như nhau, nhưng trên thực tế chênh lệch rất nhiều.

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm nhìn chằm chằm vào trung tâm Lôi Trì, lại bước tới.

Một bước này, giẫm lên trên Lôi Trì, làm cuộn lên một gợn sóng lôi quang, dẫn động vô số lôi đình lập tức ầm ầm lao đến.

Vương Lâm tâm thần ngưng định, trong mắt phát ra điện quang. Nguyên thần trong cơ thể lúc này giống như là trái tim, mặc dù không đập thành nhịp, nhưng tản mát ra lôi uy dung nhập vào thân thể.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 727 Quy luật của sấm sét.

Thân thể hắn vốn là do lôi đình biến thành, giờ phút này toàn thân đã thông suốt, không có một chút trở ngại, lập tức khiến cho lôi uy của nguyên thần phát ra, tràn ngập khắp nơi, ở bên ngoài cơ thể liên tiếp hình thành những tiếng sét đánh.

Những tiếng sét này ầm ầm vang vọng dữ dội. Thân mình Vương Lâm bước về phía trước, lại bước tiếp một bước!

Trong Lôi Trì lập tức nổi lên một cơn lốc sấm sét, trong khi gào thét lại dẫn động một lượng lớn lôi đình đánh xuống, giống như một đội quân sấm sét bao vây ngăn cản tất cả mọi sinh linh đi tới!

Trong cơn lốc sấm sét này lại ẩn chứa lôi uy hùng mạnh. Lôi uy trong nguyên thần của Vương Lâm nếu đem ra so sánh chỉ giống như đom đóm với ánh trăng.

- Nơi này rất là kỳ dị, sức mạnh của lôi uy quá mức kinh người!

Vương Lâm hạ chân xuống, lập tức phát ra một tiếng nổ ầm ầm, sấm sét điên cuồng truyền ra khắp bốn phía.

Hắn không hề dừng lại, tiếp tục bước về phía trước, liên tiếp đi tới mười bước. Mười bước này, mỗi bước đều phát ra tiếng nổ ầm ầm, so với lôi đình còn kịch liệt hơn, dường như khiến cho trời đất trở nên trắng xóa.

Nhất là Vương Lâm với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt bước ra mười bước, khiến cho những tiếng vang này như chồng chất lên nhau, những tiếng ầm ầm lập tức truyền khắp trời đất. Lại càng kinh ngạc hơn, trong Lôi Trì lại dâng lên một cơn sóng sấm sét, trong nháy mắt trời đất như bị lôi quang bao trùm, cực kỳ kinh người.

Chân Vương Lâm cũng không thể bước tiếp. Lúc này vị trí của hắn vẫn còn ở ngoài rìa Lôi Trì, nhưng bên trong nguyên thần của hắn lại truyền ra cảm giác không thể chịu đựng, như thế nếu bước tiếp về phía trước, nguyên thần sẽ bị thương.

- Nguyên thần của ta đã nuốt được một nửa Thái Cổ Lôi Long, thân thể là do lôi đình biến thành, cả người so với sấm sét thật sự gần như không có gì khác. Nhưng cho dù là như thế, cũng vẫn phải dừng lại ở đây, sấm sét ở chỗ này thật sự quá mức hùng mạnh!

Vương Lâm trong lòng dâng lên một cảm giác không cam lòng, nhìn Lôi Trì, trở nên trầm mặc.

Thân Công Hổ cách đó không xa lúc này nhíu mày, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, vẻ cuồng nhiệt lại trở nên ảm đạm. Hắn nhìn Vương Lâm, trong lòng thầm nhủ:

- Không đúng, với tu vi của tiền bối, sao có thể dừng lại ở chỗ này, hay là…

Ánh mắt hắn lóe lên.

Lôi Thú bên người hắn ánh mắt cũng chăm chú nhìn, vẻ sợ hãi trong mắt cũng tiêu tan một chút.

Lôi Thú sừng bạc ở một bên, thủy chung mí mắt không hé ra, tiếp tục thổ nạp, như thể đã sớm biết được kết quả sẽ như vậy.

Càng nhìn Vương Lâm càng lâu, vẻ thất vọng trong mắt Thân Công Hổ càng đậm. Hắn thầm than một tiếng, vốn muốn nhân cơ hội này quan sát thần thông hùng mạnh của người mà mình đang nương tựa, đáng tiếc, lại không có gì để chứng kiến.

Sự tương phản mạnh mẽ này khiến cho sự sùng kính của hắn với Vương Lâm lập tức tiêu tan không ít, đạo tâm đang khiếp sợ cũng chậm rãi khôi phục.

- Tuy khoảng cách một trăm bước, đối với ta mà nói cũng là không thể vượt qua. Nhưng một trăm bước này một khi tu vi của ta đột phá, đạt tới Khuy Niết Sơ Kỳ, tất nhiên có thể đạt được. Chỉ có điều người này thân là tiền bối, tại sao thực lực lại chỉ có như vậy… …

Thân Công Hổ im lặng bất động, ánh mắt âm trầm, cẩn thận quan sát.

Vương Lâm nhìn Lôi Trì phía trước, giờ khắc này hắn như quên hết tất cả, trong mắt hắn mọi thứ xung quanh đều biến mất toàn bộ, chỉ còn tồn tại duy nhất Lôi Trì này.

Cũng giống như lúc hắn ở ngoài Thiên Địa Đại Môn, từ trong khe hở nhìn không gian Nghịch Thiên, giờ phút này dường như ngay cả thân thể

chính mình cũng đã bị bỏ quên, trong mắt hắn chỉ còn thấy vô số trận lôi đình ầm ầm chạy trong Lôi Trì kia.

Cũng không biết qua bao lâu, sau khi quên mất thời gian, quên hết tất cả, thân mình Vương Lâm chuyển động.

Hắn cực kỳ thản nhiên bước về phía trước một bước. Một bước này không ôn hòa cũng không nóng nảy, nhưng khi vừa hạ xuống lại như thể cực kỳ trùng khớp. Từ trong Lôi Trì mạnh mẽ xuất hiện một đạo lôi quang, đạo lôi quang này ở ngay dưới chân hắn.

Giờ phút này, Vương Lâm giống như từng bước một đều giẫm lên lôi quang!

Thân Công Hổ vốn đã bớt cuồng nhiệt, vẻ mặt u ám, lúc này cũng ngẩn ra, dường như có chút mơ hồ hiểu ra, nhưng rồi lại mơ hồ không rõ.

Cũng giật mình như vậy còn có Lôi Thú mặc giáp bên người hắn. Ánh mắt con thú này lập tức ngưng lại, nhìn về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm không chút thay đổi, thần sắc như thường, trong hai mắt lộ ra vẻ linh hoạt kỳ ảo, lại bước tới một bước. Đồng thời ở bên dưới lại có một đạo lôi quang xuất hiện, như thể nghênh đón, đỡ lấy chân của Vương Lâm.

Ngay sau đó, Vương Lâm lại bước một bước, một bước, một bước … …

Hắn thủy chung đều cực kỳ thản nhiên, giống như không phải đang bước tới Lôi Trì, mà như bước trong hậu viện nhà mình, mỗi một bước chân hạ xuống, trong nháy mắt đều đã có một đạo lôi đình xuất hiện ở dưới chân. Hai mắt Thân Công Hổ mạnh mẽ trợn to, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, hít một hơi, vẻ cuồng nhiệt đã tiêu tan lập tức có dấu hiệu khôi phục, nỗi thất vọng trong lòng lập tức tiêu tan. Hắn ngoắc mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, vẻ hoảng sợ trong mắt lại càng đậm!

Có thể giải thích là cố ý! Nhưng hiện giờ, khi Vương Lâm cất bước, đều có một lôi quang từ trong Lôi Trì ầm ầm xuất ra, đỡ lấy bước chân.

Việc này, không phải lấy ngẫu nhiên hay cố ý để có thể giải thích rõ ràng. Trong mắt hắn, hành động gần như không thể nào thực hiện được này hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Giờ phút này, trong mắt hắn, Vương Lâm hiển nhiên đã biến thành chủ nhân của những trận lôi đình này, hành động quỷ dị của Lôi Trì này rõ ràng là giống như đang nghênh đón!

- Nghênh đón, đúng vậy, chính là nghênh đón!

Vẻ hoảng sợ trong mắt Thân Công Hổ càng đậm, tràn ngập toàn thân. Giờ phút này thân mình hắn lại run rẩy, một sự hưng phấn vô cùng ở

trong cơ thể hắn bùng lên như gió lốc.

Cái hắn đợi hai năm để xem chính là thần thông như thế này!!

Lôi Thú mặc giáp bên cạnh hắn lại ngẩng mạnh đầu, ánh mắt rã rời, hơi thở khiến nó kính sợ kia lại xuất hiện. Thân là Lôi Thú, đối với cảm ngộ sấm sét, nó vượt xa chủ nhân. Giờ phút này theo nó nhìn thì Lôi Trì này không phải là đang nghênh đón Vương Lâm, mà mỗi bước chân của Vương Lâm rõ ràng đều đang đạp lên trên Lôi Trì này!

Cách đó không xa, Lôi Thú sừng bạc vốn đang nằm rạp trên mặt đất, mí mắt cũng không hề động đậy một chút nào, dường như hoàn toàn không muốn nhìn về phía Vương Lâm, giờ phút này thân mình cũng mạnh mẽ run lên, trong nháy mắt đứng lên, đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hãi chưa từng có, nhìn thẳng về phía Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm, chỗ mà hắn nhìn không phải là Lôi Trì, cũng không phải là sấm sét, mà là từng đạo ánh sáng như ẩn như hiện. Những ánh sáng này khi thì lấp lánh, khi thì biến mất, chân của hắn bước đi, mỗi lần hạ xuống, đều đạp lên ánh sáng lấp lánh.

Trong lòng như thể có một minh ngộ thần kỳ, dường như là vậy mới có thể hành động một cách chính xác, từng bước hạ xuống, hoàn toàn quên đi hết thảy.

Thân mình Thân Công Hổ kịch chấn, mắt không hề chớp một chút nào, lúc này hắn sợ bỏ lỡ bất kỳ một biến hóa nào. Hắn thậm chí còn có một chút không thể tin được tất cả những việc trước mắt, hắn nhìn đến bước chân của Vương Lâm, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng chỉ có một đạo tàn ảnh, nhưng mỗi một lần hạ xuống, thủy chung vẫn có lôi đình xuất hiện.

Vì thế sau cùng, toàn thân Vương Lâm kia gần như bùng lên sấm chớp, bốn phía thân thể lại nổi lên một cơn lốc sấm sét. Trong tiếng gào thét, thân mình đối phương như một con thuyền cô độc trong cơn sóng dữ, bên trong biển sấm chớp vẫn kiên định và ung dung trôi đi.

- Rất đáng sợ! Đây mới là Lôi thần thông thực sự!!! Đây mới thực sự là Lôi!!

Vẻ cuồng nhiệt trong mắt Thân Công Hổ lại tăng thêm. Trái tim hắn đập dữ dội, như muốn từ trong ngực lao ra.

Sự cuồng nhiệt của hắn so với hai năm trước còn lớn hơn gấp mấy lần, sự sùng kính đối với Vương Lâm hiển nhiên là cũng tăng theo, đạt tới mức mù quáng chưa từng xảy ra!

Lôi Thú bên cạnh hắn thân mình lại kịch chấn, vẻ kính sợ lại càng lớn hơn. Cảm thụ của nó so với Thân Công Hổ còn sâu sắc hơn. Trong mắt nó, đối phương giống như người sáng tạo ra sấm sét, cảm giác này đến từ sự kính sợ sâu trong linh hồn, khiến nó hoàn toàn thần phục.

Giờ phút này, cho dù là Vương Lâm yêu cầu nó tấn công Thân Công Hổ, nó cũng sẽ không chút do dự vâng theo.

Càng khiếp sợ hơn phải nói đến Lôi Thú sừng bạc của Vương Lâm. Giờ phút này nó ngơ ngác nhìn thân ảnh Vương Lâm, trong lòng dâng lên một sự run sợ không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này, bước chân Vương Lâm dừng lại, cảnh tượng kỳ dị trước mắt lập tức tiêu tan. Cái cảm giác này đến không thấy hình, đi không thấy bóng, ngay khi thân mình dừng lại, Vương Lâm thức tỉnh.

Ánh mắt hắn lộ vẻ mê man, hồi lâu sau, dần dần khôi phục. Cảnh tượng vừa rồi khiến hiểu biết của hắn đối với sấm sét càng thêm sâu sắc, hắn biết tất cả chuyện này nhất định có liên hệ tới bước thứ ba. Loại cảm ngộ kỳ dị này, tuy nói không có tính công kích, nhưng với hắn mà nói, so với tất cả tiên thuật, tất cả pháp bảo còn quan trọng hơn rất nhiều. Chuyện này cũng giống như một con kiến được thấy thế giới loài người, thấy được những thành trì to lớn và những cảnh tượng không thể tin nổi ở phía sau. Trở lại bên trong hang động, khi nhìn thấy trong người có một chút biến hóa sẽ cảm thấy hoảng hốt, ý thức bên trong sẽ có một chút chồng chéo lên nhau.

Giờ phút này, Vương Lâm giống như vậy.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 728 Nghi ngờ bên tai.

Khi hắn thức tỉnh, phát hiện ra mình rõ ràng đã tiếp cận được vòng bên trong Lôi Trì, tuy khoảng cách tới vị trí trung tâm vẫn còn rất xa, nhưng ở ngoài rìa của Lôi Trì, cũng không phải là dùng vài bước có thể hình dung được.

Lôi đình bốn phía so với ngoài rìa phải nồng đậm hơn gấp vô số lần. Trong mỗi trận lôi đình đều ẩn chứa một lượng thiên địa nguyên lực khổng lồ. Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thổ nạp.

Một đạo lôi đình này nhập thể, lập tức khiến cho thân mình Vương Lâm chấn động, giống như bị một luồng khí tức hùng mạnh tấn công. Trên dưới toàn thân đều tê liệt, ngay cả nguyên thần dưới đạo lôi đình này cũng giống như là ở trong nước, cử động chậm chạp.

Thân Công Hổ thu hồi ánh mắt, giờ phút này sự sùng kính của hắn đối với Vương Lâm hiển nhiên đã đạt tới đỉnh điểm. Cảnh tượng vừa rồi hắn đã hiểu ra một chút, trong giờ khắc kích động này, khi tâm tư đang vô cùng hưng phấn, hắn muốn thể nghiệm cảm ngộ. Nhưng vào lúc này, hắn nhướn mày, ánh mắt lộ hàn quang sắc bén dữ dội, nhìn về lớp đá vụn đằng xa.

Ít lâu sau, một đạo tử quang gào thét lao đến. Trong đạo tử quang này có một thanh kiếm gỗ, trên thân kiếm có một người đang đứng!

- Nơi đây thật là náo nhiệt!

Thanh âm trào phúng chầm chậm truyền đến.

Đây là một thanh kiếm gỗ, toàn bộ màu tím, tản ra hàn khí sắc bén, bên trên cũng phát ra tử quang, dường như là kiếm quang, giống như là ánh tím hiện lên trên cầu vồng.

Tử ảnh trùng điệp bên ngoài Lôi Trì, phía trên kiếm này có một nam tử đang đứng. Người này thoạt nhìn bề ngoài ước chừng ba mươi tuổi, mặt mày trắng trẻo nhẵn nhụi, có chút anh tuấn, chỉ có một điều đôi mắt phượng lộ ra dáng vẻ âm nhu không phù hợp.

Toàn thân hắn mặc đại bào màu tử kim, dáng vẻ phóng khoáng như được một cơn gió vô hình lay động. Lúc này hai mắt hắn quét qua Thân Công Hổ, rồi nhìn lên người Vương Lâm đang khoanh chân trong vòng trong của Lôi Trì.

Cái nhìn này cũng khiến cho đồng tử hai mắt hắn không thể không co rụt lại, toàn thân lông tóc dựng ngược.

Ngay khi người này xuất hiện, sắc mặt Thân Công Hổ lập tức trở nên âm trầm. Lôi Thú bên người hắn cũng đứng lên, khẽ gầm gừ, trong mắt hiện lên một vẻ hung hăng không thiện cảm.

Về phần Lôi Thú sừng bạc, cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn Vương Lâm, đảo mắt liếc nhìn nam tử âm nhu kia, trong mắt lộ vẻ khinh thường, lại nằm sấp ở một bên, tiếp tục chơi đùa với lôi điện bên người.

Từng đạo lôi điện kia dưới sự khống chế của nó cực kỳ khôn khéo, chạy ở trên người giống như từng ngón tay nhỏ bé gãi ngứa cho nó.

Cách đó không xa, phía trên tảng đá vụn, con rối Tiên Vệ vẫn đang khoanh chân, cũng không liếc nhìn nơi này chút nào. Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ chủ nhân, nếu có người tới uy hiếp chủ nhân, hắn sẽ lập tức ra tay, cho dù phải chết, cũng phải hoàn thành dấu ấn thủ hộ bên trong linh hồn. Nhưng nếu vẫn chưa có uy hiếp, cho dù là đối phương ở trước mặt hắn giết người chục vạn, thân thể hắn cũng sẽ không chút động đậy.

- Chiến Không Liệt!

Thân Công Hổ trầm giọng nói.

Nam tử âm nhu cẩn thận thu hồi ánh mắt đang nhìn Vương Lâm, sợ làm cho đối phương hiểu lầm. Theo hắn quan sát, người này tu vi tuy chỉ là Vấn Đỉnh Sơ Kỳ, nhưng không ngờ có thể đi vào trong vòng trong của

Lôi Trì này. Chuyện này thật sự rất quỷ dị, nếu không phải đối phương có pháp bảo hung mạnh không thể tưởng tượng, thì chính là đã ẩn giấu tu vi thực sự.

Hơn nữa hắn cũng thấy được Lôi Thu sừng bạc kia và con rối ngồi trên tảng đá cách đó không xa, sự ngờ vực trong lòng càng đậm.

- Nhất định là có pháp bảo gì đó, không thể là ẩn giấu tu vi! Chỉ có điều nơi này nơi này vì sao lại có hai Lôi Thú, hay là người này chính là sứ giả của Lôi Tiên Điện!

Trong lòng hắn thầm nhủ, dù sao bị bao vây bên trong Lôi Trì vẫn là một chuyện cực kỳ đáng sợ, với tu vi Dương Thực viên mãn của hắn cũng không có khả năng bước vào vòng trong.

- Hóa ra là Thân Công Hổ của gia tộc Thân Công. Chiến mỗ lúc trước còn chưa nhận ra ngươi, tu vi của ngươi cũng đã bị giảm sút rất nhiều!

Nam tử âm nhu giữ vững tâm thần, nhìn về phía Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ trong lòng hừ lạnh, nhưng ngoài mặt cũng vẫn như thường, chỉ có điều sắc mặt hơi có chút âm trầm, bình thản nói:

- Nơi đây không có chỗ cho ngươi, còn chưa rời đi!

Hắn tuy rằng bị thương, tu vi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng có Vương Lâm ở đây, cho dù là điện chủ Lôi Tiên Điện lúc này đích thân đến, hắn cũng dám nói như vậy.

Chiến Không Liệt mãnh mẽ nhướn mày, theo bản năng liếc mắt nhìn về Vương Lâm ở sâu trong Lôi Trì một cái, chậm rãi nói:

- Khẩu khí lớn lắm, chẳng lẽ nơi đây là của gia tộc Thân Công ngươi, mang theo tiểu bối trong tộc tới đây tu luyện, không cho phép người ngoài tới!

Thân Công Hổ nghe vậy cười lạnh, cũng không giải thích, lạnh giọng nói:

- Trong vòng ba nhịp thở, nếu không lui ra, ngươi cũng sẽ không phải đi nữa!

Hắn vốn có chút chán ngấy với những người có tư chất cực cao của Chiến gia, nếu không phải thực lực hai người không hơn kém nhiều, thì hắn đã sớm ra tay.

Lúc này nếu Chiến Không Liệt không biết tốt xấu quấy nhiễu tiền bối tu luyện, tự mình ra tay, cho dù giờ phút này tu vi vẫn chưa khôi phục, nhưng chỉ cần tiền bối lại như làm với mình lúc trước, liếc nhìn Chiến

Không Liệt này một cái, nhất định sẽ khiến cho người này sụp đổ! Hơn nữa, người này không phải là sứ giả của Lôi Tiên Điện, nếu giết tuy cũng sẽ có chút phiền phức, nhưng có tiền bối ở đây, tất cả đều không quan trọng.

Ánh mắt Chiến Không Liệt ngưng lại, thân mình lập tức lui ra phía sau. Hắn đối nhân xử thế cẩn thận, lúc lui ra phía sau ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm ở sâu trong Lôi Trì, trong đáy lòng sự ngờ vực càng đậm.

- Thân Công Hổ này dựa vào cái gì mà có thể nói ra những lời chắc chắn như vậy. Thương thế trong cơ thể hắn người sáng suốt vừa nhìn đều có thể biết, chẳng lẽ là cố làm ra vẻ? Nếu không như vậy, nhất định là có cái gì để dựa dẫm, chẳng lẽ… lại là tiểu bối này!

Tâm niệm Chiến Không Liệt chuyển nhanh chóng.

- Ba nhịp thở hết rồi!

Thân Công Hổ nhe răng cười, thân mình đứng lên, lôi quang lập tức chạy trên cơ thể phát ra tiếng động loẹt xoẹt. Hắn bước một bước, liền bước ra, Lôi Thú bên cạnh lại rít gào, theo sát phía sau. Nhưng khi nó đi ra, theo bản năng lại quay lại nhìn thoáng qua Vương Lâm ở sâu trong vòng trong, vẻ kính sợ trong mắt hiện lên rõ ràng.

Ánh mắt Lôi Thú, Chiến Không Liệt nhìn thấy cũng khiến hắn tâm thần chấn động, trong lòng thầm nhủ. Thân Công Hổ tâm cơ âm trầm, sẽ làm ra vẻ, nhưng Lôi Thú, với hiểu biết của Chiến Không Liệt thì hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt Lôi Thú này để lộ ra manh mối, không thể suy nghĩ sâu xa, một khi suy nghĩ sâu xa, thật sự sẽ nhận được câu trả lời là sự kịch chấn trong tâm thần của Chiến Không Liệt! Với tính cách cẩn thận của hắn, lập tức không chút do dự lui ra phía sau, quát:

- Thân Công Hổ, Chiến mỗ quang minh lỗi lạc. Ngươi và ta giao chiến nơi đây, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng tới việc tu đạo của tiểu bối Thân Công gia ngươi, nếu người muốn đánh, chúng ta hãy đi ra ngoài, ở bên ngoài lớp đá vụn giao chiến!

Giọng điệu của hắn đặc biệt nhấn mạnh ở hai chữ tiểu bối.

Thân Công Hổ trong mắt lóe lên hàn quang, bước một bước ra khỏi Lôi Trì, miệng cười lạnh nói:

- Làm gì mà phiền toái như vậy, ở trong này được rồi!

Thân Công Hổ càng như vậy, Chiến Không Liệt càng thấy nghi hoặc trong lòng. Hắn mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, thà rằng lui lại phía

sau, cũng không muốn mạo hiểm ra tay. Hiển nhiên là Thân Công Hổ này đã có tính toán, đó là muốn để chính mình ra tay.

Nghĩ đến ánh mắt của Lôi Thú trước mắt, một ý nghĩ hoang đường hiện lên ở trong đầu Chiến Không Liệt. Hắn ánh mắt lóe lên, hai tay bấm quyết, lập tức một đạo lôi quang màu tím biến ảo ở trong tay. Thanh kiếm gỗ màu tím dưới chân lại tràn ngập kiếm khí, gào thét dung hợp với lôi quang màu tím ở giữa hai tay, hình thành một uy phong khổng lồ.

Bên trong uy phong này lại có ẩn chứa thiên địa nguyên khí, hắn vừa thi triển, chính là nguyên lực thần thông, hiển nhiên Chiến Không Liệt đối với trận chiến này cực kỳ thận trọng.

Mắt thấy Chiến Không Liệt xuất chiêu, Thân Công Hổ trong lúc bước tới, tay phải nâng lên chỉ vào không trung, như thể dẫn động Thiên Lôi. Lôi Thú bên người giờ phút này trong lúc rít gào cũng rít gào toàn bộ thân thể cũng ngưng tụ vô số sấm sét, được lôi quang dẫn dắt đan xen với nhau, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Nhưng trong nháy mắt, Vương Lâm chầm chậm mở hai mắt, bình thản nói:

- Thân Công Hổ, trận chiến này, ta sẽ không ra tay giúp ngươi, hãy coi như đây là một khảo nghiệm của ta đối với ngươi. Nếu ngươi thất bại, đạo hồn trả lại ngươi!

Thần sắc Vương Lâm như thường, nhưng trong lòng cũng ngầm than khổ. Bất kể là Thân Công Hổ hay Chiến Không Liệt cũng không phải là người mà hắn có thể đối kháng. Một khi Thân Công Hổ thất bại, thì tình cảnh của chính mình cũng sẽ gặp chuyện không hay.

Hắn vốn muốn tìm một chỗ im lặng để tu luyện, nhưng lại không thể tìm thấy, lúc này lại chui ra cái tên Chiến Không Liệt phiền toái, tâm niệm Vương Lâm khẽ chuyển, liền nói ra như vậy.

Thân Công Hổ thân mình chấn động, chiến ý trong khoảnh khắc này lập tức dâng lên cực hạn, hắn ngoắc mắt nhìn thẳng nhìn chằm chằm vào Chiến Không Liệt, trong miệng cung kính trả lời Vương Lâm.

- Tôn chủ yên tâm, Thân Công Hổ sẽ không thua đâu!

Thân Công Hổ hít sâu, vỗ túi trữ vật, lập tức xuất ra một lọ đan dược.

Chiến Không Liệt giờ phút này sắc mặt cũng đại biến. Ngay khi Vương Lâm nói ra lời này, hắn rất nhạy bén thấy được vẻ sùng kính sâu đậm ẩn núp trong mắt Thân Công Hổ. Loại thần thái này khiến hắn gần như cho rằng mình đã hoa mắt.

Còn có Lôi Thú kia, trong khi người ở vòng trong nói chuyện, không ngờ thân mình run lên, dường như cực kỳ sợ hãi.

Nhất là lời nói của đối phương lại lộ ra manh mối. Dựa vào lời nói này lại càng làm cho Chiến Không Liệt tâm thần kịch chấn.

Nếu như những việc này khiến hắn vẫn còn hoài nghi, thì câu trả lời tiếp theo của Thân Công Hổ cũng khiến Chiến Không Liệt chấn động dữ dội, thậm chí lông tóc toàn thân dựng ngược.

- Tôn chủ!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 729 Lão tử rất lợi hại đấy.

Cách xưng hô này ở La Thiên Tinh Vực cũng không phải dễ dàng nói ra, hơn nữa bọn họ lại là tu sĩ bước thứ hai, lại càng khó nói ra.

Chỉ có sau khi tâm phục khẩu phục một sự hùng mạnh nào đó mới có thể xưng hô là Tôn Chủ! Chiến Không Liệt không hề hoài nghi Thân Công Hổ đang làm bộ, bởi vì tất cả những chuyện này thật sự không đáng. Thân Công Hổ tính cách cuồng ngạo, người như thế, cho dù là chết trận cũng tuyệt sẽ không làm nhục tôn nghiêm của mình! Hơn nữa cho dù là hai người giao chiến, sợ là cũng rất khó có thể có chuyện tử vong, nhiều nhất cũng chỉ có trọng thương mà thôi.

Cho dù là bản thân Chiến Không Liệt cũng kiên quyết không thể tùy tiện xưng hô một người là Tôn Chủ chỉ để tránh một trận chiến thậm chí không thể có chuyện sinh tử.

Kết hợp với suy đoán lúc trước, câu trả lời hoang đường kia một lần nữa lại hiện lên trong lòng Chiến Không Liệt. Trong mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ, cứ như không còn có thể tin được.

- Chẳng lẽ… chẳng lẽ người đi vào vòng trong Lôi Trì mà không phải dựa vào pháp bảo, mà là ẩn giấu tu vi. Nếu không như thế, sao có thể khiến cho Thân Công Hổ cuồng ngạo này xưng là Tôn Chủ!!

Chiến Không Liệt hít sâu, thân mình dần dần lùi ra sau. Tâm niệm hắn chuyển nhanh chóng, lập tức nói:

- Thân Công huynh không nên nóng nảy!

Thân Công Hổ trong mắt lóe lên hàn quang, bóp nát dược bình trong tay, bên trong chỉ thấy bắn ra một vài đan dược phát ra hồng quang bị hắn nuốt vào. Khí tức toàn thân trong nháy mắt lập tức điên cuồng hung ác dâng lên.

- Chiến Không Liệt, cùng ta quyết chiến một trận!

Trong tiếng gầm nhẹ, ngón tay phải của Thân Công Hổ chỉ ra, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng lao ra, trong khoảnh khắc một đạo thiểm điện giống như thần long ầm ầm từ trong hư không đánh xuống, làm cho Lôi Trì chấn động, vô số lôi quang chạy ra, hướng về Thân Công Hổ ngưng tụ.

Vương Lâm nhìn thần thông nguyên lực của Thân Công Hổ, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị. Thần thông này rất mạnh, dựa vào nguyên lực của bản thân, triệu tập sấm sét của trời đất, so với nguyên lực hóa đỉnh cũng không thua kém nhiều.

Tuy rằng không có nguyên lực hóa đỉnh, nhưng lớn như vậy, uy lực cũng càng mạnh hơn! Chiến Không Liệt biến sắc, thân mình lại lui ra sau. Cùng lúc đó dưới chân kích động, thanh kiếm gỗ lập tức bay lên, theo tay phải của hắn chỉ một cái, lập tức lóe lên lao ra, tử quang phía trên lan tràn, phát ra âm thanh ầm ầm kịch liệt.

Mắt Thân Công Hổ lộ ra chiến ý. Qua trận chiến này, hắn muốn đem thực lực của mình thể hiện ra. Bởi vì, tiền bối đang nhìn.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, tay phải hắn giờ phút này hơi run rẩy. Dù sao hắn cũng đang trọng thương, tuy đã có chút phục hồi, hơn nữa lại có đan dược của Lôi Tiên Điện áp chế, trong thời gian ngắn có thể đạt tới trạng thái đỉnh cao, nhưng thi triển Dẫn lôi thuật này vẫn có chút không đủ.

Trong tiếng gầm nhẹ, hắn cắn chặt răng, tay phải bỗng nhiên hạ xuống. Lập tức, đạo lôi quang từ trong hư không giáng xuống ầm ầm kia hóa thành một đạo thiên uy không thể tưởng tượng được, trực tiếp đánh xuống.

Chiến Không Liệt sắc mặt âm trầm, hai tay nhanh chóng biến hóa pháp quyết, lại phun ra một ngụm nguyên khí từ trong cơ thể trực tiếp lên trên kiếm gỗ. Kiếm này lập tức gào thét, tản mát ra kiếm khí nồng đậm, một đạo kiếm khí ngút trời lao thẳng đến Lôi Kiếp.

Hai bên va chạm, một tiếng nổ ầm vang khắp nơi lập tức truyền ra. Lôi quang tiêu tan, thanh kiếm gỗ kia lui lại, nguyên lực còn sót lại nơi đây

giờ phút này nồng đậm tới cực điểm, đá vụn bốn phía trong tiếng bang bang phần lớn bị đập nát.

Thân hình Chiến Không Liệt nhoáng lên một cái, đạp đạp không ngừng lùi ra phía sau, sắc mặt tái nhợt, âm trầm nhìn chằm chằm Thân Công Hổ. Hắn cũng đã bị làm cho bực tức, giờ phút này chiến ý trong mắt lập tức nhen nhóm.

Thân mình Thân Công Hổ cũng lui ra phía sau, cho đến khi bước vào trong Lôi Trì mới đứng vững, khóe miệng chảy xuống một tia máu tươi. Hắn nhìn chằm chằm Chiến Không Liệt, cười lớn nói:

- Ta đã sớm thấy không vừa mắt với tên tiểu tử âm nhu nhà ngươi, không ngờ ngươi cũng có một chút bản lãnh!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trận chiến vừa rồi, hắn theo dõi cực kỳ trực quan. Cảnh giới Dương Thật chiến đấu khiến hắn đã có chút hiểu ra, nguyên lực thần thông vừa rồi của hai người này, bất kỳ là của ai hắn cũng không thể tiếp được.

Tuy nhiên hắn cũng nhìn ra một vài vấn đề. Nguyên lực thần thông của Thân Công Hổ dường như cũng không hoàn thiện, việc dẫn hạ uy lực của Lôi Kiếp hình như đối với hắn có hơi quá sức.

Dù sao Vương Lâm cũng đã thấy được cấp độ bước thứ ba, trước khi bước vào vòng trong của Lôi Trì này lại mơ hồ thấy được quy luật của sấm sét, giờ phút này với tâm thái như vậy nhìn thần thông lôi hệ của Thân Công Hổ, có thể nhìn ra được vấn đề cũng không phải là kỳ quái.

Loại hiện tượng này trong giới võ lâm của phàm nhân cũng có xuất hiện. Một người dường như hoàn toàn không biết võ công, vì được xem nhiều sách quý, cảm thụ sâu sắc, vì vậy ở góc độ của người đứng ngoài quan sát, thường có thể chỉ ra chính xác những vấn đề trong chiêu thức của đối phương.

Tuy nói có thể nhìn ra, có thể nhận xét, nhưng bản thân cũng không thể đạt tới trình độ kia, không thể tự mình thi triển.

Giờ phút này, Vương Lâm cũng đang ở trong tình trạng như vậy. Hắn ánh mắt lóe lên, bình thản nói:

- Thân Công Hổ. Nguyên lực thần thông này của ngươi, tuy có lôi uy, nhưng không có lôi hồn, tuy đã dung hợp với đạo tâm của ngươi, nhưng lại không có sức mạnh của sấm sét!

Thân Công Hổ nghe vậy chấn động, lời nói này hắn không phải lần đầu tiên được nghe. Điện Chủ Lôi Tiên Điện và trưởng bối trong gia tộc mình cũng đã từng nói qua, nhưng giờ phút này từ trong miệng Vương Lâm nói ra cũng càng khiến hắn càng thêm khẩn trương, vội vàng cung kính nói:

- Xin Tôn Chủ dạy bảo!

Đừng nói là hắn, ngay cả Chiến Không Liệt ở phía xa cũng ngẩn người ra. Hắn càng ngày càng khẳng định suy đoán hoang đường kia trong lòng mình, vấn đề của Thân Công Hổ cũng tồn tại ở trên người hắn.

Trưởng bối của Chiến gia cũng đã nói cần phải tự mình cảm ngộ, loại chuyện này thật sự nói không rõ. Ngay cả bọn họ cũng đều đang phải mò mẫm, không biết cảm ngộ đúng sai thế nào, sao có thể dạy bảo được vãn bối.

Nếu đúng thì cũng thôi, nhưng một khi sai lầm thì… …

Rốt cuộc, không ai biết được đạo lộ hiện giờ của mình cách xa khỏi đạo chân chính là đúng, hay là sai. Bởi vì bọn họ không biết con đường đến bước thứ ba ở nơi nào.

Nhưng Vương Lâm thì khác, hắn đã thấy được bước thứ ba chẳng khác nào đã thấy được phương hướng cần đi tới. Người khác vì không biết đúng sai nên không dám nói, cho dù có nói trong lòng cũng không chắc chắn.

Nhưng Vương Lâm thì không, hắn biết được lời nói của chính mình, nhất định là đúng!

Cảnh tượng giờ phút này tương đối quỷ dị. Thân Công Hổ và Chiến Không Liệt, hai người này trước đây một khắc chiến ý ngợp trời, nhưng sau đó không hẹn mà buông tay ngừng chiến, nhìn về phía Vương Lâm.

Ánh mắt của hai người này khác nhau. Thân Công Hổ sùng kính một cách mù quáng, Chiến Không Liệt thì có chút hoài nghi.

Vương Lâm không nói tiếp. Loại chuyện này vốn , mông lung hết sức, không thể nói quá mức rõ ràng. Hiểu, thì đó là đã hiểu, nếu không hiểu, thì cần phải có cơ duyên, bằng không vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được.

Trong khi trầm ngâm, Vương Lâm nâng tay phải lên, tùy ý vỗ về phía trước một cái, một đạo lôi quang rơi vào lòng bàn tay. Uy lực của đạo lôi quang này, trong mắt của đám người Thân Công Hổ, không mạnh.

Nhưng tiếp theo cũng khiến cho hai người phải nín thở. Chỉ thấy ánh mắt Vương Lâm nhìn vào đạo lôi quang trong lòng bàn tay, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, trong lúc đó tay phải run lên, đạo lôi quang này lập tức tiêu tan, nhưng vẫn còn ẩn hiện một chút ánh sáng!

Không thể duy trì quá lâu, chỉ trong khoảnh khắc, ánh sáng cũng biến mất. Vương Lâm nhắm hai mắt, che dấu vẻ mệt mỏi, nếu không phải giờ phút này quá mức nguy hiểm, thì hắn cũng không ra vẻ bí ẩn như vậy.

- Hiểu chưa?

Trong khi nhắm mắt, Vương Lâm chậm rãi nói.

- Căn nguyên… Trở về căn nguyên……

Trong mắt Thân Công Hổ tuôn ra tinh quang, toàn thân kích động run rẩy. Hắn không do dự hướng về Vương Lâm cúi đầu, vẻ sùng kính trong mắt càng nồng đậm hơn, gần như đã trở thành sùng bái.

Trong đầu hắn sáng tỏ thông suốt, như thể một tầng giấy ngăn cách mỏng manh đã bị xuyên thủng. Giờ phút này Thân Công Hổ giống như đã đắc đạo! Hắn xoay mạnh người, nhìn về phía Chiến Không Liệt, ánh mắt lộ tinh quang, chậm rãi nói:

- Ngươi và ta lại tiếp tục đánh!

Chiến Không Liệt giờ phút này da đầu run lên, suy đoán của hắn đối với Vương Lâm hiển nhiên đã đạt đến đỉnh điểm, không còn nghi ngờ cái ý tưởng hoang đường kia trong đầu mình nữa, hắn hướng về Vương Lâm cúi đầu thật sâu, miệng cung kính nói:

- Vãn bối Chiến Không Liệt, không biết tiền bối ở trong này, vừa rồi có mạo phạm, mong tiền bối bỏ qua, vãn bối lập tức rời khỏi!

Hắn có chút hâm mộ liếc nhìn Thân Công Hổ một cái. Giờ phút này hiển nhiên hắn đã hiểu được vì cái gì mà Thân Công Hổ lại cuồng ngạo như vậy, đó là dựa vào người khác để tồn tại.

- Chúc mừng Thân Công huynh!

Chiến Không Liệt giọng điệu có chút ghen tuông, ôm quyền nói.

Thân Công Hổ không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Chiến Không Liệt.

Chiến Không Liệt cũng không để ý, cười nói:

- Thân Công huynh, tại hạ đã nhận được thư triệu tập của Lôi Tiên Điện, sau này, ta và ngươi sẽ cùng là sứ giả của Lôi Tiên Điện, cáo từ!

Hắn lại hướng về Vương Lâm cúi đầu, lập tức xoay người rời khỏi.

Thân Công Hổ không hề ngăn trở, mà trong mắt phát ra hàn quang.

- Thư triệu tập là vật gì?

Vương Lâm bình thản nói.

Thân Công Hổ vội vàng xoay người, cung kính nói:

- Thư triệu tập là lệnh gọi của Lôi Tiên Điện. Phàm là những người được đề cử làm sứ giả của Lôi Tiên Điện đều sẽ được gửi thư này.

Cứ ba tháng trước mỗi lần Lôi Tiên Điện mở ra, trong Lôi Tiên Điện, danh hiệu sứ giả đều được chỉnh đốn một lần, nếu thiếu sẽ từ trong những người được đề cử cạnh tranh lẫn nhau để tuyển chọn ra. Với tu vi của Chiến Không Liệt, lần này nếu không có chuyện gì xảy ra, sợ là sẽ chắc thắng!

Vương Lâm hơi gật đầu, không nói dông dài, nhắm mắt tiếp tục hấp thụ lôi đình vào trong cơ thể, chuyển hóa thành nguyên lực.

Ánh mắt Thân Công Hổ lộ vẻ hưng phấn. Hắn vừa mới được mở mang, giờ phút này lập tức khoanh chân ngồi trong Lôi Trì, lại bắt đầu tu luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua tám năm, tính cả hai năm trước đây, thời gian mười năm nhoáng lên một cái đã qua. Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm nhờ có Lôi nguyên thuật hấp thụ dần dần trở nên ổn định, nguyên thần cũng trở nên bão hòa, không thể hấp thụ thêm một chút nào nữa.

Vương Lâm hiểu được đây là do tu vi không đủ, chỉ có đạt tới sau bước thứ hai mới có thể tiếp tục hấp thụ nguyên lực. Lúc này là lúc tối trọng yếu, cần phải đột phá tu vi của bản thân.

Hắn đứng lên, nhìn lôi điện bốn phía. Mười năm tiếp xúc khiến cho hắn đối với lôi điện càng thêm hiểu biết, dường như có thể nhìn thấu căn nguyên, nhưng lại vẫn có chút mơ hồ.

Thân mình khẽ động, Vương Lâm bước ra xa, ra khỏi vòng trong của Lôi Trì, hướng về bên ngoài rìa đi đến.

Thân Công Hổ ba năm trước đây đã bị Vương Lâm đuổi đi. Người này mặc dù đối với hắn cực kỳ sùng kính, nhưng Vương Lâm lại luôn có một chút cảm giác không thoải mái. Thân Công Hổ trước khi đi, đã để lại một ngọc giản truyền âm.

Lôi Thú sừng bạc gào thét đi tới. Vương Lâm ngồi lên mình nó, hóa thành một đạo lôi quang, rời khỏi Lôi Trì này. Con rối Tiên Vệ cũng hóa thành bóng đen, dung nhập vào trong cái bóng phía sau Vương Lâm.

Tốc độ của Lôi Thú qua mười năm hấp thụ lôi đình lại càng nhanh hơn rất nhiều, lao ra khỏi bãi đá vụn, biến mất vào sâu trong tinh không.

Sự biến hóa của Thiên Nghịch Châu dĩ nhiên Vương Lâm đã biết. Lý Mộ Uyển cùng với hồn phách đám người Vương Bình bị ném vào bên trong chẳng những không có ảnh hưởng gì, ngược lại thoạt nhìn lại càng thêm trong suốt.

- Hai mươi năm sau ta nhất định phải đi tới Lôi Tiên Giới. Tuy nhiên hiện tại ta muốn tìm một chỗ bí mật để nâng cao tu vi. Mặt khác, sự dị biến của Thiên Nghịch Châu dường như có vẻ không cần sức mạnh ngũ hành, vậy thì rốt cuộc là cần cái gì?

Vương Lâm ngồi trên lưng Lôi Thú trầm tư.

Thiên Nghịch Châu phân làm hai phần âm dương, hai phần này trong khi đó không hề dung hợp, khiến cho Vương Lâm có chút khó hiểu.

- Nhật nguyệt, âm dương… …

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, Lôi Thú hóa thành điện quang, bay nhanh trong tinh không. Không biết trôi qua bao lâu, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một ngọc giản xuất hiện trong tay.

Vật ấy là của Thân Công Hổ để lại, bên trong là tinh đồ của toàn bộ La Thiên Tinh Vực, rất nhiều nơi chốn được giới thiệu một cách tỉ mỉ. Có vậy này ở đây, Vương Lâm sẽ không bị lạc đường.

Chỗ hắn đang đi tới được gọi là nơi hoang dã ở La Thiên Tinh Vực. Tinh cầu này phần lớn là bỏ hoang, cũng không có gì kỳ quái, thông thường có rất ít tu sĩ tới đây.

Tuy nhiên ở vài nơi trên tinh cầu này lại có phàm nhân sinh sống cũng như có một vài gia tộc tu chân bậc thấp.

- Thời gian hai mươi năm, để đi tới Lôi Tiên Giới cần chuẩn bị thất tốt. Hơn nữa, một vài thần thông pháp thuật của ta cũng cần phải có chút cải biến. Rất nhiều thần thông không phù hợp với bước thứ ba mà ta đã thấy, nếu tiếp tục sử dụng sẽ giống như là đi sai đường. Nhất là Đạo Hóa Hoàng Tuyền cần vô số oán khí, cần phải nhanh chóng tích góp. Thêm nữa, trong La Thiên Tinh Vực này, ta cũng nên có một tu chân tinh thuộc về chính mình!

Vương Lâm trong khi trầm ngâm, ánh mắt lóe lên. Ở phía trước hắn thấy được một tinh cầu bỏ hoang, trên đó sự sống vẫn tiếp diễn, hiển nhiên là có không ít phàm nhân ở lại. Nguyên nhân lựa chọn nơi này là bởi vì, nơi đây so với Chu Tước Tinh, rất giống!

Hắn có chút nhớ nhà… …

Thân mình Vương Lâm nhảy lên, Lôi Thú nghẹn ngào một tiếng, bất đắc dĩ hóa thành Xạ Thần Xa, bay vào trong túi trữ vật của Vương Lâm.

Đang định đi thẳng đến tinh cầu này, bỗng nhiên thần sắc Vương Lâm khẽ động. tiên kiếm bên trong túi trữ vật truyền ra chấn động dữ dội, trong chấn động này lộ ra một khí tức hùng mạnh cùng với một luồng kiếm ý đến từ viễn cổ.

- Kiếm ý chết tiệt, Hứa gia gia ngươi cuối cùng cũng sẽ nuốt lấy ngươi, từ nay về sau lão tử sẽ trở thành kiếm linh chân chính, lão tử cũng lợi hại!! Rất lợi hại đấy!

Thần sắc Vương Lâm cổ quái, cúi đầu nhìn thoáng qua túi trữ vật, mắt thấy từ trong túi trữ vật này tản mát ra kiếm ý nồng đậm. Hơn nữa, bên trong còn ẩn chứa một luồng khí tức liều lĩnh, dường như đang muốn xông ra.

- Tiểu Lâm Tử, ngươi còn chưa thả Hứa đại gia ta ra. Hừ, hừ, ta nói cho ngươi biết, lão tử hiện giờ rất lợi hại đấy!!

Thanh âm hống hách của Hứa Lập Quốc truyền ra, túi trữ vật run rẩy kịch liệt, dường như bên trong có một sự xung kích đến từ viễn cổ sắp đột phá lao ra.

Ngay khi sự xung kích này lên tới đỉnh điểm, ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tay phải hung hăng vỗ lên túi trữ vật. Lập tức, thanh âm đầy khí phách của Hứa Lập Quốc lập tức yếu đi.

Ngay cả kiếm ý nồng đậm kia cũng lập tức bi ngăn chặn, không thể phát ra.

- Ôi? Tiểu Lâm Tử, ngươi hiện giờ không muốn làm rõ tình hình sao. Đại gia ta không trách ngươi, đại gia ta hiện giờ cũng không còn là tiểu Hứa Lập Quốc năm đó nữa, đại gia ta đã kế thừa viễn cổ kiếm ý… …

Không chờ hắn nói xong, tay phải Vương Lâm bấm quyết, đặt lên túi trữ vật. Lúc này, thanh âm Hứa Lập Quốc bỗng nhiên dừng lại.

- Ồn ào!

Vương Lâm cau mày, bình thản nói.

Thân mình hắn nhoáng lên một cái, tiến thẳng đến tinh cầu trước mặt. Tinh cầu này từ xa nhìn lại toàn bộ là một màu xanh nước biển, dường như biển cả chiếm hơn phân nửa. Sức sống trên đó hết sức dày đặc, hiển nhiên có rất đông phàm nhân.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, giống như một đạo sao băng đi thẳng đến tinh cầu này. Bốn phía thân thể hắn, bởi vì tốc độ quá nhanh nên hình thanh một quầng sáng hư ảo hình bầu dục, giống như phá không phát ra từng trận tiếng rít gào, xông vào tinh cầu này.

Khí quyển của tinh cầu này tương đối loãng, Vương Lâm trực tiếp xuyên thấu qua, vào tới bầu trời của tinh cầu này, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt lộ ra một vẻ hoảng hốt.

Nơi đây thật sự rất giống với Chu Tước Tinh, sự giống nhau này không phải là về dáng vẻ, mà còn về cảm giác, hơi thở.

Thần thức Vương Lâm tản ra, quét ngang một lượt, tinh cầu này cũng có người tu tiên, chẳng qua tu vi cao nhất cũng chỉ đạt tới Nguyên Anh, thậm chí ngay cả một Hóa Thần tu sĩ cũng không có.

Hắn trầm ngâm một lát, cũng không tìm chỗ bí mật để nghỉ ngơi, mà quét ngang xuống dưới, lựa chọn một dãy núi cao nhất của tinh cầu này, thân mình tiến về phía trước một bước, trực tiếp đi tới.

Hoành Vân Phong là ngọn núi cao nhất trên Thanh Linh Tinh. Nơi đây tuy linh khí cũng vẫn loãng, nhưng lại cực kỳ hùng vĩ, nhìn thấy kỳ quan này như thể nhìn thấy điểm cuối cùng của trời đất.

Nơi đây cũng có mây mù lượn lờ, nhìn vào phảng phất như là tiên sơn.

Gia tộc tu chân trên Thanh Linh Tinh rất nhiều, cũng giống như số lượng quốc gia của phàm nhân trên tinh cầu này, dày đặc bên trong tinh cầu. Gần như cứ mỗi một quốc gia của phàm nhân đều có một hoặc hai gia tộc tu chân.

Loại hiện tượng kỳ dị này đối với việc linh khí ít ỏi, bên trong không có Hóa Thần tu sĩ có liên hệ rất lớn.

Hoành Vân Phong này, bên trong Thanh Linh Tinh là vùng đất của Trương gia, gia tộc có nhiều Nguyên Anh tu sĩ nhất. Thường thường, nơi này là chỗ bế quan tọa hóa của tộc nhân Nguyên Anh đại viên mãn của Trương gia trước khi tuổi thọ kết thúc. Dần dần, ngọn núi vốn thanh tú xinh đẹp, không biết vì sao bỗng trở nên trơ trụi, thậm chí gió núi từ xa thổi tới, đến nơi này cũng trở thành âm hàn.

Vào một ngày, gia chủ đời này của Trương gia Trương Tân Hải, người bị đình trệ ở Nguyên Anh Hậu Kỳ lâu nhất, thân mình phát ra tử khí, từ dưới chân Hoành Vân Phong từng bước một đi lên.

Mỗi một người của một thế hệ khi sắp sửa quay trở về hư vô, đi đến tận cùng của nhân sinh, đều bước lên Hoành Vân Phong này, ngồi trên đỉnh núi, nhìn trời đất, chậm rãi quy tiên.

Hắn có thể cảm giác được thân thể mình đang chậm rãi suy yếu, chậm rãi cất bước, khó khăn bước từng bước một đi lên đỉnh núi. Trên đỉnh Hoành Vân Phong có một thạch đài rất lớn, Trương Tân Hải vừa mới bước lên trên, lập tức ánh mắt sững lại, vẻ đục ngầu tiêu tan thay vào đó là một vẻ linh hoạt sắc bén, nhìn người trên đài cao.

Đây là một thanh niên mặc áo trắng, tóc đen trên đầu theo gió núi phất phơ, ngay cả quần áo cũng bị gió núi thổi bay, phát ra tiếng phần phật. Hắn đã sớm đứng ở nơi đó, nhưng trong mắt Trương Tân Hải, lại giống như không tồn tại.

Thần thức hắn xem xét nơi đó không hề có bóng người, nhưng mắt thường lại nhìn thấy cực kỳ rõ ràng. Sự trái ngược mạnh mẽ này khiến cho hắn không khỏi lui ra phía sau vài bước, bên trong vẻ trầm ổn trên mặt mơ hồ lộ ra một vẻ kinh sợ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 730 Tu chân tinh của ta.

- Nơi đây không tồi!

Thanh niên tóc đen kia vẫn không quay đầu lại, nhìn ánh tà dương đang chậm rãi hạ xuống ở tận cùng trời đất phía xa xa, bình thản nói.

Một câu vô cùng đơn giản, không hề ẩn chứa thần thông gì, nhưng rơi vào trong tai Trương Tân Hải cũng khiến thân mình đang suy yếu của hắn lập tức giống như được truyền cho sức sống, cũng khiến cho thân phận gia chủ Trương gia quyền quý của hắn không thể không bị áp chế.

Hắn theo bản năng hạ thấp thân mình, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Đây là một loại dẫn dắt khí tức, điểm này với kiến thức của hắn vẫn có thể biết được. Thường thường, trong đám phàm nhân, cho dù là đế vương, ở trước mặt hắn cũng sẽ không tự chủ được mà phải cúi đầu, bởi vì đã bị khí tức của hắn dẫn dắt.

Mà giờ phút này, ở trên người hắn không ngờ cũng xuất hiện loại hiện tượng này. Chuyện này chỉ có thể được giải thích, đó là bản thân hắn ở trong mắt của thanh niên này cũng giống như là một phàm nhân!

- Đáng tiếc, đỉnh núi như thế này lại bị ngươi dùng làm nơi để quy tiên!

Thanh niên tóc đen lắc đầu, vung tay phải lên, lập tức ngọn núi thật lớn này bỗng nhiên run lên. Một luồng tử khí ngưng tụ ở nơi này qua vô số năm bị dùng làm chỗ quy tiên lập tức dưới một cái vung tay này biến mất không còn.

Toàn bộ ngọn núi giống như được tái sinh, giống như người bị bệnh tật hành hạ quanh năm trong nháy mắt bình phục, sức sống lập tức trở nên dồi dào.

Thân mình Trương Tân Hải lập tức chấn động. Hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, trên mặt lộ vẻ kích động, không chút do dự lập tức quỳ xuống trên mặt đất, cung kính nói:

- Vãn bối Trương Tân Hải bái kiến tiền bối. Tiền bối nếu thích Hoành Vân Sơn Phong này, vãn bối sẽ lập tức dâng tặng!

- Hoành Vân Sơn Phong.. …

Thanh niên tóc đen này chính là Vương Lâm. Hắn xoay người, liếc nhìn Trương Tân Hải một cái, chậm rãi nói:

- Tuổi thọ của ngươi sẽ hết. Việc này cho dù với sức mạnh của ta cũng không dễ dàng thay đổi.

Trương Tân Hải chua xót cười, nói:

- Xin tiền bối đừng hiểu lầm, vãn bối hiểu được thiên mệnh, không cần tiền bối tương trợ, trước khi chết có thể gặp được tu sĩ đại thần thông như ngài, vãn bối không có gì tiếc nuối. Đừng nói là ngọn núi này, cho dù là Thanh Linh Tinh này nếu tiền bối thích, tại hạ cũng có thể dâng tặng.

Vương Lâm xoay người, tay phải hướng về giữa lông mày Trương Tân Hải cách không vỗ một cái, đánh ra một đạo linh quyết, nhẹ nhàng nói:

- Thay đổi vận mệnh của ngươi thì ta không làm được, nhưng lấy linh lực của ngươi thiêu đốt, tăng tuổi thọ thêm mười năm thì có thể làm được.

Lúc đánh ra linh quyết, trong lòng Vương Lâm thầm than. Loại thần thông này sau khi hắn thấy được đạo lộ của bước thứ ba mới có thể miễn cưỡng thi triển. Nếu năm đó có thể như vậy, Lý Mộ Uyển cũng sẽ không phải cuối cùng dung thân ở trong Thiên Nghịch Châu.

Linh quyết rơi vào giữa lông mày của Trương Tân Hải. Thân mình người này run lên, lập tức cảm nhận được một sức sống từ linh khí bên trong cơ thể mạnh mẽ truyền ra. Sắc mặt hắn trở nên hồng hào, hít sâu, nhìn Vương Lâm cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối, tiền bối có gì dạy bảo, vãn bối sẽ dốc toàn lực để làm!

Hắn có thể trở thành gia chủ của Trương gia, hiển nhiên không phải người ngu dốt. Hắn biết rõ thế gian không có chuyện vô duyên vô cớ cho không.

Hắn thấy lúc trước Vương Lâm nói ngọn núi này không tồi, liền lập tức không chút do dự đem ngọn núi này dâng tặng. Bởi vì hắn biết, với tu vi của đối phương, đứng ở nơi này, nói ra lời này đã là rất nhân từ, nếu là loại người tính tình bất thường, chỉ sợ sẽ trực tiếp chiếm đoạt, nếu có chút không vui, thậm chí đồ sát vài tiểu gia tộc tu chân như bọn họ cũng thật sự rất dễ dàng.

Trong lòng Trương Tân Hải phỏng đoán, người trước mặt hiển nhiên không phải người của Thanh Linh Tinh, nhất định là người từ bên ngoài tới. Mà người có thể bước vào tinh không, tu vi tất phải là Anh Biến Kỳ trở lên! Vương Lâm liếc mắt nhìn Trương Tân Hải một cái, bình thản nói:

- Ta cho ngươi thời gian mười năm, tích góp oán khí của phàm nhân trong thiên hạ, càng nhiều càng tốt! Nếu ngươi cuối cùng có thể làm cho ta vừa lòng, như vậy một khi ta còn ở trên tinh cầu này, hương hỏa của Trương gia ngươi sẽ không ngừng! Đi đi!

Vương Lâm nói xong, vung tay áo.

Trương Tân Hải chỉ cảm thấy có một cơn cuồng phong đập vào mặt, nhìn thấy trước mắt toàn bộ là mây mù dày đặc, bên tai vang lên tiếng gió gào thét. Khi toàn bộ tiêu tan, hắn đã ở dưới chân núi.

Cảnh tượng vừa rồi thậm chí khiến cho hắn có cảm giác như đang nằm mơ, trong lúc hoảng hốt sờ sờ vào giữa lông mày, cảm thụ sức sống dào dạt của bản thân. Hắn hít sâu, hướng về ngọn núi xoay người cúi đầu, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, xoay người vội vàng rời khỏi.

- Yêu cầu của tiền bối kia, nhất định ta phải toàn lực đi làm!

Cả người Trương Tân Hải hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến Trương gia.

Sau khi đưa Trương Tân Hải đi, Vương Lâm trầm ngâm một lát, vỗ túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên xuất hiện. Cây đại phiên dài ba trượng bị Vương Lâm nhẹ nhàng nhấn một cái, liền cắm lên mặt núi đá.

Lá cờ bị gió núi thổi động, lập tức mở ra, hồn phách bên trong bay ra, vờn quanh toàn bộ ngọn núi. Ba đại chủ hồn ngưng tụ. dung nhập bốn phía, trong khoảnh khắc, toàn bộ ngọn núi lập tức bị một màn sương đen nồng đậm bao phủ! Vương Lâm vung tay phải về phía sau, lập tức một luồng đại lực từ trong ngón tay gào thét xuất ra, bắn vào bên trong ngọn núi, trong tiếng ầm ầm, một tòa động phủ khổng lồ xuất hiện.

Cửa động phủ nằm ở đỉnh của ngọn núi, thế núi bốn xunh quanh hiểm ác, thoạt nhìn rất hùng tráng.

Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm điểm nhẹ, một đạo tiên quyết bỗng nhiên in lên núi đá phía trên cửa động, tiên quyết như ẩn như hiện, lộ ra một tia uy áp.

Làm xong đâu đấy, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, thần thức tản ra, lại quét qua toàn bộ Thanh Linh Tinh. Lúc này đây, hắn cũng không trực tiếp xem qua, mà truyền ra một đạo thần niệm.

- Từ hôm nay trở đi, nơi này sẽ là tu chân tinh của ta! Bên trong Hoành Vân Sơn Phong là cấm địa, người nào dám vào, quyết không buông tha!

Thần niệm của Vương Lâm như cuồng lôi, ầm ầm vang vọng khắp trời đất trên Thanh Linh Tinh này, truyền tới tai từng tu sĩ, khiến cho sắc mặt những tu sĩ này tất cả đều đại biến.

Nhưng không có một người nào có gan phản kháng. Loại thần thông truyền thần niệm khắp toàn bộ tinh cầu này làm cho bọn họ khiếp sợ, trong lòng mạnh mẽ dâng lên một cảm giác không thể tin nổi.

Thanh Linh Tinh từ ngày hôm nay đã có chủ nhân, chủ nhân này chính là Vương Lâm.

Vương Lâm ở trên Thanh Linh Tinh này là người đứng đầu! Cũng giống như Huyết Tổ, hắn ở trên Huyết Tinh, có quyền nắm giữ sinh tử.

Cũng giống như Thiên Vận Tử ở Thiên Vận Tinh, thân phận chí tôn.

Thời gian thoáng trôi đi, năm này qua năm khác, nhưng tu sĩ trên Thanh Linh Tinh, bất kể là tu vi gì trong thời gian năm năm này toàn bộ đều rất vội vàng. Trương Tân Hải suy nghĩ rất lâu, không giấu giếm yêu cầu của Vương Lâm, mà đem yêu cầu này truyền ra, khiến cho tất cả những gia tộc tu chân đều biết.

Chẳng qua Trương gia cũng là xuất hiện với thân phận sứ giả của Vương Lâm.

Thời gian năm năm, những tu sĩ bôn ba trong khắp các phố phường, không ngừng thu oán khí trên từng người phàm nhân. Loại khí tức này gần như trong mỗi cơ thể của phàm nhân đều tồn tại, chẳng qua là có nhiều hay ít mà thôi.

Phàm nhân trên Thanh Linh Tinh thật sự rất nhiều, thời gian năm năm chẳng qua chỉ tích góp được chưa đến bốn phần. Nhìn thấy thời gian đã trôi qua một nửa, Trương Tân Hải có chút lo lắng, nhưng không có cách nào, vì tốc độ này đã là nhanh nhất.

Ngay cả bản thân hắn cũng đã đi ra ngoài nhân gian không ngừng tích góp. Toàn bộ tộc nhân của hắn, chỉ cần tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ năm trở lên, cũng toàn bộ đều được phái đi.

Thời gian năm năm, Vương Lâm thủy chung khoanh chân ngồi trên đỉnh Hoành Vân Sơn, tế luyện pháp bảo.

Pháp bảo hắn tế luyện là bình phong Sơn Hà Đồ bên trong nguyên thần. Vật ấy tổn hại nghiêm trọng, ở trong nguyên thần của Vương Lâm, lấy lôi quang dung hợp, không ngừng chữa trị.

Ngoài ra, còn có sơn thạch của tiên giới kia. Vật ấy do có vết nứt, hồn bị rút ra nên rất không ổn định, được Vương Lâm lấy khí nguyên thần tế luyện, chậm rãi chữa trị.

Còn việc dung hợp với vương miện hoa hồng màu lam của Hồng Điệp, Vương Lâm nghiên cứu rất lâu, nhưng thủy chung vẫn không thể hiểu rõ.

Ba pháp bảo này là vật mới lấy được, trong khi tế luyện, Vương Lâm dành thời gian kết hợp với phướng hướng bước thứ ba mà bản thân đã nhìn thấy, lấy từ trong túi trữ vật ra một thứ thoạt nhìn như một pháp bảo tầm thường.

Vật ấy chính là Côn Cực Tiên! Cây tiên này đã đi theo Vương Lâm một thời gian dài, thần thông rõ ràng có chút thiếu sót, trước đây Vương Lâm cũng vẫn chưa quá mức coi trọng. Nhưng lúc này, hắn đối với Côn Cực Tiên cũng cực kỳ để ý.

- Trong tất cả các pháp bảo của ta, luận về linh hoạt và sắc bén, vật này không bằng tiên kiếm và loan đao, luận về phòng thủ, không bằng Tôn Hồn Phiên và bình phong Hà Sơn Đồ, luận về thần thông không bằng sơn thạch của tiên giới và Xạ Thần Xa. Nhưng nó, trong tất cả các pháp bảo của ta, lại là vật duy nhất ẩn chứa phương hướng bước thứ ba mà ta đã nhìn thấy! Việc này thật sự là hết sức kỳ dị!

Vương Lâm nhìn vào Côn Cực Tiên trong tay, thì thào tự nói.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 731 Pháp khí đại diện cho nhân quả ý cảnh.

Côn Cực Tiên này thoạt nhìn cực kỳ tầm thường, chỉ có Thiên Quỷ năm đó sau khi nhìn đến vật này suýt nữa hồn siêu phách lạc, giống như đã nhận ra.

- Rút ra nguyên thần cũng là ngầm phù hợp với đạo căn nguyên, nếu nói là nhân quả, cũng có thể giải thích bản thể là nhân, nguyên thần là quả. Vật này trong đạo nhân quả, chính là vật luyện hóa sau cùng!

Vương Lâm mắt lộ tinh quang, bắt đầu trầm tư.

Ý cảnh của hắn đã dần dần từ đạo luân hồi chuyển hóa, trở thành đạo nhân quả. Đạo này quá lớn, lúc này Vương Lâm chạm đến chẳng qua cũng chỉ là một phần nhỏ, nhưng như vậy cũng đã khiến hắn cảm thấy được một luông khí tức vô biên.

- Nhân quả ý cảnh, với cảm ngộ của ta giờ phút này, cũng không đủ để thực chất hóa ra những vật như cuốn tranh hư ảo giống như sinh tử luân hồi, nhưng thấy được phương hướng của bước thứ ba, cũng là có khả năng làm được… …

Tay phải Vương Lâm vuốt nhẹ Côn Cực Tiên, tinh quang trong mắt ngày càng sáng,

Hắn nghĩ tới một phương pháp, trước khi nhân quả ý cảnh không thể thực chất hóa, phát huy một chút thực lực hoán chất, chuẩn bị đầy đủ cho cuộc hành trình đến Lôi Chi Tiên Giới.

- Lấy Côn Cực Tiên để thay thế cho ngưng hóa sau cùng của nhân quả ý cảnh, chắc là có thể thành công!

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, trong lòng quyết định. Nếu là người khác, sợ là sẽ cẩn thận do dự rất lấu, cuối cùng cũng vẫn không thể quyết định. Bởi vì bọn họ không biết được làm như vậy có đúng hay không, có làm nhiễu sự tồn tại của ý cảnh hay không.

Nhưng Vương Lâm thì khác, hắn đã thấy rõ ràng đạo lộ, hắn biết làm như vậy mặc dù đối với ý cảnh cũng có chút ảnh hưởng, nhưng cũng sẽ không quá lớn.

Sau khi trầm ngâm, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, cầm lấy Côn Cực Tiên, run lên một cái. Cây tiên này lập tức phát ra tiếng động chát chát trong trẻo lọt vào tai, như có thể lay động tâm thần.

- Sử dụng ngươi làm pháp khí đại diện cho ý cảnh của ta!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, đem cây tiên này đặt lên trên đầu gối, nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu tế luyện.

Ý cảnh dung nhập vào pháp bảo, cần sự liên kết của tâm thần, chậm rãi dung nhập vào trong.

Thời gian trôi qua không hề nhìn thấy dấu vết. Xuân, hạ, thu, đông liên tục quay vòng, nhoáng lên một cái đã lại qua ba năm.

Vương Lâm ở tại Thanh Linh Tinh này đã được tám năm. Trong thời gian tám năm, hắn chưa hề xuống núi, thậm chí toàn bộ tu sĩ trên Thanh Linh Tinh, ngoài Trương Tân Hải, cũng không có người thứ hai gặp qua Vương Lâm.

Nhưng danh hiệu chủ nhân Hoành Vân Phong, lão tổ Thanh Linh Tinh cũng vô tình càng ngày càng khắc sâu trong lòng tất cả tu sĩ trên tinh cầu này.

Nhất là màn sương đen nồng đậm bên ngoài Hoành Vân Phong kia không tiêu tan, khiến cho những tu sĩ đều trong lòng phát lạnh. Đương nhiên cũng có một vài tu sĩ tu luyện bị hỏng đầu óc, mạo muội nhảy vào trong màn sương đen, định bụng gây sự với cái gọi uy nghiêm của lão tổ Thanh Linh Tinh.

Những người này ngay khi cùng bước vào màn sương đen, lập tức bị màn sương đen nuốt lấy, trong đám sương mù chỉ có những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng trời đất, cảnh cáo hết thảy tu sĩ không được bước vào nơi này.

Về phần phàm nhân thì không phiền phức như vậy. Bọn họ khi nhìn thấy màn sương kia liền biết nơi này đầy rẫy nguy hiểm, không ai dám tiến vào nơi này.

Cho dù thật sự là đi lạc vào, Vương Lâm cũng không tùy tiện sát sinh, thần thức của Vương Lâm trong Tôn Hồn Phiên tự nhiên sẽ khiến cho hôn mê, đưa ra bên ngoài vạn dặm.

Trong ba năm này, Vương Lâm tĩnh tâm tế luyện pháp bảo. Nhưng tiếng huyên náo duy nhất hắn cảm thấy chính là Hứa Lập Quốc. Người này không biết làm thế nào mà phá bỏ được phong ấn trên túi trữ vật của Vương Lâm. Tuy hắn không thể từ trong túi trữ vật đi ra, nhưng luôn kêu gào không ngừng.

Vào một ngày, Côn Cực Tiên trên hai đầu gối của Vương Lâm hiển nhiên đã dung hợp được với ý cảnh một chút, sự khống chế so với thần thức càng thêm thuận tiện. Đồng thời dung hợp với biến hóa của nhân quả sau cùng, uy lực của cây tiên này lại càng hùng mạnh.

Chỉ có điều, giờ phút này, thanh âm không hợp tác lại xuất hiện.

- Tiểu Lâm Tử, ngươi có dám thả Hứa đại lão gia của ngươi ra không. Lão tử hiện giờ rất lợi hại, ngươi cũng không dám thả ta ra đúng không! Yên tâm, lão tử tuyệt đối sẽ không ra tay với ngươi. Điều ta muốn là từ nay về sau ngươi phải đi theo lão tử, thân phận chúng ta đổi lại cho nhau, sau này ta sẽ là Hứa chủ nhân!

Thanh âm kiêu ngạo của Hứa Lập Quốc càng ngày càng đầy khí phách.

Vương Lâm nhăn mày lại. Nếu không phải hắn biết thời gian đang cấp bách, không muốn lãng phí thời gian với Hứa Lập Quốc, thì đã sớm ra tay giáo huấn. Lúc này Hứa Lập Quốc chẳng những không hiểu, ngược lại càng làm càn thêm.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, vỗ túi trữ vật, lạnh giọng nói:

- Cút ra đây!

- Ô. Ngươi dám nói như vậy với Hứa gia gia ngươi hả!! Tiểu Lâm Tử, ngươi không hiểu rõ tình hình sao, lão tử đã không còn là Hứa Lập Quốc năm đó!

Thanh âm Hứa Lập Quốc truyền ra dữ dội, từ trong túi trữ vật dâng lên một màn sương đen. Trong màn sương đen này tản mát ra kiếm khí sắc bén dữ dội, trong tiếng gào thét xông ra. Ở giữa không trung đám sương mù dung hợp, hóa thành hình dáng Hứa Lập Quốc.

Hắn vừa mới xuất hiện liền lập tức điên cuồng cười rộ lên, lớn tiếng quát:

- Lão tử Hứa Lập Quốc rốt cuộc cũng có ngày hôm nay, ha ha. Trời xanh động lòng thương, lão tử rốt cuộc cũng hết khổ rồi!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Hứa Lập Quốc, không nói gì.

Hứa Lập Quốc cười xong, cúi đầu liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt lộ ra vẻ hung ác. Giờ phút này hắn lại khôi phục lại bộ dạng kiêu ngạo năm đó, vụt một cái, toàn bộ thân mình lập tức nhanh chóng co rút lại, không ngờ ở giữa không trung hóa thành một thanh đại kiếm! Hình dáng của kiếm này, so với tiên kiếm giống nhau như đúc, xông lên tấn công, một đạo kiếm khí điên cuồng gào thét, bên trong lại ẩn chứa kiếm ý tang thương, cực kỳ kinh người.

Hắn trong lúc đó xông tới, giống như có thể phá nát hư không, thẳng đến Vương Lâm, trong phút chốc đã tiến tới gần! Vương Lâm thủy chung vẫn lạnh như băng. Ngay khi Hứa Lập Quốc tiến đến, trong nháy mắt, thân mình hắn chưa động, nhưng Côn Cực Tiên trên đầu gối chợt lóe lên, trực tiếp bay lên. Một luồng khí tức quỷ dị từ trên đó phát ra, trong vòng trăm trượng xung quanh ngọn núi lập tức bị bao trùm.

Trong luồng khí tức này lộ ra một sức mạnh không thể tin nổi. Dường như trong vòng trăm trượng này giống như bị ngăn cách, tràn ngập một

uy phong khiến cho người ta gần như phải sụp đổ.

Hứa Lập Quốc cảm nhận sâu sắc nhất. Hắn kinh hô một tiếng, đại kiếm vừa được hóa thành lập tức dừng lại. Nhưng ngay sau đó, trên đại kiếm mà hắn hóa thành tràn ra kiếm ý nồng đậm hơn, hiển nhiên là muốn kiên cường chống lại.

Thanh âm Vương Lâm, chậm rãi vang vọng.

- Mọi chuyện trên thế gian này khó thoát khỏi nhân quả, nhân, không nơi nào không có, quả, nơi nơi đều tồn tại… …

Côn Cực Tiên nhoáng lên một cái, chỉ nghe ầm vang một tiếng, kéo một cái, dường như mở ra cửa lớn của vận mệnh.

Côn Cực Tiên đầu đuôi lần lượt đan xen, hình thành một vòng tròn. Đại kiếm do Hứa Lập Quốc hóa thành lập tức không tự chủ được rơi vào bên trong vòng tròn, nhanh chóng tan rã.

- Nhân quả, đó là căn nguyên của vạn vật!

Thanh âm Vương Lâm lại nổi lên.

Đại kiếm vừa tan rã, gần như trong nháy mắt hóa thành màn sương đen nồng đậm, trong màn sương đen lộ ra gương mặt của Hứa Lập Quốc. Giờ phút này, vẻ mặt hắn kinh hãi, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

- Chủ nhân, chủ nhân, ta sai rồi, tiểu Hứa tử sai rồi, lần này ta thật sự sai lầm rồi, tha cho ta một lần, tha cho ta một lần nữa đi!!

Hứa Lập Quốc lập tức cầu xin, thanh âm thê thảm cực kỳ kinh người.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn màn sương đen Hứa Lập Quốc tiêu tan trong vòng tròn do đầu đuôi Côn Cực Tiên lần lượt đan xen hóa thành, bình tĩnh nói:

- Viễn cổ kiếm ý của ngươi, nhân là do ta mới có, quả hiển nhiên phải là thuộc về ta.

Hứa Lập Quốc hoảng sợ phát hiện màn sương đen bản thể của chính mình tốc độ tiêu tan ngày một nhanh. Một cảm giác nguy hiểm dâng lên, dọa hắn hồn bay phách lạc, lập tức cầu xin nói:

- Chủ nhân, ta biết ta sai rồi, cũng không dám… nữa. Hơn nữa… hơn nữa nếu không phải ngươi năm đó đem ta luyện thành ma đầu, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay, có phải không chủ nhân. Ngươi xem có phải bởi vì nhân quả hay không.

Hứa Lập Quốc lo lắng nói. Hắn có cảm giác bản thân sắp sửa hoàn toàn tiêu tan.

Sự hối hận trong lòng hắn đã chiếm cứ toàn thân.

- Ngàn vạn không nên, ngàn vạn không nên đi trêu chọc sát tinh này. Vô số năm qua, chính mình cũng chưa bao giờ có một lần thực hiện được. Hứa Lập Quốc à Hứa Lập Quốc, tại sao ngươi lại không nhớ đến chuyện đó! Chủ nhân, à mà Vương lão ma, so với ta còn ma đầu hơn!

Hứa Lập Quốc hận không thể tự tát cho mình một cái.

- Đúng!

Vương Lâm khóe miệng mỉm cười, chậm rãi nói:

- Đó là nhân quả của ngươi, không phải của ta

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 732 Đại viên mãn và ác thú Hứa Lập Quốc (1)

Vòng tròn do Côn Cực Tiên biến thành hơi buông lỏng một chút, hóa thành một đạo hòa quang, biến mất giữa đất trời.

Vật ấy dung nhập vào ý cảnh, hiển nhiên đã không có hình thể, mà giống như ý cách, dung nhập vào hư vô, nhìn không thấy, nhưng cảm thụ được.

Hứa Lập Quốc gần như sụp đổ, lập tức lui ra phía sau vài bước, vẻ hoảng sợ trong mắt vẫn nồng đậm. Giờ phút này, vẻ hống hách lúc trước của hắn toàn bộ đã tiêu tan, trên mặt lộ vẻ nịnh nọt, vội vàng nói :

- Thần thông của chủ nhân thật là hùng mạnh lợi hại, quả thật tiểu Hứa tử ta vì để cho chủ nhân luyện tập vài thần thông nên lúc trước mới nói như vậy. Chủ nhân, tiểu Hứa tử đối với ngài một lòng trung thành, có trời xanh chứng giám, tuyệt không có một chút ý định phản nghịch!

Vương Lâm quét mắt liếc nhìn Hứa Lập Quốc một cái, bình thản nói :

- Nếu đã ra đây, thì tạm thời không cần quay lại túi trữ vật nữa, trong vòng ngàn dặm quanh ngọn núi này, hãy tự mình lĩnh ngộ viễn cổ kiếm ý của ngươi đi!

Hứa Lập Quốc ngẩn ra. Hắn không nghĩ lúc này đây sát tinh lão ma này không ngờ lại tốt như vậy, đảo mắt, vội vàng với vẻ trung thành nói :

- Chủ nhân, Hứa Lập Quốc quyến luyến ngươi, cứ ở bên cạnh ngươi mới có thể cảm thấy yên tâm.

Hắn nói xong, cẩn thận quan sát Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, gật đầu nói :

- Một khi đã như vậy, ngươi có thể ở lại.

Hứa Lập Quốc trên mặt lộ vẻ tươi cười, trong lòng cũng chua xót, thầm nhủ sát tinh này chẳng lẽ lại thật sự để ta tự do hành động trong vòng ngàn dặm quanh đây. Không phải vậy, như thế này không giống như tính cách của sát tinh.

Chuyện này nhất đinh là hắn giả bộ! Hừ, may mà Hứa Lập Quốc ta thông minh, nếu không, nói không chừng sẽ bị mang vạ.

Hứa Lập Quốc nghĩ đến đây, có chút đắc ý, vội vàng ngưng hóa thân hình ở một bên, khoanh chân ngồi xuống. Ngồi một hồi, hắn lại có chút không yên tâm, thi thoảng lại quan sát Vương Lâm, muốn nhìn ra một ít manh mối.

Vương Lâm không để ý tới Hứa Lập Quốc mà vỗ túi trữ vật. lập tức Văn Thú và Lôi Oa xuất hiện. Văn Thú cực kỳ khoan khoái ghé vào người con Lôi Oa, sau khi xuất hiện hướng về Vương Lâm hí lên một tiếng rồi nằm sấp xuống, dường như nói gì cũng không muốn rời khỏi.

Đi ra cùng với chúng còn có một vài con Văn Thú, lúc trước đều là những ấu trùng, lúc này tuy vẫn chưa lớn, nhưng thoạt nhìn cũng cực kỳ dữ tợn.

Về phần con Lôi Oa, hiển nhiên đã quen với con Văn Thú đáng khét kia trên lưng, sau khi hiện ra trong bụng truyền ra từng trận tiếng sấm, tìm một chỗ ở một bên, nằm sấp bất động, như thể ngủ đông.

Ngay sau đó, Xạ Thần Xa bay ra, ầm một cái ở giữa không trung hóa thành Lôi Thú. Con thú này sau khi xuất hiện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy con Lôi Oa, lập tức thấp giọng rít gào.

Bộ dạng lười nhác của con Lôi Oa trong phút chốc biến mất, nó giương đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lôi Thú, trong bụng tiếng sấm cuồn cuộn. Văn Thú trên lưng giờ phút này tinh thần cũng rung động, có chút hứng thú nhìn về phía Lôi Thú.

Hứa Lập Quốc ở một bên, mở to hai mắt, cẩn thận nhìn Lôi Thú kia vài lần, trong lòng thầm nhủ :

- Thật không hổ là chủ nhân. Bao lâu này không phát hiện ra, không ngờ lại có thêm nhiều con súc sinh ngu ngốc như vậy. Đánh đi, các ngươi phải đánh nhau mới được, đến lúc đó các ngươi sẽ biết lão tử mới là người theo chủ nhân lâu nhất!

Tuy nhiên nói gì thì nói, chủ nhân thật là có duyên với lũ súc sinh. Về điểm này, lão tử đúng là có chút mặc cảm, nhưng ta lại có duyên với mỹ nhân!

Hứa Lập Quốc vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, nghĩ tới tiểu mỹ nhân ở vùng đất yêu linh.

- Ôi, tự cổ đa tình không dư hận… đạo lý này sát tinh Vương lão ma sẽ không thể hiểu được.

Hứa Lập Quốc có chút cảm khái, nhìn con Lôi Thú, Lôi Oa và mấy con Văn Thú kia, lại nhìn đến Vương Lâm đang ngồi khoanh chân, có một cảm giác cô độc cùng với đắc ý.

Tế luyện pháp bảo còn phải tiếp tục, tuy nhiên đến lúc này cũng đã không còn là trọng điểm. Thời gian có hạn, Vương Lâm chuẩn bị căn cứ vào bước thứ ba mà mình đã thấy được, điều chỉnh lại những thuật thần thông của mình.

Từ trước đến giờ, trong những thần thông của hắn, thuật có thể thi triển mạnh nhất đó là Trảm La Quyết. Nhưng nếu tu vi không đột phá bước tu đạo thứ nhất, đạt tới cảnh giới Âm Hư, thì thuật này mỗi lần thi triển sẽ tiêu hao của hắn rất nhiều nguyên lực.

Tiếp đó là định thân thuật. Thuật này rất hùng mạnh, không hề thua kém Trảm La Quyết, thông thường trong những thời khắc đặc biệt sẽ mang lại những hiệu quả quyết định.

Ngoài hai thần thông này, còn có ba chỉ pháp Tịch Diệt, Hóa Ma, Hoàng Tuyền.

Còn có tam thức đạo niệm do sinh tử luân hồi ý cảnh hóa thành, Đạo Hóa Hoàng Tuyền, Ngưng Hóa Tuyền Hồn, và Hoàng Tuyền Chi Lực.

Những thần thông hắn phải điều chỉnh đó là ba chỉ pháp Tịch Diệt, Hóa Ma và Hoàng Tuyền! Ba thức thần thông này nếu tiếp tục tu luyện đối với bước thứ ba sẽ rất nguy hại. Ba thức thần thông này không hoàn chỉnh, hơn nữa còn sẽ khiến cho cơ thể không thoải mái, còn vì sao lại nguy hại tới bước thứ ba thì Vương Lâm cũng không rõ lắm, chẳng qua chỉ dựa vào cảm giác.

Trong khi hắn trầm ngâm, ngón trỏ tay phải bắn ra, lần lượt thi triển ba thức thần thông này, muốn nhìn ra manh mối bên trong. Dần dần, ngón trỏ tay phải hắn càng lúc càng nhanh, Tịch Diệt, Hóa Ma, Hoàng Tuyền ba thức pháp thuật thần thông này không ngừng thay nhau được sử dụng.

Vương Lâm nhíu mày, dựa vào cảm giác mơ hồ trong nội tâm, tìm kiếm manh mối bên trong rồi dần dần cải thiện, quá trình này cực kỳ tiêu hao tinh lực. Không quá lâu sau, hắn liền có cảm giác mỏi mệt.

Nghỉ ngơi một chút, Vương Lâm lại bắt đầu lần tiếp theo.

Thời gian lại trôi qua, hai năm xuân qua thu đến, trong hai năm này chủ yếu tâm thần của Vương Lâm đều dành để cân nhắc không ngừng cải thiện thần thông, nhưng cuối cùng cũng không thể hài lòng.

Vương Lâm hiểu được rằng chính tâm của hắn đã nóng nảy.

Nhưng Vương Lâm không hề bỏ cuộc, mà tận dụng hết năng lực của mình từ từ cải thiện. Hành động của hắn lúc này nếu tu sĩ Tĩnh Niết hoặc Toái Niết bước thứ hai nhìn thấy chắc chắn sẽ chấn động! Bởi vì việc cải thiện này gần như tương đương với việc từ thần thông suy luận ra tiên thuật căn nguyên trên đó. Việc này, đừng nói là hắn, cho dù là đám người Thiên Vận Tử cũng rất khó có thể làm được.

Trong thời gian hai năm này, Lôi Oa và Lôi Thú rất căm thù nhau, nhưng không có đánh nhau. Lôi Oa vì tu vi không đủ nên cũng không dám tùy tiện tấn công, còn Lôi Thú thì lại là khinh thường, mặc dù đối phương cũng khiến nó cảm nhận được một sự uy hiếp tiềm tàng.

Còn về Văn Thú, hứng thú từ trên người Lôi Oa chuyển sang người Lôi Thú, thi thoảng lại bay vờn xung quanh người, xem bộ dạng dường như muốn ghé lên người Lôi Thú.

Nhưng lần nào cũng đều không thành công, nhưng càng như vậy, Văn Thú này lại càng hứng thú hơn.

Hứa Lập Quốc đối với hết thảy việc này rất là chướng mắt. Theo thời gian, hắn xem ra Vương Lâm dường như đã quên mất mình, vì thế cẩn thận lui ra phía sau, cuối cùng hoàn toàn đi ra phía ngoài cách Vương Lâm trăm trượng, hóa thành sương mù khoan khoái ở trong vòng vạn dặm xung quanh ngọn núi gào thét.

Nhưng hắn cũng nhớ rõ lời Vương Lâm nói, không dám đi ra ngoài phạm vi vạn dặm. Dần dần hắn bắt đầu cảm thấy không còn thú vị, trong vòng ngàn dặm này không hề nhìn thấy một bóng người, thế giới bên ngoài thường cách nơi này khá xa, lại ồn ào tấp nập, điều này khiến cho Hứa Lập Quốc rất là buồn bực.

Ngoại trừ một năm rưỡi trước có vài tu sĩ ở bên ngoài vốn không dám tiến vào, kết quả bị hắn lấy ảo thuật làm phép, cuối cùng lừa đến trêu đùa một phen, sau đó lại thả đi.

Nhưng sau đó cũng không còn có tu sĩ nào dám đến, mấy tu sĩ được thả về kia, mãi cho đến rất nhiều năm sau, khi nhớ tới những việc đã trải qua đều phát lạnh trong lòng.

Vào một ngày, hắn đang ở trong vòng vạn dặm gào thét, cực kỳ chán nản bay tới bay lui, mong có thể gặp được một phàm nhân trong lúc vô ý xâm nhập. Đang lúc phi hành, bỗng nhiên thân mình Hứa Lập Quốc run lên, một chấn động đã từ lâu chưa hề xuất hiện lập tức như thủy triều bao phủ lấy hắn.

Hai mắt Hứa Lập Quốc lóe lên, quắc mắt nhìn chằm chằm nhìn về phía xa xa bên ngoài đám sương mù dày đặc, không kìm nổi hưng phấn gầm rú lên.

- Rốt cuộc cũng có người đến đây!!!

Bên ngoài cách ngọn núi vạn trượng, bên cạnh màn sương đen, Trương Tân Hải vẻ mặt tiều tụy, bên trong lộ ra tử khí, ở bên cạnh hắn còn có một người đàn ông thoạt nhìn cực kỳ khẩn trương đi theo. Người này mặc hắc bào, tu vi cũng đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn.

- Cha, chúng ta thật sự phải đi sao?

Người đàn ông trung niên kia có chút kiêng kị nhìn thoáng qua màn sương đen phía xa, thấp giọng nói.

- Đương nhiên là phải đi, tuổi thọ của cha sắp hết, lần này ngoài việc hoàn thành yêu cầu của tiền bối, còn dẫn ngươi đi ra mắt tiền bối. Sau

khi ta quy tiên, ngươi sẽ thay thế ta vì tiền bối mà hành sự, để đảm bảo cho Trương gia ta hương hỏa trường tồn!

Trương Tân Hải trầm giọng nói.

Người đàn ông trung niên do dự một chút, nói :

- Nhưng, cha, còn nghe một vài đạo hữu nói, tiền bối này… có chút cổ quái… Hơn một năm trước, đã có một vài đạo hữu bị… …

Không chờ hắn nói xong, Trương Tân Hải xoay người trừng mắt nhìn, người đàn ông trung niên lập tức khép miệng lại.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 732 Đại viên mãn và ác thú Hứa Lập Quốc (2)

Thân mình Hứa Lập Quốc cứ như du hồn, trong nháy mắt liền tiến đến gần nơi này, ẩn mình trong màn sương đen. Hai cha con Trương gia vẫn chưa phát hiện, vẻ mặt Hứa Lập Quốc hưng phấn, ánh mắt quan sát hai cha con, thì thào lẩm bẩm :

- Không tồi không tồi, lão già kia sắp chết, sợ là không chịu nổi sức ép của lão tử, Hứa gia gia của ngươi sẽ nhân từ, buông tha cho ngươi. Còn về phần tiểu tử kia… Ha ha… …

Vẻ hưng phấn trong mắt Hứa Lập Quốc càng ngày càng đậm, xuyên qua màn sương đen nhìn vào người đàn ông trung niên kia, ánh mắt này không ngờ lại hiện lên một vẻ dâm ô… …

Hắn hắng giọng một cái, lấy một loại giọng điệu quang minh chính đại, nói :

- Người tới là ai, hãy xưng tên!

Trương Tân Hải hít sâu, ở cách ngọn núi vạn dặm vẫn chưa tiến vào, mà cung kính ôm quyền nói :

- Vãn bối Trương Tân Hải, đã hoàn thành việc của tiền bối, xin được cầu kiến!

Thanh âm hắn khàn khàn, chậm rãi truyền vào trong màn sương đen.

Hứa Lập Quốc đảo mắt, nói :

- Lão già kia, vào đi. Ta dẫn ngươi đi gặp chủ nhân của ta!

Trương Tân Hải ngẩn ra, do dự một chút, tiến lên một bước, bước vào trong màn sương đen. Thân mình hắn vừa đi vào, liền lập tức bốn phía thân mình bị cuồng phong quấn quanh, thân mình không tự chủ được như bị sấm đánh đưa về phía trước.

Không lâu sau, đã đi lên phía trên ngọn núi, cuồng phong tiêu tan, hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vương Lâm, vội vàng cung kính đứng ở một bên, nói :

- Tiền bối, vãn bối đã không phụ sự nhờ cậy, đã tích góp được toàn bộ oán khí của phàm nhân trên Thanh Linh Tinh này.

Nói xong, hắn lấy trong túi trữ vật ra một ngọc giản, đặt trên mặt đất, cung kính lui ra phía sau vài bước.

Sau khi Hứa Lập Quốc đưa Trương Tân Hải vào, lập tức trở lại bên ngoài ngọn núi vạn dặm, đứng ở trong màn sương đen, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên, cười ha hả nói :

- Nhóc con, lại đây, đừng sợ, Hứa gia gia ngươi sẽ đối xử tốt với ngươi!

Hắn thấy người đàn ông trung niên kia có chút do dự, lập tức quát :

- Còn không tiến vào!

Người đàn ông kia cắn răng một cái, bước chân đi vào trong màn sương đen… …

Vương Lâm mở hai mắt, thần thức đảo qua ngọc giản này, lập tức cảm nhận được oán khí bên trong. Oán khí này cực kỳ kinh người, số lượng khổng lồ, cứ như hình thành một cơ lốc oán khí.

- Tốt lắm, người ngươi dẫn đến, sau này sẽ là sứ giả của lão phu bên ngoài Hoành Vân Phong!

Vương Lâm chậm rãi nói, trầm ngâm một chút, lại lấy từ trong túi trữ vật ra một ít đan dược, ném cho Trương Tân Hải.

- Cho con của ngươi ăn. Nếu tư chất của hắn không đủ, nói không chừng có thể nhờ linh khí bên trong đan được, có một chút cơ hội Hóa Thần!

Trương Tân Hải lộ vẻ mừng như điện, vội vàng tiếp nhận, trận trọng đặt ở trong lòng, cảm động nói :

- Tạ ơn tiền bối!

- Oán khí này là vật hư vô mờ mịt, còn có thể tái sinh. Trương gia ngươi sau này, cứ cách vài năm, đều phải đi thu một lần!

Vương Lâm dặn dò xong, sau đó vỗ túi trữ vật, lấy ra từ bên trong mấy hạt mầm màu đỏ, đưa cho Trương Tân Hải.

- Vật này là Thăng Tiên Quả, người hãy đưa cho tộc nhân trồng, lấy linh lực trong cơ thể của tu sĩ nuôi dưỡng, tiếp theo trong vòng mười năm, hãy tận lực gieo trồng một ít.

Trương Tân Hải vội vàng gật đầu vâng lời. Hạt giống của Thăng Tiên Quả này vốn là trước kia Thiên Quỳ Tử lấy từ trong túi trữ vật tặng cho.

Cha con Trương Tân Hải rời khỏi ngọn núi. Nhưng người con vẻ mặt hoảng hốt, lộ ra một vẻ kỳ dị, dường như vẫn còn có một chút hồi tưởng… …

Về phần Hứa Lập Quốc, thì bị Vương Lâm nghiêm khắc cấm túc! Nếu không phải chuyện Hứa Lập Quốc này gây ra chưa đến mức không chịu đựng nổi, thì Vương Lâm thậm chí còn muốn đem người này luyện hóa.

Hứa Lập Quốc bị hạn chế trong vòng trăm trượng, vẻ mặt oan ức, nhưng cũng không dám vụng trộm ra ngoài nữa. chỉ có cả ngày nhìn ra phía xa xa, trong lòng có chút cảm thán.

- Ta cũng chỉ muốn tạm thời dung nhập vào trong thân thể đó, sau khi chiếm cứ cảm thụ một chút cảm giác có thân thể ra sao, thật là nhiều chuyện… …

Vương Lâm không có thời gian để ý đến Hứa Lập Quốc. Sauk hi cấm túc, lại bắt đầu hoàn thiện thần thông của mình. Về phần oán khí này đã bị hắn hấp thu toàn bộ, dung nhập vào trong Hoàng Tuyền.

Sau khi hấp thu oán khí, Hoàng Tuyền so với trước kia lập tức khác hẳn, những oán khí này dung hợp lẫn nhau, dần dần có một chút bóng dáng Tuyền Hồn.

Thời gian vội vàng, việc cải thiện thần thông làm Vương Lâm hao tổn rất nhiều linh lực. Tuy rằng không hoàn toàn thành công, nhưng trong quá trình cải thiện này cũng không ngừng lĩnh hội phương của bước thứ ba. Ý cảnh của Vương Lâm cũng dần dần được nâng cao.

Cuối cùng, đến nắm thứ mười tám hắn ở tại Thanh Linh Tinh này, sinh tử luân hồi ý cảnh của hắn đã hoàn toàn viên mãn, không còn một chút tì vết nào. Biểu hiện này chỉ cần tiên lực đầy đủ, có thể thật sự trở thành tu sĩ bước đầu tiên tới đỉnh!

Tiên ngọc trong túi trữ vật của Vương Lâm cũng còn một chút, nhưng hắn cũng không biết là có đủ hay không. Tuy nhiên cho dù là không đủ, Vương Lâm cũng đã tính đến việc uống tiên dịch. Lúc này đây tất cần phải đạt tới Vấn Đỉnh Hậu Kỳ đại viên mãn, đạt tới được bước đầu tiên tới đỉnh tu đạo!

- Bước đầu tiên của tu đạo… …

Ánh mắt Vương Lâm lóe tinh quang.

- Năm đó khi Vấn Đỉnh, Cổ Yêu Bối La đã từng nói, người nghịch tu sẽ dẫn động thiên phạt. Không biết nếu có một ngày ta đột phá được Vấn Đỉnh bước đầu tiên, đạt tới cảnh giới Âm Hư, có thiên phạt giáng xuống như vậy hay không!

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn không trung, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng.

Phía tây bắc Thanh Linh Tinh, là một hoang mạc rộng lớn vô cùng, trên mặt đất có một lượng lớn tiên ngọc sắp đặt theo một trình tự nhất định, những tiên ngọc này hợp thành một trận pháp khổng lồ.

Bên trong trận pháp, Vương Lâm khoanh chân ngồi, nhắm mắt thổ nạp, mỗi một lần hô hấp đều có một lượng lớn tiên khí từ trong trận pháp bị hút vào trong cơ thể Vương Lâm.

Lặp đi lặp lại, tiên lực trong cơ thể hắn chậm rãi ngưng tụ.

Vấn Đỉnh đại viên mãn đối với tu sĩ mà nói cũng phải là cao không thể với tới. Nhưng, người có thể đạt tới bước này cũng không có quá nhiều, nguyên nhân không phải ở ý cảnh, không phải ở tiên ngọc, mà là ở nguyên lực!

Nếu đến khi Vấn Đỉnh, lúc thiên địa nguyên lực dung hợp với nguyên thần, nguyên lực không đủ, như vậy cho dù có thể Vấn Đỉnh, nhưng cuối cùng cũng sẽ không viên mãn.

Cũng như vậy, cho dù nguyên lực sung túc, nhưng khi ở tu vi Vấn Đỉnh bị thương quá nặng, nguyên thần bị thương, làm tiêu tan sự dung hợp của nguyên thần với nguyên lực. Như vậy, cuối cùng cũng không còn có thể đạt tới trình độ viên mãn.

Có thể nói nguyên lực là trọng điểm của tu đạo bước đầu tiên!

Hơn nữa Vấn Đỉnh tu sĩ không thể hấp thu nguyên lực giữa trời đất, không thể bổ sung, nên hiển nhiên người có thể viên mãn không nhiều lắm.

Vương Lâm lúc này nguyên lực đã trải qua tu luyện ở Lôi Trì, sự dung hợp với nguyên thần đã đạt tới cực hạn, thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất. Ý cảnh thăng hoa, kéo theo tu vi trong cơ thể, theo hắn hấp thụ một lượng

lớn tiên khí. Hắn đang hướng tới Vấn Đỉnh đại viên mãn, chậm rãi tiếp cận.

Chẳng qua, để bước tu đạo đầu tiên được viên mãn cần có một lượng tiên khí đáng sợ. Sau khi liên tục hấp thụ một năm, tiên ngọc của Vương Lâm toàn bộ đã được dùng hết. Hắn không chút do dự lấy tiên dịch từ trong túi trữ vật ra, một ngụm nuốt vào.

Tiên dịch nhập thể mang theo men say nồng đậm. Toàn thân Vương Lâm tràn ra sương mù, trong sương mù này ẩn chứa mùi rượu, khuếch tán ra bốn phía.

Cùng lúc đó, tiên dịch hóa thành một lượng tiên lực vô biên, tung hoành trong cơ thể của Vương Lâm, giống như một lực đẩy hùng mạnh, đẩy mạnh tu vi của hắn nhanh chóng hướng tới Vấn Đỉnh đại viên mãn.

Ý vừa động, tiên khí đã động theo. Đây chính là để miêu tả cho Vấn Đỉnh viên mãn. Bản thân ý cảnh đại thành đã không còn một chút sơ hở, đạo tâm kiên định, tiên lực trong cơ thể dồi dào, ngay cả hơi thở dường như cũng ẩn chứa tiên khí.

Đến khi Vương Lâm ở trên Thanh Linh Tinh được mười chín năm tám tháng, hắn đã đạt tới Vấn Đỉnh viên mãn!

Trong phạm vi vô số dặm, theo bước Vương Lâm đã đạt tới Vấn Đỉnh viên mãn, những tiên ngọc đã hóa thành tro trên mặt đất lúc này lại hiện lên màu xanh nhạt, từ xa nhìn lại thấy được sức sống.

Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, trong mắt ẩn chứa trời xanh, có mây mù thổi qua.

- Ngàn năm tu đạo, cuối cùng cũng được viên mãn… …

Vương Lâm thở ra một hơi, khóe miệng mỉm cười.

Hồi tưởng lại ngàn năm trước, một nhân vật nhỏ của Hằng Nhạc Phái kia giờ phút này cũng đã viên mãn bước tu đạo đầu tiên, hiển nhiên đã vượt qua Chu Tước Tử năm đó. Việc này, sợ là người trên Chu Tước Tinh đều không thể tưởng tượng được.

Vương Lâm không đứng dậy, mà tay phải vỗ lên túi trữ vật một cái, một bút tiên lấp lánh kim quang xuất hiện ở trong tay. Vương Lâm đưa tay cầm lấy, giống như là múa bút, tùy ý vạch ở phía trước người.

Cực hạn của hắn lúc trước là bảy nét ký hiệu, lúc này nét bút liền mạch lưu loát, vẽ hết bảy nét lại vẽ tiếp nét tiếp theo, tám nét bút tản mát ra kim quang chói mắt, giống như ánh mặt trời, làm cho người ta nhìn thấy như bị lôi cuốn tâm thần.

- Uy lực của tám nét bút so với lúc trước cao hơn một bậc!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 733 : Đoạt Lôi Đỉnh.

Ánh mắt Vương Lâm bình thản. Lúc này thoạt nhìn hắn không giống như một tu sĩ, mà giống nhưu một nho sĩ đọc sách thánh hiền.

Vừa thu bút về, nét vẽ liền tiêu tan, nguyên thần ẩn chứa bên trong cũng quay về trong cơ thể Vương Lâm.

Vương Lâm đứng lên, bước về phía trước một bước, biến mất không thấy.

Nửa tháng sau, một đạo lôi quang từ Thanh Linh Tinh lao nhanh ra, bay thẳng về phía chân trời. Trong đám lôi quang, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Lôi Thú, nhắm mắt không nói.

Tất cả tu sĩ trên Thanh Linh Tinh giờ phút này đều ngẩng đầu, bên trong vẻ cung kính còn có một cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Dường như áp lực vô hình kia đã theo Vương Lâm rời khỏi, dần dần biến mất.

Trước khi đi, Vương Lâm mang theo Thăng Tiên Quả trồng được trong mười năm cùng với ngọc giản chứa oán khí khác. Tuyền Hồn bên trong Hoàng Tuyền của hắn hiển nhiên đã có dấu hiệu ngưng kết thức tỉnh.

Lôi quang gào thét, Vương Lâm rời khỏi sau hai mươi năm ở lại Thanh Linh Tinh này.

Nơi này là động phủ của hắn, sau khi lấy Lôi Đỉnh, hiển nhiên còn có thể trở về. Từ nơi này đi Lôi Tiên Giới sẽ càng an toàn.

Trong khi lôi quang ầm ầm, trong tinh không bay nhanh đi, Vương Lâm ở trên lưng Lôi Thú, giương đôi mắt, lộ vẻ trầm ngâm.

Muốn đi vào Lôi Tiên Giới, nhất định phải có lôi đỉnh. Nếu không có vật ấy, sẽ không có cách gì đo vào Lôi Tiên Giới. Điểm này, Vương Lâm hiển nhiên hiểu rõ.

Nhưng, La Thiên Tinh Vực này khác với Liên Minh Tinh Vực, Lôi Đỉnh cũng không phải phân tán, mà không biết vì sao lại cùng xuất hiện ở Lôi Tiên Điện, do người của Lôi Tiên Điện căn cứ vào thực lực của các gia tộc tu chân mà phân phát với số lượng khác nhau.

Lúc này thời gian đến lúc Lôi Tiên Giới mở chỉ còn đúng ba tháng, đây là lúc các gia tộc thu hoạch Lôi Đỉnh. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, trong

lòng đã có quyết định.

- Nếu không có Lôi Đỉnh, vậy thì hãy đi đoạt về!

Tay phải Vương Lâm đặt lên đầu Lôi Thú, nhẹ nhàng vỗ. Lôi Thú lập tức rít gào, dáng vẻ dường như có chút thích thú.

Trên thực tế, nếu đi kiếm Thân Công Hổ, có lẽ cũng có thể lấy được Lôi Đỉnh. Chỉ có điều tu vi của Thân Công Hổ rất cao, nếu gặp hắn thường xuyên, không chừng sẽ lộ sơ hở. Cho nên nếu không có việc gì thật sự lớn, Vương Lâm không muốn đi kiếm người này.

Những tu sĩ đi vào Lôi Tiên Giới, không thể có chuyện người nào cũng là tu sĩ đã đạt được đến bước thứ hai. Dù sao người đạt được bước thứ hai cũng không nhiều, tuyệt đại bộ phận người đi vào thường là đều ở tu vi Anh Biến và Vấn Đỉnh.

Trên La Thiên Tinh Vực, Vương Lâm nhờ ngọc giản của Thân Công Hổ tìm được một tu chân tinh. Tên của tinh cầu này Vương Lâm vẫn chưa để ý. Trong ngọc giản của Thân Công Hổ có nói, tu chân tinh này có hai gia tộc tu chân, mỗi một lần Lôi Tiên Giới mở ra, hai gia tộc này đều giành được nhiều Lôi Đỉnh nhất. Hơn nữa, hai gia tộc tu chân này, không ai vượt qua được tu vi Vấn Đỉnh viên mãn.

Sau khi đi vào tu chân tinh này, thần thức Vương Lâm đảo qua, nhìn ra được những cao thủ của hai gia tộc tu chân trên tinh cầu này đều đã rời khỏi, vì thế liền lơ lửng ở trong tinh không, nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trước thời điểm Lôi Tiên Giới mở ra một tháng, ở phía trước Vương Lâm, hơn mười đạo cầu vồng như sao băng gào thét bay đến.

Trong hơn mười tu sĩ này, có một người đạt đến cảnh giới Âm Hư, những người còn lại đều là Vấn Đỉnh và Anh Biến.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, gào thét bay đến. Nhưng ở cách đó không xa lập tức dừng lại, những ánh mắt nhìn vào phía trước người Vương Lâm.

Tu sĩ đạt tới Âm Hư cảnh giới là một lão già. Người này đầu tóc bạc phơ, hai mắt lóe ra tinh quang, nguyên lực trong cơ thể không nhiều lắm, còn chưa vững chắc, hiển nhiên là vừa mới đạt tới cảnh giới Âm Hư, thời gian tuyệt đối không lâu. Hắn tiến lên một bước, cẩn thận quan sát Vương Lâm vài lần, trên mặt lộ vẻ kinh nghi bất định.

- Vị sứ giả đại nhân này, đến Thánh Đàn Tinh ta không biết có chuyện gì?

Lão già trầm giọng nói.

Vương Lâm mở hai mắt, lông mày không thể không nhíu một cái, ánh mắt bình tĩnh, nhẹ nhàng nói :

- Các người vừa đi lấy Lôi Đỉnh về?

Lão già thần sắc khẽ động, nói :

- Không sai. Sứ giả đại nhân, có chuyện gì xin mời nói rõ!

- Ta cần một Lôi Đỉnh!

Vương Lâm bình thản nói.

Lão già kia nhìn Vương Lâm, sau đó cười một tràng thật dài, tiếng cười này ẩn chứa một vẻ cuồng ngạo. Hắn ánh mắt lóe lên, quát :

- Lần này đến Lôi Tiên Điện, nghe nói có xuất hiện người giả mạo sứ giả của Lôi Tiên Điện. Vốn tưởng rằng chỉ là tin đồn vớ vẩn, hôm nay nhìn thấy ngươi, lão phu dĩ nhiên đã xác định ngươi chính là người giả mạo kia!

- A?

Thần sắc Vương Lâm như thường, bình tĩnh liếc mắt nhìn lão già một cái.

Lão già cười lạnh nói :

- Sứ giả của Lôi Tiên Điện, có người nào không có một số lượng lớn gia tộc tu chân dựa vào, chỉ là một Lôi Đỉnh nhỏ nhoi, muốn có được cực kỳ đơn giản. Hơn nữa, trong La Thiên Tinh Vực này, tất cả các sứ giả của Lôi Tiên Điện lão phu đều đã gặp qua, ngươi cũng rất là xa lạ!

Quan trọng hơn là lần này Lôi Tiên Giới mở ra, những sứ giả của Lôi Tiên Điện đều tụ tập ở Lôi Tiên Điện, cho đến khi Lôi Tiên Giới mở ra, họ sẽ không rời khỏi!

Vương Lâm gật gật đầu, không nói lời thừa, hư ảnh phía sau khẽ động, khôi lỗi Tiên Vệ lập tức biến hóa ra, từng bước một, liền trực tiếp đi tới, toàn thân bùng lên kim quang, một quyền tấn công ra.

Một quyền mang theo một lượng lớn tiếng nổ, ầm ầm dữ dội, thẳng đến lão già.

Lão già kia thần sắc biến đổi, hắn nhìn thấy tu vi của Vương Lâm chỉ là Vấn Đỉnh đại viên mãn, cho dù Vương Lâm ngồi trên Lôi Thú, hắn cũng chỉ cho là một vật giả tạo, vẫn không hể để ý. Nhưng hắn không nghĩ đến đối phương không ngờ lại có một khôi lỗi đạt đến trình độ này.

Hừ lạnh một tiếng, tay phải lão già bấm quyết, chỉ về phía trước. Lập tức một ngọn lửa màu đen ở trong tay biến ảo ra. Cuộn lên một cái, ngọn lửa này lập tức ầm một tiếng tản ra, hóa thành vô số đốm lửa, giống như một trời sao tràn ngập bốn phía.

Những tộc nhân bên cạnh hắn đã sớm tản ra, đứng từ xa quan sát.

Khôi lỗi Tiên Vệ đối với những đốm lửa này hoàn toàn không thèm để ý, cho dù chúng rời trên người, tốc độ chẳng những không giảm, ngược lại còn nhanh hơn. Một quyền từ xa gào thét, theo bước chân đi đến phía trước người lão già, hết sức giáng xuống, hình thành một đạo khí hình rồng, phá không đánh tới.

Lão già sắc mặt đại biến, thân mình lập tức lui ra phía sau, cùng lúc đó hai tay bấm quyết, một chiếc khiên lửa lập tức hiện ra phía trước người. Nắm tay của Tiên Vệ đánh vào chiếc khiên lửa, phát ra một tiếng ầm ầm cực lớn.

Phía trên chiếc khiến lửa xuất hiện vết rạn, trong nháy mắt vỡ tan.

Thanh âm vang vọng dữ dội, lão già kia sắc mặt tái nhợt, thân hình lui mau. Khôi lỗi Tiên Vệ cũng bị phản lực đẩy lui ra sau mấy bước, một ngọn lửa đen theo cánh tay thiêu đốt, lan tràn ra toàn thân.

- Ta chỉ cần một Lôi Đỉnh!

Vương Lâm thần sắc bình thản, nhìn lão già.

Lão già nhìn chằm chằm Vương Lâm. Một quyền vừa rồi của khôi lỗi kia khiến hắn sợ hãi không ít, nếu không thi triển nguyên lực thần thông, sẽ không thể chiến thắng khôi lỗi tương đương với tu vi của hắn kia.

- Người này có được khôi lỗi bậc này, tuyệt không phải người tầm thường, cho dù là giả mạo sứ giả của Lôi Tiên Điện, đối với lão phu cũng không có một chút quan hệ. Chỉ có điều… nếu giao ra một Lôi Đỉnh như vậy, Trương gia ta chẳng phải là mất mặt hay sao… …

Trong lòng lão già có chút khó xử. Nếu tu vi của Vương Lâm đạt tới bước thứ hai, có lẽ lão già cũng sẽ đồng ý. Dù sao lần này gia tộc bọn họ cũng giành được ba Lôi Đỉnh, đem tặng một cái không phải là không được. Nhưng lúc này nếu bị một tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn đòi lấy mà cũng trực tiếp giao ra, thì cũng khiến cho hắn không thể nhịn được. Vương Lâm không muốn nói lời thừa, tu vi của người này tuy rằng có chút ngoài dự đoán của hắn, nhưng đối phương vừa mới bước vào cảnh giới Âm Hư, còn chưa vững chắc, giờ phút này Vương Lâm đã Vấn Đỉnh đại viên mãn, hơn nữa lại có thần thông pháp bảo, chiến thắng thật sự không khó.

Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức cầm trong tay một hòn đá. Hòn đá này sau khi xuất hiện lập tức biến hóa, hóa thành một ngọn Tiên Sơn rất lớn, trên đó tiền lực nồng đậm, thấp thoáng trong đó lộ ra một chút uy áp.

Tay phải Vương Lâm nhấn lên trên một cái, ngọn núi này lập tức chấn động, bên trên tràn ra một luồng khí tức tang thương. Khí tức này ngưng tụ dưới tay phải của Vương Lâm, được hắn nhấc lên. Chỉ thấy từng tia sương mù nhanh chóng tụ lại, hình thành một đám sương mù to bằng nắm tay.

Lão già kia thấy cảnh tượng này, sắc mặt đại biến, thân mình không chút do dự lui ra phía sau, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, thất thanh nói :

- Trừu Linh Chi Lai!! Ngươi chẳng qua chỉ là tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn bước đầu tiên, làm sao có thể thi triển được thần thông bực này!

Ánh mắt Vương Lâm bình thản, tay phải đẩy về phía trước, đám sương mù này trong nháy mắt bắn ra, mang theo một luồng uy áp hùng mạnh, bay thẳng đến lão già. Cùng lúc đó thân mình Vương Lâm khẽ động, theo sát sau đám sương mù, tay phải nâng lên, một đạo lôi quang ngưng tụ ở trong tay, trong phút chốc, từ trong tinh không truyền đến một tiếng sấm rít gào. Chỉ thấy trong ánh điện quang lóe lên, trên tay phải của Vương Lâm, một đạo lôi điện được thực chất hóa ngưng tụ thành.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 734: Có lợi hơn rất nhiều.

Giờ phút này, Vương Lâm giống như tiên nhân thao túng lôi điện, trong tay cầm tia chớp, ánh mắt âm hàn, bước về hướng lão già.

Lão già kia thần sắc biến đổi dữ dội, thân mình lại lui về phía sau, hai tay bấm quyết, lập tức điểm vào giữa lông mày một cái. Ở giữa lông mày mấp máy một hồi, trong nháy mắt, không ngờ ở giữa bỗng hé ra một khe hở, giống như là có một con mắt thứ ba!

Sắc mặt hắn một màu đỏ thẫm, máu toàn thân cấp tốc lưu chuyển, dường như lập tức ngưng tụ ở trên mặt. Nguyên lực trong cơ thể cũng điên cuồng chuyển động, cũng với máu ngưng tụ ở giữa lông mày.

Giống như bị xé rách, trong khoảnh khắc một sự đau đớn thống khổ xuất hiện trên toàn thân lão già, con mắt thứ ba ở giữa lông mày mở ra. Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng lão già truyền ra, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hai tay bấm quyết, vỗ vào hai bên lỗ tai của mình.

Trong tiếng ầm ầm, con mắt thứ ba ở giữa lông mày trong nháy mắt mở ra thật lớn, một đạo hồng quang từ bên trong truyền ra, tạo thành hình

quạt nhanh chóng hướng về phía trước, sắc bén dữ dội.

Thần sắc Vương Lâm khẽ động. Thần thông của đối phương quá mức quỷ dị, thân hắn mình chậm lại một chút. Giờ phút này hồn phách của Tiên Sơn đã tới gần lão già, cũng là ngay lúc con mắt thứ ba của đối phương vừa mới mở ra.

Bên trong hồng quang, hồn phách của Tiên Sơn không ngờ nhanh chóng tan rã. Nhìn cảnh tượng này, ánh mắt Vương Lâm sững lại, tia chớp trên tay phải hắn không chút do dự được ném ra.

Ầm vang dữ dội, tia chớp gào thét bay ra, thẳng đến lão già kia. Lão già kia thi triển nguyên lực thần thông thần bí này vốn cũng có chút lực bất tòng tâm. Dù sao hắn cũng chỉ vừa mới đạt tới cảnh giới Âm Hư, nguyên lực quá ít.

Lúc này hồng quang của con mắt thứ ba chỉ duy trì được ba nhịp thở liền lập tức không chịu nổi. Con mắt thứ ba tự động khép lại, biến mất.

Tia chớp cùng với hồn phách Tiên Sơn chưa tan rã toàn bộ lao đến dữ dội. Lão già cắn răng một cái, vỗ túi trữ vật, lấy ra một vật, giơ cao lên trên đỉnh đầu!

Tay trái Vương Lâm chụp vào hư không một cái, liền đem vật trong tay lão già cầm ở trong tay. Vật này, đúng là Lôi Đỉnh!

Lấy được Lôi Đỉnh, Vương Lâm vẫn chưa rời khỏi, mà mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn lão già, chậm rãi nói :

- Thần thông vừa rồi của ngươi, có muốn trao đổi với ta không?

Lão già hừ lạnh một tiếng, lui ra phía sau vài bước, nói:

- Nếu không phải lão phu chỉ mới bước vào cảnh giới này có hai năm, nếu cho ta vài năm nữa, cho dù ngươi có bao nhiêu thần thông pháp bảo, cũng sẽ không phải là đối thủ của lão phu!

Vương Lâm thu hồi Sơn Hồn Tán quay về Tiên Sơn, bình thản nói:

- Ta muốn bàn với ngươi trao đổi thần thông này!

Lão già cười lạnh nói:

- Đúng là mơ tưởng, Lôi Đỉnh ngươi cũng cầm rồi, sao còn chưa đi!

Vương Lâm ánh mắt sững lại, nâng tay phải chỉ về phía trước. Lập tức một đạo hắc khí trong nháy mắt lao ra, bay thẳng đến phía trước. Trong

khoảnh khắc hắc khí này xuất hiện, lão già lập tức cảm thấy sức sống dường như bị hút đi.

Hắn khí lao ra, thẳng đến phía sau tu chân tinh, biến mất không thấy. Nhưng thần thức của lão già cũng theo sát hắc khí, chính mắt nhìn thấy hắc khí này dừng ở một bình nguyên, khiến cho thảm thực vật phía trên bình nguyên trong nháy mắt héo rũ, hóa thành vô số sức sống nhanh chóng bay ra, đi ra khỏi tu chân tinh, dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

- Thần thông này tên gọi là Tịch Diệt Chỉ!

Vương Lâm nhẹ nhàng nói.

Lão già hừ một tiếng, nói:

- Thuật này nếu lão phu chưa đạt tới Âm Hư, thì xem ra cũng còn mạnh một chút. Nhưng hiện tại, cũng còn yếu!

Tuy ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng cũng thất kinh thuật bá đạo này. Cái hắn để ý không phải là uy lực của thuật này, mà là thần thông hấp thụ sự sống kia.

Tay phải Vương Lâm lại chỉ, lập tức lại có một đạo hắc khí yêu dị vờn quanh đầu ngón tay, tụ tập lại. Chỉ lực nhoáng lên một cái, dừng ở trước người lão già kia.

- Thần thông này tên là Hóa Ma Chỉ, chuyển tiên khí bên trong cơ thể thành ma khí! Có tác dụng như Tịch Diệt Chỉ, nhưng hiệu quả lớn hớn!

Lão già nhìn chăm chú hắc khí trước mặt, trầm ngâm một chút, nâng tay phải lên túm một cái, lập tức chụp vào trong tay, thần thức đảo qua. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Nghe đồn tu sĩ Đông Lâm Tinh sở trường về sử dụng ma khí thần thông, hóa ra ngươi là người của Đông Lâm Tinh! Tuy nhiên, thần thông này, cũng vẫn còn yếu!

Vương Lâm trầm ngâm một lát, năm đó Tư Đồ Nam để ý nhất chính là Hoàng Tuyền Chỉ, mặc dù có chỗ thiếu sót, không thể đem ra để trao đổi. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nâng tay phải lên, chậm rãi nói:

- Ta thi triển lần cuối một thần thông này, học từ một vị tiền bối Toái Niết Kỳ bước thứ hai. Thuật này nếu ngươi còn thấy chướng mắt, thì việc này bỏ đi!

Lão già ngẩn ra, trong lòng có chút không tin.

Vương Lâm tâm niệm khẽ động, khôi lỗi Tiên Vệ cách đó không xa lập tức hóa thành một đạo sao băng kim quang, bay thẳng đến phía sau tu chân tinh.

Hành động của khôi lỗi khiến cho sắc mặt lão già lập tức âm trầm.

Ít lâu sau, khôi lỗi Tiên Vệ trở về, trong tay xách một con mãnh thú. Con thú này thoạt nhìn cực kỳ hung dữ, toàn thân phủ đầy gai nhọn, thậm chí khóe miệng còn có một nửa cách tay phàm nhân, hiển nhiên là đang lúc dùng bữa thì bị khôi lỗi Tiên Vệ bắt lấy.

Hai ngón tay phải của Vương Lâm tạo thành kiếm, Sát Lục Tiên Quyết đã rất lâu hắn không thi triển. Năm đó vô số Sát Lục Chi Khí được ngưng tụ lại, toàn bộ được đặt lên người con rối, cuối cùng cũng tiêu hao mất một thành.

Nhưng cảm ngộ của Vương Lâm đối với Sát Lục Tiên Quyết cũng cực kỳ sâu sắc. Toàn bộ thuật này hắn tu luyện cũng phải từ trăm năm trở lên.

Giờ phút này hắn ngưng thần ít lâu, xuất ra một chỉ, lập tức một đạo kiếm khí từ trên ngón tay tràn ra, thẳng đến con mãnh thú kia. Kiếm khí nhập vào cơ thể, mãnh thú lập tức kêu thảm, trong nháy mắt thân mình lập tức ở trước lão già hai mắt đang trợn tròn, nhanh chóng héo rũ. Cuối cùng hoàn toàn trở thành một bộ xương.

Một đạo khí xám từ trên bộ xương mãnh thú tràn ra, quấn quanh ngón tay Vương Lâm.

Vương Lâm vung ngón tay, đám khí xám trôi ra. Hắn điểm nhẹ một cái, đám khí này lập tức hóa thành một dấu ấn, bay về phía lão già.

- Thần thông này tên là Sát Lục Tiên Quyết!

Lão già lộ vẻ xúc động, tay phải nâng lên nắm lấy dấu ấn kia, thần thức nhanh chóng tràn ra, từng chút một tỉ mỉ quan sát cẩn thận. Càng quan sát, thần sắc hắn càng khiếp sợ, cuối cùng hai mắt hắn gần như lộ vẻ ham muốn.

Sát Lục Tiên Quyết này, với tu vi của hắn gần như liếc mắt một cái liền nhìn ra ngay chỗ hùng mạnh. Dấu ấn này hiển nhiên có một tác dụng phòng hộ chắc chắn, còn đạo kiếm khí kia có tác dụng công kích.

Tuy rằng đều không phải là hùng mạnh, nhưng thuật này hiển nhiên có thể thi triển nhiều lần gộp lại với nhau.

- Dấu ấn này là do Sát Lục Tiên Quyết biến thành! Dựa vào giết chóc để đoạt lấy sự sống, lấy sức sống bao quanh bốn phía thân thể, do đó ngưng kết thành Sinh Chi Lạc Ấn, dấu ấn này càng nhiều, phòng thủ càng vững chắc! Năm đó khi truyền thụ cho ta thuật này, vị tiền bối kia từng nói,

nếu toàn thân có hàng tỉ dấu ấn bảo vệ, cho dù là tu chân tinh có vỡ nát, cũng có thể bình yên vô sự!

Vương Lâm vẫn chưa nói dối, lời hắn nói đúng là lời của Thiên Vận Tử áo xám năm đó.

Trên mặt lão già lần đầu tiên lộ vẻ do dự. Hiển nhiên Sát Lục Tiên Quyết này thực sự khiến hắn động lòng. Với kiến thức của hắn, hoàn toàn có thể nhìn ra được Sát Lục Tiên Quyết này cực kỳ hùng mạnh, tu sĩ tầm thường tuyệt nhiên không thể có được. Rất hiển nhiên, đối phương theo lời truyền lại của một Toái Niết tu sĩ nói như vậy nhất định có thể tin được!

Chỉ có điều, thần thông Đệ Tam Nhãn này của hắn cũng là kế thừa của gia tộc, không thể dễ dàng dạy cho người ngoài. Thuật này lai lịch không rõ ràng, dường như tổ tiên rất lâu về trước trong lúc vô ý đã sáng tạo ra.

Thường thì thần thông như vậy, nếu đổi lại là ở Liên Minh Tinh Vực, gia tộc của hắn không có khả năng nắm giữ một mình. Nhưng ở La Thiên Tinh Vực, những thần thông đối với những gia tộc cũng như bí kíp của môn phái, mỗi gia tộc đều nắm giữ một vài thần thông được truyền lại. Vì vậy sẽ không dễ dàng để người khác lấy mất.

Ngoài ra quan trọng hơn chính là thần thông này từ sau khi gia tộc bọn họ nắm giữ được, thì hắn mới là người thứ nhất luyện thành.

Vương Lâm đợi một lát, thấy lão già kia thủy chung vẫn do dự, liền vung tay áo, xoay người đi về phía Lôi Thú, trong miệng nói:

- Thôi vậy. Nếu đạo hữu không muốn, thì việc này bỏ đi!

Nói xong, hắn ngồi lên Lôi Thú hóa thành lôi quang bay về phía xa, khôi lỗi Tiên Vệ theo sát phía sau.

Sinh Chi Lạc Ấn trong tay lão già lúc này tan vỡ, hóa thành khí xám tiêu tan. Khi nó tiêu tan, trong lòng lão già như nổi lên sóng lớn, giống như thần thông của hắn vốn đã bị người ta đoạt đi rồi.

Mắt thấy bóng dáng Vương Lâm biến thành lôi quang càng ngày càng xa, lão già sắc mặt biến đổi, cắn răng một cái, miệng quát:

- Đạo hữu dừng lại. Sát Lục Tiên Quyết này, cùng với Tịch Diệt Chỉ và Hóa Ma Chỉ lúc trước, ta trao đổi với ngươi!!

Vương Lâm dừng lại, Lôi Thú cũng hiểu ý, xoay người bay trở lại, dừng ở cách phía trước lão già mười trượng, mũi phun ra tia chớp, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

- Đổi, lão phu sẽ trao đổi với ngươi. Nhưng ngươi phải đồng ý thuật này không được truyền ra ngoài!

Lão già cắn răng nói.

Vương Lâm gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp vỗ túi trữ vật, lấy ra ba ngọc giản, sau khi ghi lại tỉ mỉ ba đạo thần thông, cũng không hề sợ đối phương đổi ý, trực tiếp ném ra.

Lão già sau khi tiếp nhận nhìn thoáng qua, mặc dù thần sắc như thường nhưng trong lòng đối với hành động của Vương Lâm cũng có chút bội phục, cũng lấy ra ngọc giản, đem thần thông Đệ Tam Nhãn ghi lại, ném cho Vương Lâm. Nhưng hắn lại tâm cơ hơn, để lại mấy chỗ sai lầm, nếu dựa theo đó mà tuy luyện, mặc dù sẽ thành công, nhưng cũng sẽ có đại họa ngầm.

Vương Lâm nhận lấy, cẩn thận xem xét một phen, nội tâm âm thâm vận chuyển, lại không tiếc tiêu hao tâm huyết đem trạng thái Đệ Tam Nhãn chính mình đã nhìn thấy nhìn lại một lần. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ngay manh mối bên trong, cũng không vách trần, chỉ hơi gật đầu.

Nhìn lão già, trong lòng Vương Lâm có chút băn khoăn. Dù sao lần trao đổi này, hắn cũng xem như có lợi hơn rất nhiều. Do dự một chút, hắn ôm quyền nói:

- Đạo hữu, số lượng Sát Lục Chi Khí tốt nhất không nên vượt quá mười vạn, nếu không, sẽ có nguy hiểm! Cáo từ!

Hắn nói xong, cũng không quay đầu lại mà lập tức nhanh chóng bay đi xa, có chút vội vàng hiếm thấy.

Lão già ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến, cúi đầu nhìn thoáng qua ngọc giản trong tay, trầm ngâm một lát, xoay người dẫn theo tộc nhân đi về tu chân tinh, sao đó lập tức bế quan. Hắn phải nhanh chóng tu hành một chút, tranh thủ một tháng sau còn tới Lôi Tiên Giới.

Vương Lâm ngồi trên lưng Lôi Thú, trên mặt có chút cổ quái, hắn lắc đầu lẩm bẩm:

- Lấy ba pháp thuật có chút vấn đề này đổi lấy một thần thông có ẩn chứa một chút phương hướng của bước thứ ba, đúng là có chút quá đáng… có chút quá đáng… …

Vương Lâm nhìn ngọc giản trong tay, khóe miệng lộ vẻ mỉm cười.

Thần thông này lão già kia chỉ coi là tầm thường, mặc dù cũng có quan tâm, nhưng mức độ cũng có hạn. Nhưng đối với Vương Lâm, thần thông này cực kỳ hùng mạnh, không ngờ ẩn chứa một tia khí tức quay về căn nguyên.

Nếu Vương Lâm không thấy được bước thứ ba, giờ phút này tất nhiên sẽ không nhìn ra tiềm lực của thuật này. Hắn kìm chế sự hưng phấn trong

lòng, cẩn thận xem xét ngọc giản.

Những cái sai đối phương lưu lại trong này Vương Lâm cũng không thèm để ý. Chỉ cần cho hắn một thời gian, hắn có thể sửa được những cái sai này. So với điều chỉnh tam đại thần thông, việc này đơn giản hơn rất nhiều.

Tốc độ của Lôi Thú cực nhanh, gào thét bay qua tinh không. Mục tiêu lúc này là tu chân tinh của Vương Lâm, Thanh Linh Tinh!

Tu sĩ Thanh Linh Tinh vừa mới may mắn chiếm giữ được nơi này sau khi vị tiền bối tính tình có sở thích đặc biệt kia rời khỏi. Nhưng không quá mấy tháng sau, áp lực cũng lập tức lại xuất hiện, bởi vì, vị tiền bối có sở thích đặc biệt kia đã trở lại.

Trong vòng ngàn dặm quanh Hoành Vân Phong lại trở thành vùng cấm, không ai dám bước vào nửa bước.

Về tới tu chân tinh của chính mình, Vương Lâm lập tức tận dụng thời gian nghiên cứu và tu chỉnh thần thông Đệ Tam Nhãn, chậm rãi thử nghiệm, nắm bắt.

Thời gian hơn nửa tháng trôi qua rất nhanh. Vào một ngày, bầu trời trong xanh nắng ấm, ngàn dặm không một bóng mây, dưới mảnh trời xanh

thăm thẳm cũng có gió nhẹ thổi qua, thổi vào người đồng thời cũng mang theo một chút ấm áp.

Vương Lâm đứng trên đỉnh Hoành Vân Phong, trong tay nâng Lôi Đỉnh. Cái đỉnh này chỉ nhỏ bằng bàn tay, trong đó có ẩn chứa lôi quang, lúc chạy qua phát ra tiếng vang trong trẻo.

Ở giữa lông mày Vương Lâm có một khe hở rất nhỏ như ẩn như hiện, tràn ra một tia hồng quang. Giờ phút này thoạt nhìn hắn có chút quỷ dị, nếu nói là một tu sĩ chính đạo, sợ là sẽ không ai tin được. Dù nhìn thế nào thì trên người hắn cũng có một chút tà dị.

Tất cả hiển nhiên đều là do khe hở ở giữa lông mày.

Không bao lâu sau, trên bầu trời xanh thẳm xuất hiện một đám mây đen. Đám mây này xuất hiện cực kỳ đột ngột, trước đó không hề có một dấu hiệu nào. Trước đó một khắc, phía chân trời còn xanh thăm thẳm, chỉ một nhịp thở sau, lập tức trở nên âm u.

Từng trận tiếng sấm chạy bên trong đám mây, truyền ra tiếng vang ầm ầm. Cùng lúc đó Lôi Đỉnh trong tay Vương Lâm giống như được chiếu rọi, lôi quang bên trong càng đậm.

Đúng lúc này, đám mây trên không trung bỗng nhiên giáng xuống một tia chớp to lớn, lao thẳng xuống Vương Lâm!

Vương Lâm nhìn chằm chằm tia chớp kia, mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn biết chỉ cần tia chớp này đánh vào Lôi Đỉnh, chính mình có thể được dẫn dắt, đạp vỡ hư vô tiến thẳng đến Lôi Tiên Giới mờ ảo kia.

Nhưng lúc này trong nháy mắt, hắn lại thu hồi Lôi Đỉnh!

- Đây chính là Tiên Lôi… …

Vương Lâm thì thào tự nói, ánh sáng kỳ dị trong mắt càng đậm. Hành động kế tiếp của hắn, trong vô số lần Lôi Tiên Giới mở ra, chưa từng có ai làm… …

Lúc Lôi Tiên Giới mở ra sẽ sinh ra sấm sét của tiên giới, sấm sét này dùng để dẫn dắt, phàm là người có Lôi Đỉnh đều có thể được dẫn dắt đi.

Còn vì sao lại như vậy thì không ai biết được, dường như từ xưa đến nay đều là như thế. Cũng có một vài tu sĩ đại thần thông muốn biết điều huyền bí bên trong, nhưng mặc cho bọn họ điều tra thế nào, cuối cùng vẫn không tìm thấy câu trả lời.

Dần dần, cũng không ai đi tìm nguyên nhân của tất cả việc này nữa, chỉ biết nếu có được Lôi Đỉnh thì có thể vào Lôi Tiên Giới! Giờ phút này trên Thanh Linh Tinh, ngay lúc Vương Lâm thu Lôi Đỉnh lại, sấm sét từ

trên trời giáng xuống kia mang theo tiên khí nồng đậm, trong nháy mắt giáng xuống. Sấm sét chưa giáng tới, đã có tiếng nổ truyền ra.

Mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, nguyên thần trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, từng trận lôi quang chạy trong cơ thể, thậm chí còn lan ra bên ngoài thân thể, hướng về bốn phía mặt đất khuếch tán ra. Giờ phút này, hắn giống như người thao túng lôi điện.

Ngay khi đạo sấm sét kia giáng xuống, thân mình Vương Lâm giống như sao băng lao ra, trực tiếp nhằm phía đạo sấm sét, mở to miệng, không do dự nuốt vào! Như thể nuốt lấy sơn hà! Nuốt một cái, phong vân biến sắc, dường như toàn bộ trời đất đều trong nháy mắt tối sầm lại, đạo sấm sét vốn chiếu sáng hết thảy kia bị Vương Lâm nuốt vào trong miệng.

Liên tiếp những tiếng nổ ầm ầm, từ tiếng sấm lúc đầu nhanh chóng biến thành tiếng rít gào rầu rĩ từ trong cơ thể Vương Lâm bỗng nhiên truyền ra?

Toàn thân Vương Lâm chấn động. Ngay khi hắn nuốt Tiên Lôi vào, hắn như thể bị một loại ảo giác như bị một quyền của Cổ Thần đánh vào, từ trong cơ thể truyền ra tiếng vang ầm ầm, trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống, ngã trên mặt đất.

Khi thân mình hắn rơi xuống mặt đất, lôi điện dữ dội từ trong cơ thể bắn ra, lan ra bốn phía. Trong phút chốc, trong phạm vi mười dặm, nổi lên một cơn lốc sấm sét hình tròn.

Trên mặt đất chỉ có một hố sâu, thân mình Vương Lâm trong tiếng ầm ầm bị Tiên Lôi trực tiếp đánh vào trong lòng đất. Toàn thân hắn lóe ra lôi quang dữ dội, hai mắt nhắm nghiền, nguyên thần trong cơ thể điên cuồng hấp thụ sức mạnh của Tiên Lôi kia, đồng thời Lôi Nguyên Thuật cũng được Vương Lâm nhanh chóng thi triển, không ngừng từ trong Tiên Lôi kia hấp thụ thiên địa nguyên lực.

Cảnh tượng này giống như Lôi Trì bên trong lớp đá vụn! Bên trong đám mây sấm sét trên không trung cũng vang lên từng trận tiếng sấm, giống như uy nghiêm của tiên giới, không cho phép thách thức.

Sau khi đạo sấm sét dẫn dắt giáng xuống, tầng mây trên không trung có dấu hiệu chậm rãi tản ra. Giờ phút này, bên trong hố sâu trên mặt đất, Vương Lâm bỗng nhiên giương đôi mắt, ánh mắt này lộ ra điện quang nồng đậm, thậm chí bên trong còn hiện lên vẻ hưng phấn.

Hắn liếm môi, thiên địa nguyên lực ẩn chứa trong đạo Tiên Lôi cực kỳ nồng đậm, thậm chí so với lôi điện Vương Lâm hấp thụ trong Lôi Trì còn nồng đậm hơn. Nguyên lực trong nguyên thần hắn lúc trước đã đạt tới bão hòa, nhưng sau khi tu vi đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn cũng lại có thể hấp thụ nhiều hơn một chút, biến đổi so với trạng thái bão hòa lúc trước.

Thân mình hắn cử động nhanh chóng, trực tiếp từ trong lòng đất lao ra, cùng lúc đó vỗ túi trữ vật, lại lấy ra Lôi Đỉnh cầm trong tay! Lôi Đỉnh vừa xuất hiện, đám mây sấm sét trên không trung sắp sửa tiêu tan lập tức

dừng lại, lại ngưng tụ. Ngay sau đó, một đạo Tiên Lôi ầm ầm đánh xuống.

Vương Lâm cười ha hả, lại thu Lôi Đỉnh lại. Mặc dù bị một đạo Tiên Lôi kia đánh vào cho đến giờ phút này toàn thân vẫn tê dại, nguyên thần cũng có dấu hiệu miễn cưỡng chịu đựng, nhưng nguyên lực bên trong Tiên Lôi này cũng dồi dào không thể tưởng tượng được.

Hành động của Vương Lâm lúc này nếu bị một vài tu sĩ nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ trợn mắt há hốc mồm. Hành động này chỉ xứng đáng lấy từ điên cuồng để hình dung!

Nuốt Tiên Lôi! Đạo Tiên Lôi thứ hai ầm ầm giáng xuống. Vương Lâm đang ở giữa không trung, nguyên thần trong cơ thể vận chuyển, lôi quang chạy khắp toàn thân. Bỗng nhiên, sấm sét đánh xuống, Vương Lâm không chút do dự, lại lao ra, một ngụm nuốt vào! Một tiếng nổ làm khiếp sợ toàn bộ Thanh Linh Tinh, vang vọng dữ dội. mặt đất dường như bắt đầu run rẩy, thân mình Vương Lâm một lần nữa lại rơi xuống mặt đất. Lúc này ngay khi hắn rơi xuống đất, lập tức khoanh chân ngồi xuống, toàn thân run rẩy dữ dội.

Thời gian không kịp để Vương Lâm hấp thụ. Sau khi hai đạo sấm sét đánh xuống, đám mây sấm sét kia dường như có chút không chịu nổi gánh nặng, nhanh chóng tiêu tan, tốc độ lần này so với lúc trước nhanh hơn gấp mấy lần.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 735: Chưa ai từng làm.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân, phía trên Thanh Linh Tinh này lập tức lóe lên thanh quang. Ngay khi thanh quang này xuất hiện, lập tức biến hóa ra một đám sương mù màu xanh, nguyên thần Vương Lâm ở trong đám sương mù đi ra.

Ngay lúc nguyên thần xuất hiện, Lôi Đỉnh từ trong túi trữ vật của Vương Lâm nhanh chóng bay ra, bị nguyên thần cuốn vào, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể, bay về phía chân trời.

Đám mây sấm sét đang nhanh chóng tiêu tan, phát ra tiếng sấm không cam lòng, lại không tiêu tan mà ngưng tụ lại một lần nữa. Nhưng lúc này lại giống như phẫn nộ, gần như tất cả những đám mây sấm sét đều ngưng tụ vào một chỗ, hình thành một đạo Tiên Lôi so với hai lần trước hùng mạnh hơn rất nhiều ! Đạo Tiên Lôi này, trong tiếng sấm lòng trời lở đất, từ trên không trung giáng xuống. Ngay khi nó giáng xuống, toàn bộ đám mấy sấm sét trên không trung giống như một cái phễu, bị hút vào bên trong trận lôi đình.

Từ xa nhìn lại trận lôi đình ở nơi này, rõ ràng chính là một cơn lốc xoáy lớn, cơn lốc xoáy do những đám mây sấm sét tạo thành, ở phía cuối cơn

lốc xoáy là đạo Tiên Lôi thứ ba hùng mạnh ! Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, toàn bộ tu sĩ Thanh Linh Tinh giờ phút này không người nào dám tản ra thần thức. Ngay cả trong đám phàm nhân, nhưng nhân vật kiêu hùng trong võ lâm vốn không tin vào tiên nhân, giờ phút này toàn bộ cũng đều thành kính quỳ khối cầu khấn trong nhà mình, khẩn cầu linh hồn tổ tiên che chở.

Nguyên thần Vương Lâm ở giữa không trung, nhìn khí thế như cầu vồng hạ xuống của trận lôi đình, không khỏi mở to hai mắt, cười khổ nói:

- Dường như… hơi lớn một chút…

Mắt thấy trận lôi đình này đánh xuống, nguyên thần Vương Lâm nhoáng lên một cái, nhanh chóng kéo dài ra, bắt đầu biến hóa. Hình dáng cuối cùng không ngờ so với Thái Cổ Lôi Long có vài phần giống nhau.

Hướng về phía trận lôi đình giáng lâm rít gào một tiếng, nguyên thần Vương Lâm há miệng nuốt lấy. Nhưng hắn không nuốt vào toàn bộ, mà là nuốt một nửa, sau đó lập tức lui ra phía sau. Trận lôi đình kia ầm ầm dữ dội, dường như rất tức giận, đuổi theo không bỏ.

Tốc độ nguyên thần cực nhanh, lóe lên một cái trở lại mặt đất, ném ra Lôi Đỉnh, nguyên thần trực tiếp theo Thiên Linh tiến vào trong cơ thể. Cùng lúc đó Vương Lâm giương mạnh đôi mắt, tay phải cầm lấy Lôi Đỉnh.

Lôi điện đang đuổi theo sát kia dường như phát ra tiếng rít gào không cam lòng, dừng ở phía trên Lôi Đỉnh, sau đó cơn lốc xoáy rất lớn kia lúc này cũng đang hạ xuống, đi thẳng đến Lôi Đỉnh.

Điện quang bên trong Lôi Đỉnh trong nháy mắt điên cuồng lóe ra. Mức độ kịch liệt này làm cho Vương Lâm đang cầm Lôi Đỉnh có cảm giác tay phải run lên.

Cho dù hắn nắm tia chớp cũng không có loại cảm giác run rẩy này, như vậy có thể thấy lôi quang bên trong đỉnh này hiển nhiên đã đạt đến mức đáng sợ.

Phía trên Lôi Đỉnh giờ phút này, cơn lốc xoáy sấm sét đã trải ra phía chân trời, cấp tốc xoay tròn, điên cuồng bị hấp thụ vào trong Tiên Lôi. Cảnh tượng này từ xa nhìn lại, giống như tại đây cơn lốc này đang bị Lôi Đỉnh hút vào.

Nếu có người không hiểu, chắc chắn sẽ lập tức cho rằng cái đỉnh này là cực phẩm pháp bảo của trời đất, bởi vì nó không ngờ có thể hấp thụ được Tiên Lôi ! Gần như trong nháy mắt, cơn lốc xoáy vô cùng khổng lồ này với tốc độ điên cuồng, toàn bộ dung nhập vào trong Lôi Đỉnh. Ngay khi cơn lốc xoáy biến mất khỏi Thanh Linh Tinh, trên Lôi Đỉnh này trong tiếng rắc rắc không ngờ xuất hiện một vết nứt ! Việc này, khi Lôi Tiên Giới mở ra từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Lôi Đỉnh xuất hiện vết nứt ! ! Hiện tượng này từ xưa đến nay chưa bao giờ xảy ra. Số lượng Lôi Đỉnh vẫn là cố định, nó sẽ không bao giờ tan vỡ, sau mỗi lần Lôi Tiên Giới đóng lại, những Lôi Đỉnh này giống như đi vào trong hư vô, lần tiếp theo hiện ra, vẫn là số lượng như vậy.

Nhưng hiện giờ, dường như mọi chuyện sẽ thay đổi.

Vẻ mặt Vương Lâm cười khổ, hắn cảm giác như thể chính mình thật sự có phần hơi quá. Nếu Lôi Đỉnh tan vỡ, hắn không biết chính mình có thể bị ảnh hưởng hay không, do đó không thể tiến vào tiên giới.

- Hắn là sẽ không tan vỡ… Lôi Đỉnh này dù sao cũng là vật của Lôi Tiên Giới… …

Đúng lúc này, khi Vương Lâm đang ngơ ngác, Lôi Đỉnh kia sau khi dung nhập toàn bộ đám mây sấm sét, vết nứt bên trên ngày càng nhiều, cuối cùng vỡ tan ! ! ! Một tiếng nổ ầm ầm truyền ra khắp trời đất, hình thành một cơn lốc sấm sét, nổ vang trên Thanh Linh Tinh này ! Lôi Đỉnh tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, những mảnh vỡ này trong lúc đó được lôi quang khiên dẫn lẫn nhau. Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm, không may bị vỡ thành từng mảnh cũng là tốt rồi, vẫn còn đường sống… …

Nhưng, khi chúng gần như vừa mới tản ra, lập tức lại vỡ tan một lần nữa. Lúc này những mảnh vỡ lại vỡ tan, trong phút chốc mảnh vỡ lại vỡ ra thành từng mảnh… ….

Khi Lôi Tiên Giới mở ra từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Lôi Đỉnh tan vỡ ! Kể từ lúc này, sau này Lôi Tiên Giới cũng vẫn sẽ lại mở ra vô số lần, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn mất đi một Lôi Đỉnh, vĩnh viễn mất đi một

chỉ tiêu tiến vào Lôi Tiên Giới ! Sau vô số năm, chuyện như vậy lần đầu xảy ra, tiếp theo sẽ xuất hiện những biến cố gì, không ai biết được.

Lôi Đỉnh vốn là không thể hủy diệt, cho dù tu sĩ đã đạt tới bước thứ hai cũng rất khó làm được. Cho dù thật sự có người có thể làm được, cũng sẽ không đi làm chuyện như vậy với Lôi Tiên Giới, chẳng những đối với bản thân không hề có lợi, mà ngược lại còn gây ra những ảnh hưởng tồi tệ.

Vẻ cười khổ trên mặt Vương Lâm càng đậm.

Ngay khi Lôi Đỉnh tan vỡ, lôi đình ẩn chứa bên trong giờ khắc này cũng lại bùng phát. Một đạo cuồng lôi khó có thể tưởng tượng ầm ầm dữ dội phun ra, trong phút chốc vờn quanh toàn bộ thân mình Vương Lâm, cùng với những mảnh vỡ của Lôi Đình kia, với tốc độ cực nhanh, cuốn thẳng lên không trung.

Tốc độ này quá nhanh, giống như là xé rách thân thể ! Người khác cầm Lôi Đỉnh, chịu sự dẫn dắt sau khi đạp phá hư vô tiến vào cửa lớn của Lôi Tiên Giới, tốc độ tương đối nhẹ nhàng. Nhưng đối với Vương Lâm, bởi vì đám mây sấm sét giáng xuống bị Lôi Đỉnh hấp thụ toàn bộ thậm chí khiến cho Lôi Đỉnh cũng không thể chịu đựng được, hiển nhiên tốc độ cũng lớn hơn người khác gấp vô số lần.

Gần như trong khoảnh khắc, đạo cuồng lôi chỉ có thể dùng từ điên cuồng để hình dung liền phá nát hư không, cuốn Vương Lâm biến mất ở giữa trời đất.

Tốc độ này đã không còn có thể hình dung, cứ như thời gian trong nháy mắt đều thoảng qua. Sau khi phá nát hư không tiến vào, nơi này và tinh không rõ ràng khác nhau, Vương Lâm thậm chí không thể nhìn thấy tất cả mọi thứ ở bên cạnh người, lóe lên đi qua.

Trên đường đi tới cửa lớn bước vào Lôi Tiên Giới, giờ phút này có rất nhiều tu sĩ của La Thiên Tinh Vực. Bọn họ từ bốn phương tám hướng của La Thiên Tinh Vực đi đến, không cần tự mình phi hành, mà bản thân sẽ tự động được dẫn dắt, hướng về cửa lớn của Lôi Tiên Giới, chờ đợi cửa lớn mở ra.

Tu sĩ trong lúc được lôi quang dẫn dắt, trừ những tu chân tinh ở khoảng cách rất xa, còn những thứ khác, vốn là không thể nhìn thấy.

Ánh mắt ngước nhìn, ngoại trừ lôi quang phát ra trên toàn thân, còn toàn bộ đều là một mảng tối đen.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một đạo lôi đình như ánh mặt trời mang theo tiếng rít gào mạnh mẽ, như thể sao băng tấn công đến. Đạo sao băng lôi đinh này tốc độ quá nhanh, hiển nhiên là tới mức không thể tin nổi.

Trong nháy mắt nó đi qua bên người một vài tu sĩ bắt đầu tấn công, khiến cho lôi quang trên người một vài tu sĩ kia bất ngờ trở nên chớp tắt, cứ như sắp sửa tàn lụi.

Những tu sĩ này cùng đến từ một tu chân tinh, giờ phút này sắc mặt đại biến. Nhưng khi ngưng thần nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy tận cùng hư không phía xa xa, ánh sáng kia lóe lên rồi biến mất không thấy.

Còn lại chỉ có đám tu sĩ trong mắt lộ vẻ hoảng sợ và hoang mang.

- Kia là cái gì?

Một tu sĩ trong đó thì thào tự hỏi.

Vương Lâm đang ở trong trận lôi đình như sao băng này, tốc độ mạnh mẽ khiến hắn hoàn toàn không thể mở mắt ra được. Toàn bộ thân thể giống như bên trong có vật gì đó nhúc nhích, kịch liệt xuất hiện vô số những thứ chạy qua chạy lại.

Thậm chí ngay cả thần thức hắn cũng không dám tản ra. Dưới tốc độ này, chỉ sợ thần thức tản ra, do tốc độ của bản thể, sẽ kéo dài ra đến cực hạn, nhất là dưới tốc độ cưỡng ép mạnh mẽ, lập tức sẽ tổn thương đến nguyên thần.

Tốc độ của hắn quá nhanh, đạo lôi đình giống như sao băng này trong không gian hướng tới cửa lớn của Lôi Tiên Giới hoành hành ngang dọc, giống như là điên cuồng. Trong đó có một vài tu sĩ lần thứ hai đến nơi đây, vốn rất hưng phấn và kích thích, chậm rãi được dẫn dắt đi tới cửa

lớn của tiên giới, nhưng sau đó cũng lập tức thấy được sao băng đáng sợ này.

Cả đám dáng vẻ đờ ra, hoảng hốt, giống như không biết mình đang ở nơi nào.

Cho dù là người tâm cơ âm trầm, không để lộ vui buồn, cũng là trợn mắt há mồm.

Còn có một vài tu sĩ cũng không phải là lần đầu tiên đi vào Lôi Tiên Giới, nhưng khi nhìn đến sao băng ở bên cạnh hoặc ở xa xa lóe lên đi qua, sắc mặt cũng ngẩn ra, lập tức kinh nghi bất định.

Ở hoàn cảnh như vậy, có rất ít người dám tản ra thần thức, cho dù là tản ra, cũng tuyệt đối không thể tập trung được vào sao băng tốc độ quá nhanh kia.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 736: Lôi Tiên Giới.

Đạo lôi đình trong sao băng kia rốt cuộc là cái gì, trong lòng tuyệt đại bộ phận tu sĩ đã nhìn thấy sao băng này, đây là nghi vấn hàng đầu trước khi bước vào Lôi Tiên Giới.

Ở tận cùng không gian hư vô này là cửa lớn của Lôi Tiên Giới. Nhưng "cửa của Lôi Tiên Giới" lại là một đạo sấm sét. Đạo sấm sét này quá lớn, tuy rằng chỉ có một đạo, nhưng liếc mắt không thể nhìn thấy điểm tận cùng.

Đạo sấm sét này màu đỏ sậm. Nó từ trong hư vô xuất hiện, một đầu lại dung nhập vào hư vô, giống như một dòng sông dài đang chảy. Chẳng qua trên dòng sông này, giờ phút này cũng đã không còn sức sống, giống như sinh mạng con người đã đi tới điểm tận cùng.

Ở Thiên La Tinh Vực, đối với Lôi Tiên Giới mà nói có rất nhiều truyền thuyết. Trong đó, một truyền thuyết được nhiều người chấp nhận nhất nói là Lôi Tiên Giới vốn không có cửa, nó hoàn toàn bị một dải lôi đình lớn bao phủ, không cần có cửa.

Về phần đạo sấm sét màu đỏ sậm này, đó là sau khi Lôi Tiên Giới sụp đổ, do toàn bộ tiên hồn của tiên giới biến thành, sau này mới trở thành cửa.

Giờ phút này, ở dưới đạo sấm sét màu đỏ sậm này, đã có mấy người khoanh chân ngồi trong hư không, yên lặng chờ đợi Lôi Tiên Giới mở ra. Thân Công Hổ rõ ràng cũng ở trong số này.

Trong số họ ngoại trừ sứ giả của Lôi Tiên Điện, còn có một vài người độc tu cực kỳ hiếm thấy trong La Thiên Tinh Vực. La Thiên Tinh Vực này là nơi của những môn phái gia tộc, nên những người độc tu không nhiều lắm, nếu có người tu vi hơn người, gần như không thể sống sót.

Vì vậy mỗi một người độc tu có thể tồn tại được, đều là người cực kỳ hùng mạnh.

Những người này ở bên dưới “cửa” của Lôi Tiên Giới rất ít nói chuyện với nhau, trong khi ngồi khoanh chân nhắm mắt ngưng thần, dường như không muốn người khác quấy rầy.

Thi thoảng lại có những tu sĩ tiêng lẻ từ đằng xa được lôi quang dẫn dắt mà đến. Những tu sĩ có thể đến được nơi đây, thường thường đều là những người tu vi đã đạt tới bước thứ hai.

Nếu gặp người quen liền ôm quyền chào nhau, hàn huyên vài câu, hoặc là tới gần ngồi xuống, hoặc sau khi khách sáo tự chọn cho mình một chỗ.

Bên cạnh Thân Công Hổ cũng có một tu sĩ trung niên đang ngồi. Người này mặc áo lam, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, nhưng trong hai mắt lại ẩn chứa vẻ âm trầm lạnh lẽo như băng.

- Nghe nói Thân Công Hổ vẫn luôn cuồng ngạo mà không ngờ cũng có Tôn Chủ, Đường mỗ vốn không tin. Nhưng lúc này nhìn thấy đạo hồn của Thân Công huynh không được đầy đủ, xem ra lời đồn này là thật! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Tu sĩ trung niên này giọng điệu âm dương quái lạ, chậm rãi nói.

Thân Công Hổ thần sắc như thường, lạnh lùng liếc nhìn tu sĩ trung niên kia một cái, bình thản nói:

- Chim yến sao biết được chí lớn của chim điêu, kẻ hèn sao có thể hiểu được tâm tư của chim hồng! Đường Ngôn Phong, ngươi không phải là ta!

Nam tử họ Đường hai mắt lóe lên hàn quang, âm trầm cười nói:

- Đường mỗ cũng muốn biết một chút những con chim kia rốt cuộc là có ý chí tâm tư gì!

Thân Công Hổ không nói gì nữa, mà trầm mặc. Hai mươi năm nay, hắn đã phải chịu những áp lực rất lớn, áp lực này đến từ gia tộc, đến từ Lôi Tiên Điện.

Tất cả đều bởi vì hắn đã phụ thuộc vào Vương Lâm!

Trong gia tộc của hắn, quyết định cẩu thả như vậy sẽ bị bác bỏ. Tuy Thân Công Hổ là sứ giả của Lôi Tiên Điện, nhưng đối mặt với trưởng bối trong gia tộc cũng vẫn không thể chống lại.

Về phần Lôi Tiên Điện, đối với một sứ giả phụ thuộc vào người khác để tồn tại, cũng không ủng hộ, tuy rằng ngoài mặt không nói gì, nhưng Thân Công Hổ cảm thấy Lôi Tiên Điện đối với hắn có sự xa lánh.

Ví dụ như giờ phút này, với tư chất của hắn sẽ không xuất hiện ở nơi này, mà phải đang ở cùng đại bộ phận những sứ giả khác của Lôi Tiên Điện.

Ngoài ra, tuy sứ giả lúc này không phải chỉ có một mình hắn, nhưng những người đó, xét về địa vị và thân phận, vốn không thể so sánh với hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Công Hổ chẳng những không hối hận, ngược lại còn dâng lên ngạo ý nồng đậm. Hắn không cho rằng bản thân đã sai lầm, trái lại, hắn cảm thấy quyết định này của mình là chính xác nhất trong đời! Lời nói với Đường Ngôn Phong, thực tế cũng chính là lời hắn đã nói với trưởng bối của gia tộc!

Chi dù là đại trưởng lão của gia tộc thủy chung cũng dừng lại ở Tịnh Niết Kỳ, không thể tiến thêm. Đối với bước thứ ba trong truyền thuyết kia, bọn họ lại hư vô mờ mịt, bọn họ có tư cách gì mà dạy dỗ ta cách sống!

Trong mắt Thân Công Hổ hiện lên tinh quang.

Đường Ngôn Phong cười lạnh. Thân Công Hổ này là người cùng thế hệ với bọn họ, là người đầu tiên trở thành sứ giả của Lôi Tiên Điện, giờ phút này vì đi nhầm đường mà rơi vào kết cục như vậy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ trong hư vô phía xa xa, một đạo ánh sáng sáng ngời xuất hiện, gần như trong nháy mắt, từng đợt tiếng nổ ầm ầm giống như gió lốc đánh úp tới.

Trong phút chốc tất cả tu sĩ nơi đây đều giương đôi mắt, nhìn lại. Đương Ngôn Phong cũng không

nhìn vào ánh mắt họ một khắc, ánh sáng kia bỗng nhiên phóng đại lên, bay thẳng đến nơi đây, tiếng sấm dữ dội kia càng gào thét, đạo ánh sáng như sao băng này điên cuồng lại gần với tốc độ không thể tin nổi.

Tốc độ của nó quá nhanh, gào thét tới gần. Mọi người ở nơi đây không thiếu đại thần thông tu sĩ, nhất là những người độc tu, lại là đám người cực kỳ hùng mạnh, giờ phút này tản ra thần thức, định tập trung vào đạo lôi đình như sao băng kia, muốn xem rốt cuộc bên trong đó có cái gì.

Nhưng với tốc độ điên cuồng kia, bọn họ không kịp tập trung. Chỉ thấy đạo lôi đình như sao băng này trong tiếng ầm ầm nhanh chóng bay đến, mang theo sức công phá hùng mạnh, khiến cho mọi người xung quanh hai mắt không khỏi càng thêm sững lại!

Trong khi tấn công tới, tốc độ của đạo sao băng lôi đình kia không giảm, chẳng những không có vẻ dừng lại để tiến vào như bình thường, mà ngược lại tốc độ còn nhanh hơn, trong thời gian ngắn xông qua mọi người, đi thẳng đến cửa lớn của Lôi Tiên Giới!

Trong lúc mọi người trợn mắt há mồm, đạo sao băng lôi đình này bỗng nhiên va chạm với đám sấm sét đỏ sậm to lớn kia. Trong tiếng tiếng đùng đùng như sấm đánh vang vọng, đạo sao băng lôi đình, trước ánh mắt không thể tin nổi của rất đông mọi người, biến mất vào trong đám lôi điện màu đỏ sậm.

- Đi vào rồi sao?

Một tu sĩ trong đó, lúc này đứng ngây ra.

Không chỉ có hắn, gần như mọi người xung quanh đều lập tức đứng lên, quắc mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa lôi điện.

Bọn họ chưa bao giờ nghe nói đến có người trước khi cửa lớn của Lôi Tiên Giới mở ra lại có thể tiến vào bên trong. Việc này gần như vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Đường Ngôn Phong ngơ ngác nhìn cửa lớn của Lôi Tiên Giới, thì thào lẩm bẩm:

- Đây là cái gì? Sao lại có thể đi vào trước khi cửa mở ra? Chẳng lẽ trước khi cửa mở ra cũng có thể đi vào?

Hắn nhíu mày.

Có ý nghĩ này không chỉ có hắn, chẳng qua không có ai dám thử. Duy chỉ có một người, thân mình người này nhoáng lên một cái, không ngờ từ sau lưng một phân thân chạy ra. Dưới một chỉ của hắn, phân thân giẫm chân một cái, hóa thành cầu vồng, bay thẳng đến đám sấm sét màu đỏ sậm.

Ánh mắt mọi người xung quanh lập tức nhìn theo. Phân thân của người kia chạm vào lưới tia chớp màu đỏ sậm liền lập tức run lên, với mắt thường có thể thấy được tốc độ tan vỡ rất nhanh chóng!

Cùng lúc đó, lại có một tia chớp màu đỏ sậm từ bên trong tách ra, bay thẳng đến tu sĩ vừa mới thả phân thân ra.

Sắc mặt tu sĩ này đại biến. Tu vi của hắn đã đạt tới Âm Hư, nhưng đối mặt với tia chớp kia da đầu cũng run lên, hồn bay phách lạc, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Nhưng tia chớp kia cũng đuổi theo không bỏ, lóe lên đuổi theo, xông vào trong cơ thể người này, chạy một vòng sau đó quay trở về.

Thân mình tu sĩ kia run lên, cả người cùng với nguyên thần và túi trữ vật, toàn bộ đều tan vỡ.

Tất cả tu sĩ xung quanh im lặng, toàn bộ trầm xuống.

Không ai phát hiện giờ phút này Thân Công Hổ trong lúc cúi đầu, ánh mắt lộ ra sự rung động dũ dội cùng với vẻ hưng phấn không thể tưởng tượng. Bên trong đạo sao băng lôi đình kia, nhờ có đạo hồn, nên hăn cảm nhận được một tia khí tức của Tôn Chủ.

- Thân Công Hổ ta quả đã không sai, tiền bối quả nhiên là cao nhân, sấm sét dẫn dắt không ngờ đạt đến trình độ như vậy, trước khi Lôi Tiên Giới mở ra lại có thể trực tiếp tiến vào. Loại bản lãnh này thật sự là không thể tin nổi!!!

Bên trong Lôi Tiên Giới khi chưa mở ra, trên một phần đại lục đã bị pha hủy, trên một ngọn núi toàn bộ màu đen có vô số cuồng lôi chạy qua chạy lại, có một người đang đứng.

Người này là một lão già, đầu bạc phất phơ, quần áo rộng thùng thình bay theo gió, hai tay chắp sau lưng, cau mày dường như đang đứng trầm tư. Nhưng lập tức hắn giật mình, quay đầu lại, nhìn về phía xa xa, khẽ a một tiếng.

- Thú vị!

Trên mặt lão già lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú. Cả người hắn hóa thành vô số tinh điểm, biến mất khỏi ngọn lôi sơn này.

Nếu là Vương Lâm lúc này, liếc mắt một cái có thể nhận ra khi lão già này biến mất, mơ hồ lộ ra một tia khí tức quay về căn nguyên.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 737: Người có duyên.

Lưu tinh lôi đình dẫn dắt Vương Lâm vào Lôi tiên giới vọt vào trong thiểm điện màu đỏ sậm kia trong nháy mắt. Lực lượng của lôi đình ẩn chứa trong đó trong nháy mắt này điên cuồng dâng lên, tăng gấp mấy lần, đạt tới một mức độ đáng sợ.

Nó giống như một con rồng điên cuồng lao vào trong cơ thể Vương Lâm, chỉ trong một hơi thở đã khiến cả thân thể Vương Lâm tê dại, ngay cả nguyên thần cũng lập tức bị lôi điện dẫn dắt, hoàn toàn khóa lại.

Hiện tượng này nhanh tới mức Vương Lâm thậm chí không kịp suy nghĩ gì. Chỉ trong nháy mắt hắn liền chấn động toàn thân, giống như bị người ta thi triển định thân thuật vậy. Dưới sự công kích của lưu tinh lôi điện, thân thể hắn tiến vào trong Lôi tiên giới.

Vương Lâm căn bản không thể thăm dò xung quanh. Lưu tinh lôi đình với tốc độ cực nhanh, giống như thiên thạch từ ngoài bầu trời giáng xuống, mang theo tiếng ầm ầm chấn động không gian, trực tiếp lao thẳng vào trong Lôi tiên giới, nghiền nát cả một vùng trên đại lục.

Lưu tinh phá không lao tới, nện thẳng xuống mặt đất, làm bốc lên một cơn lốc. Cơn lốc này điên cuồng quét ra bốn phía, trong phút chốc đã thổi tung tro bụi trên mặt đất, trong vòng ba trượng mù mịt không còn thấy được gì cả.

Mặt đất lúc này chấn động kịch liệt, giống như một con địa long đang chuyển mình. Một lúc lâu sau, gió lốc mang theo bụi đất tiêu tan, mặt đất cũng yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy ở phía đông đại lục này có một cái hố thật sâu, là bằng chứng chứng minh mọi việc vừa xảy ra là chân thật.

Một đám khói xanh từ trong hố bay ra, bị gió thổi qua liền tiêu tán.

Bên miệng hố, trên mặt đất thỉnh thoảng có tia sét lóe lên, thậm chí còn có những đám đất cháy xém.

Cái hố này rất sâu, chẳng biết cụ thể là bao nhiêu nhưng Vương Lâm đang nằm trong đáy hố, thất khiếu chảy máu, toàn thân chấn thương nhiều chỗ, có vẻ cực kỳ chật vật.

Lôi tiên giới này tuy rằng so với Vũ tiên giới trước kia thì vững chắc hơn nhiều nhưng cũng đã sắp bước tới mức tan vỡ, chẳng qua chỉ như năm mươi bước o với một trăm bước à thôi.

Mảnh đại lục này sau khi bị lưu tinh lôi đình này đánh sâu vào lại càng bất ổn. Chỗ đáy hố Vương Lâm nằm một lúc lâu sau liền sụp đổ, những tiếng rung động trầm muộn vang lên quanh quẩn. Tới sau khi yên lặng trở lại thì mặt đất chỉ còn là một đống hoang tàn, cái hố sâu đã hoàn toàn bị chôn vùi.

Một người... cái tóc bạc lão giả, ngoài thân thể coi như trống rỗng xuất hiện một bực như nhau, đi tới trước thiên hãm hại trên mặt đất, cúi đầu nhìn thoáng qua, khẽ cười nói:

- Lão phu sống lâu như vậy sao, này hay là lần đầu tiên chứng kiến có người như vậy lòng tham, không ngờ lại dùng phương pháp này để tiến vào Lôi tiên giới....hả?

Ánh mắt lão giả sững lại, nhìn kỹ vài lần rồi lẩm bẩm:

- Nguyên thần của tiểu tử này không ngờ lại ẩn chứa lôi uy, ngay cả thân thể hắn cũng do lôi điện tạo thành. Thật quá hồ đồ rồi. Đây là nhân tu hay linh tu? Cứ tu luyện thế này thì sớm muộn hắn cũng biến thành lôi linh!

Chẳng qua vị trí hắn hạ xuống đúng là có chút thú vị! Thôi, để lão phu nhìn thấy thì xem như có duyên!

Ánh mắt lão giả lộ vẻ hứng thú, giơ tay phải lên, tùy tiện nhấn xuống một cái. Lập tức cả mặt đất liền bị một luồng ánh sáng xẹt qua, thân thể lão giả nhoáng lên một cái liền biến mất.

Cả đời này của hắn người hữu duyên không nhiều lắm, nhưng mỗi một người kết cục đều vô cùng khốn khổ.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Ở sâu dưới lòng đất, Vương Lâm chậm rãi mở mắt. Những cơn đau từ khắp toàn thân hắn truyền tới, thậm chí ngay cả nguyên thần lúc này cũng khó lòng vận chuyển.

Vương Lâm cười khổ, nhìn bốn phía một chút. Nơi này là một thạch thất đã sụp đổ, bên trên giờ còn có một ít bùn đất rơi xuống. Sau khi nhìn quanh vài lần, Vương Lâm gắng gượng khoanh chân nồi dậy, hai tay bắt quyết, nhắm mắt thổ nạp.

Hắn chậm rãi vận chuyển nguyên thần, lập tức phát hiện trong đó tồn tại một tia lôi lực không hòa hợp với bản thân. Chính lực lượng của nó khiến nguyên thần hắn vanaj chuyển khó khăn.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh, không chút tiếng động. Vương Lâm đắm chìm trong thôn nạp. Lúc này hư ảnh phía sau hắn nhoáng lên một cái. Con rối tiên vệ đi ra, ngồi đối diện với Vương Lâm, hai mắt cảnh giác, làm hộ pháp cho hắn.

Thời gian thoáng cái đã qua bảy ngày. Vương Lâm mở bừng hai mắt, thở dài một hơi phun ra trọc khí. Trong hơi thở này của hắn còn có một tia lôi lực.

- Về sau không được mạo hiểm thế này nữa..... Cũng may là tia lôi lực kia cũng không ảnh hưởng nhiều lắm tới nguyên thần, nếu không sợ rằng trong thời gian ngắn cũng không thể khu trừ.

Khu trừ xong một tia lôi lực kia, thương thế của Vương Lâm chuyển biến tốt hắn lên. Nguyên thần đã khôi phục, thân thể có chút tổn thương nhưng không ảnh hưởng tới tu vi. Vương Lâm đứng dậy, nhìn về đám bùn đất trên đỉnh đầu, bước tới trước một bước, tiến thẳng tới đám bùn đất.

- Nếu đã đi tới Lôi Tiên Giới này thì tốt rồi. Thử xem nó có gì khác Vũ Tiên Giới nào!

Thân thể Vương Lâm hóa thành một đạo lưu quang lao tới. Nhưng trong nháy mắt cả người hắn giống như đâm phải một tấm thép, trong tiếng ầm ầm vang liền bị bắn ngược trở lại.

Sau khi rơi trên mặt đất, Vương Lâm lui lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

- Thứ...thứ bùn đất này ẩn chứa thiên địa nguyên lực!

Vương Lâm hít sâu một hơi, hai mắt như điện cẩn thận nhìn vài lần, sắc mặt trở nên âm trầm.

- Cũng không phải là thiên địa nguyên lực tự nhiên sinh ra mà có người thi triển thần thông, không muốn cho ta ra ngoài!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang.

Hắn lúc trước trong lưu tinh lôi đỉnh rơi xuống tuy rằng bị thương nhưng trong nháy mắt khi rơi xuống đất đã ít nhiều cảm nhận được mặt đất nơi này. Tuy ở đây cứng rắn hơn bên ngoài rất nhiều nhưng cũng không thể ngăn cản thần thong xuyên qua.

Nhưng hiện giờ bùn đất này lại xảy ra dị biến. Điều này khiến Vương Lâm lập tức kinh nghi.

- Rốt cục là có người làm phép hay là vì lôi quang quá kịch liệt nên khiến nơi này xuất hiện dị biến....

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, tâm niệm khẽ động, con rối tiên vệ lập tức bay lên, đánh thử lên nhiều vị trí trong mật thất.

Kết quả là trừ phía trước ra thì vô luận là trên dưới hay phía sau đều không thể đi qua.

Sắc mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm. Hắn hầu như có thể khẳng định, mọi việc này đều là có người sắp xếp. Hiển nhiên người này thấy mình tới đây nên đem nơi này giam cầm lại, cho mình một lối đi. Rất rõ ràng hắn bá đạo nói với mình rằng, chỉ có thể đi tới phía trước.

Vương Lâm trầm mặc. Thời gian hắn chữa thương đã mất mấy ngày, Lôi Tiên Giới đã mở ra hay chưa cũng không rõ, không thể phán đoán chính xác thân phận người thi triển thần thông nọ.

- Chẳng qua có thể giam cầm cả một địa phương ở tiên giới, tu vi người này sợ rằng không đơn giản! Chỉ là hắn để ta đi về phía trước, không biết có mục đích gì? Lẽ ra với thủ đoạn của người này thì không cần làm thế... Nếu có địch ý với ta thì trực tiếp ra tay là xong....

Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt lóe sáng, nhìn về vách tường phía trước, nơi vừa rồi con rối tiên vệ đánh thử một quyền đã mở ra một cửa động.

- Thôi, ở lại đây cũng vô dụng. Thử đi tới xem rốt cục là có gì kỳ dị!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn mang, vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay có thêm một cây tiên bút lấp lánh kim quang.

Vương Lâm cầm cây bút trong tay, ở mi tâm liền lóe lên một cái khe yêu dị, trong đó tỏa ra màu hồng nhạt, khiến cả người hắn nhìn qua tràn ngập yêu khí. Tay phải hắn bắt quyết, một cổ tiên lực liền hiện lên trên ngón tay hắn, hóa thành quái phóng thổi về phía trước. Bùn đất phía trước bị quái phong thổi tới liền tản ra, để lộ một cái thông đạo.

Thần thức Vương Lâm dò xét, chỉ thấy thông đạo quanh co khúc khủy, không biết thông tới đâu. Thần thức hắn chia ra vô số, dò xét kỹ càng nhưng mãi vẫn không thấy điểm cuối.

Trầm ngâm trong chốc lát, thân thể hắn nhoáng lên, lao thẳng về phía trước. Trong lúc di chuyển, thần thức hắn vẫn tản ra, tìm kiếm lối ra. Cùng lúc hắn vẫn thử dùng thần thông ở nhiều vị trí khác nhau nhưng đều có pháp thuật giam cầm, không thể lao ra.

Đang di chuyển, đột nhiên ánh mắt hắn sững lại, thần thức phía trước phát hiện lối ra. Vương Lâm lập tức tăng tốc, lao thẳng tới lối ra đó.

Chẳng qua trong lòng hắn lại hơi nghi hoặc, bởi lẽ lối ra này dường như...tìm thấy quá dễ.

- Chẳng lẽ nơi này không phải là có người dùng thần thông tạo thành mà là do lôi điện gây ra dị biến sao?

Trong mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, tốc độ dưới chân hơi chậm lại.

Đúng lúc này, đột nhiên cửa ra mà hắn vẫn tập trung thần thức vào kia lóe sáng rồi biến mất không còn bóng dáng.

Thân thể Vương Lâm sững lại, thần sắc càng thêm âm trầm. Hắn trầm mặc một chút, hừ lạnh rồi lại tiến về phía trước. Không lâu sau hắn đã tới chỗ cửa ra vừa nãy, cẩn thận nhìn hồi lâu, không nói gì mà xoay người đi về một hướng khác.

Thần thức của hắn vẫn tản ra như cũ, quan sát kỹ càng mọi thay đổi trong thông đạo. Nửa giờ sau hắn lại tìm thấy một cửa ra. Bên ngoài cửa ra này còn thấy được bầu trời màu xám lập lòe lôi quang, hiển nhiên là thông tới mặt đất.

Vương Lâm lúc này không chút do dự mà lao thẳng tới cửa ra nọ.

Tốc độ hắn lúc này cực nhanh, không để ý tới nơi này có thể thuấn di hay không mà lao đi. Nhưng ngay khi còn cách cửa ra tầm mười trượng thì thân thể hắn lại dừng lại.

Cửa ra lúc này lóe lên bạch quang rồi biến mất trong nháy mắt.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 738: Muốn giết người !

Vương Lâm lại vồ hụt. Hắn nắm chặt nắm tay, trông cực kỳ âm trầm đáng sợ. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt như thể nhìn thấu cả mặt đất, thở sâu một hơi rồi quay đầu rời đi.

- Nơi này nhất định là do thần thông tạo thành !

Vương Lâm âm trầm đi trong thông đạo. Lúc này hắn bỏ qua mọi tâm tình lo lắng. Rõ ràng là cửa ra kia có người điều khiển. Người này muốn

cho mình nhìn thấy nhưng không cho mình thoát ra !

Hắn nếu lo lắng, tâm tư loạn thì muốn ra khỏi đây càng khó khăn hơn.

Lúc này ở một nơi trong Lôi Tiên Giới, một lão giả tóc bạc chắp tay sau lưng, trên mặt nở nụ cười, lẩm bẩm:

- Thật lâu rồi không gặp tiểu bối có duyên với lão phu. Thôi, nếu người trong bảy ngày có thể thoát ra thì chứng tỏ càng có duyên với lão phu. Thật hy vọng tiểu gia hỏa này trong bảy ngày có thể ra được. Thế mới hứng thú chứ. Lôi Tiên Giới này có rất nhiều địa phương cực kỳ thích hợp cho người có duyên với lão phu !

Thời gian ba ngày thoáng chốc trôi qua. Vương Lâm đi trong thông đạo dưới lòng đất, thân thể như tia chớp, thần thức tản ra, hầu như cứ nửa canh giờ lại lại phát hiện một cửa ra. Chẳng qua hắn mặc kệ mà chạy tiếp.

Dùng thời gian ba ngày, Vương Lâm đã đi hết mọi thông đạo ở nơi này. Do đó trong đầu hắn đã có một bản đồ đầy đủ của nơi đây.

Phương pháp rời đi cũng đã được hắn tìm ra !

- Nơi này lúc ta rơi xuống đã có dấu hiệu sụp đổ, rõ ràng là bất ổn định. Do đó dù là tu sĩ có đại thần thông lấy pháp thuật giam cầm ta sợ là cũng không chống nổi sự sụp đổ của Lôi tiên giới.

Vương Lâm đứng trong một thông đạo. Đây là vị trí mà hắn căn cứ vào bản đồ toàn bộ thông đạo đã ghi nhớ trong đầu để tính toán ra.

Nói một cách chuẩn xác, nơi này là nơi mà có thể đi tới hầu hết các thông đạo.

- Cho cửa ra xuất hiện trong một thời gian cố định để khiến ta phải chạy đi chạy lại mệt mỏi, lại càng khiến ta nóng nảy. Người này đúng là quá nhàm chán !

Trong ánh mắt Vương Lâm hiện lên hàn mang.

Với tính cách của hắn thì sao có thể cam tâm để cho người khác trêu chọc như vậy. Lúc này hắn muốn dùng sức mình phá tan sự sắp xếp này.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào tầng bùn đất phía trên thông đạo, vỗ túi trữ vật. Lập tức Xạ Thần Xa bay ra, hóa thành Lôi Thú. Lôi Thú sau khi xuất hiện lập tức gầm thét lên. Nó và Vương Lâm thông linh, không đợi Vương Lâm sai khiến liền vận điện quang chạy khắp toàn thân. Một lượng lớn lôi điện ngưng tụ lại bên ngoài cơ thể, phía trên ngân giác.

Lúc này ngân giác tỏa ra ánh sáng chói mắt. Gầm lên một tiếng, Lôi Thú lao tới, mang theo lôi quang dày đặc. Thân thể nó như biến thành một thanh kiếm sắc bén, ngân giác là mũi kiếm, trực tiếp nhắm vào tầng bùn đất phía trên thông đạo.

Một tiếng nổ ầm vang quanh quẩn khắp thông đạo. Chấn động kịch liệt truyền tra. Vương Lâm đứng trên mặt đất lập tức cảm nhận được chấn động này đang từ đây truyền đi khắp cả thông đạo.

Thân thể Lôi Thú bị đẩy lùi. Phản lực thật lớn khiến cho nó cũng khó thừa nhận, phải lui lại vài bước, toàn thân run rẩy. Chẳng qua trong đôi mắt nó lại dâng lên chiến ý và vẻ bất khuất.

Đúng lúc này thì hư ảnh phía sau Vương Lâm nhoáng lên. Con rối Tiên Vệ bước ra, toàn thân tỏa ra kim quang, trong đó lại ẩn hiện một tia vàng chanh. Nó đứng dậy đánh ra một quyền rơi ngay vào chỗ Lôi Thú vừa lao vào.

- Ầm !

Một tiếng động như trời long đất lở vang lên, chấn động kịch liệt quanh quẩn bốn phía.

Thân thể con rối Tiên Vệ cứng rắn, lúc này quyền phong liên tiếp đánh ra, khiến cho chấn động rung chuyển hầu như đồng thời. Lực phản chấn mạnh mẽ tràn ra. Sau năm quyền, con rối Tiên Vệ không thể không lùi lại, kim quang toàn thân yếu ớt hẳn, ngay cả khí tức cũng trở nên bất ổn.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Hắn lựa chọn vị trí này tuyệt đối không sai. Trong nháy mắt khi con rối Tiên Vệ lùi lại, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, tiên kiếm lập tức bay ra, bên trong là kiếm linh vừa mới thức tỉnh Hứa Lập Quốc, gào thét lao tới. Trong tiếng mắng chửi liên hồi của Hứa Lập Quốc, tiên kiếm lao vút đi.

Lôi Thú, con rối Tiên Vệ, tiên kiếm liên tục công kích khiến cho mảnh nhỏ này của Lôi Tiên Giới chấn động kịch liệt. Nhất là trong thông đạo này lại càng là tâm điểm của chấn động. Sau những lần tấn công liên tiếp này, toàn bộ thông đạo đều rung chuyển.

Quát khẽ một tiếng, hai tay Vương Lâm bắt quyết, tiên lực nhanh chóng xoay chuyển, lôi uy từ trong nguyên thần lan ra. Từng tia chớp ngưng hóa trong tay hắn, trực tiếp lao tới. Cùng lúc đó Lôi Thú gầm lên, ngân giác vung lên, phóng theo lôi điện của Vương Lâm.

Con rối Tiên Vệ cũng theo sát phía sau.

Cả đại lục lúc này càng chấn động, thông đạo cũng tan nát !

Một thông đạo bị phá vỡ liền kéo theo phản ứng dây chuyền, khiến cho tất cả các thông đạo khác lúc này cũng bị phá vỡ trong phút chốc. Sự sụp đổ này lan ràn ra bốn phía, bùn đất lở xuống từng mảng lớn. Chẳng qua một tia thiên địa nguyên lực kia vẫn tồn tại, trải khắp bốn phía.

Tia nguyên lực này nối với nhau rất rậm rạp, cứ mỗi lần giao nhau thì lập tức lại một cánh cửa hiện ra.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co lại. Hắn không ngờ rằng sau khi thông đạo sụp đổ không những không khiến thần thông của đối phương tiêu tan mà nó vẫn tồn tại mạnh mẽ như cũ.

Chẳng qua lúc này đã không còn có bùn đất ngăn trở, Vương Lâm muốn tìm cửa ra sau mỗi nữa canh giờ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc khi cánh cửa tiếp theo xuất hiện, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, giống như một làn khói, tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía đó. Con rối Tiên Vệ và Lôi Thú cũng theo sát phía sau.

Trong tích tắc khi hắn lao ra khỏi đó, hắn cũng không dừng lại chút nào mà trực tiếp lao thẳng vào hư không, sau đó mới thở sâu một hơi.

- Người này rốt cục có mục đích gì? Nếu muốn giết ta thì với thần thông này cũng không khó. Nếu muốn vây khốn ta cũng có thể làm được, chỉ

cần không cho cánh cửa kia tồn tại là đủ. Nhưng hắn lại không làm vậy là vì sao....

Vương Lâm cau mày nhìn những tia nguyên lực liên kết với nhau như rễ cây vừa nãy còn giam cầm mình dưới mặt đất.

Trầm ngâm trong chốc lát, Vương Lâm thu hồi Lôi Thú và con rối. Hắn vẫn chưa hiểu được nhưng nhìn những đường nguyên lực kia đã thấy có cảm giác da đầu tê dại.

Vương Lâm nhìn quanh, lẩm bẩm:

- Nơi này chắc là Lôi Tiên Giới .....

Đối với tu sĩ bước vào bước thứ hai mà nói, tiên ngọc của Lôi Tiên Giới hắn là vật không có cũng không sao. Dù sao thì tu sĩ bước thứ hai chú trọng nhất chính là nguyên lực !

Vấn đề này từ sau khi hắn biết tác dụng của nguyên lực đã nghi hoặc. Vì sao tu sĩ bước thứ hai lại khao khát tới Lôi Tiên Giới như vậy.

Điểm nghi vấn này sau khi Vương Lâm gặp Thân Công Hổ, nói bóng nói gió dò hỏi dần dần mới hiểu rõ.

Ở Lôi Tiên Giới ngoài tiên ngọc ra còn có tiên đan và tiên bảo. Tuy rằng mỗi lần nó mở ra chỉ có rất ít người tìm được nhưng vẫn có.

Về phần tìm được hay không phải xem vào vận số của người đó. Thậm chí còn nghe đồn, ở Lôi Tiên Giới còn có tiên thuật hoàn chỉnh. Tiên thuật tuy rằng trước đây đều đã được người ta tìm thấy nhưng đều không trọn vẹn. Chẳng qua tu sĩ La Thiên tinh vực đều cho rằng ở nơi này nhất định có tiên thuật đầy đủ.

Ngoài ra còn một điểm trọng yếu đó là gần đây tại Lôi tiên giới, người ta phát hiện ra tám thi thể của tiên nhân được bảo tồn nguyên vẹn.

Nếu có thể tìm ra thi thể của tiên nhân, thậm chí chỉ là đầu mối mà bán cho Lôi Tiên Điện, nếu đầu mối chính xác thì Lôi Tiên Điện sẽ trả giá cực cao.

Nếu như tự bản thân đoạt được thi thể của tiên nhân, giao cho Lôi Tiên Điện ngoài việc người đó sẽ nhận được vô số lợi ích to lớn, ngay cả gia tộc cũng sẽ có thu hoạch lớn.

Nếu tu sĩ thu được thi thể tiên nhân thiên tư tốt thậm chí có thể được mười đại trưởng lão của Lôi Tiên Điện nhận làm đệ tử, từ đó về sau như một bước lên trời, tiền đồ không hạn lượng.

Ngoài ra còn có một thứ khiến cho tu sĩ bước thứ hai ở La Thiên tinh vực khát khao tới nơi này đó là vũng nguyên lực.

Vũng nguyên lực ở Lôi Tiên Giới là do một vạn năm trước do một kẻ kém cỏi phát hiện ra. Người này chỉ là một tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ nhưng hắn ở trong vũng nguyên lực tu luyện không ngờ lại có thể đột phá được bước đầu tiên tu đạo, đạt tới bước thứ hai.

Việc này cuối cùng không biết vì sao lại bị truyền bá ra, lập tức khiến tất cả tu sĩ đều trở nên điên cuồng.

Về phần vũng nguyên lực hình thành như thế nào thì không ai biết, thậm chỉ vô số lần Lôi Tiên Giới mở ra trước đó cũng không có người nào phát hiện ra sự tồn tại của nó. Dường như vũng nguyên lực này tự dưng xuất hiện.

Trong vũng nguyên lực còn một lượng lớn thiên địa nguyên lực. Nguyên lực trong đó cực kỳ nồng đậm, thậm chí không cần luyện hóa. Cho dù là tu sĩ ở bước thứ hai cũng chỉ cần thông nạp là có thể hấp thu.

Đủ thứ thần kỳ như vậy khiến cho vô số người muốn tiến vào Lôi tiên giới.

Hơn nữa ở nơi này còn có một loại pháp khí được tu sĩ bước thứ hai ở Lôi Tiên Giới gọi là nguyên khí. Trong nguyên khí này ẩn chứa một thứ

tiên lực không giống như trong tiên ngọc, mà là một loại lực lượng kỳ dị. Nếu như tu sĩ ở bước đầu tiên hấp thu thì sẽ sinh ra tiên lực, còn nếu tu sĩ bước thứ hai hấp thu thì lại thành nguyên lực.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 739: Đông Lâm Hứa gia

Tất cả những điều này khiến Vương Lâm chính thức động tâm. Hắn cũng hoài nghi tại sao ngày đó ở Liên Minh Tinh Vực tại Vũ tiên giới lại chưa bao giờ nghe nói tới, thậm chí dường như chưa người nào từng nhìn thấy.

Chẳng qua hắn cũng mơ hồ đoán ra, Vũ tiên giới dường như nhỏ hơn Lôi tiên giới. Tuy có thể nói rằng do nó đã sụp đổ nghiêm trọng nên nhỏ đi nhưng có khả năng là Vũ tiên giới bởi vì lý do này đó nên không đầy đủ, hoặc là nó vẫn chưa hoàn toàn được mở ra.

- Tu vi của ta vẫn còn không đủ !

Vương Lâm thầm than, thân hình hóa thành điện quanh rời đi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên những sợi tơ nguyên lực trên mặt đất đột nhiên tan nát, tiêu tan không còn.

Vương Lâm dừng lại, chăm chú nhìn xuống.

Chỉ thấy ở cái hố sâu kia có một tia tiên lực như có như không dao động, từ từ lan ra. Một thứ to bằng nắm tay màu xám trắng lộ ra giữa đám bùn đất.

Tiên lực ba động chính là từ vật này tỏa ra.

Trên một mảnh đại lục nhỏ của Lôi tiên giới, một lão giả tóc trắng chắp tay sau lưng, hai mắt nhìn chằm chằm vào một ngọn núi lớn nằm cao vút trong mây. Hắn liếm liếm môi, đang muốn đi tới đột nhiên sững lại, dường như nhận ra điều gì, cười nói:

- Tiểu gia hỏa này dùng mánh khóe, nếu không thì trong bảy ngày hắn không thể thoát ra. Chẳng qua dùng mánh khóe cũng chẳng sao, ngươi đã là người có duyên với lão phu, lão phu cũng không làm khó ngươi !

Chẳng qua hiện giờ phải lấy làm trọng. Vì chuyện này lão phu đã phải thu thập tài liệu mấy vạn năm, cuối cùng giờ đây đã sắp thành công ! ! Đợi ta thu được hồn của tiên sơn này, bố trí La Thiên đại trận xong rồi lại đi tìm ngươi !

Ánh mắt lão giả lộ vẻ hưng phấn. Với định lực của hắn thì những chuyện trên thế gian này khó có thứ có thể khiến hắn như vậy. Hắn nói hắn phải

chuẩn bị mấy vạn năm, kế hoạch lớn tới vậy khiến cho người ta nghe nói mà sợ hãi !

Lão giả cười ha hả, thân thể bước một bước về phía trước, liền tiến thẳng tới ngọn núi cao vút trong mây cao.

- Lão phu sẽ trở thành đệ nhất trong La Thiên tinh vực. Đợi sau khi kế hoạch này hoàn thành thì ta sẽ quét ngang Liên Minh Tinh Vực. Trọng Huyền Tử đáng chết kia sẽ phải chết không có chỗ chôn !

Lại nói tới Vương Lâm. Thân thể hắn chậm rãi hạ xuống, chụp một cái vào hư không, bắt lấy vật trong bùn đất kia. Vật này không trọn vẹn, dường như là một phần của một cái bình.

Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn về phía mặt đất, mơ hồ cảm thấy sâu trong đó còn có vài điểm ba động.

- Vì sao lúc trước ta không phát hiện ra, mà phải tới khi nơi này sụp xuống mới cảm nhận được tiên lực ba động ở nơi này....

Vừa nhìn vật này, Vương Lâm vừa suy nghĩ.

Đúng lúc này, đột nhiên từ phía chân trời, một đạo cầu vồng lao tới. Đạo cầu vồng này màu đen, mang theo ma khí nồng đậm. Dường như nó

đang tìm kiếm thứ gì, đột nhiên sững lại rồi thay đổi phương hướng, bay thẳng về phía Vương Lâm.

Bên trong ma khí này ẩn chưa sát khí và sự bá đạo.

- Tiểu bối phía trước, để lại đồ vật trong tay ngươi, cút ngay khỏi nơi đây ! Trái lời, chết !

Kèm theo âm thanh còn là đầy trời ma diễm. Ma diễm này màu đen, tỏa ra sức nóng của thể thiêu đốt cả nguyên thần.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, ma diễm đã tràn ngập cả bầu trời.

Ngay cả tầng mây cũng đều bị ma diễm ăn mòn, biến thành ma khí gào thét trong cuồng phong, thứ cuồng phong này có thêm một chút hơi ẩm liền biến thành mưa gió dữ dội trút xuống.

Nước mưa mang theo hơi nóng cùng với cuồng phong thét gào trút xuống mặt đất, khiến cho ma khí tản ra.

Vô tận ma khí giữa không trung hóa thành hư ảnh của một cái đầu khổng lồ có một sừng.

Trên đỉnh cái đầu ấy là một thanh niên mặc áo tím, hai mắt đầy vẻ khát máu, tóc đen phấp phới.

Quần áo hắn theo gió tung bay, bc trên hư ảnh đi thẳng xuống.

Vương Lâm đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên. Ánh mắt hắn rất bình tĩnh, tay phải phất lên, mảnh vỡ kia liền bị thu vào trong túi trữ vật.

Ma ảnh tới gần, thanh niên đứng trên đó liếc nhìn Vương Lâm, giọng lạnh như băng nói: - Muốn chết !

Vừa nói thân thể hắn khẽ động, khiến nước mưa bên người hắn trong nháy mắt liền ngưng tụ lại, hóa thành những mũi tên nước lao thẳng xuống, mang theo tiếng rít quỷ dị, tạo thành cả một trận mưa tên trút xuống Vương Lâm.

Tu vi thanh niên này đã đạt tới cảnh giới Âm Hư, hiển nhiên cũng không phải là mới bước vào, tuy chưa đạt cảnh giới Âm Hư đỉnh phong nhưng cũng đã tới trung kỳ.

Tu vị này có thể so với Lôi Đạo Tử năm đó, hơn nữa ma công của hắn lại càng khiến cho người ta kinh hãi.

Dù là Lôi Đạo Tử gặp phải người này cũng khó chiếm được thượng phong.

Trong những mũi tên nước kia có ẩn chứa sát khí ác liệt. Trong mắt Vương Lâm đầy vẻ nghiêm túc, thân thể lui lại phía sau vài bước, tay phải đưa ra phía trước.

Một trảo đánh ra, lập tức những tiếng sấm ầm ầm vang lên. Cùng lúc đó hàng loạt lôi quang đột nhiên xuất hiện, hình thành một đám lôi cầu.

Hắn điểm một cái, lôi cầu kéo theo tiếng sấm ầm ầm trong nháy mắt tiến tới, khi tới gần những mũi tên nước liền lập tức nổ tung. Những tiếng nổ đinh tai vang lên, kéo theo chấn động cuồng bạo liên tiếp khiến cho những mũi tên kia lập tức tan nát, hóa thành vô số hạt mưa, tiêu tan ở vị trí cách Vương Lâm hơn mười trượng.

- Có chút ý tứ....

Thanh niên đứng trên ma ảnh thần sắc vẫn như thường, chậm rãi nói. Chẳng qua không để hắn kịp nói xong, Vương Lâm chẳng những không lui lại phía sau mà ngược lại còn tiến tới một bước. Hắn vừa mới bị nhốt trong thông đạo, trong lòng đang tức giận, lúc này lại gặp phải thanh niên trước mắt này, một lời không hợp liền ra tay giết người.

Có vẻ thanh niên này tưởng mình là loại không chịu nổi một kích, tùy ý để người khác nhào nặn sao?

- Xem ra ta ở La Thiên Tinh vực có vẻ bị coi thường quá !

Nếu đối phương đã đạt tới tu vi Dương Thực thì Vương Lâm sẽ lựa chọn lui bước, nhưng hắn mới đạt tới Âm Hư thì hắn cũng chẳng sợ. Hắn tiếp tục tiến về phía hư ảnh.

- Ở trước mặt ta mà dám dùng ma công giao chiến ! Đến cả tán ma ta cũng đã đánh !

Vương Lâm bước từng bước lên hư không, tay phải giơ lên.

Nguyên thần nhanh chóng vận chuyển, lôi uy tràn ngập, lập tức từ trong cơ thể tỏa ra từng một đạo lôi điện. Trong tiếng sấm ầm ầm, đạo lôi điện đó ngưng tụ với tốc độ cực nhanh ở trên tay phải Vương Lâm.

Một lôi cầu màu lam bỗng nhiên xuất hiện, ẩn trong đó là rất nhiều lôi lực. Nó vừa xuất hiện liền khiến thiên địa bốn phía biến động.

Nơi này là Lôi tiên giới, hiển nhiên là không thiếu lực lượng lôi điện. Lôi cầu của Vương Lâm xuất hiện liền lập tức khiến mặt đất xuất hiện những

đạo lôi quang, ngay cả trên bầu trời cũng có rất nhiều đạo lôi quang nhỏ như tơ bị hấp dẫn tới.

Vương Lâm cầm lấy lôi cầu, không dừng lại chút nào mà thân hình bay lên, ném thẳng về phía trước.

Lôi cầu xé gió lao thẳng tới thanh niên ở trên ma ảnh kia.

Người này không hề thay đổi sắc mặt, sát khí chẳng những không giảm bớt mà còn càng đậm đặc hơn. Hai tay hắn bắt quyết, nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt lôi cầu lao tới khẽ quát: - Ma ! Thôn !

Ma ảnh phía dưới hắn vốn đang có bộ dạng hỗn đỗn lập tức đôi mắt tỏa ra vẻ khát máu, trong phút chốc liền có một cái khe xuất hiện trên nó.

Cái khe này càng ngày càng lớn, giống như là ma khẩu đang mở ra, thoáng một cái liền nuốt chửng lấy lôi cầu.

- Chỉ là một lôi cầu yếu ớt, ngay cả tư cách khiến ta thi triển ma diễm cũng không có !

Thanh niên nọ giơ tay phải lên, lập tức nước mưa bốn phía liền ngưng tụ bên ngoài bàn tay hắn, chuyển động nhẹ nhàng.

Trong nháy mắt, một cây trường thương hình thành. Trường thương này cũng là do nước mưa tạo thành nhưng bên trong lại dường như có thứ gì đó đen ngòm đang chuyển động.

Thanh niên vung tay một cái, đột nhiên một tấm màn nước xuất hiện mang theo ma khí nồng đậm lao về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, vỗ túi trữ vật. Lập tức trên tay hắn có thêm một vật. Vật này chính là đá núi của tiên giới. Cục đá này rời khỏi tay Vương Lâm đột nhiên liền hóa lớn, hầu như chỉ trong nháy mắt đã biến thành một tảng đá khổng lồ.

Ngay trước khi tấm màn nước đánh tới, Vương Lâm đặt tay phải lên trên tảng đá, trong mắt lộ ánh sáng kỳ dị. Hắn nhấc tay lên, rút ra hồn phách của tảng đá, kéo ra dần dần giống như đang kéo tơ vậy.

Tay phải hắn nhấc mạnh lên, trong lòng bàn tay, hồn phách tiên thạch hóa thành một đám sương mù, tỏa ra một khí khí tức tang thương.

Thân thể Vương Lâm giống như một tia chớp lao tới. Tốc độ hắn quá nhanh, vừa mới chuyển động liền có tiếng sấm sét vang lên.

Tấm màn nước khi tiếp xúc với cơ thể hắn liền hóa thành ma khí lạnh như băng, giống như một giọt nước cực lớn bao lấy cơ thể hắn. Chẳng

qua ngay trong nháy mắt đó, đám sương trên tay Vương Lâm đột nhiên tỏa ra tiên khí nồng đậm, thoáng một cái đã khiến hắn xuyên thủng tấm màn.

Sau khi thoát ra hắn không hề dừng lại, đám sương trong tay bị đẩy ra. Nó hóa thành một quả cầu lao thẳng tới thanh niên trên ma ảnh.

Thanh niên nọ ngay trong một khoảnh khắc khi thấy đám sương xuất hiện sắc mặt đã trở nên âm trầm. Cây trường thương trong tay hắn nhoáng lên một cái liền hóa thành một con rồng đen lao tới, mang theo tiếng gầm thét dữ dội, xuyên qua đám sương !

- Tán !

Vương Lâm sau khi phóng đám sương ra cũng chẳng dừng lại mà lao tiếp tới, quát khẽ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 740: Tuyệt luân, đạo niệm chi chiến.

Đám sương trong nháy mắt tản ra, lớn lên gấp mấy lần, hình thành một mảng sương mù dày đặc, trong chớp mắt liền bao vây cây thương kia lại.

Thanh niên nọ biến sắc, đang biến bắt quyết thi triển thần thông thì trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, miệng quát:

- Lôi, bạo !

Lôi cầu vừa bị ma ảnh nuốt vẫn chưa bị hóa giải, đang yên ắng thì dưới tiếng quát của Vương Lâm liền lập tức hóa thành lôi uy cuồng mãnh, bộc phát trong cơ thể ma ảnh !

Ma ảnh màu đen kia trong phút chốc liền phát ra những tia sáng màu lam. Những tia sáng này càng ngày càng sáng, hầu như chỉ trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn.

Ầm ầm ầm, những tiếng sấm sét đinh tai vang lên. Thân thể ma ảnh bị nổ tung với vô số lôi quang. Thân thể khổng lồ của nó lúc này đã hoàn toàn tan nát.

Kịch biến này khiến cho sắc mặt thanh niên nọ càng âm trầm. Hắn trong nháy mắt khi thân thể ma ảnh nổ tung đã bay lên, chẳng qua ngay khi hắn lui lại, Vương Lâm đã tới gần.

Hư ảnh phía sau lưng hắn nhoáng lên. Con rối Tiên Vệ với tốc độ cực nhanh lao tới.

Dưới con mắt của thanh niên này, dường như Vương Lâm phân thành hai. Con rối tiên vệ lao ra, kim quang tỏa sáng, giống như nước chảy mây trôi giơ tay phải lên. Giờ phút này tiên vệ giống như đang cầm một mặt trời chói lọi.

Một quyền đánh tới !

Tu vi của Vương Lâm sau khi đạt tới vấn đỉnh đại viên mãn, muốn phát hiện ra con rối tiên vệ trong cơ thể hắn đã không còn dễ dàng như trước.

Hết thảy mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, tới mức thanh niên kia còn chưa kịp nghĩ gì. Hắn chẳng tài nào hiểu nổi một tu sĩ tui vấn đỉnh đại viên mãn lại có thể có được lôi cầu bậc này, lại có thể rút ra hồn phách của tiên thạch. Càng khiến hắn khiếp sợ là một quyền của con rối kia !

Một quyền này hình thành một con gió dữ, thực sự quá mạnh mẽ, hơn nữa kim quang trên đó lại không những làm cho người ta chói mắt mà còn khiến cả nguyên thần đau đớn.

Một quyền này là đỉnh phong của con rối tiên vệ, như có thể đánh nát thiên địa, không thể tưởng tượng nổi, lao thẳng tới thân thể hắn.

Biến cố liên tục như vậy khiến hắn không kịp ứng phó. Hắn lúc đầu thì bình thản, giờ lại luống cuống tay chân. Một cảm giác nguy hiểm tới tính mạng đã rất lâu rồi lại xuất hiện trong lòng hắn.

Lúc này hắn điên cuồng bộc phát, sắc mặt đại biến nhưng thân thể không chút do dự lui lại. Một quyền này khiến da đầu hắn tê dại.

Hắn có cảm giác nếu không lùi lại thì khi bị một quyền của người này đánh lên người, dù mình có tu vi âm hư nhưng chắc chắn sẽ phải chết.

Trong khi lùi lại, quyền của tiên vệ bộc phát. Thanh niên nọ không chút do dự cắn đầu lưỡi, phun một ngụm nguyên thần tinh huyết. Bên trong tinh huyết này còn ẩn chứa cả thiên địa nguyên lực.

Sắc mặt hắn dữ tợn, lớn tiếng quát:

- Đông Lâm chi mạc !

Máu huyết rơi xuống vang lên âm thanh như nước rơi vào chảo dầu sôi, xèo xòe mấy tiếng liền nhanh chóng hình thành một màn sương máu, điên cuồng ngưng tụ trước người hắn, ngăn cản một quyền của con rối.

Nắm đấm của con rối đánh vào trên màn sương. Một tiếng ầm vang chấn đọng cả đại lục truyền ra. Tiếng động này quá lớn, nhanh chóng lan tràn

khắp bốn phía.

Cả một trượng dưới mặt đất giống như bị hất tung lên, khuếch tán ra bốn phương như sóng động.

Một lượng lớn đất cát bay lên. Ở chỗ thông đạo dưới đất vừa nãy lại có một mảnh nhỏ pháp khí tỏa ra tiên lực xuất hiện.

Sương mù tiên tán, con rối lùi lại phía sau, rơi xuống mặt đất lại lùi tiếp mấy trượng mới có thể đứng vững. Kim quang trên thân thể nó lúc này toàn bộ đã tiêu tán, ngay cả linh tính dường như cũng bay sạch.

Dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy thân thể con rối lúc này đang run rẩy.

Còn thanh niên mang theo sát khí vừa rồi, giờ phút này thân thể hắn như lưu tinh, bay thẳng xuống đâm sầm vào mặt đất. Trong bụi đất, một đáo hoa sen hư ảo phát ra ma diễm nồng đậm xuất hiện.

- Năm ngàn năm qua, ngươi là người thứ nhất khiến Hứa Phong Hàn.....

Chỉ là không đợi hắn nói xong, từ trong đám sương mù do hồn phách tiên thạch hóa thành ở giữa không trung truyền ra những tiếng vang trầm đục, sáu đó là liên tiếp nhưng tiếng vọng vang lên. Đám sương mù lại

hóa thành những sợi tơ chui vào trong tảng đá. Lúc này thanh trường thương kia đã bị biến trở lại thành một đám nước mưa không còn linh tính, tung bay theo gió.

Lời nói của Hứa Phong Hàn bị cảnh trường thương tiêu tán cắn ngang.

Trong bụi đất, thân thể hắn hiện ra. Lúc này sắc mặt hắn đã hơi tái nhợt, có vẻ chật vật, hai mắt lộ hàn mang dày đặc, mang theo sát khí điên cuồng.

- Người giỏi lắm, giỏi lắm ! !

Tiếng nói lạnh lẽo từ miệng hắn truyền tới, dường như đang nghiến răng kèn kẹt. Bị một tu sĩ vẫn còn ở bước đầu tiên bước tới bước này, đối với hắn thực sự là một sự sỉ nhục. Giờ phút này hắn đã sớm quên mất mục đích hắn tới đây là vì những mảnh vỡ của pháp bảo dưới đáy hố sâu. Bây giờ ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn chỉ là muốn giết chết đối phương.

Vương Lâm thầm than. Với tu vi của hắn muốn giết tu sĩ bước thứ hai thực sự quá khó khăn. Một loạt tính toán của hắn chỉ là để Tiên Vệ có cơ hội đánh một quyền. Nếu đổi lại là một tu sĩ ở bước đầu tiên thì tuyệt đối không thể sống sót nổi.

Nhưng đối mặt với tu sĩ đã đạt tới cảnh giới Âm Hư, chính thức đặt chân tới bước thứ hai thì một quyền đó lại chỉ có thể khiến đối phương bị

thương mà không chết.

- Người này so với Lôi Đạo Tử mạnh hơn rất nhiều.

Tay phải Vương LÂm Hướng về phía mặt đất vung lên, lập tức mảnh vỡ của pháp bảo lộ ra trong bùn đất liền bay hết lên, bị hắn thu vào trong túi trữ vật.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn nhìn chằm chằm vào mà diễm hình hoa sen yêu dị trên đầu Hứa Phong Hàn.

Hứa Phong Hàn hít sâu một hơi khí lạnh, giơ tay chỉ lên bầu trời, âm trầm nói:

- Con rối kia mặc dù là pháp bảo cường đại nhưng đối đầu với cảnh giới Âm Hư của ta, đạo niệm hóa ma thì chỉ có nước tan thành mây khói.

- Đạo hóa Ma Liên, đệ nhất chuyển !

Lời nói của Hứa Phong Hàn vừa thốt lên, lập tức Ma Liên đang phát ra hỏa diễm trên không trung chậm rãi chuyển động. Nó vừa xoay chuyển lập tức khiến ma diễm trở nên dày đặc, dường như hơn nửa bầu trời bị ma diễm chiếu rọi.

Thần sắc Vương Lâm trở nên nghiêm túc. Hắn hiếm khi được thấy tu sĩ thi triển biến hóa của đạo niệm. Ma Liên do ma diễm tạo thành nọ giống như thay thế cả thiên địa. Nó vừa xoay chuyển liền khiến cả thiên địa dường như chuyển động theo.

Loại cảm giác này rất hư ảo nhưng lại cũng cực kỳ chân thật, phảng phất như thân thể biến thành một hạt bụi trong trời đất, theo sự chuyển động của đất trời mà bị xóa đi một cách vô tình.

- Không thể để cho nó chuyển động thêm nữa !

Sắc mặt Vương Lâm trong nháy mắt liền tái nhợt. Tâm thần hắn chợt động. Bầu trời đang bị chiếu bởi ánh ma hỏa thành màu đen kịt lúc này vang lên tiếng sấm sét ầm ầm quanh quẩn phía chân trời.

Đột nhiên, một đạo Hoàng Tuyền từ giữa không trung hiện ra. Hoàng Tuyền này thật dài, xuất hiện giữa bầu trời như một con sông lớn. Từng trận oán khí thê lương gào thét từ trong đó truyền ra. Trong nháy mắt thiên địa như ngập chìm trong oán khí.

Hoàng Tuyền xuất hiện, ở giữa không trung vây lấy ma diễm hình liên hoa, hình thành thế đối khánh. Cảm giác huyền diệu như thiên địa chuyển động cũng dần dần biến mất. Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ ngưng trọng.

Tu sĩ có thể khiến đạo niệm hóa thành thực chất,cực kỳ đáng sợ ! Điểm này Vương Lâm hiểu rất rõ.

Đôi mắt Hứa Phong Hàn sững lại, nhìn chằm chằm vào Hoàng Tuyền giữa không trung, chậm rãi nói:

- Hóa ra ngươi cũng có thần thông ngưng thật đạo niệm .... Ngươi có thể rút hồn phách đá núi, có nhiều pháp bảo như vậy, nếu Hứa Phong Hàn đoán không sai thì ngươi nhất định cũng là tu sĩ bước thứ hai, chẳng qua gặp phải biến cố gì đó nên tu vi mới bị tụt xuống tới Vấn Đỉnh đại viên mãn !

Chỉ có thể giải thích như vậy mới khiến Hứa Phong Hàn cảm thấy bình thường. Nếu không hắn thực sự không thể làm sao thừa nhận một người có tu vi Vấn Đỉnh đại viên mãn lại mạnh mẽ tới vậy.

- Nói vậy thì con rối kia mới là bổn tôn của ngươi. Thân thể ngươi hiện giờ phải là phần thân mới đúng. Chẳng qua bởi ngươi bị thương quá nặng nên nguyên thần không thể trở lại trong bổn tôn !

Hứa Phong Hàn càng nói càng cảm thấy rõ ràng, lại càng khẳng định phán đoán của mình là đúng.

- Thử một chút xem, đạo niệm của chúng ta ai mạnh hơn !

Ánh mắt Hứa Phong Hàn lạnh lùng, trong đó chợt lóe lên sát khí, liên hoa trên đỉnh đầu lập tức lại xoay chuyển. Lúc này tốc độ xoay chuyển của nó nhanh hẳn lên, ma diễm bên ngoài lại càng như muốn phủ kín trời đất, theo sự vận chuyển của liên hoa không ngờ hình thành một dòng xoáy ma diễm thật lớn, đen như mực, từ trong đó tỏa ra sức nóng khiến cho người ta miệng khô lưỡi bỏng.

- Ma diễm, đốt !

Hứa Phong Hàn quát khẽ một tiếng. Dòng xoáy ma diễm nọ nhoáng lên, không ngờ từ liên hoa bay thẳng lên, lao tới Vương Lâm.

Dòng xoáy lại càng xoay nhanh, kéo theo cuồng phong. Cơn cuồng phong này ẩn chứa hơi nóng, hình thành một vòi rồng gào thét xé gió lao tới Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm bừng sáng. Trận chiến này là trận chiến sinh tử đầu tiên khi hắn đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn. Lúc này ma diễm do đạo niệm của đối phương hóa thành đã tới bên người, Vương Lâm giơ tay phải lên, trầm giọng nói:

- Thức thứ hai, ngưng tụ tuyền hồn !

Hoàng Tuyền trên bầu trời ầm ầm rung động. Oán khí trong đó lúc này điên cuồng ngưng tụ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 741: Cưu chiếm thước sào.

Oán khí quá nồng đậm, là do Vương Lâm ngưng tụ tất cả oán niệm của con người ở Thanh Linh tinh biến thành. Những oán niệm hỗn tạp này dung hợp với nhau, hình thành một cỗ oán khí khổng lồ trong trời đất.

Oán khí ngập trời, hóa thành thực chất từ trong Hoàng Tuyền tràn ra, biến thành một đám hư ảnh hình người. Mỗi hư ảnh này đều là oán niệm của phàm nhân.

Trong phút chốc, trong thiên địa xuất hiện vô cùng vô tận hư ảnh của phàm nhân. Không gian nơi này bỗng chốc trở nên cực kỳ chật chội.

Nhưng sau đó, những hư ảnh phàm nhân do oán niệm hóa thành lại dung hợp. Trong nháy mắt, tất cả hư ảnh dung hợp lại thành một hình người, một oan hồn không rõ tướng mạo.

Oan hồn sinh ra trong hoàn tuyền mới vừa xuất hiện liền lập tức khiến Hoàng Tuyền chấn động kịch liệt, xoay quanh oan hồn nghênh đón dòng xoáy ma diễm ma theo cơn lốc đang đánh tới.

Oan hồn của Hoàng Tuyền và ma diễm chạm nhau, sinh ra một lực lượng không thể tưởng tượng nổi. Trong khoảnh khắc, âm thanh xé rách không trung vang lên. Âm thanh này cực kỳ chói tai, mà nơi nó truyền ra chính là không trung.

Cả bầu trời dường như bị lực lượng này xé tan.

Mặt đất đã bị lực lượng này đánh sâu xuống, ầm ầm chấn động. Một khe nứt xuất hiện giữa Hứa Phong Hàn và Vương Lâm, nhanh chóng mở rộng ra, cảm giác như đại lục này đang bị phân thành hai nữa.

Oan hồn tiêu tan lại một lần nữa hóa thành vô số oán khí bay trở lại trong Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền liền tan nát !

Hoàng Tuyền tan nát cũng chính là đạo niệm bị vỡ tan. Nguyên thần của Vương Lâm bị dẫn dắt, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể lui lại phía sau mấy bước. Một cỗ ma diễm với một loại liên hệ kỳ dị từ trong oan hồn truyền vào Hoàng Tuyền, trong nháy mắt Hoàng Tuyền tan nát truyền tới nguyên thần của Vương Lâm.

Ma diễm này thiêu đốt tới mức như muốn đem hết thảy vạn vật trong thiên địa đốt thành tro. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, sau đó hơi đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, sát khí trên người lập tức bùng phát.

- Đệ tam thức, Hoàng Tuyền lực !

Vương Lâm ngẩng phắt đầu lên, bình Hoàng Tuyền đang sụp đổ trên bầu trời, trong mắt hiện lên ý niệm bất khuất.

Hắn tuyệt không khuất phục. Đạo niệm sụp đổ ta lại ngưng tụ. Hoàng Tuyền sup đổ ta lại cũng có thể ngưng tụ lại. Ma diễm nhập thể lúc này đã bị hắn bức theo mọi lỗ chân lông ra ngoài. Ma diễm vô hình, sau khi xuất hiện liền bùng lên, hóa thành hắc khí bay lên. Sắc mặt Hứa Phong Hàn cũng tái nhợt, lui lại mấy bước. Ma Liên giữa không trung dưới chấn động vừa rồi tuy không sụp đổ nhưng ma diễm bên ngoài cũng như bị nước của thiên hà đổ xuống, dập tắt hơn một nửa.

Ngay bản thân Hứa Phong Hàn cũng đã bị oán niệm của Hoàng Tuyền ăn mòn, cả đầu toàn những ý niệm hỗn tạp, không kiềm chế nổi cứ bùng lên. May là tu vi của hắn cao thâm, sau nhiều lần áp chế lúc này mới giữ vững được tâm trí. Nếu không thì chỉ cần oán niệm trong đầu cứ tăng lên như vậy, không cần đối phương ra tay hắn cũng tự mình phát điên.

- Nói trận chiến về đạo niệm là trận chiến hung hiểm nhất, quả thật không sai !

Lần đầu tiên trong nội tâm Hứa Phong Hàn đã đem Vương Lâm xếp ngang hàng với mình.

Cuộc chiến đạo niệm thường động tới thứ bổn nguyên của tu sĩ. Nó không phải là nguyên thần, không phải là thân thể mà là đạo niệm hư vô mờ ảo. Một khi đạo niệm bị hao tổn thì sau đó kết quả rất đáng sợ ! Bởi vì hao tổn đó thường rất khó khôi phục.

Ánh mắt Hứa Phong Hàn lạnh lùng nhìn Hoàng Tuyền của Vương Lâm vốn đã sụp đổ giờ lại được một cỗ lực lượng ý niệm bất khuất cường đại mà ngay cả hắn cũng cảm nhận được chống đỡ, không ngờ đang sụp đổ lại nghịch chuyển, ngưng tụ trở lại !

Cảnh tượng này khiến hắn thất kinh, trong mắt tỏa ra ánh sáng kỳ dị. Thần thông đạo niệm như vậy đây là lần đầu tiên hắn được thấy. Lúc này ánh mắt hắn lóe lên. Giờ phút này hắn tuyệt đối không thể lui. Đây là trận chiến đạo niệm, một khi lui lại thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Tay phải hắn bắt quyết, miệng quát:

- Ma Liên, bách chuyển !

Liên hoa chấn động, nhanh chóng xoay chuyển. Lúc này cảm giác thiên địa chuyển động lại xuất hiện một lần nữa !

Loại cảm giác này thực sự đáng sợ. Thân thể Vương Lâm không thể tự khống chế phải lui lại phía sau. Hắn không muốn lui nhưng lúc này trời đất xoay chuyển, hắn nếu không lui thì dường như có thể bị nghiền nát.

- Ta đã từng giết tu si tu vi Âm Hư, giết thêm một người cũng không phải là không thể !

Chân phải Vương Lâm bước một bước, cả người đột nhiên dừng lại, ý chí bất khuất trong mắt trực tiếp xuyên thẳng qua không trung, rơi vào trong Hoàng Tuyền trên bầu trời.

Trong ý niệm ẩn chứa sự tự tin của Vương Lâm. Ý chí bất khuất này cũng với niềm tin dung hợp lại, khiến cho Hoàng Tuyền không những không còn sụp đổ mà từ trong đó truyền ra một lực hút khổng lồ.

- Hoàng Tuyền lực !

Lực hút này lón tới mức như muốn thu cả thiên địa vào trong Hoàng Tuyền. Cho dù ngươi có xoay chuyển thì cũng không chạy thoát khỏi lực hút kinh khủng khi hai tinh vực giao nhau.

Lực hút quá lớn, không ngờ lại khiến tốc độ xoay chuyển của liên hoa bỗng nhiên giảm hẳn, giống như là đang bị hãm trong nước, chuyển động bị cản trở, chậm dần.

Biến cố này khiến thần sắc Hứa Phong Hàn đại biến. Hắn không chút do dự nhảy lên, định ngồi trên liên hoa, lấy lực lượng bản thân xoay chuyển liên hoa, khiến cho đạo niêm tiếp tục được duy trì.

Vương Lâm sao có thể cho đối phương cơ hội được. Thân thể hắn nhoáng lên, trực tiếp lao tới. Dưới lực hút của hoàng tuyền, tay phải hắn chỉ lên trời, sát khí lóe lên trong mắt, quát:

- Roi nhân quả ! !

Tại mi tâm của Vương Lâm phút chốc liền lóe lên một sợi dây nhỏ uốn lượn. Sợi dây này chỉ lóe lên một cái liền đột nhiên biến ảo trở thành một cái roi thật dài.

Cái roi vừa xuất hiện liền lập tức vung lên, phát ra những tiếng chan chát mang theo vô số gợn sóng tỏa ra bốn phía. Chiếc roi dường như vô hình, trong hư không đánh thẳng vào Hứa Phong Hàn đang bay tới liên hoa, cách không giật mạnh một cái.

Một roi giữa hư không này lại ảnh hưởng kỳ dị tới Hứa Phong Hàn. Thân thể hắn run lên, sắc mặt tái nhợt, cả người lay động.

Roi nhân quả đánh ra, đó là nhân quả !

- Người này trong lòng vẫn có sơ hở !

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, thân thể không chút do dự lao ra.

Hứa Phong Hàn trong nháy mắt khi chiếc roi giật lại liền cảm thấy thân thể lạnh hẳn, trong đầu hiện lên đủ loại ý niệm hỗn tạp, giống như hồng thủy tràn tới, ở trong tâm thần phân ra vô số. Chỉ trong nháy mắt này kến hắn cảm thấy như thân thể cũng bị xé rách, đau đớn vô cùng.

Bước chân của hắn không tự chủ được mà chậm lại. Ngay cả đạo niệm lúc này cũng trở nên bất ổn.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc cây roi này là thứ gì, vì sao lại có uy lực đáng sợ tới mức khó tin như vậy. Ngay lúc thân thể hắn sững lại, Vương Lâm đã lao tới. Hắn không tới gần Hứa Phong Hàn mà lại đạp thẳng lên liên hoa do đạo niệm của Hứa Phong Hàn biến thành.

Giờ phút này mái tóc đen của Vương Lâm không gió mà tung bay, quần áo lại càng phất lên phần phật. Ánh mắt hắn như điện, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng lại lộ ra một khí tức phi phàm.

Cưu chiếm thước sào! (1)

(1): Con tu hú chiếm tổ của con chim khách, ý nói chiếm lấy thứ không phải thuộc về bản thân.

Đứng trên Ma Liên của Hứa Phong Hàn, Vương Lâm xoay người, ánh mắt như đuốc nhìn về phía hắn. Hắn đứng trên liên hoa chẳng khác gì đứng trên đạo niệm của Hứa Phong Hàn, tuy rằng không có công kích gì thực chất nhưng lại thể hiện rằng mình ở trên một bậc, đả kích tâm thần. Có thể nói đây là một đòn không thể tuyệt hơn. Hứa Phong Hàn vừa áp chế được những hỗn loạn trong lòng, tưởng đã yên tâm thì lúc này thấy Vương Lâm đứng trên liên hoa do đạo niệm hóa thành, lập tức sắc mặt tái nhợt.

Vương Lâm không nói một lời, nhìn chằm chằm vào Hứa Phong Hàn , phất tay áo, không ngờ lại khoanh chân ngồi xuống. Lúc này lực hút của Hoàng Tuyền càng mãnh liệt, trong nháy mắt đã vờn quanh bốn phía liên hoa.

Cuộc chiến đạo niệm đã bại..... Sắc mặt Hứa Phong Hàn tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, cười thảm một tiếng, lập tức quyết đoán lui lại. Cùng lúc đó hai tay hắn bắt quyết, thiên địa nguyên lực trong cơ thể hắn trong nháy mắt lưu chuyển, tụ lại trên hai tay hắn.

- Ta còn thần thông nguyên lực! Nguyên Hóa Ma Thần!

Khuôn mặt lạnh lùng của Hứa Phong Hàn lộ ra vẻ dữ tợn. Giờ phút này hắn đối với địch nhân ngay cả tên cũng không biết trước mặt này đã hận tới thấu xương. Nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một luồng

ma diễm màu đen, biến ảo giữa hai tay hắn. Ma diễm này giống như ánh nến, lúc sáng lúc tối, phiêu diêu bất đinh. Trong trung tâm dường như có một ma vật có thể cắn nuốt tâm linh đang giãy dụa.

Trong nháy mắt, ma diễm nọ liền bùng lên, dường như đã hấp thụ đủ nguyên lực, điên cuồng hóa lớn, bên ngoài bốc lên khói đen nồng đậm, ở giữa không trung hóa thành một ma vật đầu một sừng. Hình dạng ma vật này hơi tương tự như tán ma nhưng không cường đại bằng.

Cảm giác nguy hiểm tràn ngập trong lòng Vương Lâm. Tay phải hắn vỗ lên liên hoa một cái, cả người bay ra, tay trái đặt trên mi tâm, hướng thẳng tới ma vật kia.

Tốc độ hắn cực nhanh, ngay khi tới gần thì con mắt thứ ba trên mi tâm đột nhiên mở ra, lộ ra hồng mang dày đặc. Hồng mang này vẫn chưa tiết ra mà ngưng tụ không tan. Lúc này trong hắn vô cùng yêu dị.

Ma vật này vừa xuất hiện liền gào thét một tiếng, xoay người cắn vào bả vai của Hứa Phong Hàn, túm lấy hắn, nuốt luôn hắn vào bụng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 742: Ma Liên.

Sau khi nuốt xong, ma vật mạnh mẽ qua đầu lại, đôi ma nhãn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, gầm thét lao tới. Ma trảo thật lớn vung về phía trước, lập tức thiên địa nhưng bị xé rách, những âm thanh xé gió chói tai vang lên.

Trong khoảnh khắc này, khuôn mặt Vương Lâm nổi gân xanh, con mắt thứ ba trên mi tâm trong nháy mắt liền mở to. Hồng mang bùng lên, tạo thành hình rẻ quạt phóng ra.

Thân thể ma vật nọ lập tức hiển hiện rõ ràng trong phạm vi của hồng quang, dường như trở nên trong suốt, ngay cả thân thể Hứa Phong Hàn ở trong bụng nó giống như thai nhi cũng đều có thể nhìn rõ. Trong nháy mắt khi móng vuốt của ma vật kia tới sát thân thể, tay phải Vương Lâm điểm về phía trước một cái, miệng quát:

- Định !

Tiên thuật định thân với lực lượng mênh mông tràn tới, phảng phất như chèn ép cả thiên địa, khiến cho thân thể ma vật nọ sững lại. Tuy rằng nó ngay lập tức khôi phục lại nhưng lại khiến Vương Lâm có được một cơ hội tuyệt hảo. Bởi vì giờ phút này toàn thân ma vật bị bao phủ trong hồng mang. Thân thể hắn trong nháy mắt liền tỏa ra một lượng lớn khói đen. Từng tiếng hừ thảm từ trong miệng hắn vang lên. Hắn rít gào ngày

càng điên cuồng, ngay cả Hứa Phong Hàn đang ở trạng thái ngủ say cũng mở bừng hai mắt. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Hắn không thể duy trì ánh hồng mang này lâu lắm. Thần thông này tiêu hao nguyên lực rất lớn, chỉ trong vòng hai nhịp thở là con mắt giữa mi tâm Vương Lâm sẽ khép lại, hồng mang tiêu tan.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt này, tay phải Vương Lâm vỗ túi trữ vật, trên tay liền xuất hiện tiên kiếm. Tiên kiếm giơ lên rồi nhanh chóng chém xuống ! Trảm La Quyết ! Thiên địa ầm ầm rung chuyển, tiếng vang quanh quẩn. Một kiếm này chém xuống giống như khai thiên tích địa ! Trảm không phải là trảm nhục thân, không phải trảm nguyên lực mà là chém vào quy tắc trong thiên địa. Quy tắc bị chặt đứt, thần thông liền sụp đổ. Một kiếm này chém ra, Hứa Lập Quốc liền lập tức phát huy tác dụng. Kiếm khí nồng đậm mang theo kiếm ý từ viễn cổ tràn ngập trong thiên địa.

Tiên kiếm chém xuống, thân thể ma vật không chút tổn thương, ngay cả Hứa Phong Hàn trong bụng nó cũng chỉ chớp mắt một cái. Chẳng qua vô luận hắn hay ma vật lúc này cũng không thể nhúc nhích.

Một lát sau, thân thể ma vật xuất hiện rất nhiều vết nứt. Những đạo ma khí trừ trong thân thể nó lan ra, biến mất trong trời đất. Sau khi ma khí tiêu tan toàn bộ liền lộ ra Hứa Phong Hàn.

Giờ phút này Hứa Phong Hàn đã tuyệt khí. Khóe miệng Vương Lâm chảy xuống một tia máu tươi. Giết tu sĩ cảnh giới Âm Hư quả thật là một chuyện cực kỳ gian nan. Vương Lâm thu hồi tiên kiếm, bàn tay hướng về

phái hố sâu phía không xa chụp một cái, lập tức hút lấy hết tất cả các mảnh mở của pháp bảo, sau đó thân thể nhoáng lên, nhanh chóng rời đi.

Còn về phần Ma Liên bị hút vào trong Hoàng Tuyền thì vẫn không hề tiêu tán mà đang bị đạo niệm của Hoàng Tuyền luyện hóa.

Khi thấy cảnh tượng này, trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ suy tư.

- Vật do đạo niệm hóa thành thực thể không biết có thể tế luyện thành pháp bảo hay không.....

Trong lúc phi hành, thần thức Vương Lâm tản ra. Nơi này trải qua chiến đấu như vậy chắc chắn sẽ đưa tới một ít tu sĩ. Vương Lâm cẩn thận gia tăng tốc độ, mãi tới khi rời xa chỗ giao chiến mấy vạn dặm cũng vẫn không ngừng lại.

Mảnh đại lục này cũng cực kỳ rộng lớn, hơn nữa độ vững chắc vượt xa Vũ tiên giới. Nếu ở Vũ tiên giới thì chỉ trận chiến vừa rồi chắc chắn cũng khiến cho cả đại lục sụp đổ.

Vương Lâm phi hành ba ngày rồi. Phía trước hắn cuối cùng đã thấy được điểm tận cùng. Đến đây hắn mới dừng lại. Hắn đảo qua mặt đất một lượt, thấy cách đó không xa có một ngọn núi, bên ngoài có lôi quang lóe lên.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái liền xuất hiện trước ngọn núi đó, tiên kiếm khoét một cái động phủ. Vương Lâm chui vào trong, ngồi khoanh chân thổ nạp.

Đánh một trận với Hứa Phong Hàn, Vương Lâm đã vận dụng cả nguyên lực vào Trảm La Quyết và thần thông của con mắt thứ ba, nguyên lực trong nguyên thần đã tiêu hao. Chẳng qua trước đó hắn đã nuốt hai đạo tiên lôi, vẫn chưa luyện hóa mà trữ trong cơ thể. Giờ phút này hắn tranh thủ thời gian luyện hóa, chậm rãi bổ xung nguyên lực đã bị tiêu hao trong nguyên thần.

Mặt khác nơi này chính là Lôi tiên giới, mỗi cành cây ngọn cỏ đều ẩn chứa lôi lực. Tu luyện ở chỗ này đối với Vương Lâm mà nói như là thánh địa, tốc độ so với ngoại giới tăng lên rất nhiều, chẳng khác gì cá gặp nước vậy.

Trong lúc tu luyện, Vương Lâm từ trong đạo hóa Hoàng Tuyền xuất ra liên hoa. Vật này giờ đâu ảm đạm không chút ánh sáng, sau khi rời khỏi Hoàng Tuyền liền xuất hiện dấu hiệu tiêu tan.

Vương Lâm quan sát trong chốc lát liền lại đem vật ấy dung nhập trong Hoàng Tuyền.

Sau đó hắn lại lấy ra tất cả những mảnh vỡ pháp bảo thu được ở hố sâu. Thông qua những mảnh vỡ này, Vương Lâm có thể nhận ra đây là một pháp khí có dạng như một cái bình.

Tiên lực ba động bên ngoài nó cũng rất kỳ dị, nhìn như tiên khí nhưng lại có vẻ không giống, cực kỳ cổ quái.

Nhìn những mảnh vỡ này, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, nhìn chằm chằm vào những mảnh vỡ, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đây là mảnh vỡ của một thứ pháp bảo nguyên khí bị luyện chế thất bại sao?

Ngay lúc này, trong La Thiên Tinh Vực có một đạo cầu vồng màu máu đang di chuyển với tốc độ cực nhanh như một đạo cầu vồng hướng về một tinh cầu màu đỏ sậm.

Tinh cầu này rất lớn, bên ngoài tản mát ra một cỗ khí tức quỷ dị. Thứ khí tức này không thể nói rõ là tiên khí, ma khí hay yêu khí, tóm lại là cực kỳ quái dị.

Tinh cầu này cũng không yên tĩnh mà chậm rãi di động.

Đạo cầu vồng màu máu kia dừng lại bên ngoài tinh cầu, quang mang sau khi tiêu tán liền để lộ ra một người. Người này lông mày, mái tóc đều màu đỏ, tướng mạo anh tuấn, nhìn qua chừng bốn mươi tuổi.

Hắn nhìn khoảng không bốn phía và tinh cầu đỏ sậm trước mắt, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ phiền muộn. Một lúc sau, hắn ôm quyền, dùng một loại ngữ khí cực kỳ cung kính chậm rãi nói: - Con trai của Diêu Lạc Đông là Diêu Không, xin được nhận tổ quy tông !

Bốn phía vẫn yên tĩnh. Hồi lâu, tinh cầu màu đỏ sậm kia đột nhiên dừng lại. Từ trong đó truyền ra tiếng nói khàn khàn.

- Phụ thân ngươi lúc rời khỏi gia tộc chẳng phải đã nói đời đời kiếp kiếp tuyệt không quay về sao....

Diêu Không thầm than. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn thật sự không muốn trở lại La Thiên Tinh Vực, chẳng muốn sử dụng viên La Thiên Thạch mà phụ thân năm đó khi sắp qua đời để lại.

Chẳng qua nếu không trở lại La Thiên Tinh Vực thì hắn ăn không ngon, ngủ không yên. Cũng bởi gì nữ nhi của hắn, Diêu Tích Huyết. Người này chính là Huyết Tổ !

- Ta....

Hắn vừa mới mở miệng thì tiếng nói khàn khàn kia lại cắt lời.

- Rời khỏi nơi này, trở về Liên Minh Tinh Vực mà phụ thân ngươi năm đó đã lựa chọn đi. Trong từ đường Diêu gia ta không có cái tên Diêu Lạc Đông !

Trong giọng nói này lộ ra một vẻ kiên quyết, không cho người khác cơ hội phản bác.

- Tổ phụ ! ! Nữ nhi duy nhất của tôn nhi - Diêu Tích Huyết bị người của Liên Minh Tinh Vực bắt giữ, sinh tử không rõ, tính mạnh nguy hiểm ! ! Nàng dù sao cũng là huyết mạch nhà họ Diêu chúng ta !

Huyết Tổ nắm chặt tay, trầm giọng nói.

Tiếng nói khàn khàn kia có vẻ trầm tư một chút. Một lúc sau, một tiếng thở dài tang thương truyền ra.

- Diêu Tích Huyết .....

Tiếng nói kia rất nhỏ. Một lát sau người đó chậm rãi nói:

- Ta tính ra nàng đang ở Lôi tiên giới. Ngươi đi đem tằng tôn nữ của ta về đây. Lôi tiên giới đã mở, ngươi cầm lệnh bài của ta đi tới Lôi Tiên Điện để bọn họ cho ngươi đi vào. Nếu không dù là bọn họ cũng không có cách đưa ngươi vào.

Lôi Tiên Giới rất lớn, vượt xa so với Vũ Tiên Giới ở Liên Minh Tinh Vực, nói một cách chính xác, Lôi Tiên Giới được bảo toàn nguyên vẹn hơn. Ở ngoài rìa một đại lục từ mảnh vỡ tạo thành, có một ngọn núi trên đó không lúc nào không lóe ra lôi quang.

Từng trận lôi điện giống như những con ngân xà không ngừng chạy trên ngọn núi, làm cho người ta nhìn thấy tâm thần sẽ chấn động.

Trên bầu trời là một màn âm u, thi thoảng lại có lôi đình đánh xuống, ẩn vào trong ngọn núi, dường như cùng với ngọn núi này liên kết với nhau. Từng trận tiếng sấm liên tục vang khắp vọng trời đất, rất lâu không hề tiêu tan.

Ở lưng chừng núi có một động phủ, Vương Lâm khoanh chân ngồi bên trong, tĩnh tọa chữa thương.

Khôi lỗi Tiên Vệ cũng cùng thổ nạp, hồi phục lại một chút.

Vào một ngày, Vương Lâm giương đôi mắt, trong mắt hiện lên tinh quang, phía trước người hắn có mười mảnh vỡ hình dáng lớn nhỏ không giống nhau chậm rãi trôi nổi, giống như có một bàn tay to lớn vô hình nâng lên.

Mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm, hắn chưa thấy qua nguyên khí tồn tại trên Lôi Tiên Giới có hình dạng gì, nhưng theo suy đoán, những mảnh vỡ này có đến bảy phần là nguyên khí vỡ vụn tạo thành.

Vương Lâm nâng hai tay lên, lấy một mảnh trong đó cẩn thận xem xét vài lần, sau đó buông ra, lại cầm lấy một mảnh khác. Cứ như vậy, mỗi một mảnh vỡ hắn đều khắc sâu trong lòng, dần dần nhắm hai mắt lại.

Trong đầu Vương Lâm giống như là bố trí cấm chế, nhanh chóng sắp xếp, tìm kiếm một cách tổ hợp chính xác nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Một lúc lâu sau, Vương Lâm mở to mắt, cau mày nhìn vào những mảnh vỡ ở phía trước người.

- Những mảnh vỡ này không thể tạo thành một pháp bảo hoàn chỉnh, bên trong còn thiếu sót một chút. Trầm ngâm ít lâu, Vương Lâm vung tay phải lên, những mảnh vỡ phía trước bị tiên lực vờn quanh, lập tức cùng nhau chuyển động, lần lượt đan xen vào nhau, trong thời gian ngắn, tạo nên hình dáng một bình nước.

Trong lúc đó ở giữa mảnh vỡ đều có những dấu vết giống như những vết nứt, nhìn qua thấy không được đẹp một cách trọn vẹn. Ngoài ra ở bên thân chiếc bình còn khuyết một vài miếng, không thể có được đầy đủ.

Nhìn một lúc lâu, tay phải Vương Lâm vỗ vào hư không, nhưng mảnh vỡ tách ra, toàn bộ được Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật.

- Hứa Phong Hàn kia thân là Âm Hư tu sĩ, vì sao trên người lại không có túi trữ vật. Vấn đề này, sau khi Vương Lâm giết Hứa Phong Hàn liền có chút khó hiểu.

Sau khi thân thể Hứa Phong Hàn tiêu tan, thần thức Vương Lâm đảo qua, liền lập tức biết được trên người đối phương không có túi trữ vật.

Hiện tượng này chỉ có thể gọi là lạ thường.

- Tu vi người này cao thâm, đi vào Lôi Tiên Giới, cho dù không chuẩn bị pháp bảo cũng phải có một chút đan dược. Hơn nữa, nếu như ở Lôi Tiên Giới này có thu hoạch, cũng không thể chỉ cầm bằng hai tay.

Vương Lâm càng lúc càng nhăn mặt, suy ngẫm trăm lần vẫn không tìm được câu trả lời.

- Việc này, chắc hẳn còn có một vài nguyên nhân mà ta chưa biết, hoặc phương pháp trữ vật này người ngoài không thể biết được!

Ánh mắt Vương Lâm bỗng lóe lên, hắn nghĩ đến vật bên trong Đạo Hóa Hoàng Tuyền kia.

- Chẳng lẽ…

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, thần sắc khẽ động, Hoàng Tuyền biến ảo xung quanh thân thể. Sau khi từ lớn biến thành nhỏ dần, vờn quanh bên người, tay phải Vương Lâm vỗ vào hư không, lập tức một lượng lớn oán khí bên trong Hoàng Tuyền dâng lên, Ma Liên của Hứa Phong Hàn xuất hiện.

Ánh mắt sáng ngời, Vương Lâm nhìn chằm chằm Ma Liên kia. Vật ấy không thể rời khỏi Hoàng Tuyền quá lâu, nếu không sẽ tiêu tan, chỉ có ở trong Hoàng Tuyền mới có thể làm chậm tốc độ tiêu tan này.

Giờ phút này lửa ma trên bề mặt đã hoàn toàn tắt, chỉ để lại một đài sen ảm đạm không ánh sáng. Tay phải Vương Lâm bấm quyết, hai mắt đảo qua, tiên lực trong cơ thể nhẹ nhàng ngưng tụ vào trong hai mắt.

Chăm chú nhìn lại!

Bên trong Ma Liên này hình như có một khí tức đục ngầu, khí tức này không phải là vật chết, mà chậm rãi chuyển động, khi Vương Lâm nhìn vào, khí tức này lập tức chuyển động nhanh hơn, mơ hồ như có một tiếng rít gào từ bên trong truyền ra, theo ánh mắt của Vương Lâm bất ngờ kéo dài ra bằng một cách thức kỳ dị.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, trong lúc hừ lạnh ánh mắt không hề thu hồi, ngược lại tạo cơ hội cho khí tức kia. Khí tức này trong nháy mắt liền kéo dài ra, chỉ thấy một đạo hắc khí tràn ngập, hóa thành một hình dáng một ma vật, hướng về Vương Lâm há miệng nuốt lấy.

Khi ma vật kia nuốt tới, lập tức thân mình run lên, như thể phát hiện ra một cái gì đó không thể tin nổi, hét lên một tiếng, lập tức quay đầu trở lại vào trong Ma Liên.

Nhưng cũng đã muộn!

Nguyên thần Vương Lâm theo Vương Lâm bay ra, mang theo tia chớp nồng đậm, trực tiếp đuổi theo, túm lấy ma vật do khói đen hóa thành kia. Lúc này ma vật hết sức sợ hãi gào thét chói tai, bị nguyên thần Vương Lâm túm lấy bắt về bên trong thân thể.

- Tán ma ta còn luyện hóa được, chỉ là một tiểu ma nhỏ nhoi, Vương mỗ không có để trong mắt.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tiếng gào thét của ma vật bên trong nguyên thần càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn mất hẳn, bị nguyên thần nuốt lấy.

Năng lực cắn nuốt này, tu sĩ tầm thường không thể có, thông thường được tạo thành do tu luyện một số thần thông ma đạo công pháp. Về

phần Vương Lâm, đó là bởi vì thân phận nuốt hồn năm đó nên mới có thể như vậy.

Sau khi nuốt ma hồn kia, trong mắt Vương Lâm lóe lên hắc quang, trong vẻ mơ hồ, dường như cũng ẩn chứa một chút ma khí. Nhưng trong nháy mắt, trong mắt hắn lóe lên lôi quang, ma khí này liền lập tức bị khu trừ, Vương Lâm đã hồi phục trở lại.

Hắn liếm môi, giờ phút này hắn có thể cảm nhận được rõ ràng nguyên lực bên trong nguyên thần của mình chẳng những hoàn toàn hồi phục, hơn nữa không ngờ còn có một chút tinh tiến, giống như nguyên lực đang bị ép xuống.

Ma Liên bên trong Hoàng Tuyền sau khi mất đi hắc khí, bên trong không còn đục ngầu. Vương Lâm nhìn lại, lập tức nhìn thấy bên trong Ma Liên còn có một không gian khác, bên trong có bốn viên quang châu trong suốt trôi nổi, phát ra ánh sáng rực rỡ, nhưng trên đó cũng có dấu hiệu không ổn định, mà có dấu hiệu sắp sửa tan vỡ, dường như có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào.

Ngay khi Vương Lâm nhìn vào, liền có một viên quang châu tan vỡ, tiêu tan.

Nhìn thấy viên quang châu này vỡ tan, Vương Lâm không nghĩ ngợi liền đưa tay phải với vào bên trong bắt lấy hai viên quang châu, đang muốn bắt lấy viên thứ ba, bỗng viên quang châu kia chạy tán loạn.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, thu tay phải lại, hai viên quang châu kia sau khi rời khỏi Ma Liên, dấu hiệu tan vỡ của chúng lập tức dừng lại. Vương Lâm đảo thần thức qua, lập tức lộ vẻ xúc động.

- Quả là một pháp thuật thần thông kỳ diệu, không ngờ lấy đạo niệm để biến thành túi trữ vật.

Vương Lâm hít sâu, hắn đã hiểu tại sao trên người Hứa Phong Hàn không có túi trữ vật.

- Lấy đạo niệm tạo thành không gian, đem một ít những vật quý báu thả vào bên trong, như vậy có thể tạo nên tác dụng bảo vệ với cấp độ lớn nhất. Thần thông này rất là thực dụng.

Lúc này, Ma Liên sau khi mất đi quang châu và hắc khí, giống như là héo rũ xuống, nhanh chóng biến hóa, như thể trong nháy mắt đã qua hơn ngàn năm, trở thành một đóa hoa khô héo, cuối cùng tiêu tan.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, tay phải vuốt một cá, liền bóp nát một quang châu, lập tức một dược bình từ bên trong hiện ra. Dược bình này bên trên còn có phong sáp, hiển nhiên là chưa bao giờ được mở ra, trên thân bình có khắc một chữ “Hứa” khá thanh tú.

Bóp nát phong sáp, một luồng tiên khí bay ra đập vào mặt, ngửi thấy lập tức làm cho thể xác và tinh thần của người ta cảm thấy thoải mái. Bên trong dược bình chỉ có một đan dược, nhìn không ra dược hiệu cụ thể, nhưng nhìn qua có thể thấy đan dược này tuyệt không phải tầm thường.

Nhìn hồi lâu, Vương Lâm cất đan dược đi, lại bóp nát quang châu kia. Trong ánh tinh quang lóe ra, một lá bùa phất phơ hạ xuống. Lá bùa này thoạt nhìn có vẻ tầm thường, không gì đặc biệt.

Ở trên đó, có một ký hiệu đơn giản được vẽ bằng mực đỏ.

- Đây là cái gì?

Vương Lâm ngẩn ra, cầm lấy lá bùa nhìn kỹ hồi lâu. Vật ấy so với lá bùa những tu sĩ bậc thấp sử dụng mà hắn nhìn thấy khi mới tu đạo không có gì khác nhau, gần như giống nhau ý hệt.

- Vật này có thể được Hứa Phong Hàn đặt trong đạo niệm, tuyệt không phải tầm thường!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại, nhìn một lúc lâu vẫn không nhìn ra được manh mối gì.

Trầm ngâm một lúc, hắn cất lá bùa đi, không suy nghĩ nữa, mà thân mình khẽ động, trực tiếp bước ra khỏi động phủ. Khôi lỗi Tiên Vệ hóa thành hư ảnh, dung nhập vào cái bóng phía sau Vương Lâm.

Ở một chỗ phía trước Lôi Sơn mà tầm mắt có thể nhìn thấy, đó là mép của đại lục tạo thành từ mảnh vỡ của Lôi Tiên Giới. Bên ngoài mép đại lục là một mảng lôi quang, lôi quang này tạo thành chuỗi, như thể một sợi xích sắt kéo dài tới chỗ tối đen ở đằng xa.

- Trong Vũ Tiên Giới có tồn tại Truyền Tống Trận, nhưng Lôi Tiên Giới này bởi vì sức mạnh của lôi đình quá lớn, không thể bố trí Truyền Tống Trận, tất cả đều phải dựa vào sức mạnh của đôi chân. Vương Lâm trầm ngâm một chút, không nóng lòng rời khỏi mảnh lục địa này, mà bay thấp trên không trung, thần thức tản ra, tìm kiếm những nơi có tiên lực dao động.

Đang lúc phi hành, bỗng nhiên thần sắc Vương Lâm khẽ động. Chỉ thấy ở phía trước có hai đạo kiếm quang gào thét lao đến, trên hai đạo kiếm quang này lần lượt là một nam một nữ.

Người nam toàn thân mặc áo dài màu lam, tóc dài được buộc bằng một dải lụa màu lam, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, ánh mắt linh hoạt, sắc bén, tướng mạo bất phàm. Nữ tử bên cạnh ước chừng hai bảy hai tám tuổi, tướng mạo cũng thanh tú xinh đẹp, có điều mắt phượng có ẩn chứa sát khí, thoạt nhìn có vẻ tính tình bất thường.

Hai người trong lúc phi hành, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm, thân ảnh không khỏi dừng lại, thần thức cẩn thận quét qua. Sau khi nhìn ra được Vương Lâm là tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn, hai người mới hơi thở phào, thoáng nhìn lẫn nhau, không nói gì, mà bay ra xa rời khỏi.

Trong lúc bọn họ tra xét tu vi Vương Lâm, đồng thời Vương Lâm cũng nhìn thấy rõ ràng tu vi hai người này. Hai người này đều là Vấn Đỉnh đại viên mãn, vẫn chưa đột phá.

Nguyên lực bên trong nguyên thần bọn họ cũng không nhiều, không như hắn đã đạt tới bão hòa.

Hai người kia không hề gây chuyện, nhanh chóng rời khỏi. Vương Lâm nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, thần thức tiếp tục quét lên mặt đất.

Lôi Tiên Giới đã mở ra rất nhiều lần, càng về sau này, thu hoạch ở nơi này cũng càng ít đi, nhưng đồng thời một khi có thu hoạch, hiển nhiên khả năng rất lớn sẽ là vật cực phẩm.

Vương Lâm đã từng có kinh nghiệm ở Vũ Tiên Giới, lúc này bắt đầu tìm kiếm, cũng phải tìm kỹ một chút. Thời gian nhoáng lên một cái đã hơn một tháng, dọc đường đi Vương Lâm cũng không gặp được nhiều tu sĩ, chỉ có ba mươi lăm người mà thôi.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 743:Lý Nguyên!

Trong lúc đó cũng không nhìn thấy một Âm Hư tu sĩ nào, tuyệt đại bộ phận đều xung quanh Vấn Đỉnh, thậm chí còn có một người Anh Biến Kỳ.

Thời gian một tháng này, Vương Lâm đã tìm qua một lượt đại lục này, không phát hiện ra được manh mối gì. Sau khi trầm ngâm, hắn xoay người không tìm kiếm nữa, mà tăng tốc thẳng hướng cũ quay về.

Vào một ngày, trong lúc Vương Lâm phi hành, bỗng nhiên ánh mắt sững lại. Ở phía xa xa trên mặt đất, không biết từ khi nào, lại xuất hiện một trận pháp cấm chế.

Cấm chế này tuy rằng đã được ẩn giấu, nhưng trong mắt Vương Lâm, bậc thấy về cấm chế này cũng là vô cùng rõ ràng. Hắn nhỡ rõ ràng lúc trước khi đi ngang qua nơi này, vẫn chưa nhìn thấy cấm chế này.

Nhìn vài lần, thân mình Vương Lâm hạ xuống. Phạm vi của cấm chế này không lớn, chỉ bao phủ trong vòng trăm trượng. Hơn nữa kỳ diệu nhất là

cấm chế này cùng với núi đá xung quanh xen kẽ vào nhau, cực kỳ kín đáo.

Nếu Vương Lâm không xác định từ trước nơi này không có cấm chế, sợ là chỉ hơi sơ ý một chút, sẽ không phát hiện ra. Quan trọng hơn còn có tiên lực tràn ra từ trong cấm chế này.

- Trong cấm chế này ẩn chứa một tia tiên lực, cùng với bốn phía hòa thành một thể, cũng rất kỳ diệu! Tuy nhiên chính bởi vậy mới có một tia sơ hở, dù sao hai loại tiên lực khác nhau, cho dù dung hợp, thì trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn hảo được.

- Vương Lâm thu hồi ánh mắt, trong lòng trầm ngâm một lát, đang định bước ra, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

- Không đúng, với sự xảo diệu của cấm chế này, quyết sẽ không thể để lại lỗ hổng như vậy! Tiên lực bên trong cấm chế này hoàn toàn có thể rút ra, như vậy có thể làm cho cấm chế này bí ẩn hơn. Người bố trí cấm chế này thủ pháp thành thạo, hẳn là sẽ không thể có sai lầm như vậy… …

Vương Lâm nhíu mày, thần thức đảo qua, trong vòng mấy dặm xung quanh không có manh mối gì. Hắn trầm ngâm một lát, thì thào lẩm bẩm:

- Kỳ quái, nơi này rõ ràng là có khí tức của cấm chế, nhưng nhìn lại không ra cấm chế, chẳng lẽ ta hoa mắt… Ánh mắt hắn không kìm được

lóe lên, thân mình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất tại chỗ, bay thẳng đến chân trời, biến mất ở đằng xa.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Một lúc lâu sau, trên một núi đá cách cấm chế mười trượng về phía bên phải, giờ phút này không gian lay động thành gợn sóng tản ra dữ dội, từ bên trong có hai người đi ra.

Hai người này đúng là hai tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn một nam một nữ mà Vương Lâm đã gặp trong khi phi hành mấy tháng trước.

Nữ tử kia oán hận nhìn về hướng Vương Lâm biến mất trên không trung, bất mãn nói:

- Không phải ngươi nói cấm chế này hoàn toàn có thể lấy giả thay thật, có thể hấp dẫn toàn bộ tu sĩ trên đại lục bị phá vỡ này sao? Vì sao vừa rồi người kia lại không bị mắc lừa!

Nam tử bên cạnh lại nhìu mày, trầm ngâm nói:

- Người kia có lẽ vẫn chưa thật sự rời khỏi, chúng ta không nên tuy tiện xuất hiện… …

- Đừng có đánh trống lảng, ta đang hỏi ngươi đó!

Nữ tử thanh âm lạnh lùng nói.

- Đúng là người này đã nhìn ra manh mối bên trong… …

Nam tử thầm than, thấp giọng nói.

- Đừng đánh giá người khác quá cao, không phải vừa rồi ngươi đã nghe người kia tự nói hắn vốn không thể nhìn ra nơi này có cấm chế! Lúc trước ta đã nói với ngươi phải bố trí một vài chỗ sơ hở trên đó, nhưng ngươi không nghe!

Nữ tử kia có chút bất mãn, giọng điệu ác liệt.

Nam tử kia ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, nhưng ẩn giấu rất sâu. Hắn bình thản nói:

- Tu sĩ có thể đi vào Lôi Tiên Giới, có người nào không phải là người tu luyện ngàn năm tâm cơ thâm trầm. Nếu có quá nhiều sơ hở, sẽ không có người tin, nếu không có sơ hở, cho dù có một vài tu sĩ bước thứ hai bước vào, Lý mỗ cũng tin chắc bọn họ không thể nhìn thấu.

Nàng kia trong mắt lóe lên sát khí, cười lạnh nói:

- Lý Nguyên, ngươi thật to gan, lời này của người là châm chọc ta thời gian tu luyện còn ngắn phải không!

Nam tử trầm ngâm, sau một hồi, cung kính nói:

- Mệnh hồn của Lý mỗ nằm trong tay gia tộc của cô nương, nào dám châm chọc!

- Nếu ngươi nhớ rõ thì tốt rồi. Nếu tổ phụ ta không thấy ngươi đáng thương, ban cho ngươi đan dược, với thương thế của ngươi thì đã sớm bỏ mạng từ trăm năm trước!

Nữ tử kia thanh âm lạnh lùng nói.

Lý Nguyên trên mặt lộ vẻ chua xót, thầm than một tiếng, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, thấp giọng nói:

- Mau quay về bên trong cấm chế, có người đến đấy!

Hắn nói xong, thân mình tiến về phía trước một bước, nữ tử kia nhanh hơn hắn một bước, trực tiếp tiến vào bên trong gợn sóng kia. Sau khi hai

người bước vào, gợn sóng biến mất, lại biến thành núi đá bình thường, cho dù dùng thần thức xem xét, cũng sẽ không nhìn ra manh mối.

Một đạo kiếm quang cùng với một tiếng gào chói tai từ xa bay đến, sau khi quanh quẩn một chút trên không trung, đạo kiếm quang hạ xuống, hóa thành một người đàn ông trung niên. Người này nhìn chằm chằm vào nơi có câm chế, khẽ a một tiếng, ánh mắt lóe lên, thần tức tản ra quét qua bốn phía. Sau khi không phát hiện ra có điều gì dị thường, mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Trầm ngâm một lát, người này lui ra phía sau vài bước, vỗ túi trữ vật. Lập tức một đạo bạch quang bay ra, hạ xuống ở một bên biến thành một hình nhân toàn thân được tạo thành từ mộc linh.

Hình nhân này trên người khắc đầy ký tự và dấu ấn, phát ra từng trận bạch quang.

Người đàn ông trung niên hai tay bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm, chỉ ra một cái. Hình nhân bằng gỗ kia chậm rãi cử động, cùng với hành động của nó, thân mình ngày càng linh hoạt hơn, cuối cùng trông giống như thể người thật, nhảy vào trong trận pháp cấm chế. Sau khi bước tới vài bước theo một trình tự nào đó, người đàn ông trung niên kia trong mắt lóe lên tinh quang, trong miệng quát nhẹ:

- Bạo!

Thân mình hình nhân kia run lên, bạch quang trên đó trong nháy mắt trở nên nồng đậm. Ầm một tiếng, thân mình này vỡ tan, bắn ra bốn phía, lập tức khiến cho trận pháp cấm chế này bị phá tan, lộ ra trên mặt đất một cửa động rộng chừng vài trượng được trận pháp cấm chế này che dấu.

Người đàn ông trung niên ánh mắt lộ vẻ vui sướng. lại vỗ túi trữ vật lấy ra một hình nhân nữa. Dưới sự khống chế, hình nhân này bước tới như trước, tiến vào bên trong cấm chế, trực tiếp nhảy vào cửa động.

Ít lâu sau, nam tử này ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên, không chút do dự xông vào trong hang động. Nhưng khi thân mình hắn vừa mới tiến vào, một tiếng hét thảm thiết lập tức truyền ra, nguyên thần của hắn từ trong cửa động xông ra, mang theo một vẻ sợ hãi. Nhưng nguyên thần của hắn vừa mới rời khỏi cửa động, lập tức liền bị một cái bóng màu xanh từ trong cửa động bay ra cuốn lấy, túm lại quay vào trong hang động.

Ở cách núi đá mấy trượng lại có gợn sóng lay động, Lý Nguyên và nữ tử kia đi ra. Nhìn cửa động tối đen phía trước, Lý Nguyên thầm than, quay đầu đi chỗ khác. Còn nữ tử bên cạnh vẻ mặt lại hưng phấn, nhanh chóng tiến lên vài bước, đưa tay vào trong hang động, giống như vuốt ve cái gì đó, dịu dàng nói:

- Thông minh lắm, ăn được một người nữa là chúng ta sẽ đổi chỗ. Lúc này đây, tại Lôi Tiên Giới này, nhất định phải cho ngươi ăn no.

- Thú vị!

Thân ảnh Vương Lâm ở cách đó không xa biến ảo hiện ra. Hắn vốn không có rời khỏi mà ẩn mình ở nơi này nhìn trò vui.

Nữ tử kia sắc mặt khẽ biến, xoay người nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đột nhiên xuất hiện, nhíu mày, đang định nói chuyện. Lúc này, Lý Nguyên tiến lên một bước, đứng ở phía trước nữ tử, hướng về Vương Lâm ôm quyền, chậm rãi nói:

- Vị đạo hữu vừa rồi, cấm chế đã đắc tội nhiều, lúc này… ...

- Dài dòng với hắn làm gì, người này tu vi cũng chỉ bằng chúng ta, ngươi và ta ra tay, bắt hắn lại để làm thức ăn cho thú cưng của ta!

Nữ tử kia trong tiếng hừ lạnh, thân mình tiến về phía trước một bước, vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một cây quạt lông. Lông chim trên cây quạt này lập tức bay ra, mang theo sát khí sắc bén dữ dội, hướng thẳng đến Vương Lâm.

Lý Nguyên cười khổ, tay phải bấm quyết, vung ra phía trước người, lập tức tàn ảnh cấm chế xuất hiện, tổ hợp lẫn nhau, hướng về Vương Lâm tấn công.

Vương Lâm thần sắc như thường, ánh mắt bình tĩnh, trong bước tu đạo đầu tiên, có thể nói hắn đã đạt tới tuyệt đỉnh, lúc này thân mình tiến về

phía trước một bước, một đạo lôi đình nồng đậm xuất hiện, từ trong ngón trỏ tay phải bắn ra, ầm một tiếng, trực tiếp đánh trúng lông chim đang bay đến kia. Lôi quang tản ra bốn phía, lông chim kia không có một chút sức chống cự, lập tức tan vỡ.

Pháp bảo bị hủy, tính cả lực phản hồi cực mạnh kia khiến cho nữ tử kia lập tức phun ra máu tươi, thân mình lui ra sau vài bước, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Giờ phút này, Vương Lâm cũng chỉ bước ra một bước. So với pháp bảo lông chim kia, cái khiến cho Vương Lâm có chút để ý hơn chính là cấm chế của Lý Nguyên, hóa thành mười tám đạo, chồng lên nhau, liên kết chặt chẽ. Cấm chế này rất quỷ dị, nếu nhìn với góc độ phá giải đơn thuần cũng cần hao phí chút ít thời gian, nhưng giờ phút này là chiến đấu. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, không giải trừ, mà nâng tay phải lên, hướng vào hư không vung một cái, lập tức lôi đình trong cơ thể lại xuất hiện, tạo nên lôi quang chói mắt, hình thành một chưởng ấn lôi quang hư ảo, trực tiếp hướng về mười tám cấm chế liên hoàn chồng lên nhau.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 744: Mũi kiếm.

Vài tiếng ầm ầm vang lên, mười tám cấm chế kia ngay khi chạm vào chưởng ấn lôi quang dường như không thể chịu đựng được sức mạnh này, đồng loạt tan vỡ. Đến khi cấm chế cuối cùng tan vỡ mà chưởng ấn vẫn còn chưa tiêu tan, trực tiếp đánh vào trước ngực của Lỳ Nguyên.

Lý Nguyên phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt lui ra phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ không thể tin nổi.

Giờ phút này, Vương Lâm bước ra bước thứ hai. Một bước này trực tiếp đi qua hai người, đi tới trước hang động bên trong trận pháp cấm chế. Không cần nghĩ ngợi, Vương Lâm nhìn vào trong.

Bên trong hang động có một đám khí âm hàn màu xanh lục. Ngay khi Vương Lâm cúi đầu nhìn vào, ngay lập tức khí âm hàn kia bỗng nhiên bay ra, ở giữa không trung hóa thành một cái đầu lầu rất lớn, phát ra lục quang dữ dội, há miệng nuốt lấy Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị, hắn hạ giọng nói:

- Thiên Quỷ!

Giờ phút này, nữ tử đang hoảng sợ ở cách đó không xa, thét to:

- Nuốt lấy hắn!!

Đầu lâu do Thiên Quỷ hoàn thành tràn ra lục quang, bốn phía mặt đất dường như đều bị nhuộm thành màu xanh lục. Ngay khi nó há miệng nuốt, giữa lông mày Vương Lâm lóe lên, Nhân Quả Chi Tiên lập tức xuất hiện! Cây tiên này vừa xuất hiện liền nhanh chóng quất một cái. Thiên Quỷ đang lao tới định nuốt lập tức kêu lên thảm thiết, tản ra rất nhiều sương mù màu lục, bọc lấy toàn thân lui về phía sau. Vương Lâm sao có thể để cho vật ấy chạy trốn, thân mình khẽ động, Nhân Quả Chi Tiên quất ra cuốn lấy, lập tức túm được Tiên Quỷ, trực tiếp bắt lấy, sau đó vỗ túi trữ vật, lấy ra Tôn Hồn Phiên, ném Thiên Quỷ này vào.

- Có vật này, khả năng luyện chế thành công khôi lỗi Tiên Vệ thứ hai lại càng lớn hơn!

Vương Lâm xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Lý Nguyên và nữ tử kia.

Nữ tử kia giờ phút này ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Nàng có chút không thể tưởng tượng được người này làm thế nào mà có thể đem Tiên Linh mà gia tộc đã nuôi rất nhiều năm bắt lấy cực kỳ dễ dàng.

Thần sắc Lý Nguyên lúc này cực kỳ khó coi. Hắn vừa rồi thấy được cây tiên đột ngột xuất hiện bên người Vương Lâm, lập tức hít sâu, sắc mặt phức tạp ôm quyền nói:

- Tiền bối, hai người bọn ta… …

- Hai người các ngươi dùng trận pháp cấm chế này hại người, ta không quan tâm. Nhưng sau khi nhìn thấy ta liền chủ động ra tay, thì không thể tha được!

Bên trong thần sắc Vương Lâm nhìn không ra hỉ nộ, nhưng lời nói cũng khiến nữ tử kia thân mình run lên, trong lòng Lý Nguyên lại thầm than.

- Tiền bối, chuyện này là bọn ta đã hồ đồ. Vãn bối biết được có một chỗ ở Lôi Tiên Giới này, nơi đó cực kỳ bí ẩn, cũng có cấm chế tồn tại, như vậy chắc sẽ có tiên bảo. Việc đắc tội với tiền bối, vãn bối xin lấy nơi đó để chuộc lỗi.

Hắn trầm ngâm một lát, nhìn Vương Lâm cung kính nói.

Lúc này nữ tử bên cạnh hắn hiển nhiên đã không còn nhuệ khí, thưa dạ không dám nói.

Vương Lâm như cười như không liếc nhìn Lý Nguyên một cái. Ánh mắt hắn như kiếm nhìn xuyên vào trong lòng Lý Nguyên, dường như nhìn thấy nội tâm hắn.

Lý Nguyên trên mặt không có một chút kinh hoảng, thần sắc lại thản nhiên, không hề khó chịu, cung kính nói:

- Tiền bối chắc sẽ nghi ngờ vì sao vãn bối biết được chỗ đó mà lại không đi giải trừ cấm chế để tiến vào.

Vương Lâm nhìn Lý Nguyên, người này tâm trí cực cao, nữ tử kia còn xa mới có thể sánh bằng, nhân vật như vậy, tuyệt không phải tầm thường. Hơn nữa lúc trước nghe hai người họ nói chuyện với nhau, dường như người này được gia tộc của nữ tử kia cứu, nhưng giá phải trả là phải giao ra mệnh hồn.

Tuy nhiên, Vương Lâm luôn có cảm giác, những lời nói của hai người này lúc trước, hết thảy đều do tên Lý Nguyên này chỉ dẫn, những lời này, đều rất có lý.

Lý Nguyên thần sắc như thường, trên mặt lộ vẻ thành khẩn, nói:

- Vãn bối lúc trước ngẫu nhiên có được một phần bản đồ cổ, hình vẽ trên đó là một nơi có cấm chế trước khi Lôi Tiên Giới sụp đổ. Vãn bối nghiên cứu bản đồ này rất lâu, tự tin chỉ cần nơi đó còn cấm chế, chắc chắn sẽ tìm ra được, còn về phần cấm chế ở đó, vãn bối cũng có bảy phần nắm chắc có thể phá được. Lần này tiến vào nơi đây, cũng chính là để đến chỗ đó.

Vương Lâm không hề động thần sắc, không nói gì.

- Nơi có cấm chế kia nếu vãn bối đoán không sai, hắn là có nguyên khí tồn tại, lại còn có những vật được bảo tồn nguyên vẹn. Đến lúc đó nếu phá giải được cấm chế, tiền bối có thể tùy ý lựa chọn một nửa để sử dụng!

Giờ phút này nữ tử kia đứng ở một bên, cũng đã mở miệng, nhưng cuối cùng cũng chọn cách im lặng.

Vương Lâm nhìn Lý Nguyên, hồi lâu sau, hắn khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Có thể được. Tuy nhiên…

Đang lúc nói chuyện, Vương Lâm bỗng nâng tay phải lên, chụp vào hư không một cái. Lập tức thân mình nữ tử kia run lên, không ngờ trên thân thể xuất hiện một hư ảnh giống như hồn phách, tách ra khỏi thân thể ba tấc!

Hết thảy chuyện này xảy ra trong thời gian cực nhanh, nàng kia sắc mặt tái nhợt, giống như đã mất đi một lượng lớn tinh lực.

- Ta muốn thu lấy một hồn phách làm tín vật!

Giữa lông mày hư ảnh này ngưng tụ ánh sáng dịu dàng, hóa thành một quang cầu, bị Vương Lâm bắt lấy, để vào trong túi trữ vật.

Lý Nguyên thần sắc như thường, trong lòng cực kỳ bình thản. Tâm cơ của người trước mặt so với mình đúng là ngang bằng, người này không rút lấy hồn của mình, mà lại lựa chọn nữ tử của Cát gia kia, chẳng lẽ người này đã nhìn ra điều gì đó!

- Còn nữa, phương pháp tạo cấm chế ẩn giấu thân hình lúc trước của ngươi, Hứa mỗ rất lấy làm hứng thú.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên người Lý Nguyên.

Lý Nguyên trầm ngâm một lát, vỗ túi trữ vật, lấy ra một ngọc giản, ngưng thần in dấu hồi lâu, giao cho Vương Lâm, nói:

- Nếu tiền bối thấy hứng thú, vãn bối đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua, lập tức nhíu mày.

Lúc này Lý Nguyên tuy đã cúi đầu, nhưng ánh mắt vẫn rất nhạy bén, thấy được Vương Lâm không thể kiềm chế được nhíu mày, trong lòng không khỏi thầm nhủ:

- Tu vi của người này rất quỷ dị, đối với cấm chế cũng vô cùng hiểu rõ, nếu không lúc trước đã không nhìn ra sơ hở. Tuy nhiên, cho dù người này có hiểu biết, cũng không thể nhìn thấu được thuật tạo cấm chế của ta!

Nhớ tới lai lịch cấm chế của mình, trong lòng Lý Nguyên hơi trùng xuống.

Cấm chế trong ngọc giản này, Vương Lâm thật sự không hiểu rõ. Với hiểu biết về cấm chế của hắn, khi vừa thấy loại thần thông cấm chế này, lập tức có một cảm giác không rõ ràng. Cấm chế này cùng với cấm chế của hắn rõ ràng có khác nhau, thậm chí bên trong cũng không phải là tiên cấm thuật.

Một khi xem xét cặn kẽ cấm chế này, trong đầu sẽ xuất hiện mười tám pho tượng rất lớn, lần lượt lồng vào nhau, lập tức sẽ làm cho người xem xét tâm thần kịch chấn.

Vương Lâm thu hồi thần thức. Tuy hắn không nhìn thấu, nhưng trên cấm chế này hắn nhìn được một chút dấu hiệu quen thuộc. Cũng không vạch trần, Vương Lâm cất ngọc giản đi, nhẹ nhàng nói:

- Dẫn đường!

Lý Nguyên vội vàng gật đầu, đi tới bên người nữ tử họ Cát kia định đỡ dậy, nhưng lại bị nàng kia vung tay áo, trong tiếng hừ nhẹ tự hóa thành một đạo kiếm quang, bay thẳng về phía xa xa.

Lý Nguyên cũng không để ý, hướng về Vương Lâm ôm quyền, dưới chân lóe lên ánh sáng, bay lên không trung.

Vương Lâm cũng thư thả đi theo phía sau, ánh mắt thi thoảng lại lóe lên, quan sát Lý Nguyên ở phía trước.

- Trong lời nói của người này, sợ là thật giả đều có. Lúc này điều ta nghi ngờ là người này có phải ngay lần đầu tiên nhìn thấy ta liền tính toán ra hết thảy những chuyện này hay không. Nếu thật sự là như thế, thì tên Lý Nguyên này tâm cơ cũng quá mức thâm trầm!

Trong lòng Vương Lâm có rất nhiều nghi ngờ. Lý Nguyên này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng trong khi cùng hắn nói chuyện, Vương Lâm lại luôn có một cảm giác thần bí.

- Nếu toàn bộ những lời của người này là thật thì cũng thôi, một khi có điều giả dối thì đối với ta sẽ rất bất lợi. Nếu đã không biết thế nào, trước tiên chỉ có đem hai người này giết đi!

Vương Lâm chớp hai mắt, ẩn giấu đi sát khi nồng đậm.

Nữ tử họ Cát kia trong lòng có chút khó chịu, bụng chứa đầy oán khí, nhưng cũng không dám trút lên Vương Lâm, chỉ là đối với Lý Nguyên này, trong lòng cũng có oán hận.

- Nếu không phải cấm chế của tên Lý Nguyên này có vấn đề, làm sao có để người này tới, Tiên Linh của ta vừa mới liên kết được với nguyên thần lại bị hắn bắt đi như vậy!

- Huống hồ, người kia cần tín vật, vì sao chỉ lấy hồn của ta, mà không lấy hồn của Lý Nguyên kia!

Nữ tử họ Cát càng nghĩ, trong lòng càng oán hận Lý Nguyên.

Đúng lúc này, Lý Nguyên kia bay đến bên cạnh nữ tử, mắt nhìn về phía trước, trong miệng nói:

- Chỗ kia trong trí nhớ của ta cũng không ở trên đại lục bị phá vỡ này. Cần phải đi qua khu vực có lôi quang kia rồi mới tìm tiếp.

Nữ tử họ Cát hừ lạnh, không nói gì. Nhưng bỗng nhiên, trong tâm thần truyền đến thanh âm của Lý Nguyên.

- Cát cô nương. Hiện tại ta lấy cấm chế bao bọc lấy thần thức, nói chuyện sẽ không bị người kia phát hiện. Người này lúc trước nghe ngươi

và ta nói chuyện, biết đươck mệnh hồn của ta đã ở trong tay gia tộc của cô nương, chỉ cần nắm giữ ngươi, cũng tương đương với việc nắm giữ cả hai người chúng ta.

Tuy nhiên cô nương yên tâm, Lý Nguyên chắc chắn sẽ nghĩ ra cách lấy lại hồn của ngươi! Thanh âm của Lý Nguyên cực kỳ cẩn thận, nhưng lộ ra vẻ cực kỳ chân thành và quyết tâm. Nữ tử họ Cát tuy hừ lạnh, nhưng trong lòng cũng ít nhiều đã yên đã tâm hơn một chút, hiển nhiên đối với lời giải thích của Lý Nguyên tất nhiên cũng tán thành.

Vài ngày sau, trong khi ba người đang phi hành, mắt thấy ngoài rìa đại lục này là rất nhiều đạo lôi quang giống như những sợi xích sắt kéo dài tới tận hư vô tối đen.

- Tiền bối, bên trong tầng lôi quang này có một năng lượng rất lớn, cho dù là những tu sĩ đại thần thông, vượt qua tầng lôi quang này cũng phải cực kỳ cẩn thận !

Ở bên ngoài rìa đại lục, Lý Nguyên dừng lại, quay đầu lại cung kính nói.

Đứng ở vị trí này, vừa cảm nhận được sự uy nghiêm tráng lệ của Lôi Tiên Giới, đồng thời cũng chỉ có đứng chỗ này mới có thể cảm nhận được năm đó Lôi Tiên Giới bị phá hoại nghiêm trọng đến mức nào.

Ngoài rìa đại lục, nếu từ trên cao nhìn xuống là một hình răng cưa dị thường, cứ như bị một đôi bàn tay to lớn xé rách ! Mặt bên còn lại là một mảnh đất bị đứt gãy, kéo dài tới phía dưới, liếc mắt nhìn hoàn toàn không thể nhìn thấy điểm tận cùng, chỉ có thể nhìn thấy hư vô vô tận.

Dường như mảnh đại lục này đang trôi bên trong hư vô !

Đứng ở chỗ này, bên tai có thể nghe được tiếng sấm ầm ầm liên tiếp, từ phía trước không ngừng truyền đến, lúc to lúc nhỏ, truyền vào trong tai, khiến cho người ta không khỏi dâng lên một cảm giác không biết mình đang ở nơi nào.

Lại dường như nơi này ở giữa trời đất, giẫm chân xuống dưới chỉ còn lại là hư vô.

Bên cạnh rìa đại lục này còn có những đạo lôi quang lóe lên, từng đạo lôi quang này như bị đóng thật sâu lên trên đại lục này, từ bên rìa kéo dài ra, những lôi quang này lần lượt lồng vào nhau giống như một sợi xích sắt. Tuy kéo dài tới hư vô, nhưng Vương Lâm có thể tưởng tượng được, ở đầu kia của sợi xích lôi quang này nhất định nối liền với một mảnh đại lục khác.

Toàn bộ Lôi Tiên Giới này giống như được những sợi xích lôi quang này khóa lại, đem tuyệt đại bộ phận những mảnh đại lục bị phá vỡ vô số năm trước trên toàn bộ Lôi Tiên Giới nối lại với nhau.

Nếu tại Lôi Tiên Giới này, đứng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, cảnh tượng này lập tức có thể hiện lên rõ ràng trong tầm mắt. Trong những khe hở giữa những đại lục bị phá vỡ có vô số lôi quang liên kết, khiến cho Lôi Tiên Giới đã sụp đổ này còn có thể tồn tại.

Hình dạng mặt đất kia thoạt nhìn giống như bị một đôi bàn tay rất to bóp nát, xé thành từng mảnh.

Vương Lâm có chút cảm thán, giống như năm đó nhìn thấy chưởng ấn cực lớn ở Vũ Tiên Giới. Cảnh tượng này ở hai tiên giới khiến cho hắn

không thể không suy đoán, rốt cuộc vô số năm trước trong tiên giới đã xảy ra biến cố gì, tại sao lại bị tàn phá đến mức độ này.

Vương Lâm không phải chưa từng đoán qua là do Cổ Thần gây ra, nhưng hết thảy những chuyện này lại có rất nhiều chỗ khác biệt. Trầm ngâm hồi lâu, Vương Lâm thu hồi suy nghĩ, nhìn Lý Nguyên và nữ tử họ Cát kia.

- Hai người các ngươi làm thế nào để vượt qua tầng lôi quang này?

Lý Nguyên vừa rồi quan sát rất kỹ vẻ mặt của Vương Lâm, phát hiện sau khi người này nhìn thấy cái khe bên ngoài rìa cùng với sợi xích lôi quang, hai mắt trong khoảnh khắc có một chút hoảng hốt, không thể không xác định đây là lần đầu tiên người này tiến vào Lôi Tiên Giới !

Nghe câu hỏi của Vương Lâm, Lý Nguyên cung kính nói:

- Điểm mấu chốt để vượt qua tầng lôi quang này phải dựa vào Cát cô nương.

Nữ tử họ Cát hừ một tiếng, vỗ túi trữ vật. lập tức một thanh thiết kiếm đen kịt bay ra. Kiếm này thoạt nhìn cực kỳ bình thường, không có điểm gì khác thường.

Nhưng sau khi nó xuất hiện, Vương Lâm cũng phát hiện ra trong mắt Lý Nguyên kia trong phút chốc có một vẻ kích động không thể khống chế được. Nhưng ngay lập tức liền tiêu tan, bị ẩn giấu, đồng thời hắn như vô tình nhìn về phía Vương Lâm.

Phát hiện Vương Lâm không có chú ý tới mình, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nữ tử họ Cát nhìn lên trên thanh thiết kiếm, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, tay phải vuốt lên phía trên một cái. Sau khi hóa thành một ký hiệu, ở giữa lông mày lập tức cũng lóe lên một ký hiệu tương tự, chiếu rọi lẫn nhau một lúc, dường như là kiểm tra đối chiếu, rồi bỗng nhiên rơi lên trên thanh thiết kiếm.

Thanh kiếm này run lên, một quầng sáng hình tròn từ bên trên tản ra. Lý Nguyên cố nén sự kích động trong lòng, bước tới một bước, nhảy vào quầng sáng, đứng lên trên thanh kiếm. Vị trí của hắn có chút kỳ lạ, đó là ở mũi kiếm ! Mặt hắn đối diện với Vương Lâm, vẻ mặt lộ ra một tia hồi ức.

Ngay khi Lý Nguyên hạ chân xuống, Vương Lâm ánh mắt sững lại, nhìn chằm chằm hai chân Lý Nguyên, dường như đang tra xét, lộ vẻ xúc động.

Nữ tử họ Cát nhướn mày, tiến về phía trước một bước, rồi đứng trên chuôi kiếm này.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên hai chân Lý Nguyên, ngay khi đối phương đứng lên thanh thiết kiếm kia, Vương Lâm bỗng nhiên có một cảm giác kỳ dị, giống như người này và thiết kiếm giờ phút này đã hòa hợp thành một thể.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, thần thức phục hồi như cũ, bước lên phía trước, cả người lơ lửng giẫm lên hư vô. Ngay khi thân mình rơi vào trong hư vô, hắn như thể đã vượt qua một giới hạn nào đó, tiếng sấm ầm vang bên tai trong phút chốc trở nên lớn hơn gấp vô số lần.

Nữ tử họ Cát phía trên thiết kiếm, trong lòng hừ lạnh, thầm nhủ:

- Pháp bảo này của ta được thừa hưởng từ gia tộc, tuy không có thần thông gì, nhưng đối phó với lôi đình cũng không gì sánh kịp !

Tâm niệm nàng vừa động, thiết kiếm dưới chân lập tức bay về phía trước, đi qua sợi xích do lôi quang hóa thành. Lôi quang này vụt bay tản ra, dường như đúng là không có ảnh hưởng gì đến thanh kiếm này.

Ánh mắt nữ tử họ Cát nhìn vào lưng Lý Nguyên trên mũi kiếm, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại. Vị trí của đối phương khiến nàng có cảm giác rất không thoải mái, nhưng giờ phút này cũng không phải là lúc nhiều lời, tốc độ của thiết kiếm không nhanh, nhưng mạnh ở sự ổn định, phá lôi quang bay về phía trước.

Bốn phía là một mảng hư vô, phía trước lại nhìn không thấy bờ bến, nhưng phàm là tu sĩ đi vào Lôi Tiên Giới cũng sẽ không bị lạc mất phướng bên trong hư vô này, chỉ cần đi theo sợi xích lôi quang, sẽ xác định được phương hướng.

Ít lâu sau, cùng với thiết kiếm phi hành, xâm nhập vào sâu bên trong hư vô phía xa xa, nữ tử họ Cát bên trong quầng sáng này không thể tản ra, nhìn không thấy Vương Lâm. Trong lòng nàng khẽ động, thầm nhủ, hay là người kia đã bị mình vượt qua rồi. Trong tiếng nổ lớn, nữ tử họ Cát quay đầu lại, lập tức như bị quầng sáng lôi đình xuyên thấu tiến qua, dừng ở trên người, trở nên ngây dại. Vẻ hoảng sợ trong mắt lúc này đã đạt tới cực điểm.

Chi thấy ở phía sau thiết kiếm, Vương Lâm một thân áo trắng cực kỳ ung dung, bước trên sợi xích lôi quang giống như đi trên đất bằng, từng bước một giẫm lên trên mặt.

Lối quang chạy lan ra toàn thân, nhưng đối với hắn không có ảnh hưởng gì, ngược lại cực kỳ thoải mái, ngay cả nguyên thần cũng cảm thấy khoan khoái, hấp thụ lôi quang này.

Theo bước chân của Vương Lâm, phía sau lại liên tiếp nổi lên lôi quang kịch liệt. Cảnh tượng này cho dù là ở khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, giống như là một ngọn đèn sáng giữa đêm đen.

Lý Nguyên phía trên mũi kiếm lúc này trong lòng đầy phiền muộn. Hắn đứng trên mũi kiếm, trong lòng dậy sóng, thậm chí suýt nữa không kìm chế được.

- Lão bằng hữu, chúng ta đã rất lâu … rất lâu… không gặp mặt… …

Trong lúc trầm ngâm, Lý Nguyên thầm than một tiếng, lập tức phát hiện nữ tử họ Cát ở phía sau có chút khác thường, theo bản năng quay đầu lại, liếc mắt một cái nhìn thấy Vương Lâm đang đi trên sợi xích lôi ở quang phía sau, lập tức đồng tử trong hai mắt cũng co rụt lại.

- Không ngờ hắn có thể bước trên sợi xích nối liền những mảnh vỡ của Lôi Tiên Giới !

Thần sắc Lý Nguyên trầm ngâm một chút, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường.

Dọc đường đi Vương Lâm không nói gì, nhưng đám lôi quang như ngọn lửa sáng giữa đêm đen ở phía sau cũng dần dần biến mất. Đi trong hư vô mãi đến nửa tháng sau, lôi quang kia rốt cuộc hoàn toàn không còn.

Cho đến lúc này, Vương Lâm mới thở phào nhẹ nhõm. Lôi quang kia vốn không phải do ý muốn của hắn mà thành, mà thân mình hắn sau khi bước lên sợi xích, bởi vì thân thể và nguyên thần ẩn chứa lôi uy, nên ma xát với sợi xích này tạo thành.

Loại hiện tượng này Vương Lâm cực kỳ không thích. Hết sức rõ ràng, nếu kéo dài như vậy, nói không chừng sẽ có thể đem lại một ít phiền toái không nên có. Giờ phút này cuối cùng hắn cũng khiến cho thân thể thích ứng với sợi xích, nên mới yên lòng.

- Lúc trước tuy nghe hai ngưòi này nói mệnh hồn của Lý Nguyên năm trong tay gia tộc của nữ tử họ Cát này, nguyên nhân của chuyện này dường như là do chuyện cứu giúp. Nhưng hiện giờ xem ra, trong chuyện này sợ là còn có chút manh mối… …

Trong lúc phi hành, Vương Lâm vẫn luôn quan sát Lý Nguyên và nữ tử họ Cát kia và suy nghĩ.

- Thiết kiếm của nữ tử họ Cát này có thể khiến cho tâm thần của Lý Nguyên biến đổi, có lẽ việc bắt buộc phải phục vụ cho gia tộc của nữ tử này cùng với chuyện cứu giúp, toàn bộ đều là kế hoạch của người này !

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 745: Rất tốt, rất tốt.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên thanh thiết kiếm, cẩn thận xem xét nhiều lần, thủy chung vẫn không nhìn ra được điều gì khác thường, nhưng hiển nhiên, vật ấy đối với lôi quang có sức chống cự rất mạnh. Lúc này khi tiến vào sâu trong hư vô, lôi quang càng ngày càng đậm, nhưng thiết kiếm cũng không hề suy chuyển.

Dọc đường đi ba người cũng đều không nói chuyện với nhau. Nữ tử họ Cát mỗi lần nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, nàng đối với Vương Lâm thật sự là có chút sợ hãi. Phất tay một cái có thể thu lấy Tiên Linh, bước trên lôi quang vẫn bình yên vô sự, tất cả những chuyện này khiến cho nàng đối với Vương Lâm vô cùng sợ hãi.

Nhất là nghĩ đến hồn của mình đang ở trong tay đối phương lại khiến cho nữ tử này sợ hãi mãi không thôi.

- Ta với hắn thật sự không có oán thù gì, chẳng qua chỉ có chút xung đột mà thôi, người này nếu là tiền bối, hắn là sẽ không so đo với ta, chỉ cần dọc đường đi ta nghe theo lời hắn là có thể bảo toàn được tính mạng.

Nữ tử họ Cát trong lòng thầm nhủ.

Về phần Lý Nguyên, trong lòng kìm chế nỗi khiếp sợ Vương Lâm, im lặng đứng trên mũi kiếm. Bóng dáng hắn gần như vẫn không nhúc nhích, cứ như từ trước đến nay vẫn là như vậy.

Thời gian trôi nhanh, bên trong hư vô này, ba người phi hành đã gần hai tháng. Lôi Tiên Giới này quá lớn, trong hai tháng này, bọn họ không gặp được một tu sĩ nào, dường như toàn bộ thế giới trong hai tháng này chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Phi hành buồn tẻ khiến cho tính tình nữ tử họ Cát trở nên cáu kỉnh. Nhưng mỗi lần muốn trút lên Lý Nguyên đang đứng ở trên mũi kiếm đằng trước, cũng không biết vì sao, khi nhìn đến bóng dáng này lại có một cảm giác khó hiểu, dường như cảnh tượng này, bóng dáng này có chút quen thuộc.

Loại cảm giác quen thuộc này lần nào cũng khiến nàng hết cáu kỉnh, chỉ có điều nàng suy nghĩ rất lâu, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc cảm giác quen thuộc này là cái gì.

- Ta vẫn luôn cảm thấy cảnh tượng này ta đã gặp qua ở nơi nào rồi… …

Dọc đường đi, phần lớn thời gian nữ tử họ Cát dành để suy nghĩ về vấn đề này.

Vào một ngày, khi đang không ngừng tiến vào sâu trong hư vô, lôi quang càng thêm nồng đậm, lại vang vọng không ngừng. Lôi lực trên sợi xích trong khi tản ra giống như một con lôi long rít gào, dữ dội hướng về bốn phương tám hướng.

Vương Lâm bước đi trên mặt, cũng có chút suy yếu, ánh mắt hắn lóe lên, âm thầm cảnh giác. Bởi vì làm cho hắn suy yếu không phải là lôi quang, mà là những chấn động từ trên sợi xích lôi đình này truyền tới.

Chấn động này hiển nhiên là từ phía trước truyền tới, khiến cho sợi xích lay động, lúc này mới làm cho lôi đình bên trên tán ra.

Ngay cả quầng sáng trên thiết kiếm kia cũng bắt đầu có chút tan rã, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. Nữ tử họ Cát có chút kinh hoảng, vội vàng khống chế cường độ, còn Lý Nguyên kia hơi nhíu mày.

Càng đi về phía trước, chấn động càng kịch liệt, khí tức mạnh mẽ ẩn chứa trong lôi quang dường như chỉ hơi đụng chạm một chút sẽ lập tức truyền tiếng nổ ầm ầm.

Vương Lâm thủy chung vẫn cau mày, vẻ cẩn trọng trong mắt càng đậm. Hắn có cảm giác không ổn, dường như phía trước tồn tại cái gì đó cực kỳ đáng sợ.

- Tiền bối, vãn bối tuy chưa từng tới Lôi Tiên Giới này, nhưng nghe nói sợi xích lôi quang nối hai mảnh vỡ sẽ không xuất hiện chấn động kịch liệt như vậy. Thêm nữa, tiền bối hãy nhìn chỗ đó!

Lý Nguyên chỉ vào hư vô bên trái, phía cuối hư vô mơ hồ lóe lên lôi quang.

- Tiền bối, nơi đó hắn là cũng có một sợi xích lôi quang, lúc này ở cách chúng ta rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên này, chỉ là chấn động này không chỉ có ở chỗ chúng ta. Một sợi xích này, mặc dù không phải là toàn bộ, những cũng là phần lớn bên trong khu vực này! Vấn đề này chỉ sợ bên trong có điều gì kịch biến! Không bằng… Không bằng chúng ta hãy quay về. Trước khi ta đến Lôi Tiên Giới này đã từng nghe lão tổ trong nhà nói, sợi xích lôi quang nối liền những mảnh vỡ cho tới bây giờ vẫn chưa hề lay động… Bởi vì một khi nó lay động, hai mảnh vỡ đại lục trong lúc đó sẽ sụp đổ!

Nữ tử họ Cát sắc mặt tái nhợt. Giờ phút này cũng cảm nhận được chấn động của sợi xích lôi quang này hiển nhiên càng ngày càng liên tục, càng ngày càng kịch liệt. Lôi quang bên trên càng thêm dữ dội không ngừng khuếch tán ra, cực kỳ kinh người.

Chỗ Lý Nguyên vừa chỉ Vương Lâm đã sớm để ý. Hắn trầm ngâm một lát, sắc mặt âm trầm nhìn về phía trước, chậm rãi nói:

- Câu trả lời ở phía trước, lúc này đã không có đường lui, đến xem sẽ biết!

Lý Nguyên gật đầu, hắn cũng có suy nghĩ này. Lúc này thời gian đi đã dài như vậy, nếu quay đầu lại chỉ sợ cũng là vô ích, vả lại người tu đạo

tuy phải để ý đến nguy hiểm, nhưng nếu đã không có đường lui thì cần phải dũng cảm tiến lên.

- Cát cô nương, sợi xích lôi quang này lay động, tuy cũng một phần bởi vì chúng ta xâm nhập vào hư vô, nhưng cũng không phải là trọng điểm, lúc này, đã không còn đường lui nữa!

Lý Nguyên nhìn nữ tử họ Cát, giải thích.

Vương Lâm không tiếp tục nói chuyện, mà thân mình lóe lên. Lúc này hắn tăng tốc độ, trực tiếp đi qua hai người trên thiết kiếm, đi thẳng về phía trước.

Lý Nguyên kia nhìn thân ảnh Vương Lâm, trong lòng thầm nhủ:

Lúc trước quả nhiên hắn không có thi triển toàn lực, người này rất không đơn giản, mắt nhìn người của ta chắc chắn không sai! Có thể chiến thắng một Âm Hư tu sĩ, sao có thể là hạng người tầm thường!

Vương Lâm lướt qua thiết kiếm, bay trong hư vô không lâu, bỗng nhiên ánh mắt sững lại, dừng bước, nhìn chằm chằm về phía trước. Chỉ thấy ở phía trước chỗ sợi xích kéo dài có một đám sương mù rất lớn chứa đầy tiên khí, chậm rãi tản ra. Liếc mắt nhìn một cái, thấy đám sương mù này vô biên vô hạn, ngăn cản toàn bộ đường đi về phía trước.

Lúc này, thiết kiếm cũng đuổi tới nơi. Lý Nguyên sau khi nhìn đám sương mù kia, không khỏi ngẩn ra, sau khi nhìn kỹ vài lần, biến sắc, trầm giọng nói:

- Đây là cấm chế!

Vương Lâm lúc trước đã nhận ra bên trong đám sương mù này ẩn chứa một chút sức mạnh của cấm chế, lúc này chậm rãi nói:

- Nếu là cấm chế, ngươi nắm chắc có thể phá giải không?

Lý Nguyên nhíu mày, ngưng thầm một chút, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng, nói:

- Không nắm chắc được. Cấm chế này cũng không phải có một, mà là vô số tổ hợp lại với nhau, dựa vào lôi uy của Lôi Tiên Giới mà hình thành. Rốt cuộc là ai lại kiên quyết mạnh mẽ như vậy, không ngờ có thể bố trí ra cấm chế bậc này!

Hắn thần sắc ngưng trọng, vỗ túi trữ vật, lấy ra một mặt la bàn. Kim đồng hồ trên đó run rẩy, chuyển động không ngừng. Lý Nguyên bấm ngón tay tính toán, vẻ kinh hoàng trong mắt càng đậm, đúng lúc này la bàn trong tay đùng một cái, hóa thành từng tro bụi tiêu tan.

- Đây là cấm chế thiên cấp trung phẩm, lấy Lôi Tiên Giới làm nền móng, trên chín nghìn chín trăm chín mươi chín điểm vững chắc lấy hồn linh vật làm cấm nhãn, do đó hình thành nên một diệt tuyệt đại trận khổng lồ có thể luyện hóa vạn vật trong trời đất!

Đúng lúc này, bên trong sương mù phía xa truyền đến một tiếng cười dài. Ngay sau đó, một lão già bước ra, trong tay cầm lấy một vật, rõ ràng chính là một sợi xích lôi quang!

- A? Quả đúng là lão phu có duyên với ngươi, không ngờ ở trong này cũng có thể gặp được! Lão phu đang muốn tìm ngươi, ngươi lại chính mình

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 746: Bao nhiêu thành...

Vương Lâm lập tức sầm mặt lại, nhìn chằm chằm vào Lôi quang thiết liên (sợi xích sắt) trong tay lão già. Cho dù Vương Lâm có được nguyên thần thuộc tính lôi cùng với lôi thể thì cũng không thể cầm thiết liên một cách thoải mái như vậy. Dù sao thì những tia chớp tỏa ra từ nó đều ẩn chứa một chút Tiên lôi, càng chưa cần phải nói tới chính thiết liên.

Tu vi của lão già đó, một chút hắn cũng không thể cảm nhận được. Tuy nhiên, hắn biết rằng lão ta nhất định rất mạnh. Mặt khác hắn có một cảm giác mơ hồ trên người đối phương có một chút hơi thở bản nguyên như có như không.

Vương Lâm vô thức lùi lại vài bước. Hắn không hề quen biết với lão già này, như vậy người hữu duyên mà lão nói chắc chắn không phải là hắn. Ánh mắt Vương Lâm đảo quanh rồi nhìn về phía Lý Nguyên.

Lý Nguyên cũng hết sức kinh ngạc. Thấy cử động của Vương Lâm, hắn cũng đoán ra được Vương Lâm không biết lão già này. Như vậy hiển nhiên rằng người hữu duyên mà lão nói chính là mình. Lão cẩn thận nhìn lão già một chút, cảm thấy nghi hoặc rồi ôm quyền, cung kính nói:

- Tiền bối! Theo như lời người thì....

Lão già bước tới, đi ra khỏi mà sương mù dày đặc, trừng mắt liếc nhìn Lý Nguyên. Tay lão chỉ về phía Vương Lâm, nói với giọng bất mãn:

- Tiểu tử kia! Đừng có giả vờ không biết. Lão phu nói người hữu duyên chính là ngươi. Lại đây.

Vương Lâm sững người, trầm giọng nói:

- Hứa mỗ và tiền bối chưa hề gặp nhau tại sao lại nói là người hữu duyên?

Lão già nhìn Vương Lâm vài lần rồi cười nói:

- Mới đó mà đã quên hay sao? Có thể đi ra khỏi thông đạo đó trong bảy ngày, chẳng phải là người hữu duyên với lão phu hay sao?

Sắc mặt Vương Lâm trong nháy mắt biến đổi. Hắn nhìn lão già, im lặng một lúc rồi nói một cách chậm rãi:

- Thì ra là do tiền bối bố trí. Chỉ là không biết tại sao tiền bối lại làm như vậy?

Lão già không giữ được sự kiên nhẫn, bước về phía trước. Bàn tay to chộp về phía Vương Lâm, miệng nói:

- Nói nhiều như thế làm gì? Lão phu nói ngươi là người hữu duyên thì ngươi chính là người hữu duyên.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, nhanh chóng lui lại. Hắn không thể nhận ra tu vi của lão già, nên không thể ứng chiến, chỉ có thể chạy trốn.

Lão già cười hắc hắc. Bàn tay to tiếp tục chộp xuống. Trong phút chốc, trong phạm vi mười dặm liền có một ngọn gió khủng khiếp bao phủ. Lực lượng của ngọn gió quá mảnh, bên trong còn ẩn chứa nguyên lực hùng hậu.

Dưới một trảo đó, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Thân thể trong phút chốc hoàn toàn không thể không di động. Cơ thể hắn giống như bị người ta thi triển định thân thuật chỉ còn cách trơ mắt nhìn bàn tay của lão già chộp lấy bản thân.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn. Trong nháy mắt khi lão già chộp tới, hắn cắn chót lưỡi, tuy nhiên không phun ra máu tươi mà lại nuốt xuống. Hắn dựa vào giọt máu có ẩn chứa tiên lực, áp dụng thần thông bỏ chạy mà năm đó đã học được ở mảnh đất Yêu Linh, sử dụng máu huyết trong người tạo thành một vòng tuần hoàn.

Dưới sự chuyển động của vòng tuần hoàn đó, khoảng khắc thân thể của hắn sắp bị lão già chộp được liền thuấn di biến mất. Sau khi xuất hiện, hắn cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng bỏ chạy.

Lão già thốt lên một tiếng nho nhỏ, ánh mắt lại xuất hiện một sự hứng thú, cười nói:

- Đúng là người hữu duyên của lão phu. Không ngờ có được chiêu thức như vậy. - Lão thu tay phải, vỗ nhẹ vào không trung.

Một trảo vừa rồi, lão chỉ dùng có một phần thực lực. Vào lúc này, cái vỗ của lão đã sử dụng tới hai phần. Trong nháy mắt, không gian trở nên vặn vẹo, giống như bị kéo giãn, xuất hiện vô số gợn sóng.

- Đảo ngược. - Lão già thấp giọng nói.

Trong nháy mắt, toàn bộ phương hướng trong không trung như thay đội. Vương Lâm đang bỏ chạy chợt nhanh chóng lui lại phía sau. Tư thế của hắn vẫn chẳng khác gì lúc bỏ chạy.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã phát hiện ra bản thân đang đứng trước mặt lão già, cách khoảng ba trượng. Mồ hôi lạnh từ trán của hắn chảy xuống. Loại thần thông này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

- Sao lại không chạy? - Lão già nhìn Vương Lâm, cười nói.

Vương Lâm im lặng một chút rồi ôm quyền cung kính nói:

- Không biết tiền bối có gì sai khiến.Tu vi của vãn bối còn thấp chỉ sợ không đáp ứng nổi yêu cầu của tiền bối.

Lão già nhìn vào túi trữ vật của Vương Lâm, nói:

- Không sao. Ngươi không thể giúp, nhưng con lôi thú trong túi trữ vật của ngươi lại có thể giúp được. Đưa cho lão phu mượn dùng vài ngày. Sau đó sẽ trả lại ngươi.

Vương Lâm thầm than. Hắn không biết đối phương làm thế nào mà biết được trong túi trữ vật của mình có Lôi thú. Đưa tay vỗ vào túi trữ vật một cái, Lôi thú liền bay ra. Chưa kịp rít lên một tiếng đã bị lão già giơ tay nắm lấy, lôi đi. Lão cười nói:

- Tốt lắm! Không ngờ lại là một con lôi thú sừng bạc. Tiểu tử kia! Lão phu không chỉ có lấy một con lôi thú này. Bất cứ người nào tiến vào Lôi tiên giới, thì tất cả lôi thú của bọn họ trong tương lai, có một khoảng thời gian đều thuộc về lão phu.

Vào lúc này, lôi thú mới định thần, nhưng bị dọa cho run như cầy sấy. Cảnh tượng này lần đầu tiên xuất hiện trên người nó.

Mắt thấy lão già chuẩn bị rời đi. Vương Lâm cắn răng một cái, cao giọng nói:

- Với tu vi của tiền bối mà lấy vật của vãn bối hình như là khéo léo chiếm đoạt thì phải.

Lão già dừng lại, xoay người liếc nhìn Vương Lâm một cái, cười ha hả, ánh mắt tán thưởng, nói:

- Muốn có thù lao? Thú vị! Cũng không thể sử dụng lôi thú của ngươi không công. - Lão nhìn Vương Lâm một chút rồi nói:

- Ngươi tu luyện linh tinh bát nháo. Lôi nguyên thần và lôi thể chẳng khác nào trẻ con chơi đùa. Để lão phu giúp ngươi một tay.

Vừa nói, lão vừa giơ tay chộp vào không trung. Lập tức vô số hạt bụi liền ngưng tụ trong tay lão rồi hóa thành một quả cầu sáng. Lão già thổi một hơi vào quả cầu. Sau đó, lão chẳng thèm nhìn vung tay phải lên. Quả cầu ánh sáng liền bay thẳng về phía Vương Lâm.

Tốc độ của nó quá nhanh, Vương Lâm cơ bản không kịp né tránh. Qủa cầu liền chui thẳng vào trong ngực hắn.

Làm xong việc đó, lão già vung tay áo, cười lớn, nói:

- Để ta giúp các ngươi đi thêm một đoạn đường. - Nói xong, lão phất tay một cái, phát ra một nguồn lực cực mạnh, quấn lấy Vương Lâm, Lý Nguyên và nữ tử họ Cát.

- Thanh thiết kiếm đó nhìn hơi quen quen. Nhưng lúc này, đại sự quan trọng hơn, không cần phải nghĩ tới nó. -Lão già nhìn thoáng qua lôi thú đang cầm trong tay, càng lúc càng thích, cười nói:

- Rất tốt! Con lôi thú này sau khi được lão phu làm phép chắc là có thể kéo được thiết liên.

Lôi thú cẩn thận nhìn lão già, trong lòng kinh hoảng, nhưng không dám lên tiếng.

Lão già liếc mắt một cái rồi túm lấy lôi thú rồi biến mất. Sau khi hắn xuất hiện một lần nữa, lại quay đầu nhìn Vương Lâm vừa biến mất, rồi thì thào lẩm bẩm:

- Mới vừa rồi hình như là mình dùng bao nhiêu thành? Chết... Hình như là nhiều hơn một chút... Tiểu gia hỏa kia chắc là không việc gì. Mặc kệ! Nếu hắn không chết thì đúng là người có duyên với lão phu.

Lão già khẽ nhích người rồi biến mất.

Ba người Vương Lâm bị một cái vun tay của lão già, xuyên qua làn sương mù dày đặc. Bên tai chỉ có tiếng gió rít lên vù vù. Loại tốc độ này không thể hình dung bằng hai chữ thần thông mà phải nói là phiên gian đảo hải mới đúng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 747: Thiêu đốt.

Trong phút chốc Vương Lâm cảm thấy hoa mắt, rồi rơi xuống. Hắn nhanh chóng ổn đỉnh thân hình, đứng trên mặt đất.

Sắc mặt Lý Nguyên tái nhợt, hạ xuống cách Vương Lâm mười trượng. Về phần nữ tử họ Cát mặt cũng không còn chút máu. Sau khi hạ xuống lập tức nôn thốc nôn tháo. Tốc độ quá nhanh khiến cho nàng suýt chút nữa thì không thể chịu được.

Trong khoảng khắc đáp xuống, một cơn đau nhức lập tức từ lồng ngực Vương Lâm nơi quả cầu kia dung nhập liền phát ra. Cơn đau giống như có vô số con sóng cuốn đến, bao phủ toàn thân thể Vương Lâm. Thân thể hắn run rẩy. Cái cảm giác của hắn bây giờ chẳng khác gì người bình thường nuốt một cục than nóng nhưng muốn đốt cháy cả thân thể.

Lý Nguyên điều chỉnh hô hấp, rồi nhìn về phía Vương Lâm. Vào lúc này, nét mặt Vương Lâm vô cùng đau đớn.

Một chút tàn khốc cũng xuất hiện trong mắt nữ tử họ Cát. Nàng nhìn Vương Lâm chằm chằm. Lúc này, trạng thái của Vương Lâm có chút

không ổn. Trong lòng nàng hơi đấu tranh một chút rồi đưa tay vỗ vào túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một thanh trủy thủ màu đen.

Thanh chủy thủ vừa mới xuất ra lập tức có vô số ầm hồn bay quanh. Thanh chủy thủ đó cũng là vật truyền thừa trong gia tộc của nàng. Trên thân nó có kích độc ăn mòn thân thể, bên trong phong ấn âm hồn có thể gây thương tổn cho nguyên thần.

Lý Nguyên nhíu mày, nhưng không ngăn cản. Nếu người này mà bị giết chết như vậy thì cũng chứng tỏ rằng để gã đi tới nơi kia chỉ sợ vào lúc cuối cùng rồi cũng bị giết chết.

Nữ tử họ Cát biết rằng vào lúc này chính là cơ hội ngàn năm một thủa. Nếu bỏ qua thì chỉ sợ không còn cơ hội nào nữa. Nàng cắn răng, nắm chặt chủy thủy đang định tiến lên.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lâm mở hai mắt. Trong mắt không hề có những tia sáng lóe lên nữa mà chỉ có một ngọn lửa. Hắn nhìn chằm chằm thanh chủy thủ trong tay nữ tử họ Cát rồi nói với giọng khàn khàn:

- Chủy thủy tốt lắm. Muốn đưa cho ta hay sao?

Nữ tử họ Cát run rẩy, ánh mắt chỉ có một sự sợ hãi, vô thức lùi lại vài bước, run run nói:

- Vâng...vâng... - Vừa nói, nàng vừa vội vàng ném thanh chủy thủy xuống đất.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Sau khi mở ra một lần nữa liền trở lại trong sáng như cũ. Tay phải hắn chộp nhẹ vào khoảng không, thanh trủy thủ liền bay vào trong tay hắn. Sau khi nhìn thoáng qua, Vương Lâm cho vào trong túi trữ vật.

Quả cầu ánh sáng do lão già ngưng tụ bộc phát trong cơ thể Vương Lâm gây cho hắn một sự nguy hiểm. Cho tới bây giờ, cảm giác thiêu đốt vẫn còn tồn tại.

Nhưng có điều khiến cho người ta ngạc nhiên chính là sự thiêu đốt đó không hề có hại đối với tu vi mà còn có rất nhiều điểm tốt. Dưới sự thiêu đốt, thậm chí Vương Lâm còn có cảm giác, tu vi của chính mình đang từ từ tăng lên, gần tới điểm Vấn Đỉnh đại viên mãn.

Nhưng quá trình đó cùng với cơn đau nhức làm cho hắn nổi giận. Cũng may định lực của Vương Lâm sau bao năm tu hành đã vô cùng rắn chắc nên cố gắng chịu đựng đau đớn. Nét mặt của hắn vẫn không làm cho người ta cảm thấy khác lạ.

- Lý Nguyên! Theo lời người nói thì nơi đó ở trên đại lục này? - Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, thanh âm không còn khàn khàn nữa.

Một tia sáng hơi lóe lên trong mắt Lý Nguyên. Hắn cúi đầu cung kính nói:

- Tiền bối! Bây giờ vãn bối vẫn không thể xác định được. Phải tới trung tâm của đại lục quan sát một lần mới biết.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Lý Nguyên một cái rồi hơi gật đầu.

Thân thể Lý Nguyên vừa động liền bay về phía trước. Về phần nữ tử họ Cát thì lúc này cực kỳ sợ hãi đối với Vương Lâm. Nàng vội vàng bám theo Lý Nguyên. Nhưng lúc nào nàng vẫn có cảm giác sau lưng có một đôi mắt đầy sát khí đang nhìn mình.

Vương Lâm vẫn thong thả bám theo sau. Sở dĩ hắn không giết nàng là bởi vì có nguyên nhân. Nàng có thể đi tới được Lôi tiên giới chắc chắn là bên trong có nguyên nhân rất lớn.

Theo những gì đã đoán thì mục đích của Lý Nguyên là thanh thiết kiếm. Với chút cấm chế bên ngoài hoàn toàn có thể tại Lôi tiên giới đoạt được từ trong tay nàng một cách dễ dàng. Nhưng người này lại không làm như vậy, chắc chắn có nguyên nhân.

Vương Lâm vẫn thản nhiên bám theo đằng sau. Vừa phi hành hắn vừa chịu đựng cơn đau trong người. Đối với lão già, vào lúc này, tâm lý của Vương Lâm rất phức tạp.

Hắn vừa cảm tạ người này cho hắn một cơ may, trong đau đớn lại nhận được sự tăng tiến của tu vi. Nhưng mặt khác hắn cũng hận lão thấu xương vì đã lấy đi lôi thú, lại còn đùa cợt hắn hai lần.

Than thầm một tiếng, Vương Lâm ổn định tâm thần áp chế cơn đau. Hắn có thể cảm giác được thân thể từ trong khi bị quả cầu ánh sáng kia dung nhập đang có một sự thay đổi nào đó. Sự thay đổi đó như muốn ngưng tụ cho hắn một thân thể, từ trong trọng thái lôi điện, nghịch chuyển hình thành một cái thân thể có máu thịt.

Quá trình này, Vương Lâm cũng không biết còn duy trì bao lâu. Nhưng hắn cũng hiểu được sau khi thân thể nghịch chuyển toàn bộ, cơn đâu sẽ không còn nữa. Đến lúc đó, tu vi của hắn sẽ đột phá cánh cửa tu đạo đầu tiên.

Trước khi tu vi của Vương Lâm viên mãn, ngay cả ý cảnh cũng đã hoàn toàn thay đổi, bước tới bên ranh giới của nhân quả. Nhưng vẫn dừng lại tại cảnh giới đại viên mãn, không hề có chút đột phá.

Vào lúc này, hắn hít một hơi thật sâu. Nó không phải là để áp chế cơn đau mà là làm cho đau đớn tăng thêm để tăng nhanh tốc độ tăng lên của tu vi.

Lúc này, nếu đứng từ xa nhìn lại thân thể Vương Lâm như có một ngọn lửa thiểu đốt. Nếu đứng gần có thể nghe được từ tren thân thể của hắn có

những tiếng động nhỏ.

Giống như đang đốt cháy một đống các thứ linh tinh nào đó.

Lý Nguyên vẫn đang phi hành ở phía trước. Hắn cũng không quay đầu lại, nhưng trên mi tâm lại có ánh sáng của cấm chế lóe lên. Thông qua cấm chế, hắn có thể dụng thần thức thực hiện rất nhiều thần thông.

Trạng thái thân thể của Vương Lâm hắn cũng nhìn được một chút. Trầm ngâm suy nghĩ, hắn thu hồi tâm thần. Tu vi của Vương Lâm càng tăng cao thì chuyến này đi càng thêm thuận lợi. Chỉ có điều không thể để đạt tới Âm Dương hư thực, nếu không chỉ sợ lần này đi sẽ có biến cố.

- Xem ra không thể chần chừ được. - Lý Nguyên thầm nghĩ.

Một tháng sau, tại trung tâm của đại lúc, Lý Nguyên cẩn thận xem xét một lúc, so sánh với hình ảnh trong đầu mình. Một lúc lâu, hắn gật đấu nói:

- Quan sát cả hai mảnh nhỏ của đại lục, ta có thể xác định được đại khái phương hướng của cấm chế. Chỉ có điều nó cũng không phải ở đây mà ới về phía đông. - Lý Nguyên xoay người nhìn Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng nói:

- Dẫn đường tiếp.

Xác định được phương vị hiển nhiên là đoạn được tiếp theo, tốc độ cũng tăng lên. Lý Nguyên cũng không trì hoãn thời gian, mà tăng tốc độ bay về góc phía đông. Lại một lần nữa xâm nhập Lôi quang Thiên liên trong hư vô.

Nữ tử họ Cát bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo. Sau ba tháng, bọn họ đã xuyên qua được một mảnh nhỏ của đại lục. Cho tới một ngày, tại một vị trí trên đại lục, ánh mắt của Lý Nguyên nhìn chằm chằm về phía ngọn núi cao vút trong mây, không giấu được sự kích động.

- Chính là nơi này.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 748: Gây khó dễ.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn về phía ngọn núi. Nó cao có thể nói là chỉ dùng mắt thường không thể nhìn thấy đỉnh. Một tia chớp chẳng khác gì những con rồng màu bạc từ trong những đám mây đen lóe lên chạy theo sườn núi. Có vô số những tiếng sấm quanh quẩn.

Nhìn ngọn núi, Vương Lâm có thể cảm nhận được bao dấu vết của năm tháng xuất hiện trên ngọn núi. Đó giống như là linh hồn của cả ngọn núi.

Nữ tử họ Cát kinh ngạc nhìn ngọn núi, ánh mắt xuất hiện một sự kỳ dị. Nàng run người, vô thức nhìn về phía Lý Nguyên. Lúc này, Lý Nguyên đang quay lưng về phía nàng nên nàng chỉ thấy được cái lưng của hắn.

Nhìn ngọn núi trước mặt lại nhìn tấm lưng của Lý Nguyên, cái cảm giác quen thuộc lại tràn về, trong nháy mắt bộc phát. Ánh mắt nữ tử có một sự hoảng sợ. Lúc này, ánh mắt của nàng so với khi nhìn Vương Lâm còn sợ hãi hơn mấy lần.

Nàng nghĩ tới.....

Đúng lúc này, Lý Nguyên xoay người liếc mắt nhìn sâu vào đôi mắt của nữ tử họ Cát. Lời nói của nàng đang chực ra khỏi miệng chợt dừng lại. Nàng cúi đầu, im lặng trong chốc lát. Khi ngẩng đầu, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh, coi như đã suy nghĩ tất cả.

- Ngọn núi này không có tên. Bên trên có rất nhiều cấm chế. Lôi tiên giới đã mở ra nhiều lần. Nhưng ngươi nhìn cấm chế trên ngọn núi này xem, chưa có mấy người bài trừ được toàn bộ. - Lý Nguyên nhìn ngọn núi, nói một cách chậm rãi.

Nữ tử họ Cát trầm mặc, bình tĩnh nhìn ngọn núi. Ngọn núi này đối với nàng vừa quen thuộc nhưng lại vừa xa lạ.

- Đi thôi! - Vương Lâm nói một cách bình thản.

Lý Nguyên gật đầu đi ở phía trước, từng bước tới gần ngọn núi. Tới chân núi, âm thanh tiếng sấm, sét càng nhiều, có thể thấy rõ ràng những tia chớp đan chằng chịt xung quanh.

Bước chân của Lý Nguyên kiên định dẫm lên núi đá. Ngọn núi này không có đường lên, nhưng qua bao lần Lôi tiên giới mở ra đã bị người dò xét rất nhiều lần. Dần dần, các lớp cấm chế bị bài trừ để lộ ra một con đường.

Nữ tử họ Cát đi theo phía sau Lý Nguyên. Nhìn thân hình của hắn di động, nàng mím môi kinh ngạc. Trong lòng nàng nghĩ thầm:

- Thực ra, ta nên sớm nhận ra cái bóng lưng này, cùng trong gia tộc...giống đến thế....thì ra đó không phải là truyền thuyết.

Nét mặt nàng có chút khổ sở. Nàng đã hiểu vì sao lại gặp phải Lý Nguyên trong gia tộc. Tất cả đúng là do đối phương có ý tiếp xúc. Nàng không biết Lý Nguyên sử dụng biện pháp gì. Bởi lần Lôi tiên giới mở ra này chỉ sợ là gia tộc không cho nàng tới đây.

Khi sắp chia tay, ánh mắt của lão tổ có chút phức tạp lại xuất hiện trong đầu nữ tử. Lúc đó, nàng chỉ cảm nhận được ánh mắt đó khác lạ, nhưng không hỏi nhiều. Đến bây giờ, nghĩ lại, nàng mới rõ ràng.

Tất cả đều vì lão tổ biết được rằng tại sao gia tộc từ mấy vạn năm trước có người tới Lôi tiên giới mà lại không trở về. Từ đó bắt đầu không còn có một người nào trong tộc đến Lôi tiên giới nữa. Giống như Lôi tiên giới chính là một cấm địa của Cát gia.

Mà tất cả, vì Lý Nguyên đến mà thay đổi. Nàng đã trở thành tộc nhân thứ hai của gia tộc sau mấy vạn năm lại bước vào Lôi tiên giới. Làm bạn với nàng chỉ có một mình Lý Nguyên.

- Thì ra, lão tổ để cho mình bước vào Lôi tiên giới. Vì để chuộc tội cho nên lão tổ đã truyền thừa pháp bảo của gia tộc cho ta. - Nữ tử họ Cát cười thảm.

- Lý Nguyên đã đồng ý giúp ta giữ lại một chút hồn phách. Cũng bởi nếu hồn phách không hoàn chỉnh thì không thể hiến tế.... - Vào lúc này, nữ tử họ Cát hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Tất cả những sự thay đổi trên nét mặt nàng không thoát ra khỏi con mắt của Vương Lâm. Vương Lâm phát hiện rõ ràng từ sau khi nhìn thấy ngọn núi này tinh thần của nàng có một sự thay đổi mạnh mẽ, không ngừng suy nghĩ.

Ánh mắt của hắn khẽ lượt về phía lưng của Lý Nguyên, thần sắc bình tĩnh nhưng khóe miệng lại xuất hiện một nụ cười lạnh. Vào lúc này, Vương Lâm đã có thể kết luận rằng chỉ sợ Lý Nguyên đã sớm chú ý tới mình. Mà cái cấm chế kia cũng là để dẫn bản thân mình xuất hiện. Thậm chí có thể nói tất cả những việc đó đều nằm trong kế hoạch của người ta. Tuy nói mặt này Vương Lâm vẫn còn có điểm chưa rõ ràng, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự suy đoán của hắn.

Chút sát khí xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Đối với người tính kế với mình hắn chưa bao giờ nương tay. Nhưng hắn lại có một ý định khác. Vào lúc này, sát khí của hắn từ từ lan tỏa chẳng khác gì một thanh kiếm sắc.

Đúng lúc đó, Lý Nguyên vẫn dẫn đầu chợt dừng lại. Hắn cũng không quay đầu mà trầm giọng nói:

- Hứa huynh! Lý mỗ cũng không phải như ngươi suy nghĩ. Đối với sự gặp ngươi cũng có trong kế hoạch của Lý mỗ. Nhưng ở đây còn có chút cơ duyên bên trong. - Cách xưng hô của hắn bất chợt thay đổi.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn bình thản nói:

- Sâu trong ngọn núi này có cái gì?

Lý Nguyên trầm mặc một chút. Lát sau, hắn nhìn ngọn núi ẩn hiện trong mây, ánh mắt có chút buồn bã mà nói:

- Nơi này có chủ nhân của ta...

Vương Lâm nhíu mày. Lúc này, Lý Nguyên xoay người nhìn Vương Lâm. Bây giờ, so với trước khi lên núi hoàn toàn khác biệt, như đổi hắn thành một người khác. Hắn nhẹ giọng nói:

- Hứa huynh! Bước lên ngọn núi này, với tu vi của ngươi, nếu không được sự cho phép của Lý mỗ ngươi không thể rời đi.

Nét mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nghe vậy liền nói:

- Mai hoa thuật, Hứa mỗ có biết một chút...

Hắn vừa nói xong, Lý Nguyên liền ngẩn người. Nét mặt gã không phải là giả mà đúng là ngẩn người thực sự, lần đầu tiên biết được Vương Lâm như thế nào. Lý Nguyên cau mày, nói:

- Mai hoa thuật người biết được cũng không có nhiều lắm nhưng cũng không phải không có. Vương huynh biết cũng chẳng có gì lạ.

Vương Lâm nhìn Lý Nguyên, mỉm cười nói:

- Ngươi thi triển quả nhiên là Mai Hoa thuật. - Phía sau hắn chợt có một cái bóng người nhoáng lên, Tiên Vệ khôi lỗi chợt xuất hiện.

Tiên Vệ vừa mới xuất hiện liền giơ quyền oanh kích vào khoảng không sau lưng. Một quyền hạ xuống khiến cho cả ngọn núi rung lên, phía sau hình thành một dòng chảy thông ra bên ngoài.

Tiên Vệ thu tay trở về trong cái bóng phía sau Vương Lâm. Vương Lâm vẫn đứng yên, nhìn Lý Nguyên nói một cách chậm rãi:

- Nơi này không nhốt được Hứa mỗ.

Sắc mặt Lý Nguyên trở nên âm trầm. Hắn nhìn Vương Lâm một lúc rồi nói:

- Đúng là Lý mỗ đã xem thường ngươi. Nhưng cho dù ngươi có khôi lỗi này...

Vương Lâm nhếch mép cười lạnh. Tay phải hắn điểm nhẹ về phía trước, bắn ra một đạo kiếm khí của Lăng Thiên Hậu. Sau khi tu vi của hắn đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn thì sự điều khiển của bản thân đối với đạo kiếm khí này hết sức tinh tường.

Vào lúc này, kiếm khí vừa xuất hiện làm cho thiên địa thay đổi. Kiếm khí quá nhanh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Lý Nguyên. Nó giống như một thanh bảo kiếm dừng lại trước mi tâm của Lý Nguyên.

- Thêm một chút này nữa. - Thanh âm Vương Lâm lạnh lẽo.

Lý Nguyên nhắm hai mắt. Một lát sau mở ra liền nói một cách chậm rãi:

- Hứa huynh làm như vậy chắc là cảm giác thù lao vẫn chưa đủ. Xin nói cho rõ.

Ánh mắt Vương Lâm xuất hiện chút gì đó kỳ lạ. Tâm cơ của Lý Nguyên rất sâu nên nhìn thấu suy nghĩ của bản thân hắn. Đúng như đối phương nói, Vương Lâm ở đây làm đủ mọi thứ, không tiếc xuất ra cả kiếm khí của Lăng Thiên Hậu cũng chỉ là để nghe thấy được những điều này.

- Ta muốn Mai hoa thuật của ngươi. - Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, nhưng ý tứ lại giống như nuốt chửng người ta.

Đối với Mai hoa thuật, Vương Lâm chỉ biết được nó là cấm chế có danh tiếng thật lớn trong thế giới tu chân thời cổ. Nhưng nó cũng có phân nhánh, ngoại nhân không thể được học. Mà cho dù là đệ tử đích hệ cũng căn cứ vào thân phận khác nhau, nhiều nhất chỉ được học chín loại cấm chế. Chỉ có chưởng môn mới được học đầy đủ. Cho đến hôm nay, thứ

cấm chế đó đã thất truyền. Các đời đại sư cấm chế sau này mỗi khi nhắc đến nó đều than thở.

Trong tiên phủ ở mảnh đất Yêu Linh, lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy Mai Hoa thuật còn sót lại. Bây giờ, thấy Lý Nguyên ra tay, cấm chế thoáng cái đã từ một hóa thành mười tám, hắn liền có chút hoài nghi.

Sau đó cảm nhận được hơi thở ẩn giấu từ ngọc giản, hắn như thấy được trong đầu xuất hiện mười tám hình ảnh lớn. .

Mười tám hình ảnh đó giống như những bông hoa mai lớn. Khi đó, Vương Lâm có cảm thấy nghi hoặc nhưng dưới sự cẩn thận cân nhắc của hắn vẫn có thể nhận ra một chút mánh khóe.

Vì vậy mà mấy lời nói vừa rồi thực tế chỉ là dò xét. Nếu Lý Nguyên phủ nhận thì hắn cũng chẳng hứng thú. Lúc đó, ra tay hay là bỏ đi cũng rất đơn giản.

Điều này cũng là nguyên nhân mà Vương Lâm vẫn đi theo từ đầu tới giờ. Nếu chỉ vì một thứ Nguyên khí hư vô mờ mịt với tính cách của hắn tất nhiên sẽ không làm thế.

Chỉ có điều Lý Nguyên quá mức thần bí, Vương Lâm không xác định được người này đã đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn hay không. Vì vậy mà trên đường hắn vẫn chưa từng ra tay.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 749: Chuôi kiếm và mũi kiếm.

Vào lúc này khi đã tới được nơi, Vương Lâm mới làm khó dễ. Lý Nguyên trầm mặc một lúc sau đó mới mỉm cười, nói:

- Thì ra là Mai Hoa thuật. Nếu Hứa huynh đã thích, Lý mỗ sẽ chia sẻ một chút. - Hắn vỗ vào túi trữ vật, liền xuất ra một cái ngọc giản, đặt vào mi tâm. Sau khi ngưng thần một lúc liền ném cho Vương Lâm.

- Bên trong này có Mai hoa thập tam cấm. Còn lại năm loại nữa, để sau khi vào núi, tại hạ sẽ đưa nốt.

Vương Lâm đón lấy ngọc giản, dụng thần thức đảo qua. Mặc dù nét mặt hắn vẫn bình thường nhưng trống ngực lại đập thình thịch. Trên ngọc giản không hề có một cái khẩu quyết nào hết, chỉ có mười ba hình ảnh lớn. Dưới mười ba hình ảnh đó còn có mười ba đóa hoa mai. Chúng kết hợp với nhau hết sức xảo diệu, tạo thành một thứ gì đó có ẩn chứa quy tắc.

Tới lúc này, nữ tử họ Cát vẫn im lặng, giống như tất cả mọi thứ đều không liên quan tới nàng. Nàng chỉ đứng yên nhìn ngọn núi, trong mắt chỉ có một sự hoảng hốt.

- Hứa huynh! Lý mỗ am hiểu cũng không phải chỉ có Mai hoa thuật. Không biết ngươi đã nghe nói qua cấm chế trong tứ đại cấm thuật hay chưa? - Lý Nguyên xoay người đi lên ngọn núi. Hắn cũng chẳng sợ Vương Lâm cầm ngọc giản liền bỏ đi.

Thu hồi ngọc giản, Vương Lâm nghe thấy vậy vẫn bình tĩnh đi về phía trước.

- Nghe đồn khi trời đất vào thủa ban đầu xuất hiện quy tắc. Sau một thời gian dài phân hóa ra một loại gọi là cấm, cũng có thể gọi làn trận. Nói chung là giống nhau. Bốn loại cấp bậc Thiên, Địa, Huyền, Hoàng đó là cách phân chia đối với cấm chế lâu ngày mà thành. - Lý Nguyên không quay đầu lại bước về phía đỉnh núi. Ánh mắt nữ tử họ Cát vẫn có một sự hoảng hốt.

- Nhưng trên Thiên, Địa, Huyền, Hoàng còn có một cái cấp độ. Nó được người ta gọi là Hư. Hư được chia thành bốn phần đó là tứ đại cấm thuật. Ngọn núi này là do tứ đại cấm thuật tan vỡ mà tạo thành. Vô số năm qua, không người nào có thể lên tới đỉnh núi là bởi vì ngọn núi này không có điểm cuối. - Thanh âm của Lý Nguyên từ từ truyền tới, vọng vào tai Vương Lâm.

- Hứa huynh chắc rất tò mò tại sao Lý mỗ lại biết được điều đó. - Lý Nguyên vẫn đi về phía trước, vượt qua một mỏm núi đá. Tay phải bắt quyết liền ấn vào hư không.

Một cái ấn nhẹ liền khiến cho ngọn núi chấn động phát ra những tiếng nổ. Trong thoáng chốc, ngọn núi đã giảm đi hơn nửa.

Tuy nói vẫn không nhìn thấy được đỉnh núi nhưng vẫn có thể cảm giác được một cách rõ ràng nó thấp đi không ít.

- Cho dù có thể đi lên đỉnh núi thì sao? Nếu không có phương pháp hóa giả chính xác tìm tòi toàn bộ ngọn núi thì cũng không thể nhìn thấu được ngọn núi trong đám mây mù. - Lý Nguyên xoay người cười cười nhìn Vương Lâm.

- Hưa huynh! Ngươi có thấy hoài nghi không?

Vương Lâm nhìn Lý Nguyên nói một cách bình tĩnh:

- Ngươi nói nhiều quá.

Lý Nguyên nhướng mày rồi mỉm cười tiếp tục đi lên trên. Nhưng lúc này hắn không thèm nói một câu. Ánh mắt như hồi tưởng lại việc gì đó cứ từ

từ đi trước, giống như trên ngọn núi này, từng gốc cây ngọn cỏ hắn đều nắm vững.

Khi lên tới giữa ngọn núi, tay phải Lý Nguyên lại bắt quyết. Tuy nhiên, thủ ấn của hắn lúc này có phần phức tạp, chộp vào hư không. Bất chợt, ngọn núi lại tiếp tục rung động một lần nữa. Hai mắt Vương Lâm nhìn chăm chú, chỉ thấy ngọn núi lại tiếp tục thu nhỏ lại, đã có thể thoáng thấy một chút trên đỉnh núi.

Trong nháy mắt khi Lý Nguyên thi triển cấm chế, bên tai Vương Lâm chợt vang lên một âm thanh yếu ớt.

- Tiền bối cứu ta! Người này là người điên, hắn...

Thanh âm đó là của nữ tử họ Cát. Nhưng nàng chưa kịp nói xong, Lý Nguyên đã quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng một cái khiến cho nàng đang định nói tiếp liền thôi.

- Cát Hồng! Muốn nói thì nói ra bằng miệng, không nên dùng thần thức.
- Ánh mắt Lý Nguyên lạnh lẽo, có một chút chế giễu. Sau khi đặt chân lên ngọn núi, hắn đã biến đổi hoàn toàn thành một con người khác không còn như cũ nữa.

Cát Hồng trầm mặc. Một lát sau, nàng cắn răng lui lại mấy bước tới bên cạnh Vương Lâm. Dường như chỉ có như vậy, nàng mới có một chút cảm

giác an toàn.

- Ta biết ngươi là ai. Ngươi tới Cát gia của chúng ta cũng không phải là ngẫu nhiên mà là có mục đích. - Cát Hồng cao giọng nói. Nàng không muốn chết. Mặc dù trong lòng đã có câu trả lời nhưng vẫn muốn tìm một con đường sống.

Lý Nguyên mỉm cười gật đầu, nói:

- Đúng thế.

Sắc mặt Cát Hồng tái nhợt, nói một cách lạnh lùng:

- Tại sao lại là ta? Nhân vật lấy đi vật của chủ nhân ngươi cũng không phải là ta mà là tổ tiên của Cát gia.

Trong mắt Lý Nguyên lóe lên một tia sáng, mỉm cười nói:

- Bởi vì năm đó ngươi là ruột thịt duy nhất của hắn ở Cát gia.

Ánh mắt của Cát Hồng xuất hiện sự sợ hãi. Nàng lấy ra túi trữ vật, cao giọng nói:

- Ta cũng cho ngươi biết. Trong này có họa trục, thiết kiếm, la bàn. Tất cả những thứ đó ta đều cho ngươi. Ngươi buông tha cho ta. Van cầu ngươi buông tha cho ta.

Lý Nguyên tiếp nhận túi trữ vật, ánh mắt có một sự phức tạp. Hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật, từ bên trong bay ra ba thứ vật phẩm. Cái đầu tiên là một thanh thiết kiếm, cái thứ hai là một cái la bàn cổ và cuối cùng là một bức họa trục.

Lý Nguyên cầm lấy bức họa trục, rung nhẹ một cái rồi giở nó ra. Hắn kinh ngạc nhìn bức tranh, ánh mắt có chút buồn bã.

Trong bức họa vẽ một ngọn núi rất cao, trong đó hơn nửa là bị bao phủ bởi mây mù. Dưới chân núi có một thanh phi kiếm đang bay vọt lên cao. Trên chuôi kiếm có một nam tử đang đứng. Người đó có chút mờ nhạt. Còn trên mũi kiếm cũng có một người đang đứng, bóng lưng người đó rất giống với Lý Nguyên.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn nhìn Lý Nguyên, trong lòng thầm đoán rằng bức họa vẽ lại cảnh tiên giới lúc chưa bị sụp đổ. Nếu đúng như thế, chẳng lẽ Lý Nguyên là tiên nhân?

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, nhưng hắn có cảm giác không đúng.

Lý Nguyên than nhẹ một tiếng, thu hồi bức tranh rồi trân trọng đặt vào túi trữ vật. Hắn cũng làm thế với bảo kiếm và la bàn, rồi nhìn về phía Cát Hồng, bình tĩnh nói:

- Đi thôi! - Vừa nói, hắn vừa xoay người tiếp tục đi bộ lên đỉnh núi.

Sắc mặt Cát Hồng tái nhợt, cắn răng không đi lên trên mà nhanh chóng lao xuống chân núi. Nàng hóa thành một đạo cầu vồng vội vàng bỏ đi.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn như thường, cất bước đi về phía trước.

Về phần Lý Nguyên cơ bản chẳng thèm để ý tới việc Cát Hồng bỏ đi. Hắn chẳng quay đầu lại cứ thế đi tiếp.

- Hứa huynh chắc chắn có rất nhiều điều thắc mắc. Nhưng chớ có hỏi, tới đỉnh núi, Lý mỗ sẽ nói cho. Tất cả những việc này, bây giờ ta cũng vẫn còn cảm thấy mơ hồ.... - Thanh âm của Lý Nguyên có một chút kỳ dị.

Vương Lâm cũng không nói gì, đi cùng với Lý Nguyên. Hai người một trước một sau đi lên đỉnh núi.

Trên đường, cứ gặp cấm chế, Lý Nguyên lại vung tay lên hóa giải tất cả. Có mấy lần, hắn thi triển một thứ cấm chế phức tạp khiến cho ngọn núi tiếp tục thu nhỏ.

Mỗi một lần ngọn núi thu nhỏ lại, đỉnh núi dần hiện rõ ra trong mắt. Cuối cùng, sau mấy lần thu nhỏ, đỉnh núi cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Trên đỉnh núi có một pho tượng đá lớn điêu khắc một trung niên nam tử. Bên cạnh hắn có một thanh phi kiếm. Trên mũi kiếm cũng có một người đang đứng.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, nét mặt Lý Nguyên có chút kích động. Tốc độ của hắn vô thức tăng lên, lao thẳng về phía đỉnh núi. Trong nháy mắt, hắn đã lên tới đỉnh, đứng dưới pho tượng đá cao mười trượng mà ánh mắt có một chút đau thương.

Vương Lâm cũng đi lên tới đỉnh núi. Nhìn pho tượng đá hắn có cảm giác nó do hình thành một cách tự nhiên. Từ pho tượng đá tỏa ra một sự uy nghiêm đồng thời có cả chút hơi hướng của cấm chế.

Nhất là trên cánh tay phải của tượng đá, thoáng nhìn thì thấy đơn giản, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy nó là một ấn quyết hết sức phức tạp. Khi Vương Lâm nhìn thấy ấn quyết đó, tinh thần liền chấn động giống như bị một thứ gì đó thu hút muốn bay ra khỏi cơ thể.

Bên tai hắn giống như có vô số tiếng kiếm ngân lên, tầm mắt hoàn toàn u ám. Hắn nhìn lại thì thấy xung quanh có vô số tiên nhân lượn lờ, cầm trong tay các loại pháp bảo giao chiến với nhau. Đám tiên nhân đó quanh

người đều có lôi điện lấp lóe. Mỗi một cái nhấc tay liền có tia sét đáng sợ từ dưới đất xuất hiện, đánh thẳng vào bầu trời.

Trên bầu trời lại hoàn toàn trống rỗng. Đám tiên nhân giao chiến không hề thấy có địch nhân, nhưng thi thoảng lại có tiên nhân nổ tung mà chết.

Cảnh tượng quỷ dị đó khiến cho tinh thần Vương Lâm chấn động. Đúng lúc này, từ trong đám tiên nhân có một đạo kiếm quang bay ra. Đó là một thanh bảo kiếm được bao quanh bởi vố số tia chớp màu tím. Trên chuôi kiếm có một người đang đứng. Người đó cũng chính là tượng đá trước mặt.

Trên mũi kiếm cũng có một người, nhưng vóc dáng của hắn lại không hề có chút nào giống với Lý Nguyên.

Thanh kiếm vừa xuất hiện, tất cả các tiên nhân đều tản ra. Kiếm quang lóe lên liền khiến cho Vương Lâm cảm nhận được một đạo kiếm khí khiến cho tinh thần phải sợ hãi, bắn lên cao.

Hắn còn như nghe thấy trong ảo giác trước mắt có cả những tiếng hò hét.

- Ta có thể chết, nhưng linh hồn mãi mãi bất diệt.

Trong khoảng khắc âm thanh đó vọng ra, cùng với thanh bảo kiếm đang phóng lên cao, nam tử đứng trên chuôi kiếm liền tan rã chỉ còn lại người đứng ở mũi kiếm đang kinh ngạc nhìn chuôi kiếm trống trơn.

Một sự đau thương xuất hiện trong mắt người hầu. Bởi chủ nhân vẫn đứng trên chuôi kiếm ở trong lòng hắn chính là trời. Mà vào lúc này, trời sập xuống khiến cho trên chuôi kiếm hình ảnh thân quen cũng biến mất. Trên thế gian chỉ còn lại một mình hắn cùng với một thanh kiếm. Từ nay về sau, vị trí chuôi kiếm chẳng còn ai.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trời cao rồi đạp trên mũi kiếm, theo dấu chân chủ nhân lao thẳng lên bầu trời.

- Chủ chết. Đầy tớ đi theo.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 750: Nô ấn.

Đứng trên mũi kiếm mà bay về phía chân trời. Giống như có một làn gió nhẹ thổi qua, thân thể người đó chấn động rời chợt hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống đất.

Thanh kiếm tỏa ra lôi quang màu tím, giống như rên lên một tiếng rồi từ giữa không trung hạ xuống cắm trên đỉnh ngọn núi. Bất chợt trên ngọn núi chợt xuất hiện một làn sóng rồi vô số đất đá từ trên núi rơi xuống.

Bên ngoài thanh kiếm ngưng tụ vô số đá vụn, trong nháy mắt hóa thành một bức điêu khắc bằng đá. Bên cạnh nó, đá vụn cũng chợt ngưng tụ thanh một pho tượng của chủ nhân. Trên mũi thanh kiếm hình ảnh của người hầu cũng ngưng tụ thành hình.

Chỉ có điều lúc đó mấy pho tượng đó rất thô. Trải qua bao năm tháng từ từ càng lúc càng trở nên tinh tế giống như có được linh tính.

Thủ ấn trên tay tượng đá chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của Vương Lâm, tỏa ra một cái gì đó rực rỡ, khiến cho mọi thứ trở nên lung linh, pho tượng giống như còn sống, hai mắt hoàn toàn linh động.

- Tộc nhân có được huyết mạch đời sau của ta, mở ra con đường giữa cấm chế, làm cho ta thức tỉnh. Nếu như lực không đủ thì các đời phải nhớ lấy lời dậy này.

Âm thanh đó khắc sâu vào trong đầu Vương Lâm, giống như mọc rễ trong đầu hắn.

Cũng may vào lúc này thân thể của Vương Lâm đang rất đau đớn. Cơn đau khiến cho tinh thần hắn chấn động, liền lui lại sau rồi nhắm hai mắt,

chầm chậm thoát khỏi trạng thái kỳ dị. Cùng lúc đó, lực lượng vẫn thiêu đốt thân thể lưu chuyển toàn thân, xua tan dấu ấn vừa mới in vào trong đầu.

Trong khoảng khắc tỉnh táo lại, Vương Lâm mở hai mắt, ánh mắt tràn ngập một sự hoảng sợ. Pho tượng đá quá mức quỷ dị, với kinh nghiệm tu hành ngàn năm của Vương Lâm sau khi suy nghĩ một chút liền phát hiện ra một số điểm bí mật.

Thủ ấn của pho tượng đá kia chắc chắn là một thứ tiên thuật. Tác dụng của tiên thuật đó là một loại truyền thừa, chỉ có điều nó không phải truyền thừa lực lượng mà là một loại nô ấn. Nhưng tất cả thần thông trên thế gian đều không thể tránh thoát khỏi dấu ấn của thời gian. Có lẽ vào năm đó uy lực của tiên thuật đó rất mạnh nhưng bây giờ, sau thời gian trôi qua, nó càng lúc càng yếu.

Nhưng cho dù như vậy thì nếu không có thứ lực lượng vẫn đang thiêu đốt trong cơ thể Vương Lâm chỉ sợ là rất khó có thể tỉnh táo lại. Nhưng hắn có chút nghi hoặc bởi dấu ấn trong đầu vừa mới bị tan biến, khi đó lực lượng đang thiêu đốt thân thể cũng chỉ vừa mới chạm tới mà thôi. Cái chính thức làm cho nó biến mất giống như là lạc ấn của bản thân.

- Cảm nhận được không? - Lý Nguyên kinh ngạc nhìn tượng đá, nói nhỏ.

- Hứa huynh yên tâm. Thủ ấn đó sẽ không nô hóa ngươi mà tự động tiêu tán. Bởi vì nó đã có nô lệ. Tổ tiên của ta trước đây rất lâu đã tới đây. Với sự am hiểu cấm chế, tổ tiên của ta đã mở ra con đường xuyên qua cấm

chế lên tới đỉnh núi này. Từ đó về sau, tổ tiên của ta đã trở thành đầy tớ của tiên nhân. Mà trong các đời hậu nhân của tổ tiên cũng đều xuất hiện ấn ký nô lệ đó. - Lý Nguyên nhìn tượng đá thì thào tự nói mà cũng như nói cho Vương Lâm.

- Pho tượng của tiên nhân đánh không vỡ... - Lý Nguyên mở miệng nói, đồng thời giơ tay phải đặt lên trên pho tượng đá. Tiên lực vừa bay ra khỏi tay hắn trên pho tượng đá lập tức xuất hiện những vết nứt nhanh chóng lan khắp toàn bộ bề mặt của pho tượng. Trong phút chốc, tượng đã vỡ vụn thành từng mảnh. Nhưng chỉ trong nháy mắt, những mảnh vỡ đó lại ngưng tụ, bằng mắt thường có thể nhìn thấy được chúng nhanh chóng trở lại hình dạng ban đầu.

- Hứa huynh! Ngươi nhìn xem... - Lý Nguyên xoay người nhìn Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm có chút nặng nề, gật đầu. Lý Nguyên thở dài một hơi rồi nói một cách chậm rãi:

- Trước đây rất lâu, Lý gia vốn nổi danh với việc phá hủy cấm chế ở La Tiên tinh vực. Đồng thời gia tộc của ta cũng là một trong sáu gia tộc cổ ở đây. Tộc nhân trong gia tộc tu luyện cấm chế. Mỗi một đời tộc nhân đều có sự đột phá đạt tới bước tiếp theo. Khi đó, Lý gia giống như mặt trời đang lên giữa buổi trưa. Nhưng từ sau khi Lôi tiên giới mở ra lần đầu tiên, tổ tiên của tộc ta tiến vào đó thì thời thế liền thay đổi. Không một tộc nhân nào có thể đột phá được cánh cửa tu đạo đầu tiên, chỉ đạt tới Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn là cực hạn. Giống như tất cả tiềm lực của tộc nhân trong gia tộc sau khi sinh ra đều bị hút mất.

- Ngoại trừ điều đó ra, ngay cả tuổi thọ cũng bị biến mất. Cùng một cảnh giới với nhau thì tộc nhân của Lý gia chúng ta có tuổi thọ chỉ bằng một phần ba mọi người. Tất cả những điều đó cũng đều vì ấn ký nô lệ đó gây ra. - Lý Nguyên quay ngoắt đầu nhìn chằm chằm về phía pho tượng, ánh mắt hết sức căm hận. Nhưng trong nháy mắt, sự căm hận đó lại bị một nỗi buồn phiền đánh tan. Nét mặt Lý Nguyên thay đổi, xuất hiện một sự đấu tranh.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh đứng bên, im lặng không nói.

Trong khoảng khắc, toàn thân Lý Nguyên giống như bị nước mưa thấm ướt sũng, quần áo đầy mồ hôi. Hình dáng của hắn chợt như già đi rất nhiều. Hai tay hắn bắt quyết đánh ra từng đạo thủ ấn vào mi tâm. Mỗi một lần xuất ra thủ ấn đều do vô số cấm chế tạo thành. Sau vô số lần tăng thêm thủ ấn, ánh mắt hắn từ từ trở lại bình thường.

- Hứa huynh! Một khi tâm trạng của Lý mỗ dao động quá mạnh sẽ không khống chế được nô ấn. - Lý Nguyên thở ra một hơi rồi nói một cách khổ sở.

- Vô số năm qua, chính bởi vì dấu ấn nô lệ này mà khiến cho Lý gia của ta từ từ suy yếu. Tộc nhân lần lượt chết non, tu vi dừng chân ở cánh cửa đầu tiên. Toàn gia tộc từ từ mất đi sự uy nghiêm vốn có.

- Mãi cho tới cách đây vạn năm, Lý gia của ta xuất hiện một thiên tài tuyệt luận. Hắn vốn có thiên tư vượt qua tất cả các đời tổ tiên của Lý gia, đối với cấm chế lại có một sự thôi diễn càng thêm đáng sợ. Nếu vào một thời đại nào khác, Lý gia của ta không có sự ảnh hưởng của nô ấn, hắn sẽ trở thành một người cực mạnh của Lý gia chúng ta.

- Vị tổ tiên đó tuy tu vi chỉ đạt tới Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn nhưng hắn nắm giữ cấm chế có thể khiến cho một số tu sĩ bước vào cánh cửa tu đạo thứ hai cũng không dám trêu chọc. Vì xóa bỏ nô ấn của Lý gia chúng ta mà trong lúc vẫn còn tuổi thọ, hắn ra khỏi La Thiên tinh vực, chu du tìm cao nhân cấm chế để phát hiện ra phương pháp hóa giải.

- Ở tinh vực Liên Minh, hắn sử dụng thuật cấm chế trao đổi với một vị tu sĩ có đại thần thông để lấy một cuốn họa trục. Ở Phong tiên giới nơi tinh vực Vân Trần, hắn lấy những gì mà gia tộc ta tích súc để đổi lấy một cái la bàn.

- Trước khi tuổi thọ của hắn sắp hết, liền trở về tinh vực La Thiên, về tới Lý gia. Trong số tộc nhân còn sót lại của Lý gia, có một nửa tộc nhân tự nguyện hy sinh để lấy linh hồn của họ, bắt chước tiên nhân tế luyện ra một thanh thiết kiếm. Lấy linh hồn tụ vào thiết kiếm, lấy la bàn ngưng ấn, cuối cùng lại lấy thêm cuốn họa trục kia để giải phong ấn. Trước khi tính mạng của hắn chấm dứt, vào lúc Lôi tiên giới mở ra, hắn mang theo ba loại pháp khí đó cùng với tất cả sự kỳ vọng, tin tưởng của Lý gia chúng ta đi vào Lôi tiên giới.

- Đáng tiếc, từ đó về sau, tổ tiên bặt vô âm tín. Cả Lý gia của chúng ta trở nên tuyệt vọng, từ đó về sau lại càng xuống dốc. Tộc nhân lần lượt tử

vong. Nô ấn đó giống như một thứ chú ngữ luân hồi khiến cho cả Lý gia của ta không thể trốn thoát. Đến hôm nay, cả Lý gia của ta, tính cả ta cũng chỉ còn lại có ba người.

Thanh âm của Lý Nguyên đau đớn. Nói tới đây, âm thanh của hắn chợt thay đổi, trở nên âm trầm:

- Tất cả những chuyện đó mãi cho tới một ngàn năm trước, trong một lần ngẫu nhiên, cha ta tới một tinh cầu tu chân xa xôi liền nhặt được một thanh thiết kiếm. Nếu nó là vật khác thì cũng chẳng sau bởi vì sự việc khi đó diễn ra lâu lắm, chúng ta lại không được tận mắt chứng kiến nên không thể phán đoán đó có phải là vật của tổ tiên hay không.

Nhưng thanh thiết kiếm này một nửa là do hồn phách của tộc nhân chúng ta tế luyện. Cha ta chỉ cần liếc mắt một cái là đã cảm nhận được trong thanh thiết kiếm oán khí và sự phẫn nộ của tộc nhân.

Tay phải của Lý Nguyên giơ lên chộp một cái vào không trung. Lập tức một đạo cấm chế lóe lên, giống như một dòng xoáy. Trong dòng xoáy, nữ tử họ Cát chợt xuất hiện.

Trong sự hoảng sợ, nàng liền bị lôi ra khỏi dòng xoáy rồi ném về phía dưới của pho tượng đá.

- Gia tộc có được thiết kiếm có họ Cát. - Ánh mắt Lý Nguyên có một sự ác độc, đồng thời tràn ngập sự căm hận.

- Nếu vào thời điểm Lý gia của ta còn mạnh thì cái loại gia tộc tu chân như Cát gia chẳng khác nào hạt cát. Nhưng hôm nay, tu vi cao nhất của Lý gia chúng ta cũng chỉ là Vấn Đỉnh đại viên mãn. Mặc dù có thuật cấm chế nhưng so với Cát gia có hai người bước vào cánh cửa tu đạo thứ hai mà nói thì không thể chiến thắng. Mấy năm trước, ta giả trang ra ngoài, sau đó tiến vào Cát gia đã điều tra tất cả... - Lý Nguyên đau khổ nhìn lên bầu trời.

- Tộc nhân nhà Cát gia đã sớm biết được thân phận của ta, nhưng đối với chuyện năm đó một câu cũng không nói. Chỉ để cho Cát Hồng với ba loại pháp khí cùng với ta tới Lôi tiên giới.

- Mặc dù bọn họ không nói nhưng ta cũng đoán được chuyện năm đó.

Sự ác độc lóe lên trong mắt Lý Nguyên. Hắn nhìn Cát Hồng chằm chằm, nói một cách chậm rãi:

- Hôm nay, Lý Nguyên ta sẽ hoàn thành di nguyện của tổ tiên. Nhưng trước đó, phải lấy máu của ngươi để đền cho linh hồn tuyệt vọng của tộc nhân Lý gia chúng ta trong mấy vạn năm.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 751: Huyết Tổ tới.

Lý Nguyên nói tới đây liền giơ tay chộp vào hư không liền tóm lấy Cát hồng. Hắn nắm lấy đỉnh đầu của nàng. Trong ánh mắt của Cát Hồng chỉ có một sự tuyệt vọng, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Vương Lâm nhăn mặt, nói:

- Lý đạo hữu! Chuyện của Lý gia các ngươi và Cát gia không liên qua gì tới Hứa mỗ. Tại sao lại phải đưa ta tới đây?

Lý Nguyên xoay người, nhìn Vương Lâm nói một cách bình thản:

- Hứa huynh đánh một trận với tu sĩ Âm hư, tại hạ đã sử dụng thuật cấm chế quan sát tất cả. Trong đó, Hứa huynh có một pháp thuật thần thông đối với Lý mỗ rất quan trọng. Hứa huynh yên tâm, Lý mỗ chẳng vô cớ mời ngươi giúp đỡ. Sau khi sự việc thành công, ta sẽ đưa đầy đủ Hoa Mai thuật và toàn bộ Phá Diệt cấm chế của gia tộc ta tặng cho ngươi. Bây giờ, xin Hứa huynh yên tâm một chút đừng nói gì. Ta muốn tế linh hộc tộc nhân của Lý gia.

Ánh mắt Lý Nguyên tràn ngập một sự cừu hận. Tiên lực của hắn phun ra chẳng khác nào một con cuồng long trong nháy mắt bay vào thân thể nữ tử họ Cát. Nét mặt nàng xuất hiện một sự đau đớn, nhưng trong hai mắt lại sáng ngời. Nàng cố gắng quay đầu lại liếc mắt nhìn pho tượng đã, mắt mới thoáng qua nàng chợt hiểu ra điều gì đó. Đang định há miệng nói thì đã không còn cơ hội nào nữa.

Thân thể của nàng nổ đánh "bụp" một cái hóa thành một làn sương máu, bao phủ đỉnh núi và khắp cả người tượng đá. Ngay cả nguyên thần của nàng cũng bị pho tượng hấp thu, hồn phách tiêu tán theo làn sương máu.

Lý Nguyên trầm mặc, cúi đầu nhìn bàn tay mình mà ngơ ngác. Một lúc sau, hắn thở dài, thanh âm có chút đau thương, thì thào nói:

- Tổ tiên! Tộc nhân Lý Nguyên xin kế thừa di nguyện của ngài....

Một trận gió núi xuất hiện thổi tan làn sương máu. Vương Lâm vẫn bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt. Việc này đối với hắn không hề có quan hệ, nên hắn cũng chẳng ra tay giúp đỡ.

Chưa kể, cho dù không có sự tồn tại của hắn thì vận mệnh của nữ nhân họ Cát sau khi bước theo Lý Nguyên vào Lôi Tiên giới thì đã được định đoạt.

- Tâm cơ của Lý Nguyên quá sâu. Nếu những lời nói của hắn là thật thì trên đường đi, sự kìm nén của hắn đối với nữ tử họ Cát thật là đáng sợ. Chỉ khi tới ngọn núi này, hắn mới nói ra tất cả. Mà trên ngọn núi này có rất nhiều cấm chế, chỉ sợ rằng toàn bộ cấm chế nơi đây có quan hệ với tổ tiên của hắn vào năm đó.

- Nhưng tất cả những điều đó không xác định được những lời hắn nói là thật. - Vương Lâm tỉnh táo nhìn Lý Nguyên, nét mặt bình thản không để cho người ta biết một chút suy nghĩ nào.

- Tuy nhiên, trước khi nữ tử họ Cát trước khi chết lại có chút quái dị. Vì sao nàng lại nhìn về phía tượng đá...

Lý Nguyên hít một hơi thật sâu, xoay người ôm quyền với Vương Lâm, nói một cách bình tĩnh:

- Hứa huynh! Thuật cấm chế của tại hạ không thể so sánh với tổ tiên. Muốn nhờ Hứa huynh giúp một tay. Lý mỗ muốn ngươi có thể sử dụng thần thông định thân thuật khiến cho âm hư cũng bị đứng yên.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn như thường, trong lòng phán đoán, đối phương đúng là thấy được bản thân mình đánh một trận với tu sĩ Âm Hư, hơn nữa còn thấy được mình thi triển Định Thân thuật.

- Hứa huynh! Cái thuật thần thông đó trong cả cuộc đời của Lỹ mỗ thì nó chính là thuật mạnh nhất. Có thể nói là tuyệt luân, chỉ trong tích tắc mà mọi thứ như bị ngừng lại. Nếu có thuật đó của Hứa huynh giúp đỡ, Lý mỗ tự tin đánh nát được pho tượng đá này khiến cho Lý gia của ta từ nay về sau trở lại tự do. Đồng thời, Lý mỗ cũng lấy Phá Diệt cấm và Mai Hoa thuật báo đáp.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Lý Nguyên. Việc này nếu đúng đơn giản như lời nói của đối phương thì giúp một chút cũng được. Chưa nói tới Phá Diệt cấm, chỉ cần Mai Hoa thuật, nếu tìm hiểu toàn bộ chẳng những cấm chế tăng thêm uy lực mà pháp thuật cũng có được sự trợ giúp.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm nhìn lướt qua tượng đá, không để ý tới thủ ấn. Sau khi nhìn liếc qua một cái, hắn chợt nhận ra hình như hình dạng của tiên nhân có chút giống với tướng mạo của nữ tử họ Cát.

- Hứa huynh! Tu vi của Lý mỗ không bằng ngươi. Mặc dù hơn ở cấm chế nhưng cũng không chống lại được kiếm khí vừa rồi của ngươi mà vẫn còn nghi ngờ hay sao? Vậy để tỏ lòng thành, trước tiên ta sẽ giao toàn bộ Mai Hoa thuật còn lại cho ngươi. Đợi sau khi phá giải toàn bộ phong ấn sẽ giao nốt cho Hứa huynh Phá Diệt cấm. - Thanh âm của Lý Nguyên hết sức thành khẩn nhìn Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn bình thản, chỉ hơi gật đầu. Lý Nguyên chẳng hề do dự, xuất ra một cái ngọc giản. Sau khi ngưng thần khắc lên đó liền ném cho Vương Lâm, bên trong đúng là còn mấy loại cấm chế.

- Hứa mỗ có thể ra tay giúp đỡ. - Sau khi Vương Lâm xem xét qua liền thu vào trong túi trữ vật, nói một cách chậm rãi. Tuy miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Vương Lâm vẫn hết sức cẩn thận. Hắn luôn cảm giác được ở đây có gì đó không ổn.

Nhất là Lý Nguyên, người này tuy đã nói ra hết tất cả mọi chuyện, nhưng Vương Lâm vẫn cảm thấy quanh người đối phương có một lớp sương mù bao phủ.

- Ta muốn xem xem Lý Nguyên còn giấu diếm cái gì. - Vương Lâm thầm hừ lạnh.

Nét mặt Lý Nguyên xuất hiện sự vui mừng. Hắn hít một hơi thật sâu, vỗ vào túi trữ vật. Lập tức thiết kiếm bay ra. Tay phải hắn chợt đưa về phía trước, tay trái vẽ nhẹ vài nét lên chuôi kiếm. Lập tức có máu tươi chảy xuống xuôi theo thân kiếm tỏa ra một ánh sáng màu hồng yêu dị.

Lý Nguyên thì thào gì đó trong miệng như nghe không được rõ. Theo tiếng nói của hắn, vết máu trên thiết kiếm tỏa ra một làn oán khí rất dầy. Oán khí không phải chỉ có một đạo mà do rất nhiều tổ hợp thành.

Một ngọn lửa hồng chợt bốc lên trên thiết kiếm, nó giống như một tia sáng chợt lóe lên. Trong ngọn lửa hồng đó, mỗi một tia oán khí lại xuất hiện một khuôn mặt hư ảo cứ thay đổi liên tục.

Trên mi tâm của mỗi người đều có một dấu ấn giống nhau. Chúng chớp lóe liên tục tạo ra một sự quái dị.

Đúng lúc này, Lý Nguyên cắn đầu lưỡi, phun ra một chút máu tươi. Sau khi máu tươi bay vào trong ngọn lửa màu hồng liền bị hấp thu khiến cho ngọn lửa bốc cháy mạnh hơn.

Thậm chí còn có những tiếng kêu gào từ trong ngọn lửa bay ra, lan khắp bốn phía. Khắp đỉnh núi giống như quang cảnh dưới địa ngục.

Khuôn mặt Lý Nguyên bị ánh sáng màu hồng bao phủ có cảm giác dữ tợn. Hắn chụp lấy túi trữ vật, la bàn liền bay ra. La bàn vừa mới xuất hiện liền bị Lý Nguyên ném vào trong ngọn lửa hồng.

La bàn bay vào trong ngọn lửa, cây kim trên mặt của nó liền chuyển động. Mỗi một vòng liền có một vòng sóng gợn tản ra ngoài. Những vòng sóng đó khiến cho ngọn lửa nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Thoáng cái, ngọn lửa hồng trên thiết kiếm đã cao tới mấy trượng. Nó giống như muốn cứ thế bốc lên thật cao, tỏa ra ánh sáng màu hồng bất diệt. Ngọn lửa bốc cháy mạnh mẽ, ngay lập tức la bàn vỡ vụn. Ngay vào lúc la bàn vỡ nát, ngọn lửa lại càng bốc cháy mạnh hơn.

Tiếp theo là thanh thiết kiếm cũng nhanh chóng bị hóa thành thép lỏng rồi bị ngọn lửa nuốt chửng. Trong khoảng thời gian ngắn, ngọn lửa lại

bốc lên gấp đôi. Vào lúc này, nó đã đạt tới độ cao mười trượng, bay thẳng tới pho tượng đá. Bất chợt, ngọn lửa hồng liền bao phủ toàn bộ pho tượng đá. Kể cả thanh kiếm và nô lệ đứng trên mũi kiếm cũng nằm trong ngọn lửa.

Pho tượng đá bị ngọn lửa màu hồng bao phủ giống như bị tế luyện. Từng đạo oán khí trong ngọn lửa cứ thế chui vào trong tượng đá. Từ từ, trên tượng đá xuất hiện những vết nứt, càng lúc càng nhiều, có dấu hiệu sập xuống.

Ánh mắt Lý Nguyên lấp lánh, vỗ vào túi trữ vật. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một cái bình ngọc, rồi ném về phía trước. Trong bình ngọc liền có một tia sáng bay ra, hòa lẫn vào trong ngọn lửa rồi chui vào tượng đá qua những vết nứt.

Vết nứt trên tượng đá càng lúc càng nhiều, có những tanh tách vang lên. Bên trong pho tượng, oán khí cùng với những tia sáng trắng cứ thế chui vào, như có một thứ hơi thở thức tỉnh.

Đúng vào lúc này, Lý Nguyên hít một hơi thật sâu, không chút do dự cho tay vào túi trữ vật, xuất ra một pháp bảo cuối cùng đó là một cuốn họa trục. Sau đi ném đi, họa trục liền mở ra. Trong tích tắc khi họa trục xuất hiện, ngọn lửa hồng đang bao vây tượng đá liên run rẩy mạnh hơn. Cái cảm giác có một làn hơi thở thức tỉnh bên trong càng lúc càng đậm.

- Hứa huynh! Thi triển thần thông giúp ta dụng hoạ trục phong ấn linh hồn bất diệt còn sót trong pho tượng. - Lý Nguyên quát to.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn nhếch mép cười lạnh, chẳng những không thi triển định thân thuật mà còn nhanh chóng lui lại phía sau. Hắn như đã nhìn ra được nhân quả của việc này.

Vương Lâm vừa lui, Lý Nguyên liền quay đầu lại nhìn Vương Lâm chằm chằm, ánh mắt xuất hiện một sự dữ tợn, quát:

- Hứa đạo hữu! Tại sao chưa ra tay, còn đợi tới khi nào?

Lúc này, những vết nứt trên pho tượng đá càng lúc càng nhiều. Thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu sập xuống. Hơi thở bên trong thức tỉnh càng lúc càng mạnh. Toàn bộ oán khí trong ngọn lửa có hơn nửa bị tượng đá hấp thu, ngay cả những tia sáng trong bình ngạc cũng biến mất, hoàn toàn chui vào tượng đá.

Oán khí và những tia sáng giống như phân bón khiến cho tượng đá có được lực lượng muốn thoát khốn. Nhưng đồng dạng bên ngoài có một tầng phong ấn, ngăn cản nó trốn thoát.

Tốc độ Vương Lâm lui lại phía sau nhanh hơn, trong phút chốc liền ra ngoài trăm trượng. Một tia sáng trong mắt Lý Nguyên lóe lên, hắn nhanh chóng lao về phía trước. Tu vi của bản thân bộc phát rất mạnh, mặc dù chỉ là Vấn Đỉnh đại viên mãn, nhưng trong đó lại có một hơi thở đáng sợ

tồn tại. Cái lao người của hắn chẳng khác gì thuấn di, đuổi theo Vương Lâm, quát:

- Hứa đạo hữu! Vì sao lại lùi?

- Lý đạo hữu kể chuyện xưa rất êm tai, nhưng mục đích của ngươi chỉ sợ không phải giải thoát phong ấn của Lý gia mà là muốn tiên nhân trong pho tượng này sống lại. - Vương Lâm lui lại phía sau, sau lưng hắn tiên vệ khôi lỗi xuất hiện, đánh một quyền về phía Lý Nguyên.

Một quyền đánh ra, khiến cho không khí phát ra những tiếng nổ ầm ầm với khí thế kinh người.

Lý Nguyên cười lạnh, ánh mắt xuất hiện sự khinh miệt. Hai tay hắn bắt quyết, lập tức trước người chợt xuất hiện một sợi tơ đen. Sợi tơ dài ra với một tốc độ cực nhanh tạo ra trước mặt một cái tam giác vừa đúng lúc một quyền của tiên vệ tới nơi. Cái tam giác chợt xuất hiện những tia sáng yêu dị, bao lấy nắm tay tiên vệ.

Trong nháy mắt, tam giác nhanh chóng to lên với một tốc độ khó tin, va chạm với nắm tay của tiên vệ. Tam giác giống như một sợi tơ mềm mại, bám dọc theo quyền , bao phủ toàn bộ thân thể tiên vệ.

Vào lúc này, tiên vệ bị tam giác bao phủ toàn thân, tỏa ra những tia sáng màu đen. Mặc cho tiên vệ có giẫy dụa thế nào cũng không thể làm nên

chuyện gì.

- Chỉ là một cái hạ phẩm tiên vệ mà cũng dám làm càn trước mặt ta. - Lý Nguyên cười lạnh.

Tuy nhiên, nét mặt Vương Lâm vẫn như thường chẳng hề thay đổi. Hắn nhẹ nhàng nói:

- Những lời nói trước đó của ngươi quả nhiên là giả.

Lý Nguyên nhìn Vương Lâm, nói một cách chậm rãi:

- Ta không muốn ra tay với ngươi. Ngoan ngoãn cùng ta trở về, thi triển thuật định thân truyền thừa của Vũ tiên giới. Sau khi hoàn thành, những thứ cho ngươi không phải là ít.

Vương Lâm mỉm cười, lắc đầu:

- Ngươi ngay cả hậu nhân của chủ nhân mà cũng dám giết thì làm sao ta có thể tin được lời hứa hẹn của ngươi? - Nói xong, Vương Lâm liền thuấn di rời khỏi.

Tinh quang trong mắt Lý Nguyên xuất hiện, nói một cách chậm rãi:

- Xem ra ta đã thực sự coi thường ngươi. Nhưng trong mắt ta, ngươi chạy không thoát đâu. - Lý Nguyên vừa nói vừa vung tay lên. Mi tâm của hắn có một ánh sáng xuất hiện liền bay ra một đạo cấm chế. Nhất thời, tầng mây trên bầu trời chợt bị đẩy ra bốn phía. Phía xa xa, không gian chợt vặn vẹo rồi Vương Lâm xuất hiện.

Bị buộc phải hiện thân, Vương Lâm không hề có gì bối rối, như đã tính toán sẵn từ trước.

Vào lúc này, trên một đại lục nhỏ ở giữa của Lôi tiên giới, xung quanh nó từng đạo lôi điện giống như song sắt bao vây. Ở trung tâm của đại lục có một cái trận pháp khổng lồ. Ngoài trận pháp vào lúc này có bốn lão nhân đang khoanh chân ngồi. Mỗi một người đều có mái tóc bạc trắng, nhưng toàn thân lại được bao phủ bởi một làn nguyên lực khổng lồ.

Trong trận pháp đột nhiên lóe ra ánh sáng rực rỡ. Bốn lão nhân vẫn ngồi yên, ngay cả mi mắt cũng chẳng nhúc nhích. Một lát sau, trong trận pháp chợt xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó có màu đỏ, vừa mới xuất hiện liền tỏa ra một mùi máu tanh tràn ngập. Bốn lão nhân ngoài trận pháp cùng mở mắt, lộ ra sự ngưng trọng.

- Vương Lâm tiểu nhi. Lão phu tới rồi. - Bóng người đó từ từ hiện rõ, hóa thành một người mặc hồng bào, mái tóc và lông mi màu hông.

Người đó đúng là Huyết Tổ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 752: Nhân quả.

Trong nháy mắt khi Lý Nguyên quay đầu, toàn bộ ngọn lửa bao phủ xung quanh bị tượng đá hấp thu. Từ trong những vết nứt, ánh sáng màu hồng lan ra càng lúc càng mạnh. Có thể ngửi thấy trong những tia sáng màu hồng đó có cả mùi tanh, hiển nhiên là máu của Cát Hồng.

Trong làn ánh sáng đó ẩn chứa một hơi thở rất mạnh, lan về phía cuốn họa trục. Trong hai mắt của tượng đá vào lúc này cũng có vô số vết nứt, tỏa ra ánh sáng màu hồng. Từ xa nhìn lại nó mang tới một sự lung linh, gây cho người ta một ảo giác.

Giống như từ đôi mắt đó đang chảy ra hai hàng lệ nóng.

- Ta...ta sai lầm rồi sao... - Lý Nguyên kinh ngạc nhìn tượng đá, thì thào nói, ánh mắt có chút thất thần.

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh như băng. Bản thân Lý Nguyên cũng chẳng có gì đáng sợ, dù sao thì tu vi cũng chỉ là tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn, Vương Lâm có thể đánh một cách dễ dàng. Nhưng trong người Lý Nguyên lại ẩn chứa một thứ hơi thở rất mạnh, hơi thở đó do nô ấn mang lại.

Hơi thở đó khiến cho người ta cảm giác Lý Nguyên có một điều gì đó thần bí.

Hơi thở này khiến cho Vương Lâm cảm thấy e ngại. Lần đầu tiên khi hắn phát hiện ra làn hơi thở đó chính là khi Lý Nguyên đứng dưới tượng đá nói ra đoạn nhân quả kia. Lúc đó, hắn chợt có chút co rúm người lại. Mặc dù chỉ diễn ra trong tích tắc nhưng vẫn bị Vương Lâm nhìn thấy.

Lúc đó, hắn cũng chỉ ghi nhớ việc này vào trong lòng. Mãi cho tới khi Cát Hồng chết, ánh mắt của nàng nhìn pho tượng đá khiến cho Vương Lâm sực tỉnh, thoáng hiểu ra.

Cát gia chắc chắn là hậu nhân của tiên nhân. Còn về phần Lý gia, có lẽ thực sự bọn họ vô tội. Bởi vì sự liều lĩnh của tổ tiên khiến cho cả gia tộc suy yếu, muôn đời trở thành đầy tớ, cống hiến tuổi thọ và tu vi, chậm rãi khiến cho linh hồn bất diệt của vị tiên nhân từ từ hồi phục.

Người của Lý gia có lẽ thực sự muốn phản kháng nhưng hiển nhiên lần nào cũng thất bại. Mãi cho tới khi cách đây mấy vạn năm trước, vị tổ tiên của Lý gia, người mang tới cho Lý gia hy vọng. Nhưng nô ấn qua bao nhiêu năm tích lũy, giấu bên rong hồn của đầy tớ cũng đồng dạng thức tỉnh mà sinh ra người có thiên tư tuyệt luân của Lý gia.

Vì vậy mà việc giải khai nô ấn thực tế là làm sống lại chủ nhân của nó.

Mỗi một lần thất bại, trước đó Vương Lâm tưởng rằng người nhà Cát gia lại xuất hiện biến cố. Nhưng mãi cho tới cuối cùng, hắn mới phân tích vì sao Lý Nguyên nhất định phải tìm tới chính bản thân mình.

Lẽ ra đối phương chắc chắn đã chuẩn bị rất là đầy đủ, đồng thời cũng không tính đến trường hợp khi vào Lôi tiên giới lại gặp mình. Tất cả những việc này, sau khi Vương Lâm nhìn thấy pho tượng đá đã suy nghĩ cẩn thận về Lý gia và Cát gia thì chợt hiểu ra.

Bởi vì đối phương thấy được trong trận đánh của hắn với Tu sĩ Âm Hư đã sử dụng cây roi nhân quả. Vì vậy mà Lý Nguyên mới lựa chọn hắn.

Cái roi nhân quả khi đánh ra chính là nhân quả.

Mấy vạn năm trước, lần đầu tiên luân hồi thất bại, nguyên nhân không phải do hắn, không phải do pháp khí, không phải do Cát gia mà là do tiên nhân trong tượng đá không muốn. Người đó không muốn dùng cách này

để sống lại. Đoạn tuyệt tất cả huyết mạch để sống lại linh hồn bị phong ấn đó chính là quả.

Có thể tưởng tượng làm sống lại tiên nhân thì một mình Cát Hồng cũng không đủ. Chỉ sợ rằng lúc này, bên ngoài Lôi tiên giới, Cát gia cũng đang tiến hành một loại hiến tế nào đó.

Tất cả những điều đó là để cho tiên nhân trong tượng đá sống lại. Nhưng hệ quả của nó là linh hồn đó chống cự không muốn.

Linh hồn của tiên nhân làm sao có thể đơn giản như vậy. Lấy roi nhân quả mà quất, chỉ sợ là kể cả Vương Lâm cũng sẽ rơi vào bên trong, chẳng biết sinh tử thế nào.

Nếu việc này không có sự xuất hiện của hắn, thì Lý Nguyên chắc chắn cũng chuẩn bị phương pháp, nhưng gã cũng không biết được có thể thành công hay không. Vì vậy mà trước đó, gã đã nói bản thân nắm chắc được bảy phần, có thêm roi nhân quả nắm chắc tới chín thành.

Vương Lâm lớn mật đoán rằng trong túi trữ vật của Lý Nguyên cũng có thể có một loại pháp bảo có ý cảnh nhân quả.

Điều đó cũng giải thích tại sao mấy vạn năm trước sau khi thất bại, Cát gia vẫn giữ ba loại pháp khí. Hơn nữa lại còn không hề giấu tin tức đó mà thay đổi tin tức khiến cho toàn tộc đều biết.

Mục đích của bọn họ đó là chờ đợi người đầy tớ của Lý gia bước vào luân hồi lần thứ hai.

Vì vậy mà sau khi Lý Nguyên tới Cát gia mới có thể thuận lợi như vậy. Chỉ có điều Vương Lâm lại nghĩ tới cảnh tượng trên đường đi cách đối xử của Lý Nguyên đối với Cát Hồng.

Kết hợp với những chuyện mà Lý Nguyên đã nói, hắn càng thêm tin tưởng rằng linh hồn của Lý Nguyên cũng chưa tiêu tan vẫn tồn tại như cũ.

Chuẩn xác mà nói thì Lý Nguyên chỉ có một linh hồn. Nhưng trong linh hồn đó lại có hai suy nghĩ. Một thứ chính thức là của Lý Nguyên còn một thứ khác thì lại là tàn hồn của nô ấn.

Dưới sự xung đột của hai loại suy nghĩ đó khiến cho cấm chế của Lý gia không thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Vì vậy mà mỗi lần Lý Nguyên thi triển cấm chế đều có một chút ảnh hưởng. Mai Hoa thuật như thế mà Phá Diệt cấm chế hóa thành sợi tơ đen cũng vậy.

Hiểu rõ tất cả điều đó, Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía Lý Nguyên đang ngơ ngác mà im lặng.

Hắn cảm giác Lý Nguyên có một chút đáng thương.

Hắn chính là một tên đầy tớ, vì làm cho chủ nhân sống lại mà dốc hết sức.

Giống như những hình ảnh có trong thủ ấn của tượng đá. Khi chủ nhân chết, người đầy tớ đứng trên mũi kiếm quay đầu lại với một ánh mắt đau đớn.

Chủ nhân đứng trên chuôi kiếm đã không còn. Trên thế gian như chỉ còn một mình hắn đứng trên mũi kiếm.

Vô số năm chờ đợi, hai lần luân hồi hiến tế nhưng cuối cùng vẫn không thoát được nhân quả.

Lý Nguyên kinh ngạc nhìn tượng đá, rồi quỳ gối trên mặt đất.

- Chủ nhân... Ta...ta thực sự sai lầm rồi.

Vào lúc này, những vết nứt trên pho tượng càng lúc càng nhiều. Ánh sáng màu hồng càng lúc càng đậm, tỏa ra rực rỡ. Ngoài ra, những tia sáng đỏ như máu cũng nhiều lên, ngưng tụ lại một chỗ giống như những giọt lệ thực sự.

- Tại sao người không muốn thức tỉnh? Ta chỉ muốn trên chuôi kiếm luôn có chủ nhân đứng trên, còn ta đứng ở mũi kiếm có thể vì ngài chinh chiến. - Lý Nguyên thì thào tự nói, ánh mắt có chút gì đó đau thương.

Vương Lâm yên lặng nhìn cảnh tượng trước mặt. Hắn với Lý Nguyên không có mối thù sinh tử. Vào lúc này cũng chỉ than thầm rồi thu hồi cây roi nhân quả.

- Nguyên nhân ngoài sự cố chấp tới mức cực đoan ra dẫn tới lầm lẫn lớn. Niềm tin của người đó sau thất bại mấy vạn năm trước đã không yên. Vì vậy mà lần thứ hai, niềm tin bị tổn hại đã sụp đổ.

Vết nứt trên tượng đá càng lúc càng nhiều. Thậm chí ngay cả trên thạch kiếm và pho tượng người đầy tớ trên mũi kiếm cũng xuất hiện những vết nứt. Từng làn ánh sáng màu hồng từ bên trong hắt ra, làm cho bầu trời xuất hiện một làn ánh sáng mờ.

Ánh sáng màu hồng tỏa ra từ tượng đá càng lúc càng đậm. Cuối cùng, ánh sáng đó chầm chậm kéo dài rồi bị bức họa đang tung bay trước đó hấp thu.

Lúc bắt đầu, bức họa hút ánh sáng màu hồng cũng không nhiều. Nhưng sau đó, càng lúc càng có nhiều ánh sáng màu hồng lóe lên từ trong tượng đá bay vào trong bức họa.

Tới cuối cùng, ánh sáng màu hồng gần như thành một luồng sáng chui vào trong bức họa. Cảnh tượng kỳ dị đó khiến cho Lý Nguyên đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt đang thừ ra chợt xuất hiện một sự hưng phấn.

- Chủ nhân!

Ánh sáng màu hồng càng lúc càng nhiều, bất cứ tia sáng nào lộ ra ngoài liền bị hút vào trong bức họa. Từ từ, ánh sáng màu hồng càng lúc càng nhạt, giống như thoát hết ra ngoài.

Cuối cùng, một tia sáng màu hồng từ trong tượng đá bay ra, chui vào trong bức họa. Pho tượng đá chợt run lên, giống như mất đi linh hồn, không còn sự linh động nữa, chẳng khác gì một pho tượng bình thường.

Sau khi hấp thu toàn bộ ánh sáng màu hồng, bức họa tỏa ra ánh sáng chói mắt tạo thành một vầng sáng. Ở một góc của nó chậm rãi xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ bắt đầu thiêu đốt bức tranh.

Cũng không phải chỉ một cạnh của nó mà toàn bộ bốn cạnh của bức họa vào lúc đó chợt tản ra một làn khói xanh, bay lên bầu trời nhưng không tiêu tán.

Lý Nguyên nhìn cảnh tượng đó, sự kích động trong mắt càng nhiều.

Ánh mắt của Vương Lâm nhìn chăm chú diễn biến trước mặt.

Bức tranh bốc cháy từ xung quanh lan vào đến giữa. Hình ảnh tiên nhân đang đứng trên chuôi kiếm vào lúc này có hồn phách, đứng trong bức họa lúc ẩn lúc hiện.

Cuối cùng, cả bức họa bao phủ bởi ngọn lửa rồi hóa thành tro, bị gió thổi bay mà rớt xuống mặt đất.

Đám khói xanh bốc lên từ bức họa không hề bị gió thổi tan mà phiêu diêu giữa không trung, hóa thành một hình người.

Bóng người đó hết sức mơ hồ không thể nhìn rõ khuôn mặt. Nhưng Vương Lâm có thể nhìn thấy dưới chân người đó, khói xanh hóa thành hình một thanh kiếm. Nơi người đó đứng chính là chuôi kiếm.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 753 +754: Bộ giáp bằng da Cổ Thần.

Nơi chuôi kiếm có một làn khói xanh mỏng lay động khiến cho người ta không thể phân biệt được đó là chuôi kiếm hay là khói xanh.

Người đó đạp trên chuôi kiếm đứng giữa không trung. Hắn nghiêng thân, giơ tay phải về phía Lý Nguyên mà vẫy nhẹ.

Lý Nguyên đang quỳ trên mặt đất chợt chấn động. Trên mi tâm của hắn chợt xuất hiện một ấn ký phức tạp. Ấn ký đó đúng là nô ấn. Nó lóe lên một cái rồi bay ra khỏi trán của Lý Nguyên, hóa thành một tàn hồn đuổi bay lên mũi kiếm do khói xanh biến thành.

Làn khói xanh bay thẳng về phía chân trời rồi biến mất.

Tất cả những việc đó giống như hư ảo, chỉ có khói xanh mà thôi.

Ánh mắt Vương Lâm có chút thất thần, nhìn về phía pho tượng đá. Khi nhìn vào ấn quyết trên tay phải, hắn cảm thấy ngơ ngác...

Vẫn là viễn cổ tiên giới, vẫn là thanh kiếm tiên đang bay lên trời, vẫn là hai người đang đứng trên mũi kiếm và chuôi kiếm. Chỉ có một cái khác đó là trên thanh kiếm kia vọng tới một thanh âm:

- Ta vong, hồn diệt...

Phong tượng đá trên ngọn núi chợt vỡ ra thành vô số mảnh đá vụn.

Cuối cùng thì tiên nhân năm đó cũng đã bỏ mình. Tất cả chỉ là giấc mộng của tàn hồn người đầy tớ... Sự việc diễn ra đúng như dự đoán của Vương Lâm. Tuy nhiên, vẫn còn có một chút nghi vấn mà Vương Lâm không giải thích được.

Không có đáp án, giống như khói xanh hư ảo không nhìn rõ được đâu là thực đâu là giả. Vương Lâm tưởng rằng mình chiếm được kết quả, biết được mọi chuyện. Nhưng cuối cùng, vào lúc nhìn thấy làn khói xanh hắn lại trở nên ngơ ngác, lẫn lộn.

Có lẽ cũng chỉ có tàn hồn của người đầy tớ mới là thật, mới là người duy nhất biết toàn bộ đáp án.

Từ hôm nay trở đi, trong Lôi tiên giới có một thanh kiếm do khói xanh hóa thành. Trên mũi kiếm luôn có một thân ảnh đứng đó, phảng phất như tồn tại vĩnh hằng...

- Đây là nơi nào? - Âm thanh yếu ớt phát ra từ miệng Lý Nguyên đang nằm trên mặt đất. Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Vương Lâm.

Trong Lôi tiên giới, trên vô số những đại lục nhỏ có rất nhiều động phủ tiên nhân cùng với các di tích. Bên trong lại càng có rất nhiều cấm chế.

Những vùng đất đó của tiên nhân muốn vào không phải là chuyện đơn giản.

Mặc dù vô số năm qua, Lôi tiên giới đã mở ra nhiều lần nhưng vẫn có một sô nơi cấm chế vẫn chưa bị phá hủy. Cấm chế ở những nơi đó thường quá lớn, cơ bản không phải là chỗ mà tu sĩ có thể đụng chạm.

- Hứa huynh! Ngươi nhìn nơi này. Cấm chế nơi đây là tiên cấm điển hình, điểm chú ý của nó chính là lấy khung cảnh thay đổi xung quanh để đạt được mục đích giấu diếm thần thức.

- Nếu ta không nhầm thì sau khi bài trừ cấm chế ở đây chắc chắn sẽ có một tòa điện phủ của tiên nhân.

- Đứng bên cạnh, Vương Lâm ngưng thần quan sát rồi gần đầu nói:

- Ý của Lý huynh là cấm chế ở đây sử dụng bùn đất là chính?

Mảnh đại lục chỗ hai người cũng không quá rộng. Khắp nơi, mặt đất chỉ có một màu đen, bầu trời âm u dị thường. Mặc dù không nhìn thấy lôi điện nhưng vẫn có thể nghe được tiếng sấm vang vọng trên bầu tời.

Trong phạm vi ngàn dặm, ngoại trừ hai người bọn họ không còn có bất cứ một người khác. Đứng ở đây chỉ có một cái cảm giác hoang vu mà

thôi.

Lý Nguyên gật đầu, cười nói:

- Lĩnh ngộ của Hứa huynh đối với cấm chế khiến cho tại hạ bội phục. Nửa tháng qua, mỗi khi Lý mỗ nói, ngươi đều có thể nhìn thấy điểm quan trọng. - Lý Nguyên nắm lấy một chút bùn đất rồi cho vào trong túi trữ vật, nói:

- Hứa huynh! Tốt nhất là lấy một ít bùn đất của cấm chế. Chờ sau khi ra khỏi Lôi tiên giới, không còn hoàn cảnh tiên cấm ở đây, bùn đất chắc chắn sẽ có một sự thay đổi. Nếu đugs như vậy, sau khi ngươi trở về Lý gia với ta, có thể chế tạo một cái cấm chế la bàn.

- Đa tạ Lý huynh! - Vương Lâm nghe thấy vậy mỉm cười. Hắn ngồi xuống, lấy một ít bùn đất rồi cho vào trong túi trữ vật.

- Lý mỗ phải tạ ơn ngươi mới đúng. Nếu không có ngươi, Lý Nguyên ta sợ đã chết từ lâu, càng không cần phải nói tới đại ân giải khai nô ấn. - Lý Nguyên có chút cảm khái, nói một cách chân thành.

Nửa tháng trước, sau khi hắn tỉnh lại, từ từ trong đầu mới nhớ lại tất cả những cảnh lúc trước. Nhất là việc tàn hồn của nô ấn điều khiển khiến cho thể xác và tinh thần khó có thể bình phục.

Tất cả những việc đó khiến cho Lý Nguyên vô cùng cảm kích đối với Vương Lâm. Hắn không hề do dự đem sở học cấm chế của mình truyền hết cho Vương Lâm để báo đáp.

- Chờ sau khi về tới gia tộc, Lý mỗ sẽ đưa Hứa huynh đi truyền thừa ở từ đường. Ở nơi đó, ta sẽ truyền cho ngươi Phá Diệt cấm chế để báo đáp đại ân. - Lý Nguyên nhìn Vương Lâm, ánh mắt hết sức trong sáng.

Vương Lâm lui lại vài bước, ôm quyền với Lý Nguyên. Mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt hết sức nghiêm túc.

Phá Diệt cấm là một trong tứ đại cấm chế từ thời thượng cổ. Trong nửa tháng qua, Lý Nguyên đã giới thiệu cho hắn rất nhiều. Cấm chế này cơ bản giống như thuật thần thông. Mặc dù khác với tiên thuật nhưng hoàn toàn tương xứng.

Muốn học được cấm chế đó phải ở nơi truyền thừa đặc biệt mới có thể học được. Cho tới bây giờ, cũng chỉ còn Lý gia mới có được Phá Diệt cấm.

- Đáng tiếc, pháp thứ tư của tiên cấm ở đây cũng không đầy đủ. Chắc là nhiều năm trước đã có người bài trừ. Chỉ có điều người bài trừ cấm chế đó thủ pháp quá mức thô tục. - Lý Nguyên nhìn mặt đất, hơi trầm ngâm. Tay phải hắn điểm lên mi tâm, khi nhấc tay, một sợi tơ đen liền bay ra rồi hình thành một cái phù ấn trong tay hắn. Sau đó, hắn vỗ nhẹ cái phù ấn lên mặt đất.

- Phá! - Vừa dứt lời, mặt đất từ chỗ ngón tay của Lý Nguyên, bùn đất giống nhưng cuộn sóng. Trong phút chốc, xung quanh giống như bị một thứ gì đó nghiền nát, liên tục sụp xuống để lộ ra trước mặt Vương Lâm một ngọn núi.

Ngọn núi đó không cao, sườn núi có một tòa cung điện hoa lệ. Chỉ có điều vào lúc này, trên núi lại có một cái hố lớn, giống như đó là nơi trồng tiên thảo nhưng bị người ta đào đi cả gốc lẫn rễ. Ở đây chỉ còn lại một số cây cối tầm thường.

Ngay cả cung điện cũng thủng lỗ chỗ, chỉ còn một sự uy nghiêm mà thôi.

- Không ngoài dự đoán của Sở mỗ. - Lý Nguyên cười khổ, quay đầu nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, nói:

- Cấm chế của Lý huynh quá kinh người. Nửa tháng qua, bất cứ nơi mà hai chúng ta đi qua, ngươi chỉ cần liếc mắt một cái là phát hiện ra nơi có cấm chế. Tuy là cơ bản bị người ta nhanh chân giành trước, nhưng cứ thế tiếp tục không chừng có thể tìm được một cái điện phủ còn nguyên vẹn của tiên nhân.

- Thượng cổ tứ đại cấm thuật, chỉ cần tu luyện một loại tới mức cao nhất đều có được thần thông cực mạnh. Lấy cấm chế mà ngao du thiên hạ, từ tiên ma cho tới tất cả những thứ khác đều có thể phong ấn.

- Hoa Mai cấm thuật được sinh ra từ Phá Diệt cấm. Chỉ có điều gần đây nó bị truyền ra ngoài khiến cho người ta biết được. - Trong lời nói của Lý Nguyên có một chút tự tin.

- Phá Diệt cấm có được thần thông như vậy ở La Thiên tinh chỉ sợ là người tìm kiếm rất nhiều. - Vương Lâm liếc mắt nhìn Lý Nguyên mà nói.

Lý Nguyên cười khổ, gật đầu nói:

- Không dám giấu Hứa huynh. Lý gia của ta bị nô ấn vô số năm, Phá Diệt cấm đã truyền ra bả lần. Mỗi một lần đều là bất đắc dĩ không thể không truyền ra.

- Nhưng... - Lý Nguyên nhìn Vương Lâm, nói chậm rãi:

- Sở học của bọn họ tuy cũng là Phá Diệt cấm, đồng thời Lý gia của ta cũng không giấu khẩu quyết, thậm chí còn để cho ở nơi truyền thừa tự cảm ngộ. Nhưng bọn họ không có được cái tâm đối với cấm chế vì vậy mà không có được Phá Diệt cấm chính thức.

- Tâm cấm, chỉ có mỗi đời gia chủ mới được truyền thừa. Đợi sau khi ra khỏi Lôi tiên giới, về tới từ đường truyền thừa, ta sẽ phân ra một nửa tâm cấm cho ngươi.

- Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi lại ôm quyền đối với Lý Nguyên.

Lý Nguyên vội vàng khoát tay, đang định mở miệng thì chợt thốt lên một tiếng. Ánh mắt hắn lấp lánh nhìn về phía cung điện trên tiên sơn.

- Hứa huynh! Ngươi nhìn xem.

- Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên. Trên cái cung điện rách nát chẳng hề có chỗ nào thần kỳ. Nhưng quan sát một thời gian cũng có thể nhìn thấy một chút khác biệt.

- Cái cây đằng sau cung điện chỉ có bên trái là chuyển động, còn phía bên phải lại không có bất cứ gì thay đổi. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm.

Ánh mắt của Lý Nguyên có chút sợ hãi, nhìn Vương Lâm rồi gật đầu nói:

- Mặc dù Hứa huynh không học Phá Diệt cấm. Nhưng chỉ với sự quan sát đó cũng đủ vượt qua rất nhiều đại sư cấm chế.

Vương Lâm cười cười, nói:

- Xem ra vận may của chúng ta rất tốt.

Lý Nguyên cười ha hả, cùng với Vương Lâm bay lên, thẳng tới tiên sơn. Chỉ trong khoảng khắc, cả hai đã tới bên cung điện. Tới càng gần Vương Lâm liền cảm nhận được một làn hơi thở âm u tử trên nửa cái cây bất động phát ra.

Trong hơi thở âm u đó có một thứ gì rất nguy hiểm.

Vương Lâm dừng lại. Lý Nguyên cũng ngay lập tức dừng lại theo.

Dưới tán cây còn có hai bộ hài cốt trắng. Một bộ hài cốt mặc giáp da. Bộ giáp có chút thô thiển đồng thời bên trên có một chút đường nét.

Trong tích tắc nhìn thấy bộ giáp da, hai mắt Vương Lâm mở to, không tin nổi vào mắt mình.

- Đây là....

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 755: Kinh biến.

- Da của Cổ Thần. - Vương Lâm nhìn chằm chằm vào bộ giáp của hài cốt, nét mặt trở nên âm trầm. Khoảng khắc nhìn thấy bộ giáp da, Vương Lâm chợt có cảm giác buồn bã.

Hắn nhìn kỹ lại một lần, đó đúng là da của Cổ Thần được chế tạo thành giáp. Tuy không biết đó là Cổ Thần mấy tinh, nhưng khi nhìn thấy bộ giáp da, Vương Lâm lại nghĩ tới bổn tôn.

- Hứa huynh biết vật ấy? - Lý Nguyên thấp giọng nói.

Vương Lâm lắc đầu, nói nhỏ:

- Không nhận ra. Chỉ hơi giống với một thứ của người trước đây thôi.

Lý Nguyên cũng không hỏi tiếp mà nhìn bộ hài cốt bên cạnh cái cây, ánh mắt lấp lánh. Một lát sau, hai tay hắn bắt quyết, chỉ về phía trước. Lập tức một đạo cấm chế trong tay xuất hiện, hóa thành mười tám đóa hoa mai bay về phía cái cây.

Sau khi hạ xuống, chỉ thấy không gian xung quanh cái cây vặn vẹo, xuất hiện vô số dao động. Đồng thời, ngay cả bộ hài cốt dưới cái cây cũng vặn vẹo theo.

Cuối cùng, một âm thanh giống như gương vỡ vang lên. Cảnh tượng trước mặt liền biết mất. Cây cối không có ở đó, hài cốt cũng vậy, chỉ có một cái truyền tống trận tỏa ra ánh sáng dìu dịu, xuất hiện trước mặt Vương Lâm và Lý Nguyên.

- Đây là pháp thứ ba trong bát pháp của tiên cấm, lấy huyễn thuật làm chính. Vừa rồi bộ hài cốt mà chúng ta nhìn thấy cũng không phải nằm dưới tán cây. - Lý Nguyên nhìn truyền tống trận, trầm giọng nói.

- Sử dụng hai bộ hài cốt để thu hút sự người mò tới, sau đó dùng cấm chế giết chết. Không biết bao nhiều năm qua, có bao nhiêu người chết ở đây. - Vương Lâm gật đầu. Vừa rồi hắn cũng nhìn ra điểm ấy. Nếu bộ hài cốt thực sự tồn tại thì không thể giữ được cho tới bây giờ.

- Đây là một cái cấm chế giết người. Nhìn bộ giáp da đó chắc chắn là một thứ pháp bảo mê người của tiên nhân. - Ánh mắt Lý Nguyên xuất hiện một tia sáng.

Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi nói một cách chậm rãi:

- Không biết là cấm chế này do tiên nhân lưu lại hay hậu nhân thiết lập để đánh bẫy.

Lý Nguyên cũng trầm ngâm. Vấn đề này, vừa rồi hắn cũng đã suy nghĩ, nên vào lúc này nói một cách từ tốn:

- Mặc kệ thế nào. Cấm chế ở đây ta có thể xác định là lần đầu tiên bị bài trừ. Dù sao, vừa rồi Lý mỗ quan sát kỹ không hề nhận thấy một dấu hiệu chứng tỏ bị phá. Hơn nữa, cấm chế lâu năm, thời gian cũng có chút phù hợp.

- Do được bố trí từ rất lâu, nên bên trong có một số thay đổi mới khiến cho ánh sáng của cấm chế tiết ra ngoài. Đồng thời một số cảnh tượng bên trong cấm chế cũng hiện ra ở cấm nhãn. - Vương Lâm nhìn chăm chú rồi nói chậm rãi.

Lý Nguyên hơi trầm ngâm, gật đầu:

- Hứa huynh nói cũng đúng. Nơi này có bảy phần đúng như nhận định của Hứa huynh. Tất nhiên cũng không ngoại trừ có người cố ý tạo ra ở đây để giết người đoạt bảo.

Vương Lâm và Lý Nguyên đều là người thông minh, tâm trí hơn người. Sau khi quan sát một lúc, cả hai đã tìm ra được đáp án gần như chính xác tuyệt đối.

Đúng lúc này, truyền tống trận sau khi cấm chế bị phá, có chút dao động. Nó giống như lâu ngày không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, bây giờ đột nhiên xuất hiện giao tiếp với ngoại giới khiến cho xung đột với tiên khí liền có triệu chứng bị phá hủy.

Thậm trí ở bên mép của truyền tống trận vào lúc này xuất hiện vô số dòng xoáy nhỏ có dấu hiệu bị phá hủy. Một số ảo giác từ trong dòng xoảy tản ra. Tuy nhiên cũng chỉ là một số hình ảnh, trong đó có cả một ít kiến trúc xưa và thi thể hài cốt.

Vương Lâm và Lý Nguyên gần như cùng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó. Ánh mắt của hai cùng nhìn chăm chú.

- Xem ra suy đoán của Hứa huynh hoàn toàn chính xác. Hai chúng ta thử tìm xem cuối cùng nó như thế nào. - Lý Nguyên cười nói.

Vương Lâm đang muốn nói chuyện thì chợt có một thần thức cực mạnh từ xa lan tới. Thần thức đó quá mạnh, ngay cả bên trong cũng ẩn chứa thần thông. Sau khi tản ra, những đám mây đen trên bầu trời trong tích tắc bay đi, giống như không dám trêu chọc tới đạo thần thức đang lan tỏa khắp đại lục nhỏ bé này.

Lý Nguyên biến sắc. Vào lúc thần thức tỏa đến, hắn có cảm giác hô hấp trở nên khó khăn. Giống như thần thức của đối phương biến thành ngọn núi đè lên người. Nó còn làm cho tiên lực trong cơ thể hắn không thể

khống chế được mà phun ra một ngụm máu tươi. Thần thức đó mới chỉ đảo qua một cái liền lui lại, tập trung ở đây.

Vương Lâm lại càng thất kinh. Thần thức đó có mang tới cho hắn một cái cảm giác quen thuộc. Vào lúc này, chẳng cần nghĩ ngợi, hắn liền bay thẳng vào trong truyền tống trận.

Sắc mặt Lý Nguyên tái nhợt, suýt nữa thì hồn phi phách tán, vội bám theo Vương Lâm.

Khoảng cách hai người với tới truyền tống trận cũng không xa nên thoáng cái đã tới gần. Nhưng đúng vào lúc này, thần thức trở nên điên cuồng, trong phút chốc trời đất xung quanh biến thành một màu đỏ.

Một làn sương màu đỏ trong nháy mắt bao phủ, hóa thành vô số âm hồn, cất tiếng những tiếng khóc chói tai, đánh về phía Vương Lâm.

- Cấm chế. - Vương Lâm hét lớn, ôm lấy Lý Nguyên rồi lao về phía truyền tống trận.

Lý Nguyên nhanh trí không kém gì Vương Lâm, lập tức hiểu rõ ý định của hắn. Nếu cả hai cùng làm phép sẽ ảnh hưởng tới tốc độ. Vào lúc này, Vương Lâm lo việc di chuyển còn hắn chủ công là sự lựa chọn tốt nhất.

Để mặc cho Vương Lâm nắm lấy mình. Lý Nguyên chẳng hề do dự, hai tay bắt quyết, trong tay liền xuất hiện vô số cấm chế. Cấm chế vừa mới xuất hiện, liền từ một hóa thành mười tám. Kể từ đó, trong phút chốc vô vàn cấm chế xuất hiện.

Vô số cấm chế nhanh chóng ngăn cản âm hồn do làn sương màu đỏ hóa thành. Vương Lâm cũng không quay đầu lại, ôm lấy Lý Nguyên lao đi tới bên truyền tống trận rồi lao vào. Trong tích tắc một tiếng hừ lạnh từ trong thần thức phát ra.

- Ngưng huyết.

Âm thanh vừa dứt, trong vòng trăm trượng, giống như bị dồn nén, nhanh chóng đọng lại. Không gian như muốn làm cho tất cả mọi vật trong đó cũng phải đứng yên.

Vương Lâm chỉ còn cách truyền tống trận vài bước. Nhưng lúc này giống như bị một ngọn núi đè chặt khiến cho hắn chậm lại. Ngay cả thân thể của hắn cũng như bị một lực cực mạnh đè ép, gần như đứng im. Không chỉ có Vương Lâm mà Lý Nguyên cũng như vậy.

Lực lượng đó quá mạnh, có thể so sánh với thiên uy. Nó giống như một bàn tay vô hình từ trên bầu trời hạ xuống, nắm lấy cả khoảng không gian trong phạm vi trăm trượng, chực bóp nát.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Mồ hôi lạnh chảy xuống. Thậm chí hắn còn không nhấc nổi tay để xuất ra pháp bảo. Hắn có thể thấy được trong khoảng không cách đó không xa, một tia sáng màu hồng đang lao tới đây. Bên trong làn ánh sáng đó nhanh chóng xuất hiện một bóng người.

Bóng người màu hồng đó tỏa ra một sự căm hận, cùng với sát khí không thể tưởng.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 756: Cạm bẫy (1)

Lúc có nguy cơ sống chết, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi. Con mắt thứ ba ở mi tâm hắn trong nháy mắt điên cuồng lóe lên hồng quang, một luồng hồng quang hình quạt trong lúc hắn gian nan quay đầu mở ra ở phía sau hắn.

Hướng của luồng hồng quang này cũng không phải là hư không mà là Lý Nguyên!

Cảm giác ngưng kết ở bên ngoài thân thể Lý Nguyên trong khoảnh khắc hồng quang chiếu qua lập tức hơi chút lơi lỏng. Sắc mặt hắn tái nhợt, không chút do dự nâng tay phải lên đặt tại mi tâm.

Lập tức một đạo tơ đen to bằng cánh tay trẻ con trong chớp mắt bay ra từ mi tâm, ở trước người hắn hóa thành một đạo cấm chế lạc ấn. Nó vừa lóe lên, Lý Nguyên khẽ quát:

- Phá diệt tâm cấm!

Trong chớp mắt cấm chế này lập tức lóe lên, điên cuồng biến lớn, cuối cùng sụp đổ trong tích tắc hồng quang kia chiếu tới.

“Ầm!”

Tiếng động thật lớn bỗng nhiên vang lên quanh quẩn, sóng lớn dâng trào khiến cho trăm trượng bốn phía bị dồn nén có vẻ không ổn định. Đạo cấm chế tan biến kia vẫn chưa tiêu tán, mà hóa thành ngàn vạn tia hắc tuyến, lẫn nhau tạo thành các loại đồ án kỳ dị, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

Những cấm chế này có liên hệ kỳ dị với nhau, lúc nó tản ra, sắc mặt Lý Nguyên càng thêm tái nhợt. Hiển nhiên hắn thi triển Phá diệt cấm chân chính này chịu áp lực không nhỏ.

- Phong!

Một chữ nói ra, cấm chế này nhanh chóng bay đầy trời, đồng thời ngưng tụ mà đi trong lúc hồng ảnh xuất hiện tại bốn phía. Bóng dáng màu đỏ kia toàn thân bùng lên màu máu, giống như trong không trung xuất hiện một biển máu chợt lóe ra ngoài trong khoảnh khắc cấm chế kia ngưng tụ đến. Nhưng lập tức cấm chế đột nhiên tự bạo, trong không trung vang dội tiếng “ầm ầm” dữ dội.

Toàn bộ mảnh vỡ đại lục trong giây phút này có dấu hiệu không yên ổn, dường như muốn sụp đổ.

Trong lúc lực ép bốn phía lơi lỏng, Vương Lâm cầm lấy Lý Nguyên, chân phải trong nháy mắt bước ra tiến vào trong truyền tống trận sắp sụp đổ.

Hào quang lóe lên trên truyền tống trận, thân hình bọn Vương Lâm biến mất trong nháy mắt. Trong nháy mắt biến mất, tay trái Vương Lâm hung hăng vỗ về phía truyền tống trận. Trận này lập tức sụp đổ, hóa thành từng điểm sáng nhỏ, biến mất.

Trong phạm vi trăm trượng một mảnh yên tĩnh, thân hình màu đỏ như máu kia chậm rãi bước tới từng bước đứng ở nơi mà truyền tống trận biến mất, cả người chìm xuống dưới.

Hồi lâu, người này nâng chân phải lên, hung hăng đạp xuống đất một cái.

Một cái khe thật lớn từ dưới chân người này xuất hiện, giống như những con rồng điên cuồng lan tràn, điên cuồng vặn vẹo trên mặt đất. Trong tiếng “ca ca”, cái khe này từ giữa tách ra, rồi sau đó lại tách ra. Chỉ trong chốc lát, mặt đất gần như tràn đầy khe nứt dữ tợn.

Tu vi siêu quá Khuy Niết kỳ, xông phá điểm cực hạn của Lôi chi tiên giới, giống như gió lốc quét ngang trên kính phiến đại lục. Dần dần, khắp mặt đất đại lục đều là những khe nứt dữ tợn, ngay cả bầu trời lúc này cũng xuất hiện vô số không gian vỡ vụn.

Mặt đất sụp đổ!

Mảnh vỡ Lôi chi tiên giới nơi này, dưới một cái dậm chân của bóng đỏ như máu kia bị sụp đổ. Từng tảng lớn mặt đất tiêu tan tạo lên một loạt phản ứng dây chuyền.

Khe nứt không gian trên bầu trời càng lúc càng nhiều, giống như từng cái mồm to âm trầm không ngừng cắn nuốt hết thảy. Mặt đất vỡ vụn dung nhập vào hư vô, càng có một số bị những khe to trên bầu trời hút

vào chẳng biết đi đâu. Sau nửa canh giờ, không còn bầu trời, mặt đất nơi này cũng thành hư vô. Mảnh vỡ Lôi chi tiên giới vĩnh viễn sụp đổ. Biến cố dữ dội này khiến cho đám tu sĩ ít ỏi của La Thiên Tinh vực ở trên đại lục này hoảng sợ kinh hãi. Từng người điên cuồng lao ra, muốn rời khỏi nơi này.

Sợ hãi cái chết, giống như mảnh vỡ Lôi chi tiên giới này sụp đổ khiến cho bọn họ mất hồn mất vía cùng chạy trối chết. Chỉ có điều, tại mảnh vỡ sụp đổ người có thể chạy ra không nhiều lắm.

Mảnh vỡ sụp đổ lại khơi lên một dòng xoáy dường như muốn hút tất cả. Xa xa có thể thấy được từng xiềng xích sấm sét trong lúc mảnh vỡ sụp đổ bị dòng xoáy tác động vào, ngưng tụ tại trung tâm dòng xoáy.

Những sợi dây xích bị kéo thẳng tắp, chúng nó vừa động lập tức khiến cho những nơi tiếp nối của đại lục cũng bị liên lụy, khiến cho toàn bộ Lôi chi tiên giới này chỉ trong phút chốc đều phát ra tiếng nổ “ầm ầm”, chậm rãi di động.

Chẳng qua, người làm ra tất cả những chuyện này căn bản cũng không thèm để ý. Chẳng sợ Lôi chi tiên giới toàn bộ sụp đổ như vậy hắn cũng sẽ không xúc động. Hắn muốn chỉ là con gái của hắn.

- Tiểu tử Vương Lâm! Lần sau ngươi chạy không thoát!

Thân hình màu đỏ xoay người, dậm chân một cái biến mất trong hư vô.

Người này đúng là Huyết Tổ. Từ sau khi đi vào Lôi chi tiên giới này, hắn không tìm bảo bối, không tìm tiên thuật, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân chạy khắp nơi trên mảnh vỡ đại lục này.

Mỗi khi đi vào một mảnh vỡ đại lục hắn lập tức phát tán thần thức quét một vòng sau đó rời đi.

Bầu trời một mảnh u ám, khi thì có một chút ánh sáng cấm chế hiện lên. Từ trên mặt đất khô héo nhìn lên, bầu trời này cũng không cao. Những mảnh rậm rạp bao phủ xuống, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách dữ dội.

Trên mặt đất, từng ngọn núi nhỏ nhấp nhô hình thành vài thung lũng cao thấp khác nhau, bốn phía một mảnh im lặng.

Chỉ có trên bầu trời chốc chốc vỡ ra từng cái khe hình cung, sau khi tràn ra một tia âm hàn lại chậm rãi thu lại. Tại trong quá trình này sẽ có những tiếng gào thét bén nhọn quanh quẩn.

Nólà tiếng động duy nhất ở nơi đây.

Một tế đàn cao khoảng mười trượng, thành màu nâu ở trên mặt đất. Phần lớn bậc thang cũng bị tàn phá, có rất nhiều cái khe, trong đó mấy cái thậm chí kéo dài lên tận đỉnh tế đàn.

Lúc này trên nóc tết đàn rộng mấy trượng lóe lên một trận hào quang, xuất hiện hai thân hình.

Vương Lâm bước ra trên mặt đầy u ám, trái tim đến tận lúc này đều đập dữ dội. Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn lại một lần nữa cảm nhận được cái chết gần sát như vậy.

Nếu không có thần thông mắt thứ ba này sợ là vừa rồi sẽ gặp nguy hiểm. Đồng dạng, nếu không có Phá diệt cấm chế của Lý Nguyên, cho dù là truyền tống trận ngay tại trước mắt cũng không thể chạy thoát.

- Huyết tổ…

Vương Lâm nhíu mày.

Lý Nguyên lúc này cũng đi ra từ truyền tống trận. Hắn vừa mới xuất hiện lập tức khóe miệng chảy máu, lập tức khoanh chân ngồi dưới đất thổ nạp.

Vương Lâm trong lúc suy tư, khoanh chân ngồi xuống hộ pháp cho Lý Nguyên. Cùng lúc đó, thần thức hắn hơi tản ra quan sát bốn phía.

Ít lâu sau, hắn thu hồi thần thức, sắc mặt càng thêm âm trầm. Khe nứt xuất hiện trên bầu trời nơi đây có thể cắn nuốt thần thức, một khi thần thức tản ra lập tức sẽ hấp dẫn cái khe này tới.

“Tuy vậy nhưng nơi này cũng an toàn!”

Vương Lâm yên lặng nhìn thung lũng xa xa, trong lòng trầm ngâm.

“Huyết tổ không ngờ lại tới La Thiên Tinh vực này… Vừa rồi hắn xuất hiện căn bản không cho ta cơ hội nói chuyện, ra tay liền muốn bắt giữ ta. Hiển nhiên là hắn chuẩn bị lục soát hồn ta, tìm tung tích của Diêu Tích Tuyết…”

Vương Lâm sờ sờ túi trữ vật.

“Nếu ta giao Diêu Tích Tuyết ra, Huyết tổ này có thể tiếp tục đuổi giết hay không…”

Trong lúc Vương Lâm trầm ngâm, tiên vệ từ phía sau bước ra hộ pháp cho Lý Nguyên. Hắn vung tay lên ngăn cách bốn phía, sau đó vỗ túi trữ

vật. Lập tức một vòng ánh sáng cấm chế bay ra, trong nháy mắt chạm đất thì biến lớn, đến khi cao khoảng tầm người thì tản ra như hoa sen.

Vòng ánh sáng cấm chế tản ra, Diêu Tích Tuyết tóc dài tới vai khoanh chân ngồi ở bên trong. Hơn trăm năm giam cầm khiến cho nàng có chút tiều tụy. Lúc này lông mày nàng nhếch lên hơi mở hai mắt, trong chớp mắt vừa nhìn thấy Vương Lâm thì hơi có hoảng hốt, nhưng lập tức được thay thế bằng sự trong sáng.

Không nhìn ra nàng giận hay mừng, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Lâm. Hồi lâu khóe miệng nàng lộ ra một tia trào phúng, bình thản nói:

- Ở trên người ngươi ta cảm nhận được Huyết thuật của cha ta còn sót lại. Hơn nữa, ta còn cảm nhận được sự sợ hãi của ngươi…

Vương Lâm nhìn chằm chằm Diêu Tích Tuyết, không nói gì.

- Ngươi muốn thả ta sao? Hay là muốn cầu xin ta, giúp ngươi nói cho cha ta không nên giết ngươi…

- Vương Lâm, ta nói đúng chứ?

Vẻ trào phúng trên khóe miệng của Diêu Tích Tuyết càng đậm hơn.

- Ta có thể xin cha tha mạng cho ngươi, bởi vì ta sẽ không muốn cho ngươi chết dễ dàng như vậy…

Vẻ bình tĩnh trong mắt Diêu Tích Tuyết biến mất, lộ ra ý hận thật sâu.

Vương Lâm lại nhíu mày, bình thản nói:

- Nói như thế, bất kể thả hay không kết cục của Vương mỗ đều như nhau…

Diêu Tích Tuyết nhìn Vương Lâm, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi không dám giết ta. Giết ta chính là thả ta! Nếu là phong ấn ta ở nơi nào đó, ngươi phải đối mặt với sự đuổi giết không ngừng của cha ta. Cuối cùng sẽ có một ngày cha ta tìm được ngươi. Khi đó ta cũng có thể thoát thân.

Vương Lâm nhìn Diêu Tích Tuyết chằm chằm, vẻ lạnh lẽo trong mắt dần dần dày đặc. Tay phải hắn nâng lên lập tức đánh ra vài đạo cấm chế rơi lên người Diêu Tích Tuyết, vòng sáng cấm chế lập tức co rút lại tạo thành quả cầu ánh sáng, sau đó được Vương Lâm bắt lấy thu vào trong túi trữ vật.

Hắn đứng lên nhìn ra xa xa, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ.

“Thả… hay là không thả… không phải ta quyết định mà là do Huyết tổ!”

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ linh hoạt, sắc bén. Trong lòng hắn khẽ động lập tức hủy cấm chế ở xung quanh, nhìn về phía Lý Nguyên đang thổ nạp.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 756: Cạm bẫy (2)

Lý Nguyên trầm ngâm, cười khổ nói:

- Hứa huynh! Tu vi người đó cũng không phải là tu sĩ bước thứ hai tầm thường. Phá diệt cấm của ta tuy là chỉ tu luyện tới tầng thứ tư nhưng không tiếc tâm cấm dùng ra vẫn bị người đó tránh thoát. Chỉ sợ người này không chỉ là Toái Niết kỳ, có khi là tu sĩ Tịnh Niết kỳ… Loại tu vi này hoàn toàn là đứng đầu ở La Thiên Tinh vực. Ngươi… ngươi làm sao lại trêu chọc người như vậy. Ài! Nếu là Phá diệt cấm của ta có thể đạt tới tầng thứ bẩy, thì có lẽ sẽ phong ấn được người này.

Vương Lâm vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Lý huynh. Chúng ta trước tiên tìm đường ra khỏi nơi này trước, sau khi rời khỏi hãy tính tiếp.

Lý Nguyên thở dài, trầm ngâm một lát nói:

- Người này tu vi mặc dù cao nhưng chúng ta tránh né mà không đi trêu chọc thì cũng không phải không có cách nào. Thôi được rồi! Việc này sau này tính, trước tiên nghe lời ngươi tìm đường ra đã.

Hắn nói xong đứng lên nhìn quanh bốn phía.

- Nơi này không thể tản thần thức ra, nếu không sẽ bị khe nứt không gian cắn nuốt!

Vương Lâm chậm rãi nói, ánh mắt dừng ở thung lũng xa xa.

Trong mắt Lý Nguyên lộ ra vẻ kỳ dị, thân hình khẽ động cầm lên một nắm bùn đất ở trên tế đàn. Hắn cẩn thận nhìn, sau đó bước lên mấy bước lấy một nhánh cây ở trên cây đặt trong miệng nhấm nháp một chút, vẻ kỳ dị trong mắt càng đậm.

- Hứa huynh. Cho ta mượn con rối của ngươi dùng một chút!

Thân hình Lý Nguyên chậm rãi bay lên, trong không trung lập tức xuất hiện khe nứt không gian, dường như muốn cắn nuốt.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe. Xem cử động của Lý Nguyên dường như có phát hiện gì ở nơi đây. Tâm niệm của Vương Lâm khẽ động, toàn thân con rối tiên vệ lập tức lóe lên kim quang, đột ngột mọc lên từ mặt đất, đi tới bên cạnh Lý Nguyên.

Nếu là có khe nứt xuất hiện, tiên vệ lập tức đánh một quyền lên hư không hình thành lốc xoáy khiến cho cái khe tản ra. Hiệu quả tuy không tốt lắm nhưng cũng có tác dụng.

Theo Lý Nguyên càng bay cao lên, khe nứt không gian càng nhiều. Con rối Tiên vệ lập tức tạo nên một luồng gió xoáy màu vàng hình cung, không ngừng xoay quanh bốn phía Lý Nguyên, phát ra những tiếng vung nắm tay “ầm ầm”.

Lý Nguyên bay tới giữa không trung, ánh mắt hắn lóe lên nhìn về phía xa xa. Trong mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, trong lòng thậm chí còn có một tia không dám tin.

Đúng lúc này bỗng nhiên ở phía dưới xuất hiện một khe nứt không gian lớn gấp mấy lần. Sau khi nó xuất hiện bên trong truyền ra lực hút điên

cuồng, giống như cái miệng âm trầm lập tức muốn nuốt lấy Lý Nguyên.

Lý Nguyên biến sắc, lúc này bên người hắn lại xuất hiện nhiều khe nứt. Khe hở vừa xuất hiện nhiều cho dù là Tiên vệ cũng lập tức trở nên rất bận rộn, trong thời gian ngắn lập tức lọt vào nguy hiểm.

Vương Lâm thân tiến về phía trước, lúc bay lên không sờ vào túi trữ vật một cái. Lập tức bình phong Sơn Hà Đồ xuất hiện hóa thành một mảnh núi sông mở ra trên không ngăn cản hầu hết các khe nứt. Nhân cơ hội này, tốc độ Vương Lâm như tia chớp, cách không nắm lấy Lý Nguyên lập tức kéo lại.

Trong nháy mắt cái khe nuốt tới Lý Nguyên, hai người và Tiên vệ đều về tới mặt đất.

Giờ phút này bức tranh trên bầu trời dường như bị chọc ra vô số lỗ thủng nhỏ, xuất hiện sự tổn hại. Vẻ mặt Vương Lâm ngưng trọng, tay phải thu lại, Sơn Hà Đồ trên bầu trời tiêu tan, bình phong rơi về tay của hắn, được đưa vào trong túi trữ vật.

- Hứa huynh! Ngươi có biết đây là đâu không?

Trên mặt Lý Nguyên lộ vẻ chấn động, trong mắt vẫn còn vẻ không dám tin. Hắn thở sâu, hưng phấn nói:

- Hứa huynh! Tiên nhân rất ít sử dụng túi trữ vật, mà thường thường đều tự mở ra một không gian riêng. Không gian này sau khi Tiên nhân chết, sẽ không sụp đổ nhưng rất khó mở ra lần nữa.

Vương Lâm ngẩn ra, lập tức lộ vẻ xúc động, trầm giọng nói:

- Ý của Lý huynh là nơi hiện tại chúng ta đang đứng, là trữ vật không gian của Tiên nhân?

Lý Nguyên cười ha hả, trong mắt càng nhiều hưng phấn, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Nhất định là đã rất lâu năm, hơn nữa Tiên nhân mở không gian này cũng không kiên cố cho nên mới xuất hiện một ít cái khe nhưu vậy. Nếu không chúng ta cũng không có khả năng tiến vào.

- Bùn đất nơi đây căn bản là từ bên ngoài lấy vào, ngay cả cây cối, dãy núi cũng không phải vốn ở nơi này, mà là từ bên ngoài thu vào!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, chậm rãi nói:

- Lý huynh. Nếu nơi đây bị sụp đổ, vậy có phải là tất cả mọi thứ ở đây đều bị tan nát…

Lý Nguyên giật mình, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Nơi này cũng không phải là mảnh vỡ đại lục bên ngoài. Một khi sụp đổ lực lượng khổng lồ kia trong nháy mắt sẽ khiến tất cả nơi này đều tan rã, không còn lại chút nào. Tuy nhiên Hứa huynh yên tâm, nếu không có cái gì ở bên ngoài quấy nhiễu thì nơi đây sẽ không sụp… Ngươi… Có phải ngươi…

Lý Nguyên nói tới đây, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hít một hơi thật sâu.

Vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Như thế, có lẽ… Ta có thể xếp đặt một cạm bẫy đối phó với Huyết tổ.

Trong mắt Lý Nguyên lộ ra vẻ kính nể, trong lòng đối với ý tưởng lớn mật này của Vương Lâm mà bị khiếp sợ. Dù sao tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, nếu là đổi thành người khác, cho dù là bản thân Lý Nguyên gặp được việc này thì ý nghĩ đầu tiên đó là chạy thoát.

Chẳng sợ là chạy trốn tới chân trời góc biển, chẳng sợ là trốn ở một chỗ trăm năm, ngàn năm. Chỉ cần có thể tránh thoát tu sĩ đại thần thông kia đuổi giết thì tất cả đều đáng giá.

Hắn căn bản sẽ không nghĩ làm thế nào để phản kháng, bởi vì hai bên gần như là một trời một vực.

Kế hoạch này của Vương Lâm, tại Lý Nguyên xem ra đã gần như điên cuồng, nhưng đồng thời lại cực kỳ khéo léo. Nếu là tính toán thật tốt, nói không chừng có thể thực sự thành công.

Nghĩ đến đây, Lý Nguyên bỗng nhiên động tâm. Giết một vị tu sĩ đại thần thông tu vi thấp nhất cũng là Tịnh Niết kỳ, hấp dẫn của loại kích thích này khiến cho máu toàn thân hắn chảy nhanh hơn, tim đập nhanh hơn.

- Hứa huynh! Chúng ta đây có phải là thí Tiên không?

Theo như lời của Lý Nguyên, loại hành vi này gần như tương đương là thí Tiên. Sự mạnh mẽ của Huyết tổ kia, cho dù là trước khi Lôi chi tiên giới không bị hủy, cho dù không thể mạnh bằng Tiên quân, nhưng tuyệt đối có thể trở thành bá chủ một phương.

Tu sĩ hạ giới, không ai có thể chống cự!

Vương Lâm liếm liếm môi, trầm giọng nói

- Việc này vẫn cần Lý huynh trợ giúp một phần. Sau khi thành công, tại hạ sẽ có hậu tạ.

Lý Nguyên trầm ngâm một lúc. Sự kích thích của “thí Tiên” khiến cho hắn có chút miệng khô lưỡi nóng, lúc này ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, nói:

- Hứa huynh không cần phải vậy. Ân cứu mạng của ngươi không chỉ là Lý mỗ, mà Lý gia ta nhiều thế hệ đều cảm ơn. Không phải là “thí Tiên” sao, chuyện kích thích thế này làm sao Lý mỗ có thể bỏ qua!

Vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn chậm rãi nói:

- Huyết tổ kia cũng không phải là người dễ giết như vậy, phải chuẩn bị cho kỹ. Trước khi ra tay Lý huynh có thể dời đi trước.

- Việc này dễ làm. Nhưng mà Hứa huynh ơi, trước khi rời đi chúng ta phải sưu tầm trong trữ vật không gian này một phen, chớ để sót bảo bối gì. Lý mỗ cũng sẽ thiết kế vài cấm chế sụp đổ ở trong trữ vật không gian này!

Lý Nguyên mắt lộ vẻ trầm ngâm nói.

Hai người nhìn nhau cười, không hề nói thừa trực tiếp bước về phía trước.

Nơi đây không chỉ có bầu trời xuất hiện cái khe, ngay cả mặt đất cũng thi thoảng xuất hiện mấy khe nứt. Tuy nhiên dưới sự cẩn thận của hai người, quãng đường đi cũng là gió êm sóng lặng, chậm rãi đi về thung lũng ở phía trước.

Xung quanh thung lũng đều có núi đã, trên núi đá kia còn có không ít cây cối. Đang khi đi tới Vương Lâm bỗng dừng bước, nhìn về phía núi đá ở bên cạnh ánh mắt hắn lộ ra vẻ suy tư. Hắn tiến lên vài bước, tay phải đặt lên trên mỏm đá, thần thức tản ra, vừa đảo qua thì thu lại.

Lúc trước Lý Nguyên bay lên không nhìn thấy trong trữ vật không gian này có hai dãy núi, ba thung lũng. Lúc này Vương Lâm nhìn thấy dãy núi này, ở trên lại cảm nhận được ở trên này có một tia khí tức núi đá tiên giới trong túi trữ vật của mình.

Trong lòng có tính toán, Vương Lâm thu tay phải. Không bao lâu thung lũng thứ nhất hiện ra trước mắt hai người.

Lối vào thung lũng này rất lớn, ước chừng rộng vài trượng, đứng ở đây nhìn không sót một cái gì. Trong thung lũng cũng không có vật gì, mà chỉ tràn ngập một tầng sương mù mỏng manh, nhìn thì có cảm giác hư ảo.

Vương Lâm và Lý Nguyên dừng lại trước lối vào, cẩn thận quan sát.

- Nơi này có một cấm chế đơn giản, phá vỡ không khó!

Lý Nguyên hai tay bấm pháp quyết đánh ra vài đạo cấm chế. Những cấm chế này phát ra hào quang, rơi vào trong thung lũng, dung nhập màn sương mù kia.

Một hồi tiếng động sàn sạt vang vọng, chỉ thấy sương mù này nhanh chóng tiêu tan, trong nháy mắt liền biến mất không còn. Lý Nguyên khẽ mỉm cười đang định rảo bước tiến lên.

Đúng lúc này, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giữ Lý Nguyên lại, trầm giọng nói:

- Lý huynh! Chậm đã!

Lý Nguyên ngẩn ra nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm vẻ mặt bình tĩnh, con rối Tiên vệ phía sau lắc mình ra không nghĩ ngợi bước vào trong thung lũng. Nhưng ngay tại khoảnh khắc Tiên vệ vào trong thung lũng, chỉ thấy trong thung lũng bỗng nhiên lại dâng lên sương mù. Sương mù này trong nháy mắt giao nhau ngưng tụ hóa thành từng mũi tên mang theo tiếng rít bén nhọn, dùng tốc độ cực nhanh

điên cuồng lao tới Tiên vệ. Mấy tiếng “bang bang” vang lại, với thân thể mạnh mẽ của Tiên vệ mà còn bị chấn động lùi liên tục, cho đến khi rời khỏi ra bên ngoài, sương mù bên trong mới yên tĩnh lại.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 757: Thú cốt.

Lý Nguyên thầm hổ thẹn, hắn cũng không phải là người lỗ mãng chỉ là đối với cấm chế của mình quá mức tự tin. Giờ phút này hắn cười khổ nói:

- Chủ nhân của trữ vật không gian này quá mức nham hiểm. Cấm chế này chia rõ lộ và ngầm, thiết kế lên để giết những người tự tin với cấm chế như ta.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tâm niệm khẽ động. Con rối Tiên vệ lại bước ra, lúc này toàn thân nó kim quang chói mắt. Sau khi nó bước vào thung lũng trực tiếp đánh ra một quyền, quyền phong kịch liệt tạo nên lốc xoáy khổng lồ, lốc xoáy xoay tròn lập tức khiến cho màn sương bay tới bị quấn vào trong.

Vương Lâm không do dự lập tức bước vào thung lũng, Lý Nguyên theo sát phía sau. Tiến vào trong thung lũng, Lý Nguyên lập tức hai tay bấm

pháp quyết đánh ra từng đạo cấm chế tản ra bốn phía ấn lên vách đá trong thung lũng.

Sau đó Lý Nguyên bấm đốt ngón tay tính toán ánh mắt nhìn xung quanh bốn phía trong thung lũng. Thường thường sau khi tính toán ra một vị trí liền tiến lên đánh vào một đạo cấm chế.

Vương Lâm không nhìn Lý Nguyên, sau khi tiến vào thung lũng tay phải hắn vỗ về phía trước một cái lập tức lôi điện trong Nguyên thần "ầm ầm" lao ra, xuất hiện trên tay phải hình thành một lôi cầu bay thẳng tới dòng xoáy trước mặt do Tiên vệ tạo thành.

Sau một tiếng "phanh", lôi cầu tiến vào lốc xoáy. Lập tức từng luồng lôi quang chạy khiến cho lốc xoáy dường như bị đọng lại ở giữa không trung, tự động vận chuyển hấp thu toàn bộ sương mù bay tới.

- Hứa huynh. Khi cấm chế của Lý mỗ đến hai góc Đông, Nam thì mắt của cấm chế này sẽ đồng thời sụp đổ. Cấm chế của thung lũng này liền bị phá.

Hai tay Lý Nguyên đồng thời duỗi ra, đều xuất hiện cấm chế, nhoáng một cái bay thẳng tới vách đá hướng Đông, Nam.

Tâm niệm Vương Lâm hơi động, Tiên vệ hóa thành một đạo tàn ảnh thẳng đến hướng Nam, tại phương hướng Lý Nguyên chỉ trong nháy mắt

cấm chế ấn lên trên vách đá, Tiên vệ đánh ra một quyền lên trên vách đá đó.

Cùng lúc đó tay phải Vương Lâm ngưng tụ lôi quang, hư không ấn hướng vách đá phía đông, theo hướng mà cấm chế của Lý Nguyên chỉ điểm lúc trước, chuẩn xác rơi vào mắt cấm chế ẩn dấu trên vách đá.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng nổ vang vọng ở bên trong thung lũng, cấm chế bố trí lúc trước lập tức bùng nổ. Một cỗ gió xoáy thật lớn xuất hiện từ bên trong thung lũng quét ngang làm toàn bộ sương mù biến mất. Sau khi thổi tan sương mù, gió xoáy tiêu tan, trong thung lũng khôi phục bình tĩnh, lộ ra cảnh tượng lúc trước không có.

Một thanh đoản kiếm màu đen cắm trên mặt đất, bốn phía xung quanh phân biệt có tám cái đầu lâu mãnh thú, một tia sương mù từ trên đầu lâu tràn ra, vờn xung quanh đoản kiếm tạo thành từng vòng tròn.

- Đây chắc là pháp bảo trong thung lũng thứ nhất rồi. Hứa huynh muốn thanh đoản kiếm này hay là tám cái đầu lâu ở xung quanh?

Ánh mắt Lý Nguyên rơi vào thanh đoản kiếm, chậm rãi nói.

Vương Lâm vừa nhìn liền biết, hắn có thể nhìn ra thanh đoản kiếm kia không phải vật bình thường. Nhưng Lý Nguyên đối với hắn có giúp đỡ rất lớn, cũng không tiện đoạt thứ người thích, vì thế cười nói:

- Kiếm này hẳn là không bình thường. Phá bỏ cấm chế nơi đây là nhờ Lý huynh, Hứa mỗ chỉ mất công đi mà thôi, vậy ta lấy tám cái đầu lâu này!

Nói xong, Vương Lâm vung tay áo, tám cái đầu lâu kia lập tức bay lên bị Vương Lâm hư không bắt lấy. Thần thức hắn đảo qua lập tức chấn động trong lòng.

Nhưng ngoài mặt Vương Lâm cũng không thay đổi, thu lại.

Lý Nguyên cười ha hả, tiến lên hư không bắt lấy bảo kiếm, nhìn Vương Lâm cười nói:

- Cảm ơn Hứa huynh nhiều!

Sau khi xuyên qua thung lũng thứ nhất này, đi ra không xa liền nhìn thấy thung lũng thứ hai ở thế giới này ở cách đó không xa. Cửa vào thung lũng này nhỏ hơn thung lũng thứ nhất rất nhiều.

Càng tới gần thung lũng này, cái khe trên mặt đất thi thoảng xuất hiện ngày càng nhiều, trên đường đi phải cực kỳ cẩn thận. Chỉ có điều cho dù như thế vào lúc còn cách thung lũng mười dặm, phía trước mặt dĩ nhiên đã không còn đường có thể đi.

Trong mười dặm này khe nứt nhiều lắm, chúng nó rất nhanh lóe ra xuất hiện chi chít tràn ngập toàn bộ đường đi, không thể đi qua.

Lý Nguyên chau mày, nếu là cấm chế hắn có biện pháp phá bỏ. Nhưng những cái khe này lại đều không phải cấm chế, sau khi trầm ngâm một lát Lý Nguyên trầm giọng nói:

- Hứa huynh. Nơi đây có phiền toái. Trong trữ vật không gian này, căn bản không thể thuấn di.

Vương Lâm nhìn thoáng qua lối vào thung lũng ở xa xa, ánh mắt chợt lóe chậm rãi nói:

- Lý huynh chờ ở đây một lát. Nơi này Hứa mỗ có cách tiến vào.

Vương Lâm thở sâu khoanh chân ngồi xuống đất, hai ngón chập thành kiếm nhanh chóng điểm ở mấy chỗ trên thân thể. Mỗi một lần đầu ngón tay hạ xuống, sắc mặt Vương Lâm lại ửng đỏ một chút.

Đến cuối cùng, khi đầu ngón tay Vương Lâm điểm ra lần thứ chín, mặt hắn dĩ nhiên đỏ như lửa. Vương Lâm chậm rãi đứng lên, há mồm hút một cái, nháy mắt toàn bộ màu đỏ như lửa lập tức biến mất.

Ngay trong nháy mắt này hắn vỗ túi trữ vật, bình phong Sơn Hà Đồ xuất hiện. Sau khi ném đi lập tức cảnh nước chảy từ trên núi xuống mở ra nháy mắt bao trùm trong vòng nghìn trượng. Những cái khe hiện có trong khoảnh khắc này dường như bị vá lại, biến mất.

Trong nháy mắt Sơn Hà Đồ xuất hiện, con rối Tiên vệ phía sau Vương Lâm ngồi xuống ôm lấy Vương Lâm, toàn thân lóe lên kim quang, hung hăng ném về phía trước.

Cú ném này Tiên vệ dùng toàn bộ sức lực ném ra, tốc độ Vương Lâm ngay lập tức đạt tới một mức đáng sợ. Vèo một cái, hắn đã xông ra ngoài năm dặm.

Chẳng qua nơi đây cái khe thật sự nhiều, bình phong Sơn Hà Đồ gần như vừa mới bao trùm lập tức như bị xé rách, xuất hiện nhiều lỗ thủng. Chúng nó như những cái mồm to âm trầm, từ bốn phương tám hướng cắn nuốt tới Vương Lâm.

Mượn sức của Tiên vệ, Vương Lâm xông đến tận đây, vào trước khi hết sức toàn thân Vương Lâm lóe lên huyết quang. Thần thông lúc trước hắn

ngưng tụ ở trên thân thể lập tức triển khai. Nhoáng một cái, thân thể lại dùng một tốc độ khó thể tưởng tượng được xông ra ngoài.

Toàn thân huyết quang lóe lên, tốc độ tăng thêm, ngay sau đó lại lóe lên một lần, tốc độ nhanh hơn. Trong chớp mắt huyết quang trên thân thể hắn lóe lên chín lần, khiến cho tốc độ nhanh như thuấn di.

Thần thông huyết quang bỏ chạy này là ở trong hồn phách lão già ở vùng đất Yêu Linh. Là một trong nhiều thần thông có tốc độ nhanh nhất. Chẳng qua nếu tu vi không đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn thì không thể sử dụng. Nếu không lập tức sẽ bị nổ tan xác mà chết.

Trong phút chốc, thân hình Vương Lâm xuất hiện ở bên ngoài thung lũng thứ hai. Thân hình hắn vừa xuất hiện lập tức sắc mặt tái nhợt, hơi lảo đảo. Tay phải hắn vẫy về phía sau, Sơn Hà Đồ hóa thành bình phòng trở lại trong tay.

Hắn quay đầu nhìn lại, xa xa có thể nhìn thấy bóng dáng Lý Nguyên ở ngoài mười dặm.

Vương Lâm nhìn về lối vào của thung lũng thứ hai. Từ nơi này nhìn, bên trong thung lũng một mảnh trống trải. Hắn tiến lên vài bước cẩn thận quan sát, một lát sau tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết, vung lên một cái một đạo cấm chế rời tay bay ra.

Cấm chế này ở giữa không trung lập tức biến ảo ra thành mười bốn phần, toàn bộ bay thẳng đến lối vào. Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, chỉ thấy trong khoảnh khắc cấm chế này vào thung lũng lập tức im hơi lặng tiến tan vỡ, dường như bị cái gì cắn nuốt không tạo nên bất kỳ gợn sóng nào.

Hai mắt Vương Lâm ngưng đọng, do dự một lúc, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Tay phải hắn lại ngưng kết cấm chế, lúc này thời gian dài hơn, liên tiếp hình thành hơn mười cấm chế, phân biệt đánh ra biến ảo thành mười bốn phần.

Những cấm chế này rậm rạp ở trước người hình thành một hình hoa mai, sau khi tổ hợp với nhau lập tức bay về phía lối vào thung lũng. Vương Lâm theo sát phía sau, trong nháy mắt cấm chế này rơi vào thung lũng, con mắt thứ ba ở mi tâm hắn nhanh chóng mở, hồng quang lóe lên. Vương Lâm mơ hồ thấy được ở lối vào thung lũng có một quầng sáng vô hình.

Cấm chế hoa mai này đụng tới quầng sáng lập tức ở trên hiện ra một bóng ma, duỗi thân ra lập tức cắn nuốt. Dưới thần thông con mắt thứ ba của Vương Lâm, hắn thấy rõ ràng vật chất tạo thành quầng sáng cùng với bóng ma là một đám điểm sáng gần như trong suốt.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lập tức lui về phía sau vài bước. Hắn dùng tâm niệm khống chế, cấm chế hoa mai này lập tức cũng theo thân hình hắn lui về phía sau. Bóng ma xông tới cắn nuốt dường như hơi chút do dự, rồi trực tiếp phi thẳng đến cấm chế mà cắn nuốt.

Giờ phút này, quầng sáng ở lối vào theo ma ảnh kéo dài không ngừng bị nhạt. Mi tâm Vương Lâm đau đớn một hồi, đây là dấu hiệu thần thông con mắt thứ ba tới cực hạn.

Hắn không nghĩ ngợi trực tiếp xông thẳng tới trước. Tốc độ của hắn cực nhanh trong phút chốc liền giao thoa với bóng ma, trực tiếp lao về phía quầng sáng đã mỏng manh. Trong nháy mắt đụng tới quầng sáng, tay phải Vương Lâm vung lên, kiếm khí Lăng Thiên Hậu ở đầu ngón tay mà không phát ra. Hai ngón tay hắn thành kiếm lập tức điểm trên quầng sáng.

Quầng sáng lay động một hồi, điểm sáng mỏng manh nhanh chóng tản ra bốn phía không ngờ tạo thành một lỗ thủng. Vương Lâm không chút do dự trực tiếp vọt vào.

Tất cả chuyện này đều diễn ra trong thời gian rất ngắn. Bóng ma vô hình kia quay đầu lại gào thét không tiếng động. Tất cả điểm sáng ở quầng sáng lập tức dung nhập lên thân nó, nó lập tức xông về đuổi thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm da đầu tê dại, phía sau như có một luồng gió lạnh Cửu U thổi đến mang theo một luồng khí lạnh nồng đậm. Thần thông con mắt thứ ba của hắn không thể kiên trì lâu đã tự động khép lại. Lúc này tiến vào bên trong thung lũng, hắn liếc mắt một cái liền thấy được hình ảnh khác với bên ngoài. Khắp mặt đất thung lũng màu nâu, vô số hài cốt trải khắp mặt đất, rậm rạp không dưới mấy vạn.

Thậm chí ở trên một ít hài cốt, có một số sâu bọ nhỏ kỳ dị chui tới chui lui dường như đang gặm cắn xương cốt, phát ra từng hồi tiếng “rắc rắc”

Ở trung tâm thung lũng này cắm tám thanh đoản kiếm. Hình dạng và khí tức mỗi một thanh kiếm đều giống y hệt thanh đoản kiếm ở thung lũng thứ nhất, hiển nhiên là cùng một bộ.

Ở giữa tám thanh kiếm này có bày một đầu thú thật lớn. Ở trên đầu thú có bốn gai xương dữ tợn, vừa nhìn liền thấy khí âm trầm đậm đặc phả vào mặt.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 758: Tiên nhân di vật.

Vương Lâm không có gì do dự, sau khi tiến vào thung lũng trực tiếp phóng về phía trước, hư không chộp một cái lên phía trên đầu thú. Đúng lúc này tám thanh kiếm kia lập tức xuất hiện tiếng kêu, trong nháy mắt đồng từng cái bay lên, mang theo tiếng rít gào đâm thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm lúc này, trước có phi kiếm, sau có ma ảnh vô hình, hết sức nguy hiểm. Vương Lâm không bối rối, ánh mắt bình tĩnh. Trong nháy

mắt phi kiếm tới trước người, ngón trỏ tay phải điểm về phía trước. Định thân thuật! Thuật này định, không chỉ là người!

Đoản kiếm này là vật phi phàm, nhưng Định thân thuật cũng không phải phép thuật bình thường, Tiên thuật định thân. Tuy bởi vì tu vi của Vương Lâm mà không thể kéo dài, nhưng trong nháy mắt thì cũng có thể làm được.

Trong khoảnh khắc trói buộc thanh kiếm, thân hình Vương Lâm nhoáng lên một cái phi thẳng tới đầu thú trên mặt đất. Lúc này bóng ma vô hình phía sau hắn đuổi tới, Vương Lâm nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận được khí lạnh trên thân thể trong nháy mắt đậm đặc.

Hắn chờ chính là giờ phút này! Bởi vì thần thông con mắt thứ ba không thể liên tục, thần thức cũng không thể tra được vật vô hình kia. Nếu muốn đối phó với nó, nhất định phải chờ trong nháy mắt nó cắn tới mới là phút giây hoàn mỹ nhất.

Vương Lâm không quay đầu lại nhưng bóng roi ở mi tâm chợt lóe, nhân quả Côn Cực Tiên lập tức biến ảo ra phía sau, vụt một cái thì nghe thấy một tiếng kêu đau đớn từ hư vô phía sau truyền đến.

Cùng lúc đó Vương Lâm lập tức cảm nhận được khí lạnh trên thân thể tan biến. Hắn không chút dừng lại, thân hình như nước chảy mây trôi, lòng bàn tay hiện lên cấm chế. Tay hắn bắt lấy đầu thú, cấm chế phong ấn lên trên rồi trực tiếp ném vào trong túi trữ vật.

Tất cả đều hoàn thành chỉ trong phút chốc, giờ phút này tám thanh phi kiếm khôi phục tư do, tiếng kêu gào lập tức vang dội đuổi sát đến Vương Lâm.

Thung lũng không lớn lại không thể bay lên quá cao. Nơi hẹp hòi như thế khiến Vương Lâm né tránh có chút chật vật. Nhất là bóng ma vô hình giống như là có linh tính thu khí lạnh lại, thường thường vào khoảnh khắc nó cắn nuốt tới mới tản ra khiến Vương Lâm suýt nữa bị nuốt. Ngoài ra nó lại ngăn chặn lối ra, khiến cho Vương Lâm không thể ra ngoài. Vẻ lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm lóe lên, phi kiếm phía sau lộn xộn tản ra, theo tám hướng khác nhau nhanh chóng đâm tới. Ở trong kiếm khí tản ra trên thân kiếm đều ẩn chứa tiên lực. Chúng nó phối hợp với nhau tạo thành kiếm trận, sát khí đậm đặc.

Nếu chỉ vậy thì Vương Lâm cẩn thận một chút là chắc chắn có thể rời khỏi. Nhưng ngay lúc hắn cầm lấy đầu thú, hài cốt rậm rạp trên mặt đất trong thung lũng lập tức dâng lên bao quanh. Sương mù hóa thành từng bóng mờ ảo vọt thẳng đến Vương Lâm.

Trừ sương mù ra, đám sâu bọ nhỏ gặm xương cốt cũng không biết gặp chuyện gì kích thích, đều vỗ cánh bay lên, phi thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm hoàn toàn run tê dại da đầu. Lúc này khắp trời đất dường như không có chỗ nào có thể chạy, toàn bộ thung lũng bị che thật kín. Ánh mắt Vương Lâm chớp động lộ ra vẻ linh hoạt, sắc bén.

“Dãy núi ở đây không phải là tự nhiên mà được dời từ thế giới bên ngoài tới. Như vậy núi này cũng ăn sâu xuống đất!”

Thân hình Vương Lâm khẽ động, tránh khỏi đoản kiếm cùng với sương mù và sâu bọ bay tới, tới gần vách đá thung lũng.

Hắn khẽ quát một tiếng, tay phải phóng ra toàn bộ tiên lực và sấm sét trong cơ thể, trực tiếp đánh lên trên vách đá. Chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” long trời lở đất bỗng nhiên vang dội.

Từng tảng lớn núi đá rơi xuống, làm nổi lên vô tận bụi đất, nhất tề truyền ra bốn phía. Lý Nguyên ở ngoài mười dặm lúc này trợn mắt há mồm. Hắn không biết bên trong đã xảy ra biến cố gì nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng mặt đất đang rung động, dãy núi bên cạnh rơi xuống vô số đá vụn.

Tiên vệ đứng ở bên cạnh Lý Nguyên, tâm niệm tương thông với Vương Lâm. Lúc này nó bước tới bên cạnh một bước không chút do dự đánh một quyền lên dãy núi, lại là một tiếng “ầm” vang lên.

Lý Nguyên hít sâu một hơi, hắn mơ hồ đoán được ý định của Vương Lâm. Trong lòng hắn kinh hoàng, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, thầm nhủ: “Ý tưởng của Hứa đạo hữu này, có đôi khi quá mức kinh người.”

Nếu chỉ bằng vào sức lực bản thân Vương Lâm, chỉ có thể lay động dãy núi này mà không thể nào đạt được như ý. Nhưng có Tiên vệ thì không có gì phải lo lắng, thân thể Tiên vệ cực kỳ mạnh mẽ, từng quyền đánh ra, dãy núi chấn động càng thêm dữ dội.

Vương Lâm trong thung lũng lúc này hai mắt đỏ bừng, ôm lấy dãy núi hung hăng nhấc lên trên. Cùng lúc đó nơi Tiên vệ lại phải chịu áp lực lớn hơn nữa, cả người Tiên vệ áp vào núi, hai tay ôm gắt gao, nó gầm nhẹ một tiếng nâng bổng lên một trượng.

Tiếng “ầm ầm” vang vọng, lúc này trữ vật không gian đều chấn động. Con rối Tiên vệ nâng dãy núi lên, cả người chui vào phía dưới, toàn thần lóe kim quang không ngờ nâng lên được.

Chấn động dữ dội trực tiếp ảnh hưởng đến thung lũng khiến cho tám thanh đoản kiếm không thể ngừng lại. Sương mù màu xanh bốn phía cũng không đếm xỉa Vương Lâm, từ lúc dãy núi bị nâng lên một phần thì toàn bộ đều bay ra ngoài. Thậm chí ngay cả sâu bọ bay tới này cũng thế.

Con rối Tiên vệ toàn thân xương cốt kêu răng rắc, cả người nó giống như điên cuồng, trong tiếng gầm nhẹ lại nâng dãy núi này lên cao mấy trượng, xông thẳng lên trên.

Bất kể cái khe nhiều thế nào, đều bị dãy núi này va chạm mà tan vỡ. Sau khi đạt tới độ cao nhất định, Tiên vệ hét lớn một tiếng ném dãy núi này xuống phía dưới. Mặt đất chấn động, trữ vật không gian này dường như muốn sụp đổ, cái khe càng nhiều.

Dãy núi này từ trên trời rơi xuống, nơi chạm đất cũng khiến cho vết nứt xuất hiện trên mặt đất biến mất. Nhân cơ hội này, Vương Lâm vọt ra từ bên trong thung lũng, giờ phút này ngay cả bóng ma vô hình kia cũng biến mất hình dạng không biết đi nơi nào.

Vương Lâm thở hổn hển, sau khi lao ra thung lũng nhìn về phía trước, chỉ thấy thung lũng thứ ba ở xa xa cũng bị ảnh hưởng. Lúc này ánh sáng cấm chế ở trên không ngừng lóe lên, hiển nhiên có rất nhiều cấm chế bởi vị sự thay đổi của dãy núi này mà sụp đổ.

“Chỉ sợ Tiên nhân có trữ vật không gian này cũng không nghĩ tới có một này sẽ có người làm chấn động dãy núi để phá bỏ cấm chế!”

Vương Lâm hơi điều hòa hơi thở, thân hình nhoáng lên một cái đi thẳng tới thung lũng thứ ba. Mục tiêu của hắn là giáp da của Cổ Thần, hai thung lũng kia đều không thấy, như vậy hiển nhiên có khả năng rất lớn là ở trong thung lũng thứ ba này. Lý Nguyên hít sâu một hơi vẻ rung động trong mắt dần bình phục, hắn cười khổ thân hình nhoáng một cái đuổi theo lên phía trước. Về phần Tiên vệ bởi vì tiêu hao rất nhiều lực lượng, hóa thành bóng mờ dung nhập phía sau Vương Lâm, bắt đầu nghỉ ngơi.

Vương Lâm và Lý Nguyên mộtt rước một sau đi thẳng đến thung lũng thứ ba. Chẳng bao lâu liền đi tới trước mặt.

Thiệt hại nơi đây tương đối nghiêm trọng, lối vào vốn nhỏ hẹp giờ phút này thành hình chữ bát (八) bị kéo ra, từng đạo ánh sáng cấm chế không ngừng lóe lên ở bốn phía. Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở trong thung lũng có một ngôi miếu!

Ngôi miếu này không lớn, bị tàn phá có vẻ nghiêm trọng, thậm chí ngay cả cửa đều không còn. Trước ngôi miếu có hai bộ xương người, một bộ xương đang mặc đúng giáp da Cổ Thần!

Về phần một bộ xương khác toàn thân trống không, nhưng ngón tay tay phải lại có kim quang lóe lên đâm thật sâu vào đầu bộ xương mặc giáp da Cổ Thần. Đầu bộ xương này vỡ từng mảnh, hiện nhiên bị một chộp này bóp nát toàn bộ. Tuy là không nhìn đến cảnh chiến đấu năm đó nhưng nhìn hai bộ xương này cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh chém giết dữ dội của hai người này năm xưa.

Tay phải Vương Lâm hư không bắt một cái, giáp da Cổ Thần trên bộ xương kia lập tức bay tới bị hắn nắm vào trong tay. Trong khoảnh khắc giáp da vào tay, Vương Lâm lập tức cảm nhận được ở trên truyền đến một cỗ bi ai máu tanh.

Hắn ngưng thần nhìn, giáp da này cực kỳ thô ráp, lộ ra một tia thương bị. Ở mặt trên cho đến giờ còn sót lại một cỗ khí tức mạnh mẽ, dường như biểu thị sự mạnh mẽ của chủ nhân giáp da này năm xưa.

Lý Nguyên bước lên vài bước đi tới bên cạnh bộ xương kia, nhìn chằm chằm vào ngón tay màu vàng này. Hắn thở sâu ngồi xuống mở từng ngón

ra.

Lúc ngẩng đầu, ở vị trí này hắn liếc mắt nhìn vào trong miếu không cửa, con ngươi hai mắt co rút lại, trầm giọng nói:

- Hứa huynh. Ngươi xem!

Vương Lâm ngẩng đầu tiến lên vài bước nhìn vào trong miếu. Hắn liếc mắt một cái, với định lực của hắn cũng không khỏi hít sâu một hơi. Hắn chậm rãi tiến lên, thần thức đảo qua, sau khi xác định không có gì đáng lo thì đi vào trong miếu. Lý Nguyên ở bên cạnh cũng đi vào theo. Ngôi miếu chia làm hai tầng. Tầng thứ nhất không thờ cúng gì, trống rỗng, chỉ có điều vách tường bốn phía có hình vẽ.

Tranh vẽ tổng cộng chín hình, vừa nhìn qua Lý Nguyên trong mắt lộ vẻ không tin, lẩm bẩm:

- Đây… Đây là thần thông gì… Làm sao lại giống như người khổng lồ như thế… Tất cả trên bức tranh chẳng lẽ là hư cấu hay sao…

Trên mấy bức tranh là thân hình một người khổng lồ cực lớn, trên trán có tám chấm nhỏ. Ở xung quanh hắn, vô số Tiên nhân cầm các loại pháp bảo trong tay triển khai các loại công kích điên cuồng.

Tiên nhân so với thân hình đó thật sự nhỏ bé không đáng kể. Trong mắt người khổng lồ này thủy chung lộ ra một cỗ lạnh lùng. Chỉ có điều bức tranh này, vẽ quá mức nhập thần, ngay cả vẻ mệt mỏi lộ ra trong cái lạnh lùng đều vẽ không sai một chút nào. Chín bức tranh, toàn bộ đều là như thế.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 759: Sắp xếp chuẩn xác.

- Bát tinh… Cổ Thần…

Vương Lâm trầm tư, ngẩng đầu nhìn qua thang lên tầng hai. Hắn thầm than một tiếng, từ từ bước lên để lại Lý Nguyên ở tầng một nhìn mấy bức tranh kia ngẩn người tự nói.

Dù sao cũng không còn nhiều người trên thế gian này biết được Cổ Thần.

Tầng thứ hai tương đối đơn giản, chỉ có một cái bàn, bên trên trải ra một tấm giấy vàng, bên cạnh có mấy cây bút vẽ. Có thể tưởng tượng được chủ nhân nơi đây thích vẽ tranh. Cách cái bàn không xa còn có một lư hương, chẳng qua lúc này chỉ còn lại tro hương.

Vương Lâm đi vào bên cạnh bàn nhìn xem, tờ giấy bên trên bị một cái quỹ xích đè lên. Quỹ xích này tản mát ra từng hồi Tiên khí, hiển nhiên không phải vật phàm. Tuy nhiên ánh mắt Vương Lâm cũng không xem cái quỹ xích này mà nhìn về phía trang giấy.

“Năm Ất canh thứ mười sáu lịch Tiên giới, Cổ Thần đánh một trận với các tiên, thắng! Pháp bảo của ta tổn hại chỉ có ở trong này tế luyện. Nhưng sau chiến thắng này được chia một khối da, làm thành giáp da…”

“Năm Ất canh thứ mười chín, kinh biến! Tiên đế điên cuồng, chỉ lên trời mà chết… Ta tận mắt nhìn thấy tất cả, thấy được một cảnh tượng trên bầu trời không nên tồn tại khi Tiên đế chết đi…”

“Ta từ khi thành tiên đến nay, mặc dù chiến đấu với Cổ Thần cũng không hề có lòng khiếp sợ, nhưng một cảnh tượng này làm ta khiếp đảm, bàng hoàng… Thấy được điều không nên nhìn…”

“Vào lúc các tiên chinh chiến, ta chỉ có thể trốn, có một đôi mắt dõi theo… Ta muốn vẽ ra những gì nhìn thấy……”

Tới đoạn cuối tương đối viết ngoáy, dường như có thể cảm nhận được sự lo lắng của người viết.

“Ta vẽ tới đây… Nhưng đây là cái gì… Ta vẽ, là cái gì…”

Chữ viết tới đây chấm dứt.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, sau một lúc trầm ngâm, hắn ngồi trước bàn cầm cây bút vẽ. Hắn muốn cảm nhận một chút xem vị Tiên nhân năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Lâm cầm bút vẽ chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một lúc lâu sau, hắn bỗng nhiên mở mắt, tay phải dựa theo chữ viết trên trang giấy viết hờ hờ. Dần dần, hắn giống như là tìm được một tia cảm giác của Tiên nhân năm xưa ngồi ở chỗ này.

Tâm thần hắn trong khi viết dần dần trở nên lo lắng, đó là một loại lần lượt thay đổi giữa bàng hoàng và mê man, cho đến ngày nay vẫn còn lưu lại khí tức trong phòng. Cuối cùng tay phải Vương Lâm ngừng lại, ngừng trong không trung. Hắn ngẩng đầu, từ cửa sổ tầng hai nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tiên nhân này vừa vẽ xong, nhưng như là càng mê man, sau khi để lại lời này cũng là có biến cố. Hắn là có người tới chơi!

Vương Lâm bỏ cây bút xuống nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn ít nhiều tìm tòi ra một chút dấu vết. Giờ phút này nhìn mấy trang giấy trên bàn, tay phải làm một động tác, trang giấy này lập tức bốc cháy hóa thành một ngọn lửa.

Sau khi đốt sạch sẽ Vương Lâm thu quỹ thước đi xuống tầng một. Hắn nhìn thấy Lý Nguyên đang tháo bức trang ở tầng một cho vào trong túi trữ vật.

Vương Lâm do dự một chút, trầm giọng nói:

- Lý huynh. Bức tranh này lấy đi, nhất định phải giữ cho tốt đừng nên để người ngoài nhìn thấy. Nếu không sẽ gây nên họa lớn!

Lý Nguyên hơi chút suy nghĩ, gật gật đầu:

- Trong trữ vật không gian này hẳn là còn có một ít pháp bảo hoặc là ngọc giản. Hứa huynh không tìm sao?

Lý Nguyên hỏi.

- Lý huynh tự tìm là được.

Vương Lâm lắc đầu, sau khi thấy nội dung trên trang giấy trong lòng hắn đối với sự sụp đổ của Tiên giới có rất nhiều bí ẩn.

Nhất là nhìn thấy được thung lũng thứ hai, Vương Lâm cảm thấy nơi này mặc dù thật sự còn sót lại một ít đồ thì sợ là cũng rất có hạn. Bởi vì pháp bảo quan trọng nhất đã bị hắn lấy đi. Đó là xương đầu thú kia! Xương thú này rất hiển nhiên là pháp bảo tổn hại đang được tế luyện theo như lời Tiên nhân kia.

- Cũng được. Ta vừa bố trí cấm chế sụp đổ, vừa tìm kiếm một phen. Mặt khác cũng tìm lối ra khỏi nơi đây. Nếu không có chắc phải cần một ít thời gian để tạo ra.

Lý Nguyên ôm quyền hướng về Vương Lâm, nhìn thoáng qua tầng hai miếu thờ. Hắn không có đi lên mà đi ra ngoài miếu, đi ra phía xa xa.

Vương Lâm khoanh chân ngồi bên ngoài miếu thờ, lấy trong túi trữ vật ra chín cái xương thú chậm rãi nghiên cứu. Thời gian chậm rãi trôi đi, nháy mắt đã qua một tháng.

Trong một tháng ở đây, Lý Nguyên thu hoạch không nhiều lắm. Tới lúc cuối cùng hắn cũng không đi tìm nữa, tuy nhiên đáng giá nhắc tới là tám thanh đoản kiếm lúc trước tấn công Vương Lâm, không biết Lý Nguyên dùng phương pháp gì không ngờ điều khiển được chúng.

Đối với điều này Vương Lâm có chút giật mình nhưng hắn tưởng tượng đến cấm chế của Lý Nguyên, liền hiểu ra điều gì. Một tháng này Lý Nguyên tính toán ra tất cả các điểm sụp đổ trong trữ vật không gian này, toàn bộ đều thiết kế cấm chế. Đối với việc tính kế Huyết Tổ, Lý Nguyên

biểu hiện ra sự hăng hái dường như còn nồng đậm hơn so với Vương Lâm.

Chỉ cần nghĩ tới dưới sự trợ giúp của cấm chế của mình có thể có cơ hội "thí Tiên", hô hấp của Lý Nguyên liền trở nên dồn dập. Hắn mặc dù nhạy bén nhưng có một nhược điểm đó là có một niềm tin cực kỳ mù quáng vào cấm chế của bản thân.

Mặt khác hắn cũng suy nghĩ qua một khi Huyết Tổ kia không chết sẽ làm sao. Cho nên trong lòng có quyết định, việc này mình chỉ có thể âm thầm trợ giúp, tuyệt đối không tham gia vào. Đợi sau khi bố trí xong, hắn quyết định tách ra khỏi Vương Lâm. Dù sao việc này quan hệ quá lớn, cho dù Vương Lâm có ân với hắn.

Trên thực tế có thể âm thầm trợ giúp đã là giới hạn lớn nhất của hắn. Trong giờ phút này có thể làm được điều này đã là rất không dễ dàng.

Một ngày này, vẻ mặt Lý Nguyên ngưng trọng nhìn về bên ngoài miếu thờ, nhìn Vương Lâm ánh mắt hắn lộ ra vẻ phức tạp. Hắn thở dài một tiếng, tay phải vung lên. Một quả cầu cấm chế như pha lê nhẹ bay trước người Vương Lâm.

- Hứa huynh. Với Phá Thiên cấm của ta, ở trong trữ vật không gian này tổng cộng bố trí một ngàn bốn trăm sáu mươi lăm điểm sụp đổ. Chỉ cần đưa tiên lực của ngươi vào, quả cầu cấm chế này sẽ là làm nổ tất cả cấm chế ở nơi này, trong nháy mắt sẽ khiến cho trữ vật không gian này hoàn toàn sụp đổ!

Vương Lâm cầm lấy quả cầu cấm chế, thần thức đảo qua xác định không có sai lầm, hắn ôm quyền nói:

- Rất cảm ơn!

Vẻ mặt Lý Nguyên hơi chút ảm đạm, do dự một chút nói:

- Hứa huynh. Kỳ thật nếu không muốn bị Huyết Tổ kia tìm được, ta cũng có một phương pháp. Chẳng qua ngươi phải trốn trong một động phủ không thể ra ngoài… Cho đến khi Huyết Tổ kia quên đi thù hận…

Vương Lâm bình thản cười, nói:

- Ý tốt của Lý huynh lòng tại hạ xin nhận. Nếu tới lúc cuối cùng, không có cách nào chống cự lại Huyết Tổ, tại hạ có thể sẽ nhờ tới Lý huynh.

Lý Nguyên suy nghĩ một chút sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một miếng ngọc giản, đưa cho Vương Lâm nói:

- Hứa huynh. Nơi này ghi lại Phá Diệt cấm của Lý gia ta. Tuy nói không đi từ đường tuyền thừa không thể cho ngươi tâm cấm. Nhưng ngươi

nghiên cứu đối với cấm chế sẽ có trợ giúp. Nhất là về mặt ẩn giấu khí tức, nơi này có vài loại!

Vương Lâm yên lặng tiếp nhận, gật đầu.

Lý Nguyên thở ài, hai tay bấm pháp quyết, điểm xuống một cái trước mặt liền xuất hiện một truyền tống trận. Trận này cũng không ổn định, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

- Hứa huynh. Truyền tống trận này chỉ có thể sử dụng ba lần. Ngươi… ngươi phải cẩn thận, cẩn thận!

Lý Nguyên lại liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, bước vào trong truyền tống trận. Hắn không quay đầu lại, chỉ hạ giọng nói:

- Lý mỗ nếu không có vướng bận chắc chắn sẽ ở lại để nhìn xem dưới cấm chế của Lý gia ta, có thể tính kế một vị tu sĩ Tịnh Niết kỳ như thế nào!

- Hứa huynh. Chú ý giữ gìn sức khỏe!

Lý Nguyên thở dài chỉ còn dư âm, thân hình hắn lóe lên trong truyền tống trận, biến mất.

Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo, thì thào nói: “Huyết Tổ… Diêu Tích Tuyết… Mặc dù các ngươi có Huyết Hồn đan, dưới sự sụp đổ của trữ vật không gian này, bên trong lực lượng có thể hủy diệt tất cả. Vương Lâm ta liền đánh cuộc một lần xem các ngươi có thể đầy đủ sống lại hay không!”

Trên người Vương Lâm có một túi trữ vật. Túi trữ vật này là của Diêu Tích Tuyết. Chẳng qua túi trữ vật này không mở ra được, Vương Lâm cũng chỉ có thể dùng cấm chế phong ấn, khiến cho khí tức lạc ấn ở trong sẽ không tản ra quá xa.

Trừ bỏ túi trữ vật này ra, Huyết Hồn đan Vương Lâm vốn cũng có một mảnh. Nhưng trong một trận chiến ở vùng đất Yêu Linh với Tán Ma hắn cũng đã dùng. Giờ phút này hắn mặc dù biết rõ trong túi trữ vật này nhất định còn có Huyết Hồn đan chân chính, nhưng không có cách nào mở ra. Loại đan dược nghịch thiên này cho dù là Huyết Tổ cũng tuyệt đối không có nhiều. Hơn nữa tiêu hao nhiều năm như vậy chỉ sợ trên người hắn có thể có một, hai hạt đã là cực hạn.

Trong tiếng cười lạnh, Vương Lâm từ trong túi trữ vật của mình lấy ra quả cầu cấm chế giam cầm Diêu Tích Tuyết. Hắn không có hứng thú tiếp tục hỏi, tay phải ném đi. Quả cầu cấm chế này lập tức bay ra đánh thật sâu vào trong một dãy núi ở xa xa.

Sau khi làm xong tất cả, Vương Lâm bước về trước một bước đi vào trong truyền tống trận. Hào quang trận pháp lóe lên, thân hình Vương

Lâm biến mất. “Huyết Tổ… Ngươi đã không bỏ qua cho Vương mỗ, như vậy Vương mỗ liền làm một lần “thí Tiên” theo như lời Lý Nguyên!”

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 760: Rốt cục đến đây.

Lúc đi ra từ truyền tống trận, theo sóng gợn của trận pháp tiêu tan hiện ra trước mặt Vương Lâm là một nơi xa lạ. Bầu trời vẫn âm trầm như cũ, có lôi quang chạy, chỉ thấy mặt đất mà không thấy được bên cạnh.

Tuy nói xa lạ nhưng có cỗ khí tức quen thuộc. Nơi đây vẫn như cũ là Lôi chi Tiên giới.

“Lý Nguyên rất có tài!” Vương Lâm nhìn xa xa, hắn rất ít khâm phục người nhưng đối với các loại thủ đoạn cấm chế này của Lý Nguyên cũng khiến cho hắn rất khâm phục.

Có thể từ trong trữ vật không gian của Tiên nhân tạo nên một truyền tống trận, phương diện này đề cập đến sự hiểu rõ về cấm chế, Vương Lâm tự nhận bản thân rất khó làm được.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nâng tay phải lên vẫy về phía truyền tống trận ở sau lưng hắn. Trận này lập tức thu nhỏ lại cuối cùng hóa thành một vật như nắm tay, được Vương Lâm cầm lấy đưa vào trong túi trữ vật.

Hắn nhìn bốn phía, thân hình nhoáng lên một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa xa. Ở mảnh vỡ đại lục này phi hành mấy ngày Vương Lâm âm thầm ghi nhớ vị trí. Hắn cẩn thận hạ xuống ở trong một dãy núi, sau khi xác định bốn phía không có gì khác thường, trực tiếp trốn xuống lòng đất, ở sâu bên trong tìm một nơi giấu cái túi trữ vật không mở ra được của Diêu Tích Tuyết.

Sau khi bố trí vài cấm chế, Vương Lâm thật cẩn thận rời đi.

Trên người Vương Lâm nếu vẫn giữ tứi trữ vật này thì thật sự quá mức chói mắt, không phù hợp với kế hoạch tiếp theo của hắn. Sau khi giấu kỹ túi trữ vật, thân hình Vương Lâm nhanh chóng đi dưới lòng đất, sau khi đi một khoảng rất xa hắn hiện thân ở trên một vùng đồng bằng, quay đầu lại nhìn thoáng qua dãy núi ở phía xa xa. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên thân hình hóa thành cầu vồng bay đi xa.

Tốc độ hắn cực nhanh, cũng không dừng lại nơi nào trên mảnh vỡ đại lục này. Khi tới nơi ranh giới hắn trực tiếp bước lên trên sợi xích hư không, nhanh chóng bay đi.

Sau một tháng cẩn thận phi hành theo xích sắt trong hư vô, Vương Lâm thấy trước mắt một mảnh vỡ đại lục khác. Hắn thở sâu trực tiếp dùng thuật độn thổ vào sâu trong lòng đất nơi đây, tìm một nơi sau khi khoanh

chân ngồi xuống lập tức hai tay bấm pháp quyết đánh ra một đám cấm chế.

Trong một tháng phi hành này, Vương Lâm nghiên cứu kỹ những cách có liên quan đến làm thế nào ẩn giấu khí tức trong ngọc giản Lý Nguyên để lại. Dưới nguy cơ thật lớn đến từ Huyết Tổ, Vương Lâm nghiên cứu tiến bộ cực nhanh.

Tuy nói không thể hoàn toàn giấu diếm được thần thức của Huyết Tổ, nhưng có thể để ẩn dấu. Nếu dưới tình huống bình thường, có lẽ cũng không thể ẩn thân thành công, nhưng lúc này phối hợp với kế hoạch của Vương Lâm lại có một chút khả năng khiến cho hắn thật sự trốn được.

Từng đạo cấm chế xuất hiện xung quanh thân thể Vương Lâm tạo thành một quả cầu cấm chế hình tròn. Hắn khoanh chân ngồi bên trong, trong khoảnh khắc quả cầu cấm chế khép kín, bóng mờ sau lưng hắn nhoáng lên một cái, con rối Tiên vệ bước ra.

Nhìn Tiên vệ, khóe miệng Vương Lâm lộ ra một tia âm trầm, ném ra truyền tống trận được hóa thành tinh thể. Sau đó hắn chậm rãi nhắm mắt lại nguyên thần phân ra một cỗ ngăn cách sự liên hệ với bản thể, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Tiên vệ.

Đây là một trong những thần thông của Tiên vệ, có thể khiến cho nguyên thần của người luyện chế dung nhập, từ đó mà điều khiển.

Sau khi nguyên thần phân ra, trong khoảnh khắc Vương Lâm nhắm mắt một đạo cấm chế cuối cùng trên tay phải hắn bay ra rơi trên quả cầu cấm chế. Quả cầu này lóe lên, nhanh chóng co rút lại biến thành một điểm sáng lóe lên rồi biến mất dạng.

Tiên vệ mở hai mắt, ánh mắt lộ ra ánh sáng lạnh, tay cầm lấy tinh thể truyền tống trận nuốt vào trong miệng. Hắn nhoáng lên một cái từ dưới đi thẳng lên trên, rất nhanh liền lao ra khỏi mặt đất.

Hắn khẽ cử động thân hình, cảm giác khó chịu ngắn ngủi qua đi. Vương Lâm dùng Tiên vệ làm thân thể, thần thức ngầm đảo qua không thể phát hiện bản thể tồn tại.

“Nếu là không có thân thể của Tiên vệ này, có lẽ không thể gạt được Huyết Tổ tìm kiếm. Nhưng hiện tại ta chủ động tìm tới vậy một khi Huyết Tổ phát hiện chắc chắn sẽ bị nguyên thần trong thân thể này thu hút.”

Vương Lâm cúi đầu nhìn nhìn thân thể hiện tại của mình, nhoáng lên một cái hóa thành một ánh sao băng bay về xa xa. Thần thức hắn toàn bộ tản ra tràn ngập bốn phía. Lúc này hắn giống như một ngọn đèn sáng trong đêm đen, nếu có người tìm kiếm lập tức có thể thấy hắn.

Một đường bay đi Vương Lâm không kiêng nể gì. Loại cảm giác này kể từ khi hắn đi vào La Thiên Tinh vực vẫn bị áp chế xuống. Dù sao hắn là trốn tới đây, đa số lão quái ở Liên minh Tinh vực bất cứ lúc nào cũng có thể tới đuổi giết.

Tất cả mọi chuyện khiến hắn không thể không cẩn thận.

Nhưng hiện tại, nếu Huyết Tổ này tiến đến, Vương Lâm đơn giản buông thả tâm thần, hơn nữa lúc này là thân thể Tiên vệ tuy không thể mạnh mẽ hơn bản tôn, nhưng cũng vượt qua một số ít tu sĩ luyện thể.

Như vậy, trong lúc Vương Lâm phi hành tự nhiên liền có một cỗ khí tức ngạo nghễ. “Huyết Tổ! Lúc này Vương mỗ chỉ chờ ngươi đến!”

Ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm cực kỳ nồng đậm. Hắn muốn giết người! Với sát khí trên người hắn cộng với thân thể đạt tới khí tức cảnh giới Âm hư, một đường đi qua cho dù có tu sĩ gặp được cũng đều do dự mà đi tránh qua.

Vương Lâm đơn giản cũng không tầm bảo, dùng tốc độ nhanh nhất phi hành trên khắp các mảnh vỡ đại lục. Mỗi khi đến một đại lục thần thức hắn sẽ điên cuồng tản ra.

Thời gian chậm rãi qua, trong nháy mắt đã năm tháng. Năm tháng này Vương Lâm một đường thẳng tiến. Hắn có chuyện lớn phải làm đương nhiên sẽ không chủ động gây chuyện. Nhưng nếu có kẻ nào đui mù hắn liền không hề cố kỵ một quyền đánh bay.

Thân thể mạnh mẽ, thêm vào thần thông do thần thức Vương Lâm biến hóa ra khiến cho thực lực của hắn vào lúc này đạt tới đỉnh điểm. Thời gian năm tháng trong số các tu sĩ ở Lôi chi Tiên giới này dĩ nhiên hắn có đủ uy danh.

Nhất là sự mạnh mẽ của thân thể hoàn toàn có thể liều mạng cùng pháp bảo. Như vậy trong lúc đi qua các mảnh vỡ đại lục khiến cho một ít tu sĩ Vấn Đỉnh viên mãn đều tránh né. Thậm chí có một ít tu sĩ Âm hư cũng thường thường nhướn mày tránh đi, không để ý tới.

Tuy nhiên, Vương Lâm không có mù quáng đi lung tung, mà là vòng quanh bốn phía mảnh vỡ nơi bản thể. Như vậy vị trí của hắn liền có cực hạn, cũng là có hai chỗ tốt.

Một là sẽ không bởi vì bản thân đi lung tung mà không tìm được Huyết Tổ. Hai là vẫn gián tiếp bảo hộ bản thể không bị Huyết Tổ phát hiện. Dù sao nếu hắn rời đi quá xa, một khi Huyết Tổ tìm được bản thể trước, như vậy sẽ rơi vào thế bị động.

Trong khi hắn tìm kiếm Huyết Tổ, Huyết Tổ cũng đang tìm kiếm hắn! Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần. Huyết Tổ thân mặc áo bào đỏ, giờ phút này đang bước đi trong hư vô, thường thường chỉ một bước liền giống như thuấn di, dùng tốc độ cực nhanh theo xích sát trực tiếp lướt qua.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, thoạt nhìn không lạnh không nóng, nhưng hồng quang trong mắt càng ngày càng nồng đậm. Với tu vi của hắn cho dù là

trời sụp đất nứt cũng sẽ không động lòng. Nhưng con gái duy nhất của hắn, Diêu Tích Tuyết lại là nhược điểm duy nhất của hắn. Vì Diêu Tích Tuyết hắn có thể đấu cùng trời, có thể giết hết mọi trở ngại. Thậm chí nếu có sự lựa chọn giữa tu đạo bước thứ ba và con gái, có lẽ Huyết Tổ sẽ có lưỡng lự, có đấu tranh nhưng cuối cùng nhất định là sẽ lựa chọn con gái hắn.

Đây chính là điểm khác nhau hoàn toàn giữa hắn cùng với Lăng Thiên Hậu, Thiên Vận tử. Nếu là Thiên Vận tử sợ là vứt bỏ tất cả cũng sẽ lựa chọn bước thứ ba! Vì con gái của mình hắn thậm chí vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ lời thề độc của cha hắn bắt hắn thề trước khi chết – cuộc đời này tuyệt đối không bước vào La Thiên Tinh vực nửa bước…

“Cha… Nếu người đã bắt ta phải thề độc, vì sao cuối cùng còn để lại cho ta một khối La Thiên thạch…”

Vấn đề này đã tồn tại trong lòng Huyết Tổ thật lâu, thật lâu.

Huyết Tổ bình tĩnh bước ra một bước, bước lên mảnh vỡ đại lục phía trước thần thức của hắn đồng thời tản ra, giống như gió mạnh quét ngang tràn ngập toàn bộ đại lục.

Nhưng chỉ trong nháy mắt này gương mặt vốn bình tĩnh của hắn bỗng nhiên tràn đầy lạnh lẽo âm u. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra sát khí nồng đậm gần như hóa thành thực chất.

- Vương Lâm…

Sát khí này quá đậm, một ngọn núi ở phía trước bị sát khí này bao phủ trong nháy mắt “ầm” một tiếng sụp đổ.

Trong khi núi đá bay tứ tung, bụi đất dâng lên, thân hình Huyết Tổ tiến về phía trước, cả người biến mất hình dạng.

Tại thời điểm Huyết Tổ bước vào đại lục này, thân hình Vương Lâm giống như sao băng từ trong một xích sắt hư vô ở nơi khác lao ra. Hắn vừa mới đi vào đại lục này, thần thức chưa tản ra đột nhiên toàn bộ bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen kìn kịt điên cuồng ngưng tụ.

Ngay cả mặt đất vào lúc này đều “ầm ầm” run rẩy.

Tu sĩ trên mảnh vỡ đại lục trong khoảnh khắc này chỉ nháy mắt liền cảm nhận được sự run rẩy đến từ linh hồn, bất kể bọn họ là tu vi gì, Âm hư cũng thế, Dương thật cũng vậy…

Tu vi chênh lệch giống như một cái khe khiến cho bọn họ hoàn toàn không thể kháng cự, dường như lúc này uy lực trời đất phủ xuống.

Thân hình Vương Lâm ngừng lại, trong mắt hắn phút chốc tuôn ra ánh sao, nhìn chằm chằm về phía xa xa, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

“Cuối cùng cũng tới…”

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 761: Thí Tiên.

Bầu trời nổ lên tiếng sấm “ầm ầm”, vô số tầng mây giờ phút này dường như bị một đôi bàn tay to xé rách, nhanh chóng tách sang hai bên. Một rặng mây đỏ như máu lộ ra, bao phủ xuống dưới, thần thức mạnh mẽ như gió lốc thổi ngang toàn bộ mảnh vỡ đại lục.

Thần thức này quá mạnh mẽ, bên trong ẩn chứa thần thông bước thứ hai khiến cho mảnh vỡ đại lục này mơ hồ bắt đầu sụp đổ. Ở phía trước Vương Lâm, rặng mây đỏ lộ ra trước mắt lại càng chói mắt.

Dường như lúc này, mảnh vỡ đại lục này bị hồng quang bao trùm, giống như ném vào trong một bể máu.

Ở một trăm trượng trước mặt Vương Lâm, hồng quang ngưng tụ hóa thành một bóng người. Gần như nháy mắt bóng hình này ngưng thật lộ ra một người đàn ông trung niên tóc đỏ mày đỏ toàn thân áo bào đỏ. Người đàn ông này cực kỳ anh tuấn, cho dù Càn Phong năm xưa so với người này đều có chút lu mờ.

Trên người đàn ông này lại có một cỗ khí tức độc đáo. Sau khi hắn hiện thân, bình tĩnh nhìn Vương Lâm một lời không nói.

Nhưng Vương Lâm cũng có thể nhìn đến trong hai mắt bình tĩnh của đối phương dâng lên một đoàn ngọn lửa dường như có thể đốt cháy trời đất. Hắn không có nói lời thừa với Vương Lâm, trực tiếp nâng tay phải lên điểm về phía trước. Một chỉ điểm ra chỉ nghe tiếng động “ca ca” quanh quẩn, bầu trời giống như bị một chỉ này đâm rách, đi thẳng đến mi tâm Vương Lâm.

- Ngươi nếu giết ta, Diêu Tích Tuyết cho dù có Huyết Hồn đan cũng chắc chắn phải chết!

Vương Lâm nhìn chằm chằm Huyết Tổ chậm rãi nói trong khoảnh khắc đầu ngón tay tiến tới trước thân người ba tấc (1 tấc =10cm) “Phanh”

Một tiếng nổ bỗng nhiên vang lên, Vương Lâm mồm phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân hình như diều đứt dây lập tức bay ra xa. Ở giữa không trung thân thể hắn quay tròn, sau khi rơi xuống mặt đất lập tức chấn động xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Thân hình Vương Lâm không ngừng lui ra phía sau, mỗi một bước hạ xuống mặt đất sẽ xuất hiện một mảng lớn khe nứt, không ngừng vỡ vụn. Vương Lâm một hơi lùi hơn trăm trượng mới đứng vững thân hình, toàn thân chật vật không chịu nổi, khóe miệng chảy máu tươi.

Mặt đất phía trước mặt hắn lưu lại vô số dấu vết vỡ vụn, bằng chứng sự mạnh mẽ của một chỉ kia. Huyết Tổ bước tới từng bước, liền đi tới trước Vương Lâm mười trượng, bình tĩnh mở miệng nói:

- Ta chỉ cho ngươi ba câu nói! Khóe miệng Vương Lâm lại chảy máu tươi, toàn thân nhiều nơi xương cốt vỡ vụn. Thân thể Tiên vệ cực kỳ mạnh mẽ, đây cũng là lần đầu tiên bị thương nặng như vậy nhưng khóe miệng Vương Lâm cũng lộ ra nụ cười.

Nụ cười này rất là âm trầm!

- Vương mỗ còn cho rằng Huyết Tổ tiền bối thật sự sẽ hoàn toàn hạ ngón tay, không để ý sống chết của Diêu Tích Tuyết mà hủy đi phân thân này của tại hạ!

Giờ phút này trong lòng Vương Lâm không có gì sợ hãi. Huyết Tổ tuy mạnh nhưng không bằng trời. Hắn tu là đi ngược trời đất, ngay cả trời còn dám phản, huống chi là Huyết Tổ!

Nếu vừa rồi đầu ngón tay Huyết Tổ hoàn toàn hạ xuống, Vương Lâm tin tưởng rằng Tiên vệ chắc chắn phải chết, ngay cả thần thức của hắn bên trong cũng lập tức sụp đổ.

- Ngươi còn có hai câu!

Sát khí trong mắt Huyết Tổ lóe lên, ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời chậm rãi nói.

Hắn vừa rồi thật sự muốn dùng ngón tay đâm chết người này sau đó lục soát hồn tìm kiếm nơi giấu Diêu Tích Tuyết.

Nhưng trong lòng hắn cũng không thể không cẩn thận. Trong lòng hắn Vương Lâm này cực kỳ giảo hoạt, quyết đoán tàn nhẫn. Nếu không làm sao có thể ở trong vùng đất Yêu Linh kia nhấc lên sóng lớn. Thậm chí đa phần lão quái cả hắn bên trong đều bị người này trêu chọc một phen, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn tiến vào trong lốc xoáy triều tịch biến mất tăm tích.

“Người này dùng phân thân tiến đến tự nhiên không sợ bị ta giết, một khi ta thật sự giết chết phân thân này sợ là bản thể sẽ ra tay với Diêu Tích Tuyết. Huyết Hồn đan cũng không phải không thể phá.”

Vương Lâm lau máu nơi khóe miệng, sửa sang quần áo lại, chậm rãi nói:

- Huyết Tổ tiền bối. Diêu Tích Tuyết rất an toàn. Mấy trăm năm nay vãn bối vẫn chưa động nàng một sợi lông. Vãn bối có thể giao nàng ra cho cha con tiền bối đoàn tụ. Chẳng qua tiền bối phải thả vãn bối rời đi, cũng hứa hẹn không tìm vãn bối gây phiền toái!

Ánh mắt Huyết Tổ từ bầu trời thu lại, dừng trên người Vương Lâm. Trong mắt hắn không có vẻ mừng giận, chỉ là một mảnh bình tĩnh nói:

- Có thể! Lão phu lấy đạo mà thề. Giao ra con gái của ta, ta không giết ngươi.

Vương Lâm nhìn Huyết Tổ chằm chằm, một lúc sau trong lòng hắn thầm than. Hắn không thể biết được người này nói thật hay giả, trầm ngâm hồi lâu Vương Lâm há mồm phun một cái, lập tức tinh thể bay ra.

Trong nháy mắt tinh thể chạm đất liền hóa thành một truyền tống trận, trận pháp này cũng không ổn định, mơ hồ có dấu hiệu sắp sụp đổ.

- Diêu Tích Tuyết ở trong trận pháp này!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Hắn không có lòng tiếp tục đùa bỡn cùng Huyết Tổ. Huyết Tổ tu luyện mấy vạn năm, nói về tâm cơ so với Vương Lâm sâu không biết bao

nhiêu. So tâm cơ với người như vậy chỉ là hạ thừa. Biết rõ điểm này cạm bẫy của Vương Lâm nhằm vào Huyết Tổ, từ âm mưu mà thành dương mưu!

Vương Lâm ném ra truyền tống trận, thân hình lập tức nhoáng lên một cái hóa thành cầu vồng nhanh chóng lui về phía sau, nhằm về hư vô ranh giới đại lục.

Tốc độ hắn cực nhanh, dĩ nhiên toàn bộ tu vi đều dùng tới.

- Huyết Tổ. Vương mỗ cho ngươi cơ hội, nên lựa chọn thế nào không phải do ta mà là do ngươi… Nếu ngươi tin lời ta trước tiên vào trận, nói rõ trong lòng người rộng rãi, lời hứa là thực. Vương Lâm ta cũng thẳng thắn một lần. Ngươi tin ta, ta sẽ tin ngươi!

- Nhưng nếu ngươi không vào trận mà đuổi giết ta thì tỏ vẻ không tin Vương mỗ, lời hứa kia là giả dối, vậy đừng trách Vương mỗ tâm độc thí Tiên!

Ánh lạnh lẽo trong mắt Vương Lâm lóe lên, tốc độ hắn nhanh hơn. Không đến bước đường cùng hắn thật sự không muốn là kẻ địch của Huyết Tổ. Năm xưa nếu không phải bất đắc dĩ hắn cũng sẽ không giam cầm Diêu Tích Tuyết. Hắn để Lý Nguyên tạo số lần mở ra truyền tống trận là ba lần chính là vì phối hợp kế hoạch của bản thân. Huyết Tổ nhìn vào truyền tống trận rơi xuống đất, thần thức đảo qua lập tức nhận ra khí tức của Diêu Tích Tuyết ở trong. Tuy rằng hắn không nhìn rõ tình hình cụ thể trong truyền tống trận, nhưng đối với khí tức con gái mình cũng

không thể nhầm. Thông qua truyền tống trận đúng thật là có Diêu Tích Tuyết.

Hắn bước về trước một bước, trực tiếp đi tới trước truyền tống trận. Hắn nắm tay một cái trận này lập tức sụp đổ hóa thành vô số điểm sáng toàn bộ bị tay phải Huyết Tổ bắt lấy, khiến cho điểm sáng này lại ngưng tụ, trở thành tinh thể.

Ngay sau đó, hắn mạnh xoay người âm trầm nhìn Vương Lâm đang nhanh chóng chạy trốn trong hư vô ở xa xa, thì thào nói:

- Giam con gái của ta mấy trăm năm, chỉ nói mấy câu là muốn lão phu bỏ qua cho ngươi… Lão phu không tin không có khả năng giết được ngươi!

Hắn nói xong ánh mắt lộ ra sát khí trong mấy trăm năm, thân hình tiến về phía trước, đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm bỏ chạy theo xích sắt lôi quang trong hư vô, lập tức cảm nhận được một cỗ sát khí nồng đậm đến cực điểm truyền từ phía sau tới, hắn thầm than một tiếng, trong mắt hàn quang chợt lóe.

- Huyết Tổ! Như vậy ngươi đừng trách Vương mỗ. Không phải Vương mỗ lòng dạ độc ác, mà là ngươi dây dưa không ngớt!

Huyết Tổ đi tới, trong mắt hắn sát khí càng đậm đặc, giờ phút này vài bước đuổi tới, tay phải nâng lên hung hăng nhấn xuống dưới một cái. Toàn bộ hư vô trong nháy mắt bỗng ngưng lại.

Xích sắt lôi quang dưới chân Vương Lâm trong nháy mắt sụp đổ không ngờ bị ngăn ra ở giữa. Cùng lúc đó bốn phía hư vô bị biển máu bao trùm, bao quanh toàn thân Vương Lâm!

- Luyện!

Huyết Tổ quát khẽ một tiếng, biển máu lập tức sôi trào điên cuồng ngưng tụ về phía Vương Lâm. Tốc độ của nó quá nhanh gần như trong phút chốc liền từ lông tóc Vương Lâm chui vào thân thể hắn, nháy mắt liền tràn ngập thần thức Vương Lâm phân ra trong cơ thể Tiên vệ.

Một trận đau đớn không cách nào hình dung lập tức truyền khắp toàn thân Vương Lâm. Nguyên thần Vương Lâm trong con rối Tiên vệ lập tức cảm nhận được cực độ đau đớn, giống như bị xé thành từng mảnh.

Trái ngược với nguyên thần, thân thể mạnh mẽ của Tiên vệ lúc này được thể hiện ra. Dưới biến máu luyện hóa, thân thể vẫn chống đỡ được, khiến cho luyện hóa bị chậm lại.

Điều này còn chưa chấm dứt, chỉ thấy một đạo huyết quang từ thiên linh Tiên vệ lao ra trực tiếp dung nhập hư vô biến mất tăm. Nó cũng không

thật sự biến mất mà thông qua một loại tiên thuật thần thông kỳ dị phá nát hư vô mà đi, thẳng đến chỗ ẩn núp của bản thể Vương Lâm.

Lòng hận thù của Huyết Tổ đối với Vương Lâm đã tới đỉnh điểm, hắn muốn luyện hóa phân thân Vương Lâm, nhân tiện còn có nguyên thần. Ngay cả bản thể không biết ẩn nấp ở nơi nào hắn cũng có thể thông qua pháp thuật này luyện hóa chết!

Bản thể ẩn nấp ở mảnh vỡ đại lục trong phút chốc liền bị hồng quang bao trùm. Hồng quang trên mặt đất như biển cả, nhất tề hướng về phía bản thể Vương Lâm, xuyên qua đại địa, ngưng tụ thành một cây châm màu đỏ, trực tiếp đâm tới Vương Lâm.

Một khi bị cây châm này đâm trúng, nguyên thần Vương Lâm lập tức sẽ sụp đổ, chết ngay tức khắc.

Bản thể Vương Lâm đang trốn trong lòng đất lúc này mạnh mẽ mở hai mắt không chút do dự lấy ra quả cầu cấm chế Lý Nguyên đưa cho, khống chế một nửa cấm chế trong trữ vật không gian sụp đổ. Cùng lúc đó thân hình hắn nhoáng lên một cái trực tiếp từ lòng đất lao ra, cây châm màu đỏ kia đuổi theo sát sau lưng.

“Huyết Tổ. Không biết trong hư vô sụp đổ, con gái của ngươi có thể bình an vô sự hay không!” Nguyên thần Vương Lâm trong con rối Tiên vệ kêu lên một tiếng đau đớn, dữ tợn nói lại một câu cuối cùng rồi sụp đổ.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 762: Cơ duyên (1).

Huyết Tổ biến sắc mặt, hắn gần như lập tức cảm nhận được trong tinh thể truyền tống trận trong tay truyền ra từng đợt dao động sụp đổ. Hắn không kịp tiếp tục đi thu thập Vương Lâm và thân thể con rối chưa bị luyện hóa, trực tiếp tung tinh thể lên đánh ra một đạo lạc ấn củng cố.

Tinh thể này lập tức hóa thành một truyền tống trận. Đây cũng là lần thứ ba nó mở ra, cũng là lần cuối cùng.

Truyền tống trận mở ra, một cỗ khí tức hủy diệt trong nháy mắt lộ ra. Nhưng Huyết Tổ giờ phút này cũng không suy nghĩ nhiều, sắc mặt hắn âm trầm bước ra một bước trực tiếp đi vào trong truyền tống trận. Lạc ấn củng cố trận pháp lúc này tạo nên hiệu quả, khiến cho truyền tống trận này sau khi Huyết Tổ tiến vào cũng không sụp đổ.

Thân hình Huyết Tổ biến mất, trong nháy mắt tiến vào trữ vật không gian sắc mặt hắn lập tức biến đổi mạnh. Với kiến thức của hắn lập tức nhận ra được nơi này là một trữ vật không gian do Tiên nhân mở ra.

Một luồng khí lạnh dâng lên từ trong lòng hắn. Vô số năm qua hắn đã thật lâu không có cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết. Mặc dù nhiều

lần đánh với Thiên Vận tử, hắn cũng không có tê da đầu như hiện tại.

Nói cho cùng, hắn chẳng qua cũng là một tu sĩ!

Giờ phút này, hắn rõ ràng cảm nhận được trái tim đập “phanh phanh”, nhanh chóng nhảy lên. Sống lâu năm khiến cho hắn có một sự hiểu biết kỹ càng về trữ vật không gian của Tiên nhân.

Hắn biết rõ nếu trữ vật không gian này sụp đổ, có thể trong nháy mắt toàn bộ hủy diệt tất cả cái gì bên trong. Cho dù là có Huyết Hồn đan, nhưng dưới sự hủy diệt này cũng không tồn tại được!

Trừ khi là một lần nuốt sạch toàn bộ Huyết Hồn đan vốn có, có lẽ có thể bằng vào lực lượng thần bí ở trong chống đỡ được sự hủy diệt khi trữ vật không gian này sụp đổ.

- Chết tiệt. Vương Lâm này làm sao lại tiềm được một trữ vật không gian. Nơi này cho dù là Thiên Vận tử muốn tìm cũng chỉ có thể bằng vào sự may mắn. Vương Lâm! Lão phu không đội trời chung với ngươi!

Huyết Tổ gần như cắn vỡ răng, sau khi hắn tiến vào nơi này lập tức cảm nhận được khí tức của con gái, một mạch xông thẳng tới thung lũng. Chỉ trong phút chốc hắn từ nơi này tìm được quả cầu cấm chế phong ấn Diêu Tích Tuyết.

Hắn thậm chí đều không kịp giải cấm chế, liền lập tức cất kỹ quả cầu cấm chế.

Giờ phút này, Vương Lâm ở bên ngoài bị thần thông của Huyết Tổ hóa thành hồng châm đuổi giết. Vẻ mặt hắn dữ tợn dẫn động toàn bộ cấm chế trong trữ vật không gian, khiến cho trữ vật không gian này bắt đầu sụp đổ cuối cùng!

- Ngươi muốn giết ta… Ta liền thí Tiên, cho ngươi chết!

Hai ngón tay Vương Lâm khép lại thành kiếm liên tiếp điểm chín cái trên người mình. Tốc độ hắn nhanh hơn, hồng châm phía sau hắn như nhập tận xương tủy, đuổi theo không bỏ.

Huyết Tổ cầm lấy quả cầu cấm chế Diêu Tích Tuyết, cả người hắn như điên cuồng. Bình tĩnh ngày trước không còn, chỉ còn toàn thân một mảnh hồng quang. Hắn phóng như điên hướng về phía truyền tống trận được lạc ấn của mình đọng lại.

Ở xung quanh hắn, trữ vật không gian này sụp đổ, hai dãy núi trong nháy mắt liền bị xé rách, một cỗ lực lượng hủy diệt tất cả trong nháy mắt tràn ngập, dường như muốn bao phủ hắn. - Vương Lâm. Nếu lão phu chạy ra được, cho dù lên trời hay xuống địa ngục! Thề nhất định giết ngươi!

Thanh âm Huyết Tổ mang theo sát khí tràn ngập trong trữ vật không gian. Dãy núi bị xé rách, thung lũng như bị hòa tan, toàn trữ vật không gian này trong phút chốc hơn một ngàn cấm chế hoàn toàn mở ra, tạo thành sự sụp đổ cuối cùng.

Lúc này Huyết Tổ hai mắt đỏ bừng, hắn gần như điên cuồng tốc độ lại nhanh không thể tưởng tượng. Từng bước đi tới bên cạnh truyền tống trận được pháp thuật củng cố.

Lúc này phía sau lưng hắn, trữ vật không gian giống như bị một ngọn lửa màu đen đốt sạch, ngọn lửa dữ tợn kia vồ tới muốn cắn nuốt Huyết Tổ.

Ngay trong nháy mắt Huyết Tổ chuẩn bị bước vào truyền tống trận rời đi, Vương Lâm đang bị hồng châm truy kích trên mảnh vỡ đại lục sắc mặt cực kỳ âm trầm. Hắn ngưng tụ nguyên thần trong cơ thể Tiên vệ, tuy là bị diệt nhưng Tiên vệ dưới sự luyện hóa của Huyết Tổ, vẫn còn tồn tại.

Thông qua một tia liên hệ với con rối Tiên vệ, Vương Lâm giống như đích thân nhìn thấy được hào quang lóe ra trong truyền tống trận, thân hình Huyết Tổ đang nhanh chóng ngưng tụ.

Một khi bị Huyết Tổ lao ra, Vương Lâm tự nhận chắc chắn mình phải chết, cũng không có bất kỳ khả năng nào có hy vọng may mắn sống sót.

Trong lúc nguy cơ, hắn thầm than một tiếng, trong tâm thần hạ một đạo thần niệm quyết đoán.

- Không thể hoàn thành hứa hẹn với ngươi, Vương mỗ ngày sau sẽ bù lại!

Bên ngoài truyền tống trận, Tiên vệ đang bị luyện hóa trong biển máu lúc này hai mắt chợt lóe kim quang. Kim quang này trong nháy mắt nồng đậm bao trùm toàn thân. Từng hồi tiếng động “bang bang” từ trong cơ thể Tiên vệ lập tức truyền ra, một cỗ khí tức hủy diệt pha trộn bên trong.

Dường như một cỗ gió lốc phát ra trong cơ thể Tiên vệ, toàn thân hắn kim quang giống như một thanh kiếm sắc điên cuồng tản ra phía ngoài. Con rối Tiên vệ cảnh giới Âm hư tự bạo, lực lượng đáng sợ sinh ra khiến cho Tiên vệ lao ra từ trong thần thông không được Huyết Tổ khống chế.

Chẳng qua thần thông không được Huyết Tổ khống chế nhưng vẫn là rất bất phàm. Nó luyện hóa làm tan rã gần sáu phần lực lượng tự bạo của con rối Tiên vệ.

Tiên vệ mang theo bốn phần lực lượng hủy diệt lao ra, một bước đi tới cạnh truyền tống trận. Trong nháy mắt thân hình Huyết Tổ biến ảo ra trong truyền tống trận, toàn thân Tiên vệ như mặt trời, kim quang điên cuồng bạo phát.

Một cỗ lực lượng khổng lồ tại khoảnh khắc này, bạo phát.

Tại lực lượng như vậy lan tới, truyền tống trận trong phút chốc liền lập tức sụp đổ, không có bất kỳ dừng lại hóa thành từng điểm sáng nháy mắt tiêu tan.

Huyết Tổ trong trữ vật không gian nửa thân tiến vào trong truyền tống trận lúc này hét lớn một tiếng, thân hình dĩ nhiên bị đẩy ra. Hắn trơ mắt nhìn truyền tống trận trước người nhanh chóng tiêu tan, tốc độ cực nhanh giống như ngàn năm tuế nguyệt nháy mắt nén ép vào trong một tích tắc.

Trong lúc nguy cấp này, mắt Huyết Tổ lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn không chút do dự liếc mắt quả cầu cấm chế Diêu Tích Tuyết trong tay, bóp vỡ.

Trữ vật không gian bị hủy diệt cho dù Diêu Tích Tuyết ăn Huyết Hồn đan nhưng nếu chỉ một viên cũng vẫn không thể sống lại. Cho nên Huyết Tổ tự mình ra tay, bóp nát cấm chế vì muốn làm cho Diêu Tích Tuyết sống lại.

Với sự hiểu biết của Huyết Tổ về Huyết Hồn đan, lần đầu nhìn thấy quả cầu cấm chế đã biết Diêu Tích Tuyết ăn Huyết Hồn đan.

Ở phía sau hắn, ngọn lửa màu đen đánh tới. Toàn thân Huyết Tổ hồng quang điên cuồng tràn ngập. Hắn phải trì hoãn sự sụp đổ của trữ vật

không gian, vì Diêu Tích Tuyết tranh thủ thời cơ, khiến cho trong quá trình sống lại không bị ảnh hướng đến.

Huyết Tổ duỗi hai tay, tu vi Tịnh Niết trung kỳ giờ phút này bộc phát không hề giữ lại. Từng trận tia máu từ trong cơ thể tràn ra, tại trữ vật không gian cứng rắn chống lại ngọn lửa màu đen cắn nuốt.

Thân hình Huyết Tổ trong phút chốc bị ngọn lửa màu đen bao phủ không ngừng đốt cháy đau đớn dữ dội. Thân hình hắn mấy vạn năm không có bị tổn thương nhưng điều này đối với hắn mà nói căn bản không coi ra gì. Hắn dùng hết sức bảo hộ phạm vi ba trượng trước người, thần thức Diêu Tích Tuyết tiêu tan.

Chỉ vài giây thời gian dường như qua mấy vạn năm. Diêu Tích Tuyết dưới sự bảo vệ của hắn trong khi quả cầu cấm chế tan vỡ, thần thức tiêu tan. Trong quá trình này không có bất kỳ sự sụp đổ của trữ vật không gian lan đến.

Vùng đất Yêu Linh, nơi mà năm xưa Diêu Tích Tuyết nuốt vào Huyết Hồn đan lúc này tràn ngập hồng quang, lẫn nhau ngưng tụ lại một chỗ. Thân hình Diêu Tích Tuyết chậm rãi xuất hiện.

Sau khi nàng hiện ra, ngẩng đầu nhìn về bầu trời xa xa, ánh mắt lộ ra vẻ thương đau và sát khí ghi lòng tạc dạ.

Nhìn thấy thần thức con gái mình an toàn tiêu tan, trên mặt Huyết Tổ lộ ra nụ cười hiền lành của một người cha. Toàn bộ thân hình hắn trong phút chốc bị ngọn lửa màu đen bao trùm.

Trong chớp mắt này hắn lấy từ trong túi trữ vật ra ba viên Huyết Hồn đan, nhưng không nuốt vào mà bóp nát toàn bộ!

Huyết Hồn đan chỉ còn mười ba viên! Đa số đều ở chỗ Diêu Tích Tuyết, Huyết Tổ còn trên người chỉ có ba viên này! Huyết Hồn đan vỡ vụn, chất lỏng màu lam từ trong tràn ra, cùng với ngọn lửa màu đen kia đồng thời tiêu tan.

Toàn bộ trữ vật không gian trong khoảnh khắc này hoàn toàn sụp đổ. Tất cả những gì bên trong đều biến mất. Chúng nó cũng không phải là nhảy vào hư vô mà hoàn toàn hoàn toàn sụp đổ, không còn bất kỳ dấu vết gì.

Vương Lâm hiện tại ở mảnh vỡ đại lục hắn ẩn thân lúc trước. Lúc này tốc độ hắn cực nhanh, thân hình huyết quang lóe lên chín lần không ngừng bỏ chạy. Ở phía sau Vương Lâm, cây châm màu đỏ đuổi theo không dứt.

Chẳng qua một giây sau, hồng châm ngừng truy kích, từ từ sụp đổ, cuối cùng dường như muốn tiêu tan hoàn toàn… Vương Lâm thở ra một hơi, toàn thân mồ hôi lạnh dĩ nhiên làm ướt sũng quần áo. Gió thổi qua lập tức cảm giác rùng mình xuất hiện từng hồi.

Ở phía trước hắn, hồng châm kia dĩ nhiên biến thành nửa trong suốt, chậm rãi tiêu tan. Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên mắt thấy hồng châm kia hoàn toàn biến mất không ngờ rung lên, không hề tiêu tan mà quay đầu bay về phía xa xa.

- Không chết?!

Vẻ sợ hãi lóe lên trong mắt Vương Lâm, không cần nghĩ ngợi xông tới hai tay hư không bắt một cái, trong miệng phun ra một ngụm tinh khí nguyên thần, hình thành một cái lồng mạnh mẽ vây quanh hồng châm đang muốn chạy ra xa.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 763: Cơ duyên (2).

Hồng châm kia phát ra tiếng gào thét sắc bén, dường như muốn xông ra, không ngừng tấn công cái lồng bao quanh. Tiếng động “bang bang” vang lên, mỗi một lần va chạm, sắc mặt Vương Lâm lại tái nhợt thêm một phần.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt hắn lóe lên, tiên lực trong cơ thể vận chuyển tăng thêm sự kiên cố cho cái lồng vây, chậm rãi kéo tới bên cạnh thân. Hắn nhìn chằm chằm vào hồng châm bên trong, mắt lộ vẻ quyết đoán.

- Phong!

Hắn quát khẽ, lồng vây nháy mắt co rút lại cuối cùng dán sát vào hồng châm tạo thành một phong ấn, sau đó hắn nắm chắc cây châm, thân hình rơi trên mặt đất.

Châm này nếu không phải là bởi vì đa số bộ phận thần thông của Huyết Tổ vô hạn suy yếu, Vương Lâm muốn phong ấn căn bản không có khả năng. Nhưng giờ phút này, cây châm cũng là lúc suy yếu nhất, Vương Lâm dồn toàn thân tiên lực rốt cục phong ấn được nó.

Mặc dù như thế, nhưng nó ở bên trong vẫn không ổn định, hồng châm giống như bất cứ lúc nào đều có thể lao ra. Vương Lâm thở sâu, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

“Huyết Tổ kia không chết… Nhưng dù không chết cũng nhất định cực kỳ suy yếu, bằng không cây châm này không có khả năng biến hóa như thế… Nếu một khi Huyết Tổ khôi phục chắc chắn sẽ giết ta trước tiên…”

Vương Lâm trong mắt lóe lên sắc bén, nhìn chằm chằm cây hồng châm kia. Cây châm nửa trong suốt, vẫn tràn ra một cỗ khí tức chết chóc.

“Châm này nhất định là bị thu hút phải trở lại bên người, không thể bỏ qua thời cơ này. Liều mạng một phen!”

Vương Lâm cắn răng, tay phải cầm hồng châm ném về phía trước. Cây châm này nhoáng lên một cái bay thẳng ra xa xa. Vương Lâm theo sát phía sau, trong lúc đuổi theo điều chỉnh tiên lực trong cơ thể. Trên hồng châm kia có phong ấn của hắn, theo dõi cũng tiện lợi rất nhiều. Một người một châm, ở trong Lôi chi Tiên giới này tốc độ cực nhanh, chỉ thấy nhoáng một cái liền mất dạng.

Lôi chi Tiên giới, trong một mảnh hư vô trôi nổi lơ lửng vô số giọt máu thật nhỏ. Trên những giọt máu này lóe lên lam quang, vừa nhìn lại cũng có chút rực rỡ.

Trong mỗi một giọt máu đều chứa một tia nguyên thần và lực lượng khổng lồ mà yếu ớt. Trong khi trữ vật không gian sụp đổ, hắn dùng uy lực ba viên Huyết Hồn đan dùng ra pháp thuật bí mật của Diêu gia, lúc này mới có thể sống sót.

Khi đến La Thiên Tinh vực này, Huyết Tổ cực kỳ tự tin. Hắn căn bản không trước tiên ăn vào Huyết Hồn đan. Nếu không hắn thi triển bí thuật này, lúc xuất hiện sẽ ở trong Huyết tinh ở Liên minh Tinh vực.

Trong hư vô, những giọt máu này cũng không yên lặng không động đậy mà chậm rãi thu nạp lẫn nhau. Một khi hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, hắn liền có thể thức tỉnh.

Quá trình này chậm chạp duy trì. Ba tháng sau những giọt máu vốn phân tán rất xa dĩ nhiên tới gần nhau. Trong đó có một số thậm chí đã dung hợp lẫn nhau.

Nguyên thần Huyết Tổ cũng dần dần sắp thức tỉnh. Một khi thức tỉnh như vậy tốc độ khôi phục của hắn sẽ tăng gấp bội.

Một ngày này, gần như sáu phần giọt máu đã toàn bộ dung hợp với nhau. Nguyên thần Huyết Tổ chậm rãi từ trong trạng thái mê man có dấu hiệu thức tỉnh.

Nhưng đúng lúc này, tại hư vô cách xa nơi đây, một đạo lôi quang gào thét. Đạo lôi quang kia là một con lôi thú đầu có sừng. Trên cổ con thú này bị tròng một dây xích sắt, toàn than có dán rất nhiều phù giấy, thoạt nhìn có vẻ hỗn độn cực kỳ.

Thậm chí sừng bạc trên đầu nó cũng bị người không biết dùng vật gì xuyên thủng một lỗ nhỏ, đeo một cái vòng sắt vào đó.

Trong mắt con thú này lộ ra vẻ khổ sở. Không thể tưởng tượng mấy ngày này nó làm thế nào vượt qua.

- Nhìn xem. Cái dạng này mới xứng với thân phận của lão phu. Đây mới là lôi thú mà. Ngươi phải biết rằng cái dạng này hiện tại của ngươi cho dù là lôi thú sừng vàng nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy không bằng… Ngươi

là lôi thú loại độc đáo nhất! Tin tưởng lão phu. Đúng vậy. Lão phu và ngươi có duyên!

Trên lưng lôi thú một lão già ngồi tay cầm xích sắt tròng cổ lôi thủ, giống như cưỡi ngựa, nhơn nhơn tự đắc.

Ở phía sau hắn xa xa còn có một mảnh lôi quang như sao băng đi theo. Trong mỗi một đạo lôi quang kia đều có một con lôi thú, trong mắt chúng nó đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Lão già này thi thoảng nâng tay trái gảy vòng sắt trên sừng bạc lôi thú, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

- Lão phu cùng ngươi có duyên như vậy, đều có một chút không muốn trả lại cho tên tiểu tử kia…

Thân hình lôi thú chấn động. Lúc này nó hoàn toàn sợ hãi lão già này, nhất là hai chữ “có duyên” kia đối với nó mà nói giống như là ác mộng.

Nó vĩnh viễn không thể quên được, mỗi lần lão nhân kia trên miệng nói từ “có duyên” thì thường đặt một ít cổ quái ngạc nhiên gì đó lên thân nó.

Nói đi cũng phải nói lại, nó không hài lòng với tất cả mọi thứ trên thần, duy nhất cái vòng sắt kia cũng thấy được có vẻ thuận mắt…

- Không sai. Đúng là nơi này. Ha ha! Tu sĩ đại thần thông Tịnh Niết trung kỳ không ngờ cũng có ngày hôm nay… Có duyên a!

Lão già nhìn mảng lớn giọt máu dung hợp lẫn nhau ở xa xa, hai mắt lóe sáng.

- Pháp thuật Dong thần hóa huyết này chính là thần thông dòng chính nhà họ Diêu, hôm nay bị lão phu tóm được rồi!

Lão già sờ sờ cằm, song ánh sáng trong mắt càng lớn, quét tới quét lui trên đám giọt máu kia.

- Không hổ là người có duyên được lão phu nhìn trúng, không ngờ nghĩ ra một phương pháp như vậy để đối phó với tu sĩ Tịnh Niết kỳ. Thôi! Ai bảo hắn là người có duyên với lão phu đây. Không đươc! Lão phu phải giúp hắn một chút!

Lão già liếm liếm môi, bàn tay đưa về phía trước. Lập tức những giọt máu này không hề có sức chống cự toàn bộ bị lão bắt lấy.

Lão già bóp một cái, toàn bộ giọt máu trong nháy mắt dung hợp cùng nhau, nguyên thần Huyết Tổ trong phút chốc hoàn toàn dung hợp, hắn thức tỉnh.

- Cảm ơn tiền bối giúp đỡ. Diêu gia ta nhất định có hậu tạ!

Thần niệm Huyết Tổ từ trong giọtmáu truyền ra, cực kỳ bình tĩnh nghe không ra bất kỳ vui giận hay tình cảm gì.

- Đừng giả bộ. Rõ ràng trong lòng sợ chết khiếp, lo lắng lão phu không có lòng tốt trực tiếp luyện ngươi thành đan dược đúng không. Còn mang Diêu gia ra, cho dù đích thân Huyết Thần tử của Diêu gia đến, chẳng lẽ lão phu còn sợ hắn sao!

Lão già sờ sờ vòng sắt trên sừng bạc lôi thú dưới thân, khảy một cái nói.

- Bất kể thế nào, Diêu mỗ đều phải cảm ơn tiền bối giúp đỡ…

Huyết Tổ trầm ngâm một lát, truyền ra thần niệm.

- Lão nhân gia ta thích nhất nói đạo lý. Ngươi xem, ta giúp ngươi giảm bớt thời gian dung hợp… Ách… Ta cũng không biết được thần thông Dong thần hóa huyết của Diêu gia ngươi không thể cưỡng ép dung hợp. Một khi như thế, tu vi sẽ hạ xuống mấy cảnh giới. Mặc dù hiện tại ngươi hạ tới Khuy Niết hậu kỳ nhưng đó là do lão nhân gia ta không biết điều ấy. Ngươi không nên trách ta!

Lão già nói.

Huyết Tổ im lặng, mạnh mẽ áp chế lửa giận trong nguyên thần, bình thản truyền thần niệm:

- Không sao. Nếu tiền bối không biết đó là do vận mệnh của Diêu mỗ. Tiền bối nếu không còn chuyện gì xin mở thần thông ra để Diêu mỗ rời đi.

Lão già ha hả cười, hai mắt tỏa ánh sáng, nói:

- Tiểu tử Diêu gia. Hai chúng ta có duyên a!

Lôi thú dưới thân lão già run thân hình, ánh mắt nó nhìn về phía Huyết Tổ có một tia thông cảm, nhưng càng nhiều đó là vui sướng khi người gặp họa.

Huyết Tổ trầm lặng.

- Ngươi không phải vừa nói muốn báo ân sao. Hiện tại liền báo đi!

Lão già nâng tay phải hư không chộp một cái lập tức mạnh mẽ rút nguyên thần Huyết Tổ từ trong mảng máu kia ra. Sau đó sờ bóp một cái cứng rắn xé ra một nửa nguyên thần. Tay phải vung lên lại chia mảng máu kia ra làm hai.

- Ừ! Nửa nguyên thần, nửa huyết thân. Đủ để báo đáp ân lão phu giúp ngươi rồi!

Lão gia cười ha hả vỗ một cái, lập tức đánh một nửa nguyên thần còn lại của Huyết Tổ nhốt vào trong mảng máu, rồi thổi về phía mảng máu một hơi.

Lập tức mảng máu sôi trào, trong phút chốc sụp đổ hóa thành vô số giọt máu tản ra. Nguyên thần Huyết Tổ thậm chí ngay cả một đạo thần niệm đều không kịp truyền ra liền lập tức bị ngủ say.

- Chuyện lớn của lão phu tuy là nhất định sẽ thành công. Nhưng có một nửa nguyên thần và huyết thân của con cháu Diêu gia này có thể thêm một phần chắc chắn. Chẳng phải rất tốt sao!

Lão già cười ha hả, nhìn cũng không nhìn những giọt máu kia, mang theo lôi thú rời khỏi nơi này.

Trong hư vô, Vương Lâm sắc mặt âm trầm nhanh chóng phi hành theo hồng châm trước mặt. Đột nhiên hồng châm kia lập tức lóe mạnh hồng

quang, tản mát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, không ngờ lập tức chạy ra khỏi phong ấncủa Vương Lâm. Biến cố này khiến cho hai mắt Vương Lâm ngưng đọng.

Nhưng lập tức, hồng châm lóe hồng quang kia trong thời gian ngắn lại nhạt xuống, so với lúc trước thậm chí suy yếu hơn. Mơ hồ dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Nó nhoáng lên một cái đi thẳng tới hư vô phía trước.

Vương Lâm nhíu mày, hơi chút do dự theo sát phía sau.

- Nhất định phải thừa cơ hội này giết Huyết Tổ kia, trừ họa về sau!

Vương Lâm cắn răng tăng tốc độ đuổi theo hồng châm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong hư vô Vương Lâm dĩ nhiên quên thời gian trôi, quên nỗi đau đớt như thiêu đốt trong thân thể đã không còn dữ dội mà càng ngày càng yếu hắn cũng đều quên hết. Trong mắt hắn duy nhất còn lại đó là hồng châm gần như sụp đổ trước mặt.

Dần dần tốc độ của hồng châm càng lúc càng nhanh. Tốc độ của Vương Lâm dĩ nhiên không theo kịp. Nhưng vào lúc này bỗng nhiên Vương Lâm dừng lại, ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía trước.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 764: Thức tỉnh.

Trong hư vô phía trước có hơn mười quả cầu máu lớn nhỏ không đồng đều, vờn quanh lẫn nhau dường như muốn thu nạp. Hồng châm kia chợt lóe, dung nhập vào trong một huyết cầu.

Lập tức một cỗ khí tức máu tanh tràn ngập, quả cầu máu dung nhập hồng châm lập tức quỷ dị nhúc nhích nhanh chóng nuốt về mấy quả cầu máu bên cạnh.

- Huyết Tổ?!

Trong mắt Vương Lâm sát khí lóe lên, hắn không cần nghĩ ngợi vỗ túi trữ vật. Lập tức hồn núi đá bay ra, Vương Lâm cầm hồn núi đá nhấn về phía trước một cái.

Hồn núi đá gào thét bay ra, trước khi mười quả cầu máu sụp đổ hình thành một luồng sức mạnh dữ dội khiến cho quả cầu máu rung động hẳn lên. Chỉ có điều lực lượng của Hồn núi đá không đủ với quả cầu máu, quả cầu máu nhanh chóng dung hợp lẫn nhau.

Sau khi tung ra Hồn núi đá, Vương Lâm bước ra sau một bước, lấy Kiếm tiên từ trong túi trữ vật ra, nâng lên rồi nhanh chóng chém xuống một nhát.

Trảm La quyết giống như điện quang lóe lên. Dưới một kiếm này hai quả cầu máu vốn đang dung hợp với nhau bị mạnh mẽ ngăn chặn.

Vương Lâm không ngừng lại, lôi uy mạnh mẽ trong nguyên thần trong thời gian ngắn bạo phát từ trong cơ thể hình thành từng đạo sấm sét điên cuồng tấn công thẳng tới những quả cầu máu.

Dưới sự tấn công dữ dội, quả cầu máu lập tức run rẩy dữ dội, nguyên thần Huyết Tổ bên trong giãy dụa như là muốn thức tỉnh.

Hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết, càng nhiều sấm sét từ trong nguyên thần điên cuồng lao ra. Giờ phút này hắn không chút nào giữ lại toàn bộ thi triển lực lượng sấm sét trên những quả cầu huyết.

Cùng lúc đó hắn lại nâng Kiếm tiên lên, lại chém xuống một nhát!

“Phịch” một tiếng, một quả cầu máu sụp đổ!

Một tiếng “hừ” thảm truyền đến từ trong hư vô. Những quả cầu máu còn lại trong nháy mắt dùng tốc độ cực nhanh điên cuồng ngưng tụ. Nguyên

thần Huyết Tổ lập tức sẽ thức tỉnh.

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên dữ dội, hắn có một loại cảm giác một khi những quả cầu máu này ngưng tụ sợ là không còn có cơ hội giết Huyết Tổ này! Tay phải hắn điểm về trước một cái, miệng hét lớn:

- Định!

Định thân thuật trong nháy mắt thi triển ra. Nhưng nguyên thần Huyết Tổ trong quả cầu máu quả mức mạnh mẽ, với tu vi của Vương Lâm dùng Định thân thuật cũng không thể trói buộc.

Toàn thân tiên lực Vương Lâm điên cuồng vận chuyển, thậm chí ngay cả kinh mạch đều đau nhức. Bởi vì lúc trước nguyên thần hắn bị thương, một đường cũng không có thời gian tĩnh dưỡng, lúc này bị chịu tải, phun ra một ngụm máu tươi, dữ tợn quát to:

- Định cho ta!

Huyết cầu đang ngưng tụ bị Vương Lâm chịu tải thi triển chỉ ngừng lại khoảnh khắc. Trong nháy mắt này nhân quả Côn Cực Tiên bỗng nhiên xuất hiện, hung hăng vụt một cái.

Cùng lúc đó kiếm khí Lăng Thiên Hậu trong cơ thể Vương Lâm, một đạo kiếm khí cuối cùng nháy mắt lao ra từ trong cơ thể hắn thẳng đến quả cầu máu kia.

Nhân quả Côn Cực Tiên, kiếm khí Lăng Thiên Hậu, thêm vào vô số sấm sét trong nguyên thần Vương Lâm giờ phút này như ngưng tụ cùng nhau điên cuồng lao ra, nhảy vào trong quả cầu máu đang ngưng tụ, chỉ trong nháy mắt nguyên thần Huyết Tổ sắp thức tỉnh.

Sụp đổ!

Quả cầu máu dung hợp ngưng tụ lẫn nhau giờ phút này sụp đổ phân ra vô số giọt máu mang theo tiếng rít gào không cam lòng của Huyết Tổ. Trong khí sụp đổ nó chia làm hai phần, một phần quay lại cuốn lấy nguyên thần Huyết Tổ dùng tốc độ nhanh tới mức không thể tin bỏ thay. Một bộ phận kia cuốn lại xông tới Vương Lâm.

Đám giọt máu nhằm về phía Vương Lâm lập tức tràn ngập Vương Lâm, theo chân lông hắn chui vào trong cơ thể. Cảm giác đau nhức điên cuồng truyền đến, thân hình Vương Lâm chấn động lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người dường như bị một cỗ lực mạnh mẽ va chạm, trực tiếp văng ra biến mất trong hư vô.

Kiếm tiên được Hứa Lập Quốc khống chế, cuốn một cái mang theo Hồn núi đá đuổi theo Vương Lâm.

Hứa Lập Quốc tuy là tính cách phản loạn nhưng lúc này rất hoang mang. Điều đầu tiên hắn nghĩ không phải là một mình bay đi, không phải tự do mà là đuổi theo Vương Lâm bị ném ra hư vô, vờn quanh bên người hắn, cùng hắn bay thẳng vào hư vô.

Vương Lâm hoàn toàn hôn mê, những giọt máu vào trong cơ thể hắn kia, mỗi một cái bên trong đều ẩn chứa khổng lồ nguyên lực trời đất. Những nguyên lực này là vô số năm qua Huyết Tổ tu luyện mà có, cực kỳ quý báu.

Nhưng trong cơ thể Vương Lâm, những nguyên lực này chính là lưỡi kiếm sắc có thể lấy mạng. Nhưng chuyện trên đời có đôi khi cũng là có cơ duyên. Lão già lúc trước muốn lấy lôi thú, lão phun ra một hơi nhưng trong lúc vô ý lại phun rất nhiều. Luồng khí này thiêu đốt trong cơ thể Vương Lâm biến mất sau một khắc bùng nổ. Tới lúc đó, Vương Lâm có chịu được hay không, nhưng có khả năng rất lớn là không thể chịu đựng, cả nguyên thần đều sụp đổ.

Nhưng giờ phút này Huyết Tổ bị thương nặng bỏ chạy, lại càng muốn giết Vương Lâm cho nên phân ra một nửa huyết thân công kích, nhảy vào cơ thể Vương Lâm. Ý của hắn là muốn giết, nhưng trong lúc vô ý khiến cho Vương Lâm từ hồi tu đạo tới nay, có may mắn thấy được phương hướng tới gần bước thứ ba.

Một tiếng nổ “ầm” vang lên, thân hình Vương Lâm trong hư vô đánh vào trên một mảnh vỡ đại lục lơ lửng trong hư vô, không có dây xích lôi quang nối liền.

Ở Lôi chi Tiên giới, cũng không phải tất cả mảnh vỡ đều liền tiếp lẫn nhau, còn có một số mảnh vỡ quá mức nhỏ bé, trôi nổi trong hư vô.

Thân hình Vương Lâm đụng mạnh vào mảnh vỡ này xông tới chỗ sâu trong lòng mới ngừng lại được. Hắn hoàn toàn hôn mê, nhưng thân thể hắn đang nhanh chóng biến đổi. Trong cơ thể hắn tràn ngập nguyên lực trời đất khổng lồ, nguyên lực này đúng là từ hàng loạt giọt máu kia.

Ngay cả nguyên thần của hắn lúc này cũng xảy ra biến hóa kinh người, bị nguyên lực trời đất nồng đậm như vậy bao quanh, không ngờ bắt đầu hấp thu…

Tu vi của hắn đang ở hướng tới cảnh giới Âm hư, thúc đẩy nhanh chóng.

Ở bên ngoài mảnh vỡ đại lục không lớn này, trong hư vô vốn không có tầng mây. Nhưng lúc này lại có tầng mây biến ảo ra, tầng mây này giống như đúc với tầng mây năm xưa Vương Lâm ở vùng đất Yêu Linh đối kháng thiên kiếp Vấn Đỉnh.

Lại nói Huyết Tổ, giờ phút này hắn bởi vì giọt máu dung hợp, nguyên thần thức tỉnh. Chẳng qua thân thể hắn không có thực chất mà là một mảnh mầu máu đỏ sậm.

Từ tu đạo tới nay hắn chưa bao giờ suy yếu như hiện tại. Loại suy yếu này thậm chí khiến cho hắn cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo thật sâu.

Nỗi hận trong lòng hắn đối với Vương Lâm đã lên tới đỉnh. Hắn chưa từng bao giờ hận một người như vậy. Vương Lâm là người đầu tiên!

Trữ vật không gian sụp đổ khiến cho hắn không thể không thi triển Dong thần hóa huyết. Gặp được lão già thần bí kia, hắn tự nhận gặp xui bị lấy một nửa nguyên thần và huyết thân, trong cơ thể vô số nguyên lực bao nhiêu năm tu luyện khiến cho tu vi hắn hạ xuống thật nhiều. Nếu chỉ vậy cũng thôi, nhưng một vỗ cuối cùng của lão già kia khiến hắn lại trở về trạng thái nguyên thần bị lạc, cần một lần nữa chờ đợi giọt máu dung hợp. Ngoài ra, cái vỗ của lão già thần bí kia thậm chí còn ẩn chứa một luồng sức mạnh mãnh liệt, giống như một ai đó.

Ngay tại lúc dung hợp đến lúc thời khắc chốt, vào lúc lần thứ hai sắp sửa thức tỉnh thì Vương Lâm xuất hiện. Một đời Huyết Tổ luân phiên suy sụp. Cuối cùng hắn chỉ có thể chạy trốn. Giờ phút này hắn đã suy yếu tới cực điểm, trong nguyên thần hắn tràn ngập lửa giận.

- Vương Lâm! Lão phu không đội trời chung với ngươi!

Huyết Tổ điên cuồng rít gào, tràn lan trong hư vô. Hắn đã không còn lý trí, thay đổi bất kỳ ai, chạy qua nhiều chuyện như vậy cũng sẽ mất lý trí.

Nhất là cấm tầm lão già thần bí lưu lại trong nguyên thần lại khiến hắn gần như phát điên. Sau khi bay một lát, hắn xoay người thẳng tới phương hướng Vương Lâm biến mất.

- Lão phu thà rằng không chữa thương cũng phải giết ngươi!

Mảnh vỡ lục địa có Vương Lâm chậm rãi trôi nổi trong hư vô. Vương Lâm ở bên trong lúc này hai mắt nhắm nghiền, Kiếm tiên vờn xung quanh thân thể hắn. Hứa Lập Quốc bay ở bên cạnh, vẻ mặt đau khổ, thì thào lẩm bẩm:

- Theo lý thuyết ta nên đi mới phải… Nhưng là để sát tinh này ở đây cũng không được. Ôi! Hứa Lập Quốc ta là người trung thành, tuyệt không làm ra chuyện bỏ chủ mà đi… Lần này ta không trốn, như vậy sát tinh này nhất định sẽ càng thêm coi trọng, sau này chỗ tốt hắn sẽ càng nhiều… Ha ha! Cũng là Hứa đại gia ngươi thông minh!

Hứa Lập Quốc đảo mắt, hạ quyết tâm.

“Hơn nữa sát tinh này chỉ là một phân thân… Mà bản tôn…”

Nghĩ đến bản tôn, Hứa Lập Quốc toàn thân rùng mình một cái, nếu nói trên thế gian này còn có ai làm trong lòng hắn e ngại, chỉ có duy nhất bản tôn.

Trong Liên minh Tinh vực, trên một tinh cầu bỏ đi phát ra lôi quang. Ở một nơi sâu bên trong có một hang động đá vôi thiên nhiên. Trong động lôi quang càng đậm, lúc này ở đáy hang động một người ngồi khoanh chân.

Người này tóc đỏ như máu, toàn thân tràn ngập khí lạnh lẽo âm u. Ở mi tâm người này bốn điểm sáng chậm rãi xoay tròn, theo từng nhịp thổ nạp, từng đạo linh lực theo bốn phương tám hướng hấp thu tới dung nhập vào cơ thể hắn.

Bỗng nhiên, hắn mở hai mắt. Trong hai mắt này, ở bên trong sự bình tĩnh đáng sợ, lộ ra một tia sát khí khát máu.

- Huyết Tổ! Ngươi bức phân thân của Vương mỗ không thể không hôn mê. Việc này sao có thể bỏ qua!

Hắn đúng là bản tôn của Vương Lâm.

Bản tôn nắm chặt nắm tay, chậm rãi đứng lên. Hắn trầm lặng hồi lâu trực tiếp xông thẳng lên, trong tiếng nổ “ầm ầm” vang vọng, hắn trực tiếp lao ra khỏi nền đất, tất cả các lớp đất đá ở bên trên đều vỡ vụn.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 765: Huyết tinh (1)

Một tiếng nổ quanh quẩn, trên mặt đất phía đông tinh cầu này, bản tôn xông ra bám theo một mảng lớn bụi đất tản ra.

Sau khi hắn lao ra không dừng lại chút nào, đạp hư không thẳng đến tinh không. Đứng trong tinh không, hai tay bản tôn mở ra, từng đợt âm thanh “bùm bùm” trong trẻo trong cơ thể hắn không ngừng truyền ra.

Thanh âm này càng lúc càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Toàn thân bản tôn gân xanh nổi đầy, tới lúc cuối cùng, trong cơ thể hắn truyền ra tiếng động giống như là tiếng sấm, không ngừng khuếch tán ra.

Dần dần, thân thể bản tôn không ngờ xảy ra biến hóa. Hai chân hắn biến thô, chậm rãi kéo dài. Ngay cả cánh tay cũng thế, dần dần cả người hắn dường như trướng lớn, điên cuồng tăng trưởng.

Thân thể hắn điên cuồng biến lớn. Trong quá trình này, tiếng động truyền từ trong cơ thể hắn càng thêm trầm trọng, dường như tiếng gầm gừ đến từ viễn cổ.

Trên mặt hắn không có thống khổ, chỉ có bình tĩnh và lửa giận trong hai mắt.

Thân hình hắn càng lúc càng lớn. Sau nửa nén hương, ở trong tinh không một người khổng lồ cao chừng trăm trượng xuất hiện!

Ở trên người hắn tản mát ra một cỗ khí tức hoang dã. Làn da hắn càng phủ kín phù văn thô ráp, chớp lóe khiến cho cả người hắn thoạt nhìn tràn ngập uy nghiêm không thể tưởng tượng.

Một tiếng gầm nhẹ từng trong miệng bản tôn truyền ra. Tiếng gầm này dường như truyền đến từ thời viễn cổ, tràn ngập khí tức ngạo nghễ thiên hạ. Trong tiếng rống này, tinh không bốn phía tất cả các vật tự do dường như mở ra trí nhớ từ viễn cổ, đều tránh lui.

Ngay cả một ít mãnh thú trên tinh cầu gần đó cũng trong tiếng gầm nhẹ này lập tức nằm sấp trên mặt đất, toàn thân run rẩy. Đó là một loại run rẩy đến từ linh hồn.

Cổ Thần – đây là Thần của tinh không! Vào thời đại Cổ Thần hoành hành, tất cả sinh vật đều lấy Cổ Thần vi tôn!

Giờ phút này, khi Cổ Thần biến mất vô số vạn năm đến nay, tiếng gầm nhẹ hôm nay dường như hét lớn về tinh không. Cổ Thần – lại xuất hiện!

Một khắc này, Vương Lâm mới có được uy nghiêm của Cổ Thần! Hắn – chính là Cổ Thần!

Cổ Thần từ bốn sao bắt đầu, hình thể sẽ điên cuồng tăng trưởng. Lúc trước Vương Lâm vẫn áp chế, nhưng giờ phút này hắn cũng không hề áp chế, mà khiến cho thân thể Cổ Thần của chính mình lần đầu tiên hiện ra ở tinh không này!

Chỉ có triển khai thân thể Cổ Thần mới có thể được xưng là chân chính Cổ Thần, mới có thể có được lực lượng chân chính của Cổ Thần!

- Huyết Tổ… Ngươi làm cho phân thân của ta thương nặng hôn mê, ta liền hủy Huyết tinh của ngươi!

Trong mắt bản tôn lộ ra vẻ vô tình, thân hình bước về phía trước, dường như cả tinh không đều hơi run rẩy.

Bản tôn bước đi giống như trên đất bằng thẳng đến xa xa.

Trong khi đi lại, bản tôn nâng ngón tay phải thật lớn, ngón trỏ điểm một cái ở mi tâm. Lập tức linh lực khổng lồ trong cơ thể tạo thành một đạo ấn ký. Trên đạo ấn ký này lộ ra khí tức viễn cổ, điểm sáng trên mi tâm hắn bị bao trùm, biến mất.

Ấn ký này cũng không phải tu sĩ có thể nắm giữ, mà là Cổ Thần thuật. Tác dụng của nó là ẩn giấu dấu hiệu của Cổ Thần. Sau khi thi triển trừ khi người có bản lĩnh tu vi cực kỳ mạnh mẽ, nếu không sẽ nhìn không ra thân phận.

“Trong Liên minh tinh vực đã có Cự Ma Tộc, như vậy thân hình trăm trượng này của ta sẽ không có người hoài nghi là Cổ Thần!”

Trong mắt bản tôn lóe lên sắc bén, thân hình hắn đối với Cổ Thần trưởng thành mà nói thật sự bé nhỏ không đáng kể, tự nhiên không hề lo lắng có người bằng vào thân hình mà liên tưởng đến Cổ Thần.

Trong khi đi, bản tôn mặt không chút thay đổi, đi thẳng đến Huyết tinh. Năm xưa hắn từng xem qua tinh đồ mà Thiên Vận tử để lại, tự nhiên biết được vị trí của Huyết tinh.

Một đường đi tới, ánh mắt bản tôn ngưng đọng. Ở phía trước hắn, hắn nhìn thấy vô số khối đá vụn lớn nhỏ khác nhau trôi nổi tinh không.

Đá như vậy ở trong tinh không là rất thông thường.

Không có gì do dự, bản tôn bước tới, tay phải khổng lồ chụp vào một khối đá lớn khoảng trăm trượng trong số đó, trong tiếng gầm nhẹ hắn cầm khối đá vụn cứng rắn trăm trượng lên, lấy linh lực trong cơ thể vờn quanh dẫn dắt, rồi tiếp tục đi.

Sau khi bản tôn rời khỏi, đàng sau một khối đá nhỏ bên cạnh bay ra hai tu sĩ. Hai người này thân hình run rẩy mắt lộ vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm bóng bản tôn nhanh chóng đi xa, mắt trừng miệng há hốc.

- Đây… Đây là cái gì…

Hai người nhìn lẫn nhau, da đầu tê dại, tăng tốc thoát khỏi nơi đây.

Dọc theo đường đi, Vương Lâm phàm gặp phải đá vụn sẽ chọn lựa khối đá khoảng trăm trượng dùng linh lực trong cơ thể dẫn dắt. Những thứ này chính là vũ khí của hắn. Trong trí nhớ hắn được truyền thừa, thần thông của Cổ Thần lúc nhỏ không nhiều lắm, liền dùng thứ này làm vũ khí. Vật này dùng rất tốt, càng nhiều càng tốt!

Mang theo hàng loạt đá vụn như một con sông dài, Vương Lâm hướng về Huyết tinh, mang theo sát khí âm trầm càng ngày càng tới gần!

Huyết tinh, một tinh cầu tràn ngập huyết quang. Vị trí của nó không nằm trong phạm vi thế lực Thiên Vận tinh, mà ở bên cạnh, cách Thiên Vận tinh có chút xa xôi.

Trên thực tế phàm là một tu sĩ đại thần thông có năng lực chiếm cứ một viên tinh cầu tu chân làm động phủ, cũng sẽ không lựa chọn gần nhau quá, cho dù là loại bạn tốt tri kỷ cũng vậy.

Dù sao lòng phòng người không thể không có, nhất là những lão quái tu luyện nhiều năm lại càng khắc sâu sự quan trọng của điểm này.

Đồng dạng, tu sĩ có tư cách mở một viên tinh cầu tu chân làm động phủ tự nhiên không cần Thiên Vận tinh che chở. Như vậy, khi lựa chọn động phủ thường là tìm kiếm một chỗ tương đối hẻo lánh.

Mà quan trọng nhất chính là lựa chọn một tinh cầu tu chân làm động phủ, vị trí tuyệt đối không thể trong phạm vi thần thức của người khác. Nếu không từng cử động có thể bị người phát hiện. Không ai lựa chọn nơi như vậy.

Huyết Tổ vốn là một tu sĩ có bí mật, khi lựa chọn động phủ lại càng cẩn thận.

Trên tinh cầu năm đó Thiên Vận tử để lại, vị trí của Huyết tinh cực kỳ hẻo lánh, bốn phía không có bất kỳ tinh cầu tu chân của tu sĩ đại thần thông nào.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân bản tôn Vương Lâm ra tay.

Bản tôn vẻ mặt lạnh lùng mang theo một dòng sông đá vụn thật dài, tốc độ cực nhanh hướng về Huyết tinh. Tinh không này quá lớn, Liên minh

Tinh vực giống như là không có cuối, hình thể của bản tôn so sánh với nó thật sự bé nhỏ không đáng kể.

Một đường đi tới, bản tôn không có ngừng lại, mang theo sát khí nồng đậm và khí tức lạnh như băng, vô số đá vụn hỗn loạn tạo thành sông dài thẳng đến Huyết tinh.

Thời gian nhoáng cái đã qua mấy tháng, giữa đường cũng gặp một ít tu sĩ. Nhưng những tu sĩ này thường vừa nhìn thấy bản tôn liền lập tức ngẩn ra, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ không biết Cổ Thần, thậm chí có thể nói ở trong bốn Tinh vực lớn, tu sĩ chân chính nhận thức Cổ Thần thật sự quá ít. Thậm chí tuyệt đại bộ phận trong số đó đều là hiểu biết chút ít qua sách cổ mà thôi.

Huống chi trên sách cổ này ghi chép về Cổ Thần thường thường là thân thể trưởng thành từ sáu sao trở lên, đây là thân hình có thể so với một viên tinh cầu tu chân, thậm chí lớn hơn, đây là dấu hiệu độc đáo của Cổ Thần. Cổ Thần bốn sao, trên thực tế khí tức Cổ Thần cũng không rõ ràng. Trong số tu sĩ trừ khi là những người năm xưa từng tự gặp qua Cổ Thần, nếu không không có khả năng liên tưởng đến Cổ Thần đã bị diệt sạch vô số vạn năm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân bản tôn lựa chọn hiện thân.

Loại nguyên nhân này trên thực tế chỉ là khách quan, mà chính thức khiến bản tôn Vương Lâm lựa chọn chính là tính cách nội nghịch bên trong hắn. Lúc này phân thân hôn mê cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí liên hệ không đứt đoạn với bản tôn giờ phút này như có như không, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể chấm dứt.

Một khi liên hệ chặt đứt chứng tỏ phân thân chết đi.

Trong lòng bản tôn xuất hiện sát khí mãnh liệt, nhiều năm tu luyện ra được phân thân, trên thực tế trong linh hồn của hắn đã không có chủ yếu và thứ yếu. Phân thân là hắn, bản tôn cũng là hắn.

Phân thân chết đi chẳng khác nào hắn bị người giết một lần!

Nếu vào lúc này bản tôn vẫn lựa chọn co đầu rút cổ muốn tiếp tục ẩn nấp, sau này khi tu vi đề cao lại xuất hiện, thì sẽ không là Vương Lâm nữa.

Có một số việc là không thể suy tính hậu quả cũng phải đi làm.

- Không chỉ nói tỷ lệ phát hiện Cổ Thần nhỏ đến không kể, cho dù thật sự phát hiện thì lại làm sao!

Hai mắt bản tôn lạnh như băng, tốc độ nhanh hơn.

Trong ký ức truyền thừa của Cổ Thần, mặc dù có rất nhiều thần thông công kích không thể sử dụng. Nhưng về thần thông hộ mạng cũng có một chút, Vương Lâm sau khi đạt đến bốn sao cũng có thể thi triển.

Trong đó một thần thông hiệu quả nhất, đó là hộ mệnh thần thông của bộ tộc Cổ Thần đối với thân thể lúc nhỏ - Hóa linh!

Dung nhập vào một viên tinh cầu, không ngừng hút linh lực toàn bộ chuyển hóa thành linh khí bản thân, tiến vào một loại trạng thái ngủ say. Như thế trừ khi gặp được ngang cấp với Cổ Thần, nếu không không ai có thể nhìn ra.

Đây chính là thần thông của Cổ Thần, so với tu sĩ thì cao hơn rất nhiều.

“Băn khoăn duy nhất đó là Thác Sâm! Tuy nhiên nếu người này thoát vây mà ra, với thân hình Cổ Thần tám sao sợ là vừa xuất hiện sẽ lập tức bị những tu sĩ đại thần thông nhìn ra. Nhưng như thế, cho dù dẫn đến tai họa cho Liên minh Tinh vực này thì cũng quan hệ gì với ta! Vương Lâm ta không phải thánh nhân!”

Vẻ lạnh như băng trong mắt bản tôn càng đậm.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 765: Huyết tinh (2)

Phía trên Huyết tinh có phần đông Huyết nô. Những người này đều bị Huyết Tổ khống chế, trong nguyên thần bọn họ có lạc ấn của Huyết Tổ. Huyết Tổ sống, bọn họ sống. Huyết Tổ chết, bọn họ chết!

Trong đó tuyệt đại bộ phận đều là Huyết Tổ cưỡng ép bắt từ những nước tu chân ở bốn phía xung quanh, đoạt tự do để phục vụ cho mình. Càng có một số là hắn tìm một số thiếu niên có tư chất, dùng Huyết đan nuôi dưỡng, luyện thành Huyết vệ để bảo vệ Huyết tinh.

Huyết Tổ trời sinh lạnh lùng, chỉ đối với con gái duy nhất mới có thể lộ ra sự hiền lành hiếm thấy của người làm cha!

Có thể nói, toàn bộ Huyết tinh này, trừ Huyết Tổ cùng con gái ra, hết thảy sinh linh đều là nô bộc của họ, sống chết chỉ trong một ý niệm.

Tử Tâm ngồi trên một tế đàn ngoài Huyết các, trên mặt lộ ra vẻ lo âu, khi thì quay đầu nhìn về Huyết các phía sau. Nơi đây là cấm địa của Huyết Tổ, ngay cả nàng cũng không được đi vào.

Lúc này mấy đạo huyết quang từ không trung phía xa xa nhanh chóng bay tới, ở phía trước Tử Tâm hóa thành bốn lão già. Trên bốn người này có nguyên lực dao động, hiển nhiên đều là tu sĩ đại thần thông bước vào bước thứ hai.

- Chủ mẫu. Lại có một đám Huyết nô chết đi…

Một lão già trong đó cúi đầu trầm giọng nói.

Tử Tâm cắn môi dưới trầm lặng không nói.

Mấy tháng này trên Huyết tinh có rất nhiều Huyết nô và Huyết vệ không rõ nguyên nhân nổ tan xác mà chết. Cho đến hôm nay đã chết quá bảy phần.

Loại chuyện này khiến cho trong lòng Tử Tâm tràn đầy bàng hoàng, giải thích duy nhất đó là Huyết Tổ xảy ra vấn đề!

- Chủ mẫu. Huyết Tổ đại nhân rốt cuộc là đi đâu?

Một lão già ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tử Tâm, chậm rãi nói.

- Hỗn láo. Lời này là ngươi được hỏi sao!

Ánh mắt Tử Tâm phát lạnh, lạnh lùng nói, trong lòng cũng càng bàng hoàng. Trước đây những người này tuyệt sẽ không nói thế, giờ phút này trong lòng mọi người bao gồm cả chính nàng ta đều hoài nghi có phải Huyết Tổ đã chết hay không…

Lão già kia cười lạnh xoay người bước đi. Tâm tình hắn hiện tại cực kỳ ác liệt, đồng thời cũng có một tia giải thoát. Trên người hắn đồng dạng cũng có lạc ấn của Huyết Tổ, nhưng lúc này đã không hề quan trọng.

- Lão phu từ sáu ngàn năm trước bị Huyết Tổ cưỡng ép phong ấn. Cho đến hôm nay nếu không có lệnh Huyết Tổ không dám bước ra khỏi Huyết tinh này nửa bước. Lúc này nếu Huyết Tổ xảy ra biến cố, lão phu ở trong này cũng là chờ chết. Nhưng chết, cũng phải chết ở quê quán của ta!

Ánh mắt lão già lộ vẻ đau thương, đạp hư không đi thẳng lên bầu trời.

Ba lão già đứng trước Tử Tâm đều ngẩng đầu nhìn bóng dáng đồng bạn ngày xưa dần dần đi tới chân trời, trầm lặng. Ba người nhìn nhau, không tiếp tục nói mà biến thành ba đạo cầu vồng đi thẳng đến chân trời.

- Các ngươi thật to gan, không sợ Huyết Tổ quay về…

Vẻ lạnh lẽo lóe lên trong mắt Tử Tâm, nàng đứng lên lớn tiếng quát.

Chỉ có điều không đợi nàng nói xong, một lão già trong đó đứng giữa không trung cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng một cái nói:

- Ồn ào! Ngươi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của Huyết Tổ, hay thật sự coi mình là chủ mấu. Đám tu sĩ chúng ta khom người với người đều là vì Huyết Tổ. Nếu không có Huyết Tổ, ngươi tính là vật gì! Lão phu ở Huyết tinh này gần vạn năm, món đồ chơi như ngươi lão phu gặp không dưới mười người!

Để lại những lời này, người này xông tới chân trời biến mất dạng.

Thân hình Tử Tâm run lên, trầm lặng rồi đứng lên.

Khi bốn lão già áo bào đỏ đi tới chân trời, những Huyết nô trên Huyết tinh vẫn chưa chết đều ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ đấu tranh. Cũng không biết ai bay lên trước, chỉ khoảng nửa khắc gần như toàn bộ Huyết nô vốn có đều bay ra. Tử Tâm nhìn tất cả mọi chuyện ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Nàng quay lại nhìn về phía Huyết các kia, khẽ động đi tới trước Huyết các, nghĩ lại thủ pháp khi Huyết Tổ mở ra Huyết các, do dự cắn răng một lúc.

Đúng lúc này bỗng toàn bộ bầu trời tối sầm lại, một cỗ uy áp đậm đặc nháy mắt tràn ngập toàn Huyết tinh. Tử Tâm ngẩn ra, khi ngẩng đầu lên

sắc mặt khoảnh khắc tái nhợt không có máu.

- Đây…… Đây là cái gì……

Ở trong tinh không trước hết bay ra một lão già mặc áo bào đỏ, ôm quyền lẫn nhau mặc dù không nói gì nhưng đều thấy được vẻ quyết đoán trong mắt đối phương. Đang lúc muốn tách ra bỗng nhiên tất cả mọi người đều sững lại, ánh mắt toàn bộ nhìn về phía tinh không xa xa.

Chỉ thấy trong tinh không một dòng sông dài tạo nên từ đá vụn gào thét mà đến. Phía trên sông dài một người khổng lồ khoảng trăm trượng đang đứng. Hai mắt người này lạnh như băng mang theo sát khí nồng đậm.

Bốn lão già áo đỏ ánh mắt ngưng đọng, nhanh chóng nhìn lẫn nhau lập tức hóa thành bốn đạo cầu vồng bay ra bốn phía khác nhau, không chút nào để ý người khổng lồ kia vì sao mà đến.

- Huyết Tổ. Ngươi cũng có ngày hôm nay!

Trong lòng bốn lão già gần như đồng thời hiện lên một câu.

Phía sau bốn lão già này là hàng loạt Huyết nô, từng người nhảy vào tinh không sau khi nhìn đến bản tôn lập tức ngẩn ra. Nhưng không có một

người lựa chọn chiến đấu vì Huyết tinh, đều mang theo cười lạnh sảng khoái, đều tản hết ra.

Thậm chí còn có một số người không đi quá xa, đứng ở xa nhìn về phía Huyết tinh, chuẩn bị nhìn tận mắt Huyết tinh diệt vong.

Đối với những Huyết nô này, với cơ trí của Vương Lâm liếc mắt một cái tự nhiên nhìn ra manh mối. Hắn không có ngăn cản mà mang theo hàng loạt đá vụn nhanh chóng nhằm về phía Huyết tinh.

Vào lúc tới gần Huyết tinh, đá vụn đi theo Vương Lâm đều dâng lên, hai tay khổng lồ nắm một cái, phân biệt bắt lấy hai tảng đá trăm trượng điên cuồng ném về phía Huyết tinh.

Trong tiếng kêu “ầm ầm” vang dội, hai tảng đá kia như hai ngôi sao băng bay thẳng đến Huyết tinh. Trong khoảnh khắc va chạm với Huyết tinh, một quầng sáng màu máu đột nhiên xuất hiện đánh nát hai tảng đá lớn này.

Vẻ lạnh băng trong mắt Vương Lâm càng đậm, hai tay hắn múa may không dừng chút nào, một tảng tiếp theo một tảng đá lớn dưới sức mạnh cánh tay hắn, điên cuồng đập xuống Huyết tinh.

Tới cuối cùng thậm chí Vương Lâm nhảy tới, duỗi hai tay, dùng linh lực trong cơ thể dẫn dắt tất cả đá vụn như một con sông dài xông mạnh tới

Huyết tinh.

Vô số đá vụn ầm ầm hết sức ném tới. Màn máu kia tuy mạnh nhưng không có Huyết Tổ khống chế cũng chỉ có hạn. Nhất là gặp lực lượng khổng lồ của Cổ Thần Vương Lâm còn nhỏ này, sau nửa nén hương, màn máu sụp đổ.

Hàng loạt đá vụn "ầm ầm" hạ xuống rơi vào Huyết tinh. Mỗi một lần rơi xuống, tinh cầu này liền run rẩy, một cỗ sóng gợn hình tròn có thể thấy bằng mắt thường lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Tử Tâm tái nhợt, mặt đất run rẩy cùng với lực lượng hủy diệt kia khiến cho tâm thần nàng chấn động mạnh. Nàng tận mắt nhìn thấy từng viên đá thật lớn từ trên rơi xuống, mỗi một lần rơi xuống, mặt đất đều run lên dữ dội.

Nàng không thể tưởng tượng đây rốt cuộc là loại lực lượng gì, loại thần thông nào mới có thể làm được như vậy.

- Thật là đáng sợ…

Tử Tâm cắn răng, sợ hãi từ đáy lòng dâng lên như thủy triều. Nàng nhìn Huyết các trước mặt, hai tay bấm pháp quyết, bắt chước Huyết Tổ đánh ra một số lạc ấn.

Nàng ở Huyết tinh mấy năm âm thầm lưu ý dấu tay Huyết Tổ mỗi lần mở ra Huyết các, đã nhớ kỹ trong lòng. Trong lúc Huyết Tổ không có nhà nàng lại âm thầm thử dùng, chẳng qua cũng không dám dùng Huyết các thường xuyên.

Lúc này Huyết Tổ hiển nhiên đã gần chết, Huyết tinh lại loạn lớn, còn có kẻ thù bên ngoài xâm nhập nên nàng cũng không hề e dè. Dấu tay càng lúc càng nhanh không ngừng đánh ra, trong Huyết các phía trước lóe lên hồng quang, mơ hồ lộ ra một con đường màu đỏ. Ánh mắt Tử Tâm lộ ra vẻ hưng phấn.

Đúng lúc này bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, trên mặt đất xuất hiện một cái bóng lớn. Tử Tâm ngẩn ra theo bản năng ngẩng đầu nhìn, vừa liếc mắt lập tức ngây dại.

Trên bầu trời một người khổng lồ ba trượng đạp hư không mà đến, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm lên người Tử Tâm.

Thân hình Tử Tâm hơi run rẩy, nàng nhìn phía sau người khổng lồ kia còn có vài viên đá vụn trăm trượng rít gào lao thẳng xuống mặt đất. Sự sợ hãi nồng đậm xuất hiện trong lòng nàng.

Nàng lập tức cúi đầu nhìn về phía Huyết các, không chút do dự vọt thẳng tới con đường xuất hiện trong Huyết các. Chỉ có điều ngay trong chớp mắt thân hình nàng bước vào con đường đó, một tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức truyền ra từ trong miệng nàng.

Hồng quang trong con đường rơi vào người nàng, da của nàng hư thối với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Một luồng khói nhẹ bốc lên, ngay cả nguyên thần của nàng đều sắp bị sụp đổ.

Dưới ánh mắt Vương Lâm, thân hình nàng toàn bộ hóa thành khói nhanh chóng bị hút vào con đường trong Huyết các.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Huyết các trên mặt đất, bàn tay chộp một cái, mảnh đất trăm trượng cả Huyết các bị hắn mạnh mẽ nắm lên khỏi mặt đất.

Giờ phút này đá vụn trên bầu trời không ngừng rơi xuống, toàn bộ Huyết tinh trở nên xơ xác, một tay Vương Lâm cầm Huyết các, một bàn tay nắm lại điên cuồng đánh lên mặt đất.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, Huyết tinh này càng thêm tàn phá, tầng tầng sóng gợn tản ra, dường như hết thảy đều biến thành tro bụi. Một lát sau Vương Lâm đạp một cái, trong chấn động của Huyết tinh, cả người hắn lao ra bay về phía chân trời, biến mất ở xa xa trong tinh không.

Tất cả Huyết nô và Huyết vệ đứng nhìn xung quanh không có bất kỳ ai ngăn cản, ngược lại càng nhiều ôm quyền đưa tiễn hướng về nơi Vương Lâm biến mất.

Sau khi Vương Lâm đi không lâu, trong mắt những người này mờ mịt phút chốc, giống như gông xiềng vô hình trong lòng bị giải khai, đều tản đi tự quay về quê nhà nhiều năm xa cách.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 766: Bảo vật thiên luyện.

Huyết Tinh bị tiêu diệt, nhưng trong Liên Minh Tinh Vực vẫn chưa xuất hiện những làn sóng quá lớn. Hơn nữa vị trí của Huyết Tinh lại cực kỳ hẻo lánh, nên rất lâu sau mới có người phát hiện ra chuyện này.

Bản tôn Vương Lâm chụp lấy Huyết Các mang đi, vừa phi hành, cơ thể vừa chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng trở lại giống như một tu sĩ bình thường. Huyết Các bị hắn phong ấn cũng thu nhỏ lại, cuối cùng bị Vương Lâm nuốt vào trong miệng, dùng linh lực bao bọc.

Huyết Các rất kỳ dị, Vương Lâm dự định nghiên cứu nó thật kỹ.

Vương Lâm tìm một lục cấp Tu Chân Tinh rồi chui vào bên trong khoanh chân ngồi xuống, hắn bắt đầu ẩn giấu khí tức.

Cảm ứng với phân thân của Vương Lâm, lúc này đã trở nên ổn định.

Đáng nói là lần này tuy bản tôn đã gây ra sự chú ý của một số tu sĩ đại thần thông nhưng không có ai đặt hoài nghi lên Cổ Thần. Dù sao thì thời đại Cổ Thần cũng thực sự ở cách Tu Chân Giới này quá xa.

Trong hư không ở Lôi Tiên Giới trên La Thiên Tinh Vực có một mảnh lục địa nhỏ trôi một cách chậm rãi. Bên ngoài mảnh lục địa này có những tầng mây lớn đáng lý không nên xuất hiện ở nơi đây. Tất cả những tầng mây nhanh chóng ngưng tụ lại, những tia chớp lóe lên liên tục, mơ hồ còn nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

Lát sau một luồng sét từ trong đám mây đánh xuống mảnh lục địa. Trong tiếng nổ vang vọng khắp bốn phía, sấm sét tản ra trên mặt đất hóa thành rất nhiều những tia điện nhỏ, chúng không ngừng vận chuyển rồi nhanh chóng tìm đến Vương Lâm đang hôn mê, rồi chui vào trong cơ thể hắn. Cơ thể Vương Lâm đột nhiên run lên.

Sau đó rất nhiều sấm sét bắt đầu đánh xuống, khiến cho mặt đất chấn động, ở bên rìa mảnh đất đã có rất nhiều đất đá tan vỡ.

Huyết tổ nhìn chằm chằm mảnh lục địa cách đó không xa, lão có thể cảm nhận được một nửa Huyết Thân của mình đang ở một chỗ rất sâu bên trong. Thậm chí lão còn có thể phát hiện ra luồng nguyên lực trong Huyết Thân đang nhanh chóng bị hấp thu.

Cái cảm giác đó làm Huyết Tổ muốn phát cuồng, định giết người mà lại vô ý giúp người khác trưởng thành là tình cảnh lần đầu tiên lão gặp phải trong đời.

Nhưng lúc này Huyết Tổ cũng không dám đi lên phía trước. Cẩn thận nhìn lên những tầng mây đang vờn quanh mảnh lục địa, lão có thể cảm nhận được ở bên trong đang từ từ nổi lên một thứ lực lượng nào đó, nó càng ngày càng mạnh.

- Đây là Thiên Kiếp…Không ngờ người đó tu luyện lại có thể dẫn tới Thiên Kiếp. Chắc chắn thiên uy năm xưa từ trên tinh không rơi vào trong lãnh thổ Yêu Linh cũng do người này tạo ra. - Trong mắt Huyết Tổ lộ ra hàn quang.

- Cũng tốt, Thiên Kiếp hôm nay càng lúc càng mạnh. Nếu lão phu tiến lên chẳng phải là giúp hắn chống lại sao? Đơn giản ta cứ ở chỗ này đợi, xem tên kia bị Thiên Kiếp đánh chết, như vậy cũng sảng khoái!

Huyết Tổ cười lạnh nhìn chằm chằm vào mảnh lục địa kia, trong mắt lão lấp lánh hận ý.

Quanh mảnh lục địa lơ lửng, những tầng mây càng lúc càng đậm đặc giống như đang bị một sự hạn chế nào đó khiến cho nó đứng yên bất động. Những tầng mây khổng lồ ngưng tụ lại, một lát sau một luồng sấm sét lại đánh trên mặt đất.

Mảnh lục địa lại run rẩy, bên rìa lại có nhiều vị trí vỡ vụn.

Quá trình như vậy cứ duy trì liên tục trong một tháng, sấm sét đánh xuống càng ngày càng nhiều. Đến lúc cuối cùng, Huyết Tổ liếc mắt qua đã không còn nhìn thấy mép của những tầng mây đâu nữa.

Huyết Tổ lui người về phía sau, không dám chọc giận tầng mây đang ẩn giấu lực lượng của Thiên Kiếp. Lão không sợ mà còn mừng, căm hận, lẩm bẩm nói:

- Càng nhiều càng tốt, tầng mây này nhiều thêm một chút, đánh chết tên Vương Lâm ở trong đó. Có như vậy mới giải được mối hận của lão phu.

Tầng mây càng ngày càng nhiều, mấy ngày sau đã bao phủ toàn bộ mảnh lục địa. Ngay cả bốn phía hư vô ở bên dưới cũng dày đặc mây. Từ xa nhìn lại thì tất cả đều là mây mà thôi.

Giờ khắc này giống như Thiên Kiếp chuẩn bị hoàn thành. Những luồng sấm sét khổng lồ từ trong tầng mây xuất hiện rồi liên tục đánh lên trên mảnh lục địa. Những tia sấm sét đó không chỉ ở phía trên, mà xuất hiện ở toàn bộ những đám mây xung quanh.

Tiếng sấm sét đinh tai nhức óc vang vọng, mảnh lục địa trong tầng mây bị những luồng sấm sét đáng sợ đánh xuống liên tục làm cho nó nhanh chóng tan rã. Những luồng sấm sét sau khi đánh vào mảnh lục địa liền

tản ra rồi phóng thẳng vào cơ thể Vương Lâm đang hôn mê ở sâu bên trong.

Mỗi khi sấm sét đánh xuống thì toàn thân Vương Lâm trở nên run rẩy, rất nhiều lôi điện vận chuyển trong cơ thể hắn. Hứa Lập Quốc sợ đến mức chui vào trong tiên kiếm không dám đi ra. Lực lượng sấm sét đối với hắn mà nói hầu như đều là trí mạng, một luồng sét cũng đủ làm cho hắn hồn phi phách tán.

Lúc này trong cơ thể Vương Lâm, lực lượng của lão già thần bí và Huyết Thân của Huyết Tổ đang dung hợp và triệt tiêu lẫn nhau. Quá trình này vốn phải cần một khoảng thời gian rất dài, nhưng lúc này dưới lực lượng của sấm sét đang liên tục được truyền vào trong cơ thể Vương Lâm đã làm cho quá trình này nhanh chóng tăng tốc.

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm đang tăng trưởng với một tốc độ cực nhanh, sấm sét Thiên Kiếp đánh lên cơ thể không những không làm hắn bị thương mà ngược lại có nhiều chỗ tốt khó sức tưởng tượng.

Chẳng qua lúc này hắn đang hôn mê, nếu hắn tỉnh táo dùng ý niệm dẫn đạo thì sẽ thu được nhiều lợi ích hơn nữa.

Những luồng sấm sét vô tận đang liên tục đánh thẳng lên trên mảnh lục địa. Cảnh tượng giống như mảnh lục địa này được đặt bên trong một hồng lô giữa trời đất, rồi bị sấm sét luyện hóa.

Quá trình luyện hóa như thế này ở trong Tu Chân Giới cực kỳ hiếm gặp, vì không có bất kỳ vật chất nào có thể ở trong sấm sét chịu đựng được những công kích cường đại như vậy.

Nếu có thì cũng chỉ là lục địa trên Lôi Tiên Giới. Trước khi Lôi Tiên Giới tan vỡ thì lục địa ở đó đã bị Tiên Lôi bao phủ rất nhiều năm. Tuy sau này đã bị vỡ ra nhưng nó vẫn là một bộ phận của Lôi Tiên Giới.

Dưới sự công kích của thiên lôi, tuy vị trí bên rìa lục địa liên tục tan vỡ nhưng ở bên trong được sấm sét vận chuyển trở nên vô cùng vững chắc. Thậm chí có thể nói vật này dưới sự luyện hóa của thiên lôi đã càng ngày càng giống như một kiện pháp bảo.

Pháp bảo này có uy lực khó có thể tưởng tượng, vì vật liệu của nó không phải là phàm vật trên thế gian mà là một mảnh nhỏ tiên giới. Nếu chỉ như vậy thì cũng bình thường mà thôi, quan trọng là nó không phải do tu sĩ luyện hóa ra mà do trời luyện.

Huyết Tổ cũng dần dần phát hiện ra điểm này, lão hít vào một hơi thật sâu, trong mắt hiện ra vẻ tham lam. Với tu vi của lão thì bảo vật trên khắp thế gian có thể làm mình động tâm đã không nhiều lắm. Nhưng lúc này khi lão nhận thấy mảnh lục địa kia vì cơ duyên xảo hợp mà đang chuyển hóa thành pháp bảo thì tim cũng phải đập thình thịch.

- Tất cả đều do thiên định, lần này lão phu tổn thất quá nhiều, mảnh vỡ tiên giới này nếu trải qua thiên luyện, uy lực sẽ có sự khác biệt. Sợ rằng

nó có thể phát ra uy lực chân chính của tiên giới năm xưa. Vật này chắc chắn đã được chuẩn bị vì lão phu.

Trong ánh mắt Huyết Tổ lộ ra vẻ hưng phấn.

Sấm sét trong tầng mây liên tục phóng ra, nhưng đúng lúc này đột nhiên tất cả sấm sét đều biến mất. Tầng mây xoay chuyển xuất hiện những biến hóa dữ dội, từng luồng sấm sét màu đen ẩn giấu bên trong chợt xuất hiện. Nếu so sánh với sấm sét khi trước thì những đạo hắc lôi này mới thật sự là Thiên Kiếp. Nó nhanh chóng ngưng tụ lại rồi phóng thẳng về phía mảnh lục địa.

Đúng khoảnh khắc này, Vương Lâm đang ở sâu bên trong mảnh lục địa đột nhiên mở hai mắt.

Sấm sét màu đen mang theo thiên uy đánh lên trên mặt đất. Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng, mặt đất vang lên những tiếng két két rồi nứt ra những khe hở lớn.

Ở một chỗ rất sâu trong khe hở, Vương Lâm vừa mở rộng hai mắt. Sấm sét phóng xuống với một tốc độ cực nhanh, đánh lên trên người Vương Lâm.

- Ầm!

Cơ thể Vương Lâm đột nhiên run lên dữ dội, sấm sét tiến vào giống như một cơn gió lốc tàn phá trong cơ thể hắn. Nhưng trong nháy mắt tất cả mọi thứ đã bị Huyết Thân và luồng khí tức của lão già thần bí đánh tan.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 767: Âm Hư.

Ba loại lực lượng đánh mạnh vào nhau, lấy cơ thể Vương Lâm làm chiến trường, phát ra những tiếng nổ đùng đùng. Cuối cùng tất cả hóa thành những luồng nguyên lực giữa trời đất bao phủ xung quanh cơ thể Vương Lâm. Khoảnh khắc này nguyên thần của hắn nhanh chóng thôn phệ nguyên lực mà trưởng thành.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra những luồng sáng kỳ dị, hắn đã tỉnh táo trở lại. Đặc biệt là bị sấm sét đánh xuống, hắn đã hoàn toàn khôi phục lại ý thức.

- Thiên Kiếp… ….

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu. Năm xưa trong lãnh thổ Yêu Linh, uy lực của thiên kiếp vẫn còn như mới vừa xảy ra trong ký ức hắn. Bây

giờ lại phải đối mặt Thiên Kiếp nhưng trong mắt Vương Lâm lại lộ ra tinh quang.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm tỉnh táo, hắn lập tức nhận thấy sự hỗn loạn trong cơ thể. Loại hỗn loạn này nếu không nhanh chóng giải quyết thì khỏi cần Thiên Kiếp, chính hắn cũng sẽ nổ tung.

- Thiên Kiếp tới thật đúng lúc!

Vương Lâm chưa từng có cảm giác không sợ mà còn mừng khi Thiên Kiếp xuất hiện như thế này. Hắn không chút do dự vỗ tay phải lên mặt đất, cả người đột ngột đứng thẳng lên.

Hứa Lập Quốc ở trong tiên kiếm bên cạnh lập tức hét ầm lên:

- Ông chủ…Ông chủ…Mang theo ta, ta muốn quay về túi trữ vật, chỗ này quá đáng sợ… ….

Khi Vương Lâm bay lên đồng thời vung tay phải triệu hồi. Tiên kiếm lập tức bay đến bị hắn bỏ vào trong túi trữ vật, ngay cả ngọn núi tiên giới cũng bị hắn thu hồi.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bay ra khỏi mảnh lục địa, tất cả tầng mây đang bao phủ khắp bốn phía đột nhiên trở nên cuồn cuộn. Một đạo

thiên uy còn mạnh hơn Thiên Kiếp trên lãnh thổ Yêu Linh đột nhiên xuất hiện.

Cơ thể Vương Lâm dưới thiên uy lập tức giống như bị một đôi bàn tay vô hình từ trên trời ấn xuống, khiến cho toàn thân lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Đúng lúc này, bốn luồng sấm sét màu đen lập tức ngưng tụ lại ở trên dưới trái phải, trong nháy mắt phóng ra. Vương Lâm giang hai tay căn bản không thèm né tránh. Chỉ trong nháy mắt sấm sét đánh thẳng lên người Vương Lâm. Ngay sau đó, sấm sét trong những tầng mây hai bên sườn lập tức phóng đến bên người.

Cuối cùng là sấm sét ở tầng mây bên dưới mảnh lục địa phóng thẳng lên, nó xuyên qua mảnh lục địa rồi chạm vào người Vương Lâm.

Bốn tia chớp màu đen bùng nổ trong cơ thể Vương Lâm, cùng với nửa Huyết Thân và luồng khí tức của lão già thần bí trong cơ thể hắn va chạm vào nhau một lần nữa.

Lần va chạm này dữ dội hơn trước đây rất nhiều, một cơn lốc thật sự bùng lên trong cơ thể Vương Lâm. Ba lực lượng đánh mạnh vào nhau tỏa ra những luồng nguyên lực nồng đậm trong trời đất.

Luồng nguyên lực này quá đậm, sau khi trùng kích xuống bên dưới làm Vương Lâm phải há miệng mà gầm lên một tiếng. Khí tức toàn thân hắn bốc lên cuồn cuộn. Trong lúc nguyên thần thôn phệ nguyên lực, Vương Lâm dần dần hoàn thành một quá trình quan trọng từ Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn chuyển sang cảnh giới Âm Hư.

Cái gì gọi là nguyên thần? Nếu như tu vi không đạt đến Âm Hư, chưa trải qua cái quá trình quan trọng đó, thì trên thực tế tất cả đều chỉ là giả mà thôi.

Nguyên thần thật sự thì có thể nuốt vào và nhả ra nguyên lực trong trời đất rồi lại được sinh ra trong nguyên lực.

Khí mà Luyện Khí Sĩ thời thượng cổ tu luyện chính là nguyên khí. Khi luồng khí này được ẩn giấu trong cơ thể một thời gian dài sẽ hóa thành thần. Và nó cũng chính là nguyên thần.

Mà tu sĩ bây giờ khi tiến lên một bước lại phải quay trở về, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới Âm Hư mới có thể miễn cưỡng bước theo dấu chân năm xưa của Luyện Khí Sĩ.

Giờ khắc này, những luồng nguyên lực hùng hậu của trời đất tràn ngập trong nguyên thần, làm cho nguyên thần Vương Lâm thay đổi nhanh chóng. Lúc này, nó đang tiến hành một bước quan trọng nhất để trở thành nguyên thần chân chính.

Đột phá Vấn Đỉnh hậu kỳ đại viên mãn.

Trong nháy mắt khi đột phá, Vương Lâm hình như đã cảm nhận được đạo của mình. Khoảnh khắc này giống như tất cả thế gian, vạn vật trong trời đất đều hiện ra vô cùng rõ ràng trong mắt hắn.

Vương Lâm gầm lên một tiếng, âm thanh xuyên qua những tầng mây rồi tản ra bên ngoài.

Huyết Tổ đang nhìn vào những tầng mây cười hả hê, trong lòng đang vô cùng mong chờ Vương Lâm bị Thiên Kiếp đánh chết. Nhưng lúc này sau khi nghe thấy tiếng gào, lão lại biến sắc.

- Âm Hư… ….

Vẻ mặt Huyết Tổ trở nên âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Xem ra nguyên khí bên trong nửa Huyết Thân của ta có thể làm cho người này tạm thời chống lại Thiên Kiếp, hơn nữa còn đạt đến Âm Hư… Nhưng nếu chỉ như vậy thì có lẽ… ….

Lão vừa nói đến đây thì vẻ mặt lại biến đổi một lần nữa. Lão nhìn chằm chằm vào tầng mây đang điên cuồng vận chuyển ở phía trước, tỏ ra động dung.

- Vẫn còn tăng lên… ….

Toàn thân Vương Lâm chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như lúc này. Tiên lực trong cơ thể hắn đang nhanh chóng biến mất, thay vào đó là luồng nguyên lực từ trong nguyên thần tỏa ra.

Trong nháy mắt những tầng mây khắp bốn phía giống như trở nên phẫn nộ, thiên uy bên trong lại hóa thành những tiếng sấm nổ đùng đùng. Khoảnh khắc này trong tầng mây trên bầu trời có tám đạo Thiên Kiếp màu đen hạ xuống mà đánh lên người Vương Lâm.

Vương Lâm cất tiếng cười ha hả, nguyên thần từ trên mi tâm phóng thẳng ra ngoài. Nguyên thần của hắn đã không còn hình người mà hoàn toàn hóa thành hình dáng của Thái Cổ Lôi Long. Trong nháy mắt khi tám tia chớp phóng xuống, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lập tức há miệng nuốt vào.

Tám tia chớp bị nuốt chửng liền đi theo mi tâm của Vương Lâm quay về trong cơ thể, sau đó tất cả được phóng ra. Nửa Huyết Thân và luồng khí tức của lão già thần bí trong cơ thể Vương Lâm lại bùng nổ, tạo ra những luồng nguyên lực khổng lồ.

Tu vi Vương Lâm dưới sự trùng kích của nguyên lực lại tăng lên nhanh chóng. Cảnh giới Âm Hư trong nháy mắt đã trở nên ổn định rồi tiến thẳng lên Âm Hư đỉnh phong.

Hai loại cảnh giới Âm Hư và Dương Thực là giới hạn tu đạo của bước thứ nhất và bước thứ hai. Sau khi đạt đến Âm Dương viên mãn, Âm Hư là thay đổi nguyên thần, Dương Thực lại là tiên lực tiêu tán, tất cả tiên lực trong cơ thể tu sĩ hoàn toàn bị nguyên lực thay thế.

Quá trình này cũng chính là Hóa Nguyên, tu sĩ hoàn toàn biến đổi trở nên giống như Luyện Khí Sĩ.

Từ xưa đến nay, sau thời Luyện Khí Sĩ, tiên giới tan vỡ, tiên nhân tổn hại, những tu sĩ chỉ còn lại một số ít người có thể đột phá Vấn Đỉnh đại viên mãn để đạt đến cảnh giới Âm Hư và Dương Thực, đồng thời độ qua hai cảnh giới này. Thành tựu về sau của những người này cũng không có ngoại lệ, đều dừng lại ở mức cao nhất của bước thứ hai.

Cho dù là Thiên Vận Tử, năm xưa cũng phải bỏ ra ba trăm năm mới thành công vượt qua hai cảnh giới Âm Hư và Dương Thực. Lăng Thiên Hậu thì mất tám trăm năm, Huyết Tổ lại dùng gần một nghìn năm.

Chuyện này không liên quan gì đến tư chất, cái quan trọng nhất chính là nguyên lực.

Bây giờ Vương Lâm đang liên tục tiến thẳng về mục tiêu Âm Hư và Dương Thực. Thiên Kiếp chính là chất dinh dưỡng, nửa Huyết Thân và luồng khí tức của lão già thần bí bên trong cơ thể chính là dòng suối nguyên lực giúp Vương Lâm tiến lên.

Huyết Tổ ngơ ngẩn nhìn về phía tầng mây ở phương xa, sát khí trong mắt ngày càng đậm.

- Ta tới giết hắn lại tặng hắn một vận may. Ta không cam lòng!

Trên mảnh lục địa trong tầng mây, Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt hết sức trong sáng và mang theo một tia mong đợi. Trong tầng mây phát ra tiếng sấm sét, một luồng sấm sét bảy màu lóe lên rồi nhanh chóng ngưng tụ lại… ….

Chưa khi nào Vương Lâm mong chờ thiên kiếp đánh lên người như lúc này. Ánh mắt hắn trở nên sáng ngời, nhìn thẳng vào luồng sấm sét bảy màu đang ngưng tụ bên trong tầng mây.

Hắn đã biết Thiên Kiếp, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy luồng sấm sét bảy màu xuất hiện.

Những đám mây bảy màu nhanh chóng ngưng tụ lại, thiên uy ẩn chứa bên trong áp bức xuống. Mảnh lục địa Vương Lâm đang đứng lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Bên rìa mảnh lục địa này lại tan vỡ một lần nữa, khiến cho độ lớn cũng nhanh chóng thay đổi. Nhưng mảnh lục địa này càng nhỏ thì mức độ kiên cố lại càng kinh người.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, số lượng nguyên lực khổng lồ vận chuyển trong cơ thể giống như một dòng suối nhỏ.

- Thịch thịch! Thịch thịch!

Không phải chỉ có trái tim đang đập mạnh mà bên trong nguyên thần cũng có những chấn động. Mỗi lần nguyên thần chấn động đều làm cho nguyên lực trong cơ thể hắn vận chuyển càng nhanh.

Một cái cảm giác mạnh mẽ xuất hiện trong lòng Vương Lâm. Thứ cảm giác đó chưa bao giờ được Vương Lâm hiểu rõ như lúc này. Hắn nâng tay phải lên, nắm chặt bàn tay lại.

Giờ khắc này, cuối cùng, Vương Lâm cũng cảm nhận được một loại cảm giác nắm giữ lực lượng trời đất, lạnh lùng quan sát mọi sinh linh.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tu vi của mình đột phá từ Vấn Đỉnh đại viên mãn đến cực hạn của bước tu đạo đầu tiên, đạt đến cảnh giới Âm Hư!

- Thiên Kiếp lại mạnh thêm một chút!

Vẻ mặt Vương Lâm hiện lên một tia dữ tợn nhìn về phía bầu trời.

Lúc này luồng sấm sét bảy màu nhanh chóng ngưng tụ lại thành một điểm, trong nháy mắt những luồng sáng này trở nên lấp lánh. Sấm sét đột nhiên mang theo một âm thanh kỳ dị đánh xuống.

Âm thanh kia giống như ma âm có thể câu dẫn tâm hồn. Trong nháy mắt, Vương Lâm như nhìn thấy rất nhiều hình bóng người quen xuất hiện khắp bốn phía, nhưng ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 768: Phản kích.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, sấm sét bảy màu hạ xuống như mang theo những luồng uy áp hủy diệt thiên địa, giống như một mũi tên từ trong những đám mây phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi sấm sét đánh lên người Vương Lâm, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp bốn phía. Khi lực lượng sấm sét truyền vào trong cơ thể, Vương Lâm lập tức từ trên trời rơi xuống rồi chìm vào trong mặt đất tạo ra những tiếng nổ ầm ầm. Cơ thể hắn bị đè xuống thật sâu, nửa Huyết Thân và luồng khí tức của lão già thần bí trong cơ thể lập tức tan ra va chạm với lực lượng sấm sét.

- Trở lại!

Vương Lâm nhảy dựng lên, những ánh chớp chạy khắp toàn thân. Lúc này tóc trên đầu Vương Lâm bay phất phơ giống như Tiên Ma.

Uy nghiêm của thiên địa không thể phản kháng. Trong nháy mắt tất cả những đám mây bao phủ bốn phía mảnh lục địa dường như trở nên phẫn nộ, chúng điên cuồng xoay chuyển rồi ngưng tụ lại. Từng luồng sấm sét bảy màu nhanh chóng giáng xuống như mưa. Trong những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, sấm sét đánh thẳng về phía Vương Lâm. Thậm chí ngay cả mảnh lục địa hắn đang đứng cũng bị bao phủ vào bên trong sấm sét.

Tiếng nổ ầm ầm của sấm sét trở thành những âm thanh duy nhất ở nơi đây. Lúc này Vương Lâm giống như đang ở bên trong Lôi Ngục, tất cả mọi thứ ở khắp bốn phương tám hướng đều là những luồng sấm sét bảy màu.

Trong những tiếng nổ ầm ầm, mảnh lục địa lại tan rã, cuối cùng chỉ còn lại không tới nghìn trượng. Vương Lâm ở bên trên giống như đang đặt mình vào trong Hồng Lô của thiên địa, liên tục bị những luồng sấm sét đánh thẳng lên người.

Những vết nứt xuất hiện bên ngoài cơ thể Vương Lâm, những vết nứt này nhanh chóng di chuyển. Đúng lúc này nửa Huyết Thân trong cơ thể Vương Lâm đã hoàn toàn tan rã, hóa thành một luồng nguyên lực khổng

lồ dung nhập vào trong nguyên thần. Loại cảm giác mạnh mẽ lại hiện ra khắp toàn thân Vương Lâm. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng tu vi của mình tăng lên một lần nữa.

Trong nháy mắt đã từ cảnh giới Âm Hư ổn định đạt đến Âm Hư đỉnh phong rồi vẫn còn tiếp tục tăng lên, tiếp cận cảnh giới Dương Thực.

- Còn thiếu một chút nữa.

Ánh mắt Vương Lăm chợt lóe, nửa huyết thân trong cơ thể hắn đã tan vỡ không còn tồn tại, nhưng luồng khí tức của lão già thần bí vẫn còn vận chuyển mạnh mẽ như trước. Vương Lâm có một loại cảm giác, nếu không thanh trừ nó đi thì sẽ tạo thành những ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể.

Trong mắt Vương Lâm đã đưa ra quyết định. Hắn tu tiên chính là vượt qua nguy hiểm, tìm phú quý giữa hiểm nguy. Lúc này trước mặt hắn chỉ còn lại một con đường duy nhất.

Vương Lâm đột nhiên chui lên, hắn giống như một thanh kiếm sắc phóng thẳng lên những tầng mây trên bầu trời.

Lần đầu tiên Vương Lâm chủ động phản kích chứ không phải thụ động chịu sấm sét.

Vương Lâm phóng thẳng vào bên trong những luồng sấm sét, hai tay mở rộng ra rồi hít vào một hơi thật mạnh. Trong nháy mắt một tiếng nổ từ trong tầng mây truyền ra. Trong khoảnh khắc tất cả những tầng mây đều ngưng tụ lại, số lượng tia chớp khổng lồ bên trong điên cuồng đánh lên trên người Vương Lâm.

Vương Lâm cười ha hả, nguyên thần tản ra bao phủ khắp toàn thân để hấp thu sấm sét, đồng thời luồng khí tức của lão già thần bí cũng được lưu chuyển nhanh chóng. Từng luồng sấm sét đánh xuống liên tục hóa thành những luồng nguyên lực khổng lồ giữa trời đất.

Đây là một cơ duyên, từ khi Vương Lâm tự tu đạo đến nay, nhìn thấy phương hướng của Đệ Tam Bộ là cơ duyên lớn nhất của hắn.

Từ khi phóng thẳng vào tầng mây, tu vi Vương Lâm tăng lên giống như không có tận cùng. Lúc này hắn đã quên mất tu vi, quên luồng khí tức của lão già thần bí trong cơ thể. Hắn há miệng thật to hút những đám mây vào trong.

Vương Lâm liên tục hấp thu khiến cho tầng mây dần dần nhỏ lại ,trở nên mỏng manh. Ngay cả Huyết Tổ ở phương xa cũng có thể rõ ràng nhìn thấy Vương Lâm trong tầng mây.

Huyết Tổ hít vào một hơi thật sâu rồi nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Thấy người này lại có thể thôn phệ tầng mây, lão hình như không dám tin vào ánh mắt của mình, lẩm bẩm nói:

- Tên điên...Vương Lâm này là tên điên...Không ai có thể chủ động phản kháng bên dưới Thiên Kiếp...Không thể để hắn tiếp tục được. - Ánh mắt Huyết Tổ lóe lên rồi lập tức lao ra.

Tu vi của Huyết Tổ bây giờ đang yếu đi, chỉ có thể đạt đến Dương Thực đỉnh phong, vẫn còn kém một khoảng cách mới tới Khuy Niết. Nhưng lão tin vẫn còn dư sức giết tên Vương Lâm.

Huyết Tổ hóa thành một luồng huyết ảnh rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm trong những tầng mây. Trong nháy mắt khi lão phóng tới bên người, ánh mắt Vương Lâm trong tầng mây trở nên ngưng trọng, cảm giác nguy hiểm lan khắp toàn thân. Hai mắt Vương Lâm hàn quang lấp lánh nhìn thấu qua tầng mây thấy luồng huyết ảnh đang phóng đến.

- Huyết Tổ!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười lạnh. Hắn lui về phía sau, chui vào trong tầng mây.

Vẻ mặt Huyết Tổ bên ngoài tầng mây nhìn không rõ đang vui hay buồn, lão nghiến răng rồi phóng thẳng vào trong tầng mây. Lão lập tức cảm nhận được uy lực của Thiên Kiếp. Không có lôi nguyên thần như Vương Lâm nên tu vi lão lại rớt xuống rất nhiều. Khi lão đối diện với Thiên Kiếp lại sinh ra một cảm giác kinh sợ.

Nhưng lúc này tất cả cảm giác đó không thể bằng việc giết chết Vương Lâm. Lão hừ lạnh một tiếng, phóng thẳng về phía trước. Một lát sau lão đã nhìn thấy Vương Lâm đang nuốt những tầng mây, đồng thời cũng đang bị vô số sấm sét đánh trúng ở phía trước.

Không phải là ảo giác. Lần đầu tiên lão nhìn thấy Vương Lâm hiện lên trong mắt không phải là người mà là một con Lôi Long toàn thân lấp lánh lôi quang.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Huyết Tổ đang phóng đến. Hắn giơ tay phải lên chém xuống bên dưới cực nhanh, Trảm La Quyết đột nhiên xuất hiện. Tay phải Huyết Tổ bắt pháp quyết, một luồng huyết ảnh xuất hiện trước người, nó lập tức phóng thẳng về phía trước đánh mạnh vào Trảm La Quyết rồi tan vỡ.

Huyết Tổ nhướng mày. Trong lòng lão thầm than, nếu tu vi không bị hạ thấp xuống thì thi triển huyết ảnh sẽ tuyệt đối không yếu như vậy.

Huyết Tổ đang muốn thi triển thần thông, chỉ thấy cơ thể Vương Lâm đang được giấu ở trong tầng mây đối diện lại nhanh chóng chém ra Trảm La Quyết, không thèm để ý đến chuyện hao tổn nguyên lực.

Lúc này nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm quá nhiều, Trảm La Quyết được thi triển ra giống như những con dao sắc bén chém vỡ quy tắc.

Chúng rít lên rồi từ trong tầng mây liên tục phóng thẳng về phía Huyết Tổ.

Huyết Tổ hừ lạnh, hai tay bắt pháp quyết, huyết quang toàn thân lập tức lấp lánh. Những tia huyết quang hóa thành từng mảng ký hiệu, rồi đột nhiên tan vỡ, làm cho những tầng mây xung quanh lui ra phía sau một trượng.

Ánh mắt Vương Lâm hết sức bình tĩnh, cơ thể hắn giấu bên trong tầng mây nhanh chóng lui ra phía sau. Lúc này hắn lại há miệng thôn phệ tầng mây làm cho rất nhiều sấm sét nhập vào trong cơ thể. Dần dần luồng khí tức của lão già thần bí trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng tiêu tán.

Hai tay Huyết Tổ ngưng tụ hai huyết cầu khác biệt rồi phóng thẳng đến Vương Lâm. Lão muốn tốc chiến tốc thắng. Càng ở trong tầng mây lão càng cảm thấy một luồng nguy cơ bao phủ, ở đây lâu sợ sẽ xảy ra biến cố.

Ngày hôm nay nếu không phải ở trong tầng mây thì với tu vi bây giờ của Huyết Tổ dễ dàng giết chết Vương Lâm. Nhưng lúc này muốn giết Vương Lâm trong Thiên Kiếp tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Lôi nguyên thần của Vương Lâm ở trong Thiên Kiếp giống như cá gặp nước, hơn nữa luồng khí tức của lão già trong cơ thể hắn đã triệt tiêu tất cả lôi lực. Lúc này trong cơ thể Vương Lâm có một luồng nguyên lực khổng lồ vận chuyển.

Tất cả những thứ này làm Vương Lâm đứng trong tầng mây Thiên Kiếp như đạp trên đất bằng.

Đối mặt với sự truy đuổi của Huyết Tổ, Vương Lâm chạy trong tầng mây rồi liên tục hấp thu sấm sét, thôn phệ tầng mây. Dần đần mây đã càng ngày càng mỏng. Đúng lúc này cơ thể Vương Lâm đột nhiên chấn động, khí tức lão già trong cơ thể hắn đã toàn bộ tiêu tán. Lúc này trong cơ thể Vương Lâm không còn bất kỳ lực lượng hỗn tạp nào, chỉ còn lại nguyên lực.

Dưới sự trùng kích của luồng nguyên lực khổng lồ, tu vi của Vương Lâm tăng mạnh. Trong nháy mắt đã từ Âm Hư đỉnh phong đột phá đến cảnh giới Dương Thực.

Quá trình này vẫn không kết thúc. Khi nguyên lực bị nguyên thần hấp thụ, khi cơ thể không còn chút tiên lực nào, tu vi Vương Lâm lại được tăng cao. Tu vi hắn vừa mới bước vào cảnh giới Dương Thực đã nhanh chóng được ổn định.

Biến hóa trên cơ thể Vương Lâm lập tức làm cho vẻ mặt Huyết Tổ đại biến, thậm chí lão còn cảm thấy da đầu tê dại.

- Không thể để hắn tiếp tục, nếu không người này sẽ đạt đến Khuy Niết sơ kỳ.

Hai mắt Huyết Tổ đỏ như máu. Lúc này cơ thể lão đã ngưng tụ lại thành thực thể.

Trong nháy mắt một luồng cảm giác mạnh hơn trước kia rất nhiều tuôn ra khắp toàn thân Vương Lâm. Hai mắt hắn sáng như sao, trong lòng xuất hiện một cảm giác nắm giữ thiên địa. Lúc này Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt khi Huyết Tổ phóng đến thì tay phải hắn lập tức đặt lên mi tâm. Nguyên thần đột nhiên từ trên mi tâm phóng ra.

Lúc này thân thể của Vương Lâm từ trên những tầng mây hạ xuống, nhưng được thần thông dẫn động nên rơi trên mặt đất lập tức khoanh chân tĩnh tọa. Nguyên thần Vương Lâm lao ra khỏi cơ thể liền biến thành một con Thái Cổ Lôi Long dài trăm trượng.

- Huyết Tổ, ngươi đã đến đây thì thành toàn cho Vương mỗ đi!

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 769: Lòng tin.

Thái Cổ Lôi Long sinh ra nhờ sấm chớp. Lúc này nó như ẩn như hiện trong tầng mây thiên kiếp. Thần niệm nó phát ra chính là những tiếng sấm sét ầm ầm vang vọng khắp bốn phía.

Huyết Tổ trợn tròn mắt mà nhìn. Đúng lúc này nguyên thần Vương Lâm khẽ động, tầng mây Thiên Kiếp xung quanh lập tức phát ra những tiếng rít. Những luồng Thiên Kiếp cực mạnh lập tức tràn ngập bốn phía.

Ngay sau đó, Thái Cổ Lôi Long do nguyên thần Vương Lâm hóa thành lập tức gầm rống rồi từ trong tầng mây bay ra, rất nhiều Thiên Kiếp đánh xuống đuổi theo sát phía sau Lôi Long.

- Muốn chết!

Vẻ mặt Huyết Tổ trở nên âm trầm, lão lập tức lui về phía sau rồi không chút do dự ném thẳng huyết cầu trên hai tay về phía trước, quát lớn:

- Huyết bạo!

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, huyết cầu tan vỡ hóa thành một luồng lực lượng mạnh mẽ mà lan ra xung quanh. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long của Vương Lâm lập tức tiêu tán.

Nhưng Huyết Tổ cũng không dám lơ là mà càng trở nên cẩn thận.

Chỉ thấy chỗ nguyên thần Vương Lâm tiêu tán, rất nhiều sấm sét đột nhiên huyễn hóa ra khắp bốn phía giống như một cơn mưa lôi từ bốn phương tám hướng nhanh chóng phóng thẳng về phía Huyết Tổ.

- Muốn đoạt Huyết Thân của ta, không biết lượng sức!

Ánh mắt Huyết Tổ trở nên ngưng trọng, hai tay bấm pháp quyết, toàn thân lập tức lấp lánh huyết quang. Trong nháy mắt những cơn mưa sấm sét khắp bốn phía đã phóng đến nhưng không chui vào trong huyết quang mà cuộn tròn bên ngoài.

Huyết Tổ ngẩn người, nhưng rồi vẻ mặt lại đại biến. Lão thầm kêu không ổn nhưng đã muộn. Chỉ thấy những luồng sấm sét Thiên Kiếp trong tầng mây đuổi sát theo nguyên thần Vương Lâm, lúc này nổ ầm ầm lên rồi điên cuồng đánh xuống người Huyết Tổ.

- Vương Lâm!

Huyết Tổ cắn răng, huyết quang toàn thân chợt lóe lập tức đánh văng nguyên thần Vương Lâm ra ngoài. Nhưng trong quá trình này Thiên Kiếp đã liên tục hạ xuống rồi xuyên qua nguyên thần Vương Lâm đánh thẳng lên người Huyết Tổ. Lão nhanh chóng lui ra phía sau muốn phóng ra khỏi tầng mây Thiên Kiếp.

- Huyết Tổ tiền bối, Huyết Tinh đã bị phá hủy, ngay cả Tử Tâm vợ ngươi cũng đã ngọc nát hương tan! - Thần niệm Vương Lâm đột nhiên vang vọng, vẻ mặt Huyết Tổ lại càng trở nên âm trầm.

- Còn căn lầu màu máu của ngươi, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú. - Giọng nói của Vương Lâm từ trong hư vô vang ra.

- Ngươi truy sát Vương mỗ ở đây, cũng không biết được nữ nhi Diêu Tích Tuyết sau khi sống lại rồi trở về Huyết Tinh có phải trở thành dê vào miệng cọp hay không?

Khi Vương Lâm nhìn thấy Huyết Tổ, chỉ thấy tất cả đều do những giọt máu biến thành, không thấy bất kỳ hình bóng nào của Diêu Tích Tuyết. Huống hồ khi không gian túi trữ vật tan vỡ, với khả năng của Huyết Tổ sợ rằng cũng không thể bảo hộ được. Nhưng dưới phân tích của Vương Lâm, rất có khả năng Diêu Tích Tuyết đã sống lại dưới sự bảo vệ của Huyết Tổ.

Những lời nói của Vương Lâm giống như một luồng Thiên Kiếp vô hình đánh thẳng vào trong lòng Huyết Tổ. Nguyên thần lão vốn đã bị hao tổn, lúc này tâm thần bất ổn lại làm nó chấn động. Diêu Tích Tuyết chính là chỗ sơ hở của lão.

- Vương Lâm!

Huyết Tổ chấn động tâm thần, huyết quang bên ngoài cơ thể cũng có chút dao động, xuất hiện dấu hiệu không ổn.

Một tiếng cười vang vọng khắp không gian. Nguyên thần Vương Lâm lại lập tức hóa thành một cơn mưa lôi, trong nháy mắt đã từ bốn phương tám hướng quấn lấy huyết quang đang chấn động bên ngoài cơ thể Huyết Tổ. Nguyên thần Vương Lâm điên cuồng ngưng tụ lại rồi xuyên qua huyết quang chui vào trong xác thịt Huyết Tổ.

Lúc này Thiên Kiếp trong tầng mây phóng xuống ầm ầm, thậm chí còn có những luồng sấm sét bảy màu vang. Huyết Tổ gầm nhẹ một tiếng muốn phóng ra. Nhưng nguyên thần của Vương Lâm đã bắt đầu phát động một cuộc chiến sinh tử.

Nguyên thần của hai người lấy xác thịt của Huyết Tổ làm chiến trường mà điên cuồng chém giết. Nguyên thần Huyết Tổ vốn không phải yếu kém như vậy, nhưng lúc đầu bị lão già thần bí lấy mất một nửa đã bị thương nghiêm trọng, sau đó gặp phải Vương Lâm lại bị hao tổn lần nữa.

Mặc dù như vậy nguyên thần của lão vẫn mạnh hơn rất nhiều so với Vương Lâm.

Nhưng nguyên lực trong nguyên thần Vương Lâm lại cực kỳ sung mãn, tu vi đã đạt đến Dương Thực. Lúc này hắn không phải muốn đoạt xá mà cố gắng kiềm chế những hoạt động của nguyên thần Huyết Tổ trong cơ thể, làm cho lão không thể lao ra khỏi tầng mây Thiên Kiếp. Vì vậy mà lực lượng tranh đấu của hai nguyên thần cũng chỉ ngang nhau.

Huyết Tổ nhất định phải chết. Nếu lão không chết thì mình sẽ chết, điều này Vương Lâm hiểu rõ. Vì vậy mà hắn không tiếc tất cả mọi giá để giữ Huyết Tổ ở lại trong tầng mây Thiên Kiếp, dùng uy lực Thiên Kiếp để giết chết lão.

Nhưng Thiên Kiếp lúc này lại sắp tiêu tán, uy lực không còn mạnh như lúc đầu. Mỗi luồng sấm sét rơi trên người Huyết Tổ đều làm cho cơ thể lão run lên. Lực lượng tàn bạo đánh thẳng vào trong cơ thể tạo thành những vết thương. Mặt khác lão lại bị nguyên thần Vương Lâm hấp thu một bộ phận trở thành trợ lực cho hắn.

Những luồng sấm sét liên tục đánh xuống, đồng thời tầng mây nhanh chóng tiêu tán. Trong nháy mắt khi tầng mây tiêu tan, một luồng uy áp có tính chất hủy diệt đột nhiên được ngưng tụ lại. Đây là luồng Thiên Kiếp cuối cùng. Nó vừa mới xuất hiện đã lập tức hấp thụ tất cả những tầng mây rồi ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một đám mây lôi kiếp ầm ầm phóng đến.

Đây là một đòn cuối cùng. Luồng sấm sét này muốn giết người!

Trong nháy mắt nguy cơ tử vong đã bao phủ khắp toàn thân Huyết Tổ. Lúc này lão bị nguyên thần Vương Lâm kìm chế, căn bản không có cách nào bỏ chạy. Đột nhiên trong lòng Huyết Tổ trở nên hung dữ, lão cắn đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu lớn.

- Huyết Phong!

Máu vừa ra khỏi miệng Huyết Tổ lập tức hóa thành một phong ấn khổng lồ, giống như một tấm lưới lớn trực tiếp rơi trên người lão. Trong nháy mắt khi tấm lưới rơi xuống, hồng quang đột nhiên lấp lánh trên mi tâm, nguyên thần Huyết Tổ lóe lên rồi phóng thẳng ra khỏi phạm vi tầng mây.

- Vương Lâm, Huyết Thân này lão phu từ bỏ. Có Huyết Phong ngươi đừng hòng chạy ra ngoài. Ngươi tự chịu đựng Thiên Kiếp này đi!

Nguyên thần Huyết Tổ chỉ có một sự căm hận không thể tưởng tượng được phóng thẳng ra khỏi tầng mây rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Lần này có thể nói Huyết Tổ đã bại cực kỳ thê thảm. Nguyên thần chỉ còn một nửa, mất đi xác thịt, chỉ còn lại một nguyên thần đã bị tàn phá. Nếu lúc này không chạy mà Vương Lâm không chết thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Thậm chí lão còn cực kỳ hối hận. Trước đây nếu lão thật sự làm theo lời hứa, sau khi cứu Diêu Tích Tuyết không đi tìm giết Vương Lâm thì lúc này sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã muộn.

Dưới Huyết Phong, nguyên thần của Vương Lâm bị giam cầm trong xác thịt Huyết Tổ nhưng hắn lại không muốn chạy ra ngoài. Nguyên lực

trong nguyên thần Vương Lâm vận chuyển rồi bao phủ lấy Thiên Kiếp đang giáng xuống.

Những tiếng nổ ầm ầm lập tức vang lên trong không trung rồi truyền ra thật xa. Huyết Phong lập tức tan vỡ dưới Thiên Kiếp, xác thịt của Huyết Tổ lại bị tàn phá một mảnh. Nguyên thần Vương Lâm cũng bị đánh văng ra ngoài. Nó hóa thành Thái Cổ Lôi Long phóng lên bầu trời gầm rống.

Những tầng mây đã hoàn toàn tiêu tán, Thiên Kiếp đã biến mất.

Nguyên thần Vương Lâm cuộn lại rồi mang theo xác thịt Huyết Tổ quay về mảnh lục địa. Lúc này lục địa chỉ còn một trăm trượng, xem ra đây không còn là một mảnh lục địa nữa mà trở thành một mảnh đất lớn.

Nguyên thần dung nhập vào trong cơ thể, Vương Lâm mở mắt. Từ cơ thể của hắn, một luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi thu lại xác thịt Huyết Tổ. Đồng thời hắn cúi đầu nhìn thoáng qua mảnh đất dưới chân, ánh mắt lóe lên rồi vỗ tay xuống mặt đất.

Mảnh đất lập tức run lên dung nhập vào trong nguyên thần Vương Lâm. Nó nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một hạt cát nhỏ bị Vương Lâm nuốt chửng. Hắn cười lớn một tiếng, tiến một bước phóng thẳng về phía hư vô.

Lúc này tu vi Vương Lâm đã đạt đến Dương Thực, tuy vẫn chưa đỉnh phong nhưng cũng còn kém không xa. Nguyên lực trong cơ thể hắn có rất nhiều, nhưng vẫn còn rất nhiều chưa được hắn hấp thu. Một khi Vương Lâm hấp thu toàn bộ sẽ lập tức đạt đến Dương Thực đỉnh phong, khoảng cách tới bước thứ hai đã tới rất gần. Trên Lôi Tiên Giới này ngoại trừ một số ít người ra, bây giờ Vương Lâm đã không còn địch thủ!

Lúc này Vương Lâm phối hợp thần thông và pháp bảo, đặc biệt là mảnh đất của Lôi Tiên Giới khi nãy và bộ xương thú đoạt được trước đó, cho dù gặp phải tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ vừa mới bước vào cánh cửa thứ cũng có tư cách để đánh một trận.

Vương Lâm chạy từ Liên Minh Tinh Vực đến La Thiên Tinh Vực, cảm giác áp lực nơi đây lập tức bị hắn quét sạch. Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang. Thần thức tản ra rồi lập tức đuổi theo nguyên thần Huyết Tổ đang chạy trốn ở phía trước.

- Nhổ cỏ tận gốc, không để lại hậu hoạn!

Sát khí lóe lên trong mắt Vương Lâm. Đạt tới tu vi Dương Thực, nguyên lực không ngừng vận chuyển trong cơ thể, tốc độ liên tục tăng lên gấp mấy lần so với Vấn Đỉnh đại viên mãn trước đây. Hắn giống như một luồng lưu tinh xuyên qua không gian.

Một cảm giác tự tin tràn ngập trong lòng Vương Lâm. Loại cảm giác tự tin này không có quan hệ lớn tới tu vi mà là lòng tin của một tu sĩ nghịch tu.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 770: Diêu gia (1)

- Thì ra những tu sĩ mạnh mẽ như Huyết Tổ, Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu cũng không phải...Không thể chiến thắng !

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sự kiên quyết, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Sợ rằng ngay cả Thiên Vận Tử cũng không thể tưởng tượng được rằng tên đệ tử mà lão thu nhận đến từ một tinh cầu vứt đi sẽ có thành tựu như ngày hôm nay, có thể dựa vào hàng loạt cơ duyên rồi bức bách Huyết Tổ đến tình cảnh như vậy.

- Tuy nhiên, cũng có người giúp đỡ ta...Nếu không, Huyết Tổ không thể bị ta phát hiện ra ở trong tình cảnh suy yếu như vậy !

Ánh mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, nghi vấn này vẫn còn tồn tại trong lòng hắn.

Lúc này ở sâu trong khoảng không phía trước Vương Lâm. Trên một mảnh lục địa, một người với vẻ mặt trắng bệch đang chạy trối chết. Cánh tay phải hắn đã vỡ vụn, thậm chí máu tươi còn liên tục chảy ra ngoài.

Trên người tên này có nhiều vết kiếm, đặc biệt là vết thương nơi bụng có chút kinh người. Lúc này nguyên thần của hắn cũng bị thương và có dấu hiệu tan vỡ. Nếu không dựa vào thần thông Phá Diệt Cấm của gia tộc để bỏ chạy thì sợ rằng đã sớm chết rồi.

Một luồng tử khí bao bọc khắp nguyên thần, trên mặt người này lộ ra vẻ đau khổ và không cam chịu. Hắn cố ý phản kháng nhưng đối phương lại có Phá Cấm Cổ Kính. Hắn vì giúp Vương Lâm mà thi triển Tâm Cấm, nhưng lúc này vẫn không đủ. Trừ khi hắn kéo dài được khoảng cách nếu không sẽ chẳng thể che dấu được thân thể trong một khoảng thời gian ngắn.

- Trên La Thiên Tinh Vực chỉ những gia tộc truyền thừa mới có Phá Cấm Cổ Kính. Nếu Lý Gia của ta cường đại thì những người này chỉ có thể nhảy nhót như thằng hề mà thôi. Nhưng lúc này...Ôi ! Hứa huynh, Lý mỗ không thể hoàn thành những lời hứa với ngươi, không thể truyền cho ngươi Tâm Cấm...Đây không phải là mong muốn của ta.

- Biểu ca ! Bảo bối trên người tên này rất nhiều. Tiên kiếm này uy lực thật mạnh, muội rất thích nó.

Có ba người đang đuổi theo không nhanh không chậm ở phía sau.

Ba người này có hai nam một nữ. Tướng mạo cô gái khá xinh đẹp, trong mắt hiện lên vẻ quyến rũ. Lúc này trong tay nàng là một thanh tiên kiếm mà Lý Nguyên lấy được từ trong không gian trữ vật của tiên nhân.

Hai người đàn ông còn lại gồm một già một trẻ. Người thanh niên nghe vậy thì mỉm cười, ung dung, nói:

- Nếu Hà muội thích thì trên người tên này còn có tám cái. Ta bắt hắn đưa ra từng cái một, sau đó lại hỏi rõ xem hắn lấy từ nơi nào rồi ta sẽ đưa muội đi.

Tu vi người này cũng là Vấn Đỉnh đại viên mãn, nhưng lão già bên cạnh lại không tầm thường.

Nếu Vương Lâm có mặt ở đây thì chỉ cần liếc mắt qua cũng có thể nhìn rõ tu vi đã đạt đến cảnh giới Âm Hư đỉnh phong của lão già này.

Bên trong hư vô, trong quá trình bay đi, Vương Lâm không ngừng quen thuộc với cảnh giới Dương Thật của mình, tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn. Nguyên lực hùng hậu trong cơ thể vận chuyển vẫn hơi khiến cho thân thể có chút cực nhỏ không ổn. Thường thì khi hắn đạp chân bước đi

lại có nguyên lực tự hành lưu động, khiến cho mỗi bước hắn đạp ra lại giống như là phá nát cả hư không vậy.

So sánh với trước đó thì Vương Lâm đã có sự khác biệt rất lớn. Lúc này đây, hắn dường như có chút chưa thể phối hợp toàn thân mình, có chút hơi lắc lư.

Thậm chí hắn có chút cảm giác mơ hồ rằng chính mình đã dung hợp với thiên địa, trong lòng chỉ cần hơi suy nghĩ thì sẽ đạt được như ý muốn.

Loại cảm giác này ngày cảng mãnh liệt, cuối cùng thậm chí trong lòng Vương Lâm còn dâng lên một cỗ cảm giác kích động nóng lòng muốn thử. Ánh mắt hắn loé lên, nhìn về phía hư vô vô tận phía trước, sự kích động trong cơ thể đã tới cực hạn, dường như chân chính muốn dung hợp với cả thiên địa.

Giống như mảnh thiên địa bên trong hư vô này chính là thân thể của hắn. Loại cảm giác này có chút vô lý. Sự bình tĩnh và lý trí của Vương Lâm nói cho hắn biết rằng điều này là không có khả năng. Nhưng cảm giác mà nguyên thần truyền tới lại rất chân thật !

Ánh mắt hắn loé lên, Vương Lâm trầm ngâm một lúc, dứt khoát bỏ qua lý trí, nhắm hai mắt lại, dựa vào cảm giác của thân thể và nguyên thần, bước về phía trước một bước. Lập tức thiên địa xung quanh bỗng nhiên chấn động. Hư vô giờ khắc này giống như hoá thành một mặt nước yên lặng, còn bước chân của Vương Lâm thì như đạp lên mặt nước vậy.

Từng đạo gợn song vô hình nhanh chóng hướng về bốn phía tản ra khi chân phải Vương Lâm hạ xuống.

Cùng lúc đó, nguyên lực trong cơ thể của Vương Lâm phút chốc đã lưu chuyển, tràn ngập toàn thân, dung hợp với thiên địa xung quanh, hình thành một loại liên hệ rất kỳ dị.

Đúng lúc này, thân thể của Vương Lâm biến mất.

Có một loại thần thông còn cao hơn thuấn di khi tu vi đạt tới Nguyên Anh, vượt xa Na Di khi đạt tới Vấn Đỉnh, thậm chí so với việc vô số Na Di thi triển cùng lúc hình thành Đại Na Di, thì thần thông này cũng phải nhanh hơn rất nhiều. Tên của loại thần thông này chính là Súc Địa Thành Thốn. Đây là thần thông mà chỉ sau khi chi khí trong cơ thể của thượng cổ luyện khí sĩ hoá thành nguyên thần mới có thể có được. Ở Tu Chân Giới bây giờ, cũng chỉ có những tu sĩ chân chính bước vào bước thứ hai, sau khi tu vi đạt tới Khuy Niết kỳ thì mới có thể cảm ứng và thi triển ra được. Cũng không phải mỗi một tu sĩ bước vào bước thứ hai đều có thể cảm nhận được nguyên lực thần thông. Nó không liên quan đến thiên tư mà là cảm ứng đối với nguyên lực.

Trong hư không cách xa vô số dặm từ chỗ Vương Lâm vừa biến mất, Huyết Tổ đang cấp tốc bỏ chạy. Tu vi của lão bị rơi xuống Dương Thật, nhiều thần thông cũng không thể thi triển được, hơn nữa nguyên thần cũng bị đã tổn hao. Bên trong hư không, lão không ngừng nguyền rủa:

- Vương Lâm, đợi sau khi lão phu khôi phục, thề sẽ giết ngươi !

Tốc độ của Huyết Tổ cực nhanh, bỏ chạy trong hư không giống như một đạo tàn ảnh. Một lúc lâu sau, lão mới thở phào một hơi, thầm nhủ:

- Tên tiểu tử Vương Lâm kia hẳn là không đuổi kịp nữa rồi. Cần phải nhanh chóng tìm được một người để đoạt xá, tu luyện bí pháp tranh thủ nhanh chóng khôi phục tới Khuy Niết kỳ !

Trầm ngâm một lúc, Huyết Tổ đã thầm hạ quyết tâm. Nhưng ngay lúc này, thần sắc của lão bỗng nhiên đại biến, không chút do dự lập tức bỏ chạy. Chỉ thấy khoảng trăm trượng phía sau lão, từ trong hư vô loé ra một mảnh gợn sóng, bóng dáng của Vương Lâm trực tiếp bước ra.

Chân phải Vương Lâm hạ xuống, mở hai mắt ra, Huyết Tổ ở xa xa cũng suýt nữa phải hồn bay phách tán, đáy lòng khiếp sợ đến run lên.

- Súc Địa Thành Thốn ! Người này chưa đạt tới Khuy Niết kỳ làm sao có thể thi triển loại pháp thuật đại thần thông chuyên thuộc về tu sĩ bước thứ hai này? ! Không có khả năng !

Đáy lòng Huyết Tổ chua xót, vội vã bỏ chạy.

- Lời đồn rằng người mà có thể nháy mắt vượt qua cảnh giới Âm Dương hư thật thì thành tựu sau này thường đều đạt tới đỉnh cao nhất của bước thứ hai chẳng lẽ là thật sao…?

Đáy lòng của Huyết Tổ cực kỳ hoảng sợ. Dù khi tu vi chưa bị giảm xuống nhưng lão cũng không có cách nào học được, chỉ có thể cảm thụ được thần thông Súc Địa Thành Thốn này mà thôi. Và lão cũng không thể phải hoàn toàn nắm giữ mà chỉ mới đụng tới chút da lông bên ngoài.

Theo laõ biết thì thần thông Súc Địa Thành Thốn này dù là Lăng Thiên Hầu cũng dường như chưa hoàn toàn hiểu được. Trong mắt hạng người như bọn họ, thần thông này chính là đã tiếp cận với bước thứ ba rồi. Lần đầu tiên đáy lòng của Huyết Tổ sinh ra một tia sợ hãi đối với Vương Lâm. Loại sợ hãi này sinh ra khi lão tận mắt chứng kiến Vương Lâm thoát biến, chứng kiến Vương Lâm từ một Vấn Đỉnh đại viên mãn, bước thứ nhất tu đạo, đã đạt tới trình độ như bây giờ !

- Tên tiểu tử Vương Lâm này nhất định là cực kỳ may mắn, nhất định là do may mắn mà thi triển được Súc Địa Thành Thốn mà thôi !

Đáy lòng của Huyết Tổ cực kỳ chua xót, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng bỏ chạy.

Ngay khi hai mắt Vương Lâm mở ra, bên trong đã lộ ra vẻ thanh minh. Cho tới bây giờ, hắn vẫn còn có chút không quá rõ ràng. Dưới cảm giác của hắn, hết thảy quá trình vừa rồi chỉ là chính mình nâng chân phải lên và sau đó đặt chân xuống.

Nhưng trong quá trình này lại như là bước qua vô số năm tháng, hết thảy mọi thứ trong nháy mắt đã nhoáng cái mà qua. Khi chân hắn hạ xuống, liền đã tới được nơi này. Mà trước mặt hắn lại chính là Huyết Tổ, người mà hắn đang chuẩn bị truy kích như trong lòng hắn đang suy nghĩ.

- Thần thức của ta căn bản là không có khả năng tập trung được hắn… Chỉ có điều, trong lòng có sát niệm, không ngờ đã bước qua khoảng cách vô tận một cách rất kỳ lạ, đi tới nơi này !

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Huyết Tổ đang biến mất ở phía xa xa, Vương Lâm không nóng lòng đuổi theo mà là trầm ngâm suy nghĩ, cảm thụ những loại biến hoá trước đó. Cùng với việc đuổi giết Huyết Tổ thì Vương Lâm rõ ràng nhận ra rằng loại cảm thụ này còn đáng quý hơn rất nhiều !

Thời gian dường như trôi qua cực kỳ chậm rãi, khi lại giống như nháy mắt đã qua. Nửa nén hương sau, ánh mắt của Vương Lâm lộ ra vẻ như có điều hiểu ra. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua hư không, nâng chân phải lên, thử bước về phía trước.

Dưới một bước này, gợn sóng lại xuất hiện nhưng thân mình hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, loại cảm giác như dung hợp với thiên địa làm một thể cũng không xuất hiện nữa !

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 770: Diêu gia (2)

Vương Lâm nhíu mày, nhìn thoáng qua phương hướng Huyết Tổ vừa biến mất, bước ra từng bước một đuổi theo, truy kích Huyết Tổ. Chẳng qua mục đích trọng yếu nhất lúc này trong lòng Vương Lâm chính là tìm lại cảm giác như dung nhập vào với thiên địa như vừa rồi. Khi Vương Lâm hồi tưởng lại lúc trước, có thể nói, cũng khiến cho tim hắn phải đập thình thịch.

- Loại thần thông này nếu có thể hoàn toàn nắm giữ thì chẳng phải là … hoá thành vô hình giữa thiên địa !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra quang mang kỳ dị, từng bước một bước ra.

Một lúc lâu sau, bước chân của hắn ngày càng nhanh, cuối cùng thân mình hắn như hoá thành một đạo lưu quang, chợt loé lên rồi biến mất !

Dần dần, loại cảm giác như dung nhập vào giữa đất trời lại hiện lên trong lòng Vương Lâm. Hắn kìm nén dao động trong lòng, lẳng lặng thể hội. Chẳng qua cảm giác này cũng cực kỳ mờ nhạt, không phải là dễ dàng có thể hoàn toàn nắm giữ.

Mắt thấy cảm giác dung hợp với thiên địa có dấu hiệu tiêu tan, Vương Lâm than thầm, trong lòng lại nghĩ tới Huyết Tổ, cả người bước ra lại

đột nhiên biến mất.

Huyết Tổ đang bỏ chạy, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an. Loại cảm giác này dù là khi lão đối mặt với Lão Tổ của Diêu gia - Huyết Thần Tử cũng không mãnh liệt như thế !

Đúng lúc này bỗng nhiên thần sắc của hắn đại biến, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng chỉ trong giây lát, một đạo tiên ảnh xuất hiện trong hư không, hướng về Huyết Tổ hung hăng chụp lấy.

Một tiếng bang vang lên, hai tay Huyết Tổ bấm quyết, đánh ra một đạo huyết quang va chạm với tiên ảnh kia, thân mình lần nữa lùi lại phía sau.

Chỉ thấy phía sau tiên ảnh kia, gợn sóng lại nổi lên xung quanh, Vương Lâm đã đạp chân bước ra.

Tâm thần của Huyết Tổ đại chấn, cảnh tượng trước mặt làm tiêu tan phán đoán trước đó của lão. Liên tục hai lần thi triển thành công đại thần thông Súc Địa Thành Thốn thì lão đã cho rằng không thể lại lấy hai chữ may mắn để lừa mình gạt người được nữa.

Sau khi Vương Lâm xuất hiện, thân mình nhoáng lên tiến về phía trước, tay phải lại chỉ lên trời. Thoáng chốc, một đạo Hoàng tuyền bỗng nhiên trải ra giữa thiên địa. Bên trong Hoàng tuyền oán khí nồng đậm, hình thành từng trận âm thanh gào rít vang vọng khắp nơi.

Hoàng tuyền đã khác hẳn với trước đây. Lúc này, từ bên trong Hoàng tuyền tản mát ra dày đặc thiên địa nguyên lực. Hiển nhiên theo tu vi của Vương Lâm được đề cao, ngay cả thần thông cũng xuất hiện những biến hoá cơ bản.

- Nguyên lực, Hoàng tuyền !

Vương Lâm lạnh lẽo nhìn Huyết Tổ, trong miệng ngâm khẽ !

Trong chốc lát, Hoàng tuyền chấn động, nguyên vốn chỉ trải ra về phía chân trời bỗng nhiên khuếch tán vô tận, dường như thay thế được cả một mảnh thiên địa. Xung quanh bốn phía toàn bộ trở thành Hoàng tuyền, bao phủ Vương Lâm và cả Huyết Tổ.

Thiên địa nguyên lực tràn đầy, oan hồn do vô số oán khí hình thành ngưng tụ ra, từ bốn phương tám hướng không ngừng công kích về phía Huyết Tổ.

Thần sắc của Huyết Tổ cực kỳ âm trầm. Giờ phút này, thân thể và nguyên thần lão vốn cực kỳ suy yếu, trong Hoàng tuyền lại như thế nhưng Huyết Tổ vẫn là Huyết Tổ. Dù là rơi vào trạng thái như thế nhưng Vương Lâm muốn giết hắn cũng rất khó khăn.

Mặc dù ở trong Hoàng tuyền vô tận nhưng trên mặt lão cũng hiện lên vẻ tàn khốc, hai tay bấm quyết. Hồng quang trên thân thể lão lập tức sáng chói lên, một cỗ uy áp cường đại từ trên người hiển lộ ra.

- Huyết hoá !

Toàn thân Huyết Tổ trở nên mấp máy. Không trờ chỉ trong chốc lát, toàn bộ nguyên thần hoá thành một huyết trảo thật lớn, chụp thẳng về phía Vương Lâm.

Một trảo chụp ra, lập tức ba đạo cái khe giống như cuồng long, mang theo âm thanh xé gió nhằm về phía Vương Lâm. Nháy mắt khi nó lao đến, tay phải của Vương Lâm nâng lên, nguyên lực trong cơ thể cuồn cuộn, vỗ về phía trước. Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, thân mình Vương Lâm lùi lại phía sau, rời khỏi phạm vi của Hoàng tuyền, trong miệng lại ngâm khẽ:

- Ngưng tụ tuyền hồn !

Vô số oán khí trong Hoàng tuyền ngưng tụ, phút chốc đã có nguyên lực tiến vào khiến cho nó càng thêm sắc bén. Không ngờ trong Hoàng tuyền hiện lên vô số bóng dáng của Diêu Tích Tuyết, đánh về phía Huyết Tổ.

Huyết Tổ rên lên một tiếng, huyết trảo chụp về phía sau, như muốn đem Hoàng tuyền xé rách. Về phần oan hồn của Diêu Tích Tuyết ảo hoá ra,

dù lão biết là giả nhưng vẫn không nỡ ra tay.

Dưới một trảo này, Hoàng tuyền cũng bị hắn xé ra một chỗ hổng, thân mình hắn nhoáng lên, lao thẳng về phía chỗ hổng kia. Lúc này đây, vô số oán khí hoá thành Diêu Tích Tuyết không ngừng ngăn cản hắn.

Huyết Tổ gầm lên một tiếng bi thương, trên mặt lộ ra vẻ quyết đoán, huyết trảo lại đảo qua bên ngoài thân thể, liền khiến cho vô số oán khí hoá thành Diêu Tích Tuyết hoàn toàn sụp đổ. Những âm thanh thê thảm cực kỳ chân thật vang lên trong tai Huyết Tổ cũng khiến cho nguyên thần hắn vốn đã bị thương lại càng thêm đau đớn.

Bị Huyết Tổ xé rách, Hoàng tuyền rốt cục sụp đổ, chỗ hổng kia không ngừng ngày một lớn hơn. Cuối cùng Huyết Tổ mang theo một thanh âm thù hận không thể tả được phóng vọt ra:

- Vương Lâm, lão phu và ngươi quyết không đội trời chung !

Sau khi lao ra, thần thái của Huyết Tổ rất lăng lệ nhưng tâm thần của hắn cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Thanh âm thê thảm của Diêu Tích Tuyết không ngừng vang lên trong tai hắn, coi như vĩnh viễn không tiêu tan.

Nháy mắt khi lao ra Vương Lâm cũng đa tới trước người hắn, Tôn Hồn Phiên trong tay hoá thành một mảnh mây đen tràn ra, lập tức bao phủ hoàn toàn lấy Huyết Tổ.

Nhân quả Côn Cực Tiên dung nhập vào màn sương đen, âm thanh ba ba không ngừng vang lên.

- Thu !

Vương Lâm quát khẽ, màn sương đen điên cuồng co rút lại. Nhưng Huyết Tổ ở bên trong vẫn không ngừng phản kích. Tới lúc này, Huyết Tổ cao ngạo không ngừng phản kháng, màn sương đen cũng khi thì co rút lại, khi thì giãn ra. Cứ lặp đi lặp lại như thế khiến nó có dấu hiệu tiêu tan. Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé lên, há mồm phun ra một ngụm nguyên lực.

Khi ngụm nguyên lực này tiến vào, màn sương đen như có thêm lực lượng cường đại, điên cuồng co rút lại. Nhưng phản kháng của Huyết Tổ bên trong lúc này cũng đã gia tăng tới cực điểm.

Từng trận bang bang vang lên, màn sương đen không ngờ bắt đầu sụp đổ. Tiếng gầm rít của Huyết Tổ từ bên trong truyền ra cũng như sét đánh vang lên bên tai Vương Lâm.

- Muốn phong ấn lão phu ư !? Tên tiểu tử Vương Lâm ngươi còn chưa đủ tư cách ! !

Tiếng gào rít của Huyết Tổ truyền ra, màn sương đen lại yếu đi. Sương mù vốn nồng đậm nhưng lúc này đã nhanh chóng loãng đi, nháy mắt sẽ hoàn toàn biến mất.

Một khi màn sương đen này biến mất thì Tôn Hồn Phiên sẽ bị huỷ.

- Ba chủ hồn, hiện !

Vương Lâm hét lớn. Lập tức từ bên trong màn sương đen, ba đại chủ hồn, gồm cả Kỳ Lân hồn và hồn thứ tư lập tức ngưng tụ, điên cuồng công kích nguyên thần của Huyết Tổ.

Xuyên qua màn sương mù có thể thấy Kỳ Lân hồn hoá thành khói đen tràn ngập nguyên thần của Huyết Tổ, hoá thành một cái miệng Kỳ Lân rất lớn ở trên đỉnh đầu lão, không ngừng cắn xé. Hồn thứ tư lại mang theo âm thanh gào rít, không ngừng xuyên qua xuyên lại nguyên thần của lão. Mỗi lần đâm qua đều mang ra đại lượng nguyên thần khí.

Còn chủ hồn cuối cùng thì hoá thành hình người, rồi hoá thành vô số hắc khí vờn quanh Huyết Tổ, khiến cho hành động của hắn bị chậm lại.

Trên mặt Huyết Tổ hiện lên vẻ dữ tợn, hồng quang toàn thân chợt loé lên, một đoạn chú ngữ phức tạp từ trong miệng hắn truyền ra. Dưới chú ngữ này, hồng quang càng đậm, thậm chí khiến cho màn sương đen tràn ngập bốn phía dần lộ ra màu tím.

- Huyết Thần Băng ! !

Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng Huyết Tổ vang lên, hồng quang bên ngoài thân thể hắn lập tức trở nên yêu dị. Từ trong nguyên thần của hắn phút chốc đã truyền ra một cỗ lực lượng cường đại không thể tưởng được, điên cuồng tản ra. Lập tức Kỳ Lân hồn trên đỉnh đầu hắn hừ thảm một tiếng, dưới sự công kích này thân mình nó nhanh chóng tiêu tan. Kỳ Lân hồn hoảng sợ, lập tức lùi lại, nhả mồm ra.

Chủ hồn vờn quanh Huyết Tổ cũng tiêu tan từng chút một, nhanh chóng lui ra phía sau. Thậm chí hồn thứ tư đang xuyên thấu nguyên thần hắn cũng phải lùi lại. Huyết Tổ đưa tay ra miết một cái lập tức trên hồn thứ tư xuất hiện một vết nứt, vội hoá thành hắc khí dung nhập vào bên trong sương mù.

- Tiểu tử Vương Lâm ! ! !

Hai mắt của Huyết Tổ đỏ bừng, hai tay xé một cái trước người, lập tức xé ra một lỗ hổng trong màn sương đen, chuẩn bị nhấc chân bước ra.

Vương Lâm thuỷ chung vẫn bình tĩnh ! Nháy mắt khi Huyết Tổ chuẩn bị bước ra, hắn há mồm phun ra một đạo hoàng quang, bên trong đó có một hạt cát.

Hạt cát này vừa xuất hiện lập tức tản mát ra một cỗ uy nghiêm khổng lồ, phút chốc đã nhanh chóng bành trướng. Đảo mắt một cái, nó đã biến lớn thành trăm trượng, trông như một ngọn núi. Bản thể của nó chính là lấy một mảnh vỡ của Tiên giới, lấy thiên kiếp để luyện hoá, bên trong thiên địa hoả lô trở thành pháp bảo này. Nó vừa xuất hiện lập tức mang theo một cỗ tiên lực khổng lồ, hướng về Huyết Tổ áp chế thân mình lão. Lập tức âm thanh bang bang vang lên, huyết quang trên người lão có chút bất ổn, bước chân đang bước ra không ngờ mạnh mẽ bị đẩy lui lại.

Mảnh vỡ lớn trăm trượng hoá thành đại ấn giáng xuống với tốc độ cực nhanh. Trong tiếng hét lớn, cả người Huyết Tổ vọt lên nhưng nháy mắt nhưng tiếng nổ ầm ầm đã vang lên. Lão lại mạnh mẽ bị đè ép trở lại.

Quyển 3: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 772: Diêu gia (3)

Đại ấn bay lên, thần sắc của Huyết Tổ hơi suy yếu, đầy vẻ dữ tợn, huyết quang toàn thân loé ra. Đúng lúc này Nhân quả Côn Cực Tiên xuất hiện, bỗng nhiên co rút lại.

Một tiếng cách vang lên, nguyên thần Huyết Tổ lại suy yếu thêm, đang muốn phản kháng thì đại ấn kia lại đánh xuống, tạo ra tiếng nổ ầm ầm.

Toàn bộ nguyên thần của hắn gần như sụp đổ.

Huyết Tổ cười thảm một tiếng, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Nhưng ngay lúc đó, thanh âm của Vương Lâm truyền đến.

- Huyết Tổ, Vương mỗ không giết ngươi, ban cho ngươi một cơ hội gặp lại Diêu Tích Tuyết ! Nếu ngươi tự bạo thì cuộc đời này rốt cuộc không còn khả năng có thể nhìn thấy Diêu Tích Tuyết nữa !

Thanh âm của Vương Lâm lạnh như băng.

Huyết Tổ trầm mặc, vẻ điên cuồng trong mắt dần tiêu tan. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, lập tức hai tay bấm quyết, quát lớn:

- Thu !

Màn sương đen xung quanh nháy mắt dâng lên, tràn ngập ngoài thân Huyết Tổ, Nhân quả Côn Cực Tiên nhoáng lên giống như du xà, vờn quanh thân mình Huyết Tổ. Ba đại chủ hồn vốn bị tổn hao lúc này cũng lao lên điên cuồng cắn nuốt.

Mảnh vỡ đại ấn lơ lửng giữa không trung, mặc dù không đè xuống nhưng uy áp vẫn bao phủ. Có thêm áp lực này, tốc độ co rút của màn sương đen càng nhanh hơn. Gần như chỉ trong phút chốc đã co lại thành

một hình cầu, hoá thành một cây đại phiên chừng ba trượng bị Vương Lâm nắm trong tay.

Phiên bố rộng mười trượng mở ra, bên trên đã hoàn toàn thay đổi. Tôn Hồn Phiên vốn là một mảnh màu đen không có chút hình ảnh này nhưng lúc này, trên phiên bố đã hiện lên một hình ảnh.

Bóng dáng của Huyết Tổ trông rất sống động. Bên ngoài thân, Côn Cực Tiên hoá thành khoá, ba đại chủ hồn vờn quanh. Biểu tình của Huyết Tổ lộ ra đầy vẻ bi phẫn và không cam lòng.

Cứ như thế, hình ảnh này định hình trên phiên bố.

Nhìn Tôn Hồn Phiên này, Vương Lâm rơi vào trầm mặc. Hắn lúc này không có chút đắc ý nào vì đã đánh thắng Huyết Tổ, ngược lại trong lòng còn có chút buồn chán !

Đánh nhau với Huyết Tổ, có thể nói Vương Lâm đã hao hết tâm tư, cũng không đơn giản như vẻ ngoài luôn bình tĩnh lúc đó. Trong nhiều lần nguy hiểm tới sinh tử, nếu hơi chút sơ ý sẽ lập tức bỏ mình. Độ hung hiểm của trận chiến này không kém gì khi hắn chạy trốn Vọng Nguyệt. Thậm chí so với hành trình chạy trốn Vọng Nguyệt thì còn nguy hiểm hơn.

Dù sao trí tuệ của Vọng Nguyện cũng có hạn.

- Ta và ngươi không có thâm cừu đại hận, nếu là lúc trước ngươi mang theo Diêu Tích Tuyết đi thì làm sao mà có kết cục như thế này…

Vương Lâm than nhẹ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Vương Lâm có điên mới đi trêu chọc Huyết Tổ. Hết thảy những điều này Vương Lâm cũng rất là rất bất đắc dĩ. Nếu muốn sống nhất định phải phản kháng. Nếu muốn tiếp tục tồn tại nhất định phải giết Huyết Tổ - kẻ muốn tiêu diệt hắn.

Diêu Tích Tuyết chính là điểm yếu của Huyết Tổ, Vương Lâm nhất định phải thắng trận này ! Trước nguy cơ sinh tử, không có hai chữ đê tiện.

- Huyết Tổ, Vương mỗ kính ngươi là người coi trọng tình cảm cha con. Vương mỗ cũng có con. Tâm tính phẫn nộ khi có người gây bất lợi cho nó, Vương mỗ cũng biết… Chỉ có điều ngươi có cho ta một cơ hội để nói lời giải thích không? ! Nữ nhân của ngươi, Diêu Tích Tuyết, ở nơi ta. Nhưng Vương Lâm ta tự vấn không hề động tới mảy may. Năm đó, nếu không phải Diêu Tích Tuyết con ngươi ngươi tính kế hại ta trước, thì ta sao có thể đã biết thần thông của Huyết Tổ ngươi mà vẫn đi trêu chọc !?

Vương Lâm nhìn Tôn Hồn Phiên, trầm giọng nói. Hắn biết Huyết Tổ có thể nghe thấy.

- Hay là khi nữ nhi Diêu Tích Tuyết của ngươi tính kế hại Vương Lâm ta mà ta cũng không thể phản kháng !? Ngươi dù thương con nhưng lại không hiểu thị phi, không thèm nghĩ đến căn nguyên. Tuy ngươi yêu thương con gái nhưng cũng quá cưng chiều nó. Vương mỗ cho Huyết Tổ ngươi cơ hội nhưng bậc tiền bối như ngươi lại ôm sát niệm trong đầu. Hành động của ngươi, dưới con mắt của Vương mỗ, cũng không khác gì Diêu Tích Tuyết. Con hư tại mẹ ! (?) Lời ấy ngàn năm trước Vương mỗ đã hiểu mà Huyết Tổ ngươi tới hôm nay vẫn chưa hiểu ! ! !

Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phương xa, thu Tôn Hồn Phiên lại, cũng không thèm suy nghĩ xem Huyết Tổ có hiểu được hay không.

Chỉ cần hắn không thẹn với lương tâm là được. Tay phải Vương Lâm nâng lên, mảnh vỡ Tiên giới hoá thành đại ấn loé lên hoàng quang. Thể tích nó dần thu nhỏ lại, biến thành một hạt cát bị Vương Lâm nuốt vào.

Hắn phủi phủi quần áo, như muốn đem bụi bẩn mấy ngày qua đuổi đi. Thân mình hắn nhoáng lên, hoá thành một đạo trường hồng bay thẳng về phía xa.

- Tại Lôi chi Tiên giới này tất nhiên cần phải tận dụng mọi khả năng để khiến cho mình càng trở nên cường đại. Thần thông của ta vẫn còn kém quá. Trước đây tu vi không đủ, không có cách gì để đạt được Tiên thuật. Nhưng hiện tại, với tu vị này cũng có thể tham dự việc cướp đoạt động phủ của Tiên nhân rồi.

Mục tiêu của ta chính là Tiên thuật ! Uyển nhi, không cần vội, Đông Lâm Tinh, ta nhất định phải tới ! Phàm là có một chút khả năng cho ngươi thức tỉnh, ta sẽ tìm mọi cách để tranh thủ !

Tay phải Vương Lâm đặt lên mi tâm, tu vi đề cao khiến cho khả năng thức tỉnh Lý Mộ Uyển lại càng nắm chắc hơn. Hắn tới La Thiên Tinh Vực này, ngoại trừ để tránh né lão quái kia thì trọng yếu hơn chính là làm cho Lý Mộ Uyển sống lại. Mang theo suy nghĩ không ngừng về Lý Mộ Uyển, Vương Lâm từng bước một đi về phía trước trong hư vô. Mục tiêu của hắn chính là một mảnh vỡ đại lục ở phía trước.

Từ lúc này trở đi, tại Lôi chi Tiên giới này có thêm một chí cường giả, thêm một người tham gia đoạt bảo ! Người đó chính là Vương Lâm !

Mảnh vỡ đại lục trước mặt Vương Lâm, Lý Nguyên bỏ chạy cũng đã gần kết thúc. Thân mình hắn đã như dầu hết đèn tắt.

Nếu không phải do mấy người phía sau có thái độ trêu đùa thì sợ là hắn đã sớm bỏ mình. Càng làm cho hắn cảm thấy nhục nhã đó là nam tử kia trong khi đùa giỡn lại lấy hắn làm bia ngắm, không ngừng thử nghiệm các loại pháp thuật thần thông.

Lão già bên người nam tử kia hoàn toàn lộ ra vẻ vô tình lạnh như băng, thỉnh thoảng lại mở miệng ra chỉ điểm cho thanh niên kia. Mỗi lần chỉ dạy lại đều khiến cho Lý Nguyên càng thêm thê thảm.

Còn lại tám thanh phi kiếm, giờ chỉ còn có ba thanh. Khi hắn thi triển pháp thuật thì bị lão già kia tuỳ ý bắt lấy, trực tiếp huỷ đi thần thức rồi ném cho thanh niên kia.

Sau đó lại bị thanh niên kia đưa cho nữ tử bên người.

Một cỗ cảm giác bi phẫn nổi lên trong lòng Lý Nguyên. Tiếng cười như tiếng chuông lanh lảnh của nữ tử kia làm cho hắn cực kỳ tức giận, cảm giác rất chói tai.

Dọc theo đường đi, thương thế trên người hắn càng nhiều. Cánh tay phải của hắn vì chỉ luôn bỏ chạy trong thời gian dài, không có thời gian chữa trị nên đã xuất hiện tình trạng hư thối, còn có một con tiểu trùng chui vào. Con tiểu trùng này không phải là giòi bọ mà là một loại độc trùng do thanh niên kia phóng xuất ra.

Thậm chí Lý Nguyên còn có một loại cảm giác trong cơ thể và cả trong nguyên thần đều có một con tiểu trùng màu trắng nhuyễn động. Dường như chính bản thân mình lúc này đã trở thành ký thể để tầm bổ cho con tiểu trùng kia.

Tốc độ của Lý Nguyên ngày càng chậm, cảm giác toàn thân mệt mỏi, tử khí đã càng thêm nồng đậm. Sắc mặt của hắn lúc này đã không phải là tái nhợt mà đã rơi vào loại hồng nhuận của của bệnh tật.

- Thiếu chủ, người này dĩ nhiên đã như đèn cạn dầu ! ! !

Phía sau Lý Nguyên, ánh mắt của lão già thu hồi khỏi người hắn, bình thản nói.

Thanh niên kia cười lên:

- Nhanh thế đã muốn chết sao? Tuy nhiên người này quả cũng không tồi, kiên trì được tới mười ba ngày. Những tu sĩ trước hắn nhiều nhất cũng chỉ được có tám ngày mà thôi ! Sửu thúc, lần sau bắt cho ta một tu sĩ cảnh giới Âm Dương hư thật đi. Như thế thì có thể chơi đùa thêm vài ngày, Bát diện Phệ hồn trùng của ta cũng sẽ nhanh chóng thành thục hơn.

Thần sắc của lão già kia vẫn như thường, chậm rãi nói:

- Được !

Một chữ rất đơn giản nhưng lại lộ ra một cỗ vô cùng tự tin. Nữ tử bên cạnh như con chim nhỏ nép vào người thanh niên, cười nói:

- Biểu ca, trên người này còn có mấy thanh kiếm đó.

Thanh niên cười ha hả, ôm lấy nử tử mảnh mai này nói:

- Quên sao được, chín thanh kiếm này đều là của ngươi ! Đừng nói chỉ có chín thanh kiếm này, dù là bất cứ thứ gì trên cả Lôi chi Tiên giới, chỉ cần ta muốn, không có gì mà ta không đoạt được cả. Lát nữa từ trong nguyên thần của người này tìm ra được chỗ mấy thanh kiếm này thì chúng ta sẽ đi tới đó xem một chút.

Nữ tử kia che miệng cười, ánh mắt lộ ra vẻ quyến rũ, thanh âm như tiếng chuông trong trẻo êm tai, mở miệng nói:

- Biểu ca thân là người của Diêu gia, tự nhiên có thể làm được !

Thần sắc của thanh niên kia lộ ra vẻ ngạo mạn, họ Diêu này, ở trong La Thiên Tinh Vực, dù là Lôi Tiên Điện cũng phải cho họ vài phần thể diện. Hắn thân là người của Diêu gia, tại trong Lôi chi Tiên giới này quả đúng như lời nói trước đó, chỉ cần là muốn vật gì thì không thể không đoạt được. Lúc này đây, ở trong hư không, Vương Lâm thấy được mảnh vỡ đại lục ở phía trước, thân mình nhoáng lên liền đi tới phía trên đại lục này.

- Không biết Lý huynh đang ở nơi nào…

Theo bản năng, thần thức của Vương Lâm tràn ra, nhưng nháy mắt sắc mặt lập tức âm trầm. Sát khí nồng đậm, từ sau khi phong ấn Huyết Tổ,

lại lần nữa bùng nổ. Tinh quang trong hai mắt của Lý Nguyên đã không nhiều lắm, đa phần đã tiêu tan hết.

- Phải chết thật sao… Cũng vậy thôi, chết thì chết… Cũng là một cách để giải thoát. Chỉ có điều, Hứa huynh, Lý mỗ còn chưa truyền thụ cho ngươi Nhĩ tâm phốc…

Lý Nguyên cười thảm.

minhchinh555

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 773: Mười ba ngày.

Trong thanh âm của Lý Nguyên lộ ra hận ý thấu xương. Thù hận này nếu có thể hoá thành thực chất sợ là sẽ lập tức bùng nổ, phát tiết hết tất cả những phẫn nộ mấy ngày qua.

Vương Lâm gật đầu, ánh mắt lướt qua lão già cảnh giới Âm Hư kia, rồi nhìn về phía nữ tử đang đứng ngây ngốc ở phía xa. Trong tay nàng rõ ràng là đang cầm kiếm tiên của Lý Nguyên.

Căn bản không nói lời nào vô nghĩa, thân mình Vương Lâm thong thả bước về phía trước một bước. Một bước này lập tức vượt qua khoảng cách mười trượng, xuất hiện trước người nữ tử.

Nữ tử này lúc này mới từ trong khiếp sợ cực điểm hồi tỉnh lại. Nàng chính mắt nhìn thấy thân thể thanh niên họ Diêu kia dưới một chỉ của người trước mặt này lập tức tan nát đương trường. Thanh âm bang bang khi thân thể thanh niên họ Diêu kia nổ tung bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong tai của nàng.

Một chỉ chỉ ra, thân thể tan nát. Còn có nguyên thần của thanh niên họ Diêu kia lập tức bị người trước mặt này bắt lấy, huỷ diệt thần thức, biến thành một đoàn nguyên lực.

Cảnh tượng này đã huỷ diệt tâm thần của nàng ngay lập tức, khiến cho nàng run lên như cầy sấy. Lúc này đây đột nhiên thấy Vương Lâm từ từ hướng về phía mình, nỗi sợ hãi trong lòng nàng phút chốc bị khuấy lên, sợ hãi đến cùng cực, khiến cho nàng gần như phát điên, phải hét lên một tiếng chói tai.

Trong mắt nàng, Vương Lâm đã không còn là một con người nữa mà đã biến thành một bóng ma, một Phệ Hồn ma đáng sợ!

Gần như theo bản năng, nữ tử nhanh chóng lui về phía sau, thâm chí một chút ý nghĩ phản kháng cũng không dám nảy lên. Trong đầu nàng chỉ có

một ý niệm duy nhất đó chính là chạy trốn, trốn. Trốn!!

Từ trước tới nay nàng chưa từng bao giờ hoảng sợ như bây giờ. Loại cảm giác đáng sợ này chẳng những huỷ diệt đi ý thức của nàng, khiến cho đạo tâm của nàng xuất hiện một vết rách thật sâu. Dù nàng có may mắn tránh thoát được một kiếp nạn này thì ngày sau tu vi cũng sẽ giảm mạnh, muốn đề cao cũng không chút khả năng nào.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh như băng, trong mắt là một mảnh âm hàn. Một bước, hắn đã đi tới trước người nữ tử đang bay nhanh lùi lại. Tốc độ của nữ tử này trong mắt Vương Lâm thì là quá chậm!

Lúc này đây, cách đó không xa, ánh mắt của lão già cảnh giới Âm Hư kia chợt loé lên, không đi cứu người mà nhanh chóng lui về phía sau.

Một chỉ điểm ra, đặt lên mi tâm nàng. Đồng tử trong hai mắt nữ tử kia co rút lại, sự sợ hãi trong lòng nàng đã đạt tới cực điểm. Nháy mắt khi điểm tới mi tâm nàng, nguyên lực bộc phá ra, như bạo long trực tiếp tiến vào trong cơ thể nàng. Thân thể nàng không bị tung lên, thân mình đang run lên bỗng nhiên đứng yên tại chỗ.

Từ trong cơ thể nàng, từng trận âm thanh bang bang không ngừng vang lên. Thanh âm này nàng cực kỳ quen tai, cùng với âm thanh từ trong cơ thể của thanh niên họ Diêu trước đó thì giống nhau như đúc.

Từ chỗ mi tâm, nguyên thần nàng hoá thành một quang cầu bay ra, bị Vương Lâm hư không chụp lấy, trực tiếp ném về phía Lý Nguyên đang nằm trên mặt đất, dung nhập vào trong thân thể hắn, hoá thành nguyên lực làm dịu đi nguyên thần, đồng thời đem phần lớn thương thế trong cơ thể hơi chút chữa trị.

Thân thể nữ tử trong phút chốc đã tiêu tan sạch sẽ. Mãi cho tới khi sắp chết, nàng vẫn không hiểu rõ vì sao người kia khi bị ba người bọn họ lăng nhục lại không sớm nói ra rằng hắn còn có một bằng hữu có tu vi bực này, cũng đồng dạng đang ở trong Lôi chi Tiên giới.

Đồng thời với thân thể tiêu tán, những thanh phi kiếm và túi trữ vật đều văng ra, rơi xuống mặt đất.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng dáng lão già đang bỏ chạy ở phía xa xa, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh. Thân mình hắn bước về phía trước một bước, cả người phút chốc đã dung hợp với thiên địa, biến mất tại chỗ.

Tâm thần của lão già Âm Hư kia chấn động. Đối với việc Vương Lâm đột nhiên xuất hiện, hắn tự biết không thể nắm chắc chiến thắng được nên mới vội vã bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, phía trước hắn bỗng xuất hiện một gợn sóng. Một cỗ nguyên lực khổng lồ từ bên trong tràn ra, khiến cho thân mình của lão già phải dừng lại một chút.

Bóng dáng của Vương Lâm từ bên trong gợn sóng bước ra.

- Kế tiếp, tới phiên ngươi!!!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé lên. Một đạo lôi đình màu tím xuất hiện khi hắn nâng tay lên. Lưới lôi đình này vừa xuất hiện lập tức trong phạm vi trăm trượng đều tràn ngập mây tím. Bên trong những đám mây tím, điện quang lưu chuyển, nhanh chóng ngưng tụ hình thành một cánh tay lôi đình, đánh thẳng về phía lão già.

Sắc mặt của lão già đại biến, thân mình bạo lui. Cùng lúc đó hai tay bấm quyết, trong tay xuất hiện hoả diễm. Hoả diểm này cực nóng, lập tức tràn ngập toàn thân, hình thành một tấm chắn bằng hoả diễm.

Lôi đình giáng xuống vào mặt ngoài của tấm chắn hoả diểm. Chỉ nghe những âm thanh bang bang vang lên, tấm chắn hoả diểm lập tức sụp đổ, lôi đình điên cuồng tiếng vào trong cơ thể lão già.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt, thân mình nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này đây, lão già gần như hồn bay phách lạc, da đầu run lên, sự hoảng sợ và hoảng hốt không ngừng đan xen với nhau, đã đạt tới cực hạn.

- Tiền bối cho ta nói một câu!!!

Trong khi lui nhanh về phía sau, lão cấp tốc nói.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh như băng, nhấc chân bước về phía trước, không nhanh không chậm đuổi theo, trong miệng lạnh giọng nói:

- Ngươi đã đuổi giết bằng hữu của ta mấy ngày, nói!

- Mười ba ngày. Nhưng tiền bối, việc này hoàn toàn đều là do Thiếu chủ Diêu gia gây nên. Lão phu đã từng khuyên bảo nhưng thân phận bất đồng, cũng không thể ngăn cản!

Trong khi lui về phía sau, lão già vội vàng nói.

Giờ phút này, đối với người trước mặt này, hắn cực kỳ kinh sợ. Đối với tu sĩ có tu vi Dương Thật, lão căn bản không có khả năng kháng cự. Dù cho khoảng cách tới Dương Thật của hắn cũng chỉ còn một ranh giới rất nhỏ.

- Mười ba ngày?!

Sát khí trong mắt của Vương Lâm nồng đậm, lại bước ra một bước, lập tức đuổi kịp lão già. Hai ngón tay phải Vương Lâm kết thành kiếm chỉ, như tia chớp điểm về phía tay trái của lão già.

Lão già kia biến sắc, đang muốn né tránh thì ngay lúc này từ trong miệng Vương Lâm thốt ra một chữ:

- Định!

Một chữ này liền giống như bị khản giọng, ngay khi rơi vào trong tai của lão già lại khiến lão cảm giác được một cỗ thiên địa nguyên lực đậm đặc, trong thời gian ngắn đã tràn ngập xung quanh, khiến cho thân mình lão nháy mắt đã không thể di động được điểm nào. Thậm chí ngay cả nguyên thần, dưới thiên địa nguyên lực nồng đậm này cũng như biến thành nước trong ao, trở nên trì hoãn.

- Đây là ngày đầu tiên!

Song chỉ của Vương Lâm biến thành kiếm, nhanh như thiểm điện điểm vào cánh tay trái của lão già, nguyên lực phát ra. Chỉ nghe phịch một tiếng, toàn bộ cánh tay trái của lão phút chốc đã hoàn toàn tan nát, hoá thành một mảnh huyết nhục, bay về phía sau thành hình cánh quạt. Nguyên lực khổng lồ bên trong lại lần nữa bùng nổ khiến cho huyết nhục này vang lên tiếng bang bang, tiêu tan sạch sẽ.

Trên mặt lão già lộ ra vẻ thống khổ, muốn dãy dụa nhưng thân thể quả thực không thể di động được nửa điểm.

- Ngày thứ hai!

Song chỉ của Vương Lâm lại điểm ra, lúc này cách không đánh vào chân trái của lão già. Nguyên lực tiến vào, phịch một tiếng, hơn phân nửa chân trái của lão già đã nổ tung.

Gân xanh trên mặt lão già nổi lên, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn. Chẳng qua trong vẻ dữ tợn này lại chứa đầy vẻ sợ hãi. Trong mắt hắn, sự đáng sợ của Vương Lâm đã tràn ngập tâm thần của hắn.

- Đây là ngày thứ ba!

Vương Lâm nhấc chân lên, đá vào đùi phải của lão. Lại một tiếng phịch vang lên. Gần như chỉ trong khoảnh khắc, tứ chi của lão già đã bị tan nát mất ba cái.

Lão già hừ thảm một tiếng, sự đau đớn kịch liệt như thuỷ triều dâng lên, bao phủ toàn thân lão. Sự thống khổ này quá lớn, kích thích nguyên thần trong cơ thể hắn buông lỏng ra, vận chuyển toàn thân. Thân thể hắn chỉ qua nửa khắc đã có dấu hiệu khôi phục.

Thu chân lại, tay phải của Vương Lâm lại điểm về cánh tay phải của lão già. Nguyên lực khổng lồ tiến vào khắp cánh tay. Chỉ còn một chi này cuối cùng cũng ầm ầm tan nát.

- Đây là ngày thứ tư!

Vẫn chưa chấm dứt. Sau khi Định Thân thuật tiêu tan một khắc, ngay khi lão già vừa mới khôi phục hành động, thân thể lão tràn đầy nguyên lực, vội vàng lui về phía sau. Đúng lúc đó, thanh âm lạnh như băng của Vương Lâm lại vang lên.

- Định!

Lão già hét lên một tiếng bi thiết, thanh âm của đối phương rơi vào trong tai giống như âm thanh đòi mạng, khiến cho đáy lòng hắn như rơi vào vực sâu của sự tuyệt vọng. Nếu sớm biết như thế này, lúc trước hắn tuyệt đối sẽ không động đến một sợi lông trên người Lý Nguyên.

Giờ phút này trong tâm thần của lão là một mảnh kinh hoàng. Mơ hồ nhớ lại câu nói kia ngay khi người này vừa xuất hiện.

- Là ai cho ngươi cái tư cách đả thương bằng hữu của ta!?!

Những lời này như sấm đánh ầm ầm vang lên trong tai lão.

Ở lần thứ hai thân mình lão bị định trụ, chân Vương Lâm bước tới, tay phải điểm nhanh về ngực lão. Mỗi một lần điểm ra, thân mình lão già đều trở nên chấn động kịch liệt, khoé miệng tràn ra máu tươi.

- Ngày thứ năm!

- Ngày thứ sáu!

- Ngày thứ bảy!

Mãi cho đến cuối cùng khi trước ngực lão già đã trở thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, xương cốt toàn thân đứt ra từng khúc, máu tươi phun ra như mưa, toàn bộ thân mình đã hoàn toàn mất đi sức sống.

- Đây là một ngày cuối cùng!

Tay phải Vương Lâm biến thành chưởng, mang theo một cỗ vô tình lạnh như băng vỗ lên người lão già.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 774: Tử mẫu đạo khô.

- Đinh !

Một âm thanh răng rắc trong trẻo vang lên, thân thể của lão già hoàn toàn sụp đổ, hoá thành một đống thịt bầy nhầy tiêu tán trong màn sương máu. Nguyên thần của lão bay ra, giữa không trung run rẩy, hét to lên:

- Diêu gia sẽ không bỏ qua cho ngươi !

Ánh mắt của Vương Lâm lạnh như băng, nội tâm khẽ động, vỗ túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên xuất hiện trên tay, hơi rung lên, đại phiên rộng mười trượng tung bay, lộ ra hình ảnh của Huyết Tổ bên bên đó.

- Ngươi có biết hắn không ?

Vương Lâm bình thản nói.

Nguyên thần của lão già kia ngẩn ra, cẩn thận nhìn kỹ. Sau đó hai mắt trừng lên, lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn tuy không nhận ra người này là ai nhưng tướng mạo cùng với Diêu gia Lão Tổ thì có tới bảy phần tương tự.

Không đợi lão già trả lời, từ biểu tình của lão già này Vương Lâm cũng đã biết được đáp án. Thân mình hắn bước ra, nguyên lực trong cơ thể bỗng phát ra, tràn ngập bốn phía rồi co rút lại, phong toả nguyên thần của lão già kia.

Hắn chụp một cái vào hư không, nguyên thần lão già căn bản là không thể tránh né, lập tức đương trường bị nắm lấy, kéo tới bên người Vương Lâm. Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra hàn quang, cầm lấy nguyên thần lão, vận chuyển thần thông Sưu hồn thuật. Nguyên lực khổng lồ khiến cho lão căn bản không thể giãy dụa được. Trong mắt Vương Lâm loé ra quang mang kỳ dị rồi huỷ đi thần thức của lão. Hắn nhào nặn nguyên thần lão thành một nguyên lực cầu.

Thân mình của Vương Lâm từ giữa không trung hạ xuống, đi tới bên người của Lý Nguyên, đem nguyên lực cầu đặt vào mi tâm của Lý Nguyên.

- Lý Nguyên, Hứa mô đem đến cho ngươi một hồi tạo hoá ! Có thể đạt tới Âm Hư hay không hoàn toàn nhìn vào cơ duyên của ngươi !

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải hư không đặt trước ngực của Lý Nguyên.

- Thu !

Hắn quát khẽ một tiếng, một đám tiểu trùng nhanh chóng lần lượt từ trong cơ thể Lý Nguyên bay ra. Một đám tiểu trùng vô cùng dữ tợn, nhuyễn động lẫn nhau, tản mát ra một cỗ xú khí.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, quét tay một cái, lập tức đám tiểu trùng này lần lượt tan nát.

Tu vi của Lý Nguyên cũng đã đạt tới Vấn Đỉnh đại viên mãn nhưng chưa bước vào Âm Hư là do nguyên lực trong nguyên thần vẫn chưa đủ.

Lần này Vương Lâm đem ba cái nguyên thần để tẩm bổ cho hắn, nhất là nguyên thần của lão già cảnh giới Âm Hư kia lại ẩn chứa nguyên lực khổng lồ. Do đó tỷ lệ để Lý Nguyên đột phá Vấn Đỉnh đại viên mãn đã tăng lên rất nhiều.

Sau khi bố trí một số cấm chế xung quanh thân thể của Lý Nguyên, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

- Huyết Tổ quả nhiên là người của Diêu gia. Bên trong suy nghĩ của lão già kia, không ngờ Diêu gia lại cường đại như thế. Nhất là tên Huyết Thần Tử - Diêu gia Lão Tổ.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang.

- Từ khi Vương Lâm ta tu đạo tới nay, gặp qua không ít địch nhân cường đại. Thêm một Huyết Thần Tử cũng không nhiều !

Vương Lâm tự nói.

- Dù là trước đó biết được hết thảy những điều này thì chẳng lẽ bởi vì Huyết Thần Tử cường đại mà lại không cứu Lý Nguyên sao ? !

Hơn nữa, hắn đã đắc tội với Huyết Tổ, trong lòng liền quyết đoán.

- Chỉ cần nắm giữ được thần thông dung hợp với thiên địa thì dù là Thác Sâm đến đây ta cũng có thể toàn thân trở ra ! Tuy nhiên, trong thần thức của lão già còn có một chút ký ức rất thú vị, đối với ta cũng hữu dụng !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, khoanh chân ngồi xuống điều chỉnh nguyên lực, không ngừng luyện hoá.

- Thời điểm mà hấp thu toàn bộ nguyên lực trong cơ thể thì có thể tiếp cận với chân chính bước bước thứ hai, Khuy Niết sơ kỳ rồi !

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, tay phải triệu hồi, ba cái túi trữ vật và mấy thanh phi kiếm bay tới trong tay hắn.

Ba túi trữ vật này chính là của ba người kia. Ánh mắt của Vương Lâm trước tiên dừng lại trên mấy thanh phi kiếm. Đây là những thanh phi kiếm mà hắn cùng với Lý Nguyên cùng phát hiện ra trong không gian trữ vật của Tiên nhân.

Thần thức của hắn đảo qua những phi kiếm này, tâm thần khẽ động. Lập tức chín thanh kiếm này bay lên, phân tán cắm trên mặt đất. Trong đó có tám thanh cắm xuống thành một vòng tròn, một thanh còn lại thì cắm ở một chỗ khác.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật của bản thân, lập tức chín thú cốt bay ra. Thú cốt lớn nhất dừng ở trung tâm của tám thanh phi kiếm. Còn tám thú cốt còn lại vờn quanh bốn phía thanh phi kiếm cắm một mình tách riêng ra kia.

Cảnh tượng này chính là bộ dáng của chúng nó khi bị Vương Lâm phát hiện ra lúc trước.

Vương Lâm nhìn kỹ lúc lâu. Chín thú cốt này, trước đây thần thức của Vương Lâm đã từng tra xét qua, dường như bên trong có một cỗ lạc ấn khác, khiến cho thần thức của hắn không thể hoàn toán ấn xuống, càng không nói là có thể khống chế.

Trước đây hắn đã từng hoài nghi, thú cốt pháp bảo này không chừng phải có phương pháp đặc thù mới có thể mở ra. Giờ phút này hắn đem thú cốt thả ra với phi kiếm, Vương Lâm liền nhìn ra chỗ khác biệt.

Trầm mặc một lúc, thần thức của Vương Lâm tản ra. Đầu tiên là dung nhập vào trong tám thú cốt nhỏ hơn kia. Khoảnh khắc khi thần thức của hắn chạm vào thú cốt này, bỗng nhiên tám thú cốt mảnh dẻ hơi chấn động. Một cỗ lực hút bỗng nhiên từ trên thân thú cốt mạnh mẽ xuất hiện. Nguyên thần của hắn lập tức cảm nhận được cỗ lực hút này.

Ánh mắt hắn chợt loé lên, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể tiến vào trong nguyên thần, kéo dài thần thức ra. Sau đó theo lực hút, nguyên thần của hắn phân làm tám đại dung nhập vào bên trong thú cốt.

Lực hút kia dường như không có điểm cuối, không ngừng hấp thu nguyên thần, muốn đem toàn bộ nguyên thần của Vương Lâm hút vào trong. Ánh mắt của Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, tâm thần khẽ động liền đem nguyên thần từ trong thú cốt rút về.

Sau đó, hai tay hắn bấm quyết, đánh ra từng đạo lạc ấn ra xung quanh. Sau đó nguyên lực trong cơ thể lại tản ra, tràn ngập một phạm vi nghìn trượng. Lập tức một cỗ sương trắng xuất hiện, tản ra xung quanh. Trong màn sương mù này ẩn chứa nguyên lực của hắn.

Nếu là người ngoài đi ngang qua, nhìn thấy đám sương mù này sẽ không có hành động gì thiếu suy nghĩ. Bởi vì nguyên lực trong màn sương mù này tràn đầy uy áp. Dù là tu sĩ cảnh giới Âm Hư hay Dương Thật nhìn đến một màn này cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì điều này biểu thị rằng có một tu sĩ bước thứ hai đang ở trong màn sương mù, không muốn bị người khác quấy rầy. Nếu có ý đồ tiến vào sẽ bị nguyên lực bên trong sương mù này công kích.

Sau khi nguyên lực tản ra hoá thành sương mù, Vương Lâm hơi chút trầm ngầm, há mồm phun ra Mảnh vỡ Đại ấn, dung nhập vào trong sương mù. Sau đó hắn mới yên lòng, khoanh chân nhắm mắt lại. Thiên linh của Vương Lâm loé ra quang mang, nguyên thần của Thái Cổ Lôi Long bay ra, gào rít một tiếng rồi trực tiếp lao về phía tám thú cốt.

Khi nguyên thần tiếp cận, lập tức từ trong tám thú cốt kia lại truyền ra lực hút. Dưới lực hút này, nguyên thần của Vương Lâm phân ra làm tám đạo, phân biệt dung nhập vào mỗi thú cốt !

Sau khi hấp thu toàn bộ nguyên thần của Vương Lâm, tám thú cốt lập tức phát ra quang mang yêu dị, mỗi lúc một đậm cho tới khi tám đạo lam quang từ trên thú cốt bắn ra, toàn bộ hướng về thanh phi kiếm ở vị trí trung tâm ngưng tụ lại.

Bên trong lam quang này còn ẩn chứa nguyên thần của Vương Lâm. Nguyên thần của hắn, trải qua một loại chuyển hoá mà hắn cũng không rõ trong thú cốt đã theo lam quang tiến nhập vào trong phi kiếm.

Thanh kiếm này rung lên, phát ra từng trận kiếm minh. Nguyên thần của Vương Lâm cũng hợp nhất trong lần ngưng tụ này, lập tức cảm nhận được một cỗ kiếm khí nồng đậm. Kiếm khí này điên cuồng tấn công vào nguyên thần của Vương Lâm.

Ánh mắt của Vương Lâm ngưng trọng. Nguyên lực trong nguyên thần bỗng nhiên tản ra, hình thành một cơn gió lốc quét ngang. Lập tức kiếm khí sở có tiêu tan, nhưng sau đó càng nhiều kiếm khí lại xuất hiện, như không có bắt đầu và kết thúc !

- Đây là một trận pháp cấm chế !

Trong mắt Vương Lâm loé lên quang mang, không ngừng thôi diễn cấm chế. Hắn dứt khoát ngồi xuống, không ngừng suy tính. Nguyên lực hình thành một vòng bảo hộ bên ngoài thân thể hắn, không để ý tới kiếm khí không ngừng công kích hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, hắn đã tìm ra cách phá được cấm chế này. Tâm niệm của hắn khẽ động, lập tức liền có cấm chế xuất hiện ngoài thân thể hắn, hướng về bốn phương tám hướng tản ra.

Giờ phút này, thanh phi kiếm bị tám thú cốt vây quanh kia tràn ngập kiếm khí. Thanh kiếm này hướng về phía trên dựng lên, bay tới trên không nơi thú cốt bị tám thanh kiếm tiên vờn quanh, mũi kiếm chỉ xuống. Nháy mắt kiếm khí đã tràn ra.

Kiếm khí này chia làm tám đạo, phân biệt dung nhập vào trong tám thanh kiếm tiên. Nguyên thần của Vương Lâm lần nữa lại theo kiếm khí này bay ra, chia làm tám, dung nhập vào trong tám thanh kiếm tiên.

Những điều trải qua trước đó lại xuất hiện, chẳng qua lúc này đây kiếm khí lại càng nhiều. Vả lại theo nguyên thần của Vương Lâm phân ra làm tám, gần như mỗi một phần đều trải qua một cảnh tượng như nhau.

Ba ngày sau, cả tám thanh kiếm tiên đồng thời tràn ra kiếm khí. Tám đạo kiếm khí này ngưng tụ vào trong thú cốt trung tâm. Nguyên thần của Vương Lâm, khi kiếm khí xông ra, cũng tiến vào thú cốt lớn nhất kia.

Bên trong thú cốt, nguyên thần của hắn lại dung hợp làm một. Cùng lúc đó, để lại một dấu vết bên trong thú cốt này. Một cảm giác minh ngộ dâng lên trong nguyên thần Vương Lâm. Cũng đúng lúc này, hắn đã hiểu rất rõ thú cốt, giống như vật ấy chính là một bộ phận thân thể của hắn vậy.

Hồi lâu sau, nguyên thần của Vương Lâm theo thú cốt bay về thân thể hắn.

Vương Lâm giương đôi mắt lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỷ và hưng phấn.

- Không hổ là Tiên gia pháp bảo ! Nếu không có phương pháp đặc thù thì căn bản là không có khả năng lưu lại thần thức trên nó ! Một khi thành công lưu lại thần thức thì sẽ lập tức nắm giữ được phương pháp sử dụng !

Vương Lâm đứng lên, tay phải hướng về phía trước triệu hồi, lập tức thú cốt thật lớn kia bay tới, trôi nổi trước người hắn.

- Vật này tên là Tử Mẫu Đạo Khô, uy lực rất lớn, chân chính là Tiên gia pháp bảo ! Đáng tiếc năm đó chủ nhân của nó đánh với Cổ Thần một trận nên bị hao tổn. Hơn nữa, chủ nhân bỏ mình nên từ đó đến nay vẫn chưa chữa trị toàn bộ. Nhưng dù vậy, uy lực của nó cũng rất kinh người. Có thể nói nó là một trong những pháp bảo cường đại nhất của ta lúc này !

Tay phải của Vương Lâm lật lên, thú cốt kia lập tức trở nên linh động, như là sống lại vậy, một ngụm cắn tới tay Vương Lâm.

Một lúc sau, trên lưng bàn tay phải Vương Lâm xuất hiện một đồ án thú cốt, trông rất sống động.

Vương Lâm thu hồi nguyên lực, nhìn thoáng qua Lý Nguyên ở phía xa xa. Thương thế của hắn đã khôi phục được nhiều. Nguyên thần đang trong giai đoạn dung hợp với nguyên lực, tiến hành bước đột phá cuối cùng. Có thể thành công hay không, Vương Lâm cũng không chắc chắn.

Trong quá trình chờ đợi Lý Nguyên thức tỉnh, Vương Lâm mở ra ba túi trữ vật của ba người bị hắn giết kia. Bên trong túi trữ vật của nữ tử kia có một số vật phẩm nhưng Vương Lâm cũng không để vào mắt, chỉ lấy tiên ngọc ở bên trong rồi ném nó qua một bên.

Về phần Thiếu chủ của Diêu gia, bên trong túi trữ vật cũng có một số vật phẩm, ánh mắt Vương Lâm quét qua, bỗng nhiên ánh mắt nhất ngưng, dừng lại ở một vật.

Đây là một tờ Chỉ phù !

So với vật này, những thứ khác cũng không tính là gì cả. Xuất ra tấm Chỉ phù này, ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang. Đây là lần thứ hai ở La

Thiên Tinh Vực, hắn gặp được Chỉ phù !

Trầm ngâm một lúc, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay hắn lại có thêm một tấm. Hai tấm Chỉ phù thoạt nhìn kích cỡ không hơn kém nhau nhiều lắm nhưng chu sa vẽ bên trên cũng khác hắn nhau.

- Vật này rốt cuộc là cái gì? !

Thần thức của Vương Lâm tản ra, đảo qua hai tấm Chỉ phù này. Lập tức hắn trở nên ngưng trọng, tại hai tấm Chỉ phù này hắn đã nhận ra dạo động nguyên lực rất nhỏ.

Với tu vi trước kia của hắn thì không thể phát hiện ra được.

- Thú vị, chẳng lẽ vật này cũng giống như pháp bảo sao? !

Vương Lâm trầm ngâm một lát, cẩn thận thu hồi hai tấm Chỉ phù này. Hắn có cảm giác vật này không tầm thường.

Cầm lấy túi trữ vật cuối cùng, ánh mắt của Vương Lâm chợt loé lên, thì thào:

- Bên trong nguyên thần của lão già kia suy nghĩ lộn xộn nhưng duy nhất một việc lại cực kỳ rõ ràng. Lần này hắn chính là phụng mệnh của Diêu gia, mang theo tộc nhân của Diêu gia đi Tàng Quyết Các của Lôi chi Tiên giới để thu hoạch Tiên thuật !

Từ suy nghĩ của lão già kia, Vương Lâm biết rằng trong Lôi chi Tiên giới này có một mảnh vỡ đại lục, ở vô số năm trước, bị bốn đại gia tộc tu chân truyền thừa từ Tiên giới của La Thiên Tinh Vực liên thủ phong ấn.

Trên mảnh vỡ đại lục bị phong ấn này có một chỗ Tàng Quyết Các của Lôi chi Tiên giới. Nơi gọi là Tàng Quyết Các chính là nơi cất giữ Tiên thuật. Tiên thuật bên trong nơi này được bảo tồn đầy đủ.

Chẳng qua Tàng Quyết Các chính là do Tiên Đế của Lôi chi Tiên giới và thủ hạ cùng nhau tạo ra, thậm chí bên trong còn có ẩn chứa quy tắc. Có thể đoạt được Tiên thuật bên trong hay không hoàn toàn trông cậy vào cơ duyên.

Bốn đại gia tộc tu chân truyền thừa từ Tiên giới không thể phá giải, chỉ có thể đem mảnh vỡ đại lục này phong ấn lại. Mỗi lần mở ra lại đưa tộc nhân tới đây thử cơ duyên.

Từ xưa tới nay, Tàng Quyết Các này gần như đã trở thành nơi chuyên thuộc về bốn đại gia tộc tu chân, không cho phép người ngoài bước vào.

Lần này tới Tiên giới, Diêu gia cũng không chỉ có một tổ mà có tới mười tổ.

- Tàng Quyết Các !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang.

Đúng lúc đó, cách chỗ Vương Lâm không xa, Lý Nguyên bắt đầu hô hấp mạnh mẽ, chậm rãi mở hai mắt ra, kinh ngạc nhìn về phía trước, khẽ thở dài nói:

- Đa tạ Hứa huynh ! Chỉ có điều, có lẽ Lý mỗ không có duyên với Âm Hư, nguyên thần không thể dung nạp được nhiều nguyên lực như thế !

Lý Nguyên cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay cụt của mình. Sau khi nói xong liền trở nên trầm mặc.

Vương Lâm nâng tay phải lên, vừa thu lại thì nguyên khí bốn phía biến thành sương mù cũng tan biến, thiên địa lại lô ra. Hai mắt hắn nhíu lại, cẩn thận nhìn kỹ Lý Nguyên rồi cười nói:

- Lý huynh không cần tự ti, nguyên lực trong cơ thể ngươi tẩm bổ nguyên thần. Đợi một ngày khi toàn bộ nguyên lực được hấp thu thì có

thể đạt tới Âm Hư. Một ngày này có thể đến nhanh, cũng có thể chậm nhưng nhất định sẽ đạt được.

Ánh mắt Lý Nguyên lộ ra tinh mang, gật gật đầu đứng lên, hướng về Vương Lâm cúi đầu thật sâu rồi ôm quyền nói:

- Hứa huynh, ngươi đối với Lý mỗ có đại ân. Đại ân này Lý Nguyên sẽ mãi ghi khắc trong lòng, không bao giờ quên !

Lý Nguyên nói không nhiều lắm nhưng những lời này đều xuất phát từ tận đáy lòng. Đối với Vương Lâm, hắn không có gì ngoài sự cảm kích !

Vương Lâm khẽ mỉm cười, đứng lên, tay phải hư không bắt lấy một túi trữ vật mà hắn chưa lục lọi, thần thức đảo qua rồi thu về, trực tiếp ném cho Lý Nguyên.

Đồng thời chín thanh kiếm tiên cũng bị nguyên lực dẫn động bay lên, rơi xuống bên người Lý Nguyên.

- Vật quy nguyên chủ ! Túi trữ vật kia ngươi cũng thu lấy, vật bên trong đối với ngươi cũng hữu dụng !

Lý Nguyên gật đầu, thu hồi phi kiếm rồi nắm lấy túi trữ vật. Sau khi đảo qua liền lấy một vật ra, chính là một chiếc Cổ kính.

- Vật này tên là Phá cấm Cổ kính, truyền lưu đến nay cũng không lâu nhưng phá được tuyệt đại bộ phận Cấm chế !

Hắn nói xong ném Cổ kính này cho Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười tiếp nhận, thu vào trong túi trữ vật.

- Tu vi lúc này của Hứa huynh, Lý mỗ đã nhìn không thấu. Nhưng hiển nhiên so với trước đây đã đề cao hơn rất nhiều. Không biết Huyết Tổ kia có bị không gian trữ vật kia huỷ diệt !

Lý Nguyên do dự một chút rồi hỏi.

- Nguy cơ từ Huyết Tổ đã được giải trừ, tuy là chưa chết nhưng cũng không cò gì khác biệt !

Vương Lâm bâng quơ nói nhưng rơi vào trong tai Lý Nguyên cũng khiến cho tâm thần hắn chấn động. Hắn nhìn Vương Lâm một cái thật sâu. Với tâm trí của hắn, từ một câu nói này liền đã rõ ràng. Tu vi của Vương Lâm đột nhiên tăng mạnh chắc chắn có liên quan tới Huyết Tổ.

- Lý huynh, Hứa mỗ phải ngang dọc Lôi chi Tiên giới để tìm kiếm hết thảy Tiên thuật có thể tìm được. Ngươi có nguyện đồng hành giúp ta phá bỏ các cấm chế trên hành trình này không?

Vương Lâm nhìn về phía Lý Nguyên cười nói.

Thực lực lúc này của hắn lúc này ở tại Lôi chi Tiên giới thì trử bỏ không có mấy người ở ngoài, không còn ai là đối thủ nữa. Dù Lý Nguyên ở bên người nhưng cũng sẽ không có ai có thể thương tổn đến hắn. Huống chí lấy cấm chế của Lý Nguyên, nếu cho hắn thời gian để thi triển thì thậm chí đa phần các thời điểm đều không cần Vương Lâm bảo hộ.

Vương Lâm mời Lý Nguyên cũng là có tính toán riêng. Đối với Lôi chi Tiên giới, Lý Nguyên hiểu biết hơn hắn rất nhiều. Nhất là về cấm chế thì Vương Lâm lại không thể sánh được. Có người này bên cạnh, việc tìm kiếm Tiên thuật sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong mắt Lý Nguyên hiện lên vẻ hăng hái, khẽ mỉm cười nói:

- Nếu Hứa huynh muốn, Lý mỗ dù liều mạng cũng sẽ để cho ngươi đạt được. Lôi chi Tiên giới này, nếu cho Lý mỗ đủ thời gian thì hết thảy cấm chế Lý mỗ đều nắm chắc có thể phá giải được ! Ví dụ như nơi này, Hứa huynh xem, có một di tích của Tiên nhân !

Tay trái của Lý Nguyên chỉ về phía trước. Nơi đó là một mảnh bình nguyên, trên mặt đất có đầy cỏ dại khô héo. Khi gió thổi qua thì phát ra âm thanh rào rào. Nhìn thế nào cũng chỉ thấy một sự bình thường, không có điểm nào kỳ diệu.

Một tay Lý Nguyên bấm quyết. Lúc này đây nguyên lực trong cơ thể hắn rất sung mãn. Một số cấm chế được lưu truyền trong gia tộc từ thời tổ tiên vốn không sử dụng được thì bây giờ hắn đã có thể thi triển ra.

Không trung tối sầm lại, cảnh tượng như một bức tranh vải của bình nguyên phía trước bị nhấc lên, khi cấm chế của Lý Nguyên ấn xuống, chậm rãi lộ ra một mảnh thành trì hoang tàn.

Một khối bia đá đứng ở trước đống hoang tàn này, trên đó có ba chữ đầy vẻ tang thương: “Dẫn Tiên Khí”

- Tiên thuật cũng không phải nắm giữ được khẩu quyết là đã có thể thi triển được. Tâm Cấm thuật phá huỷ cấm chế của Lý gia ta, thông qua một số dấu tích do thi triển Tiên thuật để lại, thì nhiều ít cũng có thể đảo nghịch. Pháp thuật này phương hại đến bản thân, Lý gia ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng vận dụng nhưng chỉ cần Hứa huynh cần, Lý mỗ sẽ giúp.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 775: Hắc động.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt nhìn lên trên tấm bia đá đã bị tàn phá kia. Sauk hi cẩn thận nhìn kỹ, hắn liền trực tiếp chuyển thân tiến về phía trước, bay tới bên cạnh.

Lý Nguyên theo sát sau đó, ngưng thần nhìn tấm bia đá sau đó ánh mắt lại nhìn vào mấy chỗ khac trong đống đổ nát, cười nói:

-Hứa huynh, nếu tại hạ đoán không sai thì đây chính là Dẫn Cơ phủ. Năm đó khi Lôi chi Tiên giới chưa sụp đổ thì chỗ này chính là địa điểm Tiên nhân dao dịch.

Vương Lâm gật đầu, thong thả đi về phía đống đổ nát, theo dọc đường đi có thể thấy khắp nơi đều là các tòa nhà đổ nát. Phủ đệ này rất lớn, gần như tương đương với một tòa thành trì ở nhân gian.

Toàn bộ khu phế tích hoang tàn cực kì im ắng, chỉ đôi khi có gió thổi luồn qua đống đổ nát này mới tạo ra âm thanh phảng phất nghe như tiếng khóc thê lương.

Trên mặt đất, mỗi khi gió thổi tới cũng xuất hiện một cơn lốc xoáy nho nhỏ nhẹ nhàng đem một ít bụi đất cuốn bay lên phát tán ra bốn phía.

Từ đống đổ nát xung quanh có thể tưởng tượng ra hình dáng lầu các nơi này, nhưng cũng lúc này đây cũng tổn hại cực kỳ. Thậm chí một số nơi còn tồn tại đôi chút dao động của cấm chế.

Cẩn thận tìm kiếm trong đống đổ nát của thành trì một phen, Vương Lâm cũng không có phát hiện được được chỗ nào khác thường. Hiển nhiên,vì Lôi chi Tiên giới đã nhiều lần mở ra nên sớm đã bị người khác đi vào tìm kiếm.

- Nhưng hễ là phủ dao dịch loại này thì gian cửa hàng lớn nhất tất nhiên là ở phía đông!

Ánh mắt Lý Nguyên chợt lóe lên nhìn về hướng đông.

Tại đống hoang tàn ở phía đông, quang cảnh còn thê thảm hơn. Đã không còn nhìn ra hình dáng của cửa hàng mà chỉ còn lại đống đất đã vỡ vụn mà thôi.

Lý Nguyên bước lên trước vài bước, rất nhanh đi tới chỗ đổ nát ở phía đông, ngồi xổm xuống bên cạnh một tả đá lớn bị đổ xuống hắn cẩn thận xem xét vài lần, sau đó tay trái bấm quyết, giống như đang suy tính điều gì đó.

Vương Lâm chậm rãi đi đến chỗ này, thần thức tản ra quét ngang một lượt nhưng cũng không phát hiện ra điều gì.

Một lúc sau, ánh mắt Lý Nguyên ngưng trọng, chỉ vào một chỗ trong đống đổ nát nói:

-Hứa huynh hãy công kích vào vào chỗ này.

Vương Lâm không nhiều lời, khẽ nâng tay lên, liền có một đạo lôi điện màu tím hóa thành cuồng long lao thẳng đến chỗ Lý Nguyên chỉ. Lôi điện đánh xuống, bỗng nghe một tiếng ầm nổ vang, mặt đất hơi chấn động. Bức vách đổ nát trong đống đất đá hoang tàn lập tức vỡ vụn bay tán loạn ra ngoài.

Lúc trước, trên mặt đất chỗ này không có dao động gì thì giờ đây đã xuất hiện một đồ án, như là một trận pháp được người ta khắc lên.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kì dị.

Lý Nguyên tiến lên vài bước đi tới bên cạnh trận pháp. Sauk hi nhìn kỹ vài lần sau đó cười nói:

- Hứa huynh, theo hiểu biết của ta thì trong cửa hàng của Tiên nhân nhất định sẽ có mật thất. Nơi này quả nhiên như Lý mỗ sở liệu.

Vương Lâm gật đầu nói:

- Dường như trận pháp này đã có từ lâu lắm rồi, tiên lực để duy trì trận pháp đã tiêu biến cho nên trên mặt đất mới không có dao động gì.

Lý Nguyên ngồi xổm xuống, tay trái đặt ở trên trận pháp, lau đi một đám lớn tro bụi, tính toán một chút rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy, hơn nữa nhìn tro bụi phía trên thì sợ là đã rất lâu không có người đi đến nơi này. Trận pháp này đúng như lời thế huynh nói, đã mất đi tiên lực để vận hành, trở thành tử trận.

Hắn lại nói tiếp:

- Tử trận là như thế, sau khi mất đi sinh cơ thì cũng cũng không thể phá giải được nữa, Nhưng ta có biện pháp khiến nó khiến nó khôi phục lại sinh cơ! Hứa huynh, ta cần một ít thời gian, huynh hãy chờ một lát!

Nói xong, Lý Nguyên khoanh chân ngồi xuống, phá đầu ngón tay trái đặt lên trên trận pháp.

Trên tay trái này có nguyên lực dao động, máu tươi chậm rãi theo miệng vết thương chảy ra dung nhập vào bên trong trận pháp, chậm rãi lan ra.

Vương Lâm bình tĩnh đứng ở một bên, suy nghĩ về phiến phế tích trước mắt này, Trong lòng hắn dâng lên một cỗ cảm khái. Năm đó, Lôi chi Tiên giới tất nhiên là cực kì cường đại, Tiên nhân vô số. Nếu không sẽ không có khả năng hình thành tòa phủ đệ dao dịch quy mô như thế này.

Với lại bên trong phủ đệ này phần lớn là các cửa hàng. Đứng ở nơi này, Vương Lâm hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được rằng vô số năm trước kia, tại nơi này, Tiên nhân nhân đạp trên pháp bảo và Tiên thú mà đến. Cũng giống như phàm nhân, trao đổi những nhu cầu của bản thân ở trong các cửa hàng này.

Khi đó, các vị Tiên nhân kia chắc cũng không từng nghĩ tới có một ngày, Tiên giới sẽ sụp đổ.

Đứng ở đấy, nội tâm Vương Lâm than thầm, hắn nhớ tới lúc ở Vũ chi Tiên giới, nhìn thấy cái thủ ấn cực lớn kia. Một chưởng ấn liền khiến cho mặt đất khắp nơi vỡ vụn.

-Đáng tiếc, Lý Nguyên không thể đi Vũ chi Tiên giới. Nếu không, bằng vào Tâm Cấm thuật của hắn, không chừng có thể mang chưởng ấn kia đẩy ra ngoài.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc mặt Lý Nguyên dần dần tái nhợt. Máu trên ngón tay trái của hắn từ từ chảy xuống, lan ra khắp toàn bộ trận pháp. Dần dần, trận pháp này như được truyền cho sức sống, đã xuất hiện những gợn sóng rất nhỏ.

Ánh mắt Lý Nguyên lóe lên, tay trái điểm lên mi tâm lập tức một đạo hắc tuyến từ đó bay ra, hóa thành một đạo cấm chế dừng ở trong trận pháp. Tay trái Lý Nguyên nhanh chóng bấm quyết, đang muốn tiêp tục thi triển cấm chế.

Nhưng vào lúc này, tại khoảnh khắc khi đạo hắc tuyến hóa thành cấm chế rơi vào trận pháp thì bên trong đột nhiên phun ra một cột ánh sáng sáng ngời. Cột sáng gần như ngay lập tức xông thẳng lên tận trời, mặc dù ở rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cả người Lý Nguyên ngẩn ngơ, đạo cấm chế trên tay trái chưa đánh ra lập tức tiêu tan.

-Điều này sao có thể…Tiên trận này lần đầu tiên mở ra…không ngờ là mở ra lần đầu tiên…

Nhìn vào cột sáng kia, hai mắt Lý Nguyên ngày càng sáng. Vương Lâm nhướn mày nhìn thoáng qua cột sáng kia. Nó xuất hiện đột ngột, không có nửa điểm dấu hiệu báo trước nên không thể ngăn cản. Hơn nữa nhìn biểu tình của Lý Nguyên, việc này cũng xảy ra ngoài dự kiến của hắn.

-Lý huynh!

Vương Lâm bình thản nói.

Lý Nguyên thở sâu. Lúc này cột sáng kia dần dần ảm đạm, chậm rãi co rút lại, xem bộ dáng thì không lâu nữa sẽ hoàn toàn tiêu tan. Thần thức Vương Lâm đảo qua lập tức phát hiện ra manh mối từ trong cột sáng kia.

Dường như có một cỗ tiên lực bị áp lực từ trong cột sáng phát ra.

- Nếu có phương pháp chính xác để mở tiên trận ra, thì lần mở sau sẽ không xuất hiện loại biến cố này. Nhưng nếu là dùng phương pháp khác để mở ra thì ở lần đầu tiên sẽ xuất hiện việc tiết linh. Chỉ có đem linh tính trong trận pháp phát tiết ra ngoài mới có thể tiến vào trong!

Lý Nguyên nhìn chằm chằm vào cột sáng đang dần ảm đạm kia, trầm giọng nói.

- Lần đầu tiên?

Hai mắt Vương Lâm nhíu lại.

-Đúng vậy, trận pháp này hẳn là lần đầu tiên bị sử dụng phương pháp khác mở ra… Đợi khi ánh sáng tiêu tan là chúng ta có thể đi vào nhìn xem bên trong rôt cuộc có cái gì!

Lý Nguyên liếm liếm môi nhìn vào trận pháp.

Vương Lâm gật đầu, bỗng nhiên thân sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn hướng xa xa. Một lát sau, chỉ thấy hai đạo kiếm quang đang gào rít bay đến, tản mát ra một cỗ tiên lực dao động nồng đậm. Hiển nhiên là bị cột sáng vừa rồi hấp dẫn, muốn đến xem rốt cuộc là cái gì.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, tay phải vỗ một trảo lên mặt đất, lập tức một khối vách tường bay lên, bị hắn với đánh tới liền vang ầm một tiếng đã biến thành những mảnh vụn. Vương Lâm vung tay lên, các mảnh vỡ này trong thời ngắn điên cuồng tản ra xung quanh.

Gần như chỉ trong khoảnh khăc, trong phạm vi nghìn trượng, bụi do các mảnh vỡ kia tạo ra đã tràn ra, hình thành một vòng tròn, giống như hình thành một vách ngăn do con người làm ra.

- Tiến vào là chết!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn vào cột sáng đang chậm rãi rãi mờ dần, bình thản nói.

Âm thanh hắn mặc dù không lớn nhưng ở trong tai hai người xa xa đang bay tới kia cũng giống như là sấm đánh. Tu vi hai người đều là Vấn Đỉnh trung kì. giờ phút này tâm thần chấn động kịch liệt. Ngay cả kiếm quang dưới chân cũng có chút không ổn. Hai người kia hoảng hốt dừng lại ở bên ngoài vòng tròn bụi, không dám tiến tới nửa bước.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đều tái nhợt, lập tức thu kiếm quang lại. Một trong hai người ôm quyền cung kính nói:

-Hai người vãn bối là người của Triệu gia của La Thiên Tây Vực, nhất định sẽ không vi phạm lời của tiền bối, sẽ không tiến vào.

Ánh sáng tiêu tan càng lúc càng nhanh, ánh mắt Lý Nguyên sáng ngời, tiến lên vài bước đi vào vùng phụ cận, chờ cho cột sáng hoàn toàn tiêu tan. Hai tu sĩ quỳ ở phía ngoài nghìn trượng kia mắt mở to nhìn vào thật kĩ. Hai người bọn hắn chưa bao giờ gặp qua một cảnh tượng như thế, nhưng sau khi suy xét, liền đoán là nơi đây có bảo vật xuất thế!

Tuy không dám có ý nghĩ tranh đoạt, nhưng đây là một cơ hội để mở rộng kiến kiến thức nên cũng không bỏ qua.

Hắn là sự việc tiết linh vừa rồi khi trận pháp mở ra quá lớn khiến cho toàn bộ tu chân giả trên mảnh vỡ đại lục này đều nhìn thấy rõ ràng. Nhưng phàm là tu sĩ khi thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện thì trong đầu đều có chung một suy nghĩ. Đó là nơi này xuất hiện bảo vật.

Mang theo ý nghĩ như vậy, gần như toàn bộ tu chân giả đều hướng về phía cột sáng mà đến. Hai người của Triệu gia do ở khoảng cách gần nên đến nơi này đầu tiên.

Không lâu sau, từ bốn phương tám hướng ngày càng có nhiều đạo trường hồng nhanh chóng bay tới. Những người trong các đạo trường hồng này tu vi không thấp, nhưng không có ai đạt tới cảnh giới Âm Hư nhưng đa phần đều đã đạt tới Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn

Những người này sau khi bay tới, nhìn thấy vòng tròn bằng bụi nghìn trượng kia thì đều lập tức dừng lại, không ai có hành động thiếu suy nghĩ mà đều không ngừng đánh giá, ánh mắt nhìn vào cột sáng đang dần tiêu tan phía trong phạm vi nghìn trượng kia, trong mắt đều lộ ra vẻ thèm muốn.

Nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy Vương Lâm thì cả đám lập tức biến sắc. Từ trên người Vương Lâm bọn họ đều có thể cảm nhận được một cỗ nguyên lực. Tất cả đều lui ra phía sau, không ai dám bước vào phía trong nghìn trượng.

Đối với những người này, Vương Lâm cũng không để ý tới. Thậm chí Lý Nguyên cũng không quá nhiều chú ý đến mấy người này. Một lúc sau, cột sáng hoàn toàn biến mất trong mắt của mọi người.

Khoảnh khắc khi cột sáng tiêu tan, chỗ trận pháp trên mặt đất liền lộ ra một cái hắc động. Một cỗ dao động tiên lực từ nơi này tràn ra, thậm chí

những người ở phía ngoài nghìn trượng cũng đều có thể rõ ràng cảm nhận được.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 776: Cấm địa nghìn trượng, người vào - chết.

Từng đạo ánh mắt mang theo vẻ thèm thuồng cực kỳ phút chốc đều ngưng tụ ở phía bên trong hắc động. Một cỗ khí tức vi diệu dâng lên ở trong lòng các tu sĩ phía ngoài nghìn trượng.

Nếu lúc này không có Vương Lâm ở đây, những người này lập tức sẽ nhảy vào trong hắc động kia. Đối với tu sĩ mà nói, hắc động này quả thật có sức hấp dẫn rất lớn.

Tất cả mọi người ở đây đúng là bởi vì không ai biết trong hắc động kia có cái gì, nên càng như thế thì cảm giác vi diệu này lại càng thêm mãnh liệt.

Ngay trong nháy mắt, từ chân trời phía xa, một đạo kiếm khí điên cuồng gào rít, một cỗ thiên địa nguyên lực dao động trong phút chốc bay thẳng về hướng này. Dường như đối với người này mà nói, cái tấm chắn vòng tròn nghìn trượng kia không tồn tại.

Ánh mắt của các tu sĩ ở phía ngoài nghìn trượng giờ phút này đều lộ ra quang mang kì dị. Thiên địa nguyên lực từ giữa không trung điên cuồng truyền tới chứng tỏ có một tu sĩ bước thứ hai đang đến đây.

Nguyên lực tràn ngập không trung. Phía chân trời có một bóng dáng màu vàng đang đạp kiếm quang nhanh chóng bay tới.

Phía trên màn kiếm quang, có đứng một người. Hắn mặc một chiếc hoàng bào rộng thùng thình, tung bay theo gió, tạo cho người ta một cảm giác phiêu dật. Với tu vi tới trình độ này rồi thì theo tướng mạo dĩ nhiên không thể nhìn ra độ tuổi của hắn được. Thoạt nhìn, trông hắn chỉ mới khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, có đôi mắt hẹp dài, bên trong loé lên hàn quang.

Thiên địa nguyên lực nồng đậm từ trong cơ thể hắn tràn ra, hiển nhiên tu vi đã đạt tới cảnh giới Âm Hư đỉnh. Khi hắn bay tới, nghìn trượng phía trước, mọi người đều lập tức tản ra, không dám ngăn cản.

Khoảng cách tới phạm vi nghìn trượng ngày càng gần. Hắn không phải không thấy được bụi đất vây quanh nghìn trượng kia, cũng không phải không biết được ý nghĩa của nó, nhưng tốc độ của hắn không có nửa điểm chậm lại, mà trực tiếp xông thẳng tới bên trong phạm vi này.

Nguyên lực dâng lên công kích, khiến cho bụi đất trong vòng tròn phạm vi nghìn trượng cũng phải cuộn lên.

Cảnh tượng này lập tức rơi vào trong mắt những tu sĩ đứng xung quanh, cả đám liền tập trung quan sát. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm là tu sĩ đại thần thông. Nhưng đồng dạng, hoàng bào thanh niên cũng thế. Giữa hai người nhất định sẽ xảy ra một trận chiến vì cái hắc động kia.

Chiến đấu ở trình độ này không phải là tầm thường. Thậm chí có người âm hiểm ôm ý tưởng muốn cả hai người đánh nhau đến lưỡng bại câu thương để đoạt lợi.

Sắc mặt Lý Nguyên khẽ biến đổi, đang lúc do dự thì bên tai thanh âm bình thản của Vương Lâm truyền tới:

- Lý huynh cứ đi xuống trước đi.

Lý Nguyên không nói gì, thân mình nhảy lên liền trực tiếp tiến vào trong hắc động, thân hình hắn vừa hạ xuống, hoàng bào thanh niên đã tiến sát đến nơi.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tay phải nâng lên, vỗ một cái về phía không trung. Nháy mắt, một đạo lôi quang màu tím xuất hiện, không gian liền lập tức tràn ngập một màn sương mù màu tím, màn sương này theo hai hướng tả hữu lao thẳng đến gã hoàng bào thanh niên.

Đồng tử trong mắt gã thanh niên kia co rụt lại. Hắn không phải không thấy Vương Lâm, nhưng hắn tự cho mình là có thân phận đặc thù, với lại phía sau có người của gia tộc đang gấp rút đi tới, nên đối với Vương Lâm cũng không quá xem trọng.

Lúc này hắn cười ha hả tay phải biến thành trảo, lập tức liền có năm đạo hắc khí biến ảo ra, bắn nhanh về phía lôi quang. Năm đạo hắc khí này hung hăng bao phủ xung quanh đạo lôi quang.

- Nuốt!

Hoàng bào thanh niên ngâm khẽ. Năm đạo hắc khí liền hóa thành năm con hắc long há miệng to ra, điên cuồng cắn nuốt. Trong nháy mắt đã đem lôi quang kia cắn nuốt sạch sẽ rồi bay lại vờn quanh gã thanh niên.

Năm con hắc long vờn quanh trong không trung, nháy mắt không ngờ đều biến thành năm con cự long dài trăm trượng. Khiến cho khí thế gã thanh niên kia kể từ đó phút chốc vụt tăng.

- Thần thông của đạo hữu không tồi, trước tiên khoan đã hãy động thủ. Tại hạ là Đường Ngôn Vân, muốn chúng ta cùng nhau tìm kiếm di động do Tiên nhân để lại này. Như vậy có được không?!

Hoàng bào thanh niên chậm rãi nói. Trên thực tế với thân phận của hắn có thể nói ra mấy lời này dĩ nhiên cảm thấy không hề dễ chịu. Nếu không

nhìn thấy tu vi của Vương Lâm cao hơn mình, cũng giống như thân huynh của mình, đều là Dương thật cảnh giới, hắn quả quyết sẽ không nói như thế.

Lời vừa nói ra đám tu chân phía ngoài nghìn trượng lập tức có người biến sắc. Thậm chí trong đó có người hô nhỏ:

- Đường gia! Chẳng lẽ là La Thiên Nam Vực Đường gia!

Trong khoảng thời gian ngắn này, các tu sĩ tự nhiên có chút suy nghĩ.

Vương Lâm lạnh như băng nhìn gã này, bình tĩnh nói:

- Ngươi không đủ tư cách!

Đường Ngôn Vân ngẩn ra, hắn nghĩ rằng đối phương có thể cự tuyệt, nhưng sau khi nghe tên Đường gia thần sắc hắn sẽ biến hóa đủ loại. Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới người trước mắt lại cao ngạo như vậy.

Thần sắc hắn âm trầm, cười lạnh nói:

- Như thế Đường mỗ đành không làm phiền nữa vậy!

Nói xong thân mình hắn lùi về phía sau, nội tâm thầm nhủ:

- Người này tu vi dù sao cũng cao hơn ta trước tiên không nên động thủ, chờ thân huynh đến đây rồi ra tay cũng không muộn.

Đường gia bọn họ tuy không phải là đại gia tộc Truyền thừa từ Tiên giới, nhưng quy mô cũng không nhỏ. Lần này đến Lôi chi Tiên giới, nhân số cũng đông, không tách nhau ra mà cùng đồng hành, hắn chẳng qua chỉ là người đi trước dò đường mà thôi.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, chân bước về phía trước một bước. Chỉ một bước này lập tức khiến phạm vi nghìn trượng dày đặc thiên địa nguyên lực. Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng cực kì bình tĩnh từng bước một đi về phía Đường Ngôn Vân.

Sắc mặt Đường Ngôn Vân lập tức âm trầm, thân mình nhanh chóng lùi về phía sau. Đúng lúc này từ miệng Vương Lâm truyền ra một thanh âm bình thản:

- Lôi điện của Hứa mỗ, ngươi cũng không có tư cách cắn nuốt.

Khoảnh khắc thanh âm của hắn vang lên, năm con hắc long dài tới trăm trượng bên người Đường Ngôn Vân liền truyền ra những tiếng gầm rít thống khổ. Lôi điện bên trong cơ thể chúng lập tức lưu chuyển.

Âm thanh bang bang không ngừng truyền ra.

Ngay lập tức một tiếng ầm vang lênm thân mình của một con hắc long đã tiêu tan. Tiếp đó, bốn tiếng nổ kinh thiên cũng vang lên, bốn con hắc long còn lại cũng đã nổ tung.

Dưới lực trùng kích thật lớn này, sắc mặt Đường Ngôn Vân đại biến. Hai tay hắn bấm quyết, liền có một đạo ấn ký hắc long từ mi tâm hắn loé lên. Một cỗ hắc khí từ trong ấn ký này tràn ra, bao phủ toàn thân hắn. Lúc này mới tạm thời hết e ngại đạo lực trùng kích kia.

Hắn hít sâu một hơi, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, trong lòng thầm oán giận, không ngờ đối phương lại vô duyên vô cớ ra tay. Hắn tự vấn, mình không biểu lộ địch ý, càng không thể có chuyện người phát hiện ra ý nghĩ trong lòng hắn.

Nhưng mà hắn chưa kịp đặt câu hỏi, trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên vẻ băng lạnh, tay phải nâng lên chỉ về phía trước. Lập tức đồ án thú cốt trên lưng bàn tay trở nên sống động, lập tức bắt đầu nhuyễn động, biến ảo ra.

Trong phút chốc, phía trước Vương Lâm xuất hiện một thú cốt thật lớn, bốn cái lợi thứ tràn ra hàn quang. Thú cốt này vừa xuất hiện liền bay thẳng về phía Đường Ngôn Vân.

Vẻ mặt Đường Ngôn Vân âm trầm, hết sức lùi về phía sau. Ấn ký hắc long tại mi tâm lóe lên, lập tức lại xuất hiện một màn sương đen. Lúc này đây trong màn sương ẩn chứa nguyên lực. Từ trong màn sương đen, ấn ký trên mi tâm của Đường Ngôn Vân trực tiếp biến ảo thoát ra. Chỉ thấy một hắc long từ trong sương mù vọt lên, há to mồm hướng về phía thú cốt.

Con hắc long này dài khoảng nghìn trượng, khi nó vừa xuất hiện tự nhiên sinh ra một cỗ uy áp. Trên thân mình đen nhánh của nó mọc rất nhiều vảy, mặt trên lập tức hiện ra một bức tranh đầy phù văn.

Một lần há miệng ra này giống như cắn nuốt cả thiên địa. Trên người hắc long tản mát ra vô tận nguyên lực dao động.

-Nguyên long thôn!

Đường Ngôn Vân khẽ quát lên, thân mình không dừng lại một chút nào mà nhanh chóng lùi về phía sau.

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc khi hắc long kia cắn nuốt thì tại tại hai hốc mắt thật lớn của thú cốt lập tức dâng lên hai luồng u hỏa. Lúc này

thú cốt tựa như đã thức tỉnh, một cỗ sát khí bỗng nhiên bùng nổ. Cỗ sát khí này rất nồng đậm nhưng nháy mắt sau khi xuất hiện liền lập tức biến mất.

Hết thảy những điều này diễn ra quá nhanh. Con hắc long đang lao tới cắn nuốt bỗng mở to hai mắt ra, hướng về trên cao đào tẩu. Trong mắt nó thậm chí hiện lên cả vẻ hoảng sợ. Thân mình khổng lồ của nó như đọng lại. Một phiến màu xám từ đuôi nó điên cuồng lan tràn. Gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thân mình của nó liền biến thành màu xám.

Hắc long bị pháp thuật ngưng tụ thành một bức thạch điêu màu xám như tảng đá. Ngay cả nguyên lực bên ngoài thân thể hắn lúc này cũng như bị hoá thành đá màu vàng. Một tiếng ầm vang lên, hắc long từ giữa không trung đã rơi xuống, ngã ra mặt đất.

Cảnh tượng này giống như làm cho toàn bộ không gian bốn phía dừng lại, khiến cho tất cả mọi người khi nhìn thấy đều phải hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt trở nên ngây ngốc.

- Đây…Đây là pháp bảo gì…?

Đường Ngôn Vân kinh ngạc nhìn vào những mảnh vỡ của thạch điêu trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Những tu sĩ ở phía ngoài nghìn trượng thì tim đập thình thịch, dường như không thể tin nổi những việc xảy ra trước mắt. Một cỗ sợ hãi như cơn lốc quét ngang qua trong lòng bọn họ. Cự ly nghìn trượng kia không còn như hiện tại, bọn họ coi thú cốt kia như hồng thuỷ, như Lôi Trì, không dám tiến vào nửa bước.

Gần như không hẹn mà tất cả tu sĩ đang ở bước thứ nhất đều phải lui về phía sau. Dường như khoảng cách nghìn trượng phía trước là quá gần, bọn chúng sợ sẽ bị lan đến.

Những tu sĩ trước đó ôm hi vọng hai người tranh giành để mình có cơ hội đoạt lợi, thì lúc này đây, ý tưởng đó lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lưu lại mồ hôi lạnh mà thôi.

Nhất là Triệu gia huynh đệ, chúng âm thầm nghĩ rằng mình may mắn đã không tiến vào nghìn trượng phía trước, nếu không lúc này chắc là đã sớm mất mạng. Ở trong mắt bọn họ, khoảng cách nghìn trượng phía trước không phải là khoảng cách mà là cấm địa tử vong. Các tu sĩ giờ phút này trong đầu đã khắc sâu bộ dạng của Vương Lâm. Vương Lâm đã khắc sâu thâm căn cố đế trong đầu bọn họ.

Thân mình Vương Lâm tiến về phía trước một bước, tay phải nâng lên thu hồi thú cốt, nó dung nhập vào đồ án trên lưng bàn tay. Tốc độ của hắn không giảm, một bước đã tới trước người Đường Ngôn Vân. Hai ngón tay phải Vương Lâm ẩn chứa một tia nguyên lực, ấn thẳng về đối phương.

Thân mình Đường Ngôn Vân lúc này run lên, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn không chút do dự nhoáng lên một cái, định sử dụng thuấn di chạy đi. Đúng lúc này, Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, phạm vi trong trăm trượng lập tức tràn ngập thiên địa nguyên lực đè ép lại, đoạn tuyệt hết thảy khả năng thuấn di.

Loại thần thông này là do Vương Lâm tự mình nghiên cứu ra, bằng vào lực đè ép, làm cho thuấn di mất đi tác dụng.

Vương Lâm hạ ngón tay xuống đặt tại mi tâm Đường Ngôn Vân. Đúng lúc này xa xa phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một số đạo trường hồng cấp tốc bay tới. Một tiếng quát âm trầm truyền đến còn nhanh hơn cả những đạo trường hồng kia.

- Giết hắn ngươi cũng sẽ phải chôn cùng!

Vương Lâm nhíu mày, ngón tay vận lực hạ xuống. Thân mình Đường Ngôn Vân lập tức sụp đổ hóa thành một mảnh sương máu bay tung ra, ngay cả nguyên thần cũng tan vỡ.

- Trong nghìn trượng này, kẻ nào tiến vào - chết!

Vương Lâm xoay người hướng về phía hắc động đi tới.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 777: Hứa Mộc.

Nghìn trượng liền là cấm địa của hắn, có hắn ở bên trong những người bên ngoài không ai dám tiến vào. Lúc này Vương Lâm có đủ tư cách nói ra những lời như vậy. Lúc này đây, trong hắc động bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi. Ngay sau đó, bóng dáng Lý Nguyên vội xông ra. Sau khi xuất hiện, hắn nhìn thoáng qua bức tượng đá hắc long vỡ nát ở trên mặt đất, lập tức hướng về phía Vương Lâm truyền âm nói:

- Hứa huynh, bảo vật phía dưới ta đã đoạt được, nhưng ta còn phát hiện một thông đạo bí mật, không biết dẫn tới nào.

Mấy đạo trường hồng từ phía chân trời hạ xuống, hóa thành bốn thân ảnh. Bốn người này có cả nam lẫn nữ, trong đó có một nam tử tướng mạo cực kì anh tuấn nhưng ánh mắt âm trầm, đôi môi cũng nhợt nhạt.

Nếu là Thân Công Hổ ở đây thì hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra người này. Lúc trước ở đại môn Lôi chi Tiên giới, hắn đã buông lời châm chọc Thân Công Hổ Tôn chủ - Đường Ngôn Phong.

- Cấm địa nghìn trượng! Các hạ nghĩ mình là ai?

Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Đường Ngôn Phong cười lạnh, bước tới một bước, thân mình đã tiến vào trong vòng cấm địa. Ở phía sau hắn, trong số bốn người này còn có một thanh niên vẻ mặt lạnh lẽo, cao ngạo, cũng đồng dạng tiến vào bên trong phạm vi nghìn trượng.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, xoay người lại liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên kia một cái.

Ánh mắt Lý Nguyên chớp lên, lùi về phía sau vài bước tới hắc động rồi khoanh chân ngồi xuống. Tay phải kết pháp quyết đặt tại mi tâm, lập tức liền có một hắc tuyến bay ra hóa thành một đám cấm chế bao quanh bốn phía.

Tu vi của hắn không đủ, không thể trực tiếp ra tay trợ giúp Vương Lâm nhưng chỉ cần cho hắn thời gian lưu lại cấm chế thì hắn nắm chắc những người bên ngoài trong thời gian ngắn không thể tiến vào được.

Như thế giống như là mở ra một đường lui cho chính mình.

Vương Lâm liếc mắt một cái không giống với ánh mắt của Thân Công Hổ năm đó khi nhìn vào bước thứ ba. Lúc này đây, cái liếc mắt của Vương Lâm cũng là vi tu vi của hắn cao hơn đối phương, lại từng phong ấn Huyết Tổ, giết hai tu sĩ cảnh giới Âm Hư. Một cỗ rất tự tin và sự thấu hiểu về đạo của bản thân, khiến cho một cái liếc mắt này như bao hàm tất cả.

Người đàn ông trung niên cười lạnh, dưới ánh mắt của Vương Lâm, thân mình chẳng những không dừng lại mà còn bước thêm một bước. Một bước này trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, đi thẳng tới chỗ Vương Lâm.

- Thật sự rất buồn cười, ở trong Lôi chi Tiên giới mà không ngờ cũng có kẻ dám tuyên bố nghìn trượng cấm địa?!

Có điều lời hắn nói chỉ được đến đây thì cũng lập tức ngưng lại. Giờ phút này, hắn thấy được ánh mắt Vương Lâm.

Trong ánh mắt bình tĩnh này lộ ra sự lạnh lùng như băng, dường như đang nhìn một người chết.

Nhưng khi rơi vào trong mắt người đàn ông trung niên thì cũng khác biệt. Nháy mắt khi thân mình hắn ngừng lại, coi như tất cả những gì xung quanh hắn đột nhiên biến mất, chỉ có ánh mắt của đối phương là còn tồn tại.

Trong ánh mắt kia không hề có sát khí, duy chỉ có sự bình tĩnh. Nhưng trong sự bình tĩnh này cũng khiến cho tâm thần người đàn ông trung niên kia chấn động. Nguyên lực toàn thân vận chuyển không chút không chế. Dường như chỉ như vậy mới có thể triệt tiêu được nguy cơ từ ánh mắt kia mang tới.

Mồ hôi lạnh từ trên trán hắn túa ra ra. Khi ánh mắt đối phương dừng ở trên người mình, hắn lập tức cảm thấy toàn bộ cơ thể như bị một ánh mắt của người này nhìn thấu, giống như là đang trần truồng vậy.

Loại cảm giác này cực kì mãnh liệt, cuối cùng hắn thậm chí còn coi như da ngoài toàn thân của chính mình đã biến mất, lục phủ ngũ tạng cùng với nguyên thần trong cơ thể đều phơi bày trước ánh mắt của đối phương.

Ngoài ra, loại cảm giác này ngày càng đậm, dường như nguyên thần của hắn ưới ánh mắt đối phương đã hoàn toàn thay đổi hóa, dường như thần đã biến mất, hoá thành một đoàn nguyên khí.

Loại cảm giác này từ lúc tu đạo tới nay hắn chưa từng trải qua. Dường như toàn bộ thân thể cũng như nguyên thần của hắn, dưới ánh mắt của đối phương đã lần lượt biến mất. Cuối cùng hắn thậm chí còn có loại cảm giác sự tồn tại của bản thân chỉ là ảo giác mà thôi!

Một ngụm máu tươi từ trong lồng ngực dồn lên, sắc mặt người đàn ông trung niên lập tức trắng bệch, không nhịn nổi hắn phun ra một ngụm máu to. Trong mắt liền khôi phục lại sự thanh minh, nhưng trong sự thanh minh này cũng lộ ra một nỗi kinh hoàng.

Từ lúc ánh mắt Vương Lâm nhìn ra, cho đến lúc người đàn ông trung niên hộc máu tươi, tất cả đều phát sinh trong thời gian mấy tức ngắn ngủi

mà thôi. Thậm chí nhanh đến nỗi khiến cho tất cả những người khác đều chưa kịp nhìn ra đầu mối bên trong.

Tại khoảnh khắc người đàn ông trung niên phun ra máu tươi, Vương Lâm đã di động. Hắn bước lên một bước, một bước này rơi xuống đất không gây ra tiếng động gì, nhưng sắc mặt người đàn ông trung niên lại đại biến, thân mình không chút do dự nhanh chóng lùi về phía sau.

Hắn không biết vì sao khi một bước của đối phương hạ xuống, hắn cảm giác như nguyên thần của mình lập tức bị dẫm lên. Loại cảm giác nói không nên lời này khiến cho tâm thần hắn chấn động mãnh liệt. Lúc đầu, sở dĩ hắn dám đi ra trước bởi vì nghĩ phe mình có tới bốn người, hơn nữa còn có sự tồn tại của Đường Ngôn Phong, cho nên vẫn chưa sợ hãi. Nhưng giờ phút này, hắn lại thấy giống như chỉ có một mình mình đối mặt chiến đấu với một cao thủ tu vi cảnh giới Dương Thật.

Dường như nếu không lùi ra phía sau thì chắc chắn sẽ chêt không thể nghi ngờ.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, sau khi hạ chân xuống, lại liên tiếp bước ra mười bước, đi tới chỗ người đàn ông trung niên kia. Sắc mặt người đàn ông trung niên càng thêm tái nhợt. Trong cảm giác của hắn, mỗi bước chân của đối phương như một tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai, khiến tâm thần hắn gần như tan vỡ.

Hắn gần như không khống chế được chính bản thân mình nữa mà cứ lùi ra phía sau theo bản năng.

Thậm chí hắn có thể nghe được tiếng trái tim mình đập trong lồng ngực, nâng lên hạ xuống theo nhịp bước chân của đối phương, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt. Thậm chí tới cuối cùng gần như hoá thành một loạt liên tiếp nhau.

Sau mười bước, thân hình Vương Lâm dừng lại, một chân nhấc lên. Trong ánh mắt lạnh như băng của hắn, chân này dẫm xuống. Một bước dẫm xuống này lập tức khiến cho người đàn ông trung niên kia há miệng phun ra một ngụm to máu tươi, cả người giống như phát điên, nhanh chóng lùi ra phía sau.

Căn bản là hắn không phát giác ra bản thân đã sớm rời khỏi phạm vi nghìn trượng cấm địa của Vương Lâm. Ở khoảnh khắc khi bước cuối cùng do chân phải Vương Lâm hạ xuống, tim của người đàn ông trung niên cũng đã đập nhanh đến mức cực hạn.

-Bịch bịch, bịch bịch, ầm…

Trái tim hắn nháy mắt đã sụp đổ. Nguyên lực giờ khắc này không chịu không chế, ở trong thân thể ngược lên, nhảy vào nguyên thần, tê toái đương trường.

Bốn phía là một mảnh yên lặng. Ánh mắt của Đường Ngôn Phong lộ ra vẻ cực kì thận trọng. Từ lúc tu đạo tới nay, ngoại trừ những các cao nhân

tiền bối thì trong số những người cùng trang lức, rất ít người có thể làm hắn chú ý tới.

Giờ phút này, hắn không những cẩn thận mà tâm thần còn cảm giác được một cỗ uy hiếp. Hắn tự vấn, để đánh bại người đàn ông trung niên kia trong khoảnh khắc thì rất dễ dàng. Nhưng chỉ bằng một ánh mắt và mấy chục bước chân liền làm cho người ta sụp đổ thì loại thần thông này không thể không khiến hắn hít vào một hơi thật sâu.

Với kiến thức của mình hắn, tự nhiên nhìn ra cái chết người đàn ông trung niên kia có liên quan tới nguyên lực. Đối phương hiển nhiên đã vận dụng nguyên lực tới mức cực kỳ xảo diệu, lấy nguyên lực đè ép xung quanh, tạo thành một cỗ uy áp, đương trường phá nát trái tim của người đàn ông trung niên này.

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp bên người hắn giờ đây cũng tràn đầy sự âm trầm. Một bước trước người nàng đã thuộc phạm vị nghìn trượng cấm địa, nhưng nàng cũng không dám lỡ chân lên bước ra nửa bước.

Dường như giờ phút này, khu vực nghìn trượng cấm địa đã chính thức trở thành mảnh đất tử vong. Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn trên người đàn trung niên đã chết, dừng trên thanh niên trước đó theo sau người đàn ông trung niên, là người thứ hai bước vào trong phạm vi nghìn trượng cấm địa.

Sắc mặt thanh niên đột nhiên tái nhợt, tu vi của hắn so vơi người đàn trung niên kia còn kém hơn mấy phần,chẳng qua là vừa mới bước vào

Âm Hư cảnh giới mà thôi. Nguyên lực trong cơ thể cũng không nhiều lắm, lại còn chưa ổn cố. Lúc này khi ánh mắt Vương Lâm nhìn đến, hắn không chút do dự lùi lại ra phía ngoài nghìn trượng vội vàng ôm quyền nói:

- Xin tiền bối chớ trách, vãn bối đã biết mình sai. Từ nay về sau khi tiền bối xuất hiện thì vãn bối tuyệt đối sẽ không tiến đến nửa bước trong phạm vi nghìn trượng. Nếu vi phạm lời ấy thì liền như ngón tay này!

Hắn nói xong, tay trái nâng lên, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể. Lập tức một tiếng phịch vang lên, ngón tay út đã trở thành một mảnh huyết vụ.

Liếc nhìn gã thanh niên này một cái, Vương Lâm thu hồi ánh mắt lại.

Trong lòng người thanh niên thở phào một hơi, trái tim kinh hoàng. Nhưng so với ngón út này, tính mạng còn quan trọng hơn. Loại cảm giác hưng phấn khi trở thành Âm Hư tu sĩ đã hoàn toàn biến mất. Đáy lòng không ngừng tự nhủ rằng ngày sau hành sự nhất định phải cẩn thận, cẩn thận! Vương Lâm không thèm nhìn những người ở phía ngoài nghìn trượng mà xoay người hướng đến hắc động chỗ Lý Nguyên, dẫm chân bước vào bên trong.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Đường Ngôn Phong mở miệng nói:

- Mong đạo hữu lưu lại tục danh!

- Hứa Mộc!

Trong hắc động truyền ra thanh âm của Vương Lâm, ngay sau đó hào quang ở phía trên đạo cấm chế lóe ra hoàn toàn phong kín cửa vào.

- Hứa Mộc… Đường mỗ nhất định sẽ nhớ kĩ!

Đường Ngôn Phong trước sau đều muốn ra tay, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống. Hắn thực sự không nắm chắc có thể chiến thắng…

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 778: Kịch biến.

Hứa Mộc… …

Ngoài đám tộc nhân đi cùng Đường Ngôn Phong, những tu sĩ bước thứ nhất đang vây xung quanh ở phía ngoài nghìn trượng trong nháy mắt đã nhớ kỹ cái tên này, suốt đời sẽ không quên.

- Họ Hứa?

Nữ tử bên cạnh Đường Ngôn Phong lúc này hơi nhíu mày, thần sắc âm trầm.

Đường Ngôn Phong không hề thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm vào hang động ngầm được trận pháp phong ấn kia, chậm rãi nói:

- Ngươi cũng nghĩ là… …

Nữ tử gật đầu, nói:

- Trong La Thiên Tinh Vực, họ Hứa tuy có không ít, nhưng phần lớn là không có tiếng tăm gì. Có thể xuất hiện tu sĩ cảnh giới Dương Thực, mà lại dũng mãnh như thế này, chỉ có duy nhất Hứa gia ở Đông Lâm Tinh ! Truyền nhân thế hệ này của Đông Lâm Tinh nhiều năm chưa hề xuất hiện, chẳng lẽ người này… …

Đồng tử trong hai mắt nữ tử co rụt lại, không nói tiếp nữa.

Đường Ngôn Phong trầm ngâm, một lát sau bình thản nói:

- Hắn rất mạnh, cho dù không phải là truyền nhân của Đông Lâm Tinh, cũng tuyệt đối không kém nhiều lắm. Người này, Đường gia ta không nên tùy tiện trêu chọc !

- Thế còn hai tộc nhân đã chết kia?

Nữ tử nhìn về phía Đường Ngôn Phong.

- Người chết thì cũng chết rồi !

Đường Ngôn Phong thần sắc lạnh như băng, xoay người bước đi, thậm chí ngay cả hang động trong trận pháp kia cũng bỏ qua.

Nữ tử gật đầu, đi theo sau. Về phần thanh niên vừa mới tiến vào Âm Hư kia, cũng vội vàng theo sau, trong lòng âm thầm vui mừng về quyết định chính xác của mình vừa rồi.

Người có thể khiến cho thiếu chủ kiêng kị như thế không phải là người ta có thể trêu chọc ! Hứa Mộc… …

Sau khi đám người Đường Ngôn Phong rời khỏi, tu sĩ bốn phía cũng đều trở nên do dự. Tuy rằng Vương Lâm đã tiến vào bên trong hang động

ngầm kia, nhưng giờ phút này những tu sĩ này vẫn không dám bước vào trong vòng nghìn trượng, dường như cấm địa rộng nghìn trượng này tuy đã không còn nguồn gốc gây nên không nỗi sợ, những vẫn giống như là tử địa.

Hồi lâu sau, những người này nhất loạt lui ra phía sau, cùng nhau bay đi, cuối cùng cũng không ai lựa chọn mạo hiểm. Dù sao cảnh tượng lúc trước cũng đã làm cho họ run như cầy sấy.

Cái tên Hứa Mộc này theo những người này rời khỏi, qua đám đạo hữu của họ chậm rãi truyền ra.

Duy chỉ có dấu ấn trận pháp trên mặt đất kia, tản mát ra hào quang cấm chế mỏng manh. Một lúc lâu sau, hào quang kia dần ảm đạm, cuối cùng không còn một chút phản ứng, trở thành tử trận.

Lý Nguyên trước khi bố trí trận pháp cấm chế này trong lòng đã có tính toán, đầu tiên là làm thế nào để phòng ngừa người khác tiến vào, sau khi đầu tiên tiến vào sẽ trở thành tử trận tự động tiêu tan.

Hang động dưới cấm chế cũng không lớn, nhưng ở sâu bên trong có một thông đạo, trong đó tối đen như mực, nhưng ánh mắt tu sĩ cũng có thể thấy rõ hết thảy.

Lý Nguyên phía trước, Vương Lâm phía sau, hai người ở bên trong thông đạo này không ngừng tiến lên.

- Hứa huynh, nơi đây Lý mỗ có thể khẳng định, sau khi tiên giới sụp đổ, chúng ta tuyệt đối là những người đầu tiên đi vào. Ngươi xem vách tường xung quanh, bên trên vẫn còn dư âm của tiên lực, nếu đã có nhiều người vào, thông đạo đã mở ra trong thời gian dài, tuyệt đối sẽ không còn dư âm này xuất hiện !

Lý Nguyên mắt lộ tinh quang, vừa đi vừa nói.

Vương Lâm không nói gì mà tản thần thức ra, tràn về phía trước, nhưng không tản ra quá xa. Dù sao nơi đây là cũng là của tiên nhân để lại, cần phải cẩn thận một chút, nếu không, rất dễ làm cho một vài cấm chế phát tác.

- Hứa huynh, lúc trước bên trong hang động này, ta phát hiện ra ba loại bảo bối, nhưng ba bảo vật này có chút kỳ quái, lát nữa ta lấy ra, ngươi và ta phân tích một chút.

Lý Nguyên thanh âm mang theo vẻ nghi hoặc, nói nhanh.

- Được !

Vương Lâm nói xong, thần thức lại kéo dài ra phía trước thông đạo này. Thông đạo này không có nhánh, chỉ có một chỗ gấp khúc đi sâu xuống phía dưới.

Thông đạo này như thể không đáy, hai người cấp tốc đi nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy tận cùng. Lý Nguyên không khỏi lấy làm kinh ngạc.

- Nơi này rốt cuộc sâu đến mức độ nào ! Chẳng lẽ đây là chỗ những mảnh vỡ chồng lên nhau.

Mang theo vẻ nghi hoặc, tốc độ của Lý Nguyên nhanh hơn.

Vương Lâm đi theo sau đó, cũng dần dần nhăn mặt lại, không ngừng đi theo về phía trước. Trong lòng hắn mơ hồ có một cảm giác kỳ dị, loại cảm giác này giống như có một người vô hình đặt ngón tay vào giữa lông mày mình, khiến cho khiến cho mi tâm truyền ra một cơn đau không rõ vì sao.

Càng đi xuống phía dưới thông đạo, cảm giác này càng mãnh liệt. Sau thời gian nửa nén nhang, ánh mắt Vương Lâm sững lại, túm lấy Lý Nguyên ở phía trước, cả người lập tức dừng lại.

Lý Nguyên giật mình, xoay người nhìn Vương Lâm.

- Lý huynh có cảm thấy một cảm giác kỳ dị không?

Vương Lâm trầm giọng nói.

Lý Nguyên lắc đầu, nói:

- Không có cảm giác gì, Hứa huynh có ý gì?

Vương Lâm trầm ngâm một lát, nhìn vào Lý Nguyên, ánh mắt hướng vào mi tâm của hắn, bỗng nhiên nói:

- Lý huynh hãy đem tâm cấm trên trán tản ra.

Lý Nguyên gật đầu, mi tâm của hắn là ngọn nguồn của tâm cấm, giờ phút này trong lòng khẽ động, nhưng ngay khi tản ra tâm cấm, cả người Lý Nguyên lập tức sắc mặt tái nhợt, hai mắt trợn lên mạnh mẽ, hiện đầy tơ máu.

Hắt giữ vững hơi thở, điều chỉnh tâm cấm, chậm rãi hồi phục, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, trầm giọng nói:

- Cảm thấy được !

Vương Lâm trong mắt lóe lên tinh quang, chậm rãi nói:

- Xem ra cũng không phải chỉ có một mình Hứa mỗ thấy được cảm giác này !

Hắn nói xong, nâng ngón trỏ tay phải lên, vận nguyên lực trong cơ thể, vẽ lên hư không.

Từng đường đường cong gấp khúc theo ngón trỏ Vương Lâm dần dần hiện ra trước mặt hai người, đường cong này phát ánh huỳnh quang, theo nét vẽ của Vương Lâm chậm rãi hợp thành một ký hiệu kỳ dị. Nhưng ở bên dưới ký hiệu này, phía cuối nét vẽ bị đứt đoạn, dường như ký hiệu này vẫn chưa được hoàn chỉnh.

- Lý huynh có nhận ra ký hiệu này không?

Vương Lâm trầm giọng nói.

- Có chút quen thuộc… …

Lý Nguyên nhìn chằm chằm ký hiệu, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Hồi lâu sau, hắn khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận nhớ lại sở học những năm qua

cùng với những sách cổ đã xem, tìm kiếm những ký hiệu tương tự như ký hiệu này.

Nửa nén nhang sau, Lý Nguyên cau mày, nói:

- Có bốn ký hiệu tương tự như vậy, chẳng qua ký hiệu này không phải là đầy đủ, không thể phán đoán ra là ký hiệu nào trong bốn cái kia ! Hứa huynh, ký hiệu này ngươi thấy được ở chỗ nào?

Vương Lâm không trả lời, mà thần thức cẩn thận tràn ra bên trong thông đạo. Hồi lâu sau, hắn nâng tay phải lên, đặt vào cuối nét vẽ ở dưới dấu ấn chưa vẽ xong ở giữa không trung kia, từ đó bắt đầu tiếp tục vẽ.

Lý Nguyên nhìn chằm chằm ký hiệu, sắc mặt càng thêm ngưng trọng. Tới cuối cùng, ánh mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, ký hiệu dấu ấn này hắn đã nhận ra.

- Lý huynh, ký hiệu này chính là đường đi trong thông đạo chỗ chúng ta. Hứa mỗ tản ra thần thức, lúc này mới phác thảo lại như vậy.

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Hứa huynh nói là có người làm thông đạo theo hình dáng ký hiệu này !

Lý Nguyên đứng lên, tu vi của hắn không đủ, thần thức mặc dù đã tản ra, cũng không thể xuyên thấu thông đạo này, nhưng đối với Vương Lâm cũng không có một chút nghi ngờ.

- Hứa huynh, ký hiệu dấu ấn này là một loại Tiên Cấm. Nhưng mặc dù là một trong những Tiên Cấm, nhưng ký hiệu dấu ấn này cực kỳ hiếm thấy. Nó không thể được sử dụng đơn lẻ, chỉ có thể được tổ hợp cùng với những ký hiệu khác mới có thể hình thành trận pháp cấm chế.

- Trận pháp cấm chế đó có tác dụng như thế nào?

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nói.

Lý Nguyên lắc đầu, mở miệng nói:

- Trừ khi đi đến cuối thông đạo này, nhìn đến nét cuối cùng của ký hiệu này, nếu không thật sự là không thể tính được cấm chế này như thế nào.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, nhìn thông đạo phía trước, chậm rãi nói:

- Nếu như vậy, hãy đi xem sao !

Nói xong, hắn tiến lên phía trước. Lý Nguyên theo sau, tay trái bấm quyết, không ngừng tính toán.

Hai người lúc này tốc độ không nhanh, nhưng không hề dừng lại.

Cành đi về phía trước, cảm giác ở mi tâm của Vương Lâm lại càng nặng, khiến cho cả người hắn thoạt nhìn thậm chí còn có chút âm trầm. Lại qua nửa canh giờ, ánh mắt Vương Lâm ngưng lại, thần thức của hắn đã nhìn thấy được điểm tận cùng.

Sau khi thần thức thấy rõ, Vương Lâm hít sâu, thân mình nhanh chóng lao ra, ở đoạn cong của thông đạo phía trước khẽ chuyển, thân mình lập tức dừng lại. Lý Nguyên ở phía sau lúc này thần thức cũng đã thấy được điểm cuối, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Phía cuối thông đạo này là một cơn lốc xoáy cao bằng người. Cơn lốc xoáy này tản mát ra hào quang ngũ sắc, theo đó xoay tròn, khiến cho bốn phía bị bao bọc vào trong màn hào quang.

Lý Nguyên nhìn chằm chằm vào cơn lốc xoáy kia, tay trái lập tức tính toán một chút, trầm giọng nói:

- Hứa huynh, ta đã tính ra cấm chế do ký hiệu này tạo thành chỉ có một tác dụng, đó là tác dụng chữa thương ! Hơn nữa nếu Lý mỗ đoán không

sai, sợ là những thông đạo theo ký hiệu này không phải chỉ có một chỗ, mà là có chín chỗ. Do đó, chín dấu ấn ký hiệu này sẽ hợp thành một đại trận chữa thương khổng lồ ! Trận pháp này trong Lôi Tiên Giới phải trả một cái giá vô cùng lớn mới làm nổi !

Lý Nguyên nói tới đây, ánh mắt lộ ra tinh quang, nhìn về phía Vương Lâm. Hắn không nói câu nào, nhưng hắn tin Vương Lâm có thể hiểu được.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 779: Cực Cảnh lại xuất hiện.

- Đại trận chữa thương … Ý của Lý huynh là bên trong trận pháp này, có một người vô số năm qua vẫn dùng trận pháp này để chữa thương … …

Vương Lâm bình thản nói.

- Hứa huynh nói không sai, chỉ có trả lời như vậy này mới có thể giải thích cho tất cả việc này. Chỉ có điều có người chữa thương hay không,

điểm này tại hạ đoán không ra. Tuy nhiên nếu thật sự có, thì nhất định là … …

- Tiên nhân !

Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ kỳ dị, chậm rãi nói.

- Cơn lốc xoáy này mặc dù nói là dẫn đến trận nhãn, nhưng đã bị người bên trong khóa kín. Điểm này đúng là có chút kỳ quái, tuy nhiên, ta cũng nắm chắc có thể mở ra … …

Lý Nguyên nhìn chằm chằm vào cơn lốc xoáy kia, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị, chậm rãi tiến tới, nâng tay trái lên.

Vương Lâm nhướn mày, Lý Nguyên không phải là loại người không biết tốt xấu, sao có thể khinh xuất như vậy. Hắn tiến lên một bước, trực tiếp đi tới bên cạnh Lý Nguyên, đưa tay ra giữ lấy.

Lý Nguyên xoay người, nhìn Vương Lâm, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, chậm rãi nói:

- Hứa huynh, không phải là ngươi muốn có tiên thuật hay sao. Có ai có thể hiểu biết tiên thuật bằng tiên nhân, nói không chừng giờ phút này tiên

nhân kia đã cực kỳ suy yếu, chúng ta chỉ cần tiến tới là sẽ có thể bắt được hắn !

Hắn ngưng tụ cấm chế trong tay trái, vừa nói chuyện vừa trực tiếp tiến về phía trước.

Vương Lâm ánh mắt sững lại, trực tiếp bóp nát cấm chế đang đánh ra kia, tay phải tuôn ra tiên lực, lập tức đánh mạnh vào bên trong cơ thể của Lý Nguyên. Thân mình Lý Nguyên lập tức xiêu vẹo, cả người hôn mê bất tỉnh.

Làm xong đâu đấy, Vương Lâm xoay người, nhìn cơn lốc xoáy kia, trầm ngâm một lát, ôm lấy Lý Nguyên, chậm rãi lui về phía sau.

Ngay khi lùi ra chưa đến ba trượng, cơn lốc xoáy kia tự nhiên ngừng xoay tròn, một luồng khí tức âm trầm lộ ra, ở giữa trung tâm lốc xoáy hiện ra một ánh mắt.

Cùng lúc đó, một thanh âm quỷ dị vang lên trong tâm thần Vương Lâm.

- Ngươi muốn học tiên thuật gì … …

Vương Lâm dừng bước, nhìn chằm chằm ánh mắt hiện ra trong lốc xoáy kia, không nói gì.

- Để cho bạn ngươi đánh ra đạo tiên cấm kia, ta có thể truyền cho ngươi một bộ tiên thuật !

- Ngươi là ai !

Vương Lâm sau khi trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

- Học, hay là không học !

Thanh âm kia không trả lời câu hỏi của Vương Lâm, mà từ từ mở miệng.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn ôm lấy Lý Nguyên, lại lui về phía sau, đi thẳng về phía sau thông đạo. Về phần thanh âm vừa xuất hiện bên trong tâm thần kia, Vương Lâm không phải là không động tâm, nhưng hắn đối nhân xử thế cẩn thận, chuyện này cũng không phải chỉ đơn giản như bề ngoài của nó.

Hơn nữa quan trong nhất là, cho dù thật sự học được tiên thuật, nhưng với tính cách của Vương Lâm, sau khi đã trải qua việc tu luyện Sát Lục Tiên Quyết lúc trước, cũng sẽ không để phạm cùng một sai lầm lần thứ hai.

- Tiên thuật, chỉ có chính mình tìm được mới có thể tu luyện, người khác cho, quyết không thể lấy !

Vương Lâm trong mắt lộ vẻ kiên quyết, nguyên lực toàn thân vận chuyển, đề phòng ánh mắt trong cơn lốc xoáy kia, mang theo Lý Nguyên nhanh chóng rời đi.

Vương Lâm rời khỏi không lâu, cơn lốc xoáy kia đang trong trạng thái yên lặng bỗng chậm rãi xoay tròn. Ánh mắt ở vị trí trung tâm kia lộ ra một vẻ âm trầm, nhìn chằm chằm về hướng Vương Lâm biến mất, chậm rãi rụt lại vào trong.

- Ta không thích người cẩn thận … …

Một đạo hồng quang từ trong ánh mắt lóe ra, hướng thẳng về phía trước.

Cuối cùng, con mắt kia biến mất vào trong cơn lốc xoáy, không còn thấy bóng dáng, bốn phía xung quanh khôi phục lại như thường. Chỉ có tia hồng quang kia như một tia chớp theo thông đạo truy kích hai người Vương Lâm.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, ôm lấy Lý Nguyên theo thông đạo về tới hang động ngầm kia. Hai ngón tay hắn liên tiếp điểm lên trước ngực Lý Nguyên vài cái, thân mình Lý Nguyên chấn động, mở hai mắt, dâng lên một cảm giác mê man, nhưng lập tức hết hẳn, tỉnh táo trở lại.

- Đa tạ Hứa huynh, mới vừa rồi tại hạ chắc đã bị lực hấp dẫn kỳ dị từ trong cơn lốc xoáy kia tác động.

Lý Nguyên trầm ngâm một chút, liền phát hiện ra nguyên nhân làm cho mình trở nên kỳ dị vừa rồi.

- Nơi đây quá mức quỷ dị, ngươi và ta hãy mau chóng rời khỏi !

Vương Lâm quay đầu lại nhìn thoáng qua thông đạo phía sau, cau mày nói.

Lý Nguyên gật đầu, không hỏi nhiều, tay trái bấm quyết, đánh ra một đạo cấm chế vào lối ra của hang động.

Đúng lúc này, Vương Lâm thần sắc biến đổi, hai tay bấm quyết, lập tức lôi uy bên trong nguyên thần tràn ra, hình thành trên tay hắn một đám lôi quang rất lớn. Không chút do dự, song chưởng Vương Lâm đẩy về phía trước, lập tức những lôi quang mang theo tiếng nổ ầm ầm, đồng loạt ngăn chặn ở cửa thông đạo.

Lúc này, hồng quang lóe lên, đám lôi quang lập tức tản ra, hồng quang kia xông ra, lao thẳng đến Vương Lâm. Sắc mặt Vương Lâm đại biến, bên trong hồng quang kia có một cảm giác mà hắn rất tinh tường, cảm

giác này truyền ra từ sâu trong linh hồn, khiến hai mắt hắn trong khoảnh khắc có rụt lại.

- Đây là… Cực Cảnh !

Không cần nghĩ ngợi, hắn lui mau ra sau, cả người trong lúc lui ra phía sau cùng dung hợp với bốn phía. Đạo hồng quang kia lóe lên, trực tiếp chui vào bên trong cơ thể Vương Lâm.

Cùng lúc đó, trận pháp cấm chế ở lối vào mở ra. Vương Lâm lui về phía sau túm lấy Lý Nguyên, trực tiếp bay ra, thậm chí còn không kịp đóng cấm chế lại, đạp lên hư không nhanh chóng thuấn di chạy đi.

Ở cách vạn dặm trên mảnh vỡ đại lục này, thân ảnh Vương Lâm và Lý Nguyên biến ảo ra, rơi xuống đất. Thân mình Vương Lâm liền nhoáng lên một cái, sắc mặt tái nhợt, há miệng phun ra một đám đất cát. Đám đát cát này nhanh chóng bao bọc một khối vuông, hình thành một đại ấn. Từng trận uy áp vờn quanh, Vương Lâm lập tức khoanh chân ngồi xuống, lại nâng tay phải lên, bộ xương thú trên mu bàn tay lập tức biến ảo hiện ra, vờn quanh bốn phía thân thể Vương Lâm, từng trận u quang từ trên đó tràn ra, bao phủ dày đặc.

- Lý huynh hãy hộ pháp cho ta !

Vương Lâm nói xong câu đó lập tức nhắm hai mắt lại, hai tay bấm quyết, rồi đặt lên trên đầu gối, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng tiến vào bên trong thần thức.

Lý Nguyên vẻ mặt nghiêm túc, vỗ túi trữ vật, lập tức chín thanh tiên kiếm bay ra, tản ra bốn phía, ánh mắt sáng ngời, hộ pháp cho Vương Lâm. Tuy hắn không biết Vương Lâm rốt cuộc gặp phải biến cố gì, nhưng từ sau khi gặp Vương Lâm, chưa từng nhìn thấy cảnh đối phương nghiêm trọng như thế này.

- Đạo hồng quang kia rốt cuộc là thần thông gì?

Trong lòng Lý Nguyên trầm ngâm.

Bên trong nguyên thần Vương Lâm, tia chớp hồng quang kia tàn phá bừa bãi, tản mát ra sát khí nồng đậm. Nhưng ngay khi ở trong này định phát tác, ngay lập tức bị thiên địa nguyên lực khổng lồ trong cơ thể Vương Lâm tràn ra, tầng tầng lớp lớp bao phủ,

khiến cho tia chớp màu đỏ này không thể hoàn toàn phát huy uy lực thật sự. Nhưng vật này là Cực Cảnh, uy lực của nó quá lớn, nguyên lực tuy đã bao bọc xung quanh, nhưng bên trong cũng nhanh chóng tan rã, hiển nhiên không quá lâu sau, sẽ hoàn toàn mất đi tác dụng.

Mức độ hiểu biết của Vương Lâm đối với Cực Cảnh dĩ nhiên cũng là khắc cốt ghi tâm, giờ phút này vẫn chưa kinh hoảng mà không ngừng vận chuyển tiên lực, bao bọc lấy. Hắn rất hiểu Cực Cảnh, tuy nguyên thần đã dung hợp với Thái Cổ Lôi Long, nhưng cảnh tượng năm đó cũng khiến nguyên thần của hắn đối với Cực Cảnh cũng không phải là hoàn toàn không có sức chống cự.

Dù sao, hắn cũng đã từng là một người có Cực Cảnh ! Vì vậy, mới có thể khiến cho tia chớp màu đỏ này không lập tức đem nguyên thần của hắn xóa bỏ, cho hắn một cơ hội để chống cự. Nếu đổi lại là người khác, cho dù tu vi có cao hơn Vương Lâm cũng không có cơ hội chống cự, chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì !

Cũng may giờ phút này nguyên lực hấp thụ được trong cơ thể Vương Lâm cực kỳ nồng đậm, không lo bị tiêu hao, hết sức kiên định không ngừng bao bọc lấy tia chớp màu đỏ kia, tầng tầng lớp lớp không ngừng tan rã, cuối cùng rốt cuộc cũng theo kịp được tốc độ tan rã bên trong nguyên lực.

Trong lúc Vương Lâm đang đối phó với Cực Cảnh, cách đó vạn dặm, bên cạnh hang động ngầm, lúc này có một tu sĩ với một vẻ chần chừ, rất cẩn thận đến gần.

Người này đúng là một trong những tu sĩ lúc trước đứng cách Vương Lâm nhìn trượng quan sát, hắn vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi mà thủy chung quang quẩn xung quanh, trong lòng muốn chờ sau khi Hứa Mộc kia rời khỏi, có lẽ sẽ có thế lấy được một vài pháp bảo bỏ đi nào đó mà mình có thể sử dụng.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Vương Lâm và Lý Nguyên lao ra, do dự hồi lâu, lúc này mới dám tới gần, nhìn chằm chằm vào hang động, cắn răng một cái, thân mình cẩn thận đi vào trong động, theo thông đạo không ngừng tiến lên.

Mấy canh giờ sau, hắn đi tới cuối thông đạo, khi thấy được cơn lốc xoáy kia liền ngẩn người ra. Nhưng ngay sau đó, trong mắt lại lóe lên vẻ quỷ dị, cả người chậm rãi tiến lên, đến gần cơn lốc xoáy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên con mắt ở vị trí trung tâm lốc xoáy xuất hiện.

- Tới gần đây …lại đây … lại đây

Thanh âm âm trầm vang lên trong tầm thần tu sĩ kia, hắn không ngừng lại gần, cả người hắn hoàn toàn bị mê hoặc.

Hồi lâu sau, một trận âm thanh trầm đục vang lên trong thông đạo. Tu sĩ kia dẫn dắt nguyên thần tới chỗ cơn lốc xoáy kia, tử nổ.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 780: Chiến Không Liệt.

Thân thể huyết nhục của hắn không còn chút gì tràn ra, toàn bộ bị hút vào trong cơn lốc xoáy kia, toàn bộ thân người biến mất không còn một chút dấu vết.

Cơn lốc xoáy hấp thụ huyết nhục, lại phát nổ một lần nữa, dần dần có dấu hiệu tan vỡ. Nhất là đạo phong ấn trong đó xuất hiện từng vết nứt, hồi lâu sau, vết nứt càng ngày càng nhiều, cuối cùng hoàn toàn bị phá trừ.

Một luồng hồng quang từ trong cơn lốc xoáy lao ra, lập tức tràn ngập toàn bộ thông đạo. Bên trong hồng quang, thông đạo nhanh chóng co rút lại, rồi tới cuối cùng trở thành một dấu ấn ký hiệu bị rút nhỏ lại vô sô lần, chợt lóe lên, bị hồng quang cuốn lấy, hút vào bên trong cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy chậm rãi biến mất.

- Chín phong ấn, sau mấy năm đã phá trừ được năm. Với sức mạnh của ta hiện giờ rốt cuộc có thể đồng thời đem bốn phong ấn còn lại mở ra một chút, hấp dẫn người đến phá trừ… …

Thanh âm âm trầm kia mang theo một vẻ vui sướng, chậm rãi tiêu tan.

Cùng lúc đó, trong rất nhiều những mảnh vỡ đại lục của Lôi Tiên Giới, có bốn mảnh vỡ đại lục trên đó toát ra từng đạo dao động tiên lực mạnh mẽ. Dưới sức hấp dẫn của dao động này, dần dần có tu sĩ tập trung đi tới.

Nhưng chỗ có dao động này lại có phong ấn tồn tại, muốn phá giải được trừ phi có cấm chế đại sư tương đương với Lý Nguyên, nếu không, sẽ cần một ít thời gian.

Lúc Vương Lâm mở hai mắt, toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi. Sắc mặt hắn tái nhợt, hít sâu, tay phải đặt lên mặt đất, lúc này chỉ cần tâm niệm khẽ động, sẽ có thể khiến cho tia chớp màu đỏ bị nguyên lực bao vây kia bức ra ngoài cơ thể.

Nhưng hắn ánh mắt lóe lên, thu tay phải lại.

- Một tia Cực Cảnh này nếu cứ thanh trừ như vậy thật quá mức đáng tiếc, không bằng để lại trong cơ thể, vào thời điểm mấu chốt, có lẽ sẽ là bảo mệnh pháp bảo của ta !

Vương Lâm trầm ngâm một lát, lưu lại một tia Cực Cảnh này bên trong nguyên thần. Nguyên lực của hắn đã hao tổn một lượng rất lớn để vây quanh,

nhưng nếu so sánh, thì giá trị của một tia Cực Cảnh này thật sự quá lớn. Vương Lâm động tâm dữ dội, trầm mặc ít lâu, trong lòng đã quyết định.

Hắn đứng lên, thu pháp bảo, đúng lúc này, bỗng nhiên cảm nhận được trên mặt đất có một chấn động mạnh. Chấn động này đúng là từ chỗ thông đạo cách đó vạn dặm truyền tới.

Lý Nguyên thấy Vương Lâm hồi phục, chưa kịp tiến lại hỏi, cũng đồng thời nhận ra mặt đất chấn động. Hai người không nói gì, lập tức nhanh chóng bay đi.

- Hứa huynh, bên trong thông đạo kia… …

Trong lúc phi hành, Lý Nguyên quay đầu lại nhìn thoáng về phía xa xa.

- Việc này để nói sau, tốt hơn nên nhanh chóng rời khỏi đây đã !

Vương Lâm trầm giọng nói, tốc độ nhanh hơn cùng với Lý Nguyên dần dần bay tới bên ngoài rìa mảnh vỡ đại lục này, nhảy vào hư vô.

- Lý huynh, Hứa mỗ muốn tới một nơi, nơi này tên là Tàng Phẩm Các ! Nếu có chút cấm chế, mong Lý huynh hãy tương trợ !

Bên trong hư vô, Vương Lâm nhìn về phía trước, chậm rãi nói.

Đi khắp bốn phía tìm kiếm tiên phủ để tra xét, không bằng trực tiếp đến Tàng Phẩm Các trong trí nhớ của lão già Diêu gia, ở nơi đó chắc chắn là có tiên thuật !

Lý Nguyên gật đầu, nói:

- Lý mỗ sẽ đem toàn lực tương trợ !

Hắn không biết vì sao trải qua một hành trình trong thông đạo vừa rồi, cuối cùng trong lòng đã sinh ra một cảm giác hãi hùng, cứ như có một đại sự nào đó phát sinh.

Loại cảm giác này rất mơ hồ, nhưng giống như một cái gai sắc nhọn cắm rễ sâu vào trong lòng hắn, luôn luôn tồn tại.

- Đa tạ !

Vương Lâm bình tĩnh nói, hồi tưởng lại vị trí của Tàng Phẩm Các trong trí nhớ của lão già kia. Vương Lâm thay đổi phương hướng, nguyên lực trong cơ thể tản ra, cùng với Lý Nguyên với tốc độ cực nhanh bay đi trong hư vô.

- Trong trí nhớ của lão già kia, tại Tàng Phẩm Các có phong ấn do tứ đại gia tộc kết hợp tạo thành, nếu không có người của tứ đại gia tộc, không thể đi vào. Hy vọng Lý Nguyên có thể giải trừ cấm chế phong ấn này !

Trong lòng Vương Lâm thầm nhủ.

Dưới nguyên lực của Vương Lâm tràn ngập, hai người hóa thành một đạo cầu vồng, lóe lên trong hư vô, không đi tới một mảnh vỡ đại lục nào mà hướng về vị trí trung tâm phần lớn mảnh vỡ trên Lôi Tiên Giới, không ngừng tiến tới gần.

- Cực Cảnh ! Bị phong ấn bên trong cơn lốc xoáy ngũ sắc rốt cuộc là ai, sao lại có thể có được Cực Cảnh !

Trong lúc cấp tốc phi hành trong hư vô, nỗi lòng Vương Lâm khó có thể yên được.

Mặc dù nhìn thoạt nhìn bề ngoài thần sắc hắn vẫn như thường, nhưng thực tế trong lòng đang dâng lên một một nỗi kinh hoàng dữ dội.

- Điểm cuối cùng của Cực Cảnh là Nguyên Anh Kỳ, nhưng cả đời ta, đầu tiên là gặp được Nạp Đa của Ngũ Hành Tinh, người này có được Cực Cảnh, vả lại cũng từng nói Cực Cảnh này là của người bạn trước khi chết tặng cho. Ngoài hắn ra, lúc này ta lại nhìn thấy Cực Cảnh lần thứ hai !

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, xuyên qua hư vô rộng lớn, thẳng đến vị trí trung tâm của phần lớn mảnh vỡ trên Lôi Tiên Giới.

- Chẳng lẽ… thật sự có phương pháp có thể thăng cấp cho Cực Cảnh… …

Vương Lâm tim đập thình thịch, thậm chí miệng lưỡi còn cảm thấy hơi khô. Thời gian mấy trăm năm đi cùng với Cực Cảnh, khiến cho hiểu biết của hắn đối với loại thần thông không thể nắm bắt được này vô cùng sâu sắc.

- Cực, đạo, thủy.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm, những điều hắn biết được quá ít, trong đầu không thể phân tích. Một lát sau, hắn trong lòng thầm than, không suy nghĩ đến việc này nữa mà dành tâm trí vào Tàng Phẩm Các.

Phi hành trong hư vô vốn cực kỳ buồn tẻ. Dù sao, hư vô này quá lớn, hơn nữa tuyệt đại bộ phận tu sĩ thông thường tập trung phần lớn thời gian trên những mảnh vỡ đại lục, đi trong hư vô chỉ là để qua đường mà thôi. Nhưng sau khi Vương Lâm và Lý Nguyên khởi hành được nửa tháng, cũng bắt đầu nhìn thấy lần lượt nhìn thấy từng đạo kiếm quang, hoặc gần, hoặc xa, không ngừng qua lại.

Lúc mới bắt đầu, Vương Lâm chưa quá mức chú ý. Nhưng bọn họ không ngừng đi về phía trước, dần dần, một tháng sau, ở trong hư vô càng ngày càng nhìn thấy nhiều tu sĩ.

Những tu sĩ này tuyệt đại bộ phận đều là Vấn Đỉnh Kỳ, thi thoảng mới có thể nhìn thấy được Âm Hư tu sĩ.

Bọn họ đi thành nhóm, hoặc đi một mình, hoặc là túm năm tụm ba, hoặc là một gia tộc tụ tập lại với nhau, nhanh chóng đi qua. Hiện tượng này dần dần thu hút sự chú ý của Vương Lâm và Lý Nguyên.

Những tu sĩ đó biểu hiện khác nhau, nhưng trong mắt đều có một vẻ hưng phấn hết sức kinh người.

Những tu sĩ này trong lúc qua lại không ngớt cũng nhìn thấy hai người Vương Lâm và Lý Nguyên, hiển nhiên nhận ra tu vi của Vương Lâm đã qua Vấn Đỉnh, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, đồng thời cũng tới tấp đi qua, không muốn kiếm chuyện.

- Hứa huynh, có chút không bình thường, hay là đã xảy ra chuyện lớn gì !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, dọc đường đi hắn đã nhìn thấy quá nhiều tu sĩ.

Chuyện này bên trong hư vô này cực kỳ không bình thường !

Ngoài ra, hai người không ngừng tiến về vị trí trung tâm của phần lớn mảnh vỡ mà đi, càng ngày càng chứng kiến nhiều tu sĩ, dường như tất cả tu sĩ tiến vào Lôi Tiên Giới toàn bộ đều từ những mảnh vỡ đại lục ở khắp nơi đồng loạt cùng tiến về một chỗ.

- Không phải là một phương !

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chậm rãi nói:

- Mà là bốn phương.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Nguyên nhíu mày, ánh mắt nhìn những tu sĩ bay qua ở đằng xa.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, không tiếp tục nói chuyện, mà mang theo Lý Nguyên, tăng tốc độ nhanh hơn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên phía xa xa trong hư vô, hơn mười đạo kiếm quang mang theo tiếng sấm đánh ầm ầm cấp tốc bay qua. Thiên địa

nguyên lực vô biên tràn ra, khiến cho những tu sĩ xung quanh đều né tránh, không dám đứng ở phía trước.

Hơn mười đạo kiếm quang bay nhanh, khí thế kinh người, gần như quét ngang ra bốn phía, tràn đầy khí tức vô cùng hống hách. Cho dù một vài nhóm gia tộc tu sĩ có không ít người, giờ phút này sau khi nhìn thấy hơn mười đạo kiếm quang kia, sắc mặt cũng khẽ biến, lập tức lui ra sau.

Càng không cần nói đến những tu sĩ phi hành một mình, gần như ngay khi nhìn thấy hơn mười đạo kiếm quang này, liền lập tức dừng lại, không dám tranh đoạt thanh thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong hư vô rộng lớn phía trước Vương Lâm, hầu như toàn bộ tu sĩ đều hướng mắt về phía hơn mười đạo kiếm quang đang cấp tốc phi đến kia, nhanh chóng tránh ra.

Vương Lâm thần sắc bình thản, liếc nhìn hơn mười đạo kiếm quang kia một cái, không nói gì.

Hơn mười đạo kiếm quang này cũng không hề dừng lại, bên trong hư vô trực tiếp xông tới bay qua. Nhưng ngay khi bọn họ bay ra rất xa, sắp sửa biến mất, đột nhiên trong đó có một đạo kiếm quang dừng lại, đổi hướng bay thẳng đến chỗ Vương Lâm.

Cùng lúc đó, những đạo kiếm quang kia cũng đồng thời ngừng lại, hóa thành một đám tu sĩ có cả nam và nữ, đám tu sĩ này cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều đã vượt qua Vấn Đỉnh, trong đó tuyệt đại bộ phận đều là Âm Hư, chỉ có mấy người hiếm hoi là đạt tới Dương Thực.

Lúc này sau khi hiển lộ hình dáng, bọn họ đều nhìn về phía đạo kiếm quang đang bay tới Vương Lâm kia, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả các tu sĩ khác ở bốn phía trong hư vô, dù là người đi một mình hay những người cùng gia tộc đi cùng nhau, ánh mắt cũng đều nhìn về đạo kiếm quang kia, theo dõi đạo kiếm quang đó chuyển động.

Lý Nguyên sắc mặt khẽ biến, nâng tay trái lên, ngầm tạo ra cấm chế.

Duy chỉ có Vương Lâm thần sắc vẫn như thường, cực kỳ bình thản, nhìn thoáng qua đạo kiếm quang đang cấp tốc bay tới kia.

Kiếm quang dừng lại cách phía trước Vương Lâm mười trượng, hào quang tiêu tan, hóa thành một người. Người này tướng mạo thoạt nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo nhẵn nhụi, có chút khôi ngô, chỉ có điều đôi mắt phượng lộ ra một vẻ âm nhu không cân xứng.

Hắn mặc đại bào màu tử kim, đứng thẳng người hướng về Vương Lâm ôm quyền, thái độ cực kỳ cung kính, nói:

- Vãn bối Chiến Không Liệt, bái kiến tiền bối !

Ngay khi hắn nói ra lời này,

đám người kia nghe thấy gần như toàn bộ không ai bảo ai, mười ánh mắt trong phút chốc không hẹn mà cùng nhìn lên người Vương Lâm.

Lúc này, tu sĩ ở xung quanh không nhiều lắm, nhưng không thua gì sự chú ý của muôn người. Từng ánh mắt tập trung lại, không hề khiến cho thần sắc Vương Lâm có một chút biến đổi, vẫn bình tĩnh như nước.

Danh tiếng của Chiến Không Liệt rất lớn, tu sĩ xung quanh hiển nhiên có người nhận ra. Cho dù người không nhận ra cũng cảm nhận được nguyên lực nồng đậm truyền ra từ trên người Chiến Không Liệt, đồng thời nghe lời Chiến Không Liệt nói, cũng lập tức biết được người này chính là Chiến Không Liệt của Nam Thiên Tinh Vực.

- Người này là ai, xem tu vi của người này so với Chiến Không Liệt cũng không hơn kém nhiều, làm thế nào lại có thể được Chiến Không Liệt của La Thiên Tinh Vực gọi là tiền bối !

- Chiến Không Liệt nghe nói đã trở thành sứ giả của Lôi Tiên Điện, người có thể được hắn coi là tiền bối, chẳng lẽ lại là trưởng lão của Lôi Tiên Điện?

Đủ loại suy nghĩ đang hiện lên trong đầu tu sĩ bốn phía.

Nhất là hơn mười người đi cùng Chiến Không Liệt kia, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, đều nhìn về phía Vương Lâm. Bọn họ đều là những người xuất sắc trong các gia tộc tu chân, vừa rồi khi đang phi hành qua, Chiến Không Liệt đột ngột đổi hướng, vẫn chưa để lại lời nào, vốn đã làm cho bọn họ kinh ngạc. Giờ phút này, nghe hắn gọi người này là tiền bối, lại càng làm cho bọn họ trong lòng nổi lên những suy đoán.

Phải biết rằng Chiến Không Liệt trong đám bọn họ, tu vi có thể nói là tuyệt đỉnh. Hơn nữa, bọn họ đều biết người này thật sự vô cùng cuồng ngạo, loại cuồng ngạo này không phải biểu lộ ra bên ngoài, mà là ở bên trong.

Cho dù là trưởng bối của gia tộc, thông thường đều không được người này để trong mắt, người có thể khiến cho hắn cam tâm tình nguyện gọi là tiền bối với vẻ cung kính, thật sự là hiếm thấy.

Giờ phút này Chiến Không Liệt cực kỳ cung kính, loại cung kính này phát ra từ trong đáy lòng, không hề có một chút giả dối. Đối với Vương Lâm, hắn hiển nhiên đã hoàn toàn kính phục, lúc này khi nhìn thấy Vương Lâm, hắn đương nhiên thấy được tu vi Dương Thực của Vương Lâm, trong lòng lại càng xúc động.

- Không hổ là tiền bối. Năm đó tu vi của hắn bị ép xuống Vấn Đỉnh, đã khiến ta làm thế nào cũng không nhìn ra sự giả tạo. Lúc này lại đem tu vi nâng cao lên Dương Thực, cũng làm cho ta không nhìn ra được một chút khí tức ẩn giấu tu vi nào.

Vẻ cung kính trong mắt Chiến Không Liệt càng đậm.

Năm đó sau khi hắn rời khỏi, từng có một chút xúc động, trong lòng đối với Thân Công Hổ cực kỳ hâm mộ. Mãi cho đến khi về tới gia tộc, hắn vẫn do dự không quyết bản thân có nên giống như Thân Công Hổ nắm lấy cơ duyên khó gặp này hay không.

Khi hắn có ý nghĩ này, lại nghe nói Thân Công Hổ bị gia tộc ngăn cấm, sau đó cũng bị Lôi Tiên Điện ruồng bỏ, trong lòng rất phức tạp. Nếu đổi lại hắn chưa trải qua chuyện này, hắn nhất đinh sẽ cười to ba tiếng, trong lòng vui sướng khi người khác lại gặp tai họa hết sức nực cười như vậy.

Nhưng sau khi trải qua chuyện ở Lôi Trì, hắn đối với việc làm của Thân Công Hổ, trong lòng cũng rất đồng tình, cảm giác buồn bã này giống như là chính mình đang chịu, thậm chí trong lòng hắn đối với Thân Công Hổ còn vô cùng bội phục.

Lý Nguyên ngơ ngác nhìn Vương Lâm, trong đầu trống rỗng, hắn biết cái tên Chiến Không Liệt này. Chiến Không Liệt trong đám tiểu bối ở La

Thiên Tinh Vực cùng với Thân Công Hổ và Đường Ngôn Phong được xưng tụng là Tinh Vực Tam Kiệt.

Đều cùng trong một thời gian rất ngắn, tu vi đạt tới cảnh giới Dương Thực cao ngút trời.

Nhưng lúc này Chiến Không Liệt lại gọi Hứa Mộc là tiền bối, điều này làm cho Lý Nguyên trong một thời gian ngắn có chút hoảng hốt.

Vương Lâm nhìn Chiến Không Liệt, nhíu mày, nói:

- Ngươi vội vàng như vậy là đang đi tới nơi nào?

Chiến Không Liệt nhìn Vương Lâm nhíu mày, trong lòng chấn động, càng thêm cung kính nói, vội vàng nói:

- Trong Lôi Tiên Giới đã xuất hiện những dao động tiên lực nồng đậm trên khắp các mảnh vỡ đại lục, nhưng đã có cấm chế bảo vệ, trong thời gian ngắn không thể giải trừ, tuy nhiên một khi cấm chế phong ấn bị phá giải, sẽ có trọng bảo xuất hiện. Vãn bối sau khi biết được việc này liền dự định đến đó tìm kiếm.

Vương Lâm nhìn bốn phía, hiển nhiên những tu sĩ hắn gặp dọc đường đi cũng bằng cách nào đó đều đã biết được việc mà Chiến Không Liệt vừa

nói nên mới có cảnh tượng như vậy trong những ngày gần đây.

- Cấm chế phong ấn bảo vệ.

Vương Lâm ánh mắt sững lại, sau khi trầm ngâm một lát, vung nhẹ tay lên, nói:

- Nếu như vậy, hy vọng ngươi có thể thu hoạch được toàn bộ !

Chiến Không Liệt do dự một chút, cung kính nói:

- Vãn bối không dám chắc lắm, không biết tiền bối có thời gian rảnh rỗi… Ngoài ra vãn bối và Thân Công huynh cũng đã có ước định gặp nhau trên mảnh vỡ đại lục ở mạn trái, liên thủ đoạt lấy pháp bảo !

Vương Lâm càng nhăn mày hơn, nói:

- Ta còn có chuyện quan trọng ! Nếu có thời gian thì ta sẽ đến xem sao.

Chiến Không Liệt vội vàng gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Vẻ mặt này, ngoại trừ lúc đối mặt với Vương Lâm cùng với một số ít người trong gia tộc và Lôi Tiên Điện, không thể khiến hắn biểu hiện ra.

- Tiền bối nếu đã nói như vậy thì lần đoạt bảo này ta sẽ có mười phần nắm chắc !

Chiến Không Liệt trong lòng thầm nhủ, khom người lui lại, hóa thành kiếm quang, quay về trong đám tu sĩ đi cùng, bay trước dẫn đầu.

Những tu sĩ đi cùng mang theo một vẻ nghi hoặc, theo sát phía sau. Mãi cho đến khi bay đi rất xa, một nữ tử mặc áo trắng trong đó thật sự không kìm nổi, hạ giọng nói:

- Chiến đại ca, người vừa rồi…

Chiến Không Liệt nghe vậy khẽ mỉm cười, trong mắt vẫn còn vẻ cung kính, trầm giọng nói:

- Đó là một vị tiền bối cao nhân, có thể gặp được hắn chính là phúc phận của Chiến mỗ !

Trong những ánh mắt của tu sĩ bốn phía tập trung nhìn lại, thân mình Vương Lâm nhoáng lên, đạp vào hư không bay đi, Lý Nguyên theo sát phía sau, hai người biến mất vào trong hư vô.

Dọc đường đi, nhiều lần Lý Nguyên đã mở miệng muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng nhịn được, thủy chung không hề nói đến việc Chiến Không Liệt. Lý Nguyên cơ trí, hắn biết có rất nhiều chuyện bình thường không nên hỏi, mỗi người đều có những bí mật của riêng mình.

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã qua mấy tháng. Hai người không ngừng tiến đến gần vị trí trung tâm, càng ngày càng gặp được nhiều tu sĩ. Tốc độ của hai người không hề giảm, vào một ngày, rốt cuộc đã đi tới vị trí trung tâm của phần lớn mảnh vỡ trên Lôi Tiên Giới.

Sau khi tới nơi này, rốt cuộc cũng không còn nhìn thấy một tu sĩ nào nữa, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía toàn là một màn hắc ám, không thấy một bóng người nào.

Đứng trên không trung, Vương Lâm chăm chú nhìn ra bốn phía. Trong trí nhớ của lão già họ Diêu kia, mảnh vỡ nơi có Tàng Phẩm Các bị phong ấn chính là nơi này!

- Lý huynh, ngươi xem, có thể tìm ra chút manh mối nào không?

Ngay khi Vương Lâm dừng lại, Lý Nguyên liền đưa tay trái bấm quyết, mắt lộ ánh sáng thôi diễn cấm chế. Một lát sau, hắn với vẻ ngưng trọng, gật đầu nói:

- Nơi đây quả thật là có gợn sóng cấm chế, tuy rằng rất nhỏ, nhưng với tâm cấm của ta cũng có thể cảm nhận được thủ pháp cấm chế này và tiên cấm là cùng loại, nhưng lại có chút khác nhau.

Hắn nói xong, tay trái nhấn về phía trước một cái, lập tức một đạo cấm chế rời khỏi tay bay ra, hóa thành mười tám phần, dừng ở hư vô phía trước. Trong phút chốc, chỉ thấy một đường nét hư ảo chợt lóe lên trong hư vô rồi lập tức hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời. Vừa rồi khi đường nét kia xuất hiện, hắn đã mơ hồ thấy được đó là một mảnh đại lục trong mờ bỗng dưng xuất hiện giữa hư vô.

Trên đại lúc đó, có một tòa lầu các cao ngất, nhưng đại lúc này vừa mới xuất hiện liền lập tức biến mất, không thể thấy rõ.

- Hứa huynh, ta cần một ít thời gian!

Lý Nguyên trầm giọng nói. Ở trên người hắn, mỗi khi giải trừ cấm chế, sẽ có một loại khí tức tự tin.

Nói xong, hắn liền khoanh chân ngồi trong hư không, tay trái không ngừng bấm quyết, đánh ra từng đạo cấm chế, tổ hợp ở phía trước người, thi thoảng lại ấn vào mi tâm một cái, lại có một sợi màu đen lóe ra. Mỗi

lúc như vậy, sợi màu đen kia lại xông lên, cấm chế cuồn cuộn được đánh ra lúc trước hình thành một dấu ấn cực kỳ phức tạp, dừng ở giữa hư vô.

Trong phút chốc, hư ảnh đại lục kia lại xuất hiện, nhưng cũng trong nháy mắt lại biến mất. Tốc độ này cực nhanh, không thể đủ thời gian để nhảy vào bên trong.

Vương Lâm không vội, mà ngay khi đại lục kia lóe lên xuất hiện, liền ngưng thần nhìn lại.

Dần dần cấm chế của Lý Nguyên càng lúc càng nhanh, số lần đại lục kia lóe lên xuất hiện ngày càng nhiều, Vương Lâm nhìn không chớp mắt, chậm rãi nhìn kỹ đại lục này.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 781: Tư cách.

Ở vị trí trung tâm đại lục, lầu các rất lớn kia hình dáng bên ngoài giống như bốn cái gai nhọn hoắt đột ngột mọc lên từ mặt đất, trông như thể hai cặp sừng trâu đâm thẳng lên trời.

Ở trên bốn cái sừng này có bốn người đang khoanh chân ngồi. Bốn người này vẫn không nhúc nhích, ngay cả khi ánh mắt Vương Lâm nhìn vào, cũng không hề chú ý.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, hàn quang trong mắt lóe lên.

- Hứa huynh, nếu hoàn toàn giải trừ cấm chế này, sợ là không đến mấy tháng thì không thể làm được. Nhưng nếu không giải trừ, mà chỉ đưa ngươi vào, với tốc độ của ngươi phối hợp với cấm chế của ta, lại có tám phần nắm chắc ! Hứa huynh, ngươi hãy tự quyết định đi !

Lý Nguyên trầm giọng nói.

Vương Lâm tiến lên một bước, đi tới bên cạnh đại lục kia, chậm rãi nói:

- Nếu vậy, hãy đưa ta vào ! Lý huynh hãy ẩn mình cẩn thận, nơi đây nguy hiểm, không nên lưu lại lâu, sau khi lấy được tiên thuật, chúng ta sẽ rời khỏi !

Lý Nguyên không nói nhiều, tay trái điểm vào giữa lông mày một cái, lập tức mấy sợi màu đen bay ra, lần lượt đan xen vào nhau hình thành một dấu ấn. Cùng lúc đó, hắn lại đánh ra một lượng lớn cấm chế, toàn bộ dung nhập vào bên trong dấu ấn, dấu ấn này lập tức tản mát ra từng trận hắc quang.

Lý Nguyên ánh mắt lóe lên, tay trái nhanh chóng chỉ về phía trước, miệng quát:

- Tâm cấm tiêu tan !

Dấu ấn cấm chế kia lập tức bay đi, trong nháy mắt dừng ở trong hư vô, mảnh vỡ đại lúc lại xuất hiện. Tuy nhiên lúc này đại lục kia nhấp nháy không ngừng, ngay sau khi biến mất lại đã hiện hình, sau đó lại tiêu tan.

Cứ liên tục như vậy khiến cho mọi thứ trước mắt thoạt nhìn mang đầy sắc thái kỳ dị.

Về phần dấu ấn kia thủy chung phát ra hắc quang, trong khi mảnh vỡ đại lục kia đang liên tục nhấp nhánh, lập tức khuếch đại lên, bất ngờ hình thành một thông đạo hình tròn.

Nhưng thông đạo này cũng không ổn định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

- Vào !

Ngay khi Lý Nguyên hét lớn, thân mình Vương Lâm lao ra, dường như cả người hóa thành một tia chớp, trực tiếp theo thông đạo hình tròn kia vọt tiến vào.

Thân mình hắn vừa tiến vào trong thông đạo hình tròn, thông đạo này liền sụp đổ, mảnh vỡ đại lục kia và cả Vương Lâm đồng thời biến mất vào trong hư vô.

- Hy vọng Hứa huynh có thể có được thu hoạch !

Lý Nguyên trầm ngâm một chút, tay trái bấm quyết, thân mình hắn dần dần ẩn vào trong cấm chế, không để lọt ra một chút khí tức nào.

Bốn phía hư vô lại trở bên yên lặng.

Thân mình Vương Lâm giống như tia chớp, xuất hiện trên mảnh vỡ đại lục. Thân mình hắn đang lao đến dữ dội lập tức thần thức tản ra, ở phía sau hắn không còn hư vô mà là một quầng sáng cấm chế. Chính cấm chế này đã khiến cho đại lục này bị tách hẳn ra khỏi Lôi Tiên Giới, trở thành cấm địa của bốn gia tộc tu chân.

Ngay khi thần thức tản ra liền tập trung vào lầu các ở vị trí trung tâm của đại lục ở phía trước. Cùng lúc đó, một người ngồi trên cái sừng của lầu các mở mắt, lạnh lùng nhìn thoáng qua phía xa xa, thân mình nhoáng lên một cái, thân ảnh biến mất.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, bay thẳng đến lầu các ở đằng xa. Đúng lúc này, bỗng nhiên có một trận ba động tiên lực ở phía trước, sau đó một người đi ra. Người này thoạt nhìn là một trung niên, mình mặc áo đen, khuôn mặc lạnh lùng khắc nghiệt, sau khi hắn xuất hiện tay phải liền bấm quyết, hướng về Vương Lâm nhấn một cái.

- Lão phu quan sát ngươi đã lâu, tự tiện xông vào cấm địa, chỉ có chết !

Thủ ấn này nhoáng lên một cái, liền có một luồng đại lực mạnh mẽ tấn công tới. Vương Lâm lập tức lui thân mình ra sau, tay phải vỗ về phía trước, nguyên lực của hai người chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang dội, tản ra bốn phía.

Người áo đen kia ánh mắt lạnh như băng, hắn đã sớm nhìn ra tu vi của Vương Lâm cũng giống như mình, đều là cảnh giới Dương Thực, lúc này bước về phía trước, tay phải chỉ lên trời, trong miệng thì thào nói nhỏ, một sức mạnh vô biên bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó, một đạo Tiên Lôi bỗng nhiên ở trên không trung biến hóa ra, đánh xuống Vương Lâm.

- Nơi đây là Lôi Tiên Giới, Tàng Phẩm Các này là nơi cất giữ đồ vật của tiên giới, vì sao tứ đại gia tộc các ngươi có thể đến, còn ta thì lại không thể !

Vương Lâm trong tiếng hừ lạnh thân mình xông ra. Lúc này Tiên Lôi từ trên không trung giáng xuống, Vương Lâm hoàn toàn không né tránh, mà ngay lúc đó nguyên thần ở giữa lông mày xuất hiện, há miệng nuốt lấy Tiên Lôi.

Toàn thân hắn lập tức có lôi quang chạy, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Người áo đen ngẩn ra, sắc mặt trở nên âm trầm, hiển nhiên không ngờ tới đối phương có thể nuốt lấy Tiên Lôi. Đúng lúc này, Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, há miệng phun ra một đám đất cát, chỉ về phía trước. Đám đất cát này lập tức phóng đại, biến thành một mảnh vỡ của một cái đại ấn, mang theo uy áp nồng đậm, hướng về người mặc áo đen kia trực tiếp ép xuống.

- Không có tư cách !

Người áo đen kia trong lúc cười lạnh, nâng hai tay lên, bấm quyết biến hóa, nhưng sắc mặt hắn liền đại biến. Không ngờ pháp thuật của hắn đối với mảnh vỡ đại ấn đang giáng xuống kia không hiệu quả gì.

Mảnh vỡ đại ấn kia mang theo khí thế kinh người, ầm ầm hạ xuống, uy áp tràn ra trên đó không ngờ khiến cho tu sĩ áo đen kia không thể né tránh. Trong phút chốc, đại ấn giáng xuống, tiếng động ầm ầm vang lên.

Người áo đen mắt lộ vẻ khiếp sợ, trong lúc nguy hiểm cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, lập tức toàn thân lóe lên huyết quang, ngay khi đại ấn hạ xuống, cả người trong nháy mắt chạy ra khỏi uy áp, xuất hiện ở phía ngoài trăm trượng.

Thân mình hắn vừa xuất hiện, sắc mặt liền lập tức tái nhợt, mắt lộ vẻ ác độc, không nói lời nào xoay người bước đi.

Vương Lâm nâng tay phải lên, mang theo đại ấn, chạy đuổi theo.

Hai người một trước một sau, đi thẳng đến lầu các ở trung tâm đại lục.

- Còn chưa ra tay !

Người áo đen kia bay tới bên lầu các, lập tức quát to.

Ba người phía trên bốn cái sừng của lầu các lúc này giương đôi mắt, nhoáng lên một cái, liền đứng ở bên cạnh người áo đen kia, lạnh lùng nhìn Vương Lâm đang tiến đến gần.

Tu vi của ba người này, cũng đều là cảnh giới Dương Thực. Lúc này bốn tu sĩ Dương Thực đồng thời cùng đứng một chỗ, hình thành một khí thế khổng lồ, tập trung vào Vương Lâm.

Một luồng sát khí nồng đậm tràn ngập.

- Tàng Phẩm Các không phải là của tứ đại gia tộc các ngươi, hãy để ta qua, có thể miễn được một trận chiến. Nếu không, cho dù ta bại, thì bốn người các ngươi cuối cùng cũng sẽ chết một nửa !

Vương Lâm ánh mắt lộ hàn quang, chậm rãi nói.

- Ngoại trừ là Khuy Niết tu sĩ, nếu không không có tư cách đi vào trong Tàng Phẩm Các !

Một người trong đó thanh âm lạnh lùng nói. Bọn họ hiển nhiên đã nhìn ra tu vi của Vương Lâm, nhất là cảnh tượng vừa rồi lại làm cho bọn họ trong lòng thất kinh. Nhưng bốn người liên thủ thì đối với Vương Lâm mà nói, họ cũng không có một chút để ý.

Giờ phút này khí tức trong cơ thể của người áo đen đã hồi phục, hừ lạnh một tiếng trực tiếp bước ra, vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh phi kiếm màu đỏ xuất hiện, bay thẳng đến Vương Lâm.

Ba người còn lại cũng đồng thời lao ra, trong đó một người hai tay bấm quyết, lập tức một cơn cuồng phong xuất hiện, hình thành một cơn lốc xoáy ở phía trước. Hai người kia nhìn nhau, cùng nhau bấm quyết, các đạo thần thông lần lượt biến ảo xuất ra, bất ngờ hình thành một đồ hình âm dương, trong lúc xoay tròn, phát ra sức mạnh kỳ dị, hướng về Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân mình lập tức lui về phía sau, cùng lúc đó tay phải hất về phía trước. Lập tức mảnh vỡ đại ấn bay lên, hướng về phía trước hung hăng đè tới.

Hai trong bốn người vừa xuất ra đồ hình âm dương kia lập tức bay lên, chỉ ra một cái, đồ hình âm dương trong tay bay ra, đối kháng với mảnh vỡ đại ấn. Hai người đó hai tay lại bấm quyết, lại lần lượt thi triển thần thông, khiến cho mảnh vỡ đại ấn kia không thể ép xuống.

Hai người còn lại giống như những tia chớp, mang theo pháp bảo và thần thông, trực tiếp nhằm phía Vương Lâm, hiển lộ sát khí.

Vương Lâm trong lúc lui ra phía sau, mỗi một bước đều có một cơn sóng nguyên lực lớn xuất hiện, toàn bộ thân mình giống như dung nhập vào không trung. Trong khi không ngừng lui ra phía sau, bỗng nhiên hắn dừng lại, bước về phía trước một bước.

Sau một bước này, toàn bộ thân mình Vương Lâm hoàn toàn biến mất, lúc hiện ra đã ở sau lưng người áo đen. Người áo đen trong lòng cả kinh, bỗng nhiên xoay người, thanh phi kiếm màu đỏ mang theo tiếng gào thét, lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, tay phải chỉ về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Định !

Bất ngờ, người áo đen cùng với phi kiếm trong phút chốc liền ngừng lại, hoàn toàn yên lặng. Vương Lâm không nghĩ ngợi, không bận tâm đến phi kiếm kia nữa, mà đi tới trước mặt người áo đen, trực tiếp điểm ra một chỉ vào giữa lông mày của người áo đen, nguyên lực điên cuồng xuất ra.

Thân mình người áo đen kia lập tức sụp đổ, nguyên thần từ trong cơ thể bay ra, mang theo vẻ kinh hoàng, đang muốn bỏ chạy, đúng lúc này Côn Cực Tiên xuất hiện, cuốn một cái, nguyên thần người áo đen lập tức kêu thảm, tràn ra một lượng lớn nguyên khí.

Đúng lúc này, người còn lại duy nhất trong bốn người không đối phó với mảnh vỡ đại ấn mang theo một cơn lốc xoáy vô biên, bay thẳng đến Vương Lâm, hiển nhiên là muốn ngăn cản hành động này.

Vương Lâm hoàn toàn không hề liếc nhìn người này , Thú Cốt trên mu bàn tay nhúc nhích, trực tiếp biến ảo ra, dữ tợn xông tới tu sĩ đang thi triển lốc xoáy kia.

Cùng lúc đó, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên xuất hiện, hình thành một màn sương đen lớn, nuốt lấy nguyên thần của người áo đen. Người áo đen kia đang định phản kích, nhưng lập tức liền nhìn thấy nguyên thần Huyết Tổ dữ tợn bên trong màn sương đen kia như ẩn như hiện, khiến hắn chấn động. Diện mạo quen thuộc kia khiến tâm thần hắn có một khoảnh khắc lơi lỏng, hậu quả là bị màn sương đen bao phủ.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 782: Tư cách cửu phẩm tiên quân.

Hết thảy việc này đều gọn gàng nhanh chóng. Sau khi thu nguyên thần người áo đen, Vương Lâm vung tay áo, lập tức phạm vi trăm trượng bị màn sương đen bao phủ. Mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm ba người còn lại, âm trầm nói:

- Ta muốn vào Tàng Phẩm Các !

Hai người đang đối phó với đại ấn kia tâm thần chấn động, chưa kịp nói chuyện lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi. Chỉ thấy tu sĩ thi triển thần thông lốc xoáy kia lúc này cấp tốc lùi lại, Thú Cốt kia ở phía trước người hai mắt lộ ra u quang, trong đó lóe lên một luồng sát khí ngợp trời không thể tưởng tượng được, lập tức tràn ngập giữa trời đất.

Lúc này sự nồng đậm của sát khí đã tới đỉnh điểm, cho dù là Vương Lâm là chủ nhân của pháp bảo này nhưng vẫn cảm thấy tâm thần chấn động, sát khí kia thật sự quá mạnh mẽ,

chứ càng không phải nói đến ba người kia. Sát khí vừa xuất hiện liền lập tức biến mất hoàn toàn. Nhưng tu sĩ thi triển thần thông lốc xoáy kia, lốc

xoáy của hắn trong nháy mắt cũng trong nháy mắt trở thành màu xám, biến thành tượng đá.

Mắt thấy ánh mắt Thú Cốt kia nhìn lên người mình, tu sĩ này sắc mặt tái nhợt, lập tức lui về phía sau. Nhưng vào lúc này, sát khí nồng đậm kia đột nhiên xuất hiện.

Tu sĩ này mắt lộ vẻ hoảng sợ, tay phải của hắn lập tức biến thành màu xám, điên cuồng lan ra toàn thân, nguy hiểm hết sức. Người này không chút do dự nâng tay trái lên, trực tiếp chém đứt cánh tay phải, không quan tâm đến máu tươi đang chảy ra, lui mau ra phía sau nghìn trượng, khoanh chân ngồi xuống, lập tức tĩnh tọa thổ nạp.

Mặc dù như vậy, cho dù đã tự chặt một cánh tay, nhưng màu xám này vẫn không biến mất, mà từ trên tay trái xuất hiện, tốc độ lan ra còn nhanh hơn. Tu sĩ này mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cắn răng, trong khi màu xám kia đang lan tràn ra toàn thân, nguyên thần theo thiên linh bay ra, vứt bỏ thân thể.

Khi nguyên thần hắn bay ra, toàn bộ thân thể này lập tức trở thành tượng đá, không còn một chút sức sống. Giữa không trung chỉ còn lại nguyên thần của người này trơ trọi, cực kỳ hiu quạnh.

Bốn phía hoàn toàn im lặng.

- Hứa Mỗ muốn hỏi các bị một câu. Ta có tư cách không?

Ánh mắt Vương Lâm nhìn hai tu sĩ đang đối phó với đại ấn, thanh âm bình thản, lộ ra hàn khí lạnh như băng.

Những tu chân gia tộc ở Hỏa Tinh Vực có sự phân hóa cấp bậc mà người ngoài không biết được, không phân chia thành cửu cấp như trong Liên Minh Tinh Vực. Trong Liên Minh Tinh Vực, tu chân tinh cấp bảy đã được coi là thuộc loại đỉnh điểm.

Còn tu chân tinh cấp tám thì cực kỳ ít ỏi, toàn bộ Liên Minh Tinh Vực cũng chỉ có ba mà thôi. Về phần tu chân tinh cấp chín thần bí kia thì trong toàn bộ Liên Minh Tinh Vực cũng chỉ duy nhất có một !

Những gia tộc tu chân trong La Thiên Tinh Vực cũng tương tự như vậy. Nhưng chỉ những tu chân gia tộc có truyền thống lâu đời, hơn nữa lại trường thịnh bất suy mới có thể tồn tại vĩnh viễn trên La Thiên Tinh Vực.

Ở La Thiên Tinh Vực, thường thấy nhất chính là những gia tộc tu chân ở chủ tinh của đông tây nam bắc tứ đại vực, thực lực của bọn họ không hơn kém nhiều, thường thường có ba hay bốn gia tộc tu chân cùng tồn tại trên một tu chân tinh.

Ví dụ như Đường gia, Chiến gia đều đứng ở những vị trí hàng đầu.

Trên những gia tộc tu chân đó, còn có bốn gia tộc tu chân được truyền thừa từ tiên giới. Bọn họ là những thế lực hùng mạnh nhất trên La Thiên Tinh Vực.

Tìm hiểu căn nguyên của việc này, tổ tiên của bốn gia tộc tu chân này đều là tiên nhân của Lôi Tiên Giới lúc còn chưa sụp đổ, hơn nữa thân phận cũng không tầm thường.

Đồng thời, trên bốn gia tộc tu chân này còn có hai gia tộc. Bọn họ ngày thường hành vi khiêm tốn, nhưng trong La Thiên Tinh Vực cũng là một thế lực thật sự hùng mạnh,

so với những gia tộc được truyền thừa từ tiên giới tồn tại lâu dài hơn, từ thời thượng cổ đã xuất hiện, hơn nữa sau khi tiên giới sụp đổ vẫn tiếp tục tồn tại. Những gia tộc được truyền thừa từ thượng cổ tu chân giới như vậy ở La Thiên Tinh Vực có sáu gia tộc.

Hứa gia thần bí ở Đông Lâm Tinh kia, gia tộc của Lý Nguyên là một trong số đó.

Nhưng trải qua rất nhiều năm, những gia tộc tu chân truyền thừa từ thượng cổ phần lớn đã suy tàn, Lý gia là một ví dụ. Ngoại trừ Lý gia, còn có ba gia tộc khác cũng tiêu tan như vậy. Cho đến bây giờ, những gia tộc tu chân truyền thừa từ thượng cổ chỉ còn lại có hai !

Cũng tương tự như ở Liên Minh Tinh Vực có một tu chân quốc cấp chín, ở La Thiên Tinh Vực còn có sự tồn tại của một gia tộc tu chân càng cổ xưa hơn kéo dài trước cả thời thượng cổ tới nay, đó chính là viễn cổ.

Gia tộc tu chân viễn cổ trong La Thiên Tinh Vực, cao thủ chân chính cực kỳ thần bí.

Có thể tồn tại từ thời viễn cổ, hơn nữa lại còn kéo dài đến ngày nay, sự đáng sợ ẩn chứa trong đó gần như chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ có thể sởn tóc gáy.

Nhìn bề ngoài, gia tộc này đã trải qua những diễn biến thời thượng cổ, đã trải qua sự sụp đổ của tiên giới, đã trải hành trình của Lôi Tiên Điện, đã trải qua toàn bộ những thay đổi ở La Thiên Tinh Vực.

Thậm chí rất có thể, gia tộc tu chân được truyền thừa từ viễn cổ này còn biết được những bí ẩn của Viễn Cổ Tiên Vực, chỉ riêng thần thông công pháp của gia tộc này cũng đủ để tung hoành ngang dọc.

Việc này, ngoài những tu chân quốc cấp tám, cấp chín của Liên Minh Tinh Vực ra, Vương Lâm cũng đã biết được toàn bộ. Đi cùng một đường với Lý Nguyên, Lý Nguyên gần như đem hết những việc liên quan đến những gia tộc đó toàn bộ nói cho Vương Lâm biết.

Vì vậy, khi đối mặt với tứ đại gia tộc được truyền thừa từ tiên giới này, Vương Lâm rất bình tĩnh.

Ở giữa không trung trên mặt đất chỗ Tàng Phẩm Các, hai lão già đang liên thủ đối phó với mảnh vỡ đại ấn trầm ngâm một lúc, trong đó một người cười khổ nói:

- Đạo hữu có thể có được những thần thông và pháp bảo như vậy, cũng không phải là hạng người vô danh, mong rằng hãy lưu lại tục danh !

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Hứa Mộc !

Lão già kia ánh mắt sững lại, nói:

- Hứa đạo hữu tuy chưa đạt tới Khuy Niết Kỳ, nhưng với thực lực của ngươi, bọn ta cũng không thể ngăn trở, có tư cách để đi vào Tàng Phẩm Các !

Hắn vừa nói xong, lão già bên cạnh nhìn Vương Lâm, bỗng nhiên nói:

- Hứa đạo hữu và Hứa gia ở Đông Lâm Tinh có quan hệ như thế nào?

Vương Lâm thần sắc như thường, nhìn về phía người đang nói.

Lão già kia do dự một chút, mắt lộ tinh quang, nói:

- Nếu Hứa đạo hữu không phải là người của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh, tại hạ đại diện cho Trần gia, mời đạo hữu trở thành trưởng lão khác họ của Trần gia !

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khóe miệng mỉm cười.

- Việc này không phải là không thể. Chỉ có điều hiện tại, mục tiêu của Hứa mỗ là Tàng Phẩm Các, mong ba vị đạo hữu tác thành !

Ánh mắt Vương Lâm ở giữa không trung nhìn lướt qua nguyên thần vừa thoát ra khỏi thân thể.

Tu sĩ mất đi thân thể kia thầm than, thần sắc có chút phức tạp. Hắn nghe Vương Lâm nói, trong lòng dĩ nhiên đã có thể xác định đối phương đối với Tàng Phẩm Các này vô cùng hiểu rõ.

Tàng Phẩm Các này chỉ có sau khi được mở ra mới có thể tiến vào. Mà mấu chốt để mở ra đó là cần phải có ít nhất hai gia tộc đồng thời thi triển mới có thể.

Việc tiếp theo thì rất đơn giản, dưới sự liên thủ của ba người, mở Tàng Phẩm Các ra. Chỉ thấy lầu các hình tứ giác kia chậm rãi run rẩy, bốn cái sừng ngưng tụ lại, chạm vào nhau.

Lập tức một đạo ánh sáng dịu dàng lóe ra, va vào bốn góc, một quang môn hình bầu dục xuất hiện.

- Hứa đạo hữu, tộc nhân Trần gia ta đã tiến vào Tàng Phẩm Các này không dưới trăm lần. Thu được tiên thuật là phải dựa vào cơ duyên, sau khi mỗi người tiến vào đều thấy không giống nhau, nhưng không phải là không thể tìm ra, kiên trì ở bên trong càng lâu, tiên thuật đạt được sẽ càng quý báu, tại hạ mong Hứa đạo hữu sẽ có thể có thu hoạch !

Người vừa rồi có lời mời Vương Lâm trở thành trưởng lão khác họ của gia tộc lúc này ôm quyền nói, thanh âm có chút thành khẩn.

Vương Lâm hơi gật đầu, theo trí nhớ của lão già họ Diêu trước kia, hắn biết được tứ đại gia tộc không có bản lãnh để có thể thiết lập cạm bẫy bên trong Tàng Phẩm Các, tất cả mọi chuyện đều giống như trong trí nhớ của lão già họ Diêu kia, không có một chút gì sai khác. Hắn không hề do dự, thu pháp bảo lại, thân mình nhoáng lên một cái, trực tiếp đi tới phía trước quang môn kia, hít sâu, bước tới một bước.

Sau khi Vương Lâm đi vào, lão già mất đi thân thể kia thở dài nói:

- Sớm biết người này lợi hại như vậy, vừa rồi chúng ta cũng chẳng ra tay làm gì, cứ để hắn trực tiếp tiến vào. Tu vi của hắn cũng giống như chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ tiến được đến tầng thứ tư mà thôi.

- Bốn tầng là cực hạn rồi, tuy nhiên ai có thể nghĩ thần thông và pháp bảo của người này không ngờ lại linh hoạt và sắc bén như vậy. Tu vi của hắn cũng giống chúng ta, nhưng xem bộ dạng thì hiển nhiên còn có những thứ chưa xuất ra, chỉ sợ nếu người này không phải đã biết được muốn mở ra Tàng Phẩm Các cần phải có chúng ta liên thủ, thì vừa rồi hắn giết chết không chỉ là một người.

- Chính xác là như thế. Xem ra vừa rồi hành động của hắn rõ ràng là muốn sát hại hai người, nếu không có ta xem tình thế mà hành động nhanh, sợ là lúc này nguyên thần cũng sụp đổ giống như thân thể rồi.

Lão già mất đi thân thể, cười khổ nói.

- Thôi. Lúc này nói chuyện đó thì có tác dụng gì, nếu hắn đã đi vào, thì cứ để vậy đi. Tiên thuật trong tầng thứ tư, còn phải xem tiên duyên của hắn.

Lão già Trần gia chậm rãi nói.

- Trần đạo hữu, ngươi thật sự muốn người này trở thành trưởng lão khác họ của Trần gia sao?

Lão già mất đi thân thể hỏi.

Lão già họ Trần gật đầu, trầm giọng nói:

- Người này rất lợi hại, nhân vật bậc này Trần gia ta rất cần, hai vị đạo hữu đừng tranh giành với ta ! Nếu người này thật sự trở thành trưởng lão khác họ của Trần gia, việc Diêu đạo hữu kia bỏ mình, xin kính nhờ hai vị làm bộ như không biết. Về phần thân thể của Lữ đạo hữu, Trần gia ta sẽ bồi thường ! Tống đạo hữu, ngươi cùng với Trần gia ta cũng sẽ chia nhau một ít lời lãi ! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người này phải vào Trần gia ta !

Trong lúc ba người nói chuyện với nhau, cả người Vương Lâm đi tới một không gian kỳ dị. Bốn phía là một màn sương mù tối tăm, thần thức không thể tản ra, từng đợt tiếng thì thào như có như không từ bốn phương tám hướng truyền đến, rơi vào trong tai Vương Lâm, nhưng làm thế nào cùng không thể nghe được rõ ràng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên sương mù bốn phía bắt đầu chuyển động, tốc độ rất nhanh, giống như một cơn sóng ngưng tụ lại phía trước Vương Lâm, trong nháy mắt hóa thành một người.

Người này toàn thân được tạo thành từ sương mù, thấy không rõ quần áo, nhưng có thể thấy được diện mạo. Người này diện mạo tầm thường, nhưng lại có một luồng khí tức khác hẳn với tu sĩ vờn quanh. Sau khi hắn xuất hiện, bình tĩnh nhìn Vương Lâm, nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài, không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại. Theo trí nhớ của lão già họ Diêu, hắn biết được bên trong Tàng Phẩm Các này, tuy cơ duyên của người tiến vào không giống nhau, nhưng vào thời điểm mới tiến vào, cũng đều có chút giống nhau, đó là kiểm tra tu vi.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm tiến lên vài bước, đi tới phía trước người kia, nâng tay phải lên, ấn vào lòng bàn tay hắn.

Trong phút chốc, một sức mạnh kỳ dị từ trong lòng bàn tay người kia dũng mãnh chạy vào trong cơ thể Vương Lâm, nhanh chóng chạy một vòng, sau đó thu hồi. Một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên vang lên.

- Bát Phẩm Thượng Tiên ! Có thể đi vào tầng bốn của Tàng Phẩm Các dựa vào cơ duyên lựa chọn tiên thuật !

Vương Lâm thu tay phải lại, ánh mắt lóe lên, thì thào lẩm bẩm:

- Bát Phẩm Thượng Tiên. Cảnh giới tiên nhân này rốt cuộc là phân chia như thế nào, hiện tại tu vi của ta vẫn chưa đạt tới đỉnh cảnh giới Dương Thực, tại sao lại được xếp vào cấp bậc tiên nhân.

Lúc này, người được tạo thành từ sương mù kia bắt đầu chậm rã tiêu tan. Vương Lâm biết sau khi người này tiêu tan, mình sẽ được truyền tống trận đưa tới tầng thứ tư, mọi thứ từ giờ sẽ phụ thuộc vào tiên duyên.

Chỉ có điều, cho dù tiên duyên có lớn, hắn cũng chỉ có thể đạt được tiên thuật ở trong tầng thứ tư. Rất hiển nhiên, Tàng Phẩm Các này không biết có bao nhiêu tầng, nhưng càng lên trên, cấp bậc của tiên thuật sẽ càng cao hơn !

Có lẽ trên tầng cao nhất kia, cho dù là tiên thuật rất tầm thường, nếu đặt xuống những tầng dưới cũng sẽ trở thành những tiên thuật đỉnh cao. Chỉ có điều việc kiểm tra tu vi này không thể là giả được, toàn bộ thực lực của bản thân cũng là một loại cơ duyên.

Chỉ có tu vi cao thâm mới có thể đạt được tiên thuật trân quý, nếu tu vi không đủ, thì tất cả đều miễn.

Mắt thấy người tạo thành từ sương mù kia sắp hoàn toàn tiêu tan, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong đầu bỗng nhiên dâng lên một ý niệm cực kỳ táo bạo. Gần như ngay khi ý niệm này xuất hiện, hắn liền lập tức tim đập điên cuồng, thậm chí còn có chút miệng khô lưỡi nóng.

Do dự một chút, hắn cắn răng một cái, vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một bảo tháp cầm trong tay. Mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, tay trái lúc này vỗ lên bảo tháp, lập tức nữ thi áo trắng kia xuất hiện ở trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm lui ra sau vài bước, hai tay bấm quyết, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, khiên dẫn nữ thi áo trắng nâng tay phải lên, chạm vào lòng bàn tay của người sương mù đang chậm rãi tiêu tan kia. Giờ phút này Vương Lâm trong lòng hồi hộp, nhìn không chớp mắt.

Trong phút chốc, người sương mù kia không ngờ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, toàn bộ thân mình khẽ run rẩy. Hồi lâu sau, thành âm trầm thấp kia vang lên.

- Cửu phẩm tiên quân ! Có thể đi lên tầng thứ chín của Tàng Phẩm Các để tra cứu tiên thuật !

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hưng phấn, hung hăng nắm tay lại, lập tức liền thu nữ thi này vào trong bảo tháp, để vào túi trữ vật. Lúc này tim hắn đập thình thịch, đến lúc này vẻ bình tĩnh của hắn rất hiếm hoi theo đó mà dao động dữ dội.

- Dựa vào cơ duyên thu được tiên thuật, và tra cứu tiên thuật. Hàm ý trong hai câu nói này khác biệt quá lớn ! !

Bóng người tiêu tan, sương mù hóa thành một cầu thang, từ phía trước Vương Lâm lan ra, không thấy điểm cuối. Vương Lâm hít sâu, mắt lộ vẻ quyết đoán, bước lên cầu thang, hướng về phía trước đi tới. Theo từng bước hắn đi về phía trước, những bậc thang phía sau chậm rãi biến mất.

Giờ khắc này, trên mảnh vỡ đại lục bên ngoài Tàng Phẩm Các, ba lão già kia đang nói chuyện với nhau, bỗng nhiên trong lúc đó, chỉ thấy Tàng Phẩm Các lóe ra một đạo hào quang. Hào quang này càng này càng nồng đậm, gần như sáng lóa mắt.

Lão già Trần gia kia ánh mắt nhìn lên đạo hào quang, bình thản nói:

- Tiên duyên của vị Hứa đạo hữu này đã bắt đầu rồi. Chỉ là không biết ở tầng thứ tư kia, hắn rốt cuộc có thể đạt được dạng tiên thuật gì !

Tu sĩ họ Lữ vừa mất đi thân thể kia nghe vậy, gật đầu nói:

- Tu vi và tiên duyên cũng có chút liên hệ, tuy rằng không lớn, nhưng ở thời điểm nhất định cũng có chút ảnh hưởng. Người này có lẽ ở trong tầng thứ tư, có thể đạt được tiên thuật tốt hơn.

Cuối cùng là tu sĩ họ Tống kia, không nói gì mà nhìn chằm chằm vào đám hào quang ở Tàng Phẩm Các kia, hai mắt tuôn ra tinh quang, trầm giọng nói:

- Không đúng !

Trần, Lữ hai người ngẩn ra, ánh mắt đều hướng về Tàng Phẩm Các, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ thấy trên Tàng Phẩm Các, sau đạo hoàng quang thứ nhất kia, lại xuất hiện một đạo hoàng quang, cùng ngang hàng nhau rọi thẳng lên trên, một gợn sóng nhỏ hình tròn ở giữa không trung tản ra bốn phía. Đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, cảnh tượng này cực kỳ tráng lệ.

- Năm đạo hào quang, người này không ngờ đã vào tầng thứ năm ! !

Tu sĩ họ Lữ mất đi thân thể kia quắc mắt nhìn thẳng vào năm đạo hào quang kia, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Xem ra chúng ta đã xem thường vị Hứa đạo hữu này, người này tu vi dứt khoát là đỉnh điểm của cảnh giới Dương Thực, có lẽ đã bước được nửa bước vào Khuy Niết, miễn cưỡng có thể đạt tới tiêu chuẩn tiến vào tầng thứ năm !

Ánh mắt tu sĩ họ Tống không thể không lóe lên.

Tu sĩ họ Trần nhíu mày, chậm rãi nói:

- Nếu tu vi của hắn đã đạt tới Khuy Niết, sẽ không thể đi vào Lôi Tiên Giới, trừ phi là… …

Không đợi hắn nói xong, bỗng nhiên trên Tàng Phẩm Các lại xuất hiện hào quang. Lúc này là hai đạo, trực tiếp hướng thẳng lên trời, ngang hàng cùng với năm đạo kia.

Bảy đạo cầu vồng chiếu rọi cực kỳ tráng lệ, nhưng ba người nhìn thấy cũng trợn mắt há mồm.

- Không thể được, bảy đạo hào quang, đây là tầng thứ bảy, không thể được… …

Lão già họ Tống kia ngơ ngác, nhìn lên không trung, thì thào nói, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nguyên thần của Tu sĩ họ Lữ mất đi thân thể cũng cứng ngắc, kinh ngạc nhìn bảy đạo hoàng quang, tâm thần trống rỗng.

Tu sĩ họ Trần cũng như vậy, vẻ khiếp sợ trong mắt cực kỳ nồng đậm, hắn thì thào nói:

- Tiến vào tầng thứ bảy, cần phải có tu vi gì… Tu vi của Hứa Mộc kia không thể được như vậy, hay là… Hay là người này có một loại tuyệt thế tiên duyên thậm chí không cần kiểm tra cũng có thể đi lên tầng thứ bảy.

Trong lúc ba người đang trợn mắt há mồm, trên Tàng Phẩm Các kia lại có hai đạo cầu vồng bay ra. Chín đạo cầu vồng xông thẳng lên trời, cảnh tượng này trong mắt ba người giống như là tiếng sấm nổ liên tiếp, ầm ầm vang dội.

Ba người một câu cũng không nói lên lời, chỉ có ngơ ngác nhìn lên không trung.

Nếu nói là năm đạo cầu vồng thì bọn họ có thể lý giải là do Hứa Mộc kia ẩn giấu tu vi, tiến vào tầng thứ năm tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Nhưng sau khi xuất hiện bảy đạo cầu vồng, bọn họ khiếp sợ đồng thời cũng không thể tin Hứa Mộc kia ẩn giấu tu vi.

Nhất là sau cùng lại có chính đạo cầu vồng làm cho bọn họ tâm thần kịch chấn. Hết thảy chuyện này chỉ có thể lấy tiên duyên rất lớn để giải thích, ngoài ra, không còn sự lựa chọn nào khác.

Sự xuất hiện của chín đạo cầu vồng đối với ba người bọn họ thật sự quá sức tưởng tượng. Phải biết rằng cho dù các lão tổ của gia tộc họ khi Lôi Tiên Giới mở ra lần đầu tiên, tại mảnh vỡ đại lục được phong ấn này nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến vào tầng thứ tám mà thôi.

Tầng thứ chín chưa ai có thể tiến vào.

Vương Lâm bước đi, cầu thang dưới chân đã tới bậc cuối cùng. Hắn bước một bước, lập tức phía trước mắt sáng ngời lên. Nơi này là một gian lầu các.

Lầu các này không lớn, hai bên vách tường có hơn mười ô vuông bằng gỗ, bên trong mỗi ô vuông có một tiên ngọc, tản mát ra ánh sáng dịu dàng.

Ở trên vách đá ngay phía trước, còn treo một bức họa. Trong bức tranh có một cái cây, cái cây ở một bên là lá cây khô vàng, dưới tán cây có một đồng tử, hình như là đang khoanh chân ngồi.

Ở góc trên bên trái có một chỗ trống, trên đó có viết một câu thơ.

- Hô phong hoán vũ tát đậu thành binh, địa liệt sơn băng âm nguyệt hữu tình.

Nhìn bức tranh này, Vương Lâm trầm ngâm một lát, nhìn không ra manh mối gì bên trong. Khi nhìn đến câu nói trên bức tranh kia, hắn cảm thấy rất có ý tứ.

- “Hô phong hoán vũ” đúng là nói về hai thần thông, “tát đậu thành binh” cũng là một thần thông. Còn nửa câu sau, “địa liệt sơn băng” cùng với “hô phong hoán vũ” ở phía trước là giống nhau, nhưng “âm nguyệt hữu tình” là có ý gì… …

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 783: Thần thông của tiên đế.

Nhìn không ra hàm ý bên trong, Vương Lâm thu hồi ánh mắt, bắt đầu quan sát bên trong căn phòng này. Căn phòng này cực kỳ đơn giản, thậm chí ngay cả một chiếc bàn cũng không có. Duy chỉ có trên mặt đất là một bồ đoàn bằng đá, mặt bên trên đã lõm sâu xuống, hiển nhiên là do có người ngồi trên đó nhiều năm tạo thành.

Vương Lâm tiến lên vài bước, cẩn thận nhìn thoáng qua bồ đoàn kia. Vật này cực kỳ tầm thường, không có điểm gì đặc biệt, nhưng khi Vương Lâm chạm vào lại ngạc nhiên phát hiện, tay mình không ngờ xuyên thấu bồ đoàn.

Vương Lâm hơi nhíu mày, nhìn những ô vuông ở hai bên tả hữu. Một lát sau, sắc mặt cũng có chút âm trầm.

Vẻ vui mừng lúc trước lập tức biến mất.

Bên trong những ô vuông ở hai bên, mặc dù là có tiên ngọc, nhưng cũng giống như bồ đoàn kia, toàn bộ đều là vật hư ảo, vốn không hề tồn tại.

Sau khi quan sát, Vương Lâm cười khổ. Hắn phát hiện toàn bộ nơi này, tất cả các vật phẩm đều là chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng chạm, dường như là đang ở bên trong một ảo ảnh.

- Nếu sớm biết như vậy, không bằng đi tới tầng thứ tư, chỗ đó tuyệt đối sẽ không như nơi này !

Vương Lâm cau mày, ở trong phòng xem xét một lượt, cuối cùng dừng ở bức tranh phía trước mặt kia. Trầm ngâm một lát, Vương Lâm ánh mắt lóe lên, khoanh chân ngồi xuống đất, quắc mắt nhìn chằm chằm vào bức họa kia, cả người trầm xuống.

- Tầng thứ chính Tiên quân có thể lên quyết không thể đơn giản như vậy. Có lẽ màn hư ảnh này theo ta nhìn thì như vậy, như trong mắt tiên quân thì có thể nâng tay lên là có thể lấy được. Như vậy ở trong này lại bày đặt một bức họa thế kia đúng là có chút kỳ quái.

Vương Lâm cẩn thận nhìn lại bức họa kia.

Thời gian trôi qua ít lâu, tâm tính của Vương Lâm chậm rãi hồi phục. Hắn không cam lòng ở trên tầng thứ chín này mà không thu hoạch được

gì. Sau khi phân tích, bức họa này rất có thể là điểm mấu chốt.

Hắn tập trung suy nghĩ, hết sức chăm chú xem bức tranh này, muốn phát hiện ra manh mối bên trong.

Dần dần, thần sắc Vương Lâm trở nên bình tĩnh. Hắn gần như không chớp mắt, toàn bộ tâm thần đều dung nhập vào trong bức tranh này, yên lặng cảm ngộ. Thời gian trôi qua, Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Mặc dù là nhắm mắt, nhưng bức họa này vẫn đang hiện lên ở trong đầu hắn, hắn giống như cả người tiến nhập vào cảm nhận bức tranh. Hồi lâu sau, hắn giương đôi mắt, thì thào lẩm bẩm:

- Không đúng… luôn có một tầng ngăn cách khiến cho ta không thể thật sự dung nhập vào trong bức tranh.

Trầm ngâm một lát, bỗng nhiên hai mắt hắn sững lại, nhìn lên người đồng tử dưới tán cây kia.

Đồng tử này hắn nhớ rõ ràng lúc trước chỉ ngồi xuống thổ nạp, hai tay cũng không có dấu ấn gì. Nhưng giờ phút này, đồng tử trong bức tranh kia hai tay đúng là đang bấm quyết.

Phát hiện này khiến cho tinh thần Vương Lâm chấn động, bắt đầu cẩn thận quan sát.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua bảy ngày. Sau khi cẩn trọng quan sát, Vương Lâm phát hiện thủ ấn của đồng từ kia cứ cách hai ba canh giờ sẽ biến hóa một lần, nhưng biến hóa này cực kỳ nhỏ, nếu không hoàn toàn tập trung vào những ngón tay thì căn bản sẽ rất khó phát hiện ra.

Thời gian bảy ngày này, Vương Lâm đem toàn bộ thủ ấn kia ghi nhớ trong lòng. Đến ngày thứ tám, hắn ngồi khoanh chân trên mặt đất, hai tay bấm quyết, lập tức đem toàn bộ thủ ấn đánh ra. Theo từng đạo thủ ấn, toàn bộ gian lầu các bỗng nhiên chấn động, Vương Lâm ngẩn ra lập tức ngừng lại, cẩn thận nhìn bốn phía, trầm ngâm một lát, lúc này mới tiếp tục đánh ra thủ ấn.

Đồng thời, khi thủ ấn lại xuất hiện, toàn bộ lầu các lại một lần nữa chấn động, hình như là thu nhỏ lại. Phát hiện này khiến Vương Lâm rất ngạc nhiên, thủ ấn nhanh hơn, nhưng sau khi lầu các này chấn động vài cái, liền dừng lại. Suy nghĩ hàng trăm lần vẫn không tìm ra lời giải đáp, ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía bức họa kia, song thủ bấm quyết càng lúc càng nhanh, thân thể hắn dần dần như thể tiêu tan, toàn bộ tâm thần đều hướng tới bên trong bức tranh kia cảm nhận.

Khi đánh ra thủ ấn cuối cùng, Vương Lâm chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, thân mình xiêu vẹo, ngã trên mặt đất, nguyên thần hắn lại một phen chấn động, cảm thấy hoa mắt, choáng váng.

Sau khi nghe thấy tiếng nổ, nguyên thần Vương Lâm cũng lập tức kịch chấn, ngơ ngác nhìn bốn phía.

Bốn phía là một mảng hư vô, phía sau mình là một cây đại thụ, ở một bên có lá khô vàng, lúc này có gió thổi đến, lá cây lay động, phát ra tiếng sàn sạt.

Cúi đầu nhìn xuống, Vương Lâm phát hiện ra không ngờ mình lại mặc đạo bào, hắn đã tiến nhập vào bên trong bức tranh, và biến thành đồng tử bên trong bức tranh kia ! Cảnh tượng này quá mức kỳ dị. Vương Lâm đứng lên, nhìn lên không trung, chỉ thấy trên không trung phía bên phải có một vài vết mực màu đen. Những vết mực này rõ ràng là câu thơ hắn đã nhìn thấy bên ngoài bức tranh "hô phong hoán vũ tát đậu thành binh, địa liệt sơn băng âm nguyệt hữu tình".

Một hàng chữ này dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Vương Lâm lập tức biến hóa hình thành từng giọt mực, giống như mưa từ trên trời rơi xuống khắp bốn phía. Trong nháy mắt, hư vô bốn phía tiêu tan, thay vào đó là một âm thanh huyên náo.

Chỉ thấy từ trong hư vô biến ảo ra những bóng người. Những người này đều không thấy rõ diện mạo, nhưng sau khi xuất hiện, liền lập tức khoanh chân ngồi xuống. Cuối cùng, ở xung quanh Vương Lâm, gần như chi chít toàn bộ đều là bóng người.

Từng trận tiếng nói chuyện nhẹ nhàng nổi lên bốn phía. Nhưng điều kỳ dị chính là Vương Lâm có thể nghe được, nhưng không thể nào nghe thấy rõ ràng.

Một lát sau, đột nhiên tiếng huyên náo này chợt biến mất, từ trong hư vô có một người đi ra. Người này toàn thân cũng rất mờ mịt, nhưng khi hắn xuất hiện lập tức liền có một luồng uy áp tràn ngập bốn phía.

Thân mình người này lơ lửng giữa không trung, khoanh chân ngồi xuống, giống như là đang mỉm cười, thanh âm rõ ràng truyền ra.

- Hôm nay Tiêu Dao Tử vì Tàng Phẩm Các mà lần đầu vẽ tranh, Tiên Quân sẽ chấp bút đề tựa, còn ta phụng mệnh đến đây để thưởng thức. Mời chúng tiên bạn bè tụ hội, lúc vẽ tranh nghe ta giảng đạo. Đạo của ta, là như thế này !

Người kia nói xong, nâng tay phải lên, lập tức liền có một luồng gió mạnh rít gào. Luồng gió này biến thành màu đen, tràn ngập bầu trời, quét ngang một cái lập tức hóa thành chín con hắc long. Từng tiếng rồng gầm cùng với khí thế khổng lồ lập tức khiến cho thiên địa biến sắc. Hơn nữa, khi luồng gió đen kia tung hoành, chín con hắc long kia đồng loạt há miệng, phun ra một luồng gió lạnh. Loại sức mạnh cường đại không thể tin nổi, khiến cho sinh mệnh người ta có cảm giác giống như là ánh nến, bị cơn gió này thổi qua, lập tức sẽ tử vong ! Dường như hàng vạn sinh linh trên thế gian bị luồng gió này thổi qua đều bỏ mạng tiêu tan. Sức mạnh kỳ dị ẩn chứa ở bên trong dĩ nhiên vượt quá sự tưởng tượng của Vương Lâm.

- Đây chính là hô phong hoán vũ ! Đạo lý rất đơn giản, hô phong là như vậy, thổi tắt hàng vạn ngọn lửa sinh linh !

Tâm thần Vương Lâm lại kịch chấn. Một sự đau đớn khó có thể tưởng tượng không ngừng truyền ra, như thể là bị xé rách, nguyên thần cũng lập tức tan vỡ, phát tán ra ngoài.

Đúng lúc này, một luồng lực đạo dịu dàng từ trong hư vô biến ảo ra, cuốn một cái liền khiến cho nguyên thần đã bị phá nát của Vương Lâm cuồn cuộn nổi lên. Một âm thanh trong trẻo cười nói:

- Thuật của Tiên Đế không giống như người thường. Thuật hô phong này bản quân sẽ lấy làm đề, viết lên bức tranh của Tiêu Dao Tử, cất bức tranh này lên tầng thứ chín của Tàng Phẩm Các. Sau này nếu có người có chút tiên duyên, sẽ tự tiến nhập vào bức tranh để cảm ngộ, có hiểu ra được thuật này hay không thì còn phải xem tiên duyên thế nào !

Ngay khi thanh âm này xuất hiện, nguyên thần bị phá nát của Vương Lâm trong lúc bị cuồn cuộn nổi lên, như thể trở thành mực nước, bị người ta lấy bút khuấy lên, viết ra hai chữ.

- Hô phong !

Cùng lúc đó một luồng đại lực từ trong hai chữ này mạnh mẽ truyền ra, nguyên thần Vương Lâm một lần nữa lại ngưng tụ, bị bắn ra ngoài, mắt hắn hoa lên, từ trong bức tranh bay ra, quay về bên trong thân thể đang ngã trên mặt đất tại lầu các.

Thân mình Vương Lâm chấn động, mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, bên tai hắn vẫn còn dư âm bên trong bức tranh kia vang vọng.

- Đây, chính là tiên duyên sao… …

Vương Lâm hít sâu, kinh ngạc nhìn lên bức tranh trên bức tường, tất cả chuyện vừa rồi, hắn cảm thấy cực kỳ chân thực.

- Tiên Đế… Tiên Quân…còn có người vẽ tranh Tiêu Dao Tử… …

Vương Lâm nhìn chằm chằm bức tranh kia, giờ phút này rốt cuộc cũng nhìn ra, phong cảnh trong bức tranh cũng với cảnh tượng mà hắn vừa chứng kiến ở không gian bên trong bức tranh hiển nhiên đều do một người tạo ra ! Trầm ngâm thật lâu, Vương Lâm đứng lên, không hề nhìn đến tiên ngọc bên trong những ô vuông, xoay người rời khỏi. So với tiên thuật hắn đạt được trong đầu lúc này, toàn bộ tầng thứ chín lập tức trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Lúc ra khỏi tầng thứ chín, dưới chân Vương Lâm xuất hiện cầu thang. Hắn chậm rãi bước xuống dưới, vẻ hoảng hốt trong mắt vẫn còn, như thể

vẫn chưa hồi phục được tinh thần sau khi trải qua cảnh tượng trong bức tranh kia.

- Tiên thuật, hô phong !

Vương Lâm trong lúc tự nói, theo cầu thang đi xuống dưới tầng thấp nhất, đảo người biến mất.

Trên mảnh vỡ đại lục chỗ Tàng Phẩm Các, trải qua một thời gian, Trần, Tống, Lữ ba người đã không còn vẻ khiếp sợ. Chỉ có điều trong lòng bọn họ đối với tất cả chuyện này vẫn đang còn có chút không thể tin được.

Trong lòng ba người không thể không xuất hiện ý nghĩ ghen tị. Loại ý nghĩ này dần dần trở nên nồng đậm, cho đến cuối cùng, gần như thay thế cả lý trí.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 784: Thu tàng phẩm các.

Rốt cuộc, tiên thuật ở tầng thứ chín là cái gì, bọn họ không thể đoán ra. Nhưng càng như vậy, cái khát vọng muốn đạt được này càng trở nên

mãnh liệt.

Giờ phút này, quang môn của Tàng Phẩm Các lóe lên, bóng dáng Vương Lâm từ bên trong đi ra, mang theo một vẻ ngỡ ngàng. Hắn đi qua bên cạnh ba người, từng bước một đi về phía xa.

Ba người lập tức nhìn ra trạng thái của Vương Lâm lúc này có chút không bình thường, nhìn lẫn nhau, cùng đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sự tàn nhẫn và quyết đoán.

- Xin lỗi Hứa đạo hữu, so với việc tiến cử ngươi vào gia tộc của Trần mỗ, Trần mỗ có lẽ muốn lấy tiên thuật trên tầng thứ chín kia hơn. Nhất là trạng thái của ngươi lúc này, nếu là tỉnh táo thì cũng thôi, Trần mỗ có lẽ còn do dự, nhưng trạng thái của ngươi hiện giờ lại là hoảng hốt, chính là ông trời đã ban cho Trần mỗ một cơ duyên !

Ánh mắt lão già họ Trần lộ ra sát khí.

Ba người không chút do dự, nhất tề xông lên, đều xuất ra những pháp bảo mạnh nhất của mình, thi triển ra những thần thông tiên thuật hùng mạnh nhất, hướng thẳng đến Vương Lâm !

Ở trước người tu sĩ họ Trần xuất hiện một đám ngân châm, mỗi một ngân châm đều có lam quang lóe ra. Hai tay hắn bấm quyết, bên ngoài thân

thể lập tức xuất hiện một hư ảnh rất lớn. Toàn thân hư ảnh này có tiên khí lượn lờ, một chỉ điểm ra hướng thẳng đến phía sau Vương Lâm.

Tu sĩ họ Tống trên hai tay ẩn chứa âm dương đồ, hết sức tung ra, lập tức ở bên trong liền có tia chớp qua lại không ngớt, phát ra tiếng vang bùm bùm. Một luồng thiên địa nguyên lực nồng đậm từ bên trong tràn ra, khiến cho âm dương đồ lóe lên nhằm về phía Vương Lâm.

Người ở phía sau âm dương đồ tay phải đánh ra một dấu ấn quỷ dị, lập tức một hư ảnh sợi tơ rất dài xuất hiện. Sợi tơ này vừa hiện ra, liền tự nhiên sinh ra một uy áp, tràn ra một màng sương lớn màu xanh lục.

Cuối cùng là tu sĩ họ Lữ mất đi thân thể kia. Người này há miệng phun ra một cây quạt nhỏ phát ra tinh quang, vừa xuất ra liền lập tức múa may, liên tục phun ra tinh khí của nguyên thần. Lập tức một ngọn lửa màu tím tràn ngập, vờn quanh bốn phía, hóa thành sáu con hỏa long, rít gào tản ra, định vây lấy Vương Lâm, ngăn cản hắn bỏ chạy.

Ba người này dĩ nhiên đã đỏ cả mắt, đều muốn giết chết Vương Lâm, lấy được ý niệm tiên thuật ở tầng thứ chín trong đầu. Tốc độ của họ cực nhanh, các loại thần thông pháp bảo nhanh chóng tới gần Vương Lâm, gần như trong phút chốc, đã tiến sát tới người.

Vương Lâm giờ phút này trong mắt vẫn còn đang hoảng hốt, trong đầu thủy chung chỉ tồn tại đủ loại biến hóa không thể tin nổi của tiên thuật Hô Phong kia. Khi thần thông và pháp bảo của ba người kia tới sát

người, hắn gần như theo bản năng đưa lưng về phía ba người, nâng tay phải lên, trong miệng lẩm bẩm:

- Hô Phong !

Lời vừa nói ra, lập tức một luồng hắc phong từ trong tay phải Vương Lâm xuất hiện. Luồng gió này trong nháy mắt hóa thành khổng lồ, lập tức gào thét tràn ngập ra. Lúc này, không trung tối sầm lại, giống như là đang trốn tránh luồng hắc phong này.

Toàn bộ mặt đất bỗng nhiên run rẩy, một luồng khí tức nồng đậm tràn ngập trời đất. Hết thảy đều là do luồng hắc phong này ! Bởi vì đây là tiên thuật ! Dường như cả mặt đất đã nhớ lại thuật này, như thể bầu trời suy tàn từ khi thuật này xuất hiện.

Trong khoảnh khắc luồng hắc phong xuất hiện, tiên thuật của Tiên Đế đã thất truyền vô số năm, theo luồng gió này lại xuất hiện, bay thẳng đến ba người phía sau Vương Lâm.

Pháp bảo ngân châm của tu sĩ họ Trần, khi vừa chạm tới luồng gió này, không có một chút chống cự, liền lập tức ầm ầm vỡ vụn. Còn hư ảnh biến hóa ra ở trên thân thể kia, ngay khi luồng hắc phong thổi qua, giống như ánh nến bị gió thổi, hư ảnh này lập tức dừng lại, tan rã.

- Đây là tiên thuật của tầng thứ chín ! !

Ánh mắt của tu sĩ họ Trần lộ vẻ sợ hãi, da đầu hắn run lên, luồng hắc phong này ở trong mắt hắn giống như là âm phong đoạt mạng, khiến cho hắn tâm thần kịch chấn, không ngờ dâng lên một cảm giác không thể chống cự, giống như là đối mặt với thiên uy.

Hắn không chút do dự, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy, lập tức thuấn di đi. Chỉ có điều, cho dù là thuấn di, nhưng lúc này khi luồng hắc phong thổi qua, thân mình cũng loáng lên một cái, đang thuấn di bỗng xuất hiện, hai mắt u ám, thân mình phịch một cái sụp đổ.

Nguyên thần của hắn giống như là một đốm lửa, bị hắc phong thổi qua, tắt ngấm… Tất cả chuyện này đều hoàn thành trong chốc lát. Ngoại trừ tu sĩ họ Trần, pháp bảo của tu sĩ họ Tống cũng như vậy, âm dương đồ trong khoảnh khắc tan vỡ, cùng với thân mình hắn, khi hắc phong thổi đến, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, nguyên thần rời bỏ thân thể nhanh chóng bỏ chạy.

Còn tu sĩ họ Lữ mất đi thân thể kia, cây quạt trong tay bị hắc phong thổi qua cũng tan vỡ như vậy. Hắn vốn là nguyên thần, giờ phút này bị dọa cho hồn bay phách lạc, nhanh chóng lui về phía sau.

Lúc này, hắc phong bỗng nhiên biến mất, giống như hoàn toàn chưa từng xuất hiện. Ánh mắt Vương Lâm không hề hoảng hốt, mà lộ ra một sự tỉnh táo.

- Hóa ra đây là tiên thuật Hô Phong !

Hắn hít sâu, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, xoay người bước về phía trước, vỗ túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên xuất hiện, run lên một cái hóa thành một màn sương đen, đuổi theo tu sĩ họ Lữ.

Còn hắn, trong mắt lóe lên hàn quang, trong miệng khẽ phun, liền có một đám đất cát bay ra, hóa thành đại ấn, đuổi theo nguyên thần của tu sĩ họ Tống. Gần như trong phút chốc, đại ấn liền đuổi theo, hung hăng hướng về phía mặt đất ép xuống.

Tu sĩ họ Tống kia kêu thảm một tiếng, nguyên thần tán ra một lượng lớn tinh khí, lập tức trở nên uể oải, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, đang muốn tiếp tục chạy trốn, nhưng Nhân Quả Côn Cực Tiên xuất hiện, cuốn một cái, quấn lấy nguyên thần người này, Vương Lâm trực tiếp bắt lấy.

- Hứa đạo hữu thủ hạ lưu tình, Tống mỗ biết sai, biết sai rồi !

Không để ý tới lời cầu xin của tu sĩ họ Tống, Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, vuốt một cái, nguyên thần của tu sĩ họ Tống lập tức tan vỡ hóa thành một đám nguyên lực, bị Vương Lâm há miệng nuốt vào. Nguyên lực khổng lồ trong cơ thể vận chuyển, sắc mặt Vương Lâm không còn tái nhợt không chút huyết sắc như trước. Hắn hít sâu thở ra một hơi, thân mình nhoáng lên một cái, đuổi theo nguyên thần của tu sĩ họ Lữ đang bị Tôn Hồn Phiên bao vây, đưa tay túm một cái. Côn Cực Tiên lập tức bay ra, ở trong màn sương đen do Tôn Hồn Phiên hóa thành liên tục quất xuống, cuối cùng Tôn Hồn Phiên run lên, thu nguyên thần

người này vào bên trong. Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang, bàn tay hướng về Tôn Hồn Phiên túm một cái, lôi nguyên thần của tu sĩ họ Lữ ra.

- Nếu ngươi giết ta, Lữ gia ta sẽ không đội trời chung với ngươi ! !

Tu sĩ họ Lữ thét lên chói tai, nhưng thanh âm bỗng nhiên dừng lại. Toàn bộ nguyên thần bị Vương Lâm bóp nát, hóa thành nguyên lực, sau đó bị Vương Lâm nuốt vào.

Sắc mặt hắn đã có chút hồng hào, nhưng vẫn còn lộ ra vẻ tái nhợt. Hắn không chút do dự lại đưa tay vào trong Tôn Hồn Phiên, lấy ra nguyên thần của người áo đen mà hắn giết chết đầu tiên ở nơi này.

Sau khi bị bóp nát, nguyên thần hóa thành nguyên lực, lại bị Vương Lâm nuốt vào. Liên tục nuốt ba nguyên thần, Vương Lâm lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thổ nạp.

Hồi lâu sau, sắc mặt hắn dần dần khôi phục lại bình thường, nhưng mặc dù như vậy, vẫn còn có một chút tái nhợt. Vương Lâm mở hai mắt, phun ra một đám khí đục.

Đám khí hắn phun ra không ngờ lại có màu đen, cực kỳ kinh người.

- Đúng là một tiên thuật rất mạnh ! ! Chẳng qua ta chỉ mới cảm ngộ được một ít, sau khi thi triển ra không thể khống chế, tiên thuật này thực sự tiêu hao quá nhiều nguyên lực, suýt chút nữa đã hấp thụ hết nguyên lực bao vây Cực Cảnh. Nếu không nhanh chóng bổ sung, hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được. Thuật này nhìn thế nào cũng không giống tiên thuật, dù gọi là ma công cũng là không đủ ! Mặt khác thuật này cũng cần quá nhiều nguyên lực, muốn thi triển thuật này, tất cần phải dự phòng mấy nguyên thần cảnh giới Âm Hư Dương Thực mới được.

Vương Lâm đứng lên, lấy túi trữ vật của mấy người vừa bị giết, quay đầu lại nhìn về phía Tàng Phẩm Các, thì thào lẩm bẩm:

- Đáng tiếc lầu các này không thể mang đi… nếu không, với sức mạnh của tứ đại gia tộc, có lẽ đã sớm lấy ra khỏi tiên giới. Nhưng để nó ở đây, cũng là không cam lòng, nếu có thể lấy đi… …

Trong lúc trầm ngâm, bỗng nhiên ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn nghĩ lại lúc ở trong bức tranh kia, có nghe được lời nói:

- Tiêu Dao Tử vì Tàng Phẩm Các mà lần đầu vẽ tranh… …

Ánh mắt Vương Lâm càng lóe sáng, hắn nghĩ tới thủ ấn của đồng tử trong bức tranh kia.

- Lúc trước khi ta thi triển thủ ấn này, từng cảm thấy được lầu các này khẽ run rẩy… …

Vương Lâm tim đập thình thịch, thân mình nhoáng lên một cái, lập tức đi đến bên ngoài Tàng Phẩm Các.

Hắn hít sâu, hai tay bấm quyết, đánh ra ấn quyết đã học được từ đồng tử kia. Trong thời gian ngắn, Tàng Phẩm Các hình tứ giác lập tức tràn ra từng trận hào quang. Trong mắt Vương Lâm, lầu các này càng này càng nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, khi Vương Lâm đánh xong toàn bộ ấn quyết, bay tới rơi vào lòng bàn tay hắn.

Nhìn chằm chằm Tàng Phẩm Các trong lòng bàn tay, ngay cả Vương Lâm cũng không kìm được mà cười ha hả, trong tiếng cười này lộ ra vẻ vui sướng cực kỳ cao hứng.

- Nếu đã cùng với tứ đại gia tộc kết thù oán, vậy thì phải độc ác một chút.

Thân mình Vương Lâm khẽ động, trên đường lớn của mảnh vỡ này bố trí những cấm chế hết sức nham hiểm. Hắn dùng hết khả năng, lấy đại lục này làm nền móng, đánh ra từng đạo cấm chế.

Quá trình này kéo dài gần mười ngày, cuối cùng Vương Lâm từ ngoài rìa mảnh vỡ đại lục này, nơi lúc trước đã tiến vào, xông lên bay ra.

Trận pháp cấm chế ở nơi đây chỉ phòng ngừa người ngoài tiến vào, còn đi ra ngoài, thì không có gì trở ngại!

Nửa tháng sau, bên trong hư vô, Vương Lâm và Lý Nguyên hai người hóa thành hai đạo cầu vồng, bay nhanh đi.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 785: Sống lại.

Tay trái Lý Nguyên giờ phút này rất đau nhức, nguyên lực trong cơ thể tiêu tan rất nhiều, nhìn Vương Lâm ở bên cạnh, cười khổ nói:

- Hứa huynh, ngoài rìa mảnh vỡ đại lục kia ta đã bố trí không dưới mười vạn cấm chế. Dưới sự tổ hợp của những cấm chế này, uy lực rất lớn, có lẽ trừ phi cao thủ của tứ đại gia tộc đích thân đến, nếu không cũng sẽ rất khó phá giải hoàn toàn.

Nửa tháng trước sau khi Vương Lâm đi ra, Lý Nguyên lập tức hiện thân. Theo yêu cầu của Vương Lâm, Lý Nguyên không sử dụng Phá Thiên Cấm của gia tộc mà lấy phương pháp cấm chế khác, đem đại lục nơi có Tàng Phẩm Các hoàn toàn phong ấn lại.

- Lý huynh, ở Lôi Tiên Giới này, việc của Hứa mỗ đã hoàn thành, lúc này có lẽ nên nhanh chóng rời khỏi!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lấy ra một Lôi Đỉnh. Hắn đã giết chết rất nhiều người, trong những túi trữ vật cướp được, cũng có Lôi Đỉnh.

- Hứa huynh không đến mảnh vỡ đại lục nơi xuất hiện tiên lực dao động sao?

Lý Nguyên không muốn rời khỏi lúc này, hỏi.

Vương Lâm lắc đầu, ánh mắt nhìn vào hư vô, trầm giọng nói:

- Không đi!

Trong đầu hắn hiện ra cơn lốc xoáy ngũ sắc trong thông đạo lúc trước, trong lòng mơ hồ có một cảm giác không ổn.

Hơn nữa, cảm giác hưng phấn khi chiếm được Tàng Phẩm Các cho tới bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tan. Thu được bảo bối bậc này, ý niệm đầu tiên trong đầu hắn chính là nhanh chóng rời khỏi.

Dù sao vật này đối với tứ đại gia tộc này mà nói, bất kể là về thể diện hay tác dụng thực tế đều là vật cực kỳ quan trọng. Một khi biết được, chỉ sợ sẽ lập tức sẽ vì Vương Lâm mà mở ra một cuộc truy sát trên phạm vi lớn.

- Tuy nhiên, mảnh vỡ đại lục kia lúc trước đã bị phong ấn, khả năng có người ngoài biết được việc này cũng không phải là lớn!

Việc lấy được Tàng Phẩm Các, hắn không có nói cho Lý Nguyên biết. Dù sao việc trọng đại như vậy, với tình cẩn thận của Vương Lâm, một khi không có mười phần nắm chắc, sẽ không nói ra.

Lý Nguyên trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Nếu như vậy thì rời khỏi cũng được. Muốn rời khỏi tất cần phải đến địa điểm đặc biệt mới có thể. Trong toàn bộ Lôi Tiên Giới chỉ có đi tới chỗ đại môn mới có thể dùng Lôi Đỉnh để trở về.

Vương Lâm khẽ gật đầu. Việc này lúc trước hắn đã sớm nghe Thân Công Hổ nói qua.

Hai người quyết định xong, liền ở trong hư vô bay nhanh đi. Đại môn của Lôi Tiên Giới ở bên ngoài cực tây, từ chỗ của Vương Lâm tới nơi đó là một lộ trình không hề ngắn.

Trong khi hai người phi hành, ở Lôi Tiên Giới này cũng xuất hiện kịch biến kinh người!

Phần lớn mảnh vỡ đại lục của Lôi Tiên Giới, tại bốn mảnh vỡ xuất hiện những gợn sóng tiên lực nồng đậm bao quanh, giờ phút này đều có một lượng lớn tu sĩ tụ tập. Gần như đại bộ phận những tu sĩ đến Lôi Tiên Giới này đều qua những cách riêng của mình biết được việc tiên lực dao động mà nhanh chóng đi đến.

Dưới sự xuất hiện của tiên lực chấn động, trên bốn mảnh vỡ đại lục xuất hiện những trận pháp cấm chế từ xa xưa. Trong lúc đó ở những dãy núi còn có những đống đổ nát rất lớn xuất hiện.

Tiên lực chính là từ trong những trận pháp kia lộ ra, do vậy, trong những tu sĩ tụ tập đến kia, hiển nhiên sẽ có những cao thủ cấm chế. Những cao thủ từ khắp nơi sau khi thỏa thuận, liền để những cao thủ cấm chế triển khai phá giải.

Bốn mảnh vỡ đại lục có tiên lực dao động này nằm ở bốn hướng đông tây nam bắc. Lúc này, trên mảnh vỡ phía tây, Thân Công Hổ bình tĩnh nhìn bình nguyên phía trước mặt. Trên bình nguyên kia lúc này đang có một trận pháp cấm chế từ xa xưa tràn ngập trong phạm vi nghìn trượng,

tiên lực nồng đậm dao động, từ trong trận pháp lộ ra, tản ra dung nhập vào phía chân trời phía xa xa.

Bên ngoài trận pháp rộng nghìn trượng này, lúc này có một lượng lớn tu sĩ đang tụ tập. Những người này thường túm năm tụm ba, nhìn chằm chằm trận pháp, trong đó có một chút cao thủ cấm chế đang thử phá giải.

Thân Công Hổ nhíu mày. Hắn nhớ rõ ràng nơi đây mấy tháng trước hắn đã từng tới, khi đó nơi này không có cấm chế nào tồn tại, nhưng vì sao trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi lại xuất hiện một trận pháp khổng lồ như vậy.

Trong lúc trầm ngâm, trong lòng hắn không biết vì sao dâng lên một mối nguy cơ không thể nói rõ.

Lúc này ở đằng xa, trên không trung cầu vồng gào thét, hơn mười đạo kiếm quang giống như tia chớp bay thẳng đến nơi đây, dừng ở xung quanh hóa thành một đám tu sĩ. Người đi trước, chính là Chiến Không Liệt.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy được Thân Công Hổ, thân mình bước tới, đi đến gần Thân Công Hổ, ôm quyền cười nói:

- Thân Công Huynh đến thật là sớm!

Thân Công Hồ hơi nhíu mày, bình thản nói:

- Là ngươi tới chậm thôi!

Chiến Không Liệt khẽ mỉm cười, đứng cạnh Thân Công Hổ, ánh mắt nhìn trận pháp ở đằng xa, nói:

- Thân Công Huynh có biết Chiến mỗ trên đường đã gặp ai không?

- Không biết!

Thân Công Hổ sắc mặt vẫn như thường, vẫn chưa có hứng thú gì với những lời này, chỉ đứng nhìn bình nguyên kia, mắt lộ vẻ trầm tư.

Chiến Không Liệt vốn biết được tính nết của Thân Công Hổ, nói:

- Là tiền bối!

Thân Công Hổ nghe vậy ánh mắt lóe lên, xoay người nhìn Chiến Không Liệt, trầm giọng nói:

- Có thật không?

Chiến Không Liệt cười nói:

- Ngàn vạn lần chính xác. Tiền bối còn nói là sẽ đến đây!

Thân Công Hổ trong mắt sợ hãi xen lẫn vui mừng, nhìn Chiến Không Liệt này cũng thuận mắt hơn nhiều, mặt lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Với tính tình của Tôn chủ, có lẽ đối với sự kỳ dị ở nơi đây cũng có chút hứng thú.

Chiến Không Liệt nhìn bình nguyên phía trước, gật đầu nói:

- Nói vậy Thân Công Huynh cũng phát hiện ra trận pháp xuất hiện ở nơi đây quá mức quỷ dị… …

Hắn còn chưa nói xong, bỗng nhiên bình nguyên phía trước lập tức lóe ra ánh sáng chói mắt. Từng mảnh trận pháp dao động bỗng nhiên tản ra, từng trận tiếng kinh hô từ trong miệng tu sĩ bốn phía truyền ra. Ngay sau đó, liền có vài người thành thạo cấm chế bay ra, đánh ra dấu ấn cấm chế, tức tốc phá giải.

Bên ngoài trận pháp này có rất đông cao thủ, vả lại đều là những từ gia tộc tụ tập lại, vốn không tiếp xúc với nhau, nhưng khi phá giải trận pháp này cũng rất ăn ý, vẫn chưa có xảy ra hiềm khích.

Trên đường lớn của bốn mảnh vỡ bị trận pháp bao quanh, theo đó không ngừng được phá giải, mảnh vỡ phía bắc là nơi đầu tiên cấm chế bị mở ra.

Một thông đạo gấp khúc xuất hiện trước mắt các tu sĩ ở mảnh vỡ phía bắc. Bắt đầu có những tu sĩ đầu tiên bước vào trong, thông đạo này rất dài. Sau những tu sĩ này, những người còn lại cũng bắt đầu tiến vào, không ngừng tiến lên phía trước. Mấy canh giờ sau, thanh âm thảm thiết của những tu sĩ đầu tiên đi vào bỗng nhiên vang vọng khắp bên trong thông đạo.

Cùng lúc đó, một đạo hồng quang bên trong thông đạo xuất hiện, quét qua một cái, lập tức toàn bộ thông đạo sụp đổ, tiêu tan.

Cảnh tượng quỷ dị này lập tức khiến cho tu sĩ bên trong thông đạo thất kinh, đều tức tốc chạy ra, nhưng khi hồng quang kia quét tới, cũng lập tức từng người một bỏ mạng thê thảm, chỉ có một số ít tu sĩ sống sót được qua trận kịch biến này. Cùng lúc đó, cấm chế ở mảnh vỡ phía đông cũng được mở ra, một lượng lớn tu sĩ tiến vào thông đạo, một cảnh tượng tương tự lại xuất hiện. Từ tu sĩ đầu tiên đến tu sĩ cuối cùng khi nhìn đến cơn lốc xoáy ngũ sắc này, cả người đều tự nổ một cách quỷ dị, khiến cho toàn bộ thông đạo lộ ra hồng quang.

Những biến cố liên tục này vẫn chưa kết thúc, trên mảnh vỡ đại lục phía nam, thảm kịch cũng lại tái diễn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lôi Tiên Giới gần như chìm trong trận gió tay mưa máu. Đúng lúc này, ở mảnh vỡ phía tây chỗ Thân Công Hổ và Chiến Không Liệt, trận pháp trên bình nguyên này dao động dữ dội, dao động này càng ngày càng kịch liệt, những tu sĩ đang phá giải cấm chế này đều triển khai bản lãnh.

Một lát sau, dao động kia ầm một cái hóa thành vô số luồng khí tràn ra bốn phía, trận pháp đã được phá giải.

Trên mặt đất xuất hiện một hang động ngầm, từ bên trong tràn ra tiên lực nồng đậm, hình thành một cột sáng chiếu thẳng về phía chân trời.

Lập tức liền có một tu sĩ không thể nhẫn nại mà xông ra, không để ý đến tiên lực đốt cháy thân thể, trực tiếp chui vào trong hang động. Có người dẫn đầu, lập tức các tu sĩ khác đều tiến vào bên trong.

Thân Công Hồ không hề cử động, Chiến Không Liệt cũng như vậy, hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy ở trong mắt đối phương một vẻ nghi hoặc rất sâu.

- Trận pháp này bị phá giải cũng quá mức dễ dàng!

Ngoài hai người hắn, trong đám tu sĩ xung quanh còn có một vài người không hề hành động thiếu suy nghĩ. Tu vi của những người này thông thường đều đã đột phá Vấn Đỉnh đại viên mãn, đang ở xung quanh cảnh giới Âm Hư.

Một lúc lâu sau, tu sĩ tiến vào thông đạo ngày cành nhiều. Đột nhiên một tiếng hô thất thanh bỗng nhiên từ bên trong truyền ra, ngay sau đó là từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Mặt đất run rẩy, trong phút chốc, thông đạo sụp đổ, cùng với những tu sĩ này tan rã, tiêu tan.

Đám người Thân Công Hổ sắc mặt đại biến, đều bay lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Giờ phút này, trận pháp cấm chế trên bốn mảnh vỡ đông tây nam bắc toàn bộ được phá giải, bốn thông đạo cũng lần lượt sụp đổ, một luồng tiên lực khó có thể tưởng tượng được bỗng nhiên bùng phát, tràn ngập Lôi Tiên Giới.

Cùng lúc đó, trong toàn bộ Lôi Tiên Giới, có chín mảnh vỡ phát ra chấn động kịch liệt, phía trên mặt đất bỗng xuất hiện chính trận pháp dấu ấn khác nhau.

Chín dấu ấn này khắc sâu vào trong mặt đất, tản mát ra hồng quang nồng đậm, bất thình lình biến hóa kịch liệt, khiến cho tu sĩ trong Lôi Tiên Giới bị bao vây trong sự ngỡ ngàng cùng với một sự sợ hãi đến từ bên trong linh hồn.

Trong chín mảnh vỡ đại lục có dấu ấn, có một chỗ sụp đổ, cũng không phải ở bên ngoài có một sức mạnh vượt qua Khuy Niết gây ra, mà từ bên trong bộc phát ra một khí tức khổng lồ vượt rất xa Khuy Niết.

Dưới sự tấn công của khí tức này, mảnh vỡ đại lục kia tầng tầng tan rã, lớp lớp sụp đổ. Một luồng khí tức kinh khủng phá nát trung tâm đại lục lao ra, những tu sĩ gần đó lập tức lộ vẻ hoảng sợ phát hiện, khí tức lao ra kia, không ngờ chỉ là một cánh tay cụt.

Cánh tay cụt này hiển nhiên đã bị phong ấn ở nơi này vô số năm trước. Giờ phút này khi chín đạo phong ấn được mở ra, cánh tay này được tự do. Sau khi nó bay ra, trực tiếp hướng về trung tâm của Lôi Tiên Giới bay đi.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 786: Ai cũng không thể rời khỏi.

Ngay khi cánh tay cụt xuất hiện, tám mảnh vỡ đại lục còn lại, có bảy chỗ lần lượt sụp đổ. Cuối cùng, hai cánh tay cụt, hai chiếc chân, một cái đầu

lâu chỉ còn mắt trái, chia làm ba phần thân thể, đồng thời bay ra, hướng về vị trí trung tâm của Lôi Tiên Giới tập trung lại.

Nhất là cái đầu kia, mang theo điệu cười nhe nanh độc ác, trong lúc bay đi, mỗi khi gặp được tu sĩ, liền há miệng nuốt lấy. Lập tức thân thể tu sĩ kia sẽ sụp đổ, nguyên thần bị đầu lâu kia nuốt lấy, khiến cho mắt trái của cái đầu lâu càng ngày càng sáng.

Tốc độ của chúng cực nhanh, bay qua những tu sĩ ở đằng xa gần giống như Na Di, ở trong hư vô hóa thành một đạo tàn ảnh.

Vương Lâm và Lý Nguyên hai người hóa thành cầu vồng, ở trong hư vô bay thẳng đến cực tây. Trong khi phi hành, một luồng khí tức âm trầm lập tức tràn ngập. Khí tức này rất đậm, giống như là một đám sương vô hình từ xa xa tràn tới.

Lý Nguyên sắc mặt khẽ biến, đang muốn tản thần thức ra xem xét, nhưng lúc này bỗng nhiên xa xa trong hư vô xuất hiện một đạo hồng quang. Đạo hồng quang này rất nồng đậm, điên cuồng tấn công tới.

Lý Nguyên hít sâu một hơi. Hắn thấy rõ ràng bên trong đạo hồng quang kia là một cánh tay cụt.

Vương Lâm túm lấy Lý Nguyên lôi về phía sau, thân mình bước tới, ánh mắt như điện, trực tiếp đối diện với đạo hồng quang gần như chiếu rọi toàn bộ hư vô ở phía trước.

Cánh tay bên trong đạo hồng quang toàn bộ là màu đỏ, năm ngón tay khô gầy, nhưng làm cho người ta khi nhìn thấy, từ trong đáy lòng sẽ dâng lên hàn ý. Nhất là móng tay sắc bén trên năm ngón tay, trong lúc lao đến, như muốn xé rách hư vô.

Khi ánh mắt Vương Lâm nhìn lên cánh tay này, nó như thể là có linh tính, cũng nhận ra Vương Lâm, chuyển hướng lao thẳng đến Vương Lâm. Đến một khoảng cách nhất định, nó liền ở trong hư không vung một đường, lập tức một tiếng nổ ầm ầm bỗng nhiên vang lên, năm vết rách hư không rất dài nhanh chóng lao thẳng đến Vương Lâm.

Cảnh tượng này giống như thể ở trên một tờ giấy trắng đột nhiên xuất hiện năm vết rách, mục tiêu chính là Vương Lâm. Dường như chỉ cần bị đụng tới, thân thể Vương Lâm và nguyên thần sẽ đều giống như tờ giấy trắng, bị xé toạc ra.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm bỗng co rụt lại, thân mình lập tức lui về phía sau, tay phải bấm quyết hướng về phía trước điểm ra. Lập tức nguyên thần trong cơ thể vận chuyển, một đạo lôi điện màu tím ầm vang lao ra, hóa thành cuồng lôi xông tới cánh tay cụt.

Cánh tay cụt kia hoàn toàn không thèm né tránh, trực tiếp đón lấy đạo tử lôi, sau khi vuốt một cái, đạo tử lôi ẩn chứa nguyên lực trong cơ thể

Vương Lâm bỗng nhiên trong tiếng ầm ầm tan vỡ, hóa thành nguyên lực lập tức bị cánh tay cụt này hấp thụ.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Lâm nhíu mày, hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức há miệng phun ra một đám đất cát. Đám đất cát này hóa thành một mảnh vỡ đại ấn, dưới một chỉ của Vương Lâm, đại ấn này lập tức bay lên, hướng về phía cánh tay cụt đang tấn công đến kia lao tới.

Ầm một tiếng, mảnh vỡ đại ấn hạ xuống. Ngay khi đại ấn này hạ xuống, trên cánh tay cụt kia bỗng nhiên lóe lên hồng quang dữ dội. Không ngờ ngay khi hồng quang lóe ra, đại ấn đã bị đánh bại.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, thân mình lại lui. Giờ phút này cánh tay cụt kia gào thét, dĩ nhiên đã tới rất gần, một trảo xuất ra, năm vết rách trong phút chốc xuất hiện ở phía trước Vương Lâm, muốn xé rách thân thể hắn.

Mùi máu tanh từ trên cánh tay kia truyền tới, tràn ngập ra như ẩn chứa kịch độc. Vương Lâm lập tức cảm giác được thân thể bị khí tức này ăn mòn, xuất hiện từng mảng nóng rực.

Thân mình hắn lại một lần nữa lui về phía sau, trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Cánh tay cụt đột nhiên xuất hiện này quá mức quỷ dị, có thể nói từ sau khi Vương Lâm đạt tới cảnh giới Dương Thực, đây là trận chiến hung hiểm nhất.

Nhất là năm vết rách kia, xé rách dữ dội lộ ra luồng gió âm hàn, thổi vào người, không ngờ khiến cho nguyên thần Vương Lâm có chút đình trệ. Mắt thấy năm vết rách kia nhanh chóng tới gần, con mắt thứ ba ở giữa lông mày Vương Lâm không chút do dự lập tức mở ra.

Hồng quang lóe lên, thành một hình quạt lập tức bùng phát, bao phủ lấy năm vết rách kia. Năm vết rách kia trong mắt Vương Lâm lập tức giống như trở về căn nguyên, nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng hóa thành năm giọt máu đỏ sậm.

Trong phút chốc, tay phải Vương Lâm chỉ về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Định !

Cùng lúc đó, thú cốt trên mu bàn tay phải nhúc nhích, trong nháy mắt biến ảo ra, cứ như là vờn quanh phía trên tay phải Vương Lâm. thú cốt nhấp nháy đôi mắt màu đen, u quang bỗng nhiên lóe lên, lập tức sát khí ngưng tụ ở bốn phía, giáng xuống.

Sát khí này ngút trời, hai mắt thú cốt lóe lên u quang, năm giọt máu đỏ sậm kia lập tức xuất hiện màu xám giống như bên trong có đám bụi lượn lờ, không ngờ có một tia rực rỡ khác.

Trong nháy mắt, trong năm giọt máu có ba giọt hóa thành đá, hai giọt kia lập tức lùi lại, với tốc độ cực nhanh bay về bên trong cánh tay cụt. Cánh tay cụt kia dừng lại, lập tức thay đổi phương hướng, không tấn công Vương Lâm nữa mà nhanh chóng rời đi.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, nhìn thoáng qua ba giọt máu đã hóa đá trôi nổi giữa khoảng không phía trước, bắt lấy cho vào túi trữ vật, thân mình nhoáng lên một cái, vỗ túi trữ vật, lập tức tiên kiếm xuất hiện trong tay. Trong mắt hắn lóe lên hàn quang, nhanh chóng đuổi theo.

Cánh tay cụt này quá mức quỷ dị, khi nhìn thấy cánh tay này, trong đầu Vương Lâm không khỏi hiện lên con mắt ở giữa cơn lốc xoáy ngũ sắc bên trong thông đạo kia, hai thứ này theo Vương Lâm dường như có chung nguồn gốc !

- Cánh tay này rất mạnh, tương đương với tu sĩ Dương Thực đã đạt tới đỉnh, thậm chí còn có thể tiếp cận đến Khuy Niết !

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, tay cầm tiên kiếm hết sức đuổi theo, hung hăng chém về phía trước một đường ! Trảm La Quyết trong nháy xuất ra một đạo kiếm ảnh, hạ xuống dữ dội, như thể chém đứt quy tắc. Lập tức hư vô chấn động, một cái khe thật dài bỗng nhiên xuất hiện, hai mép cái khe xé mở, hướng thẳng đến cánh tay cụt phía trước.

Cánh tay cụt kia trong lúc phi hành lập tức dừng lại, bất ngờ bấm quyết, nhấn về phía sau một cái. Lập tức toàn bộ hư vô lập tức truyền đến tiếng động bang bang, trong vòng trăm trượng từ cánh tay kia, toàn bộ như bị

một sức mạnh rất lớn va chạm, đổ sụp xuống. Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, chỉ ra một cái, mảnh vỡ đại ấn lại bay ra, trong nháy mắt hạ xuống, lúc này, tốc độ hạ xuống rất nhanh. Trong tiếng ầm ầm, trực tiếp nện lên cánh tay kia. Cánh tay này lập tức run lên, hồng quang trên đó dường như dịu lại, tốc độ bỏ chạy nhanh hơn.

Đúng lúc này, phía trước có một gia tộc tu chân ước chừng bảy tám người tạo thành một đội ngũ. Đám người này trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, tu vi bọn họ đều không cao, chỉ xung quanh Vấn Đỉnh Trung và Hậu Kỳ, nhanh chóng bay tới nơi này, dường như phía sau có cường địch truy kích.

Cánh tay kia lập tức lại đổi phương hướng, thẳng đến gia tộc tu chân kia bay đến. Tốc độ này quá nhanh, gần như trong nháy mắt đã tới gần, tung trảo xé rách làm cho tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía. Cánh tay cụt kia xé rách thân thể tu sĩ, túm lấy nguyên thần, bóp nát sau đó hấp thụ nguyên lực.

Số lượng rất nhiều, toàn bộ gia tộc tu chân này đều bỏ mạng. Cánh tay này sau khi hấp thụ nguyên thần, lập tức hồng quang trong phút chốc càng thêm nồng đậm, thương thế trên đó không những hồi phục, mà hơn nữa còn có sự tinh tiến.

Vương Lâm hết sức đuổi theo thấy một màn như vậy, sắc mặt lại càng âm trầm, ánh mắt lóe lên. Chỉ thấy xa xa trong hư vô lại có một đạo hồng quang cấp tốc đi tới, bên trong đạo hồng quang kia là một cái chân.

Không cần nghĩ ngợi, Vương Lâm lập tức xoay người bỏ đi. Cánh tay cụt kia dường như do dự một chút, nhưng không truy kích, mà cùng với cái chân kia bay về phía xa xa, biến mất vào trong hư vô.

Mãi cho đến sau khi chúng rời khỏi, luồng khí nồng đậm mùi máu tanh tràn ngập nơi đây rất lâu vẫn không tiêu tan.

Toàn bộ Lôi Tiên Giới lúc này hiển nhiên cực kỳ hỗn loạn, tám phần chân tay bị cụt đột nhiên xuất hiện này từng phần đều có uy lực tương đương với đỉnh điểm của cảnh giới Dương Thực. Hơn nữa, thần thông pháp thuật gì đánh đến cũng không những chẳng có tác dụng gì, mà ngược lại còn bị bóp nát hút lấy nguyên lực.

Chỉ có pháp bảo khi xuất ra cũng có một chút tác dụng, nhưng cũng không lớn. Hơn nữa huyết quang kia tràn ngập, bên trong lại ẩn chứa độc tố nóng rực, lập tức làm cho những phần chân tay bị cụt này có thể đấu đá tung hoành.

Chúng vẫn chưa dừng lại, mà bay một mạch với tốc độ cực nhanh. Không quá lâu sau, ở vị trí trung tâm của Lôi Tiên Giới, tám đạo hồng quang lần lượt bay tới, ngưng tụ kết hợp với nhau, một tiếng rít gào dường như đến từ thượng cổ bỗng nhiên vang vọng.

Những phần chân tay hợp lại với nhau, hình thành một thân hình hoàn chỉnh, hóa thành một người. Người này tóc bạc, trên mặt đầy những vết sẹo dữ tợn, toàn thân bị hủy hoại không thể chịu nổi, trong hai mắt bị

khuyết mất mắt phải, chỉ còn lại mắt trái, trong đó lộ ra hàn quang nồng đậm.

- Thanh Thủy Tiên Quân, cho dù phong ấn của ngươi có cường thịnh thế nào, cũng không thể chống lại được thời gian. Ngươi không dám giết ta, nếu không, năm đó tại sao ở bên ngoài lốc xoáy phong ấn lại bố trí trận pháp trị thương ! Tuy nhiên ta cũng phải cảm tạ ngươi, nếu không phải là nhờ lốc xoáy phong ấn này, năm đó tiên giới sụp đổ, sợ là ta cũng không thể sống sót cho đến ngày nay ! Thanh Thủy, nếu ta chưa chết, ngươi hiển nhiên cũng sẽ chưa bỏ mạng, trừ phi ngươi lại tìm được một lốc xoáy phong ấn mà Viễn Cổ Tiên Vực lưu lại, nếu không để ta xem ngươi làm cách nào để có thể lại phong ấn ta ! Người đầu bạc này sắc mặt dữ tợn, điên cuồng cười rộ lên, thân mình bước tới, nhằm phía hư vô.

Tốc độ của hắn cực nhanh, lại đối với Lôi Tiên Giới vô cùng hiểu rõ, sau khi không ngừng đi qua đi lại, bỗng nhiên đi tới một mảnh vỡ đại lục. Mảnh vỡ đại lục này đúng là nơi lúc trước Vương Lâm và Lý Nguyên đã giải trừ phong ấn, ở trong hang động ngầm tìm được thông đạo.

Thân ở trên mảnh vỡ đại lục này, người này đưa bàn tay vỗ xuống, lập tức toàn bộ mảnh vỡ đại lục ầm ầm sụp đổ. Nơi đây, chính là nơi phong ấn thứ chín.

Cùng với sự sụp đổ của mảnh vỡ, một khí thế hung ác ngập trời từ bên trong bỗng nhiên lao ra, trong khi hồng quang lóe lên, một con mắt trong phút chốc bay ra, bị người này đưa tay chụp lấy, đặt vào trong hốc mắt phía bên phải.

- Cực Cảnh năm đó bị phong ấn ở trong mắt phải, vả lại trong cuộc đại chiến tiên giới tiêu hao rất nhiều, bổ sung vật này vô cùng khó khăn, nhưng không phải là điều không thể ! Chỉ có điều lúc này ta mới chỉ vừa thoát ra, tu vi chỉ có một thành, trước mắt cần mau chóng khôi phục tiên nguyên.

Người này hai mắt lóe lên hồng quang, miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng âm trầm.

- Nhiều năm như vậy chắc cũng đã sinh ra không ít hậu bối. Rất tốt, ta sẽ nuốt lấy bọn họ, tuy không thể hoàn toàn khôi phục tu vi, nhưng cũng có thể khôi phục được một ít. Chỉ là trước khi thôn phệ, cần phải đóng cửa lớn của tiên giới lại, khiến cho bọn chúng không thể thoát ra mới được !

Người này trong khi nhe nanh cười độc ác, thân mình nhoáng lên một cái, biến mất bên trong hư vô.

Vương Lâm mang theo Lý Nguyên, hai người triển khai hết tốc độ bay thẳng đến cửa lớn của Tiên Giới. Dọc đường đi, hai người trầm ngâm, đều không nói gì. Thần sắc Vương Lâm cực kỳ âm trầm, hắn có một dự cảm Lôi Tiên Giới này sắp nổi lên một cuộc đại loạn !

- Cần phải mau chóng rời khỏi đây !

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, mang theo Lý Nguyên, tốc độ tăng nhanh hơn.

Dọc đường đi, hai người gặp được rất nhiều tu sĩ, những tu sĩ này toàn bộ đều nhất trí một mục tiêu, đó là cửa lớn của tiên giới ! Hiển nhiên rất nhiều người có cùng suy nghĩ với Vương Lâm, chuẩn bị rời khỏi nơi này ! Trong hư vô, từng đạo cầu vồng giống như ánh sao băng, thẳng đến phía tây bay đi. Mọi người đều không có thời gian nói chuyện với nhau, mà đều triển khai tốc độ cao nhất.

Dần dần, khoảng cách với cửa lớn của tiên giới càng ngày càng gần. Thậm chí từ rất xa cũng có thể mơ hồ nhìn thấy tia chớp màu đỏ cực lớn không thấy đầu cuối ở trong hư vô từ trên trời giáng xuống.

Tới giờ khắc này, bốn phía tu sĩ đều Na Di, muốn lấy tốc độ nhanh hơn để trực tiếp rời khỏi.

Nhưng đúng lúc này, một đám sương đỏ từ đằng xa như thủy triều điên cuồng lao đến. Một thanh âm khàn khàn vang vọng trời đất.

- Ai cũng không thể rời đi !

Từ trong đám sương đỏ có một người đi ra. Người này tóc bạc, toàn thân gầy gò như một bộ xương khô, hai mắt hắn đỏ bừng, bước tới đưa tay

phải về phía trước. Lập tức một luồng tiên lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng được bỗng nhiên từ trong hư vô bùng lên.

Những Vấn Đỉnh tu sĩ ở phía trước trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, thân mình lập tức tan vỡ, hóa thành một đám máu thịt bị người này hấp thụ, toàn bộ bị hút vào trong miệng. Ngay cả nguyên thần của những tu sĩ này cũng không thể trốn thoát, toàn bộ bị người này nuốt vào.

- Tu sĩ hiện giờ làm sao mà nguyên lực lại ít như vậy, sau khi chuyển hóa thành Tiên Nguyên, gần như không có tăng tiến mấy !

Người đầu bạc kia nhìu mày, thân mình nhoáng lên một cái, bay thẳng đến cửa lớn của tiên giới ở phía trước.

Cảnh tượng sau đó khiến toàn bộ tu sĩ phía xa phải biến sắc. Quái nhân tóc bạc này hầu như vừa mới xuất hiện liền chụp một cái giết chết hơn mười tu sĩ, hút lấy cả nguyên thần lẫn huyết nhục của bọn họ.

Cảnh tượng khủng khiếp này khiến tất cả mọi người đều phải hít sâu một hơi.

Nhìn thấy quái nhân bước tới, đi thẳng tới cánh cửa tiên giới ở phía xa xa, tu sĩ bốn phía đều không dám tiến lên ngăn cản, đúng lúc này thì trong mấy tu sĩ ở gần đó bay ra một người mặc kim bào, tu vi vượt qua

Vấn Đỉnh, đạt tới Âm Hư cảnh giới. Lúc này hắn vỗ túi trữ vật, lập tức xuất ra mười ba thanh phi kiếm.

Hắn điểm một cái, những thanh phi kiếm này liền lao thẳng về phía quái nhân tóc bạc.

- Chư vị đạo hữu hãy ra tay, chớ để kẻ này đóng đại môn. Đến lúc đó chúng ta không ai có thể thoát nổi !

Mấy người phía sau tu sĩ đó cũng đều cắn răng xuất pháp bảo ra, lập tức phóng tới.

Quái nhân tóc bạc cười khặc khặc, thân thể nhoáng lên một cái liền hòa cùng thiên địa, trong nháy mắt liền biến mất. Khi hắn xuất hiện đã ở trước đại môn của tiên giới - tia chớp màu đỏ khổng lồ vô tận từ trên trời giáng xuống kia.

Thân thể hắn vừa xuất hiện liền lập tức bắt quyết, vỗ lên nơi tia chớp xuất hiện một cái. Lập tức một tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp không gian.

- Cánh cửa Lôi giới, đóng lại !

Tiếng nói khàn khàn giống như âm phong thổi vào tai tu sĩ khắp bốn phía.

Tia chớp đỏ to lớn kia không ngờ lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Lúc này tu sĩ bốn phía đã kịp phản ứng. Đám người này nhanh chóng xuất ra pháp bảo, cùng nhau phóng về phía quái nhân tóc bạc. Trong những người này tu sĩ Âm Hư không đến mười người. Bọn họ là chủ lực, mang theo khí thế vô cùng đánh thẳng tới quái nhân.

- Cánh cửa Lôi giới đóng lại, các ngươi đều sẽ trở thành thức ăn của bổn quân !

Ánh mắt quái nhân tóc bạc lộ vẻ âm trầm, đối với công kích của tu sĩ bốn phía căn bản không thèm để ý, thân thể nhoáng lên một cái, dùng tốc độ nhanh tới khó tin xuất hiện phía sau một tu sĩ Vấn Đỉnh.

Tu sĩ này là một lão giả, sắc mặt lúc này đại biến, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Chẳng qua hắn còn chưa xoay được người thì đã bị tay phải quái nhân tóc bạc kia xuyên qua lồng ngực, túm lấy nguyên thần.

Lão giả kia thậm chí có thể nghe được tiếng lồng ngực mình vỡ vụn, trước mắt tối sầm lại, sau đó nhanh chóng mất đi sinh mệnh. Nguyên

thần của hắn bị quái nhân tóc bạc kia hút một cái liền bị hắn thôn phệ toàn bộ.

- Nguyên lực quá yếu !

Thân thể quái nhân tóc bạc lại nhoáng lên một lần nữa, biến mất hoàn toàn.

Sau đó hắn lại hiện ra ngay trước người nam tử mặc kim bào vừa ra tay.

Sắc mặt nam tử nọ tái nhợt, không nghĩ ngợi nhiều thân thể lùi nhanh lại, nhưng đã quá muộn. Một tràng cười khặc khặc quái dị vang lên, thân thể quái nhân tóc bạc lao tới, cả người hóa thành một đám huyết ảnh nhảy thẳng vào trong cơ thể nam tử mặc kim bào. Cơ thể hắn lập tức vang lên những tiếng lùng bùng, sau đó máu tươi bắn tung tóe, cả người tan nát trong nháy mắt.

Trong đám máu huyết, quái nhân tóc bạc hiện ra, túm lấy nguyên thần của nam tử kia nuốt vào miệng.

Hai mắt hắn sáng ngời, cười nói:

- Không tồi, đây mới là luyện khí sĩ !

Hắn liếm liếm môi, thân ảnh lại biến mất lần nữa.

Tu sĩ bốn phía có hơn trăm người những từ xa cũng đang không ngừng có người tới đây, hiển nhiên là định rời đi. Do vậy, theo số lượng tu sĩ càng ngày càng tăng, quái nhân như cá gặp nước, thân ảnh liên tục nhoáng lên, ra tay tàn nhẫn vô cùng. Chỉ trong thời gian ngắn đã giết thêm vài người.

Tu vậy nhưng tu sĩ bốn phía vẫn không liên thủ. Dần dần, một cỗ khí tức sợ hãi tràn ngập. Nhất là khi đại môn của tiên giới đang ngày càng thu nhỏ lại, mắt thấy sắp sửa hoàn toàn biến mất, loại cảm giác sợ hãi này lại càng trở nên đậm đặc.

Cũng không biết là do người này dẫn đầu, tu sĩ bốn phía lại từ bỏ việc vây công quái nhân mà tản ra, chạy về phía cửa tiên giới đang đóng lại.

Quái nhân tóc bạc cười âm trầm. Sau khi thôn phệ mấy tu sĩ, hắn bắt quyết, miệng quát khẽ:

- Tiên thuật hóa thân !

Trong phút chốc, thân thể quái nhân tóc bạc phân thành hai, từ hai thành bốn, cứ như thế, chớp mắt một cái đã có ba mươi hai phân thân.

Ba mươi hai phân thân này lao tới, lập tức dung nhập vào thiên địa, sau khi xuất hiện đã ở trong vòng ngàn trượng trước cửa tiên giới. Những tiếng kêu thảm thiết liền vang lên khắp bốn phía.

Tất cả những tu sĩ tiến vào trong vòng một ngàn trượng đều bị phân thân nhoáng một cái đánh tan thân thể, cắn nuốt nguyên thần.

Sự phản kháng của bọn họ đối với phân thân chẳng có một chút tác dụng nào, thường là chưa kịp ra tay đã tử vong.

Dù là như vậy nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ chạy vào trong phạm vi một ngàn trượng này, lao tới đại môn của tiên giới. Dù sao thì cánh cửa này chính là đường sống duy nhất.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 787: Tôn chủ, ra tay đi (1)

- Thú vị, bổn quân muốn xem đám luyện khí sĩ hậu bối các ngươi rốt cục có kẻ nào chạy thoát được !

Quái nhân tóc bạc cười ha hả, thân thể nhoáng lên, lại xuất hiện trước một tu sĩ tu vi Âm Hư, chụp một cái.

Tu sĩ Âm Hư nọ trong mắt lóe hàn mang, không chút do dự liền tự bạo nguyên thần, kể cả thân thể cũng hóa thành nguyên lực tiêu tan. Dưới tình huống không thể đào tẩu, tử vong là điều chắc chắn. Nếu đã vậy thì phải chọn cách chết sao cho có tôn nghiêm ! Cách này chính là tự bạo !

Trong tiếng nổ ầm ầm, quái nhân tóc bạc nọ nhíu mày, vẫn hút mạnh một cái, đem toàn bộ nguyên lực do người kia tự bạo thu vào trong miệng.

- Thật là một luyện khí sĩ có cốt khí !

Một hồi giết chóc diễn ra, đại môn tiên giới cũng đã sắp biến mất. Trận chém giết này đã lên tới đỉnh điểm nhưng vẫn không ngừng có tu sĩ điên cuồng lao vào trong phạm vi ngàn trượng của đại môn, cố gắng chạy trốn.

Dù sao thì cánh cửa này vẫn là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Chẳng qua trong vòng ngàn trượng nọ, ba mươi hai phân thân của quái nhân tóc bạc trừ việc để cho tu sĩ Âm Hư tiến vào khoảng cách trăm trượng ra thì những tu sĩ còn lại đều mất mạng.

Còn về phần mấy người tu sĩ Âm Hư vào được trong vòng trăm trượng thì kết quả đều như nhau, bị bản thể của quái nhân tóc bạc hiện ra sát hại.

Những tràng cười âm trầm từ miệng quái nhân tóc bạc truyền ra. Cùng với việc không ngừng cắn nuốt, không ngừng giết chóc, thân thể vốn khô gầy của hắn dần dần phình lên, bên trong dường như có vật gì đang nhúc nhích, khiến hắn thoạt nhìn trông vô cùng đáng sợ.

Khí tức tỏa ra từ cơ thể hắn cũng ngày càng mạnh, cơ hồ mỗi khi thôn phệ một tu sĩ, thân thể hắn lại mạnh hơn một chút, hồng mang trong đôi mắt lại đậm hơn một chút.

Hơi thở đầy máu tanh tràn ngập bốn phía. Trong mắt những tu sĩ nơi này hầu hết đã lộ ra vẻ tuyệt vọng. Đại môn của tiên giới do tia chớp đỏ hóa thành giờ phút này đã sắp sửa tiêu tan hoàn toàn, tựa hồ chỉ trong nháy mắt nữa là sẽ biến mất.

Một khi tia chớp này biến mất, Lôi tiên giới sẽ hoàn toàn bị phong kín.

Đúng lúc này, từ chân trời bay tới mười đạo kiếm quang. Trong kiếm quang này tỏa ra nguyên lực nồng đậm, tung hoành hóa thành những

tiếng rít sắc bén lao thẳng tới. Trong kiếm quang, đôi mắt Chiến Không Liệt tỏa ra hàn mang, lao tới một cái. Toàn bộ mười người phía sau hắn đều là tu sĩ Âm Hư nhất tề cùng hướng về phía quái nhân tóc bạc phóng tới.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác cũng có một số đạo cầu vồng cũng bay tới. Dẫn đầu đám người này là Đường Ngôn Phong. Sắc mặt hắn âm trầm, phía sau hắn ngoài người của Đường gia là những tu sĩ có giao hảo với hắn. Mặc dù người không nhiều lắm nhưng tất cả đều là tu sĩ Âm Hư.

Tốc độ của hai nhóm người này cực nhanh, hướng về phía quái nhân tóc bạc điên cuồng phóng đi, người chưa tới thì các loại thần thông nguyên lực và pháp bảo đã như hồng thủy lao ầm ầm về phía hắn.

Những người cùng Đường Ngôn Phong và Chiến Không Liệt đều không ai do dự, toàn lực triển khai tiến công.

Hai mắt quái nhân tóc bạc nọ lộ hồng quang, nhe răng cười rồi bước tới, đối với các loại thần thông và pháp bảo này căn bản là không thèm để ý, thân thể nhoáng lên một cái liền xuất hiện trong đội ngũ của Đường Ngôn Phong, chụp một cái liền bắt được một người.

Đôi mắt tu sĩ nọ lộ vẻ quyết đoán, thân thể lập tức tự bạo, hóa thành một trận sóng gợn lớn tản ra. Quái nhân tóc bạc hừ một tiếng lạnh lùng, đang

muốn há mồm hút thì đột nhiên một đạo kiếm quang ác liệt từ xa đánh tới. Trong kiếm quang ẩn chứa lôi uy nồng đậm, chính là Thân Công Hổ.

- Liều chết vây lại.

Đường Ngôn Phong hét lớn một tiếng, lui lại phía sau. Tu sĩ ngoài gia tộc nghe vậy lập tức thi triển toàn lực muốn vây quái nhân tóc bạc lại.

Đồng thời Chiến Không Liệt lại lao ra, trong tay xuất ra một cái đỉnh bằng đồng, mang theo sát khí mãnh liệt lao thẳng tới quái nhân tóc bạc.

Đường Ngôn Phong lúc này cũng bỏ qua ân oán với Thân Công Hổ, vung tay áo, lập tức một mảnh sương trắng xuất hiện, tràn ngập bốn phía. Hai mắt hắn lóe lên, lao vọt đi.

Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt không hề nghĩ ngợi, lập tức nhảy vào trong sương mù. Tam đại tu sĩ Dương Thực đồng thời ra tay tấn công quái nhân tóc bạc.

Mười tu sĩ Âm Hư bốn xung quanh cũng không lùi nước mà đều triển khai thần thông vào pháp bảo, vây công quái nhân.

Tu sĩ Dương Thực tuy ít nhưng lúc này cũng không phải chỉ có ba người Thân Công Hổ. Bên cạnh đó còn có hai người cũng không chút do dự mà

nhảy vào trong đám sương mù màu trắng, thi triển thần thông nguyên lực cường đại nhất.

Có người dẫn đầu, tu sĩ bốn phía đều hăng hái tinh thần, đang muốn cùng nhau vây công. Nhưng đúng lúc này, ba mươi hai phân thân của quái nhân tóc bạc lao tới, điên cuồng giết chóc.

Trong đám tu sĩ có một lão giả nhanh trí, định thừa cơ nhảy vào trong đại môn của tiên giới chạy thoát. Những người có ý này cũng không ít nhưng thường bọn hắn mới vào được ngàn trượng thì lập tức bị phân thân của quái nhân tóc bạc điên cuồng chém giết.

Cho dù là vậy nhưng lại càng có nhiều tu sĩ cố gắng lao về phía đại môn tiên giới. Nhất là hiện giờ tu sĩ từ xa chạy tới càng ngày càng đông, khiến hiện tượng này cơ hồ đã đạt tới đỉnh điểm.

Vương Lâm từ khi quái nhân tóc bạc tóc bạc xuất hiện đã lôi Lý Nguyên lại phía sau. Chỉ một bước này đã ra ngoài ngàn dặm, từ xa nhìn lại thấy vô số tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ, sắc mặt Vương Lâm cực kỳ âm trầm.

Đám người Thân Công Hổ xuất hiện, Vương Lâm cũng đã nhìn thấy, hơi do dự một chút. Hắn nhìn thoáng quan Lý Nguyên bên cạnh nhưng không ra tay.

Lý Nguyên vẫn đứng bên cạnh hắn lúc này sắc mặt tái nhợt nói:

- Hứa huynh ..... chúng ta e rằng không thể rời khỏi nơi này....

Vương Lâm trầm ngâm. Quái nhân tóc bạc nọ quá mạnh mẽ. Vương Lâm ầm thầm so sánh với Huyết Tổ, trong lòng thầm phán đoán, người này tu vi sợ là còn cao hơn Huyết Tổ một bậc.

Đó cũng chưa phải là điểm trọng yếu. Quan trọng nhất là quái nhân tóc bạc này lại có thể thôn phệ tu sĩ để tăng tu vi. Do đó tu vi của người này cuối cùng thuộc cảnh giới nào Vương Lâm cũng chẳng thể tính ra nổi.

- Lý huynh, ngươi có tin ta không?

Vương Lâm nhìn về phía Lý Nguyên, đột nhiên hỏi.

Lý Nguyên hơi giật mình, gật đầu nói:

- Hứa huynh có phương pháp rời đi sao? Lý mỗ đương nhiên tin tưởng Hứa huynh !

- Ta thực sự có một thần thông, chẳng qua ta chưa hoàn toàn nắm được nó, nếu lại mang người theo thì rất có khả năng gặp biến cố. Ngươi nếu đồng ý thì ta có thể thử một lần !

Vương Lâm hơi do dự một chút, chậm rãi nói.

Lý Nguyên trầm tư. Sự cường đại của quái nhân tóc bạc nọ hắn đã nhìn tận mắt, biết rõ bản thân không thể đối kháng nổi. dù là Hứa Mộc bên cạnh mình đây cũng sợ là dưới sự tấn công của hắn cũng không thể tự bảo vệ bản thân, không nói tới giúp đỡ mình.

Ở lại nơi này thì Lý Nguyên tin rằng hắn phải chết chứ không thể nghi ngờ. Thứ cảm giác này cực kỳ mảnh liệt, cơ hồ đã chiếm toàn bộ tâm thần của hắn.

- Hứa huynh, xin hãy thi triển thần thông. Lý Nguyên ta nguyện đánh cuộc một lần !

Ánh mắt Lý Nguyên lóe lên, lộ vẻ quyết đoán, trầm giọng nói.

Vương Lâm gật đầu. Hắn và Lý Nguyên gặp nhau ở Lôi tiên giới, trên đường xảy ra rất nhiều chuyện, giao tình chưa hề thay đổi, có thể xem là cùng chung hoạn nạn.

Nếu không có Lý Nguyên này thì Vương Lâm tự nhận rằng dưới sự đuổi giết của Huyết Tổ, mình chắc chắn phải chết. Từ đó mà nói, Lý Nguyên còn có thể coi là ân nhân cứu mạng của hắn.

Hít sâu một hơi, thân thể Vương Lâm chậm rãi lui lại phía sau, tâm thần tản ra, nhớ lại cảm giác dung nhập thiên địa kia. Mỗi bước hắn lùi lại đều có một gợn sóng từ chân hắn tản ra.

Liên tục lùi lại mấy chục bước, cảm giác dung nhập với thiên địa này vẫn không có xuất hiện. Mắt thấy cửa tiên giới ở phương xa đã thu nhỏ tới cực hạn, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất hoàn toàn, bên tai lại truyền tới những tiếng kêu thảm thiết của những tu sĩ trước khi chết, Vương Lâm cố đè nén sự lo lắng trong lòng, khiến trong nội tâm yên tĩnh lại.

Trong đầu hắn không nghĩ tới chuyện gì nữa, chỉ làm cho mình hết sức bình tĩnh, bình tĩnh lùi lại từng bước một. Theo bước chân lùi lại của Vương Lâm, cảm giác dung nhập với thiên địa của hắn càng ngày càng hiện rõ.

Chẳng biết bao lâu sau, cảm giác dung hợp này đã chặt chẽ tới mức không thể tách rời lại xuất hiện trong lòng Vương Lâm. Lúc này hắn có ảo giác rằng mình đã biến thành thiên địa.

Ánh mắt hắn sững lại, mang theo vẻ bình tĩnh như nước. Hai chân Vương Lâm không lui lại nữa mà tiến về phía trước. Bước chân của hắn cực kỳ thong thả.

Những gợn sóng lại xuất hiện dưới chân hắn, chậm rãi lan ra bốn phía. Thân thể Vương Lâm phảng phất đã dung nhập vào hư vô, đi về phía Lý Nguyên nắm lấy hắn.

Lý Nguyên cảm thấy một cỗ lực lượng lớn từ trên cánh tay Vương Lâm truyền tới thân thể mình, giống như gió lốc thổi tới, khiến hắn hoa mắt, không còn thấy rõ gì nữa, dường như thân thể hắn đã bị dung nhập trong vô tận năm tháng, bị kéo dài ra vô hạn.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 788: Tôn chủ, ra tay đi (2)

Nắm lấy cánh tay Lý Nguyên, ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, tiến tới. Thân ảnh của hắn và Lý Nguyên cùng biến mất, chính thức dung nhập vào hư vô.

Trong màn sương trắng tràn ngập, bị năm đại tu sĩ Dương Thực và hơn mười tu sĩ Âm Hư công kích, lại có rất nhiều tu sĩ Vấn Đỉnh vây công, quái nhân tóc bạc cười điên cuồng, hai tay bắt quyết, lập tức bên ngoài thân thể hắn xuất hiện một tấm màn màu đỏ.

Tất cả mọi thần thông nguyên lực và pháp bảo đánh lên tấm màn này đều không ảnh hưởng, căn bản không thể đánh nát nó. Phi kiếm của Thân Công Hổ mang theo lôi quang nồng đậm rơi trên tấm màn này liền lập tức chấn động, dần dần tan vỡ. Lực phản chấn khổng lồ khiến cho Thân Công Hổ phun một ngụm máu tươi, thân thể lui lại phía sau.

Không chỉ có hắn, Chiến Không Liệt, Đường Ngôn Phong, cả hai tu sĩ Dương Thực còn lại cũng đều phun máu tươi, thân thể bị đẩy lùi.

Về phần tu sĩ Âm Hư thì ngay cả nguyên thần cũng bị chấn động run rẩy, thân thể như bị một lực lớn lao vào, đánh bay về phía sau.

Quái nhân tóc bạc trong màn sáng cười khát máu, khàn khàn nói:

- Được, thế này mới có vẻ là chiến đấu chứ. Chẳng qua đám tiểu bối các người so với năm đại tiên quân của tiên giới năm đó thì quá yêu, quá yếu ! Ngay cả tư cách để bổn quân sử dụng Cực Cảnh cũng không có !

Hắn vừa nói, hai tay vừa hướng về bốn phía đẩy ra. Lập tức tấm màn sáng nhanh chóng rộng, lấy tốc độ cực nhanh trong nháy mắt liền đẩy bật toàn bộ sương trắng đang tràn ngập bốn phía ra ngoài.

Tu sĩ bốn phía phải vội vã nhanh chóng lui lại phía sau. Thậm chí có một số người lui lại hơi chậm, ngay khi chạm phải quang mạc đó liền lập tức

kêu thảm một tiếng, thân thể lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy bị khô quắt lại, trở thành một cái thây khô, ngay cả nguyên thần cũng tan nát, hóa thành nguyên lực bị tấm màn sáng này hấp thu.

Từ bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy đám tu sĩ trong mắt lộ vẻ hoảng sợ lao ra, chỉ sợ tốc độ của mình quá chậm.

Quái nhân tóc bạc cười khằng khặc, thân ảnh nhoáng lên một cái đã xuất hiện phía sau một tu sĩ Âm Hư, bóp nát thân thể hắn, trong nháy mắt khi nguyên thần tự bạo liền định thôn phệ. Nhưng đột nhiên hắn quay phắt đầu, trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc và nhưng trọng.

- Đạo dung thiên địa !

Trong lúc hắn chuyển người, đồng thời nguyên thần của tu sĩ mất đi thân thể kia tự bạo. Quái nhân tóc bạc này căn bản chẳng thèm để ý, thân thể nhoáng lên một cái không ngờ cũng dung nhập vào trong thiên địa, từng bước bước tới, gợn sóng hiện ra dưới chân hắn, sau đó thân thể hắn lập tức biến mất.

- Có thể đạt tới đạo dung thiên địa, dù là tiên giới năm đó cũng không có mấy người ! Chẳng qua người này vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được !

Thân thể quái nhân tóc bạc xuất hiện trước đại môn tiên giới ngoài trăm trượng, ánh mắt lộ ra những tia sáng kỳ dị, tay phải bỗng nhiên hướng về

phía hư không chụp một cái.

- Đi ra cho bổn quân !

Năm khe hở thật lớn trong nháy mắt xuất hiện trong thiên địa. Những cái khe này rất sâu, mang theo âm thanh rít gào bén nhọn dường như vạch ra năm khe hở để tìm tòi trong thiên địa.

Một cỗ lực lượng hoàn toàn khác tiên lực và nguyên lực từ trong cơ thể quái nhân tóc bạc bộc phát ra, theo những cái khe kia điên cuồng lao vào trong thiên địa. Trong nháy mắt này, tu sĩ bốn phía đều cảm thấy như long trời lở đất, thiên địa dường như đang kịch liệt lóe lên.

Sắc mặt Thân Công Hổ tái nhợt. Bên cạnh hắn, Chiến Không Liệt cũng trở nên âm trầm. Còn Đường Ngôn Phong thì đang nắm chặt bàn tay. Ba người nhìn nhau, cũng đều thấy trong ánh mắt đối phương vẻ hoảng sợ sâu đậm.

Một tiếng rên khẽ truyền ra từ trong hư vô trước người quái nhân tóc bạc. Ngay sau đó ở nơi cách đại môn tiên giới hơn năm mươi trượng, thân hình Vương Lâm xuất hiên. Tay phải hắn đẩy Lý Nguyên ra. Lúc này Lý Nguyên thất khiếu chảy máu, hai mắt ảm đạm vô quang, trong đó lộ ra vẻ hoảng hốt mê mang.

Trong nháy mắt khi xuất hiện, thân thể Lý Nguyên phun ra một đám sương máu lớn, hiển nhiên là do thần thông mà Vương Lâm thi triển hắn không thể thừa nhận.

Trong nháy mắt Vương Lâm hiện thân liền không hề do dự một chút mà ném Lý Nguyên trong tay về phía trước. Một cỗ nguyên lực khổng lồ tràn ngập trong thân thể Lý Nguyên, khiến cho tốc độ của hắn như tia chớp lao thẳng tới cửa đại môn tiên giới đã nhỏ như nắm tay, sắp sửa tan biến.

Quái nhân tóc bạc cười lạnh, thân thể bước về phía trước một bước, thân ảnh lập tức biến mất. Trong nháy mắt hắn biến mất, ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, không chút do dự bộc phát nguyên lực toàn thân, bên ngoài thân thể hình thành một dòng chảy nguyên lực. Nguyên thần trong cơ thể lại càng phát ra lôi uy mạnh mẽ, lập tức vô số tia chớp từ trong cơ thể lao ra dung nhập vào trong dòng chảy nguyên lực.

- Bạo !

Vương Lâm không suy nghĩ chút nào, trong nháy mắt khi quái nhân tóc bạc biến mất liền quát to.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp không trung. Âm thanh này lớn tới kinh người, trong nháy mắt liền khiến tu sĩ khắp bốn phía phải hít sâu một hơi.

Hai mắt Thân Công Hổ sững lại, nhìn thẳng vào Vương Lâm, trong mắt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Không chỉ có hắn, Chiến Không Liệt cũng như vậy.

- Là hắn !

Đường Ngôn Phong nhướng mày. Hắn nhận ra Vương Lâm chính là Hứa Mộc mà trước đây mình không nắm chắc có thể chiến thắng. Dòng chảy bên ngoài thân thể Vương Lâm vỡ tan, thân ảnh quái nhân tóc bạc kia lại xuất hiện nhưng lập tức bị sự sụp đổ này lan tới bên người. Ánh mắt hắn lộ ra những tia sáng kỳ dị, cười to, hung hăng hút mạnh một cái. Lập tức dòng chảy nguyên lực nọ bị hút vào trong miệng hắn.

Thân thể Vương Lâm mau chóng lui lại, đuổi theo Lý Nguyên, vừa đẩy thân thể hắn, miệng vừa quát to:

- Lý Nguyên, còn không mau mở Lôi Đỉnh !

Thanh âm này giống như tiếng sét đánh thẳng vào trong đầu Lý Nguyên, khiến cho hắn tỉnh lại từ trong mê man, theo tiềm thức liền xuất Lôi Đỉnh ra. Trong nháy mắt khi Lôi Đỉnh xuất hiện, thân thể hắn đã tới đại môn tiên giới đang nhỏ chỉ còn bằng nắm tay kia.

Một đạo ánh sáng từ trong Lôi Đỉnh lóe lên, bao vây lấy thân thể của Lý Nguyên, sau đó biến mất.

Cùng lúc đó, Vương Lâm cũng xuất ra Lôi Đỉnh, đang định rời đi. Đúng lúc này, hai mắt quái nhân tóc bạc lóe lên, miệng nói khẽ:

- Đóng cửa !

Lời này vừa dứt, cánh cửa tiên giới vốn đã nhỏ bằng nắm tay lập tức biến mất hoàn toàn.

Vương Lâm cầm Lôi Đỉnh, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng thuấn di ra xa xa trong hư vô. Quái nhân tóc bạc cười khằng khặc, bước từng bước đuổi theo.

- Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là luyện khí sĩ cẩn thận kia !

Tốc độ của quái nhân tóc bạc thật sự quá nhanh, chỉ vài bước là đã đuổi theo được Vương Lâm. Bàn tay của hắn chụp về phía Vương Lâm một cái.

- Ta không thích người cẩn thận ! Cực Cảnh cũng không giết nổi ngươi, ta muốn thử xem lần này làm sao ngươi có thể chạy thoát !

Ánh mắt quái nhân tóc bạc lộ hồng mang, tay phải chụp một cái liền phát ra tiếng gió rít chói tai, chỉ trong phút chốc phong kín toàn bộ đường lui của Vương Lâm. Thân Công Hổ mở to mắt chờ mong.

- Tôn chủ, ra tay đi ! !

Chiến Không Liệt cũng có tâm trạng như vậy, nhìn không chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ:

- Quái nhân nọ quá mạnh mẽ, không biết so với tiền bối thì ai mạnh hơn?

Đường Ngôn Phong trong lòng thầm cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, đáy lòng thầm châm chọc:

- Người này tuy mạnh nhưng quái nhân tóc bạc này năm người bọn ta và bao nhiêu tu sĩ Âm Hư cũng không địch nổi. Chỉ bằng hắn có tu vi Dương Thực như ta thì hắn phải chết rồi ! Ta muốn xem hắn chết thế nào, đỡ tốn công ta phải ra tay !

Giờ phút này Vương Lâm được vạn người để ý. Không chỉ có hai người Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt có tu vi Dương Thực vốn đã bị hắn hù dọa từ trước, lúc này các tu sĩ tới từ các gia tộc nam bắc tứ đại vực của La Thiên Tinh Vực lúc này cũng đều tập trung vào Vương Lâm.

Tất cả là vì Vương Lâm xuất hiện cách đại môn của tiên giới năm mươi trượng. Trọng yếu hắn là hắn lại thành công đưa Lý Nguyên vào trong đại môn của tiên giới, trở thành người đầu tiên của thể thoát khỏi nơi này. Trong khoảng khắc này, Vương Lâm đã trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm. Hắn có thể nhận ra toàn bộ đường lui đã bị quái nhân đầu bạc vừa đuổi theo vây kín.

Thứ vây kín này không phải nhìn bằng mắt thường thấy được mà là do thần thức cảm nhận thấy bên ngoài cơ thể như có vô số lưỡi dao sắc bén, dù có đi tới hướng nào thì cũng đều bị mũi dao chĩa vào, thậm chí cho dù thuấn di thì cũng không thể thi triển, hoàn toàn bị vây khốn.

Quái nhân tóc bạc kia nhe răng cười, tay phải chụp một cái, tốc độ nhanh như chớp, trong phút chốc liền phóng tới phía sau Vương Lâm, hung hắn hướng về phía trái tim hắn đánh tới. Năm khe nứt không gian hiện lên, trong tiếng rít gào xé gió lao thẳng tới Vương Lâm.

Lông tóc toàn thân Vương Lâm dựng đứng, trong nguy cấp không do dự chỉ tay về phía trước vội quát khẽ:

- Phong!

Trong phút chốc, một luồng hắc phong đột nhiên từ tay phải Vương Lâm xuất hiện, dường như ngay lập tức liền hóa thành khổng lồ, tràn ngập khắp thiên địa, dường như che phủ toàn bộ thế gian.

Hắc phong này sau khi xuất hiện lập tức thổi quét ngang tới. Lúc này Vương Lâm đứng trong hắc phong đột nhiên xoay người, hai mắt phát ra u quang dày đặc, mái tóc bay phấp phới phía sau người, thoạt nhìn trông chẳng giống tiên nhân, ngược lại không khác gì ma tôn. Ánh mắt như lợi kiếm của hắn rơi trên người quái nhân tóc bạc.

Ngay trong nháy mắt này, hắc phong gào thét, từ bên ngoài cơ thể Vương Lâm hóa thành một con hắc long. Thân thể con hắc long này hơi hư ảo, có vẻ không ổn định nhưng sau khi biến ảo ra lại lập tức hướng về phía quái nhân tóc bạc mở to miệng, gầm thét phun ra một luồng gió.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 789: Ra tay

Luồng gió này như có thể thổi tắt linh hỏa của vạn vật. Đôi mắt của quái nhân tóc bạc sững lại, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang đứng trong hắc phong, chậm rãi nói:

- Đây là Hô Phong! Không sai, đây đúng là Hô Phong! Ngươi có quan hệ thế nào với tiên đế Bạch Phàm!

Vương Lâm không đáp lời mà hai tay bắt quyết. Nguyên lực trong cơ thể vận chuyển mạnh mẽ. Hắc phong gào thét lao thẳng tới quái nhân đầu bạc. Năm khe hở không gian kia bị luồng gió này thổi qua lập tức run rẩy, tốc độ chậm hẳn lại.

Cùng lúc đó, luồng gió từ trong miệng hắc long bay ra đánh thẳng tới mặt quái nhân tóc bạc. Ánh mắt hắn lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào hắc long do hắc phong hóa thành, hai tay bắt quyết, đẩy về phía nó, miệng quát:

- Nứt!

Một âm thanh xé rách vang lên chói tai, quanh quẩn bốn phía. Cùng lúc đó, một khe hở không gian thật lớn đột nhiên xuất hiện phía trước người quái nhân, lao thẳng tới Vương Lâm.

Cái khe nứt này rất sâu, giữa không trung điên cuồng lao tới phía Vương Lâm, va chạm với hắc long do hắc phong biến hóa thành.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi. Hắc phong bên ngoài thân thể Vương Lâm toàn bộ lao hết ra, va chạm với cái khe nứt kia.

Thân thể hắn lập tức như diều đứt dây nhanh chóng lui lại phía sau. Lúc này quái nhân tóc bạc bước một bước, trong nháy mắt đã tiến sát tới Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, trong lúc lui lại tay phải không do dự hướng về bên cạnh điểm một cái. Lập tức một tia chớp màu đỏ trực tiếp từ trong tay hắn phóng ra lao vào khoảng không.

Hắc phong tiêu tán, cái khe hở kia cũng như bị một bàn tay vô hình giữ lại, không thể tiến về phía trước, ngay sau đó sụp đổ, tan vỡ.

Quái nhân tóc bạc kia đang muốn truy kích nhưng lập tức hai mắt sững lại, nhìn chằm chằm vào tia chớp màu đỏ do Vương Lâm phóng ra kia, thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt liền đuổi theo tia chớp, chụp lấy rồi chăm chú nhìn.

Tốc độ hắn thực sự quá nhanh. Sau khi thu xong tia chớp, thân thể hắn bước một cái liền biến mất, khi xuất hiện đã ở ngay phía sau Vương Lâm. Trong nháy mắt khi thân thể hắn xuất hiện, Vương Lâm há mồm phun ra một đám đất cát. Đám đất cát này lập tức hóa lớn, trong nháy mắt hóa thành một mảnh của một cái đại ấn, dưới một chỉ của Vương Lâm liền hung hăng đánh về phía quái nhân tóc bạc.

Ánh mắt quái nhân tóc bạc lóe lên, tay phải hắn chụp vào hư không một cái, mảnh đại ấn kia lập tức ầm ầm một tiếng, không ngờ không thể hạ xuống được nữa.

Cùng lúc đó tay phải Vương Lâm cũng bắt quyết nhấn về phía trước một cái. Lập tức đồ án thú cốt trên mu bàn tay hắn nhúc nhích, sau đó liền biến ảo thành một bộ thú cốt cực lớn. Đôi mắt mắt lóe u quang, nhe bốn cái răng nanh sắc bén, sát khí tỏa ra dày đặc, lao thẳng tới quái nhân tóc bạc.

- Tiêu Dao Tử Mẫu Khô!!

Ánh mắt quái nhân tóc bạc lộ ra vẻ khó tin.

Đôi mắt thú cốt lóe lên u quang, sát khí tỏa ra nồng đậm. Lập tức một đám khí xám xuất hiện dưới chân quái nhân tóc bạc, nhanh chóng lan ra toàn thân hắn. Quái nhân cười âm trầm, bước thẳng một bước về phía trước, bên ngoài thân thể liền truyền ra những tiếng ầm ầm. Khí xám bên ngoài thân thể hắn lập tức tan nát.

- Ngươi là một luyện khí sĩ cũng thú vị đó!

Ánh mắt quái nhân tóc bạc lộ vẻ khát máu, bước một bước liền hóa thành tàn ảnh nhằm về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi chút nào, lập tức lui lại phía sau, tay vỗ túi trữ vật, tiên kiếm liền hiện ra. Hắn giơ kiếm lên chém mạnh về phía sau một nhát!

Trảm La Quyết trong nháy mắt liền xuất hiện. Hư không bốn phía dường như biến mất hoàn toàn chỉ trong phút chốc, chỉ còn lại một đạo kiếm quang này. Dưới một nhát kiếm này, khoảng không phía sau Vương Lâm như bị phân thành hai nửa. Thân thể quái nhân tóc bạc vừa hiện lên lại biến sắc một lần nữa.

- Đây là .... Kiếm kỹ của Vũ tiên kiếm!

Đôi lông mày của quái nhân tóc bạc nhăn tít, tay phải đưa về phía trước. Lập tức một tiếng nổ ầm ầm vang lên, Trảm La Quyết liền tan nát.

Sắc mặt Vương Lâm lúc này cực kỳ âm trầm. Ngay khi Trảm La Quyết tan nát, thân thể hắn lại lui lại phía sau. Quái nhân tóc bạc cười lạnh lùng, tiến từng bước tới phía hắn, chỉ một bước chân liền đã xuất hiện ngay phía trước Vương Lâm, chụp một cái cách không về phía Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lóe ra sát khí, vỗ túi trữ vật. Lập tức một nửa huyết thân hiện ra, nằm gọn trong tay hắn, dưới lực hút liền có một lượng lớn nguyên lực chảy vào trong tay phải hắn. Hắn không chút do dự lại đẩy nguyên lực thoát ra theo lỗ chân lông, hình thành một dòng xoáy quanh người.

- Bạo!

Một tiếng quát lớn vang lên, dòng xoáy bên ngoài thân thể Vương Lâm lập tức sụp đổ, hóa thành một lực lượng khổng lồ đánh tới.

Mượn thời cơ này, Vương Lâm nhanh chóng lui lại phía sau. Tay phải hắn cầm một nửa huyết thân, tay trái bắt quyết, hai mắt hiện lên một tia điên cuồng. Quái nhân tóc bạc này thực sự quá mạnh mẽ, đủ loại thần thông pháp bảo của hắn đều không có tác dụng gì. Lúc này hắn chỉ tay lên trời, quát:

- Phong!

Nguyên lực khổng hồ vừa truyền vào tay phải nhất thời vận chuyển tới ấn ký trên tay trái, hóa thành thần thông. Lập tức một luồng hắc phong khổng lồ hơn trước gấp mấy lần đột nhiên xuất hiện bên ngoài thân thể Vương Lâm.

- Vẫn còn không đủ!!

Vương Lâm ở trong hắc phong không ngừng lùi lại phía sau, tay phải tiếp tục gia tăng lực hút. Lập tức nửa khối huyết thân kia trở nên uể oải. Một nửa nguyên lực của nó đã bị Vương Lâm không để ý tới việc thân thể không thể thừa nhận nổi mà điên cuồng hút mất.

Nhất thời hắc phong bên ngoài cơ thể hắn lập tức to lên gấp mấy lần. Tại giờ khắc này toàn bộ thiên địa dường như đều tràn ngập hắc phong. Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, quát lớn:

- Hô Phong!

Tiếng quát của hắn truyền ra từ trong hắc phong giống như một tiếng gió rít gào. Trong nháy mắt hắc phong liền biến hóa thành hai con hắc long cực kỳ dữ tợn, sau khi xuất hiện lập tức bay ra, vờn quanh thân thể quái nhân tóc bạc, phun ra những luồng âm phong khổng lồ.

Thân thể quái nhân tóc bạc bị âm phong thổi qua không ngờ lại run rẩy một chút, nhưng sau đó ánh mắt hắn liền lộ ra sát khí.

Đúng lúc này Vương Lâm trong lòng thầm hô lớn:

- Vẫn không đủ, phải hút tiếp!!

Nửa khối huyết thân trên tay phải hắn lập tức bị thu nhỏ lại nhanh chóng. Cùng lúc đó, từ thân thể Vương Lâm truyền ra những tiếng động ầm ầm, hiển nhiên là thân thể hắn không thể thừa nhận nổi số lượng nguyên lực khổng lồ đang vận chuyển như vậy.

Từng trận hắc phong từ trong lỗ chân lông Vương Lâm tỏa ra, điên cuồng ngưng tụ bên ngoài thân thể hắn. Hầu như chỉ trong nháy mắt, lại có một con hắc long từ trong đó biến ảo ra, gầm thét lao tới vây khốn quái nhân tóc bạc, há miệng phun âm phong.

Dù quái nhân tóc bạc có né tránh thế nào thì ba con hắc long này vẫn cứ vây lấy hắn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn mang, không chút do dự mà thừa dịp ba còn hắc long vẫn đang vây khốn quái nhân tóc bạc, tay phải ném nửa huyết thân vừa bị hắn hút nguyên lực đang dần dần tan nát về phía quái nhân tóc bạc.

Ngay khi huyết thân tới sát người hắn, Vương Lâm quát khẽ:

- Bạo!

Hồng quang trên huyết thân lóe lên, nguyên lực bên trong đó lập tức tan tành, tạo thành một loạt phản ứng dây chuyền, trong thời gian ngắn liền tỏa ra hồng mang chói mắt, ầm một tiếng liền nổ tung!

Đây là một lực lượng không thể tưởng tượng. Huyết thân nổ tung khiến cho ba con hắc long đang ở trong âm phong cũng tan nát. Cả không gian chấn động kịch liệt, thậm chí xuất hiện hiện tượng không gian sụp đổ.

Vương Lâm nhanh chóng lui lại, thu hồi tất cả pháp bảo. Trong lúc lui lại dưới chân hắn xuất hiện nhưng đạo sóng gợn, nội tâm cố gắng áp chế tâm thần bình tĩnh lại, khiến cho thân thể dung hợp cùng thiên địa.

Hắn đánh một trận với quái nhân tóc bạc, tuy thời gian không dài nhưng kịch liệt không tưởng tượng nổi. Nhất là thần thông biến hóa ra ba con

hắc long lúc sau cùng và huyết thân tự bạo lại càng đưa cuộc chiến này tới đỉnh điểm.

Tu sĩ bốn phía trong lúc Vương Lâm chiến đấu không ngừng lùi lại phía sau. Bọn họ vừa quan chiến trong lòng vừa chấn động kịch liệt. Thân ảnh Vương Lâm giống như đã khắc sâu vào trong tâm thần bọn họ, cả đời này cũng không thể phai nhạt được.

Hai mắt Thân Công Hổ tỏa sáng đầy hưng phấn, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang lui lại phía sau, trong lòng dâng lên sự sùng kính vô cùng.

Chiến Không Liệt cũng như vậy, hai mắt chăm chú nhìn không chớp mắt.

Còn Đường Ngôn Phong thì sắc mặt đại biến, hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Sự mạnh mẽ của hắc phong kia đã vượt xa ngoài tưởng tượng của hắn.

- May mắn ngày đó ta không ra tay, nếu không mà bị hắc phong này đánh tới thì.....

Sắc mặt Đường Ngôn Phong âm trầm, không dám tiếp tục nghĩ thêm.

- Người này quá mạnh mẽ, tuyệt đối không thể tử vong, phải mau chóng lui lại!

Sóng gợn dưới chân Vương Lâm ngày càng nhiều. Thân thể hắn đã dung hợp với thiên địa, mạnh mẽ lùi lại phía sau một bước, cả thân thể lập tức tiêu tan.

Nhưng đúng vào lúc này đột nhiên thân thể hắn sững lại, dường như bị người ta túm lấy, không ngờ đang từ trạng thái dung nhập vào trong thiên địa lại không thể tiêu tán nữa mà dần ngưng thật trở lại.

- Tiểu gia hỏa hữu duyên với lão phu, chớ có đi vội. Lão phu lúc này không rảnh để phân thân, mượn thân thể ngươi dùng một lát!

Trong tâm thần Vương Lâm vang lên một tiếng nói già nua.

Cùng lúc này, một cỗ lực lượng chỉ có hắn mới có thể cảm nhận được từ trong hư vô, không biết bằng phương pháp gì truyền tới, lập tức cắt đứt liên lạc của Vương Lâm với nhục thân của hắn.

Dưới lực lượng này, nguyên thần của Vương Lâm lập tức bị nén ép lại trong cơ thể hắn. Mặt khác một lực lượng kỳ dị điên cuồng ngưng tụ trong cơ thể hắn, trong nháy mắt hóa thành một nguyên thần khác.

Hình dạng của nguyên thần này giống như đúc với lão giả thần bí lấy Lôi Thú của hắn lần trước. Nguyên thần lão giả vừa động, lập tức hoàn toàn điều khiển được thân thể của Vương Lâm.

Trong tích tắc này cả người Vương Lâm lập tức thay đổi. Một cỗ uy áp đậm đặc từ thân thể hắn bạo phát. Vương Lâm lúc này giống như trở thành người ngoài cuộc nhìn thân thể của mình bước về phía trước một bước về phía trước, vặn vặn người, dường như đang thích ứng với thân thể mới.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 790: Hỏa, viêm, diễm.

Lúc này ở khoảng không bị sụp đổ kia, sau khi lực phá hoại tan đi, một pho tượng toàn thân ngăm đen hiện ra. Những tiếng răng rắc từ trong pho tượng này truyền ra. Ở mi tâm của nó, một khe nứt xuất hiện. Khe nứt càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn, cuối cùng đột nhiên thấy hai cánh tay từ trong khe nứt thò ra, kéo mạnh về hai bên. Lập tức cái khe bị kéo rộng ra. Một nam tử trung niên tóc đen từ trong đó chậm rãi bước ra.

Lúc này trên người hắn không có nửa điểm vết thương nhưng hai mắt lại tỏa ra sát khí dày đặc.

- Bạch Phàm tiên thuật, Thanh Sương tiên kiếm, pháp bảo của Tiêu Dao Tử. Lại còn có nhục thân có thể so sánh với thân thể của tiên vương. Từ khi bổn quân tỉnh lại thì ngươi là luyện khí sĩ mạnh nhất mà ta gặp được. Ngươi có tư cách được xưng tên với ta!

Tướng mạo người này cực kỳ giống quái nhân tóc bạc, phảng phất như trẻ ra rất nhiều vậy. Hắn vừa nói, tay phải vừa vỗ lên pho tượng bên cạnh người. Lập tức pho tượng này tan biến, cuối cùng biến thành một cây trường thương màu đen, rơi vào trong tay hắn.

- Nói nhảm làm gì lắm thế. Chẳng phải chỉ là một tiên quân thôi sao. Dù là tiên quân thì đã sao, huống chi tu vi của ngươi lúc này chỉ bằng một tiên vương mà thôi!

Vương Lâm nhìn thân thể mình, lấy giọng điệu kẻ cả nói. Chỉ có điều trong lời nói của hắn dường như hụt hơi vậy.

Đang nói chuyện, thân thể hắn trong nháy mắt bước về phía trước một bước, tay phải vỗ một cái. Cả thiên địa dường như chấn động, từng đạo bạch khí trong nháy mắt hiện ra, điên cuồng ngưng tụ, hóa thành một bạch cầu lớn bằng nắm tay, trực tiếp đánh thẳng về phía nam tử trung niên kia.

- Có thể thu lấy lực lượng của thiên địa, ngươi là ai!

Sắc mặt nam tử trung niên kia trở nên ngưng trọng. Cây trường thương trong tay hắn khoa lên một cái, vẽ lên một đường vòng cung. Lập tức trong hư không bốn phía xuất hiện vô số hồng mang dung nhập trong vòng cung này. Trong nháy mắt nó ngưng tụ lại thành một mặt trăng rằm, lao thẳng tới quang cầu.

Quang cầu và mặt trăng lưỡi liềm va chạm vào nhau không tạo nên một chút tiếng động nào, lập tức tiêu tan nhưng ở vị trí trung tâm lại có vô số khe không gian xuất hiện, nhanh chóng lan ra xung quanh. Thậm chí một số tu sĩ tránh không kịp còn bị nhưng cái khe này đụng vào thân thể, lập tức cả người run rẩy rồi biến mất.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm âm thầm co lại, thân thể tiến về phía trước một bước, dường như không có gì trở ngại, hoàn toàn hòa hợp với thiên địa nhưng không tiêu tan mà ở trong trạng thái này, tay phải bắt quyết điểm một chỉ lên phía bầu trời, miệng quát:

- Phần Tiên Hỏa!

Trong phút chốc, một ngọn lửa vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, tràn khắp không trung, từ bầu trời phủ xuống. Ngọn lửa này bất ngờ xuất hiện, bên trong ẩn chứa một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng. Ngọn lửa này vừa hiện ra lập tức phủ khắp nửa thiên địa. Tu sĩ bốn phía vội vã lui lại phía sau, sợ dính phải thứ lửa kinh khủng như muốn đem cả thiên địa ra

luyện hóa này. Ngay cả tu sĩ của Hỏa Tinh Vực cũng không thể khiến tu sĩ bốn phía kinh hãi tới mức này.

Nguyên lực khổng lồ tràn ngập trong thiên địa, khiến cho thân ảnh Vương Lâm dưới ánh lửa lúc này trông lúc sáng lúc tối, nhưng không kẻ nào dám chăm chú nhìn hắn. Tay phải hắn giơ lên, nhấn xuống dưới một cái, miệng quát khẽ:

- Viêm!

Lập tức ngọn lửa đang bao phủ trời đất dưới cái phất tay của Vương Lâm liền bạo phát, lấy nam tử trung niên làm trung tâm, điên cuồng ngưng tụ lại. Trong lúc đó nó cũng hóa thành vô số viêm long gầm thét mang theo sóng nhiệt lao thẳng tới hắn mà cắn xé.

Sắc mặt nam tử trung niên ngưng trọng, hàn quang trong mắt lóe lên, thả trường thương trong tay phải ra. Trường thương lập tức vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ, vờn quanh thân thể hắn. Cùng lúc đó ngón tay phải hắn đặt lên trên mắt phải. Hồng quang trong mắt hắn đột nhiên tỏa ra dày đặc.

- Không ngờ tới trong đám hậu bối luyện khí sĩ lại có người đạt tới trình độ này, không đơn giản! Ngươi có tư cách để ta thi triển Cực Cảnh!

Hắn vừa nói, ánh sáng đỏ trong mắt phải lóe lên. Lập tức một tia chớp màu đỏ từ trong mắt hắn lao ra. Nó vừa xuất hiện liền có một cỗ hàn khí

ngập trời ngưng kết, lao thẳng tới Vương Lâm.

Hàn khí này cùng với tia chớp màu đỏ khiến ngọn lửa bên ngoài như bị dập tắt, nơi nó đi qua tạo thành một đường thẳng thật dài nhắm tới Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, tay phải lại bắt quyết một lần nữa, chỉ về phía trước, miệng quát:

- Diễm!

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên. Ngọn lửa vây quanh nam tử trung niên lập tức bay lên, trong nháy mắt liền hình thành một hỏa cầu thật lớn mà trung tâm của hỏa cầu đó chính là nam tử trung niên.

Hỏa cầu này vừa hình thành liền co lại nhanh chóng, dường như muốn đem toàn bộ những thứ trong lòng nó đốt cháy.

Nó thiêu đốt không chỉ có vật hữu hình mà ngay cả hư vô cũng bị ngọn lửa này khiến cho sụp đổ từng mảnh lớn. Dường như hết thảy mọi vật trên thế gian đều không thể chống nổi ngọn lửa này.

Chỉ có Cực Cảnh là lóe lên, từ trong hỏa cầu bay ra, lao thẳng tới Vương Lâm. Trong phút chốc khi hỏa cầu đang co rút lại, tia chớp đỏ do Cực

Cảnh hóa thành liền chui vào trong thân thể Vương Lâm.

Một luồng lực lượng mang tính hủy diệt nổ tung. Vương Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng, nguyên thần của lão giả khi Cực Cảnh tiến vào liền tan nát nhưng lại trong nháy mắt ngưng tụ lại. Chẳng qua vừa ngưng tụ xong lại tan nát lần nữa.

Chỉ trong thời gian ngắn, nguyên thần của lão giả đã bị đánh tan rồi lại ngưng tụ vô số lần. Mỗi lần ngưng tụ lại, nguyên thần của lão lại yếu đi một chút.

Khoản thời gian đó Vương Lâm dường như dài vô tận. Nguyên lực trong nguyên thần hắn vội vận chuyển, trong khi nguyên thần của lão giả đang ngưng tụ liền không một chút do dự mà ra tay.

Vương Lâm không thể không trợ giúp lão, nếu không khi nguyên thần của lão giả tan nát thật sự thì đối phương có thể phủi tay mà đi. Lúc ấy chỉ còn lại mình Vương Lâm, hắn không nắm chắc có thể đối kháng nổi với Cực Cảnh này.

Dù sao thì Cực Cảnh lần trước đánh ra khi quái nhân tóc bạc còn trong phong ấn, tuy rằng vẫn rất mạnh nhưng đã bị làm yếu bớt đi rất nhiều, giống như là cái cây đã mất đi gốc rễ, chẳng còn sức sống. Còn Cực Cảnh hiện giờ mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần. Ngay khi nguyên thần của Vương Lâm ra tay giúp đỡ, trong nháy mắt hắn cảm nhận được sự công kích đáng sợ của Cực Cảnh. Nguyên lực đưa vào như một tờ giấy mỏng, Cực Cảnh như một thanh kiếm sắc bén, dễ dàng xuyên qua.

Cũng may là vừa rồi trải qua sự giằng co với lão giả nên trong khoảnh khắc khi thanh lợi kiếm đâm tới nguyên thần của Vương Lâm thì rốt cục nó cũng bị áp chế, bị nguyên thần nuốt lấy, không ngừng dùng nguyên lực phong ấn.

Đối với Vương Lâm thì thời gian này rất lâu nhưng thực tế lại chỉ trong chớp mắt. Dù lại tu sĩ bốn phía cũng không ai có thể nhận ra sự khác thường.

- Nguy hiểm thật! Không hổ là Thanh Thủy tiên quân, Cực Cảnh quả nhiên kinh người, cũng không uổng một phen lão phu tính toán. Đáng tiếc bản thể của lão phu lúc này không thể tới đây, suýt nữa là tính sai. Không ngờ Thanh Thủy tiên quân bị phong ấn nhiều năm như vậy mà vẫn còn giữ được thực lực tới mức này!

Trong tâm thần Vương Lâm vang lên tiếng nói uể oải của lão giả kia. Lúc này hỏa cầu đang co lại rất nhỏ. Ngay sau đó, hỏa cầu tan nát. Lực lượng trong đó lập tức bộc phát.

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa đều bị bao phủ bởi ánh lửa. Cho dù ở khoảng cách rất xa cũng có thể thấy ánh lửa đang chiếu sáng.

Quang mang vạn trượng tràn ngập bốn phía. Vương Lâm đứng trong ánh sáng này, thân ảnh hắn tràn ngập uy nghiêm.

Sự hưng phấn trong hai mắt Thân Công Hổ đã đạt tới đỉnh điểm. Hắn nhìn thân ảnh Vương Lâm, trong lòng thầm nghĩ:

- Đây mới là thực lực chân chính của tôn chủ! Trước đây ta đoán không sai mà!

Chiến Không Liệt đứng giữa hư không, nhìn mảng lửa đỏ ở phía xa. Dù ở rất xa nhưng hắn vẫn cảm nhận được sóng nhiệt ập vào mặt. Lúc này hắn có chút kích động, nhìn Vương Lâm đứng trong hỏa diễm, trong đầu cũng dâng lên ý niệm như Thân Công Hổ.

- Tu vi của tiền bối sâu không thể lường được. Hiển nhiên là trước đây áp chế tu vi ở mức Dương Thực, hiện tại đã đề cao vô số lần, hơn nữa đây cũng không phải là mức cao nhất!

Còn Đường Ngôn Phong đang đứng bên cạnh lúc này sắc mặt tái nhợt âm trầm. Hắn khi nhìn thấy trận chiến giữa Vương Lâm và quái nhân tóc bạc tâm thần đã chấn động vô cùng. Hắn không thể ngờ nổi Vương Lâm lại có nhiều thần thông như vậy. Tuy vậy hắn dù khiếp sợ nhưng trong lòng vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này.

Chẳng qua lúc này khi hắn nhìn thấy ngọn lửa kia thì phải hít sâu một hơi. Tâm thần vì chấn động mà sụp đổ, trong lúc này trong lòng chỉ còn sự khủng hoảng.

- Hắn....hắn rốt cục là ai!!

Đường Ngôn Phong thì thào tự hỏi.

Thân Công Hổ cười lạnh nhìn Đường Ngôn Phong một cái, bình thản nói:

- Đường đạo hữu còn nhớ lúc đầu ở bên ngoài Lôi tiên giới đã trào phúng ta không? Người mà ngươi nhìn thấy trước mắt chính là người mà Thân Công Hổ ta cam nguyện bị gia tộc trách tội, bị Lôi Tiên Điện cô lập mà bái làm tôn chủ đó!

Đường Ngôn Phong ngẩn cả người, nhìn thân ảnh trong hỏa diễm, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Ngay lúc này, một thanh âm trầm thấp truyền ra quanh quẩn trong hư không.

- Có thể không chết dưới Cực Cảnh, ngươi rất mạnh!

Trong hỏa quang xuất hiện một pho tượng. Lúc này pho tượng nứt ra, từ đó bước ra một người thanh niên. Tướng mạo hắn cực kỳ anh tuấn nhưng

lại toát ra một luồng tà khí nồng đậm.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 791: Mục đích.

Quái nhân tóc bạc này mỗi lần trải qua nguy cơ đều hình thành một pho tượng sau khi thoát ra lại trẻ hơn rất nhiều.

Lúc đầu hắn là một lão giả, sau đó biến hoá trở thành một trung niên, tới giờ lại thành một thanh niên. Cảnh tượng quỷ dị này khiến tu sĩ bốn phía dựng cả tóc gáy. .

Nhục thân của Vương Lâm lộ vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào người thanh niên đang đi ra kia. Người này sau khi xuất hiện, tay phải liền nhấn lên pho tượng đang vỡ nát kia một cái. Lập tức pho tượng liền hoá thành nhiều mảnh nhỏ, trong nháy mắt lại hoá thành thanh trường thương, rơi vào trong tay thanh niên này. .

Thanh niên này nhìn Vương Lâm, khoé miệng lộ ra một nụ cười âm trầm, thân thể nhoáng lên một cái, cả người dung nhập vào trong thiên

địa, trong phút chốc liền biến mất.

Ngay sau đó, thanh niên này quỷ dị xuất hiện phía sau một tu sĩ Âm Hư. Tu sĩ này sắc mặt đại biến, thân thể lập tức thuấn di.

Không chỉ có hắn, tu sĩ bốn phía lúc này cũng vội vàng tránh ra.

Vẻ tươi cười trên mặt thanh niên kia càng thêm âm trầm. Trường thương trong tay đâm vào hư không một cái. Lập tức một mảng sóng gợn xuất hiện cách đó không xa. Thân thể tu sĩ Âm Hư kia liền bị bức phải hiện ra. Sắc mặt tu sĩ này tái nhợt, đang muốn tiếp tục bỏ chạy thì thân thể chợt loạng choạng, ầm một cái hoá thành một đám huyết nhục, ngay cả nguyên thần cũng bị một lực hút mạnh mẽ hút vào trong miệng người thanh niên kia.

Ngay cả xương thịt cũng không còn một chút nào sót lại.

Chuyện này hầu như chỉ trong chớp mắt đã xong xuôi. Thân thể thanh niên nọ lại nhoáng lên, thân ảnh quỷ dị khó lường, xuyên qua đám tu sĩ bốn phía. Cứ mỗi lần hắn hiện lên là lại có một tu sĩ lập tức bỏ mình.

Lão giả thần bí điều khiển thân thể Vương Lâm lúc này hừ lạnh, thân thể nhoáng lên liền hoá thành một tia chớp lao tới, đồng thời tay phải bắt quyết, hướng về bầu trời điểm một cái, miệng quát:

- Ngưng!

Lập tức từng đạo tử quang từ trong hư vô biến ảo ra, nhanh chóng ngưng tụ trong tay phải Vương Lâm. Trong nháy mắt, một cái quang cầu màu tím xuất hiện, tử quang nồng đậm loé lên trong đó, bên ngoài còn có sương mù mỏng manh vờn quanh, trong cực kỳ huyễn lệ.

- Tán !

Tiếng nói khàn khàn từ trong miệng Vương Lâm truyền ra. Lập tức quang cầu kia chấn động rồi tan nát, hoá thành một cơn sóng gợn rồi trở thành một cơn sóng dữ tràn ra bốn phía.

Trong gợn sóng này dường như bao trùm thiên địa. Giờ phút này tu sĩ bốn phía dù là tu vi tới đâu cũng đều cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ đánh tới thân thể mình. Lực lượng này quá lớn, nhất thời khiến tất cả tu sĩ thân thể chấn động, lui lại phía sau với tốc độ cực nhanh.

Ngay cả Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt cũng đều như vậy.

Chỉ trong phút chốc, trong vòng mười dặm bốn phía đã xuất hiện một khoảng trống, chỉ còn lại Vương Lâm và người thanh niên kia.

Thanh niên nọ mím mím môi, sắc mặt đã hơi hồng hào. Thời gian vừa qua tuy không dài nhưng hắn cũng đã kịp thôn phệ không dưới hai mươi tu sĩ. Lúc này thân thể hắn lại nhoáng lên, không chiến đấu với Vương Lâm mà hướng về phía tu sĩ bị đẩy đi phía xa xa phóng tới.

Vương Lâm nghe thấy rõ ràng nguyên thần của lão giả trong cơ thể thầm mắng một tiếng, thân thể lại nhoáng lên đuổi theo, miệng quát to:

- Đường đường là Thanh Thủy tiên quân mà vì khôi phục tu vi lại phải làm chuyện thôn phệ bọn tu sĩ hậu bối. Ngươi nếu có bản lĩnh thực sự thì tới đây đánh với lão phu một trận, đừng có doạ bọn hậu bối!

Thân thể thanh niên kia sững lại, xoay người, ánh mắt tràn ngập sát khí, chậm rãi nói:

- Bổn quân không phải là Thanh Thủy!

- Thúi lắm, ngươi chính là Thanh Thủy! Thanh Thủy! Thanh Thủy!

Thanh âm lão giả trong thân thể Vương Lâm không ngừng truyền ra. Sát khí trong mắt thanh niên kia càng dày đặc, hừ lạnh một tiếng lại xoay người nhằm về phía xa, không ngừng đuổi theo đám tu sĩ đang chạy trối chết.

- Thanh Thủy tiên quân năm đó không ngờ hôm nay ngay cả tên mình cũng quên, thật sự là đáng buồn!

Lão giả trong thân thể Vương Lâm thở dài nhưng phát hiện ra thanh niên kia chẳng hề lay động, thân ánh nhoáng lên lại biến mất, hiện ra tiếp tục thôn phệ tu sĩ.

Vương Lâm có thể chứng kiến rõ ràng, khuôn mặt nguyên thần của lão giả trong thân thể mình lộ vẻ tức giận, thân thể bước vào hư không một bước, cả người liền dung nhập trong thiên địa, sau khi xuất hiện đã ở bên cạnh một tu sĩ Vấn Đỉnh ở phía xa.

- Ngươi muốn thôn phệ, lão phu sẽ đuổi!

Thân thể Vương Lâm sau khi xuất hiện liền đá một cước vào tu sĩ Vấn Đỉnh đang mở to mắt đầy sợ hãi kia.

Lập tức một lực đạo mạnh mẽ đẩy thân thể tu sĩ kia bay đi, không ngờ cả người hắn lại cùng thiên địa dung hợp, trong phút chốc liền biến mất.

Vương Lâm không dừng lại. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi tu sĩ kia bị đá bay, hắn lại biến mất, xuất hiện bên cạnh một tu sĩ khác, lại giơ chân đá bay đi.

Cứ như vậy, Vương Lâm và người thanh niên kia bỏ qua việc chiến đấu, đều triển khai tốc độ, một người đuổi, một người thôn phệ, so xem tốc độ ai nhanh hơn.

Thân Công Hổ trong lúc bỏ chạy, thân thể liên tục thuấn di, nhưng chỉ trong phút chốc bị dừng lại. Thân thể hắn từ trong hư vô hiện ra. Cùng lúc đó thân ảnh thanh niên đầy tà khí kia xuất hiện bên cạnh hắn, tay phải chụp một cái liền trực tiếp đập tới Thiên Linh Cái của hắn.

Trên mặt Thân Công Hổ hiện lên vẻ tàn khốc. Hắn vốn là một người cuồng ngạo, giờ phút này hai tay bắt quyết, lập tức trong lòng bàn tay liền xuất hiện một tia sét.

Tia sét này màu đỏ đậm. Nó vừa xuất hiện liền khiến cho hư không bốn phía nổi lên hàng loạt gợn sóng. Vô số những tia lôi điện nhỏ như tơ tằm từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại đó. .

Thứ lôi điện này chính là đạo của Thân Công Hổ, là toàn thân tu vi của hắn dung hợp lại, cũng là nhờ năm đó được Vương Lâm điểm hóa, những năm gần đây truy tới bổn nguyên của lôi, không ngừng ngưng luyện trong cơ thể mới có thể tạo ra.

Qua bao năm tháng hắn mới ngưng tụ được một đạo này hơn nữa cũng chưa đầy đủ cho nên trước đây trong chiến đấu hắn cũng chưa từng vận dụng.

Thứ lôi điện này là bí mật lớn nhất của hắn. Thậm chí có thể nói là cũng bởi vì đạo lôi điện nên Thân Công Hổ lại càng sùng kính Vương Lâm. Bởi lẽ hắn được Vương Lâm chỉ điểm về lôi lực cực kỳ chính xác. Hắn tự tin rằng nếu luyện hoá đạo lôi điện này trong thời gian dài thì cuối cùng sẽ có một ngày hắn có thể tự mình tìm tới bổn nguyên của lôi.

Nhưng giờ phút này trong khi gặp nguy cơ sinh tử, hắn cũng không còn nghĩ ngợi nhiều nữa mà thi triển ra đạo lôi đình này.

Dù là thanh niên đầy tà khí kia thì khi nhìn thấy đạo lôi điện này cũng "a" nhẹ một tiếng, nhưng sự lạnh lẽo trong mắt không có tiêu tan nửa điểm, vẫn vồ xuống.

Thân Công Hổ hét lớn một tiếng, lôi điện trong tay được đẩy ra. Đạo lôi điện này vừa rời tay hắn liền lập tức phát ra ánh sáng đỏ sậm, toả ra nồng đậm, loé lên một cái rồi nổ tung. Thanh niên kia hừ lạnh một cái, tay phải vuốt một cái liền lập tức túm lấy đạo lôi điện đang nổ tung này, trực tiếp bóp nát.

Thân Công Hổ thừa dịp này không nghĩ ngợi chút nào nhanh chóng lui lại phía sau. Đúng lúc này Vương Lâm ở phía xa liếc mắt thấy Thân Công Hổ, tuy thân thể không thể tự điều khiển nhưng nguyên thần vẫn có thể giao tiếp với lão giả.

- Cứu hắn!

Nguyên thần của Vương Lâm truyền ra thần niệm tới lão giả.

Nguyên thần lão giả hừ nhẹ một tiếng, không hề cự tuyệt mà đá bay một tu sĩ bên cạnh sau đó thân thể nhoáng lên, dung nhập vào trong hư vô, trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài Thân Công Hổ, tay phải bắt quyết, cách không va chạm với thanh niên đầy tà khí kia. Chấn động ầm ầm lan ra. Thanh niên kia lui lại mấy bước, Vương Lâm cũng lui lại phía sau nhưng trong khi lui lại chân phải đá Thân Công Hổ một cái. Vẻ mặt Thân Công Hổ kích động và cuồng nhiệt. Thân thể hắn lập tức bị đá bay, giữa không trung dung nhập trong thiên địa rồi biến mất.

Thanh niên đầy tà khí kia âm lãnh nhìn Vương Lâm một cái, thân thể nhoáng lên. Lập tức từ thân thể hắn phân ra thành mấy phân thân. Những phân thân này lại tiếp tục phân chia, trong nháy mắt ba mươi hai phân thân trước kia lại một lần nữa xuất hiện.

Phân thân sau khi xuất hiện lập tức tản ra, lấy tốc độ cực nhanh nhằm về phía xa, đuổi theo hướng những tu sĩ đang bỏ chạy.

Vương Lâm cảm nhận rõ ràng nguyên thần của lão giả trong cơ thể ngẩn ra. Lão nổi giận ầm ầm hét lên một tiếng, điều khiển thân thể Vương Lâm lao về một huớng, hai tay đẩy ra, rung lên một cái. Một cỗ nguyên lực mênh mông từ trong cơ thể điên cuồng lan ra, dung nhập vào trong thiên địa. Dưới sự dung nhập không ngừng, dường như nguyên lực này đã thay thế cả thiên địa.

Dường như giờ phút này Vương Lâm trở thành thiên địa. Hai mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị, thấp giọng quát:

- Tiên thuật, tiêu!

Trong phút chốc, thân thể những tu sĩ đang chạy trốn kia đều có nguyên lực ngưng tụ bên ngoài thân.

- Tiên thuật, tán!

Tiếng nói lại một lần nữa truyền ra từ miệng Vương Lâm.

Ngay lập tức, tất cả tu sĩ bên ngoài thân thể đều dung nhập vào trong thiên địa, giống như có một bàn tay vô hình ấn bọn họ vào vậy.

Giờ phút này nếu nhìn từ phía trên nhìn xuống có thể thấy rõ ràng, thân ảnh của những tu sĩ này nhanh chóng biến mất. Hầu như chỉ trong chớp mắt, bốn phía không còn một tu sĩ nào nữa.

Cuối cùng chỉ còn lại thanh niên nọ vào ba mươi hai phân thân.

Vương Lâm cảm thấy rõ ràng nguyên thần của lão giả trong cơ thể đang cực kỳ suy yếu, tuỳ lúc có thể tiêu tán, đã như một ngọn đèn sắp cạn dầu.

- Lúc này lão phu cũng hết sức rồi!

Ánh mắt thanh niên nọ lộ hồng mang, bước thẳng về phía Vương Lâm.

- Ngươi nếu đã muốn chết thì bổn quân sẽ thành toàn cho ngươi!

Trường thương trong tay người này liền được ném về phía trước, nhoáng lên một cái hoá thành một luồng sáng đen nhằm về phía Vương Lâm.

Da đầu Vương Lâm tê dại. Nguyên thần của lão giả trong cơ thể hắn miễn cưỡng điều khiển thân thể hắn bỏ chạy.

Thanh niên đầy tà khí kia theo sát phía sau, không ngừng rút ngắn khoảng cách. Nguyên thần của lão giả thần bí điều khiển thân thể Vương Lâm dung nhập trong thiên địa, loé lên rồi biến mất.

Nhưng thanh niên đầy tà khí lúc này cũng dung nhập trong thiên địa, bằng vào cảm ứng đuổi theo không bỏ.

Tốc độ hai người quá nhanh, cơ hồ chỉ trong thời gian ngắn đã vượt qua vô số mảnh đại lục. Dần dần trên mặt thanh niên đầy tà khí kia lộ nụ cười lạnh, chậm rãi nói:

- Từ khi ngươi xuất hiện bổn quân đã biết mục đích của ngươi vốn là muốn dụ bổn quân tới chỗ bản thể của ngươi. Cũng được, bổn quân thuận theo ý ngươi đi một lần, thôn phệ bổn thể của ngươi. Nơi này có vô số luyện khí sĩ, nhất định có thể khiến bổn quân khôi phục tu vi!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 792: Vùng đất gần viễn cổ tiên vực nhất.

Lúc này Vương Lâm thuấn di nhưng lại rất sử dụng rất ít nguyên lực, hầu như toàn bộ đều lấy từ thiên địa. .

Loại thần thông này Vương Lâm thấy cũng tương tự như thu lấy linh lực của vạn vật, nhưng vẫn có chút bất đồng, hiển nhiên là thâm ảo hơn rất nhiều.

Chẳng qua biến hóa của loại thần thông này đã vượt qua tu vi hiện này của Vương Lâm, tuy nói hắn dường như đã nắm được gì đó nhưng lại vẫn còn cách một tầng ngăn cách mỏng manh, chưa thể nào xuyên qua được.

Lúc này lão giả điều khiển thân thể Vương Lâm nhanh chóng lao đi. Vương Lâm cũng không có thời gian mà suy ngẫm về thần thông này. Hắn có thể cảm nhận được, nguyên thần của lão giả thần bí trong cơ thể hắn lúc này đang không ngừng tiêu tán với tốc độ cực nhanh.

Lúc này mới qua thời gian nửa nén nhang mà nguyên thần của lão giả đã tán mất hơn phân nửa, hoàn toàn là trả giá bằng sự tiêu hao nguyên thần để đối lấy tốc độ.

Loại tốc độ này Vương Lâm cũng không biết là nhanh tới mức nào. Thân thể hắn dung nhập trong thiên địa, thoáng một cái đã đi xa tít tắp. Con đường phía trước dường như là năm tháng dài đằng đẵng. Hắn có vẻ như đang đi trong năm tháng chứ không còn di chuyển giữa không trung.

Đây hoàn toàn là một loại ảo giác nhưng Vương Lâm lúc này cũng chẳng còn từ ngữ nào để diễn tả loại biến hóa này.

Bản thân Vương Lâm lúc này đã sơ bộ hiểu được thần thông thuộc về tu sĩ bước thứ hai - Súc địa thành thốn. Tuy rằng hắn không làm được như lão giả này, bước một bước là hoàn toàn dung nhập trong thiên địa, hoàn toàn không hao phí chút thời gian nào, tự nhiên như hô hấp vậy, nhưng nếu để hắn có thời gian chuẩn bị thì vẫn có thể thi triển được.

Nếu đổi lại là những tu sĩ khác thì mặc dù tu vi cũng đạt tới Dương Thực nhưng chưa hiểu được Súc địa thành thốn, thần thông dung nhập thiên địa thì khi bị lão giả điều khiển thân thể lập tức nguyên thần sẽ không thừa nhận nổi kịch biến đột ngột mà nhẹ thì trọng thương, nặng thì nguyên thần sụp đổ.

Cho dù là bản thân Vương Lâm đã hiểu được thần thông này nhưng nguyên thần vẫn có chút khó thừa nhận khi di chuyển với thần thông này.

Thân thể hắn bị nguyên thần của lão giả điều khiển hầu như không hề bước ra khỏi thiên địa mà luôn giữ trạng thái dung hợp, dường như thân thể và nguyên thần đều chia thành vô số hạt nhỏ, hóa thành một bộ phận của thiên địa.

Mọi địa điểm trong thiên địa này chỉ cần trong thời gian ngắn là hắn có thể tới, chẳng qua hiển nhiên là đại thần thông này vẫn có chút hạn chế, nếu không thì lão giả dưới sự dung hợp này liền trực tiếp đi tới chỗ bản thể của hắn, không cần phải lao đi thế này.

Thời gian nửa nén nhang đối với Vương Lâm như đã trải qua cả trăm năm. Thời gian trăm năm này hóa thành một cơn gióc lốc, rất mạnh mẽ. Hắn dường như trở thành một phiến lá trong cơn lốc xoáy, không ngừng xoay tròn theo cơn lốc, dãy dụa cố gắng không để bản thân bị cơn lốc xé tan.

Loại trạng thái này cực kỳ thống khổ nhưng đối với Vương Lâm thì lại có lợi ích không thể tưởng tượng nổi. Nguyên thần của hắn trong gió lốc không ngừng giãy dụa, cảm giác dung hợp với thiên địa là càng được khắc sâu hơn, cuối cùng dường như được khắc vào tận tâm thần, cả cuộc đời này khó có thể xoá nhoà nổi.

Nếu có tu sĩ khác biết trạng thái của Vương Lâm lúc này thì hắn là tim sẽ đập nhanh như đánh trống. Bước tu đạo thứ hai ngoài nguyên lực ra thì quan trọng nhất là hiểu được quy tắc, nắm giữ và điều khiển được nó. Nhưng mọi thứ đều rất hư vô mờ ảo, không thể hiểu rõ ràng. Vì thể nên việc dung hợp với thiên địa trở thành phương pháp tìm hiểu bắt buộc phải dùng.

Chỉ có dung hợp thật chặt chẽ với thiên địa thì mới có thể tìm hiểu được những quy tắc của lực luợng!

Không thể nghi ngờ, lúc này nguyên thần của Vương Lâm dưới sự trợ giúp vô tình của lão giả thần bí giống như một đôi bàn tay lớn nắm lấy hắn, mạnh mẽ dung hợp với thiên địa.

Đau đớn thì đau đớn nhưng lợii ích thì lại quá lớn. Nguyên thần của hắn càng dung hợp khăng khít với thiên địa, dường như là bản thân hắn vốn là một bộ phận của thiên địa, không hề phân biết. Dưới trạng thái này, ý cảnh của Vương Lâm cũng bị kích thích, dần dần cùng với nguyên thần và đại đạo nhân quả của thiên địa ấn chứng.

Ngoài nguyên thần thì thân thể của Vương Lâm cũng đạt lợi ích lớn. Thân thể hắn trải qua một loạt quá trình lột xác trước đây đã không còn phân cách với nguyên lực.

Mà lúc này dưới sự điều khiển của lão giả, dung nhập trong thời gian dài với thiên địa khiến thân thể hắn giống với nguyên thần đã dung hợp với thiên địa. .

Đó cũng không phải là điểm quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là trong quá trình dung nhập với thiên địa, thân thể hắn phải tiêu tan. Đây không phải giống như thân thể tan rã khi tử vong mà là một loại trạng thái khiến thân thể có thể ngưng tụ tại bất cứ vị trí nào trong thiên địa.

Ở trong trạng thái này trong thời gian dài, thân thể hắn tự nhiên cũng dung nhập hoàn toàn với thiên địa nguyên lực. Dường như mỗi một sợi cơ, mỗi một giọt máu đều có thiên địa nguyên lực.

Đương nhiên đây không phải là do lão giả kia cố ý gây nên. Nếu không phải trong thân thể Vương Lâm đã tồn tại một loạt điều kiện thì sợ rằng sau khi lão giả thoát ra khỏi thiên địa, tới vị trí bản thể của lão thì thân thể Vương Lâm lập tức tan nát, nguyên thần cũng sẽ lập tức tử vong.

Vương Lâm và thanh niên đầy tà khí kia cùng trong trạng thái dung nhập thiên địa lao đi. Chẳng mấy chốc, ở trên không trung của một mảnh đại lục ở phương bắc Lôi tiên giới, thân ảnh Vương Lâm hiện ra.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn xuất hiện, nguyên thần của lão giả hoàn toàn tiêu tán, biến mất trong thân thể hắn. Ngay lập tức Vương Lâm liền khôi phục được quyền điều khiển thân thể.

Ngay trong nháy mắt này, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi chút nào, vận chuyển nguyên lực toàn thân toả ra từng lỗ chân lông, hình thành một dòng chảy, trong chớp mắt cho nó tự bạo.

Ầm một tiếng, thân thể hắn nương theo lực lượng khi dòng chảy bùng nổ dùng tốc độ cực nhanh lao ra. Trong nháy mắt khi thân thể hắn lao ra, tay phải của thanh niên đầy tà khí kia đã đánh vào vị trí vừa nãy của hắn.

Vương Lâm sau khi lao ra cũng không dừng lại chút nào mà lập tức hoá thành một đạo cầu vồng bay đi. Cùng lúc đó hắn vỗ túi trữ vật, lập tức cầm lấy tiên kiếm, không do dự một chút nào mà liên tục chém tới tám đạo Trảm La Quyết.

Chỉ nghe những âm thanh răng rắc vang lên, bầu trời bốn phía xung quanh Vương Lâm liền xuất hiện vô số vết nứt. Một lực lượng giam cầm vừa xuất hiện liền lập tức bị Trảm La Quyết của Vương Lâm chém rách.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, tốc độ nhanh hơn nữa lao ra. Lúc trước hắn đã một lần bị phong kín bốn phía xung quanh thân thể, lúc này không chịu để chuyện này tái diễn một lần nữa.

Ánh mắt thanh niên đầy tà khí kia loé lên hàn mang, nhìn thoáng qua mảnh đại lục phía dưới, hơi nhíu mày.

- Nơi này là Triều Tiên Đài của Lôi tiên giới năm đó, chính là trung tâm của Lôi tiên giới, được coi là nơi gần nhất với viễn cổ tiên vực khi nó chưa biến mất. Nghe nói khi viễn cổ tiên vực còn tồn tại, tiên nhân viễn cổ hạ giới bước đầu tiên là đặt ở nơi này. Người có thực lực bằng bổn quân, đưa ta tới nơi này rốt cục có mục đích gì?

Trầm ngâm một chút, hắn thoáng nhìn bóng dáng Vương Lâm ở phía xa xa, nâng tay phải lên, điểm về phía trước. Phía trước ngón tay lập tức xuất hiện một quang cầu màu đỏ. Cùng lúc đó giữa bốn phía trời đất, bỗng nhiên xuất hiện vô số những sợi nhỏ, nhanh chóng ngưng tụ vào trong quang cầu. Lập tức quang cầu này ánh lên hồng quang rực rỡ, như tia chớp lao về phía Vương Lâm.

Vương Lâm toàn thân lông tóc dựng ngược lên, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nếu không có lão già thần bí kia, giờ phút này hắn đã sớm chạy trốn. Lúc này một nửa huyết thân của Huyết Tổ đã dùng hết, cũng không còn cơ hội bỏ chạy.

Trong lúc nguy hiểm này, Vương Lâm cắn răng một cái, trốn cũng không thể thoát được, hắn chỉ đơn giản xoay người, há miệng phun ra mảnh vỡ đại ấn, chắn ở phía trước người. Giờ phút này quang cầu màu đỏ kia tiến đến, trực tiếp va chạm với đại ấn, lập tức một tiếng nổ ầm ầm bỗng nhiên vang lên, mảnh vỡ đại ấn bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chỉ có điều nó cũng không hề tan vỡ!

Nhưng lại có một luồng đại lực từ bên trong truyền ra, trực tiếp bắn vào người Vương Lâm. Vương Lâm lập tức sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình cùng với đại ấn lập tức lui về phía sau.

Nguy hiểm cũng vẫn chưa hết, từ trong mảnh vỡ đại ấn lại truyền ra một sức mạnh khổng lồ, giống như một cơn sóng cuộn lên tầng tầng lớp lớp hướng về thân thể Vương Lâm. Trong lúc hắn lui về phía sau liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ dữ tợn.

- Muốn giết ta không dễ như vậy đâu!

Vương Lâm một tay giữ lấy mảnh vỡ đại ấn, tay kia vỗ lên túi trữ vật, lập tức một tấm bình phong trực tiếp xuất hiện.

Bình phong này sau khi xuất hiện lập tức nhoáng lên một cái, Sơn Hà Đồ trên đó trong phút chốc tràn ngập bốn phía. Dường như toàn bộ trời đất đều biến thành hai màu đen trắng, trở thành một bức tranh thủy mặc.

Một sức mạnh vô biên từ trong khung cảnh non nước lộ ra, thân mình Vương Lâm đứng giữa cảnh non nước này lập tức cảm giác sức mạnh toàn thân tiêu tan, từ trong núi non sông nước truyền ra một sức mạnh vô biên không ngừng dung nhập vào trong mảnh vỡ đại ấn, cùng với sức mạnh kinh khủng trên đó triệt tiêu lẫn nhau. .

- Sơn Hà Đồ!

Thanh niên tà khí kia hai mắt sững lại, nhưng một lát sau cũng cười lạnh nói:

- Chỉ có điều Thác Ấn Linh chỉ là đồ dỏm mà thôi!

Hắn nâng tay phải lên, hung hăng hướng về phía trước xé một cái, lập tức một thanh âm xé rách trong trẻo vang lên. Cảnh non nước giữa trời đất lập tức vặn vẹo, một lát sau thân mình Vương Lâm từ bên trong bị bức ra, sắc mặt hắn tái nhợt, sau khi xuất hiện lại lui về phía sau.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 793: Viêm Lôi Tử.

- Sơn Hà Đồ này năm đó bản quân đã từng nghiên cứu hàng ngàn năm. Cho dù ngươi có đồ thật, với luyện khí sĩ cấp bậc thượng tiên nhỏ nhoi của ngươi, bản quân cũng có thể phá được!

Thanh niên tà khí kia trong tiếng cười lạnh, tiến lên một bước, đang định đuổi theo. Nhưng lập tức hắn dừng thân mình lại, ánh mắt lóe lên hàn quang, nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Chỉ thấy mảnh vỡ đại lục này trong nháy mắt bắt đầu chấn động, cũng không phải chỉ riêng nơi này, mà tất cả các đại lục toàn bộ đều chấn động, mức độ chấn động cực kỳ kịch liệt. Gần như trong khoảnh khắc, vô số những ngọn núi trên đại lục này ầm ầm sụp xuống, giống như có một bàn tay to quét ngang, sang bằng hết thảy mọi vật.

Ngay lập tức, những mảnh đại lục này bất ngờ bay lên. Tốc độ này quá nhanh, gần như trong phút chốc liền tới gần thanh niên tà khí đang ở trên không trung. Người này ánh mắt sững lại, thân mình lập tức bay lên.

Còn Vương Lâm, hắn lập tức thu hồi pháp bảo, nhanh chóng bay ra xa, ánh mắt lộ vẻ bình tĩnh, không nhìn về mặt đất, mà hết sức không ngừng bay lui về phía sau, ý đồ dung nhập vào trời đất mà đi.

Đột nhiên, một tiếng có tiếng Lôi Thú rít gào, từ bốn phía xa xa truyền đến. Cùng với những mảnh vỡ đại lục bay lên không trung, những sợi xích bên ngoài rìa kịch liệt lay động. Trên mỗi một đầu sợi xích đều có một Lôi Thú, chúng không ngừng rít gào, thân mình đạp vào khoảng không.

Những đại lục này rõ ra là nhờ vào sức mạnh to lớn của rất nhiều Lôi Thú mà bay lên.

Giờ phút này, không chỉ có đại lục chỗ của Vương Lâm và nam tử tà khí kia chấn động, mà toàn bộ tổng cộng bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục của Lôi Tiên Giới đồng thời chấn động, cùng nhau bay lên không trung.

Đây là một đại trận, lấy mảnh vỡ chỗ Vương Lâm và nam tử tà khí làm trung tâm, hình thành một hình hoa mai tạo thành một đại trận tuyệt luân!

Bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục này trong lúc đó đều được nối với nhau bởi một sợi xích, trên mỗi một sợi xích đều có một Lôi Thú rít gào, kéo lên không trung.

Do đó, toàn bộ Lôi Tiên Giới dường như chỉ còn những tiếng động do những mảnh vỡ đại lục chuyển động vang lên. Bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục này dưới sức mạnh to lớn của những Lôi Thú không chỉ chấn động mà còn xoay tròn vây xung quanh mảnh vỡ ở vị trí trung tâm. Bốn mươi tám mảnh vỡ đại lục còn lại chậm rãi chuyển động, lúc đầu tốc độ còn thong thả, một lát sau càng ngày càng nhanh.

Những sợi xích ở ngoài rìa liên kết những mảnh vỡ đại lục của trận pháp tuyệt luân này với nhau lúc này đã tan vỡ, như vậy, không còn một sức mạnh nào có thể ngăn cản được chuyển động này.

Dần dần tốc độ hoàn toàn có thể tương đương với một tu sĩ phi hành, dưới chuyển động này, lập tức có một cơn lốc xoáy xuất hiện. Cơn lốc xoáy này cực lớn!

Trên mặt mỗi mảnh vỡ đại lục này, toàn bộ núi non đều sụp xuống, chấn động kịch liệt, lập tức làm nổi lên một trận kịch biến trên toàn bộ Lôi Tiên Giới!

Nhất là cơn lốc xoáy do bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục chuyển động tạo ra dường như lại hình thành một hang động rất sâu, sinh ra một lực hút khó có thể tưởng tượng được.

Dưới lực hút cùng với những chấn động này, toàn bộ Lôi Tiên Giới run rẩy, bắt đầu thật sự sụp đổ.

Đây không phải là một mảnh vỡ đại lục nào đó sụp đổ, không phải là hư không ở một nơi nào đó sụp đổ, mà là toàn bộ Lôi Tiên Giới sau nhiều năm vỡ ra làm vô số mảnh, đây là lần thứ hai sụp đổ trong phạm vi lớn như vậy!

Trên không trung, từng vết nứt đáng sợ hiện lên ngang bầu trời. Từ trong những vết nứt đó thổi ra từng đợt gió lạnh, như thể xé ra vô số những vết rách, không ngừng mở rộng, dường như là ngày tận thế.

Tu sĩ ở Lôi Tiên Giới giờ phút này tâm thần cũng hoảng loạn, không thể nói nên lời.

Cho dù là nam tử tà khí kia lúc này cũng hoàn toàn thất thần. Hắn chẳng thể nghĩ tới người này dẫn mình tới đây, không ngờ lại có một hành động lớn như vậy.

- Lấy mảnh vỡ của Lôi Tiên Giới sụp đổ tạo thành trận pháp… Xem bộ dạng, có lẽ trận pháp không chỉ đơn giản như vậy… chẳng lẽ người này muốn đem Lôi Tiên Giới này luyện thành pháp bảo!!

Nam tử tà khí điều hòa hơi thở, với kiến thức của hắn, giờ phút này cũng không thể không nói một câu:

- Điên khùng!

Vương Lâm trợn mắt há mồm, bên tai vang lên những tiếng gào thét của những vết nứt hư không cùng với những tiếng nổ ầm ầm của Lôi Tiên Giới từ phía xa truyền lại, như thể có vô số những mảnh vỡ đại lục va chạm với nhau. Hắn đang tức tốc lui về phía sau lập tức chậm lại, bốn phía không ngừng xuất hiện những vết nứt, khí tức hủy diệt như muốn nuốt lấy hết thảy từ bên trong truyền ra, khiến tâm thần hắn kịch chấn, da đầu run lên.

Một tiếng cười dài cuồng ngạo vang lên giữa trời đất. Cùng lúc đó trên bầu trời thân ảnh của lão già thần bí biến ảo hiện ra. Hắn trong mắt lộ vẻ hưng phấn, mở miệng nói:

- Lão phu từ trước tới giờ đã đến Lôi Tiên Giới hàng trăm lần, đã chuẩn bị hàng vạn năm. Tu sĩ trên thế gian này còn có ai quyết đoán như Viêm Lôi Tử ta, luyện hóa Lôi Tiên Giới. Kể cả Thanh Thủy Tiên Quân uy danh hiển hách năm đó cũng sao dám làm, ha ha!!

Lão phu lấy một nửa Lôi Tiên Giới làm pháp bảo, trong La Thiên Tinh Vực này, ai có thể là đối thủ của ta! Lấy pháp bảo này mở ra vách ngăn không gian, từ nay về sau tu sĩ La Thiên Tinh Vực không cần La Thiên Thạch nữa, có thể tự do tiến vào Liên Minh Tinh Vực. Trọng Huyền Tử, năm đó lão phu bị ngươi bức phải bỏ đi xa, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ đem theo tu sĩ La Thiên Tinh Vực san bằng Liên Minh Tinh Vực! .

Bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục của Lôi Tiên Giới trong lúc xoay tròn, bị cơn lốc xoáy này lôi cuốn, sụp đổ tan vỡ trong phạm vi lớn. Lực hút hùng mạnh của cơn lốc xoáy vô cùng lớn kia tràn ra toàn bộ Lôi Tiên Giới.

Sự sụp đổ trong phạm vi lớn liên tục không ngừng, càng ngày càng kịch liệt, những vết nứt trên bầu trời càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt xuất hiện ở khắp nơi, giống như những thanh kiếm sắc từ bên trong rạch ra, nhanh chóng kéo dài. Nếu đứng ở khoảng cách gần, cảnh tượng này sẽ làm cho người ta chấn động, đồng thời lập tức sẽ bị nuốt lấy.

Giờ phút này, ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ ra ánh sáng kỳ dị, toàn thân lơ lửng giữa không trung, song chưởng đưa ra, lập tức những mảnh vỡ đại lục ở dưới chân cũng chẫm rãi chuyển động.

- Lôi Tiên Đại Trận được lão phu hôm nay lại tái hiện!

Viêm Lôi Tử trong tiếng cười lớn, hai tay bấm quyết, lập tức toàn thân phát ra nguyên lực hùng mạnh, dung nhập với mặt đất dưới chân, trong nháy mắt lan tràn như không có điểm kết thúc. Tâm thần Vương Lâm kịch chấn, sắc mặt rất âm trầm, trôi nổi trong không trung phía xa xa, nhìn chằm chằm Viêm Lôi Tử, trầm mặc không nói.

Còn thanh niên đầy tà khí kia, ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói:

- Luyện hóa tiên giới thành pháp bảo, quả là rất thú vị! Chỉ có điều nếu chỉ đơn thuần như vậy, không có pháp linh, thì có tác dụng gì!

Viêm Lôi Tử trên trời cười ha hả, nói:

- Ai nói không có! Pháp linh, hiện!

Hắn nói xong, há miệng phun ra một đạo khi xám.

Bên trong đạo khí xám kia có một mảnh kính cũ to bằng lòng bàn tay, mảnh kính này đón gió lập tức dài ra, trong thời gian ngắn lập tức tăng lên mấy lần, hình thành một mảnh kính lớn hình tròn cao hơn nửa thân người.

Trên mặt kính gợn sóng một hổi, từ trong bay ra một nguyên thần. Nguyên thần này vừa xuất hiện liền có nguyên lực nồng đậm tràn ngập.

- Nguyên thần của Âm Hư tu sĩ!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại.

- Tứ phẩm thượng tiên!

Thanh niên tà khí kia liếc nhìn nguyên thần một cái, hắn không nóng lòng ra tay, ngược lại trong lòng lại muốn nhìn xem, người tự xưng là Viêm Lôi Tử này rốt cuộc định luyện hóa Lôi Tiên Giới như thế nào.

Hơn nữa với tu vi của hắn, hiển nhiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra Viêm Lôi Tử trên trời lúc này cũng không phải là bản thể, mà chỉ là phân thân hư ảo.

Trong mắt nguyên thần Âm Hư kia là một mảng mờ mịt, khi hắn xuất hiện, Viêm Lôi Tử quát khẽ:

- Đệ tứ thập cửu thần, đi!

Lời vừa nói ra, nguyên thần kia lập tức trong mắt bừng sáng, giống như thần thức lóe lên, hướng về Viêm Lôi Tử ôm quyền, thân mình nhoáng lên một cái, dung nhập vào trong mặt đất, trong nháy mắt hóa thành một đám nguyên lực biến mất. Với một cách thức mà Vương Lâm không thể hiểu được, ngay tức khắc nguyên thần này đã tới một chỗ ở bên cạnh bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục, toàn bộ nguyên thần dung nhập vào bên trong.

Lập tức bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục kia giống như sống lại, linh tính tăng lên rất nhiều.

Không dừng lại ở đó, dưới sự quan sát chăm chú của Vương Lâm, trên mặt kính lại gợn sóng. Từng nguyên thần một lần lượt bay ra, Viêm Lôi Tử quát khẽ một cái, những nguyên thần Âm Hư vừa mới xuất hiện liền lập tức nhập vào mặt đất, biến mất hoàn toàn.

Rất nhanh, trong bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục không ngừng xoay tròn đã có mười tám mảnh có pháp bảo chi linh. .

- Pháp Linh, tiếp tục hiện ra!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ vẻ hưng phấn, lập tức mảnh kính kia gợn sóng kịch liệt, lại bay ra một nguyên thần. Nguyên thần này vừa xuất hiện lập tức tràn ra nguyên lực, hùng mạnh hơn cả mười tám nguyên thần lúc trước. Vương Lâm lập tức điều khí, nhận ra đây là nguyên thần Dương Thực.

- Cửu phẩm thượng tiên, không tồi!

Thanh niên tà khí kia thần sắc thủy chung vẫn như thường, bình thản nói.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 794: Tiên Quân Thanh Thủy.

Theo sát sau nguyên thần Dương Thực kia, lại có mười ba nguyên thần dung nhập vào mặt đất, biến mất không thấy.

Bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục tạo thành một trận pháp tuyệt luân. Lập tức bốn mươi hai mảnh trong đó bỗng nhiến biến đổi, chẳng những linh tính tăng lên, mà hơn nữa dường như uy lực của toàn bộ trận pháp này, tại giờ khắc này đã được kéo lên đến đỉnh điểm.

- Tái hiện!

Viêm Lôi Tử cười điên cuồng nói, bởi vì ngày hôm nay đã được hắn chuẩn bị mấy vạn năm.

Cổ kính chấn động, lúc này đây, qua khoảng mười nhịp thở sau, mới có một nguyên thần chậm rãi bay ra. Nguyên thần này cực lỳ già nua, thoạt nhìn dường như có chút uể oải, nhưng sau khi hắn xuất hiện lại có một luồng nguyên lực cực kỳ khổng lồ, vượt xa bốn mươi hai nguyên thần lúc trước, điên cuồng tràn ngập bốn phía.

- Đây là…

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Nguyên lực to lớn này cực kỳ đáng sợ, so với lão tổ của Huyễn gia lúc trước gần như tương xứng.

- Chính là nguyên thần của Khuy Niết tu sĩ!

- Tam phẩm thiên tiên!

Thanh niên tà khí kia ánh mắt sững lại, liếm môi chậm rãi nói.

Sau khi nguyên thần kia xuất hiện, ngẩng đầu nhìn không trung, ánh mắt mờ mịt như đang nhớ lại quá khứ. Chỉ thấy Viêm Lôi Tử quát khẽ một tiếng, nguyên thần này thân mình run lên, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, thân mình nhoáng lên một cái, dung nhập vào trong mặt đất biến mất không thấy.

Lập tức mảnh vỡ thứ bảy trong Tiên Giới Đại Trận đột nhiên bộc phát ra một luồng uy áp hùng hậu, uy lực của toàn bộ trận pháp tăng mạnh.

Vẫn chưa hết, mảnh kính kia trong lúc gợn sóng ra bốn phía, một đôi bàn tay to từ bên trong vươn ra, như muốn đem mảnh kính này xé rách, một nguyên thần từ bên trong đi ra.

Nguyên thần này là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt hắn đầy sát khí, ngay lúc xé mở đi ra, lập tức ngẩng đầu rít gào, sát khí trên người lập tức dâng lên ngập trời, không ngờ thực chất hóa, hình thành một cơn lốc màu đỏ.

Thân mình Vương Lâm không tự chủ được lui ra phía sau, ánh mắt hắn lộ vẻ khiếp sợ. Hắn không thể nhận ra được tu vi của nguyên thần này, chỉ cảm giác người này so với Huyết Tổ cũng không kém.

- Cửu phẩm thiên tiên!

Nam tử tà khí mắt lộ vẻ tham lam, nhưng không tiến lên cướp đoạt.

Viêm Lôi Tử nhìn người đàn ông trung niên kia, ánh mắt lộ vẻ không thể không tiếc nuối, chậm rãi nói:

- Đây là người thứ tư có duyên với lão phu, đáng tiếc. Đệ lục thần, trở về vị trí!

Người đàn ông sát khí nồng đậm kia quay mạnh đầu nhìn chằm chằm Viêm Lôi Tử, sau khi trầm mặc một lát, thân mình nhoáng lên một cái, mang theo sát khí, trực tiếp lao ra, dung nhập vào mặt đất.

Lập tức trên mảnh vỡ đại lục thứ sáu phát ra sát khí nồng đậm tràn ngập. Toàn bộ trận pháp tiên giới này lập tức bị bao bọc vào trong sát khí, uy lực lại tăng lên. .

Dư âm của sát khí còn chưa tiêu tan, mảnh kính kia đột nhiên truyền ra tiếng răng rắc. Một vết nứt đột nhiên hình thành trên mặt kính, cùng lúc đó phía trên lại có gợn sóng, lại có một nguyên thần đi ra.

Nguyên thần này là một lão già, sau khi hắn xuất hiện, lập tức tại đây trời đất biến đổi, giống như không trung đang sụp đổ vì sự xuất hiện của vết nứt, lúc này bỗng dừng hẳn lại.

Không có nguyên lực tràn ra, nhưng khi lão già này xuất hiện cũng khiến cho thân mình Vương Lâm lui ra phía sau, uy áp từ đó truyền ra rất kinh người.

- Nhị phẩm tiên vương!

Trong mắt nam tử tà khí lóe lên tinh quang.

Nguyên thần lão già này không hề mê man mà thật sự tỉnh táo. Sau khi hắn hiện thân, nhìn thoáng qua trời đất, cuối cùng nhìn Viêm Lôi Tử khẽ gật đầu, truyền ra thần niệm với vẻ tang thương:

- Hãy nhớ rõ lời hứa của ngươi!

Sau khi lưu lại câu này, nguyên thần lão già dung nhập vào trong mặt đất, biến mất. Phía trên mảnh vỡ thứ năm bộc phát ra một khí tức khổng lồ.

Tiếng động răng rắc lại vang lên, vết nứt trên mảnh kính ngày càng sâu, hồi lâu sau lại có một nguyên thần đi ra. Nguyên thần này toàn thân đỏ bừng, tràn ngập huyết quang, còn có hận ý nồng đậm, ngay khi nguyên thần xuất hiện bộc phát ra.

- Huyết Tổ.

Sắc mặt Vương Lâm đại biến, thân mình lui về phía sau, quắc mắt chăm chú nhìn. Chỉ có điều sau một lát, hắn xem kỹ lại, nguyên thần này tuy là Huyết Tổ, nhưng hai mắt cũng ảm đạm không ánh sáng, không có thần thái gì. . .

Nguyên thần Huyết Tổ sau khi xuất hiện, trầm mặc hạ xuống mặt đất, cả người dung nhập vào. Nhưng ngay trước khi hoàn toàn tiêu tan, hắn cũng ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, liếc mắt một cái.

- Đệ tứ thần, trở về vị trí!

- Lục phẩm tiên vương!

Nam tử tà khí ánh mắt lóe lên, khóe miệng lộ ra nụ cười âm trầm, chậm rãi nói:

- Thú vị! Chỉ không biết là có Tiên Quân hay không.

- Có!

Viêm Lôi Tử ở giữa không trung, mang theo một vẻ ngạo nghễ, trầm giọng nói.

Vết nứt phía trên mặt kính trong phút chốc lại sâu thêm, hơn nữa không phải chỉ một vết, mà liên tục xuất hiện mấy vết nứt, khiến cho mảnh kính này thoạt nhìn giống như sắp sửa bị phá nát.

Trên đó lóe lên ánh sáng, lúc này đây lại có hai nguyên thần đồng thời bước ra. Một luồng nguyên lực khó có thể tưởng tượng được gần như thực chất hóa, tràn đầy bên trong thiên địa.

Hai nguyên thần này cũng chưa hoàn chỉnh mà có chút ảm đạm, ở giữa lông mày có một đạo phong ấn phát ra u quang.

Ngay khi hai nguyên thần này xuất hiện, thanh niên tà khí kia biến sắc, nhìn chằm chằm hai nguyên thần, chậm rãi nói:

- Nhất phẩm Tiên Quân!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, ánh mắt hắn ngưng trọng, trên hai nguyên thần này hắn cảm nhận được khí tức hùng mạnh như của Thiên Vận Tử.

Vẻ mặt Viêm Lôi Tử bên trong mang theo một sự cẩn thận, hắn hai tay bấm quyết, chỉ tay một cái, quát:

- Đệ tam thần, đệ nhị thần, trở về vị trí! Hai nguyên thần kia lạnh như băng liếc mắt nhìn Viêm Lôi Tử một cái, chậm rãi hạ xuống mặt đất, dung nhập vào trong, biến mất.

Ngay khi bọn họ biến mất, mảnh kính chấn động, tiếng răng rắc trên đó càng lớn, trong phút chốc tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ. Ngay khi nó vỡ tan, nguyên thần một người đàn ông trung niên từ bên trong bước ra.

Người đàn ông trung niên này thoạt nhìn cực kỳ bình thường, thậm chí trên người không có một chút nguyên lực dao động. Nhưng ngay khi hắn xuất hiện, một luồng sát khí xé tan trời đất từ trên thân thể bộc phát ra.

Sát khí này dung nhập vào trời đất, giống như hợp thành một bộ phận, tuy hai mà một. Vương Lâm lập tức phun ra một ngụm máu tươi to, vận chuyển nguyên lực toàn thân, nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng sát khí này thủy chung vẫn tồn tại trong trời đất, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

- Vũ Tiên Giới, lục phẩm Sát Lục Tiên Quân!

Thanh niên tà khí biến sắc, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên, hai mắt lóe lên hàn quang.

Người đàn ông trung niên kia vô cùng bình thản, sau khi xuất hiện liếc mắt nhìn Viêm Lôi Tử một cái.

Viêm Lôi Tử chỉ vào mặt đất dưới chân, quát:

- Đệ nhất thần, trở về vị trí.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm một lát, thân mình nhoáng lên một cái, hạ xuống mặt đất, cả người biến mất. Nhưng lập tức, mảnh vỡ thứ nhất ở vị trí trung tâm của Tiên Giới Đại Trận lập tức bùng phát ra sát khí. Sát khí này tràn ngập, trong nháy mắt bao phủ tất cả những mảnh vỡ đại lục.

- Tiên trận, thu!

Viêm Lôi Tử hai mắt lộ vẻ hưng phấn, quát to. Bốn mươi chín nguyên thần hắn chuẩn bị, vốn cũng không có Huyết Tổ, nhưng sau khi lấy được nguyên thần của Huyết Tổ, hắn đã thay đổi chủ ý, tạm thời thay thế.

Theo lời nói của Viêm Lôi Tử, Lôi Tiên Giới nổi lên một trận kịch biến. Bốn mươi chín mảnh vỡ đại lục có chứa pháp bảo chi linh dường như có linh tiính, trong nháy mắt co rút thành bốn mươi chín mảnh vỡ nhỏ bằng bàn tay, ngưng tụ xung quanh Viêm Lôi Tử.

Trên mỗi mảnh vỡ lúc này đều truyền ra một đạo thần thức, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của Viêm Lôi Tử. Sau khi thu toàn bộ bốn

mươi chính thần thức vào trong cơ thể, thân mình Viêm Lôi Tử lóe lên hào quang, bắt đầu thực chất hóa.

Nguyên thần của Viêm Lôi Tử vì luyện hóa Lôi Tiên Giới mà lúc trước đã phân ra làm bốn mươi chín phân thân, dung hợp với những mảnh vỡ đại lục, như thế mới có thể hoàn toàn khống chế. Lúc này thu hồi nguyên thần, ngưng tụ lại với nhau, lập tức hình thành nên bản thể này.

Lúc này bốn phía toàn thân hắn là bốn mươi chín mảnh vỡ vờn quanh, một luồng khí tức hùng mạnh không thể tin nổi từ trong bốn mươi chín mảnh vỡ này tràn ra, khiến cho cả người Viêm Lôi Tử thoạt nhìn tràn đầy sự uy nghiêm kinh người.

- Rất ngoạn mục!

Thanh niên tà khí nhìn Viêm Lôi Tử, chậm rãi nói:

- Pháp bảo tiên trận này tuy mạnh, nhưng lại thiếu một phần linh hoạt, sắc bén. Nói vậy đây là nguyên nhân ngươi dẫn ta tới đây!

Viêm Lôi Tử nhìn chằm chằm thanh niên tà khí, trầm giọng nói:

- Thanh Thủy Tiên Quân, ta muốn Cực Cảnh của ngươi!

Nam tử tà khí kia nhìu mày, bình thản nói:

- Ta không phải Thanh Thủy!

- Lão phu tới tiên giới mấy trăm lần, tìm đọc hết những bí điển của tiên giới, rốt cục tra ra được trong Lôi Tiên Giới có một người tên là Thanh Thủy. Người này tu vi cao thâm, lại có được Cực Cảnh trong truyền thuyết! Là thái tử của Thanh Thủy Quốc trong thượng cổ tu chân giới!

Sau khi bay lên tiên giới, người này đã đến Lôi Tiên Giới này, cuối cùng lại trở thành Tiên Quân. Nhưng trước giai đoạn tiên giới bị phá hủy, không biết người này vì sao mà xuất hiện kịch biến, thay đổi toàn bộ hành vi thường ngày, như nhập ma gây nên một hồi sát kiếp.

Chúng tiên của tiên giới bao vây tấn công, nhưng người này có được thần thông Cực Cảnh, giết chóc vô số. Cuối cùng Tiên Đế Bạch Phàm phải ra tay, tuy chiến thắng những cũng không nỡ giết hắn.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 795: Hiệp định.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, dường như thần thức người này lại quay về, những việc lúc trước như thể chỉ là một giấc mộng. Lúc tỉnh lại cũng là lúc hắn biết được chính mình đã giết rất nhiều tiên nhân. Trong số những số những người bị hắn giết, có bạn bè, có đệ tử, cũng có cả con cháu hậu bối của hắn. Quan trọng nhất trong những người hắn giết còn có một người đã làm bạn của hắn trên con đường tu đạo suốt mấy vạn năm.

Cảnh tượng này khiến cho người này bi phẫn muốn chết, tự tay giết chết thân nhân, bạn bè, tạo thành sát nghiệp vô biên. Lúc này ma niệm của hắn lại sống lại, ngay khi sắp sửa mất đi thần trí, hắn giãy giụa giương kiếm tự sát, nguyên thần và thân thể sụp đổ. Cũng để phòng ngừa Cực Cảnh làm cho hắn sống lại, hắn đã lấy pháp bảo lốc xoáy phong ấn của mình đem toàn bộ nguyên thần và thân thể phong ấn thành chín phần.

Tiên Đế Bạch Phàm đau buồn, trên chín phong ấn này bố trí ra trận pháp trị thương! Hy vọng có một ngày người này có thể hoàn toàn tỉnh lại.

Tiên Đế Bạch Phàm làm như vậy bởi vì Thanh Thủy này là đệ tử duy nhất của hắn, trong Lôi Tiên Giới lại là người duy nhất có hy vọng trở thành Tiên Đế!

Viêm Lôi Tử nói xong, vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong lấy ra một tiên ngọc. Tiên ngọc này rất cũ kỹ, hiển nhiên đã tồn tại từ rất lâu.

- Vật này là của Tiên Đế Bạch Phàm để lại, là tiên giản của Thanh Thủy lúc sinh thời, người nhìn thấy là sẽ biết!

Hắn ném một cái, tiên ngọc bay thẳng đến thanh niên tà khí.

Người này đón lấy tiên ngọc, trong lúc trầm mặc, ánh mắt lộ ra vẻ mê man.

Trong lúc mê man, nháy mắt đôi mắt hắn còn lóe lên một vẻ khát máu. Trong phút chốc, một đạo huyết quang từ trong hai mắt hắn tuôn ra, lập tức tràn ngập toàn thân. Hắn nắm lấy tiên giản, nuốt thẳng vào trong miệng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Viêm Lôi Tử, trên mặt lộ vẻ dữ tợn.

Viêm Lôi Tử thầm than không ổn, tay phải nhanh chóng vỗ về phía trước, lập tức bốn mươi chín mảnh vỡ bắn ra phía trước. Đúng lúc này, Thanh Thủy ngẩng đầu phát ra một tiếng rít gào. Thanh âm này quá lớn, lại ẩn chứa một luồng uy lực của trời đất.

Một tiếng cuồng lôi như thể san bằng mặt đất ầm ầm vang lên. Bốn phía hư không lập tức từ phía trước của Thanh Thủy xuất hiện rất nhiều vết nứt, không ngừng xé ra, lộn ngược trở lại, hướng thẳng đến Viêm Lôi Tử.

Cùng lúc đó, bên trong những vết nứt hư không kia, âm phong gào thét vô cùng, giống như là trời đất nổi giận, hình thành gió lốc, nhằm về phía Viêm Lôi Tử.

Sắc mặt Viêm Lôi Tử âm trầm, trong tiếng hừ lạnh bốn mươi chín mảnh vỡ ở phía trước người lập tức xoay tròn, tức thì có một lực hút khổng lồ xuất hiện. Bất kể là những vết nứt hư không hay là âm phong thổi ra, toàn bộ bị hút vào trong cơn lốc mảnh vỡ này.

Viêm Lôi Tử quát to:

- Thanh Thủy, lão phu cho ngươi xem tiên giản là giúp ngươi nhớ lại việc lúc trước! Không hề có ác ý!

Vương Lâm ở cách đó rất xa, gần như lập tức nhanh chóng lui về phía sau, hai tay bấm quyết đánh ra từng đạo nguyên lực ấn quyết, bỏ chạy ra khỏi chỗ nguy hiểm này. Sắc mặt hắn tái nhợt, âm trầm nhìn chằm chằm về phía trước.

- Ta phải giết ngươi!

Thanh Thủy dữ tợn xông lên, tốc độ này quá nhanh, trong lúc xông ra tay phải đánh ra một trảo vào hư không, trực tiếp xé rách hư không, xuất hiện ở phía sau Viêm Lôi Tử, hai mắt đỏ bừng, hung hăng tung một trảo.

Bốn mươi chín mảnh vỡ của Viêm Lôi Tử lập tức xuất hiện ở phía sau, đón lấy một trảo của Thanh Thủy. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, với sức mạnh của Thanh Thủy mà cũng bị đẩy lùi lại trăm trượng. Hai mắt hắn đỏ bừng, cả người dường như rơi vào một trạng thái quỷ dị, trong tiếng rít gào lại một lần nữa lao ra.

Viêm Lôi Tử chau mày, hắn không nghĩ tới cho đối phương xem tiên giản, không ngờ sẽ xuất hiện biến cố như thế này. Điều này làm cho hắn không kịp trở tay, nhất là khi hắn nhìn thấy trạng thái của đối phương lúc này, trong lòng cũng trầm xuống.

- Chẳng lẽ hiện giờ người này cũng giống như hắn năm đó, xuất hiện biến cố, bị ma niệm chiếm giữ?

Viêm Lôi Tử âm thầm tức giận, khi Thanh Thủy kia đang hết sức lao tới, hai tay bấm quyết. Lập tức bốn mươi chín mảnh vỡ bên ngoài thân thể tản ra phía ngoài, phía trên tức khắc lóe ra những đạo kim quang.

Những kim quang này lần lượt lồng vào nhau, hình thành một trận pháp.

- Tiên trận, pháp chuyển!

Trong tiếng Viêm Lôi Tử quát khẽ, kim quang trận pháp từ bốn mươi chín mảnh vỡ bay lên, nhanh chóng bay ra, trong phút chốc vờn quanh

bốn phía Thanh Thủy đang lao tới.

Thanh Thủy trong tiếng rít gào, thân mình bị giam cầm ngay tại chỗ. Đúng lúc này, Viêm Lôi Tử ánh mắt lóe lên, quát: .

- Đồ Tiên Thứ!

Trong nháy mắt, kim quang trận pháp xoay tròn rất nhanh, từng mũi nhọn màu vàng đột nhiên xuất hiện bên trong vòng tròn, điên cuồng đâm vào trong cơ thể của Thanh Thủy. Kim quang kia ẩn chứa khí tức hủy diệt, Vương Lâm ở cách đó rất xa cũng có thể cảm nhận được.

Bị vô số mũi nhọn xuyên thấu qua, vẻ dữ tợn trên mặt Thanh Thủy càng đậm.

- Ta vốn đã quên việc năm đó, ngươi lại làm cho ta nhớ lại!

Hồng quang trong mắt Thanh Thủy lộ ra một vẻ bi ai rất nồng đậm, dường như mấy vạn năm cũng không vơi bớt một chút nào.

- Hô Phong!

Thanh Thủy nâng tay phải lên, chỉ lên không trung.

Hai mắt Thanh Thuỷ trợn lên dữ dội, chỉ thấy một luồng hắc phong gào thét mà ra, trong nháy mắt bên ngoài thân thể tràn ngập gió mạnh, hình thành một cơn lốc bỗng nhiên hướng ra phía ngoài xé rách.

Kim quang trận pháp kia trong phút chốc sụp đổ, luồng hắc phong tung hoành, hóa thành tám con hắc long, bay lượn trên không trung. Những thân hình rất lớn này dung hợp với hư không, chỉ lộ ra đầu rồng, hướng về phía Viêm Lôi Tử há mồm nuốt lấy.

Từng trận âm phong quét qua, dường như trời đất không còn, như thể tất cả những thứ trước mắt đều trở nên vỡ vụn.

Viêm Lôi Tử sắc mặt càng thêm âm trầm, thân mình lui về phía sau, tay phải bấm quyết, miệng quát:

- Tiên trận, tụ nguyên!

Bốn mươi chín mảnh vỡ bên ngoài thân thể lập tức dâng lên một lượng lớn nguyên lực. Trong nháy mắt nguyên lực ngưng tụ hình thành nên bốn mươi chín đạo cầu vồng, nhất tề bay ra, thẳng đến âm phong thổi ra từ trong những vết nứt kia.

Ầm ầm ầm ầm, liên tục những tiếng nổ vang lên. Thân thể Vương Lâm không ngừng lui ra phía sau, thất khiếu chảy máu. Mỗi một lần chảy máu đều khiến tâm thần hắn chấn động, nhưng hai mắt cực kỳ tỉnh táo, chăm chú quan sát không hề chớp mắt.

- Hô Phong! Đấy mới là uy lực của Hô Phong!

Bốn mươi chín tiếng nổ qua đi, Viêm Lôi Tử lui ra sau mấy trượng, sắc mặt có chút tái nhợt, vận chuyển pháp trận. Đối với hắn mà nói đây cũng không phải là việc quá khó khăn, trận chiến với Thanh Thủy này vốn không phải gian nan như vậy, nhưng khó khăn ở chỗ thần thông của đối phương thật sự quá mạnh!

- Đây không phải là tiên thuật bình thường!

Viêm Lôi lúc trước khi thao túng thân thể Vương Lâm, cũng chưa từng nhìn thấy Vương Lâm thi triển. Lúc này lần đầu tiên nhìn thấy thần thông này, có thể nói là thất kinh.

- Năm đó Lôi Tiên Giới sụp đổ, nghe đồn tiên đế Bạch Phàm đã bỏ mình, người thân là đệ tử của Bạch huynh, tại sao không tìm ra nguyên nhân, báo thù cho sư phụ?

Viêm Lôi Tử chau mày, hắn không đến vạn bất đắc dĩ, thật sự không muốn cũng với Thanh Thủy Tiên Quân này giao chiến. Việc này nằm

ngoài kế hoạch của hắn.

Thanh Thủy trong mắt lóe lên sát khí, thân mình bước tới một bước, lập tức đuổi theo, đồng thời hai tay bấm quyết, vỗ vào trước ngực một cái, ấn quyết lập tức biến hóa, chỉ tay lên trời, quát:

- Hoán Vũ!

Trong phút chốc, toàn bộ trời đất hư không, trong phạm vi nghìn trượng, lập tức xuất hiện từng giọt mưa trong suốt như thể pha lê. Những giọt mưa này nhìn phảng phất như là máu tươi, có một màu đỏ sẫm, tỏa ra một đạo hồng quang chiếu sáng nghìn trượng. Cùng lúc đó, Thanh Thủy hai tay bấm quyết chỉ về phía trước, miệng quát:

- Hoãn Vũ, Băng Ấn!

Từng đợt tiếng lách tách xuất hiện, chỉ thấy những giọt nước mưa trong vòng nghìn trượng trong phút chốc trở thành bông tuyết, hướng về phía nhau kéo dài ra, gần như trong nháy mắt nối liền lại với nhau, điên cuồng tràn ra, hướng thẳng đến Viêm Lôi Tử ở vị trí trung tâm.

- Tiên Quân năm đó biến đổi, mất đi thần trí, giết chóc vô số, tất cả những nguyên nhân của việc này, chẳng lẽ trong lòng tiên quân không có nghi vấn!

Viêm Lôi Tử trong lúc hét lớn, bốn mươi chín mảnh vỡ bên quay về bên thân thể lập tức vờn quanh xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy. Đồng thời những mảnh vỡ này lập tức phóng đại, gần như trong thời gian ngắn, liền tăng lên gấp mấy lần, khuếch tán ra!

- Theo ta biết được khi tra cứu điển tịch, khi Tiên Quân mất đi thần trí, Tiên Quân trong ba tiên giới còn lại cũng như vậy! Hết thảy những chuyện này, có lẽ ở trong Tu Chân Liên Minh sẽ tìm được đáp án. Cho dù là đáp án không tồn tại, tại hạ cũng xin hứa sẽ đem toàn lực tương trợ Tiên Quân đến Phong, Điện hai đại tiên giới để tìm kiếm nguyên do!

Bốn mươi chín mảnh vỡ bên ngoài thân thể của Viêm Lôi Tử điên cuồng xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy rất lớn lập tức tản ra bốn phía đối phó với những bỗng tuyết đang nhanh chóng tràn đến.

- Lão phu không có sợ ngươi, chỉ là không muốn cùng với ngươi giao chiến. Ngươi sở dĩ có thể phá được phong ấn, nếu không có lão phu âm thầm tương trợ, sao có thể thành công! Thanh Thủy, ngươi đừng ép ta!

Viêm Lôi Tử cũng nổi lên lửa giận, quát to.

Sát khí trong mắt Thanh Thủy mạnh mẽ nén xuống, hắn nhìn Viêm Lôi Tử, nhẹ nhàng nói:

- Cho ta một lý do để giao cho ngươi Cực Cảnh!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 796 : Sư huynh?

Ánh mắt Viêm Lôi Tử ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Tiên quân nếu muốn khôi phục tu vi thì cần phải thôn phệ nguyên khí của chúng ta, thôn phệ tu sĩ La Thiên Tinh Vực. Hay là cùng ta đi tới Liên Minh Tinh Vực ở Vũ tiên giới. Nơi đó có nhiều tu sĩ có đại thần thông hơn, tin rằng chẳng mất bao lâu tiên quân sẽ có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong năm đó.

- Chỉ lý do này thì chưa đủ!

Thanh Thủy bình thản nói.

- Sau khi tiên quân bị phong ấn, tiên giới gặp phải hạo kiếp, tứ đại tiên giới sụp đổ toàn bộ. Chẳng lẽ tiên quân không muốn biết nguyên nhân của tất cả những chuyện này sao?

Ở trong Liên Minh Tinh Vực tại Vũ tiên giới nghe nói có một nơi còn có tiên nhân. Nếu tiên quân theo ta thì nhất định có thể tìm hiểu được mọi chuyện. .

Ánh mắt Thanh Thủy lộ vẻ trầm ngâm, hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Vẫn chưa đủ!

- Ta lúc còn trẻ đã từng đảm nhiệm chức vụ trưởng lão trong Tu Chân Liên Minh, ở trong Tu Chân Liên Minh có một quyển trục nghe đồn là sau khi tiên giới sụp đổ từ trên trời giáng xuống, tỏa ra một tia khí tức của viễn cổ tiên vực. Lúc lão phu rời đi thì Tu Chân Liên Minh vẫn chưa ai có thể mở được nó.

Nhưng nghe nói trong quyển trục nọ có ghi lại nguyên nhân bí ẩn chính thức khiến tiên giới sụp đổ! Hết thảy mọi chuyện đều có liên quan tới kinh biến lớn lao của ngươi năm đó. Dù sao thì những chuyện này cũng quá trùng hợp rồi! Chỉ sau khi ngươi giết hại tiên nhân không quá trăm năm thì tiên giới liền sụp đổ! Nếu nói chuyện này không có quan hệ gì thì lão phu tuyệt đối không tin!

Thanh Thủy, chúng ta không phải là địch nhân! Nếu như những lý do này vẫn không thể khiến ngươi đồng ý thì đành vậy, đánh thôi. Lão phu cũng sẽ không nương tay nữa, khiến toàn bộ uy lực của pháp bảo tiên trận này hoàn toàn phát ra vậy! .

Sát khí trong mắt Viêm Lôi Tử loé lên, bốn mươi chín mảnh đại lục bên ngoài thân thể đột nhiên dừng lại, không xoay tròn nữa nhưng lập tức có một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ điên cuồng trào ra.

Ánh mắt Thanh Thủy lạnh như băng nhìn Viêm Lôi Tử, trong mắt hồng mang lấp lánh. Một tia khí âm hàn chậm rãi tràn ngập bốn phía. Trong lòng Viêm Lôi Tử âm trầm hẳn, thầm than một tiếng. Hắn đã cố hết sức rồi. Thời gian mấy vạn năm hắn đã tra cứu điển tịch tiên giới, biết được nguyên nhân và hậu quả, định ra kế hoạch luyện hoá tiên giới, thu hoạch Cực Cảnh, tìm kiếm người giúp đỡ.

Đáng tiếc không ngờ hắn lại gặp phải kết quả thế này.

- Nếu ngươi có lời nào giả dối thì ta sẽ dẫn bạo Cực Cảnh!

Thanh Thủy bình thản mở miệng nói. Lập tức có một tia chớp bay thẳng ra từ ngọn đại sơn có hồng mang. Ngay trong nháy mắt khi tia chớp này xuất hiện, băng tinh thuần tý bên ngoài thân thể Viêm Lôi Tử biến mất. Tia chớp nọ lao thẳng tới một mảnh nhỏ bên ngoài thân thể hắn.

Ngay sau đó, những tia chớp ẩn chứa Cực Cảnh màu đỏ lần lượt từ trong mắt Thanh Thủy bắn ra, tổng cộng có bốn mươi chín tia dung nhập vào mỗi mảnh nhỏ.

Cả pháp bảo tiên trận lập tức toả ra một luồng khí tức âm hàn, bên ngoài loé lên hồng mang, ẩn chứa thần thông của Cực Cảnh.

- Tiên quân cứ yên tâm. Lão phu tuyệt đối không nói dối nửa lời!

Viêm Lôi Tử cười to, tay phải bắt quyết nhấn về phía trước một cái. Lập tức bốn mươi chín mảnh nhỏ xoay tròn. Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một hắc động khổng lồ.

- Tiên quân theo ta đi gặp các vị đạo hữu La Thiên Tinh Vực rồi sau đó chúng ta mở thông đạo hướng tới Liên Minh Tinh Vực.

Viêm Lôi Tử vừa nói vừa bước một bước, tiến vào trong hắc động.

Thanh Thủy không do dự, cũng bước theo.

Đúng lúc này Vương Lâm cắn răng từ xa lớn tiếng nói:

- Pháp bảo tiên trận của tiền bối đã thành hình, mong rằng đem Lôi Thú trả lại cho ta.

Bước chân Viêm Lôi Tử sững lại, xoay người nhìn về phía Vương Lâm cười nói:

- Lôi Thú ta còn cần dùng vài ngày nữa. Đợi sau khi mở xong thông đạo, đi Liên Minh Tinh Vực thì ta sẽ trả lại cho ngươi. Ngươi là người hữu duyên với lão phu, nếu ngươi bằng thực lực bản thân mà có thể rời khỏi Lôi tiên giới này, trong một năm có thể tới Lôi Tiên Điện, cầm tín vật của ta vậy thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội được cùng ta tới Liên Minh Tinh Vực!

Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức một đoạn sừng màu tử kim dài ba tấc chợt loé lên, bay về phía Vương Lâm.

Viêm Lôi Tử xoay người bước vào hắc động. Thanh Thủy cũng bước theo. Trước khi hắn tiến hẳn vào hắc động còn xoay người nhìn lại Vương Lâm một cái, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, truyền ra một đạo thần niệm sau đó thân ảnh biến mất trong hắc động.

Chỉ trong nháy mắt, hắc động tiêu tán. Trong hư vô chỉ còn lại mình Vương Lâm.

- Trên cơ thể của ngươi, bổn quân có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc. Ngươi học được Hô Phong thuật, xem như cũng là truyền nhân sau nhiều năm tháng của sư tôn bổn quân. Có gắng lĩnh ngộ đi. Đó là một trong sáu đại thần thông cả đời của sư tôn, chớ để nó bị phai mờ trong tay ngươi!

Cầm mảnh sừng tử kim trong tay, Vương Lâm trầm mặc, bên tai vẫn quanh quẩn thần niệm của Thanh Thủy. Hồi lâu, Vương Lâm nhìn thoáng qua chiếc sừng tử kim trong tay, thu vào trong túi trữ vật, sau đó thân thể nhoáng lên, bay về phía xa.

Lúc này trong Lôi tiên giới đột nhiên mất đi bốn mươi chín mảnh đại lục. Tuy vậy dòng chảy không những không dừng lại mà ngược lại lại càng kịch liệt hơn.

Tiếng gào thét nức nở như quỷ khóc sói gào quanh quẩn vang vọng không ngừng trong Lôi tiên giới, truyền vào tai khiến chấn động tâm thần, làm tận đáy lòng người ta nảy sinh hàn ý.

Vương Lâm trong lúc phi hành căn bản không thể dung nhập thiên địa, chỉ cẩn thận tránh những khe nứt không gian, trong Lôi tiên giới, phi hành không mục đích.

- Đại môn của tiên giới đã đóng, làm sao ta có thể ra ngoài.... Còn Thanh Thủy tiên quân kia, hắn chẳng lẽ nhìn ra được rằng ta đã từng có Cực Cảnh....

Thân ảnh Vương Lâm nhoáng lên, tránh một khe nứt không gian, đột nhiên trong đầu như có một tia chớp loé lên, hai mắt bừng sáng. Hắn nhớ tới một câu nói của Thân Công Hổ khi giới thiệu về Lôi tiên giới năm xưa.

- Lúc này cần phải đi tìm Thân Công Hổ!

Vương Lâm nhắm hai mắt, cảm thụ đạo hồn trong nguyên thần của Thân Công Hổ. Dựa vào thứ cảm ứng vi diệu này, một lát sau thân thể hắn nhoáng lên, thay đổi phương hướng bay đi.

Thân Công Hổ đang ở trong hư vô cấp tốc phi hành. Đại môn của Lôi tiên giới tuy đã bị huỷ nhưng hắn biết có một hướng khác có thể rời đi.

Đó là một truyền tống trận duy nhất được Lôi Tiên Điện bố trí trong Lôi tiên giới, cũng nhờ thông qua truyền tống trận này mà sứ giả Lôi Tiên Điện thường không phải qua đại môn của tiên giới mà có thể tiến vào nơi này.

Chẳng qua truyền tống trận này thuộc về Lôi Tiên Điện, tuy có thể giúp người ta rời đi nhưng lại có hạn chế rất lớn, không chỉ trong một lần không thể truyền tống nhiều người mà trừ sứ giả Lôi Tiên Điện ra thì những người khác không thể đi vào, tiến vào giết không tha. Truyền tống trận sau khi Lôi Tiên Điện bố trí tại Lôi tiên giới vẫn luôn được chấp hành nghiêm khắc như vậy, dù là vô ý xông vào cũng thuờng lập tức bị giết.

Uy quyền của Lôi Tiên Điện không thể để bất cứ kẻ nào xâm phạm. Quan hệ của hắn và Lôi Tiên Điện trước đó đã có rạn nứt cho nên hắn

mới không thể dùng truyền tống trận này mà phải đi qua đại môn của tiên giới. .

Chẳng qua hiện giờ đại môn đã đóng lại, Lôi tiên giới đang sụp đổ trong phạm vi lớn, khiến cho tốc độ của Thân Công Hổ chậm hẳn, không thể không lựa chọn Lôi Tiên Điện.

- Không biết tôn chủ lúc này đang ở đâu....

Thân Công Hổ trầm mặc. Hắn vẫn luôn tin rằng tôn chủ của mình sẽ không thua.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 797 : Lao ra!

Chiến Không Liệt cũng đang phi hành trong hư không. Hắn vốn là tân sứ giả của Lôi Tiên Điện, tự nhiên phải biết chỗ của truyền tống trận nọ. Lúc này hắn đang cấp tốc bay về phía truyền tống trận.

Hắn trước đó khi đi cùng với Thân Công Hổ cũng đã từng có ý định sử dụng truyền tống trận, chẳng qua hắn lo tới chuyện của Thân Công Hổ nên mới không nói tới chuyện này mà cùng Thân Công Hổ đi tới đại môn của tiên giới.

Một trận đánh ngoài đại môn của tiên giới khiến cho tâm thần Chiến Không Liệt phấn chấn. Lúc này tuy rằng Lôi Tiên Giớikhông yên nhưng trái tim hắn vẫn kiên định giống như Thân Công Hổ, hoàn toàn tin tưởng rằng Vương Lâm sẽ không thua.

- Không biết Thân Công Hổ lúc này đang ở đâu. Có khi hắn cũng như ta, đang trên đường tới truyền tống trận của Lôi Tiên Điện.

Thân thể Chiến Không Liệt nhoáng lên, tránh khỏi một khe hở không gian đột nhiên xuất hiện.

Trên thực tế, Chiến Không Liệt trước khi tới đại môn của tiên giới đã phát hiện ra, tu sĩ ở nơi này tuy nhiều nhưng trừ hắn và Thân Công Hổ ra thì không có bất cứ sứ giả của Lôi Tiên Điện nào. Hắn lúc đó liền biết rằng tất cả sứ giả của Lôi Tiên Điện e là đã chạy tới truyền tống trận kia rồi.

Hai người Chiến Không Liệt và Thân Công Hổ đang cùng hướng về phía truyền tống trận của Lôi Tiên Điện bay đi. Trong hư vô lúc này, thân ảnh của Vương Lâm cũng như một đạo cầu vồng ngang trời, dựa vào đạo hồn trong nguyên thần của Thân Công Hổ cảm ứng không ngừng tới gần. Chẳng qua Lôi Tiên Giới lúc này sụp đổ càng kịch liệt, trên bầu trời

không ngừng xuất hiện những khe nứt không gian, chỉ không cẩn thận một chút là sẽ bị thôn phệ vào bên trong ngay. .

Do vậy nên tốc độ không thể quá nhanh, mỗi một khắc đều phải lưu ý sự biến hoá của bốn phía xung quanh.

Trong lúc phi hành, ngoài tiếng gào khóc nức nở của trời đất thì còn có thể nghe thấy những âm thanh bùng bùng trầm đục vang lên. Thứ tiếng vang này khi Vương Lâm đi ngang qua một mảnh đại lục đang sụp đổ nghe được càng rõ ràng.

Hắn suốt dọc đường đã nhìn thấy hai mảnh đại lục hoàn toàn sụp đổi, hoá thành những mảnh đá vụn lớn, như bị gió lốc cuồn cuộn cuốn vào trong khe không gian. Một vài phần khác thì bị lực lượng cường đại đánh vào, văng ra bốn phía.

Một vài khối trong số đó trực tiếp lao ngang qua Vương Lâm, mang theo luồng gió cực mạnh, chẳng khác gì một kích toàn lực của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ.

Loại công kích này đối với tu sĩ bước vào bước thứ hai thì không phải là chí mạng nhưng nếu vận khí không tốt, khi né tránh mà bên cạnh xuất hiện một khe không gian thì đúng là gặp phải nguy cơ sinh tử.

Đối với Vương Lâm thì hắn không lo lắng về điều này. Dù là Định thân thuật hay là các thần thông khác cũng đủ để hắn dễ dàng né tránh. Trong khi phi hành, thần sắc Vương Lâm tỉnh táo, thân ảnh thuờng thường nhoáng lên một cái là né được một khe nứt trước người, tiến về phía trước.

Chẳng qua càng đi tới, số lượng khe nứt không gian ngày càng nhiều, cuối cùng dày đặc như là không gian đã xuất hiện vô số lỗ hổng, lúc nào cũng có thể bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn mơ hồ có thể cảm nhận được, khoảng cách giữa mình và Thân Công Hổ, sợ rằng với tốc độ hiện nay thì trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp.

Trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt Vương Lâm loé lên, tay phải bắt quyết, nhấn lên mi tâm một cái, lập tức há mồm phun ra một đám đất cát. Đám đất cả này trong nháy mắt liền biến hoá lớn hơn trăm trượng.

- Vật này dù sao cũng ở trong thiên kiếp không ngừng được luyện hoá, một kích của Thanh Thủy tiên quân trước đây cũng không thể phá huỷ nó, hắn là những cái khe không gian này cũng không thể khiến nó vỡ vụn.

Tay phải Vương Lâm chỉ về phía trước, lập tức mảnh đại lục lớn hơn trăm trượng kia bay ra. Hắn không chớp mắt, nhìn chăm chú vào nó.

Chỉ thấy mảnh đại lục này lao vào không trung, lập tức đánh vào vô số cái khe nứt không gian kia. Trong nháy mắt, từ những cái khe này lan ra một lực giằng xé, lan trên mảnh đại lục. Nhưng lực xé này không thể khiến cho mảnh đại lục có chút biến hoá, vẫn lao thẳng qua.

Trong lúc nó lao qua, cái khe không gian bị đè nén chỉ còn một nửa, tạm thời mất đi lực xé.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, thân thể bước về phía trước, lập tức tiến vào bên trong mảnh đại lục trăm trượng kia, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển dũng mãnh tiến vào trong mảnh đại lục. Cả mảnh đại lục toả sáng chói mắt, tốc độ tăng lên gấp bội, hướng về phía trước lao thẳng tới.

Nhờ đó, tốc độ của Vương Lâm so với lúc trước nhanh lên không ít. Hắn chỉ cần phải chú ý những khe nứt hơn trăm trượng mà thôi, còn đối với những khe nứt nhỏ hơn thì chẳng cần để ý tới.

Trong Lôi Tiên Giới, mảnh đại lục này với tốc độ cực nhanh lao thẳng đi, chỉ sau nửa canh giờ Vương Lâm vẫn yên tĩnh nhìn về phía trước. Nhưng đúng lúc này thần sắc hắn hơi biến đổi.

Chỉ thấy từ xa có một đạo cầu vồng đang bay tới. Trong đạo cầu vồng này có một nữ tử, tướng mạo xinh đẹp nhưng lúc này sắc mặt tái nhợt, trong mắt mang theo vẻ kinh hoàng, trong lúc phi hành không ngừng né tránh những cái khe không gian, mấy lần suýt nữa bị nó thôn phệ. .

Mảnh nhỏ hơn trăm trượng của Vương Lâm ở giữa không trung nhìn cực kỳ bắt mắt. Nữ tử kia trong lúc phi hành vừa nhìn thấy, sắc mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi, đang muốn bay tới thì đột nhiên một khe hở không gian lớn hơn mười trượng vô thanh vô tức xuất hiện trước người nàng, giống như một cái miệng của loài ác quỷ mở ra, hàn phong gào thét. Sắc mặt nữ tử xám như tro, muốn né tránh nhưng không kịp, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, thu ánh mắt. Với tính tình của hắn hiển nhiên sẽ không vô duyên vô cớ cứu người. Mảnh nhỏ hơn trăm truợng nhoáng lên, không dừng lại mà bay thẳng về phía trước.

- Tiền bối cứu ta, Chiến Không Liệt là tộc huynh của vãn bối!

Nàng kia trong lúc tuyệt vọng, thân thể muốn giãy dụa thoát ra từ trong cái khe không gian, miệng vội vã nói.

Vương Lâm nhướng mày. Nữ tử này hắn đã gặp qua. Ngày đó Chiến Không Liệt cùng với mười người bay trong hư không, nhìn thấy mình liền tiến tới cung kính chào hỏi. Nữ tử này là một trong mười người kia.

Chỉ là khi ấy tu vi nữ tử này mới vừa đạt tới Âm Hư, nhưng hiện giờ tu vi lại tụt xuống, nguyên lực trong cơ thể hầu như hết sạch, nhìn bộ dáng thì sợ là không thể phát huy được thực lực của tu vi Vấn Đỉnh.

Mảnh nhỏ trăm trượng dưới thân hắn đột nhiên chuyển hướng, lao thẳng tới nàng kia, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã tới gần, đánh vào cái khe nứt hơn mười trượng kia. Trong nháy mắt khi va chạm với khe nứt, nữ tử nọ nhảy ra, rơi vào trong mảnh nhỏ.

Sắc mặt nàng tái nhợt, giờ phút này vẫn đang kinh hồn táng đởm, nhìn Vương Lâm đầy cảm kích, thấp giọng nói:

- Đa tạ tiền bối đã cứu mạng.

Vương Lâm cau mày nhìn nữ tử một cái, bình thản nói:

- Có tiên ngọc không?

Nữ tử nọ ngẩn ra, vội vàng gật đầu.

- Mười vạn tiên ngọc xem như là đền ơn cứu mạng. Thêm mười vạn sẽ cho ngươi ở nơi này một canh giờ!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói.

Mảnh nhỏ trăm trượng dưới thân hắn lao về phương xa.

Nử tử trầm mặc, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt khó nhận thấy. Nàng không ngờ tiền bối trong miệng Chiến đại ca của nàng lại là người như vậy. Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy người này chiến đấu với quái nhân tóc bạc thì nàng thế nào cũng không tin người vào lúc này vẫn đòi tiên ngọc này lại là một tiền bối cao nhân. Nàng không nói một lời, ném túi trữ vật cho Vương Lâm, nói: .

- Bên trong có năm vạn tiên ngọc, xin tiền bối đếm lại!

Vương Lâm tiếp nhận, xoá đi thần thức của nàng, sau khi mở ra đảo qua một cái, thấy đại khái đúng vậy liền thu lấy, không để ý tới nữ tử kia nữa, nhắm mắt đả toạ.

Nữ tử kia không ngờ Vương Lâm lại đếm thật, trong lòng lại càng khinh miệt, thầm than một tiếng, ngồi cách Vương Lâm khá xa, kinh ngạc nhìn vào khoảng không phía trước, ánh mắt mờ mịt.

- Chiến đại ca, huynh đang ở đâu....

Mảnh nhỏ trăm trượng nhiều hơn một người, tốc độ không bởi vậy mà bị ảnh hưởng, lao thẳng đi, nhanh chóng tiến về phía trước. Nữ tử lúc này cũng tỉnh táo lại, nhìn mảnh nhỏ trăm trượng lao qua những cái khe không gian, hít sâu một hơi.

- Đây là thứ pháp bảo gì, thật là đáng sợ!

Nữ tử này tận mắt nhìn thấy hầu như toàn bộ những khe không gian đều bị nó lao qua, dù là lực giằng xé trong cái khe có mạnh tới đâu cũng không ảnh hưởng chút nào tới mảnh nhỏ này.

Đúng lúc này ánh mắt nàng sững lại. Bên phải phía xa xa có một đạo cầu vồng đang lao tới. Trong đạo cầu vồng này có hai nam một nữ, sắc mặt họ lúc này đều vô cùng âm trầm, ánh mắt lộ vẻ lo âu.

- Tây Tử Phượng!

Nữ tử trong mảnh nhỏ lập tức đứng lên.

Ba người từ xa bay tới lập tức chú ý tới nơi này, ánh mắt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, không do dự chút nào nhanh chóng lao tới, né qua một cái khe không gian, hướng thẳng tới mảnh nhỏ trăm trượng.

Thần sắc Vương Lâm như thường, tốc độ cũng chẳng hề chậm lại nửa điểm mà vẫn nhang chóng bay về phía trước. Ba người nọ hiển nhiên là không thể đuổi kịp.

- Chiến Vân, chờ một chút!

Nữ tử tên Tây Tử Phượng trong ba người kia lập tức hô to đầy lo lắng.

Nử tử trên mảnh nhỏ vội vã nói với Vương Lâm:

- Tiền bối, xin dừng lại một chút, hảo hữu của vãn bối muốn đi cùng.

Vương Lâm mở mắt, trong mắt lộ ra một tia thiếu kiên nhẫn, không để ý tới đối phương.

Nữ tử họ Chiến dậm chân, vỗ túi trữ vật, từ trong đó lại bay ra một sợi dây tơ tằm màu hồng, run lên một cái liền trực tiếp bay thẳng tới phía ba người đang đuổi theo mảnh nhỏ trăm trượng.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 798 : Lao ra!

Nữ tử Tây Tử Phượng kia lập tức chụp lấy, thân thể nhoáng lên liền bay ra. Hai nam tử còn lại cũng cách không nắm được, hầu như cùng một lúc lao tới, cuối cùng cũng đuổi theo được mảnh nhỏ, rơi lên đó. .

Ba người thở phào một hơi, lập tức chú ý tới Vương Lâm đang ngồi khoanh chân ở phía xa. Một nam tử bên cạnh Tây Tử Phượng nhìn thoáng qua Chiến Vân nói:

- Vị đạo hữu kia là ...?

Không đợi Chiến Vân mở miệng, Tây Tử Phượng nhìn thoáng qua Vương Lâm, cẩn thận quan sát, lập tức biến sắc, vội vã tiến lên vài bước cung kính ôm quyền cúi đầu nói:

- Vãn bối Tây Tử Phượng tham kiến tiền bối! Đa tạ tiền bối hai lần cứu mạng!

Nói tới đây sắc mặt nàng đỏ bừng.

Vương Lâm liếc nhìn nữ tử này một cái. Vẻ mặt của nữ tử này còn xinh đẹp hơn Chiến Vân ba phần. Hắn nhớ mang máng nữ tử này ở ngoài đại môn của tiên giới đúng là khi hắn bị Viêm Lôi Tử điều khiển thân thể đã đá một cái vào trong khoảng không.

Vương Lâm cau mày, cảm thấy rất phiền toái. Sớm biết thế này thì hắn nói gì cũng không cứu Chiến Vân. Lúc này hắn đành thầm than, trầm giọng nói:

- Ba người có tiên ngọc chứ?

Tây Tử Phượng ngẩn ra. Không đợi nàng trả lời, Chiến Vân đã vội vàng nói:

- Mười vạn tiên ngọc để trả ơn cứu mạng, thêm mười vạn thì được ở nơi này một canh giờ.

Tây Tử Phượng gật đầu nói:

- Thế cũng hợp lý!

Hai người bên cạnh nàng lập tức đều xuất ra tiên ngọc, để vào trong túi trữ vật, cung kính giao cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận, nhắm mắt lại không để ý tới họ nữa.

Kể cả Chiến Vân, bốn người ngồi cùng một chỗ, nhìn khoảng không bên ngoài mảnh nhỏ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác được khởi tử hồi sinh, nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Tốc độc của mảnh nhỏ cực nhanh, dần dần không ngừng lao đi trong Lôi Tiên Giới. Dọc đường đi lông mày Vương Lâm vẫn không giãn ra. Dọc đường đi hắn gặp rất nhiều tu sĩ đi đơn độc hoặc tụ thành từng nhóm.

Những người này khi thấy mảnh nhỏ trăm trượng thì đều như nắm được cọng rơm cứu mạng, tìm đủ mọi biện pháp đi lên. Tóm lại là đều có người quen biết một chút với những người đang ngồi trên mảnh nhỏ.

Do vậy mà dần dần, số tu sĩ trên mảnh nhỏ ngày càng nhiều. Nhưng thật ra thì cũng chẳng cần Vương Lâm quan tâm. Cứ có người lên là Chiến Vân lại đều đứng ra nói rõ yêu cầu về tiên ngọc của Vương Lâm. Trong tay Vương Lâm đã có mấy túi trữ vật, trong đó có rất nhiều tiên ngọc. Trên mảnh nhỏ trăm trượng cũng đã có gần hai mươi tu sĩ.

Những người này đều không ngồi cùng một chỗ, trừ những người có quen biết thì đều khoanh chân, ngồi nhìn hư không bên ngoài, trong lòng đầy phức tạp.

Trong số bọn họ có một số người sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền nhận ra hắn, lập tức buông lỏng tâm thần. Bọn họ nghĩ rằng có Vương Lâm ở đây thì mọi sự đều yên ổn.

Mảnh nhỏ trăm trượng cấp tốc phi hành trong không trung, dần dần số người trên đó càng nhiều hơn. Cuối cùng nhân số đã vượt quá năm mươi, nhìn số tu sĩ đông đảo, Vương Lâm cau mày, ánh mắt lướt qua bọn họ nhìn vào khoảng không phía sau mảnh nhỏ, còn có hơn mười đạo cầu vồng đang theo sát không bỏ.

Những tu sĩ trong mấy đạo cầu vồng này đều không theo kịp tốc độ của mảnh nhỏ, lại không có người quen biết nên không ai trợ giúp, không thể tự mình lên được mảnh nhỏ trăm trượng.

Chẳng qua bọn họ đi theo con đường mảnh nhỏ mở ra thì cũng an toàn. Dù sao khi mảnh nhỏ đi qua thì những cái khe đều gần như bị bít lại, so với bên ngoài an toàn hơn rất nhiều.

Dần dần càng ngày càng có nhiều tu sĩ tụ lại. Phía sau mảnh nhỏ trăm trượng hình thành một đội ngũ thật dài. Từng đạo kiếm quang loé lên, trong như vô số cái đuôi theo sát phía sau.

Trong mắt bọn họ thì đây chính là sinh lộ duy nhất. Trong đó hiển nhiên là có người có tu vi cao thâm. Những nguời này thường không cần ai trợ giúp, ở khoảng cách không xa đều dựa vào thực lực bản thân mà bay lên mảnh nhỏ trăm trượng.

Chẳng qua dù bọn họ có tu vi gì thì khi rơi xuống mảnh nhỏ, hơi do dự một chút đều giao tiên ngọc ra đổi lấy một chỗ ngồi trên đó.

Dù sao thì Vương Lâm sau khi đánh một trận ngoài cánh cửa tiên giới uy danh đã vang khắp nơi. Dù là tu sĩ Dương Thực thì khi nhìn thấy Vương Lâm cũng phải cung kính gọi một tiếng tiền bối.

Sờ sờ những túi trữ vật chứa đầy tiên ngọc trong lòng, Vương Lâm thở dài, cũng chẳng để ý tới mấy người này nữa. Hắn có thể cảm thấy Thân Công Hổ đã cách đó không xa.

Đúng lúc này giữa không trung đột nhiên xuất hiện một tảng đá cực lớn. Tảng đá này ước chừng lớn tới ngàn trượng, trong lúc bay không ngừng tan vỡ. Mỗi lần đụng phải một cái khe hở không gian, bên ngoài nó đều bị bắn tung ra một lớp đá vụn.

Bên trên tảng đá này có ba người. Mỗi người trong đó đều có tu vi Dương Thực, phía sau còn có gần một trăm tu sĩ. Tất cả đều lộ ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào mảnh nhỏ trăm trượng của Vương Lâm.

- Lưu lại mảnh nhỏ của tiên giới ngay!

Một nam tử mặc kim bào trong ba người có tu vi Dương Thực cất giọng âm trầm nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tình liếc nhìn ba người nọ một cái. Ánh mắt hắn rơi vào tảng đá cả ngàn trượng dưới chân bọn họ. Hiển nhiên những người này cũng nghĩ ra phương pháp tương tự Vương Lâm.

Chẳng qua tảng đá của bọn họ không được thiên kiếp luyện hoá, không đủ độ cứng, dọc đường đi chỉ sợ là đã không ngừng vỡ vụn mất bao nhiêu rồi.

Nam tử mặc kim bào bước về phía trước một bước, trực tiếp tiến vào khoảng không, né qua mấy cái khe không gian, đi thẳng tới mảnh nhỏ trăm trượng của Vương Lâm. Phía sau hắn là một lão giả mặc bạch y trong ba người tu vi Dương Thực.

Chỉ còn văn sĩ mặc áo lam đứng trên tảng đá, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại.

Thần sắc Vương Lâm bình thản không thay đổi chút nào, tay phải giơ lên, điểm về phía trước một cái. Lập tức đồ án hình thú cốt trên mu bàn tay hắn nhúc nhích, hoá thành một đạo ô quang bay ra, giữa không trung hình thành một bộ thú cốt.

Bốn cái thú cốt sắc bén phát ra ánh sáng âm hàn. Ánh mắt thú cốt chợp loé lên u quang, sát khí nồng nặc chỉ trong nháy mắt đột nhiên tràn ngập không gian.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, nam từ mặc kim bào đi đầu còn chưa kịp thi triển thần thông gì thì thân thể đã sững lại, một màu xám từ hai chân hắn điên cuồng lan ra toàn thân. Ánh mắt người này lộ vẻ hoảng sợ, hít sâu một hơi, không chút do dự vỗ tay phải lên Thiên Linh Cái. Lập tức trong

nháy mắt khi thân thể hắn bị ánh sáng màu xám kia thôn phệ, nguyên thần liền bay ra.

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, vỗ túi trữ vật. Lập tức Tôn Hồn Phiên rung lên, hoá thành hắc vụ tràn ngập trời đất, phóng về phía nguyên thần của đối phương.

Lúc này lão giả mặc bạch y đã tới gần. Hắn không bận tâm tới đồng bọn mà bắt quyết, quát to:

- Tiên thuật lôi trảm!

Trước người hắn liền có lôi quang điên cuồng ngưng tụ, loé lên một cái liền hoá thành một lưỡi dao như muốn xé rách đất trời, lao tới Vương Lâm.

Lập tức một tiếng kêu xé gió vang lên.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Lưỡi dao kia chưa tới gần hắn đã cảm nhận được một cỗ khí tức ác liệt. Trong phút chốc khi lưỡi đao lôi điện tới bên người, quang mang trên mi tâm Vương Lâm loé lên, nguyên thần bay ra nuốt luôn lưỡi dao trong nháy mắt.

Nguyên thần trở lại cơ thể, sắc mặt Vương Lâm có hơi hồng lên, đứng dậy, lạnh như băng nhìn lão giả đang sững sờ kia, bước một bước, lao về phía lão.

Sắc mặt lão giả mặc bạch y đại biến, không chút do dự lui lại phía sau. Trong lúc hắn đang lùi lại, văn sĩ mạch áo lam đang đứng trên tảng đã nhíu mày, thân thể nhoáng lên liền nhảy tới.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên hàn mang. Hắn là người hiếm khi chọc vào kẻ khác, nhưng nếu có người chủ động ra tay với hắn thì hắn khi phản kích sẽ tuyệt đối không nương tay cho đối phương. Lúc này tay phải hắn điểm một cái về hướng lão giả mặc bạch y. Định thân tiên thuật liền được thi triển ra. Lão giả đang lui lại lập tức cảm thấy thân thể như chìm vào trong nước, giống như bị buộc chặt vào một ngọn núi. Không chỉ có thân thể, kể cả nguyên thần vào nguyên lực trong cơ thể hắn lúc này cũng ngừng vận chuyển.

Vương Lâm bước một bước tới, song chỉ tay phải biến thành kiếm điểm lên mi tâm của lão giả. Thân thể lão ầm ầm phun ra một mảng lớn sương máu, lập tức tan nát. Nguyên thần mang theo vẻ hoảng sợ đang muốn bỏ chạy thì hàn mang trong mắt Vương Lâm loé lên, tay phải chụp một cái vào khoảng không liền bắt được nguyên thần của lão.

- Đạo hữu dừng tay!

Tu sĩ mặc áo lam hét lớn một tiếng. Thân thể hắn như tia chớp vọt thẳng tới Vương Lâm, tay phải bắt quyết. Lập tức từ trong Thiên Linh Cái bay

ra một thanh kiếm hư ảo, loé lên như thuấn di, trực tiếp xuất hiện trước người Vương Lâm hung hắn đâm tới. Vẻ mặt Vương Lâm lạnh như băng, bóp chặt nguyên thần trong tay, quay đầu lại mở to con mắt thứ ba. Hồng mang liền bùng lên, lập tức bao phủ lấy thanh kiếm hư ảo kia.

Trong hồng mang, thanh kiếm hư ảo liền toát ra một mảng lớn hắc khí, trong chốc lát liền tan tành.

Thân thể văn sĩ mặc áo lam sững lại, dừng lại phía trước Vương Lâm mười trượng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Các hạ thần thông kinh người, việc này bỏ qua tại đâu, xin mời!

Hắn cố nén sát khí trong mắt, chậm rãi lui lại phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng nhìn văn sĩ một cái, thu lại Tôn Hồn Phiên, thân thể nhoáng lên liền ngồi lại trên mảnh nhỏ trăm trượng. Lúc này đông đảo tu sĩ đều đã đứng dậy quan sát.

Sau khi bước vào trong mảnh nhỏ trăm trượng, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống. Mảnh nhỏ lại lao về phía trước.

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi, nuốt nguyên thần trong tay, tay phải chỉ lên bầu trời chậm rãi nói:

- Hô Phong!

Lập tức liền có một luồng hắc phong xuất hiện, hoá thành một con hắc long gầm thét lao thẳng tới tu sĩ mặc áo lam kia. Sắc mặt hắn đại biến,

nhanh chóng lui lại. Nhưng lúc này con hắc long kia đã há mồm, phun ra một đạo âm phong.

Luồng âm phong này gào thét lao ra, tràn ngập thiên địa. Thân thể văn sĩ mặc áo lam kia loạng choạng, hai mắt mờ đục, lộ ra vẻ giãy dụa nhưng ngay lúc muốn phả kháng lại không chú ý tới phía sau hắn là một cái khe không gian dài hơn ba trượng. Hắn trong lúc lui lại đã bước một bước vào trong khe. .

Mang theo một tiếng rống giận đầy tuyệt vọng, thân thể hắn lập tức biến mất, chỉ còn lại tiếng âm phong gào thét quanh quẩn giữa không trung.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 799 : Lao ra!

Mảnh nhỏ trăm trượng bay đi ở phía xa. Phía sau nó là rất đông tu sĩ. Dù là bọn hắn hay là tu sĩ trên mảnh nhỏ trăm trượng đều nhìn về phía Vương Lâm đang ngồi khoanh chân, trong ánh mắt đều lộ vẻ kính sợ.

Đối với hành động giết ba tu sĩ Dương Thực của Vương Lâm mà nói, ai đã chứng kiến trận đại chiến giữa hắn và quái nhân tóc bạc ngoài cửa tiên giới đều chẳng hề kinh ngạc mà đều cho điều này là hiển nhiên.

Nhưng những tu sĩ chưa được chứng kiến trận chiến này thì trong lòng lúc này đang chấn động kịch liệt. Nhất là những người vừa nãy do dự không muốn nộp tiên ngọc giờ phút này đều thầm kêu may mắn. Còn những tu sĩ trong lòng thầm muốn cướp đoạt mảnh nhỏ trăm trượng của Vương Lâm thì lúc này toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ không thôi.

Dọc đường đi, trong mảnh nhỏ trăm trượng hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ ai nói chuyện nữa. Sự yên lặng này dần dần khiến xuất hiện một tầng uy áp vô hình bao phủ bọn họ. Sự uy nghiêm đó chính là đến từ sợ sự kính sợ trong lòng bọn họ đối với Vương Lâm.

Tốc độ mảnh nhỏ trăm trượng ngày càng nhanh. Sau mấy canh giờ, ánh mắt Vương Lâm sững lại nhìn về phía trước. Chỉ thấy khoảng không trước mắt hắn có một đạo kiếm quang đang lao nhanh đi. Trong kiếm quang đó là Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ đang phi hành đột nhiên xoay người lại nhìn chằm chằm vào mảnh nhỏ trăm trượng đang bay nhanh từ xa lại. Hắn liếc một cái liền nhận ra Vương Lâm, nhất thời trong mắt lộ vẻ kích động, thân thể nhoáng lên liền bay thẳng về phía Vương Lâm.

- Thân Công Hổ tham kiến tôn chủ!

Thân Công Hổ hạ xuống cách Vương Lâm mấy trượng cung kính nói. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập sự cuồng nhiệt và sùng kính.

Khoé miệng Vương Lâm mỉm cười, hơi gật đầu nói:

- Ngồi xuống bên cạnh đi. Mang ta tới truyền tống trận của Lôi Tiên Điện!

Thân Công Hổ cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn những người khác trên mảnh nhỏ một cái rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống cung kính nói:

- Tôn chủ, nơi này cách truyền tống trận không xa!

Hắn nói xong liền chỉ phương hướng.

Những người trên mảnh nhỏ trăm trượng đều khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Bọn họ hiển nhiên là nhận ra Thân Công Hổ. Lúc này khi nghe Thân Công Hổ gọi Vương Lâm là chủ tôn thì đều thầm nghĩ tới một người.

Đôi mắt đẹp của Tây Tử Phượng nhìn bóng lưng Vương Lâm, khuôn mắt xinh xắn đỏ bừng, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn chưa rời khỏi hắn.

Lôi Tiên Giới sụp đổ đã khá nghiêm trọng. Mảnh nhỏ trăm trượng tăng hết tốc lực lao đi. Trong hư không, những khe nứt không gian hiện ra, thổi tới vô tận hàn phong.

Những âm thanh khi đại lục sụp đổ càng không ngừng truyền tới.

Càng đi tới, hiện tượng này càng kịch liệt. Tới cuối cùng cả không gian khắp nơi đều là khe nứt. Những cái khe này ngày càng kéo dài, liên tiếp không ngừng, hình thành những cái khe không gian thậm chí lớn hơn trăm trượng.

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, điều khiển mảnh nhỏ trăm trượng lao đi. Đúng lúc này hắn mở bừng hai mắt, mảnh nhỏ trăm trượng dưới thân đột nhiên dừng lại, lập tức thay đổi phương hướng.

Ngay trong nháy mắt khi nó đổi hướng, một cái khe gần hai trăm trượng đột nhiên hiện ra. Đông đảo tu sĩ đi theo sau mảnh nhỏ lập tức có một bộ phận không tránh kịp, trong tiếng kêu cứu thảm thiết, bị cái khe cắn nuốt.

Vương Lâm tập trung toàn bộ tinh thần, không rảnh mà lo lắng cho người khác, toàn lực điều khiển mảnh nhỏ trăm trượng, trong lúc lao đi

không ngừng né tránh những khe hở lớn. Chẳng qua thần sắc hắn càng ngày càng âm trầm.

- Còn xa lắm không?

Vương Lâm trầm giọng nói.

- Không tới mười dặm!

Thân Công Hổ cũng cực kỳ khẩn trương. Cái khe lúc này khiến da đầu hắn cũng tê tái.

Vương Lâm nhíu mày, mảnh nhỏ trăm trượng nhoáng lên liền lao thẳng qua mấy cái khe hở nhỏ, phóng vụt về phía trước. Dần dần, Vương Lâm nhìn thấy ở cách đó vài dặm có một tầm màn sáng lớn khoảng ngàn trượng. Trong tấm màn này nằm có một mảnh đại lục.

Trên đại lục đó có một trận pháp, trong đó lúc này đang đứng mấy người, hiển nhiên là đang muốn truyền tống rời đi. Một người trong đó không ngờ là Chiến Không Liệt. Bên ngoài trận pháp còn có sứ giả Lôi Tiên Điện đang nói chuyện.

Giờ phút này những người này đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Vương Lâm. Trong đó có một người giơ tay phải lên

điểm vào bầu trời một cái. Lập tức có một trận dao động của nguyên lực từ trong ngón tay lan ra, dung nhập vào tấm màn sáng bốn phía.

Nguyên lực ngưng tụ lại trên tấm màn sáng, lập tức hoá thành một bàn tay lớn quét ngang qua. Tất cả các khe nứt trong phạm vi ngàn trượng ngoài tấm màn sáng đột nhiên vỡ vụn, lan tràn ra theo một vòng tròn, giống như là tạo thành một con hào ngăn cản người ta đi qua, nhanh chóng chuẩn bị khép kín lại.

Nếu như nó khép lại thì nơi này không thể có kẻ nào vượt qua nổi con hào bên ngoài vòng sáng này.

- Cút!

Cùng lúc đó là một thần niệm lạnh như băng quanh quẩn trong thiên địa, lộ rõ vẻ vô tình.

Trong mắt Vương Lâm lộ hàn mang, nguyên lực toàn thân vận chuyển, dung nhập vào trong mảnh nhỏ. Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên đôi mắt toả sáng. Mảnh nhỏ trăm trượng lập tức tăng tốc độ lên gấp bội, dường như là đã dung hợp với thiên địa. .

Trong phút chốc, mảnh nhỏ trăm trượng điên cuồng lao tới. Mọi khe nứt không gian đều bị nó trực tiếp đánh bay. Đông đảo tu sĩ đi sau mảnh nhỏ

lúc này cũng đều cắn răng, chẳng để ý tới gì nữa mà phóng theo mảnh nhỏ.

Giờ phút này phía trước chính là cơ hội sống, tiến vào mới toàn mạng! Nếu không vào được thì hẳn phải chết. Mảnh đại lục cơ hồ đã hoá thành tàn ảnh, lao thẳng tới phía trước, trong tiếng ầm ầm vang vọng như một đạo lưu tinh lớn tới trăm trượng, trong tích tắc khi hai đầu cái hào sâu kia đang nối lại trực tiếp lao vào.

Vương Lâm đứng dậy vụt dậy, tay phải vỗ túi trữ vật, xuất ra tiên kiếm cầm trên tay, sau đó giơ lên chém xuống. Một kiếm này cũng không phải là một đường mà trong tích tắc Vương Lâm chém xuống chín đường Trảm La Quyết dung hợp làm một, hình thành một kiếm khó có thể tưởng tượng chém đứt mọi quy tắc, mang theo một luồng sáng mãnh liệt đánh thẳng tới cái khe nứt như con hào sâu đang nối liền hai đầu lại.

Cái khe lúc này bị Trảm La Quyết chém xuống liền dừng lại, vết nứt bên cạnh nó điên cuồng lan tràn, cơ hồ chỉ trong phút chốc hai đầu vốn đã chuẩn bị nối với nhau liền hình thành một lỗ hổng.

Uy lực của Trảm La Quyết còn tiếp tục, sau khi chém đứt cái khe nứt còn tiến thẳng vào, ầm một tiếng đánh lên trên tấm màn sáng. Lập tức có một mảng sóng gợn lớn xuất hiện, tràn ra khắp tấm màn, trong thời gian ngắn, bên trong đó cũng bị vặn vẹo.

Cùng lúc đó, mảnh nhỏ trăm trượng lao tới, mang theo thế đánh của vạn quân như lưu tinh theo sau Trảm La Quyết ầm ầm đánh lên tấm màn

sáng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa khiến cũng cái khe không gian xung quanh cũng phải sụp đổ vang lên, quanh quẩn trong không trung. Âm thanh này quá kinh người, dù là sứ giả của Lôi Tiên Điện trong màn sáng lúc này cũng đều phải trợn mắt nhìn. Nhất là Chiến Không Liệt, vừa nhìn đã nhận ra Vương Lâm, trên mặt lộ vẻ hưng phấn. Sau tiếng nổ, những âm thanh răng rắc vang lên. Tấm màn sáng liền xuất hiện vô số vết nứt, không ngừng tràn ra bốn phía.

Đồng thời, những tu sĩ đi theo sau mảnh nhỏ trăm trượng lúc này cũng theo lỗ hổng bay vào.

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn mang, điều khiển mảnh nhỏ trăm trượng lùi lại phía sau mấy trượng, dưới ánh mắt chắm chú của đông đảo tu sĩ trên mảnh nhỏ, trong nháy mắt lại tăng tốc, ầm ầm đánh vào màn sáng một lần nữa.

Những vết nứt trên tấm màn sáng càng ngày càng nhiều, chi chít thành một mảng lớn. Ánh sáng bên ngoài nó cũng ảm đạm hẳn.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, chỉ trong chớp mắt. Lúc này một sứ giả Lôi Tiên Điện trong màn sáng sắc mặt âm trầm, toàn thân lôi quang ẩn hiện lao ra, trực tiếp đi ra khỏi màn sáng.

- Thật to gan, dám xông vào trong cấm địa của Lôi Tiên Điện! .

Người này vừa mới xuất hiện, không đợi Vương Lâm ra tay, những người trên mảnh nhỏ đã lập tức bay ra, thi triển thần thông điên cuồng tấn công hắn.

- Tiền bối chớ để ý tới kẻ này, để ta thu thập hắn!

Một trong số những người giao chiến với sứ giả của Lôi Tiên Điện lên tiếng. .

Vương Lâm khẽ gật đầu, mảnh nhỏ trăm trượng lại lui lại lần nữa. Lúc này hắn dừng lại mười nhịp thở. Không chỉ có hắn, ngay cả những tu sĩ khác trên mảnh nhỏ, thậm chí cả những người vẫn theo sát phía sau lúc này đều bay tới, đứng xung quanh mảnh nhỏ, đặt tay lên đó.

Mỗi một người đều thi triển ra thần thông lớn nhất của mình, dung hợp với nhau, dưới sự dẫn dắt của nguyên lực của Vương Lâm, mang theo những tiếng rít gào chót tai đột nhiên lao tới. Sau khi tập hợp lực lượng của vô số người, mảnh nhỏ trăm trượng lúc này như hoá thành một mũi tên lao tới.

Ầm ầm một tiếng vang khắp bốn phương. Mảnh nhỏ trăm trượng trực tiếp đánh vào tấm màn sáng. Tấm màn cuối cùng sụp đổ, tan thành từng mảnh. Mảnh nhỏ trăm trượng trực tiếp xuyên qua, tiến vào trong mảnh

đại lục. Tu sĩ bốn phía lập tức nhảy vào trong. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trong mảnh đại lục chứa truyền tống trận đã có cả ngàn người điên cuồng tìm đường sống.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 800 : Lực lượng cầu sinh.

Có một niềm tin cường đại hơn tất cả lực lượng trên thế gian này. Có một thứ sức mạnh mà không có thứ trướng ngại nào có thể ngăn cản. Thứ niềm tin đó chính là cầu sinh! Thứ sức mạnh kia gọi là khát vọng sinh tồn! .

Có mảnh nhỏ trăm trượng đi trước, những tu sĩ theo sau cũng có hi vọng được sinh tồn, vì sinh tồn mà dãy dụa cầu sống. Giống như là con bướm phá kén chui ra, trong nháy mắt vì cầu sinh mà sinh ra niềm tin, vì sinh tồn và đấu tranh.

Ngay khi tấm màn sáng tan nát, đám tu sĩ nhảy vào trong đó liền trở nên điên cuồng.

Tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ có can đảm hướng tu sĩ Dương Thực mà nổi giận, có dũng khí ra tay, dường như quên cả chênh lệch tu vi, quên cả rằng khi ở bên ngoài, khi tiên giới còn chưa sụp đổ thì mình đã khúm núm luồn cúi, cung kính với họ thế nào.

Mọi thứ đó trước ý niệm cầu sinh đều tan rã.

Nếu một người có tu vi Vấn Đỉnh thì còn nói là không đủ tu vi, nhưng nếu là mười người, hai mươi người, năm mươi, một trăm.... Như vậy thì không còn là không đủ tu vi nữa mà sẽ hình thành một lực lượng khiến tu sĩ Dương Thực phải kinh hãi.

Đối với tu sĩ Dương Thực thì giết cả một trăm tu sĩ Vấn Đỉnh cũng không khó, nhưng lực lượng này chính là khí thế. Đối mặt với đông đảo tu sĩ, bảy sứ giả Lôi Tiên Điện bên ngoài truyền tống trận lúc này sắc mặt đều đại biến.

Nhất là sau hơn trăm tu sĩ Vấn Đỉnh đang điên cuồng kia còn có tu sĩ Âm Hư đang đỏ bừng đôi mắt. Thực lực của bọn họ thì tu sĩ Vấn Đỉnh xa xa không thể sánh được, lúc này khi trở nên điên cuồng thì sẽ có những hành động cực kỳ kinh người.

Nếu thế thì cũng chỉ khiến sứ giả Lôi Tiên Điện biến sắc. Nhưng trong hơn một trăm tu sĩ này lại có hai tu sĩ Dương Thực. Hai người này ẩn dấu rất sâu, trong nháy mắt nhảy vào trong màn sáng liền bộc phát tu vi. Bọn họ xuất hiện liền khiến sứ giả Lôi Tiên Điện kinh hãi.

Nhưng so với họ, chính thức khiến mấy người này phải hít sâu một hơi chính là Vương Lâm. Cũng có tu vi Dương Thực nhưng từ trên thân thể Vương Lâm, sứ giả Lôi Tiên Điện có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm. Thứ sát khí này hiển nhiên là do giết hại rất nhiều tu sĩ cùng tu vi mới hình thành nổi.

Hơn nữa tu sĩ bốn phía dù đang điên cuồng nhưng trong lúc này khi nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt vẫn lộ ra vẻ kính sợ. Loại ánh mắt này từ Vấn Đỉnh tới Âm Hư, Dương Thực đều như nhau.

Cảnh tượng này khiến cho bảy sứ giả Lôi Tiên Điện bên ngoài trận pháp chấn động tâm thần.

- Sát!

Trong số những tu sĩ nhảy vào có một người rống to, phảng phất như thiêu đốt thiên địa trong nháy mắt. Lập tức tất cả các tu sĩ lao tới.

Lao tới chém giết. Vô số thần thông tung hoành, vô số pháp bảo tràn ngập không trung. Mảnh đại lục chứa truyền tống trận lúc này bị ánh sáng của pháp bảo, của thần thông hoàn toàn bao phủ.

Họ điên cuồng công kích, bộc phát như không thể khống chế.

- Sát!

Một tu sĩ có tu vi Vấn Đỉnh điều khiển cả trăm phi kiếm, khuôn mặt dữ tợn, không chút do dự nhằm vào một sứ giả Lôi Tiên Điện. Một chỉ điểm tới, lập tức phi kiếm gào thét, mang theo tiếng kêu bén nhọn lao thẳng tới sứ giả Lôi Tiên Điện.

Bên cạnh hắn còn có mười bốn mười lăm tu sĩ Vấn Đỉnh đôi mắt đỏ bừng, triển khai thần thông điên cuồng công kích.

Một bên, một tu sĩ Âm Hư dẫn đầu một đám sáu bảy tu sĩ Vấn Đỉnh giống như dung hợp lại, hình thành một công kích ác liệt lao thẳng tới sứ giả Lôi Tiên Điện.

- Sát!

Lại ở một chỗ khác, hai tu sĩ Dương Thực tản ra, tự mình đối phó với một sứ giả Lôi Tiên Điện, chẳng hề nghĩ ngợi thi triển thần thông nguyên lực. Phía sau họ là hơn mười tu sĩ Vấn Đỉnh trợ trận, thần thông pháp bảo như mưa điên cuồng phóng ra.

- Sát!

Tây Tử Phượng dưới sự dẫn dắt của hai tu sĩ Âm Hư cũng với một nhóm tu sĩ Vấn Đỉnh lao thẳng tới một sứ giả Lôi Tiên Điện. Pháp bảo uy lực mãnh liệt, thần thông đáng sợ lúc này đều được thi triển, ầm ầm đánh tới.

Những tu sĩ còn lại chia làm hai nhóm lao tới hai sứ giả còn lại, mang theo khí thế thảm liệt, như thuỷ triều tràn tới, dường như hình thành một cơn lốc đánh về phía trước. Lúc này chẳng người nào còn để ý tới thân phận của sứ giả Lôi Tiên Điện. Giờ phút này chẳng quản là ai, dù là sứ giả Lôi Tiên Điện thì đã sao. Uy nghiêm của sứ giả Lôi Tiên Điện dưới khát vọng cầu sinh của mọi người chẳng đáng một xu, chẳng có nửa điểm tác dụng. Muốn ngăn ta thì phải chết! Tiên ngăn giết tiên, ma cản diệt ma! Tất cả tu sĩ lúc này đều đã trở nên điên cuồng. Một chỉ của sứ giả Lôi Tiên Điện đặt lên mi tâm của tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ, thân thể tu sĩ này liền run lên, thân thể tan nát, nguyên thần lập tức tiêu tán, nhưng trong nháy mắt trước khi hắn chết vẫn lao ra, cắn lên cánh tay sứ giả Lôi Tiên Điện nọ một cái, hai mắt đỏ rực, khiến cho tâm thần của sứ giả Lôi Tiên Điện kịch chấn, cứ như đó không chỉ là một cái đầu lâu lao tới cắn hắn vậy.

- Sát!

Sứ giả Lôi Tiên Điện bên cạnh bắt quyết, vận chuyển nguyên lực phóng mạnh tới, lấy loại phương pháp vận dụng nguyên lực đơn giản nhất đánh ra. Trong phút chốc đông đảo tu sĩ đều phun máu tươi, thân thể uể oải nhưng không có bất cứ kẻ nào lùi lại, vẫn gắng gượng lao lên. Thậm chí có một số tu sĩ bị trọng thương đơn giản là sau khi lao tới gần liền dứt khoát tự bạo, hình thành những tiếng nổ ầm vang trong thiên địa.

Những tiếng thét "sát" thảm thiết vang lên, dung hợp với nhau hình thành từng đợt âm thanh như sóng triều, tràn khắp thiên địa. Lúc này âm thanh này càng ngày càng lớn, càng ngày càng kinh người.

Tiếng kêu mang theo ý niệm cầu sinh, mang theo sát khí phảng phất đã trở thành thực chất, dung nhập vào trong lòng mỗi tu sĩ, giống như là niềm tin hoàn toàn được bộc phát.

Cảnh tượng này không chỉ khiến sứ giả Lôi Tiên Điện khiếp sợ mà còn có Vương Lâm.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Lúc này trong lòng hắn cũng có một niềm tin. Hắn bước tới một bước, thân ảnh như điện lao vào một sứ giả Lôi Tiên Điện, song chỉ trên tay phải biến thành kiếm giơ lên chém xuống. Vương Lâm ra tay khiến cho khí thế của những tu sĩ nơi này lập tức trào dâng mãnh liệt, càng ngày càng cao, cơ hồ đã đạt đỉnh điểm. Tiếng rống giận mang theo sát khí lúc này dường như là sóng biển ầm ầm đánh tới, cực kỳ kinh người.

Trảm La Quyết loé lên, trực tiếp chém xuống. Một sứ giả Lôi Tiên Điện cảnh giới Dương Thực mặt biến sắc, không chút do dự lui lại phía sau, hai tay bắt quyết. Lập tức vô số lôi cầu ngưng tụ trước người hắn, nhanh chóng bay về hướng Vương Lâm.

Những tiếng sấm đì đùng mang theo nguyên lực mênh mông lao thẳng tới hắn.

Chẳng qua khi lôi cầu bay tới, trong nháy mắt chạm phải uy lực của Trảm La Quyết liền lập tức sụp đổ. Ánh mắt Vương Lâm loé lên hàn quang, thân thể lại tiến về phía trước một bước.

Sứ giả Lôi Tiên Điện lại lùi lại, há mồm phun ra một mảng sương xám. Sương mù này vừa xuất hiện liền lập tức hoá thành một bàn tay lớn hung hăng đánh tới Vương Lâm.

Nhưng trong tích tắc này, chỉ thấy từ xa có một đạo ngân quang nhanh như chớp lao tới, loé lên một cái, ngay trong nháy mắt khi sứ giả Lôi Tiên Điện vừa phun sương mù đã tới sát hắn. Thần sắc sứ giả Lôi Tiên Điện đại biến, muốn né tránh đã không kịp, trong lúc nguy cấp liền vận chuyển nguyên lực toàn thân, đẩy hết ra bên ngoài, hình thành một cơn gió lốc cố gắng đánh bay kẻ đánh lén mình.

Nhưng đạo ngân quang kia quá nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt khi sứ giả Lôi Tiên Điện toả nguyên lực ra thì đã loé lên, trực tiếp xuyên qua ngực của sứ giả Lôi Tiên Điện.

Người này há mồm phun một ngụm máu tươi, thân thể không khỏi lui lại phía sau vài bước. Lúc này trong mắt Vương Lâm loé lên hàn quang, không đánh tới bàn tay lớn do sương mù hình thành kia mà chỉ tay một cái. Lập tức một đạo cuồng lôi màu tím từ trong tay hắn rít gào lao ra, trong phút chốc rơi vào mi tâm của sứ giả Lôi Tiên Điện nọ.

Thân thể hắn run lên, cả nguyên thần cũng bị diệt vong trong nháy mắt. Lúc này ngân quang chợt loé lên, hoá thành một nam tử trung niên gầy gò. Người này không ngờ là một trong hai người có tu vi Dương Thực đã ẩn dấu tu vi trên mảnh nhỏ trăm trượng.

Hắn hướng tới Vương Lâm ôm quyền, ánh mắt lộ vẻ cung kính, thoáng một cái liền đi tương trợ người khác.

Vương Lâm hơi gật đầu. Hắn trước đó đã nhìn ra tu vi của người này nhưng nếu đối phương đã nộp tiên ngọc thì hắn cũng để đối phương ở lại.

Giết được một sứ giả Lôi Tiên Điện, lập tức các tu sĩ khác phát hiện, khí thế trong phút chốc bạo tăng.

- Nhường đường! .

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đi tới phía một sứ giả Lôi Tiên Điện khác, nguyên lực vận chuyển liền hoá thành một chỉ ầm ầm đánh ra.

Sứ giả này sắc mặt trắng bệch, không ngờ không hoàn thủ mà lập tức lui lại. Lúc này lùi lại không chỉ có mình hắn mà tất cả sứ giả của Lôi Tiên Điện đều đang lui lại phía sau.

Trong lúc bọn họ lui lại, chỉ thấy ngân quang loé lên, xuyên qua sau lưng một người, mang theo một mảng lớn máu tươi. Sát khí trong mắt một sứ giả Lôi Tiên Điện loé lên, quát khẽ:

- Truy hồn!

Lập tức đám máu tươi trong khôngtrung nhúc nhích, phút chốc liền hoá thành một thanh trường kiếm màu máu hư ảo lao thẳng tới ngân qunag nọ.

Vương Lâm từng bước tiến tới, trong nháy mắt khi huyết kiếm tới gần ngân quang liền bắt lấy, nguyên lực toàn thân vận chuyển. Lập tức huyết kiếm này liền hoá thành từng luồng sương máu, tiêu tán.

Buông tay ra, Vương Lâm quay đầu nhìn chằm chằm vào sáu người đang lùi lại về phía trận pháp, trầm giọng nói:

- Nhường đường!

- Nhường đường!

- Nhường đường!

- Nhường đường!

Sau lời nói của Vương Lâm, tu sĩ bốn phía đồng thời gầm lên. Tiếng thét xé gió quanh quẩn lập tức hình thành một âm thanh ầm vang khó có thể tưởng tượng trong thiên địa.

Âm thanh này chính là tiếng thét đòi sinh tồn, là tiếng rít gào cầu sinh, cực kỳ kịch liệt, vang vọng khiến mặt đất phải chấn động, hình thành bạo âm ầm ầm như sóng biển ngập trời, mang theo thế đánh của vạn quân ập xuống.

- Nhường đường!!!!

Cơn sóng âm tung hoành. Sáu sứ giả Lôi Tiên Điện ở phía ngoài trận pháp lúc này không thể chống cự, không tự chủ được phải lùi lại phía sau. Dường như lúc này họ phải đối mặt với cả thiên địa. Đúng lúc này, truyền tống trận phía sau sáu người đột nhiên loé sáng. Trong đó có mấy sứ giả Lôi Tiên Điện vây quanh Chiến Không Liệt trong quá trình trận pháp mở ra khiếp sợ nhìn cảnh tượng bên ngoài. .

Trận pháp đã mở ra, bọn họ không thể ra ngoài. Nhưng cảnh tượng trước mắt này khiến cho bọn họ cả đời khó quên.

Dần dần thân ảnh bọn họ vặn vẹo, cuối cùng hoá thành một cột sáng bay thẳng về phía chân trời rồi biến mất.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 801 : Đại ân không bao giờ quên.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng trời đất, giống như từng cơn sóng dữ cứ thế mà tản ra. Âm thanh át hết toàn bộ mọi tiếng động, khiến mọi người chỉ nghe thấy những tiếng đó mà thôi.

- Nhường đường!

Tất cả đám tu sĩ cùng hét lớn. Âm thanh của mọi người giống như một thanh kiếm sắc, có thể xuyên qua tất cả mọi thứ. Cả trăm tu sĩ cùng hét lớn, cho dù là tu sĩ Khuy Niết đứng đối diện cũng phải chấn động tinh thần.

- Nhường đường! - Âm thanh đầu tiên còn chưa dứt, âm thanh tiếp theo đã vang lên, tạo ra khí thế kinh người.

Âm thanh đó là của Vương Lâm. Vừa dứt lời, Vương Lâm liền bước từng bước về phía trước. Vào lúc này, không chỉ có một mình Vương Lâm mà phía sau hắn những tu sĩ nhảy vào chiến đấu cũng bước đi. Mỗi bước chân phát ra những tiếng động vang dội.

Vương Lâm cứ thế bước từng bước về phía trước, phát ra những tiếng động ầm ầm tới trước mặt sáu sứ giả của Lôi Tiên điện đang đứng trước trận pháp.

Khí thế lúc này quá mạnh mẽ. Nếu không tận mắt nhìn thấy, tự thân cảm nhận thì không thể nào tượng tượng được mức độ rung động tới đâu. Hơn trăm tu sĩ hò hét, bước tới. Cặp mắt của mỗi người đỏ hồng, phóng về phía truyền tống trận.

Cảnh tượng đó khiến cho sáu sứ giả của Lôi Tiên điện phải chấn động tinh thần. Tu vi của bọn họ mặc dù cao nhưng đối mặt với cảnh tượng này cũng không giữ được bình tĩnh.

Trước sự xông lên của đông đảo tu sĩ, cùng với những tiếng bước chân vang dội, cộng thêm máu thịt trên mặt đất tỏa ra mùi máu tanh kích thích khiến cho một vị sứ giả của Lôi Tiên điện tái mặt, vô thức lui lại. Một khi lui lại phía sau, giống như một con đập bị vỡ không làm sao có thể ngăn chặn nổi dòng nước. Bước chân của hắn cứ thế lui lại. Mấy vị sứ giả Lôi Tiên điện còn lại đối diện với khí thế cuồn cuồn xô tới cũng lui lại theo.

Sáu người liên tục lui lại. Bọn họ không thể không lùi bởi trước mặt là một khí thế không gì có thể chống cự. Cho dù trong số bọn họ, mỗi người đều có thể giết chết hơn nửa số tu sĩ, nhưng vào lúc này, dưới khí thế cuồn cuộn ập tới, lại thêm vừa rồi đám tu sĩ điên cuồng công kích khiến cho bọn họ khiếp đảm. Bọn họ tu đạo bao nhiêu năm nhưng gần như chưa từng gặp được một tu sĩ Vấn Đỉnh thân thể gần nát bét, mất cả đầu mà vẫn còn muốn cắn một cái. .

Mặc dù đã gặp được người thân thể trọng thương, nguyên thần tan rã nhưng còn một chút hơi thở, đám tu sĩ vẫn tự bạo để đả thương địch thủ. Nhưng bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người đều chọn một cách như vậy. Cảnh tượng trước mắt khiến cho sáu người bọn họ chấn động tinh thần.

Nếu như chỉ có vậy thì cũng chưa có gì nhưng trong số những người đang vọt tới lại có cả mấy vị tu sĩ Âm Hư, hai tu sĩ Dương thực và cả Vương Lâm. .

Sự tồn tại của mấy người đó, nhất là vừa rồi Vương Lâm ra tay giết chết một người khiến cho bọn họ khiếp đảm. Không còn ý trí chống cự, chỉ có thể lùi, lùi lại liên tiếp mà thôi.

Sáu người lùi lại với tốc độ càng lúc càng nhanh. Một lát sau đã vào tới vị trí giữa của truyền tống trận.

- Mở trận pháp! Chúng ta đi. Bọn họ điên rồi. Một đám người điên. - Một hán tử trung niên trong số sáu người, sắc mặt tái nhợt. Lúc này,

trong mắt hắn chỉ thấy một đám tu sĩ hai mắt đỏ hồng đang điên cuồng lao tới.

Mà cũng chẳng cần hắn phải nói, trong sáu người liền có ba người khoanh chân ngồi xuống. Hai tay bọn họ bắt ấn quyết, chuẩn bị mở trận pháp để rời đi.

Một tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn bước thẳng vào trong truyền tống trận. phía sau lưng, đông đảo tu sĩ điên cuồng tràn vào.

Sứ giả của Lôi Tiên điện, ngoại trừ ba người đang khoanh chân ngồi, ba người còn lại cắn răng đón nhận. Một người trong số đó bắt quyết, phun ra tinh huyết nguyên thần. Trong làn máu đó có một cái khóa màu vàng. Vừa xuất hiện, nó liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ, biến to hơn rất nhiều.

- Khóa nguyên, phong thần. - Nét mặt người đó trở nên dữ tợn. Vừa dứt lời, cái khóa đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ liền vỡ nát, hóa thành vô số tia sáng vọt về phía Vương Lâm và đám tu sĩ phía sau.

Tay phải Vương Lâm bắt quyết, ngón tay chỉ lên trời. Nhất thời một luồng gió đen xuất hiện từ tay phải. Nó nhanh chóng biến thành một cơn cuồng phong tràn ngập khắp trời đất rồi hóa thành một con rồng đen. Con rồng gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm vừa xuất lập tức xuất hiện một cơn gió thổi khắp đất trời. Vô số tia sáng vàng chưa kịp bay đến nay, bị âm phong thổi tới liền tiêu tán.

Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm chộp một cái. Lập tức con rồng đen từ trên trời rơi xuống, cứ thế thu nhỏ lại, ngưng tụ trong lòng bàn tay Vương Lâm. Làn khói đen biến mất để lộ ra trong tay hắn một cái khóa bằng vàng.

- Bảo vật rất tốt. - Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo, nuốt luôn cái khóa. Lôi nguyên thần lập tức xuất hiện bao phủ, bắt đầu luyện hóa.

Sắc mặt tu sĩ phóng ra cái khóa tái nhợt, liền lui lại phía sau. Nhưng Vương Lâm lại nhanh hơn. Hai ngón tay của hắn tạo thành kiếm chỉ điểm vè phía sứ giả.

Người kia vừa lui lại vừa đưa tay vỗ vào túi trữ vật. Lập tức xuất hiện ba lá cờ nhỏ, bay quanh người hắn, hình thành một dòng xoáy có khí màu tím. .

Hai ngón tay phải của Vương Lâm chạm vào làn khí tím lập tức cảm nhận được một nguồn lực phản chấn từ trong phát ra khiến cho hắn dừng lại.

Tên sứ giả nhân cơ hội liền tiếp tục lùi lại phía sau. Vương Lâm mở miệng cười lạnh, tay phải lại vung lên. Nhất thời hình bộ xương thú trên

lưng nhúc nhích mà bay ra. Một tia sáng lóe lên, dưới chân sứ giả liền xuất hiện ánh sáng màu xám.

Nét mặt sứ giả tái nhợt không còn một chút máu. Ba lá cờ nhỏ đang xoay tròn trong khí tím xung quanh cơ thể chợt phát ra khí tím mạnh hơn như dang muốn đối đầu với khí xám. Đúng lúc này Vương Lâm tới gần, giơ tay thi triển thuật định thân.

Thân thể sứ giả lập tức khựng lại. Nói thì dài nhưng diễn biến chỉ trong nháy mắt. Làn ánh sáng màu xám dưới chân sứ giả nhanh chóng bao phủ toàn thân. Vương Lâm lao tới, đưa chân phải đá nhẹ. Lập tức những tiếng răng rắc vang lên, toàn thân sứ giả hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống mặt đất. Tuy nhiên, ba lá cờ vẫn bay quanh người hắn, bao lấy nguyên thần mà bay ra.

- Đừng giết ta. Ta có bảo vật.... - Không để cho người đó nói xong, một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm. Tay phải hắn chỉ nhẹ một cái, Côn Cực tiên liền xuất hiện. Nguyên thần vừa mới chui ra khỏi thân thể liền hừ lên một tiếng bi thảm, bị Vương Lâm chộp lấy. Ba lá tiểu kỳ vẫn bao phủ xung quanh bị hắn phun ra một làn khí nguyên thần hóa thành vô số cấm chế phong ấn. Sau đó thu vào trong túi trữ vật.

Vào lúc này, hai vị sứ giả Lôi Tiên điện khác bị đông đảo tu sĩ vây quanh. Hai vị tu sĩ Dương Thực đối kháng, mấy tu sĩ Âm hư vây công. Còn đám tu sĩ Vấn Đỉnh đánh tới khiến cho bọn họ lùi lại liên tục.

Đúng lúc này, một tia sáng màu bạc chợt lóe lên. Một trong hai sứ giả Lôi Tiên điện trên ngực bắn ra máu tươi tung tóe. Ánh mắt gã tối sầm, nguyên thần từ đỉnh đầu bay ra quấn lấy túi trữ vật định thoát đi.

Không đợi Vương Lâm ra tay đã có hơn mười tu sĩ Vấn Đỉnh với những cặp mắt đỏ ngầu xông lên. Bọn họ chảng thèm để ý tới thần thông đối kháng của nguyên thần. Rất nhiều ánh sáng bạc đuổi theo khiến cho một lúc sau, sứ giả Lôi Tiên điện liền bỏ mình.

Vào lúc này, ba vị sứ giả Lôi Tiên điện đang khoanh chân ngồi trên mặt đất cũng đã mở xong trận pháp. Ba người chẳng hề do dự, hai tay chập lại, miệng rì rầm những khẩu quyết phức tạp. Lập tức bên rìa truyền tống trận phát ra những ánh sáng chói mắt mà tan biến.

Bọn họ dùng cách khiến cho truyền tống trận bị hủy mà làm cho tốc độ vận chuyển của nó tăng lên gấp bội. Gần như chỉ trong tích tắc một con sóng gợn khuếch tán vọt thẳng lên trời. Trong làn sóng đó, ba tên sứ giả của Lôi Tiên điện với ánh mắt độc ác, thân hình dao động rồi hóa thành một cột sáng, từ từ biến mất.

Khi làn sóng gợn lan ra, trận pháp liền chớp lên dữ dội. Ánh sáng chói mắt xung quanh liền ngưng tụ vào giữa. Ở bên cạnh trong quá trình ánh sáng ngưng tụ nhanh chóng vỡ nát, hóa thành từng mảnh nhỏ.

Tên sứ giả Lôi Tiên điện vẫn cố ngăn cản đám tu sĩ liền nhanh chóng lui lại rồi nhảy vào trong cột sáng. Nhưng vào lúc mà bọn họ sắp sửa biến

mất, Vương Lâm bước tới. Bàn tay của hắn nâng lên, song chỉ như kiếm, hạ xuống. Lập tức Trảm La quyết xuất hiện, chém vào cột sáng.

Nhất thời cột sáng liền tan vỡ rồi biến mất. Bốn tên sứ giả Lôi Tiên điện sợ hãi, thân hình giống như bị xé nát, mà tan biến theo.

Sau khi cột sáng biến mất, những làn sóng tỏa ra từ trong truyền tống trận càng nhiều. Ánh sáng chói mắt từ bốn phía ngưng tụ lại, lập tức lại xuất hiện một cột sáng nữa.

Tu sĩ xung quanh nhanh chóng lao vào. Giống như chỉ cần chậm một chút liền vĩnh viễn không thể rời đi. .

Thân Công Hổ là người duy nhất từ đầu tới cuối không ra tay. Lôi Tiên điện với hắn có ân. Nhưng ngoài việc dâng hồn ra, hắn bị Lôi Tiên điện cô lập. Nhưng cho dù thế nào thì hắn cũng không thể ra tay. Đồng thời cũng để tránh rắc rối, trước khi tiến vào phạm vi cách truyền tống trận mười dặm, hắn lợi dụng thần thông thay đổi tướng mạo. Vào lúc này, hắn cũng lao ra, chui vào trong cột sáng.

Đám tu si càng nhảy vào trong cột sáng, ánh sáng bên ngoài càng rực rõ. Khi tiến vào trong cột sáng, Tây Tử Phượng quay đầu nhìn Vương Lâm mím môi muốn nói gì đó.

Sự tan vỡ từ bên cạnh của truyền tống trận nhanh chóng lan ra. Trong nháy mắt đã tới bên ngoài cột sáng. Sử dụng phá hủy trận pháp làm chính nhưng lần truyền tống trận này đã vượt quá sức chịu đựng của truyền tống trận.

Vương Lâm nhẹ nhàng dung nhập vào trong cột sáng. Ngửa mặt lên nhìn bầu trời, Vương Lâm thầm nhủ:

- Phải rời đi rồi... Truyền tống trận bị phá hủy cũng tốt. Mà cho dù nó không hỏng thì ta cũng có ý khi ra khỏi truyền tống sẽ phá hủy nó. Như vậy nơi xuất hiện chắc chắn sẽ thay đổi, tránh được việc có thể xuất hiện ở Lôi Tiên điện.

Cột sáng cao tới tận trời, tỏa ra một nguồn lực cực mạnh. Ngay lúc cột sáng sắp sửa tiêu tán, tu sĩ Dương thực đang chuẩn bị hóa thành ánh sáng, lớn tiếng nói:

- Tiền bối! Xin cho biết tục danh. Đại ân vĩnh viễn không quên.

- Hứa Mộc... - Vương Lâm biến mất theo cột sáng. Ánh mắt Tây Tử Phượng sáng ngời, thầm nói:

- Hứa Mộc.

- Đại ân vĩnh viễn không quên. - Trong tích tắc khi cột sáng biến mất, tất cả tu sĩ bên trong gần như cùng mở miệng nói.

Bọn họ sẽ ghi nhớ cái tên Hứa Mộc đó, cả đời sẽ không bao giờ quên.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 802 : Cuối ranh giới.

Trong tích tắc khi cột sáng biến mất, mảnh đất nhỏ nhanh chóng bị khe nứt nuốt chửng không còn lại một chút dấu vết. Toàn bộ Lôi tiên giới vào lúc này bị những cơn gió từ trong vết nứt thổi ra tàn phá. Những cơn gió lạnh lẽo càng lúc càng nhiều. Cuối cùng chúng gần như cuộn lại với nhau thành một cơn lốc xoáy từ trong vết nứt thổi ra.

Trong tiên giới, những mảnh đại lục không ngừng biến mất. Cả Lôi tiên giới, những mảnh đại lục còn sót lại chưa tới con số hai mươi. Từ trong làn gió lạnh một tảng băng từ từ xuất hiện cứ vậy tỏa ra. Cuối cùng chưa tới hai mươi mảnh lục địa còn sót bị đóng băng tất cả. Từ xa nhìn lại, tảng băng đen có một thứ gì đó âm u quỷ dị, khiến cho người nhìn thấy cảm giác ớn lạnh.

Ngay cả Lôi quang thiết liên tiếp xúc gần với hai mươi mảnh lúc địa cũng xuất hiện những cục băng. Trong phút chốc, chúng nhanh chóng lan rộng rồi toàn bộ lôi quang thiết liên cũng bị đóng băng.

Trong Lôi tiên giới, những tu sĩ chưa kịp rời đi, bị cơn gió thổi qua liền đóng băng, giữ nguyên động tác khi còn sống. Có người thì đang phi hành, có người thì đang giãy dụa hay đứng đó nhắm mắt chờ cái chết. Cũng có người thân thể nát bét nhưng không tiêu tán. Toàn bộ thịt nát hay máu huyết trong nháy mắt bị đóng băng tạo ra một quang cảnh đáng sợ.

Trên một mảnh đại lúc có một tu sĩ trung niên bị đóng băng. Trước mặt người đó có một thanh phi kiếm đang trôi nổi cũng bị đóng cứng giữa không trung. Mà cũng không chỉ một mình pháp bảo của hắn bị đóng băng. Gần như pháp bảo của tất cả mọi người cũng không thể thoát khỏi tình trạng tương tự. .

Thậm chí có người đang thi triển thần thông bị làn gió thổi qua mà đóng băng, khiến cho trong lớp băng bao phủ bên ngoài thân thể còn có cả ánh sáng yếu ớt lóe ra từ pháp bảo.

Trong Lôi tiên giới cũng chỉ còn sót lại chút ánh sáng đó mà thôi. Vào lúc này, những đốm sáng đó giống như một bầu trời đầy sao rất đẹp. Nhưng nếu lại gần lại hoàn toàn khác. Sau khi đóng băng, Lôi tiên giới hoàn toàn bị phá hủy chỉ còn lại một tảng băng màu đen nói cho hậu nhân biết ở đây đã từng xảy ra chuyện gì.

Một bóng kiếm chợt lóe lên trong Lôi tiên giới đang bị đóng băng. Những lớp băng xung quanh như không hề có bất cứ sự ảnh hưởng nào đối với cái bóng kiếm đó. Ảo ảnh của thanh kiếm chính là một thanh trường kiếm có một cái tua kiếm đang phất phơ.

Trên mũi kiếm có một người đang đứng. Thân thể người này cũng chỉ là một chút ảo ảnh. Người đó bình tĩnh nhìn về phía trước mà mỉm cười. Một tia sáng chợt lóe lên, bóng người đó và kiếm quang biến mất.

Vào lúc này, trên tinh vực La Thiên, tại đại lục thứ tư chợt có một trăm vị trí xuất hiện những làn sóng không khí dao động. Vị trí xuất hiện của những làn sóng đó khác nhau, nhưng thời gian đều cùng một lúc.

Trong mỗi làn sóng lại có một tu sĩ. Sau khi những người đó xuất hiện đều hết sức kích động. Cái cảm giác như được sống lại khiến cho bọn họ không thể nào giữ được bình tĩnh.

Sau khi xác định phương hướng, tất cả đều nhanh chóng trở về gia tộc. Chuyện có liên quan tới Lôi tiên giới từ từ truyền khắp cả tinh vực La Thiên. Trong câu chuyện đó có một cái tên được hơn trăm tu sĩ của hơn mười gia tộc tu chân truyền đi. Đó là người mà trước cánh cửa của Lôi tiên giới, khi mà quái nhân tóc bạc thôn phệ tu sĩ đang xuất hiện mà kháng lại.

Đó là người mà vào lúc nguy hiểm đã sử dụng thần thông giúp cho đám tu sĩ thoát khỏi tử vong.

Đó là người mà vào lúc Lôi tiên giới sập xuống đã giúp cho người khác có được niềm tin, lại sử dụng một mảnh đại lục nhỏ trăm trượng để cứu mọi người. Đó cũng là người dẫn mọi người nhảy vào truyền tống trận của Lôi Tiên điện. Một tiếng quát "Nhường đường" không một người nào dám ngăn cản. Trước khi truyền tống trận tan biến đã dẫn mọi người vào đó mà rời đi.

Người đó có tên là Hứa Mộc.

Trong số trăm tu sĩ đó thuộc về các gia tộc có lớn có nhỏ. Nhưng mấy chục gia tộc tu chân hợp lại một chỗ thì có thể tạo ra một lực lượng không thể xem thường. Dưới lực lượng đó, lần đầu tiên thấy Lôi Tiên điện không hề đề cập một chút tới chuyện về truyền tống trận, coi như không hề xảy. Trên thực tế, hơn mười gia tộc tu chân cũng không thể không nói tới việc này, không thể không tôn sùng cái tên Hứa Mộc.

Dù sao thì mỗi tộc nhân xông vào cấm địa truyền tống trận của Lôi Tiên điện cũng đều là một chuyện nguy hiểm đối với toàn tộc. Mà việc này cơ bản không thể che giấu, chắc chắn Lôi tiên điện cũng đã biết.

Chờ đợi Lôi Tiên điện sát phạt chẳng bằng kết hợp lại một chỗ. Như thế may ra vẫn còn một con đường sống. Nếu không, tộc nhân chỉ có cách chạy khỏi Lôi tiên giới. Nhưng tộc nhân có thể đi tới Lôi tiên giới cũng đều là đệ tử chân truyền của mỗi gia tộc, là lực lượng nòng cốt trong tương lai của mỗi gia tộc, làm sao có thể tiêu diệt. .

Mỗi một người chưởng quản gia tộc đều là những kẻ thâm sâu. Đạo lý đó hiển nhiên là bọn họ hiểu rất rõ. Vì vậy mà tất cả đã thành công xóa bỏ chuyện xông vào cấm địa Lôi tiên giới.

Nhưng đồng thời, cái tên Hứa Mộc cũng được bọn họ lan truyền ra ngoài.

Nhất là qua cái miệng của những người được cứu ra, cái tên Hứa Mộc đã được phóng đại lên không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng cũng chẳng người nào có thể phân biệt được tu vi của Hứa Mộc là gì?

Gia chủ sau khi hỏi tộc nhân một cách cẩn thận, nhất là khi nghe nói tới trận đánh với quái nhân tóc bạc mà ai nấy đều hoảng sợ.

Cuối cùng, cái tên Hứa Mộc ở tinh vực La Thiên đã trở thành một cơn gió lốc cứ vậy mà lan ra ngoài. Tuy nhiên cũng chẳng có người nào gặp lại hắn. Hắn biến mất không còn có một chút tăm hơi, trở thành một sự bí ẩn.

Ở khu vực phía Tây của tinh vực La Thiên.

Đây là một khoảng tinh không rộng lớn với vô số tinh vân tỏa ra ánh sáng, tạo thành khung cảnh kì dị. Chúng khiến cho người nhìn thấy cũng phải say mê.

Trong tinh vực La Thiên, ở bốn vùng Đông Tây, Nam Bắc thì ở vùng phía Tây có số lượng mãnh thú nhiều nhất. Mặc dù có diện tích lớn nhưng tu sĩ ở đây so với trước kia có thể nói là không nhiều lắm. Thậm chí có thể nói trong cả vùng phía Tây cũng chỉ có gần bảy nơi mà tu sĩ không thể bước vào. Bởi vì nơi đó, cho dù là tinh không cũng rất nguy hiểm. Bởi thường thường mãnh thú ở đây vượ sa sức chịu đựng của mãnh thú.

Nơi đây được tu sĩ La Thiên gọi là đường biên giới.

Chỉ có một số người có đại thần thông, có lẽ bởi vì cần một số tài liệu luyện đan hoặc bảo vật mới tiến vào khu vực ranh giới này. Nhưng bọn họ cũng không dám xâm nhập quá sâu, chỉ di chuyển ở phía ngoài. Bởi vì sâu trong vùng ranh giới có những vị trí hết sức kinh khủng.

Vào lúc này, trong khu vực phía Tây của tinh vực La Thiên, ở sâu vị trí trung tâm của vùng ranh giới là một vùng ảm đảm không có chút ánh sáng, chỉ có một bóng tối bao phủ. Đưa tay lên gần như không thấy được năm đầu ngón tay.

Trong tinh không không hề có một đốm sáng, bóng tối khiến cho người ta sợ hãi. Đồng thời không gian yên tĩnh một cách đáng sợ, giống như từ lâu tới nay, nơi này không có bất cứ một người nào đặt chân tới. Trong bóng tối chợt xuất hiện một điểm sáng. Lúc đầu, điểm sáng rất yếu, nhưng một lát sau nó liền tỏa ra ánh sáng chói mắt. Thậm chí toàn bộ khoảng không gian cũng lập tức được chiếu sáng.

Trong khoảng khắc ánh sáng chiếu rọi, có thể thấy trong tinh không có tầng tầng, lớp lớp sương mù. Làn sương đó như sợ ánh sáng nên vào lúc mà ánh sáng tỏa ra, chúng nhanh chóng co lại một phía. Trong nháy mắt để lộ ra một khoảng trống rộng ngàn trượng.

Điểm sáng đó từ từ lớn dần, cuối cùng tạo thành một gợn sóng. Trong sự chấn động của không gian, giữa vòng sóng xuất hiện một cái bóng người.

Bóng người đó từ từ rõ ràng, rồi xuất hiện một người.

Vừa xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm có một sự cẩn thận. Bởi trong khoảng khắc ánh sáng biến mất, hắn đã nhìn rõ tất cả mọi thứ. Mà ngay sau khi vầng ánh sáng biến mất, sương mù ngoài ngàn trượng lập tức nhúc nhích, chực bao phủ toàn bộ phạm vi ngàn trượng đó lại.

Sau khi vòng ánh sáng biến mất, không gian trước mặt Vương Lâm tối sầm lại. Nhưng lập tức tóc gáy toàn thân hắn dựng đứng, cảm giác nguy hiểm lan ra khắp toàn thân.

Chẳng cần phải nghĩ ngời, nguyên thần của hắn nhanh chóng vận động, hai tay bắt quyết. Nhất thời, hai quả lôi cầu sáng ngời phát ra những tiếng loẹt xoẹt xuất hiện trên hai tay của hắn.

Trong khoảng khắc khi hai quả cầu xuất hiện, quang cảnh xung quanh lại hiện lên. Lúc này, chỉ thấy sương mù đã bao phủ tới phạm vi còn cách đó hơn trăm trượng, đang tiếp tục lan tới. Nhưng lúc này bị ánh sáng của tia chớp chiếu tới, chúng vội vàng lui lại tới ngoài ngàn trượng.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, nhìn chằm chằm về làn sương mù cách đó ngàn trượng mà không khỏi nhíu mày.

- Đây là đâu?

- Làn sương mù có chút gì đó không bình thường, bên trong như ẩn chứa một tính mạng nào đó. - Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm, tay phải hắn giơ quả cầu đang phát ra những tiếng nổ, về phía trước mà đi.

Trong nháy mắt, làn sương mù tách ra một con đường để cho lôi cầu xâm nhập. Vương Lâm theo sát phía sau, cứ vậy mà đi về phía trước. Hắn cứ bám theo lôi cầu, tiếp tiếp tục đi. Cho tới tận lúc ánh sáng của quả cầu yếu dần mà vẫn chưa ra khỏi làn sương mù.

Trên đường di, Vương Lâm vẫn luôn nhíu mày. Sương mù xung quanh hoàn toàn không bình thường. Thần thức của hắn không dám tản ra bởi bản thân có cảm giác nếu làm như thế sẽ khiến cho sương mù có sự thay đổi bất ngờ.

Cảm giác đó tuy có chút mông lung nhưng lại rất mạnh.

Phi hành ba ngày liên tiếp, Vương Lâm chợt dừng lại. Phía trước vẫn là làn sương mù vô tận, không hề có một chút thay đổi, giống như nó không hề có điểm cuối vậy. Suy nghĩ một chút, hai mắt Vương Lâm chợt sáng ngời. Hắn từ từ bình tĩnh lại, tinh thần thả lỏng, bước về phía trước một bước. Lập tức, một gợn sóng từ chân hắn xuất hiện.

Hai mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, thử dung nhập vào trong không gian. Hắn lại bước tiếp bước thứ hai. Tới lúc này, gợn sóng dưới chân hắn càng lúc càng nhiều tản ra xung quanh. Vương Lâm đã tìm được cái cảm giác dung nhập vào trong không gian. .

Lúc này đây có thể nói là lần dung nhập vào trong trời đất nhanh nhất của hắn. Tất cả đều là nhờ công của Viêm Lôi tử. Vào lúc này, nguyên thần của Vương Lâm có thể nói là đã có cực nhiều kinh nghiệm dung hợp với trời đất. Ngay cả thân thể bên ngoài cũng vậy.

Tới bước thứ ba, trong khoảng khắc khi chân Vương Lâm hạ xuống, hắn liền biến mất, chỉ còn lại một vòng sóng ở đó mà thôi. Một lát sau, không gian liền bị sương mù xung quanh ập tới, trở lại một khoảng không vô tận không hề có một chút ánh sáng.

Không biết bao nhiêu lâu, chẳng biết cách đó bao xa, giống như là ở cuối làn sương mù. Mặc dù ở đây vẫn có sương mù nhưng mức độ đậm đặc của nó trở nên mỏng manh hơn rất nhiều. Đột nhiên một làn sóng chợt

xuất hiện khiến cho sương mù chợt tản ra. Trong khoảng khắc đó, hình ảnh của Vương Lâm ngưng tụ rồi bước ra khỏi gợn sóng.

Nhưng khoảng khắc mà hắn bước ra ngoài, hắn lại biến sắc.

Đây đúng là ở cuối của làn sương nhưng cách Vương Lâm ba trượng lại có một bức tường thịt đỏ sậm. Bức tường thịt đó quá lớn, kéo dài không thể nhìn thấy điểm cuối. Thậm chỉ ngẩng đầu nhìn lên cũng chỉ toàn thấy thịt và thịt.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 803 : Thượng tiên.

Sắc mặt Vương Lâm hết sức âm trầm. Khi hắn vừa dung hợp với trời đất, trong lòng suy nghĩ chính là tinh cầu tu chân của hắn. Nhưng sau khi dung hợp với không gian liền cảm giác như đụng phải một bức tường, bắt buộc bản thân phải tìm cách. Cuối cùng, hắn xuất hiện ở đây. .

Khi nhìn thấy bức tường thịt, Vương Lâm đã hiểu tại sao trong trạng thái dung hợp lại cảm giác như chạm phải bởi một bức tường. Hiển nhiên đó

chính là do bức tường thịt khổng lồ này gây nên.

Nói nó là bức tường thịt là bởi vì nó cũng không đứng yên mà vẫn nhúc nhích. Trên đó vẫn có một thứ nào đó đang di chuyển.

Vương Lâm cau mày, bay lên theo bức tường. Nhưng tích tắc khi thân thể của hắn vừa mới dịch chuyển, bức tường thịt liền nhúc nhích. Nhất thời, trên bề mặt xuất hiện vô số khe hở, rồi từ trong các khe hở phun ra một làn khói đen.

Vương Lâm nhanh chóng né tránh làn sương. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, hắn nhìn chằm chằm làn sương mới được phun ra. Làn sương đó có một xung lực thật lớn, sau khi xuất hiện liền dung nhập vào trong làn sương bên ngoài.

Quá trình phun ra sương mù diễn ra trong khoảng nửa nén nhang, sau đó nó từ từ trở lại bình thường. Sương mù phun ra càng luc càng ít, cuối cùng không còn lấy một chút. Cái khe trên bức tường thịt từ từ co lại.

Vương Lâm nhìn quanh bức tường thịt không nhìn thấy điểm cuối đó rồi đưa ra một quyết định. Hắn nhanh chóng lao vào cái khe hở đang thu nhỏ. Trong khoảng khắc mà hắn chui vào đó, cái khi bên ngoài liền khép lại.

Đây là một con đường rất hẹp, ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang rồi lao về phía trước với một tốc độ cực nhanh khiến cho trong con đường xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Cái khe phía sau lưng hắn cứ thế khép lại giống như đang đuổi theo Vương Lâm. Vương Lâm cũng chẳng để ý xem phía sau như thế nào, chỉ nhìn chăm chú về phía trước. Cuối cùng khoảng cách tới điểm cuối càng lúc càng gần.

Con đường đó không dài giống như Vương Lâm tưởng tượng. Một lát sau, hắn nhanh chóng tới điểm cuối của nó rồi vọt ra khỏi miệng. Vào lúc mà hắn lao ra khỏi cái miệng của con đường, bên tai chợt vang lên một tiếng hét kinh hãi, thu hút sự chú ý của hắn.

Ở đây cũng không phải là một khu vực đen tối. Trên bầu trời rải rác lóe lên những điểm sáng, ánh sáng của chúng chiếu tới tận đây. Phía trước mặt là một cái đại lục đang lơ lửng giữa không trung. Đại lục đó rất rộng, không thể thấy được nó rộng như thế nào. .

Cách đó một khoảng xa xa, có một nam tử áo vải đang đứng. Tướng mạo của người đó tầm thường, trên mặt có vài ký hiệu giống như một sợi chỉ vặn vẹo. Trong tay người đó cầm một cái pháp khí kỳ quái. Cái pháp khí đó giống như một cái vòi ấm rất dài nhưng rõ ràng là to hơn rất nhiều và cao hơn nửa người.

Tiếng kêu kinh ngạc là do dân cư phía sau phát ra. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt sợ hãi rồi nhanh chóng lui lại. Trong mắt hắn, Vương Lâm

chẳng khác gì một con mãnh thú vậy.

Vương Lâm có thể thấy nam tử đó không hề có một chút linh lực, còn tiên lực lại càng không thể có. Nhưng không ngờ người đó lại có thể phi hành hiển nhiên không phải là chuyện tầm thường.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là ký hiệu ở trên mặt người đó mang tới cho Vương Lâm một cảm giác quen thuộc. Nhìn thấy nam tử lui lại phía sau, hắn chẳng hề nghĩ ngợi, nhún người đuổi theo.

Sau khi Vương Lâm lao ra ngoài, cái khe phía sau từ từ khép lại.

Sự sợ hãi trong mắt nam tử càng lúc càng rõ. Trong lúc hắn đang lùi lại, ký hiệu trên mặt chợt nhúc nhích, kéo dài tới mi tâm. Trong phút chốc, trên mi tâm xuất hiện một gốc thực vật có bảy lá. Những cái lá trên gốc thực vật đó xòe rộng liền có một luồng lực kỳ dị bao phủ toàn thân nam tử. Trong phút chốc, tốc độ của người đó tăng lên gấp bội, chẳng khác gì thuấn di mà biến mất.

Vương Lâm nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt hắn liền sáng ngời.

- Tiên Di tộc.

Tốc độ của hắn tăng lên nhanh hơn, tay phải bắt quyết. Trong cơ thể nguyên lực vận chuyển, rồi đưa tay vỗ nhẹ một cái vào không gian. Lập tức, nguyên lực tỏa ra tạo nên một sự dao động khiến cho không trung phía trước vặn vẹo. Thân ảnh nam tử liền xuất hiện.

Ánh mắt người đó ngơ ngác, nhưng một lát sau chỉ còn sự sợ hãi. Trước mặt hắn, Vương Lâm chậm rãi bước tới đứng đối diện.

Nam tử run rẩy, phát ra một tiếng rít rồi lại tiếp tục lùi. Vương Lâm nhướng mày, tay phải chộp một cái vào khoảng không khiến cho thân thể nam tử chợt cứng đờ, giống như có một bàn tay vô hình bắt được hắn, rồi lôi hắn lại bên cạnh Vương Lâm.

Túm lấy người, đó Vương Lâm định lên tiếng hỏi. Nhưng đúng vào lúc này, nét mặt Vương Lâm chợt thay đổi quay đầu nhìn lại phía sau. Trong mắt hắn, từ phía đại lục vào lúc này có một trăm đạo cầu vồng với màu sắc khác nhau, tỏa ra một thứ hai thở đáng sợ đang lao tới đây với tốc độ cực nhanh.

Gần như chỉ trong chớp mắt, hơn trăm đạo cầu vồng đã tới gần. Khi tới cách Vương Lâm khoảng trăm trượng, ánh sáng liền biến mất, xuất hiện một đám người cũng mặc quần áo bằng vải thô. .

Đám người mới tới tất cả đều là nam. Phần lớn khuôn mặt ở độ tuổi tủng niên. Tất cả mọi người nhìn Vương Lâm chằm chằm, ánh mắt có một sự sợ hãi. Trên mặt họ và phần tay chân lộ ra ngoài đều có những ký hiệu.

Nhất là ở mi tâm có hình ảnh một loại thực vật đang lóe lên. Chỉ có điều lá cây của chúng co lại, không nhìn ra được là có bao nhiêu lá.

Từ trong đám người có một lão già đi ra. Mái tóc người đó bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn nhìn Vương Lâm mà ánh mắt có một sự kính động. Lão liếc mắt nhìn tay phải Vương Lâm.

- Thượng tiên tới đây không biết có yêu cầu gì? - Nét mặt của lão hết sức cung kính, ánh mắt nhìn chăm chú vào hình cảnh bộ xương thú trên tay phải hắn.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại cảm thấy chấn động. Với định lực của hắn qua ngàn năm tu luyện có thể giữ cho nét mặt không hề thay đổi. Mặc dù vào lúc này, trong lòng cảm thấy khiếp sợ nhưng nét mặt vẫn không có một chút biểu hiện.

Cách gọi thượng tiên nếu do người bình thường phát ra thì không có nhiều ý nghĩa. Nhưng nếu do người của Tiên Di tộc nói ra thì lại có ý nghĩa bất đồng. Càng quan trọng hơn là thượng tiên cũng không phải chỉ là một cách gọi tôn kính. Nếu trước khi đi tới Tàng Phẩm các, Vương Lâm có lẽ sẽ không suy nghĩ nhiều. Nhưng vào lúc này, muốn không nghĩ cũng không được.

- Ngươi có thể nhận ra tu vi của ta? - Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nói một cách chậm rãi.

Lão nhân gật đầu, nhìn tay phải của Vương Lâm chằm chằm. Sự kích động trong mắt càng nhiều, nói:

- Bát phẩm thượng tiên. Hạ dân có thể nhận ra.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn lão nhân. Đối phương tự xưng là hạ dân, ánh mắt cứ nhìn vào tay phải của mình khiến cho Vương Lâm cảm giác ngạc nhiên. Từ cách xưng hô và ánh mắt kính sợ đó, Vương Lâm chợt xuất hiện một ý nghĩ lớn mật.

"Chẳng lẽ...chẳng lẽ những người này không biết chuyện tiên giới đã biến mất. Nếu đúng như vậy thì bọn họ đã ở đây từ vô số năm trước.

Trầm mặc một lúc, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu, Vương Lâm nói:

- Bao nhiêu lâu rồi không có tiên nhân tới đây?

Sắc mặt lão nhân tối sầm lại, cung kính nói:

- Từ khi Tiêu Dao tiên vương hạ xuống đạo tiên dụ cuối cùng đã qua rất nhiều năm. Thời gian cụ thể thế nào thì hạ dân không thể nhớ được.

- Tiêu Dao... - Vương Lâm chợt hiểu ra vì sao đối phương cứ nhìn chằm chằm vào tay phải của mình. Vào lúc này, hắn giơ tay phải lên, để lộ ra hình ảnh bộ xương thú, mắt nhìn lão nhân chằm chằm, nói:

- Ngươi biết cái này?

Sự kích động trong mắt lão nhân càng nhiều. Lão nói một cách cung kính:

- Pháp bảo Tử Mẫu Đạo Khô của Tiêu Dao tiên vương, hạ dân có thể nhận ra. Thượng tiên có pháp bảo của Tiêu Dao tiên vương chắc chắn là người thân cận bên cạnh người. Lần này tới đây có phải vì Huyền Âm đỉnh hay không?

Vương Lâm liếc mắt nhìn lão nhân một cái nhưng không nói gì. Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía đại lục.

Lão nhân vội vàng cung kính nói:

- Do hạ dân chiêu đãi không cẩn thận. Mời thượng tiên! Linh Tiên quả đã chín từ lâu rồi. Để lão phu kêu người mang tới cho Thượng tiên nhấm nháp.

Được lão nhân dẫn đường, thần sắc Vương Lâm vẫn thản nhiên đi theo phía sau. Các tộc nhân của tộc Tiên Di khác thì đi ở phía sau, ánh mắt sợ hãi không dám tới quá gần. Người lúc trước bị Vương Lâm bắt vào lúc này cũng được hắn thả ra. Ánh mắt gã nhìn Vương Lâm hết sức sợ hãi.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 804 : Tộc tiên tuyển.

Bám theo sau lão nhân, khoảng cách của Vương Lâm tới đại lục càng lúc càng gần. Một lát sau đã tới được bên ngoài. Trước mắt hắn hiện ra một cái bình nguyên màu mỡ. .

Bình nguyên vô cùng rộng lớn. Những con gió nhẹ thổi tới mang theo cả mùi cỏ thơm ngát, thấm vào trong lòng khiến cho người ta có cảm giác hết sức thoải mái. Lão nhân vẫn không dừng lại, cung kính đi trước dẫn đường.

Ở trung tâm của bình nguyên có một loạt các kiến trúc cổ xưa nằm rải rác. Tuy chúng chưa bị tàn phá, nhưng vẫn phủ đầy dấu vết của thời gian.

Dấu vết đó rất nhạt nhưng từ sau khi Vương Lâm có được Trừu Hồn thuật liền rất nhạy cảm với hơi thở đó. Khi tới cách khu kiến trúc đó khoảng ngàn rượng, Vương Lâm đang phi hành liền dừng lại, cúi đầu nhìn xuống.

Cỏ xanh ở đây với bên ngoài thoáng nhìn không có gì khác nhau, nhưng Vương Lâm vốn có một sự am hiểu đối với cấm chế, lại thêm sự chỉ dẫn của Lý Nguyên ở Lôi tiên giới vì vậy khiến cho hắn càng hiểu thêm rất nhiều đối với chúng. Vì vậy mà bây giờ, chỉ cần liếc mắt một cái, hắn có thể thấy được bên ngoài khu kiến trúc có một cái cấm chế không lồ.

Lão nhân thấy ánh mắt của Vương Lâm liền cung kính nói:

- Thượng tiên! Trận pháp này là do năm đó tiên vương tự mình bày ra để giúp cho tộc của ta không bị Vụ thú xâm hại.

Vương Lâm không biết vụ thú là gì, chỉ hơi gật đầu không nói. Nhưng trong lòng hắn lại xuất hiện một cảm giác hứng thú đối với nơi này.

- Tiêu Dao tử! Tộc Tiên Di...lại còn có cả Huyền Âm đỉnh. Cuối cùng thì đây là nơi nào?

Trong lúc Vương Lâm đang suy nghĩ, từ xa liền vọng tới những tiếng ồn ào.

Chỉ thấy từ trong vô số những kiến trúc có một nhóm người rất đông bay ra. Trong số họ có cả nam, nữ. Quần áo của mọi người đều giản dị. Bọn họ không dám bay tới quá gần mà chỉ đứng ở xa để nhìn. Trong các tòa kiến trúc phía dưới còn có cả những đứa trẻ nhỏ đang mở to mắt nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm thấy nhiều người như vậy cũng cảm giác choáng váng. Hiển nhiên ở đây chính là một bộ tộc Tiên Di hoàn chỉnh. Chẳng biết bọn họ đã sinh sống ở đây bao nhiêu năm mà còn được đến bây giờ.

Những người bay lên bầu trời thấy Vương Lâm tới gần, cứ vậy mà lùi lại, không dám đến gần. Rất nhiều người trong đó, ánh mắt có một sự sợ hãi.

Lão nhân đang đi trước dẫn đường cho Vương Lâm liền sầm mặt lại. Lão mở miệng nói với đám tộc nhân vừa bay ra mấy câu gì đó bằng một thứ ngôn ngữ khác lạ. Đám người vừa bay ra liền im lặng nhìn nhau rồi tản ra. Lão nhân vội vàng xoay người về phía Vương Lâm, cung kính nói:

- Mời thượng tiên. Nơi này chính là chỗ ở của tộc chúng ta.

Lão nhân vừa nói, vừa hạ xuống phía dưới. Khi tới một cái kiến trúc cao nhất, lão liền dừng lại rồi khom người đứng một bên.

Vương Lâm hạ xuống đất rồi nghĩ tới điều gì đó liền dụng thần thức tản ra. Tuy nói không có vấn đề gì e ngại, nhưng hắn vẫn không đi vào, nói một cách chậm rãi:

- Ở đây được rồi. Không cần đi vào.

Lão nhân ngẩn người, nét mặt có chút khổ sở, nhưng cũng không yêu cầu tiếp, chỉ gật đầu. .

Trên bầu trời, tộc nhân của tộc Tiên Di liền tụ lại, vây bốn phía xung quanh. Nét mặt bọn họ lo lắng, nhìn xuống một cách chăm chú.

- Thượng tiên... - Lão nhân chưa nói xong đã bị Vương Lâm cắt lời. Vào lúc này, sắc mặt Vương Lâm bình tĩnh nhìn lão nhân mà nói:

- Vì sao các người nhìn thấy ta lại có sự sợ hãi như vậy?

Sự khổ sở trên mặt lão càng nhiều. Sau khi trầm mặc một lát, lão thở dài, nói:

- Người của tiên giới rất lâu chưa tới đây. Tiên Vương giống như bỏ rơi chúng ta. Ở đây, hạ dân chính là người lớn tuổi nhất. Nhưng không dám giấu thượng tiên rằng ngài là tiên nhân đầu tiên mà hạ dân được gặp. Nếu không có điển tịch của tộc ta ghi chép lại thì chỉ sợ là hạ dân cũng

không nhận ra thân phận của thượng tiên, càng không cần nói tới người khác trong tộc.

Vương Lâm không nói gì, chỉ nhìn đối phương. Lão nhân do dự một chút rồi nói: .

- Tộc của ta dâng tặng sinh mệnh cho Tiêu Dao tiên vương, đời đời bảo vệ Huyền Âm đỉnh. Nhưng từ ba ngàn năm trước, Huyền Âm đỉnh cứ cách trăm năm lại mở ra một lần. Mỗi lần đều phun ra ngoài một làn sương đen lớn. Làn sương đen đó hóa thành yêu thú, thậm chí có con cực mạnh có thể hóa thành hình người. Trong ba ngàn năm qua, người của tộc ta chết trong tay vụ thú có thể hóa thành hình người không biết bao nhiêu mà lần. Vì vậy mà từ đó tới nay, hễ nơi đây xuất hiện người lại gần như toàn bộ đều là do sương mù biến thành. Về phần tộc của ta thì do có ký hiệu trên người nên đám vụ thú không thể biến thành.

- Vì vậy mà khi thượng tiên xuất hiện, ngoại trừ hạ dân có thế thấy được ra, những người khác không thể nhận được. Thậm chí cho dù hạ dân có nói thì bọn họ vẫn hoài nghi thượng tiên là do vụ thú biến thành. - Lão nhân thở dài, nói ra nguyên nhân.

Vương Lâm gật đầu. Lời nói của lão nhân có được một chút tin cậy nhất định. Kết hợp câu chuyện với ánh mắt của mọi người ở xung quanh, có vài phần như lời lão nhân nói.

- Huyền Âm đỉnh ở đâu? - Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi nói/

Lão nhân cung kính một chút rồi nói:

- Tại cấm địa của tộc ta. Thượng tiên muốn đi bây giờ?

Vương Lâm trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Hắn muốn nhanh chóng nhìn xem Huyền Âm đỉnh cuối cùng là vật như thế nào.

Lão nhân đang định mở miệng, chợt có một tiếng hét lớn từ trong đám người phát ra.

- Tiên tổ! Không thể đưa người này tới Huyền Âm đỉnh. - Âm thanh đó giống như tiếng sét vang vọng trong không trung. Cùng lúc đó, từ trong đám người trên bầu trời chợt tách ra một con đường. Chỉ thấy một đại hán cao khoảng một trượng, bước tới. Nửa thân trên của người đó có đầy ký hiệu màu đen. Mà những ký hiệu đó gần như bao phủ toàn thân hắn, ngay cả cổ và mặt cũng vậy. Ở mi tâm của đại hán có một cây thực vật với mười ba lá đang nhúc nhích một cách quỷ dị, khiến cho hắn có cảm giác yêu dị.

- Mười ba lá! - Vương Lâm nhìn chăm chú. Trong trí nhớ của hắn thì Tiên Di tộc ở Chu Tước tinh nhiều nhất cũng chỉ có mười một lá.

- Tương đương với tu sĩ Dương Thực. - Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhìn đại hán.

Chỉ mấy bước, đại hán đã tới nơi. Sự xuất hiện của hắn khiến cho tộc nhân Tiên Di tộc xung quanh hoan hô rầm rộ, nét mặt sùng kính.

- Tháp Sơn! Không được bất kính đối với Thượng tiên. - Lão nhân bên người Vương Lâm quát lên.

Ánh mắt đại hán chợt lóe lên hàn quang, nhìn lão nhân chằm chằm, cười lạnh:

- Tiên tổ già rồi. Chẳng lẽ vẫn cứ cuồng vọng về tiên nhân như vậy hay sao? Trên thế gian này chỉ sợ là không hề có sự tồn tại của tiên nhân. Điển tịch của tổ tông đều là tự mình soạn ra. Nếu không thì làm sao bao nhiêu năm qua, tộc của ta chưa bao giờ gặp bất cứ một tiên nhân nào tới đây?

- Câm mồm! Tộc Tiên Tuyển của ta từ xưa đã là sứ giả của tiên nhân ở trên đời. Nếu không có sự tồn tại của tiên nhân thì làm sao lại có sự tồn tại của tộc chúng ta. Chưa kể, tiên dụ năm đó của tiên vương, ngươi dám không tin? - Sắc mặt lão nhân âm trầm, quát to.

- Tin? Vị tiên vương đó cũng chỉ là một chút thần thức còn sót lại của một cường giả nào đó mà thôi. Làm sao có thể khiến cho ta tin? Đi tin một cái thần thức lưu lại bao nhiêu năm thì ta đi tin thực lực của mình còn hơn.- Đại hán nắm chặt tay phải, ánh mắt có một sự tự tin mạnh mẽ.

- Đại nghịch bất đạo. - Lão nhân run rẩy, chỉ tay về phía đại hán, cắn răng nói:

- Ngươi...

- Ta đại nghịch bất đạo thì sao? Tiên nhân...tiên nhân! Tộc của ta tại nơi âm u này bao nhiêu năm vân tuân theo tiên dụ mà thủ hộ Huyền Âm đỉnh nhưng đổi lại cái gì? Vụ thú trong Huyền Âm đỉnh làm cho tộc nhân của ta tử vong. Khi vụ thú tàn sát người của tộc ta, tiên nhân ở đâu? Lão tổ đừng có nhắc tới tiên nhân. Hôm nay, cho dù người này là tiên nhân thật thì Tháp Sơn ta cũng phải giết tiên.

Đại hán vừa nói vừa nhìn Vương Lâm, sắc mặt lạnh lùng. Đột nhiên, hắn bước tới tung quyền, đánh về phía Vương Lâm. Một quyền vừa xuất liền phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Có thể nhìn thấy từng cái ký hiệu xuất ra trong không trung, vây xung quanh nắm tay của đại hán, giống như một thứ trận pháp kỳ dị.

- Tiên nhân! Xuất ra tiên lực để cho ta nhìn một cái xem tiên nhân dựa vào cái gì mà được gọi là tiên.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng. Hắn hiểu rất rõ tộc Tiên Di. Người này hiển nhiên không phải Phù Chú sư mà là Đại Phù sĩ tu luyện thân thể.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 805 : Vụ thú.

Một quyền vừa tới, Vương Lâm cảm nhận được thân thể như bị trói chặt do bị một thứ lực kỳ dị nào đó bao phủ, khóa hết mọi đường lui. Nét mặt Vương Lâm vẫn bình thản, nói:

- Có chút lực nhưng như thế không đủ. - Dứt lời, Vương Lâm nhấc chân phải dậm nhẹ một cái xuống đất.

Nhất thời một loạt tiếng động ở mặt đất dưới chân Vương Lâm nhanh chóng lan ra xung quanh. Thoáng cái, lực trói buộc thân thể Vương Lâm chợt biến mất. Thanh âm giống như mặt kính bị nghiền nát vang lên, toàn bộ lực đang giữ lầy Vương Lâm chợt tan rã. Ngoại trừ điều đó ra, lực lượng đó liền cuộn tròn quét về bốn phía.

Đại hán vừa tung quyền liền biến sắc. Hắn cảm nhận được một cơn gió mạnh đập vào mặt khiến cho thân thể chậm lại.

Vương Lâm từ từ bước tới trước mặt đại hán. Tay phải của hắn giơ lên, chạm nhẹ vào ngực đại hán một cái khiến cho thân thể của gã run rẩy, hai chân cứ vậy mà lui lại phía sau. Ký hiệu toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lùi một cái mà đã hơn mười bước. Ngực đại hán không hề bị thương nhưng cơ thể như có một con gió lốc cuồn cuộn nổi lên ở bên trong. Chỉ có điều do có tác dụng của ký hiệu nên cũng không quá mức nghiêm trọng, chỉ nghỉ ngơi một chút liền hồi phục.

Nét mặt đại hán dữ tợn, hét lớn một tiếng. Tay phải của hắn vỗ về phía trước phát ra những tiếng ầm ầm. Cùng lúc đó, ký hiệu trên toàn thân đại hán đồng loạt nhúc nhích như bay ra ngoài. Trong phạm vi ngoài mười trượng quanh người hắn tràn ngập vô vàn ký hiệu.

Đại hán lao mạnh về phía trước một cái, những ký hiệu quanh người lập tức lao về phía Vương Lâm.

Mức độ thân thể của đại hán tuy nói kém với tiên vệ của hắn năm đó nhưng cũng không khác nhiều lắm. Nét mặt hắn vẫn như thường, miệng cười lạnh nhưng chân phải của hắn lại cứ thể bước về phía trước. Trong khoảng thời gian ngắn hắn đã tới gần đại hán.

Chỉ trong tích tắc đó, đại hán lại vung tay phải đánh ra một quyền. Một quyền đó khiến cho không gian xung quanh lóe lên những tia sáng. Ký hiệu bên ngoài thân thể lại càng chớp lóe với tốc độ nhanh hơn giống như thần thông của tu sĩ mà đánh về phía Vương Lâm.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm, tay phải hắn chỉ về phía trước. Tiên thuật định thân xuất hiện khiến cho đại hán dừng lại. Đúng lúc này, hai ngón tay phải của Vương Lâm khép lại thành kiếm chạm vào ngực đại hán một lần nữa.

Một tiếng động vang lên, đại hán bay ngược lại sau, phun ra một ngụm máu tươi. ánh mắt hắn nhìn Vương Lâm có một sự khiếp sợ. Còn đám ký hiệu ở ngoài thân thể hắn cũng bị cuốn bay theo.

Mà vào lúc này, không chỉ có mình hắn khiếp sợ. Tất cả tộc nhân của tộc Tiên Tuyển đều chấn động mà yên lặng.

- Thượng tiên bớt giận, tha cho Tháp Sơn một mạng. - Lão nhân tổ tiên của tộc Tiên Tuyển lo lắng, vội vàng nói.

- Không cần! - Đại hán hạ xuống mắt đất, tiếp tục lùi lại hơn mười trượng mới có thể đứng vững. Hắn ngẩng đầu hét lớn, hai tay bắt quyết vỗ mạnh vào ngực một cái.

Lập tức ký hiệu bên ngoài thân thể nhúc nhích một cách quỷ dị, co rút lại về phía mi tâm đại hán. Nhưng chúng cũng không phải như lần trước mà nhanh chóng tạo thành một bộ giáp màu đen phủ lấy người đại hán. Áo giáp vừa xuất hiện liền có một làn khí lạnh lẽo tỏa ra, thậm chí sau đại hán còn xuất hiện một cái bóng màu đen giống như Ma Thần vậy.

- Linh giáp do tiên ban thưởng. Không ngờ ngươi lại luyện hóa nó. - Lão nhân hít một hơi rồi nói một cách thất thanh.

Vương Lâm nhìn chăm chú cái áo giáp. Nó mang tới cho hắn một cái cảm giác quen thuộc. Rõ ràng so với cái áp giáp Tán Ma ở mảnh đất yêu linh rất giống nhau. Chỉ có điều khác biệt đó là ma khí không nhiều giống như bị một thứ gì đó áp chế.

Đại hán gầm lên một tiếng giận dữ rồi lao ra. Với chiều cao của hắn lại mặc thêm bộ giáp chẳng khác nào người khổng lồ từ thời viễn cổ. Nếu người nào đó nhát gan mà nhìn thấy chắc chắn sẽ phải ngất xỉu. Nhất là trên cái áo giáp có một thứ gì đó như sẵn sàng đoạt lấy hồn phách của người khác. Đại hán lao tới khiến cho bóng ma sau lưng hắn xuất hiện sự dữ tợn.

Vừa lao đến, tay phải hắn lại đánh tiếp một quyền. Uy lực của quyền đó vượt qua hai quyền trước, tạo ra khí thế kinh người. Trong khoảng khắc khi quyền đánh ra, bóng ma phía sau hóa thành một làn khói bám trên quyền của hắn.

Quyền vừa xuất liền phát ra một âm thanh kỳ dị ép về phía Vương Lâm. Những làn khói đen trên nắm tay đại hán lại hóa thành một cái đầu lâu đen bóng, nó nhe răng cười như muốn nuốt lấy Vương Lâm.

Nét mặt Vương Lâm vẫn như thường, bình tĩnh nhìn đại hán đang vọt tới. Hắn há mồm phun ra một hạt cát. Trong phút chốc hạt cá biến thành một mảnh đất nhỏ rộng trăm trượng ném về phía đại hán. Uy áp tỏa ra từ mảnh đất rất mạnh. Trong khoảng khắc khi nó nện xuống liền tạo ra một cơn lốc.

Đây là lần đầu tiên mảnh đất nhỏ nơi tiên giới xuất hiện trên thế gian. Vào lúc này, vừa xuất hiện liền tỏa ra tiên lực mạnh mẽ. Cảm nhận được tiên lực phát ra từ đó, lão nhân tộc Tiên Tuyển hưng phấn, phủ phục trên mặt đất mà bái lạy.

Ngay cả đại hán vào lúc này ánh mắt cũng có chút ngập ngừng. Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn liền cắn răng, vẫn không dừng lại đánh thẳng vào mảnh đất nhỏ trăm trượng trước mặt.

- Vỡ cho ta.

Nắm tay của hắn đánh lên mảnh đất nhưng không làm cho nó chuyển động lấy một chút. Tuy nhiên, sau quyền đó, thân thể đại hán run nhẹ, phun ra một ngụm máu tươi mà lui lại.

Ánh mắt hắn có sự rung động, không ngờ được nó cứng như vậy. Toàn bộ lực lượng của hắn đánh lên đó mà chẳng khiến cho nó có chút suy suyển, thậm chí còn bị phản chấn khiến cho máu huyết toàn thân đảo lộn.

.

Bóng ma trên nắm tay đại hán tan biến. Ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng, ngón tay phải giơ lên, lập tức mảnh đất rộng trăm trượng bay lên, xoay tròn trên không trung. Nó tạo ra một cơn gió lốc, nên xuống dưới.

Một tiếng rít chói tai vang lên trong trời đất. Khoảng khắc mảnh đất hạ xuống, đại hán rít lên một tiếng, hai tay giơ lên trời như muốn đối kháng.

- Xuống! - Vương Lâm nói một cách bình thản.

Lập tức mảnh đất ầm ầm rơi xuống phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Cả đại lục rung chuyển, xuất hiện vô số khe nứt. Những cái khe vừa xuất hiện, lập tức từ bên trong một làn sương đen phun ra ngoài. Làn sương vừa xuất hiện liền ngưng tụ.

Tốc độ ngưng tụ của chúng cực nhanh. Gần như chỉ trong phút chốc liền hình thành một đám thú có hình dạng kỳ dị.

- Vụ thú! - Đám tộc nhân của tộc Tiên Tuyển trên bầu trời chợt kêu lên. Trên mi tâm của bọn họ liền lóe lên thứ thực vật kia. Tầng tầng lá cây tản ra ngoài. Từ trong đó, Vương Lâm có thể thấy được một thứ pháp khí có hình dáng giống như cái vòi ấm dài.

Chỉ trong chốc lát, sương mù ngưng tụ xong. Trên bầu trời xuất hiện một trăm con mãnh thú màu đen có hình dạng khác nhau. Từng làn hơi thở âm u từ người chúng tản ra cùng với những tiếng gầm nhẹ.

Sắc mặt lão nhân của tộc Tiên Tuyển âm trầm. Tay phải điểm một cái vào mi tâm, liền có một tia sáng đen xuất hiện. Trong tay lão chợt có một cái vòi ấm dài khoảng một thước. Lão xông thẳng lên bầu trời, quát:

- Tất cả đều ra tay. Trong nửa nén nhang phải trừ hết được bọn chúng, chớ để vụ thú có thể hóa thành hình người xuất hiện.

Thoáng cái, lão đã tới bên cạnh một con vụ thú vừa mới thành hình. Pháp khí trong tay vỗ một cái, lập tức xuất hiện một lực hút rất mạnh.

Hai mắt của vụ thú vẫn chưa mở ra, dưới lực hút đó, thân thể của nó liền vặn vẹo rồi hóa thành một làn khói mà bị hút vào trong cái miệng ấm. Từng loạt tiếng động vang lên từ trong cái vòi.

Ngoại trừ lão ra, đám tộc nhân xung quanh đều cầm pháp khí, ánh mắt lo lắng, cùng nhằm về những con vụ thú khác.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên. Ngón tay hắn điểm vào không trung, mảnh đất nhỏ liền bay lên để lộ ra thân hình của đại hán Tháp Sơn. Toàn thân hắn bị thương nhiều chỗ, thát khiếu chảy máu,

nhưng vẫn chưa chết. Hai mắt hắn tỏa ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, nhìn Vương Lâm chằm chằm.

Vương Lâm cũng chẳng để ý tới hắn mà nhìn chằm chằm đám vụ thú do sương mù hóa thành.

Đám vụ thú mới chỉ ngưng tụ được thân thể, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Hơn nữa, tốc độ phản ứng của tộc nhân tộc Tiên Tuyển cực nhanh, kinh nghiệm chiến đấu với vụ thú rất phong phú. Trong khoảng thời gian ngắn vô số vụ thú bị hút vào trong thứ pháp khí kỳ dị kia.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một con vụ thú vào lúc bị tộc nhân tộc Tiên Tuyển hút vào chợt mở hai mắt.

Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt như vậy. Trong cặp mắt đó không hề có đồng tử nhưng lại có sáu điểm đen. Những chỗ khác chỉ có màu xám. Ánh mắt của nó lạnh băng, không hề có một chút tình cảm. .

Tộc nhân tộc Tiên Tuyển sợ hãi, không chút do dự lui lại phía sau. Nhưng vừa mới cử động, vụ thú đã đuổi theo với tốc độ cực nhanh rồi chui vào trong thất khiếu của người đó.

Tộc nhân tộc Tiên Tuyển liền gào lên một tiếng thảm thiết. Thanh âm của thê lương vang vọng khắp trời đất. Trong nháy mắt thân thể của người đó nổ tung. Máu tươi toàn thân bắn ra, hóa thành một làn sương

máu. Từ trong làn sương, thân hình vụ thú lại xuất hiện, thè lưỡi liếm môi. Thoáng cái, nó lại lao về phía một tộc nhân kế tiếp.

Sau đó, một con vụ thú lại mở hai mắt, từ trong trạng thái không hoàn thủ liền thay đổi. Nó như thèm khát màu huyết, với tốc độ chẳng khác gì tia chớp.

- Tiên trận diệt sát. - Lão nhân tộc Tiên Tuyển trên bầu trời lo lắng, tránh một con vụ thú đang vọt tới.

Vương Lâm nhìn chăm chú về phía trước. Vào lúc này, một con vụ thú chợt mở mắt rồi lao thẳng về phía hắn. Tiếng rít của nó như muốn xuyên thủng tâm thần.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 806 : Huyền Âm đỉnh.

Vương Lâm hừ một tiếng lạnh lùng, thân thể chợt lóe lên một cái rồi xuất hiện bên cạnh vụ thú. Hai ngón tay khép lại thành kiếm, tốc độ còn nhanh hơn vụ thú rất nhiều, điểm thẳng vào mi tâm của nó. Nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển khiến cho vụ thú nổ tung.

Chỉ có điều sau khi thân thể của vụ thú bị nổ tung nhưng vẫn không tiêu tán mà hóa thành những cụm sương mù nho nhỏ đang dao động, có dấu hiệu ngưng tụ lại. Vương Lâm trừng mắt, tiến tới chỗ sương mù đang định ngưng tụ. Uy năng của lôi nguyên thần ngưng tụ nơi đầu ngón tay.

Nhất thời, một quả lôi cầu xuất hiện. Vương Lâm búng nhẹ một cái, lôi cầu liền bắn ra những tia chớp cực mạnh, chui vào trong sương mù.

"Uỳnh...uỳnh..." Những tiếng sấm chớp nổ vang lên đám sương mù lập tức tản ra, hóa thành những cụm khói nhỏ. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm, tay phải bắt quyết rồi chỉ về phía trước. Lập tức lại có một tia chớp từ tay phải hắn bắn ra, đánh cho tất cả sương mù còn sót lại tan rã.

Vào lúc này, trên bầu rời những con vụ thú còn sót lại gầm lên mà lao về phía mọi người. Nét mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhẹ nhàng bay lên.

Thân hình hắn lửng lơ giữa không trung, tay phải giơ lên, ngón tay chỉ thẳng lên trời. Hắn mở miệng nói một cách chậm rãi:

- Đạo hóa Hoàng Tuyền.

Những tiếng động ầm ầm vang lên đồng thời, từ trên bầu trời có một đạo Hoàng Tuyền hạ xuống, dung nhập với không trung, tỏa ra từng làn oán

khí. Vào lúc này, Vương Lâm đứng trên Hoàng Tuyền, chẳng khác gì chủ nhân của Hoàng Tuyền luân hồi trên thế gian. .

- Thức thứ ba - lực Hoàng Tuyền.

Nhất thời một lực hút không thể tưởng tượng được lan ra từ trong Hoàng Tuyền. Dưới lực hút đó, vụ thú xung quanh đang gầm rít lao tới mọi người liền bị hút vào trong Hoàng Tuyên. Cũng không phải chỉ có một con vụ thú mà gần như là tất cả đám vụ thú bị Hoàng Tuyền hút vào liền hóa thành sương mù. Mặc dù cố gắng giẫy dụa để bỏ chạy nhưng không thể nào thoát khỏi lực hút, cứ thế bị hút vào trong Hoàng Tuyền.

- Thượng tiên! Không thể làm thế. - Đúng lúc này, lão nhân tộc Tiên Tuyển cách đó không xa lo lắng mà lên tiếng ngăn cản.

Ánh mắt của Vương Lâm trở nên chăm chú. Trong nháy mắt khi lời của lão nhân vừa ra khỏi miệng, lập tức hắn cảm nhận được sương mù bị hút vào trong Hoàng Tuyền vẫn chưa bị luyện hóa mà ở bên trong dung hợp lại với nhau, hình thành một con quái vật hình người.

Con quái vật hình người đó chỉ có được hình dáng, bên trong thân thể chỉ có sương mù lưu chuyển. Nhưng khi nó xuất hiện, lực Hoàng Tuyền mất đi tác dụng, cứ thế mà bước ra khỏi Hoàng Tuyền. Sau khi nó xuất hiện, khuôn mặt không được rõ ràng lắm. Ngũ quan đầy đủ nhưng chỉ có duy nhất một con mắt.

Lão nhân tộc Tiên Tuyển nhanh chóng hạ xuống. Không chỉ mình lão mà các tộc nhân khác cũng vậy. Lão nhân sau khi nhìn thấy con quái vật hình người chỉ có một mắt liền thở ra một hơi, nhìn Vương Lâm nói lớn:

- Thượng tiên mau trở lại. Ta muốn mở tiên trận. Nó là vụ thú hình người, bất cứ pháp thuật nào cũng không thể giết chết nó ngay được, mà vào lần công kích thứ hai nó không thể bị thương.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng vừa mới cử động lập tức con vụ thú hình người cũng di chuyển theo, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo. Uy năng của lôi điện ngưng tụ, trong nháy mắt bên ngoài thân thể chợt xuất hiện mấy chục quả lôi cầu to bằng nắm tay. Vương Lâm chỉ tay một cái, toàn bộ lôi cầu lao thẳng về phía quái vật hình người.

Trong khoảng khắc lôi cầu tới sát bên quái vật, Vương Lâm lui lại phía sau rồi quát khẽ:

- Ngưng.

Lập tức, trong nháy mắt lôi cầu ngưng tụ lại mà lao vào người quái vật. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, quái vật bị đánh cho tan ra thanh nhiều cụm sương mù. Nhưng ngay lập tức, chúng liền ngưng tụ rồi hóa thành

thân thể như cũ, không hề có một chút tổn thương, tiếp tục đuổi theo Vương Lâm.

Không chỉ có vậy, trên người nó cũng xuất hiện những tia chớp. Khi nó đuổi theo, từ thân thể cũng có những tia chớp bắn ra nhìn giống hệt như thần thông của Vương Lâm.

Có sự trợ giúp của lôi quang, tốc độ của vụ thú nhanh hơn, chẳng khác một tia chớp. Trong nháy mắt, nó đã đuổi tới Vương Lâm. Sát khi trong mắt Vương Lâm xuất hiện, tay phải hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật, lập tức kiếm tiên xuất hiện. Cầm kiếm tiên trong tay, Vương Lâm chém mạnh về phía trước.

Ngay lập tức, Trảm La quyết xuất hiện. Thấy một nhát chém đó, vụ thú đang lao tới liền dừng lại. Hai mắt không có chút cảm tình nào của nó liền xuất hiện một sự hoảng sợ. Nó đang định lui lại thì đã muộn.

Không một tiếng động nào vang lên, thân thể vụ thú bị chia làm hai nửa. Từng mảng sương mù lan ra kèm theo tiếng "hừ hừ" đau đớn. Vương Lâm nhanh chóng xuất hiện bên cạnh đám sương mù. Trảm La quyết lại tiếp tục thi triển. Từng đạo Trảm La quyết liên tục chém xuống khiến cho sương mù cứ thế mà nát vụn. Nhưng một lát sau, sương mù có một chút sự chống cự với Trảm La quyết. Tốc độ nát vụn từ từ chậm lại, thậm chí còn có dấu hiệu ngưng tụ.

Một tia sáng lại lóe lên trong mắt Vương Lâm, tay phải hắn chỉ về phía trước, miệng quát:

- Định.

Tiên thuật Định thân lập tức tản ra xung quanh khiến cho sương mù đang có dấu hiệu ngưng tụ liền dừng lại. Đúng lúc này, hình ảnh bộ xương trên tay Vương Lâm nhúc nhích liền biến ảo ra ngoài.

Trong khoảng khắc khi bộ xương thú xuất hiện, hai mắt của nó bắn ra một tia sáng đen ngòm. Sát khí nồng nặc tỏa ra khắp đất trời khiến cho làn sương mù lập tức tỏa ra ánh sáng xanh, có dấu hiệu bị hóa đá.

Hai mắt Vương Lâm lóe ra tia sáng, song chỉ nhanh chóng điểm một cái vào đám sương mù đang hóa đá. Nguyên lực từ cơ thể hắn cuồn cuộn tràn vào trong khiến cho sương mù đang hóa đá liền nát vụn, hóa thành vô số tảng đá. Những tảng đá nhỏ đó vừa mới tản ra lại tiếp tục nát vụn.

Cảnh tượng đó khiến cho tất cả tộc nhân tộc Tiên Tuyển mở to mắt ra mà nhìn. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy vụ thú mà bình thường chỉ có trận pháp mới giết được lại có thể bị một người trong khoảng thời gian ngắn ngủi hủy diệt.

Mà điều khiến cho bọn họ càng thêm bàng hoàng đó là vụ thú hình người không hề có một chút sức chống cự mà bị tiêu diệt.

Về phần Tháp Sơn trước đó bị Vương Lâm dùng mảnh đất nhỏ ép xuống dưới nền đất vào lúc này cũng cố thoát ra, ngây dại nhìn Vương Lâm đứng giữa không trung.

- Đây... Đây chính là tiên nhân...

Một loạt thần thông của Vương Lâm đã vượt qua trí tưởng tượng của tộc nhân. Ngay cả lão nhân tổ tiên cả tộc Tiên Tuyển cũng đang trợn mắt há mồm, thì thào lẩm bẩm:

- Tử Mẫu đạo khô...

Vương Lâm thôi không nhìn vị trí vụ thú hình người tiêu tán mà xoay người về phía lão nhân, nói một cách bình tĩnh:

- Bây giờ, đưa ta tới chỗ Huyền Âm đỉnh.

Lão nhân hít một hơi thật sâu, cung kính khom người nói:

- Mời thượng tiên. - Lão vừa nói vừa bay lên trời để dẫn đường. Vương Lâm vẫn thản nhiên, thong dong bám theo.

Lúc này, tộc nhân tộc Tiên Tuyển không còn ngăn cản lão nhân. Trong mắt Tháp Sơn chợt lóe lên một tia sáng. Hắn đứng phắt dậy, hít thở mấy hơi rồi đuổi theo.

- Tháp Sơn! Chẳng lẽ người vẫn còn muốn quấy rầy nữa hay sao? Ngươi không biết là lúc trước thượng tiên đã hạ thủ lưu tình à? - Lão nhân xoay người tức giận nói.

Đúng là Vương Lâm đã hạ thủ lưu tình. Dù sao thì mới tới đây lần đầu, rất nhiều chuyện hắn còn chưa biết. Nếu giết người chỉ sợ sẽ bị ảnh hưởng. Nếu không, Tháp Sơn phải chết là cái chắc.

- Tổ tiên! Tháp Sơn biết sai. Ta chỉ muốn đi theo tới Huyền Âm đỉnh. Dù sao thì ở đó ta cũng rất quen thuộc.- Tháp Sơn trầm giọng nói.

Lão nhân nhướng mày, đang định quát lên thì Vương Lâm nói một cách bình thản:

- Đi theo dẫn đường đi.

Lão nhân khom người không để ý tới Tháp Sơn nữa mà bay tiếp. Tốc độ của ba người cũng không nhanh. Sau khoảng nửa nén nhang, cả ba đã bay ra khỏi khu vực quần thể kiến trúc. Trước mắt Vương Lâm, trên một khoảng đất trống là một cái tế đàn. .

Tế đàn có kích thước bình thường, xung quanh có nhiều chỗ bị nứt. Dưới tế đán có một cách cửa lớn màu tím. Bên trên cánh cửa có những ký hiệu lấp lánh.

Lão nhân hạ xuống trước cửa, cắn đầu ngón tay rồi dùng máu vẽ vào hư không. Bức hình do lão vẽ ra giống hệt như ký hiệu có trên cánh cửa. Ánh sáng màu hồng chợt lóe lên ở trên ký hiêu rồi dung nhập vào trong cánh cửa. Những tiếng động ầm ầm vang lên, cánh cửa từ từ nâng lên, để lộ ra một ô cửa tối om.

Một luồng gió lạnh lẽo từ bên trong thổi lên người bọn họ. Có cảm giác, nếu để nó chui vào bên trong người mà tu vi không đủ chỉ sợ sẽ bị thương.

Lão nhân đứng bên, cung kính nói:

- Thượng tiên! Đây là chỗ của Huyền Âm đỉnh.

.

Thần thức Vương Lâm hơi đảo qua có thể thấy trong cái cửa lạnh lẽo đó có ẩn giấu tiên khí.

- Đi vào. - Vương Lâm nói một cách bình tĩnh.

Lão nhân gật đầu đi vào qua cửa. Tháp Sơn hơi do dự một chút nhưng rồi bước nhanh tới trước mặt lão nhân, ngăn cản. Lão nhân cau mày, quát:

- Tháp Sơn! Ngươi lại muốn làm gì?

Tháp Sơn nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Thượng tiên! Ở đây khí lạnh quá nhiều. Tổ tiên tuổi cao không tiện đi vào. Tháp Sơn xin dẫn đường cho ngài có được không?

Lão nhân ngẩn người, nói:

- Trong đó mặc dù có nhiều hơi lạnh, nhưng thân thể lão phu vẫn có thể chịu đựng được.

Tháp Sơn nhìn Vương Lâm rồi nói tiếp:

- Thượng tiên! Tháp Sơn cả đời bảo vệ tế đàn, có tư cách để đưa ngài tiến vào.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 807 : Tiểu truyền tống trận.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, liếc mắt nhìn Tháp Sơn. Ánh mắt của hắn nhìn có sự xuyên thấu, soi rọi nội tâm của Tháp Sơn. Đối diện với ánh mắt đó, Tháp Sơn vẫn nhìn thẳng, không hề né tránh.

- Được! - Vương Lâm thu mắt, nói.

Tháp Sơn cũng chẳng lên tiếng, xoay người đi vào cửa. Vương Lâm nhếch mép cười lạnh rồi chậm rãi đi theo. Về phần lão nhân thì lại cau mày. Lão thoáng nhận ra suy nghĩ của Tháp Sơn. Nhưng lão chỉ thở dài, không đi theo mà khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Ở cửa vào có vô số nhịp cầu thang. Càng đi xuống, khí lạnh càng lúc càng dầy. Sau khoảng nửa nén nhang, dưới sự dẫn đường của Tháp Sơn, hai người đã đi đến đấy.

Trong khoảng khắc đặt chân xuống đáy, ánh mắt Vương Lâm hơi sững sờ.

Ở cửa vào dưới đáy có chiều rộng khoảng chừng trăm trượng. Chính giữa đặt một cái định lớn khoảng mười trượng. Trên mặt đỉnh có khắc vô số ký hiệu.

Từng luồng khí đen bay xung quanh miệng cái đỉnh, giống như nó muốn thoát ra nhưng bị một lực lượng nào đó phong ấn, làm cho không thể thoát ra được. Xung quanh cái đỉnh có chín cái đầu lâu. Chín cái đầu lâu đó không phải là của thú mà chính là sọ người. Trên mỗi cái đầu lâu, ở vị trí mi tâm đều có ký hiệu phức tạp.

Từng luồng ánh sáng màu đen lóe ra từ chín cái sọ người giống như một cái trận pháp.

- Đây là Huyền Âm đỉnh. - Tháp Sơn nhìn cái đỉnh lớn, ánh mắt phức tạp, nói nhỏ.

Ánh mắt Vương Lâm sáng như sao, thần thức tỏa ra xung quanh cái đỉnh. Sau khi do dự một chút liền chui vào bên trong mà không hề gặp chút trở ngại.

Nhưng ngay lúc thần thức tiến vào một giọng nữ nhân chói tang chợt từ trong đỉnh vang lên. Âm thanh đó rất quỷ dị bởi hai tai không thể nghe được mà chỉ có thần thức mới có thể nghe thấy. Mà trong âm thanh đó đầy sát khí giống như một cơn gió lốc làm cho thần thức của Vương Lâm suýt nữa thì tan biến.

Vương Lâm vội lui lại phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt nhưng trong mắt lại sáng ngời.

- Ta muốn ở lại đấy mấy ngày, ngươi ra ngoài trước đi. - Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía cái định mà mở miệng nói.

Tháp Sơn im lặng một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Vương Lâm. Sau khi do dự một chút liền hỏi:

- Ngài... Có phải là tiên nhân hay không?

Vương Lâm quay sang nhìn Tháp Sơn. Hắn đã đoán được đối phương yêu cầu dẫn đường tới đây là có chuyện muốn hỏi mình. Bình tĩnh nhìn Tháp Sơn, Vương Lâm không nói gì. Nét mặt Tháp Sơn đau khổ, thấp giọng nói:

- Khi ta còn bé thường được nghe trưởng bối nói rằng tộc Tiên Tuyển của chúng ta là bộ tộc được tiên nhân tuyển chọn. Là bộ tộc được tiên nhân quan tâm. Tính mạng chúng ta hiến cho tiên nhân, đó cũng chính là vinh quang của bộ tộc. Niềm vinh quang đó theo ta lớn lên và cũng là niềm tin duy nhất trong lòng ta. Không chỉ có ta mà tất cả các tộc nhân cũng đều như thế.

- Chỉ có điều, sau khi lớn lên, ta dần phát hiện thấy rằng tất cả những điều đó cũng không phải là sự thật. Chưa hề có một người nào nhìn thấy tiên nhân. Ngoại trừ một phần tiên dụ trong từ đường....

- Cứ cách một khoảng thời gian, tộc của ta vì bảo vệ Huyền Âm đỉnh sẽ gặp phải sương mù phun ra. Sương mù hóa thành hình dáng các loại thú giết hại tộc nhân của ta. Bao trận chiến đấu, bao lần tộc nhân của ta nằm xuống khiến cho ta cảm thấy đau đớn. Vì vậy mà ta sinh ra hoài nghi rằng trên thế gian này không có sự tồn tại của tiên nhân.

- Cho đến hôm nay, ta không còn tin vào sự tồn tại của tiên nhân. Nếu như thực sự có tiên nhân thì lại sao bao nhiêu năm qua bỏ quên chúng ta như vậy?

Vương Lâm im lặng. Khi hắn nghe lão nhân xưng là người của tộc Tiên Tuyển đã đoán ra được một số điều.

- Tộc Tiên Tuyển...tộc Tiên Di... Lựa chọn, bỏ rơi...

- Xin hãy nói cho ta biết trên thế gian này thực sự có tiên nhân hay không? Ngài có phải là tiên nhân hay không? - Tháp Sơn ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm. Âm thanh rất nhỏ nhưng có chút gì đó như một tiếng gào thét của hắn.

- Ta không phải là tiên nhân. - Vương Lâm bình tĩnh mở miệng nói.

Thân thể Tháp Sơn run nhẹ, sự đau khổ trên nét mặt càng nhiều.

- Tiên nhân có lẽ là vẫn còn. Nhưng tiên giới từ rất lâu đã bị phá hủy, không còn nữa. - Vương Lâm lại nhìn về phía Huyền Âm đỉnh.

Tháp Sơn cười đau đớn, lui lại vài bước, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là như thế này. Ta đoán không sai. Tiên nhân....cơ bản là không có tiên nhân... Tộc của ta bảo vệ ở đây bao nhiêu năm nay hoàn toàn sai lầm rồi.

- Trong cái đỉnh này có cái gì? - Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía Huyền Âm đỉnh, nói.

- Không biết! Trong điển tịch của tộc chúng ta có ghi chép rằng: Năm đó Tiêu Dao tiên vương đưa tộc của ta vào thế giới U Minh thú, để cho tộc chúng ta đời đời bảo vệ Huyền Âm đỉnh. Cho tới khi người tới một lần nữa. - Tháp Sơn thì thào nói.

- Làm sao có thể rời khỏi đây? - Vương Lâm lại nhìn về phía Huyền Âm đỉnh.

- Không thể rời khỏi. Toàn bộ nơi đây đã bị phong ấn. Ta đã từng thử tìm cách rời khỏi đây, ra ngoài tìm kiếm tiên nhân nhưng cuối cùng thất bại. Mặc dù ta vẫn chưa dừng lại nhưng cũng vẫn không có cách nào để vượt qua. Cái tường thịt kia như dài tới tận hư vô vậy. - Tháp Sơn hít một hơi thật sâu, cười khổ nói.

- Tiên dụ năm đó nói cái gì? - Vương Lâm chăm chú hỏi.

- Không biết. Chưa người nào có thể thấy bên trong đó có cái gì. Mặc dù tộc của ta đã có không biết bao nhiêu tổ tiên chết đi, nhưng chưa người nào có thể nhìn thấy nội dung bên trong... - Tháp Sơn từ từ trở lại bình thường.

Vương Lâm cau mày. Sau khi trầm ngâm một lát liền tiến lên vài bước tới bên Huyền Âm đỉnh. Hắn giơ tay phải đặt lên mặt của nó. Thần thức lại tỏa ra, dung nhập vào bên trong.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu to lại xuất hiện. Lần này so với lần trước còn mạnh hơn mấy lần, quanh quẩn trong thần thức của Vương Lâm.

Nguyên lực của Vương Lâm lưu chuyển toàn thân, bảo vệ nguyên thần, đối kháng với tiến kêu đó. Âm thanh trong nguyên thần càng lúc càng mạnh. Cuối cùng, xuyên thẳng ra ngoài đỉnh. Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, rút tay về mà lui lại vài bước. Mỗi bước chân của hắn khiến cho mặt đất chấn động, để lại một dấu chân thật sâu.

Lùi lại tận bảy bước, sự tỉnh táo mới xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Cất tiếng hừ lạnh, hắn bay lên trên cao mà nhìn xuống. Chỉ thấy miệng của cái đỉnh tối om, khí đen tràn ngập tỏa ra hơi thở âm u.

Nảy ra một ý, Vương Lâm giơ tay phải, uy năng của lôi điện từ trong mắt Vương Lâm bay ra ngoài, ngưng tụ thanh lôi cầu trong tay hắn. Sau đó, hắn ném thẳng nó về phía miệng cái đỉnh. Tia chớp rít lên tạo ra những tiếng động ầm ầm lao vào trong miệng cái đỉnh. Nhưng đúng lúc đó, hắc khí trên miệng đỉnh liền ngưng tụ, nuốt chửng lấy quả cầu.

- Nổ! - Vương Lâm quát khẽ.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng trong khoảng không. Sau khi quả câu phát nổ, hắc khí bị đẩy ra ngoài. Chỉ trong khoảng khắc đó, ánh sáng trong hai mắt lóe lên, xuyên qua khí đen mà nhìn xuống đến đáy.

Ở đó có một cái tiểu truyền tống trận.

Làn khí đen cuồn cuộn, bao phủ trận pháp. Lớp khí đen bên ngoài nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành hình của của một nữ nhân. Thân thể của nàng hoàn toàn do sương mù ngưng tụ thành, không thể nhìn thấy được rõ ràng.

Nhưng sau khi nàng xuất hiện liền lao ra ngoài. Quang người nàng tràn ngập khí đen. Trong lúc lao ra liền tạo thành một tiếng rít.

Lúc này, tiếng rít cũng không phải là nhằm vào nguyên thần mà gây ra thương tổn đối với thân thể. Tiếng rít quá mạnh chẳng khác gì âm thanh phát nổ, tràn về phía Vương Lâm.

Tháp Sơn đứng cách đó không xa nên cũng bị ảnh hưởng. Khuôn mặt hắn tái nhợt, vô thức lui lại phía sau, ánh mắt tối đi.

Vương Lâm chẳng hề do dự vội lui lại phía sau, nhưng vẫn bị tiếng rít đánh trúng. Sắc mặt hắn tái nhợt, khóe miệng chảy ra một chút máu tươi. Hắn nhanh chóng lui lại, ôm lấy Tháp Sơn rồi bay về phía cửa.

Ảo ảnh nữ nhân trong cái đỉnh vẫn đuổi theo không bỏ. Tốc độ của nàng cực nhanh, thoáng cái đã đuổi kịp. Tiếng khóc the thé lại vang lên. Sát khi xuất hiện trong mắt Vương Lâm, hắn quay ngoắt người, phun ta một ngụm tinh khí nguyên thần, hóa thành một làn sương máu đón lấy ảo ảnh của nữ nhân.

- Phong! - Vương Lâm quát khẽ.

Ngay lập tức làn sương máu liền hóa thành một cấm chế phong ấn. Trong khoảng khắc ảo ảnh của nữ nhân tới gần liền bị nó phủ lên người, hóa thành một tầng phong ấn.

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lẽo. Hắn đưa tay phải điểm nhẹ một cái vào không trung. Côn Cực Tiên xuất hiện, quất mạnh xuống dưới.

Một tiếng hừ đau đớn từ ảo ảnh phát ra, nàng lui lại phía sau vài bước. Nhưng ngay lập tức nàng lại tiếp tục xông lên, thân thể biến thành chín luồng khí đen, như mũi tên bắn thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cau mày, lui lại, nhanh chóng tới cánh cửa bên ngoài. Hắn vất Tháp Sơn ra phía sau, tay kia điểm vào mi tâm. Thần thông của con mắt thứ ba liền xuất hiện, phát ra làn ánh sáng màu hồng.

Ánh sáng màu hồng vừa xuất hiện, chín luồng khí đen liền tản ra rồi nhanh chóng ngưng tụ, nhập lại thành một. Rồi nó chẳng để ý tới thần thông của con mắt thứ ba mà lao ra ngoài.

Lão nhân ở bên ngoài đã sớm nhìn thấy khí đen liền biến sắc. Chẳng cần Vương Lâm phải lên tiếng, hai tay lão bắt quyết. Cây thực vật ở mi tâm lóe lên hình thành một ký hiệu, in lên cánh cửa.

Cánh cửa phát ra những tiếng động ầm ầm từ từ khép lại. Làn khí đen đang lao tới chợt phát ra tiếng kêu to của nữ nhân. Thân thể lão nhân run lên một cái, phun ra máu tươi rồi mệt mỏi ngồi xuống.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 808 : Bẩy cái ký hiệu.

Trong nháy mắt khi cánh cửa đóng lại, thấy nữ nhân chuẩn bị lao ra, Vương Lâm liền vỗ vào túi trữ vật. Trong tay hắn xuất hiện tiên bút. Trong nháy mắt, cái ký hiệu sáu nét xuất hiện, tỏa ra kim quang chói mắt. Nó giống như một thanh kiếm sắc bay thẳng về phía cánh cửa, in lên bóng nữ tử đang lao ra.

Một tiếng nổ vang lên, cái bóng nữ nhân run rẩy. Đúng lúc này, cánh cửa đóng lại, ngăn cách âm thanh của tiếng rít. Trước cảnh tượng đó, Tháp Sơn chấn động. Hắn nhìn chằm chằm về phía cánh cửa mà sợ hãi.

- Đó là cái gì?

- Linh hồn của Huyền Âm đỉnh. - Sắc mặt lão nhân tộc Tiên Tuyển tái mét, đưa tay lau máu tươi trên miệng.

- Hai người các ngươi lui ra. Quanh đây trăm trượng chớ để cho người ta bước vào. - Nét mặt Vương Lâm âm trầm, khoanh chân ngồi xuống.

Lão nhân trầm mặc một lúc rồi cung kính gật đầu. Sau đó, lão cùng với Tháp Sơn hóa thành hai đạo cầu vồng bay về phía xa. Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía cánh cửa. Khi lão nhân mở cánh cửa ra, hắn thấy rõ được cái ký hiệu đó do thực vật ở mi tâm lão hóa thành. Hiển nhiên là ký hiệu này chính là ký hiệu bản mệnh.

Suy nghĩ một chút, Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật. Khi hắn rời khỏi Chu Tước tinh đã từng thu được rất nhiều đầu lâu của tộc Tiên Di. Vào lúc này, ánh sáng từ trong túi trữ vật chợt tản ra, rồi trước mặt hắn xuất hiện mấy cái đầu lâu.

Trên mỗi một cái cũng đều có ký hiệu phức tạp. Sau khi quan sát kỹ một lúc, tay phải Vương Lâm vung lên, cầm một cái lên. Đột nhiên, một tia sáng trong mắt hắn lóe lên, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời chỉ có một màu lam xanh lam. Nhưng với ánh mắt của Vương Lâm vẫn có thể nhìn thấy nơi đám mấy cuối cùng vẫn là bức tường thịt.

- Nếu nơi đây thực sự bị phong ấn thì vì sao mà ta lại truyền tống được đến đây? Nơi này cũng chẳng có gì yên lành, có lẽ phải nhanh chóng tìm được phương pháp rời khỏi. Chỉ có điều nơi đây nguy hiểm nhưng lại là chỗ ẩn thân tốt nhất. - Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vỗ tay vào túi trữ vật. Lập tức từ trong túi có một vật bay ra.

Vật ấy dài chừng mười lăm trượng, rộng bốn trượng. Vừa mới xuất hiện liền tỏa ra một luồng áp lực. Trên vật đó có vô số gai nhọn khiến cho người nhìn thấy không tránh được sự kinh hãi.

Đây chính là Xạ Thần xa thứ ba.

Đây là cái Xạ Thần xa cuối cùng trong túi trữ vật của Vương Lâm mà nó cũng là cái mạnh nhất. Năm đó người chế tạo ra vật này mục tiêu chính là có thể giết chết được bảo vật của tiên, thần.

Xạ thần xa trước mắt Vương Lâm tỏa ra uy áp khiến cho kẻ khác chấn động. Những cây gai nhọn của nó lóe lên ánh sáng bén nhọn khiến cho người nhìn thấy đều có cảm giác sợ hãi. Năm đó, khi Vương Lâm đối diện với nó, suýt chút nữa thì cũng không chịu nổi. Vì vậy mà hắn không dám sử dụng, chỉ dùng phương pháp truyền thừa để phong ấn.

Nhưng vào lúc này, Vương Lâm đứng bên cạnh Xạ thần xa hoàn toàn bình tĩnh. Ánh mắt hắn sáng như sao. Trải qua bao nhiêu năm tháng, Vương Lâm đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhắm mắt lại một lúc sau đó, Vương Lâm mở mắt ra. Một tia sáng lóe lên trong mắt, hai tay hắn bắt quyết, miệng lẩm nhẩm mấy câu chú ngũ phức tạp, khó hiểu. Bàn tay trái hắn đặt lên cổ tay phải, một tia sáng đen lóe lên ngưng tụ trên tay phải Vương Lâm. Trong phút chốc, hắn liền ấn nó về phía Xạ Thần xa.

Tia sáng màu đen lóe lên, bắn lên Xạ Thần xa, dung nhập vào bên trong giống như bị hấp thu. Cái xe chợt tỏa ra một luồng uy áp khổng lồ còn mạnh hơn nữa.

Tất cả những cái gai bên ngoài tỏa ra những tia sáng màu đen. Những tia sáng đan vào với nhau tạo thành một bức màn màu đen, bao phủ chung quanh.

Trong ánh mắt của Vương Lâm, ánh sáng đen đó dung hợp rồi hóa thành bẩy cái ký hiệu màu đen, ẩn hiện trong ánh sáng. Nhìn bẩy cái ký hiệu, trong đầu Vương Lâm xuất hiện lời nói của người chế tạo xạ thần xa lưu lại trong tiên giản.

- Xạ thần xa thứ ba uy lực cực mạnh, vượt qua dự đoán ban đầu. Nếu để nó phát huy toàn bộ uy lực, có thể giết tiên, thần dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều nó cũng không được đầy đủ, còn thiếu ba loại tài liệu là Huyền Huyền Sí, Minh Văn mộc và Tiên Điệp hồn. Thật đáng tiếc là vẫn không thể tìm được ba vật này. Người đời sau thừa kế hãy tìm kiếm ba vật đó để hoàn thành ước nguyện của Viên mỗ.

- Muốn Xạ Thần xa thứ ba nhận chủ thì cần phải dung hợp với bảy cái ký hiệu phong ấn, luyện nó thành bảo vật bản mệnh. Như thế vừa có thể phát huy tác dụng chính thức. Nếu không, cho dù dung hợp ký hiệu nhưng không tế luyện thì không thể phát ra uy lực của nó. Người thừa kế đời sau hãy lựa chọn. Cẩn thận.

Nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên. Năm đó khi hắn đọc được những lời chỉ dẫn đó cũng không để ý. Bởi hắn biết có một loại pháp bảo phải thật cẩn thận mới có thể tế luyện. Bởi đó chính là bổn mạng pháp bảo đồng tu.

Pháp bảo bình thường chỉ cần thần thức hạ ấn ký thì cho dù bị hủy cũng chỉ bị thương mà thôi. Mặc dù thương nặng hay thương nhẹ nhưng không thể chết được. Có loại pháp bảo đặt trong nguyên thần để nuôi dưỡng này một khi bị hủy, ảnh hưởng của nó còn lớn hơn nhiều, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới tính mạng.

Giống như mảnh đất nhỏ trăm trượng và vài thanh kiếm kia cũng vậy.

Chỉ khi nào tính mạng tương liên, nếu pháp bảo bị thương hay bị hủy thì người đó nhẹ bị trọng thương, nguyên thần chia lìa. Mà nặng thì hồn phi phách tán. Chỉ có điều tuy nói vậy nhưng tu sĩ tế luyện pháp bảo tương thông với tính mạng có rất nhiều.

Bởi vì một khi tính mạng tương thông, uy lực của pháp bảo tăng lên mấy lần. Thậm chí khi tu sĩ tăng thực lực, bổn mạng pháp bảo cũng tăng theo.

Vương Lâm từng thấy trong một số điển tịch những lời miêu tả về việc này. Thời kỳ thượng cổ có một tu sĩ có được pháp bảo bổn mạng chỉ là một thanh phi kiếm binh thường. Nhưng khi tu vi của người đó càng thêm cao thâm, phi kiếm cũng trưởng thành theo, đạt tới một mức độ đáng sợ.

- Cái xạ thần xa thứ ba và hai cái trước không giống nhau... - Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía xạ thần xa đang đứng giữa bẩy cái ký hiệu. Tay phải hắn vỗ vào túi trữ vật, Văn thú liền bay ra.

Rất lâu rồi không được ra ngoài nên vừa xuất hiện nó liền ngửa cố rít lên những tiếng chói tai. Sau đó, nó bay quanh mấy vòng, hết sức hưng phấn.

Sau văn thú tới lượt Lôi oa.

Lôi oa từ trong túi trữ vật xuất hiện liền ngồi xuống đất, ánh mắt uể oải không muốn cử động.

Sau khi thả hai con thú ra ngoài, Vương Lâm suy nghĩ một chút lại xuất thêm tiên kiếm. Tay phải hắn chỉ lên thân kiếm, Hứa Lập Quốc liền bắn ra ngoài. Ngay khi xuất hiện, hắn đang định lên tiếng nịnh bợ, nhưng bắt gặp ánh mắt của Vương Lâm liền ngừng lại.

- Ta tế luyện pháp bảo. Trong phạm vi trăm trượng không để cho người nào bước vào. - Vương Lâm nói một cách bình tĩnh.

Hứa Lập Quốc vội vàng gật đầu, vỗ ngực nói:

- Chủ nhân yên tâm. Nếu có người đến, trừ khi bước qua xác của ta, nếu không không một ai có thể đi vào. Hứa Lập Quốc cả đời vì trung mà đánh, vì trung mà sống. Khắp nơi không có người nào có thể sánh được với ta.

Thấy Vương Lâm nhíu mày, Hứa Lập Quốc vội vàng im lặng, lui ra sau, tới ngoài trăm trượng để bảo vệ. Hắn liếc mắt nhìn trộm Vương Lâm một cái, xác định đối phương không để ý tới mình liền thầm nghĩ:"Xem ra gần đây có chút khinh thường nên vỗ mông ngựa hơi ít, lại nói không được dễ nghe cho lắm. Nếu không mới có vài câu, sát tinh đã mất kiên nhẫn với ta như vậy. Sau này nhất định phải rèn luyện một chút. Bản lĩnh đó chính là thần thông lớn nhất của ta, không thể bỏ qua. Cho dù sau này lão tử đào tẩu thì bản lĩnh đó vẫn có thể dùng tới”.

Hứa Lập Quốc quyết định được chủ ý liền chạy tới ngoài trăm trượng bảo vệ. Một bên miệng hắn thì thào nói, nhưng nếu đứng gần vẫn có thể nghe thấy một chút.

- Thần thông của chủ nhân quả là kinh người, chẳng khác gì thần tiên. Tiểu Hứa luôn kính phục ngài...

- Ôi! Chiêu này của chủ nhân chẳng khác gì tiền nhân khai sáng. Bội phục... Bội phục.

- A! Đây là cái gì? Không ngờ chủ nhân lại có pháp bảo uy lực như vậy. Chủ nhân! Ngài là người lợi hại nhất trong số các tu sĩ mà tiểu Hứa đã gặp qua. Hứa Lập Quốc có thể đi bên người đó chính là chuyện chính xác nhất trong đời ta.

Hứa Lập Quốc vừa lẩm bẩm, nét mặt càng lúc càng hớn hở, lưu loát hơn.

Văn thú bay trong không trung khi thoáng qua bên người Hứa Lập Quốc cũng nghe thấy một chút. Chỉ có điều với trí tuệ của nó vẫn không hiểu rõ. Vì vậy mà nó tò mò cố ý bay qua, nghe trộm vài cầu.

Sau khi thả ra Văn thú, Lôi Oa và Hứa Lập Quốc, hai tay Vương Lâm bắt quyết, bố trí bên người mấy cái cấm chế. Đến lúc này, hắn mới yên tâm, nhìn chằm chằm về phía xạ thần xa trước mặt. Tay phải hắn điểm vào mi tâm, lập tức một tia sáng lóe ra từ đó, rồi nguyên thần của Vương Lâm xuất hiện.

Sau khi nguyên thần của Vương Lâm bay ra liền hóa thành Thái Cổ Lôi Long, bay thẳng về phía Xạ Thần Xa. Khi tới gần, nguyên thần của Vương Lâm xoay quanh vầng sáng màu đen. Một lát sau, hắn há miệng nuốt một cái ký hiệu vào trong.

Lập tức liền có một nguồn lực lượng cuồn cuộn dâng lên trong nguyên thần của Vương Lâm. Một lát sau, ký hiệu màu đen liền bị lực nguyên thần của Vương Lâm chèn ép. Chỉ có điều cái ký hiệu nhỏ bé đó rất ương ngạch, đè ép như vậy mà vẫn không bị vỡ nát mà còn phát ra sự chống cự rất mạnh.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

_DTV_EBOOK_

Chương 809 : Bộ tộc thấp hèn.

Nếu tu vi của Vương Lâm vẫn còn ở Vấn Đỉnh thì dưới sự chống cự của ký hiệu đó, nguyên thần sẽ không chịu nổi, hoặc là dẫn tới đối kháng với nha mà không ngừng tiêu hao.

Nhưng vào lúc này.... Vương Lâm cất tiếng hừ lạnh. Trong nguyên thần phát ra những tiếng động. Mỗi một lần vang động, uy lực của lôi điện trong nguyên thần lại tăng lên gấp đôi. Gần như chỉ trong thời gian ngắn, uy lực của lôi điện trong nguyên thần của hắn đã rất mạnh, trở thành một thứ lực lượng công kích ký hiệu vừa mới nuốt vào.

Một tiếng nổ vang lên. Ký hiệu không chịu nổi mà vỡ vụn. Trong khoảng khắc khi nó biến mất, lôi điện lại xuất hiện tiếp tục công kích những mảnh vụn đó. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên trong Nguyên Thần của Vương Lâm. Sau đó, ký hiệu hoàn toàn biến mất, hóa thành một thứ lực lượng kỳ dị, dung hợp trong nguyên thần của Vương Lâm.

Sau khi hấp thu cái ký hiệu thứ nhất, Vương Lâm mất chưa tới nửa nén nhang. Hai mắt nguyên thần bình tĩnh, rồi lao tới nuốt tiếp cái ký hiệu thứ hai.

Ký hiệu này so với cái thứ nhất còn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng với sự mạnh mẽ của nguyên thần Vương Lâm thì quá trình luyện hóa vẫn như cũ. Chỉ có điều thời gian kéo dài hơn tới đúng một nén nhang.

Hắn vẫn chưa dừng lại, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt. Lần này, hắn nuốt luôn cả cái ký hiệu thứ ba và thứ tư mà cùng luyện hóa. Một lúc lâu sau, trong nguyên thần của Vương Lâm đã có bốn thứ lực kỳ dị.

Cái ký hiệu thứ năm, nguyên thần của Vương Lâm hóa thành Thái Cổ Lôi Long há mồm nuốt chửng. Cái ký hiệu đó vừa mới chui vào trong nguyên thần của Vương Lâm liền tỏa ra một thứ lực lượng cuồng bạo, cuồn cuộn chạy khắp trong nguyên thần.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo. Nguyên thần cuộn tròn, lôi điện tỏa ra uy lực công kích ký hiệu. Trong nguyên thần của hắn, vô số những tia chớp phát ra những tiếng nổ ầm ầm, công kích ký hiệu. Lần này, đã trải qua hết hai canh giờ liên tục công kích. Cuối cùng thì cái ký hiệu cũng tan vỡ, hóa thành một nguồn lực kỳ dị, dung nhập trong nguyên thần của Vương Lâm.

Trong giờ phút này, nguyên thần của Vương Lâm có chút yếu ớt, lui về thần thể qua mi tâm. Sau đó, hắn ngồi xuống thổ nạp, tĩnh dưỡng.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Thoáng cái đã được năm ngày. Trong năm ngày đó, Vương Lâm vẫn không hề cử động cứ thổ nạp để nguyên thần từ từ hồi phục. Trong thời gian năm ngày, Tháp Sơn và lão tổ tiên của tộc Tiên Tuyển có quay lại đây hai lần.

Nhưng tiếng rít của Văn thú và những tia chớp trên người Lôi Oa, lại thêm cả ma đầu Hứa Lập Quốc dữ tợn khiến cho bọn họ không dám bước vào trăm trượng, chỉ đứng ngoài mà nhìn.

Nhất là Hứa Lập Quốc khi nhìn thấy tộc nhân của tộc Tiên Tuyển cứ liếm liếm môi. Những người này khiến cho hắn nhớ lại chuyện vui sướng khi ở Thanh Linh tinh. Suy nghĩ tới đó, hắn không chịu nổi khi phải nhẫn nại. Sau khi Vương Lâm ngồi xuống thổ nạp, xung quanh phạm vi trăm trượng hắn liền cố gắng để cho tộc nhân tộc Tiên Tuyển tiến vào, nhưng bọn họ chẳng để ý tới hắn.

Ánh mắt của mấy người đó khi nhìn về phía Xạ Thần Xa hoàn toàn khiếp sợ, bàn luận với nhau. Nhưng cho dù là lão nhân kia cũng không biết đó là vật gì.

Chỉ có điều, từ Xạ thần xa tỏa ra một làn uy áp khiến cho tinh thần bọn họ chấn động.

Lúc này, Vương Lâm chợt mở hai mắt. Tay phải điểm lên mi tâm, nguyên thần lại bay về phía Xạ Thần xa. Nguyên thần của hắn vừa xuất hiện, bên ngoài trăm trượng liền có tiếng kêu lên kinh ngạc.

Nguyên thần trong hình dạng Thái Cổ Lôi Long trong mắt những người đó rất đáng sợ. Lão nhân tộc Tiên Tuyển nhìn nguyên thần Vương Lâm, ánh mắt phức tạp. Hắn than một tiếng rồi tiến lên vài bước, ôm quyền nói:

- Thượng... Thượng tiên! Hạ dân có việc muốn nói.

Vương Lâm không để ý tới lão nhân. Thân thể Lôi Long dài mấy trượng lao về phía Xạ Thần xa. Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm cái ký hiệu thứ sáu. Sau đó, hắn chẳng hề do dự, nuốt chửng luôn. Lúc này đây, Vương Lâm chẳng hề nghĩ ngợi, nuốt luôn cả cái ký hiệu thứ bảy.

Cảnh tượng đó thu hút ánh mắt chăm chú của trăm người đang đứng ngoài trăm trượng.

Lúc này, ánh mắt của Hứa Lập Quốc đảo liên tục. Hắn bay lên, chỉ về phía tộc nhân của tộc Tiên Tuyển mà quát to:

- Chủ nhân nhà ta đang ở đây luyện bảo vật. Trừ khi các ngươi bước qua xác ta, nếu không không được tiến vào.

Tiếng nói của hắn oang oang, lại thêm ánh mắt có thể hiện rõ khí thế không để cho người khác quấy rầy chủ nhân. Khí thế mạnh mẽ làm xuất hiện một cơn cuồng phong, tỏa ra xung quanh.

Lão nhân tộc Tiên Tuyển vội vàng lui lại vài bước, cung kính nói:

- Chúng ta không bước vào phạm vi trăm trượng, chỉ có chút vấn đề cần....

Không để lão nhân nói xong, Hứa Lập Quốc hét lớn:

- Câm miệng! Trừ khi các ngươi dẫm lên xác ta, nếu không các ngươi không thể quấy nhiễu chủ nhân của ta. Mạng sống của ta là do chủ nhân ban cho. Chủ nhân đã cứu ta ra khỏi nước sôi lửa bỏng, truyền cho thần thông. Chính chủ nhân khiến cho ta có được như ngày hôm nay. Nếu các ngươi muốn quấy rầy chủ nhân của ta, ta không cho phép.

Hứa Lập Quốc nói một cách kích động, ánh mắt xuất hiện một sự thấy chết không chùn bước. Giống như trong trời đất bất luận phải đối mắt với thứ gì mạnh tới đâu mà gây bất lợi cho chủ nhân của hắn, thì cho dù có phải tan xương nát thịt cũng không nhíu mày.

Lão nhân tộc Tiên Tuyển run người. Những lời nói của Hứa Lập Quốc vang lên trong tai. Cả tộc bọn họ chính là những người nhận được sự ủy thác của tiên nhân.

- Người này hiểu được một chữ "trung", tộc nhân tộc Tiên Tuyển chúng ta cũng hiểu được. - Lão nhân nhìn Hứa Lập Quốc, ánh mắt có một sự tông trọng, thầm nghĩ:

- Không ngờ được rằng một cái linh thể lại có được sự trung nghĩa như vậy. Có được một người trung thành như vậy, thượng tiên đúng là may mắn.

Tháp Sơn đứng bên cạnh lão nhân cũng kinh ngạc nhìn Hứa Lập Quốc, trong lòng rất hỗn loạn.

- Không phải tộc ta bất trung mà là người vất bỏ chúng ta....

Hứa Lập Quốc đang chuẩn bị tiếp tục diễn tiếp. Nhưng đáng tiếc là Vương Lâm chẳng hề để ý. Vào lúc này, nguyên thần của Vương Lâm chỉ có duy nhất lôi điện liên tục công kích hai cái ký hiệu, luyện hóa.

Những tiếng sấm vang lên trong nguyên thần của hắn. Một trong hai cái ký hiệu, bị công kích của lôi điện bắt đầu tan rã. Sự tan rã của nó cũng không phải ngay lập tức mà là từ từ.

Trong suốt quá trình đó, Xạ Thần xa dưới nguyên thần của Vương Lâm vẫn liên tục tỏa ra ánh sáng màu đen lấp lánh. Cuối cùng ánh sáng trở nên rực rỡ như có thể thôn phệ tất cả mọi thứ. Có thêm sự tô điểm của ánh sáng màu đen ở bên ngoài nguyên thần của Vương Lâm càng khiến cho tâm thần của người đứng xem bị chấn nhiếp.

Cảnh tượng đó khiến cho tộc nhân của tộc Tiên Tuyển đứng ngoài trăm trượng, không thể giữ được sự bình tĩnh.

Hứa Lập Quốc ngùn ngụt khí thế, thừa dịp người khác không chú ý tới mình liền liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, thầm nghĩ:

- Cái này có gì đặc biệt cơ chứ? Hứa đại gia nhà ngươi cũng có thể. Chẳng phải là nuốt một cái ký hiệu thôi sao? Hứa đại gia ngay cả người

cũng từng nuốt rồi. - Hứa Lập Quốc có chút khinh thường, nhưng nét mặt lại giữ nguyên sự sùng kính, thân thể run rẩy.

Nếu nhìn biểu hiện bên ngoài của hắn thì đó chính là biểu tượng điển hình của sự trung thành, vì chủ nhân mà kích động.

Tháp Sơn thấy biểu hiện của Hứa Lập Quốc lại thầm than. Về phần lão nhân tộc Tiên Tuyển cũng âm thầm gật đầu, trong lòng lão càng thêm chắc chắn cái linh thể có tên Hứa Lập Quốc có một sự trung nghĩa đáng để cho người ta kính trọng.

Thực tế là do tộc nhân của tộc Tiên Tuyển ở đây quá lâu, không tiếp xúc với người bên ngoài. Mặc dù không phải là kẻ ngu dốt những không thể sánh với Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc cả đời am hiểu thay lòng đổi dạ. Kinh nghiệm ngàn năm khiến cho hắn về mặt này đã thành tinh. Nếu để cho người ta nhận ra dễ dàng thì đã không phải là hắn.

Thời gian chầm chậm trôi đi. Sau mấy canh giờ, nguyên thần của Vương Lâm chấn động một cái. Tiếng sét chợt tăng lên gấp bội. Bất chợt những tiếng động ầm ầm đó biến mất. Tinh quang trong đôi mắt của nguyên thần Vương Lâm chợt lóe lên. Hai cái ký hiệu cuối cùng đã được hấp thu xong. Lúc này, đối với hắn chỉ còn có một sự lựa chọn quan trọng nữa mà thôi.

- Có muốn nó trở thành pháp bảo bản mệnh có tính mạng tương thông hay không? - Vương Lâm suy nghĩ một chút, từ nguyên thần, bảy luồng lực kỳ dị dung hợp tạo ra một cái ấn ký đặc biệt, xuất hiện trên ngực hắn. Trong khoảng khắc khi ấn ký xuất hiện, những tia sáng tỏa ra từ Xạ thần xa ngưng tụ, hóa thành một luồng ánh sáng bắn vào ngực nguyên thần của Vương Lâm.

- Xạ Thần xa. Giải phong. - Thần niệm của hắn hóa thành một tia chớp bắn ra. Những tia sáng đen của Xạ thần xa chui vào ngực của Vương Lâm. Nhưng ngay lập tức sau đó, từ trên những cái gai nhọn của nó vô số những tia sáng lại lóe lên, ngưng tụ thành một cái bóng trên Xạ thần xa.

Đó là một hồn thú, cao ước chừng trăm trượng. Nó vừa xuất hiện liền ngửa mặt lên trời rồi gầm lên một tiếng. Trong tiếng gầm đó, sắc mặt tộc nhân của tộc Tiên Tuyển tái nhợt, thực vật trên mi tâm xuất hiện mà nhanh chóng lui lại phía sau. Chỉ có mấy người có tu vi cao thâm mới có thể cố gắng đứng lại, nhưng thân thể vẫn run rẩy. Kiên trì được một lúc, họ cũng phải lui lại phía sau.

Những cái lông trên người Văn thú dựng đứng, nhìn chằm chằm về phía hồn thú mà phát ra một tiếng gầm nhẹ. Cũng như vậy, Lôi Oa phình bụng phát ra những tiếng sấm, chực xuất thần thông mạnh nhất của nó.

Chỉ có Hứa Lập Quốc vào lúc này mặc dù cũng bị tiếng gầm công phá, nhưng vẫn cố gắng hô:

- Trừ khi người bước qua xác ta. Nếu không....

Chỉ có điều, không đợi hắn nói xong, hồn thú khổng lồ cúi đầu nhìn xuống người hắn khiến cho Hứa Lập Quốc sợ quá mà ngậm miệng lại, không dám nói tiếp.

- Hứa gia nhà ngươi có truyền thừa kiếm ý từ thời viễn cổ. Ngươi đợi ta hấp thu toàn bộ rồi lúc đó lão tử mới không sợ ngươi. - Hứa Lập Quốc mắng thầm, nhưng nhanh chóng lui lại phía sau.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhìn chằm chằm về phía hồn thú. Nguyên thần của hắn bay về phía thân thể. Ngay lập tức, thân thể liền nhảy lên, lơ lửng giữa không trung.

Hồn thú đang gầm rống liền không nhìn về phía Hứa Lập Quốc mà chuyển sang Vương Lâm. Nó chợt lao thẳng tới. Tốc độ của nó quá nhanh, gần như vừa mới cử động đã xuất hiện trước mặt Vương Lâm, há miệng chực nuốt.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, không lui lại. Trong khoảng khắc hồn thú tới nơi, hắn mở miệng:

- Băng.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể hồn thú vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ trong trời đất. Nhưng ngay lập tức nó lại ngưng tụ, căm hận gầm lên rồi lại lao tới.

- Băng! - Vương Lâm bình tĩnh tiếp tục mở miệng.

Lần này, hồn thú đang vọt tới lại tiếng tục tan ra.

- Luyện hóa bảy đạo ký hiệu, nếu chấp nhận tính mạng tương thông thì có thể điều khiển. Nhưng nếu không lựa chọn tính mạng tương thông biến nó thành pháp bảo bản mệnh thì có thể dựa vào bảy cái ký hiệu đó tạo thành bảy đạo băng quyết. Từ đó có bảy lần cơ hội làm cho hồn thú tan ra, có thể khiến cho nó khuất phục. Nhưng sau bảy lần mà hồn thú vẫn chưa khuất phục thì phải lựa chọn tính mạng tương tu. Nếu không thì không thể sử dụng được bảo vật này. - Trong đầu Vương Lâm xuất hiện những lời nói ghi trên tiên giản.

Sau hai lần bị tan vỡ, sự hung dữ của hồn thú càng mạnh. Tiếng gầm của nó như to hơn. Sau khi ngưng tụ thân thể lại tiếp tục lao đến. Lần này, nó lại hóa thành vô số thân thể mà lao tới từ bốn phương tám hướng định nuốt chửng Vương Lâm.

Vương Lâm hơi nhíu mày. Hắn là người tàn nhẫn. Trải qua ngàn năm khiến cho hắn tự tạo thành phong cách của bản thân. Vào lúc này, hồn thú không chịu khuất phục khiến cho hắn có chút tức giận.

Một tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn bình tĩnh nói:

- Băng! Băng! Băng!

Ba chữ vừa ra khỏi miệng khiến cho vô số hồn thú từ bốn phương tám hướng đang bay tới liền nát vụn thành vô số mảnh nhỏ. Nhưng vừa thối lui lại phía sau lập tức một tiếng nổ vang lên mà vỡ nát lần thứ hai.

Một tiếng hừ bi thảm vang lên. Đúng lúc này, lần vỡ nát thứ ba xuất hiện. Ba lần vỡ nát khiến cho hồn thú phải chịu một sự đau đớn không thể tưởng tượng.

Nếu lần lượt từng lần một thì nó còn có thể chịu được. Nhưng liên tục ba lần vỡ nát khiến cho đáy lòng của nó xuất hiện một sự sợ hãi. Trong nháy mắt khi sự sợ hãi xuất hiện, thân thể của nó lại ngưng tụ. Trong lúc đang do dự, ánh mắt Vương Lâm càng thêm lạnh lẽo, bình thản nói:

- Băng!

Một tiếng nổ vang lên. Hồn thú vừa mới ngưng tụ lại vỡ vụn. Cảm giác sợ hãi mới phát sinh, bị thêm lần này nữa liền tăng lên nhanh chóng. Cuối cùng, cảm giác sợ hãi chiếm cứ toàn bộ thể xác và tinh thần của hồn thú.

Thân thể của nó tiếp tục ngưng tụ lại một lần nữa. Lúc này, ánh mắt của nó chỉ có một sự kính sợ, không dám phản kháng, cúi đầu.

Vương Lâm lướt đi trong không trung, thoáng cái đã tới bên đầu hồn thú. Hắn cắn ngón tay, đánh ra một đạo ấn ký dùng để mở xạ thần xa vào đầu hồn thú.

Thân thể hồn thú chấn động, thu nhỏ lại. Vương Lâm nhảy lên, rồi cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy hồn thú co lại rất nhanh, một lát sau liền hóa thành một quả cầu sương mù to chừng nắm tay. Từ quả cầu tỏa ra những tia sáng, nhanh chóng ngưng thực, chẳng khác nào một cái kén.

Những tiếng lách tách vang lên, một vết nứt xuất hiện trên cái kén. Từ từ những vết nứt càng lúc càng nhiều, cuối cùng vỡ ra thanh từng mảnh. Một con bướm ngũ sắc nhẹ nhàng bay lên, tỏa ra một lớp phấn nhiều màu sắc.

Vẻ đẹp của con bướm khiến cho Vương Lâm phải sững sờ.

Đúng lúc này, truyền tống trận trên mặt đất trong Huyền Âm đỉnh dưới tế đàn lóe lên ánh sáng. Một người từ trong đó đi ra ngoài. Thoáng cái, người đó đã xuất hiện nơi cánh của lớn, sau đó đi xuyên qua nó mà ra.

Đó là một nam tử mặc một bộ quần áo màu xanh. Ánh mắt của hắn lạnh như băng.

- Đám người của bộ tộc hạ tiện! Các ngươi đang làm gì vậy?

Nam nhân trung niên áo xanh này hai mắt lạnh như băng, nhưng rất sáng, đôi môi không dày, ẩn dấu có chút khắc nghiệt, cùng với một đầu tóc đen, phảng phất như ma trong tiên.

Hắn đi ra ngoài tế đàn, một bước đạp khoảng không mà lên, bóng dáng người này không hoàn toàn chân thật, nếu nhìn kỹ, ánh mắt hoàn toàn có thể nhìn xuyên thấu qua người này thấy tế đàn phía sau.

Vương Lâm đang ở giữa không trung, ở bên cạnh có Xạ Thần Xa sau khi biến hóa trở thành bươm bướm. Con bướm chớp nhẹ đôi cánh, khiến cho thân thể bảo trì ở một trạng thái cân bằng.

Tiên tuyển tộc nhân ở ngoài trăm trượng, lúc này cả đám lộ ra ánh mắt cảnh giác, nhìn chằm chằm vào người nam nhân trung niên, tất cả đều tự lui ra phía sau. Tháp Sơn bước tới ánh mắt phát lạnh, quát:

-Người nào tới!

Người nam nhân trung niên áo xanh liếc mắt nhìn Tháp Sơn một cái, ánh mắt lại lướt qua người Tháp Sơn đảo qua tộc nhân của Tiên Tuyển tộc, cuối cùng nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

-Ngươi không phải người ở đây, từ nơi nào tới!

Vương Lâm thần sắc lạnh như băng, tu vi của người nam nhân trung niên này, hắn liếc mắt một cái có thể nhận ra được, là Dương Thực cảnh giới đỉnh, mơ hồ vượt qua mình một bậc.

Lúc này Tháp Sơn nhướn mày, thân thể dịch tới trước một bước, trực tiếp thẳng tiến, nắm tay phải lại, thân thể lóe ra những ký hiệu kỳ lạ, nhưng tụ ở trên nắm đấm của hắn. Sau đó một quyền lập tức ầm ầm hướng tới người nam nhân trung niên.

-Người nào tới!

Tháp Sơn hét lên một tiếng.

-Quỳ xuống!~ Nam nhân áo xanh ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, nhìn Tháp Sơn tấn công giống như nhìn một con kiến đang lao tới vậy. Tay phải hắn nâng lên chỉ tới trước, một gợn sóng vô hình lấy ngón tay người này làm trung tâm, trong phút chốc tản ra, tràn ngập bốn phía.

Thân thể Tháp Sơn vừa mới tới gần, lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt, thân mình kịch liệt chấn động, hắn rõ ràng cảm thấy được một lực lượng đang ngăn cản mình tới gần, ngăn cản mình ra tay.

Lực lượng này cực kỳ hùng mạnh, dường như có một loại lực lượng kế thừa như bản năng, đánh thật sâu trong thân thể hắn. Tháp Sơn khi cách người nam nhân trung niên kia tầm mười trượng thì không thể tới trước được nữa, lơ lửng trên không trung, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, toàn thân chấn động, mồ hôi rơi xuống như hạt đậu.

Hắn rõ ràng cảm thấy được, cỗ lực lượng ngăn cản lực lượng của mình, chính là truyền từ trong những phù văn ấn ký trên cơ thể mình ra, những phù văn này tràn đầy lực lượng, khiến cho hắn không thể phản kháng.

Dường như gặp phải thiên địch vậy, mặc dù hắn có hùng mạnh cỡ nào, mặc dù thực lực có tiến thêm bước nào đi nữa, đối mặt với người nam nhân trung niên này vẫn không dám ra tay.

Thậm chí tâm thần chấn động làm cho hắn có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt. Dường như đối phương chỉ cần có một ý niệm trong đầu, liền cho thể cho hắn hồn bay phách lạc trong nháy mắt.

Loại cảm giác này Tháp Sơn từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ gặp phải, nhưng lúc này lại xuất hiện, dường như vẫn tồn tại vĩnh cửu, vẫn ăn sâu vào trong mạch máu của những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc bọn họ.

Không thể phản kháng! Tháp Sơn thân mình run rẩy. Nhất là lúc này khi ánh mắt người nam nhân trung niên vọng tới, hắn thậm chí còn có một loại kích động muốn quỳ xuống, nhưng tôn nghiêm khiến cho Tháp Sơn

cắn chặt răng, cứng rắn ngăn cản lại ý niệm tới từ sâu trong linh hồn mình, sự khuất phục tới từ những phù văn trên cơ thể.

Một tiếng gầm nhẹ giãy dụa, thanh âm gần như rít gào, từ trong yết hầu của Tháp Sơn truyền ra. Ánh mắt của hắn lúc này sung đầy tơ máu, mồ hôi chảy ra ngoài cơ thể đã mang theo màu của máu.

Trong giãy dụa, Tháp Sơn nâng một chân lên, bước về phía trước, một bước này, cũng khiến cho toàn thân hắn run rẩy, dường như đối mặt với cả thiên địa vậy.

Một bước chưa lên, chưa hạ, ánh mắt Tháp Sơn đã tối sầm lại, phun ra một ngụm máu, thân mình rốt cuộc cũng không chịu nổi, nhoáng lên một cái giống như có một bàn tay to lớn vô hình ấn xuống, khiến cho toàn thân hắn bỗng nhiên quỳ xuống!

Hai hàng huyết lệ từ trong mắt hắn chảy xuống, ánh mắt bi ai và không khuất phục giao cùng một chỗ. Trong ánh mắt đỏ ngàu hiện ra vẻ điên cuồng, nhưng thân thể hắn làm như thế nào cũng không thể đứng lên được.

Chỉ có thể quỳ xuống!

-Tiện dân hạ tộc, cũng dám phản kháng nô phù! Nếu không phải không muốn giết ngươi, chỉ cần bản tiên tâm thần vừa động, liền cho ngươi

hình thần câu diệt ngay tức khắc! Cút ngay!

Người nam nhân trung niên cười lạnh.

Thân thể Tháp Sơn lập tức như bị một nắm tay vô hình đánh trúng, toàn thân truyền ra những tiếng động bang bang, cả người bị hất đi rất xa, mãi cho tới ngoài trăm trượng mới nặng nề rơi xuống mặt đất.

Tháp Sơn giãy dụa bò lên, ánh mắt lộ vẻ bất khuất cùng sát khí quát to:

-Ngươi là ai???

Lúc này không chỉ có Tháp Sơn, còn có toàn bộ tộc nhân Tiên Tuyển tộc, toàn bộ đều giật mình kinh hãi, ngơ ngác nhìn người nam nhân trung niên vừa tới. Cảnh tượng vừa rồi, quá mức quỷ dị, làm cho bọn họ không thể tiếp thu được.

Nhất là lão nhân tổ tiên kia, sắc mặt tái nhợt nhìn người nam nhân trung niên, dường như nghĩ tới cái gì, lập tức mặt không còn chút máu, thân mình run rẩy.

Nam nhân áo xanh thần sắc lạnh lùng như băng, mang theo một tia ngạo nghễ, bình tĩnh nói:

-Tiên nhân! Còn không quỳ lạy!

Lão nhân tiên tổ Tiên Tuyển Tộc, lúc này mới cười thảm, hắn không chút nghi ngờ lời nói của đối phương. Hắn nghĩ tới, trong điển tịch của bộ tộc, tổ tiên có nhiều lần miêu tả cảm giác kích động cùng cung kính khi nhìn thấy tiên nhân.

Không cần đoán thân phận của đối phương, chỉ cần nhìn thấy lập tức sẽ biết, đây là di ngôn của tổ tiên Tiên Tuyển Tộc.

Lão nhân trước nay vẫn không rõ, hắn không hiểu cái cảm giác kích động cùng cung kính, trung thành tại sao lại phát ra từ đáy lòng. Nhưng giờ phút này, sau khi thấy được tiên nhân, trong lòng lập tức hiểu ra.

“Không thể không kích động, không thể không cung kính…” lão nhân cười thảm, quỳ gối trên mặt đất, nhỏ giọng nói:

-Hạ dân, bái kiến thượng tiên.

Quỳ xuống không chỉ có hắn, tộc nhân Tiên Tuyển Tộc bốn phía tâm thần đều kịch chấn dưới ánh mắt của người nam nhân trung niên. Có một loại lực lượng làm cho bọn họ phải khuất phục, mặc dù chết, mặc dù hồn bay phách lạc, cũng phải khuất phục!

Một người rồi lại một người Tiên Tuyển Tộc giãy dụa quỳ xuống, cúi đầu.

Một lát sau, chỉ có duy nhất hai người không quỳ xuống đó là Vương Lâm và Tháp Sơn!

Tháp Sơn không quỳ, hắn đã quỳ một lần, lần thứ hai này mặc dù huyết khí bốc lên, mặc dù lực lượng vô hình kia không ngừng tấn công, nhưng thân thể hắn cũng cố gắng phản kháng không làm cho chính mình phải quỳ xuống!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 810 : Cánh bướm. (1)

Ầm ầm vài tiếng động quẩn quanh, từng tảng lớn huyết vụ từ trên người Tháp Sơn phun ra. Hắn lúc trước đã chiến một trận với Vương Lâm, vốn đã bị thương, lúc này lại không thể chịu nổi, ánh mắt ảm đạm nhưng sâu trong linh hồn là sự bất khuất kinh người.

Vương Lâm nhìn cảnh này, dần dần nhíu mày, hắn đã nhìn ra rất nhiều chuyện.

“Tiên Tuyển Tộc cũng được, Tiên Di Tộc cũng thế, rất hiển nhiên, tất cả đều là nô tộc của tiên nhân. Ngay cả các nô ấn kia cũng giống nhau, đời đời kiếp kiếp nhiều thế hệ, toàn bộ đều là nô của tiên nhân!

Đây là nô ấn truyền thừa, giống như trong các gia tộc vậy…” Nếu không có trải qua chuyện này, Vương Lâm lúc này cũng không thể quả quyết được chuyện như thế này.

Hiện giờ, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ.

“Loại nô ấn này, kết hợp với những phù văn lưu trên người Tiên Tuyển Tộc gọi là nô phù. Hiển nhiên, những nô phù này cực kỳ bá đạo, vượt xa nô ấn trong các nguyên nhất tộc. Dù sao, nô ấn trong nguyên nhất tộc, chỉ có sản sinh một loại kính sợ với tiên nhân mà thôi.

Nhưng nô phù này thì khác, khi đối mặt với tiên nhân, những người Tiên Tuyển tộc này cũng không thể không khuất phục. Cái này không phải là khống chế, mà là nô lệ hóa hoàn toàn, khiến cho toàn bộ những bộ tộc này, hoàn toàn trở thành vật của tiên nhân!

Hơn nữa, Tiên Di Tộc ở Chu Tước Tinh, hiển nhiên những người thuộc loại tộc này không phải ít, mà là rất nhiều!” ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, kết hợp hết thảy mọi chuyện, trong lòng hắn nảy sinh ra ý niệm lớn mật trong đầu.

“Rất có thể, vô số năm trước, tiên giới khi chưa sụp đổ, có vài bộ tộc, những người trong bộ tộc này thực lực rất mạnh, thậm chí còn có thể đối kháng với tiên giới, nhưng cuối cùng bị người của tiên giới đánh tan. Thậm chí rất có thể tứ đại tiên giới liên hợp lại cùng một chỗ, thi triển một loại thần thông cực kỳ hùng mạnh lên người những tộc này, hóa thành phù ấn, khiến cho người những tộc này trở thành nô bộc nhiều thế hệ của tiên nhân!” Vương Lâm nhìn thoáng qua những người Tiên Tuyển Tộc thân mình đang run rẩy quỳ trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ tiên nhân, thầm than một tiếng.

Nam nhân áo xanh ánh mắt nhìn qua Tháp Sơn, nhíu mày, nâng tay phải lên, chỉ vào Tháp Sơn. Thân mình Tháp Sơn lập tức nổ ầm một tiếng, huyết vụ toàn thân phun ra, trong khoảng khắc hắn đã trở thành một huyết nhân.

-Quỳ lạy!

Thanh âm nam nhân áo xanh lạnh như băng.

Hai mắt Tháp Sơn thần sắc vẫn ảm đạm, nhưng ánh mắt vô cùng bất khuất. Lực lượng của những nô phù này hắn cũng không thể chống cự

được. Dường như có vô số ngọn núi đang đè lên người hắn, lập tức hai đầu gối hắn vỡ vụn ra, cả người quỳ xuống mặt đất.

Lúc này bốn phía im lặng như tờ. Hứa Lập Quốc đã sớm thấy chuyện không hay, bay ra thật xa, mới cẩn thận nhìn về phía này, trong lòng cân nhắc nếu không địch lại được sát tinh này, mình là phản kháng hay đầu hàng đây.

Văn Thú xoay giữa không trung, ánh mắt tập trung nhìn về nam nhân áo xanh, về phần lôi oa, cũng đang phập phùng cái bụng ở xa xa, lạnh lùng nhìn lại.

Nam nhân áo xanh quét mắt nhìn Vương Lâm một cái, không hành động thiếu suy nghĩ, hắn tự nhiên nhìn ra tu vi của Vương Lâm. Nhất là bên cạnh Vương Lâm còn có một con bươm bướm đang vỗ cánh, có một loại cảm giác nguy hiểm rất mạnh.

“Người này không phải là người của ti tộc, hắn làm sao tiến vào đây được. Xem khí tức trên người người này, giống như một tiên nhân, hắn, là ai…”

Nam nhân áo xanh ánh mắt chợt lóe, không có trêu chọc Vương Lâm, mà tay trái vung tay một cái hướng về tế đàn bên dưới. Ấn một cái lập tức toàn bộ tế đàn kêu lên những tiếng ù ù bắt đầu mở ra.

Trong khoảng khắc cửa lớn mở ra, từng màn sương màu đen lao ra, hóa thành những mây thú dữ tợn trên bầu trời. Bên trong cánh cửa, hư ảnh nữ nhân Vương Lâm nhìn thấy lúc trước hiện giờ đã xuất hiện, nhưng không có bước ra khỏi cửa, mà lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vụ thú xuất hiện trên bầu trời, những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc đang quỳ dưới đất lúc này cả đám sắc mặt đại biến, nhưng lực lượng của nô phù truyền tới làm cho bọn họ căn bản không thể đứng dậy được. Đây là một loại bản năng, bọn họ không thể chống cự được.

Vụ thú biến ảo, chỉ trong khoảnh khắc đã giương đôi mắt to, ánh mắt lạnh như băng, kêu to từng trận. Nam nhân áo xanh phía dước đưa tay phải chỉ xuống đất.

Lập tức những vụ thú này nhoáng lên một chút rồi phóng thẳng xuống dưới đất.

Cảnh tượng này khiến cho hai mắt Vương Lâm ngưng đọng.

Một đầu vụ thú hóa thành ngũ trảo, hướng tới một tộc nhân của Tiên Tuyển Tộc, trực tiếp bắt người này lên không trung, sau đó kêu to một tiếng. Thân thể người này lập tức bị xuyên thấu, dưới sự thôn phệ, tộc nhân này toàn thân tan vỡ, hóa thành màn sương máu, bị vụ thú hấp thu.

Tộc nhân kia mãi cho tới chết, cũng không có nửa điểm phản kháng, trong mắt hắn chỉ có một chút đấu tranh, nhưng nó quá nhỏ bé.

Bên kia, những vụ thú khác đều tới gần những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc, bắt một đám lên không, lần lượt thôn phệ hấp thu. Gần như trong tức khắc bốn phía tràn ngập khí tức đau thương, bi phẫn và bất đắc dĩ.

Mỗi một tộc nhân chết đi, không ai có một chút phản kháng, bi ai trong mắt nồng đậm tới cực điểm. Trong lòng bọn họ tới thời khắc tử vong, đều hiểu được.

“Có lẽ, đây là sứ mệnh của bộ tộc…”

Hai đầu gối của Tháp Sơn vỡ vụn, quỳ trên mặt đất, hắn giãy dụa ngẩng đầu lên, nhìn một đám tộc nhân khuất phục mà tử vong. Thanh âm đã gần như dã thú rít gào, từ trong yết hầu của hắn truyền ra, trên mặt trên cổ hắn đầy gân xanh, dường như cố gắng chống cự phù ấn đã truyền nhiều thế hệ như một loại bản năng truyền thừa.

Nam nhân áo xanh nhìn hết thảy những màn này thân sắc vẫn như thường.

Lão nhân tiên tổ của Tiên Tuyển tộc, lúc này toàn thân run rẩy, cuồng phong vừa đập vào mặt hắn, một thanh niên bên cạnh hắn vị vụ thú cuốn lên không trung, vỡ vụn trên không trung, liền bị thôn phệ.

Gần như theo bản năng, lão nhân ngẩng đầu lên, một giọt máu tươi rơi xuống mặt hắn, chảy xuống hai má, trong mắt lão nhân, lộ ra bi phẫn vô cùng.

“Vì sao…vì sao…” Hắn thì thào tự hỏi.

Đúng lúc này, một đầu vụ thú bay tới, tóm lão lên trên không. Trên không trung, khoảng khắc này dường như một cỗ lực lượng của bộ tộc ở sâu trong linh hồn hắn xuất hiện, như gió lốc quét ngang trong lòng hắn. Lão nhân ánh mắt lộ vẻ bi ai, nhìn nam nhân áo xanh, hét lớn:

-Vì sao???

Giờ khắc này, theo tiếng hét của lão nhân, những tộc nhân chưa bị giết trên mặt đất cũng đều giãy dụa ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt lão nhân dừng trên người nam nhân áo xanh.

Những ánh mắt này ẩn chứa bi ai cùng phẫn nộ vô tận!

-Sứ mệnh của các ngươi, chính là nuôi nấng vụ thú, không có vì sao. Ta sẽ không cho các ngươi toàn bộ tử vong, còn cần các ngươi sinh sản con cháu…

Thanh âm của nam nhân áo xanh bình tĩnh vô cùng, không chút gợn sóng.

Đúng lúc này, một đầu vụ thú trên bầu trời bay tới nơi xa xa, mục tiêu, rõ ràng là trong những tòa nhà, nơi những hài đồng trốn trong đó!

Nam nhân áo xanh nhíu mày, nhưng không có ngăn cản.

Lão nhân cười thảm, thân mình dưới lực lượng của vụ thú, mắt thấy sẽ tan vỡ tới nơi. Đúng lúc này, Vương Lâm than nhẹ nâng tay phải lên, hư không chỉ ra, lập tức vụ thú chuẩn bị thôn phệ lão nhân kia, thân mình ầm ầm tan rã. Lão nhân kinh ngạc nhìn hết thảy. Lúc này vụ thú đã tiếp cận những tòa nhà ở xa xa, thậm chí còn nghe thấy những thanh âm kêu khóc hoảng sợ của hài đồng, bọn nó, đang kêu gọi người thân mình…

Những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc trên mặt đất, giãy dụa ngẩng đầu, ý muốn đứng lên, những thanh âm rít gào phát ra từ yết hầu, điên cuồng truyền ra khỏi miệng.

Tháp Sơn mặc dù vỡ vụn hai đầu gối, nhưng hai mắt hắn vẫn hồng, vẫn muốn đứng lên, chẳng sợ gân cốt vỡ vụn, hắn vẫn muốn đứng lên.

-Tiên nhân… tiên nhân… ngươi coi tộc của ta là cái gì!! Tộc ta thủ hộ Huyền Âm đỉnh vô số năm, chưa bao giờ gián đoạn, nhưng đổi lấy cái gì!!! Là một đám vụ thú, một đám tộc nhân tử vong sao??

Hiện giờ, ta rốt cuộc đã biết những vụ thú này chính là vật mà chúng ta thủ hộ sao, hóa ra, sứ mệnh của bộ tộc chúng ta là thực vật cho đám vụ thú này sao???

Nếu như thế, ta phải phản kháng, thà rằng thịt nát xương tan, cũng không chịu khuất phục!!!

Tháp Sơn rít gào, thanh âm rốt cuộc cũng truyền ra khỏi miệng hắn được.

Không chỉ có hắn, lúc này những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc tất cả cũng rít gào lên, hai mắt hồng hồng, mi tâm lấp lóe kịch liệt, giãy dụa muốn đứng lên.

Nam nhân áo xanh kia thần sắc lạnh như băng, mang theo một chút khinh miệt, chậm rãi nói:

-Năm đó bộ tộc các ngươi thất bại biến thành nô, mệnh của các ngươi! Không thay đổi được!!

Nói xong hắn nâng tay phải lên, nhấn tới trước một cái, lập tức mắt đất ầm ầm vang động, trên người những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc lại phun đầy máu, những hành động phản kháng, lập tức bị chặn lại.

Duy chỉ có Tháp Sơn, cả người rống giận nhảy lên khỏi mặt đất, trong nháy mắt thân thể hắn truyền ra những tiếng động ầm ầm, xương cốt hắn bắt đầu vỡ vụn, nhưng thân thể hắn vẫn lao ra.

Ánh mắt nam nhân áo xanh chợt lóe, tay phải chỉ về phía trước. Đúng lúc này, Vương Lâm thầm than một tiếng, hắn vốn không muốn xen vào việc của người khác, hơn nữa nam nhân áo xanh này lai lịch cực kỳ thần bí, không ngờ lại là tiên nhân!

Nhưng lúc này, hắn thầm than, mồm há ra phun tới một mảnh vỡ đại ấn. Ấn này vừa bay ra, lập tức chắn trước mặt Tháp Sơn cùng nam nhân áo xanh.

Ánh mắt nam nhân áo xanh chợt lóe, trong mắt lộ ra hàn quang, tay phải bấm tay niệm thần chú. Lập tức một đạo ấn ký phù văn sung đầy tiên khí biến ảo mà thành trực tiếp lao tới Vương Lâm.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 811 : Cánh bướm. (2)

-Ta còn tưởng rằng, ngươi thủy chung sẽ không ra tay chứ!!!

Nam nhân áo xanh thân mình hướng tới phía trước, theo sát phù văn, nhằm về Vương Lâm.

Tay phải Vương Lâm hư chỉ đại ấn, lập tức ấn nhoáng lên một chút, trực tiếp bay ra, xoay tròn giữa không trung, ầm ầm hướng tới nam nhân áo xanh. Cùng lúc đó, thân hình Vương Lâm nhoáng lên một bước, đi tới bên người Tháp Sơn, tay trái vỗ lên người, xuất ra một đạo nguyên lực vận chuyển trên người Tháp Sơn.

Thân hình Tháp Sơn lập tức bị ném đi, thẳng tới những vụ thú đang bên trong tòa nhà kia.

Làm xong việc này, Vương Lâm xoay người song chỉ thành kiếm, nâng lên rồi mạnh mẽ trảm một cái xuống phía dưới. Phù văn đang tấn công lập tức tan vỡ, hóa thành một gợn sóng tiêu tan.

Trong thời khắc mảnh vỡ đại ấn hạ xuống, nam nhân áo xanh trong mắt hàn quang chợt lóe, hai tay bấm niệm thần chú, tiên nguyên vận chuyển, lập tức một thanh trường thương biến ảo mà thành trong tay.

Trường thương toàn thân màu trắng, tràn ngập tiên khí. Người này vừa cầm lấy, lập tức cười dài đâm tới mảnh vỡ đại ấn ở trong không trung.

Ầm một tiếng nổ vang vọng, thana hình nam nhân áo xanh lùi về phía sau, ánh mắt ngưng trọng, chỉ có điều mảnh vỡ đại ấn kia cũng bị đẩy lùi lại phía sau mấy trượng.

-Ti tộc nô phù, cùng ta ra tay!

Nam nhân áo xanh lui về sau, quát khẽ trong miệng.

Thanh âm hắn rơi vào tai những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc đang giãy dụa trên mặt đất lập tức trở thành mệnh lệnh, theo bản năng bọn họ không thể phản kháng được. Tức khắc một đám tộc nhân Tiên Tuyển Tộc bay lên, ánh mắt tràn ngập bi ai cùng phản kháng, nhưng thân thể giống như tia chớp, nhất tề vây lấy Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, thân mình lùi về phía sau, Xạ Thần Xa hóa thành bươm bướm vẫn thủy chung theo bên người Vương Lâm lúc này cũng lùi lại theo Vương Lâm, phảng phất như một cái bóng của hắn vậy.

Trong lòng Vương Lâm vừa động, chiếc Xạ Thần Xa thứ ba này rối cuộc có uy năng như thế nào, hiện giờ hắn hoàn toàn không rõ. Nhưng lúc này trong mắt hắn hàn quang chợt lóe, lúc lui ra phía sau là tay phải bấm niệm thần chú, lập tức một đạo ấn quyết xuất hiện trong tay hắn, ấn hạ lên người bươm bướm.

Sát khí trong mắt Vương Lâm chợt lóe ra, lập tức chỉ tới nam nhân áo xanh.

Con bươm bướm này không có nửa điểm biến hóa, cánh vẫn nhẹ nhàng vỗ, chẳng qua tốc độ nhanh hơn một chút, một đám sương phấn nhiều màu, từ trong những cái vỗ cánh xuất hiện phiêu tán ra bốn phía.

Thân mình nam nhân áo xanh lập tức dừng lại, mắt lộ ra quang mang cảnh giác, con bươm bướm này hắn đã chú ý từ trước. Trên người con bươm bướm này có một loại cảm giác làm cho hắn vô cùng kinh hãi, nếu không như vậy hắn đã sớm ra tay mà không chờ tới bây giờ.

Tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở bốn phía, một đám thân hình dường như không bị khống chế, nhất tề bay lên, thẳng tới Vương Lâm. Trong mắt bọn họ phản kháng ngày càng nồng đậm, nhưng căn bản không thể chống cự được lượng lượng truyền thừa bản năng này.

Ánh mắt Vương Lâm sáng như đuốc, nhìn chằm chằm vào bươm bướm, hắn nghĩ muốn biết xem chiếc Xạ Thần Xa thứ ba này rốt cuộc kỳ dị ở chỗ nào. Đúng lúc này, con bươm bướm vỗ cánh rời khỏi Vương Lâm bay tới trước, trong khoảnh khắc đôi cánh lại chập chờn vỗ về.

Một cái vỗ cánh này, không có dấu hiệu gì, nhưng nam nhân áo xanh đang cảnh giác ở xa xa không dám tới gần kia, sắc mặt lập tức tái nhợt,

bên người hắn không có gió, nhưng tóc hắn lại bị thổi phất phất, nhẹ nhàng tản ra về phía sau.

Phịch một tiếng truyền ra, thân hình hắn giương lên, hồng vụ từ trong miệng hắn phun ra, những hồng vụ này ngưng tụ trong không trung, không ngờ hóa thành một con bướm màu đỏ. Con bướm màu đỏ này vừa mới xuất hiện, lập tức vỗ vỗ hai cánh.

Phịch một tiếng, trước ngực nam nhân áo xanh này lại phun ra một ngụm huyết vụ, huyết vụ này lại hóa thành bươm bướm, vỗ cánh.

Bang bang những tiếng nổ vang vọng, thân hình nam nhân áo xanh này không ngừng lùi về phía sau, không ngừng bị nổ tung, mỗi lần đều có một tảng huyết vụ lớn hóa thành bươm bướm. Mỗi một lần bươm bướm vỗ cánh đều tạo thành vết thương khó có thể tưởng tượng được cho hắn.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, thậm chí còn có chút sợ hãi. Hắn căn bản không thể phản kháng, thậm chí, bao gồm cả tiên nguyên, trong giờ phút này dường như không phải của mình nữa, mà bị một cỗ lực lượng kỳ dị phong ấn.

Bươm bướm xuất hiện trong huyết vụ, đôi cánh vỗ vỗ, thân mình của nam nhân áo xanh lại bay ra ngoài, liên tục không ngừng, một mực lui ra xa tới nghìn trượng, trong mắt hắn sợ hãi đã tới cực điểm rồi.

-Lôi, Bạo!

Trong giãy dụa, nam nhân áo xanh gần như rống lên, quanh thân hắn truyền tới những tiếng động ầm ầm, tay phải bỗng biên tan vỡ, hóa thành huyết nhục, trong huyết nhục ẩn chứa lực lượng có tính hủy diệt vô cùng.

Nương theo lần bùng nổ này, sắc mặt tái nhợt của hắn tạm thời khôi phục lại một chút, mặc dù khống chế được tiên nguyên, nhưng linh hồn phách lạc, trong nội tâm hoảng sợ gần như đã chiếm hết toàn bộ tinh thần và thể xác của hắn rồi.

“Đây là thần thông gì??? Đây là pháp bảo gì???” Cả đời hắn, chưa từng gặp qua pháp bảo nào quỷ dị như vậy, thậm chí hắn không thể có lực phản kháng, chỉ có một cánh bướm đã khiến cho hắn suýt nữa hỏng hắn.

Lúc này hắn không chút do dự, thân hình chợt lóe, thẳng tới tế đàn bên dưới, muốn thoát đi.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, hấp một ngụm chân khí, hắn cùng với Xạ Thần Xa có cảm ứng kỳ dị, trong mơ hồ, hắn có một cảm giác, dường như công kích mạnh nhất của Xạ Thần Xa vẫn chưa triển khai.

Đúng lúc này, con bươm bướm nhiều màu sắc bên cạnh Vương Lâm, nhẹ nhàng phất cánh bên trái.

Nam nhân áo xanh kia đang trốn với tốc độ cực kỳ nhanh, trong khoảnh khắc trước khi cửa tế đàn đóng lại, thân mình hắn bỗng nhiên dừng lại một chút, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi. Thân thể bắt đầu tiêu tan từ lòng bàn chân, trong khoảng khắc lan tới đầu, tiêu tan vĩnh viễn.

Lúc nam nhân áo xanh tử vong, dưới khoảng không âm u vô tận, một người ngồi khoanh chân trong u minh thú, người này toàn thân phát ra hắc khí, kỳ dị nhất chính là, trong hắc khí không ngờ lộ ra tiên lực.

Lúc này ánh mắt hắn chợt mở ra, nhìn chằm chằm về phía trước, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng.

“Dễ dàng hủy đi phân thân của ta…đây là pháp bảo gì???”

Khoảnh khắc nam nhân áo xanh tử vong, cửa lớn của tế đàn đóng lại trong tiếng ầm ầm vang vọng. Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, nhìn con bươm bướm nhỏ nhiều màu sắc đang vỗ cánh bên cạnh mình, Vương Lâm lâm vào trầm lặng, thắt ấn ký, cẩn thận hướng tới con bướm.

Con bướm kia cánh hơn động một chút, hóa thành nhiều điểm sáng, chậm rãi tản ra, một lát sau, liền trở thành bộ dạng của Xạ Thần Xa.

Trong lòng Vương Lâm nhẹ nhàng thở ra, trên trán mơ hồ toát ra mồ hôi hột, đối với hắn mà nói, cảm giác mồ hôi lạnh này, cũng không gặp

nhiều. Nhưng vừa rồi khi con bướm vỗ cánh, làm cho nguyên thần của một tu sĩ Dương Thực đỉnh tan vỡ, điểm này làm cho nội tâm hắn cực kỳ hoảng sợ.

“Xạ Thần Xa này phối hợp với Tử Mẫu Đạo Khô, ta có thể chiến với Khuy Niết!” Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, đảo qua tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở chung quanh. Sau khi nam nhân áo xanh tử vong, đã khôi phục lại bình thường, cả đám trong mắt lộ ra bi ai, mang theo mê man nồng đậm, trầm mặc ngồi trên đất không nói gì.

Xa xa Tháp Sơn cầm theo thương trở về, trong tay cầm một bình lớn, hiểu nhiên đã bắt được vụ thú muốn thôn phệ những hài đồng kia. Nhưng mà thương thế của hắn quá nặng, kiên trì quay trở lại, liền hôn mê ngã xuống đất.

Thời gian nhoáng một cái đã trôi qua mười ngày, trong mười ngày này, Vương Lâm ở trong bộ tộc Tiên Tuyển, lão nhân tiên tổ của tộc, đã chuẩn bị cho hắn một nơi rất yên tĩnh, cung kính cho hắn ở lại.

Trong mười ngày này, Vương Lâm cũng không thanh nhàn, sau khi nghe chuyện lão nhân kia tỉ mỉ kể lại. Vương Lâm dần dần cảm giác được những gì mình tiên đoán lúc trước có tới tám phần là đúng.

Chẳng qua việc này cũng không có quan hệ với hắn, trong lòng Vương Lâm trọng điểm là rời khỏi nơi này như thế nào.

Chân trời nơi đây, Vương Lâm đã tới rồi, nhưng đúng theo lời Tháp Sơn đã nói, cuối chân trời là một bức tường vô biên vô hạn, chẳng qua trên vách tường lộ ra ánh sáng màu lam. Như thế mới khiến cho nơi này thoạt nhìn phảng phất giống như ngoại giới.

Ngoại trừ không trung, bốn phía đại lục này, Vương Lâm cũng gần như tìm kiếm một phen rồi, tới cuối cùng thủy chung vẫn không có lối ra. Tới tận đây, Vương Lâm tin tưởng, truyền tống trận trong Huyền Âm đỉnh kia chắc chắn là đường rời khỏi đây!

“Trước không nói chi linh thủ hộ truyền tống trận trên Huyền Âm đỉnh, chỉ tính riêng nam nhân áo xanh lúc trước cũng khiến cho nơi đây cực kỳ quỷ dị. Nam nhân áo xanh tự xưng là tiên nhân, hơn nữa lực lượng hắn dùng, tương tự tiên lực, nhưng lại ẩn chứa khí tức nguyên lực.

Điểm này, cực kỳ tương tự với Thanh Thủy Tiên Quân của Lôi Chi Tiên Giới. Hơn nữa biểu hiện của tộc nhân Tiên Tuyển tộc, nếu đã nhìn thấy cảnh tượng này, nam nhân đó nhất định có khả năng là tiên nhân thật sự!”

Vương Lâm trong trầm ngâm, ra khỏi phòng bước một bước liền biến mất tại chỗ. Trên một mảnh bình nguyên ở phía đông đại lục, bóng dáng Vương Lâm biến ảo xuất hiện.

Thân hình hắn vừa xuất hiện, chỉ thấy một tiếng gào thét vui mừng truyền tới. Văn Thú bay múa trên không trung, xoay vài vòng rồi mang theo cuồng phong tiến tới.

Trên thảm cỏ xa xa, Lôi Oa nằm sấp như một ngọn núi nhỏ, mí mắt vừa lật, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi lại nhắm lại.

Hứa Lập Quốc đã không biết đi nơi nào tìm thú vui.

Văn Thú tiến tới, khóe miệng Vương Lâm mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu Văn Thú. Con thú này lộ ra biểu tình thoải mái, lại bay lên không trung xoay vài vòng.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 812 : Cổ thần bì giáp.

Vương Lâm bước một bước, đạp mặt cỏ đi tới phía trước, một lát sau đã xuất hiện ở một chỗ đất trống. Mảnh đất trống này khoảng chừng rộng trăm trượng, thảm cỏ đã không còn, mà bị một khe rãnh thay thế, khe rãnh này lần lượt thay đổi, thoạt nhìn rất phức tạp, phảng phất như một loại trận pháp.

Vương Lâm cũng không để ý khe rãnh trên mặt đất này, bước chân đi vào trong. Hắn khoanh chân ngồi xuống vị trí trung tâm của trận pháp.

Lôi Oa cùng Văn Thú từ khi được Vương Lâm thả ra, hắn cũng không thèm thu hồi lại nữa, để cho bọn nó tự do hoạt động, về phần Hứa Lập Quốc, Vương Lâm cũng mặc kệ.

Nơi này, là một chỗ an tĩnh mà Vương Lâm tìm được mấy hôm trước. Sau khi trừ đi cỏ xanh, có cấm chế trận pháp do hắn bố trí, lại có Văn Thú cùng Lôi Oa hộ pháp, độ an toàn có thể đạt tới một trình độ nhất định.

Khoanh chân, Vương Lâm hai tay bấm niệm thần chú, hướng về trận pháp nhấn một cái, lập tức hết thảy biến mất, thay vào đó là một mảnh thảo nguyên vô tận.

Bất luận nhìn gần hay xa, tuyệt không thấy nơi này có giả tạo gì, mặc dù thật sự bước vào trong này, cũng giống như bình thường.

Trận pháp sau khi mở ra, hai mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn ở Lôi Chi Tiên Giới, đã trải qua rất nhiều nguy cơ, đoạt được cũng rất nhiều thu hoạch. Chỉ có điều vẫn không có thời gian sắp xếp lại và tế luyện sau cùng.

Nguyên hắn tính toán sau khi rời khỏi Lôi Chi Tiên Giới, trở lại Thanh Linh Tinh tế luyện lại một phen, nhưng thật không ngờ bị truyền tới cái nơi kỳ dị này.

“Lúc này phải nhanh chóng đem những vật phẩm lấy được ở Lôi Chi Tiên Giới tế luyện lại một phen, tăng cường thực lực, như thế mới khiến cho con đường rời khỏi đây trở nên bằng phẳng hơn một chút.”

Vương Lâm trong trầm ngân, vỗ túi trữ vật, lập tức hiện ra một kiện bì giáp. Kiện bì giáp này nhìn qua rất thô ráp, bên trên còn có ám ký phù văn. Cầm lấy bì giáp, Vương Lâm nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt.

“Cổ thần bì giáp…” Vương Lâm trầm ngâm, tay phải hướng tới không trung, lập tức bì giáp bay lên, trong phút chốc Vương Lâm há mồm phun ra tinh khí nguyên thần.

Một ngọn lửa màu trắng đột nhiên xuất hiện, vờn quanh Cổ Thần bì giáp. Dưới ngọn lửa, bì giáp không có biến hóa gì, nhưng Vương Lâm cũng không có dừng lại, ngược lại càng ngày càng phun ra nhiều tinh khí nguyên thần hơn.

Chủ nhân trước đây của Cổ Thần bì giáp, rất có thể chính là Tiêu Dao Tử, người này tuy nói là tử vong, nhưng hiển nhiên tu vi năm đó rất mạnh. Mặc dù đã không còn tồn tại, nhưng trên Cổ Thần bì giáp vẫn còn một tia thần thức độc lập còn tồn tại.

“Nếu lại cho bì giáp này mấy vạn năm, chỉ sợ một tia nguyên thần sót lại kia sẽ tự thức tỉnh sinh ra ý thức, từ đó về sau trở thành khí linh Cổ Thần bì giáp!” Vương Lâm tu đạo tới trình độ này, dĩ nhiên có thể thấy được một chút bản chất của cái gọi là khí linh. Tuy nói không phải biết toàn bộ nhưng tuyệt đại bộ phận đều sinh ra như thế.

Tinh khí nguyên thần được phun ra chậm rãi lượn lờn quanh Cổ Thần bì giáp. Thời gian chậm rãi qua đi, đây là một quá trình lâu dài, dù sao thần thức của chủ nhân Cổ Thần bì giáp trước kia quá hùng mạnh, vượt xa xa qua Vương Lâm hiện giờ.

Tuy nói lúc này đã bị tổn hại đi nhiều, nhưng cũng không thể coi thường, vả lại trọng yếu nhất là, trải qua vô số năm diễn biến, thần thức tổn hại này dĩ nhiên đã phát triển thiên về khí linh rồi.

“Khí linh tuy nói quý báu, nhưng cũng không thể xua đuổi được, Cổ Thần bì giáp cũng sẽ vĩnh viễn không chân chính thuộc về ta, mà là thuộc về khí linh kia. Việc này giống như Vũ Chi Kiếm Tiên kia, chủ nhân chân chính chỉ có thể là khí linh bên trong. Hơn nữa, khí linh chỉ là thần thức của tiên nhân, cùng với Cổ Thần xung đột với nhau, tuy nói vô số năm chậm rãi làm cho chúng ta dung hợp lại, nhưng chung quy vẫn là không được!”

Trong mắt Vương Lâm hàn quang chợt lóe, nhắm hai mắt lại, kiên định hủy diệt khí linh còn chưa sinh ra thần trí kia.

Thời gian trôi qua chớp mắt đã mấy ngày, trong mấy ngày này, Cổ Thần Bì Giáp bị tinh khí nguyên thần của Vương Lâm luyện hóa, dần dần dâng lên một tầng vân vụ màu lam, những thứ này trong khi co rút này, giống như cực kỳ thống khổ, lại bị tinh khí nguyên thần của Vương Lâm bức ra khỏi Cổ Thần bì giáp.

Từng sợi vân vụ tương liên với Cổ Thần bì giáp, trong khoảng khắc rơi ra, Vương Lâm mạnh mẽ mở hai mắt, hàn quang chợt lóe, lập tức vung tay phải lên, hung hăng trảm một cái về phía trước.

Trảm La quyết được xuất ra, chém xuống chính là quy tắc, vật bị chém chính là một tia liên hệ giữa khí linh và Cổ Thần bì giáp!

Ca một tiếng, sợi tơ đứt ra, vân vụ phiêu khởi, bay thẳng lên không trung. Đúng lúc này Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên biến ảo hình thành màn sương đen đầy trời, liền thôn phệ vân vụ này.

Cổ thần bì giáp lặng lặng bay trước mặt Vương Lâm. Sau khi thu vân vụ xong, ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, thần thức lập tức tản ra, tràn ngập Cổ Thần bì giáp, bên trên giáp vốn có những lạc ấn, lạc ấn này cực sâu, vừa mới dung nhập vào trong Cổ Thần bì giáp, trên giáp này lập tức hiện ra một cỗ khí tức cực kỳ tang thương.

Khí tức này rất nồng đậm, gần như trong khoảnh khắc liền tấn công ra bốn phía, hình thành lên một lốc xoáy thật lớn. Trong nháy mắt trên bình nguyên Vương Lâm đang ngồi xuất hiện một cơn lốc xoáy lớn.

Trong trung tâm của lốc xoáy chính là Vương Lâm. Vương Lâm lúc này thân thể không chút nhúc nhích, hắn cảm giác được trong khi thần thức mình chạm với lạc ấn trên bì giáp, gần như ngay lập tức cảm thấy một khí tức vô cùng quen thuộc, tràn ngập bản thân mình.

Khí tức quen thuộc này, tới từ bì giáp, rất que thuộc, rất thân thiết… dường như một đứa con lang thang bên ngoài nhiều năm, đột nhiên gặp lại thân nhân vậy. Đây là cảm giác của bản thân Vương Lâm, nhưng đồng thời, Cổ Thần bì giáp cũng có cảm giác như vậy với Vương Lâm.

Đây là qua lại lẫn nhau, Cổ Thần bì giáp kia không cần Vương Lâm triệu hồi, lập tức tới gần, dung nhập vào trước ngực Vương Lâm. Vương Lâm cũng không bài xích, mà chậm rãi cảm thụ cảm giác quen thuộc sau khi bì giáp dung nhập vào người mình.

Cổ Thần bì giáp hoàn toàn dung nhập vào Vương Lâm, tiêu tan bên ngoài nguyên thần của hắn. Cổ Thần bì giáp đã vây lấy nguyên thần, bao bọc lại nguyên thần của hắn.

Vương Lâm trong mắt lộ ra tinh quang, hắn thở sâu, tay phải ấn mi tâm một chút, lập tức trên thiên linh hào quang chợt lóe ra, nguyên thần bay ra. Trên nguyên thần có bộ dạng của Thái Cổ Lôi Long, Cổ Thần bì giáp gần như nhìn không thấy, nhưng Vương Lâm cảm thấy rõ ràng, phòng ngự của nguyên thần đã đạt tới một trình độ cực kỳ đáng sợ.

“Đáng tiếc không thể nếm thử cường độ chịu đựng, nhưng tuyệt sẽ không yếu!” nguyên thần Vương Lâm vừa động liền trở về.

Luyện hóa xong Cổ Thần bì giáp, Vương Lâm không tạm dừng mà há mồm phun ra, lập tức một đạo kim quang từ trong miệng hắn bay ra, chợt lóe giữa không trung, trở thành một kim tỏa. (khóa vàng.)

Kim tỏa đương nhiên màu vang, tràn ngập hào quang. Vật này Vương Lâm nhớ rõ, đây là khi xâm nhập vào truyền tống trận tới lôi tiên điện, cướp đoạt được từ trong tay một lôi tiên điện sứ giả.

Nguyên thần của lôi tiên điện sứ giả kia, lúc này vẫn còn trong Tôn Hồn Phiên, người này đã từng muốn dùng trọng bảo đổi lấy mệnh.

Nhìn Kim Tỏa, Vương Lâm trực tiếp đưa thần thức vào trong, trải qua thời gian dài dùng nguyên thần luyện hóa, lúc này Vương Lâm dễ dàng hủy diệt đi thần thức lạc ấn của chủ nhân trước.

Kim Tỏa lập tức ảm đậm, từ không trung hạ xuống, rơi vào bàn tay Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, chăm chú nhìn vào Kim Tỏa trên tay, thì thào lẩm bẩm: “Vật này tuy không tồi, nhưng so với Tử Mẫu Đạo khô mà nói, kém hơn nhiều lắm, chỉ có điều, bên trong còn phong ấn được

thần thông của người khác, cũng rất thú vị!” Nguyên lực của Vương Lâm vận chuyển lên tay trái, hung hăng bóp nát kim tỏa này trong tay.

Kim Tỏa tan vỡ, kim quang lập tức tiêu tan, hóa thành vô số những toái phiến từ trong tay Vương Lâm rơi xuống mặt đất, trong tay Vương Lâm lúc này chỉ còn lại một giọt chất lỏng màu vàng.

Dưới nguyên lực của Vương Lâm khống chế, cực kỳ xảo diệu đập nát pháp bảo này mà cũng không làm thương tổn giọt chất lỏng màu vàng bên trong này nửa điểm. Hành vi này của hắn nếu là chủ nhân trước lôi tiên điện sứ giả nhìn thấy, chắc chắn sẽ giật mình kinh hãi, rất là đau lòng.

Bảo bối này sau khi lôi tiên điện sứ giả kia đạt được, tuy nói cũng không cực kỳ coi trọng, nhưng là đồ vật thường xuyên sử dụng, nếu bảo chính tay hắn bóp nát, e rằng như thế nào hắn cũng không thể làm được.

Tuy nói lôi tiên điện sứ giả kia cũng biết bên trong pháp bảo này có một vật, là vật trọng điểm khiến cho pháp bảo này có thể phong ấn được thần thông, nhưng hắn cũng không thể quyết đoán hủy bảo lấy vật.

Kỳ thật không chỉ là hắn, cho dù bất kỳ một tu sĩ Âm Dương hư thực cảnh giới nào nhìn thấy hành động này của Vương Lâm cũng đau lòng vô cùng.

Dù sao nếu thật sự tự hủy pháp bảo, một khi vật đạt được không có hiệu quả, hoặc có giá trị không thể so sánh được, với pháp bảo đầy đủ cùng cấp, hành vi như thế này trở thành ngu xuẩn vô cùng.

Nếu có tu sĩ nào bị vây ở tu đạo bước đầu tiên, nhìn hành vi như bây giờ của Vương Lâm, sẽ không thể dùng từ đau lòng để hình dung ra được, mà là rung động, rung động thật lớn!

Phải biết rằng, pháp bảo như vậy, nếu đặt trên Chu Tước Tinh bảy tám trăm năm trước, tuyệt đối có thể có một cuộc cướp đoạt điên cuồng, kể cả Chu Tước Tử cũng tham dự vào trong đó.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 813 : Toái Tiên ấn, xuất thế!

Nhưng vô tình, Vương Lâm ngàn năm tu đạo, dĩ nhiên có thể đạt tới trình độ này, có thể hủy đi pháp bảo bực này, không thèm để ý trực tiếp bóp nát, chỉ để nhìn xem vật phong ấn thần thông bên trong.

Ngàn năm tu đạo, những gì Vương Lâm tăng lên, không chỉ có tu vi, còn có tầm mắt và trình độ. Vật có thể lọt vào mắt của hắn, dĩ nhiên không nhiều lắm, mặc dù bậc thấp cũng có, cũng chỉ là ẩn chứa tình cảm đặc thù, hoặc là chi bảo đã theo hắn trưởng thành ngàn năm nay.

Pháp bảo có thể bị lôi tiên điện sứ giả nhìn trung, mặc dù yếu, cũng sẽ có cấp bậc tiên bảo. Nhưng lúc này, lại bị Vương Lâm dễ dàng bóp nát, mặc dù đã hủy diệt rồi, hắn cũng sẽ không đau lòng.

Nhìn chằm chằm vào giọt chất lỏng màu vàng giữa hai ngón tay, trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, bên trong mi tâm bỗng nhiên xuất hiện một khe hở. Tam nhãn bỗng chốc xuất hiện, cùng lúc đó hồng quang nhanh chóng tản ra theo hình quạt, bao phủ lấy giọt chất lỏng màu vàng giữa hai ngón tay.

Trong tam nhãn, chất lỏng màu vàng chậm rãi tiêu tan, hướng tới căn nguyên thuế biến, chỉ có điều loại tốc độ này không nhanh. Sau một lúc, tam nhãn của Vương Lâm có chút ảm đạm, nhưng chất lỏng cũng chỉ tiêu tan được có một nửa.

“Vật này ở trong tam nhãn có thể kiên trì lâu như vậy, có cổ quái!” Vương Lâm trong mắt chợt lóe tinh quang, nguyên lức cấp tốc vận chuyển, không tiếc tiêu hao kịch liệt, toàn bộ dũng mãnh tuôn trào vào bên trong thần thông tam nhãn, lập tức hồng quang dày đặc.

Tốc độ tiêu tan của chất lỏng kia nhanh hơn một chút. Vương Lâm thi triển thần thông toàn lực, giọt chất lỏng màu vàng này tiêu tan hóa thành

vô số những mảnh tơ mỏng màu vàng, lượn lờ thay đổi giao thoa với nhau, hình thành một phù văn kim tuyến rất phức tạp.

Phù văn này xuất hiện trong thời gian ngắn liền tan biến, hoàn toàn biến mất.

“Phù văn…” ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm, vỗ túi trữ vật, tiên bút lập tức xuất hiện, hắn cầm trong tay vẽ lên hư không, lập tức bức tranh sinh động hiện lên.

Sau một lát, một phù văn hiện ra trước mắt Vương Lâm, phù văn này giống như đúc với những thay đổi giao thoa của kim tuyến. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, sau khi phù văn này xuất hiện, bên trên không có khí tức gì truyền ra thoạt nhìn cực kỳ bình thường, không có nửa điểm thần kì.

Vương Lâm nhíu mày, nhưng thần sắc vừa động, nhìn chằm chằm vào phù văn, sau một lát chậm rãi nhắm chặt hai mắt, thần thức tản ra, trong nháy mắt, hắn trợn mắt bên trong lộ ra kinh ngạc.

“Thần thức không ngờ không phát hiện được!” Vương Lâm mắt lộ quyết đoán, tay trái nâng lên, lập tức phù văn này bay ra, dưới khống chế của Vương Lâm bay thẳng tới Văn Thú đang lượn lờ trên không trung.

Văn Thú đang phi thường vui vẻ, bộ lông lập tức dựng thẳng lên, mạnh mẽ cúi đầu, thân mình vừa định di động tránh né. Nhưng là tâm thần Vương Lâm truyền tới chấn an, cũng do dự một chút, không hề di chuyển, chỉ có điều nhìn chằm chằm vào phù văn đang bay tới gần kia.

Phù văn chợt lóe, trực tiếp ấn lên trên người Văn Thú, lập tức vỡ vụn, hóa thành một cỗ chất lỏng màu vàng, phút chốc tràn ngập thân thể Văn Thú, bao trọn thân thể của nó, khóa vào bên trong. Văn Thú không ngừng giãy dụa, sau một lát mới giãy ra được, bay đi thật xa, có chút ủy khuất nhìn Vương Lâm, kêu lên vài tiếng.

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, hắn vừa rồi sử dụng tiên bút chỉ điều động một thành nguyên lực mà thôi, nhưng mặc dù như vậy, phù văn mới học được này vẫn phát huy ra được uy lực như thế. Một khi thi triển toàn bộ nguyên lực vẽ lên phù văn này, uy lực của nó chắc chắn tăng lên gấp bội.

“Thần thông chân chính của pháp bảo này dúng là phù văn bên trong pháp bảo, uy lực của vật này bị hạn chế, tự nhiên không thể phát huy ra cực hạn. Nhưng ta trực tiếp truy ra căn nguyên của vật này, tự nhiên uy lực không giống.” Vương Lâm thu hồi tiên bút, trầm ngâm một chút, phân tích nguyên nhân.

Nếu là người khác, trừ phi là năm giữ được tam nhãn nhìn ra được căn nguyên phương pháp của thần thông, nếu không, mặc dù lấy ra được chất lỏng màu vàng kia, cũng không có hi vọng.

“Vật này, là phù văn đầu tiên ta lấy ra được trong pháp bảo, tác dụng phong ấn, vậy kêu là phong văn đi!” Vương Lâm nâng tay phải lên, họa lại phù văn vài lần, khắc sâu vào trong lòng, xác định mình sẽ không quên được, lúc này mới buông tay. Nhưng bỗng nhiên nội tâm hắn lại động.

“Phong văn này có thể lấy ra trong pháp bảo, như vậy cũng có thể đặt vào trong pháp bảo, khiến cho pháp bảo có loại thần thông này…” Vương Lâm ánh mắt lộ ra quang mang kì dị, tim đập thình thịch.

“Pháp bảo của ta đều là đạt được từ bên ngoài, rất ít khi do chính mình tế luyện làm ra…” Vương Lâm há mồm phun ra một ít đất cát, sau đó lập tức xuất hiện trên mặt đất hàng trăm toái phiến đại ấn.

Nhìn chằm chằm vào những toái phiến, trong mắt Vương Lâm càng lộ ra vẻ kỳ dị.

“Toái phiến này bản thể là của vật trên tiên giới, luyện hóa thiên kiếp mà thành, chịu một kích của Thanh Thủy Tiên Quân mà không bị hủy, trên phương diện cường độ, dĩ nhiên cũng có thể đạt tới trình độ nhất định. Chẳng qua vật này làm pháp bảo, cũng không phải đầy đủ, tuy nhiên bởi vì có tiên lực uy áp, mới khiến cho người bị giam cầm không thể thoát ra ngoài. Trên thực tế, uy lực của nó cũng không lớn. Lại không thể có lực sát thương hùng mạnh như Tử Mẫu Đạo Khô, càng kém xa với Xạ Thần Xa thứ ba.”

Vương Lâm xuất ra tiên bút, trên hư không trước mặt hiện ra một bức họa, chỉ trong nửa khắc, Phong Văn xuất hiện.

“Hiện giờ ta liền ban cho vật này thần thông! Thần thông phong ấn!” Vương Lâm bỗng nhiên đứng dậy, tay phải cầm tiên bút khẽ động, lập tức phù văn xuất hiện trực tiếp dung nhập vào trong toái phiến.

Vương Lâm không dừng lại, thân mình bay lên, tay phải dùng tiên bút không ngừng vẽ phù văn, từng cái phong văn xuất hiện trong nháy mắt, dung nhập toàn bộ vào toái phiến đại ấn.

Dần dần, hành động của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, không ngừng xoay tròn quanh toái phiến đại ấn, tới cuối cùng, tốc độ hắn nhanh vô cùng, giống như một đạo lôi điện, manh theo những tiếng động ầm ầm vang vọng không gian.

Phong văn sau khi được Vương Lâm thành thục, theo từng bút hiện ra, cuối cùng có hơn mười phong văn xuất hiện, dung nhập vào trong toái phiến đại ấn.

Trong quá trình này, Vương Lâm không biết mệt mỏi, không có nửa điểm tạm dừng, trong hai mắt hắn lúc này chỉ còn lại bách trượng toái phiến, không còn vật gì khác, những ấn ký phù văn, không ngừng dung nhập vào trong bách trượng toái phiến.

Trên vật này, Vương Lâm dĩ nhiên không biết đã hạ bao nhiêu phong văn vào trong, màu sắc của toái phiến trăm trượng kia chậm rãi trở thành màu vàng, tản mác ra ánh sáng vàng. Nhưng Vương Lâm vẫn không tạm dừng, tiếp tục như tia chớp nhằm vào toái phiến trăm trượng, nhất nhất dung nhập phong văn vào trong.

Ba ngày sau, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, rơi xuống mặt đất khoanh chân ngồi thổ nạp, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt. Ba ngày dùng vô số nguyên lực vận chuyển, với tu vi của hắn, cũng có chút không chịu nổi.

Toái phiến trăm trượng, lúc này dĩ nhiên đã nhỏ đi nhiều, biến thành trên dưới tám mươi trượng, tuy nói màu vàng nhạt, nhưng đã đậm hơn mấy phần.

Nghỉ ngơi mấy canh giờ, Vương Lâm mở hai mắt, thân mình vừa động, lại bắt đầu vẽ phù văn.

Dần dần, theo thời gian, sau khi Vương Lâm nghỉ ngơi bảy lần, bách trượng toái phiến, dần dần giảm bớt tới năm mươi trượng, bốn mươi trượng, ba mươi trượng. Cuối cùng chỉ có lại trên dưới mười trượng.

Bên trên tràn ngập ánh vàng, càng đậm, từ xa nhìn lại, như một vầng mặt trời, tản mát ra chùm tia sáng vạn trượng.

Nhìn bảo vật này, mỏi mệt của Vương Lâm trở thành hư không, dâng lên vẻ hưng phấn, hắn thở sâu, nghỉ ngơi một chút, lại bay ra, một hơi tế luyện liên tục năm ngày!

Năm ngày sau, Vương Lâm thân thể rơi xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, bước chân đi có chút lảo đảo, nhưng hưng phấn trong mắt đạt tới đỉnh.

“Từ nay về sau bảo vật này do Vương Lâm ta chế tác, được ban tên là Phong Tiên Ấn!” thanh âm Vương Lâm vang vọng, bao phủ thiên địa. Trước mặt hắn lúc này là một tiểu ấn tam tấc, tản mát ra ánh vàng chói mắt, nếu là phàm nhân nhìn thấy, lập tức hai mắt sẽ bị xuyên thấu, dường như bị ánh vàng phá hủy não bộ vậy.

Cho dù là tu sĩ, nếu tu vi không đủ, tâm thần cũng sẽ kịch chấn, thân thể đau đớn, dường như bị vô số lợi kiếm đâm vào, cho dù người có tu vi cao thâm, khoảnh khắc nhìn thấy vật này, cũng có cảm giác như nguyên thần bị phong ấn.

Tiểu ấn ba tấc, kim quang vạn trượng, tiên lực nồng đậm dao động, có một loại tư thái tràn ngập điên cuồng, bên trên lại có khí tức phong ấn hùng mạnh bao phủ.

Phong ấn này, là do Vương Lâm mất hơn một tháng không ngừng dung hợp mà thành, số lượng phong văn, Vương Lâm tính toán sơ sơ cũng không dưới sáu mươi vạn!

Hơn sáu mươi vạn phong văn, dung nhập bên trong toái phiến trăm trượng, luyện thành ba tấc, thần thông ẩn chứa trong đó, khiến cho Vương Lâm trong thời khắc này tràn đầy tự tin.

Hắn nhìn Phong Tiên Ấn, ánh mắt chợt lóe, hai tay bấm niệm thần chú, đánh ra từng đạo cấm chế, dừng ở phía trên ấn. Dần dần chậm rãi tiên khí trên ấn bị che dấu, lực phong ấn bên trên cũng bị che lấp đi hơn phân nửa.

Một lát sau, chí bảo Phong Tiên Ấn uy lực khó lường danh chấn Tu Chân giới sau này, xuất thế!

“Cái này, mới phù hợp với hình tượng pháp bảo trong lòng ta!” Vương Lâm nhìn quang mang bị che dấu đi, thoát nhiên như một pháp bảo toái tiên ấn bình thường, ánh mắt dần dần lộ ra tinh quang.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 814 : Tháp Sơn, tiên vệ.

Há miệng nuốt một cái, Phong Tiên Ấn hóa thành một đạo kim quang mỏng manh rơi vào trong miệng Vương Lâm, không ngừng ngưng luyện lôi uy ở trong nguyên thần.

“Vật này mà ở lâu trong nguyên thần, tất nhiên sẽ lây nhiễm một chút lôi lực!”

Nuốt Phong Tiên Ấn vào, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, vỗ vào túi trữ vật, lập tức từ bên trong bay ra ba tiểu kỳ màu tím. Ba tiểu kỳ này bao vây cùng một chỗ, ở bên trên còn lóe ra những ánh sáng của cấm chế.

Lôi tiên điện sứ giả năm đó, bị Vương Lâm dùng ba tiểu kỳ này phong ấn.

Vương Lâm hay tay bấm niệm thần chú, ngón tay hạ xuống, lập tức cấm chế trên ba tiểu kỳ tiêu tan, hoàn toàn biến mất trong nháy mắt. Nguyên thần của lôi tiên điện sứ giả bị phong ấn bên trong, lập tức hướng ra ngoài, mang theo sợ hãi nồng đậm, sau khi xuất hiện lập tức thuấn di bay đi.

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, vỗ lên túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên bay ra, hóa thành một tảng sương đen lớn dâng lên ngập trời, lập tức thôn phệ nguyên thần của lôi tiên điện sứ giả.

-Đạo hữu đừng giết ta, ta lấy trọng bảo ra đổi mệnh, trọng bảo!!

Nguyên thần lôi tiên điện sứ giả hét lên một tiếng thật lớn, giãy dụa trong màn sương đen, vội vàng cầu xin tha thứ.

-Trọng bảo gì???

Vương Lâm thần sắc lạnh như băng, chậm rãi nói.

-La Thiên thạch, ta biết nơi nào có La Thiên thạch, nếu đạo hữu hứa thả ta ra, ta lập tức mang ngươi đi tới đó!

Nguyên thần lôi tiên điện sứ giả lập tức trả lời.

Vương Lâm thần sắc không vui không giật, quét mắt nhìn nguyên thần kia một cái, tay phải bấm niệm thần chú, lập tức màn sương đen thôn phệ lấy nguyên thần trong nháy mắt đã phong ấn nó trở vào trong Tôn Hồn phiên.

“La Thiên thạch…” Vương Lâm trầm ngâm một chút, không hề suy nghĩ việc này, mà ánh mắt lạc ở giữa không trung nhìn tam diện tiểu kỳ. Tay hư không một trảo, lập tức tam diện tiểu kỳ rơi vào tay hắn, phun ra một ngụm nguyên thần, đem lạc ấn thần thức trên tam diện tiểu kỳ hủy diệt đi, ấn hạ vào thần thức của bản thân, sau đó Vương Lâm cẩn thận cân nhắc lại.

“Đây là một kiện phòng hộ pháp bảo hiếm thấy!” Sau nửa nén hương, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, nâng tay tung tam diện tiểu kỳ lên, tâm thần vừa động, lập tức tam diện tiểu kỳ xoay tròn chung quanh người hắn. Nửa khắc sau, một đạo lốc xoáy sương mù màu tím tràn ngập, bên trên tràn ngập lực lượng, có một lực phòng hộ nhất định.

Nguyên lực của Vương Lâm vận chuyển, trào ra bên ngoài cơ thể dung nhập vào trong lốc xoáy màu tím kia. Trong phút chốc, kịch biến xuất hiện, chỉ thấy lốc xoáy sương mù màu tím ra tăng tốc độ, lập tức ra tăng thêm mấy lần, không chỉ như vậy, sương mù nồng đậm, lan tràn bao phủ toàn thân Vương Lâm, hoàn toàn vây chặt bóng dáng của Vương Lâm ở bên trong.

Sau một lúc, sương mù tiêu tan, tay phải Vương Lâm móc một cái, tam diện tiểu kỳ thu vào trong tay, thả lại vào túi trữ vật.

“Pháp bảo này uy lực cũng được!” Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện nhiều hơn hai cái chỉ phù.

Hai chỉ phù cho tới bây giờ Vương Lâm vẫn không nhìn ra tác dụng của nó, nhìn kỹ một chút, rồi hắn thu hồi lại.

Thở sâu, Vương Lâm ánh mắt lộ ra tinh quang, thần sắc của hắn cực kỳ ngưng trọng, thần thức tản ra. Trong phạm vi mười dặm, xác định không có manh mối gì, lúc này mới vỗ tay vào túi trữ vật.

Kim quang lóe ra, tràn ngập tiên khí, một tiểu lâu to bằng bàn tay xuất hiện trên lòng bàn tay Vương Lâm. Nhìn chăm chú vào vật trong lòng bàn tay, giờ phút này, trái tim của Vương Lâm vẫn nhảy lên thình thịch, ánh mắt chăm chú nhìn vào trên tiểu lâu.

“Nếu nói lần này trong Lôi chi tiên giới, thu hoạch lớn nhất là vật gì, đó chính là cái này! Tàng Phẩm Các!” Vương Lâm liếm môi, sau khi hắn đạt được vật này, vẫn không dám xuất ra, dù sao bảo vật này cực kỳ quý giá!

“Trong cái này, tổng cộng có bao nhiêu tiên thuật…” ánh mắt Vương Lâm lộ ra một chút hưng phấn, sau một lát mới cưỡng ép áp chế được.

“Bằng tu vi của ta, chỉ có thể đi vào tầng thứ tư, mặc dù lầy nữ thi áo trắng, cũng chỉ tiến vào tầng thứ chín, nhưng không thể phá cấm chế ra được, không thể lấy được tiên thuật bên trong. Hơn nữa vật này quá mức quý giá, nói không chừng bên trong còn có hạn chế số lần tiến nhập vào bên trong. Lúc này nơi đây vẫn chưa tuyệt đối an toàn, không thể dễ dàng nghiên cứu được.”

Vương Lâm áp chế khát vọng trong lòng, thở sâu, cẩn thận cất món đồ này vào trong túi trữ vật, nhưng lập tức hắn cảm thấy do dự. Hắn liền dựa theo ấn ký năm đó học được, khiến cho món đồ này không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng, chỉ còn giống như cái móng tay vậy.

Sau đó hắn xuất ra một túi trữ vật mới, đem đồ vật bên trong bỏ hết ra ngoài, cởi áo, cắt ngực, đặt túi trữ vật này xâm nhập vào trong da thịt. Nguyên lực vận chuyển, khiến cho miệng viết thương rất nhanh hồi phục.

“Như thế không ai có thể biết Tàng Phẩm Các ở nơi nào!!” Vương Lâm sờ sờ ngực, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm.

Trên người hắn còn có mấy túi trữ vật, bên trong toàn bộ gần như đầy rồi, toàn bộ đều là tiên ngọc, số lượng tiên ngọc quá mức khổng lồ, đều là từ lôi chi tiên giới đạt được.

Dùng gần hai tháng trời, Vương Lâm đã đem những thứ thu hoạch được ở Lôi Chi Tiên Giới sắp xếp chỉnh lý lại một lần.

“Nên rời khỏi đây rồi!” Vương Lâm đứng lên, bay lên, Văn Thú gào thét vui mừng, chạy như bay tới, nâng chân của Vương Lâm nên, thẳng tới quần thể kiến trúc ở xa xa bay đi.

Lôi Oa trên mặt đất, mí mắt vừa lật, thân mình nhảy lên, một tiếng động ầm vang cả đại địa, nhảy ra thật xa, theo hướng của Văn Thú mà đi.

Vừa mới tới gần chỗ ở của Tiên Tuyển tộc, thần sắc Vương Lâm ngưng đọng, chỉ thấy trên quảng trường rộng lớn toàn bộ tộc nhân của Tiên

Tuyển tộc quỳ ở nơi này. Thậm chí ngay cả nữ quyến cùng hài đồng cũng có mặt.

Giữa quảng trường, có một đài gỗ rộng ba trượng, một người đang nằm bên trên, đó là Tháp Sơn!

Tháp Sơn sắc mặt như tro tàn, hai mắt ảm đạm, dường như lúc nào cũng có thể tử vong, tử khí nồng đậm tràn ngập chung quanh thân thể hắn, hiển nhiên đã tới lúc hấp hối rồi.

Thấy một màn như vậy, Vương Lâm trầm mặc. Hai tháng trước, Vương Lâm đã nhìn ra, Tháp Sơn này như đèn dầu đã cạn, trên người hắn, lực của nô phù rất mạnh, loại nô phù này lưu lại tropng huyết mạch, không chấp nhận bị người khác phản kháng.

Tháp Sơn có thể nói là người thứ nhất phản kháng, chỉ có điều, cái giá phải trả, đó là bị phù văn toàn thân cắn trả, căn bản không thể tiếp tục sống sót.

Hắn kiên trì hai tháng trời, hôm nay cũng tới lúc cuối rồi, không thể ở lại được nữa.

Bên người Tháp Sơn, lão nhân tiên tổ Tiên Tuyển Tộc, vẻ mặt bi thương, ngơ ngẩn nhìn Tháp Sơn, hai hàng lệ chảy xuống.

“Tôn nhi…” lão nhân hạ giọng nói, xưng hô những câu mà thật lâu rồi lão chưa nói tới.

Chung quanh vô cùng im lặng, nhưng có một cỗ bi thương nồng đậm tràn ngập toàn bộ tộc nhân, toàn bộ nhìn Tháp Sơn, trong trầm mặc là bi ai.

-Tháp Sơn…

-Tháp Sơn…

Một tiếng nói nhỏ, từ trong miệng của tộc nhân Tiên Tuyển tộc truyền ra ngoài, dần dần, thanh âm này dụng hợp vào cùng một chỗ. Đây có thể nói là thanh âm duy nhất trong tiếng lòng của toàn bộ tộc nhân Tiên Tuyển tộc.

-Tháp Sơn!

Trong lòng bọn họ Tháp Sơn là anh hùng Tiên Tuyển tộc. Tất cả mọi người không thể phản kháng được nô phù nhưng chỉ có Tháp Sơn với tư thái tuyệt không chịu khuất phục, chứng minh cho tộc nhân của mình, nô phù cũng không thể không chống cự được!

Tuy rằng, cái giá phải trả cho chống cự đó chính là sinh mạng…

Thần trí của Tháp Sơn hiện giờ đã không còn rõ. Hai mắt hắn nhìn lên không trung, trong mơ hồ, dường như nghe thấy những lời mà tộc nhân không ngừng được nghe kể hồi nhỏ.

“Tiên nhân, là người đứng đầu tộc ta, Tiên Tuyển tộc mỗi người khi còn sống, đều phải phụng hiến cho tiên nhân. Cái này, là sứ mệnh của chúng ta, cũng là niềm kiêu ngạo của chúng ta… Chúng ta, vĩnh viễn là sứ giả của tiên nhân ở trên thế gian này… đó, là vinh quang của chúng ta!”

Khóe mắt Tháp Sơn, lưu lại nước mắt, hắn hận, hận thiên địa bất công, hận tiên nhân!

Vương Lâm thân mình từ không trung hạ xuống, đứng ở bên cạnh quảng trường, trầm mặc không nói.

Lão nhân nhìn Tháp Sơn, cắn răng một cái, mạnh mẽ xoay người, nhìn tộc nhân chung quanh, thanh âm mang theo tang thương lớn tiếng nói:

-Các tộc nhân, Tháp Sơn nói đúng, nhiều thế hệ của chúng ta, đã thủ hộ nơi này, nhưng đổi lại là cái gì!! Là vụ thú sao, vụ thú đã giết chết phần lớn tộc nhân của chúng ta sao?

Hết thảy những việc này đều do tiên nhân an bài cho chúng ta. Trong mắt tiên nhân, chúng ta chỉ là thực vật nuôi nấng đám vụ thú kia!!!

Bốn phía im lặng như tờ, tộc nhân trầm mặc nhìn lão nhân, trên người bọn họ, lực lượng nổi lên dần dần tích lũy…

-Tháp Sơn từng nói với ta, tiên nhân, đã không còn, năm đó tiên giới sụp đổ… việc này, ta sau khi nghe thấy vẫn giấu diếm trong lòng, chưa từng nói ra với tộc nhân, nhưng hôm nay, ta phải nói!

Lão nhân ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, có một loại gần như điên cuồng vậy

Lời của hắn vừa nói ra, tộc nhân bốn phía đều nhao nhao ầm ầm cả lên, tin tức này, là cho bọn họ cực kỳ khiếp sợ, lực lượng vừa nổi lên của bọn họ nhanh chóng tăng lên.

-Ân công, ta nói đúng không??

Lão nhân liếc mắt về phía Vương Lâm đang đứng ở xa xa.

Trong nháy mắt, mọi người bốn phía, toàn bộ nhìn về phía Vương Lâm, chờ đợi đáp án từ hắn. Từ hai tháng trước, Vương Lâm sau khi giết chết tiên nhân kia, từ ngữ ân công này liền từ trong miệng lão nhân này mà ra.

Vương Lâm trầm mặc một lát gật đầu chậm rãi nói:

-Tiên giới đã sụp đổ, tiên nhân, không còn nhiều, mặc dù còn cũng cực kỳ thưa thớt!

-Tiên giới sụp đổ, tiên nhân đã đối đãi với tộc của chúng ta như vậy, dựa vào cái gì, chúng ta không phản kháng!!! Mặc dù phải chết, cũng phải chết giống Tháp Sơn, chết có tôn nghiêm!!!

Lão nhân kích động hét lớn.

Thanh âm của hắn, trong tanh thương mang theo một lực lượng linh hồn rất lớn, hướng ra các tộc nhân ở chung quanh. Một đám tộc nhân ngẩng đầu, hai mắt lộ ra hào quang, đây là ánh mắt phản kháng, tình nguyện hi sinh, cũng tuyệt không muốn trở thành nô bộc của người khác, trở thành thực vật cho vụ thú!

“Phản kháng!” Tộc nhân nắm chặt tay, nhỏ giọng nói, sau đó thanh âm này ngày càng nhiều, càng vang vọng hơn.

-Phản kháng!

-Phản kháng!

Thanh âm liên tiếp vang lên, cuối cùng gần như hình thành một cơn gió lốc.

Vương Lâm vẫn trong trầm mặc, ánh mắt dừng trên người Tháp Sơn, hồi lâu, hắn hạ giọng nói:

-Ta, có thể cho hắn không chết!

Thanh âm hắn tuy nhẹ, nhưng rơi vào trong tai tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở bốn phía, nhất là lão nhân kia thì cực kỳ rung động. Hắn kích động tiến lên trên vài bước, tới trước mặt Vương Lâm tầm mười trượng thì dừng lại, quỳ xuống mặt đất, nước mắt chảy xuống, run giọng nói:

-Ân công, lời này là thật!

Vương Lâm trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

-Có năm phần nắm chắc! chỉ có điều, thần thông một khi thành công, Tháp Sơn tuy nói không chết, nhưng cũng sẽ trở thành một khôi lỗi không có ý thức. Cuối cùng có thể khôi phục lại ý thức được hay không, cần dựa vào chính hắn.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 815 : Quan tài pha lê.

-Ta, nguyện ý…

Lão nhân trong trầm mặc, nhìn Tháp Sơn ở xa xa trên đài gỗ, phát ra thanh âm mỏng manh.

Vương Lâm thần sắc như thường, bước tới một bước, đi tới bên cạnh đài gỗ, nhìn chằm chằm vào Tháp Sơn xương cốt toàn thân vỡ vụn hơn nửa, đã gần tử vong.

Trên người hắn đã không còn phù văn ấn ký, lúc này toàn bộ phù văn đã xâm nhập vào trong hắn, trả thành sát thủ với Tháp Sơn.

-Loại thần thông thuật này, người bị luyện hóa, cần có niềm tin kiên định, vả lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện, tuyệt không có nửa điểm do dự, nếu không, thuật này tất bại!!

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Tháp Sơn khóe miệng cười thảm, yếu ớt nói:

-Không cần gì hơn nữa, ta nguyện ý!

Vương Lâm không hề nói lời vô nghĩa, ôm lấy Tháp Sơn, thân mình nhoáng lên một chút, liền đạp hư không bay đi xa. Trên mặt đất, tất cả tộc nhân ánh mắt đều dõi theo Vương Lâm. Vương Lâm truyền ra lời nói.

-Trong vòng ba tháng, không được làm phiền.

Lão nhân ngẩn ngơ nhìn Vương Lâm biến mất, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng một cái, xoay người hướng với tất cả tộc nhân, trầm giọng nói:

-Sau ba tháng, bất kể Tháp Sơn có kết quả như thế nào, chúng ta đều phải tấn công Huyền Âm đỉnh, rời khỏi nơi này!

Mang theo Tháp Sơn, Vương Lâm về tới nơi tế luyện pháp bảo trước đây, đặt Tháp Sơn ở một bên, trực tiếp phun một ngụm nguyên thần khí bao vây lấy thân thể hắn. Sau đó hắn lấy ra Tôn Hồn Phiên trong túi trữ vật, run lên một chút, một vật bay ra.

Vật này, đúng là một đầu thiên quỷ mà Vương Lâm đã đạt được ở Lôi Chi Tiên Giới! Thiên Quỷ vừa mới xuất hiện, liền rít gào giãy dụa, nhưng tay phải Vương Lâm vừa chỉ tới, lập tức Côn Cực Tiên xuất hiện, liên tục quất xuống làm cho thiên quỷ kêu lên thảm thiết.

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, lại xuất ra một túi trữ vật, vung tay một cái số lượng tiên ngọc khổng lồ xuất hiện, tràn ngập bốn phía.

Không hề dừng lại, hắn hai trầm ngâm một lát, rồi lại xuất ra hơn mười cái đầu lâu bên trong túi trữ vật, toàn bộ đầu lâu đều có phù văn kỳ lạ ở trên mi tâm. Đây chính là đầu lâu của Tiên Di tộc tổ tiên mà hắn đạt được ở Chu Tước Tinh.

“Lấy khí của tiên ngọc để tẩm bổ thân thể ngươi, lấy thiên quỷ chi hồn để hỗ trợ hồn phách của ngươi, lấy đầu lâu của tổ tiên Tiên Di tộc phù trợ phù lực của ngươi, Tháp Sơn ta muốn cho ngươi một lần may mắn cực lớn!

Nếu như thế còn không thể thành công, thì phúc duyên ngươi không đủ, không phải tại ta!” Vương Lâm nhìn nguyên thần của mình luyện hóa Tháp Sơn, bình tĩnh mở miệng.

Thời gian nhoáng một cái đã đi qua hơn hai tháng. Hôm nay, chỗ ở của Vương Lâm, trong bình nguyên, truyền ra những tiếng ầm ầm, tiếng

vang này quá lớn, ngay cả trong quần thể kiến trúc, người Tiên Tuyển tộc cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Một đám nhanh chóng bay cả ra.

Người đứng đằng trước, đúng là lão nhân kia, lúc này, vẻ mặt của hắn tiều tụy dường như hai tháng dài như mấy năm với hắn vậy, khiến cho hắn ngày càng già nua.

Trên bình nguyên nơi ở của Vương Lâm, lúc này bụi đất bay lên, một đại hán thân cao hai trượng, ở trong đám bụi đất bước từng bước một, mỗi một bước hạ xuống, mặt đất đều rung động lên, dường như có sấm đánh quanh quẩn đâu đây.

Đại hán vạm vỡ này, toàn thân phát ra kim quang, thoạt nhìn phảng phất như một người khổng lồ!

Trên người hắn không có dấu ấn của phù văn, nhưng duy nhất ở trên mi tâm, có một loại phù văn cực kỳ phức tạp, dù chỉ liếc mắt một cái cũng cảm thấy hoa mắt.

Trình độ phức tạp của phù văn này dĩ nhiên đã đạt tới trình độ không thể tưởng tượng. Đại hán vạm vỡ này ẩn chứa linh động, bước một bước, đi ra khỏi đám bụi đất. Ở phía sau người khổng lồ, bóng dáng Vương Lâm chậm rãi đi ra, thần sắc mang theo một chút mỏi mệt.

Hắn nhìn bóng dáng đại hán trước mắt, trong mắt lộ ra một chút tiếc nuối.

“Đáng tiếc, cuối cùng chỉ có thể đạt tới Dương Thực đỉnh, không có cách nào đột phát được Khuy Niết!” Vương Lâm thân hình vừa động, xuất hiện ở trên vai của đại hán. Đại hán này bước chân vừa động, thẳng tới kiến trúc của Tiên Tuyển tộc.

“Không ngờ tiêu hao lượng lớn tiên ngọc, chẳng những làm cho thân thể Tháp Sơn khôi phục, lại không biết vì sao còn tăng trưởng hơn gấp đôi. Nhất là thiên quỷ, nếu cũng không có vật này, sợ rằng bước thứ hai đã thất bại rồi.”

Vương Lâm đứng trên vai đại hán, ánh mắt trầm tư.

“Hai lần thành công tiên vệ, cũng đều là dung nhập thiên quỷ, phương diện này không biết có liên quan gì tới nhau không, hay là thiên quỷ có thể gia tăng được tỷ lệ thành công?”

Trong trầm ngâm, đại hán dưới chân Vương Lâm vẫn bình tĩnh nện bước, thường thường một bước đó là hơn mười trượng xa, giống như cuồng phong nhảy lên điên cuồng thẳng tới xa xa.

“Mặt khác, đầu lâu của Tiên Di tộc tổ tiên, cũng rất kỳ dị, sau khi dung nhập hoàn toàn, không ngờ lại ngưng tụ vào nhau, trở thành một đạo phù

văn.”

Tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở xa xa bay tới, một đám khiếp sợ nhìn đại hán, nhất là lão nhân kia, kích động dị thường, nhanh chóng bay tới, run giọng nói:

-Tháp Sơn!

Đại hán thần sắc lạnh như băng, cũng không liếc mắt nhìn lão nhân một cái, dưới lệnh của Vương Lâm dừng tại chỗ không nhúc nhích. Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái dừng ở trên mặt đất.

-Ân công, Tháp Sơn hắn…

-Trước đây ta có nói rồi, sau khi thành công, thần trí của hắn không thể khôi phục, ta không nắm chắc, có lẽ thời gian dài có thể khôi phục được.

Vương Lâm bình tĩnh nói, hắn cũng không nói dối, thần trí của Tháp Sơn không bị hủy diệt, mà là tan vỡ tồn tại trong tiên vệ.

Lão nhân ngẩn ra, đang muốn tiếp tục hỏi, Vương Lâm cắt ngang, hắn đã ở nơi này lâu lắm rồi.

-Đi mở cửa tế đàn đi, ta phải rời đi!!

Giọng điệu của Vương Lâm thật không thể nghi ngờ.

Lão nhân kinh ngạc liếc mắt nhìn Tháp Sơn một cái, thu hồi ánh mắt, cung kính gật đầu.

Vương Lâm thân hình nhoáng về phía trước, thẳng tới cửa tế đàn thì dừng lại. Trên đường đi thu hồi Lôi Oa cùng Văn Thú vào túi trữ vật. Tháp Sơn theo ngay sau, lão nhân thầm than, đồng thời cũng bay đi, phía sau họ tộc nhân Tiên Tuyển tộc đều đi theo.

Sau khi đi ngang qua quần thể kiến trúc, nhìn thấy một đám nữ quyến cùng hài đồng đi theo bên cạnh, dung nhập vào đội ngũ của tộc nhân Tiên Tuyển tộc, hướng tới tế đàn.

Rất nhanh, bóng dáng Vương Lâm xuất hiện bên ngoài tế đàn, không đợi lão nhân kia phân phó, Vương Lâm lập tức tiến lên, hai tay bấm niệm thần chú, mi tâm chợt lóe ra hóa thành một đạo ấn ký, dừng ở trên cửa lớn.

Ầm ầm, cửa lớn chậm rãi mở ra, sau một lát toàn bộ mở hết.

Khoảng khắc cửa lớn mở ra, một tiếng động bén nhọn bỗng nhiên truyền từ bên trong cánh cửa ra ngoài, thanh âm này cực kỳ sắc bén, truyền ra phảng phất như một thanh lợi kiếm trực tiếp đâm vậy.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, vỗ túi trữ vật, lập tức tam diện tiểu kỳ màu tím bay ra, nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể hắn, hình thành một lốc xoáy màu tím. Thanh âm bén nhọn vừa truyền tới lốc xoáy, lập tức bị phá tan.

-Tháp Sơn, hủy linh!

Vương Lâm khẽ quát, Tháp Sơn hai mắt tuôn ra kim quang, thân thể bước tới một bước, trực tiếp nhảy vào bên trong cánh cửa. Thần sắc của hắn lạnh như băng, một quyền nhảy vào, uy lực của một quyền này, so với tiên vệ lúc trước còn mạnh hơn mấy lần.

Một quyền tung ra, hình thành những tiếng nổ bang bang, hóa thành những bạo âm, trực tiếp vang vọng bên trong thông đạo.

Sương mù màu đen bên trong thông đạo lập tức như bị cuồng phong thổi qua, tất cả nhất tề lui về phía sau.

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, lúc này hắn dĩ nhiên đã hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải rời đi! Cất bước, cả người hắn

giống như một đạo thiểm điên, trực tiếp nhảy vào bên trong cánh cửa, dọc theo thông đạo mà tiến tới.

Tộc nhân tiên tuyển tộc cũng đồng thời xông vào, trong mắt vô cùng kiên định.

Sau một lát, Vương Lâm đi tới cuối thông đạo, đây là chỗ đặt Huyền Âm đỉnh. Tới nơi đây hắn liếc mắt một cái nhìn thấy màn sương đen hóa thành hư ảnh nữ nhân, cấp tốc xoay tròn chung quanh Tháp Sơn, phát ra từng tiếng rít chói tai không ngừng.

Tháp Sơn thần sắc như thường, hắn là tiên vệ, nguyên thần sớm đã tan vỡ, dung nhập vào trong thân thể. Lúc này đối với thanh âm bén nhọn kia, căn bản không cần quan tâm, mặc dù thanh âm này cũng có thể làm thương tổn tới thân thể hắn, nhưng với cường độ thân thể hiện giờ, cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Mà Vương Lâm lúc này trong nguyên thần có Cổ Thần bì giáp bảo vệ, thanh âm có thể làm nguyên thần tổn thương kia, khi truyền vào trong người hắn, khoảng khắc đụng vào nguyên thần liền tan vỡ.

Hư ảnh nữ nhân vờn quang người Tháp Sơn kia, sau khi nhìn thấy Vương Lâm lập tức buông tha Tháp Sơn, thẳng tới Vương Lâm, ảnh còn chưa tới, liền như một cỗ gió lốc ầm ầm truyền tới, dường như muốn xé rách Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh, hai tay bấm niệm thần chú, lập tức tam diện tiểu kỳ xuất hiện trước mặt, hình thành một cơn lốc xoáy màu tím, tấn công đối kháng với âm ba.

Cùng lúc đó, thân mình Vương Lâm lui về phía sau một chút, một bước tiến tới bên trên Huyền Âm đỉnh. Đồng thời Tháp Sơn cũng cất bước đi tới, tâm niệm của hắn cũng giống với Vương Lâm, lúc này đồng thời huy quyền ấn thẳng lên đỉnh Huyền Âm đỉnh.

Một quyền này, là một kích mạnh nhất của Tháp Sơn sau khi trở thành tiên vệ, hắn mặc dù trở thành tiên vệ, nhưng bản thân vẫn còn bảo lưu lại một chút ít. Hận ý vô số năm với huyền âm đỉnh, trong giờ phút này, bùng nổ theo nắm tay của hắn.

Phù văn ký hiệu phức tạp trên mi tâm của hắn, lúc này chợt lóe ra sống động, trực tiếp biến ảo, dung nhập vào trong nắm tay của Tháp Sơn. Sau một quyền, sản sinh ra dao động pháp thuật.

Chỉ nghe ầm vang một tiếng nổ lớn, thanh âm rất lớn, khiến cho vô số đất đá rơi xuống, dường như toàn bộ tế đàn này sắp sụp xuống tới nơi vậy.

Một hồi thanh âm ca ca truyền ra, từ trong Huyền Âm đỉnh xuất hiện một khe nứt thật lớn, giống như mạng nhện phân bố vậy.

Đúng lúc này, hư ảnh nữ nhân bị tam diện tiểu kỳ vây quanh kia điên cuồng gào thét lên, liều lĩnh vọt tới, muốn liều mình ngăn cản.

Tháp Sơn một quyền hạ xuống, nâng tay lên rồi lại hạ xuống một quyền không hề do dự. Ầm ầm vài tiếng, Huyền Âm Đỉnh sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ bắn ra bốn phía. Một màn hắc khí nồng đậm từ bên trong lao ra bên ngoài, tản ra theo vòng tròn, nhưng nhanh chóng co rút lại, toàn bộ theo truyền tống trận nhỏ này biến mất, dừng như bị hút đi nơi nào rồi.

Đang bị hút đi còn có hư ảnh nữ nhân bị lốc xoáy màu tím vây quanh.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, không cần nghĩ ngợi nhiều, đạp lên trên trận pháp miệng quát:

-Hứa Lập Quốc còn không trở lại!

Bên trong tộc nhân Tiên Tuyển Tộc đứng chung quanh, lập tức một thân người run lên, một đoàn hắc khí từ mi tâm người này bay ra, hóa thành bộ dạng Hứa Lập Quốc, mang theo một chút hiểu ra, hắn lập tức bay thẳng tới chỗ Vương Lâm.

Sau Vương Lâm, Tháp Sơn đồng thời bước ra, biến mất vô ảnh. Bốn phía chỉ toàn im lặng, chỉ có tảng lớn bụi đất từ phía trên rơi xuống, hiển nhiên tế đàn này bất cứ lúc nào cũng đều có thể sụp đổ.

Lão nhân tiên tổ Tiên Tuyển tộc, quay đầu lại nhìn thoáng qua tộc nhân phía sau, bỗng nhiên nâng bước chân, bước vào trong truyền tống trận, biến mất không thấy. Sau khi hắn vào, toàn bộ tộc nhân bước vào trận pháp, rời khỏi nơi mà nhiều thế hệ bọn họ vẫn ở, vẫn bảo vệ!

Trong một nơi hư vô tối đen âm u, có một tòa trận pháp khổng lồ, trận pháp này màu đỏ sậm, chắc do máu ngưng tụ mà thành. Nó phiêu nhiên hư vô, từng đợt hắc khí theo máu tràn ra, dung nhập vào một chiếc quan tài bằng pha lê ở trung tâm trận pháp.

Trong quan tài, có một thi thể, thi thể này là nam nhân, tướng mạo của hắn tuấn mỹ, thoạt nhìn hơn hai mươi tuổi, nằm trong quan tài, phảng phất như ngủ say.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 816 : Cốt.

Hắc khí không ngừng được hấp thu vào trong trận pháp, dung nhập vào trong quan tài, bị nam nhân này hấp thụ.

Trong hư vô ngoài trận pháp, lúc này một người khoanh chân ngồi trôi nổi, người này mặc hắc y, y bào rộng thùng thình, bao vây lấy toàn bộ thân mình của hắn, ngoài trừ đầu ra, không nhìn thấy bất cứ gì. Hắn nhắm mắt ngồi đó, dường như muốn thủ hộ quan tài pha lê trong trận pháp vĩnh viễn vậy.

Đúng lúc này, nam tử áo đen mạnh mẽ mở hai mắt, thẳng nhìn tới xa xa, thì thào lẩm bẩm: “Quả nhiên là tới đây! Đáng tiếc hiện giờ ta không đủ lực để hủy diệt pháp trận, nếu không cũng không cần phải lo lắng.” Ánh mắt hắn chợt lóe, lập tức một đạo hắc quang lóe ra trên người, sau một lát, một hư ảo từ trong mi tâm bay ra, dừng ở bên ngoài mười trượng, hóa thành một bóng người.

Thân ảnh người này dần dần ngưng tụ, trở thành một phân thân giống nam tử áo đen như đúc.

Phân thân này mở mắt, lập tức vung tay phải lên, trên thân thể xuất hiện bộ quần áo màu lam. Hắn thoáng sông động thân thể, bay thẳng tới xa xa.

Nam tử áo đen vẫn chưa dừng lại, mà tiếp tục thi pháp, sau một lát, một đạo phân thân nữa biến ảo mà thành, giống như trước. Cuối cùng có tổng cộng năm phân thân, toàn bộ nhằm tới xa xa.

Ngoài mấy vạn dặm với nam tử áo đen, hào quang năm màu rực sáng, hình thành một cơn lốc xoáy lớn, bóng dáng Vương Lâm từ bên trong bước ra. Bên cạnh hắn còn có Hứa Lập Quốc như du hồn phiêu du bên cạnh, xoay quanh ở phía sau.

Tháp Sơn cũng theo sát đi ra khỏi lốc xoáy.

Sau một lát, toàn bộ tộc nhân Tiên Tuyển Tộc đều lộ ra bóng dáng, xuất hiện bên trong lốc xoáy.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, thần thức tản ra, nhoáng lên một cái thẳng tới tiền phương xa xa, nhưng lập tức ánh mắt hắn ngưng đọng, chỉ thấy hư vô phía trước, một bóng người nhanh chóng bay tới.

Người này một thân áo màu lam, đúng là một trong những phân thân.

“Hóa ra trước đây ta giết chết chỉ là một phân thân!” Vương Lâm nhìn nam tử áo màu lam trong nháy mắt đã hiểu ra được mọi chuyện. Lúc này cũng không cần nghĩ ngợi, tâm niệm vừa động. Tháp Sơn ở sau hắn đi tới một bước, thẳng tới nam tử áo lam oanh động một quyền.

Nam tử áo lam thần sắc âm trầm, hai tay bấm niệm thần chú, lập tức một đạo tinh quang lóe ra, trong tay hóa thành một thanh trường thương hư ảo, chỉ xuống, trường thương lập tức nhằm về Tháp Sơn.

Đúng lúc này, xa xa bốn thân ảnh phảng phất như cầu vồng thẳng tới đây. Vương Lâm trong mắt chợt lóe ra sát khí, thân mình nhoáng lên một cái, sau đó tay phải hướng tới trước, lập tức đồ án thú cốt trên mu bàn tay mấp máy một chút, thú cốt lập tức biến ảo hiện hình.

“Tử Mẫu Đạo Khô của sư tôn!!!” năm phân thân trong khoảnh khắc nhìn thấy thú cố, gần như đồng thời kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không thể tin được.

Lúc này, người áo đen ngồi xa cách mấy vạn trượng hai mắt cũng tuôn ra tinh quang!

Tử Mẫu Đạo Khô u quang chợt lóe, sát khí trong nháy mắt bao phủ, Tháp Sơn cùng phân thân kia chém giết ở đằng sau. Bốn phân thân còn lại ngưng tụ, cùng nhau bấm niệm thần chú, trong miệng truyền ra loạt chú ngữ phức tạp.

U quang chợt lóe, sát khí tràn ngập, trên năm phân thân này lập tức xuất hiện một quầng sáng, chỉ trong khoảng khắc, trên quầng sáng xuất hiện màu xám, lập tức hóa thạch.

Chẳng qua sau khi hoàn thành hóa thạch, từng vết rạch xuất hiện bên trên quầng sáng, ầm một chút vỡ vụn ra. Năm phân thân ở bên trong thần sắc tái nhợt, nhưng trong mắt vẻ hoảng sợ cực kỳ nồng đậm.

Gần như không chút do dự, năm phân thân lui về phía sau, hướng tới xa xa bay đi.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, thân mình bước tới phía trước một bước, cả người lập tức biến mất tại chỗ, liền hiện ra bên cạnh một phân thân. Trong khoảng khắc hắn xuất hiện, Vương Lâm lập tức há mồm phun ra một đạo kim quang.

Trong kim quang có một tiểu ấn ba tấc, nhưng nó vừa xuất hiện, lập tức hóa lớn. Trong nháy mắt đã hóa thành trên dưới mười trượng. Vương Lâm hướng tới phân thân ở phía trước mà ném.

Đại ấn mười trượng này mang theo khí thế cực kỳ kinh người, dường như thời khắc này thời gian như cô đọng lại. Phân thân kia sắc mặt tái nhợt, hết thảy lực lượng trên thân thể hắn, trong lúc đại ấn hạ xuống, không ngờ đã bị phong ấn toàn bộ.

Ngoại trừ đó ra, hắn còn có cảm giác như đối mặt với thiên uy vậy.

Trong thời gian ngắn, ầm ầm một tiếng, đại ấn hạ xuống, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, phân thân tan vỡ, nguyên thần vừa muốn chạy trốn. Nhưng lúc này kim quang trên đại ấn mười trượng ảm đạm trong phút chốc lại nhanh chóng sáng lên, lập tức chiếu rọi nghìn trượng chung quanh.

Dường như trong khoảnh khắc này, đại ấn như biến thành mặt trời vậy.

Nguyên thần hét thảm một tiếng, nguyên thần lập tức bị kim quang xuyên thấu, hình thành một mảnh phong ấn bao phủ hoàn toàn, căn bản không thể chạy ra, giống như bị hấp thu vậy, lập tức bị hút vào trong đại ấn, biến mất vô tung.

Cách đó không xa, bốn phân thân còn lại khiếp sợ, muốn tiếp tục lùi về phía sau, Vương Lâm ôm lấy đại ấn, cất bước đuổi theo không ngừng.

Bốn phân thân nhanh chóng bỏ chạy, chỉ có điều sau một lát, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, dừng thân mình, khóe miệng cười lạnh.

“Muốn dẫn dắt rời đi sao…” Hắn buông tha truy kích, mà khoanh chân ngồi trên hư không. Tháp Sơn tiến tới, hộ thủ bốn phía, Vương Lâm nhắm chặt hai mắt, thần thức tản ra, không ngừng hướng tới chung quanh.

Sau một lúc, hai mắt hắn mở mạnh ra, thẳng tới một phương hướng.

Lúc này, bốn nguyên thần chạy xa xa cũng thay đổi phương hướng, hướng về phía Vương Lâm mà tới với tốc độ nhanh nhất. Khi tới cách Vương Lâm ngoài nghìn trượng, ánh mắt lộ ra quyết đoán. Bỗng nhiên, không hắn hắn thiêu đốt nguyên thần và thân thể, tu vi điên cuồng bạo tăng, tốc độ lập tức nhanh hơn tới mấy lần.

Gần như trong phút chốc, đã tới gần Vương Lâm ngoài mười trượng, thân thể nổ ầm một tiếng, tự bạo!

Dương Thực đỉnh tự bạo sinh ra uy lực quá lớn, quá lớn, nhất là có lực lượng hủy diệt, trong lúc này điên cuồng kéo dài ra, hướng tới Vương Lâm quét ngang.

Trong nguy cơ, ánh mắt Vương Lâm lộ một đạo tinh quang, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, vỗ túi trữ vật, lập tức tam diện tiểu kỳ bay ra, nhanh chóng xoay tròn hình thành một đám mây màu tía lượn lờ. Đồng thời, Vương Lâm cũng xuất ra Hà Đồ Bình Phong.

Vung lên một chút, hết thảy chung quanh, toàn bộ trở thành một bức tranh thủy mạc. Dương Thực phân thân tự bạo uy lực rít gào tấn công, làm cho bước tranh thủy mạc lập túc trở nên vặn vẹo, tuy nói hóa giải không ít, nhưng vẫn có dư lực nhảy vào trong. Dù sao, vật này cũng không phải chân chính là Sơn Hà Đồ.

Bên ngoài thân thể Vương Lâm có lốc xoáy mây màu tía, lực lượng tự bạo kia sau khi mở ra được một lỗ hổng, lực lượng có tính hủy diệt trực tiếp nhảy vào, điên cuồng dừng trên người Vương Lâm, trực tiếp theo thớ thịt của hắn thẩm thấu tới tận nguyên thần.

Vương Lâm thân thể lùi lại nhanh chóng, sắc mặt tái nhợt, nhưng hai mắt sát khí nồng đậm.

“May mắn có Cổ Thần bì giáp, không thì dưới tự bạo này, ta dù không chết cũng trọng thương!”

Giờ phút này, ba phân thân khác cũng tới gần, một đám lộ ra ánh mắt tàn nhẫn cùng quyết đoán, không ngờ đều lựa chọn tự bạo, khí tức có tính hủy diệt, tràn ngập không gian thẳng tới Vương Lâm. Hiển nhiên bọn chúng ôm ý niệm muốn giết chết Vương Lâm ở trong đầu.

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, hắn tuyệt không để cho chuyện như vừa nãy lại phát sinh. Lúc này thân thể chẳng những không lui, ngược lại còn xông lên, tay phải chỉ về phía trước, lập tức Tử Mẫu Đạo Khô lóe ra. Thú cốt u quang chợt lóe, sát khí tràn ngập, trong đó một tấn công tới phân thân, lập tức hai chân lóe ra quầng sáng mờ màu trắng, nhanh chóng hóa thạch.

Bóng dáng Vương Lâm như điện, trực tiếp xuất hiện, song chỉ tạo thành kiếm, đâm tới mi tâm hóa thạch phân thân một cái, cả người lập tức vỡ vụn, tan vỡ rồi.

Lúc này, chỉ còn lại hai phân thân dĩ nhiên đã tới gần, lực lượng tự bạo đã tới đỉnh, nổ!

Dưới nguy cơ, Vương Lâm trong lòng vẫn bình tĩnh, tay phải hướng tới một chút, tiên thuật trong phút chốc thi triển ra ngoài. Phân thân này lập

tức tạm dừng thân thể, đúng lúc đó, Tháp Sơn nhảy tới trong nháy mắt dừng ở bên cạnh phân thân, tay phải ôm lấy, thẳng tới xa xa mà đi.

Ầm một tiếng, phân thân kia tự bạo, lực lượng hùng mạnh tấn công lên người Tháp Sơn. Sắc mặt hắn tái nhợt, thân mình nhoáng lên một cái, cũng cứng rắn tiếp nhận.

Liên tục hủy diệt hai phân thân tự bạo, nhưng lúc này, một phân thân cuối cùng, bị lực lượng điên cuồng xé nát thân hình, hình thành một hồi gió lốc mạnh mẽ, thẳng cuốn tới Vương Lâm.

Đúng lúc này, Phong Tiên Ấn được Vương Lâm khống chế, trong phút chốc hóa thành trăm trượng, vẫn chưa dừng lại, mà đứng trước mặt Vương Lâm, dường như tạo thành một mặt đại thuẫn rộng trăm trượng vậy.

Âm thanh nổ ầm vang, lần tự bao kia dừng ở bên trên Phong Tiên Ấn, hình thành một lực lượng tấn công khó có thể tưởng tượng. Vương Lâm thân thể phía sau đại ấn liên tục lùi lại, một mực thối lui tới hơn ba mươi bước, mới dừng lại. Lúc này, sát khí trong mắt hắn không ngờ đã nồng đậm tới cực điểm rồi.

Sau khi lực lượng có tính hủy diệt đi qua, Vương Lâm mang theo sát khí mãnh liệt, toàn bộ thân thể như sao băng rơi, thẳng tiến tới trước.

Sau hắn, Tháp Sơn cũng đi theo!

Tử Mẫu Đạo Khô nhẹ nhàng ở trên đầu Vương Lâm, dưới chân Vương Lâm còn có Phong Tiên Ấn. Dựa theo phương hướng mà thần thức đã phát hiện ra vừa nãy, khoảng cách mấy vạn dặm không bao lâu đã bị Vương Lâm đi qua.

Dần dần, dưới ánh mắt nồng đậm sát khí của Vương Lâm, trận pháp khổng lồ cùng quan tài pha lê bên trong đã xuất hiện phía trước.

Thấy được bên ngoài trận pháp, là nam tử áo đen ánh mắt thâm trầm, có một chút kinh hãi.

Bên trong hư vô không gió, nhưng dưới tấn công của Phong Tiên Ấn trăm trượng, lại có một luồng cuồng phong thổi tới.

Phong động, làm cho áo bào màu đen của nam tử bị thổi bay, đồng tử trong mắt Vương Lâm lập tức co rút lại, hắn rõ ràng nhìn thấy, dưới lớp áo bào là xương trắng!

Người áo đen kia, ngoại trừ đầu ra, toàn thân hết thảy đều là xương cốt!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 817 : Tị Thiên Quan (1)

Gió qua đi, tấm áo bào đen hạ xuống, đem toàn thân người áo đen che lấp đi. Ánh mắt của hắn âm trầm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, đôi môi khẽ nhúc nhích, lập tức một đạo hắc quang từ mi tâm chợt lóe bay ra.

Hắc quang này vừa ra, lập tức trở thành một thanh đoản kiếm, mang theo tiếng rít gào, bay thẳng tới Vương Lâm.

Đôi môi người áo đen không có ngừng lại, liên tục niệm chú ngữ, từng đạo hắc quang không ngừng liên tục từ mi tâm bay ra, hóa thành từng thanh đoản kiếm, gần như trong phút chốc, liền có hơn mười thanh đoản kiếm xuất hiện, gào thét trong không gian, toàn bộ nhằm vào phía Vương Lâm.

Vương Lâm thân thể không hề di chuyển, cũng nhìn ra được tu vi của người áo đen này rất cao thâm, không giống như Âm Dương Hư Thực cảnh giới bình thường.

Chỉ có điều, hiển nhiên người này chỉ có đầu mà thôi, các địa phương khác đều là xương cốt, chắc chắc trước đây mặc dù tu vi có cường thịnh thế nào, thì bây giờ cũng không thể phát huy ra toàn bộ thực lực được.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, tu vi của người áo đen kia, lúc này có thể phát huy ra bên ngoài tuyệt không vượt qua được Khuy Niết sơ kỳ!

Trong thời gian hơn mười thanh đoản kiếm gào thét lao tới, Vương Lâm tâm niệm vừa động, phía sau hắn Tiên vệ Tháp Sơn nhảy ra một bước, thương thế lúc trước của hắn không tính là cái gì, lúc này hai mắt chợt lóe kim quang, thân thể tràn ngập ánh sáng, bước ra một bước, liền một quyền oanh kích ra tay.

Một quyền hạ xuống, lập tức có lốc xoáy xuất hiện, hơn mười thanh đoản kiếm kia lập tức bị lốc xoáy dẫn dắt. Nhưng đoản kiếm vẫn rít gào bên trong lao ra, giống như linh xà trực tiếp đâm vào người Tháp Sơn.

Ầm ầm ầm… vài tiếng động vang vọng, Tháp Sơn thần sắc vẫn như thường, hai đấm múa may, mỗi một lần dừng ở trên đoản kiếm đều làm cho đoản kiếm bị đẩy lùi lại, mặc dù có một vài đoản kiếm có thể đâm được tới thân thể hắn nhưng cũng không thể tạo thành thương tổn quá nặng cho hắn.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, thân mình xông ra phía trước, tay phải chỉ lên phía trước, Tử Mẫu Đạo Khô trang trí trên đầu ngón tay lập tức phát ra ánh sáng u quang, ở trước mặt Vương Lâm lập tức bay thẳng tới nam tử áo đen.

Cùng lúc đó, từ bốn phía trong thiên địa, hai mắt thú cốt cũng hóa thành u quang, sát khí nồng đậm vô cùng, điên cuồng tràn ngập ra bốn phía. Trong khoảnh khắc sát khí trở nên nồng đậm, quanh thân thể người áo đen kia lúc này cũng bắt đầu xuất hiện quầng sáng trắng mờ ảo.

Người áo đen hai mắt lộ ra vẻ phức tạp, thở dài một tiếng, dường như tự nói với mình nói:

-Đã nhiều năm rồi, không có nhìn thấy pháp bảo của sư tôn…

Áo bào đen hạ xuống, hắn nâng cánh tay đầy xương cốt của mình lên, xương trắng lúc này nhìn cực kỳ đáng sợ, xương ngón tay bóp ấn nhẹ, lập tức cả người tràn ngập quầng trắng mờ. Bỗng nhiên, chẳng những không tiếp tục lan tràn ra ngoài, ngược lại còn nhanh chóng co rút về sau, trong phút chốc biến mất không còn.

Trong khoảnh khắc quang mang tiêu tán, người áo đen đôi môi vừa động, lập tức hóa thành một đạo bạch quang biến ảo từ trong mi tâm lao ra ngoài, hình thành một một tấm bạch vũ chi phiến (quạt màu trắng), phiến vừa ra, liền lập tức vỗ vỗ.

Cuồng phong nhất thời nổi lên, ở trong này thậm chí còn nghe thấy tiếng ù ù như tiếng sấm. Trong khoảnh khắc, hình thành một cỗ gió lốc cuồng lôi, cuốn thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm bất động thanh sắc, tay phải nâng lên chỉ khoảng không, lập tức Phong Tiên Ấn từ phía sau bay lên, ở phía trên cao hung hăng nện xuống, hình thành một cỗ phong ấn lực kỳ dị, bỗng nhiên, lao thẳng tới người áo đen.

Cùng lúc đó, Vương Lâm thân mình lui về phía sau, trong nháy mắt cơn cuồng lôi gió lốc vừa cuốn tới, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trực tiếp biến ảo hình thành ở mi tâm, mở to mồm, hung hăng nuốt lấy.

Trong tiếng sấm oanh oanh ầm ầm vang vọng bốn phía, Vương Lâm thân mình lùi về phía sau mấy bước, cuồng lôi gió lốc toàn bộ bị nguyên thần của hắn nuốt mất. Thân thể lui lại sau, sắc mắt của hắn có chút hồng nhuận, toàn thân có lôi quang chạy quanh, còn xuất hiện quang điện bắn ra bốn phía.

Lúc này người áo đen, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, phía trên hắn, Phong Tiên Ấn giống như thiên uy. Dường như muốn đem cả đại địa đạp vụn ra rồi hạ xuống dưới vậy, từng tiếng ầm ầm vang vọng bốn phía chung quanh người áo đen. Thần sắc của hắn lộ ra một chút dữ tợn, áo đen vừa động, hai xương tay nâng lên không, bấm niệm thần chú, hướng tới phía trên nhấc lên, trong miệng quát nhỏ:

-Đỉnh thiên!

Khoảnh khắc người áo đen nâng hai tay lên, trong phạm vi hư không ngàn dặm, lập tức có một lực đạo kỳ dị điên cuồng ngưng tụ mà tới, lực đạo kỳ dị này giống như những làn khói vô hình, nhưng tụ ở trên hai bàn tay của người áo đen, tạo thành một cỗ lốc xoáy. Gần như trong khoảnh khắc, liền ngưng tụ ở phía trên xương bàn tay người áo đen.

Người áo đen trên mặt càng ngày càng đậm vẻ dữ tợn, hung hằng đánh mạnh lên trên đỉnh đầu!

“Oanh” một tiếng nổ vang vọng cả thiên địa, dưới thanh âm nổ lớn này, đám tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở xa xa liền rùng mình dừng lại, thân thể run rẩy, dường như bị một cỗ sóng cuộn tấn công vậy, toàn bộ lui về phía sau. Người có tu vi thấp một chút, trực tiếp bị chấn nát thất khiếu mà đổi máu.

Phong Tiên Ấn chấn động, thế bị giảm xuống một chút.

Sắc mặt người áo đen lúc này có chút tái nhợt, Vương Lâm thân mình dừng lại, lập tức lao tới. Tay phải vỗ vào túi trữ vật , lập tức kiếm tiên tới tay, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp chém xuống một kiếm.

Trảm La Quyết!

Người áo đen ánh mắt ngưng trọng, hai mắt lập tức ngưng tụ hắc quang. Trong khoảnh khắc Trảm La quyến chém xuống, hai đạo hắc quang từ trong hai mắt hắn chợt lóe ra, trực tiếp dừng ở trên Trảm La Quyết đằng trước.

Phịch một tiếng, lực đạo của Trảm La quyết bị tiêu tan!

-Chỉ có một chút tu vi như vậy sao, ngay cả khiến bản tiên di động cũng không có làm được. Nếu đúng như vậy, ngươi không có tư cách cầm giữ pháp bảo của sư tôn ta!

Người áo đen thanh âm lạnh lẽo nói.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào người áo đen, tay phải lại chỉ lên khoảng không, trong miệng nói nhẹ:

-Giải ấn chi phong!

Trên bầu trời Phong Tiên Ấn lập tức truyền tới những tiếng động ca ca, một đạo kim quang bắn ra, lập tức lại xuất hiện thêm một đạo kim quang nữa. Trong phút chốc, kim quang không ngừng điên cuồng lóe ra trên Phong Tiên Ấn. Phong Tiên Ân vốn kim quang đã ảm đạm này, bỗng nhiên biến đổi, kim quang phát ra vạn trượng, thoạt nhìn, phảng phất như một mặt trời giữa hư không vậy.

Một áp lực lớn vô cùng, lúc này điên cuồng tràn ngập bốn phía, những phù văn trên Phong Tiên Ấn như ẩn như hiện, những phù văn này nhiều lắm, chi chít không dưới mười vạn.

-Lạc!~ Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, trong miệng nhẹ nhàng niệm.

Trong phút chốc, Phong Tiên Ấn ầm vang một tiếng, nện xuống. Lúc này, mặc kệ đối phương có thần thông gì, đều không thể ngăn cản được xu thế hạ xuống của nó. Phong Thiên Ấn lúc này phảng phất như tháp trời vậy!

Người áo đen sắc mặt đại biến, hai tây nâng lên không trung quát to một tiếng:

-Thập Long Đỉnh Thiên!

Theo tiếng hét lớn của hắn, từ trong mi tâm hắc quang nồng đậm, không ngờ biến ảo trở thành mười đầu hắc long. Mười đầu hắc long này liên tiếp chui ra khỏi mi tâm của người áo đen, đuôi vẫn nối với mi tâm. Trong khoảnh khắc liền phiêu tán trong không gian, một tiếng thanh long vang vọng. Mười đầu hắc long phảng phất như điên cuồng, trực tiếp đón nhận Phong Tiên Ân đang hạ xuống, không ngừng vang vọng những tiếng va chạm.

Ầm, ầm, ầm…

Một chuỗi thanh âm vang vọng ra bốn phía chung quanh, xuất hiện mãnh liệt, mặc dù mười đầu hắc long điên cuồng va chạm vào nhưng cũng không thể làm cho Phong Tiên Ấn tạm dừng dù chỉ một chút.

Mỗi lần va chạm, hắc long đều chịu lực phản chấn mạnh mẽ, thân mình rung động bị bắn ra ngoài, tới cuối cùng, mười đầu hắc long rít gào vô cùng dữ dội, thân mình lại liều lĩnh lao vào.

Chỉ có điều, như vậy vẫn không thể khiến cho Phong Tiên Ấn tạm dừng!

Mắt thấy ấn này sẽ hạ xuống hoàn toàn, khoảng cách tới người áo đen chỉ còn không đủ mười trượng cao, người áo đen sắc mặt bỗng âm trầm hơn trước, từ từ đứng dậy! Đây là lần đầu tên trong vô số vạn năm qua hắn phải đứng lên!

Áo đen tản ra, che lấp toàn thân thể của hắn, dường như cả người hắn, toàn bộ gắn vào trong áo bào đen vậy. Chỉ có đầu hiện ra bên ngoài, mái tóc đen tung bay, hai mắt lộ ra hàn quang.

Hắn hừ lạnh một tiếng, cả thân mình trôi nổi về phía trước, tránh khỏi nơi Phong Tiên Ấn nện xuống.

Vương Lâm trong mắt chợt lóe lên sát khí, trong khoảnh khắc người áo đen kia muốn rời khỏi chỗ, lạnh giọng quát:

-Phong!

Phong Tiên Ấn ở phía trên bỗng nhiên kim quang toàn bộ biến mất, toàn bộ đã co rút lại vào bên trong. Thiên địa lập tức tối sầm lại, nhưng trong nháy mắt, kim quang tỏa ra bên ngoài còn nồng đậm hơn so với trước đột nhiên lại xuất hiện.

Phong Tiên Ấn tới, một đám gần như vô hạn phù văn màu vàng xuất hiện, phảng phất như vô cùng vô hạn, lấy tốc độ cực nhanh tràn ngập khắp nơi, trong vòng nghìn trượng khắp nơi đều là những phù văn màu vàng.

Người áo đen thần sắc cực kỳ âm trầm, nâng xương chân lên hình như đang muốn bước ra, nhưng lập tức phù văn ở bốn phía, đột nhiên toàn bộ hướng tới người áo đen mà ngưng tụ lại.

Lúc này, kim quang nghìn trượng sáng ngời, một đám phù văn rất nhanh chóng ngưng tụ về phía người áo đen, gần như trong khoảng khắc ở ngoài thân thể người áo đen kia liền có một tầng kim phù, không ngừng co rút lại mà phong ấn!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 818 : Tị Thiên Quan (2)

Người áo đen, trong mắt lần đầu tiên hiện ra vẻ kinh hoàng, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Phong Tiên Ấn. Bên ngoài thân thể hắn phù văn bốn phía ngưng tụ ngày càng nhiều. Trong nháy mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, mười đầu hắc long trên mi tâm của hắn lập tức kịch liệt rít gào, hắc quang chói mắt vô cùng.

Một loại lực lượng có tính hủy diệt tràn ngập khắp nơi, người áo đen nhỏ giọng quát:

-Thập Long Toái Không!

Mười đầu hắc long toàn thân hắc quang nồng đậm, sau một lát toàn bộ hủy diệt thân mình, lực lượng hủy diệt này lập tức hình thành một cỗ lốc xoáy, lại là tự bạo!

Ầm một tiếng nổ kinh người vang lên, hắc long tự bạo sinh ra tấn công, lập tức làm cho những phù văn màu vàng bên ngoài thân thể người áo đen, bị đẩy ra một chút. Lại thêm một hắc long nữa tự bạo.

Cùng lúc đó, tất cả những đầu hắc long còn lại tự bạo toàn bộ, mười hắc long tự bạo sinh ra lực tấn công mãnh liệt, dĩ nhiên là không thể tưởng tượng được rồi. Tất cả các phù văn bên ngoài thân thể người áo đen toàn bộ điên cuồng bị thổi bay ra. Ngay cả Phong Tiên Ấn ở trên trời trong khoảnh khắc mười đầu hắc long tự bạo đã bị nhấc lên một chút.

Vương Lâm thân thể nhanh chóng lui về sau một chút, Tháp Sơn cũng buông tha giao phong với mười thanh đoản kiếm, cất bước đi tới trước mặt Vương Lâm, duỗi hai tay, lấy thân thể khổng lồ hơn hai trượng của mình che chắn hết thảy toàn bộ thế công của người áo đen.

Người áo đen sắc mặt đã tái nhợt, thân mình nhoáng lên một cái, rốt cuộc cũng thoát khỏi phạm vi của Phong Tiên Ấn!

“Pháp bảo thật mạnh!! Pháp bảo này dù có ở tiên giới đi nữa, cũng sẽ có uy danh rất lớn!!” người áo đen ánh mắt chợt lóe ra, thân mình bước tới phạm vi của Phong Tiên Ấn, nhoáng lên một cái, thẳng tới Phong Tiên Ấn ở trên bầu trời mà lao đến.

Mười đầu hắc long đánh trúng, Tháp Sơn phun ra một ngụm máu, thần sắc có chút ảm đạm. Vương Lâm bước tới một bước, từ phía sau Tháp Sơn bước ra, sát khí nồng đậm trong mắt. Hắn cầm kiếm tiên, cả người hóa thành một đạo thiểm điện, thẳng tới người áo đen ở phía trước mà lao đi.

Tốc độ của hắn quá nhanh, vừa chạy vừa nâng kiếm tiên lên liên tiếp chém xuống mười lần. Mười đạo Trảm La quyết dung hợp làm một, bỗng nhiên xuất hiện, thẳng tới người áo đen.

Tốc độ của người áo đen kia hoàn toàn không thay đổi, vẫn hướng về phía Phong Tiên Ấn, căn bản không thèm liếc mắt một cái với truy kích của Vương Lâm ở đằng sau. Xương tay phải của hắn bấm niệm thần chú, lập tức có một cỗ tiên lực khổng lồ xuất hiện phái sau, hình thành một đạo tiên mạc (màn tiên).

-Bảo vật này trong tay ngươi bị long đong, không bằng đưa cho bản tiên còn hơn!

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, lại nâng lên hạ xuống kiếm tiên, trong chớp mắt mười đạo Trảm La quyết lại hình thành ngưng tụ lại đuổi sát theo đạo Trảm la quyết phía trước tới thẳng tiên mạc.

Ầm một tiếng, tiên mạc run lên, bên trên xuất hiện vết nứt. Nhưng ngay lập tức đạo Trảm La quyết thứ hai thứ ba lập tức tiến tới, đánh lên trên. Ầm ầm tiên mạc vỡ vụn, thân mình Vương Lâm xông lên, khoảnh khắc phá tan tiên mạc phía trước, Vương Lâm cầm kiếm trong tay ném tới phía trước miệng quát lớn:

-Định!

Kiếm tiên tốc độ quá nhanh, bay tới như một ánh chớp, thẳng tới người áo đen ở phía trước mà đến. Người áo đen nhíu mày, lúc này đã tới gần Phong Tiên Ấn ở trên khoảng không rồi. Hắn nâng xương tay phải lên, sờ về phía sau, liền một một trảo bắt lấy kiếm tiên.

Nhưng, đúng lúc này, một tiếng "Định!" của Vương Lâm như sấm đánh vang vọng ầm ầm ở thiên không.

Người áo đen kia vẫn như thường, nhưng xương tay không khỏi dừng lại trong khoảnh khắc. Trong nháy mắt, kiếm tiên chợt lóe qua, chém xuống, chính là xương tay phải của người áo đen.

Cánh tay phải sau khi rời khỏi thân thể hắn, quỷ dị hóa thành cốt phấn, tiêu tan trong hư không.

Vương Lâm chọn thời cơ cực kỳ chuẩn xác, nếu không kiếm tiên cách người áo đen một khoảng quá gần, mặc dù thi triển định thân thuật, ở trên người áo đen một thời gian quá ngắn, cũng rất khó để công kích có tác dụng được.

Nhưng lúc này thì không thế!

Người áo đen toàn thân run sợ một chút, cúi đầu nhìn cánh tay phải trống trơn của mình, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ vô cùng. Phẫn nộ này, khiến cho sát khí nồng đậm lộ ra ngoài hai mắt hắn.

-Bản tiên ở đây thủ hộ vô số vạn năm rồi, mới khôi phục lại đầy đủ hài cốt, không ngờ ngươi dám hủy đi cánh tay phải của ta!!!

Người áo đen cười điên cuồng, không ngờ buông tha Phong Tiên Ấn, hướng tới trước lao thẳng đến Vương Lâm.

Trong khi bay tới, người áo đen lộ ra vẻ mặt dữ tợn chưa từng có, cánh tay trái còn xót lại nâng lên, song chỉ biến thành kiếm, thẳng tới Vương Lâm mà đâm một kiếm đến. Hắc ám hư vô, nhưng dưới chỉ của người áo đen, không ngờ lại phát ra những tiếng ca ca, bị hắn mở ra một khe nứt.

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe ra, thân mình lùi về phía sau, tay phải nâng lên chỉ thiên, miệng quát:

-Hô Phong!

Nguyên lực của hắn nhanh chóng vận chuyển, lúc này cũng bất chấp tiêu hao, lập tức một cỗ hắc phong hình thành xuất hiện trên tay phải của hắn, trong phút chốc tản ra bên ngoài, bao phủ bốn phía, hình thành một cỗ hắc phong vô cùng kịch liệt.

Từng trận hàn khí tản ra, hắc phong gào thét thổi tới người áo đen.

Người áo đen ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, lúc này đây ánh mắt khiếp sợ của hắn thậm chí còn nồng đậm hơn mấy lần so với việc nhìn thấy pháp bảo của sư tôn trên tay Vương Lâm.

-Tiên đế thuật Hô Phong!!! Ngươi…ngươi rốt cuộc là ai???

Người áo đen sắc mặt đại biến, thân mình lập tức lui về phía sau, hắn rất rõ ràng uy lực của Hô Phong này. Hô Phong đối với hắn mà nói đó chính là một cơn ác mộng!

Hắn nhớ rất rõ, năm đó mình làm trái với tiên điều, tuy đã được sư tôn cầu tha thứ, nhưng tiên đế Bạch Phàm vẫn thi triển một thức thần thông với hắn, còn từng nói qua nếu hắn có thể chống cự được, thì bỏ qua cho tính mạng này của hắn.

Năm đó tiên đế Bạch Phàm thi triển đó chính là Hô Phong này!

Dưới Hô Phong, toàn bộ thân thể của hắn bị tan vỡ, ngay cả xương cốt cũng tiêu tan, nếu không có sư tôn Tiêu Dao Tử ra tay, sợ là ngay cả đầu hắn cũng không bảo vệ được.

Từ đó về sau, hắn được sư tôn Tiêu Dao Tử đưa tới nơi này, thủ hộ quan tài, nương theo đại trận, trải qua vô số vạn năm ngồi ở đây, lúc này mới đem Hô Phong trong nguyên thần khu trừ ra ngoài, mới hình thành lại được hài cốt.

Lúc này, hắn nhìn thấy thần thông Hô Phong, lập tức bị dọa tới hồn bay phách lạc, vội vàng lùi về phía sau, đồng thời không chút do dự há mồm phun ra một vật. Vật này chính là một quả đan màu lam, sau khi phu ra ngoài, lập tức làm cho bốn phía chung quanh nhuộm thành màu lam.

-Ngươi là người nào của tiên đế Bạch Phàm!!

Người áo đen lại hét lớn, viên đan màu lam trước mặt hắn vẫn phun ra ánh sáng dịu dàng, khiến cho hắn mặc dù bị hắc phong cuốn lấy nhưng vẫn chưa bị thương.

Vương Lâm trong mắt sát khí nồng đậm, không nói gì, mà cất bước đi tới, thẳng tới phía trước. Ở ngoài thân thể hắn, hắc phong gào thét, phảng phất như giờ phút này Vương Lâm và hắc phong kia dường như hòa hợp lại thành một thể thống nhất. Trong nháy mắt tới gần người áo đen, nhấn một cái về phía trước, hắc phong lập tức theo động tác của hắn lao ra.

Người áo đen sắc mặt tái nhợt, lại lui về phía sau, lam quang trước người có vẻ ảm đạm đi nhiều, tuy nhiên hai mắt người áo đen mạnh mẽ ngưng đọng, gầm nhẹ một tiếng, hai tay đẩy về phía trước.

Lập tức lam đan trước người hắn xoay tròn, tản mát ra những trận lam quang, phảng phất như một lốc xoáy, đem hắc phong thổi tới hút hết vào trong.

“Người này Hô Phong thuật cũng không mạnh, nhưng ta cũng không thể chạm phải một chút nào, nếu không lập tức sẽ dẫn phát pháp thuật Hô Phong còn sót lại bên trong!”

Hô Phong, thuật này quá mức độc ác, một khi nhập thể, liền không thể khu trừ hoàn toàn được, nếu như lại bị thuật này nhập thể một lần nữa, ngay lập tức sẽ dẫn phát tới vết thương cũ!

Đáng chết, người này làm sao có khả năng học được Hô Phong! Lúc này lại phải dựa vào pháp bảo của sư tôn tặng cho năm đó rồi!

Người áo đen sắc mặt cực kỳ âm trầm, nương theo lam đan hết sức chống cự, thân thể nhanh chóng lùi về phía sau.

Vương Lâm trong mắt sát khí nồng đậm, nhìn chằm chằm vào người áo đen, không do dự vỗ tay vào túi trữ vật, lập tức Xạ Thần Xa biến ảo ra ra. Năm màu sáng rực rỡ biến ảo chợt lóe trước mặt hắn, lập tức biến thành con bướm nhiều màu.

Ngay sau khi con bướm xuất hiện, cánh hơi hơi vỗ, phấn màu tản ra, thoạt nhìn trông vô cùng xinh đẹp!

Khoảnh khắc con bướm hiện thân, Vương Lâm bấm tay niệm thần chú, bỗng nhiên, chỉ ngón tay vào người áo đen đang lui lại phía sau kia.

Lập tức con bướm chậm rãi bay tới phía trước, cánh hơi vỗ.

Ngay trong khi lùi lại phía sau, người áo đen ở xa xa thân hình lập tức hơi dừng lại một chút, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng, xương cánh tay trái nổ ầm một cái vỡ vụn thành tro bụi. Trước mắt hắn hình thành một con bướm màu xám.

Ngay sau khi con bướm này xuất hiện, cánh lại vỗ.

Người áo đen sắc mặt tái nhợt, thân thể không ngừng lùi về phía sau. Lúc này xương hai chân lập tức sụp đổ, hắn trong mắt vẻ kinh sợ đã nồng đậm vô cùng rồi. Nhìn thấy con bướm lại tiếp tục vỗ cánh phải hắn hét lớn một tiếng, nửa thân trên lập tức tan vỡ, hình thành một lực đẩy cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho hắn trong nháy mắt rời ra xa xa, trực tiếp dừng trên trận pháp đặt chiếc quan tài.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 819 : Tị Thiên Quan (3)

Khoảnh khắc nửa thân hắn rơi vào trong trận pháp, từ trận hắc khí từ bên trong xuất hiện, không ngừng dung nhập vào người hắn, khiến cho nửa thân dưới của hắn không ngừng hiện ra thân thể hư ảo.

Lúc này, con bướm lại chợt lóe chiếc cánh, người áo đen thân dưới nổ ầm một cái, thân thể vừa mới hư ảo hình thành lại một lần nữa bị tan vỡ. Chỉ có điều trong nháy mắt hắc khí từ trong trận pháp tỏa ra lại lập tức hình thành thân thể một lần nữa cho hắn.

Liên tục không ngừng, trận pháp khổng lồ kia hắc khí đã không dũng mãnh chảy vào trong quan tài nữa mà toàn bộ hướng về người áo đen. Hạ thân của hắn không ngừng ngưng tụ hóa thành thật thể, dường như cuối cùng còn có chút huyết nhục.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, thân mình hướng tới phía trước, nâng tay hô lớn. Hô Phong thuật lại xuất hiện, liên tục thi triển hai lần Hô Phong Thuật, nguyên lực của Vương Lâm có chút không đủ, sắc mặt tái nhợt, nhưng sát khí trong mắt vẫn còn rất nhiều.

Hiển nhiên, nếu không thể giết người này thì không thể rời khỏi nơi này!

Hắc phong tung hoành, hóa thành mảng bụi thật lớn, hướng tới trận pháp kia. Người áo đen sắc mặt đại biến, đang muốn lùi ra phía sau. Đúng lúc này, Xạ Thần Xa hóa thành con bướm lại một lần nữa nhẹ nhàng vỗ cánh.

Lập tức, thân hình hư ảo mới hình thành của người áo đen, nhanh chóng tan vỡ, cả thân thể của hắn ở dưới áo bào đen, lúc này toàn bộ tan rã.

Hắn lúc này xuất hiện ở trong khoảng không chỉ còn lại một cái đầu, trong mắt hắn lộ ra kinh hãi dĩ nhiên đã tới cực hạn rồi.

-Phá hư quy tắc! đây là pháp bảo có uy lực phá hư quy tắc!

Người áo đen thất thanh nói, không chút do dự nhanh chóng lui về phía sau, chỉ có điều lúc này hắc phong gào thét mà tiến tới, thẳng tới hắn mà thôn phệ.

Người áo đen lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, hắn không cam lòng, nếu tu vi của hắn còn ở mức đỉnh phong, mặc dù người kia có pháp bảo phá hư quy tắc, hắn cũng có biện pháp chống cự, thậm chí nếu có thân thể, hắn có thể nắm chắc trong phút chốc trực tiếp giết chết đối phương, khiến cho đối phương căn bản không có cơ hội thi triển ra pháp bảo này.

“Nếu năm đó ta không chịu xâm hại của Hô Phong Thuật của Bạch Phàm, lúc này cũng không thể sợ hãi Hô Phong thuật kia!!! Ta không cam lòng!!!

Người áo đen ánh mặt lộ ra hận ý, trong khoảnh khắc khi Hô Phong thôn phệ tới, hắn mạnh mẽ thổi ra trước một ngụm khí.

Hơi thở này là tinh khí nguyên thần của hắn, lúc này không chút do dự mà thôi ra, lập tức va chạm tới hắc phong, ầm một tiếng hắn nương theo lực đẩy, cái đầu còn lại nhanh chóng lùi về phía sau.

Trong mắt hắn hiện lên một tia quyết đoán, hắn cắn răng lui về bên cạnh quan tài trong trung tâm đại trận, lẩm bẩm nói: “Sư tôn, không phải đệ tử không tuân theo lời hứa, mà là lúc này nếu không mở quan tài, đệ tử chắc chắn phải chết không nghi ngờ.”

Hắn lẩm bẩm xong, đầu hung hăng va chạm vào chiếc quan tài, quan tài này bị mở ra một khe. Trong khoảnh khắc quan tài bị mở ra, thân thể thanh niên nằm trong quan tài lập tức tiên tan, giống như vừa tiếp xúc với bên ngoài, liền bị tiêu tan đi vậy. Chỉ có điều ngay khi tiên tan vào hư vô, trong quan tài, không còn một vật nào!

“Long Đạo Tử, ngươi phạm phải tiên điều, bị tiên đế trừng phạt vi sư cũng không thể cứu được ngươi. Chỉ có thể giúp ngươi giữ lại cái đầu cùng nguyên thần phong ấn, tồn tại thủ hộ ở nơi này! Vi sư đêm qua xem chân trời, tính ra tiên giới sẽ có đại kiếp nạn, ngươi rời khỏi, cũng chưa chắc đã là một chuyện không may mắn.

Cỗ quan tài này là tiên vực chi bảo từ viễn cổ, là do vi sư trải qua bao hiểm nguy mới đạt được, tên là Tị Thiên Quan!

Người cũng biết, vi sư lúc chưa thành tiên, trần tục có một người con, vi sư nợ nó nhiều lắm, chỉ có thể lấy tia hồn phách đầu tiên, sau khi thành tiên buông tha hết thảy thời gian tu luyện, buông tha hết thảy cơ duyên,

tìm được Tị Thiên Quan này, đem hồn của nó đặt vào trong này, có thể một lần nữa ngưng tụ lại thân thể cho hồn phách, cuối cùng cũng có một ngày thức tỉnh.

Sau khi nó tỉnh dậy, ngươi phải nhận nó làm chủ, cuộc đời này không được phản bội, mà ngươi, tới lúc đó cũng có thể dùng quan tài này ngưng tụ thân thể, khôi phục lại tu vi!”

Thanh âm của sư tôn năm đó, trong khoảnh khắc quanh quẩn bên tai đầu người áo đen này.

“Sư tôn, chớ có trách ta…”

Người áo đen, Long Đạo Tử, trong mắt hiện lên một tia quyết đoán. Khoảnh khắc hắn tiến vào trong quan tài, quan tài lập tức tự động bay tới, gắt gao phối hợp, không ngờ hóa thành một đạo tinh quang, lao thẳng ra khỏi trận pháp, bay tới tận xa xa.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, cảnh tượng vừa rồi khiến cho tâm thần hắn chấn động không ngừng, hắn tận mắt nhìn thấy thanh niên ở trong quan tài, vừa mới mở quan tài ra liền tiêu tan.

Lại tận mắt nhìn thấy đầu người áo đen tiến vào trong quan tài, thật không ngờ thân thể nhanh chóng được ngưng tụ thành hình.

“Đây là…” Vương Lâm hai mắt ngưng trọng, hắn không do dự bầm tay niệm thần chú. Xạ thần Xa hóa thành con bướm tới bên cạnh, dừng ở dưới chân Vương Lâm, mang theo hắn trực tiếp đuổi theo. Đồng thời Vương Lâm một trảo vào hư không, lập tức Phong Tiên Ấn mang theo tiếng rít gào theo sát đằng sau, thẳng tới quan tài đang ở xa xa phía trước mà đuổi theo.

Tháp Sơn nhoáng lên một cái, hóa thành hư ảnh, dung nhập vào phía sau Vương Lâm, biến mất không thấy.

Vương Lâm trong mắt hàn quang đại thịnh, đuổi theo không bỏ..

“Vật đó là bảo vật gì, không ngờ có thể làm cho thân thể ngưng tụ lại lần nữa!”

Bên trong tị thiên quan, Long Đạo Tử thân thể được ngưng tụ lại rất nhanh, cái loại cảm giác có thể cầm nắm được, vô số vạn năm qua hắn chưa từng được thử qua.

Ánh mắt hắn lộ ra hàn quang, nhe răng cười độc ác, thì thào lẩm bẩm nói: “Sư tôn, Long Đạo Tử ta không có thân thể, thủ hộ con người vô số vạn năm, hóa ra, chỉ cần nằm bên trong này một lát, thân thể lập tức có thể khôi phục!

Nếu như thế, người vì soa năm đó còn muốn ta phải chịu thống khổ cho tới tận bây giờ. Ngươi lo lắng sau khi ta khôi phục thân thể, sẽ không thủ hộ quan tài này cho ngươi nữa sao? Nguyên trước ta còn chút áy náy, nhưng hiện giờ, Tiêu Dao Tử, ta xem như đã minh bạch rồi! buồn cười Long Đạo Tử ta thủy chung vẫn cảm kích ân cứu mạng của ngươi, tình thầy trò, qua vô số năm, thà rằng tự mình thống khổ, cũng tuyệt không đánh một chút chủ ý lên cái quan tài này, thật sự buồn cười mà!!!”

Trong quan tài, Long Đạo Tử hung hăng nắm tay, lập tức truyền tới từng trận ầm ầm, dường như xương cốt va chạm vào nhau vậy, loại cảm giác này cực kỳ thoải mái. Long Đạo Tử trong mắt tinh quang chợt lóe, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, tu vi của mình, đang điên cuồng khôi phục bằng một tốc độ không thể tưởng tượng được.

Theo Vương Lâm chiến một trận, tu vi của hắn là ở giữa Dương Thực và Khuy Niết. Đó cũng chính là nhất phẩm thiên tiên, khi đạt tới Khuy Niết sơ kỳ, lập tức trở thành Tam phẩm thiên tiên.

“Tiêu Dao Tử, ngươi lừa ra thật khổ!!” Long Đạo Tử ánh mắt lộ ra sát khí, tu vi điên cuồng kéo lên, chỉ trong nửa khắc, đã đạt tới lục phẩm thiên tiên, vẫn còn chưa đình chỉ, tiếp tục tăng lên.

Vương Lâm truy kích, sắc mặt khẽ biến, hắn cảm nhận được bên trong quan tài phía trước, một tiên lực khổng lồ đang điên cuồng ngưng tụ, càng ngày càng mạnh!

“Rốt cuộc đây là bảo vật gì???” Vương Lâm hít một ngụm khẩu khí, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Long Đạo Tử nhe rằng cười độc ác, vận chuyển tiên nguyên lực, trong phút chốc, tu vi điên cuồng kéo lên, đạt tới cửu phẩm thiên tiên! Cũng chính là thời đỉnh phong của hắn ở tiên giới năm đó!

Không có dừng lại, tu vi của hắn trong nháy mắt đạt tới cửu phẩm thiên tiên, tu vi bạo tăng, đột phá cấp bậc thiên tiên, có một loại biến hóa khó có thể tưởng tượng ra được. Oanh một cái, Long Đạo Tử trong mắt hiện lên tinh quang, dường như có thể nhìn thấu quan tài.

Tu vi của hắn, lúc này đã siêu thoát thiên tiên, đạt tới tiên vương!

“Tam phẩm tiên vương! Tiêu dao Tử, năm đó chẳng qua ngươi cũng chỉ là cửu phẩm tiên vương mà thôi, hiện giờ Long Đạo Tử ta cũng là tiên vương, sau đó ta sẽ giết tên thượng tiên kia, lấy pháp bảo của hwans, từ nay về sau không đi tiên giới nữa, thiên hạ này to lớn, ngươi bất kể như thế nào cũng không thể tìm thấy được ta!!” Long Đạo Tử cười to, nâng tay phải nhấn lên nắp quan tài một cái, lập tức nắp quan tài bị hất văng lên, thân thể Long Đạo Tử nhảy ra ngoài.

Vương Lâm lập tức dừng thân, sắc mặt cực kỳ âm trầm, đang muốn lùi về sau, nhưng hai mắt ngưng đọng, nhìn lại phía trước.

Chỉ thấy khi Long Đạo Tử nhảy ra khỏi quan tài, nụ cười điên cuồng vang vọng khắp nơi, một lực lượng vô biên, theo thân thể hắn tràn ra ngoài, so với Huyết Tổ vẫn còn hùng mạnh hơn rất nhiều.

Dường như một hồi tiên lực nồng đậm như gió lốc tràn ngập bốn phía, mà trung tâm của gió lốc này chính là người đó!

-Tiểu bối, đi tìm chết đi!

Trong tiếng cười Long Đạo Tử dấn thân về trước một bước, nhưng ngay trong khoảnh khắc, kịch biến nảy sinh!

Hai chân của hắn, trong khoảnh khắc tiêu tan vô thanh vô tức, tiếp đó là thân trên, hai tay, dường như cũng bị tiêu tan rồi.

Cảnh tượng này, cùng với cảnh thiếu niên tiêu tan lúc hắn mở quan tài giống nhau như đúc.

-Tại sao có thể như vậy… không có khả năng!!!

Long Đạo Tử cả người dừng tại chỗ, hắn cúi đầu nhìn thân thể mình tiêu tan như gió, tan biến hết thảy.

Ngay cả đầu của hắn, lúc này cũng hóa thành mơ hồ, dường như tạo thành vô số mảnh vỡ, sắp sửa biến mất trong hư vô.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 820: Hai sự kiện lớn.

-Vì sao lại như vậy…sư tôn, vì sao lại như vậy!

Long Đạo Tử ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, hắn quát lên điên cuồng giống như một người điên.

-Sư tôn, ta thủ hộ cho con người vô số năm, vì sao ngươi muốn giết ta!! Ngươi từng nói qua, chỉ cần có một tia tàn hôn thì ở bên trong Tị Thiên Quan này cũng sẽ thành hình, nhưng vì sao thân thể ta khôi phục trong này lại bị tan biến?? vì sao??

Long Đạo Tử ngẩng đầu quát lớn lên không trung.

-Tiêu Dao Tử, năm đó nếu ta không cho ngươi manh mối đạt được Tị Thiên Quan này, làm sao lại phạm phải tiên điều chứ, nhưng ngươi lại đối xử với ta như thé này!! Chỉ sợ mặc dù ta thực lòng làm theo lời ngươi nói, đợi con ngươi tỉnh dậy rồi tiến vào trong quan tài này tu dưỡng, kết quả cũng giống nhau mà thôi!! Ngươi, là ngươi muốn giết ta!!!

Long Đạo Tử đầu dần dần bị tiêu tan, bao gồm cả nguyên thần cũng đồng thời tan biến, hóa thành hư vô.

Coi như trần về trần, cát bụi trở về với cát bụi…

Nhưng lại có một cỗ oán niệm nồng đậm, tồn tại thật lâu trong hư vô mà không thể tiêu tán, oán niệm này là do Long Đạo Tử từ khi tiên giới còn chưa sụp đổ tới giờ phút này, trải qua vô số vạn năm tích lũy, sau khi chết trong nháy mắt bộc phát ra ngoài.

Oán niệm này quá mạnh, dĩ nhiên không thể tưởng tượng được, không bị xua tan, sợ rằng sẽ tồn tại vĩnh hằng trong hư không. Có lẽ trải qua vô số năm tháng, có thể trong oán niệm này lại sinh ra một sinh mệnh mới.

Vương Lâm nhìn thấy hết thảy, trầm mặc một lát, tay phải chỉ thiên, trong miệng hạ giọng nói:

-Đạo hóa, Hoàng Tuyền!

Một hoàng tuyền mở ra, oán khí này dường như tìm được nơi phát tiết. Trong phút chốc thẳng tới hoàng tuyền, dung nhập vào trong hoàng tuyền. Bên trong Hoàng Tuyền này vốn tồn tại oán khí, cùng nhau dung hợp, không ngừng lớn mạnh lên.

Sau một nén nhang toàn bộ oán khí bị hút vào trong hoàng tuyền. Vương Lâm xoay người rời khỏi, hoàng tuyền lập tức tiêu tan.

Quan tài kia, bị Vương Lâm hư không giữ lấy. Ánh mắt của hắn ngưng trọng, cẩn thận nhìn quan tài vài lần, trở lên trầm ngâm.

“Vật này, khiến cho hồn phách được tẩm bổ, khôi phục lại thân thể, nhưng không thể ra ngoài, một khi từ trong quan tài đi ra, sẽ tan thành mây khói… Nếu không phải như vậy, thì nhất định là phương pháp dùng không đúng!!”

Vương Lâm trầm mặc, thu hồi quan tài này lại, thầm than một tiếng rồi rời đi xa xa.

Hắn trong khoảnh khắc nhìn thấy thần thông của quan tài này, cũng nghĩ tới Lý Mộ Uyển.

“Đông Lâm Tinh! Lúc này với tu vi của ta, hắn là có thể tìm tòi được tới cùng!” Vương Lâm trong mắt lộ ra tinh quang, hắn đi vào La Thiên Tinh

Vực, ngoại trừ tránh né lão quái vật Thiên Vận Tử ra, trọng yếu nhất là tìm kiếm được Hướng gia ở Đông Lâm Tinh, tìm phương pháp làm Lý Mộ Uyển thức tỉnh.

Vương Lâm vĩnh viễn không thể quên được, trong vực sâu Triều Tịch, nghe thấy nữ nhân trong tranh, nói ra biện pháp làm thức tỉnh Lý Mộ Uyển, lúc đó, trong lòng hắn thật sự vô cùng rung động.

Trong nháy mắt, thân thể hắn bị trùng kích, có thể khiến cho thiên địa sụp đổ, khiến cho hắn phản phất như bị trăm vạn tiếng sấm đánh lên người. Trong đầu duy nhất một niềm tin, phải tới Đông Lâm Tinh, đi tới Hướng gia, bất kể thế nào, bất kể thật giả, cũng phải tới xem một chút!

Bất kể việc này có khó khăn lớn thế nào đi nữa, bất kể việc này đại biểu cho nguy cơ vô tận. Vương Lâm đều lựa chọn đối mặt! Con người khi còn sống, có một chuyện cần phải làm, cho dù sóng to gió lớn cũng không thể ngăn cản, chẳng sợ trời sụp đất nứt, nhất định phải làm cho bằng được!

La Thiên Tây Vực, một nơi sâu bên trong, nơi đây lâu rồi không có bóng dáng tu sĩ xuất hiện, dường như nơi này, giống như tuyệt địa vậy, sương mù màu xám tràn ngập, nhìn không được khoảng cách mười trượng.

Chỉ có đám sương mù phiêu động, chậm rãi trôi nổi, phảng phất như vĩnh hàng.

Chung quanh cực kỳ im lặng, không có một chút tiếng động nào truyền ra. Nơi sâu bên trong vực này, toàn bộ bị sương mù bao phủ, không có cuối cùng. Một ngày, bỗng nhiên sương mù nổi lên dao động rất nhỏ, dao động này ban đầu còn mỏng manh, nhưng trong nháy mắt bỗng trở lên dữ dội.

Sương mù quay cuồng giống như có một con quái vật thật lớn đang vặn vẹo thân mình ở bên trong vậy, lúc này, nếu từ dưới nhìn lại, có thể thấy rõ ràng. Trong phạm vi hơn mười ngàn dặm, tất cả sương mù đều quay cuồng dữ dội, phảng phất như có sóng lớn cuốn đi ra chung quanh vậy.

Sương mù tản ra, chỉ thấy một đầu quái vật thật lớn, ẩn hiện trong sương mù, vật này quá lớn, nhìn qua cũng không dưới mấy vạn dặm.

Thân mình của nó vừa động, liền khiến cho sương mù ở chung quanh quay cuồng tản ra.

Ở đầu vật này không có mắt, chỉ có một cái miệng lớn chậm rãi mở ra, há mồm phun tới ở giữa đám sương mù nồng đậm này.

Trong khi con thú há mồm, có thể nhìn thấy trong miệng nó có một tòa trận pháp, lúc này trận pháp lấp lóe hào quang, một người đi ra ngoài, ở sau người này, lần lượt thân ảnh xuất hiện.

Người đi trước, một thân áo xanh, thoạt nhìn tuy là thanh niên, nhưng có một cỗ tang thương nồng đậm vô cùng, phản phất như một lão già ngàn năm tuổi, ký thân lên một thanh niên vậy.

Vương Lâm trong mắt lộ ra hoảng hốt, đi ra ngoài trận pháp, lập tức bị một xung động năng lượng thúc đẩy, cả người bay ra khỏi đám sương mù. Phía sau hắn xuất hiện người của Tiên Tuyển tộc, một đám vẻ mặt mờ mịt, mang theo một chút khiếp đảm tới thế giới không biết, theo sát sau Vương Lâm.

Vương Lâm bị sương mù thúc đẩy, bước ra trong nháy mắt, hắn xoay người nhìn lại phía sau, liếc mắt một cái nhìn thấy cự thú khổng lồ vô cùng ở phía sau.

“Quả nhiên là U Minh thú trong trí nhớ của Đồ Ti…con thú này đã có từ thồi cổ thần, lai lịch không rõ, con thú này không có tính tấn công, lại có lá gan nhỏ nhất, chỉ có đều, con thú này chẳng khác gì càn khôn, phản phất như chứa một thế giới trong người, khổng lồ vô cùng, vượt xa xa với bản thể của nó.

Không nghĩ được, vật tồn tại trong trí nhớ của Đồ Ti, vẫn còn đang tồn tại.” Vương Lâm nhìn đầu U Minh Thú, trong lòng thầm than.

Con thú này cũng phát hiện ra đám người Vương Lâm, chậm rãi khép miệng lại, lùi ra phía sau, biến mất trong làn sương mù, ngoại trừ sương mù vẫn còn điên cuồng xoay cuộn, bóng dáng của nó đã không còn thấy đâu nữa.

Vương Lâm, biến mất hơn nửa năm trời, lại xuất hiện ở La Thiên Tinh Vực. Lúc này, toàn bộ La Thiên Tinh Vực cũng đã xảy ra hai chuyện kinh thiên nghiêng trời lệch đất nghe rợn cả người, làm cho các tu sĩ khác rung động tâm thần! một trong số đó rõ ràng chỉ về phía Vương Lâm.

Lôi Tiên Điện tuyên bố La Thiên lệnh, kêu gọi tất cả các gia tộc tu chân ở La Thiên Tinh Vực, ở Lôi Tiên điện mở ra thông đạo đi Liên Minh Tinh Vực, tề nhập với Liên Minh Tinh Vực.

Tin tức này, giống như gió lốc, gào thét bên trong La Thiên Tinh Vực, hiển nhiên đã nổi lên một hồi sóng to gió lớn!

Vô số vạn năm qua, từ khi tứ đại tiên giới sụp đổ, thông đạo nối liền các nơi với nhau đã bị ngăn chặn. Bốn tinh vực lớn giới tiên giới cũng không thể liên hệ, ngoại trừ một ít pháp bảo cực kỳ trân quý mới có thể mở ra được một khe nứt, khiến cho tu sĩ hai phương thông qua được. Nhưng chưa từng xuất hiện một cuộc chiến tranh xâm lấn với quy mô lớn như vậy!

ở trong mắt tu sĩ của La Thiên Tinh Vực. Liên Minh Tinh Vực xa xôi vô cùng, nhưng, từ trước tới nay những tu sĩ đã tới Liên Minh Tinh Vực quay lại cũng có, cho nên có đủ loại tin đồn.

Nghe đồn, Liên Minh Tinh Vực không có gia tộc tu chân, chỉ có một đám tông phái.

Nghe đồn Liên Minh Tinh Vực có các tu chân quốc gia từ cấp 1 tới cấp 9, hoàn toàn khác với La Thiên!

Nghe đồn, Liên Minh Tinh Vực pháp bảo rất nhiều, đan dược vô số, mỗi một tông phái đều tương đương với một kho báu lớn, mỗi một tu chân tinh, đều là một bảo tàng.

Nghe đồn, ở Liên Minh Tinh Vực, thực lực lớn nhất đó là Liên Minh Tu Chân.

Nghe đồn, ở Liên Minh Tinh Vực, tu sĩ cực kỳ khát máu, am hiểu chém giết, phảng phất như ma đầu.

Đủ loại tin đồn, khiến cho hình tượng của Liên Minh Tinh Vực trong đầu những tu sĩ La Thiên có cảm quan khác nhau. Có gia tộc tu chân đối với việc liên minh chính chiến cực kỳ nồng đậm hứng thú và chiến ý.

Nhưng cũng có một vài gia tộc tu chân đối với việc này không ủng hộ, thủy chung vẫn còn do dự. Chẳng qua, lôi tiên điện mạnh mẽ thúc đẩy, việc tiến quân tới Liên Minh Tinh Vực dĩ nhiên đã định rồi.

Hơn nữa trọng yếu nhất, lôi tiên điện trước nay chưa có hành động gì lớn, đạt được trong La Thiên tinh Vực, kế thừa thời kì thượng cổ, từ đó tới bây giờ vẫn không ngừng hương khói, càng ngày càng mạnh, còn được hai gia tộc tu chân thượng cổ ủng hộ nữa!

Hai thượng cổ tu chân gia tộc này là trong toàn bộ La Thiên Tinh Vực, ngoại trừ gia tộc tu chân thần bí từ viễn cổ kia ra, là lực lượng hùng mạnh nhất, mỗi một gia tộc thực lực không thua kém gì lôi tiên điện.

Trong đó một gia tộc tu chân thượng cổ chính là Đông Tâm Tinh Hướng gia! Cũng không phải lôi tiên điện tìm tới bọn họ mà Hướng gia bọn họ chủ động tìm tới lôi tiên điện, mạnh mẽ ủng hộ cùng liên hợp với một thượng cổ gia tộc tu chân khác nữa, đồng thời bày mưu tính kế.

Dưới ý chí của ba thế lực lớn, những tu chân gia tộc còn lại không dám không theo!

Vị thế một hồi chuẩn bị chiến tranh oanh oanh liệt liệt, tràn ngập toàn bộ La Thiên Tinh Vực. Mỗi một gia tộc đều chuẩn bị chờ đợi thời khắc thông đạo kia được mở ra!

Vì một trận chiến này, ba thế lực lớn lên tiếng hứa hẹn, phàm là người có chiến công, có thể đánh hạ được một tu chân tinh, lập tức sẽ ban thưởng cho!

Lời hứa này, khiến cho phần đông những gia tộc trong La Thiên Tinh Vực, lâm vào tâm động, dù sao không ai thích phải chia sẻ một tu chân tinh với người khác. Nhưng trong La Thiên Tinh Vực những tu chân tinh có linh khí đã bão hòa, muốn đạt được một tu chân tinh độc lập thuộc về gia tộc mình, chỉ có đi Liên Minh Tinh Vực mà cướp đoạt thôi!

Trừ đó ra, lôi tiên điện vì muốn tất cả gia tộc tu chân có động lực, thời kỳ chuẩn bị chiến tranh, từ trong lôi tiên điện xuất ra pháp bảo cùng đan dược, cũng có tiên thuật, mở ra một hồi tranh đấu tên là Phong Tiên!

“Lôi tiên điện và hai thượng cổ tu chân gia tộc, liên hợp Phong Tiên, đây là sau khi tiên giới sụp đổ, lôi tiên hạ giới, lần đầu tiên tiến hành quy mô phong tiên lớn như vậy, lần này phong tiên tổng cộng là Thiên Cương 36 người. Địa Sát 72 người, tổng cộng có 108 người, mỗi một người có danh tiên, thân phận sẽ vượt qua lôi tiên điện sứ giả, được tất cả tu sĩ của La Thiên Tinh Vực kính ngưỡng.

Sau đó trong trận chiến với Liên Minh Tinh Vực, trở thành thủ lĩnh một phương!”

Nếu như chỉ như thế thì không nói làm gì, dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều ưa thích hư danh. Nhưng, lôi tiên điện hiển nhiên cũng nghĩ tới việc này, vì để tăng lên trọng lượng của lần Phong Tiên này! Lôi tiên điện tuyên bố, phàm là người được Phong Tiên, sẽ được người trên lôi tiên giới năm đó, Thanh Thủy Tiên Quân tự mình chỉ đạo tiên pháp!

Tin tức này, không thua gì cơn lốc, tiên quân, tiên quân!

Không ngờ vẫn còn tiên quân còn sống sót tới ngày nay, thế gian ầm ầm, toàn bộ La Thiên Tinh Vực sôi trào, nguyên những gia tộc tu chân không có hứng thú với Phong Tiên, cũng đều thay đổi chủ ý, đều huy động tinh anh trong gia tộc, cần phải cướp đoạt được Phong Tiên vị!

Đồng thời, ở lôi tiên điện tiên quân chỉ đạo cho mọi người, bao gồm cả hai gia tộc thượng cổ tu chân bên trong nữa, cũng tuyên bố, mỗi một thiên cương 36 người, mỗi một người đều được một yêu cầu. Yêu cầu này sẽ được lôi tiên điện cùng hai thượng cổ tu chân gia tộc hết sức thỏa mãn!

Nếu nói liên lục nhằm vào Phong Tiên mà tạo thế, dĩ nhiên đã nâng lần đại hội phong tiên của La Thiên Tinh Vực tới một tầng cao mới, đạt được mục đích của lôi tiên điện mong muốn, đem toàn bộ lực lượng của La Thiên Tinh Vực ngưng tụ lại cùng một chỗ!

Như vậy, tiếp theo, gia tộc tu chân viễn cổ thần bí nhất La Thiên Tinh Vực, bỗng nhiên truyền tới một đạo thư triệu tập, chính là chuẩn bị chiến tranh, làm cho La Thiên Tinh Vực gần như mỗi một tu sĩ nào cũng quyết tâm, sĩ khí nâng cao tới đỉnh!

Càng làm cho lần Phong Tiên này khiến cho mọi người có so sánh với chân chính phong tiên trên tiên giới là.

Trên thư còn có hàng chữ.

“Phong Tiên, đó là đại thiện! một trăm lẻ tám tiên, nhập thăng tiên trì, hóa thể nguyên thành tiên nguyên, thành tựu thực tiên!”

Tiên nhân và tu sĩ khác nhau, ở chỗ không phải chỉ có nguyên lực, mà là một loại tiên lực, sau khi dung hợp sinh ra một lực lượng thuộc riêng của tiên nhân, đó là tiên nguyên!

Uy của tiên thuật, lấy nguyên lực thi triển, mặc dù có cường thịnh nhưng cũng chỉ có hạn. Nhưng nếu lấy tiên nguyên thi triển uy lực này mới phát huy ra một cách chân chính! Thậm chí tiên bảo, cũng chỉ như thế mà thôi!

Gió qua, dĩ nhiên châm lên chiến hỏa, tất cả đã được chuẩn bị, chỉ cần đợi thông đạo mở ra mà thôi!

Ngay khi gió bão chiến tranh chuẩn bị lan tràn toàn bộ La Thiên Tinh Vực là lúc, một sự kiện khác làm cho cả La Thiên Tinh Vực khiếp sợ. Tất cả đều lấy một loại phương thức cực kỳ mạnh mẽ truyền khai đi!

Trong La Thiên Tinh Vực, một gia tộc tu chân kế thừa từ thời tiên giới gần với mấy gia tộc thượng cổ tu chân, Diêu gia, phát ra một Thiên Khung Lệnh!

Thiên Khung Lệnh vừa phát ra, sát khí tứ phía! Diêu gia, là một trong những gia tộc kế thừa của bốn tiên giới lớn, hùng mạnh nhất. Thậm chí có thể chống lại được hai gia tộc tu chân thượng cổ, mặc dù là lôi tiên điện, cũng không để vào mắt.

Từ khi tiên giới sụp đổ vô số vạn năm qua, Diêu gia phát mới chỉ ba lượt Thiên Khung Lệnh! Mỗi một Thiên Khung Lệnh xuất hiện là một hồi gió tanh mừa máu, không chết, quyết không bỏ qua!

Lúc này, trong khi làn gió tin tức Phong Tin tản ra khắp La Thiên Tinh Vực, Diêu gia lần thứ tư phát ra Thiên Khung Lệnh!

Lúc này đây, bên trên lệnh bài chỉ có một cái tên!

“Hứa Mộc!”

Cái tên này, ở La Thiên Tinh Vực cũng không phải yên lặng vô danh, ngược lại có thể nói là thanh danh hiển hách! Thậm chí trong khi tin tức Phong Tiên xuất hiện, nhiều người còn nghĩ Hứa Mộc nhất định sẽ là một trong những người được phong tiên!

Lúc trước ở Lôi Chi Tiên Giới những người được Hứa Mộc cứu cùng với gia tộc bọn họ đều tuyên dương tên người này. Nhất là những người được cứu, bất kể ở chỗ nào, cũng nói chuyện biểu lộ tôn kính cùng cảm kích với Hứa Mộc.

Dần dần, cái tên Hứa Mộc này ở La Thiên Tinh Vực danh khí bạo tăng, trở thành người có thanh danh hiển hách ở khắp đông tây nam bắc bốn vực.

Lúc này, Diêu gia phát Thiên Khung Lệnh, chỉ có một cái tên Hứa Mộc, không cần nghĩ cũng biết, Diêu gia, muốn giết Hứa Mộc!

Mặc dù Hứa Mộc có cường thịnh thế nào, cũng rất ít người cho rằng hắn có thể may mắn thoát khỏi lệnh truy nã của toàn bộ Diêu gia. Thiên khung lệnh vừa phát ra, Hứa Mộc hắn phải chết!

Duy chỉ có mấy người, như Thân Công Hổ, Chiến Không, vân vân, mới có thể lấy chuyện này mà cười lạnh, bọn họ nghĩ, Diêu gia, không có tư cách chiến tôn chủ!

Diêu gia, lại phái ra lượng lớn tộc nhân, thậm chí còn có rất nhiều gia tộc tu chân liên hệ với họ, giống như tản ra một cái võng thật lớn tràn ngập toàn bộ La Thiên Tinh Vực, cần phải tìm cho bằng được Hứa Mộc!

Trong việc Phong Tiên đang khua chuông gõ mõ, việc Diêu gia tìm kiếm Hứa Mộc, cũng là một việc lớn trước nay chưa từng có!

Lại vì Diêu gia phát Thiên Khung lệnh và truy tìm Hứa Mộc với quy mô lớn, đã làm cho cái tên Hứa Mộc này uy danh quá nặng. Chỉ có điều, gần

như tất cả tu sĩ đều cho rằng, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, mệnh không còn được lâu!

Mặc dù những người được Vương Lâm cứu lúc trước, cũng đều trầm mặc, không phải họ không muốn trợ giúp mà là các gia tộc của mình đuề không thể phản kháng được Diêu gia khổng lồ!

Chỉ có điều, Diêu gia tìm kiếm, nhưng Hứa Mộc này cũng như mai danh ẩn tích vậy, không người nào tìm được, dường như đã biến mất trong hư không ở La Thiên Tinh Vực này rồi vậy.

Lúc này, Vương Lâm đang đẩy nhanh tốc độ của mình, phi hành ở La Thiên Tây Vực. Phía trước hắn toàn bộ một mảnh sương mù màu xám, tuy nhiên, sương mù này mặc dù nồng, nhưng cũng không thể ngăn cản được bước chân của Vương Lâm.

Phía sau hắn, một đám tộc nhân Tiên Tuyển Tộc sắc mặt bình tĩnh, trong đám sương mù phi hành mấy tháng nay, đã khiến cho tâm tính của bọn họ tiến hành một loạt quá độ.

Vẻ mờ mịt ban đầu đã sớm tiêu tan, thay vào đó là một sự quyết đoán sát phạt!

Trong đám sương mù mấy tháng, bọn họ theo sau Vương Lâm, chính mắt nhìn thấy những mãnh thú kỳ dị tấn công, trong cuộc đại chiến kịch

liệt cũng không ít người trong số bọn họ mất đi, nhưng sát khí trong bọn họ ngày càng nồng đậm hơn.

Lúc này, tộc nhân Tiên Tuyển Tộc giống như một đám sát thần, theo sát Vương Lâm tiến về phía trước. Trong đội ngũ của bọn họ, ngay cả hài đồng và nữ quyến, vẻ mặt nhu nhược của cách nàng cũng đã biến mất rồi.

Xông ra bên ngoài, sống, không thể xông được ra bên ngoài, chỉ có thể bị mãnh thú nơi này thôn phệ.

Trong những trận huyết chiến này, tộc nhân Tiên Tuyển Tộc nhanh chóng trưởng thành lên, trên người bọn họ có thể nhìn thấy một ít bóng dáng Vương Lâm. Dù sao, đối với những tộc nhân đơn thuần này mà nói, Vương Lâm là tấm gương học tập duy nhất của bọn họ.

Mặc dù Vương Lâm chỉ tiếp xúc bọn họ được mấy tháng nhưng cũng không thể không thừa nhận người của Tiên Tuyển tộc thiên tư vô cùng thông minh, vả lại trụ cột cũng rất tốt, nhất là năng lực bắt chước, gần như có chút đáng sợ!

Những người này trong mấy tháng ngắn ngủi tiếp xúc với Vương Lâm, học được vẻ quyết đoán của Vương Lâm, bình tĩnh của Vương Lâm, lại học được cả cái sát khí sát phạt này.

Thường thường khi ra tay, đó là tàn nhẫn vô cùng, các loại phù văn trên người triển khai, tràn đầy trong sương mù, rõ ràng phối hợp ăn ý mà mở ra trận chiến liều chết với mãnh thú!

Càng làm cho hai mắt Vương Lâm phải ngưng trọng là những người này cực kỳ am hiểu việc liên thủ phóng tới, phối hợp gần như kít mít không một chút khe hở, có thể thấy được thực lực có bọn họ có thể phát huy ra gấp mấy lần, nếu không phải bảo vệ hài đồng cùng nữ quyến, thi triển hết sức mình, sợ rằng sẽ còn linh hoạt và sắc bén hơn.

Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm, thi triển thần thông thuật, đưa nữ quyến cùng hài đồng Tiên Tuyển tộc vào trong Lung Tráo, kể từ đó, tốc độ lao ra của bọn họ nhanh hơn nhiều.

Hôm nay, sương mù phía trước đã loãng đi nhiều, Vương Lâm xông ra, phía sau những tộc nhân của tiên tuyển tộc cũng nhất nhất lao ra. Xuất hiện trước mắt bọn họ là một mảnh tinh không rực rỡ.

La Thiên Tinh Vực!

Nhìn tinh không, Vương Lâm có chút ngẩn ngơ, sau khi đi một chuyến tới Lôi Chi Tiên Giới, lại bị truyền tống tới trong U Minh Thú, hết thảy những việc trải qua, giờ phút này nhìn thấy tinh không trước mặt, phảng phất như giấc mộng đêm qua vậy.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 821: Hứa Mộc!

“La Thiên Tinh Vực ta đã trở về! lúc này phải biết được nơi đây là La Thiên vực nào, trước hết tìm một tu chân tinh xác định phương hướng đã!” Vương Lâm thì thào tự nói, vỗ túi trữ vật, lập tức xuất hiện ra một miếng ngọc giản. Đây là bản đồ năm đó Thân Công Hổ giao cho hắn, sau khi nhìn qua hắn thu hồi vào trong túi trữ vật.

Quay đầu lại, ánh mắt Vương Lâm dừng ở trên người những tộc nhân Tiên Tuyển Tộc phía sau.

-Nơi đây là La Thiên Tinh Vực dưới Lôi Chi Tiên Giới, tới đây, các người được tự do!

Lão nhân tiên tổ Tiên Tuyển Tộc lúc này trầm mặc một chút rồi ngẩng đầu nhìn Vương Lâm trầm giọng nói:

-Ân công, ta không quen thuộc nơi này, không biết người có tu chân tinh cho chúng ta tạm thời dung thân, đợi khi quen thuộc với La Thiên Tinh

Vực này chắc chắn sẽ rời đi!

Vương Lâm trầm ngâm một lát, hơi gật đầu, Thanh Linh Tinh to lớn, cũng đủ để chứa những tộc nhân Tiên Tuyển tộc này.

Hắn đi một bước tới phía trước, cả người phảng phất như một đạo sao băng, thẳng tới tiền phương mà đi. Tộc nhân Tiên Tuyển Tộc cũng đi theo sau, lập tức trong tinh không hàng trăm đạo cầu vồng rít gào hướng về phía trước bay tới.

Một đường Vương Lâm dùng thần thức tản ra điều tra, tìm kiếm tu chân tinh. Nơi đây cực kỳ trống trải, tu chân tinh cũng rất hiếm có, qua mười ngày ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, dừng ở một tinh cầu phía trước. Tinh cầu này linh lực cũng không nồng đậm nhưng cũng không phải kém.

Bay nhanh tới, Vương Lâm cùng những người phía sau tạo thành dao động quá lớn, tràn ngập bốn phía, từ xa xa đã bị tu sĩ trên tinh cầu kia phát hiện ra rồi.

Gần như Vương Lâm vừa mới tới nơi, lập tức có ba đạo hào quang từ trong tinh cầu kia xông ra, hóa thành ba người. Ba người này tuổi tác bất đồng, trong đó có một trung niên, mặc áo màu đồng, hai người còn lại là hai lão nhân.

Trên người ba người này, cũng có nguyên lực dao động không kém, hiển nhiên đều đạt tới Âm Hư chi cảnh.

Ba ngươi sau khi xuất hiện, lập tức thần thái ngưng trọng, văn sĩ trung niên trong đó nhìn Vương Lâm, ôm quyền bình tĩnh nói:

-Vị đạo hữu này, tới vội vàng như vậy không biết có chuyện gì?

Hai người khác ánh mắt cũng sáng ngời, quét vào đám tộc nhân Tiên Tuyển Tộc ở sau lưng Vương Lâm một chút. Càng nhìn càng kinh hãi, những người này toàn thân không có linh lực dao động, nhưng có một loại lực lượng kỳ dị tràn ngập, loại lực kỳ dị này bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Hơn nữa, trên người những người này bọn họ còn cảm nhận được sát khí, sát khí này vô cùng nồng đậm, hiển nhiên do chém giết đáng kể mà tạo thành.

Càng quan trọng hơn là, vẻ mặt của những người này lộ ra khí tức lạnh như băng, đối mặt với ánh mắt hai người, thần sắc không có nửa điểm biến hóa, thậm chí trong mờ hồ còn có một loại sát khí tồn tại nữa.

Nhưng khiến hai người kỳ quái hớn, trong những người này còn có hài đồng cùng nữ quyến, điều này làm cho hai người bọn hắn không đoán ra được lai lịch của đối phương.

Đúng lúc này, văn sĩ trung niên kia nói xong, cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Lâm, thần sắc khẽ động, trong lòng hơi chấn động một chút. Hắn cảm thấy bộ dạng của Vương Lâm cực kỳ quen mắt, giống như hình ảnh trên bức họa của Thiên Khung Lệnh được Diêu gia vừa mới phát ra không lâu.

Vương Lâm thần sắc như thường, liền ôm quyền bình thản nói:

-Ta bị lạc phương hướng, không biết tinh cầu này ở đâu, đây là La Thiên vực gì? Tinh cầu này tên gì?

Trung niên văn sĩ bất động thanh sắc, lặng yên lùi ra phía sau một bước nói:

-Đây là La Thiên Tây Vực, nơi đây là Huyền Trần Tinh, không biết cao danh quý tánh của đạo hữu là?

Vương Lâm quét mắt liếc nhìn văn sĩ trung niên này một cái, không có trả lời, lập tức vỗ túi trữ vật, lấy ra ngọc giản, thần thức tìm tòi, xác định được Huyền Trần tinh thuộc La Thiên Tây Vực, đối chiếu một chút, xác định vị trí của mình đang ở.

Lúc này, vị văn sĩ trung niên lùi ra phía sau vài bước, tay phải đặt ở trên túi trữ vật, tay lập tức đặt lên trên ngọc giản, lặng yên ngưng thần.

Ngọc giản này chính là hình ảnh của Hứa Mộc sau khi Diêu gia tuyên bố Thiên Khung lệnh, phát cho phần đông các gia tộc.

Người bị thiên khung lệnh truy sát, nếu như người nào có manh mối, nhất định sẽ được trọng thưởng!

Văn sĩ trung niên vừa nhìn thấy, lập tức tim đập thình thịch, ảnh trên ngọc giản, đối với người đối diện này, ngoại trừ quần áo ra, gần như giống nhau như đúc!

“Hứa Mộc! hắn là Hứa Mộc!!” Trong lòng văn sĩ trung niên nổi như sóng biển, nhưng thần sắc cũng không lọt ra ngoài một chút.

-Đạo hữu vất vả tới đây, không bằng ở tạm Huyền Trần tinh của ta nghỉ ngơi vài ngày, rời đi cũng không muộn!

Văn sĩ trung niên thần sắc như thường mỉm cười nói.

Vương Lâm thu hồi ngọc giản, liếc mắt nhìn trung sĩ văn niên một cái, ánh mắt nhìn lên cánh tay phải vừa chuyển động của hắn, bình tĩnh nói:

-Không cần!

Nói xong, hắn thân hình bước nhẹ về phía trước, cả người giống như đạo cầu vồng, thẳng tới phương xa.

Phía sau hắn, tộc nhân Tiên Tuyển Tộc một đám mặt mày không đổi, chạy theo, hàng trăm đạo cầu vồng bay với tốc độ cực nhanh, trong phút chốc tiếng rít gào vang vọng đã biến mất ở xa xa.

-Âu Dương huynh, những người này không rõ lai lịch, ngươi còn mời bọn họ tiến vào Huyền Trần tinh của ta là gì, lúc này đang là giai đoạn trước Phong Tiên, ta phải coi chuyện gì là đầu tiên chứ. Phải bế quan tu luyện, tranh thủ tiến vào trong nhóm Phong Tiên!

Lão nhân trong đó nhìn đám người Vương Lâm biến mất nói.

-Trần huynh, ngươi không thấy người nọ có chút quen thuộc sao?

Trung niên văn sĩ ánh mắt chợt lóe, ngọc giản trong tay ném ra.

Hai lão nhân ngẩn người, tiếp nhận ngọc giản, sau khi trao đổi nhìn kỹ sắc mặt lập tức đại biến.

-Không ngờ là hắn!

-Nghe đồn người này mất tích đã lâu, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

-Diêu gia đối với người cung cấp manh mối, trọng thưởng rất lớn, việc này nếu thành, việc phong tiên của ba người chúng ta, sẽ đơn giản hơn rất nhiều!

Văn sĩ trung niên liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

-Chỉ có điều Hứa Mộc này cũng không phải hạng vô danh, chúng ta đem tin tức này tiết lộ ra, sẽ không khiến cho người này trả thù chứ…

Một lão nhân trong đó do dự nói.

-Vô độc bất trượng phu!! Hắn không có cơ hội tới trả thù chúng ta, đã bị Diêu gia tộc nhân giết chết rồi!

Người đàn ông trung niên cười lạnh nói. Cầm lại ngọc giản đã giao cho hai người, bóp chặt lấy, lúc này ngọc giản hóa thành một chút sương mù.

Sương mù hơi nhích động, sau một lát, ngưng tụ thành một bóng người hư ảo, người này là một thanh niên, thần sắc cực kỳ lạnh lùng cao ngạo.

-Huyền Trần tinh Âu Dương Đàn, ra mắt Diêu tộc Thương Khung sứ giả, ta vừa mới phát hiện ra tung tích Hứa Mộc…

Trong tinh không, Vương Lâm tốc độ cực nhanh, phái sau hắn trăm đạo cầu vồng rít gào cũng thẳng tới phía trước.

Trong phi hành, Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

“Người đàn ông trung niên của Huyền Trần tinh kia, có chút quỷ dị…chỉ là ta không quen biết với hắn, cũng chưa có từng gặp qua, hay là ta có chút đa nghi.” Vương Lâm trầm ngâm, luôn cảm thấy việc này có chút không thích hợp, sau một lát, trong mắt hắn chợt lóe hàn quang, thân mình lập tức dừng lại.

Tộc nhân Tiên Tuyển Tộc phía sau hắn một đám vội vàng dừng lại nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, xuất ra một ngọc giản bản đồ, thần thức lưu lại ký hiệu trên đó xong, ném cho lão tổ tiên Tiên Tuyển Tộc, bình tĩnh nói:

-Ta đã đưa vị trí của Thanh Linh Tinh vào trong bản đồ, các ngươi dựa theo đó mà tới, ta sẽ đuổi theo sau!

Lão nhân trầm mặc, tiếp nhận ngọc giản, xem xét một chút rồi ôm quyền hướng Vương Lâm, cung kính trầm giọng nói:

-Nếu như thế, ta tự tìm kiếm vậy, ân công, chúng ta gặp ở Thanh Linh tinh!

Vương Lâm gật đầu, nhìn tộc nhân Tiên Tuyển Tộc đi xa, đợi những người này biến mất cuối chân trời, Vương Lâm xoay người, hướng về Huyền Trần tinh, bước một bước tiến tới.

“Ba người Huyền Trần tinh kia quá quỷ dị, cái này có lẽ không có vấn đề gì, nhưng thà cẩn thận một chút còn hơn!”

Một bước này đột nhiên có sóng gợn dưới chân hắn, sau khi một bước hạ xuống, Vương Lâm lại bước tới một bước, sóng gợn càng nhiều, cả người hắn lúc này không hề trở ngại mà dung nhập vào thiên địa.

Khi bước thứ ba xuất hiện, cả người hắn biến mất tại chỗ.

Ngoài Huyền Trần tinh, người nam nhân trung niên kia nói xong, sương mù trước mặt biến thành thanh niên. Ánh mắt hắn lộ ra tinh quang, bên trong thậm chí còn một chút hưng phấn, mở miệng nói:

-Tốt lắm, ba người các ngươi cung cấp manh mối, ta sẽ bẩm báo gia tộc, nếu là thật, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho các ngươi.

Nói xong, sương mù tiêu tan.

Trung niên văn sĩ ánh mắt lộ một tia vui sướng, quay đầu nhìn lại hai đồng bạn, cười nói:

-Rất đơn giản, chúng ta chỉ cung cấp manh mối, Hứa Mộc kia chết chắc không thể nghi ngờ, ưu đãi này để cho người khác lấy được, không bằng chúng ta ba người cùng lấy đi!! Đây là cơ duyên trời cho, nếu không, vì sao Hứa Mộc kia không tới tu chân tinh khác mà tới nơi này.

Hai lão nhân trầm mặc, một lát sau cười khổ, lúc này ván đã đóng thuyền, cũng không thể thay đổi, chỉ có điều không hiểu vì sao trong lòng tràn ngập một bóng ma.

-Hy vọng Hứa Mộc kia không có hùng mạnh như trong truyền thuyết, lần này có thể bị Diêu gia đáng chết, nếu không, một khi hắn biết được hành tung của hắn bị chúng ta truyền ra, chỉ sợ là…

Lão nhân vừa nói tới đây, sắc mặt lập tức đại biến, thẳng nhìn về sau trung niên văn sĩ, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc.

Lão nhân bên cạnh, lúc này cũng run rẩy, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được, hoảng sợ nồng đậm trong mắt, thất thanh nói:

-Hứa… Hứa Mộc!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 822: Hai nén hương.

Trung niên văn sĩ lúc này toàn thân dựng tóc gáy, một cỗ hàn khí tràn ngập trong lòng, khiến cho cả người hắn thậm ché ngay cả quay đầu lại cũng không dám, cả người phảng phất như đang bị điện kích!

ở hư không phía sau trung niên văn sĩ, lúc này sóng gợn tản ra, Vương Lâm từ bên trong bước ra ngoài, hai mắt hắn lộ ra hàn quang, sát khí nồng đậm tỏa ra, phảng phất như hóa thành thực thể.

-Ba người các ngươi thật to gan!

Vương Lâm sau khi hiện thân, song chỉ thành kiếm, theo thân hình bước về phía trước một bước, trực tiếp đâm lên hậu tâm của trung niên văn sĩ.

Ầm ầm ầm, tiếng động vang vọng quanh người trung niên văn sĩ, thân thể phun ra máu tươi nồng đậm, thân mình cong lại hóa thành hình cung, lập tức sụp đổ. Nguyên thần vừa mới chạy ra, lập tức bị Vương Lâm vẻ mặt đầy sát khí đưa tay chộp lấy, trực tiếp dùng tay không bắt.

Cảnh tượng này, phảng phất như có một đại chùy vạn cân, hung hăng nện vào ngực hai lão nhân, khiến cho vẻ hoảng sợ trong mắt hai người ngày càng nồng đậm.

Hai người gần như không nghĩ ngợi, lập tức lui về phía sau.

Bắt lấy nguyên thần của trung niên văn sĩ kia, Vương Lâm ánh mắt lạnh như băng nhìn thoáng qua hai người đang chia làm hai hướng khác nhau bỏ chạy. Hắn không tự mình truy kích mà từ phía sau một hư ảnh thoáng hiện lên, Tháp Sơn biến ảo mà ra, một bước đạp tới, trong tiếng nổ vang vọng thẳng tới đối phương ở phía trước.

Hai Âm Hư tu sĩ run như cầy sấy, với tu vi Dương Thực của Tháp Sơn không có gì là khó khăn cả.

-Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng…

Trung niên văn sĩ lúc này gan dường như hỏng tới nơi, nguyên thần trong tay Vương Lâm không ngừng cầu xin tha thứ.

Vương Lâm thần sắc lạnh lùng, tay trái nhấn lên một cái vào đỉnh nguyên thần, nguyên lực dũng mãnh quét vào, triển khai pháp thuật cướp đoạt thần thức.

Nguyên thần người trung niên kia hai mắt thoáng bị kiềm hãm, chỉ trong khoảnh khắc liền uể oải đi, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ vô cùng, nguyên thần không ngừng run rẩy, phảng phất như lúc nào cũng có thể bị sụp đổ.

Hắn cảm giác được rõ ràng, thần thức của mình như bị một đôi bàn tay to lay động. Dường như đang đào móc bên trong vậy, cảm giác đau đớn kịch liệt này làm cho hắn gần như điên cuồng.

Trong cơn đau nhức, ý niệm hối hận phảng phất khôn cùng như thủy triều, bao phủ toàn bộ nguyên thần hắn, lại khiến cho thần thức của hắn dần dần tiêu tan đi.

Có đôi khi, cho dù là tu vi mấy ngàn năm, đơn giản chỉ là một lựa chọn sai lầm, kết quả sẽ trở thành tro bụi…

Từ trí nhớ lấy ra trong thần thức trung niên văn sĩ, Vương Lâm bỗng nhiên bùng nổ hàn quang trong mắt, tới cuối cùng, cả người phảng phất

như một thanh bảo kiếm rời khỏi vỏ, một cỗ sát khí nồng đậm nổi lên trong lòng hắn.

“Hóa ra là như thế này!” Vương Lâm thì thào tự nói.

Lúc này, xa xa truyền tới từng tiếng động ầm ầm, hai tay Tháp Sơn đều cầm lấy nguyên thần cùng túi trữ vật, bước chân tiến tới.

Theo phương pháp cũ, Vương Lâm cũng thi triển sưu thần thuật lên trên hai nguyên thần này, kết hợp trí nhớ của ba người Vương Lâm đối với hai sự kiện lớn phát sinh ở La Thiên Tinh Vực trong nửa năm gần đây dĩ nhiên cũng khá rõ ràng.

Ba nguyên thần trêu chọc Vương Lâm này tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua. Ném vào trong Tôn Hồn Phiên, trở thành lương thực để sau này thi triển Hô Phong.

Về phần ba cái túi trữ vật, Vương Lâm cũng xem xét sơ qua một chút, trong đó cùng là một chút pháp bảo bảo vật, bị bắn liên tục phun ra tinh khí nguyên thần bóp nát, khiến cho pháp bảo hóa thành dịch thể, khống chế dung nhập vào trên thân thể Tháp Sơn.

Cường độ thân thể của tiên vệ, chủ yếu là do mấy thứ thiên tài địa bảo của tiên đế Thanh Lâm, chẳng qua mấy thứ thiên tài địa bảo này năm đó đã là vật hi hữu rồi, tới nay thì tuyệt tích.

Cho nên Vương Lâm chỉ có thể bỏ qua yêu cầu tiếp theo, lấy những tài liệu trong pháp bảo, làm cho thân thể tiên vệ ngày càng mạnh.

Trong túi trữ vật của ba người, còn hai miếng ngọc giản, đúng là vật liên hệ với Diêu gia. Thông qua trí nhớ của ba người, Vương Lâm cũng biết được, Diêu gia đang đuổi giết mình, có thể nói là đã xuất ra một lực lượng rất lớn rồi.

La Thiên Tinh Vực gần như tuyệt đại đa số tu sĩ đều bước vào bước thứ hai rồi. Mỗi người đều có ngọc giản, bên trong có bức họa của Vương Lâm.

Cầm lấy hai miếng ngọc giản này, Vương Lâm sắc mặt âm trầm, nhìn về phía chân trời xa xa.

“Diêu gia… đứng đầu trong tứ đại gia tộc kế thừa của tiên giới, bọn họ rốt cuộc gì nguyên nhân gì mới quyết định ra tay với ta…” Vương Lâm ánh mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Hắn cùng tứ đại gia tộc kế thừa tiên giới, kết thù kết oán rất nhiều, nhất là Diêu gia, chẳng những đã xảy ra việc Huyết Tổ, còn có Diêu gia thiếu gia kia cũng chết trong tay hắn, ngoại trừ những cái này còn Tàng Phẩm Các.

“Không phải là Huyết Tổ … Huyết Tổ biết tên thật của ta, nếu là Huyết Tổ làm việc này. Diêu ra phát trên Thương Khung lệnh, không phải là Hứa Mộc mà là Vương Lâm mới đúng.

Tuy nhiên, cũng có thể là tên thật của ta không hay dùng ở La Thiên Tinh Vực này, mà mọi người chỉ biết tới cái tên Hứa Mộc. Cho nên trên Thương Khung lệnh của Diêu gia mới chỉ viết xuống hai chữ này!

Đồng thời, Diêu gia thiếu gia định bụng hành hạ Lý Nguyên tới chết ở lôi chi tiên giới, cũng chết bởi tay ta, với thực lực của Diêu gia, tất nhiên sẽ có một vài thần thông biết được tộc nhân mình chết như thế nào đi.

Ngược lại việc cất giữ Tàng Phẩm Các việc này đã biến mất cùng với tiên giới sụp đổ, khả năng nge thấy là không quá lớn à.” Vương Lâm trong lòng trầm ngâm, đồng thời dâng lên một cỗ sát khí nồng đậm.

“Thiên Khung Lệnh… làm cho ta nhớ tới trong Tu Ma Hải ở Chu Tước Tinh nắm đó, vạn ma bách nhật tru sát lệnh!” Vương Lâm trong mắt mang theo hàn quang, thân thể nhoáng lên một cái bay về phía trước.

Cả người hắn hóa thành một đạo bạch quang, thẳng tới không trung.

“Diêu gia này thế lực quá lớn, trong La Thiên Tinh Vực này cũng không an toàn… Hơn nữa bên trong Diêu gia, tất nhiên giống có người như Huyết Tổ, thậm chí còn mạnh hơn xa xa Huyết Tổ!

Vương Lâm cau mày, trong lòng âm trầm.

Trong phi hành, một gợn sóng xuất hiện dưới chân Vương Lâm, làm cho thân hình hắn như dung nhập vào thiên địa, nhưng không có bước tới nửa bước chỉ bảo trì trạng thái này mà bay đi không ngừng.

Hắn tính toán một chút, Diêu gia đã biết được hành tung của mình, phái người tới giết cần phải có thời gian.

Không quá lâu, Vương Lâm thân mình dừng lại, ánh mắt chợt lóe lên nhìn ở xa xa, chỉ thấy phía trước trong tinh khoong có bảy đạo kiếm quang như cầu vồng đang thẳng bay tới đây!

Cùng lúc đó, hai bên trái phải cũng có bảy đạo cầu vồng đang dùng tốc độ nhanh nhất tới đây.

Đồng thời phía sau Vương Lâm cũng có bảy đạo kiếm quang nhanh chóng tiến tới.

Chung quanh, coi như toàn bộ các phương hướng đều bị chặn lại, Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, thì thào lẩm bẩm: “Từ khoảnh khắc văn sĩ trung niên tới bây giờ cũng chỉ mới có hai nén hương thời gian! Xem ra tộc nhân Diêu gia lúc này gần như tràn ngập tất cả các địa phương ở La Thiên Tinh Vực rồi!”

Vương Lâm bất động, quét ngang một vòng, ánh mắt ngưng trọng.

“Không đúng, trong những người này, không có khả năng là tộc nhân Diêu gia. Nếu không, người Diêu gia cũng quá nhiều đi, như vậy mới có thể giải thích được. Diêu gia ở La Thiên Tinh Vực phần đông đều ở trong khu vực của mình, tộc nhân trong gia tộc đều vậy. Những tộc nhân này, chắc tới từ các gia tộc tu chân tinh phụ cận có liên hệ, như vậy mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được mình!”

Xác định ý nghĩ của mình, Vương Lâm trong mắt chợt lóe sát khí, lẩm bẩm nói: “Thật lâu không có đại khai sát giới… lâu rồi không đánh rồi, mẹ nó, tới một người, giết một người!”

Sát khí tràn ngập toàn thân Vương Lâm, hắn vốn không phải là người lương thiện gì, lúc này bị Diêu gia truy nã, tức thì lại có hai mươi tám tu sĩ vây chung quanh. Những người này bay tới nhanh vô cùng, đồng thời sát khí cũng tràn ngập, hiển nhiên ôm ý niệm tiêu diệt mình trong đầu.

Thần thức đảo qua, Vương Lâm nhìn rõ ràng được tu vi cũng hai mươi tám tu sĩ đang tới này, bảy tu sĩ bên trái là yếu nhất!

Trong bảy đạo kiếm quang kia, có bốn người là Âm Hư tu sĩ, còn lại ba người là Vấn Đỉnh đại viên mãn, lúc này mang theo sát khí nồng đậm mà tới. Vương Lâm thân thể vẫn có sóng gợn chung quanh, cả người hắn mang theo vẻ lạnh giá vô cùng, hướng về bên trái một bước!

Nháy mắt, bóng dáng của Vương Lâm đã biến mất, những tu sĩ đang tập trung nên người hắn lập tức biến sắc. Đúng lúc này, bên cạnh bảy đạo kiếm quang đang bay tới từ bên trái, trong tinh không sóng gợn tản ra, bóng dáng Vương Lâm bước một bước hiện ra.

Khoảnh khắc bóng dáng hắn xuất hiện, Vương Lâm không chút do dự song chỉ thành kiếm, nâng lên rồi hung hăng trảm xuống một cái!

Trảm La quyết ầm ầm xuất thế, giống như một đạo sắc bén vô hình gào thét vô cùng, ba người Vấn Đỉnh đại viên mãn trong bảy người kia, cũng lập tức hừ thảm một cái thân mình tan vỡ mà chết.

Ầm ầm hai tiếng nổ lớn, hóa thành tảng lớn sương máu tràn ngập bốn phía. Bốn người còn lại lập tức biến sắc, tản ra, nhưng trong mắt Vương Lâm với tu vi Dương Thực, hành vi của bọn họ vẫn còn quá chậm.

Trong mắt hắn mang theo nồng đậm sát khí, một bước đuổi theo một Âm Hư tu sĩ, người này là một người nam nhân trung niên, đối mặt với truy kích của Vương Lâm, trên mặt hắn lộ ra một tia ngoan độc, hai tay bấm niệm thần chú, nguyên lực vận chuyển, hiển nhiên đã thi triển nguyên lực thần thông.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 823: Diêu Trường Không.

Vương Lâm khóe miệng cười lạnh, nhoáng lên một cái, tay phải chỉ tới phía trước, lập tức thân thể người trung niên kia bỗng nhiên dừng lại một chút. Trong khoảnh khắc Vương Lâm cả người trực tiếp lao tới, giẫm đạp lên thiên linh cái của người này, dường như đang giẫm lên tinh không vậy.

Phịch một tiếng, thân thể người nam nhân trung niên này hóa thành huyết nhục tan vỡ, nguyên thần bay ra mang theo vẻ hoảng sợ đang muốn chạy trốn. Nhưng chung quanh lập tức tràn ngập sương đen, bị Tôn Hồn Phiên trong túi trữ vật của Vương Lâm xuất hiện quấn lấy.

Hết thảy những việc này hầu như chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, gần như đảo mắt một cái Vương Lâm đã giết chết bốn người !

Mùi máu tràn ngập ra bốn phía, lúc này những tu sĩ ở ba phía khác cũng nhanh chóng tới gần, thẳng tới Vương Lâm. Một tiếng thét gào, từ trong tinh không kịch liệt truyền ra ngoài, cùng lúc đó, đủ loại pháp bảo cùng thần thông thuật, ở trong tay những tu sĩ này biến ảo hiện ra, toàn bộ đều thẳng tới Vương Lâm.

Trong đó công kích mạnh mẽ nhất, sắc bén nhất tới từ ba người. Ba người này đều là lão nhân, tu vi cũng không kém gì Vương Lâm, thậm chí có một người còn hơn Vương Lâm một chút, đạt tới cảnh giới Dương Thực đỉnh.

Mặc dù Vương Lâm có cường thịnh thế nào, nhưng dưới công kích của hơn hai mươi tu sĩ liên thủ lại, nếu oanh tạc lên người hắn, cho dù không chết cũng trọng thương. Nhưng lúc này, Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, trong mắt không ngừng lóe lên sát khí.

Thân thể hắn rướn tới phía trước một bước, lúc phi hành, Vương Lâm không phải là không có chuẩn bị, hắn từ đầu tới cuối, thủy chung đều dung hợp nửa thân hình với thiên địa, dưới loại trạng thái này, cũng có thể khiến cho súc địa thành thốn, tốc độ nhanh hơn.

Dưới một bước, bóng dáng của Vương Lâm quỷ dị tiêu tan, những thần thông cùng pháp bảo công kích tới, gào thét trong không trung, cũng lập tức mất đi mục tiêu, dừng ở trên hư không. Thân mình Vương Lâm đột nhiên xuất hiện lại phía sau một Dương Thực tu sĩ.

Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện , Vương Lâm không do dự một chút , Trảm La quyết trực tiếp mà thi triển ra. Ầm ầm một tiếng , vị Dương Thực tu sĩ kia mới phản ứng lại , thân mình cũng lập tức run lên , nhưng người này dù sao cũng là Dương Thực tu sĩ. Dưới đánh lén của Vương Lâm , nguyên lực của hắn vận chuyển , cố chịu đau nhức , vừa muốn cứng rắn kháng lại. Vương Lâm song chỉ thành kiếm , bỗng nhiên , ấn một chút , đâm vào hậu tâm của hắn.

Ầm , tu sĩ này thân thể sụp đổ , nguyên thần vừa mới bay ra ngoài , liền bị Tôn Hồn Phiên cuốn lấy , cùng lúc đó bóng dáng Vương Lâm bước về sau một bước , thân thể lại biến mất.

Hết thảy quá trình này quá nhanh , chờ khi tu sĩ bốn phía phản ứng lại , Vương Lâm dĩ nhiên đã vô ảnh.

Vương Lâm thấy được thần thông thuật nắm giữu dung nhập thiên địa của tu đạo bước thứ ba , liền ở trong chiến đấu có thể bất bại.

Thanh Thủy tiên quân lúc trước, cũng là như thế, có thể chu toàn ở trong mấy trăm tu sĩ, cũng không thương tổn phân nào tới bản thân mình. Lúc này, Vương Lâm cũng học được điểm này !

Loại phương thức giết chóc kỳ dị này khiến cho tu sĩ bốn phía tâm thần kịch chấn. Lão nhân tu vi Dương Thực đỉnh kia, lúc này sắc mặt cực kỳ âm trầm, hắn có thể cảm giác được, tu vi đối phương và mình sàn sàn như nhau, thậm chí mơ hồ mình còn mạnh hơn một chút.

Nhưng, đối phương có thần thông quỷ dị, cũng khiến cho hắn cực kỳ kinh hãi.

-Tuyệt đối không phải là thuấn di, càng không phải là Đại Na Di thuật !

Lão nhân sắc mặt âm trầm, lập tức vỗ túi trữ vật, lập tức một chiếc chuông màu bạc hiện ra trong tay.

Hắn không nghĩ ngợi nhanh chóng lay nhẹ một cái, lập tức tiếng động vang vọng, hóa thành những tảng sóng gợn lớn, quấy nhiễu sức mạnh của thiên địa trong bốn phía.

“Còn có hai mươi hai người !” Vương Lâm thân mình nhoáng lên một cái, xuất hiện phía sau một tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn. Đồng tử trong mắt hắn hơi co rụt lại một chút ở phía sau đối phương, nâng tay lên, trảm la quyết lóe ra, không có kiếm quang gì, nhưng thân mình tu sĩ Vấn Đỉnh này lập tức bị phân thành hai, lần lượt tan vỡ.

Về phần nguyên thần người này, Vương Lâm không để vào trong mắt, nhưng Tôn Hồn Phiên vẫn thu hồi vào trong. Cùng lúc đó, hắn âm trầm nhìn lão nhân đang lay động chiếc chuông một cái, pháp bảo của người này có chút thần kỳ, không ngờ có thể chấn động sức mạnh của thiên địa. Mặc dù đối với Vương Lâm cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng nếu thời gian dài như vậy, sợ là có chút đình trệ.

Hừ lạnh một cái, phía sau Vương Lâm chợt lóe ra một hư ảnh, Tháp Sơn một bước đi ra, căn bản không thèm để ý tới tu sĩ chung quanh, thẳng tới lão nhân Dương Thực đỉnh bay tới.

Tháp Sơn bay ra nhanh vô cùng, tay phải nắm lại tung ra một kích, âm bạo vang vọng ầm ầm, dừng lại một chỗ với lão nhân Dương Thực đỉnh.

Hai người giao chiến cực kỳ kịch liệt, ầm ầm tiếng động vang vọng, lão nhân kia cũng không cản lại mà lui ra phía sau, các loại thần thông pháp thuật theo hai tay thi triển ra ngoài, nhưng sắc mặt của hắn âm trầm như nước.

Thần thông gì, pháp bảo gì, dừng ở trên người Tháp Sơn đều không làm cho hắn có nửa điểm động dung. Hắn giống như một người không biết thống khổ, phảng phất thân hình như sắt thép vậy, không ngừng lao tới công kích !

Trong khoảnh khắc Tháp Sơn lao ra, Vương Lâm một bước tiến tới, lúc này hắn vẫn chưa dung nhập vào thiên địa, mà là há mồm ra phun một cái, lập tức Phong Tiên Ấn từ trong miệng bay ra, hóa thành hơn mười trượng, theo không trung mà hung hăng đập xuống.

Những tiếng hô khóc vang vọng bốn phía ngay sau khi Phong Tiên Ấn đập xuống. Hai tu sĩ bị ấn hạ, sắc mặt đại biến, đang muốn bỏ chạy, nhưng Vương Lâm đã nhẹ nhàng thở ra: “Phong !” sau đó kim phù từ trong Phong Tiến Ấn hiện ra, với tốc độ khó lường, nháy mắt đã phong ấn lại hai tu sĩ đang muốn chạy trốn kia.

Cùng lúc đó, đại ấn hạ xuống, ầm ầm một tiếng, hai tui sĩ chỉ còn lại một mảnh huyết nhục mơ hồ. Nguyên thần của bọn họ cũng bị phá nát một

phần lớn, nhưng không có tiêu tan, mà bị kim phù tràn ngập quanh Phong Tiên Ấn, thu vào bên trong.

Phong Tiên Ấn hơn mười vạn kim phù, trong đó có hai cái phát ra kim quang chói mắt hơn, hai phù văn này, giống như sống động vậy, sự khác biệt của hai kim phù này cực kỳ rõ ràng.

Vương Lâm nhẹ a lên một tiếng, hắn không nghĩ được, Phong Tiên Ấn này không ngời lại có chỗ kỳ dị như thế này. Nhưng lúc này, hiển nhiên không phải là lúc nghĩ nhiều, Vương Lâm sát khí chợt lóe trong mắt, trong tiếng cười lạnh, thân mình hắn nhoáng lên một chút, lại biến mất không thấy đâu dưới tấn công của các tu sĩ bốn phía.

Hắn âm trầm cười lạnh, tiếng cười dừng trong mắt những tu sĩ bốn phía, phảng phất nhưng có hàn khí tràn ngập trái tim mình vậy.

Ngoại trừ Tháp Sơn đang giao chiến với lão nhân kia ra, những tu sĩ còn lại nơi đây, còn có bảy người là Vấn Đỉnh đại viên mãn, bảy người này lúc này hiển nhiên đã run như cầy sấy. Uy danh của Hứa Mộc trong lòng bọn họ hiển hách vô cùng.

Nhớ lại một cảnh có liên quan tới Hứa Mộc mà bọn họ được nghe đồn, dưới hoảng sợ, bảy người này không chút do dự liền lui lại sau. Dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy, trong lòng cực kỳ hối hận, không nên nghe theo mệnh lệnh của Diêu gia, tới ngăn chặn người kia !

-Chạy không thoát đâu.

Vương Lâm thần niệm quanh quẩn trong hư không, cùng lúc đó, trong phạm vi trăm trượng, sức mạnh của thiên địa lấy một loại tốc độ đáng sợ, điên cuồng vặn vẹo xuất hiện.

Bảy người kia đang thuấn di, cũng lập tức bị bức hiện ra trong hư không, ở bên cạnh bọn họ bóng dáng Vương Lâm nhoáng cái hiện lên bên cạnh. Bóng dáng hắn lúc này phảng phất như một đạo cầu vồng, chợt lóe lên, liền hiện ra bên cạnh bảy người này.

Mang theo từng tảng lớn sương máu, trong lúc bóng dáng Vương Lâm xuất hiện, trong mắt bảy người này chỉ kịp đọng lại sự hoảng sợ, ầm ầm một tiếng, tan vỡ mà chết.

Xa xa, bóng dáng Vương Lâm nhoáng lên một chút, hắn liếm liếm môi, trong mắt sát khí lộ ra hồng quang nồng đậm, thoạt nhìn như một ma tiên khát máu, nhìn chằm chằm vào những tu sĩ cách đó không xa, hạ giọng nói:

-Còn có mười ba người !

Mười mấy tu sĩ kia, trong lúc này sắc mặt tất cả đều tái nhợt, lộ ra vẻ âm trầm nhìn thẳng vào Vương Lâm phía trước. Trong giờ phút này, trong mắt bọn họ Vương Lâm phảng phất như một con sói tham ăn.

Đại danh Hứa Mộc, hiện lên trong lòng bọn họ, trong đó một Âm Hư tu sĩ, sau khi cắn răng hai tay bầm niệm thần chú. Nguyên lực lập tức vận chuyển, hình thành một đạo bạch quang hiện ra ngoài cơ thể, dưới hào quang chợt lóe, hóa thành một thanh cự kiếm. Hắn lại phun ra một ngụm tinh khí nguyên thần, lập tức trên đại kiếm hiện ra những khí tức cực kỳ linh hoạt sắc bén, phảng phất như có thể đâm phá hết thảy hư vô.

Phần đông tu sĩ bên người hắn, nhất là người cuối cùng trong ba Dương Thực tu sĩ kia, vỗ túi trữ vật, lập tức vô số châm màu đen xuất hiện bên ngoài thân thể. Sau khi chỉ tới thẳng tới Vương Lâm mà bay đến.

Phía sau hắn, các tu sĩ còn lại tự nhiên đều thi triển thần thông, không cần phải nghĩ ngợi liền phóng ra.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, gần như trong khoảnh khắc đã tới gần Vương Lâm. Vương Lâm trong mắt sát khí chợt lóe, thân mình lui về phía sau, cả người liền biến mất vô ảnh.

Trong khoảnh khắc hắn biến mất Dương Thực tu sĩ lập tức cũng mở ra bàn tay, trong miệng quát to:

-Thuấn Di, quấy nhiễu sức mạnh của thiên địa chung quanh.

Lời hắn vừa nói ra, tất cả tu sĩ ở sau đều thuấn di. Những tu sĩ này dưới sự nhất tề thuấn di, bóng dáng liền lập tức như ẩn như hiện, minh ám bất định. Cùng lúc đó sóng gợn nồng đậm không ngừng quanh quẩn trong vòng trăm trượng, dưới sự ngưng tụ, lập tức làm cho sức mạnh của thiên địa trong phạm vi này bị vặn vẹo.

-Rất thông minh, nhưng cũng không đủ!

Vương Lâm hiện ra, sóng gợn này dường như không chút ảnh hưởng với hắn. Trong khoảnh khắc thân thể Vương Lâm xuất hiện, tay phải hắn không chút do dự đặt tại người phía trước. Người đó không quay đầu lại mà quyết đoán buông tha cho thân thể, nguyên thần xông ra bên ngoài.

Thân thể tu sĩ này ầm một tiếng hóa thành một mảnh sương máu, nguyên thần, bởi vì đã bay đi trước nên chợt lóe một cái chạy ra xa hơn trăm trượng, cũng không quay đầu lại, bay nhanh không ngừng.

-Hứa Mộc đạo hữu, từ này về sau tất cả gia tộc Linh Minh tinh của ta, tuyệt không tham dự và việc của ngươi và Diêu gia, tha ta một lần!

Nguyên thần kia trong khi bỏ chạy, gấp giọng nói.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, không có truy kích, lúc này tu sĩ Dương Thực vừa phóng ra châm đen bốn phía, quát khẽ một tiếng, châm đen

chung quanh thân thể phát ra ô quang, trong nháy mắt hướng tới Vương Lâm, phảng phất như màn mưa tên vậy.

Vương Lâm cười lạnh, nâng tay phải lên, lập tức Tử Mẫu Đạo Khô biến ảo mà ra, sát khí chợt lóe, những khí tức màu xám nồng đậm của châm đen này, trong phút chốc hóa đá hết.

Cùng lúc đó, trong sát khí, tính cả tu sĩ Dương Thực ở bên trong, có ba người, dưới chân chợt lóe ra quầng trắng mờ ảo. Thân mình Vương Lâm bước ra nhanh chóng, song chỉ như tia chớp, phân biệt điểm lên mi tâm của ba người này, lập tức vô số đá vụn vỡ xuống, ba người thân chết.

-Còn có chín!

Thanh âm Vương Lâm lộ ra ầm trầm vô cùng vô tận, những tu sĩ khác ánh mắt ngày càng trở lên kinh hãi nồng đậm, bước một bước lại biến mất.

Lúc này, ngoại trừ Tháp Sơn đang đấu với lão nhân ở xa xa kia, những tu sĩ còn lại cũng không chút do dự, buông tha ngăn chặn! hứa hẹn của Diêu gia có nhiều chỗ tốt, nhưng so với tính mạng thì cái gì quan trọng hơn ai cũng rõ. Hơn nữa hiển nhiên Hứa Mộc trước mắt này không phải người bọn họ có thể chống cự được.

Chỉ bằng một thần thông quỷ dị, mặc dù bọn họ có nhiều người hơn nữa, cũng không thể nào không bại được!

Muốn giết người này, trừ phi tu vi cực mạnh ra, nếu không, khó!

Tám người còn lại không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng lui về phía sau, phân thành tám hướng nhanh chóng chạy trốn đi.

Vương Lâm trong mắt sát khí không những không giảm, ngược lại càng đậm hơn, tám người bỏ chạy khí thế vô cùng. Thân thể hắn bước về trước một bước, dưới một bước này, sức mạnh thiên địa bốn phía nổi lên, khiến cho trong thời gian ngắn không thể thi triển ra được Thuấn Di, chặt đứt con đường chạy thoát của tám người này. Phong Tiên Ấn cũng lập tức được hắn tâm thần của hắn không chế, xoay tròn bay tới một người.

Về phần Tử Mẫu Đạo Khô cũng nhằm tới một người.

Cùng lúc đó Vương Lâm vỗ nhẹ túi trữ vật, kiếm tiên lập tức bay ra. Hứa Lập Quốc biến ảo mà thành, không cần Vương Lâm phân phó, hắn hú lên một tiếng quái dị, cả người nấp theo trong kiếm tiên, thẳng tới phía trước đuổi theo.

Hứa Lập Quốc này trong lòng có chút sợ hãi, hắn tuy nói kế thừa được kiếm ý từ viễn cổ, nhưng vẫn chưa cùng Âm Hư tu sĩ đánh qua lần nào,

lúc này cũng kiên trì lao ra, trong lòng hò hét: “Mẹ nó liều mạng, liều mạng…”

Ba pháp bảo phân biệt truy kích ba người, Vương Lâm thân thể bước tới phía trước một bước cả thân người lại biến mất tại chỗ.

Gần như nháy mắt, Vương Lâm xuất hiện bên cạnh một tu sĩ bỏ chạy. Tu sĩ kia vẻ mặt kinh hãi, đang muốn nói chuyện, nhưng song chỉ Vương Lâm đã chỉ ra, với thực lực Dương Thực của mình, Vương Lâm đặt tay lên mi tâm của người này.

Thu ngón tay, Vương Lâm thân mình lại biến mất, sau một lát Phong Tiên Ấn cùng Tử Mẫu Đạo Khô bay trở lại, duy chỉ có Hứa Lập Quốc lúc này gần như người điên, vừa không ngừng mắng, vừa không ngừng khống chế kiếm tiên tấn công.

Âm Hư tu sĩ bị Hứa Lập Quốc đuổi theo, sắc mặt cực kỳ âm trầm, hắn không muốn giằng co với kiếm linh này. Mắt thấy đồng bọn bỏ chạy ra bốn phía đều từng người đã tử vong, trong lòng hắn hoảng sợ, hoảng sợ dĩ nhiên đã đạt tới cực điểm rồi.

Nhất là lúc kiếm linh kia tấn công lại mắng chủi, khiến cho hắn phiền não vô cùng. Nguyên lực vừa chuyển, lập tức hình thành một mảnh nguyên lực, ầm một chút bức kiếm tiên cùng Hứa Lập Quốc rời ra. Hắn không muốn ham chiến, lúc này bay ra ngoài trăm trượng rồi xoay người thuấn di.

Chỉ là trong khoảnh khắc chuẩn bị thuấn di, đồng tử trong mắt chợt co rút lại, song chỉ tay phải Vương Lâm dĩ nhiên đã điểm tại mi tâm hắn.

Ầm một tiếng, người này tan vỡ, nguyên thần bị bắt.

Vương Lâm thần sắc lạnh lùng, liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, lạnh như băng nói:

-Ta không cần kẻ yếu!

Hứa Lập Quốc trong lòng phát lạnh, vội vàng vỗ ngực nịnh hót nói:

-Chủ nhân yên tâm, ta…

Không đợi Hứa Lập Quốc nói xong, Vương Lâm dĩ nhiên bước tới một bước thẳng tới nơi Tháp Sơn đang giao chiến.

-Chỉ còn một người!

Thanh âm sát khí mang theo gió lạnh xuất hiện làm cho lão nhân đang giao chiến với Tháp Sơn kia trong lòng run lên.

Đúng lúc này, xa xa phía chân trời, một đạo kiếm quang mấy trượng, mang theo khí thế dường như muốn xé rách tinh không ầm ầm mà tới.

Lão nhân Dương Thực đang giao chiến với Tháp Sơn lúc này trong lòng buông lỏng, thầm nhủ: “Người của Diêu gia, rốt cuộc cũng tới, lão phu coi như cũng hoàn thành việc ngăn chặn.”

Bên trong kiếm quang kia, có một người, người này chính là thanh niên biến ảo mà thành sau khi văn sĩ trung niên của Huyền Trần Tinh bóp nát ngọc giản! Trong lúc này mắt hắn lộ ra sát khí, ẩn tàng một chút hưng phấn.

-Hứa Mộc!!! không nghĩ tới Diêu Trường Không ta có thể gặp mặt, thật là công lớn!

Vương Lâm ánh mắt ngưng trọng, hắn từ lúc giết những tu sĩ ngăn chặn mình thì dĩ nhiên đã biết được, trong đám tu sĩ này không có người của Diêu gia. Bọn họ chẳng qua là bị trọng thưởng của Diêu gia hấp dẫn mà thôi.

Những người này có giết nhiều nữa, Diêu gia cũng sẽ không đau lòng!

Nếu thật sự làm cho Diêu gia phải thống khổ, tất nhiên cần phải giết tộc nhân Diêu gia!

“Nếu Diêu gia muốn giết ta, ta đây liền giết sạch tộc nhân của Diêu gia đi!” Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, sát khí bạo tăng. Người Diêu gia đang từ xa xa nhanh chóng tiến tới, tu vi dĩ nhiên đã đột phá Dương Thực cảnh giới, đạt tới Khuy Niết.

Khuy Niết sơ kỳ! Vương Lâm trong mắt hiện lên chiến hỏa, từ khi tu vi của hắn đạt tới Dương Thực, chưa bao giờ chân chính chiến một trận với Khuy Niết kỳ. Lúc này, trong khi sát khí tràn ngập, trong lòng cũng hiện lên một chiến ý vô tận.

Khoảnh khắc kiếm quang mấy trượng rít gào mà tới, Vương Lâm thân mình nhanh chóng tới trước, hắn phải giải quyết Dương Thực tu sĩ kia trước khi người này tới. Nếu không hai người liên thủ, Vương Lâm sẽ bị động!

Lão nhân Dương Thực tu vi kia lúc này đang buông lỏng tâm thần, cũng không chút do dự lùi về phía sau, không muốn giằng co với Tháp Sơn nữa. Nhiệm vụ của hắn lúc này dĩ nhiên đã hoàn thành, kế tiếp cần phối hợp với tộc nhân Diêu gia ra tay, liền đạt được trọng thưởng.

Hắn vừa với lui ra phía sau, Tháp Sơn dưới sự khống chế của Vương Lâm, không cần nghĩ ngợi, giậm chân tại chỗ đuổi theo, hai tay nắm lại toàn thân chợt lóe kim quang phát ra vạn trượng kinh người không ngừng oanh kích mà tới.

Nhưng trong tiếng ầm ầm vang vọng không ngừng trong tinh không, lão nhân tu vi Dương Thực không cản mà lùi lại phía sau, hai tay bấm niệm thần chú, thần thông thuật liên tiếp thi triển ra.

Vương Lâm ánh mắt lộ ra hồng quang, thân mình giống như một tia chớp, thẳng tới thanh niên Diêu gia ở phía trước mà tấn công. Tốc độ của hắn cực nhanh, phảng phất như một đạo sao băng, chợt lóe một cái lao ra rất xa.

Diêu Trường Không nhanh chóng từ xa bay tới, khóe miệng lộ ra nụ cười âm trầm, thậm chí còn mang theo một tia khinh miệt, tốc độ nhanh hơn.

Lão nhân tu vi Dương Thực kia thấy một màn như vậy, trong lòng thoáng an tâm một chút, nhưng vẫn rất cẩn thận. Đối với bóng dáng xuất quỷ nhập thần của Vương Lâm, trong đáy lòng hắn sinh ra hàn ý.

“Lúc này người của Diêu gia tiến tới, Hứa Mộc này sợ rằng không có phân thân để ý tới ta.” Lão nhân và Tháp Sơn trong tư đấu, lui ra phía sau, ánh mắt lóe ra, nhìn về bóng dáng của Vương Lâm và Diêu Trường Không.

Khoảng cách với Vương Lâm càng xa, trong lòng hắn càng lơi lỏng, nhưng lúc này bỗng nhiên kim quang trên người Tháp Sơn bỗng nhiên phát sáng gấp mấy chục lần, điên cuồng phát ra, kim quang này quá mạnh mẽ, nếu như phàm nhân nhìn thấy lập tức sẽ bị mù.

Mặc dù là tu sĩ, cũng sẽ cảm thấy đau trong mắt, lão nhân tu vi tuy đạt tới Dương Thực, nhưng khoảng cách hắn tới Tháp Sơn thật sự quá gần. Khoảng cách gần như thế, trong khoảnh khắc toàn thân Tháp Sơn bùng lên kim quan lão nhân hai mắt không khỏi co rút lại, trước mắt lại tràn đầy kim quang, không thể nhìn thấy rõ xa xa.

Thần thức hắn đang muốn tản ra, nhưng Tháp Sơn công kích cực kỳ điên cuồng, bức lão nhân không thể không toàn lực ứng chiến.

Ngay khi hai mắt của lão nhân bị kim quang làm chói, Vương Lâm nhìn bóng dáng Diêu Trường Không phía trước bỗng nhiên bước tới một bước, dưới chân sóng gợn quanh quẩn, bóng dáng hắn biến mất.

Khoảnh khắc bóng dáng này biến mất, lão nhân tu vi Dương Thực kia mặc dù không nhìn thấy nhưng tâm thần không khỏi run lên một chút, mí mặt mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 824: Tâm tư Huyết Thần Tử (1)

Hắn gần như không cần nghĩ ngợi, nguyên lực nhanh chóng vận chuyển, điên cuồng lao ra ngoài cơ thể hình thành từng tảng lớn nguyên lực. ầm một tiếng, trong vòng mười trượng chung quanh hắn, nguyên lực hình thành một lốc xoáy.

Nhưng, vẫn chậm một bước! bóng dáng Vương Lâm đã ở đằng sau lão nhân ngay khi lão nhân kịp dùng nguyên lực tạo thành lốc xoáy. Khoảnh khắc xuất hiện mang theo sát khí nồng đậm, song chỉ ẩn chứa nguyên lực lớn, hung hăng kích tới.

Lốc xoáy nguyên lực của lão nhân, chưa thành hình, song chỉ của Vương Lâm dĩ nhiên đã tiến vào, giống như tia chớp điểm vào sâu trong lòng lão nhân. Lão nhân sắc mặt lập tức tái nhợt, hắn cố nhịn không phun ra một ngụm máu, nguyên lực điên cuồng quét ra, nương theo lực của Vương Lâm, nhanh chóng xông tới muốn thoát đi.

Đúng lúc này, kim quang vạn trượng toàn thân Tháp Sơn, phù văn mi tâm vận chuyển dường như hòa tan vào hữu quyền của hắn, trong khoảng khắc lão nhân định thoát đi một quyền oanh kích tới. Một quyền này âm bạo phảng phất như vô tận.

ầm một tiếng, nắm tay Tháp Sơn hạ xuống, lão nhân cũng không hổ danh là Dương Thực đỉnh, dưới nguy cơ vô cùng phun ra một ngụm tinh khí nguyên thần. Bên ngoài thân thể lập tức hình thành một tấm chắn, sau khi tấm chắn vỡ vụn vì ngăn cản một kích đó, liền cuốn quay về, lão nhân ánh mắt lộ ra oán hận, một ngụm máu tươi không kìm nổi mà phun ra.

Chỉ thân thân thể hắn trong khoảnh khắc phun ra máu tươi, hóa thành một mảnh huyết ảnh, trực tiếp dung nhập vào trong máu tươi. Trong phút chốc, bóng dáng phảng phất như quỷ mị, chợt lóe một cái không ngờ thoát ra khỏi vây công của Tháp Sơn với Vương Lâm, chạy ra ngoài.

Vương Lâm thần sắc âm trầm, trong nháy mắt khi lão nhân kia sử dụng huyết độn, hắn nâng tay phải lên, Trảm La quyết hung hăng chém xuống, lập tức huyết ảnh lão nhân kia đang bỏ chạy ở x xa ầm lên một tiếng phân thành hai mảnh.

Trong tiếng kêu thảm thiết, lão nhân Dương Thực đỉnh nguyên thần cuốn vào huyết quang, vứt bỏ thân thể, cấp tốc chạy trốn.

Hết thảy chuyện này, chỉ phát sinh trong chớp mắt. Vương Lâm không muốn đuổi theo, sau khi thi triển ra Trảm La quyết, lập tức tay phải bấm niệm thần chú, Phong Tiên Ấn giáng lâm, dựng thẳng lên trước người.

Kiếm quang mấy trượng của Diêu Trường Không, bỗng nhiên thay đổi tốc độ, trực tiếp tiến tới, dừng đằng trước Phong Tiên Ấn.

Ngay khi Phong Tiên Ấn dựng lên, một tiếng nổ vang trời lở đất, khiến cho phạm vi vạn trượng không ngừng quanh quẩn tiếng vang kịch liệt.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng khí huyết cũng sôi trào, Phong Tiên Ấn khi bị kiếm quang tấn công lùi lại phía sau, khiến cho Vương Lâm không thể không lùi ra sau được. Một mực thối lui tới hơn mười trượng, Vương Lâm mới dừng thân mình lại được.

-Diêu gia tộc nhân đời thứ ba, Diêu Trường Không!

Sau khi kiếm quang tấn công, một thanh niên mặc áo trắng, thần sắc ngạo nghễ, nhìn chăm chú vào Vương Lâm. Dưới chân của hắn, là một thanh đại kiếm ba trượng.

Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy phi kiếm lớn như vậy, một cỗ kiếm khí nồng đậm, dường như có thể phá nát hư vô này, kịch liệt tràn ra trên thân kiếm.

-Hứa Mộc, gặp phải ta, là bất hạnh của ngươi, nếu đổi lại là tộc nhân khác của Diêu gia tộc, có lẽ sẽ có người nhận lời cầu xin tha thứ của ngươi, nhưng trước mặt Diêu Trường Không ta, ngươi có yêu cầu tha thứ cũng vô dụng!

Diêu Trường Không thần sắc ngạo nghễ vô cùng. Trong lòng hắn thầm nhủ: “Trước khi Diêu Băng Vân kia tới phải giết chết Hứa Mộc này, nếu không công lao tất sẽ bị nữ nhân lạnh như băng kia cướp mất.”

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng. Người của La Thiên Tinh Vực, hắn đã sớm phát hiện ra, tất cả đều có một loại cao cao tại thượng, loại ngạo ý này, là hình thức tu luyện của gia tộc, rõ ràng khác với bên trong Liên Minh Tinh Vực cả ngày chém giết lục đục lẫn nhau.

Vương Lâm hơi gật đầu, hai tay ôm quyền, há mồm làm ra vẻ muốn nói chuyện. Nhưng trong khoảnh khắc há mồm, một đạo nguyên thần tinh khí phun ra, hóa thành một thanh kiếm hư ảo, lấy tốc độ cực nhanh, điên cuồng nhằm về phía Diêu Trường Không.

Cùng lúc đó Vương Lâm thân mình lại bước tới trước một bước, trực tiếp hóa thành hư vô.

Nguyên thần tinh khí biến thành kiếm, tốc độ quá nhanh, gần như khoảnh khắc đã tới gần Diêu Trường Không. Diêu Trường Không ánh mắt chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, tay phải bấm niệm thần chú, nhấn về phía trước.

Lập tức một đạo thanh quang lóe lên trong tay, trong nháy mắt hóa thành một đầu lâu, hướng về kiếm hư ảo mà hung hăng nuốt một cái. Ngay khi hắn nâng tay phải lên, phía sau liền có sóng gợn lay động, Vương Lâm bước ra, tay phải chỉ thành kiếm, trực tiếp đâm ra, hắn không xem kết quả mà lập tức thân mình lùi lại phía sau, lại biến mất.

Diêu Trường Không thần sắc âm trầm, trong khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện, cũng mạnh mẽ xoay người, hai mắt chợt lóe u quang, trực tiếp liền có hai đạo hắc quang bắn ra, nhưng không có đụng tới Vương Lâm mà dùng lại trong hư không.

Đúng lúc này, Phong Tiên Ấn ở phía trên không trung, bỗng nhiên lao tới, mang theo uy áp nồng đậm, hung hăng đập tới Diêu Trường Không.

Trong khi Phong Tiên Ấn tới, hơn mười vạn kim phù lóe ra, từng cái biến ảo mà thành. Trong phút chốc bốn phía thiên địa bị vô tận kim phù bao phủ, chi chít hướng về phía Diêu Trường Không mà phong ấn.

Ngay khi Diêu Trường Không sắc mặt âm trầm ngẩng đầu lên nhìn, ở bên cạnh Vương Lâm lại xuất hiện, Trảm La quyết chợt lóe ra, Diêu Trường Không mạnh mẽ xoay người, nhưng vẫn thất bại như cũ.

Bóng dáng Vương Lâm giống như quỷ mỵ, Phong Tiên Ấn lại đang ầm ầm đánh xuống, liên tục hắn lóe ra xuất hiện bên người Diêu Trường Không, mỗi lần xuất hiện, chỉ công kích một chút, liền lập tức dung nhập vào trong thiên địa.

Kể từ đó, Diêu Trường Không sắc mặt càng thêm âm trầm, Vương Lâm công kích với hắn mà nói, tuy rằng không quá mạnh mẽ nhưng cũng rất đáng coi trọng. Cho nên mỗi lần đối phương xuất hiện hắn đều phải ra tay ngay lập tức.

Nhưng mỗi lần cũng không có động tới được bóng dáng của đối phương, loại phương thức chiến đấu quỷ dị này khiến cho hắn dâng lên bực bội trong lòng. Diêu Trường Không cuộc đời này giao thủ với không biết bao nhiêu người, tuy nói không tính là nhiều, nhưng tuyệt đối không ít, chỉ có điều chưa bao giờ như lần này.

Từ khi bị đối phương phun ra một ngụm tinh thần nguyên khí, tay phải mình nâng lên sau đó tiên tan, liền coi như là mất tiên cơ rồi, chỉ có thể chống cự căn bản không thể chủ động ra tay.

Ngay khi hắn vừa mới hít một ngụm khẩu khí, chuẩn bị lao ra, triển khai thần thông là lúc Phong Tiên Ấn mười trượng kia tiến tới, khiến cho trong lòng Diêu Trường Không bực bội không để đâu cho hết.

Lúc này tiếng ầm ầm rít gào bên tai ngày càng kịch liệt, vô số kim phù điên cuồng ngưng tụ hướng về phía hắn. Bên ngoài thân thể còn có bóng dáng quỷ dị kia không ngừng công kích.

Diêu Trường Không trong mắt chợt lóe ra sát khí, hai tay bấm niệm thần chú, đại kiếm dưới chân lập tức chấn động, tản mát ra cỗ kiếm khí vô biên. Trong phút chốc, đại kiếm ba trượng này phân liệt trở thành mười chín tiểu kiếm, xoay tròn, hình thành một kiếm trận kỳ dị, mạnh mẽ xông ra bên ngoài.

Theo mười chín tiểu kiếm tấn công, một cỗ nguyên lực thiên địa nồng đậm nháy mắt tràn ngập, theo kiếm trận mà động, không ngờ hình thành một cỗ gió lốc. Kiếm trận xoay tròn ngoài thân thể, rít gào tới, sức mạnh

của thiên địa chung quanh lập tức bị vặn vẹo mãnh liệt. Bóng dáng Vương Lâm chợt lóe ra, hiện ra ngoài trăm trượng, mắt lộ hàn quang, nhìn chằm chằm vào đối phương phía trước.

-Phong!~ Một tiếng quát khẽ từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, cùng lúc đó kim phù xuất hiện càng nhiều, tốc độ nhanh hơn, điên cuồng lao xuống lốc xoáy kiếm trận kia.

Phong Tiên Ân phía trên không trung, lúc này cũng gầm vang hung hăng tiến tới.

Diêu Trường Không trong kiếm trận mặt đầy gân xanh, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai tay bấm niệm thần chú, lập tức tốc độ của kiếm trận trở lên nhanh hơn. Kiếm khí tràn ngập bên trong, tay phải hắn hung hăng chỉ tới phía trước.

Lốc xoáy kiếm khí lập tức lao ra đón nhận Phong Tiên Ấn đang từ trên không trung nện xuống.

Một tiếng nổ ầm vang, lúc Phong Tiên Ấn rơi xuống chợt dừng lại một chút, Diêu Trường Không không cần nghĩ ngợi trực tiếp một bước bước ra khỏi phạm vi của Phong Tiên Ấn. Nhưng lúc này, Tháp Sơn nhoáng lên một cái, xuất hiện trước người Diêu Trường Không, một quyền oanh kích tới.

Vương Lâm trong mắt lóe ra sát khí, tay phải trảo hư không, lập tức kiếm tiên xuất hiện, Hứa Lập Quốc đã sớm chui vào trong kiếm tiên rồi, cầm kiếm tiên, Vương Lâm nâng nguyên lực lên điên cuồng vận chuyển. Trảm La quyết một lần, hai lần, ba lần… mười lần, … mười lăm lần… hai mươi lần!

Hai mươi đạo Trảm La quyết, tiêu hao lượng lớn nguyên lực của Vương Lâm nhưng trong phút chốc ngưng tụ thành, hình thành một kiếm kỹ khổng lồ trực tiếp gào thét tiến tới.

Kiếm kỹ trảm khai quy tắc, trong gào thét, trong tinh không giữa Vương Lâm và Diêu Trường Không, dường như tạo thành một đường nứt, thẳng tới Diêu Trường Không.

Diêu Trường Không trong mắt chợt lóe tàn khốc, lốc xoáy kiếm khí ngoài thân thể điên cuồng lan tràn, dừng ở trên quyền của Tháp Sơn. Tháp Sơn thân mình run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, nhưng không có lui ra sau mà lại chém tới một quyền.

Ngay trong phút chốc, Trảm La quyết tiến tới, điên cuồng dừng trên lốc xoáy kiếm trận ngoài thân thể Diêu Trường Không, chém đôi lốc xoáy, thẳng tới Diêu Trường Không ở bên trong.

Cùng lúc đó, đại lượng phù văn màu vàng, theo khe hở của lốc xoáy tiến vào bên trong nhanh chóng hình thành phong ấn lên trên người Diêu Trường Không.

Sau khi thi triển Trảm La Quyết, Vương Lâm không có tạm dừng, trực tiếp bước ra, khi hiện thân cũng là bên cạnh Phong Tiên Ấn ở trên không trung. Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm thần chú, hướng về hai bên nhấn một cái.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 825: Tâm tư Huyết Thần Tử (2)

Trong tiếng ầm ầm, trong Phong Tiên Ấn tràn ngập nguyên lực của Vương Lâm, điên cuồng hạ xuống, hung hắng ném tới Diêu Trường Không phía dưới.

Lúc này, Phong Ấn, Trảm La quyết, quyền của Tháp Sơn, Phong Tiên Ấn gần như đồng thời cùng lúc nhằm thẳng vào Diêu Trường Không phía dưới mà tấn công. Theo tiếng ầm ầm của Phong Tiên Ấn hạ xuongs, nhưng nghe ầm một tiếng nổ lớn, xuất hiện trong tinh không.

Thanh âm thật lớn, khiến cho trong phạm vi ngàn dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng, phảng phất như một tu chân tinh sụp đổ vậy.

Một tiếng phẫn nộ rít gào, ở dưới Phong Tiên Ấn bạo phát ra, trong phút chốc một khí tức đáng sợ làm cho người ta hít thở không thông, như cuồng lòng điên cuồng tràn ngập tới.

Khoảnh khắc Phong Tiên Ấn hạ xuống, bị lực lượng này tấn công, trực tiếp bị nhấc lên, vô số kim phù, lúc này dường như bị xé nát, không ngừng thối lui ra chung quanh.

Phía trên nắm tay của Tháp Sơn truyền ra những tiếng ầm ầm, toàn bộ hữu quyền của hắn lúc này xương cốt vỡ vụn còn lan tới toàn bộ nửa thân mình. Thân thể phảng phất như bị một lực mạnh mẽ tấn công, trực tiếp bị ném ra.

Diêu Trường Không trong lúc này, vẻ phóng khoáng ngạo nghễ lúc trước đã tan thành mây khói, tóc tai bù xù, quần áo toàn thân nhiều chỗ bị phá nát, hai mắt lộ ra lửa giận nồng đậm.

Trước người hắn, có một hạt châu nhỏ bằng nắm tay, nói nó là hạt châu có lẽ cũng không thỏa đáng, vật này, giống như một kim đan của tu sĩ vậy !

Đúng là kim đan, đã đem toàn bộ công kích lúc trước hấp thu hết, khiến cho Diêu Trường Không có chật vật nhưng không có chịu thương tổn.

-Ngươi là người thứ hai bức được ta dùng kim đan tiên nhân do lão tổ ban tặng !

Diêu Trường Không gần như nghiến rằng nghiến lợi, lúc này sát khí của hắn đối với Vương Lâm dĩ nhiên không phải tới từ Thiên Khung lệnh của gia tộc mình, trong đó phần lớn là tới từ lửa giận trong lòng hắn.

Từ khi tu đạo tới nay, không có bị động giống như vừa nãy, sau hành động đánh lén của đối phương, hắn gần như không có cơ hội phản kháng, toàn bộ đều là bị động phòng thủ, phối hợp với thần thông quỷ dị kia, lại khiến cho Diêu Trường Không trong thời gian ngắn lâm vào nguy cơn cao.

Vương Lâm sắc mặt âm trầm, thân mình lui ra phía sau, vỗ vào túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Phiên xuất hiện. Tay phải trảo một cái, lập tức lấy ra nguyên thần hai Âm Hư, trực tiếp nuốt xuống, nguyên lực vận chuyển, nhìn chằm chằm vào kim đan trước người Diêu Trường Không, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Cảnh tượng vừa rồi, Vương Lâm chiếm cứ tiên cơ, khiến cho Diêu Trường Không tạm thời không có cơ hội xuất thủ. Tính hết mọi nước, hình thành một sát cục, nhưng cuối cùng, lại không có thành công.

Chênh lệch giữa Dương Thực và Khuy Niết, Vương Lâm hoàn toàn sáng tỏ rồi, vừa rồi cái sát cục kia Vương Lâm tự tin có thể giết chết được một Dương Thực tu sĩ, nhưng đối với Diêu Trường Không mà nói, không có thương tổn gì.

Tuy nói phương diện này phụ thuộc rất lớn vào kim đan, nhưng mặc dù không có kim đan, Diêu Trường Không cũng có những tiên thuật thần thông khác.

“Gia tộc tu chân kế thừa tiên giới, những tiên thuật từ xưa truyền tới nay, tất nhiên không hề ít chút nào !”

Diêu Trường Không trong mắt chợt lóe tàn khốc, không chút do dự tay phải bấm niệm thần chú, kim đan lập tức xoay vòng chung quanh thân thể hắn. Cùng lúc đó, hắn lại nâng tay trái lên, chỉ về phía trước trong miệng khẽ quát:

-Tiên thuật, Hư Băng !

Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, thân mình lập tức lùi về phía sau, trong khoảnh khắc hắn lui về phía sau, nơi tinh không này, lập tức sụp xuống, hình thành một lực tấn công thật lớn.

Cảnh tượng này, khiến cho đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại.

-Tiên thuật, Tùy Ảnh Chi Băng !

Diêu Trường Không hai tay bấm niệm thần chú, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn.

Ầm ầm, không gian không ngừng sụp đổ kịch liên quanh quẩn. Vương Lâm không có dừng lại nửa điểm, tinh không sụp đổ tấn công, gần như nhập tận xương tủy, truy đuổi không tha hắn.

Vương Lâm thần sắc lộ ra âm trầm, lộ ra bình tĩnh, nhoáng một cái, sóng gợn dưới chân xuất hiện. Trong khoảng khắc sụp đổ tới người đã biến mất vô ảnh. Gần như trong nháy mắt hắn xuất hiện phía sau Diêu Trường Không cách hơn mười trượng. Tay phải nâng lên, Trảm La quyết gào thét tiến tới.

Nhưng ngay một khắc khi Trảm La quyết tới gần Diêu Trường Không, kim đan ngoài thân kia trực tiếp cuốn lấy, va chạm với Trảm La quyết cùng một chỗ, lập tức hấp thu lực của Trảm La quyết.

-Tiên thuật, mười chín hồn !

Diêu Trường Không mạnh mẽ xoay người, trên mặt lộ ra nụ cười độc ác, trực tiếp há mồm phun ra một mảnh sương trắng. Trong sương mù thậm chí có thể nghe thấy những thanh âm thê thảm truyền ra. Cũng là trong màn sương mù không ngờ có mười chín trẻ con, đám trẻ con này toàn thân tôi đen, phảng phất như quỷ vật, dữ tợn như ẩn như hiện trong sương mù nhằm về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, thân mình bước về sau, cả người dung nhập trong thiên địa.

Mười chín anh hồn cũng vồ hụt, một lần nữa quay trở lại bên người Diêu Trường Không, xoay tròn quanh thân thể hắn.

Diêu Trường Không trên mặt lộ ra dữ tợn, không chút do dự nâng tay phải lên, ôm lấy kim đan phía trước người quát lớn:

-Diêu mỗ liều mạng không sợ lão tổ trách phạt, cũng muốn phá tan thần thông của ngươi !

Hắn nói xong, bóp chặt lấy kim đan, lập tức một cỗ gió lốc hủy diệt hết thảy điên cuồng hiện ra trừ trong kim đan.

Lực lượng này quá mạnh mẽ, tràn ngập khắp nơi, lập tức trong vòng vạn trượng sức mạnh của thiên địa kịch liệt vặn vẹo đi. Loại vặn vẹo này, khiến cho sức mạnh thiên địa không còn được cân bằng, phảng phất như có một bàn tay to vô hình đang không ngừng dao động, dung nhập vào bên trong. Trong thiên địa vặn vẹo thế nào, ngoại trừ có được thành thông bình định lại, nếu không tất phải rời khỏi đây nhanh chóng.

Ngoài trăm trượng, bóng dáng Vương Lâm xuất hiện. Trong mắt hắn sát khí nồng đậm vô cùng, tay phải nâng lên, chỉ ra hư không, lập tức Tử

Mẫu Đạo Khô biến ảo xuất hiện. Hai mắt thú cốt dữ tợn lấp lóe u quang, lập tức sát khí nồng đậm, tràn đầy thiên địa.

Diêu Trường Không sắc mặt khẽ biến, hai tay nhanh chóng bấm niệm thần chú, lập tức mười chín anh hồn bên ngoài thân thể phát ra những tiếng rít gào, xoay tròn mạnh mẽ bên ngoài cơ thể hắn. Trong phút chốc, bên ngoài thân thể Diêu Trường Không hình thành một ảnh ảo, đó là một hình ảnh trẻ con được phóng lớn lên.

Sau khi nó hiện ra, lập tức rít gào một tiếng, chỉ có vừa rống ra được nửa tiếng rít gào thì thân hình lập tức tràn ngập quầng trắng mờ, trong phút chốc trở thành tượng đá.

Vương Lâm nhân cơ hôi nhảy về phía sau, lập tức lấy ra hai nguyên thần Âm Hư từ trong Tôn Hồn Phiên trực tiếp nuốt vào trong. Sau đó không chút do dự nâng tay phải lên, trong miệng quát lớn:

-Hô Phong !

Hắc phong gào thét, tràn ngập trên bàn tay phải hắn, trong phút chốc không ngừng mở rộng ra. Đảo mắt một cái hắc phong nồng đậm đã xuất hiện chung quanh thân thể Vương Lâm.

Đúng lúc này, hư ảo trẻ con hình thành bên ngoài thân thể Diêu Trường Không lập tức bị hóa đá mà sụp đổ. Diêu Trường Không không tổn hao

gì đi từ trong ra.

-Chỉ có chút thực lực như vậy thôi sao, hôm nay ngươi chết chắc rồi !

Hắn nhìn chằm chằm vào hắc phong bên ngoài thân thể Vương Lâm, cười lạnh nói.

Hắn vừa dứt lời, Vương Lâm vung tay phải xuống, lập tức hắc phong bên ngoài thân thể hắn gào thét mà tới. Hắc phong thổi đầy trời, hình thành một đầu hắc long, rít gào một tiếng, mở ra long khẩu (miệng rồng) trực tiếp phun ra âm phong.

Diêu Trường Không mới đầu vẫn không xem hắc phong vào trong mắt, nhưng lập tức toàn thân hắn bắt đầu cảm thấy phát lạnh, phảng phất như nguyên thần sụp đổ tới nơi. Hắn hoảng hốt lập tức lùi về sau, nhưng hắc phong này đã nhập tủy tận xương, theo đuôi không dừng.

Kinh hoảng vô cùng, Diêu Trường Không mắt thấy hắc phong tràn ngập, hắn lập tức hai tay bấm niệm thần chú, nhỏ giọng quát:

-Tiên thuật, Vân Kiếp !

Tiếng nổ ầm ầm tự nhiên xuất hiện bên ngoài thân thể Diêu Trường Không, lập tức tràn đầy mây mù, trong mây mù lôi quang lóe ra, liên tiếp

chạy quanh hình thành một phương vị thủ hộ.

Nhưng, hắc phong thổi tới, mây mù lập tức tiêu tan trong phút chốc, lộ ra Diêu Trường Không đang hoảng sợ phía trong.

-Đây là tiên thuật gì???

Diêu Trường Không thân thể run lên, cắn răng một cái, phun ra một ngụm máu huyết nguyên thần, tay phải hơn cong lại, quát to:

-Huyết hồn lục chuyển !

Thi triển thần thông này xong, Diêu Trường Không sắc mặt lập tức tái nhợt, huyết hồn tiên thuật này, là tổ tiên Huyết Thần Tử truyền thụ, nghe nói đó năm tiên thuật đại thần thông của tổ tiên trên tiên giới năm đó.

Tới tối cao, có thể đạt được tới Huyết Hồn Thập Cửu chuyển, nhưng với tu vi của Diêu Trường Không, nhiều nhất cũng chỉ là Lục Chuyển, dù vậy, cũng cần tiêu hao rất nhiều nguyên lực của hắn.

Huyết dịch lập tức chuyển động, không ngờ tạo thành lốc xoáy, ầm ầm thẳng hướng chân trời, phảng phất gió xoáy màu máu này có một lực trùng kích vô cùng, âm phong thổi tới tấn công vào gió xoáy màu máu, lập tức cùng nhau tan rã.

Diêu Trường Không lúc này nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang như ẩn như hiện trong âm phong, cắn răng vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay hiện ra một tờ phù.

-Có thần phù tổ tiên ban tặng, mặc dù ngươi có nhiều thần thông thế nào, cũng phải chết không nghi ngờ !

Nâng tay lên, giấy phù lập tức bay lên, bên trên phù có khắc chữ màu đỏ, buộc vòng quanh một ấn ký cực kỳ phức tạp. Diêu Trường Không hai tay bấm niệm thần chú, cắn đầu lưỡi, nguyên lực vận chuyển ra, trực tiếp phun lên một ngụm tiên huyết, dừng ở trên giấy phù.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 826: Tâm tư Huyết Thần Tử (3)

Trong phút chốc, giấy phù lập tức bị nhuộm huyết sắc, chữ khắc trên đó lập tức phảng phất như sống động, tản mát ra những ánh sáng kỳ dị, cùng lúc đó, một ngọn lửa màu đỏ dấy lên trên giấy phù này.

-Đế tiên phù ! Giết người này ! !

Diêu Trường Không vươn tay phải chỉ vào Vương Lâm, thanh âm dữ tợn.

Giấy phù lập tức lóe lên, lao ra bên ngoài xuyên thấu qua gió lốc huyết hồn, lại trực tiếp xuyên qua cả âm phong, không nửa điểm thương tổn trực tiếp bay tới mi tâm của Vương Lâm.

Vương Lâm hai mắt đồng tử co rụt lại, giấy phù này hắn nhìn thấy cực kỳ quen mắt, trong túi trữ vật cũng có hai giấy phù giống nhau như đúc. Lúc này trên giấy phù bộc phát ra khí tức làm chấn động cả tâm thần Vương Lâm.

Khí tức này, cực kỳ đáng sợ !

“Không thể ngăn cản !” Vương Lâm toàn thân tóc gáy dựng lên, một loại nguy cơ mãnh liệt bao phủ toàn bộ thân thể. Hắn không chút do dự lùi ra

phía sau, nhưng giấy phù này cũng thủy chung không tiêu tan, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn.

Dưới nguy cơ vô cùng, Vương Lâm không chút do dự, lui ra phía sau, vỗ túi trữ vật. Xạ Thần Xa bay ra đồng thời hắn chỉ vào Diêu Trường Không cách đó không xa, cùng lúc xuất ra một tờ giấy phù, học theo cách làm của Diêu Trường Không, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu huyết.

Máu huyết vừa dung nhập vào giấy phù, lập tức cũng phát ra hồng quang, nổi lên ngọn lửa màu đỏ, nhanh chóng va vào phù của Diêu Trường Không thổi tới. Một cỗ khí tức vô cùng tản ra, giấy phù Vương Lâm ném ra lập tức sụp đổ, toàn bộ bị thiêu đối, hóa thành tro bụi.

Nhưng, giấy phù của Diêu Trường Không vẫn chưa tiêu tan toàn bộ, mà còn lại một mảnh bằng móng tay, trực tiếp xuyên thấu qua, lấy một loại tốc độ không thể tin được bỗng nhiên dừng ở trên mi tâm Vương Lâm.

Vương Lâm thân thể chấn động, hắn chỉ cảm thấy mi tâm nóng lên, dừng như có một ngọn lửa đang thiêu đối trong mi tâm, lập tức lan tràn toàn thân. Một lực phong ấn không thể tưởng tượng nổi trong thời gian ngắn tản ra từ mi tâm, điên cuồng lan tràn trong người hắn, chớp mắt chuẩn bị đem nguyên thần của hắn toàn bộ phong ấn lại.

-Cái này …đây là lực phù văn của Tiên Di Tộc ! nhưng phù văn của Tiên Di tộc, sao lại mạnh mẽ như vậy ! !

Vương Lâm hít một ngụm khẩu khí, ánh mắt hoảng sợ, nguyên lực toàn thân trong phút chốc bị phong ấn lại, lúc này hắn giống như một phàm nhân vậy !

Thân thể lập tức trở nên suy yếu vô lực, nếu không có Tháp Sơn cấp tốc chạy tới, khiến cho Vương Lâm ngồi khoanh chân phía trên, sợ là Vương Lâm lập tức sẽ rơi vào bên trong tinh không vô tận phía dưới này.

Bên cạnh hắn, Xạ Thần Xa hóa thành con bướm, nhẹ nhàng vỗ cánh, thoạt nhìn không có nguy hiểm gì.

Diêu Trường Không cười ha hả, Vương Lâm đã không còn nguyên lực, tất cả pháp bảo của hắn lúc này toàn bộ đình chỉ, Hô Phong thuật cũng lập tức tiêu tan, Diêu Trường Không bước tới một bước, tay phải chỉ thành kiếm, thẳng tới Vương Lâm.

-Chỉ là tu vi Dương Thực cũng dám đấu với ta ! Hứa Mộc ngươi chết đi !

Nhe răng cười hung ác, Diêu Trường Không tốc độ kinh người, thẳng tới Vương Lâm. Song chỉ tay phải, ẩn chứa nguyên lực nồng đậm, nếu chỉ vào mi tâm Vương Lâm không chỉ có thân thể tan vỡ mà ngay cả nguyên thần tuyệt đối cũng không thể chạy thoát ra ngoài được, sẽ chết cùng với thân thể !

Ngay khi Diêu Trường Không song chỉ tiến tới, con bướm bên cạnh Vương Lâm mặc dù không có nguyên lực của Vương Lâm nhưng vật này rõ ràng khác hẳn với những pháp bảo khác. Một khi đã mở ra liền tự mình tuần hoàn, lúc này cánh lại nhẹ nhàng phất lên.

Lập tức thân mình Diêu Trường Không chấn động một chút, ầm một tiếng trong ngực nổ tung ra, hắn bị đẩy lùi lại tới mười trượng mới dừng lại được, cánh bước lập tức lại được phất lên.

Diêu Trường Không trong mắt sát khí chợt lóe, khoảnh khắc khi cánh bướm chớp động, vỗ túi trữ vật, lập tức xuất hiện một tờ giấy phù, lúc này đây, cũng không phải tung ra, mà bỗng nhiên đặt lên chính mi tâm của mình.

Lập tức lực của phù văn theo giấy phù nồng đậm bạo phát ra ngoài, tràn ngập chung quanh thân thể Diêu Trường Không. Trong phút chốc, từng tảng lớn phù văn biến ảo bên ngoài thân thể hắn.

Tiếng ầm ầm vang vọng, mỗi lần cánh bướm chớp động, sẽ có đại lượng phù văn bên ngoài thân thể Diêu Trường Không tan vỡ, nhưng thân thể hắn trực tiếp vọt tới tiếp cận Vương Lâm.

“Phải giết chết Hứa Mộc này, hắn chẳng qua có tu vi Dương Thực mà đã lợi hại như vậy, nếu đạt tới Khuy Niết, ta cũng không phải đối thủ của hắn !”

Vương Lâm ngồi khoanh chân bên trên tay trái Tháp Sơn. Tháp Sơn không ngừng lùi về phía sau, ý đồ muốn giữ khoảng cách với Diêu Trường Không, nhưng đối phương có tốc độ quá nhanh, cũng chỉ trong nháy mắt, đã mang theo tiếng ầm ầm xuất hiện bên cạnh.

Vương Lâm trong mắt sát khí tiêu tan, một mảnh bình tĩnh, nhắm hai mắt, trong miệng nhẹ giọng nói:

-Đạo của ta, trước sinh tử luân hồi, sau nhập nhân quả, việc thế gian, có trốn được luân hồi riêng chỉ có nhân quả, trốn không thoát !

Có một loại lực lượng nguyên lực hiện ra, nó không phải là thần thông, càng không phải là pháp bảo, mà một cả đời tu đạo, cũng có thể nói, đó là một loại tín niệm, hay một loại cảm ngộ nào đó.

Ngàn năm tu đạo, cảm ngộ hết thảy đó là ý cảnh của Vương Lâm.

Trong thời khắc sinh tử này, Vương Lâm thi triển ra ý cảnh chi đạo mà đã lâu rồi mình không có sử dụng tới !

Chiến đấu bằng ý cảnh đó là một loại chiến đấu đạo pháp, bên trong đạo pháp, thiên biến vạn hóa, không có thắng bại chỉ có sinh tử !

Vương Lâm mở ra hai tay, bình tĩnh mở miệng:

-Tay trái của ta cầm lấy NHÂN thế gian, tay phải cầm lấy Quả thiên địa, bởi vì nhân quả này, là nhân quả của ta.

Hắn giương đối mắt, mắt trái có NHẬT, mắt phải có NGUYỆT, nhìn về Diêu Trường Không, nâng tay trái, chỉ qua.

NHÂN xuất !

Ý cả, tới người, trong nháy mắt tinh không không còn gì cả, tất cả biến mất, bóng dáng Diêu Trường Không, bỗng nhiên dừng lại.

Hắn không thể không đình chỉ, trong mắt hắn, bóng dáng Vương Lâm giờ khắc này cao lớn vô hạn, nhất là hai tay này, phảng phất như roi hư ảo, từ đầu tới cuối hình thành một vòng tròn.

Vòng tròn này, là NHÂN QUẢ, Diêu Trường Không có cảm giác mãnh liệt, nếu bước tiếp tới, tất nhiên sẽ bước tới bên trong ý cảnh của đối phương. Tới lúc đó mặc dù hắn có thể giết đối phương, nhưng bản thân cũng sẽ rơi vào bên trong huyền ảo khó có thể giải thích, sợ rằng cuộc đời này vĩnh viễn chìm trong NHÂN QUẢ, không thể thức tỉnh.

Nói tới chiến đạo cảnh, chỉ có thể lấy đạo cảnh đối kháng. Nhưng, chân chính có thể đem đạo của bản thân thi triển ra cũng không thấy nhiều, thậm chí có thể nói, rất ít !

Cái này không quan hệ với tu vi, mà là cảm ngộ, cảm ngộ đối với thiên địa, cảm ngộ đối với nhân sinh, lý giải đạo của chính bản thân mình !

Diêu Trường Không thế nào cũng không ngờ được, Hứa Mộc này dĩ nhiên có thể thi triển ra đạo cảnh của mình. Hắn thần sắc âm trầm, không có lùi ra phía sau, mà khoanh chân ngồi xuống cách Vương Lâm một khoảnh cách không đầy ba trượng, nhắm hai mắt lại, lập tức một hư ảnh kim quang lan ra trên đỉnh đầu.

Hư ảnh kim quang này, tiên phong đạo cốt, tiên khí tràn ngập, hiển nhiên là một tiên nhân !

-Ai sắp chết, ta cho ngươi nhìn, đạo của người Diêu gia ! Người Diêu gia chính là tiên nhân, tộc của ta kế thừa tiên giới là con cháu của tiên nhân. Tiên nhân không tu ý cảnh, nhưng hậu nhân chúng ta, lại có ý cảnh vi diệu, vinh quang của tổ tiên ngày xưa, chính là đạo cảnh của Diêu tộc ta !

Hư ảnh tiên nhân bên trên Diêu Trường Không dần dần ngưng thực, cuối cùng rời khỏi Diêu Trường Không bước từng bước đi tới, hướng tới Vương Lâm đsang trong đạo cảnh NHÂN QUẢ ra một quyền.

-Người trong tộc ta, thờ phụng vinh quang tổ tiên kia xưa, hết thảy ý cảnh trên thế gian này dưới vinh quang tổ tiên, tất cả đều phải tan vỡ !

Diêu Trường Không trên mặt lộ ra sùng kính cuồng nhiệt, theo cuồng nhiệt của hắn, hư ảo tiên nhân kia cũng càng ngưng thật.

-Vinh quang ngày xưa, hôm nay thì sao, thế gian vạn vật, tất cả đều vì NHÂN QUẢ, NHÂN này, là vinh quang của tiên nhân !

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, tay trái buông xuống, tay phải nâng lên.

-QUẢ này, là tiên giới sụp đổ !

Vương Lâm nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay phải bình tĩnh nói:

-Vinh quang của ngươi, còn sống sao, đạo của ngươi, có khả năng thoát được NHÂN QUẢ sao?

Vòng NHÂN QUẢ bên ngoài thân thể Vương Lâm, lúc này bỗng nhiên xoay tròn lên hình thành một đạo lốc xoáy, ngoài lốc xoáy là NHÂN, bên trong lốc xoáy là QUẢ !

-Tiên nhân diệt vong, không trốn thoát được đạo NHÂN QUẢ, hậu nhân này cũng không thể chạy ra, đạo cảnh của ngươi, cũng không thể chịu

nổi một kích. Muôn vàn tiên thuật, thì sẽ như thế nào, đạo cảnh vinh quang, buồn cười !

Vương Lâm lắc đầu, hắn phá đạo của đối phương, cái loại lấy vinh quang làm vật hư ảo, lấy cuồng nhiệt sùng kính làm ý cảnh, cho dù đạt tới đỉnh cũng không trốn thoát khỏi sự che phủ của tổ tiên.

Vòng NHÂN QUẢ bỗng nhiên bay ra, thẳng tới hư ảnh tiên nhân kia, trong khoảnh khắc tới gần thì dừng lại.

-Tiên nhân không tu ý cảnh, dựa vào tiên lực mà khai thác sức mạnh của thiên địa, đó là sai lầm lớn ! bằng không tiên giới làm sao lại sụp đổ ! Với sức mạnh của tiên đế, không tu đạo cảnh, cũng phải chết, ngươi so với tổ tiên, so với tiên đế thì như thế nào? Tiên đế không tu đạo, liền là NHÂN, mà phát điên mà chết, đó là QUẢ !

-Tiên nhân tộc ngươi thân phận không bằng tiên đế, tu vi không thể so với tiên đế, thần thông lại không bằng tiên đế, không tu đạo, theo đuổi sức mạnh trong thiên địa, dưới thiên đạo, tổ tiên ngươi diệt vong, đó là NHÂN QUẢ ! Vinh quang của ngươi, theo ý ta tới, đó là công dã tràng!

-Mọi người đã bị trời tiêu diệt, vinh quang cái gì ! Diêu Trường Không, ngươi tu ý cảnh đó là đạo niệm, toàn bộ đều là công dã tràng ! Tổ tiên ngươi bỏ mình, ngươi không cầu phản kháng, ngược lại lấy vinh quang của tổ tiên, đi tu cái đạo cảnh vinh quang đó, chẳng những tu vi không, ngay cả lão tổ Diêu gia ngươi, cũng là công dã tràng mà thôi, tới cuối cùng, Diêu gia ngươi tất nhiên bị diệt vong !

Diêu Trường Không hai mắt tức giận, phu ra một ngụm máu tươi, tâm thần chấn thương nặng. Lời nói của Vương Lâm giống như một thanh lợi kiếm, điên cuồng đâm vào trong lòng hắn, khiến cho hắn căn bản không thể phản bác, thậm chí trong lòng khi nghe tháy những lời nói này không ngờ mơ hồ nổi lên một tia chần chừ.

Hư ảnh tiên nhân bên ngoài vòng tròn NHÂN QUẢ lúc này bỗng nhiên trở lên mơ hồ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.

-Ngươi lấy vinh quang làm chủ, lấy đạo cảnh là vinh quang. Vinh quang này chẳng qua là hư ảo mà sinh ra, nhưng ngươi đã chân chính gặp qua vinh quang của tổ tiên chưa? Ngươi đã chân chính cảm thụ vinh quang của tổ tiên chưa? Suy nghĩ trống rỗng, vinh quang này, chính là trống không !

-Ngươi tu tới Khuy Niết sơ kỳ, đạo niệm căn bản cũng không tự bản thân cảm ngộ nửa điểm, toàn bộ đều là sinh ra từ hư ảo, như thế làm sao có thể đối kháng với ta ! Đạo niệm của ta, trải qua biến động nhân sinh, đau thương thân nhân ly biệt, hận giết chóc khát máu, khổ vì người thân yêu chết đi, trong sinh tử mới hiểu ra luân hồi, biết được việc thế gia. Tuy nói tu đạo, phải nghịch thiên mà đi, không chịu khống chế của vận mệnh ! Thành tự đại đạo sinh tử luân hồi ! ý cảnh lại biến hóa, cảm ngộ ra ý cảnh NHÂN QUẢ ! -Mà đạo cảnh của ngươi, chẳng qua chỉ là vinh quang hư ảo, đã sớm diệt vong cùng tổ tiên ngươi rồi, theo tiên giới sụp đổ, tất cả tan thành theo mây khói !Diêu Trường Không, ngươi sai lầm lớn rồi !

Diêu Trường Không thân thể nhoáng lên một cái, phun ra một ngụm máu lớn, trên mặt không còn chút máu, phảng phất như người chết, hai mắt ảm đạm, cả người lộ ra vẻ mê man.

Hư ảnh tiên nhân bên ngoài vòng tròn NHÂN QUẢ càng mơ hồ hơn.

-Diêu gia ngươi giết ta, là NHÂN, mà ngươi bị đạo niệm của ta phá vỡ, đó là QUẢ ! Đạo niệm vinh quang của ngươi, dưới NHÂN QUẢ còn không bị phá !

Vương Lâm hét lớn một tiếng, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Diêu Trường Không thân mình run rẩy, hư ảnh tiên nhân biến mất, theo tiên nhân sụp đổ, hết thảy bốn phía khôi phục lại như thường. Tinh không xuất hiện lại, nhưng dường như trong mắt Diêu Trường Không đã trôi qua cả vạn năm rồi.

Vương Lâm đạo niệm NHÂN QUẢ cũng theo đó mà tiêu tan, giấy phù trên mi tâm hắn cũng theo cuộc chiến đạo niệm mà tiêu tan đi, nguyên lực trong nháy mắt được vận chuyển trở lại, cả người hắn nhảy ra.

Lúc này, con bướm bên người hắn cũng nhẹ nhàng phất nhẹ một cánh, thân hình Diêu Trường Không nhanh chóng sụp đổ, tan vỡ, hóa thành một mảnh huyết nhục, ngay cả túi trữ vật cũng tan biến dưới lực lương phá hư quy tắc này.

Cả người hắn, không còn nửa điểm dấu viết tồn tại trong thế gian này.

Vương Lâm khôi phục nguyên lực, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu. Cuộc chiến đạo niệm này, quá mức hung hiểm, hắn không tới lúc vạn bất đắc dĩ, thật sự không muốn sử dụng.

Đạo niệm vinh quang, cũng không phải yếu ớt như hắn nói lúc trước, chỉ có thể nói, đạo tâm của Diêu Trường Không không ổn. Không trải qua trăm năm nhân sinh, liền giống như đóa hoa trong phòng ấm, không thể trải nghiệm mưa gió chân chính được.

Nếu so sánh cái này, tu sĩ Liên Minh Tinh Vực có trình độ ngang nhau sẽ mạnh hơn La Thiên Tinh Vực nhiều lắm. Dù sao, trong LIên Minh Tinh Vực, hết thảy đều dựa vào chính mình.

Sư môn là cái gì, căn bản không thể bảo hộ được chính mình, hết thảy toàn bộ chỉ vô ý một chút, sẽ bỏ mình ! Cá lớn nuốt cá bé, chính mình giết chóc mới là quy luật thiên định ! Nhóm tu sĩ gia tộc La Thiên Tinh Vực trừ bỏ một số ít người ra, tuyệt đại bộ phận căn bản không thể tưởng tượng được Liên Minh Tinh Vực hắc ám thế nào.

Nếu đưa bọn họ tới Liên Minh Tinh Vực, những người này, rất khó sinh tồn ! trừ phi là tu vi cực cao, có thể khinh thường hết thảy quy tắc.

Thở sâu, Vương Lâm thu hồi lại pháp bảo, Tháp Sơn cũng hóa thành hư ảnh dung nhập phía sau , kéo thân thể suy yếu , nhưng hai mắt Vương Lâm cũng nồng đậm sát khí.

“Diêu gia , muốn giết Vương Lâm ta , các ngươi sẽ phải trả giá !”

Mang theo hàn quang sắc bén linh hoạt , Vương Lâm bước tới trước một bước , bên trong sóng gợn , hắn dung nhập vào thiên địa , biến mất vô ảnh.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn biến mất , tinh không lập tức xuất hiện sóng gợn , một nữ nhân mặc áo trắng lạnh như băng một bước đi ra. Tướng mạo nàng có thể nói là tuyệt vời , nhất là vẻ mặt lạnh như băng kia , có thể làm cho người ta vừa hi vọng , đồng thời tim cũng đập thình thịch.

Đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại , một bước tiến tới biến mất , dung nhập vào hư vô , hướng theo phương hướng Vương Lâm bỏ chạy , đuổi theo !

Lúc này , trong La Thiên Đông Vực , một tinh cầu đỏ như máu , có một từ đường thật lớn , một chữ Diêu sát khí lăng lệ , được khắc trên một trụ gỗ cao lớn hơn mười trượng bên trong từ đường.

Trong từ đường , một lão nhân khoanh chân ngồi , người này lông mi gấp khúc buông xuống , một màu đỏ chót.

Phía sau hắn đặt một đám linh bài , trên mặt mỗi cái đều có nguyên lực nồng đậm. Đúng lúc này , đột nhiên một cái linh bài phía dưới , rắc một tiếng nứt ra một khe hở , bài vị này lập tức phân thành hai !

Lão nhân chậm rãi giương mắt nhìn thoáng qua linh bài bị vỡ vụn , thì thào lẩm bẩm: “Rốt cuộc đã chết , Vương Lâm tới từ Liên Minh Tinh Vực , lão phu muốn nhìn xem , rốt cuộc ngươi có thể giết được vài người không? cũng đừng làm cho Huyết Thần Tử lão phu phải thất vọng !” lão nhân ánh mắt lộ ra ánh sáng âm trầm.

Tay phải hắn nâng lên , lập tức một cỗ bạch khí từ trong lệnh bài vỡ vụ bay ra , bị lão nhân thu vào trong tay áo.

“Tiếp tục giết đi…”

La Thiên Tinh Vực , bên trong một chỗ tinh không rực rỡ , sóng gợn lan ra xung quanh. Thân hình của Vương Lâm bước ra. Bước chân của hắn hơi chút lảo đảo , sắc mặt tái nhợt. Đánh một trận với Diêu Trường Đông cực kỳ hung hiểm , chỉ cần hơi vô ý thì sợ rằng đã phải bỏ mình.

- Diêu Trường Đông không hổ là chân chính tu sĩ bước thứ hai Khuy Niết sơ kỳ. ta còn kém hắn rất nhiều ! Nhưng nếu ta đạt tới Khuy Niết kỳ

, giết người này tất nhiên sẽ không khó khăn như bây giờ !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra sự sắc bén. Hắn không thể dung nhập với thiên địa trong thời gian dài được. Lúc này đây , sau khi xuất hiện liền cấp tốc bay nhanh về phía trước. Một lúc sau , không chút do dự lại dung nhập với thiên địa , biến mất.

- Lúc này phải tìm một chỗ để chữa thương , đợi sau khi thương thế khôi phục thì lại tới Diêu gia quấy phá !

Khoảnh khắc khi bóng dáng Vương Lâm biến mất, trong tinh không lại xuất hiện sóng gợn, một nữ tử lạnh như băng hiện thân ra, nàng nhíu mày, nhìn thoáng qua chỗ hư không nơi Vương Lâm vừa biến mất, hạ giọng nói:

- Liên tục hai lần thi triển Súc Địa Thành Thốn, tên Hứa Mộc này nắm giữ thiên địa lực lượng thật sự rất mạnh !

Giờ phút này, nếu có người quen biết với Diêu gia chắc chắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của nữ tử này. Nàng tên là Diêu Băng Vân, trong La Thiên Đông Vực được tôn xưng là một trong tam Phượng - Hàn Phượng Diêu Băng Vân. Trong tộc nhân đời thứ ba của Diêu gia, tu vi của nàng có thể liệt vào tiềm tam, đối nhân xử thế luôn lạnh như băng. Dù là đối với tộc nhân cũng lạnh lùng ít nói.

Thiên tư của nàng ở trong Diêu gia cũng chưa phải là tuyệt giai, chỉ có thể tính là thượng giai. Nhưng sự truy cầu đối với đạo của nàng thì cũng khó có thể tưởng tượng hết được. Vì truy cầu đạo của mình, sau khi thành công Vấn Đỉnh, nàng liền cải tu Bế Thần Tiên thuật của gia tộc.

Tiên thuật này phải cần tự phong bế thất khiếu, không được nhìn, không được nói, không được nghe, không được nghĩ. Đây chính là một trong tam đại Cấm thuật của Diêu gia. Rất ít ai có thể tĩnh tâm như thế. Mặt khác, sở dĩ pháp thuật này được xếp làm Cấm thuật là vì người tu luyện pháp thuật này chỉ cần hơi vô ý sẽ hoàn toàn chìm vào trong thần thức tự bế mà chết !

Trong nhiều thế hệ tộc nhân của Diêu gia, cũng có nhiều người chết vì tu luyện pháp thuật này nên những người tu luyện nó đã ngày càng ít.

Diêu Băng Vân duy trì loại trạng thái này, bế quan năm trăm năm trong một trong những cấm địa của Diêu gia trên Hàn Băng Tinh.

Sau khi xuất quan, thái độ của nàng luôn lạnh như băng, phảng phất như vạn niên hàn băng. Dù ở đâu, nàng cũng mang theo một mảnh hàn ý. Nữ tử này một lòng hướng đạo, tâm chí kiên định đến độ khó có thể tưởng tượng được. Trong thế hệ thứ ba của Diêu gia, chỉ có hai người là có cảnh giới chạm tới thần thông Súc Địa Thành Thốn. Diêu Băng Vân chính là người đầu tiên. Không những thế trong hai người này thì nàng cảm ngộ Súc Địa Thành Thốn là sâu sắc hơn cả ! Diêu Băng Vân lại bước về phía trước, mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, tiếp tục đuổi theo.

Một cuộc truy đuổi này kéo dài tới mười ngày, Vương Lâm dần dần cũng nhận ra điểm không ổn, càng thêm cẩn thận.

Trong mười ngày này, Diêu Băng Vân đuổi theo không bỏ. Với tâm tính của nàng, vốn sẽ không tham dự vào sự kiện Thiên Khung Lệnh của Gia tộc. Nếu được, nàng sẽ lựa chọn bế quan tu luyện, cảm ngộ thiên đạo.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 827: Diêu Băng Vân.

Tuy nhiên, Lão Tổ Huyết Thần Tử của Diêu gia, khi ban ra Thiên Khung Lệnh đã từng nói: Việc giết Hứa Mộc cần huy động toàn bộ lực lượng của Diêu gia, là sự tình quan trọng bậc nhất của gia tộc ! Điều này mới là nguyên nhân khiến cho Diêu Băng Vân ra tay.

- Muội muội… Ta nhất định sẽ cứu ngươi…

Diêu Băng Vân mấp máy môi, bóng dáng biến mất tại chỗ, dung nhập với thiên địa, tiếp tục đuổi theo.

Trong thời gian mười ngày này, tin tức Hứa Mộc xuất hiện đã nhanh trong được truyền đi. Nhất là việc mấy gia tộc cùng liên hợp, hình thành một đoàn hai mươi tám người ngăn chặn, bị Hứa Mộc giết mất hai mươi sáu người, chỉ có hai người là chạy thoát.

Sự kiện này lập tức tạo ra một hồi sóng to gió lớn. Một số người liên quan đến những tu sĩ tử vong liền liên tưởng tới những điều đồn đại về đủ loại hành vi của Hứa Mộc ở Lôi chi Tiên giới.

Càng làm cho người ta chấn động là trong số hai mươi tám người này thì có tới ba người có tu vi Dương Thật, chín người có tu vi Âm Hư, mười sáu người là Vấn Đỉnh đại viên mãn. Loại đội ngũ này không ngờ còn bị Hứa Mộc dễ dàng tiêu diệt. Hai người may mắn sống sót kia, một người sau khi trở về tu chân tinh của mình thì lập tức tuyên bố cuộc đời này sẽ không tham dự vào chuyện giữa Hứa Mộc và Diêu gia nữa ! Còn người kia cũng là Dương Thật tu sĩ. Người này còn chật vật hơn, nguyên thần bị hao tổn. Sau khi về tới gia tộc lập tức bế quan, đồng thời tuyên bố ra những lời tương tự, không tham gia vào việc này nữa ! Một loạt sự tình này khiến cái tên Hứa Mộc được khắc sâu vào trong trí nhớ của những tu sĩ trong La Thiên Tinh Vực. Gần như cùng lúc đó, trong thế hệ thứ ba của Diêu gia, Khuy Niết sơ kỳ Diêu Trường Đông lại chết trong tay của Hứa Mộc. Sau khi không biết bị người nào truyền ra, chuyện này đã như một cơn gió lốc quét ngang cả La Thiên Tinh Vực ! Thiên Khung Lệnh của Diêu gia, người đuổi giết lại bị giết. Điều này không thể nghi ngờ đã khiến cho tất cả tu sĩ khiếp sợ, đối với cái tên Hứa Mộc lại càng thêm nhớ kỹ.

Đồng dạng, phản ứng Diêu gia đối với việc này cũng cực kỳ nhanh chóng, phần đông tộc nhân đều liên hệ với các tu chân gia tộc khác tập hợp lại, hướng về La Thiên Tây Vực.

Số lượng những người này nhiều lắm, gần như hình thành một phòng tuyến phong toả, không ngừng chặt chẽ vây lại.

Giờ phút này, Vương Lâm cực kỳ cẩn thận, không ngừng dung nhập vào trong thiên địa. Nhưng hắn không di chuyển trong phạm vi lớn mà tìm cách bỏ rơi người đồng dạng cũng có thể dung hợp với thiên địa đuổi theo phía sau.

Hắn tuy chưa từng gặp qua người truy kích này, nhưng có cảm giác hận đến tận xương tuỷ. Vương Lâm đơn giản chỉ dung nhập vào với thiên địa, không thoát ra ngoài mà không ngừng biến ảo phương vị.

Do đó, chính là đang tranh tài với nhau về khả năng cảm ngộ thiên đạo. Ai cảm ngộ sâu sắc hơn thì dung nhập với thiên địa thời gian lâu hơn.

Một khi đối phương theo thiên địa đi ra trước thì Vương Lâm tự nhiên sẽ nắm giữ chủ động, không cho đối phương nhận biết được phương vị của mình.

Vương Lâm trải qua Viêm Lôi tử dung thân, trong hoàn cảnh đó, nguyên thần và thân thể dung nhập vào thiên địa trong thời gian dài. Lúc này đây, hắn cắn răng cố gắng tồn tại trong trạng thái dung nhập với thiên địa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diêu Băng Vân dù cảm ngộ thiên địa cũng khá sâu sắc nhưng không từng trải qua như Vương Lâm. Đến ngày thứ sáu thì rốt cục nàng không nhẫn nại được nữa, thân mình nàng từ trong hư không xuất hiện trở lại.

Nháy mắt khi thân mình của nàng xuất hiện, thần thức dung nhập vào thiên địa mơ hồ đã mất đi khả năng tập trung vào Vương Lâm.

Sắc mặt của Diêu Băng Vân bình tĩnh, ngọc thủ vỗ lên túi trữ vật, lập tức một cái tiểu kính xuất hiện trong tay. Tay trái nàng bấm quyết, như đang thôi diễn, cầm lấy tiểu gương, nghỉ ngơi một lát rồi lại dung nhập vào với thiên địa.

Trong một tinh cầu hoang phế nơi giao nhau giữa La Thiên Tây Vực và Bắc Vực, bóng dáng Vương Lâm chợt hiện ra. Sắc mặt hắn đã không còn chút huyết sắc. Dù sao trước đó hắn đã bị thương, lại trải qua hơn mười ngày chạy trốn, hơn nữa dung nhập với thiên địa trong thời gian dài khiến cho thương thế quá nặng. Giờ phút này, ánh mắt hắn chợt loé lên, sau khi xác định kẻ truy đuổi đã bị bỏ rơi mới thở phào một hơi.

- Lúc này Diêu gia tất nhiên đã triển khai hành động, từ nay về sau sợ là rất khó hành tẩu !

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, đi thẳng tới tinh cầu bỏ hoang kia.

Tinh cầu này không có linh lực, nơi nơi đều là những đống hoang tàn, hiển nhiên không biết bao nhiêu năm trước, nơi này cũng từng có một thời huy hoàng.

Trong tu chân tinh này, Vương Lâm tìm được một thung lũng rồi ngồi xuống. Sau đó hắn vỗ túi trữ vật, lập tức Tôn Hồn Lôi bay ra, hoá thành một màn sương đen tràn ngập xung quanh. Hắn lại đánh ra một loạt cấm chế, rồi mới nhắm hai mắt lại, bắt đầu thổ nạp. Phía sau hắn, từ trong hư ảnh, Tháp Sơn đi ra, khoanh chân ngồi một bên. Cánh tay phải của Tháp Sơn đã bị vỡ vụn, thân mình có nhiều vết thương, thần thái rất uể oải.

Vương Lâm biết thời gian cấp bách, phải nhanh chóng chữa thương để điều chỉnh trạng thái của bản thân đạt tới đỉnh thì mới có thể còn đường sống.

Hết sức thổ nạp, Vương Lâm nâng tay phải lên, chụp một cái vào màn sương đen do Tôn Hồn Phiên biến thành, lập tức liền có một nguyên thần Âm Hư rơi vào trong tay. Không đợi đối phương cầu xin tha thứ, hắn bóp mạnh, nó liền hoá thành một đoàn nguyên lực bị hắn nuốt vào.

Một lát sau, ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, lại chụp một nguyên thần khác rồi nuốt vào trong miệng.

Vận chuyển linh lực trong cơ thể, không ngừng hấp thu, sáu canh giờ sau, Vương Lâm đã liên tiếp nuốt vào bốn nguyên thần. Một cỗ nguyên lực mênh mông cuồn cuộn tràn ngập trong cơ thể Vương Lâm. Hắn mở

trừng hai mắt ra, lộ ra hàn mang. Tay phải chụp vào trong ngực, nhiều túi trữ vật liền xuất hiện.

Những túi trữ vật này đều là từ hai mươi sáu người bị Vương Lâm giết chết trước đó. Lúc này, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, lần lượt huỷ đi thần thức lạc ấn, lấy ra tất cả pháp bảo bên trong, bóp nát hết, hoá thành dung dịch sau đó tiến vào trong thân thể của Tháp Sơn.

Trong những túi trữ vật của những người này, gần như có đủ các loại pháp bảo, giờ phút này toàn bộ bị Vương Lâm phá huỷ, không ngừng tu bổ thân thể Tháp Sơn.

Lại qua hai ngày, xương cốt toàn thân của Tháp Sơn đã khôi phục, tuy còn chút uể oải nhưng đã không còn ngại gì nữa !

Trong mắt của Vương Lâm sát khí chợt loé lên, cả người bay lên. Tháp Sơn theo sát phía sau, hoá thành hư ảnh dung nhập vào phía sau Vương Lâm.

Đồng thời với việc thân mình của Vương Lâm bay lên, tay phải hắn chụp một cái xuống phía dưới. Lập tức màn sương đen ngưng tụ lại, hoá thành một thanh đại phiên bị Vương Lâm nắm trong tay, rung lên rồi thu vào trong túi trữ vật.

Đúng lúc này, ở bên ngoài tu chân tinh nơi Vương Lâm chữa thương. Thân ảnh của Diêu Băng Vân biến ảo ra. Vẻ mặt của nàng lạnh như băng, tiểu kính trên tay phải lật lên, xuất hiện trong mặt kính chính là hình ảnh Vương Lâm vừa từ trên mặt đất nhảy lên.

Thần sắc của nàng lạnh lùng, nâng ngọc thủ lên, ngón trỏ ấn về phía mặt kính. Nhưng nháy mắt ngay khi tay nàng ấn xuống, mặt kính kia cũng lập tức vỡ vụn, ầm lên một tiếng.

Một cỗ sát khí từ tu chân tinh lao ra. Trung tâm cỗ sát khí này chính là Vương Lâm.

Cả người hắn như một thanh lợi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, trực tiếp đâm ra. Bên người hắn tràn ngập lôi cầu màu tím, hoá thành những tiếng sấm ầm ầm khiến cho tốc độ của Vương Lâm càng nhanh hơn.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã ra khỏi tu chân tinh kia, lao thẳng tới Diêu Băng Vân.

Thần sắc của Diêu Băng Vân vẫn bình tĩnh như cũ. Nàng lạnh lùng nhìn Vương Lâm đang nhanh chóng lao về phía mình rồi nâng ngọc thủ lên, chỉ về phía trước. Lập tức một đạo bông tuyết màu lam ngưng tụ trên ngón tay này, nhè nhè phát ra hàn khí.

- Băng phá !

Diêu Băng Vân hạ giọng nói.

Một chỉ băng phá, lập tức một cỗ hàn khí điên cuồng tràn ngập bốn phía. Từng trận âm thanh ca ca quanh quẩn thiên địa. Bắt đầu từ ngón tay của Diêu Băng Vân, một phiến tinh không phía trước phút chốc đã lập tức biến thành một mảnh băng phong, nhanh chóng lan tràn ra.

Đồng tử trong hai mắt của Vương Lâm co rụt lại, nhưng không lui về phía sau mà lúc này đây, lôi cầu toàn thân mạnh mẽ lao ra, va chạm với băng phong đang lan tràn gào rít xông tới.

Ầm! Ầm! Ầm…

Liên tiếp những tiếng long trời lở đất vang lên. Tất cả lôi cầu của Vương Lâm hoàn toàn sụp đổ, băng phong đang ập đến cũng chậm lại một chút.

Đúng lúc này, hư ảnh phía sau Vương Lâm bỗng nhoáng lên, Tháp Sơn bước ra một bước, quyền trái không bị thương không chút do dự đánh mạnh vào băng phong kia.

Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm lại nâng lên, Hô Phong thuật khoảnh khắc tràn ngập, hình thành một cỗ hắc phong, hướng thẳng về Diêu Băng Vân đang ở cự ly gần.

Đối với kẻ thù, Vương Lâm luôn tâm ngoan thủ lạt, bất kể là nam hay nữ. Hắc phong gào rít, lúc cuốn tới liền khiến cho băng phong nháy mắt sụp đổ, hoá thành vô số mãnh vỡ tiêu tan. Một quyền của Tháp Sơn, từ trong đống băng tán loạn kia trực tiếp đánh thẳng về phía Diêu Băng Vân.

Thần sắc của Diêu Băng Vân vẫn lạnh lùng như trước, không có nửa điểm ba động. Nháy mắt khi Tháp Sơn đánh đến, nàng há mồm, phun nhẹ ra:

- Huyết, băng!

Toàn thân của Tháp Sơn bỗng nhiên chấn động. Một tảng lớn máu tươi phút chốc từ trong cơ thể phun ra, hình thành một mảnh sương máu bên ngoài thân thể. Một quyền này căn bản không thể đánh ra, lập tức thân mình bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ công kích, đánh lui về phía sau, nhanh chóng quay về trong hư ảnh sau lưng Vương Lâm.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 828: Ma Đạo Tử.

Nháy mắt này, Vương Lâm cũng cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ dị từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến. Lực lượng này là một loại dao động nào đó, không ngờ khiến cho máu huyết toàn thân hắn nhanh chóng lưu chuyển, phảng phất như sôi trào lên, phải thoát ra khỏi thân thể.

Sát khí trong mắt chợt loé lên, tay phải Vương Lâm nắm chặt, hắc phong do Hô Phong thuật tạo ra đang quét ra bốn phía bỗng nhiên ngưng tụ, hoá thành một đầu hắc long. Con hắc long này gầm lên, há mồm rộng ra. Lập tức một cỗ âm phong khổng lồ lao thẳng về phía Diêu Băng Vân.

Lần đầu tiên sắc mặt của Diêu Băng Vân khẽ biến, nhìn chằm chằm vào hắc long kia, hai tay lập tức bấm quyết.

Đúng lúc đó, thân mình Vương Lâm cũng đột nhiên lui lai, cả người dung nhập vào trong thiên địa. Đối phương cũng có thể dung hợp với thiên địa nên loại phương thức chiến đấu như trước đây cũng không có chút tác dụng nào đối với nữ tử này.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn không thể đánh lại nữ tử này. Vậy nên đơn giản là cần phải nhanh chóng bỏ chạy. Dưới chân Vương Lâm xuất hiện gợn sóng, bóng dáng lập tức biến mất. Diêu Băng Vân đang muốn đuổi theo nhưng âm phong do hắc long tạo ra cũng ngoài dự kiến của nàng. Dù là dung nhập vào trong thiên địa cũng không thể né tránh được.

Hàn khí trên mặt Diêu Băng Vân dày đặc, hai tay bấm quyết lập tức trước hai tay này xuất hiện một nguyên đan màu lam. Nguyên đan này

loé lên ánh sáng rất rực rỡ và đẹp mắt, sau khi nó xuất hiện liền nghênh đón âm phong. Từng âm thanh răng rắc vang lên, âm phong tiêu tán. Chỉ có điều nhan sắc của nguyên đan màu xanh kia cũng nhạt xuống, phảng phất như mất đi vẻ sống động.

Sắc mặt của Diêu Băng Vân âm trầm, nắm lấy nguyên đan màu lam, nhìn xa xa về phương hướng Vương Lâm biến mất, nhoáng lên cái, lại tiếp tục đuổi theo.

Từ khi nàng xuất đạo tới nay vẫn chưa từng gặp được nhân vật khó chơi nào như thế này. Truy kích như thế mà không ngờ vẫn không thể lưu đối phương lại. Lúc này đây vẻ mặt Diêu Băng Vân lạnh như băng, thần thức dung nhập vào trong thiên đia rồi tản ra, tìm kiếm dao động.

Sau khi dung nhập vào trong thiên địa, Vương Lâm đi thẳng về hướng La Thiên Bắc Vực. Trong lòng hắn đã hoạch định ra một đại kế. Bên trong giao giới giữa La Thiên Tây Vực và Bắc Vực có một dải ngân hà. Xuyên qua nơi này liền có thể đi vào Bắc Vực. Nhưng lúc này đây, bên ngoài thiên hà này có vô số tu sĩ hợp lại với nhau, đều hướng về La Thiên Tây Vực đi tới.

Không phải chỉ mỗi nơi này. Lúc này, trong toàn bộ La Thiên Tây Vực tụ tập rất nhiều tu sĩ. Bên trong đám tu sĩ này, ngoại trừ tộc nhân của Diêu gia thì tuyệt đại bộ phận chính là những tu sĩ từ các tu chân gia tộc do Diêu gia liên hệ mời tới. Trong đó, tu sĩ bản địa của La Thiên Tây Vực chiếm hơn phân nửa.

Những người này nhận định Vương Lâm phải chết không thể nghi ngờ. Lúc này đây tự nhiên không lo lắng bị trả thủ, đều xuất động nhằm đoạt trọng thưởng của Diêu gia

Thực tế thì chân chính là tộc nhân của Diêu gia cũng không phải nhiều.

- Diêu gia! Vương Lâm cắn răng, xoay người về phía sau rồi nhoáng lên một cái, lại biến mất.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có vài đạo thần thức điên cuồng quét tới. Trong đó, một đạo thần thức không chút do dự, lập tức làm nhiễu thiên địa nguyên lực bốn phía. Đúng lúc này, xa xa vang lên một tiếng gào thét, đại lượng tu sĩ điên cuồng vọt tới.

Thiên địa nguyên lực bị quấy nhiếu, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái đã phải hiện thân ở nghìn trượng bên ngoài. Thần sắc của hắn càng thêm âm trầm, nhanh chóng hướng về phía sau bỏ chạy.

- Hứa Mộc, hắn ở chỗ này!!!

- Hứa Mộc, hắn ở đây! Giết!

- Hứa Mộc, hắn chính là Hứa Mộc!

Những tiếng hét lớn từ bốn phương tám hướng truyền đến. Một đám tu sĩ với đủ sắc phục đều triển khai tốc độ vọt tới. Trong số những người này, buồn cười nhất chính là những tộc nhân của Diêu gia lại ở lại phía sau, lạnh lùng quan khán cảnh tượng trước mặt.

Không thể nói rõ là ai thông minh hơn ai. Dưới suy nghĩ của Diêu gia, dùng lợi ích để trao đổi, khiến cho một số tu chân gia tộc trợ chiến, có thể thu hút được rất nhiều thế lực! Dưới suy tính của những tu chân gia tộc này cũng thế. Nếu rất nhiều tu chân gia tộc đã xuất động, tên Hứa Mộc này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ cần xuất chiến là có thể đạt được lợi ích. Nhưng nếu có thể giết được tên Hứa Mộc kia thì lợi ích lại càng lớn.

Do đó vì sao không ra tay!?

Thân mình của Vương Lâm không ngừng lùi lại phía sau. Gợn sóng dưới chân lại xuất hiện, hình thành một mảng dao động. Ánh mắt của hắn lạnh lùng, mang theo hàn quang, đảo qua những người đang đuổi giết mình phía trước, ghi nhớ thật sâu bộ dáng của bọn họ.

Khoảnh khắc khi các loại thần thông và pháp bảo của đám tu sĩ này đánh tới, Vương Lâm bước ra một bước, biến mất tại chỗ, dung nhập vào trong thiên địa. Dù thiên địa lực ở phía trước vặn vẹo nhưng Vương Lâm không tiến về phía trước mà lại lui ra say nên sự quấy nhiễu kia cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

- Diêu gia, các ngươi đã triển khai hành động như thế này thì Vương mỗ mà không đáp trả thích đáng thì cũng thẹn với danh xưng hai chữ Nghịch tu!! Còn có những gia tộc trợ giúp Diêu gia, nếu không có những người vây công do có giải thưởng của Diêu gia, thì chỉ bằng vào tộc nhân của Diêu gia cũng không thể hình thành thế vây công như thế này được!

Vương Lâm mang theo vẻ cười lạnh biến mất.

Những tu sĩ đang tiến đến nhìn thấy biểu tình của Vương Lâm, có người trái tim cũng lập tức trở nên băng hàn. Loại vẻ mặt này ẩn chứa sát khí nồng đậm, chỉ đại biểu cho một việc. Vương Lâm sẽ đại khai sát giới.

- Đám người các ngươi đã muốn phong toả thì hãy đến đây đi!

Vương Lâm dung nhập vào thiên địa, lấy tốc độ cực nhanh lui về phía sau. Trong quá trình này, khí tức của Diêu Băng Vân lập tức tập trung tới hắn. Sát khí trong mắt Vương Lâm loé lên, không chút dừng lại. Ở một nơi nào đó trong tinh không của La Thiên Tây Vực, bóng dáng của hắn biến ảo ra. Phía trước hắn có một tu chân tinh. Vương Lâm không biết tên gọi của nó là gì nhưng sau khi xuất hiện cũng tiến tới vào trong đó. Thần thức của hắn đảo qua, phát hiện trên tu chân tinh này không ngờ không có một tu sĩ nào tu vi trên Vấn Đỉnh kỳ đại viên mãn cả.

- Đây là một dấu hiệu quá rõ ràng! Với mức độ linh khí trên tu chân tinh này, tuyệt đối không thể không có tu sĩ tu vi từ Âm Hư trở lên. Những người này tất nhiên đã tham gia vào đội hình đuổi giết mình.

Thực tế thì phán đoán của Vương Lâm cực kỳ chính xác! Tại thời điểm này, nếu trên một tu chân tinh mà đại lượng tu sĩ có tu vi từ Âm Hư trở lên vắng mặt thì chỉ có một đáp án ấy. Sát khí tràn ngập đôi mắt Vương Lâm. Phàm là những tu sĩ cảnh giới từ Anh Biến trở lên, chỉ cần hắn phát hiện ra liền không chút do dự bắn ra một chỉ.

- Tham dự chuyện giữa ta và Diêu gia thì phải có tâm tư mà lo lắng việc ta trả thù! Nếu không đem những tu chân gia tộc này tiêu diệt thì sợ rằng sẽ ngày càng có nhiều tu chân gia tộc tham gia vào chuyện này! Phương pháp duy nhất để giải quyết sự tình này đó là chấn nhiếp! Mà sự chấn nhiếp hiệu quả nhất đó chính là đồ tinh!

Hai mắt Vương Lâm bắn ra sát khí. Hắn vốn không phải là người thiện lương gì, lúc này lại bị Diêu gia và những tu chân gia tộc kia bức cho không thể rời khỏi La Thiên Tây Vực. Ngoài ra, dưới sự vây công của rất nhiều tu sĩ, phạm vi hoạt động của hắn chỉ sợ là đã ngày càng ít. Nếu không tàn nhẫn một chút thì sợ là chỉ có thể ngồi đó mà chờ chết. Càng làm cho Vương Lâm thêm lo lắng đó chính là những cao thủ cực kỳ cường đại trong Diêu gia, những tu sĩ đại thần thông đã bước vào Tịnh Niết kỳ. Chỉ sợ là những người này sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào! Chỉ cần một người đến, Vương Lâm đều không thể chống cự!

Đông Lâm Tinh ở La Thiên Tinh Vực vì sao thanh danh hiển hách như thế, làm cho người ta khi nghe đến đều tâm thần kịch chấn, không dám trêu chọc?! Bởi vì mỗi một đại truyền nhân của Đông Lâm Tinh xuất hiện, phàm là có người trêu chọc tất nhiên sẽ bị đồ tinh, lấy máu tanh để trả giá, mới có thể khiến cho mợi người nhớ kỹ. Vốn Vương Lâm không muốn làm như thế nhưng lúc này đây hắn cũng là bị bắt buộc. Chỉ có thể

như thế, chỉ có biện pháp này mới khiến cho tuyệt đại đa số những tu chân gia tộc tham dự việc này thối lui.

Không có chút âm thanh thê thảm nào truyền ra. Vương Lâm như hoá thành một cỗ lốc xoáy đoạt mạng, quét ngang qua cả tu chân tinh này, chỉ không đến nửa nén hương thời gian. Hắn nhoáng lên một cái, dung nhập vào thiên địa biến mất.

Chỉ để lại một tu chân tinh máu chảy thành sông, không còn có một tu sĩ nào có tu vi từ Anh Biến kỳ trở lên nữa! Về phần phàm nhân, Vương Lâm không chút thương tổn. Thậm chí những tu sĩ dưới Hoá Thần, Vương Lâm biết không đủ tư cách để tham dự việc này nên cũng không ra tay!

Trước khi hắn đi, tay phải hắn nâng lên, hướng về mặt đất cách không ấn một cái. Sau một tiếng chấn động kịch liệt, trên mặt đất đã xuất hiện hai chữ thật to: “Hứa Mộc!”

Sau khi Vương Lâm rời khỏi, lập tức từ trong hư không xuất hiện sóng gợn. Diêu Băng Vân bước ra, sau khi liếc mắt liền thấy hết cảnh tượng trên tu chân tinh này, sắc mặt cũng cực kỳ âm trầm, sát khí loé lên trong ánh mắt, nhoáng lên một cái lại tiếp tục đuổi theo.

Hai mắt của Vương Lâm đỏ bừng. Trong La Thiên Tây Vực không ngừng hiện thân. Mỗi lần xuất hiện, bên cạnh tất nhiên sẽ có một tu chân tinh. Nếu trên đó có Âm Hư tu sĩ thì liền lập tức xoay người rời đi.

Nhưng nếu gặp được tu chân tinh nào mà không có Âm Hư tu sĩ tồn tại, hiển nhiên đã tham gia vào đội ngũ những người đuổi giết thì hắn sẽ triển khai một hồi đồ tinh.

- Đây là do các ngươi bức ta! Không oán không thù, các ngươi vì thù lao của Diêu gia liền đuổi giết ta. Bởi vì nguyên nhân này, ta đồ tinh chỉ là hậu quả mà thôi! Người có nhân quả, tự nhập Luân hồi!

Vương Lâm cũng không hiếu sát nhưng lúc này đây bị bắt buộc, cũng không thể không như thế được. Ngắn ngủi chỉ trong ba mươi ngày, một cơn gió tanh mưa máu đã quét ngang toàn bộ La Thiên Tây Vực. Sự kiện long trời lở đất khiến cho tất cả tu sĩ lâm vào phẫn nộ nhưng cũng khiến cho mọi người cực kỳ kinh sợ này điên cuồng truyền ra.

Hơn mười cái tu chân tinh, tất cả các tu sĩ có tu vi từ Anh Biến trở lên đều bị giết khiến cho máu chảy thành sông, chỉ để lại hai chữ “Hứa Mộc” thật lớn, khắc sâu trên mặt đất.

Đây là một sự báo thù tàn bạo! Sự trả thù triệt để đối với tất cả những người tham gia đuổi giết Vương Lâm. Loại hành vi này là con đường của ma đạo. Ma Đạo Tử, danh hiệu này không biết xuất phát từ người nào, đặt cho Vương Lâm!

- Tham dự chuyện giữa ta và Diêu gia, nhất định phải trả giá!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 829: Cửu Tuyệt Tổn Thần trận!

Sự trả thù tàn bạo này vẫn không ngừng. Sau mỗi lần như thế, những gì để lại trên mặt đất khiến cho cả đám tu chân gia tộc đuổi giết Vương Lâm đều rung động tâm thần.

Đối phương không giết hết những tu sĩ tu vi dưới Anh Biến kỳ là để lại một con đường sống nhưng hàm nghĩa đằng sau những máu tanh này, không cần nói cũng đã rõ!

- Nếu còn tham gia vào việc này, người chết còn là những tu sĩ dưới Anh Biến kỳ!

Vô số cơn lốc phẫn nộ lập tức bùng nổ/ Những tu sĩ của những gia tộc bị đồ tinh dường như phát điên, không chút lùi bước, thề phải tìm được Hứa Mộc để báo thù!

Nhưng đa phần là những tu chân gia tộc cũng trở nên do dự. Nhất là những tu chân gia tộc vốn cư ngụ ở trong La Thiên Tây Vực. Cũng không biết là bắt đầu từ ai, những người tham gia vây công đã có người

rời khỏi, nhanh chóng chạy về tinh cầu của mình. Trong thời gian ngắn, tuyến phong toả khắp La Thiên Tây Vực đã thưa thớt đi rất nhiều. Phần đông những tu chân gia tộc, dưới sự trả thù đầy máu tanh của Vương Lâm, sau khi cân nhắc đã lựa chọn lùi bước!

Dù sao chỉ vì một ít lợi ích từ Diêu gia cũng không đáng phải khiến cho tiểu bối, đệ tử trong gia tộc gặp phải tai hoạ ngập đầu như thế. Việc này vượt qua giới hạn của bọn họ. Hơn nữa, trọng yếu là thủ đoạn của Vương Lâm khiến cho những tu sĩ trong La Thiên Tây Vực vốn lấy lợi ích của gia tộc làm cơ bản, đáy lòng đều sinh ra hàn ý.

Bọn họ đã cảm nhận được sự điên cuồng của Vương Lâm, biết rằng nếu cứ tiếp tục như thế này thì không biết đến cuối cùng hắn sẽ còn làm ra sự tình đến cái dạng gì nữa!?

Ngoại trừ những tu chân gia tộc của La Thiên Tây Vực, người của ba Vực khác đều trở nên do dự. Nhưng cũng không nhiều tu sĩ rời khỏi. Nơi cư ngụ của gia tộc bọn họ cũng không ở trong La Thiên Tây Vực này, trong khi tên Hứa Mộc này lần này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, đây chỉ là sự giãy dụa trước khi chết mà thôi!

Người này dù cho giãy dụa điên cuồng hơn nữa, cũng chỉ có thể ở bên trong La Thiên Tây Vực này mà thôi. Hắn không thể rời đi, tự nhiên chưa cần nói tới cơ hội trả thù.

Tuy như thế nhưng Vương Lâm vẫn có thể cảm nhận được bên trong La Thiên Tây Vực, áp lực từ tuyến phong toả này cũng đã giảm đi rất nhiều.

Chẳng qua, mấy ngày gần đây, nữ tử có thể dung nhập vào thiên địa kia cũng truy kích ngày càng gần. Thậm chí có tới vài lần đã suýt nữa thì đuổi kịp hắn.

Vương Lâm chau mày. Đối phương truy kích rất gắt gao, hơn nữa phạm vi di chuyển của Vương Lâm trong La Thiên Tây Vực này cũng nhanh chóng bị co rút lại. Do đó, nếu không tìm được biện pháp để thoát ra thì sẽ rất nguy hiểm.

Bên trong tinh không, bóng dáng của Vương Lâm biến ảo ra. Hắn cau mày. Sát khí trong mắt hắn ngưng tụ từ mấy ngày nay đã cực kỳ nồng đậm, phảng phất như có thể hoá thành thực chất vậy. - Nữ tử truy kích ta tu vi ít nhất đã đạt tới Khuy Niết trung kỳ, với tu vi hiện tại của ta không thể giết được. Thật sự phiền phức!

Tinh quang trong mắt Vương Lâm chợt loé lên. Thân mình hắn nhoáng lên một cái đã biến mất tại chỗ.

Bóng dáng của hắn vừa mới biến mất, lập tức Diêu Băng Vân mang theo sát khí từ trong hư không bước ra.

Sau khi xuất hiện, mắt phượng nhìn về phía xa xa, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Nàng bước ra một bước, lại dung nhập vào thiên địa, tiếp tục truy kích!

Vương Lâm lúc này dung nhập vào trong thiên địa cũng mang theo suy tính làm sao mà thoát khỏi Diêu Băng Vân.

Có nữ tử này truy kích phía sau, hắn căn bản là không thể thoát khỏi.

Với phương thức dung nhập thiên địa trong thời gian dài, tổn hại bản thân, Vương Lâm rốt cục lần nữa khiến cho sự tập trung của Diêu Băng Vân mất đi hiệu lực

Chẳng qua điều này cũng tiêu hao mất ba ngày thời gian.

Ba ngày này, tuyến phong toả La Thiên Tây Vực do đám tu sĩ tạo thành càng thêm co rút lại, dường như không ngừng nhỏ lại.

Một cỗ sát khí nồng đậm ngưng tụ bên trong tuyến phong toả này. Sát khí này cực kỳ nồng đậm, gần như hình thành một hồi gió lốc, cuộn lên cả bụi bặm trong tinh không.

Tạm thời thoát khỏi sự tập trung của Diêu Băng Vân, thân mình Vương Lâm nhoáng lên, xuất hiện ở bên cạnh một tu chân tinh không có chút

sinh mạng nào.

Sau khi cẩn thận tra xét tu chân tinh này, ánh mắt Vương Lâm loé ra tinh quang, lẩm bẩm:

- Lựa chọn nó vậy!

Vương Lâm biết thời giản gấp gáp! Nữ tử truy kích mình ngoại trừ có thể dung nhập vào trong thiên địa thì còn có một loại phương pháp thôi diễn khác mà có thể tính ra phương vị của bản thân mình.

Do đó, hắn đoạt lấy thời cơ ngắn ngủi này, hai tay bấm quyết, một đạo nguyên lực dao động tản ra, hoá thành vô số lạc ấn tiến vào trong tu chân tinh bỏ hoang này.

Lạc ấn này sau khi tiến vào trong tu chân tinh lập tức loé lên rồi biến mât, thân mình của Vương Lâm cũng không dừng lại, vòng quanh tu chân tinh này, không đừng ấn hạ xuống lạc ấn.

Một lúc lâu sau, sắc mặt của hắn hơi tái nhợt, thân mình bước ra môt bước, trực tiếp tiến vào tu chân tinh này. Trên tu chân tinh này đa phần là những đống hoang tàn, trên mặt đất có vô số khe nứt, sông hồ đã khô cạn, chứa đầy tử khí.

Sau khi thân mình hạ xuống, hắn lập tức vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên liền xuất hiện trên tay. Sau khi rung lên, Tôn Hồn Phiên hoá thành một màn sương đen phủ đầy trời. Bên trong màn sương đen, hồn phách của Huyết Tổ hai mắt nhắm nghiền, toàn thân tràn ngập vô số phong ấn. Xung quanh lão còn có vô số hồn phách.

Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, với tay phải ra, lập tức từ Tôn Hồn Phiên rút ra một nguyên thần Âm Hư rồi bóp nát, sau đó nâng tay trái lên trực tiếp hạ một đạo lạc ấn

Thân mình nguyên thần Âm Hư hoá thành nguyên lực kia lập tức run lên, trong mắt lộ ra hàn mang đáng sợ. Bị Vương Lâm ném đi, nguyên thần Âm Hư này dung nhập vào thiên địa biến mất.

Vương Lâm hơi chút thở dốc. Năm đó, khi Lý Nguyên sắp đi từng đem toàn bộ Phá diệt Cấm chế truyền thụ cho hắn. Tuy không kế thừa Phá diệt Tâm cấm, không thể thi triển toàn bộ, uy lực không đạt tới cực hạn. Nhưng trong đó cũng có một số cấm chế, không cần Tâm cấm cũng có thể thi triển.

Cửu Tuyệt Tổn Thần trận là một trong số đó! Trong những Cấm chế Lý Nguyên truyền thụ cho hắn, nó được xưng là một trong tam đại Cấm chế Cấm thuật!

Trận pháp này không cần Phá diệt Tâm cấm, nhưng cần rất nhiều nguyên thần. Lý Nguyên tuy biết trận pháp này nhưng yêu cầu của nó quá hà khắc, hắn cũng chưa từng bố trí được.

Sắc mặt của Vương Lâm hơi tái nhợt nhưng không dừng lại mà tiếp tục chụp lấy nguyên thần trong Tôn Hồn Phiên. Nguyên thần Âm Hư không nhiều lắm, dù sao tuyệt đại bộ phận đều đã bị Vương Lâm cắn nuốt. Hắn chỉ có thể lấy nguyên thần của Vấn Đỉnh kỳ.

Sau khi không ngừng hạ những lạc ấn, Vương Lâm thả chúng dung nhập vào trong thiên địa

Mấy canh giờ sau, sắc mặt của Vương Lâm càng thêm tái nhợt. Ánh mắt hắn chợt loé lên, nhìn chằm chằm vào nguyên thần của Huyết Tổ, hơi do dự một chút, rồi ánh mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, nâng tay phải lên, trực tiếp chụp lấy. Sau khi lưu lại lạc ấn trên mi tâm, hắn không có ném ra mà vẫn đẻ trong màn sương đen Tôn Hồn Phiên.

Thở sâu một hơi, Vương Lâm không chút do dự, không nghĩ ngợi nhiều liền trầm xuống, chìm vào bên trong tu chân tinh này. Cả người hắn thu lại tất cả khí tức, không lộ ra chút nào. Còn thi triển Ẩn Nặc thuật mà Lý Nguyên năm đó truyền thụ cho hắn.

Ẩn Nặc thuật này cực kỳ thần kỳ, năm đó sau khi Lý Nguyên thi triển ra, Vương Lâm không chút nào phát giác ra được. Chẳng qua pháp thuật này cần thiết phải có được Phá diệt Tâm cấm mới có thể hoàn thiện. Nếu không vẫn có khả năng bị người khác phát hiện ra.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước bị vây công, Vương Lâm vẫn chưa thi triển ra.

Hắn chìm vào trong tinh cầu này, khoanh chân ngồi xuống. Sát khi hai mắt loé lên, lẩm bẩm:

- Diêu gia, còn có những tu chân gia tộc đuổi giết ta nữa. Vương mỗ đã chuẩn bị cho các ngươi một phần đại lễ, lúc này chẳng qua chỉ mới là khúc dạo đầu mà thôi!

Trong tiếng cười lạnh, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, cả người ẩn đi tất cả khí tức, không lộ ra chút nào, phảng phất như hợp nhất với toàn bộ tu chân tinh.

Thời gian dần trôi qua. Ba ngày sau, tuyến phong toả La Thiên Tây Vực của đám tu sĩ không ngừng co rút lại,

Người đầu tiên hướng về chỗ Vương Lâm đang ẩn thân là ba tu sĩ.

Người đứng đầu chính là một nữ tử, nàng đúng là Diêu Băng Vân, thần sắc lạnh như băng.

Tay phải nàng bấm quyết như đang thôi diễn, ánh mắt dừng lại ở nơi tu chân tinh mà Vương Lâm đang ẩn thân. Ánh mắt nàng loé lên, thanh âm

lạnh lùng nói:

- Tên Hứa Mộc kia đang ở chỗ này!

Phía sau Diêu Băng Vân là hai tộc nhân của Diêu gia, một nam một nữ, đều mặc hoa phục. Lúc này, nam tử thần sắc tự nhiên, khẽ cười nói:

- Người này sợ là biết chính mình không thể trốn thoát nên ở chỗ này bố trí một trận pháp gì đó!

Thanh âm này nói xong, thân mình liền tiến tới phía trước một bước, đi thẳng về phía tu chân tinh kia. Hai mày của Diêu Băng Vân nhíu lại, cũng bước tới. Đi phía sau bọn họ, một đám tu sĩ của các tu chân gia tộc đều triển mở tốc độ, hướng về tu chân tinh này bay tới.

Chẳng qua, bao gồm cả thanh niên kia, tất cả mọi người đều dừng lại bên ngoài tu chân tinh, không ai chân chính bước vào.

- Các vị đạo hữu, còn mời các vị trợ giúp Diêu gia ta đem tu chân tinh này huỷ diệt. Khi đó, dù Hứa Mộc có âm mưu quỷ kế gì thì cũng khiến hắn tan nát theo tu chân tinh này đi!

Thanh niên Diêu gia kia khẽ mỉm cười, cao giọng nói.

Những tu sĩ của các tu chân gia tộc đều đồng ý, không chút do dự cùng nhau triển khai thần thông, công kích mãnh liệt vào tu chân tinh này.

Trong khoảng thời gian ngắn, các loại nguyên lực thần thông tạo ra âm thanh ầm ầm, toàn bộ công kích đều rơi vào trong tu chân tinh này. Âm thanh ầm ầm quanh quẩn khắp thiên địa. Tu chân tinh lập tức chấn động kịch liệt, từng tảng lớn đất đá bị bóc tách ra, dường như sắp sụp đổ.

Diêu Băng Vân nhíu mày. Nàng truy kích Vương Lâm đã nhiều ngày, biết rõ đối phương cực kỳ nhạy bén, quyết không thể lưu lại sơ hở lớn như thế này.

Chỉ thấy tu chân tinh kia, dưới sự công kích của rất nhiều tu sĩ, từng mảng lớn đất đã bị đánh văng ra, văng ra bốn phía giữa tinh không. Những khe nứt không trừng tràn ngập khắp cả tu chân tinh này. Cuối cùng, khi thanh niên Diêu gia kia triển mở Diêu gia Tiên thuật thì tu chân tinh tan nát, lập tức rung động kịch liệt.

Dao động dày đặc dần dần tản ra. Từ xa, đạo đạo kiếm quang gào rít đâm tới, cũng có một đám tu sĩ của một tuyến phong toả khác tới đây. Những người này thấy cảnh tượng trước mắt cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp triển khai công kích tu chân tinh hoang phế này.

Chân mày của Diêu Băng Vân ngày càng nhíu chặt. Nàng vẫn cảm giác được việc này có chút không phù hợp. Nhưng trong khoảng thời gian

ngắn cũng không tìm ra được nguyên nhân là gì!

Vô số thần thông công kích khiến cho tu chân tinh kia sụp xuống từng tảng lớn, rất nhiều đá vụn văng ra khiến cho xung quanh nơi này gần như toàn bộ bị đá vụn xâm chiếm.

Cuối cùng, chỉ nghe một tiếng ầm kinh thiên động địa vang lên, một cỗ sóng gợn nồng đậm điên cuồng tản ra. Tu chân tinh hoàn toàn sụp đổ.

Lúc này đây, sự sụp đổ này chứa đầy lực lượng mang tính huỷ diệt, hết thảy bên trong nháy mắt tan biến.

Những tảng lớn đá vụn mang theo lực trùng kích bắn ra bốn phía. Toàn bộ tu chân tinh sụp đổ khiến cho thiên địa lực xung quanh cực kỳ vặn vẹo, tạo ra một cỗ sóng gợn tử khí dày đặc.

Lúc này đây, cùng với âm thanh kịch liệt vang lên, lại có vô số đạo trường hồng bay tới, đúng là lại thêm một loạt tu sĩ đến từ một tuyến phong toả khác.

Cảm giác bất an trong lòng Diêu Băng Vân càng lúc càng mãnh liệt. Nàng mạnh mẽ nhìn về bốn phía, chỉ thấy nơi đây đã biến thành một mảnh thiên địa với đầy những mảnh vỡ trôi nổi, tràn ngập cả phạm vi vạn trượng, gần như vây lấy toàn bộ những tu sĩ có mặt nơi này.

- Không đúng!

Diêu Băng Vân hai mắt ngưng trọng, chuẩn bị nhắc nhở.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một khối đá vụn xa xa ngoài nghìn trượng bỗng nhiên tràn ra tử lôi. Lôi quang này phóng ra, tiếp xúc với một khối đã vụn các đó không xa.

Vẫn chưa chấm dứt. Chỉ trong một sát na, chỉ thấy gần như trên tất cả những khối đá vụn này đều cùng có lôi điện loé ra.

Nháy mắt, vô số đá vụn trong phạm vi vạn trượng lập tức bị điện quang nối liền với nhau.

Từng trận bùm bùm vang vọng. Bên trong phạm vi này hình thành một đạo điện quang phong toả.

Hết thảy những điều này hình thành chỉ trong nháy mắt, nhanh đến độ không thể tin được. Gần như những tu sĩ xung quanh vừa mới phát hiện ra thì đã lập tức thành hình.

Cùng lúc đó, ở trên một khối đã vụn tản mát ra một cỗ dao động có tu vi Âm Hư. Nháy mắt khi cỗ dao động này xuất hiện, mảnh vỡ này sinh ra một tiếng ầm lớn rồi sụp đổ.

Một lực lượng phảng phất như của một tu sĩ Âm Hư tự bạo, hình thành một cỗ trùng kích thật lớn khiến cho những tu sĩ xung quanh mảnh vỡ này, tu sĩ có tu vi dưới Âm Hư đều bị trọng thương. Thậm chí có hai người trực tiếp phun ra máu tươi, đôi mắt lập tức trở nên ảm đạm.

Một mảnh vỡ tự bạo dường như là một tín hiệu.

Ngay sau đó, rất nhiều mảnh vỡ cũng lục tục sụp đổ. Cuối cùng, trong phạm vi vạn trượng này, tất cả mảnh vỡ đều tự bạo, hình thành một lực lượng điên cuồng trùng kích trong khu vực này.

Những âm thanh gầm rống không ngừng vang lên. Những tu sĩ vây quanh đều triển khai thần thông, chống cự với phong bạo, đồng thời nhanh chóng lao ra ngoài.

Chỉ có điều, lực lượng tự bạo này xuất hiện liên tiếp nhau, dung hợp với nhau, do đó cực kỳ mạnh mẽ. Dưới sự lan tràn của nó, nếu có tu sĩ bỏ mình, nguyên thần căn bản cũng không thể lao ra, lập tức bị phong bạo này hấp thu, sau đó lại tự bạo, trở thành một bộ phận lực lượng của nó.

Nhưng trong số những tu sĩ và tộc nhân của Diêu gia đuổi giết Vương Lâm, đa phần là cảnh giới Dương Thật. Do đó, chỉ lộn xộn một lúc, bọn họ liền liên hợp phản kích, cũng cường đại tới không tưởng được.

Nhất là có Diêu Băng Vân cầm đầu, lại toàn lực xuất thủ nên lực lượng tự bạo kia đã tan biến trong phạm vi lớn. Cảnh tượng này giống như phong bạo vạn trượng đang co rút vào bên trong. Nhưng sau khi co vào một nửa. cũng không thể co rút hơn nữa, phản kháng lại công kích của những tu sĩ kia, không ngừng khuếch trương ra bên ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi vạn trượng này, âm thanh ầm ầm không ngừng quanh quẩn. Một màn sương đen vô thanh vô tức tràn ngập bốn phía, từng trận âm thanh gào rít điên cuồng tràn ra. Nguyên thần của Huyết Tổ dần ngưng tụ.

Khoảnh khắc khi nguyên thần của Huyết Tổ xuất hiện, một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Bạo!

Thanh âm này là từ một khối đá vụn ở bên ngoài vạn trượng truyền đến. Khi âm thanh này xuất hiện, nguyên thần của Huyết Tổ bên trong màn sương đen tản mát ra huyết quang nồng đậm, tiêu tán. Một cỗ sóng gợn khoảnh khắc khi nó tiêu tán, điên cuồng tản ra về phía bốn phía.

Phàm là những tu sĩ va chạm với sóng gợn này, trừ khi tu vi cực cao nếu không sẽ lập tức bị cuốn lấy.

Một Âm Hư tu sĩ của một gia tộc tu sĩ ở La Thiên Bắc Vực, lúc này hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Khoảng cách của hắn tới nguyên thần rất gần. Lúc này khi nguyên thần của Huyết Tổ sụp đổ, cũng hừ thảm một tiếng, toàn thân trực tiếp tan nát. Ngay cả nguyên thần của hắn cũng không thể chạy ra, hoàn toàn tiêu tan.

Bên người hắn, một tu sĩ đến từ La Thiên Nam Vực cũng kinh hãi, vừa muốn xông ra nhưng thân mình lập tức cứng lại, bị sóng gợn này ập tới, ầm một tiếng, toàn thân hoá thành sương máu.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong vòng vạn trượng có vô số người chết. Bóng dáng của Vương Lâm xuất hiện bên ngoài vạn trượng, tay phải chụp một cái vào hư không, lập tức màn sương đen ngưng tụ vào trong tay hắn, hoá thành Tôn Hồn Phiên, bị hắn nắm lấy ném vào trong túi trữ vật.

Bóng dáng của hắn nhoáng lên một cái, đi thẳng về phía trước. Ngay tại khi bóng dáng của hắn sắp biến mất, Diêu Băng Vân cũng là một bước tới gần, song chỉ của ngọc thủ cách không hung hăng điểm một cái!

Mắt phượng của nàng chứa đầy sát khí, một chỉ này dù cách không nhưng cực kỳ độc ác. Nàng chuẩn bị một chỉ này đã rất lâu, chỉ chờ khoảnh khắc khi Vương Lâm hiện thân.

Nàng tự tin với một chỉ này, tuyệt đối có thể lấy đi tính mạng của Hứa Mộc. Một chỉ ẩn chứa Tiên thuật thần thông, tên là Tổn Thần Ấn, chuyên đả thương nguyên thần.

- Chỉ là tu vi Dương Thật, được chết dưới Tổn Thần Ấn cũng là vinh hạnh cho ngươi!

Thân mình Vương Lâm run lên, thân hình bị bức ra ở ngoài trăm trượng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt hắn tái nhợt như tro tàn. Nhưng thân mình hắn không chút do dự, dung nhập vào hư không, lập tức bỏ chạy.

- Không chết?!

Diêu Băng Vân ngẩn ra, ánh mắt lộ ra tinh quang, thân mình lao về phía trước, tiếp tục truy đuổi.

Bên trong phạm vi vạn trượng, nguyên thần Huyết Tổ tự bảo khiến cho những tu sĩ đuổi giết Vương Lâm tử vong vô số. Không ai có thể nghĩ đến rằng Hứa Mộc lại còn có một sát chiêu như thế này.

Nhất là bên trong phạm vi này cũng có tộc nhân của Diêu gia, đồng dạng cũng không chạy thoát, chết ngay tại chỗ.

Giờ phút này, theo sóng gợn tiêu tan, bên trong vạn trượng này tràn ngập sương máu. Lúc này số người chết thực sự quá nhiều. Chỉ có điều, số người này chẳng qua mới chỉ chiếm có một nửa số đuổi giết hắn mà thôi. Từ xa, vô số đạo trường hồng xé gió xông tới. Dần dần tất cả tu sĩ tiến vào La Thiên Tây Vực đều tiến đến nơi này. Vạn trượng sát tiệt! Làm cho tâm thần bọn họ kịch chấn, đồng thời đối với Vương Lâm sát khí càng đậm.

- Tuyệt đối không thể để tên Hứa Mộc này chạy thoát, nếu không một khi hắn trả thù thì sẽ là một hồi hạo kiếp!

- Lúc này đã không phải là cuộc chiến chỉ giữa Diêu gia và Hứa Mộc nữa mà là một trận Diệt mà chi chiến! Chỉ có giết tên Ma Đạo Tử Hứa Mộc này, ta mới có thể yên tâm được!

- Đuổi theo!

Một đám tu sĩ này lập tức lao ra. Những tộc nhân của Diêu gia thì hai mắt đỏ bừng, nhanh chóng truy đuổi Vương Lâm.

Trong một trận chiến này, có vô số tu sĩ chết ở trong đại trận vạn trượng này. Cái tên Hứa Mộc lập tức điên cuồng truyền ra khắp La Thiên Tinh Vực. Dù là một số lão quái có tu vi cao thâm cũng phải đem ánh mắt nhìn tới xung đột giữa Diêu gia và Hứa Mộc.

Lấy sức lực của một người, đối kháng với vô số tu chân gia tộc và Diêu gia đuổi giết, chẳng những không chết mà còn ngược sát, đạt tới danh hiệu Ma Đạo Tử, lại lấy trận pháp uy lực khủng bố kia giết chết vô số tu sĩ khiến cho tất cả những người đuổi giết tâm thần đều kịch chấn!

Thậm chí còn khiến cho một số tu chân gia tộc sợ run lên, rời khỏi hàng ngũ những người đuổi giết. Hành vi này khiến cho Hứa Mộc trở thành một ngôi sao mới trong La Thiên Tinh Vực.

Liên quan đến cảnh tượng và tình hình chiến đấu giữa Hứa Mộc và Diêu gia ở La Thiên Tây Vực bị cố tình truyền ra, được đa số những người ở trong La Thiên Tinh Vực đều biết được.

Cái tên Hứa Mộc dương uy!

Bên trong Lôi Tiên Điện, bên trên đám mây, Thanh Thuỷ từ trong đả toạ mở hai mắt ra, nhìn về phía xa xa, lầm bẩm:

- Người này rất có tác phong của ta năm đó, được lắm!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 830: Kế hoạch lớn.

Đuổi giết không có chấm dứt mà ngược lại càng thêm kịch liệt. Phía sau Vương Lâm, vô số tu sĩ hoá thành đạo đạo trường hồng, rậm rạp như sao băng, nhanh chóng truy kích.

Bóng dáng của Vương Lâm ở trong hư không biến ảo ra, hơi chút lảo đảo, lại phun ra một ngụm tiên huyết. Thần sắc của hắn âm trầm, sát khí trong mắt càng đậm.

- Nếu không có Du Cổ Thần bì giáp, một chỉ thần thông kia ta đã chắc chắn chết không thể nghi ngờ!

Vương Lâm lại lao về phía trước, dung nhập vào trong thiên địa, nhanh chóng bỏ chạy.

Phía trước đã không có phong toả, thiên địa lực chắc chắn nhưng Vương Lâm cũng không trực tiếp chạy đi quá xa so với những tu sĩ đang không ngừng truy kích phía sau kia. Vương Lâm biết chính mình dù có chạy tới nơi nào thì nữ tử Diêu gia đang truy kích phía sau đều có thể đuổi theo được.

Hơn nữa, dù không có nữ tử đang truy kích kia thì Vương Lâm cũng sẽ không lựa chọn chạy quá xa. Nếu thế thì những tu sĩ phía sau sẽ không thể đuổi theo được. Vương Lâm hành sự, nếu người không phạm ta thì ta không phạm người. Nhưng nếu người phạm ta thì nguyên tắc là hắn là sẽ giết tất cả! Những tu sĩ đuổi giết phía sau này dĩ nhiên đã khiến cho sát khí và lửa giận của hắn dâng cao, hắn sao có thể dễ dàng buông tha cho chúng được.

- Muốn giết ta thì cần phải trả giá!

Hàn mang trong mắt của Vương Lâm cực nồng, nhoáng lên đã dung nhập vào thiên địa.

Giao giới giữa La Thiên Tây Vực và Bắc Vực, vô số tu sĩ đuổi giết Vương Lâm lao qua. Tốc độ của những người này đều cực nhanh, một đám đều triển khai đại thần thông, Na Di, không ngừng truy kích. Trên người bọn chúng sát khí ngưng tụ cùng một chỗ, phảng phất như một thanh lợi kiếm, bức thẳng đến chỗ Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm xuất hiện ở La Thiên Bắc Vực. Đây chính là nơi đầu tiên hắn đến khi tới từ Liên Minh Tinh Vực. Lúc này đây, lần nữa hắn lại trở lại, cũng không có nửa điểm dao động tâm tư mà thần thức không ngừng tản ra, truy tìm cái gì đó.

Một lát sau, thần sắc của Vương Lâm hơi đổi, tinh không phía sau hắn xuất hiện gợn sóng, Vương Lâm không chút do dự trực tiếp bước ra. Khoảnh khắc khi Diêu Băng Vân từ trong sóng gợn bước ra, Vương Lâm

đã dung nhập vào trong thiên địa biến mất. Sát khí trên mặt Diêu Băng Vân nồng đậm, hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục truy kích.

Không lâu sau, ở phía sau bọn họ, đạo đạo trường hồng gào rít, những tu sĩ và tộc nhân của Diêu gia đuổi giết Vương Lâm nhanh chóng lao tới.

Dọc theo đường đi, vì Vương Lâm chờ bọn tu sĩ này nên vẫn chưa đi quá xa, thuỷ chung vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Trong lòng hắn ẩn chứa sát khí nồng đậm. Những người này hắn quyết không buông tha cho bất kỳ ai, phải một lưới bắt hết! Nhất là nữ tử lạnh như băng có thể dung nhập vào thiên địa kia.

Chỉ có như thế thì hắn mới có thời gian để thả lỏng. Nếu không, dưới sự đuổi giết của đám người này, hắn thậm chí không có thời gian mà nghỉ ngơi.

Không chỉ như thế, ngay cả những tu sĩ của các tu chân gia tộc khác đuổi giết hắn Vương Lâm cũng không thể buông tha. Hắn đã cảnh cáo nhưng những người này vẫn có ý đồ giết mình. Một khi đã như thế thì nhất định phải trả giá. Ẩn chứa sát khí nồng đậm, ánh mắt của Vương Lâm lại càng lạnh lẽo.

Tại La Thiên Bắc Vực này, bóng dáng của Vương Lâm lại xuất hiện từ giữa hư không. Đa số những lần hắn xuất hiện sẽ đều tản ra thần thức, bắt đầu tìm kiếm.

Chẳng qua lập tức sẽ thu hồi thần thức, không thể lãng phí một chút thời gian nào, lại dung nhập vào thiên địa. Chỉ cần chậm một chút lập tức sẽ bị nữ tử kia đuổi kịp.

Do đó, tốc độ của hắn đã chậm đi rất nhiều, Những người truy kích hắn cũng dần dần đuổi đến La Thiên Bắc Vực này. Chẳng qua trong số này, những người xuất thân từ các tu chân gia tộc ở La Thiên Bắc Vực cũng có một số trở nên do dự, thậm chí lựa chọn rời đi.

Dù sao sự kiện đồ tinh ở La Thiên Tây Vực cũng khiến tâm thần của những người này kịch chấn. Cảm giác khi còn ở La Thiên Tây Vực tuy mãnh liệt nhưng không thiết thân. Nhưng lúc này lại không còn như vậy nữa, một khi Hứa Mộc cuồng nộ thì hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi.

Sau khi có suy nghĩ này, những tu chân gia tộc đến từ La Thiên Bắc Vực chậm rãi lui lại, đều tản ra. Chẳng qua cũng không phải là toàn bộ. Vẫn như cũ có một số không biết sống chết, rõ ràng là gia tộc của mình ngay tại đây những vẫn không ngừng đuổi giết.

Ở La Vân - vị trí trung tâm của La Thiên Bắc Vực, cách không xa ngũ đại chủ tinh, bóng dáng của của Vương Lâm biến ảo ra. Hết thảy nơi này hắn đều rất quen thuộc, nhất là Nhiễm Vân Tinh, nơi hắn đã từng ở lại tới gần trăm năm.

Lúc này quay về nơi đây, hắn không có thời gian để mà cảm khái. Sau khi thần thức buông ra, hai mắt cũng lập tức loé ra tinh quang, lộ ra vẻ hưng phấn.

- Tìm được rồi! Nó quả nhiên vẫn còn ở lại La Thiên Bắc Vực!

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, hướng thẳng về ngũ đại chủ tinh mà đi tới.

Ở trong La Thiên Tinh Vực, giữa ngũ đại chủ tinh, mấy năm trước xuất hiện một vật. Vật đó bị vô số tu sĩ tận mắt chứng kiến, là một sinh mạng thể vô cùng khổng lồ. Thân hình nó có vô số xúc tua đâm ra, kéo dài vô tận, trông cực kỳ đáng sợ.

Cũng may vật ấy vẫn chưa đả thương người mà sau khi đi vào giữa ngũ đại chủ tinh thì thân mình co rút lại, không ngờ hoá thân trở thành Tinh cầu. Qua thêm mấy năm, vô số bụi bặm ở trong tinh không bị hút tới, hình thành một lớp đất đá bên trên. Từ xa nhìn lại vật ấy như một tu chân tinh, không có điểm gì khác biệt. Nhưng ở La Thiên Bắc Vực ai cũng biết, đó không phải là tu chân tinh, không thể trêu chọc. Dù chỉ là đi ngang qua cũng sẽ đi vòng ở xa xa, không dám bước gần.

Một lớp sương đen nồng đậm tràn ngập bên ngoài, phát ra khí tức âm trầm.

Nơi này, trong vạn năm trước, nó gần như đã trở thành cấm địa của La Thiên Bắc Vực. Nó chính là Vọng Nguyệt!

Một ngày kia, ở bên ngoài tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, bóng dáng của Vương Lâm bước ra, hắn nhìn chằm chằm vào Vọng Nguyệt. Ánh mắt hắn lộ ra quang mang cẩn thận, nhưng cũng không chút do dự bước tới một bước, tiến vào trong màn sương mù.

Khoảnh khắc khi cả người Vương Lâm biến mất bên trong màn sương mù trên tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, bóng dáng của Diêu Băng Vân xuất hiện. Nàng nhìn chằm chằm vào lớp sương mù bên ngoài Vọng Nguyệt, đôi mi thanh tú nhíu lại.

- Người này một đường dẫn ta tới nơi này chắc chắn có quỷ kế!

Ánh mắt của Diêu Băng Vân loé lên, dường như có thể xuyên thấy màn sương mù kia, nhìn vào bên trong.

Đúng lúc này, từ xa xa, đạo đạo trường hồng gào rít xông đến. Những người đuổi giết Vương Lâm đều đã tới đây. Trong đó, vốn những tu sĩ ở La Thiên Bắc Vực trên đường đến đây đã cảm giác không ổn, lúc này nhìn thấy tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành lập tức sắc mặt trở nên âm trầm.

- Đó không phải là một tu chân tinh, mà là do một hung độc cực kỳ quái dị biến thành! Năm đó, ta tận mắt nhìn thấy quá trình nó hoá thành tinh cầu này!!

- Nó tuy không có lực công kích nhưng hiển nhiên không phải thứ đơn giản. Chẳng lẽ tên Hứa Mộc này dẫn chúng ta tới đây là muốn mượn đao giết người hay sao?!

Diêu Băng Vân không coi thường vọng động mà cẩn thận quan sát.

Lúc này đây, Vương Lâm trực tiếp xuyên qua màn sương đen, đi vào phía trên Vọng Nguyệt. Mặt đất bên trên cực kỳ mỏng, một cây xúc tu không ngừng lay động, không có chút biến hoá nào khi so với trước đây.

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra nét cười lạnh, thân mình nhoáng lên một cái liền trực tiếp chìm xuống trong cơ thể Vọng Nguyệt. Theo dấu vết năm đó để lại, đi vào một chỗ xương cốt bên trong cơ thể nó.

- Công kích đi! Chỉ cần các ngươi chọc giận Vọng Nguyệt, hết thảy có thể giải quyết!

Ánh mắt Vương Lâm loé ra quang mang âm trầm!

Từ lúc bị Diêu gia đuổi giết, Vương Lâm nhớ rất kỹ đến sự cường đại của Vọng Nguyệt.

Nếu Vọng Nguyệt bị chọc tức thì tộc nhân Diêu gia cùng với tu sĩ của các tu chân gia tộc thì tính là cái gì!?! Giờ phút này ở trong cơ thể Vọng Nguyệt, tốc độ Vương Lâm cực nhanh, không chút nào bận tâm suy nghĩ có thương tổn hay kích thích Vọng Nguyệt hay không, chạy xen giữa các thanh xương cốt của nó.

Không lâu sau, hắn đã đến chỗ sâu bên trong, nơi ánh mắt có thể nhìn tới chỉ thấy nửa khúc xương của Vọng Nguyệt lần nữa đã được ngưng tụ tại nơi đó. Năm đó, Vương Lâm đã tính toán là lấy đi toàn bộ nó nhưng cuối cùng cũng không thể không buông tha cho một nửa thanh.

Lúc này, hai mắt hắn chợt lóe lên, lẩm bẩm:

- Năm đó kiện bảo bối đại đỉnh vô cùng kì dị của Tham Lang bị Vọng Nguyệt nuốt vào…

Nhớ tới đại đỉnh kia, Vương Lâm thấy phân vân. Hắn đã từng cẩn thận phân tích qua, vật ấy tám phần là vậtt mà năm đó Cổ Thần Đồ Ti sau khi luyện hoá không hài lòng lắm nên tùy ý vứt bỏ.

Nếu là lúc khác, trong đầu Vương Lâm sẽ không nảy ra ý nghĩ động đến cái đại đỉnh kia. Dù sao Vọng Nguyệt cũng rất đáng sợ, sau khi tỉnh dậy

thể nào nó cũng sẽ tạo ra một trường hạo kiếp.

Nhưng lúc này, nếu bên ngoài đã có nhiều tu sĩ như vậy giúp Vọng Nguyệt tiêu tan lửa giận, Vương Lâm cũng nghiến răng một cái, trong lòng đã quyết định.

Thân mình hắn nhoáng lên một cái, trong cơ thể Vọng Nguyệt không ngừng chạy đi nhưng đồng thời cũng buông ra thần thức. Vương Lâm biết rằng ở trong cơ thể Vọng Nguyệt này cũng không được an toàn, bất cứ lúc nào đều có thể có Vọng Nguyệt loại nhỏ xuất hiện. Năm đó, khi hắn lấy đi thanh xương của Vọng Nguyệt đã từng gặp một con, phải mất rất nhiều sức lực mới chạy thoát được.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 831: Vọng Nguyệt.

Lúc này đây, bên ngoài tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, bên ngoài vô số tu sĩ bao quanh bốn phía chặt kín. Một số tu sĩ mắt lộ ra vẻ chần chừ. Sự tàn nhẫn của Hứa Mộc, bọn họ trên đường truy kích đã được chứng kiến tận mắt và nó đã khắc sâu vào xương tủy.

Hơi chút sơ suất sẽ phải mất mạng. Dưới tình huống như thế, khi bọn họ nhìn thấy Vương Lâm tiến vào phía trong tinh cầu này liền nghĩ tới nơi đây chắc chắn có gì đó cổ quái.

Hơn nữa nghe La Thiên Bắc Vực tu sĩ thảo luận khiến cho tất cả mọi người đều biết được tinh cầu trước mắt chính một quái thú kỳ dị.

- Mặc dù đó đúng là một khối mãnh thú thì sao! Với lực lượng chúng ta đừng nói vật ấy không có lực công kích gì, cho dù là có thì dưới sự hợp lực của chúng ta cũng có thể giết!

Một nam tử thuộc Diêu gia nhìn chằm chằm vào Vọng Nguyệt cười lạnh nói, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Trong những điển tịch của Diêu gia hắn ghi chép rất nhiều mãnh thú từ thời còn tồn tại Tiên giới. Thậm chí so với vật trước mắt còn khổng lồ hơn, nhưng cuối cùng số mãnh thú này cũng bị các Tiên nhân liên thủ giết chết.

Mà con thú trước mắt, trong điển tịch của gia tộc cũng không có ghi chép. Hiển nhiên, nó căn bản không được xếp hạng. Nếu không, tự nhiên nó sẽ xuất hiện trong những điển tịch kế thừa từ Tiên giới mà Tiên nhân để lại.

- Con thú này, tiêu diệt không khó.

Diêu Vân Hải thu hồi mục quang. Hắn là một đệ tử đời thứ ba của Diêu gia, tu vi tuy không thuộc loại đứng đầu, chỉ có tu vi Dương thật hậu kì nhưng là một người cực kì cao ngạo. Lúc này nhìn Vọng Nguyệt căn bản cũng không để vào trong mắt.

Diêu Băng Vân nhìn chằm chằm vào màn sương đen bên ngoài tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành. Ánh mắt nàng chợt lóe lên, thân hình yêu kiều trực tiếp nhảy thẳng vào trong màn sương đen này. Nàng vừa động thân, lập tức có tác dụng tiên phong. Phía sau nàng lục tục có một số tu sĩ có tu vi cao thâm nhảy theo vào màn sương đen.

Diêu Vân Hải cũng là một trong số những người này. Với một bước, cả người hắn hóa thành một đạo trường hồng, chân đạp trên phi kiếm tiến vào bên trong sương mù.

Dần dần, ngày càng nhiều tu sĩ tiến vào trong màn màn sương.Những người này, ngoại trừ một số ít cực kỳ cá biệt thì phần lớn đều buông thần thức tản vào trong màn sương mù. Sau khi xác định không có nguy hiểm mới xuyên qua màn sương tiến vào bề mặt tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành. Hiện ra trước mắt bọn họ là vô số xúc tu đang lay động trên mặt đất.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến cho những người mới nhảy vào liền dừng lại. Nhưng có người lập tức tản ra khắp nơi, tìm kiếm tung tích của Vương Lâm. Lại có một số người quyết định đi sâu vào phía bên trong để tìm kiếm.

Diêu Băng Vân bước ra, xuyên qua đám xúc tu đang lay động rơi xuống mặt đất rồi trực tiếp chìm xuống. Nháy mắt thân mình hạ xuống nàng liền cảm thấy không ổn, bốn phía xung quanh mang đến cho nàng cảm giác rất quỷ dị.

Loại cảm giác này càng lúc càng thêm mãnh liệt khi nàng không ngừng trầm xuống.

- Rốt cuộc đây là một con mãnh thú như thế nào?

Chìm vào dưới nền đất không chỉ có một mình Diêu Băng Vân. Diêu Vân Hải cũng đã chìm vào bên trong cơ thể Vọng Nguyệt. Hắn không hề cố kị, đánh đấm lung tung, xông thẳng xuống phía dưới. Phía sau hắn còn có mấy người tu sĩ khác nữa.

Không phải là toàn bộ tất cả tu sĩ đều tiến vào tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, ở bên ngoài vẫn đang có một lượng lớn các tu sĩ vây quanh, trong đó cũng có một số là tộc nhân của Diêu gia. Ánh mắt bọn chúng sáng ngời, ở bên ngoài tiếp ứng.

Nhiều tu sĩ như vậy chìm vào trong cơ thể Vọng Nguyệt khiến cho tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành xuất hiện một chút chấn động. Chấn động này rất yếu, nếu không chú ý căn bản là sẽ không phát hiện được. Mặc dù là ở trong cơ thể Vọng Nguyệt nhưng chấn động này cũng không

quá rõ ràng. Nó chỉ làm cho người ta có cảm giác áp lực từ bốn phía dường như tăng lên một chút.

Nhưng chấn động loại này cũng khiến cho Vương Lâm giờ đây đang chạy trong cơ thể Vọng Nguyệt thân mình bỗng nhiên dừng lại một chút, đình chỉ hết mọi hành động. Khóe miệng Vương Lâm lộ ra vẻ âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Có dấu hiệu thức tỉnh! Vọng Nguyệt ngủ say cũng chưa lâu, một chút kích thích thức tỉnh… Vậy giúp ngươi thức tỉnh nhanh hơn một chút đi!

Trong mắt Vương Lâm hàn quang chợt lóe lên. Hắn lao thẳng về phía trước, nhằm về hướng cốt đỉnh của Vọng Nguyệt. Nơi đó là một chỗ nhạy cảm của Vọng Nguyệt. Năm đó, khi Vương Lâm đi vào trong cơ thể Vọng Nguyệt nghĩ mọi cách không muốn làm cho nó thức tỉnh. Nhưng giờ phút này lại đến đây, hết thảy đều đã thay đổi.

Đi đươc một lúc, thần sắc Vương Lâm hơi đổi, ngẩng đầu nhìn về hướng hướng phía trước. Sát khí trong mắt hắn chợt lóe lên, trực tiếp vọt lên.

Ở trong thân thể Vọng Nguyệt, thần sắc của Diêu Vân Hải cao ngạo, thần thức tản ra, đánh đám lung tung, công kích rất mạnh về phía dưới. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một cỗ khí âm sâm phút chốc tràn ngập bốn phía. Sắc mặt Diêu Vân Hải nhất thời biến đổi, lập tức dừng lại. Mấy tên tu sĩ phía sau hắn cũng nhanh chóng đi tới.

Bỗng nhiên, khi mấy tu sĩ phía sau vừa mới đến, bùn đất bên trong nhanh chóng vỡ ra tạo nên một cái khe. Nháy mắt, không khí âm trầm dày đặc, một con Vọng Nguyệt dài hơn trăm trượng với tốc độ như thiểm điện trực tiếp vọt ra. Rất nhiều xúc tu trên thân thể nó đồng loạt vũ động, trông cực kì kinh người.

Tốc độ của con Vọng Nguyệt này quá nhanh, một cái lao tới, không đợi đám tu sĩ kịp phản ứng, một người đã bị một cái há miệng nuốt vào. Thân mình vẫy động, tu sĩ kia phảng phất bị công kích mạnh mẽ, phun ra máu tươi. Ánh mắt lộ người này lộ ra vẻ hoảng sợ, không để ý đến thân thể, nguyên thần trực tiếp lao ra chui vào trong bùn đất, chạy trối chết.

Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, gần như chỉ diễn ra trong chốc lát. Đồng tử trong hai mắt Diêu Vân Hải co lại, tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên, không chút do dự lập tức lui ra phía sau. Hai tay hắn bấm quyết, định thi triển thần thông. Nhưng vào lúc này, Vương Lâm từ trong bùn đất phía sau chui ra, lao thẳng tới Diêu Vân Hải khi mà toàn bộ tinh thần đều đang đặt vào Vọng Nguyệt trước mặt.

Song chỉ thành kiếm Vương Lâm trực tiếp điểm vào hậu tâm Diêu Vân Hải.

Lúc Diêu Vân Hải phát hiện ra thì đã quá muộn, trong mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, nguyên thần liền rời bỏ thân thể, trực tiếp theo thiên linh cái bay ra muốn bỏ chạy. Nhưng Vương Lâm đã sớm đề phòng việc này, ngay lúc nguyên thần Diêu Vân Hải xuất hiện, tay phải tràn đầy nguyên lực trực tiếp bắt lấy.

Diêu Vân Hải đang muốn phản kháng, đúng lúc này, Côn Cực Tiên phút chốc đã biến ảo ra, buộc lấy. Diêu Vân Hải hừ thảm một tiếng đã bị Vương Lâm bắt lấy. Cùng lúc đó, Vương Lâm cũng không chút lãng phí thời gian, một cước đá lên thân thể của Diêu Vân Hải, nguyên lực vô biên hướng đến trong cơ thể hắn tàn phá.

Thân thể này ầm một tiếng sụp đổ, hóa thành một một tảng máu huyết, lại có nguyên lực quanh quẩn dao động ngăn cản Vọng Nguyệt đang lao tới tấn công. Thân mình Vương Lâm mượn lực lui ra phía sau, chợt lóe lên biến mất.

Mang theo nguyên thần Diêu Vân Hải lui về phía sau, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi trực tiếp nem vào trong Tôn Hồn Phiên trong túi trữ vật. Tốc độ của hắn không có nửa điểm dừng lại, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ở phía sau, Vọng Nguyệt trăm trượng lao theo mang theo hàn khí âm trầm dày đặc. Sau khi tìm kiếm một phen, nó há to mồm ra, như hút lấy một chút khí tức còn sót lại của Vương Lâm trước đó. Xúc tu toàn thân nó lập tức gấp khúc laik, như tự quấn lấy bản thân mình. Bộ dáng này giống như đang tự hưởng thụ vậy!

Chỉ có điều một lát sau, cái mồm nó khép lại, thân mình uốn éo dung nhập vào giữa bùn đất biến mất không.

Xa xa, Vương Lâm mắt lộ ra quang mang kì dị hướng về xương đầu của Vọng Nguyệt đi tới. Một đường này, hắn cực kì cẩn thận, một khi phát hiện thấy có gì không ổn liền lập tức thay đổi phương hướng, ẩn tàng thân hình.

- Trong cơ thể Vọng Nguyệt này tuy nói nguy hiểm nhưng với hiểu biết của ta đối với nó, cẩn thận chút hắn là không việc gì. So với ở bên ngoài, thật ra nơi đây còn an toàn hơn nhiều.

Đôi mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm.

- Nếu đã thế, tại sao ta lại không trốn ở trong cơ thể Vọng Nguyệt, không ra ngoài nữa? Do đó, Diêu gia muốn giết ta nhất định đầu tiên phải đối phó với Vọng Nguyệt này.

Vương Lâm lộ ra một nụ cười lạnh như băng, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh lao thẳng về phía trước.

Vọng Nguyệt này quá lớn, ở trong cơ thể nó không thể thuấn di lại cần phải cẩn thận. Dù tốc độ Vương Lâm đã đề thăng tới mức nhanh nhất nhưng vẫn còn có chút chậm chạp.

Đang trên đường di chuyển, thần sắc Vương Lâm bỗng nhiên biến đổi, hắn không chút do dự lao sang phía bên cạnh tránh né. Ngay tại khoảnh

khắc hắn né đi, này một băng tinh màu lam giống như thiểm điện xuất hiện bên cạnh, phút chốc không ngừng xuyên qua chỗ Vương Lâm vừa đứng.

Bông tuyết kia suýt nữa đâm vào thân mình Vương Lâm, tuy nói tránh đi nhưng hắn có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở âm hàn từ bông tuyết kia truyền tớ. Bên trong hơi thở này ẩn chứa nguyên lực, theo lông tóc tiến vào trong cơ thể Vương Lâm không ngờ còn truyền đến cho hắn cảm giác cứng ngắc.

- Ngươi trốn cũng không thoát!

Một âm thanh lạnh như băng từ từ quanh quẩn. Trong một chỗ bùn đất bên ngoài Vương Lâm mười trượng, một khe hở vỡ ra. Diêu Băng Vân từ bên trong bước ra.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 832: Sự hưng phấn của Vọng Nguyệt.

Ánh mắt nàng lộ sát khí nhìn Vương Lâm chằm chằm lạnh giọng nói:

- Ngươi khát máu tàn sát những tu sĩ vô tội ở La Thiên Tây Vực. Diêu Băng Vân ta sẽ lấy mạng ngươi!

Thân mình Vương Lâm lui nhanh về phía sau, hai tay ẩn chứa nguyên lực liên tục điểm mấy cái lên thân thể, hóa giải âm hàn nguyên lực đang ăn mòn cơ thể. Cùng lúc đó, hắn lại há mồm phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí. Tinh khí này sau khi xuất hiện lập tức nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một đạo kiếm khí đâm thẳng đến người Diêu Băng Vân.

Thần sắc Diêu Băng Vân lạnh như băng không có nửa điểm cảm xúc dao động, nâng tay phải lên bấm quyết rồi điểm về phía trước. Lập tức một đạo lam quang rực rỡ chói mắt bỗng nhiên dựng lên, ngưng tụ ở đầu ngón tay phải của Diêu Băng Vân. Ánh sáng này loé lên, tất cả mọi vật ở phía trước toàn bộ đều vang lên tiếng bị đóng băng răng rắc, hình thành một mảnh băng tầng không ngừng lan tràn.

Thậm chí nguyên thần tinh khí do Vương Lâm phun ra, sau khi lao đi được mấy trượng cũng đóng băng lại.

Mắt thấy sự đóng băng kia lan tràn đến, thần sắc Vương Lâm âm trầm không chút do dự nhanh chóng lùi lại. Đối phương rất mạnh, Vương Lâm tự nhận căn bản là không thể chống cự.

Trong mắt Diêu Băng Vân sát khí chợt lóe lên, ngọc thủ ấn lên trên băng tầng một cái, không ngờ thân mình vô thanh vô tức biến mất.

- Băng độn.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, cảm thấy một cỗ nguy hiểm mãnh liệt phút chốc đã tràn ngập toàn thân. Không cần nghĩ ngợi, hắn há mồm trực tiếp phun ra Phong Tiên Ấn che ở trước người.

Khoảnh khắc khi Phong Tiên Ấn xuất hiện, bóng dáng Diêu Băng Vân từ băng tầng xuất hiện ở phía trước Vương Lâm, một ngón tay điểm ra.

Một chỉ này Diêu Băng Vân toàn lực thi triển, nháy mắt một đạo huyết sắc phù văn ngưng tụ, bỗng nhiên theo ngón tay truyền đến Phong Tiên Ấn.

- Thập Quyết Tổn Thần Ấn.

Ngọc thủ Diêu Băng Vân nâng lên, thủ quyết biến hóa. Trong phút chốc, nàng đã liên tục thi triển chín lần ấn quyết khác nhau, lập tức chín huyết sắc phù băn ngưng tụ, trong một thời gian ngắn, tất cả đều ấn lên trên Phong Tiên Ấn.

Những huyết sắc phù văn này cực kì quỷ dị, không ngờ coi như không có sự tồn tại của Phong Tiên Ấn mà trực tiếp xuyên thấu qua, phóng thẳng về hướng Vương Lâm. Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, khẽ quát:

- Phong!

Sau một chữ này, lập tức hơn mười vạn phù văn của Phong Tiên Ấn màu vàng chấn động nhanh chóng hình thành từng đạo phong ấn. Trong hơn mười vạn phù văn, có hai cái đi đầu truyền ra khí tức cường đại, không ngừng làm suy yếu Thập Quyết Tổn Thần Ấn.

Chỉ có điều, Thập Quyết Tổn Thần Ấn kia thật sự quá mạnh mẽ. Gần như trong chốc lát, liền xuyên thấu tất cả phong ấn. Mặc dù qua lần đối kháng này, “thập quyết” biến thành “tứ quyết” nhưng nó vẫn lao ra như thiểm điện, thẳng tới ngực Vương Lâm, phá vỡ thân thể lao vào, hoá thành bốn đạo hồng quang trực tiếp hướng tới nguyên thần hắn.

Hiện.

Những âm thanh bang bang vang lên trong cơ thể Vương Lâm. Sắc mặt hắn nháy mắt không còn chút huyết sắc, một ngụm máu tươi trong cổ dâng lên nhưng bị hắn áp chế lại. Ánh mắt hắn lộ ra sát khí ngập trời kéo theo phong tiên ấn mượn lực lui về phía sau.

Chỉ khoảng nửa khắc, hắn đã rời đi thật xa.

- Vẫn không chết!!!

Mắt phượng của Diêu Băng Vân lộ ra tinh quang. Tên Hứa Mộc này dưới con mắt của nàng thì cực kỳ quỷ dị. Nếu nói lúc trước ở La Thiên Tây Vực, dưới một Tổn Thần Ấn, đối phương là may mắn thoát được tử vong thì miễn cưỡng cũng có thể giải thich được. Nhưng lúc này, chính mình đem Thập Quyết Tổn Thần Ấn toàn lực thi triển, với tu vi cảnh giới Khuy Niết trung kì, không ngờ không giết được một tu sĩ mới đạt tới cảnh giới Dương Thật. Điểm này khiến ánh mắt nàng trở nên ngưng trọng.

- Người này chắc chắn là có Tiên bảo bảo vệ nguyên thần.

Diêu Băng Vân cười lạnh, một bước tới phía trước.

Phía sau, băng tầng gào thét tràn ngập bốn phía, không ngừng theo thân thể nàng tràn về hướng Vương Lâm.

Giờ phút này, trong cơ thể Vương Lâm, nguyên thần chấn động mạnh. Hắn nhìn chằm chằm Diêu Băng Vân đang nhanh chóng truy kích đến, ánh mắt lộ ra sát khí. Trong khi lui về phía sau, tay phải hắn nâng lên trực tiếp chém xuống phía dưới.

Trảm La Quyết trong phút chốc xuất hiện nhưng cũng không phải chém vào Diêu Băng Vân mà là tầng bùn đất bên cạnh. Một tiếng nổ ầm vang lên, tầng bùn đất lập tức sụp đổ.

- Vọng Nguyệt thích sự yên tĩnh, ghét nhất là tiếng nổ.

Vương Lâm biết rất rõ tập tính của Vọng Nguyệt. Giờ phút này trong khi thối lui, hắn liên tục oanh kích những tầng bùn đất bên cạnh.

Ánh mắt Diêu Băng Vân lộ ra một tia trào phúng. Nếu là ở bên ngoài nàng sẽ không đuổi kịp đối phương, dù sao đói với công phu súc địa thành thốn của Hứa Mộc nàng cũng cực kì bội phục.

Nhưng ở trong này không thể thuấn di, càng ngăn cách sức mạnh của thiên địa, nàng nghĩ muốn đuổi kịp đối phương thật sự rất dễ dàng. Giờ phút này, nhoáng lên một cái, hai chân nàng bỗng nhiên xuất hiện một vầng lam quang, tuy không phải là thuấn di nhưng bước ra một bước cũng có tốc độ của thuấn tịch, trong phút chốc trực tiếp đuổi kịp.

Nhưng tại lúc nàng đuổi tới, khoảnh khắc tay phải bấm quyết, chuẩn bị xuất thủ cũng phát hiện thần sắc Hứa Mộc rất bình tĩnh, không có nửa điểm hoảng loạn. Diêu Băng Vân kinh ngạc, nhưng giờ phút này cũng không nghĩ nhiều, trong mắt lạnh như băng trực tiếp tấn công.

Đúng lúc này, đột nhiên từ chỗ lúc trước Vương Lâm

liên tục dùng Trảm La Quyết công kích, một cỗ hàn khí không thể tưởng tượng lập tức điên cuồng tràn ngập, một con Vọng Nguyệt dài chừng

trăm trượng trực tiếp lao ra, mang theo tiếng gầm rống, lao thẳng tới Diêu Băng Vân và Vương Lâm.

- Đây là cái gì?

Diêu Băng Vân dọc theo đường đi chưa bao giờ gặp phải Vọng Nguyệt, lúc này sau khi vừa nhìn thấy cũng lập tức chấn kinh.

Bộ dáng Vọng Nguyệt dữ tợn, xúc tu toàn thân dựng thẳng lên khiến cho Diêu Băng Vân tâm thần kịch chấn.

Nhất là Vọng Nguyệt kia vọt tới tỏa ra khí tức không ngờ không hề kém hơn cảnh giới một tu sĩ Khuy Niết.

Ở khoảnh khắc Vọng Nguyệt xuất hiện, Vương Lâm thu liễm tất cả khí tức, lập tức lùi về phía sau. Hấp dẫn Vọng Nguyệt đến là biện pháp bất đắc dĩ cuối cùng của hắn, nó xuất hiện chắc chắn sẽ tạo ra biến cố, nhưng như thế này hắn mới có khả năng có một đường chạy trốn.

Vương Lâm đã sẵn sàng chuẩn bị sự truy kích của Vọng Nguyệt, dù sao công kích của nó cũng không thể đoán trước được, có thể là hướng về Diêu Băng Vân, nhưng cũng có một nửa khả năng là công kích chính mình.

Thân hình Vọng Nguyệt kia đột nhiên vặn vẹo, râu tóc dựng thẳng lên, tốc độ cực nhanh, trực tiếp tiến đến. Điều khiến cho Vương Lâm cảm thấy chua xót chính là sau khi Vọng Nguyệt này tới gần không ngờ không thèm nhìn đến Diêu Băng Vân mà là trực tiếp lao về phía mình.

Hai tay Diêu Băng Vân bấm quyết, đang định công kích, nhưng khi thấy tình huống như vậy, ánh mắt cũng chợt lóe lên, đi theo phía sau Vọng Nguyệt, hướng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không ngưng lui về phía sau. Dưới tâm niệm của hắn, Phong Tiên Ấn nhanh chóng xoay tròn trước người, hình thành lực cản, ngăn trở một người một thú kia.

Vọng Nguyệt dài trăm trượng, xúc tu toàn thân lay động, ra vẻ cực kì hưng phấn, hết sức truy kích Vương Lâm, lại há mồm to ra không ngừng cắn nuốt, lộ ra bộ dáng rất thoải mái.

Nhìn thấy cảnh tượng này khiến Vương Lâm không khỏi ngẩn ra. Đúng lúc này, sát khí trong mắt Diêu Băng Vân dày đặc, không ngờ vượt qua Vọng Nguyệt, trực tiếp lao tới trước người Vương Lâm. Tay phải nàng kết hai ngón thành kiếm chỉ, ẩn chứa lam quang dày đặc hung hăng điểm về phía hắn.

Không đợi Vương Lâm phản kháng, đột nhiên trong lúc đó Vọng Nguyệt phát ra một tiếng gầm rít phẫn nộ, xúc tu toàn thân lập tức điên cuồng kéo dài với tốc độ cực nhanh trực tiếp lao ra hướng về Diêu Băng Vân cuốn lấy.

Cảnh tượng này giống như là nó nghĩ Diêu Băng Vân đang muốn cướp đi thứ yêu thích của nó vậy. Xúc tu của Vọng Nguyệt rất nhiều, lúc này lao ra mang theo từng trận âm thanh xé gió. Thân mình nó xông thẳng đến, muốn nuốt lấy Diêu Băng Vân.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn từ bỏ việc lui lại phía sau, tay phải điểm về phía trước, Tử Mẫu Đạo Khô trên lưng bàn tay lập tức máy động biến ảo thành một thú cốt dữ tợn. Đôi mắt thú cốt này loé lên u quang, lập tức bốn phía tràn ngập sát khí.

Thần sắc Diêu Băng Vân trở nên âm trầm. Giờ phút này trước mắt nàng là Vương Lâm, phía sau lại có mãnh thú như đang phát cuồng. Nàng thật sự không hiểu, mãnh thú kia rõ ràng là muốn tấn công Hứa Mộc nhưng vì sao sau khi mình hỗ trợ thì con thú này lại quay sang tấn công mình.

Trong mắt nàng hiện lên sát khí dày đặc, một đạo quầng trắng mờ mờ xuất hiện từ dưới chân Diêu Băng Vân, va chạm với Vọng Nguyệt đúng lúc những xúc tu quấn tới cùng với thân mình dài cả trăm trượng của nó.

Diêu Băng Vân cắn răng một cái, không chút do dự hai tay bấm quyết, lập tức tại mi tâm một viên đan màu lam bay ra. Viên đan này vừa xuất hiện liền phát ra âm hàn khí. Theo thủ ấn của Diêu Băng Vân đang hướng về phía trước, phút chốc viên đan màu lam kia lập tức bạo phát ra một cỗ băng lãnh cực kỳ khủng bố.

Nháy mắt một tầng băng phong đột nhiên bay ra, lấy Diêu Băng Vân làm trung tâm điên cuồng hướng về bốn phía khuếch tán. Tốc độ khuếch tán này quá nhanh, gần như sát na, ngay cả Tử Mẫu Đạo Khô cũng bị quầng trắng mờ đóng băng.

Thậm chí hơn phân nửa số xúc tu của Vọng Nguyệt cũng bị đóng băng bên trong. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bốn phía xung quanh, từ trong bùn đất truyền ra những âm thanh gầm rít. Ngay sau đó bốn con Vọng Nguyệt trăm trượng lập tức theo khe hở trực tiếp chui ra lao thẳng đến Diêu Băng Vân.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 833: Thức tỉnh.

Sắc mặt Diêu Băng Vân lập tức tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, không chút do dự cầm lấy lam đan lập tức lui về phía sau.

Ngay tại khoảnh khắc nàng lui về phía sau, sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn đối nhân xử thế vốn quyết đoán mạnh dạn, giờ phút này hai mắt ngưng trọng, một ngụm nguyên khí từ trong cơ thể vận chuyển, trực tiếp lao ra.

Vương Lâm lấy tốc độ nhanh nhất có thể thi triển ra, song chỉ biến thành kiếm. Hô Phong thuật ẩn chứa trên đầu ngón tay bỗng nhiên hết sức lao ra, ấn về phía trước một cái.

Hô Phong!

Hắc phong hiện lên hình thành một cơn gió lốc trực tiếp hướng Diêu Băng Vân cuốn lấy. Cùng lúc đó mấy con Vọng Nguyệt kia cũng tiến đến mang theo tiếng gầm rống đem Diêu Băng Vân vây lấy ở bên trong.

Diêu Băng Vân sắc mặt tái nhợt, vô số năm qua nàng chưa từng gặp lần nguy hiểm nào như hiện tại. Nhìn thoáng qua viên đan màu lam trong tay, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng lộ ra nhưng vẫn không chút do dự bóp vỡ.

Một khắc ngay viên đan màu lam bị bóp nát một cỗ lực lượng điên cuồng theo nó bạo phát ra, lực lượng này quá mạnh mẽ hình thành một lốc xoáy đóng băng gào thét, hết thảy ở xung quanh, với tốc độ đáng sợ, mạnh mẽ đóng băng. Lực lượng này, theo những cái khe giữa bùn đất không ngừng kéo dài. Nháy mắt trong phạm vi mấy ngàn dặm, khắp mọi nơi đều là những băng tầng rất nhỏ theo những cái khe kéo dài ra.

- Băng độn!

Tay trái Diêu Băng Vân bấm quyết, thân mình nương theo băng phong lực mà băng độn đi

Trong mấy ngàn dặm, chỉ cần nơi nào có băng đều có thể băng độn được.

Khoảnh khắc bóng dáng Diêu Băng Vân biến mất, Vương Lâm đang thi triển Hô Phong thuật cũng không có nửa điểm tạm dừng. Tay phải hắn chỉ về hướng Diêu Băng Vân.

Định Thân thuật!

Thân mình Diêu Băng Vân bỗng nhiên dừng lại, nhưng gần như đồng thời nàng liền khôi phục lại bình thường rồi biến mất. Nhưng chỉ là trong nháy mắt biến mất này, hắc phong đã xuyên thấu băng tầng trực tiếp thổi tới. Một tiếng kêu đau đớn tư giữa hư vô truyền ra dần dần đi xa.

Trong mắt Vương Lâm sát khí chợt lóe lên. Khi băng tầng lan tràn đến, hắn thu Phong Tiên Ấn rồi nhanh chóng lùi về phía sau, cũng không quay đầu lại bay nhanh rời khỏi.

Không lâu sau, Vương Lâm cẩn thận né qua phía dưới theo nửa thanh xương của Vọng Nguyệt dần dần đi tới đỉnh đầu, nơi giao nhau giữa xương cốt Vọng Nguyệt và các dây thần kinh.

Sau khi đến nơi này, Vương Lâm càng thêm cẩn thận. Nơi giao nhau giữa xương cốt và các dây thần kinh của Vọng Nguyệt vốn dày đặc vào nhau nhưng năm đó, vì nguyên nhân Vương Lâm đen nửa thanh xương rút ra nên giờ đã có một khe hở, vẫn đủ để Vương Lâm chui vào.

Khe hở này ở trong Vọng Nguyệt mà nói thì chỉ là rất nhỏ nhưng đối với Vương Lâm mà nói nó cũng giống như một vực sâu. Hắn nhoáng lên, chui xuống cái khe vào bên trong. Khoảnh khắc tiến vào cái khe kia, thân mình Vương Lâm hơi ngừng lại một chút.

Bày ra ở trước mặt hắn là một mảng những sợi tơ màu đỏ như mạng nhện. Những sợi tơ màu đỏ này nhìn không thấy cuối, rậm rạp như tràn ngập toàn bộ bốn phía.

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm cẩn thận bước ra vài bước nhìn chằm chằm vào vô số sợi tơ màu đỏ phía trước, tay phải nâng lên hung hăng chém một nhát.

Toàn bộ Vọng Nguyệt biến thành tu chân tinh, ở giờ khắc này đột nhiên chấn động, mảng lớn bụi đất nâng lên tức thì ngay cả màn sương đen bên ngoài kia cũng co rụt lại mạnh mẽ.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, không hề do dự nâng tay phải lên vận chuyển Trảm La Quyết liên tục chém ra. Từng đạo tơ hồng bị chặt đứt, sụp đổ. Lay động kịch liệt từ trong cơ thể khổng lồ của Vọng Nguyệt điên cuồng truyền ra.

Vọng Nguyệt chấn động kịch liệt hơn. Màn sương đen bên ngoài tinh cầu do nó biến thành điên cuồng co rút lại, toàn bộ bị hút vào bên trong biến mất. Giờ phút này, tảng lớn bụi đất giờ theo chấn động của Vọng Nguyệt mà sụp đổ, hình thành vô số bụi bặm tản ra.

Một tiếng gầm rống dường như đến từ viễn cổ, từ trong cơ thể Vọng Nguyệt rầu rĩ truyền ra.

Thanh âm này tuy không lớn nhưng lại trực tiếp công kích vào nguyên thần. Những tu sĩ đứng bên ngoài tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành còn cảm thụ rất sâu sắc huống chi là những tu sĩ đứng mũi chịu sào vốn tiến vào trong cơ thể nó.

Trong số những tu sĩ này có tộc nhân của Diêu gia, cũng có người của các tu chân gia tộc khác. Lúc này đang ở trong cơ thể của Vọng Nguyệt, tâm thần của bọn chúng kịch chấn, một nỗi sợ hãi đến từ tâm khảm điên cuồng dâng lên.

Dường như ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu bọn chúng là lập tức rời khỏi nơi này. Bọn họ đều hướng về phía trên xông lên. Trong đó có tu sĩ cách mặt đất rất gần, lao nhanh rời khỏi nơi này. Nhưng nhát mắt, vô số xúc tu lay động trên mặt đất cũng lập tức chuyển động, mạnh mẽ quất tới.

Những xúc tu rất dài này hình thành một đạo phong toả chặt chẽ, những người muốn xông ra đều toàn bộ thất bại.

Theo một đám tu sĩ không ngừng lao ra khỏi nền đất, bên trên những xúc tu này tràn ngập sương đen, không ai có thể rời khỏi.

Những xúc tu này, dù cho bất cứ pháp bảo hay thần thông nào đều không có tác dụng, mất đi hiệu quả. Trong đó có một tu sĩ lao ra cực nhanh, bị vô số xúc tu cuốn lấy, trực tiếp ép nát thân thể. Còn nguyên thần hắn tiếp xúc với xúc tu kia thì lập tức bị hấp thu ngay.

Một màn này khiến cho tất cả tu sĩ bốn phía đều lâm vào hoảng sợ.

Bóng dáng của Diêu Băng Vân băng độn, xuất hiện ở một chỗ trong cơ thể của Vọng Nguyệt. Nàng vừa xuất hiện lập tức phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt xanh mét, như có một cỗ hắc tuyến lưu chuyển trên khuôn mặt.

- Đây là thần thông gì?!

Thân mình Diêu Băng Vân lại run lên một cái, phun tiếp một ngụm máu tươi.

Sắc mặt của nàng càng thâm hơn.

Khoảng khắc khi nàng băng độn thì bị hắc phong ập tới. Lúc ấy, thân mình của nàng cực kỳ lạnh. Với thần thông mà nàng tu luyện, căn bản không từng có cảm giác rét lạnh nhưng lúc đó cảm giác lạnh lẽo cũng cực kỳ rõ ràng.

Càng làm cho nàng hoảng sợ chính là khi hắc phong này nhập thể, rõ ràng đã bị nàng khu trừ đi không ít nhưng vẫn còn một tia, bất kể nàng làm như thế nào cũng thuỷ chung không thể xua tan được. Do đó, khiến cho cơ thể lâm vào trạng thái rét lạnh, suy yếu. Càng làm cho nàng cảm thấy kinh hãi đó là nguyên lực của bản thân không ngờ còn có dấu hiệu tiêu tan.

Sắc mặt của Diêu Băng Vân càng lúc càng thâm đen, nàng thở dài một cái, lao thẳng lên mặt đất phía trước. Nhưng khoảnh khắc khi nàng lao ra, lập tức thấy được vô số xúc tu quét ngang, giữa không trung có một tu sĩ lao lên.

Trước đó, Diêu Băng Vân nhìn thấy xúc tu này thì chỉ cảm thấy nó có chút cổ quái nhưng không để trong lòng. Nhưng lúc này nhìn lại, với sự thông minh của nàng cũng lập tức nhân ra những xúc tu này không ngờ giống như đúc với những xúc tu của mãnh thú kỳ dị công kích mình kia!

Đồng tử trong hai mắt Diêu Băng Vân co rụt lại, một cỗ hàn khí mạnh mẽ xuất hiện trong đáy lòng, dâng lên toàn thân. Da đầu nàng run lên, gần như đứng chằm chằm nhìn thẳng vào vô số xúc tu kia, sắc mặt cực

kỳ khó coi. Thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra một cỗ sợ hãi cùng cực và rất khó tin.

- Đây … những xúc tu này… Những lời của tu sĩ Bắc Vực nói quả nhiên là thực. Tinh cầu này quả có bộ dáng của mãnh thú ta đã gặp lúc trước phóng đại lên vô số lần!

Chấn động kịch liệt không ngừng tiếp diễn, cuối cùng tảng lớn đất đá bắt đầu sụp đổ, hoá thành vô số bụi bặm khoách tán ra. Một lúc sau, tiếng gầm rống từ bên trong Vọng Nguyệt càng lúc càng dữ dội.

Lúc này đây, Vương Lâm ở chỗ những sợi tơ màu đỏ không ngừng chém chặt. Mỗi khi có một sợi tơ vỡ ra, Vọng Nguyệt lại chấn động thêm một chút.

Dưới sự chặt chém lung lung, Vương Lâm dần thâm nhập sâu vào bên trong nơi tràn ngập tơ hồng này. Càng tiến vào bên trong, tơ hồng càng nhiều. Ánh mắt của Vương Lâm càng âm hàn, không ngừng thi triển Trảm La Quyết, những sợi tơ hồng liên tiếp sụp đổ.

Không lâu sau, hắn bỗng nhiên dừng lại một chút. Chỉ thấy ở phía trước có một sơi tơ hồng to đến mấy người ôm, không ngừng phập phồng. Sợi tơ hồng này to hơn rất nhiều những sợi mà hắn thấy phía trước. Trong mắt Vương Lâm loé lên hàn quang, không chút do dự lao tới, hai tay bắt lấy, không ngừng xé ra.

Một tiếng rống điên cuồng quanh quẩn khắp thân thể của Vọng Nguyệt khi Vương Lâm xé đứt sợi tơ hồng này!

Một tiếng ầm vang lên, tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành bắt đầu sụp đổ. Một cỗ khí tức tang thương nháy mắt tràn ngập cả thiên địa. Những tu sĩ ở bên ngoài trợn mắt há mồm! Tinh cầu này vỡ ra những chiếc khe thật lớn, dần dần mở ra, hoá thành một con quái vật khổng lồ!

Một tiếng rống phẫn nộ tràn ngập bốn phía, Vọng Nguyệt thức tỉnh!

Khoảnh khắc khi Vọng Nguyệt thức tỉnh, Vương Lâm thu liễm lại khí tức toàn thân, nhanh chóng ẩn thân, khoanh chân ngồi xuống ngay trong thân thể nó, cực kỳ cảnh giác.

Một tiếng rống như một cơn lốc, như vô số tiếng sấm đánh nhất tề quanh quẩn, từ trong cơ thể của Vọng Nguyệt truyền ra. Thanh âm này hình thành một mảnh âm bạo, ầm ầm khoách tán, khiến cho sắc mặt của những tu sĩ bốn phía đều đại biến, không ngừng lui về sau.

Một tiếng rống này, bất kể là tu vi của bọn họ đến cảnh giới này, trong khoảnh khắc này đều dâng lên một cỗ sợ hãi, không thể kháng cự.

Những chiếc xúc tu dài tới vạn trượng chậm rãi duỗi ra, lay động bên ngoài thân thể của Vọng Nguyệt. Cùng lúc đó, một tảng lớn nứt ra, cái đầu của Vọng Nguyệt chậm rãi xuất hiện.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 834: Viêm Lôi Tử tái hiện!

Đây, đây là cái gì?!

- Tinh cầu này quả nhiên thật sự là một con mãnh thú! Làm sao chúng ta có khả năng giết nó được!

- Con quái thú này chắc là tồn tại từ trước khi Tiên giới sụp đổ, tên Hứa Mộc cố tính dẫn chúng ta tới là muốn mượn đao giết người!

- Con quái thú này quyết không thể kháng cự, mau lui!

Từng trận kinh hô truyền ra, những tu sĩ bốn phía đã có hơn phân nửa không chút do dự nhanh chóng lùi về phía sau. Dưới con mắt của bọn chúng, con mãnh thú này cũng không chỉ là tu vi Áng Phong (?) của bước thứ hai tu đạo, căn bản là không thể kháng cự!

Giờ phút này, Vọng Nguyệt cực kỳ phẫn nộ. Đau đớn từ trong cơ thể truyền đến không nghiêm trọng lắm, chỉ có làm cho hắn thức tỉnh mà thôi. Mà chân chính khiến nó phẫn nộ chính là đang ngủ say không ngờ sớm thế đã bị quấy rầy!

Mấy chục năm đối với nó thực tế không khác gì một cái chớp mắt cả! Trong ý thức của nó, nó như chỉ mới ngủ đã bị đánh thức.

Loại cảm giác này khiến cho nó bạo nộ. Lúc này đây, mắt thấy bốn phía có vô số sinh mệnh bé nhỏ nhanh chóng thối lui, từ trong miệng nó lập tức truyền ra một tiếng gầm rống. Tiếng gầm này còn mạnh hơn trước đó vô số lần, khiến cho tinh không vỡ ra cả một tảng lớn, hình thành vô số cái khe, điên cuồng truyền ra, tràn ngập toàn bộ La Thiên Bắc Vực.

Trong đó có một số tu sĩ dưới tiếng rống này, thân thể lập tức bị chấn nát, nguyên thần cũng không thể thoát ra, lập tức sụp đổ.

Sự oán hận của Vọng Nguyệt vẫn chưa tiêu tan, chỉ mới bắt đầu mà thôi. Thân mình khẽ động về phía trước. Đúng là thân mình của nó mới chỉ khẽ động mà thôi nhưng những tu sĩ từ phía trước nhìn lại cũng chính là nhìn thấy con mãnh thú này mang theo tiếng gầm rít, đang điên cuồng đánh tới.

Tất cả những tu sĩ phía trước, đồng tử trong hai mắt đều co rút lại…

Những tu sĩ phía trước Vọng Nguyệt chỉ cảm thấy một cỗ cuồng phong ập thẳng vào mặt, sau đó là toàn thân chấn động, mất đi tri giác.

Thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt, với tốc độ kinh khủng trực tiếp đánh về phía trước. Với va chạm này, tinh không dường như cũng sụp đổ, phát ra âm thanh bang bang không dứt.

Tuyệt đại bộ phận vây bắt Vương Lâm đều có tu vi Vấn Đỉnh đại viên mãn hoặc cảnh giới Âm Hư, người có tu vi Dương Thật không nhiều lắm, còn Khuy Niết kỳ tu sĩ thì lại rất ít.

Trong số những người này, ai mà không may mắn thì bị Vọng Nguyệt đụng thẳng vào người, thân thể tan nát hoá thành một đoàn huyết nhục, còn nguyên thần cũng không thể thoát được, trực tiếp bị chấn nát.

Trong khoảng thời gian ngắn, từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, những tu sĩ bốn phía hoảng sợ, chạy trốn cực nhanh.

- Đây tuyệt không phải là thứ mà chúng ta có thể kháng cự. Vì phần thưởng của Diêu gia mà mất mạng quả không đáng!

- Thôi, tên Hứa Mộc này không ngờ có thể mượn sức của thứ này. Nhân vật bậc này quả không thể động tới, thừa dịp hắn vẫn chưa chú ý đến mình, ly khai sớm là tốt nhất!

- Lão Tổ nói đúng, đuổi giết tên Hứa Mộc này chỉ cho phép tu sĩ tu vi dưới cảnh giới Âm Hư tham dự, dù sao tên Hứa Mộc này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ…!

Trong đầu một đám tu sĩ dâng lên đủ loại ý niệm, nhanh chóng thối lui.

Thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt hơi dừng lại. Cái mồm to của nó mở rộng ra, như thể đem thân mình từ một phân thành hai. Một tiếng gầm rống bén nhọn từ trong miệng nó điên cuồng truyền ra.

Thanh âm này quá mạnh mẽ , hình thành một cỗ xuyên thấu lực khó có thể tưởng tượng được, lấy thân mình của Vọng Nguyệt làm trung tâm, điên cuồng hướng ra bên ngoài. Âm thanh bang bang bang lại như vô số tiếng sấm đánh không ngừng nổ vang khắp nơi. Dưới âm thanh này, những tu sĩ chưa kịp chạy ra xa lập tức có người nổ tung, chấn nát cả thân thể và nguyên thần!

Mang theo tiếng rống kịch liệt, thân mình của Vọng Nguyệt du động trong tinh không. Vô số xúc tu cực dài của nó trở thành pháp bảo cường đại. Thường thường, chỉ cần tu sĩ đụng phải nó, sắc mặt lập tức tái nhợt. Nếu liên tục bị đánh trúng thì nguyên thần lập tức tiêu tan mà chết!

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Thân mình hình trứng, không chút nào nhỏ hơn so với cả một tinh cầu lay động vô số xúc tu dài đến vạn

trượng. Những tu sĩ xung quanh, không quản là lùi lại bao xa nhưng cũng không có cách nào thuấn di mà đi được!

Gần như có thể nhìn ra khuôn mặt của tất cả đám tu sĩ này đều tràn ngập vẻ sợ hãi và kinh hoàng!

Đây là một tràng đồ sát, một hồi diệt tuyệt tu sĩ của Vọng Nguyệt. Theo tức giận bùng nổ, những tu sĩ xung quanh chỉ hận tốc độ của mình quá chậm. Sự hối hận vô cùng dâng lên trong lòng đám tu sĩ này!

Những tu sĩ bên trong ngũ đại chủ tinh của La Thiên Bắc Vực, lúc này đều từ tu chân tinh của mình bay ra, sắc mặt cực kỳ hoảng sợ, đều mở ra trận pháp hộ tinh, không ai dám ra ngoài tương trợ.

Âm thanh gầm rống qua đi, thân mình Vọng Nguyệt đột nhiên dừng lại. Một tiếng gầm nhẹ từ bên trong cơ thể nó truyền ra. Chỉ thấy từng đạo ô quang loé ra, vô số quái thú có hình dáng như Vọng Nguyệt với kích thước nghìn trượng, trăm trượng, mấy chục trượng lớn nhỏ từ trong miệng nó lao ra.

Với việc Vọng Nguyệt chủ thể có thể so với cả một toà tinh cầu mà nói thì dù nhỏ hơn vô số lần so với nó, trong mắt của đám tu sĩ này vẫn vô cùng khổng lồ!

Theo những Vọng Nguyệt loại nhỏ xuất hiện, tràng chém giết này đã đạt tới đỉnh!

Vô số Vọng Nguyệt hướng về tu sĩ đang lui về bốn phía tám hướng cắn nuốt.

Những tộc nhân Diêu gia bỏ chạy, ngoại trừ vài người đã đạt tới Khuy Niết kỳ mới may mắn tránh thoát, còn lại đều toàn bộ tử vong! Người của những tu chân gia tộc trong La Thiên Tinh Vực đến trợ chiến, dưới lửa giận của Vọng Nguyệt đã chết đi hơn phân nửa.

Toàn bộ tinh không đều tràn ngập một mùi máu tanh nồng đậm.

Chỉ có điều, lửa giận của Vọng Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan. Dưới sự di chuyển của thân mình khổng lồ, từng trận thanh âm ngôn ngữ phức tập từ trong miệng nó truyền ra.

Cảnh tượng này lập tức khiến cho những tu sĩ còn sống sót ở xung quanh gần như hồn bay phách lạc. Bọn bọ khó có thể tưởng tượng ra được, con mãnh thú khổng lồ này không ngờ còn có thần thông. Một khí nó thi triển thần thông thì sợ rằng hết thảy những tu sĩ xung quanh sẽ hoàn toàn bị diệt sạch. Vọng Nguyệt thức tỉnh đó là một hồi hạo kiếp!

Ở giờ khắc này, trong La Thiên Bắc Vực, cách mười vạn dặm nơi Vọng Nguyệt tàn sát, có ba người đang đứng! Bóng dáng của ba người này khá

mơ hồ. Phảng phất như tuổi của ba người này khác nhau nhiều nhưng không có ngoại lệ, đều lộ ra một cỗ khí tức đáng sợ

Viêm Lôi Tử rõ ràng ở trong ba người đó!

- Không nghĩ tới tiểu gia hoả này lại đem bọn người kia dẫn tới bên cạnh Nguyệt Thú! Tuy nhiên nếu hắn không làm thế thì cũng không khiến ta nhìn trúng!

Khoé miệng của Viêm Lôi Tử lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói.

- Hai vị đạo hữu, kế hoạch này lão phu đã sắp đặt rất nhiều năm, nhìn trúng đầu Nguyệt Thú này. Lúc này đến đây, đó là để cho các ngươi nhìn thấy thực lực của con nó!

Hiện tại đã nhìn thấy, đối với kế hoạch của lão phu còn có ý kiến gì không?

Viêm Lôi Tử thu hồi ánh mắt, cười nói.

- Viêm Lôi Tử, kế hoạch của ngươi rất điên cuồng!

Một người đàn ông trung niên mặc hắc bào bên cạnh Viêm Lôi Tử, trên ngực có đồ án âm dương cau mày, bình tĩnh nói.

- Nhưng Hướng mỗ thật ra cảm thấy kế hoạch này tuy có điên cuồng, nhưng khi thành công lại có thể có thêm một thành chiến thắng!

Người còn lại trong ba người là một lão già mặc hồng bào. Người này thoạt nhìn từ mi thiện mục nhưng trong mắt lại hiện lên hàn quang, cũng làm cho người ta biết lão già này không phải là người lương thiện gì!

Người đàn ông trung niên mặc hắc bào hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói gì nữa!

- Đúng là điên cuồng! Nhưng lấy tu sĩ của La Thiên Tinh Vực, muốn khai chiến với Liên Minh Tinh Vực, nếu không đủ thực lực thì căn bản là không có chút phần thắng nào!

Tu sĩ của La Thiên Tinh Vực, những người trải qua sinh tử kiếp nạn quá ít. Đây là điểm hạn chế của việc tu luyện trong gia tộc. Ngược lại Liên Minh Tinh Vực, mặc dù là thầy trò trong cùng môn phái nhưng thường xuyên lục đục, hơi vô ý sẽ bị tính kế mà bỏ mình. Một đám sinh tồn trong hoàn cảnh như thế, đều là cáo già, hung ác, quyết đoán! Điểm này, các ngươi nhìn tên Hứa Mộc này, hẳn là so với lão phu còn rõ ràng hơn!

Nam tử mặc hắc bào lộ vẻ trầm tư. Còn lão già mặc hồng bào bên cạnh hắn lại khẽ mỉm cười, nói:

- Tên Hứa Mộc này quả không tồi, rất thích hợp trở thành người của Đông Lâm Tinh ta!

- Lần này chúng ta cần một trăm lẻ tám tiên, đều phải là những kẻ sát phạt quyết đoán! Lấy bọn họ tiên phong mới khiến cho tất cả tu sĩ của La Thiên Tinh Vực tiến hành một hồi huyết tẩy!

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử bắn ra tinh quang, cười nói.

- Như vậy xem ra vẫn là lão già Huyết Thần Tử quyết đoán. Vì khiến cho tộc nhân thích ứng với trận chiến với Liên Minh Tinh Vực mà không ngờ không tiếc kiện bảo bối kia, đổi lấy một lần huyết tẩy cho tộc nhân của gia tộc!

Lão già hồng bào nghe vậy mỉm cười.

- Huyết Thần Tử chẳng qua là muốn trong trận chiến với Liên Minh Tinh Vực đạt được càng nhiều chỗ tốt mà thôi! Mặc dù là ta, cũng không nghĩ tới lão lại quyết đoán như thế! Kiện pháp bảo kia chỉ còn có tác dụng một lần, không nghĩ tới còn không lưu lại cho chính mình…

Viêm Lôi Tử lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng bên trong cũng loé ra một tia bội phục!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 835: Khí tức Bì giáp.

- Chúng ta tra ra, tên Hứa Mộc này chính là đến từ Liên Minh Tinh Vực. Viêm Lôi Tử, ngươi sao lại coi trọng người này như thế? Ngươi không sợ khi hắn về tới Liên Minh Tinh Vực thì sẽ phản lại hay sao? !

Người đàn ông trung niên mặc hắc bào vốn vẫn không nói gì, lúc này lạnh lùng nói.

Hàn quang trong mắt của Viêm Lôi Tử chợt loé lên, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên rồi nói:

- Công Tôn đạo hữu, lão phu cũng đến từ Liên Minh Tinh Vực, ngươi chẳng lẽ không sợ ta sau khi tiến hành lần đại chiến này lại ở Liên Minh Tinh Vực phản bội hay sao?

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn Viêm Lôi Tử một cái rồi thu hồi ánh mắt, không nói gì tới việc này nữa !

Đáy lòng Viêm Lôi Tử hừ lạnh, thầm nhủ:

- Lai lịch của tên Hứa Mộc này lão phu rõ như lòng bàn tay. Người này bị đuổi giết tới đây, hoàn toàn giống như tình cảnh của ta năm đó. Nhân vật như thế, với tính tình này thì khả năng phản loạn sẽ không lớn ! Dù thật sự phản loạn, lão phu trực tiếp tiêu giệt ! Không đợi ngươi chỉ tay năm ngón ! Thượng cổ tu chân gia tộc, lão phu cũng không để trong mắt !

- Thôi nếu Viêm Lôi Tử đạo hữu đã nắm chắc thì việc này cũng không cần đề cập tới nữa. Lúc này con Nguyệt Thú này đã như thế, chúng ta cũng nên ra tay. Dù sao nếu quá nhiều người chết thì La Thiên Tinh Vực ta cũng bị tổn thất ! Chỉ có điều, con Nguyệt Thú này chúng ta cần cân nhắc một chút phải sử dụng như thế nào? !

Ánh mắt của lão già mặc hồng bào nhìn về hư không phía trước, dường như có thể trực tiếp nhìn đến mười vạn dặm ở ngoài !

- Việc này cũng không khó, chúng ta liên thủ, lại còn có mấy lão quái kia nữa. Chờ khi thông đạo mở ra, nhất định đem con Nguyệt Thú này đuổi tới Liên Minh Tinh Vực. Đến lúc đó…

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ điên cuồng, thân mình nhoáng lên, biến mất tại chỗ. Còn hai người kia cũng đồng dạng loé lên một cái rồi biến mất.

Vọng Nguyệt mặc sức phát tiết lửa giận của mình, Dưới vô số xúc tu quét ngang, một đám tu sĩ lại bị tiêu diệt. Dưới âm thanh gầm rống dữ dội lại khiến cho một đám tu sĩ tâm thần kịch chấn không thể thuấn di !

Dù là những tu sĩ này nhanh chóng chạy trốn nhưng với tốc độ của Vọng Nguyệt cũng có thể đuổi kịp.

Nhất là đám Vọng Nguyệt có kích thước nhỏ hơn kia, lại khiến cho đám tu sĩ ở bốn phía lâm vào tuyệt vọng !

Mùi máu tanh tràn ngập ! Thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt chậm rãi di động. Nhưng lúc này đây, nháy mắt trên đầu Vọng Nguyệt trống rỗng xuất hiện một đồ án bát giác huyết sắc.

Đồ án bát giác này tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, lập tức tạo ra vô số sóng gợn. Trong phạm vi song gợn này, người nào tiếp xúc thì trong lòng đều dâng lên một cỗ cảm giác không thể chống cự được !

Bên trên đồ án bát giác này có đứng một người, chính là lão già mặc hồng bào họ Hướng kia. Lúc này đây thần sắc của lão ngưng trọng, thân mình lão theo trận pháp hạ xuống. Sóng gợn do trận pháp tản ra lập tức

vây quanh lấy thân mình không lồ của Vọng Nguyệt, hình thành một lao địa !

- Các ngươi nhanh một chút, ta ngăn cản không được lâu đâu !

Lão già mặc hồng bào quát lớn !

Vọng Nguyệt, dưới trận pháp bát giác này, sự phẫn nộ phút chốc đã dâng tới đỉnh điểm. Những âm thanh gầm rống không ngừng vang lên, thân mình khổng lồ của không ngừng đứng lên !

Cùng lúc đó, bên ngoài Vọng Nguyệt, bóng dáng của Viêm Lôi Tử từ hư không bước ra, tay áo lão vung lên, lập tức đại lượng tu sĩ dung nhập vào thiên địa, bị cuốn vào trong tinh không biến mất.

Bên kia, người trung niên mặc hắc bào cũng xuất hiện, tay phải bấm pháp quyết, lập tức trước người xuất hiện một cơn lốc xoáy khổng lồ. Lốc xoáy này như một tia chớp, hễ tu sĩ nào động tới liền dung nhập vào thiên địa biến mất.

Tốc độ của Viêm Lôi Tử và người trung niên hắc bào đều cực nhanh, khoảnh khắc khi lão già mặc hồng bào vây trụ Vọng Nguyệt, đã đem hết thảy tu sĩ bốn phía tiến vào trong thiên địa.

Trong đó, nếu gặp tộc nhân của Diêu gia, Viêm Lôi Tử hàn quang sẽ chợt loé lên, cố ý gia tăng thêm một chút lực đạo, khiến cho những tộc nhân này đều trọng thương, phun ra máu tươi rồi mới dung nhập vào trong thiên địa biến mất.

Vọng Nguyệt giận dữ !

Phong ấn bát giác này tuy chỉ vây khốn con Vọng Nguyệt khổng lồ kia nhưng những con Vọng Nguyệt thể tích nhỏ hơn lại cũng rơi vào tình huống tương tự, bên ngoài thân thể đều có phong ấn bát giác, khiến chúng tạm thời không thể di động được.

Lửa giận bốc lên toàn thân của Vọng Nguyệt. Nó không nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi không bị người ta vây khốn. Nó rống lên giận dữ, điên cuồng oanh kích về bốn phía. Mỗi lần va chạm đều sinh ra lực phản chấn rất lớn với những đạo phong ấn bát giác này.

Thanh âm ầm ầm vang lên, lửa giận của Vọng Nguyệt càng cao. Trên đầu của Vọng Nguyệt, ở vị trí trên cái miệng khổng lồ của nó xuất hiện hai cái khe. Hai cái khe này chính là đôi mắt của nó.

Ánh mắt của nó rất u ám, bên trong như có sương khói lượn lờ nhưng đã xuất hiện một cỗ điên cuồng. Từng đợt âm thanh mơ hồ từ trong miệng Vọng Nguyệt truyền ra. Trong khoảng thời gian ngắn, trước người nó có vô số tinh điểm từ trong hư không loé lên, hình thành một ngón tay thô ráp cực kỳ khổng lồ.

Sự giận dữ của Vọng Nguyệt như một chỉ của Cổ Thần !

- Nhanh !

Lão già mặc hồng bào không chút nghĩ ngợi, hai tay đồng thời ấn xuống trận pháp, càng có vẻ ngưng trọng, quát lớn ! Thanh âm này hết sức truyền ra, quần áo toàn thân lão bay hết cả lên, tóc trên đầu cũng tự phiêu tán. Trong cơ thể nguyên lực khổng lồ vận chuyển, như xuất hiện một cơn phong bạo.

Bên dưới phong ấn, ngón tay biến ảo ra trước người Vọng Nguyệt khiến cho lão già mặc hồng bào kịch chấn !

Theo tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt, Cổ Thần chỉ chậm rãi điểm về phong ấn bát giác !

Sau khi tiếp xúc với phong ấn, phong ấn lập tức sụp đổ, vang ầm lên một tiếng, hoá thành vô số mảnh vỡ văng ra. Sắc mặt của lão già mặc hồng bào lập tức tái nhợt, thân mình nhanh chóng theo mảnh vỡ lui lại, nhoáng cái tiến thẳng về phía Viêm Lôi Tử và người đàn ông hắc bào.

Lúc này, hai người kia dĩ nhiên đã đem những tu sĩ xung quanh thoát đi.

Viêm Lôi Tử nhìn chằm chằm vào Vọng Nguyệt, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn, cười nói:

- Một con Nguyệt Thú rất được ! Nếu đem ngươi đến Liên Minh Tinh Vực thì chắc chắn sẽ khiến cho Huyền Trọng Tử ăn được một phen chấn kinh !

Trong tiếng gầm nhẹ, Cổ Thần chỉ trước người nó lại điểm ra, mạnh mẽ hướng về phía ba người Viêm Lôi Tử !

Cảnh tượng này phảng phất như có một Cổ Thần chân chính giáng lâm, nâng ngón tay lên điểm về phía trước !

- Hai vị đạo hữu, một kích cường đại nhất của Nguyệt Thú chúng ta không thể chống cự, trừ khi bản thế đến đây thì còn có thể chu toàn. Hiện tại mục đích cũng đã đạt được, hay là tự mình cảm thụ một chút uy lực của Nguyệt Thú !?

Trong tiếng cười lớn, Viêm Lôi Tử bước tới một bước, trực tiếp nhằm vào Cổ Thần chỉ !

Nháy mắt khi lao ra, toàn thân Viêm Lôi Tử loé lên ánh lửa. Đảo mắt, một cỗ hoả diễm kinh thiên từ trong cơ thể toát ra, đem toàn bộ thân thể của hắn khoá lại bên trong.

Vọng Nguyệt điểm ra, hướng về phía Viêm Lôi Tử. Ngay lập tức, Viêm Lôi Tử gầm nhẹ một tiếng, hai tay bóp quyết ấn về phía trước, hoả viêm toàn thân điên cuồng ngưng tụ phía trước, hoá thành một con viêm long nghênh đón Cổ Thần chỉ !

Viêm long này là toàn bộ thực lực của Viêm Lôi Tử lúc này. Theo viêm long lao ra, thân thể của Viêm Lôi Tử cũng biến mất, coi như cả nguyên thần cũng không tồn tại, chỉ có một viêm long này va chạm ầm ầm với Cổ Thần chỉ.

Một tiếng ầm vang vọng khắp đất trời, truyền tới hơn phân nửa La Thiên Bắc Vực. Viêm long sụp đổ, hoá thành một ngọn lửa vô tận, cuốn lấy Cổ Thần chỉ, bốc cháy phừng phực.

Trong mắt lão già mặc hồng bào lộ ra quang mang kỳ dị, trong tiếng cười vang cũng bước ra một bước, tay phải bóp quyết đặt lên mi tâm. Phút chốc cả người lão liền hoá thành một thanh kiếm màu hồng, khi Cổ Thần chỉ bị ngọn lửa quấn lấy cũng đồng thời trực tiếp đâm ra.

Người đàn ông trung niên mặc hắc bào đồng dạng cũng lộ ra vẻ quyết đoan, thầm nhủ khối thân thể phân thân này không cần cũng được nhưng một chiêu công kích mạnh nhất của Nguyệt Thú cần phải thể nghiệm một chút, biết đâu lại có thu hoạch !

Tu vi tới trình độ như hắn bây giờ mà muốn tiến thêm một chút cũng cực kỳ khó khăn. Nguyệt Thú lúc này, dưới con mắt của hắn chính là một cơ hội hiếm có dành cho hắn.

Lao người lên, trung niên mặc hắc bào này hai tay bấm quyết, cả người lao ra hoá thành một con hắc ưng. Hắc ưng này tuy chỉ là hư ảnh nhưng lộ ra một cỗ khí tức cực kỳ tang thương, xông thẳng tới Cổ Thần chỉ.

Toàn bộ La Thiên Bắc Vực, tại thời khắc này vang lên một tiếng nổ lớn không thể tưởng tượng được, phảng phất như La Thiên Bắc Vực đang sụp đổ vậy. Tất cả tu sĩ trên các tu chân tinh đều cảm nhận được một cỗ âm thanh thần niệm khiến cho bọn họ phải rung động !

Viêm long, băng !

Hồng kiếm, toái !

Hắc ưng, tiêu !

Cổ Thần chỉ chỉ hơi ảm đạm nhưng không có thương tổn gì, dưới âm thanh gào rít của Vọng Nguyệt, Cổ Thần chỉ còn quét ngang một vòng xung quanh, cuối cùng mới hoá thành tinh quang dung nhập vào trong thân thể nó.

Hai mắt của nó lộ ra vẻ lạnh như băng, há mồm to ra, lập tức vô số Vọng Nguyệt nhỏ hơn toàn bộ chui vào trong miệng biến mất ! Vọng Nguyệt khổng lồ chậm rãi di chuyển về phía trước, vô số xúc tu lay động. Nó dần dần biến mất ở trong tinh không. Lúc này đây, ở trong Lôi Tiên

Điện, trong một căn mật thất có ba người đang khoanh chân ngồi đó. Dưới thân ba người này là một viễn cổ trận pháp. Chỗ ba người ngồi chính là ba phương vị mấu chốt của trận pháp này !

Trong ba người này, một người chính là Viêm Lôi Tử. Lúc này đây, Viêm Lôi Tử bỗng nhiên mở hai mắt ra, lộ vẻ trầm ngâm. Cùng lúc đó, hai người kia cũng lần lượt mở to mắt. Hai người này chính là lão già mặc hồng bào họ Hướng và người đàn ông trung niên mặc hắc bào.

- Rất mạnh !

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.

- Nguyệt Thú này quả đúng như ghi chép trong gia tộc của lão phu, không thể dễ dàng trêu chọc !

Lão già mặc hồng bào họ Hướng chậm rãi nói.

- Nếu như thế thì kế tiếp chúng ta sẽ tập hợp nhiều người, triển khai kế hoạch bắt giữ Vọng Nguyệt này !

Trong ánh mắt của Viêm Lôi Tử lộ ra một tia điên cuồng, bình tĩnh nói.

Trên Yến Cầu đỏ như máu của La Thiên Đông Vực, bên trong Từ đường của Diêu gia, những lệnh bài phía sau Huyết Thần Tử vang lên những tiếng bang bang, có tới hơn mười khối vỡ vụn, hoá thành bạch khí vị tay áo của Huyết Thần Tử vung lên thu lại.

Ánh mắt của lão âm trầm, ngẩng đầu nhìn về không trung, lẩm bẩm:

- Không hổ là người đến từ Liên Minh Tinh Vực, so với những tộc nhân thế hệ thứ ba của Diêu gia ta rõ ràng là sát phạt dứt khoát, tính cách cương quyết, làm việc quyết đoán !

Trầm mặc hồi lâu, tay phải của Huyết Thần Tử chụp một cái vào hư không, lập tức một đạo hồng quang ngưng tụ, hoá thành một chiếc ngọc giản huyết sắc trong tay lão.

- Phái ra tộc nhân đời thứ hai Diêu Vân, đi La Thiên Bắc Vực giết Hứa Mộc !

Sau khi lưu lại một đạo thần niệm, ngọc giản biến mất ở phía trước Huyết Thần Tử, hoá thành một mảnh huyết quang tiêu tán.

Ở trong La Thiên Tinh Vực, cái tên Ma Đạo Tử Hứa Mộc, sau khi trải qua thảm kịch ở La Thiên Bắc Vực, triệt để bị tất cả các tu sĩ biết đến ! Dưới sự đuổi giết của tộc nhân Diêu gia và vô số tu sĩ khác, hắn chẳng

những không chết mà còn khéo léo mượn sức của mãnh thú khổng lồ kia, tiến hành một hồi phản kích đáng sợ !

Khiến cho tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều bỏ mạng, lại kinh sợ toàn bộ La Thiên Tinh Vực, cũng không có tu chân gia tộc nào lại tham dự vào chuyện giữa người này và Diêu gia nữa !

Tất cả những tu sĩ còn sống sót sau trận chiến với Vọng Nguyệt truyền ra tin tức, như một cơn phong bạo lan tràn khắp toàn bộ La Thiên Tinh Vực. Ma Đạo Tử Hứa Mộc, không đến vạn bất đắc dĩ quyết không thể trêu chọc !

Người này cực kỳ điên cuồng, chẳng những thực lực bản thân rất cường đại, lại khát máu như ma. Không nói tới việc giết hại những tu sĩ cảnh giới thấp hơn, mà còn thức tỉnh mãnh thú khổng lồ kia, tạo thành một trường hạo kiếp !

Một tu sĩ như thế, hung danh thậm chí có thể so sánh được với Đông Lâm Tinh. Do đó, cũng không ai trong đầu còn ý niệm tham dự vào chuyện này nữa. Đồng dạng đủ loại tin đồn có liên quan đến Hứa Mộc ở Lôi chi Tiên giới năm đó cũng một lần nữa được nhắc đến, được tất cả các tu sĩ ghi tạc trong lòng !

Danh khí của Ma Đạo Tử ở trong La Thiên Tinh Vực vượt quá sức tưởng tưởng như thế Vương Lâm cũng không biết. Lúc này đây, vẻ mặt của hắn âm trầm, không ngừng cẩn thận chạy trốn ở bên trong cơ thể của Vọng Nguyệt !

Phía sau hắn có vô số Vọng Nguyệt nhỏ không ngừng đuổi theo. Những Vọng Nguyệt này toàn bộ đều khép xúc tu lại, dường như cực kỳ hưng phấn. Trong khi không ngừng truy kích, há miệng, từng ngụm từng ngụm cắn nuốt khí tức của Vương Lâm còn sót lại khi chuyển động.

Vương Lâm cau mày, không ngừng lao tới phía trước. Hắn đã sớm có cảm giác không ổn. Lần này tiến vào trong cơ thể của Vọng Nguyệt hoàn toàn khác biệt so với những lần trước. Những tên Vọng Nguyệt nhỏ bé này sau khi thấy mình, cả đám đều tỏ ra cực kỳ hưng phấn. Khi Diêu Băng Vân công kích mình không ngờ lại còn ra tay tương trợ !

Cảnh tượng này khiến Vương Lâm không khỏi trầm ngâm.

- Nhất định nguyên nhân chính là Cổ Thần bì giáp !

Ánh mắt của Vương Lâm chợt loé lên, tâm niệm khẽ chuyển, nguyên thần thoát ly khỏi bì giáp, biến ảo ra trên tay hắn, lập tức bị thu vào trong túi trữ vật !

Làm xong, thân mình hắn lại nhoáng lên một cái, nhanh chóng thay đổi phương hướng lao đi.

Những con Vọng Nguyệt truy kích phía sau hắn, cả đám trở nên nóng nảy, phảng phất như vật yêu thích của mình đã bị người ta lấy đi mất,

điều trở nên phẫn nộ gào rít. Chúng tản ra, dung nhập vào xung quanh, không ngừng tìm kiếm.

Vương Lâm thở phào một hơi, trong cơ thể Vọng Nguyệt không ngừng cẩn thận bỏ chạy, vừa không ngừng tìm kiếm chỗ của Tham Lang Đại Trác lúc trước. Đại đỉnh này khiến cho hắn vốn bình tĩnh cũng phải động tâm.

Nhưng lúc này bỗng nhiên một sự chấn động từ bốn phương tám hướng trong cơ thể tán phát ra. Chấn động này sinh ra sóng gợn quét ngang ra, lập tức liền tới gần chỗ Vương Lâm.

Vương Lâm biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau với ý định né tránh sóng gợn này. Nhưng lúc này từ phía sau hắn cũng có sóng gợn xuất hiện. Sóng gợn này quá nhanh, lập tức xuyên thấu qua thân thể của Vương Lâm.

Trong phút chốc, sóng gợn này tiêu tan, dường như đó là một thần thông của Vọng Nguyệt để tìm kiếm dịt vật trong cơ thể vật, khiến cho lúc này đây Vọng Nguyệt đã tìm ra chỗ của Vương Lâm.

Một tiếng gầm rống trầm thấp vang lên trong cơ thể Vọng Nguyệt, chính là thần thông chấn nát nguyên thần. Tiếng gầm rống này lúc bắt đầu còn mỏng manh nhưng trong thời gian ngắn cũng ngày càng kịch liệt, cuối cùng gần như hoá thành vô số tiếng sấm đanh ầm ầ bên tai, điên cuồng vang vọng.

Âm thanh kịch liệt quanh quẩn, sắc mặt của Vương Lâm lập tức tái nhợt. Nguyên thần truyền ra cảm giác đau đớn như đang bị xé nát. Trước đó hắn có Cổ Thần bì giáp thủ hộ nên loại cảm giác này cũng không rõ ràng nhưng sự đau đớn lúc này cũng khiến thất khiếu phải chảy máu.

Trong cơn nguy hiểm,Vương Lâm cười khổ, thầm than một tiếng, vỗ túi trữ vật, lập tức Cổ Thần bì giáp lại xuất hiện, bao phủ lấy nguyên thần. Trong chốc lát, nó như một vách ngăn giữa hai thế giới. Âm thanh ầm ầm tuy mạnh nhưng khi truyền tới nguyên thần cũng giảm bớt rất nhiều khiến cho Vương Lâm có thể chịu đựng được !

Chỉ có điều, khí tức do Cổ Thần bì giáp truyền ra cũng khiến cho đám Vọng Nguyệt nhỏ con trong cơ thể Vọng Nguyệt khổng lồ này vốn đang nóng nảy lập tức co hết xúc tu lại, điên cuồng vọt tới chỗ Vương Lâm.

Da đầu Vương Lâm run lên, lúc này đây lâm vào thế tiến thoái lưỡng nam. Gỡ bì giáp xuống thì tại tiếng gầm rống dữ dội kia, nguyên thần sẽ lập tức tan nát, nếu mặc vào thì lại đưa tới vô số Vọng Nguyệt loại nhỏ.

Than thầm, thần sắc của Vương Lâm hơi đổi, một cỗ khí tức âm hàn khoảnh khắc bao phủ bốn phía. Phía trước mặt hắn đột nhiên vỡ ra một cái khe hở, một con Vọng Nguyệt có kích thước vài chục trượng như đang reo vui lao thẳng tới chỗ Vương Lâm. Nhìn cái mồm há to của nó, Vương Lâm xem ra nó tuyệt không chỉ đơn giản là hấp thu khí tức của bì giáp.

Vương Lâm đã tu đạo ngàn năm, tất nhiên sẽ không có cảm giác tự an ủi mình. Hắn không cho rằng bởi vì Cổ Thần bì giáp mà nhận ra được mình.

Vẻ mặt của Vương Lâm ngưng trọng. Hàn quang trong mắt loé lên, thân mình nhanh chóng lui về sau. Con Vọng Nguyệt kia vọt tới, cái miệng há to của nó không ngừng cắn nuốt khí tức của Cổ Thần bì giáp đang không ngừng từ trong cơ thể Vương Lâm tràn ra.

Khí tức này không một tu sĩ nào có thể cảm giác được, dù là mãnh thú truyền thừa từ thời thượng cổ này cũng không thể nhận ra. Thứ này, ngoại trừ một số sinh linh có hạn thì cũng chỉ có Vọng Nguyệt mới cực kỳ mãn cảm với khí tức của Cổ Thần.

Hàn quang trong mắt của Vương Lâm ngày càng đậm. Con Vọng Nguyệt trước mắt này sợ rằng cắn nuốt khí tức của bì giáp đồng thời cũng muốn cắn nuốt chính mình.

Ngay tại khi Vương Lâm hết sức lui về phía sau, đột nhiên một cỗ âm hàn khí còn nồng đậm hơn bao phủ bốn phía. Sắc mặt của Vương Lâm càng âm trầm, cũng không quay đầu lại mà lập tức thay đổi phương hướng.

Trong một chỗ bùn đất phía trước, lại vỡ ra một khe hở, một con Vọng Nguyệt cai cả trăm trượng gầm rống lao ra. Toàn thân con Vọng Nguyệt này có vô số xúc tu quấn quanh, há rộng cái mồm ra, cực kỳ hưng phấn.

Không ngờ còn có một tảng lớn nước miếng từ trong miệng chạy ra, nhắm thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm lại thay đổi phương hướng. Nháy mắt xung quanh hắn lại truyền ra những âm thanh răng rắc, chỉ thấy hơn mười cái khe xuất hiện, nhiều con Vọng Nguyệt lớn bé toàn bộ lao ra, xông thẳng về phía Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ bình tĩnh, lui về phía sau, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, hướng mạnh ra bên ngoài hình thành một cỗ lốc xoáy. Một tiếng ầm vang lên khiến cho thân mình của hắn lui về phía sau càng nhanh hơn.

Phía sau hắn có rất nhiều Vọng Nguyệt đang truy kích. Những con Vọng Nguyệt này đều lộ vẻ hưng phấn. Chẳng qua ở chỗ trong sự hưng phấn này lại có thêm một cỗ lành lạnh khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Chúng nó muốn cắn nuốt khí tức của bì giáp, càng muốn trực tiếp nuốt Vương Lâm vào bụng. Như thế thì chúng có thể vĩnh viễn có được khí tức khiến chúng hưng phấn kia.

Bị nhiều Vọng Nguyệt như vậy truy kích, da đầu của Vương Lâm cũng phải run lên. Khi đang cấp tốc chạy trốn, thần sắc của hắn đại biến, lộ ra vẻ cười thảm. Chỉ thấy từ trong bùn đất phía trước nháy mắt đã có hơn trăm khe nứt xuất hiện, nhiều con Vọng Nguyệt điên cuồng lao ra. Gần như chỉ trong nháy mắt, tính cả những con đã truy đuổi Vương Lâm từ trước đã hợp thành một vòng vây rậm rạp, vây lấy Vương Lâm vào giữa.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 836: Bí mật của Vọng Nguyệt !

Ngay lúc đó, đám Vọng Nguyệt này nhất nhất lao tới. Vương Lâm cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn. Bỗng nhiên một tiếng gầm rít mãnh liệt từ trong cơ thể con Vọng Nguyệt khổng lồ hướng ra.

Âm thanh gầm rống này quanh quẩn khắp nơi. Vô số những con Vọng Nguyệt vốn đang chuẩn bị lao tới cắn nuốt đều lập tức vây quanh lấy Vương Lâm. Sau đó ở một phương hướng, đám Vọng Nguyệt tránh ra, hình thành một thông đạo.

Ánh mắt Vương Lâm nhíu lại. Bỗng nhiên một trận răng rắc nhanh chóng vang lên, chỉ thấy một con Vọng Nguyệt thật lớn chừng vạn trượng trực tiếp theo thông đạo lao ra. Tốc độ của nó cực nhanh, trên người lại truyền ra một cỗ khí thế không kém chút gì với Huyết Tổ. Nháy mắt này, Vương Lâm thần sắc đại biến !

Khi con Vọng Nguyệt kia vọt tới, lấy tốc độ nhanh đến khó tin, trực tiếp cắn ra một ngụm, cả người Vương Lâm bị nuốt vào miệng hắn. Sau đó

nó lập tức co rút lại, chui vào trong bùn đất, đi thẳng về phía xa xa.

Ở phía sau, toàn bộ số Vọng Nguyệt hiện có đều nhất tề chạy theo nó.

Con Vọng Nguyệt vạn trượng kia thân mình biến thành màu xám, trong khi chạy đi ánh mắt lộ ra vẻ vô tình. Nhất là trong cơ thể Vọng Nguyệt mẹ khổng lồ này lại như cá gặp nước. Nó ngang dọc không dừng, chỉ với thời gian nửa nén hương đã đi tới một chỗ rất kỳ dị.

Nơi này không có bùn đất chỉ có một lốc xoáy thật lớn, chậm rãi xoay tròn. Mỗi một vòng xoay đều tản mát ra từng trận khí âm hàn, dung nhập vào bốn phía.

Giờ phút này nếu Vương Lâm có thể nhìn thấy lốc xoáy này thì chắc chắn sau khi nghĩ kỹ sẽ nhận ra đây chính là não bộ của Vọng Nguyệt. Cũng chính là nơi con Vọng Nguyệt này sinh sống !

Sau khi đi tới nơi này, con Vọng Nguyệt vạn trượng đột nhiên há mồm to ra, phun một cái. Thân mình Vương Lâm bị một cỗ lực đẩy mạnh mẽ đẩy ra, căn bản không có chút lực phản kháng nào, dung nhập vào trong lốc xoáy, biến mất !

Còn đám Vọng Nguyệt bên ngoài đều nằm sấp bên ngoài, không chút cử động.

Bên trong lốc xoáy, sau khi Vương Lâm tiến vào nơi này, ánh mắt chợt loé lên. Trước đó, sau khi hắn bị con Vọng Nguyệt vạn trượng nuốt vào thì trong cơ thể nó truyền ra một cỗ khí tức kì dị. Khí tức này nháy mắt tiến vào trong cơ thể Vương Lâm khiến cho nguyên lực của hắn lập tức đình chỉ vận chuyển, coi như cách ly với thân thể vậy. Lúc này Vương Lâm từ một tu sĩ đã hoàn toàn biến thành phàm nhân.

Cảnh tượng này khiến cho tâm thần Vương Lâm kịch chấn, nhưng ngay lập tức hắn thấy được nguyên thần trên Cổ Thần bì giáp truyền ra một cỗ lực hút, hấp thu khí tức kỳ dị trong cơ thể kia.

Do đó, nguyên lực trong cơ thể hắn lại khôi phục vận chuyển.

Lúc này bị phun ra tiến vào trong lốc xoáy, đợi cho hắn nhìn rõ xung quanh cũng khiến hắn hít sâu một hơi, trên mặt cũng phải động dung.

Đây là một không gian hẹp và dài, vô số xúc tu từ trong hư không kéo dài ra, chậm rãi chuyển động. Phía trước Vương Lâm có một cái đại đỉnh bị vô số xúc tu quấn quanh, dường như đang hấp thu khí tức bên trong, truyền vào trong hư vô.

Đỉnh này chính là vật của Tham Lang !

Đỉnh này khiến cho Vương Lâm phải hít một hơi thật sâu, khiến cho hắn động dung chính là một cái xúc tu đang không ngừng mấp máy và một

đám người đang bị nó quấn quanh.

Toàn bộ những người này đều trần truồng, thân mình gầy gò. Trong đó có nam có nữ, có già có trẻ, số lượng rất nhiều. Gần như trên mỗi một cái xúc tu đều có một người.

Những người này hai mắt đều nhắm nghiền, toàn bộ sức sống đều đã tiêu tan, giống như là những tử thi. Những xúc tu quấn lấy họ hiển nhiên là đang không ngừng hấp thu sức sống của bọn họ.

Những người này Vương Lâm không biết một ai ! Nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được những người này không phải đều là tu sĩ, mà còn có cả phàm nhân nữa !

Tỷ như cách đó không xa, người thoạt nhìn chỉ là một cậu bé sáu bảy tuổi. Dù nhìn hắn lúc này toàn thân nhăn nheo như người tàn tật nhưng từ thân mình còn nhỏ của nó chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra nó chỉ là một đứa trẻ !

Giờ phút này, nó toàn thân da bọc xương, không có nửa điểm dấu hiệu còn có sinh mạng, còn lưu lại một biểu tình cực kỳ thống khổng và tuyệt vọng.

Một cỗ hàn khí mạnh mẽ xuất hiện trong lòng Vương Lâm, lập tức lan ra toàn thân.

Ánh mắt hắn nhìn sâu vào trong. Nơi đó mênh mông vô tận. Vương Lâm có thể tưởng tượng được phía trước nhất định còn có nhiều xúc tu hơn nữa, do đó trên mỗi xúc tu đều quấn lấy một người !

- Vọng Nguyệt !

Vương Lâm trầm mặc !

Hắn có thể đoán ra những người này là do vô số năm qua, toàn bộ bị Vọng Nguyệt cắn nuốt, do đó bị cuốn lấy, trở thành nguồn suối sinh mạng cho Vọng Nguyệt.

Thậm chí trong lòng Vương Lâm còn có một suy nghĩ đáng sợ !

- Năm đó Vọng Nguyệt biến thành Vân Hà Tinh. Bên trên tinh cầu này là một đống hoang tàn. Trước đây tất nhiên trên Vân Hà Tinh tồn tại tu sĩ và phàm nhân nhưng bọn họ đã đi đâu?

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp !

Ánh mắt hắn thuỷ chung vẫn cứ nhìn về cậu bé sáu bảy tuổi kia.

Đúng lúc này bỗng nhiên từ trong hư không xuất hiện vô số xúc tu, với tốc độ như tia chớp trực tiếp lao thẳng về Vương Lâm định quấn lấy hắn. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên. Nếu không có Cổ Thần bì giáp thì lúc này đây hắn tất nhiên cũng chỉ giống như phàm nhân mà thôi, không có chút sức lực nào để phản kháng, bị xúc tu này quấn lấy, dần hút hết sức sống mà chết !

Lúc này đây, sát khí loé lên trong mắt Vương Lâm. Thân mình hắn khẽ động, không tiếp xúc với đám xúc tu này mà lại nhanh chóng tránh né, lao thẳng đến đại đỉnh kia.

Những xúc tu này, Vương Lâm không đến vạn bất đắc dĩ cũng không muốn động đến nếu không một khi bị Vọng Nguyệt phát hiện sợ rằng sẽ lập tức có thêm hành động khác.

Một cái lao lên này, những xúc tu vồ hụt hắn, thân mình Vương Lâm như biến thành một làn khói mờ ảo, phút chốc đã đi tới nơi đại đỉnh. Một cỗ khí tức tang thương cổ xưa theo đại đỉnh này tràn ngập xung quanh.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn vào trong đại đỉnh, khí tức càng đậm. Những xúc tu quấn trên thân nó cũng chỉ quấn bên ngoài mà không kéo vào tận bên trong.

Lúc này đây, từ trong hư không phía sau Vương Lâm lại xuất hiện vô số xúc tu lao thẳng về phía hắn. Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, toàn

thân trực tiếp chui vào trong đại đỉnh. Khoảnh khắc chui vào bên trong, từ lối vào xa xa của lốc xoáy thật lớn này đột nhiên bộc phát phun ra một cỗ lực đẩy hùng hậu.

Ngay sau đó, thân ảnh của một nữ tử yêu kiều xuất hiện trong lốc xoáy. Sắc mặt của nàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là đã mất đi tri giác. Khi nàng vừa xuất hiện, lập tức những xúc tu đang nhằm về phía Vương Lâm bỗng phân ra một nửa. nhanh chóng cuốn lấy nữ tử này kéo lên, không ngừng hấp thu sức sống !

Nháy mắt khi Vương Lâm rơi vào trong đỉnh vẫn kịp nhìn thấy rõ ràng dung mạo của nữ tử. Nàng đúng là Diêu Băng Vân !

Quần áo của Diêu Băng Vân, dưới vô số xúc tu quấn lấy xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn, ngay cả túi trữ vật cũng không thoát khỏi tiêu tan.

Quần áo của Diêu Băng Vân tổn hại, nhiều chỗ lộ ra cả da thịt. Nàng run cả người, lúc này đột nhiên mở hai mắt ra…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân hình lọt vào trong đại đỉnh. Trong đỉnh này cũng không rộng, sau khi Vương Lâm lọt vào lập tức vận chuyển nguyên lực toàn thân. Lúc này xúc tu bên ngoài kéo dài đến đang vòng quanh cái đại đỉnh, nhưng không có xâm nhập vào trong mà chỉ lay động bên ngoài.

Vương Lâm nhẹ nhàng thở phào một hơi. Giờ phút này chỉ có thể nói tạm thời an toàn. Ánh mắt hắn lộ vẻ trầm ngâm không để ý tới việc bên ngoài, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt thổ nạp.

Trong lúc hắn nhắm mắt lại, hư ảnh phía sau chợt lóe. Tháp Sơn đi ra cũng khoanh chân ngồi ở trong đỉnh, ánh mắt lóe lên. Nếu có bất kỳ động tĩnh nào hắn sẽ lập tức không chút do dự ra tay bảo vệ.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân, từ trong lòng tràn ra một cảm giác mỏi mệt. Từ sau khi hắn tiến vào Lôi Tiên Giới vẫn luôn ở vào trạng thái thận trọng. Hắn bị đẩy vào trong cơ thể U Minh thú, sau một hồi ác chiến mới thoát được ra, trở lại La Thiên Tinh vực.

Vốn hắn tính mang theo người của tộc Tiên Tuyển tới Tán Linh tinh, còn bản thân thì tìm Lý Nguyên học Phá Diệt Tâm Cấm, sau đó cũng định nghỉ ngơi một chút. Nhưng việc tiếp theo lại khiến cho Vương Lâm không thể tự làm chủ. Không thể không chiến, không thể không đánh trả. Diêu gia đuổi giết, một ít gia tộc tu chân tham gia khiến cho Vương Lâm một đường chạy thục mạng nơi xa xăm. Trong những chận chiến liên miên, tuy rằng hắn chiếm ưu thế nhưng cái loại cảm giác mệt mỏi chỉ hơi chút không cẩn thận sẽ bị thương nặng hoặc là bỏ mạng lại dồn lại càng nhiều. Tới lúc này trong cơ thể Vương Lâm tích lũy không ít. Lúc này ngồi trong đại đỉnh, sự mệt mỏi về thể xác và tinh thần của Vương Lâm mới miễn cưỡng thả lỏng một chút.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 837: Đỉnh.

- Tu sĩ ở bên ngoài dưới sự tấn công của Vọng Nguyệt tất nhiên sẽ chết vô số. Nghĩ lại trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có người nào đuổi giết. Mặc dù có thể vẫn còn thì cũng không dám vào trong cơ thể Vọng Nguyệt này tìm ta. Như vậy xem ra nơi này tuy là nguy hiểm nhưng cũng là chỗ an toàn!

Vương Lâm nhắm mắt, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, vờn quanh nguyên thần chậm rãi an dưỡng.

Theo sự nguyên lực vận chuyển từng trận đau đớn từ trong nguyên thần truyền ra. Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, mấy ngày nay hắn nhiều lần gặp nguy cơ, nếu không phải có Cổ Thần bì giáp bảo vệ nguyên thần thì lúc này sớm đã bỏ mạng.

Tu Chân giới tàn khốc, cuộc sống bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho thân thể bị diệt, nguyên thần tiêu tan, cũng không thể lay động đạo tâm Vương Lâm. Trải qua thời gian khi hắn ở Liên Dực Tinh vực cũng quen dần. Có thể nói loại kinh nghiệm này, đã theo hắn từ khi sinh ra.

- Thần thông của Diêu Băng Vân đối với nguyên thần tổn thương quá lớn, nếu không phải có Cổ Thần bì giáp…

Vương Lâm mở hai mắt, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Thân thể hắn bị thương tổn cũng không lớn chỉ có nguyên thần tuy là có Cổ Thần bì giáp nhưng vẫn bị thương. Chẳng qua bị thương cũng không phải quá nghiêm trọng, giờ phút này hắn tĩnh tâm, tập trung tinh thần ngồi xuống chậm rãi đắm chìm trong thổ nạp.

Bên ngoài đại đỉnh, vô số xúc tu chậm rãi lay động. Nơi gần với lốc xoáy, Diêu Băng Vân sắc mặt tái nhợt, trong mắt chỉ có bình tĩnh, không kinh hoảng chút nào.

Nàng từ khi chạy ra khỏi tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, bị một con Vọng Nguyệt vạn trượng đuổi theo, một ngụm nuốt vào. Lập tức liền có một cỗ lực lượng kỳ dị truyền vào trong cơ thể khiến cho nàng trong phút chốc bị chia lìa nguyên lực, trở thành người thường.

Ngay sau đó nàng liền mất đi tri giác.

Giây phút tỉnh lại cũng phát hiện đang ở nơi này, xúc tu quấn bên ngoài thân thể lực ép rất lớn. Cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ xúc tu, lưu chuyển trong cơ thể nàng ta, chia lìa nguyên lực của nàng, hấp thu từng chút từng chút một.

Quá trình này cũng không nhanh, nhưng thủy chung gần như liên tục không gián đoạn.

Hai mắt Diêu Băng Vân lộ ra vẻ bình tĩnh. Nàng một lòng hướng đạo, tính cách bình tĩnh lạnh lùng. Lúc này mặc dù phát hiện nguyên lực trong cơ thể chậm rãi bị ăn mòn nhưng biết được có bối rối cũng không thay đổi tình hình. Chỉ có tỉnh táo lại mới có thể nghĩ đến phương pháp thoát nạn.

Chỉ có điều sau khi nàng xem rõ tình hình xung quanh, lập tức sắc mặt biến tái nhợt. Trên vô số xúc tu bốn phía, một đám người trần trụi gầy nhom khiến cho sự bình tĩnh của Diêu Băng Vân suýt nữa sụp đổ! Hồi lâu sau nàng hít một hơi thật dài, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại. Khi bình tĩnh lại, nàng phát hiện những xúc tu quấn quanh thân thể không chỉ hấp thu nguyên lực của mình mà còn hấp thu cả sức sống.

- Nhắm mắt!

Diêu Băng Vân trầm lặng một lát, tâm tính vững vàng khép hai mắt lại.

- Che tai!

Thân hình nàng run lên rất nhẹ, sức nghe của hai tai trong phút chốc bị phong bế, ngăn cách.

- Ẩn khí!

Cả người Diêu Băng Vân lúc này hoàn toàn trầm tĩnh, hơi thở miệng mũi biến mất.

- Phong bế tinh thần!

Nguyên thần trong cơ thể Diêu Băng Vân trong nháy mắt ngừng vận chuyển. Mặc dù nguyên lực bị chia lìa nhưng nguyên thần cũng khoanh chân, tự phong bế, tiến vào trong một cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

- Phong bế ý nghĩ!

Ý nghĩ này, tức là ý nghĩ sống sót. Phàm là người có sức sống đều có ý nghĩ muốn sống sót. Giờ phút này Diêu Băng Vân quyết đoán phong tỏa ý nghĩ cầu sinh của mình. Trong phút chốc, trên thân thể nàng toàn bộ sức sống như là biến mất. Cả người nàng không còn bất kỳ một tí sức sống nào, giống như xác chết.

“Bế thần thuật” này Diêu Băng Vân cũng đã tu luyện tới cảnh giới phong bế ý nghĩ, có thể nói là cực cao. Tu luyện Bế thần thuật, tác dụng của tư chất không lớn, nhưng đối với đạo tâm thì lại yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Nếu đạo tâm không kiên định căn bản không thể chìm vào trong cảnh giới Bế thần.

Sau khi phong bế hết thảy bản thân, trong cơ thể Diêu Băng Vân truyền ra từng tiếng “tách tách”. Nháy mắt một tầng bông tuyết mỏng manh xuất hiện trong cơ thể, lan tràn lập tức gắn liền thành một mảnh.

Bông tuyết này ngay cả những xúc tu quấn quanh Diêu Băng Vân kia cũng phong bế. Một lát sau, tiếng động trong cơ thể nàng truyền ra càng ngày càng lớn, bông tuyết cũng dần dần tăng theo. Đến cuối cùng, dưới từng tiếng “rắc rắc” quanh quẩn, trong cơ thể Diêu Băng Vân xuất hiện tầng băng dày ba thước. Cả người nàng trần trụi bị phong ấn trong tầng băng, vẻ mặt bình tĩnh, không khỏi làm cho người ta nhìn vào tim đập thình thịch.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong cơ thể Vọng Nguyệt này không biết được ngày đêm, giống như đã không có thời gian.

Trong tinh không, thân hình khổng lồ của Vọng Nguyệt chậm rãi di động du đãng trong La Thiên Bắc vực.

Ngày hôm nay, Vọng Nguyệt dừng lại. Nó đang ở nơi này, là nơi sâu trong La Thiên Bắc Vực. Tinh không bốn phía cực kỳ thưa thớt, không có bất kỳ tinh cầu tu chân nào.

Sau khi Vọng Nguyệt dừng lại, thân hình nó chậm rãi cuộn lại, đầu đuôi nối tiếp thành hình tròn lại hóa thành một tinh cầu tu chân. Vô số xúc tu

vạn trượng ngoài thân thể nó trong lúc lay động lại co rút, từng tảng lớn sương đen phun ra trong lúc co rút, vờn quanh bên ngoài tinh cầu.

Dần dần xúc tu càng ngày càng ngắn. Đến cuối cùng dừng lại khi không đến trăm trượng. Khi biến thành tinh cầu, xúc tu lại nhẹ nhàng lay động. Bốn phía khôi phục sự yên lặng…

Trong không gian nhỏ hẹp kỳ dị ở trong cơ thể Vọng Nguyệt, Vương Lâm mở hai mắt. Trong mắt hắn lóe tinh quang, nguyên thần bị thương cũng không dễ dàng khôi phục. Trải qua lần an dưỡng này cũng mới chỉ khôi phục được tám phần.

Ánh mắt Vương Lâm như điện nhìn về xung quanh đỉnh. Trên đại đỉnh này khí tức Cổ Thần cực kỳ đậm đặc. Tuy rằng không lúc nào không bị Vọng Nguyệt hấp thu, nhưng khí tức vẫn còn mạnh mẽ đến không thể tin nổi.

- Vọng Nguyệt không giết ta mà ném ta vào nơi này. Hiển nhiên nơi đây là chỗ mà Vọng Nguyệt ngoài hấp thu sức sống thì chính là nơi hấp thu khí tức Cổ Thần!

Mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư.

Vọng Nguyệt khổng lồ này hiển nhiên sau khi bắt được người hoặc vật có khí tức Cổ Thần thì toàn bộ ném vào nơi này. Hai mắt Vương Lâm lộ

ra tinh quang, khẽ lẩm bẩm:

- Nói cách khác, nơi này nhất định còn vật khác có liên quan tới Cổ Thần!

Mắt Vương Lâm lộ ra tia sáng kỳ dị, hắn nâng hai tay lên ấn lên hai bên vách đỉnh. Tâm thần hắn khẽ động, lập tức thần thức theo hai tay chảy vào trong đại đỉnh.

- Nếu Tham Lang có thể sử dụng đỉnh này, như vậy ta cũng có thể!

Thần thức Vương Lâm quét qua lập tức dung nhập vào trong đại đỉnh. Trong phút chốc hắn lập tức cảm nhận được một lực hút khổng lồ điên cuồng hút xé thần thức của mình.

Đối với lực hút này, Vương Lâm sớm có chuẩn bị. Đây hiển nhiên chính là lực hút trên vô số xúc tu tản ra. Tâm thần hắn kiên định, thần thức như con thuyền nhỏ trong sóng dữ, trong lúc kháng cực đồng thời dung nhập vào đại đỉnh.

Dần dần, dưới lực hút kỳ dị kia, thần thức Vương Lâm gian nan tràn ngập đại đỉnh, để lại thần thức lạc ấn của mình. Nhưng hắn không cảm thấy bất kỳ cảm giác có thể khống chế nào xuất hiện.

Vương Lâm hơi nhíu mày, không có bỏ cuộc, thần thức thủy chung tràn ngập từng tấc từng tấc không ngừng di chuyển. Quá trình này cực kỳ thong thả, đồng thời còn phải chống cự lực hút kia, với tu vi của Vương Lâm cực kỳ gian nan. Thời gian chầm chậm trôi đi, Vương Lâm thủy chung không có ngừng. Trong khi không ngừng lưu lại lạc ấn, hắn dần dần mò ra được một tia dấu vết.

Ở một góc bên ngoài đại đỉnh, có một chỗ bị người khắc lên phù văn. Phù văn này có chút phức tạp, tuy nói khắc trên đỉnh này nhưng cũng không sâu. Từ bề ngoài nhìn căn bản không thể nhận thấy bằng mắt thường.

Mặc dù là thần thức xem xét, nếu không phải Vương Lâm dùng phương pháp như vậy, từng chút một tìm kiếm cũng nhất định không có khả năng biết được.

Trên phù văn này còn có một tia thần thức lạc ấn. Trong khoảnh khắc thần thức của Vương Lâm tiếp xúc sâu hơn với lạc ấn này, hàn quang trong mắt Vương Lâm lập tức dày đặc.

Hắn rõ ràng trên lạc ấn kia cảm nhận được một tia khí tức của Tham Lang.

- Tham Lang chưa chết!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, một lúc lâu sau dần dần bình phục.

- Tham Lang không chết, lạc ấn này vẫn còn, như vậy ta không thể khống chế được cái đại đỉnh này… Nhưng nếu thần thức lạc ấn của hắn vẫn còn, thế nào ta lại có thể lưu lại lạc ấn trên đỉnh này?

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, trong lòng khẽ động. Hắn nghĩ tới phù văn nơi có thần thức lạc ấn của Tham Lang.

- Cái đỉnh này nhất định là vật Cổ Thần Đồ Ti ném đi, trong trí nhớ của Cổ Thần chỉ có hình dạng đỉnh này mà không có phương pháp khống chế. Dù sao ta đạt được trí nhớ truyền thừa cũng không hoàn chỉnh.

Thần thức Vương Lâm tràn ngập bên ngoài phù văn trên đỉnh, cẩn thận quan sát. Hồi lâu sau hai mắt hắn dần dần sáng ngời. Mặc dù hắn là kẻ địch của Tham Lang nhưng lúc này trong lòng đối với Tham Lang có một tia khâm phục.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 838: Băng Vân.

- Tham Lang này thật sự có tài. Hắn hiển nhiên là sau khi được cái đỉnh này cũng không biết phương pháp sử dụng. Mà không thể khống chế vì thế tìm đường khác, không biết ở nơi nào có được phù văn này, ấn lên trên đỉnh, cũng liên kết được với một ít thần thông trong đỉnh. Trên thực tế hắn khống chế chỉ là phù văn này. Nhưng với phù văn này cũng có thể thi triển ra một ít thần thông của đỉnh!

Vương Lâm thở sâu, không nghĩ ngợi nhiều, thần thức lập tức khắp nơi trên đỉnh nhanh chóng ngưng tụ về phía phù văn.

- Xóa đi thần thức lạc ấn của Tham Lang. Đỉnh này lập tức về với chủ cũ!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay khoảnh khắc thần thức của hắn xóa tan lạc án của Tham Lang, sắc mặt hắn biến đổi. Thần thức bỗng nhiên ngừng lại, nhanh chóng co rút, dùng tốc độ cực nhanh từ đại đỉnh trở về trong cơ thể.

Vương Lâm không chút do dự hai tay bấm pháp quyết đặt trên ngực, sau khi đếm tới ba, khí tức toàn thân trong nháy mắt ẩn giấu không lộ chút nào. Thần thức hắn để lại một tia quan sát bên ngoài.

Một cỗ khí âm hàn điên cuồng tràn ngập không gian nhỏ hẹp này. Nơi phát ra nguồn khí âm hàn này là một người gầy gò bị xúc tu quấn quanh cách đó không xa.

Người này là một lão già, trên thân thể trần trụi của hắn vốn không có sức sống gì. Nhưng lúc này khí âm hàn tràn ra từ trong cơ thể hắn, trong lúc tràn ngập ra, một luồng sức sống khổng lồ cũng từ trong cơ thể mạnh mẽ điên cuồng xuất hiện.

Nguồn sức sống này quá lớn khiến cho thân hình gầy gò của lão già trong phút chốc giống như bị thổi phồng lên, nhanh chóng bành trướng. Nhưng quỷ dị chính là hai mắt lão già vẫn đang khép kín, không có bất kỳ dấu vết của sự thức tỉnh.

Thần thức Vương Lâm nhìn thấy cảnh như vậy, tâm thần chấn động. Với tu vi của hắn, hơn nữa từng trải qua ý cảnh Luân Hồi, lúc này nhận thấy rõ ràng trên người lão già kia ngoài sức sống khổng lồ còn ẩn núp bên trong một cỗ tử khí. Chẳng qua tử khí này bị hoàn toàn áp chế bởi sức sống khổng lồ. Theo sức sống tăng lên, thân thể lão già càng lúc càng lớn, từng hồi tiếng động “bang bang” vang lên, xương cốt toàn thân lão già giống như không thể chịu đựng được lực bành trướng đều vỡ vụn.

Như vậy, thân thể lão già này đã không còn xương cốt liên kết, lập tức bắt đầu càng to lớn lên.

Khí âm hàn vào lúc này điên cuồng tràn ra từ trong cơ thể hắn, khiến cho tất cả xung quanh toàn bộ bị bao bọc bởi khí lạnh. Ngay cả những xúc tu này cũng chậm rãi co rút lại.

Ngay khi thân hình lão già lớn lên đến một mức nhất định, gần như thành một quả cầu thịt. Trên da thịt lập tức xuất hiện một cái mụn nhỏ dài, cái mụn này cũng không phải yên lặng mà nhanh chóng chạy tới chạy lui trong da thịt lão già.

Từng tiếng kêu bén nhọn truyền ra từ cơ thể lão già. Thanh âm này Vương Lâm thấy cực kỳ quen tai, lúc vừa nghe thấy thanh âm này, sắc mặt Vương Lâm lập tức biến thành rất khó coi.

Đúng lúc này thân hình bành trướng của lão già đột nhiên chấn động. Thân thể hắn “ầm” một tiếng, nứt ra một khe hở, một luồng khí âm hàn cực kỳ mạnh mẽ, nhanh chóng theo khe hở trên thân thể lão già điên cuồng lao ra. Ngay sau đó, tiếng gào thét bén nhọn lập tức quanh quẩn không ngừng, phảng phất lộ ra một cảm giác hưng phấn.

Xúc tu bốn phía lúc này cũng đều lay động, phảng phất như là hoan nghênh một đồng loại mới sinh ra. Trong phút chốc, một con vật nhỏ lớn khoảng hai trượng lập tức từ cái khe trên thân thể lão già, mạnh mẽ chui ra. Theo thân hình nó không ngừng vặn vẹo, thân thể lão già “ầm” một tiếng hoàn toàn tan vỡ. Không có bất kỳ máu thịt, vào lúc thân thể lão già tan vỡ, từ trong cơ thể phun ra một luồng khí âm hàn như gió lốc.

Ở trong đó, con vật lớn khoảng hai trượng xông ra. Con vật này khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động dữ dội. Nnó đúng là một Vọng Nguyệt loại nhỏ. Vọng Nguyệt ngày hiển nhiên mới sinh ra, sau khi xuất hiện, toàn thân nó xúc tu vẫn ở trạng thái trong suốt. Sau khi nó xuất hiện lập tức xoay người hướng về thân thể tan vỡ của lão già hút mạnh một cái.

Lập tức toàn thân lão già giống như bị hòa tan, toàn bộ bị Vọng Nguyệt nhỏ này cắn nuốt. Ngay sau đó, Vọng Nguyệt này thân hình lại vặn vẹo không ngừng cắn nuốt khí âm hàn bốn phía. Gần như chỉ trong khoảng nửa khắc, thân hình nó từ hai trượng biến thành mười trượng. Xúc tu bên ngoài thân thể cũng dần dần trở thành màu đỏ sậm. Bộ dạng nó lập tức thành dữ tợn.

Thân hình nó trong khi vặn vẹo, hóa thành tia chớp thẳng đến lốc xoáy trước mặt. Không có gì cản trở, trực tiếp xuyên thấu qua biến mất hoàn toàn.

Sau khi Vọng Nguyệt này rời đi, xúc tu bốn phía dần dần khôi phục như cũ, khí âm hàn bị chúng nó hấp thu, chậm rãi biến mất.

Xung quanh khôi phục bình tĩnh, chỉ thiếu mất một người mà thôi. Về phần xúc tu lúc trước quấn quanh lão già giờ phút này cũng chậm rãi co rút lại, biến mất trong hư vô.

Vương Lâm mở hai mắt, hít sâu một hơi.

- Khó trách số lượng Vọng Nguyệt ở đây nhiều như thế. Dựa vào trí nhớ của Đồ Ti, Vọng Nguyệt này một khi rời khỏi thân thể Cổ Thần lâu quá, chắc chắn phải chết. Nhưng bây giờ, Vọng Nguyệt này chẳng những không chết mà ngược lại dựa vào thân thể tu sĩ và người thường ngưng tụ ra tính mạng mới, gần như thành một vòng tuần hoàn… Vọng Nguyệt này nhất định là trải qua vô số năm đã có một hồi biến hóa rất lớn. Nếu không tuyệt đối không thể như thế!

Vương Lâm có thể nói là vô cùng hiểu rõ Vọng Nguyệt, lúc này thấy cảnh tượng như vậy cũng chỉ đoán ra bảy tám phần.

Hắn trầm ngâm một lát, đợi sau khi bên ngoài im lặng, thần thức tản ra ngưng tụ về phía lạc ấn trên phù văn bên ngoài đại đỉnh, gần như trong nháy mắt liền bao phủ trên phù văn, trong mắt Vương Lâm lóe hàn quang, thần thức hắn cùng với thần thức Tham Lang trên phù văn hung hăng va chạm.

Tu vi Tham Lang lúc mạnh nhất cũng chỉ tương đương với Vương Lâm lúc này. Hơn nữa hắn bị thương nặng, lạc ấn lưu lại trên đỉnh đã cực kỳ ảm đạm.

Thần thức Tham Lang bị thần thức Vương Lâm đụng tới, không bao lâu liền sụp đổ tiêu tan.

Cùng lúc thần thức Tham Lang bị xóa đi, Vương Lâm không chút do dự lưu lại lạc ấn của mình lên phía trên phù văn! Tham Lang năm xưa trải qua nguy cơ cửu tử nhất sinh, chiếm được cái đỉnh này, biết rõ vật này là bảo bối nhưng không cách nào khống chế. Cuối cùng hắn lại hao tổn tâm cơ rốt cục nghĩ tới phương pháp có thể đơn giản khống chế. Trải qua ngàn năm mới lấy được phù văn này, cẩn thận khắc phù văn trên đỉnh mới có thể khống chế. Nhưng giờ phút này lại làm cho Vương Lâm vô công chiếm lợi rất nhiều.

Trong khoảnh khắc thần thức hóa thành lạc ấn lưu trên phù văn kia, một cảm giác kỳ dị tràn ngập trong tim Vương Lâm. Cảm giác này đối với hắn mà nói rất là thân thiết, lại cùng với Cổ Thần bì giáp bên ngoài nguyên thần sinh ra một tia liên hệ.

Chẳng qua, cảm giác này mơ hồ như là hoa trong sương mù, dường như ở giữa thủy chung có một tầng màng mỏng che phủ, không thể hoàn toàn xuyên qua.

Vương Lâm biết đây là bởi vì phương pháp hắn khống chế đỉnh này cũng không phải chính xác, mà là dùng phương pháp của Tham Lang, đi theo đường khác mà thôi. Như vậy tuy có thể đơn giản khống chế nhưng không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực của đại đỉnh này.

Nhưng Vương Lâm không vội, ánh mắt hắn lóe lên, lẩm bẩm:

- Chỉ cần về tới Liên minh Tinh vực, đỉnh này dưới sự khống chế của bản tôn nhất định sẽ phát huy ra uy lực vốn có!

Vương Lâm hai tay bấm pháp quyết, hắn dựa vào cảm giác mơ hồ trong lòng kia, thần thức khẽ động. Lập tức cái đỉnh này kêu “Ong” một tiếng, chấn động lên. Một luồng sóng gợn tản ra, trong lúc tràn ngập bốn phía từ trong đỉnh tràn ra một luồng khí trắng. Luồng khí này cực kỳ nồng đậm, vờn quanh toàn thần Vương Lâm. Lúc này cả người Vương Lâm giống như hòa hợp làm một với cái đỉnh này. Loại cảm giác này rất là kỳ diệu.

Dường như hắn chính là cái đỉnh này. Tâm niệm Vương Lâm khẽ động, trong miệng khẽ ngâm:

- Di hình!

Khoảnh khắc hắn nói ra hai từ này, cái đỉnh chấn động, bỗng nhiên biến mất. Lúc xuất hiện lại là bên ngoài đám xúc tu quấn quanh.

Quỷ dị chính là xúc thủ này cũng chưa hề động, thủy chung vẫn duy trì bộ dáng cũ. Phảng phất ở bên trong chúng nó vẫn còn có cái đỉnh vậy.

Thân hình Vương Lâm từ trong đỉnh bay ra, bên ngoài thân thể của hắn tràn ngập khí trắng, khiến cho hắn giờ phút này giống như là tiên nhân đạp mây mù. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, rơi vào trên người Diêu Băng Vân cách đó không xa.

Lúc trước thần thức hắn lan tràn cái đỉnh này đã nhận ra Diêu Băng Vân. Chỉ có điều khi đó hắn một lòng đặt trên thần thức lạc ấn, vẫn không nhìn cẩn thận.

Lúc này hắn đã thu cái đỉnh thành vật của mình, cũng có thời gian đi quan sát Diêu Băng Vân.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 839: Phong ấn hoàn mỹ.

Xuyên qua tầng băng, thân thể mềm mại trần trụi một nửa của Diêu Băng Vân lộ ra một vẻ đẹp khác thường. Diêu Băng Vân này mặt mũi vốn rất đẹp, giờ phút này nằm trong tầng băng lại không còn vẻ lạnh lùng ngày thường, ngược lại tạo nên một vẻ đẹp khiến cho người khác rung động.

Nhưng tất cả điều này rơi vào trong mắt Vương Lâm cũng không làm hắn có bất kỳ cảm giác gì, ánh mắt thủy chung bình tĩnh như nước.

- Nử tử này tu luyện công pháp thật sự kỳ diệu. Không ngờ dưới tình huống bị chia lìa nguyên lực vẫn có thể bảo vệ bản thân, phong tỏa tất cả trong cơ thể, khiến cho Vọng Nguyệt không thể hấp thu.

Chỉ có điều nàng cũng quá coi thường Vọng Nguyệt. Công pháp này tuy kỳ diệu nhưng ta đoán chắc không quá bao lâu tầng băng này sẽ tan vỡ!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, hơi chút trầm ngâm. Hắn nâng tay phải điểm lên tầng băng.

- Ngươi đuổi theo Vương mỗ thời gian rất dài, khiến cho ta suýt hai lần mất mạng. Nếu không trả thù vậy không phải đạo nhân quả của Vương mỗ!

Vương Lâm trong tiếng cười lạnh, ngón trỏ tay phải hung hăng đặt lên tầng băng.

Lập tức nguyên lực khổng lồ trong cơ thể trong nháy mắt theo ngón tay mà ra, trực tiếp dung nhập vào tầng băng. Chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc” vang lên, tầng băng này lập tức lấy ngón tay Vương Lâm làm trung tâm, xuất hiện rất nhiều khe nứt.

Những cái khe này dần dần lan tràn, đến khi cách thân thể Diêu Băng Vân một tấc thì dừng lại, không thể tiến thêm.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Diêu Băng Vân trong tầng băng, hàn quang lóe lên trong mắt. Nguyên lực trong cơ thể hắn lại vận chuyển, đi ra ngón tay, lại ấn xuống tầng băng.

Trong tiếng “rắc rắc” không ngừng vang lên, Vương Lâm không chút ngừng lại, thân hình khẽ động không ngừng ấn lên tầng băng bên ngoài Diêu Băng Vân. Dần dần tầng băng rơi ra từng tảng lớn, tới cuối cùng, tầng băng bên ngoài thân thể Diêu Băng Vân chỉ còn lại một tấc.

- Nữ tử này trong số đệ tử đời thứ ba của Diêu gia chắc cũng là người nổi bật. Diêu gia muốn giết ta, ta đây liền luyện hóa nàng trở thành Tiên vệ. Cho dù thất bại cũng không thành vấn đề gì!

Trái tim Vương Lâm cực kỳ quyết đoán. Nếu là kẻ thù mặc kệ nam nữ, cho dù là người con gái tuyệt thế cũng không làm cho hắn có bất kỳ thương tiếc.

Hơn nữa nữ tử tuy đẹp, nhưng vẫn không bằng Liễu Mi năm xưa.

- Tất cả đều là nhân quả, ngươi nếu không đuổi giết Vương mỗ, cũng sẽ không có ngày hôm nay!

Vương Lâm há mồm phun ra một luồng tinh khí nguyên thần, trực tiếp vờn quanh tầng băng bên ngoài thân thể Diêu Băng Vân. Tầng băng không ngừng tan rã, tay phải hắn vẫn liên tục điểm lên trên.

Dần dần, tiếng động “rắc rắc” lại vang lên, tầng băng bên ngoài cơ thể Diêu Băng Vân một tấc bắt đầu vỡ vụn. Trên thực tế nếu nguyên lực nàng khôi phục, thi triển Bế thần thuật này cũng tuyệt đối không bị Vương Lâm phá dễ như vậy. Nhưng nguyên lực của nàng chia lìa cũng làm cho Vương Lâm có cơ hội. Diêu Băng Vân này thế nào cũng không thể tưởng được, trong này ngoài nàng ra không ngờ vẫn còn có Vương Lâm. Càng làm cho nàng không thể tưởng được là Vương Lâm bởi vì có Cổ Thần bì giáp mà nguyên lực trong cơ thể không bị phong ấn, có thể hành động tự nhiên ở trong này. Ngay khoảnh khắc tầng băng bên ngoài cơ thể Diêu Băng Vân vỡ vụn một mảng lớn, nàng chậm rãi mở hai mắt nhìn về Vương Lâm.

Khi Diêu Băng Vân mở hai mắt, ánh mắt Vương Lâm lóe ra hàn quang, khóe miệng hiện nụ cười lạnh. Năm ngón tay phải hắn mở ra, nguyên lực trong cơ thể mạnh mẽ xuất hiện, trong phút chốc ngưng tụ trên năm ngón tay, hóa thành năm đạo hào quang trực tiếp rơi lên trên tầng băng bên ngoài cơ thể Diêu Băng Vân.

Cùng lúc đó, Vương Lâm gần như không chút ngừng lại, thân hình nhanh chóng lui về sau. Khoảnh khắc sương trắng dưới chân tràn ngập toàn thân, hắn nâng tay phải lên thi triển ra Trảm La quyết, hung hăng chém xuống! Một nhát chém này không phải chém vào Diêu Băng Vân mà là chém lên xúc tu quấn quanh thân thể nàng! Tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, nhanh tới mức khó thể tin.

Năm luồng khí nguyên lực này rơi vào tầng băng bên ngoài cơ thể Diêu Băng Vân lập tức truyền ra những tiếng “phanh phanh” trầm đục, phảng

phất năm con độc long, điên cuồng xuyên thấu thẳng đến thân thể Diêu Băng Vân.

- Đạo của ngươi… Là… Cái gì…

Diêu Băng Vân không thể né tránh, nàng thậm chí cũng không thèm nhìn năm con rồng độc chui vào trong cơ thể. Trên khuôn mặt tái nhợt của nàng lộ ra một tia kiên định.

Nàng trong thời khắc nguy cơ này cũng đã vứt bỏ tất cả, lấy cảnh giới đạo tâm mở ra cuộc chiến về ý cảnh với Vương Lâm.

Nhưng Vương Lâm đã đoán được hành động của nàng trước khi nàng mở mắt. Trên thực tế mà nói, Vương Lâm và Diêu Băng Vân ở một phương diện nào đó là cùng một loại người.

Cho dù là chết cũng phải liều mạng một phen, cho dù là chết cũng phải kéo đối phương cùng vào Luân Hồi!

Ngay khi Diêu Băng Vân mở miệng, hai mắt nàng lập tức biến thành một mảnh mờ mịt. Ở trước người nàng lập tức có một thân hình biến ảo ra, thân hình này là một người con gái, chính xác thì là một cô gái trẻ mười bốn, mười lăm tuổi!

Cô gái trẻ mái tóc như mây, trong bộ dáng lộ ra suy yếu mang theo một tia bất lực. Nàng há mồm như muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không có tiếng động gì phát ra, giống như là một người câm.

Khoảnh khắc cô gái trẻ này biến ảo ra, một cỗ ý cảnh đạo tâm mang theo bi ai lập tức tràn ngập ra, nối thẳng đến Vương Lâm. Chỉ có điều trong nháy mắt này, Trảm La Quyết lúc trước tay phải Vương Lâm chém xuống cũng chạm tới xúc tu trên thân thể Diêu Băng Vân.

Lực lượng Trảm La quyết Vương Lâm khống chế cực kỳ chuẩn xác, sẽ không phạm tới xúc tu nhưng có thể tạo nên tác dụng kích thích. Trảm La Quyết vừa hạ xuống, xúc tu kia lập tức co rút thật mạnh.

Cái co rút này lập tức động đến toàn thân. Theo xúc tu co rút, Diêu Băng Vân bị nó quấn quanh sắc mặt lập tức càng thêm tái nhợt. Một ngụm máu tươi chảy xuống từ khóe miệng nàng, thậm chí còn có tiếng động của xương cốt không chịu nổi truyền ra.

Trong khi co rút, xúc tu lại càng nhúc nhích mạnh. Trảm La Quyết kích thích khiến cho xúc tu này như điên cuồng. Như vậy Diêu Băng Vân bị xúc tu này quấn quanh hai mắt càng mờ đi. Với thân thể của nàng sau khi mất đi nguyên lực đã thành người thường. Giờ phút này dưới sự điên cuồng của xúc tu, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười thảm thiết, sự tuyệt vọng dâng lên trong mắt.

Thân thể đau nhức, cũng không thể khiến cho đạo tâm của nàng bị ảnh hưởng. Nhưng lực hút xúc tu này truyền ra sau khi bị kích thích càng

điên cuồng. Nó hấp thu ngoái nguyên lực và sức sống ra, không ngờ cả đạo niệm của Diêu Băng Vân cũng bị cắn nuốt.

Thân hình người con gái do Diêu Băng Vân biến ảo ra phía trước lập tức trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn tiêu tan.

- Muội muội…

Diêu Băng Vân nhìn thân hình hư ảo của người con gái biến mất, nàng nhắm hai mắt lại. Trên thân thể của nàng, sức sống theo đạo niệm, cả nguyên lực đều bị xúc tu hút đi.

Vương Lâm từ giây phút ra tay phá băng đã tính toán tốt mọi thứ. Nếu Diêu Băng Vân này không thức tỉnh thì cũng thôi, một khi thức tỉnh, dưới sự quấn quanh của xúc tu, Vương Lâm cũng không sợ hãi. Hắn chỉ cần một cơ hội thật nhanh.

Giờ phút này ý cảnh của Diêu Băng Vân vừa tràn ngập liền lập tức tiêu tan. Nhưng cảm giác bi ai trong ý cảnh cũng khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động. Ánh mắt hắn chợt lóe lên, không chút nghĩ ngợi, vào khoảnh khắc Diêu Băng Vân tuyệt vọng, tay phải đưa ra hai ngón tay khép thành kiếm nhanh chóng điểm lên người Diêu Băng Vân. Tiếng động “phanh phanh” lập tức vang lên, tầng băng bên ngoài thân thể Diêu Băng Vân hoàn toàn sụp đổ, lộ ra thân thể mềm mại!

Tay phải Vương Lâm không chút ngừng lại, trực tiếp bấm quyết, hóa thành từng đạo cấm chế phong ấn, không ngừng rơi lên thân thể Diêu Băng Vân. Theo thân thể đi vào, từng cái một khắc lên nguyên thần đối phương.

Phong ấn liên tục không ngừng, tay trái Vương Lâm vung lên, lập tức Côn Cực Tiên biến ảo ra, cuốn một cái trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Diêu Băng Vân, ở trên nguyên thần hình thành cột trấn linh.

Vương Lâm vẫn còn lo lắng, vỗ túi trữ vật. Lập tức Tôn Hồn Phiên xuất hiện trên tay. Hắn phất tay lên, cây phiên mười trượng quét ngang quấn lấy Diêu Băng Vân, kín không còn khe hở.

Cuối cùng Vương Lâm lại há mồm phun ra Phong Tiên Ấn. Khoảnh khắc ấn này xuất hiện, Vương Lâm hai tay bấm pháp quyết, miệng khẽ quát:

- Phong!

Trên Phong Tiên Ấn hơn mười vạn phù văn màu vàng lóe lên, mạnh mẽ xông ra giống như một dòng sông dài màu vàng hoàn toàn bao trùm thân thể Diêu Băng Vân. Từng đạo ký hiệu rơi vào, đều đại biểu cho một đạo phong ấn.

Hơn mười vạn phù văn phong ấn làm cho nội tâm Vương Lâm bình tĩnh. Thân hình hắn trong lúc lui về phía sau, đạp trên cái đỉnh, tay phải bấm pháp quyết, chỉ vào Diêu Băng Vân bị phong ấn, miêng hô khẽ:

- Di hình!

Cái đỉnh chấn động, giống như có một cỗ sức mạnh của thiên địa, mạnh mẽ mở ra thân thể Vọng Nguyệt, tàn phá bừa bãi ở nơi kỳ dị này. Trong lúc luồng lực này tràn ngập, thân hình Diêu Băng Vân đột nhiên biến mất.

Lúc xuất hiện, thân thể Diêu Băng Vân này bị Vương Lâm tầng tầng phong ấn lập tức bị tay phải của hắn hư không chộp vào tay, giống như pháp bảo thu vào trong túi trữ vật.

- Trong cơ thể Vọng Nguyệt không phải chỗ tốt nhất để luyện hóa Tiên vệ!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân hình nhoáng lên bay về trên đại đỉnh. Tâm thần hắn khống chế, cái đỉnh chấn động chậm rãi bay về phía trước.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 840: Kêu gọi trong cơ thể Vọng Nguyệt.

Trên đường đi, luồng khí trắng tràn ngập trên cái đỉnh giống như có thể ngăn cách hết thảy, xúc tu bốn phía vẫn không quấn tới. Tham Lang năm xưa chính là dùng loại phương pháp này tránh khỏi rất nhiều xúc tu của Vọng Nguyệt, mấy lần chạy ra. Nhưng cuối cùng dưới thần thông của bản thể Vọng Nguyệt lại không có một lần trốn thoát thành công. Nhưng vì thế mà có thể thấy được, luồng khí trắng của cái đỉnh này trong cơ thể Vọng Nguyệt có thể tạo nên hiệu quả ẩn núp.

Vương Lâm cực kỳ cẩn thận, trong lúc bay đi ánh mắt lóe lên nhìn chăm chú bốn phía. Những người bị xúc tu quấn quanh, trên đường đi của Vương Lâm từng cái đều lọt vào mắt hắn.

Càng đi vào sâu trong con đường hẹp dài này, xúc tu càng nhiều. Tu sĩ và người thường bị quấn quanh bộ dáng càng thêm dữ tợn. Đủ loại khuôn mặt giống như là chịu thống khổ vô cùng trước khi chết khiến cho Vương Lâm trầm lặng.

Trong lúc đi, trừ những người thường và tu sĩ này ra, Vương Lâm không có nhìn thấy bất kỳ đồ vật nào có khí tức Cổ Thần. Hắn cũng không có lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, chỉ thủy chung im lặng, chậm chạp đi tới.

Dần dần xúc tu càng nhiều, rậm rạp phảng phất như là che kín con đường trước mặt, khiến cho đường Vương Lâm đi có chút chật chội. Tuy nhiên dưới thần thông kỳ dị của cái đỉnh, thân thể Vương Lâm giống như thuấn di, trực tiếp lóe lên mà xuyên qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, theo Vương Lâm không ngừng đi tới, những người thường và tu sĩ bị xúc tu quấn quanh cũng có biến hóa. Bọn họ cũng không hề toàn bộ gầy gò không có bất kỳ sức sống nào, mà lại có linh tính một chút, có tràn ngập một tia sức sống mỏng manh. Chẳng qua tia sức sống này quá yếu, giống như ánh nến trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Vẻ mặt Vương Lâm hơi biến đổi, tiếp tục đi về phía trước. Dần dần càng ngày càng có nhiều người bị xúc tu quấn quanh, trong cơ thể họ có sức sống, mà càng đi tới, sức sống của những người này càng ngày càng đậm.

Thân hình Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào một chỗ như không có cuối ở phía trước, trong lòng thầm nhủ:

- Xem ra Vọng Nguyệt này bắt đầu hấp thu sinh mạng từ bên ngoài. Càng tới bên trong, người càng có nhiều sức sống. Chỉ là không biết có gặp được người nào tỉnh táo hay không!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tốc độ nhanh hơn đi thẳng về phía trước.

Càng ngày càng có người có nhiều sức sống, nhưng Vương Lâm cũng không dừng lại xem xét. Vào khoảnh khắc gần tới chỗ sâu nhất, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một lời kêu gọi!

Tiếng kêu này giống như truyền tới từ linh hồn, khiến cho trong nháy mắt Vương Lâm lao ra, tâm thần chấn động kịch liệt!

- Đến đây…… đến đây……

Loại cảm giác này dường như làm cho trong lòng hắn nổi lên một cơn gió lốc. Mức độ kịch liệt này thậm chí so với sau khi nhìn thấy cái đỉnh còn nồng đậm hơn vô số lần.

Trong tiếng kêu này ẩn chứa một lực lượng xuyên thấu, xuyên qua thân thể Vương Lâm, phá cả nguyên thần, trực tiếp quanh quẩn trong linh hồn hắn!

Cái loại kêu gọi truyền vào trong linh hồn này, ảnh hưởng không chỉ Vương Lâm mà còn ảnh hưởng đến bản tôn ở trên một tinh cầu tu chân ở Liên minh Tinh vực phía xa xa.

Bản tôn ẩn nấp ở trên tinh cầu tu chân kia, lúc này cũng mở bừng hai mắt. Trong mắt lộ ra ánh sáng phảng phất như ánh mặt trời! Vương Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra tinh quang dày đặc.

- Đến… Đến……

Tiếng kêu gọi trong linh hồn kia không ngừng truyền ra khiến cho không chỉ nguyên thần Vương Lâm mà ngay cả thân thể đều không khỏi run rẩy hẳn lên.

Tiếng kêu này có một lực lượng vô cùng, không ngờ sinh ra một loại cảm giác nhất định phải đi tới, nhất định phải nhìn thấy tột cùng.

Trong lúc trầm lặng, Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Trong phút chốc hắn mở mạnh hai mắt, lộ vẻ quyết đoán. Hắn không chút do dự xông tới một cái đi thẳng tới nơi sâu trong thân thể Vọng Nguyệt làm cho linh hồn rung động.

Lúc này theo thân hình của Vọng Nguyệt khổng lồ thu lại mấy tháng trước hóa thành tinh cầu tu chân, nó lại chìm vào ngủ say. Tinh không xung quanh một mảnh im lặng, không có truyền ra bất kỳ tiếng động nào, phảng phất hết thảy đều im lặng.

Nhưng ngày hôm nay đột nhiên từ tinh không phía xa xa, một đạo cầu vồng mang theo một khí tức làm cho người ta cảm thấy tâm thần chấn động kịch liệt, gào thét mà đến. Đây là một người đàn ông trung niên. Hắn đúng là người áo đen lúc trước đánh một trận với Vọng Nguyệt.

Lúc này cũng là bản thể tiến đến, phía sau hắn có một hắc ưng hư ảo khoảng trăm trượng. Hắc ưng này hai mắt như điện, thoạt nhìn đầy vẻ âm trầm.

Đồng thời lúc người này mới xuất hiện, tinh không phía xa xa một đạo lôi quang rít gào, Viêm Lôi Tử trong tiếng “ầm ầm”, đạp lên một đạo Thiên lôi, chỉ một bước liền tới gần sát.

Ngay khoảnh khắc Viêm Lôi Tử xuất hiện, xa xa phía chân trời lóe lên hồng quang. Một trận pháp bát giác vạn trượng đột nhiên xuất hiện trong tinh không. Trong trận pháp này lộ ra một luồng khí mênh mông cuồn cuộn. Mặc dù khoảng cách rất xa cũng có thể rõ ràng cảm thấy được.

Trận pháp bát giác lóe ra hào quang, một cỗ khí tức dường như có thể khiến trời đất run rẩy điên cuồng tràn ra. Ánh sáng trận pháp càng dày đặc, từ trong đi ra bốn người!

Bốn người này đều mặc áo đỏ, cũng là bốn đồng tử! Vẻ mặt họ lạnh như băng nhìn không thấy chút cảm xúc dao động nào, giống như là con rối sau khi xuất hiện lập tức chia làm bốn phương vị vây quanh tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành.

Bốn đồng tử khoanh chân ngồi xuống, lập tức trên đỉnh đầu bọn họ bay ra bốn viên Huyết đan màu đỏ. Một đạo điện quang màu đỏ trong nháy mắt liên kết bốn viên Huyết đan, vây quanh Vọng Nguyệt!

Trong trận pháp vạn trượng, lão già áo đỏ họ Hướng bước ra. Vẻ mặt hắn bình thản, trong hai mắt hàn quang chợt lóe, toàn thân tràn ngập một luồng sát khí nồng đậm, nhìn chăm chú Vọng Nguyệt.

- Hướng đạo hữu không ngờ mang cả Phong thần tứ tử của Hướng gia tới đây, việc bắt Vọng Nguyệt này lại càng chắc hơn vài phần! Không biết Công Tôn đạo hữu lần này đến, là mời đạo hữu nào tham gia?

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lóe lên, nhìn bốn đồng tử kia một cái, cười nói.

- Thân Công lão tổ và Liệt Vân tử của Chiến gia!

Người đàn ông trung niên áo đen họ Công Tôn, giọng nói nhẹ nhàng, từ từ nói.

- Lão phu cũng không tìm nhiều người, chỉ là mời Huyết Thần tử và Ngũ Thải đạo nhân tới. Chắc hai người này cũng sắp đến rồi.

Lão già áo đỏ họ Hướng thân hình nhoáng lên một cái đứng bên cạnh Viêm Lôi tử, cười nói.

Nghe được tên Huyết Thần tử, trong lòng Viêm Lôi Tử hừ lạnh, nói:

- Lão phu chỉ mời tới một người. Về phần là ai, thứ cho lão phu giữ bí mật. Một lát nữa các ngươi liền biết.

Đang nói bỗng trong tinh không phía xa một đạo ngân quang gào thét bay tới. Một người đứng trên ngân quang, vẻ ngoài như trung niên, bộ dáng không ngờ có vài phần tương tự với Thân Công Hổ. Ngân quang lóe lên, người này nhoáng một cái đi tới gần mọi người.

- Thân Công!

Sau khi người này tới gần, hơi ôm quyền liền không hề nói gì chỉ nhìn chằm chằm về phía Vọng Nguyệt. Trên mặt hắn không lộ bất kỳ điều gì, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Từng đạo ngân quang xoay tròn thành đường cong bên ngoài thân thể hắn, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Lúc này trong tinh không truyền đến tiếng nổ “ầm ầm”, phía xa xa một con thuyền thật lớn lấy tốc độ cực nhanh di động tới. Phía trên thuyền có vô số người con gái thanh xuân mặc quần áo năm màu đang nhảy múa. Trong tiếng cười quanh quẩn, chỉ thấy một lão già đầu bạc mặc áo choàng năm màu, chỉ một cái nhấc chân liền từ trên thuyền nhảy lên đi tới bên cạnh mọi người.

- Để cho các vị đạo hữu đợi lâu. Trên đường gặp được vài lô đỉnh thượng hạng, chậm trễ một chút!

Ngũ Thải đạo nhân sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn cực kỳ bóng loáng giống như da trẻ con. Theo hắn đi đến, một cỗ khí âm nhu quỷ dị lập tức tràn ngập bốn phía.

- Lô đỉnh có thể khiến Ngũ Thải đạo nhân xem trúng, tuyệt đối không phải tầm thường.

Lão già Hướng gia cười ha hả, nói.

- Hứa huynh nếu thích, đợi sau khi thu được Vọng Nguyệt này, lão phu đưa cho ngươi một người!

Ngũ Thải đạo nhân cười nói, ánh mắt đảo qua thân thể mọi người. Những người này toàn bộ đều là những lão quái danh tiếng lẫy lừng, giờ phút này đều tụ tập ở đây hiển nhiên đối với Vọng Nguyệt này đúng là tình thế bắt buộc.

Trong khi hai người nói chuyện, Thân Công lão tổ cũng không tham dự, thủy chung nhìn chằm chằm Vọng Nguyệt, trầm lặng không nói. Về phần người đàn ông áo đen thì lầm lì ít nói.

Vẻ mặt Viêm Lôi Tử thì lại bình thản. Mặc dù tu vi Ngũ Thải đạo nhân tuy cao nhưng vẫn còn không được hắn coi vào trong mắt.

Đúng lúc này tinh không xa xa lại đi tới một người. Người này toàn thân áo trắng, bề ngoài nhìn như là thanh niên, nhưng lại tràn ngập một vẻ tang thương nồng đậm khiến cho cả người hắn thoạt nhìn làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị.

Dưới chân hắn không có pháp bảo gì, dựa vào hai chân từng bước đi tới, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh! Sau khi tới gần, hắn liếc mắt nhìn mọi người một cái, hơi ôm quyền, cũng không nói gì.

- Liệt Vân tử!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử ngưng đọng, người đàn ông áo trắng hơi gật đầu đứng ở một bên thủy chung không nói câu gì.

- Nghe đồn Liệt Vân tử của Chiến gia tính cách cực kỳ nóng nảy. Đã từng dưới cơn giận dữ liên tiếp tiêu diệt mười ba gia tộc tu chân, một trận chiến nổi tiếng. Nhất là tính tình hỏa bạo của hắn lại khiến mọi người nhớ kỹ!

Viêm Lôi Tử thu hồi ánh mắt, bỗng vẻ mặt khẽ động nhìn về phía xa xa.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 841: Cổ Thần toái tinh.

Chỉ thấy chân trời phía xa xa đột nhiên xuất hiện mảng lớn hồng quang, một luồng khí tức máu tanh nồng đậm trong phút chốc tràn ngập tinh không. Mảng lớn huyết quang kia kéo đến trước đoàn người khoảng hơn mười trượng lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một người!

Người này là một lão già, tóc đỏ mày đỏ, một thân quần áo màu đỏ phảng phất như vừa mới đẫm máu, vẻ mặt cực kỳ âm trầm. Sau khi hắn xuất hiện không có nhìn mọi người mà chăm chú nhìn vào tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Huyết Thần tử!

Khoảnh khắc người này xuất hiện, tất cả lão quái xung quanh ánh mắt toàn bộ ngưng lại, rơi trên người này. Ngay cả Liệt Vân tử và Thân Công lão tổ kia cũng không ngoại lệ.

Huyết Thần tử thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vọng Nguyệt, đảo qua mọi người. Cuối cùng hắn nhìn Viêm Lôi tử bình tĩnh mở miệng nói:

- Viêm Lôi tử. Nguyên thần cháu ta bị ngươi lấy đi. Sau khi mở ra đường thông Liên minh, hai chúng ta phải có một trận chiến!

Hàn quang chợt lóe trong mắt Viêm Lôi tử, cười nói:

- Hầu tiếp!

Lúc này, trong La Thiên Bắc vực này từng đạo lôi quang bay nhanh. Lôi Tiên điện gần như toàn bộ tham gia, tất cả sứ giả Lôi Tiên điện vốn có đều đạp lôi quang khoanh chân ngồi ở cách tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành khoảng mười vạn dặm, tạo thành một vòng vây hình tròn.

Những sứ giả Lôi Tiên điện này đều hai tay bấm pháp quyết, liên kết lẫn nhau bằng mật pháp. Lập tức điện quang nồng đậm, giống như tiếng sấm toàn bộ phong tỏa mười vạn dặm quanh Vọng Nguyệt này, hình thành một kết giới Lôi vực. Ở chỗ sứ giả Lôi Tiên điện ngoài vạn dặm này, một đám tu sĩ mặc áo đỏ và áo đen bao vây, hình thành hai đạo phong tỏa để bảo đảm không có gì sai sót. Vương Lâm lúc này tự nhiên không biết được những điều này, tiếng kêu gọi trong linh hồn hắn càng ngày càng rõ ràng, chấn động gần như khiến máu toàn thân hắn sôi trào.

Vương Lâm tốc độ cực nhanh đạp phía trên đỉnh, một đường xông tới đi thẳng tới cuối cong đường. Dần dần cảm giác tiếng kêu gọi trong linh hồn hắn càng ngày càng mạnh, tới cuối cùng gần như lượn lờ không ngừng:

- Tới… tới…

Tốc độ Vương Lâm càng ngày càng nhanh, sau nửa nén hương, tiếng kêu gọi trong linh hồn gần như là tiếng sấm, “ầm ầm” quanh quẩn. Ngay tại lúc này hắn thấy được phía trước, nơi kêu gọi mình.

Liếc mắt một cái, toàn thân Vương Lâm chấn động mạnh, con ngươi hai mắt co rụt mạnh. Ở phía trước, khoảng chừng trăm cái xúc tu đồng thời thay đổi quấn quanh một đứa trẻ con.

Thân hình đứa trẻ này cực kỳ khổng lồ, lớn hơn vài chục trượng. Giờ phút này hai mắt hắn nhắm nghiền, thân hình cuộn lại, sức sống nồng đậm không ngừng bị hút từ trong cơ thể hắn dung nhập vào Vọng Nguyệt.

Tám tinh điểm hư ảo như ẩn như hiện trên đầu đứa trẻ này nhưng không có một cái ngưng thật. Chúng xoay tròn, hình thành một cỗ lực lượng kỳ dị, đồng thơi cũng không ngừng bị xúc tu hút đi. Vương Lâm hít sâu một hơi, tâm thần chấn động, một loại rung động chưa từng có từ trước tới nay.

- Con của Cổ Thần!

Vương Lâm ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, với trí nhớ được truyền thừa từ Đồ Ti, hắn biết tinh điểm ở mi tâm đứa trẻ này, sở dĩ hư ảo chỉ có hai loại.

Thứ nhất, nó là lực lượng bát tinh Cổ Thần, được một bát tinh Cổ Thần cha của đứa trẻ này để lại trong cơ thể nó.

Thứ hai, thật đáng sợ, giải thích này khiến cho trong lòng Vương Lâm tràn ngập lạnh lẽo. Giải thích thứ hai này chính là đứa trẻ trước mắt không phải con của Cổ Thần mà là một bát tinh Cổ Thần trưởng thành. Chẳng qua vì hắn bị thương nặng hoặc là đã trải qua một số biến động không thể tưởng tượng được khiến cho lực lượng Cổ Thần của hắn biến hóa, từ trạng thái trưởng thành, chậm rãi về thời trẻ con…

- Nếu thật sự là loại thứ hai, vậy lực lượng Cổ Thần này đi đâu…

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, hắn nhìn nhìn bốn phía, nhất là nhìn chăm chú vào trăm cái xúc tu kia. Một ý tưởng kinh người xuất hiện trong đầu.

- Hay là có liên quan tới biến động của Vọng Nguyệt này! Vọng Nguyệt này cắn trả Cổ Thần, do đó có thần thông như vậy!

Vương Lâm chậm rãi lui về phía sau.

Nhưng không biết vì sao, một cỗ bi ai sâu sắc từ đáy lòng xuất hiện. Bi ai đến từ trong linh hồn bản tôn. Cỗ bi ai này đậm đặc tràn ngập cơ thể Vương Lâm, khiến cho toàn thân hắn bị cỗ bi ai này bao phủ.

- Tộc nhân của ta…

Thanh âm nhỏ bé bỗng nhiên vang lên trong nguyên thần Vương Lâm. Thanh âm này là ngôn ngữ Cổ Thần, bên trong lộ ra vẻ tang thương nồng đậm, có thể khiến cho một người thường nhanh chóng biến già. Ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, nhìn về phía đứa bé Cổ Thần bị vô số xúc tu quấn quanh.

- Thời gian của ta… Không nhiều lắm… Trong linh hồn ngươi có khí tức của tộc ta… Nhưng cũng không nồng… Để cho người chân chính trong tộc ta tới đây nhận truyền thừa cuối cùng của ta…

Thân hình Vương Lâm chấn động, hạ giọng nói:

- Ngươi là con của Cổ Thần, hay là Cổ Thần trưởng thành thoái hóa!

- Ta là…

Thanh âm Cổ Thần vừa mới vang lên, nhưng trong nháy mắt bỗng trăm cái xúc tu trên người giống như nổi điên, điên cuồng hấp thu.

Khắp nơi trên xúc tu không ngừng nổi lên những cái mụn, rất nhanh bị Vọng Nguyệt hấp thu. Chẳng những Cổ Thần này mà hầu như tất cả xúc tu xung quanh đều toàn bộ mấp máy dữ dội. Những người bị quấn quanh

vào lúc này có một chút vốn yếu ớt đều vỡ tan, hiển nhiên là đột nhiên bị hấp thu toàn bộ sức sống mà chết!

Biến đổi này bỗng nhiên xuất hiện khiến cho sắc mặt Vương Lâm lập tức âm trầm. Hắn không chút do dự lập tức trở lại trong cái đỉnh, hai tay bấm pháp quyết. Sương trắng tràn ngập trong cái đỉnh, bao phủ toàn thân hắn vào trong.

Biến hóa này cũng không phải trong phạm vi nhỏ chỗ Vương Lâm, mà tất cả những xúc tu ở đây trong lúc này đều trở nên điên cuồng.

Chúng giống như liều mạng, nhanh chóng hấp thu sức sống vốn có, dường như muốn hấp thu toàn bộ thực vật ẩn dấu vô số năm qua trong nháy mắt.

Những tiếng “phanh phanh” vang lên, từng cái xác khô tan vỡ, sức sống cuối cùng bên trong bị xúc tu Vọng Nguyệt hấp thu đi.

Cùng lúc đó nơi đây bỗng nhiên lay động dữ dội, dường như bên ngoài trải qua biến động nào đó không thể tưởng tượng. Theo chấn động tăng lên, một tiếng rít gào rầu rĩ lập tức quanh quẩn khắp nơi trong cơ thể Vọng Nguyệt.

Những Vọng Nguyệt nhỏ nằm sấp ngoài lốc xoáy lúc này từng con nhanh chóng bay lên, lộ ra vẻ dữ tợn lao ra trong tiếng rít bén nhọn!

Trong nháy mắt này tất cả mọi nơi trong cơ thể Vọng Nguyệt toàn bộ đều có tiếng kêu của Vọng Nguyệt loại nhỏ. Những Vọng Nguyệt nhỏ này số lượng rất nhiều, dưới sự dẫn dắt của tám Vọng Nguyệt lớn vạn trượng điên cuồng đi tới. Bên ngoài tinh cầu do Vọng Nguyệt biến thành, một trận chiến cực kỳ hiếm thấy do bốn tinh vực lớn bên dưới Tứ đại Tiên giới – Phong Vũ Lôi Điện – bắt đầu mở ra!

Trong La Thiên Tinh vực, bảy người gần như đứng ở đỉnh cao nhất và Vọng Nguyệt triển khai một trận chiến!

Thân hình Vọng Nguyệt giờ phút này dĩ nhiên từ trạng thái ngủ say thức tỉnh, trong tiếng rống giận dữ kịch liệt hình thành trạng thái chiến đấu, xúc tu vạn trượng lay động. Trong hai mắt Vọng Nguyệt lần đầu tiên lộ ra nỗi sợ hãi.

Trí tuệ nó không được như con người nhưng vẫn có thể nhận thấy được loại cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt. Loại cảm giác nguy cơ này đã thật lâu nó không từng cảm thấy.

Nó mơ hồ nhớ rõ, không biết bao nhiêu năm tháng trước đây, trong khi nó trôi nổi dường như có một thanh âm đã từng cảnh cáo nó, khiến nó không nên đến một khu vực.

Dường như trong thanh âm kia có một lực lượng khó có thể tưởng tượng được làm nó sợ hãi.

Chẳng qua trí nhớ này đã quá lâu rồi, dĩ nhiên đã mơ hồ không rõ. Nhưng loại cảm giác nguy cơ lúc trước khiến cho nó vẫn thủy chung nhớ kỹ. Cho dù tới hiện giờ cũng trực tiếp ảnh hưởng đến lối suy nghĩ của nó.

Lúc này, cũng xuất hiện nguy cơ mãnh liệt, tuy nói so với năm xưa nhỏ yếu không ít lần nhưng vẫn như cũ khiến nó khiếp sợ.

Vô số xúc tu vạn trượng lay động, trong miệng Vọng Nguyệt truyền ra tiếng rít gào, phảng phất những thanh âm từ khi trời đất bất đầu được tạo nên, vượt qua hết thảy tiếng sấm, có thể đánh nát tinh không này!

Loại thanh âm này, lúc trước hai lần Vọng Nguyệt nổi giận cũng chưa bao giờ xuất hiện. Những sinh mạng trước mặt này nó cho rằng cực kỳ nhỏ yếu, căn bản không phải làm như vậy là có thể trực tiếp giết hại.

Nhưng hiện tại, cùng lúc Vọng Nguyệt lửa giận thiêu thân thì cái loại cảm giác nguy cơ này khiến nó cảm thấy phải làm như vậy, nhất định phải phát huy ra thực lực chân chính!

Trong thanh âm này lại ẩn chứa thanh âm phức tạp như ngôn ngữ loài người, hóa thành một thần thông có thể khiến tinh không sụp đổ, bên ngoài thân thể nó không ngừng khuếch tán.

Lão già áo đỏ họ Hướng lúc này tay phải chỉ lên trời, cả người dung nhập vào bên trong trận pháp bát giác vạn trượng kia. Trận này lơ lửng phía trên Vọng Nguyệt, theo cử động của Vọng Nguyệt, từng đạo Thiên địa Lôi Hỏa trong trận pháp không ngừng phát ra, điên cuồng đánh vào cơ thể Vọng Nguyệt.

Đồng thời, bốn đồng tử kia trong khi Huyết Đan trôi nổi hình thành lôi quang màu đỏ, gắt gao hạn chế hành động của Vọng Nguyệt.

Người đàn ông trung niên áo đen họ Công Tôn toàn thân hóa thành một con chim ưng khổng lồ trăm trượng, trong tiếng rít gào thân hình khổng lồ phảng phất như một con chim ưng chân chính. Nó dùng móng vuốt vô cùng sắc bén vờn quanh bốn phía Vọng Nguyệt không ngừng oanh kích.

Loại sức mạnh này cho dù là một viên tinh cầu tu chân chân chính dưới công kích của người đàn ông áo đen cũng sẽ dễ dàng sụp đổ, đủ để xếp tên vào những người mạnh nhất trong La Thiên Tinh vực.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 842: Phong ấn Vọng Nguyệt (1)

Thân Công lão tổ bước một bước tới gần Vọng Nguyệt. Hai bàn tay hắn mở ra từng đạo lôi quang từ trong cơ thể điên cuồng lao ra, trong lúc lôi

quang hình cung tản ra hóa thành từng con Lôi long, tuy không thể so với Thái cổ Lôi Long nhưng cũng đều là do Lôi Linh biến thành!

Đám Lôi Long này trong khi rít gào, số lượng không dưới vạn con. Chúng nó bắt nguồn từ Thân Công lão tổ, sau khi lao ra hướng tới xúc tu toàn thân Vọng Nguyệt triển khai thế tấn công cuồng bạo.

Liệt Vân tử của Chiến gia, một thân áo trắng như âm hồn. Tốc độ hắn quá nhanh, trong tay một thanh kiếm nhỏ màu bạc thường thường trong khi lóe ra sẽ đâm lên cơ thể Vọng Nguyệt. Một khi đâm trúng, thanh kiếm nhỏ màu bạc liền bộc phát ra ánh sáng có thể khiến cho hai mắt tu sĩ nổ tung. Trong ánh sáng bạc lóe lên, thanh kiếm nhỏ màu bạc trong nháy mắt kéo dài vô hạn, không ngờ xuyên thấu thân thể Vọng Nguyệt, xuyên qua bên kia thân thể nó!

Đây đúng là đại thần thông vang danh La Thiên Tinh vực của Liệt Vân tử - Tâm động Tiên thuật – Có tâm, không gì có thể cản trở!

Ngũ Thải đạo nhân toàn thân hoá thành năm đạo hào quang, ánh sáng năm màu này phảng phất có được thần thông to lớn, trong khi xoay tròn hình thành một lốc xoáy thật lớn. Lốc xoáy này tràn ra khắp trời đất, kéo dài vô hạn. Ở bên trong lốc xoáy xuất hiện chín mươi chín thân hình người con gái hư ảo. Mỗi một người thần sắc đều trang nghiêm, khoanh chân ngồi trong lốc xoáy. Một cỗ lực lượng âm nhu tới cực hạn từ trong cơ thể chín mươi chín người con gái này mạnh mẽ lao ra, ngưng tụ cùng

một chỗ hóa thành một ác quỷ dữ tợn trăm trượng. Nó dùng thân hình khổng lồ lao thẳng đến Vọng Nguyệt.

Huyết Thần tử bộ mặt lãnh đạm, toàn thân nhoáng lên một cái lập tức "phịch" một tiếng hóa thành một mảnh huyết quang lớn. Huyết quang này rất nồng đậm chầm rãi tràn ra, gần như trở thành màn sương máu vây quanh Vọng Nguyệt đồng thời lập tức sôi trào theo từng xúc tu của Vọng Nguyệt chui vào trong cơ thể nó. Ở trong cơ thể Vọng Nguyệt bắt đầu phá hoại dữ dội!

Tiếng nổ "ầm ầm" không ngừng vang lên, từ trong cơ thể Vọng Nguyệt vang dội.

Viêm Lôi tử hai tay bấm pháp quyết, lập tức trước người xuất hiện vô số mảnh vỡ. Mỗi một mảnh đều là một mảnh địa lục của Tiên giới biến thành, sau khi nó xuất hiện được hai tay hắn khống chế lập tức xoay tròn vây quanh Vọng Nguyệt. Một cỗ lực lượng Tiên giới nồng đậm tại lúc này lấy cường độ từ trước tới nay chưa từng có hóa thành một cơn gió lốc, bao phủ tinh không!

Vì hành động này, toàn bộ La Thiên Bắc vực trong mấy tháng thời gian dĩ nhiên bị Lôi Tiên điện toàn bộ chiếm cứ chỉ vì bắt con Vọng Nguyệt này!

Tiếng rít gào của Vọng Nguyệt càng ngày càng kịch liệt, thân hình khổng lồ của nó không ngừng va chạm. Đau nhức truyền từ trong cơ thể khiến nó gần như phát cuồng. Nó đã rất lâu rất lâu chưa có bị đau đớn

như vậy. Trong trí nhớ của nó, trừ thanh âm năm xưa ra, không có bất kỳ sinh linh nào có thể gây ra nỗi đau như vậy cho nó!

Trong tiếng rống giận, cái mồm to của nó mở ra lập tức rất nhiều Vọng Nguyệt nhỏ điên cuồng từ miệng nó bay ra. Trong các loại Vọng Nguyệt nhỏ này có tám con lớn vạn trượng, còn lại ngàn trượng, trăm trượng. Trong khi lao ra, Vọng Nguyệt cơ thể mẹ rít gào lên dữ dội, ngôn ngữ Cổ Thần mơ hồ truyền ra từ trong miệng Vọng Nguyệt.

Cũng không phải chỉ có cơ thể Vọng Nguyệt mẹ truyền ra ngôn ngữ Cổ Thần, mà là toàn bộ Vọng Nguyệt, bất kể lớn nhỏ lúc này đều phát ra ngôn ngữ Cổ Thần.

Cơn giận của Vọng Nguyệt như một chỉ của Cổ Thần. Trong ngôn ngữ phức tạp của Cổ Thần kia, gần như phía trước mỗi một con Vọng Nguyệt đều sáng lên vô số điểm sáng. Những điểm sáng này biến ảo từ trong hư vô mà ra, điên cuồng ngưng tụ. Trong phút chốc, một chỉ của Cổ Thần tràn ngập khắp tinh không!

Trong tinh không, vô số Vọng Nguyệt này hình thành vô số Cổ Thần chỉ. Đây là một trong những thần thông cực kỳ mạnh mẽ của Vọng Nguyệt.

Cổ Thần chỉ tung hoành trời đất, lấy Vọng Nguyệt làm trung tâm điên cuồng tấn công về bốn phía. Lực lượng mạnh mẽ lập tức khiến cho sáu người biến sắc mặt!

Thần thông của Vọng Nguyệt không có chấm dứt. Sau khi đánh ra Cổ Thần chỉ, thân hình khổng lồ của nó lay động dữ dội. Từng tiếng gầm nhẹ không ngừng truyền ra. Thân hình khổng lồ của nó điên cuồng co rút lại, dường như muốn lấy ra toàn bộ sức sống trong cơ thể để hấp thu. Từng tiếng động “phanh phanh” vang lên, vô số xúc tu toàn thân Vọng Nguyệt lập tức gãy từ gốc!

Vô số xúc tu rơi khỏi thân thể, trong khi hung hăng vặn vẹo đột nhiên toát ra tảng lớn xúc tu rất nhỏ. Cũng chỉ trong chớp mắt không ngờ hình thành từng Vọng Nguyệt vạn trượng!

Cảnh tượng này trừ Huyết Thần tử dung nhập vào cơ thể Vọng Nguyệt là không thể nhìn thấy, sáu người còn lại tâm thần chấn động dữ dội. Cho dù là Viêm Lôi tử, con ngươi hai mắt co rụt thật mạnh, lộ ra vẻ hoảng sợ!

- Đây là loại Vọng Nguyệt gì vậy, trong sách cổ căn bản không có ghi chép thần thông giống như Vọng Nguyệt này!

Vào lúc Vọng Nguyệt thi triển thần thông kinh người đáng sợ nhất này, đúng là lúc toàn bộ người thường và tu sĩ ở chỗ Vương Lâm bị hấp thu toàn bộ sức sống mà tan vỡ.

Sau khi xúc tu hấp thu toàn bộ nơi dài hẹp này, nhanh chóng biến mất. Gần như trong nháy mắt xúc tu nơi này giảm bớt đi rất nhiều.

Nhất là ở phía trước Vương Lâm, hơn trăm xúc tu quấn quanh Cổ Thần, lúc này tốc độ hấp thu cực kỳ khủng bố. Đây không còn là hấp thu, mà đã thành cắn nuốt!

Trên mỗi một xúc tu đều xuất hiện rất nhiều mụn, điên cuồng cắn nuốt lực lượng Cổ Thần!

Cùng lúc đó, những xúc tu hung hăng nhất trong khi mấp máy trên thân chúng nó phân hóa thành vô số xúc tu. Những xúc tu này gần như trong nháy mắt biến ra vô số nữa, kéo dài rất nhanh lập tức chui vào trong cơ thể đứa bé Cổ Thần, tiếp tục cắn nuốt!

- Đứa bé Cổ Thần này là nguồn gốc sinh mạng của Vọng Nguyệt.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, tay phải bấm pháp quyết đang định ra tay. Bỗng nhiên thanh âm tang thương lúc trước biến mất lại một lần nữa vang lên ở nguyên thần Vương Lâm.

Thanh âm này so với lúc trước cực kỳ suy yếu, dường như bất kỳ lúc nào đều có thể tiêu tan.

- Không nên ra tay. Ta với Vọng Nguyệt đã thành một. Nếu ngươi ra tay lập tức sẽ bị Vọng Nguyệt công kích. Người trong tộc của ta, nhanh chóng rời đi, đưa người có thể chịu đựng sự truyền thừa của ta tới. Thời gian của ta không còn nhiều…

Thanh âm tang thương kia càng ngày càng yếu. Tới cuối cùng, dưới vô số xúc tu cắn nuốt kia, gần như không thể nghe thấy.

- Với lực lượng của ngươi không thể ra ngoài từ nơi đây. Ta tiễn ngươi một đoạn.

Đứa bé Cổ Thần bị vô số xúc tu quấn quanh kia đột nhiên mở mạnh hai mắt. Vào khoảnh khắc hắn mở mắt này, tám điểm sáng mơ hồ xoay tròn ở mi tâm hắn đột nhiên “phịch” một tiếng, sụp đổ!

Cổ Thần toái tinh!

Loại tan vỡ này hóa thành một lực xung kích khổng lồ không thể tin nổi, lập tức giống như gió lốc xuyên qua bên cạnh Vương Lâm, thẳng đến lốc xoáy ở lối vào nơi hẹp dài này.

Vào lúc gió lốc này nhằm phía lốc xoáy, trong lốc xoáy xuất hiện rất nhiều hồng quang, cũng là Huyết Thần Tử kia. Thân hình hắn trong thời gian ngắn ngưng tụ, sau khi hắn dung nhập cơ thể Vọng Nguyệt không ngừng phá hoại tìm tới được nơi này. Chỉ có điều ngay khi thân hình hắn ngưng tụ thì cơn lốc do lực lượng Cổ Thần hóa thành “ầm” một tiếng chạm tới.

Với tu vi của Huyết Thần Tử cũng phải cất lên một tiếng kêu đau đớn, toàn bộ thân hình bỗng nhiên sụp đổ. Một cỗ lực lượng yêu dị lập tức tràn ngập, hóa thành một vật yêu dị ở trước người hắn, thay thế hắn ngăn cản lực lượng Cổ Thần. Mắt vật yêu dị này lộ ra vẻ khiếp sợ, vừa mới thành hình lập tức "phịch" một tiếng liền sụp đổ, bị cuốn về phía sau. Cả huyết quang cũng trực tiếp bị đánh ra, bức lui ra ngoài lốc xoáy.

Thân hình Huyết Thần Tử ngưng tụ trở lại. Lúc này sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình nhanh chóng lui về sau. Trong khi lui ra lại liên tục phun máu, cả người nhanh chóng uể oải. Nguyên thần hắn bị thương nặng, nếu không phải có vật yêu dị cùng bản mạng hắn tương liên ngăn cản, giờ phút này chắc hắn đã chết!

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, bên trong còn lộ ra một cỗ sợ hãi và không thể tin.

- Cổ Thần!!

Phía sau Huyết Thần tử, hư ảnh vật yêu dị kia một lần nữa biến ảo ra, cũng cùng hắn hô lên lời này. Ngay cả ánh mắt cũng giống như đúc, trong kinh ngạc mang theo hoảng sợ.

Gần như không chút do dự, Huyết Thần tử trong khi lui về sau, thân hình "phịch" một tiếng hóa thành một mảnh huyết quang lớn, cũng với cả hư ảnh yêu dị phía sau, dùng huyết độn mà đi.

Bên ngoài, tất cả xúc tu toàn thân Vọng Nguyệt gãy từ gốc, hóa thành vô số Vọng Nguyệt vạn trượng. Cảnh tượng này khiến cho sáu lão quái xung quanh đều hít sâu một hơi.

Ánh mắt Viêm Lôi tử lóe lên, không chút do dự hai tay bấm pháp quyết lập tức đem pháp bảo do vô số mảnh vỡ Tiên giới hình thành tràn ra bốn phía, hình thành những mảnh vỡ trôi nổi khắp nơi. Cùng lúc đó, dưới một tiếng gầm nhẹ của Viêm Lôi tử, một cỗ lực lượng kỳ dị từ trên những mảnh vỡ này nhanh chóng tản ra.

Trên mỗi một mảnh vỡ đều có linh tính mạnh mẽ. Sau khi tràn đi cũng nhanh chóng xoay tròn, bao vây toàn bộ Vọng Nguyệt vào bên trong, nó xoay tròn dữ dội hình thành một lốc xoáy khổng lồ, tràn ngập khắp tinh không.

Lão già áo đỏ họ Hướng vung hai tay áo lên lập tức trận pháp bát giác cực lớn bao phủ Vọng Nguyệt “ầm” một tiếng sụp đổ, hóa thành vô số trận pháp phân ra bao phủ mỗi một Vọng Nguyệt loại nhỏ ở bốn xung quanh. Trong tiếng Lôi hỏa “ầm ầm” điên cuồng hạ xuống, thân hình lão già họ Hướng này nhoáng một cái, khoanh chân ngồi ở trên trời cao, một tay bấm pháp quyết, tâm thần phân ra vô số dung nhập trong mỗi một trận pháp.

Bốn đồng tử kia lại gắt gao vờn quanh bốn phía Vọng Nguyệt, Huyết đan trên đầu không ngừng truyền ra những tiếng “phanh phanh” liên tiếp hợp lại phong tỏa tất cả đường ra của Vọng Nguyệt.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 843: Trở lại Thanh Linh Tinh.

Khoảnh khắc thân hình Vương Lâm biến mất, vô số xúc tu lập tức vươn ra từ trong hư vô quấn quanh truyền tống trận, sau một lúc cắn nuốt. Truyền tống trận liền sụp đổ.

Nhờ vào năm người Liệt Vân Tử cản trở, ánh mắt Viêm Lôi Tử lóe lên, hai tay đưa về trước co rụt lại thành dạng lốc xoáy, miệng khẽ quát:

- Phong!

Vô số mảnh vỡ Tiên giới khổng lồ vô cùng vào lúc này truyền ra tiếng nổ ầm ầm, từ tất cả mọi vị trí điên cuồng bao phủ về phía Vọng Nguyệt.

Vọng Nguyệt gầm lên giận dữ, thân hình khổng lồ điên cuồng xông lên phía trước. Lửa giận thiêu đốt toàn thân, nhất là một tia cảm giác nguy cơ đến tử Viêm Lôi Tử ở trên không lại khiến Vọng Nguyệt gần như phát cuồng.

Trong lúc nó đụng tới đột nhiên thân thể chấn động, không ngờ lại dừng tất cả mọi hành động. Trong hai mắt nó hiện ra vẻ cực kỳ sợ hãi, nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy ở tinh không nơi Vọng Nguyệt nhìn tới, nơi này đã sớm sụp đổ, vô số gió lạnh thổi tới, một người bước ra. Người này toàn thân cực kỳ mơ hồ căn bản không thấy rõ bộ dáng. Chỉ có thể nhìn ra là một người đàn ông, thân thể hư ảo của hắn cực kỳ thong dong, chậm rãi bước từng bước từ trong hư vô đi ra.

Vào lúc người này xuất hiện, đám người Liệt Vân Tử bị thương nặng ở xa xa sắc mặt biến đổi lớn. Cho dù Liệt Vân Tử cuồng ngạo, nhìn chằm chằm bóng người hư ảo kia, sau khi ngẩn ra lập tức trong lòng cuộn dâng sóng lớn, trong mắt vào lúc này lộ ra vẻ cực kỳ cung kính.

- Là hắn!

- Viêm Lôi Tử không ngờ lại mời hắn tới!

Bốn người còn lại cũng đều lập tức biến sắc, đều cung kính.

Viêm Lôi Tử sau khi bóng người hư ảo kia xuất hiện, trong mắt lộ vẻ mừng như điên. Bóng người hư ảo từng bước đi tới Vọng Nguyệt, giờ phút này, lấy thân hình khổng lồ của Vọng Nguyệt không ngờ cũng run lên. Phảng phất người trước mắt có một cỗ khí tức làm cho nó e ngại.

Vọng Nguyệt chậm rãi lui ra sau! Giờ phút này, trong tinh không cách nơi này khoảng trăm vạn dặm, một mảnh sóng gợn lay động. Thân hình Vương Lâm từ trong nhảy ra, sau khi hắn xuất hiện lập tức quay đầu lại, vẻ trầm ngâm hiện trong mắt.

- Sự biến đổi của Vọng Nguyệt nhất định có nguyên nhân. Chẳng lẽ là có người phát động tấn công nó? Đứa bé Cổ Thần kia trong cơ thể Vọng Nguyệt để cho ta mang người có thể chịu đựng được truyền thừa tiến vào. Đáng tiếc bản tôn ở xa nơi Liên minh Tinh vực, nếu không cũng có thể thử một lần! Chỉ có điều không biết đứa bé Cổ Thần này có thật sự thành tâm truyền thừa hay không, hay lại là muốn thi triển thần thông giống như loại đoạt xá của tu sĩ… Việc này cần thận trọng, tuyệt đối không thể hành động lỗ mãng!

Tuy nhiên, bất kể thế nào lúc này ta đã rời khỏi Vọng Nguyệt. Như vậy trong khoảng thời gian ngắn không có người nhận ra được tung tích của ta!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, xoay người hóa thành đạo sao băng bay nhanh đi. Dưới chân hắn có sóng gợn xuất hiện, không bao lâu thân hình hắn dung nhập thiên địa, biến mất.

La Thiên Bắc vực, khoảng cách nơi của Vọng Nguyệt cực kỳ xa xôi, gần như là hai cực đối nhau, đó là nơi của Thanh Linh tinh. Ngày hôm nay, bên ngoài Thanh Linh tinh một mảnh sóng gợn quanh quẩn trong tinh

không, thân hình Vương Lâm từ trong đi ra. Hắn nhìn tinh cầu tu chân quen thuộc ở phía trước mặt, ánh mắt lộ ra một tia cảm khái.

- Rốt cục đã trở lại!

Thân hình Vương Lâm tiến về phía trước, cả người phảng phất hóa thành một đạo cầu vồng đi thẳng đến Thanh Linh tinh. Nhưng ngay lúc hắn tới gần, đột nhiên trên Thanh Linh tinh bỗng nhiên hiện ra mấy cỗ khí tức mạnh mẽ, mang theo ý thù địch lập tức quét tới.

Vương Lâm nhướn mày, nhưng lập tức liền giãn ra. Vài đạo thần thức kia vừa tập trung Vương Lâm, đợi sau khi nhận ra thân phận Vương Lâm cũng lập tức tiêu tan. Ngay sau đó hơn mười bóng người giống như sao băng, vào lúc thân hình Vương Lâm hạ xuống, thì bọn họ cũng tới chỗ hắn.

Cơ hồ chỉ nửa khắc, cùng lúc Vương Lâm bước vào Thanh Linh tinh này, hơn mười người Tiên Tuyển tộc do lão già Tiên Tổ dẫn đầu lập tức thuấn di đến. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, lão già vẻ mặt kích động, mở miệng nói:

- Ân công!

Vương Lâm nhìn thoáng qua lão già cùng với người trong tộc Tiên Tuyển phía sau, trên mặt hiện lên nụ cười, hơi gật đầu nói:

- Trên đường tới đây các ngươi có thuận lợi không?

Lão già thở sâu nói:

- Ân công! Một đường thuận lợi. Chỉ là trên đường nghe nói La Thiên tinh vực có một gia tộc tu chân họ Diêu, mở cuộc truy sát ân công…

Vương Lâm lắc đầu nói:

- Việc này đã qua! Không nên nói đến nữa. Các ngươi nếu đã tới đây, sinh sống cho tốt ở Thanh Linh tinh này. Ta phải bế quan mấy tháng, các ngươi phải phòng hộ cho tốt.

Lão già vội vàng gật đầu.

Thân hình Vương Lâm nhoáng lên một cái, không hề để ý những người tộc Tiên Tuyển này, thuấn di mà đi, hiện thân trên đỉnh Hoành Vân. Trên Hoành Vân, cũng vẫn như lúc hắn rời khỏi không có bất kỳ biến hóa nào, động phủ vẫn còn.

Tiến vào động phủ, Vương Lâm lập tức mở trận pháp bốn phía. Lập tức trong vạn dặm dãy núi Hoàng Vân bị toàn bộ phong tỏa. Sau đó hắn

khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt thổ nạp.

Mấy canh giờ sau, bên ngoài đã là đêm khuya, sao trời lấp lánh chiếu xuống mặt đất, không gian chìm trong yên lặng.

Ánh trăng theo cửa động phủ chiếu xuống, mặt đất chìm trong ánh huỳnh quang, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Vương Lâm mở hai mắt, phun ra một ngụm trọc khí. Sau khi rời khỏi Lôi Tiên Giới, một đường đi tới đây hắn cực kỳ mỏi mệt. Cho dù là ở trong cơ thể Vọng Nguyệt hắn cũng chỉ miễn cưỡng thả lỏng mà thôi.

Nhưng giờ phút này, ở trên tinh cầu tu chân của chính mình, Vương Lâm hoàn toàn trầm tĩnh lại. Lúc này hắn ngẩng đầu nhìn về phía không trung ngoài động phủ, cả người hắn phảng phất đắm chìm bên trong đó. Hồi lâu Vương Lâm thu hồi ánh mắt, thì thào tự nói:

- Diêu gia kia đuổi giết không có khả năng ngừng. Thời gian còn lại cho ta không nhiều!

Trong khi trầm ngâm Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức cái đại đỉnh xuất hiện. Khí tức tang thương tràn ngập. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, há mồm phun một ngụm tinh khí nguyên thần, lập tức tràn ngập cái đỉnh, bắt đầu tế luyện.

- Tế luyện đỉnh này thời gian càng dài, uy lực phát huy ra cũng càng lớn! Chỉ là hiện tại cũng cần phải nghiên cứu kỹ một phen.

Theo Vương Lâm hút một cái, cái đỉnh kia lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo cầu vồng bị Vương Lâm nuốt vào trong miệng.

Hư ảnh phía sau nhoáng lên một cái, Tháp Sơn đi ra khoanh chân ngồi ở bên cạnh. Tháp Sơn bị thương nặng, giờ phút này vẻ mặt ảm đạm. Sau khi ngồi xuống hắn nhắm lại hai mắt, dưới sự khống chế của tâm niệm Vương Lâm lập tức tự động chữa thương.

Trầm lặng hồi lâu, tay phải Vương Lâm vỗ lên túi trữ vật. Lập tức Diêu Băng Vân bị hắn tầng tầng phong ấn ở trong túi trữ vật lóe lên hào quang, xuất hiện trước người Vương Lâm.

Trong cơ thể Diêu Băng Vân có Côn Cực Tiên vờn quanh. Bên ngoài cơ thể bị Tôn Hồn phiên bao vây, lại có vài chục vạn phù văn màu vàng phong ấn. Vương Lâm nhìn chằm chằm Diêu Băng Vân đang bị phong ấn, ánh mắt lóe hàn quang. Tay hắn phải bấm pháp quyết chỉ ra, lập tức phù văn màu vàng phong ấn bên ngoài thân thể Diêu Băng Vân liền đồng loạt dâng lên tràn ngập bốn phía. Lập tức làm cho trong động phủ này, bảy phần thành một màu vàng.

Dưới phù văn phong ấn là Tôn Hồn phiên. Vương Lâm tay phải hư không chộp một cái, lập tức màn sương đen lớn từ trên thân thể Diêu Băng Vân tràn ra, bao phủ bốn phía, cũng hoàn toàn lộ ra thân thể mềm mại của Diêu Băng Vân.

Lúc này Diêu Băng Vân toàn thân quần áo nhiều chỗ tổn hại. Thoạt nhìn có một vẻ đẹp làm cho người ta tim đập chân run. Hai mắt nàng nhắm nghiền mặt xám như tro tàn, thoạt nhìn phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể tắt đi ngọn lửa sinh mạng, mất sức sống.

Chỉ là trong cơ thể nảng cũng vẫn tràn ngập nguyên lực khổng lồ, chẳng qua là ở trạng thái chia lìa, không thể dung hợp với nguyên thần.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Diêu Băng Vân, trong mắt lộ vẻ trầm ngâm.

- Luyện chế nàng thành Tiên vệ là lựa chọn tốt nhất. Lúc trước ta cũng từng muốn mượn sức nàng!

Hàn quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn giơ tay phải, hai ngón tay khép thành kiếm trong phút chốc điểm lên mi tâm Diêu Băng Vân.

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng vận chuyển, theo ngón tay lập tức tiến vào trong cơ thể Diêu Băng Vân. Ở trong cơ thể nàng, nguyên lực Vương Lâm xoay tròn hóa thành một lốc xoáy. Lốc xoáy vừa xuất hiện lập tức hấp thu một ít nguyên lực bị tách ra trong cơ thể Diêu Băng Vân, lại khiến cho lốc xoáy lớn hơn nữa.

Quá trình này Vương Lâm cực kỳ cẩn thận, chậm rãi. Lốc xoáy kia hấp thu nguyên lực ngày càng nhiều, tới khi Vương Lâm sắp sửa không khống chế được hắn hút mạnh một cái. Lập tức thân hình Diêu Băng Vân chấn động kịch liệt, quần áo tàn phá như bị gió thổi lay động lập tức bay đi. Cùng lúc thân hình nàng chấn động, lốc xoáy trong cơ thể nhanh chóng từ trong thất khiếu lộ ra, trong lúc nhất thời bốn phía lập tức tràn ngập thiên địa nguyên lực. Vương Lâm không chút nghĩ ngợi há mồm nuốt một cái, lập tức thiên địa nguyên lực từ thất khiếu Diêu Băng Vân bay ra hóa thành làn khói bị Vương Lâm hút vào trong miệng.

Nguyên lực vào cơ thể, hai mắt Vương Lâm lập tức lộ ra ánh sáng cực kỳ chói lọi, sắc mặt hơi chút hồng nhuận. Nguyên thần vận chuyển lập tức nhanh chóng dung hợp nguyên lực đã nuốt vào, không ngừng lớn mạnh.

Thời gian chậm rãi trôi đi, không trung ngoài động phủ dần dần đón ánh bình minh. Ánh nắng rơi trên mặt đất xua tan giá lạnh đêm tối, khiến cho mặt đất dâng lên một luồng khí ấm áp.

Trong động phủ Diêu Băng Vân nằm trên mặt đất. Ánh mặt trời chiếu lên người nàng lập tức tạo thành một cảnh cực kỳ rực rỡ. Giờ phút này nhìn Diêu Băng Vân có một vẻ đẹp khó thể hình dung, chẳng qua trong vẻ xinh đẹp lại lộ ra một chút thê lương.

Nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm qua một đêm này gần như không chút ngừng lại phảng phất như điên cuồng nhanh chóng cắn nuốt nguyên lực được hút vào. Đồng thời dung hợp chuyển hóa thành lực lượng của Vương Lâm.

Nguyên thần trong quá trình này dần dần khôi phục thương thế. Vào lúc ánh ban mai chiếu xuống, nguyên thần Vương Lâm hoàn toàn khôi phục. Không chỉ như thế, ngược lại theo nguyên lực của Diêu Băng Vân được luyện hóa, nguyên thần hắn càng tinh tiến hơn. Phun ra một ngụm trọc khí mầu xám tràn ra ngoài động phủ, Vương Lâm giương đôi mắt, hắn không chút nghĩ ngợi lại nâng hai ngón tay phải một lần nữa điểm lên mi tâm Diêu Băng Vân.

Nguyên lực chảy vào trong cơ thể Diêu Băng Vân hình thành lốc xoáy, tiếp tục hấp thu nguyên lực bị tách ra trong cơ thể nàng.

- Sau khi hấp thu hết nguyên lực của nàng, chắc là tu vi của ta sẽ đề cao không ít. Chỉ cần cảm ngộ ý cảnh liền có thể chân chính bước vào bước thứ hai, đạt tới Khuy Niết!

Mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm Diêu Băng Vân. Vào lúc lốc xoáy trong cơ thể nàng đạt tới giới hạn, hắn lập tức hút ra!

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 844: Thôn phệ.

Một trận gió lốc quét ngang La Thiên Tinh vực, gần như khiến cho tất cả các tu sĩ đều bị chấn động! Trong La Thiên Bắc vực, mãnh thú khổng lồ giết hại vô số tu sĩ đã bị Lôi Tiên điện bắt giữ!

Chi tiết quá trình rất ít người biết được, nhưng kết quả này khiến cho toàn bộ tu sĩ La Thiên tinh vực đều thấy khiếp sợ!

Trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng Lôi Tiên điện lên tới đỉnh điểm, lại vượt qua mấy gia tộc tu chân tuyền thừa từ thượng cổ, trở thành biểu tượng cực kỳ mạnh mẽ trong La Thiên tinh vực.

Nương theo cơn gió lốc này, việc có một không hai là phong một trăm linh tám tiên gồm ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát, được triển khai!

- Tiên giới sụp đổ, tiên nhân ngã xuống nhưng bên trong đời sau vẫn còn có Chân tiên. Tiên này Lôi điện phong đó là tiên nhân đời sau của Lôi Tiên giới! Phàm là tên được liệt vào một trăm linh tám tiên, gia tộc sẽ là một tộc trong Tiên giới, tồn tại mãi mãi!

- Và trận chiến Liên minh Tinh vực, người phàm hay tiên nhân đều có thể trở thành thống lĩnh một phương, gia tộc người đó có thể đạt được một viên tinh cầu tu chân!

Việc Lôi Tiên điện phong tiên đã sớm truyền ra nhưng cho tới giờ phút này mới chính thức bắt đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tu sĩ La Thiên Tinh vực đều lâm vào điên cuồng.

Người dòng chính của các gia tộc tu chân đều lên đường!

Bởi vì người tranh đoạt phong tiên quá nhiều, Lôi Tiên điện tuyên bố La Thiên đông tây nam bắc bốn tinh vực lớn chia thành bốn khu vực phong tiên. Trong mỗi một khu vực, từ người của Lôi Tiên điện phái tới tuyển ra một trăm linh tám người mạnh đi tới Lôi tiên điện tiến hành cuộc chiến phong tiên cuối cùng.

Phạm vi mười vạn dặm quanh Lôi Tiên điện được coi là khu vực cấm đấu, phàm là người tới đây đều bị cấm chế tất cả mọi việc đấu đá cá nhân. Nếu có người vi phạm – diệt tộc!

Ngày phong tiên quyết định vào bốn tháng sau.

Tin tức này như mội cơn gió lốc, như vậy việc kế tiếp Lôi Tiên điện tuyên bố lại là một hành vi kinh thiên khiến trời long đất lở!

Lôi Tiên điện sẽ mở ra đường đi thông Liên minh Tinh vực. Trận chiến với Liên minh sẽ bắt đầu!

Toàn bộ La Thiên Tinh vực chìm vào trạng thái cuồng nhiệt. Toàn bộ tu sĩ hiện có đều đang chuẩn bị, chờ đợi sau khi phong tiên sẽ đánh vào Liên minh! Sát khí nồng đậm tràn ngập toàn bộ La Thiên Tinh vực. Tất cả mọi chuyện Vương Lâm cũng không biết, giờ phút này hắn đã bế quan ở trong động phủ mười này. Trong mười này này hắn không lúc nào không hấp thu nguyên lực trong cơ thể Diêu Băng Vân.

Hắn không ngừng luyện hóa dung hợp, đem thiên địa nguyên lực khổng lồ tu vi Khuy Niết trung kỳ của Diêu Băng Vân từng chút một trở thành một phần của mình!

Diêu Băng Vân giờ phút này đối với Vương Lâm mà nói dường như là thuốc bổ vô cùng quý giá, khiến cho tu vi của hắn theo cắn nuốt nguyên lực của nàng mà chậm rãi đề cao. Nguyên lực trong cơ thể Diêu Băng Vân cực kỳ khổng lồ, mười ngày thời gian Vương Lâm cũng chỉ hấp thu được ba phần.

Tu vi của Vương Lâm sau khi luyện hóa được ba phần nguyên lực của Diêu Băng Vân đã tăng lên một bước, đạt tới đỉnh cảnh giới Dương Thực, khoảng cách Khuy Niết chỉ còn cách một bước.

Chẳng qua một bước này cũng giống như một khe sâu, không phải không đủ nguyên lực mà là thiếu sự cảm ngộ Thiên đạo và biến hóa của Ý cảnh!

- Ý cảnh Nhân quả so với Sinh tử luân hồi thì huyền diệu rất nhiều, đối với cảm ngộ cũng không thể mò ra. Nhân quả… Nhân quả…

Vương Lâm trong khi trầm lặng ánh mắt lộ ra một tia mê man.

- Tất cả mọi việc trên đời đều không thoát khỏi nhân quả. Nhân quả có ở khắp mọi nơi nhưng tất cả chỉ là hư ảo, muốn biết được rõ ràng bên trong nhưng lại dường như là hoa trong sương mù, không thấy rõ sự thực.

Một tia nguyên lực của Diêu Băng Vân sau khi vào thân thể Vương Lâm được hắn luyện hóa thành lực lượng bản thân, hắn thở ra một hơi thật dài, ánh mất dừng trên người Diêu Băng Vân.

- Nhân quả… Năm xưa ta lấy được Thiên Nghịch châu nên mới gặp Tư Đồ Nam, chính là quả. Ta giết Đằng Liệt nên Đằng Hóa Nguyên giết cha mẹ ta, đó là quả… Cũng bởi những việc Đằng Hóa Nguyên đã làm, ta diệt Đằng tộc, chính là quả… Nhân nhân quả quả này, tiếp theo cũng là lần lượt thay đổi, hôm nay nhân, nhưng này mai liền trở thành quả của người khác…

Vương Lâm nhíu mày, vẻ mờ mịt trong mắt càng đậm. Ý cảnh nhân quả bao hàm quá nhiều, cho đến ngày nay Vương Lâm thủy chung vẫn còn không thể tìm tòi hiểu được toàn bộ. Không như Sinh tử luân hồi năm xưa có thể hiểu được rõ ràng.

- Cảm ngộ Ý cảnh cũng là không thể cưỡng cầu, nếu không rất khó hoàn toàn hiểu được rõ ràng.

Vương Lâm thầm than, không suy nghĩ nữa. Nhân quả hai chữ tuy đơn giản nhưng muốn chân chính hiểu rõ thì lại cực kỳ phức tạp.

- Ta giờ đã hơi hiểu được, tu luyện tới một trình độ nhất định, vì sao rất khó tiến thêm. Nguyên lực có liên hệ nhất định nhưng càng quan trọng hơn lại là cảm ngộ của bản thân…

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười khổ.

- Ý cảnh Nhân quả như thế nào có thể nâng cao. Cảm ngộ này lại là rất khó! Cho dù biết được có nhiều thế nào cũng chỉ là hư ảo, không phải chân thật… Nhưng như thế nào có thể khiến cho đạo Nhân quả của ta biến thành chân thật…

Vương Lâm thở dài, lòng không muốn nghĩ tới nhưng trong đầu vẫn không có dứt ra được.

- Năm xưa ở vùng đất Yêu Linh, dưới sự giúp đỡ của Cổ Yêu Bối La ta từng tiến vào trạng thái kỳ dị kia, thôi diễn ra tệ hại của Sát Lục tiên quyết…

Vương Lâm thì thào tự nói, bỗng nhiên hai mắt ngưng đọng lại.

- Ở trạng thái này, ta mơ hồ có thể nhìn thấu tất cả đạo trên thế gian, hóa thành vô số phân thân dung nhập vào cơ thể… Cảnh tượng này có chút tương tự với khi Thiên Vận Tử truyền thần thông năm xưa!

Hai mắt Vương Lâm càng ngày càng sáng.

- Thiên Vận Tử tu đạo là Thiên vận, ở trong thần thức lại có vô số Thiên Vận Tử. Trên mỗi một Thiên Vận Tử đều am hiểu một loại tiên thuật… Tu vi lúc ấy của ta cũng chỉ có thể nhìn đến đó. Nhưng lúc này nghĩ lại,

trong không gian thần thức kia, trên mỗi một Thiên Vận Tử không chỉ có tiên thuật,… còn có các Đạo khác nhau!

Sắc mặt Vương Lâm khẽ biến, bị ý tưởng này trong đầu làm rung động. Hắn thở sâu nghĩ lại một cảnh tượng năm xưa trong không gian thần thức của Thiên Vận Tử, càng ngày càng kiên định ý nghĩ của chính mình.

- Thiên Vận Tử, hắn có được nhiều đạo! Những đạo này là làm sao có được…

Vương Lâm trong mắt sáng lên, hắn nghĩ tới lời nói trước khi Tiên vệ đầu tiên của mình bị luyện hóa.

- Ta nhìn thấy sư tôn Thiên Vận Tử nuốt… Tôn Vân… chân chính nuốt vào, nuốt sạch…

Vương Lâm nhắm hai mắt, một lát sau mở mạnh ra, trong mắt lộ vẻ quyết đoán. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Diêu Băng Vân, lẩm bẩm nói:

- Đạo Nhân quả toàn bộ đều là hư ảo, dựa theo ta thấy cảm ngộ của bước tu đạo thứ ba, tất cả Thiên đạo cuối cùng cũng phải về căn nguyên. Căn nguyên Đạo Nhân quả là cái gì, ta không rõ ràng lắm. Nhưng lúc này muốn cho Ý cảnh thành thực chất, cũng là cần… cắn nuốt!

- Cắn nuốt ý cảnh của người khác, cảm ngộ nhân quả của người khác, hiểu ra Đạo niệm của đối phương, hóa thành ý cảnh Nhân quả của bản thân!

Hàn quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn nâng tay phải ấn lên mi tâm Diêu Băng Vân.

Chỉ có điều, vào khoảnh khắc tay Vương Lâm chạm vào mi tâm Diêu Băng Vân, hắn đột nhiên ngừng lại nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Diêu Băng Vân, trầm lặng.

- Cắn nuốt Ý cảnh… đó là lấy toàn bộ Đạo của đối phương cho mình dùng, để thành toàn Đạo của bản thân… Nhưng Thiên đạo vô tận, Đạo không bờ bến. Một khi khơi dòng cắn nuốt sẽ phải cắn nuốt không ngừng… Như thế cũng là đi theo con đường không về của Thiên Vận Tử!”

Nhưng nếu không nuốt cũng không thể chân chính hiểu ra Nhân quả, khiến cho Đạo Nhân quả toàn bộ thoát khỏi hư ảo, không thể chân chính thành chân thực… Nuốt… hay là không nuốt!

Vương Lâm hiếm khi do dự ở một việc như vậy. Hắn cũng không phải thương hại Diêu Băng Vân mà đang lựa chọn Đạo của chính mình. Tìm Đạo! Một bước này cực kỳ mấu chốt, có thể nói đây là chọn lựa Đạo. Tu sĩ cả đời tu chính là Đạo này. Đạo của mỗi người cũng không giống nhau, theo cảm ngộ và kinh nghiệm trải qua. Đạo thiên biến vạn hóa, tất cả mọi chuyện trên đời đều có thể thành Đạo!

- Thiên Vận Tử từng nói, hắn có ba ngàn sáu trăm hóa thân, mỗi một hóa thân đều có một tiên thuật. Theo ý ta thì ba ngàn sáu trăm hóa thân này đó là cắn nuốt ba ngàn sáu trăm Đạo. Hắn cắn nuốt nhiều Đạo niệm như vậy nhưng cuối cùng vẫn chưa thành Đạo! Hắn đến đỉnh vạn năm nhưng vẫn không vào bước thứ ba. Nhưng nếu không nuốt, ý cảnh Nhân quả không thể biết rõ, mà nếu mơ hồ tìm Đạo không biết phương hướng thì đi đâu tìm…

Trên mặt Vương Lâm vẻ mặt bất định, hai mắt lần lượt lộ ra vẻ quyết đoán và mê hoặc. Tay phải ở mi tâm Diêu Băng Vân thế nào cũng không thể chân chính ấn xuống.

Thời gian chậm rãi qua đi, thấm thoắt bên ngoài động phủ Hoàng Vân Sơn, ngày qua đêm tới, liên tiếp qua ba ngày. Ba ngày này Vương Lâm giống như trải qua ba trăm năm. Bộ dạng hắn phảng phất già nua hẳn đi.

Trong ba ngày thân thể hắn không chút động tĩnh, chỉ có tâm là giống như sóng dữ, không ngừng nhấp nhô, tràn ngập toàn thân.

- Đạo… Cái gì là Đạo…

Vương Lâm thì thào tự nói.Những lời này trong ba ngày đã từ trong miệng hắn truyền ra vô số lần. Hắn phảng phất tự hỏi, lại phảng phất tìm tòi, mê man trong mắt càng đậm.

- Rốt cục… Cái gì mới là Đạo…

Trong khi suy nghĩ hắn cũng không nhận thấy được nguyên lực trong cơ thể trong ba ngày này từ lúc bắt đầu vận chuyển thong thả, dần dần tăng tốc. Vào ngày thứ ba, trong cơ thể hắn gần như hình thành một cơn gió lốc, vận chuyển như điên cuồng.

Quyển 7: Danh chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 845: Mộng đạo.

Cơn lốc xoáy cuối cùng lại gần như lộ ra bên ngoài cơ thể, ở xung quanh thân thể Vương Lâm hình thành một lốc xoáy nguyên lực. Lốc xoáy nguyên lực này có màu sắc, mà không ngờ lại là hai màu đen trắng! Lốc xoáy hai màu đen trắng trong khi xoay tròn phảng phất như Âm Dương, tuy là dung hợp nhưng lốc xoáy này càng ngày càng đậm, càng ngày càng mãnh liệt, tốc độ càng lúc càng nhanh. Tất cả mọi chuyện Vương Lâm hoàn toàn không biết, giờ phút này hắn vẫn còn đang chìm trong việc tìm Đạo.

Nguyên thần trong khi hắn không ngừng tìm kiếm, không ngừng tự hỏi đáp, không ngừng theo đuổi đã từ bộ dáng Thái Cổ Lôi Long chậm rãi lột xác trở thành thân thể giống như bản thân như đúc. Cũng khoanh

chân, cũng nâng tay phải phảng phất như chỉ vào nơi nào đó nhưng thủy chung không hạ xuống.

Dường như một chỉ này, đó là cả cuộc đời của Vương Lâm – cả cuộc đời tầm Đạo của hắn. Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên Thanh Linh tinh, người thường trên hành tinh này đều từ trong giấc ngủ tỉnh lại, cảnh tượng cuộc sống đơn thuần bình thường, thản nhiên liên tục.

Tu sĩ lại ngồi xuống thổ nạp, thổ nạp linh khí ánh ban mai hạ xuống. Chẳng qua là hôm nay linh khí trời đất lại cực kỳ sinh động, so với ngày trước nồng đậm hơn mấy lần. Gần như toàn bộ tu sĩ cảm nhận thấy được tình huống này đều ngạc nhiên vui mừng, lập tức tìm kiếm một nơi trống ngồi xuống thổ nạp.

Dần dần có người phát hiện, nếu nồi xuống mặt hướng về phía Đông Bắc thì linh khí thổ nạp rất là nồng đậm. Vì vậy lập tức có người bay lên trời đi thẳng đến hướng Đông Bắc.

Phía đông Thanh Linh tinh đúng là chỗ Hoàng Vân Sơn. Giờ phút này vạn dặm ngoài Hoàng Vân Sơn xuất hiện không ít tu sĩ, phảng phất như cúng bái ngồi xuống thổ nạp.

Thường thường tu một chốc lát, nhưng cũng có khi lại mấy ngày! Trên đỉnh Hoàng Vân Sơn, lúc này như là trời đất biến hóa ra trên đỉnh núi tràn ngập hai khí đen trắng, trong khi lần lượt thay đổi lẫn nhau lại hình thành dạng hai con cá Âm Dương. Từ xa nhìn lại màu trắng và đen kia cực kỳ rõ ràng, lấy trời xanh làm nền lại giống như một cảnh tượng do

con người vẽ nên. Khiến cho tất cả những người thấy cảnh như vậy đều có một loại rung động từ tâm linh! Loại rung động này truyền đến từ linh hồn, truyền tới nguyên anh dung nhập nguyên thần tràn ngập cơ thể. Phảng phất ẩn chứa một lực lượng kỳ dị khiến cho mọi người toàn bộ đắm chìm bên trong không thể tự thoát ra.

- Cái gì…. Là đạo…

Trong khoảnh khắc này toàn bộ người tu đạo trên Thanh Linh tinh, sâu trong linh hồn bọn họ bỗng nhiên quanh quẩn một câu nói tang thương này.

Trong thanh âm này phảng phất như có một sự tang thương trải qua trăm dạng đời người, cũng có sự theo đuổi cố chấp và chứng kiến uy nhiêm của Đạo. Tiếng nói tràn ngập, mỗi một người nghe thấy tiếng nói phảng phất như sấm đánh, giật mình tỉnh lại.

Tâm thần bọn họ không tự chủ được tự hỏi theo câu nói này.

- Cái gì… là Đạo!

Trên đỉnh Hoàng Vân Sơn, xung quanh thân thể Vương Lâm, động phủ bị gió thổi qua hóa thành bụi bặm. Từng điểm màu xám thành một mảnh bụi bặm xa xa theo gió bay đi, giống như màn sương bụi, biến mất trong trời đất.

Toàn bộ động phủ trên núi biến mất, chỉ còn lại Vương Lâm cùng với Diêu Băng Vân bên cạnh thủy chung không thức tỉnh. Tay của hắn vẫn hư không đặt trên mi tâm Diêu Băng Vân…

Ở trên không hai người đó là đồ án hai con cá Âm Dương đen trắng, thành hình tròn giống như là Thái Cực chậm rãi xoay tròn. Linh lực trời đất trên Thanh Linh tinh theo sau di chuyển, chậm rãi lan ra bốn phía.

Giờ khắc này nếu ở trong tinh không nhìn về Thanh Linh tinh lập tức sẽ nhìn thấy toàn bộ Thanh Linh tinh toàn bộ bị hai màu đen trắng chụp vào trong. Thoạt nhìn cực kỳ kinh người. Nếu là có người tu vi cỡ Huyết Tổ đi ngang qua nơi đây chắc chắn sẽ cực kỳ kinh hãi. Cảnh tượng này được người bên trong bước tu đạo thứ hai xưng là Mộng Đạo! Nghe đồn khi trời đất mới thành hình có người thường tên là Cữu Tổ, một mộng đắc đạo, ngưng viễn cổ tiên phẩm, lưu vạn tái đạo tâm, chứng giám Thiên Địa Nhật Nguyệt!

Vương Lâm giờ phút này đúng là đang trong truy tìm, mê man, xác minh, đắm chìm trong một cảnh trong mơ. Cả người hắn phảng phất thoát ly thân thể, chậm rãi bay lên không, nhưng đều không phải là nguyên thần. Trong thân thể hắn vẫn còn nguyên thần.

- Cái gì… là đạo…

Tại loại trạng thái này Vương Lâm cảm giác được thân thể mình chậm rãi tiêu tan, hòa hợp làm một với Thanh Linh tinh này, phảng phất hắn chính là tinh cầu này.

Trong một khu rừng rậm rạp, một con rắn lớn ba trượng thân hình vừa động cuốn lấy một con thú nhỏ phóng qua bên người, thân hình khổng lồ hơi chút xiết chặt. Lập tức từ cơ thể con thú nhỏ truyền ra tiếng xương cốt vỡ "răng rắc". Con rắn lớn này đang định một ngụm nuốt vào thì thân hình bỗng nhiên run lên.

Nó ngẩng cái đầu nhìn về không trung xa xa, vẻ lạnh băng trong mắt biến mất mà lộ ra mê man.

- Đây, không phải là Đạo…

Một tiếng thở dài phảng phất gió xuân thổi qua, vẻ mê man trong mắt con rắn lớn biến mất, lại hiện ra vẻ lạnh băng vô tình, một ngụm nuốt con thú vào. Thân hình chuyển động biến mất xa xa.

Bên ngoài khu rừng, một vùng non xanh nước biếc, đường núi vờn quanh. Ở trên đường một đội xe ngựa phi nhanh. Đội xe này chất liệu rất tốt, ẩn chứa mùi thơm ngát lộ ra một cỗ khí tức phú quý.

Từng hồi vó ngựa chạm đất và tiếng bánh xe chuyển động quanh quẩn. Xe đi đầu đột nhiên ngừng lại, ở trên đi xuống một cô gái nhỏ khoảng

tám tuổi.

Cô gái này mặc áo gấm, sắc mặt phấn hồng, thoạt nhìn như là người ngọc. Trong lòng nàng ôm một vật, sau khi cố sức xuống xe nàng đi nhanh mấy bước đi tới cạnh một bụi cỏ.

Nàng ngồi xổm xuống thả vật trong lòng xuống mặt đất. vật này là một con thú nhỏ một chân quấn băng vải màu trắng.

- Tiểu Hắc, về nhà đi…

Trong mắt cô bé lộ ra vẻ ngây thơ và không muốn nhìn con thú nhỏ, nhẹ nhàng sờ sờ trên đầu nó. Con thú ngẩng đầu hai mắt như có linh tính, nhìn cô gái thật lâu.

Giờ phút này rèm xe ngựa phía sau cô bé được vén ra, lộ ra hai người một nam một nữ. Hai người này đều gần tới trung niên, ánh mắt nhìn về phía cô bé lộ ra vẻ yêu thương.

Gió nhẹ thối đến, cái rèm nhẹ nhàng bay, hai người trong xe ngựa cũng ngẩn ra trong mắt lộ vẻ mê man. Không chỉ hai người bọn họ, giờ phút này tất cả người thường của đoàn xe đều toàn bộ như vậy.

Cho dù là cô bé ngồi cạnh con thú trong mắt cũng có mê man. Chỉ có con thú nhỏ đột nhiên phát ra thanh âm tràn ngập ý thù địch, mở cái miệng nhỏ giương răng nanh. Nó phảng phất như quên cái chân bị thương của mình, trực tiếp nhảy đến phía sau cô gái, không ngừng gầm nhẹ hướng không trung.

Trong mắt nó lộ ra vẻ sợ hãi nhưng một cỗ lực lượng khiến nó không lùi bước, mà không ngừng gầm nhẹ. Nó lúc này căn bản không để ý tới trên băng vải cái chân của nó lộ ra một chút máu.

- Thiên đạo vô tận, đại đạo vô bờ bến, việc tốt hôm này gieo xuống nhân … Ngày sau đều có tuần hoàn. Giải quyết xong một hồi nhân quả…

Giọng nói tang thương quanh quẩn trời đất, cũng mang theo một tia hiểu ra như có như không.

Thân hình con thú nhỏ kia run rẩy, nhưng nó vẫn đang kêu lên, hai mắt nó tràn ngập linh động nhìn chằm chằm vào không trung. Nó có thể cảm giác được trời đất bốn phía có một luồng khí tức làm nó hít thở không thông, nhưng lúc này nó không muốn lùi bước!

Một tiếng thở dài từ từ truyền đến, dần dần biến mất. Ánh mắt con thú lộ vẻ mê man, với linh trí chưa toàn bộ mở ra của nó cũng không rõ tiếng nói truyền vào trong tai có ý nghĩa gì. Nhưng khoảnh khắc tiếng nói rơi vào trong tai, mắt nó như bị hoa đi, nhìn thấy được một cảnh tượng.

Một bà lão nằm ở trong một căn phòng cực kỳ xa hoa đắt tiền, mặt đầy nếp nhăn cũng không che đậy được vẻ hiền lành. Mặc dù là đang hấp hối nhưng hai mắt bà lão này cũng không chút đục ngầu. Trong khi mỉm cười nhắm hai mắt lại đột nhiên một con thú cực lớn từ trên trời rơi xuống. Sau khi con thú này hạ xuống, thật sâu nhìn bà lão kia một cái, há mồm phun ra một luồng khí trắng tràn ngập toàn thân bà lão, sau đó rời đi.

- Tiểu Hắc…

Bà lão mở hai mắt.

Ảo giác biến mất, vẻ mê man trong mắt con thú càng đậm. Gió nhẹ thổi đến thổi qua tất cả mọi người. Tất cả mọi người đội xe đều tỉnh lại, dường như căn bản không biết được vừa rồi xảy ra chuyện gì. Ngay cả cô bé kia cũng không phát hiện gì, mỉm cười xoay người nhìn con thú, khẽ nói:

- Tiểu Hắc… Về nhà đi…

Thế giới người thường, trong một thôn xóm. Một người phụ nữ trung niên đang chỉ vào một đứa bé tám tuổi lỡ tay đánh nát bát cơm, lớn tiếng răn dạy. Trong lời nói, đứa bé kia phảng phất cực kỳ ủy khuất, đứng khóc một bên không dám lên tiếng.

Bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên, hắn ngồi trên mặt đất tay cầm tẩu thuốc hút vài hơi. Sau đó hắn ngẩng đầu hé miệng muốn nói gì nhưng cuối cùng chỉ thở dài không hề mở miệng.

Giờ phút này gió nhẹ thổi đến, người phụ nữ đang mắng ngẩn ra, trong mắt lộ vẻ mê man. Không chỉ là nàng ngay cả người đàn ông bên cạnh, động tác cầm tẩu thuốc cũng không khỏi ngừng lại.

Chỉ có đứa bé kia phảng phất không có phát hiện điều gì, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ, cái bát vốn là có vết nứt…

- Đạo như cái bát này, không tròn trịa, có khe hở bất kỳ lúc nào cũng có thể vỡ…

Một tiếng thở dài tang thương truyền từ trong đất trời đến, gió nhẹ đảo qua phảng phất rời đi.

Vẻ mê man trong mắt người phụ nữ trung niên biến mất giống như không có phát hiện điều gì, tiếp tục vì cái bát vỡ này không ngừng chửi mắng đứa bé. Người đàn ông trung niên bên cạnh, tay cầm tẩu thuốc cũng gạt tàn ra đất, sau đó cầm lấy hung hăng rít một hơi.

Chỉ có mỗi đứa bé kia trợn to mắt nhìn không trung phía xa xa. Hắn như thấy được một người đàn ông đang đạp hư không mà đi. Đứa bé này không để ý mẹ chửi mắng, dụi dụi mắt lại nhìn lên, lại không thấy cái gì nữa.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 846: Ngươi đã minh ngộ?

Trong thung lũng, một người đàn ông trung niên mặc áo màu lam, mặt kinh hoảng đang chạy rất nhanh. Trong mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, phảng phất như gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ.

Phía sau hắn, một người con gái áo đen hai mắt đầy thù hận, khóe miệng cười lạnh không ngừng đuổi theo. Mỗi khi đuổi tới gần liền lập tức nâng trường kiếm trong tay lên, hung hăng đâm tới, sau khi để lại vết máu trên người kia, liền cười lên thê thảm.

- Tên quan chó má, ngươi hại ta nhà tan cửa nát. Hôm nay rơi vào trong tay của ta, nếu không giết ngươi thật là thẹn với trời đất!

Gió nhẹ thổi đến, người đàn ông vẻ mặt hoảng sợ kia lập tức trong mắt biến thành mờ mịt, ngay cả người con gái áo đen phía sau cũng mê man như vậy. Kiếm trong tay nâng lên nhưng không hạ xuống.

- Lại là một tràng Nhân quả…

Tiếng nói tang thương quanh quẩn, mang theo thở dài rời đi xa.

Gió nhẹ thổi qua, nàng kia khôi phục tỉnh táo, cười lạnh đâm tới một kiếm chặt rớt đầu người đàn ông trung niên kia. Nàng ném thanh kiếm trong tay, mắt rơi lệ quỳ về hướng bắc, khóc nói:

- Cha. Mẹ. Con đã báo thù rồi!

Trong thành thị người thường, mưa phùn rơi trên mặt đất. Chỉ thấy khắp nơi tràn ngập người đi đường, nước dưới chân tích lại, người đến người đi đạp trúng xuất hiện một gợn sóng nhỏ.

Một cái lại tiếp một cái… Dường như mỗi một gợn sóng đều là một hồi Nhân quả, thật lâu không ngừng dung nhập bên trong trời đất, trở thành một bộ phận của Đạo.

Mưa kèm theo gió, gió này thổi đến phảng phất có thể thổi tan sóng gợn. Nhưng dù là tan cũng chỉ là khoảnh khắc, một lát sau theo chân người đi

đường hạ xuống, gợn sóng lại một lần nữa hiện ra. Phảng phất không kết thúc. Xa xa một đám người mặc áo trắng, tiếng hiếu nhạc chậm rãi đi tới. Sau đó một quan tài được nâng lên, theo dòng người di động, dưới trời mưa đi về phía cửa thành. Từng hồi tiếng khóc vang lên quanh quẩn, người đi đường bốn phía thấy được lập tức tránh đi.

Theo đội ngũ tiến đến, từng tờ giấy vàng được người ném xuống, phảng phất đại biểu người thân của người chết, vì người này mở ra đường xuống âm phủ, đưa đi bình an. Trong tiếng khóc có thực có giả, có buồn có vui… Gió nhẹ thổi qua mang theo tiếng thở dài tang thương, vờn quanh bốn phía.

- Chết đó là cuối của quả… Tất cả Nhân quả sẽ người chết mà hết…

Giọng nói hư vô mờ mịt quanh quẩn, phảng phất tự hỏi.

Thật giả vui buồn trong tiếng khóc cũng không nói gì trả lời vấn đề này, khiến cho giọng nói tang thương kia dần dần tiêu tan, rời khỏi. Trong hoàng cung, thiên quân vạn mã vây xung quanh cung điện chính. Đứng trên hoàng điện, một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào giận dữ nhìn phía trước, trên người này còn có một cỗ bi ai nồng đậm.

Trong đám người phía dưới đi ra một người. Người này mặc áo giáp, tướng mạo cực kỳ uy vũ, nhìn kỹ có chút tương tự như người đàn ông mặc hoàng bào kia:

- Phụ hoàng. Ngài đã già rồi. Chớ nên luyến tiếc ngôi vị không buông!

Người đàn ông trung niên mặc hoàng bào kia trong mắt càng đậm bi ai, trầm lặng. Một luồng gió mát từ bên trong thổi tới, khiến cho tất cả binh sĩ xung quanh lập tức hiện mê man trong mắt.

- Đây là loại Nhân quả gì…

Giọng nói nhỏ khẽ theo gió mà đi, rời khỏi hoàng cung tràn ngập trời đất. Thổi qua từng cuộc sống thế gian, cảm ngộ biến hóa Thiên Đạo.

Vương Lâm một đường đi không ngừng xác minh đạo của mình, trong đó có mê man, có nghi hoặc, cũng có không hiểu. Thiên đạo to lớn, không có cuối, tìm tòi là rất khó, rất khó.

Theo làn gió Vương Lâm phảng phất nằm mơ. Trong mơ hắn trở thành Thanh Linh tinh này, tất cả người thú trên tinh cầu, mỗi một tiếng nói cử động của họ đều bị Vương Lâm nhìn thấy, cảm giác được, hiểu ra rất nhiều!

Hắn nhìn thấy trẻ con sinh ra, người già chết đi, thấy được tình thân cha mẹ, thấy được luyến ái người yêu, thấy được chia ly, đoàn tụ. Thấy được lòng thiện của người, sự độc ác…

- Rốt cuộc… Cái gì là đạo…

Vương Lâm mê man, thấy được tất cả nhưng cuối cùng lại không có đáp án. Hắn không ngừng tự hỏi, không ngừng tìm kiếm, không ngừng xác minh nhưng cũng càng ngày càng… Mê man.

Linh lực trên Thanh Linh tinh càng đậm. Loại nồng đậm này mang theo một tia mê hoặc. Phàm là người thổ nạp lập tức sẽ đắm chìm trong một cảnh giới huyền diệu, phảng phất theo thổ nạp trở thành một bộ phận của Thanh Linh tinh này. Lối suy nghĩ của bọn họ lúc này bị một lực lượng kỳ dị khống chế, không thể tự chủ, theo lực lượng kỳ dị kia đi tìm một loại kết quả. Vương Lâm truy tìm thủy chung liên tục. Thời gian chậm rãi qua đi, với hắn mà nói dường như đã không có cuối, thủy chung tràn ngập thiên địa, dung nhập Thanh Linh tinh này.

Khi mặt trời lặn, trong một phòng học tư nhân trong một thôn trang, rất nhiều đứa bé đã rời đi, chỉ còn lại một thiếu niên đồng tử ở lại dọn dẹp. Gió nhẹ thổi đến, thân hình thiếu niên chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ sáng ngời. Hắn buông cây chổi xoay người đi tới chỗ thầy giáo.

- Thầy giáo, học sinh có một chỗ khó hiểu!

- Có gì khó hiểu?

Cửa phòng mở ra, một lão già hai mắt cơ trí đi ra, bình tĩnh hỏi:

- Thầy giáo có biết, Đạo là vật gì?

Thiếu niên nhìn lão già, bình tĩnh mở miệng.

- Đạo!

Lão già giật mình, nhìn thiếu niên một cái, vung tay áo lên nói:

- Lão phu giảng chính là vạn vật nhân luân, không có Đạo!

Thiếu niên trầm lặng, xoay người rời đi, gió nhẹ rời khỏi trôi nổi đi xa. Thân hình thiếu niên run lên khôi phục thanh tỉnh, trong đầu mê hoặc hành động lúc nãy của mình.

Trong một thành nhỏ, một lão già họ Tạ đức cao vọng trọng được mọi người trong thành kính ngưỡng, giữa đêm khuya đốt ngọn đèn lên ở trong thư phòng cầm quyển sách đang định mở xem. Gió nhẹ thổi vào trong phòng, ngọn đèn lúc sáng lúc tối. Lão già ngẩng đầu, trong phòng có thêm giọng nói tang thương.

- Ngươi là người có đức, nhưng có biết được… Cái gì là Đạo?

Lão già kia sắc mặt nháy mắt tái nhợt, cuốn sách trong tay rơi xuống đất, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, run rẩy nói:

- Ngươi… ngươi là người hay quỷ?

- Cái gì là Đạo?

Tiếng nói tang thương lại quanh quẩn, lão già thở sâu, mạnh mẽ trấn định, run giọng nói:

- Lão phu không hiểu cái gì là Đạo…

Trong tiếng thở dài, thanh âm kia biến mất đi xa, trong phòng khôi phục bình thường. Nhưng lão già cũng không còn tâm tình đọc sách. Trong một phòng học ở thành đô, vô số học sinh cầm quyển sách, chậm rãi đọc. Một lão già áo trắng ngồi phía trên, tay phải vuốt râu mặt mang nụ cười.

Đúng lúc này, gió nhẹ thổi đến, trong đó một thiếu niên lập tức buông quyển sách, đứng lên bình tĩnh hỏi:

- Sư phụ. Ngài có biết Đạo là thế nào?

Tiếng nói thiếu niên này vang lên, bốn phía lập tức an tĩnh lại. Lão già sắc mặt không vui, trầm giọng nói:

- Trời, đó là Đạo!

Thiếu niên lắc đầu, khi ngồi xuống thân hình run lên khôi phục bình thường. Chỉ có làn gió kia không người phát hiện bay ra phòng học.

Trên Thanh Linh tinh, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ người thường gần như tất cả những người chức cao đều dưới các loại kỳ ngộ khác nhau bị người hỏi lời này. Chỉ có điều đáp án khác nhau nhưng không có một người nào nói rõ ràng. Vương Lâm trong mê man, đắm chìm vào cảnh trong mơ này không ngừng truy tìm, không có cuối. Hắn dường như hóa thành vô số hóa thân, tìm kiếm ý thực của Đạo.

Ngày hôm nay, lão già họ Tạ từng bị Vương Lâm hỏi đang trằn trọc trong nhà, thật lâu không thể tĩnh tâm. Phảng phất chỉ cần vừa tĩnh tâm bên tai lập tức vọng lên tiếng nói tang thương kia.

Lão thở dài một tiếng, cầu lấy cái ô đội mưa ra ngoài, loanh quanh ở trên một đường nhỏ. Ánh mắt lão lộ ra mê hoặc

- Cái gì là Đạo… Ta tự hỏi học thức ngập trời, nhìn thấu hết thảy trên đời, nhưng lại bị một câu của ma quỷ kia hoàn toàn làm cho bế tắc… Cái

gì là Đạo…

Trong khi mê man, lão già vô tình đi tới bên cạnh sông phía bắc thành. Trên dòng sông, một lão già mặc áo tơi đầu đội nón tre ngồi bên cạnh dòng sông, tay cầm lưới kéo cá dưới sông. Lão già họ Tạ nhìn thấy mọi thứ nhưng trong mắt như không có tiêu điểm, thì thào lẩm bẩm:

- Cái gì là Đạo?

Giờ phút này, lão già mặc áo tơi kia hô to một tiếng vui mừng, một tay kéo lưới đánh cá. Bên trong lưới có vài con cá lớn, không ngừng nhảy. Đám cá há mồm muốn nuốt nước sông, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Lại từ thân hình nhảy mạnh của nó truyền ra một cỗ vật lộn. Cảnh tượng này phảng phất như tia chớp đánh trúng lão già họ Tạ, khiến cho lão toàn thân bỗng chấn động, run rẩy kịch liệt, nhìn chằm chằm vào cá trong lưới và lão già kéo lưới.

- Đây… Đây không phải là Đạo sao! Ta là cá, Đạo là võng, sông là trời, vậy lão già kéo lưới kia chính là người quản lý vận mệnh tạo hóa!

Lão già họ Tạ tâm thần chấn động kịch liệt, mà trong mưa có cuồng phong gào thét, tràn ngập trời đất.

Trong cuồng phong này ẩn chứa một luồng sức mạnh trời đất, lão già kéo lưới cũng là bị dọa lập tức buông lưới, ngồi ở dưới đất, vẻ mặt bàng

hoàng. Về phần lão già họ Tạ, lại lui ra sau vài bước, mạnh mẽ trấn định. Cuồng phong ngưng tụ hóa thành Vương Lâm!

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đám cá một lần nữa rơi xuống sông, không ngừng bơi đi, ánh mắt có chút hiểu ra. Hắn nâng tay phải điểm một cái, một đạo linh khí trời đất lập tức dung nhập vào cơ thể lão già họ Tạ.

- Ngươi làm cho Vương mỗ hiểu ra, ta cho ngươi một lần vận may…

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 847: Thay đổi

Giống như thiên địa vào thời kỳ sơ khai, trong nháy mắt một luồng sấm sét kinh thiên động địa đột nhiên nổ ầm ầm rồi vang vọng trong lòng, khiến cho Vương Lâm đã hiểu!

-Đạo trong thiên địa, mọi người đều có thể chứng minh, mỗi người đều có thể thành đạo. Trời không phải là đạo, mà đạo là ý niệm của trời đất. Cái ý niệm đó người nào cũng có!

Giống như con cá đang sống trong nước, không xa cách thiên địa, không chọc ghẹo âm dương, sống một cách tự do. Dòng sông chính là trời, là thế gian, con cá giống như vạn vật tồn tại giữa thiên địa.

Nhưng khi xuất hiện cái lưới lại chính là muốn bắt con cá từ trong nước ra. Lưới chính là đạo, là một quy tắc liên tục được xuất hiện của thiên địa. Trong quy tắc này, cho dù ngươi tồn tại ở nơi nào trong trời đất thì cuối cùng cũng không thể chạy thoát.

Giống như lưới sẽ có một ngày bắt được cá. Con cá mất nước sẽ lọt vào trong quy tắc, bị bán trên đường lớn. Nó có thể ngoan ngoãn nhập vào luân hồi, hoặc là phản kháng phá rách lưới.

Người tu đạo giãy dụa giống như con cá, giãy dụa càng dữ dội thì càng nghịch đạo.

Đây chính là đạo, Sinh Tử Luân Hồi cũng vậy, Nhân Quả Chi Cảnh cũng vậy, tất cả đều là đạo niệm hóa thành. Ta chính là nhân quả.

Cuồng phong gào thét mang theo những điều minh ngộ của Vương Lâm, cuốn thẳng về phía phía chân trời rồi biến mất không còn bóng dáng.

Chỉ để lại trên đường sông, gương mặt kinh hoàng của lão già mặc áo tơi. Lão già họ Tạ giật mình đứng yên tại chỗ, trong cơ thể tuôn ra những luồng khí ấm áp.

-Hắn…Là người hay là quỷ… …. - Lão già họ Tạ lẩm bẩm nói.

Trong nháy mắt khi cơn gió dung nhập vào Thanh Linh Tinh, linh lực trên tinh cầu này đột nhiên tăng lên rất nhiều lần. Vô số những linh mạch trên mặt đất đột nhiên chấn động rồi phun ra từng luồng linh khí vô tận.

Trong nháy mắt những con sóng nhỏ trên sông có thêm linh lực trở thành những con sóng xanh màu ngọc bích.

Những dãy núi vốn cũng chỉ là phàm vật nhưng khi mặt đất không ngừng phun ra linh khí, đất đá bên trong dần trở thành linh thạch, ngọn núi lập tức trở thành linh sơn.

Tất cả những chuyện này đều vì Vương Lâm trong lúc mộng đạo đã cùng Thanh Linh Tinh hòa hợp vào một thể, hắn là tinh cầu này và hành tinh cũng chính là hắn.

Những minh ngộ của Vương Lâm với đạo, trong lúc vô tình hóa thân thành Thanh Linh Tinh đã gây ra những biến cố dữ dội, làm cho Thanh Linh Tinh giống như dần dần có sinh mệnh theo sự ngộ đạo của hắn.

-Người có linh hồn, có thể hiểu đạo. Thú có thần hồn cũng có thể ngộ đạo. Vạn vật hôm nay hễ có linh thần thì đều có thể hiểu thiên đạo.

Mà tinh cầu có hồn thì cũng có thể ngộ đạo.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm dung nhập vào Thanh Linh Tinh, hiểu rõ đạo của thiên địa thì cũng cảm nhận được rõ ràng linh hồn của tinh cầu. Hắn chưa bao giờ tiếp cận và cảm nhận được một loại linh hồn khác biệt với tu sĩ như thế.

Mặc dù nó là vật hư huyễn nhưng là một tồn tại thật sự. Nó không có ý niệm nhưng lại có một thứ lực lượng bản năng. Lực lượng này được hình thành sau rất nhiều năm tu sĩ thổ nạp trên Thanh Linh Tinh, là tất cả sinh tử của phàm nhân biến thành. Có thể nói, nó sinh ra do tất cả mọi loại ý niệm của sinh linh chất chứa sau rất nhiều năm.

-Năm xưa Tán Ma có thể rút ra hồn lực của tinh cầu, lúc này nếu ta muốn thì cũng có thể làm được.

Những âm thanh khổng lồ liên tục vang vọng trong Thanh Linh Tinh rồi hóa thành những tiếng sấm nổ ầm ầm khuếch tán ra ngoài.

Trong những tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số phàm nhân quỳ xuống mà bái lậy. Rất nhiều tu sĩ tâm thần chấn động rồi cũng quỳ xuống bái lạy trong tiếng sấm sét.

Trong số phàm nhân, lão già họ Tạ ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Một sự rung xuất hiện từ sâu trong linh hồn bao phủ khắp toàn thân lão. Dường như giờ khắc này cả người lão đã thăng hoa.

-Hắn…Không phải là quỷ… ….

Một cảm giác minh ngộ hiện ra trong lòng lão già họ Tạ. Lão trầm mặc một lúc rồi dứt khoát đi ra.

Trong nháy mắt tất cả linh khí trên Thanh Linh Tinh trở nên đậm đặc đến mức không thể tưởng. Cùng lúc này rất nhiều tu sĩ đang bế quan tiềm tu với ý đồ trùng phá Nguyên Anh đạt đến Hóa Thần trong các môn phái tu đạo, thì linh khí trong người cũng mạnh mẽ xoay tròn giống như gió lốc.

Vương Lâm ngộ đạo gây nên những biến đổi mạnh mẽ trên Thanh Linh Tinh. Khoảnh khắc này, những tu sĩ sau rất nhiều năm nằm trong Nguyên Anh không cách nào bước ra lại có được những lợi ích không thể tưởng. Trong số đó có những tu sĩ đang quanh quẩn lập tức tỉnh ngộ, có được Ý Cảnh của riêng mình rồi tiến lên Hóa Thần!

Vương Lâm làm cho Thanh Linh Tinh đột phá hạn chế không có tu sĩ Hóa Thần sau rất nhiều năm, khiến cho Thanh Linh Tinh đại thành. Tinh cầu này cũng không phải là vứt đi mà là một tinh cầu mới, nếu cho nó thời gian thì nhiều năm sau linh mạch ở bên trong xuất ra sẽ trở thành Linh Khí Tinh.

Vương Lâm ngộ đạo làm cho tinh cầu trưởng thành nhanh chóng, xuất hiện những luồng linh khí nồng đậm trước thời hạn.

Trong khoảnh khắc này đỉnh núi Hoành Vân Sơn nơi Vương Lâm ngộ đạo đã thay đổi từng tấc. Nó hoàn toàn trở thành một tòa linh sơn chân chính.

Linh khí bên trên Hoành Vân Sơn nồng đậm đến mức không thể tưởng tượng được.

Lúc này một luồng lực lượng từ bốn phương tám hướng trên Thanh Linh Tinh điên cuồng ngưng tụ và co rút lại. Lực lượng đó mặc dù mờ mịt trong hư vô, nhưng trong khoảnh khắc này lại bị tất cả tu sĩ phát hiện ra. Ngay cả phàm nhân cũng có thể rõ ràng cảm nhận được. Luồng lực lượng đó sau khi ngưng tụ liền bay lên đỉnh Hoành Vân Sơn, dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong khoảnh khắc đó, hắn đã tỉnh lại.

Mắt Vương Lâm không sáng nhưng như có càn khôn nhật nguyệt. Nét mặt hắn không vui nhưng lại thấp thoáng thiên uy. Da mặt hắn trắng xanh nhưng như có một luồng sáng chói mắt.

Trong khoảnh khắc một luồng ý niệm tự thân ngộ đạo từ trong cơ thể Vương Lâm bùng phát. Hắn vẫn còn xác thịt, vẫn còn nguyên thần, nhưng nếu có tu sĩ đến đây nhắm mắt lại sẽ không còn cảm nhận được sự tồn tại của Vương Lâm.

Vương Lâm giống như đã dung nhập vào trong thiên địa. Ngày trước khi dung nhập vào trong thiên địa thì thân thể thật sự biến mất, bây giờ cơ thể và nguyên thần vẫn còn tồn tại nhưng vẫn có cảm giác dung nhập vào trong đất trời.

Giống như tâm động thì không còn khoảng cách, thần niệm sẽ là nhân quả.

-Thiên đạo không có vết tích, ta lại vô ý rơi vào trong nhân quả của chính mình. Nếu không minh ngộ thì sợ rằng cả đời này sẽ không còn một ngày thức tỉnh lại. Chuyện này quá quỷ dị, giống như có rất nhiều ý niệm lặng lẽ dung nhập vào trong lòng rồi thay thế cho thần trí của ta, làm ta phải thay đổi theo một loại ý niệm nào đó… ….

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên không trung, trong ánh mắt lộ ra hàn quang.

Ánh mắt Vương Lâm tràn đầy sát khí, ẩn chứa một sự lạnh lẽo nhìn về phía bầu trời. Lại có một nguồn lực lượng từ trên Thanh Linh Tinh xuất hiện, nó đến từ mỗi một người phàm nhân, mỗi một tu sĩ, mỗi một cái cây ngọn cỏ!

Lực lượng đó cuồn cuộn ngưng tụ về phía Vương Lâm rồi chui vào trong cơ thể hắn. Nó hóa thành một thứ sức mạnh khổng lồ phóng ra theo ánh mắt, rồi vọt thẳng lên bầu trời.

Lúc này nếu coi thiên địa trên Thanh Linh Tinh là một dòng sông, thì tất cả sinh linh trên tinh cầu này là những con cá đang giãy dụa sinh ra từng luồng năng lượng dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, tạo thành một sức mạnh phản kháng đang phóng lên xé toạc bầu trời.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 848: Đạo của Diêu Băng Vân

Bầu trời phía trên Vương Lâm đôi cá âm dương giao thoa với nhau và chuyển động một cách chậm rãi. Từ trong hai màu trắng đen xuất hiện một luồng lực lượng khổng lồ, nó xoay tròn xung quang giống như hút vào bên trong tất cả ý niệm của toàn bộ sinh linh trên Thanh Linh Tinh, tạo thành một luồng lực lượng tuyệt đối phóng thẳng lên trời cao.

Trong khoảnh khắc này tất cả mây gió trên bầu trời đột nhiên biến sắc, giống như có một lực lượng vô hình nhanh chóng đẩy lùi tất cả mọi thứ. Một lát sau, trời vẫn là trời, nhưng trong mắt Vương Lâm đã trở nên thanh tĩnh đi rất nhiều.

Cùng lúc này ở vị trí giao nhau giữa bốn khu vực của tinh vực La Thiên, trong một căn lầu cực kỳ yên tĩnh trên Lôi Tiên Điện, Thanh Thủy đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt hắn rất bình tĩnh, nhìn về phương xa giống như có thể xuyên qua tinh không.

- Năm xưa, sư tôn từng nói đùa, nếu có người ngoài nào học được thuật thần thông này thì có thể tính là một môn đệ của Bạch Phàm…Người này nhờ vào cơ duyên học được Hô Phong… …. - Thanh Thủy trầm mặc một hồi lâu, trong mắt lộ ra một tia thương cảm.

- Sư tôn! Đệ tử vô năng…Nhưng những năm còn lại nhất định phải tìm ra nguyên nhân tiên giới tan vỡ và nguyên nhân năm xưa đệ tử trở phát cuồng, để báo thù cho người!

Trên Thanh Linh Tinh, Vương Lâm cúi xuống. Tu vi của hắn theo cảm ngộ đã bước vào cảnh giới Khuy Niết, chỉ cần tâm niệm khẽ động là có thể hoàn toàn trở thành tu sĩ của bước thứ hai một cách chân chính.

Hơn ngàn năm tu luyện trở thành tu sĩ Khuy Niết, tốc độ như vậy dù có ở tại bất kỳ nơi nào cũng đủ gây nên một cơn chấn động. Vương Lâm, một người tư chất bình thường, chỉ dựa vào sự cảm ngộ của mình, dựa vào nghị lực cực kỳ kiên định và bất khuất, trải qua hàng trăm trạng thái của đời người, sau thời gian nghìn năm đã đạt đến mức độ này.

Năm xưa, khi hắn ở trên Chu Tước Tinh, không có bất kỳ người nào có thể nhìn thấy sau này con đường hắn đi lại có thể đến được đây.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Trước khi hắn thức tỉnh chỉ để lộ ra một nửa tu vi đã gây ra những biến đổi của thiên địa. Vương Lâm có thể tưởng tượng được một khi chính mình đột phá thì thiên kiếp sẽ lập tức giáng xuống.

- Thiên kiếp bây giờ có chút quỷ dị. Trước khi ta trốn vào trong ý niệm nhân quả thì cũng cần phải cẩn thận, không nên sơ suất.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Từ sau khi hắn tiến lên Vấn Đỉnh sinh ra ý niệm không chịu khuất phục thiên địa thì mỗi lần tu vi đề cao đều phải đối mặt với uy áp của Thiên Kiếp.

Vì vậy mà uy lực Thiên Kiếp xuất hiện càng lúc càng mạnh, càng ngày càng quỷ dị.

Vương Lâm cúi đầu liếc nhìn Diêu Băng Vân vẫn hôn mê ở phía trước, tay phải hắn không chút do dự điểm một chỉ lên trên mi tâm Diêu Băng Vân.

- Đạo niệm Thôn Phệ Ý Cảnh là con đường sai lầm. Nhưng trước đây trong đầu ta tồn tại ý niệm đó, nếu không phải đã hiểu rõ đại đạo thì bản thân vẫn chìm đắm vào bên trong hai vấn đề khó khăn này cho đến khi phá hủy đạo!

Trong nháy mắt khi hai ngón tay Vương Lâm điểm lên trên mi tâm Diêu Băng Vân, trong mắt hắn đột nhiên lộ ra những luồng sáng kỳ dị, cả người hắn giống như dung nhập vào trời đất.

- Con đường đúng đắn nhất không phải là thôn phệ mà chính là cảm ngộ. Mượn đạo của người khác để kiểm chứng nhân quả mới là phương pháp chính xác nhất làm cho Ý Cảnh Nhân Quả đại thành.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhắm chặt hai mắt. Ý Cảnh lan rộng, đôi cá âm dương đen trắng trên trời đang xoay chuyển rồi chậm rãi rơi xuống, cuối cùng chui vào trong cơ thể Diêu Băng Vân rồi lại hóa thành âm dương.

Hạt Nghịch Thiên châu trong mi tâm Vương Lâm cũng chậm rãi xoay chuyển, nó chậm rãi hấp thu.

- Muội muội…Muội muội… ….

Trong khoảng không gian tối đen chợt vang lên một tiếng gọi yếu ớt. Giọng nói có một sự đau thương khó có thể hình dung, khi nó rơi vào trong tai rồi chuyển vào trong tâm linh làm cho người nghe cảm thấy run rẩy và đau khổ.

- Muội muội…Tỷ tỷ sẽ đi cứu ngươi…Muội phải kiên trì lên…Chờ ta… ….

Âm thanh đau thương chợt vang lên… ….

Vương Lâm lặng lẽ nghe giọng nói kia, tâm trạng không vui cũng không buồn.

Âm thanh vang vọng, trong hư vô giống như nổi lên những đám mây liên tục lượn quanh lúc ẩn lúc hiện. Trong chỗ sâu nhất của tầng mây có một người thiếu nữ. Hai tay nàng đang ôm lấy đầu gối ngồi xổm, trong mắt lộ ra vẻ bàng hoàng và sợ hãi.

Nàng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cơ thể yếu đuối giống như chỉ cần có một ngọn gió thổi qua là có thể tan biến. Mái tóc nàng mềm như mây, gương mặt trắng bệch, cả người lộ ra vẻ bất lực.

- Tỷ tỷ…Tỷ tỷ… …. - Giọng nói sợ sệt từ trong miệng nàng phát ra.

- Tỷ tỷ đã đồng ý cả đời này nhất định sẽ cứu ngươi…Muội muội...Đừng khóc, tỷ tỷ ở đây… ….

- Không phải sợ, chẳng qua chỉ phải đi đến một nơi rất xa, hãy ở đó đợi tỷ tỷ. Ta nhất định sẽ có được lực lượng cứu muội, ta sẽ có!

- Đừng khóc, mụ mụ đã không còn nữa rồi. Ở chỗ này chỉ còn lại hai người chúng ta. Sẽ không có người nào ăn hiếp ngươi đâu, nghe lời tỷ tỷ, chờ ta!

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt, lẩm bẩm nói:

- Tỷ tỷ, ta không muốn đi…Ta rất sợ… ….

Nàng đang khóc bất chợt trong không gian hư vô xuất hiện đôi bàn tay già nua chụp lấy nàng, sau đó ném vào trong hư vô rồi biến mất.

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!

Một tiếng thét cầu cứu thê lương vang lên vang vọng. Nhưng cuối cùng âm thanh này lại càng ngày càng xa, mãi đến khi biến mất.

- Muội muội…Đời này ta nhất định sẽ tìm được lực lượng cứu ngươi. Hãy chờ ta, kiên cường chờ ta…

Một tiếng khóc mang theo một sự bi thương không thể tưởng tượng, không thể hình dung bao phủ khắp hư vô.

Nỗi đau đó giống như ẩn chứa một thứ lực lượng phá nát thiên địa, bao phủ khắp bốn phía làm cho khoảng không tan vỡ. Lực lượng này hóa thành từng mảnh nhỏ rồi thổi đến như những trận cuồng phong hình thành một cơn gió lốc cuồn cuộn muốn xé toạc tất cả mọi thứ.

Khoảng không bị phá nát để lộ ra một mảnh lục địa xanh biếc. Trên mặt đất có hai bé gái mặc áo hồng, đâu đó vang lên những tiếng cười nói, tiếng hoan hô. Cả hai đang truy đuổi và chơi đùa với nhau.

Hai cô bé vẫn còn nhỏ, có thể nhìn thấy họ là hai tỷ muội. Cơ thể cô bé đang đuổi theo tỷ tỷ rất gầy yếu, trên mặt tuy tràn đầy nụ cười nhưng vẫn tái nhợt một cách đáng sợ.

- Tiểu muội, nếu ngươi đuổi kịp tỷ tỷ, ta sẽ mua đường nhân* cho ngươi!

Cô gái ở phía trước quay đầu lại nhìn muội muội của mình, mỉm cười nói.

(*: Giống tò he ở Việt Nam, Tò he là một loại đồ chơi dân gian được nặn bằng bột của trẻ em Việt Nam, có thể ăn được.)

- Tỷ tỷ chạy chậm thôi! - Cô bé chạy thẳng về phía trước, bất chợt vấp ngã sấp xuống rồi bật khóc. Tỷ tỷ của cô bé vội vàng chạy lại, ngồi xổm xuống khẽ nói:

- Đừng khóc, đợi sau khi về, tỷ tỷ sẽ mua đường nhân cho ngươi.

Nàng chưa kịp nói xong, muội muội đang khóc lập tức chụp lấy quần áo của tỷ tỷ. cô bé đã nín khóc và mỉm cười, cao hứng nói:

- Tỷ tỷ, ta bắt được ngươi rồi!

- Muội xấu lắm!

Hai cô bé lại cười vui vẻ rồi lại cùng nhau đùa giỡn ầm ĩ. Một lúc sau, hai người có lẽ đã mệt nên ngồi xuống bụi cỏ. Cô bé muội muội ngẩng đầu lên nhìn tỷ tỷ, khẽ nói:

- Tỷ! Tổ tiên gia gia vì sao lại muốn để chúng ta ở đây? Không mang chúng ta đi gặp mụ mụ sao? Ta nhớ mụ mụ… ….

Đúng lúc này phong vân trên bầu trời đột nhiên biến sắc, một tảng mây hồng nhanh chóng quét ngang rồi ngưng tụ lại trên đầu hai cô bé. Chỉ trong nửa khắc, trên đám mây hồng hiện ra một người. Người trung niên này có tướng mạo cực kỳ anh tuấn, có vẻ tiên phong hạo cốt.

- Băng Vân, Mộng Vân, đi theo ta!

Người đàn ông trung niên nhìn hai cô bé, trong mắt hắn lộ ra vẻ phức tạp. Hắn thầm than một tiếng, cơ thể rơi xuống mặt đất rồi dịu dàng nói.

- Vân Thúc, mang chúng con đi gặp mụ mụ được không? - Cô gái có tên là Mộng Vân lập tức vui vẻ nói.

Sự phức tạp trong mắt người đàn ông trung niên lại càng đậm, hắn nhìn thoáng qua hai cô gái rồi nắm chặt bàn tay. Trong mắt hắn lộ ra vẻ quả quyết, gật đầu nói:

- Thúc thúc đem các con đi gặp mụ mụ!

Nói xong hắn vung tay áo lên, đám mây hồng lập tức xuất hiện bên dưới nâng hai cô gái lên rồi phóng thẳng về phía chân trời như sấm sét.

- Lão tổ, hai đứa nhỏ này đều vô tội. Diêu Vân ta cho dù chịu trừng phạt cũng phải đưa hai cô bé này đến Huyết Thần Tinh.

Người đàn ông trung niên cắn chặt răng, dùng tốc độ cực nhanh đưa hai cô bé dung nhập vào trong hồng vân phóng thẳng về phía chân trời.

Nhưng trong khoảnh khắc này toàn bộ bầu trời đột nhiên mây kéo đến cuồn cuộn, một bàn tay yêu dị đột nhiên xuất hiện rồi chụp lấy đám mây hồng. Khoảnh khắc sau toàn bộ đám mây hồng vang lên những tiếng ầm

ầm rồi tan vỡ từng tấc. Bên trong lộ ra gương mặt trắng bệch của người đàn ông trung niên và vẻ hoảng hốt lo sợ của hai cô bé.

- Diêu Vân, trở về!

Thanh âm tang thương tràn đầy vẻ uy nghiêm, không cho phép bất luận kẻ nào phản kháng.

- Lão tổ, vì sao? Chúng nó đều là tộc nhân của Diêu Gia!

Trên mặt Diêu Vân lộ ra vẻ phẫn nộ, lớn tiếng nói.

- Vì là tộc nhân của Diêu Gia, cho nên đây chính là số mệnh của chúng nó, không được trốn tránh. Khoảnh khắc khi chúng nó được sinh ra đã được định sẵn làm linh hồn cho pháp bảo.

Giọng nói vang lên một cách nghiêm khắc. Khi âm thanh này quét xuống dưới, bầu trời lập tức xuất hiện cuồng phong cuốn lấy người đàn ông trung niên và hai cô gái rồi biến mất.

Bên ngoài từ đường Diêu Gia, cơ thể Diêu Vân bị bức ra từ trong hư không. Khuôn mặt hắn trắng bệch rồi phun ra một ngụm máu tươi, sau khi rơi xuống đất thì lui về phía sau mười trượng. Hắn đứng đó cười

gượng, trơ mắt nhìn hai cô bé bị cuốn vào từ đường trong sự kinh hoàng và mê man, giống như bị từ đường này thôn phệ.

Tình cảnh này cũng bị Vương Lâm nhìn thấy, hắn dùng một trạng thái kỳ dị nhìn tất cả mọi chuyện để xác minh đạo của Diêu Băng Vân. Tất cả mọi thứ vừa rồi đều là đạo niệm của Diêu Băng Vân hóa thành, là những điều này căn bản của cả đời tu đạo.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 849: Lui một bước

- Lão tổ, kiện pháp bảo kia của gia tộc thật sự quan trọng như vậy sao?...Băng Vân và Mộng Vân không có phụ thân. Mặc dù mẫu thân cũng chỉ là công cụ của người, mục đích là lấy hai tinh hồn bên trong pháp bảo dung nhập vào trong những hài tử mới sinh... ....

- Hai đứa nó đều phải trở thành linh hồn mới của pháp bảo... ....

Diêu Vân cười thảm, hắn có một thứ tình cảm cực kỳ đặc biệt đối với hai cô bé, vì mẫu thân của chúng nó chính là tỷ tỷ của hắn...Là một người

trong hai đại đệ tử có thiên tư xuất sắc nhất của Diêu Gia sau rất nhiều năm qua.

- Đại ca đã đúng, lão tổ đã bị Yêu Linh nhập thể. Diêu Gia ngày xưa đã không còn...Năm xưa đại ca quyết định bỏ đi, ta vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng bây giờ ta lại hiểu rõ ý nghĩ của đại ca năm xưa... ....

Vương Lâm bình tĩnh nhìn tất cả mọi chuyện, trong lòng không hề có một chút dao động. Hắn chỉ đứng bên ngoài quan sát.

Khuôn mặt hai cô bé trong từ đường chỉ có một sự kinh hoàng và bất lực. Đặc biệt là cô bé muội muội, cơ thể lại càng run rẩy. Nàng ôm chặt lấy tỷ tỷ giống như chỉ như vậy mới có được cảm giác an toàn.

- Tỷ tỷ, ta sợ, ta rất sợ… ….

Cô gái run rẩy ôm rồi giữ chặt lấy quần áo của tỷ tỷ, ngay cả đầu ngón tay cũng đã trắng bệch.

Diêu Băng Vân ôm muội muội mà mặt cũng tái nhợt, vẻ sợ hãi tràn ngập trong mắt. Nàng mơ hồ hiểu ra, chờ đợi bọn họ ở phía trước là một tình cảnh còn đáng sợ hơn so với chuyện sống chết.

Một lão già đang khoanh chân ngồi trước mặt hai cô bé. Người này mặc một bộ quần áo màu máu, lông mày và tóc đều có màu đỏ, dáng vẻ già nua. Lúc này khi lão già mở mắt chợt xuất hiện một luồng sáng vô hình giống như muốn đoạt lấy tâm hồn của người khác.

- Thân là tộc nhân của Diêu Gia, vì vinh quang thiên thu vạn tái của Diêu Gia, các ngươi phải trở thành khí hồn!

Lão già nói xong thì tay phải vung lên chộp vào không khí. Hư vô phía trước lập tức vang lên một tiếng xé rách rồi mở ra một khe hở dài ba trượng, bên trong thổi ra một làn gió lạnh lẽo. Một ngọn đèn dầu cổ từ trong khe nứt chậm rãi bay ra theo ngọn gió.

Trên đèn tỏa ra một ngọn lửa màu xanh, nhưng nó không tỏa ra bất kỳ hơi nóng nào mà hoàn toàn lạnh lẽo. Khi ngọn đèn chậm rãi bay ra rồi hạ xuống khoảng không giữa hai cô bé và lão già, ngọn lửa trong nó chợt bùng lên, lấp lóe, lúc sáng lúc tối. Đặc biệt là ngọn lửa lại đồng loạt phóng thẳng về phía hai cô gái.

- Vật này là bảo vật quan trọng của Diêu Gia, ngọn lửa bên trên đã tồn tại từ tiên giới cho đến bây giờ và chưa bao giờ bị dập tắt. Nó tượng trưng cho sinh mệnh của lửa. Nhưng năm trăm năm trước ngọn lửa này lại xuất hiện dấu hiện tàn lụi. Lão phu đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng mới tìm ra được nguyên nhân.

- Khoảnh khắc khi khí hồn hoàn toàn tiêu tán, ngọn lửa này sẽ tàn lụi… Vì vậy mà lão phu đã bỏ ra ba trăm năm để chậm rãi rút từ bên trong ra

một bộ phận khí hồn cho nó dung nhập vào người một tộc nhân ưu tú nhất của Diêu Gia ta. Sau khi mang thai hai trăm năm liền sinh ra hai người tỷ muội các ngươi.

- Đây là vận mệnh của hai người các ngươi nên không thể tránh khỏi, các ngươi được sinh ra để trở thành khí hồn! - Giọng nói của lão già rất bình tĩnh.

Khoảnh khắc khi giọng nói của lão già vừa dứt, ngọn lửa trên cây đèn đang lơ lửng ở phía trước lập tức bùng lên, nó bốc cháy một cách kịch liệt rồi sinh ra một đám mây lửa.

Đám mây lửa cuồn cuộn vận chuyển tạo thành một vật hết sức yêu dị. Vật đó trên đầu có hai sừng, cơ thể khổng lồ, toàn thân tỏa ra ánh lửa, phóng thẳng ra ngoài.

- Cổ Yêu! - Vương Lâm nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì thần niệm đột nhiên chấn động.

Con vật yêu dị được huyễn hóa ra từ trong ngọn lửa chính là một Cổ Yêu! Nó vừa mới xuất hiện lập tức cả từ đường bị bao phủ vào bên trong luồng yêu khí nóng như lửa. Nó mở rộng miệng rồi phóng thẳng về phía hai cô gái.

- Tỷ tỷ!

Cô bé đang giữ chặt lấy quần áo của tỷ tỷ đột nhiên hét lên, giọng nói của nàng hoảng sợ đến cực độ. Cho dù là Vương Lâm cũng cảm thấy chấn động tâm thần.

Vẻ mặt người tỷ tỷ kia trở nên tái nhợt không còn chút máu, sự kinh hoàng tràn ngập trong mắt. Nàng sợ, rất sợ. Cảm giác sợ hãi này trước nay chưa bao giờ xuất hiện.

Cô bé tỷ tỷ nhìn thấy thứ yêu dị kia phóng đến không tự chủ được phải lui về phía sau một bước.

Khi tỷ tỷ lui về phía sau một bước thì muội muội của nàng lại đứng ở phía trước, con quái vật kia phóng đến há miệng nuốt chửng cô bé rồi rụt lại.

Một tiếng rách toạc vang lên, quần áo của tỷ tỷ bị hai tay muội muội nắm chặt lấy và xé rách… ….

- Tỷ tỷ…Tỷ tỷ…Cứu ta…Cứu… ….

Trong nháy mắt giọng nói thê thảm này vang vọng khắp từ đường, rồi biến mất khi con quái vật khép miệng lại.

Cô bé tỷ tỷ ngồi trên mặt đất, trong mắt chảy xuống hai hàng lệ. Nàng cắn chặt môi dưới làm nó chảy ra một dòng máu tươi, trong ánh mắt xuất hiện sự hối hận. Nàng phóng thẳng về phía vật yêu dị kia.

- Muội muội, muội muội, trả muội muội lại cho ta. Ngươi đến đây mà nuốt ta, nuốt ta đi!

Cơ thể con vật yêu dị kia đột nhiên trở nên vặn vẹo, nó quay về trong ngọn đèn rồi biến mất. Trong nháy mắt ngọn lửa đột nhiên trở nên nồng đậm, tỏa ra luồng hào quang sáng rực. Nhưng ở bên trong lại có thể nhìn thấy một cô gái đang vùng vẫy trong đau đớn.

- Tỷ tỷ...Tỷ tỷ... ....

Lão già ngồi bên cạnh nhìn thấy tất cả tình cảnh trước mặt thì trong mắt lóe lên một luồng sáng quỷ dị. Lão vung tay áo, cô bé tỷ tỷ kia lập tức bị đẩy sang một bên. Lão già nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười.

- Không ngờ, không ngờ...Hóa ra chỉ cần một người là có thể trở thành khí hồn. Nếu đã như vậy thì tha cho ngươi khỏi chết!

Cô bé tỷ tỷ kia giống như đã không còn linh hồn, hai mắt trống rỗng. Nàng nhìn ngọn đèn phía trước, sự hối hận trên mặt đã hoàn toàn bao phủ lấy tâm trí của nàng.

- Muội muội...Tỷ tỷ không phải cố ý, thật sự không phải cố ý...Người bị nuốt phải là ta...Là ta...Muội muội... ....

Nước mắt liên tục rơi trên mặt Diêu Băng Vân, cơ thể nàng trở nên run rẩy. Lúc này nàng đã không còn sợ hãi, chỉ còn lại sự hối hận vô cùng.

- Ta không nên lui về phía sau...Mụ mụ trước khi đi đã từng nói với ta, bảo ta chăm sóc muội muội. Ta không làm được...Ta không nên lùi bước... ....

Diêu Băng Vân nhìn ngọn đèn, nàng cắn chặt môi rồi quỳ trên mặt đất khóc lớn, nói:

- Lão tổ gia gia, Diêu Băng Vân ta cam tâm tình nguyện trở thành khí linh. Cho dù cả đời, cho dù nghìn năm, vạn năm ta cũng chấp nhận không chút oán hận. Chỉ mong lão tổ gia gia thả Mộng Vân ra để ta trở thành khí hồn. Cầu xin lão tổ gia gia, xin ngài, xin ngài, xin ngài... ....

Diêu Băng Vân lệ rơi đầy mặt, liên tục dập đầu xuống đất. Trên mi tâm cũng đã chảy máu nhưng nàng không quan tâm, vẫn dập đầu cầu xin. Giọng nói của nàng làm người ta phải cảm động, hành động của nàng tạo ra một luồng lực lượng khiến cho Vương Lâm cũng trở nên trầm mặc.

Tiếng kêu gọi kia vang vọng khắp từ đường, thậm chí còn truyền ra ngoài rồi rơi vào trong tai Diêu Vân. Lúc này hai mắt Diêu Vân trở nên đỏ rực, hắn rống lên rồi vùng vẫy đứng thẳng người muốn xông thẳng vào từ đường. Nhưng trong nháy mắt khi hắn vừa mới đứng lên, có một luồng lực lượng từ trong từ đường ầm ầm phóng ra. Diêu Vân phun ra một ngụm máu tươi, cất tiếng cười thảm, cứ vậy mà bắn ra ngoài.

- Vì Diêu Gia, phải biết hy sinh!

Lão già nhìn thoáng qua Diêu Băng Vân đang quỳ trên mặt đất cầu xin, giọng nói thảm thiết của đối phương đánh thẳng vào tâm thần khiến cho lão già trở nên trầm mặc, trong mắt lộ ra một tia ngỡ ngàng hiếm thấy.

Nhưng trong nháy mắt khi tia sáng ngỡ ngàng vừa mới xuất hiện lại lập tức bị lão già áp chế xuống. Lão vung trảo chụp ngọn đèn dầu vào trong tay rồi bình tĩnh nói:

- Đây là vận mệnh của Mộng Vân, ta không thể thay đổi được.

Lão già nói xong thì cầm lấy ngọn đèn dầu phóng thẳng vào trong khe nứt. Lão phất tay áo, khe nứt lập tức chậm rãi khép lại rồi từ từ biến mất.

- Muội muội!

Diêu Băng Vân ngẩng đầu lên nhìn khe nứt dần biến mất, nàng kêu lên một tiếng thê lương chưa từng thấy. Âm thanh này giống như một lực trùng kích có thể dung nhập vào trong đạo niệm của Vương Lâm, trong nháy mắt khi Vương Lâm bị ảnh hưởng, suýt nữa đã sụp đổ.

- Muội muội, ngươi phải kiên cường lên, phải mạnh mẽ chờ tỷ tỷ. Ta còn chưa mua đường nhân cho ngươi, ta còn chưa đi tìm mụ mụ cho ngươi...Muội muội, phải kiên cường lên, đợi tỷ tỷ cứu ngươi!

- Muội muội, tỷ tỷ nhất định, nhất định sẽ tới cứu ngươi. Đây là lời hứa của ta với ngươi, là lời hứa của tỷ tỷ.

Khoảnh khắc khi tiếng kêu thê lương kia vang lên, khung cảnh Vương Lâm nhìn thấy đều tan vỡ. Từ đường đã không còn, ngọn đèn cũng không còn, lão già và vết nứt cũng biến mất. Tất cả mọi thứ đều hóa thành những mảnh nhỏ, hình thành một cơn gió lốc cuốn phăng tất cả mọi thứ.

Chỉ còn lại một người duy nhất còn tồn tại, đó chính là Diêu Băng Vân đang quỳ trên mặt đất, trong mắt lộ ra những luồng sáng hối hận và lạnh lẽo... ....

- Người nào có thể cứu được muội muội của ta, Diêu Băng Vân ta sẽ đời đời kiếp kiếp trở thành người hầu, dù muốn ta chết thì chỉ cần cứu được muội muội...Ta cũng sẽ tình nguyện! Không oán giận không hối hận!

Giọng nói thê lương vang vọng khắp đất trời, trong giọng nói lộ ra sự quyết tâm của Diêu Băng Vân và sự bất lực to lớn.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 850: Nguyên lực thay đổi

Thần niệm của Vương Lâm bị tấn công, hắn cảm nhận được Ý Cảnh của Diêu Băng Vân và dùng những thứ này để chứng minh cho đạo của mình. Khoảnh khắc này đạo của Diêu Băng Vân hiện ra rõ ràng trước mặt Vương Lâm.

Hình bóng nương tựa vào nhau của hai cô bé kia xuất hiện trong tâm thần Vương Lâm rất lâu không tiêu tán.

- Ta...Có thể... ....

Diêu Băng Vân quỳ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu lên, giống như nàng đã nghe thấy cái gì đó, nhưng cuối cùng cơ thể nàng lại dần dần biến mất.

Tình cảnh trước mắt đột nhiên tan vỡ, Vương Lâm truyền ra một tiếng than nhẹ. Dần dần trong mắt Vương Lâm lại hiện lên một cảnh tượng khác. Bên dưới một ngọn núi băng, Diêu Băng Vân lúc này đã trưởng thành, nàng đang khoanh chân ngồi dưới ngọn núi mà ngơ ngẩn nhìn về phía trước, trong ánh mắt chỉ có một sự đau đớn.

- Muội muội, dù cho từ nay về sau ta không còn tình cảm, cũng không còn tất cả cảm giác, trở thành một người có trái tim lạnh lẽo, ta cũng nhất định sẽ không quên ngươi. Hãy kiên cường chờ ta.

Những giọt lệ từ trên khóe mắt Diêu Băng Vân chảy xuống, nàng không lau đi mà nhắm chặt mắt lại. Nàng bắt đầu tu luyện pháp thuật đầu tiên, là cấm thuật của Diêu Gia, Bế Thần Tiên Quyết.

Muốn tu luyện pháp thuật này phải cắt đứt tình cảm, đoạn tuyệt tất cả mọi thứ. Sau khi tu luyện đại thành thì trở nên cực kỳ lạnh lùng. Cái nàng tu luyện chính là đạo vô tình!

- Dùng tâm hữu tình để tu đạo vô tình... ....

Vương Lâm thầm than, lúc này hắn đã hoàn toàn nhìn rõ đạo tâm của Diêu Băng Vân.

- Đạo tâm của nàng là tu luyện vì muội muội, là đạo vô tình mà không phải là pháp thuật đã được tiên tổ Diêu Gia vinh danh... ....

Hình bóng Diêu Băng Vân huyễn hóa ra bên cạnh Vương Lâm, hắn nhìn Diêu Băng Vân rồi lắc đầu.

- Thôi, đạo tâm của nàng ta có thể phá, nhưng... ....

Vương Lâm nhìn thoáng qua Diêu Băng Vân, cơ thể hắn đột nhiên tiêu tán. Trên đỉnh Hoàng Vân Sơn, Vương Lâm mở mắt, hắn nâng tay phải, khẽ nói:

- Ngươi truy sát lại giúp ta đột phá, cũng xem như là giải quyết xong nhân quả.

Vương Lâm vung tay áo, tất cả phong ấn trên cơ thể Diêu Băng Vân đều tiêu tán. Nàng bay thẳng lên bầu trời.

Trên bầu trời, Diêu Băng Vân chậm rãi mở mắt ra, khoảnh khắc này trong mắt nàng lộ ra một tia mê man. Ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Lâm đang khoanh chân ngồi xuống trên đỉnh Hoành Vân Sơn. Trong mắt Diêu Băng Vân lộ ra một luồng sáng phức tạp, nàng trầm mặc một lúc lâu rồi khẽ nói:

- Ngươi tin luân hồi sao? Năm xưa ta ở trong từ đường Diêu Gia, bên tai rõ ràng nghe thấy có người nói với ta...Hắn có thể làm được... ....

- Là ngươi sao?

Trên đỉnh Hoành Vân Sơn, vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, đạo tâm của Diêu Băng Vân bị hắn hoàn toàn nhìn thấu. Muội muội là đạo tâm duy nhất của nàng, đồng thời cũng là kẽ hở duy nhất.

- Với sức mạnh của ta thì không thể giúp được ngươi! - Vương Lâm vẫn chưa ngẩng đầu lên, hắn mở miệng bình thản nói.

Vẻ mặt Diêu Băng Vân đang ở trên bầu trời trở nên ảm đạm. Nàng trầm mặc hồi lâu rồi khẽ nói:

- Có lẽ là ta nghe lầm…

Diêu Băng Vân xoay người, khóe mắt xuất hiện một giọt lệ trong suốt. Nàng từ từ phóng thẳng về phía chân trời rồi biến mất.

Lúc này Vương Lâm vẫn không ngẩng đầu lên mà nhắm chặt mắt lại, chìm đắm vào trong đạo nhân quả của chính mình. Dần dần, hư ảnh hai con cá âm dương hắc bạch chậm rãi xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, cuối cùng chúng ngưng tụ lại ở sau lưng rồi từ từ xoay tròn.

Mỗi lần nó chuyển động đều sinh ra một lực hút mạnh mẽ, lực lượng thiên địa khắp bốn phía liên tục bị nó hút vào bên trong rồi hóa thành nguyên lực dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Một phần lực lượng đó tiến vào trong Nghịch Thiên châu, bị hạt châu này hấp thu.

Mặt ngoài Nghịch Thiên châu cũng xảy ra biến hóa, tạo thành một tấm hình âm dương tương hỗ vào nhau rồi chậm rãi chuyển động bên trong nguyên thần Vương Lâm.

Đạo của Vương Lâm đã có tiểu thành trên nhân quả, có thể làm cho Nhân Quả Ý Cảnh hóa thành thực chất rồi ngưng tụ bên ngoài cơ thể. Việc này cũng hoàn toàn đại biểu cho Ý Cảnh của hắn thật sự tiến vào Đệ Nhị Bộ, trở thành tu sĩ Khuy Niết!

Lúc này nếu Vương Lâm muốn thì Thiên Kiếp có thể giáng xuống trong nháy mắt. Sau khi độ kiếp hắn sẽ trở thành tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ.

- Tu Đệ Nhị Bộ có ba cảnh giới Khuy Niết, Tịnh Niết, Toái Niết… Những cảnh giới này đều có một chữ Niết…Kết hợp với những gì ta được biết về Đệ Tam Bộ thì chỉ khi nào hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của một chữ Niết, sau khi nắm giữ quy tắc thì sẽ tiến lên Đệ Tam Bộ… ….

- Thiên Đạo vô tận, Đại Đạo vô bờ, con đường của đạo thật sự chỉ có ba bước thôi sao?

Vương Lâm trầm mặc. Hắn mở hai mắt, mắt trái chứa dương, mắt phải ẩn âm, thoạt nhìn giống như nhật nguyệt, cực kỳ quỷ dị. Khi hai mắt Vương Lâm mở ra thì tốc độ xoay tròn của hai con cá âm dương sau lưng cũng càng lúc càng nhanh. Mức độ xoay chuyển lần này rất mạnh. Cuối cùng lấy Hoành Vân Sơn làm trung tâm, tất cả linh lực trên Thanh Linh Tinh lập tức sinh ra những biến hóa dữ dội giống như có một đôi tay vô hình đang khuấy động.

Không những thế, linh lực càng lưu chuyển nhanh trên Thanh Linh Tinh giống như xuất hiện một cơn gió lốc mạnh mẽ. Cơn lốc này vô hình, nhưng tất cả những tu sĩ trên Thanh Linh Tinh đều có thể rõ ràng phát hiện ra.

Luồng linh lực khổng lồ điên cuồng ngưng tụ về phía Hoành Vân Sơn. Một tia sáng kỳ dị trong mắt Vương Lâm lóe ra ngoài. Hắn hít vào một hơi thật sâu, đôi cá âm dương sau lưng hắn đột nhiên ngừng xoay tròn.

- Nguyên lực đang thay đổi, nhưng không thể ở trên Thanh Linh Tinh này được, nếu không tinh cầu này sẽ tan vỡ!

Vương Lâm đứng thẳng lên, hắn tiến lên một bước như muốn đạp lên hư không mà đi. Nhưng lúc này thần sắc của hắn lại khẽ động rồi nhìn về phía phương xa. Ánh mắt Vương Lâm giống như có thể nhìn xuyên qua tất cả khoảng cách, thấy ở phương xa lão già họ Tạ đang cố gắng đi từng bước một đến chỗ này.

Khoảnh khắc này lão già họ Tạ đang dùng thân thể phàm nhân mà đi, giống như mục tiêu hành hương của hắn chính là Hoành Vân Sơn.

Vương Lâm trở nên trầm mặc, hắn thu hồi ánh mắt rồi ngồi xuống nhắm mắt lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua nửa tháng. Nửa tháng này Vương Lâm giống như nhập định, vẫn ngồi yên bất động. Trong nửa tháng, lão già họ Tạ cũng đi ngày càng nhanh. Vốn là thân thể phàm nhân sẽ không thể kiên trì được lâu như vậy, nhưng mỗi lần lão cảm thấy mệt mỏi không thể chịu nổi thì tự nhiên có một luồng khí nóng lưu chuyển khắp toàn thân rồi tràn ngập khắp cơ thể, những mệt mỏi biến mất, tinh thần lại trở nên hưng phấn.

Cứ như vậy sau nửa tháng lão già họ Tạ đã đi đến bên dưới Hoành Vân Sơn, lão đưa mắt nhìn ngọn núi cao chót vót rồi hít vào một hơi thật sâu. Trong mắt lão lộ ra vẻ quyết đoán, đi thẳng lên núi.

Lão cứ đi từng bước một, dù đầu gối có bị rách, dù máu tươi không ngừng chảy, lão cũng không ngừng lại mà tiếp tục bò lên núi. Trong lòng lão vẫn có một niềm tin mà chính bản thân cũng không thể ngờ tới, nó chống đở để lão liên tục đi lên phía trước.

- Đời này ta tự nhận là đã biết nhiều đạo lý thiên địa, đã học hỏi và hiểu ra tất cả mọi thứ, lấy việc cảm hóa thế nhân là nhiệm vụ. Nhưng lúc này khi tuổi tác sắp về trời lại đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra ta chỉ là một con cá

trong nước mà thôi... .... - Vẻ mặt lão già họ Tạ đầy đau khổ, nhưng hai mắt lại càng lúc càng sáng.

- Người là cá, trời là nước, đạo là lưới. Người nắm lưới là tạo hóa!

Vào một ngày, lão già họ Tạ cũng bò lên đến đỉnh. Trong mắt lão có thể thấy đôi mắt người đang ngồi khoanh chân phía trước ẩn hàm nhật nguyệt càn khôn.

Lão già họ Tạ đã rất mệt, mặc dù vết máu trên hai đầu gối đã kết vảy, nhưng khoảnh khắc khi lão nhìn thấy ánh mắt đó bên tai chẳng khác nào có tiếng sấm xuân nổ bên tai. Thậm chí, lão còn có một loại cảm giác linh hồn xuất khiếu. Trong lúc bừng tĩnh, lão hình như đã nhìn thấy hai màu đen trắng âm dương tương hỗ vào nhau. Lão lập tức quỳ xuống đất giống như đang bái lạy.

- Xin truyền đạo cho ta!

Vương Lâm bình tĩnh nhìn lão già họ Tạ trước mặt rồi trầm mặc trong khoảnh khắc. Lão già này có đức cao vọng trọng trong giới phàm nhân trên Thanh Linh Tinh, loại người này khác hẳn những tên phàm nhân tục tử khác tự nhận mình có đạo tâm, nhưng đạo tâm lại không ổn định, không phải một tồn tại thật sự.

Không phải nói loại người này không thích hợp tu đạo, nếu so với những đứa trẻ tâm linh trong sạch thì còn thích hợp hơn nhiều. Chẳng qua loại người này một khi đắc đạo thành công thì tu vi thường không cao, nhưng đối với những lý giải và cảm ngộ về đạo lại cực kỳ sâu, về sau lại càng vững chắc hơn. Chỉ có điều người này đã quá già, kinh mạch khắp toàn thân đã không thể dùng linh lực trùng kích được nữa, nếu muốn tu đạo thì rất khó khăn.

- Tuổi thọ của ngươi không còn nhiều, tu đạo cũng không phải chuyện một sớm một chiều, ngươi có hiểu điều này không? - Giọng nói Vương Lâm rất bình tĩnh.

Lão già họ Tạ nhìn Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ kiên định, trầm giọng nói:

- Ta ba tuổi học từ, sáu tuổi học thơ, mười bốn tuổi đã nổi danh hoàng thành nhưng trong lòng vẫn mờ mịt. Ta tự nghĩ đã biết rõ mọi thứ, hiểu rõ đạo làm người, nhưng lại luôn có một loại cảm giác bị thiên địa trói buộc. Hiện nay tuổi đã cao, từ quan cáo lão, dạy dỗ học trò, cứ tưởng rằng cuộc đời này sẽ trôi qua như vậy, mang theo những điều mờ mịt và sự trói buộc về cõi hư vô.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 851: Khuy Niết.

- Nhưng hôm nay gió thổi vào phòng lại làm ta tìm ra được những căn nguyên của sự mờ mịt là cái gì. Nó chính là đạo...Tỉnh ngộ bên sông, giống như có một luồng sức mạnh đang vùng vẫy trong lòng ta. Cho dù chết ta cũng phải đi đến chỗ này, chỉ vì...Cầu đạo! Xin truyền đạo cho ta, thu ta làm đệ tử!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lão già họ Tạ, đôi mắt hắn giống như có thể nhìn thấu tâm thần lão. Trong lúc mơ hồ Vương Lâm lại nhìn thấy phía sau lão già có một vòng tròn luân hồi!

- Ngươi tên gì? - Một lúc lâu sau, Vương Lâm thu hồi ánh mắt rồi bình thản nói.

- Tạ Thanh! - Lão già hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

- Cả đời ta không có bất kỳ một người đệ tử nào. Đạo của ngươi đi theo ta, nhưng chỉ có thể thu ngươi làm đệ tử ký danh! Ngọn núi này tên là Hoành Vân, ta tặng cho ngươi để tạm thời tu luyện. Ta sẽ không truyền cho ngươi bất kỳ đạo pháp thần thông nào, chỉ tặng cho ngươi một cảm ngộ.

Vương Lâm nâng tay phải lên rồi điểm nhẹ về phía trước. Ngón tay vừa điểm ra, đôi cá âm dương ở phía sau đột nhiên chuyển động giống như dung nhập vào một chỉ rồi bay thẳng qua khoảng không ấn lên trên mi

tâm Tạ Thanh. Cơ thể Tạ Thanh chấn động, ánh mắt trở nên mê man, ngã xuống mặt đất.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Tạ Thanh rồi khẽ vung tay áo, một đám sương đột nhiên bao phủ dưới chân, lao thẳng vào hư vô, biến mất ở phía chân trời.

Một ngày sau, Tạ Thanh mở hai mắt ra, ánh mắt vẫn còn mê man. Lão trầm mặc một lúc lâu rồi khoanh chân ngồi trên đỉnh núi. Lão nhắm chặt hai mắt lại, lẳng lặng cảm ngộ.

Vương Lâm không lập tức rời khỏi Thanh Linh Tinh mà đi tìm vị trí của Tiên Tuyển Tộc. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái Trương Chỉ Phù cuối cùng, nhưng đáng tiếc là không có người của Tiên Tuyển Tộc nhận được bất kỳ đầu mối nào. Bọn họ đối với cái phù này chỉ có một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc nhưng không có bất kỳ ấn tượng nào hết. Vương Lâm trầm mặc suy nghĩ rồi bỏ đi.

Trên tinh không, Vương Lâm vẫn chưa dung nhập vào trong thiên địa mà hóa thành một đạo cầu vồng bay đi như tên bắn. Hắn tản thần thức ra tìm kiếm một chỗ tĩnh tọa tốt nhất.

Vài ngày sau, hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, cơ thể hắn lóe lên rồi phóng thẳng vào trong một khối tinh cầu ở phía trước. Đây là một tinh cầu hoang vắng, linh khí bên trên hầu như đã cạn kiệt, Vương Lâm nhảy thẳng vào trong tầng gió mỏng rồi đặt chân lên mặt đất.

Bốn phía đầy chướng khí, nếu có phàm nhân ở đây mà hít vào một hơi thì chắc chắn sẽ chết. Chẳng qua những thứ này đối với Vương Lâm không hề có chút ảnh hưởng. Sau khi rơi xuống đất, hắn vung tay phải lên rồi chỉ xuống mặt đất. Lập tức trên mặt đất vang lên những tiếng ầm ầm rồi chậm rãi nâng lên cao. Chỉ trong nháy mắt trên mặt đất đã xuất hiện một ngọn núi lớn.

Giữa sườn núi còn có một động phủ vừa mới được hình thành, Vương Lâm phóng thẳng vào trong động phủ. Hắn khoanh chân ngồi xuống, hư ảnh ở sau lưng lóe lên, Tháp Sơn lập tức hiện thân rồi trực tiếp ngồi bên ngoài cửa động để hộ pháp cho Vương Lâm.

Tình trạng vết thương của Tháp Sơn đã có chuyển biến tốt. Lúc này ánh mắt hắn sáng như sao, cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Sau khi Vương Lâm ngồi xuống, nguyên lực trong cơ thể lập tức vận chuyển, đôi cá âm dương đen trắng ở phía sau lập tức xuất hiện rồi nhanh chóng xoay tròn. Theo sự vận chuyển của nó, tất cả linh lực còn sót lại trên tinh cầu hoang đã này đột nhiên ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Dần dần nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm từ trạng thái lúc đầu không có bất kỳ màu sắc nào chậm rãi vượt qua giới hạn, theo sự xoay tròn của đôi cá âm dương phía sau lưng càng lúc càng nhanh, cuối cùng nguyên lực Vương Lâm lại chia thành hai phần, hóa thành hai luồng khí đen trắng.

Khí trắng ở lại, khí đen bao phủ khắp toàn thân Vương Lâm tạo thành một vòng tuần hoàn tuyệt đẹp.

Lúc này khi Vương Lâm đang tu luyện thì trên không trung có một người đàn ông trung niên đạp chân lên một đám mây màu hồng phóng thẳng về phía hắn. Trên tay phải người này có một chiếc kính đồng, trên mặt kính có một điểm đỏ chỉ phương hướng.

Người đàn ông trung niên này tướng mạo có chút anh tuấn, ánh mắt bình tĩnh, đạp chân lên hồng vân với tốc độ rất nhanh.

Nếu Vương Lâm có mặt ở đây thì chỉ cần liếc mắt sẽ nhận ra người này, hắn chính là Diêu Vân, người đàn ông xuất hiện trong đạo cảnh của Diêu Băng Vân muốn cứu hai người tỷ muội bọn họ. Chỉ là bây giờ tướng mạo người này tuy không có gì khác biệt với lúc ở trong đạo cảnh nhưng vẻ mặt lại rất tang thương.

Đặc biệt là hai mắt hắn rất bình tĩnh nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng sáng cực kỳ yêu dị và sâu đậm, lúc sáng lúc tối giống như một ngọn lửa.

Vương Lâm đang ngồi thiền đột nhiên mở hai mắt, trong mắt hắn lấp lánh tinh quang. Bên ngoài cơ thể hắn được bao phủ bởi một tầng hắc khí có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Nguyên lực trong cơ thể hắn

đã hóa thành bạch khí rồi nhanh chóng vận chuyển khắp toàn thân với tốc độ nhanh gấp mấy lần bình thường.

- Đạo cảnh nhập thể!

Vương Lâm lẩm bẩm nói. Từ những gì hắn biết được thì trạng thái của mình lúc này không phải mơ hồ mà là cảm ngộ trong lòng.

Quá trình đạo cảnh nhập thể có lẽ trước kia Vương Lâm cũng đã từng trải qua, nhưng đó lại là Luân Hồi Ý Cảnh. Bây giờ cuối cùng hắn cũng làm được, đem Nhân Quả Ý Cảnh hoàn toàn thực chất hóa rồi dung nhập vào trong cơ thể.

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc rồi đứng thẳng người, một tia sáng lóe lên rồi hắn xuất hiện bên ngoài đỉnh núi. Tháp Sơn lại hóa thành một luồng hư ảnh rồi biến mất phía sau Vương Lâm.

Vương Lâm tiến lên một bước, cả người lập tức biến mất ngay tại chỗ rồi dung nhập vào trong đất trời. Đến khi hắn xuất hiện thì đã ở phía trên cao. Nhưng hắn không ngừng lại mà tiếp tục biến mất một lần nữa.

- Việc cần thiết trước mắt là phải đi tìm Lý Nguyên học Tâm Cấm Chi Thuật. Nếu trên đường đi mà gặp phải tên đui mù nào, ta sẽ dẫn động Thiên Kiếp hạ xuống, mượn sức mạnh của đối phương giúp ta độ kiếp!

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn đã từng trải qua Thiên Kiếp mấy lần nên đối với nó đã sớm không còn cảm giác kinh sợ như ngày xưa.

Lúc này, Vương Lâm dung nhập vào đất trời phóng thẳng đến La Thiên Nam Vực. Chỗ của Lý Gia ở trên một tu chân tinh tên là Phá Diệt Tinh trong Nam Vực.

Vương Lâm dựa theo con đường mà Lý Nguyên đã chỉ, dung nhập vào trong trời đất di chuyển với một tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tu vi của hắn vẫn không thể dung nhập vào thiên địa trong một khoảng thời gian quá dài, sau mỗi lần hiện thân đều phải nghỉ ngơi.

Mặc dù như vậy, tốc độ của Vương Lâm vẫn vượt xa những tu sĩ khác không thể dung nhập vào trong thiên địa. Vào một ngày, khi đến được La Thiên Nam Vực, hắn hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng phóng thẳng về phía trước. Một lát sau, Vương Lâm đang muốn tiếp tục dung nhập vào thiên địa thì vẻ mặt lập tức khẽ động.

Trong nháy mắt một cảm giác nguy hiểm đột nhiên bao phủ khắp bốn phía. Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, thoáng cái hắn đã lập tức phóng ra bên ngoài tinh không. Lúc này bầu trời vang lên một tiếng nổ, xuất hiện một cái hố. Một luồng xung lực mãnh liệt lập tức tán ra. Hàn quang lóe lên trong đôi mắt bình tĩnh của Vương Lâm, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phương xa.

Chỉ thấy ở phương xa có một đám hồng vân mù mịt, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài Vương Lâm trăm trượng. Hồng vân ngưng tụ lại hóa thành một người đàn ông trung niên.

- Ngươi là Hứa Mộc sao?

Trên tay phải người đàn ông trung niên có một chiếc kính đồng, hắn lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người đàn ông trung niên, Vương Lâm đột nhiên chấn động. Hắn nhận ra thân phận đối phương nhưng lại không mở miệng mà lui ra phía sau vài bước. Những con sóng dưới chân Vương Lâm đột nhiên lóe lên, hắn thử dung nhập vào trong hư vô.

Nhưng Vương Lâm lập tức ngừng lại, hư vô bốn phía bị một luồng lực lượng kỳ dị phong tỏa nên không thể dung nhập vào được. Điểm này thì Vương Lâm đã đoán được trước khi người đàn ông trung niên xuất hiện. Sau khi thử nghiệm, vẻ mặt Vương Lâm vẫn không hoảng loạn mà bình tĩnh nhìn về phía trước.

- Tuy Diêu mỗ không biết Thần thông Súc Địa Thành Thốn nhưng vẫn có thể tìm ra hành tung của ngươi. Chỗ này được chuẩn bị vì ngươi! - Vẻ mặt người đàn ông trung niên rất lạnh lùng, giọng nói lại cực kỳ lạnh lẽo.

Hắn không cho Vương Lâm cơ hội nói chuyện, trong nháy mắt khi vừa dứt lời, gương đồng trong tay phải chợt lóe lên hào quang, tinh không trong chu vi vạn trượng lập tức biến mất.

Tinh không hoàn toàn biến thành một vùng giống như mặt kính.

- Thu!

Tiếng nói lạnh lùng của người đàn ông trung niên vang lên, chu vi vạn trượng lập tức bao bọc lấy Vương Lâm vào bên trong. Tất cả đột nhiên tan vỡ rồi hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ, trong nháy mắt đã dung nhập vào bên trong kính đồng. Người đàn ông này vung tay áo rồi cầm lấy gương đồng phóng đi xa.

Trong khoảnh khắc đó, từ đầu đến cuối vẻ mặt người đàn ông trung niên vẫn không có bấy kỳ điểm biến hóa nào, giống như thu lấy Vương Lâm chỉ là một chuyện cực kỳ bình thường.

Một vòng khí mờ mờ huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể Vương Lâm, khắp nơi đều bị sương mù che phủ. Một luồng lực lượng nóng rực ngưng tụ lại từ bốn phương tám hướng, giống như hắn đang ở trong hồng lô thiên địa.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Lúc này hắn cũng không cần suy nghĩ nhiều, bạch khí được nguyên lực bên trong cơ thể hóa thành đột nhiên vận chuyển rồi lập tức cùng hắc khí bên ngoài cơ thể giao thoa vào

nhau. Trong nháy mắt bên ngoài cơ thể lập tức xuất hiện đôi cá âm dương và bắt đầu xoay tròn, khoảnh khắc này tu vi của Vương Lâm lại tiến thêm nửa bước.

Khuy Niết!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 852: Huyết Thần Tử! (Thượng)

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đạt đến Khuy Niết, một tiếng nổ chợt vang lên rồi đột nhiên vang vọng trong không gian sương mù mờ ảo. Vương Lâm trở nên lơ lửng, mái tóc không gió mà tự bay. Từ trong cơ thể hắn tuôn ra một luồng khí tức khổng lồ. Khí tức này dưới sự xoay tròn của đôi cá âm dương lập tức tạo thành một vòng nước xoáy, vòng xoáy này giống như một cơn lốc điên cuồng vận chuyển và tàn phá bừa bãi bên ngoài cơ thể Vương Lâm.

Sương mù bốn phía bị cơn lốc điên cuồng tung hoành làm cho nhanh chóng tiêu tán, giống như bị gió cuốn đi. Ngay cả luồng khí cực nóng cũng tiêu tán trong khoảnh khắc giống như không dám tiếp cận.

Hai mắt Vương Lâm ẩn chứa nhật nguyệt, hai luồng khí hắc bạch trên cơ thể nhanh chóng xoay tròn trong vòng xoáy, giống như hai con cự long

đang đan xen vào nhau. Một tiếng gầm rống truyền ra rồi vang vọng trong làn sương mù.

Mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Lúc này vẻ mặt Diêu Vân trên tinh không vẫn lạnh lùng, hắn đang phóng đi như tên bắn. Nhưng trong nháy mắt vẻ mặt hắn lại đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy trong bầu trời lúc này xuất hiện một đám mây hồng khổng lồ, nó hoàn toàn khác biệt với đám mây dưới chân hắn, bên trong ẩn chứa một luồng lực lượng mà ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

- Đây…Đây là kiếp vân !

Đồng tử Diêu Vân mạnh mẽ co rút lại. mấy ngàn năm trước tu vi của hắn đã đạt đến Tịnh Niết sơ kỳ nhưng không rõ nguyên nhân vì sao lại thụt lùi. Cho đến nay tu vi của hắn chỉ là Khuy Niết trung kỳ, không những thế hắn còn cảm thấy quên đi rất nhiều chuyện. Đặc biệt là tất cả ký ức trước khi hắn rời khỏi Huyết Thần Tinh mấy ngàn năm trước cứ trở nên mơ hồ.

Mặc dù Diêu Vân suy nghĩ thế nào cũng không có một chút ấn tượng. Diêu Vân chỉ mơ hồ nhớ được mình đã làm một chuyện gì đó mà lão tổ cảm thấy không vui, nhưng cuối cùng lại được lão tổ tha thứ mà không trách phạt.

Mấy ngàn năm sau thần trí của Diêu Vân thường trở nên mơ hồ , tu vi thụt lùi cực nhanh. Nếu chỉ như vậy thì không có gì đáng nói , kỳ lạ là hầu như mỗi đoạn thời gian hắn đều cảm thấy đầu đau nhức , loại đau khổ này làm hắn không thể chịu đựng được , khiến cho hắn gần như trở nên phát cuồng. Một luồng sát khí bao phủ trong lòng hắn. Nếu không phải hắn đã cố gắng khống chế thì chắc chắn sẽ bắt đầu giết chóc vô tận.

Hình như chỉ làm vậy Diêu Vân mới có thể phát tiết được cơn đau trong đầu.

Lúc bắt đầu thì Diêu Vân còn có thể mạnh mẽ áp chế và khống chế được. Nhưng thời gian dần trôi qua , khi tu vi của hắn liên tục thụt lùi thì mức độ đau đớn lại càng trở nên trầm trọng. Hắn muốn áp chế loại cảm giác muốn tàn sát thiên địa trong cơ thể càng ngày càng khó.

Diêu Vân mơ hồ hiểu được tất cả mọi thứ hình như có liên quan đến những chuyện đã xảy ra với mình trên Huyết Thần Tinh. Nhưng hắn đã vắt óc suy nghĩ rất lâu , mãi cho đến tận bây giờ vẫn nghĩ không ra những chuyện năm đó.

Diêu Vân đã từng đi hỏi Huyết Thần Tử nhưng cuối cùng cũng không có bất kỳ câu trả lời nào.

Rơi vào đường cùng , Diêu Vân phong ấn chính bản thân mình trong cấm địa gia tộc , hắn bế quan quanh năm để cố gắng ngăn cản tu vi khỏi thụt lùi và trì hoãn dấu hiệu phát điên của mình , đồng thời cũng muốn tìm lại những ký ức đã mất. Nhưng thời gian vẫn cứ trôi qua , cho đến

khi cách đây không lâu , hắn nhận lệnh của lão tổ để rời khỏi cấm địa gia tộc giết chết một người có tên là Hứa Mộc.

Tất cả tin tức có liên quan đến người này đều được lão tổ truyền cho , để Diêu Vân có thể nắm rõ tất cả mọi thứ.

Lúc này trong nháy mắt khi Diêu Vân nhìn thấy kiếp vân thì tâm thần chấn động. Cảm giác chấn động này cũng không phải tất cả được bắt đầu từ hắn , mà phần lớn từ trong linh hồn phát ra , giống như kiếp vân kia chính là thiên địch của hắn.

Cái cảm giác đó cực mạnh , cuối cùng mức độ mạnh mẽ của nó còn làm cho Diêu Vân sinh ra cảm giác đau đớn giống như có một mũi khoan đang đâm vào đầu. Khoảnh khắc này cơn đau làm cho hai mắt của hắn đỏ hồng lên.

Một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng Diêu Vân phát ra , âm thanh đó vang vọng khắp thiên địa , giống như sấm sét. Trong nháy mắt một luồng nguyên lực khổng lồ như thiên địa lập tức từ trong cơ thể Diêu Vân mãnh liệt phóng ra ngoài.

Mái tóc Diêu Vân dựng đứng , gân xanh trên mặt nổi lên , thần sắc rất dữ tợn. Trên mặt hắn xuất hiện một luồng thanh quang , trong luồng sáng này đột nhiên xuất hiện một gương mặt khác.

Đây là một con vật đầu hai sừng có vẻ mặt rất yêu dị. Sau khi nó xuất hiện thì nhìn chằm chằm vào kiếp vân đang nhanh chóng bao phủ khắp bầu trời. Nó há miệng phát ra một tiếng gầm rống không một tiếng động.

Tiếng gầm rống này không có âm thanh nào được phát ra nhưng lại làm cho kiếp vân đang ngưng tụ trên bầu trời run nhẹ, một mảng lớn nhanh chóng tan vỡ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, kiếp vân đã tan vỡ lập tức ngưng tụ lại với tốc độ nhanh hơn.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, hơn vạn trượng trên bầu trời đã được bao phủ bằng kiếp vân hồng sắc rồi điên cuồng xoay chuyển. Một tia chớp hồng sắc ầm ầm từ trên trời giáng xuống với tốc độ không thể tưởng được.

Sự đau khổ trên mặt Diêu Vân lại càng trở nên nồng đậm, khoảnh khắc này hình bóng yêu dị trên cơ thể hắn lại lập tức bay ra rồi huyễn hóa bên ngoài cơ thể. Nó há rộng miệng hướng về phía tia chớp hồng sắc đang hạ xuống mà thôn phệ.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, cái bóng yêu dị kia đột nhiên run lên, suýt chút nữa thì tan vỡ. Đồng thời một phần lớn lực lượng sấm sét lại đi theo hình bóng của nó mà nhập vào trong cơ thể Diêu Vân. Toàn thân Diêu Vân trở nên chấn động, sự đau đớn trên mặt lại càng đậm.

Lại có một bộ phận lực lượng Thiên Kiếp phóng thẳng vào trong gương đồng. Trong nháy mắt gương đồng đột nhiên vang lên một tiếng két rất nhỏ. Âm thanh này vừa mới xuất hiện thì lập tức được phát ra liên tục.

Lúc này Vương Lâm ở trong luồng sương mù mờ ảo giống như một cây kiếm sắc đang chuẩn bị phóng ra. Hai luồng khí hắc bạch bên ngoài cơ thể hắn đang đan xen vào nhau rồi trực tiếp phóng thẳng về phía trước. Hai luồng khí này tạo thành một cơn lốc mãnh liệt rít lên bên ngoài cơ thể hắn.

- Trảm La Quyết !

Vương Lâm quát khẽ. Trong nháy mắt hai luồng khí hắc bạch bên ngoài cơ thể hắn nhanh chóng ngưng tụ lại rồi hóa thành một luồng kiếm khí màu xám phá không bay đi.

- Ầm !

Một tiếng nổ điên cuồng vang vọng khắp không gian, tấm gương trên tay phải Diêu Vân đột nhiên vỡ vụn. Dưới lực trùng kích khổng lồ rất nhiều mảnh nhỏ nhanh chóng văng ra khắp bốn phía.

Trong nháy mắt khi tấm gương tan vỡ, hình bóng Vương Lâm liền tiến ra ngoài.

Diêu Vân cũng không liếc mắt nhìn cổ kính kia một cái. Lúc này, hắn đã sớm quên mệnh lệnh của lão tổ, hai tay ôm đầu, không ngừng gào thét đau đớn. Ở bên ngoài thân thể hắn, thân ảnh yêu dị cao hơn mười trượng

kia đang nhìn kiếp vân trong không trung liền quay sang nhìn về phía Vương Lâm.

- Cổ yêu ! - Vương Lâm ánh mắt chợt lóe.

Ánh mắt cổ yêu lộ ra u quang, thân mình nhoáng lên cuốn lấy Diêu Vân bên cạnh rồi nhanh chóng lui về phía sau, nghĩ muốn rời khỏi phạm vi của kiếp vân.

Đúng lúc này, kiếp vân ngưng tụ trong tinh không đột nhiên phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Chỉ thấy bốn tia chớp ầm ầm hạ xuống, trong đó hai đạo đánh thẳng về phía Vương Lâm, còn hai đạo khác lại giáng xuống cổ yêu.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh, bởi lực lượng của thiên kiếp đã bị phân tán. Trong khoảnh khắc hai tia chớp màu đỏ kia giáng xuống hai tay Vương Lâm xoay quanh trước người lập tức hai làn khí trắng đen tràn ngập, hình thành âm dương giao hòa.

Đạo lôi kiếp màu đỏ đầu tiên giáng xuống va chạm với âm dương song ngư lập tức vang lên tiếng nổ kinh người. Vương Lâm bỗng nhiên lui về phía sau, âm dương xoay tròn trước người điên cuồng hấp thu.

Đúng lúc này, đạo thiên kiếp thứ hai cũng tới. Trong khoảnh khắc giáng xuống âm dương, trong mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, nguyên

thần trên mi tâm xông ra, lần thứ hai hóa thành hình dạng của Thái Cổ Lôi Long há mồm nuốt lấy.

Nuốt thiên kiếp !

Nguyên thần của Vương Lâm run rẩy dữ dội bởi lực lượng khổng lồ của thiên kiếp quanh quẩn ở trong nguyên thần hắn. Nhưng Thái Cổ Lôi Long chính là do lôi điện sinh ra, rít lên rồi lùi về trong cơ thể Vương Lâm. Bên ngoài thân thể hắn điện quang hình cung bắn ra bốn phía, đồng thời bản thân nhanh chóng lui về phía sau.

Chỉ có điều thần sắc của Vương Lâm cũng không có gì bối rối. Thiên kiếp tuy mạnh nhưng hắn cũng không có vẻ sợ hãi, càng không cần phải nói lúc này có một người bên cạnh gánh chịu một nửa lực lượng.

Về phần cổ yêu bên kia không ngừng lui về phía sau, kiếp vân trên cao cũng kéo theo. Đồng dạng cũng có hai đạo thiên kiếp giáng xuống. Tuy hai đạo thiên kiếp đó bị nó cắn nuốt nhưng thân mình lại càng thêm hư ảo không còn tiếng rít truyền ra. Tốc độ lui về sau của nó càng nhanh hơn, thậm chí kiếp vân cũng không thể bao phủ toàn bộ. Vương Lâm thấy cổ yêu cuốn Diêu Vân sắp hoàn toàn rời khỏi phạm vi thiên kiếp ánh mắt chợt lóe lên, quát lớn:

- Diêu Vân, ngươi còn nhớ hai tỷ muội Diêu Băng Vân, Diêu Mộng Vân ! Ngươi còn nhớ cảnh tượng cổ đăng nuốt hồn trên Huyết Thần Tinh !

Trong thanh âm của Vương Lâm ẩn chứa thần niệm, lúc này cuồn cuộn truyền vào tai Diêu Vân đang lui về phía sau. Tiếng gào thét thống khổ của Diêu Vân lại trở nên dữ dội không ngờ mạnh mẽ dừng bước.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 852: Huyết Thần Tử! (Hạ)

- Cút ra khỏi thân thể của ta !

Gân xanh trên mặt Diêu Vân nổi lên toàn bộ. Lúc này, nhìn hắn cực kỳ dữ tợn, hai tay hắn vừa ôm đầu vừa gào thét.

- Mặc kệ ngươi là ai, cút ra khỏi thân thể của ta ! - Diêu Vân ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ngầu giống như kẻ điên !

Sự âm trầm trên mặt cổ yêu càng đậm. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái hết sức lạnh lùng. Thân mình hắn nhoáng lên một cái không ngờ không lui về phía sau mà từ trên người Diêu Vân kéo dài ra thẳng hướng Vương Lâm mà nuốt.

Một tia sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên , há mồm liền phun ra một cỗ bạch khí. Trong bạch khí kia chứa một vật chính là phong tiên ấn. Trong phút chốc , cái ấn liền phóng đại chắn ở trước người Vương Lâm , tay hắn bắt quyết khiên cho hơn mười vạn kim sắc phù văn phong ấn trên đó điên cuồng tràn ra , xông về phía cổ yêu.

Đúng lúc này kiếp vân trên không trung lại xuất hiện , trong phút chốc hình thành hơn mười đạo thiểm điện màu đỏ , mỗi một đạo thiểm điện đều to tới mấy trượng mang theo một cỗ uy nghiêm khổng lồ dường như muốn phá tan tinh không , nhanh chóng mạnh mẽ giáng xuống.

Đối mặt với sự bao vây của hơn mười vạn kim sắc phù văn và lôi kiếp từ trên bầu trời giáng xuống, trong mắt cổ yêu lóe lên dị quang, trong miệng thốt ra mấy chú ngữ vô thanh. Trong phút chốc thân mình càng trở nên hư ảo, không ngờ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng mờ nhạt.

Hơn mười vạn kim phù kia giống như mất đi vật tập trung lập tức dừng lại ở xung quanh. Thiên kiếp trên không trung lúc này cũng từ trạng thái phân tán ngưng tụ lại , toàn bộ thay đổi phương hướng giáng về phía Vương Lâm.

Trong tiếng động ầm ầm , cổ yêu trong trạng thái mơ hồ nhếch miệng lộ ra nụ cười âm trầm. Vào thời điêm quan trọng , Vương Lâm cũng không có nửa điểm bối rối , tay phải của hắn hư không chụp một cái lập tức kim

sắc phù văn dừng giữa không trung nhanh chóng thay đổi phương hướng bay thẳng về phía Vương Lâm , vô tình phong ấn về phía hắn.

Cảnh tượng này giống như Vương Lâm đang tự phong ấn mình. Hơn mười đạo lôi kiếp trên không trung lại trực tiếp giáng xuống với tốc độ siêu nhiên.

Ngay trong nháy mắt này , bên ngoài thân thể Vương Lâm chợt lóe lên quang mang , chỉ thấy một đại đỉnh hư ảo đột nhiên biến ảo mà ra. Trong khoảnh khắc khi đại đỉnh này xuất hiện , một luồng Cổ Thần khí nồng đậm tràn ra. Cổ yêu hít một hơi , hai mắt mở to , ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

- Chỉ là một con tiểu yêu, Vương mỗ còn không để vào trong mắt ! Hoán vị !

Trong khi Vương Lâm cười lạnh một cỗ lực lượng kỳ dị từ bên ngoài Cổ Thần đại đỉnh điên cuồng truyền ra. Trong phút chốc thân ảnh của hắn biến mất, mà cổ yêu vẫn giữ vẻ mặt không thể tin nổi cũng đồng dạng biến mất.

Vị trí của hai người ở trong khoảnh khắc này thay đổi hoàn toàn !

Chỗ cổ yêu vừa mới hiện thân lập tức liền có mười vạn kim sắc phù văn bao phủ, bên ngoài lại có hơn mười đạo thiên lôi gào thét.

Tiếng vang kinh thiên động địa quanh quẩn tinh không, ngay khi hơn mười vạn phù văn chụp xuống thân thể cổ yêu liền trực tiếp bị tất cả ngọn sét đánh tới. Trong tiếng nổ ầm ầm thân thể cổ yêu gần như tan vỡ.

Cuối cùng lại hóa thành một ấn ký yêu dị xuyên qua hư không bay thẳng về phía mi tâm của Diêu Vân. Ấn ký yêu dị này lộ ra cảm giác cực kỳ suy yếu. Lúc này, trên mặt Diêu Vân vẻ dữ tợn càng đậm, hắn quát to:

- Cút đi !

Nguyên lực toàn thân hắn trong khoảnh khắc này giống như tự bạo trở nên điên cuồng không ngừng trùng kích, ý đồ ngăn cản ấn ký yêu dị trở về.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên tia sáng, hắn không hề động thủ tương trợ mà nhanh chóng lui về phía sau. Thiên kiếp trước mắt chưa kết thúc, chỉ biết càng ngày càng mạnh, đã có cổ yêu này ngăn cản lúc này hắn phải nhanh chóng lùi lại.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này sắc mặt Vương Lâm lại đại biến. Lúc này trong thiên địa đột nhiên xuất hiện một mùi tanh tưởi của máu, khí tức này dường như không sợ thiên kiếp, cứ thế mạnh mẽ tiến vào. Lập tức trong vạn trượng xung quanh vô thanh vô tức đã xuất hiện một mảnh huyết vụ lớn !

- Nên kết thúc rồi !

Trong sương mù truyền ra một thanh âm già nua, cùng lúc đó một cánh tay nhăn nheo từ phía sau Diêu Vân thò ra chụp lấy ấn ký. Nó không thèm để ý tới nguyên lực tràn ngập của Diêu Vân mà ấn lên trên mi tâm hắn.

- Huyết Thần Tử ! - Trong hai mắt của Vương Lâm đồng tử đột nhiên co rút lại !

Lúc này, trong Lôi Tiên Điện ở La Thiên tinh vực, Thanh Thủy Tiên Quân đột nhiên mở hai mắt, trầm mặc một lát, rồi cất tiếng hừ lạnh sau đó biến mất vô ảnh.

Trong tinh không , kiếp vân dày đặc hình thành một cỗ uy áp khổng lồ. Uy áp này quá dày khiến cho trong chu vi vạn trượng , toàn bộ trở thành phạm vi của thiên kiếp. Lực lượng của thiên kiếp chẳng qua vừa mới bắt đầu , trong thiên kiếp lúc này ẩn chứa thiên uy và khí tức hủy diệt vượt quá mấy lần trước.

Sự xuất hiện của kiếp vân , chẳng những khiến trong phạm vi vạn trượng dường như ngăn cách với thiên địa. Hơn nữa trong La Thiên nam vực phàm là tu sĩ nắm giữ đại thần thông gần như toàn bộ đều có thể mơ hồ nhận thấy lực lượng của thiên địa đang có một sự dao động không bình thường.

Dao động này cực kỳ mạnh giống như có thể khống chế nguyên lực trong cơ thể bọn họ. Việc đó khiến cho phần đông tu sĩ trong khoảnh khắc này sắc mặt đều đại biến. Bọn họ lập tức ngồi xuống phong tỏa nguyên lực trong cơ thể.

Mi tâm của Diêu Vân lóe lên ấn ký yêu dị lúc sáng lúc tối. Hai mắt hắn lộ vẻ mê man , vẻ dữ tợn trên khuôn mặt dần dần tiêu tan , ngay cả gân xanh nổi lên cũng chậm rãi bình phục.

Chẳng qua ở sâu trong hai mắt lại ẩn dấu sự đấu tranh điên cuồng. Nếu có thần thông có thể quan sát nội tâm nhất định sẽ nghe thấy một tiếng gào thét gần như điên cuồng.

Ở trước người hắn lúc này hồng quang ngưng tụ xuất hiện một lão già. Người đó khoác trên người một tấm đại bào đỏ như máu, nét mặt già nua ẩn chứa một tia yêu dị không thể tra, hắn chính là Diêu gia lão tử Huyết Thần Tử !

Khi hắn xuất hiện tay phải tùy ý vung về phía sau , lập tức yêu văn trên mi tâm của Diêu Vân trong phút chốc trở nên nồng đậm , làm cho thân mình Diêu Vân đang chấn động dữ dội , sự tranh đấu trong lòng trong mắt cuối cùng cũng tiêu tan.

Đồng tử hai mắt của Vương Lâm co rút lại. Trong khoảnh khắc thân ảnh của Huyết Thần Tử xuất hiện hắn lập tức nhanh chóng lùi về phía sau.

Đồng thời , tay phải của hắn lại đặt lên túi trữ vật. Nếu không phải thiên kiếp đến đây không thể thuấn di hoặc là dung nhập thiên địa Vương Lâm đã sớm không chút do dự nhanh chóng rời đi.

Lúc này tốc độ của hắn cũng không chậm , giống như một tia sáng lóe lên , gần như thi triển toàn bộ lực lượng điên cuồng lùi về phía sau.

Thần sắc Huyết Thần Tử bình thản nhìn Vương Lâm đang lùi về phía sau giống như đang nhìn một con kiến. Lúc này tay phải hắn giơ lên hướng về phía Vương Lâm thản nhiên nói:

- Lấy vật ngươi có được trong cơ thể Vọng Nguyệt ra cho ta !

Âm thanh lạnh nhạt của hắn ra khỏi miệng lại hóa thành một tiếng sét kinh thiên động địa, khiến cho thiên địa xung quanh dường như đều lay động dữ dội.

Thanh âm của Huyết Thần Tử dưới thiên kiếp có cảm giác như chính là thiên uy ! Thanh âm của hắn chính là thiên âm không chấp nhận bất cứ kẻ nào phản kháng ! Trong tiếng động ầm ầm không trung đột biến, ngay cả kiếp vân trên bầu trời cũng không thể không lùi bước một chút.

Hết thảy đều bởi vì thanh âm của Huyết Thần Tử. Thanh âm của hắn ẩn chứa một thứ lực lượng của quy tắc, dường như có thể trong khoảnh khắc thay đổi quy tắc trong phạm vi vạn trượng, khiến cho tất cả đều

phải phù hợp với tâm ý của hắn, nếu không nhất định sẽ tan vỡ. Dường như ở trong phạm vi vạn trượng này Huyết Thần Tử chính là một vị tiên thực sự !

- Ngôn Xuất Pháp Tùy !

Vương Lâm hít sâu một hơi , tu luyện loại thần thông Ngôn Xuất Pháp Tùy đến trình độ như vậy thật quá mức kinh người. Hắn xem không hiểu hợp lượng trong lời nói của Huyết Thần Tử có thể thay đổi quy tắc , nhưng Vương Lâm lại rõ ràng cảm nhận được trong khoảnh khắc khi Huyết Thần Tử nói ra câu nói đó dường như có hơn vạn đạo Trảm La Quyết xuất hiện.

Trong chu vi vạn trượng như vì sự xuất hiện của câu nói đó mà bị phá thành mảnh nhỏ , đồng dạng bị liên lụy còn có thân thể của hắn ! Khi câu nói này phát ra , Cổ Thần đại đỉnh cũng đột nhiên xuất hiện bên ngoài cơ thể Vương Lâm. Nhưng cho dù như thế hắn vẫn phun ra một ngụm máu tươi , sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Trên người Huyết Thần Tử này nhất định có thương tích . Cổ Thần ấu tử toái tinh chi kích, người này tuyệt đối không thể khôi phục trong thời gian ngắn như vậy !

Sau khi hắn phun máu tươi tốc độ lui càng nhanh hơn, cùng lúc đó trong miệng lại nhẹ nói:

- Lấy thân phận của tiền bối ra tay với tại hạ khó tránh lấy lớn ức hiếp nhỏ, nếu truyền ra danh tiếng của Diêu gia sẽ rớt nghìn trượng !

Huyết Thần Tử lạnh lùng, giơ tay phải lên chỉ về phía trước, nhẹ nhàng nói:

- Tránh qua tiên thuật của lão phu thì đó là sự may mắn của ngươi !

Hắn nói xong trên tay phải lập tức lóe lên hồng quang, một đạo hồng quang hóa thành một con Huyết Yến trong nháy mắt lao thẳng về phía Vương Lâm.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 853: Huyết Yến

- Đây là tiên thuật gì? Thôn phệ thần thông của ta còn bình thường, nhưng sau khi thôn phệ không ngờ còn có thể thi triển ra!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, nhìn chằm chằm Huyết Yến. Hắn cắn răng vỗ túi trữ vật, Xạ Thần Xa thứ ba xuất hiện rồi hóa thành một con bướm ngũ sắc trước người. Trong khoảnh khắc con bướm này xuất hiện, hai mắt Huyết Thần Tử đột nhiên cứng lại, khẽ nhíu mày.

Lúc này, Huyết Yến kia cũng thoát khỏi phong ấn của kim sắc phù văn lao thẳng về phía Vương Lâm. Ngay khoảnh khắc nó tiến đến, con bướm vỗ nhẹ đôi cánh. Lập tức hồng quang trong mắt Huyết Yến bùng lên thân mình đột nhiên dừng lại, mở ra cái miệng nhỏ hư không hút một cái. Cánh của ngũ thải hồ điệp lại vỗ lần nữa, tỏa ra phấn của nó. Huyết Yến kêu lên một tiếng lao về phía con bướm. Con bướm do Xạ Thần Xa hóa thành vỗ hai cánh liên tục. Chỉ thấy Huyết Yến mỗi lần lao ra một chút liền lập tức dừng lại nhanh chóng hấp thu, khiến cho tốc độ cũng đột nhiên chậm lại.

Huyết Thần Tử thần sắc lạnh lùng, nâng lên tay phải chỉ về phía trước, huyết quang toàn thân Huyết Yến kia lập tức đậm hơn mấy lần. Nó lao ra giống như xông phá trói buộc của quy tắc nào đó, kêu lên một tiếng mà nhanh chóng lao tới.

Con bướm lại khẽ động bay về phía trước vờn quanh Huyết Yến đang bay đến. Cánh nó vũ động tỏa ra một thứ phấn năm màu bao phủ Huyết Yến. Hồng quang trên người Huyết Yến từ từ ảm đạm, tới cuối cùng không ngờ lại tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, nó không lao về phía trước nữa mà vũ động theo con bướm.

Cảnh tượng này quá mức quỷ dị, nhưng Vương Lâm lại nhìn thấy rõ ràng quang mang trên người con bướm cũng đồng dạng ảm đạm không

ít, hiển nhiên nó đối kháng thần thông này cũng có chút gian nan.

Khi Huyết Yến theo con bướm bay bên cạnh Vương Lâm cũng không phát động công kích, mà không ngừng bay múa theo con bướm ở xung quanh Vương Lâm. Vương Lâm không chút do dự nhanh chóng lui về phía sau, Phong Tiên Ấn ở phía trước càng theo sát người hắn.

Huyết Thần Tử hừ lạnh một tiếng, bước về phía trước một bước. Khoảng không phía sau Vương Lâm xuất hiện một khe rảnh khó có thể vượt qua! Một cỗ gió lạnh từ trong đó thổi ra lập tức khiến Vương Lâm rùng mình. Hắn nhìn chằm chằm Huyết Thần Tử, lạnh giọng nói:

- Tiền bối chẳng lẽ nuốt lời!

- Nuốt lời thì làm sao?

Thần sắc Huyết Thần Tử âm trầm, một bước chân của lão ngoại trừ ngăn cản Vương Lâm lui về phía sau còn dung nhập một cỗ thiên địa nguyên lực vào trong kiếp vân trên bầu trời!

Gần như trong khoảnh khắc kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ, phát ra những tiếng sấm ầm ầm. Vô số tia chớp tỏa ra bốn phía bốn phía, ngay sau đó từng đạo thiên lôi màu đỏ trong nháy mắt giáng xuống.

Mảnh thiên lôi này chia làm hai nửa, trong đó một nửa thẳng đến Huyết Thần Tử, còn một nửa khác lại nhằm phía Vương Lâm. Trong khoảnh khắc này toàn bộ không trung xung quanh đều bị vây trong lôi kiếp.

Huyết Thần Tử không thèm liếc mắt nhìn lôi kiếp đang giáng xuống. Hắn bước một bước, khi hiện thân đã ở trước người Vương Lâm, giơ tay phải lên tùy ý chộp về phía trước!

Một trảo này rất đơn giản, thậm chí trên đó không có thần thông thuật gì, nhưng lại khiến tâm thần Vương Lâm chấn động mạnh giống như không có cách nào có thể né tránh!

Lôi kiếp trước người, một trảo của Huyết Thần Tử sắp đến, trong khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm hai mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang, trong miệng gầm nhẹ:

- Ngươi có biết cổ yêu Bối La?

Huyết Thần Tử lập tức dừng lại, trong hai mắt đột nhiên tuôn ra ánh sang yêu dị nồng đậm, lúc này ở trên mi tâm xuất hiện một đoàn hắc khí. Hắc khí này điên cuồng xoay tròn, một con yêu vật phát ra yêu khí, có hai cái sưng, toàn thân màu xanh, từ bên trong chui ra!

Nó vừa xuất hiện, ở trong nguyên thần của Vương Lâm lập tức quanh quẩn tiếng nói chói tai.

- Bối La ở đâu?

Trong khoảnh khắc yêu vật xuất hiện, thân thể của Huyết Thần Tử lập tức dừng lại, Vương Lâm mượn cơ hội lui về phía sau. Hai tay hắn nhanh chóng bắt quyết, trong khoảnh khắc mười mấy đạo thiên lôi màu đỏ giáng xuống. Cổ Thần đại đỉnh ở bên ngoài thân thể chấn động một cái rồi mang theo hắn tránh ra ngoài trăm trượng !

Những đạo thiên lôi này mất đi mục tiêu nhưng không tiêu tan mà có linh tính không ngờ thay đổi phương hướng lại đánh về phía Vương Lâm. Khoảng cách trăm trượng đối với thiên lôi mà nói chỉ trong nháy mắt. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói mặc dù tốc độ của thiên lôi cực nhanh nhưng cũng đủ thời gian để hắn thi triển ra một thần thông !

- Hô Phong !

Trong nguy cơ, ánh mắt Vương Lâm lại vẫn bình tĩnh. Nguy cơ lúc này chỉ có thể dựa vào thiên kiếp, cho dù là như thế cũng chỉ có nắm chắc được một chút !

- Để thiên kiếp này tới càng mạnh hơn một chút ! - Vương Lâm cắn răng, trên tay phải một luồng gió đen chợt xuất hiện. Làn gió đen đầy trời vờn quanh thân thể Vương Lâm. Trong khoảnh khắc thiên lôi truy kích tới, nó lập tức hóa thành một con hắc long, rồi há miệng thổi ra một luồng gió lạnh lẽo.

Cơn gió đó có thể thổi tắt tất cả sinh mệnh chi hỏa, lúc này trong những đạo thiên lôi tung hoành tấn công tới có vài đạo lập tức tan vỡ, nhưng vẫn có vài đạo xông qua hắc phong lao thẳng đến Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm xuất hiện một tia sáng. Trong khoảnh khắc những đạo thiên lôi đánh xuống, nguyên thần của hắn lao ra điên cuồng cắn nuốt. Sau khi cắn nuốt ba đạo thiên lôi, nguyên thần đành phải trở lại cơ thể.

Trong khoảnh khắc nguyên thần nhập thể, mấy đạo thiên lôi còn lại cũng tới nơi. Lúc này, con bướm ngũ sắc và Huyết Yến vẫn bay quanh thân thể Vương Lâm cũng nhoáng lên một cái ngăn cản phía trước, triệt tiêu mấy đạo thiên lôi đánh tới.

Những tiếng nổ ầm ầm chấn động trời đất vang lên, vẫn có ba đạo thiên lôi xuyên qua được tất cả, tới gần thân thể Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm có chút gì đó kỳ dị, hai tay bắt quyết, Phong Tiên Ấn lập tức ngăn cản ở trước người, Cùng lúc đó, hắn cũng dung nhập vào trong Phong Tiên Ấn.

Ngay khi thân thể hắn tiến vào Phong Tiên Ấn ba đạo thiên lôi nhất tề oanh kích !

Ầm, ầm ầm !

- Phong lôi !

Một tiếng gầm nhẹ từ trong Phong Tiên Ấn truyền ra. Đồng thời, Phong Tiên ấn cũng chấn động dữ dội, lôi quang chạy trên đó lan rộng chẳng khác nào một biển tia chớp. Thân thể Vương Lâm lập tức bị bức ra, miệng phun máu tươi, tay phải hắn chộp một cái vào khoảng không, thân mình nhoáng lên nhanh chóng lui về phía sau.

Trên toàn bộ Phong Tiên Ấn lôi quang dầy đặc tới mức không thể tưởng tượng, nhưng Vương Lâm lại lui thẳng về phía kiếp vân, bên ngoài Phong Tiên Ấn kim sắc phù văn xuất hiện ồ ạt.

Vương Lâm biết mình căn bản không thể chạy trốn khỏi Huyết Thần Tử. Mặc dù đối phương bị Cổ Thần toái tinh nhất kích làm bị thương nhưng hắn cũng không thể chống lại. Tuy nhiên nếu có thể mượn lực lượng của thiên kiếp cũng không hẳn là không có cơ hội chạy thoát !

Quái vật yêu dị xuất hiện từ mi tâm của Huyết Thần Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Lâm, rồi co vào trong cơ thể Huyết Thần Tử. Hai mắt Huyết Thần Tử lập tức lóe ra yêu quang, hắn bước ra một bước giơ tay phải lên chụp về phía đỉnh đầu của Vương Lâm ! Rõ ràng hắn định rút hồn sưu thần !

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang giơ tay phải lên, quát khẽ:

- Hô Phong !

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 854: Ngươi không có tư cách.

Hô Phong thuật là thần thông mạnh nhất của hắn, lần thứ hai thi triển ra. Lúc này hắc phong xung quanh càng mạnh hơn hóa thành hai con hắc long ở phía trước Vương Lâm !

Trước khi đạt tới Khuy Niết, Vương Lâm tối đa chỉ có thể hóa thành một con. Nhưng hiện tại do tu tăng lên toàn lực thi triển có thể ra hai con hắc long. Hai con hắc long gầm lên, nối đuôi nhau bay quanh người Vương Lâm, đồng thời há miệng thổi ra vô số những cơn cuồng phong !

Vô số những tiếng nổ quanh quẩn thiên địa, những cơn gió lạnh rất mạnh khiến cho tinh không xung quanh có chút chấn động. Cùng lúc đó Vương Lâm lại chỉ về phía Phong Tiên Ấn, trên đó lập tức lóe ra kim

quang, một đạo thiên lôi từ trong đó nhanh chóng ngưng tụ rồi bay về phía Huyết Thần Tử !

Vương Lâm lại vỗ túi trữ vật, kiếm tiên xuất hiện trong tay. Hắn không tiếc tiêu hao nguyên lực thi triển ra Trảm La Quyết liên tiếp. Một đạo nối tiếp một đạo, hắn cứ thế thi triển, chẳng biết

Huyết Thần Tử bình tĩnh tùy ý bước tới, tay phải chỉ lên trời, lập tức thiên lôi do Phong Tiên ấn ngưng tụ nổ tung. Tay phải của Huyết Thần Tử chỉ xuống phía dưới, lập tức lực lượng khổng lồ do trăm đạo Trảm La Quyết hình thành vỡ hết ! Cuối cùng tay phải của Huyết Thần Tử chỉ về phía trước, âm phong do hai con hắc long phun ra cũng biến mất. Ngay cả hai con hắc long ở dưới một chỉ của Huyết Thần Tử, cất tiếng kêu thảm thiết do bị một cỗ lực lượng cường đại không thể tưởng tượng chém ngang lưng !

- Hô Phong của Tiên đế Bạch Phàm chỉ có vậy mà thôi !

Ánh sáng yêu dị trong mắt Huyết Thần tử càng đậm, tay phải hư không chộp một cái thẳng hướng Vương Lâm.

Ngay trong khoảnh khắc này !

- Tên sư tôn của Thanh Thủy ta, ngươi có dám lặp lại lần nữa? - Một cỗ sát khí tưởng chừng có thể xé rách không trung, cùng với giọng nói âm trầm vào lúc Huyết Thần Tử vừa dứt lời đột nhiên vang lên.

Trong khoảnh khắc thanh âm vang lên, không gian xung quanh lập tức bị xé nát ra thành nhiều mảnh gây nên những tiếng nổ ầm ầm, giống như không thể chịu nổi âm thanh này.

Không chỉ tinh không mà ngay cả kiếp vân trên bầu trời lúc này đều nhanh chóng lui lại.

Quy tắc ngôn xuất pháp tùy của Huyết Thần Tử lúc trước so sánh với thanh âm này cũng là không phân cao thấp.

Trong phạm vi vạn trượng hình thành quy tắc trong phút chốc tan vỡ !

Thậm chí Diêu Vân ở phía xa cũng phun máu tươi, thân mình lập tức uể oải, ánh mắt kinh hãi cấp tốc lui về phía sau.

Toàn bộ vạn trượng trong khoảng không lập tức tràn ngập sát khí không thể tưởng tượng này. Không chỉ có như thế, trong khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ trong La Thiên nam vực đều có thể cảm nhận được một luồng sát khí phát ra từ trong lực lượng của thiên địa. Mức độ nồng đậm của sát khí khiến rất nhiều tu sĩ bị chấn động mà phun ra máu tươi. Mà lúc này, Huyết Thần Tử bị vây ở trung tâm của cơn gió lốc sát khí càng cảm thụ sâu sắc hơn, đồng tử hai mắt hắn co rút lại.

Hắc long bị chặt ngang ở trước người Vương Lâm trong khoảnh thanh âm này vang lên lập tức tiếng rít không ngờ khôi phục như bình thường. Trong tinh không, một thanh niên một thân bạch y, có mái tóc đen phiêu dật cùng con mắt phải đỏ sẫm từng bước từng bước chậm rãi đi tới !

Sắc mặt của Huyết Thần Tử lần đầu tiên đại biến !

- Thanh Thủy Tiên Quân !

Huyết Thần Tử đột nhiên thu tay lui về phía sau mấy bước. Hắn nhìn chằm chằm bạch y thanh niên đang từng bước từng bước đi tới, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

- Ngươi có dám ở trước mặt ta nói lại một lần câu nói vừa rồi? - Thanh Thủy chắp tay sau lưng, sắc mặt lạnh như băng, bình tĩnh nói.

Vừa nói, màu đỏ trong trong mắt phải của Thanh Thủy cực đậm, lóe cả ra ngoài, trong đó giống như ẩn chứa một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa, khiến cho người ta ớn lạnh.

Yêu quang trong mắt Huyết Thần Tử càng đậm, trầm giọng nói:

- Thanh Thủy Tiên Quân, giữa ta và ngươi cũng không có hiềm khích. Nếu vì lời nói vừa rồi của lão phu, ta nhất định thu hồi ! Sau này ta và ngươi còn muốn cùng đi Liên Minh tinh vực. Đến lúc đó lão phu sẽ tìm cơ hội bù đắp lời nói hôm nay ! Chẳng qua, kẻ này có ân oán với Diêu gia của ta mong rằng Tiên Quân không nhúng tay, nếu không sẽ tổn thương hòa khí !

Vẻ mặt của Thanh Thủy vẫn lạnh lùng như trước, thân mình bước về phía trước một bước, đi về phía Huyết Thần Tử, trong miệng bình tĩnh nói:

- Sư đệ này của ta học nghệ không tinh đã trêu chọc người của Diêu gia ngươi, nhưng như vậy thì sao?

- Sư đệ ! - Huyết Thần Tử ngẩn người, mặt lại biến sắc.

Mắt phải của Thanh Thủy chợt lóe, một ngón tay chỉ lên bầu trời, lập tức một luồng hắc phong nồng đậm hơn vô số lần so với ngọn gió mà Vương Lâm vừa mới gọi ra trong khoảnh khắc tràn ngập trong thiên địa. Mức độ dầy đặc của hắc phong này không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa trong đó còn vang vọng những tiếng rít. Trong khoảnh khắc sáu con hắc long từ trong hắc phong cuồn cuộn biến ảo ra.

Toàn bộ sáu con hắc long này đều có thân dài vạn trượng, như bao phủ toàn bộ thiên địa hình thành một cỗ uy áp đáng sợ. Ở dưới cỗ uy áp này, kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng lui về phía sau. Chỉ có điều, trong khi lui về phía sau lại ngưng tụ nhiều kiếp vân hơn, dường như ẩn giấu một kích mạnh nhất !

Cảnh tượng này cho dù là liếc mắt nhìn một cái cũng khiến người ta lâm vào kinh hãi !

- Hắn vừa học xong Hô Phong thì chính là đại truyền nhân của sư tôn ta. Với thân phận của hắn, không nói Diêu gia ngươi, cho dù là tổ tiên của Diêu gia ngươi trước đây cũng không được làm tổn thương một sợi lông của hắn ! - Thanh Thủy lạnh lùng nói, tay phải chỉ về phía Huyết Thần Tử, lập tức sáu con hắc long mở miệng phun ra từng đạo âm phong đáng sợ.

Nét mặt Huyết Thần Tử càng lúc càng âm trầm. Lúc này âm phong kia thổi đến với tu vi của hắn cũng cảm giác hết sức lạnh lẽo. Âm phong này

và thần thông của Vương Lâm vừa rồi thi triển tuy nói giống nhau, nhưng uy lực lại chênh lệch như trời với đất !

Huyết Thần Tử thoáng suy tư, hai tay mở ra lập tức liền có một vầng áng sáng màu hồng xuất hiện trước người. Những tiếng động ầm ầm vang lên, ánh sáng màu hồng biến thành một đàn Huyết Yến. Tổng cộng chín mươi chín con Huyết Yến bay lượn hình thành một cơn lốc màu đỏ va chạm với âm phong kia.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, khoảng không giữa Huyết Thần Tử và Thanh Thủy xuất hiện rất nhiều cái khe rồi chúng đột nhiên kéo dài giống như một cái khe khổng lồ.

Thân thể Huyết Thần Tử chấn động lập tức lui về phía sau. Hắn nhìn chằm chằm Thanh Thủy, vội quát:

- Thanh Thủy, ta kính ngươi là tiên quân, chớ có bức người quá đáng ! Thời gian ngươi ngủ say quá lâu có phải đã hồ đồ rồi không? Hứa Mộc cho dù học được Hô Phong nhưng làm sao có thể là sư đệ của ngươi ! Hơn nữa hắn giết rất nhiều tộc nhân của Diêu gia ta, ta tới giết hắn là việc hoàn toàn hợp lý, ngươi dựa vào cái gì đến quản. Lão phu không sợ ngươi, chớ có bức ta !

Huyết Thần Tử cũng không biết. Thanh Thủy vẫn có áy náy với sư tôn, cái cảm giác đó in sâu trong lòng hắn. Chỉ có điều, lại không có cơ hội báo đáp. Sau khi hắn thức tỉnh đã nhìn thấy Hô Phong của Vương Lâm thi triển. Trong trận chiến của hắn và Viêm Lôi Tử sau khi ký ức bị điểm

tỉnh, ở sâu trong nội tâm đối với Vương Lâm lại có một chút tình cảm phức tạp.

- Cho dù hắn thật sự làm sai cũng do ta tự mình thay sư tôn tới dạy. Ngươi không có tư cách đó ! - Thanh Thủy Tiên Quân lạnh lùng nói, âm phong bên ngoài thân thể do sáu con hắc long phun ra liền rít lên.

Lúc này, sáu con hắc long lại quấn lấy nhau hóa thành một. Trong tiếng rống giận dữ của con hắc long khổng lồ một làn nước mưa (vũ thủy) phun ra. Trong phút chốc, trong phạm vi ngàn dặm toàn bộ bị bao phủ trong nước mưa mù mịt.

- Hoán Vũ !

Lúc này, những giọt mưa giống như những viên pha lê tỏa ra ánh sáng rực rỡ bao phủ trong phạm vi ngàn dặm, kèm theo cả sát khí.

Có một chút kỳ lạ đó là ở bên ngoài thân thể của Vương Lâm những giọt mưa này chẳng những không có chút lạnh lẽo, ngược lại rất ấm áp bao phủ toàn thân Vương Lâm. Khiến đại lượng nguyên lực tiêu hao trong cơ thể hắn chậm rãi khôi phục.

Vương Lâm ngơ ngắc nhìn hết thảy trước mắt. Lời nói của Thanh Thủy rơi vào trong lòng Vương Lâm khiến hắn lâm vào trầm tư. Ánh mắt của

hắn thủy chung đặt trên người Thanh Thủy, ở sâu trong nội tâm xuất hiện một cảm giác nói không rõ.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 855: Phong thanh hạc lệ thảo mộc giai binh.

Loại cảm giác này rất xa lạ đối với hắn, dường như đã rất lâu không xuất hiện trong lòng.

Hắn chỉ nhớ mang máng, sư tôn Độn Thiên của Luyện Hồn Tông trên Chu Tước Tinh năm đó đã cho hắn cảm giác như vậy. Hắn còn nhớ, Tư Đồ Nam như sư như hữu (như sư phụ như bằng hữu) cho hắn cảm giác đồng dạng. Hắn còn nhớ, khi Hóa Thần lần đầu tiên gặp Thiên Vận tử đã cho hắn loại tình cảm không thể nói rõ này.

Còn có Chu Dật kia đồng dạng như thế.

Cả đời Vương Lâm tuân theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người. Đồng dạng, nếu người có ân với hắn, cho dù ân đó chỉ là

nửa điểm, chỉ là rất ít, nhưng lại có thể khiến Vương Lâm chân chính đặt ở trong lòng, cực kỳ quý trọng.

Ân của Độn Thiên, Vương Lâm nhớ rõ. Sự phát triển của Luyện Hồn Tông vẫn luôn khắc ghi ở trong lòng hắn.

Ân của Tư Đồ, Vương Lâm nhớ rõ, quý giá như Xạ Thần Xa hắn đều có thể đưa tặng không chút do dự. Nếu Tư Đồ Nam gặp nạn, Vương Lâm tự biết cho dù thịt nát xương tan, nhưng phàm là có khả năng cứu Tư Đồ Nam hắn vẫn sẽ lựa chọn đi cứu mà không lùi bước! Bởi vì, Tư Đồ có ân đối với hắn! Ân của Chu Dật, Vương Lâm không có quên. Để báo đáp cái ân đó, hắn đã làm ra rất nhiều rất nhiều.

Khi hắn Hóa Thần, Thiên Vận Tử đồng dạng có ân đối với hắn. Chính vì ân này khiến cho Vương Lâm sau khi phát hiện đủ loại manh mối vẫn không có quyết định dứt khoát. Mãi cho đến cuối cùng tất cả đều bày ra trước mặt mới khiến hắn không thể không bước đi trên con đường chống lại Thiên Vận Tử. Chỉ có điều, ở sâu trong nội tâm hắn lại có một nỗi đau không thể hóa giải.

Lúc này, Thanh Thủy đang đứng trước mặt hắn, ngăn cản Huyết Thần Tử cùng với thiên kiếp vì hắn. Hết thảy những việc này, chỉ là bởi vì pháp thuật Hô Phong, bởi vì một sư môn truyền thừa căn bản là không tồn tại.

Sắc mặt của Huyết Thần Tử tối sầm. Lúc này, giọt mưa tràn ngập trong phạm vi ngàn dặm đã cho hắn một cảm giác chấn động tâm thần. Hắn

cũng không phải không sợ Thanh Thủy giống như lời nói, trên thực tế, một kích Cổ Thần ấu tử toái tinh đã tạo thành thương thế cực kỳ nghiêm trọng cho hắn.

Chẳng qua bị hắn cưỡng ép ngăn chặn, hơn nữa lại dùng bí thuật chữa thương truyền thừa mới khôi phục một chút. Nhưng nếu đối mặt với Thanh Thủy, thương thế của hắn sẽ trở thành ẩn họa lớn nhất.

Hơn nữa, thân là lão tổ của gia tộc tu chân truyền thừa từ tiên giới, nên hắn đối với tiên nhân trong lòng cực kỳ phức tạp. Nhất là Thanh Thủy, hắn còn nhớ rõ trong điển tịch của gia tộc có miêu tả về người này, cho dù là tổ tiên khi đó cũng phải đối đãi cung kính.

Uy danh của Thanh Thủy quá lớn. Huyết Thần Tử cho dù không bị thương cũng không nắm chắc có thể thắng được đối phương. Hơn nữa, tu vi đến trình độ của bọn họ nếu đánh một trận nhất định là long trời lở đất! Lúc này giọt mưa trong phạm vi ngàn dặm bỗng chuyển động phát ra những tiếng rít chói tai, ẩn chứa một cỗ lực lượng của thiên địa dầy đến mức không thể tưởng tượng, thậm chí bên trong còn ẩn dấu một tia tiên giới lực tinh khiết! Vô số giọt mưa này giống như vô số thanh kiếm sắc điên cuồng tấn công về phía Huyết Thần Tử.

Trong mỗi một giọt mưa đều có khí tức cực kỳ đáng sợ. Chỉ cần một giọt liền có thể khiến thân thể của một tu sĩ Vấn Đỉnh viên mãn tan vỡ! Mười giọt Âm Hư vong, trăm giọt trở lên Khuy Niết phải bỏ chạy! Nhất là vô số giọt mưa này lao tới mang theo khí thế có thể xuyên thấu hết thảy quy tắc. Cho dù là Huyết Thần Tử đối mặt với vô số giọt mưa tâm thân cũng phải chấn động mạnh.

Hắn giơ hai tay lên, lập tức có tiếng sấm ầm ầm xuất hiện. Tiếng sấm giống như sóng âm dường như có thể khai thiên tích địa! Những tiếng động ầm ầm kinh người không ngừng vọng ra từ trong thân thể Huyết Thần Tử. Một cơn cuồng phong chợt xuất hiện vờn xung quanh Huyết Thần Tử, trong khoảnh khắc liền biến thành một cỗ lôi phong! Đây chính là Lôi Phong danh tiếng lẫy lừng trong lôi chi tiên giới. Tiên thuật Phong Thanh! Ở trong tầng thứ tám tàng các của Vương Lâm có ghi lại tỉ mỉ khẩu quyết của pháp thuật này!

Sắc mặt Huyết Thần Tử âm trầm, tay phải chỉ phía chân trời, lôi phong bên người hắn lập tức phát ra tiếng sấm ầm ầm điên cuồng tản ra bốn phía. Những giọt mưa lập tức va chạm với lôi phong mà phát ra tiếng nổ dữ dội. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi ngàn dặm chỉ có tiếng sấm. Một làn sóng chấn động lan ra bốn phía quấy động thiên địa lực xung quanh khiến cho không gian xuất hiện vô số những vết nứt. Vô số giọt mưa cuốn ngược lại nhất tề ngưng tụ bên ngoài lôi phong, sau khi dung hợp hình thành một làn nước. Khiến cho những tia chớp ẩn chứa trong tiếng gió xuất hiện nơi giao thoa với nước mưa không ngừng tản ra. Gần như trong nháy mắt, trong ngàn dặm tất cả đều trở thành lôi quang địa ngục.

- Tiên thuật Phong Thanh! - Vẻ mặt Thanh Thủy lạnh lùng, bình tĩnh mở miệng:

- Vũ Phong!

Trong khoảnh khắc âm thanh vừa dứt, trong ngàn dặm vô số giọt nước mưa lập tức tản ra một làn hơi lạnh không thể tưởng tượng. Gần như khoảnh khắc liền lần lượt hóa thành bông tuyết. Lôi phong trong khoảnh khắc va chạm với nước mưa lập tức bị đóng băng.

Trong khoảnh khắc này, Huyết Thần Tử không cần nghĩ ngợi hai tay lập tức bắt quyết, niệm thần chú, liền có thiên địa lực từ bốn phương tám hướng xuyên qua lớp băng ngưng tụ, nhanh chóng hóa thành một tiểu cầu lớn bằng nắm tay ở trước người hắn. Trong nháy mắt khi tiểu cầu xuất hiện, tay phải của Huyết Thần Tử bấm niệm bắn ra một đạo thần chú vào quả cầu..

Lập tức một làn sóng gợn rất mạnh tản ra, tiểu cầu kia nhúc nhích, hóa thành một con tiên hạc có mào màu hồng, chân màu vàng, lông trắng như tuyết. Tiên hạc bay quanh bên người Huyết Thần Tử.

Huyết Thần Tử vẫn không dừng lại, theo thiên địa lực ngưng tụ gần như trong khoảnh khắc được thần thông của hắn làm cho từ một con tiên hạc biến ảo ra chín con! Chín con tiên hạc bay múa xoay tròn, Huyết Thần Tử quát to:

- Thanh Thủy, thần thông Chúc Lôi Phong của tổ tiên Diêu gia ta không bằng Hô Phong thuật của ngươi. Nhưng vô số năm qua, tổ tiên Diêu gia ta qua nhiều thế hệ đã sáng tạo ra nhất thức thần thông!

Hai mắt của chín con tiên hạc chợt đỏ rực, lại có một cỗ yêu khí nồng đậm từ trên thân chúng tản ra giống như gió lốc trực tiếp phóng đi. Lớp

băng xung quanh bị yêu khí chạm phải không ngờ có dấu hiệu tan vỡ.

Yêu khí này quá mạnh. Huyết Thần Tử đứng ở vị trí trung tâm mái tóc phất phơ, trên mi tâm có một cơn lốc xoáy màu đỏ chui ra. Huyết Thần Tử đã không còn giống với tu sĩ mà là bị cổ yêu chiếm cứ thân thể!

- Tiên thuật Hạc Lệ!

Yêu quang trong mắt Huyết Thần Tử trong khoảnh khắc này giống như minh đăng tràn ra u quang. Vừa dứt lời, lập tức chín con tiên hạc không ngừng bay quanh người Huyết Thần Tử, kêu lên một tiếng rồi lao ra.

Tiếng hạc kêu chói tai. Chín con tiên hạc đồng thời kêu lên tạo thành một cơn lốc tỏa ra một thứ lực lượng không thể tưởng tượng.

Những tiếng động ầm ầm vang lên, trong khoảnh khắc, lớp băng xung quanh tan vỡ, bị cuốn về phía sau. Không chỉ như thế, sự tan vỡ nhanh chóng lan rộng. Gần như trong nháy mắt, tất cả băng tinh trong phạm vi ngàn dặm lần lượt tan vỡ. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thiên địa tinh không giống như bị bao phủ dưới tiếng hạc kêu. Thanh âm quá mạnh mẽ, giống như vô số cây châm nhỏ bắn ra, khiến cho những thứ mà nó chạm phải đều nổ tung. Đúng lúc này, một con tiên hạc chợt phát nổ bắn ra vô số lông chim màu trắng, ẩn chứa lực lượng cường đại mà tấn công.

Ngay sau đó, lại có một con tiên hạc nổ tung. Gần như trong khoảnh khắc chín con tiên hạc đều tự bạo. Vô số lông chim bắn ra bốn phía hình thành một đại thần thông tràn ngập trong phạm vi ngàn dặm.

- Thuật này không tồi! - Ánh mắt Thanh Thủy vẫn lạnh lùng như trước chậm rãi nói.

- Chỉ không tồi thôi sao? Một thức thần thông này của Diêu gia ta còn chưa kết thúc! Phong Thanh Hạc Lệ Thảo Mộc Giai Binh! - Ánh mắt của Huyết Thần Tử lộ ra yêu quang. Bộ quần áo màu hồng phồng căng, hai tay đánh ra hai đạo thủ ấn về hai bên. Nhất thời trời đất dường như tối lại.

- Thảo Mộc Giai Binh!

Vô số lông chim bắn ra bốn phía trong khoảnh khắc này cũng tỏa ra yêu khí, lập tức hình thành một đám pháp bảo hoàn toàn khác nhau. Trong thần thông Thảo Mộc Giai Binh, ý tứ của binh chính là binh khí. Lúc này thần thông triển khai lập tức thiên địa biến sắc, gió nổi mây bay, toàn bộ tinh không chẳng khác nào có vô số cơn sóng xuất hiện lan tràn ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm...

Sự lan tràn đó có tốc độ cực nhanh, Nếu cứ tiếp tục như vậy sợ là La Thiên nam vực này sẽ lâm vào đại nạn. Trong khoảnh khắc thần thông thuật của hắn đạt tới đỉnh, bức thẳng tới Thanh Thủy. Cũng vào lúc này, kiếp vân ngưng tụ phía trên tinh không cũng đã hoàn thành co rút cuối cùng. Lúc này phạm vi lớn của nó đã tiêu tan, toàn bộ hướng về trung

tâm ngưng tụ hóa thành một đạo thiên lôi bảy màu. Sự xuất hiện của nó liền lộ ra một cỗ lực lượng khiến người khác run sợ. Gần như trong nháy mắt thất thải thiên lôi ầm ầm giáng xuống. Nó cũng không phải một đạo mà là bảy đạo với các màu sắc đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Bảy đạo thiên lôi trong khoảnh khắc kiếp vân ngưng tụ tiêu tán, lần lượt giáng xuống. Lực lượng ẩn chứa trên lôi kiếp tỏa ra một khí thế hủy diệt.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 856: Vãi đậu thành binh

- Thật là thần hồn nát thần tính, trông gà lại hóa cuốc. Không có tiên nguyên chân chính mà cũng dám tự xưng là nghĩ ra tiên thuật.

Thanh Thủy trong mắt lộ ra một vẻ khinh miệt, đối mặt với vô số lông chim hóa thành luồng khí trong vòng ngàn dặm xung quanh cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, bước lên một bước cả người hắn liền trực tiếp xuyên qua, đi tới phía trước Vương Lâm, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời đang có bảy đạo thiên kiếp bảy màu điên cuồng hạ xuống.

Lúc này đạo Thiên kiếp thứ nhất, ánh sáng màu đỏ lóe lên mang theo tiếng nổ ầm ầm rất lớn mạnh mẽ giáng xuống.

Chỉ có điều tại khoảnh khắc mà đạo Thiên kiếp màu đỏ giáng xuống, hồng quang trong mắt Thanh Thủy bỗng lóe lên, tràn ra luồng ánh sáng đỏ rực phảng phất như một cái miệng rộng đầy máu, nuốt một cái, không ngờ đem Xích lôi Thiên kiếp đánh xuống với khí thế của vạn quân kia một ngụm nuốt vào. Ánh sáng màu đỏ trong mắt lại bùng lên, thân thể bay về phía trước nhằm thẳng đến đạo Thiên kiếp thứ hai, Lôi Kiếp màu cam.

Tương tự như vậy , Thanh Thủy không ngần ngại lại nuốt một cái, lập tức Thiên kiếp màu cam kia tiêu tan, hồng quang trong mắt Thanh Thủy càng đậm tiếp tục cắn nuốt bảy đạo Thiên kiếp bảy màu, từng đạo từng đạo một gần như không dừng chút nào. Vào khoảnh khắc này đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, không ngờ toàn bộ thiên kiếp đều bị ánh mắt hóa thành thực thể của Thanh Thủy nuốt sạch.

Từng luồng hồ quang từ trong thân thể Thanh Thủy tràn ra ngoài. Thân thể hắn càng thêm phần lạnh giá, một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm trong cơ thể hắn điên cuồng tràn ra, nhất là mắt trái lại tản mát ra ánh sáng màu đỏ khó có thể tưởng tượng được. Cái loại màu đỏ này có màu gần như màu máu, cực kỳ ghê sợ, làm cho người ta khi nhìn thấy lập tức tâm thần sẽ chấn động một cách kịch liệt.

- Thiên kiếp không tồi! Có thể làm cho Cực Cảnh của ta khôi phục một chút!

Thanh Thủy xoay người, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt mặc dù lạnh như băng nhưng đã có một tia bất đồng.

- Hô Phong Hoán Vũ, vãi đậu thành binh, đây là tam thức thần thông của sư tôn thần thông trước đây. Hiện tại, ngươi có thể xem cho rõ!

Thanh Thủy nâng tay phải lên, bắt ấn quyết, chỉ ra phía trước, trong mắt lộ ra một tia hồi ức.

- Hô Phong thuật chỉ cần trong khoảng thời gian ba canh giờ ta đã lĩnh ngộ hoàn toàn. Thần thông hoán vũ cũng chỉ cần là hơn một tháng. Nhưng vãi đậu thành binh này, ta cũng cảm ngộ ước chừng trăm năm, lúc này mới luyện hóa ra được!

Thanh Thủy thở dài, tay phải đánh ra một chỉ ấn, cũng là rất tùy ý vung lên về phía trước.

Khi hắn phất tay lên phảng phất như có một luồng ánh sáng vô thanh vô tức xuất hiện phía trước hắn, khiến cho vô số luồng khí trong chu vi ngàn dặm do thần thông của Huyết Thần Tử hóa thành lập tức ngừng lại.

Vào lúc hai mắt Vương Lâm nhìn thẳng, chỉ thấy những điểm sáng kia này phiêu tán, trong đó có một điểm sáng đột nhiên phát ra ánh sáng lóa mắt, hóa thành một lão già. Khoảnh khắc lão già này xuất hiện, một luồng tử khí nồng đậm ở trên người hắn tỏa ra tràn ngập không gian.

Ngoài ra, còn có nguyên lực vô biên tản ra, khiến cho lão già này có vẻ tràn đầy cảm giác quỷ dị.

- Thượng cổ tu sĩ Mạnh Mộc, người ta giết chết trong tiên giới trước đây.

Lúc này lại có một điểm sáng lóe lên, biến mất trong không trung hóa thành một thiếu niên, thiếu niên này mặt mày đẹp đẽ, cũng phát ra tử khí, tuy nhiên ở trên người hắn lại còn lộ ra một luồng sát khí nồng đậm.

- Khang Nhiễm, Thượng cổ tu sĩ. Trước đây ta giết chết người này Vũ Tiên Giới.

- Lữ Kiệt, Thượng cổ tu sĩ. Trước đây ta giết chết người này ở Vũ Tiên Giới.

Theo thanh âm của Thanh Thủy, cứ một điểm sáng tiêu tan lại hóa thành một nhân ảnh. Mỗi một cái đều có tử khí lượn lờ, nhưng trên người bọn họ sở hữu một luồng khí tức khiến tâm thần Vương Lâm chấn động kịch liệt.

- Thần Phong, Thiên Tiên cấp năm, giết người này trong trận chiến đấu Vũ Tiên Giới.

- Nhu Điệp, Thiên Tiên cấp tám, giết nàng này trong trận chiến tại Phong Tiên Giới.

- Thiên Hậu, Tiên Vương cấp ba, giết người này trong trận chiến tại Phong Tiên Giới.

- Vân Mộng, Tiên Vương cấp bảy, giết nàng này trong một trận chiến tranh giành đồ vật!

Thần sắc của Thanh Thủy mang theo hồi ức sâu đậm, theo từng câu nói bâng quơ nhẹ nhàng, từ những điểm sáng kia hiện ra một đám hồn phách hư ảo, không chỉ có làm cho Vương Lâm mở to hai mắt, mà còn khiến Huyết Thần Tử kinh hãi.

Nhất là một đám hồn Tiên nhân kia, gần như mỗi một cái đều mang theo một luồng sát khí và oán khí hùng mạnh, phảng phất chết không nhắm mắt, phảng phất không cam lòng nhập luân hồi. Ở khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, từ tinh không dường như cũng trở thành luyện ngục.

- Diêu Hải Thanh, Tiên Vương cấp chín. Ta giết người này vào trận chiến vì tiên thuật tản mạn.

Một thân hình giống như Huyết Thần Tử chính là hồn của tiên nhân biến hóa hiện ra, ở trên người hắn tử khí càng đậm. Trong nháy người này xuất hiện, sắc mặt Huyết Thần Tử đại biến.

- Tiên Quân cấp một Lưu Vân, ta giết người này ở trong trận chiến phong Tiên Quân.

- Vũ Tiên Giới - Tiên quân cấp ba Tào Đức, ta giết người này trong trận chiến ở Lôi Tiên Giới.

- Tiên quân cấp năm Trần Hàn, ta giết người này trong trận chiến tiêu diệt bọn phản loạn.

- Phong Tiên Giới - Tiên quân cấp bảy Hỏa Hàn Tử, ta giết người này trong một trận chiến trong thông đạo viễn cổ.

- Vũ Tiên Giới - Tiên quân cấp chín, phân thân thứ nhất của Thanh Sương, ta giết phân thân nàng trong trận Lôi Vũ Tiên chiến.

Một luồng tinh quang biến mất lại một nhân ảnh xuất hiện. Hư ảnh của những người này cực kỳ chân thật, lại có sát khí và oán khí không thể tưởng tượng bay đầy trời đất. Chỉ trong phút chốc ở phía trước người của Thanh Thủy có vô số tiên hồn tràn ngập. Vương Lâm không một chút nghi ngờ về thân phận của những người này, nhất là nhìn đến huyễn ảnh của Thanh Sương thì chấn động trong nội tâm hắn liền trào dâng như sóng triều.

- Cả đời ta sát nghiệt quá nặng, thuật vãi đậu thành binh chính là muốn đem tất cả sát nghiệt trong nội tâm một mạch tế luyện, khiến cho tất cả người bị giết, đem rút hồn bọn họ từ trong cõi luân hồi hư vô ra, khiến cho bọn họ không được nhập vào luân hồi rồi luyện hóa thành bổn mạng. Cứ như thế thần thông vãi đậu thành binh liền có chút thành tựu!

Thanh âm Thanh Thủy rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh này lại có một cỗ sát khí ngập trời, dù là Vương Lâm, cũng bị chiến tích cả đời này của Thanh Thủy làm rung động.

Theo thanh âm hạ xuống của Thanh Thủy, vô số tiên hồn trước người hắn lập tức bộc phá xuất ra, một luồng khí tức khổng lồ tràn ngập làm điên đảo cả trời đất, trong nháy mắt lao ra, nhằm về phía Huyết Thần Tử bay tới!

Sắc mặt Huyết Thần Tử không còn chút máu. Hắn căn bản là không thể ngờ tiên thuật vãi đậu thành binh của Tiên Đế Bạch Phàm ghi chép trong điển tịch của gia tộc lại kinh sợ như thế.

- Đây đâu phải là Tiên Đế gì, đây rõ ràng là Ma tôn!

Thân hình của Huyết Thần Tử lùi lại một cách mạnh mẽ, mọi chuyện trước mắt khiến da đầu hắn run lên. Trong điển tịch gia tộc từng có bản ghi chép lại một đoạn có liên quan một trong các tổ tiên Diêu Hải Thanh khi còn sống, tuy rằng không ghi chép tỉ mỉ, nhưng căn bản không có nói đến rằng người này chết ở trong tay Thanh Thủy.

- Thảo mộc chi công!

Trong khi lùi về phía sau, hai mắt Huyết Thần Tử đỏ hồng lên, tại mi tâm yêu quang lóe lên mạnh mẽ, hét lớn.

Lập tức vô số bốn phía lông chim biến thành binh khí, toàn bộ lao ra nhằm thẳng đến đám hồn phách của tiên nhân kia lao tới. Trong nháy mắt, trong phạm vi ngàn dặm, tất cả mọi nơi đều có tiếng động ầm ầm không ngừng, hình thành một luồng gió lốc không thể tưởng tượng mạnh mẽ cuốn đi.

Loại trình độ chiến đấu này lan đến toàn bộ Nam Vực của La Thiên Tinh Vực, cả tinh không sụp đổ, lâm vào một loại cảnh giới không thể khống chế. Tiếng động ầm ầm quanh quẩn trong không gian cũng không ngừng khuếch tán, tràn ngập toàn bộ Nam vực La Thiên. Nếu cứ tiếp tục như thế này với thời gian quá dài thì hạo kiếp tất nhiên xuất hiện, vả lại không thể thay đổi.

Diêu Vân sớm đã không ngừng lùi về phía sau. Yêu quang toàn thân hắn lóe ra ở phía sau người Huyết Thần Tử không ngừng chống cự. Đương nhiên với tu vi này của hắn cũng căn bản không ngăn cản được, sau khi liên tục bị tổn thương, cả người hắn uể oải hết sức, ngay cả yêu vật trong cơ thể cũng gần như phải sụp đổ. Tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên, thần thông của Huyết Thần Tử một mạch tan rã, ngay cả các lông chim biến thành binh khí về căn bản là không còn lực chống cự, toàn bộ vỡ vụn.

Thân thể Huyết Thần Tử không ngừng lui về phía sau. Phía trước người hắn, một hồn phách của tiên nhân cũng đã tới bên người, nhoáng lên một cái lập tức tự bạo, hình thành một cỗ lực hùng mạnh, tấn công vào người Huyết Thần Tử. Cũng không phải chỉ có một hồn này, ở bốn phía xung quanh Huyết Thần Tử, vô số tiên hồn ngưng tụ, cỗ sát khí mãnh liệt làm cho tâm thần người khác chấn động kịch liệt, khiến cho Huyết Thần Tử, lần đầu tiên trong mắt lộ ra sợ hãi. Hắn đã rất lâu rồi không cảm thụ qua cái loại uy hiếp của tử vong.

Nhất là mấy cái hồn phách lúc còn sống là Tiên Quân hiển nhiên lại càng khiến cho Huyết Thần Tử kiêng kị. Các hồn phách của Tiên Quân, mỗi một cái đều có một khí tức cực kỳ hùng mạnh.

Nếu là một, Huyết Thần Tử tiêu diệt rất dễ dàng, cho dù là hai, cũng có thể, nhưng lúc này, trong cơ thể hắn đang thương tích, lại có Thanh Thủy ở bên cạnh do vậy cũng không khỏi trở nên chật vật

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 857: Bước thứ ba (Thượng)

- Thanh Thủy, ngươi muốn giết ta ! !

Thần sắc của Huyết Thần Tử trở nên dữ tợn, thân thể lùi về phía sau, tay áo nhanh chóng phất lên, từng phiến lớn thiên địa nguyên lực sử dụng theo một phương pháp có thể làm tinh không tan vỡ, thay đổi cả quy tắc, điên cuồng nổi lên.

- Giết ngươi thì như thế nào !

Thanh Thủy hạ một bước xuống, cả người bước lên, tay phải chụp một trảo vào khoảng không lập tức khí âm hàn tràn liền ngập, hóa thành một khối không khí màu đen.

Ánh mắt Huyết Thần Tử lộ ra vẻ quyết đoán, thân mìn thể lùi về phía sau, chỉ một bước đã đi tới bên cạnh Diêu Vân, tay phải điểm một cái ở mi tâm. Lập tức hai mắt Diêu Vân mạnh mẽ mở ra, thân mình nhanh chóng co rút lại, trong phút chốc, phảng phất huyết nhục và nguyên thần toàn thân toàn bộ giống như bị vật trong cơ thể vật hấp thu cắn nuốt.

Một tiếng động thê thảm theo ra từ trong miệng hắn truyền ra, hai mắt Diêu Vân lập tức đầy ắp các tơ máu, chỉ có điều trong nháy mắt này, trong mắt hắn vẻ mê man và đục ngầu cũng là tiêu tan, xuất hiện một chút sự tỉnh táo ! Ở phía trên đỉnh đầu của hắn, hư ảnh Cổ Yêu biến ảo mà ra, so với lúc trước thì ngưng thật hơn cũng không ít, giống như cắn nuốt thuốc bổ nhanh chóng từ trong cơ thể Diêu Vân bay ra.

Trong quá trình này, thân thể Diêu Vân trở nên nhanh chóng suy kiệt, không ngờ chỉ còn da bọc xương. Huyết nhục toàn thân hắn, thậm chí nguyên thần, dĩ nhiên toàn bộ bị hút đi, dung nhập vào trong cơ thể Cổ Yêu. Trong mắt Diêu Vân lại càng thêm sự thanh tỉnh, mang theo một tia cười thảm, hắn nhớ tới những ký ức đã ngàn năm vẫn tìm không thấy !

- Diêu gia, đã không còn... ...

Thân thể hắn từ giữa không trung rơi xuống, hướng về phía dưới mà đi. Trên thân thể hắn, hồn phách Cổ Yêu chi hồn lao ra, mang theo yêu khí nồng đậm, dung nhập vào trong cơ thể Huyết Thần Tử.

Hết thảy những chuyện này đều chỉ phát sinh trong giây lát, Huyết Thần Tử hấp thu Yêu Hồn, Yêu khí toàn thân trở nên dồi dào, hai mắt lộ ra u quang, tay áo phất lên, tay phải xé một cái trên hư không ! Chỉ nghe thấy xoẹt một cái, trên hư không vỡ ra một khe hở thật dài, một cái Cổ Đăng từ phía trong chậm rãi bay ra.

- Thanh Thủy, ngươi muốn tìm lấy cái chết. Đừng trách lão phu thí tiên !

Thần sắc Huyết Thần Tử trở nên dữ tợn một cách đáng sợ, một thân thể Cổ Yêu hư ảo thật lớn cao khoảng chừng mười trượng bỗng nhiên ngưng hóa xuất hiện, hai mắt đỏ như máu, nhìn chằm chằm vào Thanh Thủy, phát ra rít gào vô thanh vô tức.

Thần sắc Thanh Thủy vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt vẫn không nhìn Huyết Thần Tử mà nhìn chằm chằm về thân thể yêu vật hư ảo khoảng chừng mười trượng đang kéo dài trên không trung của đối phương, trong ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Tại thời điểm này, mắt phải của hắn lóe ra ánh hồng quang, bên trong tràn ra một luồng sáng đỏ sẫm tới cực hạn, một luồng sát khí nồng đậm dũng mãnh hiện ra.

Một bước tiến lên, cả người Thanh Thủy bỗng nhiên áp sát lại gần, trên tay phải một đoàn khí đen lập tức bành trướng, trong phút chốc hóa thành chiều cao ba trượng, thẳng tiến đến Huyết Thần Tử.

Bộ mặt Huyết Thần Tử thật dữ tợn, chỉ về Cổ Đăng ở phía trước. Cũng không phải chỉ có hắn cử động, ngay cả Cổ Yêu kéo dài ra từ thân thể hắn cũng nâng yêu trảo khổng lồ kia lên, chỉ một cái vào Cổ Đăng.

Phía trên Cổ Đăng này vẫn luôn duy trì một ngọn lửa. Cách đó không xa là Vương Lâm , tại khoảnh khắc Cổ Đăng xuất hiện , đôi mắt chợt trở nên chăm chú. Hắn rõ ràng nhìn thấy tại bấc đèn của Cổ Đăng kia có một hư ảnh của một cô gái , phảng phất như đang giãy dụa , dường như đang bị ánh lửa kia thiêu đốt. Một sự bi thương không nói lên lời tràn ngập trong cả tinh không.

Huyết Thần Tử điểm tới một chỉ , ngọn lửa của Cổ Đăng trong nháy mắt bùng lên dữ dội , gần như trong phút chốc lập tức phình to ra , trong ngọn lửa một hư ảnh đầu Cổ Yêu bỗng nhiên xuất hiện. Bộ dáng Cổ Yêu

này và yêu vật bên ngoài thân thể Huyết Thần Tử gần như giống nhau như đúc , nhưng từ đó lại truyền ra một khí tức hùng mạnh đáng sợ không thể tưởng tượng nổi , vượt rất xa yêu vật bên ngoài thân thể của Huyết Thần Tử , giống như ánh sáng của ngọn đèn dầu và ánh trăng.

- Đây mới chính là bản thể !

Mắt Vương Lâm chợt lóe sáng, trong lòng hắn lúc này đã hiểu ra hết thảy. Yêu vật phía trên Cổ Đăng đúng là bản thể của Cổ Yêu, về phần vật thể trong cơ thể Huyết Thần Tử cùng với Diêu Vân, tất cả đều đều là phân thân của Cổ Yêu này

- Yêu Diễm Phệ Thần !

Huyết Thần Tử dữ tợn hét lớn. Từ tiếng rít gào của hắn truyền ra, ngọn lửa phía trên Cổ Đăng bỗng “Phanh” một cái rồi tản ra, bản thể chân chính của Cổ Yêu bản thể gầm nhẹ một tiếng rồi trực tiếp lao ra.

Trong nháy mắt này, yêu khí khổng lồ tràn ngập, không chỉ ở nơi này mà là toàn bộ Nam vực La Thiên trong nháy mắt bị luồng yêu khí vô cùng vô tận này bao phủ.

Dường như có một cỗ tang thương đến từ thời viễn cổ đang thức tỉnh từ tinh không chiếu xuống. Yêu khí trong toàn bộ Nam Vực La Thiên lập tức khiến cho nguyên lực trong cơ thể của vô số tu sĩ trở nên bất ổn. Lại

ở trên các mãnh thú trên một ít Tu Chân Tinh tại giờ khắc này, dường như trở nên hưng phấn, điên cuồng hấp thu yêu lực.

Cổ Yêu kia bay ra, toàn thân tràn ngập ánh lửa, bàn tay thật lớn duỗi ra nhằm về phía Thanh Thủy chộp tới. Một trảo này ẩn chứa một loại khí tức còn muốn hống hách hơn so với các quy tắc. Hết thảy các quy tắc ở trước mặt nó tất cả đều tiêu tan. Nhất là ngọn lửa trên người nó, loại lửa này là yêu hỏa tại vô số vạn năm trôi qua không bao giờ tắt, có thể thiêu đốt hết thảy cả trời đất. Ánh mắt Thanh Thủy lộ ra vẻ ngưng trọng, cố hết sức bay ra, mười luồng khí đen trên tay phải xuất hiện, đồng thời trong mắt phải ánh hồng quang chợt lóe lên, không một chút suy nghĩ liền thi triển ra Cực Cảnh. Một luồng sáng hồng rực giống như tia chớp từ trong mắt phải hắn xuất hiện bay ra. Cực Cảnh hiện thế, lập tức tất cả mọi vật trong tinh không đều lùi lại, hết thảy toàn bộ các sinh linh khiếp sợ. Yêu khí nồng đậm ở bốn phía trong nháy mắt cũng lập tức sụp đổ, bị hàn khí cực hạn xâm nhập nhanh chóng tiêu tan. Dường như khi phải đối mặt với Cực Cảnh, bất cứ thứ gì cũng không thể chống cự được. Tia chớp màu đỏ mang một cỗ khí tức cực đoan cực kỳ khủng bố, mang theo sự giết chóc của cả đời Thanh Thủy, hình thành một luồng gió lốc Cực Cảnh với một tốc độ không thể tin nổi ngay lập tức nhằm thẳng đến Yêu vật phía trên Cổ Đăng tiến tới.

Trong mắt Cổ Yêu lộ ra một tia khiếp sợ, trảo thủ của bàn tay phải cũng không thu lại mà trực tiếp ôm lấy Cực Cảnh. Ngay tại trong nháy mắt này, tiếng động ầm ầm sụp đổ vang lên quanh quẩn.

Trảo thủ của bàn tay phải Cổ Yêu lập tức vỡ vụn, vào khoảnh khắc Cực Cảnh tiến nhập vào là lúc cơ thể tan vỡ. Loại tan vỡ này cũng không phải chỉ xuất hiện trên bàn tay phải của Cổ Yêu mà điên cuồng lan tràn trên toàn thân. Gần như trong nháy mắt, thân thể khổng lồ của Cổ Yêu kia

nghe “Phịch” một tiếng, hoàn toàn tan vỡ. Nhưng, ngay tại khoảnh khắc Cổ Yêu tan vỡ, ngọn lửa phía trên Cổ Đăng lại điên cuồng thiêu đốt, từ phía trong lại ngưng tụ ra hư ảnh của Cổ Yêu, tuy rằng có đôi chút ảm đạm, nhưng tại mi tâm của Cổ Yêu này cũng có một đạo hồng quang lóe ra. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy được bên trong hồng quang này không ngờ có lực lượng của một tia Cực Cảnh.

- Hết thảy toàn bộ thần thông nguyên thủy trên thế gian này đều do bộ tộc Cổ Yêu ta giáo hóa mà ra. Duy chỉ có nếu bên trong ẩn chứa một tia lực lượng của thiên đạo thì bộ tộc Cổ Yêu của ta không nắm được. Tuy nhiên lực lượng này hiện tại cũng thuộc về ta !

Thanh âm tang thương quanh quẩn giữa đất trời nơi đây. Cổ Yêu kia một lần nữa biến ảo ra, đôi mắt lộ ra luồng ánh sáng yêu dị, trong nháy mắt hồng quang tại mi tâm chợt lóe lên, lại từ mi tâm lao ra hóa thành tia chớp nhằm thẳng đến Thanh Thủy bay đến.

Nhưng, tia chớp màu đỏ này gần như vừa mới vừa xuất hiện, dưới ánh mắt của Thanh Thủy, liền một tiếng ầm vang rồi lập tức sụp đổ, hình thành một cỗ tấn công cường đại, mạnh mẽ tản ra.

Thần sắc Thanh Thủy lạnh lùng, nâng tay phải lên, bình tĩnh nói:

- Hứa Mộc, ngươi nhớ xem cho rõ sáu đại thần thông của sư tôn, Thức thứ tư: Sơn Băng !

Cổ Yêu biến hóa hiện ra trên Cổ Đăng , trong mắt yêu khí nồng đậm, thân mình khổng lồ nhanh chóng lùi về phía sau, ôm lấy người Huyết Thần Tử rồi thân hình khổng lồ của nó lập tức chui vào trong cơ thể của Huyết Thần Tử, trong phút chốc, một tiếng gầm nhẹ thống khổ từ trong miệng của Huyết Thần Tử truyền ra.

Trên mặt Huyết Thần Tử gân xanh nổi lên, lộ ra thần sắc rất thống khổ, phảng phất ở trên người hắn trong giây phút này có một loại đau đớn tê tâm liệt phế. Cái đầu tóc đỏ không gió tự bay của hắn nhanh chóng kéo dài, nhất là ở phía trên thiên linh cái của Huyết Thần Tử. Hai cái sừng hư ảo không ngờ mọc ra từ trong cơ thể đồng thời một luồng ánh sáng màu xanh tràn ngập toàn thân Huyết Thần Tử khiến cho cả người hắn thoạt nhìn, dĩ nhiên không giống tu sĩ, mà là một cái đầu của Cổ Yêu. Yêu khí nồng đậm từ trong cơ thể hắn tràn ra, hai mắt Huyết Thần Tử tập trung vào một mục tiêu, yêu quang của cả người hắn mạnh mẽ rít gào bay ra nhằm thẳng đến Thanh Thủy.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 857: Bước thứ ba (Hạ)

Thần sắc Thanh Thủy ngưng trọng, trong mắt phải hồng quang lại lóe lên, đang định ra tay. Bỗng nhiên thần sắc của hắn biến đổi, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía khoảng không phía trước. Giờ khắc này, ngay cả Vương

Lâm cũng ngay lập tức ngẩng đầu, hắn mơ hồ cảm giác được một luồng khí tức bổn nguyên từ trên tinh không chiếu xuống. Khí tức này không mạnh nhưng ở trong cảm giác của Vương Lâm thì dường như chỉ cần một ý niệm trong đầu của người có khí tức này thì ngay lập tức toàn thân hắn bị tan rã, hóa thành nguyên lực.

- Cái này ... Đây chính là bước thứ ba.

Sắc mặt của Vương Lâm đại biến.

Ngay cả Huyết Thần Tử đang điên cuồng tại giờ phút này, thần sắc cũng trở nên biến sắc, trong nháy mắt ngẩng đầu lên.

- Đủ rồi... ...

Một thanh âm bình tĩnh từ từ theo tinh không truyền ra. Ngay sau đó, một thân ảnh do vô số tinh quang tạo thành bước xuống một bước lập tức xuất hiện ở giữa Thanh Thủy và Huyết Thần Tử.

Tại khoảnh khắc xuất hiện bóng dáng hư ảo, người này nâng bàn tay lên, cực kỳ tùy ý hướng về Huyết Thần Tử vỗ một cái. Lập tức từ miệng Huyết Thần Tử phun ra một ngụm to tiên huyết, Cổ Yêu trong cơ thể bị trực tiếp bị oanh kích văng ra thoát ly khỏi cơ thể Huyết Thần Tử mang theo vẻ mặt kinh sợ nhìn chằm chằm vào thân ảnh hư ảo kia.

- Cổ Yêu, ngươi mượn Diêu gia để khôi phục lại Yêu thể, việc này ta mặc kệ. Nhưng nếu khiến cho La Thiên xảy ra sát kiếp, ảnh hưởng vào việc của Liên Minh thì ta lập tức hủy bất diệt Yêu Hỏa của ngươi.

Thanh âm người này bình tĩnh, nhưng ẩn ở bên trong lại tràn ngập một khí tức làm cho tâm thần người khác chấn động kịch liệt. Lúc này, Vương Lâm phảng phất như quay lại ngàn năm về trước, có cảm giác giống như khi mình còn là một phàm nhân nhìn thấy được tu sĩ. Hùng mạnh! Sự hùng mạnh không thể tin nổi, không thể chống cự, không cách nào chống cự, thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng cũng lập tức bị tiêu diệt bởi sự cường đại này. Người này lại nói tiếp:

- Thanh Thủy tiên quân, tiên giới đã tan vỡ. Nơi này là La Thiên Tinh Vực!

Thân ảnh hư ảo kia xoay người, liếc mắt nhìn Thanh Thủy một cái. Cái liếc mắt này phảng phất là Đạo Yểm, nó không có uy lực, nhưng hình thành những tiếng sấm liên tiếp ầm ầm ù ù ở bốn phía xung quanh người Thanh Thủy, vang vọng trong không gian, phảng phất như cả trời đất vào giây phút này tất cả đều phải khuất phục dưới thanh âm đó, không cho phép sự phản kháng. Thanh Thủy vẫn lạnh lẽo như trước, nhìn chằm chằm vào bóng dáng hư ảo kia, một lúc lâu sau hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hình ảnh hư ảo kia mơ hồ, không thể nhìn rõ được tướng mạo. Sau khi hắn nói hai câu này xong, song chưởng mở ra, thân mình lập tức hóa thành vô số tinh quang tràn ngập ra bốn phía.

Đồng tử ở trong hai mắt của Vương Lâm co rút lại. Tinh không bị sụp đổ xung quanh nhanh chóng được thu nạp lại, khôi phục như thường, không chỉ như thế, theo luồng tinh quang dần dần tiến ra xa tràn ngập toàn bộ Nam vực La Thiên, tất cả các sự vật bị hủy diệt do trận chiến này tạo ra lập tức toàn bộ nghịch chuyển.

Thậm chí ngay cả trên một số Tu Chân Tinh các mãnh thú hấp thu yêu khí, ở giờ phút này yêu khí trong cơ thể vô thanh vô tức bị hóa giải.

- Hai người các ngươi nếu lại ra tay, ta sẽ giết toàn bộ.

Lưu lại một câu nói bình thản rồi tinh quang liền biến mất, phảng phất như hết thảy các sự việc vừa rồi giống như chưa từng phát sinh.

Chỉ có điều lời nói cuối cùng này sở hữu một lực lượng có thể làm cho hết thảy các sinh linh trên thế gian này sợ đến lạnh người, một sát khí nồng đậm đến cực điểm. Sát khí này chỉ cần lộ ra một nửa điểm thì đã có thể làm thiên địa biến sắc, nếu mà toàn bộ phơi bày ra, có thể khiến cho cả tinh không run sợ. Huyết Thần Tử trầm ngâm một lát liền cầm Cổ Đăng lên, cũng không liếc nhìn Thanh Thủy lấy một cái, một bước xoay người lại dung nhập vào thiên địa, biến mất tại chỗ.

Trong tinh không chỉ còn lại có hai người là Thanh Thủy và Vương Lâm. Tâm thần Vương Lâm chấn động, đến lúc này đang vẫn chưa bình phục lại. Cái loại rung động này, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên.

Cái hình ảnh hư ảo kia, Vương Lâm có thể xác định được, tất nhiên chính là tu sĩ ở bước thứ ba. Người này xuất hiện, không hiện lên nửa điểm phong ba, nhưng, cái loại kinh sợ này đến từ bên trong linh hồn cũng không có nửa điểm nào là không sâu đậm.

Dường như kể cả người đó muốn tinh không này hoàn toàn sụp đổ, muốn cho toàn bộ Nam vực La thiên tan rã thì chỉ cần một ý niệm trong đầu của đối phương. Vương Lâm nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau, hắn cưỡng ép đem áp chế rung động trong lòng, ôm quyền hướng về Thanh Thủy cung kính nói:

- Đa tạ ... Tiền bối xuất thủ cứu giúp, ân này xin ghi lòng tạc dạ!

Ánh mắt Thanh Thủy nhìn về phía xa xa trong tinh không, ánh mắt lộ ra một hồi ức phiền muộn. Một hồi lâu sau, phiền muộn này tiêu tan, hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, bình tĩnh mở miệng nói:

- Không cần cảm tạ ta! Ta không quản ngươi làm thế nào học được Hô Phong. Học được cái này chính là đã trở thành đệ tử sau nhiều năm tháng của sư tôn ta, Thanh Thủy ta ở La Thiên Tinh Vực không có việc gì vướng bận, gặp được ngươi, thay mặt sư tôn an bài một chút…

Trong cơ thể ngươi chưa hình thành tiên nguyên, nếu không thể tiến vào tiên trì thì không thể ngưng tụ ra tiên nguyên. Lúc này một trăm lẻ tám

Tiên của Lôi Tiên Điện, ba mươi sáu tiên của Thiên Cang đều có cơ hội thăng tiến vào tiên trì, ngươi có thể đi để tranh thủ một chút.

- Nếu là có thể thành công, ta sẽ truyền cho ngươi Huyễn Vũ cùng với tiên thuật Tát đậu thành binh. Nếu không thành công thì ngươi cùng hai tiên thuật này vô duyên. Ta cứu ngươi một lần, cũng xem như đáp trả lại một tia cơ duyên Hô Phong của ngươi và sư tôn. Tự mà giải quyết cho tốt!

Thanh Thủy liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, có một chút do dự, nâng tay phải lên hư không một cái, lập tức một giọt nước trong suốt giống như giọt mưa bông tuyết ngưng hóa ra, trôi nổi hướng về phía trước người Vương Lâm

- Vật này ẩn chứa ba lượt tiên thuật Hoán Vũ, lưu lại làm phòng thân!

Thanh Thủy xoay người, đi về phía hư không, dần dần đi ra xa ... Trong giây phút này, trong mắt hắn vẻ phiền muộn càng thêm đậm, lẩm bẩm nói

- Người này so với sư tôn còn có vẻ mạnh hơn... Chỉ có điều, ở trên người hắn ta lại thấy có một loại cảm giác rất quen thuộc... Ta nhất định đã gặp qua hắn!

Vương Lâm nhìn bóng dáng đi xa của Thanh Thủy, liền trầm ngâm hồi lâu, hướng về một nơi đó hơi khom người chào, cầm lấy giọt mưa bông tuyết, thân thủ nhoáng lên một cái, biến mất vô ảnh.

- Người kia, nhất định là tu sĩ ở bước thứ ba. Trong La Thiên Tinh Vực này không ngờ có tu sĩ bực này tồn tại...

Thân ảnh Vương Lâm dung nhập thiên địa nhằm về vị trí của gia tộc Lý Nguyên đi đến.

- Vấn đề là không biết ở trong Liên Minh Tinh Vực còn có tu sĩ ở bước thứ ba nào nữa không ... Người này quá mạnh mẽ, kể cả là tu sĩ Toái Niết ở trước mặt người này, cũng không còn chút sức lực để phản kháng...

Thân ảnh của Vương Lâm từ trong tinh không bước ra, trong mắt lộ ra tinh quang.

- Tuy nhiên, từ bên trong hạt châu Thiên Nghịch của ta đã thấy được phương hướng của bước thứ ba, rồi sẽ có một ngày...

Trong mắt Vương Lâm tinh quang càng đậm, thân mình tiến về phía trước một bước, lại dung nhập vào bên trong thiên địa, dùng Súc Địa Thành Thốn bước đi.

Bên trong Nam Vực La Thiên, trên một tinh vực hẻo lánh có một Tu Chân Tinh, tinh cấu này tên là Phá Diệt. Trước đây ở một khoảng thời gian rất xa, tên nó chẳng những hiển hách ở Nam Vực La Thiên mà thậm chí trong toàn bộ La Thiên Tinh Vực cũng là đại danh đỉnh đỉnh!

Gia tộc truyền thừa cấm chế thời thượng cổ, Lý gia, nắm giữ Phá Diệt cấm. Gia tộc này thực lực cực kỳ hùng mạnh, từng một lần danh chấn La Thiên. Chỉ có điều sau vô số năm, Lý gia xuống dốc, Phá Diệt cấm cũng rơi rớt dần khiến cho Lý gia dần dần từ trên vị trí đỉnh cao chợt như xuống dốc không phanh.

Cho đến ngày nay, sự huy hoàng của Lý gia dĩ nhiên không lưu lại được bao nhiêu, chỉ có tồn tại bên trong trí nhớ, nhưng lại có bao nhiêu bụi bậm bao phủ làm không còn tỏa nổi ánh hào quang.

Lại theo sự điêu tàn của người trong bộ tộc của Lý gia, dần dần ngay cả trong trí nhớ kia cũng mơ hồ biến mất, phảng phất như không hề tồn tại.

Phá Diệt Tinh lại trở nên hoang tàn vắng vẻ, không có tu sĩ thăm viếng. Ngay cả đại trận cấm chế trên Phá Diệt Tinh của Lý gia lưu lại tại đây, trải qua vô số năm qua thì cũng chỉ sợ giống như Phá Diệt Tinh, cũng đều không còn cách nào tồn tại.

Tại trên Phá Diệt Tinh này, trong tòa nhà tổ của Lý gia, khuôn mặt Lý Nguyên đang nhìn xuống dưới, ngơ ngác nhìn về phía trước. Đồng hành trên Lôi tiên giới, hắn đối với Hứa Mộc cực kỳ cảm kích, nhất là sau khi Hứa Mộc giúp hắn thoát ra.

- Hứa huynh ... Diêu gia đuổi giết ngươi, Lý Nguyên ta không phải không giúp, mà là ta bất lực.

Trên mặt Lý Nguyên tỏ vẻ chua xót, hắn có tâm tương trợ nhưng với tu vi của hắn đối mặt Diêu gia, chẳng những không có tác dụng gì mà ngược lại còn làm liên lụy.

Thở dài một tiếng, Lý Nguyên đứng lên ra khỏi phòng, nhìn không trung, cảnh tượng của Lôi chi Tiên giới hiện lên trong đầu hắn.

- Hứa huynh, nếu ngươi có thể đến đây, ta không giữ lại một chút nào đem Phá Diệt tâm cấm truyền cho ngươi!

Lý Nguyên thì thào tự nói, bỗng nhiên thần sắc hắn biến đổi, nhìn chằm chằm vào không trung, một lát sau, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên đầy vui mừng.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 858: Mục tiêu một trăm lẻ tám tiên

Giữa không trung, đột nhiên một làn sóng gợn xuất hiện lan tỏa về bốn phía. Phảng phất giờ phút này không trung đã biến thành một dòng suối lớn, đợt sóng gợn kia dậy lên từng trận gợn sóng nhỏ.

Bên trong làn sóng gợn, bóng dáng Vương Lâm một bước đi ra. Hắn đang ở giữa không trung liền liếc mắt một cái, thấy được Lý Nguyên ở phía trên mặt đất phía xa xa, khẽ mỉm cười rồi nhằm về phía trước tiến đến.

Trong từ đường của nhà tổ Lý gia, trong một ao có làn nước màu đen, hai người Vương Lâm và Lý Nguyên khoanh chân ngồi, trong làn nước của cái ao này tản ra sự lạnh lẽo đến tận xương cốt, một dòng xoáy chậm rãi nổi lên.

Chẳng qua luồng xoáy này rất yếu, quanh quẩn ở bên cạnh hai người, phía bên trong xoay tròn tạo nên các gợn sóng. Hai mắt Lý Nguyên nhắm nghiền, bên trong mi tâm một luồng ánh sáng màu đen vờn quanh, sau khi dần dần tràn đầy thì từ thân mình hóa thành một luồng hắc tuyến, dung nhập vào bên trong nước của ao.

Hắc tuyến này khi chạm tới nước ao lập tức liền giống như giao long nhập hải, lập tức bắt đầu quay cuồng kịch liệt, ở trong ao nước nước này xuất hiện một gợn sóng lớn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở đối diện với Lý Nguyên, hai người bọn họ ở trong này đã thổ nạp được ba ngày. Ba ngày trước đó khi Vương Lâm đi đến Phá Diệt Tinh này, sau khi gặp được Lý Nguyên, Lý Nguyên tự thân mời mọc đi đến nơi này để truyền thừa lại thuật Phá Diệt tâm cấm.

Phá Diệt tâm cấm này chỉ có duy nhất cầm giữ được tâm cấm thì mới có thể phát huy được hoàn toàn uy lực. Chỉ có Tâm cấm kế thừa này chỉ có thể tiến hành tại từ đường của Lý gia, nếu không như vậy thì không có cách nào để truyền thừa được.

Từ mi tâm của Lý Nguyên xuất ra làn hắc tuyến dung nhập vào trong ao nước, sự quay cuồng cũng đã tiêu tan, dường như cùng với nước trong ao trở thành một thể. Đồng thời ở xung quanh thân thể của Vương Lâm, nước ao màu đen theo đó lan lên trên người, cuối cùng đọng lại ở vị trí của mi tâm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên mặt Lý Nguyên vẻ mỏi mệt dần dần lộ ra. Truyền thừa Tâm cấm trong gia tộc bọn họ thường thường là trước lúc các tiền bối gần đất xa trời mới có thể thi triển ra, dùng để chỉ định người kế thừa trong tộc.

Lúc này, hắn vì báo ân nên không chút do dự, đem Tâm cấm truyền thừa trong cơ thể chia một nửa ra trao cho Vương Lâm. Vào ngày thứ năm, bộ dáng của Lý Nguyên dường như già nua đi không ít. Dường như năm ngày này với hắn mà nói là năm mươi năm, hắc quang trên mi tâm giờ phút này đã trở nên rất ảm đạm bởi vì hơn phân nửa đã hóa thành hắc tuyến dung nhập vào trong nước ao. Bên trong toàn bộ nước ao, làn nước

xoáy càng thêm kịch liệt, không ngừng xoay tròn gần giống như ngọn gió lốc. Kéo tấm thân mỏi mệt, Lý Nguyên đi đến ao nước, khoanh chân ngồi xuống, nhìn Vương Lâm trong ao nước, hắn thì thào lẩm bẩm:

- Hứa huynh, ân của người Lý mỗ đã báo đáp.

Hắn nhắm hai mắt đầy ắp tơ máu lại, cả người lộ ra vẻ cực kỳ ủ rũ, ngồi xuống thổ nạp. Vì lần báo ân này, hắn đã phải hi sinh nhiều thứ, một nửa Tâm cấm được đưa ra khỏi cơ thể đã khiến cho tu vi cấm chế của hắn cũng phải tụt xuống không ít.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong ao nước kia. Luồng lốc xoáy trong ao nước càng lúc càng kịch liệt, vào ngày thứ sáu thì hình thành một lốc nước xoáy làm cho tất cả nước trong ao dâng lên, đem toàn bộ cơ thể Vương Lâm bao vây lại. Hàn khí ở bốn phía không ngờ đông kết lại thành một màn sương lạnh buốt, thậm chí còn có chỗ kết lại thành băng.

Tại dòng nước không ngừng xoay tròn kia, từng luồng hắc tuyến dung nhập vào mi tâm Vương Lâm tạo thành các hoa văn phức tạp, từng tầng lần lượt nhanh chóng trở thành lạc ấn.

Vào lúc này, Vương Lâm dường như tiến vào trong một loại trạng thái cực kỳ kỳ dị, hết thảy đều có liên quan đến Phá Diệt cấm. Toàn bộ hiện lên trong đầu hắn cùng các kiến thức về cấm chế của hắn trước đây, từng bước từng bước so sánh với nhau rồi dần dần trở nên dung hợp.

Đối với đủ loại trận pháp cấm chế huyền diệu lại được dòng hắc tuyến kia không ngừng hạ lạc ấn ở trong tâm thần hắn, càng lúc càng khắc sâu thêm, càng trở nên sâu sắc.

Ở ngày thứ chín, Vương Lâm bỗng nhiên mở to hai mắt, lập tức làn nước xoáy đen ở xung quanh thân thể hắn bỗng ầm lên một tiếng rồi sụp đổ, bắn mạnh về bốn phía bên ngoài, cùng lúc đó các mảng hàn khí lớn vỡ tung ra.

Mắt của Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, trong hào quang này hiện lên vô số cấm chế. Lúc này, hai mắt hắn giống như có thể nhìn xuyên thấu hết thảy các cấm chế có trong trời đất.

Hắn nâng tay phải lên chỉ về phía trước, lập tức tất cả các nước đen kia đang bắn hướng ra phía ngoài, toàn bộ dừng lại ngưng tụ bay đến ở trên lòng bàn tay của Vương Lâm rồi nhanh chóng dung hợp lại, cuối cùng hóa thành một quả cầu nhỏ màu đen.

Phía trên quả cầu này lóng lánh ánh sáng màu đen, lộ ra một luồng khí lạnh quỷ dị, dưới ánh sáng chiếu rọi dường như làm cho cái từ đường này trở nên u ám. Nhìn chằm chằm vào quả cầu nhỏ màu đen, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, một lát sau hắn mạnh mẽ mở ra, chộp vào túi trữ vật, lập tức từ phía trong bay ra tảng đất lớn.

Tảng đất này là do hắn được Lý Nguyên chỉ điểm hắn trong Lôi Tiên giới mà thu được. Lúc này tảng đất bay ra, tay trái của Vương Lâm vung tay lên, toàn bộ dung nhập vào trong quả cầu nhỏ màu đen này.

Dần dần, quả cầu nhỏ nhanh chóng cô đọng lại, đúng lúc này, Vương Lâm há miệng phun ra một luồng nguyên thần trùng kích trên quả cầu nhỏ, lập tức luồng ánh sáng màu đen trên quả cầu nhỏ này trong nháy mắt trở nên rất đậm đặc, dưới ánh mắt của Vương Lâm dần dần co rút lại, cải biến hình dạng, cuối cùng trở thành một la bàn hình bát giác.

- Mỗi một đại Phá Diệt tâm cấm truyền cho người khác đều phải có được tâm cấm la bàn của chính mình, chúc mừng Hứa huynh!

Lý Nguyên ở một bên mở hai mắt mỏi mệt ra, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, sắc mặt vui mừng này rất chân thành, không có nửa điểm giả dối. La bàn trong tay Vương Lâm dung nhập vào trong đầu, biến mất trong mi tâm, chợt lóe rồi biến mất dạng. Vương Lâm tiến lên một bước đi tới trước người Lý Nguyên, ôm quyền nói:

- Lý huynh, đa tạ!

Lý Nguyên mỉm cười lắc đầu nói:

- Hứa huynh không cần phải như vậy, ngươi đối với Lý gia của ta có ơn, việc này là vốn ta phải nên làm. Không biết Hứa huynh tính toán bước kế tiếp như thế nào?

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, mấy ngày trước đây hắn tiến vào Phá Diệt Tinh này, vào lúc cùng ôn chuyện với Lý Nguyên, liền từ Lý Nguyên này nghe thấy được nhiều việc, thậm chí chuyện liên quan đến tên gọi mới của chính mình là Ma Đạo Tử cũng đã biết.

Nghĩ đến việc Lý Nguyên từng nói việc triển khai cuộc chiến tranh đoạt một trăm lẻ tám tiên của Lôi Tiên Điện, lấy bốn Tinh Vực lớn làm địa điểm tranh đấu thì trong lòng Vương Lâm đã quyết định.

Không chỉ là vì hai đại Tiên thuật theo như lời của Thanh Thủy, trọng yếu nhất là còn lại là đến từ lời hứa hẹn của Hướng gia ở Đông Lâm Tinh, ba mươi sáu Thiên Cang tiên, có thể lấy được được Lôi Tiên Điện cùng với một lời hứa hẹn của hai gia tộc tu chân truyền thừa từ thượng cổ. Tinh quang trong hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, mở miệng nói:

- Lý huynh có hứng thú tranh đoạt một trong một trăm lẻ tám tiên này không?

Lý Nguyên liền trầm ngâm, một hồi lâu sau hắn cười khổ nói:

- Lấy tu vi của ta mà đi thì cũng là vô dụng. Ta chuẩn bị bế quan để tiềm tu, tranh thủ có thể đột phá đạt tới Âm Hư.

Khi nói những lời này, ánh mắt Lý Nguyên lộ ra một sự quyết đoán. Vì gia tộc có thể một lần nữa trở nên huy hoàng, hắn cũng là hạ quyết tâm

lớn, bất kể như thế nào cũng muốn tranh thủ để đột phá.

Vương Lâm gật đầu, bình tĩnh nói:

- Lấy tư chất của Lý huynh thì việc đột phá chỉ có vấn đề về thời gian.

Hắn có chút hơi trầm ngâm, vỗ vào túi trữ vật lập tức trong tay hiện ra một miếng ngọc giản, ngưng thần một chút, Lôi Nguyên Quyết năm đó được khắc ở trong này.

- Lý huynh, trong ngọc giản này có một bộ công pháp, ngươi cẩn thận tu luyện, xác suất đột phá được tăng lên không ít.

Lý Nguyên tiếp nhận ngọc giản, ngưng thần xem xét, cũng phải lộ ra vẻ xúc động. Lý gia hắn tuy nói kế thừa từ thời thượng cổ, nhưng cho đến ngày nay, cũng có rất nhiều điển tịch đều đã bị mất dần, chỉ còn lại có Phá Diệt tâm cấm. Trên thực tế cũng không bằng ngay cả một gia tộc tu chân bình thường.

Loại công pháp Lôi Nguyên Thuật loại này ở Lôi Tiên Điện xem ra tuy rằng không phải loại cực kỳ quý báu, nhưng cũng tuyệt đối hiếm thấy. Hắn hơi gật đầu, trầm giọng nói:

- Hứa huynh, ơn sâu của ngươi, ta không thể dùng lời nói hết được. Nếu ta có một ngày nào đó đột phá xong, chắc chắn sẽ tìm đến ngươi. Hai người chung ta cùng tung hoành tại Lôi Tiên Giới, nhất định lúc đấy sẽ là việc rất vui vẻ.

Khuôn mặt Vương Lâm lộ nụ cười, nói:

- Lý huynh, cáo từ.

Nói xong, thân hình hắn bước về phía trước một bước, trực tiếp bay ra, dưới chân tản ra sóng gợn, cả người dung nhập vào bên trong thiên địa, biến mất hoàn toàn.

Một trăm lẻ tám tiên của Lôi Tiên Điện thuộc La Thiên Tinh Vực! Lấy bốn đại Tinh Vực ở Đông Tây Nam Bắc là nơi tranh hùng, mở ra hồi tranh đoạt kịch liệt. Lần phong tiên này khơi dòng khai sáng lại Tiên giới của La Thiên từ lúc sụp đổ, lại có tiên quân Thanh Thủy đương thời truyền pháp. Ngoài việc đó ra còn có sự hứa hẹn của hai gia tộc tu chân truyền thừa từ thượng cổ, lại có cả gia tộc viễn cổ thần bí kia, và việc có tư cách tiến nhập vào Tiên trì.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 859: Tiến đến.

Hết thảy việc này không thể nghi ngờ nữa, đã đem hành động phong tiên làm trở nên đỉnh điểm. Cuộc tiến công Liên Minh Tinh Vực sắp tới, cùng với việc phong tiên này đã khiến chiến ý của toàn bộ La Thiên Tinh Vực càng lúc càng sôi sục. Vô số gia tộc tu chân ở bốn vùng địa vực lớn ở Đông, Tây, Nam, Bắc La Thiên, Lôi Tiên Điện lại phái ra sứ giả để chứng kiến, phân biệt tuyển ra một trăm lẻ tám người sẽ đi Lôi Tiên Điện, tiến hành cuộc chiến phong hào cuối cùng. Tại Nam vực La Thiên, trong phạm vi ngàn dặm bên ngoài Địa Viêm Tinh - một trong ba đại chủ tinh lúc này cả một mảng tinh không mênh mông đang được bao phủ bởi một vòng hào quang rực rỡ.

Bên ngoài ngàn dặm này là dày đặc đến vô biên vô hạn các tu sĩ. Đây chính là chiến trường dành để phong hào của Nam vực La Thiên. Bên ngoài ngàn dặm, rất nhiều phiến đá màu xanh trôi nổi, phía trên mỗi một phiến đá này đều có một người hoặc mấy người khoanh chân ngồi chờ đợi. Số lượng phiến đá này rất nhiều, đầy ắp bốn phía.

Các phiến đá này được những khán giả các trận tranh đoạt phong tiên Nam vực La Thiên chuẩn bị. Bây giờ tại bên ngoài ngàn dặm này có tu sĩ đủ loại trình độ , không dưới mấy vạn, đại đa số trong số những người này với tu vi của mình đều không mong đợi gì, đều đang bị vây hãm ở bước đầu tiên của tu đạo. Lần này đến nơi này ngoại trừ những người đi cùng với những người tranh đoạt thuộc gia tộc của mình còn lại là hy vọng mở rộng tầm mắt, mục đích là chứng kiến Tiên pháp.

Tại vô số phiến đá màu xanh còn có không ít các phiến đá màu đỏ thẫm, phía trên này tuy cũng đều có tu sĩ ngồi, nhưng mỗi một người này trong

hai mắt đều có tinh quang lóe lên, chiến ý ngập trời. Bọn họ chính là những người đã đạt công nhận đủ tư cách để tham gia vào trận tranh đoạt của Nam vực La Thiên. Các phiến đá màu đỏ thẫm này ước chừng có ba bốn trăm cái. Nam vực La thiên tuyển chọn ra một trăm lẻ tám người có được tư cách tới Lôi Tiên Điện là từ những người này mà tuyển chọn ra.

Giờ phút này, ngàn dặm bên trong chiến trường, hai tu sĩ đang đối kháng với nhau, đủ loại thần thông pháp thuật tràn ngập, trình độ lực lượng ngang nhau, các tiếng động ầm ầm vang lên quanh quẩn. Tất cả những người quan sát ở bốn phía đều tập trung tinh thần, nhất là những người tham chiến ở lượt kế tiếp thì nhìn không chớp mắt.

Đương nhiên, cũng có một ít tu sĩ, chỉ liếc mắt nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt lại, hiển nhiên loại trình độ chiến đấu này không thể khiến cho bọn họ có hứng thú.

Chiến Không Liệt là một trong số đó! Chiến gia là một đại gia tộc, Chiến Không Liệt thân là người ưu tú nhất trong số các tiểu bối của Chiến gia. Tham gia vào trận chiến phong hào lần này của Nam Vực, yêu cầu của Chiến gia đối với hắn đó là lọt vào nhóm mười!

- Vị trí trong mười người đứng đầu nếu không có gì bất ngờ thì ta chiếm được dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt của Chiến Không Liệt mãnh liệt đảo qua rồi dừng ở trên một phiến đá màu đỏ thẫm ở xa xa. Trên phiến đá này, Thân Công Hổ đang

ngồi khoanh chân, hai mắt khép kín, lúc này dường như phát hiện, mở hai mắt ra nhìn về phía Chiến Không Liệt.

Hai người nhìn nhau cười, liền thu hồi ánh mắt lại.

Ánh mắt Thân Công Hổ thu hồi, lại hướng nhìn về hư không xa xa, vẻ mặt có chút ảm đạm. Tôn chủ bị Diêu gia đuổi giết, việc này hắn vốn định đi để trợ giúp, nhưng một lão tổ trong gia tộc tự mình ra mặt ngăn trở hành vi của hắn.

Thân Công Hổ tuy rằng không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng không thể không khuất phục, nhưng nội tâm cũng cười khẩy lạnh lùng. Hắn thầm nhủ Diêu gia này trêu chọc Tôn chủ thì thật sự là muốn chết. Sau đó mặc dù sự tình diễn ra ngoài dự kiến của Thân Công Hổ, nhưng ở thời điểm Diêu gia đuổi giết, Tôn chủ lần lượt phản kích khiến cho một lượng lớn tu sĩ phải bỏ mình, lại được mọi người xưng hô là Ma Đạo Tử.

Cuối cùng, ở Bắc vực của La Thiên một trận chiến long trời lở đất diễn ra khiến cho cái tên Hứa Mộc hoàn toàn vang dội. Tất cả việc này tuy bề ngoài xem dậy lên thanh danh hiển hách, nhưng với Thân Công Hổ thì để lại ấn tượng không hợp lý. Hắn vì thế trầm tư một hồi lâu, hồi tưởng lại cảnh tượng trước đây, trong nội tâm cũng dâng lên niềm chua xót.

Với tâm trí của Thân Công Hổ cũng có phần đoán ra.

- Chỉ sợ Hứa Mộc kia cũng không hùng mạnh như ta tưởng tượng... Tu vi này chỉ sợ là cũng không còn bằng ta ... Mặc dù có sự tinh tiến nhưng cũng chỉ là có trình độ bằng ta, đều là Dương Thực đỉnh phong thôi. Ai!

Nội tâm Thân Công Hổ cực kỳ phức tạp, thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phía hư vô.

Nội tâm đồng dạng cũng đang phức tạp còn có Chiến Không Liệt, nỗi lòng hắn và Thân Công Hổ đều tương tự. Vào thời điểm cao trào nhất lúc Vương Lâm bị Diêu gia đuổi giết, hắn dần dần hiểu ra, lập tức để lại một nỗi lòng khổ sở.

- Hứa Mộc ... Ôi, không nghĩ tới Chiến Không Liệt ta không ngờ cũng có một ngày bị người khác lừa bịp. Tu vi người này căn bản không phải là ta nhìn không thấu, tu vi của hắn vốn là như vậy, tại sao lại nghĩ là nhìn không thấu. Người này nhất định có kỳ ngộ ở trong Lôi Tiên Giới cho nên mới nhưng đạt tới Dương Thực, thế mà ta lại nghĩ hắn còn ẩn dấu tu vi. Mặc dù hiện tại người này tất nhiên cũng là tu vi Dương Thực, ta cũng nhìn lầm hắn rồi!

Nội tâm Chiến Không Liệt thầm than khẽ, trong lòng cực kỳ thất vọng.

Ở phía sau Chiến Không Liệt, trên một tảng đá, Chiến Vân đang khoanh chân ngồi. Nàng nhìn Chiến Không Liệt, nhìn thấy người này mặt mày đang nhăn nhó. Trong trái tim khẽ thở dài, nàng hiểu rất rõ biểu ca lại đang nghĩ tới vị tiền bối kia...

Mấy ngày này, vị tiền bối kia hoàn toàn chấn động La Thiên Tinh Vực. Mỗi lần nàng nhớ tới cảnh tượng trong Lôi Tiên giới, trong nội tâm đều cực kỳ rung động, nếu không nhờ có tiền bối dẫn đầu cuộc tấn công kia thì chỉ sợ hiện tại nàng dĩ nhiên đã bỏ mình. Giờ phút này, ở xa xa còn có một phiến đá màu đỏ sẫm, Đường Ngôn Phong khoanh chân ngồi ở phía trên, ánh mắt hắn âm trầm. Thấy được cảnh tượng này, hắn hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Chiến Không Liệt, Thân Công Hổ, Đường Ngôn Phong, ba người bọn họ ở Nam vực của La Thiên đại danh đỉnh đỉnh, được xưng là Nam Kỹ Tam Kiệt. Trong những khán giả ở xung quanh, ngoại trừ các gia tộc tu chân ra còn có kẻ thù, đó là người phụ trách tranh đoạt phong hào để lựa chọn người lần này, trong đó có ba người đến từ Lôi Tiên Điện.

Trong số ba người này có hai người mặc áo bào xanh, thần sắc lạnh như băng, ẩn trong hai mắt có lôi quang lóe lên. Còn có một người, trên mặt lộ ra vẻ tang thương, trên người mặc áo bào đen, hai mắt thủy chung nhắm lại, dường như hết thảy mọi việc trước mắt đều không thèm để ý.

Hai sứ giả Lôi Tiên Điện mặc áo bào xanh đối với người này cực kỳ tôn kính. Không chỉ có hai người bọn họ như vậy, ngay cả ở bốn phía, các lão tổ của các gia tộc ở trong Nam vực La Thiên này cũng cùng có thái độ này đối với lão già mặc áo bào đen, rất là cung kính.

Ngoại trừ ba người này ra, các lão tổ của các gia tộc vung Nam vực La Thiên cũng đến đây không ít, những người này ngồi trên các phiến đá

màu trắng. Các phiến đá màu trắng này không nhiều lắm, không đến mười cái nhưng trên mỗi phiến này cũng đều có một người ngồi, tất cả đều có thanh danh hiển hách. Duy có một điều là lão tổ của Thân Công gia tộc và Chiến gia hãy còn chưa tới.

Trận chiến trong màn quang mạc kéo dài ngàn dặm này dần dần cũng tới hồi kết thúc, từng luồng ánh sáng pháp thuật bắn ra bốn phía, tại nơi hai người giao chiến các gia tộc tu chân đều chăm chú xem ai thất bại.

Một lát sau, một người trong đó thân mình run lên, thần thông của đối phương đã tới sát người, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tiên huyết chảy xuống đang nhanh chóng lùi về phía sau. Mắt nhìn thấy đối phương đang truy kích, người này thầm than, lùi nhanh tiếp về phía sau rồi trầm giọng nói:

- Tại hạ nhận thua!

Một tiếng cười dài từ trong miệng người đang truy kích truyền ra, thân mình người này khẽ chuyển, từ bỏ việc truy kích.

Trong hư ảnh của quầng sáng lay động rồi xuất hiện một người, người này một mặc áo bào màu xanh, đúng là một trong các sứ giả của Lôi Tiên Điện. Lúc hắn xuất hiện cũng đồng thời lóe ra lôi quang, dường như có tiếng sấm rít gào, ánh mắt đảo qua rồi hắn bình tĩnh nói:

- Lý Diệp thắng!

Ngay tại lúc bên ngoài khu vực Nam vực La Thiên, Địa Viêm Tinh, đang diễn ra trận chiến phong hào, cách nơi này hơn mười vạn, thân ảnh Vương Lâm từ trong hư vô thiên địa biến ảo xuất hiện.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, nhìn thoáng qua về phía xa xa.

- Lý Nguyên từng nói khu vực tranh đoạt phong hào ở Nam vực La Thiên được tổ chức ở Địa Viêm Tinh. Hơn nữa mỗi một người tham dự đều cần phải có lệnh bài tư cách của Nam vực La Thiên. Nếu không có lệnh bài thì sẽ không được tham chiến. Vả lại một khi bắt đầu liền đem phạm vi trong vòng mười vạn dặm phong tỏa lại. Nếu mà đến chậm sẽ không được vào trong.

Vương Lâm hừ lạnh một cái, thân mình tiến về phía trước một bước, dưới chân hắn tản ra gợn sóng. Sau hai bước như vậy, cả người lại biến mất.

Bên ngoài mười vạn dặm Địa Viêm Tinh, mỗi một ngàn dặm, toàn bộ đều có một tu sĩ khoanh chân ngồi, số lượng các tu sĩ này rất nhiều, hình thành vòng tròn vây quanh Địa Viêm Tinh, hình thành thế phong tỏa, khiến cho người khác không được phép đi vào.

Từng luồng linh lực từ trong cơ thể bọn họ tràn ra, liên tiếp bao phủ lẫn nhau hình thành một sự liên hệ chặt chẽ, mỗi khi một vị trí có biến thì ngay lập tức sẽ bị toàn bộ mọi người phát hiện ra.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 860: Cái ta muốn là vị trí thứ nhất

Mạnh Lâm lúc này đang khoanh chân ngồi ở trong tinh không, trong thần sắc lộ ra sự khó chịu. Hắn vốn là người trong một gia tộc cực mạnh ở Địa Viêm Tinh, ban đầu vốn định muốn mượn cơ hội tranh đoạt phong hào này để có thể quan sát đầy đủ các loại tiên thuật nhưng lại bị gia tộc phái đến nơi này, trong lòng rất là bực bội.

Nghĩ đến mấy người cùng thế hệ trong gia tộc sau khi biết rằng mình bị an bài thủ hộ ở nơi này, biểu tình của đám người kia vui sướng khi thấy người khác gặp họa lại càng làm cho Mạnh Lâm càng thêm phiền muộn. Mặc dù là muốn hạ quyết tâm đả tọa nhưng bất kể như thế nào cũng không làm được.

- Tranh đoạt phong hào tiên nhân lần này, nhất là Tam kiệt của Nam Vực kia, bọn họ có đủ mọi loại thần thông thuật. Nếu có thể nhìn được thì

nhất định đối với bản thân mình thật là có được vô số điểm tốt lớn lao, Ôi!

Mạnh Lâm cảm khái than thở, tu vi của hắn chỉ là Anh Biến hậu kỳ, vả lại bị đình trệ rất lâu rồi, thủy chung không thể bước vào Vấn Đỉnh. Thời khắc này đang ngồi thở ngắn than dài đột nhiên đồng tử hai mắt hắn co rụt lại, nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ thấy bên ngoài trăm trượng trước mặt của Mạnh Lâm, trong hư không kia bỗng nhiên xuất hiện một gợn sóng bé, dao động một chút rồi từ bên trong này bước ra một người.

Toàn thân người này mặc áo trắng, tóc đen không gió tự động bay phất phới, nhất là hai mắt lộ ra một thứ ánh sáng rất khó có thể nói rõ. Ánh mắt Mạnh lâm mới lần thứ nhất nhìn đến lập tức trong đầu liền ầm một tiếng, phảng phất vô số tiếng sấm điên cuồng nổ vang ở bên tai, nguyên thần trong cơ thể suýt nữa sụp đổ, linh lực lập tức tan rã, từ trong cơ thể trực tiếp thoát ly bay ra.

Cả người hắn trong nháy mắt này mất đi tri giác.

Bóng dáng của Vương Lâm nhoáng lên một cái, đi qua bên người Mạnh Lâm, mãi cho đến lúc đi ra rất xa, Mạnh Lâm lúc này mới có thể tĩnh thần lại. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ mê man, quay đầu lại nhìn lại, nhưng là cái gì cũng không nhìn thấy được.

- Kỳ quái! Như thế nào vừa rồi lại hoảng hốt như vậy? ...

Mạnh Lâm gãi gãi đầu, nghĩ không ra nguyên nhân, thở dài rồi bắt đầu ngồi xuống thổ nạp. Kỳ dị chính là lần thổ nạp này không như các lần trước không thể thành công,chỉ trong một lát cả người liền chìm vào trong tu luyện.

Trong mười vạn dặm của Địa Viêm Tinh, Vương Lâm vẫn chưa dung nhập vào thiên địa, mà là từng bước một, sử dụng một tốc độ càng lúc càng nhanh tiến về phía trước. Hắn sở dĩ không dung nhập vào thiên địa, sử dụng Súc Địa Thành Thốn là bởi vì cuộc chiến này đối với hắn mà nói là cực kỳ trọng yếu.

Thông qua từng bước, từng bước một này, tâm tình hắn càng thêm bình lặng, song cái vẻ bình lặng này thật đáng sợ. Một cỗ chiến ý theo từng bước đi này lại càng lúc càng mạnh mẽ, càng lúc càng lợi hại, càng lúc càng vượt lên về phía trước.

Chiến ý này, theo bước chân không ngừng thẳng tiến của Vương Lâm, điên cuồng nổi lên. Cuối cùng, phảng phất ở phía sau Vương Lâm hình thành một luồng gió lốc. Luồng gió lốc này quá mạnh mẽ, phía trong ẩn chứa chiến ý ngập trời ngập đất của Vương Lâm.

- Một trăm lẻ tám tiên, cái ta muốn không phải là bảy mươi hai Địa sát, mà là ba mươi sáu Thiên Cang!

Ánh mắt của Vương Lâm lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, cái hắn rất cần là phải thắng, nhất định phải thắng.

Muốn tranh đoạt tư cách một trăm lẻ tám tiên bên trong Nam vực La Thiên thì chỉ cần là tu sĩ bước đầu tiên có tu vi Vấn Đỉnh là đủ.

Chiến ý biến thành luồng gió lốc, ở phía sau Vương Lâm điên cuồng tràn ngập ra khiến cho khí thế cả người hắn không ngờ mơ hồ dung hợp cả thiên địa. Hơn nữa trong luồng gió lốc này lại có hai con cá hai màu trắng đen âm dương khuếch tán ra một cách mạnh mẽ. Một luồng sóng gợn tràn ra, quét ra phạm vi mấy vạn dặm, vẫn còn đang không ngừng mở rộng.

Chiến ý từ trong lòng Vương Lâm biến thành, giờ phút này trong lòng hắn chất chứa sát khí của thiên địa. Thêm nữa, trên đầu mái tóc đen bay phất phới, khiến cho hắn ở giờ khắc này mới thoạt nhìn phảng phất như một pho tượng Ma Tiên!

Áo trắng trên người hiển lộ ra, không phải màu trắng của tuyết, mà là sắc trắng của cốt xương.

Một trận chiến này, Vương Lâm chẳng những muốn thắng, hơn nữa còn phải phải thắng một cách cực kỳ nhanh chóng, giống như trận chiến này phải hoàn toàn dương danh ở La Thiên. Chỉ có như vậy, mới có thể nhằm vào người của Hướng gia đưa ra yêu cầu, khiến cho Hướng gia không thể không coi trọng tư cách của hắn.

- Uyển nhi... ...

Thú ý trong mắt của Vương Lâm nồng đậm đến cực điểm, nhưng tại điểm cực hạn này lại còn có một tia bi ai thủy chung tồn tại. Sự bi ai này là đến từ Uyển nhi của hắn.

Hắn thủy chung nhớ rõ khi một giọt nước mắt cuối cùng của Lý Mộ Uyển rơi xuống thì toàn bộ thế giới ở trước mắt hắn trở nên sụp xuống, và cảm giác toàn bộ không trung hư vô đều lâm vào bi ai và tịch mịch.

Hắn vĩnh viễn cũng không thể nào quên vào thời điểm Vấn Đỉnh, vì trong lòng không từ bỏ, cam nguyện với tình cảm yêu dấu của mình nên vì thế mà nghịch tu.

Đi vào La Thiên Tinh Vực này hắn đã trải qua rất nhiều trận chiến. Tất cả việc này, toàn bộ đều làm sao để Uyển nhi sống lại. Năm đó, trong lời nói của nữ tử Hướng gia bị phong ấn trong bức tranh kia phảng phất như vô số tiếng sấm quanh quẩn làm rung động ở trong lòng Vương Lâm. Những lời này chính là một nguyên nhân căn bản khiến hắn đi vào La Thiên Tinh Vực.

Hắn không thể bại!

Còn có ước định của Thanh Thủy cũng khiến Vương Lâm không thể bại!

Mang theo loại tín niệm cực đoan này, mang theo chiến ý bất bại, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng vận chuyển. Chiến ý phía sau hắn biến thành luồng gió lốc lại trở nên bành trướng, phía trong này tốc độ xoay tròn của hai con cá Âm Dương trở nên nhanh hơn.

Chiến ý mạnh mẽ này điên cuồng tản ra, trong phút chốc, lan ra mấy vạn dặm trong Địa Viêm Tinh. Theo từng bước đi của Vương Lâm, dần dần tốc độ hắn trở nên cực nhanh, so với tiếng sấm đánh, so với luồng sao băng, so với dải cầu vồng thì phải nhanh hơn gấp mấy lần.

Với loại tốc độ này, cả người Vương Lâm trực tiếp xuyên vào bên trong ba ngàn dặm của Địa Viêm Tinh.

Tại đây, trong nháy mắt, trong màn ánh sáng bên ngoài mười ngàn dặm của Địa Viêm Tinh, hai tu sĩ đang giao chiến lập tức sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, ánh mắt lộ ra sự kinh hãi, thậm chí còn quên chém giết lẫn nhau, mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn thẳng chằm chằm phía xa xa kia, cái ngọn nguồn mà làm cho tâm thần bọn họ chấn động kịch liệt.

Giờ khắc này, chẳng những là hai người bọn họ, tất cả bốn phía trong vòng ngàn dặm, gần như thần sắc toàn bộ mọi người đều biến hóa, đều nhanh chóng nhìn về phía xa xa. Trong số sứ giả của Lôi Tiên Điện, hai người đàn ông mặc áo bào màu xanh kia cũng biến sắc, trái tim tăng tốc đập nhanh hơn, máu toàn thân dường như bắt đầu dừng lại, chỉ có nguyên lực ở trong cơ thể đang sử dụng tốc độ đáng sợ tự động vận

chuyển, dường như nếu không làm như vậy thì không thể chống cự được.

Mấy lão tổ của các tu chân gia tộc bên cạnh đang ngồi cũng phải mở đôi mắt nhìn chăm chú về hướng xa xa, khuôn mặt lộ sự giật mình, tinh quang trong hai mắt lóe ra, lộ ánh sáng dọa người.

- Chiến ý thật là mạnh mẽ!!

Đến bọn họ còn như thế, lại càng không dùng từ ngữ gì để tả nổi cảm giác của những người khác. Trong vòng ngàn dặm, tất cả các tộc nhân đang ngồi trên các tảng đá, toàn bộ ánh mắt đều lộ vẻ khiếp sợ, nhìn về hướng xa xa. Linh lực trong cơ thể bọn họ chuyển động điên cuồng, gần như không bị chính bản thân họ khống chế.

Bởi chiến ý khổng lồ không thể tin nổi kia áp xuống, bọn họ nếu không làm như vậy thì lập tức sẽ tâm thần bị tổn thương. Chiến ý này quá đậm, chiến ý này quá mạnh mẽ, chiến ý này quá mức bá đạo.

- Chiến!!!

Chiến ý vô cùng này dường như hóa thành một chữ “Chiến”, giống như âm thanh bạo nổ, ầm ầm ù ù. quanh quẩn bên tai tất cả tu sĩ trong vòng ngàn dặm. Chữ “Chiến” này không có tiếng động, nhưng ở giờ khắc này, cũng có thể làm cho bên trong tâm thần mọi người cảm nhận được mà

trở nên chấn động. Trong đó một ít tu sĩ có tu vi không cao lập tức liền phun ra tiên huyết ngay lập tức bị thương.

Bọn họ bại, đó là thua ở chiến ý này, trong lòng nổi lên ý niệm không thể chống cự.

Trong nháy mắt, hai mắt Thân Công Hổ mạnh mẽ mở ra, hắn đứng lên một cách dứt khoát, một luồng khí tức không thể chống cự đến từ trong linh hồn, giống như một hồng thủy đang tấn công. Lại ở trong tâm thần hắn, phảng phất xa xa trong hư không ở phía trước có một cái đầu mãnh thú thời viễn cổ đang từng bước một đi tới. Chiến ý vô cùng kia làm kích thích sôi trào nhiệt huyết của hắn, khiến cho hắn phảng phất trong lòng như đang nghẹn lại, nếu không nhổ ra thì lập tức sẽ bị thương.

Cái này cũng không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt là chỗ đó là trong chiến ý này có một luồng khí tức má Thân Công Hổ rất quen thuộc, trong lòng hắn sự chua xót và nghẹn ngào lần lượt thay đổi, hình thành một nỗi lòng phức tạp, tràn ngập cả toàn thân.

- Tôn ... Tôn chủ!

Thân mình Thân Công Hổ run rẩy, hắn vốn nghĩ rằng chính mình đã thất vọng, vốn nghĩ rằng chính mình đối với Tôn chủ đã mất đi sự tin tưởng, vốn tưởng rằng chính mình đã bị đối phương lừa bịp, dường như đã trở thành một người ngốc nghếch. Nhưng tại thời điểm này, trong lòng hắn hiện ra một cỗ lực lượng dũng mãnh, lực lượng này khiến hắn lại trở nên

kích động, chỉ có điều cái sự kích động lúc này đây cũng còn có một chút không cam lòng.

- A!

Một tiếng rống rít gào của Thân Công Hổ hóa thành một luồng khí tức khổng lồ lượn lờ toàn thân, hơi thở này vờn quanh, lại hấp thu nỗi lòng phức tạp ở thời điểm này của Thân Công Hổ, cuối cùng cũng đồng dạng hóa thành một luồng chiến ý ngập trời bay ra, phảng phất hình thành một con cự long hướng về phía xa xa rống giận.

Chẳng những là hắn, giờ phút này Chiến Không Liệt cũng đứng lên, nhìn chằm chằm về phía trước. Hắn không giống như Thân Công Hổ có thể phát giác sự tiến đến của Hứa Mộc, nhưng hắn lại có thể theo từ trong chiến ý này tìm được một tia quen thuộc, mang theo sự phỏng đoán trong lòng, mang sự bức áp đè nén của chiến ý, mang theo cái sự khí thế bất khuất trong thiên địa của hắn thân là người của Chiến gia. Sau khi tiếng rít gào của Thân Công Hổ, cả người hắn phảng phất một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, bộc phát ra một luồng chiến ý ngập trời.

Chiến ý này đồng dạng hóa thành cự long, nhưng là một con rồng kiếm khí từ trong cơ thể hắn lao ra.

Đường Ngôn Phong chậm rãi đứng lên, một cỗ sát khí nồng đậm từ trong cơ thể hắn bùng nổ. Cả người hắn phảng phất như một tia chớp, một bước tiến lên thẳng tiến đến cỗ chiến ý trước mặt. Hai mắt hắn lạnh lẽo, sát khí long trời lở đất!

Sát khí này và chiến ý dung hợp hình thành một luồng gió lốc mạnh mẽ quét ngang ra. Cùng với chiến ý của Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt dung hợp, điên cuồng tiến về phía trước đối kháng.

Dưới ap bách lúc này, đồng dạng cũng bị kích phát ra chiến ý trong người cũng không phải chỉ có ba người bọn họ. Gần như một lúc sau, lục tục liền có mười đạo chiến ý phóng lên cao, mang theo ý niệm trong đầu không khuất phục, phảng phất như tiếng sấm, tiếng ầm ầm ù ù bắt đầu truyền lại.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả tu sĩ ở bốn phía, toàn bộ đều khiếp sợ.

Duy nhất có lão già mặc áo bào đen đến từ Lôi Tiên Điện kia thủy chung thần sắc vẫn bình tĩnh, hai mắt khép kín, không có nửa điểm biến hóa.

Đủ loại chiến ý biến thành các luồng gió lốc lập tức va chạm cùng luồng chiến ý áp bức kia của Vương Lâm. Sau một tiếng nổ ầm vang động trời, dường như trong vòng ngàn dặm tinh không đều run rẩy, Vương Lâm toàn thân áo trắng từ xa xa, từng bước một đi tới.

Theo sự tiến đến của hắn, ở phía trước hắn, chiến ý của mọi người giống như như một thực thể, từng điểm từng điểm bị đè xuống. Giờ phút này hai mắt của Vương Lâm lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, giờ phút này sát khí trong tâm thần hắn như lửa chiến đấu ngập trời, không một chút nào nhân nhượng áp chế xuống.

Một tiếng gầm nhẹ quanh quẩn, Đường Ngôn Phong cả người trực tiếp lao lên, trong tay một thanh trường kiếm màu đỏ tản mát ra kiếm khí kinh người. Theo nguyên lực toàn thân hắn vận chuyển lại có từng trận thần thông từ trên người hắn bay ra hóa thành một đóa hoa sen màu đỏ vờn quanh rồi dùng hết sức lực lao thẳng đến Vương Lâm.

Ở phía sau hắn, còn có một ít tu sĩ tại đây cố gắng đè ép chiến ý xuống mà không được, hăng hái bay lên nhằm về phía Vương Lâm.

Ánh sáng lạnh lẽo trong hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, một bước tiến lên, tay phải nâng lên, lập tức trong nguyên lực trong cơ thể ầm ầm tự động hóa thành một luồng gió lốc, ầm một tiếng, tràn ngập bốn phía. Tu vi Khuy Niết sơ kỳ trong giờ phút này, từ trong cơ thể Vương Lâm toàn bộ xuất ra, quét ngang thiên địa.

Nguyên lực điên cuồng bay ra, hai mắt Đường Ngôn Phong lộ ra một tia kinh hãi. Hắn chẳng thể nghĩ tới rằng tu vi người trước mắt không ngờ đột phá Dương Thực, đạt tới Khuy Niết!

Ngay tại nháy mắt hai mắt đang hoảng sợ này, Vương Lâm một bước tiến lên, Trảm La Quyết trực tiếp lóe lên xuất hiện rồi dừng ở trên thanh trường kiếm màu đỏ của Đường Ngôn Phong. Kiếm này nghe ầm một tiếng rồi lập tức vỡ vụn, hóa thành nhiều mảnh nhỏ.

Ở khoảnh khắc Đường Ngôn Phong đột nhiên thẫn thờ, Vương Lâm tiến tới bên người, song chỉ thành kiếm phá hủy hết thảy thần thông của đối phương, khiến cho đóa sen màu hồng bên ngoài thân thể của Đường Ngôn Phong trong nháy mắt toàn bộ sụp đổ.

Tiếng động ầm ầm vang vọng, song chỉ của tay phải Vương Lâm không có nửa điểm tạm dừng, trực tiếp đặt tại trước ngực Đường Ngôn Phong. Phịch một tiếng. Đường Ngôn Phong há miệng phun một ngụm lớn tiên huyết, bay ngược xuống, tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên trong cơ thể, lại có vô số lôi quang phát ra, nguyên thần bị thương nặng, lăn lộn dưới mặt đất.

Hết thảy các việc này hoàn thành đều là chỉ ở trong chớp mắt, nhanh không thể tin nổi. Với tu vi Khuy Niết của Vương Lâm để đánh lui một Dương Thực đỉnh thì thật sự là quá bé nhỏ không đáng kể. Nếu trong tâm của hắn có ý định giết người thì dưới cái chỉ kia nhất định sẽ khiến Đường Ngôn Phong phải bỏ mình.

Lúc này hắn khẽ thu chỉ lại, con mắt thứ ba của hắn ở mi tâm bỗng mở ra một cái, ánh hồng quang bùng lên, theo cái xoay người của Vương Lâm, một màn hồng quang tản ra. Một đám tu sĩ tiến ở phía sau Đường Ngôn Phong tất cả đều thần sắc đại biến. Đủ loại thần thông bên ngoài cơ thể bọn họ, toàn bộ bị hóa thành bổn nguyên, cả đám người miệng phun tiên huyết, phảng phất bị thương nặng, trực tiếp rơi rụng trở lại.

- Một trăm lẻ tám tư cách của Nam vực La Thiên, Hứa mỗ phải đứng thứ nhất!

Vương Lâm ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi mở miệng.

- Hứa Mộc!

Trong đám tu sĩ ở bốn phía lập tức có người kinh hãi hô lên.

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc!

- Hắn chính là Hứa Mộc, ta đã tận mắt gặp qua!

- Hứa Mộc! Hứa Mộc ở La Thiên Tinh Vực!

- Người này bị Diêu gia truy sát, cuối cùng cũng khiến cho Diêu gia đại bại mà quay trở về, dưới vòm trời này, vẫn là một đệ nhất nhân không thể bị thương tổn!

- Nghe đồn Diêu gia lần này tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, bị tên Ma Đạo Tử Hứa Mộc này giết hại rất nhiều tộc nhân!

- Không chỉ như thế, rất nhiều gia tộc tu chân lúc trước tham dự cuộc chiến của Diêu gia cho tới bây giờ đều thấp thỏm không yên. Một khi

Hứa Mộc này còn sống, bọn họ sẽ còn phải lo lắng bị trả thù!

Đủ loại âm thanh bàn luận sau một lát trầm ngâm cũng bùng phát ra. Cái tên Hứa Mộc này trong La Thiên Tinh Vực quá lớn, gần như không ai là không biết!

Thân Công Hổ ngơ ngác nhìn Vương Lâm, sự phức tạp trong lòng mạnh mẽ dâng lên. Chỉ là lúc này, trong một khắc, tu vi Khuy Niết Sơ Kỳ của Vương Lâm làm cho hắn chấn động.

Loại khiếp sợ này từ sâu trong lòng hắn tràn nhập, mạnh mẽ xuất hiện khắp toàn thân. Hắn thật sự không rõ người trước mắt rốt cuộc có đúng là người mà mình nghĩ hay không.

Chiến Không Liệt cũng ngây ra như vậy. Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, chiến ý mang lại cảm giác quen thuộc kia không ngờ lại là của Vương Lâm. Nhất là tu vi của Vương Lâm hiện giờ đã khiến hắn ngơ ngác hoàn toàn.

- Lần đầu tiên nhìn thấy hắn là Vấn Đỉnh Hậu Kỳ, lần thứ hai là cảnh giới Dương Thực, lúc này lần thứ ba… cũng đã đạt tới Khuy Niết Sơ Kỳ!! Hắn thật sự không có ẩn giấu tu vi sao… …

Chiến Không Liệt vô cùng bối rối.

- Tiền bối!!

Chiến Vân ở bên cạnh Chiến Không Liệt mang theo một vẻ ngạc nhiên vui mừng, nhanh chóng bay đi, dừng ở cách Vương Lâm hơn mười trượng, lập tức ôm quyền, thần sắc cực kỳ cung kính.

Không chỉ có nàng, giờ phút này trong vòng vạn lý của Địa Diêm Tinh, còn có những người ngày đó đã được Vương Lâm đưa ra khỏi Lôi Tiên Giới. Bọn họ cực kỳ xúc động, đều bay đến, lập tức khom người bái kiến.

Nhìn thấy những người này, Vương Lâm khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng quát khẽ âm trầm, từ trên một tảng đá lớn phía xa xa truyền tới. Trên tảng đá kia có một lão già đang khoanh chân ngồi, bên người lão già còn có Đường Ngôn Phong đang nằm hôn mê!

- Ngươi có tư cách gì mà muốn làm đệ nhất nhân thứ một trăm lẻ tám của La Thiên Tinh Vực ta, ngươi không có tư cách tham chiến. Hành động của ngươi như vậy, khác nào coi thường tất cả tu sĩ của La Thiên Tinh Vực ta!

Lão già nhìn chằm chằm Vương Lâm, mắt lộ sát khí.

Theo hắn quan sát, Hứa Mộc này tuy không giết Đường Ngôn Phong nhưng khiến cho Đường Ngôn Phong trọng thương, cho dù thương thế có khôi phục thì tu vi cũng sẽ giảm đi rất nhiều, trận tranh đoạt phong tiên lần này cũng không thể có một chút cơ hội.

Vương Lâm thần sắc lạnh như băng, nhìn về lão già phía xa xa.

Đúng lúc này, cách Vương Lâm trăm trượng, xuất hiện một trung niên tu sĩ. Người này là một trong những người mà Vương Lâm cứu trong Lôi Tiên Giới, hắn trầm ngâm một lát, cắn răng một cái, mạnh mẽ nhìn lão già Đường gia, trầm giọng nói:

- Ta là người của Trần gia trong La Thiên Tinh Vực tiến cử Hứa tiền bối có tư cách tham chiến! Không biết Trần gia ta có tư cách này hay không!

Lão già họ Đường ánh mắt lóe lên, không nhìn về hướng tu sĩ trung niên này, mà nhìn một trong những lão tổ của Trần gia đã tiến đến cách đó không xa.

Giờ phút này, lại có một tu sĩ bước ra. Tu sĩ này có chút già nua, sau khi bước ra nhìn về phía lão già họ Đường, trầm giọng nói:

- Triệu gia ở La Thiên Tinh Vực, tiến cử Hứa Mộc tiền bối có tư cách tham chiến. Không biết Triệu gia ta trong mắt Đường lão tiền bối có tư cách này không!

- Lý gia của La Thiên Tinh Vực tiến cử Hứa tiền bối có tư cách tham chiến. Không biết Lý gia ta có tư cách này không!

Một người đàn ông trung niên mặc quần áo màu tím tiến lên một bước, nhìn về phía lão già họ Đường.

- Trịnh gia cũng tiến cử Hứa tiền bối. Không biết Trịnh gia ta có tư cách này không!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 861: Đền ơn

Sau người đàn ông trung niên kia, một người phụ nữ mặc y phục sặc sỡ cũng đi ra, thanh âm tuy nhẹ nhưng lộ ra một vẻ kiên quyết.

- Tại hạ là người trong chi chính của Miêu gia, tiến cử Hứa tiền bối. Miêu gia ta là một trong những gia tộc trên chủ tinh, Đường lão tiền bối, Miêu gia ta có tư cách này không!

Một thanh niên áo đen, sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi đi ra.

Bốn người này đều được Vương Lâm cứu ở Lôi Tiên Giới, bọn họ đối với Vương Lâm vẫn mang ơn, chỉ là khi Vương Lâm bị Diêu gia truy sát, cũng vì gia tộc cản trở mà không thể tương trợ, nhưng sâu trong đáy lòng đối với Vương Lâm vẫn rất áy náy. Giờ phút này, dù bất cứ giá nào cũng không chút do dự, đứng về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng này khiến cho lão già họ Đường kia biến sắc. Ngay cả lão tổ Trần gia cũng ngẩn ra, lập tức khóe miệng cười khổ, cũng chỉ đơn giản nhắm mắt lại. Song không chỉ có hắn, còn có vài người đứng đầu những gia tộc tu chân khác cũng nhắm mắt lại, chẳng quan tâm. Tuy nói như vậy, nhưng nếu có người nghi ngờ tư cách của gia tộc bọn họ, những người này cũng sẽ có ý kiến !

- Mạnh gia của Địa Viêm Tinh tiến cử Hứa tiền bối. Không biết Mạnh gia ta có tư cách này không !

Lại có một tu sĩ bước ra, không chút sợ hãi nhìn về phía lão già họ Đường kia.

- Bách Lý gia của Lôi Vân Tinh tiến cử Hứa Mộc tiền bối… …

- Tư Không gia tộc của Thủy Minh Tinh tiến cử Hứa Mộc tiền bối… …

- Chu gia của Địa Viêm Tinh tiến cử Hứa Mộc tiền bối… …

- Trữ gia của Thiên Lam Tinh cũng tiến cử Hứa Mộc tiền bối, không biết Trữ gia ta thân là một gia tộc trên chủ tinh, có thể có tư cách này hay không !

Hết người này đến người khác, càng ngày càng có nhiều tu sĩ bước ra đứng cạnh Vương Lâm, nhìn về phía lão già họ Đường. Những người này cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều là những người ở Lôi Tiên Giới đã được Vương Lâm cứu mạng !

Cảnh tượng trước mắt khiến cho lão già họ Đường trong lòng chấn động. Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang, nhìn về phía đám người đứng bên cạnh Vương Lâm, chăm chú nhìn đám tiểu bối của mình, với tu vi của hắn, lúc này cũng phải trầm xuống.

Không biết đám tiểu bối này muốn làm cái gì, nhưng bọn họ làm như vậy, không ngờ những trưởng bối của gia tộc không phản bác, mà cả đám lại nhắm mắt không nói. Hết thảy chuyện này khiến cho lão già họ Đường lần đầu tiên đối với Hứa Mộc trước mắt có một tia khiếp sợ.

Tu vi của hắn cũng đã đạt tới Khuy Niết, nhưng cũng chỉ giống như Vương Lâm, đều là Khuy Niết Sơ Kỳ. Nhưng hắn đã tiến vào Khuy Niết trong thời gian dài, hiển nhiên đã đạt tới đỉnh của Sơ Kỳ.

Trong La Thiên Tinh Vực, ở gia tộc tu chân tầm thường, những người ở cảnh giới Âm Dương Hư Thực đã được xưng là lão tổ của bộ tộc. Nếu không có có duyên khác, cũng không thể xuất hiện người đạt tới Khuy Niết.

Chỉ có những gia tộc tu chân trên những chủ tinh mới có thể có được Khuy Niết tu sĩ, nhưng tuyệt đối cũng không nhiều. Mỗi gia tộc chỉ có thể có một người đã là tối đa.

Chỉ có những gia tộc tu chân giống như Diêu gia được truyền thừa từ tiên giới như Đường gia mới có thể có được tu sĩ chân chính đạt tới bước thứ hai ! Đây là nội tình của những gia tộc được tích lũy mấy vạn năm, không thể cưỡng cầu !

Lão già này là một trong bốn người đạt tới bước thứ hai của Đường gia ! Đồng thời cũng là người yếu nhất !

- Chiến Không Liệt thay mặt Chiến gia, tiến cử Hứa Mộc tiền bối có được tư cách ! Đường lão tiền bối, Chiến Không Liệt ta có thể có tư cách này không !

Chiến Không Liệt sau khi trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn chằm chằm lão già của Đường gia.

Sắc mặt lão già lại càng âm trầm.

- Thân Công Hổ tiến cử Hứa Mộc tiền bối có được tư cách !

Thân Công Hổ không nói nhiều lời. Sau khi lời này nói ra, ánh mắt lộ ra một vẻ kiên quyết.

Lão già Đường gia cười rộ lên, đang muốn nói chuyện. Nhưng vào lúc này, một thanh âm bình tĩnh từ trong miệng lão già áo tím thủy chung vẫn nhắm mắt trong ba sứ giả của Lôi Tiên Điện từ từ truyền ra.

- Hứa Mộc có tư cách !

Lời này vừa nói ra, lão già Đường gia sắc mặt hoàn toàn biến đổi. Hắn biết thân phận của lão già áo tím kia, nghe thấy lời nói của đối phương hoàn toàn không dám phản bác, trong tiếng hừ lạnh, vung tay áo cuốn lấy Đường Ngôn Phong, trực tiếp rời khỏi.

Đám tộc nhân của Đường gia cũng nhanh chóng bay lên, theo sát phía sau lão già hướng về phía xa xa rời khỏi.

Trước khi đi, lão già họ Đường còn hung hăng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trong ánh mắt lộ ra sát khí.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn lại, mở miệng nói:

- Bạo !

Chữ bạo này vừa nói ra, lão già họ Đường ngẩn ra, cũng lập tức biến sắc. Ngay lúc xoay người, Đường Ngôn Phong đang được hắn cuốn lấy lập tức thân mình chấn động, ầm một tiếng tan vỡ hóa thành vô số mảnh máu thịt !

Ngay cả nguyên thần dưới sức tấn công này cũng bị phá vỡ, hoàn toàn không để cho lão già kia một cơ hội giải cứu! Từ lúc trước, Vương Lâm đã để lại một lực lượng ẩn giấu sâu bên trong cơ thể Đường Ngôn Phong, trừ phi tu vi cao hơn hắn một bậc, đạt tới Khuy Niết Trung Kỳ, nếu không quyết không có khả năng trong thời gian ngắn phát hiện ra được.

Giờ phút này nếu người của Đường ra đối với hắn lộ ra sát khí, Vương Lâm sẽ không chút do dự kích nổ lực lượng kia, khiến cho Đường Ngôn Phong hoàn toàn diệt vong!

- Đường gia ngươi, muốn thành Diêu tộc thứ hai sao?

Thanh âm Vương Lâm rất bình thản, nhưng bên trong ẩn chứa sát khí nồng đậm như gió lạnh.

- Hứa Mộc!!

Lão già họ Đường kia mang theo một vẻ đau lòng, nhìn chằm chằm Vương Lâm, tiến lên một bước, lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, nâng tay phải lên. Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong miệng lão già áo tím trong đám sứ giả của Lôi Tiên Điện truyền ra. Lão già này lần đầu tiên mở hai mắt, lộ ra ánh sáng lạnh như băng.

- Trong thời gian phong danh hiệu, không cho phép đánh nhau vì việc riêng. Tộc nhân của Đường gia hãy cút đi cho lão phu! Đợi sau khi phong danh hiệu xong, nếu các ngươi muốn trả thù, thì hãy học theo Diêu gia mà tự giải quyết!

Lão già họ Đường dừng lại, trầm ngâm một lát, thù hằn liếc nhìn Vương Lâm một cái, xoay người dẫn theo tộc nhân nhanh chóng rời khỏi.

- Ngươi muốn là người thứ một trăm lẻ tám có tư cách là đệ nhất nhân của La Thiên Tinh Vực?

Lão già áo tím của Lôi Tiên Điện ánh mắt lóe lên, bình tĩnh nói. Vương Lâm nhìn lão già này, với tu vi của hắn lúc này, có thể mơ hồ thấy được có một luồng nguyên lực rất mạnh dao động. Người này Vương Lâm không nhìn ra tu vi, nhưng nếu đoán thì cũng chỉ kém hơn Huyết Tổ một

chút, cho dù không phải Tịnh Niết Kỳ thì nhất định cũng phải là đỉnh của Khuy Niết Hậu Kỳ.

- Đúng vậy!

Vương Lâm bình thản mở miệng, trong giọng nói lộ vẻ quyết đoán, cũng chiến ý mạnh mẽ xuất hiện.

- Được. Nếu nơi đây không có người khiêu chiến với ngươi, lão phu sẽ tuyên bố ngươi có tư cách trở thành đệ nhất nhân của La Thiên Tinh Vực!

Lão già áo tím trong mắt lộ ra một vẻ tán thưởng, chậm rãi nói.

- Có người nào khiêu chiến không?

Lão già áo tím đảo ánh mắt lần lượt nhìn qua rất đông tu sĩ ngồi trên tảng đá màu đỏ sẫm, cuối cùng dừng lại ở một người.

Người này toàn thân mặc áo đen, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, thái dương có chút tái nhợt, trên tảng đá phía trước người hắn có cắm chín thanh đao!

Người này cho dù là lúc trước bị chiến ý của Vương Lâm đè ép xuống, hắn cũng không hề có một chút phản ứng, thủy chung ngồi trầm ngâm. Chỉ sau khi Vương Lâm để lộ ra là tu sĩ Khuy Niết Sơ Kỳ, hắn mới ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia chiến ý rất khó phát hiện.

- Chiến Không Liệt, muốn khiêu chiến với Hứa Mộc tiền bối!

Một thanh âm đột ngột vang lên. Chiến Không Liệt hít sâu, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp và bối rối, nhưng bên trong cũng ẩn chứa chiến ý. Hắn hướng về Vương Lâm ôm quyền, cung kính nói.

- Nếu Hứa Mộc tiền bối khiến cho Chiến mỗ tâm phục, Chiến Không Liệt nguyện dâng lên đạo niệm, tôn tiền bối làm Tôn Chủ, hết sức phụng mệnh!

Lời hắn vừa nói ra, lập tức trong vòng ngàn dặm dâng lên sóng lớn!

Một thức thần thông của Vương Lâm đánh lui Đường Ngôn Phong, lại hiển lộ ra tu vi chân chính đã đạt tới bước thứ hai, hiện tại là Khuy Niết Sơ Kỳ. Đối mặt với một sức mạnh như vậy, lời nói của Chiến Không Liệt là trong lòng mọi người dâng lên những suy nghĩ khác nhau.

Mặc cho tu sĩ bốn phía quan sát suy nghĩ, ngay khi lời này được Chiến Không Liệt mạnh mẽ nói ra, hắn liền nhoáng lên một cái, trực tiếp tiến vào bên trong quầng sáng ngàn dặm.

Mắt sáng như đuốc, hắn nhìn về phía Vương Lâm, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, ôm quyền nói:

- Hứa Mộc tiền bối, xin chỉ giáo!

Vương Lâm thần sắc như thường, nhìn vào ánh mắt của Chiến Không Liệt. Ánh mắt hiện giờ của hắn nhìn lên người Chiến Không Liệt ở một góc độ nào đó so với năm đó hoàn toàn khác hẳn.

Năm đó hắn chỉ có thể giả mạo làm tiền bối, cho dù lúc ở Lôi Tiên Giới tu vi so với Chiến Không Liệt cũng chỉ là tương đương, trong lời nói vẫn còn phải có chút cẩn thận.

Nhưng hiện tại tu vi của hắn đã đột phá Dương Thực, chân chính đạt tới bước thứ hai, Khuy Niết Sơ Kỳ, nhìn lại Chiến Không Liệt này, tâm thần Vương Lâm hoàn toàn bình tĩnh, ánh mắt hắn không có một chút gợn sóng.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta, niệm tình ngươi và ta trước đây có quen biết, hãy lui ra!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, bình thản nói.

Chiến Không Liệt trầm ngâm một lát, hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ phức tạp, trầm giọng nói:

- Tiền bối, vãn bối bảy trăm năm trước ở Thiên Lôi Tinh đã cảm ngộ ra sự bất khuất trong sấm sét, đem uy lực bất khuất của trời đất kia dung nhập vào bản thân, quay về gia tộc ngồi tĩnh tọa dưới chữ Chiến di vật của tổ tiên để lại suy nghĩ suốt trăm năm, tạo thành ý cảnh của bản thân. Ý cảnh của ta chính là chiến ý bất khuất! Dựa vào ý cảnh này, tu vi của ta đột nhiên tăng mạnh, thẳng tiến một đường cho đến bốn trăm năm trước đạt tới cảnh giới Dương Thực. Nhưng… cho đến ngày hôm nay, ta vẫn không tiến thêm được nửa bước. Tiền bối, đạo của ta, là đúng hay sai?

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 862: Cửu Khúc Thiên Đao

Lời vừa nói ra, bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại. Những tu sĩ cũng đều trầm ngâm, thậm chí một vài lão tổ của những gia tộc tu chân ánh mắt cũng lộ vẻ trầm tư, hiển nhiên vấn đề này đối với bọn họ mà nói, thủy chung vẫn tồn tại trong lòng.

- Ta đã từng hỏi qua lão tổ của Chiến gia Liệt Vân Tử, nhưng khi nghe câu trả lời, lại khiến ta càng thêm mê hoặc!!

Chiến Không Liệt nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Xin tiền bối giải thích cho ta!!

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, liếc mắt nhìn Chiến Không Liệt một cái, bình thản nói:

- Chiến ý của ngươi vẫn còn yếu!

Trong mắt Chiến Không Liệt lóe lên tinh quang, nhưng trong nháy mắt, tinh quang này lại trở nên ảm đạm, cả người hắn càng thêm trầm mặc.

- Chắc hẳn tổ tiên của ngươi đã cho ngươi câu trả lời là hãy khiêu chiến, khiêu chiến toàn bộ những người có tu vi tương đương với ngươi trong khắp Tinh không này, lấy chiến đấu không ngừng nghỉ mà cảm ngộ chiến ý, lấy chiến thắng không ngừng để củng cố chiến ý, cho đến khi tiến vào một loại trạng thái chiến đấu điên cuồng, thì đó chính là sự đột phá, đạt tới Khuy Niết!

Chiến Không Liệt thân mình run lên mãnh liệt, ngẩng mạnh đầu nhìn Vương Lâm. Lời nói của Vương Lâm tuy không giống với Liệt Vân Tử, nhưng hàm ý ở bên trong cũng kinh người giống như vậy.

- Xin tiền bối chỉ điểm! Vậy thì Chiến mỗ xin cam nguyện dâng lên đạo niệm!

Chiến Không Liệt lui ra sau vài bước, hướng về Vương Lâm cúi đầu thật sâu!

- Đạo niệm mà có thể tùy tiện dâng lên, thế thì còn gì gọi là bất khuất, còn có tác dụng gì. Chiến Không Liệt, niệm tình ta và ngươi đã có quen biết, ta khuyên ngươi một câu. Lấy chiến đấu không ngừng mà ngưng tụ chiến ý cũng là rất mạnh, nhưng loại mạnh này cũng có giới hạn! Chiến ý thật sự là trong lòng phải có niềm tin, phải có đạo niệm khiến ngươi phải chiến đấu, khiến ngươi phải chiến thắng, phải có thừa quyết tâm chiến đấu! Thậm chí nếu ngươi đối mặt với ta, đối mặt với lão tổ của Chiến gia ngươi, hay đối mặt với cả thiên địa này, nếu dám chống lại ngươi!! Chỉ có một chữ “Chết”!

Thanh âm Vương Lâm bình thản, nhưng rơi vào trong tai của Chiến Không Liệt cũng ầm ầm như tiếng sấm. Tâm thần hắn hoàn toàn kịch chấn, thân mình đạp đạp lui ra phía sau mấy bước, chiến ý trong mắt tiêu tan, thay vào đó là một tia sáng tỏ như đã hiểu ra.

- Lui ra!

Vương Lâm vung tay áo, thân ảnh Chiến Không Liệt lập tức lui về phía sau, trực tiếp đi ra ngoài quầng sáng ngàn dặm. Hắn trầm ngâm hồi lâu, hướng về Vương Lâm khom người chào, ngồi trên tảng đá đỏ sẫm, yên lặng cảm ngộ.

Bốn phía hoàn toàn im lặng, nam tử áo đen phía trước người có cắm chín thanh đao ánh mắt cũng lộ ra tinh quang kinh người, hắn ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm, với một thanh âm khàn khàn, chậm rãi nói:

- Từng chữ nói ra đều rất huyền diệu, sự ngộ đạo của huynh đài Nam Cung mỗ xin bội phục! Ngươi có tư cách nhận lời khiêu chiến của ta!

Thanh âm của nam tử áo đen truyền ra, hắn hoàn toàn không hỏi Vương Lâm có nhận lời khiêu chiến của mình hay không, như thể người trên thế gian này được hắn khiêu chiến là có được một vinh dự lớn lao vậy. Thân mình hắn vẫn chưa đứng lên, nhưng tay phải bấm quyết, vung về phía trước. Lập tức chín thanh đao phía trước run lên, một luồng đao khí rất mạnh, trong phút chốc từ trên chín thanh đao này lộ ra.

Người này lại vung lên một cái, chín thanh đao gào thét bay ra, hướng thẳng đến Vương Lâm! Đao khí này vô cùng mạnh mẽ, ầm ầm tràn tới, dường như ẩn chứa một quy tắc nào đó, bất ngờ khiến cho bốn phía tinh không này gợn sóng một trận. Thậm chí quầng sáng bao phủ bảo vệ ngàn dặm kia cũng run rẩy, dường như không chịu nổi đao khí này, sắp sửa sụp đổ!

- Cửu Khúc Thiên Đao !

Lão tổ của một gia tộc tu chân ngồi trên tảng đá trắng khi nhìn đến đao quang này, ánh mắt lóe lên, thì thào nói.

Những người xung quanh nghe như vậy, ánh mắt đều lập tức lóe lên, nhìn chằm chằm nam tử áo đen kia, trong lòng suy nghĩ.

- Thần thông Cửu Khúc Thiên Đao của Nam Cung gia ở La Thiên Tinh Vực. Người này hóa ra là người của Nam Cung gia.

- Trong tứ đại gia tộc của La Thiên Tinh Vực, Nam Cung, Đường, Chiến, Thân Công thì gia tộc Nam Cung xếp thứ nhất. Nhưng ngàn năm trước, một nửa số người của Nam Cung gia ở trên tu chân tinh bị mất tích một cách thần bí, việc này thậm chí còn khiến cho Lôi Tiên Điện phải chú ý, nhưng cuối cùng cũng không tìm ra nguyên nhân !

- Khó trách người ta chưa bao giờ gặp qua. Hóa ra là người của Nam Cung gia năm đó !

Trong những tiếng nghị luận tràn ngập, chín thanh đao hóa thành đao khí, cùng với tiếng gào thét chói tai, với tốc độ cực nhanh lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, tu vi của nam tử áo đen kia cũng giống như hắn, đều là Khuy Niết Sơ Kỳ. Trong chín thanh đao này lại ẩn chứa một sức mạnh cuồng bạo phá vỡ quy tắc, giờ phút này vọt tới, đem đường rút lui xung quanh hắn toàn bộ khóa kín.

Lựa chọn duy nhất chính là nghênh chiến ! Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, tiến về phía trước một bước, nâng tay phải lên, trong miệng than nhẹ:

- Hô Phong !

Vương Lâm không muốn dây dưa với hắn, mà thi triển ra thần thông mạnh nhất. Hắn muốn là đệ nhất. Nếu giằng co với người này, khí thế sẽ giảm sút, muốn tranh đoạt danh hiệu đệ nhất sẽ có chút phiền phức.

Một luồng hắc phong trong phút chốc lan khắp trời đất. Hắc phong vô tận dường như tràn ngập toàn bộ tinh không. Dưới luồng hắc phong này, đao khí phong tỏa bốn phía không hề có sức chống cự, lập tức trong tiếng ầm ầm toàn bộ sụp đổ, hóa thành từng mảnh vỡ, cuộn lên mà quay về ! Hắc phong gào thét, tràn ra hàn khí vô biên, có thể thổi tắt hết thảy những ngọn lửa sinh mệnh, trong lúc tung hoành, hóa thành hai con hắc long. Hai con hắc long này dài nghìn trượng, khẽ cuộn mình đã vang lên tiếng ầm ầm. Hắc long dữ tợn phát ra một sức mạnh như thể uy lực của thiên địa ! Lúc này lại xuất hiện một luồng sát khí nồng đậm đến cực điểm bao phủ, sát khí này đến từ Vương Lâm. Thần thông này tuy là do Hô Phong biến thành, nhưng lại lấy nguyên lực của Vương Lâm, ẩn chứa sát khí cả đời của Vương Lâm, bao gồm cả chiến ý nồng đậm lúc này của hắn ! Một tiếng rít gào kịch liệt trong phút chốc vang lên, hai con hắc long đan xen vào nhau, cùng nhau gầm lên. Một luồng âm phong hóa thành cơn lốc quét qua, chín đạo đao khí kia lập tức ầm ầm vỡ vụn, chưa tới gần đã lập tức tan vỡ ! Bên trong quầng sáng nghìn dặm giữa tinh không, Vương Lâm toàn thân mặc áo trắng, hắc phong tràn ngập bên ngoài thân thể, hai con hắc long vờn xung quanh, thân mình vươn ra nghìn trượng, những tiếng gầm thét không ngừng vang lên. Thần sắc

Vương Lâm bình tĩnh, từng bước một bước tới, hướng về phía nam tử áo đen kia !

- Ngươi muốn đánh, ta sẽ đánh với ngươi !

Thanh âm bình tĩnh gần như âm hàn từ trong miệng Vương Lâm truyền ra.

Tại đây trong nháy mắt khi tu sĩ bốn phía nhìn đến thần thông này sắc mặt đều đại biến, thậm chí ngay cả lão tổ của các gia tộc tất cả cũng đều lộ vẻ xúc động.

- Đây… đây là thần thông gì ! !

- Thần thông này quá hùng mạnh, cho dù là có quầng sáng nghìn dặm ngăn cách nhưng ta vẫn có thể cảm thấy tâm thần lạnh lẽo, như thể toàn thân bị bọc trong hàn băng, ngay cả nguyên lực toàn thân cũng rất khó lưu chuyển !

- Đây không phải là thần thông bình thường ! Hứa Mộc này không hổ được gọi là Ma Đạo Tử, một thân đạo thuật tràn đầy ma tính ! Quá hùng mạnh !

- Loại thần thông này quá mức đáng sợ, nếu đổi là ta chống cự, tất nhiên cũng không có cách trả đòn. Loại thần thông này người này học được từ đâu, ta lại chưa hề từng nghe nói đến !

- Diêu gia có Lôi Phong thuật, so với thuật này cũng có chút tương tự, nhưng uy lực thì dường như là không thể so sánh với thuật này !

Lão già mặc áo tím của Lôi Tiên Điện kia hai mắt lóe lên tinh quang, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, trong lòng thầm nhủ:

- Nghe điện chủ từng nói, Hứa Mộc này là sư đệ của Thanh Thủy Tiên Quân, lời này có khả năng là đúng ! Chỉ là không biết, Cửu Khúc Thiên Đao sắp sửa đại thành so với pháp thuật của Tiên Đế chỉ mới có thể hóa ra hai con hắc long, rốt cuộc ai hơn ai kém… …

Hắc long rít gào, theo bước chân của Vương Lâm điên cuồng phun ra âm phong tràn ngập đất trời, hướng thẳng đến tảng đá màu đỏ sẫm chỗ nam tử áo đen đang ngồi. Trong mắt nam tử áo đen kia tinh quang càng đậm, nhưng hắn vẫn không đứng dậy, mà tay phải bấm quyết. Lập tức bốn trong chín thanh đao phía trước từ trên tảng đá lập tức bay lên, ngay lập tức cuốn lấy nhau xoay tròn tạo thành một cơn lốc. Cơn lốc này vừa xuất hiện, lập tức bốn phía tinh không xuất hiện những vết nứt rất lớn, dường như không thể chịu nổi.

- Thiên Đao trảm diệt!

Nam tử áo đen thanh âm khàn khàn, chậm rãi mở miệng.

Bốn thanh đao này lập tức xông lên, trong khi không ngừng xoay tròn cũng bắt đầu gào thét, cùng với cơn lốc kia đan xen vào nhau, hình thành bốn thanh Thiên Đao vô biên vô hạn dường như có thể khai thiên lập địa hướng vào hai con hắc long hung hăng chém xuống! Cửu Khúc Thiên Đao lúc này hết sức phô bày ra một sức mạnh mà dường như trên thế gian này không tồn tại vật nào có thể chống cự lại! Sau hai lần chính mắt thấy Thanh Thủy thi triển Hô Phong, trong lòng Vương Lâm đã cảm ngộ không ít, giờ phút này khi khống chế thuật Hô Phong, trong đầu cũng không khỏi không nhớ tới lúc xem bức họa trên tầng thứ chín của Tàng Phẩm Các! Dường như bản thân hắn đã hóa thành đồng tử kia, trong lòng hiểu ra, Vương Lâm nâng hai tay lên, giống như cùng với hai con hắc long dung hợp.

Dường như vào lúc này, hắn chính là đồng tử kia, tận mắt nhìn thấy Tiến Đế Bạch Phàm nâng tay, mấy con hắc long rít gào, thiên địa biến sắc, hết thảy sinh linh toàn bộ đều bị hủy diệt.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 863: Lão tử thua rồi

Vương Lâm hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nâng song chưởng lên, bấm quyết. Lập tức hai con hắc long dài nghìn trượng bên ngoài thân thể liền

gầm lên, trong mắt tràn ra u quang! U quang này rất thâm thúy, dường như trong khoảnh khắc này, hai con hắc long này trở nên có linh tính, hoặc mới thức tỉnh sau một giấc ngủ say nào đó, gieo tang thương vào trời đất, cuốn theo hắc phong nồng đậm bay thẳng đến bốn thanh Thiên Đao kia! Thiên Đao sắc bén, có thể chém hết thảy trời đất, nhưng lại không chém đứt được linh hồn của hắc long! Đao thứ nhất ầm vang lên một tiếng giữa trời đất, nhanh chóng chém xuống. Một đao này mang theo ánh mắt của khán giả bốn phía, dường như có thể nuốt lấy hết thảy. Trong lúc hạ xuống, Tinh Không xuất hiện gợn sóng, dường như dưới một đao này, Tinh Không cũng bị xé ra một đường! Một con hắc long rít gào ngẩng đầu lên, lao thẳng đến thanh đao kia! Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đao thứ nhất kia ngay khi chém xuống, mũi đao bắt đầu tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ cuồn cuộn lên. Sự tan vỡ này liên tục tràn ra, điên cuồng khuếch tán, liên tục không ngừng trong tiếng ầm ầm lan ra toàn bộ thân đao. Trong phút chốc, toàn bộ thanh đao vỡ tan! Trong khoảnh khắc này đao thứ hai cũng từ trên trời giáng xuống. Đao thứ hai này vừa mới tới gần, liền lập tức hành thành một cơn lốc hùng mạnh. Khi cơn lốc này ầm ầm hạ xuống. Trong không gian phát ra tiếng xẹt xẹt, xuất hiện những vết nứt lớn, những mảnh vỡ của đao thứ nhất lúc trước cuồn cuộn nổi lên lúc này cũng lập tức dung nhập vào trong đao thứ hai.

Đao thứ hai với một tiếng gào thét kỳ dị bỗng nhiên chém xuống.

Hàng loạt chấn động trong phạm vi ngàn dặm không ngừng ầm ầm nổ vang, trong phút chốc đã át đi hết thảy thanh âm bốn phía, vang lên trong tai toàn bộ tu sĩ. Một vài tu sĩ có tu vi thấp, bị âm thanh này tác động, lập tức hai mắt hoa lên.

Đao thứ hai này là do dung hợp với đao thứ nhất mà thành, trực tiếp chém xuống, va chạm với hắc long kia! Trong tiếng nổ, tiếng rống giận

điên cuồng của hắc long kia vang lên. Toàn thân hắc long này chấn động, vung mạnh đầu, chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm, thanh đao thứ hai kia cũng tan vỡ! Đao thứ ba, thứ tư trong nháy mắt cũng tiến đến, hấp thụ mảnh vỡ của hai thanh đao kia. Đao thứ ba chưa kịp chém xuống liền tự tiêu tan, dung nhập vào đao thứ tư, hình thành một đao quang không thể tưởng tượng được, trong tiếng ầm ầm, chém xuống! Hắc long này trong tiếng rít gào kịch liệt, thân mình tan vỡ, hóa thành một luồng hắc phong lớn, cuốn ra bốn phía. Cùng lúc đó, thanh đao cuối cùng kia cũng trong tiếng ầm ầm tan vỡ! Cùng tan vỡ còn có quầng sáng nghìn dặm, nó rốt cuộc cũng không chịu nổi sức tấn công này, hóa thành vô số mảnh vỡ. Quầng sáng này cũng biến mất không còn! Đòn tấn công kịch liệt kia đã không còn gì ngăn cản, hướng về bốn phía phát tiết ra, đám tu sĩ bốn phía sắc mặt đều đại biến, trưởng bối của các gia tộc lập tức thi triển thần thông bảo vệ cho tộc nhân.

Những tảng đá xanh kia dưới cơn lốc này toàn bộ bị thổi về phía sau, không ít đã trực tiếp nổ tung, hóa thành bụi. Trong thời gian ngắn, trong vòng vạn dặm bên ngoài Địa Viêm Tinh này dường như đang lâm vào một thảm họa.

Nam tử áo đen kia khoanh chân ngồi trên tảng đá đỏ sẫm lúc này sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ tinh quang, tảng đá dưới thân mình phịch một tiếng vỡ vụn, thân mình hắn không thể không bay lên cao, năm thanh đao còn lại ngay khi tảng đá tan vỡ cũng bay lên theo phía sau thân mình của nam tử áo đen.

Nam tử này sắc mặt tái nhợt, cũng lập tức lui về phía sau.

Bốn đao chém chết một con hắc long, chiến tích như vậy cũng là kinh người. Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, con hắc long thứ hai trong tiếng rít gào cũng trực tiếp lao ra.

- Không phải muốn đánh sao, vì sao lại lùi lại!

Hắn tiến lên một bước, dường như cả người dung nhập vào trong con hắc long, điên cuồng lao ra, lao thẳng đến nam tử áo đen đang lui về phía sau.

Nam tử áo đen trong mắt lóe lên tinh quang, phát ra chiến ý nồng đậm, nghe thấy vậy dừng chân lại, hai tay vờn phía trước người, đẩy mạnh ra phía ngoài, trong miệng hét lớn:

- Thiên Đao Đồ Ma!

Năm thanh đao bên cạnh hắn lập tức chấn động, tản mát ra đao khí sắc bén, hóa thành năm đạo ngân quang hướng thẳng đến Vương Lâm. Ở trong tinh không, năm đạo ngân quang do năm thành đao hóa thành bỗng nhiên đồng thời hạ xuống, bay thẳng đến vị trí của Vương Lâm.

Hắc long rít gào hết sức lao ra, hai mắt lóe lên u quang. Vương Lâm nhìn chằm chằm Thiên Đao đang chém xuống, bức họa trong tầng thứ chín của Tàng Phẩm Các càng hiện rõ trong đầu.

- Hô phong hoán vũ tát đậu thành binh... ....

Vào lúc này, trong đầu Vương Lâm hiện lên từng chữ viết trên bức tranh.

Con hắc long trong hai mắt lóe lên u quang mạnh mẽ, trong nháy mắt há miệng phun ra âm phông. Nhưng âm phong này không phải toàn bộ đều là gió! Mà còn có mưa! Mưa mặc dù không lớn, nhưng đích xác là mưa! Trong phút chốc, trong tinh không này, hắc phong quét ngang, bên trong lại có hàng trăm giọt mưa dung nhập, khiến cho bốn phía bị bao phủ vào trong một luồng khí âm hàn theo mưa xuất hiện. Năm thanh đao đang chém xuống kia bỗng nhiên run lên, bên trên truyền ra những tiếng động rắc rắc. Hắc long rống giận, xông ra nghênh chiến với năm thanh Thiên Đao kia! Ầm, ầm, ầm… … Những tiếng nổ kịch liệt không ngừng vang lên, khiến cho Tinh Không lay động, khiến cho bốn phía xuất hiện những lực xung kích vô tận. Tu sĩ đứng trong phạm vi vạn dặm nhanh chóng lui về phía sau. Duy chỉ có những người tu vi cao thâm mới có thể dưới lực xung kích này mà không hề bị một chút sứt mẻ, hai mắt như đuốc, tận mắt chứng kiến hai đại thần thông giao chiến với nhau! Dư âm tiếng rít gào của hắc long vẫn còn, nhưng thân mình nó đã chậm rãi tiêu tan giữa trời đất, hắc phong lúc này đã biến mất không còn. Sắc mặt Vương Lâm hơi tái nhợt, thân mình lui lại phía sau vài bước, hai mắt lóe lên tinh quang.

- Người này tu vi tương đương với ta, nhưng cũng là một kình địch mạnh nhất!!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân mình nhoáng lên một cái, dung nhập vào trời đất, hoàn toàn biến mất.

Nam tử áo đen nhanh chóng lui về phía sau, trên mặt đã không còn chút máu, năm thanh Thiên Đao toàn bộ đều tan vỡ, tâm thần đã tổn thương. Trong mắt hắn không hề có sự kinh hãi, mà chiến ý có nồng đậm hơn.

Trong một tiếng cười điên cuồng, chân phải hắn bước về phía sau một bước, thân mình lui về phía sau, chân phải hết sức đạp xuống. Từ trong tinh không truyền ra một tiếng sụp đổ cực lớn, ở phía sau hắn xuất hiện một vết nứt lớn.

- Thống khoái!! Nam Cung Hàn ta sau khi đao đạo đại thành đến nay, ngoại trừ những tiền bối cao nhân có đại thần thông, chưa bao giờ gặp được đối thủ. Lúc ta Vấn Đỉnh là người mạnh nhất dưới Âm Hư, lúc ta Âm Hư thì mạnh nhất dưới Dương Thực, lúc ta Dương Thực là mạnh nhất dưới Khuy Niết, ngươi có tư cách trở thành đối thủ hiện giờ của ta.

Nam tử áo đen Nam Cung Hàn trong tiếng cười dài, hai tay bấm quyết, ở phía trước người nhoáng lên một cái, lập tức tinh không bên ngoài cơ thể gợn sóng, lại có chín thanh đao hư ảo bỗng nhiên xuất hiện.

Nhưng ngay khi chín thanh đao hư ảo này xuất hiện, hư không ở bên cạnh hắn nổi lên gợn sóng. Vương Lâm bước ra, hai ngón tay phải tạo thành kiếm, không chút do dự điểm ra! Một chỉ này ẩn chứa đạo của Vương Lâm, ẩn chứa nguyên lực Khuy Niết của hắn. Một chỉ này xuất ra, liền có âm dương hắc bạch song ngư xoay tròn, giống như là phong ấn, bỗng nhiên hướng về Nam Cung Hàn! Nam Cung Hàn xoay mạnh người, thân mình nhanh chóng lui về phía sau, hai tay bấm quyết, chín

thanh đao hư ảo phía trước người lập tức lóe lên bay ra. Nhưng Vương Lâm xuất hiện quá sức bất ngờ, vả lại khoảng các quá gần, chín thanh đao hư ảo này chỉ có hai thanh có thể ngăn trở. Dưới ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm, trong khoảnh khắc, hai thanh đao hư ảo này lập tức sụp đổ! Ngay khi hai thanh đao này tan vỡ, song chỉ của Vương Lâm hướng vào giữa lông mày của Nam Cung Hàn điểm xuống.

Đồng tử trong mắt Nam Cung Hàn co rụt lại, một mối nguy cơ sinh tử chưa bao giờ xuất hiện trong phút chốc xuất hiện khắp toàn thân. Giờ khắc này không chút do dự nâng tay phải đưa ra một chưởng, một đạo ngân quang lóe ra, đỡ lấy song chỉ của Vương Lâm! Ầm một tiếng, một luồng nguyên lực mạnh mẽ trực tiếp xông vào trong cơ thể của Nam Cung Hàn. Cả người hắn run lên, lui mạnh về phía sau, máu tươi từ trong lồng ngực chảy ra, nhưng bị hắn miễn cưỡng ngăn chặn lại. Càng làm cho hắn có cảm giác kinh hãi chính là nguyên lực của đối phương truyền vào trong cơ thể hắn không ngờ là hai đạo khí hắc bạch. Hai đạo khí hắc bạch ngày không ngừng phá hoại, cực kỳ vững chắc, từ bên trong lại truyền ra một tia dao động ý cảnh! Lúc này, đầu ngón tay của Vương Lâm đã hoàn toàn mất đi cảm giác, hắn thắng là do đánh lén. Một đòn của đối phương tuy cũng có nguyên lực chảy vào trong cơ thể, nhưng vẫn có thể chống cự. Chẳng qua nguyên lực của Nam Cung Hàn cũng ẩn chứa đao khí, cực kỳ sắc bén, sau khi truyền vào trong cơ thể liền giống như một cây đao xé rách thân thể hắn.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, cũng không lui lại mà bước tới, dung nhập vào trong hư vô.

Sau khi Nam Cung Hàn nhìn thấy Vương Lâm biến mất, đồng tử trong mắt mạnh mẽ co rụt lại, hai tay nhanh chóng bấm quyết, trong miệng quát khẽ:

- Cửu Khúc Đao Trận!

Trong thời gian ngắn, hai thanh đao hư ảo đã tan vỡ kia lại một lần nữa biến hóa ra, cùng với bảy thanh kia đan xen với nhau nhanh chóng xoay tròn, lập tức vờn quanh bốn phía thân thể Nam Cung Hàn, mạnh mẽ tản ra phía ngoài.

Thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra cách Nam Cung Hàn ba trượng, đao trận đã tới sát người. Đồ hình Thú Cốt ở trên tay phải nhoáng lên một cái lập tức biến ảo ra, u quang lóe lên, u quang trong mắt nó lập tức tỏa sáng, khí xám tỏa ra. Trong nháy mắt này, Vương Lâm đã áp chế được thương thế bên trong cơ thể, lại một lần nữa biến mất không thấy.

Nam Cung Hàn thở hổn hển, cấp tốc lui về phía sau, trong miệng liên tục hét lớn:

- Dừng, dừng lại!! Ta nhận thua!! Ta không thể đánh được, người có thần thông súc địa thành thôn, làm sao lão tử có thể đánh lại!! Dừng!

Hắn không ngừng lui về phía sau, lại đổi hướng, trong miệng cấp tốc nói.

- Ta đã nhận thua rồi, tên âm hồn bất tán nhà ngươi. Lão tử thua rồi, không đánh nữa!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 864:Người cuối cùng

Nam Cung Hàn cười khổ, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng đối mặt với một Khuy Niết tu sĩ có thuật súc địa thành thốn thật sự là quá mức thiệt thòi.

Lời này vừa nói ra, phong thái cao thủ tu đạo một thời mà Nam Cung Hàn cả đời đã tạo ra lập tức sụp đổ. Ở cách hắn hai mươi trượng, thân ảnh Vương Lâm biến ảo hiện ra, cũng cau mày nhìn về phía Nam Cung Hàn.

Hắn cả đời chém giết, chưa từng gặp qua người nào như vậy… …

- Không đánh, không đánh nữa, chờ ta cảm ngộ được thuật súc địa thành thốn rồi lại đánh cũng không muộn. Hiện giờ ta đánh không lại ngươi!

Vẻ mặt Nam Cung Hàn khó chịu, nhoáng lên một cái lập tức lui về phía sau, chạy tới một tảng đá màu đỏ, trên đó đã có một người đang ngồi, lúc này thấy Nam Cung Hàn xông đến, lập tức biết điều nhường chỗ.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, thu ánh mắt lại, hướng ra bốn phía lần lượt nhìn lại, mở miệng nói:

- Còn ai muốn khiêu chiến không?

Bốn phía hoàn toàn im lặng, Thân Công Hổ yên lặng nhìn hết thảy mọi chuyện, hai mắt đang ảm đạm cũng dần dần sáng lên, nhìn Vương Lâm. Vẻ cuồng nhiệt trong mắt mặc dù đã không còn, nhưng sự sùng kính một lần nữa lại ngưng tụ trong đó.

Tu sĩ bốn phía tất cả nhìn Vương Lâm, cũng không hề có một người nào bước ra.

- Hứa Mộc, đệ nhất nhân thứ một trăm lẻ tám của Nam Vực, cùng với một trăm linh bảy người đã được tuyển ra, theo ta đi tới Lôi Tiên Điện!

Lão già áo tím chậm rãi nói.

Tham dự cuộc tranh đoạt phong Tiên cũng có Khuy Niết tu sĩ, nhưng cũng không nhiều. Đám tu sĩ này từng người đều đã trở thành lão tổ

trong bộ tộc, họ sẽ không dễ dàng hiện thân để ra tay, trên vai bọn họ mang theo gáng nặng của cả gia tộc, mỗi một quyết định đều phải rất cẩn thận.

Trong cuộc tranh đoạt phong Tiên này có rất đông tiểu bối, nếu những người này ra tay, khó tránh sẽ để lại tiếng xấu là tranh giành với tiểu bối, vì thế, ngược lại sẽ không hay.

Dù sao rất nhiều người đã nhìn ra, một trăm lẻ tám vị Tiên của Lôi Tiên Điện này phải có một chiến ý hiên ngang, phải là những cao thủ bên trong đám tiểu bối! Tuy không thể nói rõ nhưng có thể nhìn thấy những dấu hiệu để có thể hiểu ra.

Như vậy, Khuy Niết tu sĩ tham dự cũng rất thường thấy, nhưng trong La Thiên Tinh Vực này chỉ là không có nhiều người, bọn họ đều mang thân phận những lão tổ của bộ tộc, không tiện kết thù oán với Vương Lâm.

Dù sao cái tên Hứa Mộc này cũng quá lớn, cái biệt hiệu Ma Đạo Tử cho tới bây giờ vẫn còn lộ ra một mùi máu tanh. Hơn nữa, Hứa Mộc này hành sự khiêm tốn, nhưng lúc này biểu hiện cũng rất cao ngạo, đúng là tư cách của một đệ nhất nhân. Một khi đã như vậy, cũng không cần phải ra tay tranh đoạt để gây hiềm khích với hắn.

Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh. Trong bảy ngày này, Vương Lâm được sắp xếp ở lại trên một gia tộc tu chân trên Địa Viêm Tinh. Hắn thủy chung khoanh chân ngồi xuống, điều hòa nguyên lực, duy trì trạng thái tốt nhất cho trận chiến cuối cùng tại La Thiên Tinh Vực này!

Trong bảy ngày này, Thân Công Hổ là người thứ nhất đến thăm, đối với chuyện tu vi của Vương Lâm lúc trước Thân Công Hổ không có hỏi lại, mà cùng với Vương Lâm luận đạo, sau khi có thu hoạch liền khom người rời đi. Tuy vẻ cung kính trong mắt không còn nồng đậm, nhưng vẫn còn tồn tại, hiển nhiên giờ phút này Vương Lâm cũng đã có được sự chấp nhận của hắn.

Thân Công Hổ đi rồi lại lần lượt có bảy người đến, trong bảy ngày này, mãi cho đến ngày thứ tư mới được yên tĩnh lại. Nhưng khi Vương Lâm tĩnh tu có một người luôn đến quấy rầy, người này chính là Nam Cung Hàn.

Mục đích Nam Cung Hàn làm phiền Vương Lâm chỉ có một, đó là thần thông súc địa thành thốn. Mỗi lần hắn tới chơi đều khiến cho Vương Lâm rất đau đầu, cuối cùng bị Nam Cung Hàn làm phiền quá nhiều, hắn liền trực tiếp thả Hứa Lập Quốc ra.

Vương Lâm nói rõ ràng cho Nam Cung Hàn biết thần thông này chính là của Hứa Lập Quốc, rồi cũng không cần quan tâm xem Nam Cung Hàn có tin hay không, phất tay áo trực tiếp rời khỏi, tìm một nơi yên tĩnh trên Địa Viêm Tinh này lẳng lặng tĩnh tọa thổ nạp.

Đáng thương cho Hứa Lập Quốc, mặc dù Nam Cung Hàn không tin lời Vương Lâm nói, nhưng phát hiện ra mình với Hứa Lập Quốc này rất hợp nhau, liền lôi kéo Hứa Lập Quốc không tha, không ngừng nói chuyện với nhau.

Lúc mới bắt đầu Hứa Lập Quốc còn chưa tỏ vẻ gì, nhưng sau một thời gian dài hắn cũng có chút không chịu nổi, tới cuối cùng là trở nên cực kỳ thống khổ. Hắn đánh không lại Nam Cung Hàn nên cũng không dám phản kháng, lại không thể rời khỏi, chỉ có thể cố gắng ứng phó, chịu đựng sự tra tấn này, mong thời gian bảy ngày nhanh chóng trôi qua, chủ nhân mau chóng trở lại.

Đến ngày thứ bảy, Vương Lâm trong lúc tĩnh tọa bỗng mở hai mắt, nhoáng lên một cái thân ảnh biến mất, thần thức đảo qua, tìm tới chỗ Hứa Lập Quốc. Nhưng khi nhìn thấy Hứa Lập Quốc, Vương Lâm khẽ nhíu mày.

Thân thể ma đầu của Hứa Lập Quốc không ngờ đang tan rã, gần như sắp sụp đổ. Nam Cung Hàn ở phía đối diện thở ngắn than dài, không ngừng nói chuyện.

Hứa Lập Quốc trong lúc hoảng hốt nhìn thấy Vương Lâm cũng lập tức xúc động, liều lĩnh lao ra. Nếu như hắn có nước mắt, giờ phút này có lẽ cũng sẽ lệ rơi đầy mặt.

- Chủ nhân à, ngươi nghĩ lại đi, Tiểu Hứa Tử từ nay về sau sẽ không dám nữa… xin chủ nhân hãy khai ân, mau cho ta quay về đi, người này thật đáng sợ, chủ nhân, ngươi đừng để Tiểu Hứa Tử rời khỏi ngươi mà… …

Thanh âm Hứa Lập Quốc cực kỳ thê thảm.

Vương Lâm từ trên nhìn xuống!! Thấy Hứa Lập Quốc thê thảm như vậy, hắn liền nâng tay phải lên, thu hắn vào trong túi trữ vật, ánh mắt đảo qua, nhìn lên người Nam Cung Hàn.

Trạng thái của Nam Cung Hàn rất tốt, chỉ có điều lúc này hắn lại có chút xấu hổ, xoa tay, gật đầu nói:

- Hứa huynh, khí hồn này của ngươi tốt lắm, ta với hắn rất hợp nhau, sau này nên gần gũi hơn một chút.

Vương Lâm cau mày, xoay người bước đi, biến mất tại chỗ.

Nam Cung Hàn vẻ mặt tiếc nuối, cũng theo sát phía sau, trong lòng hắn thầm nhủ:

- Đúng là một khí hồn rất tốt, đáng tiếc ta đánh không lại Hứa Mộc này, nếu không ta nhất định phải đoạt lấy.

Một trăm linh bảy người còn lại của La Thiên Tinh Vực toàn bộ tập trung bên ngoài tinh không. Lão già áo tím lấy từ trong túi trữ vật ra một hòn đá màu đen bóp nát, lập tức vô số tinh quang lóe ra, giữa tinh không này xuất hiện một trận pháp hư ảo.

Trận pháp này rất lớn, bao phủ trong phạm vi trăm trượng. Lão già áo tím kia bước vào trước tiên, hai sứ giả Lôi Tiên Điện áo xanh theo sát phía sau, tiến vào trận pháp, sau đó biến mất.

Còn lại hơn một trăm người lần lượt đi vào trong trận pháp, Vương Lâm là một trong số đó. Trong một trăm linh tám người này còn có Chiến Không Liệt, Thân Công Hổ cùng với những người kia lần lượt đi vào. Trận pháp lóe lên hào quang, mang theo một trăm linh tám người, biến mất hoàn toàn.

Lôi Tiên Điện trong La Thiên Tinh Vực là một thế lực cực kỳ hùng mạnh, thậm chí trải qua vô số năm tháng, dưới sự khuếch trương của các thế hệ Điện Chủ, dường như đã trở thành những người mạnh nhất trong La Thiên Tinh Vực!

Lôi Tiên Điện là một nơi cực kỳ thần bí, không ai biết được vị trí cụ thể, cho dù là sứ giả của Lôi Tiên Điện lúc trở về cũng phải thông qua Truyền tống trận đặc biệt này, ngoài ra không có con đường nào khác.

Lúc này, trong phạm vi mười vạn dặm quanh Lôi Tiên Điện khắp nơi đều là cấm chế, một đám sứ giả của Lôi Tiên Điện cùng với những tu sĩ như thể chư hầu dồn dập đi tới. Việc phong tiên này là một sự kiện trọng yếu của Lôi Tiên Điện trong vô số năm qua, trong vòng mười vạn dặm này cấm chế đã được thiết lập hết sức chặt chẽ, nếu có người xâm phạm, Lôi Tiên Điện sẽ lập tức can thiệp.

Bốn phía Lôi Tiên Điện lúc này có bốn truyền tống trận rất lớn. Trận pháp lóe lên hào quang, trận pháp phía bắc xuất hiện một đám tu sĩ. Những người từ phía bắc này do sứ giả của Lôi Tiên Điện dẫn đầu, lần lượt xuất hiện.

Những tu sĩ này vẻ mặt bình tĩnh, nhưng sau khi đến Lôi Tiên Điện, những người này liền trở nên kích động, phát ra một luồng chiến ý tràn ngập.

Đúng lúc này truyền tống trận ở hai hướng nam và tây lóe lên hào quang. Gần như cùng lúc đó, liền có một lượng lớn thân ảnh hiện ra, Vương Lâm cũng trong số này, sau khi từ bên trong trận pháp bước ra, ánh mắt đảo qua bốn phía, thần sắc không có một chút biến đổi.

Lôi Tiên Điện dường như là hoàng cung của đế vương chốn phàm nhân, cực kỳ trang nghiêm, trên đó còn lộ ra gợn sóng cấm chế đáng sợ. Ngay khi cảm thấy dao động của cấm chế này, hai mắt Vương Lâm sững lại.

Với hiểu biết về cấm chế của hắn cũng cảm thấy được rõ ràng cấm chế trên Lôi Tiên Điện gần như có thể đạt tới mức độ kinh khủng, cho dù với tu vi của hắn, nếu bị vây vào bên trong cấm chế đó, cũng sẽ chắc chắn phải chết!

Không chỉ Lôi Tiên Điện như vậy, mà khi Vương Lâm chậm rãi nhíu mày nhìn lại, toàn bộ cây cỏ bốn phía, thậm chí là những đám mây trắng trên bầu trời, tất cả đều ẩn chứa cấm chế rất mạnh!

Quan sát bốn phía không chỉ có Vương Lâm, mà gần như tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều ngưng thần nhìn lại. Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền tống trận phía đông lóe lên hào quang, thu hút ánh mắt mọi người.

Hào quang của trận pháp phía đông càng thêm dữ dội, bên trong lộ ra ba thân ảnh. Ba người này chính là sứ giả của Lôi Tiên Điện phái đi La Thiên Đông Vực. Ba người này sắc mặt cực kỳ âm trầm, nhanh chóng ra khỏi trận pháp, thậm chí có một người trong đó sau khi đi ra vài bước quay đầu nhìn lại, nhìn về Truyền Tống Trận, trong mắt lộ ra một vẻ sợ hãi.

Ánh mắt Vương Lâm ngừng lại, đúng lúc này một mùi máu tanh nồng đậm từ bên trong truyền tống trận phía đông truyền ra, tỏa ra khắp nơi. Hào quang lại lóe lên, lại có một người xuất hiện:

- Không cần phải chờ, một trăm linh bảy người còn lại, tất cả đều đã bị ta giết!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 865: Hứa gia ở Đông Lâm Tinh

Thanh âm này lộ ra hàn khí thấu xương, cùng với mùi máu tanh kia dung hợp, tràn ngập khắp nơi, lập tức khiến cho mọi người xung quanh tất cả đều cảm nhận được một luồng sát khí! Từng ánh mắt như điện trong nháy mắt tập trung vào truyền tống trận phía đông. Dần dần, thân ảnh xuất hiện trong trận pháp kia càng thêm rõ ràng, lộ ra hoàn chỉnh.

Người này dáng người dong dỏng cao, thoạt nhìn ước chừng ba mươi tuổi, mặc quần áo trắng nhưng không hề có cảm giác phóng khoáng, ngược lại còn làm cho người ta thấy được một vẻ âm trầm. Nhất là hai mắt người này lộ ra vẻ cuồng ngạo lạnh như băng, ẩn chứa sát khí nồng đậm.

Truyền tống trận lóe lên hào quang, người này từng bước đi ra. Sự xuất hiện của hắn làm cho mùi máu tanh càng đậm, tràn ngập bốn phía.

- Một đám rác rưởi!

Thanh âm nam tử này bình thản, nhưng lúc nói ra giống như một tiếng nổ vang, ầm ầm vang vọng khắp bên ngoài Lôi Tiên Điện. Tu sĩ bốn phía tất cả đều là những người nổi trội trong La Thiên Tinh Vực, lúc này nghe thấy như vậy đều nhìn vào ánh mắt của nam tử áo trắng kia, lập tức cảm thấy không ổn.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, thu hồi ánh mắt. Tu vi của nam tử này cũng như hắn, đều là Khuy Niết Sơ Kỳ, nhưng ở trên người hắn Vương Lâm lại có một cảm giác kỳ dị.

Hắn có thể khẳng định mình tuyệt đối chưa từng gặp qua người này. Trong lúc trầm ngâm, thanh niên áo trắng kia bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, xuyên qua đám người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm.

Ngay khi nhìn đến Vương Lâm, thanh niên này liếm môi, hướng về Vương Lâm lộ ra một nụ cười âm trầm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, bình tĩnh nhìn lại.

Ánh mắt hai người như thể xuyên qua đám người, đụng vào nhau trên không trung. Ánh mắt vốn là thứ ảo, nhưng ở người tu đạo, ánh mắt đó thực tế có ẩn chứa thần thức. Hai ánh mắt chạm nhau chính là lúc tranh đấu bằng thần thức,

giống như hai thanh kiếm sắc bén ở giữa không trung nhanh chóng giao chiến. Tất cả những việc này chỉ diễn ra trong phút chốc, ánh mắt hai người vừa chạm nhau liền lập tức thu lại.

Thanh niên áo trắng kia mắt lóe lên tinh quang, liếc mắt nhìn kỹ Vương Lâm một cái. Vừa rồi thần thức giao nhau, hắn chẳng những không đàn áp được đối phương mà dường như còn có cảm giác bị thần thức của đối phương xuyên thấu. Vương Lâm thần sắc như thường, thu hồi ánh mắt. Tu vi của đối phương tuy cũng là Khuy Niết Sơ Kỳ giống như hắn, nhưng trong thần thức lại có một sức mạnh rất quỷ dị.

Tiếp xúc trong thời gian ngắn ngủi, người có thể phát hiện ra trong đám tu sĩ bốn phía không nhiều lắm, chỉ có bốn người! Trong đó có một người đến từ La Thiên Bắc Vực, người này dường như là một trung niên, mặt mũi trắng trẻo nhẵn nhụi. Kỳ dị nhất là chính là tay phải của người này, không phải là năm ngón, mà là có sáu ngón! Ở trên ngón cái còn mọc ra một ngón nữa! Một người khác cũng đến từ La Thiên Bắc Vực, là

một đồng tử. Đồng tử này có cái đầu rất to, thoạt nhìn cực kỳ không cân đối, nhưng trong phạm vi ba trượng xung quanh hắn lại rất trống trải. hiển nhiên không có ai muốn lại gần hắn.

Trên mặt đồng tử này lộ ra một nụ cười ngây ngô, sau khi liếc qua Vương Lâm, liền nhìn chăm chú thanh niên áo trắng kia, vẻ ngây ngô trên mặt càng đậm.

Người thứ ba phát hiện ra đến từ La Thiên Tây Vực. Người toàn thân mặc y phục màu lam, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, hai mắt trong khi chớp lộ ra tinh quang. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm.

Người cuối cùng chính là người đứng bên cạnh Vương Lâm, Nam Cung Hàn! Đúng lúc này, ở chân trời phía xa xa, một đám mây đỏ tràn ngập, đám mây này cuồn cuộn nhanh chóng ngưng tụ bay đến. Đến khoảng không trước mắt mọi người, đám mây này co rút lại, hóa thành một lão già. Lão già này mái tóc bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, lúc hiện thân, dưới chân có lôi quang lóe ra, giống như cả người đang đứng trên lôi điện.

- Lão phu là người tiếp dẫn của Lôi Tiên Điện, có phải ngươi là người đã giết những người có tư cách khác của La Thiên Đông Vực không?

Lão già kia sau khi hiện thân, truyền ra một luồng khí tức vô biên tràn ngập bốn phía. Theo nguyên lực lộ ra trên người hắn có thể phán đoán ra

tu vi của người này cũng phải đến Khuy Niết Trung Kỳ! Hắn nhìn chằm chằm nam tử áo trắng kia, thanh âm lộ ra một vẻ uy nghiêm.

- Không sai!

Thần sắc thanh niên áo trắng rất bình tĩnh.

- Ngươi tên là gì, đến từ gia tộc nào!

Lão già kia thần sắc nhìn không ra hỉ nộ, quát khẽ.

- Hứa gia ở Đông Lâm Tinh! Người đang nhập thế tu luyện của thế hệ này, Hứa Đình!

Thanh niên áo trắng nói xong, ánh mắt hướng về Vương Lâm, khóe miệng mỉm cười âm trầm.

Lời này vừa nói ra, nhất là năm chữ Hứa gia Đông Lâm Tinh này lập tức giống như tiếng sấm, bỗng nhiên vang vọng bốn phía. Một đám tu sĩ sắc mặt đại biến, thậm chí có một vài người ngay lập tức thở hổn hển, theo bản năng lùi ra phía sau vài bước, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Ở Đông Lâm Tinh có lẽ Hướng gia không phải là thế lực hùng mạnh nhất, nhưng nếu luận về tiếng tăm thì chỉ có Hứa gia! Cá tính đặc trưng của Hứa gia chính là giết chóc vô tận, người nhập thế mỗi một đời của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh đều tạo ra một thảm họa giết chóc, phàm là người trêu chọc tới, lập tức sẽ bị tiêu diệt! Uy danh của Hứa gia trong trận gió tanh mưa máu này triệt để được dương lên.

- Khó trách người này dám đồng thời đắc tội với hơn một trăm gia tộc tu chân… …

- Người nhập thế của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh… Xem ra trong trận tranh đoạt phong tiên này, nếu gặp người này chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì!

- Thôi, Hứa gia ở Đông Lâm Tinh lòng lang dạ sói. Đến lúc đó, nếu thấy không ổn, ta sẽ bỏ cuộc !

Từng tiếng nghị luận vang lên không ngớt. Danh tiếng của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh thật sự quá lớn, nhất là tác phong giết chóc đẫm máu kia lại càng làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Người tiếp dẫn của Lôi Tiên Điện kia lại nhíu mày, bình thản nói:

- Chính ngọ ba ngày sau sẽ khai mạc trận tranh đoạt một trăm lẻ tám danh hiệu của La Thiên Tinh Vực, sẽ có người của Lôi Tiên Điện đến

đưa lệnh bài và sắp xếp chỗ nghỉ cho các ngươi !

Nói xong, lão già dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên, đảo qua một lượt tu sĩ bốn phía, lại nói:

- Trong các ngươi, ai là Hứa Mộc?

Lời này vừa nói ra, ngoài tu sĩ của La Thiên Nam Vực, đám tu sĩ của Tây Vực, Bắc Vực lập tức hai mắt sững lại, đều có những phản ứng khác nhau. Cái tên Hứa Mộc, đối với bọn họ mà nói, không thua gì Hứa gia ở Đông Lâm Tinh ! Thậm chí nhiều người còn nghi ngờ Hứa Mộc này chính là người của Hứa gia !

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, ngẩng đầu, bình tĩnh nói:

- Tại hạ là Hứa Mộc !

Trong nháy mắt, ngoài những tu sĩ của La Thiên Nam Vực có biểu hiện phức tạp, toàn bộ tu sĩ của Tây Vực và Bắc Vực trong phút chốc đều nhìn về hướng Vương Lâm.

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc ! Không ngờ hắn thật sự tham dự cuộc tranh đoạt danh hiệu này !

- Hứa Mộc, Hứa Đình, hai người này không biết là có liên hệ gì không !

- Hứa Mộc này bị Diêu gia truy sát, chẳng những không chết, ngược lại còn có thể đến được nơi đây, quả là không đơn giản !

- Hóa ra hắn chính là Hứa Mộc !

Tu sĩ sáu ngón kia ánh mắt lộ hàn quang, cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái.

Ngay cả đồng tử đầu to kia nụ cười ngây ngô trên mặt cũng được thu lại, ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm, rồi lại tươi cười.

Còn nam tử áo lam cực kỳ anh tuấn kia, sau khi hắn nghe thấy cái tên Hứa Mộc này, cả người giống như gươm rút ra khỏi vỏ, lộ ra ánh sáng sắc bén, gắt gao tập trung vào Vương Lâm.

- Hứa Mộc ! Là Hứa Mộc mà biểu muội Tử Phượng nhớ mãi không quên !

Thanh niên áo lam này trong mắt hiện lên một tia sát khí.

- Ngươi đi theo ta, Điện Chủ triệu kiến !

Người tiếp nhận của Lôi Tiên Điện liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền lành hiếm thấy, thân mình nhoáng lên một cái, trực tiếp bay ra phía xa.

Vương Lâm do dự một chút, không để ý tới ánh mắt của tu sĩ bốn phía, bước một bước xuất hiện giữa không trung, hướng về phía trước đi tới.

Tốc độ lão già của Lôi Tiên Điện không nhanh, trong lúc bay về phía trước, những tầng mây phía trước lần lượt tản ra. Vương Lâm thong thả đi theo , vẻ mặt bình tĩnh, dọc đường đi thậm chí một câu hắn cũng không hỏi.

Lão già trong mắt lộ vẻ khen ngợi, cười nói:

- Lôi Tiên Điện rất lớn, chỗ vừa rồi chẳng qua chỉ là ngoại điện thôi, chỗ mà ta đang đưa ngươi tới chính là nội điện của Lôi Tiên Điện ta !

Vương Lâm gật đầu, nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy phía sau những tầng mây đang lần lượt trôi qua bên người, hiện ra trước mắt Vương Lâm là một quần thể cung điện cực kỳ trang nghiêm.

Những cung điện này rất nhiều, cũng không dày đặc mà rải rác phân tán, từ xa nhìn lại, liếc mắt không thể thấy biên giới, hoàng thành của phàm nhân so với cung điện này thật sự không thể sánh bằng.

Tiên khí nồng đậm tràn ngập trời đất như thể tiên giới. Ánh mắt Vương Lâm chăm chú nhìn cũng phát hiện ra những cung điện kia là những vật cực kỳ phi phàm, thậm chí tiên lực nồng đậm ở nơi đây cũng là từ những cung điện này tràn ra.

- Lôi Tiên Điện tổng cộng có một ngàn ba trăm bảy mươi hai tòa đại điện. Những tòa đại điện này toàn bộ đều do các đời Điện Chủ Lôi Tiên Điện mang về từ Lôi Tiên Giới !

Trong lời nói của lão già lộ ra vẻ tự hào.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 866: Tây Tử Phượng

Vương Lâm gật đầu, tán thưởng nói:

- Lôi Tiên Điện không hổ là đệ nhất điện của La Thiên Tinh Vực!

Việc lấy lòng người khác này không ảnh hưởng gì đến toàn cục, Vương Lâm tu đạo ngàn năm đã sớm hiểu rõ.

Lão già cười ha hả, nói:

- Thành quả của Hứa đạo hữu sau này chắc chắn sẽ không thấp, trong Lôi Tiên Điện này nhất định sẽ có được một vị trí xứng đáng!

Vương Lâm mỉm cười cùng với hắn nói chuyện phiếm, ánh mắt cũng nhìn về phía trước. Chỉ thấy toàn bộ Lôi Tiên Điện có rất nhiều chỗ có màn sương mỏng bao quanh, bên trong có từng đạo ngân quang lóe ra, hiển nhiên là thần thông lôi điện.

Toàn bộ Lôi Tiên Điện gần như chỗ nào cũng đều có cấm chế. Ngay cả lúc trước trên đường bay tới đây Vương Lâm cũng phát hiện ra không ít cấm chế, nếu không theo sau lão già của Lôi Tiên Điện này, thì chỉ cần những cấm chế đó cũng có thể ngăn cản hết thảy.

Hai người không ngừng tiến về phía trước, dần dần đi tới trung tâm nội điện của Lôi Tiên Điện. Nơi này có một quảng trường rất lớn, mặt đất toàn là đá xanh, từng trận lôi quang ở phía trên lóe lên không ngừng. Quảng trường này rất lớn, từ xa nhìn lại có lẽ rộng không dưới nghìn

trượng, trông như một hồ nước được tạo thành từ lôi điện. Nhất là khi hai người tới gần, lôi quang phía trên quảng trường kia không ngừng dâng lên, như một cái miệng lớn hướng về hai người nuốt lấy.

Lão già kia cười ha hả, vỗ túi trữ vật. Lập tức tay hắn lấy ra một nắm lớn những trái cây nhỏ màu đỏ, ném một cái, toàn bộ nắm trái cây này rơi vào cái miệng lớn đang muốn nuốt kia.

Một tiếng gầm nhẹ từ trong đám lôi quang phía trên quảng trường truyền ra. Những trái cây màu đỏ này toàn bộ đều biến mất, hóa thành chất lỏng dung nhập vào trong đám lôi quang, khiến cho đám lôi quang này dịu xuống, không cản trở nữa.

- Thăng Tiên Quả!

Vương Lâm liếc mắt nhìn đám trái cây này một cái.

- Hứa đạo hữu chắc cảm thấy quen mắt, ha hả. Phong ấn này là phân thân của Lôi Linh bảo vệ môn hộ trong Lôi Tiên Giới. Trong Lôi Tiên Giới, phàm là người muốn đi vào đều phải xuất ra một lượng lớn Thăng Tiên Quả để Lôi Linh này ăn, nếu không, súc sinh kia sẽ không cho người ta tiến vào trong Lôi Tiên Giới! Các đời Điện Chủ Lôi Tiên Điện ta lấy thần thông hùng mạnh, cuối cùng sau vô số lần thử nghiệm mới từ trên thân thể Lôi Linh kia tách ra được một tia, thả vào trong này, trở thành một trong những Thần Thú bảo vệ Lôi Tiên Điện ta!

Vương Lâm cẩn thận nhìn thoáng qua quảng trường như lôi trì rộng nghìn trượng kia, rồi thu ánh mắt lại.

Hắn được lão già dẫn đường, đi thẳng một mạch, tới phía đông của Lôi Tiên Điện. Ở phía xa xa, Vương Lâm thấy được một đại điện so với những cung điện khác phải to lớn hơn gấp mấy lần, trông như là một con thú khổng lồ nằm sấp trên mặt đất, chưa tới gần đã có một luồng uy áp tràn ra.

Cách đại điện kia vài dặm, lão già dừng thân mình lại, cười nói:

- Hứa đạo hữu, Điện Chủ chỉ triệu kiến ngươi, tại hạ không thể cùng vào, ngươi tự vào là được rồi!

Vương Lâm ánh mắt nhìn lên phía trên đại điện cách đó vài dặm, hướng về lão già ôm quyền, nói:

- Đa tạ tiền bối đã dẫn đường!

- Lão phu mà là tiền bối cái gì chứ, Hứa đạo hữu có thể được Điện Chủ triệu kiến, sau này hiển nhiên cũng không phải là vật ở trong ao. Đến lúc đó, thậm chí muốn gần gũi một chút cũng khó.

Lão già lắc đầu, hướng về Vương Lâm ôm quyền cáo từ rồi xoay người rời khỏi.

Vương Lâm cẩn thận tản thần thức ra, bay về phía trước. Dần dần khoảng cách tới đại điện kia ngày càng gần, tới khi đến gần, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên ngoài đại điện kia có một người đang đứng. Người này quay lưng về phía mình, nhưng đối phương đứng ở nơi đó giống như là một ngọn núi sừng sững.

- Viêm Lôi Tử!

Vương Lâm không hề ngờ tới, bay đến gần hạ xuống, ôm quyền nói:

- Tham kiến Viêm Lôi Tử tiền bối!

- Khuy Niết? Không tồi, rất không tồi!

Thần sắc Vương Lâm như thường, không có một chút kích động nào quá phận, bình thản nói:

- Hứa Mộc cũng được, mà Vương Lâm cũng được. Tiền bối, vừa rồi triệu kiến tại hạ tới nơi này, nói vậy không phải là vì phát hiện ra tên họ thật của vãn bối sao?

Viêm Lôi Tử liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, khóe miệng mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng, cười nói:

- Được. Không hổ là người có duyên với lão phu. Ta không cần biết ngươi là Vương Lâm hay Hứa Mộc, ta hỏi ngươi, cuộc chiến ở Liên Minh Tinh Vực, ngươi có muốn tham gia không?

- Sức mạnh của vãn bối còn thiếu, cho dù tham dự cũng không có tác dụng gì.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

- Khuy Niết tu sĩ mà cũng dám nói là sức mạnh còn thiếu sao?

Viêm Lôi Tử cười nói, trong mắt lóe lên hàn quang.

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, gật đầu nói:

- Nếu Viêm Lôi Tử tiền bối đã coi trọng tại hạ như vậy, trận chiến này ta sẽ tham dự!

Trong lòng Vương Lâm từ trước khi tới nơi này đã suy nghĩ thấu đáo tất cả mọi chuyện. Tranh đoạt một trăm linh tám danh hiệu tiên chính là để tham gia cuộc chiến giữa La Thiên Tinh Vực và Liên Minh Tinh Vực.

- Được. Năm đó lão phu đưa cho ngươi tín vật, ngươi đã nhận rồi, sau này không chừng đối với ngươi sẽ rất có tác dụng! Cũng coi như cho ngươi một vận may như đã hứa lúc trước!

Viêm Lôi Tử vung tay áo, lập tức một cơn cuồng phong tràn ra, ở trước người Vương Lâm hình thành một cơn lốc xoáy, lôi quang từ bên trong lóe ra, hình thành một truyền tống trận.

- Dùng trận này để rời đi. Ba ngày sau, lão phu cùng với mấy đạo hữu sẽ đích thân đi xem trận chiến phong tiên. Đến lúc đó, sư huynh Thanh Thủy của ngươi cũng sẽ đến!

Viêm Lôi Tử nói xong, xoay người hướng về đại điện.

- Viêm Lôi Tử tiền bối, Lôi Thú của vãn bối có được trả lại không!

Vương Lâm nhìn Viêm Lôi Tử, bình tĩnh nói.

- Sau khi mở ra thông đạo sẽ trả lại cho ngươi!

Thân ảnh Viêm Lôi Tử đi vào trong đại điện, hoàn toàn biến mất.

Vương Lâm trầm mặc ít lâu, nâng chân bước trong cơn lốc truyền tống trận. Lúc hiện ra đã ở bên ngoài Lôi Tiên Điện, bên cạnh bốn truyền tống trận.

Bốn phía không còn người nào, hiển nhiên đều đã được thu xếp.

Vương Lâm vừa mới xuất hiện, lập tức quay đầu lại. Chỉ thấy phía sau hắn có một nữ tử đang đứng, nữ tử này tướng mạo cực kỳ thanh tú xinh đẹp như thể là người ngọc, mặc quần áo bằng lụa xanh.

- Tiền bối là Hứa Mộc?

Thanh âm nữ tử này trong trẻo, cực kỳ dễ nghe.

Vương Lâm gật đầu.

- Vãn bối là Trần San, phụng mệnh chờ tiền bối ở đây. Đây là tín vật lệnh bài truyền tống trong trận tranh đoạt phong tiên lần này của tiền bối. Còn về chỗ ở, trong lệnh bài đã có ghi lại tỉ mỉ.

Trần San thần sắc cung kính, lấy từ trong túi trữ vật ra một lệnh bài to bằng bàn tay, sau khi giao cho Vương Lâm, do dự một chút, sắc mặt ửng hồng, nhẹ nhàng nói:

- Những ngày tới, nếu như tiền bối cần lô đỉnh để song tu, hãy truyền âm qua lệnh bài này. Lần tranh đoạt phong tiên này, đối với tất cả những người tham dự, Lôi Tiên Điện sẽ hết sức trợ giúp.

Nữ tử này nói xong, sắc mặt càng hồng, khom người trở ra. Thân ảnh nàng uyển chuyển, lúc rời khỏi, mơ hồ lộ ra phong thái mê người.

Vương Lâm cầm lệnh bài, thần thức đảo qua. Vật này giống như là ngọc giản, bên trong có một bản đồ địa hình đơn giản của Lôi Tiên Điện cùng với một truyền tống trận vẫn chưa mở ra. Sau khi tìm được chỗ ở, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, bay thẳng đến chỗ ở.

Thời gian ba ngày trong nháy mắt đã trôi qua, trong ba ngày này, Vương Lâm thủy chung nhắm mắt tĩnh tọa, duy trì tu vi của mình. Thấm thoắt đã đến chính ngọ của ngày hôm sau, toàn bộ trong Lôi Tiên Điện cực kỳ náo nhiệt, truyền tống trận không ngừng lóe ra ánh sáng, từng đám tu sĩ lần lượt xuất hiện. Lần tranh đoạt phong tiên này có không ít khán giả, đầu tiên là các gia tộc tu chân chủ tinh của tứ đại tinh vực, những người này có thể có được tư cách đứng bên ngoài xem.

Theo sau là các gia tộc tu chân trong La Thiên Tinh Vực, tuy không bằng Diêu gia nhưng cũng cao hơn những chủ tinh, như Thân Công gia, Chiến gia. Ngay sau đó là bốn gia tộc tu chân được truyền thừa từ tiên giới.

Xuất hiện cuối cùng là tộc nhân của hai gia tộc tu chân thượng cổ cùng với Lôi Tiên Điện tổ chức trận tranh đoạt phong tiên này. Những tu sĩ đến xem tranh đoạt phong tiên lần này số lượng tuy không phải quá nhiều, nhưng cũng phải đến vài vạn, dưới sự sắp xếp của Lôi Tiên Điện, lấy nội điện trong Lôi Tiên Điện làm trung tâm, dựng nên những đài cao lơ lửng để những tu sĩ này có thể ngồi xem.

Chiến trường của trận tranh đoạt phong tiên là quảng trường Lôi Trì nghìn trượng trong nội điện của Lôi Tiên Điện. Bên ngoài quảng trường Lôi Trì có mười cái bồ đoàn bằng bạch ngọc, tản mát ra từng trận tiên khí. Lúc này, Viêm Lôi Tử đang ngồi trên một trong những bồ đoàn đó, bên cạnh hắn là Thanh Thủy Tiên Quân đang nhắm mắt tĩnh tọa, dường như đối với hết thảy mọi chuyện trước mắt không hề có hứng thú.

Những tu sĩ đến xem trận chiến này ngày càng nhiều, một vị lão tổ của Hướng gia cũng trong lúc đó từ giữa không trung biến ảo hiện ra, hướng về Viêm Lôi Tử ôm quyền, ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thân ảnh một nam tử có họ kép Công Tôn toàn thân mặc áo đen cũng biến ảo hiện ra, ngồi xuống một bên.

Ngay sau đó, Diêu gia cùng với những gia tộc tu chân được truyền thừa của tiên giới đều có người tới đây. Người của Diêu gia chính là Huyết Thần Tử, hắn cùng với những lão quái của ba gia tộc khác sau khi đến, liền ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, cũng không hề nhìn qua Thanh Thủy.

Sau khi Thân Công gia và Chiến gia đến, lão tổ của Thân Công gia cùng với Liệt Vân Tử hai người lần lượt đi tới, khoanh chân ngồi lên bồ đoàn. Không lâu sau, lại có một vài lão tổ của các gia tộc tu chân sau khi đến, cũng ngồi xuống bồ đoàn.

Đã đến chính ngọ, Viêm Lôi Tử hai mắt ngưng lại, bình thản mở miệng:

- Trận tranh đoạt một trăm lẻ tám danh hiệu phong tiên của La Thiên Tinh Vực bắt đầu !

Thanh âm của hắn hóa thành vô số tiếng sấm, bên trong Lôi Tiên Điện này ầm ầm truyền rộng ra. Theo thanh âm vang vọng, trên không trung lập tức xuất hiện vô số truyền tống trận. Những truyền tống trận này kích cỡ đều bằng nhau, mấy trăm cái đồng thời xuất hiện, từ bên trong đều có một thân ảnh tu sĩ đi ra.

Vương Lâm cũng ở trong số đó! Huyết Thần Tử ngẩng đầu, với ánh mắt âm trầm yêu dị nhìn thoáng qua Vương Lâm, hừ lạnh một tiếng liền thu ánh mắt lại, sắc mặt có chút âm trầm.

Ngoại trừ Huyết Thần Tử, trong đám người quan sát ở đằng xa còn có một ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm. Tây Tử Phượng cắn môi, yên lặng nhìn Vương Lâm trên không trung, trái tim thổn thức, ánh mắt lộ ra một vẻ si mê.

Sau khi từ Lôi Tiên Giới trở về, trong lòng nàng thủy chung vẫn nhớ tới thân ảnh Vương Lâm, làm thế nào cũng không thể quên được. Nhất là khi nghe tin Vương Lâm bị Diêu gia truy sát, trái tim nàng lại càng rung động, nhưng cũng không có cách nào trợ giúp. Sau bao nhiêu ngày đứng ngồi không yên, khi biết được Vương Lâm đã thoát được khỏi cuộc truy sát, nàng đã cực kỳ vui mừng, nhưng đằng sau sự vui mừng này, lại có một nỗi chua xót nồng đậm.

- Chỉ sợ, ngay cả tên của ta hắn cũng đã quên… …

Tây Tử Phượng rất đẹp, điểm này chính nàng cũng tự biết rõ, không hề ít những trang tuấn kiệt của các gia tộc tu chân đã bày tỏ sự ái mộ đối với nàng. Thậm chí trong gia tộc, biểu ca ưu tú nhất là Tây Tử Mặc, đối với mình cũng rất yêu mến. Nhưng đối với tất cả những người đó, nàng cũng cực kỳ lạnh nhạt, ngay cả việc song tu, trong đầu nàng cũng chưa từng nghĩ đến. Giấc mộng của nàng cũng giống như lão tổ của gia tộc, trở thành một nữ tu bản lãnh thông thiên! Những hết thảy mọi chuyện sau khi nàng gặp Vương Lâm đều hoàn toàn thay đổi, ngay cả chính nàng cũng có chút mê mẩn, trong đầu chỉ văng vẳng tiếng hô “nhường đường” khi mang theo hơn một trăm tu sĩ nhảy vào truyền tống trận của Lôi Tiên Điện là rung động tâm thần, làm thế nào cũng không thể tiêu tan.

Tây Tử Phượng vốn nghĩ có thể thời gian trôi qua, hết thảy mọi thứ sẽ đều phai nhạt, nhưng hôm nay gặp lại cũng khiến nàng cắn môi đến chảy máu mà không biết, kinh ngạc nhìn lên thân ảnh vừa quen thuộc, vừa xa lạ trên bầu trời.

Ở cách Tây Tử Phượng không xa là một lão phu nhân đang ngồi. Lão phu nhân hiển nhiên không có tư cách đến ngồi trên bồ đoàn, nhưng thân phận của bà cũng là lão tổ của Tây gia ! Bà cau mày nhìn thoáng qua Tây Tử Phượng, trong lòng thầm than:

- Nghiệt duyên !

Vương Lâm ở giữa không trung, thần sắc bình tĩnh, nhìn tuyệt đại bộ phận những tu sĩ thần thông của La Thiên Tinh Vực phía dưới. Nhất là hơn mười người đang ngồi trên bồ đoàn, mỗi người tu vi đều không kém gì Huyết Tổ, thậm chí có người còn vượt xa Huyết Tổ.

Trên bầu trời toàn bộ ba trăm hai mươi lăm truyền tống trận đều đã xuất hiện, tất cả những người đến tranh đoạt danh hiệu lần lượt lộ ra thân ảnh. Viêm Lôi Tử thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Lần phong tiên này phân làm tam quan, lục đạo, nhất tuyến thiên ! Tam quan Thiên, Địa, Nhân để khảo nghiệm tu vi ! Đi qua lục đạo luân hồi để luyện đạo niệm ! Trải qua tam quan lục đạo, tuyển ra một trăm lẻ tám người đi vào sinh tử sát lục nhất tuyến thiên, tuyển ra ba mươi sáu người phong làm Thiên Cang ! Ban cho cơ hội được lưu danh trên Phong Tiên Thạch !

Lời vừa nói ra, lập tức trong Lôi Tiên Điện dậy sóng dữ dội, ngay cả mấy người ngồi trên bồ đoàn xung quanh Viêm Lôi Tử cũng đều lộ vẻ xúc động, những ánh mắt như điện lập tức nhìn chăm chú vào Viêm Lôi Tử.

Thậm chí lão tổ Hướng gia và nam tử họ Công Tôn kia cũng ngẩn ra, nhìn về phía Viêm Lôi Tử ! Ngay cả Thanh Thủy Tiên Quân cũng giương đôi mắt lộ ra hàn quang nồng đậm, trầm giọng nói:

- Có phải là khối Phong Tiên Thạch mà Viễn Cổ Tiên Vực để lại trong Lôi Tiên Giới?

- Đúng là khối đá đó !

Viêm Lôi Tử thanh âm bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Nghe đồn khối đá này là di vật của Viễn Cổ Tiên Vực. Phàm là những người được lưu danh trên đó đều có thể xuyên thấu hư vô, trực tiếp được đưa vào trong Viễn Cổ Tiên Vực đã biến mất ! Không ngờ Phong Tiên Thạch này lại ở trong Lôi Tiên Điện !

Lão già họ Hướng sắc mặt có chút âm trầm, trầm giọng nói.

- Viễn Cổ Tiên Vực tuy đã biến mất , nhưng nghe đồn vô số năm sau Viễn Cổ Tiên Vực lại một lần nữa mở ra. Đến lúc mở ra , sẽ chỉ tiếp nhận những người đã lưu danh trên Phong Tiên Thạch này tiến vào ! Lời ấy tuy là lời đồn nhưng lại con đường duy nhất còn lại để đến Viễn Cổ Tiên Vực !

Nam tử trung niên họ Công Tôn ngồi bên cạnh mở hai mắt lộ ra tinh quang , bình tĩnh nói.

Bốn phía là một không khí trầm mặc , ngoại trừ một số người , gần như không ai biết được Phong Tiên Thạch là như thế nào. Nhưng thông qua lời đám người chỗ lão già họ Hướng cũng lập tức hiểu ra sự quan trọng của Phong Tiên Thạch này.

Chỉ có điều đối với cái tên Viễn Cổ Tinh Vực này , phần lớn tu sĩ cũng không rõ , đều nhìn về phía những lão tổ của gia tộc mình.

- Phong Tiên Thạch khi Lôi Tiên Giới sụp đổ cũng đã vỡ vụn , hóa thành vô số mảnh vỡ , Lôi Tiên Điện ta cũng không hề lấy được , chuyện này không cần thiết phải bàn cãi về…Việc này là do một vị tiền bối sau khi thu được Nguyệt Thú đã một mình tìm đến lão phu , đưa cho một khối Phong Tiên Thạch to bằng bàn tay !

Viêm Lôi Tử bình thản nói.

Lời này vừa nói ra, những người ngồi trên bồ đoàn trở nên trầm ngâm, không hỏi lại về việc này nữa.

- Tam quan Thiên, Địa, Nhân, cửa thứ nhất là Nhân Chi Quan ! Người chờ xem người tham dự nào có thể kiên trì mười nhịp thở là có thể cho qua !

- La Tố, đi vào Lôi Trì !

Thanh âm Viêm Lôi Tử tràn ngập. Chỉ thấy một đạo thanh quang từ chân trời phía xa xa bay nhanh đến, ở trước mặt đám người Viêm Lôi Tử hóa thành một thân ảnh, là một nam tử trung niên toàn thân mặc áo xanh.

Người này hướng về mọi người ôm quyền, trầm giọng nói:

- Thưa Điện Chủ, tuân mệnh !

Hắn nói xong, thân mình hạ xuống phía dưới, rơi vào quảng trường nghìn trượng. Hắn đứng trên quảng trường bằng đá xanh, hai tay chắp sau lưng, thần sắc bình thản nhưng hiện ra một tia ngạo ý mạnh mẽ.

Lúc hắn xuất hiện lập tức khiến cho tu sĩ bốn phía chú ý. Trong số đó hiển nhiên cho người biết được thân phận của La Tố, nhưng tiếng nghị luận lại vang lên.

- La Tố của Lôi Tiên Điện !

- Nghe đồn người này ba trăm năm trước bản lãnh đã đạt tới Khuy Niết Trung Kỳ, thời gian ba trăm năm nay vẫn đang bế quan tu luyện, không ngờ hôm này là làm người canh gác Nhân Chỉ Quan !

- La Tố này không hề đơn giản, nhất là biến hóa thần thức, ngay cả một vài lão quái đã thành danh đều đã từng thừa nhận là giỏi !

Từng tiếng nghị luận tràn ngập. La Tố kia ngẩng đầu, nhìn đám tu sĩ tiểu bối trên hàng trăm Truyền Tống Trận giữa không trung, thần sắc rất bình thản, mở miệng nói:

- Trong mắt ta, toàn bộ các ngươi đều không có tư cách trở thành một trăm lẻ tám vị tiên, bởi vì giết các người không khác gì bóp nát một con kiến ! Bây giờ, ta chỉ đến ai, người đó hãy xuống đây cho ta !

Lời La Tố vừa nói ra, lập tức tuyệt đại bộ phận tu sĩ trên những Truyền Tống Trận giữa không trung ánh mắt âm trầm, nhìn chăm chú La Tố. Nhất là Hứa Đình kia, trong mắt lóe lên hồng quang, nhưng không hề mở miệng.

La Tố không dài dòng, tay phải tùy ý chỉ ra, dừng ở trên người một tu sĩ đến từ La Thiên Bắc Vực.

Tu sĩ kia khi được chỉ đến, do dự một chút. Nhưng chính trong lúc do dự đó, La Tố hừ lạnh một tiếng, tay phải túm vào hư không, lập tức liền hóa thành một bàn tay to, mang theo cuồng phong gào thét quét ngang qua. Tu sĩ bốn phía đều có thể cảm thấy được cuồng phong đập vào mặt.

Bàn tay to kia nhanh như chớp, gần như trong phút chốc liền bắt lấy tu sĩ kia, không một chút khoan dung trực tiếp túm lấy ném qua một bên.

Tu sĩ kia sắc mặt lập tức tái nhợt, tu vi của hắn là Âm Hư, bị bàn tay to kia túm lấy, lập tức toàn thân lạnh như băng, dừng như nguyên lực bị đông cứng lại. Sau khi rơi xuống đất, hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

La Tố trong mắt lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, đối với cái gọi là phong tiên này, hắn vốn không đặt trong mắt. Nếu không phải là Điện Chủ nhờ hắn nắm giữ một cửa này thì thật sự hắn đã cự tuyệt, có lẽ đã sớm tiếp tục bế quan tu luyện, tranh thủ thời gian sớm có thể đạt tới Khuy Niết Hậu Kỳ. Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khiến hắn đồng ý trở thành người gác cửa thứ nhất.

Sau khi túm lấy tu sĩ kia, vẻ nghiêm khắc trong mắt hắn càng đậm, trực tiếp tán ra thần thức. Chỉ thấy bốn phía trời đất lập tức phong vân biến sắc, thần thông của La Tố này cực kỳ thần kỳ, không có thể ở trong cơ thể biến ảo, hết sức tản ra, lập tức hóa thành một người khổng lồ mặc kim giáp, đứng trên không trung, phát ra tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 867: Không đủ tư cách (1)

Sau khi người khổng lồ kia xuất hiện, không hề dừng lại mà trong tiếng rầm rầm hướng về tu sĩ đang tĩnh tọa kia, với tốc độ cực nhanh, sau ba bước đã trực tiếp tới gần. Người khổng lồ mặc kim giáp nâng tay phải lên, bỗng nhiên đánh ra phía trước một quyền! Một quyền này đánh ra, tu sĩ đang khoanh chân tĩnh tọa kia sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Áo quần toàn thân hắn giống như là có cuồng phong thổi tới, bay về phía sau, tóc hắn tung lên bay ra bốn phía.

Vương Lâm ánh mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm cảnh tượng này. Đột nhiên, ngay khi nắm tay người khổng lồ mặc kim giáp kia đánh xuống, thân mình tu sĩ kia run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhoáng lên một hư ảnh, nguyên thần không ngờ bị bức ra, từ trong cơ thể bị bắn mạnh ra ngoài, mang theo một vẻ hoảng sợ vô cùng, hướng về phía sau bay nhanh đi.

Trong tiếng hừ lạnh, người khổng lồ mặc kim giáp thu quyền lại, lui ra sau vài bước, đứng bất động ở bên cạnh La Tố.

- Rác rưởi, với tu vi và sức mạnh của ngươi không xứng tranh đoạt phong tiên, không đủ tư cách!

Vẻ mất kiên nhẫn trong mắt La Tố càng đậm. Hắn cảm thấy khảo nghiệm người này rất lãng phí thời gian của mình.

Nguyên thần tu sĩ kia trở lại thân thể, tái nhợt liếc nhìn La Tố một cái, muốn há miệng, nhưng cuối cùng chưa nói được lời nào liền lui lại phía sau, khom người chào rồi buồn bã rời khỏi. Về tới bên trong Truyền Tống Trận, trận pháp này lóe lên hào quang, cùng với người này biến mất.

Ba trăm hai mươi lăm người, đã bớt đi một.

La Tố cau mày, ánh mắt lại nhìn lên đám tu sĩ trên không trung, tùy ý chỉ vào một người. Tu sĩ được hắn chỉ cắn răng một cái, trực tiếp hạ thân mình xuống, đứng ở trên quảng trường, hướng về La Tố ôm quyền, cung kính nói:

- Mời tiền bối chỉ giáo!

La Tố vẻ mặt dịu lại một chút, không nói gì, nhưng người khổng lồ mặc kim giáp bên cạnh tiến lên một bước, trực tiếp bước ra, thi triển thần thông giống như lúc trước. một quyền tấn công đến.

Tu sĩ kia cắn răng, hai tay bấm quyết, lập tức toàn thân bỗng nhiên phát ra bạch quang, tràn ngập khắp nơi, ngăn cản người khổng lồ mặc kim giáp này. Nhưng dưới một quyền đánh xuống, đám bạch quang này lập tức sụp đổ.

Tu sĩ lập tức lui ra phía sau vài bước, cắn chót lưỡi trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một màn sương máu ngăn cản.

Một quyền của người khổng lồ mặc kim giáp kia đánh lên màn sương máu, lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm, màn sương máu kia lập tức sụp đổ. Tu sĩ kia sắc mặt tái nhợt, thân mình nhoáng lên một cái, nguyên thần của hắn lập tức đã có hơn phân nửa thoát ra khỏi thân thể. Nhưng lúc này sau một tiếng rít gào thống khổ của tu sĩ này, từ trong cơ thể truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, nguyên thần của hắn bất ngờ bị kéo trở về.

Chỉ có điều làm như vậy hiển nhiên cũng vượt quá thực lực của tu sĩ này. Nguyên thần tuy đã nhập thể, nhưng thân thể hắn cũng lập tức trở nên uể oải.

- Kiên trì được mười nhịp thở, có thể tính là ngươi qua. Nhưng loại rác rưởi nhà ngươi cho dù qua cửa này, đến cửa sau nhất định cũng sẽ bị đào thải!

La Tố vung tay áo, thân mình tu sĩ kia lập tức bị ném ra. Người này mặt không còn chút máu, ở giữa không trung hướng về La Tố khom người chào, lập tức quay về trong Truyền Tống Trận, tĩnh tọa.

Kế tiếp lần lượt nhưng người được La Tố chỉ đến đều hành động nhanh, cũng rất không tồi. Chỉ người nào chậm sẽ bị La Tố cưỡng ép túm lấy, liền giống như tu sĩ đầu tiên kia, thậm chí còn chưa được khảo nghiệm đã bị thọ thương.

Cùng với một đám tu sĩ đi vào quảng trường, từng câu “rác rưởi” vang lên không ngớt. Cho dù là những người đủ tư cách, cũng khó thoát khỏi bị chửi là rác rưởi. Dần dần, La Tố không thể kiên nhẫn hơn được nữa, thường thường cứ chỉ một người đi xuống, người khổng lồ mặc kim giáp sẽ xuất ngay ra một quyền.

Thời gian trôi nhanh, sau hai nén nhang, có hơn một nửa tu sĩ đã trải qua cuộc khảo nghiệm, trong đó người đủ tư cách chiếm bốn phần. Tu sĩ có sáu ngón tay, đồng tử đầu to cùng với Nam Cung Hàn và một vài người tu vi cao thâm khác hiển nhiên cũng đều được thông qua, cũng chỉ có khảo nghiệm nhưng người này, sắc mặt La Tố kia mới dịu lại một chút, cũng không nói ra câu “rác rưởi”.

- Ngươi, xuống đây!

La Tố chỉ vào một người trong Truyền Tống Trận giữa không trung. Người này chính là Hứa Đình ở Đông Lâm Tinh. Hắn trong mắt lóe lên hồng quang, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm trầm.

La Tố ánh mắt lạnh như băng, tay phải túm vào hư không một cái, lập tức bàn tay to kia lại biến ảo hiện ra, hướng thẳng đến Hứa Đình chộp tới. Ngay khi một trảo này tới gần, Hứa Đình kia tay phải bấm quyết, lập tức liền có hắc khí vờn quanh, bất ngờ hóa ra một vật nhìn phảng phất như là ác quỷ, trong tiếng rít gào giằng co với bàn tay kia. Hứa Đình trong khi cười lạnh, thân mình bỗng nhiên lao xuống, hắn không bay xuống quảng trường để chờ đợi khảo nghiệm, mà hết sức lao ra, hai tay ở phía trước người sau khi chạm vào nhau hướng ra phía ngoài lôi kéo. Lập tức liền có hắc khí nồng đậm gào thét, ở trước người hắn hình thành một thanh trường mâu từ hắc khí.

Trong mắt La Tố lập tức lóe lên hàn quang, người khổng lồ mặc kim giáp lập tức bước ra, lao thẳng đến Hứa Đình. Hứa Đình kia trong tiếng cười điên cuồng, thân mình khẽ chuyển, bất ngờ bỏ qua La Tốc, mà một bước đi tới bên cạnh người khổng lồ mặc kim giáp kia, trường mâu trong tay bỗng nhiên đâm tới! Người khổng lồ mặc kim giáp trong nháy mắt hữu quyền đánh ra, nhưng ngay khi quyền này sắp va chạm với trường mâu hắc khí kia, thanh trường mâu lập tức vặn vẹo một cách quỷ dị, chỗ mũi thương không ngờ tiêu tan, trong nháy mắt thanh trường mâu này bất ngờ hóa thành một con hắc xà quỷ dị. Con hắc xà này thân mình dài nhỏ, nhưng sau khi mở miệng cũng lập tức biến thành dài hơn mười trượng. Cảnh tượng này quá mức không phù hợp, tu sĩ bốn phía ngồi xem hai mắt đều ngưng trọng.

Con hắc xà này há miệng ra nuốt, lập tức đem toàn bộ người khổng lồ mặc kim giáp kia nuốt vào trong miệng. Vương Lâm xem đến lúc này, đồng tử trong hai mắt co rụt lại.

- Tiên thuật Xà Thôn của Hứa gia!

Lão già họ Hướng khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

- Không tồi, Hứa Đình này, có lẽ trong những người đến tranh đoạt danh hiệu, là một người rất mạnh!

Một lão già bên cạnh nghe vậy gật đầu cười nói.

Không chỉ có bọn họ, tu sĩ ngồi xem bốn phía cũng đều thông qua sự chỉ điểm của lão tổ trong gia tộc mình đã biết được tiên thuật thần thông này.

- Xà Thôn, một trong tứ đại thần thông của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh. Thuật này cực kỳ huyền diệu, ngươi hãy chờ xem!

- Thuật Xà Thôn này nếu gặp được tu sĩ có tu vi yếu hơn, sau khi nuốt lấy, thường sẽ có thể nuốt luôn cả tu vi của đối phương, hóa thành một ảo ảnh có được sức mạnh của người bị nuốt!

Thanh Thủy Tiên Quân thần sắc bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn Hứa Đình kia một cái, không nói gì.

Hàn quang trong mắt La Tố càng đậm, nhưng hắn nghĩ đến đối phương là người của Hứa gia ở Đông Lâm Tinh, cố ép lửa giận xuống, hừ lạnh

nói:

- Đủ tư cách!

Nuốt được người khổng lồ mặc kim giáp, Hứa Đình cười lên điên cuồng, thân mình nhoáng một cái, thanh trường mâu kia biến trở lại thành hắc khí bị hắn cuốn vào, bước một bước về tới Truyền Tống Trận, ánh mắt mang theo một vẻ khiêu khích nhìn về phía Vương Lâm.

La Tố sắc mặt âm trầm, lại chỉ lên những người còn lại đang ở trong Truyền Tống Trận giữa không trung. Lúc này, đầu ngón tay hắn dừng ở trên người Vương Lâm.

- Ngươi, xuống đây!

Ánh mắt La Tố không thể không lóe lên. Tướng mạo của Vương Lâm hắn đã sớm biết được, một nguyên nhân khác khiến cho hắn đến nơi đây chủ trì cửa thứ nhất chính là Vương Lâm này! Vương Lâm thần sắc như thường, tiến lên một bước thong dong đi về phía quảng trường. Cảm thấy tốc độ của Vương Lâm hơi chậm, La Tố kia trong tiếng hừ lạnh, tay phải túm vào hư không, lập tức bàn tay to kia lại biến ảo hiện ra, chộp thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm lại nhíu mày, bàn tay to kia hết sức chộp tới, làm nổi lên một trận cuồng phong. Trận cuồng phong này gào thét, cuốn về hướng

Vương Lâm, nếu hắn không né tránh hay chống cự, một khi bị bàn tay to này chộp trúng, cho dù có qua được Nhân Chi Quan cũng sẽ thương tích đầy người.

Vương Lâm không phải loại người để mặc cho người khác ức hiếp, lúc này ánh mắt lóe lên hàn quang, con mắt thứ ba giữa mi tâm lập tức mở ra. Hồng quang nồng đậm theo hắn xoay người lập tức tạo thành hình quạt tản ra, lập tức bao phủ lên trên bàn tay to đang lao tới kia.

Hắn không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, hồng quang bao phủ xuống, liên tiếp những tiếng ầm ầm vang lên. Chỉ thấy bàn tay to đang tung ra một trảo kia lúc này trong tiếng ầm vang không ngừng lập tức liên tiếp tan vỡ, không ngừng tiêu tan. Vương Lâm đi ra, dừng ở phía trên quảng trường, hướng về La Tố ôm quyền, bình tĩnh nói:

- Xin chỉ giáo!

Viêm Lôi Tử ngồi trên bồ đoàn quan sát cảnh tượng này, hai mắt cũng lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm hồng quang kia, sau khi hiểu ra liền nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một vẻ tán thưởng.

- Người này không ngờ lại có loại thần thông này, tuy uy lực chưa đủ, nhưng trong thần thông này cũng ẩn chứa một sự phát triển vô biên!

Thanh Thủy thần sắc bình tĩnh, liếc nhìn Vương Lâm một cái, rồi lại thu ánh mắt lại.

Cùng với hai người này, những lão quái ngồi trên bồ đoàn xung quanh hai mắt cũng đều sáng ngời. Duy chỉ có Huyết Thần Tử thần sắc âm trầm, trong lòng cười lạnh.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 868: Không đủ tư cách (2)

Ngoại trừ bọn họ, khán giả ngồi quan sát bốn phía có rất ít người có thể nhìn ra được sự phi phàm của hồng quang do con mắt thứ ba phát ra. Lão tổ của Tây Tử Phượng thầm than một tiếng, thì thào lẩm bẩm:

- Người này tuổi còn trẻ mà đã có tu vi bực này, quả không đơn giản!

La Tố sắc mặt càng thêm âm trầm, thần thông vừa rồi của đối phương khiến hắn có chút giật mình, nhìn chằm chằm Vương Lâm. Hắn bỗng nhiên tản ra thần thức, quét ngang qua, lập tức người khổng lồ mặc kim giáp lại biến ảo hiện ra. Người khổng lồ này toàn thân lóe ra kim quang, tản mát ra ánh sáng chói mắt, sau khi xuất hiện xông lên phía trước, mang theo một sức tấn công có thể làm chấn động nguyên thần hướng thẳng đến Vương Lâm.

Sau ba bước, người khổng lồ mặc kim giáp này nắm tay xuất ra một quyền, trên quyền này ẩn chứa một sức mạnh chuyên để đánh vào nguyên thần. Vương Lâm đối với việc này từ lúc trước đã quan sát hiểu rõ, giờ phút này ánh mắt lóe lên, lập tức hai tay bấm quyết, vờn quanh phía trước người, một đạo cấm chế ở trước người liền ngưng tụ hiện ra.

Cấm chế này dày đặc tầng tầng lớp lớp, trong phút chốc liền hóa ra vô số, hình thành nên một mảng lớn những ký hiệu cấm chế dày đặc bốn phía.

Ngay khi người khổng lồ mặc kim giáp kia tiến đến, những cấm chế này theo tay Vương Lâm chỉ lập tức phát tiết lao ra. Vương Lâm hai mắt bình tĩnh, mở miệng nói:

- Phong!

Vô số cấm chế ùa lên tràn ngập bốn phía người khổng lồ, lập tức áp sát, tầng tầng lớp lớp bao phủ. Người khổng lồ mặc kim giáp ngay khi tiến đến gần Vương Lâm cũng thể cử động, hoàn toàn bị cấm chế khóa kín.

Từ đầu tới giờ, sau khi Vương Lâm đứng ở trên quảng trường này không hề di chuyển nửa bước, lúc này lạnh lùng liếc nhìn La Tố một cái, không đi tới chỗ người khổng lồ mặc kim giáp vẫn đang bị giữ nguyên ở trạng thái xuất quyền cách phía trước người ba tấc, mà xoay người đi về phía sau.

Tóc đen trên đầu hắn theo thân mình chuyển động bay lên, toàn thân mặc áo trắng cực kỳ phóng khoáng, tuy tướng mạo bình thường nhưng lại tràn ngập một khí chất khó có thể tả nổi.

Người này qua cửa thứ nhất một cách gọn gàng nhanh như vậy, tu sĩ bốn phía nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng này toàn bộ đều liếc nhìn lẫn nhau. Hứa Đình kia ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong mắt lóe lên hồng quang.

Tây Tử Phượng nhìn Vương Lâm, trái tim đập loạn lên, sắc mặt ửng hồng, trước mắt như lại hiện ra một cảnh tượng bóng dáng của đối phương ở trong Lôi Tiên Giới.

- Cấm chế của người này rất mạnh!

Tu sĩ có sáu ngón tay kia nhìn người khổng lồ mặc kim giáp bị phong kín.

Còn có đồng tử đầu to kia, mặc dù trên vẫn lộ ra nụ cười ngây ngô như trước, nhưng trong nụ cười này cũng lộ ra vẻ lạnh như băng.

La Tốc âm trầm như nước, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong đầu nghĩ lại hai ngày trước sau khi ra khỏi nơi bế quan, hắn đã nghe được một việc lớn đáng phẫn nộ, tộc đệ của hắn ở bên ngoài Truyền Tống Trận

trong Lôi Tiên Giới đã bị một người tên là Hứa Mộc giết chết! Hứa Mộc này lúc này đang ở Lôi Tiên Điện, là một trong những người tranh đoạt danh hiệu! Trong mắt La Tố lóe lên hàn quang, hắn không muốn giết người này ở đây, nhưng không muốn cho người này qua được cửa thứ nhất. Như vậy, khi Hứa Mộc này chuẩn bị dùng Truyền Tống Trận rơi khỏi Lôi Tiên Điện, đó mới là cơ hội để hắn giết người! La Tố trong tiếng hừ lạnh thần thức tràn nhập, lập tức người khổng lồ mặc kim giáp kia toàn thân bùng lên kim quang, dường như lúc này đã được truyền cho một sức mạnh vô biên, lập tức bên ngoài thân thể truyền ra những tiếng động ầm ầm, những cấm chế trong nháy mắt tan vỡ.

Người khổng lồ mặc kim giáp kia lại bước tới, trên tay phải xuất hiện một thanh đại kiếm màu vàng. Hắn cầm đại kiếm trong tay hướng về Vương Lâm chém xuống! Cùng lúc đó, dưới thần thức của La Tố tràn ngập, không chỉ người khổng lồ mặc kim giáp trong tay cầm đại kiếm này thân mình bỗng nhiên lớn lên trở thành cao trăm trượng, mà giữa quảng trường nghìn trượng này lại biến ảo hiện ra thêm hai người khổng lồ mặc kim giáp lao về phía Vương Lâm! Ba người khổng lồ mặc kim giáp này tốc độ quá nhanh, lúc lao ra lại mang theo một cơn gió lốc, trong tiếng gào thét tiến thẳng đến Vương Lâm. Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, trong mắt lóe lên hàn quang, lùi nhanh ra phía sau, hai tay bấm quyết, lập tức từng đạo cấm chế xuất hiện ở trước người, ngăn cản một người khổng lồ mặc kim giáp trong đó. Đồng thời hắn lại nâng tay phải lên, hung hăng chém xuống phía dưới! Hơn mười đạo Trảm La Quyết lập tức xuất hiện, dung nhập vào bên trong cấm chế, xuyên thấu qua lao thẳng đến người khổng lồ mặc kim giáp thứ hai. Còn về phần người khổng lồ mặc kim giáp thứ ba, Vương Lâm trực tiếp bước tới nâng tay phải lên, Thú Cốt trên mu bàn tay nhúc nhích, bỗng nhiên biến ảo hiện ra. Thú Cốt xuất hiện, u quang lóe lên, lập tức trời đất bị sát khí bao trùm.

Kim quang trên người khổng lồ mặc kim giáp thứ ba kia lập tức trở nên ảm đạm, ánh sáng màu xám lóe ra, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi trực tiếp đưa song chỉ tay phải tạo thành kiếm điểm lên người người khổng lồ mặc kim giáp này.

Phịch một tiếng, thân mình người khổng lồ mặc kim giáp này lập tức sụp đổ. Cùng lúc đó, cấm chế kia cùng với Trảm La Quyết đã đánh tới, trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hai người khổng lồ mặc kim giáp kia cũng đồng thời sụp đổ.

Nhưng ngay khi ba người khổng lồ mặc kim giáp này sụp đổ, La Tố chuyển động! Đây là lần đầu tiên ngoại trừ dùng thần thức mà hắn trực tiếp ra tay. Hắn như một tia chớp, với một tốc độ không thể tin nổi trực tiếp bước tới một bước. Tốc độ của hắn quá nhanh, khi tới gần Vương Lâm liền xuất ra một chỉ! Một chỉ này đánh ra bỗng nhiên bộc phát hết mười thành tu vi Khuy Niết Trung Kỳ của hắn, trong phút chốc ầm ầm đánh tới. Dưới một chỉ này, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, giờ phút này hắn dĩ nhiên không kịp lui về phía sau, trực tiếp há miệng phun ra Phong Tiên Ấn chắn ở trước người.

Một chỉ của La Tố đánh lên trên Phong Tiên Ấn cũng khiến cho ấn này chấn động một chút. Vương Lâm ở phía sau lập tức cảm giác được một luồng đại lực truyền đến. Luồng đại lực này không đả thương thân thể mà tiến vào bên trong cơ thể, làm cho nguyên thần trực tiếp từ trong cơ thể bay ra. Tuy chỉ mới thoát ly ra khỏi ba tấc liền bị Vương Lâm kéo lại vào trong cơ thể, nhưng La Tố này khóe miệng cũng lộ ra một vẻ âm trầm, thu chỉ lại, lui ra phía sau.

- Không đủ tư cách!

La Tố vung tay áo, chỉ vào một người khác ở trong Truyền Tống Trận trên không trung, nói:

- Ngươi, xuống đây!

Hành động của La Tố này cũng coi như là mạo hiểm, dù sao lúc này đang là trận tranh đoạt phong tiên, có rất đông người quan sát. Nhưng hắn có thân phận đặc biệt trong Lôi Tiên Điện, hơn nữa cũng vẫn chưa làm ra việc quá đáng, nên cũng không quá mức quan tâm.

Tu sĩ trong trận pháp trên không trung bị hắn chỉ liền ngẩn ra, không nói lời nào mà hạ xuống phía dưới. Nhưng vào lúc này, Vương Lâm bị La Tố vung tay áo cuốn ra ngoài mười trượng hai mắt cũng lộ ra sát khí.

- Không đủ tư cách?

Vương Lâm tham dự trận tranh đoạt phong tiên lần này có quyết tâm nhất định phải thắng, nhất định phải đứng đầu. Một câu của La Tố lúc này đã làm cho hắn phẫn nộ! Nếu thật sự không đủ tư cách thì cũng thôi, nhưng rõ ràng La Tố kia cố ý làm vậy, Vương Lâm trong mắt bùng lên hàn quang, bước tới một bước, trực tiếp tới gần, tay phải vung lên, cũng không nhìn đến tu sĩ đang từ trên không hạ xuống kia. Tu sĩ kia chỉ cảm

thấy có một luồng cuồng phong đập vào mặt, sắc mặt đại biến, lập tức lui về phía sau, trong lòng kêu khổ.

- Ngươi nói ai không có tư cách!

Vương Lâm vọt tới hết sức, từ trên thân thể hắn bộc phát ra một luồng sát khí ngập trời. Khuy Niết Trung Kỳ cũng không phải là cao không thể với tới, Vương Lâm cả đời tu đạo, qua rất nhiều cuộc chém giết cho đến nay đã đạt tới tu vi Khuy Niết Sơ Kỳ. Giao chiến với Khuy Niết Trung Kỳ tuy hắn không nắm chắc, nhưng nếu cứ rời khỏi như vậy thì hắn không phục! Hơn nữa, có Thanh Thủy ở đây, Vương Lâm không hề sợ hãi! Hết sức lao tới, Vương Lâm nâng tay phải lên, thuật Hô Phong lập tức tràn ngập trời đất. Hắc phong rít gào lập tức che phủ mặt trời, hai con hắc long trực tiếp biến ảo hiện ra, mang theo tiếng rít gào làm khiếp sợ bốn phía trời đất, hướng về La Tố ở phía trước phóng đi.

La Tố hai mắt lóe lên, cười lạnh nói:

- Ngươi dám chống lại Lôi Tiên Điện!

Hắn tiến về phía trước một bước, toàn bộ thần thức tản ra, trong thời gian ngắn liền có chín người khổng lồ mặc kim giáp biến ảo xuất hiện.

Chín người khổng lồ mặc kim giáp này đều cao trăm trượng, trong tay cầm đại kiếm, trong tiếng giận dữ lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm cười lên điên cuồng, trong tiếng cười này lộ ra hàn ý vô tận, tay phải chỉ lên trời, lập tức Côn Cực Tiên biến ảo hiện ra, trong tiếng rít gào của hai con hắc long trực tiếp quất ra, vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Côn Cực Tiên điên cuồng qua lại, vung ra hết sức, có ba người khổng lồ mặc kim giáp lập tức sụp đổ! Vương Lâm mang theo sát khí lao thẳng đến La Tố! La Tố nhìn chằm chằm Côn Cực Tiên kia, sắc mặt cũng đại biến! Thanh Thủy trong mắt lóe lên hàn quang, thì thào lẩm bẩm:

- Lúc này mới có chút dáng vẻ một môn hạ của sư tôn Bạch phàm của ta!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 869: Thần Thức Thuật

Đồng tử trong hai mắt La Tố co rụt lại, thần thức bỗng nhiên tản ra. Thần thức của Khuy Niết Trung Kỳ vượt rất xa Khuy Niết Sơ Kỳ, giờ phút này tản ra cũng khiến cho bảy người khổng lồ mặc kim giáp còn lại lập tức toàn thân bùng lên kim quang, trong phạm vi nghìn trượng tại đây tràn ngập thần thức của La Tố, hình thành một áp lực rất lớn ! Bảy người

khổng lồ mặc kim giáp gào thét lao thẳng đến Vương Lâm. Hai mắt Vương Lâm lóe lên, trong lúc lao ra cũng không có một chút rừng lại, Côn Cực Tiên vờn quanh phía trước lập tức phóng đại lên vô hạn, cuối cùng hóa thành một cây roi dài một trăm trượng. Vương Lâm nâng tay phải lên, lập tức nắm ở trong tay.

Run lên một cái, Côn Cực Tiên này lập tức phát ra tiếng kêu chói tai giống như tiếng ác quỷ rít gào, trong tiếng ô ô liền quất tới. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, một người khổng lồ mặc kim giáp đang đánh tới một quyền, khi bị Côn Cực Tiên đánh trúng, lập tức thân mình chấn động, sụp đổ ! Côn Cực Tiên vốn là màu đen, nhưng lần này sau khi liên tục phá hủy bốn người khổng lồ mặc kim giáp, trên thân cũng giống như thể lột da, bị bóc ra từng lớp vảy.

Từng trận kim quang từ bên trong lộ ra khiến cho Côn Cực Tiên giờ khắc này dường như đang hấp thụ sức mạnh của nhật nguyệt ! Mặt trời là kim, mặt trăng là ngân, Côn Cực Tiên mang theo kim quang, theo Vương Lâm tiến về phía trước giống như giao long qua lại. Chỉ nghe thấy những tiếng động ầm ầm không ngớt, điên cuồng vang lên, toàn bộ những người khổng lồ mặc kim giáp còn lại lần lượt sụp đổ ! Cảnh tượng này khiến cho những người ngồi xem bốn phía tất cả đều xôn xao, ngay cả những lão quái ngồi trên bồ đoàn kia cũng thấy rất hứng thú.

- Khuy Niết Sơ Kỳ đấu với Khuy Niết Trung Kỳ, việc này không thường thấy !

- Ta nhận ra được người này, hắn chính là Hứa Mộc !

- Pháp bảo này quá mức sắc bén, hiển nhiên là chuyên để đả thương nguyên thần. Thần thức của La Tố liên tục thay đổi, cũng đã gặp được đối thủ !

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc?? Khó trách người này dám đấu với La Tố !

- Tôn Chủ !

Thân Công Hổ nhìn Vương Lâm và La Tố giao chiến, tâm thần chấn động, một luồng nhiệt huyết trong cơ thể mạnh mẽ xuất hiện. Hắn quắc mắt nhìn Vương Lâm, vẻ cung kính trong mắt một lần nữa lại khôi phục trở thành sự sùng kính, tuy không có sự cuồng nhiệt, nhưng mức độ cũng là tương đương.

Chiến Không Liệt nhìn cảnh tượng này cũng hít sâu. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được chiến ý nồng đậm trên người tiền bối kia, chiến ý này hiển nhiên theo như đối phương nói, đó là bắt nguồn từ ý chí quyết thắng ! Vương Lâm trên đầu tóc đen phất phơ, cả người bay nhanh đi, thẳng đến La Tố. Lúc này, dưới áp lực thần thức của La Tố đè xuống trong phạm vi nghìn trượng, hắn như thể là đang ở trong nước. Vương Lâm hai mắt lóe lên hàn quang, tay trái bấm quyết, chỉ ra. Hai con hắc long đang vờn quanh người hắn bỗng nhiên quanh quẩn, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm không ngừng xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy rất lớn.

Cơn lốc xoáy này gần như trong phút chốc nổi lên điên cuồng vô tận, như thể một cơn gió xoáy, hai con hắc long bên trong rít gào. Vương Lâm ở bên trong cơn lốc, toàn thân áo trắng cuộn lên, trong miệng quát khẽ:

- Phá !

Chữ này vừa nói ra, cơn lốc xoáy do hai con hắc long tạo thành bên ngoài thân thể hắn lập tức ầm một tiếng, hướng ra phía ngoài điên cuồng tản ra. Từng trận tiếng động rắc rắc vang lên, theo sức mạnh của cơn lốc xoáy, dưới sức tấn công của hai con hắc long này, áp lực của thần thức trong vòng nghìn trượng lập tức bị phá ra một lỗ hổng ! Tu vi và thần thức của Vương Lâm tuy không bằng La Tố, nhưng hắn thắng là nhờ thần thông kinh người và pháp bảo khắc chế nguyên thần ! Lỗ hổng của thần thức phong tỏa nghìn trượng bị phá ra, Côn Cực Tiên lập tức quét ngang ra, tiếng nổ ầm ầm vang lên, thần thức phong tỏa nghìn trượng của La Tố lập tức sụp đổ, tan rã, hóa thành một một luồng sức mạnh vô hình cuộn lên.

Thân ảnh Vương Lâm như điện, ngay khi thần thức nghìn trượng này sụp đổ, liền tiến tới một bước , hai con hắc long phía trước trong tiếng rít gào thổi ra âm phong tràn ngập hướng thẳng phía La Tố lao đến ! Âm phong này tràn ngập lập tức khiến cho đám tu sĩ bốn phía thân thể phát lạnh, giống như giờ phút này toàn thân bị đóng băng. Từng người sắc mặt đại biến, La Tố sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe lên sát khí, chỉ đơn giản khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết. Hắn hoàn toàn không để ý đến âm phong hắc long đang tấn công tới mà nhắm hai mắt lại.

- Tu vi của La Tố ta là Khuy Niết Trung Kỳ, nếu không giết được ngươi, mấy ngàn năm tu đạo của ta cũng là uổng phí !

Ngay khi La Tố nhắm hai mắt lại, một luồng thần thức vô biên lập tức từ trong cơ thể hắn ngưng tụ hiện ra, hóa thành vô số những chiếc châm nhọn ! Ở bốn phía thân thể, những chiếc châm do thần thức biến thành ngày càng nhiều, chi chít, cũng phải hơn một ngàn. Những chiếc châm nhọn này vừa mới hình thành liền bắn ra rất mạnh, mang theo tiếng gào thét bay thẳng đến Vương Lâm.

Trên mỗi chiếc chấm nhọn này đều ẩn chứa sự biến hóa thần thức của La Tố. Loại thần thông này chính là kỹ năng mà cả đời này hắn dựa vào đó để thành danh, được rất nhiều những tiền bối thừa nhận là một thuật đại thần thông ! Trong những người tu đạo, gần như tuyệt đại bộ phận thần thông đều là từ lực lượng trong cơ thể biến thành, cực ít có những thuật công kích do nguyên thần biến hóa ra, nhưng khi nhắc đến thuật thần thức công kích, tu sĩ nào cũng đều tâm thần chấn động ! Thần thông do lực lượng trong cơ thể hóa thành có thể chống cự được, nhưng thuật do thần thức biến thành cũng là chuyên để đả thương nguyên thần. Một khi nguyên thần bị thương, nhẹ thì trọng thương, nếu nghiêm trọng thì tu vi bị giảm sút, thậm chí cũng có khả năng trực tiếp tử vong ! Tổn Thần Ấn của Diêu Băng Vân năm đó cũng là một trong số này. Chỉ có điều Tổn Thần Ấn này là do nguyên lực và thần thức kết hợp mà thành, ở một phương diện nào đó không phải là thần thức công kích hoàn chỉnh, vẫn có một chút khiếm khuyết. Nhưng thần thông của La Tố thi triển ra lúc này chính là thần thức thuật hoàn chỉnh, không hề sử dụng một chút nguyên lực nào, khiến cho uy lực của thần thức thuật này càng mạnh. Bản thân hắn cũng chính bởi nhờ có một thân thần thông được tạo thành từ thần thức, mới có thể dựa vào tu vi Khuy Niết Sơ Kỳ có được thân phận cực cao trong Lôi Tiên Điện này !

- Ngươi ra tay trước, La mỗ chỉ có thể phản kháng, nếu như vậy, ngươi sẽ chỉ nhận lấy cái chết !

Lã Tố trong lúc quát khẽ, hai mắt mở mạnh, lập tức vô số thần thức châm che phủ trời đất, đồng loạt tới gần Vương Lâm.

Vương Lâm hai mắt lóe lên hàn quang, trong tiếng hừ lạnh hai tay bấm quyết, đẩy về phía trước. Lập tức hai con hắc long do thuật Hô Phong biến thành rít gào phun ra âm phong phóng đi, cùng với đám thần thức châm đang bắn nhanh đến lồng vào nhau như thể trong suốt, trực tiếp xuyên thấu qua. Hắc long rống giận rít gào, lao thẳng đến La Tố ! Còn đám thần thức châm nhanh chóng bắn thẳng về hướng Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nếu đổi lại là một tu sĩ Khuy Niết Trung Kỳ khác, cuộc chiến của hắn sẽ cực kỳ gian nan. Dù sao với những tu sĩ chân chính bước vào bước thứ hai, sự chênh lệch giữa mỗi tiểu cảnh giới đều rất lớn.

Nhưng La Tố này lại thi triển thần thức thuật ! Nếu là người khác chống lại chắc chắn sẽ cực kỳ đau đầu, dù sao sự chênh lệch về tu vi sẽ dẫn đến nguyên thần mạnh yếu khác nhau. Vì thế, khi thần thức giao chiến, sẽ lập tức phân biệt được cao thấp !

Nhưng Vương Lâm đối với thuật thần thức công kích này lại không không coi vào đâu. Ngay khi những chiếc châm do thần thức biến thành

này bay nhanh đến, Côn Cực Tiên liền xoay tròn, quét ngang ra, trong tiếng động ầm ầm vang lên, rất nhiều thần thức châm tan vỡ. Nhưng những thần thức châm này có rất nhiều, chi chít bay đến, vẫn có một số xuyên thấu qua Côn Cực Tiên, trực tiếp đi thẳng vào trong cơ thể của Vương Lâm, hóa thành một sức mạnh điên cuồng, đi thẳng đến nguyên thần của hắn, nhưng lập tức đụng vào bì giáp của Cổ Thần, trong phút chốc liền tan vỡ !

Đối với bì giáp của Cổ Thần, sức tấn công chừng này của thần thức hoàn toàn không đủ ! Giờ phút này, hắc long đã tới gần La Tố, trên mặt hắn lộ vẻ dữ tợn, hai tay bấm quyết, điểm vào mi tâm, cũng không nhìn hai con hắc long kia mà nhìn chằm chằm Vương Lâm. Lập tức phía trên mi tâm lóe lên thanh quang, thanh quang này nồng đậm xông ra, hóa thành một con thanh xà ! Thanh xà này dữ tợn há miệng, lộ ra nanh độc sắc bén, trong một tiếng rít chói tai trực tiếp lao ra. Côn Cực Tiên quét ngang, ngay khi quất lên thanh xà này, con thanh xà này liền bị chia làm hai, lập tức tránh đi, theo hai hướng tả hữu, trong phút chốc bám lên trên thân thể Vương Lâm.

Con thanh xà này chui vào cơ thể, hóa thành một lực tấn công khó có thể tưởng tượng được, lao thẳng đến nguyên thần Vương Lâm với tốc độ cực nhanh. Ngay khi đến gần nguyên thần Vương Lâm, nó đưa nanh độc ra cắn, nhưng một cắn này cũng nó cũng cắn lên bì giáp của Cổ Thần. Ầm một tiếng, nanh độc của thanh xà này vỡ tan, nhưng hung tính của nó cũng không giảm, ầm ầm đập phá.

Ngay khi đụng tới bì giáp của Cổ Thần, thành xà hóa thành một đám thanh khí, điên cuồng định chui qua bì giáp của Cổ Thần đi vào trong nguyên thần của Vương Lâm. Đúng lúc này, một con thanh xà khác tiến đến, mở miệng ra, cực kỳ dữ tợn hung hăng cắn phá.

o0o

Bì giáp của Cổ Thần ầm ầm chấn động, lập tức thanh xà kia trong tiếng hừ thảm tan vỡ, hóa thành thanh khí theo bì giáp của Cổ Thần chạy đi.

Cảnh tượng hung hiểm này của nguyên thần bên trong cơ thể người ngoài không thể nhìn thấy, nhưng chỉ cần một chút sơ suất sẽ lập tức bỏ mạng. Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, trong mắt sát khí lóe ra, cũng kiên cường kháng cự, nhoáng lên một cái, song chỉ tay phải tạo thành kiếm, lao thẳng đến La Tố ! Đồng tử trong hai mắt La Tố co rụt lại, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, hắn thất thanh nói:

- Không thể ! !

Hắn không thể tin thần thức công kích Khuy Niết Trung Kỳ của mình không ngờ ở trong cơ thể đối phương lại không gây ra tổn thương gì, việc này nằm ngoài dự đoán suốt mấy nghìn năm tu đạo của hắn !

- Cho dù hắn có pháp bảo bảo vệ thần thức, nhưng tu vi của ta lại cao hơn hắn một tiểu cảnh giới, mấy ngàn năm qua lại chuyên tu luyện thần thức thuật. Trên thế gian này, cho dù thực sự có tiên bảo bảo vệ nguyên

thần, nhưng cũng không thể giúp cho người này không bị một chút thương tổn nào !

Trong khi La Tố đang khiếp sợ, hai con hắc long rít gào lao đến, hướng về La Tố hung hăng nuốt lấy.

Sắc mặt La Tố tái nhợt, nguyên lực thần thông của hắn so với thần thức thuật kém hơn rất nhiều, nhưng tu vi của hắn dù sao cũng là Khuy Niết Trung Kỳ, pháp bảo hiển nhiên là không ít. Lúc này hắn vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một chiếc trống nhỏ, hướng về phía trước ném đi. Chiếc trống này lập tức lớn lên, khi hai con hắc long lao đến, từ trong chiếc trống này liền truyền ra những tiếng trống đùng đùng. Những tiếng trống này làm bốn phía nổi lên một trận cuồng phong.

Chỉ có điều, khi âm phong do hai con hắc long kia thổi tới, chiếc trống này lập tức chấn động, tiếng trống đột nhiên ngừng lại.

La Tố thân mình nhanh chóng lui về phía sau, hướng về chiếc trống, quát lớn:

- Cổ băng !

Chiếc trống kia đang chấn động lập tức vỡ tan, một luồng đại lực từ bên trong truyền ra hình thành một lực tấn công, trong lúc cuộn lên ầm ầm va chạm với một con hắn long. Một tiếng nổ long trời lở đất vang vọng bên

tai tu sĩ bốn phía, chiếc trống kia tiêu tan, một con hắc long cũng theo đó hóa thành vô số mảnh bay tứ tán.

Thân ảnh Vương Lâm như điện, ngay khi chiếc trống tiêu tan, trực tiếp lao ra, chân đạp lên con hắc long kia, mang theo một luồng sát khí lao thẳng đến La Tố.

Vương Lâm biết giờ phút này thần thức thuật của La Tố vừa bị phá, trong lòng đang khiếp sợ, sẽ xuất hiện sơ hở. Nếu không thừa cơ hội này ra tay, một khi tinh thần của người này khôi phục, chắc chắn sẽ lại có một phen tranh đấu ! Nhất là một khi người này thi triển nguyên lực thần thông, trận chiến này nếu hơi sơ ý sẽ lập tức thất bại. Tuy có Thanh Thủy ở đây, khả năng mình bị bỏ mạng là không lớn, nhưng như vậy cũng là mất đi tư cách ! Trong lúc lao ra, Vương Lâm nâng tay phải lên, lập tức Phong Tiên Ấn ầm ầm hiện ra, với một tốc độ còn nhanh hơn hung hăng ấn về phía La Tố. La Tố sắc mặt tái nhợt, hai mắt lóe cũng lên tinh quang, không còn suy xét đến việc thần thức thuật bị phá nữa mà tay phải bấm quyết. Lập tức có một luồng nguyên lực vô biên từ trong cơ thể ngưng tụ ra, ở trên lòng bàn hóa thành một đám lôi hỏa.

Trong lúc đang định tung ra, Vương Lâm hai mắt lóe lên sát khí, quát khẽ:

- Định !

Một chữ định thân, La Tố lập tức cảm nhận được trong hư không bên ngoài thân thể như có vô số nhưng sợ tơ mảnh quấn quanh. Hắn vùng

vẫy một chút, tuy ngay lập tức đã thoát được ra, nhưng giờ phút này Phong Tiên Ấn cũng đã ở ngay trên đầu.

Cùng lúc đó, mười vạn ký hiệu màu vàng tràn ra, điên cuồng hướng về La Tố tràn tới.

La Tố trong lòng than khẽ, nguyên lực thần thông không phải là sở trường của hắn, hắn mạnh nhất chính là thần thức thuật. Nhưng hiện giờ đánh lên trên người đối phương lại không có tác dụng gì, điều này làm cho nội tâm hắn cực kỳ chua xót.

Thoát khỏi định thân thuật, lôi hỏa trong bàn tay của La Tố được hướng về phía trước ném đi. Lập tức lôi hỏa này trong tiếng ầm ầm phóng đại lên, trong nháy mắt đã cao tới hơn mười trượng, hình thành một cái miệng lửa to, trong tiếng sấm ầm ầm, trừ tiếp hướng về Phong Tiên Ấn nuốt lấy.

Bị ngọn lửa kia nuốt, trong nháy mắt, toàn bộ Phong Tiên Ấn tràn đầy ánh lửa. Nhưng dưới ngọn lửa này, Phong Tiên Ấn cũng không hề tổn hại, mà hung hăng áp chế ! Nổ ầm một tiếng, trong khi Phong Tiên Ấn áp chế, La Tố cả người lóe lên đi ra, sắc mặt âm trầm, quần áo có chút tổn hại, hai mắt hắn ửng đỏ.

- La mỗ không tin ngươi có thể vĩnh viễn chống cự được thần thức thuật !

La Tố trợn mắt, trực tiếp lao ra hướng thẳng đến Vương Lâm. Trong lúc lao ra, hắn tản ra thần thức, ngưng tụ trên hai tay, nhanh chóng đẩy về phía trước. Chỉ thấy tầng tầng lớp lớp những gợn sóng thần thức điên cuồng lao tới Vương Lâm.

Định thân thuật bị phá, tâm thần Vương Lâm chấn động, tiếp tục trả đòn. Trong khi hắn di chuyển, vỗ túi trữ vật, lấy từ trong Tôn Hồn Phiên ra một nguyên thần trực tiếp nhét vào trong miệng, bù lại nguyên lực đã tiêu hao. Giờ phút này, La Tố kia không lùi mà tiến tới, từng đợt sóng ầm ầm toàn bộ hướng về Vương Lâm.

Côn Cực Tiên quét ngang, ở trước người Vương Lâm không ngừng quất ra, những đợt sóng đang tiến đến lập tức sụp đổ. Nhưng cũng có một ít xuyên qua, đánh lên trên thân thể Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt, bì giáp của Cổ Thần tuy mạnh, nhưng vẫn có chấn động truyền vào nguyên thần. Hắn trong mắt sát khí nồng đậm, cũng bước ra, ngưng tụ nguyên lực trên hai tay, sau khi bấm quyết, song chỉ tạo thành kiếm, Trảm La Quyết liền xuất hiện. Từng đạo Trảm La Quyết theo hắn lao tới, ầm ầm phóng ra.

Mắt thấy tốc độ của La Tố và Vương Lâm ngày càng nhanh. Hai người ở giữa không trung, một người lấy thần thức công kích, nguyên lực chống cự, người kia lấy nguyên lực công kích, thần thức chống cự, mở ra một cuộc giao tranh long trời lở đất ! Những tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên, hai người càng đấu càng kịch liệt !

- Đủ rồi !

Ngay tại khoảnh khắc hai người giao chiến kịch liệt nhất, Viêm Lôi Tử cau mày, truyền ra một tiếng quát khẽ. Còn có một luồng nguyên lực khổng lồ xuất hiện, trong phút chốc xen vào giữa hai người giao chiến, ầm một tiếng nổ tung, khiến cho hai người cùng lui về phía sau ! Thanh Thủy trong mắt lóe lên sát khí, trong tiếng hừ lạnh, mắt phải nồng đậm hồng quang, Cực Cảnh lóe ra !

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, hắn chỉ cảm thấy một sức mạnh lớn không thể tưởng tượng được đột nhiên trong lúc cuộc chiến đang kịch liệt phát nổ khiến cho toàn thân hắn chấn động, bị bức bách, một ngụm máu tươi dâng lên, trực tiếp phun ra. Sau khi hắn rơi xuống đất đạp đạp chân lui ra sau mấy bước.

Về phần La Tố kia cũng phun ra một ngụm máu tươi, bị bức lui rơi xuống đất, lùi lại mấy trượng, nhìn chằm chằm Vương Lâm, ánh mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

Viêm Lôi Tử tách hai người ra, không có thiên vị bên nào, nhưng Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi cũng khiến cho Cực Cảnh trong mắt Thanh Thủy lóe ra !

- Hắn không phải là người ngươi có thể giết. Ngươi không có tư cách này !

Cực Cảnh vừa xuất ra, trời đất biến sắc. Một luồng khí băng hàn trong thời gian ngắn bao phủ bốn phía ! Từ trong luồng khí băng hàn này tỏa ra một sức mạnh tàn bạo, sắc mặt những lão quái ngồi trên bồ đoàn đều đại biến. Đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được thần thông hùng mạnh nhất của Thanh Thủy Tiên Quân ! Chẳng những bọn họ mà tất cả tu sĩ bốn phía trong khoảnh khắc này toàn bộ sắc mặt đều biến đổi !

- Dừng tay ! !

Viêm Lôi Tử đứng mạnh dậy, nhưng thanh âm của hắn quá chậm ! La Tố chỉ cảm thấy một sức mạnh không thể chống cự trong phút chốc xông vào trong cơ thể. Hắn chỉ thấy trước mắt đỏ lên, dường như có một tia chớp màu đỏ chui vào trong thân thể. Ngay sau đó, hắn nghe được tiếng động nguyên thần trong cơ thể tan vỡ ! Thanh âm này lọt vào tai, một sự đau nhức không thể tưởng tượng được ở trong cơ thể hắn điên cuồng chuyển động ! Nguyên thần của La Tố bị tia chớp màu đỏ này xuyên thấu hoàn toàn không có lực chống cự, trong phút chốc liền tan vỡ, hóa thành vô số mảnh cuốn ra ngoài thân thể, khiến cho thân thể trong khoảnh khắc này lập tức phun ra một đám sương máu lớn. Hắn giãy giụa muốn xoay người liếc mắt nhìn người đã giết mình, nhưng hành động này hắn cũng chỉ tiến hành được một nửa. Hai mắt hắn liền lập tức ảm đạm, cả người phịch một tiếng ngã xuống trên mặt đất ! Khí tuyệt thân vong ! Trên thi thể của La Tố lóe lên hồng quang, hồng quang này cuốn lấy nguyên thần đã bị phá nát của La Tố bay về bên trong cơ thể của Thanh Thủy. Sắc mặt Thanh Thủy trở nên hồng hào hơn một chút.

Bốn phía hoàn toàn im lặng, cảnh tượng bất thình lình này khiến cho tất cả tu sĩ bốn phía toàn bộ đều thở hổn hển, cả đám dường như mất đi suy nghĩ, hoảng sợ quan sát diễn biến không thể tưởng tượng được trước mắt !

- Thanh Thủy ! !

Viêm Lôi Tử thần sắc dữ tợn, giận tím mặt, quắc mắt nhìn chằm chằm Thanh Thủy.

- Ngươi làm cho Hứa Mộc phun ra một ngụm máu tươi, nên ta phải lấy mạng người này !

Thanh Thủy rất bình thản mở miệng.

- Lão phu vừa rồi không hề có một chút gì thiên vị. Thanh Thủy, ngươi làm như vậy không phù hợp với công đạo. Lão phu hôm nay nếu không phải chủ trì việc phong tiên, chắc chắn sẽ quyết chiến với ngươi một trận !

Viêm Lôi Tử nhìn chằm chằm Thanh Thủy, trầm giọng nói.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 870: Thanh Thủy bênh vực.

- Lỡ tay thôi mà, nếu ngươi muốn đánh, vậy thì đánh !

Hồng quang trong mắt phải Thanh Thủy lóe lên. Hắn từ sau khi hấp thụ được Yêu Kiếp, Cực Cảnh đã khôi phục, cách hành sự năm xưa cũng dần dần hiển lộ trở lại.

Giết người không cần có lý do, nếu nói thực sự có nguyên nhân, thì đó là để bênh vực ! Hắn đối với ân nghĩa của sư tôn không thể báo đáp. Sư tôn năm đó mặc dù là nói đùa, nhưng giờ phút này hắn vẫn còn thật sự rất để ý đến từng câu của sư tôn năm đó. Trong lòng hắn, Hứa Mộc chính là sư đệ của mình, có hắn ở đây, sẽ không để cho người ta khinh thường Hứa Mộc ! Huống chi sát khí trong mắt La Tố, Thanh Thủy đã nhìn thấy rõ ràng. Người như vậy, chắc chắn hắn phải giết ! Vương Lâm trầm ngâm, nhìn Thanh Thủy cung kính nói:

- Đa tạ… Sư huynh !

Lời này vừa nói ra, bốn phía đang im lặng lập tức nổi lên tiếng xôn xao:

- Sư huynh?? Hứa Mộc này là sư đệ của Thanh Thủy tiền bối?

- Việc này thật sự quá sức tưởng tượng, không ngờ Thanh Thủy và Hứa Mộc lại là đồng môn. Nghe đồn ở tiên giới năm đó sư phụ của Thanh Thủy là Tiên Đế Bạch Phàm… Hứa Mộc này… không ngờ hắn cũng là đệ tử của Bạch Phàm?

- Khó trách Hứa Mộc những năm gần đây lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra sư huynh của hắn là Thanh Thủy Tiên Quân. Hừ, nếu không có Thanh Thủy Tiên Quân, chỉ sợ Hứa Mộc này cũng chẳng là cái gì !

Hứa Đình sắc mặt âm trầm, liếm môi, nhìn chằm chằm Vương Lâm, tâm niệm trong lòng chuyển mạnh, nhưng cuối cùng cũng cực kỳ kiêng kị liếc mắt nhìn Thanh Thủy một cái, nội tâm đã có quyết định.

Về phần tu sĩ sáu ngón và đồng tử đầu to kia, hai người này đối với việc này đều ngẩn ra, cau mày, trong lòng đều có tâm tư.

Tây Tử Phượng há hốc miệng, đối với quan hệ của Vương Lâm với Thanh Thủy, ánh mắt nàng lộ ra vẻ không tin, trong lòng cao hứng đồng thời cũng không khỏi dâng lên một tiếng thở dài.

- Với thân phận của ta, đối với hắn, chỉ sợ cuộc đời này cũng không có kết quả… …

- Tôn Chủ không ngờ lại là đệ tử của Tiên Đế Bạch Phàm ! Sư đệ của Thanh Thủy Tiên Quân ! !

Thân Công Hổ hít sâu, sự sùng kính trong mắt một lần nữa lại trở nên cuồng nhiệt, lúc này đây, so với năm đó còn nồng đậm hơn. Sự sùng kính của hắn đối với Vương Lâm không ngừng sâu sắc thêm, lúc này sự cuồng nhiệt dường như là vĩnh viễn ! Chiến Không Liệt ngơ ngác quan sát cảnh tượng trước mắt, trong lòng hạ quyết tâm ! Về phần Nam Cung Hàn, hắn cười khổ, trong lòng thầm nhủ:

- Hứa Mộc này cùng với Thanh Thủy Tiên Quân là đồng môn, xem ra sau này phải thân cận với hắn nhiều hơn một chút, như vậy đối với mình mới có lợi.

Chẳng những bọn họ mà ngay cả những lão quái ngồi phía trên bồ đoàn ánh mắt cũng chớp động, hiển nhiên đối với sự tình này cực kỳ khiếp sợ. Duy chỉ có Huyết Thần Tử trong lòng cười lạnh.

Từng tiếng bàn luận truyền vào trong tai Viêm Lôi Tử. Hắn nhìn Thanh Thủy, trầm ngâm một lát, cười ha hả, nói:

- Nếu là Tiên Quân lỡ tay ngộ sát, vậy thì việc này bỏ qua. Chỉ có điều hy vọng Tiên Quân niệm tình tu sĩ chúng ta tu luyện cũng không dễ dàng mà đừng lỡ tay nữa.

Thanh Thủy nhắm hai mắt lại, ngồi im không nói.

Viêm Lôi Tử trong lòng thầm than. Thanh Thủy này là do hắn mở ra phong ấn mời đến, tu vi của đối phương tuy vẫn chưa khôi phục, nhưng theo hắn cẩn thận quan sát, dường như lúc này trên người Thanh Thủy có ẩn chứa một sức mạnh. Sức mạnh này không phải là Cực Cảnh, nhưng cũng khiến cho hắn cảm thấy kiêng kỵ, thật sự không muốn vì một vài chuyện nhỏ mà làm ảnh hưởng đến quan hệ.

Hơn nữa quan trọng nhất là ngay cả vị tiền bối đã thu được Nguyệt Thú trong mắt hắn cực kỳ tôn kính kia cũng đã từng nói không nên dễ dàng trêu chọc Thanh Thủy này. Ngay cả Bạch Phàm năm đó nếu không phải là đem ân nghĩa của sư đồ ra để vỗ về thì cũng không thể cưỡng chế khuất phục được.

- La Tố này quá mức kiêu căng ! Chết thì cũng chết rồi, chỉ đáng tiếc một thân thần thức thuật của người này.

Viêm Lôi Tử ánh mắt nhìn Vương Lâm, trong lòng thầm nhủ:

- Hứa Mộc này trên người nhất định là có một pháp bảo rất mạnh bảo vệ nguyên thần, nói không chừng là do Thanh Thủy tặng cho.

- Hứa Mộc, đủ tư cách !

Thanh âm của Viêm Lôi Tử bình tĩnh.

La Tố bỏ mạng, cửa thứ nhất hôm nay lại được Viêm Lôi Tử gọi một người khác đến để nắm giữ, phụ trách khảo nghiệm những người còn lại. Người đến phụ trách lần này bị việc của La Tố làm cho chấn động, cuối cùng ba trăm hai mươi lăm người có một trăm chín mươi sáu người được ở lại, còn lại toàn bộ ở trong Truyền Tống Trận, bị trục xuất ra ngoài.

- Cửa thứ hai, Địa Chi Quan !

Viêm Lôi Tử nâng tay phải lên, bấm quyết hướng về quảng trường Lôi Trì nhấn một cái.

Lập tức một đạo chỉ ấn hư ảo từ trong tay hắn ngưng hóa ra, trong tiếng ầm ầm hạ xuống bên trong quảng trường. Ngay khi chỉ ấn hạ xuống, toàn bộ quảng trường nghìn trượng lập tức sôi sục, trong tiếng sấm điên cuồng vang vọng, vô số lôi quang màu xanh lóe ra chạy qua chạy lại, dường như hóa thành một Lôi Trì thật sự.

Những lôi quang này như thể ngân xà không ngừng lóe lên, trong tiếng sấm tràn ngập chi chít ngưng tụ lại với nhau, sau đó bỗng nhiên tản ra mọi nơi, ở chính giữa trung tâm của quảng trường nghìn trượng này xuất hiện một chỗ trống hình vuông dài ba trượng.

- Kiên trì được mười lăm nhịp thở sẽ được thông qua, còn lại, hủy bỏ tư cách !

Bên trong Lôi Trì nghìn trượng, trong lôi quang truyền ra những tiếng rít gào. Một Lôi Linh hư ảo được hình thành từ vô số lôi quang ngưng hình tại khoảng đất trống ba trượng kia, trong lúc đó tản mát ra một khí tức kinh người.

Ánh mắt của tu sĩ bốn phía đều nhìn về Vương Lâm. Cửa thứ nhất vừa rồi, Vương Lâm đã vượt qua một cách rất kiên quyết, lúc này gần như tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều muốn nhìn xem, ở cửa thứ hai này, Hứa Mộc có thể kiên trì được bao lâu ! Thậm chí ngay cả một vài lão quái thành danh cũng rất chú ý.

- Uy lực trong Lôi Trì tuyệt đối người thường không thể chịu đựng được, Hứa Mộc này nhiều nhất cũng chỉ chịu được hai mươi nhịp thở. Cho dù Lôi Tiên Điện sứ giả tu luyện lôi thuật thần thông, dưới uy lực của Lôi Linh, người có thể vượt qua được hai mươi nhịp thở cũng không nhiều !

- Theo ta được biết, Lôi Trì của Lôi Tiên Điện này là một trong những khâu sát hạch danh hiệu sứ giả. Sứ giả của Lôi Tiên Điện được chia làm bốn cấp bậc, hai mươi nhịp thở là tứ đẳng, tám mươi nhịp thở là nhất đẳng, nếu qua được một trăm nhịp thở sẽ đạt được danh hiệu sứ giả nội điện của Lôi Tiên Điện ! Chỉ là không biết Hứa Mộc này sẽ kiên trì được bao lâu, hãy chờ xem !

- Khảo nghiệm trong Lôi Trì này chính là dựa vào tu vi thật sự. Hứa Mộc này có lẽ sẽ không còn xuất hiện kỳ tích ! Theo ta so sánh thì Hứa Đình đến từ Đông Lâm Tinh dường như nhỉnh hơn !

Tu sĩ bốn phía thì thầm bàn luận.

Vương Lâm nhìn quảng trường Lôi Trì, nhất là hắn nhìn chăm chú vài lần Lôi Linh đang chạy qua chạy lại trong đó, trong mắt lộ vẻ cổ quái. Nếu là Nhân Chi Quan thì còn có một chút khó khăn, nhưng Địa Chi Quan này… …

Vẻ cổ quái trong mắt Vương Lâm càng đậm.

Tây Tử Phượng mím môi, nhìn Vương Lâm đứng trong đám người, lại nhìn quảng trường Lôi Trì, trong lòng dâng lên sự lo lắng. Nàng sờ sờ túi trữ vật, suy nghĩ rất lâu, cắn răng, không để tâm đến hai má đang ửng hồng, không kiềm chế được tung người nhảy lên, thân hình uyển chuyển tuyệt đẹp, trong sự kinh ngạc của tu sĩ bốn phía, bay về phía đám người tham dự trận tranh đoạt danh hiệu.

Tướng mạo của nàng vốn xinh đẹp tuyệt trần, giờ phút này hai má lại ửng hồng, bay thẳng đến Vương Lâm. Khi đến gần, nàng cúi đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một ngọc giản màu xanh, hạ giọng nói:

- Cái này… cho ngươi… …

Nói xong nàng đặt ngọc giản vào tay Vương Lâm, đỏ mặt, nhanh chóng bay trở về.

Trong khi quay về, nàng có thể nghe thấy được tiếng tim mình đập thình thịch rất mạnh. Đến khi về tới chỗ ngồi, nàng lập tức cúi đầu, trong đầu trống rỗng.

Lão tổ của Tây gia nhìn cảnh tượng này, trong lòng thở dài, ánh mắt lại trở lại như cũ.

- Vào Lôi Trì !

Thanh âm Viêm Lôi Tử trong nháy mắt vang vọng thiên địa, hóa thành tiếng sấm ầm ầm, dẫn động lôi quang trong Lôi Trì biến hóa kịch liệt. Chỉ thấy khoảng trống rộng ba trượng ở chính giữa quảng trường Lôi Trì này trong phút chốc tràn ngập lôi quang, gần như ngay trong khoảnh khắc này, trong vòng nghìn trượng liền hóa thành một Lôi Trì thật sự ! Từng đạo lôi điện tạo thành sóng lóe lên chạy qua chạy lại, Lôi Trì rộng nghìn trượng tản mát ra thanh thế kinh người, khiến cho tuyệt đại bộ phận tu sĩ khi nhìn vào da đầu đều run lên.

Nhất Lôi Linh hình con rắn chạy qua chạy lại kia, ngay khi thân mình ngưng tụ lại trong Lôi Trì, liền phát ra từng trận tiếng rít gào.

Hứa Đình hừ lạnh một tiếng, đi tới Lôi Trì đầu tiên. Khi hai chân hắn bước vào trong Lôi Trì, chỉ thấy vô số những đạo lôi quang hình vòng cung từ hai chân hắn phút chốc lan tràn ra toàn thân. Gần như ngay lập tức, cả người hắn bị ngập vào bên trong lôi điện.

Thân thể Hứa Đình run lên, hít sâu một hơi, hướng vào phía trong đi tới năm bước, khoanh chân ngồi xuống.

Theo sau hắn, Thân Công Hổ bước tới một bước. Tu vi của hắn cùng với lôi điện có liên quan, trước kia đều thường xuyên tu luyện ở những nơi tràn ngập lôi điện, cho dù là Lôi Trì, cũng không phải là lần đầu tiên hắn bước vào. Giờ phút này hắn cực kỳ ung dung, sau khi tiến vào Lôi Trì, khoanh chân ngồi xuống.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 871: Hài đồng.

Ngay sau đó, lần lượt từng người bước vào Lôi Trì, vây quanh ngồi xuống. Chỉ có mấy người cá biệt trong số đó, tu vi không đủ, ngay khi bước vào Lôi Trì lập tức thân mình kịch chấn, vội vàng rời khỏi, sắc mặt tái nhợt như thể bị thương.

Vương Lâm cầm ngọc giản Tây Tử Phượng đưa, nhìn thoáng qua Tây Tử Phượng ở phía xa mặt đỏ bừng không dám nhìn về phía mình, trong lòng thầm than. Ngọc giản này hắn dùng thần thức đảo qua đã biết được, có thể chống đỡ được lôi uy rất mạnh, hiển nhiên là trọng bảo phòng thân của nàng này.

Sau khi trầm ngâm, hắn đặt ngọc giản này vào trong ngực, đi vào Lôi Trì.

Tây Tử Phượng tuy cúi đầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được hành động của Vương Lâm. Sau khi nàng nhìn thấy Vương Lâm đặt ngọc giản này vào trong ngực, trái tim lập tức lại đập nhanh lên.

Chỉ có điều, giờ phút này nàng không nhìn thấy biểu ca, cũng chính là nam tử anh tuấn mặc áo lam kia, sau khi tiến vào trong Lôi Trì, ánh mắt cũng nhìn về Vương Lâm, ẩn chứa một thái độ thù địch sâu đậm.

Vương Lâm thần sắc như thường, tiến vào Lôi Trì. Ngay khi hắn bước vào trong Lôi Trì, lập tức liền cảm nhận được một luồng lôi lực khổng lồ từ dưới chân trực tiếp nhảy vào trong thân thể.

Một cảm giác cực kỳ khoan khoái lập tức truyền khắp toàn thân Vương Lâm, như thể nơi đây chính là chỗ ở của hắn. Chỉ có điều ngoài mặt Vương Lâm không hề có một chút biến hóa, tiến thẳng về phía trước. Theo bước chân hắn, lôi quang trong Lôi Trì lóe lên, không ngừng quanh quẩn bên ngoài cơ thể, tạo nên những tiếng sấm ầm ầm.

Tìm được một chỗ trống, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống.

- Cửa thứ hai, bắt đầu. Lấy tiếng trống để tính thời gian !

Thanh âm Viêm Lôi Tử vừa truyền ra, lập tức trên bầu trời có hai sứ giả của Lôi Tiên Điện hóa thành cầu vồng bay đến. Sau khi tới gần, hai người này lóe lên hắc quang, lập tức liền có một chiếc trống lớn biến ảo hiện ra.

- Đùng !

Một tiếng trống vang lên, bỗng nhiên vang vọng trời đất. Thanh âm này ầm ầm nổi lên, dường như cũng có thể thay thế được tiếng sấm. Một tiếng trống vang lên là một nhịp thở ! Trong Lôi Trì nghìn trượng có gần hai trăm tu sĩ đang khoanh chân ngồi, khi tiếng trống thứ nhất vang lên, chỉ thấy lôi quang bên trong Lôi Trì như bị chấn động, lập tức đồng loạt dâng lên ba tấc, tiếng sấm rít gào kịch liệt, hóa thành lôi quang vô tận. Dường như bên trong Lôi Trì này nổi lên một cơn gió lốc sấm sét.

Bên trong cơn gió lốc này, Lôi Linh từ lôi quang ngưng tụ thành lại chạy quanh, tản mát ra lôi uy không cách nào hình dung nổi tràn ngập ra nghìn trượng, khiến cho sức mạnh của Lôi Trì trong nháy mắt biến hóa kinh người.

Một lượng lớn lôi quang lóe ra, điên cuồng chui vào trong cơ thể của đám tu sĩ. Những tu sĩ này hoặc là ngưng thần đối phó, hoặc là xuất ra pháp bảo phòng ngự, trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Lôi Trì nghìn trượng này chợt lóe lên ánh sáng chói mắt ! Toàn thân Hứa Đình có một màn sương đen lượn lờ, ngăn cản lôi quang xâm nhập. Còn những tu sĩ khác cũng có những phương pháp chống cự.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân, lôi đình bên ngoài thân thể gào thét, một lượng lớn lôi đình mạnh mẽ nhập vào trong cơ thể, làm nguyên thần cảm thấy dễ chịu, khiến cho những hao tổn nguyên thần lúc giao chiến với La Tố lúc trước nhanh chóng khôi phục.

Cảm giác này khiến hắn cực kỳ thoải mái. Giờ phút này hắn nhắm hai mắt lại, cũng không nhìn đến mọi người nữa.

- Đùng !

Tiếng trống thứ hai vang lên. Trong phút chốc sức mạnh của Lôi Trì lại trở nên nồng đậm, Lôi Linh kia trong khi rít gào, từng đạo lôi quang to lớn như một cây roi quét ngang, mỗi một lần quất lên mình một tu sĩ, liền khiến cho thân mình tu sĩ kia chấn động ! Tiếng trống lại vang lên, tiếng thứ ba, thứ tư… Mãi cho đến sau tiếng thứ mười, sức mạnh bên trong Lôi Trì nghìn trượng dĩ nhiên đã đạt tới mức trời long đất lở. Chỉ thấy vô số những lôi quang kia đồng thời dâng lên ba trượng, tràn ngập bao phủ toàn bộ Lôi Trì vào bên trong.

Lập tức liền có một tu sĩ đến từ La Thiên Nam Vực sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình như bị một luồng đại lực tấn công, mang theo một lượng lớn lôi quang, trực tiếp bị bắn ra, máu tươi tung tóe, hiển nhiên đã bị thương.

Sương mù quanh thân thể Hứa Đình càng đậm, dường như có thể ngăn cách được lôi đình. Thần sắc hắn như thường, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lâm ở đằng xa. Hắn đã quan sát Vương Lâm rất lâu,

hành động của đối phương sau khi tiến vào Lôi Trì này hắn thấy quá mức quỷ dị.

- Hứa Mộc này không ngờ không hề chống cự gì, lại không lấy pháp bảo nào ra, chỉ bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, như thể đây chính là chỗ bế quan. Càng quỷ dị hơn chính là sức mạnh lôi đình khổng lồ đi vào trong cơ thể hắn không ngờ… lại biến mất không thấy.

Hứa Đình càng nhìn càng kinh hãi, trong đầu không kìm nổi những phán đoán, nhưng bất kể thế nào hắn cũng không thể đoán được câu trả lời thật sự.

Hai sứ giả Lôi Tiên Điện trên bầu trời kia, trong đó có một người quét ngang tay phải, đánh lên mặt chiếc trống đen. Lập tức tiếng trống thứ mười một ầm ầm vang lên.

Bên trong Lôi Trì nghìn trượng, những chỗ có lôi điện lập tức toàn bộ chấn động, bỗng nhiên hướng về một chỗ ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc này hình thành một vật hình con rắn cao lớn trăm trượng. Vật này giống như rắn, nhưng lại có nét giống rồng, nó từ lôi điện tạo thành, toàn bộ thân người tản mát ra một luồng thiên địa lôi uy ! Nó chính là Lôi Linh ! Lôi Linh ngưng tụ hiện ra, lập tức gào lên một tiếng. Tiếng rít gào này vang vọng hóa thành một tiếng phảng phất như tiếng sấm, chấn động trời đất, lay động tâm thần của tất cả tu sĩ ! Ngay cả Hứa Đình kia, màn sương đen bên ngoài thân thể lúc này cũng suýt chút nữa sụp đổ. Ánh mắt hắn lộ ra một vẻ khiếp sợ, hai tay bấm quyết, càng có nhiều sương mù từ mi tâm tràn ra, vờn quanh bốn phía.

Hứa Đình còn như thế, càng không phải nói đến những tu sĩ khác. Ở nơi này sau một tiếng rít gào trời long đất lở, lập tức có hơn mười người lần lượt phun ra máu tươi, thân mình bị bắn ra.

Theo tiếng trống thứ mười hai, tiếng thứ mười ba, mười bốn vang lên, Lôi Linh kia lại rít gào kịch liệt hơn. Cuối cùng đến khi tiếng thứ mười lăm vang lên, toàn bộ thân mình Lôi Linh lao ra, hướng về Lôi Trì nghìn trượng, há to miệng phun ra một đạo lôi quang rất lớn ! Tiếng vang ầm ầm khiến cho trời đất biến sắc, tu sĩ ngồi xem bốn phía cả đám sắc mặt đều khẽ biến, tuy bọn họ ở bên ngoài, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trong từng tiếng rít gào của Lôi Linh kia có một luồng thiên uy không thể chống cự ! Uy lực này ngưng tụ, cuối cùng đến khi Lôi Linh phun ra lôi quang lập tức đạt tới đỉnh điểm. Ngay tức khắc trong Lôi Trì nghìn trượng này lại có hơn mười người phun ra máu tươi, đồng loạt bị bắn ra ngoài, vẻ hoảng sợ trong mắt từng người đã lên tới mức kinh hoàng.

Thân Công Hổ đau khổ giãy dụa, cực hạn của hắn năm đó là mười lăm nhịp thở, lúc này trong lòng cũng có một niềm tin khiến hắn thủy chung vẫn kiên trì.

Chiến Không Liệt hít sâu, cũng cắn răng chịu đựng.

Thậm chí tu sĩ sáu ngón và đồng tử đầu to kia cũng đều như vậy. Nhưng hai người này rõ ràng vẫn chưa dốc toàn lực, vẫn còn có chút ung dung, chỉ có điều, vẻ ung dung này so với Vương Lâm lúc này thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân, một đạo lôi quang lớn dung nhập vào trong cơ thể, làm nguyên thần cảm thấy dễ chịu. Những tổn thương lúc trước của hắn trong hơn mười tức này lập tức hoàn toàn khôi phục. Không chỉ như thế, ngay cả những ẩn họa trong trận chiến với Diêu Băng Vân năm đó cũng hoàn toàn được thanh trừ ! Còn về lôi uy rít gào của Lôi Linh kia dừng trên người của Vương Lâm giống như là một đứa trẻ đang khóc rống lên, tuy cảm giác có chút kỳ dị, nhưng lúc này chính xác là hắn cảm thấy như vậy.

Mặc dù đứa trẻ này trong mắt rất nhiều người cực kỳ hùng mạnh, nhưng đối với Vương Lâm thì đối phương chỉ là một đứa trẻ, có thể nói là một đứa trẻ không ngừng tiến hóa thành lôi long ! Vương Lâm thần sắc như thường, không để ý tới hết thảy xung quanh, nhắm hai mắt bình tĩnh hấp thụ lôi lực của nơi này, khiến cho nguyên thần của Thái Cổ Lôi Long dần dần trở nên hùng mạnh hơn.

Mười lăm tiếng trống đã qua, Lôi Linh kia dường như đã thoát được khỏi sự bó buộc, trong tiếng rống to thân mình đảo qua, lập tức thân mình khổng lồ này làm cuộn lên một cơn sóng lôi quang quét ngang qua. Ngay sau đó liền có mười mấy tu sĩ trực tiếp bị đánh vào người, cả đám sắc mặt tái nhợt, bị cuốn ra ngoài.

Lôi Linh kia dường như cực kỳ đắc ý, trong tiếng rít gào thân mình lại đảo qua, lúc này những người bị cuốn vào có cả Vương Lâm ! Ngay khi thân mình trăm trượng của Lôi Linh quét ngang qua, Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt, lạnh lùng chăm chú liếc mắt nhìn Lôi Linh một cái. Ánh mắt này như thể một người lớn nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện đang nghịch ngợm !

Lôi Linh đang đắc ý thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm. Ánh mắt này trực tiếp xuyên qua lôi quang, rơi vào trong lôi hồn. Lập tức khiến một cỗ ý chí được truyền thừa cường đại sâu thẳm trong lôi hồn trong phút chốc bạo phát, tràn ngập khắp toàn thân nó, khiến nó gần như hồn phi phách tán. Lôi Linh trong sự hoảng hốt, nấc lên một tiếng, thân thể chấn động kịch liệt! Ánh mắt Vương Lâm quét ngang thân thể nó, sau đó cuồn cuộn cuốn trở lại. Hết thảy mọi chuyện xảy ra khiến bản năng nó cảm thấy như có một cỗ lực lượng đánh sâu vào thân thể, khiến nó không thể không thối lui.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 872: Mèo nào cắn mỉu nào.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, không để ý tới Lôi Linh này nữa. Hắn mơ hồ có thể cảm nhận được Lôi Linh này chẳng qua chỉ là một tia lôi hồn nhỏ bị tách ra. Lôi Linh thủ hộ chính thức của Lôi Tiên Giới tuyệt đối không phải thế này.

Thân thể Lôi Linh kia quay đi, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Nó đã sớm xuất hiện thần trí, vốn đối chẳng thèm coi trọng tu sĩ này. Nhưng ngay trong nháy mắt vừa rồi nó dường như cảm thấy cảm giác khi gặp tổ tông.

Loại cảm giác này khắc sâu vào trong lôi hồn, từ khi sinh ra đã ở trong truyền thừa ký ức của nó ! Thời kỳ thái cổ, thiên đạo giao cho Lôi Long điều khiển lôi lực lượng. Lôi Long do vậy mới được sinh ra, là linh tính của vạn lôi. Hết thảy lôi lực trong thiên địa toàn bộ đều thuộc về Lôi Long. Nhưng Lôi Long không phải là không có sinh tử. Nó sinh ra từ lôi, chết trong lôi, hóa thành Lôi Linh trở về trong cõi hư vô, một lần nữa lại biến thành cỗ lực lượng của lôi đình ! Chẳng qua trong Lôi Tiên Giới lại có một Lôi Linh, không biết tiên nhân dùng phương pháp gì lại có thể khiến nó không tiêu tan, trở thành linh thú thủ hộ Lôi Tiên Giới. Lôi Linh của Lôi Tiên Điện từ khi Lôi Tiên Giới sụp đổ tới giờ lần này gặp Vương Lâm liền cảm nhận được một sự rung động mà từ trước tới nay chưa hề có.

Cũng may là sau khi Vương Lâm nhắm mắt lại, uy nghiêm của Thái Cổ Lôi Long không lan ra nữa, tập trung hấp thu lôi quang. Lôi Linh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mang theo lửa giận không nói lên lời hướng về tu sĩ bốn phía gầm thét lao tới.

Hứa Đình ở trong hắc vụ, hai mắt như ánh đuốc. Hắn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, tâm thần kịch chấn, cơ hồ không dám tin vào mắt mình. Hắn nhận thấy Hứa Mộc này cũng thật sự.... Thật sự quá sức tưởng tượng.... Hắn....sao hắn có thể nhìn một cái đã khiến Lôi Linh phải sợ hãi chứ ! ! ! Hơn nữa cứ nhìn dáng vẻ của nó thì dường như là tiểu bối trong gia tộc nhìn thấy lão tổ tông, phải vội vàng chào hỏi vậy.

Còn một người cũng phát hiện ra việc này, đó là Thân Công Hổ. Ánh mắt hắn hiện lên vẻ sùng kính cuồng nhiệt, trong đầu không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp Vương Lâm năm đó trong lôi ngục. Hắn vĩnh viễn không thể quên được con người với mài tóc đen bị lôi quang thổi tung bay, với ánh mắt khiến toàn thân hắn suýt sụp đổ.

Cả đời này hắn cũng không thể quên:

- Tôn chủ ! ! !

Vẻ cuồng nhiệt trong ánh mắt Thân Công Hổ càng đậm. Chiến Không Liệt hít sâu một hơi nhìn Vương Lâm, lại nhớ tới năm đó khi ở trong lôi ngục, hắn đánh một trận với Thân Công Hổ, dưới sự chỉ bảo của Vương Lâm mới khiến Thân Công Hổ nắm được một loại lôi lực bổn nguyên. Không chỉ có bọn hắn, tu sĩ bốn phía xung quanh cũng có một vài người đã phát hiện ra. Tâm thần đám người này kịch chấn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đối với hết thảy mọi chuyện này Vương Lâm coi như không thấy. Lúc này hắn vừa khoanh chân ngồi vừa tìm hiểu quy tắc của lôi điện, dần dần đắm chìm trong đó, quên hết mọi việc.

Thanh Thủy ngồi ở bồ đoàn cách đó ngàn trượng hai mắt sững lại, khóe miệng mỉm cười.

Viêm Lôi Tử cũng giật mình, sau đó cười khổ, thầm nghĩ sao mình lại quên mất Hứa Mộc này lúc đầu nếu không có mình trợ giúp thì thiếu chút nữa đã tu thành một Lôi Linh. Trận này đối với hắn mà nói sợ rằng chẳng có gì khó khăn, giống như là đi dạo trong hoa viên nhà hắn vậy.

- Bỏ đi, coi như là bồi thường cho việc đã giữ Lôi Thú của hắn, cũng coi là khiến Thanh Thủy hài lòng đi !

Viêm Lôi Tử lắc đầu cười khổ rồi không tiếp tục nghĩ tới việc này nữa.

Lại nói tới Lôi Linh bị Vương Lâm hù dọa xong mang theo sự tức giận, giống như là một đứa bé vừa bị trưởng bối mắng, hướng về phía những người khác trút giận, vừa gầm thét vừa lao tới tu sĩ bốn phía.

Kẻ phải đứng mũi chịu sào là biểu ca của Tây Tử Phượng, nam tử anh tuấn mặc y phục màu xanh kia. Hai tay hắn bắt quyết, phía trước người bay ra ba mảnh ngọc giản màu xanh. Tất cả lôi quang khi tới trước người hắn đều bị ba miếng ngọc giản này hấp thu toàn bộ. Lôi Linh gầm thét, đánh thẳng tới. Một tiếng sét kinh khủng vang lên. Nam tử mặc áo xanh nọ bị một lực lượng mạnh mẽ đánh tới, sắc mặt đại biến, muốn lui lại phía sau nhưng cuối cùng cắn răng cố chịu đựng.

Ngay lập tức, thân thể cả trăm trượng của Lôi Linh ầm ầm tới gần, đánh vào thân tể nam tử áo xanh. Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên, khiến có lôi đình trong lôi trì điên cuồng xoay chuyển, tràn ra bốn phía.

Ba miếng ngọc giản lập tức vỡ vụn, ầm một tiếng hóa thành vô số mảnh vỡ. Nam tử áo xanh kia phun một ngụm máu tươi, nhanh chóng lui lại phía sau. Lôi Linh đang tức giận, không những không dừng lại mà giống như trẻ con, tiếp tục đuổi theo, mở to miệng, tỏa ra vô tận lôi đình.

Bị truy đuổi, tốc độ của nam tử áo xanh tăng lên cực nhanh, lập tức chạy ra khỏi lôi trì ngàn trượng, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lôi Linh kia. Thân thể Lôi Linh nhoáng lên liền lao xuống.

Tiếng trống quanh quẩn khắp bầu trời, mười sáu, mười bảy, mười tám tiếng ầm ầm lên.

Gầm lên một tiếng, thân thể Lôi Linh lại chuyển động. Lần này tới lượt hai người Chiến Không Liệt và Thân Công Hổ. Hai người cười khổ, lập tức tự động né tránh, chạy xa khỏi Lôi Linh đang nổi giận này.

Thậm chí cả đồng tử đầu to và tu sĩ sáu ngón cũng chỉ sau tiếng trống thứ mười chín là lập tức rời đi, không muốn trêu chọc vào Lôi Linh hiển nhiên là đang tức giận kia.

Giờ phút này trong lôi trì ngàn trượng chỉ còn lại hai người. Ngoài thân thể Hứa Đình có hắc vụ cực kỳ nồng nặc. Lấy hắn làm trung tâm, trong vòng ba trượng hầu như bị sương mù che khất. Lôi quang đều bị sương mù này ngăn trở. Đối diện với hắn ở ngoài trăm trượng là Vương Lâm đang bình tĩnh khoanh chân ngồi trong lôi trì. Hắn vẫn luôn nhắm mắt, từng đạo lôi đình từ trong thân thể hắn toả ra quanh quẩn khắp người, khiến cho mái tóc dài hắn tung bay, thoạt nhìn giống như có khí chất của lôi tiên.

Hứa Đình lúc này trong lòng đang thầm kêu khổ. Lực lượng lôi điện bốn phía ngày càng đậm, cho dù là hắn cũng chịu không nổi. Chẳng qua khi hắn thấy Vương Lâm phía đối diện thì lại thấy cực kỳ không cam tâm.

- Hắn làm sao lại có thể kiên trì lâu như vậy? Lão tử khổ sở lắm mới miễn cưỡng chịu được, mà hắn thì không ngờ lại chẳng có nửa điểm khó chịu. Lão tử không phục ! !

Sắc mặt Hứa Đình dữ tợn, hắc khí giữa mi tâm càng đậm.

Lôi Linh quay phắt người. Nó không dám đi trêu chọc vào Vương Lâm mà nhìn chằm chằm vào Hứa Đình, vừa gầm nhẹ vừa lao tới, thân thể trăm trượng phóng đi, lập tức khiến lôi trì ngàn trượng bộc phát ra lôi quang nồng đậm, dung nhập vào trong cơ thể Lôi Linh, khiến toàn thân nó tràn ngập một cỗ lôi lực thượng cổ. Nó lao tới há miệng muốn cắn nuốt Hứa Đình. Hắc khí phía ngoài thân thể Hứa Đình lập tức điên cuồng tiêu tan. Sắc mặt hắn tái nhợt, không thể không lùi lại. Một bước lùi này không ngờ là hơn ngàn trượng, trực tiếp bay ra khỏi lôi trì.

- Lão tử không phục ! ! Hứa Mộc này nhất định là có gian trá ! !

Hứa Đình rơi ra ngoài lôi trì lập tức gầm lên.

Lôi Linh liếc nhìn Hứa Đình một cái, thân thể nhoáng lên lại nhìn về Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ mê mang nhưng vẫn gầm nhẹ, cũng

không dám lại gần. Nó chung quy vẫnn cảm thấy ở đối phương có một cỗ khí tức khiến nó run rẩy.

Vương Lâm mở hai mắt. Trong nháy mắt khi đôi mắt hắn mở ra lập tức liền có hai tia sét từ trong đó lộ ra, phát ra tiếng ầm ầm. Hắn đứng lên, trầm ngâm một chút rồi nhìn quanh bốn phía, sau đó hắn tiến vào trung tâm của lôi trì.

Vừa nãy khi hắn ngồi khoanh chân mơ hồ có cảm giác như nắm bắt được điều gì đó. Lần này hắn đi tới trung tâm liền lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Cảnh tượng này khiến những tu sĩ bốn phía trợn mắt há mồm.

- Cái ... Cái tên Hứa Mộc này chẳng những không bị lôi quang ảnh hưởng mà thậm chí lại còn cực kỳ thong dong. Hắn rốt cục là tu luyện công pháp gì vậy chứ ! !

- Lôi Linh kia tựa hồ cực kỳ e sợ Hứa Mộc. Chuyện này có hơi quỷ dị. Hứa Mộc nọ tuyệt đối không đơn giản !

Hứa Đình lại càng phải hít một hơi. Hắn nhìn hồi lâu rồi xoay mình rời đi. Hắn giờ đã thực sự biết Hứa Mộc này không hề giống mình....

Tiếng trống trên bầu trời không hề dừng lại. Trong những tiếng thùng thùng, thẩn thể Vương Lâm không cử động nhưng hung quang trong mắt Lôi Linh đang chạy quanh hắn càng ngày càng đậm. Sự kích thích từ tiếng trống khiến Lôi Linh có một cảm giác muốn lao tới cắn xé đối phương. Loại cảm giác này càng ngày càng đậm, cuối cùng che lấp toàn bộ suy nghĩ của nó.

- Nuốt hắn, ngươi liền có thể hoá thành Lôi Long !

Dường như có một tiếng nói đang điên cuồng gào thét, kịch liệt rít gào trong linh hồn nó. Loại ý niệm tham lam này kích thích khiến thân thể Lôi Linh run rẩy. Nó không ngừng gầm nhẹ. Lôi quang trong lôi trì cả ngàn trượng điên cuồng ngưng tụ lại thân thể nó. Tiếng rít gào của nó càng kịch liệt. Cuối cùng Lôi Linh gầm lên, thân thể lao tới. Thân thể nó vừa di động, lập tức lôi quang trong lôi trì ngàn trượng nhất thời hoá thành những tiếng sấm ầm vang không ngớt, ngưng tụ ngoài thân thể nó. Bề mặt tảng đá ngàn trượng phía dưới lập tức xuất hiện những vết nứt lớn.

- Rống !

Lôi Linh hình rắn lao ra, mang theo tham niệm ngập trời, mang theo một quyết tâm hoá rồng hướng về phía Vương Lâm ! Nó phóng tới khiến lôi trì ngàn trượng cuồn cuộn nổi sóng, mang theo một lực lượng không thể tưởng tượng đánh tới.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 873: Quyền lực sử dụng sấm sét.

Trong nháy mắt khi nó tới gần Vương Lâm, lôi quang ở mi tâm Vương Lâm đột nhiên loé lên. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lập tức lao ra ! Thái Cổ Lôi Long có quyền khống chế mọi lực lượng lôi điện trong thiên địa. Vương Lâm vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với nó nhưng cũng đã gần hoàn thành, có được lợi ích vô cùng. Một khi hoàn toàn dung hợp thì có thể điều khiển tất cả lôi lực. Trong nháy mắt khi Thái Cổ Lôi Long hiện thế, lao ra, thân thể Lôi Linh run rẩy kịch liệt. Nó cảm thấy một cỗ khí tức không thể chống cự từ nguyên thần Vương Lâm tràn tới. Cảm giác này đến từ truyền thừa sâu trong linh hồn nó.

Nó có thể cắn nuốt mọi tu sĩ nhưng đối với khí tức của tổ tiên thì không còn nửa diểm dũng khí. Chẳng qua tiếng rít gào trong linh hồn nó lại càng thêm kịch liệt:

- Nuốt hắn, nuốt hắn ngươi sẽ trở thành Lôi Long !

Nguyên thần của Thái Cổ Lôi Long phát ra tiếng rít gào, hướng về phía Lôi Linh há miệng nuốt lấy. Lôi Linh kia thân mình run rẩy dữ dội, thanh âm của nó bên trong linh hồn gần như điên cuồng, khiến cho nó giãy giụa, hét lớn một tiếng, cũng há miệng nuốt tới !

Thái Cổ Lôi Long và Lôi Linh cắn nuốt lẫn nhau, lập tức khiến cho Lôi Trì này liền nổi lên cơn sóng lôi quang lớn, phát ra những tiếng sấm kinh thiên !

Nguyên thần của Thái Cổ Lôi Long do Vương Lâm biến thành giằng co với Lôi Linh, không ngừng cắn nuốt lẫn nhau, loại cắn nuốt này chính là một sự dung hòa sấm sét, Lôi Linh kia tuy hùng mạnh, nhưng cũng là không đủ ! Lôi Long cũng mạnh nhưng Vương Lâm cũng chưa dung hợp được toàn bộ, lần cắn nuốt này cũng là ngang sức ngang tài.

Một tiếng rống giận vang lên, Thái Cổ Lôi Long do Vương Lâm biến thành một ngụm nuốt lấy nửa thân mình của Lôi Linh. Lôi Linh trong lúc giãy giụa, toàn thân lôi quang chạy qua chạy lại, điên cuồng cắn lại.

Một tiếng rống giận vang lên, Thái Cổ Lôi Long do nguyên thần Vương Lâm biến thành ánh mắt lộ ra hàn quang, hàn quang này lạnh thấu xương, cũng không để ý đến Lôi Linh kia đang cắn lại, há to miệng nuốt lấy.

Bên trong nguyên thần của Vương Lâm vốn có đặc tính thôn hồn, sau khi dung hợp với Thái Cổ Lôi Long, đặc tính thôn hồn này lại càng hùng mạnh, hơn nữa ngàn năm tu đạo tâm ngoan thủ lạt , trong tâm thần hiển nhiên có một khí thế độc ác tràn ngập.

Giờ phút này liên tục cắn nuốt, cũng lập tức đem một nửa thân mình kia của Lôi Linh trực tiếp nuốt vào trong miệng, hoàn toàn nghiền nát ! Lôi Linh hình con rắn trong tiếng hừ thảm nhanh chóng lui về phía sau. Chỉ

còn lại nửa thân mình, hai mắt nó lộ ra vẻ điên cuồng, gầm rống lên, chỉ thấy bên trong Lôi Trì nghìn trượng này lôi điện từ mặt đất mọc lên lập tức càng nồng đậm hơn, dường như ở dưới mặt đất bằng đá xanh rộng nghìn trượng này có ẩn chứa một lượng lôi điện cực kỳ khổng lồ !

Từng tiếng rống giận hóa thành những tiếng sấm giữa trời đất, lần lượt đánh ra tạo nên những chấn động kinh thiên. Trong những tiếng ầm ầm này, một cơn lốc điên cuồng mạnh mẽ hình thành, hướng ra phía ngoài bỗng nhiên quét ngang qua, những tảng đá xanh lớn tan vỡ, bị cuốn lên tạo thành một đám bụi đất, nhưng đám bụi đất này vừa mới bay lên liền lập tức tan rã !

Thậm chí những mảnh đá vụn kia ngay khi bị cuốn lên cũng lập tức bị lôi quang bao phủ, hoàn toàn vỡ nát.

Gần như trong nháy mắt, ngoại trừ tảng đá xanh chỗ Vương Lâm đang khoanh chân ngồi, còn lại những tảng đá trong vòng nghìn trượng toàn bộ đều tan vỡ. Nhưng cơn lốc này cũng không hề tạm dừng, hướng ra phía ngoài oanh kích !

Trong lúc đó, một luồng sức mạnh lôi đình cực kỳ khổng lồ ẩn sâu dưới mặt đất toàn bộ mạnh mẽ tuôn ra, đi thẳng đến Lôi Linh.

Cảnh tượng này ngay lập tức như thể Thiên Kiếp giáng lâm trên Lôi Tiên Điện, toàn bộ tu sĩ bốn phía sắc mặt đại biến, đều lui về phía sau, thậm chí ngay cả một vài gia tộc lão tổ trong mắt cũng tuôn ra tinh quang.

Trong khoảnh khắc cơn lốc hướng ra bốn phía tấn công, những lão quái ngồi trên bồ đoàn cách đó nghìn trượng tất cả đều chăm chú nhìn. Viêm Lôi Tử trong lúc cười khổ nâng tay phải lên, nhấn xuống phía dưới một cái, lập tức cơn lốc đang điên cuồng tấn công tới này va chạm vào, sau khi phát ra tiếng nổ ầm ầm, biến mất trong vòng nghìn trượng.

Ngay trong khoảnh khắc này, khi lôi đình vô tận trên mặt đất kia mạnh mẽ nhập vào trong Lôi Linh, Thái Cổ Lôi Long do nguyên thần Vương Lâm biến thành sau khi nuốt một nửa thân mình Lôi Linh cũng lập tức có một luồng xung lực. Loại xung lực này Vương Lâm trước đây chưa từng thấy qua, nhưng giờ phút này một nửa Lôi Linh trong nguyên thần kia hóa thành lôi lực khổng lồ di chuyển bên trong nguyên thần. Nguyên thần dưới tác động của luồng xung lực này rốt cuộc cũng không chịu nổi, như thể có một sức mạnh, từ trong cơ thể lao ra, ngửa mặt lên trời rít gào.

Một tiếng rít gào này sau khi Vương Lâm biến thành Thái Cổ Lôi Long lần đầu tiên xuất hiện, cũng là một tiếng sấm gào thét trước đây chưa từng có. Dường như ngay khi tiếng rống giận này truyền ra liền xuyên thấu Lôi Tiên Điện, dung nhập với trời đất, trở thành một tiếng sấm tồn tại vĩnh hằng cùng với trời đất từ xưa đến nay !

Vào lúc này, thanh âm này chính là âm thanh của hết thảy sấm sét giữa trời đất, khiến cho toàn bộ sấm sét phải nghe lệnh !

Thái Cổ Lôi Long sở dĩ có thể sử dụng được quyền lực của sấm sét chính là bởi vì một tiếng rít gào này. Vương Lâm lúc trước nuốt lấy Lôi Long, dung hợp không nhiều, không thể phát huy sức mạnh sử dụng thiên địa lôi đình thật sự của Lôi Long !

Nhưng hiện giờ, sau khi dung hợp một nửa Lôi Linh, cũng khiến hắn rốt cuộc ngưng tụ được ra tiếng rít gào này !

- Graaao ! ! !

Một tiếng gầm này khiến cho thiên địa phong vân biến sắc, lôi đình khổng lồ tràn ngập trên mặt đất đang hướng về phía Lôi Linh ngưng tụ, trong phút chốc dường như run rẩy, nhất tề thay đổi phương hướng, giống như triều bái, bao phủ lấy Thái Cổ Lôi Long do nguyên thần của Vương Lâm biến thành.

Thần sắc tu sĩ bốn phía toàn bộ từng người một đều kịch biến, ngay cả rất nhiều lão quái ngồi trên bồ đoàn kia cũng lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

Cho dù là Huyết Thần Tử kia hai mắt cũng lóe lên, ánh mắt lộ hàn quang.

Thanh Thủy lần đầu tiên cười lớn, nói:

- Được !

- Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long ! !

Viêm Lôi Tử ánh mắt khiếp sợ, trên mặt nổi lên gân xanh, muốn đứng lên ngăn cản, nhưng lại do dự, thầm than một tiếng. Có Thanh Thủy ở đây, hắn cũng chỉ có thể để Vương Lâm tùy ý cắn nuốt, không có cớ để ra tay can thiệp. Bằng không, nếu phá vỡ cơ duyên ngàn năm khó gặp này của Hứa Mộc, chỉ sợ Thanh Thủy kia sẽ lập tức trở mặt !

Những lão quái này còn như thế, càng không nói đến những người bên ngoài. Hứa Đình kia ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, trong lòng dâng lên một nỗi khiếp sợ, cả người trở nên trầm mặc.

- Hắn, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, có lẽ tốt nhất là không nên trêu chọc !

Thân Công Hổ hai mắt lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, rốt cuộc cũng không nén nổi nữa, nhìn Vương Lâm, vẻ cuồng nhiệt trong mắt càng đậm.

Chiến Không Liệt cũng ngây người ra một lúc, lần đầu tiên trong mắt, cũng như Thân Công Hổ, lộ ra vẻ sùng kính cuồng nhiệt !

Về phần đồng tử đầu to và tu sĩ sáu ngón kia, hai người đều tâm thân kịch chấn, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, trong lòng đã khẳng định Hứa Mộc này không thể tùy tiện trêu chọc ! Người này ngay cả Lôi Linh cũng dám nuốt, lại có thể một tiếng rít gào khiến cho tất cả lôi đình trong Lôi Trì nghe lệnh, loại thần thông này làm cho bọn họ da đầu tê dại !

Chẳng những lôi đình trong vòng nghìn trượng này phải triều bái, mà ngay cả Lôi Linh kia, sau một tiếng gầm sử dụng sức mạnh của thiên địa lôi đình cũng lập tức run rẩy kịch liệt, có một sức mạnh khiến nó không thể không triều bái, không thể không khuất phục !

Đây chính là sức mạnh của Thái Cổ Lôi Long !

Lôi điện vô tận dung nhập vào trong nguyên thần Vương Lâm, nguyên thần hắn xông ra, trực tiếp hung hăng há miệng ra nuốt. Một nửa còn lại của Lôi Linh kia cũng không dám phản kháng, bị Vương Lâm nuốt lấy toàn bộ ! Lúc trước Vương Lâm và Thái Cổ Lôi Long mới chỉ dung hợp được một phần năm, nhưng hiện giờ nuốt được Lôi Linh, hấp thụ lôi đình vô tận bốn phía, dường như có một cơn lốc bùng nổ trong nguyên thần của hắn, quá trình dung hợp lẫn nhau, trong tiếng ầm ầm vang vọng, điên cuồng tăng mạnh, đã đạt tới gần một nửa !

Nguyên thần biến thành Thái Cổ Lôi Long lập tức bành trướng, hóa thành to lớn trăm trượng, hình thành một luồng uy áp hùng mạnh bao phủ trời đất. Ánh mắt nó lạnh lẽo đảo qua bốn phía, sau đó thu hồi theo mi tâm của Vương Lâm quay về bên trong cơ thể. Trong khoảnh khắc này, toàn bộ lôi đình còn sót lại trong phạm vi nghìn trượng điên cuồng co rút lại, hướng về phía Vương Lâm ngưng tụ. Trong tiếng sấm nổ kịch

liệt, Vương Lâm mở hai mắt, toàn thân lôi quang qua lại, một cảm giác có thể khống chế hết thảy lôi lực trên thế gian mạnh mẽ xuất hiện trong lòng.

Vương Lâm đứng lên, nghìn trượng xung quanh là một đống hoang tàn, không còn một chút lôi đình !

Viêm Lôi Tử sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng đau xót, nhìn Vương Lâm hồi lâu không nói nên lời, cuối cùng thở dài một tiếng.

Bốn phía hoàn toàn im lặng… Loại tĩnh lặng này so với khi La Tố bị giết lúc trước, hoàn toàn giống nhau…

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 874: Thiên Chi Quan.

Toàn thân Vương Lâm lóe ra lôi quang, trong sự yên tĩnh này,từ thân thể hắn lại phát ra những tiếng loẹt xoẹt trong trẻo. Hắn trầm mặc đi về phía trước, bước lên những tảng đá xanh bị vỡ nát, phát ra tiếng lạch cạch.

Ngay khi hắn bước ra ngoài Lôi Trì nghìn trượng, một vài tu sĩ tham dự tranh đoạt danh hiệu ở phía trước cả đám theo bản năng lui ra phía sau, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ.

Sau một lát im lặng, những tu sĩ bốn phía phát ra những tiếng bàn luận kinh người, hết thảy chuyện này vượt quá dự kiến của bọn họ. Hứa Mộc ở trước mắt khiến cho tất cả tu sĩ bốn phía đều có ấn tượng không thể phai mờ!

- Nhân Chi Quan giao chiến với La Tố, Địa Chi Quan nuốt Lôi Linh, những hành động này tuyệt không phải là của một tu sĩ tầm thường.

- Chỉ là không biết Hứa Mộc này ở Thiên Chi Quan kế tiếp sẽ lại như thế nào!

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc quả nhiên lợi hại. Lời đồn trước đây, đến hôm nay ta đã hoàn toàn tin.

- Phục!

- Người này không thể kết giao, càng không thể trêu chọc. Trong một trăm linh tám danh hiệu Tiên lần này, người này nhất định phải đạt đến ba vị trí đứng đầu!

Ngay cả một vài lão quái ngồi trên bồ đoàn kia hai mắt cũng lóe lên tinh quang, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt cũng lộ ra một vẻ tán thưởng. La Thiên Tinh Vực của bọn họ cần phải có những tu sĩ tiểu bối như Vương Lâm!

Nhất là lão già họ Hướng kia cũng gật gật đầu, đối với Vương Lâm xem ra hắn lại càng khen ngợi. Hắn bất chấp những tổn thất của Lôi Tiên Điện, chỉ cảm thấy Hứa Mộc này rất phù hợp với đặc tính của tộc nhân gia tộc mình, có sát khí kinh người!

Hai sứ giả của Lôi Tiên Điện trên bầu trời giờ phút này cũng không nói nên lời, đã sớm không còn đánh trống. Bọn họ nghĩ nếu như Hứa Mộc kia kiên trì thì cho dù là đập vỡ trống này cũng không có tác dụng gì. Lúc này hai người nhìn nhau, lộ vẻ cười khổ, nhưng ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm không phải là ghen tị mà lộ ra một vẻ bội phục.

Đối với hết thảy chuyện này Vương Lâm như không nhìn thấy, đi ra khỏi quảng trường, hắn hướng về Viêm Lôi Tử ôm quyền cung kính nói:

- Vãn bối nhất thời lỡ tay, xin tiền bối đừng để ý.

Lời này của hắn so với của sư huynh Thanh Thủy lúc trước cũng có chút tương tự. Thanh Thủy Tiên Quân kia nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Viêm Lôi Tử cười ha hả, nói:

- Đừng ngại, chỉ lấy một Lôi Trì và một phân thân của Lôi Linh nhỏ mọn mà có được một tiểu bối cao thủ cho La Thiên Tinh Vực ta, rất đáng giá. Còn về việc Lôi Trì, sau này khi ngươi chiến đấu ở Liên Minh Tinh Vực hãy lập được nhiều chiến công một chút là được rồi!

Nói xong, tay phải hắn chỉ về phía trước. Một chỉ xuất ra, lập tức trời đất như thể biến sắc, một luồng nguyên lực vô cùng vô tận điên cuồng gào thét xuất hiện ngưng tụ ở phía trước ngón tay, trong phút chốc hóa thành một ký hiệu.

Trên ký hiệu này tràn đầy sức sống , đồng tử hai mắt Vương Lâm co rụt lại, hắn cảm thấy rõ ràng bên trong ký hiệu kia có một tia bổn nguyên lực rất mỏng manh!

Mặc dù chỉ có một tia, nhưng lập tức khiến cho uy lực của ký hiệu này trở nên vô tận!

Viêm Lôi Tử đưa tay phải bắn ra, lập tức ký hiệu kia lóe lên bay ra, rơi vào trong đống hoang tàn nghìn trượng. Chỉ thấy ngay khi ký hiệu kia rơi xuống đất lập tức hóa thành nguyên lực tản ra, tràn ngập trong vòng nghìn trượng, tia bổn nguyên lực bên trong dung nhập vào, trong tiếng kinh hô của tu sĩ bốn phía, những tảng đá vỡ vụn trên mặt đất như thể thời gian bị đảo ngược, toàn bộ ngưng tụ lại với nhau.

Mặc dù những tảng đá xanh này dĩ nhiên đã bị tiêu tan thành tro bụi, nhưng trong nháy mắt cũng từ trong hư vô biến ảo ra, ngưng tụ trên mặt đất lại hình thành những tảng đá.

Hết thảy những chuyện này chỉ trong thời gian ngắn toàn bộ đã được hoàn thành. Toàn bộ mặt đất bằng đá xanh rộng nghìn trượng trở lại hoàn hảo như ban đầu, chỉ có điều là không có lôi quang mà thôi.

Vương Lâm nhìn hết thảy chuyện này như thể đã ngộ ra được điều gì đó.

- Kế tiếp là cửa cuối cùng trong Tam Quan, Thiên Chi Quan!

Viêm Lôi Tử nói xong, xoay người

nhìn về phía Liệt Vân Tử của Chiến gia, cười nói:

- Liệt Vân Tử đạo hữu, mời!

Liệt Vân Tử nâng tay phải lên, chụp vào hư không một cái, lập tức hư không phía trước nứt ra một khe hở, từng trận gió lạnh thổi ra. Liệt Vân Tử đưa tay mò mẫm vào trong cái khe, cuối cùng lấy ra một cuộn tranh lớn.

Cuốn tranh này rất là cổ xưa, lộ ra một luồng khí tang thương.

Sau khi lấy cuốn tranh ra, Liệt Vân Tử vung về phía trước, lập tức cuốn tranh này bay đi, ở giữa không trung bỗng nhiên lóe ra hắc quang, chậm rãi mở ra, hướng về hai bên trải ra, lộ ra bên trong là một bức tranh màu trắng. Trong bức tranh này chỉ có một chữ! Chiến!

Tuy chỉ có một chữ này, nhưng trên chữ này cũng lộ ra sát khí kinh người, làm cho người ta khi xem liền lập tức giống như đang đứng trong chiến trường Tu La.

- Vật chí bảo của Chiến Gia, Chiến Tự Thiếp!

- Một trong thập đại pháp bảo của La Thiên Tinh Vực, Chiến Tự Thiếp. Vật này chỉ có tộc nhân của Chiến Gia mới có cơ hội nhìn thấy, lúc này cũng khiến ta được mở rộng tầm mắt!

- Đúng là vật này. Nghe đồn bộ tộc Chiến gia vốn không phải họ Chiến, chỉ là tổ tiên của họ ngẫu nhiên có được vật chí bảo Chiến Tự Thiếp này, sau khi khổ công tu luyện, tự đổi thành họ Chiến, từ đó trở thành Chiến tộc của La Thiên Tinh Vực!

Từng tiếng nghị luận vang lên, Liệt Vân Tử ánh mắt bình thản, mở miệng nói:

- Thiên Chi Quan là do lão phu chủ trì.

Thanh âm hắn bình tĩnh, tay phải tùy ý vung lên phía trước.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, trong những tu sĩ tham dự tranh đoạt danh hiệu bốn phía lập tức liền có mười mấy người thân thể chấn động không thể chống cự rút lui, trực tiếp bị cuốn lên đưa vào trong Truyền Tống Trận trên không trung, trận phép lóe lên, biến mất hoàn toàn.

Những người này toàn bộ đều là những người kiên trì được ít nhất ở cửa thứ hai, lúc này chỉ còn lại một trăm bốn mươi bảy người!

- Thiên Chi Quan, chính là ở dưới Chiến Tự Thiếp của lão phu cảm ngộ mười nhịp thở. Sau mười nhịp thở, không cần mở miệng, lão phu sẽ tự biết các ngươi có tư cách hay không!

Lời của Liệt Vân Tử vừa nói có chút không rõ ràng, nhưng Liệt Vân Tử uy danh hiển hách, cũng khiến cho tất cả mọi người trở nên trầm mặc.

- Chiến Không Liệt, ngươi hãy lên trước!

Liệt Vân Tử liếc nhìn Chiến Không Liệt một cái, chậm rãi nói.

- Thưa lão tổ, tuân mệnh!

Chiến Không Liệt hít sâu, tiến lên một bước, bước lên những tảng đá xanh vừa mới được hình thành kia, ngẩng đầu nhìn Chiến Tự Thiếp bất động giữa không trung, cả người dường như chìm đắm vào trong một ý cảnh kỳ dị, như thể bị Chiến Tự Thiếp kia hút lấy.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Chiến Không Liệt, chỉ khoảng nửa khắc, trên mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng. Chiến Không Liệt đứng ở nơi đó, ngay nhịp thở thứ nhất, cả người như thể thần thức, một phân thành hai, một trong số đó hòa vào trong Chiến Tự Thiếp kia.

Trong nháy mắt này, một luồng lực cực kỳ mỏng manh, gần như mỏng gấp trăm lần bổn nguyên lực của Viêm Lôi Tử, từ trong Chiến Tự Thiếp tràn ra, dũng mãnh nhập vào trong cơ thể của Chiến Không Liệt. Nhưng đến nhịp thở thứ mười lại sụp đổ, thân mình Chiến Không Liệt dường như không thể dung nạp được tia bổn nguyên cực kỳ mỏng manh này.

Biến hóa này tu sĩ tầm thường hoàn toàn rất khó phát hiện. Nếu Vương Lâm không ở trong Thiên Nghịch Châu nhìn ra được bước thứ ba, giờ phút này cũng quyết không thể nhìn ra được manh mối bên trong. Nhưng giờ khắc này, hắn nhìn cảnh tượng trước mắt cũng khiến trong lòng dậy sóng lớn!

- Trong Chiến Tự Thiếp này không ngờ lại có bổn nguyên lực!!!

Vương Lâm hít sâu.

- Chiến Không Liệt, đủ tư cách!

Liệt Vân Tử thanh âm bình tĩnh, chậm rãi nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức Chiến Không Liệt từ trong trạng thái kỳ dị thức tỉnh. Ngay khi hắn thức tỉnh, thân thể ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt

tái nhợt không chút huyết sắc, hít sâu mấy hơi. Hắn như thể vừa mới cùng người ta quyết chiến một trận, cực kỳ suy yếu, lui ra phía sau vài bước, cung kính ôm quyền, rời khỏi tảng đá xanh nghìn trượng.

Tu sĩ bốn phía, nhất là những người tham dự tranh đoạt danh hiệu cũng không có mấy người nhìn ra được huyền cơ bên trong. Đối với việc Chiến Không Liệt dễ dàng được thông qua như thế có những ý nghĩ khác nhau.

Kế tiếp, lại lần lượt có người bước vào tảng đá xanh, đứng dưới Chiến Tự Thiếp ngẩng đầu nhìn chằm chú. Nhưng liên tiếp có hơn mười người bước vào, trong đó có tám người bị Liệt Vân Tử vung tay áo, trực tiếp cuốn vào Truyền Tống Trận.

Vì thế, tu sĩ bốn phía trong lòng lại càng kinh ngạc, thật sự nhìn không ra Liệt Vân Tử kia đánh giá cửa thứ ba này như thế nào!

Vương Lâm càng xem hai mắt càng ngưng trọng, phàm là những tu sĩ bị đào thải toàn bộ đều ở bên dưới cuốn tranh này, hoàn toàn không thể khiến cho thần thức dung nhập vào bên trong, dường như Chiến Tự Thiếp này có linh hồn của chính mình, có được chấp nhận hay không là phụ thuộc vào nhận định kỳ diệu của nó.

Liệt Vân Tử dựa vào điểm này để đánh giá Thiên Chi Quan, những người đủ tư cách đều giống như Chiến Không Liệt, thần thức được một chữ Chiến này chấp nhận, dung nhập vào bên trong, cũng có một tia bổn

nguyên mỏng manh xuất hiện, chỉ có điều không người nào có thể lưu lại tia bổn nguyên lực này trong cơ thể.

Còn có một vài người, theo Vương Lâm quan sát, những tu sĩ đủ tư cách này đều ở giữa nhịp thở thứ chín và thứ mười cuối cùng mới miễn cưỡng dung hợp được vào Chiến Tự Thiếp kia.

Có rất ít người giống như Chiến Không Liệt kia, ở nhịp thở thứ tám đã dung hợp được.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 875: Con mắt thứ ba tiến hóa

Ánh mắt Hứa Đình lóe lên, hắn hình như cũng nhìn ra một chút manh mối, nhưng trong lòng lại không chắc chắn. Lúc này có chút âm trầm, sau khi người phía trước đã khảo nghiệm xong, lập tức tiến lên một bước, tiến vào tảng đá nghìn trượng, nhìn Chiến Tự Thiếp kia.

Liệt Vân Tử liếc mắt nhìn Hứa Đình một cái. Đối với tiểu bối này hắn có một chút ấn tượng, lúc này hơi gật gật đầu, không nói gì.

Hứa Đình thần sắc ngưng trọng, ngước nhìn Chiến Tự Thiếp, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Ở giữa mi tâm có một đám hắc khí trong nháy mắt xuất hiện, hóa thành một khối khí không ngừng xoay tròn vờn quanh.

Đến nhịp thở thứ năm, thần thức hắn bỗng nhiên tự động phân tán ra, lập tức bị Chiến Tự Thiếp kia hấp thụ vào trong.

Vương Lâm hai mắt co rụt lại, trong lòng thầm nhủ:

- Nhịp thở thứ năm ! ! Người này không có cơ duyên như ta, nhưng có thể trong nhịp thở thứ năm nhập định, thiên tư của người này thật quá mức kinh người !

Liệt Vận Tử hai mắt bừng sáng, cả người giờ khắc này như thể trở nên vô cùng chăm chú, nhìn chằm chằm Hứa Đình, âm thầm gật đầu. Trong Chiến gia bọn họ, người có khả năng nhập định ở nhịp thở thứ năm không vượt quá mười người, những người này toàn bộ đều đã tu luyện ở dưới Chiến Tự Thiếp trong thời gian dài, mới có thể dần dần đạt tới mức nhập định trong năm nhịp thở.

Còn lần đầu tiên nhìn thấy Chiến Tự Thiếp mà tốc độ nhập định đã nhanh như vậy, toàn bộ Chiến gia cũng chỉ có ba người !

- Kẻ này bất phàm !

Liệt Vận Tử trong mắt lộ ra vẻ khen ngợi hiếm thấy.

Không chỉ có Liệt Vận Tử , những lão quái ngồi trên bồ đoàn xung quanh cũng đều có thể thấy được manh mối bên trong , biết được bên trong chí bảo của Chiến gia này có một sức mạnh kỳ dị , thời gian nhập định càng nhanh , càng có khả năng nhận được truyền thừa sức mạnh này.

Chỉ có điều trong số bọn họ cũng có rất ít người biết được sức mạnh này chính là mấu chốt tiến vào bước thứ ba mà bọn họ khổ sở tìm kiếm !

Viêm Lôi Tử trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn không nhìn Chiến Tự Thiếp kia mà nhìn chằm chằm Hứa Đình , trong lòng trầm ngâm:

- Người này có thiên phú… …

Sau mười nhịp thở , Hứa Đình bỗng nhiên thức tỉnh , Vương Lâm ngay lúc này tinh quang trong mắt không thể không lóe lên. Hắn nhìn ra bên trong cơ thể Hứa Đình , một tia bổn nguyên lực mỏng manh từ trong Chiến Tự Thiếp kia dũng mãnh xuất ra , không ngờ… có một phần rất ít đã lưu lại bên trong cơ thể Hứa Đình.

Phát hiện này khiến Vương Lâm tâm thần kịch chấn , hắn hiểu rất rõ tác dụng của bổn nguyên lực này. Có lẽ Hứa Đình này trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phát hiện ra , chỉ khi nào tu vi đạt tới đỉnh của bước

thứ hai , một tia bổn nguyên lực này đối với hắn sẽ tạo nên một ảnh hưởng khó có thể tưởng tượng được !

- Hứa Đình ở Đông Lâm Tinh này đối với ta có thái độ thù địch khó hiểu. Người này không thể để hắn sống !

Thần sắc Vương Lâm

như thường , nhưng trong lòng cũng nổi lên sát khí !

Hứa Đình không chỉ có một lần lộ ra sát khí với Vương Lâm , với tính tình của Vương Lâm , quyết không cho phép người này có được tia bổn nguyên lực kia.

- Hứa Đình đủ tư cách !

Liệt Vân Tử cũng nhớ ký tên của Hứa Đình , hướng về hắn gật gật đầu , lại nói:

- Chiến Tự Thiếp này tổng cộng có ba cái , sau khi mở ra thông đạo đến Liên Minh Tinh Vực , ngươi hãy tới tìm ta , lão phu sẽ cho ngươi xem cái thứ hai !

Lời này vừa nói ra , tu sĩ bốn phía lập tức có nhiều người trong lòng dâng lên sự ghen tỵ , nhưng thần sắc không để lộ ra. Hứa Đình liếc mắt nhìn Liệt Vận Tử một cái , với tính tình ương ngạnh của hắn , giờ phút này cũng cung kính ôm quyền , nói:

- Đa tạ Liệt Vận Tử tiền bối.

Cho dù là Chiến Không Liệt , trong lòng cũng có chút ghen tỵ. Hắn biết , trong những tộc nhân của gia tộc cũng chỉ có dưới mười người có tư cách để xem thiếp thứ hai , còn về thiếp thứ ba , trong gia tộc , ngoại trừ lão tổ và hai trưởng bối , không có người thứ tư được xem.

Hứa Đình gật đầu cung kính lui ra , đứng ở một bên , ánh mắt mang theo vẻ âm trầm , chăm chú nhìn về hướng Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn lại , lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Đình một cái , nâng bước đi tới tảng đá nghìn trượng. Sau Hứa Đình vốn còn có một tu sĩ có tên là Khởi Dật , đang muốn đi vào tảng đá , nhưng khi nhìn thấy hành động của Vương Lâm cũng lập tức lui ra phía sau , trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

Người này chính là người trước khi Vương Lâm và La Tố giao chiến , bị La Tố chỉ tới , nhưng lại bị Vương Lâm vung tay áo cuốn đi.

Lúc này trong lòng hắn thầm than xui xẻo , vội vàng lui ra phía sau.

Vương Lâm vừa bước ra , lập tức liền khiến cho toàn bộ tu sĩ bốn phía chú ý. Dù sao trong sự kiện phong tiên này , Vương Lâm có thể nói là đã danh chấn thiên hạ , ở Nhân Chi Quân đấu với La Tố , ở Địa Chi Quang nuốt lấy Lôi Linh , cho nên toàn bộ tu sĩ bốn phía đều rất nóng lòng chờ xem Hứa Mộc này ở cửa thứ ba sẽ lại có thể hiện gì !

Sự kỳ vọng này cực kỳ nồng đậm , cho dù những lão tổ của những gia tộc tu chân cũng đều nhìn lại , chẳng những đã nhớ kỹ cái tên Hứa Mộc này , mà còn nhớ rất kỹ cả tướng mạo của Vương Lâm.

Ngoại trừ bọn họ còn có mười mấy lão quái có địa vị hàng đầu ở La Thiên Tinh Vực ngồi trên bồ đoàn kia toàn bộ vẻ mặt cũng mỉm cười nhìn lại.

Duy chỉ có Huyết Thần Tử trong lòng hừ lạnh , trầm ngâm ít lâu , ánh mắt cũng nhìn lên người Vương Lâm.

Viêm Lôi Tử trong lòng cười thầm, hắn đối với Vương Lâm đúng là cực kỳ đau đầu. Tên tiểu bối này bất kể nói thế nào cũng coi như là có duyên với mình, hơn nữa quan hệ của hắn với Thanh Thủy quả thật không nên động tới. Trong Nhân Chi Quan và Địa Chi Quan, Lôi Tiên Điện đều bị tổn thất, nhưng cửa thứ ba này là do Liệt Vận Tử chủ trì, cho dù có chuyện ngoài ý muốn, thì tổn thất không phải là của hắn, mà là của Liệt Vận Tử.

Giờ phút này, hắn cũng mang theo một sự kỳ vọng rất lớn, nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm bước vào tảng đá nghìn trượng, hướng về Liệt Vận Tử ôm quyền, ngẩng đầu nhìn Chiến Tự Thiếp ở giữa không trung !

Nhìn thoáng qua, chữ Chiến trong bức tranh kia cực kỳ tầm thường, nhưng nếu nhìn kỹ dường như lại có một luồng sát khí ngợp trời khó có thể tưởng tượng trong thời gian ngắn từ trong chữ Chiến kia như một ngọn núi ập thẳng tới !

Giờ khắc này, trong mắt Vương Lâm giống như xuất hiện ảo giác, dường như trời đất trước mắt đổ sụp xuống, ầm ầm tan rã. Hết thảy mọi thứ giữa đất trời toàn bộ biến mất, tảng đá xanh nghìn trượng, đám tu sĩ bốn phía, thậm chí cả Lôi Tiên Điện cũng đều hoàn toàn không còn, chỉ còn lại duy nhất một chữ Chiến này !

Vương Lâm cảm thấy toàn thân chấn động, cả người lập tức rơi vào trong sự hoảng hốt, giống như có một sức mạnh từ trong chữ Chiến kia bỗng nhiên bùng phát ra, ầm ầm trực tiếp giáng xuống, thu lấy tâm thần hắn, khiến cho nguyên thần và thân thể dường như bị sức mạnh này phân tách ra, không còn một chút liên hệ nào.

Sát khí tràn ra ngợp trời, cảm giác của Vương Lâm giống như của phàm nhân giữa mùa đông khắc nghiệt mà trên người không hề có một chút quần áo, cái lạnh thấu xương dường như muốn thổi tắt ngọn lửa sinh mệnh của hắn.

Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm trong lúc hoảng hốt như thể quay về thời điểm Thiên Nghịch Châu viên mãn năm đó, cảnh cửa Thiên Địa bên trong biến ảo mở ra, ngay khi vừa mở ra liền có một luồng bổn nguyên lực ầm ầm xuất hiện !

Con mắt thứ ba trên mi tâm cũng trong thời gian ngắn biến ảo, chậm rãi mở ra, chỉ có điều không lộ ra một chút hồng quang nào. Giờ phút này Vương Lâm vẫn không nhúc nhích, nhưng tâm thần hắn cũng run rẩy kịch liệt. Cảm giác năm đó khi đối diện với cánh cửa bên trong Thiên Nghịch Châu lại một lần nữa dâng lên !

Chỉ có điều so với cảm giác năm đó, cảm giác lúc này cũng yếu hơn vô số lần. Năm đó Vương Lâm chỉ liếc mắt nhìn một cái liền gần như sụp đổ, nhưng hiện tại, nhìn chữ Chiến này tuy cũng khiếp sợ nhưng cũng có thể kiên trì.

Rất hiển nhiên, bổn nguyên lực ẩn chứa trên một chữ Chiến này hoàn toàn không thể so sánh với Thiên Nghịch Châu.

Đối với Vương Lâm mà nói, Thiên Nghịch Châu quá mức huyền diệu, nhưng một chữ Chiến này cũng có thể tìm tòi.

Hết thảy những việc này nói ra thì dài, nhưng trên thực tế, ngay khi Vương Lâm ngẩng đầu toàn bộ liền xảy ra, thời gian cũng chỉ có một nhịp thở !

Liệt Vận Tử vốn cũng không xem trọng Vương Lâm, theo hắn nhìn, Hứa Mộc này có thể giao chiến với La Tốc, tuy thần thông kinh người, nhưng nếu không có Thanh Thủy ra tay, đến cuối cùng, người bại nhất định sẽ là Hứa Mộc !

Còn ở cửa thứ hai, đối phương nuốt lấy Lôi Linh cũng là do cơ duyên trùng hợp, tổng thể mà nói, chủ yếu là do cơ duyên. Liệt Vận Tử cả đời tu đạo, toàn bộ đều dựa vào sức lực của bản thân mà đạt tới bước này, hắn không vừa mắt nhất chính là những người dựa vào cơ duyên. Trong mắt hắn, Hứa Mộc là người như vậy.

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc này, hai mắt hắn cũng tuôn ra tinh quang khó có thể tưởng tượng được, cả người tiến về phía trước ba bước, quắc mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong lòng dường như vang lên một tiếng rít gào. o0o

- Một nhịp thở ! ! !

Hứa Mộc này không ngờ chỉ mất một nhịp thở đã có thể nhập định ! ! Với thực lực của Liệt Vận Tử lúc này cũng tim đập thình thịch. Tộc nhân của Chiến gia hắn từ trước tới nay chưa có người nào sau một nhịp thở đã có thể nhập định, cho dù là tiên tổ thiên tư kinh người năm đó cũng phải mất đến hai nhịp thở !

Giờ phút này Liệt Vận Tử đã sớm đem những ấn tượng vừa rồi đối với Hứa Đình loại sạch ra khỏi đầu, thay vào đó toàn bộ đều là Vương Lâm !

Chẳng những hắn mà những lão quái ngồi trên bồ đoàn trong khoảnh khắc này cũng khiếp sợ. Cũng giống như Liệt Vận Tử, Vương Lâm trong hai cửa trước bọn họ vẫn chưa đặt ở trong mắt, chỉ có cảm thấy thú vị mà thôi, nhưng hiện giờ cũng làm cho tất cả bọn họ thực sự bắt đầu coi trọng.

Huyết Thần Tử hai mắt co rụt lại, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong lòng khiếp sợ, đồng thời cũng nổi lên sát ý !

- Kẻ này không ngờ trong một nhịp thở có thể nhập định, quyết không thể để hắn sống !

Hắn đang suy nghĩ, lập tức cảm thấy

một luồng sát khí tập trung vào bản thẩn, quay đầu nhìn lại, thấy Thanh Thủy kia cũng lạnh như băng liếc nhìn hắn một cái.

Huyết Thần Tử hừ lạnh, đem sát khí đè nén xuống, ẩn giấu sâu vào trong lòng.

Ngoại trừ Huyết Thần Tử, những lão tổ của những gia tộc tu chân được truyền thừa từ tiên giới còn lại tất cả cũng đều nhìn không chớp mắt. Vẻ khen ngợi trong mắt lão tổ của Hướng gia càng đậm, càng nhìn Vương Lâm, hắn càng thấy vừa mắt, trong lòng thầm nhủ:

- Kẻ này quyết không phải là vật ở trong ao !

Viêm Lôi Tử khóe miệng lộ ra một nụ cười, nhìn Liệt Vận Tử đang khiếp sợ, vẻ đắc ý càng đậm.

Chiến Không Liệt hiểu được những việc trong gia tộc, giờ phút này nhìn Vương Lâm một nhịp thở đã nhập định, liền lập tức thở hổn hển, cả người đứng ngây ra. Về phần Hứa Đình kia, hắn cau mày, trong lòng cực kỳ phức tạp, hắn vốn có tư chất kinh người, không ngờ rằng ở Nhân Chi Quan toàn bộ sự nổi bật đều bị Hứa Mộc cướp đi, ở Địa Chi Quan lại còn kém rất xa. Lúc này ở Thiên Chi Quan, hắn đã được Liệt Vận Tử tán thưởng, nhưng thế nào cũng không ngờ tới, hết thảy chuyện này chỉ trong một lát toàn bộ liền tan thành mây khói, dường như Hứa Mộc này chính là khắc tinh của mình !

Toàn bộ tâm thần của Vương Lâm một phân thành hai, dung nhập vào bên trong chữ Chiến kia. Lập tức hắn liền cảm nhận được một tia bổn nguyên lực từ trong chữ Chiến chậm rãi dung nhập vào trong thân thể, xoay tròn một vòng, ngay khi đang muốn thu hồi liền lập tức dừng lại. Một tia bổn nguyên lực này trong khoảnh khắc lấy tốc độ điên cuồng hướng về phía mi tâm của Vương Lâm.

Con mắt thứ ba giữa mi tâm của hắn lập tức lóe lên hồng quang nồng đậm.

Một tia bổn nguyên lực dũng mãnh nhập vào, con mắt thứ ba của Vương Lâm lóe lên hồng quang gần như chói mắt. Thời gian mười nhịp thở nhoáng lên đã qua, vào nhịp thở thứ mười ngay khi Vương Lâm tỉnh lại, bên trong con mắt thứ ba, hồng quang dường như sau khi bị đè nén lập tức bùng nổ, trong phun chốc phun ra thành hình quạt !

Hồng quang lóe lên khiến cho tu sĩ bốn phía nhìn thấy hết thảy chuyện này lập tức kinh hô lên.

Chỉ thấy hồng quang hình quạt tràn ngập, hoàn toàn bao phủ lấy cuốn tranh có chữ Chiến kia.

Trong khoảnh khắc, Vương Lâm mơ hồ thấy được một cảnh tượng kỳ dị trong bức tranh kia. Đó là ở một chỗ rất xa trong Tinh Không, một lão già toàn thân mặc áo trắng đưa ngón trỏ tay phải viết lên không trung, lập tức viết ra một chữ Chiến ! Chữ Chiến này nhoáng lên một cái, hóa thành sáu phần, trở thành sáu cuốn tranh.

Một luồng bổn nguyên lực nồng đậm từ trên người lão già lộ ra, hắn mang theo một vẻ phiền muộn, tiếc nuối và không cam lòng, lưu luyến liếc mắt nhìn chữ Chiến này một cái, ngẩng đầu nhìn Tinh Không, hai mắt trong phút chốc lộ ra vẻ khó có thể tin được.

Thân mình Vương Lâm chấn động, hồng quang trong con mắt thứ ba biến mất, cả người cũng tỉnh lại. Cảnh tượng vừa rồi là sau khi hắn và bức tranh kia hình thành một mối liên hệ, thông qua thần thông của con mắt thứ ba mà mơ hồ nhìn thấy, như thể là ảo giác, nhưng lại là thật !

Sau khi hồng quang biến mất, con mắt thứ ba của Vương Lâm cũng dần dần khép lại, nhưng không tiêu tan và dường như vĩnh viễn hóa thành một đường màu đỏ đọng lại trên mi tâm của Vương Lâm. Giờ phút này, nhìn Vương Lâm cảm thấy tràn ngập một vẻ quỷ dị !

- Ngươi có thấy không?

Liệt Vận Tử bước ra một bước, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Vương Lâm, nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Thanh âm mang theo một vẻ kích động.

Vương Lâm trầm mặc, gật gật đầu đầu. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng trong đường màu đỏ trên mi tâm kia ẩn chứa một sức mạnh khiến hắn cũng cảm thấy đáng sợ, giờ phút này lại có một cảm nhận cực kỳ sâu sắc, dường như sức mạnh này không muốn dừng lại, mà muốn bùng phát ra.

Liệt Vận Tử nhìn chằm chằm Vương Lâm, một lúc lâu sau cười dài, nói:

- Được lắm, Hứa Mộc, sau khi việc phong tiên kết thúc, ngươi hãy tới tìm ta, lão phu sẽ cho ngươi xem hai Chiến Tự Thiếp còn lại !

Sắc mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng lại sực tỉnh. Trong ảo giác, hắn có thể thấy rõ chữ "Chiến" có tất cả sáu cái. Vương Lâm vẫn thản nhiên, ôm quyền cung kính nói:

- Đa tạ Vân tử tiền bối.

Liệt Vân Tử cười ha hả, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi vung tay áo, lập tức cuốn lấy một người từ ngoài tảng đá tiếp tục tiến hành khảo nghiệm của ngày hôm nay.

Vương Lâm xoay người đi ra bên ngoài. Đi ra tảng đá rộng ngàn trượng , hắn khoanh chân ngồi xuống một chỗ đất trống. Hắn chẳng thèm để ý tới ánh mắt của đám tu sĩ xung quanh đang nhìn mình , cứ thế ngồi im.

Trong quá trình thổ nạp , hắn cảm nhận được ở mi tâm có một sự đau đớn , có chút gì đó không điều khiển được. Nhất thời , Vương Lâm thoáng hiểu ra rằng , trong con mắt thứ ba , sau khi hấp thu năng lượng bản nguyên đã xảy ra một sự thay đổi rất mạnh. Cuối cùng thì sự thay đổi đó là tốt hay xấu thì hắn cũng không đoán được. Nhưng có thể khẳng định được một chút rằng nếu như mi tâm của hắn còn tiếp tục đau như vậy thì một khi lực lượng đó lao ra khỏi thân thể mà bản thân mất đi sự điều khiển với nó , chắc chắn sẽ bị cắn trả.

Hắn hít một hơi thật sâu , rồi xuất ra từng đạo Phá Diệt cấm. Từng đạo cấm chế bay ra từ từ hóa thành ba đạo ấn quyết phong ấn mi tâm.

Chỉ có điều , lực lượng của con mắt thứ ba ở mi tâm quá mạnh. Phong ấn đó chỉ có tác dụng tạm thời. Nếu muốn lâu dài thì cứ vài ngày phải củng cố lại một lần. Tuy nói như vậy nhưng Vương Lâm lại không hề cảm thấy rắc rối.

- Cho dù thế nào thì thần thông của con mắt thứ ba cũng là tuyệt chiêu giữ mạng.

Sau Vương Lâm , các tu sĩ lần lượt tiến hành cửa thứ ba. Hai nén nhang nhanh chóng qua đi , rất nhanh toàn bộ tu sĩ đã tiến hành xong khảo nghiệm ở cửa thứ ba này.

Liệt Vân Tử đưa tay chộp một cái vào hư không. Nhất thời , một cái thiếp chữ "Chiến" liền bay vào trong tay. Hắn xoay người một cái liền có một cơn cuồng phong tỏa ra bốn phía. Tất cả những người không đủ tư cách đều bị đưa lên truyền tống trận trên bầu trời mà rời đi.

Một trăm bốn mươi bảy người tới lúc này chỉ còn lại có một trăm mười hai người.

Sau khi Liệt Vân Tử trở lại ngồi trên bồ đoàn , ánh mắt của Viêm Lôi Tử liền đảo qua thân thể một trăm mười hai người. Ánh mắt hắn sáng như

sao , mở miệng nói một cách chậm rãi:

- Qua được cửa thứ ba , có thể ở lại cũng đều là những nhân tài trong số tiểu bối của tinh vực La Thiên chúng ta. Tiếp theo là đi vào sáu con đường luân hồi , khảo nghiệm đạo niệm. Chỉ có điều khi các ngươi tới gần , sáu đạo luân hồi sẽ xóa bỏ để cho thần nhập vào Nhất Đường thiên. Nhất Đường Thiên là cánh cửa phong tiên cuối cùng , lấy người có sát lục tối cao trở thành một trong ba mươi sáu vị Thiên Cương đứng đầu một trăm lẻ tám vị tiên. Trong cửa Nhất Đường Thiên , chỉ có thân thể hư ảo của các ngươi đi vào. Cho dù là chết cũng chỉ có ảnh hưởng rất nhỏ đối với bản thể.

Viêm Lôi Tử nói xong , tay phải vỗ vào túi trữ vật , nhất thời liền có tám khúc gỗ xuất hiện. Hắn tung nó lên cao , nhất thời , tám khúc gỗ liền phóng to vô hạn. Chỉ trong phút chốc liền hóa thành chừng mười trượng tỏa ra ánh sáng sặc sỡ , xoay quanh trên bầu trời.

- Vào tảng đá ngàn trượng. - Viêm Lôi Tử quát khẽ một tiếng. Một trăm mười hai tu sĩ bước vào tảng đá rồi khoanh chân ngồi xuống.

Ngay sau đó , Viêm Lôi Tử đánh ra một đạo ấn quyết , ánh sáng nhiều màu từ tám khúc gỗ chợt tỏa ra , chiếu xuống thân thể của một trăm mười hai tu sĩ đang ngồi trên tảng đá.

Trong khoảng khắc ánh sáng nhiều màu dung nhập , tất cả tu sĩ , kể cả Vương Lâm đều chấn động tinh thần , mất đi tri giác.

Đây là một khoảng cây cối rậm rạp. Một cây cổ thụ xòe tán khổng lồ , những cành lá đan xen giống như một cái lưới lớn , ngăn cách nơi này với bầu trời. Chỉ có một chút ánh sáng mặt trời xuyên qua những cái khe màu chiếu xuống , tạo thành những cột ánh sáng , mang tới một cảm giác huyền ảo.

Trên mặt đất là một tầng lá cây mục nát , bên trên có một ít độc trùng đang nhúc nhích tránh những tia sáng , thoáng nhìn có cảm giác rợn tóc gáy. Không gian xung quanh cũng không hoàn toàn yên tĩnh bởi tiếng lá cây xào xạc cùng với tiếng côn trùng trên mặt đất. Ngoài ra từ xa thi thoảng lại có tiếng rống vọng tới.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 876: Nhất Đường Thiên.

Đúng lúc này , từ cây đại thụ chợt tỏa ra một làn ánh sáng sặc sỡ. Trong làn ánh sáng đó , thân hình Vương Lâm xuất hiện. Trong nháy mắt khi xuất hiện , hắn liền vọt lên , đứng trên một cành cây. Hai mắt sáng quắc , nhanh chóng thi triển Tâm cấm thuật khiến cho hơi thở của bản thân hoàn toàn thu liễm.

Đối với bao kinh nghiệm sinh tử của Vương Lâm thì cái loại Nhất Đường thiên này vẫn còn kém so với mảnh đất Yêu Linh. Vì vậy mà sau khi hiện thân sẽ không mắc sai lầm mà tản thần thức ra để xem xét.

Vào lúc này , một đạo thần thức từ xa quét tới , khi đi qua Vương Lâm vẫn không dừng lại mà tiếp tục tản ra. Nhưng đúng vào lúc đó , thần thức đang lan tỏa chợt nhanh chóng thu lại. Chỉ trong khoảng khắc , thần thức liền tan biến , đồng thời từ xa có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm.

- Nơi này nếu không có thực lực tuyệt đối thì không thể tỏa ra thần thức. Nếu không , sẽ để cho người ta nhận được vị trí mà mang tới họa sát thân.

Vương Lâm trầm ngâm một chút , nguyên lực vận chuyển quan sát bản thân mình. Vừa nhìn một cái , hắn có thể thấy được đúng như lời Viêm Lôi Tử nói. Xuất hiện ở đây chỉ có phân thân mà thôi , tuy không khác gì so với bản thể , nhưng cho dù có chết thì cũng không ảnh hưởng quá nhiều tới bản thể.

- Nhất đường thiên không gặp phải tử vong thực sự. Chắc chắn rằng để cho đám tu sĩ chưa có nhiều kinh nghiệm ở đây trải qua một lần sinh tử mới là mục đích chính thức của Lôi Tiên điện , từ đó mà tạo ra được một tu sĩ chính thức. - Vương Lâm nhíu mày , thử dung nhập vào với trời đất để thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn. Nhưng nói đây không phải

là trời đất thực sự nên không có hiệu quả. Sau khi suy nghĩ một chút , hắn liền hóa thành một làn khói rồi biến mất.

- Cửa thứ ba chỉ là khảo hạch. Chỉ có cửa Nhất Đường thiên này mới thực là cuộc chiến phong hào. Ở đây không có thiên hay ác. Muốn đoạt được ngôi vị số một chỉ có giết được nhiều nhất. - Vương Lâm vừa chạy , trong mắt vừa lóe lên một tia sáng.

Đúng lúc này, từ xa lại có một đạo thần thức xuất hiện, tỏa ra bốn phía. Ánh mắt Vương Lâm trở nên chăm chú, phi hành mà đi. Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như chỉ trong phút chốc liền thấy được tu sĩ đang tỏa ra thần thức ở phía xa.

Đó đúng là người đã hai lần bị Vương Lâm cắt đứt khảo nghiệm , Triệu Dật Đạo. Hắn vừa mới xuất hiện nên hoàn toàn ngơ ngác với xung quanh. Do chỉ tu luyện trong gia tộc nên hắn vô thức tỏa ra thần thức muốn quan sát. Chỉ có điều , khi thần thức của hắn vừa tản ra , một cảm giác nguy hiểm rất mạnh chợt xuất hiện khiến cho hắn tái mặt , biết được mình phạm phải sai lầm tối kỵ.

Hắn liền vội vàng bỏ đi nhưng đúng lúc này , phía sau hắn một làn khói đen lan tới tỏa ra một luồng sát khí dầy đặc. Trong khoảng thời gian ngắn đã nuốt chửng Triệu Dật Đạo đang định bỏ chạy.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên , Vương Lâm dừng lại , đứng ngoài làn khói đen mà nhìn.

Sương mù nhúc nhích nuốt chửng tên tu sĩ họ Triệu , ngay cả một mảnh vải cũng không nhả ra. Một lát sau , từ trong làn khói đen xuất hiện một người. Người đó chính là Hứa Đình.

Hắn liếm liếm môi nhìn Vương Lâm chằm chằm. Hai người đứng cách nhau trăm trượng , ánh mắt va chạm phát ra những tiếng động nho nhỏ.

- Cuộc chiến của ngươi và ta để đến cuối cùng có được không? - Trong lòng Hứa Đình rất e ngại Vương Lâm. Nếu không vạn bất đắc dĩ , hắn cũng không muốn chủ động trêu chọc vì vậy mới mở miệng đề nghị.

Vương Lâm lạnh lùng liếc nhìn Hứa Đình một cái rồi xoay người biến mất. So với việc giết Hứa Đình thì bây giờ điều quan trọng hơn là phải giết cho đủ số.

Hứa Đình thở phào nhẹ nhõm , lui lại phía sau rồi chui vào trong làn sương mù , sau đó bay theo một hướng khác. Giữa hai người như lấy nơi đây làm một cái ranh giới , không xâm phạm lẫn nhau.

Vương Lâm cũng chẳng buồn đi tìm kiếm , hắn tìm kiếm một cây đại thụ rồi khoanh chân ngồi xuống. Sau đó , thần thức của hắn chợt tản ra.

Khoảng khắc thần thức của hắn lan rộng liền có hơn mười đạo thần thức bộc phát lao thẳng tới chỗ Vương Lâm.

Ở nơi đây , nếu không giết người khác thì người khác cũng tới giết mình.

Vương Lâm khoanh chân ngồi , há mồm phun ra một vật. Vật đó chính là Phong Tiên ấn. Cái ấn nhỏ trôi nổi trước mặt Vương Lâm , tỏa ra từng làn ánh sáng màu vàng.

- Năm đó , hai cái trong số mười vạn phù văn đều phong ấn nguyên thần của một tu sĩ , uy lực hoàn toàn khác biệt. Lần này ở đây , không biết với phân thân có thể phong ấn hay không? - Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh đợi người thứ nhất tới chịu chết.

Sau một nhịp hô hấp chỉ thấy một bóng người giống như một tia chớp từ đám cây cối bên phải lao tới. Chỉ có điều khi bóng người đó tới cách trăm trượng liền dừng lại. Thấy được người mà mình định giết chính là Vương Lâm , ánh mắt hắn xuất hiện một sự hoảng sợ , không hề do dự quay người bỏ chạy.

Nét mặt Vương Lâm từ đầu tới cuối vẫn bình tĩnh. Khi vị tu sĩ xuất hiện , Phong Tiên ấn trước người liền bay ra. Tốc độ của nó cực nhanh đuổi theo tu sĩ đang bỏ chạy.

Viên tu sĩ kinh hoàng , hai tay bắt quyết xuất ra thần thông. Nhưng khi thần thông bay vào Phong Tiên ấn chẳng khiến cho nó dừng lại được một chút. Gần như chỉ trong tích tắc , Phong Tiến ấn tới gần chợt phóng đại.

Một tiếng nổ vang lên , nó đè mạnh xuống đầu tu sĩ. Cùng lúc đó , vô số ký hiệu màu vàng bay ra , phong kín toàn bộ đường lui của người đó.

Ánh mắt tu sĩ hoàn toàn tuyệt vọng, đưa tay vỗ vào túi trữ vật. Lập tức hơn trăm thanh phi kiếm xuất hiện định chống cự. Chỉ nghe những tiếng nổ ầm ầm vang lên, phi kiếm bị đánh nát toàn bộ. Phong Tiên ấn hạ xuống làm phát ra một tiếng hừ thảm thiết. Trong nháy mắt khi tu sĩ biến mất, một cái ký hiệu màu vàng chợt lóe lên, dung nhập vào tu sĩ. Sau một lát, ký hiệu màu vàng trở nên có linh tính, chui vào trong Phong Tiên ấn.

Ánh mắt của Vương Lâm chăm chú, thu hồi Phong Tiên ấn, cẩn thận nhìn quanh. Sau đó hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn về đám cây cối đằng xa, nói một cách bình tĩnh:

- Các ngươi định khi nào mới ra tay?

Đám cây cối trước mặt hắn hoàn toàn yên tĩnh. Một lát sau, từ trong làn cây xuất hiện bốn người. Cả bốn đều có tu vi Dương Thực cùng tập trung lại với nhau như có ý đối kháng với Vương Lâm.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt một người trong đó liền xuất hiện một sự tàn khốc. Hắn không nói tiếng nào vỗ vào túi trữ vật. Nhất thời trong tay xuất hiện một cái hồ lô. Tay phải hắn bắt quyết, hồ lô liền phun ra một ngọn lửa màu đỏ bay thẳng đến Vương Lâm.

Ba người bên cạnh hắn cũng cắn răng. Nếu không ra tay, chắc chắn bọn họ sẽ phải chết. Một người liền đưa hai tay bắt quyết, lập tức cây cỏ xung quanh sinh trưởng với tốc độ nhanh chóng, lan về phía Vương Lâm.

Còn một người lại há mồm phun ra hạt châu màu đen, tỏa ra một mùi tanh mà bay về phía Vương Lâm. Cuối cùng, tu sĩ còn lại cũng đưa hai tay bắt quyết. Nhất thời liền có hơn trăm con rối xuất hiện, công kích về phía Vương Lâm.

Chỉ có điều, vào lúc này, tu sĩ xuất ra hồ lô chợt lui lại phía sau. Đồng thời, trong tích tắc khi hắn lùi lại, ba người kia cũng có ý định như vậy nhanh chóng làm theo.

Bốn người chia ra thành bốn hướng mà lao đi với tốc độ thật nhanh.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Phong Tiên ấn đang lơ lửng trước người chợt hóa thành một cái ấn to tới mười trượng. Tất cả những đòn công kích đao lao tới gặp phải Phong Tiên ấn liền tan vỡ. Sau đó, Phong Tiên ấn liền bay đi, đuổi theo một người.

Một tiếng nổ vang lên, Phong Tiên ấn ép xuống một người đang bỏ chạy. Hơn mười vạn ký hiệu màu vàng tỏa ra khắp đất trời. Trong số đó bây giờ có tới bốn cái ký hiệu có được linh tính.

Vương Lâm nhìn chằm chằm bốn cái ký hiệu đặc biệt đó, mà trong đầu xuất hiện một ý nghĩ lớn mật.

"Nếu để Tôn hồn phiên và Phong Tiên ấn kết hợp..." - Vương Lâm nghĩ tới đây mà rung động.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp xung quanh. Một lát sau, Phong Tiên ấn quay trở lại, xung quanh nó số ký hiệu có linh tính từ bốn cái chuyển thành bảy cái.

Ôm lấy Phong Tiên ấn, Vương Lâm biến mất không còn tăm tích.

Sắc mặt Thân Công Hổ tái nhợt từ trong đám cây cối bay ra. Vừa rồi, khi hắn mới xuất hiện liền bị một luồng sát khí bao phủ. Nếu như hắn không phản ứng thật nhanh, né tránh trong nháy mắt thì chỉ sợ khi vừa xuất hiện đã bị tử vong.

Mặc dù như thế thì trong lúc hắn né tránh cũng vẫn bị thương. Khuôn mặt hắn tái nhợt không còn chút máu cứ vội vàng chạy. Phía sau hắn một tên đồng tử đầu to nhanh chóng đuổi theo.

Trên mặt hắn luôn có một nụ cười ngây ngô, nhìn chằm chằm Thân Công Hổ đang chạy phía trước. Hắn giơ tay phải lên lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng màu tím rồi ném về phía trước. Trong nháy mắt tia sáng tím biến thành một con kiến màu tím dài mấy trượng.

Con kiến dữ tợn sau khi xuất hiện liền rít lên một tiếng. Cái miệng của nó như hai cái gọng kìm há ra rồi lao về phía trước với tốc độ cực nhanh. Nó vượt qua Thân Công Hổ rồi kẹp lấy đối phương.

Nụ cười trên mặt đồng tử càng thêm lạnh. Hắn như có thể nhìn thấy, tu sĩ trước mặt bị con kiến Thiên Minh do hắn nuôi dưỡng xé thành hai nửa.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 877: Lôi diệt.

- Đáng tiếc rằng không thể mở được túi trữ vật ra ở đây. Nếu không xuất ra pháp bảo thu lấy nguyên thần của người này thì chẳng cần phải thả kiến Thiên Minh ra làm gì.

Đối diện với nguy cơ, Thân Công Hổ liền xoay người quay về phía con kiến mà phun ra một quả lôi cầu. Lôi cầu vừa xuất hiện liền vang lên những tiếng sấm ầm ầm, lao thẳng về phái con kiến.

Tuy nhiên, tu vi của hai bên chênh lệch quá lớn. Chỉ thấy lôi cầu vừa mới đến gần con kiến liền bị hai gọng kìm của nó kẹp nát, phát ra một tiếng nổ.

Âm thanh tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Con kiến khổng lồ chẳng thèm để ý tiếp tục lao tới. Hai gọng kìm của nó mở ra, kẹp lấy Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ cất tiếng cười thảm. Từ khi hắn xuất hiện ở nơi đây tới khi đối mặt với sinh tử vẫn chưa đầy nửa nén nhang. Thậm chí, hắn còn chưa có được một chiến công đã phải rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của Thân Công Hổ xuất hiện một sự vui mừng lẫn sợ hãi. Hắn cảm giác được một làn hơi quen thuộc. Bất chợt, một vầng ánh sáng màu vàng tỏa ra đầy trời, đồng thời một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Phong!

Âm thanh đó vừa dứt, những ký hiệu màu vàng trong trời đất liền ngưng tụ, bao phủ Thân Công Hổ. Chỉ nghe một tiếng động vang lên, hai cái gọng kìm kẹp lại trúng vào đám ký hiệu màu vàng.

Ký hiệu màu vàng chợt léo lên rồi dung hợp lại, hóa thành một cơn lốc khiến cho thân thể của con kiến Thiên Minh chấn động mà lui lại.

Nụ cười trên khuôn mặt của đồng tử đầu to chợt cứng lại, nhìn chằm chằm về phía trước, sắc mặt trở nên âm trầm. Hắn chẳng hề nghĩ ngợi, nhanh chóng lui lại phía sau.

Từ đám cây sau lưng Thân Công Hổ, Vương Lâm xuất hiện. Phong Tiên ấn tung bay trước người, tỏa ra ánh sáng vàng dìu dịu.

- Tôn chủ! - Nét mặt Thân Công Hổ tỏ rõ một sự cuồng nhiệt, cung kính nói.

Vương Lâm gật đầu, đưa mắt liếc đồng tử đầu to một cái, lạnh lùng nói:

- Muốn chạy! - Bước tới một bước, Vương Lâm vượt qua khoảng cách mười trượng. Phong Tiên ấn rít lên rồi bay ra.

Tu vi của đồng tử đầu to và Vương Lâm giống nhau, đều là Khuy Niết sơ kỳ. Khi hắn ở ba cửa Thiên, Địa, Nhân đã thấy sự biểu hiện của Vương Lâm như thế nào nên rất e ngại, không hề có ý nghĩ trêu chọc.

- Hứa Mộc đạo hữu. Tại hạ rời khỏi đây là được cần gì phải đuổi tận giết tuyệt. Tu vi của hai chúng ta tương đương, nếu đánh một trận thì cho dù ngươi thắng được cũng phải bị thương, tạo cơ hội cho Hứa Đình. - Nụ cười ngây ngô trên khuôn mặt của đồng tử đầu to đã biến mất, vội quát lên.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh lẽo, vừa bước tới, tay phải vừa đưa lên. Trong nháy mắt Trảm La quyết xuất hiện, chém về phía trước. Sắc mặt đồng tử đầu to đại biến, lui lại phía sau. Đồng thời, con kiến Thiên Minh xuất hiện, rít lên một tiếng chắn ở phía trước. Trong khoảng khắc khi Trảm La quyết tới trước mặt liền biến mất.

Phong Tiên ấn lóe lên, từ trong nó bay ra một cái ký hiệu màu vàng lao thẳng vào con kiến đang biến mất. Một vầng ánh sáng vàng chợt lóe lên, cái ký hiệu liền trở nên có linh tính.

Sắc mặt đồng tử đầu to trắng bệch, vội vã lui lại phía sau. Hai tay hắn bắt quyết, quát lên một tiếng:

- Tiên thuật Bao La! - Vừa dứt lời, một là sóng gợn tản ra xung quanh người hắn khiến cho trời đất lập tức thay đổi. Một con mãnh thú khác xuất hiện, rống lên một tiếng hung dữ, lao về phía Vương Lâm.

- Mượn ngươi để thử một chút đạo điều khiển thiên lôi của Hứa mỗ. - Âm thanh của Vương Lâm lạnh lùng, giống như một cơn gió đông thổi qua, đập vào tai đồng tử. Thân hình hắn run rẩy khi nhớ tới ở mấy cửa trước, đối phương thôn phệ nguyên thần lôi hệ. Đồng tử đầu to lo lắng, sau khi thi triển thần thông liền nhanh chóng lui lại.

Trong hai mắt Vương Lâm vào lúc này chợt có sự biến hóa. Ý chí của thiên lôi xuất hiện trong mắt hắn khiến cho người ta phải sợ hãi.

- Tất cả những gì thuộc về Lôi hệ đều nằm trong sự khống chế của ta. - Vương Lâm không nhìn về phía đồng tử đầu to mà ngửa cổ nhìn lên trời. Trên mi tâm của hắn, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lao ra, gầm lên một tiếng.

"Graooooo..."

Thái Cổ Lôi Long nắm quyền điều khiển lôi hệ rống lên một tiếng giận dữ , vang vọng trong trời đất. Tiếng rống đó giống như khai thiên tich địa , tạo ra một cơn chấn động khiến cho toàn bộ tu sĩ đang điên cuồng chém giết trong chiến trường cũng phải run rẩy theo.

Trong nháy mắt , toàn chiến trường như có một trận động đất. Trời đất đảo ngược , nhật nguyệt bị lu mờ.

Hứa Đình đang dung nhập trong làn khói đen đuổi giết một vị tu sĩ. Hắn vừa mới nhe răng cười , đang chuẩn bị cắn nuốt liền nghe thấy được văng vẳng âm thanh của thiên lôi. Cảm nhận được sự chấn động trong chiến trường , làn khói đen bên ngoài thân thể hắn liền phát ra một tiếng động rồi tan biến , để lộ thân thể ra ngoài. Nét mặt hắn hoảng sợ , nhìn chằm chằm về phía xa.

Còn vị tu sĩ đang bỏ chạy phía trước còn bị ảnh hưởng nặng hơn mà phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt hắn tái nhợt , giống như bị trời sập xuống đè trúng.

Trong đám cây cối , tu sĩ sáu ngón đang ẩn thân chờ đợi tu sĩ qua lại , có ý định ôm cây đợi thỏ. Nhưng đúng vào lúc này , trong tích tắc , tiếng sét chấn động trời đất khiến cho khuôn mặt hắn không còn một giọt máu. Giống như linh hồn của hắn bị một thứ lực lượng gì đó nhảy vào , bức bản thân từ trong chỗ ẩn thân ra ngoài. Hắn hoảng sợ nhìn về phía xa.

- Đây... Đây là tiếng gầm của Hứa Mộc ở cửa Địa.

Chiến Không Liệt đang chạy trong đám cây cối cũng nghe thấy tiếng rít mà run rẩy , khoanh chân ngồi xuống , thổ nạp để chống cự. Một lát sau , một tia sáng chợt lóe lên trong mắt hắn. Nét mặt mừng như điên mà chạy thẳng tới nơi phát ra tiếng rống.

Vào lúc này , bất cứ tu sĩ nào có mặt trên chiến trường đều cảm nhận được sự đáng sợ của tiếng sét. Giống như bất cứ thứ gì bị tiếng sét đó đánh trúng đều tan biến. Nhất là trên bầu trời vào lúc này chợt thay đổi. Từng cột sét to mấy trượng , chẳng khác gì những con rồng đang nhanh chóng ngưng tụ.

Mặt đất rung chuyển ầm ầm giống như chuẩn bị tới thời khắc tận thế.

Chẳng những trong chiến trường như vậy mà ở thế giới bên ngoài , trong Lôi Tiên điện , từ tám cây cột gỗ trong bầu trời phía trên tảng đá rộng ngàn trượng cũng đang chấn động. Từ tia chớp chợt xuất hiện , lóe lên trong không trung. Trên bầu trời giống như có một tấm lưới sét ngưng tụ. Giống như tất cả sấm chớp trên thế giới đều bị gọi về đây , chuẩn bị triều kiến.

Viêm Lôi Tử đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm tám cây cột gỗ, sắc mặt âm trầm. Hai tay hắn bắt quyết, nhanh chóng đánh ra vô số thủ ấn mới giúp cho tám cây cột từ từ ổn định.

Vào lúc này, đám tu sĩ đứng quanh quan sát đều thầm phán đoán tình hình.

Sau tiếng rống, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trên mi tâm của Vương Lâm lại chui vào trong người. Bên ngoài thân thể hắn hàng hàng hàng vạn tia chớp ngưng tụ khiến cho trong phạm vi ngàn dặm trở thành một cái địa ngục sấm chớp.

Trong tiếng nổ uỳnh uỳnh, cây đại thụ nát vụn, hóa thành vô số quả cầu lửa. Vào lúc này, hai mắt Vương Lâm chỉ có hàng ngàn hàng vạn tia chớp. Ngay cả trên thân thể hắn cũng vậy, mang tới cho người ta cảm giác của một người đứng đầu lôi hệ.

Tay phải giơ lên, Vương Lâm chỉ về phía đồng tử đầu to đang cuống cuồng bỏ chạy.

- Lôi! Diệt.

Một tiếng sét đinh tai nhức óc vang lên. Sau cái chỉ của Vương Lâm, tất cả những tia chớp xung quanh lao thẳng về phía đầu đồng tử. Cảnh

tượng đó nếu đứng ở giữa không trung mà nhìn thì có thể thấy những cột sét trong phạm vi ngàn dặm trong nháy mắt rút lại về phía đồng tử đầu to.

Tốc độ co lại của những tia chớp quá nhanh nên chỉ trong tích tắc đã ngưng tụ. Ánh mắt của đồng tử đầu to chỉ còn có một sự tuyệt vọng. Bản thân có cảm giác như đối diện với toàn bộ lôi điện trong thế gian. Trong nháy mắt khi cảm giác tuyệt vọng xuất hiện, những tia chớp trong phạm vi ngàn dặm đã dung nhập lại một chỗ.

Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên khiến cho cả chiến trường chấn động. Toàn bộ thân thể của đồng tử đầu to như một ngọn đuốc, cháy sạch không còn lấy một chút xương.

Toàn bộ tu sĩ trong chiến trường vào lúc này đều ngẩng đầu nhìn về phía ngọn lửa do lôi điện tạo ra trên bầu trời, trong lòng chỉ có một sự sợ hãi.

- Đây đúng là thần thông của ma đạo. Thật là đáng sợ.

- Gặp người này chắc chắn sẽ phải chết.

- Với thực lực của ta không thể đối kháng với người đó. Thứ thần thông này chưa bao giờ mình được nghe thấy.

Hứa Đình ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, bàn tay nắm chặt lại. Tuy nhiên, hắn không nhận ra rằng nắm tay của mình cũng đang run rẩy.

Trong Lôi Tiên điện, trên tảng đá rộng ngàn trượng, đồng tử đầu to chợt mở hai mắt rồi phun ra một ngụm máu tươi, trở nên yếu ớt. Sắc mặt hắn dữ tợn đứng phắt dậy, nhìn quanh. Ánh mắt hơi ngẩn ra một chút rồi xuất hiện một sự kinh hãi.

- Không có....

- Ngồi xuống. - Viêm Lôi Tử quát khẽ.

Đồng tử đầu to run người, vội vàng ngồi xuống, trống ngực đập thình thịch. Vốn hắn định ra ngoài tìm kiếm thân thể Vương Lâm để trả thù. Nhưng vừa mới đứng dậy nhìn quanh liền nhận ra những người ở đây chỉ có một trăm lẻ tám người, thiếu mất bốn người.

- Chẳng lẽ cửa Nhất Đường Thiên có bốn người đi vào không phải phân thần mà là bản thể.... - Đồng tử đầu to cảm thấy tê dại đầu, thầm nghĩ may mắn đó không phải là bản thể của mình. Nghĩ tới đây, toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 878: Con mắt thứ ba.

- Chẳng trách mà không thể mở túi trữ vật. Chỉ có pháp bảo dung nhập nguyên thần mới có thể sử dụng. - Đồng tử đầu to hít một hơi thật sâu, cứ nghĩ đến lại thêm sợ hãi.

Trong chiến trường, ánh sáng màu vàng trên bầu trời lóe lên, rồi xuất hiện một cái ký hiệu dung nhập vào trong Phong Tiên ấn. Cái ký hiệu đó đã hấp thu phân thần của đồng tử đầu to nên đầy linh tính.

Vương Lâm thu hồi Phong Tiên ấn, liếc nhìn Thân Công Hổ đang ngẩn người đứng cách đó không xa. Hắn vỗ vào túi trữ vật xuất ra một chút đan dược, đưa cho Thân Công Hổ.

- Tìm kiếm một chỗ bí ẩn, tĩnh tâm mà ngồi.

Thân Công Hổ nhận đan dược đang định nuốt thì ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào túi trữ vật của Vương Lâm. Do dự một chút, hắn mở miệng nói:

- Tôn chủ! Ngài....ngài có thể mở túi trữ vật?

Vương Lâm ngẩn ngươi, ánh mắt tối sầm. Vô vàn ý nghĩ xuất hiện trong đầu. Với sự thông minh của hắn chỉ cần nghe xong câu nói liền hiểu ngay ra vấn đề.

- Ngươi không mở được? - Vương Lâm âm trầm nhìn Thân Công Hổ.

Thân Công Hổ gật đầu, thử ngay trước mặt Vương Lâm. Thần thức của hắn dung nhập vào túi trữ vật rồi vỗ nhẹ một cái mà không hề có gì phản ứng.

Vương Lâm im lặng không nói gì, xoay người lướt đi trong không trung.

Trong lòng Thân Công Hổ suy nghĩ một chút rồi theo lời Vương Lâm, tìm một chỗ ẩn nấp.

Vương Lâm di chuyển trong chiến trường, khóe miệng điểm một nụ cười lạnh.

- Tốt lắm... Chiến trường giết chóc! Trong giả có thật, trong thật có giả. Viêm Lôi Tử đúng là tâm cơ âm trầm. Bội phục! Một trăm mười hai người đi vào đây, ngoại trừ một trăm lẻ tám người thì còn lại bốn người. Lúc trước ta giết hai người có được túi trữ vật của họ. Bây giờ, ngoại trừ ta ra còn có một người. Không biết cái tên xui xẻo cuối cùng đó là ai?

Vương Lâm vừa phi hành vừa tản ra thần thức. Cứ phát hiện ra sự tồn tại của tu sĩ là xuất hiện. Trên đường đi, Vương Lâm không hề lưu tình. Đây là chiến trường giết chóc, nếu đã lựa chọn bước tiếp thì cũng chuẩn bị để người khác giết là vừa. Mà cho dù là chết thì cũng không phải là chết thật. Vì vậy mà trên đường đi, tất cả tu sĩ đều khó thoát khỏi tay của Vương Lâm. Chỉ có điều trước khi Vương Lâm ra tay đều kiểm tra xem túi trữ vật của đối phương có mở ra được không. Nếu không thể mở ra, hắn liền ra tay ngay lập tức.

Cũng ở một nơi khác, sự giết chóc cũng đang diễn ra. Hứa Đình lại hóa thành sương mù, tản ra mà cắn nuốt.

Tới lúc này, rất nhiều tu sĩ sau khi chém giết có được một thành tích liền tự tuyệt mà chết, không để thành tích của mình cho người khác.

Thời gian từ từ trôi qua, khắp chiến trường, số lượng tu sĩ càng lúc càng ít.

Vương Lâm ra tay vẫn tốt hơn một chút. Nếu tu sĩ tự tuyệt, Vương Lâm sẽ không ra tay, mà chỉ yên lặng lấy kim phù chiếm lấy một chút phân thần của người đó.

Nhưng Hứa Đình thì không như vậy. Cho dù là tự tuyệt mà tốc độ hơi chậm vẫn bị hắn thôn phệ.

Trong chiến trường cũng có cả đêm tối. Sau khi màn đêm bao phủ, trên chiến trường cũng chẳng còn lại nhiều người. Thần thức của Vương Lâm tản ra, từ từ đi về phía Hứa Đình.

Hứa Đình mới là người mà hắn cần phải giết. Nhất là một tia bản nguyên của đối phương, Vương Lâm không thể bỏ qua.

Đồng thời, thần thức của Hứa Đình cũng tản ra, tập trung về phía Vương Lâm. Làn sương đen xung quanh người hắn nhanh chóng di chuyển về phía đối phuông. Trong khu vực của hắn, tất cả tu sĩ đều chết hết, chỉ còn lại một mình hắn mà thôi.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, chẳng khác gì một đạo cầu vồng xuyên qua không trung. Một luồng sát khí nồng nặc cuồn cuộn xuất hiện, tỏa ra khắp trời đất.

- Hứa Mộc! - Hứa Đình rống lên một tiếng kinh thiên động địa.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nhìn Hứa Đình đang lao từ xa tới với tốc độ rất nhanh. Hắn có thể thấy được, quanh thân thể Hứa Đình sương đen bao phủ. Phía sau hắn có một bóng ma to lớn đang gầm rít mà lao về phía mình.

- Hy vọng người cuối cùng có thể mở túi trữ vật chính là hắn. - Một tia sát khí lóe lên trong mắt Vương Lâm.

Tốc độ của Hứa Đình càng lúc càng tăng nhanh khiến cho trong không khí phát ra những tiếng nổ, lao về phía Vương Lâm.

Trong khoảng khắc khi Hứa Đình tới gần, một tiếng nổ vang lên. Bóng ma sau lưng hắn há to miệng, đớp về phía Vương Lâm.

Phong Tiên ấn trước người Vương Lâm chợt to ra cả trăm trượng. Nhưng ký hiệu xuất hiện xung quanh tạo ra một vầng ánh sáng màu vàng xua tan bóng đêm. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, cả hai ở giữa không trung bắt đầu khai chiến.

Trên mặt đất, Thân Công Hổ từ chỗ ẩn thân đi ra, đứng trên đỉnh một cây đại thụ nhìn về trận chiến trên bầu trời. Ánh mắt của hắn chăm chú không chớp lấy một cái. Đúng lúc này, chợt có một bàn tay vỗ lên bờ vai của hắn.

Thân Công Hổ hoảng sợ lao về phía trước, đang định thi triển thần thông thì nghe thấy một tiếng cười.

- Đừng lo lắng. Thực ra vừa rồi ngươi bỏ chạy cũng khiến ta giật mình đấy. - Nam Cung Hàn cười hắc hắc, ngồi ngay chỗ Thân Công Hổ vừa đứng nhìn trận chiến trên bầu trời, cảm thán nói:

- Trong đêm mà được xem một trận chiến thế này đúng là chuyện thích thú. - Hắn vừa nói vừa xuất từ trong túi trữ vật ra một bầu rượu rồi uống một ngụm.

Thân Công Hổ nhìn chằm chằm về phía túi trữ vật của Nam Cung Hàn. Sau đó, hắn tới một cây đại thụ cách đó không xa rồi ngồi xuống.

- Ha ha! Để cho ngươi phát hiện ra rồi. Cũng chẳng còn cách nào khác. Lão tử xui xẻo không ngờ bản thể lại tới đây. May là lão tử phát hiện ra sớm nếu không đâm đầu chém giết, không cẩn thận mất mạng rồi. Vì vậy mà lão tử kiếm một chỗ ẩn nấp, chờ tới khi kết thúc mới chạy tới đây, giữ được an toàn. - Nam Cung Hàn tu một ngụm lớn, buồn bực nói.

Cách đó khá xa, tu sĩ sáu ngón cũng ngồi trên một cây đại thụ nhìn trận đấu trên bầu trời, mà im lặng. Ánh mắt thi thoảng lại lóe lên tia sáng.

- Hai người mạnh nhất đánh nhau. Như thế ta mới có cơ hội. - Hắn liếm liếm một, nhếch mép cười lạnh.

Bóng ma của Hứa Đình và Phong Tiên ấn của Vương Lâm va chạm với nhau phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho cản chiến trường chấn động.

Thân thể Hứa Đình bị đẩy lui lại mấy trượng. Bóng ma sau lưng hắn cũng bám sát theo sau.

Vương Lâm lùi lại ba trượng, mặc dù nét mặt vẫn bình tĩnh nhưng không giấu được sát khí.

Hứa Đình vừa lui lại, hai tay vừa đưa lên bắt quyết, nguyên lực nhanh chóng tỏa khắp toàn thân. Một cơn lốc xoáy màu đen từ trên mi tâm của hắn bay ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

- Xà thôn!

Vừa dứt lời, bóng mau màu đên sau lưng liền bay lên, hóa thành một trăm con rắn. Tất cả cùng rít lên một tiếng mà lao về phía Vương Lâm.

Thần thông này, trước đó Vương Lâm đã nhìn thấy nên biết được điểm lợi hại của nó. Vì vậy mà hắn giơ tay phải, bắt quyết rồi trầm giọng hô:

- Hô Phong.

Trong nháy mắt còn cơn gió đen từ tay phải Vương Lâm tỏa ra khắp đất trời, hóa thành hai con rồng đen. Cả hai con rồng cùng rít lên một tiếng lao thẳng về phía đàn rắn. Từng cơn gió lạnh lẽo từ người chúng tản ra, lao tới cắn nuốt lẫn nhau.

Nhưng Hô Phong là thần thông của Tiên Đế. Vào lúc này, con rắn lớn vừa mới nuốt một con rồng liền rống lên một tiếng đau đớn. Thân thể nó nhanh chóng bành trướng rồi nổ tung.

Trong khoảng khắc thân thể con rắn lớn nổ tung, con rồng đen bị nó nuốt lại xuất hiện. Hai con rồng bay thẳng về phía Hứa Đình.

Tay phải Hứa Đình bắt quyết, điểm một cái vào mi tâm, miệng quát:

- Sơn lâm.

Mà làn sương đen từ sau gáy hắn xuất hiện, tỏa ra dầy đặc, tràn ngập trời đất rồi hóa thành môt ngọn núi khổng lồ màu đen.

Ngọn núi như lấp hết không gian, choán ngập bầu trời, theo cử động của Hứa Đình mà đè xuống Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nhìn Hứa Đình chằm chằm. Sát khí trong mắt hắn càng lúc càng nhiều. Trong lúc hai con rồng đen do pháp thuật Hô Phong tạo ra đang bay đi, hắn lại giơ tay phải lên, đặt vào mi tâm. Vào lúc này, hắn không còn ý định giằng co với Hứa Đình nữa.

- Phong ấn thứ ba! Mở! - Âm thanh của Vương Lâm bình tĩnh nhưng vẫn khiến cho người nghe phải sởn gia ốc.

Một sợi tơ màu hồng trên mi tâm của hắn dài ra về hai phía. Con mắt thứ ba của hắn chợt mở, tỏa ra ánh sáng màu không. Ánh sáng màu hồng chiếu ra ngoài như hình cái quạt nhanh chóng lan rộng.

Thứ lực lượng cực kỳ đáng sợ bị Vương Lâm phong ấn đã được mở ra lần đầu tiên. Đồng thời, nó cũng phát ra một phần ba uy lực của mình, dung nhập vào trong ánh sáng hồng.

Trong khoảng khắc, ngọn núi đen đang đè xuống bị ánh sáng hồng bao phủ liền tan rã một cách quỷ dị. Chỉ trong chừng một nửa nhịp hô hấp nó liền hóa thành khí đen mà biến mất.

Trong mắt Hứa Đình xuất hiện một sự sợ hãi. Cái cảm giác nguy hiểm chưa bao giờ xuất hiện lập tức bao phủ toàn thân, khiến cho hắn hoảng sợ vội vã lui lại phía sau, nhưng vẫn bị chậm một chút. Ánh sáng màu hồng lóe lên, sau khi làm tan rã quả núi liền chiếu vào người Hứa Đình.

Hứa Đình chỉ cảm thấy thân thể chấn động, giống như có hàng ngàn, hàng vạn tia sét phát nổ. Trong mắt hắn tất cả mọi thứ biến mất, bên tai chỉ còn những tiếng nổ ầm ầm, đồng thời trống ngực cũng đập thình thịch.

"Thình thịch...thình thịch...tốc độ của trống ngực đạt tới một mức cực hạn giống như muốn nổ mạnh.

Máu huyết toàn thân cùng với nguyên lực lưu chuyển cuồn cuộn, gần như không theo sự điều khiển của hắn. Chút sương mù màu đen ở mi tâm cũng lay động như muốn lao ra ngoài.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 879: Phong Tiên..

- Đây là loại thần thông gì? - Toàn thân Hứa Đình mồ hôi ướt đầm, toàn bộ quần áo ướt đẫm. Nhưng vào lúc này, dưới ánh sáng màu hồng, hắn không thể nhúc nhích giống như có một thứ lực lượng giữ chặt lấy thân thể hắn. Sự khủng hoảng trong tâm hồn dâng lên chẳng khác gì một trận triều cường, nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn.

Thứ lực lượng đó ẩn chứa trong ánh sáng màu hồng nhanh chóng tàn phá rồi chui vào trong cơ thể hắn. Khiến cho Hứa Đình có thể cảm nhận được thân thể của mình từ từ tan rã. Đầu tiên là da tay, máu thịt, đầu khớp xương...tất cả trong nháy mắt đều trở về nguyên thể. Ngay sau đó, nguyên thần cũng bị ảnh hưởng mà thoái hóa trở thành kim đan. Quá trình thoái hóa cứ tiếp diễn cuối cùng, kim đan cũng vỡ nát rồi biến thành linh lực ban đầu.

Tuy nhiên quá trình vẫn chưa chấm dứt, linh lực lại tiếp tục tan ra trong cơ thể hắn. Cuối cùng, hắn gào lên một tiếng thảm thiết, rồi một tiếng nổ vang lên, toàn thân hắn biến mất không còn sót lại một chút. Ngay cả một chút bản nguyên trong phân thần cũng bị kéo ra mà biến mất trong ánh sáng màu hồng.

Ánh sáng màu hồng biến mất, nét mặt Vương Lâm mệt mỏi, hạ xuống một gốc cây đại thụ. Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng phong ấn lực lượng nơi mi tâm.

Cảnh tưởng quỷ dị đó khiến cho Nam Cung Hàn đang uống rượu cách đó khá xa, phun ra bằng hết, ánh mắt xuất hiện sự kinh hãi.

- Lão tử đánh không lại hắn...

Thân Công Hổ hít một hơi thật sâu, nhìn Vương Lâm. Ánh sáng màu hồng vừa rồi khiến cho hắn nhớ lại cảnh tượng năm đó khi thể xác và tinh thần của hắn hoàn toàn hồi phục.

Đồng thời, ánh mắt của tu sĩ sáu ngón hoảng sợ, nhưng vẫn lóe lên sát khi. Hắn lao thẳng về phía Vương Lâm.

- Vào lúc này, chắc chắn là hắn bị thương trong người. Đây là cơ hội tốt nhất để giết hắn. Một khi có thể giết chết Hứa Mộc, cho dù chỉ là phân thần của hắn thì cái tên Chu Hành Đạo của ta cũng nổi tiếng toàn bộ La

Thiên. - Trống ngực hắn đập thình thịch, tốc độ của tu sĩ sáu ngón tay nhanh như một tia chớp. Bàn tay phải có sáu ngón giơ lên. Từ trên ngón thứ sáu, chợt xuất hiện ánh sáng màu lam chói mắt.

Tốc độ của hắn quá nhanh, trong phút chốc đã tới gần Vương Lâm.

Thân Công Hổ biến sắc đang định lao ra nhưng đã không kịp. Nam Cung Hàn đứng phắt dậy, nhanh chóng biến mất.

Ngay trong khoảng khắc tu sĩ sáu ngón tới gần, Vương Lâm liền mở hai mắt. Ánh mắt của hắn chỉ chứa toàn sát khí.

- Cút!

Âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, những tiếng sét liền xuất hiện ầm ầm trong không trung. Cả bầu trời chợt xuất hiện vô số ngọn sét đánh xuống tu sĩ sáu ngón.

Sắc mặt tu sĩ sáu ngón đại biến. Chỉ một câu nói của Vương Lâm mà đã có vô vàng ngọn sét đánh xuống khiến cho tinh thần của hắn biến mất. Uy danh của Vương Lâm trong lòng hắn quá lớn. Vì vậy mà chưa kịp ra tay sự khiếp đảm trong lòng đã xuất hiện. Ánh mắt hắn chỉ có một sự hoảng sợ, vội vã lui lại.

Trong khoảng khắc đó, vô vàn cột sét từ trên trời dánh xuống khiến cho tu sĩ sáu ngón kêu khổ hông ngớt, cố gắng dãy dụa. Nhưng trong nháy mắt, những cột sét càng lúc càng nhiều. Tới cuối cùng, gần như nó tạo thành một tấm màn sét, chẳng khác gì thiên kiếp.

Tu sĩ sáu ngón hoảng hốt vội vàng lui lại phía sau. Nhưng trong khoảng khắc mà hắn lui lại, Vương Lâm đứng dậy, bước về phía trước.

Dưới mỗi bước chân của hắn, những tia chớp lóe lên phát ra những tiếng nổ ầm ầm với âm thanh chói tai. Vương Lâm với khí thế kinh người đuổi theo tu sĩ sáu ngón đang lui lại.

Hai ngón tay hắn khép lại như kiếm, điểm về phía trước. Ngay lập tức, những tia chớp ngưng tụ từ bốn phương tám hướng, lao thẳng về phía tu sĩ sáu ngón. Vô số tia chớp hạ xuống khiến cho tu sĩ sáu ngón tái mặt. Hai tay hắn bắt quyết định chống cự nhưng, Vương Lâm lại chỉ tiếp một cái. Trong phút chốc, ngón tay của hắn hấp thu hàng ngàn hàng vạn tia chớp từ bốn phía tạo thành một đạo bắn thẳng về phía tu sĩ sáu ngón.

Tia chớp phá hủy toàn bộ thần thông lao thẳng về phía tu sĩ sáu ngón khiến cho máu thịt, nguyên thần của tu sĩ nát bét. Tu sĩ sáu ngón chỉ kịp hừ một tiếng thảm thiết, nguyên lực toàn thân tỏa ra ngoài rồi biến mất.

Một ký hiệu màu vàng chợt lóe lên, bay ra ngoài hấp thu phân thần mà trở nên có linh tính rồi trở lại trong Phong Tiên ấn.

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong nháy mắt, viên tu sĩ sáu ngón vừa mới tới đã bị Vương Lâm chém giết.

Vào lúc này, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, phong ấn trên mi tâm từ từ khép lại. Con mắt thứ ba chầm chậm biến mất, hóa thành một sợi chỉ nhỏ. Hắn xoay người nhìn chằm chằm Nam Cung Hàn xuất hiện cách đó một khoảng.

- Ngươi cũng muốn đánh với ta một trận?

Sắc mặt Nam Cung Hàn nặng nề, cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Lâm. Một lát sau, hắn cười ha hả, lắc đầu nói:

- Đánh không lại. Thực ra là ta tới để giúp ngươi thu thập cái tên đánh lén.

Vương Lâm không nhìn nữa, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp. Vào lúc này, trên bầu trời, phong vân nổi lên. Trong đám mây, tỏa ra một vầng sáng sặc sỡ. Ánh sáng hạ xuống chia làm ba phần, bao phủ Vương Lâm, Nam Cung Hàn, Thân Công Hổ. Thân thể Thân Công Hổ chấn động một cái rồi biến mất trong ánh sáng nhiều màu.

Chỉ có Vương Lâm và Nam Cung Hàn được ánh sáng nhiều màu bao phủ, nâng lên về phía chân trời.

Vào lúc này, Vương Lâm vẫn còn tỉnh táo nên tận mắt nhìn thấy trước mặt chợt xuất hiện một cái khe. Ngay lập tức, hắn bị hút vào trong cái khe đó.

Chỉ thấy mắt hoa lên một cái, sau khi nhìn rõ đã thấy được tảng đá ngàn trượng và đông đảo tu sĩ.

Vương Lâm từ giữa không trung hạ xuống, đồng thời Nam Cung Hàn cũng cùng một lúc hạ xuống theo.

Trên tảng đá ngàn trượng vào lúc này, toàn bộ một trăm lẻ tám tu sĩ đã thức tỉnh. Sắc mặt Hứa Đình âm trầm, nhìn Vương Lâm chằm chằm, im lặng không nói.

Còn có tu sĩ sáu ngón cũng nhìn Vương Lâm với một ánh mắt ác độc.

Viêm Lôi Tử mỉm cười, đứng dậy, nói một cách chậm rãi:

- Lôi Tiên điện chúng ta, phong một trăm lẻ tám vị tiên. - Hắn vừa nói, tay phải vừa chộp nhẹ vào hư không. Nhất thời, trời đất xung quanh Lôi Tiên điện chấn động. Một âm thanh kỳ diệu đột nhiên xuất hiện, quanh quẩn trong không gian.

Âm thanh tuyệt vời đó giống như tiếng tiêu trời.

Trong khúc nhạc, một đám mây lớn ngưng tụ, hạ xuống. Tiên khí dầy đặc tỏa khắp không gian khiến cho nơi đây chẳng khác gì cảnh tiên.

Vài con tiên hạc bay múa, cất lên những tiếng kêu, thấm vào lòng người.

Từ xa nhìn lại, vô số cung điện nơi tiên giới cùng với Lôi Tiên điện lẩn khuất trong đám mây chẳng khác gì tiên giới.

Tu sĩ bốn phía, dưới sự dần đầu của lão tổ của các gia tộc đều đứng dậy, cung kính từ xa nhìn lại.

Không chỉ bọn họ, ngay cả những lão quái ngồi trên bồ đoàn cũng đứng dậy, nét mặt nghiêm túc. Ngoại trừ việc đó ra, trên bầu trời đám sứ giả Lôi Tiên điện đồng loạt xuất hiện, đứng thẳng người, nét mặt cung kính.

Vào lúc này, chẳng những Lôi Tiên điện như vậy mà khắp trong cả tinh vực La Thiên, Lôi Tiên điện sử dụng phương pháp truyền tống đặc biệt, truyền tất cả những hình ảnh đó ra ngoài.

Trên mỗi một tinh cầu tu chân, các gia tộc tu chân và toàn bộ tu sĩ đều nhìn lên bầu trời. Trên mỗi một tinh cầu tu chân đều có đá truyền âm của Lôi Tiên điện.

Đá truyền âm của Lôi Tiên điện chẳng những có thể truyền tống âm thanh mà còn có thể phát ra hình ảnh Phong Tiên trong Lôi Tiên điện. Đá truyền âm của Lôi Tiên điện đưa ra mục đích ngoại trừ truyền tải hình ảnh Phong Tiên còn có tổng động viên cho việc quyết chiến của Liên Minh.

Vào lúc này , gần như toàn bộ tu sĩ trong tinh vực La Thiên nhờ vào những hình ảnh trên bầu trời mà thấy được cảnh tượng Phong Tiên.

Vị trí của Lôi Tiên điện nằm ở vị trí trung tâm của tinh vực La Thiên. Ngoài phạm vi thế lực của Lôi Tiên điện , khắp các phía đều có một luồng sát khí bao phủ.

Chỉ thấy ở khu vực phía đông , vô số tu sĩ tụ tập , số lượng không dưới vạn người. Quần áo của đám tu sĩ khác nhau , hiển nhiên là đến từ các gia tộc tu chân khác nhau. Vào lúc này , tất cả bọn họ đều yên lặng nhìn về phía trước.

Phía trước bọn họ một người có mái tóc trắng , mặc một bộ áo giáp màu hồng. Nét mặt hắn bình tĩnh , trong tay có một viên đá truyền âm. Vào lúc này , cảnh tượng Phong Tiên trong Lôi Tiên điện từ bên trong tỏa ra trên bầu trời.

Ở khu vực phía Nam cũng tương tự như vậy. Hơn vạn tu sĩ khoanh chân ngồi trong tinh không , phía trước là một lão nhân cũng cầm trong tay đá truyền âm , ngẩng đầu lên nhìn.

Phía Tây và phía Bắc cũng có đội quân tu sĩ như vậy.

Vào lúc này , trong toàn bộ khu vực La Thiên , cảnh tượng Phong Tiên của Lôi Tiên điện được vạn người chú ý.

Trong Lôi Tiên điện một con tiên hạc bay tới , trong miệng ngậm một tấm lụa màu vàng , xoay xung quanh Viêm Lôi Tử rồi nhả xuống. Tấm lụa bay xuống , được Viêm Lôi Tử nắm trong tay.

Tay hắn rung nhẹ một cái, tấm lụa liền mở ra trước mặt mọi người. Từ tấm lụa đó có một làn tiên khí rất đậm, hiển nhiên là một thứ bảo vật của tiên.

- Trong các ngươi tổng cộng có một trăm mười người, có hai người vượt qua được khảo nghiệm được phong làm chính, phó Lôi Tiên. Còn lại một trăm lẻ tám người có ba mươi sáu Thiên Cương tiên và bảy mươi hai Địa Sát tiên.

Viêm Lôi Tử nói tới đây liền dừng lại. Ánh mắt hắn đảo qua đám tu sĩ đang đứng trên tảng đá ngàn trượng, quát:

- Hứa Mộc tiến lên.

Ánh mắt Vương Lâm tập trung, phi thân tiến lên, ôm quyền nói:

- Có!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 880: Uyển Nhi (1+2)

Nét mặt Viêm Lôi Tử nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Ba cửa Thiên, Địa, Nhân; khảo nghiệm Nhất Đường Thiên. Hứa Mộc! Phong ngươi là Lôi Tiên chính của La Thiên tinh vực. Suất lĩnh đại quân ba nghìn tu sĩ, tiên phong số một của tinh vực La Thiên chúng ta.

Viêm Lôi Tử vừa nói, tay phải vẫy nhẹ một cái, trong tay xuất hiện một cái tiên bút. Nét bút bay múa, viết lên trên tấm lụa hàng chữ đầu tiên:

"Chính phẩm Lôi tiên: Hứa Mộc"

Sáu chữ vừa viết xong, lập tức tỏa ra kim quang. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, sáu chữ như xuyên thấu qua tấm lụa, bay ra rồi dung hợp lại

một chỗ, hình thành một con hổ.

Con hổ to chừng mười trượng, sau khi xuất hiện liền ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng. Rồi nó lao thẳng về phía Vương Lâm. Nhưng khi tới cách Vương Lâm một trượng, nó nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một lá cờ nhỏ rộng ba tấc. Trên lá cờ, hình ảnh của con hổ lúc ẩn lúc hiện.

- Ban thưởng cho ngươi tiên bảo Thiên Hổ kỳ. Với lá cờ này, ngươi có thể điều khiển ba nghìn tu sĩ trong tinh vực La Thiên, hình thành một phương. - Âm thanh của Viêm Lôi Tử giống như tiếng sấm, tản ra bốn phía.

Vương Lâm tiếp nhận Thiên Hổ kỳ, hít một hơi thật sâu, ôm quyền nói:

- Tuân lệnh.

Vào lúc này, hình ảnh của Vương Lâm được tất cả mọi người trong tinh vực La Thiên nhìn rõ. Khắp nơi như nổi lên một làn gió lốc.

- Hắn chính là Hứa Mộc.

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc! Chính phẩm Lôi tiên.

- Người này vượt qua một trăm lẻ tám vị tiên, chắc chắn có tu vi kinh người.

Trong Nhiễm Vân tinh , một nữ tu có tướng mạo xinh đẹp tuyệt tràn nhìn lên cảnh tượng Phong Tiên trên bầu trời. Vốn nàng cũng không quá chú ý , đang định cúi mặt ngồi xuống , chợt ngẩn người. Ánh mắt nàng nhìn chăm chú về phía Vương Lâm , có chút hoảng hốt. Nàng cảm nhận được người đó có chút gì quen thuộc , giống như đã gặp được ở một nơi nào đó.

Không chỉ có nàng , tất cả các tu sĩ trên Nhiễm Vân tinh vào lúc này cũng đều kinh ngạc nhìn Vương Lâm xuất hiện trong cảnh tượng trên bầu trời. Trong lòng mỗi người giống như có một sự dao động rất mạnh , rất lâu không thể bình tĩnh.

Trên Thanh Linh tinh , đông đảo tu sĩ cũng đều nhìn lên bầu trời. Nhưng vào lúc này , các vị tu sĩ tiền bối của các gia tộc đều hô lên kinh ngạc.

- Lão tổ.

Trên đỉnh Hoành Vân, Tạ Thanh Tòng thức tỉnh nhìn lên bầu trời. Ánh mắt của của hắn kích động, hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- Sư tôn.

Trên một tinh cầu cách đó rất xa, Diêu Băng Vân đang khoanh chân ngồi trên ngọn núi băng cao nhất, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt phức tạp.

- Không ngờ được hắn lại trở thành Lôi tiên...

Ở khu vực phía Bắc, có một nửa tinh cầu tu chân bỏ đi, gần đây thường có mùi thối tỏa ra. Nhưng tu sĩ không thể nào phát hiện ra nguyên nhân. Vào lúc này, trong một sơn cốc trên một tinh cầu tu chân, Tham Lang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt tàn khốc.

- Không ngờ hắn ở trong tinh vực La Thiên lại đạt được vị trí cao thế này.

Vào lúc này, trong toàn bộ tinh vực La Thiên bất cứ người nào biết đến Vương Lâm, trong mắt cũng đều có một chút khiếp sợ.

Trong Lôi Tiên điện, Viêm Lôi Tử quát khẽ:

- Hứa Đình tiến lên.

Hứa Đình hít một hơi thật sâu, lập tức bước lên, đứng thẳng một cách cung kính.

- Phong người là phó phẩm Lôi Tiên, suất lĩnh đại quân hai ngàn tu sĩ. Tiên phong thứ hai của tinh vực La Thiên.

Mặc dù không cam lòng nhưng vào lúc này, Hứa Đình cũng chỉ còn cách khuất phục. Im lặng một chút, hắn cung kính nói:

- Tuân lệnh.

Tiếp đó, Viêm Lôi Tử liên tục lên tiếng, lần lượt phòng cho một trăm lẻ tám vị tiên. Mỗi người đều có được linh kỳ, trở thành tiên giả một nơi.

- Chính, phó Lôi tiên, ba mươi sáu Thiên Cương tiên đi vào tiên trì. - Viêm Lôi Tử phất tay, tấm lụa vàng liền biến mất. Đám mây trên bầu trời cuồn cuộn một lúc rồi ngưng tụ, hình thành một cái ao, từ trên bầu trời hạ xuống.

Trong cái ao được tạo bằng mây có một làn nước xanh , tỏa ra một làn hơi thở khiến cho tinh thần của kẻ khác chấn động.

- Bước vào tiên trì , biến đổi ý cảnh , khiến cho Thiên Nguyên dung nhập thành tiên , trở thành một vị chân tiên. - Âm thanh của Viêm Lôi Tử

vang vọng trong trời đất.

Tiên nhân không tu ý cảnh , Chân Tiên không có cảm ngộ.

Điều này , Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ.

Trong Thăng Tiên trì bắt đầu xuất hiện những làn sóng dao động , tỏa ra từng làn tiên khí. Tu sĩ bốn phía đều trầm mặc. Thăng Tiên trì có lợi mà cũng có hại. Vào hay không vào đều là một lựa chọn không có đáp án trong lòng mỗi người.

Viêm Lôi Tử cũng không thúc ép , bình tĩnh đứng nhìn đám tu sĩ tiểu bối trước mắt.

Không chỉ có hắn , tất cả những người đứng xem và đông đảo sứ giả Lôi Tiên điện đều chăm chú quan sát. Đồng thời , trong toàn tinh vực la Thiên , tất cả tu sĩ cũng nhìn chăm chú.

Giống như toàn bộ tinh vực La Thiên vào lúc này hoàn toàn yên tĩnh. Mỗi một tu sĩ trên từng tinh cầu tu chân đều yên lặng.

Đây là một sự lựa chọn gian nan. Chẳng người nào dám nói người nào đúng , người nào sai.

Chỉ có thể nói đây là hai con đường: Một là tu tiên , hai là tu đạo.

Còn chuyện mạnh hay yếu , chưa tới bước cuối cùng không ai có thể nói rõ.

Thời kỳ thượng cổ , thượng cổ Luyện Khí sĩ theo đuổi việc trường sinh , thành tiên. Nên vào được tiên giới , bước chân vào Thăng Tiên trì là một vinh quang lớn lao , làm cho nguyên lực thay đổi , trở thành tiên nguyên , thực sự trở thành chân tiên. Đây là điều mà Luyện Khí sĩ thời thượng cổ vẫn luôn theo đuổi.

Không tu ý cảnh , không cảm ngộ , tu vi tăng lên hoàn toàn dựa vào thiên tài địa bảo , tiên khí đan dược.

Sau khi tiên giới tan vỡ , tu sĩ xuất hiện không còn cầu tiên. Nguyên nhân tiên giới đã mất nên bọn họ tu chính là tu đạo , cho nên có thể cảm ngộ.

Cảm ngộ , đốn ngộ , Minh ngộ...tất cả đều không rời một chữ ngộ. Con đường tu đạo , điều quan trọng nhất chính là chữ ngộ.

Ngộ được thiên đạo , hoặc là thuận theo , hoặc là chống lại. Tu vi tăng lên nếu không cảm ngộ được thì tiến lên càng hết sức khó khăn.

Vào lúc này , kể cả Vương Lâm nữa là một trăm mười tu sĩ , trước mặt chính là một sự lựa chọn khác biệt. Lựa chọn thượng cổ hay là lựa chọn hiện tại.

Thanh Thủy bình tĩnh nhìn Vương Lâm. Hắn hy vọng Vương Lâm có thể đi vào Lôi Trì , biến đổi ý cảnh từ đó trở thành tiên nhân thực sự , trở thành đệ tử chính thức của sư tôn Bạch Phàm.

Hứa Đình suy nghĩ một lúc rồi liếc mắt nhìn Vương Lâm. Sau đó , hắn cắn răng , nhấc chân dứt khoát bước lên Thăng Tiên trì. Cả đời hắn là một người cao ngạo , không hề để ý tới những người cùng lứa. Từ khi rời khỏi Đông Lâm tinh lại càng chưa hề gặp phải một đối thủ.

Nhưng trong cuộc chiến nơi Lôi Tiên điện , hắn lại thất bại thảm hại trước mặt Vương Lâm. Trong Nhất Đường Thiên , bị giết chết khiến cho hắn không thể chấp nhận được.

Nhưng đồng dạng , đối với Vương Lâm , Hứa Đình có một sự kính nể. Chỉ có điều sự kính nể đó so sánh với việc không cam lòng là quá chênh lệch. Hắn biết nếu cứ tiếp tục , bản thân rất khó có thể vượt qua đối phương. Phải có một sự thay đổi hoàn toàn , hắn mới có cơ hội.

Vì vậy mà hắn dứt khoát bỏ qua ý cảnh lựa chọn con đường thành tiên.

Bước vào Thăng Tiên trì , Hứa Đình liền cảm nhận được một sự đau nhức khó có thể chịu nổi từ bên ngoài chui vào trong cơ thể. Nước ao giống như đang sôi lên sùng sục , cứ thể mà chui vào trong cơ thể hắn.

Từng hạt mồ hồi xuất hiện trên trán Hứa Đình. Cơn đau nhức giống như có một cây đao tước từng chút thịt , gân cốt trên người hắn. Nó nhanh chóng hấp thu toàn bộ ý cảnh mà hắn vất vả ngàn năm tu đạo.

Vô số tiên lực dung nhập vào thân thể cùng với nguyên lực của hắn dung hợp , hình thành một thứ lực lượng khác biệt , ngưng tụ trong thân hắn.

Trong thời gian chỉ chừng nửa nén hương , Hứa Đình ngửa mặt hú lên một tiếng. Mái tóc của hắn không gió cứ bay phất phơ , toàn thân vang lên những tiếng nổ. Một làn tiên khí rất mạnh từ trong cơ thể hắn tỏa ra.

Thực lực của hắn vào lúc này so với trước tăng lên cao hơn một bậc.

Hai mắt Hứa Đình sáng như sao , cảm giác cực kỳ thoải mái trải khắp toàn thân. Tay hắn nắm chặt lại có cảm giác như nắm giữ được lực của trời đất. Toàn bộ sở học tiên thuật từ trước đến này có thể phát huy môt cách tự do.

- Hứa Mộc! Rồi sẽ có một ngày , ngươi và ta còn cần đánh một trận. - Hứa Đình bước ra khỏi Thăng Tiên trì , hai mắt sáng như sau , liếc nhìn Vương Lâm một cái.

Biểu hiện của Hứa Đình khiến cho vô số người vẫn còn đang do dự liền theo chân hắn bước vào Thăng Tiên trì. Những tiếng kêu đau đớn vang lên , tu vi của những người đó tăng lên. Những làn tiên khí kinh người cứ từ trong Thăng Tiên trì tỏa ra.

Từng người một cứ thế bước ra , nét mặt đều có một sự vui mừng lẫn sợ hãi. Cái cảm giác nắm giữ được lực lượng , phát huy được tiên thuật khiến cho bọn họ không hề hối hận khi đã lựa chọn con đường này.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Thăng Tiên trì , trong lòng rất phức tạp. Hắn đã thấy được cánh cửa thứ ba. Trong Lôi Tiên giới còn biết đến tiên đế Bạch Phàm.

Tất cả những điều đó đều tràn ngạp bí ẩn. Tu tiên chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Trong lòng hắn cảm giác không muốn lựa chọn.

Điều quan trọng nhất là Vương Lâm nhìn đám lão quái ngồi trên bồ đoàn , khi Thăng Tiên trì xuất hiện cũng chẳng người nào để ý. Điều đó càng khiến cho Vương Lâm thêm chắc chắn với quyết định của mình.

o0o

Chính, phó Lôi tiên, ba mươi sáu Thiên Cương tiên cuối cùng có mười bảy người bước chân vào Thăng Tiên trì. Không lựa chọn con đường này ngoại trừ Vương Lâm ra còn có Nam Cung Hàn cùng với Thân Công Hổ và Chiến Không Liệt lại thêm mười mấy người nữa.

- Đây là lựa chọn của các ngươi, sau này chớ hối hận. - Viêm Lôi Tử liếc mắt nhìn mọi người rồi giơ tay phải lên chỉ về phía trước. Lập tức trong tiếng động ầm ầm, Thăng Tiên trì bay về hướng bầu trời, biến mất không còn dấu vết.

- Thỉnh Phong Tiên thạch. - Viêm Lôi Tử quát khẽ một tiếng, ánh mắt cung kính. Vừa dứt lời, đám mây trên bầu trời dao động, hóa thành một con rồng.

Từng luồng uy áp kinh người từ trên bầu trời phủ xuống, bao phủ bốn phía.

Tu sĩ trong khắp tinh vực La Thiên đều nhìn cảnh tượng này không chớp mắt.

Một lát sau, con rồng từ trên bầu trời hạ xuống, há mồm phun ra một tảng đá. Tảng đá chỉ to chừng nửa trượng, nhưng khi hạ xuống lại khiến cho mặt đất Lôi Tiên điện chấn động.

Tiên khí cuồn cuộn tỏa ra bốn phía.

Chính, phó Lôi Tiên, ba mươi sáu Thiên Cương, ba thưởng khắc tên trên Phong Tiên thạch.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hứa Đình. Hắn bước tới bên cạnh Phong Tiên thạch. Hắn nhìn chằm chằm tảng đá rồi quay lại sau nhìn bỗng nhiên ngẩn người.

Chỉ thấy trên Phong Tiên thạch có khắc vô số cái tên. Mỗi một cái tên đều tỏa ra một làn hơi thở mạnh mẽ. Thậm chí trên đó còn có rất nhiều cái tên hiển hách trong tinh vực La Thiên. Vì vậy mà hắn quyết định giơ tay phải, tìm một chỗ trống, viết lên đó một cái tên.

Một tia sáng màu xanh chợt lóe lên trên tấm bia, bắn ra một luồng lực mạnh vào người Hứa Đình, đẩy lùi hắn. Hứa Đình cười lạnh, tiên nguyên nhanh chóng lưu chuyển khắp toàn thân. Khí đen vẫn lượn lờ trên mi tâm, phân ra một chút dung nhập trên đầu ngón tay, khắc lên Phong Tiên thạch.

Cố gắng hoàn thành tên của mình, hắn có cảm giác như thoát lực, lui lại sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Vương Lâm liếc mắt nhìn Hứa Đình một cái. hắn nhận ra nguyên nhân khiến cho người đó như vậy chính là do nguyên thần bị phân ra một nửa

rồi để cho Phong Tiên thạch hấp thu. Vì vậy mà trong lòng âm thầm cảnh giác.

Viêm Lôi Tử gật đầu. Người có thể khắc tên lên Phong Tiên thạch đều có tu vi kinh người. Đối với Hứa Đình, hắn cảm thấy hài lòng. Thầm nghĩ người này trong cuộc chiến với Liên Minh chắc chắn có thể tỏa sáng.

Sau Hứa Đình, ba mươi sáu Thiên Cương tiên từ từ tiến lên. Chỉ trừ Nam Cung Hàn, tu sĩ sáu ngón và đồng tử đầu to ra, không còn có bất cứ người nào có thể khắc tên lên đó.

Vương Lâm là người cuối cùng. Ánh mắt hắn bình tĩnh chậm rãi đi tới trước Phong Tiên thạch. Nhìn những cái tên trên đó, hắn trầm mặc suy nghĩ. Vương Lâm vốn có tính cẩn thận. Việc không bước vào Thăng Tiên trì có rất nhiều nguyên nhân. Đến bay giờ, Phong Tiên thạch lại càng khiến cho hắn trầm ngâm.

Sự trầm ngâm của hắn thu hút sự chú ý của đám tu sĩ. Cử chỉ của Vương Lâm trong quá trình Phong Tiên hoàn toàn thu hút sự chú ý của người khác. Hắn không bước vào Thăng Tiên trì đã nổi lên những lời bàn tán. Mà bây giờ, thấy hắn đứng lặng trước Phong Tiên thạch lại càng khiến cho mọi người thêm xôn xao.

Chẳng phải những người ở đây mà vào lúc này, trong toàn tinh vực La Thiên, bất cứ tu sĩ nào chứng kiến cảnh tượng thông qua Truyền Âm thạch cũng đều bình tĩnh ngưng thần.

Bọn họ đều suy đoán Hứa Mộc sẽ viết hay không viết tên lên Phong Tiên thạch. Trong số bọn họ phần lớn đều không biết được truyền thuyết và lai lịch của Phong Tiên thạch.

Suy nghĩ một chút, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, Vương Lâm giơ tay phải, ngón trỏ đặt lên Phong Tiên thạch mà vẽ. Nhất thời, hắn cảm nhận được một luồng lực cực mạnh từ bên trong đẩy văng tay hắn ra ngoài.

Nhíu mày, Vương Lâm vận chuyển nguyên lực, ngón trỏ tiếp tục đưa lên. Lần này, lực phản chấn càng mạnh. Nhưng khoảng khắc khi nó chạm phải ngón tay, Vương Lâm liền bắn ra nguyên lực đối khác.

Tiếp đó, theo ngón trỏ của Vương Lâm huy động phản lực càng lúc càng mạnh. Cuối cùng, phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Từng làn ánh sáng chói mắt lóe ra ngoài. Khi ngón tay Vương Lâm vẽ ra những nét cuối cùng, hắn cảm giác được nguyên thần đang phân ra một phần nhanh chóng chạy về ngón tay.

Chỉ có điều, đúng vào lúc nguyên thần chuẩn bị dung nhập vào Phong Tiên thạch, Vương Lâm chợt giơ tay phải, nương theo lực truyên ra từ Phong Tiên thạch mà lùi lại mấy bước.

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử chăm chú liếc mắt nhìn Vương Lâm. Hiển nhiên là hắn nhìn được nguyên thần của Vương Lâm không dung nhập vào Phong Tiên thạch. Mà cho dù cũng khắc lên tấm bia nhưng cũng không phải hai cái tên Vương Lâm và Hứa Mộc mà là Ma Đạo Tử.

- Hứa Mộc đúng là người đến từ tinh vực Liên Minh, làm việc không hề tham lam, chỉ lấy cẩn thận làm chính. - Viêm Lôi Tử thu hồi ánh mắt.

- Bây giờ là phần thưởng cuối cùng đối với chính, phó Lôi Tiên và ba mươi sáu Thiên Cương tiên. Ba mươi tám người các ngươi, mỗi người có thể đưa ra một yêu cầu. Lôi Tiên điện, Hướng gia và gia tộc Công Tôn chúng ta đều cố hết khả năng giúp các người hoàn thành. Tuy nhiên, người cố ý gây khó dễ sẽ bị hủy bỏ phần thưởng này.

Tinh thần Vương Lâm chấn động. Hắn hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bình phục. Hắn tới tham dự việc Phong Tiên của Lôi Tiên điện chính là vì một cái phần thưởng cuối cùng này.

- Uyển Nhi.

Vương Lâm cũng không hề để cho người khác thấy những suy nghĩ trong lòng mình. Chỉ trong phút chốc, ánh mắt của hắn từ từ bình tĩnh. Chỉ có điều đằng sau sự bình tĩnh đó lại có một ngọn lửa thiêu đốt.

Hắn không phải là người tiến lên đầu tiên mà đợi sau khi mọi người nói xong mới chậm rãi đi ra, ôm quyền vói Viêm Lôi Tử, cung kính nói:

- Vãn bối có một yêu cầu.

Viêm Lôi Tử liếc mắt nhìn Vương Lâm rồi mở miệng nói:

- Hứa Mộc! Nói yêu cầu của ngươi ra.

- Yêu cầu của vãn bối đó là làm cho một Nguyên Anh bị tàn phá lâm vào ngủ say có thể ngưng tụ thân thể và thức tỉnh. - Vương Lâm trầm giọng nói, nét mặt không hề có chút thay đổi. Chỉ có điều trái tim hắn vào lúc này, lại đang đập thình thịch.

- A? - Ánh mắt Viêm Lôi Tử trở nên chăm chú. Hắn hơi trầm ngâm một chút rồi nhìn về phía lão nhân của Hướng gia, nói:

- Yêu cầu này cũng không phải chuyện khó. Từ xưa, Hướng gia đã có lưu truyền thần thông Tiếp Thần thuật. Nghe nói thuật này diệu dụng vô cùng, chắc chắn có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi. Hướng đạo hưu, ngươi thấy thế nào?

Lão già họ Hướng mỉm cười. Vốn hắn rất thích Vương Lâm nên vào lúc này nghe thấy vậy liền cười nói:

- Nghe như ngươi nói thì Nguyên Anh chắc là bị người ta phá hủy thân thể đã bị thương nghiêm trọng, dẫn tới ngủ sáy. Việc này không có gì khó. Ngươi hãy lấy Nguyên Anh ra để cho lão phu xem thế nào.

Vương Lâm trầm mặc. Lý Mộ Uyển đối với hắn mà nói là rất quan trọng, không gì có thể thay thế. Nàng cũng là người mà cả đời này hắn phải bảo vệ. Vào lúc này, hắn do dự một lúc rồi, đưa tay phải vỗ vào túi trữ vật. Lập tức có một quả cầu tỏa ra ánh sáng dìu dịu, bay ra.

Trong ba ngày tu dưỡng ở Lôi Tiên điện, Vương Lâm nhân lúc không có người nào để ý liền lấy Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển từ trong Nghịch Thiên châu ra ngoài. Sau đó hắn thi triển Phá Diệt tâm cấm thuật để phong ấn khiến cho Nguyên Anh không tiêu tán.

Tất cả cũng chỉ để chờ tới lúc này.

Tay phải hắn nắm quả cầu, tay trái chạm nhẹ một cái, quả cầu liền nở ra giống như một đóa hoa, để lộ bên trong một Nguyên Anh đang khoanh chân ngồi.

Nguyên Anh này đúng là Lý Mộ Uyển. Sắc mặt của nàng tái nhợt, khoanh chân ngồi đó, toàn thân có cảm giác yếu ớt. Giống như chỉ cần một ngọn gió thổi qua sẽ tiêu tán, biến mất vĩnh viễn.

Trên thân thể của nàng có một vầng ánh sáng nhàn nhạt khiến cho Lý Mộ Uyển mang tới một cảm giác thánh khiết, giống như là tiên tử nơi tiên giới, hạ xuống trần gian rồi rơi vào tay Vương Lâm.

Mặc dù luôn ngủ say, chưa bao giờ thức tỉnh, nhưng nàng vẫn khiến cho người ta có cảm giác dịu dàng và lương thiện.

Dung nhan của nàng rất thanh tú. Nàng không có sắc đẹp tuyệt trần, không có ngạo khí kinh người những lại chiếm toàn bộ cõi lòng của Vương Lâm.

Lý Mộ Uyển trong lòng hắn vẫn mãi luôn tồn tại.

Trong nháy mắt khi nàng biến mất chỉ để lại cho hắn một câu nói luôn vang vọng trong lòng hắn.

- Trời để ngươi chết, ta phải cướp ngươi về.

Chỉ vì một câu nói này mà Vương Lâm đã tới La Thiên. Vì một câu nói này mà hắn đặt chân tới La Thiên điện.

Trong tích tắc khi Vương Lâm lấy ra Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển, đôi mắt đẹp của Tây Tử Phượng vẫn nhìn Vương Lâm chợt thất thần, nét

mặt không còn một chút mắt, thân thể run rẩy. Nàng như cảm thấy cõi lòng mình hoàn toàn tan nát.

- Thì ra hắn cố gắng chiếm được vị trí số một trong việc Phong Tiên chính là vì người này... - Từ khóe mắt của Tây Tử Phượng có một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống. Nàng kinh ngạc nhìn Nguyên Anh trong tay mà cảm thấy đau khổ.

- Có thể làm cho người ta yêu mình như vậy thì nàng cho dù Nguyên Anh có bị thương, rơi vào ngủ say nhưng cũng vẫn hạnh phúc.

Thanh Thủy nhìn Vương Lâm và Nguyên Anh trong lòng bàn tay hắn, ánh mắt trở nên buồn bã. Rất nhiều năm trước, hắn cũng đã dành bao thời gian để bảo vệ một người phụ nữ. Chỉ có điều.... Ánh mắt của Thanh Thủy có chút lo lắng và đau khổ.

Lão già họ Hướng nhìn Nguyên Anh, nụ cười liến biến mất. Một tia sáng lóe lên trong mắt, lão nhìn Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển chằm chằm, nhíu mày nói:

- Nguyên Anh này ngủ say bao lâu?

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 881: Ta đồng ý.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Vào lúc này, định lực sau ngàn năm tu luyện của hắn trở nên rất yếu. Hắn cố gắng bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Gần bảy trăm năm.

Lão nhân họ Hướng gật đầu, mở miệng nói:

- Có thể giữ được Nguyên Anh bẩy trăm năm vẫn không thay đổi, chắc chắn ngươi phải mất rất nhiều công sức. Nhưng thời gian bẩy trăm năm quá dài. Làm sao một Nguyên Anh của tu sĩ lại có thể giữ được bẩy trăm năm? Lại chưa cần phải nói tới việc không có thân thể, chỉ còn lại Nguyên Anh.

Hơn nữa... Điều quan trọng ở đây là cái Nguyên Anh này đang rơi vào trạng thái tử vong. Hứa Mộc! Ngươi thay đổi một yêu cầu khác đi. - Lão nhân họ Hướng than thầm. Hắn cố tình muốn giúp cho Hứa Mộc vì vậy mà mới nói đối phương đổi một yêu cầu khác.

Âm thanh của lão nhân họ Hướng chẳng khác nào một mũi dùi đâm thẳng vào tim của Vương Lâm. Cảm giác đau nhức không thể nói nên lời, giống như cả đất trời cùng sập xuống trước mặt hắn. Tất cả mọi thứ tan biến hết, chỉ còn lại một sự thê lương.

Cảm giác đau đớn đó khiến cho Vương Lâm suýt chút nữa thì có dấu hiệu dập tắt sự sống. Bên tai hắn, từng lời từng lời của đối phương chẳng khác nào tiếng sấm.

- Thực sự không có biện pháp nào khác hay sao? - Ánh mắt Vương Lâm đau đớn nhìn Lý Mộ Uyển.

Lão nhân họ Hướng thở dài, cẩn thận nhìn Lý Mộ Uyển một lần nữa rồi lắc đầu:

- Nếu lão phu đoán không nhầm thì khi tuổi thọ của nữ tử này hết, được ngươi sử dụng một phương pháp đặc biệt, rút lấy Nguyên Anh rồi bồi dưỡng. Nhưng vào lúc mà bồi dưỡng thành công, lại có chuyển ngoài ý muốn xảy ra khiến cho Nguyên Anh của nàng không thể chịu nổi. Tuy được ngươi giữ gìn cho tới nay nhưng trên thực tế nàng đã đứng bên bờ của cái chết.

Với lực của ta không thể giúp được ngươi... Nàng đáng lẽ phải chết rồi. Nhưng cố gắng giữ lại cho dù là ngươi hay nàng cũng đều là một chuyện đau khổ. Chuyện duy nhất ta có thể giúp ngươi là đưa nàng vào luân hồi.

Vương Lâm loạng choạng lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn nhìn Lý Mộ Uyển đang khoanh chân ngồi mà cất tiếng cười thảm thiết.

Những cảnh tượng khi ở cùng với nàng hiện lên trong đầu hắn. Cái cảm giác đau lòng choán ngập trong tim khiến cho hắn khong thể chịu nổi. Hai hàng nước mắt tử từ chảy xuống. Cuộc đời của hắn những lần chảy nước mắt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhìn Lý Mộ Uyển, trong lòng Vương Lâm lại xuất hiện một ngọn lửa không chịu khuất phục.

- Trời để ngươi chết, ta phải cướp ngươi trở về. Uyển Nhi! Đây là lời hứa của ta đối với ngươi. - Vương Lâm nhấc tay phải lên, cầm lấy Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển. Phong ấn xung quanh liền co lại, hóa thành một quả cầu.

Lão nhân họ Hướng im lặng một lúc rồi chợt nói:

- Cũng không phải là không có biện pháp nào.

Vương Lâm giật mình giống như có mấy vạn tia chớp cùng nổ trong lòng hắn. Trong nháy mắt , toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung về phía lão nhân.

- Chỉ có điều , phương pháp này phải trả giá quá lớn. Điểm quan trọng nhất đối với nữ tử này đó chính là tuổi thọ quá ít. Nếu có thể đền bù tuổi thọ thì có lẽ còn có một đường sống. Chỉ có điều , thứ thần thông này tên

là Thất Tịch Thuật lão phu lại không làm được. Chỉ có tiên tổ vẫn bế quan của Hướng gia chúng ta mới có thể thi triển.

Hứa Mộc! Ta phải nhắc nhở ngươi , thi triển thần thông Thất Tịch thì sức sống của ngươi và nàng rất gần với nhau. Có như thế mới không sinh ra sự bài xích. Chỉ có điều , do chuyển đổi sinh cơ nên tuổi thọ của ngươi sẽ bị giảm. Hơn nữa việc giảm tuổi thọ này còn có khả năng sẽ khiến cho ngươi mất tới chín phần sự sống mới khiến cho nàng có thể hồi phục.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là một chút hy vọng mà thôi. Nếu không thành công thì tuổi thọ của ngươi cũng không thể hồi phục. Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ. Nếu đồng ý , lão phu có thể đưa ngươi tới thỉnh cầu tiên tổ một lần.

Không gian xung quanh hoàn toàn yên tĩnh , chỉ có một mình âm thanh của lão nhân họ Hướng vang lên , đập vào tai của mỗi người. Vào lúc này , trong khắp cả tinh vực La Thiên , toàn bộ tu sĩ đều nghe được những lời nói đó.

Vì một nữ nhân mà hy sinh phần lớn sự sống của mình , điều đó có đáng hay không?

Câu hỏi đó cứ chập chờn trong lòng mỗi một vị tu sĩ.

Lão nhân họ Hướng rất thích Vương Lâm. Vì vậy mà những lời nói của lão trước mặt tất cả các tu sĩ không hề có một chút tư tâm hay ác ý.

- Ta! Đồng ý! - Vương Lâm nhìn quả cầu cấm chế trong tay, ánh mắt như xuyên qua nhìn Lý Mộ Uyển nói một cách chậm rãi.

Âm thanh của hắn có gì đó hơi khàn khàn. Ánh mắt của hắn như chìm vào trong cấm chế mà ngắm nhìn Lý Mộ Uyển. Mà nàng cũng như nghe được những lời nói đó nên hơi run rẩy, cố gắng mở mắt. Chỉ có điều không hề có chút khí lực nên nàng chỉ có một sự yếu ớt và đau thương mà thôi.

Vương Lâm biết, tuổi thọ chính là nhờ sức sống. Sức sống càng mạnh thì tuổi thọ càng dài. Người tu đạo, khi tu vi tăng lên sức sống cũng từ từ mạnh theo. Vì vậy mà người có tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài.

Lão nhân họ Hướng gật đầu, nói:

- Nếu ngươi đã đồng ý thì chờ sau khi Phong Tiên kết thúc đi với ta tới Đông Lâm tinh.

Trong mắt Thanh Thủy như nhớ tới một chuyện gì đó. Vào lúc này có chút buồn bã, nhẹ nhàng nói:

- Hứa Mộc! Ta đi với ngươi một đoạn đường.

Vương Lâm nhìn Thanh Thủy, ánh mắt có sự cảm kích, gật đầu. Hắn biết, Thanh Thủy lo cho mình ở Đông Lâm tinh xảy ra biến ố. Vì vậy mà đi theo để bảo vệ.

Tiếp đó, những người còn lại tiếp tục đưa ra yêu cầu. Đáng nhắc tới trong đó, Hứa Đình và Nam Cung Hàn đều có yêu cầu giống nhau đó là vào Tàng Tiên các của Lôi Tiên điện để học tập tiên thuật. Cuối cùng thì Phong Tiên chấm dứt.

Trong khoảng khắc chấm dứt, tiếng cười của Phong Lôi Tử vang lên khắp nơi. Thân hình hắn từ trên bồ đoàn bay lên, áo bào tung bay trong gió, ánh mắt lộ ra tinh quang, quát khẽ:

- Chư vị đạo hữu! Giúp ta mở thông đạo đi thông tới Liên Minh. Đại chiến sắp sửa bắt đầu.

Viêm Lôi Tử bay giữa không trung , hai tay bắt quyết. Lập tức từ đỉnh đầu liền có một làn ánh sáng màu đen lóe ra. Sau khi làn ánh sáng xuất hiện lập tức to lên , hóa thanh một mảnh đại lục nhỏ.

Hơn mười mảnh đại lục nhỏ của tiên giới trong nháy mắt ngưng tụ trên bầu trời , tạo ra một thứ uy áp không thể tưởng. Nó khiến cho đông đảo

tu sĩ trong Lôi Tiên điện đều ngẩng đầu lên nhìn đồng thời vận chuyển nguyên lực chống cự.

Đưa mắt nhìn quanh , bầu trời như bị chia thành nhiều khoảng nhỏ. Từ luồng ánh sáng từ những vị trí tiếp giáp giữa các mảnh đại lục chiếu xuống mặt đất. Cảnh tượng đó khiến cho tất cả các tu sĩ trong tinh vực La Thiên nhìn thấy đều chấn động , máu huyết sôi sùng sục.

Trong mắt Viêm Lôi Tử chỉ còn sự cừu hận trong mấy vạn năm. Vào lúc này , hắn hít một hơi thật sâu , hai tay duỗi ra , hua lên. Nhất thời , trên bầu trời vang lên những tiếng nố ầm ầm khiến cho trời đất phải biến sắc.

Vô số mảnh đại lục nho nhỏ , bay ngang trên bầu trời , theo hai bàn tay của Viêm Lôi Tử cũng từ từ xoay tròn. Lúc mới đầu , chúng chuyển động còn thong thả , nhưng một lát sau càng lúc càng nhanh , phát ra những tiếng động vang vọng trời đất. Thậm chí tiếng động còn lan ra xa , xuyên thấu phạm vi của Lôi Tiên điện , khiến cho toàn bộ các khu vực xung quanh đều có thể nghe được.

Sau đó ở vị trí giữa của các khối đại lục đang di chuyển có một dòng xoáy xuất hiện. Dòng xoáy cực mạnh , hóa thành một trận gió lốc phát ra những tiếng động rung chuyển trời đất.

Tầng mây trên bầu trời vào lúc này , nhanh chóng tiêu tán , giống như bị một đôi bàn tay to xé rách để lộ ra những ánh sao trời. Trong bầu trời sao đó , dòng xoáy do những mảnh đại lục xoay tròn tạo ra cứ thể mở rộng. Cuối cùng , nó gần như bao phủ toàn bộ bầu trời trên Lôi Tiên điện.

Trong dòng xoáy ẩn chứa một thứ lực lượng không thể tưởng tượng. Thứ lực lượng này có thể trong nháy mắt giết chết tu sĩ Khuy Niết. Cho dù là tu sĩ Tịnh Niết ở bên trong cũng không thể chịu được lâu.

Thời gian trôi đi , thứ lực lượng đó càng lúc càng mạnh , ngưng tụ sâu bên trong dòng xoáy. Những tiếng nổ ầm ầm lại xuất hiện.

Những âm thah đó giống như tiếng trống ngực của tu sĩ. Mỗi lần xuất hiện lại khiến cho tinh thần của mỗi tu sĩ trong Lôi Tiên điện chấn động , giống như bị một cây chùy lớn đánh vào ngực.

Không chỉ có bọn họ như vậy mà vào lúc này , trong toàn bộ tinh vực La Thiên , tất cả tu sĩ cũng nghe thấy được những âm thanh đó.

Mỗi một lần âm thanh đó vang lên , cả bầu trời lại tỏa ra vô vàn những cơn sóng. Dòng xoáy càng lúc càng lớn , những tiếng động từ trong nó truyền ra càng mạnh , không thể diễn tả được bằng lời.

Giống như có thể so sánh với tiếng sét. Những âm thanh đó ẩn chứa lực lượng cực mạnh đánh thẳng về phía bức tường không gian.

- Chư vị đạo hữu! Giúp ta một tay. - Mái tóc trắng của Viêm Lôi Tử tung bay, hắn quát lên một tiếng thật to.

Mười một lão quái đang ngồi trên bồ đoàn, hai con mắt đều lộ ra tinh quang. Kể cả Huyết Thần Tử đang ở bên trong cũng nhanh chóng bay lên, đứng giữa không trung rồi khoanh chân ngồi xuống. Tất cả đều thi triển thần thông, dung nhập vào trong dòng xoáy khiến cho dòng xoáy trong phút chốc tăng lên mấy lần.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 882: Bức tường không gian mở ra.

Những tiếng động càng lúc càng mạnh, càng nhanh. Tốc độ xoay tròn của dòng xoáy đã đạt tới cực hạn, tỏa ra một thứ lực lượng không thể tưởng tường. Nó giống như một cây trùy cứ thế đập vào hư không, cố gắng phá vỡ bức tường.

- Lôi giới lực! - Hai tay Viêm Lôi Tử bắt quyết, gầm nhẹ một tiếng. Nhất thời, từ mười mảnh đại lục nhỏ chợt có một con Lôi thú xuất hiện. Vừa mới bay ra, nó liền gầm lên một tiếng rồi hóa thành từng đạo sét, bay thẳng vào giữa dòng xoáy.

"Ầm..."

Bầu trời chấn động, dòng xoáy đang xoay tròn lại mở rộng để lộ ra một bầu trời sao. Một làn hơi thở lạnh như băng từ trong dòng xoáy hiện ra khiến cho người khác ớn lạnh.

Đám lão quái xung quanh, hai tay đều bắt quyết. Trong mắt Mạnh Vân Tử chợt lóe lên tia sáng rồi lao ra. Ngón tay phải của lão xuất hiện một tia sáng trắng, rồi nhảy vào trong dòng xoáy. Ngón tay của lão ấn nhẹ một cái làm phát ra một tiếng nổ, giống như mặt kính bị nghiền nát.

Mạnh Vân Tử nhanh chóng lui lại phía sau, sắc mặt tái nhợt vội vã lui ra. Ngay sau hắn đến lượt Thân Công lão tổ cũng bước ra. Lão vỗ trán một cái liền xuất hiện một lá cờ nhỏ. Lá cờ nhanh chóng hóa thành một vệt sáng mờ bay vào trong dòng xoáy.

Âm thanh tiếng kính bị nghiền nát lại vang lên. Toàn thân Huyết Thần Tử đỏ như máu, xông ra ngoài, đấm mạnh vào sâu trong dòng xoáy. Một luồng ánh sáng đỏ như máu bay thẳng vào sâu bên trong.

Lão nhân của Hướng gia và nam tử họ Công Tôn cũng lần lượt bước ra. Sau bọn họ, vô số lão quái đều ra tay. Trong khoảng thời gian ngắn, dòng xoáy trên bầu trời nhanh chóng to lên, phát ra những tiếng động liên tiếp.

Cuối cùng, Viêm Lôi Tử cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết nguyên thần, hóa thành huyết vụ rồi tản ra dung nhập vào trong trời đất.

- Đất tiên giới! Khai Thiên Tích địa. - Hai mắt Viêm Lôi Tử đỏ như máu, hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trong tinh không mười mảnh đại lục tạo ra dòng xoáy vào lúc này như biến thành mười bóng người. Những bóng người đó đúng là linh hồn của những mảnh đại lục bị Viêm Lôi Tử phong ấn.

Sau khi bọn họ xuất hiện liền dung nhập vào trong dòng suối. Trong nháy mắt, một thứ lực lượng không thể tưởng tượng được xuất hiện. Càng thêm đáng sợ đó là trong thứ lực lượng đó lại ẩn chứa một tia Cực.

Một tia Cực đó chính là do Thanh Thủy Tiên quân tống ra.

Lực lượng ẩn chứa tia chớp màu đỏ của Cực cảnh điên cuồng công kích vào trong, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất của dòng xoáy.

"Ầm..."

Cả Lôi Tiên điện chấn động, trời đất biến sắc, Phong Vân đổi màu. Tất cả tu sĩ trong tinh vực La Thiên đều thấy được một cảnh tượng mà cả đời này bọn họ không thể nào quên.

Chỉ thấy dòng xoáy trong tinh không đột nhiên chấn động. Sâu bên trong dòng xoáy có một cái khe hở thật nhỏ bị xé rách. Khe hở vừa mới xuất

hiện liền nhanh chóng được xé rộng. Chỉ trong phút chốc nó đã dài ngắn khoảng chừng mười trượng, giống như một vết sẹo khiến cho người ta kinh hãi.

Bên bờ của cái khe những cơn lốc màu đen cứ thế chạy ra. Thi thoảng lại có có những dòng khí lạnh buốt phun ra theo. Khi những cơn lốc di chuyển, cái khe nhanh chóng thu hẹp với tốc độ cực nhanh.

Tốn bao nhiêu công sức mới làm cho hàng rào không gian tiếp nối với tinh vực Liên Minh xuất hiện một khe hở, Viêm Lôi Tử làm sao có thể để cho nó khép lại được. Hắn chờ đợi cái ngày này đã lâu lắm. Vào lúc này, đôi mắt hắn đỏ như máu, nét mặt dữ tợn, tay phải bắt quyết chỉ về phía trước, quát:

- Chống thiên.

Trong dòng xoáy một mảnh đại lục nhỏ nhanh chóng thu lại rồi với tốc độ cực nhanh bay vào miệng cái khe. Đúng lúc này, mảnh nhở đại lục liền phóng to. Trong những tiếng nổ ầm ầm vang lên, nó giống như một miếng vá cố gắng chống cự.

Chỉ có điều , với sức của một vị tu sĩ không thể chống lại được sự thư hẹp của cái khe. Vì vậy mà mảnh đại lục nhỏ phát nổ một tiếng rồi vỡ nát.

Nhưng cho dù nó vỡ nát thì chút thời gian ngắn ngủi đó cũng tạo ra được một thời cơ. Trong nháy mắt khi nó tan vỡ , rất nhiều mảnh đại lúc khác liền nhảy vào bên trong , mà chống đỡ khiến cho cái khe không thể khép lại.

Không chỉ có vậy , sau khi nhiều mảnh đại lục nhảy vào trong , từ từ cái khe bị xé rách , dài tới cả trăm trượng.

Vào lúc này , toàn bộ tu sĩ ở Lôi Tiên Điện , hay tinh vực La Thiên cũng đều chấn động. Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng đó đều đứng lên. Một làn sát khí tỏa ra khắp La Thiên.

Ngoài Lôi Tiên điện , bốn khu vực Đông , Tây , Nam , Bắc đám đại quân tu sĩ đều đứng dậy nhìn chăm chú hình ảnh cái khe trong tinh không.

Một làn hơi thở không thược La Thiên nhưng mang lại cho Vương Lâm cái cảm giác thân quen từ trong cái khe phát ra. Hơi thở đó chính là cảm giác về tinh vực Liên Minh.

Thậm chí trong cái khe còn có một khoảng không đầy sao. Khoảng không đó Vương Lâm rất quen thuộc.

Nhưng đúng lúc này , một tiếng gầm chợt từ trong cái khe phát ra. Tiếng gầm rất to chẳng khác nào một con cự thú từ thời viễn cổ rống lên giận dữ.

Một cánh tay thật lớn từ trong cái khe vương ra , nắm lấy một mảnh đại lục. Một tiếng nổ vang lên , mảnh đại lục vỡ nát.

- Không phải Cổ Thần. - Ánh mắt Vương Lâm chăm chú. Từ bàn tay đó hắn không cảm nhận được hơi thở của Cổ thần.

Bàn tay đó vẫn không dừng lại , nhanh chóng bóp nát những mảnh đại lục. Cái khe dài trăm trượng nhanh chóng khép lại. Đúng lúc này , trong dòng xoáy chọt xuất hiện một cái bóng mơ hồ.

Cái bóng đó xuất hiện một cách quỷ dị. Vương Lâm vừa nhìn thấy nó , tinh thần hắn liền chấn động.

Đồng tử trong mắt hắn co lại. Mà không chỉ có hắn , ngay cả Thanh Thủy , trong mắt cũng lóe lên hàn quang.

Cái bóng đột nhiên xuất hiện đó đúng là thứ mà ngày đó đã ngăn cả Thanh Thủy và Huyết Thần Tử đại chiến.

Hắn hiện thân một cách quỷ dị , ngón tay phải chỉ thẳng về phía trước. Một thứ lực lượng bản nguyên xuất hiện nơi đầu ngón tay. Ngón tay đó vừa mới đưa ra liền khiến cho Vương Lâm hoảng hốt.

Nó giống như vào lúc này tất cả mọi thứ xung quanh đều đứng yên , chỉ có duy nhất ngón tay đó chuyển động.

Đầu ngón tay vừa đưa vào trong cái khe , cánh tay khổng lồ liền biến mất.

- Các ngươi mở bức tường không gian, vi phạm quy tắc của tiên vực từ thời viễn cổ. - Thanh âm từ trong cái khe lan rộng ra xa rồi biến mất.

- Lão phu đang muốn xem tiên vực từ thời viễn cổ có ở đây hay không? - Cái bóng chợt phát ra âm thanh, đồng thời tỏa ra một sự uy nghiêm.

- Tinh vực Liên Minh... - Vương Lâm nhìn cái khe lên trong tinh không, nhìn hình ảnh quen thuộc đó mà im lặng. Hắn rời khỏi Chu Tước Tinh đã lâu lắm rồi...

Trong tích tắc khi con đường đi thông với tinh vực Liên Minh mở ra, trước mắt mọi người hiện lên một bầu trời sao rộng lớn.

Vào lúc này, trong tinh vực La Thiên, toàn bộ tu sĩ đều nhìn chăm chú với ánh mắt thèm khát. Trong các tinh cầu tu chân thuộc tinh vực La Thiên, mọi người có thể nhờ vào đá truyền âm mà tiến vào tinh vực Liên Minh.

- Cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh bắt đầu triển khai. - Viêm Lôi Tử cất tiếng cười dài, vang vọng thiên địa.

- Bốn đại quân tu sĩ Đông, Tây, Nam, Bắc tiến vào Liên Minh. Hạn ba ngày phải lấy được ba tinh cầu tu chân làm căn cứ cho La Thiên chúng ta chinh chiến. - Thanh âm của Viêm Lôi Tử chợt vang lên.

Âm thanh truyền ra ngoài phạm vi Lôi Tiên điện. Trong tinh vực phía Đông, hơn vạn tu sĩ đều chăm chú nhìn vị nam tử mặc giáp. Nhất thời, mọi người đều hóa thành từng đạo ánh sáng bay thẳng vào cái khe trên bầu trời.

Một làn sát khí lan rộng, bay theo những tia sáng mà tiến vào Tinh Vực liên minh.

Tinh vực phía Bắc, vào lúc này hơn vạn tu sĩ cũng chuyển động theo.

Phía Tây và phía Nam, đại quân tu sĩ cũng bám sát theo sau. Trong khoảng thời gian ngắn, trên bầu trời tràn ngập những đạo kiếm quang mà bay vào Liên Minh.

- Chính, phó Lôi Tiên. Một trăm lẻ tám vị tiên cùng cầm lệnh kỳ tiến vào Liên Minh.

Trong Lôi Tiên điện, một trăm lẻ tám vị tiên bay đi như những tia chớp lao vào trong cái khe rộng trên bầu trời.

- Giết! - Không biết người nào quát to một tiếng khiến cho ngọn lửa chiến tranh bùng lên trong lòng mỗi một vị tu sĩ.

- Tinh vực La Thiên! Mở truyền tống đại trận. - Âm thanh của Viêm Lôi Tử lại tiếp tục vang lên. Trong toàn bộ tinh vực La Thiên, trên các tinh cầu tu chân, đá truyền tống vỡ nát, tạo ra một cái truyền tống trận khổng lồ.

Đám tu sĩ của các gia tộc dưới sự dẫn dắt của các vị trưởng bối đều bước vào trong truyền tống trận. Khi bọn họ xuất hiện đã ở bên cạnh cái khe.

Trong tích tắc khi xuất hiện, mọi người nhất loạt nhảy vào trong cái khe, ánh mắt mỗi người không giấu được sự tham lam.

Càng lúc càng có nhiều tu sĩ tràn vào trong tinh vực Liên Minh. Một màn hạo kiếp từ từ mở ra.

Viêm Lôi Tử cất tiếng cười dài, tiếng vào trong cái khe. Khi hai chân hắn xuất hiện trên bầu trời tinh vực Liên Minh, ánh mắt chỉ còn một sự cừu hận.

- Trọng Huyền Tử! Lão phu đã trở về.

Trong tinh không ở phía Tây của tinh vực Liên Minh, một cái khe rộng ngàn trượng xuất hiện. Đám tu sĩ La Thiên lao ra, tràn ngập trong tinh không.

Đây là một cuộc chiến giữa hai tinh vực, không hề có phân thiện ác.

Từ xa, một đại quân tu sĩ của tinh vực Liên Minh đang đi ngang qua. Bọn họ vửa mới đạt tới tiêu chuẩn của lục cấp tu chân quốc. Vào lúc này,

đang định tới tinh cầu tu chân do Liên Minh tu chân chỉ định để kiến tạo quốc gia tu chân.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 883: Đông Lâm tinh.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho đám tu sĩ tinh vực Liên Minh đều biến sắc.

- Tản ra! Nhanh chóng rút lui tới Huyền Đình tinh. - Người dẫn đầu là một nam tử trung niên. Hắn không hề nghĩ ngợi, quát lên. Sau đó nhanh chóng bay người trở lại.

Đám tu sĩ tinh vực Liên Minh bên cạnh hắn, mặc dù sắc mặt có thay đổi, nhưng ánh mắt vẫn âm trầm, không hề có một chút bối rối. Đây là sự khác nhau cơ bản giữa tu sĩ Liên Minh và La Thiên.

Trong tinh vực Liên Minh, chuyện giết chóc quá mức tầm thường. Bất cứ người nào có thể sống sót đến nay đều đạt tới một tu vi nhất định, người nào cũng là một kẻ gian hoạt.

Vào lúc này, bọn họ vẫn bình tĩnh, không cần nam tử trung niên nhắc nhỏ nhanh chóng dừng lại. Sau đó, bọn họ tản ra, tự mình bỏ chạy, không hề để ý tới sinh tử của người xung quanh.

Thậm chí có tu sĩ mặc dù bỏ chạy, nhưng trong ánh mắt vẫn lóe lên, xuất hiện ý niệm giết người đoạt bảo. Đủ mọi thứ ý niệm thâm độc xuất hiện trong đầu bọn họ.

Tu sĩ La Thiên tới đây, chưa kịp điều chỉnh liền có tu sĩ phát hiện ra cảnh tượng đó. Nhất thời, liền có một số tu sĩ nhanh chóng bay ra, đuổi theo.

Trong đó một tu sĩ La Thiên đuổi theo liền thi triển thần thông khiến cho một tu sĩ Liên Minh đang bỏ chạy phía trước phun ra một ngụm máu tươi, thân thể yếu ớt. Ngay cả tốc độ của người đó cũng chậm lại, ánh mắt tuyệt vọng.

Tu sĩ La Thiên cười to bước lại gần tu sĩ Liên Minh. Nhưng trong nháy mắt khi hắn tới gần, sự tuyệt vọng trong mắt tu sĩ Liên Minh biến mất. Hắn nhếch mép cười lạnh, vung tay lên một cái.

Những tiếng nổ vang lên, đồng thời có tiếng hừ bi thảm phát ra. Cuối cùng, tu sĩ Liên Minh cầm theo một cái túi trữ vật nhanh chóng bay về phía trước.

Phía sau hắn, thân thể tu sĩ La Thiên nổ tung rồi tan biến.

Cảnh tượng như vậy liên tục diễn ra ở khắp nơi.

Vương Lâm nhìn đám tu sĩ bước qua cái khe mà vẫn đứng yên. Lão già học Hướng nhìn qua cái khe, ánh mắt có chút lạnh lẽo. Thân thể hắn hơi lóe lên rồi hạ xuống tảng đá rộng ngàn trượng, nói với Vương Lâm:

- Hứa Mộc! Ngươi đi theo ta. Nhóm người đầu tiên tiến vào, với tính cách của ngươi chắc cũng không tham dự.

Vừa nói, dưới chân lão chợt xuất hiện một đám mây, bay về phía xa. Sắc mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Trên thực tế đúng là như thế, cho dù không có chuyện Lý Mộ Uyển thì hắn cũng không tiến vào Liên Minh tinh vực đầu tiên. Trận chiến giữa hai tinh vực phải hết sức cẩn thận.

Quay đầu nhìn lại phía Thanh Thủy. Thanh Thủy đứng lên tới gần Vương Lâm, quấn lấy thân hắn rồi bám theo sát lão già họ Hướng.

Mạnh Vân Tử đứng giữa không trung thấy cảnh đó hơi do dự một chút rồi lại nhìn vào trong cái khe.

Tu vi của lão nhân họ Hướng cao thâm, nên tốc độ cực nhanh. Chỉ vài bước, lão đã ra khỏi Lôi Tiên điện, lao thẳng về phía Đông của tinh vực La Thiên. Thanh Thủy từ từ bám theo sau. Bên cạnh hắn, ngoài thân thể

Vương Lâm có một luồng gió đen bao quanh khiến cho tốc độ của hắn không hề chậm.

- Hứa Mộc! Ngươi tu luyện đến nay cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cần phải nghĩ cho cẩn thận. Chưa nói, chuyện này ta cầu khẩn, tổ tiên có thể đồng ý hoặc không đồng ý giúp ngươi. Vì vậy mà ngươi phải chuẩn bị tâm lý trước. - Tren đường đi, lão nhân họ Hướng không nói gì. Cho tới mấy ngày sau khi tới gần phạm vi của Đông Lâm tinh, lão mới mở miệng.

- Tiền bối hiểu. - Vương Lâm bình tĩnh nói.

Lão nhân họ Hướng nghe vậy liên không nói nữa.

Đông Lâm tinh trong tinh vực La Thiên nổi tiếng là thần bí. Vị trí của nó không hề cố đỉnh mà di chuyển trong khu vực phía Đông của tinh vực La Thiên. Lão nhân họ Hướng đang bay liền lấy từ trong túi trữ vật ra một ngọc giản màu đỏ rồi điều tra vị trí.

Tới một ngày, dưới sự dẫn đường của lão nhân. Từ xa, Vương Lâm có thể thấy được một tinh cầu tu chân khiến cho người ta kinh hãi xuất hiện trước mắt.

Tinh cầu đó cực lớn. Thậm chí so với Thiên Vận tinh còn lớn hơn một vòng. Ngoài ra, thi thoảng có những cái hố to màu vàng đậm. Từ xa nhìn

lại có một luồng uy áp rất mạnh đập vào mặt.

Đó chính là Đông Lâm tinh. Ở ngoài tinh cầu còn có mấy chục tinh cầu tu chân nhỏ khác di chuyển xung quanh.

Xung quanh Đông Lâm tinh thi thoảng lại có ánh sáng của trận pháp lóe lên, chứng tỏ bên ngoài có cấm chế cực mạnh tồn tại. Nếu không biết phương pháp mà cố ý xâm nhập thì chắc chắn phải chết.

Lão nhân họ Hướng giơ tay phải bắt quyết, chỉ về phía trước. Ngay lập tức một tinh cầu tu chân nhỏ đang bay xung quanh Đông Lâm tinh thoát ly khỏi lực hút bay thẳng tới lão.

Trong khoảng khắc tới gần, bên ngoài tinh cầu nhỏ liền tỏa ra một luồng ánh sáng rồi biến thành một cái truyền tống trận.

- Thanh Thủy tiên quân! Hứa Mộc! Đi theo ta. - Lão nhân họ Hướng vừa nói vừa bước vào trong trận pháp. Thanh Thủy và Vương Lâm bám sát theo sau. Trong tích tắc cả ba bước chân vào trong trận pháp, một vầng ánh sáng bùng lên rồi ba người biến mất.

Khi xuất hiện đã ở trên Đông Lâm tinh. Một làn gió nhẹ thổi đến mang tới cho người ta cái cảm giác: Mặc dù trên Đông Lâm tinh có rất nhiều linh khí nhưng không hề bình ổn.

Đứng trên Đông Lâm tinh, Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Hơi thở mà hắn vừa hít vào hoàn toàn khác với các tinh cầu tu chân khác trong tinh vực La Thiên.

Lão nhân họ Hướng cũng không đưa hai người Vương Lâm tới chỗ gia tộc mà bay thẳng về phía Tây. Tại phía Tây của Đông Lâm tinh là một vùng có vô số đồi núi.

Mặt đất có màu đỏ sậm, thi thoảng lại xuất hiện những đoạn tay chân bị cụt. Từ trên bầu trời, một con chim ưng hạ xuống, xé một miếng thịt thối rồi ngẩng đầu lên. Ánh mắt của nó âm u mang tới một cảm giác lạnh lẽo.

Càng đi sâu vào trong, những cánh tay, chân bị cụt càng lúc càng ít. Những ngôi mộ xuất hiện liên tiếp khiến cho Vương Lâm mặc dù nét mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi.

Hắn đã tu luyện qua công pháp của Luyện Hồn tông nên rất mẫn cảm với tử khí. Hắn nhìn quanh một vòng có thể thấy số lượng hồn phách ở nơi đây có thể nói là vô vàn. Cho dù là lúc mạnh nhất của Tôn hồn phiên cũng không thể bằng nơi này.

"Nếu ở nơi đây mà hấp thu hồn phách thì có thể làm cho hồn phiên trong nháy mắt trở lại như cũ. - Vương Lâm nhìn quanh, trên đường đi hoàn toàn im lặng.

- Phía Tây của Đông Lâm tinh là cấm địa. Người ngoài không được đi vào đây. Nơi này là vị trí bế quan của lão tổ tiên của Hướng gia. - Âm thanh của lão nhân họ Hướng bình tĩnh, nhưng Vương Lâm có thể cảm nhận được trong giọng nói của lão đối với tổ tiên có một sự sùng kính không thể diễn tả bằng lời.

Thanh Thủy từ từ nhíu mày, nhìn quanh không nói gì.

Từ từ, ba người đi sâu vào vùng đất phía Tây của Đông Lâm tinh. Màu sắc trên mặt đất từ đỏ sậm biến thành một màu đen.

Đưa mắt nhìn quanh, mặt đất màu đen sẫm không hề có một chút sự sống. Nơi đây giống như là một mảnh đất tử vong, sức sống nơi đây hoàn toàn bị áp chế.

Bước đi ở đây, Vương Lâm lập tức liền có cảm giác yếu đi rất nhiều, giống như sức sống của mình bị mặt đất hút đi từ hai chân. Nếu thời gian quá dài, rất có khả năng sức sống sẽ biến mất toàn bộ.

Trên mặt không hề có một ngọn kiến trúc. Tất cả chỉ là một mảnh đất bằng phẳng. Chỉ có điều ở đây khiến cho Vương Lâm có cảm giác lo lắng. Giống như trên mặt đất có một thứ tử khí vô cùng vô tận của trời đất.

- Tộc nhân của Hướng gia, Hướng Vân Đông cầu kiến tổ tiên. - Lão nhân họ Hướng hít một hơi thật sâu, sắc mặt vô cùng cung kính, trầm giọng nói.

Mặt đất chấn động khiến cho Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng. Sâu trong nền đất có một sự dao động. Sự chấn động của mặt đất chính là do quá trình dao động đó.

Dao động rất mạnh truyền lên mặt đất khiến cho cả Đông Lâm tinh rung chuyển.

- Chuyện gì... - Một âm thanh bình tĩnh trong nháy mắt vang vọng trời đất. Âm thanh đó giống như không phải phát ra từ mặt đất mà xuyên qua không gian và thời gian, từ một thế giới tu chân cổ tới đây.

Một tia sáng màu hồng khẽ lóe lên trong mắt, Thanh Thủy cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, nét mặt vẫn bình thản.

- Cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh đã bắt đầu. Người này là tiên phong thuộc nhóm đầu tiên được Hướng gia chúng ta đồng ý một chuyện. Nhưng chuyện hắn cầu với sức của vãn bối không thể làm được. Mong Tổ tiên có thể thi triển Thất Tịch Thuật. - Lão nhân họ Hướng cung kính nói.

Trong khoảng khắc Hướng Văn Đông vừa dứt lời, Vương Lâm liền cảm nhận được một luồng thần thức không thể tưởng tượng được tập trung trên người mình. Mặc dù rất hoảng sợ, nhưng hắn vẫn cố gắng đứng yên, đồng thời làm cho bản thân bình tĩnh thêm một chút.

Trong cảm giác của hắn thì thần thức quá mạnh mẽ nhưng vẫn chưa thể nhìn thấu được toàn bộ bản thân hắn. Bởi từ con mắt thứ ba, thứ lực lượng bản nguyên vẫn tràn ngập toàn thân.

Đạo thần thức đó vừa đảo qua liền thu lại

- Để cho hắn một mình xuống đây. - Âm thanh già nua cất lên khiến cho mặt đất rung chuyển rồi xuất hiện một cái khe hở thật sâu.

Hướng Văn Đông vội vàng vâng dạ, xoay người liếc mắt nhìn Vương Lâm. Vốn với chuyến đi này hắn cũng chỉ nắm chắc được một nửa. Dù sao thì tính tình của tổ tiên rất khác thường, không thể đoán trước. Dù là việc này do Hướng gia đồng ý với lời hứa trong chuyện phong Tiên cũng không được tổ tiên quan tâm.

Thấy tổ tiên đồng ý, Hướng Văn Đông mỉm cười:

- Hứa Mộc! Ngươi xuống đi. Ta ở chỗ này chờ ngươi.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 884: Sinh cơ.

Vương Lâm gật đầu nhìn Thanh Thủy.

Ánh sáng màu hồng lóe lên trong mắt trái Thanh Thủy:

- Nếu có người dám làm ngươi bị thì tất cả dòng họ trên Đông Lâm tinh máu sẽ chảy thành sông. - Âm thanh mặc dù lạnh nhạt nhưng sát khí trong đó lại khiến cho Hướng Văn Đông nhíu mày, cười khổ.

Ánh mắt Vương Lâm có một sự cảm kích. Cả đời hắn không cảm kích nhiều người cho lắm. Tư Đồ, Chu Dật, Độn Thiên...và bây giờ là Thanh Thủy.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, ôm quyền với Hướng Văn Đông và Thanh Thủy rồi xoay người đi xuống cái khe.

Cái khe rất lớn, Vương Lâm rơi xuống chỉ thấy xung quanh vách bóng loáng. Chỉ có điều bên trong không hề có một chút sự sống, tất cả chỉ là một bầu không khí chết chóc.

Càng rơi xuống, không khí chết chóc càng lúc càng nhiều. Cuối cùng gần như tràn ngập xung quanh, giống như có thể hóa thành thực thể khiến cho Vương Lâm cảm giác có chút yếu ớt.

Hắn giống như một đốm lửa đứng trong gió lúc nào cũng có thể tắt.

Vương Lâm càng hạ xuống càng cảm giác được tử khí trở nên bạo ngược. Từng làn hơi lạnh chui vào trong người Vương Lâm. Nếu là người khác thì vào lúc này đã đông cứng, ngọn lửa sinh mệnh chấm dứt.

Nhưng Vương Lâm trong cánh cửa tu đạo đầu tiên tu luyện chính là đạo Sinh Tử Luân Hồi với công pháp Hoàng Tuyền Thăng khiếu quyết nên đối với tử khí rất quen thuộc.

Vào lúc này , nguyên lực vận chuyển khiến cho ngoài thân thể Âm Dương song ngư xuất hiện , từ từ xoay tròn. Vì vậy mà tử khí đang bám quanh người hắn bị đẩy ra khiến cho bản thân không bị thương quá nặng.

Cái khe rất sâu dường như không có đáy. Tốc độ rơi xuống của Vương Lâm rất nhanh , sau khoảng nửa nén nhang mà vẫn chưa chạm đất. Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh , yên lặng vận chuyển nguyên lực xuất ra đạo Nhân Quả dung nhập với xung quanh.

Một lúc sau , tử khí càng lúc càng dày. Cho dù Âm Dương song ngư cũng bị ảnh hưởng , tốc độ xoay tròn từ từ chậm lại. Đúng lúc này , thân thể hắn chấn động , hai chân đứng trên mặt đất.

Trước mặt hắn xuất hiện một cái thông đạo tối om không hề có chút ánh sáng. Cho dù là với tu vi của Vương Lâm cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

- Đến đây. - Âm thanh già nua vang dội trong thông đạo mang tới một cảm giác quỷ dị. Vương Lâm trầm mặc một lúc rồi nhấc chân bước vào trong thông đạo.

Thông đạo cũng không dài, sau khi đi khoảng nửa nén nhang, Vương Lâm đã tới cuối đường. Lúc này, cảnh tưởng trước mặt khiến cho đôi đồng tử của bản thân co lại.

Đầu người!

Hằng hà sa số đầu người!

Phía trước thông đạo là một khoảng không rộng lớn không nhìn thấy điểm cuối, chỉ thấy toàn là đầu lâu, xương cốt tỏa ra hơi lạnh.

Mà điểm khiến cho người ta kinh hãi chính là một biển đầu người.

Cho dù với định lực của Vương Lâm vào lúc này cũng phải tê dại , lui lại phía sau hai bước mà hoảng sợ.

Đầu người ở đầy nhiều lắm không thể đếm được. Nhiều tới mức khiến cho người khác mới nhìn thấy phải choáng váng. Tử khí nồng nặc ở đây biến thành một trận gió lốc thổi quanh biển đầu người.

Bị cơn gió đó thổi qua , Vương Lâm cảm giác hít thở không được thoải mái. Sự hoảng sợ trong mắt đã đạt tới mức cao nhất.

Ở giữa biển đầu người , trong cơn gió lóc có một cái bình đài được tạo bằng đầu người , bên trên có đặt một cái quan tài. Quan tài đó bằng gỗ đã hơi thối rữa , nhưng có một luồng hơi thở giống như điên cuồng từ trong quan tài tỏa ra.

- Ngươi tên là gì? - Âm thanh già nua từ trong quan tài vang lên.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, cung kính ôm quyền nói:

- Vãn bối Hứa Mộc tham kiến tiền bối.

- Chính ngươi muốn lão phu thi triển Thất Tịch thuật? - Âm thanh già nua tỏa ra uy áp khắp xung quanh.

- Đúng vậy. - Vương Lâm ổn đỉnh tinh thần, nói một cách bình tĩnh.

- Lão phu có thể giúp người nhưng lời hứa của Hướng gia đối với ngươi cũng không đủ. Ta muốn một nửa sinh cơ của ngươi.

Âm thanh già nua hóa thành thần niệm phát ra khiến cho tử khí xung quanh trong tích tắc đậm đặc.

Ngay cả biển đầu người xung quanh khi lời nói vừa dứt cũng dao động. Một cái đầu lâu từ trong đôi mắt chợt phát ra ánh sáng.

Cảnh tượng trước mắt quá quái dị. Trước ánh mắt của Vương Lâm , toàn bộ đầu lâu vào lúc này như mở hai mắt , có được linh tính. Từng luồng ánh sáng từ đôi mắt của chúng chiếu vào người hắn.

Vô số ánh mắt vừa mới chiếu vào người , sinh cơ trong cơ thể Vương Lâm lập tức giảm xuống. Mái tóc đen trên đầu liền có một nửa trắng như tuyết.

Khuôn mặt của Vương Lâm trong phút chốc từ hình dạng thanh niên liền nhanh chóng già yếu. Đảo mắt một cái đã hóa thành trung niên.

Một cảm giác yếu ớt chưa bao giờ có xuất hiện trong lòng Vương Lâm. Tu vi của hắn không giảm đi nhưng cảm giác yếu ớt đó vẫn tồn tại không tan.

- Lấy người mà ngươi muốn cứu sông. - Âm thanh tổ tiên Hướng gia vang lên.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi vỗ vào túi trữ vật. Quả cầu ánh sáng bao phủ nguyên anh của Lý Mộ Uyển bay ra. Nhưng ngay vào lúc quả cầu xuất hiện sắp sửa rơi vào lòng bàn tay Vương Lâm liền có một luồng khí thế bá đạo ầm ầm lan tới, cuốn quả cầu tới vị trí trung tâm gió lốc.

Ánh mắt của Vương Lâm trong phút chốc như quên hết tất cả, quên mất bản thân và đối phương chênh lệch như thế nào. Hai mắt hắn lập tức đỏ bừng, con mắt thứ ba tỏa ra ánh sáng màu hồng.

- Ngươi muốn làm gì? - Vương Lâm gầm lên một tiếng đuổi theo Lý Mộ Uyển.

Một tiếng hừ lạnh từ trong quan tài vang lên. Nhất thời có một luồng tử khí lan tới quấn lấy Vương Lâm. Trong nháy mắt , Vương Lâm như trở nên điên cuồng , không chút do dự mở con mắt thứ ba. Ánh sáng màu hồng xuất hiện chiếu thẳng vào làn tử khí đang quấn quanh người.

Lập tức tử khí tan biến , Vương Lâm như tia chớp lao thẳng tới quả cầu đang bao phủ Lý Mộ Uyển.

- Hỗn láo! Lão phu lấy một nửa sinh cơ của ngươi sẽ thi triển Thất Tịch Thuật. - Âm thanh già nua vang lên khiến cho Vương Lâm chợt dừng lại. Hắn nhìn chằm chằm về phía quan tài , ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Dưới sự bao phủ của tử khí , quả cầu cấm chế bao phủ Lý Mộ Uyển vỡ nát. Trước sự lo lắng của Vương Lâm , nguyên anh của Lý Mộ Uyển vẫn nguyên vẹn , lơ lửng trong không trung.

- Thì ra là sinh cơ mất hết , cố gắng ở lại thế gian chỉ là một nguyên anh tàn phế. Chẳng trách mà lại cần tới đây để lão phu thi triển Thất Tịch thuật.

Vương Lâm im lặng nhìn quan tài trước mặt không nói gì.

- Nhưng nếu vào lúc lão phu mạnh nhất thi triển Thất Tịch thuật có thể giúp cho nguyên anh khôi phục. Cho dù là thức tỉnh cũng có thể làm được. Còn bây giờ , lão phu chỉ nắm chắc được có ba phần. - Vừa nói vô số ánh mắt từ trong biển đầu người tỏa ra những luồng sáng. Nhất thời , từng làn tử khí xuất hiện bay quanh thân thể Vương Lâm.

Vương Lâm không hề có ý chống cự. Tử khí bao phủ quanh người hắn nhanh chóng rút ra từng dạo sinh cơ của hắn.

Sinh cơ biến mất khiến cho tóc của Vương Lâm trắng bệch , từ từ rụng xuống. Thân thể hắn dần dần héo rũ , da tay xuất hiện đầy nếp nhăn.

Khuôn mặt của hắn đang từ trung niên nhanh chóng già yếu. Một lúc sau , hắn đã trở thành một lão già , nét mặt vẫn còn một chút gì đó như trước.

Ánh mắt Vương Lâm yếu ớt. Cảm giác yếu ớt của bản thân khiến cho hắn như cảm nhân được trong hư không có một thứ lực lượng đang gọi về.

Giống như có một thứ lực lượng gì đó đang kêu gọi , muốn dẫn hắn đi.

Ngàn năm tu đạo , Vương Lâm làm sao lại không biết đó chính là Thiên Đạo luân hồi. Tuổi thọ của hắn không còn nhiều lắm nên Thiên Đạo Luân HỒi bắt đầu kêu gọi. Giống như Lý Mộ Uyển khi đó , khi tuổi thọ đã hết , thần sẽ tổn hại mà chết.

Tử khí bao quanh người hắn hấp thu phần lớn sức sống của Vương Lâm rồi chuyển về phía Lý Mộ Uyển. Sau khi xoay quanh người nàng , sinh cơ của Vương Lâm theo một phương pháp đặc biệt nào đó dung nhập vào nguyên anh của Lý Mộ Uyển.

- Thuật này có tên là Thất Tịch đó là do phát duy trì trong bảy ngày. Nếu Nguyên Anh có thể chịu đựng trong bảy ngày thì có thể thức tỉnh. - Tổ

tiên của Hướng gia chậm rãi nói.

Vương Lâm im lặng , kinh ngạc nhìn nguyên anh của Lý Mộ Uyển không hề có chút oán hay hối hận.

Lý Mộ Uyển như có thể cảm nhận được tất cả , thân thể run rẩy. Chỉ có điều , thân thể của nguyên anh không có nước mắt nhưng có thể hóa thành một sự đau đớn.

Tử khí xung quanh nguyên anh của Lý Mộ Uyển liên tiếp đưa sinh cơ vào bên trong khiến cho nàng chầm chậm rõ ràng.

Thời gian cứ thế trôi đi. Ngày đầu tiên, ngày thứ hai...

Nhưng tới ngày thứ ba, khi nguyên anh của Lý Mộ Uyển từ từ rõ ràng liền dừng lại bởi vì sinh cơ của Vương Lâm đã biến mất hết.

- Đáng tiếc Thất Tịch thuật có từ thời thượng cổ, là thuật số một trong việc nghịch thiên cải mệnh. Với nó cho dù là người chết cũng có thể sống lại, chỉ cần có đủ sinh cơ. Dùng Thất Tịch thuật truyền lại sinh cơ không thể tích lũy mà chỉ trong bảy ngày. Ngày tiếp ngày cứ duy trì như vậy cho tới ngày thứ bảy có thể thấy được nó cần một lượng sức sống như thế nào? Sinh cơ của ngươi chỉ đủ hai ngày, cho dù lão phu không lấy một nửa thì cũng không đủ tới ngày thứ ba. Hứa Mộc! Ngươi có còn

thứ gì để tăng sinh cơ hay không? - Tổ tiên của Hướng gia chậm rãi mở miệng.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 885: Món quà của Thanh Thủy.

Nguyên anh của Lý Mộ Uyển không còn sinh cơ dung nhập lại bắt đầu tiêu tán. Lần này tốc độ tiêu tán so với quá khứ còn nhanh hơn, giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

- Tiếp tục hút sinh cơ của ta... - Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, ánh mắt trìu mến. Nàng đã đợi hắn cả trăm năm chỉ đơn giản bởi một câu hứa.

Ngàn năm tu đạo cũng chỉ có một mình nàng đặt chân vào trong lòng hắn. Nhưng phải tới khi nàng rời đi, một mình hắn chìm trong cô đơn hắn mới biến được bản thân cũng để ý tới nàng....

Hắn cứ thế nhìn Lý Mộ Uyển chăm chú, ánh mắt chỉ có một sự yêu thương...

Vào lúc này, giữa hai người có một khoảng cách giống như đang đứng hai bên bờ sông, một bên là hắn và một bên là nàng. Ở giữa hai người là cả ngàn năm nhớ nhung, chờ đợi. Chỉ có điều dòng sông đó cho dù có dữ dội tới mấy cũng không thể xóa được ánh mắt kiên định vào sự chờ đợi.

Bên tai hắn như vang lên tiếng đàn ai oán. Tiếng đàn giống như một cây cầu khiến cho hai người có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

Tử khí bao phủ bên ngoài thân thể Lý Mộ Uyển và Vương Lâm.

Sức sống cứ vậy chui ra khỏi cơ thể Vương Lâm mà dung nhập vào nguyên anh của Lý Mộ Uyển. Cho dù có rút trăm ngàn lần sức sống để đổi lấy sự sống cho Lý Mộ Uyển, Vương Lâm cũng không hề oán hận.

Hắn lẳng lặng nhìn Lý Mộ Uyển, mìm cười trìu mến. Khuôn mặt của hắn lại tiếp tục già nua, đầy nếp nhăn. Sức sống mất đi khiến cho thân thể hắn trong tích tắc như đã trải qua cả ngàn năm.

Trong thân thể Vương Lâm, sức sống đã không còn nhiều lắm. Tốc độ hấp thu như vậy khiến cho Vương Lâm càng cảm nhận được lời kêu gọi của thiên đạo.

Hắn cất tiếng thở dài, một luồng sinh cơ đậm đặc từ thân thể hắn chợt bạo phát. Lần bộc phát này của hắn, sinh cơ tỏa ra bốn phía khiến cho vô số đầu người xung quanh, ánh mắt chợt lóe lên tia sáng u ám.

- A! - Trong quan tài, lão tổ của Hướng gia ngẩn người. Nơi quan tài của hắn vào lúc này ở bên cạnh chợt xuất hiện một thi hài chẳng khác gì que củi.

Một tia sáng lạnh lẽo trong khoảng khắc đôi mắt của thi hài mở ra chiếu lên người Vương Lâm.

Trong tinh vực Liên Minh, nơi một tinh cầu tu chân, bổn tôn của Vương Lâm ẩn thân trong một môn phái tu chân, hành động giống như một đệ tử cấp thấp. Vào lúc này, hắn đang khoanh chân ngồi, sinh cơ của bản thân đang tiêu tán nhanh chóng.

Chỉ có điều đối với sự tan biến đó, bổn tôn không hề có một hành động ngăn cản chỉ im lặng nhìn lên bầu trời.

Từ trước tới nay, ánh mắt hắn vẫn lạnh như băng nhưng vào lúc này lại giống hệ phân thân chỉ có một sự trìu mến.

Từ bổn tôn, sinh cơ theo một phương pháp đặc biệt chui vào trong thân thể phân thân rồi lại di chuyển vào nguyên anh của Lý Mộ Uyển. Từ từ, nguyên anh của Lý Mộ Uyển càng lúc càng rõ ràng.

Thời gian chầm chậm qua đi, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Tới ngày thứ năm, bổn tôn của Vương Lâm không còn có chút ánh sáng. Mái tóc hồng trở nên nhợt nhạt. Sinh cơ tiêu hao mức độ lớn khiến cho bổn tôn có thân thể Cổ Thần cũng không thể chịu đựng.

Sau khi qua ngày thứ tư, nguyên anh của Lý Mộ Uyển trở nên rõ ràng. Trong nguyên anh của nàng tràn ngập sức sống, tử khí đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ có điều sức sống đó sau khi không có sinh cơ của Vương Lâm dung nhập liền không thể ổn định, chưa nói gì tới sự thức tỉnh.

Bốn ngày, đó đã là cực hạn, ngày thứ năm Vương Lâm không có cách nào vượt qua.

- Lão phu chỉ có thể làm tới bước này. Sinh cơ của ngươi không đủ nên không thể làm sống lại Nguyên Anh. - Tổ tiên của Hướng gia bình tĩnh nhìn Vương Lâm rồi lại nằm vào trong quan tài.ột làn tử khí nổi lên đẩy Lý Mộ Uyển và Vương Lâm ra khỏi thông đạo.

Trong quá trình đó, hai tay Vương Lâm lập tức bắt quyết, từng đạo cấm chế bao phủ nguyên anh khiến cho tốc độ tan biến của một chút sức sống đó chậm lại.

Trong nháy mắt khi ra khỏi cái khe, hai cặp mắt liền tập trung vào người Vương Lâm.

Vào lúc này, Thanh Thủy nhìn thấy Vương Lâm chỉ ngẩn người, trầm mặc không nói.

Về phần Hướng Văn Đông như sớm biết sẽ có tình trạng này nên chỉ liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi thôi.

Vương Lâm trân trọng đặt nguyên anh của Lý Mộ Uyển vào trong túi trữ vật, nhìn Thanh Thủy rồi nói một cách bình tĩnh:

- Sư huynh! Chúng ta đi thôi.

Thanh Thủy than thầm một tiếng rồi phất tay áo, đưa Vương Lâm bay đi.

Hướng Văn Đông nhìn theo hướng Vương Lâm biến mất, mỉm cười lẩm bẩm:

- Hứa Mộc! Tuy lão phu tính kế với ngươi, nhưng lại không có gì giấu diếm. Với sự thông minh của ngươi chắc cũng đã biết được. Giúp ngươi hồi phục nguyên anh thì trả giá chính là vô số sinh cơ. Như thế, chúng ta không hề thiếu nợ nhau.

Trong tinh không, Thanh Thủy và Vương Lâm giống như hai chòm sao chổi bay đi.

- Sư huynh! Ngươi cũng biết vật đấy? - Trong lúc phi hành, Vương Lâm chợt mở miệng. Hắn vỗ vào túi trữ vật, nhất thời, Tị Thiên quan bay ra trước mặt.

Thanh Thủy dừng lại, liếc nhìn Tị Thiên quan. Ánh sáng màu hồng lóe lên trong mắt phải. Một lúc sau, hắn trầm giọng nói:

- Vật này ta chưa từng thấy, nhưng nó có đậm đặc tiên khí thì chắc chắn là vật của tiên giới. Mặt khác bên trong nó còn có một thứ lực lượng đặc biệt, giống như một thứ quy tắc nào đó. Vật này chắc là dùng để chữa thương phải không?

Nghe thấy ngay cả Thanh Thủy cũng không biết được vật ấy, Vương Lâm thầm than thu hồi Tị Thiên quan rồi nói:

- Nó đúng là vật để chữa thương nhưng lại không biết phương pháp.

Thanh Thủy cũng không hỏi tiếp chỉ nhìn ra xa. Im lặng một lúc, lão chợt nói:

- Hứa Mộc! Tuy ngươi không bước vào Thăng Tiên trì nhưng vẫn vượt qua khảo nghiệm. Lần này ta tới Liên Minh nguy hiểm rất nhiều chỉ sợ là không thể cho ngươi đi theo. Vì vậy mà trong tinh vực Liên Minh tất cả ngươi đều phải dựa vào bản thân.

Vương Lâm gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm giác không thể nói lên được thành lời, bởi sự kêu gọi của thiên đạo đã càng lúc càng rõ ràng.

- Hô Phong, Hoán Vũ, Tát đậu thành binh. Ba tiên thuật này ngươi đã có được Hô Phong. Hai tiên thuật còn lại, bây giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi. - Thanh Thủy vừa nói, hai ngón tay khép lại điểm vào mi tâm của Vương Lâm. Nhất thời, một luồng tiên nguyên dung nhập vào trong đầu hắn.

Cùng lúc đó, trong đầu Vương Lâm lập tức xuất hiện toàn bộ tin tức liên quan tới Hoán Vũ và Tát Đậu thành binh. Động tác vừa rồi của Thanh Thủy chính là một sự truyền thừa.

Truyền thừa hoàn toàn khác với truyền thụ. Chỉ có quan hệ thầy trò mới có thể tiến hành truyền thừa. Bởi như vậy mới có thể giúp cho tránh được việc tốn thời gian đi theo đường vòng, làm cho người nhận hiểu được sâu nhất.

Thanh Thủy nhìn Vương Lâm thầm than trong lòng. Khi mới bắt đầu, hắn đối với Vương Lâm chỉ là báo đáp sư tôn. Năm đó, tuy sư tôn chỉ nói đùa, nhưng sau khi hắn tỉnh dậy, chuyện duy nhất có thể báo đáp là làm

thế này. Vì vậy mà hắn cũng chẳng để ý tới Vương Lâm nhiều lắm, chỉ vì sư tôn mà thôi.

Vương Lâm không bước vào Thăng Tiên trì khiến cho Thanh Thủy thất vọng, quyết định từ nay về sau Vương Lâm và sư tôn hết duyên. Từ bây giờ, không còn chút quan hệ nào nữa và hắn toàn tâm toàn ý tìm kiếm nguyên nhân tiên giới tan vỡ và lý do khiến cho bản thân điên cuồng.

Nhưng tất cả khi nhìn thấy Vương Lâm vì một người con gái mà chấp nhận đi tới bước này, bỏ qua toàn bộ sinh cơ làm cho Thanh Thủy như nhớ lại.

Nhìn Vương Lâm, Thanh Thủy như thấy lại bản thân khi trước, trong lòng cảm giác đau đớn. Hắn không thể nào quên được sau khi tỉnh dậy nhìn thấy một vũng máu tươi và người yêu đang nhắm mắt.

Cũng vào lúc đó, trái tim của hắn hoàn toàn tan vỡ.

Cảm giác buồn bã, ánh mắt của Thanh Thủy nhìn Vương Lâm không còn chuyện báo đáp sư tôn mà có một chút gì đó trìu mến hơn.

- Ngươi không bước vào Thăng Tiên trì nên không thể phát huy được toàn bộ uy lực của tiên thuật. Sư huynh không có gì cho ngươi, chỉ có ngươi một đạo tiên nguyên lực giúp ngươi thi triển tiên thuật.

Đạo tiên nguyên lực truyền vào cơ thể Vương Lâm, Thanh Thủy không lấy đi mà sau đó được Vương Lâm vận chuyển biến thành một hạt tiên khí, rơi vào trong nguyên thần của hắn.

- Tiên nguyên lực này có hạn, xem như lễ vật nhỏ của ta đi. Còn có Hoán Vũ Ttinh, hai vật này khác nhau nhưng cùng có thể kết hợp để thi triển. Ngươi ở trong Liên Minh Tinh Vực, chỉ cần không sa vào cuộc chiến của tu sĩ có đại thần thông thì cũng tự bảo vệ mình.

Lúc này, trong đầu Vương Lâm vẫn còn bị Hoán Vũ cùng với thần thông Vãi đậu thành binh tràn ngập, đắm chìm bên trong không ngừng chuyển hóa và minh ngộ.

Thanh Thủy trầm ngâm một lúc lâu, nhìn Vương Lâm với ánh mắt xa xăm, chậm rãi nói:

- Sức sống của ngươi hao hụt nhiều lắm, điểm này sư huynh không giúp được ngươi. Thần thông sở tu của ta đều là thuật chinh chiến, không thể an dưỡng. Chỉ có năm đó ở Lôi Tiên Giới, sư tôn truyền thụ cho ta thần thông thôn phệ, thần thông này ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi, giờ ta truyền lại cho ngươi.

Thanh Thủy nói xong, dùng tay phải đặt tại mi tâm của Vương Lâm, những gì có liên quan tới thần thông thôn phệ, dũng mãnh đi vào trong đầu Vương Lâm.

- Thuật này tác hại rất lớn. Năm đó, khi truyền cho ta, tôn sư cũng rất do dự. Nếu bây giờ ngươi học được cũng phải tránh, nếu không cần thiết thì đừng sử dụng tùy tiện.

Thanh Thủy thở dài, nhìn vẻ mặt già nua của Vương Lâm, thu hồi tay phải. Trong lúc đó, bức tranh hiện ra một kí hiệu cực kì quỷ dị, kí hiệu này chứa đầy mùi máu tanh, vừa xuất hiện đã làm cho trời đất biến hóa. Trong nháy mắt, hầu như tất cả bụi bặm cũng đều nhanh chóng bị thổi bay.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 886: Tư Đồ Nam xuất quan.

- Sức sống của ngươi tổn thất quá nặng, kí hiệu này chỉ có thể bảo vệ thêm một chút mà thôi.

Thanh Thủy vung tay phải lên, lập tức kí hiệu màu đỏ trực tiếp ấn vào ngực của Vương Lâm, chợt lóe lên, rồi biến mất không thấy.

Cơ thể của Vương Lâm chấn động mãnh liệt. Trong phút chốc, sắc mặt từ già nua nhanh chóng phục hồi. Một lúc sau, trừ cái đầu bạc, còn lại tướng mạo đã khôi phục như ban đầu. Trên cơ thể hắn, cuối cùng cũng

không còn nhìn thấy sức sống của hắn bị tổn thương, toàn bộ được che dấu để bảo vệ.

- Kí hiệu này không có tác dụng khôi phục, lại không thể sử dụng đối với Nguyên Anh trong cơ thể . Nếu không ngươi cũng không bị như thế.

Thanh Thủy xoay người, hướng về phía tinh không, bóng dáng dần dần biến mất.

- Sư đệ, từ nay về sau tự giải quyết cho tốt…Phương pháp khôi phục của Cực Cảnh và Thiên Kiếp có liên quan với nhau. Chỉ có điều, nếu tu vi chưa bước vào Toái Niết, chớ có dựa vào Cực Cảnh, nhất thiết phải tránh.

Thanh Thủy đi rồi.

Thân thể của Vương Lâm chấn động, khôi phục lại tinh thần. Cảnh tượng vừa rồi vẫn còn quanh quẩn bên tai, hắn nhìn Thanh Thủy đã đi ra phía xa, thì trầm ngâm một hồi lâu.

- Cảm ơn!

Vương Lâm nhẹ giọng, trong lòng có nỗi niềm không nói được, bèn xoay người rời đi.

Hắn không dùng cái khe của Lôi Tiên Điện để vào Liên Minh Tinh Vực, mà cả người dung nhập thiên địa, tìm được một tinh cầu tu chân tinh vứt đi bị bỏ hoang gần nhất cẩn thận xem xét. Sau khi thấy mọi thứ an toàn, hắn bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, tạo một động phủ.

Thần thức tản ra, Tháp Sơn bước ra phía sau, khoanh chân ngồi ở cửa động bảo vệ. Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức quả cầu cấm chế phong ấn Lý Mộ Uyển bay ra, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Nhìn quả cầu cấm chế, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ buồn đau, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve. Lập tức, quả cầu cấm chế mở ra từng tầng một, bên trong lộ ra Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển vẫn còn có một tia sức sống.

- Uyển nhi, nếu ta có thể dùng tất cả sức sống còn lại của mình, để có thể đổi lấy cơ hội sống sót cho nàng ta cũng cam lòng.

Giọng điệu của Vương Lâm bình tĩnh, nhưng lại lộ một nỗi đau làm người ta chua xót.

Nguyên Anh Lý Mộ Uyển run rẩy. Nàng không còn khí lực để thức tỉnh. Nhưng lúc này lại có hai hàng nước mắt, lăn dài trên thân thể, là Nguyên Anh nên không có nước mắt. Khi nước mắt vừa lăn ra, lập tức tiêu tan, không còn nửa giọt rơi xuống. Chỉ có điều, nó hóa thành nỗi bi thương nồng đậm, tràn ngập bốn phía.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Lý Mộ Uyển, giữa mi tâm của hắn hào quang lóe lên, hạt châu Thiên Nghịch dần dần ngưng tụ. Hắn đặt Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển vào trong hạt châu Thiên Nghịch. Nhưng Vương Lâm run rẩy khi phát hiện ra trong Thiên Nghịch, sức sống của Lý Mộ Uyển không ngờ còn đang tiêu tan.

Nó tiêu tan dần dần nhưng lại liên tục.

Vương Lâm trên mặt lộ ra vẻ chua xót. Hắn trầm ngâm một lát, rồi quyết định vỗ túi trữ vật, Tị Thiên Quan lập tức biến ảo ra, dừng trước mặt hắn. Vật này giống như một cỗ quan tài bằng pha lê, lộ ra từng trận tinh quang, thoạt nhìn cực kì rực rỡ.

Từ bên trong hạt châu Thiên Nghịch, hắn lấy Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển ra. Tay hắn không ngừng run rẩy. Hắn đã quyết định nhưng lúc này lại trở nên trầm ngâm.

Buông tay hay là không…

Nhìn thấy Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển đang nhanh chóng tiêu tan. Vương Lâm nắm lấy tay Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển kéo vào trong Tị Thiên Quan. Khi rơi vào trong Tị Thiên Quan, lập tức Nguyên Anh đang khoanh chân liền thay đổi trạng thái, chậm rãi nằm xuống.

Vương Lâm nhìn không chớp mắt, quên hết mọi thứ xung quanh, trước mắt hắn chỉ có Lý Mộ Uyển.

Khi Lý Mộ Uyển vừa nằm xuống, lập tức trong Tị Thiên Quan hiện ra một cỗ sức mạnh kì quái, lan tràn bao phủ toàn bộ quan tài. Đồng thời, Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển lập tức chấn động, không ngờ xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Chỉ có điều, đúng lúc này trong cơ thể Lý Mộ Uyển, một chút sức sống lại chạy ra từ trong Nguyên Anh. Dấu hiệu sụp đổ kia chậm rãi bị tiêu tan. Cuối cùng, trong cỗ quan tài xuất hiện ánh sáng nhiều màu.

Lúc này trong tâm trí của Vương Lâm đã trải qua biến hóa mãnh liệt. Hắn hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, cũng là lúc hắn hiểu được, nếu như Lý Mộ Uyển không có chút nào sức sống, khi đặt vào trong Tị Thiên Quan, tất nhiên sẽ bị sụp đổ.

- Quan tài này xem ra có hiệu quả đối với người còn sức sống, cho dù chỉ còn lại một chút sức sống.

Vương Lâm chăm chú nhìn vào trong quan tài, ở đó có nhiều ánh sáng đang lóe ra.

Ngay sau đó, một sợi tơ màu đỏ từ Nguyên Anh của Lý Mộ Uyển biến ảo ra, di chuyển rất nhanh, hình thành những đường nét cơ bản hình dáng

của thân thể Lý Mộ Uyển. Tiếp đó, ánh sáng nhiều màu sắc ở giữa với vô số tinh quang ngưng tụ lại, từ hình dáng tơ hồng liền hình thành một bộ khung xương của người con gái.

Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được thân thể của Lý Mộ Uyển chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủn đã ngưng tụ ra. Trong quan tài nàng nằm im lặng như đang ngủ say, thậm chí ngay cả hơi thở cũng đã tồn tại. Vương Lâm nhìn cảnh tượng này, không kìm được nước mắt.

Uyển nhi... ....

Chỉ một cái liếc mắt thôi, với Vương Lâm cũng đã cảm thấy ý nghĩa lắm rồi.

Ba ngày sau, Vương Lâm mang Lý Mộ Uyển đi ra nơi tu chân tinh vứt đi kia, rồi đi thẳng đến Lôi Tiên Điện.

- Uyển nhi, chúng ta về nhà thôi.

Giữa tinh không, truyền ra lời nói đầy đau thương sâu nặng của Vương Lâm, nhưng không hề được giải tỏa.

Trong Liên Minh Tinh Vực, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, đã nổi lên một hồi gió tanh mưa máu. Bắt đầu từ phía tây của Liên Minh Tinh Vực,

đạo quân tu sĩ của La Thiên Tinh Vực nhảy vào, tung hoành ngang dọc, tấn công và chiếm lĩnh một khối tu chân tinh, nên tu sĩ ở phía trong đều bỏ chạy.

Hình như mọi thứ thứ đều đến thời kỳ cuối . Tu Chân Liên Minh không có hành động gì, cũng không có vẻ gì phải lo lắng, dường như chỉ đứng nhìn.

Việc này đối với tu sĩ của La Thiên cũng khiến họ hơi nghi ngờ, không thể xác định thái độ của Liên Minh Tinh Vực. Ngay cả trong lòng đám người Viêm Lôi Tử cũng chứa đầy sự ngờ vực.

Nếu sự việc cũng xảy xa ở La Thiên Tinh Vực, thì Lôi Tiên Điện sẽ tổ chức phản kích, tuyệt đối sẽ không để cho đối phương xâm nhập vào sâu bên trong, chiếm đóng căn cơ, chờ cơ hội.

Nếu là ở Tu Chân Liên Minh thì dù là tu chân tinh thất cấp trở lên, bất luận là thế nào cũng đã ra mặt. Trong Liên Minh Tinh Vực, những tu chân tinh tu sĩ La Thiên chiếm cứ toàn bộ những tu chân quốc lục cấp, thất cấp hình như biến mất một nửa, bọn họ không thể tìm được.

Cảnh tượng này thật quỷ dị, làm cho tu sĩ La Thiên càng thêm nghi ngờ. Mặc dù, lúc đầu nhìn bên ngoài thì La Thiên tu sĩ có vẻ nở mặt nở mày vô cùng, nhưng đối với việc không biết đối phương đang tiến hành phương thức chiến tranh gì khiến cho phần đông lão quái trong đám tu sĩ của La Thiên Tinh Vực, trong lòng cảm thấy bất an.

Nhưng đó không phải là điểm quan trọng, mà quan trọng là nửa tháng chiến đấu ác liệt ở Liên Minh Tinh Vực, sức chiến đấu của lục cấp tu chân quốc, khiến cho một bộ phận lớn tu sĩ của La Thiên, có thể nói là bị chấn động.

Loại này giết người cũng rất xảo quyệt, cách dùng pháp bảo cũng khó lường..v.v..tất cả khiến cho tu sĩ của La Thiên tổn thất không nhỏ. Nếu khi giao chiến mà đó là tu vi của hai bên là ngang nhau, thì tu sĩ La Thiên chắc chắn sẽ thất bại.

Điều đó càng làm cho một bộ phận tu sĩ La Thiên khiếp sợ. Tu sĩ Liên Minh còn lại đều là những tên giết người quyết đoán, kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú, thậm chí còn khiến cho tu sĩ La Thiên có cảm giác như mỗi một tu sĩ này đều đến từ Đông Lâm Tinh.

Lúc này, ở phía tây Liên Minh Tinh Vực, một tinh cầu tương đối hoang dã, bỗng nhiên phát ra một cỗ khí tức ngút trời. Ngay sau đó, toàn bộ trong tinh cầu truyền ra âm thanh nổ ầm ầm, âm thanh cứ vang vọng, điên cuồng truyền ra liên tiếp.

Cũng may là trên tinh cầu không còn người sinh sống. Nếu không, khi nó nổ vang và chấn động kịch liệt như thế, chắc chắn sẽ không còn ai sống sót. Mặt đất rung chuyển, sông biển đảo lộn, dường như cái chết kề cận.

Từ trong tinh cầu, một tiếng cười sảng khoái truyền ra kéo dài, kèm theo đó là tinh cầu nổ càng dữ dội.

- Lão tử xuất quan!!!T tiểu nương tử Phượng Loan Tinh, bắt lão tử chờ đợi. Lúc đó còn ép lão tử phải bế quan một thời gian dài như thế, để lão tử phải trốn đông, trốn tây, phải tới một địa phương mà đến chim cũng chẳng thèm ỉa. Ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi!!!!

Một âm thanh cực kì kiêu ngạo, hóa thành một tiếng rít gào, lan tỏa khắp đất trời. Cùng lúc đó, bên trong tinh cầu, bỗng nhiên lao ra một bóng người.

Người này quần áo rách nát, làn da ngăm đen, cực kì dơ bẩn, lôi thôi nhưng ánh mắt lại sáng ngời như mặt trời, tỏa ra một cỗ hàn quang quái dị chấn nhiếp tâm hồn người khác.

Người này một mạch lao ra, tiếng nổ cũng gầm vang theo, một sức mạnh khổng lồ xuất hiện tại tinh cầu. Dường như không chịu nổi, một mảng lớn tinh cầu lập tức sụp đổ.

- Lão tử không còn nhớ rõ là lần này bị giam cầm đã bao lâu. Đáng thương cho lão tử cho nhóm vương phi của lão tử, nhiều năm như vậy chắc đến bây giờ cũng đã chết hết. Lão tử lần này thực sự nổi giận. Lão tử tu luyện một mạch đạt đến Tịnh Niết sơ kỳ rồi, tới Phương Loan Tinh làm Vương gia thôi!!!

Người mắng to ầm ĩ, dường như muốn đem ác khí mà hắn tích trữ những năm gần đây xuất ra toàn bộ.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 887: Chu Tước Tinh.

Bên trong tinh không của Liên Minh Tinh Vực, Vương Lâm mái đầu bạc trắng, lạnh lùng nhìn về phía trước, chậm rãi tiến lên từng bước một. Bước chân của hắn không nhanh, nhưng mỗi lần bước ra đều xuất hiện sóng gợn quanh quẩn bên dưới, vượt qua khoảng cách cực xa.

Nhìn tinh không xung quanh lộ ra đôi chút quen thuộc, thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường. Hắn đã rời đi rất lâu…

Khi rời đi hắn mới chỉ là Vấn Đỉnh kỳ nhưng khi trở về đã là Khuy Niết rồi!

- Thiên Vận Tử , Lăng Thiên Hầu… Vương Lâm ta đã trở lại!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang. Trong túi trữ vật của hắn còn có chìa khoá để tiến vào động phủ ngầm trong Yêu Linh chi địa, nó vẫn

được Vương Lâm giữ gìn cẩn thận.

Năm đó, tu vi của Vương Lâm không tính là gì trong Liên Minh Tinh Vực, tiếp xúc cao nhất cũng chỉ đến mức độ Thất cấp tu chân quốc mà thôi. Nhưng hiện tại, hắn đã là tu sĩ Khuy Niết kỳ, dù là trong La Thiên Tinh Vực cũng đã được một số lão quái coi trọng. Lần này trở lại Liên Minh Tinh Vực, nếu hắn muốn có thể nhấc lên một hồi phong bạo!

Chỉ có điều Vương Lâm rất rõ ràng, Liên Minh Tinh Vực không hề như La Thiên Tinh Vực, mà quá thâm sâu.

- Lần chiến tranh giữa La Thiên Tinh Vực và Liên Minh Tinh Vực này nhất định phải cẩn thận! Không thể dễ dàng bị cuốn vào giữa được!

Đôi mắt của Vương Lâm chợt loé lên, quyết định trước hết chỉ có quan vọng.

Sau khi về tới Liên Minh Tinh Vực, tính cách cẩn thận năm đó của Vương Lâm lần nữa mạnh mẽ tái hiện. Sâu trong tâm khảm hắn biết rằng, tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực, nhất là những lão già tu vi từ Vấn Đỉnh trở lên đều rất cáo già, càng không cần phải nói đến những người có tu vi tương đương với hắn.

Nếu một chút không cẩn thận, sợ là bị người ta nắm lấy thắt lưng kéo vào mà cũng không tự biết!

Nơi đây cũng không phải là La Thiên Tinh Vực, hình thức tu luyện theo gia tộc mà là thế giới tu chân tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, chọn lọc tự nhiên!

- Tuy nhiên, với tu vi hiện tại của ta, sau khi hợp thể với bản tôn thì trong Liên Minh Tinh Vực này cũng không cần sợ bóng sợ gió!!!

Ánh mắt Vương Lâm loé ra hàn quang. Sau khi trở lại Liên Minh Tinh Vực, Vương Lâm liền thông qua liên hệ với bản tôn để biết được chính xác phương bị của nhau.

Trong khi bước chân đi về phía trước, thần thức của Vương Lâm tản ra, tràn ngập bốn phía. Không lâu sau, thần sắc của hắn hơi đổi. Dọc theo đường đi hắn đã luôn không ngừng tìm kiếm những tinh cầu hoang dã không có người ở. Lúc này hắn rốt cục cũng đã tìm được!

Sóng gợn dưới chân xuất hiện, thân mình Vương Lâm dung hợp vào thiên địa biến mất.

Lúc hiện ra đã xuất hiện ở một tinh cầu hoang dã không có người ở. Trên tinh cầu này linh lực không nhiều lắm nhưng trên mặt đất đầy cây cỏ, dồi dào sức sống. Đưa mắt nhìn ra, tinh cầu hoang dã này hoàn toàn tràn ngập cây cối.

Trước đó, khi hắn biết rằng muốn cứu sống Lý Mộ Uyển thì cần phải tiêu hao sức sống thì không chút do dự lựa chọn đổi sức sống để đổi lấy Thất Tịch thuật. Dù sao chờ đợi cả trăm năm, lúc này đây mới có một cơ hội duy nhất, hắn không thể từ bỏ được, muốn thử xem sẽ thành công hay thất bại.

Thành công chính là Lý Mộ Uyển tuy không sống lại nhưng có thân thể, có hy vọng.

Tuy nói sức sống của Vương Lâm sẽ tiêu hao tuyệt đại bộ phận nhưng đối với sức sống hắn cũng có tính toán khác. Ngay cả Thanh Thuỷ, đều không ngờ Vương Lâm còn có hậu thủ mà nói ra phù văn có tác dụng che dấu sức sống.

Lúc này đây, ngoại trừ mái đầu bạc thì tướng mạo của Vương Lâm không có chút nào già nua. Nhưng thực tế nếu phá bỏ phù văn này, thì hiện giờ hắn cũng tang thương như lão già ngàn năm tuổi.

Loại cảm giác Thiên đạo Luân hồi triệu hoán lại càng thêm rõ ràng. Chỉ là, hết thảy thần sắc của Vương Lâm không có gì biến hoá. Thân mình hắn nhoáng lên một cái, dừng lại trên tinh cầu tràn ngập sức sống này. Nháy mắt khi hai chân Vương Lâm hạ xuống, hắn thở sâu, khoanh chân ngồi trên mặt đất. Phía sau hắn, Tháp Sơn bước ra, khoanh chân ngồi ở bên cạnh, hai mắt loé ra hàn quang chăm chú nhìn bốn phía. Nếu có chút gió lay cỏ động nào gây bất lợi cho Vương Lâm, hắn sẽ lập tức ra tay.

Thở thật sâu một hơi, Vương Lâm nâng tay phải lên bóp quyết, lập tức một cỗ hắc mang ngưng tụ trên đầu ngón trỏ. Hắc mang này lúc đầu chưa nồng đậm nhưng một lát sau liền có một loại lực lượng có thể chấn nhiếp nhân tâm.

- Tịch Diệt Chỉ…

Vương Lâm nhìn hắc mang trên đầu ngón trỏ. Năm đó, sau khi hắn thấy được bước thứ ba, phân tích thì thấy nếu thi triển pháp thuật này lâu dài thì không có lợi cho việc hồi quy bổn nguyên cho nên đã từ bỏ nó.

Nhưng sau khi nghe Hướng Vân Đông nói nếu muốn cứu Lý Mộ Uyển cần tiêu hao đại lượng sức sống của chính mình thì trong đầu Vương Lâm lập tức nhớ tới Tịch Diệt Chỉ.

Thần thông này lấy một loại phương thức cực kỳ bá đạo, cắn nuốt sức sống của vạn vật cho chính mình sử dụng. Sau khi dung nhập toàn thân, hoá thành một kích sắc bén, hết thảy sức sống sẽ tiêu tan.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, đầu ngón tay phải chậm rãi điểm về phía dưới, bỗng nhiên ấn tại mặt đất trước người. Trong nháy mắt này, lập tức hắc mang hình thành nên một vòng tròn, lấy Vương Lâm làm trung tâm hướng về bốn phía khoách tán ra.

Gần như chỉ trong chốc lát, hắc mang tràn ngập mặt đất trong phạm vi cả ngàn dặm, bao trùm mặt đất. Trong phạm vi này, những cây đại thụ ngàn năm dần dần héo rũ, lá cây nhanh chóng khô nứt, cuối cùng phịch một tiếng, hoá thành bụi phấn biến mất, Ngay cả những lá cây rơi xuống trong lúc này cũng tiêu tan.

Chỉ còn một đoàn bạch khí khi những cây đại thụ sụp đổ thì phiêu tán ra.

Đột nhiên lập tức ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Không chỉ có những cây đại thụ, ngay cả những cây cỏ trên mặt đất đều ở khoảnh khắc khi hắc mang quét qua lập tức héo rũ, toàn bộ sức sống bị rút ra, hoá thành bạch khí, ngưng tụ về chỗ Vương Lâm.

Gần như chỉ trong nháy mắt, trong phạm vi ngàn dặm, toàn bộ sinh linh đều tịch diệt, chỉ có sức sống bay lên.

Nếu là từ trên trời cao nhìn xuống phía dưới thì lập tức nhìn ra điều quỷ dị này.

Ở một nơi rất xa, đây là một tinh cầu bán hoang phế, linh lực trên tu chân tinh này không đậm đặc.

Bên ngoài tu chân tinh lúc này có mấy đạo kiếm quang bay lượn. Đứng trên mỗi đạo kiếm quang đều có một tu sĩ. Những người này sắc mặt đều rất âm trầm, hàn quang loé ra trong mắt. Khi vờn quanh tinh cầu này thì thần thức không ngừng tản ra, chặt chẽ quan sát bốn phía.

Một cỗ khí tức áp bách không ngừng tràn ra.

Những tu sĩ đứng trên kiếm quang này tu vi cũng không cao, chỉ có Anh Biến kỳ mà thôi. Nhưng sát khí lộ ra trên người bọn họ cũng rất sâu đậm. Lúc vờn quanh bên ngoài tinh cầu, tuy thần thức tản ra quan sát xung quanh nhưng bên trong đôi mắt bọn họ đều có thể nhìn ra một tia lo lắng.

Không lâu sau, một đạo kiếm quang từ tu chân tinh bán hoang phế kia bay ra. Bên trên đạo kiếm quang này có một lão phụ nhân đang đứng, trên mặt bà có nhiều nếp nhăn nhưng có thể nhìn ra khi còn trẻ tuổi tất nhiên là xinh đẹp tuyệt trần, Nếu Vương Lâm nhìn thấy bà chắc chắn nhận ra bà có chút quen mắt.

Thần sắc của lão phụ nhân này cũng ưu sầu, sau khi bay ra lập tức có tu sĩ tới gần, cung kính nói:

- Tham kiến Bạch Tuyết sư thúc!

Lão phụ nhân hơi gật đầu, nhìn tinh không xa xa nói:

- Các ngươi cẩn thận một chút, nếu có gì dị thường nhất định phải sớm bẩm báo. Lúc này chiến loạn, Chu Tước Tinh ta quá gần với tu sĩ của Viêm Ly La Thiên Tinh Vực, có thể nói là hết sức nguy hiểm!

Lão phụ nhân thầm than, đang muốn nói tiếp thì thần sắc đột nhiên đại biến, hai mắt bắn ra tinh quang, nhìn chằm chằm vào phía tinh không phía trước. Biến hoá của lão lập tức khiến cho những tu sĩ xung quanh chú ý, đều nhìn lên. Vừa thấy, sắc mặt của cả đám lập tức trở nên tái nhợt, nhưng lập tức ngưng tụ một cỗ sát khí ngập trời

Tinh không xa xa, đạo đạo kiếm quang gào rít, tạo thành một đội ngũ ước chừng có mấy trăm tu sĩ, lao thẳng tới Chu Tước Tinh, đi đầu là một đồng tử đầu to. Hắn chắp hai tay sau lưng, đạp trên tinh không, khuôn mặt lộ ra một nụ cười ngu ngốc.

Tên đồng tử đầu to này đã sớm nhìn thấy được tu chân tinh bán hoang phế kia. Loại tu chân tinh trình độ này, với trải qua mấy hôm vừa qua, hắn biết rằng sẽ ứng với một Lục cấp tu chân quốc.

Với tu vi của hắn, căn bản là hắn không thèm để Lục cấp tu chân quốc vào mắt. Càng không cần phải nói mấy trăn tu sĩ La Thiên Tinh Vực phía sau hắn, đến nơi này chẳng qua chỉ là đồ tinh mà thôi.

Nhiệm vụ chân chính của hắn là làm tu sĩ tiên phong tiến vào Liên Minh Nam Vực để tra xét tình huống.

Theo khoảng cách chậm rãi rút ngắn, lão phụ nhân bên ngoài Chu Tước Tinh sắc mặt âm trầm, không nói hai lời lập tức lui về phía sau. Lui theo về còn có những tu sĩ xung quanh. Những người này đều thi triển tốc độ nhanh nhất, trong tiếng xé gió của kiếm quang bay vào trong Chu Tước Tinh.

Thấy một màn này, tên đồng tử đầu to cười vang lên, biểu tình đần độn trên mặt càng rõ hơn.

Không chỉ có hắn, ngay cả đám tu sĩ La Thiên Tinh Vực phía sau hắn cũng cười ha hả. Dưới con mắt bọn họ, loại tu chân tinh trình độ này thực sự quá yếu!

Tuỳ tiện một Âm Hư tu sĩ nào bước vào tu chân tinh này đều có thể đồ diệt toàn tinh.

- Tiên Sử, tinh cầu này để cho huynh đệ hai người tại hạ giải quyết đi!

Phía sau đồng tử đầu to, một nam tử trung niên đi ra. Tu vi của người này vẫn chưa tới cảnh giới Âm Hư, chỉ là Vấn Đỉnh đại viên mãn. Sau khi bước ra, hắn nhìn về đồng tử đầu to cực kỳ cung kính.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 888: Pho tượng Vương Lâm.

Bên cạnh tu sĩ trung niên này cũng đi ra một người, tướng mạo của hai người này khá giống nhau.

Đồng tử đầu to nhìn lướt qua Chu Tước Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt. Với tu vi của hắn, muốn tiêu diệt tinh cầu này quả thật rất đơn giản, lúc này nghe thế mở miệng nói:

- Cho các ngươi thời gian một nén hương, giết sạch toàn bộ tu sĩ nơi này cho ta !

Huynh đệ hai người này cười lên ha hả, trong đó một người cười nói:

- Tiên Sử yên tâm, tu chân tinh bậc này không cần đến một nén hương, chỉ cần nửa thời gian ấy là đủ rồi !

Nói xong, hắn mang theo nụ cười độc ác, tiến tới phía trước hoá thành sao băng, ầm ầm lao thẳng về phía Chu Tước Tinh.

Phía sau hắn, người huynh đệ của hắn cũng lộ ra thần sắc đầy sát khí. Tốc độ hai người cực nhanh, nháy mắt đã đột phá tầng cương phong bên

ngoài tinh cầu, trực tiếp lao vào trên Chu Tước Tinh.

Chu Vũ Thái đứng trên đỉnh Chu Tước Sơn , ánh mắt như điện. Một cỗ khí tức vô biên điên cuồng vận chuyển trong cơ thể. Trước người hắn , một thanh kiếm dài mỏng bay lượn. Hắn lẳng lặng đứng ở trên đỉnh núi , thần sắc kiên định.

Phía sau hắn có một đám tu sĩ đứng thẳng , trầm mặc.

Trong số những tu sĩ này không hề thiếu những người mà năm đó Vương Lâm từng gặp qua. Lúc này , mấy trăm năm đã trôi qua , những người này tu vi đều đã tăng tiến. Lão phụ nhân Bạch Tuyết lúc này cũng hoá thành một đạo kiếm quang từ giữa không trung hạ xuống. Bà thân là trưởng lão Nhân Tiên Đạo , Chu Tước Tinh chính là nhà của bà , bất kể thế nào cũng muốn bảo vệ !

Đáng nói tới trong đó có một lão già tiên phong đạo cốt , mặc một bộ hoàng bào , sau lưng còn có một thanh trường kiếm. Chỗ của hắn tương đối xa phía sau , hiển nhiên trong số những người này thì hắn còn chưa đủ tư cách đứng lên đầu.

Bộ dáng của hắn , nếu Vương Lâm nhìn thấy chắc chắn nhận ra người này chính là chường môn của Hằng Nhạc Phái năm đó , Hoàng Long chân nhân !

Lúc này , thần sắc của hắn cực kỳ ngưng trọng , nhìn không ra nửa điểm giả dối. Chỉ có điều , trong mắt thỉnh thoảng lại hiện lên một tia suy nghĩ nhưng không có bất cứ kẻ nào có thể nhìn ra.

- Vương Lâm đạo hữu đem danh hiệu Chu Tước Tử nhường cho Chu mỗ , Chu mỗ đã lập lời thề cùng tồn vong với Chu Tước Tinh. Hôm nay đối đầu với đại địch , dù Chu mỗ có tan xương nát thịt cũng không lùi lại nửa bước !

Phía sau Chu Vũ Thái cũng có hai tu sĩ Vấn Đỉnh. Hai người này cũng đều đã già cả , nếu Vương Lâm lúc này ở đây nhất định nhận ra thân phận bọn họ.

Hai người này nhìn thoáng sang nhau thở dài , trong mắt cũng hiện lên vẻ kiên định. Lúc này có trốn cũng không thoát , đây là một trận chiến không bình thường mà là chiến tranh giữa hai Tinh Vực !

Điểm này dĩ nhiên bọn họ đã được Tu Chân Liên Minh thông báo tin tức từ trước. Đối mặt với hết thảy điều này , bọn họ cũng có hậu thủ , nếu không sợ là chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ !

Trong một chỗ ở nửa tinh cầu bên kia , Vân Tước Tử từ mấy trăm năm bế quan mở hai mắt ra. Tướng mạo của lão càng thêm già nua , phù văn trên mi tâm không ngừng loé lên. Sau khi đứng dậy , lão bước về phía trước một bước liền xuất hiện ở giữa không trung , nhìn về xa xa phía trước. Phía sau hắn , một đám tộc nhân của Tiên Di Tộc cũng đã tập hợp , thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Đồng thời lúc này trên Chu Tước Tinh , một số tu sĩ không màng thế sự cũng đều đi ra nhìn lên không trung , một cỗ áp lực nặng nề lan ra khắp thiên địa.

Dưới áp lực này như là có vô số những ngọn núi từ trên trời giáng xuống , bất kỳ ai cũng có thể bị đè nát.

Bên trong Vân Thiên Tông , Tôn Thái dĩ nhiên đã nhiều tuôi , đôi mắt u ám , tử khí lượn lờ toàn thân. Tuổi thọ của hắn đã tận , lúc này cũng dãy dụa đứng ở trên quảng trường của Vân Thiên Tông , nhìn chằm chằm vào hư không , không thốt ra từ nào !

Giờ phút này , toàn bộ tu sĩ có mặt trên Chu Tước Tinh đều ngẩng đầu nhìn lên không trung. Tu sĩ của các tông phái Ngũ cấp tu chân quốc , Tứ cấp tu chân quốc , Tam cấp tu chân quốc thần sắc đều ngưng trọng. Một cỗ sinh tử nguy cơ , một kiếp nạn diệt tinh Chu Tước Tinh theo hai đạo lưu tinh từ giữa không trung giáng xuống !

Hai đạo lưu tinh kia đúng là hai huynh đệ đến từ La Thiên Tinh Vực.

Khoảnh khắc khi hai huynh đệ này tiến đến liền điên cuồng cười lớn. Tiếng cười này cực kỳ kiêu ngạo. Hai người hắn đúng là có tư cách này. Tu vi Vấn Đỉnh đại viên mãn ở Chu Tước Tinh này đã tuyệt đối thuộc loại cường giả đứng đầu. Hơn nữa bọn họ có hai người , do đó hình thành một lực lượng cực kỳ cường đại !

- Tu chân tinh bỏ đi bậc này nhưng cũng tồn tại nhiều tu sĩ như thế. Trong La Thiên Tinh Vực ta , tinh cầu này căn bản là không có người chiếm cứ. Liên Minh Tinh Vực cũng thường thôi !

Trong tiếng cuồng tiếu này , một người điên cuồng tán phát ra tu vi toàn thân , thần thức như một cơn phong bạo quét ngang cả Chu Tước Tinh !

Trong nháy mắt này , những cường giả trong Chu Tước Tinh , đám người Chu Vũ Thái , Vân Tước Tử , và mấy tu sĩ Vấn Đỉnh lập tức từ dưới đất bay lên , chuẩn bị đại chiến !

Nhưng đúng lúc thần thức của La Thiên Tinh Vực kia tản ra , nháy mắt khi đảo qua Vân Thiên Tông , cả người hắn như bị điện giật ! Phảng phất như có hơn mười vạn tiếng sấm đánh đồng thời vang lên bên tai , hoá thành tiếng sấm ầm ầm , không ngờ suýt nữa khiến hắn đứng còn không vững , kịch liệt rung động. Hai mắt hắn đột ngột mở to ra , ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được , thậm chí còn có một cỗ sợ hãi điên cuồng lan toả toàn thân !

- Đây là là là là là là ….

Trên Sơn môn của Vân Thiên Tông có một pho tượng thật lớn đứng sừng sững. Pho tượng này chính là điêu khắc Vương Lâm ! Bức tượng này

khắc cực kỳ giống, triệt để đem toàn bộ bộ dáng của Vương Lâm khắc hoạ nên.

Nhất là đôi mắt băng hàn lại có ba phần thần thái !

Tu sĩ La Thiên còn lại nhìn thấy biểu tình tộc huynh của mình như thế, thần thức tản ra, lập tức tập trung ở pho tượng trên Vân Thiên Tông. Cả người hắn cũng đột nhiên run rẩy, vẻ hoảng sợ trong mắt còn nồng đập gấp trăm lần so với tộc huynh của mình !

- Ma… Ma Đạo Tử… Hứa Mộc !

Nháy mắt da đầu hai người này run lên, trái tim đập thình thịch, kinh nghi nhìn nhau một lúc, đều thấy được vẻ khủng hoảng trong ánh mắt đối phương. Đại danh Ma Đạo Tử Hứa Mộc ở La Thiên Tinh Vực quả thực quá nổi tiếng !

Nhất là Phong Tiên Nhất Dịch, đạt được Chính phẩm Lôi Tiên, hiệu lệnh ba nghìn tu sĩ. Loại uy danh này, loại khí thế này cũng không phải người thường có thể dễ dàng có được, đừng nói huynh đệ hai người bọn họ. Cho dù là Lão Tổ của gia tộc bọn họ khi thấy Ma Đạo Tử cũng phải cung kính !

Thậm chí ngay cả đồng tử đầu to dẫn đầu đội tiên phong này sợ là cũng phải tâm thần kịch chấn !

Đáy lòng hai người thầm kêu khổ, cũng không còn nửa điểm sát khí và kiêu ngạo nữa. Nội tâm hai người khủng hoảng, buộc hai người phải nhanh chóng lao ra, không chút do dự chạy trối chết !

Bọn họ rất rõ ràng ý nghĩa của năm chữ “Ma Đạo Tử Hứa Mộc” trong La Thiên Tinh Vực đại biểu cho giết chóc và máu tanh. Đối địch với người này chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ !

Sư đệ của Thanh Thuỷ Tiên Quân, Chính phẩm Lôi Tiên, đệ nhất nhân trong đám tu sĩ tiểu bối của La Thiên Tinh Vực; bị vô số tu chân gia tộc và Diêu gia đuổi giết, ngược lại còn bị thiệt hại nghiêm trọng - Ma Đạo Tử Hứa Mộc !

Tuỳ ý với một danh xưng nào đều có thể khiến cho hai huynh đệ bọn họ chết vô số lần !

Lúc này thậm chí bọn họ cũng không có chút tâm trí để tra hỏi, hồn bay phách lạc ! Duy nhất một ý niệm trong lòng bọn họ là nhanh chóng ly khai. Lấy nhãn lực của hai người bọn họ tất nhiên sẽ không nhìn lầm. Pho tượng kia chính là Hứa Mộc !

Mặc dù đảm lượng của hai người bọn hắn có lớn hơn nữa cũng không dám đi trêu chọc Hứa Mộc ! Về phần vì sao pho tượng của Hứa Mộc xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa rõ ràng là được người ta cung phụng, hai người không muốn biết, cũng không nguyện biết. Thậm chí lúc này đáy

lòng của bọn chúng hối hận ngập trời. Nếu là sớm biết như thế, bọn họ tuyệt sẽ không mạo muội xuất đầu. Loại chuyện này tất nhiên là đã đắc tội với Hứa Mộc !

Huynh đệ hai người này nhanh chóng ly khai khiến cho những tu sĩ trên Chu Tước Tinh rất ngạc nhiên. Nhất là đám người Chu Vũ Thái, vốn đã chuẩn bị ác chiến một phen. Cảnh tượng đối nghịch này khiến cho bọn hắn không khỏi ngẩn ra.

Không chỉ có bọn hắn, ngay cả chỗ Tiên Di Tộc, Vân Tước Tử cũng rất ngạc nhiên, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Vân Thiên Tông. Trong Chu Tước Tinh , có thể nói Vân Tước Tử là người có tư cách đứng đầu , sau mấy trăm năm bế quan , tu vi tinh tiến không ít. Vừa rồi thần thức của hai tu sĩ La Thiên Tinh Vực đúng là ở khoảnh khắc quét tới Vân Thiên Tông mới xuất hiện một cảnh tượng như thế !

- Vân Thiên Tông… có thứ gì mà không ngờ trực tiếp doạ cho hai tên Vấn Đỉnh đại viên mãn phải bỏ chạy !? Hơn nữa , xem biểu tình của hai cường nhân này thì gần như là chạy trối chết !?

Vân Tước Tử tận mắt nhìn thấy bộ dáng cực kỳ kinh hoảng của hai tu sĩ đại thần thông kia , nội tâm cực kỳ kinh ngạc

Thần thức hắn đảo qua Vân Thiên Tông, đột nhiên tập trung ở pho tượng thật lớn của Vương Lâm.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 889: Trở về.

- Hay là…

Vân Tước Tử mạnh mẽ trợn hai mắt lên, trong lòng có cảm giác không tin được !

Đồng dạng chú ý đến điểm này còn có Chu Vũ Thái. Hạng người lão quái như lão vốn cực kỳ nhạy bén, lúc này hơi trầm ngâm một lát liền phát giác có vấn đề. Từng đạo thần thức trong thời gian ngắn tràn ngập, tập trung vào Vân Thiên Tông.

Tôn Thái nhìn pho tượng Vương Lâm, ánh mắt hiện ra quang mang phấn chấn, lẩm bẩm nói:

- Ân Công, nhất định nguyên nhân là Ân công !

Lại nói hai người huynh đệ đến từ La Thiên Tinh Vực, chúng mang theo sự kinh hoảng, lập tức bay ra khỏi Chu Tước Tinh, liền thấy được đồng tử đầu to cùng với rất đông tu sĩ ở phía xa xa.

Vốn đang nhắm mắt lại, đồng tử đầu to lúc này phải mở hai mắt ra, nhăn mày bình tĩnh hỏi:

- Xuất hiện vấn đề gì? !

Trên tinh cầu hoang dã kia , nơi Vương Lâm đang ngồi , phạm vi mười ngàn dặm là một mảnh khô héo , nơi nơi nứt nẻ , toàn bộ sức sống đã bị Vương Lâm cắn nuốt sạch sẽ.

Thân thể hắn đã nhanh chóng biến hoá. Với việc không ngừng hấp thu sức sống vô biên , dần dần tướng mạo của hắn đã khôi phục như cũ , nhanh chóng bù lại sức sống cho cơ thể.

Mở hai mắt ra , trong mắt Vương Lâm loé ra lôi ý. Hắn thở sâu , lẩm bẩm nói:

- Dựa vào Tịch Diệt Chỉ để khôi phục sức sống cũng có mặt trái.

Trầm ngâm một lúc , Vương Lâm đứng lên , bước ra một bước , thoát ra khỏi tinh cầu hoang dã này. Tháp Sơn bên người hắn cũng nhoáng lên , dung nhập vào trong thân mình Vương Lâm biến mất.

- Chu Tước Tinh…

Dưới chân Vương Lâm hiện lên sóng gợn , ở trong tinh không dung nhập vào thiên địa.

Bên ngoài Chu Tước Tinh , câu hỏi của đồng tử đầu to rơi vào trong tai hai tu sĩ La Thiên Tinh Vực.

- Tiên Sử , trong tu chân tinh này chúng ta thấy được một pho tượng…

Hai tu sĩ này áp chết sự kinh hoảng trong lòng , một người trong đó lập tức nói.

- Bảo các ngươi đi đồ tinh chứ không phải đi nhìn một pho tượng !

Đồng tử đầu to trực tiếp cắt ngang lời đối phương , hàn quang trong mắt loé lên. Dù trên mặt vẫn có nụ cười ngu đần nhưng trong đó cũng loé ra sát khí.

Tu sĩ kia đang muốn nói tiếp thì tộc huynh bên cạnh kéo hắn một cái , nhìn về phía đồng tử đầu to này cung kính nói:

- Tiên Sử đại nhân , ngươi tự mình nhìn qua một chút liền biết vì sao mà hai chúng ta phải quay lại.

Nói xong hắn không nhìn về phía đồng tử đầu to này nữa mà kéo tộc đệ của mình về trong đội ngũ tu sĩ.

Đồng tử đầu to âm trầm liếc mắt nhìn hai người này một cái , rồi bước chân tiến thẳng về phía Chu Tước Tinh. Nguyên với một tu chân tinh như thế thì hắn cũng xem thường không muốn vào. Dọc đường đi , phàm là gặp tu chân tinh bán hoang phế , thường đều là những tu sĩ dưới tay đi lên đồ sát sạch sẽ , hắn sẽ lập tức rời đi.

Trong mắt hắn , chỉ có Thất cấp tu chân tinh thì mới là nơi khiến hắn phải thi triển thần thông !

- Đáng tiếc cho tới lúc này vẫn không gặp được một Thất cấp tu chân tinh nào ! Ta muốn nhìn tu chân tinh bỏ đi này có gì mà có thể đuổi đi hai tu sĩ Vấn Đỉnh đại viên mãn? !

Trong tiếng hừ lạnh , đồng tử đầu to chưa tới gần thần thức đã tản ra. Tu vi của hắn đã đạt tới Khuy Niết Sơ kỳ , lại lựa chọn tiến vào Thăng Tiên Trì , hoá đi ý cảnh , có được Tiên nguyên !

Hắn âm thầm thi triển quá vài loại Tiên thuật , loại uy lực này khiến hắn cực kỳ kinh hỉ !

Lúc này đây , thần thức của hắn tản ra , hoá thành một cơn phong bạo , trong thời gian ngắn quét ngang cả Chu Tước Tinh ! Thần thức của hắn quá mạnh mẽ , lúc này giáng xuống lập tức dẫn tới một cỗ phong ba trước nay chưa từng có trên Chu Tước Tinh !

Nhiều ngọn núi phút chốc đã rầm rầm sụp đổ , Trường Giang và Hoàng Hà lại như sôi trào lên , nhấc lên sóng gió ngập trời. Tất cả tu sĩ trên Chu Tước Tinh trong nháy mắt này dường như đều có cảm giác đáng sợ như vạn sơn áp đỉnh.

Thần thức này lại hết sức tràn ra , hoá thành vô số tiếng sấm đánh ầm ầm , điên cuồng vang vọng , hình thành một hồi âm bạo tràn ngập , khiến cho Chu Tước Tinh phảng phất như lâm vào ngày tận thế ! Thần thức cuồng bạo hoá thành một tảng lớn mây đen , bao phủ khắp thiên địa , hung hăng áp xuống dưới !

Mấy tu sĩ cảnh giới Vấn Đỉnh lập tức thân mình kịch chấn , nguyên thần dường như phải sụp đổ. Còn những tu sĩ Anh Biến lập tức phun ra máu tươi , thân mình lập tức trở nên uể oải.

Những tu sĩ Kết Đan kỳ thân thể lại rung lên , kim đan trong cơ thể lập tức xuất hiện những cái khe nứt. Cả đám sắc mặt tái nhợt , ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng.

Những tu sĩ tu vi ở Trúc Cơ và Luyện Khí kỳ trực tiếp toàn thân tuôn ra sương máu, té trên mặt đất.

Tu sĩ còn như thế huống gì phàm nhân. Toàn bộ phàm nhân trên Chu Tước Tinh nháy mắt đã toàn bộ hôn mê, trong đầu chỉ có âm thanh ầm ầm quanh quẩn.

Một khắc kia, cả Chu Tước Tinh lâm vào yên tĩnh.

Tên đồng tử đầu to này không muốn giết hại phàm nhân nếu không chỉ cần thần thức đảo qua lập tức khiến toàn bộ sinh tinh tịch diệt !

Dưới thần thức này chỉ có mấy người là vẫn cố gắng giãy dụa. Chu Vũ Thái có huyết mạch Thanh Long , lại kế thừa Vấn Đỉnh chi tinh. Dưới âm thanh gầm rống này , trên thân thể lập tức loé ra một phiến thanh quang , hoá thành thanh lân. Trong cơ thể lão bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại. Trên đầu lão có một con Thanh Long trăm trượng biến ảo ra , trực tiếp hướng về phía chân trời gầm rít !

Toàn bộ phù văn tràn ngập trên người Vân Tước Tử. Sắc mặt hắn tái nhợt , trên mặt nổi lên cả gân xanh. Giờ phút này hắn giống như có ảo giác đang đối mặt với cả thiên địa. Coi như trong thần thức này có một cỗ ý niệm muốn cho hắn phải khuất phục ! Loại cảm giác này hắn chưa từng thể hội quá , phảng phất ý niệm này xuất phát từ lạc ấn ở sâu trong linh hồn dâng lên !

Vân Tước Tử mặc dù già nua nhưng lúc này cũng gầm lên giận dữ , lập tức ở giữa hư không một hư ảnh đại thủ che trời trực tiếp biến ảo ra. Một cỗ khí tức cường đại trong cơ thể điên cuồng dâng lên. Hắn ở dưới áp lực khủng bố này có đột phá !

Một tiếng hừ lạnh từ giữa không trung truyền ra , thanh âm này xuất hiện lập tức nhấc lên âm bạo ầm ầm. Đại địa rung chuyển , thiên địa dường như nghịch chuyển.

Thân mình Vân Tước Tử run rẩy , phun ra một ngụm máu tươi. Tất cả các phù văn bên ngoài cơ thể nháy mắt đã sụp đổ. Trên mặt lão lộ ra vẻ cười thảm. Phù văn sụp đổi không phải là do lực lượng của đối phương mà là do một cỗ ý niệm khiến cho ý niệm của hắn bị khuất phục !

Đồng tử đầu to thần sắc bình tĩnh , hai tay chắp sau lưng chậm rãi hạ xuống. Thanh phong thổi tới nhưng ở trăm trượng bên ngoài thân thể hắn lập tức đổi chiều , phảng phất như run lên không dám tiếp cận.

Tu vi cường đại đến độ những tu sĩ trên Chu Tước Tinh cũng không thể tưởng tượng được , theo đồng tử đầu to hạ xuống không ngừng tản ra.

- Tất cả những tên trên tinh cầu bỏ đi này đều là một đám rác rưởi ! Dưới thiên đạo thì lưu các ngươi lại có ích gì !? May mà gặp bản tiên , liền thành toàn cho các ngươi !

Đồng tử đầu to nói xong , tay phải nâng lên tuỳ ý chỉ ra phía xa xa !

Một chỉ này chỉ ra trong thời gian ngắn , tiên khí nồng đậm liền tràn ngập , điên cuồng hoá thành một đạo kim quang. Tiên khí bên ngoài đạo kim quang này ẩn chứa chưa một thần thông Tiên thuật đáng sợ !

Ở xa xa, Thanh Long do Chu Vũ Thái biến ảo ra lập tức bị một chỉ Tiên thuật này xuyên thấu, từng trận gầm rống thể thảm quanh quẩn. Con Thanh Long thủ hộ Chu Tước Tinh này mang theo một tia không cam lòng băng toái !

Thân mình Chu Vũ Thái chấn động, phun ra máu tươi nhưng hai mắt vẫn tràn ngập chiến ý.

Đúng lúc này thân mình của đồng tử đầu to hơi dừng một chút, thần thức buông ra cố ý tìm kiếm pho tượng kia. Lúc này đây, tại bên trong Sơn môn của một tông phái hắn thấy được một pho tượng khổng lồ !

Nháy mắt khi nhìn thấy pho tượng này, với định lực của đồng tử đầu to cũng không khỏi hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ !

- Đây… đây…

Thân mình hắn chấn động , gần như theo bản năng lui về sau mấy bước , tinh đập nhanh lên , sắc mặt nháy mắt biến hoá. Bất kể thế nào hắn cũng không ngờ tới , ở trong này có thể thấy được pho tượng của Hứa Mộc !

Hứa Mộc mang cho hắn là một hồi ác mộng. Dưới thần thông Lôi thuật , bên trong Nhất Tuyến Thiên hắn căn bản không có chút lực hoàn thủ , lập tức phải chết ! Đến nay vẫn làm cho da đầu hắn run lên , tâm thần run rẩy.

Thậm chí sau đó , dù hắn tiến nhập Thăng Thiên Trì cũng không dám chút nào đi trêu chọc Hứa Mộc. Mỗi lần nghĩ đến thần thông cường đại đến độ khó tin của người này , hắn đã sợ đến không ngừng run rẩy.

Lúc này đây , hít thở sâu một hơi , thân mình hắn nhoáng lên , phút chốc biến mất tại chỗ. Lúc hiện ra đã ở bên ngoài Vân Thiên Tông. Hắn nhìn chằm chằm vào pho tượng của Vương Lâm.

Càng nhìn hắn càng thấy kinh hãi ! Càng nhìn tâm thần hắn càng chấn động !

- Ma Đạo Tử Hứa Mộc !

Sắc mặt của đồng tử đầu to tái nhợt , nhìn chằm chằm pho tượng. Hắn triệt để xác định pho tượng này tuyệt đối chính là Hứa Mộc!

Dù sau hắn chết trong tay Hứa Mộc một lần, đối với bộ dáng của Hứa Mộc dĩ nhiên đã khắc cốt ghi tâm !

Ngơ ngác nhìn pho tượng, đồng tử đầu to dĩ nhiên đã hiểu ra hai tu sĩ La Thiên kia vì sao mà bị doạ cho kinh hoàng bỏ chạy. Uy danh của Hứa Mộc thật sự quá lớn, lúc này đây trong lòng hắn không khỏi dâng lên ý niệm thối lui cũng.

Thiết Nham khoanh chân ngồi ở dưới chân pho tượng giữa quảng trường, nhìn chằm chằm vào đồng tử đầu to, không ngừng cười lạnh ! Bên trên, Vân Tước Tử vốn bị trọng thương lúc này ánh mắt cũng bắn ra tinh quang. Thần thức của hắn dĩ nhiên quan sát thấy đối phương đồng dạng đứng ngây người trước mặt tên tiểu tử Vương Lâm năm đó. Trong mắt Vân Tước Tử lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Hay là tên tu sĩ La Thiên quen biết tên tiểu tử Vương Lâm chăng? ! Nhưng dù là quen biết cũng không hắn phải có biểu tình như thế, chẳng lẽ…

Vân Tước Tử trong lòng dâng lên một cỗ phỏng đoan mà khiến hắn cũng cảm thấy cực kỳ vớ vẩn.

Chu Vũ Thái đồng dạng cũng như thế. Lúc này đây hắn bị thương rất nặng nhưng vì thủ hộ Chu Tước Tinh nên cũng bằng bất cứ giá nào thực hiện lời thề năm đó với Vương Lâm, muốn Chu Tước Tinh còn thì người còn, Chu Tước Tinh mất thì thân vong.

Lại nói đồng tử đầu to kia nhìn chằm chằm pho tượng của Vương Lâm, tâm thần chấn động. Hắn thật sự rất sợ Vương Lâm, lúc này đứng ở nơi đây, đối diện với ánh mắt kia cũng khiến cho lông tóc hăn dựng ngược lên, như có ảo giác đang đối diện chân chính với Vương Lâm vậy. Theo bản năng hắn lui ra sau mấy trượng, sắc mặt dần trở nên âm trầm !

- Thật sự không đáng vì một tu chân tinh bỏ đi mà trêu chọc Hứa Mộc… Tuy nhiên, nơi này có pho tượng của Hứa Mộc, hơn nữa xem ra nó cũng đã tồn tại mấy trăm năm… Tên Hứa Mộc này không phải là người của La Thiên Tinh Vực ! ! ! Hắn là người của Liên Minh Tinh Vực, không sai, chính là như thế ! ! !

Đáy lòng tên đồng tử đầu to kinh hoảng. Hắn cảm thấy chính mình đang nắm giữ một thiên đại cơ mật. Thậm chí có thể lấy việc cơ mật này khiến cho Hứa Mộc thân bại danh liệt, thậm chí vứt bỏ cả tính mạng.

Đồng tử đầu to điên cuồng cười ầm lên, hai mắt lộ ra tinh quang. Bước tới một bước, hắn trực tiếp đi tới phía trước bức tượng, tay phải nâng lên, hung hăng vô xuống, quát:

- Vỡ cho ta !

Hắn không dám trêu chọc Hứa Mộc, chỉ có thể làm thế này để tiết hận.

Ngay tại khoảng khắc bàn tay hắn ấn xuống pho tượng, Thiết Nham vốn ngồi khoanh chân dưới pho tượng nhìn chằm chằm đồng tử đầu to, không chút sợ hãi. Trên miệng hắn vẫn đang có máu tươi rỉ xuống, lạnh giọng nói:

- Ngươi huỷ đi pho tượng của Ân công chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ !

Đồng tử đầu to hơi dừng tay lại, ánh mắt nhìn về phía Thiết Nham. Hắn đã sớm nhìn ra thọ hạn của đối phương sắp hết, dĩ nhiên đã dầu cạn đèn tắt, cười lạnh nói:

- Đừng nói huỷ đi pho tượng này, dù là Hứa Mộc đích thân đến đây, bản tiên cũng không để vào mắt !

Hắn lại nâng tay phải lên, đanh muốn vỗ xuống nhưng ngay lúc này, nháy mắt một cỗ hàn ý vô tận tràn đến, một thanh âm lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông bỗng nhiên vang lên trên Chu Tước Tinh:

- Ngươi nói lại lần nữa ta nghe coi !

Sự hàn lãnh của thanh âm này có thể đóng băng cả thiên địa !

- Hứa Mộc !

Đồng tử đầu to phảng phất như bị người ta đánh thẳng vào đầu, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, không chút do dự lui nhanh về phía sau. Trên mặt hắn không còn chút huyết sắc, hồn bay phách tán, tâm thần kịch chấn !

- Không thể chiến, mau lui !

Trong khi lui lại phía sau, hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, không chút nghĩ ngợi thi triển Huyết độn vốn tự tổn hại tu vi. Đối với Hứa Mộc, tại Nhất Tuyến Thiên thì đáy lòng đã sinh ra một sự sợ hãi mãnh liệt !

- Ân công !

Ánh mắt Thiết Nham lộ ra vẻ kích động dồn nén cả trong mấy trăm năm, nhìn bóng dáng hiện ra trước pho tượng, hai hàng lão lệ chảy xuống !

- Vương Lâm !

Vân Tước Tử hít một hơi thật sâu.

- Vương Lâm !

Ánh mắt của Chu Vũ Thái lộ ra vẻ kinh hãi.

- Vương Lâm !

Giờ khắc này, phàm là những tu sĩ còn thanh tỉm quan sát đến cảnh tượng này đều hoàn toàn rung động !

Vương Lâm chân chính là Lão Tổ của Chu Tước Tinh !

- Ngươi chạy cũng không thoát !

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra sát khí ngập trời, bước về phía trước một bước !

Ánh mắt đồng tử đầu to lộ ra vẻ hoảng sợ, máu tươi hết sức phun ra, toàn thân lập tức bao phủ bởi huyết quang, trong phút chốc đã hoá thành huyết ảnh, với một tốc độ khó có thể tin được nhanh chóng lui về phía sau.

Tốc độ của huyết độn, vô thanh vô tức nhưng còn nhanh hơn mấy lần so với tia chớp. Hơi lùi lại đã sắp thoát ra khỏi Chu Tước Tinh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt khi Vương Lâm bước chân ra, sóng gợn xuất hiện, bóng dáng hắn cũng lập tức biến mất, dung nhập vào tiên địa, so với huyết ảnh kia còn nhanh hơn rất nhiều, trực tiếp xuất hiện phía trước huyết ảnh.

Đồng thời khi bóng dáng Vương Lâm hiện ra, tay phải hắn ẩn chứa Âm Dương song ngư, không chút do dự hung hăng vỗ về phía trước. Một chưởng này đánh vào hư không nhưng vẫn tạo ra âm thanh ầm ầm. Một chưởng này ẩn chứa đạo niệm và nguyên lực của Vương Lâm, hoá thành một cơn phong bạo nổ tung. Phịch một tiếng chấn động cả thiên địa.

Huyết quang bên ngoài thân thể đồng tử đầu to kia lập tức sụp đổ. Sắc mặt hắn tái nhợt. Một chưởng thần thông kia tuy đánh vào hư không nhưng cũng quỷ dị phân ra hai luồng hắc bạch nhị khí. Bạch khí nhảy vào trong hư không, kỳ dị tiến vào trong cơ thể đồng tử đầu to, công kích thẳng vào nguyên thần.

Cả đời tu đạo, đồng tử đầu to chưa bao giờ gặp được thần thông đáng sợ loại này. Bạch khí kia không ngờ vỡ tan trong cơ thể hắn, dẫn động toàn thân Tiên nguyên tan rã.

Nhưng chân chính làm cho đồng tử đầu to hít một hơi thật sâu là hắc khí kia. Hắc khi vờn quanh ngoài thân thể hắn, lưu chuyển lập tức khiến cho da ngoài thân hắn nháy mắt xuất hiện nếp nhăn, đại lượng sức sống điên cuồng trôi đi.

Biến hoá này khiến cho đồng tử đầu to kịch liệt chấn động. Ngoại trừ bị Vương Lâm phá huỷ thần thông, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong hư không truyền lại, đánh mạnh vào thân thể hắn. Thân mình hắn như một đạo sao băng từ chân trời lao xuống, nháy mắt đánh thẳng vào trên mắt đất.

Cảnh tượng này bị những tu sĩ còn thanh tỉnh trên Chu Tước Tinh nhìn thấy, lập tức trở nên kích động. Một số nguyên bị thần thức của đồng tử đầu to chấn động lúc này cũng dần thức tỉnh. Cũng không biết là ai bắt đầu, đạo đạo kiếm quang đều từ trong các môn phái bay ra, bay thẳng đến bên cạnh chiến trường.

Dần dần, ngày càng có nhiều tu sĩ hoá thành các đạo kiếm quang bay tới, trong số này có Chu Vũ Thái, có Vân Tước Tử…

Lúc này đây, cách chỗ Vương Lâm và đồng tử đầu to giao chiến không xa, có một toà hoàng thành phàm nhân, một lão già đầu đã bạc trắng, hai mắt tù mù, hiển nhiên trước đó đã bị đồng tử đầu to đả thương. Nhưng hắn vẫn giãy dụa tản ra thần thức chặt chẽ quan sát trận chiến trên hư không.

Nơi hắn ở là một căn mật thất, phía trước mặt có một bức tranh giấy đã ố vàng. Trên bức tranh này là một lão già hiền lành, dưới bức tranh còn có một linh bài, trên đó có khắc một hàng chữ: “Vương thị gia tộc: Tổ tiên Vương Trác chi linh”

Lại nói tới đồng tử đầu to, hắn chỉ cảm thấy một cỗ công kích cực kỳ mạnh mẽ ập tới, toàn thân phát ra âm thanh bang bang, thân mình cấp tốc lao thẳng về phía mặt đất. Trong lòng hoảng sợ, tiên nguyên trong thân thể cấp tốc xoay tròn, hai tay nhanh chóng điểm xuống nhiều chỗ trên thân mình. Rốt cục khi thân mình hắn bị đánh sâu vào trong mặt đất mấy trăm trượng thì hắn phẫn nỗ gầm lên một tiếng, hai tay bấm quyết, chỉ về phía trước. Lập tức trong cơ thể hắn bộc phát ra một cỗ tiên lực vô biên. Tiên lực này cực kỳ nồng đậm, hình thành một tấm lưới lớn trước người hắn.

- Tiên thuật, Thiên Linh Võng !

Dưới sự gầm vang giận dữ của đồng tử đầu to, tấm lưới trước người đón gió bành trướng lên, phút chốc đã hoá lớn thành trăm trượng hướng về Vương Lâm chụp lấy.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn lạnh như băng, ánh mắt lộ ra hàn ý, thân mình không chút nào dừng lại, bước đến gần đại võng do tiên lực ngưng tụ kia. Thân mình hắn nhoáng lên, sóng gợn dưới chân xuất hiện, nháy mắt đã biến mất.

Sắc mặt của đồng tử đầu to tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ. Vừa rồi hắn cảm giác có chút không thích hợp, huyết độn của mình chính là thần thông có tốc độ nhanh nhất trong gia tộc, trả giá bằng tự tổn hại tu vi, tốc độ vượt xa thuấn di.

Nhiều lần trước đây hắn rơi vào nguy hiểm sinh tử nhưng nhờ huyết độn này mà chạy thoát được.

Nhưng lúc này, Hứa Mộc không biết sử dụng thần thông gì mà không ngờ nháy mắt liền vượt qua tốc độ của chính mình. Cảnh tượng này khiến cho hắn hồn bay phách lạc, không kịp nghĩ nhiều. Lúc này lại thấy đối phương lại thi triển thần thông này, lông tóc toàn thân lại dựng hết cả lên. Tiên nguyên toàn thân vận chuyển, từ trong cơ thể bạo phát ra.

Chỉ thấy trong cơ thể của đồng tử đầu to này đột nhiên phun ra một tảng sương trắng lớn. Màn sương này vừa mới ly thể lập tức hoá thành gió lốc, mãnh liệt gào rít quét ra xung quanh thân thể hắn.

Bóng dáng Vương Lâm biến ảo ra, song chỉ tay phải biến thành kiếm, chém xuống. Hơn mười đạo Trảm La Quyết hoá thành một, đánh thẳng vào lốc xoáy tiên khí kia, tạo ra một tiếng ầm vang.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 890: Đồng tử đầu to

Đồng tử đầu to toát cả mồ hôi lạnh, thân mình kịch liệt chấn động lui về phía sau. Đối với bóng dáng như xuất quỷ nhập thần của Vương Lâm

khiến đáy lòng hắn cực kỳ sợ hãi. Đó là chưa nói đối phương còn chưa thi triển Thiên Lôi thần thông đáng sợ kia.

Nghĩ đến Thiên Lôi thần thông, sự sợ hãi trong mắt đồng tử đầu to càng đậm, đang lui về phía sau lập tức lo lắng hô lớn:

- Hứa Mộc ! Ta chưa hề giết một ai trong này ! Người làm gì mà bức người như thế? !

Thần sắc của Vương Lâm lạnh lùng, dừng chân lại.

Sắc mặt của đồng tử đầu to lộ ra vẻ vui mừng, lập tức lao thẳng về phía chân trời, trong miệng hô lớn:

- Hứa Mộc đạo hữu, ta và ngươi không phải là kẻ thù. Việc này là do tại hạ lỗ mãng, ta đi ngay đây !

Tim hắn không ngừng đập nhanh. Lúc này đây mới chính là sinh tử nguy cơ , đáy lòng hắn thầm thề rằng nếu chạy thoát nhất định sẽ chạy thẳng về đại bản doanh của La Thiên Tinh Vực ở tại Liên Minh Tinh Vực này , vạch trần thân phận của Hứa Mộc.

- Hứa Mộc , thù hận hôm nay ta nhớ kỹ. Lúc này ta sẽ cho ngươi thân bại danh liệt ở La Thiên Tinh Vực. Đến lúc đó , những tiền bối như Huyết

Thần Tử sẽ đuổi giết tên phản đồ như ngươi , ta sẽ nhìn xem ngươi làm sao có thể chạy trốn. Dù là sư huynh Thanh Thuỷ của ngươi đến lúc đó cũng không bảo vệ được ngươi đâu !

Đồng tử đầu to nghiến răng nghiến lợi , nhưng thần sắc không dám lộ ra chút nào. Tốc độ của hắn cực nhanh , nháy mắt đã lao thẳng tới cuối chân trời , mắt thấy đã tới gần tầng cương phong , chỉ cần thoát ra bên ngoài , dưới con mắt chứng kiến của mấy trăm tu sĩ , tên Hứa Mộc này tuyệt đối sẽ không dám ra tay nữa.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ cười lạnh , tâm tư của đồng tử đầu to hắn biết rõ ràng. Lúc này đây , tay phải hắn nâng lên , lập tức một trận âm thanh như tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó , bên ngoài thân thể Vương Lâm , hư ảnh đại đỉnh của Cổ Thần lập tức biến ảo ra. Khoảnh khắc khi Cổ Thần Đỉnh xuất hiện , Vương Lâm không nhanh không chậm bình tĩnh nói:

- Hoán vị !

Trong khoảnh khắc , đồng tử đầu to đang bỏ chạy lập tức trên người loé ra u quang. U quang này xuất hiện quá mức đột ngột khiến cho đồng tử đầu to ngẩn ra. Nhưng lập tức ánh mắt hắn liền lộ ra vẻ kinh hãi ngập trời.

Thân mình hắn khoảnh khắc tiêu tan , vị trí của hắn và Vương Lâm đổi cho nhau , nghịch chuyển thiên địa !

- Ta đã nói có ta ở đây , ngươi chạy không thoát !

Giữa không trung , Vương Lâm hướng về phía đồng tử đầu to đi tới , hàn quang trong mắt càng đậm.

Đáy lòng đồng tử đầu to chua xót , theo Vương Lâm từng bước đi lại , một loại cảm giác không thể kháng cự lại điên cuồng từ đáy lòng lan tràn. Trong mắt hắn , Vương Lâm đang từ phía trước đi lại đã như hoá thành một người khổng lồ đính thiên lập địa. Tân thần hắn chấn động , hung hăng cắn răng một cái , ánh mắt lộ ra hung quang.

Nhanh chóng lui về phía sau , hai tay đồng tử đầu to bấm quyết , trong miệng ngâm khẽ một đạo chú văn cổ quái , một cỗ khí âm trầm lập tức quét ngang thiên địa , tràn ngập khắp nơi.

- Hứa Mộc , đây là do ngươi bức ta !

Chú văn trong miệng đồng tử đầu to thu lại , lập tức từ trong không trung có vô số phù văn bán trong suốt loé ra. Một đám phù văn này đều tản mát ra khí tức âm trầm , sau khi xuất hiện lất tốc độ cực nhanh không phải để đánh về phía Vương Lâm mà nhanh chóng chui vào trong cơ thể hắn.

Một trận âm thanh thống khổ từ trong miệng của đồng tử đầu to truyền ra. Hắn biết hết thảy pháp bảo và thần thông của chính mình ở trước mặt Vương Lâm đều không có chút tác dụng nào. Nhất là hắn càng bất an khi đối phương đến giờ vẫn còn chưa thi triển Thiên Lôi thần thông mà tâm thần hắn luôn cảm thấy sợ hãi.

Phảng phất như hết thảy đều bị đối phương dự liệu được trước. Hết thảy phản kháng của mình trong mắt đối phương đều rất nhỏ bé , không chút đáng kể nào.

Loại cảm giác này khiến da đầu hắn run lên , thậm chí có tính toán đầu hàng. Chỉ có điều hắn lại không cam lòng. Lúc này đây hắn muốn đem Tiên thuật mạnh nhất của bản thân mình thi triển ra.

Theo những phù văn này tiến nhập vào trong cơ thể , thân mình đồng tử đầu to lập tức trở nên héo rũ , dường như tất cả tinh hoa huyết nhục toàn bộ ngưng tụ lên đầu.

Hắn vốn thân mình bé nhỏ , lúc này thi triển thần thông quỷ dị này , thân mình nó càng thêm nhỏ gầy không khác gì một bộ hài cốt. Nhưng cái đầu to của hắn lại càng lớn hơn khiến cho người ta nhìn vào cũng phải kinh hãi.

Cái đầu cực lớn làm cho tướng mạo của đồng tử này cực kỳ dữ tợn. Những cái gân xanh kéo dài từ cổ lên như một con giun mấp máy nhìn

rất đáng sợ. Nếu có phàm nhân nào ban đêm nhìn thấy chắc chắn sẽ bị hù cho chết khiếp.

Tên đồng tử đầu to này vốn không có nhiều tóc , lúc này khi thi triển thần thông quỷ dị lại khiến cho những sợi tóc trên đỉnh đầu bóc ra , làm cho cả người hắn thoạt nhìn không có sợi tóc nào cả.

Một tiếng thét dài bén nhọn vang lên , hai tay tên đồng tử đầu to này kháp quyết , nhất tề điểm vào phía trên hai tai. Hai mắt mở trừng ra nhìn chằm chằm vào Vương Lâm , dữ tợn quát:

- Tiên Ma thuật , Cân Động !

Khoảnh khắc khi tiếng thét này vang lên , từng tiếng nổ bang bang truyền ra. Chỉ thấy vô số gân xanh trên cái đầu cực lớn của đồng tử này mấp máy , không ngờ nháy mắt đã lao khỏi da đầu ra ngoài , hoá thành những con độc xà xanh hồng , nhanh chóng giao vào nhau , kéo dài vô tận , giống như một cây côn bằng thịt đánh thẳng về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như cũ , sở dĩ hắn không thi triển đại thần thông là vi tên đồng tử đầu to này còn có tác dụng khác. Nếu thi triển đại thần thông thì với tu vi của hắn giết người này quả là quá dễ dàng nhưng cũng không cách nào tránh cho hắn bị tổn hại quá nhiều !

Mặt khác người này còn có một thân phận khác đó là Tam Thập Lục Thiên Cương Tiên , Vương Lâm còn chưa muốn đoạn tuyệt quan hệ với La Thiên Tinh Vực. Nếu là giết một tu sĩ bình thường thì cũng không sao , nhưng giết một Thiên Cương Tiên , nhất là bên ngoài Chu Tước Tinh còn có mấy trăm tu sĩ La Thiên Tinh Vực. Dưới tình huống này mà giết hắn quả là thiếu khôn ngoan !

Nhưng với tính tình của Vương Lâm, nếu là trêu chọc đến mình quả quyết không có khả năng buông tha. Hắn trong lòng đã có ý tưởng vẹn cả đôi đường.

Tên đồng tử đầu to đã trở nên điên cuồng.

Trước đây, đồng tử đầu to gặp vô số bi kịch. Khi hắn sinh ra thì thân mình bé nhỏ lại có cái đầu to nên thời còn niên thiếu thường xuyên là đối tượng để bè đồng lứa cười nhạo.

Nếu chỉ như thế cũng thôi, ngoại trừ thân thể bên ngoài bị dị tật lại trời sinh dốt nát, nụ cười ngốc nghếch lúc nào cũng hiện lên trên mặt.

Mẹ của hắn cực kỳ chán ghét , thường không để ý tới hắn. Thời thơ ấu , hắn vượt qua đủ loại khinh thường , nhục nhã và chửi rủa. Chỉ có điều hết thảy những điều này hắn cũng không cảm nhận sâu sắc. Cả ngày luôn luôn cười ngây ngô.

Thiên tư của hắn lại không thể tu đạo , khi mười lăm tuổi đã bị gia tộc đuổi đi , không hề được viết vào trong gia phả của gia tộc !

Nhưng ai cũng không ngờ , sau năm trăm năm , hắn về lại gia tộc. Bộ dáng của hắn không biến hoá nhiều so với năm đó , trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười ngu ngốc nhưng tu vi lại đã đạt tới Vấn Đỉnh !

Biểu hiện như thế lập tức được gia tộc coi trọng , từ đó về sau được liệt vào hàng ngũ tinh anh trong gia tộc. Thời gian chậm rãi trôi qua thêm ngàn năm , tên đồng tử đầu to này tu vi đột nhiên tăng mạnh , cũng đạt tới Dương Thật đỉnh !

Ấn tượng trong tuổi thơ khiến cho tính cách của hắn cũng bị lệch lạc. Trong gia tộc hắn, thời gian ngàn năm này, nhiều người bị hắn hành hạ đến chết. Bất kể là nam hay nữ, toàn bộ đều chết rất thê thảm.

Việc này hắn thực hiện cực kỳ cẩn thận. Nếu không ra tay thì thôi, nếu ra tay tuyệt đối cam đoan không ai có thể tra ra chút manh mối nào. Nhưng ba mươi năm trước, trong một lần hành hạ đến chết một người, hắn cũng rốt cục bị gia tộc phát hiện, không dung túng nổi, bị một vị Lão Tổ tu vi Khuy Niết sơ kỳ tự mình ra tay đuổi giết !

Một trận chiến này nguyên tất cả các tộc nhân đều cho rằng hắn cửu tử nhất sinh nhưng cuối cùng hắn cũng bộc phát ra tu vi đã đạt tới Khuy Niết kỳ. Hơn mười năm trước hắn đã đột phá Khuy Niết kỳ, nhưng vẫn ẩn nhẫn, lúc này tu vi mới bùng nổ, đánh một trận với Lão Tổ !

Cuộc chiến này Lão Tổ chết, đồng tử đầu to trọng thương bỏ chạy. Từ đó về sau không có chút tin tức nào về hắn nữa. Mãi cho đến cuộc chiến Phong Tiên, người này mới xuất tràng, khiến cho nổi lên một hồi sóng gió trong gia tộc !

Hồi tưởng cuộc sống của chính mình, hung quang trong mắt đồng tử đầu to càng đậm, trong tiếng gào thét mang theo cái đầu cực lớn lao ra theo những sợi gân đang đan xen vào nhau, mang theo khí tức cuồng bạo phảng phất như xé rách cả thiên đại, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Đồng thời với tiên khí tràn ngập còn ẩn chứa một cỗ ma khí bên trong. Nháy mắt khi lao về phía Vương Lâm, chúng bỗng nổ ầm lên một tiếng, vô số sợi gân đan xen nhau tạo thành cây côn thịt bỗng nhiên tan nát, hoá thành vô số sợi tơ mảnh, hình thành dạng lưới tràn tới người Vương Lâm.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 891: Tôi tớ

Trong mắt Vương Lâm bình tĩnh, cười lạnh há mồm phun ra một vật. Vật ấy chính là Phong Tiên Ấn. Ấn này sau khi xuất hiện lập tức phát ra kim

quang chói mắt, chỉ trong phút chốc hơn mười vạn kim phù biến ảo ra, hình thành một đạo kim sắc lốc xoáy quét thẳng về phía trước.

Những sợi gân đan xen nhau lập tức tràn ra quấn quanh Phong Tiên Ấn, nhưng những phù văn màu vàng cũng trực tiếp lao ra, điên cuồng tiến vào trong ngững sợi gân đan xen nhau này, mỗi khi tiếp xúc sẽ hình thành một đạo phong ấn.

Nhất là mấy phù văn màu vàng có dung nhập nguyên thần của tu sĩ lại cực kỳ hung mãnh, khi hạ xuống liền tạo nên âm thanh ầm ầm quanh quẩn. Mỗi phong ấn này nhưng còn mạnh mẽ gấp trăm lần những phong ấn bình thường !

Gần như chỉ trong nháy mắt khi cơn lốc màu vàng tràn ngập, toàn bộ thân mình của đồng tử đầu to cũng phát ra kim quang, bị hoàn toàn phong ấn.

Một tiếng rít gào vang lên. Hai mắt tên đồng tử đầu to lộ ra hồng mang, lập tức giãy dụa tạo ra những âm thanh bang bang, vô số phù văn sụp đổ. Ngay lúc này, thân mình Vương Lâm chuyển động.

Chân phải Vương Lâm bước ra, dưới chân xuất hiện sóng gợn. Sau khi tiến hai bước, hư không dưới chân phảng phất như bị thu nhỏ lại. Coi như thiên địa này, bất kỳ chỗ nào cũng chỉ cần bước ra một bước là đã tới được.

Súc Địa Thành Thốn !

Bước tiếp theo , Vương Lâm xuất hiện bên cạnh đồng tử đầu to , hai ngón tay phải hắn kết thành kiếm chỉ , đạo niệm và nguyên lực dung hợp đâm ra , liền có Âm Dương song ngư biến ảo.

Một chỉ này điểm xuống liền có hắc bạch nhị khí vờn quanh , theo ngón tay Vương Lâm trực tiếp xuyên qua tầng tầng phong ấn phù văn màu vàng , Những phù văn này nháy mắt khi ngón tay Vương Lâm tiến tới lập tức nhường đường , khiến cho song chỉ của Vương Lâm sáng bừng , ấn xuống mi tâm của đồng tử đầu to.

Trong mắt đồng tử đầu to hiện lên vẻ hoảng sợ , không chút nghĩ ngợi liền lui về phía sau. So với tốc độ của Vương Lâm thì hành động của hắn thật sự quá chậm. Lúc này , hắn chỉ cảm thấy mi tâm nóng lên , một cỗ rung động từ trong cơ thể bùng nổ.

Hắc bạch nhị khí vờn quanh toàn thân khiến cho cái đầu cực lớn của đồng tử đầu to lập tức như sụp đổ , nhanh chóng thu nhỏ lại. Nhưng sợi gân đan xen nhau kéo dài ra giờ phút này cũng cấp tốc co rút.

Trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết , máu tươi này không phải là hắn phun ra tuỳ tiện mà nhằm thẳng về phía thân thể Vương Lâm.

Mỗi một giọt máu đều ẩn chứa tiên khí nồng đậm , nếu bị những giọt máu này rơi vào người , thân thể Vương Lâm sẽ lập tức tan ra. Dù sao tu vi của tên đồng tử đầu to này cũng không tầm thường , là bước thứ hai tu đạo Khuy Niết kỳ !

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, căn bản không chút biến đổi. Khoảnh khắc khi máu tươi kia tới gần, trong miệng hắn lại ngâm khẽ:

- Định !

Lấy tu vi Khuy Niết sơ kỳ để thi triển, uy lực của Định Thân thuật đã vượt xa dĩ vãng. Đáng nói chính là khoảnh khắc khi Vương Lâm thi triển Định Thân thuật, Tiên đậu tiên nguyên do Thanh Thuỷ lưu lại trong cơ thể hắn cấp tôc xoay tròn. Một tia Tiên nguyên lực từ trong cơ thể hắn nhanh chóng bay ra, dung nhập với thiên địa.

Lập tức khiến cho Định Thân thuật này đạt tới một trình độ mà từ khi Vương Lâm học được Tiên thuật này chưa từng đạt tới !

Dưới một chữ Định này , toàn bộ máu tươi bắn đến lập tức đương trường dừng lại giữa không trung.

Không chỉ có mỗi tiên huyết này mà ngay cả đồng tử đầu to đang đang nổi lên sự sợ hãi trong ánh mắt vẫn không nhúc nhích được !

Từ trước tới sau , Vương Lâm thuỷ chung vẫn luôn bình tĩnh , thân mình nhoáng lên , lách sang một bên tránh đi máu tươi , song chỉ như tia chớp đặt lên mi tâm của đồng tử đầu to.

Thân mình của đồng tử đầu to trực tiếp bị hất tung lên , trên người nhiều chỗ tuôn ra máu tươi. Cho đến tận lúc này , uy lực của Định Thân thuật vẫn chưa tiêu tan , Vương Lâm lại bước ra một bước đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này thần sắc hắn hơi đổi. Bên trên tinh không , đạo đạo kiếm quang gào rít xông tới. Đúng là do mấy trăm tu sĩ La Thiên Tinh Vực ở bên ngoài Chu Tước Tinh phát hiện có điều không ổn nên nhất tề xông vào. Cả đám tu vi cao thâm phá vỡ cương phong , lao thẳng xuống Chu Tước Tinh.

Những người này xuất hiện lập tức hình thành một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng được. Những tu sĩ trên Chu Tước Tinh chưa từng thấy được nhiều tu sĩ đại thần thông như thế , lúc này đều ngây ngốc.

Khoảnh khắc khi những tu sĩ La Thiên giáng xuống , sau khi thấy được trận chiến giữa Vương Lâm và đồng tử đầu to thì toàn bộ sắc mặt đều đại biến !

Thân mình Vương Lâm vẫn không dừng lại , vẫn hết sức lao theo. Tay phải vỗ lên túi trữ vật , lập tức Tiên Bảo Thiên Hổ Kỳ , do Viêm Lôi Tử ban tặng , đại biểu thân phận Chính phẩm Lôi Tiên , trực tiếp bị hắn tung ra.

Thanh cờ này chợt loé lên , lập tức vang lên một tiếng hổ gầm kinh thiên , đồng thời bên trên tràn ngập tử vân , hoá thành một đầu mãnh hổ , hướng về phía mấy trăm tu sĩ La Thiên gầm rít.

- Bản tiên cùng người luận bàn , các ngươi thủ hộ ở bên ngoài. Kẻ nào trái lệnh , chém !

Vương Lâm vẫn không quay đầu lại , hết sức lao tới , song chỉ đặt lên mi tâm của đồng tử đầu to. Ầm một tiếng , thân mình của đồng tử đầu to trực tiếp từ giữa không trung bắn xuống mặt đất.

Ầm một tiếng, mặt đất xuất hiện một hố rất sâu, mặt đất xung quanh cũng phải run rẩy.

Mấy trăm tu sĩ La Thiên phía trên không trung lập tức có người nhanh trí, không chút do dự nhanh chóng thối lui về phía sau, đáy lòng không ngừng kêu khổ. Sớm biết thế này, thật sự không nên tới xem, hai đại Tiên Sử chiến đấu, hiển nhiên bọn họ không có tư cách tham dự.

Có người đi đầu , lục tục toàn bộ đám tu sĩ này liền cẩn thận lui về phía sau , trước sau bay ra khỏi Chu Tước Tinh , cũng không dám can dự vào chuyện này nữa.

Cảnh tượng đảo ngược này khiến cho những tu sĩ trên Chu Tước Tinh đáy lòng đều hiểu ra. Chu Tước Lão Tổ Vương Lâm có địa vị cực cao trong đám tu sĩ La Thiên này.

Vương Lâm hạ xuống mặt đất , nhìn đồng tử đầu to ở trong hố sâu. Lúc này uy lực của Định Thân thuật dĩ nhiên đã tiêu tan , sắc mặt của đồng tử đầu to trắng bệch , toàn thân nhiễm đầy máu tươi , ánh mắt nhìn về Vương Lâm cực kỳ sợ hãi.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn đồng tử đầu to , nâng tay phải lên , lập tức thanh quang loé ra. Chỉ thấy trên tinh không Chu Tước Tinh đột nhiên xuất hiện tảng lớn lôi vân. Từng đạo lôi quang loé lên , phảng phất như bị người ta khống chế nhanh chóng thoát ly khỏi lôi vân , đi thẳng tới tay phải của Vương Lâm.

Trong chốc lát , trên tay phải của Vương Lâm liền ngưng tụ một lôi cầu , phát ra âm thanh bang bang. Lại có vô số điện quang hình cung tản ra xung quang phảng phất như thiên địa chi lôi đã bị Vương Lâm nắm giữ hết trong tay vậy.

Nháy mắt khi nhìn thấy lôi quang này , thân mình của đồng tử đầu to không ngừng run rẩy , một cảnh tượng khiến hắn run lên như cầy sấy lại xuất hiện trong não. Lúc này đây hắn đã thật sự triệt để sợ hãi !

- Hứa huynh , gần hai ngàn năm ta không ngừng tu đạo , chuyện gì cũng hãy từ từ. Chỉ cần không giết ta , hết thảy yêu cầu ta đều đồng ý !

Đồng tử trong hai mắt của đồng tử đầu to co rút lại , nhìn về phía lôi cầu , chua xót nói. Hắn cũng thật sự không phải ngu dốt , đánh một trận với Vương Lâm , từ đầu tới cuối , đối phương không thi triển đại thần thông , hiển nhiên không phải hoàn toàn muốn giết mình. Nói không chừng có thể thật sự thoát được một kiếp này.

- Ta cần một tên tôi tớ !

Vương Lâm bình tĩnh nói.

- Đồng tử đầu to trầm mặc, rồi nói:

- Ta tiến nhập Thăng Tiên Trì, đã hoá đi ý cảnh, không thể xuất đạo niệm !

- Không cần ! Ta có một pháp thuật, nếu ngươi cam tâm tình nguyện thì không có chút phương hại nào. Nhưng nếu đáy lòng ngươi có ý đồ khác, pháp thuật này tiêu tan thì ngươi lập tức bỏ mạng !

Vương Lâm nói xong nâng tay phải lên, một ấn ký cổ quái ngưng tụ trong tay. Tiên đậu trong cơ thể hắn lập tức xoay tròn, một tia tiên lực

tràn ra, theo tay phải của Vương Lâm dung nhập vào trong ấn quyết kia.

Kim quang loé ra, một ấn quyết màu vàng nhạt từ tay phải Vương Lâm xuất hiện.

Năm đó, từ trong ngọc giản của Tiên Đế Thanh Lân, ngoại trừ phương pháp luyện chế Tiên vệ còn có một số pháp thuật thao khống phong ấn. Chẳng qua những pháp thuật này Vương Lâm đã từng thử thi triển nhưng hiệu quả lại không được cường đại như trong ngọc giản ghi chép.

Thâm chí Nô Ấn của Lý Nguyên, trong ngọc giản của Tiên Đế Thanh Lâm cũng thoáng nhắc tới một chút. Sau khi Vương Lâm phân tích, thuỷ chũng vẫn không rõ ràng. Mãi cho tới khi biết được tiên nguyên tồn tại, hắn mới hiểu ra.

Loại pháp thuật phong ấn này tất cần phải có Tiên nhân thi triển. Nếu không không có tiên nguyên thì tự nhiên không thể hoàn toàn phát huy ra uy lực của nó. Lúc này đây, điều động tiên nguyên trong cơ thể hình thành ấn quyết, Hoàng Ấn Quyết chợt loé lên, lập tức ấn vào mi tâm của tên đồng tử đầu to.

Nháy mắt này, Vương Lâm có loại cảm giác chỉ cần một ý niệm trong đầu là đã có thể khiến cho đồng tử đầu to này tử vong !

Hắn hơi trầm ngâm, biết rằng Phong Canh thuật này khác với Tiên vệ.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 892: Về nhà

Rất hiển nhiên, ở chỗ Tiên Đế Thanh Lâm, Tiên vệ khôi lỗi thuật là một một loại thần thông bắt chước Cổ Thần, còn Phong Ấn thần thông là một loại thủ đoạn nghiêm khắc để khống chế tôi tớ.

Bản chất hai loại này rất khác nhau. Tiên vệ chú trọng đến cường độ thân thể, thần thông chỉ là thứ yếu.

Một khi luyện chế thành công thì cả đời sẽ khônh phản bội, trừ khi người thi pháp nguyện ý giải thoát !

Mà Phong Ấn thần thông thì không tính là hoàn mỹ. Phàm là thần thông thì không thể vĩnh viễn. Theo thời gian, vì nhiều nguyên nhân khác nhau, chắc chắn sẽ có ngày bị phá giải.

Đối với điểm này Vương Lâm rất rõ ràng. Phong ấn ấn xuống mi tâm của đồng tử đầu to khiến cho toàn thân hắn run rẩy, toàn bộ tiên nguyên nháy mắt vận chuyển. Trên nguyên thần không ngờ cũng ảo hoá ra một

đạo phong ấn giống thế như đúc. Hắn thở sâu, mang theo nụ cười thảm bò dậy, cung kính đứng một bên, thấp giọng nói:

- Tham kiến chủ nhân !

- Vương Lâm nhìn kỹ đồng tử đầu to, bình thản nói:

- Đi ra ngoài an bài đám tu sỹ La Thiên kia, còn ngươi thì ở lại chỗ này.

Đồng tử đầu to vội vàng xưng vâng, thần than một tiếng, thân mình nhảy lên, lao thẳng về phía chân trời.

Vương Lâm nhìn mặt đất quen thuộc xung quanh, ánh mắt lộ ra vẻ đang hồi tưởng. Nơi này là nơi hắn sinh ra, là gia hương, nơi hắn lần đầu tiên bước chân vào con đường tu đạo, để lại cho hắn rất nhiều ký ức.

Rời khỏi nơi này mấy trăm năm, lần này trở về, trong lòng Vương Lâm cũng có phiền muộn. Đó là một loại tâm tình rất phức tạp, rất khó diễn tả được !

- Không biết những người năm đó còn có thể gặp được những ai…

Thần sắc Vương Lâm trầm xuống. Phía sau hắn một hư ảnh nhoáng lên, Tháp Sơn bước ra, đứng phía sau Vương Lâm, trầm mặc không nói.

Vương Lâm cứ như thế nhìn quê hương quen thuộc, sự phiền muộn trong lòng mỗi lúc một đậm.

Không lâu sau, đồng tử đầu to từ trên trời hạ xuống, đồng dạng cũng đứng sau Vương Lâm, thần sắc bình tĩnh.

Trên bầu trời có mấy đạo trường hồng gào rít. Chỉ thấy xa xa, có hai đạo tốc độ nhanh nhất, gần như chỉ nháy mắt đã tới gần. Hai đạo trường hồng này chính là Chu Vũ Thái và Vân Tước Tử.

Mang theo phiền muộn, Vương Lâm bước về phía trước một bước, cả người biến mất tại chỗ, chỉ lưu lại một đạo thần niệm truyền vào trong tai của Vân Tước Tử và Chu Vũ Thái, không ngừng quanh quẩn bên trong tâm thần của hai người:

- Ta muốn yên tĩnh một thời gian !

Khoảnh khắc khi đạo thần niệm này truyền vào tâm thần, Chu Vũ Thái đang ở giữa không trung bỗng nhiên chấn động. Đạo thần niệm này rất nhẹ nhưng khiến cho tâm thần của hắn rung động kịch liệt, như có cảm giác đối mặt với cả thiên địa, đáy lòng không chỉ lập tức trở nên cung kính, mà càng nhiều là sự phức tạp !

- Không nghĩ tới, sau mấy trăm năm, hắn đã cường đại tới trình độ như thế này…

Chu Vũ Thái dù sao cũng là Chu Tước Tử, rất nhanh áp chế sự rung động trong lòng, thầm than một tiếng, cách không ôm quyền hướng về phía Vân Tước Tử rồi xoay lưng dẫn người đi.

Vẻ phức tạp trong mắt Vân Tước Tử càng đậm. Thần niệm của Vương Lâm đồng dạng khiến cho tâm thần hắn kịch chấn. Hồi tưởng lại tiểu tử nay năm đó, hiện tại đã đạt tới trình độ không thể tưởng tượng được. Hắn thở dài, như nhìn thấy lại thân ảnh người thanh niên trẻ tuổi giúp trả tiền rượu cho mình ở trong tửu lâu năm nào.

Hồi tưởng lại sự tranh đua với Chu Tước Tử, cuộc chiến giữa Tiên Di Tộc và Chu Tước Quốc năm đó, lúc này nhìn lại như gió thoảng mây bay, thật sự quá nhỏ nhặt không đáng kể…

Không ai bảo ai, cả Chu Vũ Thái và Vân Tước Tử đều phong toả tin tức Vương Lâm trở về. Trừ bỏ một số tu sĩ còn thanh tỉnh trước trận chiến, tuyệt đại bộ phận mọi người cũng không biết rằng ở Chu Tước Tinh này, Vương Lâm đã trở lại…

Sở dĩ hai người bọn hắn làm như thế là bởi vì phát hiện ra trong đạo thần niệm của Vương Lâm lộ ra sự phiền muộn. Hắn cần sự yên tĩnh, không muốn bị người ta quấy rầy.

Nhiều ngày sau, trên một quan đạo uốn lượn, Vương Lâm nhìn cảnh tượng quen thuộc xung quanh, chậm rãi đi về phía trước. Hắn bước đi không nhanh, cả người lộ ra một cỗ cảm giác rất cô độc. Bầu trời đã về chiều, khiến cho bóng nắng của hắn dài ra trên mặt đất. Trên người Vương Lâm bị ánh trời chiều chiếu rọi, lộ ra một cỗ cô độc. Từ xa nhìn lại, Vương Lâm không giống như một thanh niên, mà trông giống như một lão nhân tang thương đã nhiều năm bôn ba xa xứ.

Phía sau hắn, Tháp Sơn và đồng tử đầu to lẳng lặng đi theo. Thần sắc của Tháp Sơn không có nửa điểm biến hoá. Chức trách của hắn là thủ hộ Vương Lâm, nếu có người có địch ý với Vương Lâm, hắn sẽ là người đầu tiên xuất thủ.

Trái lại đồng tử đầu to lại trầm mặc, nội tâm phức tạp, suy nghĩ không ngừng.

Vương Lâm thong thả đi về phía trước, hết thảy xung quanh khiến hắn từ chỗ xa lạ này nhìn ra một chút quen thuộc. Trong trí nhớ của hắn, quan đạo này vốn là một con đường nhỏ đi về gia hương hắn, nhưng lúc này cũng là thế sự xoay vần, mọi thứ đã không thuộc về mình nữa !

Cứ đi tới như thế, sự phiền muộn trong lòng Vương Lâm càng đậm, trong mơ hồ, hắn nhìn đến tận cuối cùng quan đạo này.

Nơi đó có một toà thành khổng lồ, bên trong đầy những âm thanh huyên náo. Bên trên cổng thành có gắn một cái biển chắc chắn, trên đó viết ba chứ rất lớn: “Hoàng Tổ Thành”.

Cách thành trì này xa xa, Vương Lâm dừng bước, kinh ngạc nhìn lại. Cảnh tượng gia hương năm đó hiện lên trong mắt. Giọng nói, dáng điệu, nụ cười của cha mẹ xâm chiếm toàn bộ tâm thần hắn.

- Đổi thay…

Trên mặt Vương Lâm lộ ra một tia bi ai, thành trì trước mắt hắn khiến cho hết thảy những gì hắn ghi nhớ của hắn đều tan biến.

Một trận âm thanh vó ngựa và bánh xe dằn lên mặt đường vang lên phía sau khi Vương Lâm đang trầm mặc khiến cho mặt đất hơi chấn động. Không lâu sau, một đội xe ngựa chậm rãi đi đến.

Đội xe ngựa này rất bình thường, phía trước có mấy người cưỡi ngựa mở đường, nhanh chóng chạy đi, phía sau là mấy cái xe ngựa. Trước thùng xe trên một chiếc xe ngựa có ngồi một lão già đầu bạc. Lão già này hai huyệt Thái Dương nhô cao, hai mắt như điện, hiển nhiên là một cao thủ chốn võ lâm.

Thỉnh thoảng lão già nâng roi ngựa lên, khiến cho tốc độ của xe chạy lại nhanh hơn.

Khi đi qua người Vương Lâm, lão già tuỳ ý quay đầu nhìn ba người Vương Lâm một cái rồi thu hồi ánh mắt, ngênh ngang đi qua.

Thần sắc Vương Lâm phức tạp, sau khi đoàn xe đi qua vẫn chậm rãi đi về phía trước. Bên trong cổng thành có hộ vệ phụ trách tra xét lộ dẫn. Nếu không có lộ dẫn thì không thể đi vào.

Việc này tự nhiên sẽ không bị Vương Lâm để ý, đi qua thủ vệ tiến vào trong thành mà không ai có thể phát hiện được. Sau khi đi vào, đường xá xung quanh đông đúc, các loại cửa hàng cửa hiệu san sát nhau, nhìn qua rất ồn ào.

Mang theo vẻ cô độc, Vương Lâm chậm rãi đi tới. Cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn cảm thấy rất xa lạ !

- Hết thảy… đều đã thay đổi…

Vương Lâm đứng trước một cửa hàng, trong mắt hiện lên vẻ ngẩn ngơ.

Hắn nhớ rõ năm đó nơi này có một cây hoè cổ thụ, dưới tàng cây có một tảng đá. Thời còn thiếu niên hắn thường ngồi ở chỗ này đọc sách.

Hắn còn nhớ rõ người đã thay đổi cả cuộc đời mình, Tứ thúc, khi mang cho hắn hy vọng tu tiên là ngày mà hắn đang ngồi trên tảng đá đó, ngẩn người nhìn bầu trời xanh thẳm.

Khi đó hắn rất muốn biết thế giới bên ngoài ra sao…

Nhìn cửa hàng nơi đây, Vương Lâm trầm mặc…

Thời gian mấy trăm năm nháy mắt qua đi. Đối với người tu chân mà nói có lẽ cũng không lâu, nhưng đối với phàm nhân thì chính một cuộc bể dâu…

Chắc là do hắn đứng chỗ này lâu quá, một tiểu nhị ở bên trong cửa hàng cau mày đi ra, đang muốn quát tháo khiển trách. Nhưng hắn liếc mắt một cái đã thấy tráng hán Tháp Sơn phía sau Vương Lâm nên không khỏi hoảng sợ. Một đại hán như Tháp Sơn ở nơi này cũng không xuất hiện nhiều. Ánh mắt hắn đảo qua thấy được người thứ hai là đồng tử đầu to.

Tướng mạo của đồng tử đầu to quái dị, rất kinh khủng. Chỉ cần liếc mắt một cái mà tiểu nhị này sắc mặt đã tái nhợt, lui về sau hai bước, nhìn Vương Lâm, tự trấn định nói:

- Tiểu ca à, trong quán chúng ta bán Ngọc khí, ngươi muốn mua thì hãy đi vào, nếu không mua thì hãy rời đi, đứng ỳ chỗ này là làm gì !?

Vương Lâm biến mất không một tiếng động, đến khi xuất hiện đã ở phía trong tường thành. Giờ phút này trời chiều hạ xuống, bóng đêm bao phủ mặt đất. Vương Lâm quan sát tất cả, nhất là những ngôi mộ do hậu nhân xây lên kia. Hắn quỳ xuống trên mặt đất, trong mắt không biết từ khi nào đã chảy ra hai hàng lệ.

- Cha, mẹ, Thiết Trụ đã trở về.

Nước mắt chảy đầy mặt Vương Lâm, trong mắt hắn chỉ có một sự nhung nhớ và đau đớn. Khoảnh khắc này như vĩnh hằng, thời gian chậm rãi trôi đi.

Tháp Sơn và đồng tử đầu to lần đầu tới nơi này, Tháp Sơn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng Đầu To quan sát tất cả trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp. Hắn không biết đây là nơi nào nhưng nhìn những hành động của Vương Lâm thì cũng biết được nơi đây chính là tổ trạch của Hứa Mộc. Đồng tử đầu to khi còn sống chưa từng biết tời một chút tình thân, nhưng lúc này giữa sự tĩnh lặng, trong lòng hắn không khỏi nhớ tới thời thơ ấu của chính mình.

Vương Lâm nhìn linh bài một hồi lâu rồi chậm rãi đứng lên nhìn vào một không gian quen thuộc.

Căn phòng trước mặt, như quay ngược về tới nghìn năm trước kia, cái nơi mà hắn trân trọng khắc sâu trong trí nhớ.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 893: Cảm ơn các ngươi

Đẩy cửa để đi vào trong sân, âm thanh cót két vang lên. Dưới ánh trăng có thể thấy trong viện tất cả đều không thay đổi, chiếc bàn ăn vẫn như cũ chỉ là người lại không có. Bên tai Vương Lâm phảng phất như nghe được âm thanh từ nghìn năm trước truyền đến.

- Thiết Trụ! Sách này đọc như thế nào vậy?

- Thiết Trụ a, ngươi phải đọc sách cho thật tốt. Sang năm chính là kì thi lớn trong huyện, ngươi về sau có tiền đồ hay không thì phải xem kết quả lần này thế nào. Nhưng đừng giống ta, cả đời này vẫn ở lại trong thôn. Ôi!

- Được rồi! Ông ngày nào cũng cằn nhằn, phải để ta nói, Thiết Trụ nhà chúng ta nhất định có thể thi đỗ.

-Thiết Trụ a, tứ thúc ngươi là người tốt, vài năm nay may mắn nhờ hắn trợ giúp tượng gỗ do cha ngươi làm mới có thể thể bán ra tiền. Về sau nếu ngươi có tiền đồ thì đừng quên báo đáp tứ thúc của ngươi. - Sự đau đớn lấp đầy tâm trí của Vương Lâm, hắn từng bước một đi vào sân.

Cửa phòng mở ra, giờ phút này mặc dù nhìn bề ngoài Vương Lâm vẫn đang là thanh niên nhưng lại giống như một lão nhân ra ngoài đã lâu không trở lại trong nhà, không ngừng lấy tay vuốt ve tất cả mọi thứ.

Vương Lâm sờ vách tường, những cảnh tượng thời thơ ấu không ngừng hiện lên trong đầu. Nỗi đau trong lòng hắn lại càng đậm, nỗi nhớ cha mẹ tràn ngập toàn thân.

Để Tháp Sơn và đồng tử đầu to chờ ở bên ngoài, Vương Lâm ngồi một mình trong căn nhà cảm thụ hơi thở gia đình, quên đi toàn bộ tu chân giới, chỉ có thời thơ ấu vui vẻ và nhớ lại chính mình dưới gối hầu hạ cha mẹ khoái hoạt.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong sự yên tĩnh đó, thể xác và tinh thần Vương Lâm tiến hành gột rửa một lần. Hắn một mình trầm lặng, chuyện thời thơ ấu cứ nối tiếp nhau hiện lên trong đầu.

Hắn lẳng lặng ngồi ở một chỗ, trên mặt khi thì lộ ra vui vẻ mỉm cười, khi thì lộ ra phiền muộn bi thương, những cảnh tượng thời thơ ấu cho tới hiện tại hắn chỉ có thể một mình cô độc nhớ lại.

Hắn vui vẻ trong cô độc, hắn tươi cười nhưng lại không phát ra thành tiếng, buồn và vui. Hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống rơi trên mặt đất, lưu lại dấu vết.

Ánh trăng dần dần trôi qua, ánh dương nơi chân trời bắt đầu lên chậm rãi xua tan bóng tối, phủ ánh sáng xuống mặt đất. Phảng phất vật đổi sao dời, ánh sáng không ngừng chiếu rọi khắp Hoàng Tổ thành.

Những tia sáng chiếu qua cửa sổ khiến cho Vương Lâm từ trong hồi ức tỉnh lại, hắn hít vào một hơi thật sâu đứng lên nhìn thoáng qua bốn phía rồi đi ra ngoài.

Tháp Sơn sau một đêm vẫn đứng thẳng không hề nhúc nhích. Về phần Đồng tử đầu to thì sự phức tạp trong mắt ngày càng đậm. Một đêm qua làm hắn đã nhớ lại thời thơ ấu, khi bị vũ nhục khiến cho hắn day dứt đau đớn không biết vì sao lúc đó lại không có một tia giải thoát.

Hắn nghĩ đến nhiều nhất chính là sự ghét bỏ của mẫu thân. Ánh mắt của mẫu thân hiện lên trước mắt. Lần lượt nhớ lại tất cả khiến hắn cảm thấy đau lòng, chỉ có điều hiện tại hết thảy đều phai nhạt rất nhiều.

Ba người Vương Lâm cũng không ẩn hình, nên làm cho binh lính tuần tra chú ý. Những tiếng hô kinh ngạc vang vọng. Bên ngoài vách tường một đội binh lính như gặp đại địch, sát khí âm trầm lập tức vây quanh ba người.

Cùng lúc đó mười người tu vi bất đồng, thấp nhất là cảnh giới Trúc Cơ, cao nhất thậm chí còn có tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng mà đến. Từng đạo thần thức nhanh chóng tỏa ra.

- Cuồng đồ lớn mật không ngờ dám xông vào nhà tổ của Hoàng gia. Ngươi có biết đây là tội chu di cửu tộc.

- Tội lớn! - Ngoài tường thành vọng đến tiếng hét lớn nổi giận.

Trên bầu trời kiếm quang lóe ra một đám tu sĩ tiến đến, thần sắc bọn họ mang theo sự phẫn nộ.

Giận! Trong mắt Vương Lâm xem ra bọn họ không phải làm bộ mà thật sự giận dữ.

- Ba người các ngươi có thể không bị phát hiện khi tiến vào tòa nhà tổ Vương gia tất nhiên cũng là tu sĩ. Mặc kệ các ngươi là người môn phái nào, chẳng lẽ sư môn, trưởng bối các ngươi không có nói qua cho các ngươi biết, nơi đây ngoài tộc nhân của Vương gia, không ai được bước vào nửa bước. - Người nói chuyện là một lão già đứng giữa mười tu sĩ kia, tu vi đã đạt tới cảnh giới Hóa Thần.

Tháp Sơn vẫn thản nhiên, không thèm liếc mắt nhìn xung quanh. Đồng tử đầu to chắp mắt, không nói gì. Vương Lâm thu hồi ánh mắt đang nhìn phần mộ cha mẹ, ngẩng đầu lên nhìn mười tu sĩ đang bay trên không, liếc mắt một cái chậm rãi nói:

- Mộ này là do ai xây nên? - Thanh âm Vương Lâm bình thản nhưng vang lên trong tai tu sĩ bốn phía giống như làm cho người ta có một cảm giác phải thuận theo.

Loại cảm giác này đột nhiên tới khiến cho sắc mặt đám tu sĩ lập tức đại biến. Tu sĩ cảnh giới Hóa Thần lại càng tái nhợt, tu vi hắn đạt tới cảnh giới Hóa Thần đã cảm nhận được ý cảnh, nhưng chỉ một câu nói của đối phương đã làm hắn hoảng sợ.

Giống như có một thứ lực lượng khiến hắn không thể không trả lời. Nếu không trả lời ngay lập tức sẽ bị tiêu diệt. Gần như là bản năng hắn lui ra phía sau mấy trượng, lớn tiếng nói:

- Nơi đây…nơi đây là do hoàng tộc xây nên, là nơi ở cũ của tổ tiên hoàng tộc, lão tổ Chu Tước tinh lúc nhỏ cũng ở đây.

Hắn nói tới đây nhìn về phía Vương Lâm bỗng nhiên ngẩn người, cảm thấy người trước mắt dường như có chút quen mắt, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra rốt cuộc gặp qua khi nào.

- Hoàng tộc…

Vương Lâm trầm mặc nhìn thoáng qua phần mộ cha mẹ rồi xoay người lên không mang theo Tháp Sơn và Đồng tử đầu to đang định rời đi. Nhưng vào lúc này phía xa trong không trung bỗng nhiên truyền đến liên

tục tiếng sấm, lại có một tảng lớn mây đen điên cuồng bay đến. Cùng lúc đó một tiếng quát phẫn nộ từ đám mây kia truyền ra.

- Thật to gan, không ngờ dám xông vào nhà tổ của Vương tộc! Triệu quốc Huyền Đạo Tông nhiều thế hệ thủ hộ ở đây. Mà hành vi của ngươi cũng như không coi Huyền Đạo Tông chúng ta ra gì!

Từ trong tầng mây kia xuất hiện một người, đầu tóc bạc trắng, hai mắt lóe lên tinh quang đi đến. Một làn hơi thở Anh Biến sơ kì lập tức tràn ngập bốn phía. Tu sĩ bốn phía nhìn thấy lão già vừa tới lập tức một đám cung kính cúi chào, hiển nhiên lão già này ở đây uy vọng cực cao.

- Huyền Đạo Tông…?!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía lão già có một tia dịu dàng hơi gật đầu chậm rãi nói:

- Tu vi ngươi đã đạt tới Anh Biến cảnh giới. Cấp bậc Triệu quốc đã đạt tới ngũ cấp tu chân quốc?

Lão già kia đang tức giận mà đến giờ phút này cũng ngẩn ra, cau mày quát:

- Ta ở Triệu quốc từ ba trăm năm trước đã đạt tơi ngũ cấp tu chân quốc, việc này toàn bộ Chu Tước Tinh tất cả tu sĩ đều biết. Ngươi là người phương nào?

Tuy nói như thế, nhưng lúc này hắn nhìn Vương Lâm có một cảm giác như đã từng gặp qua ở địa phương nào đó.

- Ngũ cấp tu chân quốc…?!

Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng. Hắn nhớ rõ năm đó Triệu quốc chỉ có tam cấp tu chân quốc mà thôi, cũng không nghĩ tới là mấy trăm năm nay dĩ nhiên sẽ đạt tới ngũ cấp.

Thu hồi ánh mắt Vương Lâm cẩn thận nhìn qua lão già kia, lúc này cũng là vừa nhìn ra một ít manh mối. Hắn hơi mỉm cười, từ trên người lão già hắn mơ hồ phát hiện ra một tia hơi thở cực kì mỏng manh mang cùng loại với Vương Lâm.

Hắn nhớ tới năm đó khi Hóa Thần ở Triệu quốc từng để lại mười viên Linh Loại, hiển nhiên lão già này là một trong mười người năm đó.

- Mấy năm nay đều do Huyền Đạo Tông các ngươi ở đây thủ hộ sao? Tu sĩ nơi đây đều là Huyền Đạo Tông đệ tử? - Vương Lâm ngậm cười hỏi.

Lão già kia cau mày cẩn thận nhìn ba người Vương Lâm, không biết vì sao mới vừa rồi lửa giận lại bị đè ép xuống dưới, hình như người trước mắt khiến cho hắn có một cảm giác rất thân thiện. Do dự một chút hắn mở miệng nói:

- Cũng không phải chỉ có Huyền Đạo Tông ta, toàn bộ Chu Tước Tinh cứ mỗi khoảng thời gian đều có các đệ tử môn phái khác đến thủ hộ. Có thể đến nơi đây làm thủ hộ đều là những người trong môn phái có cống hiến thật lớn hoặc là người có thiên tư thật tốt, trọng điểm chuẩn bị bồi dưỡng.

- Thủ hộ tòa nhà tổ của Vương gia đối với tất cả tu sĩ trong Chu Tước tinh mà nói đúng là một việc làm vinh quang!

Không biết vì sao lão già trước mặt Vương Lâm lại kể cực kì tỉ mỉ, ngay chính cả hắn cũng không hiểu nguyên nhân vì sao.

Nghe được lời nói của lão già, ánh mắt Vương Lâm nhìn qua các tu sĩ ở trên mặt đất, những người này tư chất tất cả đều vô cùng tốt. Với kinh nghiệm của Vương Lâm giờ phút này nhìn vào mắt lão già liền biết được hiển nhiên những lời lão nói là thật.

Trầm mặc giây lát Vương Lâm thở dài mang theo một tia cảm động nói:

- Cảm ơn các ngươi!

Nói xong hắn vung tay áo lên lập tức liền có một đạo lực lượng tràn ngập hóa thành nhiều điểm tinh quang trong phút chốc rơi vào cơ thể tu sĩ bốn phía. Mỗi người một cái, ngay cả binh lính tay cầm binh khí đứng trên mặt đất cũng đều có tinh quang nhập vào cơ thể.

Các tu sĩ chấn động lập tức cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu xuất hiện trong cơ thể, một đám biểu tình cổ quái dâng lên.

- Ngươi…! - Lão già Anh Biến kinh ngạc nhìn Vương Lâm, cảm giác càng ngày càng quen thuộc.

- Ngươi làm rất tốt, không uổng công năm đó ta đưa ngươi Linh Loại… - Vương Lâm nói xong xoay ngươi hướng ra xa bay đi. Tháp Sơn và Đồng tử đầu to theo ở phía sau, ba người chậm rãi biến mất ở chân trời.

- Linh Loại …Linh … - Lão già kia run rẩy kịch liệt, khi nghĩ tới thân phận của đối phương, trên mặt mấy trăm năm chưa từng quá kích động thất thanh kêu:

- Vương gia lão tổ!

Lời vừa nói ra tu sĩ bốn phía tâm thần lập tức chấn động, tất cả đều xuất hiện sự kích động không dám tin, nhìn vào hướng Vương Lâm biến mất.

- Hắn …Hắn …là Vương gia lão tổ?

Người Chu Tước Tinh thủ hộ vô số năm tới vây lão tổ Vương gia!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 894: Đại Vương triều

Đi giữa trời đất, Vương Lâm hơi trầm ngâm. Hắn hiểu vì sao mà mọi người đối với mình cung kính như thế, điều này tất nhiên là do dụng ý của Chu Vũ Thái. Trên thực tế quả thực như Vương Lâm suy nghĩ, Đại Nhĩ tu sĩ Chu Vũ Thái đối với việc năm đó Vương Lâm đem ngôi vị nhường cho mình trong lòng rất cảm kích. Chỉ có điều Vương Lâm lại rời đi khiến cho hắn không có cơ hội báo đáp. Chu Vũ Thái ân oán phân minh nên đối với ân huệ của Vương Lâm vẫn khắc sâu trong lòng.

Vì thế chỉ cần là hậu nhân của Vương gia thậm chí là môn phái tu chân do Vương Lâm lưu lại ở Triệu quốc, Chu Vũ Thái đều chiếu cố cho mạnh dần lên. Với thân phận của Chu Vũ Thái và Chu Tước Tử ở Chu Tước tinh rất dễ dàng tạo cho hậu nhân Vương gia một hồi phúc vận, địa vị cao quý trong nhân gian. Triệu quốc được sự trợ giúp của hắn từ từ lớn mạnh, cuối cùng cũng đạt tới ngũ cấp tu chân quốc.

Hết thảy những việc này tự nhiên có người biết được, bởi vì sự kiện ở bên trong Chu Tước mộ vượt qua thời gian truyền lại. Sau khi Chu Vũ Thái nói ra người bảo hộ Chu Tước tinh, Chu Tước tinh lão tổ như vậy mà nổi tiếng, vô hình chung mọi người đều thừa nhận.

Sở dĩ Chu Vũ Thái làm như vậy ngoại trừ là báo đáp ra còn có nguyên nhân rất sâu bên trong. Tu vi của hắn chưa đạt tới Vấn Đỉnh cảnh giới có thể nói là yếu nhất trong thế hệ Chu Tước Tử, không thể khuất phục mọi người nên chỉ còn cách nói ra những việc làm của Vương Lâm để mượn thế sinh uy.

Vương Lâm suy nghĩ hết thảy những việc xảy ra, tuy nói vẫn chưa đoán được toàn bộ nhưng cũng đoán được năm sáu phần. Hắn thầm than một tiếng. Bất kể Chu Vũ Thái như thế nào nhưng hắn đã giúp đỡ như vậy thì chính mình cần phải báo đáp.

Bay trong không gian, Tháp Sơn và Đầu To đồng tử đi ở phía sau. Trên đường đi Tháp Sơn vẫn lạnh lùng như thế. Về phần Đồng tử đầu to thấy Vương Lâm được về quê nhà, lại càng nghĩ tới gia tộc của mình. Hắn có thể nhìn ra tu sĩ ở nơi này khi nhìn Hứa Mộc thật sự là cung kính từ đáy lòng. Đồng tử đầu to có thể tưởng tượng với tu vi hiện tại của mình nếu trở về gia tộc tuy cũng được mọi người cung kính nhưng sự cung kính đó cũng cực kì giả dối.

Trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành trì, nó phảng phất như một con cự long đang nằm dài, một cỗ khí tức vương giả rất đậm bao phủ xung quanh. Tường thành bốn phía do những hòn đá màu đen tạo thành, thậm chí phía trên còn có một số trận pháp cấm chế dao động.

Chưa tới gần Vương Lâm đã nhận ra tại trong thành có cấm chế trận pháp rất mạnh, số lượng cấm chế rất nhiều. Nếu mở ra toàn bộ thì cho dù là tu sĩ Vấn Đỉnh cũng nhất định chết.

Ngoại trừ vị trí Tiên Di tộc chiếm cứ ra, đây là nơi trên Chu Tước tinh, cũng là nơi có đế đô lớn nhất trong phạm vi của Chu Tước Quốc.

Đại Vương triều!

Xây dựng đất nước bốn trăm ba mươi bảy năm trở thành đế chế mạnh nhất, trừ Tiên Di tộc ra thì chính là nơi có lực lượng mạnh nhất nhân gian.

Hoàng tộc họ Vương có nguồn gốc lâu dài, với hơn bốn trăm năm xây dựng khiến cho trong vương triều có được một lượng lớn binh sĩ. Thậm chí còn có người trong võ lâm sẵn sàng góp sức, khiến cho uy danh vương triều càng thêm hiển hách, lại còn một số lượng lớn người tu chân.

Ngoài ra với Vân Thiên Tông và các môn phái ở Triệu quốc, cũng đều hậu thuẫn cho Vương triều nên tộc nhân họ Vương được hưởng địa vị cực cao.

Thần thức Vương Lâm tràn ngập toàn bộ Chu Tước tinh, cảm nhận được một cỗ huyết mạch hấp dẫn, hắn liền tìm đến đây. Thành trì trước mắt này là nơi huyết mạch Vương gia tập trung nhiều nhất.

Thần thức hắn đảo qua vẫn không phát hiện thấy bóng dáng Vương Trác ở đâu. Thở dài một tiếng thân mình hắn nhoáng lên một cái rồi biến mất, khi hiện ra dĩ nhiên là ở phía bên trong hoàng thành. Nhìn dám ngươi náo nhiệt bốn phía cùng với phong ốc xa hoa Vương Lâm dần dần nhíu mày.

Toàn bộ bên trong đô thành quá mức xa hoa, trên mặt đất lát bằng đá Thanh Hoa nổi danh đắt tiền. Thần thức quét qua dường như toàn bộ đường phố trong đô thành đều như thế.

Cái này còn chưa tính, thậm chí ở bốn phía cây cối đều có tơ lụa bao vây, nhìn thì rực rỡ nhưng trên thực tế lại làm nhơ nhuốc phúc trạch.

Vương Lâm tu đạo đến trình độ này dĩ nhiên có thể thấy khắp không gian đô thành tràn ngập các loại cảm giác thương, bi, giận. Sống ở nơi đây lâu dài nhất định tính cách sẽ bất thường, thậm chí tuổi thọ cũng bị ảnh hưởng lớn.

Toàn bộ hơi thở loại này đều là một loại oán khí tức giận. Năm đó ở Thanh Linh tinh, Vương Lâm từng bị ngươi ta rắp tâm thu thập, giờ nhìn thấy trong thành oán khí ngút trời trên mày càng thêm nhíu lại.

Thần thức hắn tản ra, trong Chu Tước tinh phần lớn các khu vực đều có mức độ oán khí không đồng nhất, nơi oán khí tức giận đó phát ra chỉ tràn ngập một nửa Chu Tước tinh.

Từ khắp các thôn trang, nhất là chỗ ở của phàm nhân, oán khí không ngừng tràn ra ngưng tụ ở trong các thành trì rất lâu không tiêu tan.

Nhất là phía Tây Bắc khắp cả nghìn dặm đất đều là tử thi, phần lớn oán khí từ nơi đó mà ra. Nếu nói trong các thành trì khác oán khí cực kỳ đậm thì so với ở đây trên không trung của thành đô, oán khí đã hóa thành một ngọn lửa ma.

Loại oán khí này trừ khi tu vi đạt tới cảnh giới như Vương Lâm cẩn thận mới có thể phát hiện được. Nếu tu vi không đủ căn bản là không thể cảm nhận được nửa điểm.

- Hồ đồ!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm đi trên đường cái đô thành. Đối với sự hưng thịnh của nhân gian thì hắn rất vui, nhưng sự hưng thịnh này lại khiến cho người ta căm hận, thì Vương gia sau này nhất định sẽ bị ảnh hưởng lớn, phú quý bây giờ có cũng như không.

Đi được một lúc, đột nhiên phía trước tiếng vó ngựa vang lên rầm rập. Người đi đường phía trước kinh hoảng nhanh chóng tản ra hai bên.

Vương Lâm cũng bắt chước lui ra phía sau vài bước âm trầm nhìn lại.

Chỉ thấy ở phía trước mấy con ngựa cao to đang phi rất nhanh. Ngồi trên lưng ngựa là vài thanh niên phía sau còn có một lượng lớn tôi tớ đi theo. Đám tôi tớ đó đều đi bộ nhưng tốc độ vẫn bám sát theo sau.

Mấy người thanh niên cưỡi ngựa kia đều mặc quần áo đẹp đẽ, tướng mạo anh tuấn, chỉ có điều đôi mắt sâu lại ngập một thứ khí đen. Hắc khí này không dày, nên cho dù là tu sĩ cảnh giới Vấn Đỉnh cũng rất khó phát hiện, nhưng Vương Lâm lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên bầu trời còn có hai đạo kiếm quang gào thét, đạp trên thân kiếm là hai tu sĩ, hai người này tu vi đều có cảnh giới Trúc Cơ mở đường cho đám thanh niên kia.

Nếu chỉ phô trương như vậy thì không có gì. Khiến cho Vương Lâm chau mày chính là ở phía sau thanh niên kéo theo một sợi xích sắt. Sợi xích trói lấy một người đầu tóc rối bù không thấy rõ hình dáng, chỉ có thể căn cứ thân hình có lẽ là một nam tử. Bị kéo trên mặt đất nên, quần áo bị rách hết để lại một vệt máu dài phía sau, giống như có người dùng bút lông vẽ ra một bức tranh đầy vết máu kinh người.

Mấy người chạy qua để lại tiếng cười ha hả vang vọng. Những người trong võ lâm nhanh chóng đi theo, giữa không trung hai tu sĩ kia cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Những người này sau khi đi qua, lập tức lại có một đội binh sĩ vội vàng đến xuất hiện lau sạch những vết máu. Mãi cho đến khi toàn bộ những người đó đều rời khỏi, đám người xung quanh mới dám thì thầm bàn luận.

- Ôi đáng thương a! Không biết người nào lại đui mù mà trêu chọc hoàng tử thứ mười sáu. Sợ là phải bị kéo trong đô thành một vòng, người đó mới có thể chết đi!

- Cũng không phải, ở trong Đại Vương triều hoàng tộc chính là trời, tất cả các tiên nhân đều giúp đỡ bọn họ thì ai dám trêu chọc chứ.

- Đừng nói nữa, nghe nói vài tháng trước quốc sư xem hiện tượng thiên văn phát hiện có hung tinh xuất hiện từ Tây Bắc, vì thế triều đình liền giết hơn mười vạn bình dân ở phía ấy. Nghe nói cho tới bây giờ ở nơi đó chất đầy thi hài.

- Việc này không nói được. Lý huynh! Tốt hơn là chúng ta nói ít thôi, cẩn thận họa từ miệng mà ra.

Nét mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm. Vừa rồi hắn nhìn rõ ràng thanh niên mặc hoa phục kia mang huyết mạch Vương gia.

- Tháp Sơn mang người đó đến đây cho ta! - Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

Tháp Sơn không nói nhiều, lập tức xoay người biến mất. Sau khoảng nửa khắc, hắn liền trở về trong tay dẫn theo một người đúng là thanh niên mang hoa phục kia. Ánh mắt người thanh niên lộ ra vẻ hoảng sợ, xen lẫn tức giận liên tục mắng:

- Lớn mật! Ngươi dám bắt ta? Ngươi là tu sĩ thuộc môn phái nào? Ngươi có biết ta là ai không? Ta là người của Vương gia!

Tháp Sơn lạnh lùng đến gần Vương Lâm tay phải ném mạnh một cái, lập tức gã thanh niên mặc hoa phục rơi xuống đất. Cảnh tượng này lập tức khiến cho đám người bốn phía tản ra bàn tán xôn xao, tất cả thân mình chấn động. Gần như không do dự gì nhanh chóng tản ra xa khu vực này, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Gã thanh niên bò dậy, nhìn Tháp Sơn chằm chằm trong lòng âm thầm kinh hãi nhưng không có lộ ra bên ngoài, quát:

- Ta là người của Vương gia! Ngươi dám đả thương ta, bất kể ngươi là người của môn phái nào cũng đều phải chết!

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng nhìn chằm chằm thanh niên mặc hoa phục. Nét mặt gã thanh niên chợt xuất hiện một làn khí đen. làn khí chợt hóa thành một con rắn há mồm thè lưỡi hướng về Tháp Sơn.

Cảnh tượng này nếu tu vi không bước vào cánh cửa thứ hai sẽ không phát hiện được, chỉ có thể cảm giác tại trên người hoa phục thanh niên đột nhiên bộc phát một cỗ hơi thở âm hàn khiến cho tâm thần chấn động mà thôi.

Đúng lúc này phía xa trên đường phố vang lên những tiếng hét, bốn phía như có một đội nhân mã sắp xuất hiện. Trong giây lát, từ phía trước hai nhóm hào quang bay nhanh mà đến. Một đạo là đám người hầu, đạo kia chính là những người trong võ lâm mang theo sát khí mà đến.

- Hãy bắt tên phản tặc kia!

Trong đám người xông đến còn có mấy thanh niên ngồi trên lưng ngựa, quát lên.

- Có thích khách! Bảo vệ hoàng tử!

Hai đạo kiếm quang khi trước bay thẳng đến Tháp Sơn. Hai tu sĩ cắn răng mà ra tay, vừa rồi căn bản là họ không hề phát hiện, chỉ thấy đột nhiên hoàng tử không ngờ không có ở đó.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 895: Nổi giận

Trong hoảng sợ lập tức quay đầu lại tìm kiếm cũng vừa thấy được Tháp Sơn ném hoàng tử xuống đất, cảnh tượng này khiến cho hai người hít sâu vào một hơi. Hai người hắn là đệ tử Vân Thiên Tông được bố trí bảo hộ hoàng tử Vương gia, nếu hoàng tử này xảy ra chuyện gì thì khi hai người hắn trở lại môn phái chắc chắn sẽ bị trách phạt.

Giờ phút này, kiếm quang lóe lên lao về phía Tháp Sơn.

Tháp Sơn lạnh lùng, bàn tay to phất nhẹ, lập tức một trận cuồng phong xuất hiện khiến cho, kiếm quang của hai tu sĩ lập tức tiêu tan. Phi kiếm gãy vụn, đồng thời hai người cảm thấy một cỗ khí tức không thể tưởng tượng mạnh mẽ tấn công. Cả hai đều phun ra máu tươi bay ngược ra sau. Trên mặt đất, đám người trong võ lâm đang xông tới như va vào tường. Những tiếng va chạm vang lên, tất cả đều phun máu mà bắn ngược trở lại. Không có một người nào có thể may mắn thoát khỏi.

Tháp Sơn cũng không giết người, cái vung tay của hắn khiến cho tất cả mọi người bao gồm cả hai tu sĩ cũng đều chỉ bị thương.

- Dừng! - Gã thanh niên mặc hoa phục thấy vậy lập tức giật mình, nhưng nét dữ tợn trên mặt ngày càng đậm quát:

- Ta là người của Vương gia! Dám đả thương ta tại Chu Tước Tinh này, các ngươi chết chắc.

Vương Lâm nâng tay phải tát vào mặt gã thanh niên một cái. Vương Lâm không dùng lực chỉ lấy thân thể phàm nhân ra tay, dù sao thanh niên này cũng không phải là tu sĩ nếu hơi dùng khí lực một chút xương cốt toàn thân hắn sẽ lập tức vỡ vụn.

Nhưng mặc dù như thế, thân mình thanh niên kia vẫn bị đánh bay, toàn bộ răng gẫy hết. Một cái tát này không chỉ đánh vào gã thanh niên mà còn làm cho con hắc xà trong cơ thể hắn lộ ra.

Hắc xà kia cực kì quỷ dị, khi cái tát của Vương Lâm hạ xuống, nó lập tức tan rã nhưng gần như tích tắc liền ngưng tụ lại. Lần này, không ngờ nó thoát ly thân mình gã thanh niên, há mồm to lao về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng này ngoại trừ Tháp Sơn và Đồng tử đầu to ra căn bản không có ai có thể nhìn thấy. Đám người ở phía sau Vương Lâm chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh đập vào mặt mà thôi.

- Ta muốn biết kẻ nào lấy người của Vương gia ta chăn nuôi oán linh! - Ánh mắt Vương Lâm giận dữ. Với tu vi của hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra gã thanh niên trước mắt này, hồn phách sớm đã bị thôn phệ, bị oán khí biến thành vật thay thế. Tại khoảnh khắc hắc xà kia lao đến, tay phải Vương Lâm nâng lên chỉ về phía trước.

Đối diện với một chỉ của Vương Lâm, hai mắt hắc xà kia lập tức lộ ra vẻ sợ hãi định quay đầu bỏ chạy. Nhưng đã quá muộn, nghe phịch một tiếng thân mình hắc xà kia gần như nháy mắt hóa thành một đoàn khí màu đen bị Vương Lâm bóp nát, sau đó hóa thành một cái ký hiệu màu đen.

Mất đi hắc xà, thanh niên run lên một cái, mồm phun ra một ngụm to máu tươi. Sự dữ tợn trên mặt không còn nữa, ánh mắt thất thần, do linh hồn hắn đã bị thôn phệ nên giờ phút này hai mắt ảm đạm mất đi sự trong sáng.

Bốn phía một mảnh an tĩnh nhưng nó chỉ duy trì trong nháy mắt, liền bị một tiếng hét chói tai kinh hô thay thế. Đám người xung quanh kinh hoảng lập tức lui về phía sau, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Không lâu sau trên đường cái không còn một bóng người.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn ý, lúc trước khi thần thức tỏa ra vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường. Nhưng lúc này gần gũi cũng nhìn ra một ít manh mối, với kinh nghiệm và trí thông minh của hắn lập tức hiểu được người này có liên quan đến việc lấy người của Vương gia chăn nuôi oán linh. Loại thần thông này trước kia Vương Lâm có được nghe nói, nó giống như tế luyện phi kiếm đều do con người tạo ra. Hấp thu oán khí làm oán linh, nếu oán linh với số lượng lớn uy lực của nó không phải là nhỏ.

Kết hợp với việc trên bầu trời có đầy oán khí, Vương Lâm có thể tưởng tượng ra ở đây có người khống chế oán linh. Oán khí càng nhiều sẽ tạo ra những oán linh càng mạnh.

Sự tức giận của Vương Lâm khiến cho ánh mắt hắn càng thêm lạnh lẽo. Thủ ấn màu đen do oán khí biến thành, bị hắn ném về phía trước. Lập tức nó tự động chậm rãi bay đi.

Vương Lâm chắp tay đi theo. Phía sau hắn Tháp Sơn và Đồng tử đầu to theo sát.

Trong đô thành một hoàng tử bị giết tự nhiên là việc trọng đại. Không quá lâu những đạo kiếm quang từ bốn phương tám hướng bay nhanh đến.

Phía trên các kiếm quang đó đều là tu sĩ của các môn phái trên Chu Tước tinh. Cả đám vọt tới căn bản là không cùng Vương Lâm nói chuyện, dùng các loại pháp bảo xuất thủ.

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng, tay áo vung lên, lập tức tất cả pháp bảo bay ngược trở lại. Tu sĩ ở phía trên kiếm quang càng hoảng sợ, bị luồng gió thổi thân mình không tự chủ được lui ra phía sau. Gần như trong nháy mắt, bọn họ bị thổi bay ra ngoài hơn mấy vạn dặm.

- Đây …Đây là pháp thuật gì?

- Vừa rồi người nọ nhìn rất là quen mắt…

Những tu sĩ bị đưa ra ngoài mấy vạn dặm đều kinh hoảng, không còn có một người dám đi lên. Tất cả đều hóa thành kiếm quang bay về môn phái mình.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, giờ phút này trong lòng hắn cơn giận thật lớn. Đi mãi, dần dần tới gần hoàng thành. Dọc đường đi có vô số binh lính tấn công. Đối với những người này Vương Lâm không muốn đả thương, chỉ vung tay áo lên liền đưa tất cả ra ngoài mấy vạn dặm.

Khoảng cách đến hoàng thành ngày càng gần. Giờ phút này bên trong hoành thành, trên đại điện có một người đàn ông trung niên thân mặc long bào, sắc mặt cực kì âm trầm. Bên cạnh hắn còn có một mỹ nữ thoạt nhìn dung nhan có chút quý phái, mặc một bộ y phục rực rỡ, chỉ có điều trong hai mắt lại có một màn sương đen lượn lờ. Ở chỗ sâu trong mắt nàng giờ phút này hiện lên một sự sợ hãi.

Đồng thời bốn phía có vô số người của Vương gia mặc cẩm y đều đứng đấy. Tất cả đều nhìn chằm chằm về phía trước. Ngoài đại điện, phía trên quảng trường, một đội binh sĩ dày đặc như lâm đại địch phát ra một luồng sát khí kinh người.

- Rốt cuộc ai dám đến đại vương triều ta giết người?! Các ngươi đã tra ra người này thuộc môn phái nào? - Người đàn ông trung niên cầm trong tay nghiên mực, ném mạnh xuống đất, quát. Bốn phía hoàn toàn yên lặng. Một lát sau một lão đạo đầu bạc hơi do dự đi ra ôm quyền nói:

- Ba người này sợ là tiền bối tu vi cực cao. Về phần môn phái của bọn họ, chúng thần đang tra xét.

Người đàn ông trung niên kia thần sắc càng thêm âm trầm, cười lạnh nói:

- Xem ra Vương gia ta ở trên Chu Tước tinh trước giờ yên ổn thế cho nên một vài kẻ vô danh cũng dám khi nhục. Quốc sư ở đâu?

Âm thanh vừa phát ra, một tiếng cười dài vang vọng hoàng thành:

- Bệ hạ không cần lo lắng, việc này ta sẽ cho vài tên đệ tử đi xử lý!

Liền thấy ở giữa không trung phía trên quảng trường, từng đạo hắc khí ngưng tụ trong phút chốc hóa thành ba người. Ba người này toàn thân bao phủ bởi một màn sương đen nhưng có thể thấy được có hai nam một nữ, tuổi cũng còn trẻ. Sau khi hiện ra ba người cũng không thèm liếc mắt xem hoàng cung một cái lập tức hóa thành ba đạo hắc khí trực tiếp bay thẳng ngoài.

Vương Lâm cứ đi thẳng về phía trước, sự lạnh lẽo trong mắt càng ngày càng đậm, theo dấu vết phía trước dĩ nhiên giờ phút này đã tới gần đại môn hoàng thành.Ở ngoài cửa vô số binh sĩ nhìn chằm chằm ba người Vương Lâm.

Đúng lúc này trên bầu trời, ba đạo hắc khí tỏa ra oán khí dày đặc, bay thẳng đến chỗ Vương Lâm. Người còn chưa tới nhưng đã có từng trận áp lực truyền ra, hóa thành vô số tiếng gào khóc thảm thiết nháy mắt bao phủ trời đất.

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn ra ba người này tu vi không cao, chỉ ở cảnh giới Anh Biến mà thôi, nhưng uy lực thần thông của họ đã vượt qua tu vi, mơ hồ đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ.

Ở trong cơ thể ba người này không có huyết mạch của hậu nhân Vương gia, chỉ có vô tận oán khí. Hiển nhiên chúng đã luyện hóa đến một trình độ oán linh nhất định.

Trong mắt Vương Lâm sát khí nồng đậm, lóe lên xuất hiện trước mặt ba người. Song chỉ tay phải thành kiếm điểm về phía một người. Tốc độ hắn quá nhanh trong phút chốc song chỉ đã đặt trên vai người nọ.Trong nháy mắt này từ trong cơ thể Vương Lâm, lực lượng khổng lồ của Khuy Niết sơ kỳ nhanh chóng vận chuyển theo song chỉ, tiến vào trong cơ thể người nọ.

Trong nháy mắt, người nọ dừng lại, không hề có sức phản kháng thân thể trực tiếp nổ tung hóa thành vô số hắc khí đang muốn tản ra bỏ chạy, nhưng đã chậm.

Với tu vi của Vương Lâm khi nổi giận ra tay hủy diệt không chỉ có thân thể oán khí mà căn bản còn có oán linh kia. Oán linh đang muốn bỏ chạy lập tức lại phát ra những tiếng nổ ầm ầm trong khoảnh khắc toàn bộ tan rã trực tiếp tử vong, chỉ để lại vô số oán khí tản ra.

Việc này xảy ra chỉ trong chớp mắt. Hai oán linh kia thấy Vương Lâm mới nhấc tay mà đồng bạn bỏ mình, khiến cho bọn họ lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

Giết xong một người, Vương Lâm tay trái vỗ hướng về phía trước một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng chấn động đột nhiên bùng nổ. Trên bầu trời như xuất hiện một cơn gió lốc ầm ầm thổi qua một người oán linh. Trong nháy mắt hắn cũng bỏ mạng.

Xong người thứ hai, Vương Lâm quay phắt lại, trong ánh mắt như xuất hiện một tia chớp nhìn nữ tử cuối cùng. Lập tức từ trong cơ thể nàng vang lên một tiếng nổ, từng đạo sấm chớp xuất hiện trên người nàng.

Ánh mắt của Vương Lâm càng trở nên lạnh lẽo, bay về phía hoàng thành. Trên mặt đất phần đông binh sĩ ngây ngốc mà nhìn, trong đầu trống rỗng.

Vương Lâm cứ thế bay thẳng về phía hoàng cung. Từ xa, hắn liếc mắt một cái liền thấy được trên quảng trường trước hoàng cung có một đội binh lính, còn trong đại điện kia là một đám hậu nhân Vương gia. Ở bên cạnh còn có đông đảo tu sĩ. Mặc dù ánh mắt của đám tu sĩ đó đầy sát khí nhưng không có một ai dám ra tay.

Bọn họ nhìn không thấu tu vi của Vương Lâm, nhưng tự hỏi mình công kích ba đệ tử của quốc sư không thể giết chết ba người đó một cách dễ dàng như vậy. Vì vậy mà trong lòng bọn họ đối với người xâm nhập hoàng cung cảm thấy e ngại.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 896: Thi Âm Tông

Tới gần, Vương Lâm lơ lửng trên quảng trường, nhìn chằm chằm người phía dưới nói:

- Tốt lắm,ngươi làm tốt lắm đấy!

Ánh mắt hắn đảo qua những người thuộc Vương gia. Nơi đây có khoảng trăm người, và tất nhiên đó không phải toàn bộ. Những người này phía trên mi tâm nhiều hoặc ít cũng đều có một làn khí đen. Chỉ có người đàn ông trung niên mặc long bào ngồi ở giữa là không có hắc khí gì ở mi tâm.

Về phần nữ tử mặc y phục rực rỡ ngồi bên cạnh hắn, lúc này trong mắt không còn chút hắc khí, càng không có một chút tu vi dao động, nhìn như một phàm nhân bình thường.

Thanh âm Vương Lâm vang vọng giống như làn gió của trời đông giá rét thổi qua, khiến cho những người trên mặt đất đều chấn động tinh thần.

Nhất là người đàn ông trung niên mặc long bào kia, trong nháy mắt nhìn thấy Vương Lâm mà giật mình. Hắn như không tin được vào mắt mình nữa. Nhưng lập tức trong mắt hắn xuất hiện một tia độc ác quát:

- Người cung phụng Vương tộc các triều đại, giết kẻ này!

Gần như cũng vào lúc, âm thanh của nam tử vang lên, trên quảng trường đột nhiên xuất hiện tiếng nổ ầm ầm, mặt đất lập tức xuất hiện một cái khe. Từ trong cái khe có tám lão già lao ra.

Tám lão già sau khi xuất hiện lập tức nhìn Vương Lâm chăm chú rồi không chút do dự, phóng đi.

Lửa giận trong mắt Vương Lâm càng đậm. Mặc dù nơi mi tâm của tám lão già đều có dày đặc hắc khí, nhưng ở mi tâm bọn họ lại có một tia sáng màu vàng bảo vệ linh hồn. Bước về phía trước một bước, tay phải Vương Lâm chỉ ra lập tức liền có tám đạo khí đen trắng đan xen vào

nhau rồi lao thẳng đến tám lão già. Khoảnh khắc luồng khí đen trắng bay tới nơi lập tức phóng thẳng vào mi tâm bọn họ, đánh tan hắc khí.

Tám lão già rùng mình, ánh mắt trở nên trong sáng đứng lên. Ánh mắt đầu tiên là khi thấy Vương Lâm đang nổi giận liếc mắt nhìn mình, khiến cho cả tám người run rẩy. Ngay lập tức một người kêu lên thất thanh:

- Vương Lâm lão tổ! - Bảy người còn lại cũng đều không kìm được sự xúc động.

Lời nói vừa dứt, trên mặt đất đám tu sĩ đang nhìn đều biến sắc, không dám tin vào tai mình. Trái lại hậu nhân Vương gia đều có thần sắc quỷ dị. Chỉ có một ít xuất hiện chút dao động.

Đúng lúc này trên bầu trời, một làn sương mù tràn ra từ mi tâm của tám lão già dung hợp lẫn nhau biến thành một mãng xà hơn mười trượng. Nó rống lên giận dữ nhằm hướng Vương Lâm phóng tới.

Lúc này, Tháp Sơn tiến lên, vung quyền đấm vào không trung. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên mãng xà nổ tung. Tháp Sơn thu quyền lui về phía sau Vương Lâm, nét mặt vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên sát khí. Hắn nâng tay phải lên rồi ấn xuống phía dưới một cái. Ngay tức khắc, mặt đất trước hoàng cung vang lên

những tiếng động ầm ầm, rồi lõm xuống. Từ trong đó lập tức bay ra một người.

Người này thân thể trần trụi mái tóc dài trên đầu tung bay. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm trên bầu trời, đồng tử trong mắt co lại.

- Dám dùng hậu nhân của ta chăn nuôi oán linh, ngươi muốn chết!? - Âm thanh Vương Lâm lạnh như băng. Vừa nói, hắn vừa bước tới. Trên tay phải xuất hiện một tia chớp bắn thẳng về phía nam tử.

Nam tử biến sắc. Hắn vốn tưởng rằng mình đã ẩn núp kĩ càng, không nghĩ rằng lại bị phát hiện. Hắn nhanh chóng lui ra phía sau. Tu vi hắn vượt xa các tu sĩ trên Chu Tước tinh, đã đạt tới cảnh giới Âm Hư nhưng cũng phải chấn động tinh thần. Hắn lui về phía sau, ánh mắt không ngừng nhìn về nữ tử y phục rực rỡ bên cạnh nam tử mặc long bào phía trong đại điện.

Nữ tử y phục rực rỡ kia lạnh lùng nhìn Vương Lâm đang ra tay với nam tử. Nàng cất tiếng hừ lạnh rồi không chút do dự nâng tay phải lên đang muốn thi triển thần thông.

Nhưng đúng lúc này, Vương Lâm đang truy kích nam tử mình trần kia, dưới chân lập tức nổi lên gợn sóng rồi trong nháy mắt biến mất.

Sự biến mất của đối phương khiến nam tử kia không khỏi ngẩn người, nhưng rồi hắn không chút do dự nhanh chóng bỏ chạy. Một tia sáng lóe lên trong mắt, Tháp Sơn đang muốn đuổi theo thì đồng tử đầu to lại nhanh hơn hắn một bước. Gã điểm một nụ cười ngây ngô mà đuổi theo.

Về phần nữ tử y phục rực rỡ kia cũng đồng dạng ngẩn ra nhưng lập tức biến sắc, đang định xông về phía trước nhưng đã muộn. Vương Lâm đã xuất hiện trong đại điện ngay cạnh người, lôi ý lóe lên trong mắt. Hai ngón tay phải mang theo tất cả sự tức giận điểm về phía trước, lập tức giữa trời đất ầm ầm tiếng sấm, vô số tia sét như xuyên qua hư vô ngưng tụ trên đầu ngón tay Vương Lâm.

Một chỉ đó như đưa toàn bộ sấm chớp trong thiên địa điểm vào hậu tâm nữ tử kia.

Thân hình nữ tử chấn động một cái, rồi phun ra một ngụm máu to. Trên thân thể nàng lóe lên một làn ánh sáng nhiều màu đồng thời trên thiên linh cái xuất hiện một con mãng xà màu đen cực lớn xoay quanh. Chỉ có điều con mãng xà vừa xuất hiện liền lập tức tan biến. Sắc mặt nữ tử tái nhợt. Một kích kia sau khi hủy diệt mãng xà vẫn còn muốn hủy thân thể và nguyên thần nàng. Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu của nàng vang lên một tiếng phượng hót. Một con phượng hoàng nhiều màu xuất hiện vì nữ tử mà cản trở một kích của Vương Lâm.

Nàng lui về phía sau đang muốn thi triển thần thông, nhưng Vương Lâm lại nhanh hơn nàng một bước, một lần nữa xuất hiện ở bên cạnh. Ngón tay chứa đầy sấm sét lại tiếp tục điểm xuống

Trong tiếng sấm ầm ầm, nữ tử lại phun ra máu tươi. Con phượng hoàng trên đỉnh đầu cũng run rẩy. Nhanh chóng thối lui, nhưng căn bản tốc độ của nàng không thể so sánh với Vương Lâm. Trong tích tắc, bóng dáng Vương Lâm giống như quỷ mị liên tục điểm ra bốn chỉ.

Thân mình của nàng chấn đông mãi không thôi. Bị công kích liên tục khiến cho nàng trọng thương, không có lực để trả đòn. Nhất là khi chỉ cuối cùng hạ xuống, con phượng hoàng phía trên Thiên Linh cái lập tức kêu vang rồi tan biến.

- Ta là một trong thất phượng của Phượng Loan tinh. Ngươi dám giết ta?
- Nữ tử kinh hoảng, lớn tiếng nói.

Nhưng Vương Lâm không hề có ý định dừng lại. Thoáng cái, hắn đã xuất hiện phía sau nữ tử. Sát khí trong mắt chợt lóe, song chỉ tay phải bắn ra hai đạo khí đen trắng điểm vào vai phải nàng. Hai luồng khí đen trắng truyền vào trong thân nàng. Một tiếng nổ ầm vang lên, thân thể nàng nổ tung. Nguyên thần lao ra đang muốn chạy trốn.

Vương Lâm không nghĩ ngợi nhiều, tay phải đặt lên nguyên thần nữ tử, thi triển Sưu Thần thuật. Nàng ta run rẩy, kêu lên thảm thiết. Từng cảnh tượng trong trí nhớ bị Vương Lâm lôi ra ngoài.

Càng xem, sắc mặt Vương Lâm càng âm trầm, tới cuối cùng ánh mắt của hắn chẳng khác gì tảng băng. Tay phải nhấn mạnh xuống một cái, lập tức

nguyên thần nữ tử nổ tung hóa thành một quả cầu nguyên khí bị Vương Lâm hút vào trong miệng.

Hắn đã sớm nhận ra nữ tử này có vấn đề. Mặc dù, nàng đã cố hết sức che dấu tu vi nhưng Vương Lâm cũng vẫn thấy rõ. Tu vi của nàng ta đạt tới cảnh giới Dương Thật. Nếu không phải có phượng linh hộ thân thì một đạo lôi ý liền giêt chết.

Nếu nàng không ở nơi này, xung quanh có nhiều tộc nhân Vương gia. Hơn nữa Vương Lâm cũng đã nhận ra, hắc khí ở mi tâm tộc nhân Vương gia như có liên quan với nữ tử này. Hiển nhiên sinh tử của bọn họ bị nữ tử tại đây khống chế.

Không phải vì những điều đó thì khi Vương Lâm vừa xuất hiện đã giết chết nàng ngay lập tức. Việc bức nam tử mình trần lên chỉ để phân tán sự chú ý của nàng, sau đó mới nhân cơ hội ra tay.

Tại khoảnh khắc nữ tử bỏ mạng, trong đại điện, tộc nhân Vương gia liền có hơn một nửa phun ra máu tươi, hai mắt ảm đạm ngã xuống đất tử vong. Những người còn lại thì hắc khí tại mi tâm lập tức tiêu tan, hai mắt khôi phục vẻ trong sáng nhìn về phía Vương Lâm. Ánh mắt tất cả đều không giấu được sự xúc động. Tất cả đều quỳ xuống vẻ mặt xấu hổ.

Mỗi một người trong Vương gia, từ nhỏ đã được giáo dục cẩn thận, trong đó quan sát các bức họa tổ tiên gia tộc là một chuyện được chú ý nhất. Hình dáng của Vương Lâm đã in sâu vào trong đầu của mội người. Vì vậy mà sau khi tỉnh chỉ thoáng qua một cái liền nhận ra Vương Lâm.

Vương Lâm đối với bọn họ không hề có gì xa lạ, một người tiếng tăm lừng lẫy. Thậm chí trong đại vương triều sở dĩ có nhiều tu sĩ trợ giúp như vậy là bởi vì trong Vương gia bọn họ có một Vương Lâm.

- Lão tổ chúng ta đã sai lầm… - Tám lão già kia đều quỳ trên mặt đất.

Ánh mắt Vương Lâm dừng ở trong đại điện, nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên mặc long bào cũng quỳ trên đất lạnh giọng nói:

- Các ngươi đúng là có sai. Ngay cả người có phải là tộc nhân Vương gia hay không cũng nhìn không rõ!

Người đàn ông trung niên kia tái mặt. Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, âm thanh này như tiếng sấm lập tức khiến cho nam tử kia hôn mê bất tỉnh.Lời nói của Vương Lâm khiến cho đám tộc nhân Vương gia xung quanh ngẩn ngẩn người, sắc mặt cả đám trở nên âm trầm. Ánh mắt toàn bộ nhìn chăm chú hướng về trên người đàn ông trung niên đang bất tỉnh kia.

Thở dài một tiếng Vương Lâm hướng về tu sĩ xung quanh vẫn đang nhìn, ôm quyền trầm giọng nói:

- Các vị đạo hữu! Đa tạ chư vị sư môn đã chiếu cố cho Vương gia mấy năm nay !

Những tu sĩ kia vội vàng cung kính. Sau một phen dặn dò, thần thức Vương Lâm tản ra xác định trong đô thành không còn người của Phượng Loan tinh. Hắn chỉ tay vào một lão già hậu nhân Vương gia đang quỳ trên mặt đất nói:

- Việc ở đây, các ngươi tự giải quyết. Ngày sau, ta sẽ trở về!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Từ kí ức của nữ tử thuộc Phượng Loan tinh kia, hắn biết được rất nhiều chuyện. Lần này hắn muốn đi xử lí một chút.

- Phượng Loan tinh, Thi Âm Tông làm thế với hậu nhân Vương gia thì đừng trách Vương mỗ làm việc tàn nhẫn! - Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí. Lúc này đây, hắn thật sự nổi giận.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 897: Phong tảo tàn diệp

Theo kí ức nữ tử Phượng Loan tinh, Vương Lâm biết được đối phương đúng là một trong trong thất phượng của Phượng Loan tinh, đồng thời cũng là người của Thi Âm Tông. Lần này Thi Âm Tông phái đến Chu

Tước tinh một đại trưởng lão, thân phận hắn so với Tôn Thái năm đó không khác biệt nhiều, nhưng tu vi lại vượt xa Tôn Thái.

Thi Âm Tông… Năm đó, khi Tôn Thái sắp qua đời, từ miệng của ông ta, Vương Lâm nghe thấy không ít bí văn. Ví dụ như sưu tập oán khí, chăn nuôi oán khí… Đó là các nhiệm vụ mà Thi Âm Tông phân ra cho các chi nhánh thực hiện.

Trong kí ức nữ tử Phượng Loan tinh Vương Lâm còn biết được ở trong đại Vương triều gần như mỗi thành trì đều có người của Thi Âm Tông tồn tại. Chúng giống như một cái lưới lớn bao vây đại Vương triều chặt chẽ, không ngừng mà phát ra oán khí, sưu tập oán khí, chăn nuôi oán linh.

Giờ phút này việc mà Vương Lâm phải làm là tiêu diệt toàn bộ những người đó, đồng thời nhổ tận gốc Thi Âm Tông tại Chu tước tinh. Kỳ thật mặc dù không có sự việc lần này, Vương Lâm cũng chuẩn bị đi Thi Âm Tông một chuyến. Trong lòng đất dưới Thi Âm Tông, thi thể khổng lồ của Cự Ma tộc cùng với một tia thần thức mỏng manh khiến cho hắn không giữ được bình tĩnh.

Chính là không biết khoảng trăm năm sau, thân thể Cự Ma Tộc kia có sống lại hay không. Phía xa, Đồng tử đầu to trở về trong tay dẫn theo một người. Hắn mỉm cười một cách ngây ngô nhìn về phía Vương Lâm.

- Giết! Nguyên thần đưa cho ta! - Vương Lâm lạnh lùng nói. Sau đó, hắn bay lên trời.

Tháp Sơn theo sát ngay sau đó.

Đầu To liếm liếm môi, tay phải nhấn xuống. Lập tức người trong tay nổ tung, nguyên thần hắn bị Đầu To nắm trong tay bay về phía Vương Lâm. Một hồi kịch biến ở trong Chu Tước tinh từ khi Vương Lâm trở về diễn ra rất nhanh.

Khoảng cách gần đại Vương triều nhất chính là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm thành quan trọng, chúng nằm xung quanh đô thành cách khoảng mười vạn dặm, có vô số binh sĩ đóng quân. Với tốc độ của Vương Lâm chỉ cần nhấc chân một cái là đã tới Kim thành. Tuy nhỏ hơn đô thành nhưng cũng rất xa hoa. Từ xa nhìn lại, có thể thấy mức độ phồn vinh trong thành như thế nào, nhưng sự phồn vinh đó cũng làm cho oán khí càng đậm.

Oán khí ở trong thành ngưng tụ giữa không trung giống như ngọn lửa ma không ngừng bốc lên cao, lơ lửng, chập chờn giữa không trung.

Tới gần thành, thần thức của Vương Lâm tỏa ra xem xét từng chút một. Bất chợt, trong mắt của hắn lóe lên một tia sáng rồi cất tiếng hừ lạnh.

Tiếng “hừ” lạnh vừa vang lên lập tức bên trong thành liền có ba chỗ bỗng nhiên phát ra những tiếng nổ. Chỉ thấy thành chủ đang khoanh chân ngồi bên trong phủ lập tức thân mình chấn động, rồi gục xuông, máu thịt văng khắp nơi. Mặt khác ở hai địa phương kia cũng đồng dạng như thế.

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng xoay người rời đi. Tốc độ hắn rất nhanh căn bản là không để cho người của Thi Âm Tông ẩn nấp trong đại Vương triều chút cơ hội chạy trốn. Hắn nhanh chóng đảo qua bốn thành Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ khiến cho từ bên trong thành lập tức liền có thân thể nổ tung.

Làm xong những việc đó, Vương Lâm không dừng lại tiếp tục đi tới. Thần thức của hắn bao phủ tất cả thành trì của đại Vương triều. Chỉ thấy từ trong các thành trì một đám đệ tử Thi Âm Tông kinh hoảng bay ra chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng bọn họ vừa mới bay ra, bên tai mỗi người chợt vang lên một tiếng “hừ” lạnh.

Thân mình mỗi người đều chấn động mạnh. Thân thể lập tức bị tu vi Khuy Niết phát ra thần thức đánh cho nát vụn.

Những tiếng nổ vang vọng trong đại vương triều, một đám đệ tử Thi Âm Tông miệng phun ra máu tươi, thân thể tan rã. Ngay cả nguyên thần bọn họ cũng đều bị tan nát hóa thành từng luồng linh lực dung nhập vào trong mặt đất, trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho Chu Tước tinh.

Những cảnh tượng bất thình lình xảy ra khiến cho dân chúng trong đại vương triều kinh hoảng. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì, chỉ liên tục suy đoán.

Sau khi thần thức đảo qua tất cả thành trì của đại vương triều khiến cho một đám đệ tử của Thi Âm Tông bỏ mạng, sắc mặt của Vương Lâm càng thêm âm trầm. Từ trong trí nhớ của nữ tử kia, hắn biết được trong có rất đông đệ tử Thi Âm Tông ở đại vương triều sưu tập oán khí, gần như mỗi thành trì đều có tế đàn chăn nuôi oán linh.

Không chỉ có Chu Tước tinh mà trong tinh vực Liên Minh đều có cơ sở của Thi Âm Tông tồn tại.

Sưu tập oán khí.

Nữ tử Phượng Loan tinh kia tuy cũng là đại trưởng lão. Đáng lẽ với cấp bậc của Chu Tước tinh căn bản sẽ không phái nàng tới đây. Chỉ có điều lúc này đây trong tinh vực Liên Minh, tổng bộ Thi Âm Tông chỉ định một tu sĩ cảnh giới Dương Thực tới đây đảm nhiệm vị trí đại trưởng lão. Vì vậy mà nhiệm vụ đó mới dành cho nàng.

Điều đó Vương Lâm cũng không để ý. Điều khiến hắn thực sự cảm thấy việc này kì quái chính là nơi nữ tử này đi vào. Khi ở Chu Tước tinh, nàng đã từng nhận được từ tổng bộ Thi Âm Tông ở tinh vực Liên Minh một mật lệnh.

Mật lệnh này bất kể Vương Lâm tìm kiếm như thế nào trong trí nhớ của nàng đều không thấy một chút dấu vết. Điều này chỉ có thể nói lên một

việc, người đưa ra mật lệnh đó có tu vi thần thông cao hơn tu vi của Vương Lâm khiến cho hắn mới không thể tìm ra.

Chỉ có điều thông qua một chút dấu vết để lại, Vương Lâm suy nghĩ một lát cũng có một chút manh mối. Đầu tiên với thân phận và tu vi của nữ tử Phượng Loan tinh quyết sẽ không trở thành thị thiếp phàm nhân.

Một khi đã như vậy thì vì sao nàng phải sông bên trong hoàng thành? Cho dù là muốn khống chế, thì với tu vi của nàng có thể dùng nhiều phương pháp thi triển, thật sự không cần phải tự mình đi hoàng thành. Còn nữa, nữ tử này tới Chu Tước tinh không lâu, không đủ tư cách tiến vào hoàng thành. Nhưng mười năm trước ở trong trí nhớ nàng, cảnh tượng trước khi tiến vào hoàng thành hoàn toàn trống rỗng giống như bị người ta lấy đi. Không biết nguyên nhân vì sao nhưng Vương Lâm thông qua một mặt khác của nàng, thoáng phát hiện được nữ tử này sở dĩ đi hoàng thành là vì tránh né cái gì đó. Mười năm qua nàng ở trong hoàng thành vẫn rất cẩn thận ẩn giấu tu vi.

- Mười năm trước cuối cùng đã xảy ra chuyện gì với nàng khiến cho nàng phải chạy trốn vào trong đám phàm nhân tới bên trong hoàng thành mượn nơi này tránh né. Hơn nữa, tránh ở bên trong hoàng thành có hay không bị người khác phát hiện? - Vương Lâm nhíu mày trầm ngâm một lát rồi không hề suy nghĩ mà lại tản thần thức ra khắp Chu Tước tinh tới mỗi một cái tu chân quốc tìm kiếm sơn môn của Thi Âm Tông.

Thi Âm Tông là một tổ chức khổng lồ. Không nói ở các tinh cầu khác, chỉ riêng trên Chu Tước tinh này, trong trí nhớ của Vương Lâm năm đó

có vô số chi nhánh Gần như mỗi cái tu chân quốc đều có sự tồn tại của Thi Âm Tông.

Nhưng giờ phút này thông qua kí ức của nữ tử Phượng Loan Tinh kia, Vương Lâm cũng biết được sau khi nàng đến, Thi Âm Tông liền được chỉnh đốn mạnh mẽ. Toàn bộ tập trung tại một chỗ, trở thành tổng bộ Thi Âm Tông trên Chu Tước tinh.

Điểm đặc biệt ở đây chính là tổng bộ mới này đặt ngay tại Triệu quốc, cũng chính tại nơi Thi Âm Tông của Triệu quốc ở ngày đó.

Dọn sạch người của Thi Âm Tông trong các thành trì, Vương Lâm lạnh lùng đi thẳng đến tổng bộ Thi Âm Tông ở Triệu quốc. Tốc độ hắn rất nhanh chẳng mất bao lâu đã tới được Thi Âm Tông Triệu quốc.

Mấy trăm năm không tới nơi này, lần này trở về Vương Lâm nhìn chằm chằm mặt đất phía trước, bình nguyên đầm lầy dần dần hiện ra, trong mắt hắn hàn quang chợt lóe, nhẹ nhàng nói:

- Thú vị! Không ngờ có không ít trận pháp cấm chế. Tháp Sơn xới nơi này lên cho ta! - Vương Lâm bình tĩnh nói.

Tháp Sơn lạnh lùng bước ra vài bước, chẳng thèm để ý đầm lầy dưới chân, nắm tay phải đấm thẳng xuống phía dưới, một tiếng nổ vang lên, đồng thời mặt đất rung chuyển dữ dội.

Bình nguyên bằng phẳng xung quanh đầm lầy, dưới sự chấn động của mặt đất cũng biến thành bùn nhão. Trong nháy mắt, mặt đất nơi đây giống như bị người ta xới lên vậy.

Hào quang của vô số trận pháp cấm chế trong phút chốc lóe lên, những cấm chế đó đối với tu sĩ cảnh giới Vấn Đỉnh mà nói có thể là trí mạng, nhưng đối với Tháp Sơn lại không hề có tác dụng. Một quyền đánh xuống hào quang của cấm chế lập tức vỡ nát, hóa thành nhiều điểm sáng rồi tiêu tán. Mặt đất rung chuyển ở giữa nứt ra một khe thật lớn, bên trong có một mật đạo.

Vương Lâm bay về phía trước rồi bước vào giữa mật đạo. Phía sau hắn là Tháp Sơn, còn Đồng tử đầu to hứng thú nhìn bốn phía một lát, rồi cũng đi theo ngay sau đó.

Bước đi trong mật đạo, Vương Lâm cảm thấy bồi hồi. Mấy trăm năm trước, hắn đã từng tới đây hai lần. Lúc đó, mỗi lần đều phải rất cẩn thận. Nhưng hôm nay bước vào đây loại hoàn toàn khác hắn.

Thần thức Vương Lâm tản ra phong tỏa toàn bộ hết tất cả các vị trí trong Thi Âm Tông. Tới nơi này đầu tiên hắn đi tìm Thi Âm Tông cũ, bất kể là năm đó hay hiện tại đối với Thi Âm Tông, Vương Lâm chưa bao giờ có một chút hảo cảm, càng không cần phải nói chúng lấy hậu nhân Vương gia để nuôi dưỡng oán linh.

Vương Lâm đối với đám hậu nhân hơn mười đời cũng không có cảm xúc gì đặc biệt. Nhưng những người đó dù sao cũng có huyết mạch của Vương gia, không thể để cho người ta ức hiếp như vậy. Hiện tại, hắn rất giận dữ.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 898: Lôi Cát.

Trên đường đi phàm là nơi thần thức của Vương Lâm quét qua, tu sĩ Thi Âm Tông đều nổ tung mà chết. Số lượng tu sĩ của Thi Âm Tông không ít, cả đám kinh hoảng đang muốn bỏ chạy nhưng dưới sự phong toả của thần thức Vương Lâm những người này căn bản có trốn cũng không thoát.

Được một lúc, đột nhiên ở giữa mật đạo phía trước, một đạo kiếm quang loé lên nhanh chóng hướng thẳng Vương Lâm mà đến. Trong kiếm quang này ẩn chứa khí tức mạnh mẽ, người tới tu vi hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới Vấn Đỉnh. Kiếm quang lao tới khiến cho trong thông đạo vang lên những tiếng rít.

Vương Lâm lạnh lùng, tay phải tuỳ ý chỉ về phía trước. Lực lượng trong cơ thể liền lưu chuyển, lập tức khoảng không phía trước xuất hiện gợn

sóng. Nó vừa mới khuyêch tán lập tức màn kiếm quang đang bay tới kia liền tan vỡ.

Một tiếng "- Hừ" vừa mới vang lên, liền bị những gợn sóng lan ra từ đầu ngón tay Vương Lâm cuốn trôi. Nhưng tiếng va chạm vang lên liên tiếp. Kẻ đánh lén kia chẳng những không lùi mà ngược lại còn lao ra với tốc độ nhanh hơn, tay hắn bấm quyết, niệm thần chú thẳng hướng Vương Lâm mà đến.

Vương Lâm đã sớm thấy được dung mạo của kẻ đánh lén. Người đó gầy đét như một cái thây khô, trên người vẽ rất nhiều ký hiệu. Từ thân thể hắn lại tỏa ra một mùi vị tanh tưởi, hai mắt hôn ám giống như đã mất đi thần trí.

Nhìn người này Vương Lâm thoáng cảm thấy được một chút nguy hiểm. Trầm mặc một lát, thây khô kia đã tới gần sát bên người Vương Lâm. Vương Lâm thầm than một tiếng, chân phải đá về phía trước một cước. Lập tức liền có tiếng nổ vang lên. Một cước vừa trúng thây khô, thân mình người này lập tức chấn động, hai chân nhanh chóng bắt đầu nát vụn. Quá trình đó lan ra nhanh chóng, trong nháy mắt thây khô tiêu tan hóa thành tro bụi.

Trong nháy mắt tiêu tan, hai mắt hắn có một khoảnh khắc thanh tỉnh nhìn Vương Lâm hốt hoảng, chỉ có điều tiếp theo đó đã hoàn toàn biến mất.

- Không ngờ, đang an nhàn lại trở thành thi khôi cho người ta sai khiến. - Vương Lâm thở dài đi tiếp về phía trước. Tốc độ của hắn không nhanh,

phía trước có nhiều vị trí có người đánh lén chỉ có điều cũng tan biến. Những người đánh lén đó cũng đều là thi khôi.

Theo thông đạo, Vương Lâm đi tới tổng bộ Thi Âm Tông. Một cái hang động đá vôi ngầm thật lớn xuất hiện trước mặt. Mới đến đây hai mắt Vương Lâm nhìn xa xa phía trước, ánh mắt của hắn phảng phất có thể nhìn xuyên qua hang động đá vôi kéo dài vô hạn này. Ở phía xa, giờ phút này, trên tám cái truyền tống trận thật lớn có vô số các tu sĩ Thi Âm Tông. Trận pháp vừa động bống dáng bọn họ đang ở đó chậm rãi biến mất.

- Không xong ! - Vương Lâm mở miệng nói. Thần thức đảo qua, trên tám truyền tống trận có tám trận pháp vừa xuất hiện liền lập tức tan biến. Trong phút chốc liền có ba cái truyền tống trận nổ tung, đám đệ tử Thi Âm Tông đang chuẩn bị chạy trốn liền bị cuốn vào trong khe nứt không gian, biến mất không thấy nữa.

Cùng lúc đó năm cái truyền tống trận kia cũng lần lượt nổ tung. Cuối cùng không có một tên đệ tử Thi Âm Tông nào có thể chạy thoát.

Bước vào cánh cửa tu đạo thứ hai, tu sĩ Khuy Niết nếu muốn diệt một môn phái không cần phải đổ máu tanh. Thường thường chỉ cần thần niệm tỏa ra liền có thể làm cho một môn phái biến mất.

Điểm này cho dù là Âm Hư hay Dương Thực cũng đều không làm được. Dù sao Âm Hư và Dương Thật chẳng qua là cảnh giới quá độ. Mà tu sĩ Khuy Niết mới thực sự thuộc vào bước thứ hai.

Bắc Huyền.

Toàn bộ bên trong tổng bộ của Thi Âm Tông hoàn toàn im lặng. Trong màn tĩnh lặng này, chỉ có tiếng bước chân chạm đất kêu sột soạt từ từ truyền đến, khiến cho nơi đây bị bao phủ trong một sự âm trầm nồng đậm.

Hai chân Vương Lâm bước trên mặt đất đi về phía trước, xuyên qua từng hang động đá vôi. Thần sắc hắn như thường, không có một chút thay đổi, theo lộ trình trong trí nhớ dần dần đi tới chỗ sâu trong Thi Âm Tông này.

Hắn nhìn vách tường bị phong kín ở phía trước, phía trên mặt không nhìn ra manh mối gì. Vương Lâm nhớ rõ, năm đó ở nơi này có một cửa động, bên trong đó là chỗ mình đã từng ngồi xuống tu luyện bí quyết Hoàng Tuyền.

Bước chân không hề dừng lại, Vương Lâm đi về phía vách tường kia.

Khi thân mình hắn tới gần, vách tường phía trước lập tức nhanh chóng xuất hiện một cái khe. Ngay khi Vương Lâm đi đến, cái khe mở rộng ra, vách tường sụp đổ, giống như bị một sức mạnh quỷ dị đang không ngừng đẩy mạnh. Tiếng động ầm ầm vang lên, dường như không có gì ngăn cản Vương Lâm tiến về phía trước, khi hắn tiến lên, những vách đá phía trước tầng tầng lớp lớp sụp đổ, tự động mở ra một thông đạo.

Cảnh tượng quỷ dị này nếu có tu sĩ nhìn thấy chắc chắn tâm thần kịch chấn, cho dù là Âm Dương Hư Thực tu sĩ muốn làm được điều này, tuy có thể, những cũng có một chút khó khăn.

Chỉ có Khuy Niết tu sĩ đại thần thông chân chính đạt tới bước thứ hai, đã chạm tới ranh giới của quy tắc, mới có thể làm được chuyện này một cách ung dung như vậy.

Tiếp tục đi tới, Vương Lâm đã đến chỗ năm đó đã ngồi, xem xung quanh bốn phía, thần sắc hắn có một chút thất vọng.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm đi về phía trước. Bên trong vô số lỗ nhỏ trên vách tường phía trước tản mát ra từng trận hàn khí, nhưng hàn khí này so với năm đó đã yếu đi không ít.

Trong lúc đi về phía trước, từng vách tường sụp đổ.

Vương Lâm không dừng lại một chút nào, thủy chung vẫn tiến tới, không lâu sau đi tới chỗ sâu nhất của Thi Âm Tông. Nơi này là một hang động đá vôi ngầm khổng lồ.

Một quan tài to vài trăm trượng yên lặng trôi lơ lửng giữa không trung trong hang động.

- Cứu ta !

Thanh âm mỏng manh ngay khi Vương Lâm bước vào nơi này bỗng nhiên vang lên.

Thanh âm này Vương Lâm rất quen.

Chỉ có điều ngay khi thanh âm này vang lên liền đột nhiên ngừng lại. Một lúc sau thanh âm kia lại vang lên, nhưng này còn mang theo một vẻ khiếp sợ.

- Ngươi… ngươi là tu sĩ năm đó ! !

Trong thanh âm kia lộ ra một sự hoảng sợ không thể tin nổi.

Vương Lâm thần sắc như thường, đến gần quan tài khổng lồ kia, liếc mắt nhìn. Quan tài này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng thực tế lại có vô số cấm chế tràn ngập.

Cấm chế này không đơn giản, trùng trùng điệp điệp, tản mát ra uy áp hùng mạnh.

Với tu vi của Vương Lâm năm đó chỉ cần tới gần nơi này liền tâm thần chấn động, cũng không rõ vấn đề ở nơi này. Nhưng tu vi của Vương Lâm lúc này đủ để khiến hắn nhìn ra toàn bộ trận pháp cấm chế phát ra từ trên quan tài này.

- Không thể nào. Sau mấy trăm năm, làm thế nào mà ngươi lại có được tu vi bậc này, đây… đây…

Bên trong thanh âm kia truyền ra sự khiếp sợ vô cùng, hiển nhiên là hắn nhận ra được Vương Lâm, chính vì nhận ra được cho nên mới khiếp sợ như vậy ! Hắn nhớ rất rõ tu sĩ trước mắt đã từng tới nơi đây hai lần. Lần đầu tiên chẳng qua là một Trúc Cơ tu sĩ, hắn cũng không để ý, với tu vi Trúc Cơ Kỳ, hoàn toàn không có khả năng trợ giúp hắn.

Mất trăm năm sau, tu sĩ này lần thứ hai đi đến.

Khi đó hắn đã tiếp cận đến tu vi Anh Biến, sau khi đi vào nơi này đã lấy máu của mình, sự cầu cứu của hắn tu sĩ này hoàn toàn không để ý tới.

Thậm chí hắn còn cố gắng hết sức kéo dài thời gian, hắn còn nói muốn tự nguyện trở thành vật cưỡi của tiểu tu sĩ kia để dụ dỗ. Nhưng cuối cùng, bởi tiểu tu sĩ kia quá mức cẩn thận, nên hắn đã không thể thoát ra.

Việc này hắn vẫn còn tức giận trong lòng, nhưng cũng không có cách nào. Nhưng lúc này tu sĩ kia lần thứ ba lại đến, cũng khiến cho tâm thần hắn chấn động kịch liệt.

Hắn không nhìn thấu được tu vi của đối phương ! Chưa nói tới người này, ngay cả hai tu sĩ hình như là thuộc hạ đi theo sau hắn, hắn cũng nhìn không thấu. Hắn chỉ cảm thấy được trên người ba người này có một luồng khí tức làm cho tâm thần hắn chấn động.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, cẩn thận nhìn thoáng qua quan tài này, nâng tay phải lên, tùy ý điểm về phía trước.

Đầu ngón tay điểm lên quan tài, một tiếng nổ ầm ầm bỗng nhiên vang lên, hàng loạt vết nứt từ chỗ đầu ngón tay của Vương Lâm chỉ vào lập tức điên cuồng tràn ra, gần như trong khoảnh khắc liền tràn ngập toàn bộ quan tài.

Cảnh tượng này đối Vương Lâm mà nói, rất là nhẹ nhàng.

Nhưng ở bên trong thần thức của lão tổ Cự Ma Tộc kia cũng là hoảng sợ không ngừng.

Ngay khi Vương Lâm nâng đầu ngón tay lên, quan tài to lớn trăm trượng này lập tức vỡ tan, hướng về bốn phía tan rã, một màn sương trắng lớn từ bên trong tràn ra, tràn ngập bốn phía.

Bên trong màn sương trắng, một thi thể đàn ông vô cùng khổng lồ lơ lửng giữa không trung, làn da của thi thể này có một màu xanh như sắt, không hề có một chút rạn nứt như Cổ Thần, làn da hắn giống như là một mặt kính bóng loáng.

Trên thi thể này dải đầy một loại cây màu xanh tím, cái cây này không ngừng nhúc nhích.

Theo sự nhúc nhích của những cái cây này, thân thể người khổng lồ này rõ ràng héo rút đi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục trở lại như thường. Cứ tuần hoàn như vậy, lặp đi lặp lại, màn sương âm hàn màu trắng nhanh chóng từ trên cái cây tràn ra.

Trên mi tâm của người khổng lồ kia còn có một dấu ấn hình chiếc búa lờ mờ, thi thoảng lại lóe ra.

- Cứu ta, tiền bối hãy cứu ta. Lôi Cát ta cam nguyện trở thành vật cưỡi của tiền bối, xin tiền bối hãy cứu giúp.

Thần niệm của người khổng lồ này lập tức yếu ớt truyền ra, không còn một chút quỷ kế nào, hoàn toàn thành thật. Vương Lâm nhìn thoáng qua cái cây màu xanh tím quấn quanh người Lôi Cát, hắn biết gốc rễ cái cây đã sinh trưởng bên trong thân thể này, theo thời gian, chỉ sợ sau mấy trăm năm nữa, người này sẽ bị hút đi toàn bộ sức sống, trở thành một thi hài.

- Cự Ma Tộc ngươi có bao nhiêu tộc nhân bị Thi Âm Tông bắt ?

Vương Lâm bình tĩnh nói.

- Tiền bối, trên Chu Tước Tinh này chỉ có một mình ta, nhưng trong Liên Minh Tinh Vực thì ta không biết được.

Thế hệ nào của Cự Ma Tộc cũng có rất nhiều tộc nhân bị Thi Âm Tông bắt đi.

Thi Âm Tông bọn chúng rất thích thân thể của Cự Ma Tộc ta.

Nhưng thân thể của Cự Ma Tộc nếu đoạt xá một cách bình thường thì Thiên Phú Thần Thông sẽ tiêu tan. Mục đích của Thi Âm Tông bọn họ chính là tiến hành đoạt xá trong trạng thái bảo lưu được Thiên Phú Thần Thông.

Bụi cây màu xanh tím trên người ta chính là một loại cây kỳ dị mà Thi Âm Tông tìm được, có thể làm hao tổn sức sống của ta, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Thiên Phú Thần Thông.

Như thế bọn họ sẽ có thể tiến hành đoạt xá một cách trọn vẹn.

Nếu không phải tu vi của Vương Lâm đã đạt tới như hiện tại, Lôi Cát quả quyết sẽ không nói sự thật ra như vậy.

Nhưng lúc này hắn cũng không chút do dự nói ra.

Trong tu chân giới, thực lực quyết định hết thảy ! Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn thoáng qua Lôi Cát, tay phải tùy ý chụp một cái, lập tức Lôi Cát thân mình kịch chấn.

Bụi cây màu xanh tím trên thân thể hắn lập tức nhúc nhích dữ dội.

Gần như trong nháy mắt, chỉ thấy những cành cây này lần lượt bị rút ra, trong lúc nhúc nhích nhanh chóng co rút lại, một luồng uy áp hùng mạnh bỗng nhiên tràn ra bốn phía.

Vương Lâm nhíu mày nhìn đám cành cây màu xanh tím kia.

Chỉ thấy đám cành cây này co rút lại hết sức, phát ra từng trận những tiếng rít, sau khi chúng bị rút ra chỉ khoảng nửa khắc, một cái cây to lớn hơn mười trượng cực kỳ dữ tợn xuất hiện giữa không trung.

Cái cây này đã nở hoa, nhưng lúc này những đóa hoa nở ra hết sức, bên trong bất ngờ xuất hiện hàng loạt gai nhọn cùng với một lượng lớn chất nhầy chảy xuống.

Từng cành cây nhưng thể những xúc tu kéo dài ra, trong đó có hai bộ phận nối liền với Lôi Cát, một bộ phận khác đang đung đưa, ở trên đỉnh đầu nứt ra một lỗ hổng, trong lúc mở ra cũng có gai nhọn ở bên trong.

Tiếng rít gào chói tai vang vọng, hóa thành một cơn gió lốc điên cuồng hướng về Vương Lâm tấn công.

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng. Bên trong loại cây kỳ dị này cũng có thần thức tồn tại, vật này quyết không phải là một loại cây đơn giản.

- Tiền bối, bên trong cái cây màu xanh tím này có thần thức của một phó điện chủ của Thi Âm Tông. Thân thể của ta chính là chuẩn bị cho phó điện chủ đó, nếu tiền bối không tới chỉ sợ qua mấy trăm năm nữa, khi sức sống của ta bị hấp thụ toàn bộ, hắn sẽ không còn có gì trở ngại mà có thể chiếm cứ lấy thân thể của ta.

Thần niệm của Lôi Cát càng thêm suy yếu, nhưng vẫn cố giãy giụa nói.

Vương Lâm nghe thấy lời này, liền nghĩ, Thi Âm Tông chủ yếu là buôn bán thân thể xác thịt, trong đó, thân thể tốt nhất hiển nhiên là của Cổ Thần ! Nhưng lúc này, thân thể của Cổ Thần thật sự quá ít, vì thế, mục

tiêu tiếp theo của Thi Âm Tông chính là thân thể của Cự Ma Tộc. Có được thân thể này, phối hợp với thần thông của tu sĩ, sức chiến đấu như vậy, tu sĩ bình thường quyết không có thể chống cự.

Có thể tưởng tượng được nếu như một Khuy Niết tu sĩ có được một thân thể có sức mạnh như vậy, thần thông không thể làm tổn hại, lại còn có Thiên Phú Thần Thông, cho dù là ta giao chiến với hắn cũng tuyệt không có mười phần nắm chắc, trừ phi hợp thể với bổn tôn !

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, bí ẩn của Thi Âm Tông quả thật rất nhiều.

Hắn không biết việc lấy thân thể của Cự Ma Tộc để đoạt xá có phải là một việc trọng điểm trong Thi Âm Tông hay không, nhưng cho dù thế nào, thông qua việc này, bức màn che mặt thần bí của Thi Âm Tông rốt cuộc cũng đã bị Vương Lâm vén lên một chút.

Khi đại quân tu sĩ của La Thiên Tinh Vực tới gần, Vương Lâm tin rằng cuối cùng toàn bộ bí mật của Thi Âm Tông đều sẽ được làm sáng tỏ.

Trong tiếng rít gào chói tai, cái cây yêu dị liền tấn công tới, từng cái xúc tu điên cuồng hướng về Vương Lâm quấn lấy, định xé nát Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh, há mồm khẽ phun, lập tức Phong Tiên Ấn biến ảo hiện ra, trong nháy bắt phóng đại, bên trong lóe ra kim quang.

Hơn mười vạn ký hiệu màu vàng lóe lên, hướng về cái cây phong ấn kia đánh tới.

Phong Tiên Ấn ầm ầm đè xuống, làm nổi lên một cơn lốc, hướng thẳng đến cái cây kia.

Vương Lâm lại nâng tay phải lên, hai mắt ẩn chứa lôi ý.

Lập tức từng đạo lôi quang từ trong hư vô xuất hiện hướng về tay phải Vương Lâm ngưng tụ. Nắm trong tay lôi lực của thiên địa, hết thảy lôi đình đều do mình sử dụng, lôi quang lóe ra, trên tay phải của Vương Lâm xuất hiện một lôi cầu màu tím.

Hắn đưa tay về phía trước, lập tức lôi cầu này bay ra, hướng thẳng đến cái cây kia.

Lúc này, vô số dấu ấn hoàng kim tràn ngập cái cây khổng lồ kia, theo Phong Tiên Ấn trong nháy mắt hạ xuống. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, tiếng nổ này kinh thiên động địa, bốn phía hang động đá vôi này chấn động, lập tức xuất hiện những vết nứt lớn, vô số khối đá rơi xuống, từng trận bụi đất dâng lên.

Ngay khi Phong Tiên Ấn hạ xuống, lôi cầu lại trực tiếp tới gần, một tiếng nổ ầm ầm nữa lại vang lên, từng tiếng rít gào phẫn nộ từ trong cái cây kia truyền ra.

Toàn thân cái cây này có nhiều chỗ tổn hại, trong lúc lôi quang qua lại có vô số dịch nhầy văng khắp nơi, Lôi Cát ở phía dưới lập tức bị dứt bỏ khỏi cái cây này, ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

- Là ai, đã làm ta thức tỉnh khi đang ngủ say. Ngươi phải trả giá bằng mạng sống !

Một thanh âm âm trầm bỗng nhiên từ trong cái cây này chậm rãi truyền ra.

Ngay khi thanh âm này vang lên, một luồng khí tức Khuy Niết lập tức tràn ngập bên trong hang động đá vôi, hình thành một cơn lốc xoáy quét ngang ra, đánh văng những dấu ấn phong ấn trên thân cái cây kia.

Chỉ thấy trên cái cây đã bị hư hại kia xuất hiện một bóng dáng hư ảo. Đây là thân ảnh một người mặc hắc bào, cả thân thể bị bao bọc trong một màn sương đen tràn ngập.

Thần sắc Vương Lâm thủy chung vẫn bình tĩnh, hắn liếc mắt nhìn thân ảnh mặc hắc bào kia một cái, lạnh giọng nói:

- Chỉ là một nguyên thần Khuy Niết, ta muốn xem ngươi làm thế nào để bắt Vương mỗ ta trả giá bằng sinh mạng !

Vương Lâm nâng tay phải bấm quyết, chỉ ra một cái, lập tức Thú Cốt trên mu bàn tay phải biến ảo hiện ra. Thú Cốt này xuất hiện, hai mắt lập tức lóe lên u quang. Trong phút chốc, bốn phía nồng đậm sát khí, từng mảng ánh sáng màu xám từ những xúc tu của cái cây kia xuất hiện.

Thân ảnh mặc hắc bào kia ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, cũng không nhìn đến cái cây kia, thân mình bay lên, cái cây dưới chân lập tức sụp đổ, ầm một tiếng tan rã.

Từng đạo khí màu xanh tím khi cái cây kia tan rã nhanh chóng bay ra, rất nhanh dung nhập vào trong cơ thể của thân ảnh mặc hắc bào kia. Gần như trong nháy mắt, thân mình người này bất ngờ thực chất hóa.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, tiến lên một bước, song chỉ tay phải tạo thành kiếm chỉ về phía trước, lập tức liền có vô số đạo lôi đình từ trong hư không biến ảo ra, hình thành một cơn lốc lôi đình. Theo một chỉ của Vương Lâm điểm tới, cơn lốc lôi đình này trong tiếng sấm ầm ầm hướng thẳng đến gần người mặc hắc bào.

Người mặc hắc bào kia ánh mắt âm trầm, lập tức lui về phía sau, hai tay bấm quyết, lập tức tạo nên một bức màn đen hình tròn xuất hiện bên ngoài thân thể. Lúc này, cơn lốc lôi đình tới gần, va chạm vào bức màn đen này, tạo nên tiếng nổ kinh thiên vang lên.

Toàn bộ hang động đá vôi vào giờ khắc này sụp đổ trong phạm vi lớn. Sau trận lôi đình, người mặc hắc bào kêu lên một tiếng đau đớn, nhanh chóng lui về phía sau.

- Đạo hữu từ phương nào tới, chuyện gì cũng nên từ từ, lão phu là Lưu Thanh Vân, phó điện chủ của Oán Điện trong Thi Âm Tông !

Người mặc hắc bào kia lúc này trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Hắn vừa mới thức tỉnh, thần trí còn đang mơ hồ, nhưng sau khi tỉnh lại cũng lập tức phát hiện người khiến cho mình thức tỉnh không ngờ là một Khuy Niết tu sĩ !

Nếu hắn còn thân thể thì cũng không đến nỗi sợ, nhưng lúc này lại không có thân thể. Hơn nữa đối phương lại không chỉ có một Khuy Niết tu sĩ, ở phía sau, đồng tử đầu to kia cũng là một Khuy Niết tu sĩ, còn có khôi lỗi đại hán kia, tuy không phải là Khuy Niết, nhưng cũng đã đạt tới đỉnh của Dương Thực.

Ba người này khiến hắn càng nhìn tâm thần càng kịch chấn. Đừng nói giờ phút này không có cơ thể, cho dù vẫn còn thân thể, đối mặt với ba người nay, hắn chỉ có một mình, cũng sẽ lập tức bỏ chạy.

Trừ phi đoạt xá thành công cơ thể của Cự Ma Tộc kia, lấy Thiên Phú Thần Thông đẩy một người đi, lấy sức mạnh của thân thể Cự Ma Tộc chống lại một người, lấy thần thông của bản thân đối phó với người còn lại, nhưng hết thảy cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Người mặc hắc bào trong lòng cười khổ, vội vàng nói:

- Đạo hữu, việc này sợ là có hiểu lầm, tại hạ vừa mới thức tỉnh, lời lẽ có chút đắc tội, mong đạo hữu chớ để ý. Nếu đạo hữu thích thân thể Cự Ma Tộc này, tại hạ sẽ đưa cho đạo hữu, rồi chúng ta kết làm bằng hữu, có được không ?

Trong lúc nói chuyện, hắn không ngừng lùi về phía sau.

Vương Lâm không nói một lời, thân ảnh như điện, trực tiếp truy kích, dưới chân có những gợn sóng lờ mờ nổi lên. Nhìn chằm chằm người mặc hắc bào kia, hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang.

- Khuy Niết nguyên thần, hơn nữa lại còn là Tịnh Niết nguyên thần do suy yếu biến thành, có nguyên thần này, ta chắc chắn sẽ có thể đưa thân thể của Tháp Sơn đạt tới Khuy Niết.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 899: Phó điện chủ của Oán Điện (1).

Lưu Thanh Vân ánh mắt lộ ra vẻ cẩn thận, trong lòng kêu khổ, thầm nhủ, chính mình đã chọn Chu Tước Tinh bỏ đi này bởi vì nơi đây đã hẻo lánh, lại không có giá trị gì, sẽ không khiến cho những tu sĩ cùng đẳng cấp với hắn chú ý mà lui tới. Hắn chủ định im lặng mấy ngàn năm, sau khi đoạt xá thành công, sẽ trở lại Oán Điện tranh giành vị trí chủ điện.

Nhưng làm thế nào hắn cũng không ngờ tới vào giây phút cuối cùng khi chuẩn bị đoạt xá lại có những tu sĩ bậc này đi tới. Trong lòng hắn không ngừng suy nghĩ, lập tức hắn liền nghĩ đến việc này nhất định là âm mưu của một vài phó điện chủ khác của Oán Điện, không biết đã cho ba người này lợi ích gì mà khiến họ đến phá hoại việc đoạt xá của mình, hơn nữa thừa dịp lúc này mình chỉ có nguyên thần để hoàn toàn tiêu diệt.

- Chết tiệt, vì không muốn gây sự chú ý của các phó điện chủ kia, lần này ta đã cực kỳ cẩn thận, không có đem tu sĩ thủ hạ tới hộ pháp mà chỉ âm thầm thao túng, không ngờ vẫn còn có người biết được chỗ của ta !

Lưu Thanh Vân trong lúc âm trầm, cẩn thận lui về phía sau nhìn đám Vương Lâm ba người.

Càng nhìn hắn lại càng thấy xa lạ. Hắn thân là phó điện chủ Oán Điện của Thi Âm Tông trong Liên Minh Tinh Vực, có lẽ Âm Dương Hư Thực tu sĩ hắn chưa thấy hết toàn bộ, nhưng tu sĩ đạt tới Khuy Niết gần như ai hắn cũng đã từng gặp qua. Dù sao tu sĩ Khuy Niết Kỳ trở lên trong Liên Minh Tinh Vực cũng không phải quá nhiều.

Nhất là đồng tử đầu to kia lại càng khiến hắn hoài nghi trong lòng. Tu vi của đồng tử đầu to kia mặc dù là Khuy Niết, nhưng ở trên người đối phương hắn không nhìn thấy được một chút ý cảnh nào, ngược lại trong cơ thể đối phương không ngờ còn có một luồng tiên lực nồng đậm.

- Đây là tiên nhân ! !

Lưu Thanh Vân trợn tròn hai mắt, lui về phía sau nhanh hơn.

- Ngươi chạy không thoát đâu.

Gợn sóng dưới chân Vương Lâm bỗng nhiên tản ra, cả người trong phút chốc biến mất.

Cảnh tượng này khiến cho Lưu Thanh Vân gần như hồn bay phách lạc.

- Súc Địa Thành Thốn ! !

Hắn hét lên một tiếng, nguyên thần trực tiếp tản ra, trong phút chốc liền sụp đổ, hóa thành vô số tinh quang, giống như ngân hà cuộn lên, trực tiếp hướng về phía trước với tốc độ nhanh nhất điên cuồng bỏ chạy.

- Những phó điện chủ kia cũng thật là giỏi ! ! ! Có thể mời được một Khuy Niết tu sĩ có Súc Địa Thành Thốn, thù lao mà bọn họ phải trả chắc chắn là không thể tưởng tượng nổi !

Lưu Thanh Vân tâm thần chấn động, nhưng giờ phút này cũng không rảnh mà suy nghĩ nhiều, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Trước mặt là một tu sĩ có thần thông Súc Địa Thành Thốn, đối với đối thủ cùng giai có thể nói là bất bại, tiến thoái tự do, giao chiến với loại người như vậy hoàn toàn là một cơn ác mộng.

Nguyên thần của hắn hóa thành tinh quang, cấp tốc bỏ chạy. Nhưng trong phút chốc, ở phía trước, Vương Lâm một bước đi ra, tay phải hướng xuống dưới hung hăng vỗ vào hư không một cái ! Lập tức thiên địa chấn động, một sức tấn công mạnh mẽ đánh xuống, thân mình Lưu Thanh Vân bị bức phải dung nhập lại. Sắc mặt hắn tái nhợt, định lui về phía sau, bên tai lập tức truyền đến một tiếng cười ngây ngô. Chỉ thấy đồng tử đầu to kia lắc cái đầu to, ngăn cản đường lui của Lưu Thanh Vân.

Ở đằng xa, Tháp Sơn mang theo tiếng gào thét, nhanh chóng tiến đến.

Lưu Thanh Vân cười khổ, hắn biết đối diện với Khuy Niết tu sĩ có Súc Địa Thành Thốn, mình hoàn toàn không có cách nào chạy thoát, lúc này liền thở dài, ôm quyền nói:

- Đạo hữu, ngươi và ta cũng không phải là có mối thù truyền kiếp, nếu có thể tha cho ta một con đường sống, việc này nhất định ta sẽ đền đáp !

Vương Lâm liếc nhìn Lưu Thanh Vân một cái, chậm rãi nói:

- Đền đáp như thế nào ?

Lưu Thanh Vân cắn răng một cái, nói:

- Ta có nguyên thần của một Khuy Niết tu sĩ, lấy nguyên thần của hắn để đền đáp thì thế nào ?

Nguyên thần kia là đối thủ không đội trời chung của hắn, nhiều năm trước đã bị hắn dùng sức mạnh của Thi Âm Tông phá đi thân thể, lấy nguyên thần, vốn chuẩn bị để luyện thành khôi lỗi, nhưng giờ phút này vì bảo toàn sinh mệnh, cũng cực kỳ đau lòng mà dâng ra.

- Vậy thì đưa ra đây.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường.

Lưu Thanh Vân ánh mắt lóe lên, nhìn Vương Lâm, nói:

- Đạo hữu, sau khi tại hạ đưa ra, ngươi vẫn không buông tha cho Lưu mỗ thì…

Không chờ cho hắn nói hết lời, Vương Lâm nhướn mày, lạnh lùng nhìn Lưu Thanh Vân, bình tĩnh nói:

- Cho ngươi thời gian ba nhịp thở để suy xét !

Lưu Thanh Vân trầm ngâm, thầm than một tiếng, tay phải điểm vào mi tâm một cái, lập tức giữa mi tâm hiện lên gợn sóng, từ trong bay ra một tấm kính. Sau khi tấm kính này xuất hiện, lập tức trên đó lóe lên hào quang, có một nguyên thần của một nam tử trung niên chậm rãi bay ra.

Lưu Thanh Vân không hề do dự, đem nguyên thần đưa về phía trước, rơi vào trong tay Vương Lâm.

Cẩn thận nhìn thoáng qua, Vương Lâm gật gật đầu. Nguyên thần này quả thật là một Khuy Niết tu sĩ, tuy nhiên hiện tại thần trí cũng đã tiêu tan, chỉ còn lại thể xác của nguyên thần mà thôi.

Sau khi thu lấy nguyên thần này, Vương Lâm lắc đầu nói:

- Lấy vật này để đổi lấy sinh mạng, là không đủ.

Lưu Thanh Vân cười khổ, hắn cũng biết vật mình đưa ra so với những phó điện chủ kia còn kém hơn rất nhiều. Trong lúc trầm ngâm, vẻ mặt hắn âm tình bất định, hắn ngẩng mạnh đầu, cắn răng một cái, nói:

- Đạo hữu, tại còn một vật, vật ấy nhất định sẽ làm ngươi vừa lòng !

Hắn nói xong, trong hai mắt không thể không lóe lên vẻ độc ác, tay phải chạm lên tấm kính vừa biến ảo hiện ra từ giữa mi tâm kia. Lập tức liền có một luồng uy áp cực kỳ vô biên trong phút chốc tràn ngập trời đất.

Từng tiếng tim đập ầm ầm, lay động tâm thần từ trong tấm kính kia truyền ra. Ngay sau đó, từ bên trong có một thi thể chậm rãi bay ra.

Thi thể này toàn thân đỏ sẫm, ngay khi xuất hiện, lập tức một ngọn lửa tràn ngập trời đất. Ngọn lửa này cực kỳ kịch liệt, cho dù là đồng tử đầu to kia cũng phải biến sắc.

- Trong Thi Âm Tông ta, trong bảng xếp hạng những kỳ thi dị thể, Viêm Linh Hỏa Thi này đứng hàng thứ mười hai. Nếu đoạt xá thành công, hết thảy hỏa hệ thần thông trong trời đất đều không thể gây ra một chút tổn thương nào, ngoài ra còn có thể nắm trong tay Thiên Địa Chi Hỏa, có thể đối phó được với hết thảy thần thông ! Đây là một món hàng có giá trị cực cao, lấy nó để đổi lấy tính mạng tuyệt đối là đủ rồi !

Lưu Thanh Vân nói xong, vung tay phải, lập tức hỏa thi này bay thẳng đến Vương Lâm.

Hỏa thi kia tốc độ cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm. Nhưng ngay lúc đó, thi thể này bỗng nhiên mở hai mắt, từ bên trong lộ ra một luồng hào quang điên cuồng.

Lưu Thanh Vân sắc mặt dữ tợn, quát to:

- Bạo !

Ầm một tiếng, hỏa thi kia nổ tung, vẫn chưa ảnh hưởng đến Chu Tước Tinh mà chỉ tập trung toàn bộ trong một phạm vi nhỏ, như vậy mới có thể làm cho uy lực của nó phát huy đến mức lớn nhất. Một ngọn lửa không thể tưởng tượng được ở nơi này trong nháy mắt điên cuồng tràn ngập không trung, gần như toàn bộ những đám mây trên không trung đều tan rã, thậm chí còn có những vết nứt lớn lan khắp bầu trời.

Uy lực của ngọn lửa này quá lớn, Tháp Sơn không thể không lùi lại. Ngay cả đồng tử đầu to kia tâm thần cũng kịch chấn, trong khi ngọn lửa khi bùng lên, lập tức lui về phía sau. Sắc mặt hắn tái nhợt, trong khoảnh khắc vừa rồi hắn thầm nhủ nếu hỏa thi ở phía trước người mình nổ tung thì tuyệt đối sẽ không thể tránh được kiếp nạn này !

Hắn chẳng thể ngờ được khi đang mười phần chiếm ưu thế, Lưu Thanh Vân kia không ngờ còn dám phản công như vậy! Đồng tử đầu to lần đầu tiên đối với tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực có ấn tượng sâu sắc.

Một tiếng cười điên cuồng từ trong miệng Lưu Thanh Vân truyền ra, trong lúc đó hắn dữ tợn thân mình nhoáng lên bay thẳng về hướng chân trời. Với tính cách của hắn quyết sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, hết thảy chuyện vừa rồi chẳng qua hắn muốn mê hoặc đối phương. Một đòn tự bạo của hỏa thi nếu tản ra thì có lẽ hiệu quả không lớn, cho dù đối với Chu Tước Tinh này cũng không thể có ảnh hưởng, nhưng lúc này hắn đem sức mạnh tự bạo của hỏa thi này hạn chế trong phạm vi nhỏ, tuy cũng không ảnh hưởng đến Chu Tước Tinh, nhưng trong phạm vi nhỏ này, hắn tự tin những tu sĩ đồng cấp không ai có thể chống cự.

- Hỏa thi tan vỡ tuy rằng đau lòng, nhưng lấy thi thể này để tiêu diệt một tu sĩ có Thúc Địa Thành Thốn cũng rất đáng giá. Hơn nữa hai người ở phía sau hoàn toàn cũng không đuổi kịp ta!

Lưu Thanh Vân trong tiếng cười điên cuồng, bay thẳng về phía chân trời, hắn nghĩ tốt nhất là nên nhanh một chút trở về Thi Âm Tông lựa chọn thân thể để đoạt xá, còn những tên phó điện chủ kia hắn cũng sẽ tính kế toàn lực trả thù.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Một thanh âm vô tình lạnh như băng, giống như gió rét giữa trời đông thổi tới, lọt vào trong tai Lưu Thanh Vân. Thân mình hắn lập tức run lên,

ánh mắt lộ vẻ không dám tin, thân mình lập tức dừng lại.

Ở phía trước hắn, thân ảnh Vương Lâm biến ảo hiện ra. Thần sắc hắn bình tĩnh, không một chút biến đổi, càng không có thương thế gì. Bên ngoài thân thể hắn có một cái đỉnh hư ảo đang dần dần biến mất.

Không chỉ có Lưu Thanh Vân không dám tin, mà ngay cả đồng tử đầu to cũng thở hổn hển, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Hắn chỉ biết Vương Lâm vốn rất mạnh, nhưng lại không ngờ rằng trong một vụ nổ như vậy mà đối phương không ngờ lại không hao tổn đến một sợi lông, điều này làm cho hắn trong lòng cũng không còn dám có ý chống đối nữa. Đối với Vương Lâm, hắn lại càng thêm sợ hãi.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Lưu Thanh Vân một cái, tiến lên một bước, thân ảnh biến mất. Lưu Thanh Vân kia trong lúc hoảng sợ, điên cuồng lui về phía sau, trong miệng lo lắng nói:

- Đạo hữu hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Lúc này đây Lưu mỗ thành tâm đưa ra pháp bảo để đổi lấy tính mạng, ta có mà.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 900: Phó điện chủ của Oán Điện (2).

Không chờ hắn nói xong, thân ảnh Vương Lâm hiện ra ở phía sau Lưu Thanh Vân, ngay khi hắn chuyển hướng định bỏ chạy, song chỉ tay phải ẩn chứa thiên địa lôi ý, trong tiếng sấm ầm ầm vang vọng không trung, trực tiếp điểm vào hậu tâm của Lưu Thanh Vân.

Phịch một tiếng, Lưu Thanh Vân trực tiếp bị bắn tung ra, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể không còn thực chất hóa được mà nhanh chóng tiêu tan.

Đối với quỷ kế lúc trước của Lưu Thanh Vân, Vương Lâm đã nhìn ra rõ ràng. Hắn lớn lên ở Liên Minh Tinh Vực này đã gặp qua rất nhiều âm mưu thâm độc, nếu tin tưởng Lưu Thanh Vân, thì hắn không phải là Vương Lâm.

Lúc đối phương tung ra hỏa thi, hắn đã nhìn ra được manh mối, âm thầm mở ra Cổ Thần Cự Đỉnh, ngay khi hỏa thi nổ tung, Cổ Thần Cự Đỉnh mở ra, cực kỳ ung dung, hắn liền di chuyển thân hình đi.

Nguyên nhân ngay từ đầu Lưu Thanh Vân đã không có được cơ hội này là bởi vì Vương Lâm đã nghĩ Lưu Thanh Vân này là phó điện chủ Oán Điện của Thi Âm Tông, tất nhiên phải có hàng loạt những thủ đoạn để bảo toàn tính mạng.

Nếu mạo muội ra tay, trong lúc giao chiến, tên bay đạn lạc, rất khó giết người này mà mình không bị thọ thương, vì thế Vương Lâm chỉ đơn giản chờ người này xuất ra sát chiêu, sau đó nhẹ nhàng tránh né. Một khi Lưu Thanh Vân này xuất ra đòn sát thủ, thì đó chính là lúc chết của người này!

Thực tế mọi việc xảy ra đều chính xác như dự liệu của Vương Lâm, lúc này hắn xuất thủ không hề có một chút nương tay. Thân ảnh hắn nhoáng lên một cái, lại dung nhập vào thiên địa, đi thẳng đến Lưu Thanh Vân kia.

Lưu Thanh Vân trong lòng âm trầm, lúc này nguyên thần đã bị thương, trong lúc cười khổ cũng hiểu ra suy nghĩ của Vương Lâm, âm thầm hối hận. Thân ảnh Vương Lâm lại xuất hiện, liên tục điểm ra, lập tức liền có những trận lôi đình gào thét lao đến.

Chỉ thấy khắp không trung lôi đình ầm vang, hóa thành từng đạo lôi quang lao thẳng đến Lưu Thanh Vân. Tay phải Vương Lâm lại liên tục điểm lên người của Lưu Thanh Vân, mỗi một lần điểm tới, đều khiến cho thân mình của Lưu Thanh Vân gần như tan vỡ, không ngừng lui về phía sau.

Mắt thấy bản thân ở trong tình thế không thể phản kháng, trong mắt Lưu Thanh Vân chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn, hắn quát to:

- Muốn giết Lưu mỗ, ngươi cũng phải bị chôn cùng!

Lưu Thanh Vân trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, không chút do dự tự bạo.

Nguyên thần này của hắn cũng phải là toàn bộ, với mưu trí của hắn, sẽ không bao giờ lựa chọn mạo hiểm. Năm đó hắn đã phân ra hơn một nửa lưu lại ở một chỗ khác, để nếu gặp phải nguy cơ sinh tử cũng có thể giữ lại được tính mạng.

Lúc này, sau khi hắn liều mạng, bỗng nhiên một luồng khí tức hủy diệt từ trong nguyên thần hắn tràn ra. Nếu là tự bạo, thì nguyên thần của Khuy Niết tu sĩ tự bạo có uy lực vượt xa hơn rất nhiều hỏa thi vừa rồi, Chu Tước Tinh cũng không thể chịu đựng được. Một khi tự bạo, Chu Tước Tinh này lập tức cũng sẽ sụp đổ!

Hết thảy sinh linh trên đó, ngoại trừ một số ít người, toàn bộ đều sẽ diệt vong!

Thậm chí sau khi Tu Tinh Chi Tinh bị ảnh hưởng, phạm vi hủy diệt sẽ lại càng lớn, hậu quả sẽ khó có thể tưởng tượng nổi. Đây chính là một trong những nguyên nhân làm cho Vương Lâm băn khoăn trước khi ra tay.

Nhìn thấy Lưu Thanh Vân này chọn cách tự bạo, Vương Lâm thần sắc như thường, bình tĩnh mở miệng:

- Tiên thuật. Định thân!

Trong phút chốc, định thân thuật bỗng nhiên tràn ngập. Tiên thuật định thân sau khi ẩn chứa tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm, uy lực tăng lên gấp bội, gần như trong nháy mắt nguyên thần của Lưu Thanh Vân đang định tự bạo lập tức dừng lại.

Vương Lâm đi tới bên cạnh nguyên thần của Lưu Thanh Vân, bắt lấy nguyên thần của người này, sau khi vuốt vào hư không làm nổi lên gợn sóng, cả người hắn biến mất không thấy.

Bên trong tinh không của Liên Minh Tinh Vực, ở một chỗ cách rất xa Chu Tước Tinh có gợn sóng nổi lên. Thân mình Vương Lâm bước ra, trong nháy mắt thi triển từng đạo cấm chế, lần lượt dừng ở trên nguyên thần của Lưu Thanh Vân.

Tay trái của hắn lại hung hăng vỗ lên nguyên thần của Lưu Thanh Vân một cái, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển. Một cái vỗ này khiến cho nguyên thần Lưu Thanh Vân chấn động, sức mạnh tự bạo hủy diệt lập tức tan rã.

Sau khi đánh ra vô số phong ấn lên trên nguyên thần khiến cho quá trình tự bạo hoàn toàn bị ngăn chặn, Vương Lâm ném nguyên thần của Lưu Thanh Vân vào trong túi trữ vật, sau đó xoay người, dưới chân lại xuất hiện gợn sóng, biến mất bên trong tinh không.

Trên Chu Tước Tinh, đồng tử đầu to hai mắt co rụt lại, sự sợ hãi đối với Vương Lâm ở trong lòng lại càng đậm. Hắn tự hỏi nếu là chính mình đối mặt với nguyên thần Khuy Niết kia, sợ là tuyệt đối sẽ không thể ung dung như thế, thậm chí chỉ hơi sơ ý lập tức sẽ bị ảnh hưởng.

Nhất là khi Lưu Thanh Vân lựa chọn tự bạo, đồng tử đầu to kia da đầu lại run lên, nhưng khiến hắn lại càng khiếp sợ hơn chính là Vương Lâm kia thủy chung thần sắc vẫn bình tĩnh, dường như hết thảy chuyện này đều nằm trong dự kiến của đối phương. Hành động nhanh gọn lưu loát như mây trôi nước chảy, mang theo nguyên thần Khuy Niết kia rời đi

đều khiến cho đồng tử đầu to không ngừng chấn động. Đối với Vương Lâm, giờ phút này hắn thật sự kính phục.

- Làm thuộc hạ của người này cũng không là nhục thân phận của ta!

Đồng tử đầu to hít sâu một hơi.

Giữa không trung phía trước hắn lại nổi lên gợn sóng, Vương Lâm một bước đi ra, vẫn không nhiều lời, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, bình tĩnh nói:

- Lôi Cát, ra đây!

Mặt đất chấn động, thân mình khổng lồ của Lôi Cát kia chậm rãi từ bên trong bay lên. Giờ phút này hắn vẫn còn một chút yếu ớt, sau khi nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kính sợ.

Trận chiến vừa rồi hắn đã xem toàn bộ, đối với thân ảnh và thần thông xuất quỷ nhập thần của Vương Lâm, đặc biệt là biểu hiện luôn luôn bình tĩnh kia khiến hắn cực kỳ rung động. Lúc này hắn cung kính đứng một bên, nói:

- Lôi Cát tham kiến chủ nhân.

- Từ nay về sau ngươi sẽ là vật cưỡi của ta, nếu có ý đồ phản nghịch, đừng hòng sống sót!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn vào trong mắt Lôi Cát. Lôi Cát lập tức chấn động, đối với hắn, ánh mắt này giống như hai thanh kiếm sắc bén trực tiếp xuyên thấu vào hai mắt mình, đâm vào trong tâm thần, khiến cho tâm thần hắn run rẩy, vội vàng cũng kính gật đầu vâng dạ.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Lôi Cát, bình tĩnh nói:

- Lấy một ít máu của ngươi đổ đầy bình này.

Nói xong, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước cất bước đi,

Tháp Sơn và đồng tử đầu to đi theo sau. Lôi Cát cầm cái bình nhỏ, thầm than một tiếng, từ trong thân mình truyền ra những tiếng ầm ầm, lập tức co rút lại. Thân mình cao lớn trăm trượng cuối cùng hóa thành một đại hán cao ba trượng, đi theo sau Vương Lâm,

đồng thời đau lòng đưa tay phải điểm vào ngực một cái, lập tức liền có máu chảy ra, hứng vào trong cái bình nhỏ.

Vương Lâm cứu lão tổ Cự Ma Tộc này bởi vì đã nhìn thấy bên trong máu của đối phương có một tia khí tức của Cổ Thần. Sau khi quay về Liên Minh Tinh Vực, tuy tu vi của Vương Lâm đã cao hơn trước kia không ít, nhưng nguy cơ cảm thấy cũng càng thêm mãnh liệt.

Ở trên Chu Tước Tinh này hắn phải đem thần thông của bản thân tế luyện một phen, cái đầu tiên nghĩ tới chính là thần thông của Cô Thần! Có máu tươi này, Vương Lâm sẽ có thể thi triển ra một vài thuật thần thông,

cho dù là bản tôn cũng có thể thi triển được.

Giờ phút này, ở rất xa phía đông của Liên Minh Tinh Vực có một vùng biển đỏ như lửa, bên trong Hồng Hải này có một vật thể đỏ sẫm, còn có lửa đỏ tràn ngập, dường như như là một tu chân tinh bốc cháy.

Tinh cầu được gọi là Chu Tước Thánh Tinh!

Bốn phía xung quanh nó là một dải tàn tinh, chi chít rậm rạp bao quanh, dường như nơi đây vô số năm qua thủy chung đều bị thiêu đốt.

Xa xa trong tinh không, một đạo hồng quang gào thét lao đi, một tu sĩ thanh niên cưỡi trên một con hỏa điểu bay thẳng đến nơi đây, tiến vào bên trong biển lửa biến mất hoàn toàn.

Bên trong Chu Tước Thánh Tinh có một pho tượng chu tước rất lớn cao ngút lên chín tầng mây, sức nóng vô tận từ trong pho tượng này tràn ra, ở bên trên có ba lão già đang khoanh chân ngồi.

Lúc này, thân ảnh của tu sĩ thanh niên kia ở cách đó trăm trượng biến ảo hiện ra, dường như không thể chịu đựng được sức nóng này, vừa mới xuất hiện, liền chảy rất nhiều mồ hôi.

- Báo! Đại quân của La Thiên tu sĩ đã chiếm được sáu phần địa giới phía tây, có mười một tiểu đội chia làm mười một hướng đang tiến lên. Những người dẫn đầu là một trăm lẻ tám vị Tiên mới được phong, trong đó đứng đầu là Phó Phẩm Lôi Tiên Hứa Đình!

- Có thấy bóng dáng tên Hứa Mộc kia không?

Sau một lúc trầm mặc, một lão già trên bức tượng Chu Tước nhẹ nhàng nói. Thanh âm hắn tuy nhạt, nhưng khi nói ra sức nóng bốn phía cũng trở nên nồng đậm, dường như có sự thay đổi quy tắc.

Thanh niên kia lập tức lui ra phía sau hơn mười trượng, miễn cưỡng gắng gượng, nói:

- Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc mới được phong của La Thiên Tinh Vực đến nay vẫn chưa rõ tung tích, đang còn tra xét!

- Không đến hai tháng mà mới chiếm được sáu phần. Đám La Thiên tu sĩ này cũng rất là nghiêm cẩn.

Một lão già khác mỉm cười, nói.

- Vả lại còn phải xem kế hoạch của Tu Chân Liên Minh như thế nào, nếu thành công, hắn sẽ cho La Thiên tu sĩ một bài học sâu sắc. Đáng tiếc Thánh Hoàng đã vân du, nếu không lần này Chu Tước Thánh Tinh ta cũng sẽ có lợi thế rất lớn.

Lão già cuối cùng bĩnh tĩnh nói.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 901: Giải quyết nhân quả (1).

Trên Chu Tước Tinh, bên trong hoành thành của Đại Vương Triều, toàn bộ tộc nhân của Vương gia giờ phút này đều đến cả đây. Ở một chỗ trên quảng trường, những tộc nhân này quỳ lạy trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ kích động xem lẫn với sợ hãi.

Một bầu không khí im lặng.

Phía trước bọn họ là một từ đường được xây dựng trong hoàng thành. Bên trong từ đường có rất nhiều linh vị, từ đường này được xây dựng không hề có khí thế vương giả, mà vô cùng tự nhiên.

Vương Lâm đứng bên trong từ đường, nhìn qua một loạt những cái tên xa lạ, cuối cùng, ở vị trí cao nhất, nhìn thấy một bài vị, trên đó có viết: Tổ tiên Vương Trác chi linh.

Vương Lâm trầm ngâm, trước mắt như hiện ra hình ảnh của Vương Trác năm đó.

Lúc này trở về, cũng đã âm dương cách biệt.

Vương Trác chính xác đã làm đúng như lời hứa với Vương Lâm năm đó, giúp cho Vương Lâm yên tâm tu đạo. Hắn đã đến bảo vệ cho hậu nhân

của Vương gia cho đến khi tuổi thọ chấm dứt.

Vương Lâm than nhẹ. Lần này trở về, hắn đối với Chu Tước Tinh cảm thấy rất xa lạ. Mặc dù lúc này đang ở trong nhà của hậu nhân, nhưng lại không thể cảm thấy có một chút cảm xúc thân tình.

Nếu có, thì chỉ có phiền muộn và bi thương phảng phất trong lòng.

Cảm giác đầu tiên của hắn chính là năm tháng bể dâu như một dòng sông băng trôi qua bên người, đem hết thảy những ký ức tươi đẹp trước kia toàn bộ xóa đi một cách vô cùng lạnh lùng… …

Bên ngoài từ đường, những hậu nhân của Vương gia không dám thở mạnh, cả đám tim đập dữ dội, cẩn thận nhìn lão tổ phía trước, trong vẻ xa lạ lại lộ ra một chút thân quen.

Ở hàng đầu tiên trong đám tộc nhân của Vương gia là tám lão già, tám người này cùng nhau quỳ trên mặt đất, yên lặng nhìn Vương Lâm, trong lúc mơ hồ dường như có thể cảm nhận được sự tang thương và bi ai trên người Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm từ bài vị trên đỉnh nhìn xuống phía dưới, dừng ở một bài vị, trên đó có một hàng chữ:

- Tổ tiên Vương Ngọc chi linh.

Cái tên Vương Ngọc này Vương Lâm mang máng có một chút ấn tượng. Hình như năm đó khi Tiên Di Tộc đại chiến với Chu Tước Quốc, trên Chu Tước Tinh đã bắt được một vài đứa trẻ, một trong số đó là Vương Ngọc này.

- Đứa nhỏ này tuổi thọ cũng đã tận… …

Vẻ tang thương trên người Vương Lâm càng đậm, trong lòng hắn có một suy nghĩ cực kỳ phức tạp. Trong nháy mắt đã qua mấy trăm năm, quay đầu nhìn lại chỉ thấy thế sự xoay vần, tất cả mọi thứ đều thay đổi, cho dù muốn tìm được một cố nhân cũng vô cùng khó khăn.

Giữa lúc trầm ngâm, Vương Lâm xoay người đi ra ngoài từ đường, nhìn một đám hậu nhân của Vương gia đang quỳ trên mặt đất. Trên người bọn họ tuy cũng có huyết thống của mình, nhưng Vương Lâm lại không tìm được một cảm giác thân thiết.

- Ngươi hãy tự thu xếp cho tốt, từ nay về sau sẽ không có người tu chân nào tham dự vào việc của thế gian nữa! Còn về Đại Vương Triều này, nếu như ngươi là người hùng tài đại lược, thì có thể tự mình đi lên, bảo tồn cơ nghiệp ngàn năm.

Nếu như ngươi là một tên hôn quân vô đạo, thì phú quý này cũng không cần nữa! Tuy việc trước kia cũng có nguyên nhân, ngươi phải chịu đựng oán khí, nhưng ta nhìn khắp Đại Vương Triều này chốn nào cũng rất thê lương, nếu hết thảy chuyện này là kết quả của Vương gia ta, thì ngươi hãy chỉ nên làm thường dân thôi!

Giả quyết xong nhân quả cho hậu nhân của Vương gia, Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn những hậu duệ này một lượt, rồi vung tay áo, cả người bước lên trên không mà đi. Tháp Sơn và đồng tử đầu to theo sát phía sau, còn có đại hán cao ba trượng Lôi Cát kia cũng đi theo sau.

Vương Lâm đi rồi, trên quảng trường hoàn toàn trầm mặc. Hồi lâu sau, tám lão già sắc mặt âm trầm đứng lên, hung hăng liếc nhìn đám tộc nhân xung quanh một lượt, trong đó có một người lạnh lùng nói:

- Làm cho tổ tiên nổi giận, ta cũng có trách nhiệm. Hôm nay bắt đầu thiết lập tộc quy, ai làm trái, giết!

Vương Lâm lúc này đang đi giữa trời đất, sau khi xử lý xong việc của hậu nhân, sự phiền muộn trong lòng hắn cũng không hề giảm bớt, nhìn lên không trung hướng về chỗ Vân Thiên Tông đi tới.

Trong khi đi, thần sắc Vương Lâm khẽ động, nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy ở phía trước có một con rết nghìn chân dài mười trượng thân mình lay động đang nhanh chóng chạy. Trên lưng con rết kia có mấy tu sĩ đang đứng, trong đó có một tu sĩ tiên phong đạo cốt, toàn thân mặc áo vàng, trên lưng đeo một thanh trường kiếm.

Gió nhẹ thổi tới làm cho quần áo người này phất phơ, thoạt nhìn có chút phóng khoáng.

- Hoàng Long chưởng môn!

Vương Lâm ngay khi nhìn thấy người này hai mắt bỗng nhiên ngưng lại, trong mắt lộ ra tinh quang, tự đáy lòng lập tức hiện lên bức họa ở vùng đất Yêu Linh năm đó.

Tốc độ của con rết kia cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời. Chỉ có điều Vương Lâm có thể phát hiện rõ ràng có một ánh mắt từ trên lưng con rết kia truyền đến, nhìn về phía mình.

- Tiểu tử kia quả không tồi!

Ngay khi cảm thấy ánh mắt ấy, bên tai Vương Lâm truyền đến một tiếng cười khẽ. Tiếng cười kia dần dần biến mất, cuối cùng không còn tung tích.

Vương Lâm nhíu mày nhìn về phía con rết kia biến mất, trầm ngâm một lát, sau đó thân mình nhoáng lên một cái đi về hướng Vân Thiên Tông. Việc này rất quái dị, Vương Lâm không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Trong Vân Thiên Tông, Thiết Nham thủy chung ngồi khoanh chân trên quảng trường chờ đợi Vương Lâm. Hắn biết Vương Lâm nhất định sẽ đến nơi này.

Thời gian của hắn đã không còn nhiều nữa, tu vi đã thoái hóa đến Hóa Thần Hậu Kỳ, thủy chung không thể lại đột phá tới Anh Biến nữa, chậm rãi tiêu hao toàn bộ tuổi thọ. Vốn dĩ với tư chất của hắn, phối hợp với phép thuật lúc trước của Vương Lâm không xảy ra tình trạng như hiện giờ. Chỉ có điều một trăm năm trước lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn đó là hắn cam tâm tình nguyện.

Vào một ngày, ở phía trước Thiết Nham, từ trong hư không có một người chậm rãi đi ra. Vương Lâm đứng trong Vân Thiên Tông, đưa mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Thiết Nham.

Lúc này Thiết Nham đứng lên, vẻ mặt kích động, nhìn Vương Lâm, hít sâu, cung kính nói:

- Thiết Nham, tham kiến ân công!

- Chu Như đâu?

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Thiết Nham trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, trầm ngâm một lát, cười khổ nói:

- Đứa nhỏ Chu Như này, một trăm năm trước đã rời khỏi Chu Tước Tinh…

Vương Lâm nhìn lên không trung, vẻ phiền muộn càng đậm. Hắn than nhẹ, liếc mắt nhìn Thiết Nham một cái, mở miệng nói:

- Đây là chính là nguyên nhân tuổi thọ của ngươi bị cắt đứt, tu vi thụt lùi?

Thiết Nham trầm ngâm, gật gật đầu. Với tu vi của Chu Như, không có khả năng ra khỏi Chu Tước Tinh, Thiết Nham vì muốn giúp nàng mà lấy tuổi thọ và sức sống của bản thân, phối hợp với phần lớn tiên ngọc có thể lấy được, cộng với sự trợ giúp của Chu Tước Tử Chu Vũ Thái, khiến cho tu vi của Chu Như miễn cưỡng đạt đến Anh Biến.

- Hồ đồ!

Vương Lâm cau mày liếc mắt nhìn Thiết Nham một cái, không nói gì thêm, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức liền có một lượng lớn tiên ngọc bay ra, quanh quẩn trong không trung. Vương Lâm đưa tay phải chụp vào hư không một cái.

Chỉ thấy tiếng động ầm ầm vang lên. Lập tức một lượng lớn tiên ngọc kia toàn bộ vỡ tan, hóa thành vô số tiên khí, ở trong tay phải của Vương Lâm nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu mềm mại, từng trận tiên khí nồng đậm tràn ngập bốn phía.

Hắn cầm tiên cầu hướng về Thiết Nham nhấn một cái, tiên cầu kia lập tức dung nhập vào trong người Thiết Nham. Thân mình Thiết Nham run rẩy, trong cơ thể như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Một lượng lớn tiên ngọc được lấy ra từ trong túi trữ vật, sau một cái vung tay, chồng chất ở trên quảng trường thành những ngọn núi nhỏ. Vương Lâm xoay người, bước lên không mà đi.

- Ngươi vì Chu Như mà tu vi bị thoái hóa, đó là nhân. Ta giúp ngươi khôi phục tu vi, đó là quả. Về phần những tiên ngọc này, đó là sự cảm kích của Vương mỗ đối với việc ngươi đã chiếu cố cho hậu nhân của Vương gia ta. Việc của Vương gia ngươi không cần để ý tới nữa, hãy yên tâm tu luyện đi!

Thân mình Thiết Nam kịch chấn, tu vi theo tiên lực tràn ngập trong cơ thể nhanh chóng hồi phục. Hắn nhìn thân ảnh của Vương Lâm biến mất, gật gật đầu.

Chín đạo cầu vồng bất ngờ từ trong hư không nhanh chóng dừng ở trước mặt Thiết Nham, cắm lên trên mặt đất, chính là chín thanh trường kiếm. Từng trận kiếm khí từ đó tràn ra, đan xen vào nhau hình thành một cơn lốc, quét ngang qua trời đất.

- Những thanh kiếm này cho ngươi!

Giữa hư không, thanh âm Vương Lâm từ xa xa truyền đến, mờ ảo như mấy khói đi qua.

Giải quyết xong nhân quả ở Vân Thiên Tông, Vương Lâm đi ở trên không trung, phía trên thiên linh của hắn âm dương song ngư cùng nhau biến ảo chậm rãi xoay tròn. Sau khi chấm dứt nhân quả của hậu nhân và Vân Thiên Tông, nhân quả ý cảnh của hắn đã có biến hóa, càng hiểu thêm sâu sắc.

- Trong bước tu đạo thứ hai, hiểu được ý cảnh là quan trọng nhất, hết thảy mọi chuyện có nhân tất có quả, chỉ có nhân quả sinh ra tuần hoàn mới có thể một lần viên mãn, vô số lần viên mãn mới có thể chân chính tự tạo nên nhân quả. Không ngờ lần này trở lại Chu Tước Tinh lại âm thầm phù hợp với đạo nhân quả.

Vương Lâm thầm than, nhắm hai mắt lại, thần thức tản ra, tràn ngập toàn bộ Chu Tước Tinh.

- Đạo nhân quả… Tất cả những người năm đó có ân với ta, ta đều phải báo đáp, tất cả những người năm đó ta đã đắc tội, ta phải giải quyết xong nhân quả…

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 902: Giải quyết nhân quả (2).

Trong lúc trầm ngâm, thần thức Vương Lâm dường như một cơn lốc, trên Chu Tước Tinh này không ngừng kéo dài, không ngừng lan rộng ra. Cuối cùng, toàn bộ tất cả mọi nơi trên Chu Tước Tinh đều có thần thức của Vương Lâm tồn tại.

Trong Hợp Hoan Tông ở tu chân quốc cấp năm Triệu Quốc trên Chu Tước Tinh, một nữ tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đang khoanh chân ngồi trong động phủ phía sau núi của Hoan Hợp Tông, tĩnh tọa thổ nạp.

Nơi nàng đang ngồi là nơi những nội môn đệ tử của Hợp Hoan Tông chuyên sử dụng. Linh lực ở nơi đây so với bên ngoài cao hơn gấp mấy lần. Trong lúc nàng đang ngồi, từ bên ngoài động truyền đến một tiếng cười khẽ.

- Trương sư muội, chớ quên lời hẹn tháng trước, ta cho ngươi tu luyện trong động phủ của ta một tháng, ta cần ngươi song tu với ta ba ngày ! Còn bốn ngày nữa là sẽ tròn một tháng !

Thanh âm kia mang đầy vẻ lẳng lơ, sau khi cười xong, cũng dần dần đi ra xa.

Nữ tử này mở hai mắt, thầm than một tiếng. Nàng thân là ngoại vi đệ tử của Hợp Hoan Tông, nếu muốn đạt tới luyện khí tầng thứ chín, linh khí ở bên ngoài hoàn toàn không đủ, chỉ có ở trong này mới có thể đột phá.

- Trong gia phả của gia tộc từng có một tổ tiên là Trương Hổ, lão nhân gia người cũng là một tu sĩ, nghìn năm trước đã bái nhập Hằng Nhạc Phái, đáng tiếc ngàn năm sau cho đến bây giờ, ta cũng chỉ có thể trở thành một ngoại vi đệ tử của Hợp Hoan Tông.

Mang theo một tia chua xót, nữ nử đang định nhắm mắt tiếp tục thổ nạp, bỗng nhiên mạnh mẽ nhìn về phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy ở phía trước của nàng bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên áo trắng. Thanh niên này tướng mạo tầm thường, nhưng trên người lại toát lên một khí chất khó có thể diễn tả.

Vương Lâm bình tĩnh liếc mắt nhìn nữ tử trước mắt một cái, vỗ túi trữ vật, lập tức linh thạch và tiên ngọc bay ra, trong đó còn có một thanh phi kiếm.

- Ta với tổ tiên của ngươi đã từng có giao hảo, năm đó là nhân, hôm nay là quả.

Hắn mang theo một vẻ phiền muộn than nhẹ, trong khi nữ tử kia còn đang trợn mắt há liền mồm xoay người rời khỏi. Trương Hổ đã chết, với tu vi của Vương Lâm khi thần thức quét ngang qua liền nhận ra trên người nữ tử này có một tia huyết mạch của Trương Hổ.

Tu chân quốc cấp bốn, Hỏa Phần Quốc, bên trong Chiến Thần Điện, một cung nữ tướng mạo cũng có chút xinh đẹp đang khoanh chân ngồi trong đại điện. Nữ tử này tu vi đã đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, giờ phút này trong lúc tĩnh tọa, bên ngoài thân thể có bày đặt một lượng tiên ngọc không nhiều, hiển nhiên là đang chuẩn bị tiến vào Anh Biến.

Ở phía trước nàng còn có một người đang ngồi. Người này là một thanh niên, tướng mạo tuy còn trẻ nhưng trên người hắn lại có một vẻ tang thương, tu vi của hắn cũng đã đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ. Lúc này nhìn nữ tử trước mặt, hắn than nhẹ, trầm giọng nói:

- Chu sư muội, tiên ngọc không có nhiều, hai người chúng ta không thể đồng thời hấp thụ. Bây giờ ngươi hãy dùng hết đi, nếu ngươi có thể đạt tới Anh Biến, Hỏa Phần Quốc ta sẽ có thể thăng cấp !

Nữ tử kia trầm mặc, một lát sau nhìn nam tử trước mắt, hạ giọng nói:

- Chu sư huynh, nếu ta có thể Anh Biến thành công, ta và ngươi hai người sẽ làm song tu đạo lữ… …

Nàng nói ra lời này, trong lòng khẽ thở dài, trong đầu không biết vì sao lại hiện ra bóng dáng một người năm đó.

Nam tử kia cười khổ, lắc đầu nói:

- Tuổi thọ của ta đã không còn nhiều, ngươi không cần phải làm như thế, hết thảy chuyện này là ta cam tâm tình nguyện. Hơn nữa ta nghe nói… hắn đã trở về Chu Tước Tinh… …

Hai người đang trầm ngâm, đột nhiên trong đại điện không biết từ đâu xuất hiện một người.

- Dương Hùng, Chu Tử Hồng, lâu nay có khỏe không !

Thanh âm vang lên mang theo một vẻ phiền muộn, hai người một nam một nữ kia thân mình kịch chấn, lập tức nhìn lại.

Vương Lâm toàn thân mặc áo trắng, nhìn hai người quen thuộc trước mắt, tướng mạo bọn họ không hề thay đổi chút nào. Đây là hai người năm đó ở chiến trường ngoại vực đã tặng linh dịch cho hắn.

- Vương Lâm !

Vương Lâm mỉm cười, liếc mắt nhìn hai người này một cái, cũng không nói nhiều, vỗ túi trữ vật, lập tức liền có một lượng lớn tiên ngọc tràn ra, bao phủ toàn bộ đại điện.

- Hai người các ngươi có thể kết thành vợ chồng, tiên ngọc này là lễ của Vương mỗ !

Vương Lâm ôm quyền, lời nói chân thành, trong lúc trầm ngâm lại lấy một ít đan dược, sau khi bỏ xuống xoay người bước lên không mà đi.

Trong tu chân quốc cấp năm Cự Ma Tộc, tướng mạo của Sất Hổ không thay đổi nhiều, chỉ có điều là càng thêm tang thương. Tuổi thọ của Cự Ma Tộc bọn họ so với tu sĩ có chút khác nhau, lúc này hắn đã trở thành tộc trưởng của Cự Ma Tộc, tu vi đã đạt tới Anh Biến Hậu Kỳ, khoảng cách đến Vấn Đỉnh chỉ còn một chút. Tuy là như vậy nhưng nếu lấy thân thể hùng mạnh này kết hợp với Thiên Phú Thần Thông thức tỉnh chưa nhiều, cho dù là Vấn Đỉnh tu sĩ, hắn cũng dám đánh một trận.

Trong thời gian mấy trăm năm này, Sất Hổ càng thêm chững chạc, trên Chu Tước Tinh đã có được địa vị nhất định, Cự Ma Tộc bọn họ nghiễm nhiên trở thành sức mạnh rường cột của Chu Tước Tinh.

Chỉ có điều năm tháng trôi qua cũng không thể tẩy rửa được nỗi phiền muộn trong lòng Sất Hổ đối với một vị bằng hữu. Việc Vương Lâm trở lại Chu Tước Tinh, với thân phận của hắn tự nhiên sẽ hiểu.

Thậm chí trận chiến giữa Vương Lâm và đồng tử đầu to kia, hắn cũng thông qua thần thức mà nhìn thấy, trong lòng vô cùng phức tạp.

Vào một ngày, trong lúc hắn đang khoanh chân tĩnh tọa, bỗng nhiên mở hai mắt, thân mình lập tức chấn động. Ở phía trước hắn, thân ảnh Vương Lâm như thể tồn tại vĩnh hằng, hướng về hắn nhìn lại.

- Sất Hổ huynh, đã lâu không gặp.

- Tằng Ngưu !

Sất Hổ chua xót, nhìn Vương Lâm, một hồi lâu không nói nên lời.

- Việc đã qua không nên nhắc lại.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một lượng lớn tiên ngọc bay ra, rơi ở bốn phía chồng chất như núi, đồng thời lại lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong có chứa máu của Lôi Cát.

- Tiên ngọc để cho ngươi tu luyện đến Vấn Đỉnh, còn trong bình nhỏ này có máu của tổ tiên Cự Ma Tộc ngươi, có thể trợ giúp cho uy lực của Thiên Phú Thần Thông ! Sất Hổ, tạm biệt !

Vương Lâm thở dài, xoay người rời khỏi.

Sất Hổ kinh ngạc nhìn Vương Lâm biến mất, trong mắt, vẻ phức tạp càng đậm.

Trong Tu Ma Hải, ở một nơi đầy rẫy hài cốt, một lão già có vẻ tang thương khoanh chân ngồi trong đó, tĩnh tọa thổ nạp. Tu vi người này hiển nhiên đã đạt tới Hóa Thần Hậu Kỳ, lúc này khi thổ nạp, một lượng lớn âm khí được hút vào trong cơ thể, sắc mặt hắn hiện ra một vẻ thống khổ vật lộn.

Trên mặt hắn nổi đầy gân xanh, hiện ra những vân đen như một mạng lưới, khi hắn không ngừng hấp thụ âm khí, nhưng vân đen kia dần dần bị ngăn chặn.

Hồi lâu sau, hắn thở ra một hơi thật dài, trên mặt lộ vẻ mỏi mệt, toàn thân mồ hôi ướt nhẹp.

- Xích Huyết Lão Tổ, mối thù với ngươi nếu Lý Kỳ Khánh ta không báo, thề không làm người ! !

Trên mặt hắn lộ vẻ dữ tợn, bên trong còn lộ ra hận ý khó có thể tưởng tượng được.

Hận ý này gần như ngợp trời. Ở cách thân thể hắn trăm trượng có một dấu vết màu lam nhạt, khí tức tu luyện của người này dẫn dụ sự chú ý của bên ngoài, một vài con yêu thú trong Tu Ma Hải nhanh chóng tìm đến. Trong từng trận gió tanh thổi qua, mấy con yêu thú này ngay khi vừa mới đi tới dấu vết màu lam nhạt kia liền lập tức kêu lên thảm thiết,

thân mình chúng lập tức héo rũ. Đúng lúc này, lão già có vẻ tang thương kia trong mắt lóe lên hàn quang, thân mình nhanh chóng lao ra, trong nháy mắt liền đi tới bên cạnh một con yêu thú, hai tay xâu xé, cả người bổ nhào lên há miệng cắn vào bụng con yêu thú kia, hung hăng hút một cái ! Sau khi hắn hút, chỉ thấy thân mình con yêu thú kia với mắt thường có thể thấy rõ tốc độ héo rút rất nhanh, ngay lập tức trở thành một cái thây khô. Lão già kia thân mình lại nhoáng lên một cái, lại tới gần một con yêu thú khác, lặp lại như vậy. Qua một lúc lâu, toàn bộ những con yêu thú kia đều bị hắn hút cạn mà chết. Sắc mặt lão già trở nên có chút hồng hào, hắn hít sâu, xoay người đi về chỗ ngồi lúc trước, nhìn Tu Ma Hải ở phía xa xa, ánh mắt lộ ra hận ý nồng đậm.

- Xích Huyết Lão Tổ, nếu năm đó ngươi không truy sát muội muội của ta, nàng sao có thể gặp được Vương Lâm kia… …

Lý Kỳ Khánh kia chính là anh trai của Lý Mộ Uyển, cũng là người thân duy nhất trên thế gian này của Lý Mộ Uyển.

Xích Huyết Lão tổ kia chính là tu sĩ năm đó đã truy sát Lý Mộ Uyển, mối hận của Lý Kỳ Khánh đối với người này cực kỳ nồng đậm. Hắn không tiếc hết thảy điều tra ra hiện giờ Xích Huyết Lão Tổ đang ở Tu Ma Hải, phục kích mà đến, vốn là muốn báo thù, nhưng tu vi không

bằng, ngược lại còn bị dính Huyết Văn, sống không bằng chết, nhưng mối hận trong lòng cũng càng đậm.

Lý Kỳ Khánh trong mắt lóe lên hàn quang, hít sâu, hắn biết mỗi lần Huyết Văn bộc phát đều khiến cho Xích Huyết Lão Tổ có thể biết được vị trí của mình, lúc này đang định nhanh chóng rời khỏi. Bỗng nhiên hắn hai mắt bỗng mạnh mẽ co rụt lại, lông tóc toàn thân dựng thẳng lên, quắc mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước cách hắn mấy trượng, thân ảnh Vương Lâm một bước đi ra. Vương Lâm nhìn lão già tang thương trước mặt, thần sắc lộ ra vẻ phức tạp.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 903: Giải quyết nhân quả (3).

Lý Kỳ Khánh nhìn chằm chằm Vương Lâm, một lúc lâu sau thân mình hắn chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin, mạnh mẽ lui ra phía sau vài bước, quát:

- Ngươi rốt cuộc là ai ?

Từ rất lâu trước đây hắn đã từng gặp qua Vương Lâm, trong mấy trăm nay lại nhìn thấy pho tượng Vương Lâm, làm sao hắn lại không nhận ra. Nhưng lúc này đột nhiên nhìn thấy Vương Lâm, tâm thần hắn cũng chấn động kịch liệt.

Hắn cũng không biết việc Vương Lâm trở lại Chu Tước Tinh ! Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, vỗ túi trữ vật, lập tức Tị Thiên Quan trong ánh tinh quang lóe lên bay ra, hạ xuống một bên. Lý Mộ Uyển im lặng nằm bên trong, trên mặt còn mang theo một tia mỉm cười.

Lý Kỳ Khánh thân mình run rẩy, kinh ngạc nhìn cái quan tài. Lúc này trước mắt hắn, mọi thứ đều biến mất, cái duy nhất còn tồn tại chính là muội muội bên trong quan tài này, mấy trăm năm không gặp, muội muội là người thân duy nhất… … Trong mắt Lý Ký Khánh có nước mắt chảy xuống, vẻ tàn nhẫn lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ thân tình nồng đậm.

- Cha mẹ mất sớm, giao cho ta chăm sóc ngươi, muội muội, là ca ca vô dụng, không chăm sóc tốt cho ngươi… …

Lý Kỳ Khánh vẻ mặt thê lương, nhìn nữ tử bên trong quan tài, sự đau đớn day dứt tràn ngập toàn thân.

Vương Lâm không nói gì, chỉ yên lặng đứng một bên.

Thời gian dường như vô tận chậm rãi trôi qua, Lý Kỳ Khánh ngồi bên quan tài, nhìn muội muội của mình, bao nhiêu suy nghĩ trong lòng bao trùm lên hắn.

Đúng lúc này, bỗng từ xa truyền đến một vài tiếng gào thét, chỉ thấy ba đạo kiếm quang lóe lên bay tới. Trên đạo kiếm quang đỏ sẫm trước mắt có một lão già đang đứng, tu vi người này đạt tới Anh Biến Hậu Kỳ, vẻ mặt cuồng ngạo, ở phía sau hắn còn có hai người đàn ông trung niên, nhìn về phía lão già lộ ra vẻ kính sợ.

- Lý Kỳ Khánh, để ta xem ngươi còn trốn được đi đâu !

Lão già mang theo một tiếng cười lạnh, bay nhanh mà đến, nhìn thấy Lý Mộ Uyển bên trong quan tài bên cạnh Lý Kỳ Khánh, cũng thấy được cả Vương Lâm.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến hắn dừng thân mình lại, ánh mắt lóe lên, cẩn thận liếc mắt nhìn quan tài kia một cái, cũng lập tức nhìn ra chiếc quan tài này tràn ra một lượng tiên khí nồng đậm, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Có điều khi hắn nhìn lên người Vương Lâm, cũng lập tức ngẩn người ra, người trước mắt hắn nhìn có cảm giác hơi quen. Trong lúc suy tư, Vương Lâm thần sắc lạnh như băng liếc mắt nhìn lão già này một cái.

Một cái liếc mắt này rơi vào trong mắt của lão già cũng làm cho hắn tâm thần kịch chấn, kiếm quang dưới chân lập tức sụp đổ, cả người theo bản năng lui ra phía sau mấy bước, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, cũng ngay lập tức nhận ra người trước mắt !

- Vương… Vương Lâm ! ! !

Lão già thở hổn hển, không nói hai lời xoay người định chạy trốn, trong lúc lui về phía sau, hai tay lập tức túm lấy hai đệ tử bên cạnh, không do dự ném về phía trước, định ngăn cản Vương Lâm đuổi theo, trong miệng quát khẽ:

- Bạo !

Hắn đối nhân sử thế cẩn thận, trong cơ thể tất cả môn hạ đệ tử đều gieo một phong ấn khống chế. Lúc này bị hắn không chế, hai đệ tử kia lập tức thân mình ầm một tiếng nổ tung, hóa thành hai đám sương máu lớn hướng về Vương Lâm tấn công.

Mượn cơ hội này hắn tâm thần run rẩy cắn răng cấp tốc bỏ chạy. Lúc này trong đầu hắn trống rỗng, suy nghĩ duy nhất chính là cần phải bỏ trốn ! Da đầu hắn run lên, trong lòng tràn ngập sự sợ hãi. Trong lòng hắn thủy chung vẫn có một cái gai, cái gai này chính là năm đó ở biên giới giữa Hỏa Phần Quốc và Tu Ma Hải, khi mình đang truy sát một nữ tu gặp được một tiểu bối, tiểu bối này sau khi cứu người, bị mình truy kích, tiến vào Tu Ma Hải.

Việc này hắn vốn hoàn toàn không để ý, nhưng thời gian trôi qua, khi cái tên Tằng Ngưu nổi lên ở Chu Tước Tinh, hắn càng nhìn Tằng Ngưu kia tâm thần lại càng run rẩy. Hắn nhận ra Tằng Ngưu kia chính là tiểu bối đã cứu nữ tu kia bị mình truy sát tiến vào Tu Ma Hải. Càng làm cho hắn hết hồn chính là một loạt những diễn biến kế tiếp, trong cuộc chiến giữa Tiên Di Tộc và Chu Tước Quốc, cuối cùng Tằng Ngưu này đã thể hiện một bản lĩnh cao cường. Sau đó hắn cũng lại biết được vị trí Chu Tước Tử của Chu Vũ Thái cũng là do Tằng Ngưu này ban cho. Hết thảy những chuyện này khiến cho hắn cực kỳ cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí vất vả chờ đợi cho đến khi Vương Lâm rời khỏi Chu Tước Tinh. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, hắn thế nào cũng không nghĩ tới hôm nay không ngờ lại gặp phải Vương Lâm !

- Hắn hắn là sẽ không nhớ ta… …

Người này tâm thần run rẩy, cũng không ngừng chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

- Là ngươi !

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Với tâm trí của hắn, chỉ cần một câu vừa rồi của đối phương liền có thể lập tức biết được tiền căn hậu quả. Người này đến đây là để truy sát sư huynh của Lý Mộ Uyển, mối thù truyền kiếp của hai người này rất có thể liên quan đến việc năm đó.

Vương Lâm trong mắt hiện lên sát khí, vung tay áo, lập tức hai tu sĩ tự bạo hóa thành sương máu tấn công tới lập tức bị cuốn trở lại thẳng đến Xích Huyết Lão Tổ kia.

Xích Huyết hoảng sợ, đang định thuấn di, nhưng cũng quá chậm. Hai đám sương máu kia lập tức bao phủ lấy toàn thân hắn, từng trận tiếng kêu gào thảm thiết từ trong đám sương máu truyền ra. Tay phải Vương Lâm vỗ về phía trước, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, bên trong đám sương máu kia lập tức lại mạnh mẽ xuất hiện một huyết khí mới, cuối cùng toàn bộ tiêu tan, hóa thành hư vô.

Từ đầu tới cuối, Lý Kỳ Khánh đều không hề ngẩng đầu. Dường như đối với hết thảy xung quanh hắn đều không biết gì. Trong mắt hắn chỉ có Lý Mộ Uyển.

Thời gian trôi qua, hồi lâu sau, Lý Kỳ Khánh hít sâu, tỉnh táo trở lại. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua Lý Mộ Uyển bên trong quan tài, dường như muốn đem muội muội của mình khắc sâu trong lòng, sau đó thu ánh mắt lại, đứng lên, thủy chung cũng không nhìn Vương Lâm một cái, xoay người đi về phía xa xa.

Xích Huyết Lão Tổ chết đi, Huyết Văn trên mặt Lý Kỳ Khánh cũng được giải trừ.

Vương Lâm nhìn bóng dáng Lý Kỳ Khánh rời khỏi, cũng không có cản trở gì, hắn hiểu được suy nghĩ của đối phương. Biểu hiện và hành động

của Lý Kỳ Khánh đều rất lạnh lùng, hắn không muốn có một chút liên quan nào đến Vương Lâm.

Than nhẹ, Vương Lâm đem Tị Thiên Quan cất vào trong túi trữ vật, xoay người bước lên không rời khỏi.

Hết thảy nhân quả dĩ nhiên đã được giải quyết xong. Vương Lâm ở trên không trung nhìn Chu Tước Tinh dưới chân, tinh cầu này một nửa đã bị bỏ hoang, linh lực trên này còn lại rất ít.

- Chu Vũ Thái, ngươi đã là Chu Tước Tử, ta lấy Chu Tước Tinh giải quyết xong nhân quả với ngươi !

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, nhoáng lên một cái, dưới chân xuất hiện gợn sóng, biến mất tại chỗ.

Trong tinh không của Liên Minh Tinh Vực, bên ngoài một tinh cầu vắng vẻ hoang tàn, thân ảnh Vương Lâm biến ảo hiện ra. Nhìn tinh cầu phía trước, hắn nâng tay phải lên, tu vi Khuy Niết Sơ Kỳ không hề kìm lại mà tràn ra, hai mắt lộ tinh quang, tay phải chụp vào hư không, hung hăng kéo một cái ! Lập tức tinh cầu này bắt đầu kịch liệt run rẩy, chỉ khoảng nửa khắc sau, chỉ thấy một luồng khí tức tang thương từ trên tinh cầu này tản ra, giống như bị một đôi bàn tay to vô hình nắm lấy.

- Rút tinh hồn !

Vương Lâm vẫn không rút ra toàn bộ, mà chỉ lấy ba phần, sau đó buông tay, xoay người rời khỏi. Mất đi ba phần tinh hồn, đối với tinh cầu này tuy cũng có ảnh hưởng, nhưng cũng không quá mức dữ dội.

Vương Lâm trên đường đi, từ trong mấy tinh cầu rút ra tinh hồn. Với tu vi của hắn, thực lực cũng có chút không đủ, đáng tiếc là đồng tử đầu to không thể dung nhập thiên địa, chuyện này cũng chỉ mình hắn có thể làm.

Một ngày sau, mang theo tinh hồn đã rút được, Vương Lâm dung nhập vào trong thiên địa, lúc hiện ra, đã về tới Chu Tước Tinh.

Ngay khi thân ảnh hắn xuất hiện ở Chu Tước Tinh, một luồng khí tức tang thương lập tức từ trên tay phải hắn tràn ra. Trong lòng bàn tay phải của hắn có bảy đạo ánh sáng mềm mại vờn quanh, trên mỗi một đạo ánh sáng đều có một hồn lực tang thương truyền ra. Đây chính là những tinh hồn mà hắn hút được ! Hít sâu, Vương Lâm không nghĩ ngợi tay trái bắn ra một đạo ánh sáng, đạo ánh sáng này nhoáng lên một cái, với tốc độ cực nhanh, trong thời gian ngắn bay về phía mặt đất, trong khoảnh khắc, dung nhập vào trong mặt đất rộng lớn.

Lập tức toàn bộ Chu Tước Tinh bỗng nhiên chấn động, chấn động này không phải là của mặt đất, mà là của Chu Tước Hồn ! Toàn bộ Chu Tước Tinh trong nháy mắt ở sâu trong mặt đất xuất hiện những dải linh mạch lớn, theo đó một nửa bị bỏ hoang chậm rãi lại có sức sống.

Vương Lâm không hề dừng lại, lấy đạo tinh hồn thứ hai đưa vào trong mặt đất. Chu Tước Hồn lại càng chấn động dữ dội, linh mạch tràn ra, điên cuồng ngưng tụ, những ngọn núi vốn đã từng tồn tại sự sống bên trên lại lộ ra một lượng linh khí lớn.

Những phàm nhân chỉ cảm thấy từ dưới chân truyền lên cảm giác ấm áp, tinh thần lập tức cảm thấy sáng khoái, giống như tất cả bệnh tật đều biến mất.

Ba tinh hồn thứ ba, thứ tư và thứ năm được Vương Lâm tung ra, đồng loạt dung nhập vào mặt đất. Trong nháy mắt, một tiếng phượng kêu mà chỉ có số ít tu sĩ có thể nghe thấy truyền ra được trên toàn bộ Chu Tước Tinh.

Giống như một con Chu Tước lúc này tỏa ra sức sống, bên trong lòng đất, những chỗ trước kia linh mạch vốn đã bị hao tổn hết một lần nữa lại xuất hiện linh khí. Trong thời gian ngắn, trên toàn bộ Chu Tước Tinh, sự nồng đậm của linh khí đã đạt tới một mức nhất định ! Không chỉ có vậy, toàn bộ tu sĩ đều cảm nhận được linh khí giữa trời đất bắt đầu lan ra trong phạm vi lớn, thậm chí linh lực trong cơ thể bọn họ cũng bị dẫn dắt, tự động vận chuyển bên trong cơ thể.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

_DTV_EBOOK_

Chương 904: Tìm bí mật của Tiên Di tộc.

Cảm thụ được linh khí xung quanh, Vương Lâm đem tinh hồn thứ sáu đưa vào trong mặt đất. Trong nháy mắt, trên Chu Tước Tinh, non xanh nước biếc trở nên sống động, phảng phất tỏa ra hương thơm, một sức sống dạt dào hóa thành những gợn sóng quanh quẩn khắp Chu Tước Tinh này.

Sau khi tinh hồn cuối cùng được Vương Lâm đưa vào mặt đất, toàn bộ tinh hồn của Chu Tước Tinh đã đạt tới đỉnh, linh khí nồng đậm này, thậm chí một số ít phàm nhân thể nội vốn có tư chất tu tiên nhưng không quá rõ ràng, vào giờ phút này cũng lập tức cảm nhận được rõ ràng.

Ngoài ra, có không hề ít những tu sĩ bậc thấp, lúc này khi linh lực tràn ngập Chu Tước Tinh, lập tức đột phá tu vi ! Rất nhiều tu sĩ đều ở trong môn phái, bỏ qua hết thảy mọi chuyện, toàn bộ thể xác và tinh thần chìm đắm vào trong tĩnh tọa, đem linh khí trong trời đất này điên cuồng hấp thụ.

Chu Tước Tinh tuy không trở thành một loại cực phẩm tinh cầu, nhưng cũng không còn là một tinh cầu bỏ hoang một nửa. Linh lực trên tinh cầu này đã khôi phục đến đỉnh điểm như năm đó.

Chu Vũ Thái đứng trên Chu Tước Sơn, nhìn lên không trung, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái. Hắn hít một hơi thật sâu rồi thở ra, thì thào:

- Vương huynh, đa tạ !

Trong Chu Tước Quốc, ở trước cửa một tông phái, một lão đạo có tướng mạo giống với Hoàng Long năm đó như đúc khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, lắc đầu nói:

- Lấy tinh hồn của bảy tinh cầu để bổ sung cho một tinh cầu, không có lợi. Tuy nhiên kẻ có thể làm như vậy, hiển nhiên là kẻ không quên chốn cũ, điểm này quả là không tồi. Trận chiến với La Thiên Tinh Vực lần này, chỉ là không biết kẻ này sẽ lựa chọn như thế nào.

Vương Lâm nhìn thoáng qua mặt đất, tiến về phía trước một bước, thân ảnh biến mất, lúc hiện ra đã ở một sơn cốc. Cảnh vật trong sơn cốc so với lúc rời khỏi năm đó giống nhau y hệt.

- Nhân quả đã xong… cũng nên rời khỏi, chỉ là trước lúc đi ta muốn đến vùng đất của Tiên Di Tộc. Tiếc là thủy chung vẫn không tìm được phương pháp để gia tăng thiên địa tiên nguyên lực trong cơ thể… Nếu không thì cũng có thể nghiên cứu thuật Tát Đậu Thành Binh.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, nhìn về phía xa xa.

Trong Liên Minh Tinh Vực, bên trong tinh không đơn độc tồn tại có một vài công trình kiến trúc màu đen. Những công trình này có một phong

cách kỳ dị, hình dáng như thể những thanh đại kiếm đâm vào trong hư không.

Ở chỗ chính giữa có một tòa tháp cao, tòa tháp này cao không dưới nghìn trượng, từng sợi xích sắt màu đen từ trên thân tháp kéo ra nối liền với những công trình xung quanh.

Tu Chân Liên Minh phân làm hai điện, bốn tôn, tám phương giới, nơi này là Sát Vực Giới ! Một đạo thân ảnh như thể quỷ mị ở nơi trống vắng này biến ảo hiện ra, như những tia chớp bay tới phía trên tòa tháp kia. Thân ảnh kia quỳ xuống, hóa thành một lão già toàn thân phát ra hắc khí. Người này cúi đầu triều bái ở giữa tòa tháp cao, trầm giọng nói:

- Đã tìm được tung tích của Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc mới được phong của La Thiên Tinh Vực !

- Hồn Sát Nhị Thị, hãy mang đầu của Hứa Mộc này tới cho bổn tọa ! Xem như Sát Vực Giới ta tặng cho La Thiên tu sĩ một món đại lễ !

Một thanh âm lạnh như băng từ trong tháp cao kia âm trầm truyền ra.

Trên Chu Tước Tinh, bên ngoài hố sâu trong vùng đất của Tiên Di Tộc năm đó, lúc này có một lão già đang khoanh chân ngồi. Lão già này toàn thân mặc hồng bào, tóc trắng xóa, trên mi tâm có một cái cây lóe ra, mọc

ra mười một lá cây, nhưng ở trên đỉnh của lá thứ mười lại còn mọc thêm một nửa lá nữa.

Nếu một nửa lá này toàn bộ mọc ra, lão già này sẽ lập tức trở thành tộc nhân Thập Nhị Diệp của Tiên Di Tộc !

Ở Tiên Di Tộc, tộc nhân Thập Nhị Diệp tương đương với Âm Hư tu sĩ.

Lão già kia im lặng ngồi ở đó, thân ảnh vẫn không nhúc nhích, thủy chung nhắm mắt.

Vào một ngày, trên không trung có bốn đạo cầu vồng bay tới. Lão già bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía chân trời, trong mắt lóe lên tinh quang, ngay khi đang định mở miệng thì thân mình bỗng nhiên chấn động, quắc mắt nhìn chằm chằm vào một người bên trong bốn đạo cầu vồng kia.

Vương Lâm hạ xuống mặt đất, nhìn hố sâu trước mặt cùng với lão già đang nhìn chăm chú Tháp Sơn kia, trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói:

- Vân Tước Tử tiền bối, đã lâu không gặp.

Lão già kia chính là Vân Tước Tử, ánh mắt lão lộ ra vẻ khiếp sợ, ánh mắt đang nhìn Tháp Sơn lập tức thu hồi, trong lòng nổi cơn sóng gió động

trời nhìn Vương Lâm, chua xót nói:

- Tu đạo lấy thành quả làm đầu, cách gọi tiền bối kia không gần nói lại nữa. Vương Lâm đạo hữu, người này có phải là tộc nhân của Tiên Di Tộc ta không ?

Vân Tước Tử chỉ vào Tháp Sơn.

Tháp Sơn thần sắc lạnh lùng, cũng không nhìn tới Vân Tước Tử.

- Hắn là tộc nhân của Tiên Tuyển Tộc !

Vương Lâm than nhẹ, tiến về phía trước một bước, tiên vào bên trong hố sâu, Tháp Sơn theo sát phía sau. Còn về phần đồng tử đầu to kia vẫn đang hướng về Vân Tước Tử cười ngây ngô, cũng đi theo sau.

Ngay khi nhìn thấy nụ cười của đồng tử đầu to , một luồng uy áp đến từ trong linh hồn bỗng nhiên từ trong người Vân Tước Tử phát ra , sắc mặt hắn lập tức tái nhợt , vẻ phức tạp trong mắt càng đậm.

Lôi Cát cũng đi theo phía sau , hắn đối với Vương Lâm cực kỳ kính sợ , nhất là khi nhìn thấy thần thông của Vương Lâm , không ngờ có thể thay đổi linh lực của Chu Tước Tinh lại càng làm cho hắn tâm thần kịch chấn. Loại thần thông này từ rất lâu trước kia hắn đã từng nghe qua , chỉ có

những tu sĩ đại thần thông danh chấn Liên Minh Tinh Vực mới có thể làm được.

Vân Tước Tử cười khổ , thân mình nhoáng lên một cái , tiến vào bên trong hố sâu.

Dọc đường đi , tốc độ của Vương Lâm không nhanh , bên trong Tiên Di Tộc này chậm rãi đi phía trước. Cho đến ngày nay , gần như tất cả tộc nhân của Tiên Di Tộc đều đã rời khỏi , nơi đây không còn một bóng người.

Đi xuống từng tầng , Vương Lâm nhớ rõ năm đó mình đến nơi đây , đi xuống sâu nhất là tới tầng thứ mười một , trong tầng thứ mười một đó gặp phải Tam Tổ của Tiên Di Tộc , bị người này truy sát , hắn cuối cùng phải xuất ra cuốn tranh phong ấn nữ tử của Hướng gia , lúc ấy mới tránh được kiếp nạn.

Cuốn tranh kia, qua sự kinh hãi của Tam Tổ Tiên Di Tộc năm đó, Vương Lâm biết vật này cùng với Tiên Di Tộc có mối liên hệ sâu xa.

Càng đi xuống phía dưới, bốn phía càng thêm tối đen. Qua mấy trăm năm không có ai cư trú, nơi đây đã không còn sức sống, chỉ còn có khí âm hàn nồng đậm.

Với tu vi trước kia của Vương Lâm, nếu gặp phải khí âm hàn này tất nhiên sẽ không hề dễ chịu, hơn nữa nếu không ngừng xâm nhập, cuối cùng sẽ bị khí âm hàn bức bách, không thể tiến lên.

Nhưng giờ phút này, khí âm hàn này đối Vương Lâm thật sự nhỏ bé không đáng kể, thậm chí hắn còn không cần vận chuyển nguyên lực, khí âm hàn này dường như là có linh tính, hoàn toàn không dám tới gần.

Lại tiếp tục không ngừng đi xuống, khí âm hàn ở phía trước Vương Lâm hình thành một cơn lốc xoáy xoay tròn rất nhanh, như thể muốn mở đường cho hắn.

Trong lúc tiến lên, trong đầu Vương Lâm thủy chung cân nhắc.

Tiên Di Tộc và Tiên Tuyển Tộc rõ ràng là cùng một chủng tộc, điểm này lúc trước đã có chút khẳng định, hiện giờ nhìn biểu hiện của Vân Tước Tử ở trước mặt đồng tử đầu to, hắn lại càng chắc chắn suy đoán của mình là đúng.

Chủng tộc này đối với tiên khí do tiên ngọc phát ra cũng không hề sợ hãi, nhưng nếu là tiên nguyên của tiên nhân, một khi tràn ra, lập tức sẽ khiến cho bọn họ từ trong linh hồn xuất hiện một sự khuất phục.

Điểm mấu chốt của tất cả chuyện này chính là tiên nguyên !

Nghĩ đến tiên nguyên, Vương Lâm cũng có chút lo lắng, tiên nguyên mà Thanh Thủy tặng cho hắn không phải là vô hạn, mỗi một lần thi triển tiên thuật, tiên nguyên này sẽ tiêu hao đi một ít, trong thời gian dài nếu không có phương pháp bổ sung, chắc chắn toàn bộ sẽ được dùng hết.

Mà tiên thuật Thanh Thủy truyền thừa lại là Hoán Vũ và Tát Đậu Thành Binh đối với tiên nguyên có yêu cầu cực cao, nếu không lượng tiên nguyên nhất định, hoàn toàn không thể nghiên cứu và cảm ngộ, lại càng không thể thi triển sử dụng.

Đây cũng chính là nguyên nhân Thanh Thủy nhất định bắt Vương Lâm phải tiến vào Thăng Tiên Trì,

đồng thời cũng là điểm mấu chốt sau đó đã đưa cho hắn tiên đậu.

Chỉ có điều tiến vào Thăng Tiên Trì có quá nhiều tai hại, cách này thì Vương Lâm không muốn lựa chọn. Nhưng cơ thể hắn tuy có tiên nguyên, những phương pháp bổ sung cũng đã thử qua rất nhiều, thậm chí hấp thụ tiên khí từ tiên ngọc cũng không thể hình thành được tiên nguyên trong cơ thể.

Sau khi thu phục được đồng tử đầu to, Vương Lâm cũng thường thử qua, nhưng cũng không được. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn một lượng nhỏ tiên nguyên để sử dụng.

Không lâu sau Vương Lâm lần thứ hai đi xuống tầng thứ mười một của Tiên Di Tộc.

Tầng thứ mười một này không lớn, mặt đất bị đào bới thành từng khe rãnh, những khe rãnh này nối tiếp với nhau hình thành một ký hiệu kỳ dị, lại có một chất lỏng màu đỏ chảy trong những khe rãnh này, rơi vào trong mắt Vương Lâm trở thành một ký hiệu đỏ như máu.

Trong tầng thứ mười một trống không không có vật gì, chỉ có chất lỏng màu đỏ chảy trên mặt đất vang lên tiếng ào ào.

- Đây là một trong những Tổ Phù của Tiên Di Tộc ta. Nơi đây có mười chín tầng, Tiên Di Tộc ta ngoại trừ tổ tiên xa xưa nhất, những hậu duệ sau này nhiều nhất cũng chỉ có thể đi xuống tới tầng thứ mười sáu, ba tầng cuối cùng, không thể tiến vào.

Vân Tước Tử nhìn nơi đây, chậm rãi nói.

Vương Lâm gật đầu, thần thức đảo qua, liền tìm được lối vào tầng thứ mười hai, nhoáng lên một cái, đi thẳng đến lối vào kia.

Tầng thứ mười hai, mười ba, mười bốn, mười lăm, mười sáu, với tu vi của Vương Lâm hoàn toàn không có gì trở ngại, trực tiếp đi xuống dưới tầng thứ mười sáu!

Trong tầng thứ mười sáu, trên mặt đất cũng có ký hiệu đỏ như máu, nhưng ký hiệu này cũng càng phức tạp thêm, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ cảm thấy hoảng hốt. Vương Lâm hai mắt ngưng lại, ở trong này có bày đặt mười ba cỗ quan tài, phía trên những quan tài lần lượt đều có ký hiệu lóe ra. Ở chính giữa nơi này có một hồ nước màu đen tản mát ra từng trận hàn khí tràn ngập bốn phía, điểm kỳ dị chính là chất lỏng màu đỏ chảy trong những khe rãnh xung quanh chính là bắt nguồn từ hồ nước này, tạo nên một vòng tuần hoàn. Chỉ có điều, chất lỏng sau khi chảy vào trong hồ nước liền biến thành màu đen, mà khi chảy ra lại phát ra hồng quang.

- Nơi này có chút thú vị.

Vương Lâm bước về phía trước, đi tới bên cạnh hồ nước, cẩn thận

nhìn thoáng qua.

- Tầng thứ mười sáu này chỉ có những tổ tiên đạt tới Thập Nhị Diệp mới có thể tiến vào, những quan tài xung quanh chắc hẳn đều là các đời tổ tiên của Tiên Di Tộc ta.

Nghe đồn đại rằng ở tầng thứ mười tám có bổn nguyên lực của Tiên Di Tộc ta!

Còn tầng thứ mười chín, vô số năm trước chỉ có đệ nhất tổ tiên của Tiên Di Tộc ta Chiến Hồn… Vương Lâm đạo hữu, nếu ngươi có thể đột phá xuống được tầng thứ mười tám, xin hãy nhớ đến tình cảm năm đó, để cho lão phu được cảm ngộ bổn nguyên của tổ tiên.

Vân Tước Tử sau khi trầm mặc một lát, hạ giọng nói.

Hắn nhìn Vương Lâm trước mắt, hình ảnh thằng nhóc con năm đó hoàn toàn tiêu tan trong đầu, thay vào đó hiện giờ là một tu sĩ đại thần thông chỉ cần giẫm chân một cái có thể khiến cho Chu Tước Tinh sụp đổ.

Trong những ngày này, thi thoảng hắn vẫn nghĩ, nếu như năm đó mình không chỉ điểm cho đối phương Hóa Thần, hôm nay liệu có tu sĩ đại thần thông này tồn tại ở trước mắt hay không… …

Vương Lâm liếc mắt nhìn Vân Tước Tử một cái, gật gật đầu.

Vân Tước Tử đối với hắn có ân, mặc dù sau khi biết được mục đích của đối phương, đó cũng chỉ là một mưu mô.

Trong hồ nước màu đen kia tràn ra hàn khí nồng đậm, bên trên lại có một đạo phong ấn tồn tại. Phong ấn này theo Vương Lâm nhìn thì thậm chí tu sĩ đạt tới đỉnh của Dương Thực cũng chưa chắc có thể bài trừ.

Ngoài ra trên phong ấn này lại có yêu cầu đối với huyết mạch, nếu không có huyết mạch của Tiên Di Tộc, muốn đi vào lại càng khó khăn hơn.

- Khó trách tầng thứ mười bảy vẫn không ai có thể tiến vào, loại phong ấn mạnh như vậy không phải tu sĩ tầm thường có thể mở ra được.

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, nhìn chằm chằm hồ nước đen kia. Lần này hắn đến Tiên Di Tộc, sở dĩ muốn đi vào nơi này hiển nhiên là có nguyên nhân.

Nguyên nhân này chính là năm đó ở La Thiên Tinh Vực khi hắn giao chiến với người của Diêu gia, tộc nhân của Diêu gia kia xuất ra một lá bùa, trong lá bùa này có một sức mạnh cực kỳ kỳ dị, không ngờ đem sức mạnh toàn thân hắn hoàn toàn phong ấn lại!

Cảnh tượng cho đến bây giờ trong ký ức của Vương Lâm vẫn còn rất mới mẻ, trên thân thể hắn cũng vẫn còn có một lá bùa.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm bình tĩnh nói:

- Đầu to, thi triển toàn lực, hãy thi triển tiên thuật mạnh nhất của ngươi đánh vào hồ nước kia!

Đồng từ đầu to không dài dòng, tiên nguyên bỗng nhiên vận chuyển, lập tức một luồng tiên khí nồng đậm từ trong thân thể hắn bùng phát, hóa thành một cơn lốc tiên khí, dẫn dắt thiên uy bốn phương.

Vân Tước Tử ngay lập tức không chịu nổi, theo bản năng lui về phía sau, sắc mắt tái nhợt, từ bên trong linh hồn dường như có một ý chí mãnh mẽ bức bách hắn phải khuất phục, nếu không khuất phục sẽ hoàn toàn xé xác hắn.

Dưới ý chí này, Vân Tước Tử gầm nhẹ một tiếng, trên mặt nổi đầy gân xanh, giãy giụa dữ dội.

Cũng may đồng tử đầu to không phải nhắm vào Vân Tước Tử, vì thế hắn mới có cơ hội để giãy giụa. Đầu to vận chuyển tiên nguyên toàn thân, hai tay lập tức điểm lên trên tai một cái, lập tức đầu hắn bỗng nhiên biến hóa, phình to ra hơn gấp đôi. Từng đường gân xanh đỏ đan xen vào nhau phá tan lông mày chui ra, hình thành một sức tấn công khổng lồ hướng thẳng đến hồ nước phía trước.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hồ nước kia lập tức chấn động, chậm rãi xoay tròn.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra phong ấn bên trong hồ nước này, dưới sự tấn công của đồng tử đầu to, có dấu hiệu bị phá vỡ, nhưng dấu hiệu này cũng không rõ ràng. Trong khoảnh khắc sắp sửa tiêu tan này, song chỉ tay phải Vương Lâm tạo thành kiếm, hai mắt ẩn chứa lôi ý, sức mạnh thiên địa lôi đình lúc này

điên cuồng từ bốn phương tám hướng ngưng tụ, vờn quanh đầu ngón tay của Vương Lâm. Hắn bước về phía trước, trực tiếp hướng về hồ nước điểm vào hư không.

Sau khi hắn điểm ra, lập tức liền có lôi đình vô tận ầm vang xuất hiện, theo song chỉ của Vương Lâm như thể lôi long nhảy vào trong hồ nước kia. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, toàn bộ mặt đất tầng thứ mười sáu xuất hiện những vết nứt lớn, trong khi khí âm hàn đang khuếch tán ra, bên trong hồ nước lại nổi sóng lớn, toàn bộ hồ nước kịch liệt bay lên, trong ánh điện quang lóe ra hóa thành một ký hiệu màu đen.

Ký hiệu này quá mức phức tạp, lằng ngoằng chi chít, hoàn toàn không thể thấy rõ ràng. Nhưng, Vương Lâm không cần thấy rõ, hắn không cần phải giành được sự cho phép của phong ấn này, mà muốn cưỡng ép phá vỡ.

Tiếng nổ ầm ầm, theo lôi quang qua lại trên ký hiệu không ngừng truyền ra, mỗi một lần hai đạo lôi quang va chạm vào nhau liền khiến cho ký hiệu này chấn động. Trong lúc không ngừng chấn động, ký hiệu này nhanh chóng tiêu tan, phong ấn tầng tầng lớp lớp sụp đổ.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, nâng tay phải lên, Thú Cốt trên đó biến ảo hiện ra. Thú Cốt xuất hiện, trong khi u quang lóe lên, sát khí lập tức tràn ngập bốn phía.

Ký hiệu kia đang không ngừng sụp đổ, bỗng nhiên chấn động, bên trên xuất hiện những quầng sáng màu xám, nhanh chóng bị hóa đá. Ngay

trong khoảnh khắc này, Tháp Sơn tiến ra một bước, hữu quyền ầm ầm tung ra!

Nổ ầm một tiếng, sau khi tầng thứ mười sáu này chấn động trong phạm vi lớn, ký hiệu kia lập tức sụp đổ, lôi quang trên đó chạy càng nhanh, trong tiếng ầm ầm liên tiếp, ký hiệu này hoàn toàn hóa thành vô số những điểm sáng màu đen, tiêu tan ở bốn phía.

Ngay khi kỳ hiệu này tiêu tan, trên mặt đất phía trước cái ao kia xuất hiện một Truyền Tống Trận, trận pháp lóe lên hào quang, phát ra ánh sáng quỷ dị.

Ngay khi thông đạo tới tầng thứ mười bảy mở ra, trên Chu Tước Tinh, trong một quảng trường ở một tông phái, một lão đạo rất giống Hoàng Long chắp tay sau lưng đang mỉm cười nói chuyện với một vài đệ tử bậc thấp bỗng nhiên thần sắc khẽ động, nhìn về phía xa xa.

Một lúc lâu sau, hắn thu ánh mắt lại, trong lòng thầm nhủ:

- Thôi, tầng thứ mười bảy cũng không phải là chỗ không thể cho người khác nhìn thấy, tu vi của tên tiểu tử này cũng đã đạt đến trình độ có thể biết được một số việc bí mật. Tuy nhiên với tu vi của hắn, mười bảy tầng cũng là cực hạn, tầng thứ mười tám kia cũng không thể vào được.

Trong tầng ngầm thứ mười sáu của Tiên Di Tộc, Tháp Sơn tiến lên một bước, đi vào bên trong trận pháp, biến mất không thấy. Vương Lâm sau khi chờ đợi một lát, xác nhận không có gì nguy hiểm mới tiến lên một bước, đi theo phía sau là đồng tử đầu to và Lôi Cát, Vân Tước Tử kia cũng đồng thời lao ra, theo Truyền Tống Trận biến mất.

Bên trong tầng ngầm thứ mười bảy của Tiên Di Tộc là một màn tối đen, không có một chút hào quang nào, lại còn có một luồng tử khí nồng đậm lượn lờ. Giờ phút này ở trung tâm của tầng thứ mười bảy, hào quang trận pháp đột nhiên xuất hiện.

Nhờ có hào quang này, hết thảy mọi thứ xung quanh trong phút chốc đều vô cùng rõ ràng!

Đây là khu vực rộng trăm trượng, bốn phía có những sợi xích sắt đan xen vào nhau, ở mỗi một điểm giao nhau đều treo một thi hài, ở trên thi hài này không ngờ lại tản mát ra tiên khí!!

Thi hài này rõ ràng chính là tiên nhân.

Chỉ có điều tiên khí này không có một chút linh động, toàn bộ đều là tử khí trầm lặng, dường như thi hài này đã bị treo ở đây vô số năm.

Gần như trong nháy mắt, hoàng quang trận pháp tiêu tan, bên trong trận pháp kia có mấy người xuất hiện.

Tháp Sơn là người đầu tiên tiến vào nơi này, ngay khi hắn tiến vào nơi này lập tức hai mắt lộ ra tinh quang, không ngừng quan sát bốn phía. Với sự lạnh lùng của hắn ngay khi nhìn thấy những thứ xung quanh đồng tử cũng không khỏi co rụt lại.

Nơi đây tối đen như mực, chỉ có điều màn đen này không thể ngăn cản thần thức. Sau khi Vương Lâm xuất hiện, thần thức bỗng nhiên đảo qua, lập tức hít sâu, sắc mặt trầm xuống.

Không chỉ có hắn mà cả đồng tử đầu to sau khi dùng thần thức tra xét bốn phía sắc mặt tái nhợt. Hắn tiến vào Thăng Tiên Trì, dung hòa ý cảnh ngưng tụ tiên nguyên, có thể nói đã trở thành tiên nhân, vì thế, khi nhìn thấy cảnh tượng trong tầng thứ mười bảy này, sự rung động của hắn vượt xa hơn những người bên cạnh.

Càng khiến hắn cảm thấy kinh hãi, đó ở trong này, tiên nguyên trong cơ thể hắn vẫn luôn vận chuyển một cách thuận lợi không ngờ lại có sự run rẩy, như thể bị một sức mạnh kỳ dị áp chế.

Dưới sự áp chế này, đồng tử đầu to bên tai dường như có thể nghe thấy từng tiếng gầm rú thê lương, sắc mặt hắn tái nhợt, thân mình chấn động, một ngụm máu tươi mãnh mẽ dâng lên, trực tiếp bị phun ra.

Cũng may Vương Lâm đã phát hiện ra sự dị thường của đầu to, sau khi hắn phun ra máu tươi tay phải liền vỗ vào hậu tâm của hắn, một lượng

nguyên lực vô biên chảy vào, lúc này mới khiến cho đồng tử đầu to tỉnh táo trở lại.

Hắn nhìn về bốn phía, ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ nồng đậm.

Trái lại, Vân Tước Tử lại hoàn toàn khác hẳn với đầu to, sau khi hắn đến nơi đây, lập tức liền cảm nhận được một luồng khí tức của Tiên Di Tộc, những dấu ấn màu đen bên ngoài thân thể lúc này không ngờ tự nhúc nhích, nhanh chóng co rút lại, bất ngờ xuất hiện sự thoái hóa!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 905: Hình phạt tiên nhân.

Chỉ thấy những ký hiệu này toàn bộ ở bên ngoài thân thể như là nước chảy, dường như có một sức mạnh vô hình đè ép, khiến cho những ký hiệu bên ngoài thân thể của Vân Tước Tử hướng phía trước ngực nhanh chóng ngưng tụ.

Càng làm cho Vân Tước Tử chấn động hơn chính là bên trong linh hồn, vônа đối với đồng tử đầu to vô cùng kính sợ, giờ phút này rõ ràng có sự thay đổi, dường như có một sức mạnh áp chế nỗi kính sợ kia.

Bị ảnh hưởng còn có cả Vương Lâm, ngay khi tiến vào nơi này, Vương Lâm lập tức nhận thấy được

tiên đậu do Thanh Thủy tặng cho dường như chìm ngập vào trong nước, vận chuyển chậm chạp.

Bốn phía là một màn im lặng, tối đen như mực, nhưng đối với bốn người Vương Lâm mà nói, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng hết thảy. Tầng thứ mười này không lớn, vô số xích sắt từ trong vách tường bốn phía kéo dài ra, ở những chỗ giao nhau có một hài cốt bị khóa lại.

Toàn bộ những hài cốt này giống như là những thây khô, dưới xương chậu đều bị xích sắt xuyên thấu, cũng có một vài thi hài ngay cả xương đòn ở hai vai cũng đều bị xuyên thấu, treo ở giữa không trung.

Số lượng những thi hài này rất nhiều, không dưới một trăm!

Trên mỗi một bộ hài cốt đều có những dấu vết bị roi đánh khi còn sống, hiển nhiên những người này phải chịu những khổ hình không thể tưởng tượng được rồi mới thê thảm chết đi.

Trên thân thể bọn họ còn có những ký hiệu lóe ra, mỗi một lần lóe ra, tiên khí tràn ra từ trên người bọn họ lại càng đậm.

Còn từ trên người bọn họ sở dĩ vẫn còn có tiên khí tràn ra, đó là bởi vì nguyên thần của họ đã bị người ta dùng một thuật vô cùng thần thông giam cầm lại.

Nhưng thân thể đã tử vong, tử khí vô tận không ngừng ăn mòn nguyên thần, mà vẫn còn duy trì được thần trí, nhưng không có cách nào rời khỏi thân thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể khô héo, tử khí tràn ngập, cuối cùng sẽ bị diệt vong!

Loại khổ hình này thể hiện một hận ý nồng đậm đối với tiên nhân, hận ý này vẫn chưa dứt, tấn công tới Vương Lâm.

- Đây… …

Vân Tước Tử ngơ ngác, nhìn hết thảy bốn phía, hồi lâu không nói nên lời.

- Đây là những tiên nhân, bọn họ khi còn sống, tu vi của mỗi người khi còn sống đều mạnh hơn ta một chút!

Đồng tử đầu to cảm nhận được sâu sắc nhất, ở nơi này, hắn không hiểu sao cứ cảm thấy thấp thỏm không yên.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng xích sắt chuyển động vang lên, chỉ thấy ở phía trước. một cái thây khô thân mình bỗng nhiên khẽ động, ký hiệu trên thân thể nhanh chóng lóe lên, chỉ trong khoảng nửa khắc, trực tiếp xuyên thấu thân mình của cái thây khô, dung nhập vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt, cái thấy khô kia mở mạnh hai mắt. Đôi mắt này trống rỗng, chỉ có một khoảng trống, nhưng giờ phút này, từ giữa khoảng trống lại có một luồng hận ý và sát khí không thể tưởng tượng được đột nhiên bùng phát ra.

- Tiên nhân… Chết đi!!!

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, xích sắt ở trên người thây khô kia nhanh chóng trở nên trong suốt, trong nháy mắt liên tiêu tan. Không còn xích sắt khóa lại, thân mình thây khô này lập tức lao ra, mang theo một luồng tiên lực kỳ dị, ở bên ngoài thân thể hình thành một cơn lốc, lao thẳng đến đồng tử đầu to!

Đồng tử đầu to sắc mặt tái nhợt, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, hai mắt lộ hung quang, trong tiếng quát khẽ hai tay bấm quyết, lập tức vận chuyển tiên nguyên, đang định thi triển tiên thuật!

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên xuất hiện!

Tiên nguyên của đồng tử đầu to này ngay khi được vận chuyển, không ngờ lập tức từ trong cơ thể tràn ra, nhanh chóng tiêu tan. Tốc độ tiêu tan cực nhanh, vượt quá xa sự tưởng tượng của đồng tử đầu to.

Hắn chưa kịp thi triển tiên thuật, lập tức đã có một lượng lớn tiên lực toàn thân mất đi, cảnh tượng này khiến hắn gần như hồn bay phách lạc.

Mắt thấy thây khô kia tới gần, Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, tiến tới một bước, tay phải nhấn vào hư không một cái, nguyên lực trực tiếp mạnh mẽ xuất hiện. Hắn vỗ một cái, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, trong hư không nổi lên gợn sóng, thân mình thây khô kia bị đẩy lui mấy trượng.

Tháp Sơn lại như một tia chớp lao ra, tay phải nắm lại, tung ra một quyền, trên nắm tay xuất hiện một ký hiệu. Thây khô kia nhìn thấy ký hiệu này lập tức thần sắc lộ ra vẻ cung kính, nhanh chóng lui về phía sau, dường như không dám giao chiến với Tháp Sơn.

Vân Tước Tử nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, trong đầu phút chốc như có tia chớp xẹt qua, lập tức nhớ tới một tin đồn đã nghe được từ rất lâu!

- Đây… đây chính là Hình Đường của Tiên Di Tộc ta!! Nghe đồn từ thời xa xưa khi tổ tiên Tiên Di Tộc ta mới đi vào Chu Tước Tinh tinh này, đã từng ở bên ngoài hai tầng cuối cùng mở ra một tầng nữa gọi là Hình Đường. Nếu có người không phải là tộc nhân của Tiên Di Tộc ta tiến

vào, lập tức sẽ bị thị vệ sát hại! Không ngờ… không ngờ chuyện này lại là sự thật!

Ngay khi thanh âm Vân Tước Tử vang vọng, tiếng xích sắt bốn phía lại vang lên, chỉ thấy bên trong tầng thứ mười bảy này, tất cả những thây khô bị xích sắt khóa lại, trong nháy mắt toàn bộ đều mở hai mắt.

Từng trận hung quang lộ ra, trong những tiếng gầm nhẹ, xích sắt trên thân mình những thi hài này lập tức tiêu tan, khiến cho bọn họ lập tức được giải phóng, cả đám như những con dã thú hung hãn, trong tiếng gầm rú, hướng thẳng đến Vương Lâm, đồng tử đầu to và cả Lôi Cát lao đến!

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, trong tiếng hừ lạnh nâng tay phải lên bấm quyết, trong miệng quát khẽ:

- Hô Phong!

Lời vừa nói ra, lập tức một luồng hắc phong bỗng nhiên xuất hiện ở xung quanh tay phải của Vương Lâm, trong phút chốc liền tràn ngập toàn bộ tầng thứ mười bảy, hình thành một luồng hắc phong ngợp trời, hướng về bốn phía điên cuồng cuốn tới.

Trong tiếng hắc phong kia gào thét, lại có hai con hắc long biến ảo hiện ra, mang theo tiếng rống giận rít gào, một lượng lớn âm phong thổi ra,

lấy Vương Lâm làm trung tâm, điên cuồng quét ra bốn phía.

Những thi hài đang tấn công đến lập tức dừng lại, nhanh chóng lui về phía sau. Bọn họ khi còn sống tuy rằng dũng mãnh, nhưng giờ phút này hiển nhiên đã bị một sức mạnh kỳ dị khống chế, so với năm đó kém hơn rất xa.

Nhưng số lượng những thi hài này cũng rất nhiều, vì vậy, vẫn không thể coi thường.

Trong tiếng hắc phong gào thét, trên thân thể những thi hài này lập tức có ký hiệu lóe lên. Những ký hiệu này đồng thời lóe lên, trong phút chốc bất ngờ hình thành một phong ấn, phong ấn này vô hình, nhưng dưới vô số những ký hiệu lóe ra cũng lập tức bị áp chế.

Loại phong ấn này, Vương Lâm không phải lần đầu tiên nhìn thấy, trong cuộc chiến với tộc nhân của Diêu gia nó đã khiến cho hắn phải vô cùng khó khăn, giờ phút này lập tức hắn liền lập tức nhận ra. Mặt biến sắc, Vương Lâm thân mình lập tức tiến về phía trước một bước, dưới chân nổi lên gợn sóng, cả người hắn biến mất hoàn toàn.

Hắc phong gào thét, hai con hắc long rống giận, quét ngang ra bốn phía, cuốn lấy vô số thi hài, khiến cho những thi hài này dường như bị bao vậy bên trong cơn cuồng phong, thân mình chấn động.

Lại có mấy thi hài thân thể trực tiếp ầm một tiếng, tan vỡ!

Thân ảnh Vương Lâm ở bên cạnh một thi hài trong số đó biến ảo hiện ra, mang theo ánh mắt vô tình, song chỉ tay phải ẩn chứa thiên địa lôi uy. Theo một chỉ xuất ra, lôi quang vô tận từ trong hư vô biến ảo hiện ra, điên cuồng ngưng tụ vào một chỉ này. Trong phút chốc, song chỉ của Vương Lâm điểm vào đầu một thi hài phía trước!

Thi hài kia thân mình run rẩy kịch liệt, hai mắt trống rỗng bỗng xuất hiện một chút tỉnh táo, mang theo một vẻ siêu thoát, cả người ầm một tiếng tan vỡ. tiêu tan ra bốn phía.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc tiêu tan này, một luồng tiên nguyên khí từ trong cơ thể hắn tràn ra, lập tức chui vào trong thân thể Vương Lâm. Vương Lâm ánh mắt sững lại, theo dõi phát hiện ra tiên nguyên khí này đối với hắn không tạo nên thương tổn gì, mà ở bên trong thân thể dung hợp với tiên đậu mà Thanh Thủy Tiên Quân đưa cho.

Phát hiện này khiến cho Vương Lâm lập tức vui mừng khôn xiết.

Vương Lâm vẫn không thể tìm thấy phương pháp gia tăng tiên nguyên lực của tiên đậu trong cơ thể, tiên nguyên lực mỗi một lần sử dụng đều tiêu hao đi một ít. Nếu thời gian quá dài, một khi dùng hết toàn bộ, tiên đậu này sẽ tan vỡ.

Quan trọng nhất, tiên nguyên này chính là mấu chốt để nghiên cứu và cảm ngộ Hoán Vũ và Tát Đậu Thành Binh. Tiên thuật Hoán Vũ thì còn đỡ, nhưng Tát Đậu Thành Binh nếu không đủ tiên nguyên, hoàn toàn không thể thi triển và gọt giũa.

Đây cũng là nguyên nhân mà Vương Lâm vẫn chưa nghiên cứu hai tiên thuật này.

Giờ phút này mắt hắn lộ ra tinh quang, thân mình nhoáng lên một cái, trong lúc hắc phong tràn ngập bốn phía, hắn quát khẽ:

- Tháp Sơn, Vân Tước Tử tiền bối, bảo vệ ở trung tâm, bên ngoài để ta xử lý!

Vương Lâm tiến lên một bước, cả người dung nhập vào trong hư vô, lúc hiện ra đã ở bên cạnh một thây khô, song chỉ tay phải khép lại, ánh mắt lộ ra lôi ý, trực tiếp xuất ra một chỉ. Thây khô kia xoay mạnh người, há miệng phun ra một đạo tử khí, lại thêm ký hiệu lóe ra, bay thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm hơi nhíu mày, xoay người lui về phía sau, dung nhập vào trong hư vô để tránh đòn tấn công, rồi lại hiện ra ở phía sau một thây khô, song chỉ bỗng nhiên điểm tới.

Ngay khi thây khô kia xoay người lại, thân thể liền trực tiếp bị điểm trúng, ầm một tiếng, thây khô này tan vỡ, một lượng lớn tiên nguyên khí tràn ra, hướng thẳng về thân thể Vương Lâm dung nhập vào trong.

Một người bị giết, giờ phút này rất đông thây khô bốn phía cũng lập tức lao ra, bay thẳng đến Vương Lâm.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 906: Hoàng Long tiến đến.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chăm chú những thây khô phía trước, trên người bọn họ, Vương Lâm có thể cảm nhận được từng trận tiên khí nồng đậm. Nhưng những người này tuy khi còn sống rất hùng mạnh, nhưng lúc này hành động cũng rất ngu dại, không có một chút thần thông nào, vì vậy, với một tu sĩ Khuy Niết Sơ Kỳ như Vương Lâm, giết bọn họ không khó!

Chỉ có điều, lúc này Vương Lâm suy xét phải làm thế nào để thu hoạch được giá trị lớn nhất ! Giết những cái thây khô này để lấy tiên nguyên lực chỉ là một trong những mục đích của hắn. Trong lòng Vương Lâm còn có một ý tưởng lớn mật hơn.

Trái tim hắn đập nhanh hẳn lên, trong lúc thân mình lui về phía sau tránh né đòn tấn công của đám thấy khô, trong đầu nhanh chóng đem những ý tưởng gần như điên cuồng kia cân nhắc lại một lần.

Một lát sau, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Hắn được truyền thừa từ Thanh Thủy Tiên Quân hai thuật Hoán Vũ và Tát Đậu Thành Binh, sâu trong lòng hắn, so với Hoán Vũ, hắn vẫn thích Tát Đậu Thành Binh hơn, thuật này trong lúc truyền thừa tuy hắn vẫn chưa nghiên cứu sâu, nhưng cũng đã hiểu ra được một ít.

Tát Đậu Thành Binh này đó là tự mình giết chết hết thảy sinh linh, giam cầm hồn phách không vào được luân hồi để cho mình sử dụng. Đây chính là tinh túy của Tát Đậu Thành Binh.

Nhưng loại thần thông này khi vừa mới tu luyện tuyệt không phải đơn giản như vậy, cần phải lấy tiên nguyên mở ra luân hồi hư ảo đem toàn bộ những người cả đời mình đã giết lần lượt lấy ra!

Như thế mới có thể giam cầm!

Còn một việc khác quan trọng hơn, đó là đòi hỏi bản thân phải có được tiên thuật Huyền Không!

Cái gọi là tiên thuật Huyền Không là một thức thần thông do Tiên Đế Bạch Phàm tự nghĩ ra. Thần thông này biểu hiện ở trên người của Tiên Đế Bạch Phàm giống như là một giới được hắn gọi là Huyền Không Binh Giới. Giới này cất giữ thiên địa tàn hồn, giống như là hỏa lò luyện hóa, cuối cùng sẽ trở thành nguồn gốc sức mạnh của Tát Đậu Thành Binh!

Chỉ có điều giới này là Bạch Phàm tự nghĩ ra, người ngoài nếu muốn học sẽ có chút khó khăn, với tư chất của Thanh Thủy hoàn toàn là không khó, nhưng hắn lại không học, mà mở ra một con đường mới, tự nghĩ ra Sát Lục Giới!

Hắn không cần một nơi để cất giữ hồn phách, chỉ cần lấy sự giết chóc ngập trời của bản thân, giới hạn phạm vi hoạt động, từ đó hình thành nên Sát Lục Giới. Toàn bộ những người bị hắn giết hoàn toàn không thoát khỏi bàn tay hắn!

Thanh Thủy cuồng vọng tự cho thuật của hắn nghĩ ra là tiên thuật, đặt tên là tiên thuật Họa Địa Vi Lao!

Thuật Tát Đậu Thành Binh này truyền thừa cho Vương Lâm, bất kể là Huyền Không Binh Giới hay Họa Địa Vi Lao, hắn cũng không cần quan tâm. Vương Lâm suy nghĩ, tiên thuật của chính mình sẽ lấy đạo Hoàng Tuyền Sinh Tử Luân Hồi của mình để tạo thành luân hồi!

Lúc này những thây khô ở đây cũng khiến nội tâm Vương Lâm khẽ động. Những thây khô này đều không phải là không có linh hồn, linh hồn

của bọn họ bị ép nhập vào bên trong nguyên thần, trong vô số năm bị giam cầm đã dung hợp với thân thể.

Nếu có thể đem toàn bộ bọn họ đưa vào luân hồi của bản thân, sau này tu luyện Tát Đậu Thành Binh kia sẽ lập tức có được một lượng lớn thần thông hồn phách có thể thi triển.

Vương Lâm mắt lộ tinh quang, ngay khi thân ảnh từ trong hư không bước ra, tay phải chỉ lên không trung, quát khẽ:

- Luân Hồi Hoàng Tuyền!

Trong phút chốc, dường như có một sức mạnh kỳ dị từ trong trời đất mạnh mẽ hiện ra, trực tiếp xông vào trong nơi này. Ở phía trên Vương Lâm, một đạo Hoàng Tuyền biến ảo, bên trong là oán khí vô biên, gần như ngập trời!

Hoàng Tuyền này vờn quanh thân thể Vương Lâm, theo thân mình Vương Lâm mà chuyển động. Vương Lâm bước một bước, song chưởng duỗi ra, ánh mắt lộ ra lôi ý, trên mi tâm có một cơn lốc xoáy xoay tròn. Chỉ khoảng nửa khắc sau, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trực tiếp từ mi tâm lao ra, ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng!

- Grrraooo!!

Quyền sử dụng sấm sét của trời đất!

Một tiếng rít gào này long trời lở đất, cho dù nơi này là tầng thứ mười bảy của Tiên Di Tộc ở dưới mặt đất, nhưng giờ phút này, theo tiếng một tiếng rít gào này của sấm sét, toàn bộ Chu Tước Tinh trong nháy mắt xuất hiện một kịch biến khó có thể tượng tượng! Chỉ thấy trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một đám mây sấm sét lớn, chi chít những tia chớp qua lại, toàn bộ ầm ầm hạ xuống, đi thẳng đến hố sâu của Tiên Di Tộc!

Lôi điện này rất nhiều, tập trung lại, toàn bộ hố sâu của Tiên Di Tộc lộ ra lôi quang vô cùng vô tận, dường như hố sâu này trở thành một cái phễu, khiến cho tất cả lôi điện ầm ầm phát tiết.

Không chỉ có Chu Tước Tinh, ngay cả những tinh cầu bên ngoài tinh không lúc này cũng xuất hiện kịch biến. Một lượng lớn lôi đình từ trong tinh không biến ảo, giống như những con lôi long bay thẳng đến Chu Tước Tinh.

Trong tinh không, trong vòng mấy vạn dặm quanh Chu Tước Tinh, lôi đình vô tận đồng loạt hướng thẳng đến Chu Tước Tinh. Cảnh tượng này nếu từ xa nhìn lại, mấy vạn dặm quanh Chu Tước Tinh dường như trở thành Lôi Trì địa ngục!

Lôi điện vô tận khiến cho tiếng sấm ầm vang trong phạm vi lớn, vang vọng trong tinh không. Lôi đình vô tận kia ngưng tụ lại, toàn bộ chui vào bên trong hố sâu của Tiên Di Tộc.

Giống như là triều bái, như thể thủy tổ của sấm sét giữa trời đất triệu tập hậu thế, khiến cho lôi đình bốn phía lập tức không chút do dự lao ra!

Trên toàn bộ Chu Tước Tinh, giờ khắc này, hết thảy những âm thanh đều hoàn toàn tiêu tan, bị tiếng sấm ầm ầm kia át đi, giữa trời đất chỉ còn lại tiếng sấm!

Cảnh tượng này như thể là ngày tận thế, khiến cho tất cả tu sĩ trên Chu Tước Tinh sắc mặt đều đại biến. Sự rung động này từ sâu bên trong nội tâm truyền ra, khiến cho bọn họ lập tức run rẩy, giống như sự run rẩy của con kiến khi đối mặt với thiên uy!

Về phần phàm nhân, tất cả đều quỳ lạy trên mặt đất.

Không chỉ có Chu Tước Tinh như vậy, giờ phút này, ở trong tinh không, một tiểu đội một trăm tu sĩ của La Thiên tu sĩ đang bay nhanh. Người đi đầu chính là tu sĩ sáu ngón.

Trong khi hắn đang bay, lập tức sắc mặt đại biến, quắc mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Với tu vi của hắn mơ hồ có thể nhận thấy được ở phía trước có thiên địa lôi lực nồng đậm, gần như không thể tưởng tượng được.

Da đầu run lên, cái đầu tiên trong đầu hắn nghĩ tới chính là cảnh tượng trong Nhất Tuyến Thiên lúc trước, Hứa Mộc thi triển sức mạnh lôi đình giết đồng tử đầu to.

- Chẳng lẽ Hứa Mộc đang ở phía trước? Thôi bỏ đi, còn có nhiều phương hướng, ta cũng không muốn gặp ngươi.

Tu sĩ sáu ngón cười khổ, lập tức thay đổi phương hướng, chọn đường vòng mà đi.

Sức mạnh của lôi đình này cực lớn, theo hố sâu ầm ầm vang vọng trong trời đất, trực tiếp xuyên thấu qua tầng thứ nhất, oanh kích từng tầng, chỉ trong khoảnh khắc, bỗng nhiên tiến vào tầng thứ mười bảy chỗ Vương Lâm!

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ tầng thứ mười bảy của Tiên Di Tộc tràn ngập lôi đình, sự nồng đậm của lôi lực đạt tới một mức độ không thể tin nổi. Lôi lực khổng lồ này ở nơi đây rít gào, bốn phía lập tức liền có những tiếng nổ ầm ầm liên tục không ngừng vang lên.

Những thây khô này gần như mỗi cái trên người đều có vô số lôi đình bao phủ, trong tiếng ầm ầm, hình thành một sức tấn công khổng lồ, khiến cho nơi đây trở nên chấn động kịch liệt.

Ầm một tiếng, một thây khô trong đó trực tiếp tan vỡ, tiên nguyên lực bay ra, hướng thẳng đến Vương Lâm. Ngay trong khoảnh khắc này, Hoàng Tuyền quét ngang, dường như từ trong thây khô rút ra hồn phách, dung nhập vào Hoàng Tuyền.

Quá trình này như vậy lần lượt ở xung quanh nơi đây không ngừng tiến hành. Cuối cùng, khi sức mạnh của lôi đình ở nơi đây đã lên tới mức không thể tưởng tượng, bỗng nhiên toàn bộ lôi đình cùng một lúc tan vỡ, ầm ầm nổ tung!

Vụ nổ này lập tức hóa thành một cơn lốc sấm sét cực kỳ điên cuồng mạnh mẽ quét ngang ra, toàn bộ thây khô ầm ầm tan rã, một lượng lớn tiên nguyên lực bay ra dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho tiên đậu trong cơ thể hắn điên cuồng tăng trưởng, chỉ trong một thời gian ngắn, liền lớn lên gấp mấy lần, như thể một nắm tay của trẻ con!

Ngoài ra, theo Hoàng Tuyền tràn ngập, từng đạo hồn phách bị rút ra dung nhập vào Hoàng Tuyền. Oán khí bên trong đó lập tức vô cùng nồng đậm, lại có hàng trăm linh hồn của tiên nhân, hoặc đau khổ giãy giụa, hoặc lộ vẻ siêu thoát, cảnh tượng này nếu có phàm nhân nhìn thấy, lập tức sẽ bị dọa cho sợ đến vỡ mật!

Toàn bộ lôi đình ở nơi đây nổ tung, hóa thành cơn lốc sấm sét, đồng thời lại lôi lực được ngưng tụ lại một điểm, hình thành một sức tấn công không thể tưởng tượng được, khiến cho toàn bộ tầng thứ mười bảy ầm ầm chấn động kịch liệt!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên, tầng thứ mười bảy này sụp đổ! Từng đạo hào quang từ dưới lòng đất xuyên thấu ra, trong khi sụp đổ, thông đạo xuống tầng thứ mười tám không ngờ được mở ra!

Vân Tước Tử ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, trong đầu trống rỗng. Tuy hắn trong lòng đã đánh giá Vương Lâm rất cao, nhưng lúc này cũng phát hiện ra mình cũng đã xem nhẹ Vương Lâm. Thần thông có thể mở ra tầng thứ mười tám khiến hắn tâm thần kịch chấn, kinh hãi khiếp sợ.

Đồng tử đầu to thân mình lại run rẩy, lại nhìn thấy thần thông đã làm mình mất mạng trong Nhất Tuyến Thiên. Đòn tấn công này đối với hắn thật sự quá lớn, hắn lại càng thêm run rẩy, đối với Vương Lâm lại càng thêm sợ hãi.

Tháp Sơn thủy chung không thay đổi sắc mặt, nhưng Lôi Cát cũng thở hổn hển. Lôi đình trước mắt khiến hắn tâm thần run rẩy, làm vật cưỡi của một người hùng mạnh như vậy, hắn chẳng những không hề không cam lòng, ngược lại còn dâng lên một cảm giác vinh dự.

Trong tu chân giới, sức mạnh vốn quyết định tất cả!

Ngay khi tầng thứ mười tám bị sức mạnh của lôi đình mở ra, trên Chu Tước Tinh, lão đạo giống Hoàng Long kia bước mạnh về phía trước một bước, cả người lập tức biến mất tại chỗ.

- Tầng mười tám không thể đi vào!

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 907: Danh sách Chu Tước

Trong tầng thứ mười bảy của Tiên Di Tộc trên Chu Tước Tinh, Tháp Sơn đang định đi vào tầng thứ mười tám, lập tức toàn bộ tầng thứ mười bảy bỗng nhiên vang vọng một thanh âm cực kỳ uy nghiêm!

- Tầng thứ mười tám không thể đi vào!

Thanh âm này vô cùng oai nghiêm, thân mình Tháp Sơn như bị một luồng đại lực tấn công, trực tiếp bị đẩy lui lại mười mấy trượng, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Đồng tử đầu to cũng bị đẩy lui lại, về phần Lôi Cát trong đầu ong lên một tiếng, trống rỗng, chỉ biết thân thể của chính mình đang không ngừng lui về phía sau.

Vân Tước Tử cũng như vậy, tu vi của hắn thấp nhất, thân mình nhoáng lên một cái bị bắn tung ra xa, chạm vào vách tường, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình trở nên uể oải.

Vương Lâm hai mắt lóe lên hàn quang, ngay khi thanh âm này tới gần, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, hai chân

đạp đạp lui ra phía sau mấy trượng mới đứng vững được, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước nổi lên gợn sóng, lão đạo rất giống với Hoàng Long kia một bước đi ra. Ngay khi người này xuất hiện, một cơn cuồng phong cực nóng tràn ngập bốn phía, cũng ngay lúc đó, những vết nứt trên mặt đất khép lại, trong nháy mắt thông đạo xuống tầng thứ mười tám toàn bộ bị phong kín!

Lão đạo này tiên phong đạo cốt, không giận dữ những rất oai nghiêm, lúc này ánh mắt đảo qua, từ trên người hắn lập tức liền có một luồng khí tức hùng mạnh tràn ngập. Nhưng luồng khí tức này vừa mới tràn ra liền ngay lập tức biến mất, ngưng tụ trong cơ thể của lão đạo này, khiến cho cả người hắn tràn đầy một vẻ nguy hiểm.

Sau khi xuất hiện, hắn trực tiếp vung tay áo, lập tức Vân Tước Tử, Lôi Cát, Tháp Sơn, đồng tử đầu to bốn người chỉ cảm thấy có một cơn cuồng phong thổi vào mặt, trong phút chốc thân ảnh của họ biến mất tại chỗ, trực tiếp bị đưa ra ngoài Tiên Di Tộc.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, trong đầu hắn nổi lên rất nhiều suy nghĩ, lão đạo này đưa những người khác đi, chỉ để duy nhất mình ở lại, nhất định là có thâm ý. Ánh mắt hắn không thể không lóe lên, hắn lập tức khom người, ôm quyền, cung kính nói:

- Đệ tử Hằng Nhạc Phái Vương Lâm, tham kiến chưởng môn!

Lão đạo kia như cười như không, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, nói:

- Ai là trưởng môn của ngươi?

Vương Lâm thần sắc như thường, nói:

- Tiền bối không thừa nhận, không có nghĩa là vãn bối nhận lầm người.

Lão đạo kia nghe vậy cười ha hả, nói:

- Tiểu tử ngươi cũng rất thú vị, sao ngươi lại nhận ra ta chính là chưởng môn của Hằng Nhạc Phái?

Vương Lâm bình tĩnh trầm giọng nói:

- Vãn bối đã từng đến vùng đất Yêu Linh, ở đó đã nhìn thấy qua một cuốn tranh, trong đó có vẽ tiền bối.

Lão đạo suy nghĩ một chút, bật cười khanh khách:

- Tiểu tử kia, chưởng môn cũng không thể nhận lung tung. Ngươi đường đường là Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc của La Thiên Tinh Vực, ta làm sao mà có được đệ tử như vậy.

Vương Lâm tâm thần chấn động, nhưng thần sắc cũng không có nửa điểm biến đổi, trầm giọng nói:

- Chắc vãn bối đã nhận lầm người rồi.

Ánh mắt lão đạo lộ ra vẻ khen ngợi, đối với thần sắc và câu trả lời của Vương Lâm hắn rất vừa lòng. Hắn ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói:

- Có nhậm lầm người hay không để sau rồi nói, ngươi thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn tày trời! Tầng mười tám kia không phải là nơi ngươi có thể tiến vào, hơn nữa bên cạnh ngươi còn có người của Tiên Di Tộc đi theo, nếu như bị hắn lấy được bổn nguyên, đừng nói là Chu Tước Tinh này, cho dù là Liên Minh Tinh Vực cũng sẽ gặp phải một kiếp nạn!

Vương Lâm thần sắc cung kính, không hề đưa ra một ý kiến nào, dường như thật sự đang nghe giáo huấn. Lão đạo liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trầm ngâm một chút, nói:

- Vương Lâm, ta hỏi ngươi, ngươi có thể thành tâm coi ta là chưởng môn của Hằng Nhạc Phái năm xưa, nhưng ngươi có thành tâm cho rằng mình là đệ tử của Hằng Nhạc Phái năm đó hay không?

Vương Lâm trầm mặc, đối với Hằng Nhạc Phái, hắn cảm khái rất nhiều, dù sao trong cả cuộc đời này, Hằng Nhạc Phái là môn phái đầu tiên của hắn, là bậc thang thứ nhất đưa hắn vào tu chân giới.

- Hằng Nhạc Phái làm môn phái đầu tiên của vãn bối, Chu Tước Tinh là quê hương của vãn bối.

Vương Lâm nhìn lão đạo, bình tĩnh nói.

- Ồ?

Lão đạo mắt lộ tinh quang, trầm giọng nói:

- Một khi đã như vậy, thì cái gọi là Chính Phẩm Lôi Tiên của Lôi Tiên Điện kia là như thế nào?

Thanh âm này như sấm, như thể đang nén giận.

- Tình thế bắt buộc!

Vương Lâm và lão đạo nhìn nhau, không có ánh sáng gì lóe lên, ánh mắt trong suốt.

Ánh mắt lão đạo dường như có thể nhìn thấu Vương Lâm. Hồi lâu sau, sắc mặt hắn có chút dịu lại, nói:

- Lão phu không quan tâm thân phận ngươi ở La Thiên như thế nào, đã bái nhập qua bao nhiêu môn phái, nhưng có một điều ngươi phải nhớ kỹ, mặc dù người là tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực, nhưng ngươi là người của Chu Tước Tinh! Là đệ tử một đời của Chu Tước trong Tứ Thánh Tông! Chỉ cần ngươi không quên điều này, thì ta sẽ vĩnh viễn là chưởng môn của ngươi!

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, gật gật đầu.

- Trận chiến của La Thiên lần này là trận chiến của Tu Chân Liên Minh, không liên quan đến Tứ Thánh Tông!

Lão đạo kia như thể tùy ý nói một câu.

Vương Lâm thần sắc khẽ động, nhìn về phía lão đạo.

Lão đạo không hề đàm luận gì về việc này, mà liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, hơi trầm ngâm, nói:

- Vương Lâm, nếu ngươi đã thấy được tầng thứ mười bảy, trong lòng tất nhiên đã có suy đoán. Với tu vi hiện tại của ngươi, lại thêm sự trợ giúp của lão phu, cũng có thể vào tầng thứ mười tám mà cảm ngộ một phen. Có thể có được may mắn hay không còn tùy vào cơ duyên của ngươi!

Lão già nói xong, cũng không hỏi Vương Lâm có đồng ý hay không, vung tay áo. Lập tức Vương Lâm liền cảm thấy một luồng đại lực tràn ngập toàn thân, trong lòng hắn âm thầm cẩn thận, nhưng không hề phản kháng, mà thần sắc vẫn cung kính như trước.

Cuốn lấy Vương Lâm, lão đạo giẫm chân một cái, bốn phía lập tức xuất hiện một sức nóng nồng đậm, mặt đất dưới chân hắn xuất hiện một vật hình tròn như thể dung nham, bên trong có một ngọn lửa màu đen. Trong phút chốc ngọn lửa này bốc lên không trung, bao phủ lấy lão đạo vào bên trong.

Một lát sau, thân ảnh lão đạo biến mất, cùng với Vương Lâm biến mất khỏi tầng thứ mười bảy! Vương Lâm chỉ cảm thấy có một luồng khí

nóng thổi vào mặt, trong luồng khí nóng này còn ẩn chứa một tia bổn nguyên tràn ra, Vương Lâm trong lòng hoảng sợ, càng cẩn thận hơn.

Trước mặt hoa lên, đến khi thấy rõ, Vương Lâm lập tức phát hiện mình đang ở trong một căn phòng bí mật rộng trăm trượng.

Bốn phía hoàn toàn tối đen, chỉ có một đốm lửa yếu ớt lập lòe ở chính giữa căn phòng, khiến cho nơi này thoạt nhìn có chút âm trầm, dường như có vô số những vật quỷ mị sống ở trong bóng đêm, như thể dung nhập vào màn hắc ám, xoay xung quanh đốm lửa kia, không ngừng muốn cắn nuốt, nhưng mỗi lần như vậy đều bị ánh lửa lập lòe kia trực tiếp đánh cho xơ xác.

- Nơi đây chính là tầng thứ mười tám, ngọn lửa kia là một tia bổn nguyên lực của tộc này, ngươi có thể thử cảm ngộ, nếu có thể có thu hoạch cũng coi như là may mắn của ngươi.

Thanh âm lão đạo vang vọng bốn phía. Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt nhìn lên trên ngọn lửa kia.

Ngay khi ánh mắt hắn nhìn tới, tâm thần Vương Lâm bỗng nhiên chấn động, như thể có một sức mạnh kỳ dị từ trong ngọn lửa kia lao ra, trực tiếp dung nhập vào trong tâm thần Vương Lâm. Trong ngọn lửa kia có ẩn chứa một khát vọng mãnh liệt, một sự lý giải và hiểu rõ về sức mạnh, thậm chí trên bề mặt còn có một tia khí tức tanh mùi máu.

Giờ khắc này, ngọn lửa bắt đầu lập lòe dữ dội, Vương Lâm chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, lập tức liền có một lượng lớn tin tức điên cuồng dũng mãnh nhập vào đầu.

Tin tức này rất nhiều, hơn nữa lại cực kỳ hỗn độn, dường như vô cùng vô tận, như muốn phá vỡ đầu Vương Lâm thành từng mảnh vụn. Gần như trong khoảnh khắc, trong hai mắt Vương Lâm xuất hiện sự kỳ dị, mắt trái là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, nhân quả đạo niệm cũng lập tức tràn ngập bên trong cơ thể.

Trong đầu hắn xuất hiện âm dương song ngư, trong lúc xoay tròn, một lượng lớn tạp niệm được trừ bỏ. Cuối cùng hiện ra trong đầu Vương Lâm là hình ảnh một cảnh tượng khiến hắn rung động tâm thần!

Giờ phút này, bên trong căn phòng bí mật, thân ảnh lão đạo xuất hiện bên cạnh Vương Lâm. Hắn cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt lộ vẻ khen ngợi, thì thào tự nói:

- Không tồi, tiểu tử này có thể từ bổn nguyên dữ tợn mức độ này mà có được cảm ngộ, là một người có thể đào tạo được. Sau khi ta xem xét lại, có thể cho hắn vào danh sách Chu Tước!

Giờ phút này Vương Lâm cả người chìm đắm vào trong tinh không mênh mông, trong mắt hắn chỉ thấy vô số tiên nhân bước trên những đám mây cùng với các loại pháp bảo, ở phía trước bọn họ là những lá bùa màu vàng, có lá vài trượng, có lá hơn mười trượng, thậm chí có lá lớn vài trăm trượng!!

Trên mỗi một lá bùa đều có rất nhiều người kỳ dị đang đứng, quần áo của bọn họ so với tu sĩ không khác nhiều lắm, nhưng trên người họ có cây tổ của Tiên Di Tộc, trên đó lại có sự khác nhau, đó chính là số lượng lá cây.

Trên mi tâm của tất cả những người này đều có ký hiệu lóe ra.

Đây là một trận đại chiến!

Hai bên lao vào nhau, đủ loại tiên thuật tràn ngập. Về phần những người cưỡi mây, thần thông của bọn họ quỷ dị khó lượng, chủ yếu là sử dụng ký hiệu, thường thường trong lúc ra tay có thể phong ấn thiên địa, khiến cho thiên địa nguyên lực chấn động rất mạnh.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 908: Bỏ đi

Không bao lâu sau, chỉ thấy trên một lá bùa lớn trăm trượng có một cây tổ trên đó có rất nhiều lá cây, thậm chí bên trong còn có một lão già kim diệp, đưa song chưởng ra, lập tức tung những ký hiệu bên ngoài thân thể tấn công về phía trước. Trong nháy mắt, toàn bộ tinh không đều run lên, một đám tiên nhân trong tiếng hô hét, trên thân thể không biết từ lúc nào liền có rất nhiều ký hiệu bao phủ, lập tức mất đi tiên nguyên.

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, một đạo hắc quang từ xa trực tiếp lóe lên đi tới. Trong hắc quang kia có một bóng người, nhưng không nhìn rõ tướng mạo. Người này một bước đi tới, lập tức giao chiến với lão già có ký hiệu kia. Chỉ khoảng nửa khắc, chỉ thấy người bên trong đạo hắc quang kia tay phải bỗng nhiên chụp vào mi tâm của lão già, hung hăng kéo một cái, một ngọn lửa tràn đầy sức sống bị lôi ra!

Ngọn lửa kia vừa bị lôi ra, lập tức liền ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số đốm lửa, bỗng nhiến tản ra bốn phía, trong đó có một đốm lửa bay thẳng đến Vương Lâm, trong phút chốc in vào mi tâm của Vương Lâm.

Trên trán Vương Lâm nóng rực, thân mình lập tức chấn động, như thể bị một luồng đại lực tấn công, khiến cho thân mình hắn không ngừng lui về phía sau. Tốc độ lùi lại này quá nhanh, dường như xuyên thấu cả thời gian, cuối cùng hắn chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, cả người mở mạnh hai mắt, tỉnh táo trở lại.

Ngay khi thức tỉnh, hắn lập tức nhìn về phía ngọn lửa kia, càng nhìn càng cảm thấy ngọn lửa này với ngọn lửa của lão già có ký hiệu trong cảnh tượng vừa hiện ra trong đầu giống nhau như đúc!

Cảnh tượng vừa rồi dường như là một giấc mơ, chỉ có điều cảm giác nóng rực ở trên mi tâm cũng nhắc nhở hắn tất cả chuyện vừa rồi cực kỳ chân thực!

Vương Lâm theo bản năng sờ sờ lên mi tâm, cảm thấy như thiếu một cái gì đó… …

Giờ phút nay, trong Liên Minh Tinh Vực, một tảng đá rất lớn đang gào thét bay rất nhanh trong tinh không, thẳng đến phía tây của Liên Minh mà đi. Phía trên tảng đá kia có một người đang đứng, người này quần áo đỏ thẫm, hai mắt lộ ra vẻ vô tình lạnh như băng, nhìn chằm chằm về phía xa xa trong tinh không, thì thào:

- La Thiên Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc… Ngươi đừng có quá kém cỏi đấy… …

- Rất đúng!

Trong mật thất truyền ra giọng nói của lão đạo sĩ.

Những làn sóng gợn lóe lên, một lão đạo sĩ kia bước ra. Lão cẩn thận nhìn Vương Lâm, đặc biệt chú ý đến mi tâm Vương Lâm rồi bình thản

nói:

- Thấy được gì không?

Vương Lâm đứng dậy rồi ôm quyền nói:

- Thấy được một vài hình ảnh.

Lão đạo sĩ khẽ cười rồi vung tay chụp lên quầng lửa một cái. Một tiếng ầm vang lên, ánh sáng trên quả cầu lửa ánh sáng lóe lên chói mắt, cuối cùng bị đạo sĩ chụp vào trong tay.

- Vật này do lực lượng bản nguyên của một Kim Diệp Phù Sĩ đại viên mãn của Phù tộc biến thành. Nếu cảm ngộ được lực lượng bản nguyên này thì sẽ có được rất nhiều lợi ích với tu vi của ngươi. Đệ tử nội môn của Chu Tước trong Tứ Thánh Tông ta nhất định phải trải qua khảo nghiệm này, có cảm ngộ mới trở thành đệ tử nội môn.

Nói xong đạo sĩ hút ra một luồng lực lượng trong quả cầu lửa, vẻ mặt lão đỏ hồng, rất lâu sau mới khôi phục lại như bình thường. Lão đưa tay ra phía sau rồi khẽ vung tay áo cuốn lấy cơ thể Vương Lâm, làm cho Vương Lâm biến mất ngay tại chỗ.

- Đi làm việc ngươi nên làm. Chu Tước Tinh này đã có lão phu thì không kẻ nào động vào được.

Sau khi tiễn Vương Lâm đi, ánh mắt đạo sĩ lộ ra những luồng sáng kỳ dị. Lão nhìn chằm chằm vào dưới chân rồi lẩm bẩm nói:

- Phù tộc, lão phu nhất định sẽ mở ra tầng cuối cùng này!

Trên đỉnh một ngọn núi cao trong Chu Tước Tinh, Vương Lâm đột nhiên hiện ra. Lúc này vẻ mặt hắn hơi tái nhợt, sau khi hiện thân lập tức nhìn về phía Tiên Di tộc ở phương xa rồi trở nên trầm mặc.

- Tu vi đạo sĩ này rất cao thâm, sợ rằng là một lão quái cùng cấp với Viêm Lôi Tử, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Người thế này mà quanh năm sống trên Chu Tước Tinh, rốt cuộc là vì mục đích gì?

- Đầu tiên có thể khẳng định, hai tầng dưới của Tiên Di Tộc là một trong những mục đích của người này. Chỉ là không hiểu người này có biết vùng đất của Cổ Thần không… ….

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang, thoáng cái đã nhanh chóng bỏ đi.

- Thân phận của người này rất quỷ dị, nhưng có thể khẳng định lão là một trong những Chu Tước trong Tứ Thánh Tông. Nhưng những gì người này nói ra lại rất có thâm ý…Mà thôi! Chuyện này có quá ít manh mối, không thể phỏng đoán được. Trước mắt ta nên rời khỏi chỗ này đã.

Vương Lâm hạ quyết định, hắn lập tức tản thần thức ra rồi tìm được đám người Tháp Sơn. Sau khi truyền ra một đạo thần niệm, Vương Lâm nhìn xuống mặt đất dưới chân. Những việc vụn vặt trên Chu Tước Tinh đã xong cả, hắn biết nơi đây không thể dừng lại quá lâu, dù sao thì ở chỗ này vẫn còn sự tồn tại của Thác Sâm.

Vương Lâm trầm mặc rồi thở dài. Cơ thể hắn nhoáng lên rồi rời khỏi chỗ này mà phóng thẳng về phía chân trời.

Cùng lúc này ở những phương hướng khác trên Chu Tước Tinh, Tháp Sơn, Đồng Tử Đầu To và Lôi Cát cũng nhanh chóng bay đi.

Chu Vũ Thái đang đứng trên một đỉnh núi nhìn về phía chân trời với vẻ mặt trầm ngâm. Một lúc sau hắn thở dài một tiếng rồi xoay người biến mất.

Cũng giống như vậy, trong khoảnh khắc này ở biên giới Hỏa Phần Quốc ngoài Tu Ma Hải, Lý Kỳ Khánh đang ngẩng đầu nhìn lên trời. Hắn trầm mặc một lúc lâu rồi lẩm bẩm nói:

- Muội muội…Đi theo hắn là sự lựa chọn của ngươi, vi huynh chúc phúc cho ngươi… ….

Trong Vân Thiên Tông, Thiết Nham đã tỉnh lại từ trong nhập định. Hắn hình như hiểu ra một điều gì đó rồi nhìn lên bầu trời. Hắn biết lần này Vương Lâm rời đi sợ rằng rất lâu, rất lâu sau cũng chưa chắc quay trở về.

Vương Lâm trực tiếp phóng thẳng qua bầu trời bên ngoài Chu Tước Tinh. Một lúc sau đám người Tháp Sơn cũng đã đến. Thân thể hắn nhoáng lên rồi dung nhập vào trong hư ảnh phía sau Vương Lâm. Đồng Tử Đầu To lúc này cũng đã hơi khôi phục trở lại, đang cung kính đứng ở một bên.

Trong nháy mắt, Lôi Cát cũng không đợi Vương Lâm phân phó mà toàn thân lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Chỉ trong khoảnh khắc đã hóa thành một người khổng lồ cao trên mấy trăm trượng, một luồng uy áp cực mạnh đột nhiên bao phủ khắp bầu trời.

Sở dĩ Cự Ma Tộc bị một số tu sĩ đại thần thông thích dùng làm thú cưỡi vì có thân thể mạnh mẽ và luồng uy áp khổng lồ. Loại thú cưỡi này có thể so sánh với tất cả yêu thú.

Ngoài những thứ đó ra, thần thông và thiên phú quỷ dị của Cự Ma Tộc lại càng khiến cho những tu sĩ đại thần thông thích thú.

Cơ thể Lôi Cát khẽ run lên rồi lập tức quỳ trên mặt đất. Một âm thanh giống như tiếng sấm sét đột nhiên từ trong miệng hắn truyền ra ngoài.

- Chủ Nhân, Lôi Cát cam tâm tình nguyện trở thành vật cưỡi của ngài!

Vương Lâm nhìn cơ thể khổng lồ trước mặt, trong mắt hắn lộ ra một tia hoảng hốt. Không thể không nói, nếu dùng Cự Ma Tộc làm thú cưỡi thì đi lại trên tinh không sẽ trở thành một chuyện cực kỳ đáng chú ý.

Dù kẻ nào nhìn thấy cảnh tượng đó cũng phải chấn động tâm thần.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười, hắn tiến lên một bước rồi đứng trên lưng Lôi Cát, Đồng Tử Đầu To vội vàng chạy theo phía sau. Vóc người của tên này vốn không cao, hơn nữa cái đầu của hắn lại quá lớn, tuy rất dữ tợn nhưng đứng ở phía sau Vương Lâm lại thấy giống như có thân phận tôi tớ.

Phần lưng trên cơ thể khổng lồ của Lôi Cát rộng gần trăm trượng, ngoại trừ nước da màu xanh thì khá bằng phẳng. Sau khi Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, Lôi Cát gầm lên một tiếng, tay chân đột nhiên vung thẳng về phía trước.

Tốc độ của Lôi Cát cực nhanh, tuy không thể so sánh với Lôi Thú, nhưng cũng không chậm.

Cơ thể khổng lồ của Lôi Cát phóng đi như tên bắn trên bầu trời mang theo từng luồng gió ầm ầm như tiếng sấm vang vọng ra rất xa. Đồng Tử Đầu To ngơ ngác nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt, trong mắt hắn lộ ra vẻ cổ quái.

Hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được sự khác biệt giữa Liên Minh Tinh Vực và La Thiên. Trên La Thiên căn bản không có loại người khổng lồ có cơ thể dài mấy trăm trượng, nên cũng đừng nói đến chuyện dùng người khổng lồ làm vật cưỡi. Hắn suy nghĩ một chút rồi cảm thấy loại chuyện thế này rất khó có thể tưởng tượng, nhưng hắn cũng sinh ra một loại cảm giác nói không nên lời.

Hắn nghĩ nếu mình thấy một người đứng trên vật cưỡi thế này thì trong lòng nhất định sẽ bốc lên sát khí, phải giết chết đối phương để cướp lấy vật cưỡi kia.

- Tu sĩ dám ngồi trên những vật cưỡi thế này chắc chắn không tầm thường.

Đồng Tử Đầu To thở dài, hắn nhìn thoáng qua Vương Lâm ở phía trước rồi cũng trở nên trầm mặc không nói gì nữa.

Đột nhiên hai mắt hắn mạnh mẽ co rút lại, chỉ thấy ở trong bầu trời phương xa không biết từ khi nào đã xuất hiện một người. Tên đó đang đứng trên một hòn đá khổng lồ, trên mặt hòn đá lại dày đặc những lỗ hổng to nhỏ, từ xa nhìn lại giống như một tổ ong.

Người này mặc một bộ y phục màu đỏ, thoạt nhìn giống như một điểm sáng đỏ thẫm. Hắn đặt hai tay sau lưng, cơ thể đứng trên hòn đá rồi phóng thẳng về phía Lôi Cát.

Tốc độ của khối đá kia quá nhanh, trong lúc phóng đến còn mang theo những tiếng gió rít gào mãnh liệt giống như những tiếng nổ lớn vang lên trong bầu trời yên tĩnh.

Người đàn ông mặc y phục màu đỏ này tuổi tác cũng không lớn, thoạt nhìn chỉ là một người thanh niên hơn ba mươi tuổi. Trước mặt hắn có bảy cây kiếm đỏ rực vờn xung quanh người và phát ra một luồng sát khí nồng đậm.

Trong luồng sát khí này còn có một mùi máu tanh bao phủ khắp thiên địa. Nó còn tạo thành một cơn lốc xoáy làm cho vùng trời chỗ người áo đỏ giống như biến thành hung thú mãng xà. Con mãng xà này đang há rộng miệng máu hướng về phía Lôi Cát rồi gầm lên một tiếng.

Trong tiếng gầm rống lan ra những âm thanh lạnh lùng và vô tình.

- Sát Vực Giới Tu Chân Liên Minh, Sát Thị Vu Phi đến để lấy đầu Hứa Mộc ngươi!

Trong nháy mắt khi âm thanh này truyền ra, tốc độ của khối đá dưới chân hồng y nhân đột nhiên tăng mạnh rồi phóng thẳng tới. Thậm chí còn có một ngọn lửa đỏ ma sát hiện ra trên hòn đá làm nhiệt độ của nó tăng lên rất cao.

Trên mặt Lôi Cát lộ ra vẻ hoảng loạn, hắn đang muốn né qua thì lúc này Đồng Tử Đầu To nhanh chóng nhìn sang Vương Lâm rồi cắn răng phóng ra. Hai tay hắn bắt pháp quyết, tiên nguyên trong cơ thể vận chuyển tạo thành một luồng sóng tiên khí bên ngoài cơ thể. Sau khi bắt pháp quyết, thần thông tiên thuật lập tức tràn ngập.

Lúc này Đồng Tử Đầu To quát khẽ, hắn đẩy hai tay về phía trước, trong nháy mắt rất nhiều tiên khí lập tức hóa hành hình sợi giống như cành liễu rồi nhanh chóng phóng thẳng về phía khối đá khổng lồ ở phía trước.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hai mắt hồng y nhân chợt lóe lên hàn quang. Bảy đạo huyết kiếm đang vờn bên ngoài cơ thể lập tức có một cây phóng ra, dùng tốc độ nhanh như chớp phóng thẳng về phía Đồng Tử.

Trong lúc bay đi, mặt trên của thanh huyết kiếm lập tức bùng ra rất nhiều sương mù đỏ, rồi ầm lên một tiếng hóa thành hình người. Tướng mạo của tên này giống hệt tên đàn ông mặc y phục màu đỏ kia.

Đây rõ ràng là một phân thân.

Khi phân thân này xuất hiện thì vung một trảo lên hư không, lập tức có bảy đạo huyết quang vờn xung quanh cơ thể. Hắn mang theo vẻ mặt lạnh lùng mà phóng thẳng đến Đồng Tử Đầu To, hai người nhanh chóng giao chiến với nhau.

Hai người thi triển thần thông rất nhanh, truyền ra ngoài những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp bầu trời, trong khoảnh khắc này rõ ràng là bất phân thắng bại.

- Phân thân là Khuy Niết sơ kỳ. Bản thể là Khuy Niết trung kỳ!

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang. Lôi Cát nhìn thấy hòn đá đang ầm ầm phóng đến gần thì rống lên một tiếng và liên tục rút lui. Hư ảnh của Vương Lâm ở phía sau đột nhiên lóe lên, nhưng lúc này lại là Tháp Sơn tiến một bước ra ngoài rồi đột nhiên hướng về phía trước đấm một quyền.

Khoảnh khắc khi Tháp Sơn xuất hiện, vẻ mặt hồng y nhân vẫn không có chút biến hóa nào. Nhưng luồng kiếm quang thứ hai trước người lại lóe lên, nó nổ ầm một tiếng trong không trung rồi hóa thành thân phân có bảy đạo huyết quang vờn bên ngoài cơ thể, sau đó lại phóng thẳng về phía Tháp Sơn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, hắn đứng trên lưng Lôi Cát rồi đột nhiên nâng tay phải lên. Những luồng lôi quang vô tận đột nhiên bao phủ khắp đất trời, trong những tiếng ầm ầm có rất nhiều sấm sét được ngưng

tụ lại tạo thành những tia chớp khổng lồ. Chỉ trong nháy mắt chu vi mấy vạn dặm lập tức trở thành một địa ngục tràn đầy lôi quang.

Hai mắt hồng y nhân đột nhiên trở nên ngưng trọng, khối đá dưới chân đột nhiên ngừng lại rồi lơ lửng bên ngoài Vương Lâm trăm trượng. Khóe miệng người này lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi nói:

- Không hổ là chính phẩm Lôi Tiên của La Thiên Tinh Vực. Ngươi quả thật rất thích hợp với Phong Hào Lôi Tiên!

Nói xong, người này vung tay phải về phía trước mặt. Năm phi kiếm mang theo huyết quang còn lại lập tức lấy tên này làm trung tâm, trong nháy mắt đã tản ra năm phương hướng khác nhau.

Trong nháy mắt khi năm phi kiếm mang theo huyết quang phóng ra, lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm, huyết vụ tràn ngập rồi hóa thành năm phân thân. Bên ngoài cơ thể năm phân thân này đều có bảy luồng kiếm quang gào thét. Trong mỗi đạo kiếm quang đều có một cây phi kiếm màu đỏ thẫm.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, năm phân thân này và ba mươi lăm thanh phi kiếm đỏ thẫm đột nhiên tản ra rồi dựng đứng bên ngoài cơ thể hồng y nhân năm mươi trượng, tạo thành một hàng rào bọc bên ngoài. Lôi quang khắp bốn phía lập tức bị những phi kiếm này thu hút, tất cả đều ngưng tụ lại. Nhưng quỷ dị là tất cả sấm sét đều đánh lên đám phi kiếm đang bay bên ngoài, không có bất kỳ tia sét nào đánh được vào bên trong phạm vi năm mươi trượng.

Những tiếng sấm sét ầm ầm liên tục vang vọng, vẻ mặt hồng y nhân vẫn như thường và mang theo một nụ cười lạnh lùng. Hắn nhìn về phía Vương Lâm ở phía xa, tất cả lôi quang đều bị ba mươi lăm thanh phi kiếm và năm phân thân đang đứng ở bên ngoài ngăn cản lại.

- Ngươi chỉ có nhiêu đây thực lực thôi sao?

Hồng y nhân lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

- Nếu thần thông của ngươi chỉ là như vậy, ngày hôm nay ngươi sẽ trốn không thoát khỏi tay Vu mỗ!

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, trên mi tâm lập tức có một vòng xoáy xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long phóng ra ngoài rồi ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng.

- Gràooo!

Quyền sử dụng sấm sét trong thiên địa.

Dưới âm thanh của sấm sét, toàn bộ bầu trời đột nhiên biến đổi. Có rất nhiều sấm sét tự dưng xuất hiện rồi đồng loạt phóng thẳng về phía

Vương Lâm ngưng tụ lại. Khung cảnh lúc này trở nên kinh thiên động địa, tiếng sấm vang vọng truyền ra xa, làm cho rất nhiều sấm sét tràn ngập không gian.

Giống như Thiên Kiếp.

Hồng y nhân Vu Phi vẻ mặt hơi biến đổi, hắn ngửa mặt lên trời cười dài. Nhưng trong tiếng cười này lại lộ ra một luồng hàn ý vô tận.

- Tốt! Lúc này mới có khí thế của chính phẩm Tôi Tiên trong La Thiên, cũng không uổng công Vu mỗ tự mình xuất thủ lấy đầu ngươi. Nếu ngươi quy thiên thì cũng có thể tự mỉm cười nơi cửu tuyền. Người có thể được Vu mỗ tự thân đến giết, người nào cũng là kẻ có danh tiếng lừng lẫy.

- Cuồng vọng!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, một chỉ trên tay phải xuất ra, lực lượng sấm sét trong khắp đất trời lập tức nồng đậm lên gấp mấy lần. Lúc này sấm sét trong chu vi mấy vạn dặm đều ngưng tụ lại, nếu từ trên cao nhìn xuống thì có thể rõ ràng nhìn thấy phạm vi này đã trở thành một vùng lôi trì.

Lúc này sấm sét trong lôi trì đang nổ lên ầm ầm rồi liên tục thu nhỏ lại, điên cuồng thu nhỏ lại. Tất cả mọi thứ đều thu về trung tâm, là vị trí của

hồng y nhân Vu Phi.

Tốc độ co rút quá nhanh, trong lúc này lại vang lên những tiếng sấm sét kinh người, trùng trùng điệp điệp, giống như một địa ngục trên bầu trời, giống như cuộc chiến vào ngày tận thế.

Sấm sét điên cuồng co rút lại làm bầu trời xuất hiện những khe nứt khổng lồ. Khi sấm sét phóng đến lại có những luồng gió mạnh vô tận thổi ra từ trong những khe nứt. Tình cảnh này cực kỳ kinh người.

Sấm sét gào thét và co rút lại với tốc độ càng nhanh, giống như chu vi vài vạn dặm đã trở thành một vòng tròn. Bây giờ vòng tròn này càng ngày càng nhỏ, rồi ngưng tụ thẳng về phía hồng y nhân ở vị trí trung tâm.

Theo quá trình ngưng tụ, lực lượng sấm sét càng ngày càng đậm. Sau khi liên tục co rút lại, đến lúc cuối cùng thì hầu như đã đạt đến một mức độ khó tin.

Loại uy lực này giống như liên tục đem tất cả sấm sét trong phạm vị mấy vạn dặm mà nén lại, ngưng tụ lại thành một điểm. Sấm sét ở trong vị trí này có thể sánh ngang Thiên Kiếp.

Trong quá trình liên tục co rút và ngưng tụ này, toàn bộ bầu trời đã không còn bất kỳ âm thanh nào tồn tại. Ngay cả Đồng Tử Đầu To và

Tháp Sơn đang giao chiến với hai cái phân thân cũng lập tức lui về phía sau, trong mắt hai người lộ ra vẻ cẩn thận và ngưng trọng.

Hầu như trong nháy mắt, lôi trì mấy vạn dặm đang liên tục ngưng tụ giống như một con sóng khổng lồ trực tiếp đánh thẳng vào hàng rào chắn bên ngoài cơ thể hồng y nhân Vu Phi năm mươi trượng, do ba mươi lăm phi kiếm và bảy phân thân tạo thành.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm kinh thiên vang lên, hình như cả bầu trời đều run rẩy. Sấm sét trong mấy vạn dặm được nén lại và ngưng tụ cuối cùng đánh thẳng lên ba mươi lăm thanh phi kiếm ở bên ngoài phạm vi năm mươi trượng.

Một cây phi kiếm đỏ thẫm lập tức run rẩy rồi ầm một tiếng mà tan vỡ. Đúng lúc này, những cây kiếm khác cũng liên tục vỡ vụn. Sấm sét sau khi đánh lên lại hóa thành rất nhiều tia chớp chạy qua chạy lại trên những mảnh vỡ của phi kiếm.

Cũng chưa phải đã kết thúc, những cây kiếm còn lại dưới sự bắn phá kinh thiên động địa, trong sự tấn công của sấm sét được ngưng tụ lại từ lôi quang trong chu vi mấy vạn dặm đều lập tức nổ lên ầm ầm rồi vỡ nát.

Nhưng khoảnh khắc khi ba mươi lăm phi kiếm tan vỡ, lực lượng sấm sét ở bốn phía cũng không ngừng lại mà tiếp tục mang theo khí thế ngập trời trực tiếp phóng thẳng về phía hồng y nhân Vu Phi.

Khoảng cách năm mươi trượng chỉ là khoảnh khắc.

Trong nháy mắt khi sấm sét co rút và ngưng tụ lại rồi tiếp tục phóng đến, năm phân thân đồng loạt hóa thành năm thanh đại kiếm màu đỏ thẫm. Tất cả hung hăng bao quanh cơ thể Vu Phi mười trượng. Trong nháy mắt khi chúng nó rơi xuống thì lập tức bị sấm sét ngưng tụ lại đánh thẳng vào. Những cây đại kiếm trở nên run rẩy, còn mơ hồ truyền ra những tiếng rắc rắc.

Vẻ mặt Vu Phi vẫn như thường, hắn lạnh lùng nhìn Vương Lâm rồi bình tĩnh nói:

- Quả thật là ta có xem thường lực lượng sấm sét của ngươi. Nhưng thế này ở trước mặt ta vẫn chưa đủ!

Hắn nói xong thì lập tức vỗ vào túi trữ vật, trong tay đột nhiên xuất hiện một vật.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 909: Cho ngươi một kỳ tích

Vật này là một cành cây nhìn thì có vẻ cực kỳ bình thường, nhưng bên trên lại lộ ra vẻ tang thương nồng đậm.

- Đây là một bảo vật trong Sát Vực Giới ta, Lôi Thụ Tàn Chi của thiên địa. Giới chủ từng nói vật này có thể át đi lực lượng sấm sét của ngươi. Vậy Vu mỗ sẽ cho ngươi biết ta làm sao để phá vỡ lực lượng sấm sét!

Vu Phi nói xong thì ném cành cây trong tay về phía trước. Đúng lúc này, năm thanh kiếm đỏ thẫm đanh bị sấm sét đánh lên đột nhiên co rút lại rồi lập tức rút lui.

Năm thanh kiếm vừa lui, tất cả lực lượng sấm sét không còn gì ngăn cản thì lập tức ngưng tụ lại ầm ầm, trong nháy mắt lại phóng thẳng về phía Vu Phi. Nhưng cũng trong khoảnh khắc, chỉ thấy tất cả sấm sét giống như thoát khỏi sự khống chế của Vương Lâm mà đột nhiên thay đổi phương hướng phóng theo cành cây kia.

Trong tiếng sấm nổ đùng đùng, cành cây kia lại hấp thu tất cả sấm sét được ngưng tụ lại từ chu vi mấy vạn dặm. Dưới những luồng sét lóe lên, cành cây dừng lại ở bên cạnh Vu Phi. Hắn cười lạnh, sấm sét ở bên cạnh giống như không thấy được hắn vậy, căn bản tất cả không làm tổn thương đến hắn mà dung nhập vào trong cành cây.

Vương Lâm nhìn thấy tình cảnh này thì vẻ mặt trở nên âm trầm.

- Với tu vi Khuy Niết sơ kỳ của ngươi thì trừ khi xuất hiện kỳ tích, nếu không đứng trước mặt ta cũng chẳng là gì cả. Tất cả nên kết thúc được rồi!

Đôi mắt Vu Phi lộ ra sát khí, hắn tiến lên một bước đi xuyên qua sấm sét rồi phóng thẳng đến Vương Lâm. Năm thanh phi kiếm bên ngoài cơ thể hắn cũng đồng loạt gào thét mang theo một luồng sát khí nồng đậm ép thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm lui người về phía sau, hắn nhìn chằm chằm vào Vu Phi đang nhang chóng phóng tới rồi bình thản nói:

- Ta sẽ cho ngươi thấy một kỳ tích!

Nói xong hắn đạp một bước về phía sau, lập tức xuất hiện con sóng rung động, hình bóng hắn đột nhiên biến mất.

Vu Phi ngẩn người ra, đồng tử trong mắt hắn đột nhiên co rút lại. Nguyên lực trong cơ thể hắn lập tức bùng ra ngoài mười trượng rồi tạo thành một cơn lốc làm tan vỡ mọi thứ, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích Vương Lâm.

Trong Liên Minh Tinh Vực, trên một tu chân tinh ở rất xa Chu Tước Tinh, tinh cầu này linh khí tương đối nồng đậm, đặc biệt là ở trên một tu

chân quốc cấp sáu.

Trên tinh cầu này có sáu cái tu chân quốc cấp năm. Lúc này trong môn phái có tên là Nguyệt Tông trên một tu chân quốc cấp năm, có một cô gái đang đứng bên ngoài phòng luyện đan ở hậu sơn.

Cô gái này mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, tuổi không lớn, tướng mạo khá xinh đẹp. Trên cánh mi cong vút còn có vài điểm sáng lóng lánh làm cho cô gái trông rất khả ái.

Nàng có làn da như ngọc, mái tóc mềm như mây. Có thể nói cô gái này rất động lòng người.

- Vương sư huynh, huynh có trong đó không? Muội là Tống Oánh đây!

Lúc này khuôn mặt cô gái lại trở nên ửng đỏ, giọng nói nàng giống như chim Bách Linh, nghe rất êm tai. Nàng vừa nói vừa dùng ánh mắt ngó vào phòng luyện đan.

Trong phòng luyện đan có một người đang khoanh chân ngồi xuống. Người này mái tóc đỏ như máu, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, xem ra cũng hơn ba mươi tuổi. Một luồng khí lạnh từ trong cơ thể hắn tỏa ra ngoài, giống như chỗ hắn đang ngồi đã vào tiết đông rét buốt vậy.

Giọng nói của cô gái ngoài phòng luyện đan truyền đến, tên đàn ông này nhíu mày lại rồi dùng lạnh lùng nói:

- Không có!

Nói xong tên này lại nhắm chặt mắt lại, rồi tập trung tinh thần tĩnh tọa.

Cô gái ở bên ngoài nghe thấy giọng nói lạnh lùng này, thì lập tức nhảy lên tung tăng rồi nhanh chóng đi vào. Nàng đẩy cửa phòng luyện đan, trực tiếp đi vào bên trong cười nói:

- Vương sư huynh, lần này muội không đến quấy rầy huynh lâu đâu, muội chỉ ngồi xuống một lúc rồi đi thôi.

Nàng nói xong thì đi về phía người thanh niên, nhưng vẫn chưa đi vào phòng rồi khoanh chân ngồi xuống. Ngồi ở đây nàng có thể cảm nhận được từng hơi lạnh từ trong phòng luyện đan truyền ra. Luồng khí này xâm nhập vào trong cơ thể làm cho vẻ mặt nàng càng hồng đậm, nhưng lại cực kỳ thoải mái.

Công pháp nàng tu luyện có liên quan đến hàn khí, nhưng trước đây vẫn ngừng trệ không tinh tiến. Trong sư môn có địa phương tu luyện hàn khí nhưng với thân phận của nàng lại không được tiến vào. Tình cờ một lần nàng đi đến đây lấy đan dược thì phát hiện ra ngồi ở đây thì hàn khí trong cơ thể tăng lên rất nhiều.

Phát hiện này làm cô gái cảm thấy hưng phấn, vì thế mà mỗi ngày nàng thường đến đây. Dần dần nàng cũng biết được bên trong có một ngoại môn đệ tử, tên là Vương Lâm.

Người này là tạp vụ trong phòng luyện đan, nhưng nàng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, người này là tạp vụ mà chưa từng thấy hắn làm qua bất kỳ chuyện gì. Thậm chí ngay cả sư thúc quản lý phòng luyện đan, nàng cũng tình cờ được nhìn thấy một lần, nhưng lão lại cực kỳ cung kính với Vương Lâm.

Nàng sinh ra một loại cảm giác là trên người Vương Lâm này nhất định có rất nhiều bí mật và lại rất thần bí. Vì ý nghĩ như vậy mà nàng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lúc nào cũng muốn tìm ra những bí mật này. Hơn nữa ở chỗ này rất tốt đối với quá trình tu luyện của nàng, vì vậy nên mỗi ngày nàng đều đi đến nơi này.

Còn sự lạnh lùng của Vương Lâm, nàng căn bản không sợ mà ngược lại cứ muốn tìm ra biện pháp để giải những bí mật kia. Cả ngày trong đầu nàng hình như đều là hình bóng lạnh lùng của Vương Lâm.

Tống Oánh khoanh chân ngồi xuống với vẻ mặt đỏ phơn phớt. Nàng lẳng lặng thổ nạp, nhưng lúc này trái tim của nàng lại đập mạnh hẳn lên. Cuối cùng nàng lại không thể chìm đắm vào trong thổ nạp được nữa, nàng sờ sờ vật trong lồng ngực, do dự một chút rồi cắn răng khẽ hướng vào trong phòng nói:

- Vương sư huynh, muội... ....

Nhưng nàng chưa kịp nói hết lời thì đột nhiên cửa phòng lại lập tức được mở ra. Vương Lâm tiến từng bước ra ngoài, trong nháy mắt khi hắn đi ra, hàn khí lập tức bùng ra một phạm vi lớn.

Thật ra thứ này cũng không thật sự là hàn khí, mà khi Cổ Thần thôn phệ linh khí thì sẽ hấp dẫn một số linh khí rời rạc. Tuy những linh khí này đối với Vương Lâm thì rất nhạt, nhưng trong mắt người khác lại rất nồng đậm.

Cũng may mà nơi này là sân phòng luyện đan, vốn cũng là chỗ linh khí khá nồng đậm nên những thứ này cũng không rõ ràng lắm.

Bản tôn đột nhiên đi ra, làm cho lời nói của Tống Oánh sắp nói khỏi miệng phải lập tức nuốt trở vào. Nàng cố lấy tinh thần đang muốn nói lại nhìn thấy Vương sư huynh tiến ra một bước rồi bay thẳng lên trời. Trong nháy mắt Vương Lâm đã biến mất giữa đất trời.

Vẻ mặt Tống Oánh trở nên ảm đạm, nàng lấy từ trong lòng ra một cái túi nhỏ, trong đó có một số linh thảo do tự tay nàng hái về rồi đặt vào bên trong may lại. Nếu mang theo vật này thì sẽ có một số tác dụng định khí ngưng thần.

Bản tôn tiến một bước phóng ra khỏi tu chân tinh rồi trực tiếp xuất hiện ngoài bầu trời. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện phía trước lập tức lan ra những con sóng dao động, Vương Lâm với vẻ mặt không chút thay đổi đi thẳng ra.

Phân thân và bản tôn không ngừng lại mà dung nhập vào nhau, giống như hai bên cùng đi vào đối phương. Trong những luồng hào quang lấp

lánh, hai người đột nhiên biến thành một.

Sau mấy trăm năm, phân thân và bản tôn của Vương Lâm lại dung hợp một lần nữa.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức khổng lồ từ trên cơ thể Vương Lâm điên cuồng gào thét rồi bùng ra bao phủ khắp bầu trời.

Bản tôn và phân thân dung hợp, Cổ Thần và Luyện Khí Sĩ ngưng tụ làm cho cơ thể Vương Lâm lúc này truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, giống như có rất nhiều sấm sét đang vang vọng, rất nhiều tia chớp di chuyển khắp toàn thân.

Mắt trái Vương Lâm hàm nhật, mắt phải ẩn nguyệt(1), mái tóc đỏ và đen dung hợp lại tạo thành một màu tím đậm tự động tung bay. Tinh điểm của Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm bị con mắt thứ ba che lại, nhìn không ra bất kỳ manh mối nào.

(1): hai mắt ẩn chứa nhật nguyệt.

- Ta cho ngươi thấy một kỳ tích!

Giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm đột nhiên vang lên rồi hóa thành những tiếng nổ lớn vang vọng khắp bầu trời. Hắn tiến lên một bước rồi

biến mất.

Tướng mạo của Vương Lâm không có nhiều thay đổi lớn, nhưng lại tràn đầy vẻ bình tĩnh. Nước da hắn có vài hoa văn ngầm, nhưng không rõ ràng. Trên cơ thể hắn có một luồng khí tức khổng lồ, nó điên cuồng lan ra rồi bao phủ khắp bầu trời.

Luồng khí tức này khuếch tán ra khiến cho bên trong tu chân quốc cấp sáu lập tức nổi lên những con sóng kinh thiên. Nhiều tu sĩ đang tĩnh tọa đột nhiên giật mình thức tỉnh, hầu như chỉ trong khoảnh khắc tất cả mọi người đều cảm giác được một sự rung động đến từ sâu trong tâm thần.

Trong khoảnh khắc khi tất cả mọi người đang kinh hãi, Vương Lâm tiến lên một bước, những con sóng hiện lên dưới chân rồi biến mất giữa không trung.

Vẻ mặt Vu Phi trở nên âm trầm, hắn nắm chặt bàn tay lại. Trong nháy mắt khi hắn thấy những con sóng chấn động dưới chân Vương Lâm thì đồng tử hai mắt lập tức co rút lại, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Súc địa thành thốn!

Vu Phi biết loại thần thông này, nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ Hứa Mộc kia lại biết được nó. Phải biết rằng trong số tu sĩ hắn quen biết,

những người có thể thi triển súc địa thành thốn cực kỳ hiếm, đặc biệt là trong đám tu sĩ cùng cấp lại càng khó có thể gặp.

Như vậy làm sao hắn không cảm thấy sợ hãi cho được. Hơn nữa những tư liệu hắn đoạt được có liên quan đến Hứa Mộc lại không đề cập đến chuyện này.

Quyển 7: Danh Chấn La Vân

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 910: Hợp thể cực mạnh

Nguyên lực của Vu Phi lập tức tản ra ngoài theo bản năng rồi bắt đầu tự tan vỡ. Nhưng sau khi tan vỡ lại không có bất kỳ hình bóng nào của Hứa Mộc. Cho dù Vu Phi có đem nguyên lực khuấy động khắp thiên địa bốn phía cũng không thấy được đối phương.

Vẻ mặt Vu Phi càng trở nên âm trầm và lạnh lẽo. Hắn lập tức hiểu, lần này Hứa Mộc đã chạy thoát.

Vu Phi rống lên giận dữ rồi đột nhiên xoay người lại nhìn chằm chằm vào Đồng Tử Đầu To đang giao chiến với phân thân. Vẻ mặt Vu Phi lúc này tràn đầy sát khí, hắn đem tất cả sự tức giận và sát khí đổ lên Đồng Tử Đầu To. Hắn tiến lên một bước rồi phóng thẳng về phía Đồng Tử Đầu To.

- Chủ chạy thoát thì ta khai đao với các ngươi!

Trong lòng Vu Phi rất phẫn nộ, cơn tức giận này giống như một loại bứt rứt. Tu sĩ Khuy Niết trung kỳ như hắn lại trơ mắt để cho một tên Khuy Niết sơ kỳ chạy thoát. Nhưng hắn lại không thể truy kích, loại cảm giác này đã từ lâu rồi hắn chưa từng phải trải qua.

Đầu To đang giao chiến với phân thân của Vu Phi, hắn đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, hồn phi phách tán. Trong lòng hắn nhịn không được phải mắng lớn Vương Lâm rồi cơ thể lập tức lui về phía sau, định bỏ chạy.

Nhưng lúc này Vu Phi lại đang trong cơn giận dữ, trong nháy mắt hắn đã phóng đến gần. Với tính chất áp đảo tu vi và nguyên lực của Khuy Niết trung kỳ, Vu Phi vung một chỉ, năm cây kiếm màu đỏ thẫm bên ngoài cơ thể hắn lập tức mang theo những tiếng rít gào kinh người lao về phía Đầu To.

- Chết cho ta!

Vu Phi hét lớn lên, năm cây kiếm đỏ thẫm phóng tới giống như năm tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ. Nếu cộng thêm với một cái thân phân trước đó thì sẽ là sáu tên tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ dồn hết sức lực tấn công Đầu To.

Với tu vi của Đầu To, sao có thể chống đỡ được.

Trong ánh mắt Đầu To lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong lòng cũng đột nhiên trở nên điên cuồng. Hắn đang muốn tự bạo nguyên thần của chính mình, dù sao cũng phải liều mạng hủy diệt một phân thân của đối phương.

Trong nháy mắt khi nguy cơ sinh tử ập lên đầu, một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ phía sau Đầu To.

- Đây chính là kỳ tích của Vương mỗ!

Trong nháy mắt khi âm thanh lạnh lùng này trở nên vang vọng, Đầu To chỉ cảm thấy cơ thể mình lóe lên giống như bị người ta chụp lấy ném về phía sau. Hắn cũng lập tức thoát khỏi hiểm cảnh.

Vương Lâm từ trong hư vô tiến một bước ra ngoài đối mặt với sáu thanh kiếm. Vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng rồi tung ra một quyền. Khí thế của một quyền này vượt rất xa Tháp Sơn, làm vang lên một tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, giống như tinh không sẽ bị một quyền này đánh tan.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tiếp, tinh không trước mặt Vương Lâm ko ngờ lại vỡ vụn rồi xuất hiện rất nhiều khe nứt. Một luồng hàn khí khổng lồ thổi qua người Vương Lâm nhưng lại không sinh ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tinh không còn phải tan vỡ như vậy, không cần phải nói đến sáu thanh phi kiếm kia. Một quyền của Vương Lâm lập tức đánh thẳng lên đám phi kiếm, những thanh kiếm này lập tức chấn động rồi ầm một tiếng vỡ vụn ra hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ. Một phân thân do phi kiếm hóa thành liền phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt tên này lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi, đang muốn lui về phía sau.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, lộ ra những luồng hàn ý vô tận giống như một khối hàn băng vạn năm. Những phân thân của Vu Phi có tu vi Khuy Niết sơ kỳ, bản thể là Khuy Niết trung kỳ, nếu để chúng liên hợp lại thì rất khó giết chết. Cho dù cuối cùng có thắng cũng phải mất một cái giá lớn. Cho nên cùng bản tôn hợp thể lại chính là sự lựa chọn tốt nhất của Vương Lâm lúc này. Hắn tiến lên một bước thì lập tức lao ra. Năm thanh phi kiếm ở bốn phía căn bản chưa kịp đuổi theo thì Vương Lâm đã đi đến bên cạnh phân thân vừa phun ra máu tươi. Hắn không cần nghĩ ngợi gì cả mà lập tức tung ra một quyền.

Ầm một tiếng, giống như cả bầu trời cũng trở nên run rẩy, phân kia lại phun ra một ngụm máu lớn, toàn thân tuôn ra vô số sương máu. Hắn điên cuồng lui người về phía sau, nhưng khi lui đến bước thứ mười thì ầm một tiếng rồi tan vỡ, hoàn toàn diệt vong!

Oanh sát!

Đây hoàn toàn là oanh sát!

Sau khi giết chết một phân thân của Vu Phi, Vương Lâm xoay người lại rồi tiến lên một bước nhanh chóng lao về phía năm thanh phi kiếm kia, tất cả mọi thứ đều chỉ xảy ra trong nháy mắt. Tốc độ của Vương Lâm lại nhanh như tàn ảnh, vừa di chuyển nắm đấm tay phải lại được tung ra, lần này lại rơi vào trong hư không. Nhưng một quyền này lại lập tức làm cho tinh không phát ra những tiếng két két, một cái khe nứt lớn điên cuồng xé toạc ra rồi phóng thẳng về phía trước giống như du long.

Thanh phi kiếm đỏ thẫm ở phía trước lập tức lóe lên rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Hắn cũng không thèm nhìn, tay phải lập tức vung lên chụp một cái vào khoảng không. Thanh phi kiếm kia lập tức run rẩy, nó muốn vùng ra nhưng cuối cùng lại bị Vương Lâm nắm chặt lấy rồi trực tiếp bóp mạnh.

Ầm! Đây là cây phi kiếm thứ hai bị bóp nát, nó hóa thành phân thân định bỏ chạy, nhưng tia sét chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Rất nhiều sấm sét lập tức nổ ầm ầm rồi ngưng tụ lại. Tất cả đều phóng thẳng lên người phân thân kia, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thân phân lập tức tan vỡ rồi mất mạng!

Lúc này bốn thanh kiếm khác đột nhiên bay đến rồi trực tiếp đâm lên người Vương Lâm, không ngờ lại phát ra những tiếng chấn động giống như va vào kim loại. Trên người Vương Lâm lại truyền ra một luồng phản lực không thể tưởng tượng nổi. Lực lượng này đánh văng những thanh phi kiếm ra vài trượng làm chúng liên tục run rẩy.

Tình cảnh này làm cho Đầu To ở phương xa phải trợn mắt há mồm. Hắn ngơ ngẩn nhìn hình bóng Vương Lâm vừa quen thuộc vừa xa lạ trước

mắt rồi hít vào một hơi thật sâu, trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại vẻ hoảng sợ.

- Đây... Phi kiếm lại không thể làm tổn thương cơ thể!

Không phải chỉ có mình Đầu To cảm thấy kinh hoàng, mà vẻ mặt Vu Phi cũng lần đầu tiên phải biến đổi, hơn nữa lại là những biến đổi rất lớn. Tình cảnh vừa rồi xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm hắn trở tay không kịp. Hầu như chỉ trong nháy mắt, đã có hai phân thân tan vỡ, điều làm này cho sự kinh hoàng từ tận đáy lòng hắn trở nên ngập trời.

Hắn trở nên âm trầm, đang muốn phóng ra. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Vương Lâm đã mạnh mẽ xoay người rồi gầm lên một tiếng.

- A!

Đây là tiếng gầm rống của Cổ Thần, âm thanh của Cổ Thần đã rất lâu rất lâu rồi chưa từng xuất hiện trong không gian, lúc này lại đột nhiên trở nên vang vọng. Âm thanh này giống như vẫn mãi mãi còn tồn tại trong trời đất, âm thanh khai thiên lập địa.

Khi tiếng gầm của Cổ Thần vang lên, ngay cả sấm sét trong trời đất cũng phải khuất phục, tinh không này cũng trở nên run rẩy, bởi vì hắn là Cổ Thần. Trước đây rất nhiều năm, Cổ Thần đã đi quét ngang cả hư không, thay đổi cả thiên địa.

Khi tiếng gầm của Cổ Thần vang lên, trong nháy mắt lập tức có một luồng khí tức tang thương tràn ngập trong thiên địa. Tất cả sinh linh đều phải khuất phục trong tiếng rống của Cổ Thần, tất cả lực lượng đều trở nên tan rã.

Tiếng gầm rống này còn kịch liệt hơn rất nhiều lần tiếng sấm, những sấm sét ở trước mặt Vương Lâm lúc này chẳng là gì cả. Tiếng gầm hóa thành một cơn lốc khổng lồ quét qua bầu trời tạo thành một lực tấn công điên cuồng.

Vu Phi vừa mới nâng chân lên lại lập tức phải đối mặt với tiếng rống của Cổ Thần. Một luồng lực lượng chấn động tâm thần trực tiếp ầm ầm phóng tới làm hắn phải nhanh chóng lui về phía sau. Giống như nếu hắn không lùi lại sẽ bị lực lượng này xé toạc thân thể.

Vẻ mặt Vu Phi trở nên tái nhợt, lúc này Vương Lâm hiện ra trong mắt hắn giống như một hung thú viễn cổ đang phẫn nộ. Khí tức khổng lồ của Vương Lâm làm Vu Phi không thể không lùi. Nguyên lực trong cơ thể hắn lại nhanh chóng vận chuyển một cách không thể kiểm soát được, hình như nếu không như vậy thì hắn sẽ lập tức vỡ tan mà chết.

Trong nháy mắt này bên tai Vu Phi chỉ còn lại những tiếng ù ù, tất cả mọi thứ ở trước mắt giống như bị cắt đứt với thiên địa. Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập trong lồng ngực, thình thịch, thình thịch, rồi càng ngày càng nhanh.

Cuối cùng những tiếng tim đập thình thịch hầu như trở nên liên tục, điều này làm cho ánh mắt Vu Phi lộ ra vẻ hoảng sợ cực kỳ nồng đậm. Sự sợ hãi này đến từ linh hồn, đến từ một cảm giác run sợ trước Cổ Thần.

Lần đầu tiên Vu Phi sinh ra cảm giác sợ hãi. Cảm giác này lúc đầu chỉ có một chút, nhưng một lúc sau lại bao phủ cả tâm thần.

Sắc mặt Đồng Tử Đầu To lại càng trở nên tái nhợt. Khi tiếng rống Cổ Thần vang lên, hắn lập tức cảm thấy tâm thần run rẩy. Hắn có tiên nguyên và đã trở thành tiên nhân, nhưng vào khoảnh khắc này hắn lại sinh ra một loại ảo giác giống như chính mình chỉ là một con kiến hôi.

Cơ thể Lôi Cái lại càng trở nên run rẩy. Trong linh hồn hắn giống như có một luồng ý chí đang gầm rống. Luồng ý chí này giống như của một người hầu nhìn thấy chủ nhân, hắn bắt buộc phải quỳ gối trong hư không, tâm thần chấn động và có thể phục tùng tất cả mệnh lệnh của đối phương.

Loại cảm giác này là lần đầu tiên hắn gặp phải trong đời. Tuy vừa chấn động vừa tràn ngập cảm giác hoảng sợ nhưng lại không bài xích, ngược lại hắn càng cảm thấy thân thiết.

huynhba

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 911: Sát Vực Giới

Những người này còn cảm thấy như vậy, đừng nói đến bốn thanh phi kiếm đang có khoảng cách gần với Vương Lâm nhất. Khi tiếng gầm vang lên, một lực tấn công không thể hình dung, có thể làm thiên địa biến sắc, có thể làm cho bầu trời chấn động, làm cho bốn thanh phi kiếm này ầm ầm tan vỡ.

Khi tan vỡ, tất cả mảnh nhỏ văng ra rồi hóa thành bốn phân thân. Đám phân thân này mỗi một tên đều có tu vi Khuy Niết sơ kỳ, nhưng chỉ trong nháy mắt khi huyễn hóa ra lại lập tức bị tiếng gầm của Cổ Thần đánh tới.

Giống như có luồng cuồng phong thổi tới và mang theo một đòn tấn công hủy diệt. Cơ thể bốn phân thân lập tức tan vỡ, tất cả hoàn toàn tiêu tán, tất cả đều chết.

Vương Lâm tiến lên một bước, dưới chân lập tức xuất hiện những con sóng gợn. Cả người hắn đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện lại ở bên cạnh Tháp Sơn. Trước mặt Tháp Sơn là một phân thân cuối cùng đang chấn động không dám tấn công mà nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng tốc độ của tên này làm sao có thể so sánh với Vương Lâm? Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, hai ngón tay phải trở thành kiếm rồi lập tức phóng ra. Những luồng sấm sét vô tận từ bốn phương tám hướng lập tức ngưng tụ lại. Trên hai ngón tay Vương Lâm còn xuất hiện đôi cá âm dương. Một chỉ tung ra, thân phân cuối cùng nổ ầm một tiếng rồi tan vỡ.

Vương Lâm liên tục giết bảy phân thân. Tất cả mọi thứ đối với hắn chỉ mất vài lần hít thở, nhưng những chấn động gây ra cho người khác lại giống như vĩnh hằng.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn thoáng qua Vu Phi với vẻ mặt trắng bệch ở cách đó không xa rồi lạnh lùng nói:

- Đây là kỳ tích Vương mỗ tạo ra cho ngươi thấy, đã thỏa mãn chưa?

Trong mắt Vu Phi lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ. Hắn có thể nhìn thấy tu vi của tên Hứa Mộc trước mắt này cực kỳ quỷ dị, rõ ràng chỉ là Khuy Niết sơ kỳ nhưng cường độ của thân thể lại mạnh đến mức khó tin. Ngay cả những pháp bảo được mình dùng phân thân luyện hóa ra cũng có thể cứng rắn chống đỡ.

Những điều này làm hắn chấn động tâm thần.

Mà tiếng gầm vừa rồi lại làm hắn gần như hồn bay phách lạc, lại có thể trực tiếp đánh chết toàn bộ bốn cái phân thân. Ngay cả hắn cũng cảm thấy một sự sợ hãi không thể chống lại được.

Lúc này Vu Phi đã không còn dũng khí để chiến đấu nữa, cơ thể hắn nhoáng lên, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn. Cả người hắn dung nhập vào trong máu rồi lóe lên phóng thẳng về phương xa.

Trong nháy mắt khi hắn bỏ chạy, khối đá khổng lồ hắn đang đứng lại đột nhiên nổ ầm lên rồi vỡ vụn. Một luồng sát khí vô tận bùng ra rồi liên tục tan vỡ trong phạm vi lớn, nó lên tục khuếch tán cố gắng ngăn cản những người muốn truy kích Vu Phi.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng như băng, tay phải bấm pháp quyết, một chỉ tung ra, một luồng cuồng phong lập tức xuất hiện trong thiên địa, nó điên cuồng thổi về phía trước rồi lập tức thổi tan tảng đá đang liên tục tan vỡ kia. Vương Lâm lại tiến một bước, cơ thể phóng thẳng về phương xa.

Tốc độ của Vu Phi quá nhanh, huyết độn vốn là một tuyệt chiêu bảo mệnh tổn hại tu vi nhất. Lúc này hắn đang kinh hoàng nên chẳng cần cân nhắc thiệt hơn mà nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn đã chạy ra ngoài mấy vạn dặm, trong không gian vô tận phía trước lập tức lóe ra những con sóng rung động. Vương Lâm tiến một bước đi ra ngoài, đón Vu Phi bằng một quyền.

Một quyền này vừa xuất ra lập tức làm cho hư không tan vỡ, nguyên lực thiên địa ở khắp bốn phía lập tức điên cuồng bay lượn. Cơ thể Vu Phi chấn động rồi trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Huyết quang bên ngoài cơ thể tan ra, hắn buộc phải xuất hiện.

Vẻ mặt Vu Phi hiện lên một tia điên cuồng, hai tay hắn bấm pháp quyết. Trong Thiên Linh hắn lập tức bay ra một luồng huyết quang nồng đậm rồi phóng thẳng lên cao tạo thành một luồng sát khí dày đặc. Vu Phi rống lên một tiếng, sát khí kia hóa thành một luồng kiếm quang dài mười trượng gào thét phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Đây là bản mệnh pháp bảo của Vu Phi, lúc này hắn đã bị bức đến bước đường cùng nên thi triển ra không cần phải suy nghĩ nhiều. Với tu vi Khuy Niết trung kỳ của hắn, sau khi ném ra pháp bảo bản mệnh, hắn lập tức bắt pháp quyết. Một đám sương mù màu đỏ liền xuất hiện bên ngoài cơ thể Vu Phi rồi cuồn cuộn vận chuyển. Đám sương này ngưng tụ lại rồi đột nhiên hóa thành một con Yêu Mãng dài trên trăm trượng, con mãng xà này ngẩng đầu lên há rộng miệng máu phóng thẳng về phía Vương Lâm mà thôn phệ.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Vu Phi còn cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên. Hắn dứt khoát vỗ vào túi trữ vật, rất nhiều pháp bảo lập tức bay ra ngoài rồi lóe lên đủ loại hào quang pháp thuật trước mặt hắn. Vu Phi phun ra một ngụm máu tươi rơi lên mỗi kiện pháp bảo, hắn gầm lên:

- Sát!

Những pháp bảo trước mặt Vu Phi lập tức lao ra rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Lúc này vẻ mặt Vu Phi có chút tái nhợt, hắn lập tức rút lui không chút do dự.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, trong nháy mắt khi đại kiếm màu đỏ do bản mệnh pháp bảo của Vu Phi biến thành phóng đến, trên cơ thể Vương Lâm đột nhiên tản ra một luồng linh khí cực kỳ nồng đậm. Dùng mắt thường có thể thấy được xác thịt Vương Lâm đang điên cuồng tăng trưởng. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã hóa thành một người khổng lồ cao vài chục trượng.

Thân thể khổng lồ này lập tức bùng ra luồng khí tức tang thương cực kỳ mạnh mẽ. Vương Lâm tiến lên một bước, hắn căn bản không thèm tránh né, đại kiếm hồng sắc kia lập tức đâm lên người hắn ầm một tiếng. Cơ thể Vương Lâm không ngừng lại mà đại kiếm hồng sắc kia lại trực tiếp tan vỡ.

Nếu Vương Lâm không hợp thể thì hắn sẽ không dám trực tiếp đối mặt với pháp bảo bản mệnh của Khuy Niết trung kỳ. Nhưng lúc này sau khi phân thân và bản tôn của hắn hợp thể, đối mặt với pháp bảo của Khuy Niết trung kỳ lại hoàn toàn có thể chống đỡ được. Đặc biệt là luồng nguyên lực nồng đậm trong cơ thể hắn vận chuyển rồi truyền vào trong pháp bảo làm nó phải tiêu tan toàn bộ.

Theo sát phía sau đại kiếm màu đỏ do bản mệnh pháp bảo hóa thành là con mãng xà khổng lồ dài trăm trượng được huyễn hóa ra. Lúc này nó đang gầm rống phóng thẳng tới Vương Lâm thôn phệ. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, hắn tiến từng bước lên phía trước rồi vươn tay phải

ra chụp lấy đầu con mãng xà. Hắn bóp mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên, đã trực tiếp bóp nát đầu mãng xà.

Vương Lâm đang muốn quẳng nó ra, hắn lại đột nhiên phát hiện con mãng xà có linh hồn. Hoàng Tuyền ngay lập tức xuất hiện bên ngoài cơ thể Vương Lâm rồi quét ngang, oán khí xung thiên bùng ra khắp bốn phía.

Vương Lâm thuận tay ném con mãng xà vào Hoàng Tuyền rồi vung hai tay về phía trước. Chỉ trong nháy mắt tất cả pháp bảo đang phóng tới trước mặt lập tức nổ ầm ầm rồi tan vỡ.

Bản mệnh pháp bảo bị phá hủy, Vu Phi đang chạy trốn lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Vẻ mặt hắn lại càng trở nên trắng bạch, hắn cắn răng, trong mắt lập tức lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn cố gắng chịu đựng cơn đau mà vặn đứt cánh tay trái. Máu tươi trào ra, mặt hắn không còn chút máu, trong miệng hắn lại truyền ra những chú ngữ phức tạp. Chỉ trong khoảnh khắc, cánh tay trái bị ném xuống lập tức nổ ầm một tiếng rồi tan vỡ tạo thành một cánh cửa vòng xoáy hình bầu dục.

Vu Phi tiến lên một bước rồi trực tiếp tiến vào bên trong cánh cửa.

- Hứa Mộc, Trung Hồn Sát Nhị của Sát Vực Giới ngoại trừ ta còn có một người nữa. Thân thể của ngươi tuy mạnh nhưng dưới thần thông của Hồn Thị cũng chắc chắn sẽ phải chết!

Trong mắt Vu Phi bùng ra luồng hàn ý ngập trời rồi đi thẳng vào vòng xoáy.

Thấy Vu Phi đang muốn chạy trốn, trong đôi mắt lạnh như băng của Vương Lâm chợt lóe lên sát khí. Tính cách của hắn lúc nào cũng là người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta sẽ giết người!

Lúc này thân thể Vu Phi đã tiến vào trong vòng xoáy. Sau đó vòng xoáy lập tức xoay tròn rồi càng ngày càng nhỏ, sắp biến mất trong không gian thiên địa.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, bên ngoài cơ thể hắn lập tức truyền đến từng âm thanh của cái đỉnh. Một cái đỉnh lớn lập tức được huyễn hóa ra, đỉnh này dài hơn mười trượng, nó xuất hiện bên ngoài cơ thể Vương Lâm.

Khi Vương Lâm phân thân sử dụng Cổ Thần Đỉnh thì cần phải có ấn quyết của Tham Lang giống như năm xưa. Nhưng lúc này, sau khi Vương Lâm phân thân và bản tôn hợp thể thì thi triển ra lại có uy lực cực mạnh.

- Di hình!

Trong nháy mắt, trong Cổ Thần Đỉnh lập tức truyền ra những âm thanh vang vọng. Vòng xoáy đang nhanh chóng co rút lại giống như bị một đôi bàn tay vô hình nắm chặt rồi được đưa đến trước mặt Vương Lâm. Mà cơ thể Vương Lâm cũng bị lực lượng kỳ dị kia nhanh chóng kéo đến.

Trong nháy mắt khi hai người giao thoa vào nhau, hai ngón tay phải của Vương Lâm hóa thành kiếm, ẩn giấu Trảm La Quyết và uy lực sấm sét trong thiên địa, bên trong còn có đạo niệm đôi cá âm dương. Đồng thời lực lượng mạnh mẽ của thân thể Cổ Thần có thể nghiền nát tất cả mọi thần thông đều ngưng tụ lại bên trong một chỉ này. Đột nhiên một chỉ trực tiếp xuyên qua vòng xoáy đang nhanh chóng co rút lại, nó thâm nhập vào bên trong rồi hung hăng điểm vào.

Trên Sát Vực Giới trong Liên Minh Tinh Vực, hai điện Tứ Tôn Bát Phương của Liên Minh Tu Chân.

Trong một khu kiến trúc giống như thanh đại kiếm đâm thẳng lên hư không, lúc này đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy hình bầu dục. Một lực hút kỳ dị từ trong vòng xoáy truyền ra, lập tức dẫn đến sự chú ý của tất cả tu sĩ trên Sát Vực Giới.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 912: Hỏi tội

Vu Phi đang tiến một bước ra khỏi vòng xoáy. Vẻ mặt hắn trắng nhợt, cánh tay trái vẫn còn chảy máu. Sau khi hắn xuất hiện thì vòng xoáy ở phía sau nhanh chóng co rút lại.

Thấy mình đã quay về Sát Vực Giới quen thuộc, Vu Phi lập tức thở dài nhẹ nhõm nhưng vẫn còn rất sợ hãi. Lúc này hắn nhìn về phía tháp cao, định mở miệng nói.

Nhưng trong nháy mắt một luồng khí tức cực kỳ khổng lồ từ trong tháp điên cuồng bùng ra. Cùng lúc này còn có một tiếng gầm giận dữ vang lên:

- Vu Phi rời khỏi chỗ đó ngay!

Đúng lúc này một đạo kiếm khí hồng quang từ trong ngọn tháp bay ra như tên bắn, trong nháy mắt nó đã đến sát bên người Vu Phi, nhưng vẫn còn chậm một bước!

Trong nháy mắt khi âm thanh kia vang lên, Vu Phi không ngừng lại mà lập tức phóng ra. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, từ trong vòng xoáy đang liên tục co rút lại phía sau người hắn lại có một luồng khí sắc bén âm ầm lao ra. Một tiếng rách toạc vang lên, nháy mắt vòng xoáy đã bị xuyên

qua trong vô tận. Hai ngón tay Vương Lâm đột nhiên chìa ra từ trong vòng xoáy, mang theo một luồng sát khí ngập trời nhanh chóng đặt lên hậu tâm Vu Phi.

- Là Hứa Mộc!

Vu Phi phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bị lực lượng khổng lồ đánh thẳng vào rồi văng ra phương xa. Trong cơ thể hắn vang lên những tiếng nổ ầm ầm, rất nhiều máu tươi từ trong những lỗ chân lông phun ra ngoài. Hầu như chỉ trong nháy mắt, cả người hắn đã nổ ầm lên một tiếng rồi tan vỡ.

Ngay cả nguyên thần cũng không thể phóng ra khi cơ thể vỡ tan, tất cả đều hình thần câu diệt.

Thậm chí ngay cả túi trữ vật cũng nổ ầm ầm rồi tan vỡ. Những vật phẩm bên trong văng ra ngoài, trong đó có một cành cây bị hút lại rồi bị hai ngón tay lộ ra từ trong vòng xoáy chụp được.

Tình cảnh này làm cho tất cả tu sĩ trên Sát Vực Giới phải hô lên kinh hoàng. Hồng quang từ trong ngọn tháp cao bay ra rồi phóng thẳng đến ngón tay trên vòng xoáy. Nhưng khoảnh khắc ngón tay kia điểm ra thì cũng lập tức thu hồi lại, vòng xoáy cũng tiêu tán.

Trong hồng quang truyền ra một tiếng gầm giận dữ rồi dùng tốc độ cực nhanh lóe lên, một bàn tay phải khô héo thò ra, nó hướng về vị trí vòng xoáy tiêu tán hung hăng vung lên một trảo. Nhưng chỉ nghe thấy két một tiếng, trong những con sóng chấn động vặn vẹo, bàn tay phải khô héo kia chỉ chộp được nửa cành cây.

- Hứa Mộc!

Hồng quang kia lóe lên rồi lập tức hóa thành một người già nua có mái tóc màu đỏ. Lúc này lão đang gầm lên giận dữ.

Sát Vực Giới bọn họ rất nhiều vạn năm qua chưa từng xảy ra chuyện như ngày hôm nay, người của mình bị người ta đánh chết ngay trước mặt. Những chuyện thế này chẳng khác gì bị đối phương giết người ngay trong nhà của mình.

Từng tiếng gầm giận dữ từ trong những tòa kiến trúc vang lên. Một đám tu sĩ toàn thân bùng ra sát khí nồng đậm nhanh chóng hiện thân, họ đang nhìn chằm chằm vào vị trí Vu Phi đã chết, một lúc lâu sau mới dần trở nên trầm mặc.

Loại lặng lẽ này sinh ra một luồng sát khí không thể tưởng tượng nổi, sát khí liên tục bị kiềm chế giống như đang đợi đúng thời điểm để bùng lên.

Lão già tóc đỏ kia hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lão lộ ra vẻ âm u. Khoảnh khắc sau lão khẽ vung tay áo rồi quay người về trong tháp. Rất lâu sau, trong tháp truyền ra một giọng nói lạnh lùng:

- Truy sát Hứa Mộc!

Lại nói đến Vương Lâm, sau khi hắn thu hồi hai ngón tay thì cơ thể chậm rãi thu nhỏ lại. Trong khoảnh khắc khi hắn trở về như bình thường thì vẻ mặt vẫn lạnh lẽo. Nếu đã giết người thì phải làm cho triệt để, nếu để đối phương chạy thoát cũng không thể ngăn cản quá trình giết chóc. Đã như vậy thì cứ đơn giản ra tay sát thủ.

Vương Lâm trầm ngâm trong khoảnh khắc, hắn nhìn nửa cành cây trong tay rồi bỏ nó vào túi trữ vật. Thứ này hắn mạo hiểm chụp lấy khi giết chết Vu Phi, nó có tác dụng rất lớn.

- Có thứ này mình có thể bảo vệ Liên Minh Tây Bộ được bình an!

Vương Lâm lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Khi Vương Lâm xuất hiện thì đã ở trên lưng Lôi Cát. Đồng Tử Đầu To lúc này đang lo lắng, sau khi nhìn thấy Vương Lâm quay trở về thì lập tức thở phào nhẹ nhõm. Khuôn mặt hắn lộ vẻ cung kính.

Tháp Sơn chiến đấu với phân thân của Vu Phi đã bị thương. Lúc này hắn đang khoanh chân ngồi xuống bên cạnh để vận chuyển nguyên lực trị thương. Vương Lâm ngồi trên lưng Lôi Cát, bình tĩnh nói:

- Lôi Cát, tìm một hành tinh bí mật và hoang đã. Ta muốn bế quan.

Âm thanh của Lôi Cát ầm ầm truyền ra, hắn phóng thẳng về phía trước rồi biến mất ngay tại chỗ.

Cơ thể khổng lồ của Lôi Cát trên không trung tạo ra một cảm giác uy nghiêm cực kỳ cường đại, hắn nhanh chóng phóng đi trong Liên Minh Tây Bộ. Không lâu sau, từng đạo kiếm quang ở phương xa gào thét phóng tới, có một đội tu sĩ La Thiên lao đi như tên bắn.

Người đi đầu là một Địa Sát trong một trăm lẽ tám tiên. Sau khi hắn nhìn thấy cơ thể khổng lồ của Lôi Cát thì lập tức ngẩn người, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác. Ngay cả những tu sĩ La Thiên phía sau hắn cũng giống như lâm phải đại địch, kiếm quang gào thét ẩn chứa thần thông.

Đúng lúc này hai mắt Địa Sát lập tức trở nên ngưng trọng. Hắn lại nhìn thấy Vương Lâm và Đồng Tử Đầu To đang khoanh chân ngồi trên lưng Lôi Cát. Vừa nhìn thấy tình cảnh này hắn phải hít vào một hơi thật sâu rồi lui ra phía sau vài bước cung kính ôm quyền nói:

- Tham kiến Lôi Tiên.

Danh tiếng của Hứa Mộc rất lừng lẫy trong La Thiên. Địa Sát đã tận mắt nhìn thấy hành động vĩ đại của Vương Lâm khi được phong tiên, nên đối với Vương Lâm hắn cực kỳ kính phục. Lúc này hắn cung kính cũng là thật tâm.

Vương Lâm hơi gật đầu mà cũng không nói gì. Lôi Cát dùng tốc độ nhanh chóng mang theo tiếng sấm sét rồi phóng thẳng qua bên cạnh những tu sĩ này. Đến khi Vương Lâm đã đi rất xa, tên tu sĩ Địa Sát kia mới thu hồi ánh mắt lại, trong mắt hắn hiện lên vẻ hâm mộ, thầm nghĩ:

- Không hổ là chính phẩm Lôi Tiên trong La Thiên ta, không ngờ lại có vật cưỡi như vậy!

Không chỉ có mình hắn hâm mộ, những tu sĩ ở xung quanh hắn đều thầm cảm khái trong lòng, hâm mộ không ngớt.

Khi Lôi Cát phóng đi, số lần hắn gặp phải tu sĩ La Thiên càng ngày càng nhiều, rõ ràng nơi đây đã hoàn toàn bị La Thiên Tinh Vực chiếm giữ. Những đám tu sĩ này sau khi nhìn thấy Vương Lâm thì vẻ mặt đều trở nên hết sức cung kính. Đặc biệt là ánh mắt khi nhìn thấy Lôi Cát thì đều lộ vẻ kinh hoàng và hâm mộ.

Chuyện Hứa Mộc hiện thân được đám tu sĩ này đồn ra nên đại đa số tu sĩ trên La Thiên đều biết. Khoảng thời gian này trong đám tu sĩ La Thiên có rất nhiều tin đồn có liên quan đến Hứa Mộc.

Phần lớn đều nói Hứa Mộc không dám xuất chiến, hoặc là làm phản trở thành người của Liên Minh. Đối với những tin đồn này Hứa Đình nghe thấy thì rất vui rồi thầm châm dầu vào lửa cho tin đồn truyền đi khắp bốn phía.

Đối với những tin đồn này, một số lão tu sĩ đồng lứa ở La Thiên cũng không ngăn cản. Hơn nữa trước đó Vương Lâm quả thật có mất tích, vì vậy tin đồn càng ngày càng trở nên cường điệu.

Những câu nói như Hứa Mộc là người của Liên Minh, càng ngày càng nhiều.

Trên đường đi Lôi Cát làm cho rất nhiều tu sĩ La Thiên chú ý. Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vương Lâm, có người tỏ vẻ cung kính, nhưng cũng có rất nhiều người suy nghĩ giống như đang chờ xem cảnh náo nhiệt vậy.

Một ngày sau, Lôi Cát dừng lại bên ngoài một tinh cầu hoang dã. Linh khí trong tinh cầu này rất ít, mặc dù là tu sĩ La Thiên khi chiếm được hành tinh này cũng không để ý nhiều, chỉ lưu lại vài người trấn giữ mà thôi.

Vương Lâm cẩn thận nhìn thoáng qua hành tinh hoang dã trước mặt. Mặc dù vị trí của hành tinh này cũng coi như là hẻo lánh, tuy đã bị tu sĩ

La Thiên chiếm lĩnh nhưng Vương Lâm cũng không ngại chọn nơi này làm chỗ bế quan.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, cơ thể hắn lóe lên từ trên lưng Lôi Cát nhảy xuống rồi phóng thẳng về phía hành tinh hoang dã trước mặt. Đồng Tử Đầu To và Tháp Sơn cũng vội vàng chạy theo phía sau. Lôi Cát sau khi thu nhỏ cơ thể lại trở thành một đại hán cao ba trượng cũng tiến bước đi theo phía sau.

Khi đến gần hành tinh này Vương Lâm mới nghe thấy một tiếng gầm rống truyền ra. Tinh cầu này tuy hoang dã nhưng bên trên cũng có vài loại hung thú. Những hung thú này thường không có linh trí mà toàn dựa vào bản năng để sinh tồn.

Có thể là những con rắn lớn dài vài trượng, hoặc là những con mãnh hổ. Những loại hung thú này có rất nhiều và rất tầm thường.

Trong nháy mắt khi cơ thể Vương Lâm rơi lên mặt đất, những tu sĩ La Thiên đóng quân trên tinh cầu này đều từ trong tĩnh tọa thức tỉnh lại. Cả đám người do dự trong khoảnh khắc rồi lập tức đạp lên kiếm quang nhanh chóng bay đi.

Địa phương Vương Lâm tuyển chọn là một ngọn núi rất quái lạ, hầu như nó dựng đứng lên thẳng tắp, giống như một ngón tay chỉ thẳng lên muốn đâm thủng cả bầu trời.

Khi Vương Lâm đạp chân lên đỉnh núi, không cần hắn phải sai bảo, Tháp Sơn lập tức tung ra một quyền vào đỉnh núi, trực tiếp dùng pháp thuật tạo ra một hang động.

Lúc này vài đạo kiếm quang trên bầu trời cũng gào thét phóng tới, những tu sĩ canh giữ chỗ này lập tức đi lại gần. Khi đi đến vị trí bên ngoài trăm trượng, năm sáu người này lập tức ôm quyền cung kính nói:

- Tham kiến Lôi Tiên.

Vương Lâm hơi gật đầu, chậm rãi nói:

- Ta muốn dùng chỗ này để tu luyện tiên thuật, các người đừng làm phiền.

Mấy tên tu sĩ này vội vàng gật đầu vâng dạ rồi ôm quyền rút lui.

Khi những người kia đã rời đi, tay phải Vương Lâm bắt pháp quyết, Phá Diệt Tâm Cấm lập tức huyễn hóa ra. Vương Lâm liên tục dùng cấm chế in dấu trên khắp bốn phía thiên địa và xung quanh ngọn núi này, khắp nơi đều có dấu vết của cấm chế.

Sau khi Vương Lâm bố trí xong cấm chế, Tháp Sơn và Đồng Tử Đầu To lại ngồi xuống ở phương xa để hộ pháp. Lôi Cát cũng tìm được một vị trí

để khoanh chân ngồi xuống. Những ngày gần đây hình như hắn cảm thấy thần thông thiên phú của mình có chút biến hóa kỳ dị, trong lúc trầm mặc hắn cũng không ngừng suy tư cảm ngộ.

Vương Lâm nhắm mắt lại, bốn phía trở nên yên tĩnh, nhưng lâu lâu lại có một tiếng gầm rống từ phương xa truyền đến. Cấm chế hắn bố trí làm cho những hung thú ở gần phải đi ra xa. Bọn nó tuy không có linh trí, nhưng dựa vào bản năng có thể cảm giác được chỗ này rất nguy hiểm.

Bầu không khí chỗ này đã tương đối trở nên yên tĩnh. Linh đài Vương Lâm sáng tỏ, trong đầu hắn hiện lên hai tiên thuật của đại tiên đế được Thanh Thủy truyền thừa.

Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh.

Đối với thuật Hoán Vũ, trước đó khi Vương Lâm thi triển Hô Phong thì trong lúc vô ý cũng ngưng tụ được vài giọt mưa, sinh ra một luồng ý Hoán Vũ. Nhưng sau đó khi hắn thi triển lại thì đều không thành công.

Theo truyền thừa của Thanh Thúy, Vương Lâm đã hiểu rõ được nguyên nhân. Trên thực tế thì Hô Phong Hoán Vũ lại có quan hệ rất sâu, nếu thi triển cả hai cái thì có thể tương hỗ chuyển hóa và xếp chồng lên nhau.

Vương Lâm trầm ngâm rồi dang hai tay ra, hắn lặng lẽ cảm ngộ thuật Hoán Vũ.

Hoán Vũ là ngưng tụ nguyên lực giữa thiên địa, lấy nguyên lực để cho chính mình sử dụng. Đồng thời dựa theo những chấn động pháp thuật mà ngưng tụ lại thành nước mưa. Trong mỗi giọt mưa đều ẩn chứa những luồng thiên địa nguyên khí nồng đậm.

Có thể nói đây cũng là một bộ phận quy tắc.

Trong lúc Vương Lâm cảm ngộ, bầu trời bên ngoài không biết ngưng tụ ra một đám mây đen từ khi nào. Đám mây này rất dày, lan ra rất xa. Một lúc lâu sau, những giọt mưa từ trên trời rơi xuống mặt đất. Nơi đây đã rất lâu rồi chưa có một trận mưa nào nên khi nước mưa rơi xuống mặt đất lập tức bốc lên một tầng bụi. Vị trí của Vương Lâm có thể nhìn thấy mặt đất bên ngoài giống như vạn mã bôn đằng, bụi đất bay lên rồi bị dính vào nước mưa lại trở về trên mặt đất.

Tình cảnh này rất hùng tráng.

Vương Lâm nhìn mưa rồi cả người chìm đắm vào bên trong. Nhưng đúng lúc này những hạt mưa ở trên bầu trời giống như đồng loạt ngừng lại, có hai người tiến từ trong hư không ra.

Khi mưa rơi lên cơ thể hai người này thì lập tức biến mất không một tiếng động rồi hóa thành từng mảng sương mù dày đặc. Hai người này đi thẳng đến nhưng trên người lại không dính vào bất kỳ hạt mưa nào.

- Hứa Mộc, ngươi đã biết sai chưa?

Tiếng quát khẽ từ trong miệng một người truyền ra. Đây là một lão già, Vương Lâm cũng đã từng gặp qua người này trong Lôi Tiên Điện. Thân phận của người này hắn vẫn còn nhớ rõ, hình như là trưởng lão hình pháp của Lôi Tiên Điện.

Người bên cạnh lão già chính là Viêm Lôi Tử, vẻ mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong ánh mắt hắn lộ ra cái nhìn lạnh như băng. Nước mưa bên ngoài cơ thể hắn hóa thành một đám sương mù rất lớn, bên trong lại giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, làm hắn sinh ra một luồng uy áp không thể tưởng tượng. Giống như chỉ cần tâm khẽ động thì những tầng sương mù bên ngoài người hắn có thể làm cho thiên địa tan vỡ.

- Có gì sai đâu!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tình nhìn lão già kia.

- Lão phu hỏi ngươi, khi La Thiên ta giao chiến, thì ngươi đang ở đâu và làm chuyện gì? Ngươi thân là chính phẩm Lôi Tiên, trước khi chiến tranh xảy ra đã thất tung mà còn không chịu nhận sai sao!

Viêm Lôi Tử vẫn không nói một lời nào, nhưng ánh mắt của hắn càng lúc càng lạnh như băng. Mấy ngày nay hắn dùng thần thức bao phủ nhưng không tìm thấy Vương Lâm, còn những vị trí xa thì trong lòng hắn có chút cố kỵ nên không tiện dò xét.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, lúc này hắn bình tĩnh nói:

- Ta đi giết Vu Phi của Sát Vực Giới Tu Chân Liên Minh.

Vương Lâm vừa nói ra lời này thì lão già kia ngẩn người ra, trong mắt Viêm Lôi Tử lại lóe lên tinh quang.

- Cái gì mà giết Vu Phi? Hứa Mộc, ngươi cho lão phu là hài đồng ba tuổi phải không, tùy tiện nói ra một cái tên, càng không cần nói Sát Vực Giới gì!

Lão giả kia ánh mắt âm trầm, quát.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, cũng không thèm liếc mắt nhìn lão giả kia một cái. Ánh mắt của hắn dừng trên người Viêm Lôi Tử.

Viêm Lôi Tử nhìn chằm chằm Vương Lâm, vẻ băng lãnh trên mặt chậm rãi dịu đi, nói:

- Tu Chân Liên Minh quả thực có Sát Vực Giới, chỉ là ngươi làm sao có thể chứng minh, Vu Phi kia chết trong tay ngươi!

Viêm Lôi Tử lời vừa nói ra, lão giả bên cạnh hắn lập tức không nói gì nữa.

Vương Lâm mặt không chút thay đổi, vỗ túi trữ vật, lập tức nửa thanh Thiên Địa Lôi Thụ Tàn Chi xuất hiện ở trong tay, trên đó thậm chí còn có điện quang lóe lên. Vương Lâm cầm vật ấy ném về phía trước thẳng đến Viêm Lôi Tử.

Trong tiếng sấm nổ vang, nửa thanh tàn chi tới gần Viêm Lôi Tử. Ở trước người hắn bị Viêm Lôi Tử dung tay phải nắm lấy. Hắn cẩn thận nhìn qua, lập tức nhận ra vật ấy đúng là một trong những chí bảo trong Sát Vực Giới năm đó. Với tu vi của hắn liền lập tức cảm nhận được hai cỗ lực lượng tấn công trên đó, một cỗ trong đó rõ ràng là của Vương Lâm, một cỗ khác hắn rõ ràng đã nhận ra là một cỗ sát khí ngập trời!

- Không sai, đúng là Sát Vực kiếm khí của người cấp bậc Phó Tôn trong Sát Vực Giới!

Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm của Viêm Lôi Tử tràn đầy tán thưởng.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Địa Lôi Chi trong tay rồi vung tay trả lại cho Vương Lâm, cười nói:

- Tốt, Hứa Mộc, ngươi cứ ở đây an tâm tu luyện, đợi một tháng sau viện quân La Thiên tới ngươi theo quân thẳng tiến Liên Minh bắc bộ này!

Vương Lâm dáng vẻ cung kính ôm quyền tuân lệnh.

Viêm Lôi Tử cười dài, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn đồng tử đầu to phía xa, xoay người đạp hư không mà đi. Về phần lão giả bên người hắn cũng vội vàng đi ở sau người.

Hai người bước vài bước liền biến mất ở xa xa.

Sắc mặt Vương Lâm như thường, trong lòng lại nhẹ nhàng thở phào một hơi. Trước khi hắn tới Liên Minh tây bộ tiến vào phạm vi thế lực của La Thiên trong lòng đã có dự định, vì thế, mới tại trận chiến với Vu Phi cuối cùng mạo hiểm lấy được Thiên Địa Lôi Thụ Tàn Chi, chính là vì lúc này lấy được sự tín nhiệm của người này.

Trong tinh không, vẻ mặt vui mừng ban nãy của Viêm Lôi Tử đảo cái đã trở thành không biểu tình, nhìn không ra vẻ hỉ nộ. Lão giả bên người hắn lúc này tâm niệm khẽ động, lập tức nói:

- Điện chủ, ta thấy Hứa mộc rõ ràng là nói dối. Hơn nữa, đồng tử đầu to kia cũng là một trong Bắc Đẩu, nhưng rõ ràng bị Hứa mộc quản chế! Theo ta thấy...

Viêm Lôi Tử xoay người lạnh lùng liếc mắt nhìn lão giả một cái, dưới cái liếc mắt này, thân thể lão giả lập tức run lên, tâm thần chấn động lại trực tiếp nuốt nửa câu sau trở vào.

Viêm Lôi Tử thu hồi ánh mắt, từng bước đi vào hư không.

- Hứa Mộc này… không đơn giản! Nơi mi tâm của hắn có bốn cỗ lực lượng. Với tu vi của ta không ngờ chỉ có thể nhìn ra một cỗ trong đó. Rất hiển nhiên, lực lượng có thể bị ta nhìn ra là một cỗ yếu nhất trong đó!

Viêm Lôi Tử đi trong tinh không, đáy lòng trầm ngâm.

Một cỗ lực lượng có thể bị hắn nhìn ra kia đã xua tan ý nghĩ ban đầu trong lòng Viêm Lôi Tử. Hắn thầm than, lực lượng kia hắn rất quen thuộc, nói một cách chuẩn xác đó là ấn ký của một Chu Tước.

Tu vi chỉ có đến trình độ này của hắn mới có thể nhìn thấy ấn ký trên mi tâm kia.

- Hứa Mộc này trước khi trở lại Liên Minh cũng không có cổ quái như vậy, mà là sau khi mất tích thời gian đó mới xuất hiện kỳ dị… Chu Tước ấn ký… Năm xưa người đó có ân với ta, mà thôi!

Viêm Lôi Tử lắc đầu, mang theo lão giả bên người biến mất tại chỗ.

Tin tức Hứa Mộc trở về ở trong thời gian rất ngắn đã lập tức lan ra. Dù sao cái tên Hứa Mộc cũng rất hiển hách ở La Thiên, rất nhanh gần như tất cả tu sĩ của La Thiên đều biết Hứa Mộc đã trở lại.

Phương diện này buồn phiền nhất chính là Hứa Đình. Sau khi biết tin tức hắn trầm mặc một lát liền trực tiếp dẫn tiểu đội tu sĩ thủ hạ lao ra, đi về phía trước dò đường, tìm kiếm tu chân tinh phát tiết lửa giận trong lòng.

Lại nói về Vương Lâm, tinh cầu hoang dã nơi hắn đang ở đã tới mùa mưa, mưa liên miên không ngừng bao phủ gần nửa tinh cầu, khiến cho hơi nước tràn ngập, từ xa nhìn lại, thiên địa giống như bi mưa phân cách thành mảnh nhỏ, ngay cả ánh mắt dường như đều vặn vẹo không thể xuyên qua màn mưa từ trên trời rơi xuống này.

Trên đại địa, bụi đất đã tiêu tan dung nhập vào trong mưa, trên mặt đất hình thành một con mương bị rửa sạch, theo nước mưa rơi xuống, một ít bùn cát bị nước cuốn trôi về phía trước.

Trên những mảnh thực vật, cành lá phát ra tiếng mưa rơi lộp bộp, nước mưa theo cạnh lá chảy xuống ngưng tụ ở một điểm phía dưới cùng hình thành đường cong giống như ngân hà rơi xuống.

Còn có rất nhiều mãnh thú đều tự tìm nơi tránh mưa, chỉ có một ít tiểu thú thích nước mới có thể đi lại trong nước mưa giữa mùa mưa liên miên này.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 913: Hoán Vũ

Trong hơi nước, ngọn núi thẳng tắp dựng đứng nơi Vương Lâm ở, trên đỉnh núi, đồng tử đầu to ngơ ngác nhìn nước mưa vô tận trong thiên địa, cả người trở nên trầm mặc.

Cấm chế của ngọn núi không có cố ý ngăn cản nước mưa rơi xuống, như thế, liền khiến cho đỉnh núi này cũng bị bao phủ ở trong mưa. Nhìn mưa, đầu to nhớ tới thời thơ ấu, ở thời điểm đó, hắn cũng ở trong mùa mưa nhìn mưa từ trên trời rơi xuống mà ngẩn người.

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước khi mình bị gia tộc đuổi đi cũng là một đêm mưa như thế này, chính mình ngỡ ngàng bị người đẩy ra khỏi gia môn ngã trong bùn nước. Hắn khi đó trên mặt vẫn đang cười ngu ngơ, chỉ có điều nét tươi cười này có chút bi thương.

Ngã vào trong bùn nước, quần áo bị nước mưa ướt nhẹp, nhìn tia chớp chạy trên không trung cùng với tiếng sấm ầm ù, đầu to cảm giác lòng rất đau.

Hắn biết bộ dáng của mình khó coi, vì để cho người ta không chán ghét hắn luôn mang theo nụ cười đối mặt hết thảy. Cho dù mẫu thân phiền chán đánh đập hắn cũng tươi cười như vậy. Cho dù khi các ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội cùng thế hệ ức hiếp hắn, hắn cũng đang cười như vậy.

Nhưng cho dù như thế, kết cục vẫn giống như trước, ở trong đêm mưa kia, vẻ tươi cười của hắn dần dần thu hồi, hắn mang theo mờ mịt lảo đảo rời đi trong đêm mưa.

Thân thể của hắn rất gầy nhỏ, dường như trong tiếng sấm ầm ầm bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đầu to vuốt ngực mình nhìn thoáng qua Tháp Sơn và Lôi Cát phía xa, lại nhìn nhìn Vương Lâm trong lòng không biết vì sao có một tia ấm áp.

Ở trong đầu hắn vĩnh viễn cũng không quên được mấy ngày trước, khi mình tuyệt vọng chuẩn bị tự bạo có một đôi tay lôi mình ra khỏi nguy cơ sinh tử, có một bóng lưng chiếm cứ thế giới trước mắt hắn.

Lôi Cát đồng dạng nhìn mưa cảm ngộ thần thông thiên phú của bản thân, dưới hoàn cảnh tương đối yên tĩnh xung quanh đây, hắn bất chợt nhớ tới một cảnh tượng của mình năm xưa.

Từ trong Cự Ma Tinh bị buộc rời đi, hắn mang theo thù hận tràn ngập cùng với tộc nhân trốn khỏi Cự Ma Tinh đi trong tinh không mờ mịt này.

Hắn ở thời điểm đó rất mê man, lòng có huyết hải nhưng không có lực đi tạo phản.

Chỉ có thể tha hương, không thể không rời đi, thậm chí nếu chậm một bước cả đời cũng sẽ không có cơ hội rời khỏi Cự Ma Tinh.

Trong mê man, hắn mang theo tộc nhân đi tới Chu Tước Tinh. Ở thời điểm đó, Chu Tước Tử trên Chu Tước Tinh tên là Dạ Vô Ưu. Dưới sự dẫn dắt của Dạ Vô Ưu đa phần tu sĩ tập trung bên người hắn triển khai một hồi đại chiến với Tiên Di Tộc am hiểu sử dụng phù văn là cư dân gốc trên tinh cầu này !

Một tinh cầu vốn tràn đầy linh lực trong trận đại chiến này lại trở thành bán phế. Ở bên người Dạ Vô Ưu còn có một người Lôi Cát rất không

thích, người đó hắn nhớ dường như gọi là Tư Đồ Nam.

Người này cực kỳ kiêu ngạo, làm việc lại gần như ma đạo. So sánh ra hắn thích Dạ Vô Ưu hơn. Cự Ma Tộc bọn họ tới đây đã được Dạ Vô Ưu long trọng khoản đãi. Dạ Vô Ưu lại không chút do dự bỏ ra một mảnh thổ địa lớn tự thành một quốc gia tặng cho mình.

Mảnh thổ địa này cũng không phải tiếp cận Tiên Di Tộc, mà khoảng cách rất xa là một chỗ cực kỳ an toàn.

Chính mình không biết làm sao đền đáp, chỉ cầm lấy chiến phủ một mình giết vào Tiên Di Tộc, liên tục chiến mấy người, lấy đầu người báo đáp Dạ Vô Ưu !

Bây giờ nghĩ lại Lôi Cát rất là cảm khái. Hắn cũng không phải không có tâm cơ giống như bề ngoài, ngược lại, tâm cơ của hắn rất sâu đậm. Trải qua mấy vạn năm chuyện hắn thấy được rất nhiều, chẳng qua là thời gian bị Thi Âm Tông giam cầm quá lâu, cho nên thần trí có chút mơ hồ.

Chính bởi vì tâm cơ của hắn rất sâu, cho nên Lôi Cát không cần nghĩ ngợi liền đồng ý trở thành tọa kỵ của Vương Lâm. Hơn nữa trải qua âm thầm quan sát hắn hiểu được, đi theo Vương Lâm có lẽ chính mình sẽ có một ngày trở về Cự Ma Tinh báo thù !

Nhất là trong trận chiến lúc trước, dưới tiếng rống của Cổ Thần của Vương Lâm, tâm thần của hắn chấn động kịch liệt, tất cả tâm cơ đều tan vỡ, còn lại cũng chỉ có một cỗ ý chí đến từ chỗ sâu trong linh hồn, đến từ trong truyền thừa của tổ tiên, ý chí khuất phục người phát ta tiếng thét đó.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, ý tưởng đi theo Vương Lâm trong lòng hắn mới chính thức kiên định.

- Chỉ là tọa kỵ sẽ không nhận được sự coi trọng, tất cả còn phải dựa vào thần thông của Cự Ma Tộc ta !

Nghĩ đến đây, Lôi Cát lại nhắm hai mắt tiếp tục đắm chìm trong thần thông thiên phú của bản thân.

Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đất, nước mưa từ trên trời rơi xuống, rơi trên người hắn, hàn ý nhè nhẹ theo nước mưa truyền vào người hắn. Hắn chậm rãi thổ nạp, thần thức càng tản ra, lấy ngọn núi hắn đang ngồi làm trung tâm tràn ngập bốn phía.

Thần thức của hắn trong khoảnh khắc này hóa thành vô số, nỗ lực dung nhập vào trong nước mưa. Nhưng mỗi lần thần thức vừa mới dung nhập, nước mưa kia sẽ rơi trên đại địa tiêu tán, thần thức của hắn trong khoảnh khắc đó cũng tràn ra.

Vòng đi vòng lại, nước mưa hôm nay dường như không có bất cứ sự phản kháng gì đối với thần thức của Vương Lâm, nhưng chính bởi vì không có phản kháng nên dưới tác dụng của thiên địa lực nước mưa rơi xuống đất tiêu tan. Một điểm này Vương Lâm cũng không có cách nào ngăn cản.

Trong dung nhập không ngừng Vương Lâm dần dần đắm chìm ở bên trong. Bên tai hắn đột nhiên giống như nghe thấy một lần cảm ngộ của mình rất lâu rất lâu trước đây.

- Mưa này, sinh ra bởi trời, chết vào đại địa, quá trình trung gian liền là nhân sinh. Cho nên ta nhìn nước mưa này, không nhìn trời, không nhìn đất, cũng không phải nhìn mưa, mà là cuộc đời của mưa này… Đây chính là sinh và tử !

Thân thể Vương Lâm bỗng nhiên chấn động. Hắn bỗng mở hai mắt nhìn chằm chằm nước mưa phía trước, thì thào lẩm bẩm:

- Sinh tử cũng đã hiểu được, còn lại cũng chỉ là nguồn gốc của nước mưa này…

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, nhìn mưa phía trước trong đầu hắn vang vọng Hoán Vũ thuật trong truyền thừa. Dần dần hai mắt hắn càng ngày càng sáng, tới cuối cùng ở trong đêm mưa giống như đèn sáng.

- Ta không đi quản nước mưa này sống hay chết, chỉ cần nhớ kỹ nước này là từ trên trời tới !

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn chằm chằm tầng mây trên không trung, nước mưa bao phủ đại địa chính là từ trong mây kia rơi xuống.

- Trên bầu trời có chỉ là mây !

Mưa theo mây tới !

Vương Lâm trong trầm ngâm thần thức tản ra, nhưng không dung nhập vào bên trong nước mưa kia nữa, mà như diều gặp gió thẳng lên chín tầng trời, trực tiếp dung nhập vào tầng mây phía chân trời, lập tức nhận ra lượng lớn thiên địa nguyên khí !

Những thiên địa nguyên khí này cũng không ổn định, mà đang cấp tốc va chạm, trong mỗi lần va chạm đều sẽ có mảng lớn giọt mưa từ trong tầng mây bị bài trừ, rơi xuống đại địa.

Hai mắt Vương Lâm lóe ra tinh quang, thân mình nhoáng lên một cái, cả người trực tiếp từ đỉnh núi bay lên đạp ở trong mưa. Giống như có cái thang lên trời, hắn bước từng bước một trực tiếp lên không, dung nhập vào trong mây.

Trong khoảnh khắc khi hắn tiến vào trong mây, từng trận lôi quang chạy trong mây, còn có tiếng sấm ầm ầm quanh quẩn thiên địa. Chỉ có điều, lôi đình này đối với Vương Lâm mà nói không hình thành được trở ngại gì.

Vương Lâm bước vào trong mây thần thức khuếch tán càng đậm. Trong minh ngộ không ngừng, khóe miệng hắn dần dần lộ ra mỉm cười. Một lát sau, hắn từ trong mây đi ra, dưới một bước đã đi tới một chỗ khác của tinh cầu này.

Ở chỗ này, trong hư vô đại lượng hơi nước bay lên không, những hơi nước này vô hình, chỉ khi Vương Lâm dùng thần thức xem xét mới có thể miễn cưỡng phát hiện. Những hơi nước này bay lên không thì dần dần hình thành làn mây mỏng manh trong không trung. Làn mây này mờ ảo, mắt thường khó nhìn thấy.

- Ta hiểu rồi !

Vương Lâm cười dài một tiếng, hai tay mở ra, hướng về đại địa phía dưới nhấn một cái, nguyên lực tản ra, lập tức hơi nước giữa thiên địa này càng đậm. Hơi nước giống như bị khống chế từ trên đại địa nhanh chóng ngưng tụ trong không trung. Ở trong hai tay Vương Lâm không gian vặn vẹo một trận, lại một lát sau xuất hiện một tia âm vân !

Khoảnh khắc khi âm vân này xuất hiện lập tức nhanh chóng ngưng thật, tới cuối cùng ở trong hai tay Vương Lâm một tầng mây bỗng nhiên biến ảo ra !

Thần thức của Vương Lâm ở trong này quét ngang, lại có lôi đình đột nhiên xuất hiện chạy ở trong mây. Theo thần thức của Vương Lâm run lên, lập tức trong tầng mây này liền có tiếng sấm ầm ầm, cùng lúc đó mảnh lớn giọt mưa từ trong tầng mây rơi xuống.

Khuy Niết kỳ, chú trọng chính là tìm hiểu quy tắc, quy tắc mới là lực lượng hùng mạnh chân chính của tu sĩ bước thứ hai ! Chỉ có điều, quy tắc hư vô mờ mịt, muốn tìm hiểu cũng là rất khó rất khó !

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ bước thứ hai không nhiều lắm, thậm chí còn có một ít tu sĩ, mặc dù đã tìm thấy quy tắc, tu vi cũng đề cao tương đối, nhưng cuối cùng lại vẫn phải dừng bước. Thậm chí uy lực thần thông của họ cũng không hùng mạnh, nguyên nhân trong đó chính là bởi vì bọn họ tìm hiểu quy tắc chỉ là bị động, mà không phải chủ động !

Trong mơ hồ, Vương Lâm đã chạm tới bên cạnh của một tia quy tắc. Trên mặt hắn lộ ra tươi cười, hai tay mở ra lập tức tầng mây trong tay dần dần trong suốt, cuối cùng biến mất vô ảnh.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 914: Đồ la kế hoạch

Trong tiếng cười dài hắn đã về tới đỉnh ngọn núi, đứng ở trên này nhìn tầng mây trên không trung. Lúc này, nước mưa từ trên trời rơi xuống khi cách Vương Lâm ba tấc lập tức hóa thành hơi nước nhè nhẹ tiêu tán. Dần dần có chút mây mù xuất hiện bên ngoài thân thể Vương Lâm.

Cảnh tượng này, giống hệt cảnh tượng lúc trước Viêm Lôi Tử đạp không mà đến, mưa hóa vụ. Chỉ có điều, mây mù hình thành bên người Vương Lâm lại lộ vẻ rất mỏng manh, hơn nữa cũng không ổn định, không bằng Viêm Lôi Tử dường như tâm niệm vừa động, mây mù ngoài thân thể đều có thể làm tan vỡ thiên địa.

Nhưng nếu lúc này thần thức của Viêm Lôi Tử buông xuống tinh cầu này, nhìn thấy mây mù bên ngoài thân thể Vương Lâm sau khi nước mưa rơi xuống, nhất định sẽ chấn động. Bởi vì mây mù này, cũng không phải biến hóa của thần thông dùng nguyên lực vận chuyển tạo thành, mà là một loại biểu hiện đã chạm tới quy tắc.

Đây là dùng một loại lực lượng của quy tắc, cũng không phải cố ý, mà là trong vô hình cải biến không gian ngoài thân thể, làm cho những giọt nước mưa trong khoảnh khắc rơi xuống tự mình hóa thành mây mù, mây mù này chính là một loại thần thông, tùy tâm sở dục uy lực vô cùng!

- Tiên Đế Bạch Phàm thật là thần nhân!

Vương Lâm thở dài, thần thông Hoán Vũ của hắn là Thanh Thủy truyền thừa, thần thông này là thuật của Tiên Đế Bạch Phàm, hiểu được thuật này đồng thời lại có thể tự nhiên chạm tới quy tắc.

Một điểm này, tuyệt đối không phải tiên thuật tầm thường có thể làm được, sợ là trong vô số tiên thuật chỉ có rất ít tiên thuật có thể đạt tới hiệu quả này!

- Mưa theo mây đến, mà mây này cũng ngưng tụ từ nước, chỉ có điều, phương diện này nếu không có gió thì mây không thể hình thành!

Truyền thừa của Thanh Thủy cấp cho Vương Lâm cũng không có cảm ngộ, mà là một loại lý giải đối với quy tắc. Như vậy, sau khi Vương Lâm minh ngộ lại càng cảm kích đối với Thanh Thủy.

- Không nghĩ tới, Tư Đồ Nam năm đó không ngờ cũng đã nắm giữ quy tắc…

Trong đầu Vương lâm hiện lên cảnh tượng, năm đó Tư Đồ Nam sau khi xuất hiện từ hạt châu Thiên Nghịch bầu trời đang mưa. Trong khi ngẩng đầu, hắn hét lớn một tiếng:

- Tan cho lão tử!

Trong khoảnh khắc đó, nước mưa trên bầu trời đảo cuốn, hình thành một mảng lớn sương mù rồi tiêu tan, ngay cả tầng mây trên bầu trời trong khoảnh khắc kia cũng tan vỡ lộ ra khoảng không trong sáng!

Thời điểm đó, hắn chỉ cảm thấy từ trên người Tư Đồ Nam phát ra một cỗ chấn động khó tả, khiến cho khoảng không này run rẩy, dường như vạn vật tị lui, tất cả khuất phục ở trước mặt nó.

Cũng chỉ là những cảm giác này mà thôi, dù sao thì tu vi của Vương Lâm khi đó quá thấp, căn bản không có khả năng chạm tới quy tắc, cũng không có tư cách đó!

Nhưng hiện tại nghĩ lại, Tư Đồ Nam lúc ấy rõ ràng đã chạm tới quy tắc. Vương Lâm thở dài, với tu vi lúc này của hắn nghĩ lại thấy rất rõ ràng.

- Thì ra hết thảy là như thế này…

Vương Lâm trầm mặc nghĩ tới hơn ngàn năm trước, mình lần đầu tiên đạt được hạt châu Thiên Nghịch, khi đó trên hạt châu Thiên Nghịch có tầng mây!

Tầng mây này cần hấp thu hơi nước bên trong thiên địa mới có thể tăng thêm, lúc này nghĩ lại trong đầu Vương Lâm lập tức sáng tỏ, hắn chỉ biết cười khổ.

Thực ra rất nhiều thứ vẫn đều tồn tại bên người, chỉ có điều, không đạt tới trình độ đó căn bản sẽ không phát giác, cho dù là nhìn thấy cũng sẽ không hiểu được.

Lúc này, Vương Lâm hoàn toàn hiểu được.

- Không nghĩ tới, mãi đến hôm nay sau ngàn năm ta mới hiểu được, trong hạt châu Thiên Nghịch, quy tắc của bộ phận thủy… Mà bộ phận này cũng được hạt châu Thiên Nghich bày ra lúc ban đầu… Thậm chí cho tới bây giờ, ta cũng chưa hoàn toàn nắm giữ, chỉ là có hơi chạm tới.

Vương Lâm sờ sờ mi tâm, ánh mắt lộ vẻ cảm khái.

Hắn nhìn nước mưa từ không trung rơi xuống, tay phải nhẹ nhang vung về phía trước, trong miệng hạ giọng nói:

- Tan!

Dưới cái tay vung tay này của Vương Lâm, mây mù bên ngoài thân thể hắn nhanh chóng bay đi theo cánh tay. Cùng lúc đó, nước mưa trong cả

thiên địa trong khoảnh khắc này đột nhiên giống như run rẩy, lập tức liền có đại lượng mây mù biến ảo ra gào thét giống như cuồng phong trực tiếp đảo cuốn mà đi.

Dưới sự tấn công của cơn lốc mây mù này, tầng mây vô cùng vô tận phía chân trời lập tức sụp đổ. Trong tiếng lôi đình nổ vang giống như có một bàn tay khổng lồ quét ngang lập tức những tầng mây đó nhanh chóng lui về phía sau, cuối cùng hoàn toàn tiêu tan!

Toàn bộ thiên địa chỉ còn vạn dặm trời quang!

Ánh mặt trời chiếu xuống mang theo sự ấm áp, trên đại địa lộ ra mùi thơm của bùn đất sau cơn mưa, trên lá của vô số thực vật còn một chút nước mưa dần dần rơi xuống.

Chân trời lại lộ ra một đạo cầu vồng trong ánh mặt trời, cảnh tượng này giống như tiên cảnh.

Dưới bầu không khí như vậy thì ngay cả mãnh thú trên mặt đất sau khi đi ra cũng không rít gào, chỉ là hướng lên không trung kêu khẽ.

Mấy con chim mang theo tiếng hót vui vẻ không biết bay ra từ chỗ nào lượn vòng trên không trung, hiển nhiên mùa mưa kéo dài khiến chúng nó đã lâu không được giương cánh.

Vương Lâm ánh mắt bình tĩnh, tay phải bấm quyết, lập tức ở trước người mười trượng tràn ngập hắc phong, hóa thành hai con hắc long. Khi hắc long thổi ra âm phong, lập tức âm phong đó dung hợp với sương mù, lại cũng có một tia cảm giác mây mù, ở trong mây mù nước mưa ngưng tụ, nguyên lực giữa thiên địa xung quanh trong khoảnh khắc này điên cuồng vọt tới.

Chỉ cần Vương Lâm tâm niệm khẽ động, nước mưa trong mây mù kia sẽ lập tức rơi xuống thiên địa, Hoán Vũ thuật, minh ngộ!

Vương Lâm vung tay phải lên, mây mù tiêu tan, hắc long mất đi bóng dáng, hết thảy đều trở về yên bình.

Đồng tử đầu to nhìn cảnh tượng này, con ngươi hai mắt co rút lại, trầm mặc không nói. Hắn càng kính sợ hơn đối với Vương Lâm.

Lôi Cát từ trong cảm ngộ mở ra hai mắt, trong mắt khẽ lóe lên, trong lòng cũng trào dâng ngập trời. Hắn thầm nhủ:

- Đây là lực lượng của quy tắc. Ta đã từng thấy qua khi một số ít tu sĩ đại thần thông thi pháp.

Trong trầm mặc, hắn càng tâm phục khẩu phục, một mảnh cung kính đối với Vương Lâm

Về phần Tháp Sơn, đối với hết thảy những điều này hắn lại coi như không nhìn thấy, từ đầu đến cuối đều nhắm mắt đả tọa.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh, hiểu được Hoán Vũ thuật, kế tiếp là thần thông Tát Đậu Thành Binh mà hắn cảm thấy hứng thú nhất!

Lúc này, ở biên giới giao giữa tây bộ và bắc bộ của Liên Minh Tinh Vực, một thân ảnh hư ảo đang bay nhanh trong không trung. Tốc độ của thân ảnh này quá nhanh, thường chỉ lóe lên liền biến mất không thấy.

Thân ảnh ấy cũng không phải là một đạo, mà là dày đặc vô số. Trong tinh không phía trước xuất hiện mảnh lớn sóng gợn, giữa những sóng gợn phập phồng đó, những thân ảnh hư ảo kia càng lúc càng nhanh.

Không bao lâu sau khi tiến vào Liên Minh tây bộ, chỉ thấy phía trước xuất hiện một đội tu sĩ La Thiên, người dẫn đầu đúng là tu sĩ sáu ngón tay kia. Hắn mang theo tiểu đội của mình thẳng hướng Liên Minh bắc bộ mà đi. Liên Minh tây bộ này rõ ràng bị La Thiên chiếm cứ toàn bộ, tu sĩ sáu ngón làm tiên phong tự nhiên muốn đi bắc bộ mở đường.

Dọc trên đường đi hắn cực kỳ cẩn thận, thần thức càng tản ra, nếu có bất luận động tĩnh nhỏ gì hắn sẽ lập tức phát hiện.

Những thân ảnh hư ảo này sau khi nhìn thấy hơn trăm người phía sau tu sĩ lục chỉ, lập tức thay đổi phương hướng bay thẳng về phía bọn họ.

Tu sĩ sáu ngón đang đi ở phía trước, đột nhiên giật mình, đầu ngón tay thứ sáu của tay phải lập tức truyền đến từng trận đau nhức. Hắn hoảng sợ, lập tức dừng lại, cũng chỉ trong thời gian ngắn liền thấy được vô số thân ảnh hư ảo dày đặc phía trước!

Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng này con ngươi trong mắt lập tức co rút lại, vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một truyền tấn phù. Sau khi bóp nát truyền tấn phù hắn cũng không lui lại, mà tiến lên định thi triển thần thông. Nhưng trong khoảnh khắc này, chỉ thấy những thân ảnh hư ảo phía trước lập tức phân ra một nửa vờn quanh hắn. Nửa còn lại trong nháy mắt lao về phía đám tu sĩ sau lưng tu sĩ sáu ngón.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, dao động của pháp thuật thần thông nổi lên bốn phía. Một lát sau, tu sĩ sáu ngón mang theo vẻ mặt kinh hoàng nhanh chóng lui về phía sau, nhưng trong khoảnh khắc hắn vừa lao ra, lập tức đại lượng hư ảnh màu đen trực tiếp đuổi theo, không ngừng dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Mỗi một đạo hư ảnh dung nhập vào trong thân thể hắn, thân thể của tu sĩ sáu ngón đều run lên. Sau khi lui lại mấy trượng, bước chân người này dừng lại, hai mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị, lấp lóe mấy cái liền khôi phục bình thường.

Tu sĩ sáu ngón cúi đầu nhìn thân thể của mình, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, hắn thì thào lẩm bẩm:

- Thân thể này, coi như tạm được!

Ở phía sau hắn, một đám tu sĩ La Thiên đi ra, trên mặt mỗi người đều có vẻ tươi cười quỷ dị.

- Kế hoạch đồ la do Huyền Điện triển khai phải bắt đầu rồi... Sau khi kịch biến này xuất hiện, nhiệm vụ của chúng ta cũng không phải chỉ có Hứa Mộc, mà phải tiêu diệt toàn bộ tàn dư! Trong tứ tôn lần này đã xuất động Hắc Sát Ma Tôn và Đạo Nguyên Thiên Tôn, lúc này, La Thiên sẽ biết được, đại môn của Liên Minh Tinh Vực ta cũng không phải dễ tiến như vậy!

Ở trong truyền thừa của Thanh Thủy, Vương Lâm hiểu ra, trong những thần thông Hô Phong Hoán Vũ Tát Đậu Thành Binh của Tiên Đế Bạch Phàm thì Tát Đậu Thành Binh uy lực mạnh nhất!

Cho dù là Thanh Thủy cũng yêu quý có thừa đối với Tát Đậu Thành Binh. Thuật này là một trong những đại thần thông dương danh Tiên Giới năm đó!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 915: Mười tám tầng địa ngục

Vương Lâm đối với thuật này cũng cực kỳ chờ mong. Hắn hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại. Sau khi trong đầu hiểu tỉ mỉ Tát Đậu Thành Binh của Thanh Thủy truyền thừa, hắn bỗng mở hai mắt, tiên nguyên chi tinh lớn bằng nắm tay trẻ con trong cơ thể lập tức nhanh chóng xoay tròn.

Theo tiên nguyên chi tinh xoay tròn, đại lượng tiên khí vận chuyển ở trong cơ thể Vương Lâm. Nguyên lực trong cơ thể hắn chậm rãi ẩn nấp, tồn tại duy nhất trong cơ thể chính là tiên nguyên nồng đậm.

Toàn thân Vương Lâm lúc này lộ ra đại lượng tiên khí, cả người thoạt nhìn rất tiên phong đạo cốt giống như tiên nhân chân chính!

Đồng tử đầu to ở bên cạnh tỉ mỉ quan sát, lúc này hắn thầm than. Hắn vẫn không hiểu được trong cơ thể Vương Lâm vì sao lại có tiên nguyên, hắn nhỡ rõ ràng người này không có tiến vào Thăng Tiên Trì.

Chỉ có điều nghi vấn này hắn cũng không dám đi hỏi, lúc này nhìn thấy tiên khí lượn lờ toàn thân Vương Lâm hắn lập tức cười khổ. Hắn thầm nhủ chính mình hóa đi ý cảnh mới đổi lấy tiên nguyên, nhưng ý cảnh của Hứa Mộc này lại tồn tại đồng thời với tiên nguyên.

Theo sự vận chuyển của tiên nguyên trong cơ thể, hai tay Vương Lâm dựa theo lý giải trong truyền thừa của Thanh Thủy đối với Tát Đậu Thành Binh, đánh ra ấn quyết chỉ thuộc về Tát Đậu Thành Binh!

Tát Đậu Thành Binh, đầu tiên phải mở ra luân hồi, từ trong đó rút ra hồn phách của người bị mình giết, sau đó tự động dung nhập sát hồn vào trong không gian do thần thông ngưng tụ thành, cuối cùng tạo ra Tát Đậu Thành Binh.

Sự mạnh yếu của thần thông này mỗi người một khác. Như Bạch Phàm thi triển một thức Tát Đậu Thành Binh tràn ngập thiên địa ít người có thể kháng cự. Lại như Thanh Thủy thi triển thần thông này, với sát lục ngập trời không chiến đã khiến tâm thần người ta chấn động lâm vào khuất phục!

Khoảnh khắc đánh ra ấn quyết, tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm theo song chưởng dung nhập vào trong ấn quyết, thiên địa dường như lập tức biến sắc, ở phía trước Vương Lâm từng đạo tiên khí theo hai tay hắn nhanh chóng bay ra. Những đạo tiên khí này đan xen dung hợp vào nhau, chậm rãi xoay tròn.

Khi mới bắt đầu xoay tròn thì tốc độ không nhanh, nhưng theo tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm vận chuyển càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng dòng xoáy xoay tròn kia gần như hình thành một đạo cơn lốc.

Dưới tiếng rít gào, lốc xoáy này càng mở rộng ra. Trong khoảnh khắc ở phía trước Vương Lâm bỗng nhiên hình thành một lốc xoáy lớn mấy trượng. Bởi vì tốc độ chuyển động của lốc xoáy này quá nhanh nếu nhìn bằng mắt thường nếu không cẩn thận căn bản không nhìn ra chuyển động mà giống như bất động, nhưng thực tế chuyển động trong đó cũng đã đạt tới đỉnh.

Tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm nếu với trình độ trước khi đi mười bảy tầng Tiên Di Tộc căn bản là không thể kiên trì thi triển lốc xoáy này được, sợ là vừa mới thi triển một nửa thì tiên đậu sẽ tan vỡ, tiên nguyên trong cơ thể sẽ tiêu tán.

Cho dù là lúc này, sau khi hấp thu đại lượng tiên nguyên bổ sung, tiên đậu trong cơ thể hắn đã lớn bằng nắm tay trẻ con, Vương Lâm vẫn có thể cảm giác được, tiên nguyên đang nhanh chóng tản mạn khắp nơi, thời gian duy trì lốc xoáy này tuyệt đối sẽ không vượt quá ba ngày!

Vương Lâm biết lốc xoáy này là lấy tiên nguyên lực mở ra luân hồi của bản thân. Trên thực tế đây chỉ là một thần thông, thần thông này lấy trọng điểm thi pháp là trí nhớ, khiến người thi triển thần thông này đắm chìm trong trí nhớ của bản thân rút ra từng hồn phách đã bị mình giết chết!

Tuy nói chỉ là trí nhớ, nhưng dưới thần thông này cũng cực kỳ chân thật, hơn nữa tất cả hồn phách rút ra đều nắm giữ một chút tu vi khi còn sống, như vậy liền có thể trở thành Tát đậu chi binh!

Thời gian kéo dài càng lâu tiên nguyên tổn thất sẽ càng nhiều, nếu qua ba ngày vẫn chưa thành công, như vậy tiên nguyên trong cơ thể sẽ cắt đứt, hơn nữa lốc xoáy sẽ tan vỡ.

Trong khoảnh khắc lốc xoáy mở ra, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long ở mi tâm của Vương Lâm xông ra thẳng đến lốc xoáy kia. Trong khoảnh khắc khi nó tiến vào lốc xoáy, lốc xoáy này lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng ấn ở mi tâm Vương Lâm không ngừng xoay tròn.

Bốn phía một mảnh yên lặng.

Nguyên thần của Vương Lâm biến thành bộ dáng Thái Cổ Lôi Long giống như bị vây trong một thông đạo năm tháng, di chuyển ở bên trong dần dần chuyển hóa, cuối cùng hóa thành hình người.

Chỉ khoảng nửa khắc thông đạo này đã tới cuối, lao ra khỏi thông đạo ánh sáng chói mắt lập tức chiếu đến, Vương Lâm cúi đầu vừa nhìn, trước mắt đúng là Hằng Nhạc Phái của Chu Tước Tinh!

Hắn lại nhìn thấy hai thiếu niên, một người trong đó trán toát mồ hôi cố gắng thi triển Dẫn Lực Thuật. Một bên còn lại một thiếu niên khác, thiếu niên này bị Dẫn Lực Thuật khống chế thân thể, trong tay nó còn cầm dao găm.

Thiếu niên kia vung búa lên hung hăng chém xuống đầu thanh niên.

Một tiếng hét thảm vang lên, Vương Lâm rõ ràng nhìn thấy một đạo hồn phách bay ra nhanh chóng dung nhập vào trong nguyên thần của bản thân.

- Người này cũng không phải là ta giết, vì sao…

Vương Lâm trầm ngâm, lập tức liền có cảm giác một cỗ lực lượng mạnh mẽ xé rách nguyên thần của mình. Trong khoảnh khắc hắn chỉ thấy mắt hoa lên lại xuất hiện ở một chỗ trên quan đạo. Chỉ thấy một thanh niên mặc y phục màu đen đang thi triển pháp thuật, cũng đấu với hắn lại là một trung niên nam tử.

Không bao lâu, trung niên nam tử kia trong tiếng hừ thảm bỏ mình. Ở bên người trung niên nam tử còn có một thanh niên âm trầm, người này bình thản nói:

- Hắn là đệ tử của Tức Mặc Lão Nhân, chúng ta phải lập tức rời đi!

Trung niên nam tử kia tử vong, hồn phách bay ra dung nhập vào trong nguyên thần của Vương Lâm.

Cảnh tượng trước mắt lại thay đổi, lại là một huyệt động trong rừng rậm, Vương Lâm nhìn thấy chính mình nuốt vào trúc cơ của Đằng Lệ, hồn của Đằng Lệ bay ra dung nhập vào nguyên thần của Vương Lâm.

Từng cảnh tượng, từ Triệu Quốc đến Thi Âm Tông, lại đến Quyết Minh Cốc, vực ngoại chiến trường, Hỏa Phần Quốc, sau đó trong Tu Ma Hải long cân trói ngàn thi, hơn nữa còn có Vạn Ma Bách Nhật Tru Sát Lệnh!

Lại quay về Triệu Quốc huyết tẩy Đằng gia vô số, trận chiến ở Tuyết Vực Quốc, cảnh tượng ở Vũ Tiên Giới, cuối cùng giết Tuyết Vực lão tổ, diệt Cự Ma lão tổ, chiến tranh giữa Tiên Di Tộc và Chu Tước Quốc. Rồi sau đó tiến vào mộ của Chu Tước, hết thảy các loại khiến Vương Lâm giống như một lần nữa trải qua cả đời.

Thiên Vận Tông, vùng đất Yêu Linh, Sát Lục Kiếm Quyết rít gào. La Thiên Tinh Vực, Huyễn Gia Lão Tổ, Lôi Tiên Giới Huyết Tổ bỏ mình, trong U Minh Thú chém giết tiên nhân, La Thiên tây vực diệt sát Diêu gia tộc nhân, tất cả mọi thứ mãi cho đến trong Lôi Tiên Điện, một đường nội đấu tranh đoạt phong hào.

Cuối cùng ký ức dừng hình ảnh, Vương Lâm chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động, giống như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ bắt lấy không ngừng bay lên. Bỗng nhiên hắn mở hai mắt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hết thảy trước mắt vẫn còn ở ngọn núi kia.

Trong khoảnh khắc hắn thanh tỉnh, lốc xoáy chỗ mi tâm đình chỉ xoay tròn, hóa thành từng đạo tiên nguyên khí dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, tiên nguyên chi tinh lớn bằng nắm tay trẻ con đã rút nhỏ gần sáu phần.

Giết chóc cả đời thoáng qua như mây khói, khi Vương Lâm trải qua một lần nữa cũng cảm khái rất sâu, nếu là một giấc mộng thậm chí khiến hắn có chút không rõ ràng, rốt cuộc hiện tại còn bị vây trong mộng chưa tỉnh hay không.

- Tiên thuật thật mạnh!

Vương Lâm thở dài một hơi, tiên thuật của Tiên Đế Bạch Phàm cũng đều dung hợp từ rất nhiều tiên thuật mà thành, cuối cùng lấy tinh túy ngưng luyện làm một đạo thần thông, nhưng nếu tu luyện lại phải trải qua tất cả.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, trong lòng đối với bước thứ hai của Tát Đậu Thành Binh đã sớm có quyết định. Lúc này hắn cẩn thận nghĩ lại một lần, sau khi xác định chắc chắn tâm thần khẽ động, lập tức ở trên đầu Hoàng Tuyền biến ảo hiện ra.

Hoàng Tuyền như chảy, khi trải ra oán khí trong đó ngập trời, nhưng dưới khống chế của Vương Lâm, Hoàng Tuyền này lập tức đầu đuôi dung hợp tự thành một vòng tròn, trong khoảnh khắc liền có một cỗ khí tức ngút trời tràn ngập.

Vương Lâm nhìn chằm chằm Hoàng Tuyền trên không. Hắn thở sâu há mồm phun ra một vật, vật ấy đúng là Phong Tiên Ấn, ấn này lóe lên lập tức trôi tới không trung.

Ở giữa không trung nó dung hợp với Hoàng Tuyền kia, lập tức ở trên Phong Tiên Ấn được bao phủ bởi hơn mười vạn phù văn kim sắc. Mười vạn phù văn kim sắc khuếch tán ra dung nhập vào trong Hoàng Tuyền. Trong khoảnh khắc Hoàng Tuyền dường như sôi trào, trong khi phù văn kim sắc không ngừng dung nhập nó cũng có biến hóa kinh người.

Toàn bộ Hoàng Tuyền mang theo mười vạn kim phù quét ngang phía chân trời, cuối cùng dung nhập vào trong Phong Tiên Ấn. Cùng với việc dung hợp hoàn toàn, trong một trận ô quang lóe ra thì tinh cầu hoang dã nơi Vương Lâm đang ở lập tức có một cỗ uy áp bao phủ. Cỗ uy áp này đúng là từ trong Phong Tiên Ấn truyền ra.

Bề ngoài của Phong Tiên Ấn đã thay đổi, trên đó cũng không còn kim phù gì, mà biến thành một mảnh đen sẫm. Nhưng một cỗ khí tức rất mạnh lại điên cuồng phát ra từ trong cái ấn đen sẫm này.

Giống như có vô số oan hồn trong đó đang rít gào giãy dụa muốn xông ra.

Càng thêm kinh người chính là, toàn bộ Phong Tiên Ấn, trên đó có mấy ngấn tròn chia cắt nó thành mười tám tầng!

Trong mỗi một tầng đều có oán khí nồng đậm truyền ra, hơn nữa lại có ô quang phong ấn lóe ra, càng ở chỗ sâu bên trong oán khí càng đậm!

Đây chính là thế giới của bản thân mà Vương Lâm chế tác vì Tát Đậu Thành Binh!

Bạch Phàm có Huyền Không Giới, Thanh Thủy có Lao Sát Lục Giới. Còn Vương Lâm lại là Luân Hồi Giới mười tám tầng địa ngục lấy Phong Tiên Ấn làm bản thể!

Lấy Phong Tiên Ấn làm đại địa, lấy kim phù làm phong ấn, lấy Hoàng Tuyền làm luân hồi, lấy oán khí tràn ngập trong đó hoàn thành mười tám tầng địa ngục!

Trong mười tám tầng địa ngục càng về phía sau hồn phách chứa đựng trong đó lại càng mạnh. Lúc này, từ tầng thứ mười năm trở xuống không có hồn phách nào, ở trong tầng thứ mười bốn lại chỉ có một hồn! Hồn này bị một mảnh sương máu bao phủ, khi thân ảnh trong đó lộ ra sẽ tràn ra oán hận ngập trời, đúng là Huyết Tổ bị Vương Lâm giết.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 916: Cái giá lớn của liên minh

Tầng mười ba, trên trăm hồn phách tiên nhân của Tiên Di Tộc bị Vương Lâm giết ngưng tụ không tan, từng trận gầm rú thê lương điên cuồng truyền ra, chúng nó muốn lao ra nhưng cuối cùng lại hoàn toàn bị phong ấn bên trong.

Trong đó, còn có tộc nhân của Diêu gia bị Vương Lâm giết cũng ở bên trong. Hơn nữa có một ít hồn của người tu vi đã đạt tới Dương Thực trở lên trong La Thiên Tinh Vực bị Vương Lâm giết!

Tát Đậu Thành Binh là một tiên thuật cực kỳ bá đạo, rút ra tất cả hồn phách của người bị mình giết từ trong luân hồi để mình sử dụng!

Vương Lâm đứng lên nhìn chằm chằm mười tám tầng địa ngục trên không, trong mi tâm có lốc xoáy xuất hiện, cũng là nguyên thần lao ra, há mồm liền phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí!

Trong ngụm tinh khí này chỉ thấy bị vô số hắc khí bao phủ, lao thẳng về phía mười tám tầng địa ngục Phong Tiên Ấn. Những hắc khí này đúng là tất cả những người Vương Lâm giết, một đám khi tới gần cũng dựa theo mạnh yếu bị các tầng hấp thu.

Cùng lúc đó, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, Tôn Hồn Phiên lập tức bay ra. Mắt hắn lóe tinh quang, lộ ra vẻ bình tĩnh vô tận. Hắn không chút do dự rung Tôn Hồn Phiên, phiên này lập tức mở ra, hồn phách trong đó điên cuồng tràn ra.

Số lượng hồn phách trong Tôn Hồn Phiên rất nhiều, lúc này không ngừng bay ra dung nhập vào trong mười tám tầng địa ngục. Dần dần oán khí trong mười tám tầng địa ngục Phong Tiên Ấn càng đậm, từng trận gào thét thê lương điên cuồng truyền ra. Thanh âm này, nếu có phàm nhân nghe thấy ngay lập tức sẽ bị dọa cho bất tỉnh.

Cho dù là tu sĩ tâm thần cũng chấn động kịch liệt, bởi vì thanh âm này là tiếng rít gào ngưng tụ ra từ vô số oán khí, vô số người bị Vương Lâm cả đời này giết chết!

Về mặt này, phần đông cường giả như Huyết Tổ, tiên nhân, tộc nhân của Diêu gia vân vân, tuy nói chỉ là hồn phách tu vi không bằng khi còn sống, nhưng ngưng tụ cùng một chỗ hình thành lực tấn công cũng không phải tu sĩ bình thường có thể chống lại!

Hơn nữa, còn có vô số hồn phách trong Tôn Hồn Phiên sau khi dung hợp, mười tám tầng địa ngục này mới xứng đáng với danh xưng!

Trong Tôn Hồn Phiên ngoại trừ mấy đại chủ hồn tất cả đều không còn. Vương Lâm thu hồi Tôn Hồn Phiên. Nếu không phải phiên này do Độn Thiên tặng, hắn trong lòng xúc động, hôm nay hắn là đã dung nhập phiên này vào trong Phong Tiên Ấn.

- Đây chính là mười tám tầng địa ngục luân hồi của Vương Lâm ta!

Vương Lâm đứng lên, hai mắt lóe ra hàn quang. Hắn nhìn chằm chằm mười tám tầng địa ngục thấp giọng quát.

Thanh âm của hắn truyền ra, lập tức tiếng rít gào thê lương trong mười tám tầng địa ngục càng đậm, bao phủ toàn bộ tinh cầu này.

Đầu tiên không chịu nổi chính là phần đông mãnh thú trên tinh cầu này, tất cả lập tức bực bội tản ra. Nếu không có Vương Lâm khống chế, một khi để tiếng rống thê lương này hoàn toàn tản ra thì những mãnh thú đó sẽ lập tức tan vỡ.

Còn có mấy tu sĩ trú thủ ở nơi này, với sắc mặt tái nhợt nhanh chóng bay ra, trong tâm thần chấn động bọn họ một khắc cũng không nguyện ở lại nơi đây.

Đồng tử đầu to lại hít một hơi, đờ đẫn nhìn mười tám tầng địa ngục do Phong Tiên Ấn hóa thành trên không trung. Với tu vi của hắn, liếc mắt một cái liền nhìn ra sự bất phàm của bảo ấy.

Đồng tử trong mắt Lôi Cát co rút lại, đối mặt với mười tám tầng địa ngục phát ra ô quang trên không trung, từ đáy lòng hắn không ngờ sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện hai quang đoàn, đây là hai nguyên thần. Một cái trong đó, đúng là phó điện chủ Nội Oán

Điện của Thi Âm Tông, một cái khác lại là vật của người này lúc trước vì bảo mệnh mà kính dâng.

Trầm ngâm một lát, hắn không đưa hai nguyên thần này vào trong mười tám tầng địa ngục mà lại thu vào túi trữ vật. Hai nguyên thần này đều là nguyên thần Khuy Niết sơ kỳ cực kỳ trân quý, đối với khôi phục tu vi lại có chỗ tốt rất lớn, Vương Lâm giữ lại để chuẩn bị ngày sau sử dụng.

Lúc này hắn đứng lên nhìn chằm chằm không trung, tay phải bấm quyết chỉ ra, mười tám tầng địa ngục kia lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng bị Vương Lâm một ngụm nuốt vào.

- Rời khỏi nơi này!

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, cả người đạp bộ mà đi, đám người Lôi Cát lập tức đứng lên theo sát phía sau.

Lúc này, ở Liên Minh Tinh Vực tây bộ, toàn bộ đều đã bị tu sĩ Thiên La chiếm cứ. Đại lượng tu sĩ La Thiên từ trong thông đạo bị xé mở đi vào Liên Minh Tinh Vực, sau khi chiếm cứ tu chân tinh khắp nơi nghiễm nhiên biến nơi này thành La Thiên lĩnh vực!

Theo tây bộ toàn bộ bị chiếm cứ, mây đen bao phủ trong lòng tu sĩ đại thần thông của La Thiên cũng càng ngày càng đậm. Phải biết rằng toàn

bộ liên minh tây bộ này không ngờ không có một tu chân quốc cấp bảy nào, có chỉ là một ít tu chân quốc cấp sáu, hiện tượng này rất là quỷ dị.

Chỉ có điều, thời gian dài như vậy nhưng không có biến cố gì, dần dần tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng cuối cùng tu sĩ đại thần thông của La Thiên dưới hiệu lệnh của Lôi Tiên Điện lại triển khai một vòng tấn công mới, mục tiêu lúc này là liên minh bắc vực.

Từng đội tu sĩ La Thiên đạp kiếm quang bay nhanh trên bầu trời liên minh tây bộ!

Nơi họ đi qua tinh không giống như đều run rẩy phát ra tiếng rít như muốn tan vỡ. Kiếm khí của mấy vạn đạo phi kiếm tản mát ra có thể nói là phong vân biến sắc, trời đất xám xịt.

Phi kiếm cuồn cuộn cùng lao đi, thế như xé rách đất trời, oai như cầu vồng vắt ngang thiên không, như khai thiên tích địa vậy.

Từng đám tu sĩ La Thiên mang theo sát khí từ một chỗ trên tu chân tinh bay lên gia nhập vào trong đại quân, không ngừng tiến về phía trước.

Dưới chân Viêm Lôi Tử xuất hiện một đoàn thanh hỏa, bên người tụ tập đông đảo tu sĩ. Hắn vẻ mặt âm trầm, mấy ngày gần đây, tuy rằng đã giết vào Liên Minh Tinh Vực nhưng hắn lại có một loại cảm giác nguy cơ

không rõ ràng, nguy cơ này rất sâu. Hắn bấm tay tính toán lại bị một mảnh huyết quang bao phủ, không cách nào nhìn thấy rõ ràng.

Lần này tiếp tục tiến công bắc vực cũng là hành động bất đắc dĩ, dù sao cũng đã dừng ở tây bộ này quá lâu rồi, nếu đã đi tới nơi này cuối cùng không thể không chiến mà lui, biết rõ Tu Chân Liên Minh nhất định có âm mưu, nhưng vẫn phải tiến về phía trước!

- Cho dù là có âm mưu, lão phu cũng không sợ hãi. Hơn nữa, cũng không phải chỉ Tu Chân Liên Minh có hậu thủ. Về phương diện này La Thiên ta cũng đã tiến hành chuẩn bị chu đáo chặt chẽ nhằm vào khả năng Tu Chân Liên Minh xuất hiện âm mưu!

Hai mắt Viêm Lôi Tử chợt lóe hàn quang, lộ ra sát khí.

Toàn bộ liên minh tây bộ, phần đông tu sĩ La Thiên đạp kiếm quang, mang theo sát khí bay nhanh ra khỏi tây bộ đi tới liên minh bắc bộ.

Theo đại lượng tu sĩ La Thiên tiến vào liên minh bắc bộ, đúng lúc này, trên một tu chân tinh trong liên minh tây bộ bị tu sĩ La Thiên chiếm cứ, đột nhiên ở bên trong lộ ra một cỗ khí tức tang thương, khí tức này trong thời gian ngắn điên cuồng bùng nổ, chỉ trong chốc lát từ trong tu chân tinh này liền truyền ra một lực tấn công hủy diệt.

Trên tu chân tinh này có trên trăm tu sĩ đóng quân, lúc này cả đám sắc mặt đại biến nhanh chóng từ tu chân tinh bay ra. Trong khoảnh khắc bọn họ bay ra, tất cả những gì nhìn thấy trong mắt đã trở thành cảnh tượng cuối cùng mà bọn họ có thể nhìn thấy.

Cả viên tu chân tinh này truyền ra chấn động kịch liệt, chấn động này ngay lập tức đạt tới đỉnh. Chỉ thấy tinh cầu này dường như trong khoảnh khắc đã đi xong năm tháng của cả đời, trên đó lập tức bao phủ bởi tử khí vô tận, hơn nữa không thể tin nổi chính là tinh cầu này không ngờ đang thu nhỏ lại!

Điên cuồng co rút lại, giống như có một lực lượng đang nén ép, khiến cho tinh cầu này không ngừng nén ép, không ngừng thu nhỏ lại. Chỉ một lát, tu chân tinh vốn khổng lồ không ngờ bị nén ép chỉ còn một phần lúc trước!

Trong khoảnh khắc này, một cỗ khí tức hủy diệt điên cuồng truyền ra, toàn bộ tinh cầu ầm một tiếng không ngờ đã tan vỡ. Sự sụp đổ này lập tức hình thành một lực tấn công khó có thể tưởng tượng, hóa thành một trận gió lốc hủy diệt điên cuồng quét ngang qua bốn phía mà đi.

Hơn trăm tu sĩ kia căn bản là không kịp né tránh, ngay lập tức bị gió lốc này lan đến, thân thể trực tiếp tiêu tan, ngay cả nguyên thần ở dưới lực lượng mang tính hủy diệt này cũng bị hình thần câu diệt!

Trong tiếng ầm ầm long trời lở đất, tu chân tinh này tan vỡ mang theo một cỗ khí đầy máu tanh nồng đậm, như muốn diệt sạch hết thảy sinh

linh. Loại hành động này cũng không giống như tu sĩ có thể làm được, chỉ có loại người vô tình mất hết nhân tính mới có thể dùng phương pháp như thế hủy diệt một tinh cầu!

Tiếng nổ vang vọng, toàn bộ tinh không ở chỗ tinh cầu này tan vỡ, theo sự quét ngang và điên cuồng khuếch trương của gió lốc kia lập tức xuất hiện một mảnh lớn khe nứt không gian.

Những khe nứt này rất nhiều, chỉ một lát đã gần như nối thành mảng lớn!

Trong mấy vạn dặm xung quanh, tất cả tu sĩ La Thiên hễ bị gió lốc này lan đến thân thể lập tức tiêu tan, nguyên thần bị diệt sạch!

Trong khoảnh khắc này, không chỉ một viên tu chân tinh như thế, mà là tất cả!

Tất cả tu chân tinh trong liên minh tây bộ, toàn bộ trong khoảnh khắc này đều diên cuồng tan vỡ, hóa thành từng đạo gió lốc bao phủ toàn bộ liên minh tây bộ!

Một cái giá lớn như vậy cũng chỉ có Tu Chân Liên Minh mới có thể làm được. Tu sĩ La Thiên ngươi đến, ta liền phá hủy tây bộ tinh vực để chôn vùi toàn bộ các ngươi bên trong!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 917: La Thiên phản kích

Không tiếc tất cả sinh linh trên tất cả tu chân tinh trong liên minh tây bộ để tiến hành một kế hoạch kinh thiên tên là Đồ La!

Sự sụp đổ điên cuồng ở toàn bộ liên minh tây vực càng thêm kịch liệt, theo sự sụp đổ của từng viên tu chân tinh tạo ra lực tấn công vô tận hóa thành gió lốc. Gió lốc này quét ngang thiên địa, trong tinh không lần lượt xuất hiện từng mảng lớn khe nứt, những khe nứt này càng ngày càng nhiều, cuối cùng quyện thành một mảnh.

Thanh âm ầm ầm tràn ngập, toàn bộ liên minh tây bộ giống như đã tới ngày tận thế! Sự sụp đổ trên phạm vi lớn dẫn tới vô số vết nứt giữa tinh không. Hơn nữa có rất nhiều đá vụn xen lẫn lực lượng mang tính hủy diệt không ngừng bắn ra bốn phía.

Tây bộ tinh vực giống như thiên địa nghịch chuyển, càn khôn không còn. Gió lốc khắp nơi cuối cùng dung hợp cùng một chỗ, lại hình thành một trận diệt sát, vô số tu sĩ La Thiên trong giãy dụa thậm chí cũng không kịp kêu lên một tiếng đã bị gió lốc này lan thẳng đến bỏ mình.

Hơn nữa theo khe nứt tinh không không ngừng gia tăng, hàn phong vô tận thổi ra dung hợp với gió lốc kia, không ngờ hình thành một lốc xoáy cực lớn bao phủ gần nửa tinh không tây bộ, triệt để ngăn cách những tu sĩ La Thiên tiến vào bắc bộ với thông đạo nối với La Thiên!

Khi gió lốc có chút tiêu tan, vô số thân ảnh hư ảo biến ảo mà ra, truyền tống trận khắp nơi lại vặn vẹo xuất hiện trong Liên Minh Tinh Vực, tu sĩ của Tu Chân Liên Minh từng đám trong nháy mắt bước ra.

- Giết!

Một tiếng thét long trời lở đất bỗng nhiên vang vọng tinh không!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ ra hồng quang. Hắn đã nghĩ tới hết thảy, nhưng chỉ không nghĩ tới, Tu Chân Liên Minh không ngờ có thể có quyết đoán lớn như vậy, hủy diệt toàn bộ tây bộ hình thành một trận tấn công không cách nào tưởng tượng!

Cùng lúc đó, ở liên minh bắc bộ, trong tiếng rít của kiếm quang, chỉ thấy tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực từng đám trong nháy mắt đi tới, một đôi mắt khát máu, một cỗ sát khí nồng đậm, bọn họ lao thẳng về phía những tu sĩ La Thiên đang kinh hoảng.

Trong tinh không, liên minh bắc bộ, trong đại quân tu sĩ xuất hiện sóng gợn, chỉ thấy một lão giả mặc hắc bào mang theo sát khí ngập trời và

tiếng cười dài một bước bước ra!

- Viêm Lôi Tử, đã lâu không gặp, có còn nhớ lão phu Hắc Sát Ma Tôn không?

Hồng quang trong mắt Viêm Lôi Tử càng đậm, vẻ mắt cũng không có chút bối rối vì biến cố kinh thiên này, hắn bình tĩnh mở miệng nói:

- Đây là kế hoạch của các ngươi sao… Tốt lắm! Như vậy hiện tại, cũng để các ngươi nhìn xem thần thông của tu sĩ La Thiên chúng ta!

Viêm Lôi Tử nâng tay phải lên, nhất chỉ hướng về thiên không. Lập tức toàn bộ tinh không chấn động, một khe nứt cực lớn không ngờ trong vô thanh vô tức điên cuồng xé ra, khe nứt này lớn giống như một khe rãnh trải ra thiên địa.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp khổng lồ từ trong này không ngừng phát tiết ra, chỉ thấy mười tám huyết cầu mười trượng tràn đầy màu đỏ chậm rãi buông xuống!

- Tu Chân Liên Minh các ngươi có thể trả giá lớn hủy diệt tây bộ, La Thiên chúng ta sao có thể không phòng bị, tạm thời nhìn xem lần đầu tiên giao phong ai có thể thắng! Các ngươi giết bao nhiêu người La Thiên chúng ta, ta sẽ giết bấy nhiêu người liên minh các ngươi!

Trong lời nói của Viêm Lôi Tử lộ ra tự tin mạnh mẽ!

Mười tám huyết cầu mười trượng kia buông xuống, trong tinh không lập tức tràn ngập uy áp áp bách tâm thần. Loại áp bách này, đối với tu sĩ La Thiên xung quanh mà nói không có ảnh hưởng gì, chỉ thấy trên người bọn họ lập tức có hồng quang lóe ra chiếu rọi.

Nhưng đối với tu sĩ liên minh liều chết xung phong lại khiến từng đám tâm thần chấn động kịch liệt!

Trong khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ liên minh dưới uy áp không thể tưởng tượng này, ở trong khoảnh khắc này giống như bị toàn bộ thiên địa đè ép xuống, khiến cho những tu sĩ liên minh này từng đám huyết dịch toàn thân lập tức cấp tốc lưu động, bên tai bị ngăn cách tất cả tiếng động, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch đang nhanh chóng tăng tốc lên.

Thậm chí trước mắt bọn họ còn thấy hoa mắt.

Mười tám huyết cầu mười trượng, là hai thượng cổ tu chân gia tộc trong La Thiên Tinh Vực tập hợp vô số tộc nhân không ngừng dâng lên máu tươi được tích lũy trong mấy vạn năm. Hơn nữa, hai thượng cổ tu chân gia tộc kia dùng bí pháp truyền thừa dưới tình huống hy sinh cực lớn tế luyện từng chút mà ra, đây là một trong hộ tộc chí bảo của hai thượng cổ gia tộc.

Vật ấy có uy danh cực lớn trong thượng cổ tu chân giới!

Tên là Thập Bát La Phù!

La Phù vốn là danh sơn thời thượng cổ tu chân, nhưng trong một đêm lại tan vỡ kỳ dị, tất cả tu sĩ trên núi toàn bộ máu tươi thoát thể mà ra, tất cả chết bất đắc kỳ tử.

Máu của bọn họ ngưng tụ La Phù Sơn, hóa thành một huyết cầu mười trượng!

Đây chính là nguồn gốc của La Phù, sau đó có rất nhiều thượng cổ tu sĩ tới đây nghiên cứu quan sát, tuy rằng không tìm ra nguyên nhân, nhưng đối với La Phù Huyết Cầu này lại có minh ngộ, từ đó về sau dần dần có thần thông La Phù Huyết Cầu này.

Nhưng huyết cầu này quá mức độc ác, hơn nữa xác suất ngưng luyện thành công không cao, tuy rằng có uy lực thần kỳ, nhưng cuối cùng vẫn không thể tế luyện hàng loạt.

Uy lực của Thập Bát La Phù này, trọng điểm chính là thể hiện trên uy áp, một huyết cầu liền là nhất trọng uy áp, mười tám quả La Phù Huyết Cầu đồng thời buông xuống, uy áp của nơi này đã đạt tới một mức độ không thể tin nổi.

Ngoại trừ việc đó ra, hễ tu sĩ ở trong phạm vi này nếu trước đó dung nhập máu tươi vào trong huyết cầu, thì chẳng những không chịu uy áp, ngược lại có thể ở dưới Thập Bát La Phù này nâng cao tu vi trong thời gian ngắn.

Sắc mặt Hắc Diện Ma Tôn âm trầm, hắn nhìn chằm chằm Thập Bát La Phù Huyết Cầu trên không trung đang định lao ra hủy diệt. Nhưng vào lúc này, Huyết Thần Tử từ trong tinh không bước ra, trong tiếng cười dài ngăn cản ở phía trước.

Sắc mặt Viêm Lôi Tử không chút thay đổi, tay phải chỉ ra phía sau, một chỉ này giống như có thể xuyên thấu hư không trực tiếp từ liên minh bắc vực xuyên qua khe nứt không gian rơi vào thông đạo giữa La Thiên Tinh Vực và Liên Minh Tinh Vực ở trong bắc vực.

Lúc này trong La Thiên Tinh Vực tụ tập trên vạn tu sĩ, những tu sĩ này từng đám vận chuyển tu vi toàn thân vờn quanh một vật ở giữa bọn họ!

Vật ấy là một cây gỗ, nhưng cái cây này lại dài mấy vạn trượng, to gần ngàn trượng!

Tham Thiên Cự Mộc (gỗ lớn chống trời)! Ba vạn năm trước cây gỗ này được Lôi Tiên Điện tìm thấy, trong truyền thuyết trước kia khi viễn cổ tiên vực còn tồn tại, cây gỗ này chính là tiên giới cự mộc chống đỡ viễn cổ tiên vực. Trong tứ đại tiên giới, chỉ có cây này của La Thiên còn bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, về phần tiên giới khác đều đã tan rã khi tiên giới tan vỡ năm đó!

Một cỗ tiên khí tràn đầy bao phủ thiên địa, cây gỗ này năm đó sau khi Lôi Tiên Điện tìm được vẫn một mực cất dấu, trận chiến lúc này với liên minh lại lấy ra làm thủ đoạn công kích hùng mạnh!

Bên ngoài cự mộc này hơn vạn tu sĩ cùng hét lớn, hơn vạn người thúc đẩy cự mộc này mạnh mẽ đánh về phía trước! Ở phía sau cự mộc này cũng có mấy lão quái trong La Thiên Tinh Vực, thậm chí lão giả Hứa gia và trung niên nam tử họ Công Tôn cũng ở đó. Dưới sự hợp lực của mọi người lập tức cự mộc vạn trượng trong tiếng nổ ầm ầm tấn công về phía trước thông đạo.

Cự mộc này có được lực lượng không có gì không phá nổi, tốc độ dần dần tăng lên, đến cuối cùng gần như hình thành một trận gió lốc, giữa thiên địa truyền đến từng trận run rẩy. Cự mộc sau khi tiến vào thông đạo kia trong khoảnh khắc lao ra, đi tới liên minh tây bộ.

Tốc độ tấn công quá nhanh, lại mang theo tiếng rít sắc bén có thể chấn động tâm thần, lực lượng ẩn chứa trong đó gần như không thể tưởng tượng. Hàng rào phía trước do vô số khe nứt nối tiếp tạo thành ở dưới sự tấn công của cự mộc này căn bản không làm lên tác dụng gì, trong tiếng nổ ầm ầm nổi lên mảnh lớn sóng gợn nhất tề khuếch tán nhanh chóng mãnh liệt ra phía ngoài, ở trung tâm của sóng gợn cự mộc gào thét mà đến, mạnh mẽ xông vào mở ra một lỗ hổng.

Ở xung quanh cự mộc, nhất là phía sau cự mộc, đông đảo tu sĩ La Thiên theo đến, tất cả đều mang sát khí xông vào Liên Minh Tinh Vực!

Tu sĩ liên minh bên ngoài hàng rào, những hư ảnh biến ảo mà ra cùng với dùng truyền tống trận đi tới, tất cả đều biến sắc, muốn né tránh nhưng dưới sự tấn công của cự mộc lại căn bản tránh không thoát. Ở trong vòng cơn lốc do cự mộc xông tới hình thành thì cho dù là khoảng cách rất xa cũng bị mạnh mẽ hút lại.

Lại có một ít tu sĩ bị cự mộc này trực tiếp đụng lên người, lập tức thân thể tan vỡ, nguyên thần tan rã hình thành mảnh lớn sương máu. Chỉ có điều, sương máu này đối với Tham Thiên Cự Mộc mà nói, thật sự là bé nhỏ không đáng kể!

Thập Bát La Phù là pháp bảo thứ nhất trong tam đại thần thông của La Thiên Tinh Vực, Tham Thiên Cự Mộc trước mắt năm đó chống đỡ viễn cổ tiên vực là thứ hai, nhưng lại vẫn chưa kết thúc!

Cự mộc mở đường, trên đường đi qua hàng rào tạo thành từ những khe nứt kia lập tức xuất hiện sóng gợn dày đặc không ngừng quanh quẩn. Chỉ thấy ở chỗ sâu nơi tiếp giáp với La Thiên Tinh Vực lúc này lại truyền ra một tiếng gầm rú chấn kinh toàn bộ liên minh tây bộ.

Dưới tiếng gầm rú này, lập tức trong tây bộ, thân thể một đám tu sĩ liên minh kịch chấn, thậm chí còn có một ít thất khiếu bị mạnh mẽ chấn ra máu tươi.

Một cỗ lực lượng hung mãnh cực đoan điên cuồng tràn ra, trong thông đạo đả thông hai vực, một viên tu chân tinh cực lớn chậm rãi bay ra. Ở bên ngoài tu chân tinh này có mảnh lớn sương mù bao phủ, có chút quỷ dị.

Trong khoảnh khắc nó bay ra, sương mù bên ngoài nhanh chóng co rút lại, khi biến mất không thấy lập tức từ trong đó xòe ra, lại hình thành một hình cầu với vô số xúc tu vạn trượng tung bay. Vật ấy, rõ ràng đúng là Vọng Nguyệt!

Vọng Nguyệt lúc này hai mắt một mảnh đỏ bừng lộ ra lửa giận vô tận. Nó gần như phát cuồng, sau khi lao ra khỏi thông đạo xúc tu toàn thân lập tức múa may, thân thể khổng lồ lại lao tới.

- Gràooo!

Miệng Vọng Nguyệt mở ra một vết nứt thật sâu, theo tiếng rít gào này một cỗ lực lượng tấn công rất mạnh hóa thành một trận gió lốc thổi về phía trước, trong khoảnh khắc những khe nứt không gian phía trước giống như trang giấy bị xé ra, ở trong cuồng phong lập tức bị cuốn ngược lại!

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc tiếng rít gào này tới gần cự mộc lại lập tức có một đạo hào quang bao phủ cự mộc, giống như một cái vỏ trứng khiến cho tiếng rít gào này không có chút tạm dừng theo hai bên mà đi qua.

Thanh âm rống giận của Vọng Nguyệt quá mức kịch liệt đã dẫn tới một trận tan vỡ của tinh không. Trong hư vô phía trước cự mộc ở trong khoảnh khắc tiếng rống của Vọng Nguyệt đi qua lập tức có một trận vặn vẹo, một lão giả mặc đạo bào màu trắng có chút chật vật bị mạnh mẽ bức ra thân ảnh.

Sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, ánh mắt dường như có thể xuyên thấu tinh không, nhìn thấy Vọng Nguyệt kia lao ra, thân mình không chút do dự nhanh chóng lui về phía sau, nhưng đúng lúc này, Tham Thiên Cự Mộc ầm ầm lao tới.

Lão giả đúng là Đạo Nguyên Thiên Tôn một trong tứ tôn của Tu Chân Liên Minh. Trong lòng hắn thầm than, lắc lắc đầu, tốc độ lui về phía sau càng nhanh hơn.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn lui về phía sau thì lão tổ Hướng gia và nam tử họ Công Tôn ở trên Tham Thiên Cự Mộc hai người hóa thành hai đạo cầu vồng, lao ra khỏi cự mộc thẳng về phía hắn mà đi.

- Liên minh đạo hữu làm gì phải đi vội vàng như thế!

Lão giả Hướng gia trong tiếng cười dài tay áo vung lên, lập tức một cỗ hồng phong tràn ngập thiên địa, trong nháy mắt bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Trận đại chiến này, lấy tây bộ và bắc bộ của liên minh làm chiến trường, tràn ngập điên cuồng, tiếng gào thét chém giết kịch liệt, cũng có vô số pháp bảo lóe ra ánh sáng, từ xa nhìn lại trước mắt là một mảnh muôn màu muôn vẻ!

Từng trận dao động của pháp lực lại ngưng tụ thành mây lan ra vô tận!

Ở trong chém giết kịch liệt này, tu sĩ hai bên La Thiên và liên minh hơi chút vô ý sẽ lập tức bỏ mình. Nhất là Vọng Nguyệt không ngừng tiến về phía trước, giống như có thể phân biệt được tu sĩ La Thiên, không ngờ khi công kích ít khi lan đến gần tu sĩ La Thiên, mà tuyệt đại bộ phận đều giết về phía liên minh.

Trong khỏang thời gian ngắn Liên Minh Tinh Vực lập tức rơi vào thế yếu!

Lúc này, Vương Lâm cũng đang ở trong liên minh tây vực. Thân thể của Lôi Cát đã thu nhỏ lại, hóa thành một đại hán cao ba trượng đang đi trước mở đường. Đồng tử đầu to theo sát phía sau Vương Lâm. Còn về phần Tháp Sơn đồng dạng ở bên cạnh, hai mắt hắn lộ ra hàn quang cẩn thận quan sát xung quanh.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, trên đường đi hắn đã gặp mấy tu sĩ liên minh, những người này sau khi nhìn thấy Vương Lâm gần như lập tức

biến sắc liền không nói hai lời xoay người bỏ chạy, hiển nhiên đã nhìn thấy tu vi của đoàn người Vương Lâm.

Nhưng đồng dạng cũng có một ít người đui mù tự cho là tu vi cũng đủ hoặc nhân số đông đảo sau khi do dự giết thẳng phía về Vương Lâm, những người này không hề có ngoại lệ tất cả đều bị Vương Lâm trực tiếp diệt sát.

Một đường đi tới, mùi máu tanh bao phủ toàn bộ liên minh tây bộ, càng đi về phía trước tu sĩ Vương Lâm gặp được càng nhiều, nhưng cuối cùng người có gan tiến lên vẫn không nhiều lắm.

Trên người Vương Lâm không truyền ra nửa điểm sát khí, nhưng bất kể là Lôi Cát hay là Tháp Sơn hoặc là đồng tử đầu to ba người đều tràn ngập sát khí, giống như một thanh lợi kiếm thẳng về phía trước mà đi.

Dọc theo đường đi Vương Lâm nhìn bốn phía, tinh không quen thuộc không ngờ đã tan vỡ, thậm chí còn có khe hở xé rách gào thét mà qua, tất cả những điều này đều biểu lộ liên minh tây bộ đã hoàn hoàn vất đi. Chỉ có điều, những khe hở này khi tới trước mặt Vương Lâm giống như bị một cỗ lực lượng kỳ dị dời đi vòng sang bên cạnh.

Nếu như có lão quái bước vào bước thứ hai Tịnh Niết trở lên nhìn thấy một màn này nhất định hai mắt sẽ ngưng trọng, đây là dấu hiệu bước đầu nắm giữ quy tắc. Khuy Niết kỳ tuy rằng là tiếp xúc quy tắc, nhưng tiếp xúc và bước đầu nắm giữ lại có khác nhau rõ ràng! Nắm giữ quy tắc là Tịnh Niết mới có thể làm được, Vương Lâm chưa đạt tới Tịnh Niết,

nhưng lấy minh ngộ của Thiên Nghịch, ở trên điểm này lại có một tia khí tức Tịnh Niết, tuy rằng khí tức này vẫn rất mờ nhạt.

Đúng lúc này, tinh không phía xa đột nhiên xuất hiện một nữ tử mặc y phục tím trên mặt lộ vẻ chua xót. Nàng cắn môi dưới, kiếm quang dưới chân yếu ớt giống như tùy thời đều có thể tan rã. Ở phía sau nàng mấy tu sĩ Liên Minh Tinh Vực bay nhanh, trong đó một người là một trung niên nam tử, hắn vẻ mặt cười nhạt cấp tốc đuổi theo.

- Là nàng…

Với thần thức của Vương Lâm liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy nữ tử phía xa.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 918: Chu Thiên (thượng)

Tây Tử Phượng cắn môi. Vốn nàng cùng với gia tộc đi tới tinh vực Liên Minh nhưng trong khoảng khắc trước khi vụ nổ xảy ra, nàng bị một luồng lực lan tới rồi cuốn đi.

Sau đó, nàng bị phân tán với gia tộc, phải cố gắng lắm mới ổn định lại được. Nhưng lúc này, trước mắt nàng chẳng khác gì cảnh tượng nơi địa ngục.

Đồng dạng, sự xinh đẹp của Tây Tử Phượng cũng khiến cho tu sĩ Liên Minh chú ý. Nhất thời liền có người đuổi theo.

Tây Tử Phượng cảm thấy lo lắng, cắn răng tăng tốc. Nhưng sau khi bị luồng lực kia tác động khiến cho tâm thần của nàng bị hao tổn, đồng thời do phải bỏ chạy nên vết thương của nàng lại càng nặng hơn.

Nam tử trung niên bám sau nàng, nhếch mép cười lạnh. Hắn giơ tay vỗ vào túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một cái kim châm. Hắn vung tay phía trước, kim châm liền lóe lên tia sáng rồi rít lên một tiếng, bay về phía Tây Tử Phượng.

- Nữ tu của La Thiên hãy trở thành lô đỉnh thứ chín của ta. Ha ha! Ta chưa bao giờ được hưởng qua hương vị nữ nhân La Thiên. Lần này, kiểu gì cũng phải thử một chút mới được. - Nam tử trung niên cười to, phi kiếm dưới chân bay nhanh hơn.

Mắt thấy cây kim đan lao tới sắp đâm vào hậu tâm, Tây Tử Phượng lập tức xoay người, hai tay bắt quyết. Ngay lập tức trước mặt nàng xuất hiện một vầng sáng vàng, cố gắng ngăn cản cây kim.

Những tốc độ và lực đạo của cây kim quá lớn. Trong khoảng khắc nó đụng vào vầng sáng, Tây Tử Phượng liền cảm giác được một luồng lực cực mạnh lan tới khiến cho nàng phải phun máu, nhanh chóng thụt lùi. Sắc mặt nàng tái nhợt, không còn một chút máu.

Nam tử trung niên cười to, nhanh chóng lao tới. Chỉ có điều, đúng vào lúc bàn tay hắn chuẩn bị chụp được Tây Tử Phượng, một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

- Lui ra!

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng đập vào tai của nam tử chẳng khác nào có hàng ngàn hàng vạn tiếng sấm cùng nổ một lúc, tạo ra tiếng động ầm ầm. Tu vi của nam tử không cao. Tuy mạnh hơn Tây Tử Phượng nhưng cũng không cao lắm.

Vào lúc này, thân thể hắn run run, hai tai ù đặc giống như bị một thứ gì đó nút chặt. Chỉ có thể nghe thấy tiếng tim của bản thân đập càng lúc càng nhanh, càng mạnh.

Âm thanh lọt vào tai chẳng khác nào một thanh kiếm sắc xuyên qua thân thể hắn, với một thứ gì đó hủy diệt. Nó khiến cho khuôn mặt hắn tái nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hắn vô thức lùi lại phía sau. Trong nháy mắt, một sự sợ hãi bao phủ toàn thân nam tử trung niên.

Hắn cảm giác được một cách rõ ràng, thân thể của mình không còn do bản thân điều khiển nữa. Giống như trong tích tắc, có một thứ ý chí chui qua hai tay rồi tiến vào điều khiển luôn cơ thể, khiến cho hắn không ngừng lui lại phía sau.

Có một thứ gì đó như đang nhắc nhở phải nghe ý chí đó, không được phản kháng. Nếu không thì chỉ có chết mà không có chỗ chôn.

Cái cảm giác đó lần đầu tiên nam tử gặp phải. Trong sự hoảng sợ, hắn bất chấp tất cả. Tuy thân thể đang lui lại phía sau, nhưng trong tâm của hắn cũng không hề xuất hiện lấy một chút phản kháng.

Luồng ý chí đó giống như một thứ quy tắc dao động trong tinh không, khiến cho nam tử trung niên đang lui lại tiếp tục phun ra một ngụm máu. Không chỉ có hắn mà xung quanh còn có những tu sĩ đuổi theo Tây Tử Phượng. Bọn họ cũng bị thứ ý chí đó tác động khiến cho bản thân không hề có ý định phản kháng.

Trước mặt Tây Tử Phượng chợt xuất hiện một cơn gió lốc khiến cho tất cả những ao tới gần nàng đều bị đẩy lùi. Trong quá trình bọn họ lui lại, từ từ có những tiếng nổ vang len. Đó là do trong đám tu sĩ có những người không chịu nổi ý chí đó mà nổ tung.

Những làn sương máu tỏa ra khắp nơi, nhưng chỉ có điều đây đang là trong tinh không nên nó cũng chẳng đáng chú ý lắm.

Ngay cả nguyên thần của họ cũng không thể thoát khói ý chí đó tác động. Cùng với lúc thân thể nổ tung, nguyên thần cũng bị diệt tuyệt khiến cho hồn phách không thể vào luân hồi. Sau đó chúng hóa thành từng tia sáng mờ mờ rồi dung nhạp vào trong cơ thể Vương Lâm, bị mười tám tầng địa ngục phong ấn.

Cảnh tượng diễn ra quá đột ngột khiến cho Tây Tử Phượng chỉ biết ngẩn người. Trong mắt nàng thoáng cái chỉ còn lại hình ảnh của một người.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn đám tu sĩ đang bỏ chạy. Vừa rồi, một câu nói của hắn có ẩn chứ một chút quy tắc vừa mới ngộ được, kèm theo cảnh giới Ngôn Xuất Pháp Tùy mà hóa ra một thứ ý chí.

Ánh mắt nam tử trung niên hoàn toàn khiến sợ, trong lòng giống như có những tiếng động run rẩy. Hắn có thể khẳng định, đối phương chắc chắn là tu sĩ đại thần thông của La Thiên.

Chỉ có điều, âm thanh đó cũng không thể thoát ra khỏi miệng hắn. Tới lúc này, thân thể hắn đang lui lại chợt phát nổ.

Loại tu sĩ này trước mặt Vương Lâm chẳng hề gây được một chút chú ý.

Cũng giống như năm đó trong mảnh đất Yêu Linh, một tiếng hừ lạnh của Tán ma làm cho thân thể Vương Lâm nổ tung, thì vào lúc này, trình độ của Vương Lâm cũng đã đạt tới mức độ đó.

Nguyên thần của nam tử trung niên bay ra, ngay lập tức tan rã nhanh chóng. Đúng vào lúc sắp chết, trong không trung bỗng vang lên một tâm thanh nhẹ nhàng.

- Xứng đáng La Thiên chính phẩm Lôi tiên Hứa Mộc. - Âm thanh đó vừa vang lên thì từ phía xa cũng xuất hiện một người đi tới. Người đó mặc một bộ áo màu lam, thoạt nhìn cũng chỉ khoảng trung niên, nét mặt vàng nhợt. Phía sau lưn hắn, những cái bóng màu đen bay lượn chẳng khác gì một tầm áo choàng đang phấp phới trong tinh không.

Người nói chuyện đúng là tu sĩ sáu ngón.

Âm thanh của hắn chìm vào trong tinh không khiến cho nguyên thần của nam tử trung niên thoát khỏi ý chí của Vương Lâm, đang không ngừng tan rã lập tức đình chỉ. Vào lúc này, nguyên thần của hắn đã bị tan rã mất gần nửa, hết sức yếu ớt giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

Nét mặt hoảng sợ, nguyên thần của nam tử trung niên lập tức bỏ chạy.

Sắc mặt Vương Lâm bình thản, tay phải vung lên lập tức có một cơn cuồng phong xuất hiện trước mặt. Ngay sau đó, trận cuồng phong hóa thành vô số đạo Trảm La quyết, rồi nhập lại thành một đạo, đuổi theo nguyên thần đang bỏ chạy.

Tu sĩ sáu ngón mỉm cười một cách quỷ dị, cũng đưa tay phải chỉ một cái. Nhất thời, vô số cái bóng đằng sau lưng liền tách ra một chút lao thẳng về phía Trảm La quyết của Vương Lâm.

Hai người lợi dụng nguyên thần đó để triển khai một trận đấu pháp.

Trảm La quyết cùng với vô số cái bóng va chạm với nhau ngay cạnh nguyên thần, phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa. Từ sau khi Vương Lâm hiểu rõ một chút quy tắc, uy lực của Trảm La quyết đã tăng mạnh.

Dù sao thì trước đó, Vương Lâm cũng chỉ thi triển một cách vô thức, không có quy tắc rõ ràng. Vì vậy mà uy lực của Trảm La quyết cũng không thực sự thi triển. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác.

Trảm La quyết chém hết tất cả các quy tắc, khiến cho mấy cái bóng vừa mới chạm phải liền nổ tung rồi biến mất.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả những cái bóng biến mất, đạo Trảm La quyết lại lao thẳng đến Nguyên Thần.

Tu sĩ sáu ngón biến sắc, vừa cất tiếng hừ lạnh vừa bước đi. Tay phải của hắn bắt quyết khiến cho những cái bóng sau lưng co lại. Gần như chỉ trong nháy mắt dung hợp lại làm một, hóa thành một quả cầu đen.

Một làn hơi thở chấn động tinh thần từ trong quả cầu tỏa ra, tràn ngập trời đất. Quả cầu tự động bay ra với tốc độ cực nhanh, lao thẳng về phía đạo Trảm La quyết. Nó giống như có thể xuyên qua hư vô, thoáng cái đã tới gần đạo Trảm La quyết. Ngay vào lúc cả hai va chạm, quả cầu bổ tung hóa thành vô số tia khí đen bao quanh Trảm La quyết.

Tu sĩ sáu ngón cất tiếng cười dài, tay phải vung lên. Nhất thời, một luồng lực cực mạnh xuất hiện, bao phủ lấy nguyên thần khiến cho nó nhanh chóng lui lại phía sau. Rồi dưới sự trợ giúp của luồng lực đó, nguyên thần liền biến mất về phía cuối tinh không.

- Chu Thiên ta muốn cứu người, ai cũng không thể giết.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, chẳng thèm để mắt tới Chu Thiên. Hắn nhấc chân bước về phía trước, dưới chân lập tức xuất hiện một gợn sóng rồi trong phút chốc toàn thân dung nhập vào không gian.

Cảnh tượng đó khiến cho Chu Thiên ngẩn người, nhưng ngay lập tức đồng tử trong mắt hắn co lại.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 919: Chu Thiên (trung)

Giữa tinh không, nguyên thần không còn sự thất thần mà có chút vui mừng lẫn sợ hãi, nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng trong tinh không, Vương Lâm bình tĩnh bước đi, tay phải nắm lại đánh ra. Nhất thời, một tiếng nổ vang lên, không gian rung chuyển xuất hiện những con sóng gợn.

- Vỡ!

Vương Lâm quát nhẹ, nguyên thần liến chấn động rồi dừng lại. Sau đó chẳng khác gì được làm bằng cát rồi bị cuồng phong thổi bay.

Ánh mắt Chu Thiên lóe lên tinh quang nhìn Vương Lâm chằm chằm. Sau đó, hắn giơ tay phải chỉ về phía Tây Tử Phượng đang đứng kinh ngạc ở phía xa. Lập tức liền có mấy cái bóng lao thẳng về phía nàng.

- Ngươi muốn cứu người con gái này, ta không cho ngươi thành công. - Âm thanh của Chu Thiên vang lên. Trong nháy mắt, mấy cái bóng đã tới gần Tây Tử Phượng.

Sắc mặt Tây Tử Phượng tái nhợt, vội vã lui lại phía sau.

Chu Thiên mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm nét mặt Vương Lâm. Chỉ có điều hắn không thể nhận ra chút vui buồn trên khuôn mặt đối phương.

Từ đầu tới cuối, Vương Lâm cũng luôn bình tĩnh như vậy. Đối với hành động của Chu Thiên, sắc mặt hắn vẫn thản nhiên, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương rồi cứ thế bước đi.

Đồng tử trong mắt Chu Thiên co lại. Hắn chẳng hề nghĩ ngợi, vội vã lui lại phía sau.

Bên cạnh Tây Tử Phượng, một gợn sóng xuất hiện rồi Vương Lâm bước ra. Hắn giơ tay đấm một cái khiến cho mấy cái bóng lập tức tan biến.

- Ngươi muốn giết nàng, Hứa mỗ mặc kệ. Nhưng trước mặt ta thì không được. - Âm thanh Vương Lâm bình thản, nói xong ánh mắt lóe lên sát khí, bước thẳng về phía Chu Thiên.

Chu Thiên cười lạnh, hai tay bắt quyết. Một ngón tay chỉ lên trời, vô số cái bóng sau lưng liền ngưng tụ trước mặt rồi hóa thành một cây cự phủ màu đen. Chu Thiên nắm cây búa trong tay rồi ném mạnh về phía trước.

- Vạn hồn nuốt thần. - Trong tiếng quát của Chu Thiên, cây cự phủ đã tới trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm bước sang một bên, tay phải đấm thẳng về phía trước. Trong những tiếng động ầm ầm vang vọng trời đất, cây cự phủ chấn động rồi nổ tung. Vô số cái bóng tản ra xung quanh, sau đó từ bốn phương tám hướng nhanh chóng ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, ngón tay phải chỉ lên trời. Nhất thời những tiếng động ầm ầm xuất hiện, toàn bộ những tia sét trong phạm vi mấy vạn trượng trong không gian liền xuất hiện. Khắp bốn phía chỉ là Lôi điện.

Những tiếng sét ầm ầm rung chuyển khắp trời đất. Trước mặt Vương Lâm từng tia chớp từ trên trời giáng xuống khiến cho hơn vạn cái bóng liền nát vụn.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Chu Thiên. Hai tay hắn bắt quyết, ngón tay điểm vào mi tâm. Ngay lập tức liền có những ký tự xuất hiện:

- Hồn sát!

Hai chữ vừa dứt, những ký hiệu giống như chui ra khỏi thân thể. Trên đỉnh đầu chợt có một vòng tròn màu đen xuất hiện rồi nhanh chóng tản ra bốn phía.

Tốc độ lan tràn của nó quá nhanh, gần như trong nháy mắt nó đã tới gần Vương Lâm. Cơ bản là Vương Lâm cũng chẳng né tránh cứ từng bước tới gần Chu Thiên.

Trong khoảng khắc cái vòng đen chạm phải thân thể Vương Lâm liền hóa thành vô số sợi tơ nhỏ rồi chui vào trong cơ thể hắn. Chỉ có điều

chưa chui vào quá sâu, nó đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Tốc độ của Vương Lâm không hề chậm lại, tới gần Chu Thiên mà đánh ra một quyền.

Chu Thiên biến sắc, vừa lui lại phía sau vừa vỗ vào túi trữ vật. Ngay lập tức, trong tay hắn xuất hiện một quả cầu màu tím. Vừa bóp nát một cái, quả cầu liền tỏa ra ánh sáng màu tím, bao phủ lấy Chu Thiên.

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, ánh sáng tím biến mất, tốc độ lui lại của Chu Thiên còn nhanh hơn.

Trong khoảng khắc mới lui lại được một chút, Vương Lâm đã dung nhập vào trong trời đất rồi xuất hiện ngay bên cạnh Chu Thiên. Hắn vung chân phải, đá mạnh một cái.

Tốc độ của cú đá quá nhanh khiến cho nơi nó đi qua, không khí phát ra tiếng nổ. Giống như một cước đó có thể đá nát cả không trung. Rồi chỉ trong tích tắc, cú đá đã trúng thân thể của Chu Thiên.

"Uỳnh" một tiếng nổ vang lên, thân thể Chu Thiên liền nổ tung, những mảnh thịt vụn bắn ra xung quanh. Đúng lúc này, trong không gian chợt vang lên một tiếng cười dài. Một cái bóng màu hồng chợt xuất hiện rồi lao thẳng tới Vương Lâm.

- Chu Thiên ta muốn cái thân thể này. - Âm thanh vang vạng khắp nơi, cùng lúc đó cái bóng màu hồng nhanh chóng chui vào trong cơ thể Vương Lâm, lao thẳng tới nguyên thần.

Nhưng đúng vào lúc mà cái bóng màu hồng tới gần, nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm chợt mở hai mắt. Bên ngoài nguyên thần có một bộ giáp cổ thần. Nó dung hợp với nguyên thần tạo nên một lực phản chấn rất mạnh.

Trong nháy mắt khi cái bóng màu hồng nhảy vào chuẩn bị đoạt xá, liền phải đối đầu với lực phản chấn đó. Một tiếng hừ bi thảm vang lên rồi xuất hiện vô số những cái bóng. Chúng giống như gặp phải thiên địch nên vội vàng lui lại, định lao ra khỏi cơ thể Vương Lâm.

Nhưng trong tích tắc khi bọn chúng định lao ra, nguyên thần của Vương Lâm liền chuyển động. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long há to cái miệng hút một cái. Nhất thời, liền có một số cái bóng không thể chạy ra chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi bị Vương Lâm nuốt chửng.

Vào lúc này, quanh người Vương Lâm tràn ngập một lớp sương màu tím. Từng luồng khí màu hồng nhanh chóng chui ra, ngưng tụ bên ngoài mười trượng hóa thành một bóng người.

- Mượn ngươi thử thần thông của Hứa mỗ. - Tay phải Vương Lâm bắt quyết, mở miệng nói một cách bình thản:

- Tát đậu thành binh.

Tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm tách ra một chút rồi vận chuyển rồi ngưng tụ ở tay phải. Sau đó nó hóa thành một vầng sáng màu vàng, rồi bị Vương Lâm ném đi chẳng khác nào một nắm đậu.

Trong nháy mắt, tinh không bỗng nhiên chấn động. Chỉ thấy vô số ánh sáng vàng trong nháy mắt biến thành những cái bóng người.

Tát đậu thành binh! Đây là lần đầu tiên Vương Lâm thi triển. Những cái bóng kia đều là người bị Vương Lâm giết chết. Tuy nhiên hồn phách của họ không thể vào luân hồi mà bị giam cầm trong mười tám tầng địa ngục.

Vào lúc này, tất cả số hồn phách đó xuất hiện, tỏa ra một bầu oán khí mạnh tới mức không thể tưởng tượng. Mỗi một người bị Vương Lâm giết chết đều mang theo một nỗi oán hận đến cùng cực.

Chu Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt mà chấn động, ánh mắt không giấu được sự khiếp sợ.

Tuy nói tất cả những cái bóng xuất hiện, phần lớn không thể sinh ra uy hiếp đối với Chu Thiên. Nhưng có một bộ phận vẫn khiến cho hắn phải hít một hơi thật sâu.

Trong đó có một người, vẻ mặt âm trầm, toàn thân đầy khí đen. Trên người hắn có một sự dao động rất mạnh.

- Tu sĩ Khuy Niết! - Chu Thiên nhìn bốn phía, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Bốn phía còn có hơn một trăm linh hồn của tiên nhân. Oán khí và tiên khí kết hợp tạo ra sát khí bao phủ trời đất.

Trong khoảng khắc nhìn thấy đám tiên nhân đó, Chu Thiên không dám tin vào mắt mình, thất thanh nói:

- Đây là linh hồn của tiên nhân. - Cả đời hắn nghiên cứu về hồn phách nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Trong đó có rất nhiều hồn phách của gia tộc họ Diêu đang tỏa ra sát khí nồng nặc.

- Đây là thứ pháp thuật gì? Thật đáng sợ. Không ngờ lại có thể giam cầm nhiều hồn phách như vậy, không để cho vào luân hồi. Thứ thần thông này đúng là thủ đoạn của ma đạo. - Cảnh tượng trước mắt làm cho sự chấn động của Chu Thiên đạt tới mức cao nhất, vô cùng hoảng sợ. Nhưng càng làm cho hắn choáng váng chính là phía sau.

Chỉ thấy sau vô số cái bóng, chợt vang lên tiếng rống của một con dã thú. Tiếng rống đó vừa vang lên, khiến cho tất cả những cái bóng xung quanh e ngại mà tránh sang một bên, để lộ ra một con đường.

Một làn khói tía ầm ầm lao đến. Không có bất cứ một cái bóng nào có can đảm ngăn cản phía trước. Đám mây tía đó quay cuồng để lộ bên trong một người.

Người đó thoáng nhìn có vẻ mặt trung niên, mái tóc màu hồng, khuôn mặt dữ tợn. Từ trên người hắn có một luồng sát khí khó có thể hình dung tản ra nhưng muốn nghịch chuyển cả trời đất.

Trong khoảng khắc người đó xuất hiện, Chu Thiên ngẩn người nhưng rồi ngay lập tức ánh mặt xuất hiện một sự hoảng sợ chưa từng có.

- Huyết Tổ của Thiên Vận tinh - Chu Thiên tái mặt, chẳng hề nghĩ ngợi vội vã lui về phía sau. Vào lúc này, hắn không còn có ý định giết chết Hứa Mộc. Không phải hắn không muốn giết mà là giết không được.

Tu vi của hắn tuy rằng đạt tới Khuy Niết trung kỳ, nhưng vẫn cảm thấy Hứa Mộc quỷ dị khó lường. Thần thông này của đối phương với kiến thức của hắn liền biết tất cả những hồn phách đó phải tự tay giết chết rồi sử dụng phương pháp nào đó, giam cầm hồn phách để sử dụng.

Mà Huyết Tổ thì hiển nhiên là hắn nhận ra. Vì vậy mà trong lòng hoàn toàn khiếp sợ.

- Huyết Tổ chính là tu sĩ Tinh Niết vậy mà bị Hứa Mộc giết chết. Người này ta không thể chống cự. Trốn nhanh.

Vương Lâm chỉ tay vào Chu Thiên, nói một cách bình thản:

- Lôi người này vào mười tám tầng địa ngục.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Huyết Tổ liền gầm lên một tiếng rồi lao đi kéo theo đám mây đỏ như máu, bay về phía Chu Thiên.

Sắc mặt Chu Thiên tái nhợt vội vã lui lại. Nhưng vào lúc này, một trăm tiên nhân và người của Diêu gia đã tỏa ra bốn phía mà lao tới, phong kín tất cả đường lui của hắn.

Bên ngoài lại có vô số hồn phách bay quanh, phát ra những tiếng rít. Ánh mắt của Chu Thiên trở nên điên cuồng. Cả đời hắn nghiên cứu về hồn phách nên vào lúc này quát khẽ một tiếng, hay tay bắt quyết. Một ngón tay đặt trước ngực khiến cho thân thể nổ tung hóa thành vô số cái bóng bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 920: Chu Thiên (hạ)

Hồn của Chu Thiên đã gần đến mức đại thành, thân thể đã bị hắn luyện hóa. Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng bị hắn dung nhập vào trong hồn phách. Có như thế mới thực sự thi triển được pháp thuật Hồn Sát. Mặc dù là người có tu vi cao thâm hơn so với hắn nhưng nếu không chú ý cũng bị hắn đánh lén thành công.

Nhưng lần này hắn chỉ biết kêu khổ. Lúc trước vốn định đoạt xá nhưng trong cơ thể Vương Lâm lại có giáp bằng da Cổ Thần khiến cho hắn bị thương nhẹ. Chút thương tích đó cũng không đáng kể, nhưng cho dù thế nào hắn cũng không thể ngờ được nguyên thần của Vương Lâm lại có thể hung mãnh như vậy, cứ thế mà cắn nuốt. Khiến cho hắn không thể không lùi. Nhưng khi ra khỏi thân thể Vương Lâm, đang định thi triển thần thông thì lại gặp phải cảnh tượng trước mặt.

Vào lúc này, mới hóa thân thành vô số cái bóng đang định bỏ chạy thì hồn của Huyết Tổ đã nhe răng cười. Bên ngoài thân thể hắn bao phủ một đám mây đỏ, cùng với một trăm hồn phách tiên nhân và hồn phách của Diêu gia bay tới.

Hồn phách của Huyết Tổ giống như một con mãnh thú, giơ hai tay chộp lấy phần lớn phân thân của Chu Thiên rồi kéo vào trong sương mù.

Tiên nhân xung quanh cũng là như vậy. Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả những cái bóng của Chu Thiên không có một cái nào chạy thoát.

Khắp không gian xuất hiện những cơn gió lạnh lẽo, nơi nơi chỉ toàn là hồn phách tỏa ra oán khí đầy trời. Vương Lâm đứng bên cạnh, nét mặt bình tĩnh. Với uy lực của Tát Đậu Thành Binh hắn cũng hiểu một chút.

Giơ tay phải , ngón tay hắn chỉ thẳng lên bầu trời. Ngay lập tức bên trên xuất hiện một dòng xoáy hút tất cả hồn phách vào bên trong. Chỉ còn lại Huyết Tổ, ánh mắt tỏa ra ánh sáng màu hồng, rống lên một tiếng rồi bay thẳng về phía Vương Lâm.

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn nắm lại thành quyền đấm thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên, nguyên thần Huyết Tổ lập tức ngừng lại. Nhân dịp, Tiên nguyên trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng lưu chuyển khiến cho tốc độ của dòng xoáy cũng tăng lên tỏa ra lực hút cực mạnh. Linh hồn của Huyết Tổ không cam lòng, gầm lên một tiếng rồi bị hút vào trong.

Cuối cùng, dòng xoáy trong tinh không từ từ biến mất rồi hóa thành một tia sáng chui vào trong miệng Vương Lâm. Trong mười tám tầng địa ngục trong nguyên thần, ở tầng thứ mười ba xuất hiện thêm một cái hồn phách.

Hồn phách đó tuy là ở tầng mười ba nhưng bị giữ ở gần đỉnh. Kẻ đó chính là Chu Thiên.

Giết Chu Thiên, Vương Lâm hơi liếc Tây Tử Phượng rồi tiếp tục di về phía trước. Tháp Sơn vẫn bám sát theo sau. Đồng Tử đầu to nhìn thấy tất cả cũng không cảm thấy sợ.

Về phần Lôi Cát cũng bám sát sau lưng Vương Lâm mà đi. Tây Tử Phượng im lặng cũng đi theo.

Trong quá trình hành tẩu, Vương Lâm vẫn đang trầm ngâm.

- Lần này La Thiên và Liên Minh giao chiến đã tới thời điểm kịch liệt. Vào lúc này, có lẽ nên có một chút thành tích trấn an lòng Viêm Lôi Tử. Mà muốn đạt được nhiều danh vọng trong đám tu sĩ La Thiên thì chỉ có làm như thế. Ngày sau nếu gặp phải đám người Thiên Vận Tử, hay là Thác Sâm ra khỏi nơi của Cổ Thần thì Viêm Lôi Tử chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn thầm quyết định như vậy. Chỉ có điều trong lòng hắn cũng chẳng quan tâm tới việc La Thiên tấn công Liên Minh. Suy nghĩ một chút, Vương Lâm vỗ tay vào túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một lá cờ nhỏ.

Trên lá cờ phấp phới có hình một con hổ. Sau khi Vương Lâm cầm trên tay, con hổ liền bay thẳng ra ngoài. Nó gầm lên một tiếng khiến cho cả khoảng không chấn động.

Lấy Thiên Hổ kỳ, thả Phi Thiên hổ có thể nói Vương Lâm ở phía Tây của Liên Minh đã xuất ra danh tiếng của mình. Một lát sau, phía trước liền có hơn mười đạo kiếm quang xuất hiện. Bọn họ chia làm hai nhóm chém giết lẫn nhau, trong đó bên La Thiên rõ ràng là không địch lại nên thối lui liên tiếp.

Bên kia thì sát khí đằng đằng, phát ra đủ loại thần thông. Trong khoảng khắc liền có một tu sĩ La Thiên bỏ mạng.

Bảy, tám tu sĩ La Thiên còn lại ánh mắt chỉ còn sự tuyệt vọng. Bọn họ chạy tới đây, cơ thể bị trọng thương, hoàn toàn kiệt sức không còn hy vọng bỏ chạy.

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm từ xa vọng đến. Cùng lúc đó, một luồng thần thức mênh mông lan quan khiến cho đám tu sĩ La Thiên đều chấn động, quay đầu lạ nhìn, ánh mắt xuất hiện sự vui mừng lẫn sợ hãi.

- Lôi tiên Hứa Mộc.

- Đúng là chính phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc.

Tu sĩ Liên Minh ở đây đều được trưởng bối cho biết một số tư liệu về La Thiên. Trong số đó có một lão già có biết qua cái tên Hứa Mộc này.

Hắn biến sắc, hàn quang lóe lên trong mắt, chẳng hề nghĩ ngợi vội vã lui lại. Đồng thời, hắn quát khẽ:

- Tu vi của Hứa Mộc đã đạt tới Khuy Niết. Ta không thể địch lại. Lui mau.

Tại một phía khác có ba tu sĩ đang chém giết lẫn nhau, chẳng phân thắng bạ. Cả ba người đều là tu sĩ Âm Hư, một người thuộc Liên Minh còn hai người la tu sĩ La Thiên. Nhưng tu sĩ Liên Minh ra tay tàn nhẫn, một mình đánh hai lại hết sức thong dong.

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm từ xa vọng đến. Một trong hai tu sĩ La Thiên lập tức dụng thần thức quan sát liền chấn động.

- Hứa Mộc! - Chẳng những hắn biết Hứa Mộc mà còn là một người được Vương Lâm cứu ở Lôi Tiên giới.

Tu sĩ Liên Minh đang giao chiến cũng ngẩn người. Cái tên Hứa Mộc hắn cảm thấy hơi quen. Suy nghĩ một chút, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Môn phái của hắn được Liên Minh tu chân truyền tới một số tư liệu, nói tu sĩ La Thiên được chia làm bảy cấp. Cấp một yếu nhất, cấp bảy cực mạnh. Mà Hứa Mộc, hắn nhớ kỹ là đang ở cấp thứ năm. Chẳng hề nghĩ ngợi, hắn vội vàng lui lại phía sau.

Trên đường đi, Vương Lâm gặp rất đông tu sĩ. Trong số đám tu sĩ đó, bên La Thiên nhìn thấy Vương Lâm, nhất là Phi Thiên hổ liền kích động mà nhanh chóng tới gần.

Những âm thanh liên tiếp vang lên:

- Tham kiến Lôi Tiên. - Từng từ từng chữ một từ miệng đám tu sĩ La Thiên vang lên. Trong mắt họ, vào lúc này, Vương Lâm chẳng khác gì một trận đèn sáng.

Vốn lúc trước khu vực phía Tây bị nổ tung. Biến cố bất ngờ khiến cho phần lớn tu sĩ La Thiên bị khủng hoảng, cố gắng đột phá nên chết rất nhiều. Những người may mắn còn sống cũng lập tức phân tán.

Đồng thời, Liên Minh tu sĩ xuất hiện càng khiến cho tu sĩ La Thiên cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng vào lúc này, Thiên Hổ kỳ của Vương Lâm chính là cái cọc cho bọn họ bấu lấy.

Tiếng hổ gầm vang lên khiến cho bất cứ tu sĩ La Thiên nào nghe thấy đều rung động.

Mà Vương Lâm cũng thay đổi thái độ. Nếu gặp phải người của hai bên đang chém giết liền lập tức ra tay. Từ từ, bên cạnh Vương Lâm, tụ tập rất nhiều tu sĩ La Thiên.

Những người đó ở cùng một chỗ tạo nên một lực lượng cực mạnh. Cơ bản Vương Lâm chẳng cần ra tay. Gặp bất cứ chuyện gì, đám tu sĩ La Thiên sẽ lao ra mà tiêu diệt địch.

Từ từ, càng lúc càng có nhiều tu sĩ La Thiên tụ tập bên cạnh Vương Lâm. Bọn họ hóa thành từng đạo kiếm quang, chẳng khác gì một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào phía Tây của Liên Minh.

Ở đây, đội hình tu sĩ của Vương Lâm vẫn không phải là một. Đám sử giả khác của Lôi Tiên điện cùng với một trăm lẻ tám vị tiên và một số gia tộc tu chân cũng giống như vậy.

Chỉ có điều, đội hình của Vương Lâm có số lượng nhiều nhất.

Tiến về phía trước liên tục có người gia nhập. Cuối cùng, mấy trăm đạo kiếm quang bay trong tinh không phát ra những tiếng động. Trong những tiếng động đó còn có cả tiếng hồ gầm, vang vọng đi khắp nơi.

Danh vọng của Vương Lâm trong khoảng thời gian ngắn đã đạt tới một mức độ rất cao.

Trong lúc đám tu sĩ vây quanh Vương Lâm tiến vào vị trí trung tâm khu vực phía Tây của Liên Minh, đột nhiên trong tinh không có một con sóng gợn từ xa truyền đến.

Trong làn sóng gợn đó có một thứ khiến cho người ta phải chấn động. Đám tu sĩ phía sau Vương Lâm ngay cả kiếm quang dưới chân cũng cảm giác không yên.

Vương Lâm nhìn một cách chăm chú rồi tản thần thức ra xung quanh. Mới tản ra được một chút, với định lực của hắn cũng phải ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trong tinh không một cái cây to dài vạn trượng, tán rộng ngàn trượng đang phát ra những tiếng động ầm ầm lao thẳng tới đây.

Bốn phía xung quanh cây cự mộc có vô số tu sĩ La Thiên. Sát khí nồng nặc tỏa khắp trời đất. Càng khiến cho Vương Lâm kinh hãi đó là trên cái cây đó còn có một mùi máu tanh nồng nặc khiến cho xa như vậy mà vẫn còn cảm thấy.

Hiển nhiên là đã có không biết bao nhiêu người bị cây gỗ giết chết.

Cái cây lớn như vậy, từ trước đến giờ Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy. Mà chỉ cần nhìn thấy nó thì trong lòng sẽ xuất hiện một cái cảm giác không nói nên lời. Hắn biết rõ cho dù chính mình mà bị cái cây đó

chạm phải cũng bị trọng thương. Nếu không cẩn thận thì hình thần câu diệt cũng là chuyện bình thường. Trừ khi nhanh chóng dung nhập vào trời đất mà đào tẩu.

Nếu nói cái cây đó làm cho Vương Lâm chấn động, thì cái mà khiến cho hắn ngây người chính là thứ sau cái cây đó.

- Vọng Nguyệt!!

Thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt giống như một tinh cầu tu chân. Vô số cái xúc tua dài vạn trượng của nó tỏa ra xung quanh cùng với tiếng rống kinh người, lan khắp cả tinh không.

Khoảng khắc nhìn thấy Vọng Nguyệt, thân thể Vương Lâm chợt chấn động. Mà sự chấn động đó là đến từ Cổ Thần.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 921: Ngọc giản màu xanh

Sự chấn động của bổn tôn Cổ Thần khiến cho trong mắt Vương Lâm lóe lên một tia sáng. Nơi mi tâm của hắn, dấu sao của Cổ Thần như ẩn như

hiện. Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự chấn động khiến cho dấu sao của Cổ Thần không lóe lên nữa.

Nhìn chằm chằm những cái xúc tua của Vọng Nguyệt, trái tim của Vương Lâm đập thình thịch.

- Năm đó, ta nhờ Vọng Nguyệt thoát khỏi sự đuổi giết của Diêu gia. Lúc ẩn thân trong cơ thể liền có cảm giác có người La Thiên chú ý tới Vọng Nguyệt. Cuối cùng thì là ai mà có thể biến Vọng Nguyệt trở thành pháp bảo rồi đưa tới Liên Minh? Chẳng lẽ...là hắn? - Vương Lâm hít một hơi thật sâu. Trong đầu xuất hiện bóng người mà hắn đã gặp hai lần.

Lần đầu tiên là khi Thanh Thủy và Huyết Thần Tử đánh với nhau. Lần thứ hai là sau khi phong Tiên, người đó đã xé mở thông đạo nối giữa hai tinh vực.

Vào lúc này, cái cây lớn phía trước Vọng Nguyệt đã tới càng lúc càng gần. Những làn sóng gợn lan tới khiến cho vô số tu sĩ sau lưng Vương Lâm liền lập tức hoan hô. Gần như không hẹn nhưng cùng một lúc, đám tu sĩ liền bay về phía trước.

Vương Lâm hơi do dự, rồi cũng bay về phía cái cây. Cái cây quá lớn, từ xa nhìn đã không nhỏ nhưng khi tới gần, lại càng cảm thấy uy áp mạnh mẽ của nó.

Xung quanh cái cây, vô số tu sĩ đang đứng trên các lại pháp bảo mà bám theo. Trên cây cũng có một số tu sĩ, nhưng số lượng cũng chỉ khoảng chừng một trăm người.

Trong số gần trăm tu sĩ đó thì đứng đầu là Mạnh Vân Tử - Lão tử Chiến gia và Thân Công lão tổ.

Cả hai người đứng trên cái cây, vạt áo không gió cứ bay phất phơ, ánh mắt như điện kèm theo nét mặt lạnh như băng.

Phía sau bọn họ, phần lớn số tu sĩ cũng đều đứng trong một trăm lẻ tám tiên nhân. Ngoài ra, còn có một số Vương Lâm cũng chưa gặp bao giờ. Nhưng căn cứ vào nguyên lực dao động trên thân thể họ có thể thấy được tu vi của họ không yếu, ít nhất cũng phải tới Dương Thực đỉnh phong.

Trong số gần trăm người, có hơn mười người đạt tới Khuy Niết. Ngoài ra còn có ba người khiến cho Vương Lâm phải để ý. Một người thì ngồi bên phải cái cây, mặc một bộ trang phục màu đen. Mái tóc bạc trắng cùng với khuôn mặt có một vết sẹo. Vết sẹo này rất quái dị bởi nó không phải đứng yên mà thoáng nhúc nhích.

Khi ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía lão già, trong nháy mắt lão cũng cảm nhận thấy. Một tia sáng lóe lên trong mắt, sau khi nhìn Vương Lâm, lão mỉm cười lạnh lẽo.

Một người khác khiến cho Vương Lâm chú ý đó là một phụ nhân. Phụ nhân đó có vóc dáng yêu kiều, tươi tắn như hoa đào vào xuân. Nàng ước chừng ba mươi tuổi, hai mắt có thần. Cặp lông mày được tỉa tót thẳng thắn. Nước da trắng muốt kèm theo cái mũi cao. Đôi mắt trong vắt giống như nước biển màu lam.

Nàng đứng trên cái cây mặc một bộ trang phục màu xanh nhạt, bên ngoài khoác một tấm khăn mỏng màu vàng. Trên áo thêu một bông hoa màu tí. Trên trán nàng có đeo một viên bảo thạch màu đỏ, trang điểm rất phù hợp.

Dung nhan của phụ nhân cực kỳ xinh đẹp. Tốc độ của cái cây quá nhanh khiến cho cái khăn mỏng khoác trên người nàng tung bay về phía sau, tạo cho người ta một cái cảm giác giống như là tiên nữ giáng trần.

Thấy Vương Lâm nhìn mình, phụ nhân hơi mỉm cười. Chỉ có điều nụ cười của nàng có chút gì đó cao quý, không thể xâm phạm.

Người cuối cùng là một thanh niên, mặc một bộ trang phục màu trắng. Trước mặt có ba cây địch bằng trúc xoay quanh, phát ra những âm thanh kỳ dị. Từ xa nhìn lại, âm thanh của tiếng địch khiến cho xung quanh thanh niên có chút gì đó hư ảo. Nếu liếc mắt nhìn vào đó, tinh thần sẽ bị lạc vào trong.

Đối với cái nhìn của Vương Lâm, người thanh niên chẳng thèm liếc nhìn một cái. Hắn vẫn khoanh chân nhắm mặt, nét mặt đầy vẻ cao ngạo.

Ba người này sở dĩ khiến cho Vương Lâm chú ý là bởi vì tu vi của họ, hắn không thể nhận ra.

Cùng với lúc Vương Lâm quan sát những người trên cái cây thì cũng có vô số tu sĩ nhìn hắn. Với thanh danh của hắn ở La Thiên, những người này chỉ nhìn qua là nhận ra thân phận của Vương Lâm. Càng chưa cần phải nói tới phía sau Vương Lâm, Phi Thiên hổ đang cất lên những tiếng gầm.

Trên đường bọn họ đi theo cái cây, tuy cũng gặp một số đội ngũ La Thiên nhưng cũng chỉ có mấy chục người mà thôi. Mà nhóm nào cũng lẻ loi, đang trong tình trạng chật vật.

Lần này, đội ngũ tu sĩ của Vương Lâm không ngờ lại có tới trăm người. Cảnh tượng đó khiến cho tất cả tu sĩ xung quanh cái cây đều phải nhìn hắn.

Hiển nhiên, sở dĩ nơi đây có nhiều tu sĩ như vậy cũng là do sự có mặt của Hứa Mộc.

- Lôi Tiên Hứa Mộc.

- Hắn chính là Hứa Mộc. Trong cuộc chiến phong tiên đã vượt qua mọi người. Thậm chí ngay cả Hứa Đình của Đông Lâm tinh trước mặt hắn

cũng phải chấp nhận hạ phong. Cuối cùng thì hắn cũng đạt được tước phong Chính phẩm Lôi Tiên.

- Không biết Hứa Mộc có tư cách đứng trên cây hay không?

Vào lúc này, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Vương Lâm. Trong số họ có rất nhiều người chưa được giáp mặt hắn. Ấn tượng đối với hắn tất cả đều là trong cuộc chiến Phong Tiên, bọn họ được nhìn thấy qua đá Truyền Âm.

Bị mọi người để ý, nét mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh.

- Hứa Mộc! Đến đây với lão phu. - Mạnh Vân Tử nhìn thấy Vương Lâm, nét mặt lạnh như băng liền hơi giãn ra. Trên môi lão nở một nụ cười.

Vương Lâm gật đầu, bay thẳng về phía cái cây. Cái cây lao tới với tốc độ cực nhanh nên tạo ra một lực cản rất lớn. Nó khiến cho Vương Lâm giống như rơi vào trong đám bùn. Sau khi nhận ra điều đó, nét mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, tốc độ vận chuyển nguyên lực trong cơ thể chậm lại. Nhưng thoáng cái, liền bộc phát với một mức độ điên cuồng. Nguyên lực trong cơ thể vừa mới đình chỉ đã lập tức vận chuyển với mức độ cao nhất.

Vừa tĩnh cái lại động khiến cho từ trên người Vương Lâm tỏa ra một làn khí thế cực mạnh. Không trung quanh chỗ hắn giống như chuẩn bị phát

nổ, xuất hiện những tiếng động kinh người.

Ầm...ầm...

Những tiếng động vang lên, bên ngoài thân thể Vương Lâm chợt xuất hiện những sự dao động. Rồi sau đó, Vương Lâm thong dong bước về phía trước.

Không hề gặp bất cứ trở ngại nào khác, Vương Lâm bước lên trên cái cây.

Trong tích tắc đó, ánh mắt của tất cả các tu sĩ đều nhìn chăm chú. Tuy biết sự lợi hại của Vương Lâm, nhưng khi nhìn thấy vẫn khiến cho bọn họ phải rung động.

Vương Lâm cũng không biết rằng có thể đứng trên cái cây đó thì chính là người có được thân phận cao quý. Trên đường đi, chỉ cần nghĩ mình có đủ tư cách là người đó thử bước lên cự mộc.

Nhưng cuối cùng, người có thể bước lên đó lại quá ít. Mặc dù vào lúc này tới gần trăm người nhưng phần lớn đều phải thi triển pháp bảo và phép thuật, tốn rất nhiều sức lực mới có thể bước lên.

Mặc dù như vậy, nhưng tu sĩ xung quanh không người nào dám khinh thường. Bởi người có thể đứng lên cái cây có thể nói là cường giả.

Nhưng vào lúc này cảnh tượng Vương Lâm bước vào khiến cho tất cả tu sĩ xung quanh đều rung động. Bước chân của hắn quá mức thong dong, không hề có một chút chật vật. Trên đường đi, bọn họ thấy ngoài Mạnh Vân Tử, lão tổ Thân Công cũng chỉ có ba người nữa là có thể bước lên cái cây dễ dàng như vậy.

Vương Lâm chính là người thứ tư.

- Lôi Tiên Hứa Mộc đúng là chẳng hề sai so với lời đồn.

Trong khoảng thời gian ngắn, những suy nghĩ đó đều xuất hiện trong đầu đám tu sĩ.

Trong số trăm người trên cái cây, trong nháy mắt khi Vương Lâm bước lên, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía hắn. Mỗi ánh mắt đều có một sắc thái khác nhau. Trong đó có một số người tham dự cuộc chiến phong Tiên nên hoàn toàn kính nể Vương Lâm. Còn một số người, tuy chưa gặp mặt nhìn vào lúc này cũng biết được sự lợi hại của hắn.

Còn vị thanh niên có ba cây địch xoay quanh người thì mở mắt, nhìn Vương Lâm một cach cẩn thận, hơi gần đầu nhưng vẫn không nói gì.

Phụ nhân mặc cung trang càng cười tươi hơn. Còn lão già mặc bộ trang phục màu đen, ánh mắt nhìn Vương Lâm có chút gì đó khác trước.

Tu vi của ba người bọn họ cao thâm đã đạt tới Khuy Niết hậu kỳ, nhãn lực so với những người khác cũng cao hơn không ít. Chỉ cần nhìn qua một chút là có thể thấy được cử động bất phàm của Vương Lâm.

Vừa tĩnh lại động, bộc phát không chỉ nguyên lực mà còn có một chút quy tắc. Điều này khiến cho ba người bọn họ có sự coi trọng đối với Vương Lâm. Tuy biết tu vi của đối phương không bằng mình nhưng cũng vẫn coi Vương Lâm như một tu sĩ đồng cấp độ.

Dù sao thì trong số tu sĩ Khuy Niết, người có thể hiểu được quy tắc cũng không nhiều.

Trong giới tu chân thì thực lực là điều quan trọng nhất. Muốn được người khác chú ý thì ít nhất phải có cùng cấp độ với người ta.

Đứng bên cạnh Mạnh Vân Tử, Vương Lâm cung kính nói:

- Hứa Mộc! Bái kiến Mạnh Vân Tử tiền bối.

Vừa nói, Vương Lâm cũng xoay người ôm quyền cung kính với Thân Công lão tổ.

Mạnh Vân Tử mỉm cười đang định nói chuyện thì đột nhiên biến sắc. Chỉ thấy Vọng Nguyện với vô số xúc tua dài vạn trượng vẫn đi sau cái cây lại như đang nổi giận mà gầm lên.

Trong con mắt của nó sự mê mang và tỉnh táo thay đổi liên tục. Nó nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm mà gầm rống. Âm thanh tiếng gầm của nó vang vọng trong tinh không khiến cho những tu sĩ ngoài cái cây đều biến sắc.

Vương Lâm xoay người, lạnh lùng nhìn Vọng Nguyệt. Chuyện Vọng Nguyệt nhận ra, Vương Lâm cũng chẳng thấy lạ bởi hắn hoàn toàn hiểu rõ nó. Nó luôn nhớ rất kỹ những gì làm cho bản thân tức giận. Mà Vương Lâm lại hai lần trêu chọc khiến cho nó nhớ kỹ trong đầu.

Vào lúc này, trong sự nổi giận, Vọng Nguyệt ầm ầm lao đến, những cái xúc tua của nó kéo dài tới trên cái cây.

Mạnh Vân Tử nhíu mày, tay phải chộp nhẹ vào khoảng không. Lập tức trong không gian xuất hiện một cái khe, từ trong đó có một cái ngọc giản màu xanh bay ra.

Ngọc giản hoàn toàn bình thường không hề có chút thần kỳ. Sau khi Mạnh Vân Tử nắm trong tay liền ném về phía Vọng Nguyệt. Tốc độ của ngọc giản quá nhanh, chỉ trong tích tắc đã tới gần nó. Rồi trong tiếng

rống của Vọng Nguyệt, ngọc giản nổ tung. Trong khoảng khắc đó, như có một tiếng sấm vang lên.

- Tuân vân cẩu. - Âm thanh hết sức cổ quái, phức tạp khó hiểu. Tu sĩ xung quanh đều không hiểu nghĩa của nó là gì. Chỉ có Vương Lâm làn chấn động trong lòng bởi vì âm thanh đó chính là ngôn ngữ của Cổ Thần. Mà sau khi hiểu được ý nghĩa đó, với định lực của Vương Lâm cũng phải biến sắc.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 922: Cực Hiền Thiên

- Tiếp tục đi trước. Sau khi phá hủy tinh vực Vũ hạ giới, ta sẽ cho người thân thể. Giúp ngươi thoát vây. - Đây chính là ý nghĩa của cái câu được nói bằng ngôn ngữ Cổ Thần.

Sự mê mang trong hai mắt Vọng Nguyệt từ từ biến mất, thay thế bằng sự tỉnh táo. Tiếng gầm rống của nó từ từ biến mất. Nó lao lên, vượt qua cái cây không lổ mà đi trước.

Từ xa nhìn lại, thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt có vô số những xúc tua dài cả vạn trượng, giống như một đám mây rộng vô hạn, bao phủ cả khoảng không. Nó đi phía trước tạo ra thanh thế chẳng kém gì cái cây.

Mạnh Vân Tử liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Thần sắc của Vương Lâm thay đổi khi ngọc giản vỡ vụn phát ra âm thanh khiến cho nó nghi ngờ.

Vương Lâm tu đạo ngàn năm, tâm cơ thâm trầm, kín đáo nên chỉ biết cười khổ. Hắn mở miệng nói:

- Không ngờ con thú này lại thù dai như vậy. Năm đó, ta chỉ mượn nó để né tránh sự đuổi giết của Diêu gia. Vậy mà vừa mới nhìn thấy ta, nó lại có thể nhớ ra.

Mạnh Vân Tử gật đầu, nói:

- Sau lần giao chiến này, ngươi đừng quên đến tìm ta để xem vài tấm hình chữ Chiến còn lại.

Vương Lâm cung kính, nói:

- Vãn bối biết.

Thân Công lão tổ vẫn im lặng, chợt mở miệng:

- Hứa Mộc! Đưa đạo niệm của Thân Công Hổ cho ta.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi đưa tay phải vỗ vào mi tâm. Ngay lập tức đạo niệm của Thân Công Hổ bay ra, Thân Công lão tổ nắm lấy. Sau khi nhìn qua, lão thu vào trong cơ thể rồi không để ý tới Vương Lâm nữa, lại chắp tay sau lưng nhìn về phía trước.

Vọng Nguyệt đi trước mở đường với tốc độ quá nhanh. Vô số những xúc tua của nó vươn ra, nếu gặp phải tu sĩ Liên Minh liền dùng xúc tua quấn lấy. Thường thường thì chỉ cần chạm một cái là đám tu sĩ kêu lên thảm thiết, thân thể khô héo rồi biến thành thây khô. Khi thân thể của họ rơi xuống liền có tu sĩ La Thiên bay đến, lấy túi trữ vật và pháp bảo.

Cái cây bám sát theo sau Vọng Nguyệt đến thẳng vùng phía Bắc của Liên Minh.

Tốc độ của Vọng Nguyệt và cái cây đều rất nhanh, vượt xa pháp bảo của tu sĩ, gần như là thuấn di. Những nơi chúng đi qua, không trung vang lên những tiếng nổ liên tiếp, truyền ra xa.

Vào lúc này, ở khu vực phía Bắc của Liên Minh đang có một trận đại chiến xảy ra.

Nguyên bản tu sĩ Liên Minh dưới sự dẫn dắt của Hắc Sắt ma tôn - Một trong tứ tôn đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, hủy diệt khu vực phía Tây của tinh vực khiến cho phần lớn tu sĩ La Thiên phải bỏ mình. Đồng thời, họ còn cắt được đường rút lui khiến cho tu sĩ La Thiên nhảy vào khu vực phía Bắc trở nên đơn độc.

Kể từ đó, tu sĩ La Thiên liên tục tan vỡ. Vì vậy mà khi đại chiến bắt đầu xảy ra, tỷ lệ chiến thắng của Liên Minh đạt tới mức cao nhất.

Nhưng Viêm Lôi Tử phản kích từ trong bước đường cùng, mười tám La Phù xuất ra liền nghịch chuyển càn khôn của khu vực phía Bắc khiến cho tu sĩ Liên Minh bị sự ảnh hưởng của La phù. Mà đây cũng chưa phải điểm quan trọng, bức tường ngăn cách với khu vực phía Tây của Liên Minh bị cái cây đánh vỡ.

Như vậy, tu sĩ ở khu vực phía Bắc không còn đơn độc. Chỉ cần cố gắng một khoảng thời gian, chờ hậu viện tới thì trận chiến này, La Thiên sẽ chiếm phần lớn ưu thế.

Sắc mặt của Hắc Sát ma tôn âm trầm, làm sao co thể để cho Viêm Lôi Tử được như ý. Tuy nhiên Huyết Thần Tử giao thủ với hắn cũng có tu vi cực cao. Hai người giao chiến đấu pháp với nhau tạo ra một khung cảnh kinh thiên động địa. Những tiếng động ầm ầm do thần thông va chạm với nhau, vang vọng trong tinh không.

Đồng thời, sự dao động tỏa ra từ trận chiến giữa hai người lan tới đâu, tu sĩ gặp phải liền bỏ mình tới đó.

- Các vị đạo hữu! Đừng có đứng đó mà để bổn tôn chê cười. Ra tay đi. - Hắc Sát ma tôn cười khổ, tay phải vung lên liền có từng cơn gió xuất hiện giữa tinh không. Hai tay hắn run nhẹ một cái, những cơn gió liền hóa thành một con cự kình khổng lồ. Nó gầm lên một tiếng rồi há miệng hút mạnh một cái.

Nhất thời, nguyên khí trong tinh không liền cuồn cuộn chui vào trong cơ thể cự kình của Ma Tôn. Sau đó, nó bất chợt đổi hướng công kích về phía Huyết Thần Tư.

Cùng lúc đó, trong tinh không, một cột sáng màu tím đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Cột sáng đó giống như từ trong hư vô, kéo dài tới đây.

Một tiếng cười ha hả từ trong cột sáng vọng ra, đồng thời có một người từ trong đó xuất hiện. Người đó dáng vẻ trung niên, mặc một bộ hoàng bào, tướng mạo anh tuấn. Trong khoảng khắc bước ra, bên người hắn liền xuất hiện hai con cự long.

- Viêm Lôi Tử! Nghe thấy đại danh đã lâu. Lão phu là mới trở thành tôn giả của Liên Minh, Vân Long yêu tôn.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Viêm Lôi Tử, hắn vẫn chưa ra tay. Tuy nhiên, có ba lão tổ của các gia tộc tu chân truyền thừa từ tiên giới bước ra, lao về phía Vân Long yêu tôn.

- Tứ tôn của Liên Minh tu chân đều là người có tu vi Toái Niết trung kỳ. Tu vi của Huyết Thần Tử khó lường có thể một đối một. Còn ba vị đạo hữu có tu vi Toái Niết sơ kỳ phải liên thủ với nhau thì chắc là có thể thể cố gắng chống cự. Chỉ có điều những người này vẫn chưa phải là mạnh nhất. - Một tia sáng lại lóe lên trong mắt Viêm Lôi Tử, nhưng hắn vẫn không nhìn về phía Vân Long yêu tôn. Ánh mắt lão bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước, nói một cách bình tĩnh:

- Tứ tôn của Liên Minh không bao giờ ra tay một mình. Cực Hiền Thiên! Ngươi cần gì phải ẩn núp.

Viêm Lôi Tử vừa nói, vừa bước về phía trước. Thoáng cái lão đã xuất hiện bên mười tám cái La Phù đang di động, hai ngón tay khép lại điểm mạnh một cái về phía trước.

Một tiếng cười the thé chợt vang lên trong tinh không. Chỉ thấy nơi Viêm Lôi Tử điểm tới, tinh không liền xuất hiện vô số khe nứt. Từ trong cái khe chợt xuất hiện một bàn tay tráng nõn như ngọc, gần sát với vị trí hai ngón tay của Viêm Lôi Tử.

"Uỳnh!"

Toàn bộ tinh không phía Bắc phải rung chuyển. Sát khí lóe lên trong mắt, Viêm Lôi Tử lùi lại sau mấy bước. Từ trong khe nứt giữa tinh không,

cũng có một bóng người bị đẩy lùi. Thoáng nhìn thì bóng người đó là một nữ tử. Sau khi lui lại, người đó liền rít lên:

- Viêm Lôi Tử! Ngươi còn có mặt mũi trở về?

Âm thanh the thé chói tai, ẩn chứa một thứ nguyên lực dao động. Nó vang vọng trong tinh không khiến cho đám tu sĩ La Thiên chấn động. Một số người bị ảnh hưởng tới phun máu tươi, nguyên lực trong cơ thể tràn ra ngoài mà bỏ mạng.

Ngay cả mười tám cái La Phù đang di động cũng bị sự ảnh hưởng của âm thanh khiến cho có một cái nổ tung.

Vô tận nguyên khí trong tích tắc từ bốn phương tám hướng, từ nơi đám tu sĩ nổ tung tới chỗ La phù vừa vỡ nhanh chóng tràn ra. Tất cả đều bị hút vào trong cái bóng của nữ nhân.

- Cực Hiền Thiên! Bao năm không gặp, ngươi vẫn nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ như vậy. - Sắc mặt Viêm Lôi Tử bình tĩnh, ta phải vung lên. Ngay lập tức một biển lửa xuất hiện tràn ngập khắp nơi tạo ra một luồng lực đẩy khổng lồ. Nhất thời, tu sĩ La Thiên bị đẩy ra ngoài tới cả vạn trượng.

Tuy nói là vạn trượng, nhưng vẫn trong phạm vi ảnh hưởng của La phù. Kể từ đó, trận chiến lại tiếp tục nổ ra. Vô số tu sĩ Liên Minh cùng với tu

sĩ La Thiên lao vào một cuộc chiến sinh tử.

Đây phải nói là một trận loạn chiến. Chỉ cần không cẩn thận thì kết quả chính là thân thể nổ tung, nguyên thần bị diệt. Vốn bên La Thiên không phải là đối thủ của tu sĩ Liên Minh, nhưng dưới tác dụng của La Phù, cuộc chiến liền trở nên cân bằng.

Vì vậy mà trận chiến trở nên khó phân thắng bại. Chỉ có một số vị trí rất nhỏ, Liên Minh mới chiếm được ưu thế.

Ánh sáng của pháp bảo tràn ngập khắp nơi. Trong loạn chiến, hai bên chết vô số. Xa xa, một tu sĩ Liên Minh vừa phun máu tươi, đang nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng chưa được mười trượng, hắn đã bị loạn kiếm xuyên qua ngực. Còn nguyên thần vừa mới bay ra đã bị thần thông quanh đó ảnh hưởng mà tan biến.

Phía trước, ba tu sĩ La Thiên đỏ mắt, điều khiến pháp bảo để thi triển thần thông. Nhưng thoáng cái có một đạo cầu vồng tới gần xuyên qua thân thể ba người khiến cho họ bỏ mạng.

Đạo cầu vồng hóa thành một người có ánh mắt âm trầm. Hắn liếm liếm môi đang định bỏ chạy thì chợt có một tia sáng đỏ như máu xuất hiện. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên tu sĩ hóa thành một dòng máu.

Tu sĩ hai bên, bất cứ người nào chết đi, máu huyết toàn thân liền bay lên chui và trong mười bảy La Phù huyết cầu. Thậm chí một số nguyên thần sau khi lao ra khỏi thân thể, do bị tổn thương nghiêm trọng nên bị mười bảy La Phù hút đi.

Gần như mỗi một khắc đều có tu sĩ bỏ mình. Mấy vạn tu sĩ hai bên giao chiến với nhau khiến cho máu chảy thành sông rồi bị hút vào trong La phù.

Ánh sáng của pháp bảo lóe lên liên tiếp phát ra vô vàn tiếng động. Hơn nữa, những tiếng kêu trước khi chết khiến cho nơi đây biến thành một mảnh đất chất.

Vô số máu huyết và nguyên thần bị hút vào trong mười bảy cái La phù khiến cho chúng càng thêm yêu dị. Trận chiến giữa hai bên càng lúc càng kịch liệt. Trong tinh không xuất hiện vô số khe nứt. Những trận gió lạnh lẽo từ trong đó thổi ra khiến cho ngọn lửa chiến tranh của đám tu sĩ càng thêm kịch liệt.

Ở giữa chiến trường, toàn thân Viêm Lôi Tử bao phủ bởi ngọn lửa. Từ xa nhìn lại gần như cả nửa khoảng không đều rực một màu lửa. Đối diện với hắn, thân thể Cực Hiền Thiên tỏa ra tầng tầng lớp lớp hơi lạnh, phát ra những tiếng răng rắc. Tiếng động đó không lớn, nhưng trong chiến trường, bất cứ người nào cũng nghe được.

Vô số mũi băng nhọn dựng lên tỏa ra khí thế to lớn. Xung quanh Cực Hiền Thiên lúc này, giống như có hàng vạn thanh kiếm sắc dựng ngược

lên trời, chống cự với Viêm Lôi Tử.

- Viêm Lôi Tử! Trận đánh mấy vạn năm trước để cho ngươi chạy thoát. Bây giờ, không cần Trọng Huyền Tử ra mặt, ta cũng có thể chém chết ngươi. - Âm thanh the thé của Cực Hiền Thiên vang lên, chẳng khác nào vô số thanh kiếm bắn ra bốn phía.

Vóc dáng của Cực Hiền Thiên chẳng khác nào một nữ nhân thiên kiều bá mị, nhưng thực tế thì ngực của người đó bình thường. Yết hầu tuy nhỏ, nhưng cũng có, chứng tỏ là một nam tử.

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử bình tĩnh. Hắn giơ tay phải, chộp một cái vào hư không. Ngay lập tức, nguyên khí trong thiên địa, cuồn cuộn ngưng tụ lại trong lòng bàn tay, hóa thành một quả cầu lửa màu trắng. Lão nhìn Cực Hiền Thiên chằm chằm, nói một cách chậm rãi:

- Năm đó khi lão phu rời đi từng nói rằng nếu có một ngày trở về sẽ làm cho Liên Minh tu chân diệt tuyệt, máu chảy thành sông.

Vào lúc này, ở phía Tây của Liên Minh, Vọng Nguyệt đi trước, cái cây bám theo sau nhanh chóng lao về phía Bắc của Liên Minh. Khoảng cách càng lúc càng tới gần.

Vương Lâm đứng trên cái cây nhìn ra phía trước. Mỗi khi nhìn về phía Vọng Nguyệt một tia sáng lại lóe lên trong mắt hắn.

- Ấu tử Cổ Thần... - Trong mắt Vương Lâm thoáng lóe lên một tia sáng.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 923: Đầu danh trạng

Phía Bắc của Liên Minh, Viêm Lôi Tử vẫn cầm quả cầu lửa màu trắng trong tay. Lão đưa tay xoa mạnh một cái, quả cầu liền vỡ tung, hóa thành vô số con phượng hoàng lửa. Chúng cất lên những tiếng kêu rồi lao thẳng về phía Cực Hiền Thiên.

Cực Hiền Thiên cười the thé, hai tay vung về phía trước. Ngay lập tức, vô số những cột băng cùng chấn động, tách ra khỏi mặt đất mà bắn về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Hai người vẫn không hề dừng lại, lần lượt thi triển các loại thần thông. Nhất thời, trong không gian, sự dao động của nguyên lực xuất hiện, giống như trời đất nghịch chuyển.

Toàn bộ khu vực phía Bắc đã rơi vào loạn chiến.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Viêm Lôi Tử, tay phải lão vung lên. Lập tức có mấy mảnh tiên giới xuất hiện đầy trời. Lão quát khẽ một tiếng:

- Tiên giới luân chuyển.

Vừa dứt lời, những mảnh tiên giới lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi xoay tròn. Nhất thời, một cơn gió lóc dựng lên. Cơn gió lốc xuất hiện khiến cho tất cả tu sĩ đều bị đẩy lùi về phía sau.

Sắc mặt Cực Hiền Thiên âm trầm, tay phải chỉ lên trời quát:

- Quy tắc băng hàn.

Trong thời gian ngắn, tầng tầng lớp lớp hơi lạnh từ trên tay phải hắn tỏa ra. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên một tảng băng rộng tới vạn trượng xuất hiện, nhanh chóng lao về phía Viêm Lôi Tử.

- Băng! - Ánh mắt Cực Hiền Thiên lóe lên sát khí, chỉ tay về phía Viêm Lôi Tử.

Trong tích tắc, quanh người Viêm Lôi Tử xuất hiện nồng nặc hơi lạnh. Hơi lạnh đó có quy tắc, nên khi ngưng tụ liền hình thành những lớp băng lớn vây xung quanh Viêm Lôi Tử.

Đúng lúc này, từ trong không gian phía xa, tiếng rít của Vọng Nguyệt lan tới. Tiếng rống của nó khiến cho trời đất rung chuyển.

Cảnh tượng đó làm cho tất cả những người bên Liên Minh đều biến sắc.

Đám người Huyết Thần Tử đang giao chiến với Hắc Sát ma tôn và Vân Long yêu tôn, trở nên âm trầm, cùng lui lại phía sau.

Cực Hiền Thiên hừ lạnh, một tia sáng lóe lên trong mắt. Hắn không lui lại mà vẫn tiếp tục bước thẳng tới tầng băng đang vây khốn Viêm Lôi Tử. Khi tới gần, hắn liền giơ tay phải đặt lên mặt lớp băng.

Nhất thời, một lực lượng mang tính chất hủy diệt chui vào trong lớp băng. Rồi sau đó, nó theo một phương thức đặc biệt tiếp tục tăng lên, lao thẳng tới Viêm Lôi Tử.

Đúng lúc này, Viêm Lôi Tử trong lớp băng chợt cười dài. Tu vi vẫn ẩn giấu từ đầu tới giờ chợt bùng phát từ Toái Niết hậu kỳ tăng lên vô hạn, đạt tới một mức độ khó tin.

- Ngươi...ngươi đột phá? - Cực Hiền Thiên biến sắc, đang định lui lại.

Lớp băng vây khốn Viêm Lôi Tử chợt xuất hiện những tiếng răng rắc. Những vết nứt nhanh chóng xuất hiện. Thoáng cái, lớp băng vỡ nát thành vô số mảnh, bắn tung về bốn phương tám hương.

Viêm Lôi Tử cười dài bước ra. Trong phút chốc, lão dung nhập vào trong trời đất, đồng thời nguyên lực nhanh chóng tản ra ngoài.

Nhất thời, trong không gian, nguyên lực của trời đất dao động mạnh, ảnh hưởng tới Súc Địa thành thốn. Cùng lúc đó, hai tay Viêm Lôi Tử bắt quyết, tỏa ra một ngọn lửa. Nó như một con rồng lửa nhanh chóng ngăn cản đường lui của Cực Hiền Thiên.

Ngay sau đó, Viêm Lôi Tử phun ra một ngụm tinh khí của nguyên thần vào trên một mảnh nhỏ của tiên giới đang xoay tròn.

Mảnh nhỏ của tiên giới chấn động, tốc độ xoay tròn tăng lên gấp bội. Thoáng cái nó liền lao ra, bao vây Cực Hiền Thiên vào bên trong.

Sự xoay tròn của nó tạo thành một cơn gió lốc khiến cho sắc mặt Cực Hiền Thiên càng thêm âm trầm. Hai tay hắn đẩy ra ngoài, lập tức có vô số nguyên lực trong trời đất ngưng tụ lại. Nhưng đúng vào lúc hắn chuẩn bị thoát ra, Viêm Lôi Tử đã bước tới, sau lưng hắn bốc lên một ngọn lửa hừng hực. Ngọn lửa lao ra, xoay quanh ngọn gió lốc, đồng thời cũng dung nhập một ít vào bên trong khiến cho gió lốc như hóa thành con rồng lửa.

Từ trong tinh không, thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt chẳng khác gì thuấn di, vọt tới nơi đây. Vô số xúc tua của nó chập chờn khiến cho Vọng Nguyệt càng thêm dữ tợn. Những tiếng rít của nó vang vọng trời đất khiến cho trong thời gian ngắn, tu sĩ hai bên ở chiến trường phía Bắc cùng thu tay mà tản ra. Tất cả ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt.

Hắc Sát ma tôn liếc mắt nhìn Vọng Nguyệt mà da đầu tê dại. Hắn cười khổ một tiếng rồi nhanh chóng lui lại. Còn Vân Long yêu tôn cũng mở to mắt mà không tin vào cảnh tượng trước mặt.

Cực Hiền Thiên ngẩn người. Nguyên lực toàn thân nhanh chóng lưu chuyển cố gắng lao ra. Nhưng Viêm Lôi Tử làm sao để cho hắn được như ý. Hai tay lão duỗi ra, nguyên lực hóa thành biển lửa, vây chặt lấy.

Xa xa trong tinh không, theo sát Vọng Nguyệt là một cái cây khổng lồ. Trong nháy mắt nó thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía Viêm Lôi Tử đang vây khốn Cực Hiền Thiên.

Cái cây chưa tới đã xuất hiện một thứ lực kỳ dị bao phủ trời đất. Những tiếng động ầm ầm vang lên với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đồng tử trong mắt Cực Hiền Thiên cơ lại. Hắn không có cách nào thoát vây trong thời gian ngắn. Vào lúc này, đối diện với nguy hiểm, hai tay hắn bắt quyết, điểm một cái ngay trước mặt. Mỗi một cái điểm của hắn đều có một dòng xoáy màu lam xuất hiện. Gần như trong nháy mắt, quanh người hắn xuất hiện mười ba dòng xoáy màu lam.

Sau khi những dòng xoáy đó xuất hiện liền phóng đại. Nhưng ngay lập tức lại chui vào trong cơ thể Cực Hiền Thiên. Khi dòng xoáy đầu tiên chui vào, trên thân thể hắn liền xuất hiện một vầng sáng màu lam.

Sau khi mười ba dòng xoáy chui vào trong, cơ thể Cực Hiền Thiên liền tỏa ra ánh sáng màu lam. Ngoài thân thể, bất ngờ xuất hiện mười ba tầng lam ý ngưn tụ. Đó chính là lực quy tắc của Cực Hiền Thiên.

Cực hạn băng hàn có màu lam. Khi Cực Hiền Thiên còn sống ngưng tụ mười ba đạo lam ý này. Hắn vẫn nghĩ rằng nếu cuối cùng có thể làm cho chúng hóa thành một đạo thì tu vi của bản thân có lẽ sẽ đột phá.

Trong khoảng khắc khi mười ba đạo Lam ý của Cực Hiền Thiên hiện ra, cái cây khổng lồ đã tới.

Không thể diễn tới khung cảnh vào lúc này. Chỉ biết tất cả dường như đứng yên. Hết thảy mọi thứ như biến mất chỉ còn tồn tại một mình cái cây đó.

Bất luận là kẻ nào, pháp bảo gì hay một thứ nào đó. Cho dù là tinh cầu tu chân cũng không thể ngăn cản cái cây lao tới. Cái cây này vào năm đõ có thể chống đỡ tiên vực từ thời viễn cổ sập xuống. Vào lúc này, khi nó đi qua tất cả đều tan biến.

Cái cây tới làm xuất hiện một luồng lực không thể tưởng tượng, như muốn đâm thủng không gian. Trong phút chốt, khi tới gần nơi Viêm Lôi Tử đang vây khốn Cực Hiền Thiên liền tạo ra một cơn lốc.

Rất đơn giản, không hề có bất cứ thứ gì hoa mĩ. Thậm chí cả ánh sáng của thần thông cũng không hề xuất hiện. Cái cây to vạn trượng đánh thẳng vào mảnh tiên giới đang xoay tròn.

"Uỳnh..."

Một mảnh liền vỡ nát. Ngay sau đó, cái cây khiến cho tất cả những mảnh vỡ của tiên giới nổ tung.

Những mảnh vỡ đó bị nổ chẳng kém gì một tinh cầu tu chân. Vô vố mảnh vụn bắn thẳng vào người Cực Hiền Thiên.

Rất nhiều mảnh vụn như hóa thành sấm chớp lao tới.

Lam ý trên người Cực Hiền Thiên lóe lên kịch liệt. Gần như vào lúc những mảnh nhỏ nổ tung, cái cây cũng lao vào người hắn.

"Uỳnh".

Thân thể Cực Hiền Thiên chấn động, Lam ý bên ngoài cơ thể liền có một tầng hỏng mất.

Tuy nhiên vẫn chưa chấm dứt. Trong nháy mắt, cái cây vẫn tiếp tục lao vào. Một luồng lực cực mạnh từ trong cái cây cuồn cuộn lao ra, giống như những con sóng biển chảy vào trong cơ thể Cực Hiền Thiên

"Uỳnh...uỳnh...bịch..."

Lam ý trên thân thể Cực Hiền Thiên nhanh chóng nổ tung. Chỉ trong nháy mắt, sáu tầng đã biến mất. Thân thể hắn không khống chế được nhanh chóng lui lại phía sau. Sự lùi lại đó là do cái cây lao tới gây ra.

Cùng lúc đó, khi cái cây công kích, sát khí trong mắt Viêm Lôi Tử lóe lên. Ngọn lửa quanh người nhanh chóng ngưng tụ rồi lao về phía Cực Hiền Thiên.

Ngọn lửa vừa tới nơi, ba tầng Lam ý trên người Cực Hiền Thiên liền nổ tung.

Ánh mắt hắn xuất hiện sự hoảng sợ. Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Gần như chỉ trong nháy mắt, đã có chín tâng Lam ý biến mất. Vào khoảng khắc đối đầu với sinh tử, Cực Hiền Thiên đang định bỏ chạy thì Thân Công lão tổ và Mạnh Vân Tử đang đứng trên cái cây cùng lao ra.

Thần thông giáng thế tỏa ra lực lượng vô cùng vô tận đánh lên người Cực Hiền Thiên.

Bị cái cây khổng lồ, Viêm Lôi Tử, Mạnh Vân Tử và Thân Công lão tổ cùng công kích. Chưa cần phải nói tới tu vi của Viêm Lôi Tử sau khi để lộ ra thực lực thực sự. Công kích như vậy khiến cho Cực Hiền Thiên gần như hồn phi phách tán.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là lão quái thành danh mấy chục năm, cả đời giết chóc. Cho dù lúc này đang phải đối diện với nguy hiểm nhưng muốn hắn chết ở đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cực Hiền Thiên kêu to một tiếng, ánh mắt quyết đoán. Trên thân thể còn bốn tầng Lam ý cùng lúc nổ tung.

Tiếng nổ kinh thiên động địa do bốn tầng Lam ý nổ tung tạo ra khiến cho Mạnh Vân Tử bắn ngược trở lại. Bên cạnh hắn còn có cả Thân Công lão tổ.

Cho dù là Viêm Lôi Tử cũng có chút do dự, thầm than rồi lui lại phía sau. Mặc dù lão có thể giết chết Cực Hiền Thiên, những cũng sẽ bị thương. Mà như vậy thì chắc chắn sẽ rất bất lợi.

Đánh văng ba tu sĩ, sắc mặt Cực Hiền Thiên tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi. Hắn nương theo lực nổ của Lam ý, nhanh chóng lui lại. Đồng thời, âm thanh the thé của hắn vang lên:

- Viêm Lôi Tử! Thù này không báo, lão phu thề không làm người.

Phía sau hắn đúng là chỗ của Vọng Nguyệt. Trong lúc Cực Hiền Thiên lui lại phía sau, liền giơ tay chộp một cái vào hư không. Ngay lập tức, bên cạnh xuất hiện một cái khe. Hắn chẳng cần nghĩ xem bây giờ bước vào đó có bị lạc hay không.

Vào lúc này, Vương Lâm cũng đứng ở trên cái cây, chỉ cách đó một khoảng. Mới vừa rồi, lực của vụ nổ cũng lan đến khiến cho nguyên lực trong cơ thể hắn không yên. Vương Lâm nhìn chằm chằm Cực Hiền Thiên đang lui lại, vừa nhìn Viêm Lôi Tử. Hắn cắn răng một cái, tay phải điểm nhẹ về phía trước, quát khẽ:

- Định!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 924: Công lớn

Chỉ một chữ thôi nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm qua đầu ngón tay phải, dung nhập vào hư vô. Lần này thi triển thuật định thân, Vương Lâm không sử dụng tiên nguyên nhiều mà chỉ lấy nguyên lực trong cơ thể thi triển là chính.

Trong không gian giống như xuất hiện vô số sợi tơ. Ngay vào lúc Cực Hiền Thiên định bước vào trong vết nứt, những sợi tơ đó liền quấn lấy hắn. Vào lúc này, cũng chính là lúc mà Cực Hiền Thiên yếu nhát. Mười ba tầng Lam ý nổ tung khiến cho hắn phải nhanh chóng rời khỏi đây để tìm một chỗ chữa thương. Nếu tiếp tục ở đây, chắc chắn hắn sẽ phải chết.

Vốn là một người quyết đoán nên hắn tự bạo bốn tầng Lam ý để đổi lấy một cơ hội thoát thân. Đồng thời, hắn muốn thông báo tin tức tu vi của Viêm Lôi Tử đã vượt qua Toái Niết hậu kỳ báo cho Trọng Huyền Tử.

- Tu vi của Viêm Lôi Tử chắc chắn chưa thể bước vào cánh cửa thứ ba nhưng cũng đã vượt xa Toái Niết hậu kỳ. Người này chắc chắn đã đạt tới đại viên mãn của cánh cửa thứ hai.

Đang định bước vào vết nứt thì trong tích tắc Cực Hiền Thiên liền cảm nhận được thân thể bị vô số sợi tơ quấn lấy. Chúng khiến cho hắn đang định bước vào trong vết nứt liền hơi chậm lại.

Chút lực quấn ấy nếu là bình thường, hắn chẳng thèm để ý. Chỉ cần cử động nhẹ một cái là những sợi tơ đó nát vụn, thậm chỉ còn dựa vào sự phản chấn mà làm cho người phát ra pháp thuật hình thần câu diệt.

Nhưng vào lúc này, tốc độ của hắn mặc dù chỉ hơi chậm lại những mức độ ảnh hưởng lại lớn tới mức không thể tưởng.

Sắc mặt Cực Hiền Thiên đại biến. Viêm Lôi Tử lại ngẩn người, ánh mắt chợt mừng như điên. Lão không chút do dự bước tới, xuất hiện ngay bên cạnh Cực Hiền Thiên. Tay phải chẳng hề do dữ vỗ mạnh vào người đối phương khiến cho gã bắn ra khỏi vết nứt. Ngay vào lúc thân thể Cực Hiền Thiên bị buộc phải chui ra thì Vọng Nguyệt cách đó không xe chợt há miệng hút mạnh một cái.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Gần như vào lúc mà Cực Hiền Thiên bị buộc phải chui ra, Vọng Nguyệt liền hút ngay lấy. Cực Hiền Thiên rống lên một tiếng nhưng rồi bị Vọng Nguyệt nuốt chửng.

Vào lúc mà thuật định thân tác động lên người Cực Hiền Thiên, thân thể Vương Lâm chấn động phun ra một ngụm máu tươi. Hắn như bị một luồng lực nào đó tác động, bắn ngược về sau.

Nguyên lực trong cơ thể hắn gần như biến mất. Tu vi của hắn kém quá xa so với Cực Hiền Thiên nên khi lực phản chấn lan đến, cơ thể liền phát ra những tiếng nổ ầm ầm, bắn ra từng đám sương máu.

- Viêm Lôi Tử tiền bối. Vãn bối đã cố hết sức. - Trong lúc lui về phía sau, Vương Lâm quát lên một tiếng. Sở dĩ hắn làm vậy chính là muốn

gây thêm một chút ấn tượng với bọn họ, để cho để cho lão nợ hắn một chút nhân tình.

Đồng thời, cũng nhằm đoạt cho bản thân một cái đầu danh trạng, để có được sự che chở của La Thiên. Có nó, bất cứ lúc nào xảy ra chuyện gì, thì Vương Lâm cũng đều chính là công thần trong cuộc chiến giữa hai đại tinh vực.

Điểm này không một người nào có thể xóa bỏ. Nếu ngày sau, Vương Lâm gặp nạn mà La Thiên mặc kệ, thì chắc chắn sẽ gây ra một sự ảnh hưởng rất lớn. Làm gì còn có người nào dốc hết sức trong những trận đại chiến nữa.

Mà tất cả mọi thứ cũng đều nằm trong sự tính toán của hắn. Tu vi cùng với thân thể Cổ Thần, nếu đối phương đang ở trạng thái cao nhất chắc chắn lực phản chấn sẽ giết chết Vương Lâm. Nhưng vào lúc này, đối phương đang bị trọng thương phải chạy trối chết thì sự quấy nhiều của hắn cho dù không thành công nhưng cũng không thể chết được.

Có đôi khi trước mặt không có đường nhưng đánh cuộc một lần lại có thể tìm ra một con đường mới. Vào lúc này, Vương Lâm đã mở ra một con đường lui cho bản thân.

Trên thực tế Vương Lâm suy nghĩ rất chính xác. Nếu không có thân thể Cổ Thần, chắc chắn hắn sẽ phải chết. Nhưng có thân thể Cổ Thần lại vào lúc mà Cực Hiền Thiên yếu đi thi chỉ bị thương mà thôi.

Viêm Lôi Tử cất tiếng cười dài, xuất hiện bên cạnh Vương Lâm. Lão đưa tay vỗ nhẹ vào hậu tâm của hắn. Nhất thời, một luồng nguyên lực khổng lồ từ cơ thể Viêm Lôi Tử chui vào trong thân thể Vương Lâm. Sau khi lưu chuyển một vòng, nguyên lực của Vương Lâm liền trở nên ổn định, lành luôn vết thương.

Ngoài ra, luồng nguyên lực khổng lồ chui vào trong cơ thể Vương Lâm bị Viêm Lôi Tử ngắt đứt, để nguyên trong cơ thể hắn.

Điều đó khiến cho hắn cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể tăng mạnh. Nguyên thần mở mắt cứ vậy hấp thu. Một cảm giác mạnh mẽ không ngừng tăng lên. Tới cuối cùng, tu vi của hắn gần như đạt tới đỉnh phong của Khuy Niết sơ kỳ. Chỉ cần lĩnh ngộ là có thể trở thành Khuy Niết trung kỳ.

Lần này có thể nói Viêm Lôi Tử đã tặng cho Vương Lâm một món quá không thể tưởng tượng.

Tu sĩ cánh cửa thứ hai tăng tiến quá khó khăn. Ngoài ý cảnh ra còn phải hấp thu đủ nguyên lực trong trời đất. Mà điều này thì đòi hỏi rất nhiều năm tháng.

- Tốt! Tốt! - Viêm Lôi Tử thu tay lại, nhìn Vương Lâm mà cười to.

- Hứa Mộc! Ngươi đã lập công lớn. Cực Hiền Thiên là một trong tứ tôn đứng đầu Liên Minh tu chân. Nếu xếp thứ hạng thì trong Liên Minh tu chân có thể xếp hàng thứ chín. Công lao của ngươi, lão phu nhớ kỹ. Tinh vực La Thiên cũng nhớ kỹ nó. - Viêm Lôi Tử cất tiếng cười sảng khoái bởi Cực Hiền Thiên cũng là một trong số những cừu nhân đuổi giết lão năm đó.

Cảnh tượng thay đổi khiến cho sắc mặt tu sĩ xung quanh trở nên quái dị. Nhất là Mạnh Vân Tử và Thân Công lão tổ nhìn Vương Lâm có chút khác biệt.

Ánh mắt của Mạnh Vân Tử có chút tán thưởng, gật đầu đối với Vương Lâm.

Thân Công lão tổ vẫn luôn lạnh lùng, vào lúc này cũng mỉm cười với hắn.

Về phần các tu sĩ khác thì lão nhân mặc áo đen và thanh niên áo trắng, ánh mắt trở nên phức tạp. Nhưng phần lớn trong đó là sự bội phục. Nếu là bọn họ chắc chắn không thể làm được điều đó.

Còn phụ nhân mặc cung trang, ánh mắt nhìn Vương Lâm có chút hứng thú. Nàng vốn là người rất đẹp, bây giờ có thêm ánh mắt đó lại càng khiến cho người khác phải thất thần.

- Hứa Mộc! Sau trận chiến này, ban phần thưởng, lão phu chẳng những trả Lôi thú lại cho ngươi mà còn có thể cho ngươi một bảo vật phòng thân. Có bảo vật đó, trong tinh vực Liên Minh, chỉ trừ vài người ra còn không người nào có thể làm hại tới tính mạng của ngươi. - Viêm Lôi Tử cười dài, bước thẳng về phía Hắc Sát ma tôn và Vân Long yêu tôn.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể khiến cho hắn cảm nhận được một sự mạnh mẽ. Hít một hơi thật sâu, Vương Lâm biết hành động của mình đã thành công.

Vào lúc này, cái cây khổng lồ lao thẳng vào trong chiến trường, khiến cho đám tu sĩ Liên Minh đồng loạt lui về phía sau. Nhất là cảnh tượng Cực Hiền Thiên bị nuốt khiến cho ý chí chiến đấu của đám tu sĩ giảm mạnh.

Vọng Nguyệt vào lúc này rống lên điên cuồng. Xúc tu của nó quét qua không gian, chạm phải tu sĩ nào, người đó liền kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể biến thành xác khô.

Vọng Nguyệt quá mạnh mẽ.

Hắc Sát ma tôn và Vân Long yêu tôn liên tục lui lại. Vào lúc này, hai người không còn ý nghĩ muốn chiến đấu nữa, đang định bỏ chạy.

Đột nhiên từ phía xa có một luồng lực không hề kém so với lực do cái cây phát ra lan tới.

Chỉ thấy trong tinh không vô số ngọn tháp cao ngàn trượng đang lao tới cực nhanh. Mỗi một đỉnh tháp đều có gần một trăm tu sĩ đang đứng. Một làn sát khí nồng nặc điên cuồng tỏa ra xung quanh.

Từ xa nhìn lại, trong tinh không, số lượng những ngọn tháp lao tới không dưới một trăm.

Một luồng uy áp mạnh mẽ lan tới. Xung quanh trăm ngọn tháp còn có bốn tinh cầu tu chân khổng lồ. Mỗi một tinh cầu tu chân lại do một người khổng lồ cao ngàn trượng khênh đi. Trên mi tâm mỗi một người khổng lồ đều có ký hiệu một cây búa, đúng là tộc nhân của tộc Cự Ma.

Trên mỗi một tinh cầu tu chân do bốn người khổng lồ khiên đều có có một người. Trong đó ba người là những lão già với mái tóc bạc trắng. Từ xa nhìn tới, dáng vẻ của họ hoàn toàn tiên phong đạo cốt, không giận nhưng vẫn hết sức uy nghiêm.

Người còn lại là một nữ nhân. Nàng mặc một cái váy màu xanh lam, mái tóc xõa trên vai. Trên tay phải nâng một đóa sen tám cánh. Đôi mắt phượng của nàng nhìn chằm chằm về phía trước.

Nhóm tu sĩ Liên Minh vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý của mọi người. Đám tu sĩ Liên Minh đều cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi, vội vàng lui lại rồi tập trung với nhau.

Phía bên La Thiên, Huyết Thần Tử cùng với ba vị lão tổ của các gia tộc truyền thừa từ Tiên giới đứng trong tinh không, lạnh lùng nhìn sang.

Viêm Lôi Tử vẫn bước đi. Tay phải phất ngang một cái liền có một biển lửa xuất hiện trước mặt rồi lao về phía trước. Cùng lúc đó, Vọng Nguyệt gầm lên một tiếng. Về phần đám tu sĩ La Thiên xung quanh cái cây cũng đều bay lên, thi triển thần thông và pháp bảo, chuẩn bị cho trận đại chiến.

Đúng lúc này, nữ nhân mặc váy màu lam chợt mở miệng nói:

- Thỉnh tiền bối Vũ Đông Thiện.

Vừa dứt lời, từ trong không gian chợt có tiếng cười khà khà từ xa vọng tới. Ngay lập tức một đám mây đen che lấp tinh không cuồn cuộn xuất hiện.

Trong đám mây có một người đang đứng. Người đó dáng vẻ trung niên, mặc một bộ trang phục màu tím. Vào lúc này, xung quanh người đó những làn sương đen cuồn cuộn di chuyển phát ra những tiếng sấm ầm ầm.

- Viêm Lôi Tử! Nghe thấy đại danh đã lâu. Hôm nay, người có dám đánh một trận với Vũ Đông Thiện ta hay không? - Âm thanh của nam tử trung niên vô cùng cuồng ngạo. Vừa dứt lời, làn khói đen dưới chân liền lan thẳng về phía Viêm Lôi Tử.

Trong trí nhớ của Viêm Lôi Tử cũng không hề có Vũ Đông Thiện. Hiển nhiên là sau khi hắn rời khỏi tinh vực Liên Minh, người đó mới nổi lên. Nhưng lão cũng không dám xem thường Vũ Đông Thiện bởi hơi thở do người đó phát ra khiến cho bản thân cảm thấy rất nghiêm trọng.

- Ngươi muốn đánh thì đánh. - Viêm Lôi Tử lạnh lùng nói rồi bước đi. Toàn thân hắn chìm vào trong làn sương đen. Nhất thời, làn sương đen bay lên trên cao, rồi quay cuồng. Những ánh lửa lóe lên từ trong đám mây, kèm theo những tiếng nổ.

- Giam cầm Vọng Nguyệt! - nữ nhân mặc váy màu lam mở miệng. Lập tức, xung quanh nàng một trăm ngọn tháp liền phát ra những tiếng động chói tai, tốc độ chợt tăng lên gấp trăm lần.

Giống như những thanh kiếm sắc, chúng lao thẳng về phía Vọng Nguyệt.

Vương Lâm thầm kêu không ổn. Trận chiến này thoáng nhìn thì La Thiên đã ở thế yếu hơn. Nét mặt hắn vẫn thản nhiên nhưng lại lui về sau cái cây. Bất chợt, hắn cảm giác có một ánh mắt dữ dằn đang nhìn mình.

Đúng là nữ nhân mặc áo lam với ánh mắt phức tạp đang nhìn Vương Lâm.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 925: Bách vạn thú huyết tỏa thiên thần

Ánh mắt Vương Lâm liếc nhìn về phía nữ nhân mặc váy màu lam, rồi thôi. Vương Lâm chưa bao giờ gặp nàng, nên không hề có chút cảm giác quen thuộc. Chỉ có điều ánh mắt của nàng khiến cho hắn có chút gì đó nghi hoặc.

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc để nghĩ tới chuyện này. Vương Lâm thản nhiên tiếp tục lui lại phía sau.

Từ phía trước, trăm ngọn tháp lao đến phát ra những tiếng động mạnh, như muốn xẻ đôi bầu trời mà lao tới Vọng Nguyệt. Mỗi một ngọn tháp chẳng khác gì một thanh kiếm sắc, xuyên qua tinh không. Vọng Nguyệt tức giận gầm lên, vô số xúc tua của nó duỗi ra, quấn lấy những ngọn tháp đang lao tới trước mặt.

Vào lúc này, một ngọn tháp lao tới với tốc độ nhanh nhất bị xúc tua của Vọng Nguyệt cuốn lấy. Nhưng trong nháy mắt khi hai bên đụng vào nhau, ngọ tháp liền nổ tung, hóa thành một làn bụi đen, tỏa ra bốn phía.

Về phần đám tu sĩ Liên Minh, ngay vào lúc tới gần đều nhảy lên mà rời đi.

Ngay sau đó, những ngọn tháp khác tới tấp lao tới phát ra những tiếng động ầm ầm. Phần lớn những ngọn tháp sau khi bị xúc tua của Vọng Nguyệt cuốn lấy đều nổ tung, hóa thành những đám bụi màu đen.

Một số ngọn tháp còn lại, tốc độ chợt giảm xuống. Rồi chúng xuyên qua lớp bụi đen mà tránh được xúc tua của Vọng Nguyệt, rồi đâm trúng vào thân thể nó.

"Uỳnh"

Một ngọn tháp đâm trúng Vọng Nguyệt liền nổ tung. Những làn bụi từ trong vết thương tràn ra, khiến cho vết rách do cái tháp gây ra, lấp đầy bụi.

"Uỳnh...uỳnh...uỳnh..." - Những tiếng nổ vang lên liên tục. Do không bị xúc tua quấn lấy nên vào lúc này, toàn bộ những ngọn tháp còn lại đều đâm trúng thân thể Vọng Nguyệt rồi hóa thành bụi.

Trong cả quá trình đó, tiếng gầm của Vọng Nguyệt vang lên liên túc. Dường như nổi giận, xúc tua của nó quét ngang một cái, lập tức xung quanh liền có một số tu sĩ tránh không kịp mà bỏ mạng.

- Phong! - Nữ nhân mặc váy màu lam, thốt ra một tiếng êm ái.

Trong phút chốc, toàn bộ lớp bụi đen xung quanh Vọng Nguyệt liền tỏa ra những tia sáng quái dị rồi tản ra tạo thành hình một quả cầu bao lấy Vọng Nguyệt vào bên trong. Lúc này, phía bên trong quả cầu chỉ có ánh sáng đỏ như máu. Vào lúc này, ở các khu vực Đông Tây, Nam, Bắc, Liên Minh tu chân cố ý tuyển lấy một trăm tinh cầu tu chân để làm ra một cảnh tượng rung động lòng người.

Trong số đó, trên một tinh cầu tu chân, tất cả các tu sĩ gần như đều ra tay. Lần lượt từng con yêu thú sống ở đây đều bị bắt sống rồi gam cầm trong một trận pháp khổng lồ. Trận pháp có hình tròn, bao trùm trong phạm vi ngàn dặm. Ở bên trong, số lượng yêu thú nhiều không dưới một vạn.

Ngoài trận pháp, trên bầu trời có vô số tu sĩ đang lơ lửng như đang chờ hiệu lệnh. Trong số đó có một lão nhân tóc đỏ, hình như là có thân phận tôn quý trong đám người đó. Ngay lúc mà âm thanh của nữ nhân áo lam vang lên, âm thanh nó xuyên qua không gian khiến cho cả những người ở xa cũng biết được.

Trong nháy mắt, một tia sáng lóe lên trong mắt của lão nhân tóc đỏ. Tay phải của lão vung lên.

Nhất thời, tu sĩ xung quanh liền không hề do dự triển khai thần thông và pháp bảo công kích hàng vạn yêu thú trong trận pháp.

Những tiếng rống thê thảm vang lên trong đại trận. Ngay lập tức, nơi đó xuất hiện một biển máu. Đồng thời, trận pháp đột nhiên chuyển động như có thể hấp thu máu huyết và hồn phách khiến cho toàn bộ máu huyết của hơn vạn yêu thú không còn sót lại lấy một chút.

Cảnh tượng như vậy cũng diễn ra ở trên gần trăm tinh cầu tu chân khác.

Đây chính là một trong mười trận pháp lớn của Liên Minh tu chân: Bách Vạn thú huyết tỏa thiên thần.

Gần một trăm ngọn tháp được ngưng luyện từ một thứ vật liệu đặc biệt. Sau khi hơn trăm vạn yêu thú trên trăm tinh cầu tu chân bị tiêu diệt, Vọng Nguyệt đang đứng trong làn bụi chợt tỏa ra một mùi máu tanh nồng. Mùi máu quá nồng khiến cho người ta ngửi thấy mà kinh hãi.

Trong làn khí đỏ như máu, đám bụi màu đen chợt nhúc nhích. Gần như trong nháy mắt, chúng đọng lại khiến cho quanh thân thể Vọng Nguyệt như có một cái gì đó màu đen che kín, chỉ còn lại những tiếng gầm rống của nó vẫn vọng ra ngoài.

Vào lúc này, hơn vạn tu sĩ Liên Minh từ trên những ngọn tháp nhảy xuống liền thi triển thần thông và pháp bảo mà lao về phía tu sĩ La Thiên.

Cảnh tượng đó khiến cho đám tu sĩ La Thiên chấn động. Mạnh Vân Tử và Thân Công lão tổ nhìn nhau. Cái cây khổng lồ liền bay lên, đồng thời, hai tay Mạnh Vân Tử cũng vung nhẹ. Nhất thời, trước người liền có rất nhiều nguyên lực trong trời đất ngưng tụ, rồi hóa thành trăm lá cờ nhỏ.

Hắn và Thân Công lão tổ là lực lượng hậu viện của La Thiên. Ngoại trừ lão già Hướng gia và Công Tôn Phục thì chính là những người có thân phận cao nhất. Trước khi lão nhân Hướng gia và Công Tôn Phục đi liền giao quyền chỉ huy tạm thời cho Mạnh Vân Tử và Thân Công lão tổ.

Về mặt này thì Mạnh Vân Tử lại còn phải gánh thêm một trách nhiệm quan trọng. Hắn nắm một lá cờ, vung lên. Đồng thời quát:

- Bảy mươi hai Địa Sát tiên dẫn theo các tu sĩ tự mình tu luyện, diệt hết người của Liên Minh.

- Tuân lệnh! - Trong đám tu sĩ La Thiên lập tức có hơn mười người bay ra. Những người đó cũng đều là Địa Sát tiên trong số một trăm lẻ tám vị tiên. Tuy tất cả không có ở đây, những bọn họ vẫn cầm lấy tiểu kỳ, dẫn theo tu sĩ tự mình tu luyện cùng xông về phía trước, chiến đấu với đám tu sĩ vừa từ trên những cái tháp nhảy xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng nổ ầm ầm bắt đầu vang lên cùng với ánh sáng của vô vàng các loại pháp bảo. Bầu không khí trở nên điên cuồng, thi thoảng là vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Thân Công lão tổ cũng cầm lấy hơn mười lá cờ nhỏ, quay sang bên trầm giọng nói:

- Ba mươi sáu Thiên Cương theo ta phá vỡ phong ấn của Vọng Nguyệt. - Hắn vừa nói vừa bước đi tới phong ấn đang bao vây Vọng Nguyệt. Phía sau hắn có mấy chục tu sĩ vội vàng bám theo. Đồng thời, phía sau những người đó cũng là những tiểu đội tu sĩ. Bất ngờ, đồng tử đầu to cũng có mặt trong số đó.

- Hứa Mộc! Bốn người các ngươi làm hộ pháp cho lão phu. - Ánh mắt Mạnh Vân Tử liếc qua Vương Lâm, nữ nhân mặc cung trang, lão nhân mặc trang phục màu đen, thanh niên bạch y rồi khoanh chân ngồi xuống cái cây.

Cái cây chấn động rồi dừng lại giữa sao trời, không tiếp tục đi về phía trước. Sau khi Mạnh Vân Tử ngồi xuống, liền giơ hai tay bắt quyết, điểm vào mi tâm. Trong phút chốc, nguyên thần của hắn xuất hiện, kèm theo cả ba chữ Chiến, xoay quanh người.

Nguyên thần Mạnh Vân Tử giơ tay phải điểm vào một chữ Chiến. Ngay lập tức, thần niệm tỏa ra kèm theo những tiếng nổ ầm ầm.

Thần niệm tràn ngập khiến cho mười bảy La phù đỏ như máu đang di chuyển trên cao liền có một cái nổ tung. Từ bên trong, một thân hình đỏ như máu bước ra.

Đó chính là một người máu. Sau khi hắn xuất hiện liền gầm lên một tiếng rồi lao vào chiến trường. Vào lúc này, đám người Huyết Thần Tử cũng không nhàn rỗi. Hắc Sát ma tôn và Vân Long yêu tôn lao tới giao chiến với bọn họ.

Hướng mà Huyết nhân đi tới không ngờ lại chính là vị trí giao chiến của Hắc Sát ma tôn và Huyết Thần tử. Sự gia nhập của hắn khiến cho Hắc Sát ma tôn trở nên chật vật phải lui lại liên tiếp.

Nguyên thần của Mạnh Vân Tử run lên, rồi thu tay ngồi hồi phục. Lúc này, trong cuộc chiến với Liên Minh, tuy tu vi của hắn kém Viêm Lôi Tử, thậm chí ngay cả Huyết Thần Tử cũng không bằng nhưng tác dụng lại không thể thiếu.

Mười tám cái La Phù tuy không phải là vật của Chiến gia nhưng trong cả La Thiên lại chỉ có Chiến gia mới có được thần thông điều khiển. Thần thông đó không thể truyền cho người ngoài. Cho dù là trong Chiến gia thì cũng chỉ có một số người mới được thi triển.

Thần thông đó chính là sự cảm ngộ với những chữ Chiến cùng với một sự truyền thừa.

Việc này nếu nói thì hết sức phức tạp, nhưng trên thực tế thì trong tinh vực La Thiên được công nhận là bí ẩn.

- Tuyệt đối không thể để cho người nhà Chiến gia đụng tới huyết cầu La Phù.

Chỉ có điều, chuyện bí ẩn này vào đêm trước khi giao chiến với Liên Minh đã bị phá vỡ. Viêm Lôi Tử, lão nhân của Hướng gia cùng với Công Tôn Phúc và mấy lão quái đã quyết định lần này huyết cầu La Phù sẽ do Mạnh Vân Tử điều khiển.

Nguyên thần của Mạnh Vân Tử hơi hồi phục liền điểm tiếp vào một cái chữ Chiến khác.

Thần niệm truyền vào trong chữ Chiến liền tản ra một sự dao động khó tin, lan khắp không gian. Chỉ thấy trong mười sáu huyết cầu La Phù còn lại, một cái lại phát nổ. Rồi vô số giọt máu ngưng tụ hóa thành một huyết nhân.

Huyết nhân rít lên một tiếng kinh thiên động địa rồi lao thẳng theo hướng Thân Công lão tổ dẫn theo Thiên Cương tiên tới chỗ phong ấn Vọng Nguyệt.

Trong đám tu sĩ Liên Minh, nữ nhân mặc váy màu lam, nhíu mày, giơ tay điểm một cái về phía trước. Ngay lập tức một tộc nhân cao ngàn trượng của tộc Cự Ma gầm lên rồi lao đi. Tinh cầu tu chân mà bọn họ khiêng cũng không phải rất lớn, chỉ bằng một phần trăm của tinh cầu tu chân bình thường. Mà cho dù như vậy thì tộc nhân tộc Cự Ma cũng không cảm thấy khó khăn. Gã khổng lồ kia lao về phía trước với tốc độ cực

nhanh về phía mười lăm cái huyết cầu La Phù. Tinh cầu tu chân trên đỉnh đầu hắn cũng lao theo.

Trên tinh cầu tu chân có một lão nhân bay ra. Một tia sáng lóe lên trong mắt, rồi bay theo tinh cầu tu chân tới mười lăm cái Huyết cầu La Phù.

Chỉ có điều, trong mười lăm cái La Phù ẩn chứa một áp lực rất mạnh. Càng tới gần, áp lực càng tăng lên khiến cho sắc mặt lão nhân trở nên nghiêm trọng.

Về phần tộc nhân của tộc Cự Ma vừa gầm gừ vừa lao thẳng về phía Mạnh Vân Tử.

Nguyên thần của Mạnh Vân Tử vào lúc này có chút ảm đạm, chợt mở hai mắt, quát:

- La Hồng! Chu Hành Thiên! Hai người các ngươi nhanh đi bảo vệ La Phù.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 926: Cự ma ngàn trượng nổ tung

Vừa dứt lời, lão nhân mặc áo đen và thanh niên mặc áo trắng bay thẳng tới chỗ La Phù. Lực do La Phù phát ra có ảnh hưởng lớn đối với tu sĩ Liên Minh nhưng với hai người bọn họ lại chẳng hề có chút ảnh hưởng thậm chí còn trợ giúp.

Mạnh Vân Tử lại cắn răng, tay phải điểm một cái vào chữ Thiếp. Thần niệm dung nhập khiến cho một cái huyết cầu La Phù nổ tung. Một huyết nhân nữa lại xuất hiện, nghênh chiến với lão già trên tinh cầu tu chân.

Vào lúc này, người khổng lộ của tộc Cự Ma ầm ầm lao đến. Trên đường đi, hễ gặp phải tu sĩ La Thiên nào, nếu tu vi thấp hơn mình liền đưa tay bóp nát rồi ném vào miệng.

Người khổng lồ của tộc Cự Ma không ngờ lại có tu vi Dương Thực đỉnh phong. Chỉ có điều thân thể hắn quá mạnh, lại hấp thu được nguyên lực trong trời đất nên hơn tu sĩ bình thường nhiều lắm. Tuy tu vi của người đó chỉ là Dương Thực đỉnh phong nhưng trên thực tế cũng đủ để đánh với tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ bình thường một trận. Nhất là mức độ thân thể của hắn lại không hề sợ hãi phần lớn pháp bảo. Vào lúc này, hắn cứ thế lao thẳng tới Mạnh Vân Tử đang ở trên cái cây. Ánh mắt của hắn có chút đục ngầu, bên trong như ẩn chứa một sự điên cuồng.

- Hắn muốn tự bạo. - Bên tai Vương Lâm, chợt vang lên một âm thanh êm tai của phụ nhân mặc cung trang. Nàng nhìn người khổng lồ đang nhanh chóng tới gần mà mở miệng nói.

Vương Lâm gật đầu, liếc nhìn nguyên thần của Mạnh Vân Tử. Hiển nhiên là vào lúc này nguyên thần đang cố gắng hồi phục để tiếp tục thi triển thần thông huyết nhân, không thể để bị quấy rầy.

Nhưng Vương Lâm không tin Mạnh Vân Tử không chuẩn bị trước. Chỉ có điều, bây giờ không phải là lúc để dò xét. Người khổng lồ càng lúc càng đến gần, một tia sáng lóe lên trong mắt Vương Lâm:

- Ta đi.

Vừa nói, hắn liền bước về phía trước, nghênh đón người khổng lồ.

Phụ nhân mặc cung trang mỉm cười. Mặc dù đang trong đại chiến nhưng nàng vẫn hết sức thong dong, nói với Vương Lâm:

- Hứa đạo hữu cẩn thận.

Vương Lâm bước ra khỏi phạm vi lực lượng của cái cây, bên trai liền nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm. Gã khổng lồ của tộc Cự Ma càng lúc càng tới gần, tiếng rống của hắn chẳng khác gì tiếng nổ, lan tới.

Tốc độ của gã khổng lồ càng lúc càng nhanh. Một làn hơi thở hủy diệt càng lúc càng đậm trên người hắn. Gần như trong khoảng thời gian ngắn, người khổng lồ tới gần, tay phải nắm lại đánh về phía trước. Đồng thời, hắn hét lớn:

- Lui!

Một quyền vừa đánh ra liền kéo theo một trận cuồng phong về phía Vương Lâm. Chỉ có điều, cuồng phong tuy mạnh nhưng không thể làm cho Vương Lâm lui lại nửa bước. Sắc mặt hắn lạnh như băng, chẳng hề nghĩ ngợi cũng đánh ra một quyền.

Cảnh tượng lúc này hết sức quái dị. Đối diện với nắm tay của người khổng lồ, Vương Lâm chẳng khác gì một con kiến hôi. Nắm tay của hắn lại càng chẳng có gì đáng so sánh.

Nhưng trong khoảng khắc nắm đấm của cả hai tới gần nhau, những tiếng nổ ầm ầm lập tức vang lên, càng lúc càng mạnh. Dường như tất cả những tiếng nổ đó tô điểm cho khoảng khắc mà hai nắm đấm chạm nhau.

Nắm tay cả hai càng lúc càng gần, khiến cho những âm thanh đó lấn át tất cả những âm thanh khác. Tất cả tu sĩ hai bên ở xung quanh, chỉ cảm thấy trong tai ù ù.

Thoáng cái, nắm tay của hai người càng lúc càng tới gần. Chỉ trong chốc lát khi hai nắm tay đụng vào nhau, một tiếng nổ long trời lở đất liền vang lên.

Âm thanh đó quá mức kịch liệt khiến cho vô số tu sĩ xung quanh chấn động. Đồng thời, một gợn sóng nhanh chóng tỏa ra xung quanh.

Vô số những trận giao chiến của các tu sĩ bị gián đoạn, vội vã lui lại phía sau. Ánh mắt mọi người kinh hãi, cùng nhìn về phía Vương Lâm và người khổng lồ đang giao chiến.

Thân thể người khổng lồ chấn động mạnh. Hắn cảm thấy từ nắm tay nhỏ bé của đối phương, một luồng lực chẳng khác gì thủy triều nhanh chóng lao tới khiến cho hắn phải phun ra một ngụm máu tươi. Tay phải của hắn vang lên những tiếng răng rắc rồi trong nháy mắt, nổ tung. Máu thịt bắn ra tung tóe.

Hừ lên một tiếng đau đớn, gã khổng lồ không thể chịu nổi luồng lực mạnh đó cứ thế bị đẩy lùi về phía sau.

Sự tan rã của hắn vẫn chưa dừng lại. Với lực lượng Cổ Thần của Vương Lâm, cho dù hắn là tộc nhân của tộc Cự Ma cũng không thể nào chịu nổi. Chẳng những cánh tay phải bị nổ tung mà hơn một nửa thân thể cũng chịu số phận tương tự.

Sự điên cuồng càng lúc càng nhiều trong mắt của gã khổng lồ. Từ thân thể của hắn chợt phát ra một làn hơi thở mang tính hủy diệt. Trong phút chốc, hắn định tự bạo.

Dương Thực đỉnh phong tự bạo có thể nói là uy lực rất mạnh. Nhất là người này lại tự bạo với thân thể của tộc Cự Ma, nên uy lực của nó cho dù là Vương Lâm cũng phải nhíu mày.

Sắc mặt Vương Lâm có chút đỏ hồng, nhưng ánh mắt lại càng thêm lạnh lẽo. Sau khi nghĩ cách phun ra một ngụm máu tươi, tay phải bắt quyết, chỉ tay về phía trước, quát:

- Hô phong.

Vừa dứt lời, một làn gió đen chợt xuất hiện từ tay phải của Vương Lâm rồi tỏa ra thành một cơn gió. Bên trong có hai con rồng đen lao thẳng về phía người khổng lồ. Chúng quấn lên thân thể gã, liên tục cắn nuốt ngọn lửa sinh mệnh.

Thuật Hô Phong rất mạnh, hóa thành rồng đen lao tới khiến cho thân thể người khổng lồ tiếp tục bị đẩy về phía sau. Trong nháy mắt đã rời đi rất xa, đồng thời, hai con rồng đen hấp thu khiến cho uy lực tự bạo của người khổng lồ yếu đi rất nhiều.

"Ầm..."

Sau một tiếng nổ vang lên, một làn sóng tản ra bốn phía thu hút sự chú ý của tất cả tu sĩ. Thậm chí có một số lão quái đang đấu pháp cũng phải quay đầu nhìn.

Sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt, lảo đảo lui lại trên Cự Mộc, thể hiện ra hình dạng bị thương. Trên thực tế, giết một gã khổng lồ của tộc Cự Ma đối với thân thể Cổ Thần của Vương Lâm mà nói chẳng có gì khó khăn.

Trên cái cây, phụ nhân mặc cung trang mỉm cười, nói:

- Thần thông của Hứa đạo hữu, tiểu nữ xin bội phục. Nhất là trong nháy mắt có thể khiến cho thân thể ngưng tụ pháp thuật càng khiến cho người ta kinh ngạc.

Nguyên thần của Mạnh Vân Tử mở mắt, tỏ vẻ tán thưởng, nhưng chỉ gật đầu không nói gì. Ngón tay của hắn phải chỉ vào chữ Chiến thứ hai bên cạnh. Một luồng thần niệm mênh mông dung nhập vào bên trong.

Trong phút chốc, chỉ thấy trong số mười bốn huyết cầu La Phù lại có một cái nhanh chóng co lại. Nhưng nó không nổ tung mà lại ngưng tụ lại thành một huyết nhân tỏa ra hơi thở giống như có thần thông nghịch chuyển cứ thế bước tới chỗ một huyết nhân khác và thanh niên bạch y đang giao chiến với lão nhân thuộc Liên Minh.

Xa xa, nữ nhân mặc váy màu lam càng nhíu mày. Bàn tay ngọc chỉ về phía trước. Ngay lập tức hai người khổng lồ đang đứng bên liền lao đi. Một trong hai người lao thẳng về phía La Phù.

Một người khác lại lao về phía cái cây. Khi tộc nhân tộc Cự Ma tới gần, lão nhân đứng trên tinh cầu tu chân do hắn khiên cũng bay lên. Hai tay hắn bắt quyết, nhấn một cái xuống dưới.

Nhất thời, tinh cầu tu chân giữa lão và người khổng lồ liền xoay tròn, tỏa ra một làn sóng. Lão nhân cất tiếng thở dài, rồi ngay lập tức đẩy hai tay về phía trước, quát khẽ:

- Tu tinh dao động.

Vừa dứt lời, tinh cầu tu chân lập tức bay lên, xoay tròn với tốc độ nhanh hơn. Tuy nhiên, kích thước của nó chợt thu nhỏ lại còn chừng một nửa.

Cùng lúc đó một làn sóng gợn màu hồng đột nhiên từ tinh cầu tu chân lan ra ngoài. Dưới ngón tay của lão nhân, nó lao thẳng về phía trước với một tốc độ không thể tưởng.

Tốc độ của làn sóng quá nhanh khiến cho có một số tu sĩ La Thiên dính phải lập tức run rẩy. Rồi trong phút chốc, toàn thân họ ngay cả túi trữ vật cũng vỡ nát.

Làn sóng lan thẳng tới cái cây khiến cho Vương Lâm biến sắc. Mạnh Vân Tử quát lên:

- Hứa Mộc! Tử Yên! Hai người các ngươi nhanh tản ra. Không cần phải bảo vệ lão phu.

Cơ bản chẳng cần Mạnh Vân Tử phải nói, Vương Lâm nhanh chóng thối lui, xuyên qua cái cây mà rời đi. Phụ nhân mặc cung trang cũng như thế, vội vàng rời đi.

Ngay lúc hai người rời đi, làn sóng màu đỏ tới gần, nguyên thần Mạnh Vân Tử cuốn lấy thân thể, kết xuất một cái ấn quyết kỳ dị. Gần như chỉ trong tích tắc, nguyên thần và thân thể dung nhập vào trong cái cây mà biến mất.

Làn sóng màu đỏ tràn qua cái cây.

Vương Lâm nhanh chóng bỏ chạy tránh xa, làn sóng. Chỉ có điều, xung quanh đều là loạn chiến. Nên khi hắn vừa mới hiện thân liền có một tu sĩ Liên Minh vung kiếm chém đến.

Hàn quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn không né tránh. Vào lúc phi kiếm tới sát người, một tiếng nổ vang lên rồi bắn ra. Hắn xoay người lại, ngón tay chỉ ra.

Trong ngón tay của hắn ẩn chứa nguyên lực, lại còn có cả lực lượng của Cổ Thần ở bên trong, điểm lên ngực người đánh lén. Ánh mắt người đó xuất hiện sự hoảng sợ, vừa định lui lại phía sau nhưng thân thể đã nổ tung. Nguyên thần lao ra đang định bỏ chạy nhưng lại bị một tu sĩ La Thiên khác bóp nát.

Tu sĩ La Thiên đó mặt đầy sát khí, liếc mắt nhìn Vương Lâm. Hắn liếm liếm môi, nói một cách khàn khàn:

- Hứa Mộc! Ngươi có muốn tái so đấu với ta một lần hay không? Xem ai giết được nhiều người hơn?

Tu sĩ La Thiên đó đúng là phó phẩm Lôi Tiên Hứa Đình. Sắc mặt Vương Lâm vẫn thản nhiên, nói một cách bình tĩnh:

- Nếu thực sự muốn so đấu, thì ta với ngươi xem ai có thể giết chết nữ nhân kia? - Vương Lâm vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía nữ nhân mặc váy màu lam.

Hứa Đình ngẩn người, sắc mặt âm trầm, cắn răng nói:

- Được! So một lần. Ngươi với ta cùng nhau đánh tới xem ai có thể thành công.

Nữ nhân đó hiển nhiên là có thân phận cực cao, nếu không cũng không chủ trì trận đại chiến này. Chỉ có điều tu vi của nàng cũng không cao, thoáng nhìn chỉ là Khuy Niết trung kỳ.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 927: Chàng không nhận ra thiếp

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Hắn thầm cười lạnh trong lòng, nhưng vẫn lao về phía nữ nhân mặc váy màu lam. Sắc mặt Hứa Đình âm trầm, cũng lao đi. Hai người nối tiếp nhau lao về phía trước.

Tu sĩ xung quanh nhiều lắm đang chém giết lẫn nhau. Đủ loại thần thông, pháp bảo, phi kiếm phát ra những âm thanh lớn. Hứa Đình là người thích máu nên trong lúc hành tẩu, cứ gặp tu sĩ Liên Minh có tu vi yếu hơn mình liền lập tức xuất chiêu khiến cho tốc độ hơi chậm lại.

Vương Lâm tu đạo ngàn năm, tâm tư hoàn toàn khác với Hứa Đình. Hắn không giống như Hứa Đình thi triển thần thông, vẫn giữ nguyên tốc độ, càng lúc càng tới gần nữ nhân mặc váy màu lam.

Trong loạn chiến, ánh mắt của nàng tinh tường nên thấy ngay được cử động của Vương Lâm và Hứa Đình. Sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh, chẳng nhìn Hứa Đình mà nhìn Vương Lâm một cách lạnh lẽo.

Tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, xuyên qua đám tu sĩ, nhanh chóng tới gần. Một lát sau, hắn đã cách nàng chưa tới trăm trượng. Cất tiếng cười dài, tay phải Vương Lâm nắm lại đấm mạnh về phía trước.

Một quyền vừa xuất, trong không gian liền vang lên những tiếng nổ, đồng thời còn có vô số gợn sóng bắn ra xung quanh, hóa thành những con gió lốc, thổi về phía nữ nhân.

Vương Lâm không hề dừng lại vẫn bám sát theo những cơn gió mà lao đến.

Cách Vương Lâm không xa, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Hứa Đình, nét mặt điểm một nụ cười lạnh nhưng không hề đi tiếp mà còn lui lại. Ánh mắt có chút gì đó châm chọc.

- Hứa Mộc! Uổng cho ngươi tu đạo nhiều năm không ngờ chỉ như vậy. Nữ nhân này hiển nhiên là người có thân phận đặc biệt của Liên Minh, nếu không đã không chủ trì trận đại chiến này. Tu vi của nàng mặc dù không cao nhưng bên cạnh chắc chắn có cường giả bảo vệ. Ngươi dụ ta tới đây giết nàng chẳng lẽ cho Hứa mỗ là đứa trẻ lên ba. Để ta xem ngươi làm thế nào?

Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm đang tới gần nữ nhân mặc váy màu lam, càng lúc càng cười.

Tốc độ của Vương Lâm không hề chậm lại, vẫn bám theo cơn lốc. Tiếng gió rít ầm ầm chấn động trời đất, tới cách nữ nhân mười trượng.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt nữ nhân. Nàng biết được người khổng lồ của tộc Cự Ma chỉ sợ là không đỡ được người này nhưng trong lòng vẫn không hề bối rối, tay trái ấn xuống dưới.

Trong tích tắc, tinh cầu tu chân do người khổng lộ đang vác chợt chấn động rồi quay tròn với một tốc độ khó tin. Từng làn sóng màu đỏ đột nhiên tràn ra xung quanh.

Làn sóng đỏ ẩn chứa một thứ gì đó mang tính chất hủy diệt lan tới. Tinh cầu tu chân có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang thu nhỏ lại.

Gió lốc do một quyền của Vương Lâm đánh ra vừa mới tới gần liền bị làn sóng màu đỏ khiến cho tan biến.

Không hề có chút trở ngại, gợn sóng màu đỏ lại nhanh chóng tràn về phía Vương Lâm.

Hứa Đình nhìn cảnh tượng này, trong lòng mừng như điên. Hắn thầm nghĩ Hứa Mộc không biết tốt xấu, nếu bị chết ở đây thì đúng là chuyện may mắn. Nhưng vừa mới mừng rỡ thì thấy Vương Lâm trong khoảng khắc đối diện với gợn sóng màu đỏ tới gần liền xoay người cười cười với hắn.

Ánh mắt của Vương Lâm lọt vào trong mắt khiến cho Hứa Đình ngẩn người.

- Không ổn! - Hứa Đình nghĩ rằng đã hiểu rõ Vương Lâm, nên vào lúc này khi đối phương đối diện với nguy hiểm mà vẫn có vẻ mặt như vậy khiến cho hắn rùng mình.

Đúng lúc này, trong nháy mắt, ngoài thân thể của Vương Lâm một cái cự đỉnh xuất hiện. Tay phải Vương Lâm nhanh như gió, chỉ về phía Hứa Đình, quát khẽ:

- Hoán vị.

Ngay lập tức, quanh người Hứa Đình chợt xuất hiện một thứ lực lượng khiến cho hắn hồn phi phách tán. Lực lượng đó xuất hiện đột ngột khiến cho hắn không hề có cơ hội phản ứng. Lực lượng mạnh mẽ, hắn không thể chống cự, nhanh chóng tràn ngập toàn thân. Thời gian giống như dừng lại, gợn sóng trước mặt Vương Lâm chỉ còn chưa tới một thước nhưng vị trí của hắn và Hứa Đình chợt đảo ngược.

Cảnh tượng này giống như trời đất nghịch chuyển, phá vỡ càn khôn.

Ngay sau đó, thời gian trở lại bình thường. Trên thực tế, nó không hề dừng lại mà chỉ diễn ra chỉ trong tích tắc. Nhưng do thần thông quá nhanh nên trước mắt Hứa Đình mới xuất hiện những cái bóng hư ảo.

Đợt cho tới khi hắn tỉnh táo, lông tóc toàn thân dựng đứng, cảm giác nguy hiểm tràn ngập toàn thân. Trước mặt hắn chỉ toàn là màu đỏ. Mặc dù rất khiếp sợ, nhưng cũng không có thời gian để mà suy nghĩ. Hắn vột vàng đưa hai tay bắt quyết, tiên nguyên cuồn cuộn tuôn ra ngoài, thân thể nhanh chóng lui lại, đồng thời quanh người xuất hiện trăm đạo phòng hộ.

Sự phòng hộ đó là do tiên nguyên ngưng tụ, dưới tiên thuật của Hứa gia. Vào lúc này, từ xa nhìn lại, Hứa Đình giống như một vầng mặt trời. Quanh thân thể của hắn tầng tầng ánh sáng màu vàng bao phủ. Trong khoảng khắc những vầng sáng xuất hiện, gợn sóng màu đỏ cũng tới nơi.

"Rầm...rầm...uỳnh..."

Dưới sự oanh kích của gợn sóng màu đỏ, gần như trong nháy mắt trăm vầng phòng hộ của Hứa Đình đã có ba mươi cái bị đánh nát.

Cảnh tượng đó khiến cho Hứa Đình tái mặt. Hắn không đứng yên mà vẫn lui lại phía sau. Chỉ có điều, ngay lập tức lại có mười vòng phòng hộ biến mất.

- Hứa Mộc!

Hứa Đình rống lên một tiếng căm hận. Tuy nhiên, tốc độ của gợn sóng vượt qua Hứa Đình, cho dù hắn không ngừng lui lại phía sau nhưng vẫn bị nó đuổi theo rồi tràn qua thân thể.

Uỳnh...ầm...

Khoảng khắc mà gợn sóng màu đỏ xuyên qua Hứa Đình, toàn bộ sự phòng hộ của hắn biến mất. Thậm chí ngay cả thân thể cũng bị lôi kéo, dường như vỡ vụn.

Trong khoảng khắc vòng phòng hộ cuối cùng biến mất, Hứa Đình vội vã lấy từ trong túi trữ vật ra một trăm cái ngọc gian. Hắn chẳng có thời gian đau lòng, bóp nát tất cả. Ngay lập tức, ngoài thân thể lại xuất hiện hơn trăm phòng hộ với đủ loại màu sắc. Ngoài ra, hắn còn lấy ra vô số pháp bảo mà chống cự.

Chỉ có điều, phòng hộ vừa mới hình thành đã hỏng toàn bộ. Thậm chí ngay cả pháp bảo cũng vỡ hết. Tuy nói như vậy, nhưng gợn sóng màu đỏ cũng vì sự chống cự của Hứa Đình mà yếu đi. Dù sao thì gợn sóng cũng không phải chỉ có một đường thẳng tắp mà nó tản ra xung quanh, nên uy lực không tập trung.

Mặc dù như vậy thì vào lúc này, uy lực của nó Hứa Đình vẫn không thể chống cự. Dù sao thì hắn cũng đã tiêu hao phần lớn tiên nguyên, lại xuất ra gần như toàn bộ pháp bảo. Nương chút cơ hội, Hứa Đình liền phun ra một ngụm máu tươi. Trong máu tươi có tiên nguyên của hắn, tọa thành một vầng ánh sáng đỏ như máu bao phủ toàn thân. Hắn vội vàng lui lại rời xa khỏi làn sóng gợn.

Nếu trước đó mà hắn thi triển Huyết độn thì cho dù muốn thoát cũng không chắc được mười phần. Bây giờ, gợn sóng yếu bớt mới cho hắn một cơ hội.

Thuật Huyết Độn chỉ khi bất đắc dĩ hắn mới thi triển. Hứa Đình vội vàng lui lại phía sau. Tất cả quá trình vừa rồi chỉ ngắn ngủi trong khoảng hơn hịp hô hấp. Nhưng đối với hắn mà nó thì mức độ nguy hiểm lại chẳng kém gì trận đánh với Vương Lâm trong Nhất Đường Thiên.

Mối hận với Vương Lâm không thể diễn tả được bằng lời. Vừa lui về phía sau, hắn vừa hét:

- Hứa Mộc! Ngươi... - Hắn vốn định rống lên, vạch trần hành vi của Vương Lâm khiến cho tu sĩ La Thiên và đám lão quái nghi ngờ.

Nhưng lời nói của hắn vừa mới ra khỏi miệng liền bị một tiếng cười dài cắt đứt. Sau khi Hứa Đình vừa lui lại, Vương Lâm liền lao tới. Cùng lúc đó, Vương Lâm cười to, nói:

- Hứa đạo hữu đúng là người giữ chứ tín. Ngươi chủ động giúp ta làm yếu đi gợn sóng, Hứa Mộc ta sẽ không phụ công. Nếu tại hạ có thể giết chết nữ nhân này thì công của Hứa đạo hữu đứng đầu.

Trong lúc nói chuyện, tốc độ của Vương Lâm cực nhanh. Trước đó, gợn sóng tiếp xúc với Hứa Đình vốn đã yếu đi. Nhưng vào lúc này, hai ngón tay của Vương Lâm khép lại thành kiếm, nguyên lực trong cơ thể cuồn cuộn lưu chuyển. Đồng thời, trên ngón tay, Âm Dương song ngư xuất hiện, lao thẳng vào gợn sóng.

"Uỳnh..."

Sau tiếng nổ, Vương Lâm không hề gặp trở ngại, lao thẳng vào trong gợn sóng.

Hứa Đình nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt đầy lửa giận. Quá uất ức khiến cho ánh sáng đỏ như máu quanh người biến mất, loạng choạng lui lại. Nhưng do quá tức giận nên tinh thần bị hao tổn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Phun ra ngụm máu tươi đó lại khiến cho hắn tỉnh táo, cố nén lửa giận. Ánh mắt lạnh lùng chẳng hề nghĩ ngợi lui lại phía sau.

Vương Lâm thầm than trong lòng. Hứa Đình đúng là một nhân vật không thể không đề phòng. Tuy bị làm cho tức giận, nhưng cuối cùng

vẫn giữ được bình tĩnh. Nếu không mượn tay người khác trừ đi người này thì đúng la chuyện vui.

Vương Lâm vẫn không quên rằng trong thân thể Hứa Đình có một tia bản nguyên tồn tại. Năm đó, ở trong Nhất Đường Thiên hắn mới chỉ giết được phân thân, thu được một nửa lực bản nguyên.

Vào lúc này, chẳng thèm nghĩ tới chuyện Hứa Đình, Vương Lâm nhảy vào trong gợn sóng. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía nữ nhân. Tay phải bắt quyết, chỉ vào không gian. Nhất thời, một ngọn gió đen lượn quanh người rồi biến thành một cơn lốc màu đen.

Cơn gió mạnh thổi ra xung quanh, bên trong có cả tiếng rồng ngâm. Hai con rồng đen từ trong gió lốc ló đầu ra ngoài, rồi lao về phía nữ nhân.

Sắc mặt nữ nhân vẫn bình tĩnh, chỉ có điều ánh mắt nhìn Vương Lâm lại càng thêm phức tạp.

"Chàng không nhận ra thiếp, nhưng thiếp lại nhận ra chàng".

Nàng thầm than trong lòng, nhìn thoáng qua đóa sen tám cánh trên tay phải. Tay trái gỡ xuống một đóa, rồi vất nhẹ ra ngoài. Một cánh hoa sen nhẹ nhàng bay trong gió, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, rồi trong thời gian ngắn phóng to, tới hơn mười trượng rồi hạ xuống đầu Vương Lâm.

"Ầm!"

Một tiếng nổ kinh hoàng từ trong phạm vi mấy trượng xung quanh Vương Lâm phát ra. Không gian quanh Vương Lâm, trong thời gian ngắn tràn ngập một luồng uy áp mạnh mẽ. Khắp toàn bộ phạm vi mười trượng dưới uy áp đó đều sụp đỏ.

Không gian dưới chân Vương Lâm, phát ra những tiếng động rối xuất hiện một cái khe lớn. Thân thể của hắn như bị sức ép chực đẩy vào trong cái khe.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 928: Ngũ hành Kim Thi

- Chàng không biết, liền coi như không đi!

Nữ tử váy lam Thuỷ La buông tay trái, ánh mắt phức tạp dần biền mất.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống. Dưới cỗ uy áp này hắn lập tức cảm thấy tốc độ vận chuyển nguyên lực trong cơ thể không ngờ bị ngưng trệ.

Bên ngoài thân thể hắn, gió xoáy màu đen gào rít, hai con hắc long ở bên trong bỗng nhiên lao ra, nghênh đón cánh hoá sen từ trên trời giáng xuống. Từng trận âm thanh gào rít không ngừng truyền ra.

Nhưng cánh hoa sen này cũng không dừng lại chút nào, nhanh chóng hạ xuống. Những cái khe không gian dưới chân Vương Lâm ngày càng nhiều, đại lượng hàn khí từ bên trong lao ra. Ngay lúc này, hai con hắc long mang theo lốc xoáy hùng hồn trực tiếp va chạm với cánh hoa kia.

Một tiếng nổ ầm vang lên, một con hắc long toàn thân chấn động, lập tức tiêu tan, hoá thành vô số hắc khí bị chấn ngược lại. Con hắc long còn lại gào rít phun ra âm phong, đánh thẳng về phía cánh hoa sen, cũng dường như không có chút tác dụng nào, bị nó hoàn toàn hấp thu, trên thân lộ ra một chút lục ý.

Lục ý này hạ xuống, uy áp càng thêm mạnh mẽ. Ngay cả cơn lốc màu đen bị cánh hoá áp chế, lúc này cũng bị tản ra, hình thành vô số hắc khí bay đầy trời.

- Đây là pháp bảo gì?!

Tinh quang trong mắt Vương Lâm chợt loé lên. Hắn duỗi hai tay, trong miệng quát khẽ:

- Hoán vũ!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm chân chính tự thân thi triển thức thứ hai Tiên thuật của Tiên Đế Bạch Phàm! Khoảnh khắc khi nói ra hai chữ này, lập tức nguyên lực giữa thiên địa như bị một bàn tay khuấy lên, điên cuồng ngưng tụ lại.

Bên ngoài thân thể Vương Lâm lại có một làn hơi nước mỏng xuất hiện, theo hai tay rung lên, lập tức hắc khí tràn ngập bốn phía kia như được quán nhập thêm vào một lực lượng mới, lập tức hình thành lốc xoáy, kịch liệt xoay tròn quanh thân Vương Lâm.

Bên trong hắc khí, những hạt mưa khi thiên địa nguyên lực dung nhập không ngừng ngưng tụ ra. Trong cơ thể Vương Lâm cũng phân ra một ít tiên nguyên lực, tràn ngập toàn thân, câu thông với thiên địa.

Gần như chỉ trong nháy mắt, lốc xoáy xung quanh Vương Lâm hình thành từ hắc khí liền có vạn hạt mưa ngưng tụ, bên trong ẩn chứa thiên địa nguyên lực. Mỗi hạt đều có uy lực rất lớn!

Bên trong lốc xoáy xoay tròn bốn phía còn có một tia tiên khí lượn lờ, khiến cho Vương Lâm lúc này thoạt nhìn giống như tiên nhân! Hai tay của hắn duỗi ra, phiêu phù giữa tinh không, ngoài thân có lốc xoáy trăm trượng điên cuồng xoay tròn, hạt hạt nước mưa ngưng tu bay ra, tràn ngập xung quanh thân thể Vương Lâm, lộ ra từng trận quang mang trong suốt. Từ xa nhìn lại thấy có chút đẹp mắt!

Trong sát na này, hai tay Vương Lâm vung về phía trước. Lấy hắn làm trung tâm, lốc xoáy xung quanh lập tức chấn động, trong lúc nghịch chuyển phát ra tiếng nổ ầm ầm, điên cuồng bay lên phía trên.

Cảnh tượng này giống như một cơn lốc xoáy trăm trượng đột ngột mọc lên từ mặt đất, như nối liền giữa trời và đất. Âm thanh ầm ầm quanh quẩn. Cơn lốc xoáy này nhanh chóng bay lên, mang theo cả Vương Lâm ở bên trong, chỉ có thể thấy được bóng dáng của hắn mà thôi.

Theo lốc xoáy bay lên, hàng vạn giọt nước mưa ẩn chứa bên trong lại lao ra, tạo ra tiếng gào rít không ngừng. Phảng phất như nếu đại địa chuyển thành không trung thì theo những hạt mưa theo mặt đất bay ra, dưới sự nghịch chuyển thiên địa như đã đến ngày tận thế!

Trong mắt Vương Lâm loé ra lôi ý nhưng cuối cùng kiềm chế, nơi này không tiện để bại lộ quá nhiều tu vi chân chính. Lúc này lốc xoáy ngút trời, hơn vạn hạt mưa cùng với lốc xoáy lao lên nghênh đón cánh hoa sen đang áp xuống kia.

Đầu tiên là lốc xoáy áp sát cánh hoa sen, quét ngang ra lập tức khiến cho cánh hoa rung động. Ngay sau đó, hơn vạn giọt nước lao lên. Âm thanh bang bang không ngừng vang lên, cánh hoá sen chấn động, lập tức tiêu tan!

Trong trùng kích khiến cánh hoa tiêu tan, hơn vạn giọt nước và lốc xoáy quét ngang không ngừng tản ra xung quanh. Uy áp trên toàn thân Vương Lâm đã bị gỡ bỏ, thân mình hắn bước ra, hai tay bấm quyết, chỉ về phía nữ tử mặc váy lam Thuỷ La.

Lập tức lốc xoáy và những giọt mưa do thông Hoán vũ ngưng tụ đảo qua Vương Lâm rồi công kích thẳng tới nữ tử Thuỷ La kia.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ở xa xa, Huyết Thần Tử cùng với Huyết nhân La Phù Huyết cầu hoá thành hiển nhiên không địch lại được Hắc Sát Ma Tôn, trong khi thối lui nhoáng cái đã đến gần chỗ Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm chợt loé lên, không chút nghĩ ngợi lui về phía sau. Hắn sở dĩ lao tới để giết nữ tử này nhưng cũng không chân chính động tới sát khí mà chỉ làm ra bộ dáng như thế mà thôi. Tối thiểu để cho mọi người thấy rằng Hứa Mộc hắn đã cố hết sức trong trận chiến này mà thôi.

Hơn nữa trước đó, hắn đã lập công, hết thảy đều có thể giảm xuống.

Lúc này khi lui về phía sau, trong mắt nữ tử Thuỷ La kia hàn quang loé lên, đài hoa sen bảy cánh chợt loé lên, dừng trước người. Lập tức một hư ảnh của đoá hoa sen bay ra, biến ảo trước người khiến cho toàn bộ thần thông Hoán vũ tiến đến đều bị ngăn cản bên ngoài.

Nàng nhìn thoáng qua chiến trường này, thấy tình thế này thì Liên Minh Tinh Vực đang bất lợi. Nhưng nàng cũng không chút bối rối. Đại chiến chân chính vẫn chưa triển khai, lúc này chẳng qua chỉ là một khúc dạo đầu mà thôi!

Nâng ngọc thủ lên, nữ tử bấm quyết, chỉ về hư không, hạ giọng nói:

- Mời Hài Ngục Giới!

Lời này vừa ra, lập tức hư không phía trước vô thanh vô tức xuất hiện một toà đại trận bao phủ cả trăm dặm. Trận pháp này đảo quải tinh không, sau khi xuất hiện nhanh chóng xoay tròn, từng trận hắc khí điên cuồng tản ra. Phút chốc một thiết liên màu tím bỗng nhiên theo trận pháp hạ xuống.

Những tu sĩ La Thiên phía dưới không kịp tránh né, bị thiết liên loé lên, trực tiếp đánh lên người lập tức hừ thảm một tiếng, thân thể liền tan nát. Nguyên thần cũng không thể thoát trốn thoát được, bị khoá lại trong thiết liên.

Từ xa nhìn lại có thể thấy nguyên thần như bị dính lại trên thiết liên, dù cho giãy dụa như thế nào cũng không thể trốn thoát được.

Lại thêm một thiết liên từ trong trận pháp vươn ra, lay động đánh xuống. Ngay sau đó, rất nhiều thiết liên xuất hiện. Chỉ một lúc sau có hơn trăm

căn thiết liên xuất hiện quét ra bốn phía.

Đúng lúc này một tiếng trầm đục từ trong trận pháp điên cuồng truyền ra. Thanh âm này tràn đầy cảm giác gây tê tái, truyền vào tai liền có cảm giác nguyên thần như bị một bàn tay to lớn nắm lấy xé ra.

Trong nháy mắt, từ trong trận pháp đi ra một người. Ngay khi người này xuất hiện, một cỗ mùi tanh tưởi hư thối lập tức tràn ngập xung quanh. Người này thân cao mười trượng, toàn thân màu xanh đỏ, không phải là vật sống mà là một khối tử thi!

Trên thân thể tử thi này quấn rất nhiều thiết liên. Những thiết liên buông xuống lúc trước chính là những cái đang vờn quanh tử thi này.

Tử thi này không phải tự nhiên sinh thành mà là sử dụng thần thông tế luyện vô số thi hài cùng một chỗ mà thành, ở trong Tu Chân Liên Minh được gọi là Luyện Thi!

Thứ này là do Thi Âm Tông cung cấp thi hài, từ Hài Ngục Giới tự hành luyện hoá, qua mấy vạn năm, tổng cộng cũng có mười tám khối! Mỗi khối thi hài đều có tu vi tương đương với tu sĩ Khuy Niết hậu kỳ!

Luyện Thi đầu tiên xuất hiện này rung những thiết liên trên thân thể, lập tức gào rít. Thanh âm này có thể xuyên thấu thân thể, trực tiếp ảnh hưởng đến nguyên thần!

Trong tiếng gào rít, Luyện Thi này nhảy vào bên trong đám tu sĩ, toàn thân huy vũ. Những thiết liên quấn quanh người lập tức trở thành những pháp bảo sắc bén nhất, không ngừng quét ngang.

Âm thanh xé gió quanh quẩn lập tức liền có đại lượng tu sĩ quay lưng lùi lại phía sau.

Lúc này đây, khối Luyện Thi thứ hai cũng từ trong trận pháp đi ra, gào rít lập tức giẫm chân đi tới, sát nhập vào chiến trường.

Những khối Luyện Thi lần lượt từ trận pháp đi ra, thế cục của chiến trường phút chốc đã đảo nghịch. Nhất là ba khối Luyện Thi cuối cùng không phải phát ra quang mang xanh đỏ mà là một vàng, hai bạc.

Hai khối Luyện Thi phát ra ngân quang là một nam một nữ, tuy vẻ mặt vẫn dại ra nhưng thân thể cũng cùng dạng như thường nhân, lại mặc áo màu bạc. Tuy trên người chúng cũng có thiết liên nhưng chỉ có hai căn quấn quanh thânh thể. Khoảnh khắc khi bọn chúng đi ra, một cỗ uy áp Tịnh Niết sơ kỳ điên cuồng tràn ngập bốn phía.

Một khối Luyện Thi cuối cùng thậm chí không thể dùng thi thể để hình dung mà là một người đàn ông trung niên. Người này mặc một thân long bào, đầu đội cao quan, thoạt nhìn như đế vương của phàm nhân.

Trên người hắn không có thiết liên, chỉ có năm tấm chỉ phù màu vàng không ngừng xoay quanh trên thiên linh, lại loé ra từng trận lôi quang, liên tiếp nhau, gắn chặt chẽ cùng một chỗ.

Trên người hắn lại tràn ngập thiên địa ngũ hành lực. Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn đến nam tử mặc long bào này lập tức cảm nhận được ngũ hành lực kia, trong đầu hắn lập tức nhớ đến Hồng Điệp mà hắn gặp năm đó.

- Ngũ hành linh thể!

Tốc độ lui lại của Vương Lâm càng nhanh hơn. Hắn biết lấy tu vi của mình ở chiến tranh đạt tới trình độ loại này của hai tinh vực thì không thể có tác dụng quá lớn cho nên thuỷ chung vẫn luôn ôm chặt ý tưởng tự bảo vệ mình trong đầu.

Có thể lập công liền lập, nếu không thì hãy tự bảo đã!

- Không biết lúc này Thanh Thuỷ sư huynh ở đâu, chắc rằng cũng sẽ ở gần đây mà thôi!

Vương Lâm không ngừng lui lại nhưng nữ tử Thuỷ La cũng không định buông tha cho hắn, ngọc thủ chỉ ra lập tức liền có một khối Luyện Thi bình thường bước tới, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi bỗng nhiên truy kích.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm. Nếu là tu vi Khuy Niết trung kỳ thì với thân thể và thần thông của hắn lúc này nhất định có thể chiến thắng. Nhưng đối mặt với Khuy Niết hậu kỳ thì cần phải bộc phát toàn bộ thần thông mới có khả năng giành chiến thắng được. Vả lại chuyện này còn tuỳ thuộc nhiều yếu tố.

Chỉ có điều, trong trận chiến này mà đem tất cả thần thông thi triển thì rõ ràng cũng không khôn ngoan. Hơn nữa nếu bị thương thì lập tức sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Vương Lâm tính toán đục nước béo cò, chờ đợi lúc không bị ai chú ý sẽ tiến vào trong cơ thể của Vọng Nguyệt, tìm kiếm cơ hội cướp đoạt lực lượng truyền thừa của ấu tử Cổ Thần!

Lúc này, trong khi lui về phía sau, Luyện Thi kia gào thét truy kích tới. Dọc theo đường đi, những thiết liên trên thân thể Luyện Thi bay múa, tung hoành, mở ra một con đường thẳng tới Vương Lâm.

Hàn mang trong hai mắt Vương Lâm loé lên, tốc độ lui về phía sau càng nhanh hơn, tiếp cận về phía Vọng Nguyệt đang bị phong ấn. Từng trận âm thanh trầm muộn mơ hồ từ trong Vọng Nguyệt truyền ra, vang khắp đất trời. Vương Lâm không tin lấy những tu sĩ này của Liên Minh Tinh Vực mà có thể vây khốn được Vọng Nguyệt!

Vọng Nguyệt giận dữ, hết thảy đều băng toái. Trận pháp phong ấn này tuyệt đối không thể phong ấn được Vọng Nguyệt.

Một lát sau, Vương Lâm đã tới gần hắc xác khổng lồ của Vọng Nguyệt đang bị phong ấn kia. Thân Công Lão Tổ mang theo rất nhiều tu sĩ lúc này đang không ngừng triển khai thần thông công kích hắc xác.

Vương Lâm tới gần cũng không khiến cho những người này chú ý. Luyện Thi xa xa đang truy kích Vương Lâm bay nhanh tới cũng đã ngày càng gần. Những căn thiết liên bên ngoài thân thể lại bung ra, hướng về Vương Lâm quét ngang tới. Một tiếng hét kịch liệt vang lên bên tai Vương Lâm.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé lên, thần sắc không đổi. Khoảnh khắc khi thiết liên kia tới người, thân mình nhanh chóng lui về phía sau, trực tiếp đánh vào hắc xác bên ngoài Vọng Nguyệt. Khoảnh khắc khi thân mình hắn đụng tới hắc xác, khí tức Cổ Thần trong cơ thể không chút nghĩ ngợi dung nhập vào trong hắc xác.

Nháy mắt, Vọng Nguyệt bên trong hắc xác lập tức thông qua bản năng, cảm nhận được một tia Cổ Thần khí tức, trở nên phát cuồng lên. Sự điên cuồng lúc này khiến cho Vọng Nguyệt gầm lên một tiếng long trời lở đất.

Vọng Nguyệt giận dữ, xuất ra Cổ Thần Chỉ. Nó càng phẫn nộ thì thần thông càng kinh người. Lúc này hắc xác phong ấn Vọng Nguyệt bỗng nhiên nổ vang, từng đạo cái khe xuất hiện, mang theo một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng được từ bên trong bùng nổ. Phút chốc hắc xác đã tan vỡ.

Ngay khi tiêu tán, một Cổ Thần Chỉ thô ráp từ trong đó vươn ra!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 929: Của Vương Lâm ta!

Tại Liên Minh Bắc Vực, đây là lần đầu tiên Vọng Nguyệt thi triển thần thông không gì sánh kịp này. Dưới sự giận dữ, thần thông này thi triển ra khiến cho hết thảy tu sĩ ở Bắc Vực này đều cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại đến độ không tưởng tượng được.

Nếu trước đây, còn có người khinh thường Vọng Nguyệt, hoặc coi trình độ của nó không đủ, thì hiện tại toàn bộ tạp niệm này hoàn toàn tan biến thành mây khói theo sự sụp đổ của phong ấn bên ngoài Vọng Nguyệt. Còn lại chỉ là một sự rung động đến tận linh hồn.

Hắc xác bên ngoài thân thể của Vọng Nguyệt nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt lớn. Vô số mảnh vỡ mang theo âm thanh bén nhọn ầm ầm văng ra bốn phía.

Vô số mảnh vỡ của hắc xác quét ngang, ẩn chứa lực công kích rất mạnh mẽ bắn ra. Lập tức một số tu sĩ không kịp tránh đi , đương trường bị bắn thẳng vào người. Bọn họ lập tức phun ra máu tươi, tan nát mà chết, ngay cả nguyên thần cũng không thoát được.

Cũng có mấy người bị mảnh vỡ của hắc xác quét ngang qua, thân mình lập tức bị cắt thành hai nửa, máu tươi hoá thành sương mù tràn ngập, rung động lòng người.

Hết thảy những điều này khiến cho bốn phía trong khoảnh khắc này trở nên yên lặng. Hết thảy ánh mắt lập tức đều dừng lại nơi này. Nhưng ngay

trong yên lặng này, từ trong hắc xác bị phá nát kia truyền ra một tiếng gầm rống phảng phất như đến từ thời viễn cổ.

- Rống!

Tiếng gầm rống này đã gần đạt được uy lực như tiếng rống của Cổ Thần, như xuyên thấu không gian và thời gian, như đã tồn tại vĩnh cửu theo năm tháng giữa trời đất. Thanh âm này hoá thành sự công kích vô tận.

Trong cỗ trùng kích này, Cổ Thần Chỉ từ bên trong vươn ra. Không thể hình dung ra sự huyễn lệ và hùng tráng của nó, chỉ có điều phảng phất như cả thiên địa đã hoàn toàn sụp đổ dưới Cổ Thần Chỉ này!

Không một lực lượng nào có thể kháng cự lại Cổ Thần Chỉ. Hết thảy chỉ cần một Chỉ này chỉ ra nhất định sẽ phải diệt vong!

Luyện Thi đang truy kích Vương Lâm lúc này cũng phải trở nên ngốc trệ. Với thần trí trống rỗng của hắn, cái giá phải trả chính là nghênh đón Cổ Thần Chỉ!

Ầm!

Nháy mắt khi Cổ Thần Chỉ lao ra, đánh vào người Luyện Thi. Tiếng động bang bang không ngừng vang lên. Tất cả thiết liên trên thân thể của

Luyện Thi này đều vỡ vụn. Thân mình của nó, dưới lực lượng vô cùng mạnh mẽ này lập tức phun ra đại lượng máu màu đen. Toàn bộ thân mình hắn liền như bị vô số lần trùng kích. Làn da xanh đỏ của nó lập tức xuất hiện dấu hiệu tiêu tan.

Nháy mắt làn da của nó giống như bị người ta lột ra. Ngay sau đó, toàn bộ thân thể, xương cốt vang lên một tiếng ầm ầm. Luyện Thi tứ phân ngũ liệt, hoá thành vô số huyết nhục bạo khai.

Cảnh tượng này tuy nói ra thong thả nhưng trên thực tế gần như chỉ diễn ra trong một vài tức thời gian.

Cổ Thần Chỉ không dừng lại, hung hăng lao tiếp về phía trước. Thân mình Vương Lâm một tức trước đó đã nhanh chóng lui lại. Hai mắt hắn sáng lên, khi nhìn lại nội tâm cũng phảng phất như sau khi Cổ Thần Chỉ xuất hiện, có một Cổ Thần trưởng thành đính thiên lập địa đang vươn ngón tay ra, huy vũ cánh tay chắc khoẻ, mang theo Cổ Thần lực lượng không ngừng phá huỷ hết thảy phía trước.

Thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt bỗng nhiên theo sát Cổ Thần Chỉ lao ra, những xúc tu tua tủa dài vô tận lay động, tảng lớn sương mù theo những xúc tu này phun ra. Trên thân mình hình trứng của nó, một đôi mắt như trăng sáng của nó khoảnh khắc đối diện với ánh mắt Vương Lâm, hắn lập tức phát hiện có điều không ổn.

Bên trong đôi mắt của Vọng Nguyệt không có chút mê man nào mà rất trong sáng, thậm chí khoảnh khắc nhìn vào, Vương Lâm cảm giác được

Vọng Nguyệt kia cũng đang nhìn về hắn.

Vọng Nguyệt thoát khốn mang đến cho những tu sĩ La Thiên nơi này chiến ý vô tận. Trận đại chiến này cực kỳ ác liệt. Khi thì Liên Minh chiếm được thượng phong, khi thì La Thiên thắng thế.

Lúc này đây, Vọng Nguyệt lần nữa xuất hiện, uy áp từ thân mình khổng lồ của nó lập tức chấn động tinh không. Nhất là Cổ Thần Chỉ kia lúc này chẳng những không tiêu tan mà ngược lại lấy tốc độ cực nhanh quét ngang về phía trước.

Tất cả những tu sĩ ngăn cản phía trước chưa tới gần lập tức đã sụp đổ thân thể mà chết!

Vương Lâm cũng đã giết người vô số nhưng số người chết đi trong trận đại chiến này cũng vượt xa số người chết trong tay hắn. Loại chiến tranh ở trình độ này cũng chính là lần đầu tiên trong đời Vương Lâm trải qua.

Năm đó, cuộc chiến giữa Chu Tước quốc và Tiên Di Tộc so sánh với trận chiến hôm nay thì quả quá mức bé nhỏ, không đáng kể chút nào.

Tình thế đảo nghịch. Thần thông Cổ Thần Chỉ gào rít, công kích khiến cho hết thảy tu sĩ phía trước hoàn toàn diệt vong, không có chút nào kháng cự được. Sau khi quét ngang, Cổ Thần Chỉ lại lao thẳng đến Hắc Sát Ma Tôn ở phía trước!

Hắc Sát Ma Tôn đứng bên trong đám tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực, sắc mặt của hắn khẽ biến, khoảnh khắc khi Cổ Thần Chỉ tới gần liên cắn răng há mồm phun ra một ngụm sương mù, hai tay bấm quyết. Sương mù lập tức quay cuồng, không ngờ nháy mắt đã hoá thành một con đại hạc màu đen.

Con hắc hạc này ngậm một cái cây có lá cũng màu đen trong miệng, sau khi biến ảo ra lập tức nhả cái cây ra. Nó trong chốc lát đã điên cuồng sinh trưởng.

Gần như chỉ trong nháy mắt, cái cây này đã sinh trưởng tới nghìn trượng, vẫn hướng về hai bên không ngừng phát triển, hình thành một tầng phòng hộ.

Lúc này đây, khi Cổ Thần Chỉ tới gần va chạm với cái cây thủ hộ kia, chỉ nghe thấy một âm thanh kinh thiên động địa vang lên. Cái cây kia chấn động, tiêu tan từng chút một, hoá thành vô số hắc khí phiêu tán.

Sắc mặt của Hắc Sát Ma Tôn tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết nhưng tay phải cũng chụp một cái vào hư không, trong tay lập tức xuất hiện một bức tượng gỗ điêu khắc.

Bức tượng gỗ này hình người hai tay khoanh trước ngực, cực kỳ quỷ dị, toàn thân hoàn toàn bị thực vật bao lấy, cũng không nhìn rõ khuôn mặt do thực vật che mất.

Một khắc khi bức tượng gỗ này được xuất ra, Hắc Sát Ma Tôn không chút nghĩ ngợi, ném về phía trước.

Một cỗ hắc quang như có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng từ trên bức tượng kia loé ra. Bức tượng gỗ này khoảnh khắc như đột nhiên sống lai. Những thực vật ôm lấy đôi tay đan vào nhau trước ngực lập tức trở nên mấp máy quỷ dị, trực tiếp biến ảo ra, theo bức tượng gỗ này vọt lên.

Một âm thanh gào rít đột ngột dâng lên từ trên mặt đất. Bên ngoài bức tượng lại có năm đoá hoa lớn đến trăm trượng trống rỗng xuất hiện. Năm đó hoa màu đen này lộ ra khí tức quỷ dị, sau khi xuất hiện, một đoá lập tức nghênh đón Cổ Thần Chỉ. Phần chính giữa đoá hoa xé ra, như mở ra một cái mồm to, hướng về phía trước phun ra một cỗ hắc khí âm hàn đến cực điểm.

Bốn đoá hoa còn lại cũng không dừng lại, lập tức đồng thời tách ra phần chính giữa, phun ra đại lượng hắc khí.

Cùng lúc đó, đôi mắt của bức tượng hình người khoanh tay trước ngực lộ ra hồng quang, cũng chân chính sống dậy, không ngờ duỗi hai cánh tay ra, bỗng nhiên lao về phía trước, dung nhập vào hắc khí. Trong phút chốc, thân mình nó ôm lấy đầu ngón tay Cổ Thần. Lập tức từng đạo sợi tơ màu đen nhỏ từ trong cơ thể nó nhanh chóng tràn ngập Cổ Thần Chỉ.

Vương Lâm ở xa thấy được một màn này, khoé miệng liền lộ ra một tia cười lạnh. Thần thông Cổ Thần Chỉ nếu như dễ dàng bị hoá giải như thế thì Vọng Nguyệt này cũng không bị những tu sĩ La Thiên tốn biết bao công sức mới đưa đến được Liên Minh Tinh Vực.

Vọng Nguyệt này có thể coi là nhân vật cường đại nhất của La Thiên Tinh Vực trong trận chiến này. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua, nhìn về phía cự mộc che trời đang trôi nổi ở xa xa.

- Cự mộc này chắc cũng không chỉ có thần thông chừng ấy, nó đứng ở đây, ta cũng mơ hồ có cảm giác như bên trong cự mộc này còn có một thứ khác…

Trong đầu Vương Lâm có bao nhiêu ý niệm loé ra. Lúc này đây, hai tinh vực đại chiến cũng khiến cho tầm mắt của hắn được mở rộng.

Hết thảy điều này mà nói đối với hắn cực kỳ trọng yếu. Dù sao thời gian hắn tu luyện so với những lão quái này thực sự quá ngắn. Do đó, kiến thức thật sự thua kém họ rất nhiều.

Đại chiến này liền như một lần đại triển các loại thần thông và pháp bảo khiến cho Vương Lâm nhanh chóng hấp thu, gia tăng lịch duyệt, hiểu biết đồng thời khiến hắn minh bạch được thực lực chân chính trong chiến đấu của của tu sĩ Tịnh Niết và Toái Niết kỳ.

Điều này, nếu không có lần đại chiến này thì Vương Lâm muốn biết được cũng rất khó.

Lúc này đây, ngay khi Hắc Sát Ma Tôn thi triển thần thông pháp bảo ngăn cản Cổ Thần Chỉ, còn hơn mười khối Luyện Thi bên phía Liên Minh Tinh Vực cũng gào rít điên cuồng xông tới, nhất là hai Luyện Thi màu bạc tốc độ còn nhanh hơn.

Chỉ có điều dù có thêm những thứ này nhưng so với Cổ Thần Chỉ thì xem ra vẫn không đủ!

Vọng Nguyệt lao tới tấn công, há mồm gào lên một tiếng kịch liệt. Thanh âm này quá lớn, hết sức rống lên khiến cho tinh không chấn động. Những người tu vi không đủ lập tức phải lui về phía sau, nếu không sẽ bị trọng thương.

Vọng Nguyệt gầm lên giận dữ, trong tai người khác nghe ra tiếng gầm rống, nhưng rơi vào trong tai Vương Lâm lại có ý nghĩa bất đồng. Vương Lâm biến sắc, không chút nghĩ ngợi, hai tay bấm quyết ngưng tụ trước người vô số đạo cấm chế phòng hộ, Cổ Thần Đỉnh ở bên ngoài thân thể hắn lại loé lên, thân mình lập tức lui về phía sau.

Khoảnh khắc khi hắn lui ra phía sau, theo tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt, Cổ Thần Chỉ đang bị phần đông Luyện Thi và Hắc Sát Ma Tôn công kích cũng chấn động, ầm ầm tự bạo!

Ầm!

Thần thông Cổ Thần Chỉ tự bạo, mức độ vô biên của nó căn bản là không có cách gì để hình dung được. Trong nháy mắt, phạm bi ngàn dặm tinh không phảng phất như bị mở ra một lỗ hổng thật lớn. Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía. Lại có đại lượng tu sĩ bị cuốn vào trong tinh không kia, tan nát, nháy mắt đã tiêu tan vô ảnh.

Vô số tu sĩ song phương hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, chỉ hận tốc độ của mình quá chậm.

Chỉ có Vọng Nguyệt là không có chút tổn thương nào. Nó nhảy vào, những xúc tu hết sức quét ngang ra, điên cuồng triển khai một hồi giết chóc. Về phần Hắc Sát Ma Tôn ở trung tâm của vụ nổ thì lập tức phun ra máu tươi, thân mình bị hất tung lên, tràn ngập sương máu. Mấy vạn năm tu vi nhưng lúc này cũng cực kỳ chật vật!

Thân thể hắn tổn hại đến độ không thể tả được, gần như đã tan nát.

Giờ phút này, trên mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ. Cả đời hắn tu đạo, cũng chưa từng gặp qua được nhân vật nào cường đại như thế, lại phun ra một ngụm tiên huyết, hồn bay phách lạc, điên cuồng bỏ chạy.

Còn hơn mười khối Luyện Thi kia, trừ bỏ Ngân Thi ở ngoài, số còn lại căn bản không thể kháng cự được Cổ Thần Chỉ tự bạo, toàn bộ hoá thành

một đống huyết nhục, bị cuốn vào mảnh hư vô bị phá toái kia.

Thậm chí ngay cả hai khối Ngân Thi lúc này cũng đương trường bị đánh văng đi, toàn bộ thiết liên trên thân mình sụp đổ, phun ra một ngụm máu đen. Trong đó nữ thi xinh đẹp kia không ngờ bị văng về phía Vương Lâm.

- Pháp bảo bậc này sẽ là của Vương Lâm ta!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, hắn nhìn vừa mắt không chỉ có nữ thi này mà còn có nửa bức tượng gỗ bị tổn hại xa xa kia.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 930: Liên Minh Trưởng lão đoàn

Trước đó, Vương Lâm đã nhận ra được biến cố này, chuẩn bị sẵn sàng. Ngay trước khi Cổ Thần Chỉ tự bạo, hắn đã sớm cấp tốc lui về sau, thi triển thần thông Cổ Thần Đỉnh, do đó không bị ảnh hưởng nhiều. Lúc này hắn ở xa xa nhìn chằm chằm nữ thi bị Vọng Nguyệt chấn văng đang lao về hướng mình, ánh mắt chợt loé lên.

Từ khi Luyện Thi này xuất hiện hắn đã có ý đồ cướp đoạt, lúc lui về sau, khoảnh khắc khi Cổ Thần Chỉ tự bạo, hắn dùng Cổ Thần Đỉnh thối lui cũng đã cố ý điều chỉnh phương vị để nhằm vào Ngân Thi này!

Trong hai khối Ngân Thi thì nam thi kia bị thương quá nặng, bị Vương Lâm bỏ qua. Còn nữ thi này tuy cũng bị thương nhưng lại bị nhẹ hơn nam thi kia nhiều.

- Ta tham gia trận đại chiên này dù là thu hoạch một số pháp bảo cũng không ai có thể nói được điều gì. Huống hồ lúc này chiến trường còn đại loạn!

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, thừa dịp tình thế xung quanh rối loạn do Cổ Thần Chỉ tự bạo, lao thẳng về phía nữ thi kia.

Chỉ có điều, trong chiến trường này, những tu sĩ chuẩn bị đục nước béo cò cũng không phải chỉ có mình Vương Lâm. Còn có mấy người đồng dạng cũng nhìn trúng nữ thi này.

Trong đó có cả người của La Thiên và Liên Minh.

Chỉ thấy có bảy người theo các phương hướng khác nhau lao thẳng về phía nữ thi này. Trong bảy người này, Vương Lâm không phải là người tiếp cận gần nhất, nhưng tốc độ của hắn là nhanh nhất.

Trong khi bay nhanh, hai mắt Vương Lâm loé ra hàn quang. Chỉ mấy tức thời gian là hắn có thể đến gần nữ thi nhưng hai mắt hắn chợt loé lên, vô thanh vô tức giảm tốc độ lại.

Hắn hơi chậm lại, lập tức liền có một tu sĩ La Thiên lao lên, nháy mắt đã tới gần nữ thi, nắm lấy.

Cùng lúc đó, bên Liên Minh cũng có một tu sĩ bước tới. Sau khi tới gần, người này cũng không bắt lấy nữ thi mà há mồm phun ra một đạo kiếm quang, đánh thẳng về phía tu sĩ La Thiên kia.

Hai người này tiếp cận nhau, triển khai một hồi xâu xé. Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra cực nhanh. Ngay khi hai người đang đấu đá, một tu sĩ La Thiên đã tới gần, thừa dịp hai người đang chém giết, nắm lấy cánh tay nữ thi kia, thân mình nhoáng lên một cái, định rời đi.

Nhưng ngay lúc này, tu sĩ này cũng quay ngoắt đầu lại, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, kêu thảm một tiếng. Thân mình hắn cũng đột nhiên lập tức héo rũ, nháy mắt đã biến thành một bãi máu loãng.

Một biến cố này lập tức khiến cho hai tu sĩ đang đấu đá nhau bên cạnh chấn động, nhìn nữ thi trước người cũng không dám chụp lấy, hơi chót do dự. Trong bốn người còn lại bao gồm cả Vương Lâm thì ba người còn lại đột nhiên tăng tốc lao thẳng tới.

Trong mắt Vương Lâm tinh quang chợt loé ra, Cổ Thần Đỉnh loé ra bên ngoài Vương Lâm, cả người phút chốc hoán đổi vị trí với người đang xông tới gần nhất.

Tu sĩ La Thiên kia ngẩn ra, bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ ập tới, khi thanh tỉnh thì nhìn thấy vị trí của mình và Vương Lâm đã nghịch chuyển cho nhau. Hắn đương nhiên biết thân phận của Vương Lâm, đành cười khổ không tiếp tục cướp đoạt mà nhanh chóng xoay người, lao tới mục tiêu tiếp theo.

Sau khi thi triển thần thông, Vương Lâm nhanh chóng tới gần nữ thi kia. Hai tu sĩ gần nữ thi kia nhất mắt thấy những tu sĩ khác đanh nhanh chóng bay đến đành cắn răng, gần như đồng thời ra tay, cùng chụp lấy nữ thi.

Chỉ có điều nháy mắt, cả hai lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể bọn họ nhanh chóng héo rũ, đảo mắt đã trở thành một bãi máu loãng, hoàn toàn bị nữ thi kia hấp thu, ngưng tụ ở mi tâm hình thành một điểm màu đỏ yêu dị.

Trong số tu sĩ Liên Minh, lúc này một người tới gần. Người này mặc một thân mãng bào, vừa cười khẽ vừa vươn tay phải ra hư không chộp lấy. Chỉ là trong tay hắn ẩn chứa thần thông, nhìn như là chụp lấy nữ thi nhưng thức tế lại dường như công kích nữ thi này. Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên. Hắn cùng với tu sĩ Liên Minh này gần như đồng thời tới gần, song chỉ kết thành kiếm, điểm vào hư không phía trước, trong miệng quát:

- Tránh ra!

Tu sĩ Liên Minh kia cười khẽ, tay phải chẳng những không dừng lại mà ngược lại còn nhanh hơn, trong miệng thấp giọng nói:

- Lôi Tiên Hứa Mộc. hoá ra ngươi cũng ham mê sắc đẹp của nữ thi này!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé ra, khi tới gần, khoảnh khắc khi tay phải của tu sĩ Liên Minh kia bắt lấy nữ thi thì Vương Lâm chỉ tay phải về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Định!

Tu sĩ Liên Minh kia ngẩn ra, nhưng nháy mắt thân thể phảng phất như bị vô số những sợi dây nhỏ vô hình lượn lờ, phút chốc không thể nhúc nhích được.

Bóng dáng của Vương Lâm không chút dừng lại, loé lên, chụp vào nữ thi kia. Chỉ có điều một trảo này của Vương Lâm cũng cực kỳ xảo diệu, không phải là tiên trảo mà nháy mắt khi đụng vào nữ thi này, hắn liền vận chuyển tiên lực trong cơ thể, lại ngưng tụ ra thêm cả Cổ Thần lực, biến ảo Âm Dương song ngư, đột nhiên ấn vào mi tâm của nữ thi.

Phịch một tiếng, thân mình nữ thi chấn động. Trước đó hấp thu mấy bãi máu của mấy tu sĩ liền ngưng tụ thành một điểm hồng mang trên mi tâm, dưới một kích của Vương Lâm lập tức tản ra.

Sau đó, Vương Lâm không chút dừng lại, trực tiếp bắt lấy nữ thi này, lướt qua người của tu sĩ Liên Minh kia. Khi rời đi hắn đồng thời không chút nghĩ ngợi, tung chân đá vào ngực hắn.

Bạch quang trên ngực người này chợt loé lên, cả người lập tức lộn tròn, phun ra một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt nhưng vẫn không chết. Hắn ác độc nhìn Vương Lâm, hai tay giữ lấy ngực, cấp tốc lui lại phía sau.

Cầm lấy nữ thi, Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua một cái. Trên người nữ thi lúc này tràn ngập huyết quang, toàn bộ xuất hiện trên mặt, tan ra hướng về mi tâm ngưng tụ. Vừa rồi sở dĩ tốc độ Vương Lâm hơi chậm lại đúng là vì phát giác ra nữ thi này có chút không thích hợp. Sự việc sau đó đúng như Vương Lâm dự liệu, đã có mấy tu sĩ bỏ mình.

Nếu nữ thi này thuỷ chung vẫn cổ quái như thế thì chắc chắn Vương Lâm sẽ lựa chọn từ bỏ. Dù sao bên trong trận đại chiến này, tự bảo mới là trọng yếu nhất. Nhưng hắn cũng phát hiện ra rằng sau khi nữ thi này hấp thu máu huyết của ba tu sĩ thì mơ hồ có biến hoá do đó hắn mới quyết định tiếp tục tranh giành.

Lúc này, trong khi lui về phía sau, tay trái Vương Lâm bấm quyết, đánh ra vô số đạo cấm chế lên người nữ thi này, lại phun ra một ngụm nguyên

thần tinh khí phong ấn rồi thu vào trong túi trữ vật. Hắn nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía tinh không sụp đổ kia.

Ngàn dặm tinh không sụp đổ hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn. Dưới sự tràn ngập của lốc xoáy này, một cỗ lực hút thật mạnh mẽ truyền ra, như muốn cắn nuốt tất cả. Cũng chỉ có Vọng Nguyệt mới không thèm quan tâm đến lực hút này, điên cuồng ngang dọc chém giết.

Lúc này, bên người Vọng Nguyệt, vài lão quái của Liên Minh Tinh Vực vờn quanh, ý đồ muốn ngăn cản nó. Thậm chí ngay cả Vân Long Yêu Tôn cũng tiếp cận Vọng Nguyệt.

Chỉ có điều, phía La Thiên, ngoại trừ Vọng Nguyệt. đám người Huyết Thần Tử cũng đồng dạng lao tới xung quanh Vọng Nguyệt, lần lượt đối chiến với tu sĩ Liên Minh. Còn có Huyết nhân do La Phù Huyết cầu hoá thành, vừa xuất hiện bên cạnh Vọng Nguyệt liền khiến cho phía Liên Minh áp đảo được phía La Thiên.

Từng trận nổ vang ầm ầm cùng với tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt vang vang khắp đất trời. Ở một chỗ cao hơn, trận chiến giữa Viêm Lôi Tử và Võ Đông Thiện cũng kinh thiên động địa. Hai người bọn hắn giao chiến bên trong một màn sương đen không ngừng vân dũng, cực kỳ kịch liệt.

Thỉnh thoảng dao động tràn ra khiến cho dù là đám người Huyết Thần Tử cũng phải vội vàng tránh đi.

Xa xa, nữ tử váy màu lam Thuỷ La thần sắc như trước, không chút bối rối, hoàn toàn bình tĩnh. Bên cạnh nàng, Kim Thi mặc long bào im lặng đứng thẳng, thần sắc là một mảnh lạnh lùng. Bên trên đỉnh đầu có năm tấm giấy vàng, chậm rãi xoay tròn, lôi quang loé ra nhè nhè, tiếp nối với thiên linh, không ngừng phong ấn.

Nữ tử Thuỷ La nâng tay phải lên, chỉ về phía trước, trong miệng ngâm khẽ:

- Mời Địa Huyền Điện Đại Trưởng lão Huyền Bảo thượng nhân!

Một tiếng cười dài quanh quẩn tinh không. Tiếng cười này cũng không bộc lộ nhiều tu vi nhưng khoảnh khắc khi nó truyền ra, những pháp bảo của các tu sĩ bốn phía gần như đều run rẩy, dường như muốn thoát ra khỏi tay của chủ nhân vậy.

Hắc Sát Ma Tôn đang bỏ chạy lúc này cũng thở phào một hơi. Không chỉ có hắn, ngay cả Vân Long Yêu Tôn thần sắc cũng hơi buông lỏng, không giao chiến với đối phương nữa mà cấp tốc lui lại.

Hai người hắn hiểu được, ở Tu Chân Liên Minh, trong Lưỡng Điện Tứ Tôn Bát Phương giới, cái gọi là Tứ Tôn thực tế không phải chỉ có mấy người bọn họ. Trong bốn người này, chân chính một trong Tứ Tôn chỉ có Cực Hiền Thiên.

Tứ Tôn của Tu Chân Liên Minh chia làm Nguyệt, Vân, Hiền, Dược bốn người. Trong đó Cực Hiền Thiên chính là Hiền Tôn. Mỗi người trong bốn người này đều có ba thủ hạ dưới tay, hợp thanh một tổ, tạo thành Tứ Tôn.

Trận đại chiến lần này, trên thực tế Tu Chân Liên Minh chỉ xuất động Nhất Huyền Điện, Nhất Tôn, Tam Giới.

Huyền Bảo thượng nhân tại Huyền Điện có thân phận cực cao, chính là người đứng đầu. Nguyên nhân chân chính khiến khiến cho mọi người trong Tu Chân Liên Minh cung kính, thậm chí e ngại Huyền Bảo thượng nhân chính là bởi vì người này là một trong những thành viên của Liên Minh Trưởng lão Đoàn, nơi quyết định hết thảy sự tình của Tu Chân Liên Minh.

Đây mới chính là thân phận hiển hách của y!

Liên Minh Trưởng lão Đoàn cụ thể có mấy người thì trử bỏ những thành viên của nó, không ai có thể biết được. Nhưng mỗi người đều là chí cường giả có thể nghịch chuyển Càn Khôn ở trong Liên Minh Tinh Vực.

Thiên Vận Tử sở dĩ được mọi người tôn kính, thậm chí lúc tổ chức lễ mừng thọ, Tu Chân Liên Minh cũng phải đưa lễ vật đến là vì hắn cũng là một trong những thành viên của Trưởng lão Đoàn thần bí này! Chẳng

qua sau một số biến cố khiến cho địa vị của Thiên Vận tử xuống dốc không phanh nhưng dù thế hắn vẫn đang là một thành viên!

Nếu không phải Thiên Vận Tử đối nhân xử thế luôn khiêm tốn, nếu không có đám người Lăng Thiên Hầu tồn tại thì hết thảy, chỉ cần hắn nguyện ý, sẽ nháy mắt biến mất. Chỉ là sau biến cố kia, Thiên Vận Tử càng thêm khiêm tốn, dù là hội nghị của Trưởng lão Đoàn cũng gần như rất ít khi tham gia, dường như tự đem mình phong bế bên ngoài.

Phải biết rằng, bất kể là Cực Hiền Thiên, hay Võ Đông Thiện lúc này đang giao chiến với Viêm Lôi Tử đều không có tư cách trở thành thành viên của Trưởng lão Đoàn. Ở trước mặt Huyền Bảo thượng nhân, hai người này không đáng là gì cả!

Không ai biết phải đạt tới trình độ như thế nào mới có thể trở thành thành viên của Trưởng lão Đoàn. Thậm chí có người hoài nghi hết thảy tuy có liên quan đến tu vi nhưng cũng tuyệt không phải là hoàn toàn dựa vào đó. Trong Liên Minh Tinh Vực, Liên Minh Trưởng lão Đoàn là tồn tại cao nhất, nắm giữ tất cả bí ẩn và lực lượng của Liên Minh!

Thành viên của nó chân chính là vương giả trong Liên Minh Tinh Vực!

Huyền Bảo thượng nhân mặc một thân áo trắng, hơi gầy nhưng càng lộ vẻ tiên phong đạo cốt, đôi mắt sáng ngời, ẩn chứa sự thâm thuý vô cùng. Nếu là có người tiếp xúc với ánh mắt của hắn, ngay lập tức sẽ chìm đắm vào bên trong, không thể tự thoát ra được!

Dung nhan của hắn hiền lành, phảng phất chân chính là trưởng giả, trong tay có một cây phất trần, xuất hiện bên người nữ tử Thuỷ La.

Thuỷ La nhẹ giọng, cung kính nói:

- Vãn bối ra mắt sư thúc!

Huyền Bảo thượng nhân nhìn chiến trường xa xa, cười nói:

- Nha đầu, sư phụ ngươi cho ngươi chủ trì trận chiến này, hết thảy mọi người đều phải nghe hiệu lệnh của ngươi, lại cố ý chọn nơi này làm chiến trường. Bực này tạo hoá, cũng ít khi xuất hiện!

Trong khi cười nói. Huyền Bảo thượng nhân đúng là không chút nào để tràng chiến trường này vào mắt. Duy nhất khi nhìn thấy Vọng Nguyệt thì đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, lộ ra một ý cười thâm thuý.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 931: Thứ Không Niết!

- Không ngờ ghi chép trong cổ tịch của Vũ chi Tiên giới lại là thật!

Trên mặt mang theo vẻ tươi cười, Huyền Bảo thượng nhân nhìn Vọng Nguyệt đang dẫn đầu đám tu sĩ La Thiên đang lao lên kia.

Tinh quang trong mắt hắn chợt loé, tay phải vung lên, hạ giọng nói:

- Vũ chi Tiên vệ!

Lời này vừa ra, bỗng nhiên từng tiếng nổ quanh quẩn khắp tinh không. Chỉ thấy hư không trước người Huyền Bảo thượng nhân lập tức xuất hiện một cái khe thật lớn hoành ngang. Cái khe này như miệng vết thương, kéo dài tới hơn trăm trượng trong không trung.

Một cỗ uy áp cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên tràn ra xung quanh, chỉ thấy kim quang loé lên, một kim giáp đại hán từ trong cái khe kia bước ra.

Toàn thân kim giáp đại hán này phát ra kim mang chói mắt, cả người như một mặt trời màu vàng. Trên người hắn là một chiếc áo giáp hoa mỹ, cả người thoạt nhìn như thiên binh!

Bước ra một bước, kim giáp đại hán này hạ xuống tinh không! Ngay sau đó, từ bên trong cái khe lại có kim mang loé lên, có thêm ba kim giáp đại hán bước ra. Nháy mắt, toàn bộ tinh không này đã bị kim mang từ bốn người này bao phủ.

Ngay khi Vương Lâm nhìn thấy bốn kim giáp đại hán này, đồng tử trong mắt hắn cũng mạnh mẽ co rút lại, cả người như bị sấm đánh, bỗng nhiên ngẩn ra một lúc.

- Tiên vệ!

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được, từ trên bốn kim giáp đại hán này tản mát ra khí tức rất giống với Tháp Sơn. Bốn kim giáp đại hán này rõ ràng chính là Tiên vệ được tế luyện ra theo bí thuật của Tiên Đế Thanh Lâm!

- Tiên vệ phân làm bốn cấp bậc: kim, ngân, đồng, sắt. Bốn kim giáp đại hán này không ngờ đạt tới kim phẩm!

Vương Lâm nhìn Huyền Bảo thượng nhân phía trên một cái, vội vang lui về phía sau, nhoáng lên một cái, lao hướng về bên cạnh chỗ lốc xoáy ngàn dặm sụp đổ.

Sau khi bốn kim giáp đại hán xuất hiện, thần sắc của Huyền Bảo thượng nhân vẫn như thường, tay phải chỉ về phía trước. Lập tức, bốn Tiên vệ này liền đi thẳng về phía Vọng Nguyệt.

Trong tiếng gầm rống, Vọng Nguyệt dùng những xúc tu tua tủa quét ngang. Đám người Huyết Thần Tử bên ngoài thân thể nó lập tức bay ra, lao thẳng về phía bốn Tiên vệ này. Nhất là Huyết Thần Tử lao lên trước, tay phải bóp quyết, lập tức huyết quang tràn ngập, không chút do dự vung về phía trước.

Huyết hải trống rỗng ảo hóa ra, trực liếp tràn tới. Nhưng huyết hải này tấn công lên người đám Tiên vệ chỉ khiến cho chúng thoáng chấn động mà thôi, cũng không chút nào dừng lại. Gần như chỉ trong khoảnh khắc bốn Tiên vệ này đã phân biệt đi tới các vị trí ở Đông, Tây, Nam, Bắc, vây lấy Vọng Nguyệt và những tu sĩ La Thiên.

Tay phải Huyền Bảo thượng nhân cách không chụp một cái, lập tức từ trong cái khe lại có uy áp vô tận tràn ra, lại có chín con Hồ Điệp màu đen nhanh chóng bay ra.

Toàn thân chín con Hồ Điệp đều màu đen, từ xa nhìn lại cực kỳ dữ tợn. Sau khi xuất hiện lập tức vỗ cánh, tạo ra những cơn lốc vô tận ở giữa không trung.

Những cơn gió lốc này khá mạnh mẽ, quét thẳng về phía trước. Chín con Hồ Điệp lại bay lên lao tới.

Nháy mắt khi chín con Hồ Điệp này xuất hiện, với định lực của Vương Lâm mà cũng không khỏi sắc mặt đại biến!

- Đây!!! Đây là Hồ Điệp do Xạ Thần xa biến ảo ra!

Vương Lâm hít sâu một hơi khí lạnh. Nhưng ngay lập tức hắn nhìn ra điểm khác biệt. Hồ Điệp do Xạ Thần xa biến ảo ra có nhiều màu sắc, cực kỳ sặc sỡ xinh đẹp.

Nhưng chín con Hồ Điệp này toàn thân đều đen nháy, hiển nhiên chính là rất cực đoan.

- Lão già này rốt cuộc có thân phận như thế nào?!

Da đầu của Vương Lâm run lên, dù là Thanh Thuỷ cũng không thể khiến Vương Lâm khiếp sợ như thế, Dù là tu sĩ thần bí ngăn cản trận chiến giữa Thanh Thuỷ và Huyết Thần Tử cũng không khiến cho Vương Lâm có vẻ mặt không thể tưởng được như lúc này!

Hai dạng pháp bảo Tiên vệ, Hồ Điệp này Vương Lâm cũng có, nhưng hôm nay nhìn thấy chúng xuất hiện ở trong tay người khác khiến cho sự rung động của hắn đã đạt tới đỉnh phong.

Vương Lâm thở sâu, cũng không nhìn thêm nữa mà tốc độ cực nhanh, loé ra tiến về phía phía một loại pháp bảo đang phiêu phù giữa không trung lao đến.

Pháp bảo kia chính là bức tượng gỗ do Hắc Sát Ma Tôn xuất ra trước đó. Lúc này đây, bức tượng này chỉ còn lại một nửa nhưng trên đó vẫn tràn ngập uy áp!

Thần sắc của Vương Lâm âm trầm, lúc này hắn đã không có tư cách tham dự trận chiến này nữa. Trong lúc hỗn loạn đục nước béo cò mới là lựa chọn của hắn. Hắn loé lên, tốc độ cực nhanh, lao thẳng về phía nửa bức tượng gỗ kia.

Trên chiến trường này, có nhiều người đặt chủ ý lên pháp bảo. Lúc này bên ngoài bức tượng gỗ, có nhiều tu sĩ chém giết nhau, không có một ai có thể tiếp cận được.

Vương Lâm đến liền lập tức bị những tu sĩ này chú ý. Gần như không chút nghĩ ngợi, những người này lập tức chuyển hướng. Trong đó mấy tu sĩ bên phía La Thiên hơi chút do dự nhưng bên phía Liên Minh lại lập tức có mấy người lao thẳng về phía Vương Lâm.

Sắc mặt của Vương Lâm vẫn bình tĩnh. Tay phải hắn bấm quyết, vung về phía trước, lập tức một cỗ cuồng phong gào rít xông ra, điên cuồng công kích về phía trước. Đồng thời tay phải Vương Lâm nắm lại, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Một tiếng nổ ầm vang lên, quyền phong kịch liệt dung hợp với pháp thuật kia, hình thành một cỗ lực lượng chỉ thuộc về Vương Lâm. Lực

lượng này ẩn chứa pháp thuật thần thông và Cổ Thần lực, đây chính sức mạnh sơ khai mà Vương Lâm vừa ngộ ra.

Chỉ có điều, hai cổ lực lượng này mới chỉ dung hợp bước đầu, chưa hiển lộ ra rõ ràng nhưng cũng không phải là thứ mà những tu sĩ bình thường có thể kháng cự. Lần công kích này lập tức khiến cho mấy tu sĩ Liên Minh chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị nháy mắt ập thẳng vào mặt, thân thể run lên, nguyên thần cũng chấn động, không thể không cấp tốc lui lại. Dường như nếu không lùi thì lập tức bỏ mình dưới lực lượng cổ quái này!

Từ khi bọn họ tu đạo đến nay còn chưa từng bao giờ gặp được thần thông như thế này!

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, Cổ Thần Đỉnh biến ảo ra bên ngoài thân thể. Nháy mắt, vị trí của Vương Lâm hoán đổi cho một người trong số đó.

Những tu sĩ xung quanh nhìn lại chỉ thấy hoa mắt, khi thanh tỉnh thì Vương Lâm đã hoàn thành việc hoán đổi vị trí, thuận lợi lao ra, nháy mắt đã đi tới bên cạnh bức tượng gỗ.

Nhưng khoảnh khắc khi hắn tới gần lại có một đạo kiếm khí trống rỗng xuất hiện, gào rít xông tới. Bên trong kiếm khí này ẩn chứa một cỗ ý cảnh cực kỳ bá đạo, phảng phất như hết thảy mọi thứ trong thiên địa đều phải né tránh kiếm khí này, nếu không sẽ là bị huỷ diệt!

Kiếm khí này Vương Lâm cũng không xa lạ, chính là kiếm khí của Lăng Thiên Hầu!

- Pháp bảo này chính là vật của Đại La Kiếm Tông Thần Long ta!

Một thanh âm băng lãnh vang lên, một người lao theo kiếm khí nháy mắt xông tới. Kiếm khí này bức thẳng tới Vương Lâm. Nếu Vương Lâm lấy pháp bảo này thì nhất định sẽ bị kiếm khí đâm trúng.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không nổi lên chút ba động nào. Tay phải Vương Lâm không chút tạm dừng, ôm lấy nửa bức tượng gỗ kia, xoay người lại, ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái, há mồm phun ra một vật che ở trước người.

Phong Tiên Ấn mười tám tầng địa ngục nháy mắt biến ảo ra. Khoảnh khắc khi nó xuất hiện, liền va chạm với kiếm khí kia, sinh tiếng nổ ầm ầm. Kiếm khí sụp đổ nhưng Phong Tiên Ấn mười tám tầng địa ngục lại không nổi lên chút ba động nào, được Vương Lâm dẫn theo lui về phía sau.

- Năm đó, ngươi chỉ còn hồn phách là thoát khỏi tay ta mà hôm nay cũng dám trước mặt ta đoạt bảo!

Thanh âm bình thản của Vương Lâm vang lên. Sau khi lưu lại lời này, hắn lạnh lùng nhìn qua Thần Long lúc này thần sắc đang không ngừng biến hoá. Hắn biết lúc này không phải là lúc giết người, đành nhanh chóng rời đi.

Trận đại chiến này tu sĩ bốn phía nhiều lắm, căn bản không có khả năng nhìn hết gương mặt của nhau, hơn nữa Vương Lâm lại chưa bao giờ dừng lại một chỗ quá lâu mà thường loé lên di chuyển. Do đó tên Thần Long này cũng không nhận ra được thân phận của Vương Lâm!

Chỉ có điều trước đó hắn đảo qua thì cùng thấy có chút quen mắt nhưng bất kể thế nào hắn cũng không liên tưởng đến người nhìn quen mắt này tới Vương Lâm!

Lúc này nghe đươc câu nói của Vương Lâm, trong đầu cũng phảng phất như có lôi điện xẹt qua, thân mình chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin, thất thanh nói:

- Ngươi!

Vương Lâm không để ý đến tên Thần Long này, nhoáng lên đã rời xa, đi vào bên trong chiến trường không ngừng vơ vét những pháp bảo của những kẻ đã chết!

Chỉ là thần thức của hắn vẫn tập trung vào Vọng Nguyệt, trong đầu luôn chờ đợi một cơ hội. Một cơ hội khi Liên Minh Tinh Vực đánh nhau với Vọng Nguyệt khiến cho hắn có thể thừa cơ tiến vào trong cơ thể nó để đạt được truyền thừa.

Đồng thời, ánh mắt Vương Lâm vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía nữ tử váy lam Thuỷ La kia. Thần thái trước đó khi nàng nhìn về mình rất cổ quái. Lúc này đang cẩn thận di chuyển, đáy lòng Vương Lâm luôn suy nghĩ rốt cục nàng là ai!?

Chỗ Vọng Nguyệt, những kim giáp đại hán vờn quanh, toàn thân kim quang toả ra, cũng hình thành một phiến phảng phất như vòng tròn, vây lấy Vọng Nguyệt vào bên trong.

Trong khi đám người Huyết Thần Tử phản kháng, chín con Hồ Điệp tới gần, đôi cánh vỗ lên, lập tức hình thành gió lốc, lấy Vọng Nguyệt làm trung tâm. Hình thành một cỗ lốc xoáy, dường như nối liền thiên địa.

Bên trong cỗ lốc xoáy này, đám người Huyết Thần Tử sắc mặt đều âm trầm, thi triển ra pháp bảo thần thông. Những trận âm thanh ầm ầm không ngừng quanh quẩn. Nhất là lửa giận của Vọng Nguyệt lại càng bốc lên, hai lần bị vây khốn khiến cho nó gần như phát cuồng, há mồm to ra, rống lên một tiếng khủng bố.

Trong tiếng rống, ngôn ngữ Cổ Thần lại vang lên, cũng chính là Vọng Nguyệt đang thi triển Cổ Thần thần thông!

Ánh mắt của Huyền Bảo thượng nhân loé lên quang mang, cười vang lên rồi tay phải chỉ về hư không, lập tức chín con Hồ Điệp vỗ cánh nhanh hơn. Chỉ thấy từng đạo hắc tuyến đột nhiên xuất hiện, chợt loé lên. Vô số hắc tuyến tràn ngập liên tiếp đan xen vào nhau bên ngoài thân thể Vọng Nguyệt, hình thành một tấm lưới vây quanh.

Còn bốn kim giáp Tiên vệ kia lúc này lại gầm nhẹ một tiếng, cả đám toàn thân chấn động, nháy mắt đã bành trướng hoá thành những người khổng lồ cao đến trăm trượng, nhất tề triển khai công kích.

Trên mặt Huyền Bảo thượng nhân vẫn mang theo vẻ tươi cười, một trảo chụp vào hư không. Chỉ thấy cái khe phía trước lập tức phun ra một cỗ thanh khí. Thanh khí này ẩn chứa một cỗ khí tức khiến cho tất cả số tu sĩ ở trong phạm vi mấy vạn dặm tâm thần cũng phải kịch chấn!

Thân mình Vương Lâm run lên, ngưng thần nhìn lại thì chỉ thấy trong thanh khí tràn ra kia có một mũi tên chậm rãi từ trong cái khe bay ra.

Mũi tên này quá lớn, dài chường hơn ba mươi trượng, cũng rộng tới bảy thước, toàn thân màu xanh. Đầu mũi tên là một mũi nhọn có hình lục lăng. Đuôi mũi tên có một hàng lông chim màu tím. Trừ bỏ điều này, trên thân của mũi tên còn có một vết máu đã xám đen.

Chính là do vết máu màu xám đen này khiến cho tâm thần của mấy vạn tu sĩ toàn bộ đều chấn động!

Mũi tên này vừa xuất hiện, dù là Huyết Thần Tử cũng một đám sắc mặt đại biến, thậm chí Viêm Lôi Tử đang giao chiến với Võ Đông Thiện giữa tinh không cũng phải chấn động, liếc mắt nhìn về phía mũi tên ba mươi trượng kia.

- Thứ Không Niết Tiễn!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 932: Cổ Thần khí

Lúc này, Vọng Nguyệt gầm rít vang trời, ngôn ngữ của Cổ Thần ẩn chứa bên trong. Cũng trong nháy mắt, tinh không phía trước Vọng Nguyệt lập tức vỡ ra một đạo cái khe, lao thẳng đến Huyền Bảo thượng nhân.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tinh không nơi Huyền Bảo thượng nhân bỗng nhiên sụp đổ, vang lên âm thanh ầm ầm. Thần sắc của lão vẫn như thường, tay phải chỉ về mũi tên dài ba mươi trượng phía trước, hạ giọng nói:

- Không Niết!

Đồng tử trong mắt Viêm Lôi Tử co rút lại, thần sắc cực kỳ ngưng trọng. Mũi tên này, trong ký ức hắn vẫn nhớ rõ, chính là một trong những trọng bảo của Tu Chân Liên Minh - Thứ Không Niết Tiễn!

Nghe đồn, mũi tên này có lai lịch không rõ ràng, tồn tại đã rất lâu. Từ lúc Tiên giới con thì nghe nói mũi tên này đã vấy một giot máu cổ quái, có thần thông cực kỳ khó lường!

Khi quyết định gia nhập La Thiên, Viêm Lôi Tử đã có đối sách với tất cả các pháp bảo của Tu Chân Liên Minh. Lúc này, khoảnh khắc cảm nhận được Thứ Không Niết Tiễn, đáy lòng hắn hiện lên một nụ cười lạnh.

- Thứ Không Niết Tiễn nghe đồn uy lực khó lường, nhưng không biết so với con Nguyệt Thú này thì thế nào!?

Mũi tên kia, dưới một cái chỉ ra của Huyền Bảo thượng nhân, lập tức chấn động, lao thẳng về phía trước, như tên rời cung, nhanh chóng bay thẳng tới Vọng Nguyệt!

Hai mắt Vọng Nguyệt lộ ra vẻ lạnh như băng, khoảnh khắc khi mũi tên xuất hiện, nó lập tức cảm giác được nguy hiểm. Lúc này, khi mũi tên này xông tới, Vọng Nguyệt há to mồm gào rít, hư không trước người nhanh chóng ngưng tụ vô số tinh quang, nháy mắt hình thành Cổ Thần Chỉ!

Ngay khi Cổ Thần Chỉ xuất hiện, lập tức chỉ về phía trước, ầm ầm lao thẳng về phía mũi tên.

Trong tiếng rống giận của Vọng Nguyệt, lập tức có vô số Vọng Nguyệt nhỏ hơn từ trong miệng nó lao ra. Đám này có hơn mấy trăm ngàn con, mỗi con đều cao chừng nghìn trượng, vạn trượng. Tất cả lao ra lập tức khiến cho cả chiến trường đại loạn.

Chiến trường này dường như đã không phải là cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh mà đã trở thành cuộc đấu giữa Liên Minh và Vọng Nguyệt!

Theo vô số Vọng Nguyệt lao ra phân tán, cả đám tu sĩ Liên Minh sắc mặt đều đại biến, nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng tốc độ của bọn họ lại quá chậm so với Vọng Nguyệt. Lúc này Vọng Nguyệt tràn ngập lập tức làm nổi lên một tràng gió tanh mưa máu.

Bên trong chiến loạn, thậm chí một số ít tu sĩ La Thiên cũng bị lan đến. Trong đó, Vương Lâm cũng bị một con Vọng Nguyệt cao tới hơn ba nghìn trượng lao tới. Thần sắc hắn âm trầm, nhoáng lên cấp tốc tránh đi, không muốn giằng co nữa!

Vương Lâm biết khi loại Vọng Nguyệt nhỏ hơn xuất hiện thì mục đích của của nó nó chỉ có một. Đó là ngưng tụ ra Cổ Thần Chỉ tối cường đại.

Lúc này đây, Không Niết Tiễn kia cũng gào rít xông tới, va chạm với Cổ Thần Chỉ do Vọng Nguyệt biến ảo ra. Một tiếng nổ ầm ầm nháy vang lên, truyền khắp Liên Minh Bắc Bộ!

Chỉ thấy vết máu đã xám đen trên mũi tên ba mươi trượng kia trong nháy mắt va chạm đã tràn ra một cỗ khí tức tang thương, hoá thành một mũi tên vô hình, không ngờ phá khai Cổ Thần Chỉ, xuyên thấu qua, lao thẳng tới Vọng Nguyệt!

Cảnh tượng này khiến Vương Lâm mở to hai mắt, lộ vẻ khiếp sợ.

Thân mình Vọng Nguyệt lần đầu tiên hơi đình chỉ, lại bắt đầu hống lên. Cùng lúc đó những con Vọng Nguyệt loại nhỏ xung quanh, gồm cả con đang truy kích Vương Lâm cũng đều xoay người bắt đầu gầm thét.

Đây không phải là một đầu Vọng Nguyệt gầm rống ma là cả hơn mấy trăm ngàn Vọng Nguyệt do Vọng Nguyệt mẹ triệu tập ra cùng nhất tề gầm rống.

Một cây Cổ Thần Chỉ chỉ xuất hiện trong phạm vi lớn. Cổ Thần lực nồng đậm nháy mắt đã tràn ngập tinh không. Vương Lâm chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng ngược hết cả lên. Ngay lúc này hắn lộ ra vẻ mừng như điên, lập tức hấp thu.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, thân thể Cổ Thần như đang diễn ra một hồi nhảy vọt, đang không ngừng cường đại. Cổ Thần chi tinh đang vây ở Tam tinh và nửa tinh đang trong trạng thái hư ảo, lúc này không ngờ đang có xu thế ngưng tụ thành thực chất.

Hết thảy những điều này khiến cho Vương Lâm mừng như điên.

- Cổ Thần khí! Không ngờ tới dĩ nhiên là ngưng tụ ra Cổ Thần khí, tuy nói cỗ khí tức này không nhiều lắm nhưng quả thực tồn tại!

Trong tinh không mấy vạn dặm có vô số Cổ Thần Chỉ trong chốc lát điên cuồng ngưng tụ, đảo mắt một Cổ Thần Chỉ gần như đã đạt tới thực chất xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người xung quanh.

Trên đó toái liệt ra những hoa văn kỳ dị, nhưng lại rất rõ ràng. Cảnh tượng này thì dù là Huyền Bảo thượng nhân cũng phải ngẩn ra, sắc mặt hơi chút biến hoá, thần sắc có chút âm trầm.

- Vọng Nguyệt này so với ghi chép trong cổ tịch có chút khác nhau! Tuy nhiên, ta có Thứ Không Niết Tiễn, con Vọng Nguyệt này dù có cường đại thế nào cũng tuyệt đối không thể vượt qua được một tên này!

Huyền Bảo thượng nhân cực kỳ tin tưởng vào Thứ Không Niết Tiễn này!

- Thứ Không Niết Tiễn của ta tuy chỉ có cửu phẩm nhưng nếu có thể thu được Vọng Nguyệt để luyện thành pháp bảo, tất nhiên sẽ có thêm một chí bảo Thứ Không Niết Cực. Hai thứ này dung hợp lại, hơn nữa mấy vạn năm qua chuẩn bị, lão phu có tới tám phần nắm chắc có thể hình thành Thứ Không Niết Tiễn bát phẩm! Do đó, địa vị của ta trong Trưởng lão Đoàn sẽ có lực chống lại Trọng Huyền Tử!

Thứ Không Niết Tiễn kia tốc độ không giảm, trực tiếp công kích tới, lại lần nữa va chạm với Cổ Thần Chỉ vừa ngưng tụ lần nữa!

Tiếng rống của Vọng Nguyệt lại hoá thành công kích, thân mình khổng lồ của nó theo sát Cổ Thần Chỉ xông lên. Nhưng ngay tại khi Thứ Không Niết Tiễn đánh vào Cổ Thần Chỉ thì toàn bộ Liên Minh Bắc Vực lại nổi lên biến hoá kinh thiên!

Cổ Thần Chỉ lại không ngờ sụp đổ thêm lần nữa! Tiếng động ầm ầm đinh tai nhiếc óc vang lên! Toàn bộ tu sĩ xung quanh, thậm chí ngay cả Vương Lâm, cũng khí huyết đảo ngược, trực tiếp phun ra.

Hắn đã như thế liền không cần phải nói tới những người khác. Một đám tu sĩ không ngờ đương trường bị đánh chết, thân mình ầm ầm tan nát, hoá thành huyết nhục.

Dù là đám người Huyết Thần Tử, dưới chấn động không thể tưởng tượng được này, sắc mặt cũng đại biến, đồng loạt lui về phía sau. Nháy mắt bốn phía xung quanh thân thể Vọng Nguyệt đã không còn tu sĩ nào ở lại nữa!

Chỉ có bốn kim giáp Tiên vệ vẫn chặt chẽ vây khốn Vọng Nguyệt, phối hợp với chín con Hồ Điệp màu đen không ngừng nhấc lên phong bạo!

Khoảnh khắc khi Cổ Thần Chỉ vừa ngưng tụ lại sụp đổ, những con Vọng Nguyệt loại nhỏ không ngờ cũng tan nát hơn phân nửa, đương trường tiêu tan!

Từng bãi máu màu lam bắn tung toé ra, dường như đem toàn bộ tinh không nhuộm thành màu lam vậy!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy Vọng Nguyệt sụp đổ! Tuy chỉ là Vọng Nguyệt loại nhỏ nhưng số lượng tiêu tan cũng khiến cho tâm thần của hắn chấn động!

Vọng Nguyệt chính là vật ở trong thân thể Cổ Thần, độ cứng rắn thì căn bản không thể tưởng tượng được! Dù là Vọng Nguyệt loại nhỏ cũng không phải là thứ mà tu sĩ có thể phá nát. Nhưng cảnh tượng trước mắt lúc này cũng đảo điên tất cả!

- Thứ Không Niết Tiễn này rốt cuộc là pháp bảo cấp độ nào!?

Vương Lâm lau đi máu tươi trên khoé miệng, ngẩn ngơ nhìn về phía trước, trong đầu trở nên trống rỗng.

Trừ bỏ đại lượng Vọng Nguyệt loại nhỏ và Cổ Thần Chỉ ra, Thứ Không Niết Tiễn của Huyền Bảo thượng nhân cũng đồng thời tiêu tan. Chỉ thấy trên đó xuất hiện vô số cái khe tinh mịn, dưới sự trùng kích cực kỳ cường đại không ngừng vỡ ra từng tấc một!

Tinh quang trong mắt Huyền Bảo thượng nhân loé lên, thân mình lập tức bước ra. Hết thảy trước mắt tuy hắn đã đoán trước nhưng cũng không đúng hoàn toàn, nhưng thân thể to lớn của nó cũng không vượt qua dự tính của lão.

- Vọng Nguyệt này là của lão phu!

Huyền Bảo thượng nhân cười to đi ra. Chỉ thấy phía trước hắn, nháy mắt khi Thứ Không Niết Tiễn tiêu tan cũng có một đạo hắc mang từ bên trong chợt loé ra.

Hắc mang này rõ ràng cũng là một mũi tên nhỏ, nó chỉ dài ba tấc, hình dáng giống như đúc mũi tên ba mươi trượng kia, chỉ khác là vết máu trên thân nó không phải có màu xám đen mà là màu đỏ tươi!

Vết máu đỏ thắm, như là vừa bị dính máu vậy!

Đây mới chân chính là Thứ Không Niết Tiễn!

Một tên này lao ra, tốc độ nhanh đến không tưởng được, phút chốc đã đâm vào một trong hai mắt của Vọng Nguyệt!

Khoảnh khắc khi nó đâm trúng, từ trên mũi tên này tràn ra một cỗ lực lượng điên cuồng, đột ngột ầm ầm dang lên, rung động cả tinh không! Thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt cũng lần đầu tiên run rẩy, không ngừng lui về phía sau!

Hai mắt của Vọng Nguyệt tràn ngập một cơn lốc xoáy màu đen, vang lên âm thanh ầm ầm của sự sụp đổ. Lập tức máu màu lam như hai dòng suối trực tiếp phun ra!

Bên trong cơn lốc xoáy màu đen kia, mũi tên xoay tròn hướng sâu vào bên trong, tốc độ càng nhanh hơn, tiếp tục công kích. Mỗi lần tấn công lại tạo ra sụp đổ thêm!

Vọng Nguyệt gầm lên thảm thiết, truyền vang tinh không!

Âm thanh thê lương này khiến cho thân mình Vương Lâm chấn động, như có một cơn đau trong tâm điên cuồng khuếch tán. Hắn nhìn chằm chằm vào Vọng Nguyệt, tốc độ lùi lại còn nhanh hơn!

Đây là lần đầu tiên trong vô số năm tháng qua nó trọng thương như thế! Tiếng kêu thảm của nó quanh quẩn, những con Vọng Nguyệt loại nhỏ

còn lại lập tức sụp đổ rất nhiều! Âm thanh bang bang không ngừng vang lên, mấy vạn dặm tinh không, toàn bộ số Vọng Nguyệt loại nhỏ hoàn toàn tử vong!

Đôi mắt của Vọng Nguyệt là một mảnh đỏ rực! Vọng Nguyệt đã chân chính phẫn nộ rồi!

Lửa giận lúc này đã vượt xa hết thảy vô số năm. Nhất là thời điểm sinh tử nguy cơ như lúc này, mũi tên trong mắt hắn dĩ nhiên đã uy hiếp đến tính mạng của nó!

Trong phẫn nộ, sự thảm thiết trong tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt đã đạt tới đỉnh, bên ngoài thân thể hắn có bảy tinh điểm mơ hồ biến ảo ra, xoay tròn quanh thân thể nó.

Trong tiếng gầm rống của nó, lập tức một tinh điểm mơ hồ kia tự bạo phịch một tiếng!

Cổ Thần toái tinh!

Vương Lâm nhìn hết thảy một màn này, hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị!

Theo tinh điểm này sụp đổ, một cỗ lực lượng tuyệt cường từ trong cơ thể Vọng Nguyệt điên cuồng dâng lên. Lực lượng này quá lớn, trong tiếng

bang bang không ngừng, cơn lốc màu đen trên mi tâm của Vọng Nguyệt lập tức bị xé rách!

Còn mũi tên kia không ngờ cũng bị bức ra, thoát ly khỏi thân thể Vọng Nguyệt!

Cảnh tượng này khiến cho Huyền Bảo thượng nhân biến sắc!

- Không có khả năng! Ghi chép trong cổ tịch, Vọng Nguyệt bình thường tuyệt không có khả năng ở sống sót dưới pháp bảo Thứ Không Niết Tiễn này! Thân thể của Vọng Nguyệt này tuy lớn, mặc dù khí thế độc ác ngập trời nhưng nhất định cũng phải trọng thương!

Viêm Lôi Tử trên tinh không nhìn hết thảy những điều này, khoé miệng lộ ra một nụ cười lạnh!

- Tiền bối từng nói qua, mục đích đưa Nguyệt Thú này đến Liên Minh đó là khiến nó càng tức giận càng tốt. Càng trọng thương, con thú này phá hoại càng lớn, càng cường đại!

Vọng Nguyệt này đã cực kỳ tức giận, giờ phút này mượn toái tinh lực, đem mũi tên này bức ra. Đau đớn kịch liệt khiến nó gần như mất đi lý trí, hai mắt hồng lên. Trong đầu nó lúc này chỉ có một ý niệm: Giết, giết, giết!

- Gầm!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 933: Thanh Thuỷ tới

Theo tiếng rống của Vọng Nguyệt, vô số xúc tu bên ngoài thân thể hắn nháy mắt đoạn liệt tận gốc. Vô số căn xúc tu dài tới vạn trượng nhất tề ngưng tụ trước người Vọng Nguyệt, trong chốc lát đã đã xen vào nhau, không ngờ hình thành một cánh tay vạn trượng!

Cánh tay này dài tới vạn trượng, cực kỳ khổng lồ. Lúc này quyền đầu nó nắm lại, từ xa nhìn đến chính là cánh tay của Cổ Thần!

Vọng Nguyệt giận dữ, như Cổ Thần Chỉ! Vọng Nguyệt giận dữ tới cực hạn, chính là Cổ Thần Tí!

Cổ Thần Tí vừa xuất hiện, lập tức hung hăng đánh về phía trước. Mục tiêu cính là Thứ Không Niết Tiễn!

Một quyền này khiến cho Vương Lâm khoảnh khắc kinh hoàng! Hắn như xuyên qua vô số năm trước, vượt qua thời kỳ viễn cổ, nhìn thấy

được thời kỳ Cổ Thần nghịch thiên!

Hắn thấy được Cổ Thần huơ cánh tay lên, trong tiếng gầm rống đánh mạnh về phía trước. Tinh cầu tan nát, tinh không sụp đổ, hết thảy kẻ thù, dưới một quyền này lập tức tan nát!

Lúc này đây, Cổ Thần Tí do Vọng Nguyệt ngưng tụ ra chính là như thế! Một quyền đánh ra, nghênh đón mũi tên kia khiến nó lập tức chấn động, phịch một tiếng đã tiêu tan!

Pháp bảo Thứ Không Niết Tiễn dưới một quyền Cổ Thần Tí cũng muốn vỡ tan!

Huyền Bảo thượng nhân trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt, thân mình không chút do dự nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng khoảnh khắc khi hắn lui lại, từ trong tinh không một đạo khí tức cực kỳ âm hàn đột nhiên tràn ngập. Bên trong khí tức âm hàn này cũng có một đạo tia chớp màu đỏ như thiên lôi khai thiên tích địa, ầm ầm đánh tới!

Tốc độ của tia chớp màu đỏ này quá nhanh, chọn thời điểm cực kỳ chuẩn xác, đúng khoảnh khắc pháp bảo của Huyền Bảo thượng nhân bị huỷ, tâm thần chấn động!

Tia chớp màu đỏ ẩn chức hàn khí vô cùng, một cỗ vận ý cực kỳ kinh khủng không chút che dấu điên cuồng tản ra, nháy mắt khi Huyền Bảo thượng nhân lùi lại đã lao tới.

Huyền Bảo thượng nhân căn bản không kịp né tránh, trực tiếp bị tia chớp màu đỏ kia tiến vào trong cơ thể. Sắc mặt của hắn kịch biến, cả người phun tiếp một ngụm tiên huyết, hai mắt có đôi chút tan rã!

Đúng lúc này, Thanh Thuỷ với một thân áo trắng bước ra từ tinh không. Thần sắc của hắn lạnh lùng. Ngay khi xuất hiện, hồng quang trong mắt loé ra, lại có mấy đạo tia chớp lao ra, công kích thẳng tới Huyền Bảo thượng nhân!

Cực Cảnh lâm thế!

- Cực Cảnh!

Trong cơ thể Huyền Bảo thượng nhân vang lên một tiếng phịch! Sau lưng có đại lượng máu tươi phun ra, cả người rung lên, tốc độ lui lại còn nhanh hơn nhưng mấy đạo tia chớp cũng đuổi theo không dứt!

Khoảnh khắc khi Thanh Thuỷ xuất hiện, hắn bấm quyết, lập tức hắc phong gào rít xuất hiện, lại có bảy con hắc long biến ảo ra, phun ra âm phong, tiêu diệt hết thảy viêm hoả nhân sinh, lao về phía Huyền Bảo thượng nhân cắn nuốt!

- Huyền Bảo, ngươi còn nhận ra bản quân của Lôi Giới không?!

Thanh Thuỷ đã sớm tới chiến trường nhưng trên chiến trường này không có ai có thể khiến cho hắn ra tay. Duy nhất chỉ có Huyền Bảo thượng nhân này!

- Thanh Thuỷ, không ngờ ngươi vẫn không chết!!!

Huyền Bảo thượng nhân nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng đường lui lại bị bảy con hắc long vây chặt, từng trận âm phong công kích tới. Huyền Bảo thượng nhân cắn răng một cái, hai tay bấm quyết chỉ về phía trước!

Lập tức chín con Hồ Điệp vờn quanh Vọng Nguyệt lập tức loé lên, biến mất rồi xuất hiện bên người Huyền Bảo thượng nhân!

- Cửu Điệp quy nhất!

Chín con Hồ Điệp đồng thời vỗ cánh, hắc quang toàn thân loé lên, lập tức dung hợp làm một, gần như trong khoảnh khắc đã hợp nhất thành một!

Chín đạo hắc mang dung hợp cũng nổi lên biến hoá đến không ngờ. Chỉ thấy con bướm vừa dung hợp ra, từ trên thân thể nó tản mát ra ánh sáng bốn màu!

Nó vỗ cánh lên, lập tức ánh sáng bốn màu hạ xuống, hình thành nên một cơn lốc xoáy bốn màu bên ngoài thân thể Huyền Bảo thượng nhân, quét ra bốn phía lập tức ngăn cản bảy con hắc long ở bên ngoài!

- Nếu là pháp bảo do sư huynh Thiên Bảo thượng nhân của ngươi chế tác thì ta còn có chút e ngại chứ ngươi thì chưa đủ tư cách!

Thanh Thuỷ lạnh giọng nói. Hai tay hắn lại bấm quyết, bảy con hắc long gào rít, trong không trung liền xuất hiện hơn trăm vạn giọt nước mưa.

Những giọt nước này dày đặc, từ trong âm phong điên cuồng lao tới con Hồ Điệp bốn màu vây quanh Huyền Bảo thượng nhân!

Âm thanh bang bang không ngừng vang lên, trên mặt Huyền Bảo thượng nhân lộ ra vẻ chua xót. Thân phận của hắn trong mắt những người khác là một điều bí ẩn nhưng trước mặt Thanh Thuỷ cũng căn bản không thể che dấu!

Hắn là Tiên nhân của Vũ chi Tiên giới! Lại là sư đệ của Thiên Bảo thượng nhân, người chế tạo ra Xạ Thần xa!

- Thanh Thuỷ, ngươi chớ khinh người quá đáng! Tiên giới đã không còn nữa, nơi này chính là Liên Minh Tinh Vực!

Trong tiếng hét lớn, Huyền Bảo thượng nhân duỗi hai tay ra, tiên nguyên vẫn bị che dấu vô số năm trong cơ thể nháy mắt ầm ầm mở ra phong ấn!

Lập tức một cỗ tiên khí vô tận điên cuồng tràn ra bốn phía, khiến cho phiến tinh không lập tức giống như Tiên cảnh!

Cùng lúc đó, hai tay hắn bấm quyết, chỉ về Hồ Điệp bốn màu phía trước. Con thú này lập tức chấn động, một cái cánh mỏng không ngờ lại bị bóc ra, giống như một cánh hoa bay về phía trước. Nhưng lúc này cánh hoa này hình thành bốn đạo quang mang có bốn màu khác nhau, giống như bốn đạo khí diễm, hình thành lốc xoáy!

- Quy tắc Thứ Không!

Nháy mắt khi Huyền Bảo thượng nhân nói ra bốn chữ này, cơn lốc do bốn đạo khí xoáy tạo ra kia đột nhiên ầm ầm tan ra, hoá thành vô số bụi phấn tản ra xung quanh!

Hô Phong Hoán Vũ của Thanh Thuỷ, lúc này bị bụi phấn này lan đến cũng lập tức tiêu tan, hết thảy thần thông pháp thuật xung quanh lúc này cũng không thể tồn tại được, toàn bộ biến mất!

Huyền Bảo thượng nhân không chút nghĩ ngợi, tay phải chỉ về phía trước, lập tức một cái cánh mỏng khác của con Hồ Điệp bốn màu lập tức bóc ra, khi con Hồ Điệp tiêu tan, phiến cánh kia cũng nháy mắt nổi lên biến hoá!

Chỉ thấy hết thảy thần thông vừa biến mất, Hô Phong Hoán Vũ kia không ngờ lại xuất hiện. Lúc này đây Hô Phong Hoán Vũ lại trở thành thần thông của Huyền Bảo thượng nhân!

Trong tiếng quát khẽ, hai tay của lão duỗi ra, lập tức Hô Phong Hoán Vũ bao quanh thân thể lão trực tiếp đảo cuốn, cùng lúc ngăn cản Vọng Nguyệt lao tới, cũng đồng thời công kích Thanh Thuỷ!

Nương theo chút thời gian ngắn ngủi này, Huyền Bảo thượng nhân lập tức lui về phía sau. Nhưng mấy đạo tia chớp màu đỏ cũng đuổi theo không dứt khiến hắn cực kỳ đau đầu, thầm nhủ nếu Thứ Không Niết Tiễn vẫn còn thì cũng không chút sợ hãi, có thể đánh một trận với Thanh Thuỷ.

Nghĩ đến Thứ Không Niết Tiễn, Huyền Bảo thượng nhân cũng lập tức đau đớn. Hắn không ngờ Vọng Nguyệt lại lợi hại như thế, khác xa so với ghi chép trong cổ tịch!

Nếu không hắn sẽ không tới nơi này. Lần này chẳng những không thành công lại tổn thất mất pháp bảo Thứ Không Niết Tiễn duy nhất! Hắn có thể tưởng tượng đến địa vị của mình trong Trưởng lão Đoàn chắc chắn sẽ bị giảm xuống rất nhiều!

Lúc này lại gặp sát tinh năm đó - Thanh Thuỷ! Hắn tuy không biết vì sao Thanh Thuỷ còn chưa chết. Nhưng mình còn có thể sống sót đến hôm nay tự nhiên Thanh Thuỷ cũng có biện pháp riêng hắn!

Vào thời khắc nguy hiểm lúc này, hắn không có thời gian cân nhắc cẩn thận, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất chính là nhanh chóng chạy trốn.

Từ xa xa nhìn thấy cảnh tượng này khiến cho tâm thần của Vương Lâm cũng phải kịch chấn, trái tim cũng đập cực nhanh!

Bụp, bụp, bụp!

Hết thảy âm thanh bên tai hắn đều đã biến mất, chỉ có tiếng tim đập là quanh quẩn trong đầu hắn. Trong đầu hắn thầm ghi nhớ thật kỹ thủ ấn mà Huyền Bảo thượng nhân vừa mới thi triển!

- Không ngờ người này hoá ra là sư đệ của Thiên Bảo thượng nhân, con Hồ Điệp bốn màu này là do người này chế tác nhưng rõ ràng năng lực không theo kịp Thiên Bảo thượng nhân! Chỉ có điều nếu suy nghĩ thấu triệt thủ ấn này… Nhịp đập của trái tim Vương Lâm lại nhanh hơn, nhìn không chuyển mắt, không chút nháy mắt!

Hô Phong Hoán Vũ đảo ngược không khiến cho Thanh Thuỷ tạm dừng. Hàn quang trong mắt hắn loé ra, tay phải nâng lên, chụp một cái vào trong hư không. Lập tức vô số tinh quang ngưng tụ trong tay, bỗng nhiên vỗ về phía trước!

- Tát Đậu Thành Binh!

Vô số tinh quang tản ra lập tức hoá thành một đám hư ảnh, Tát Đậu Thành Binh lại tái hiện trong tay Thanh Thuỷ! Vô số hư ảnh kia đều tản mát ra khí tức cường đại, gần như trong khoảnh khắc, trước người Thanh Thuỷ đã có hơn ngàn binh lính!

Trong khi Thanh Thuỷ chỉ ra, những hư ảnh này đồng loạt bay ra, lao thẳng vào Hô Phong Hoán Vũ kia!

Đồng tử trong hai mắt của Huyền Bảo thượng nhân co rụt lại, đáy lòng chua xót! Trong số những hư ảnh này, lão nhận ra có những bằng hữu năm đó của lão. Lúc này đây, trong tiếng thở dài, lão không ngừng lui về phía sau, trong mắt lại hiện lên vẻ dữ tợn, duỗi hai tay ra, quát khẽ:

- Thanh Thuỷ, cho ngươi kiến thức một chút pháp bảo lực mà lão phu nghiên cứu ra vô số năm qua!

- Hết thảy pháp bảo trong thiên địa cũng đều có một phần nguyên lực. Bổn nguyên lực này dưới sự nghiên cứu mấy vạn năm của lão phu, cuối

cùng cũng mở ra được môn đạo!

Trong hai bàn tay của Huyền Bảo thượng nhân ẩn chứa những ấn ký, lúc này lão vung tay lên, lập tức vô số song gợn từ trong cơ thể điên cuồng tràn ngập!

Nháy mắt, trong phạm vi mấy vạn dặm đều nổi lên sóng gợn!

Một loạt các pháp bảo của đám tu sĩ, dưới sắc mặt đại biến, nháy mắt thoát ly ra khỏi tay mình, thậm chí tự hành chặt đứt sự liên kết với tâm thần!

Cảnh tượng này khiến cho mọi người đều ngây ra!

Trong không trung bốn phía cũng có vô số pháp bảo của những tu sĩ đã chết, lúc này đồng loạt bay lên, nhất tề hướng về phía Huyền Bảo thượng nhân ngưng tụ.

Phảng phất lúc này, Huyền Bảo thượng nhân ở giữa tinh không chính là ông tổ của tất cả pháp bảo! Dưới sự triệu tập của lão, không pháp bảo nào có thể phản kháng. Nếu chỉ có thế cũng thôi, nhưng chân chính khiến những tu sĩ bốn phía, bao gồm cả Vương Lâm, kịch chấn chính là túi trữ vật của bọn họ!

Túi trữ vật coi như là một loại pháp bảo!

Trong nháy mắt, túi trữ vật của mọi người lập tức thoát ly khỏi khống chế của bọn họ, bay thẳng về phía trước. Trong khi bay đi, túi trữ vật không ngờ tự hành mở ra, vô số pháp bảo lại bay ra!

Túi trữ vật của Vương Lâm đồng dạng như thế! Hắn biến sắc, tay phải nhanh chóng nắm lấy, ôm chặt lại. Nhưng lúc này, lại có một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ lấy nó. Tay Vương Lâm vừa đặt lên lập tức cảm nhận được một cỗ thiêu đốt tâm thần dung nhập vào trong cơ thể. Nếu không lập tức buông tay, nguyên thần lập tức câu diệt!

Những tu sĩ xung quanh đồng dạng có nhiều người bắt lấy túi trữ vật nhưng cũng chua xót, không thể không buông tay, trơ mắt nhìn túi trữ vật bay đi!

Trong túi trữ vật của Vương Lâm có quá nhiều thứ quý giá, hắn không thể từ bỏ! Lúc này, vào thời khắc nguy cơ, hắn không chút nghĩ ngợi, con mắt thứ ba ở mi tâm bỗng nhiên mở ra, hồng quang loé ra bao phủ lấy túi trữ vật!

Một tia bổn nguyên từ trong hồng quang tràn ra, đối kháng mạnh mẽ với lực lượng kỳ dị trên túi trữ vật khiến nó dần tiêu tan. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thở phào một hơi, chặt chẽ nắm lấy túi trữ vật!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 934: Tiến nhập Nguyệt khẩu

Bên ngoài Huyền Bảo thượng nhân ngưng tụ vô số pháp bảo. Trong chốc lát, những pháp bảo này ầm ầm sụp đổ, mỗi pháp bảo sụp đổ đều có một tia bạch khí bay ra.

Chỉ một lúc sau, xung quanh Huyền Bảo thượng nhân, bạch khí cực kỳ nồng đậm lượn lờ. Nháy mắt khi Tản Đậu Thành Binh của Thanh Thuỷ tiến tới, hai cánh tay của Huyền Bảo thượng nhân vung về phía trước, quát lớn:

- Pháp lực Không Niết!

Khi bốn từ này nói ra, bạch khí xung quanh thân thể Huyền Bảo thượng nhân nháy mắt điên cuồng lao ra, không ngừng công kích Tản Đậu Thành Binh!

Bang, bang, bang!

Chấn động kinh thiên động địa vang khắp tinh không, cũng khiến cho một mảnh lớn tinh không tan nát! Cơn lốc xoáy ngàn dặm lúc trước lại xé mở thêm ra, không ngừng lan tràn. Ngay lập tức có tu sĩ không kịp tránh né, lúc này bị mảng toái liệt thật lớn đột nhiên xuất hiện kia quét tới, lập tức biến mất vào trong hư không!

Lốc xoáy hư không xuất hiện do tinh không vỡ vụn, một khi tiến vào không rõ sinh tử, không ai nguyện ý tiến vào!

Lúc này đây, tinh không kịch liệt chấn động nhưng không chút ảnh hưởng nào đến Vọng Nguyệt! Hai mắt Vọng Nguyệt đỏ bừng, nó hận thấu xương Huyền Bảo thượng nhân, kẻ đã khiến nó bị thương, lại giết chết vô số tiểu Vọng Nguyệt!

Cổ Thần Tí do xúc tu toàn thân ngưng tụ ra lại quét ngang. Khi Thanh Thuỷ xuất hiện có dừng lại một chút, nhưng lúc này hồng quang tràn ngập trong mắt nó, nháy mắt khi Huyền Bảo thượng nhân thi triển thần thông, Cổ Thần Tí lại ầm ầm xông tới!

Cùng lúc đó, từ trong tinh không lại có một tiếng cười dài vang lên, Viêm Lôi Tử cũng trực tiếp bỏ qua Võ Đông Thiện, hai tay bấm quyết, hơn mười khối Tiên giới toái phiến lại biến ảo ra, tràn ngập cả ngàn dặm, hình thành một đạo cơn lốc phong bạo!

Tiên khí nồng đậm tản ra khiến lốc xoáy tràn đầy cường lực, mạnh mẽ lao thẳng tới Huyền Bảo thượng nhân!

- Thanh Thuỷ Tiên quân, lão phu trợ ngươi một tay!

Hai mắt Võ Đông Thiện chợt loé lên, lại muốn ra tay tương trợ Huyền Bảo thượng nhân vượt qua lần sinh tử nguy cơ này!

Da đầu Huyền Bảo thượng nhân run lên. Có thể nói, kể từ khi thoát đi khi Tiên giới sụp đổ, đây là lần nguy hiểm nhất của lão. Trước có Thanh Thuỷ, sau có Vọng Nguyệt, trên có Viêm Lôi Tử!

Lúc này căn bản không thể né tránh. Trong sinh tử, tiên nguyên khổng lồ trong cơ thể Huyền Bảo thượng nhân cũng điên cuồng vận chuyển, trong phút chốc bức ra khỏi cơ thể, hình thành vô số đạo phòng hộ!

- Lúc này đây liều mạng, ta mới còn đường sống!

Khoảnh khắc tiên nguyên tràn ngập bên ngoài thân thể, Cổ Thần Tí của Vọng Nguyệt đã tới gần, trực tiếp đánh ầm ầm vào bên ngoài thân thể Huyền Bảo thượng nhân! Lập tức tầng phòng hộ tiên nguyên bên ngoài tan vỡ!

- Đúng lúc này Thanh Thuỷ đã tới gần, nhất là mấy đạo tia chớp màu đỏ lập tức công tới! Âm thanh ầm ầm lại vang lên, Huyền Bảo thượng nhân phun ra máu tươi!

Hơn nữa, pháp bảo Tiên Giới Toái Phiến của Viêm Lôi Tử đồng loạt đánh xuống! Thân thể của Huyền Bảo thượng nhân ầm ầm tan nát. Nguyên thần hắn xuất khiếu, cũng gần như sụp đổ. Chỉ là bên ngoài nguyên thần hắn có một đạo kim y vờn quanh, không ngừng triệt tiêu lực công kích. Tuy nhiên được một lúc, kim y cũng vỡ tan!

Kịch biến này khiến cho tinh không bốn phía bị tê liệt, khoách tán ra phạm vi lớn. Mấy vạn lý đồng thời tan biến!

Vô số tu sĩ bị cuốn vào bên trong, đại đỉnh bên ngoài thân thể Vương Lâm không ngừng loé lên, liên tục biến hoá phương vị. Nhưng hai mắt hắn cũng chằm chằm nhìn về phía Vọng Nguyệt, chờ đợi thời cơ!

Lúc này đây, bên ngoài thân thể nữ tử váy lam Thuỷ La, Luyện Hoá Thai vờn quanh, cũng bình yên vô sự! Kim Thi bên cạnh nàng thần sắc cũng như thường, rất lạnh lùng!

Nhìn về hết thảy phía trước, nữ tử than thầm, lắc lắc liếc mắt nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt loé lên vẻ phức tạp, lẩm bẩm nói:

- Không biết lần sau gặp lại, chàng có nhận ra thiếp…!

Đài hoa sen bên ngoài thân thể nàng lúc này ở trong đại chiến không ngừng hấp thu tử khí, lúc này lượn lờ khiến cho đài hoa sen phảng phất

như vật ở trong sương!

Nàng nâng ngọc thủ lên, chỉ về Kim Thi ở phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Giải phong!

Lúc hai chứ này vang lên dường như cũng hoá thành thực chất, hình thành hai ấn quyết cổ quái, bỗng nhiên dừng ở trên người Kim Thi. Thân mình của Kim Thi chấn động, năm tấm chỉ phù trên đỉnh đầu cũng lập tức ngừng xoay tròn. Ánh mắt của Kim Thi phút chốc loé lên hào quang, từ trong miệng nó vang lên một tiếng long ngâm!

Thân mình của nó không ngờ lúc này bỗng nhiên kéo dài ra, nhoáng lên một cái cũng hoá thành một con rồng!

Đây là một con rồng chân chính, không phải là hư ảo mà có huyết nhục! Long lân loé ra kim quang, con rồng này gầm vang trời lao ra! Trong tiếng than nhẹ, nữ tử Thuỷ La liếc nhìn Vương Lâm ở xa xa một cái, thân mình dần dần trở nên hư ảo, nháy mắt đã biến mất!

Kim long gầm lên, lao thẳng ra chiến trường. Trên đỉnh đầu nó có năm tấm hoàng chỉ phiêu phù, tràn ra từng trận kiềm chế lực!

Trong khoảnh khắc, toàn thân kim quang con kim long này chợt loé lên, một thanh âm tang thương cũng quanh quẩn khắp thiên địa!

- Độc hoả!

Một tấm chỉ phù trong năm tấm trên thân thể kim long phát ra ánh lửa. Nháy mắt, toàn thân kim long lập tức tràn đầy viêm hoả, ẩn chứa kịch độc!

Độc tính này mạnh mẽ đến độ khó có thể tưởng tượng được, kim long quét qua cũng nháy mắt tới gần, trực tiếp cuốn lấy nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân, định bỏ chạy!

Nhưng ngay lúc này, nháy mắt tinh không sụp đổ kia, cây cự mộc che trời vốn không có gì biến hoá bỗng truyền ra âm thanh răng rắc, không ngờ trực tiếp nứt ra một cái khe thật lớn trên thân mình!

Trong đạo thanh quang loé ra, lại có một người từ trong thân cự mộc đia ra. Người này mặc một thân áo xanh, dung nhan già nua, sau khi xuất hiện cười dài một tiếng, bước chân ra, đảo mắt đã tới gần kim long kia, tay phải bấm quyết chỉ ra.

Lập tức bên ngoài thân thể lão không ngờ có hư ảnh một cự mộc xuất hiện, ầm ầm đánh tới.

- Lão phu Nhất Mộc Tử, Cửu trưởng lão của La Thiên viễn cổ tu chân gia tộc, lần này há để cho ngươi chạy thoát!

Kim long kia bị hư ảnh của cự mộc này cản bước, cũng trợn long mục lên, há mồm, liền có một mẩu đất nhỏ rơi ra. Mẩu đất đen này ẩn chứa tử khí nồng đậm!

- Táng thổ!

Lão già áo xanh Nhất Mộc Tử, tay phải bấm quyết chuyển thành chưởng, vỗ một cái vào hư không liền tạo nên tiếng sấm ầm ầm quanh quẩn, hình thành phong bạo. Tay áo lão vung lên, phất ra phía sau, bỗng nhiên xuất hiện một loạt cự mộc hoành ngang trời, tràn ra cả tinh không, hình thành một tầng phòng hộ dày đặc.

- Ngươi chạy không thoát!

Trong khi mỉm cười, Nhất Mộc Tử vung tay phải lên, lập tức cự mộc gào rít xông tới rầm rầm, khiến cho kim long không ngừng lui về phía sau.

Lúc này Võ Đông Thiện cũng tới gần, định tương trợ nhưng Thanh Thuỷ hừ lạnh, hồng quang trong mắt loé lên, trực tiếp phóng ra. Còn Viêm Lôi Tử lại thừa dịp này, hay tay xoay trước người, lập tức lốc xoáy do Tiên Giới Toái Phiến hình thành bỗng nhiên phóng đại vô số lần.

Ngoài ra, Cổ Thần Tí do Vọng Nguyệt biến ảo ra, cũng ầm ầm lao tới. Chỉ có điều Vọng Nguyệt phẫn nộ, dĩ nhiên đã không còn lý trí. Chẳng những nó không chỉ tiết hận lên Huyền Bảo thượng nhân mà còn khiến cho mọi người xung quanh cũng bị liên luỵ!

Lúc này đây, Cổ Thần Tí đánh tới, Vọng Nguyệt gầm lên một tiếng, há rộng mồm ra, hung hăng hướng về phía trước hút mạnh một cái. Một lần hút này, du là thân thể của Vọng Nguyệt khổng lồ như thế mà cũng trở nên chấn động, Trong chốc lát, chỉ thấy Cổ Thần Tí bỗng nhiên mở ra, năm ngón tay như tia chớp đem hết thảy ngăn cản phía trước toàn bộ quét đi, trực tiếp nắm lấy thân mình của kim long.

Cầm lấy kim long, Cổ Thần Tí nhanh chóng co rút lại, chỉ trong chốc lát đã ném con kim long kia vào trong miệng. Trong con mắt của Vọng Nguyệt, giết người này cũng không thể hả giận mà muốn cắn nuốt tiêu hoá cả tên tu sĩ khiến nó bị thương.

Sau khi nuốt lấy kim long, ánh mắt của Vọng Nguyệt lộ ra vẻ điên cuồng, vẻ thanh minh trước đó đã sớm biến mất, không ngờ không lao về phía trước mà lại chui đầu trong lốc xoáy do tinh không xung quanh sụp đổ tạo ra.

Tiến vào lốc xoáy đó là tiến nhập vào hư vô do tinh không sụp đổ kia tạo ra!

Biến cố bất ngờ lập tức khiến cho hai mắt Thanh Thuỷ chợt loé lên. Hắn đúng là nhất thiết phải đạt được nguyên thần của Huyền Bảo thượng

nhân, thông qua người này biết được kịch biến năm đó của Tiên giới.

Lúc này nhìn thấy kim long và nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân bị Vọng Nguyệt cắn nuốt, hắn không chút nghĩ ngợi, nương theo lực hút từ mồm của Vọng Nguyệt, xông thẳng về phía Vọng Nguyệt đuổi theo.

Không chỉ có Thanh Thuỷ như thế, Võ Đông Thiện thân là người của Địa Huyền Điện, lại có quan hệ chặt chẽ với Huyền Bảo thượng nhân. Lúc này hắn cũng cắn răng lao tới, đồng dạng bay vào trong miệng của Vọng Nguyệt.

Hai mắt Vương Lâm chợt loé lên, điều hắn chờ đợi chính là cơ hội này. Lúc này đây hắn không chút nghĩ ngợi, cả người tuôn ra sấm đánh ầm ầm, nương theo lôi quang lực, tốc độ nhanh đến độ không thể tin nổi, nhanh chóng hướng phóng về Vọng Nguyệt.

Viêm Lôi Tử hơi chần chừ một lúc, trong mắt lão già áo xanh Nhất Mộc Tử cũng loé ra tinh quang, cũng không biết là nhìn trúng cái gì, bước lên một bước lao thẳng về phía trước, chui vào trong miệng của Vọng Nguyệt!

Lúc này đây, thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt dĩ nhiên đã tiến nhập được hơn phân nửa vào trong hư không, cái miệng cũng đang khép lại, nháy mắt sẽ tiêu thất khỏi tinh không này!

Vương Lâm tới gần, đạp lên thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt, cả người bỗng nhiên chìm xuống, định chui vào trong cơ thể nó.

Viêm Lôi Tử tự nhiên cũng thấy được hành động của Vương Lâm, vừa than thầm vừa không chút lãng phí thời gian, lập tức chụp một cái vào hư không, trong tay xuất hiện một mảnh Tiên Giới Toái Phiến to tầm nắm tay, trực tiếp ném về phía Vương Lâm.

- Ngươi lập được công lớn, vật này để đảm bảo an toàn cho ngươi. Có vật này lão phu cũng biết được phương vị của ngươi, có thể cứu ngươi và Thanh Thuỷ ra!

Hắn cũng từ bỏ việc tiến vào, dù sao lần đại chiến giữa La Thiên và Liên Minh này còn cần có hắn để chủ trì. Về phần vì sao Vương Lâm lại tiến vào trong cơ thể Vọng Nguyệt, Viêm Lôi Tử cũng không rõ, chỉ có thể quy tội lên người Thanh Thuỷ!

- Có lẽ người này còn có ý tưởng khác!

Ngay thi Vương Lâm tiếp được Tiên Giới Toái Phiến đã thu nhỏ lại, lập tức từ trên đó cảm nhận được một chút khí tức của Lôi Thú. Có lẽ bên trong toái phiến này không chỉ phong ấn Chủ hồn cường đại mà còn có cả Lôi Thú!

- Đa tạ tiền bối!

Vương Lâm nói rồi chui vào trong cơ thể Vọng Nguyệt biến mất!

Nháy mắt này, thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt đã hoàn toàn chìm vào trong lốc xoáy giữa tinh không. Chẳng qua thân mình nó quá lớn, do đó cũng khiến cho lốc xoáy kia bành trướng thêm không ít, dẫn tới sụp đổ trên phạm vi rất lớn!

Trong sự sụp đổ ầm ầm, Viêm Lôi Tử thầm than, xoay người đi về phía những tu sĩ La Thiên đã tản ra.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 935: Lôi Thú uất ức

Chiến trường Liên Minh Bắc Bộ, trải qua một trận chiến này gần như hoàn toàn tan nát, phạm vi mấy vạn dặm trở thành tử địa.

Cơn lốc xoáy ở vị trí trung tâm không ngừng xoay tròn, đại lượng bụi bặm ngưng tụ tới, cuối cùng bị hút vào bên trong biến mất!

Một trận chiến này, không phân ra thắng bại. Bất kể là La Thiên hay Liên Minh đều chẳng qua chỉ là một lần thăm dò nhau mà thôi. Chẳng qua lần thăm dò này cũng phải trả một cái giá cực cao.

Hơn vạn tu sĩ diệt vong khiến cho hai tinh vực tạm thời đình chiến, dường như đang tiến hành chuẩn bị chu toàn cho những trận đại chiến tiếp theo.

Bên phía La Thiên, đại lượng tu sĩ lui lại, tập trung lại ở Liên Minh Bắc Bộ và Tây bộ, nghỉ ngơi lấy sức. Còn về bên phía Liên Minh cũng đồng dạng im lặng. Chẳng qua hết thảy những tin tức liên quan đến trận chiến này cũng như bông tuyết rơi khắp toàn bộ Liên Minh Tinh Vực.

Một ngày kia, tại nơi lốc xoáy này có một người vô thanh vô tức xuất hiện. Người này có mái đầu bạc trắng, tiên phong đạo cốt, mặc một thân hoàng bào. Nếu Vương Lâm lúc này ở đây chắc chắn nhận ra hắn chính là Hoàng Long.

Hoàng Long bình tĩnh đứng ở giữa hư không, nhìn về phía lốc xoáy khổng lồ dưới chận, lực hút vô tận toả ra nhưng tới bên ngoài thân thể Hoàng Long lập tức tiêu tan, không có chút nào quấn lấy hắn.

- Một trận chiến thăm dò của hai bên không phân biệt được thắng bại, nhưng trên thực tế cũng là Tu Chân Liên Minh thua!

Ánh mắt Hoàng Long lộ ra vẻ trầm ngâm, nhìn lại chiến trường xung quanh, trong đầu có thể tưởng tượng ra được mức độ kịch liệt của cuộc chiến đó!

- Tu Chân Liên Minh luôn luôn cuồng vọng. Trận chiến này chính là do tên Viêm Lôi Tử năm đó dựng lên! Thật thú vị! Không nghĩ tới năm đó vô ý giúp tên Viêm Lôi Tử này một lần lại khiến cho Tứ Thánh Tông ta có được cơ hội như thế!

Ánh mắt Hoàng Long loé lên, cẩn thân quan sát chiến trường này rồi xoay người đi về phía hư không!

- Việc này cần phải cẩn thận cùng ba người kia suy xét một phen, Tứ Thánh Tông ta chờ ngày này đã rất lâu rồi! Chỉ là không biết Cửu cấp tu chân tinh đằng sau Tu Chân Liên Minh có can thiệp vào chuyện này hay không đây… Dù sao Tu Chân Liên Minh là duy nhất bọn họ tán thành…

Hoàng Long trầm ngâm, bóng dáng dần khuất xa.

- Chắc rằng Thi Âm Tông cũng đang cân nhắc việc này, La Thiên tiến đến cũng đã phá vỡ thế cân bằng với Liên Minh! Còn có tên Vương Lâm kia, quả không tồi, khiến hắn tham dự cuộc chiến này cũng coi như là người tiên phong của Tứ Thánh Tinh ta. Với tu vi của Viêm Lôi Tử sẽ không thể nhìn ra ấn ký trên người hắn được. Coi như đó chính là một con cờ bí mật của ta trong phe La Thiên vậy!

Khoé miệng Hoàng Long lộ ra vẻ mỉm cười, bóng dáng biến mất ở trong tinh không!

- Trận đại chiến này vẫn không đủ, nên kịch liệt thêm một chút, lại tiêu hao thêm một chút thế lực của Tu Chân Liên Minh! Tứ Thánh Tông ta đã nhẫn từ lâu lắm rồi, tích tụ lực lượng cũng đã tới lúc bùng nổ!

Bên trong lốc xoáy giữa tinh không còn có một Càn Khôn khác, đây là một mảnh thiên địa hắc ám vô biên vô tận, không có chút ánh sáng nào, không chút âm thanh, thậm chí ngay cả linh khí và thiên địa nguyên lực cũng không tồn tại chút nào cả.

Ở trong này, sinh mạng gần như biến mất!

Nơi đây chính là Hư Vô giới do tinh không toái liệt mà có. Không ai biết vì sao nơi này xuất hiện. Nếu tinh không vô tận kia là một mảnh trong sáng thì nơi này là vô tận hắc ám.

Cũng từng có tu sĩ đại thần thông muốn tìm căn nguyên của Hư Vô này. Nhưng vô số năm qua cũng không ai hiểu được sự huyền bí của nó.

Ở trong này, thân thể của tu sĩ cực kỳ suy yếu, như có một cỗ vô hình lực nào đó không ngừng phong ấn, không ngừng hạn chế khiến cho tu sĩ rất khó sống sót được ở trong này. Hơn nữa nơi này ngăn cách hết thảy thiên

địa nguyên lực, do đó bất kể một ai đến nơi này, nguyên lực trong cơ thể tự động tuần hoàn, đến một ngày chắc chắn sẽ dùng hết!

Vả lại, dưới lực lượng phong ấn và làm suy yếu kia, chỉ có thể phát huy ra được quá ít!

Dường như nơi này chính là tử huyệt của tu sĩ!

Bên trong toàn bộ Liên Minh Tinh Vực, chỉ người có thân phận hoặc tu vi đạt tới một trình độ nhất định mới có thể biết được Hư Vô giới này thật lâu trước khi Tiên giới sụp đổ đã từng diễn ra một đại sự long trời lở đất khiến cho Tiên giới cũng suýt nữa sụp đổ, tu sĩ gần như bị diệt sạch!

Hư Vô giới này rốt cuộc có điểm kết thúc hay không thì không ai biết. Ở trong này phi hành muốn tìm đến điểm cuối căn bản là chuyện không tưởng. Dù là tu sĩ Toái Niết đại viên mãn ở trong này cũng không thể tra xét được quá nhiều. Dù nguyên lực trong cơ thể có nhiều hơn nữa thì ở trong này cũng sẽ có một ngày tiêu hao gần như không còn chút nào nữa!

Dường như Hư Vô giới này là một Tuyệt nguyên đại trận do thiên nhiên tạo thành, vây quanh tất cả tinh không, đem chúng hoàn toàn phong kín, khiến cho bất cứ tu sĩ nào gần như khi tinh không sụp đổ đến nơi này sẽ càng tiến sâu vào trong.

Chỉ có điều nơi này có phải là một Tuyệt nguyên đại trận tự nhiên hay không thì không ai có thể biết được, không ai có thể biết được đáp án!

Chỉ có một phỏng đoán mà chỉ chôn sâu trong lòng một số rất ít người, sợ rằng khi chạm đến sẽ gặp một hồi đại nạn không tưởng tượng được… Suy đoán này chính là Hư Vô giới không phải là do thiên nhiên tạo ra mà là… do con người!

Lúc này đây, bên trong Hư Vô hắc ám kia, thân mình khổng lồ của Vọng Nguyệt dường như cũng có chút bé nhỏ, không đáng kể. Sau khi tiến vào nơi này, thân mình nó lập tức co rút lại, tất cả thần thông đều ngưng tụ vào trong cơ thể, hình thành đại lượng uy áp và cắn nuốt, ý đồ muốn đem hết thảy dị vật bên trong thân thể mình hấp thu toàn bộ.

Bên trong Hư Vô hắc ám, Vọng Nguyệt chậm rãi phiêu du, không mục đích không ngừng tiến về phía trước. Lực lượng cổ quái bao trùm bên trong Hư Vô giới dường như không ảnh hưởng quá lớn đến nó, khiến cho nó gần như không bị chút hạn chế nào!

Vương Lâm ở bên trong cơ thể của Vọng Nguyệt, trong tay hắn cầm Tiên Giới Toái Phiến do Viêm Lôi Tử đưa cho, thần thức đảo qua lập tức để lại ấn ký của mình. Cùng lúc đó, từ bên trong Tiên Giới Toái Phiến vang lên một tiếng gầm rống. Nháy mắt một đạo lôi quang từ bên trong lao ra.

Lôi quang trước mặt Vương Lâm tán đi, hoá thành vô số điện quang hình vòng cung loé lên, một con Lôi Thú một sừng trống rỗng xuất hiện. Trên

cổ của con Lôi thú này bị người ta quấn lên một sợi thiết liên, toàn thân lại lộ ra nhiều tấm chỉ phù, thoạt nhìn hỗn loạn, chằng chịt.

Thậm chí ngân sừng trên đầu cũng không biết bị người ta dùng vật gì tạo ra một lỗ nhỏ, xuyên một thiết hoàn qua.

Tiên Giới Toái Phiến mà Viêm Lôi Tử mang cho Vương Lâm ngoại trừ phong ấn Chủ hồn ra thì thêm cả con Lôi Thú này nữa. Sau khi nhìn thấy Vương Lâm, con Lôi Thú này gần như hai mắt đẫm lệ. Nhiều năm qua uỷ khuất dường như bộc phát ra hết!

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy Lôi Thú trong nhiều năm qua, cũng phải dở khóc dở cười. Bộ dáng của con Lôi Thú này quả thực cổ quái. Hắn tiến lên vài bước tới bên người nó, nhìn thoáng qua thiết hoàn trên ngân sừng, không kìm nổi lấy tay búng một phát.

Một cái búng này khiến cho vẻ uỷ khuất trong mắt Lôi Thú càng đậm, nó gầm nhẹ một cái.

Vương Lâm cười khổ, thấp giọng nói:

- Mấy năm qua người uất ức lắm phải không!?

Nhìn thấy Lôi Thú vẫn không ngừng gầm nhẹ, dường như muốn nói ra toàn bộ những thảm thương mà mấy năm qua nó phải trải qua.

Vương Lâm vuốt mũi, lại vỗ lên đầu Lôi Thú nói:

- Kỳ thật, bộ dáng của ngươi thế này cũng không tồi, rất tốt!

Lời này vốn là để an ủi nhưng nháy mắt khi nó vang lên, Lôi Thú không ngờ đang gầm nhẹ cũng vung đầu lên. Thiết liên trên cổ nó lập tức vang lên những tiếng đinh đang, những chỉ phù lung tung trên thân mình nó cũng tự nhiên lay động. Đôi mắt nó nhìn Vương Lâm lộ ra vẻ hoài nghi.

Hiển nhiên đối với câu nói của Vương Lâm nó cũng không xác định được thật giả! Những câu nói tương tự nó đã nghe được Viêm Lôi Tử nói nhiều lắm! Mỗi lần Viêm Lôi Tử nhìn thấy nó đều đã nói ra những câu tương tự!

Vương Lâm cười khổ, hắn thật sự không biết nên an ủi Lôi Thú này như thế nào. Nó cũng rất thông cảm cho con Lôi Thú này. Nhất là khi thấy bộ dáng của nó như vậy, Vương Lâm có thể tưởng tượng ra được mấy năm nay nó đã trải qua rất nhiều đày đoạ.

Chẳng qua tuy nói thế nhưng thực lực của con Lôi Thú này cũng khiến Vương Lâm rất kinh ngạc, rõ ràng so với năm đó đã cường đại hơn không ít!

Lúc này bị Lôi Thú nhìn với ánh mắt trông chờ, Vương Lâm chỉ có thể hướng về nó gật đầu, ra hiệu rằng những lời nói của mình vừa rồi đều rất chân thành!

Nhìn thấy Lôi Thú vẫn đang hoài nghi, Vương Lâm thở dài, vỗ túi trữ vật. Kiếm tiên lập tức bay ra, trên thân của nó liền tràn ngập sương đen, Hứa Lập Quốc cũng biến ảo ra.

Không cần Vương Lâm phân phó, Hứa Lập Quốc thông qua liên hệ với Vương Lâm biết hết thảy ngyên do, lúc này biến ảo ra, nhìn Lôi Thú đồng dạng không kìm nổi, liền tiến lên búng vào thiết hoàn trên ngân sừng của Lôi Thú một cái, không kìm được cười lớn một tiếng.

Lôi Thú lập tức rống giận, lôi quang toàn thân loé lên. Nhất là ngân sừng gần như phút chốc đã ngưng tụ ra lôi đình, lập tức công kích về phía Hứa Lập Quốc!

Hứa Lập Quốc hét lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau nhưng lôi đình quá nhanh, vẫn có một tia bắn vào thân mình. Hứa Lập Quốc run lên, vôi vàng nói:

- Đừng kích động, ta thật sự rất thích thiết hoàn này, lúc này mới không kìm nổi muốn sờ một cái…

Thần thức của Vương Lâm tản ra, quan sát bốn phía, không để ý tới Hứa Lập Quốc và Lôi Thú nữa. Hắn đem Hứa Lập Quốc ra chính là để an ủi Lôi Thú, đối với việc này Vương Lâm cũng không biết nên làm thế nào.

Cũng không biết Hứa Lập Quốc và Lôi Thú trao đổi với nhau cái gì nhưng sau khi nói mấy câu, thần sắc của Lôi Thú cũng khá hơn một chút, vẻ hoài nghi trong mắt cũng dần tan biến. Không lâu sau không ngờ còn có chút đắc ý, gầm nhẹ lên, dường như nói chuyện với Hứa Lập Quốc rất vui vẻ.

Cuối cùng không ngờ còn cho Hứa Lập Quốc ngồi lên trên người, thậm chí cũng không thèm để ý Hứa Lập Quốc búng búng thiết hoàn kia, ngược lại còn rung rung thân mình, dường như cực kỳ hài lòng với bộ dáng của mình hiện tại.

Đợi Vương Lâm thu hồi thần thức, thấy được một màn như thế thì đáy lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác bội phục Hứa Lập Quốc. Năm đó ở trong Chu Tước Mộ gặp được hồn phách của thanh hắc đao kia, Vương Lâm liền phát hiện ra sở trường này của Hứa Lập Quốc. Không biết hắc đao kia bị Hứa Lập Quốc nói cho cái gì mà sau một thời gian cũng như hình với bóng.

Lúc này, Hứa Lập Quốc vừa vuốt ve thiết hoàn của Lôi Thú, vừa đắc ý thầm nhủ:

- Cũng là Hứa gia gia của ngươi lợi hại! Loại chuyện này thì sát tinh không thể so sánh được!

Hắn đắc ý, hơi chút mạnh tay nắm lấy thiết hoàn làm cho Lôi Thú gầm nhẹ một tiếng.

Hứa Lập Quốc vội vàng nhẹ nhàng an ủi, không biết nói cái gì mà Lôi Thú mặt mày lại hớn hở, cái đầu không ngừng lay động. Nhìn dư quang trên người nó, vẻ cao ngạo cuồng vọng năm đó đã sớm tan thành mây khói.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 936: Ngư ông

Nhìn hết thảy những điều này, Vương Lâm chỉ thở dài, hắn thuỷ chung vẫn nhớ rõ phong tư năm đó của Lôi Thú. Ánh mắt bất khuất và lôi hống cuồng ngạo, chấn kinh thiên địa!

Lúc này nhìn lại Lôi Thú, trên người nó rốt cục không nhìn thấy bóng dáng năm đó nữa. Nếu không phải có cảm ứng trong tâm thần, biết được Lôi Thú này là do Xạ Thần xa biến thành, Vương Lâm sẽ cho rằng mình đã cảm giác sai.

Vừa cảm khái, Vương Lâm vung tay phải lên, Lôi Thú lập tức hoá thành lôi quang bị Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật. Còn Hứa Lập Quốc lại lui ra sau, vẻ mặt a dua nói:

- Chủ tử, người xem thật lâu rồi tiểu Hứa tử ta chưa ra ngoài, lần này cũng đừng để ta trở về. Xem ra nơi này không có nguy hiểm gì, không bằng để ta tự do hoạt động đi!?

Vương Lâm liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, bình thản nói:

- Nơi đây nguy hiểm hơn xa so với suy nghĩ của ngươi. Trở về cho ta!

Nói xong tay phải hắn chụp một cái vào hư không, Hứa Lập Quốc tức giận nhưng cũng không dám nhiều lời. Chỉ có điều nội tâm đã bắt đầu mắng nhiếc.

Nhưng vẻ ngoài Hứa Lập Quốc cũng không dám lộ ra nửa điểm, bị Vương Lâm thu vào túi trữ vật.

Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, chạy đi trong cơ thể Vọng Nguyệt. Thần thức của hắn tràn ngập toàn thân, thu lại tậm thần, cực kỳ cẩn thận. Nhưng chân hắn chạy đi cũng không có chút nào đình chỉ, xuyên đi như hoá thành một đạo tàn ảnh.

Vương Lâm đối với Vọng Nguyệt thật sự rất quen thuộc. Lúc này đi lại gần như không phải nghĩ ngợi, đã biết hết đường đi. Nếu là trước đây, tốc độ đi tới của Vương Lâm sẽ không nhanh như thể này. Dù sao trong cơ thể của Vọng Nguyệt còn có rất nhiều tiểu Vọng Nguyệt khác tồn tại.

Nhưng hôm nay, toàn bộ số tiểu Vọng Nguyệt đã hoàn toàn tan nát, do đó trong cơ thể của Vọng Nguyệt cũng giảm đi đại bộ phận những mối nguy hiểm.

Trong khi đi tới, thần sắc của Vương Lâm khá âm trầm. Trước đó hắn tiến vào trong cơ thể Vọng Nguyệt dung nhập vào trong lốc xoáy tiến tơi nơi này liền có cảm giác không ổn.

Hắn đã vài lần tiến vào trong cơ thể Vọng Nguyệt, tuy thiên địa nguyên lực không nhiều lắm nhưng cũng nhiều ít cảm nhận được đôi chút. Nhưng lúc này hắn không có chút cảm giác nào.

Điều này khiến đáy lòng hắn trầm xuống. Nếu chỉ thế cũng thôi, Vương Lâm cũng sẽ không suy nghĩ nhiều nhưng lúc này hắn chẳng những không cảm nhận được chút thiên địa nguyên lực nào, thậm chí nguyên lực trong cơ thể hắn cũng đang dần biến mất với một tốc độ chậm rãi.

Phát hiện ra điều này khiến hắn chấn động, vội vàng kiểm tra kỹ càng. Hắn cũng phát hiện ra điều này cũng không phải chân chính là biến mất mà là bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế. Loại áp chế này giống như

một đạo phong ấn, tuy nói thong thả nhưng nếu thời gian quá dài chắc chắn sẽ phong ấn toàn thân nguyên lực của hắn.

- Hết thảy những điều này không có quan hệ gì với Vọng Nguyệt, tất nhiên có liên quan tới vị trí của Vọng Nguyệt bây giờ. Ở trong cơ thể Vọng Nguyệt còn như thế, nếu ly khai ra bên ngoài, sợ là tốc độ phong ấn sẽ còn nhanh hơn!

Ánh mắt Vương Lâm chợt loé lên, tay phải hắn nắm lại, hướng về bên cạnh đánh ra. Sau khi trầm ngâm một lúc, ánh mắt hắn lộ ra tinh quang.

- Lực lượng của thân thể Cổ Thần cũng không bị ảnh hưởng chút nào! Do đó, ở trong này ta cũng có thể chiếm được tiên cơ!

Trong lúc suy tính, Vương Lâm vẫn lao về phía trước.

- Loại phong ấn này có chút tương tự với chỉ phù của Tiên Di Tộc…

Vương Lâm loé lên, cẩn thận không chế nguyên lực trong cơ thể. Không lâu sau, hắn đã tới được bên cạnh xương cốt của Vọng Nguyệt.

Vừa nhìn thấy, biểu tình Vương Lâm lập tức trở nên ngưng trọng. Bên trên xương cốt của Vọng Nguyệt, vốn có đại lượng linh lực tán phát ra nhưng hiện tại toàn bộ linh lực này đã biến mất!

- Xem ra phong ấn không chỉ áp chế nguyên lực mà còn cả linh lực! Sợ là hết thảy những tu sĩ bị hấp thu khí tức ở trong này toàn bộ đã bị phong ấn! Tuy nhiên ta có thân thể Cổ Thần, cũng không cần quá để ý điều này!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt loé lên, theo xương cốt của Vọng Nguyệt tiến thẳng về phía trước.

- Nơi này nếu là ảnh hưởng lớn đến tu sĩ như thế thì mấy người còn lại cũng như thế. Xem ra ở nơi này càng lâu thì ưu thế của ta sẽ càng lớn!

Vương Lâm đi sát theo xương cốt của Vọng Nguyệt, mục tiêu là đi thẳng đến nơi năm đó hắn nhìn thấy Cổ Thần ấu tử.

Chính là khi đang đi tới, đột nhiên phía trước truyền đến những tiếng nổ ầm ẩm cùng với dao động kịch liệt. Lập tức Vương Lâm cảm giác dưới chân không ổn, phảng phất Vọng Nguyệt như đang nhuyễn động vậy!

Vương Lâm nhoáng lên một cái, dán sát người vào vách thịt, cẩn thận đi tới. Dần dần tiếng nổ vang kia quá mạnh, lại mơ hồ có pháp lực thần thông truyền đến, hình thành một cỗ công kích khiến cho Vương Lâm phải dừng chân lại.

Thần sắc của hắn hơi chút do dự, một lát sau chui về một hướng khác. Nháy mắt hắn đã chui vào vách thịt bên cạnh, thân minh như du ngư,

chậm rãi đi vòng qua, tiến về phía trước.

Thần thức của hắn lại tản ra, cẩn thận quan sát. Một lúc sau, thần thức của Vương Lâm ngưng lại, không tiếp tục kéo dài ra nữa. Nhanh chóng dán sát người vào vách thịt, hướng về bên ngoài quan sát.

Sau khi nhìn thấy, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi lập tức lui về phía sau. Hắn thối lui một mạch đến tận bên cạnh xương cốt của Vọng Nguyệt mới dừng thân, ánh mắt sáng lên, thầm nhủ:

- Những người tiến vào trong cơ thể Vọng Nguyệt, không có ai mà ta có thể chống cự. Nhưng ta cũng có ưu thế, bọn họ tiêu hao càng nhiều nguyên lực, ưu thế của ta càng lớn!

Trước đó, nơi thần thức Vương Lâm quan sát được là một chỗ trống trải, rộng khoảng trăm trượng. Bốn phía mặc dù đều là vách thịt Vọng Nguyệt nhưng lúc đó, vách thịt này cũng nhuyễn động, lui lại phía sau.

Nơi này có hai ngươi!

Sắc mặt của Võ Đông Thiện tái nhợt, bộ tử bào ngoài thân đã tổn hại nhiều chỗ, thoạt nhìn rất chật vật. Nhưng hắn đứng đó lại có một cỗ khí tức rất mạnh tràn ra, như một thanh lợi kiếm đã tuốt vỏ, không cho phép kẻ nào tới gần!

Phía sau hắn, trên vách thịt có một cửa vào. Cửa vào này đúng là đi thông tới nơi có Cổ Thần ấu tử.

Đối diện Võ Đông Thiện chính là Nhất Mộc Tử, người mặc thanh sam kia. Lúc này sắc mặt của Nhất Mộc Tử cũng tái nhợt, nhưng hai mắt vẫn rất bình tĩnh.

Giữa hai người tràn ngập pháp thuật dao động, hiển nhiên là vừa ngắn ngủi triển khai một hồi đấu pháp kịch liệt. Thần thức Vương Lâm tuy trước đó chỉ thoáng vươn ra một tia nhưng không thể gạt được hai người này. Chỉ có điều, bất kể là Võ Đông Thiện hay là Nhất Mộc Tử đều không để Vương Lâm vào mắt.

- Tiểu tử, tại Hư Vô giới này, hai người ta và ngươi nguyên lực đều không phải vô tận. Lần này tới đây, lão phu không phải vì tên tiên nhân Huyền Bảo thượng nhân chó má kia. Ngươi không đi trợ giúp hắn đối phó với Thanh Thuỷ, ngược lại còn ở chỗ này ngăn cản lão phu. Chẳng phải là vô lý quá hay sao!?

Võ Đông Thiện không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhất Mộc Tử, nâng tay phải lên lập tức có một cái bọt khí ngũ quang thập sắc xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh mắt hắn nhìn vào bọt khí này, bình tĩnh mở miệng nói:

- Ta mặc kệ Huyền Bảo thượng nhân như thế nào. Chỉ có điều có ta ở đây, ai cũng không thể đi vào!

Lão già thanh sam Nhất Mộc Tử thần sắc âm trầm, hừ lạnh bước tới phía trước, tay phải bấm quyết, lập tức trước người liền có một cự mộc biến ảo ra. Cự mộc này chiếm gần hết phương viên nơi này, ầm ầm lao về phía trước.

- Không thể lãng phí quá nhiều nguyên lực ở nơi này, tốc chiến tốc thắng, mau chóng tiến vào sâu bên trong Vọng Nguyệt, hoàn thành nhiệm vụ mà Đại Trưởng lão giao phó!

Cự mộc trước người lão già mặc thanh sam ầm ầm lao đi. Ngay lúc này tay phải của Võ Đông Thiện cũng vung lên, bọt khí ngũ quang thập sắc trực tiếp bay ra, va chạm với cự mộc đang tới kia.

Trong nháy mắt này, bọt khí phịch một tiếng vỡ ra!

Lập tức cự mộc huyễn hoá ra kia cũng chấn động, theo bọt khí ầm ầm tan rã.

Hàn quang trong mắt Nhất Mộc Tử loé lên, tay áo phải vung lên, liền có một khối mộc điều màu xanh to bằng nắm tay biến ảo ra, nháy mắt lao về phía trước. Trong miệng Nhất Mộc Tử quát khẽ:

- Nhất mộc, nhất giới!

Lời này vừa nói ra, chỉ chốc lát khối mộc điều màu xanh kia bỗng nhiên chấn động, nháy mắt cũng phóng đại lên. Trên thân nó loé ra lục ý tràn ngập, đảo mắt đã khuếch tán khắp nơi này.

Lục khí tràn ngập dường như ngăn cách nơi trống trải này, một mình mở ra một thế giới khác, hình thành một đạo phong ấn, vờn quanh thân thể của Võ Đông Thiện.

Nương theo cơ hội này, thân mình Nhất Mộc Tử cũng nhoáng lên, tốc độ cực nhanh, bay qua Võ Đông Thiện, lao thẳng vào trong động khẩu phía sau hắn, biến mất!

Toàn thân Võ Đông Thiện bị lục khí quấn lấy, nhưng sau khi Nhất Mộc Tử rời đi ba tức thời gian, lập tức từ bên trong lục khí truyền ra tiếng nổ ầm vang. Trong tiếng bang bang, một đám bọt khí trống rỗng xuất hiện, nhanh chóng vỡ ra.

Mỗi một khi bọt khí vỡ ra, lục khí nơi này sẽ tiêu tan đi một chút. Sau ba tức, toàn bộ lục khí ngoài thân Võ Đông Thiện hoàn toàn biến mất, nhìn thoáng qua động khẩu mà Nhất Mộc Tử vừa vào, khoé miệng lộ ra một tia mỉm cười, tiến bước về trước đi vào động khẩu.

Vương Lâm đứng bên cạnh xương cốt của Vọng Nguyệt, đơn giản khoanh chân ngồi xuống, vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh đoản kiếm bay ra. Hai tay Vương Lâm bấm quyết, phân ra một tia thần thức dung nhập vào trong đó rồi chỉ về phía trước. Thanh kiếm vô thanh vô tức bay về phía trước.

Thần thức của Vương Lâm vờn quanh thanh kiếm, khống chế nó chậm rãi bay về phía động khẩu rồi nhanh chóng bay vào, không ngừng đi tới.

- Lúc này thần thức của ta dung nhập vào trong thanh kiếm, dù bị phát hiện huỷ diệt đi những cũng không quan hệ gì. Hơn nữa nơi này, người nào mà không thuộc hạng chỉ cần dẫm một chân là tinh không sụp đổ. Trừ bỏ Thanh Thuỷ sư huynh, trong mắt những người này ta chỉ là một con kiến hôi mà thôi!

Khi Vương Lâm đang khoanh chân ngồi, thanh phi kiếm cũng khiến hắn rõ ràng nhìn được phía trước.

- Tuy nhiên bọn họ lại không biết Cổ Thần lực của ta ở trong này không chịu chút ảnh hưởng nào… Vả lại làm cho bọn họ loạn chiến trước, đợi nguyên lực không còn nhiều thì ta, con kiến hôi trong mắt bọn họ, sẽ có thể làm ngư ông đắc lợi.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, vừa khống chế phi kiếm vừa suy nghĩ.

Tại động khẩu, thanh phi kiếm chậm rãi đi về phía trước. Phía trước không ngừng có từng trận thần thông dao động, tràn ngập ra. Lấy tu vi của Vương Lâm cũng có chút khó khăn. May mà nơi này đối với nguyên lực có áp chế nên phi kiếm cũng miễn cưỡng có thể đi tới.

Không lâu sau thanh phi kiếm này ra khỏi động khẩu. Trước mắt hắn hiện ra một lốc xoáy thật lớn, lốc xoáy này chậm rãi xoay tròn, từ bên trong tràn ra lực hút vô tận.

Vương Lâm biết bên trong lốc xoáy chính là nơi Cổ Thần ấu tử! Lúc này bên ngoài không có tung tích của đám người Nhất Mộc Tử. Vương Lâm hơi trầm ngậm, phi kiếm không dừng lại mà lao thẳng về phía lốc xoáy.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 937: Hoạ địa vi lao

- Cần nghĩ biện pháp khiến cho nguyên lực trong cơ thể những lão quái này tiêu hao nhanh hơn! Cũng phải lưu lại cho mình một đường lui!

Trong khi khống chế phi kiếm, ý niệm trong đầu chợt loé lên.

Hắn không chút nghĩ ngợi, vỗ túi trữ vật lập tức từ bên trong bay ra hơn mười thanh phi kiếm. Những thanh phi kiếm này đều là hắn thu được trong cuộc đại chiến vừa rồi. Lúc này hai tay bấm quyết, nguyên lực dũng mãnh dung nhập vào bên trong mỗi thanh phi kiếm, nén ép lại. Gần như mỗi thanh phi kiếm nếu tự bạo đều có thể hình thanh lực phá hoại không kém.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé ra, hai tay đều vung lên. Lập tức hơn mười thanh phi kiếm bỗng tản ra, như tia chớp phóng về bốn phía, lao thẳng vào trong cơ thể của Vọng Nguyệt, hướng về những nơi mẫn cảm mà Vương Lâm biết.

- Như vậy cũng có thể khiến trong cơ thể Vọng Nguyệt sinh ra một ít biến hoá!

Đây cũng là Vương Lâm chứ nếu người khác, căn bản không thể hiểu biết về Vọng Nguyệt nhiều như thế, càng không nói như hắn, biết được cả những nơi mẫn cảm của Vọng Nguyệt để mà chuẩn bị hậu thủ.

Lại nói tới thanh kiếm ẩn chứa thần thức của Vương Lâm lao thẳng đến lốc xoáy, nháy mắt đã sắp đi vào trong lốc xoáy. Một cỗ nguyên lực công kích vô biên từ trong lốc xoáy ngược dòng trực tiếp tản ra.

Vương Lâm biến sắc, không chút nghĩ ngợi, thần thức nhanh chóng rời khỏi thanh phi kiếm, cấp tốc lui lại, ý đồ né tránh nguyên lực công kích

đột nhiên xuất hiện này. Nhưng nguyên lực này cũng như một con mãnh thú, như cuồng phong mang theo một cơn phong bạo, điên cuồng lao ra, nháy mắt đã tới gần thanh phi kiếm.

Phịch một tiếng, mũi kiếm ầm ầm sụp đổ, vỡ ra từng mảnh một, không ngừng lan ra về đằng chuôi kiếm. Nhưng thần thức của Vương Lâm đã phản ứng nhanh hơn, ngay trước khi phi kiếm tiêu tan một khắc đã rời đi, nhanh chóng tránh thoát.

Tuy nói như thế nhưng thần thức của hắn bị nguyên lực công kích làm cho chấn động, lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Vương Lâm khoanh chân ngồi bên cạnh xương cốt của Vọng Nguyệt khuôn mặt dâng lên vẻ hồng nhuận, một lúc lâu sau mới dần khôi phục lại.

- Nguyên lực dao động thật mạnh, nếu không phải nghịch dòng mà ra thì thần thức chắc chắn đã tiêu tán hết, không còn lại chút nào!

Hàn quang trong hai mắt Vương Lâm loé lên, hắn hiểu rằng nguyên lực vừa phát tiết ra từ trong lốc xoáy chẳng qua chỉ là dư ba mà thôi.

Vả lại, trọng yếu nhất chính là bên trong lốc xoáy có lực hút rất mạnh, đây là thần thông tự thân của Vọng Nguyệt. Do đó công kích bên trong

muốn tràn ra tất nhiên sẽ bị trở ngại tầng tầng, cuối cùng dù công kích bị tràn ra thì uy lực của nó cũng đã suy yếu đi rất nhiều!

Vỗ túi trữ vật, Vương Lâm lại xuất ra một thanh phi kiếm, thần thức bám vào trên, phi kiếm hoá thành một đạo trường hồng đi thẳng về phía trước.

Một lát sau, lại đi tới bên ngoài lốc xoáy, thần thức Vương Lâm khống chế phi kiếm dừng lại một chút, chờ một lúc xác định không còn nguyên lực dư âm tràn ra mới hoá thành một đạo ngân quang, xông lên dung nhập vào bên trong lốc xoáy.

Lực hút khổng lồ tràn tới, gần như không cần Vương Lâm dùng sức, phi kiếm liền bang một tiếng, xuyên qua lốc xoáy, tiến vào thông đạo mà Vương Lâm đã quen thuộc!

Khoảnh khắc tiến vào trong này, một cỗ công kích xuất hiện khiến Vương Lâm hồn bay phách lạc, mang theo theo một âm thanh chói tai, quét ngang thông đạo, như muốn phá huỷ hết thảy.

Bên trong thông đạo, những căn xúc tu dưới lần công kích này cũng có không ít phải sụp đổ. Một đám tử thi hoàn toàn bị đánh thành mảnh vỡ phiêu tán.

Thần thức Vương Lâm lượn lờ trên thanh phi kiếm nháy mắt đâm xiết ra, nhanh chóng chui vào trong vách thịt, nơi có một khe hở hình thành sau khi một cây xúc tu bị lốc xoáy quất sụp.

Do đó hắn mới thoát hiểm, tránh né được lực công kích của lốc xoáy kia.

Ở phía trước, chỉ thấy hai đạo thân ảnh lần lượt qua lại, đủ loại ánh sáng thần thông chiếu rọi, âm thanh gào rít ầm ầm. Chính là Thanh Thuỷ và con kim long kia đang triển khai chém giết!

Không biết phía trước đã xảy ra biến cố gì, nguyên thần Huyền Bảo thượng nhân lúc này uể oải, không ở cùng một chỗ với kim long mà bị hơn mười căn xúc tu quấn lấy, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh.

Đại lượng tiên nguyên lực bị xúc tu này không ngừng hấp thu. Một đám mụn nhọt nhuyễn động khiến cho tất cả những người thấy được một màn này đều chấn động tâm thần.

Phía xa xa, xung quanh Nhất Mộc Tử lơ lửng đại lượng bọt khí, bị Võ Đông Thiện truy đuổi, không ngừng triền đấu.

Chỉ có điều khi nhìn thấy hết thảy điều này, Vương Lâm cũng phải nhíu mày.

Thông đạo lúc này chỉ còn dài chừng một nửa lúc trước, liếc mắt nhìn về phía trước một cái, cuối vách thịt, Cổ Thần ấu tử hiển nhiên đã hoàn toàn bị phong kín.

Thần sắc của Vương Lâm bất động, ẩn thân cẩn thận quan sát cuộc chiến.

Con kim long kia gào rít, thân mình vờn quanh Huyền Bảo thượng nhân, năm tấm chỉ phù trên người phát ra điện quang, chặt chẽ nối liền với nhau. Ở phía trước hắn, khuôn mặt của Thanh Thuỷ lạnh tanh, hồng quang trong mắt lại loé lên, biến ảo ra, hình thành từng đạo tia chớp màu đỏ, theo thần thông của hắn lao thẳng tới kim long.

Trong tiếng rống vang, những chiếc vảy bên ngoài thân thể nó loé ra hào quang. Một tiếng quát khẽ đầy tang thương từ trong miệng kim long thốt ra:

- Tàn kim!

Lời này vừa ra, lập tức toàn thân kim long run lên, hơn trăm chiếc vảy trên thân mình đương trường bay ra, mạnh mẽ ngưng tụ trước người nó. Gần như chỉ trong nháy mắt đã có một thanh kim lân kiếm xuất hiện!

Bên trên thanh kiếm này truyền ra từng trận thiên uy, lại có long khí, lao thẳng về phía Thanh Thuỷ!

Đôi mắt Thanh Thuỷ vẫn lạnh lùng như trước, tia chớp màu đỏ trước người hoá thành một cánh tay, nghênh đón kim lân kiếm đang xông tới. Nháy mắt, tia chớp màu đỏ và kim lân kiếm đã đụng vào nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên bỗng vang lên trong cơ thể Vọng Nguyệt. Một cơn gió lốc đột ngộn từ phía dưới bạo khởi, hướng về bốn phía ầm ầm truyền ra. Vách thịt của thông đạo dài hẹp này nháy mắt cũng bị mở rộng ra, từng đạo cái khe xuất hiện trên vách thịt, lại còn có máu tươi màu lục phun xuông.

Con kim long rống thảm một tiếng, toàn thân bị công kích khiến nó không ngừng phải lui ra sau, nhưng vẫn giống như mãng xà quấn tròn, thuỷ chung vẫn thủ hộ Huyền Bảo thượng nhân ở bên trong.

Do đó, dưới đợt tấn công kia, thân mình của nó da tróc thịt bong, lại có đại lượng máu màu vàng tuôn ra.

Thân mình của Thanh Thuỷ đồng dạng cũng lui về phía sau, một tiếng rền rĩ đột nhiên từ trong thân mình Vọng Nguyệt ầm ầm truyền đến, đúng là âm thanh của Vọng Nguyệt!

Theo tiếng rít gào này, bên trong thông đạo đột nhiên lay động kịch liệt, nghiêng trời lệch đất. Phía trên thông đại mở ra một cái khe rất lớn, đại lượng máu tươi màu lục chảy ra, một cỗ sát khí vô tận ẩn chứa bên trong điên cuồng tràn ra. Tiếng gào rít càng thêm kịch liệt, trong cái khe như có một thứ muốn lao ra.

Hai mắt Thanh Thuỷ chợt loé lên, đang lui về phía sau đột nhiên dừng lại, lao ngược về phía trước, một đầu tóc dài phiêu động, hai tay kết quyết, trong miệng quát khẽ:

- Sát lục giới!

Khoảnh khắc lời này vừa ra, mái tóc dài của hắn tự động bay lên, lập tức rối tung lại. Một đạo hồng quang từ dưới chân hắn xuất hiện, khuếch trương ra bên ngoài. Sát lục giới chính là tự thân thần thông của Thanh Thuỷ!

Hồng quang dưới chân chói mắt, tràn ngập ra bốn phía, chiếu sáng cả thân thể kim long khiến nó gần như thành dị sắc.

Theo Thanh Thuỷ tới gần, hồng quang dưới chân tràn ra vô số tàn hồn. Số lượng tàn hồn này nhiều lắm, chính là biểu hiện sự giết chóc vô tận của Thanh Thuỷ!

Cái đầu của kim long hướng về phía trước gầm rống, năm tấm chỉ phù trên người xoay tròn, một tiếng gầm truyền nhẹ ra.

- Tàn kim, hình mộc, cống thuỷ, độc hoả, táng thổ, ngũ hành nghịch chuyển!

Khoảnh khắc kim long gầm lên, năm tấm chỉ phù trên thân thể lập tức ngừng xoay tròn, bỗng nhiên đồng loạt ấn lên thân thể kim long, như một lạc ấn thật sâu.

Một cỗ khí tức cường đại nháy mắt từ trên người kim long bộc phát ra. Hắn nhìn chăm chăm vào Thanh Thuỷ đang cấp tốc lao tới, mở to mồm, phun ra năm đạo hào quang. Dưới ngũ hành nghịch chuyển, năm đạo hào quang hoá thành khuyết kiên kim, hình phạt mộc, hoá cống thuỷ, tuyệt độc hoả, táng tiên thổ!

Dưới sự điên đảo của ngũ hành nghịch chuyển, coi như ngăn cách toàn bộ thông đạo, trở thành một mảnh thiên địa! Ngay cả Nhất Mộc Tử và Võ Đông Thiện đang giao chiến ở xa xa cũng đều lui về sau, ánh mắt chăm chú hướng về nơi này.

Hàn quang trong mắt Thanh Thuỷ loé lên, lúc sát lục dưới chân tràn ra, tay phải nâng lên, chỉ xuống phía dưới thấp giọng quát:

- Hoạ địa vi lao!

Pháp thuật Thanh Thuỷ tu luyện cả đời lấy Tiên Đế Bạch Phàm Lục Thuật làm căn bản. Nhưng thiên tư của hắn kinh người, đồng dạng tự mình sáng chế ra Tiên thuật của bản thân. Pháp thuật này lấy giết chóc làm cơ sở, mở ra một Càn Khôn khác, hoạ địa vi lao!

Hết thảy những nơi vẽ ra đều là tâm lao!

Mặc cho ngươi thần thông kinh nhân, cũng trốn không thoát được địa lao này. Khoảnh khắc khi tay phải Thanh Thuỷ chỉ xuống, một cỗ quy tắc lực điên cuồng tràn ra. Quy tắc này chính là lao ngục quy tắc!

Trong chốc lát, lấy Thanh Thuỷ làm trung tâm, hết thảy phạm vi xung quanh lập tức tràn ngập một cỗ phong ấn vô hình, ngay cả ngũ hành nghịch chuyển nháy mắt cũng bị vây khốn.

Tốc độ của Thanh Thuỷ như tia chớp, đi tới bên cạnh kim long, tay phải trực tiếp xuyên thất thân mình nó, bỗng nhiên rút ra nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân đang bị thân thể nó vây quanh.

Hắn rút ra, những xúc tu bên ngoài nguyên thần Huyền Bảo thượng nhân lập tức sụp đổ, vỡ ra cả tàng máu lục.

Nguyên bản Huyền Bảo thượng nhân đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở ra. Ánh mắt lão lộ vẻ kinh hãi nhưng bất kể giãy dụa thế nào cũng

không trốn thoát được lòng bàn tay của Thanh Thuỷ như gọng kìm sắt này.

Nắm lấy Huyền Bảo thượng nhân, Thanh Thuỷ đang định lui về phía sau thì ngay lúc này, từ trong khe hở trên thông đạo, sát khí ầm ầm lao tới. Một cánh tay đỏ như máu từ bên trong vươn ra, trực tiếp đánh lên người Thanh Thuỷ!

Bên trong cánh tay đỏ như máu này, trừ bỏ sát khí nồng đậm còn ẩn chứa khí tức của Vọng Nguyệt!

Tốc độ của cánh tay này quá nhanh, lại ẩn chứa sự cường đại có thể phá vỡ hết thảy thần thông, ầm ầm đánh vào người Thanh Thuỷ. Thân thể Thanh Thuỷ chấn động. Với tu vi của hắn không ngờ cũng không chịu nổi, đương trường bị đánh văng đi, phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, cánh tay này nắm lấy nguyên thần Huyền Bảo thượng nhân, hung hăng kéo trở lại, lùi sâu vào bên trong cái khe.

Giờ khắc này, đôi mắt lạnh lùng của Thanh Thuỷ đột nhiên xuất hiện đại lượng huyết sắc. Hai mắt hắn gần như đã trở nên điên cuồng. Trước mắt, Huyền Bảo thượng nhân chính là người duy nhất hy vọng có thể biết được sự việc của Tiên giới năm đó nhưng không ngờ bị người ta đương trường cướp đi. Điều này đã khiến cho Thanh Thuỷ trở nên điên cuồng.

Phải biết rằng dù là Bạch Phàm cũng không nguyện khiến cho Thanh Thuỷ nổi giận. Chỉ có thể dụ dỗ, thi ân thu hắn làm đệ tử. Dù là người thần bí trong La Thiên Tinh Vực mà Viêm Lôi Tử cũng phải cung kính cũng không muốn khiến Thanh Thuỷ nổi giận.

Chỉ có điều lúc này, cơn giận của Thanh Thuỷ trong khoảnh khắc Huyền Bảo thượng nhân bị cướp đi đã bộc phát ra.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 938: Cổ Thần Khôi lỗi thuật

- Giết!

Thanh Thuỷ gào lên, cả người lao ra, hồng quang tràn ngập toàn thân, lại ẩn chứa Cực Cảnh vô tận. Hai tay hắn bấm quyết, xuất hiện thần thông gào rít.

Trước người hắn lại trống rỗng xuất hiện một sợi dây mảnh. Sợi dây này nhỏ như tơ máu, sau khi xuất hiện phảng phất như có thể xé rách không

gian. Nó từ Thanh Thuỷ lao ra, nháy mắt xé gió lao thẳng tới cánh tay đang thu lại kia.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Thanh Thuỷ cũng đã tới gần cánh tay, điên cuồng công kích. Tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên. Nhất là sợi tơ mảnh kia mỗi lần loé lên đều khiến cho cánh tay chấn động!

Vương Lâm thấy được một màn này cũng phải hít sâu một hơi. Đang khoanh chân ngồi bên cạnh xương cốt của Vọng Nguyệt, hắn cắn răng đứng dậy, hoá thành một đạo tàn ảnh lao thẳng về phía trước.

- Vương Lâm ta ngang dọc thiên địa, dù không phải là chính nhân quân tử nhưng Thanh Thuỷ có ân đối với ta, lúc này hắn lo lắng phát điên lên, ta không thể ngồi yên không để ý được!

Cả người Thanh Thuỷ phảng phất như phát cuồng, không ngừng gầm rống công kích. Cảnh tượng này khiến đồng tử trong hai mắt kim long co rút lại. Dù là Nhất Mộc Tử cũng phải hít sâu một hơi. Hắn đã biết vì sao trước khi mình đi, Đại trưởng lão từng nói rằng không thể dễ dàng trêu chọc Thanh Thuỷ này!

Sắc mặt của Võ Đông Thiện cũng biến đổi, nhìn chằm chằm vào Thanh Thuỷ, nhất là sợi tơ mảnh trước người Thanh Thuỷ, tâm thần chấn động.

Trong khi công kích, mắt phải của Thanh Thuỷ phịch một tiếng, bạo khai, hoá thành huyết nhục khuếch tán về phía trước, toàn bộ Cực Cảnh phóng ra, đánh vào trên cánh tay.

Phịch một tiếng, cánh tay kia chấn động, đang nắm lấy Huyền Bảo thượng nhân cũng phải buông lỏng ra.

Vẫn chăm chú nhìn cuộc chiến, hai mắt kim long chợt loé lên, không chút nghĩ ngợi lao thẳng về phía Huyền Bảo thượng nhân. Thân mình thô to lại huy vũ long vĩ, đánh về phía Thanh Thuỷ.

Còn cánh tay ẩn chứa khí tức Vọng Nguyệt kia cũng duỗi năm ngón ra, cùng lúc chụp về phía Thanh Thuỷ!

Mắt phải của Thanh Thuỷ huyết nhục mơ hồ, nhưng hồng quang trong mắt trái cũng tràn ngập, lộ ra vẻ điên cuồng. Tay phải hắn bấm quyết, chỉ về phía trước. Lập tức Hô Phong thuật lại tràn ra, bên trong hắc phong lại có tám con hắc long gào rít.

Tám con hắc long này gần giống với Cửu long Hô phong của Bạch Phàm. Uy lực của nó so với thất long trước đó phải cao hơn mấy lần!

Hô Phong bát long gào rít lao thẳng về phía nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân nhưng vẫn chưa huỷ diệt mà chỉ quét ngang ra, nhấc lên một cơn lốc khiến cho Huyền Bảo thượng nhân suy yếu đến cực điểm, nguyên thần gần như sụp đổ. Trên người tám con Hô Phong hắc long hình thành một Hô Phong ấn quyết, không ngừng phong ấn khiến cho Huyền Bảo thượng nhân lập tức hôn mê, theo thông đạo hướng về lốc xoáy nhập khẩu bay đi.

Gần như ngay tại khi nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân bị thổi tới lốc xoáy nhập khẩu, thân mình Vương Lâm cũng từ bên trong bay ra, nắm chặt lấy nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân, cấp tốc lui về sau, một lần nữa tiến nhập lốc xoáy, lao đi.

Cảnh tượng này lưu loát như gió thoảng mây bay, không chút chậm trễ. Thần thông của Thanh Thuỷ tràn ra, Vương Lâm bước tới, phối hợp cực kỳ ăn ý!

Trước khi ly khai, Vương Lâm nhìn thấy trong vẻ điên cuồng ở mắt trái Thanh Thuỷ lộ ra một tia tín nhiệm.

- Thanh Thuỷ sư huynh, ta sẽ dốc toàn lực!

Vương Lâm chui ra khỏi lốc xoáy, đem nguyên thần của Huyền Bảo thượng nhân ném vào trong túi trữ vật, không chút nghĩ ngợi mở ra con mắt thứ ba ở mi tâm. Thân mình hắn bỗng nhiên quay ngoắt đầu lại, bổn nguyên lực trong con mắt thứ ba theo hồng quang tản ra, nhắm về phía lốc xoáy.

Trong khi gào rít, kim long cũng lập tức thay đổi phương hướng. Tốc độc của nó quá nhanh, lao lên một cái đã tới gần lốc xoáy nhập khẩu, chui đầu vào.

Con kim long này lập tức nghênh diện với hồng quang trong con mắt thứ ba của Vương Lâm. Thân mình nó chấn động. Trong hồng quang kia có một lực lượng khiến nó cực kỳ khiếp sợ. Chẳng qua lực lượng này rất mỏng manh, không đủ để sinh ra uy hiếp đối với nó. Nhưng cảm giác đến từ sâu trong tâm thần cũng là cực kỳ rõ ràng!

Thân mình khổng lồ của nó không tự chủ được phải dừng lại!

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn thấy được con cự long, tâm thần hắn chấn động. uy áp gần như thế khiến cho hắn phải hít một hơi thật sâu. Nương theo sát na đối phương dừng lại, thân mình hắn lập tưc chui vào vách thịt phía sau, triển khai tốc độ nhanh nhất. Hắn không phải chạy xuống phía dưới mà là hướng thẳng về phía trước.

Trong khi chạy trốn, hai tay Vương Lâm bấm quyết, sau khi cảm giác lại những thứ đã chuẩn bị trước đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Thân mình khổng lồ của con kim long vượt xa tốc độ của Vương Lâm, trực tiếp xuyên đi. Dưới con mắt của nó, Vương Lâm chỉ là một con kiến, một loài bò sát. Hạng người như con kiến không ngờ lại dám cướp đi nguyên thần Huyền Bảo thượng nhân ngay trước mặt mình.

Đây là phạm vào thiên uy!

Đối với việc tiêu diệt con kiến này, hắn căn bản không cần tốn nhiều sức lực. Lúc này truy kích, hắn lập tức gầm lên một tiếng!

- Rống!

Trong tiếng gầm rống này ẩn chứa nguyên lực quá mức cường đại, khiến cho vách thịt phía trước lập tức chấn động. Vương Lâm đang chạy trốn phía trước, lập tức thân mình run lên, phun ra một ngụm tiên huyết! Hắn không có chút nào tạm dừng, lại còn mượn lực này, nhanh chóng chạy đi.

- Bạo!

Vương Lâm gầm lên, nguyên thần lay động! Nếu không có thân thể Cổ Thần, một kích vừa rồi hắn đã lập tức tan nát tử vong. Dù là hiện tại, hắn vẫn có thể cảm nhận được từng trận đau nhức ở trong cơ thể.

Nhưng hắn cũng không chút sợ hãi. Nháy mắt khi hắn quát khẽ, hơn mười thanh phi kiếm được cất giấu ở những nơi mẫn cảm trong thân thể Vọng Nguyệt đã ầm ầm bạo khai!

Đột nhiên những âm thanh bang bang không ngừng vang lên. Trong cơ thể Vọng Nguyệt có mấy vị trí cực kỳ mẫn cảm, nếu bị thương nặng sẽ mang đến cho Vọng Nguyệt cơn đau khó có thể tưởng tượng được.

Đau đớn sẽ làm cho lửa giận của Vọng Nguyệt ngút trời!

Chỉ có điều trong cơ thể Vọng Nguyệt muốn tìm được những vị trí như thế thì đối với mọi người mà nói là sự tình không có khả năng. Mặc dù là ngẫu nhiên tìm được, ảnh hưởng đối với Vọng Nguyệt cũng không quá lớn!

Ngoại trừ Vương Lâm!

Nhất là lúc này gần như tất cả những điểm mẫn cảm trong cơ thể nó đồng thời bị phi kiếm tự bào tràn ra. Do đó loại đau đơn này không kém chút nào so với sự đau đớn Vọng Nguyệt cảm thụ được khi bị thương trước đó!

Bên trong Hư Vô hắc ám, thân mình Vọng Nguyệt chính là đang phiêu đãng vô mục đích nhưng chỉ trong nháy mắt cũng lập tức chấn động, thân mình trở nên run rẩy kịch liệt. Tiếng gầm giận dữ từ trong cơ thể điên cuồng truyền ra.

Trong cơ thể Vọng Nguyệt lúc này lại có biến hoá kinh thiên. Theo Vọng Nguyệt nhuyễn động, những vách thịt vô tận điên cuồng đè nén, phảng

phất như Càn Không điên đảo, bắt đầy kịch liệt lay động.

- Rống!

Vọng Nguyệt lại hét lên giận dữ, Thân mình không lồ của nó không ngờ lại kéo dài ra, há rộng mồm, tốc độ nhuyễn động lại càng nhanh hơn, phảng phất như muốn đem toàn bộ những thứ trong cơ thể phun ra. Từ trong mồm nó lập tức có một cỗ công kích phun ra.

Lúc này, Vương Lâm đang bỏ chạy trong cơ thể Vọng Nguyệt, mắt thấy lập tức sẽ bị kim long kia đuổi kịp. Hắn chỉ thấy thân mình bị một cỗ công kích làn tràn, không chút tạm dừng, lấy tốc độ cực nhanh trực tiếp lao về phía trước. Vách thịt phía trên lại mở ra tầng tầng, nối thẳng đỉnh đầu và mồm của Vọng Nguyệt.

Không chỉ có Vương Lâm, kim long đồng dạng cũng như thế. Thân mình nó không chịu khống chế, bị một cỗ lực lượng đẩy đi.

Đồng dạng, bên trong thông đạo hẹp dài trong lốc xoáy, Thanh Thuỷ đang ác chiến với cánh tay kia, khoảnh khắc thân mình không tự chủ được bị phun ra, theo vách thịt bị đẩy về phía trước.

Ngoại trừ hắn, Nhất Mộc Tử và Võ Đông Thiện cũng không tránh khỏi kiếp nạn này, thân mình bị cỗ lực lượng này đẩy mạnh ra, theo cái khe rời đi.

Bên trong Hư Vô hắc ám, tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt không ngừng vang lên. Chỉ thấy dưới lực phun điên cuồng này, kim quang chợt loé lên, thân mình kim long này bị phun ra đầu tiên.

Người tiếp theo là Vương Lâm.

Sau đó là Thanh Thuỷ, Nhất Mộc Tử, Võ Đông Thiện nhất nhất bị phun ra, dừng lại bên trong Hư Vô.

Khoảnh khắc Vương Lâm bị phun ra, không chút nghĩ ngợi lập tức phong ấn toàn bộ nguyên lực tiên nguyên, hòng trì hoãn tốc độ tiêu tan nhưng không có tác dụng gì! Gần như nháy mắt khi hắn tiến vào hư vô, hắn liền cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể cấp tốc biến mất, từng đợt phong ấn vô hình tầng tầng lớp lớp hạ lên người.

Tiên nguyên trong cơ thể đồng dạng cũng như thế!

Duy nhất Cổ Thần lực ẩn chứa trong cơ thể là không chút nào bị ảnh hưởng!

Thanh sắc của Vương Lâm bất động, lập tức lui về phía sau.

Nguyên lực trên phạm vi lớn tiêu tan không chỉ tác dụng với một mình hắn. Lúc này đây, bất kể là kim long hay đám người Nhất Mộc Tử cũng đều như thế!

Chỉ có điều những người này rất rõ ràng về sự cổ quái nơi này, gần như nháy mắt đã thi triển dày đặc các loại thần thông. Bên ngoài thân thể Nhất Mộc Tử nổi lên ba căn mộc điều màu tím. Sắc mặt hắn tái nhợt, tốc độ tiêu tan nguyên lực trong cơ thể tuy không thể hoàn toàn ngăn cản những cũng làm giảm xuống.

Thân thể kim long lại loé ra ánh sáng vô hình, miễn cưỡng chống cự lại. Chỉ có điều so với Nhất Mộc Tử rõ ràng là không bằng. Còn Võ Đông Thiện là người thoải mái nhất, bên ngoài thân thể hắn có một bọt khí thật lớn, phảng phất ngăn cách với cả bốn phía!

Chỉ có điều bọt khí kia cũng đang không ngừng tiêu tan, cần hắn lúc nào cũng phải vận chuyển nguyên lực bổ sung.

Về phân Thanh Thuỷ, hắn đơn giản chỉ đưa tay phải ôm lấy người, sử dụng hoạ địa vi lao cứng rắn kháng trụ lại. Chỉ có điều, dù là như thế cũng không thể kiên trì được lâu.

So sánh với tất cả, nhẹ nhàng nhất chính là Vương Lâm. Hắn căn bản không cần để ý tới nguyên lực trong cơ thể mà nắm chặt bàn tay lại, nhìn chằm chằm kim long kia, lộ ra vẻ cười lạnh.

Nhưng hắn vẫn không có hành động thiếu suy nghĩ nào mà không ngừng lui lại phía sau, đáy lòng thầm nhủ:

- Lúc này còn không phải là thời cơ tốt nhất, phải chờ đợi!

Nháy mắt khi mọi người bị phun ra, tiếng rống của Vọng Nguyệt lại vang lên, bên trong hai mắt lại hiện lên lốc xoáy, từ bên trong lộ ra một thân ảnh.

Người này không ngờ lại là Cực Hiền Thiên!

Chẳng qua hai mắt Cực Hiền Thiên cũng ảm đạm, thỉnh thoảng hiện lên vẻ giãy dụa nhưng một lát sau, một tiếng hét bén nhọn từ trong miệng hắn truyền ra. Cả người hắn trực tiếp theo lốc xoáy trong mắt Vọng Nguyệt bay lên.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại nhưng ngay lập tức bùng lên tinh quang. Trái tim hắn đập ngày càng nhanh. Bụp, bụp, bụp… Tại đây, trong Hư Vô giới, với thân thể Cổ Thần của mình, Vương Lâm lập tức đã nhận ra khí tức Cổ Thần trên người Cực Hiền Thiên!

Dưới con mắt của hán, Cực Hiền Thiên chính là do một tinh điểm Cổ Thần biến thành! Cũng có thể nói rằng hắn dung hợp với một tinh điểm của Cổ Thần, trở thành một tồn tại phi tiên, phi tu, phi thần!

Cổ Thần Khôi lỗi thuật!

Trong đầu Vương Lâm lập tức hiện lên ký ức của Cổ Thần, một thần thông mà chỉ có thể đạt tới Cổ Thần trưởng thành mới có thể thi triển!

- Trong cơ thể Cực Hiền Thiên có Cổ Thần nhất tinh! Hấp thu nó, ta có thể đạt được một bộ phận lực lượng truyền thừa!

Cổ Thần nhất tinh dung hợp trở thành Cổ Thần khôi lỗi, thực lực của nó nhất tinh Cổ Thần không thể bằng được! Dù sao một tinh Cực Hiền Thiên là đến từ bát tinh Cổ Thần!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 939: Lực lượng truyền thừa

Cực Hiền Thiên hét lớn một tiếng, cả người nhoáng lên, lập tức truyền ra âm bạo. Tốc độ của hắn nhanh đến không thể tưởng, dù là thuấn di cũng quyết không thể đạt đến được tốc độ này!

Khoảnh khắc khi âm bạo vang lên, thân mình dĩ nhiên đã tới bên cạnh kim long, đánh ra một quyền. Kim long chấn động, phun ra một mồm máu tươi, thân mình khổng lồ của nó lập tức mạnh mẽ bay về phía sau.

Khoảnh khắc khi kim long bị đánh cho hộc máu, bóng dáng Cực Hiền Thiên lại biến mấy, lập tức đến bên cạnh bọt khí ngoài thân Võ Đông Thiện. Phịch một tiếng, bọt khí vỡ tan, trước ngực Võ Đông Thiện lập tức xuất hiện một dấu nắm tay lõm vào. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong cơ thể thậm chí còn vang lên tiếng răng rắc, thân mình văng đi, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ!

Vẫn chưa kết thúc. Ngay khi kim long và Võ Đông Thiện bị đánh bay đi, ba căn mộc điều trước người Nhất Mộc Tử lập tức vang lên âm thanh ầm ầm, cấp tốc xoay tròn, dường như rất cẩn thận!

Nhưng tốc độ của Cực Hiền Thiên quá nhanh, dù ba căn mộc điều xoay tròn nhưng vẫn tìm được một kẽ hở, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng được đánh ra một quyền xuyên qua, trực tiếp đánh lên người Nhất Mộc Tử!

Máu tươi tràn ra trên miệng Nhất Mộc Tử, thân mình đột ngột lùi về phía sau.

Chỗ Thanh Thuỷ đồng dạng xuất hiện đại lượng sóng gợn, tinh quang trong mắt trái loé lên, thân mình như bị tấn công, vội vàng lui về phía sau. Càng lui lại, sóng gợn trước người càng kịch liệt!

Một lúc sau, sóng gợn ầm ầm quanh quẩn, trước người Thanh Thuỷ vang lên một tiếng phịch, sắc mặt tái nhợt, tốc độ lùi lại càng nhanh hơn.

Hết thảy những điều này chỉ diễn ra chỉ trong chớp mắt, nhanh đến độ không tưởng tưởng được. Dù là thần thức hay mắt thường đều không thể nắm bắt được tốc độ nhanh đến khó tin của Cực Hiền Thiên.

Bởi vì lực lượng phong ấn trong Hư Vô này khiến cho nguyên lực trong cơ thể mọi người tiêu tán cực nhanh, hơn nữa sau khi bị Cực Hiền Thiên tấn công, tu vi lập tức lại giảm xuống.

Vương Lâm căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Cực Hiền Thiên. Ngay lúc cỗ cuồng phong đập vào mặt, một cỗ đại lực cực mạnh từ phía trước nháy mắt ập tới.

Nhưng đối với hết thảy điều này, Vương Lâm cũng không kinh hoảng. Khoảnh khắc khi đại lực kia tới gần, thân mình Vương Lâm khẽ chuyển, dựa theo cảm giác kỳ dị của Cổ Thần thân thể, tay trái hắn nắm chặt, trực tiếp đánh vào hư không!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thân mình Vương Lâm đạp đạp lui lại, sắc mặt tái nhợt, khoé miệng tràn ra máu tươi. Nhưng bóng dáng của

Cực Hiền Thiên phía trước cũng lần đầu tiên bị bức lui lại hai bước. Sau khi lui lại, ánh mắt Vương Lâm nhìn lên, lộ ra quang mang kỳ dị.

- Trong cơ thể hắn không ngờ không có nguyên lực! Không chịu hạn chế bởi phong ấn nơi này, lại am hiểu lực lượng thân thể. Chư vị tiền bối nguyên lực đang không ngừng tiêu tan, nếu không đồng tâm hiệp lực tiêu diệt người này thì sẽ rất nguy hiểm!

Trong khi lui về phía sau, Vương Lâm trầm giọng nói.

- Tiểu bối câm miệng!

Thân mình kim long nhoáng lên một cái, năm tấm chỉ phù trên thân thể lập tức phát ra quang mang quỷ dị, ngũ hành khí lập tức lượn lờ, tràn ngập toàn thân, không nhắm về phía Cực Hiền Thiên mà lao thẳng về phía Vương Lâm!

Ngũ hành khí kia xoay tròn, trong tiếng gào rít của kim long lập tức hoá thành năm đạo khí diễm, từ bốn phương tám hướng bức thẳng về phía Vương Lâm.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm loé lên. Hắn tự biết không thể tránh được thần thông của kim long. Khoảnh khắc khi ngũ hành khí tới gần người, hắn không chút nghĩ ngợi lập tức vỗ túi trữ vật, nguyên thần của

Huyền Bảo thượng nhân lập tức xuất hiện trên tay, làm ra bộ dáng sẽ siết chặt!

- Tiến thêm một bước, đừng trách tại hạ tiêu diệt nguyên thần này!

Ngũ hành khí bỗng nhiên tạm dừng, đôi mắt giận dữ của kim long bình tĩnh lại. Nếu không phải nguyên lực trong cơ thể tiêu tan quá nhanh, lại bị thương dưới một kích của Cực Hiền Thiên thì lúc này sẽ cũng không bị người áp chế, lửa giận nó dâng lên trong sự phẫn nộ!

Xa xa, trên mặt Cực Hiền Thiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, bỗng nhiên biến mất. Nhất Mộc Tử lập tức biến sắc, thân mình liền lùi lại nhưng tốc độ của hắn cũng quá chậm. Âm thanh bang bang không ngừng điên cuồng vang lên, mỗi một tiếng cũng chính là một lần Nhất Mộc Tử bị tấn công mạnh mẽ. Hết thảy thần thông của hắn lúc này tốc độ thi triển đều quá chậm, chưa ra đã lập tức sụp đổ.

Lại khiến cho Nhất Mộc Tử đáy lòng uất ức chính là thi triển thần thông nơi này, mười thành thì khi tiến ra hư không lập tức bị yếu đi hơn phân nửa, không thể phát huy được uy lực chân chính. Nếu không nhất định sẽ không chịu chật vật như lúc này!

Nguyên lực trong cơ thể hắn không ngừng tiêu tan. Tốc độ tiêu tan đã ngày càng nhanh. Nháy mắt, tu vi từ đỉnh đã giảm xuống tới Tịnh Niết hậu kỳ.

Ngay lập tức, Nhất Mộc Tử cũng không cố kị việc nguyên lực tiêu tan, không chút nghĩ ngợi song chưởng duỗi ra, trầm giọng quát:

- Nhất mộc, nhất giới!

Ba căn mộc điều màu tím bên ngoài thân thể hắn lập tức vang lên một tiếng sụp đổ, hoá thành tinh quang nhiều điểm, tràn ra bốn phía, cũng là tự thành một thế giới, đem phạm bi trăm trượng phong ấn lại.

Những Cực Hiền Thiên lại nhanh hơn một bước. Nháy mắt khi trạng thái phong ấn sắp hoàn thành, hắn đã kịp lui lại một bước, tốc độ cực nhanh tiến ra khỏi phạm vi trăm trượng, bóng dáng biến mất!

- Đủ rồi, trước hãy đem Cực Hiền Thiên biến thành khôi lỗi này diệt sát rồi hãy nói tới những chuyện khác!

Sắc mặt Võ Đông Thiện âm trầm, tu vi đồng dạng bị giảm xuống một cách thảm hại. Lúc này hắn quát khẽ, bước lên một bước, bên ngoài thân thể liền có đại lượng bọt khí biến ảo ra. Dưới sự khống chế của hắn lao thẳng đến Nhất Mộc Tử!

- Phá diệt hư!

Tay phải Võ Đông Thiện bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức bọt khí xung quanh lập tức từ một phân thành hai, hai phân thành bốn. Nháy mắt đã hoá thành vô số, tràn ngập bốn phía.

Ngay trong nháy mắt này, một bọt khí bỗng nhiên đột nhiên vỡ ra, hai mắt Võ Đông Thiện chợt loé lên, thần niệm quét ngang, tất cả bọt khí bốn phía nhất tề ngưng tụ lại.

- Bạo!

Tiếng ầm ầm lập tức vang lên, đồng thời sắc mặt Nhất Mộc Tử âm trầm, tay áo phải vung lên, trăm trượng trước người lập tức có một cây cự mộc biến ảo ra, hướng về phía trước ầm ầm lao tới.

Một cỗ trùng kích mãnh liệt hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán. Cùng lúc đó, kim long kêu lên một tiếng đau đớn, thân mình lần nữa bị đánh văng đi. Bóng dáng Cực Hiền Thiên lại xuất hiện, không chút thương tổn, theo sát thân mình kim long, không ngừng oanh kích từng quyền một!

Trong lúc lùi lại, kim long rống giận, cái đầu cực đại nhoáng lên, cả người đảo mạnh một cái, há rộng cái miệng mạnh mẽ cắn một cái nhưng lập tức rất nhiều long nha trong miệng ầm ầm vỡ vụn.

Cực Hiền Thiên cười lên điên cuồng lùi lại, hai mắt lộ ra tinh quang, nói ra một câu bằng một ngôn ngữ cổ quái, trừ Vương Lâm cũng không ai có thể nghe hiểu.

- Hôm nay các ngươi ai cũng không thoát được!

Trong khi lui về phía sau, bóng dáng Cực Hiền Thiên lại biến mất. Thần sắc của Vương Lâm bình tĩnh, khoảnh khắc khi Cực Hiền Thiên biến mất, tay phải không chút nghĩ ngợi đánh mạnh một quyền về bên cạnh!

Ầm một tiếng, thân mình Vương Lâm lại thối lui. Nhưng đồng dạng bóng dáng Cực Hiền Thiên lại bị bức ra.

Thanh Thuỷ nhoáng lên, lập tức tới gần, tay phải bấm quyết chỉ rah ư không, lập tức liền có mảnh lớn hắc phong gào rít, hoá thành tám con hắc long bao phủ bốn phía. Hắc long gầm rống trực tiếp lao về phía Cực Hiền Thiên!

Cực Hiền Thiên cười lên một cách quỷ dị, ngay khi hắc long tới gần, thân mình đột nhiên biến mất!

Nhưng nháy mắt khi hắn muốn ly khai, ánh mắt Vương Lâm lộ ra quang mang kỳ dị, Cổ Thần Đỉnh ảo hoá ra bên ngoài thân thể. Thân thể hắn nháy mắt cũng biến mất, lúc hiện ra chính là nơi Cực Hiền Thiên đang muốn lui lại.

Sau khi hiện thân, Cổ Thần Đỉnh vẫn chưa tiêu tan, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi lại đánh ra một quyền. Cực Hiền Thiên quay ngoắt người lại, tay phải chụp về phía trước, nghênh tiếp quyền của Vương Lâm.

Ầm một tiếng, Vương Lâm phun ra một ngụm tiên huyết, thân mình lùi lại. Nhưng rất nhanh Cực Hiền Thiên đồng dạnh cũng lùi lại mấy bước. Chỉ trong nháy mắt, hai tay Thanh Thuỷ bấm quyết chỉ ra. Lập tức vô số hạt mưa bỗng nhiên biến ảo ra, hình thành từng đạo vũ tiễn, lao tới gần hắn.

Cực Hiền Thiên cười lạnh, thân mình nhoáng lên một cái, định triển khai tốc độ rời đi, hai mắt Vương Lâm loé ra hàn quang, quát to:

- Sư huynh, trợ ta tiên nguyên!

Nói xong tay phải của hắn hung hăng chỉ về phía trước, quát:

- Định!

Một chữ này nói ra, lập tức toàn bộ nguyên lực và tiên nguyên còn sót lại trong cơ thể lưu chuyển, theo tay phải dung nhập vào trong hư không. Cùng lúc đó, Thanh Thuỷ không chút do dự, khoảnh khắc khi Vương Lâm thi triển Định Thân thuật, tay phải vỗ một cái, đem phân nửa tiên

nguyên còn lại toàn bộ nương theo cái vỗ ra này, tiến nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Tiên nguyên vô biên tiến vào trong cơ thể Vương Lâm lại theo tay phải ầm ầm đánh ra.

Lấy một loại phương thức điên cuồng, Định Thân thuật lần đầu tiên chân chính thi triển ra. Một lần này, uy lực của Định Thân thuật đã vượt xa bất cứ lần nào trước đây!

Một chữ “định” vang lên, thân hình của Cực Hiền Thiên cũng nháy mắt tạm dừng trong hư vô.

Xa xa, Nhất Mộc Tử nhanh chóng lao tới. Hư vô nơi này đã bị phong ấn, không thể thuấn di nhưng tốc độ của hắn cũng không chậm, chưa tới gần hai tay đã bấm quyết. Lúc này hắn không chút nghĩ ngợi, hư ảnh của cự mộc cấp tốc xoay tròn, càng ngày càng nhỏ, trong chốc lát đã hoá thành một thanh mộc kiếm!

Thanh mộc kiếm này nhanh như tia chớp, trực tiếp đâm vào đỉnh đầu của Cực Hiền Thiên. Chỉ nghe âm thanh bang bang vang lên, toàn bộ mộc kiếm đã đâm sâu vào trong cơ thể Cực Hiền Thiên!

Nó ầm ầm bạo khai, hoá thành vô số thành thông, biến thành vụn gỗ, vỡ tan trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, khi Cực Hiền Thiên bị Vương Lâm định trụ, Võ Đông Thiện cũng nháy mắt huy vũ tay áo, trực tiếp phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí, hoá thành bọt khí ngũ quang liên tiếp, đề thăng tới cực hạn xông tới. Sau khi tới gần lấy tốc độ cực nhanh bao vây tầng tầng lớp lớp lấy Cực Hiền Thiên rồi bạo khai.

Còn có con kim long kia. Lúc này hận ý của nó đối với Cực Hiền Thiên đã rất dày đặc, trong gầm rống, ngũ hành lực tràn ra, lần lượt đan xen vào nhau trước người, không ngờ dung hợp với nhau hình thành một hư ảnh vương miện!

Vương miện này lập tức lao đi, sau khi tới gần Cực Hiền Thiên liền hung hăng ấn xuống thiên linh của hắn.

Tam đại lão quái đồng thời công kích, Cực Hiền Thiên muốn giãy dụa nhưng vẫn quá chậm. Âm thanh ầm ầm kinh thiên động đia vang lên. Theo mộc kiếm, bọt khí và vương miện đồng thời bạo phát, toàn bộ thân mình của Cực Hiền Thiên đã ầm ầm sụp đổ.

Vô số huyết nhục nháy mắt tản ra, ánh mắt Vương Lâm lộ ra tham quang ngàn năm hiếm thấy. Cổ Thần Đỉnh biến ảo ra bên ngoài cơ thể cũng nhoáng lên, lập tức tới gần Cực Hiền Thiên đã gần như tan nát.

Trong điện quang hoả thạch, hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, trong miệng vang lên những âm thanh quỷ dị, sau đó hắn há mồm

ra điên cuồng hút lấy!

- Lực lượng truyền thừa!

Trong huyết nhục tan nát của Cực Hiền Thiên có một viên tử tinh to bằng nắm tay tản mát ra quang mang dìu dịu, ẩn chứa một cỗ Cổ Thần lực!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 940: Vương tộc Cổ Thần

Theo Vương Lâm hút vào, viên tử tinh kia rung lên, lập tức lao thẳng về phía Vương Lâm. Mắt thấy Vương Lâm sắp hút tinh thể vào, Vọng Nguyệt bỗng nhiên rống lên, một cỗ khí tức Cổ Thần cường đại cũng từ trong cơ thể Vọng Nguyệt bộc phát ra.

Cùng lúc đó, Nhất Mộc Tử, Võ Đông Thiện hai mắt đều loé lên quang mang kỳ dị, lao thẳng về phía tử tinh kia. Chỉ có điều sau trận chiến vừa rồi, nguyên lực trong cơ thể hai người đã không còn nhiều lắm, lúc này cũng chỉ có thể phát huy tu vi Khuy Niết mà thôi.

Hai người nhanh chóng bay đến từ hai hướng khác nhau, cùng chụp lấy tử tinh.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng. Nháy mắt khi hai người chụp tới, cả thân mình truyền ra tiếng bang bang, không ngờ bành trướng ra gấp đôi, trực tiếp một ngụm nuốt lấy Cổ Thần nhất tinh này!

Nháy mắt khi Vương Lâm nuốt nhất tinh, hắn chỉ có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng vô biên bùng nổ trong cơ thể. Trong tiếng bang bang kịch liệt, Vương Lâm điên cuồng lui về phía sau.

Trong ngoài toàn thân từng đạo khí tức lưu chuyển, lại có một cảm giác cực kỳ cường đại tràn ngập toàn thân. Dường như hết thảy trước mắt, chỉ cần đánh ra một quyền là có thể tan thành mây khói.

Thét dài một tiếng, thân mình Vương Lâm đang lui lại bỗng nhiên biến hoá. Những âm thanh bang bang không ngừng vang lên. Thân thể hắn cũng liên tụcbành trướng, nháy mắt đã hoá thành một người khổng lồ cao mấy chục trượng!

Một cỗ khí tức cực kỳ cường đại ầm ầm tràn ra hư không. Trên mi tâm Vương Lâm ẩn chứa Cổ Thần chi tinh lúc này ngưng tụ ra, từ Tam tinh rưỡi đã lập tức trở thành Tứ tinh!

Đây chân chính là Tứ tinh! Kế thừa Cổ Thần Đồ Ti, Tứ tinh chân chính của vương tộc Cổ Thần, Tứ tinh Cổ Thần bình thường quyết không thể so sánh được!

Tiếng bang bang trong cơ thể Vương Lâm ngày càng kịch liệt, lại bành trướng hơn nữa, đạt tới hơn trăm trượng. Một cỗ uy áp kinh người điên cuồng trùng kích, quét ngang bốn phía!

Hai người Nhất Mộc Tử và Võ Đông Thiện, đồng tử trong mắt cũng co rút lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Quyền đầu thật mạnh! Vương Lâm cười vang lên, một cảm giác như nắm giữ được sức mạnh của thiên địa khiến toàn thân hắn tràn đầy cảm giác tự tin. Lúc này hắn quay ngoắt người lại, thân mình khổng lồ bước tới một bước, trực tiếp vượt qua Nhất Mộc Tử và Võ Đông Thiện, tới gần kim long đang ngơ ngác suy nghĩ hết thảy trước mắt!

Con kim long này luân phiên bị công kích, cũng nhiều lần thi triển thần thông, phong ấn lại mạnh mẽ nên nguyên lực trong cơ thể đã bị tiêu tan rất nhiều. Tu vi có thể phát huy ra đã trực tiếp rơi xuống Khuy Niết sơ kỳ!

Mắt thấy thân mình trăm trượng của Vương Lâm một bước bước tới, toàn thân kim long kịch liệt co rút lại, phút chốc đã hoá thành hình người, long bào lại mặc lên, cả người lập tức lui về phía sau. Hai tay hắn kết quyết, năm tấm ngũ hành chỉ phù trên đầu cấp tốc xoay tròn, lập tức quát:

- Độc hoả!

Lời này vừa ra, lập tức một tấm chỉ phù trên thiên linh lại thiêu đốt u hoả, một mảnh hoả diểm màu lục ẩn chứa kịch độc tràn về phía Vương Lâm.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh lùng. Lúc này đây hắn dĩ nhiên không phải là tu sĩ mà đạt được lực lượng truyền thừa, lại có ký ức truyền thừa, chân chính Cổ Thần Tứ tinh vương tộc Cổ Thần!

Dù lúc này toàn thân lực lượng của Vương Lâm bị phong ấn gần như không còn, chỉ có thể phát huy ra Cổ Thần lực nhưng với sự cường đại của Tứ tinh Cổ Thần cũng đủ để tiêu diệt kim long này!

Độc hoả đập vào mặt, kịch độc ẩn chứa bên trong đối với tu sĩ mà nói có thể trí mạng nhưng đối với Cổ Thần mà nói thì quá bé nhỏ. Ngay khi Vương Lâm tới gần, quyền đầu không lồ trực tiếp đánh xuống.

Âm bạo ầm ầm vang lên. Một quyền đánh ra nay lập tức như thần thông của tu sĩ, hoá thành cuồng phong gào thét. Hoả diểm màu lục kia vừa mới tiến tới đã lập tức bị dập tắt.

Một mảng khói lục lớn toát ra cũng bị cuốn ngược lại.

Sắc mặt của Kim Thi đại biến, hai tay bấm quyết, chỉ về phía trước quát lớn:

- Cống thuỷ, Tàn kim, Hình mộc, Táng thổ!

Theo tiếng hô của hắn, năm tấm chỉ phù trên linh cái toàn bộ loé lên, tự động phiêu phù. Lập tức một một mảnh đại hải màu lam rộng lớn biến ảo ra, quét về phía Vương Lâm!

Nước biển này chính là cống hóa thủy, có được sức mạnh của vạn quân, hết sức chụp đến cũng tạo ra âm thanh gầm rít vang lên nhưng cũng không thể ngăn cản được một quyền của Tứ tinh Cổ Thần Vương Lâm.

Gần như khoảnh khắc khi nước biển ập tới đã bang bang sụp đổ, hoá thành vô số giọt nước mưa cuốn ngước lại. Nước biển này quả thực có vạn quân lực nhưng một quyền của Cổ Thần Vương Lâm đã gấp mấy lần nó, sao lại có thể không phá được!

Nháy mắt khi cống hoá thuỷ tan ra, một đạo kim quang cũng loé ra, cũng chính là thanh trường kiếm do long lân biến ảo ra, mang theo tiếng rít xé gió đâm thẳng tới Vương Lâm.

Một quyền đánh xuống. Âm thanh bang bang vang lên, long lân kiếm lập tức run rẩy, từ mũi kiếm bắt đầy vỡ ra. Một cỗ trùng kích như cũng tấn

công lên thân thể nó, một đám vảy lớn cũng bị tróc ra.

Sau long lân kiếm là một cây cột gỗ rất lớn màu đen lao lên. Trên cự mộc này loé ra mùi máu tanh, cũng có vô số hồn phách của Tiên nhân ẩn chứa bên trong. Khi vọt tới, từng trận âm thanh gào khóc thê lương vang lên, hoá thành sóng gợn công kích tới Vương Lâm.

Sau hình phạt mộc là một tảng lớn hắc thổ hoá thành cơn lốc màu đen đem táng thổ cuồn cuộn nổi lên, công kích về phía Vương Lâm.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn lạnh lùng, quyền phải không chút dừng lại, đánh mạnh vào trên thân hình phạt mộc. Ầm một tiếng, cự mộc này cũng bị bổ ra, không ngăn cản được chút nào!

Cơn lốc màu đen từ Táng Thổ vô tận kia hoá thành cũng ầm ầm sụp đổ với hình phạt mộc.

Hết thảy đều không thể ngăn cản một quyền Tứ tinh vương tộc Cổ Thần Vương Lâm!

Liên tục chấn nát ngũ hành, một quyền này trực tiếp đánh lên người Kim Thi mặc long bào. Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Kim Thi này phun ra một mồm máu tươi, thân mình bị đánh văng đi.

Hết thảy những điều này phát sinh cực nhanh, dưới con mắt của đám người Nhất Mộc Tử, thân mình không lồ của Vương Lâm chỉ bước ra một bước, đánh ra một quyền. Kim Thi mặc long bào lập tức thổ huyết lui lại!

Trên thân kim thi truyền ra âm thanh bang bang, một tảng lớn sương máu phún xuất ra. Nếu là ở bên ngoài, với tu vi của hắn Vương Lâm muốn đả thương hắn thì rất khó.

Nhưng ở trong này Vương Lâm chiếm tất cả ưu thế, tu vi của Kim Thi này bị phong ấn rất nhiều, không thể không lùi lại.

Vương Lâm lạnh lùng, chân phải lại bước ra, nâng lên trực tiếp đá tới. Kim Thi kia mặt xám như tro tàn, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ không cam lòng. Trong khi lui lại, hai tay hắn bấm quyết, quát lớn:

- Ngũ hành lực!

Lời này vừa ra, năm tấm chỉ phù trên thiên linh lập tức xoay tròn, năm đạo khí tức bỗng huyễn hoá ra hư ảnh của một chiếc Vương Lâm, ngũ hành lực tản ra, ập thẳng tới Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm chợt loé lên, cũng là chụp một cái vào hư không. Tuy thân hình hắn bành trướng nhưng túi trữ vật vẫn ở bên người, tuy quá bé nhỏ so với thân thể nhưng vẫn có thể mở ra được.

Vương Lâm vươn tay ra, trong tay cũng xuất hiện một cái vương miện!

Nháy mắt khi vương miện này xuất hiện, sắc mặt của Kim Thi kia đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin, thất thanh nói:

- Long Tôn ngũ hành quan!!! Ngươi làm sao có được thứ này!?!

- Không ngờ còn có hồn!?

Thần sắc Kim Thi hoảng loạn, vứt bỏ hết thảy thần thông, nhanh chóng bay ra, cũng vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một khối mộc bài rồi bóp nát.

Khối mộc bài hoá thành khói đặc, không ngờ trong hư không như mở ra một cái thông đạo, thân mình hắn nhoáng lên, định chui vào trong đó.

Nhưng ngay khi hắn sắp bỏ chạy, vương miện trong tay Vương Lâm cũng lập tức bay ra. Khi nó xoay tròn lập tức tràn ra ánh sáng nhiều màu. Trong màn hào quang này có một đoá hoa hồng biến ảo ra, hư ảnh một nữ tử trống rỗng xuất hiện.

Nữ tử này toàn thân ngạo khí, tướng mạo tuyệt luân. Sau khi biến ảo ra, ngọc thủ chỉ về phía Kim Thi đang định bỏ chạy.

Dưới một chỉ này, Kim Thi lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, thân mình cũng không thể lao đi nữa mà như bị hút lại, cả người hoá thành một đạo kim quang bay vào trong vương miện.

Nữ tử tướng mạo vô song kia xoay người nhìn kỹ Vương Lâm một cái, mở miệng ra như đang muốn nói điều gì nhưng cuối cũng cũng không phát ra thanh âm nào, dần dần biến mất.

Cảnh tượng này không chỉ khiến cho đám người Nhất Mộc Tử khiếp sợ mà ngay cả Vương Lâm tâm thần cũng chấn động. Hắn không chút đổi sắc, thu vương miện lại rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhất Mộc Tử và Võ Đông Thiện.

Hiện tại đối với Vương Lâm mà nói hai người này đã không tạo ra được chút uy hiếp nào cả. Tu vi của hai người đã bị phong ấn rất nhiều, lại đang không ngừng giảm xuống.

Sau đó ánh mắt Vương Lâm chuyển sang nhìn về thân mình Vọng Nguyệt cũng tán phát ra khí tức Cổ Thần, há mồm rống lên một tiếng!

Với thân thể hơn trăm trượng, tiếng rống cũng không kém chút nào so tiếng rống của Vọng Nguyệt! Âm thanh này chính là âm thanh của Cổ

Thần. Nó long trời lở đất, dù nơi này là hư vô những phảng phất như không thể ngăn cản được gầm rống của Cổ Thần!

Tiếng sấm vô tận vang lên, hình thành một tảng lớn âm bạo ầm ầm tràn ra bốn phía, lại hoá thành lực lượng trùng kích xung quanh. Bên trong tiếng gầm này lại ẩn chứa ngôn ngữ của Cổ Thần. Hàm nghĩa trong đó chỉ có hai chữ: Khiêu chiến!

Mỗi một Cổ Thần ấu niên, khi trưởng thành phải khiêu chiến với một người trong tộc. Đây là tập tuc từ xa xưa của Cổ Thần bộ tộc. Điểm này Vương Lâm có được ký ức truyền thừa của Đồ Ti nên rất rõ ràng!

Cổ Thần bộ tộc, từ Tam tinh tới Tứ tinh, cần Cổ Thần khí trưởng thành, nếu không không thể đạt tới. Điều này không thể thay đổi, một khi Cổ Thần đạt tới Tứ tinh, liền có tư cách trưởng thành!

Mà tư cách này chính là khiêu chiến!

Trong tiếng rống của mình, hắn chính là đang nói cho Cổ Thần trong cơ thể Vọng Nguyệt rằng mình muốn khiêu chiến!

Nháy mắt khi tiếng rống của Vương Lâm truyền ra, từ bên trong cơ thể Vọng Nguyệt cũng đồng dạng vang lên một tiếng rống lớn. Chỉ thấy Vọng Nguyệt há ra mồm ra, vô số xúc tu từ bên trong kéo dài ra. Những xúc tu này quấn quanh một người!

Người này có kích thước như một tu sĩ bình thường, trên mi tâm mơ hồ có năm tinh điểm xoay tròn, cả người bị xúc tu quấn lấy, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm!

- Tộc nhân của ta, ta chấp nhận thành niên khiêu chiến của ngươi!

Nháy mắt khi Ngũ tinh Cổ Thần nói ra lời này, những xúc tu quấn quanh thân thể hắn lập tức buông ra, thân mình hắn giẫm chân tại chỗ rồi bước tới ba bước!

Bước đầu tiên, thân mình hắn bỗng nhiên bành trướng, cao hơn ba mươi trượng, một cỗ khí tức vô biên tràn ra! Bước thứ hai, cũng biến thành một người khổng lồ cao hơn trăm trượng, tràn ngập khí tức tang thương. Bước thứ ba, thân mình ầm ầm bạo tăng, cũng cao hơn ba trăm trượng, giống như một thiên thần!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 941: Pháp khí của vương tộc

Nhất Mộc Tử nhìn thấy tất cả mọi chuyện thì chấn động tâm thần. Hắn không ngờ Hứa Mộc lại ẩn giấu một bí mật kinh thiên như vậy. Người này không ngờ lại là Cổ Thần.

Trước khi hắn bị trưởng lão gia tộc phái đến chỗ này đã từng nghe ngóng tỉ mỉ những tin tức về Vọng Nguyệt và có rất nhiều chuẩn bị. Lúc này tuy tâm thần hắn chấn động nhưng lại không quên nhiệm vụ của mình. Lúc này nhìn thấy Ngũ Tinh Cổ Thần đi ra khỏi miệng Vọng Nguyệt, mà Vọng Nguyệt cũng đang khép miệng lại, hắn không chút do dự phóng thẳng tới.

Hắn phóng thẳng vào miệng Vọng Nguyệt, mặc dù tu vi đã giảm đi rất nhiều nhưng tốc độ của hắn vẫn không chậm. Cơ thể hắn lóe lên rơi vào trong miệng Vọng Nguyệt rồi biến mất.

Vẻ mặt Vũ Đông Thiện có chút phức tạp, hắn đã từng tình cờ được xem nhiều sách cổ của Liên Minh Tu Chân nên biết được thân phận của Vọng Nguyệt. Hắn cũng biết trong cơ thể Vọng Nguyệt có một vật được gọi là Nguyệt Hoa!

-Trong nhiều sách cổ đã từng nói, nếu có được Nguyệt Hoa của Vọng Nguyệt thì có thể ngưng tụ lại và luyện hóa ra một pháp bảo Thứ Không Niết Cấp. Nếu ta có Nguyệt Hoa và luyện hóa thành pháp bảo thì có thể thay thế cho địa vị của Huyền Bảo trong Liên Minh Tu Chân rồi.

Vũ Đông Thiện cắn chặt răng, hắn cũng phóng theo Nhất Mộc Tử một trước một sau. Trong nháy mắt khi Vọng Nguyệt khép miệng lại, hắn đã

phóng vào bên trong.

Chỉ còn Thanh Thủy là không nhảy vào trong miệng Vọng Nguyệt, hắn cau mày nhìn Vương Lâm và Ngũ Tinh Cổ Thần khổng lồ rồi trở nên trầm mặc.

-Tộc nhân, tên ta là La Trần!

Hai mắt Ngũ Tinh Cổ Thần lộ ra những luồng sáng thương tang, hắn tiến ra một bước, tay phải vẫn chưa nắm lại thành quyền mà vỗ về phía trước.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, khi Ngũ Tinh Cổ Thần La Trần vung tay phải lên thì một bàn tay Cổ Thần khổng lồ được huyễn hóa ra rồi trực tiếp phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, bàn tay này và dấu ấn trên Vũ Tiên Giới là cùng một loại, nhưng rõ ràng cũng có sự khác biệt. Lúc này những tiếng nổ ầm ầm trực tiếp phóng thẳng về phía Vương Lâm, theo sát ở phía sau chính là bàn tay La Trần.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, bốn điểm sáng trên mi tâm đột nhiên xoay chuyển, một ngón tay phải chỉ thẳng lên bầu trời, trong miệng truyền ra những tiếng nói của Cổ Thần. Một khi đạt đến Tứ Tinh Cổ Thần thì đã có thể thi triển được một số thần thông của Cổ Thần. Vương Lâm đợi đến ngày hôm nay đã rất lâu, rất lâu rồi.

Trong nháy mắt hư không bên ngoài cơ thể Vương Lâm lại được bao phủ trong một vòng xoáy khổng lồ.

-Binh khí của Cổ Thần!

Vương Lâm gầm nhẹ, trong vòng xoáy lập tức lấp lánh những tia chớp màu tử sắc. Trong nháy mắt, một cây trường thương đột nhiên từ bên trong bay ra, cây thương này rất hư ảo giống như không phải là thực chất mà chỉ do những tia chớp tử sắc ngưng tụ lại tạo thành.

Vương Lâm chộp trường thương vào tay rồi quét ngang trực tiếp đánh thẳng vào bàn tay đang phóng đến. Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, lực trùng kích tản ra khắp bốn phía, bàn tay bị chặt ra làm đôi.

Nhưng trường thương của Vương Lâm cũng lập tức bị La Trần chộp vào trong tay rồi bóp mạnh. Trường thương đột nhiên vang lên những tiếng sấm sét kèm theo những tiếng két két rồi lập tức tan vỡ.

Vương Lâm tiến ra nửa bước, mặc dù cơ thể hắn vẫn còn yếu hơn so với La Trần nhưng lại tản ra một luồng khí thế mạnh mẽ. Tay phải Vương Lâm nắm chặt lại, một quyền lập tức phóng thẳng ra.

Ánh mắt La Trần nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ phức tạp. Trước đó La Trần đã sử dụng một tinh điểm để luyện Cực Huyền Thiên trở thành

khôi lỗi, chuyện này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Lúc này tuy hắn có thể đi ra khỏi cơ thể Vọng Nguyệt nhưng lại có nổi khổ khó tả. Thậm chí đôi lúc hắn cũng không hiểu được mình rốt cuộc là Vọng Nguyệt hay là Cổ Thần.

Rất nhiều năm qua hắn và Vọng Nguyệt đã đồng hóa rất lâu rồi.

Tư duy của La Trần bị Vọng Nguyệt quấy nhiễu. Thậm chí hắn còn cảm thấy chính mình đã không xứng là Cổ Thần, chỉ có thể xem là khôi lỗi của Vọng Nguyệt mà thôi.

Đối với chuyện Vương Lâm ở đây, La Trần vẫn đấu tranh giữa việc truyền thừa và thôn phệ. Mà Cực Hiền Thiên cũng là một do dự của hắn, La Trần tự nguyện muốn tặng cho Vương Lâm, nhưng trong lòng lại muốn tặng thêm cho đối phương một tinh.

Lúc này La Trần hít vào một hơi thật sâu, hắn cũng nắm chặt tay phải rồi đánh mạnh ra.

Một tiếng ầm vang lên, Vương Lâm chỉ cảm thấy tay phải tê rần, cơ thể không thể tự chủ được phải lui về phía sau. Còn La Trần cũng lui ra phía sau vài bước, năm tinh điểm trên mi tâm lại càng trở nên mơ hồ.

Sở dĩ Vương Lâm phải khiêu chiến La Trần vì hắn biết mặc dù đối phương không phải là Cổ Thần trẻ tuổi, nhưng dù thật sự là Cổ Thần

trưởng thành thì lúc này cũng đã cực kỳ yếu ớt.

Tinh điểm trên mi tâm La Trần đã trở nên mơ hồ lại càng chứng minh cho suy đoán này của Vương Lâm. Hắn tuy chỉ có tứ tinh nhưng bốn tinh điểm này lại phát ra những luồng sáng kỳ dị giống như thực chất, mà quan trọng hơn Vương Lâm lại là vương tộc.

Nếu là Cổ Thần bình thường nuốt vào một tinh của La Trần thì tu vi mặc dù tăng mạnh hơn Vương Lâm, nhưng dưới thần thông của vương tộc cũng sẽ không có tác dụng. Vương tộc là một bộ tộc vương giả của Cổ Thần, chưa nói đến chuyện có thể thi triển thần thông vương tộc, còn có thêm vương tộc pháp khí.

Khi lui về phía sau, chân phải Vương Lâm đạp ra sau một bước, cả người phóng thẳng ra trực tiếp tiến tới La Trần. Hai người đan xen vào nhau, một quyền lại một quyền liên tục được đánh ra.

Những làn sóng gợn lan ra khắp bốn phía, những tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp hư vô. Khi hai người giao chiến, lúc bắt đầu Vương Lâm có vẻ đánh không lại, nhưng sau một khoảng thời gian dài hắn càng đánh càng hăng.

Lực lượng của Tứ Tinh Cổ Thần đang bị Vương Lâm liên tục sử dụng để giao chiến. Dần dần hắn đã trở nên quen thuộc, một quyền xuất ra thì nổi lên một luồng cuồng phong khổng lồ, có thần thông của Cổ Thần uẩn giấu bên trong. Cứ như vậy Vương Lâm và La Trần giao chiến càng thêm kịch liệt.

Ầm một tiếng, hai người tách ra. Khi Vương Lâm lui ra phía sau thì vung tay lên, trong mắt lộ ra tinh quang, trong miệng vang vọng những tiếng nói của Cổ Thần. Sau lưng hắn đột nhiên có một hình bóng hư ảo rồi huyễn hóa ra một pho tượng Cổ Thần cao vạn trượng đỉnh thiên lập địa, bức tượng này hướng về phía La Trần mà gầm rống.

Vẻ phức tạp trong mắt La Trần lại càng đậm, hắn cũng giơ tay phải lên, ở sau lưng cũng có một cái bóng hư ảo được huyễn hóa ra. Cái bóng này lớn hơn cả vạn trượng, giống như một người khổng lồ chân chính, tự dưng xuất hiện giữa hư vô.

Nhưng người khổng lồ này có cơ thể cực kỳ mập, thoạt nhìn thì thấy giống Vọng Nguyệt hơn là Cổ Thần.

Càng ngạc nhiên là trên thân thể người khổng lồ lại xuất hiện áo giáp, xem ra chỉ dựa vào khí thế thì có thể phá nát tâm thần những tu sĩ bình thường.

Trong tiếng gầm rống của người khổng lồ mặc áo giáp, Vương Lâm và La Trần lại áp sát vào nhau một lần nữa, những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng. Lần này không chỉ là hai người giao chiến với nhau mà những hình bóng hư ảo ở phía sau cũng chiến đấu.

Vương Lâm cười lớn, tay phải vung lên hư không một trảo, trong đầu nhớ lại pháp bảo của Thác Sâm trong cơ thể Cổ Thần năm xưa, chính là

bản mệnh pháp khí Diệt Thần Mâu của Cổ Thần Đồ Ti.

Trong đầu Vương Lâm vừa nghĩ, tiếng nói của Cổ Thần đã truyền ra ngoài miệng. Lúc này lấy lực lượng Tứ Tinh Cổ Thần của Vương Lâm tuy không thể tạo ra được bản thể pháp khí của Cổ Thần Đồ Ti, nhưng cũng có thể huyễn hóa ra được.

Một trảo của Vương Lâm vừa vung lên thì có rất nhiều sương mù màu đỏ lập tức xuất hiện trước người, những đám sương này cuồn cuộn xoay chuyển rồi nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay Vương Lâm. Hầu như chỉ trong nháy mắt, một cây trường mâu dài trăm trượng lập tức hiện ra rất nổi bật.

Trường mâu này dài cả trăm trượng, trên mỗi trượng đều lấp lánh những luồng hồng quang vô tận. Đây chính là Diệt Thần Mâu cực kỳ có uy danh trong tộc Cổ Thần. Khi cây mâu này xuất hiện thì cho dù là hư vô cũng xuất hiện dấu hiện vặn vẹo. Khi Diệt Thần Mâu nhẹ nhàng đảo qua, trong hư vô đột nhiên xuất hiện những vật giống như mạng lưới khổng lồ.

Những mạng lưới khổng lồ này chính là Tuyệt Nguyên Đại Trận phong ấn hư vô biến thành. Trận pháp này vốn không thể xuất hiện, nhưng khi Diệt Thần Mâu được vung lên thì lại được hiện ra nguyên hình.

Diệt Thần Mâu là pháp khí Cổ Thần mà chỉ vương tộc mới có thể thi triển. Mỗi khi một Cổ Thần vương tộc trưởng thành thì đều có thể đoạt được một pháp khí Cổ Thần giống như đã tồn tại từ thời xa xưa, pháp khí

này sẽ được truyền thừa xuống, nhưng chỉ có vương tộc mới thi triển được.

La Trần nhìn chằm chằm vào Diệt Thần Mâu trong tay Vương Lâm, vẻ mặt hắn lại càng trở nên phức tạp. Hắn đã sớm nhìn ra Cổ Thần truyền thừa của Vương Lâm cực kỳ tôn quý, trong lòng cũng sớm có suy đoán người này giành được vương tộc truyền thừa rồi tự mình tu hành trở thành thế hệ sau này của Cổ Thần.

Nhưng lúc này, trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy Cổ Thần Mâu thì không chỉ xác định được những suy đoán của mình mà lại càng hiểu rõ truyền thừa của Vương Lâm đến từ ai!

-Đồ Ti…Không ngờ ngay cả hắn cũng đã chết… ….

La Trần thở dài, vẻ phức tạp trong mắt biến mất, đổi lại chính là sự nhu hòa.

-Tộc nhân được Đồ Ti truyền thừa, hãy để ta xem ngươi có thể phát động Diệt Thần Mâu hư huyễn này được mấy thành!

La Trần giống như đã giải khai khúc mắc trong lòng, hắn cười dài rồi vung một trảo tay phải lên hư không, xương trên tay phải đột nhiên chuyển động.

Từng cây xương nhọn đột nhiên đâm ra khỏi da, chỉ trong nháy mắt toàn bộ cánh tay phải của La Trần đã trở thành những cây xương nhọn hoắt. Những cây xương này điên cuồng kéo dài, trong nháy mắt đã đến trăm trượng. Tất cả đều hướng về phía trước đan vào nhau tạo thành một loại vũ khí cực kỳ quỷ dị và dữ tợn.

Vương Lâm nắm chặt lấy Diệt Thần Mâu hư huyễn, một luồng chiến ý hiên ngang tỏa ra. Khi hắn cầm lấy mâu lập tức xuất hiện cảm giác giống như năm xưa Đồ Ti xuất hiện trước mắt, nhưng bây giờ chỉ có một mình La Trần.

-Ta là Cổ Thần Vương Lâm!

Vương Lâm tiến lên từng bước, Diệt Thần Mâu trong tay quét ngang. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, hư không trước mặt lập tức xuất hiện vật giống như một mảng lưới lớn.

Cái lưới hư ảo này rõ ràng đã bao phủ cả hư vô.

La Trần cười lên ha hả, hắn cũng tiến đến gần, vũ khí được tay phải biến thành đột nhiên vung lên trực tiếp đối kháng với Diệt Thần Mâu của Vương Lâm.

Ầm một tiếng, hai người trực tiếp đan xen vào nhau, những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng. Trong lúc hai người chém giết, hư vô

lại xuất hiện những mảng lưới lớn.

Chiến ý trong mắt Vương Lâm bùng lên ngập trời, trong lúc đang giao chiến, Diệt Thần Mâu trong tay được hắn ném về phía trước. Hai tay Vương Lâm chụm lại trước người, hai ngón cái và hai ngón trỏ khép vào nhau tạo thành một hình thoi, trong miệng hắn quát khẽ:

-Diệt Thần Ấn!

Diệt Thần Ấn chính là một thần thông của bộ tộc Cổ Thần, hơn nữa nó cũng là thần thông thuộc về vương tộc.

Diệt Thần Mâu bắn đi giống như tia chớp, nó phóng thẳng đến La Trần. Cùng lúc này Diệt Thần Ấn lại được Vương Lâm thi triển ra, một cái hình thoi khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn rồi lóe lên phóng thẳng về phía trước.

La Trần cười lên ha hả, hắn quát lớn:

-Tốt!

Tay phải La Trần vung về phía trước rồi trực tiếp đập thẳng vào Diệt Thần Mâu. Một tiếng nổ ầm kinh người vang lên, hơn nữa khi Diệt Thần

Ấn phóng đến lại lập tức cuộn lên trong hư vô một cơn lốc không thể tưởng tượng nổi.

Cơn lốc này quét ngang rồi điên cuồng khếch tán trong hư vô. Những vật giống như mảnh lưới lớn đột nhiên xuất hiện nguyên hình, nó lấp lánh rồi đột nhiên trên bên trong sáng lên hai luồng u quang.

Luồng u quang này lộ ra vẻ lạnh lùng và vô tình, nó nhìn xuyên qua mảng lưới, giống như đang ở bên ngoài nhìn về chỗ này.

-Vọng Nguyệt…Cổ Thần… ….

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 942: Nghịch Thiên Châu chấn động

Trong nháy mắt khi luồng u quang lạnh lẽo xuất hiện, vẻ mặt Thanh Thủy vốn đang trầm tư đột nhiên có những biến đổi kịch liệt. Hắn nhìn chằm chằm vào vị trí u quang xuất hiện, trong mắt hắn lộ ra những luồng tinh quang.

Nhưng u quang lại lập tức biến mất, giống như trước đó chưa từng tồn tại.

Nhưng bất kể là u quang xuất hiện hay biến mất, thực tế thì Thanh Thủy cũng không nhìn thấy gì cả. Chẳng qua trong nháy mắt vừa rồi hắn có một loại cảm giác lông tóc toàn thân dựng đứng lên, tinh thần chấn động và sợ hãi. Trong ký ức của hắn, cho dù năm xưa gặp phải tiên sư Bạch Phàm cũng không có loại cảm giác như vậy.

Nhưng trong tiềm thức của Thanh Thủy cũng thấy không rõ, giống như trước đây đã từng gặp qua loại cảm giác thế này ở đâu đó. Như vậy hắn lại sinh ra mâu thuẫn, đây là nguyên nhân làm hắn cảm thấy mơ hồ.

Vẻ mặt Thanh Thủy trở nên âm trầm, hai mắt hắn chợt lóe lên hàn quang. Hắn không buông lỏng cơ thể mà cứ nhìn chằm chằm về phía trước không nói lời nào. Hắn liên tục tìm kiếm trong ký ức, cố gắng tìm ra đáp án chính xác làm mình phải mâu thuẫn.

La Trần cười lớn, khi Diệt Thần Mâu ầm ầm lui về phía sau thì vũ khí trên tay phải của hắn lúc này vỡ một mảnh lớn, nhưng vẻ mặt hắn lại trở nên phấn chấn, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ tán thưởng.

Sau một đòn tấn công, Vương Lâm cũng lui người về phía sau, Diệt Thần Mâu trong tay hầu như trở nên trong suốt. Khi hắn lui về phía sau

thì vẻ mặt mặc dù vẫn như thường nhưng tâm thần lúc này lại có chấn động lớn. Trong nháy mắt vừa rồi Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được Nghịch Thiên châu bên trong cơ thể đã cùng nguyên thần dung hợp rất lâu mà chưa có biến hóa, đột nhiên trong khoảnh khắc vừa rồi lại tự động vận chuyển kịch liệt rồi trở nên run rẩy.

Những chuyện này từ trước đến nay cực kỳ hiếm thấy, trong nháy mắt khi Nghịch Thiên châu run rẩy có một luồng lực lượng kỳ diệu từ trên hạt châu tràn ra rồi dung nhập vào khắp toàn thân Vương Lâm. Trong khoảnh khắc, lực lượng này làm cho hai mắt Vương Lâm ẩn chứa một luồng lam quang rất nhỏ khó có thể phát hiện ra được.

Vương Lâm lui về phía sau, hắn đảo ánh mắt bình tĩnh qua những mạng lưới đang lóe lên, trong tâm thần giống như bị mười vạn tiếng nổ ầm ầm đồng thời vang lên. Vương Lâm đã nhìn thấy luồng u quang bên dưới mảng lưới mà ngay cả Thanh Thủy cũng không thấy được.

Khi u quang kia giống như vô tình rơi vào trong mắt, Vương Lâm giống như đang nuốt vào một khối băng vạn năm, toàn thân trong ngoài đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Hai luồng u quang hình như cũng phát hiện ra Vương Lâm đang chú ý, nó lộ ra sự kinh ngạc rồi dần dần biến mất.

-Đây rốt cuộc là thứ gì?

Trong lúc Vương Lâm lui về phía sau thì tâm thần trở nên chấn động. Vẻ mặt Thanh Thủy rơi vào trong mắt Vương Lâm, hắn lập tức hiểu Thanh Thủy cũng đã phát hiện ra điều gì đó.

Lúc này La Trần cười lên một tiếng lớn, cơ thể lại cất bước tiến lên phía trước. Hắn nâng tay phải lên rồi hung hăng nắm chặt lại, năm tinh điểm trên mi tâm lại lập tức xoay tròn. Trong nháy mắt năm tinh điểm này lại đột nhiên lệch vị trí, nó trực tiếp di chuyển theo cánh tay của La Trần rồi dừng lại trên nắm đấm.

Một quyền của La Trần lập tức phóng đi, năm tinh điểm đột nhiên huyễn hóa ra trên quyền phong rồi liên tục xoay chuyển tạo ra một vòng xoáy. Khi nắm đấm của La Trần phóng đến thì vòng xoáy đang xoay tròn lại hóa thành một cơn gió lốc.

-Nhìn bộ dạng của La Trần, có lẽ hắn không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Lúc này hắn là Ngũ Tinh Cổ Thần mà không phát hiện được, ngược lại ngay cả Thanh Thúy cũng phát hiện ra.

Hai luồng u quang lóe lên bên dưới mạng lưới làm Vương Lâm cực kỳ sợ hãi. Lúc này một quyền tay phải của La Trần đã phóng đến, Vương Lâm lập tức vỗ hai tay lên hư không, lực lượng của Tứ Tinh Vương Tộc Cổ Thần đột nhiên bùng lên. Vương Lâm dựa vào lực lượng này mà thay đổi phương hướng rồi phóng thẳng ra xa mạng lưới đang lóe ở lên gần nhất.

-Ta có thể phát hiện được nhờ lực lượng thần bí bùng ra bên trong Nghịch Thiên châu. Thanh Thủy chắc chắn cũng có bí mật mới phát hiện ra chuyện đó, nhưng trong hư vô này rốt cuộc có thứ gì ẩn giấu?

Khi hai nắm đấm của Vương Lâm và La Trần đánh vào nhau, những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên liên tục vang vọng. Trong nắm đấm của La Trần ẩn chứa những tinh điểm của Cổ Thần, khi nắm đấm phóng đến lại sinh ra một lực hút khổng lồ bao phủ khắp bốn phía cơ thể Vương Lâm rồi đột nhiên hút lại.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, bốn tinh điểm của Cổ Thần trên mi tâm cũng nhanh chóng xoay tròn rồi dung nhập vào trong tay phải nhanh như chớp, một quyền trực tiếp phóng ra đánh thẳng về phía La Trần.

Cuộc chiến giữa hai Cổ Thần, nếu chiến trường là không trung thì sẽ lập tức làm cho đất trời tan vỡ, mà ở đây lại không bị ảnh hưởng. Một tiếng ầm vang lên, Vương Lâm lập tức lui người ra phía sau, hắn đã thoát ra khỏi lực hút vòng xoáy quyền phong của La Trần.

La Trần đạp chân phải về phía sau một bước, cơ thể hắn trực tiếp phóng thẳng đến Vương Lâm. Hai quyền của hắn vung ra, bên ngoài cơ thể đột nhiên xuất hiện rất nhiều cây xương nhọn dữ tợn giống như những mũi tên. Tất cả những cây xương mang theo tiếng rít gào bén nhọn và ẩn chứa lực lượng Cổ Thần phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Diệt Thần Mâu trên tay phải Vương Lâm lóe lên, hắn không nghĩ nhiều mà trực tiếp quét ngang về phía trước, trong miệng hắn truyền ra tiếng Cổ Thần:

-Lực Phản Cổ, mượn uy lực Tổ Thần!

Trong nháy mắt khi nói ra những lời này, trước mặt Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ hấp thu tất cả cây xương nhọn. Vòng xoáy này vừa mới hình thành đã lập tức sinh ra những tiếng gào thét long trời lở đất.

Trong mắt La Trần lần đầu tiên sinh ra sự kích động. Hắn cười lớn, nói:

-Chỉ có vương tộc Cổ Thần truyền thừa mới có thể thi triển lực lượng Phản Cổ Tá Tổ. La Trần ta đã rất lâu không được nhìn thấy rồi!

La Trần vừa nói xong, hắn đứng giữa hư không hai tay cuộn tròn trước mặt. Trên đầu hắn đột nhiên xuất hiện một tinh điểm hư ảo của Cổ Thần, ngay sau đó cả đám tinh điểm lần lượt xuất hiện. Lúc này hai tay La Trần vung lên tạo thành một vòng tròn bao phủ khắp bốn phía. Năm tinh điểm xoay chuyển bên trong và phát ra những luồng sáng nhu hòa. Trong vòng tròn này lập tức phóng ra một vật.

-Cổ Thần Thú Linh!

La Trần quát khẽ một tiếng, chỉ thấy vật vừa bay ra chợt lóe lên những chùm sáng rực rỡ rồi hóa thành một con voi khổng lồ.

Toàn thân con voi này đều đen kịt, những sợi lông rối tung lên. Nó cực kỳ dữ tợn, đặc biệt là hai ngà phát ra những luồng sáng màu xám, vòi xù

xì giống như một cánh tay. Nó đang quét vòi ngang cơ thể và giơ lên phía trước rồi ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, hung hăng giẫm chân xuống.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng, một luồng khí thế hung tàn và điên cuồng từ trong cơ thể con voi tuôn ra ngoài.

Bộ tộc Cổ Thần ngoại trừ khả năng chống đỡ thần lực hãm hại của Thiên Tháp thì còn có nhiều thuật thần thông không gì sánh nổi.

Thuật Thú Linh là một trong những thần thông của Cổ Thần, nó cũng cực kỳ lợi hại. Chỉ có Ngũ Tinh Cổ Thần mới có thể thi triển được, hơn nữa trước khi thi triển còn cần phải tế luyện trong một khoảng thời gian dài.

Pháp thuật này hầu như mỗi Cổ Thần trưởng thành đều có. Cơ bản thì sau khi Cổ Thần trưởng thành việc đầu tiên muốn làm chính là đi tìm Thú Linh của mình để tế luyện.

Đồ Ti cũng có Thú Linh, năm xưa ở vùng đất Cổ Thần sương mù vô tận kia, Thác Sâm bị giam cầm không đoạt được ký ức truyền thừa chính là Thú Linh của Đồ Ti.

Khoảnh khắc khi La Trần phát động thần thông Thú Linh và con voi khổng lồ kia phóng đến, vòng xoáy trước người Vương Lâm được lực

lượng Phản Cổ Tá Tổ hóa thành lập tức xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy trong khoảnh khắc khi con voi phóng đến, bên trong vòng xoáy lập tức đưa ra một nắm đấm khổng lồ.

Nắm đấm này có nước da màu xanh, một quyền phóng thẳng ra rồi trực tiếp cùng con voi đập vào nhau.

-Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên không thể tưởng tượng nổi vang lên trong hư vô rồi liên tiếp hóa thành những cơn gió lốc quét ngang qua thiên địa và lan rộng ra khắp bốn phía trong vô tận.

Con voi gầm lên một tiếng giận dữ, cơ thể khổng lồ lập tức bị cuốn ngã, một ngà lập tức nổ ầm lên rồi gãy ra hóa thành những mảnh nhỏ văng ra khắp bốn phía.

La Trần cũng lui người về phía sau, những luồng sáng tán thưởng trong mắt lại càng đậm.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi rồi lập tức lui ra phía sau, nhanh chóng tránh khỏi những con sóng rung động quét ngang qua những mạng lưới đang lóe lên trong hư không

-Ngươi có tư cách để trở thành Cổ Thần!

La Trần từ xa nhìn về phía Vương Lâm rồi chậm rãi nói.

Trong nháy mắt khi La Trần nói ra những lời này, đột nhiên trong hai mắt Vọng Nguyệt ở phương xa lộ ra những luồng sáng yêu dị rồi gầm lên một tiếng. Khi tiếng gầm này vang lên thì cơ thể La Trần chấn động mãnh liệt, trong mắt hắn lập tức lộ ra vẻ vùng vẫy, cơ thể hắn run rẩy làm gân xanh nổi lên từng mảng lớn, cả người hắn lúc này thoạt nhìn rất dữ tợn. Hắn mạnh mẽ xoay người lại nhìn chằm chằm vào Vọng Nguyệt rồi quát lên:

-Nghiệt súc, đừng hòng quấy nhiễu ta nữa!

Hai mắt Vọng Nguyệt trở nên lạnh lẽo, tiếng gầm của nó lại càng trở nên kịch liệt. Trong tiếng gầm này ẩn chứa một luồng ý chí làm cho cơ thể La Trần run rẩy và lộ vẻ cực kỳ đau khổ.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên có một biến cố kinh thiên sinh ra. Chỉ trong khoảnh khắc vật giống như những mảng lưới lớn trong hư không bốn phía quanh cơ thể Vọng Nguyệt đột nhiên hiện ra, u quang trước đó đã tiêu tán lại đột nhiên xuất hiện.

Thanh Thủy vẫn cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ, lúc này tinh quang trong hai mắt hắn chợt lóe. Hắn nhìn chằm chằm vào vật có hình dạng

giống như mảng lưới ở bốn phía xung quanh Vọng Nguyệt với vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Vương Lâm cũng nhìn thấy tình cảnh này, đồng tử trong hai mắt hắn mạnh mẽ co rút lại.

Còn La Trần lúc này cũng lập tức nhận ra điểm khác thường.

Trong nháy mắt cơ thể khổng lồ của Vọng Nguyệt đột nhiên chấn động, tiếng gầm rống của nó đột nhiên ngừng lại. Trong hai mắt Vọng Nguyệt vẻ sợ hãi và mê man đan xen vào nhau, nó muốn phóng thẳng ra rời khỏi vị trí đang đứng.

Đột nhiên mảng lưới trong hư không lóe lên, lại là nơi gần với Vọng Nguyệt nhất. Hầu như chỉ trong nháy mắt vị trí này đột nhiên rạn nứt, miệng khe nứt điên cuồng mở rộng, lộ ra một khoảng không khổng lồ.

Giống như Tuyệt Thiên Đại Trận trong hư vô bị mở ra một khe hở, hai luồng u quang lóe lên ở bên trong rồi phóng thẳng ra ngoài.

Trong nháy mắt khi u quang phóng ra ngoài, cả ba người Vương Lâm, Thanh Thủy và La Trần đều chấn động.

-Sư Tôn!

Trong mắt Thanh Thủy lộ ra những luồng sáng không thể tin.

-Thác Sâm!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, da đầu hắn trở nên tê dại rồi muốn quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

-Tiên tổ!

La Trần nhìn chằm chằm vào vật từ trong khe nứt phóng ra, hắn ngây ngẩn cả người.

Tất cả những gì xuất hiện trong mắt ba người đều hoàn toàn khác biệt, chỉ thấy trong khe nứt hư vô bên cạnh Vọng Nguyệt đang bùng ra những luồng khí bảy màu. Những luồng khí này cực kỳ nồng đậm, trong nháy mắt khi nó phóng thẳng ra thì bao bọc lấy thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt lại rồi hung hăng kéo vào trong khe nứt.

Vọng Nguyệt gầm lên giận dữ rồi giãy dụa kịch liệt, nhưng trong nháy mắt cơ thể khổng lồ của nó giống như đã không còn bất kỳ sức phản kháng nào, nó liên tục bị kéo vào trong khe nứt.

Khi Vọng Nguyệt bị ném vào, khe nứt kia lại nhanh chóng mở rộng ra.

Lúc này không những tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt mất đi tác dụng, mà ngay cả hai người Nhất Mộc Tử và Vũ Đông Thiện bên trong cơ thể Vọng Nguyệt cũng chấn động. Hai người bọn họ đang phóng đi như tên bắn, nhưng trong nháy mắt lại lập tức cảm thấy trong cơ thể Vọng Nguyệt được bao phủ bằng những luồng khí bảy màu. Những luồng khí này làm cho tốc độ vận chuyển của nguyên lực khắp toàn thân hai người bọn họ đạt đến một mức độ khủng bố.

Khe nứt trong hư không lại phun ra một đám sương mù bảy màu, nó hóa thành ba luồng khí phóng thẳng đến Vương Lâm, La Trần và Thanh Thủy.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 943: Thiên đạo?

Vọng Nguyệt đau đớn thì La Trần là người có cảm nhận sâu sắc nhất vì hắn và Vọng Nguyệt cùng đồng hóa. Lúc này La Trần lập tức tiến lên phía trước một bước, tay phải hắn nắm chặt lại rồi đánh thẳng ra không chút do dự.

Một quyền này đánh ra tạo thành những tiếng nổ ầm ầm, còn mãnh liệt hơn rất nhiều lần so với lúc cùng Vương Lâm giao chiến. Một quyền này làm cho con voi thú linh được hư huyễn ra lập tức gầm rống lên rồi hóa thành một đạo hắc quang quấn quanh tay phải La Trần. Khi một quyền của hắn phóng ra thì con voi lại rống lên vang dội, từ trong quyền phong huyễn hóa ra rồi phóng thẳng về phía những luồng khí bảy màu.

Một tiếng ầm kinh thiên vang lên rồi dư chấn hóa thành những luồng cuồng phong tản ra. Khí bảy màu lập tức hơi lui về phía sau nhưng lại lập tức dùng tốc độ nhanh hơn trực tiếp tràn ra, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đẩy lui và thôn phệ con voi.

Những luồng khí bảy màu phóng đến gần Thanh Thủy, mắt hắn lập tức lộ ra hàn quang. Hắn vẫn không lui về phía sau mà tay phải nhấn lên mi tâm, một sợi tơ màu tím lập tức được kéo ra rồi tạo thành một đường cong lấp lánh trong tay hắn.

-Ta cả đời tu tiên, cộng với việc luyện hóa bảy đạo Cực Cảnh cho đến khi trở thành Tiên Quân, giết người vô số nhưng chưa bao giờ chiến đấu với thiên đạo!

Trong nháy mắt khi luồng khí bảy màu vừa xuất hiện thì trong đầu Thanh Thủy giống như có một tia chớp lóe qua, hắn há miệng hét lớn một tiếng.

Khoảnh khắc khi sợi dây màu tím hình cong kia xuất hiện, bốn phía lập tức vang lên những tiếng nổ nhỏ, một luồng lực lượng cực đoan lộ ra.

-Thiên đạo?

Một âm thanh âm u từ bên trong khe nứt truyền ra, kèm theo một tiếng cười khẽ. Tiếng cười này chứng tỏ người ở bên trong cũng không phải quá già!

-Đối với những tên điên các ngươi, ta quả thật có thể coi là thiên đạo. Vọng Nguyệt và hai Cổ Thần cao quý, còn ngươi loại người có Tu La Cực Lực sẽ phải đi theo thiên đạo của ta, đây cũng coi như là tạo hóa của các ngươi.

Hàn quang trong mắt Thanh Thủy càng trở nên ác liệt, trong nháy mắt khi luồng khí bảy màu dày đặc phóng đến, thì hắn đột nhiên lao ra. Sợi tơ màu đỏ tía hình cung trong tay hắn chợt lóe lên, nó lập tức xuyên qua luồng khí bảy màu, những tiếng nổ ầm ầm trở nên điên cuồng và vang vọng.

Vương Lâm lúc này cũng bị những luồng khí bảy màu phóng đến sát bên người, luồng khí này truyền ra một lực phong ấn vô tận có thể làm cho hắn căn bản không thể lui về phía sau. Lúc này sát khí chợt bùng ra trong mắt Vương Lâm, Diệt Thần Mâu trong tay hắn lóe lên, khẽ quát:

-Vỡ!

Một tiếng nổ ầm vang lên, mười trượng ở đầu Diệt Thần Mâu bị tan vỡ rồi hóa thành một cơn lốc điên cuồng quét ngang, nó đánh thẳng về phía luồng khí bảy màu.

Tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt càng trở nên kịch liệt, nó liên tục giãy dụa. Bên ngoài cơ thể nó chính là những luồng khí bảy màu, từ xa nhìn lại giống như một mặt trời bảy màu cực kỳ rực rỡ.

Nhưng trong vẻ rực rỡ còn vang lên những tiếng gầm rống thảm thiết, làm cho tình cảnh này càng thêm quỷ dị.

Lúc này cơ thể khổng lồ của Vọng Nguyệt đã bị kéo vào hơn phân nửa và vẫn còn đang liên tục bị ném vào. Nó đang bị những luồng khí bảy màu bao phủ, đã mất đi tất cả lực phản kháng, dù đang giãy dụa nhưng vẫn lộ ra vẻ hoảng sợ tột độ.

Những tiếng gầm rống của Vọng Nguyệt đâm thẳng vào tim La Trần. Hắn và Vọng Nguyệt cùng đồng hóa, lúc này ánh mắt của hắn lại rất thanh tĩnh, năm tinh điểm trên mi tâm lại xoay tròn. Đột nhiên một tinh điểm bay ra rồi ầm một tiếng tan vỡ.

Tinh điểm Cổ Thần đã vỡ.

Khi tinh điểm này vỡ vụn lập tức có một luồng lực lượng điên cuồng bùng nổ ầm ầm trong hư không. Một tinh điểm Cổ Thần tự bạo làm cho luồng lực lượng này trở nên nghiêng trời lệch đất. Nhưng trong nháy mắt khi lực lượng này hoàn toàn khuếch tán thì La Trần lại hung hăng hút vào.

Đột nhiên tất cả lực lượng sinh ra khi tinh điểm vỡ nát lại dung nhập vào trong miệng La Trần, những tiếng rống đau đớn từ trong miệng hắn truyền ra. Trong nháy mắt cơ thể hắn bắt đầu điên cuồng giãn nở, chỉ trong khoảnh khắc đã từ ba trăm trượng đạt đến hơn bảy trăm trượng giống như thiên thần.

La Trần tiến lên một bước rồi đột nhiên vùng ra khỏi những luồng khí bảy màu. Trong nháy mắt hắn đã phóng đến khe nứt, một quyền khổng lồ trực tiếp phóng thẳng ra trong tiếng gầm rống. Khoảnh khắc khi một quyền được tung ra, bốn tinh điểm đang xoay chuyển trên mi tâm hắn lập tức lại có thêm một cái nữa tan vỡ.

Tinh điểm thứ tư vỡ nát hóa thành một luồng lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi từ trên mi tâm truyền xuống cánh tay phải, một quyền đánh ra đã lên đến đỉnh phong.

Trong nháy mắt khi một quyền này mượn lực lượng tan vỡ của hai tinh điểm, La Trần đã gần như tiếp cận được lực lượng siêu nhiên đỉnh phong năm xưa.

Một tiếng rống đột nhiên vang lên, khi một quyền đánh ra, mười con voi khổng lồ hư ảnh được huyễn hóa ra rồi gầm rống lên phóng thẳng đi.

-Ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc, hư vô đột nhiên vang lên những tiếng nổ điên cuồng, âm thành này quá dữ dội, cho dù là Vương Lâm cũng cảm thấy hai tai đau đớn, hư vô dưới chân giống như bị một luồng lực lượng điên cuồng quét qua. Nếu từ trên cao nhìn xuống thì sẽ thấy hư vô trong chu vi mười vạn dặm giống như bị đánh vỡ rồi lộ ra từng mảng từng mảng lưới liên tục lóe sáng.

Ngay cả những luồng khí bảy màu bên ngoài cơ thể Vương Lâm và Thanh Thủy cũng bị tản ra khắp bốn phía. Khe nứt đang thôn phệ Vọng Nguyệt trúng vào một quyền lập tức bị xé toạc ra ầm ầm. Những luồng khí bảy màu hơi tiêu tán, trong khe nứt lập tức lộ ra một thân ảnh mơ hồ.

Chỉ trong nửa khắc, hình bóng kia lập tức hiện ra trước mắt ba người. Đây là một người thanh niên rất bình thường, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như băng.

Đặc biệt là trên mi tâm của hắn có một dấu ấn trăng lưỡi liềm.

Hắn lạnh lùng quét ánh mắt nhìn qua ba người Vương Lâm. Sau khi tiếp cận với một quyền đỉnh phong của La Trần, vẻ mặt người kia vẫn lạnh

lùng, hắn vung một trảo tay phải về phía trước, bình tĩnh nói:

-Chín trăm chín mươi chín Thôn Trận của Phong Giới, mở!

Lời này vừa nói ra, trước người thanh niên lập tức xuất hiện một vòng xoáy rồi nhanh chóng xoay chuyển. Vòng xoáy này có một màu đen kịt giống như một cái miệng lớn có thể thôn phệ tất cả mọi thứ. Sau khi xuất hiện nó đột nhiên điên cuồng kéo dài ra, chỉ trong nháy mắt vòng xoáy này đã thôn phệ sạch sẽ một quyền của La Trần.

Nhưng rõ ràng vòng xoáy này không thể hóa giải lực lượng Cổ Thần của La Trần. Sau khi thôn phệ thì vòng xoáy tiếp tục xoay chuyển rồi trực tiếp vang lên những tiếng nổ ầm ầm vang dội, nhưng nó lại lập tức tan vỡ.

Người thanh niên kia lập tức biến sắc, hắn lui người về phía sau vài bước, hai tay bắt pháp quyết rồi hét lên:

-Trận pháp thứ chín của Phong Giới, Khai Thiên Trận, mở!

Trong nháy mắt khi những lời này được nói ra, người thanh niên này cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm lớn máu tươi. Trong khe nứt phía trước lập tức xuất hiện từng luồng tinh quang rồi lặng lẽ ngưng tụ lại, chỉ khoảnh khắc đã hóa thành một cây búa lớn.

Búa này vừa mới ngưng tụ thì lập tức có một luồng uy áp có thể chấn động thiên địa điên cuồng tản ra, bốn phía lại tự dưng xuất hiện những tầng tan vỡ.

Cây búa khổng lồ này lóe lên trực tiếp phóng thẳng về phía La Trần rồi ầm ầm đánh thẳng vào lực lượng một quyền của hắn. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang dội trong thiên địa, đại phủ tan vỡ, La Trần cũng phun ra một ngụm máu tươi. Hắn lui người ra phía sau vài bước rồi tiếp tục phóng tới, lần này lại có một tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn vỡ vụn.

Tinh điểm thứ ba vỡ vụn hóa thành một luồng lực lượng điên cuồng vờn quanh người La Trần. Cơ thể của hắn lập tức từ bảy trăm trượng trực tiếp đạt đến độ cao một nghìn trượng trở thành một người khổng lồ Cổ Thần chân chính. Tuy cơ thể hắn còn rất xa mới đạt đến mức độ của thời kỳ đỉnh phong năm xưa nhưng lại tỏa ra một lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hôm nay nếu La Trần bại thì chính mình sẽ gặp phải nguy hiểm. Lúc này Vương Lâm cắn răng tiến ra một bước, lực lượng của Tứ Tinh Vương Tộc Cổ Thần trong cơ thể hắn điên cuồng bùng lên, Diệt Thần Mâu trong tay lại được ném thẳng ra không cần nghĩ ngợi. Hai ngón cái và hai ngón trỏ cùng chạm vào nhau tạo thành một hình thoi rồi trực tiếp ấn về phía trước.

Hình thoi lóe lên những tia sáng lấp lánh rồi dung nhập vào trong Diệt Thần Mâu, chỉ trong nháy mắt nó lập tức xuyên qua khe nứt phóng thẳng về phía người thanh niên kia.

Thanh Thủy cũng không ngừng lại, hai tay hắn bắt pháp quyết, bảy sợi Hồ Hình Cực Cảnh xuất hiện. Tất cả đều dung nhập vào làm một rồi dùng tốc độ cực nhanh lóe lên phóng thẳng về phía trước.

La Trần rống lên, cơ thể nghìn trượng nắm chặt bàn tay. Lúc này trong mắt hắn hiện lên vẻ thanh tĩnh không chút sợ hãi, một quyền lại được tung ra.

Ba người cùng tung ra một đòn đỉnh phong làm cho thần sắc của người thanh niên kia hơi hoảng loạn. Trong khoảnh khắc khi đồng tử hai mắt hắn co rút lại, đột nhiên có một bàn tay khô héo xuất hiện trên vai kéo tên này về phía sau. Lúc này có một lão già tóc bạc trắng bước ra đứng ở trước mặt người thanh niên.

-Sư tôn!

Người thanh niên kia vừa mới nói ra khỏi miệng đã bị lão già kia quát lớn:

-Câm miệng! Ai cho ngươi tự tiện mở Phong Giới.

Trong nháy mắt khi lão nói xong thì nâng hai tay lên rồi liên tục bắt pháp quyết, trong mắt lão lộ ra tinh quang, trầm giọng nói:

-Trận pháp thứ chín Linh Khai Thiên Phủ!

Trong nháy mắt khi lão già vừa mở miệng, toàn bộ hư không trong phạm vi chục vạn dặm, trăm vạn, nghìn vạn đột nhiên xuất hiện một đám tinh điểm. Khoảnh khắc khi những tinh điểm này xuất hiện thì phóng đi như tên bắn rồi điên cuồng ngưng tụ về phía ba người Vương Lâm.

Tốc độ của tinh điểm quá nhanh! Tốc độ này đã vượt qua quy tắc hạn chế, thậm chí còn nhanh hơn gấp mấy lần so với tốc độ một đòn đỉnh phong của ba người Vương Lâm.

Bầu trời trong hư vô giống như bị chiếu sáng, lúc này một vùng trời đen tối lại được bảo phủ bằng những sợi tinh quang. Hầu như chỉ trong nháy mắt tất cả tinh quang đã ngưng tụ lại thành hình trên bầu trời ba người Vương Lâm.

Một cây chiến phủ khổng lồ dài trên trăm trượng đột nhiên xuất hiện. Chến phủ này do tinh điểm tạo thành, một luồng khí hồng hoang từ bên trong bùng ra tạo thành uy áp. Khi uy áp này trở nên mờ mịt thì chiến phủ ầm ầm rơi xuống.

Chiến phủ xuất hiện trước mặt lão già rồi trực tiếp đối kháng với một kích của ba người Vương Lâm.

Ầm ầm ầm! Những âm thanh điên cuồng vang vọng, Thanh Thủy phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể hắn lập tức bị đánh bay. Vương Lâm chấn động toàn thân, từng vết nứt xuất hiện trên cơ thể, Tứ tinh Cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng xoay chuyển rồi liên tục triệt tiêu phản lực không thể tưởng tượng kia. Vương Lâm cũng bị đẩy lui.

Cơ thể La Trần lúc này dần thu nhỏ lại, lực lượng sinh ra khi tinh điểm tan vỡ lập tức nhanh chóng tiêu tán. Lúc này trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ đau thương, nhìn Khai Thiên Phủ rồi hét lớn:

-Vương Lâm, trong truyền thừa của ngươi cũng tồn tại thứ này. Đây là một thánh vật của tộc Cổ Thần!

Khai Thiên Phủ nổ ầm một tiếng rồi hóa thành rất nhiều tinh quang bao phủ bốn phía khe nứt, những mảng lưới lấp lánh đang tan vỡ lại nhanh chóng được khôi phục.

Lão già đứng bên ngoài mạng lưới, trong mắt lóe ra những tia sáng kỳ dị. Lão vung tay lên, rất nhiều tinh quang chợt lóe rồi hóa thành ba bàn tay khổng lồ. Một bàn tay hung hăng nắm lấy Vọng Nguyệt kéo vào trong mạng lưới.

Một bàn tay khác chụp thẳng về phía La Trần, lúc này đã không còn lực phản kháng. Bàn tay thứ ba do tinh quang hóa thành lại phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Trong khoảnh khắc này ánh mắt La Trần lại lộ ra vẻ quyết đoán giống như đang hạ quyết tâm. Khi bàn tay tiến đến sát bên người, hắn nâng tay phải vung một trảo lên mi tâm chụp lấy hai Cổ Thần Tinh cuối cùng của mình. La Trần cười thảm rồi ném tinh điểm về phía Vương Lâm. Trong ánh mắt của hắn nhìn về Vương Lâm lộ ra vẻ dịu dàng chưa từng có, giống như một trưởng bối đang nhìn đứa trẻ nhà mình.

-Ta đã khiêu chiến sự trưởng thành của ngươi, rất ưu tú! Khi ta còn nhỏ tuổi cũng không xuất sắc được như ngươi...Sau khi mỗi một đứa trẻ trong tộc Cổ Thần chấp nhận khiêu chiến trưởng thành đều được nhận lễ vật. Hai cổ tinh này là lễ vật của La Trần ta tặng cho ngươi.

Giọng nói của La Trần lộ ra vẻ giải thoát và bi thương. Hắn nhìn vào hư vô, cơ thể bị bàn tay chụp lấy rồi ném vào trong mảng lưới... ....

-Cổ Thần...Cổ Thần...Ngươi nghịch thiên, nhưng lại không nghịch được...La Trần ta không phải là Cổ Thần, mà là Cô Thần... ....

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 944: Nghịch Thiên Châu lại tái hiện

Âm thanh bi thương của La Trần vang vọng trong hư vô rồi truyền vào trong tai Vương Lâm. Khoảnh khắc này tâm thần Vương Lâm lại run lên, mơ hồ sinh ra đồng cảm.

Cả đời La Trần luôn nghịch thiên, không sợ thiên địa, nhưng cuối cùng lại không thể nghịch biến được vận mệnh của mình. Vận mệnh này chính là Vọng Nguyệt.

La Trần bị Vọng Nguyệt đồng hóa và hấp thu phần lớn lực lượng Cổ Thần, hắn từ Bát Tinh đỉnh phong rớt xuống trạng thái ấu tử. Tất cả mọi thứ đều không thể cải biến được vận mệnh, hắn ở trong cơ thể Vọng Nguyệt rất nhiều vạn năm, cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh thê thảm người không biết quỷ không hay. Với sự kiêu ngạo của Cổ Thần, tiếng nói bi thương không khuất phục này bùng ra những thê lương vô tận.

Cổ Thần là một tộc đứng trên đỉnh kiêu ngạo trong thiên địa, sự kiêu hãnh của bọn họ không cho phép để người khác giẫm đạp. Đồ Ti cũng là như vậy, La Trần cũng là như vậy.

Vương Lâm trở nên trầm mặc, trong lòng hắn bùng lên nổi đau thương không nói nên lời. Nhưng lúc này trong mắt hắn lại hiện lên sự tôn kính, hắn kính trọng Cổ Thần La Trần.

Lúc này hai tinh điểm Cổ Thần đang gào thét trong hư vô rồi phóng tới như tên bắn. Nó dùng tốc độ cực nhanh tiến đến người Vương Lâm. Trong nháy mắt khi hắn chụp tinh điểm vào trong tay, Cổ Thần Tinh lập tức dung nhập vào trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc một luồng lực lượng Cổ Thần mạnh mẽ không thể tưởng tượng điên cuồng bùng lên trong cơ thể Vương Lâm. Lực lượng này quá mạnh, trong cơ thể Vương Lâm lập tức truyền ra những tiếng nổ ầm ầm vang dội. Chỉ trong khoảnh khắc cơ thể Vương Lâm đã phình lớn lên gấp mấy lần rồi đạt đến độ cao ba trăm trượng.

Gân mạch toàn thân Vương Lâm nổi lên, những cơn đau nhức từ trong cơ thể truyền ra giống như có một luồng lực lượng muốn xé rách toàn thân. Vương Lâm mang theo nổi đau đớn phóng thẳng về phía trước rồi gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm rống này hóa thành những âm thanh ầm ầm rồi bùng ra, bên trong nó còn ẩn chứa lực lượng của Vương Tộc Cổ Thần. Tiếng gầm này lập tức làm cho bàn tay tinh quang đang phóng thẳng về phía Vương Lâm phải ngừng lại.

Khi hai Cổ Thần Tinh dung nhập vào, Vương Lâm có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong cơ thể mình nổi lên một cơn lốc, lực lượng Cổ Thần khổng lồ từ trong cơ thể hắn bùng ra rồi dung nhập vào tất cả vị trí trên cơ thể.

Lực lượng Cổ Thần này nồng đậm giống như tất cả lực lượng bản tôn đã hấp thụ vài vạn năm qua trong rất nhiều tinh cầu. Lúc này cơ thể Vương Lâm dưới sự trùng kích của lực lượng lại giống như sắp tan vỡ.

Cảm giác giống như bị xé toạc làm Vương Lâm muốn phát cuồng, hàng loạt tiếng gầm rống vang lên, giống như muốn phát tiết kích động, mà lại ẩn giấu sự hung tàn.

Những tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm nhanh chóng xoay chuyển, thậm chí lúc này cũng không thấy được có bao nhiêu cái tinh điểm. Hắn gầm rống rồi tiến lên hung hăng tung ra một quyền.

Một quyền này vừa được phóng ra thì hư không phía trước lập tức cuộn lại, giống như tất cả bị ép vào rồi bùng ra một cơn lốc khổng lồ ầm ầm quét ngang thiên địa.

Bàn tay tinh quang trước mặt lập tức bị Vương Lâm gầm lên tung ra một quyền đánh vào, một tiếng nổ ầm kinh thiên đột nhiên vang lên, nắm đấm của Vương Lâm và bàn tay tinh quang kia đánh thẳng vào nhau.

-Ầm ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ vang lên liên tục khi hai bên đan xen vào nhau, một lực lượng trùng kích điên cuồng tản ra giống như hủy diệt thiên địa. Bàn tay tinh quang lập tức bị đẩy lui.

Cơ thể Vương Lâm hơi khựng lại, hắn lui ra phía sau vài bước, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh. Lúc này trong cơ thể hắn không còn truyền đến sự

đau đớn mà thay vào đó là cảm giác thoải mái, nắm chặt bàn tay lại giống như nắm cả thế giới.

Thanh Thủy không bị bàn tay tinh quang chụp đến nhưng lúc này vẻ mặt hắn lại cực kỳ cổ quái. Hắn ngẩn người ra nhìn hai người già trẻ đang đứng bên trong những mảng lưới, trong mắt hắn lộ ra vẻ mê man, nhưng lại có một tia phản kháng.

Lúc này hắn hình như rất hoảng hốt, trong đầu truyền đến những cơn đau nhức, hình như có một tầng ký ức bị ẩn giấu vô tình mở ra khi nhìn thấy tình cảnh trước mặt.

Mảng lưới lóe lên trong hư không rồi nhanh chóng co rút và khôi phục lại. Khi nhìn thấy tất cả phong ấn sẽ khôi phục lại một lần nữa, hai mắt lão già đang đứng bên ngoài mảnh lưới đột nhiên lóe lên hàn quang. Lão đang nhìn chằm chằm vào thân thể khổng lồ của Vương Lâm, đặc biệt là bốn cái tinh điểm đang nhanh chóng xoay chuyển trên mi tâm. Một vòng xoáy tồm tại trước người Vương Lâm, những điểm tinh quang từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra rồi ngưng tụ vào bên trong, từng luồng lực lượng Cổ Thần khổng lồ đang điên cuồng tràn ra.

Đặc biệt là trong vòng xoáy kia có một dòng chất lỏng màu đen như ẩn như hiện.

-Đúng là vương Tộc Cổ Thần!

Trong mắt lão già bùng lên những luồng tinh quang chói mắt.

-Ngũ Tinh Vương Tộc Cổ Thần đang ở trong trạng thái thức tỉnh! Không ngờ ở trong Phong Giới vẫn còn vương tộc Cổ Thần. Nếu chuyện này bị Trường Tôn biết được thì chắc chắn sẽ bùng lên một con sóng máu! May mà người này vẫn còn nằm trong trạng thái thức tỉnh, nếu như hắn hoàn toàn thức tỉnh mà lại đạt đến lục tinh thì dù là ta cũng phải rút lui khi đối diện với hắn!

Lão già hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ tham lam nồng đậm.

-Nếu ta có thể hút được lực lượng vương tộc Cổ Thần của hắn, ta có thể chiếm được một ghế trong Trường Tôn Hội.

Con dấu trăng lưỡi liềm trên mi tâm lão già lóe lên, lão cắn răng, hai tay bắt pháp quyết. Trăng lưỡi liềm trên mi tâm lão già lóe lên dữ dội, nó trực tiếp hóa thành một hư ảnh trăng lưỡi liềm dài một trượng trước người lão già.

-Lão phu là tộc Nguyệt Phệ của Thái Cổ Tiên Tộc, hôm nay lại gặp được cơ hội lớn nhất trong đời, dù thế nào cũng không thể để hắn chạy thoát!

Lão già gầm nhẹ lên, con dấu trăng lưỡi liềm trước người lão điên cuồng lóe lên. Nó dùng tốc độ khó tin phóng thẳng về phía trước.

Trong nháy mắt khi mảng lưới đang lóe lên trong hư vô phía trước sắp liền lại hoàn toàn thì dấu ấn trăng lưỡi liềm đột nhiên lao ra rồi lập tức phóng đại trong hư vô. Hầu như chỉ trong nháy mắt dấu ấn này đã dài thêm mấy trăm trượng và tương xứng với độ lớn thân thể Vương Lâm.

-Nguyệt Tiên Thôn Thần!

Hai mắt lão già trở nên hung ác, trên mặt lập tức nổi lên từng mảng gân xanh rồi kéo dài xuống ngưng tụ trên dấu ấn trăng lưỡi liềm trên mi tâm, lúc này nhìn lão rất dữ tợn.

Trong nháy mắt khi lão già nói ra khỏi miệng, dấu ấn trăng lưỡi liềm đang phóng thẳng về phía Vương Lâm lập tức trở nên sôi sục. Lúc này nó lóe lên những luồng sáng yêu dị, dấu ấn trăng lưỡi liềm lập tức hóa thành một vầng trăng tròn phóng thẳng về phía Vương Lâm mà điên cuồng thôn phệ.

Từ trong cái miệng khổng lồ của dấu ấn truyền ra một lực hút vô tận. Lực hút này cực kỳ quỷ dị, nó chậm rãi hóa thành rất nhiều sợi tơ nhỏ, hình như muốn chui vào trong cơ thể Vương Lâm.

Tốc độ của trăng lưỡi liềm kia quá nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã phóng đến sát bên người Vương Lâm rồi thôn phệ. Nó căn bản không cho Vương Lâm bất kỳ cơ hội phản ứng nào. Trong khoảnh khắc, khi lực hút vô tận kia bao phủ khắp bốn phía thì cái miệng lớn khẽ khép lại trực tiếp thôn phệ Vương Lâm.

Trong hư vô không còn thấy một nửa hình bóng của Vương Lâm mà chỉ còn lại dấu ấn trăng lưỡi liềm khổng lồ. Lúc này vẻ mặt lão già cực kỳ hưng phấn, dấu ấn kia đang bay về phía sau như tên bắn, nó muốn lợi dụng khoảnh khắc trước khi mạng lưới hoàn toàn khép lại để phóng vào.

Lão già cười lớn lộ ra vẻ hưng phấn tột cùng, lão không ngờ hôm nay tạo hóa lại cho mình gặp phải một cơ duyên lớn như vậy.

-Sau khi thôn phệ vương tộc Cổ Thần này lão phu sẽ đủ tu vi để tham gia Vấn Đỉnh Trường Tôn Hội!

Lão gìa cười lớn, cơ thể lóe lên rồi trực tiếp phóng thẳng về phía mảng lưới đang lấp lánh. Lão muốn chụp lấy dấu ấn trăng lưỡi liềm vào trong tay.

Trong mắt lão già đã hiện lên tình cảnh sau khi thôn phệ Vương Tộc Cổ Thần này, sẽ xưng bá trong Trường Tôn Hội như thế nào, làm sao để môn phái mình Vấn Đỉnh thiên địa.

Nhưng trong khoảnh khắc này vẻ mặt lão già lại có biến đổi lớn, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin. Tất cả những ảo tưởng trong đầu lão đều tan biến, lão nhìn chằm chằm vào phía trước.

Lúc này bên trong dấu ấn trăng lưỡi liềm đang thôn phệ Vương Lâm đột nhiên bùng ra một luồng khí tức điên cuồng. Khí tức này cực kỳ nồng đậm làm cho dấu ấn run rẩy kịch liệt, khi nó còn chưa tới gần mạng lưới thì một tiếng ầm kinh thiên vang lên rồi đột nhiên tan vỡ.

Dấu ấn trăng lưỡi liềm bị vỡ nát hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ văng ra khắp bốn phía. Trong nháy mắt vẻ mặt lão già đột nhiên trở nên trắng bệch, trong mi tâm truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Lão há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng và run sợ trước nay chưa từng có rồi thất thanh nói:

-Không thể được!

Chỉ trong nháy mắt dấu ấn trăng lưỡi liềm trên mi tâm lão già đột nhiên nứt ra làm hai mảnh, cơ thể lão văng ngược ra phía sau. Lúc này người thanh niên hắc y bên cạnh lão cũng bị biến cố kinh người đột nhiên xảy ra làm cho ngỡ ngàng. Mãi cho đến lúc này hắn cũng không hiểu vì sao lại xuất hiện những biến cố kinh khủng như vậy.

Chỉ thấy ở trong mảnh lưới, trong hư ảnh dấu ấn trăng lưỡi liềm đang tan vỡ, Vương Lâm tiến lên một bước rồi đi ra bên ngoài. Lúc này năm khối Cổ Tinh trên mi tâm Vương Lâm đang chậm rãi xoay chuyển, lực lượng của Ngũ Tinh Vương Tộc Cổ Thần bao phủ khắp bốn phía.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân làm cho dấu ấn trăng lưỡi liềm phải tan vỡ, làm cho lão già phải phun máu trọng thương. Lúc này

bên ngoài mi tâm Vương Lâm lại đang lơ lửng một hạt châu tỏa ra hai màu đen trắng.

Nghịch Thiên Châu!

Khoảnh khắc khi Vương Lâm bị dấu ấn trăng lưỡi liềm thôn phệ, Nghịch Thiên Châu trong cơ thể hắn lập tức tự động vận chuyển. Nó thoát khỏi sự điều khiển của Vương Lâm rồi đột nhiên từ trong mi tâm bay ra.

Trong nháy mắt khi Nghịch Thiên Châu xuất hiện, một lực lượng kỳ dị lập tức từ trên hạt châu bùng ra. Lúc này dấu ấn trăng lưỡi liềm vừa thôn phệ Vương Lâm không có bất kỳ lực phản kháng nào mà nổ ầm lên rồi tan vỡ.

Trong nháy mắt hai màu đen trắng dang lượn quanh Hạt Châu Thiên Nghịch lại hóa thành hai luồng khí đen trắng, chúng trực tiếp lao qua mảnh lưới đang lấp lánh rồi phóng thẳng về phía lão già.

Lão già hét lên một tiếng, trên mặt lão lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ. Lão hình như nhận ra Nghịch Thiên Châu, trong ánh mắt lão nhìn về phía Vương Lâm lại có sự sợ hãi không thể tưởng tượng nổi.

-Ngươi...Ngươi là... ....

Lão hồn bay phách lạc, tâm thần chấn động rồi lập tức phóng về phía sau như tên bắn. Vẻ hoảng sợ trong mắt lão hầu như đã đạt đến đỉnh điểm.

Nhưng tốc độ của lão vẫn còn quá chậm, hai luồng khí đen trắng trực tiếp xuyên qua phong ấn của mảnh lưới mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào. Trong nháy mắt khi nó phóng qua Phong Giới, hai luồng khí đen trắng lập tức nở phồng lên rồi tốc độ tăng mạnh phóng thẳng về phía lão già.

Trong nháy mắt khi hai luồng khí trắng đen của Nghịch Thiên Châu đuổi theo, dù lão già có thuấn di hay dung nhập vào thiên địa cũng đều mất hết tất cả tác dụng.

Khoảnh khắc khi hai luồng khí đen trắng phóng đến lão già thì lập tức vờn bốn phía xung quanh. Thân thể lão đột nhiên chấn động dữ dội, trong mắt chỉ hoàn toàn còn lại vẻ hoảng sợ. Tiếng trái tim đập vang thình thịch thình thịch bên tai đã cắt đứt tất cả những tiếng động khác.

Hai luồng khí đen trắng vờn quanh tạo thành một vòng xoáy trước mặt lão già. Một bàn tay lập tức thò ra từ trong vòng xoáy rồi hướng thẳng về phía mi tâm lão già làm ra một động tác triệu hồi.

Dấu ấn trăng lưỡi liềm đã gãy làm đôi trên mi tâm lão già đột nhiên nổ ầm lên một tiếng rồi bay ra ngoài. Trong nháy mắt khi từng luồng tơ máu tương hỗ vào nhau bị kéo ra, lão già hét lên một tiếng cực kỳ thê lương, cơ thể run rẩy, mồ hôi đổ ra khắp toàn thân, gân xanh khắp người đều nổi lên giống như muốn vỡ tung.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 945: Bí ẩn

-Phong Giới Chi Tôn, tha cho ta một mạng!

Trong ánh mắt lão già lộ ra vẻ tuyệt vọng, khi nói ra những lời thê lương này thì ánh mắt lão lại nhìn về phía Vương Lâm bên ngoài mảng lưới.

Nhưng tất cả mọi thứ, ngay cả tâm thần chấn động Vương Lâm cũng không có sức khống chế, chưa nói đến chuyện ngăn cản hành động của Nghịch Thiên Châu.

Lão già nhìn thấy Vương Lâm không cản trở Nghịc Thiên Châu thì cười thảm lên, dấu ấn trăng lưỡi liềm trên mi tâm đã hoàn toàn thoát ra. Nó kéo theo rất nhiều tia máu bị bàn tay trong vòng xoáy chụp được rồi chậm rãi thu hồi.

Trên mi tâm lão già phụt ra một luồng máu lớn, thân thể lập tức rũ xuống, hai mắt ảm đạm, cơ thể văng thẳng về phía sau giống như bị một lực lượng cực mạnh đánh vào.

Tên thanh niên kia trở nên cực kỳ hoảng sợ. Đặc biệt là khi hắn nhìn vào ánh mắt Vương Lâm thì vẻ lạnh lùng trong mắt lập tức tan vỡ, chỉ còn lại sự sợ hãi vô tận và cảm giác lẩn tránh không dám trực tiếp đối mặt.

Cơ thể hắn lóe lên rồi ôm lấy lão già, trong mắt lão già lộ ra vẻ giãy dụa, không thèm để ý đến chuyện máu vẫn còn chảy trên mi tâm, vội vàng nói:

-Lui nhanh!

Người thanh niên không nói lời thừa, hắn ôm lấy lão già rồi lui nhanh về phía sau.

Vòng xoáy được hai luồng khí đen trắng tạo thành nhanh chóng xoay chuyển rồi tiêu tán. Lúc này nó lại hóa thành hai luồng khí đen trắng, những luồng khí này đi xuyên qua mạng lưới đã hoàn toàn khép lại rồi dung nhập vào trong Nghịc Thiên Châu và biến mất.

Nghịch Thiên Châu chậm rãi bay về phía Vương Lâm, nó lơ lửng trước người hắn rồi đứng yên bất động.

Lúc này mảng lưới đang lóe lên khắp bốn phía dần bị hư vô bao phủ rồi biến mất, nơi đây lập tức trở nên yên lặng và chỉ còn lại một màu đen vô tận.

Còn Vọng Nguyệt và La Trần bị mảnh lưới ngăn cách, vĩnh viễn biết mất trong hư vô… ….

Thanh Thủy ngơ ngẩn nhìn tất cả tình cảnh xảy ra, lúc này tiên nguyên của hắn đã bị lực lượng kỳ dị nơi đây phong ấn hết phần lớn. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt mờ mịt dần trở nên ngưng trọng.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, cũng không nhẹ hơn nửa điểm so với lão già đã bị mất đi dấu ấn Thái Cổ. Lúc này hắn nhìn Nghịch Thiên Châu đang ở trước mặt, cánh tay vừa rồi ở trong vòng xoáy hắn cũng rất quen thuộc. Năm xưa lần đầu tiên khi Nghịch Thiên Châu mở ra Vương Lâm đã từng nhìn thấy nó.

Vương Lâm trở nên trầm mặc, hắn cẩn thận nâng tay phải đặt lên hạt châu. Trong nháy mắt, Nghịch Thiên Châu lập tức dung nhập vào trong tay phải Vương Lâm, chui vào trong nguyên thần rồi biến mất.

-Thời kì viễn cổ có dân viễn cổ tồn tại. Họ tự tu thiên địa, liệt vào nhóm Tiên Ban, đạt thành tựu viễn cổ Tiên Vực…viễn cổ Tiên Vực chính là thánh địa Tiên Giới của ta, là Tiên Giới thật sự.

Thanh Thúy giống như đang tự nói với chính mình, giọng hắn rất nhẹ, trong ánh mắt lộ ra một tia bi thương.

-Sư tôn Bạch Phàm chính là dân thời viễn cổ, sau khi người chứng đạo cho Tiên Vực thì trầm vào trong nhân gian giáo hóa vạn dân… ….

-Sư tôn từng nói viễn cổ Tiên Vực có nhiệm vụ bảo vệ cho hàng vạn linh hồn thế gian trong bầu trời này. Tiên Vực còn, thiên địa còn, Tiên Vực mất, vạn linh vong… ….

-Người tưởng rằng Viễn Cổ Tiên Vực có thể tồn tại vĩnh viễn, nhưng đến một ngày…Bốn cột lớn chống đỡ Viễn Cổ Tiên Vực ở các hướng đông tây nam bắc đột nhiên tan vỡ, Viễn Cổ Tiên Vực biến mất không một tiếng động, không còn chút tung tích…Cho dù sư tôn đã dùng cả đời để kiểm tra cũng không tìm ra dấu vết của Viễn Cổ Tiên Vực… ….

-Viễn cổ Tiên Vực biết mất, thời kỳ viễn cổ cũng tan vỡ, thay vào đó là thời kỳ thượng cổ. Điều này làm cho sinh linh trên khắp thế gian trở nên mê man, tiên cũng không còn thì làm sao tu tiên…Sau đó lại có Luyện Khí Sĩ…Thanh Thủy ta chính là một trong những Luyện Khí Sĩ, năm xưa là thái tử của Thanh Thủy Quốc.

-Nhưng, tuy Tiên Vực đã không còn tồn tại nhưng sư tôn Bạch Phàm và nhiều người khác cũng từng là người Tiên Vực, họ mở thiên địa đem bốn con đường năm xưa thông tới Tiên Vực tạo thành địa vực, được gọi là… Tiên giới.

-Phong Vũ Lôi Điện Tứ Đại Tiên Giới đã chia hư không ngày hôm nay hóa thành bốn phần. Phong Giới là Vân Hải, Vũ Giới là Côn Hư, Lôi Giới là La Thiên, Điện Thiểm Giới là Triệu Hà…Vũ Tiên Giới là Côn Hư Tinh Vực, cuối cùng lại bị đổi tên, bị người đời gọi là Liên Minh. Bây giờ còn ai biết được chỗ này từng có tên là Côn Hư… ….

Thanh Thủy thở dài, ánh mắt nhìn về phía hư vô giống như thấy được Lôi Giới năm xưa. Trong ánh mắt hắn lộ ra những hồi ức nồng đậm.

-Ở Lôi Giới, ta gặp nàng… …

Vương Lâm trở nên trầm mặc, cơ thể hắn dần thu nhỏ lại, những tiếng nổ ầm ầm từ trong cơ thể truyền ra. Không lâu sau thân thể ba trăm trượng của hắn đã chậm rãi thu nhỏ lại như một người bình thường.

Trên mi tâm Vương Lâm có năm Tinh Điểm Cổ Thần vờn quanh, chúng chậm rãi xoay chuyển rồi tỏa ra những luồng khí tức Cổ Thần ác liệt. Lúc này bản tôn của Vương Lâm đã có lực lượng Ngũ Tinh Cổ Thần. Hắn đã được đứng vào trong nhóm cường giả.

Nếu Ngũ Tinh Vương Tộc Cổ Thần triển khai thần thông thì có thể đánh một trận với tu sĩ Khuy Niết Sơ Kỳ. Nếu quay trở về tinh không, nguyên lực phong ấn trong cơ thể Vương Lâm được giải khai, sau khi dung hợp lại thì những người có cảnh giới Khuy Niết sơ kỳ có thể đánh bại được Vương Lâm hầu như là không có.

Vương Lâm nắm chặt bàn tay, lần đầu tiên hắn cảm nhận được mình đã trở nên mạnh mẽ như vậy. Vẻ mặt hắn vẫn như thường, vẫn bình tĩnh nhìn Thanh Thủy, từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào.

Ánh mắt Thanh Thủy trở nên nhu hòa, nhưng vẻ nhu hòa này lại lập tức được thay thế bằng sự đau khổ. Hắn mãi mãi không quên, năm xưa trong lúc điên cuồng lạc mất phương hướng đã tự tay giết chết bạn đời của mình… ….

Loại đau đớn này ở sâu trong đáy lòng Thanh Thủy, nó liên tục cắn nuốt, lấy câu khắc cốt ghi tâm cũng không thể diễn đạt được một phần.

-Thượng cổ là thời kỳ tiên nhân ta hưng thịnh nhất…Trong ký ức của ta vẫn còn nhớ rõ, nhưng loại hưng thịnh này cũng không duy trì được bao lâu. Tứ Đại Tiên Giới vì một vật mà tạo ra một trận đại chiến sinh tử.

Nổi đau được ẩn giấu vào thật sâu trong mắt Thanh Thủy, đây là nổi đau của hắn, mỗi ngày mỗi đêm tĩnh tọa cũng không quên được, nổi đau trong lòng không có cách nào hình dung được.

-Trận đại chiến này liên tục kéo dài rất lâu, cho nên đến cuối cùng Tứ Đại Tiên Giới bị tổn hại rất nặng…Cuối cùng, khi trận đại chiến trở nên đỉnh điểm thì từ trong hư vô có một người đi ra. Dựa vào những hồi ức của sư tôn Bạch Phàm thì người này chính là một cố nhân đã biến mất khi viễn cổ Tiên Vực sụp đổ.

Người này xuất hiện để ngăn cản cuộc chiến, hắn mang theo lệnh của Viễn Cổ Tiên Vực tạo thành một hàng rào chắn giữa Tứ Đại Tiên Giới, cắt đứt sự tương hỗ qua lại lẫn nhau. Hắn nói nếu bức tường này bị mở ra, viễn cổ Tiên Vực sẽ đánh lửa giận xuống thiêu hủy tất cả mọi thứ.

Âm thanh của Thanh Thủy vang vọng, Vương Lâm lẳng lặng đứng nghe.

-Mối liên hệ giữa Tứ Đại Tiên Giới bị chia cắt, cuộc chiến kia lập tức kết thúc…Nguồn gốc phát sinh cuộc chiến, vật mà tất cả mọi người đều muốn chiếm đoạt rốt cuộc là thứ gì ta cũng không biết…Nhưng cũng hiểu đó là một hạt châu… ….

Thanh Thủy đưa mắt nhìn sang Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng tâm thần hắn lại chấn động.

-Nếu ta đoạt được hạt châu kia thì chắc chắn sẽ giấu đi thật kỹ, tuyệt đối không đơn giản đưa ra, càng không để cho bất cứ người nào nhìn thấy. Nó thật sự quá quan trọng… ….

Thanh Thúy giống như đang tự nói với chính mình, nói xong hắn lại than nhẹ một tiếng.

-Cuộc chiến của Tứ Đại Tiên giới có thể nói làm cho rất nhiều tiên nhân hình thần câu diệt. Dù là Phong Vũ Lôi Điện đều ở vào giai đoạn cực kỳ yếu ớt. Nhưng vào thời kỳ này lại xuất hiện một biến cố kinh thiên.

-Một đám quái nhân tự xưng là Phù Văn Tộc, cũng không biết đến từ chỗ nào mà tự nhiên xuất hiện bên trong Tứ Đại Tiên Giới. Những người Phù tộc này thi triển thần thông hết sức quỷ dị và hoàn toàn khác biệt với tiên nhân. Tiên nhân ta không tu thiên đạo chỉ tu tiên nguyên, nhưng lại sử dụng lực lượng nghịch chuyển thiên địa. Mà tất cả thần thông của đám người Phù Tộc lại ngưng tụ bên trên một dấu ấn giống như pháp bảo, dùng thứ đó để thi triển.

-Trận đại chiến này rất kịch liệt…Tuy cuối cùng tiên nhân của ta thắng, đánh tan đám phù tộc này, lại đem chúng nô dịch trở thành người hầu của tiên nhân. Nhưng Tứ Đại Tiên Giới lại càng tổn thương trầm trọng… Cuối cùng sau khi truy xét thì phát hiện đám người Phù Tộc này từ trong hư vô dưới tinh không đi ra! Cũng chính là chỗ này.

Thanh Thủy dùng một ngón tay chỉ xuống dưới chân.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hắn lộ ra tinh quang. Hắn tiếp xúc với Tiên Di Tộc rất nhiều, nhưng không ngờ Tiên Di Tộc này lại từ trong hư vô đi ra.

Vương Lâm nhớ tới hai người già trẻ trước đó, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

-Hư vô này cũng không phải chỉ trong Liên Minh Tinh Vực, mà bao phủ tất cả tinh vực trong Tứ Đại Tiên Giới!

Thanh Thủy thở dài, lẩm bẩm nói:

-Sau khi cùng Phù Tộc chiến đấu, ta lại sinh ra dấu hiệu phát điên. Nhưng lúc đó ta lại không coi trọng…Những chuyện phát sinh về sau chắc ngươi cũng đã biết được từ chỗ Viêm Lôi Tử rồi.

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc, hắn nhìn Thanh Thủy, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

-Sư huynh, lão già lúc nãy có nói chính lão là người của Nguyệt Phệ tộc Thái Cổ Tiên Tộc… ….

Trong mắt Thanh Thủy lộ ra vẻ mờ mịt rồi khẽ nói:

-Đây cũng là điểm ta cảm thấy mê hoặc, Thái Cổ Tiên Tộc ta chưa từng được nghe qua. Nếu nói như vậy thì người của Phù Tộc năm xưa chẳng lẽ cũng cùng một chỗ với lão già kia, cũng là Thái Cổ Tiên Tộc sao?... ….

Vẻ mê man trong mắt Thanh Thủy lại càng đậm.

-Nhưng ta cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao khoảnh khắc khi luồng khí bảy màu xuất hiện, ta lại gặp phải ảo giác, ta nghe thấy sư tôn năm xưa đang điên cuồng chỉ thiên rồi chết, sư tôn…Rốt cuộc đã nhìn thấy được thứ gì… ….

Vương Lâm trở nên trầm tư.

Một bí mật khổng lồ giống như vẫn còn vờn quanh bốn phía, ẩn giấu ở bên trong làn sương mù dày đặc, nhìn không rõ thực hư. Trong hư vô này, hai người Vương Lâm và Thanh Thủy đều trở nên trầm mặc.

Tiên nguyên trong cơ thể Thanh Thủy cuối cùng cũng bị phong ấn toàn bộ rồi dần trở nên yếu ớt. Đến ngày thứ ba thì hắn đã mất đi lực phi hành.

Vương Lâm đỡ lấy Thanh Thủy rồi liên tục tiến về hư vô phía trước. Mảnh vỡ Tiên Giới Viêm Lôi Tử tặng đang chậm rãi chuyển động bên ngoài cơ thể Vương Lâm, nó tản ra từng luồng sáng nhu hòa. Nó giống như có một mối liên hệ, có sự nối liền với thế giới bên ngoài, nó đang đi ở phía trước dẫn đường.

Vương Lâm đỡ lấy Thanh Thủy rồi đi theo phía sau mảnh vỡ Tiên Giới. Đến ngày thứ chín thì toàn thân Thanh Thủy đã trở nên vô cùng yếu ớt. Hắn nhìn hư vô phía trước và mảnh vỡ Tiên Giới đang lơ lửng, khẽ nói:

-Sau khi ta lấy ký ức trong nguyên thần của Huyền Bảo thì ngươi hãy giữ nó lại, trong nguyên thần có ẩn chứa tiên nguyên, sẽ có tác dụng cực lớn với ngươi.

-Tính cách của ngươi rất giống ta năm xưa…Hy vọng ngươi sẽ biết quý trọng những thứ đã có, vì ta đã không còn tư cách có điều gì đáng quý để lại cho ngươi… ….

Thanh Thủy nhìn Vương Lâm giống như đang nhìn chính mình năm xưa.

Cũng lạnh lùng, cũng chết chóc, cũng cô độc.

Vào một ngày, mảnh vở Tiên Giới phía trước đột nhiên lấp lánh kim quang rồi lập tức ngừng lại. Vị trí kim quang vờn quanh ở phía trước xuất hiện một vòng xoáy.

Trong vòng xoáy có một tòa tế đàn, trên tế đàn có rất nhiều tu sĩ khoanh chân tĩnh tọa, những âm thanh chú ngữ vang vọng khắp xung quanh. Viêm Lôi Tử mỉm cười trong đám tu sĩ, âm thanh của hắn lập tức truyền ra:

-Hoanh nghênh trở về!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 946: Mục đồng tay chỉ Hạnh Hoa Thôn

Trong bầu trời mênh mông hiện ra những đám mây sáng lóng lánh, từ xa nhìn lại thấy ở vô tận nơi phương xa muôn màu muôn vẻ, nhìn thì có vẻ yên tĩnh nhưng thật ra mắt thường lại không thấy rõ những biến hóa.

Đặc biệt là những đám mây sáng, hình dạng khác nhau nên nhìn lên thấy rất nhiều vẻ lộng lẫy.

Vào một ngày, có luồng cầu vồng xẹt qua trong đám mây. Tốc độ cầu vồng không nhanh nhưng khi bay vào trong lại làm cho những đám mây có vẻ đứng yên kia sinh ra dấu hiệu ồn ào tránh ra.

Mà điều khác thường là người bên trong cầu vồng cũng không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào giống như Tinh La Bàn, hắn đang phóng đi bằng chính cơ thể.

Người này toàn thân mặc y phục màu xanh, khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo tầm thường không có chút đặc biệt nào, nếu có thì cũng chính là khí chất tang thương nói không nên lời.

Giống như trên thân thể người này đã trải qua nhiều đau thương, đã đi qua nhiều tinh cầu, thiên niên tuế nguyệt.

Trên đường đi Vương Lâm vẫn chưa thi triển thuật thần thông dung nhập thiên địa mà vẫn bình thường phóng đi trong không trung.

Đã bốn ngày từ khi Vương Lâm từ trong hư vô trở về.

Bốn ngày trước Vương Lâm và Thanh Thủy được sự trợ giúp của Viêm Lôi Tử mở ra con đường quay trở về tinh không rồi bước chân ra khỏi cõi hư vô. Vương Lâm không nói nhiều về những chuyện xảy ra trong hư vô. Hắn cũng không nhắc nhiều đến chuyện Nhất Mộc Tử, Vũ Bị Thiện và Vọng Nguyệt bây giờ đang ở nơi nào.

Viêm Lôi Tử cũng không hỏi nhiều về những chuyện này, nhưng khi nói đến Vọng Nguyệt thì lại nhíu mày.

Vương Lâm cũng không ở lại chỗ Viêm Lôi Tử quá lâu, sau đó hắn lấy lý do có việc riêng mà ôm quyền bỏ đi. Viêm Lôi Tử trầm mặc một lúc lâu rồi cũng không giữ hắn lại. Với tu vi của Viêm Lôi Tử tuy nhìn không rõ thân thể Cổ Thần của Vương Lâm, nhưng cũng phát hiện ra trên người Vương Lâm lộ ra một khí tức khổng lồ làm chính mình cực kỳ kinh hãi.

Luồng khí tức này tuy vẫn còn khá yếu, nhưng sợ rằng sau này sẽ tiến lên mức độ cực kỳ đáng sợ.

Sau khi quay trở về tinh không thì phong ấn tự động mở ra, tu vi Thanh Thủy lại được khôi phục. Dù sao thì tiên nguyên trong cơ thể hắn cũng không phải thật sự tiêu tán, chỉ bị phong ấn áp chế mà thôi.

Sau khi khôi phục lại tu vi, Thanh Thủy cũng không dừng lại lâu ở chỗ Viêm Lôi Tử. Hắn xoay người biến mất trong tinh không, cũng không biết là đi đâu.

Nhìn vào bề ngoài thì thấy hai người lần lượt bỏ đi, cũng không có bất kỳ quan hệ nào. Nhưng Vương Lâm biết Thanh Thủy chắc chắn sẽ quay lại tìm mình. Dù sao thì Thanh Thủy vẫn chưa lấy được ký ức của nguyên thần Huyền Bảo Thượng Nhân.

Khi hồi tưởng lại những tình cảnh xảy ra trong hư vô, Vương Lâm vừa phi hành trong tinh không mà trong lòng cũng thấy cảm khái. Dù là chuyện về cuộc đời La Trần hay là mảng lưới lóe lên bên ngoài Phong Giới, hoặc là những bí ẩn của Tiên Giới, đều làm Vương Lâm cảm thấy rất mới mẻ.

Điều làm hắn cảm thấy chấn động nhất chính là Nghịch Thiên Châu.

Dù sao Vương Lâm cũng không ngờ rất nhiều năm trước Nghịch Thiên Châu đã gây ra một trận chiến kinh hồn trên Tứ Đại Tiên Giới.

“Cuộc chiến năm xưa trên Tứ Đại Tiên Giới chắc chắn sẽ kịch liệt hơn rất nhiều lần so với cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh… ….”

Vương Lâm thở dài, hắn phóng qua một đám vân rực rỡ, hắn nhìn về bầu trời phía trước rồi đột nhiên ngừng lại.

Một lát sau, vị trí trong không trung Vương Lâm đang nhìn lập tức xuất hiện những con sóng gợn. Thanh Thủy tiến ra một bước, ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ tán thưởng.

-Sư huynh đã đến!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn cười nói.

-Bây giờ ngươi đã có thể dạo bước khắp tinh vực rồi, cuối cùng ta cũng đã yên tâm!

Thanh Thủy tiến lên phía trước nửa bước rồi đi đến bên cạnh Vương Lâm.

Vương Lâm lập tức phát hiện ra một luồng máu tanh nồng đậm trên người Thanh Thủy. Vương Lâm mơ hồ nhìn ra tu vi Thanh Thủy lại cao hơn rất nhiều so với bốn ngày trước đó.

-Trên đường đi ta nghe thấy có nhiều người bàn luận về ngươi, ta dứt khoát giết chết những tên tu sĩ giỏi ẩn giấu của Liên Minh.

Thanh Thủy nói rất đơn giản, nhưng Vương Lâm lại biết được quá trình giết chóc này tuyệt đối không phải nhỏ.

Sự thật cũng là như vậy, Sát Vực Giới của Tu Chân Liên Minh vẫn liên tục duy trì truy sát lệnh đối với Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc. Mặc dù Vương Lâm tiến vào trong hư vô thì bọn họ cũng quanh quẩn khắp bốn phía, nhưng cũng không phân tán ra mà chia làm hai bộ phận bám sát La Thiên.

Nhưng Sát Vực Giới lại không được thuận lợi như xưa, một bộ phận tu sĩ gặp phải tên sát tinh Thanh Thủy, một trận giết chóc lập tức được tạo ra. Tất cả tu sĩ của một bộ phận kia chết sạch, dù là thủ lĩnh cũng bị Thanh Thủy thôn phệ.

Vương Lâm vỗ vào túi trữ vật, nguyên thần của Huyền Bảo lập tức bay ra. Vương Lâm ném nó về phía Thanh Thủy.

Thanh Thủy bắt lấy, hắn không cần suy nghĩ mà trực tiếp nhấn tay phải lên thiên linh trên người nguyên thần Huyền Bảo. Tiên nguyên trong cơ thể Thanh Thủy vận chuyển, chỉ sau khoảnh khắc Huyền Bảo lập tức từ trong hôn mê thanh tĩnh trở lại. Hắn phát ra những tiếng kêu thảm thiết rồi toàn thân liên tục co rút.

Vẻ mặt Thanh Thủy trở nên âm trầm rồi nhắm mắt lại. Một lúc lâu sau, khi hắn mở mắt ra trên mặt lại bốc lên một tầng mây mù. Hắn vung tay ném nguyên thần Huyền Bảo về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không nói gì mà đưa tay tiếp nhận nguyên thần Huyền Bảo. Bây giờ nguyên thần của người này đã mất hết linh trí, hoàn toàn biến thành một vật vận chuyển tiên nguyên.

Huyền Bảo ngày xưa đường đường là một tiên nhân, là sư đệ của Thiên Bảo Thượng Nhân, hôm nay lại gặp phải kết cục này. Chỉ có thể nói, trong tu chân giới tàn khốc này dù là tiên nhân hay tu sĩ chỉ cần có chút sơ suất đều gặp phải những tổn hại trầm trọng. Nếu muốn có ngoại lệ thì phải trở thành cường giả mạnh nhất.

Vương Lâm thu nguyên thần vào trong túi trữ vật, hắn nhìn về phía Thanh Thủy lúc này đã khôi phục trở lại bình tĩnh. Nhưng ánh mắt Thanh Thủy vẫn lộ ra vẻ dữ tợn, có lẽ đã tìm ra được một manh mối trong nguyên thần Huyền Bảo.

-Hứa Mộc, ta muốn đi đến Sát Vực Giới Tu Chân Liên Minh lấy một vật, ngươi có muốn đồng hành cùng ta không?

Thanh Thủy nhìn về phía Vương Lâm rồi chậm rãi nói.

Vương Lâm trở nên hơi trầm ngâm, nói:

-Sư huynh có thể đợi ta mười ngày được không?

Thanh Thủy gật đầu rồi trầm giọng nói:

-Được! Mười ngày sau ta đi tìm ngươi!

Nói xong, Thanh Thủy không tiếp tục nhiều lời mà tiến một bước vào hư vô rồi biến mất. Trong nháy mắt khi Thanh Thủy tan biến, một luồng sát khí ngập trời đột nhiên lóe lên.

Vương Lâm thầm than một tiếng, hắn biết Thanh Thủy chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó trong nguyên thần Huyền Bảo. Sau khi trầm mặc trong khoảnh khắc, Vương Lâm xoay người tiến về phía trước một bước, dưới chân xuất hiện những con sóng gợn, hắn dung nhập vào thiên địa rồi biến mất.

Sở dĩ hắn phải cần thời gian mười ngày vì hai chuyện.

Phía bắc Liên Minh Tinh Vực có một tu chân tinh, hành tinh này cách xa chiến trường nhiều ngày trước nên cũng chưa bị chiến tranh lan đến. Từ xa nhìn lại thì thấy linh lực trên hành tinh này cực kỳ phong phú, màu xanh bao phủ khắp bề mặt, là một tu chân tinh có rất nhiều rừng rậm.

Hành tinh này là Thất Cấp Phong Hỉ Tinh.

Ngoài hành tinh này có ba tinh cầu nhỏ bay quanh, chúng là những phó tinh.

Thất cấp tu chân tinh này có tên rất đẹp, là Ám Nguyệt.

Ám Nguyệt Tinh phần lớn đều bị rừng rậm bao phủ, làng mạc của phàm nhân phân tán dày đặc, trên những ngọn núi lớn có rất nhiều môn phái tu chân.

Một ngọn núi phía nam được người dân bản xứ gọi là Thiên Sơn. Ngọn núi này rất cao, từ dưới chân núi nhìn lên chỉ thấy mây mù bao phủ, chẳng biết ngọn núi này có đâm thủng cả chín tầng trời hay không.

Một con đường đá quanh co kéo dài từ trên đỉnh xuống dưới núi, phần lớn con đường này đều bị giấu vào trong mây. Người nào đến đây trong lòng đều không khỏi sinh ra cảm giác giống như đi vào cõi tiên bồng mờ ảo.

Mỗi buổi sáng sớm, từng hồi chuông từ trên đỉnh núi truyền xuống rồi vang vọng khắp bốn phía. Những con chim có hình dáng xinh đẹp hóa thành rất nhiều bóng đen bay xuyên qua mây rồi quay quẩn bên Thiên Sơn, lâu lâu chúng lại phát ra những tiếng hót lảnh lót hòa quyện vào tiếng chuông.

Không gian này giống như một bức tranh êm ả, giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

-Boong...Boong...Boong... ....

Tiếng chuông từ trên đỉnh núi dồn xuống, những đám mây đang vờn quanh đỉnh núi chậm rãi tản ra, làm cho tất cả người nghe đều cảm thấy lòng mình trở nên yên ả. Dưới núi có một thôn nhỏ của phàm nhân, thôn này không lớn chỉ có khoảnh một trăm hộ. Bốn phía thôn đều trồng đủ loại hạnh, trên cành hạnh hoa đang nở rộ, gió nhẹ thổi qua mang theo một mùi thơm thoang thoảng bao phủ khắp bốn phía.

Ngửi thấy mùi hoa hạnh làm người ta sinh ra cảm giác lòng dạ phiêu diêu.

Tiếng chuông giống như đẩy lùi màn đêm, sáng sớm khi tiếng chuông vang lên thì những làn khói bếp và tiếng chó sủa cũng trở nên vang vọng.

Khói bếp lượn lờ giống như đánh tan màn đêm còn sót lại. Đứng từ xa có thể thấy được mọi động tĩnh này này chứa một loại ý cảnh.

Vương Lâm lặng lẽ đứng ở phương xa nhìn thôn nhỏ trước mặt.

Trong khung cảnh này, động chính là khói bếp đang tung bay và những cây hạnh đang khe khẽ đung đưa trong gió, mà tĩnh lại chính là những căn nhà cũ kĩ nằm khuất dưới những rặng cây. Tất cả những động tĩnh đều lộ rõ sự nhàn nhã và bận rộn của nhân gian. Động và tĩnh thường vô tình kết hợp lại, làm Vương Lâm sinh ra những hồi ức vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ.

Hồi ức của hắn không phải là thôn nhỏ trước mặt mà chính là thời thơ ấu trên Chu Tước.

Trong lúc Vương Lâm đang ngơ ngẩn, những tiếng ca đồng dao từ phương xa truyền đến, kèm theo đó là những âm thanh lục lạc vang vọng như muốn phá tan bầu không khí yên tĩnh sáng sớm.

“-Hoa hạnh nở trắng trước hiên nhà.

Có con đừng gã đạo sĩ gia.

Năm trước nhị lang vừa lên núi.

Nhất lang năm sau lại ra ma.

Con gái khóc than theo người chết.

Phải vội đặt quan vào giữa nhà...

Hoa hạnh nở trắng khắp sân nhà.

Hài đồng chớ gặp phải đạo gia.

Lại hỏi xem ta bao nhiêu tuổi.

Lại nói không có đạo duyên nha!

Chó kêu một tiếng mèo một trảo.

Hù cho đạo sĩ hồi lão gia.”

(Dịch thơ: masta4ever)

Những âm thanh của trẻ con truyền vào tai Vương Lâm, giọng hát trong trẻo và tiếng lục lạc càng ngày càng gần. Một tiểu đồng mặc áo vải ngắn

đang cưỡi trên lưng trâu tiến từng bước thong thả trên con đường mòn đi về thôn.

Trên lỗ mũi trâu xỏ hai sợ dây, bên trên còn có hai lục lạc. Khi con trâu bước đi, lục lạc liên tục vang lên, phía sau con trâu còn có vài con nghé nhỏ.

Tiểu đồng này nhìn thấy Vương Lâm thì tiếp tục xướng đồng ca rồi thúc trâu đi đến gần. Khi con trâu đi qua bên cạnh Vương Lâm, tiểu đồng nghiêng đầu dùng con mắt to tròn nhìn hắn, dùng giọng giòn tan nói:

-Đại Bá! Người đến chỗ này thì lạc đường sao?

Vương Lâm mỉm cười, gật đầu nói:

-Đây là chỗ nào?

Tiểu đồng mỉm cười dùng một ngón tay chỉ về phía trước rồi dùng giọng non nớt nói:

-Đây là Hạnh Hoa Thôn!

Nói xong nó tiếp tục ngồi trên lưng trâu đi về phía thôn, người đã đi xa chỉ còn lại những tiếng ca đồng dao vọng lại... ....

Vương Lâm thở dài, bài đồng dao lại làm hắn sinh ra một tia đau xót nói không nên lời. Hắn lẩm bẩm nói:

-Ám Nguyệt Tinh, thôn nhỏ dưới Thiên Sơn...Đúng là chỗ này rồi.

Bên tai Vương Lâm vẫn còn mơ hồ vang vọng âm thanh khi hấp hối của cố nhân năm xưa, là tiếng kêu gọi từ quê hương.

-Xin ngươi đem hài cốt của ta trở về Ám Nguyệt Tinh trong Liên Minh Tinh Vực. Chỗ đó có một nơi gọi là Thiên Sơn, ta vẫn còn nhớ dưới núi có một thôn nhỏ, đưa xương cốt của ta đến đó... ....

Sau Hạnh Hoa Thôn vài dặm có một vùng mọc đầy cỏ dại, bên trong là những nấm mộ đan xen vào nhau rất hiu quạnh. Hình bóng Vương Lâm xuất hiện ở đây, hắn đưa mắt nhìn những ngôi mộ trước mặt rồi trầm mặc một lúc lâu, sau đó vỗ tay vào túi trữ vật.

Một bình ngọc nhỏ xuất hiện trong tay Vương Lâm, hắn cầm lấy rồi khẽ than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói:

-Tôn Thái…Ngươi và ta ân oán đã xong, ngày xưa ta từng đồng ý mang tro cốt của ngươi về quê hương. Hôm nay, Vương mỗ đã làm được.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 947: Tư cách

Vương Lâm nói xong, bình nhỏ tự động bay ra khỏi tay rơi xuống một mảnh đất trống cách đó không xa. Sau khi bình ngọc dung nhập vào trong lòng đất, có một đám đất chậm rãi xếp chồng lên nhau.

Vương Lâm vung tay phải lên, hắn dùng hai ngón tay vẽ trên hư không. Những luồng tinh quang lóe lên, một tấm bia xuất hiện trên ngôi mộ, trên bia viết vài chữ nhỏ như rồng bay phượng múa.

-Tôn Thái chi mộ!

-Đối với người tu đạo chúng ta, trăm năm nghìn năm trôi qua như nháy mắt, tất cả thân nhân không còn lại được mấy người. Cho dù có còn cũng chỉ là những cảm giác huyết mạch không thân thuộc…Một khi bước

chân trên con đường tu đạo thì sinh tử khó lường, một đời nhất định toàn gian khổ.

-Đi trên tiên lộ, quay đầu lại cũng không thấy ánh đèn, mà phía trước cũng đầy sương mù bao phủ.

Vương Lâm thở dài nhìn mộ của Tôn Thái, ánh mắt lộ ra cảm khái.

-Hôm nay ngươi chết tha hương còn có ta đem tro cốt ngươi về quê nhà…Nếu có một ngày Vương Lâm ta chết, không biết có người nào đem tro cốt ta về Chu Tước… ….

Vương Lâm trở nên trầm mặc, hắn xoay người bỏ đi.

-Đây đều là nhân quả!

Vương Lâm không ngừng bước chân, hắn chậm rãi đi về phía trước rồi dần biến mất ở phương xa. Nhưng bài đồng dao vẫn vang vọng bên tai, vẫn còn ở trong lòng rất lâu mà không tan… ….

-Hoa hạnh nở trắng trước hiên nhà… ….

-Tu đạo, tu đạo, phàm nhân thì muốn thành tiên, muốn bước trên con đường của tiên nhân. Nhưng không biết loại người đang tiến trên con đường này lại có rất nhiều kẻ ao ước muốn có một cuộc sống bình thường như bao phàm nhân khác.

-Lại có bao nhiêu người như Tôn Thái phải chết nơi đất khách quê người, tro tàn bay theo gió, không tìm được đường về quê hương…Có rất nhiều bậc cha mẹ và người thân mãi cho đến khi lìa đời cũng không nhìn thấy đứa con của mình quay về…Nhưng không biết nếu được lựa chọn lại, nếu có thể được đi lại từ đầu, người tu đạo có còn tiến ra nửa bước kiên định như trước đây hay không… ….

-Lời đồng dao này vang lên những chua xót và nhắn nhủ của biết bao đời, được đồng tử cất tiếng ca. Người ngoài nghe thì không hiểu, nhưng kẻ tu đạo nghe lại cảm thấy xót xa…Tên của bài đồng dao này chắc chắc sẽ là…Không tu đạo… ….

Lúc này trong đất trời không còn hình bóng của Vương Lâm, cả người hắn đã dung nhập vào hư vô rồi biến mất. Nhưng những cảm xúc và minh ngộ của Vương Lâm về bài đồng dao lại vĩnh viễn lưu lại trong đất trời.

Vương Lâm tiến một bước trên bầu trời rồi phóng thẳng về phía trước. Lúc này trên người hắn có rất nhiều cảm xúc, lần này mặc dù chỉ là khoảng thời gian ngắn nhưng lại mang đến cho hắn những tâm sự khó vứt bỏ.

Phía Tây và phía Bắc của Liên Minh đã trở thành vùng đình chiến của tu sĩ La Thiên, ở vị trí gần chiến trường trước đây nhất có một tu chân tinh. Hành tinh này vẫn được bảo toàn nguyên vẹn trong cuộc chiến trước đây, tuy linh khí trên tinh cầu đã không còn nhiều lắm, nhưng vấn đề này lại không để cho Liệt Vân Tử phải chú ý.

Liệt Vân Tử đang khoanh chân ngồi trên một đỉnh núi trong hành tinh này. Bên cạnh lão còn có một người thanh niên, vẻ mặt người này rất âm trầm, tuy lúc này cũng khoanh chân ngồi xuống nhưng ánh mắt lại nhìn về phương xa giống như đang chờ một điều gì đó.

Nếu lúc này Vương Lâm có mặt ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra người thanh niên này chính là Hứa Đình, người tưởng chừng đã chết trong trận đại chiến trước đây.

Bầu trời bốn phía xung quanh Liệt Vân Tử có mười ba huyết cầu đang lơ lửng. Những huyết cầu này chính là những La Phù năm xưa còn lại.

Tu sĩ La Thiên trên tu chân tinh này không nhiều, chỉ có lác đác vài người. Người có địa vị như Liệt Vân Tử phải ở lại chỗ này vì phối hợp với mười ba huyết cầu kia để đề phòng Liên Minh Tu Chân tấn công tiền tuyến một lần nữa.

Liệt Vân Tử dùng thần thức dung nhập vào mười ba huyết cầu, điều này làm cho thần thức lão tăng mạnh đến mức độ không thể tưởng tượng nổi. Vì vậy mà tất cả những động tĩnh trong chu vi rất rộng trên bầu trời đều không thể thoát khỏi tâm thần của lão.

Vương Lâm tiến ra trong những con sóng rung động, hắn đến hành tinh này để tìm Liệt Vân Tử, đây là chuyện thứ hai hắn muốn làm sau khi từ hư vô quay trở về. Trước khi Vương Lâm đi vào hư vô đã có một luồng thần niệm truyền vào tai hắn, người truyền thần niệm đến chính là Liệt Vân Tử.

Liệt Vân Tử đang ngồi khoanh chân trên đỉnh núi trong tu chân tinh. Lúc này lão chậm rãi mở mắt ra, trong nháy mắt này mười ba huyết cầu bên ngoài cơ thể lập tức chấn động, mười ba con mắt màu đỏ cùng hiện ra trên mười ba huyết cầu.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về một phía, một luồng uy áp khổng lồ được ngưng tụ lại tạo thành thuật thần thông có thể làm cho bầu trời phải sụp đổ.

Khóe miệng Liệt Vân Tử lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói:

-Ngươi đến rồi!

Với tu vi của lão tất nhiên cũng phát hiện Vương Lâm có chút thay đổi, nhưng cũng không phải là nhìn thấu tất cả. Dù sao lão cũng không bằng Viêm Lôi Tử nên cũng không nhìn được thông suốt.

Trong mắt Hứa Đình chợt lóe lên hàn quang, hắn hừ lạnh một tiếng rồi không thèm che giấu sát khí đang bùng ra. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào thân hình Vương Lâm đang dần lộ ra.

Thân thể Vương Lâm xuất hiện ở vị trí ánh mắt của mười ba con mắt đỏ ngưng tụ lại. Vẻ mặt hắn vẫn như thường, giống như không cảm nhận được luồng uy áp khổng lồ ở bốn phía. Hắn cũng không thèm nhìn Hứa Đỉnh đang bùng ra sát khí mà hướng về phía Liệt Vân Tử ôm quyền nói:

-Hứa Mộc xin ra mắt Liệt Vân Tử tiền bối.

Liệt Vân Tử vung tay phải lên, những con mắt đỏ trên mười ba huyết cầu chợt lóe rồi ẩn vào trong làm lực lượng kỳ dị biến mất. Vẻ mặt Vương Lâm từ đầu đến cuối không có bất kỳ biến hóa nào, hắn tiến về phía trước một bước rồi đứng trên đỉnh núi đối mặt với Hứa Đình.

-Hứa Mộc! Ngươi… …

Hứa Đình quát khẽ.

-Ồn ào!

Vương Lâm lạnh lùng đưa mắt nhìn Hứa Đình, ánh mắt này lại giống như một thanh kiếm sắc trực tiếp đâm thẳng vào hai mắt tên này. Hứa

Đình chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng, vẻ mặt hắn lập tức có thay đổi lớn, tâm thần chấn động rồi toàn thân đột nhiên mềm nhũn ra. Hình như một câu nói vừa rồi của Vương Lâm có ẩn giấu ý chí thiên địa, chưa nói đến chuyện máu huyết toàn thân hắn phải nghịch chuyển, tiên nguyên trong cơ thể lại giống như sắp tan vỡ.

-Thình thịch, thình thịch, thình thịch… ….

Trong nháy mắt tất cả những âm thanh khác đều bị cắt đứt bên tai Hứa Đình, hắn chỉ nghe thấy tiếng trái tim của mình đang điên cuồng đập mạnh, mồ hôi chảy ra như mưa.

Đối với Hứa Đình, vừa rồi Vương Lâm đã làm hắn sinh ra một loại cảm giác giống như đối mặt với trưởng bối trong gia tộc, trong cơ thể hắn không sinh ra được nửa điểm phản kháng. Điều làm hắn càng cảm thấy hoảng sợ, là trong một tiếng “Ồn ào!” lại có một luồng khí tức khổng lồ còn nồng đậm hơn rất nhiều lần so với thiên uy làm cơ thể hắn liên tục run rẩy. Giống như hắn đang đứng dưới chân một người khổng lồ mà người này chỉ cần rống lên một tiếng là có thể làm cho tất cả thân thể, nguyên thần của hắn hoàn toàn vỡ nát.

Hứa Đình phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, cơ thể hắn lập tức lui về phía sau, rồi ngẩn người ra nhìn Vương Lâm. Hứa Đình cảm thấy trong đầu trống rỗng, lại không thể hiểu nổi vì sao lại trở thành thế này… ….

Trong mắt Liệt Vân Tử đột nhiên bùng ra tinh quang. Lão a lên một tiếng rồi nhìn về phía Vương Lâm, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Vương Lâm không thèm nhìn về phía Hứa Đình mà ôm quyền hướng về phía Liệt Vân Tử rồi bình tĩnh nói:

-Không biết trước đây tiền bối cho gọi vãn bối tới có gì phân phó!

Giọng nói của Vương Lâm rất bình thản, nhưng Liệt Vân Tử lại càng trở nên ngưng trọng. Lúc này ánh mắt lão nhìn về phía Vương Lâm có sự khác biệt lớn so với trước đây, không còn ánh mắt giống như nhìn những vãn bối tầm thường nữa.

Đây là hiệu quả xao sơn chấn hổ(Động cỏ đánh rắn) mà Vương Lâm mong muốn! Với sự nhạy bén của hắn, sao lại không hiểu Liệt Vân Tử muốn làm chuyện gì được? Năm xưa hắn không có tư cách, nhưng hiện nay hắn đã có.

-Năm xưa khi phong tiên lão phu đã cho ngươi xem qua Chiến Tự Thiếp là bảo vật quan trọng của Chiến Gia, cũng đã từng hứa cho ngươi xem qua Đệ Nhị Phúc. Hôm nay ta gọi ngươi và Hứa Đình tới chính là muốn để hai người các ngươi xem qua!

Liệt Vân Tử nói xong thì vung tay phải tạo ra một trảo trên hư không, trước người lão lập tức vang lên một tiếng rục rịch, một khe nứt tự nhiên

xuất hiện.

Một luồng hắc quang từ trong khe nứt bay ra, một bức tranh màu đen bị hắc quang bao phủ từ trong khe nứt bay đến tay trái Liệt Vân Tử. Bức tranh lặng lẽ lơ lửng ở phía trước rồi đứng yên bất động.

-Đây là Đệ Nhị Phúc trong Tam Phúc Chiến Tự Thiếp của Chiến Gia ta.

Liệt Vân Tử đẩy tay trái về phía trước, ánh mắt sáng rực như đuốc của lão nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt hiện lên sự chờ mong.

Vương Lâm vung tay phải lên chụp lấy bức tranh Chiến Tự Thiếp. Hắn chưa vội mở ra mà khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn Liệt Vân Tử rồi trầm giọng nói:

-Liệt Vân Tử tiền bối, tranh Đệ Nhị Phúc này vãn bối không thể nhìn rõ được!

Liệt Vân Tử nhìn về phía Vương Lâm rồi dần trở nên âm trầm. Nhưng trong đầu lão lại vang vọng tiếng quát khẽ vừa rồi của Vương Lâm, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi cười lên ha hả, nói:

-Tốt! Hứa Mộc ngươi rất can đảm và sáng suốt. Ngươi muốn gì, cứ nói!

Vương Lâm chỉ tay lên mười ba huyết cầu La Phù đang lơ lửng trên bầu trời, bình tĩnh nói:

-Khi xem bức tranh Đệ Nhị Phúc, vãn bối muốn một cái La Phù!

Liệt Vân Tử trở nên trầm mặc, vẻ mặt như cười như không, nói:

-Pháp bảo này ngươi có thể sử dụng sao?

Vương Lâm khẽ mỉm cười, hắn không trả lời vấn đề này mà bình thản nói:

-Trước khi vãn bối đến đây đã ước hẹn với sư huynh, mấy ngày sau hắn sẽ đến tìm vãn bối đi làm một chuyện.

Liệt Vân Tử nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, lão cười lên ha hả, nói:

-Tặng ngươi!

Lão nói xong thì vung tay phải tạo thành một trảo trên hư không. Một huyết cầu lập tức rơi xuống, nó nhanh chóng co rút lại chỉ còn như nắm

tay rồi bị Liệt Vân Tử ném về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cẩn thận chụp lấy huyết cầu, sau khi kiểm tra thì đặt vào túi trữ vật.

-Bây giờ ngươi có thể nhìn được rồi!

Liệt Vân Tử trầm giọng nói.

-Nếu Thứ Phẩm Lôi Tiên Hứa Đình đã chuẩn bị cùng ta tiếp nhận may mắn lần này, thì có lẽ để cho Hứa Đình xem trước cũng được. Dù sao năm xưa bức tranh Đệ Nhất Phúc cũng được hắn nhìn trước!

Vương Lâm ném bức tranh trong tay về phía Hứa Đình.

Lúc này tâm thần Hứa Đình chấn động vẫn chưa được khôi phục trở lại, hắn ngẩn người ra rồi chụp lấy bức tranh theo bản năng. Trong nháy mắt khi Hứa Đình mở bức tranh ra, một tiếng gầm rống giống như sấm sét đột nhiên truyền ra từ trong bức tranh.

Một luồng chiến ý nồng đậm bùng lên không trung rồi phóng thẳng về phía Hứa Đình.

Thân thể Hứa Đình chấn động, hắn chỉ cảm thấy cuồng phong đập thẳng vào mặt, giống như trong bức tranh này đang phong ấn một con hung thú viễn cổ mà bây giờ lại được mở phong ấn ra. Hung thú này tỏa ra những ngọn lửa hung tàn ngập trời, lại ẩn giấu lửa giận sau rất nhiều vạn năm. Trong nháy mắt tất cả mọi thứ phát tiết ra ngoài, giống như muốn thôn phệ tất cả mọi thứ.

Vẻ mặt Liệt Vân Tử lộ ra vẻ khẩn trương khó thể nhìn thấu, với tu vi và tuổi tác của lão thì loại cảm giác căng thẳng này thật sự là vô cùng hiếm thấy. Lão biết rõ trong gia tộc của mình rất nhiều năm qua có bao nhiêu kẻ thiên tư hơn người có thể kiểm tra bức tranh Đệ Nhất Phúc, nhưng đến khi cầm trong tay Đệ Nhị Phúc còn chưa kịp mở ra hoàn toàn đã bị luồng chiến ý không thể tưởng tượng nổi bên trong đánh thẳng vào.

Nhẹ thì trọng thương tàn phế, nặng thì...Hình thần câu diệt mà chết.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 948: Bức tranh chữ “chiến” huyền bí

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn lạnh lùng nhìn Hứa Đình.

Hai tai Hứa Đình run rẩy càng kịch liệt, bức tranh mới hé mở được một phần, ngọn lửa hung ác lại bùng ra gấp rất nhiều lần. Thậm chí hắn còn sinh ra ảo giác giống như mình đang nắm trong tay một con hung thú viễn cổ, nếu lúc này mở ra phần phong ấn còn lại thì nó sẽ phóng thẳng ra thôn phệ chính mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bức tranh trong tay Hứa Đình càng ngày càng run lên kịch liệt, mà y phục của hắn lúc này cũng đã ướt đẫm mồ hôi, vẻ mặt lại càng trở nên tái nhợt. Lúc này khi Hứa Đình mở Chiến Tự Thiếp Đệ Nhị Phúc ra được bốn phần thì chiến ý từ trong bức tranh bùng ra ngập trời và cực kỳ nồng đậm.

Gió lốc tự nhiên xuất hiện rồi quét ngang khắp bốn phía, những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng. Những luồng hắc quang trong bức tranh điên cuồng lóe ra, làm cho Hứa Đình hầu như đã bị bao phủ trong hắc quang.

Tâm thần Hứa Đình trở nên run rẩy nhưng trong lòng lại bùng lên ý chí bất khuất. Lúc này hắn cắn răng gầm lên một tiếng, tất cả lực tiên nguyên khắp toàn thân lập tức vận chuyển, hai tay hung hăng kéo ra, một tiếng ầm vang lên.

Hứa Đình đã trực tiếp mở bức tranh ra bảy phần.

Liệt Vân Tử đứng thẳng người lên, trong mắt bùng lên vẻ vui mừng khó có thể tưởng tượng.

Trong nháy mắt khi bức tranh mở ra được bảy phần, một tiếng gầm rống đột nhiên vang lên, rất nhiều làn sương đen đột nhiên từ trong bức tranh tuôn ra. Sương đen hóa thành một con thú khổng lồ phóng thẳng về phía Hứa Đình mà thôn phệ.

-Chịu đựng!

Trong mắt Liệt Vân Tử lộ ra vẻ chờ mong.

Trong nháy mắt khi con thú khổng lồ kia phóng đến thôn phệ, cơ thể Hứa Đình đột nhiên lóe lên rồi phun ra một ngụm máu tươi. Cơ thể hắn trực tiếp ngã xuống, những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, rất nhiều máu tươi trên người tuôn ra ngoài.

Hứa Đình cười thảm, một tiếng ầm vang lên, cơ thể hắn văng ra ngoài mười trượng.

Bức tranh Chiến Tự Thiếp kia lập tức khép lại, nó đứng yên bất động trên không trung giống như những tình cảnh trước đó chưa từng xảy ra.

Liệt Vân Tử thầm than một tiếng, Hứa Đình này có thể mở ra được bảy phần, tuy hắn không thể chống đỡ được thú linh do chiến ý hóa thành nhưng trong số những người từng thử mở Chiến Tự Đệ Nhị Thiếp nhiều năm qua, hắn cũng là người rất ưu tú rồi.

Liệt Vân Tử vung tay phải lên, bức tranh bay về phía Vương Lâm. Lúc này vẻ mặt lão trở nên âm trầm, nói:

-Hứa Mộc, tới lượt ngươi.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn chụp lấy bức tranh rồi đưa mắt nhìn Liệt Vân Tử. Hắn và đối phương không quen không biết, trước đó đã từng phỏng đoán Liệt Vân Tử này để mình xem qua Đệ Nhị Phúc tuyệt đối không phải đơn giản. Lúc này Vương Lâm nhìn thấy tình trạng thê thảm của Hứa Đình thì lại càng khẳng định những suy nghĩ trong lòng.

Nhưng quan trọng là vừa rồi Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được một luồng bản nguyên của Hứa Đình thu hoạch được vào năm xưa khi nhìn Đệ Nhất Lôi—Chiến Thiếp đã bị hút mất lúc con thú phóng tới thôn phệ.

-Chiến Tự Thiếp này cũng thật thú vị!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một nụ cười, hắn cầm lấy Chiến Tự Thiếp.

Vương Lâm mở hai tay ra.

Một tiếng ầm vang lên, Chiến Tự Thiếp bị Vương Lâm mở tạo ra một khe hở, ngọn lửa viễn cổ hung ác đột nhiên bùng ra. Nó trực tiếp phóng thẳng đến Vương Lâm giống như muốn thôn phệ.

Liệt Vân Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trên thực tế thì lúc đầu lão cũng khá coi trọng hắn nhưng mức độ kỳ vọng cũng không cao. Vương Lâm không phải là người khác tộc đầu tiên nhận được sự cho phép của Liệt Vân Tử để xem Chiến Tự Thiếp.

Nhưng sau rất nhiều năm những người kia cũng chỉ mở được hơn phân nửa mà thôi, không người nào có thể mở được hoàn toàn.

Nhưng tình cảnh vừa rồi lại làm cho cảm nhận của Liệt Vân Tử về Vương Lâm có chuyển biến lớn. Người có thể nói điều kiện với mình, có thể mượn thế lực của Thanh Thủy để áp chế mình thì rõ ràng không phải kẻ đơn giản. Nhưng trên thế giới tu chân này mấy người có thể nắm chắc thời cơ như vậy? Mà quan trọng là trên tu chân giới này có mấy người dám đứng trước mặt mình làm như vậy?

So với Hứa Đình, Liệt Vân Tử lại càng chờ mong những biểu hiện của Vương Lâm.

Khi ngọn lửa viễn cổ hung ác kia phóng đến, vẻ mặt Vương Lâm vẫn không có bất kỳ sự thay đổi nào. Ngọn lửa này xem ra vẫn còn kém uy lực Cổ Thần của mình, giống như một con thú nhỏ đang đứng trước mặt vậy, dù có gầm rống thế nào thì yếu vẫn là yếu.

Vương Lâm bình tĩnh mở bức tranh ra, ngọn lửa kia càng ngày càng mạnh, càng truyền ra những tiếng gầm rống điên cuồng rồi hóa thành cuồng phong quét về phía Vương Lâm. Nhưng ngọn gió này lại không thể quét ngã được cơ thể bất động của hắn.

Đồng tử trong mắt Liệt Vân Tử đột nhiên co rút lại, tinh quang phóng thẳng ra rồi nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Lúc này tiên nguyên trên khắp cơ thể Hứa Đình đã tan vỡ hơn phân nửa và đang đứng bên ngoài mười trượng. Hắn đang nhìn về phía Vương Lâm, trong ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp và những luồng hận ý vô tận.

Động tác của Vương Lâm cũng không nhanh, sau khi hắn mở bức tranh ra được ba phần thì hừ lạnh một tiếng nhưng không hề lãng phí thời gian mà dứt khoát dùng lực mở rộng ra. Một tiếng nổ ầm vang lên, Vương Lâm đã trực tiếp mở bức tranh ra bảy phần.

Chỉ trong nháy mắt con thú khổng lồ lúc nãy vừa thôn phệ Hứa Đình lập tức gầm lên một tiếng kinh thiên động địa rồi huyễn hóa ra. Nó điên cuồng phóng thẳng về phía Vương Lâm thôn phệ.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, hắn nhìn chằm chằm vào con thú khổng lồ đang phóng thẳng về phía mình rồi quát lớn:

-Nghiệt súc.

-Ngươi dám!

Một tiếng quát vang lên giống như tiếng sấm sét khai thiên, ầm ầm vang vọng khắp tu chân tinh. Thậm chí đỉnh núi dưới chân Vương Lâm cũng phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi đột nhiên sinh ra dấu hiệu sụp đổ. Trong nháy mắt mặt đất khắp bốn phía lập tức giống như bị Địa Long giày xéo, những khe nứt lớn đột nhiên được sinh ra.

Nếu gặp phải những tu sĩ đại thần thông thì Vương Lâm cũng không phải là rất mạnh. Nhưng lúc này chẳng qua chỉ là một con thú linh viễn cổ, nó căn bản không thể làm tâm thần Vương Lâm chấn động vì hắn chính là Cổ Thần!

Mà Vương Lâm cũng không phải Cổ Thần bình thường, mà là Ngũ Tinh Vương Tộc Cổ Thần!

Một tiếng quát vang lên, con thú kia lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, cơ thể đang phóng thẳng về phía Vương Lâm đột nhiên dừng hẳn lại. Trong đôi mắt con thú lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, nó vừa phóng ra khỏi bức tranh thì bị một câu nói của Vương Lâm hù cho lập tức quay trở về.

Khoảnh khắc vừa rồi con thú rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức làm cho chính mình phải run rẩy được bùng ra từ trên cơ thể tu sĩ trước

mặt. Khí tức này đã từ lâu vẫn cực kỳ rõ ràng trong ký ức của nó, là một tồn tại nó không dám trêu chọc.

Tình cảnh khó tin này làm Liệt Vân Tử phải trợn tròn mắt. Với tu vi như lão mà lúc này cũng phải ngẩn người, luồng khí tức vui mừng như điên trong mi tâm lại lập tức trở nên dày đặc.

-Không ngờ tên Hứa Mộc này lại có thể làm cho thú linh phải sợ hãi! Rất nhiều năm qua Chiến Gia ta chỉ có một người duy nhất làm được điều này, đó là Tiên Tổ Chiến Tinh.

Lúc này Liệt Vân Tử như quên đi tất cả mọi thứ, lão chỉ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Hứa Đình nắm chặt bàn tay, nhưng vẻ chấn động trong mắt lại trở nên cực kỳ nồng đậm.

Vương Lâm không suy nghĩ nhiều, hắn quát khẽ lên rồi hai tay dùng sức kéo mạnh ra. Bức tranh đã hoàn toàn được phơi bày ra trước mắt hắn.

Trên bức tranh là một chữ “Chiến” như rồng bay phượng múa, giống như muốn từ trong bức tranh bay ra ngoài, cực kỳ kinh người.

Một luồng khí tức tang thương từ trong chữ chiến kia bùng ra, khoảnh khắc này trong đồng tử Vương Lâm lại có một cái bóng ngược của chữ chiến đang lóe lên. Chỉ trong khoảnh khắc, hai mắt Vương Lâm chợt vang lên những tiếng nổ ầm ầm rồi chìm vào trong một ý cảnh cực kỳ quái lạ.

Một vùng tinh không vô tận, còn có một lão già mặc y phục màu trắng. Lúc này lão già đang khoanh chân ngồi xuống, hai ngón tay phải liên tục vẽ lên hư không tạo thành một chữ chiến.

-Ba vạn năm trước lão phu đạt đến cảnh giới Không Chi, tự mình tu luyện đạt đến cảnh giới này nhưng cả đời lại không lưu lại bất kỳ truyền nhân nào, vì vậy ta mới đem tất cả đặt lên một chữ chiến. Trước khi giới tuyến này bị phá ra, nhằm tránh những thất bại và tổn hại mà sinh ra tiếc nuối nên lưu lại Chiến Tự Lục Thiếp, nếu thế hệ sau có người nào thu hoạch được toàn bộ thì sẽ trở thành truyền nhân của lão phu!

Lão già kia vừa nói vừa vung tay phải lên, lập tức có hàng nghìn hàng vạn chữ chiến khác nhau bao phủ khắp bốn phía. Khi lão già xuất ra một chỉ ngón tay phải, những chữ chiến đột nhiên phát ra hắc quang nồng đậm, chúng ngưng tụ lại rồi rơi xuống trước ngón tay lão già tạo thành một chữ.

-Chiến!

Giọng nói của lão già rất bình thản. Nhưng một chữ này vừa nói ra khỏi miệng, chữ chiến kia lập tức chấn động rồi hóa thành một luồng hắc

quang rơi vào trong hư vô... ....

Thân thể Vương Lâm run lên, hình ảnh ngược của chữ chiến trong đồng tử biến mất rồi thanh tĩnh trở lại.

-Thấy được những gì?

Liệt Vân Tử tiến lên phía trước một bước, trong ánh mắt lộ ra vẻ kích động. Lão nôn nóng hỏi.

Vương Lâm trầm mặc trong khoảnh khắc, hắn gật đầu, đang định nói thì lại thấy Liệt Văn Tử vung cánh tay áo. Hứa Đình đang đứng bên ngoài mười trượng lập tức bị cuồng phong quét ngang, trong nháy mắt đã bị ném ra ngoài rất nhiều dặm.

-Bây giờ nói cho ta biết, ngươi đã nhìn thấy được những gì?

Liệt Vân Tử cố gắng áp chế kích động của nội tâm, trầm giọng hỏi.

-Truyền thừa!

Vương Lâm chậm rãi nói.

-Truyền thừa, quả nhiên là truyền thừa. Tổ tiên mất tích chắc chắn có liên quan rất lớn đến truyền thừa!

Vẻ mặt Liệt Vân Tử đột nhiên biến đổi, lão rõ ràng có phương pháp để kiểm tra Vương Lâm có nói thật hay không. Nhưng bây giờ lại không cần phải sử dụng nữa rồi, có thể nói ra hai chữ truyền thừa thì đã đủ để chứng minh tất cả.

-Năm xưa sau khi Tiên Tổ Chiến Tinh nhìn bức tranh Đệ Nhị Phúc cũng nói ra tương tự thế này!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 949: U Minh Dẫn Lộ

Năm xưa sau khi tiên tổ Chiến Tinh nghiên cứu nhiều năm cuối cùng cũng xem bức tranh Đệ Tam Phúc. Nhưng sau khi nhìn qua nó thì vẻ mặt của người lại rất cổ quái rồi mang theo Đệ Tam Phúc bế quan, sau nghìn năm cũng chưa xuất hiện. Vào một ngày sau ngàn năm, tộc nhân phát hiện ra chỗ bế quan chỉ còn lại Đệ Tam Phúc Chiến Tự và một khối ngọc giản mà không thấy bóng dáng tiên tổ đâu cả.

-Nếu năm xưa tiên tổ không mất tích thì với tu vi của người cho dù là Lôi Tiên Điện cũng không dám trêu chọc vào Chiến Gia ta. Cho dù là những gia tộc tu chân thời thượng cổ cũng chỉ là như vậy mà thôi, tiên tổ còn thì Chiến Gia chúng ta còn vinh danh.

-Nhưng tất cả mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn từ khi tiên tổ mất tích… Những thế hệ sau đều muốn đi tìm tiên tổ, tiên tổ không chết, chứ nếu không thì tổ bài sinh mệnh đã vỡ ra rồi.

Những luồng ý niệm liên tục xoay chuyển trong đầu Liệt Vân Tử, người trong gia tộc Chiến Gia có thể nhìn rõ bức tranh Đệ Nhị Phúc chỉ có ba người. Nhưng bức tranh Đệ Tam Phúc thì không có người nào mở ra được.

Điều này hắn chưa từng nói qua với bất cứ người nào khác, cho dù là những tiểu bối trong gia tộc cũng không thể biết được. Mọi người đều tưởng rằng trưởng lão gia tộc Liệt Vân Tử hắn có thể nghiên cứu được bức tranh Đệ Tam Phúc.

Cho dù là Chiến Không Liệt cũng nghĩ như vậy.

Liệt Vân Tử cười khổ trong lòng, hắn biết ba người trong gia tộc bao gồm cả mình có thể nghiên cứu và cảm ngộ bức tranh Đệ Nhị Phúc. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ như vậy mà thôi, không người nào có thể nhập tâm thần vào bên trong giống như Hứa Mộc.

Chuyện này không liên quan đến tu vi, thậm chí cũng không liên quan đến tư chất. Nhưng rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà không cho phép, Liệt Vân Tử đã suy nghĩ cả đời mà vẫn chưa tìm ra được.

-Hứa Mộc, nếu ngươi xem bức tranh Đệ Tam Phúc, thì cần thứ gì của lão phu, cứ nói!

Liệt Vân Tử trầm mặc hồi lâu rồi nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

Thực tế Liệt Vân Tử cũng có tư tâm, ngoại trừ việc tìm kiếm tổ tiên thì quan trọng là khi tiên tổ Chiến Tinh mất tích đã lưu lại một khối ngọc giản, trong đó có một câu!

-Nếu Chiến Gia ta có người nào thu được truyền thừa thì đủ để liệt vào đỉnh phong!

Vương Lâm trầm mặc một lúc lâu, hắn lắc đầu nói:

-Với tu vi của ta bây giờ có lẽ không thể mở được bức tranh Đệ Tam Phúc.

Vừa rồi khi hắn mở Đệ Nhị Phúc Chiến Tự Thiếp thì có một luồng lực lượng bản nguyên từ bên trong tuôn ra rồi dung nhập vào con mắt thứ ba trên mi tâm hắn.

-Chuyện này không liên quan đến tu vi nên ngươi có thể thử, bất kể yêu cầu gì Liệt Vân Tử ta cũng đều có thể cố gắng thỏa mãn cho ngươi!

Liệt Vân Tử dùng tay phải vỗ lên mi tâm, trên thiên linh lão lập tức bùng ra một luồng hắc quang nồng đậm, lại có một bức tranh từ bên trong bay ra.

Bức tranh này chính là Đệ Tam Phúc Chiến Tự Thiếp.

Liệt Vân Tử hít vào một hơi thật sâu, lão vươn tay chụp lấy Đệ Tam Phúc Chiến Tự Thiếp rồi đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận, trong nháy mắt khi tay phải hắn chạm vào bức tranh, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức bùng ra làm tâm thần chính mình chấn động. Khí tức này còn mạnh hơn rất nhiều lần so với bức tranh Đệ Nhị Phúc.

“Tuyệt đối không thể mở bức tranh này ra!”

Mi tâm Vương Lâm khẽ động, hắn lập tức cảm nhận được trên bức tranh này một mối nguy hiểm kinh người. Hắn có một cảm giác nếu mở bức tranh này ra, dù chỉ là một chút thôi chính mình cũng không thể chịu nổi.

-Liệt Vân Tử tiền bối, bức tranh này trừ khi vãn bối tự tìm đường chết, nếu không một khi mở ra chắc chắn sẽ không còn cơ hội sống!

Vương Lâm nhìn Liệt Vân Tử, hắn vung tay phải lên ném bức tranh Đệ Tam Phúc quay về.

Vẻ mặt Liệt Vân Tử hơi trầm xuống.

-Nhưng Liệt Vân Tử tiền bối cứ yên tâm, vãn bối cũng rất muốn xem Đệ Tam Phúc Chiến Tự Thiếp này. Nếu một ngày đủ tu vi sẽ tự tìm đến tiền bối. Nhưng lúc này nếu mở ra, một khi bị luồng khí tức trong bức tranh bức phải chết thì sợ rằng tiền bối sẽ rất khó tìm được người khác thay thế!

Vương Lâm lui ra phía sau vài bước rồi bình tĩnh nói. Hắn nghĩ rằng Liệt Vân Tử sẽ không ra tay với mình, tất nhiên nếu người này thật sự không có gì lo lắng mà ra tay thì Vương Lâm cũng đã sớm có chuẩn bị. Cho dù hắn đánh không lại thì chạy, có lẽ vẫn còn duy trì được đến khi Thanh Thủy đến.

Liệt Vân Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, những ý niệm trong lòng lão bắt đầu xoay chuyển. Lão biết rõ sự nguy hiểm khi xem bức tranh Đệ Tam Phúc, nhiều năm trước những kẻ ngông cuồng muốn mở bức tranh này ra đều phải chết. Cho dù là lão, đến ngày hôm nay cũng không dám mở nó ra xem.

Hơn nữa tên Hứa Mộc này đã vì La Thiên lập được nhiều đại công, nếu cưỡng ép giam cầm hắn hoặc bắt buộc hắn mở bức tranh Đệ Tam Phúc ra rồi chết thì Viêm Lôi Tử chắc chắc cũng sẽ can thiệp.

Tuy chuyện này Liệt Vân Tử cũng không thèm để tâm, lão nghĩ rằng sau khi Viêm Lôi Tử cân nhắc thì chắc chắn sẽ không vì một tên tiểu bối mà trở mặt giao chiến với mình.

Nhưng điều làm lão phải lưu tâm chính là Thanh Thủy.

Hắn biết tên Thanh Thủy kia là một người điên, sau khi nổi giận ai biết được hắn có truy cứu chuyện của tên Hứa Mộc này hay không!

-Thanh Thủy này năm xưa vì Hứa Mộc mà giao chiến với Huyết Thần Tử, khi phong tiên thì lại giết chết người của Lôi Tiên Điện. Nếu ta giữ lại Hứa Mộc, sợ rằng tự rước họa vào thân... ....

Vẻ mặt Liệt Vân Tử trở nên âm trầm, lão vẫn còn một điều lo lắng, chính là Hứa Mộc này cũng không phải dễ giữ lại như mình nghĩ.

-Rất nhiều năm rồi lão phu mới gặp được một tên Hứa Mộc có thể nhìn thấy ý cảnh trong bức tranh. Nếu hắn chết thì phải tiếp tục tìm kiếm không biết đến năm nào tháng nào...Đơn giản là cứ thả hắn ra thì sau này còn có cơ hội.

Liệt Vân Tử đang trầm ngâm lại đột nhiên cười lên ha hả, ánh mắt lão lộ ra vẻ tán thưởng, gật đầu nói:

-Tốt, không kiêu ngạo không nóng nảy! Không hỗ danh là Chính Phẩm Lôi Tiên của La Thiên ta. Hứa Mộc, Chiến Gia ta tuy không có pháp thuật Tàn Anh có thể cứu ngươi sống lại, nhưng cũng có một loại pháp thuật khác. Sau này khi ngươi tìm lão phu để xem tranh Đệ Tam Phúc, lão phu sẽ tuyệt đối không để cho ngươi xảy ra những điều đáng tiếc, sẽ truyền cho ngươi công pháp đó! Hơn nữa ta sẽ dùng lực lượng toàn tộc để đồng ý giúp ngươi một chuyện, bất kể là chuyện gì Chiến Gia ta đều có thể làm được.

Có thể nói Liệt Vân Tử đã bỏ ra tiền vốn rất lớn, trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ cảm kích, hắn cung kính nói:

-Đa tạ tiền bối, chuyện này tiền bối cứ yên tâm!

Liệt Vân Tử mỉm cười rồi gật đầu, nói:

-Được rồi, ngươi đã có ước hẹn với Thanh Thủy thì cứ đi trước!

Vương Lâm ôm quyền cáo từ, hắn đứng đối diện với Liệt Vân Tử rồi lui người về phía sau vài bước. Trong nháy mắt hắn hóa thành một đạo cầu vồng phóng thẳng về lên chín tầng trời rồi biến mất.

Sau khi Vương Lâm bỏ đi, vẻ mặt Liệt Vân Tử lại trở nên âm trầm. Lão lẩm bẩm nói:

-Viêm Lôi Tử chắc chắc sẽ không vì chuyện nhỏ này mà tranh chấp với ta, chỉ có Thanh Thủy...Nhưng Thanh Thủy này cũng không sống được bao lâu nữa đâu...Khi Thanh Thủy chết, Hứa Mộc, để lão phu xem lúc đó ngươi làm sao có thể trốn được.

Sau khi Vương Lâm bay ra khỏi tu chân tinh thì vẻ mặt cũng trở nên âm trầm rồi phóng đi như tên bắn. Khi Liệt Vân Tử kêu gọi thì hắn chắc chắn phải đến, nếu hắn không đến thì sẽ lập tức đắc tội với người này. Nếu hắn đã muốn mượn La Thiên là chỗ để làm nơi lánh nạn thì chắc chắc phải quan tâm đến lời kêu gọi của Liệt Vân Tử.

Hơn nữa lúc này hai người vẫn còn nể mặt nhau, thật sự sẽ chẳng có đạo lý nếu không đến.

Nếu đã nhất định phải đi, với tâm cơ của Vương Lâm chắc chắn cũng sẽ có sự chuẩn bị. Cho dù không có ước hẹn mười ngày với Thanh Thủy,

hắn cũng sẽ nói rõ chuyện này cần sự trợ giúp của Thanh Thủy.

Hơn nữa Vương Lâm đã phân tích, lần này đến gặp Liệt Vân Tử đối với mình cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng. Sự thật cũng đã minh chứng những gì hắn phân tích là cực kỳ chính xác, lần này không những có thêm một luồng lực lượng bản nguyên, đồng thời lại còn hiểu rõ lai lịch của Chiến Tự Thiếp, còn đoạt được một cái huyết cầu La Phù.

Nếu hắn không đến gặp Liệt Vân Tử, những phiền phức sau này chắc chắn sẽ nhiều hơn rất nhiều lần bây giờ. Liệt Vân Tử dù sao cũng là một trong những lão quái trên La Thiên.

Vương Lâm vừa phi hành vừa nghĩ lại những tình cảnh vừa xảy ra. Vẻ mặt hắn đã dần bình tĩnh lại, hắn mang theo nụ cười, cơ thể lóe lên rồi biến mất trong bầu trời.

Vương Lâm tìm được một hòn đá khổng lồ lơ lửng trong tinh không, hắn khoanh chân ngồi xuống bên trên rồi lẳng lặng chờ Thanh Thủy đi đến. Vài ngày sau, trước mặt Vương Lâm xuất hiện những con sóng gợn, Thanh Thủy tiến một bước đi ra ngoài.

Thanh Thủy vừa mới xuất hiện thì lập tức bùng ra luồng khí nồng nặc mùi máu tanh. Sau lưng hắn là từng cái đầu lâu dữ tợn lộ ra vẻ tuyệt vọng, từng cái từng cái lơ lửng rồi bay theo phía sau với số lượng trên trăm.

Vương Lâm mở hai mắt ra rồi cười khổ. Tu vi Thanh Thủy còn cao hơn một chút so với mười ngày trước, rõ ràng mấy ngày nay đã thôn phệ rất nhiều tu sĩ.

-Những người này đều là những tu sĩ giỏi về ẩn giấu thân ảnh của Sát Vực Giới. Ngươi và ta muốn đi đến Sát Vực Giới thì phải cần đến những cái đầu người này!

Thanh Thủy nói xong thì vung tay phải lên hư không, những đầu người ở sau lưng hắn lập tức bay ra rồi kết hợp lại tạo thành một cái hoàn chỉnh.

-Tiên Thuật U Minh!

Hai tay Thanh Thủy bắt phát quyết, tiên nguyên trong cơ thể lập tức vận chuyển, sau đó hắn chỉ về phía trước. Một tiếng nổ ầm vang lên, cái đầu người đột nhiên vỡ tan, một làn sương máu đột nhiên xuất hiện. Trong nháy mắt khi những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, hơn trăm cái đầu người đều tan vỡ.

Làn sương máu nồng đậm bao phủ khắp bốn phía, khi Thanh Thủy vung tay phải lên thì tất cả những làn sương lập tức xoay chuyển với tốc độ càng ngày càng nhanh. Cuối cùng làn sương còn bao phủ hơn một trăm tàn hồn tu sĩ, những tiếng kêu thảm thiết vang vọng vào trong tâm thần Vương Lâm.

-U Minh Dẫn Lộ!

Trong nháy mắt khi âm thanh lạnh lẽo của Thanh Thủy vang lên, những tiếng kêu gào thê lương của một trăm tàn hồn trong vòng xoáy lại càng trở nên kịch liệt. Đám tàn hồn đan xen vào nhau rồi ngưng tụ lại ở sâu bên trong vòng xoáy tạo thành một vật giống như hắc động.

Thanh Thủy đem tất cả các loại tình cảm trong ký ức có liên quan đến vị trí Sát Vực Giới của đám tàn hồn kia ngưng tụ lại với nhau tạo thành một đường dẫn. Tập hợp tất cả những ý niệm của trên một trăm tu sĩ đối với Sát Vực Giới tạo thành một con đường.

Đây chính là tiên thuật U Minh Dẫn Lộ!

Lực lượng chỉ đường của hơn một trăm tu sĩ tạo thành vòng xoáy hắc động, nó điên cuồng vận chuyển rồi kéo dài ra trong vô tận. Hầu như chỉ trong nháy mắt đã giống như phá vỡ hư không, trong hắc động đột nhiên xuất hiện một thế giới màu đỏ.

Một kiến trúc dựng đứng giống như một thanh đại kiếm đâm vào hư không, một luồng khí sát lục nồng đậm đang khếch tán ra ngoài.

Vị trí chính giữa có một tòa tháp rất cao, tháp này cao không dưới nghìn trượng, từng sợi xích đen từ trên thân tháp lan ra nối liền những kiến trúc khắp bốn phía.

Chỗ này chính là Sát Vực Giới.

-Pháp thuật này rất có tác dụng thực tế, năm xưa ta rất thích sử dụng.

Trong mắt Thanh Thủy chợt lóe lên sát khí, hắn lấy ra một khối ngọc giản rồi khắc khẩu quyết lên ném cho Vương Lâm. Ngay sau đó Thanh Thủy tiến một bước vào trong vòng xoáy. Vương Lâm cười khổ nhận ngọc giản, hắn thầm nghĩ thứ mà Thanh Thủy thích sợ rằng chính là phương tiện nhanh nhất có thể phóng thẳng vào nhà người ta giết chóc.

Cơ thể Vương Lâm cũng lóe lên, hắn và Thanh Thủy một trước một sau đi vào trong vòng xoáy.

Một vòng xoáy khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong Sát Vực Giới, vòng xoáy này lập tức gây ra sự chú ý của tất cả tu sĩ ở đây. Nhưng chỉ trong nháy mắt có một giọng nói lạnh lẽo bao phủ khắp bốn phía.

-Bản quân Thanh Thủy Lôi Tiên Giới, hôm nay đến lấy vật cũ, diệt giới!

Trong nháy mắt khi giọng nói này vang lên, nó lập tức hóa thành một cơn lốc sát lục, tạo thành một luồng sát khí ngập trời rồi trực tiếp quét qua toàn bộ Sát Vực Giới.

-Ầm ầm ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt đã có rất nhiều kiến trúc hình kiếm tan vỡ.

-Sát Vực Giới không biết đang giữ vật gì của sư huynh Thanh Thủy, mà sau khi hắn lấy được ký ức của Huyền Bảo Thượng Nhân thì bốc lên lửa giận điên cuồng như vậy.

Vương Lâm tiến một bước đi ra khỏi vòng xoáy, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía Sát Vực Giới, một trong Bát Giới của Tu Chân Liên Minh.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 950: Sát Vực Giới

Tu Chân Liên Minh có Lưỡng Điện, Tứ Tôn, Bát Giới. Sát Vực Giới này nằm ngoài thiên địa, rất nhiều năm trước được Giáo Chủ đời đầu tiên dùng một khe nứt không gian khi Vũ Tiên Giới tan vỡ còn lưu lại để làm giới địa. Sau đó hắn thu thập sắt thép trong thiên hạ rèn thành chín mươi chín thanh Kình Thiên Kiếm.

Từ đó về sau chín mươi chín thanh Kình Thiên Kiếm trở thành kiến trúc cực kỳ độc đáo trong Sát Vực Giới.

Trong Liên Minh Tu Chân Sát Vực Giới có hung danh hiển hách, nhiều năm qua đã vì Liên Minh Tu Chân lập được rất nhiều chiến công. Sớm nhất như cuộc chiến giữa Tứ Thánh Tông và những thay đổi của Thi Âm Tông sau này, tất cả đều mơ hồ lộ ra dấu tay của Sát Vực Giới.

Lục cấp tu chân tinh có lẽ không biết nhiều về Sát Vực Giới, nhưng một khi tu chân tinh đạt đến thất cấp thì nghe thấy tên Sát Vực Giới lại như sấm nổ bên tai.

Hễ là những tu sĩ đạt đến một mức tu vi nhất định ở trong thất cấp tu chân tinh sẽ không cam tâm chịu cảnh không có mệnh hồn trong tay, vì vậy mà dẫn đến hàng loạt chuyện xảy ra. Sát Vực Giới lại được toàn quyền xử lý những chuyện thế này, đã nhiều lần tạo ra những cơn mưa máu, tạo ra hung danh cuồn cuộn.

Tất nhiên cũng có rất nhiều tu sĩ không để Sát Vực Giới muốn bắt giết thế nào cũng được. Những người này lại do những thế lực khác của Liên Minh Tu Chân xử lý.

Có thể nói Sát Vực Giới là con dao đối ngoại của Liên Minh Tu Chân, hạng người được Sát Vực Giới thu nhận đều là loại cả đời giết chóc ngập trời.

Sau vài vạn năm, Sát Vực Giới vẫn liên tục giữ chín mươi chín tu sĩ hạch tâm, nếu có người chết sẽ lập tức được bổ sung. Ngoại trừ chín mươi chín người này, Sát Vực Giới vẫn còn rất nhiều đệ tử bên ngoài. Những người này có số lượng rất lớn, đều phân ra cho chín mươi chín người kia thống lĩnh.

Ngoại trừ những người này, còn có hai người được phân biệt là chính hoặc phó giới chủ.

Có thể nói Sát Vực Giới giống như một môn phái tu chân, nhưng lại mạnh mẽ hơn rất nhiều lần so với phần lớn môn phái khác, trong Liên Minh Tinh Vực có rất ít người dám trêu chọc Sát Vực Giới.

Cho dù là những tu sĩ đại thần thông khi nhắc đến Sát Vực Giới cũng cảm thấy rất đau đầu. Người của Sát Vực Giới không những giết chóc ngập trời mà lại am hiểu thuật ẩn giấu, khi một đòn không trúng thì lập tức lui ra nghìn dặm ẩn giấu không còn chút tung tích.

Từ khi Sát Vực Giới được sinh ra cho đến nay chưa bao giờ có chuyện kẻ khác giết đến tận nhà, nếu có thì ngày xưa Vương Lâm đánh đến đây một lần cũng được coi là miễn cưỡng.

Nhưng hôm nay khi âm thanh lạnh lẽo của Thanh Thủy vang vọng khắp bốn phía thì tất cả đã hoàn toàn thay đổi.

Nhiều kiến trúc như những thanh đại kiếm trong Sát Vực Giới lập tức tan vỡ từng tảng lớn, rất nhiều đá vụn lẫn vào trong sắt thép rơi xuống hóa thành một cơn bão quét ngang Sát Vực Giới.

Những tiếng hét khẽ và những tiếng hô kinh hãi truyền ra, trong nháy mắt cũng có rất nhiều bóng đen từ trong cơn lốc phóng ra. Đây là một đám tu sĩ mặc hắc y, những người này già trẻ khác nhau, có tu vi từ Âm Hư đến Khuy Niết trung kỳ. Trong đám người này phần lớn đều là cảnh giới giữa Âm Dương Hư Thực, có rất ít người Khuy Niết.

-Hứa Mộc, những loại lâu la này ngươi có thể gánh bớt giúp ta không?

Thanh Thủy tiến lên một bước lướt qua bên người những tu sĩ hắc y, giọng nói của hắn giống như gió lạnh thổi qua tảng băng vạn năm.

Lấy tâm trí của Vương Lâm tất nhiên hiểu rõ Thanh Thủy muốn tặng cho mình một cơ hội. Những tu sĩ này tuy số lượng rất nhiều nhưng hắn có thân thể của Cổ Thần, muốn giết cũng không khó.

-Sư huynh cứ yên tâm!

Vương Lâm cũng tiến lên phía trước một bước, tay phải nắm lại thành quyền rồi không suy nghĩ nhiều mà đột nhiên tung ra một đòn về phía trước.

Một tiếng ầm kinh thiên vang lên, trước người Vương Lâm lập tức truyền ra những âm thanh nổ tung. Một tảng lớn hư vô lập tức đổ sụp xuống, tất cả vỡ ra từng tấc rồi trực tiếp quét ngang về phía trước.

Một quyền của Vương Lâm hóa thành cơn lốc vô tận, tất cả ngưng tụ lại thành một điểm rồi ầm ầm lao ra. Cho dù là tu sĩ Khuy Niết hậu kỳ đụng vào thì vẻ mặt cũng biến đổi lớn mà rút lui, chỉ cần hơi chậm một chút sẽ trực tiếp bị đánh chết.

Đám người trước mặt Vương Lâm phần lớn đều là những tu sĩ Âm Hư cả đời giết chóc, bọn họ hầu như vừa mới tiếp cận thì sắc mặt đã lập tức biến đổi bị một quyền cách không của Vương Lâm đánh tới. Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng trong cơ thể bọn họ, những luồng máu lớn phọt thẳng ra. Một người đang đứng trước mặt Vương Lâm hầu như không sinh ra bất kỳ lực phản kháng nào mà nổ lên ầm ầm rồi tiêu tán.

Máu thịt văng ra khắp nơi, những tu sĩ bên cạnh lập tức chấn động tâm thần, trong ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ. Bọn họ muốn ẩn giấu cơ thể nhưng lúc này lại rõ ràng cảm nhận được tất cả phương vị bốn phía đều bị một luồng lực lượng kỳ dị khóa chặt, căn bản không thể nào thoát đi được.

Ầm ầm ầm ầm! Thân thể những tu sĩ này lập tức tan vỡ. Khi nguyên thần trọng thương bay ra lại bị Vương Lâm vung một trảo lên hư không, tất cả rơi vào trong tay hắn.

Trong nháy mắt tình cảnh này đã hoàn thành, nhanh đến mức không thể tin. Tất cả tu sĩ Sát Vực Giới ở khắp bốn phía lập tức chấn động tâm thần.

-Hứa Mộc!

-Hắn là Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc của La Thiên.

Lập tức có người nhận ra thân phận của Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm lạnh như băng, mấy trăm tu sĩ trước mặt tuy đông nhưng hắn lại không thèm quan tâm. Nếu là trước khi chưa trở thành Ngũ Tinh Vương Tộc Cổ Thần thì đối mặt với những tu sĩ này, Vương Lâm sẽ căn bản không thể chống đỡ được. Nhưng lúc này mọi thứ đã thay đổi.

Vương Lâm tiến về phía trước nửa bước, dưới chân lập tức xuất hiện sóng gợn, hắn đột nhiên biến mất.

-Súc Địa Thành Thốn!

Một tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ trợn trừng mắt, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc và hoảng sợ khó có thể tưởng tượng. Tên này cảm thấy da đầu tê dại hồn bay phách tán, không dám chần chừ mà lập tức rút lui.

-Không ngờ hắn lại biết Súc Địa Thành Thốn, cuộc chiến này tuy Sát Vực Giới ta đông người nhưng nếu muốn đánh hắn bị thương thì cực kỳ khó!

Hình bóng Vương Lâm biết mất, khi xuất hiện thì đã ở phía sau một tu sĩ Âm Hư. Trong nháy mắt khi cơ thể Vương Lâm vừa xuất hiện, một quyền tay phải của hắn nhìn thì có vẻ rất nhẹ nhàng trực tiếp đánh thẳng lên hậu tâm tu sĩ này.

Người này ngay cả tư cách né tránh và phát hiện cũng không có, cơ thể hắn run lên, bên trong vang lên những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên. Một luồng lực lượng khổng lồ phóng thẳng vào trong cơ thể, trong nháy mắt các khớp xương toàn thân đều vỡ vụn, cơ thể nổ ầm lên hóa thành máu thịt.

Vương Lâm chụp lấy nguyên thần của người này rồi biến mất.

-Bày trận!

Một tu sĩ Khuy Niết trung kỳ hai mắt trở nên đỏ hồng hét lớn lên. Nhưng trong nháy mắt khi giọng nói của hắn vừa vang lên, thì vẻ mặt lại biến đổi lớn. Hắn mạnh mẽ xoay người lại rồi há miệng phun ra một luồng hồng quang.

Trong luồng hồng quang kia có một cây phi kiếm rất dài, nó mang theo những tiếng rít gào bén nhọn phóng thẳng về phía trước. Trên thân kiếm lại có mấy ngàn hồn phách bao phủ, một tiếng rống thê lương vang lên làm cho uy lực của cây phi kiếm này đạt đến đỉnh phong.

-Kiếm tốt!

Một giọng nói lạnh như băng từ bốn phương tám hướng truyền đến. Vương Lâm tiến một bước từ trong hư không đi ra trước mặt tu sĩ Khuy Niết trung kỳ. Trong nháy mắt khi Vương Lâm vung tay phải lên một trảo thì bàn tay đột nhiên lớn lên rất nhiều lần rồi lập tức hóa thành bàn tay Cổ Thần. Hắn chụp lấy phi kiếm ném thẳng ra phía sau.

Tu sĩ Khuy Niết trung kỳ kia kêu lên một tiếng đau đớn. Vẻ mặt tên này trở nên trắng xanh, phi kiếm kia là pháp bảo bản mệnh của hắn, lúc này lại bị Vương Lâm chụp một trảo cắt đứt tất cả liên hệ tâm thần, hắn lập tức thụ thương.

Nhưng đặc biệt là cảm giác kinh hồn được sinh ra.

-Dễ dàng bắt được bản mệnh pháp bảo của ta, người này...Người này rốt cuộc có tu vi gì?

Tu sĩ Khuy Niết trung kỳ này cũng có uy danh hiển hách trong Sát Vực Giới, thân phận còn cao hơn một chút so với Sát Thị Vu Phi.

Nhưng lúc này hắn đã thật sự cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là nhớ lại chuyện năm xưa rõ ràng Vu Phi đã quay về Sát Vực Giới nhưng vẫn bị một chỉ giống như của bàn tay vừa rồi đánh chết. Tình cảnh đó hiện lên làm hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn lập tức bay về phía sau không chút do dự rồi vỗ vào túi trữ vật. Trong nháy mắt có rất nhiều ngọc giản bay ra, hắn quát khẽ trong miệng:

-Nổ!

Những ngọc giản này đột nhiên tự bạo ầm ầm, tạo thành một lực tấn công khổng lồ.

Tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như tia chớp lóe trên đá đánh lửa, Vương Lâm thu lấy phi kiếm những cũng không ngừng lại mà trực tiếp phóng ra. Lực lượng tự bạo của rất nhiều ngọc giản đánh lên người Vương Lâm cản bản không sinh ra bất kỳ tác dụng nào. Khi vẻ mặt tên tu sĩ Khuy Niết trung kỳ vẫn còn đang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hai ngón tay tạo thành kiếm của Vương Lâm đã đâm lên mi tâm hắn.

Một tiếng ầm vang lên, cơ thể tên tu sĩ Khuy Niết trung kỳ uy danh hiển hách trong Sát Vực Giới đột nhiên tan vỡ rồi chết. Nguyên thần tên này đã bị một chỉ của Vương Lâm bức bay ra ngoài cơ thể, chưa kịp chạy trốn lại bị Vương Lâm chụp được.

Khoảnh khắc này Vương Lâm đã thật sự cảm nhận được những thay đổi của chính mình. Không phải tu sĩ Khuy Niết trung kỳ quá yếu, mà Vương Lâm đã trở thành cường giả chân chính, đã bước vào trong danh sách cường giả.

Lại nói đến Thanh Thủy, cơ thể hắn lóe lên trong tiếng cười ha hả rồi phóng thẳng đến vị trí trung tâm trên ngọn tháp.

Khoảnh khắc khi Thanh Thủy phóng đến, một lão già hắc y đang khoanh chân ngồi bên trong tòa tháp mở bừng mắt lộ ra một tia âm trầm. Lão thân là phó giới chủ Sát Vực Giới mà tâm thần lúc này cũng trở nên run rẩy, cơ thể lão lập tức lóe lên rồi một phân làm hai, hóa thành hai lão già hắc y giống nhau như đúc. Một lão già đột nhiên vung tay phải về phía trước, một khe nứt lập tức xuất hiện trong hư vô.

Bên rìa khe nứt có rất nhiều vòng xoáy nhỏ chạy qua lại làm phát ra những âm thanh rẹt rẹt.

Khe nứt vừa mở ra thì một lão già lập tức tiến vào trong, lão già còn lại đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Cơ thể lão hóa thành một ngọn gió đen rồi trực tiếp phóng ra khỏi tòa tháp.

Gió đen phóng ra, tốc độ của lão già quá nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt lão già với vẻ mặt âm trầm đã xuất hiện trước mắt Thanh Thủy, lão quát lớn:

-Các hạ bức người quá đáng!

Trong mắt Thanh Thủy chợt lóe lên hàn quang, tay phải bắt pháp quyết rồi lập tức tung ra một chỉ. Gió lạnh lập tức gào thét, tám con Hắc Long lập tức xuất hiện giữa đất trời, chúng gầm rống lên rồi phóng thẳng về phía lão già thôn phệ.

Cùng lúc này cơ thể Thanh Thủy cũng lóe lên rồi lao đến bên cạnh tòa tháp như tia chớp. Hai tay hắn bắt pháp quyết đột nhiên đẩy ra bên ngoài, trong miệng bình tĩnh nói:

-Đóng Băng Thiên Địa!

Trong nháy mắt, tiên nguyên trong cơ thể Thanh Thủy đột nhiên điên cuồng vận chuyển, một luồng hàn khí vô tận từ trong cơ thể hắn bùng ra. Chỉ khoảnh khắc bốn phía lập tức xuất hiện rất nhiều hạt mưa, những hạt mưa này vừa xuất hiện lại hóa thành bông tuyết.

Trong những tiếng nổ ầm ầm, bông tuyết đột nhiên tan vỡ, từng luồng lam quang lóe lên rồi đảo qua khắp bốn phía. Thiên địa lập tức biến sắc, toàn bộ đất trời trong Sát Vực Giới lập tức bị lam quang bao phủ, giống như phong ấn tất cả những con đường thoát ra khỏi chỗ này.

Thanh Thủy tiến một bước rồi đi ra khỏi lam quang, hắn điểm một chỉ tay phải về phía trước. Tòa tháp cao ở phía trước đột nhiên nổ ầm lên một tiếng rồi tan vỡ, hóa thành những mảnh nhỏ tiêu tán trong không trung. Chỉ thấy bên trong tòa tháp tan vỡ có một khe nứt hư vô, bên trong khe nứt hư vô có một lão già hắc y.

Một nửa cơ thể lão già đã bước vào hư vô, nhưng lúc này lại bị lam quang vờn quanh người. Lão già đang liên tục giãy dụa, nhưng dù lão có vùng vẫy thế nào cũng không thể tiến vào trong khe nứt để bỏ đi.

Thanh Thủy phóng người đến, hắn vung một trảo tay phải lên hư không rồi lập tức chụp lấy lão già kéo ra khỏi khe nứt.

Khoảnh khắc khi Thanh Thủy kéo lão già từ trong khe nứt ra, đột nhiên trong mắt hắn chợt lóe lên hàn quang. Thanh Thủy dùng tốc độ cực nhanh nhảy dựng người lên rồi ném lão già trong tay xuống phía dưới.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 951: Khuất phục cho ta

Chỉ trong nháy mắt, tháp cao bị sụp đổ xuống, một đạo cầu vồng màu tím trực tiếp bay tới, cầu vồng này phân thành hai, một thẳng tới Vương Lâm đang ở xa xa, một đạo khác lóe ra xuyên thấu qua thân mình của lão nhân áo đen. Trong khoảnh khắc lão nhân trợn trừng hai mắt, thân thể cùng nguyên thần lập tức bị tan vỡ, trực tiếp xông tới Thanh Thủy.

Tử quang chợt lóe, bay khắp bầu trời, không ngờ làm cho phong ấn chi mang màu lam của Thanh Thủy bị đè chặt. Thanh Thủy trong mắt sát khí chợt lóe ra, ngón trỏ tay phải bỗng nhiên tràn ngập hồng quang, cực cảnh trong cơ thể hắn tự khôi phục, ngưng tụ ở phía trên ngón tay, trong phút chốc va chạm với tử quang.

Ầm một tiếng nổ long trời nở đất, điên cuồng đẩy ra chung quanh. Tử quang vừa sinh ra liền bị bức lui, lóe ra thành một người, đó là một người đàn ông trung niên, mái tóc màu tím phiêu diêu trong gió, hai mắt lộ ra sát khí kinh người.

-Lão phu là Giới Chủ Sát Vực Giới Lăng Vân Tử!

-Cực Cảnh!!! Hóa ra di vật thê tử ta ở trong tay ngươi!!

Thanh Thủy thân mình đồng thời cũng lùi ra sau mấy bước, nhìn chằm chằm vào nam nhân tóc tím, ánh mắt lộ ra sát khí ngập trời.

“Thanh Thủy này ngày xưa là tiên quân Lôi tiên giới, nghe đồn sau khi hắn sống lại tu vi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Tuy nói hiện giờ rất mạnh, nhưng ta có Không Niết pháp bảo, tuy nói pháp bảo này đã bị tàn phá, nhưng cũng có lực chiến một trận với hắn, nếu có thể giết được Thanh Thủy, ta sẽ lập được công lớn!!” Nam tử tóc tím hừ lạnh, thân mình xông ra, một tảng lớn mây tím bốc lên, nhoáng một cái, không ngờ có sau phân thân từ trong cơ thể biến ảo ra nhằm thẳng tới Thanh Thủy.

Sát vực giới, có một kiện Không Niết pháp bảo, chỉ có điều pháp bảo này bị tổn hại nghiêm trọng, mặc dù như vậy nhưng vẫn có chút hùng mạnh. Pháp bảo này là năm đó đại trưởng lão Tu Chân Liên Minh tự mình tặng cho giới chủ thứ nhất Sát Vực giới, làm trấn giới chi bảo cho Sát Vực giới!

Trong màn sương mù màu tím, Thanh Thủy mang theo sát khí nhảy vào, từng trận ầm ầm từ bên trong truyền ra, cũng bắt đầu mở cuộc chém giết với nam tử tóc tím kia!

Hai người đều có được Cực Cảnh, trong thời gian ngắn, hàn khí tràn đầy bên trong sưng mù!

Lại nói Vương Lâm, thần sắc hắn lạnh như băng, thân thể thường thường dung nhập vào thiên địa. Gặp một người thì trảm một người, sau đó thân hình hắn mới dần dần từ trong hư vô bước ra, cũng mạnh mẽ ngẩng đầu, hai đồng tử co rút lại.

Chỉ thấy một đạo tử quang từ tận chỗ Thanh Thủy xa xa truyền tới, tử quang này tốc độ quá nhanh, làm cho nội tâm của Vương Lâm trầm xuống, trong tử quang này hắn cảm nhận được một tia cực!

“Cực Cảnh!!” Vương Lâm không kịp nghĩ ngợi, trong khoảnh khắc tử quang truyền tới, thân mình nhanh chóng lùi về phía sau, cùng lúc đó tay phải hư không một trảo, Cổ Thần Tinh Điểm phía trên mi tâm biến ảo xuất hiện, cấp tốc xoay tròn. Bên trên tay phải của Vương Lâm lập tức xuất hiện vô số tinh quang ngưng tự mà thành.

“Vương tộc pháp khí, Diệt Thần Mâu!”

Tinh quang này ngưng tụ với tốc độ cực kỳ nhanh, gần như trong nháy mắt, Diệt Thần Mâu biến ảo mà thành, không có trăm trượng, mà chỉ giống như một mâu bình thường được Vương Lâm ôm vào trong tay chỉ tới phía trước hung hăng ném ra!

Trong phút chốc liền va chạm với tử quang kia!

Ầm một tiếng nổ quanh quẩn trong thiên địa. Tử quang tan vỡ hóa thành một cỗ lực tấn công không thể nào hình dung được, điên cuồng tản ra bốn phía. Một chút ít tu sĩ không kịp né tránh bị tấn công tới người, thân thể lập tức ầm ầm tan vỡ mà chết.

Diệt Thần Mâu không chút tổn thương, chỉ có điều hơi ảm đạm một chút, trở lại trong tay Vương Lâm.

“Cổ thần Vương tộc Pháp khí, quả thực có thể chống cự lại Cực Cảnh!” Vương Lâm ánh mắt lộ ra tinh quang, trường mâu trong tay dần dần hư ảo, cuối cùng biến mất.

“Đáng tiếc lấy tu vi hiện giờ của ta, chỉ có thể ảo hóa ra hư ảo, chân chính Diệt Thần Mâu, đó là ở tại Thác Sâm!” Vương Lâm nhoáng lên một cái lui về phía sau, biến mất vô ảnh, nhất thời hiện ra phía sau một tu sĩ Sát Vực Giới, thần sắc lạnh lùng, một chỉ điểm ra.

Tu sĩ Sát Vực giới chung quanh lúc này không đủ trăm người, những người còn sống sót này cũng không phải là người có tu vi kém. Lúc này cả đám đang lợn lờ chung quanh, hai tay bấm niệm thần chú, cũng lập tức có từng trận chú ngữ vang vọng, trong phút chốc toàn bộ Sát Vực giới chấn động. Chung quanh nổi lên một tòa kiếm lớn, lập tức chung quanh sụp đổ ầm ầm.

Chỉ thấy mười một đạo tinh quang lóe ra, dưới tiếng chú ngữ của các tu sĩ chung quanh, không ngờ dung nhập vào bên trong hư vô. Sau một lát, Vương Lâm ở xa xa trong hư vô chợt lóe hiện thân. Ở phía sau Vương Lâm có mười một đạo tinh quang truy kích, tốc độ cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã tới gần rồi.

Bên trong mười một đạo tinh quang này đều có một thanh phi kiếm màu bạc, mỗi một thanh phi kiếm bên trong đều có một cỗ sát khí ngập trời.

Mười một thanh phi kiếm này, đúng là năm đó giới chủ thứ nhất đã sưu tầm tinh thiết trong thiên hạ rèn lên, trải qua vô số vạn năm được tu dưỡng trong Sát Vực giới gần như đã trở thành một tuyệt đại hung khí.

Vương Lâm bị mười một thanh phi kiếm truy kích, bên trên còn có những tiếng động thê lương của vô số những hồn phách tu sĩ đã bị chết ở Sát Vực giới, vờn chung quanh tinh quang hướng về Vương Lâm điên cuồng truy kích, thôn phệ. Phảng phất như muốn kéo theo linh hồn hắn vào trong này.

“Kiếm tốt!” Vương Lâm ánh mắt lộ ra hàn quang, mười một thanh phi kiếm này quả thực là kiếm tốt, nhất là tất cả những thanh kiếm này đều được rèn trong cùng một thời kỳ, lại đồng thời trải qua những năm tháng tế luyện giống hệt như nhau. Trong đó dĩ nhiên có thể cùng sinh ra khí linh, từ đó, nếu có được toàn bộ, so với bốn đạo nguyên thần chi kiếm Lăng Thiên Hậu luyện hóa bốn tiểu thiên địa ngưng tụ mà thành, phẩm chất và thần thông còn cao hơn không ít!

“Nếu có chín mươi chín thanh phi kiếm này, đối mặt với Lăng Thiên Hậu, mặc dù tu vi ta không đủ đối kháng với hắn, nhưng dựa vào pháp bảo cũng có thể có chiến được một trận!” Vương Lâm trong mắt tinh quang chợt lóe, liếm liếm môi.

“Trong Sát Vực giới này bảo vật quả thực không ít!!” hàng trăm ý niệm xoay chuyển trong đầu Vương Lâm, hắn biết Thanh Thủy cho mình đồng hành, trên thực tế cũng không cần mình giúp gì nhiều, mà chỉ nghĩ muốn cho mình một lần may mắn, báo đáp ân của mình ở lần trong hư vô mà thôi.

Đúng lúc này, trong gầm trăm tu sĩ chung quang, có ba người bay ra!

Ba người này, hai trong số đó là Khuy Niết trung kỳ, còn có một người, là một lão nhân, người này tu vi cực cao, dĩ nhiên đạt tới Khuy Niết hậu kỳ!

Lão nhân này sau khi Vương Lâm và Thanh Thủy xuất hiện, vẫn chưa lần nào tiến lên, mà cẩn thận trốn ở phía sau, lúc này mới hiện thân ra.

Khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, lão nhân vỗ túi trữ vật, lập tức bên trong có hồn Bạch Ngọc Hồ Lô bay ra. Bốn Bạch Ngọc Hồ Lô này trong suốt dịu dàng, trong khoảnh khắc vừa xuất hiện, lão nhân hai tay bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước!

Bốn hồ lô lập tức xoay tròn, tản ra trước mặt lão nhân, tiến tới Vương Lâm ở xa xa.

-Mời Bảo Hồ Lô Tiên giết người này.

Trong khoảnh khắc lão nhân nói ra lời này, bốn hồ lô lập tức chấn động, lại có bốn đạo khí tức màu trắng ngà phun ra, hóa thành bốn hư ảnh nữ nhân, phiêu phiêu bay thẳng tới Vương Lâm.

Hai người bên cạnh lão nhân, đều tự thi triển thần thông cùng pháp bảo, trong đó một người tay phải vỗ lên trán, lập tức nguyên đan màu đen bay ra từ thiên linh, nguyên đan này xoay tròn phát ra từng đạo khí tức âm trầm. Sau khi nguyên đan xuất hiện, vị tu sĩ kia quát khẽ một tiếng:

-Vạn Quân Chi Thủy!

Nguyên đan kia nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành hắc thủy, theo gió tăng trưởng lên, chỉ trong chốc lát không ngờ đã tràn ngập nửa không trung, giống như nước biển vậy, ầm ầm hướng tới Vương Lâm quét ngang.

Tu sĩ cuối cùng, trong thời gian ngắn toàn thân xuất hiện huyết quang, trên làn da thậm chí còn có vô tận tơ máu tràn ngập. Bộ dạng của hắn cực kỳ dữ tợn, hai tay bấm niệm thần chú chỉ tới phía trước trong miệng quát khẽ:

-Hóa Huyết Tiên Võng!

Chỉ nghe ầm ầm tiếng động quanh quẩn chung quanh thân thể tu sĩ này, lập tức vô vàn tơ máu như xuyên thấu qua thân thể của hắn, trực tiếp biến ảo hình thành một tấm võng bằng tơ máu, lần lượt thay đổi hướng tới Vương Lâm mà điên cuồng quấn quanh.

Ba người có thể nói là đã đem thần thông mạnh nhất cùng pháp bảo thi triển ra nương theo khoảnh khắc mười một thanh phi kiếm truy kích Vương Lâm, mở ra cuộc truy kích điên cuồng.

Không chỉ ba người đó, lúc này gần một trăm tu sĩ chung quanh, cả đám cũng đã vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, đủ mọi thần thông tràn ngập, hướng về Vương Lâm điên cuồng công kích.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, không cần nghĩ ngợi liền há mồm phun ra một vật, vật này chính là mười tám tầng địa ngục Phong Tiên Ấn! Trong nháy mắt nó xuất hiện, lập tức từng tiếng rống thê lương liên hồi như trong gió lốc truyền ra.

Vương Lâm tay phải chỉ ra, giống như một chỉ này đã cởi bỏ phong ấn thần thông, trong phút chốc mở ra cửa vào mười tám tầng địa ngục, khiến cho vô số oan hồn điên cuồng lao ra.

-Tát Đậu Thành Binh!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng.

Ầm ầm, vô số hồn phách bay ngập trời, hướng về bốn phía mà tấn công, nhất là Huyết Hồn Chi Tổ trong khoảnh khắc vừa xuất hiện liền ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng.

Vương Lâm thi triển Tát Đậu Thành Binh, liền không thèm chú ý tới nữa, mục tiêu của hắn là mười một đạo tinh quang đang truy kích phía sau! Thân mình hắn nhoáng lên một cái, Vương Lâm không tiến mà lùi, khi hắn lui về phía sau bàn tay liền đưa lên phía trước, lập tức một bàn tay Cổ Thần biến ảo thành, trực tiếp bắt lấy một đạo tinh quang.

Vừa mới bắt lấy, Vương Lâm cảm giác thấy lòng bàn tay đau đớn vô cùng, hàn quang trong mắt hắn chợt lóe ra. Sau khi bắt lấy tinh quang lập tức lui về phía sau, nguyên lực toàn thân vận chuyển nhanh chóng. Cổ Thần lực ẩn chứa bên trong, hung hăng đánh xuống, nhưng ngay lập tức cảm thấy kinh ngạc, không ngờ không thể đem tinh quang kia tán đi.

Ngược lại tinh quang bên tỏng còn kịch liệt bắn ngược lại, bên ngoài tinh quang biến ảo thành mấy vạn hồn phách, mang theo những gương mặt vặn vẹo, hướng tới Vương Lâm mà thôn phệ.

“Thần thông của ta phần lớn đều liên quan tới hồn phách, mấy vạn tàn hồn này cũng dám làm bừa trước mặt ta sao??” trong mắt Vương Lâm lúc này không hề còn hàn quang, thay vào đó là một chút lôi ý!

Nguyên thần của hắn có Thái Cổ Lôi Long, có quyền lực sai khiến lôi trong thiên địa, lúc này mi tâm hiện lên lốc xoáy, từ trong mi tâm nguyên thần hiện ra lộ ra Thái Cổ Lôi Long, hướng về không trung thanh âm rít gào.

Rống!!!

Một tiếng rít gào làm thiên địa khiếp sợ, từng trận lôi đình bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ tới, gần như ngay tức khắc, Sát Vực giới này nghiễm nhiên trở thành địa ngục lôi điện!

Tiếng sấm ầm ầm từ trên trời truyền tới, không ngừng vang vọng, nổ vang trong tai những tu sĩ chung quanh. Ngay cả nam tử tóc tím cùng Thanh Thủy bên trong mây mù cũng phải liếc mắt nhìn sang. Ánh mắt Thanh Thủy lộ ra vẻ tán thưởng, còn ánh mắt nam tử tóc tím kia lộ vẻ âm trầm như nước.

Lôi đình vô tận tràn ngập, tiếng sấm gào thét dưới lôi lực ngưng tụ trong thiên địa. Ngay cả lôi đình cũng phải khuất phục trong tiếng lôi rống của Vương Lâm, điên cuồng từ tay phải hắn mà oanh kích lên tinh quang.

Cảnh tượng này, phảng phất như Vương Lâm cầm trong tay hết thảy lôi lực của thiên địa, hấp dẫn hết thảy lôi đình trong thiên địa.

-Ngươi, khuất phục cho ta!!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, mấy vạn tàn hồn biến ảo từ tinh quang dưới hắn lúc này không hề còn vẻ dữ tợn mà là lộ ra vẻ hoảng sợ, khoảnh khắc lôi đình vô tận kia tiến tới, cả đám lộ ra vẻ sợ hãi cùng thần phục.

Tinh quang ầm một tiếng tan vỡ, trong tay vo, xuất hiện một trường kiếm màu bạc dài bảy thước, mấy vạn hồn phách bốn phía dung nhập vào trong kiếm.

Phía trên thân kiếm của kiếm này có khắc một từ “Chín”, cũng đã khuất phục Vương Lâm.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 952: tung tích Tịch Niết

Kiếm này dài bảy thước, chiều rộng ba tấc. Mũi kiếm màu bạch ngân, phảng phất như một ánh trăng, cũng có linh hoạt, sắc bén. Lúc này trôi nổi trên tay Vương Lâm, kiếm phát ra những thanh âm vang vọng.

Tay phải Vương Lâm lập tức vỗ lên trên, lạc ấn thần thức liền xâm nhập sâu vào bên trong.

Trường kiếm lập tức chấn động, một đạo kiếm khí trực tiếp lao ra, cuốn lấy trường kiếm phiêu phù chung quanh Vương Lâm.

“Đúng là một thanh kiếm tốt!!” Vương Lâm ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng, xoay người lại, nhoáng lên một cái, thẳng tới một thanh phi kiếm khác mà đi. Tu sĩ Sát Vực giới ở chung quanh căn bản không thể ngăn cản được bước chân Vương Lâm, lúc này bị Tát Đậu Thành Binh biến ảo thành vô số hồn phách quay chung quanh, thêm vào nữa là vô tận lôi đình, ầm vang giữa trong thiên địa.

Vương Lâm một bước bước ra, tay phải hư không hung hắng bắt lấy, lập tức lại một thanh trường kiếm trong giãy dụa bị Vương Lâm nắm vào tay. Kiếm này giãy dụa cực kỳ kịch liệt, phản phất như không chịu khuất phục trong tay Vương Lâm vậy, trong khi giãy dụa bỗng nhiên kiếm minh vô tận xuất hiện.

Trong nháy mắt, chín thanh trường kiếm còn lại đồng thời phát ra kiếm minh, nhoáng lên một cái thẳng tới Vương Lâm, tốc độ nhanh không thể tin nổi.

Càng bay càng nhanh, chính thanh trường kiếm không ngờ lại dung hợp với nhau thành một. Kiếm mang vô cùng lăng lệ, trực tiếp đâm thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm hai mắt hàn quang chợt lóe, lui về phía sau, trường kiếm trong tay giãy dụa ngày càng kịch liệt hơn. Hắn hừ lạnh một tiếng, đơn giản không tiếp tục áp chế, mà là tay phải bấm niệm thần chú, lập tức từng đạo cấm chế khắc lên trên phi kiếm. Sau khi bị phong ấn, Vương Lâm ném liền vào trong túi trữ vật.

Lúc này, chín thanh phi kiếm hợp nhất thành một thanh kiếm lớn, chung quanh có vô tận kiếm quang vờn quanh. Kiếm khí còn lộ ra âm hàn nồng đậm, Vương Lâm ngay lập tức có thể cảm nhận được làn gió phảng phất như muốn phá vỡ thân thể mình trực tiếp nhần chìm nguyên thần vậy.

Trong lúc này, mảnh đất bằng phẳng của Sát Vực giới bỗng nhiên ánh sáng đỏ sậm lóe lên, một người đàn ông trung niên mặc áo bào đỏ chợt lóe xuất hiện ra.

Người đàn ông trung niên này vừa xuất hiện, thân mình nhoáng lên một cái, tốc độ như một tia chớp, gần như đảo mắt một cái đã tới trung tâm đại chiến. Tay phải hư không một cái, lập tức bốn nữ nhân biến ảo từ bốn Bạch Ngọc Hồ Lô lập tức bị nam tử này dẫn dắt, không ngờ đã khai phá được trở ngại lớn, thẳng tới Vương Lâm mà đi.

Người đàn ông trung niên này theo sát ngay sau, cả người phảng phất như hóa thành một làn khói hồng, xuyên qua hư không, nhằm thẳng tới Vương Lâm.

Hắn đã ẩn tàng ở trong này thật lâu rồi, luôn luôn chờ thời cơ ra tay. Thanh Thủy kia hắn không dám trêu chọc vào. Mặc dù Hứa Mộc này hắn cũng có chút kiêng kị. Nhìn tu sĩ bốn phía, người này khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, trong lòng thầm nhủ: “Xem ra Thần Ma Tử kia cũng ôm tính toán giống như ta, đáng tiếc ngày đó Liên Minh thu hút Tịnh Niết tu sĩ, ta không có tham dự, nếu không hôm nay cũng phải lo lắng đề phòng như vậy.”

Vương Lâm tâm thần lập tức chấn động mạnh, thân mình không chút do dự bước tới phía trước một bước, tay phải bấm niệm thần chú sau đó chỉ tới phía trước trong miệng hô nhẹ:

-Hô Phong!

Trong thời gian ngắn, hắc phong gào thét trong thiên địa, không ngờ hóa thành ba đầu hắc long rít gào mà ra, trực tiếp lao ra vờn quanh bốn phía Vương Lâm. Bốn bóng dáng hư ảo lập tức quấn quanh một đầu hắc long, hai mắt của hắc long này lập tức lộ ra một chút mê mang.

Nhưng hai đầu hắc long còn lại không hề tạm dừng, thẳng tới người đàn ông trung niên biến thành khói hồng mà tới.

Một tiếng cười dài vang lên, khói hồng kia ầm một cái tiêu tan, hóa thành người đàn ông trung niên. Người này hai mắt như đuốc, nhoáng cái về phía trước, cả người phảng phất như hư ảo trong suốt, không ngờ hai đầu hắc long xuyên thấu đi qua, nhanh chóng tiếp cận Vương Lâm bằng tốc độ nhanh nhất.

-Hứa Mộc, không cần che dấu tu vi, có thể ở trong vòng nhiều tu sĩ Âm Dương Hư Thực với Khuy Niết như vậy mà không bị tổn hao gì, nhất định là Tịnh Niết tu sĩ!

Vương Lâm trong mắt tinh quang chợt lóe, trong lòng hắn trước đây là hoài nghi, trong Sát Vực giới này không ngờ có Tịnh Niết tu sĩ, chỉ là thần thức của hắn còn đình lại ở Khuy Niết sơ kỳ, căn bản không thể nhận biết được tồn tại của Tịnh Niết tu sĩ!

Nhưng lúc này, nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một khí tức vượt xa khí tức của Khuy Niết tu sĩ!

“Tịnh Niết!” Vương Lâm thở sâu, ánh mắt lộ ra chiến ý, chuẩn xác mà nói, đây là lần thứ hai hắn chiến với Tịnh Niết tu sĩ. Lần đầu tiên là Huyết Tổ, lần thứ hai này, chính là người đàn ông trung niên trước mắt!

-Khí tức người này không có mạnh như Huyết Tổ, chắc là Tịnh Niết sơ kỳ!

Người đàn ông trung niên kia giậm chân tại chỗ mà tới, tay phải vung lên, lập tức chín kiếm hợp nhất thành một kiếm chấn động, liền bồi hồi ở bên cạnh người này, phát ra kiếm minh thần phục.

“Dùng người này để thử xem thực lực chân chính của ta lúc này là gì??” Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe, không hề lùi về phía sau. Tay phải hung hăng nắm chặt, thẳng tới phía trước.

Người đàn ông trung niên kia mặc dù thần sắc thong dong, nhưng trong lòng cũng không yên, hắn có chút không nhìn thấu được tu vi chân chính

của người trước mắt. Bên ngoài mà nhìn, Hứa Mộc này chẳng qua chỉ là Khuy Niết sơ kỳ, có thể nói kém mình một trời một vực.

Nhưng hắn lại không biết vì sao, khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Mộc này, có một loại cảm giác hết hồn. Phảng phất như cơ thể đối phương cất dấu một cỗ khí tức mạnh mẽ vô cùng, khí tức này làm cho hắn phi thường kiêng kị.

“Người này nhất định là che giấu tu vi!!” Người đàn ông trung niên không có coi thường Vương Lâm, mà đã đánh đồng đối phương có cùng cấp bậc với mình. Ánh mắt hắn chợt lóe, tay phải bấm niệm thàn chút, lập tức vô số quang điểm trong không trung biến ảo, trong thời gian ngắn ngưng tụ vào trong lòng bàn tay của hắn.

-Lấy ra sức mạnh của thiên địa!

Đồng tử Vương Lâm co rút lại, thần thông của Tịnh Niết tu sĩ, ngoại trừ am hiểm quy tắc ra, chính là có thể lấy được nguyên lực trong thiên địa.

Trên thực tế đây cũng là chỗ hùng mạnh của Tịnh Niết tu sĩ, sức mạnh của thiên địa ở trên con người, căn bản là không sợ lãng phí. Bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển thần thông lấy ra.

Người đàn ông trung niên này chỉ tay phải về phía trước, trong miệng quát khẽ:

-Hồng Trạch Hoang Sa!

Tinh quang từ bốn phương tám hướng ngưng tụ mà tới, cũng hóa thành một tảng cát dày màu đen. Đất cát này không tầm thường chút nào, mà là do nguyên lực trong thiên địa được thần thông thuật biến ảo mà thành.

Trong mỗi một hạt cát đất, đều ẩn chứa nguyên lực thiên địa rất mạnh, ngoại trừ đó ra, còn có một trận pháp bao hàm ở bên trong, bên trong cát đất là một mảnh hồng trạch.

Vương Lâm nắm tay phải tới trước, Cổ Thần tinh điểm ẩn dưới mi tâm tam nhãn xoay tròn nhanh chóng, dung nhập vào trong cánh tay, hung hắng kích về trước.

Ầm một tiếng nổ vang, Vương Lâm một quyền này oanh kích tới lập tức cánh tay có Cổ Thần lực biến ảo thành khổng lồ, phảng phất như một người không lồ đang đấm tới.

Cổ Thần lực đố kháng thiên địa nguyên lực của Tịnh Niết tu sĩ.

Đám cát hồng trạch kia che phủ trời đất, trong khoảnh khắc Cổ Thần quyền của Vương Lâm tiến tới, trong mắt người đàn ông trung niên kia lóe ra ánh sáng kỳ dị, cười dài nói:

-Hồng Trạch ảo pháp, trở thành thật!

Vô tận cát đất hồng trạch trong nháy mắt ngưng tụ lại. Trong khoảnh khắc Cổ Thần quyền của Vương Lâm oanh kích tới, không ngờ ngưng tụ thành hình, hóa thành một nắm tay to lớn giống như đúc cánh tay Cổ Thần của Vương Lâm.

Cái này, chính là thần thông của người đàn ông trung niên.

-Ta ngộ ra quy tắc, là quy tắc ảo!

Người đàn ông trung niên vung hai bàn tay ra, cát đất hồng trạch ngưng tụ thành một cánh tay thật lớn, bỗng nhiên oanh kích cùng một chỗ với quyền của Vương Lâm.

Tiếng động ầm ầm điên cuồng vang vọng trong Sát Vực giới, gió lốc nhất thời cuộn lên quét tới chung quanh. Một vài tu sĩ không tránh kịp lập tức bị gió lốc này quấn tới, kinh hãi bị cuốn vào trong gió lốc, kêu lên những tiếng kêu thảm thiết, hóa thành sương máu, trở thành một bộ phận trong gió lốc.

Trong trung tâm gió lốc, cánh tay thật lớn do thần thông của người đàn ông trung niên biến ảo thành, ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số cát đất bay mù trời.

Thân thể Vương Lâm cũng chấn động tương tự, cánh tay phải chết lặng trong nháy mắt, sau một lát liền nổi lên từng trận đau đớn. Thân thể bị một lực vô biên quét ngang mà không ngừng lùi về phía sau.

“Đây là Tịnh Niết tu sĩ sao??” Vương Lâm ánh mắt lộ ra hàn quang.

Người đàn ông trung niên kia trong lòng càng thêm chắc chắn, Hứa Mộc trước mắt này chính là che dấu tu vi của mình. Nếu không, tu sĩ Khuy Niết chân chính, dưới thuật của mình, tất nhiên không thể chống lại được.

Người đàn ông trung niên đưa hai tay về phía trước vỗ vỗ hư không, nguyên lực trong cơ thể thuận thế mà ra. Lập tức đất cát phía trước ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một đầu tiên hạc bằng đất cát khổng lồ. Dưới một tiếng hạc kêu long trời nở đất, vỗ cánh trực tiếp lao về phía Vương Lâm.

Đúng lúc này, trên mảnh đất bằng xa xa bạch quang chợt lóe ra, một lão nhân áo xanh cũng biến ảo hiện ra. Hắn liếm liếm môi, ánh mắt chợt lóe, bay nhanh tới.

-Lão phu buông tha cơ hội Liên Minh thu hút, chính là không muốn chọc vào phiền toái, ẩn tàng lâu như vậy rồi, nếu không có e dè Thanh Thủy kia, nói thế nào cũng không hiện thân. Chỉ có điều lúc này Huyễn Hư Tử

cùng Hứa Mộc đấu pháp, cũng là một cơ hội cho Thần Ma Tử ta lập công lao lớn!

Lão nhân bóng dáng cực nhanh, hóa thành một đạo tơ mỏng, thẳng tới Vương Lâm. Trong khi Vương Lâm lui ra phía sau, lão nhân hai mắt chợt lộ hung quang, hai tay bấm niệm thần chú, lại có hai ngọn lửa màu lục ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Lão nhân này cả đời tu đạo, tính cách cực kỳ cẩn thận, tuyệt không làm việc gì không nắm chắc. Mắc dù trong Sát Vực giới, cũng là như vậy.

Năm đó hắn ở tu chân tinh của mình, rất cẩn thận, dùng mấy ngàn năm giết vô số tu sĩ cướp đoạt rất nhiều đan dược pháp bảo, mãi tới khi rời đi, cũng không có người biết được việc đó do hắn gây nên.

Ở trong Sát Vực giới, hắn lại cực kỳ cẩn thận, lúc này lựa chọn thời cơ cũng có thể nói là tuyệt vời!Gần như trong khoảnh khắc, lão nhân dĩ nhiên đã tới quá gần Vương Lâm.

Hắn không sợ bị Vương Lâm phát hiện ra, lại lan tràn nguyên lực trong cơ thể ra bốn phía chung quanh, khiến cho sức mạnh thiên địa chung quanh xảy ra kịch biến lớn, xuất hiện từng trận vặn vẹo.

-Ta xem ngươi làm sao có thể thi triển được Súc Địa Thành Thốn!

Lão nhân Thần Ma Tử trong mắt chợt lóe sát khí, cả thân thể như một mũi tên rời khỏi cung, thét lên một tiếng dài, hai tay vung lên phía trước.

Nhưng trong nháy mắt kịch biến lại nổi lên!

Chỉ thấy đám mây tím trên bầu trời quay cuồng, bên trong truyền ra một tiếng hừ thảm, lại có bảy bóng dáng màu tím từ trên trời rơi ầm ầm xuống dưới. Mãi tới khi xuống mặt đất, bảy đạo màu tím này tan vỡ từng cái một, cuối cùng chỉ còn lại một!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 953: Trâm cài tóc

Thân thể màu tím này đúng là Sát Vực Giới giới chủ!

Lúc này hắn sắc mặt tái nhợt, khóe miệng có máu tươi chảy xuống, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Một tia chớp màu đỏ từ màn sương mù bên trên thiên không giáng xuống, tốc độ của nó quá nhanh, hạ xuống cũng không nhằm vào nam tử tóc tím mà lóe ra không không trung, không ngờ thẳng tới Thần Ma Tử kia!

Thần Ma Tử sắc mặt đại biến, muốn né tránh, nhưng trước Cực Cảnh, hắn không có tư cách né tránh. Cực Cảnh tia chớp nhoáng lên một cái trực tiếp xuyên thấu qua ngực hắn.

Lão nhân hai mắt lập tức ảm đạm, thân thể nhanh chóng tan vỡ. Có thể nói, người này là một Tịnh Niết tu sĩ chết thống khoái nhất, mãi cho tới khi ý thức tiêu tan, cũng không cảm thấy đau đớn.

Tia chớp màu đỏ kia xuyên thấu thân thể lão nhân, không chút tạm dừng, quét ngang một vòng chung quanh. Chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm vang vọng không ngừng.Trong nháy mắt, tuyệt đại bộ phận tu sĩ chung quanh thân thể ầm ầm tan vỡ!

Đây chính là lực lượng Cực Cảnh của Thanh Thủy!

Vương Lâm đối với việc Thần Ma Tử kia tới gần dĩ nhiên đã mở ra Tam Nhãn chuẩn bị thi triển căn nguyên lực. Nhưng lúc này Thanh Thủy tương trợ, cũng không cần phải nghĩ ngợi lao thẳng tới Huyễn Hư Tử đang ở trước mặt kia.

Mây tím quay cuồng trên bầu trời, kịch liệt co rút lại, cuối cùng hóa thành một quả cầu to bằng nắm tay, bồng bềnh trên lòng bàn tay của Thanh Thủy. Bên cạnh Thanh Thủy còn có một chiếc phượng trầm màu tím đang quanh quẩn.

Thanh Thủy ánh mắt nhìn chiếc trâm cài tóc, lộ ra vẻ dịu dàng, nhưng khi hắn nhìn về phía tu sĩ Sát Vực giới bên dưới, vẻ dịu dàng trong mắt liền biến mất, chỉ còn lại vô tận lạnh lùng, từ không trung bước xuống.

-Mảnh đất nơi Thanh Thủy ta muốn đồ sát, tuyệt không giữ lại người sống!

Nam tử tóc tím sắc mặt trắng bệch, ngay lập tức, cánh tay phải bấm niệm thần chú chỉ một cái vào hư không. Lập tức cánh tay phải này ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số huyết nhục cấp tốc xoay tròn quanh người hắn. Trong phút chốc một khe hở hiện ra, hắn không do dự, nhoáng lên một cái nhảy vào trong khe hở.

-Lưu lại làm bạn của pháp bảo di vật thê tử ta, ngươi đứng lại, toàn bộ đều phải chết!

Thanh Thủy nói xong, nâng tay phải lên, chỉ tới trước.

Dưới một chỉ này, Thanh Thủy trong miệng truyền ra tiếng động âm trầm.

-Tiên Thuật, Băng Sơn!

Lời vừa nói ra, lập tức trong Sát Vực Giới này, mặt đất không ngừng run rảy. Không ngờ tự nhiên xuất hiện sáu tòa núi lớn, sàu tòa núi lớn này cao gần hai ngàn trượng, trong nháy mắt khi xuất hiện liền tạo thành uy áp vô cùng vô biên.

Trong khoảnh khắc Thanh Thủy nói ra Sơn Băng. Sau tòa núi cao ngất ngưởng này nhoáng lên một cái, sáu hợp thành một, hình thành một ngọn núi trông không khác gì thật cả!

Một câu Sơn Băng, ngọn núi ầm ầm chấn động, phía trên đỉnh núi lập tức hóa thành tảng lớn khói đen phun ra, trong chớp mắt đã đầy trời. Một ngọn lửa đỏ, cũng lập tức từ trong ngọn núi phun ra ngoài.

Ngọn lửa này cực kỳ nóng, có thể hủy diệt hết thảy mọi sinh linh. Trong lúc phun ra, ngọn lửa hóa thành một khối lượng khói đen vô cùng lớn, khói đen hóa thành tảng đá lớn, từ trên không trung hung hăng đập xuống.

Mặt đất chấn động, giống như tận thế.

Một mảnh tro bụi tràn đầy kịch độc che lấp cả bầu trời, khiến cho hết thảy trời đất toàn bộ giống như hóa thành một đống hoang tàn như nhau

vậy.

Còn có dung nham tràn ra như sóng cuộn, từ đỉnh núi tràn xuống, trong nháy mắt, trong Sát Vực Giới này tràn ngập khí tức cực nóng cùng hủy diệt vô cùng.

Trong dung nham, ẩn chứa sức mạnh của thiên địa, phá hủy vạn vật thế gian!

Tu sĩ bên trong Sát Vực giới, lập tức một số người không có đủ tu vi, bị bụi độc tố kia bám tới, cả đám người kêu lên thảm thiết, thân thể héo rũ, trong nháy mắt hóa thành hư vô tan biến mất.

Càng có thêm nhiều người, trong dung nham giãy dụa, có điều dung nham này quá ư hùng mạnh, mặc dù bọn họ thi triển thần thông pháp bảo gì, cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn này.

Nam tử tóc tím vừa mở ra cái khe kia, dưới sự tấn công của Sơn Băng, lập tức sụp đổ tan biến. Hắn sắc mặt trắng bệch cấp tốc lui về phía sau. Tu vi của hắn là Toái Niết sơ kỳ, lại thi triển ra Không Niết pháp bảo bị tàn phá kia đối kháng một trận với Thanh Thủy. Lúc này trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là cấp tốc bỏ chạy.

-Đáng tiếc trong Sát Vực Giới chỉ có một mình ta là Toái Niết tu sĩ. Tịnh Niết tu sĩ đại bộ phạn lại đi tới tổng bộ Liên Minh. Nếu không, có được

đủ người hiệp trợ ta thi triển chín mươi chín kiếm trận, tuy nhiên mặc dù có thể thi triển ra chín mươi chín kiếm trận, cũng sợ không thể chống cự lại được loại thần thông này!

Còn có Huyễn Hư Tử kia sắc mặt tái nhợt buông tha đấu pháp với Vương Lâm, cấp tốc lùi lại phía sau. Mắt thấy Vương Lâm đuổi theo không bỏ, trong lòng âm thầm mắng một tiếng, cũng đem chín kiếm hợp nhất làm một kia ném về phía sau. Hắn cũng biết Vương Lâm để ý tới chín kiếm này, cho nên muốn bỏ kiếm chạy lấy người.

Vương Lâm hai mắt chợt lóe, buông tha truy kích, tay phải hư không đưa về phía trước. Lập tức chín thanh kiếm toàn bộ bị chộp vào trong tay. Chín thanh kiếm này lập tức trở nên giãy dụa kịch liệt.

Thanh Thủy trong mắt tràn ngập sát khí, bàn tay mở ra, hướng vê phía trước đẩy tới, trong miệng quát khẽ:

-Sơn, Băng thứ nhất!

Thanh Thủy vừa nói xong, dung nham từ trong ngọn núi phun trào ra đang chảy xuống mặt đất kia, lập tức sôi trào, không ngờ từ trên mặt đất bốc thẳng lên, thẳng tới chân trời.

Trong quá trình vọt lên này, ầm ầm tan vỡ, hóa thành một lực tấn công khó có thể tưởng tượng được tràn ngập toàn bộ Sát Vực Giới. Lập tức có

hơn mười tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ bị ngọn lửa dung nham vờn quanh thân mình, hóa thành tro bụi tiêu tan.

-Băng thứ hai!

Thanh Thủy lại hét lên!

Toàn bộ Sát Vực giới kịch chấn, chóp núi kia ầm ầm sụp đổ, càng nhiều hơn dung nham và ngọn lửa cùng với bụi bặm vô tận phun ra bên ngoài.

-Băng thứ ba!

Thanh Thủy hai tay bấm niệm thần chú, hướng tới ngọn núi xa xa chỉ ra!

Trong nháy mắt, ngọn núi này chân chính ầm ầm sụp đổ, vô số đá vụn bay ra bốn phía chung quanh. Từng tảng lửa lớn quét ngang không trung, trong chớp mắt làm cho không trung nơi đây hoàn toàn bị bao trùm bằng lửa đỏ, không còn bất cứ vật gì tồn tại!

Theo ngọn núi sụp đổ, vô tận dung nham hóa thành biển lớn, hóa thành vô số những đợt sóng trào. Ngay lập tức chiếm cứ toàn bộ mặt đất!

Không trung, ngọn lửa vô tân. Mặt đất, tràn ngập dung nham, trong đó còn có đám bụi kịch độc nữa!

Những tiếng kêu thất thanh nổi lên bốn phía, chỉ trong thời gian ngắn, ngoại trừ nam tử tóc tím kia và Huyễn Hư Tử ra, toàn bộ tu sĩ ở đây đều diệt vong!

Ngay cả Huyễn Hư Tử, lúc này nguyên lực cũng tan rã, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ đã nồng đậm cực điểm rồi.

Nam tử tóc tím kia cười khổ, đơn giản buông tha chống cự, ánh mắt phức tạp nhìn Thanh Thủy. Hắn biết đối phương tạm thời không có ý giết mình, nếu không mà nói, vừa rồi trong mây tím kia, đối phương sẽ không bỏ qua cho mình.

Toàn bộ kiến trúc bên trong Sát Vực Giới tiêu tan hoàn toàn!

Vương Lâm ngơ ngác nhìn một cảnh trước mặt, hắn không thể nghĩ được, Sơn Băng này lại có uy lực tuyệt thế như vậy!

-Đây là tiên thuật…Sơn Băng!

Thanh Thủy vung tay áo, lập tức từ trong dung nham dưới mặt đất mười tám đạo ngân quang bay lên. Dưới một trảo của Thanh Thủy, mười tám đạo ngân quang này lập tức run rẩy, bị nhập thành một đoàn, ném tới Vương Lâm.

-Ngươi thích vật này, thì cho ngươi!

Vương Lâm thu lấy ngân đoàn vào trong túi trữ vật.

Thanh Thủy nhoáng lên một cái, hóa thành một mảnh hắc phong quét ngang, cuồn cuộn quấn lấy Huyễn Hư Tử cùng nam tử tóc tím rồi hung hăng bước tới trước một bước. Lập tức toàn bộ Sát Vực Giới ầm ầm vài tiếng, cuối cùng tan vỡ.

Sát Vực Giới vốn là một nơi cạnh một cái khe không gian trong Tiên Giới năm đó, lúc này không gian sụp đổ, Sát Vực Giới hóa thành vô số mảnh nhỏ, bị hư vô thôn phệ.

Dưới chân Thanh Thủy, lập tức lốc xoáy thật lớn xuất hiện, thân thể hắn chìm vào bên trong, gật đầu với Vương Lâm, chậm rãi nói:

-Ta còn chuyện phải làm, Hứa Mộc, hôm nay từ biệt không biết khi nào mới có thể gặp lại, ngươi tự giải quyết cho tốt!!!

Nói xong cả người hắn mang theo lốc xoáy có Huyễn Hư Tử cùng nam tử tóc tím ở trong biến mất.

Vương Lâm trầm mặc, đồng thời một bước tiến tới, tiến vào trong lốc xoáy, rời khỏi Sát Vực Giới đang sụp đổ này!

Trong tinh không, bóng dáng Vương Lâm biến ảo xuất hiện. Hắn thở dài một tiếng quay đầu nhìn lại phía xa xa, một lúc lâu sau Vương Lâm thân mình nhoáng lên, dung nhập vào hư vô, hướng tới Thiên Vận tinh, nơi Na Di đang ở.

Xa xa trước mắt, Thanh Thủy bình tĩnh bước đi, phía sau hắn Huyễn Hư Tử cùng nam tử tóc tím thần sắc ảm đạm, ở trên mi tâm của hai người lúc này đang lóe lên ấn độc đáo của tiên giới, nô ấn!

Trong tay Thanh Thủy cầm một vật, vật này chính là chiếc trâm cài tóc màu tím. Nhìn vật này, Thanh Thủy trong mắt dần dần dịu dàng, chỉ có điều vẻ dịu dàng này ẩn chứa vô số bi thương cùng tưởng niệm.

“Tạo hóa trêu người…” Cả đời Thanh Thủy, chỉ chảy qua hai lần lệ rơi. Lần đầu tiên, là quốc gia của Thanh Thủy bị diệt, cha mẹ bỏ mình, hắn một tu sĩ nho nhỏ chạy thoát khỏi cửu tử nhất sinh. Cái cảm giác bi phẫn sắp phải chết này khiến cho hắn chảy nước mắt.

Lần thứ hai, là mình khi điên cuồng ở Lôi Tiên giới, tự tay giết người mình yêu rồi tỉnh lại, hối hận rơi lệ!

Trầm cài tóc màu tím này, làm cho Thanh Thủy nổi lên những suy tưởng vô tận. Hắn vẫn nhớ rõ, năm mình trở thành đệ tử của Bạch Phàm, hắn đã đưa chiếc trâm cài tóc này, cho nàng…

Hắn vẫn không quên được, cảnh hạnh phúc trước kia.

Trong lòng đau đớn, khóe mắt Thanh Thỉu chảy xuống vài giọt nước, nước mắt này, là lần thứ ba…

-Hàm Yên…

Trí nhớ giống như nước chảy trong lòng bàn tay, chậm rãi chảy xuống theo khe hở, cảm giác lạnh như băng khiến cho người ta không thể nào quên đi được… Trong lơ đãng, bi thương đã bao phủ toàn bộ con người hắn.

Trước mắt Thanh Thủy, hiện ra cảnh cũ, ánh mắt thê tử ảm đạm vô thần khi chết đi, trong tay vẫn cầm lấy chiếc trâm cài tóc này.

Mũi nhọn ở trầm cài tóc, đã cắm thật sâu trong lòng bàn tay nàng, máu tươi chảy xuống theo thân chiếc trầm cài, tích tích từng tiếng rơi xuống

đất.

“Thanh Thủy, thiếp không phải bị chàng giết, chính thiếp, thiếp tự giết mình… Chàng không cần phải khổ sở, không cần phải bi ai cả đời, chàng không làm thương tổn thiếp…”

Vì không muốn để cho Thanh Thủy sau khi tỉnh lại bi phẫn cùng áy náy, nữ nhân này, trong nháy mắt khi Thanh Thủy điên cuồng, đã mỉm cười tự tuyệt.

Ánh mắt nàng dịu dàng mang theo vẻ quyến luyến, lộ ra nồng đậm trên mặt. Mặt nàng mỉm cười, lại giống như một tiếng khóc không lời, hóa thành một loại lực lượng cho Thanh Thủy!

Khi đó Thanh Thủy tỉnh lại.

“Phu quân trong lòng ta, là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Hán không bởi vì nhất thời mà không có chí tiến thủ, lại càng không mờ mịt đần độn cả đời, mà là sẽ đem lực lượng hóa thành một niềm tin chấp nhất…Tìm ra hết thảy nguyên nhân!”

Thanh Thủy trong mắt lộ ra bi ai, lẩm bẩm nói: “Hàm Yên, nàng yên tâm đi, ta sẽ tìm ra hết thảy nguyên nhân…”

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 954: Thiếu gia

Trong tinh không, bóng dáng Vương Lâm như hư ảo thoáng qua. Hắn không phải trực tiếp đi tới Thiên Vận tinh, mà là cảm ứng trong tâm thần, yên lặng tìm kiếm Lôi cát, Đại Đầu đồng tử cùng Tháp Sơn ba người.

Lúc trước bên trong chiến loạn, Vương Lâm không rảnh bận tâm tới bọn họ, sau lại mất tích trong hư vô.

Từ trong hư vô đi ra, mãi tới bây giờ mới có thể nhàn hạ.

Thậm chí ngay cả Tháp Sơn, Vương Lâm cũng mất liên hệ sau cuộc đại chiến, chẳng qua hắn cùng Tháp Sơn có phong ấn tiên vệ tồn tại, dưới cảm giác, cũng không khó tìm kiếm được tung tích.

Vương Lâm nhớ rõ, trong trận chiến kia, vẫn chưa lan tới ba người. Lúc này hắn nhắm hai mắt, thần thức tản ra, một lúc lâu sau mơ hồ cảm nhận được ở phương đông, có một tia dao động quen thuộc.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, mở hai mắt bước về phía trước, sóng gợn dưới chân quanh quẩn, bóng dáng hắn lại biến mất giữa tinh không.

“Thuật Sơn Băng, uy lực của nó hùng mạnh như thế. Tuy nói cũng đoán được ba thuật của tiên đế Bạch Phàm trước khi thiếu khuyết so với sau khi thiếu khuyết thì kỳ diệu hơn. Chỉ có điều Sơn Băng thuật này, thật là ngoài tưởng tượng.. Sơn Băng, Sơn Băng. Rốt cuộc có dạng cảm ngộ gì đây, tiên đế Bạch Phàm có thể tự nghĩ ra thuật hùng mạnh như vậy… Không biết khi nào ta cũng có thể tự sáng tạo ra được một thần thông độc đáo của mình…”

Tại phương đông xa xôi, có một viên đá đang thong thả trôi nổi, hòn đá này thật lớn, đó hiển nhiên là một mảnh vụn của tu chân tinh tan vỡ mà thành. Cũng không theo quy tắc, trôi nổi trong không trung, thi thoảng lại có một mảnh nhỏ bóc vỡ ra.

Ở bên ngoài, còn có pháp lực mỏng manh như làn khói, trong trôi nổi mà không ngừng tiêu tan đi. Hòn đá này thoạt nhìn tầm thường, dưới tinh không, những hòn đá như vậy sẽ có nhiều lắm, không có nhiều người chú ý tới.

Tháp Sơn khoanh chân giấu ở bên trong hòn đá, vẫn không nhúc nhích. Hắn từ sau khi mất liên hệ với Vương Lâm, nội tâm đột nhiên mờ mịt, chỉ là thuật tiên vệ của tiên đế Thanh Lâm, tuy nói là hòa tan nguyên thần trong cơ thể, nhưng thần trí vẫn còn tồn tại, rất khác với những khôi lỗi khác.

Tháp Sơn sau khi không phát hiện ra Vương Lâm, theo bản năng tìm được viên đá lớn này, dung nhập vào bên trong, lẳng lặng ngồi xuống.

Ngày hôm nay, Tháp Sơn bỗng nhiên mở mạnh hai mắt. Trong mắt bình tĩnh vô cùng, không chút nửa điểm gợn sóng, thân mình nhoáng lên một cái, từ bên trong cự thạch đi ra, đứng ở bên trên cự thạch.

Trước mặt hắn, trong tinh không xuất hiện một tảng sóng gợn, Vương Lâm từ bên trong bước ra.

Tháp Sơn nhìn Vương Lâm, thần sắc không chút biến hóa, chỉ có điều lộ ra vẻ cung kính.

Vương Lâm trên mặt lộ ra nụ cười, hướng tới Tháp Sơn vẫy tay, Tháp Sơn lập tức bước tới một bước, hóa thành một mảnh hư ảnh dung nhập phía sau Vương Lâm biến mất không thấy.

“Tiếp theo, chính là Đại Đầu cùng Lôi Cát!” Vương Lâm nhắm hai mắt, yên lặng cảm thụ ấn ký của Đại Đầu, hồi lâu hắn nhướng mày,

“Ấn ký của Đại Đầu rất yếu, dường như lúc nào cũng có thể tiêu tan.” Hắn một bước giữa tinh không, hóa thành hư vô.

Trong tinh không, một bóng dáng khổng lồ đang bước nhanh bay đi, từ vết thương tràn ngập toàn thân, người này mỗi bước đi ra, vết thương đều nứt ra, chảy thành tảng máu lớn.

Gần như mỗi bước đi đều có máu tươi chảy xuống, khủng bố hơn người này ở lưng, theo xương sống từ đốt thứ nhất tới thứ bảy, trên mỗi đốt đều có một hố sâu hắm, phát ra lục mang âm trầm. Ngoại trừ đó ra, mỗi một đốt xương trên người đều có một mũi nhọn sâu hắm, không dưới mười lỗ.

Trên vai người này, còn có một tu sĩ sắc mặt cực kỳ tái nhợt, tu sĩ này thân mình quái dị, đầu lớn như đấu, nhưng thân mình cũng cực kỳ gầy yếu.

Hậu tâm của tu sĩ Đại Đầu, một thủ ấn màu đen phát ra vị tanh tưởi, còn có khói đen nhè nhẹ thổi ra, dừng ở hư vô, phát ra những tiếng động.

Ngoài ra, huyết nhục trên lưng tu sĩ Đại Đầu, lõm xuống một hố thật lớn, hư thối với tốc độ cực nhanh, nếu người này không lấy nguyên lực chống cự, sợ rằng đã đau đớn mà chết ngất đi lâu rồi.

-Lôi Cát, ngươi buông ra, một mình rời đi thôi.

Đại Đầu tu sĩ khóe miệng chảy máu đen, hai mắt ảm đạm.

Bóng dáng người khổng lồ kia trong trầm mặc lại càng nhanh hơn, thanh âm ong ong từ trong đầu truyền ra:

-Đại Đầu, ngươi vì cứu Lôi Cát ta mới bị người đả thương. Lôi Cát ta thân là người Cự Ma Tộc, há có thể bỏ ngươi ở lại. Hơn nữa một mình ta dù rời đi, cũng sẽ không thoát khỏi truy binh! Bọn họ mục tiêu là ta! Ngươi nên ít nói, vận công chữa thương là việc chính!

Đại Đầu tu sĩ cười khổ, nhìn tinh không phía trước, ánh mắt càng thêm ảm đạm, hắn dường như thấy được mẫu thân nhiều năm trước. Mẫu thân không có trách mắng hắn, ánh mắt dịu dàng như đang gọi hắn.

-Mụ mụ…

Đại Đầu thì thào gọi nhỏ, tử khí tràn ngập trên người hắn. Hắn trong hoảng hốt dường như thấy được gia tộc mình, thấy được những người bị hắn giết trong mấy trăm năm.

Những người này đang đứng trước mắt hắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Đại Đầu thân thể run lên, hắn cảm thấy rất lạnh, loại cảm giác lạnh này không chỉ là thân thể, càng nhiều hơn là cô đơn trong tâm thần. Trí nhớ không ngừng hiện ra.

-Ta muốn rời đi… tu đạo ngàn năm, cuối cùng vẫn phải rời đi…

Trên lưng Đại Đầu, thủ ấn màu đen kia càng đậm vị tanh tưởi, tràn ngập, làm cho lưng của Đại Đầu một mảnh tối đen.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, để cho cơn lạnh tràn ngập thân thể, dần dần mất đi ý thức.

-Đại Đầu, kiên trì đi! Ta tin tưởng chủ nhân nhất định sẽ tới tìm chúng ta!

Trong khoảnh khắc Đại Đầu tu sĩ sắp sửa nhắm mắt lại, Lôi Cát rống lên một tiếng như sấm truyền vào trong tai Đại Đầu.

Đại Đầu thân thể run lên, miễn cưỡng mở hai mắt, cười khổ, nhỏ giọng nói:

-Thật không…

Phía sau Lôi cát, có hai bóng dáng đang đuổi theo không ngừng. Những bóng dáng này như người khổng lồ, trong tiếng ầm ầm bước nhanh truy kích tới.

Giữa mi tâm hai người khổng lồ này đều lóe ra những ấn ký, hai người trên mặt lạnh như băng, trong mắt ẩn chứa sát khí.

Trên đỉnh đầu một người khổng lồ trong đó, một thanh niên khoanh chân ngồi, thanh niên này mặc áo màu lam, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, chỉ có điều có một chút cảm giác tà dị.

Hắn cũng không phải ngồi khoanh chân hoàn toàn, mà là dựa người vào phía sau, cầm trong tay một chuỗi quả anh đào đỏ thẫm. Trong khi đặt lên miệng ăn, ánh mắt nhìn về Lôi Cát phía trước, tràn đầy ý giễu cợt.

-Người được bổn thiếu gia nhìn trúng thân thể, ở trong Liên Minh Tinh Vực này còn chưa có ai có thể tránh được. Không nghĩ được ra ngoài du ngoạn một phen lại có thể gặp được thân thể hoàng tộc Cự Ma Tộc, không tồi, không tồi!

-Lão nhân trong nhà nói cái gì mà loạn thế đại chiến Liên Minh, đừng ra ngoài, nếu không đi ra làm sao có khả năng gặp được thân thể như thế này chứ!

Thanh niên ăn một miếng anh đào, trên mặt lộ ra mỉm cười, cũng há mồm phun một cái, hạch anh đào lập tức hóa thành một đạo cầu vồng thẳng tới Lôi Cát ở phía trước!

Tốc độ của hạt anh đào kia quá nhanh, trong nháy mắt đã đuổi tới gần Lôi Cát, ầm một tiếng ở phía sau lưng Lôi Cát hóa thành một bộ xương khô màu lục, rít gào ấn xuống xương sống lưng thứ tám của Lôi Cát.

Nhưng, ngay khi mũi nhọn màu lục của bộ xương khô này ấn xuống, có một bàn tay từ hư vô vươn ra, túm lấy bộ xương không, hung hăng chà mạnh một cái liền làm cho bộ xương khô hoàn toàn tan vỡ!

Sau lưng Lôi Cát sóng gợn quanh quẩn, một thanh âm lạnh lẽo truyền tới.

-Ngươi thật to gan, đám đả thương tọa kỵ cùng tùy tòng của ta!

-Chủ nhân!

Lôi Cát thân mình run lên, mạnh mẽ quay đầu lại.

-Chủ nhân!

Đại Đầu hai mắt bỗng nhiên mở ra, lộ ra ngạc nhiên vui mừng.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 955: Đệ tử nội tông Thi Âm tông

Trong sóng gợn quẩn quanh, Vương Lâm một bước bước ra. Thần sắc hắn bình tĩnh, sau khi xuất hiện cũng không thèm nhìn thanh niên áo xanh kia, mà xoay người nhìn thương thế trên người Lôi Cát cùng Đại Đầu.

Nhìn thấy độc thủ ấn trên người Đại Đầu, Vương Lâm trong mắt hàn quang chợt lóe.

Tay phải hắn hư không một trảo, lập tức thân thể Đại Đầu được nhấc lên khoảng không đi tới, tay phải vỗ trên lưng Đại Đầu. Nguyên lực vận chuyển trong cơ thể, lập tức mãnh liệt truyền vào trong người Đại Đầu.

Đại Đầu sắc mặt hồng nhuận, há mồm phun ra một ngụm máu đen, trong máu tanh tưởi vô cùng.

Lúc này, thanh niên áo lam đứng xa xa, thân mình vẫn dựa về sau như cũ, cầm một quả anh đào cho lên miệng, tay trái chỉ vào Vương Lâm, bình thường nói:

-Tôn cẩu tử, ngươi đoạt xá thân thể Cự Ma Tộc này cũng được một ít thời gian rồi, đủ để phát huy ra tu vi, trực tiếp giết chết người này đi.

Cự Ma Tộc bên cạnh thanh niên, lập tức lộ ra vẻ cung kính, trầm giọng nói:

-Tuân mệnh!

Nói xong, hắn mạnh mẽ xoay người, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt tỏa ra sát khí. Bước tới trước hư không một bước, hai tay nắm chặt, nụ cười độc ác, lập tức bước tới gần.

Trong khoảnh khắc tới gần, người đại hán tên Tôn Cẩu Tử này tay phải bấm niệm thần chú, ngay lập tức một mảnh đại dương mênh mông nước chảy hiện ra dưới chân, nước biển hình thành, phập phồng tràn ngập phạm vi hàng trăm trượng, giống như đại hán này đang đạp sóng biển tiến tới.

-Tiểu bối, nhận lấy cái chết đi!

Đại hán tay phải ấn tới phía trước một cái, lập tức đại dương mênh mông trăm trượng này phảng phất như sôi trào, nhất tề ngưng tụ vào tay phải đại hán, hóa thành một đầu hải long, rít gào nhằm thẳng về phía Vương Lâm.

Trong khi hải long tiến tới, thậm chí còn có từng trận gió biển đập vào mặt. Vương Lâm tay phải đặt trên lưng Đại Đầu, căn bản không nhìn hải long cùng đại hán phía sau.

Tu vi đại hán này chẳng qua chỉ là Khuy niết sơ kỳ, đừng nói là Vương Lâm lúc này có ngũ tinh Vương Tộc Cổ Thần. Mặc dù chỉ tu vi nguyên lực của hắn, giết đại hán này cũng không có!

Tuy nói thân thể Cự Ma Tộc dũng mãnh nhưng so với Cổ Thần, kém hơn rất nhiều. Vương Lâm tay trái vung ra, một cỗ lực đạo vô biên ầm ầm mà qua.

Lực lượng này vô hình, nhưng trong nháy mắt khi tay áo Vương Lâm chớp động, tinh không ở giữa hắn cùng đại hán kia lập tức xuất hiện những tiếng động ca ca, dường như đang vỡ vụn ra vậy.

Cảnh tượng này lập tức làm cho hai mắt thanh niên kia ngưng đọng, động tác không khỏi dừng lại một chút.

Lại nói đại hán Cự Ma Tộc kia, thần thông hải long vừa với lao ra, lập tức bị một lực lượng mạnh mẽ không thể tưởng tượng đánh tới. Hải long thân mình kịch chấn, kêu thảm lên một tiếng, không thể tấn công mà phải dừng lại, bị lực lượng mạnh mẽ vô hình kia quét ngang trực tiếp cuốn trở ra.

Những vảy trên người lập tức bị bóc ra từng mảnh hóa thành nước biển tiêu tan. Chỉ có điều trong nháy mắt hải long không ngừng lăn lộn, hoàn toàn tiêu tan.

Về phần đại hán, hai đồng tử co rút lại, muốn lui về phía sau tránh né nhưng vẫn bị chậm một chút. Trong khoảnh khắc Hải Long kia tiêu tan, ngực đại hán này lõm vào, cả người búng ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau.

ầm ầm từng tiếng động truyền ra từ trong cơ thể. Mỗi lần tiếng động vang lên, trên người đại hán này lại có một vị trí hóa thành một mảnh sương máu.

Chỉ trong vài giây, đại hán này dĩ nhiên đã trở thành một huyết nhân, ánh mắt hắn tràn ngập sợ hãi, nhất là khi nhìn thấy Vương Lâm tay trái hư không trảo tới mình một cái, khiến cho hắn cảm thấy da đầu run lên, hồn bay phách lạc.

-Thiếu gia cứu ta!

Thanh niên áo lam thần sắc âm trầm, mạnh mẽ đứng lên, tay phải ném quả anh đào tới trước. Ầm ầm hai tiếng, anh đào vỡ vụn, hóa thành vô số dịch đỏ thẫm, thẳng tới Vương Lâm.

Trong khi bay tới, những dịch anh đào hóa thành những mũi xương khô màu lam, từng tảng lớn đỏ thẫm vờn quanh, nổi lên những tiếng gào rút thê lương bén nhọn.

Chỉ có điều thanh niên áo lam này ra tay vẫn chậm một chút, đại hán Cự Ma tộc kia thân thể vỡ ra, trong nháy mắt, dường như bị không chế, ánh mắt lộ ra sợ hãi vô cùng khi bị Vương Lâm túm lấy.

Cái túm này có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đại hán Cự Ma Tộc bị Vương Lâm quơ tới bên người. Vương Lâm tay trái vỗ nhẹ lên người đại hán, lập tức hai mắt đại hán ảm đạm. Hắn chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi truyền vào trong cơ thể. Nguyên thần chấn động, không ngờ bị đẩy ra khỏi thân thể này.

Trong khoảnh khắc nguyên thần rời khỏi thân thể, bị Vương Lâm tóm lấy. Bàn tay Vương Lâm giống như kìm sắt vậy, mặc dù cho nguyên thần đại hán kia giãy dụa như thế nào đều không có tác dụng gì. Cùng lúc đó, Vương Lâm chân phải nhanh chóng đá một cước lên thân thể đại hán kia, thân thể đại hán này lập tức bay nhanh tới phía trước, nghênh đón mũi xương khô nhọn được những dịch thể đỏ thẫm vây quanh kia.

Ầm một tiếng nổ vang trong thiên địa. Thân thể đại hán lập tức tan vỡ, hóa thành vô số huyết nhục không ngừng tản ra. Nhưng ngay sau đó những mũi xương khô màu lục này quỷ dị hút lây, từ từ trong khuếch tán mà ngưng tụ lại, toàn bộ bị những mũi xương khô màu lục này hấp thu sạch sẽ.

Hết thảy nói thì chậm nhưng thực tế lại nhanh vô cùng. Thủy chung tới lúc này Vương Lâm tay phải vẫn đặt lên trên lưng Đại Đầu, khói đen từ lưng hắn tràn ra bên ngoài tạo thành từng tảng lớn.

Trên người Đại Đầu, tử khí dần dần biến mất, chỉ còn lại sức sống vô cùng.

-Các hạ rốt cuộc là người phương nào!

Thanh niên áo lam thấy hết thảy, tâm thần chấn động, hắn biết có thể thoải mái thuấn sát một tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ như vậy, nhất lại là một tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ đã đạt được thân thể của Cự Ma Tộc , việc này không tầm thường chút nào. Chỉ có tu vi Tịnh Niết với có thể làm được như vậy!

Nhưng trước mắt hắn, người kia nhìn như thế nào cũng chỉ có tu vi Khuy Niết sơ kỳ mà thôi.

Vương Lâm không có trả lời thanh niên áo lam mà tay phải thoáng nâng lên một chút, sau đó lại ấn xuống sau lưng Đại Đầu. Lúc này khi tay phải Vương Lâm hạ xuống, trong khoảnh khắc thậm chí còn thấy một chút hơi nước vặn vẹo biến ảo xuất hiện.

Sau khi dừng ở trên lưng Đại Đầu, thủ ấn màu đen trên ngực Đại Đầu không ngờ quỷ dị mấp máy. Trong lúc bàn tay Vương Lâm hạ xuống, lập

tức hóa thành năm tàn hồn màu đen, lần lượt thay đổi cùng một chỗ, hướng về phía lòng bàn tay Vương Lâm thôn phệ.

Vương Lâm thần sắc như thường, tay phải bỗng nhiên hạ xuống, từng trận thần niệm phát ra những tiếng kêu quanh quẩn, năm tàn hồn kia lập tức tan biến.

Vô tận hắc khí trong nháy mắt theo lưng Đại Đầu điên cuồng tràn ra bên ngoài. Đại Đầu thân thể kịch chấn, toàn bộ máu huyết toàn thần nghịch chuyển. Ngay lập tức một khối máu màu đen phun ra ngoài, ngay khi khối màu này chảy ra ngoài lập tức tan vỡ, hóa thành mảnh sương màu đen lạnh lẽ tiêu tan trong thiên địa.

Việc này, chỉ trong chớp mắt, Vương Lâm thu hồi tay phải, lạnh lùng nhìn thanh niên áo lam, thân thể bước tới trước một bước.

Thanh niên áo lam sắc mặt đại biến, không cần hắn phải phân phó, đại hán Cự Ma Tộc dưới thân lập tức lùi về phía sau. Đại hán này hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng, hắn tự nghĩ mình mặc dù có tu vi cao hơn đồng bọn vừa bị giết một chút, nhưng trước người có thể dễ dàng diệt sát đồng bạn của mình, giống như không có nửa điểm chống cự vậy.

Trong khi lui về phía sau, thanh niên áo lam kia thần sắc âm trầm, nhỏ giọng quát:

-Bản thiếu gia là nội tông đệ tử Thi Âm Tông. Việc này chỉ là hiểu lầm, mong rằng các hạ đừng truy cứu!

Lúc hắn nói chuyện, tay phải nhanh chóng bấm niệm thần chú. Chỉ thấy từng đạo lục khí từ trong cơ thể chui ra, nhanh chóng dung nhập lên phía trên tay phải hắn, gần như trong nháy mắt tay phải thanh niên này lập tức tràn ngập lục mang.

-Thi Âm Tông!

Vương Lâm thần sắc vừa động.

Thanh niên áo lam trong nháy mắt lộ ra vẻ động ác, thừa dịp Vương Lâm đang ở xa, trong nháy mắt bỗng nhiên vỗ tới phía trước, trong miệng âm trầm quát lên:

-Ngũ quỷ âm thần Chuyển Luân không!

Phía trên tay phải thanh niên áo lam, lập tức có năm đạo lục mang thoát ra, hóa thành năm quỷ ảnh hư ảo, từng trận rống thê lương quanh quẩn trong không trung. Năm quỷ anh hư ảo ngưng tụ, hóa thành một lục ấn màu lục, thẳng tới Vương Lâm.

Trên thủ ấn này, năm đầu quỷ ảnh lộ ra vẻ dữ tợn, lại có một khí tức hùng mạnh tràn ngập chung quanh, lấy tốc độ như tia chớp trong nháy mắt tới gần Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, tay phải tùy ý vung lên trước, lập tức cuồng phong gào thét lên, thẳng tới thủ ấn kia.

Ầm một tiếng, năm đầu quỷ ảnh trong thủ ấn kia kêu lên một tiếng thê thảm rồi tiêu tan. Vương Lâm một bước xuất hiện, tay phải nhắm về phía trước hung hăng một kích.

Từng trận ầm ầm vang lên trong khoảng không, hình thành một cơn gió lốc quét ngang quan. Thanh niên áo lam kia sắc mặt tái nhợt, nhưng không chút bối rối, cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, tay phải nhấn lên đại hán Cự Ma Tộc bên dưới.

Đại hán này thân thể chấn động, trên mặt lộ ra vẻ chua xót, hai tay bấm niệm thần chú, chỉ vào khoảnh không, thanh âm trầm thấp quanh quẩn.

-Cự Ma thần thông!

Lời vừa nói ra, lập tức thân thể đại hán này run rẩy, bên trên mi tâm xuất hiện một khe hở, bên trong chợt lóe ra u quang. Nhưng không phải công tới Vương Lâm mà quấn lấy thanh niên áo lam kia. Trong thời gian ngắn, phía sau thanh niên áo lam xuất hiện một lốc xoáy.

Lốc xoáy này xuất hiện, không có dấu hiệu dừng lại, trong lốc xoáy tạo thành lực hút tới thân thể thanh niên áo lam. Thanh niên áo lam lui lại phía sau một bước bước vào trong lốc xoáy.

-Cự Ma tộc thiên phú thần thông!

Vương Lâm hừ lạnh, tay phải đấm về phía trước, lập tức gió lốc càng đậm, ầm ầm thẳng tới thanh niên áo lam bên trong lốc xoáy kia.

Đúng lúc này, đại hán Cự Ma Tộc trên mặt lộ ra chua xót, cắn răng, nghịch chuyển nguyên lực trong cơ thể, trực tiếp nhảy vào trong nguyên thần, khiến cho nguyên thần không thể thoát ra, và thân thể không thể phối hợp, dưới tấn công của nguyên lực, người đại hán này chịu đau đớn vô cùng, nguyên thần trong cơ thể bỗng nhiên tự bạo!

Nguyên thần tự bạo hình thành một lực hủy diệt, gần như trong nháy mắt bao trùm toàn bộ huyết nhục, ầm một tiếng, hoàn toàn bạo khai!

Lực tự bạo này hóa thành lực tấn công, nhưng vẫn chưa tỏa ra bốn phía mà ngưng tụ lại một chỗ, thẳng tới Vương Lâm.

Lực hủy diệt này giống như cuồng phong quét ngang, ý đồ ngăn cản truy kích của Vương Lâm. Sau khi đại hán tự bạo hóa thành lực tấn công, còn

lại dần dần thu nạp vào thanh niên áo lam đang cười lạnh bên trong lốc xoáy kia.

-Mặc kệ ngươi là ai, tất nhất định sẽ tra ra tên của ngươi! Trêu chọc vào Thi Âm Tông, ngươi chết chắc rồi!

Thanh niên áo lam âm trầm nói, bóng dáng dần dần biến mất.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, ngay khi lực tự bạo của đại hán kia quét ngang, hắn vỗ nhẹ túi trữ vật, ;ập tức Xạ Thần Xa thứ ba đã lâu rồi không dùng tới bay ra!

Ầm một tiếng, hóa thành một con bướm nhiều màu sắc hoa mỹ vô cùng!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 956: Phấn y nữ tử

Con bướm xinh đẹp nhiều màu sắc này, khi vỗ cánh, phấn năm màu hạ xuống, ở bên cạnh còn có một con huyết yến, con huyết yến này đúng là

vật năm đó của Huyết Thần Tử, bị con bướm nhiều màu sắc này cướp đi.

Con bướm nhiều màu bay tới phía trước, cánh bên trái nhẹ nhàng phất một cái, lập tức lực tấn công tự bạo ở phía trước đang quét tới run lên kịch liệt.

Con bướm nhiều màu lại đập cánh trái một lần nữa.

Lập tức một lực tràn ngập quy tắc, chỉ thấy lực tấn công tự bạo kia bị cuộn lại, như có một đôi bàn tay to lớn vô hình bóp chặt khiến cho nó rút lui.

Khi con bướm nhiều màu vỗ cánh lần thứ ba, lập tức trước mặt xuất hiện ba con bướm. Ba con bướm này đồng thời chớp động lập tức lấy tự bạo tiến hành thế công. Tốc độ của nó nhanh không thể tin nổi, làm cho lực cuốn tới cấp tốc nhằm vào lốc xoáy đang co rút lại kia.

Khoảnh khắc trước khi lốc xoáy sắp sửa biến mất, lực tự bạo của con bướm nhiều màu kia làm quy tắc thay đổi, hoàn toàn triệt để nhảy vào trong vòng lốc xoáy.

Một tiếng hét thảm thiết, từ trong lốc xoáy truyền ra bên ngoài, lốc xoáy biến mất…

Trong Liên Minh Tinh Vực, một hồn hải không người ngoài biết tới. Tại sâu trong hồn hải này có một mảng lục địa lớn trôi nổi lơ lửng. Trên một mảnh đất bằng trong đó, lầu các nổi lên bốn phía, ở chính giữa có một lầu các màu đen thật lớn, đột nhiên từ trong hư vô xuất hiện một cơn lốc xoáy.

Trong khoảnh khắc lốc xoáy xuất hiện liền có tiếng ầm ầm truyền từ trong ra ngoài. Trong tảng lớn sương máu, thanh niên áo lam nguyên thần hai mắt nhắm nghiền, dường như lúc nào cũng có thể tan vỡ tới nơi vậy, từ trong lốc xoáy bay ra ngoài.

Ngay lập tức, cửa lớn lầu các bỗng nhiên mở ra, một lão nhân sắc mặt cực kỳ âm trầm một bước đi ra, tốc độ của hắn quá nhanh trực tiếp đi tới bên cạnh nguyên thần ôm lấy.

-Ông nội, cứu cháu!

Thanh niên áo lam miễn cưỡng mở hai mắt, vừa nó được lời này thì hôn mê đi, nguyên thần dần dần tiên tan, cuối cùng tuy nói không có tan vỡ nhưng đã suy yếu tới cực kỳ rồi.

Vương Lâm cau mày, hắn có thể cảm nhận được, thanh niên trong cơn lốc xoáy kia trong khoảnh khắc bị con bướm nhiều màu tấn công, trên người lập tức toát ra một đạo ô quang. Không ngờ đạo ô quang này đã

hóa giải một nửa lực tấn công, tuy nói cuối cùng ô quang này cũng tan vỡ, nhưng thanh niên áo lam chỉ có bị trọng thương mà chưa chết.

“Bảo mệnh pháp bảo?” Vương Lâm trầm ngâm, xoay người hướng tới Lôi Cát. Nhìn thoáng qua những lỗ thủng trên người hắn, nâng tay phải nhấn xuống một cái.

Mỗi lần hai ngón tay hạ xuống, lập tức một lục mang hóa thành tàn hồn tiêu tan đi.

Một lát sau, trên người Lôi Cát không còn xuất hiện lục mang gì nữa. Lôi Cát thở dài, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt đầy cung kính.

Giữa tinh không, thân mình khổng lồ của Lôi Cát hóa thành vật cưỡi, chạy về phía trước. Vương Lâm ngồi khoanh chân bên trên, bên cạnh hắn là Đại Đầu vẫn còn đang chữa thương.

Khoảnh cách tới Thiên Vận tinh ngày càng gần.

Mười ngày sau, Vương Lâm nhìn thấy tinh không quen thuộc, hắn biết, trước mặt không xa, đó là phạm vi của thất cấp tu chân quốc Thiên Vận tinh. Trong mười ngày này, Vương Lâm ngoại trừ việc suy nghĩ làm thế nào với Thiên Vận tinh, nhiều hơn nữa là tự hỏi ngày đó thời gian chiến tranh giữa La Thiên và Liên Minh, nhìn thấy Huyền Bảo thượng nhân thi triển thủ quyết Tứ Thải Hồ Điệp.

Ngày đó ánh mắt hắn không rời, đem toàn bộ thủ quyết đó ghi nhớ. Chỉ có điều trong mười ngày năm thử đi thử lại vẫn không có cảm giác gì cả.

Lúc này, Vương Lâm đứng lên, nhìn trước mặt, trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói:

-Đại Đầu ngươi và Lôi Cát tìm một tu chân tinh gần đây ẩn nấp đợi ta. Nếu lần này ta đi bình an, chắc chắn sẽ đi kiếm hai người! nếu không có tin tức của ta, hai người tức tốc rời khỏi đây đi!

Dứt lời, Vương Lâm thân mình nhoáng lên một cái, rời khỏi lưng Lôi Cát, giậm chân về phía trước mà đi. Hắn một thân áo trắng, tóc đen phiêu dật, thoạt nhìn rất có tiên phong đạo cốt.

Vương Lâm cuối cùng lại một lần nữa tiến vào phạm vi thế lực của Thiên vận tinh.

“Việc này… phúc hay là họa không rõ, chỉ là có một số việc nhất định phải làm! Hơn nữa nguy cơ, sợ là không phải như ta suy nghĩ, khó có thể hóa giải hết được! Hết thảy, kỳ thật chỉ bởi vì lệnh bài tiên phủ kia!”

Vương Lâm trầm mặc, chậm rãi bước đi.

“Bọn họ đều muốn, chính là khối lệnh bài tiên phủ năm đó, năm đó cũng bởi vì vật này, hơn nữa còn có Huyết Tổ, còn có Thiên Vận Tử tính kế, đủ loại nguyên nhâ, ta không thể không rời đi.

Năm đó tu vi của ta quá yếu, căn bản không có lực bảo vệ mình, đối mặt với Thiên Vận Tử, lại càng không thể chống cự…Chỉ có hiện giờ, tuy nói là không thể chống cự, nhưng muốn giết ta lại không thể đơn giản được!” Vương Lâm sờ sờ mi tâm, đòn sát thủ chân chính của hắn, cũng không phải là pháp bảo hay thần thông, mà là tam nhãn trên mi tâm.

“Xem ra sau lần thứ hai phúc chiến, căn nguyên lực của ta nhiều hơn một chút, đây mới là thuật bảo mệnh của ta!”

“Hơn nữa ta cùng Thiên Vận Tử vẫn chưa xé rách da mặt, lại nói ta vẫn còn là đệ tử của Thiên Vận Tông. Trọng yếu nhất là, Hoàng Long kia đã từng nói, ta là người Chu Tước tinh, là đệ tử một mạch của Tứ Thánh Tông… Điểm này, rất đáng để cân nhắc…” Vương Lâm khóe miệng lộ ra cười lạnh, tay phải đặt lên mi tâm một chút.

Lập tức phía trên mi tâm của hắn, lóe ra năm tinh điểm Cổ Thần, sau đó biến hóa, xuất hiện một hạt châu hư ảo, cuối cùng toàn bộ biến mất, chỉ còn một tia lửa nóng chậm rãi ẩn dấu bên trong.

“Nếu không có công lớn lúc trước, đạt được nguyên lực của Viêm Lôi tử, chỉ cần ý cảnh của ta đạt tới được liền trở thành Khuy Niết trung kỳ tu sĩ, hơn nữa còn đạt được lực truyền thừa năm tinh vương tộc Cổ Thần. Ta thật không không thể ngờ lại có một ấn ký lớn như vậy!”

“Ấn ký này có thiên địa viêm lực, ở trong thần thức ngưng tụ lại, mơ hồ có tiếng phượng hót quanh quẩn trong tâm thần, vật này…và chu tước có liên quan, vả lại ta khi quay về Chu Tước tinh năm đó còn không có, như vậy, nhất định là có quan hệ rất lớn với Hoàng Long chưởng môn rồi.”

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, chu tước ấn ký phía trên mi tâm lập lòe sáng tối, thân mình hắn nhoáng lên một cái, đi thẳng tới phía trước.

Xa xa. Thiên Vận tinh xuất hiện trong tầm mắt Vương Lâm, nhìn tu chân tinh quen thuộc này, Vương Lâm thầm than. Hắn thủy chung không thể quên được năm đó từ sau khi rời khỏi Chu Tước tinh, liền thẳng tới nơi đây, bị Thiên Vận Tử thu làm đệ tử.

“Nhoáng một cái đã mấy trăm năm rồi…” Vương Lâm lắc đầu, đi về phía trước.

“Năm đó lần đầu tới nơi này ta chỉ là một tu sĩ Anh Biến kỳ, lúc này tới lần thứ hai, ta đã có thể đánh một trận với Tịnh Niết tu sĩ rồi!” Vương Lâm đi trước khẽ a một tiếng, cũng lập tức dừng lại, mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tinh phía trước, hai mắt sáng như đuốc.

Chỉ thấy ở trên Thiên Vận Tinh lúc này kim quang lóe ra, cũng có một đạo kiếm quang lần lượt thay đổi chiếu rọi khắp nới. Nhìn thật kỹ, kiếm quang này toàn bộ ngưng tụ ở Thiên Vận tông trên Thiên Vận tinh, khắp nơi đều có số lượng rất nhiều.

“Lăng Thiên Hậu!” Vương Lâm thần sắc vừa động, từ trong đạo kiếm quang, hắn cảm nhận được khí tức của Lăng Thiên Hậu.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm không dừng lại, tiếp tục bay về trước.

Ngoài thiên Vận Tông, vô số kiếm quang lần lượt đan xen nhau đi qua, phảng phất như một cơn gió lốc khắp trời, mỗi một đạo kiếm quang đều có một tu sĩ đứng bên trên, những người này toàn bộ đều là đệ tử của Đại la Kiếm tông.

Phía trước bọn họ có một đầu Hỏa Hồng Kỳ Lân, Kỳ Lân này cực kỳ thần võ, hai mắt sáng như điện, toàn thân phát ra lửa vô tận, còn có hai đạo bạch khí từ trong mũi phun ra. Ở trên lưng nó, có một lão nhân cực kỳ gầy gò, sắc mặt âm trầm mà ngồi khoanh chân.

Sau lưng lão nhân này có bốn thanh kiếm hư ảo, sáng tối lập lòe, khí tức rất mạnh. Hắn chính là Lăng Thiên Hậu.

Chung quanh, ngoại trừ lão nhân này, còn có bốn tu sĩ đại thần thông, bốn người này ba nam một nữ, ba nam kia cũng đều là các lão nhân, tóc trắng xóa, hai mắt như trăng sao.

Trong đó một người mặc y phục đen trắng, vẽ lên đồ án âm dương, thần sắc không nhìn ra được gì, chỉ có điều bình tĩnh ngồi trên một hồ lô thật

lớn. Phía sau hắn, có chín người theo sau, chín người này hiển nhiên là đệ tử, cung kinh bay nhẹ nhàng ở một bên.

Một lão nhân, thân thể cực kỳ lớn, phảng phất như một núi thịt, ngồi trên cái ghế lớn, được bốn đại hán khỏe mạnh hai mắt tinh quang nâng đỡ.

Người lão nhân thứ ba mặc hoàng bào, gầy như thi thể, nhưng trên người hắn lại có một sức sống nồng đậm mãnh liệt. Bên người hắn không một tùy tùng, một mình vẻ mặt lạnh lùng lẳng lặng đứng giữa tinh không.

Nữ nhân cuối cùng, ngược lại trông rất trẻ, là một mỹ phụ trung niên, trung niên mỹ phục cũng không mặc trang phục lộng lẫy, mà là mặc cực kỳ tầm thường, phảng phất như một thôn nữ vậy.

Nhưng còn có một cỗ khí tức xuất trần biểu lộ từ trên người ra, ở phía sau cô nương này, có bốn nữ nhân tướng mạo tuyệt đẹp, có thể nói là tuyệt luân! Nhất là nữ nhân mặc phấn y bên trái, càng kinh diễm hơn! Hấp dẫn ánh mắt của phần đông đệ tử Đại la kiếm phái chung quanh. Nhưng bốn nữ nhân này cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ bình tĩnh nhìn ra phía trước.

-Thiên Vận Tử, năm đó đệ tử ngươi Vương Lâm lấy đi lệnh bài, sau đó ngươi nói hôm nay sẽ có thiên cơ hiển lộ, lão phu muốn nhìn xem, cái ngươi gọi là thiên cơ, rốt cuộc là cái gì!

Lăng Thiên Hậu trầm giọng nói.

Năm đó vài lão quái bọn họ phái Tham Lang đi tìm Vương Lâm, nhưng cuối cùng không có tin tức gì truyền tới, thậm chí ấn ký trên người Tham Lang kia cũng bị tiêu tan đi hơn phân nửa.

Tiên phủ ở Triều Tịch Chi Địa là chuyện quan trọng, mấy lão quái lo lắng hợp lực tìm Thiên Vận Tử, dù sao Vương Lâm cũng là người của Thiên Vận tông.

Thiên Vận Tử lúc này sắc mặt bình tĩnh chỉ nói một câu.

-Tử thanh song hà mạn thiên chi nhật, ngươi chờ ở Thiên Vận tông ta, đợi thiên cơ!

Sáng hôm nay, bầu trời Thiên Vận tinh tràn đầy sóng ánh sáng, nhưng trong giây lát, đã bị “thanh” “tử” song hà tràn ngập, nhìn có vẻ rực rỡ nhiều màu, giống như chiếu rọi khắp mặt đất vậy.

Theo đó, Lăng Thiên Hậu lập tức mang đệ tử tiến tới, đồng thời mấy lão quái năm đó biết chuyện cũng đuổi cả tới Thiên Vận tông.

Dù sao Thiên Vân Tử thuật tính toán mặc dù chỉ ở trong Liên Minh Tinh Vực nhưng uy danh cũng cực kỳ hiển hách.

Thiên Vận Tử một thân áo trắng, bình tĩnh đứng ở trên quảng trường Thiên Vận Tông. Bên người hắn, đệ tử Thiên vận tông một đám mặt mũi lạnh tanh, nhìn lên những tu sĩ trên bầu trời, ánh mắt bọn họ đương nhiên dừng lại nhiều trên mặt bốn nữ nhân tuyệt luân kia.

-Tới đây! ~ Thiên Vận Tử thần sắc bình tĩnh, khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng ở chân trời xa xa.

Thiên Vận Tử vừa nói lời đó xong, Lăng Thiên Hậu cùng ba lão quái tu vi cao thâm kia, còn có mỹ phụ thôn nữ, lập tức phát hiện ra có chuyện.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ trên bầu trời toàn bộ ngưng tụ ánh mắt ở phía chân trời. Bốn nữ nhân xinh đẹp phía sau thôn nữ đôi mắt đẹp không nháy mắt.

-Không biết năm đó Vương Lâm danh chấn triều tịch, khiến cho tất cả các tu sĩ đại thần thông của Thiên Vận tinh chú ý, có bộ dạng gì nữa…

Phấn y tiên tử ánh mắt lộ ra tò mò.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 957: Tiến tới

Không chỉ có nàng, ba nữ nhân khác bên cạnh nàng ánh mắt đẹp cũng đồng thời dõi theo phía chân trời. Cái tên Vương Lâm, những năm gần đây gần như trở thành cấm kỵ ở Thiên Vận tinh.

Nhưng càng như thế, những lời đồn có liên can tới Vương Lâm càng nhiều.

Trên quảng trường Thiên Vận Tông, thần sắc Bạch Vi phức tạp, trầm mặc nhìn lên trông trung không nói gì, hắn rất khó tưởng tượng ra người năm đó hiện giờ có bộ dạng gì.

Bên cạnh Bạch Vi còn có một nam tử trung niên sắc mặt cực kỳ âm tràm. Người mặc một thân áo tím, hai mắt như điện, hắn nhìn chằm chằm lên không trung, trong lòng hừ lạnh.

“Vương Lâm…nhưng năm qua ngươi mặc dù không chết, nhưng quyết không thể nâng cao được nhiều lắm. Ta bây giờ không biết ngươi so với Triệu Tinh Sát ta hơn kém bao nhiêu?”

Bạch Vi cẩn thận nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên bên cạnh, trong lòng đối với đại sư huynh này cũng rất kiêng kỵ. Những năm gần đây, Triệu Tinh Sát bế quan cảm ngộ và tu vi đột nhiên tăng mạnh. Tu vi không ngờ đã đột phá tới Vấn Đỉnh, chỉ kém một bước là có thể tiến tới Âm Hư cảnh giới!

“Triệu Sát Tinh ở ba mươi năm trước đã trở thành một trong Thiên Vận Thất Tử, hắn năm đó có cừu oán với Vương Lâm, sợ là khi gặp lại mặt khó tránh khỏi sát tâm.”

Bên cạnh hai người còn có một nữ nhân, thần sắc nữ nhân này tuy nói cũng nhìn về không trung, nhưng dường như không có hứng thú với hết thảy mọi chuyện.

Nữ nhân này chính là tứ sư tỷ của Vương Lâm năm đó. Năm đó nàng bất đắc dĩ bị Triệu Tinh Sát bắt buộc lấy thần thông thuật vây khốn Vương Lâm.

Sau đó Vương Lâm thoát vây, nàng truyền thụ lại Đại Na Di thuật, xem như hóa giải ân oán.

Xa xa, còn có một thanh niên, thoạt nhìn trên dưới ba mươi tuổi, người này mặc quần áo màu lam, trên ngực thêu ba đầu lam long. Ba đầu lam long này thần sức dữ tợn hung mãnh, trông sống động như thật vậy. Nhất là đôi mắt của lam long, tản mác ra từng trận thần thái kinh người.

Người này, nếu Vương Lâm nhìn thấy cũng không thấy xa lạ, người này đúng là người năm đó cùng với tứ sư tỷ Tử hệ vây khốn Vương Lâm, Lam hệ đệ tử Tư Mã Như Phong!

Trong Thiên Vận tông, một đám người năm đó có quen biết với Vương Lâm, lúc này đều có tâm tư riêng của mình. Chỉ có không một người nào cho rằng hôm nay Vương Lâm xuất hiện là có thể còn sống mà đi ra.

Trong khoảnh khắc ánh mắt mọi người ngưng tụ ở chân trời xa xa, một bóng dáng màu trắng, chậm rãi từ cuối chân trời xuất hiện, từng bước chậm rãi đi về nơi này.

Mái tóc đen phiêu dật, dưới ánh mặt trời thoáng lộ ra màu tím, tương ứng với màu áo trắng càng làm hiển lộ tiên phong. Một người đi tới, áo trắng như tuyết.

Ánh hoàng hôn ngàn năm cô độc bỗng nhiên lộ ra một thân ảnh, hắn chậm rãi đi tới gần, dưới ánh nắng chiều tà, chiếu rọi vào, khiến cho gương mặt người này một mảnh ám màu, chỉ có thể nhìn thấy hai mắt sáng ngời, lộ ra vẻ tang thương ngàn năm.

Cảnh tượng này rất đẹp.

Thân ảnh mới thấy khoảnh cách còn rất xa, nhưng chỉ có điều trong chốc lát đã tới gần thiên vận tông rồi.

-Vương Lâm!

-Vương Lâm!

Lập tức mọi người nhận ra Vương Lâm.

-Hắn, chính là Vương Lâm..

Phấn y nữ nhân đôi mắt đẹp dừng ở trên bóng trắng.

Lăng Thiên Hậu ánh mắt như điện, ẩn chứa kiếm ý dày đặc, trong khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện, Hắn nhướng mày, mặc dù thần sắc thủy chung vẫn âm trầm, nhưng trong lòng hiện lên một chút khiếp sợ!

“Khuy Niết sơ kỳ!!” Vương Lâm này năm đó chẳng qua chỉ là Anh Biến, ngắn ngủi mấy trăm năm không ngờ đạt tới một độ cao như thế!!! Trừ khi là có tạo hóa thiên địa lớn thế nào, nếu không không thể có chuyện như thế này xảy ra!! Nhất là ấn ký ở mi tâm…” Lăng Thiên Hậu trong lòng nỗi khiếp sợ dâng lên.

Lão nhân phảng phất như núi thịt kia, hai mắt vẫn dưỡng thần, tuôn ra tinh quang, thẳng nhìn Vương Lâm chằm chằm, trong mắt lộ ra vẻ không

thể tin nổi.

Lão nhân gầy như thi thể kia đồng thời cũng động thần sắc, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, sau đó lại nhìn về Thiên Vận Tử, lộ ra màu sắc kỳ lạ.

Về phần lão nhân mắc đạo bào trắng đen phía trên hồ lô lúc này cũng ngẩn ra, khóe miệng không ngờ lộ ra mỉm cười, chỉ có điều u quang trong hai mắt lóe ra, nhìn không ra tâm tư gì.

-Chu tước ấn ký!

Thôn nữ mỹ phụ trung niên khẽ a một tiếng, cẩn thận nhìn lại Vương Lâm vài lần.

Mấy lão quái này còn như thế, càng không nói tới tu sĩ ở bốn phía chung quanh. Chẳng qua những người này có người có thể nhìn ra tu vi của Vương Lâm cũng không nhiều, nhưng gần như trong khi Vương Lâm xuất hiện, tất cả đều cảm nhận được một cỗ uy lực từ trên người Vương Lâm tản mác ra.

Phấn y nữ nhân nhìn Vương Lâm, ánh mắt đẹp đảo quanh lộ ra vẻ hứng thú.

Hết thảy những điều này nói thì chậm nhưng thực tế trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện. Mọi người chung quanh thần sắc biến hóa nhìn lại Vương Lâm. Vương Lâm vỗ vỗ quần áo, thần sắc bình tĩnh lộ ra vẻ thong dong, hướng tới Thiên Vận Tử ở xa xa ôm quyền cung kính nói:

-Đệ tử Vương Lâm, ra mắt sư tôn!

Thiên Vận Tử trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị, nhìn chằm chằm vào ấn ký trên mi tâm của Vương Lâm. Một lúc lâu sau mới dần dần lộ ra nụ cười, hòa ái nói:

-Trở về là tốt rồi, Vương Lâm, các vị tiền bối này muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi phải trả lời chi tiết.

-Vương Lâm tiểu nhi, người thật dám trở về!!

Một trung niên nam tử ở sau lưng Lăng Thiên Hậu chỉ vào Vương Lâm quát to.

-Năm đó ngươi ở Yêu Linh Chi Địa giết mọi người của Đại La kiếm tông ta, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu!

Vương Lâm trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng hai mắt lại lạnh như băng. Liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên kia một cái, bình tĩnh nói:

-Lăng Thiên Hậu tiền bối, môn hạ đệ tử của người, có thể có tư cách nói chuyện với ta sao?

Lăng Thiên Hậu sắc mặt cực kỳ âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào ấn ký trên mi tâm Vương Lâm. Chu tước ấn ký này tuy rằng hắn cũng có chút kiêng kị, nhưng chân chính khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ, chính là hai lực lượng khác ở trong mi tâm của Vương Lâm.

“Vương Lâm này trong mấy trăm năm qua rốt cuộc đã trải qua thiên đại tạo hóa như thế nào mà giống như thoát thai hoán cốt vậy!!”

Trong trầm mặc, Lăng Thiên Hậu vung tay áo, người đàn ông phía sau lưng hắn vừa khiển trách Vương Lâm kia thân mình lập tức chấn động, rút lui vài bước về bên trong đội ngũ.

-Hắn quả thực không có tư cách nói chuyện với ngươi! Ngươi tuổi còn nhỏ như vậy, có thể đạt tới Khuy Niết sơ kỳ, ngoại trừ ân oán mà nói, ngay cả lão phu cũng có chút bội phục!

Lăng Thiên Hậu thanh âm lộ ra hàn khí, chậm rãi nói.

Lời vừa nói ra, không thua gì sóng biển nổi lên, phảng phất như một bát nước hất vào trong nồi đang sôi vậy, khiến cho sắc mặt của một đám tu sĩ chung quanh trở nên đại biến!

Bạch Vi giật mình, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, trong đầu trống giống. Hắn như thế nào cũng không thể tin được, mấy trăm năm trước Vương Lâm mới là Anh Biến, nhưng hiện giờ đã đạt tới Khuy Niết trong truyền thuyết rồi!

-Khuy Niết…

Về phần Triệu Sát Tinh kia tâm thần chấn động, không dám tin lời vừa nghe được, lúc này trực tiếp ngây ngốc tại chỗ.

Không chỉ có hắn, lúc gần như toàn bộ tu sĩ ở đây đều như vậy.

Dù sao việc này cũng quá khó tin.

-Vương Lâm này tu vi không ngờ đạt tới được Khuy Niết, tuy rằng vẫn còn chênh lệch so với mong đợi của ta, nhưng cũng tính là người có tư cách rồi, nói như vậy, cũng không thể lấy đạo tiểu bối quá mức mà đối đãi.

Lão nhân ngồi trên hồ lô hai mắt chợt lóe, trên mặt lộ ra mỉm cười nói:

-Vương Lâm, lão phu hỏi ngươi, năm đó ngươi vì sao phải tiến vào trong lốc xoáy bỏ chạy trước mặt ta, làm chuyện gì khiến ta phải chờ đợi!

-Vãn bối ở yêu Linh Chi Địa sợ gặp tai họa cho nên phải rời đi.

Vương Lâm thần sắc như thường bình tĩnh nói.

-Tai họa gì??

Lão nhân gầy như thi thể hai mắt hàn quang chợt lóe, âm trầm nói.

-Vãn bối tự bảo vệ mình, đã nhốt nữ nhân của Huyết Tổ! Ngày đó mắt thấy chư vị tiền bối cùng Huyết Tổ đuổi theo, tự nhiên phải chạy trốn!

Vương Lâm bình thản mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, lão nhân thân thể như núi thịt ngồi dậy, trầm giọng nói:

-Lệnh bài tiên phủ kia, có đúng là ở trong tay người không?

-Không biết tiền bối từ trong miệng người nào nghe được lời này!

Vương Lâm nhìn không chớp mắt vào lão nhân núi thịt kia, người này tu vi chẳng qua chỉ là Tịnh Niết sơ kỳ, hơn nữa năm đó Vương Lâm còn nhớ rõ, những lão quái truy kích mình cũng không có người này.

Bị Vương Lâm nhìn, lão nhân núi thịt này không ngờ tâm thần chấn động, sắc mặt lập tức nổi lên biến hóa, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi.

-Tốt lắm, Vương Lâm, vi sư hỏi ngươi, lệnh bài tiên phủ kia rốt cuộc có ở trong tay người không?

Thiên Vận Tử thần sắc thủy chung ôn hòa, chậm rãi nói.

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tử, cung kính nói:

-Nếu sư tôn đã hỏi, đệ tử cũng không dám giấu diếm, năm đó tại Yêu Linh Chi Địa, quả thực đã chiếm được một lệnh bài tiên phủ.

Vương Lâm vừa nói lời này ra, lập tức lão quái chung quanh ánh mắt chợt lóe, nháy mắt trầm mặc xuống, một cỗ áp lực bỗng nhiên tràn ngập bốn phía, ngưng tụ trên thân thể Vương Lâm.

-Vương Lâm, lấy lệnh bài ra đây, có thể toàn mạng!

Lão nhân ngồi trên hồ lô, liếc mắt nhìn ấn ký trên mi tâm Vương Lâm một cái, trầm giọng nói.

-Ngươi không có tư cách đạt được lệnh bài.

Lão nhân thân thể toàn thị ánh mắt bất thiện, âm trầm nói.

Không đợi Vương Lâm nói chuyện, Lăng Thiên Hậu ở bên cạnh thủy chung vẫn âm trầm, chậm rãi nói:

-Lệnh bài nếu đã ở trong tay hắn, không cần phải nói vô nghĩa!

Hắn hừ lạnh tay phải chỉ về phía trước, lập tức một đạo kiếm khí long trời nở đất thẳng tới Vương Lâm ầm ầm mà đi.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, khoảnh khắc kiếm khí vừa tới, lui ra phía sau vài bước, tay phải nắm lại, một kích bỗng nhiên đánh tới trước. Một quyền này xuất hiện lập tức có tiếng âm bạo vang vọng, hóa thành những tiếng nổ lớn vang vọng cả trời đất.

Lại có một lốc xoáy màu đen xuất hiện trên nắm tay Vương Lâm, trực tiếp va chạm với kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.

Ngay trong nháy mắt, Thiên Vận Tử hai mắt chợt lóe, tay phải vung về phía trước, lập tức một cơn gió nhẹ bảy màu xuất hiện, thổi tới giữa Lăng Thiên Hậu và Vương Lâm.

Cơn gió bảy màu này ẩn chứa lực lượng kỳ dị, không ngờ vừa thổi qua, khiến cho một quyền của Vương Lâm trực tiếp bị hóa giải, đồng thời ngăn trở kiếm khí của Lăng Thiên Hậu.

Nhẹ nhàng bâng quơ nhưng hóa giải hết thảy.

-Lăng Thiên Hậu, ở trong sơn môn của Thiên Vận tông ta, ra tay với đệ tử của ta không khỏi không coi lão phu ta ra gì rồi!

Thiên Vận Tử thanh âm lạnh như băng, thản nhiên liếc mắt nhìn Lăng Thiên Hậu.

-Thiên Vận Tử ngươi không nên độc chiếm lệnh bài.

Bốn thanh nguyên thần chi kiếm xuất hiện sau lưng Lăng Thiên Hậu, toàn bộ bay ra chung quanh, hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử, âm trầm quát lớn.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 958: Tán thành

Chỉ cần hắn một ngày không chính thức rời khỏi sư môn, thì vẫn là đệ tử của Thiên Vận Tông ta.

Thiên Vận Tử thần sắc trầm xuống, vẫn bình tĩnh nói.

-Ngươi che chở đệ tử của Thiên Vận Tông, vậy còn đệ tử Đại la kiếm Tông đã chết thì sao! Kiếm Tiếu thập nhị tử, cuối cùng chỉ còn sống sót một mình Long Nhất, toàn bộ đã bị Vương Lâm này giết chết! Lão phu hôm nay cũng không muốn cậy mạnh khi yếu, chỉ cần Vương Lâm có thể tiếp được lão phu ba đạo kiếm khí, việc năm đó xóa bỏ! Nếu Thiên Vận Tử ngươi có ý ngăn trở, lão phu có liều mạng cũng muốn chiến một trận với Thiên Vận Tử ngươi!

Lăng Thiên Hậu vẻ mặt đầy sát khí, tuy là nói với Thiên Vận Tử nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

-Nhị vị tiền bối vừa mới nói tại hạ không có tư cách cầm lệnh bài, xin hỏi tiền bối, ngươi có thể ở dưới kiếm khí Kiếm Tôn, chống đỡ được bao nhiêu đạo?

Vương Lâm nhìn lão nhân người như núi thịt kia.

Lão nhân núi thịt sắc mặt cực kỳ âm trầm, hừ lạnh một tiếng không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên sát khí.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng trên người Lăng Thiên Hậu, bình tĩnh nói:

-Mời kiếm tôn chỉ giáo?

Lăng Thiên Hậu vung tay phải lên, lập tức một trong bốn thanh nguyên thần kiếm trước người bay ra, kiếm này sáng tối không ngừng, phát ra từng trận u quang. Lúc này còn có đạo kiếm khí lập lòe từ bên trong mạnh mẽ xông ra ngoài.

Kiếm khí như hồng!

Với tu vi của Lăng Thiên Hậu, năm đó cấp cho đệ tử kiếm khí bảo mệnh ở Yêu Linh Chi Địa đã cực kỳ hùng mạnh, càng không nói tới tự mình

thi triển. Kiếm khí này vừa mới xuất hiện liền như hóa thành một đầu kiếm long, mang theo tiếng gào thét thẳng tới Vương Lâm.

Không trung lập tức có từng trận thanh âm ầm ầm vang vọng, phảng phất như không thể chịu nổi cơn tức giận của kiếm khí.

Đệ tử Đại La Kiếm Tông bốn phía chung quanh, một đám thần sắc phấn chấn, nhìn không chớp mắt.

Kiếm khí tới gần người, chỉ chút nữa là xé nát thân thể Vương Lâm, Vương Lâm trong mắt lập tức tuôn ra đạo tinh quang, tay phải nắm chặt hư không một kích.

Ầm một tiếng nổ vang, tay phải Vương Lâm đánh tới trước, ngay tức khắc không trung có dấu hiệu sụp đổ. Trong khoảnh khắc kiếm khí bay tới, dưới một quyền của Vương Lâm, ầm một tiếng va chạm cực mạnh trên không trung.

Ầm ầm, liên tục vài tiếng long trời lở đất đột ngột xuất hiện. thân mình Vương Lâm thoáng lùi về phía sau, lui ra sau hai bước, bình tĩnh nhìn Lăng Thiên Hậu ở trước mặt chậm rãi nói:

-Đạo thứ nhất!

Kiếm khí Lăng Thiên Hậu tan vỡ, hình thành một cỗ gió lốc, nhưng tay áo Thiên Vận Tử vừa đảo qua lập tức tan thành mây khói. Thiên Vận Tử liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Lăng Thiên Hậu trong mắt hàn quang chợt lóe, tay phải không chút dừng lại tiếp tục vung lên, lập tức nguyên thần kiếm trước mặt phát ra tiếng kêu vang trời, hướng tới bản thể Vương Lâm mà phóng tới.

Trong nháy mắt, Vương Lâm cười dài tay phải lại nắm lại, một lực vô biên truyền từ mi tâm xuống tay hắn, lập tức tinh quang tràn ngập. Sau khi một quyền của Vương Lâm oanh ra, tinh điểm này theo sát sau đó, tấn công về phía trước.

Cùng lúc đó, trong mắt Vương Lâm lộ ra hai đạo hàn quang, hắn một khi đã trở lại Thiên Vận tinh sẽ không tính toán chuyện khiêm tốn làm gì, hết thảy đều phải lấy thực lực để nói chuyện.

Nếu muốn lần nữa tiến vào Yêu Linh Chi Địa, cần phải có tư cách cầm giữ lệnh bài, nếu muốn được lão quái vật ở Thiên Vận Tinh này chấp nhận, phải xem một trận chiến này.

Với tâm cơ của Vương Lâm, đối với tình hình trên đường tới đã phân tích cực kỳ thấu triệt, lúc này một quyền vừa phát ra, tay trái vỗ lên túi trữ vật, trong miệng khẽ quát:

-Tam Cửu Chi Kiếm!

Lời vừa nói ra, lập tức từng đạo cầu vồng từ trong túi trữ vật của Vương Lâm điên cuồng lao ra, mỗi một đạo cầu vồng đều tản mác ra ngân quang chói mắt. Vô số hồn phách biến ảo mà xuất hiện, từng tiếng rống giận thê lương trong nháy mắt tràn ngập thiên địa.

Khi toàn bộ hai mươi bảy thanh phi kiếm xuất hiện, dưới một chỉ của Vương Lâm, hai mươi bảy kiếm này bỗng nhiên khẽ động, trong tiếng rống giận thê lương tràn ngập bầu trời, thẳng tới Lăng Thiên Hậu.

Cảnh tượng này, cho dù là Thiên Vận Tử trong lòng cũng cảm thấy chấn động, hắn có thể tính ra hết thảy kết quả, nhưng cũng không thể tính ra được quá trình. Hắn chỉ là tính được tu vi của Vương Lâm sẽ tăng rất nhiều và trở về vào ngày tử thanh song hà, nhưng không thể tính toán được tu vi chân thật của Vương Lâm.

Mặc dù, hắn nhìn ra được lực lượng trên mi tâm của Vương Lâm, thậm chí còn nhìn thấy trong đó có ba cỗ lực lượng, cho nên hắn cũng có chút kiêng kị!

“Ta mặc dù tính ra được người này chắc chắn trở về, nhưng không tính được nguyên do. Ngày này dám quay về Thiên Vận Tinh, nhất định có điều chắc chắn, ấn ký Chu Tước ở mi tâm, chính là một trong những thứ hắn dựa vào!”

Khiếp sợ, còn có mỹ phụ thôn nữ trung niên kia, phụ nhân này ánh mắt lộ ra kinh hãi, mắt liếc cái đã nhìn thấy chỗ bất phàm của hai mươi bảy thanh kiếm này.

Nàng chính là luyện khí tông sư, lúc này trong lòng thầm nhủ: “Hai mươi bảy thanh kiếm này chất liệu không ngờ bất phàm, lại ẩn chứa sát khí vô tận, hiển nhiên là được tế luyện qua vô số năm ở một nơi giết chóc ngập trời, cho nên trở thành tuyệt đại hung khí! Lúc này hai mươi bảy kiếm dung hợp trở thành kiếm trận, uy lực của nó…”

Mỹ phụ trung niên thở sâu.

Lão nhân ngồi trên hồ lô kia trong phút chốc cũng mạnh mẽ đứng lên, chằm chằm nhìn vào Vương Lâm, đáy lòng như sóng cồn.

“Không phải là Khuy Niết sơ kỳ!”

Về phần lão nhân núi thịt kia, lúc này tâm thần cũng chấn động, ngơ ngác nhìn Vương Lâm thần sắc lạnh lùng bên trong hai mươi bảy thanh kiếm, mồ hôi lạnh chảy từng giọt trên trán.

“Ta đã xem thường hắn!”

Lăng Thiên Hậu đạo hiệu Kiếm Tôn, đối với kiếm có một loại cảm ngộ vô cùng, cực kỳ kinh người. Lúc này nhìn thấy hai mươi bảy thanh kiếm, lập tức ánh mắt lộ ra tinh quang.

-Phi kiếm như thế này, nếu như là kiếm trận, Vương Lâm ngươi có tư cách chiến một trận với ta!

Lăng Thiên Hậu vung cả hai tay lên trời, đem ba nguyên thần kiếm còn lại toàn bộ bay ra ngoài. Một đạo kiếm khí xoay tròn, bỗng nhiên xuyên qua khoảng không mà đi, trong kiếm khí hình thành một lưới khí, hướng về phía trước điên cuồng bao phủ lấy.

Hai mươi bảy thanh phi kiếm dưới thần thức khống chế của Vương Lâm, đuổi theo quyền phong phía trước, lấy quyền này làm trung tâm hóa thành một cơn lốc kiếm khí, lại có vô số trận pháp ẩn chứa bên trong, lập tức va chạm với bốn đạo nguyên thần kiếm của Lăng Thiên Hậu.

ầm ầm!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng vang lên. Hai mươi bảy thanh phi kiếm cuốn theo gió mà bay tới, nhưng gió lốc kiếm khí này đánh tới, khiến cho nguyên thần kiếm của Lăng Thiên Hậu liên tiếp bại lui!

Mỗi một thanh phi kiếm bị cuốn ngược lại sau là một lần quanh quẩn lại bên người Vương Lâm, một lát sau, hai mươi bảy thanh phi kiếm toàn bộ cuốn ngược trở lại. Một quyền mang theo cổ thần lực của Vương Lâm trong nháy mắt lại bộc phát ra lực lượng vô biên.

Dưới oanh kích, bốn thành nguyên thần kiếm của Lăng Thiên Hậu lập tức chấn động, rút lui!

Cảnh tượng này, bất kỳ ai xem cũng giật mình kinh hãi.

Nhưng Vương Lâm biết, Lăng Thiên Hậu còn chưa có thi triển thần thông, chỉ dùng kiếm kỹ bình thường mà công kích, cũng không phải đối phương hạ thủ lưu tình, mà là Lăng Thiên Hậu xem ra mình chỉ là Khuy Niết sơ kỳ, cho nên cũng không có tư cách khiến hắn phải sử dụng thần thông!

Lăng Thiên Hậu ánh mắt lộ vẻ cổ quái, trong nháy mắt vẻ cổ quái này liền biến mất, trong tiếng cười dài đã sớm đem ba kiếm ném đi. Hai tay hắn bấm niệm thần chú, hình thành một hình cung nhoáng lên không trung, lập tức một đầu mũi tên kỳ dị xuất hiện, hắn nhỏ giọng quát:

-Ngươi có tư cách khiến cho lão phu thi triển thần thông, một thân thần thông của lão phu chỉ có ba chữ! Minh, Động, Phá! Minh kiếm là thức thứ nhất, là Huyết Chú Kiếm!

Lời vừa nói ra, tu sĩ bốn phía ồ lên, thanh danh Lăng Thiên Hậu hiển hách, lại là đứng đầu một tông phái, thần thông kinh thiên khiếp quỷ, cho nên tu sĩ đều biết, cả đời này Lăng Thiên Hậu chỉ có một tử địch, đó chính là Thiên Vận Tử!

Thần thông của hắn rất ít khi thi triển ra, mỗi lần thi triển, gần như chỉ là trận chiến với Thiên Vận Tử.

Nhưng hiện giờ không ngờ Lăng Thiên Hậu lại thi triển thần thông với Vương Lâm, kể từ đó, cho dù Vương Lâm bại cũng lập tức nổi danh!

Theo Lăng Thiên Hậu quát khẽ một tiếng, tay phải hắn chỉ về phía trước, lập tức bốn thanh nguyên thần kiếm dung hợp thành một, hóa thành một bóng kiếm hư ảo, tản mác ra từng trận nhiệt khí, rồi lại chuyển biến từ hư ảo, phảng phất như hóa lỏng, dưới ánh mặt trời chiếu vào, hiển lộ ra ánh vàng, thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, lui ra phía sau vỗ túi trữ vật, trong miệng quát khẽ:

-Ngũ Cửu Kiếm Trận!

Trong nháy mắt từng đạo ngân quang từ trong túi trữ vật xuất hiện. Hai mươi bảy thanh kiếm chung quanh lần lượt giao thoa vào nhau, tổng cộng có bốn mươi năm trường kiếm điên cuồng xoay tròn, hình thành

một cơn lốc kiếm. Vương Lâm ở giữa tóc dài tung bay, hai tay hắn bấm niệm thần chút, khép lại, hung hăng chỉ về phía trước!

-Trảm La quyết!

Chỉ này vừa ra, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm vận chuyển gần như đạt tới tốc độ đỉnh, từng đạo Trảm La quyết dung nhập vào kiếm, lại được Vương Lâm chỉ ra, toàn bộ kiếm chấn động ầm ầm, nhất tề ngưng tụ thẳng tới phía trước.

Kiếm của Sát Vực giới, Vương Lâm đi trên đường đi tới Thiên Vận Tông, dĩ nhiên đã tế luyện được năm chín thanh, sau đó cải biến lại bộ dạng hoàn toàn, nếu không có người của Sát Vực Giới, rất khó phát hiện ra.

Lúc này trong lốc xoáy kiếm khí ẩn chứa vô số Trảm La quyết, lần lượt giao thoa với thần thông của Lăng Thiên Hậu, thiên địa lập tức biến sắc, càn khôn nghịch chuyển.

Thiên địa chấn động ầm ầm, thanh âm vang vọng khắp nơi, trong không ngừng sụp đổ, những tiếng động ầm ầm đã thay thế toàn bộ thanh âm của thiên địa.

Nếu không có Thiên Vận Tử quét tay ngăn chở lực công kích này với bên ngoài, sợ rằng Thiên Vận Tinh bởi vậy mà sụp đổ. Tấn công qua đi,

Vương Lâm thân hình bay nhanh về sau, bốn mươi năm thanh phi kiếm không một hư hao, nhưng có chút ảm đạm vờn quanh Vương Lâm bay lùi về sau.

Đối diện, là thanh kiếm do bốn nguyên thần kiếm của Lăng Thiên Hậu hợp thành một. Dưới sự chấn động, lại hiện thành bốn thanh kiếm, Lăng Thiên Hậu thân mình chưa động, ánh mắt lộ ra tinh quang, cười dài quát:

-Vương Lâm, ngươi cùng Đại La kiếm Tông xóa bỏ ân oán, lệnh bài kia lão phu từ bỏ, ngươi đạt được cơ duyên, tới lúc đi tiên phủ ngươi sẽ có một phần.

Lăng Thiên Hậu xoay người, một bước bước ra, lúc này cả đám đệ tử Đại la Kiếm Tông phía sau vẻ mặt vẫn mê man, nhưng lập tức theo sau, dưới kiếm quang bay nhanh đi dần dần mất hút.

“Lăng Thiên Hậu, thâm ý sâu sắc…” Vương Lâm nhìn thoáng qua bóng dáng Lăng Thiên Hậu ở xa xa, trong mắt hiện lên trầm tư.

Bốn phía im lặng, bất kể là đệ tử Thiên vận Tông hay đám người mấy lão quái vật kia mang tới, cả đám đều lộ ra vẻ khiếp sợ trong mắt.

“Vương Lâm không ngờ có năng lực chiến một trận với Lăng Thiên Hậu!!” Bạch Vi ánh mắt lộ ra kích động. Hắn cho tới bây giờ vẫn có chút không tin hết thảy những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Triệu Tinh Sát mặt như tro tàn, nhìn về phía Vương Lâm ánh mắt đầy vẻ kinh sợ, cũng không dám có nửa điểm tà tâm.

Còn có Tử hệ lão tứ vẫn thủy chung thờ ơ hết thảy, trong mắt nàng lúc này cũng mê man, còn một chút kỳ dị thần thái nhìn Vương Lâm.

“Nếu hắn có thể giúp ta…” Nữ nhân này cắn chặt môi, trong lòng quyết đoán.

Không chỉ bọn họ, gần như tất cả những người quen biết với Vương Lâm năm đó, lúc này tất cả đều khiếp sợ hoảng hốt. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm năm đó và bóng dáng lúc này dần dần dung hợp làm một.

Vương Lâm vẫn chưa thu hồi bốn mươi lăm thanh phi kiếm đang vờn quanh người mà đảo mắt nhìn qua, dừng ở trên người lão nhân núi thịt bình tĩnh nói:

-Tiền bối, ta có tư cách chứ?

Lão nhân núi thịt kia trầm mặc, hừ một tiếng, ôm quyền với Thiên Vận Tử, nói:

-Thiên Vận đạo hữu, Lý mỗ còn một lò đan dược chưa luyện, không quấy rầy.

Nói xong, hắn bảo bốn đệ tử nâng mình đi:

-Trở về núi!

Bốn đệ tử kia vội vàng kêu vâng, nâng thân mình cực lớn của hắn lên, dần dần đi xa xa.

Lão nhân đứng trên hồ lô, thâm ý sâu sắc nhìn Vương Lâm một cái nói:

-Vương đạo hữu ẩn tàng thật tốt, lão phu Kỳ Mộng Đàm, nếu có thời gian, xin mời tới Mộng Tinh của ta chơi!

Nói xong, hắn ôm quyền chào Thiên Vận Tử, cáo từ mà đi.

Cùng với hắn rời đi còn có lão nhân gầy như thi thể kia. Hắn thủy chung từ đầu tới cuối lạnh nhạt, lúc rời khỏi cũng không cáo biệt một câu với Thiên Vận Tử, trực tiếp đạp không mà đi.

Rời đi cuối cùng, chính là mỹ phụ thôn nữ, phụ nhân này nhìn Vương Lâm, cười nói:

-Vương đạo hữu, phi kiếm này sát khí vô cùng, chỉ có điều sát khí này dường như rất khó có thể khống chế, nếu như có thời gian rảnh, có thể đi tới Tử Hà Tinh một chuyến!

Nói xong nàng khom người chào Thiên Vận Tử, mang theo bốn nữ nhân bên người rời đi.

Khi rời đi, phấn y nữ nhân ánh mắt sáng ngời, đi theo sau phụ nhân xoay người cười khẽ với Vương Lâm nói:

-Sư tôn ta am hiểu luyện khí, phí dụng không đắt.

-Nha đầu kia!

Mỹ phụ cười khẽ, ba nữ nhân khác bên người cũng đồng thời che miệng mỉm cười. Chỉ có điều rất ít người chú ý tới một nữ nhân áo màu lục trong đó, ánh mắt nhìn Vương Lâm, không giống mọi người.

“Hắn có lẽ đã quên tên của ta…dù sao năm đó, với hắn mà nói chỉ là một chuyện rất nhỏ, rất nhỏ mà thôi. Nhưng với ta, là ân cứu mạng…” Nữ nhân này than nhẹ.

-Thiên Cầm sư tỷ, tỷ làm sao vậy?

Phấn y nữ nhân nhỏ giọng nói.

Thiên Cầm lắc đầu, không nói gì.

Dưới phân phó của Thiên Vận Tử, người ở chung quanh Thiên Vận Tông cũng lần lượt tản đi, toàn bộ quảng trường ngoại trừ Vương Lâm và Thiên Vận Tử ra không có người thứ ba. Đợi tất cả mọi người rời đi, Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, nhìn Thiên Vận Tử.

Thầy trò hai người xa cách mấy trăm năm lại một lần nữa đối mặt với nhau.

-Ngươi có tính toán gì?

Hai người trầm mặc thật lâu, Thiên Vận Tử chậm rãi mở miệng nói.

-Đệ tử muốn tiến vào Yêu Linh Chi Địa.

Vương Lâm thần sắc cung kính.

-Ngươi có tư cách này, bất kể là chính phẩm Lôi Tiên La Thiên, hay là Nhất Mạch Chu Tước trong một trong Tứ Thánh Tông, theo ta được biết, danh sách Chu Tước tính cả ngươi bên trong chỉ có ba người!

Thiên Vận Tử sắc mặt bình tĩnh, hai tay chắp sau lưng, từ từ nói.

Vương Lâm trầm mặc, đối với danh sách Chu Tước hắn cũng không biết, lúc này nghe nói, tâm thần khẽ động, nhưng thần sắc lại rất bình thường.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 959: Bí mật Thiên Vận Tử

-Yêu Linh Chi Địa mở ra còn cần phải chuẩn bị một chút. Lần này sự tình quan trọng, cũng muốn mời một ít hảo hữu tiến vào trong động phủ kia. Trong khoảng thời gian này, ngươi an tâm chờ đợi ở đây đi.

Thiên Vận Tử thần sắc như thường, không nhìn ra một chút vui buồn nào cả, bình tĩnh nói xong, lập tức vung tay áo, dưới chân xuất hiện mây

trắng, bước trên mây mà đi.

-Tử Lâm Các Thủy vẫn còn giữ lại cho ngươi.

Xa xa, tiếng Thiên Vận Tử mơ hồ truyền tới.

Vương Lâm nhìn không trung, nơi Thiên Vận Tử rời đi trong mắt hiện lên trầm tư.

“Lăng Thiên Hậu hành động thâm ý sâu sắc! Thần thông của hắn mặc dù chiến một chiêu cuối cùng với ta cũng chưa triển khai toàn lực…” Đối với tâm tư của Lăng Thiên Hậu, Vương Lâm không đoán ra được toàn bộ nhưng đại khái cũng có thể đoán ra được vài phần.

“Về phần Thiên Vận Tử… nhìn không thấu…” Đối với Thiên Vận Tử, Vương Lâm thủy chung trong lòng vẫn lâm vào trầm tư. Mặc dù thông qua một chút dấu vết để lại, phát hiện ra một chút manh mói, nhưng trong nháy mắt, những manh mối này dường như lại có cách giải thích khác, khiến cho hết thảy lại trở thành bí mật.

“Nhìn không thấu.” Vương Lâm thầm than, trên người Thiên Vận Tử, dường như có một tầng sương mù bao phủ, hắn luôn luôn có cảm giác, mỗi lần gặp Thiên Vận Tử đều không giống như nhau.

Trên thực tế Thiên Vận Tử an bài như vậy với Vương Lâm. Vương Lâm trước đây cũng đã tiên đoán được, nhưng khi gặp phải Thiên Vận Tử, mặc dù Thiên Vận Tử có hành động giống như tiên đoán của Vương Lâm, nhưng cảm giác lại không thích hợp chút nào.

Hết thảy, không khỏi quá mức thuận lợi đi, dường như toàn bộ việc này đều dựa theo suy tính trong lòng Vương Lâm mà xảy ra.

Cau mày, Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tông quen thuộc, trầm ngâm chốc lát, hướng về Tử Lâm Các năm đó đi tới. Quảng trường thông tới ngọn núi của Tử hệ chỉ có một con đường duy nhất. Đường sơn đạo này, bậc thang, đường mòn âm u, hai bên núi đá dựng thẳng đứng, nhưng vô cùng xanh thẳm.

Lúc này là trời chiều, gió thổi qua núi, mang tới cảm giác mát mẻ, càng làm lay động thanh âm của lá cây rừng. Thậm chí xa xa còn nghe thấy tiếng nước chảy truyền tới từ trong gió.

Con đường này, năm đó Vương Lâm đã đi qua, lúc này cách mấy trăm năm lại bước trên nó, cảm khái thật sự rất sâu nặng.

“Hết thảy dường như so với năm đó không có biến hóa gì…” Vương Lâm nên bước không nhanh, chậm rãi đi.

Khi đi, cuối con đường mòn phía trước, có một nam một nữ đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Hai tu sĩ này tu vi không cao, chỉ là Anh Biến Kỳ.

Theo tiếng gió, lời của hai người từ từ truyền tới.

-Sư muội, ta nghe nói bảy ngày sau Quỷ Nhãn phường thị lại mở cửa, mấy ngày nay đã không ít đạo hữu đi tới đó.

-Quỷ Nhãn phường thị? Là phường thị năm đó bán đấu giá một đạo tiên thuật mà thành danh sao?

Thanh âm nữ nhân tràn đầy ngạc nhiên.

-Đúng vậy, chính là Quỷ Nhãn phường thị năm đó. Tiên thuật năm đó, có thể nói đã nổi lên chấn động thật lớn, nghe nói ngay cả vài lão quái tu vi bí hiểm, đều tự mình đi tới một chuyến. Tiên thuật à, với thân phận của hai ta, chỉ có thể đạt được bản tiên thuật không đầy đủ là cùng, vả lại còn là hạ phẩm tiên thuật. Nghe nói năm đó Tiên Thuật là bản đầy đủ hiếm có! Lúc Quỷ Nhãn phường thị lại mở ra, nghe nói cũng có vật thần bí triển khai bán đấu giá đó.

-Ôi, cái này với chúng ta thì có liên quan gì chứ, Quỷ Nhãn phường thị kia bán đấu giá vật phẩm đều có giá cả khó mà tưởng tượng được. Hơn nữa tiến vào đó còn cần phải có tư cách.

-Cũng không quan hệ, chúng ta tuy không có tư cách vào trong, nhưng khu phố giao dịch tự do bên ngoài Quỷ Nhãn phường thị, chúng ta có thể tiến vào.

Nam tử áo lam nói xong, xuất ra một khối ngọc giản ở trong túi trữ vật. Khối ngọc giản này tối đen, chỉ có duy nhất vị trí trung tâm phảng phất từng trận hồng quang, thoạt nhìn rất là quỷ dị.

-Quỷ Nhãn ngọc giản!

Hai mắt nữ nhân sáng ngời.

Nam nhân áo lam đắc ý đang muốn nói chuyện bỗng nhiên nhìn Vương Lâm ở phía trước liền ngẩn ra. Vương Lâm vẫn đi xuống dưới.

Nàng kia phát hiện ra sư huynh dị thường, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm.

Với tu vi của hai người, căn bản không thể phát hiện được Vương Lâm tồn tại.

Vương Lâm thần sắc ôn hòa, tới gần hai người một nam một nữ này, khẽ liếc mắt nhìn nam nhân áo lam một cái, khẽ mỉm cười nói:

-Lý sư huynh, lâu rồi không gặp.

-Ngươi…ngươi…

Nam nhân áo lam này mắt ngây ngốc, hắn vừa mới trở lại Thiên Vận Tông, cũng không biết việc Vương Lâm trở về, vừa nhìn thấy Vương Lâm còn cảm thấy Vương Lâm cực kỳ quen mắt, không khỏi ngẩn người ra. Nhưng lúc này nghe thấy thanh âm Vương Lâm, thân mình chấn động.

-Vương Lâm!~ Nam nhân áo lam lùi về sau vài bước, ánh mắt lộ ra hoảng sợ.

Vương Lâm cười cười, người thanh niên áo lam này hắn cũng không biết tính danh, chỉ biết họ Lý, năm đó từng gặp ở Thiên Vận Tông một lần. Hắn nhớ mang máng năm đó ánh mắt người này nhìn về phía mình tràn đầy châm chọc và kinh thường.

Hôm nay nhìn lại, tu vi người này cũng tăng thêm một bậc, từ Anh Biến sơ kỳ đạt tới trung kỳ.

Không hề nhìn nam nhân họ Lý này, Vương Lâm đi qua giữa hai người, dần dần đi xa.

-Sư huynh, hắn là Vương Lâm? Tên này có chút quen tai…

Nàng kia quay đầu nhìn bóng dáng Vương Lâm, nghi hoặc nói.

-Vương Lâm này không ngờ còn có thể trở lại!! Hắn có thể xuất hiện trong này, sư tôn không có khả năng không biết được. Hay là chuyện năm đó hắn đã được sư tôn tha thứ rồi! Vừa rồi trên người hắn, ta không nhìn thấy một chút linh lực dao động, hắn cả người giống như phàm nhân vậy, chỉ có điều khoảnh khắc hắn đi qua bên người ta, ta chấn động cả tâm thần, linh lực trong cơ thể dường như run rẩy, e ngại người này, suýt tý nữa thì tan vỡ.

Thanh niên áo lam sắc mặt tái nhợt lôi sư muội bên cạnh nhanh chóng rời đi.

-Sư huynh, huynh làm sao vậy?

Nàng kia rất khó hiểu.

-Hắn là Vương Lâm, năm đó là lão thất Tử hệ Thiên Vận Tông, sư muội, muội còn chưa nhớ ra sao?

Thanh niên áo lam vội vàng nói.

Nữ nhân này ngẩn ngơ lập tức biến sắc.

-Là ma đầu Vương Lâm năm đó ở Yêu Linh Chi Địa giết chóc ngập trời, máu chảy thành sông, cuối cùng bị sư tôn cùng phần lớn tiền bối đuổi giết mà vẫn chạy trốn được sao?

Xa xa Vương Lâm cười khổ, tiếng đồn thật đáng sợ. Chuyện liên quan tới hắn, trong mấy trăm năm nay lưu truyền, dĩ nhiên đã thay đổi vài lần rồi. Thầm than một tiếng, Vương Lâm tiếp tục theo đường mòn đi tới cửa Thiên Vận Tông.

Trước mặt hắn có một ngọn núi cao ngất trong mây, đỉnh núi mây mù uốn lượn, còn có tử quang tràn ngập, nơi này chính là nơi cư ngụ của Tử hệ đệ tử.

Thiên Vận Tông, Tử Phong.

Nhìn ngọn núi quen thuộc, trước mắt Vương Lâm đột nhiên như không rõ. Hắn dường như nhìn thấy mình năm đó, một thanh niên vừa rời Chu Tước Tinh tới đây, từng bước đi lên ngọn núi, từng bước đứng vững gót chân ở đất này.

Trong trầm mặc, có gió núi thổi tới, trong núi có chút lạnh lẽo, dù chưa thấu xương, nhưng cũng mang tới không ít lo lắng, lưu lại chỉ có đóng băng mà thôi.

Trên Tử Phong, không hề ít cỏ cây, lay động trong gió, từ xa nhìn lại, không biết là núi lay động hay chính là tâm động.

Đạp gió núi mà đi, Vương Lâm tiến về phía trước, bậc thang lắc lư như đi lên trời. Vương Lâm nện bước thong thả, dần dần đi lên đỉnh núi, dọc theo đường đi hắn không gặp một tu sĩ nào, chỉ có tiếng gió vụt qua người mà thôi.

Ngoại trừ tiếng gió, còn có những thanh âm khác tồn tại, đỉnh núi này so với năm đó không chút biến hóa, xa xa lộ ra một lầu các tinh xảo, mơ hồ nhìn lại, có thể thấy được trước lầu dựng thẳng một tấm biển, trên tấm biển này chỉ lộ ra một chữ.

Tử!

Theo Vương Lâm đi tới, cái góc bị che lại mới chậm rãi lộ ra, mãi cho tới khi nhìn thấy vật bị che lấp phía sau, Vương Lâm mới nhìn thấy rõ ràng lầu các quen thuộc.

Tử Lâm Các!

“Còn nhớ rõ ngày xưa nơi đây tên là Tử Vân Các…” Vương Lâm đứng yên lặng hồi lâu, đẩy cửa Tử Lâm Các ra, mùi nấm mốc phả vào mặt hắn.

Bài trí trong phòng không khác năm đó, không có gì biến đổi, nếu thực có mà nói, chính là lớp tro bụi vô tận kia, bất kể là bàn, ghế, hay giường, toàn bộ đều ngập trong tro bụi.

Ngọn đèn trên bàn cũng đã sớm cạn dầu.

Vương Lâm nâng ngón tay lên, nhẹ nhành vẽ lên bàn một chút, lập tức tro bụi trên mặt bàn họa thành một vết sâu. Nhìn thoáng qua tro bụi qua ngón tay, Vương Lâm khẽ vung lên phía trước.

Lập tức một cơn gió nhẹ thoảng qua, xuất hiện bên người Vương Lâm, làm thổi lên một lớp tro bụi thật lớn trên bàn, lại đi qua ghế, cùng với chiếc giường năm đó hắn đã nằm, tất cả cuốn đi hết. Dường như giữa lầu các này bỗng nhiên nổi lên một cơn lốc.

Nhưng kỳ dị chính là, gió lốc chỉ quét đi lớp bụi còn hết thảy các đồ vật khác vẫn y nguyên trong gió, ngay cả giấy dán cửa sổ cũng không bị gió thổi phát ra một chút thanh âm.

Vài giây sau, Vương Lâm hướng lòng bàn tay tới trước, hư không nắm chặt.

Trong nháy mắt, lập tức gió lốc trong phòng phảng phất như ngược lại, ngưng tụ từ bốn phương tám hướng vào lòng bàn tay Vương Lâm. Trong nháy mắt trong lầu các đã không còn gió lốc.

Trong lòng bàn tay Vương Lâm xuất hiện một cơn lốc xoáy màu thâm xám, chính là toàn bộ tro bụi trong lầu các này.

Tay phải tùy ý vung lên, cửa trên lầu các đột nhiên tự mở ra, lốc xoáy màu thâm xám này bay ra ngoài cửa sổ liền biến mất. Dường như đã thiêu hủy đi mấy trăm năm hiện hữu, toàn bộ trầm tích trong phòng đều trở thành mới tinh. Giáng chiều có chút âm u đi.

Trong phòng, một mảnh màu xám, khiến cho bóng dáng Vương Lâm có chút mơ hồ. Hắn than nhẹ, đi tới tủ gỗ bên cạnh, hắn nhớ rõ, nơi này chính là chỗ để dầu thắp năm đó. Sau khi mở ra, quả nhiên thấy một bình nhỏ, bên trong là non nửa dầu thắp sáng.

Vì để thắp lên ngọn đèn, Vương Lâm chỉ vào ngọn đèn lập tức một ngọn lửa lỏe ra, một tiếng xôn xao, ánh lửa xua tan âm u trong phòng.

Chỉ là trong một khắc đèn dầu sáng lên, gió núi từ bên ngoài thổi tới, khiến cho ngọn đèn lập tức lung lay biến hóa, lại khiến cho bóng dáng của Vương Lâm ở trong phòng giống như đang vặn vẹo vậy

-Ồ! ~ Vương Lâm thần sắc khẽ động, nhìn chằm chằm vào biến hóa của ngọn đèn dầu, trong đầu như một tia chớp sẹt qua, hai mắt đột nhiên phát ra tinh quang.

“Gió thổi, ngọn đèn dầu biến hóa, liên tục thay đổi trong gió, phân không rõ đâu mới là bộ dạng ban đầu… Ta hiểu rồi! Thiên Vận Tử giống như ngọn đèn dầu này, ta sở dĩ cảm thấy mỗi lần nhìn thấy hắn đều như khác nhau, đúng là bởi vì cái này. Giống như một người có thể biến hóa ngàn phân thân, mấy ngàn phân thân này đồng thời ở trong một khối thân thể, mỗi lúc các phân thân này đều luân phiên hiện ra…cho nên, Thiên Vận Tử có thể làm cho ta có loại cảm giác khó lường.”

Vương Lâm nhìn ngọn đèn dầu, trong ánh lửa, sắc mặt hắn bị chiếu rọi không ngừng sáng tối, nhưng hai mắt lại có ý hiểu ra.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 960: Căn nguyên ban đầu

“Ánh nến theo gió mà chuyển động, giống như gió thổi qua núi, cỏ cây lay động, thoạt nhìn phảng phất như núi chuyển, mà trên thực tế…” Vương Lâm ánh mắt lộ ra trầm tư.

“Trên thực thế, núi không hề động đậy, ánh nến này cũng không hề động, là gió!” Vương Lâm tay phải bỗng nhiên vung lên, lập tức đóng toàn bộ cửa phòng lại.

Cách trở với gió núi ở bên ngoài, bên trong không còn nửa điểm phập phồng nữa.

Đã không có gió, ánh nến dần dần từ lay động kịch liệt bình ổn xuống, nhưng theo dầu tiêu hao trong đèn, nhẹ nhàng lay động.

Vương Lâm nhíu mày, nhìn ánh nến, dưới ánh lửa chiếu sáng rụi, thần sắc của hắn lúc sáng lúc tối, mơ hồ âm trầm.

“Không đúng! Gió đã dừng lại nhưng ánh nến này vẫn đang chuyển động…”

Lúc này Vương Lâm cũng không biết, trạng thái của hắn lúc này cực kỳ tương tự với chứng đạo. Chẳng qua đây không phải là tự thân đạo của hắn, mà là đạo của Thiên Vận Tử!

Hắn quen biết Thiên Vận Tử mấy trăm năm, với tu vi của Vương Lâm trước đây, nhìn không ra biến hóa trên người Thiên Vận Tử. Nhưng hiện giờ mơ hồ thấy được manh mối trên người Thiên Vận Tử rồi.

Trên người Thiên Vận Tử tồn tại rất nhiều bí mật, trong đó để cho Vương Lâm kiêng kị nhất chính là không đoán ra một chút tâm tư của đối phương.

“Thiên Vận Tử giống như ánh nến này, thiên biến vạn hóa… muốn tìm ra hình dạng ban đầu của hắn, ngăn trở gió e rằng cũng không thể làm được.” Vương Lâm cau mày, ánh mắt thủy chung nhìn vào ánh nến.

Thời gian chậm rãi đi qua, vô tình đã tới canh ba, ngoài cửa sổ trời tối om như mực, chỉ có gió núi thổi qua, đánh vào giấy dán cửa sổ tạo ra những tiếng động sàn sạt.

Ban đêm yên tĩnh, thanh âm này rất rõ ràng.

“Gió thổi, núi di chuyển, lửa chập chờn…” Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía trước, lập tức biến mất trong phòng, lúc hiện ra là trên bầu trời tối đen.

Dưới hắn chính là Tử Phong Thiên Vận Tông.

Trong đêm, gió lạnh vô cùng, trên trời mây đen dày đặc, ánh trăng lộ ra sau tầng mây, không chiếu được nhiều lắm xuống mặt đất, khiến cho hết thảy chỉ là mong muốn, không thể nhìn thấy gì ngoài một mảnh đen kịt.

Trong trầm ngâm, Vương Lâm nâng tay phải lên, hướng về không trung nhẹ nhàng phất, cái vung này có một chút cảm ngộ quy tắc ẩn chứa mưa năm đó. Mây đen dày đặc trên không trung, lập tức gió nổi mây phun, từng tảng lớn mây đen hóa thành những giọt mưa tinh mịn rơi xuống, rất nhanh tầng mây tiêu tan. Ánh trăng sáng tỏ vô cùng, không gì trở ngại mà chiếu xuống mặt đất.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, phía sau Tử phong xuất hiện một bóng ảnh âm u.

Gió núi thổi qua, cỏ cây trên Tử Phong động đậy, lay động tạo ra những tiếng lên xuống.

Nhìn ngọn núi, nhất là bóng ảnh sau ngọn núi, lúc này theo cỏ cây lay động, chỉ có điều bóng núi thủy chung cũng không có nhiều biến hóa cho lắm.

“Núi này, cũng không hề động!” Vương Lâm trong mắt tuôn ra tinh quang, trong đầu ầm vang một tiếng nổ lớn. Như thể nước cuốn xuống, mơ hồ để lại một chút vết tích.

“Gió kia, chỉ có gợn lên mặt ngoài, mà núi, cũng nhìn như động nhưng trên thực tế là lòng của ta đang động! Lòng của ta động, cho nên núi này động!” Vương Lâm hiểu ra càng sâu, thân mình nhoáng lên một cái, một lần nữa trở lại phòng.

Nhìn ánh nến, Vương Lâm hơi thở dần dần bình phục, phảng phất như biến mất.

Lúc này nếu có người ngoài nhìn xem, ánh nến kia, không có một chút cảm giác này, ánh nến thủy chung vẫn lay động rất nhỏ, phát ra những tiếng thiêu đốt âm âm.

Nhưng lúc này, ánh nến trong mắt Vương Lâm giống như mãnh liệt cuồn cuộng, kịch liệt lay động, dưới đủ loại biến hóa, dần dần tạm dừng lại. Cuối cùng, phảng phất như bị Định Thân Thuật vậy, hoàn toàn triệt để bất động.

Trong nháy mắt, Vương Lâm tâm thần chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, gần như không thể ngờ được mình lại có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Nguyên lực trong cơ thể không chịu không chế mà cấp tốc lưu chuyển, tới mỗi một vị trí toàn thần, từng tiếng động lại ầm ầm không ngừng từ trong cơ thể hắn truyền ra.

Nếu là một người luyện võ bình thường, thì việc này giống như đả thông kinh mạch toàn thân vậy.

Nguyên lực điên cuồng vận chuyển, tam nhãn trên mi tâm của Vương Lâm vô thanh vô tức mở ra, mở ra một khe hở. Nhưng không có tràn ngập hồng quang, ngược lại như đang hấp thu cái gì đó, khiến cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm, vận chuyển ngày một nhanh hơn.

Loại tốc độ này dĩ nhiên đã đạt tới một loại không thể tưởng tượng được ròi. Nhưng Vương Lâm không có cảm thấy đau đớn gì cả, lúc này, hắn phảng phất như trong mộng, nhìn chằm chằm vào ánh nến, trong mắt vẻ không thể tin nổi đã đạt tới đỉnh điểm.

Hắn không thể tin được cảnh tượng mình đang được nhìn thấy lúc này, đó không phải là ánh nến nữa, mà là một ngọn núi lửa, một ngọn núi lửa rất yếu ớt. Ngọn núi lửa này đúng là do một chỉ của Vương Lâm mà ra.

Nếu như chỉ như thế cũng thôi, không làm Vương Lâm rung động đến thế, nhưng hắn chăm chú mà nhìn thì ngọn núi lửa nhìn như yên lặng này, thực tế đang chuyển động.

Loại chuyển động này, là nghịch chuyển, phảng phất như có một lực lượng vờn quanh ngọn núi lửa, khiến cho Vương Lâm gặp phải tình trạng không thể hiểu nổi, nó đang tiêu tan.

Nói là tiêu tan có lẽ không thỏa đáng lắm, chuẩn xác mà nói, ngọn núi lửa này không ngừng to lớn lên, lại to lớn lên, cuối cùng, sau khi Vương Lâm thấy ngọn núi lửa phóng đại ra vô số lần, thấy được huyền bí ở sâu bên trong!

Đó là một đám điểm nguyên lực rất nhỏ, những điểm nguyên lực này lần lượt giao thoa với nhau, lấy một loại phương thức riêng mà va chạm vào nhau, mỗi một lần va chạm đều phóng ra nhưng tia lửa nóng rực.

Vừa thấy, những điểm nguyên lực này hỗn độn vô cùng, nhưng Vương Lâm nhìn kỹ, cũng thấy khác hẳn. Những điểm nguyên lực này bất kể là giao thoa hay va chạm lẫn nhau toàn bộ đều ẩn chưa quy tắc nào đó.

“Cái này, chính là quy tắc…Hỏa chi quy tắc…” Tới cuối, Vương Lâm không nháy mắt một chút này, đều nhìn chằm chằm vào ánh nến, thì thào tự hỏi.

“Có thể xâm nhập vào một chút không…” ngay khi Vương Lâm hiện lên ý nghĩ này trong đầu, chỉ thấy vô số điểm nguyên lực kia bỗng nhiên phóng đại, giống như ngọn lửa vậy, lấy một tốc độ vô cùng kịch liệt, ngay lập tức hóa thành khổng lồ vô cùng.

Theo những điểm nguyên lực không ngừng phóng đại, một tia gì đó lượn lờ, nhưng trong nháy mắt này, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm phát ra tiếng ầm ầm, mi tâm chấn động đau đớn, cả người lập tức tỉnh táo lại.

Mồ hôi lạnh từ trên trán hắn chảy xuống, rất nhanh làm quần áo ướt nhẹp, lúc này thần sắc Vương Lâm tái nhợt, không có chút huyết sắc, thở sâu, Vương Lâm nhìn ánh nến, lẩm bẩm nói: “Cái kia là gì..chẳng lẽ là căn nguyên…”

“Quy tắc, ta có thể sờ soạng ra, nhưng căn nguyên này, cũng chỉ có thể thấy trong nháy mắt là thân thể không chịu nổi.” Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, khoanh chân nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian trôi qua, u ám ngoài cửa sổ đã dần dần tiêu tan, ánh sáng ban ngày chậm rãi thay thế. Ngay tờ mờ sáng, Vương Lâm thổ nạp mở hai mắt ra, một đạo tinh quang phảng phất như có thể nhìn thấu tất cả, từ trong mắt hắn hiện ra, dừng ở cửa phòng.

-Lão thất…ta có thể vào không…

Ngoài lầu, thanh âm nhu thấp truyền tới.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 961: Vương Lâm xấu hổ

-Tứ sư tỷ mời vào.

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

Tiếng hô hấp bên ngoài càng ngày càng nặng, hồi lâu, cửa phòng bị đẩy ra, một nữ nhân mặc y phục màu tím, cắn môi tiến vào.

Nữ nhân này tuy rằng tướng mạo không có kinh diễm tuyệt thế, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Chỉ có điều, trên mặt đã có dấu vết của năm tháng lưu lại, có vẻ hơi phong trần.

Nàng sau khi tiến vào phòng, yên lặng ngồi ở trên ghế, vẫn không nhìn về phía Vương Lâm, mà hai mắt trống rỗng, nhìn trước mặt trầm ngâm không nói gì.

Trong phòng im lặng, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngồi xuống, nhưng lập tức, hắn cảm thấy được một chút thần thức như có như không, từ trong mi tâm nữ nhân xuất hiện.

Thần thức kéo dài, hướng về phía Vương Lâm, tốc độ không nhanh, dường như rất do dự.

Khoảnh khắc thần thức tới gần, Vương Lâm giương mắt, lập tức một đạo tinh quang từ trong mắt chợt lóe ra. Thần thức kia lập tức run rẩy, đang muốn lui lại phía sau, nhưng đột nhiên ngưng đọng giữa không trung, không một cử động nhỏ.

Nữ nhân áo tím sắc mặt trắng bệch, nàng có thể cảm giác được, nếu thần thức mình động một chút thôi thì ngay lập tức sẽ bị đối phương thôn phệ hết thảy.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nữ nhân áo tím, thần thức buông lỏng, khiến cho cỗ thần thức vô hình kia trở lại thân thể nàng. Nữ nhân áo tím này không thể che giấu được dưới mắt của Vương Lâm, trong cơ thể có sáu đạo phong ấn, dưới phong ấn này, làm cho tu vi chân chính của nàng bị áp chế, hiển lộ ra bên ngoài chỉ có trên dưới Anh Biến hậu kỳ!

Nếu đổi lại là Vương Lâm năm đó, tự nhiên không có thể nhìn ra được manh mối gì, nhưng hiện giờ, với tu vi của hắn liếc mắt một cái là có thể thấu triệt toàn bộ hiện trạng thân thể nữ nhân này rồi.

Vương Lâm nhíu mày, chậm rãi nói:

-Tứ sư tỷ có chuyện gì?

Nữ nhân áo tím mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại trầm mặc xuống.

-Nếu tứ sư tỷ không có việc, Vương mỗ không tiễn.

Nói xong, Vương Lâm vung tay áo, lập tức một làn gió nhẹ phất ra, khiến cho thân mình nữ nhân kia chấn động. Cơn gió làm mở cửa phòng. Trong khoảnh khắc nàng bị Vương Lâm ném ra ngoài cửa, nữ nhân áo tím trong mắt tràn ngập quyết đoán, nhỏ giọng nói:

-Vương Lâm, tu vi của ngươi đã đạt tới bước thứ hai, chắc là không sợ nguy cơ xuất hiện bên trong Thiên Vận Tông này!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải hư không chộp tới, nắm theo nữ nhân áo tím vào trong phòng, bình tĩnh nói:

-Lời này của sư tỷ có ý gì?

Nữ nhân áo tím cắn răng, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, hạ giọng nói:

-Năm đó đúng lúc ngươi bỏ chạy, nếu không trong một trăm năm nay không rời khỏi Thiên Vận Tông, lúc này ngươi cũng đã sớm mất tung tích rồi!

-Nói vậy ngươi cũng nhận thấy được, trong Thiên Vân Tông, ngoại trừ sư tôn ra, trong mấy ngàn đệ tử, thậm chí bao gồm cả chúng ta đệ tử đích truyền của Thất Hệ, cũng không có một người nào đạt tới Âm Hư!

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh nhìn nữ nhân áo tím, không nói gì.

-Chỉ cần có một người đột phát Vấn Đỉnh đại viên mãn đạt tới Âm Hư. Người này không quá một năm sẽ lập tức mất tích một cách ly kỳ. Đây là việc cấm kỵ trong Thiên Vận Tông, với tu vi năm đó của ngươi, không thể biết được những điều này.

Vương Lâm khuôn mặt thủy chung không có nửa điểm biến hóa.

Nữ nhân áo tím vẫn nhìn Vương Lâm, nàng vừa nói xong lời này, trên mặt Vương Lâm vẫn không một chút động dung, không khỏi trong lòng hơi trầm xuống, cắn răng nói:

-Ta biết ngươi có thể không tin, Ta Triệu Hân Mộng bảy tuổi lên núi, ở Thiên Vận Tông này đã hơn ngàn năm..

Không đợi nữ nhân áo tím Triệu Hân Mộng nói xong, Vương Lâm lắc đầu cắt ngang nói:

-Tỷ kể chuyện đó ở đây, không sợ bị sư tôn biết được sao?

-Sư tôn mỗi ngày giờ mão đều bế quan đặc biệt, lúc này phong tỏa ngũ thức, nếu không có chuyện tình gì trọng đại sẽ không thức tỉnh, thói quen này của sư tôn đã có mấy ngàn năm rồi.

Triệu Hân Mộng thanh âm có chút cấp bách.

-Vương Lâm, những lời ta nói là thật!

Vương Lâm trầm ngâm, liếc mắt nhìn Triệu Hân Mộng, trầm giọng nói:

-Đây là nguyên nhân của sáu đạo phong ấn trong cơ thể tỷ?

Triệu Hân Mộng không có bị Vương Lâm nhìn ra thật giả mà khiếp sợ, trên mặt lộ ra chua xót tự giễu nói:

-Ngoại trừ phương pháp này, ta còn có thể lựa chọn được gì khác. Mệnh hồn ở trong tay sư tôn, ta căn bản không thể rời khỏi, mặc dù đi rồi, chỉ cần sư tôn có một đạo niệm mệnh hồn ta sẽ tổn hại. Bất kể ta ở nơi nào, đều diệt vong không phải nghĩ.

-Đồng môn lựa chọn phong ấn giống như ta chọn rất nhiều, trong đó tu vi của Xích Hệ Tôn Hồng là sâu nhất, trong cơ thể cô ấy phong ấn mười một đạo, tu vi ép dừng lại ở Vấn Đỉnh trung kỳ, thậm chí phương diện cảm ngộ của nàng, cũng bị nàng tự mình quấy nhiễm, khiến cho cảm ngộ và tu vi đồng bộ. Trên thực tế, nếu cởi bỏ phong ấn ra, tu vi của nàng trong thời gian rất ngắn sẽ đạt tới Khuy Niết sơ kỳ!

Còn có Hồng Hệ Lô Hải, hắn nếu cởi bỏ phong ấn, tu vi ngay lập tức sẽ là Dương Thực đỉnh

Những điều này, chỉ là ta biết, nhưng ta tin tưởng những đồng môn trong thất hệ, tất nhiên không ít những người ẩn nấp sâu đậm tồn tại! Chỉ có điều, chúng ta tu vi mặc dù cao thâm, nhưng cũng không dám mở ra phong ấn, lại càng không dám phát huy ra. Bởi vì một khi mở ra phong ấn, mặc dù lại phong ấn lại, thì cũng sẽ mất tích li kỳ trong vòng một năm. Mặc dù cùng người đấu pháp mà trọng thương để tu vi thấp xuống, nếu không phải là người che dấu tu vi của mình, cũng sẽ bị mất tích.

-Theo ta được biết, sư tôn thành đạo mấy vạn năm qua, có rất nhiều đệ tử, chỉ có điều, hiện giờ, cũng không một ai xuất hiện, ngay cả nghe thấy cũng chưa từng…

Vương Lâm thần sắc như thường, quét mắt liếc nhìn Triệu Hân Mộng. Sáu đạo phong ấn này trên người nàng rất kỳ dị, nếu không phải là giáp mặt xem xét, rất dễ dàng xem nhẹ đi. Chỉ có điều, Vương Lâm tin tưởng, đối với Thiên Vận Tử mà nói, loại thủ đoạn che dấu tu vi này, trong mắt hắn đều không có tác dụng gì.

-Sư tôn đối với việc chúng ta che dấu tu vi của mình cũng không có ngăn cản, càng không để ý tới…

Triệu Hân Mộng trên mặt lộ ra sợ hãi, đây là điểm mà nàng thế nào cũng không hiểu. Đồng thời, cũng là điểm mà tất cả các đệ tử Thất hệ che dấu tu vi kinh hãi.

-Bất kể chúng ta che dấu như thế nào, sư tôn cũng không quản, phảng phất như hắn thật sự không biết được vậy…Nhưng, chỉ là nếu mở phong ấn ra, vận rủi sẽ tới. Ta nhớ rõ năm trăm năm trước, Cam hệ Nhất Tử, phong ấn trong cơ thể đã tới mức cực hạn rồi, không thể không mở ra, nhưng ngay sau đó hắn liền mất tích.

Trốn, trốn cũng không thoát, mặc dù là che dấu tu vi, cũng có ngày tới cực hạn, cuộc sống như vậy, ta thật sự không thể chịu đựng được… Hơn nữa trăm năm trước, phong ấn của ta đã bắt đầu có dấu hiệu buông lỏng, mơ hồ có chút không thể khống chế được, những ngày gần đây, lại như thế…

-Cứu ta! Vương Lâm, cứu ta! Bất kể ngươi muốn ta làm cái gì cũng được, chỉ cần ngươi có thể cứu ta!

Triệu Hân Mộng chảy nước mắt, nhìn Vương Lâm thanh âm có chút khàn khàn.

-Ngươi cũng biết, ngươi tuy rằng mới trở về ngày hôm qua. Nhưng khi ngươi trở về cũng là làm cho tất cả đồng môn che dấu tu vi trong Thiên Vận Tông chú ý. Bọn họ nhất định sẽ đoán, ngươi khi nào thì mất tích…

Triệu Hân Mộng cắn môi, việc này nàng không thể nói với người khác, nó tuyệt đối là một cấm kỵ ở trong Thiên Vận tông.

Nguyên nàng đã tuyệt vọng, phong ấn trong cơ thể mỗi ngày không ngừng nơi lỏng, sợ là sẽ không qua được bao lâu. Phong ấn sụp đổ, tu vi hiển lộ, kết cục sẽ làm nàng rất sợ hãi.

-Có tin đồn, tất cả các đồng môn vượt qua tu vi Vấn Đỉnh, đều bị .. bị sư tôn thôn phệ hết…Vương Lâm, ta không cầu ngươi thu hồi mệnh hồn dùm ta. Ta chỉ xin ngươi giúp ta phong ấn lại, khiến cho tu vi của ta vĩnh viễn dừng ở Anh Biến hậu kỳ.

Triệu Hân Mộng đứng lên, liền định quỳ gối trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm tay phải nhấc lên trước, một lực nhẹ nhàng xuất hiện khiến cho Triệu Hân Mộng phải đứng thẳng mình. Hắn trầm ngâm đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, nhìn ra bên ngoài.

Triệu Hân Mộng ngẩn ra, sau đó một lát cũng phát hiện ra, có chút trầm tư, sắc mặt không biết vì sao đỏ ửng. Nàng nhẹ nhàng đi tới trước, tới bên người Vương Lâm, đỏ mặt, đơn giản cởi giầy cho Vương Lâm, nằm lên giường, tay bấm niệm thần chú làm thân mình biến mất.

Vương Lâm nhíu mày, lúc này ngoài lầu các truyền tới những tiếng bước chân rất nhỏ.

-Thất sư đệ, Bạch Vi cầu kiến.

Thanh âm Bạch Vi truyền vào phòng.

Đối với Bạch Vi, Vương Lâm cũng không có ác cảm, năm đó khi mới tới Thiên Vận tông, nếu không có Bạch Vi âm thầm nhắc nhở, Vương Lâm cũng sẽ không có hiểu biết sâu hơn đối với Thiên Vận Tử.

-Bạch sư huynh mời vào.

Vương Lâm thanh âm bình tĩnh, chỉ có điều giữa mũi ngửi thấy mùi thơm của cơ thể truyền tới từ bên cạnh khiến cho hắn có chút không thoải mái.

Cửa phòng mở ra, Bạch Vi vẫn diện mạo phong hoa tuyệt đại, chỉ có điều hơi tiều tụy. Lúc này đi vào trong phòng, nhìn Vương Lâm hắn than nhẹ một tiếng, cảm khái nói:

-Nhiều năm không gặp, lão thất ngươi so với năm đó cũng không có biến đổi gì nhiều.

-Bạch sư huynh cũng vậy, mấy trăm năm từ biệt, dường như chỉ là ngày hôm qua.

Vương Lâm trên mặt mỉm cười.

Bạch Vi hai mắt như nước, nhìn Vương Lâm liếc một cái, nhỏ giọng nói:

-Lão thất ngươi xưng hô sai lầm rồi, đừng gọi ta là Bạch sư huynh, nên gọi là Bạch sư muội mới đúng…

Vương Lâm lập tức sắc mặt trở lên cổ quái, cười khổ không nói.

Bạch Vi nhìn vẻ mặt của Vương Lâm, che miệng cười, hai mắt đảo qua, lại có một tư thế tuyệt đại vô cùng, nàng khẽ cười nói:

-Sao nào, gọi là Bạch sư muội chẳng lẽ khó vậy sao? Ta vốn là một nữ nhân.

Vương Lâm có chút xấu hổ, mặc dù ngàn năm tu đạo và lịch duyệt nhân sinh, đối với chuyện trước mắt cũng không biết phải đáp lời thế nào, chỉ có thể vội ho một tiếng nói:

-Bạch sư huynh tới không biết có chuyện gì?

Bạch Vi đối mi tú mục nhướng lên, ánh mắt thủy chung yên lặng nhìn Vương Lâm.

Dưới ánh mắt này, với tu vi Khuy Niết sơ kỳ của Vương Lâm, thân thể Cổ Thần, cũng có chút không chịu nổi, cười khổ nói:

-Bạch…Bạch sư muội, muội tới đây có chuyện gì?

Bạch Vi thần sắc nghiêm túc, nhỏ giọng nói:

-Vương Lâm, ngươi không nên trở về, việc này khó mà nói rõ được, ngươi có thời gian rảnh không? Trên Thiên Vận Tinh có một nơi tên là Quỷ Nhãn phường thị sắp mở cửa, nếu không rảnh, hai người chúng ta trên đường tới đó, ta có chuyện phải nói cho ngươi.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, hắn trở về chưa lâu, cũng cần nghe việc của Thiên Vận tinh mấy trăm năm nay. Hơn nữa với giao tình của hắn và Bạch Vi năm đó, hắn cũng không tiện cự tuyệt.

Liếc mắt nhìn Bạch Vi một cái, trên người nàng vẫn chưa tồn tại phong ấn, tu vi của nàng thật sự là ở Anh Biến trung kỳ!

-Được, trưa nay, chúng ta đợi ở chân núi Tử phong.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 962: Hứa Lập Quốc thích nhất

Bạch Vi cười với Vương Lâm, mắt phượng đảo quanh, xoay người rời đi.

Vương Lâm cười khổ, đối với Bạch Vi hắn thật sự có chút đau đầu, lúc này trong túi trữ vật bỗng nhiên truyền ra từng trận dao động, trong đầu lập tức có thanh âm của Hứa Lập Quốc vang vọng.

-Cực phẩm!!! cực phẩm!!! chủ nhân, đây là cực phẩm à. Hứa Lập Quốc ta cả đời gặp qua vô số người, nhưng còn chưa bao giờ gặp được người có phong tư bực này. Nhất là khi nàng liếc mắt một cái trước khi rời đi. Cái liếc mắt của nàng làm xương cốt Hứa gia gia ta mềm nhũn cả gia. Tiểu nương tử này thật mạnh mẽ à. Chủ nhân, cho ta xuất hiện đi, người không thích nàng nhưng ta thích à. Nhìn thấy nàng, ta liền nhớ tới Mị Cơ lúc trước.

Đối với lời của Hứa Lập Quốc, Vương Lâm không để ý tới, nguyên thần vừa chuyển liền khu trừ thanh âm của Hứa Lập Quốc.

Lúc này bên người Vương Lâm truyền tới tiếng cười khẽ, bóng dáng của Triệu Hân Mộng biến ảo xuất hiện, nhìn ánh mắt Vương Lâm có chút khang khác.

Vương Lâm càu mày, đứng dậy, ngồi trên ghế, trầm giọng nói:

-Tứ sư tỷ, chuyện của tỷ, ta sẽ cân nhắc.

Triệu Hân Mộng nhìn Vương Lâm, trầm mặc một chút rồi hạ giọng nói:

-Tu vi của ta tuy không cao, nhưng tu đạo ngàn năm, tấm thân này vẫn là xử nữ. Nếu ngươi giúp ta gia cố phong ấn, ta… ta có thể đem nguyên âm ngàn năm của mình cho ngươi.

Nói tới đây, Triệu Hân Mộng vẻ mặt đỏ rực, xốc ống tay áo của mình lên cho Vương Lâm coi cung sa màu đỏ trên cánh tay.

Nàng cắn môi buông tay áo, liếc mắt nhìn Vương Lâm, xoay người rời đi.

“Đây là hi vọng cuối cùng của ta, hắn có thể chiến một trận với lt, tu vi này tuyệt không dưới Khuy Niết, rất có thể đạt tới Tịnh Niết rồi. Nếu hắn giúp ta, tất nhiên có thể đem phong ấn này hoàn toàn ngăn chặn…” Triệu Hân Mộng u oán than thở, bóng dáng biến mất ở xa xăm.

“Nếu là tìm người khác tương trợ, có sư tôn ở đây, sợ rằng không có người dám làm…”

Trong phòng Vương Lâm, ánh mắt hắn trầm ngâm, trợ giúp Triệu Hân Mộng là chuyện nhỏ, nhưng làm như vậy, hiển nhiên là không nể mặt Thiên Vận Tử.

“Nếu Triệu Hân Mộng này nói thực, việc phong ấn đối với sư tôn chẳng có nghĩ địa lý gì. Tất nhiên là có thâm ý trong đó… nói vậy… trong lòng hắn cũng có chút mâu thuẫn sao.”

Trong trầm ngâm, kiếm tiên mà Hứa Lập Quốc ẩn thân bên trong liền xao động, khiến trong túi trữ vật truyền ra từng trận dao động nhiễu loạn suy nghĩ của Vương Lâm. Hắn nhướng mày, vỗ túi trữ vật, lập tức Hứa Lập Quốc cùng kiếm tiên bay ra, một đoàn sương màu đen tràn ngập trước mặt Vương Lâm, sau một lát co rút lại ngưng tụ hóa thành bộ dạng Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc hai mắt sáng loáng, sau khi xuất hiện dùng cái mũi của mình hít hà nơi Bạch Vi vừa đứng, trên mặt lộ ra vẻ say mê, lẩm bẩm nói:

-Cực phẩm!! Cực phẩm à! Nàng so sánh với tiểu nha đầu ở Yêu Linh Chi Địa thì hơn rất nhiều, nếu có thể…

Hứa Lập Quốc trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, thân mình hắn lập tức run lên. Hắn cảm thấy lạnh lẽo xẹt qua người, loại lạnh lẽo này, có thể trực tiếp truyền vào trong linh hồn khiến cho hắn lập tức tỉnh táo lại, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Chết tiệt, sát tinh này tu vi sao lại cao như thế, không có thiên lý à, trước kia thấy hắn, tuy nói lão tử rất e ngại nhưng cũng không có như bây giờ bị ma đầu sát tinh chết tiệt này liếc mắt một cái linh hồn liền run rẩy, phảng phất như sát tinh này chỉ cần có một ý niệm trong đầu cũng có thể làm cho Hứa gia gia ta hồn bay phách lạc vậy.” Hứa Lập Quốc sắc mặt đại biến, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ nịnh hót, cong người, nịnh bợ nói.

-Chủ nhân uy vũ, tu vi lại tăng thêm một bậc, có thể thấy được thiên tư của ngài tuyệt luân…

Không đợi Hứa Lập Quốc nói xong, Vương Lâm cắt ngang, bình thản nói:

-Ngươi vội vã đi ra như thế, hắn là có chuyện gì?

Thanh âm của hắn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lạnh như băng.

Hứa Lập Quốc hắn hiểu rõ, khi cần nhất định phải đánh một phen, nếu không chắc chắn sẽ coi trời bằng vung. Loại ma đầu này, là hắn sáng tạo ra, sợ rằng cũng chỉ có hắn mới hiểu hết được người này.

Trước khi Hứa Lập Quốc bị luyện thành ma đầu, trong lòng có rất nhiều oán khí, hơn nữa tính cách như thế, cuối cùng sau khi bị luyện hóa trở thành ma đầu, lập tức càng trầm trọng thêm. Phảng phất như trời sinh như vậy, chỉ có vĩnh viễn mạnh hơn nó mới có thể khắc chế được nó.

Lúc trước trong U Minh Thú. Hứa Lập Quốc này được lão nhân Tiên Tuyển Tộc cho rằng là một người trung thành. Nhưng trên thực tế, trung thành của hắn, sợ rằng một chút cũng không có, đây là do thói quen bị áp lực của Vương Lâm tạo thành trong gần ngàn năm mà thôi.

Hứa Lập Quốc trong lòng luôn sinh ra tâm tư không phục, điểm này, Vương Lâm biết rõ.

“Hỏng rồi, ma đầu sát tinh này hôm nay sẽ động thủ với ta…” Hứa Lập Quốc trong lòng khẩn trương, liếm liếm môi, vội vàng a dua nói:

-Chủ nhân, kỳ thực ta đi ra ngoài, cũng chỉ vì chúc mừng tu vi của chủ nhân tinh tiến. Từ khi ta anh minh thần võ lựa chọn đi theo chủ nhân, gần như mỗi lần ta hiện thân, tu vi của chủ nhân đều tinh tiến. Thời gian dài qua, tiểu nhân trong lòng đã nghĩ. Nếu thêm vài lần nữa không chừng tu vi của chủ nhân sẽ rất cao ha hả…

Hứa Lập Quốc vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá Vương Lâm, chuẩn bị thay đổi lời nói bất cứ lúc nào.

Vương Lâm cau mày, khóe miệng mỉm cười, liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, bình thản nói:

-Ngươi có lòng, tạm thời không cần vào trong kiếm tiên, ở bên người ta, để ngươi có thể kế thừa kiếm ý đi.

Hứa Lập Quốc vội vàng vỗ ngực nói:

-Chủ nhân yên tâm, tiểu Hứa tử nói cái gì cũng không để người mất mặt, nhất định sẽ tu luyện thần thông thật tốt.

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng Hứa Lập Quốc cũng đang chửi thầm.

“Cũng là Hứa đại gia ta thông minh, phản ứng nhanh, tống ra vài câu mê mang, làm cho đại ma đầu sát tinh này cũng phải cam bái hạ phong! Dù tu vi ngươi cao tới đâu, cũng không qua nổi thần thông của Hứa gia gia ta!”

Vương Lâm không để ý tới Hứa Lập Quốc, khoanh chân ngồi xuống thổ nạp.

Hứa Lập Quốc phảng phất du hồn, trôi nổi nửa ngày trong phòng, thật sự nhàm chán, trong đầu không khỏi nhớ tới Bạch Vi tuyệt đại tao nhã. Hắn liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, lúc này mới dùng cái mũi ngửi ngửi, trên mặt lại lộ ra vẻ say mê.

“Mỹ nhân, thật sự là mỹ nhân… Nàng cũng là trinh nữ, nữ nhân nào gặp qua Hứa đại gia ta, sẽ là không để ý tới nam nhân nào khác…” Hứa Lập Quốc tâm thần nhộn nhạo, trong lòng ngứa ngáy, hận không thể đi ra ngoài tìm Bạch Vi nói chuyện tâm tình một phen.

Trong đầu một chút ảo tưởng, Hứa Lập Quốc càng cảm giác thấy xao động trong lòng, nhưng nghĩ tới Vương Lâm, không khỏi than ngắn thở dài.

“Nghĩ lại năm đó Hứa gia gia ta đi theo Ma Tộc lão tổ, lão tổ đối với ta tốt vô cùng, đem Mị Cơ cho ta. Những ngày tháng đó, thật sự muốn màu muôn vẻ… Đáng tiếc, hiện giờ ở bên người tên sát tinh này, cả ngày bị hắn nhốt trong túi trữ vật, cuộc sống tốt trước kia đã đi xa rồi.” Hứa Lập Quốc nghĩ tới đây, trong lòng tức giận.

“Ít hôm nữa tu vi lão tử ngày một cao hơn, nhất định phải cho sát tinh này đẹp mắt, cùng lắm thì lão tử liều mạng … liều mạng…” hắn đang nghĩ, đột nhiên mí mắt Vương Lâm vừa động, lập tức vẻ mặt lại nịnh bợ, cúi người lộ ra nụ cười lấy lòng.

Nhưng đợi nửa ngày, cũng không thấy Vương Lâm trợn mắt, Hứa Lập Quốc trong lòng thầm mắng: “Thực không hiểu hưởng thụ, có người hiến thân cho Hứa gia gia ta, ta nhất định sớm nhào lên rồi, càng không phải nói tới mỹ nhân ẩn tình đưa tình…” Hứa Lập Quốc thầm than, hắn cũng biết tu vi của mình không đủ, suy nghĩ nửa ngày, đơn giản khoanh chân ngồi một bên, cảm ngộ kiếm ý viễn cổ truyền thừa.

“Hứa gia gia nhà ngươi phải cố gắng, bằng không chênh lệch với ma đầu sát tinh này càng lúc càng lớn, sợ rằng cả đời này cũng không thể thoát khỏi ma trảo của hắn.”

Hứa Lập Quốc sau khi ngồi xuống, Vương Lâm mở hai mắt, tinh quang chợt lóe ra, nhưng không khép kín lại, không để ý tới Hứa Lập Quốc. Chỉ có điều trong lòng Vương Lâm đã quyết định, phải đem ma đầu này tế luyện lại một phen.

Thời gian vội vàng qua đi, nháy mắt đã tới trưa, ánh mắt trời chói chang ở trên lầu, làm cho toàn bộ những nơi tối tăm của mặt đất bị biến mất. Trên trời cao mây xanh thăm thẳm, làm cho lòng người dâng lên một sự yên lặng vô cùng.

Vương Lâm mở hai mắt, đứng dậy, nhoáng lên một cái, cửa phòng tự mở ra, đi ra ngoài. Hứa Lập Quốc vội vàng đứng dậy theo phía sau, hai mắt loạn chuyển, đánh giá khắp nơi, cố nén kích động trong mắt.

-Muốn đi gặp mỹ nhân rồi!

Vương Lâm đạp không mà đi, hướng xuống chân núi Tử Phong. Xa xa, có thể thấy bóng người lóe ra trên Thiên Vận Tông Thất phong, người tới người lui, hiển hiện ra phong tư một đại phái.

Cũng có chú ngữ nhất tề ngâm xướng quanh quẩn, cũng là đệ tử bậc thấp trong nội tông Thiên Vận Tông, đang thuần thục chú ngữ.

Linh lực nồng đậm, tràn ngập bên trong Thiên Vận Tông, chẳng qua lúc này là giữa trưa, linh lực có tính hỏa mạnh, không thích hợp thổ nạp. Cũng không có cảnh tráng lệ linh lực cuồn cuộn xoay tròn như hoàng hôn hay sáng sớm.

Tử hệ nhất mạch, ở trong thất hệ Thiên Vận Tông có địa vị thấp nhất, thậm chí ngay cả đệ tử đích truyền của Thiên Vận bên trong cũng chỉ có năm người tính cả Vương Lâm mà thôi.

Kể từ đó, đệ tử tầm thường bái nhập Tử Phong không còn nhiều nữa, Tử Phong to như vậy, lúc giữa trưa cũng có chút hiu quạnh, người không nhiều lắm.

Đi xuống núi, dọc theo đường đi Vương Lâm không gặp được bất kỳ thân ảnh nào. Hứa Lập Quốc đi theo sau Vương Lâm, ánh mắt dừng lên người, không có chỗ nào không thích hợp, ngược lại còn có chút sảng

khoái. Nhất là nghĩ ngay lập tức sẽ được gặp mặt mỹ nữ kia. Hứa Lập Quốc trong lòng ngứa ngáy, chỉ hận tốc độ Vương Lâm quá chậm.

Nhìn bóng dáng Vương Lâm, Hứa Lập Quốc trong lòng thầm nhủ: “Sát tinh này tu luyện nhiều năm như vậy, tuy nói không có ai sinh lạc thú, nhưng tu vi tăng trưởng. Cho dù là Hứa gia gia ta cũng không thể không phục hắn! Năm đó chỉ là tiểu tu sĩ kết đan, hôm nay đã trở thành người có đại thần thông…” Vừa nghĩ tới đây, Hứa Lập Quốc vội vàng bỏ đi ý nghĩ của mình, lại nghĩ khác: “Cũng không thể như hắn, người này cuộc sống có cái gì lạc thú đây, nhất là tu vi của sát tinh này có thể là nói từ trong mưa tanh gió máu mới đạt được. Hứa Lập Quốc ta không thích hợp, không bằng ôm mỹ nhân còn thoải mái hơn.”

“Nếu ta giống như hắn, sớm muốn cũng có ngày bị người tiêu diệt. Chính là không biết sát tinh này ngày nào đó vận khí kém, bị người giết… Không đúng, nếu hắn bị người giết, ta phỏng chừng cũng không có kết cục tốt nào. Nói không chừng bị người ta hủy diệt đi thần trí làm một kiếm linh tầm thường.” Hứa Lập Quốc trong lòng miên man suy nghĩ. Vương Lâm dĩ nhiên đã tới dưới chân núi Tử phong.

Dưới chân núi có một mái đình hóng mát, có một bóng dáng màu tím, lẳng lặng đứng trong đình. Từ xa nhìn lại, rất có một cảm giác phóng khoáng, chẳng qua vẻ âm nhu kia, khiến cho bóng dáng lộ ra một cảm giác nhu nhược.

Lúc này một cơn gió thổi tới, làm cho mái tóc đen của bóng dáng màu tím đó bay lên, người này nâng tay phe phẩy sợi tóc, xoay người, uyển chuyển cười với Vương Lâm.

Cảnh tượng này, nếu như không biết được chi tiết, trước mặt người khác thật là làm cho nhiều nữ nhân phải xấu hổ.

-Vương sư huynh quả nhiên đúng hẹn.

Trong mắt Bạch Vi lấp lóe ánh sáng, khẽ cười nói.

Vương Lâm thần sắc tuy nói bình thường, nhưng Hứa Lập Quốc phía sau hắn, hai mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm vào Bạch Vi, nếu không có Vương Lâm ở đây, hắn đã trực tiếp nhào tới rồi.

-Vật này là?

Bạch Vi ánh mắt dừng trên người Hứa Lập Quốc, Hứa Lập Quốc toàn thân lượn lờ một màn sương màu đen. Lúc này lập tức thu lại, màn sương đen dung nhập vào trong cơ thể, hóa thành bản thể, hai mắt lộ ra quang mang, nhưng thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Hắn đang muốn nói chuyện thì, nghe thấy một tiếng hừ lạnh dọa hắn vội vàng hiện ra khuôn mặt nịnh bợ theo bản năng.

Biến hóa cực nhanh làm cho Bạch Vi không khỏi sửng sốt.

-Đây là khí linh của ta, Bạch huynh, không biết phường thị huynh nói lúc trước ở nơi nào, mời dẫn đường.

Vương Lâm không giới thiệu nhiều lắm.

Có Vương Lâm ở đây, Hứa Lập Quốc ngứa ngáy tận trong lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra nhiều lắm, chỉ có đôi mắt --- nhìn Bạch Vi, trong đầu thầm mắng: “Ma đầu sát tinh Vương Lâm chết tiệt này, mình không muốn ăn thì thôi, còn không cho Hứa gia gia nhà người tới ăn, không có thiên lý, không có thiên lý mà!”

-Vương sư huynh!

Bạch Vi mặt nhăn sẵng giọng.

Vương Lâm lập tức thấy xấu hổ, loại xấu hổ này, hắn cả đời rất ít khi gặp phải, chỉ có hai lần, gần như toàn bộ đều là do Bạch Vi gây lên.

Hắn trong xấu hổ, Hứa Lập Quốc phía sau hắn ánh mắt cũng đăm đăm, nhìn chằm chằm vào Bạch Vi trong lòng hò hét: “Thương thiên có mắt, khiến cho ta gặp phải tình yêu cả đời mình, ta chịu không nổi rồi!!” Màn sương đen trong cơ thể Hứa Lập Quốc kịch liệt quay cuồng, tràn ngập ra bên ngoài, phảng phất như muốn mở miệng thật lớn, nuốt trọn Bạch Vi vào trong.

Lúc này, cái gì là Vương Lâm, cái gì là sát tinh, đều bị hắn để qua sau đầu. Trong mắt hắn bây giờ, chỉ có mặt nhăn mày cười Bạch Vi. Thân mình hắn vừa lao ra, hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải xuyên thấu màn sướng đên, trực tiếp chụp lên linh hồn Hứa Lập Quốc ở bên trong.

Hứa Lập Quốc mạnh mẽ xoay người, hướng về Vương Lâm vừa lộ vẻ dữ tợn, ngay lập tức cánh tay phải Vương Lâm hơi động. Hứa Lập Quốc vội vàng nịnh bợ nói:

-Chủ nhân, chủ nhân, ta sai rồi, thực đã sai rồi.

-Bạch…Bạch sư muội, mời dẫn đường.

Vương Lâm cầm lấy Hứa Lập Quốc trầm giọng nói.

Bạch Vi tự nhiên cũng nhìn ra được cái gì, hứng thú liếc mắt nhìn Hứa Lập Quốc một cái, lại làm cho hắn trở nên kích động.

Che miệng cười, Bạch Vi vỗ túi trữ vật, lập tức một thanh phi kiếm dừng dưới chân, hóa thành một đạo kiếm quang bay thẳng tới chân trời. Vương Lâm thần sắc thong dong, một bước tiến tới đuổi theo kiếm quang.

“Bạch Vi này năm đó tuy rằng có chút nữ tính, nhưng vẫn chưa nghiêm trọng như bây giờ. Âm khí trong cơ thể tràn ngập, thậm chí ngay cả tâm tính cũng thay đổi nhiều lắm.” Vương Lâm thần sắc khẽ động, hắn có cảm giác, ở phía sau mình, có một thân ảnh âm thầm đi theo. Hắn không cần phải quay đầu lại cũng biết thân ảnh đó là Triệu Hân Mộng.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 963: Trần đạo tam tử

“Trong cơ thể Bạch Vi hiện giờ âm khí lưu chuyển. Chẳng những tâm tính biến hóa thật lớn, ngay cả một vài hành vi cũng pha đủ nữ tính. Nếu hắn trời sinh như thế thì cũng đành, nhưng năm đó lại hiển nhiên không có nghiêm trọng như vậy.”

Trong phi hành, hai mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, đánh giá cẩn thận lại Bạch Vi vài lần. Hắn cảm giác được Bạch Vi này có chút không thích hợp, nhưng rốt cuộc không nói được là có vấn đề ở nơi nào.

Chỉ có điều tu đạo ngàn năm, khiến cho linh giác của hắn cũng có một chút tạo nghệ, tuy nói không thể thần cơ diệu toán được như Thiên Vận Tử, nhưng cũng cảm nhận được một chút biến hóa bên trong.

Thần thức đảo qua, Bạch Vi hiển nhiên không thể phát hiện ra, trong phi hành, thản nhiên cười nói với Vương Lâm.

-Trước kia ngươi ở đây không lâu, chờ thêm mấy tháng nữa, thời tiết Thiên Vận Tinh này đột nhiên sẽ biến đổi, đến lúc đó âm tình luân phiên, cũng coi như là một phong cảnh độc đáo của Thiên Vận tinh.

-Trong mấy trăm năm này Thiên Vận Tông cũng bình thường không có chuyện gì quá lớn xảy ra. Nhưng thật ra đóa hoa Bạch Dương Mộc suốt đời không nở ở sau núi năm đó không biết được ai tác động vào. Không ngờ đã nở hoa, chỉ có điều màu sắc của hoa, không phải là trắng, mà là đen, chỉ mở ra ba khắc liền chết đi, hóa thành sương mù… việc này khiến cho vài đồng môn đều kinh ngạc. Ta lúc đó ở bên cạnh, trong lòng đã nghĩ, nếu có thể cứu sống được hoa này thì tốt rồi.

“Không có gì khả nghi…” Vương Lâm nhíu mày, chỉ có điều một tia cảm giác trong đầu thủy chung vẫn không đổi. Hắn bất động thanh sắc, ứng phó nói chuyện với Bạch Vi.

-Từ khi ngươi đi rồi, mấy trăm năm nay sư tôn đều bế quan, ít làm chuyện gì…

Bạch Vi mỉm cười, đem mấy chuyện vặt trong mấy trăm năm ở Thiên Vận Tông kể hết ra với Vương Lâm. Vương Lâm bắt đầu còn chăm chú nghe, sau một lát, lại nhíu mày.

Theo lời Bạch Vi những việc vụn vặt, nhiều lắm, vả lại cũng không có gì rõ ràng.

-Còn có Quỷ Nhãn Thành, thành này nhiều năm trước bởi vì bán đấu giá một bộ tiên thuật đầy đủ mà thành danh, mỗi lần mở ra đều hấp dẫn một lượng lớn tu sĩ. Trong một tháng này, ngoại trừ nơi đấu giá, những địa phương khác đều tự do giao dịch. Chỉ có điều Quỷ Nhãn thành kia không lớn, do đó, rất hữu hạn đi, nếu chúng ta đi chậm chỉ sợ là phải màn trời chiếu đất rồi.

Bạch Vi cười cười nói.

Vương Lâm trầm mặc, tùy theo Bạch Vi đi trước dẫn đường, trong lòng vẫn trầm ngâm.

Sau một nén nhang, Vương Lâm đột nhiên nói:

-Bạch sư đệ, ngươi tu luyện công pháp gì?

Bạch Vi ngẩn ra, lập tức sắc mặt nổi lên biến hóa, thân hình lùi lại sau vài bước, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nói:

-Vương huynh ghét bỏ Bạch mỗ sao? Nếu cảm thấy Bạch Vi ta chọc giận ngươi, ta đi là được, tuyệt không muốn làm phiền ngươi!

Vương Lâm cảm thấy ngạc nhiên, hắn chẳng qua hỏi đối phương tu công pháp gì, lại không cho rằng khiến đối phương biến hóa như vậy.

-Bạch huynh hiểu lầm, Vương mỗ chỉ là tùy ý hỏi mà thôi.

Vương Lâm bất động thanh sắc, chậm rãi nói.

Bạch Vi cắn môi trầm ngâm, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, mở miệng nói:

-Ta tu luyện công pháp, tên là Song Dục Tiên Quyết!

Lời này vừa nói ra, Bạch Vi trầm mặc bay về hướng Bắc.

“Song Dục Tiên Quyết…” Vương Lâm ánh mắt lộ ra trầm tư, nhìn thoáng qua bóng dáng Bạch Vi. Hai mắt lập tức ngưng động, dưới một cái liếc mắt của hắn, hắn rõ ràng nhìn thấy âm khí nồng đậm trong cơ thể đối phương chuyển động với tốc độ nhanh hơn. Khi chuyển động theo kinh mạch trong cơ thể, bởi vì lưu chuyển tốc độ quá nhanh, không ngờ hình thành ra một ấn ký kỳ dị.

Ấn ký này do âm khí lưu chuyển trong kinh mạch của Bạch Vi mà hình thành. Âm khí lưu chuyển trước đây rất thong thả, cho nên Vương Lâm vẫn không lưu ý tới điểm này. Lúc này nhìn ra, ấn ký chỉ xuất hiện trong thời gian cực ngắn liền biến mất.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, lưu ấn ký lại trong đầu. Không tiếp tục hỏi gì nữa, cùng Bạch Vi bay đi. Đang hoàng hôn, rất xa xa thấy được một thành trì hình tròn.

Thành trì này phảng phất như một vòng tròn đặt trên mặt đất, chưa tới gần, Vương Lâm đã cảm nhận tháy được một tia cấm chế trận pháp dao động.

Chân trời chốc chốc lại có kiếm quang tới gần, hoặc là đơn độc một người, hoặc là năm ba người hạ xuống bên ngoài thành sau đó đưa ngọc giản, tiến vào thành trì.

Vương Lâm biết ở nơi xa lạ, thần thức không thể tra xét tùy tiện được, nếu không sẽ khiến hiểu lầm. Chỉ là trời sinh hắn tính tình cẩn thận, tuy nói tu vi ngày càng sâu, nhưng cẩn thận không giảm bớt đi chút nào. Dù sao cẩn thận, cũng là căn cứ để sinh tồn ở Tu Chân giới này.

Hơi chút trầm ngâm, Vương Lâm tản thần thức ra, tràn ngập tới phía trước thành trì. Hành vi lần này của hắn cũng không phải là hoành hành ngang ngược mà như gió nhẹ thoảng qua. Thần thức nhoáng lên một cái, chủ yếu xem xét, cũng không quan sát bí ẩn bên trong thành trì, mà chỉ dừng lại ở một vài chỗ cấm chế dao động.

Giống như là tới trước một cửa phòng xa lạ, không phải phá cửa mà vào xem xét, mà là đứng ở bên ngoài, chờ khi cửa phòng mở ra thì thoáng đảo qua. Tuy nói cũng có chút thất lễ, nhưng ở Tu Chân giới này, coi như cũng là một loại hành vi thỏa thuận ngầm.

Trừ phi là loại người cực kỳ hống hách ra, nếu không, cũng không bởi vậy mà sinh ra hiểu lầm.

Trận pháp cấm chế trên thành trì này đúng là không có gì trở ngại với Vương Lâm. Lấy tu vi cùng trình độ cấm chế của Vương Lâm, khi thần thức lướt qua, cấm chế ở thành này không có gì phát hiện ra.

Nhưng, ngay khi thần thức Vương Lâm chuẩn bị nhoáng lên một cái bên trong thành trì, lập tức có ba đạo thần thức ẩn núp sâu đậm bỗng nhiên bùng nổ, phảng phất như hóa thành ba đầu cự long, thẳng cuốn lấy thần thức Vương Lâm.

-Đạo hữu phương nào tới Quỷ Nhãn thành, lão phu Trần Nhất Tử trong Trần Đạo Tam Tử!

Một thanh âm tang thương dung nhập trong thần niệm, trong khoảnh khắc tiếp cận với thần thức Vương Lâm ầm trầm truyền ra.

Cùng lúc đó, ba đạo thần thức biến thành cự long hư ảo, phảng phất như bạo ngược vậy, trực tiếp xoay tròn hóa thành một cơn lốc vây khốn thần thức Vương Lâm khiến cho không thể rời đi được.

Ba đạo thần thức này bên trong có hai đạo là Khuy Niết sơ kỳ, Âu Dương Tử kia đạt tới Khuy Niết trung kỳ, do vậy liên hợp vây khốn thần thức Vương Lâm, khiến cho trong thời gian ngắn Vương Lâm cũng không thể thoát vây được.

Tất cả thần thông của Vương Lâm, thân thể, thần thức đều chưa đạt tới Khuy Niết trung kỳ. Lấy thần thức mà nói, hiển nhiên không thể địch lại ba người này.

-Tại hạ Thiên Vận Tông Vương Lâm, xin thứ lỗi đã mạo phạm!

Vốn thất lẽ trước, Vương Lâm cũng không tức giận, truyền ra thần niệm.

-Thần thức ngươi lỗ mãng, bị chúng ta bao vây, còn muốn chúng ta bỏ qua, nào có đạo lý này. Hôm nay ba người chúng ta cũng không làm khó ngươi, ngươi tự mình nhận sai, lập tức rời đi, nếu tiếp tục bước vào Quỷ Nhãn thành, đừng trách ba người chúng ta không khách khí!!!

Một thần niệm bên cạnh Nhất Trần Tử mãnh liệt âm trầm truyền ra lời nói.

Vương Lâm và Bạch Vi đứng ở bên ngoài thành trì, xếp hàng chờ tiến vào bên trong thành trì. Về phần thần thức của Vương Lâm và ba người lần lượt đan xen vào nhau, ngoại trừ người có tu vi cao thâm, nếu không sẽ không phát hiện ra.

Bạch Vi hiển nhiên không phát hiện ra chút nào, nhưng Vương Lâm nhíu mày.

-Đạo hữu chớ để ý, ba người chúng ta phụ trách an toàn bên trong Quỷ Nhãn thành, tất nhiên phải cẩn thận một chút. Đạo hữu nếu không đồng ý, muốn kéo dài thần thức ra, đừng trách chúng ta phải phế bỏ đi.

Thần niệm Nhất Trần Tử truyền ra, trong lòng hắn thầm than, việc này làm như vậy, quả thật có chút quá phận rồi. Dù sao người kia tới cũng chưa làm điều gì khác, chỉ là thần thức đảo qua bình thường mà thôi.

Loại chuyện này, ba người Trần Đạo đều làm rồi, chỉ có điều hiện giờ nếu thụ đại lễ của Quỷ Nhãn thành, tự nhiên phải cẩn thận vô cùng, hơn nữa trong lòng hắn cũng có một chút không vui.

Trên Thiên Vận Tinh này tất cả lão quái có tu vi trên Khuy Niết cơ bản đều biết được, lần này Quỷ Nhãn thành mở ra, chính mình cùng sư huynh đệ ba người phụ trách an toàn, nói như vậy, cũng sẽ không dùng thần thức xem xét. Cái này xem như là một loại tôn kính đối với ba người bọn hắn.

Người này, hiển nhiên không coi ba huynh đệ hắn vào trong mắt, lộ ra thần thức xem xét, sau thấy tình thế không ổn lại nhận sai, thì có tác dụng gì!

“Nếu người này không nhận sai, mà là tiến lên đấu pháp một phen với ba người chúng ta. Ta còn kính hắn đồng đạo, nhưng lúc này, rõ ràng là thấy ba người ta thế mạnh cho nên trong lòng khiếp đảm!”

Hơn nữa nếu không nghiêm trị người này, Quỷ Nhãn đấu giá còn chưa bắt đầu, những người khác bắt đầu noi theo, kể từ đó cả đống người dùng thần thức tra xét. Không được, phải nghiêm khắc hơn một chút!

-Cho ngươi ba giây suy xét!

Nhất Trần Tử thần niệm nhẹ nhàng truyền ra, thu thập một Khuy Niết sơ kỳ đối với ba người bọn hắn không khó! Mặc dù người này là người của Thiên Vận Tông, bọn họ cũng không tin Thiên Vận Tử có thể hạ thấp thân phận của mình tìm ba người gây phiền toái. Hơn nữa ba người bọn họ cũng không giết người, cũng cho cơ hội, nếu người này không biết điều, mặc dù hủy đi thần thức, người bên ngoài cũng không nói cái gì.

Nếu đổi lại là Đại La kiếm tông, Nhất Trần Tử sẽ không nghĩ như vậy, dù sao Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu có tiếng là bao che khuyết điểm.

Ba giây nhanh chóng qua đi, Nhất Trần Tử hừ lạnh một tiếng. Thần thức của bọn họ hóa thành cự long rít gào há miệng mở to mồm, hướng về thần thức Vương Lâm mà cắn nuốt qua, muốn tiêu diệt thần thức của Vương Lâm.

-Ba người các ngươi, qua!

Vương Lâm không để ý tới Bạch Vi và Hứa Lập Quốc thủy chung vẫn theo sau người, mặt nhăn lại, bước một bước liền biến mất tại chỗ.

Trận pháp cấm chế của Quỷ Nhãn thành, đối với thần thức của Vương Lâm không có trở ngại, càng không nói tới bản thể của Vương Lâm. Lúc này hắn bước tới một bước, bóng dáng biến mất, khoảnh khắc này cấm chế Quỷ Nhãn thành kịch liệt lóe lên. Cũng chỉ lóe lên một chút rồi ầm ầm trực tiếp tan vỡ.

Trong khi cấm chế sụp đổ, trong khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện bên trên không trung Quỷ Nhãn thành. Tốc độ này cực nhanh, không thể tưởng tượng được, gần như trong khoảnh khắc, Vương Lâm đã dùng tay trái trực tiếp bắt lấy một đạo thần thức hóa thành cự long kia. Thần thức muốn giãy dụa nhưng không có tác dụng gì, bị Vương Lâm ném mạnh về phía sau, liền có tiếng động ầm ầm truyền ra, thần thức biến thành cự long tan vỡ.

Bên trong quỷ nhãn thành, trong một kiến trúc vô cùng hoa lệ. Trong một gian phòng, một lão nhân ngồi khoanh chân. Lão nhân này mặc áo

bào xanh, tướng mạo cực kỳ uy nghiêm, nhưng lúc này hắn mở mạnh hai mắt, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đại biến.

-Tịnh Niết lão quái!!

Lão nhân thân mình nhoáng lên một cái lập tức biến mất tại chỗ.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 964: Hóa thù thành bạn

Cử động lưu loát giống như mây bay nước chảy vậy, Vương Lâm nắm tay phải, tùy ý vung lên phía trước, một mảnh âm bạo đột nhiên mọc loeen, hình thành một cơn lốc màu đen khó có thể tưởng tượng ra được. Cự long do thần thức của ba người biến thành, ngay lập tức bị một nắm tay của Vương Lâm hư không đụng tới.

ầm một tiếng, thần thức kia thậm chí một chút phản kháng cũng không có, liền lập tức tan vỡ.

Trong khoảnh khắc thần thức tiêu tan, trong một gian phòng thứ hai ở kiến trúc hoa lệ vô cùng bên trong Quỷ Nhãn thành, một đàn ông trung niên đang ngồi uống trà trên ghế. Lúc này chén trà ầm một tiếng bị hắn bóp nát, nước trà hóa thành khí tiêu tan, sắc mặt người đàn ông trung niên này tái nhợt không chút huyết sắc, khóe miệng chảy máu tươi, ánh mắt lộ ra hoảng sợ vô cùng.

Tim hắn đập mạnh hẳn lên, người đàn ông trung niên này thất thanh nói: “Chẳng lẽ là Tịnh Niết!” hắn thần sắc biến ảo, cuối cùng cắn răng một cái, thân mình bước tới trước một bước, biến mất trong phòng.

Vương Lâm thân ở trên hư không, thần thức trở lại trong cơ thể, lạnh lùng nhìn lướt qua một đạo thần thức cuối cùng. Chủ nhân thần thức này đúng là Nhất Trần Tử.

Hết thảy chuyện vừa rồi quá nhanh, gần như trong tích tắc, đạo thần thức cuối cùng bay nhanh về sau, muốn thu hồi.

Vương Lâm thần sắc lạnh lùng, tay phải hư không một trảo, thần thức cuối cùng kia như bị sức mạnh của thiên địa chèn ép, lại có một lực hút thật lớn bao phủ, không thể tự chủ được mà bị kéo tới tay Vương Lâm. Vương Lâm nắm lấy, trực tiếp bóp nát.

Trong gian phòng đầu tiên ở kiến trúc hoa lệ, một lão nhân áo trắng tóc bạc, nguyên đứng bên cạnh bàn, tay cầm một chiếc bút họa, đang vẽ rồng bay phượng múa lên trên mặt giấy tuyên thành.

Nhất tâm nhị dụng đối với tu sĩ thần thông bậc này như bọn họ thật là chuyện đơn giản. Nhưng trong nháy mắt, lão nhân bẻ gãy cay bút trong tay, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, một ngụm máu tươi dâng lên tận cổ, nhưng bị hắn cưỡng chế lại.

“Nguy rồi!!” lão nhân trong lòng kêu khổ, tay áo vung lên, lập tức lao ra với tốc độ nhanh nhất.

Trong quỷ nhãn thành lúc này xôn xao thật mạnh. Trận pháp cấm chế tan vỡ, lập tức hấp dẫn tất cả các tu sĩ khác. Những tu sĩ này không đợi nhau toàn bộ nhìn về phía không trung.

Vương Lâm thần sắc thong dong, hắn đã nhường nhịn, nếu ba người này buông thần thức hắn ra, cũng không có việc này.

Ba đạo cầu vồng từ bên trong thành trì lao ra, trực tiếp thuấn di xuất hiện trước mặt Vương Lâm, hóa thành ba bóng người, đó chính là Trần Đạo Tam Tử!

Lão nhân áo bào trắng tóc trắng, đúng là Nhất Trần Tử, ở phía sau lưng hắn, là lão nhân áo bào xanh cùng người đàn ông trung niên. Ba người lúc này khuôn mặt chua xót, bọn họ không thể nào ngờ được, rõ ràng thần thức chỉ là Khuy Niết sơ kỳ, nhưng trong nháy mắt bản thể người này tiến tới, không ngờ dễ dàng đánh tan thần thức của ba người.

Nếu như là đánh tan thần thức, ba người cũng không quá mức kinh hãi, liên thủ lại, bọn họ cũng có lực liều mạng. nhưng làm bọn họ kinh hãi hơn, là đối phương chỉ nhẹ nhàng tùy ý mà thôi.

Một trảo, một quyền, một cái sờ, rất đơn giản, chỉ là tùy ý làm ba động tác, thậm chí ba người bọn họ còn cảm nhận được. Đối phương căn bản là cử trọng nhược khinh, đây mới là điều bọn họ hoảng sợ.

Có thể làm tới điểm này, cũng không thể là Khuy Niết tu sĩ, cho dù là Khuy Niết đại viên mãn cũng không thể làm được, dù sao bọn họ có ba người! Cảnh tượng trước mắt chỉ có thể giải thích, tu vi người này đạt tới Tịnh Niết rồi!

-Vương đạo hữu thứ tội, việc này ta lỗ mãng…

Nhất Trần Tử ôm quyền cười khổ. Ba người bọn hắn đứng trước Vương Lâm đều cảm thấy xấu hổ. Ba người bọn hắn thanh danh ở Thiên Vận Tinh cũng là hiển hách, lúc này lại đi trêu chọc vào người không thể trêu chọc trong lòng ngoại trừ chua xót, còn có chút không cam lòng.

Dù sao bằng tu vi Tịnh Niết của đối phương, đừng nói là có một chút thần thức xem xét, mặc dù dùng thần thức mãnh liệt quét tới, cũng là hợp tình lý.

Ba người bọn hắn nếu biết sớm tu vi đối phương, cũng sẽ không dám quản, dù sao Tịnh niết tu sĩ đi vào Quỷ Nhãn thành, không dám hỏi gì, cho dù là không có ngọc giản, cũng được đối đãi tử tế vô cùng.

“Trên Thiên Vận Tinh bao gồm tất cả các tu chân tinh phụ cận. Tịnh Niết tu sĩ cực kỳ hiếm thấy, tùy tiện ra một người, đều có thể dậm chân là tu chân tinh run rẩy, nhưng chưa từng nghe nói qua Vương Lâm. Hắn nữa hắn mới nói mình là Thiên Vận Tông… Hay là…chẳng lẽ là một đệ tử năm đó của Thiên Vận Tử?” Ba người nhìn nhau, đều nghi hoặc đối phương, chỉ có điều thần thông vừa rồi của Vương Lâm, quả thực có uy lực của Tịnh Niết.

-Vương đạo hữu chớ trách, ba người chúng ta có chức trách trong người, lúc này đã biết tội, thứ tội, thứ tội!

Lão nhân áo xanh ôm quyền, có chút xấu hổ nói.

Người đàn ông trung niên bên cạnh cũng cười khổ ôm quyền, trong lòng thầm than, thầm nghĩ: “Thanh danh của ba người Trần Đạo Tam Tử chúng ta, cũng không tính mất đi, dù sao đối phương là tu sĩ Tịnh Niết, có mấy người dám trêu chọc.”

Thần sắc ba người thành khẩn, liên tục ôm quyền nhận sai. Vương Lâm sắc mặt hơi hoãn lại bình tĩnh nói:

-Cũng là do Vương mỗ quấy nhiễu trước, việc này coi như bỏ đi.

Ba người thở mạnh một hơi, nếu Vương Lâm không bỏ qua, ba người bọn họ cũng không thể bỏ chạy được, trêu chọc vào tu sĩ Tịnh Niết, gần như là bị ấn một ấn ký tử vong.

-Vương đạo hữu tới Quỷ Nhãn thành, nói vậy cũng là vì bình Tử Ngọc dịch, chỉ có điều tới đấu giá còn mấy ngày nữa. Trong lúc này, đạo hữu có thể ở lại đây chờ đợi?Nếu không có gì, ba người chúng ta nguyện làm chủ, sắp xếp cho đạo hữu một chỗ ở…được không?

Nhất Trần Tử khách khí nói.

Người đàn ông trung niên áo tím cùng lão nhân áo bào xanh cũng nhìn về phía Vương Lâm, lộ vẻ mời mọc.

Đối mặt với tu sĩ Tịnh niết, ba người mặc dù cuồng ngạo trước mặt người khác, nhưng trước mặt Vương Lâm một chút cũng không dám lộ ra. Ngược lại còn có ý muốn tiếp xúc thân cận.

-Tử Ngọc Dịch?

Vương Lâm có chút quen tai, trầm ngâm một lát, liếc mắt nhìn ba người, gật đầu nói:

-Như vậy phiền ba vị đạo hữu rồi!

Nhất Trần Tử cười ha hả nói:

-Không vấn đề, có thể quen biết Vương đạo hữu, cũng coi như là duyên phận của ta!

Nói xong hắn tay phải chỉ tới phía trước, thần sắc mỉm cười.

Vương Lâm nhìn thoáng qua xa xa, chỉ thấy cửa thành, Bạch Vi đang kinh ngạc nhìn nơi này, phía sau hắn còn có Hứa Lập Quốc hóa thành một màn sương đen.

-Ba người các ngươi lại đây.

Thanh âm của Vương Lâm không cao, nhưng truyền vào trong tai Bạch Vi rất rõ ràng.

Bạch Vi do dự một chút, thân mình nhoáng lên, Hứa Lập Quốc si mê nhìn theo bóng dáng Bạch Vi, vội vàng đuổi theo.

Ba người Nhất Trần Tử nhìn phía sau Bạch Vi, lập tức ngẩn người, nhưng không ai nói gì, dẫn dường đi tới một tòa lầu các bốn tầng hoa lệ phía đông thành. Bên ngoài đại viện còn có một vòng tròn lượn lờ, bên trong giả sơn khắp nơi, cũng có sông suối nhỏ, tràn ngập khí trong lành.

-Nơi này là nơi tạm cư của huynh đệ ba người chúng ta ở Quỷ Nhãn thành. Vương đạo hữu cứ tự nhiên.

Nhất Trần Tử cười nói.

-Đa tạ!~ Vương Lâm ôm quyền cười.

Nhìn Vương Lâm tươi cười, ba người Nhất Trần Tử hoàn toàn yên tâm trong lòng. Người đàn ông trung niên ôm quyền cười nói:

-Vương huynh trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, chúng ta đi chuẩn bị thức ăn, hôm nay có thể nói bốn người chúng ta không đánh nhau không quen biết.

Nhất Trần Tử ở bên cạnh mỉm cười gật đầu, lão nhân áo bào xanh cũng cười nói:

-Lão tam nói đúng, hôm nay quen biết được Vương huynh là may mắn, đáng uống cạn một chén lớn.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, cũng không cự tuyệt thịnh tình, hơn nữa hắn đối với Tử Ngọc Dịch kia có chút hứng thú, nghe vậy gật đầu nói:

-Nếu như vậy, Vương mỗ đành phải cung kính rồi.

-Vương huynh khách khí rồi.

Nhất Trần Tử ôm quyền, nói lời cáo từ, cùng với hai huynh đệ rời khỏi.

Bạch Vi đối với hết thảy, cũng có chút không thích ứng, tu vi của hắn, nhất định không được tiếp xúc với chuyện này, cho dù hắn là đệ tử của Thiên Vận Tử.

Rất nhanh liền có tôi tớ đi tới trước mặt, vì để an bài chỗ ở cho mấy người cho nên phòng trống ở đây rất nhiều. Sau khi Bạch Vi rời đi, Hứa Lập Quốc theo bản năng định đi theo, nhưng lại bị Vương Lâm lạnh lùng nhìn lướt qua, lập tức trở về sau Vương Lâm, đi theo Vương Lâm trở vào phòng.

Phòng Vương Lâm lựa chọn là một gian phòng nhỏ có chút thanh lịch ở tầng hai. Bên cạnh bàn còn có ghế dựa, còn có mấy bức tranh chữ treo trên tường, thoạt nhìn tâm thần thật sự tĩnh lặng.

Bên ngoài ngọn đèn còn có một chao đèn màu vàng nhạt họa hình núi sông, khiến cho ánh nến bị che ở phía sau, tản mác ra ánh sáng dịu dàng, tỏa ra khắp các ngõ ngách trong căn phòng.

Căn phòng không lớn, nhưng Vương Lâm rất vừa lòng, Hứa Lập Quốc bay ở bên cạnh, con mắt chuyển động đánh giá khắp nơi. Trong lòng khinh thường, thầm nhủ nói nơi này có gì tốt chứ, thật sự ma đầu sát tinh này không biết hưởng thụ. Nếu là mình, tất nhiên sẽ đi tìm một nơi có nhiều cô nương ở, thật thoải mái à.

Vương Lâm tĩnh tọa trong phòng, hai mắt nhắm hờ, như nhìn vào cửa sổ hoa văn màu tím phía trước, nhưng trên thực tế, đang trầm ngâm suy nghĩ về hành động của Bạch Vi dọc đường đi hôm nay.

“Bạch Vi này tìm ta, rốt cuộc có chuyện gì… hắn tuyệt không vô cớ gọi ta tới nơi này…còn có ấn ký quỷ dị trong cơ thể kia nữa…” Vương Lâm trầm ngâm, cảm giác Bạch Vi có cái gì muốn nói cùng mình.

“Người này dọc đường đi toàn bộ đều nói những việc vặt vãnh, cũng không có một điểm nào quan trọng… Hắn rốt cuộc muốn nói gì với ta…” Vương Lâm nhíu mày, nhớ tới lời của Bạch Vi dọc đường đi, bỗng nhiên, hai mắt hắn ngưng lại.

“Hay là, theo những lời Bạch Vi nói, ẩn chứa bên trong những việc vặt này…Nếu đúng như vậy, hắn có lời khó nói, không thể là không dám nói thẳng cùng ta, hắn sợ tất nhiên không phải là ta mà là sư tôn?”Vương Lâm cảm thấy có chút manh mối, nhưng cũng không dám xác định.

“Hoặc là trên người hắn có cấm chế gì, khiến cho hắn không thể nói… chỉ có thể ám chỉ…” Vương Lâm trong trầm mặc, lúc trước hắn hỏi qua Bạch Vi tu công pháp gì, làm cho người này sắc mặt đại biến.

Cũng trong lúc này, Vương Lâm mới nhìn thấy âm khí trong cơ thể Bạch Vi lưu chuyển thành hình ấn ký quỷ dị.

“Bạch Vi này tới cùng là muốn nói gì…” Vương Lâm trầm mặc, thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, một lát sau, thanh âm của Nhất Trần Tử sang sảng truyền vào.

-Vương huynh, thực quả cùng rượu ngon đã chuẩn bị xong rồi, nhân lúc trời chưa tối, bốn người chúng ta luận đạo một phen, được không?

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 965: Linh Nhi

Vương Lâm đẩy cửa phòng, chỉ thấy Nhất Trần Tử đứng bên ngoài cửa mỉm cười ôm quyền.

-Đạo hữu khách khí rồi, mời!

Vương Lâm cười nói.

Phía bắc đại viện này, có một mái đình hóng mát, nhưng cực kỳ tinh xảo, trạm chổ long phượng, cả vật lấy tiên ngọc tạo thành, chung quanh còn có một tụ linh trận, khiến cho tiên khí ở trong mái đình này vĩnh cửu tuần hoàn.

Đình hóng mát này ở bên ngoài còn có một con sông nhỏ chảy qua, tiếng nước chảy ào ào, phảng phất có thể phét mọi phàm nhân. Mấy con cá nhỏ màu xanh chơi đùa, có khi nhảy lên trên mặt nước, lại rơi vào trong làn nước, tạo thành một chút bọt nước theo gợn sóng tản ra.

Trong đình hóng mát, người đàn ông trung niên áo tím cùng lão nhân áo bào xanh ngồi đối diện. Ở giữa hai người có một vật thể bằng bạch ngọc, thoạt nhìn ánh sáng như huỳnh quang.

Bên cạnh còn có một tuyệt sắc thiếu nữ, đôi mắt sáng to, nhìn về phía Vương Lâm cùng Nhất Trần Tử ở xa xa.

Lúc hai người Vương Lâm tới gần, người đàn ông trung niên cùng lão nhân áo bào xanh đứng lên, vẻ mặt cười cười, ôm quyền về phía Vương Lâm.

-Vương huynh, mời!

Người đàn ông trung niên chỉ vào bên cạnh cười nói.

Vương Lâm liếc mắt nhìn mái đình hóng mát một cái, nhất là khi dừng lại trên người thiếu nữ tuyệt sắc kia. Nữ nhân này cũng là tu sĩ, chẳng qua tu vi không cao, chỉ có Nguyên Anh kỳ mà thôi. Tướng mạo nàng cực kỳ xinh đẹp, ẩn chứa một chút hồn nhiên, điểm này, quả là khó thấy được ở Tu Chân giới. Chỉ có loại người có được người tu vi cực cao cưng chiều, không cho tiếp xúc nhiều với tàn khốc của tu chân giới mới biểu hiện ra bên ngoài hồn nhiên như thiếu nữ kia.

Tướng mạo nữ nhân này cũng tương tự Nhất Trần Tử.

Phát hiện ra Vương Lâm chăm chú nhìn mình, trên mặt thiếu nữ ửng đỏ, vội vàng cúi đầu, chỉ có điều dư quang, vẫn quét nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra vẻ tò mò.

Vương Lâm khẽ mỉm cười, với tâm trí của hắn tự nhiên nhìn ra dụng ý của Trần Đạo Tam Tử. Dù sao hai bên vừa mới có xích mích với nhau, tuy nói cũng không quá lớn. Nhưng trong tu chân giới thì chuyện gì cũng

có thể phát sinh, ba người bọn họ ước hẹn một mình mình tới nơi này, dễ khiến cho mình sinh ra cảnh giác mà hiểu lầm, vả lại việc này cũng không tiện nói. Cho nên gọi nữ nhân thân nhân tới nơi này tiếp khách, từ đó, coi như gián tiếp cho thấy, bọn họ không có ác ý.

Nếu không cũng sẽ không mang một tiểu bối mới Nguyên Anh kỳ tới.

Mọi người sau khi ngồi xuống, Nhất Trần Tử gọi thiếu nữ tới, cười giới thiệu với Vương Lâm:

-Vương huynh, đây là vãn bối trong tộc ta, tiểu hài tử không hiểu chuyện, không nên ở lại đây, sau này mong rằng đạo hữu chiếu cố một chút.

Nói xong, hắn nhìn thiếu nữ, thần sắc nghiêm túc trầm giọng nói:

-Linh Nhi, đây là Vương tiền bối, người đại thần thông, cho dù lão phu cũng phải kính trọng, ngươi có cơ hội nhìn thấy, cũng có thể tính là một lần may mắn đi.

Thiếu nữ trợn tròn mắt, nhìn về Vương Lâm hạ thấp người nhỏ giọng nói:

-Linh nhi ra mắt tiền bối.

Thanh âm nữ nhân này rất dễ nghe, giống như chim sơn ca, rơi vào trong tai, làm xương cốt ngứa ngáy.

Vương Lâm cẩn thận liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái, trong mắt có chút ngạc nhiên.

-Vương đạo hữu nói vậy đã nhìn ra, tôn nữ hậu bối của ta trời sinh Thủy Linh thể, các phương diện khác đã được lão phu che dấu đi, duy chỉ có thanh âm là lão phu không thể che lấp được hoàn toàn. Chỉ có mang theo nàng bên người, bằng không với tư chất của nàng, đi tới bên ngoài, khó tránh khỏi bị một vài người không có ý tốt biến thành lô đỉnh.

Nhất Trần Tử cười khổ.

Vương Lâm gật đầu, Thủy Linh thể, rất thích hợp dùng là lô đỉnh, tuy nhiên nữ nhân này đi theo bên người Nhất Trần Tử, cũng không cần băn khoăn chuyện gì, sợ là có rất ít người muốn cướp đoạt nữ nhân bên người bọn Nhất Trần Tử, bởi vì trở mặt, thực sự không đáng giá.

Hơn nữa, Trần Đạo Tam Tử ba người này, trên thực tế nếu là chuyện sinh tử, mới nhân mạch của ba người, tất nhiên tìm được không ít người trợ giúp, từ đó, cũng là một lực lượng cực kỳ hùng mạnh.

Khoảnh khắc nghe được thanh âm của tuyệt thế mỹ nhân này, Vương Lâm có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh khôi phục lại. Trong lòng không hiểu vì sao nổi lên nồng đậm chua xót, loại tâm khổ này, đậm, giống như ký ức phong trần năm đó.

“Nàng, cũng là Thủy Linh thể trời sinh…” Vương Lâm trong lòng thầm than, có một số việc không thể quên, cũng có chút đau xót, cũng là phong trần cả đời không thể làm gì được.

Nghĩ tới phong trần, nhớ lại cảnh tượng khi gặp nhau, tự nhiên cảm thấy xúc động trong lòng, khiến cho đau đớn dâng lên trong lòng.

Thầm than một tiếng, ánh mắt Vương Lâm lại một lần nữa dừng ở trên người tuyệt sắc thiếu nữ kia, nữ nhân có chút mất tự nhiên, cúi đầu không dám nhìn Vương Lâm.

Vỗ nhẹ vào túi trữ vật, trong tay Vương Lâm xuất hiện nhiều hơn một cái mũi rơm, nhìn mũ rơm, Vương Lâm phảng phất như thấy được bóng dáng Vân Tước Tử năm đó, đặt mũ rơm lên trên bàn, Vương Lâm bình tĩnh nói:

-Vật này, là của cố nhân tặng cho, có thể che dấu hết thảy khí tức, Nhất Trần Tử đạo hữu sau khi tế luyện xong, có lẽ uy lực sẽ nặng hơn một chút, rồi đưa cho hài tử này đi.

Thiếu nữ cái mũi vừa nhíu lại, hiển nhiên cảm thấy mũ rơm có chút khó coi.

Nhất Trần Tử ánh mắt lộ ra kỳ quang, cẩn thận nhìn qua vài lần kinh ngạc nói:

-Vương huynh, vật này tuy không phải là tiên bảo gì nhưng cực kỳ tinh diệu, rất nhiều cấm chế bên trong, trong thời gian ngắn ta cũng không thể xem hết toàn bộ được, những cấm chế này tổ hợp với nhau, có thể nghiêm mặt che dấu hết thảy khí tức. Nếu như gặp được đại hành gia về cấm chế, lại thông qua mũ rơm này sản sinh ra vô số cấm chế, do đó có thể nâng cao tu vi cấm chế. Vương huynh vật này có chút quý à…

Thiếu nữ nghe thấy lời này, ánh mắt lập tức lộ vẻ hứng thú.

Vương Lâm lắc đầu:

-Vật này với ta vô dụng, tặng cho hài tử này đi.

Nhất Trần Tử do dự một chút, gật đầu cảm ơn.

Nhìn thiếu nữ, ánh mắt Vương Lâm có chút dịu dàng, vỗ vỗ túi trữ vật xuất ra ba cái chuông cười nói:

-Cái này, cũng tặng nàng.

Thiếu nữ hai mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, tiếp nhận cái chuông, nhoáng lên một cái tiếng động trong treo vang vọng khắp nơi, lập tức vui vẻ mỉm cười, càng xem càng thích, cười nói với Vương Lâm:

-Linh Nhi cảm ơn tiền bối.

Thanh âm này, so với vừa rồi, mị thái còn nồng đậm hơn không ít, chỉ là với Vương Lâm cũng không ngại.

Nhất Trần Tử nhìn thoáng qua cái chuông, với kiến thức của hắn, tự nhiên nhận ra đây là vật bất phàm, trong lòng thầm than, đứng dậy ôm quyền thi lễ với Vương Lâm trầm giọng nói:

-Vương đạo hữu, lão phu cảm tạ.

Trong lòng hắn hổ thẹn, nguyên ba người bọn hắn trêu chọc người này trước, lúc này lại tặng hậu lễ cho hậu nhân nhà mình. Lúc hắn ngồi xuống hơi trầm ngâm một chút, lấy ra một khối đá màu đen bên trong túi trữ vật nói:

-Vương đạo hữu, khối Thiên Minh Thạch này xin hãy nhận lấy, tu vi của ta tới trình độ này vẫn cần Thiên Minh Thạch hoặc ký thác nguyên thần biến ảo phân thân, hoặc chứa đựng đại thần thông cường đại, ngươi nếu không thu, lão phu rất xấu hổ.

Vương Lâm mỉm cười, cầm lấy khối đá này, thần thức lướt qua, mặc dù thần sắc như thường, nhưng trong lòng vừa động. Khối đá màu đen này rất kỳ dị, có những lỗ nhỏ rất nhiều ở bên trong, tản mác ra một khí tức cổ quái, có thể hấp thu thần thức và bảo tồn bên trọng, lại có thể đem thần thông thuật nhập vào trong này, nó cùng loại với bùa của Tiên Di tộc.

Ngoại trừ đó ra, nếu tâm niệm động, có thể thông qua khối đá này biến ảo thành hư ảo phân thân, cũng được coi là bảo vật có tính thực dụng rất mạnh.

Bảo vật này tuy không phải là cực kỳ quý trọng, nhưng rất thưa thớt, Vương Lâm gật đầu, thu vào trong túi trữ vật.

-Lão phu hồ đồ, còn chưa giới thiệu hai vị sư đệ, vị này là nhị đệ của lão phu tên Liễu Nguyệt Long, đạo hiệu Nhất Long Tử.

Nhất Trần Tử chỉ vào lão nhân áo bào xanh, cười nói.

Lão nhân áo xanh đứng dậy, ôm quyền với Vương Lâm cười nói:

-Đạo hiệu chỉ là ngoài thân, danh xưng Nhất Long Tử trước mặt Vương huynh có chút xấu hổ, Vương huynh gọi tên ta là được rồi.

-Đây là tam sư đệ, Trận Tinh Hàn, đạo hiệu Nhất Tinh Tử.

Người đàn ông trung niên kia tu vi thấp nhất, tuy cũng là Khuy Niết trung kỳ, nhưng hiển nhiên không bằng Nhất Long Tử, lúc này đứng lên, ôm quyền cung kính nói:

-Vương huynh, gọi tên là được rồi!

-Không biết Vương huynh đạo hiệu là?

Nhất Trần Tử giới thiệu xong, nhìn về phía Vương Lâm.

ở Tu Chân Giới, nói danh xưng đạo hiệu, tuy nói tu sĩ bậc thấp cũng có, nhưng không được xếp hạng, chỉ truyền trong phạm vi nhỏ, với chân chính người đại thần thông, căn bản không thể so sánh được, với lại ý nghĩa cũng không giống.

Bước vào tu chân bước thứ hai, nói đạo hiệu, thường thường ngầm thể hiện ảnh thu nhỏ của thần thông.

Vương Lâm cho tới nay, chuẩn xác mà nói không có đạo hiệu, nếu nói có, thì là năm đó do giết chóc ở La Thiên tinh vực mà thành, Ma Đạo Tử!

Hơi trầm ngâm một chút, Vương Lâm bình tĩnh mở miệng nói:

-Vương mỗ đạo hiệu là Ma Đạo Tử!

Lời vừa nói ra, ba người Nhất Trần Tử lập tức có cảm giác giết chóc tanh máu từ trong đáy lòng vô cớ mọc lên, phảng phất như Vương Lâm lúc này bỗng nhiên hóa thành mãnh thú viễn cổ, có loại sát khí giết chóc ngập trời.

-Vương mỗ mới từ bên ngoài trở về, thời gian ở Thiên Vận Tinh trước đây không nhiều lắm, cho nên ba vị vẫn chưa nghe.

Vương Lâm cầm lấy chén rượu uống một ngụm.

Lấy thân thể Cổ Thần của hắn, thiên hạ này hết thảy độc tố ngoại trừ một vài loại độc vật cực kỳ hiếm thấy từ Thái Cổ ra, còn đâu không có gì có thể độc được hắn.

Thần thức đảo qua, Vương Lâm tâm thần bình tĩnh.

Buông chén rượu, thiếu nữ tuyệt sắc tên Linh Nhi bước tới trước, cầm lấy bầu rượu rót đầy cho Vương Lâm. Sau đó đi tới bên người Nhất Trần Tử, đôi mắt đẹp nhìn về phía Vương Lâm.

Đám người Nhất Trần Tử lần lượt khôi phục lại, cùng Vương Lâm nói chuyện phiếm, trò chuyện thiên hạ, hai bên bắt đầu luận đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bốn người nói chuyện dần dần tới lúc trăng sáng lên cao, cũng có chút quen thuộc. Một cơn gió nhẹ thổi qua, Nhất Trần Tử cầm lấy chén rượu uống xong thở dài.

-Đạo, chính là đoạn tuyệt với phàm nhân tục thế, tự phong bế bản thân, ngăn cách với hết thảy, một lòng theo đại đạo thiên địa. Đáng tiếc lão phu cả đời này đã chặt đứt hết thảy, duy nhất có trên người có một từ thân, thủy chung không chém đứt được.

-Không cần chặt đứt, người tu đạo cũng không cần lẩn tránh thiên địa, vì sao phải lẩn tránh tâm linh của mình. Vương mỗ nghe nói có địa vực, thường thường lấy gia tộc tu luyện, người tu hành lấy gia tộc tự nhiên có từ “thân” tồn tại. Đồng thời có đại thần thông tu sĩ trổ hết tài năng, hết thảy, thực tế cũng chỉ muốn làm cho tâm tính mình bình tĩnh mà thôi.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 966: Hiểu ra chân tướng

Nhất Trần Tử có cảm ngộ, cầm chén rượu hồi lâu không buông ra.

-Gia tộc tu hành theo lời Vương huynh chắc là nói tới La Thiên Tinh Vực?

Nhất Long Tử cảm thấy hứng thú, sau khi thấy Vương Lâm gật đầu lại nói:

-Nói tới La Thiên Tinh Vực cũng lạ, tu hành gia tộc, không ngờ có thể phát triển tới mức này, tuyệt không tầm thường, hết thảy điều này cũng là Tu Chân Liên Minh báo cho biết, nếu không ta quyết không tin tưởng.

-La Thiên Tinh Vực lần này tiến công, chiến một trận với Liên Minh ở phía bắc, khiến cho Liên Minh Tu Chân bại lui, thực lực không thể coi thường.

Đang nói, trên bầu trời xa xa truyền tới từng trận sấm sét qua, mây đen dần dần ngưng tụ, che đậy trăng sáng, phát ra bốn phía chung quanh, một đạo điện quang, lôi đình xé nát trời không chiếu sáng toàn bộ mặt đất, những tiếng ầm vang từ trên trời giáng xuống.

Cùng lúc đó, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, phát ra những tiếng ào ào trên mặt đất, lại có một làn sương mù mỏng manh từ dưới mặt đất dựng thẳng lên.

Tuyệt sắc thiếu nữ tên Linh Nhi kia, thở nhẹ một tiếng, vội vàng đi vào mái hên đình, nhìn ra bên ngoài.

Nhất Trần Tử trầm ngâm, bị lôi đình cắt ngang, hắn ngẩn người ra lắc đầu nói:

-Thời tiết Thiên Vận Tinh, nhất là tới tháng gần đây, quỷ dị thay đổi, một khắc trước còn ánh trăng sáng, giây tiếp theo mây đen đã che trời, mưa to rơi xuống.

Nhất Tinh Tử nghe vậy gật đầu nói:

-Đúng vậy, phảng phất giống như tình tình của tu sĩ cổ quái vậy, tính cách thay đổi, không thể nhìn thấu.

Lời hai người nói với nhau rơi vào trong tai Vương Lâm, khiến cho thân mình hắn bỗng nhiên chấn động. Mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài mái đình hóng gió. Chén rượu cầm trong tay, cả người phảng phất như bị sét đánh, một mảnh sương mù trong đầu vì việc của Bạch Vi đột nhiên như bị một bàn tay to vô hình quạt ra.

“Phảng phất giống như tính cách, quỷ dị hay thay đổi, không thể nhìn thấu…”

“Lúc trước Bạch Vi từng nói, chờ thêm mấy tháng, thời tiết Thiên Vận Tinh đột nhiên sẽ biến đổi, tới lúc đó âm tình luân phiên, coi như cũng là một phong cảnh độc đáo của Thiên Vận Tinh.”

“Những lời này nhìn như tầm thường, nhưng thực sự ẩn chứa thâm ý sâu sắc. Thiên Vận Tinh thời tiết hay thay đổi, cũng chính là nói sư tôn Thiên Vận Tử tính cách hay thay đổi. Cùng với vô số phân thân như trước ta tìm hiểu ra được, bất cứ lúc nào cũng có thể biến hóa thay đổi giống nhau như đúc!”

Hành động của Vương Lâm, khiến cho ba người Nhất Trần Tử ngẩn ra, nhìn lẫn nhau, có chút không rõ tâm tư Vương Lâm. Ba người không khỏi trầm mặc xuống.

Bị Nhất Tinh Tử nói một câu đẩy đám sương mù trong lòng. Vương Lâm lúc này suy nghĩ, vô cùng rõ ràng, nghĩ lại những hành động cử chỉ của Bạch vi dọc theo đường đi, hắn mơ hồ thấy được rõ ràng hơn một chút.

“Phía sau núi năm đó không biết ai đã trồng một đóa hoa Bạch Dương Mộc suốt đời không nở hoa, không ngờ lại nở hoa, chỉ có điều màu sắc không phải là trắng, mà là đen, chỉ nở được ba giây thì chết đi, hóa thành một dải sương mù… Nếu có thể cứu sống được hoa này, vậy tốt rồi.”

“Trong lời nói này, Bạch Dương Mộc, chính là chỉ Bạch Vi! Bạch Dương Mộc sẽ không nở hoa, nói hắn vốn là nam nhân, như thế nào có thể trở thành nữ nhân… Sau lại nói trắng ra Dương Mộc không ngờ nở hoa, màu hoa không phải là trắng mà là đen, câu này càng rõ ràng, là muốn nói cho ta biết bởi vì một số nguyên nhân, đen trắng điên đảo, nam biến thành nữ.”

“Hoa chỉ nở ba giây, tức nói hắn tính mệnh không còn lâu! Hắn nói như vậy với ta, chính là muốn ta cứu hắn!”

“Cho nên, ta muốn hỏi công pháp của hắn, hắn mượn cớ sắc mặt biến đổi, muốn là ta tăng thêm nghi hoặc, khiến cho ta suy nghĩ sâu xa hơn lời nói trước đây của hắn, rồi lại cho ta biết Song Dục Tiên Quyết!”

“Trong cơ thể hắn âm khí lưu chuyển thành hình ấn ký quỷ dị, bình thường không hiển lộ ra, duy chỉ có sau khi nói từ Song Dục Tiên Quyết mới hiển lộ ra một chút. Đây có phải là chỗ Bạch Vi muốn nhắc nhở ta không?”

“Hết thảy chuyện này, kết hợp với câu Thiên Vận Tinh thời tiết hay thay đổi kia, hắn sợ, chính là sư tôn Thiên Vận Tử, mà ngươi tạo thành cho hắn hết thảy như bây giờ cũng chính là Thiên Vận Tử!”

“Đây mới đúng là nguyên nhân chân chính hắn gọi ta ra khỏi Thiên Vận Tông!” Vương Lâm mạnh mẽ đứng lên, ôm quyền với ba người Nhất Trần Tử trầm giọng nói:

-Ba vị đạo hữu, Vương mỗ có chuyện quan trọng, hôm nay tới đây thôi, không quấy rầy nữa, cáo từ!

Vương Lâm nói xong, cầm lấy Hứa Lập Quốc ném vào trong túi trữ vật, xoay người bước tới một bước, bóng dáng biến mất tại chỗ.

Nhất Trần Tử ba người rất nghi hoặc, nhìn nhau một chút, không rõ nguyên do.

Vương Lâm một bước, hiện ra ngoài cửa phòng Bạch Vi. Thiên Vận Tử bí ẩn, Vương Lâm không biết được hết, nhưng trong lòng thủy chung vẫn đề phòng không ngừng. Chỉ có giải bài toán Thiên Vận Tử này được, mới có thể nghiêm mật bảo hộ cho chính mình.

Như thế, việc của Bạch Vi, Vương Lâm muốn hiểu biết tới cùng.

Vừa mới hiện thân, Vương Lâm nhẹ a lên một tiếng. Trong phòng Bạch Vi có cấm chế mỏng manh dao động, dao động này rất nhạt, mặc dù với tu vi của Vương Lâm nếu không xem xét ở trong này cũng tuyệt không nhìn ra.

“Không đúng!” ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, thần thức lập tức quét ngang qua, thẳng tới trong phòng. Khoảnh khắc thần thức dung nhập vào trong, lập tức cấm chế kia bạo tăng, hình thành một lực phản chấn cực kỳ hùng mạnh, va chạm với thần thức Vương Lâm, phát nổ ầm một tiếng.

Thanh âm vụ nổ này lập tức hấp dẫn chú ý của ba người Nhất Trần Tử đang ngồi trong mái đình kia.

Tiếng nổ qua đi, tinh quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe, cấm chế trong phòng bị hắn cưỡng ép bài trừ hết đi, trong này lộ ra rõ ràng, cũng không có bất cứ thân ảnh người nào.

Bạch Vi mất tích!

“Với tu vi của Bạch Vi tuyệt không thể rời khỏi phòng mà ta cùng Tam Tử không thể phát hiện ra một chút nào, cũng tuyệt đối không thể bố trí ra cấm chế này, Bạch Vi là bị người ta ép buộc mang đi.”

“Người mang Bạch Vi này đi, tu vi tất nhiên cao hơn xa xa ta với Trần Đạo Tam Tử!” Vương Lâm sắc mặt âm trầm, nhưng hai mắt ngưng đọng.

“Không đúng! Nếu có người mang Bạch Vi đi, vì sao còn bố trí cấm chế thần thức xem xét ở trong phòng…” Vương Lâm trong trầm mặc, nhếch miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Vương Lâm thân mình nhoáng lên một cái, lập tức biến mất tại chỗ, lúc hiện ra là ở phía trên trời cao. Lúc này thiên địa đang trong màn mưa to, mây đen có ánh chớp chợt lóe, cũng có tiếng sấm vang vọng.

Vương Lâm tản thần thức ra, tràn ngập mặt đất, quét ngang một vòng không phát hiện ra Bạch Vi. Vương Lâm hiểu được, cũng không phải Bạch Vi rời khỏi nơi này mà là ẩn nấp quá sâu, tránh được thần thức của mình.

Tay phải bấm niệm thần chú, Vương Lâm chỉ lên trời cao, trong miệng than nhẹ: “Hoán Vũ!” Từ ngón tay chỉ ta, lập tức trên không trung vang vọng tiếng sấm, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ mặt đất. Chỉ thấy màn mưa chung quanh Vương Lâm, phảng phất như đọng lại giữa không trung, toàn bộ đình chỉ rơi xuống.

Ngay sau đó, một cỗ lực vô hình từ ngón tay Vương Lâm tràn ra ngoài, trong phút chốc đem phạm vi mấy vạn dặm bao phủ toàn bộ mưa to liên miên này, yên lặng bất động.

Ngay sau đó trên đám mây tầng không mưa lại một lần nữa được sinh ra, nhưng cũng bị đọng lại không hề rơi xuống. Trên mặt đất, những hạt

mưa lơ lửng ở những độ cao không đồng nhất với nhau, cho dù là cách mặt đất hay mái hiên chỉ một tấc, lúc này cũng ngừng lại không nhúc nhích.

Mỗi một giọt mưa, bên trong đều có một lực kỳ dị lượn lờ.

Nguyên lực vô tận trong thiên địa, trong thời gian ngắn ngưng tụ tới, dung nhập vào trong giọt mưa. Đảo mắt một cái, thiên địa lóe ra tinh quang, nguyên lực xoáy tròn xuống dưới khiến cho một ít đại thần thông tu sĩ ở trong Quỷ Nhãn thành đều khiếp sợ vô cùng.

Nhất là Trần Đạo Tam Tử, ngẩng đầu nhìn lên thiên không, lộ ra khiếp sợ.

-Loại thần thông này…cũng chỉ có Tịnh Niết tu sĩ mới có thể năm giữ!

Nhất Trần Tử hít một hơi, thì thào tự nói.

Vương Lâm mắt lộ tinh quang, hai tay hướng hai bên vung lên, lập tức những hạt mưa vô tận dừng trên không trung, lập tức phát ra tiếng nổ ầm ầm hình thành một cơn gió lốc, nhất tề ngưng tụ bên người Vương Lâm. Trong nháy mắt đã hóa thành một cơn lốc xoáy thật là lớn.

Tiếng ầm ầm gào thét không ngừng vang vọng. Thần thức Vương Lâm tản ra dung nhập vào trong gió lốc xoáy, hai tay bấm niệm thần chú, hướng về mặt đất chỉ xuống. Lập tức gió lốc xoáy này ầm ầm gào thét rơi xuống, hóa thành vô số những hạt mưa tỏa đi bốn phía. Không ngừng tan vỡ trong không trung, mỗi giọt mưa hóa thành vài mảnh nhỏ, trong mỗi giọt mưa đều có thần thức của Vương Lâm. Việc này khiến cho trong vòng mấy vạn dặm, thần thức Vương Lâm không ngừng tăng cường, phảng phất như Vương Lâm hóa thân trở thành vô số phân thân vậy.

Mỗi một phân thân đều tản ra thần thức, khiến cho phạm vi tìm tòi bằng thần thức của Vương Lâm không có gia tăng, nhưng sự tỉ mỉ cũng là tăng hơn vô số lần.

Quét ngang, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tập trung ở một thung lũng liên miên cách Quỷ Nhãn thành mấy ngàn dặm phía tây.

Hắn hư không muốn bước, lập tức dưới tiếng ầm vang vang lên, Vương Lâm cả người hóa thành một đạo điện quang, thẳng tới bên ngoài thung lũng.

Khoảnh cách mấy ngàn dặm đối với hắn mà nói, chỉ trong nháy mắt là hiện ra. Trong thung lũng này, có một nơi có cấm chế, cấm chế này không có dao động gì truyền ra, nếu không phải Vương Lâm mượn Hoán Vũ thần thông khiến cho thần thức trở lên vô cùng tỉ mỉ, tuyệt khó có thể phát hiện ra nơi đây có gì dị thường.

Lúc này tới gần rồi, không đợi Vương Lâm có hành động gì, cấm chế đột nhiên mở ra một khe hở, một thanh âm hùng hậu, từ bên trong truyền ra.

-Vương huynh mời vào.

-Bạch Vi!~ Vương Lâm ung dung thản nhiên, nhưng trong lòng chấn động, thanh âm này đúng là của Bạch Vi, nhưng khác hẳn trước đây. Thanh âm trước đây của Bạch Vi nghe có chút âm nhu, chợt nghe không rõ là nam hay nữ, nhưng thanh âm lúc này, cực kỳ hùng hậu, thuần túy là của nam nhân.

Vương Lâm cau mày, bước tới trước tiến vào trong khe hở, vào trong thung lũng.

Thung lũng này ngăn cách mưa, không có nửa giọt rơi xuống, trong thung lũng hoa cỏ khắp nới. Toàn bộ đều khô vàng, sớm đã chết đi rồi, chỉ thấy âm khí tràn ngập chung quanh.

Giữa thung lũng một người đang ngồi.

Người này đúng là Bạch Vi!

Chỉ là khí tức của hắn chênh lệch quá lớn so với trí nhớ của Vương Lâm. Bạch Vi thần sắc bình tĩnh, trên mặt âm nhu vô cùng, lúc này hóa thành

hư không, thay vào đó là một mảnh kiên định, ánh mắt như điện, khí tức lạnh lùng tràn ngập toàn thân.

Lúc này hắn không còn chút gì là âm nhu của nữ nhân, thấy thế nào cũng là một nam tử tuấn mỹ.

-Vương huynh, có thấy ngạc nhiên không!

Bạch Vi trầm mặc một chút, chậm rãi nói.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 967: Làm Thiên Vận Tử sai lầm một lần

-Tên của ta, là Bạch Nguy! Vương huynh có thể tới nơi này, chắc đã rõ lời Bạch mỗ vừa nói.

Bạch Nguy ánh mắt dừng ở trên cấm chế thung lũng, trầm giọng nói.

Vương Lâm cau mày, Bạch Nguy này âm khí trong cơ thể chẳng những vẫn còn, hơn nữa còn đậm hơn trước nhiều, thậm chí loại nồng đậm dĩ nhiên đã đạt tới vô cùng rùi.

Loại âm khí nồng đậm này, tuyệt không thể xuất hiện trong một cơ thể tu sĩ, cái này dĩ nhiên hóa thành gần như thực chất, với tu vi người này, nắm giữ âm khí như vậy, thân thể tất nhiên không chịu đựng được, nhất định toàn thân đoạn tuyệt sức sống mà chết, hóa thành âm thi.

-Bạch Dương nở hoa, trắng đen điên đảo, lời của Bạch huynh Vương mỗ đã hiểu một chút.

Vương Lâm ung dung thản nhiên chậm rãi nói.

Bạch Ngụy than nhẹ trên mặt lộ ra vẻ chua xót, trầm mặc một chút nhỏ giọng nói:

-Bạch mỗ tuy không tính được như sư tôn, ta vốn tưởng rằng phải ba tháng mới chân chính phát được tác dụng. Dùng ba tháng này, mời Vương huynh giúp ta, ta có hai thành nắm chắc một chút, đáng tiếc…có trốn cũng không thoát khỏi tính kế của sư tôn.

Vương Lâm mặt nhăn không nói gì.

-Vương huynh, ta vốn tưởng rằng huynh sẽ không phát hiện ra nhanh như vậy, đang muốn ngày mai gợi ý thêm một chút, nhưng hiện giờ đã không cần rồi. Lúc này là giờ mão, sư tôn đang bế quan, giờ mão qua đi, sư tôn sẽ phát hiện dị thường ở nơi này sẽ tới đây ngay lập tức.

-Trước khi sư tôn tới, Vương Lâm nguyện ý nghe Bạch mỗ kể vài chuyện xưa không…

Bạch Nguy vẻ mặt chua xót, thở dài một tiếng, hai mắt vội mê man trong hồi ức.

-Ta sinh ra ở một gia đình phú quý phàm trần Thiên Vận Tinh. Lúc sinh ra, trên thiên vận tinh xuất hiện rặng mây đỏ đầy trời, sau khi sinh thì mây đỏ này cũng tiêu tan toàn bộ.

Mãi cho tới khi ta bước vào con đường tu tiên, quay lại trước kia, mới biết rặng mây đỏ đó tên là Chân Dương, mà lúc ta sinh ra, nếu suy tính đó chính là ngày cực dương!

Mấy ngàn năm qua khó có được một ngày cực dương, phàm là đứa nhỏ nào sinh ra vào ngày đó, theo ta điều tra về sau, toàn bộ hầu như chưa sinh ra, trực tiếp chết trong cơ thể mẫu thân.

Nếu là nam hài còn đỡ hơn, mặc dù tử vong, còn lưu lại anh thi. Nhưng nếu là nữ hài, sinh vào ngày đó toàn bộ tiêu tan đi, không còn một chút

gì lưu lại.

Bạch Nguy ánh mắt lộ ra thống khổ, nhìn phía trước, dường như nhớ lại quá khứ hắn không muốn nhớ.

-Ta, còn có một muội muội…chúng ta là bào thai song sinh, ngày cực dương khi đạt tới đỉnh, sẽ cực âm trong nháy mắt. Mà ta, được sinh ra lúc sắp chuyển sang cực âm. Muội muội ta, khoảnh khắc tiêu tan đi, đã hấp thụ một tia cực âm khí, mặc dù không có thân thể, nhưng linh hồn đã dung nhập vào trong cơ thể ta.

Nguyên bản hết thảy đều bình an, linh hồn muội muội thủy chung không thức tỉnh. Mặc dù dung nhập vào cơ thể ta, nhưng vẫn ngủ say. Nếu thủy chung chỉ có như vậy thì cũng không có chuyện sau này.

Khi bảy tuổi, ta được một vị tu sĩ Thiên Vận Tông nhìn trúng, thu hút nhập sơn môn, bắt đầu cuộc sống tu đạo. Thiên ta tốt lắm, tu hành tốc độ rất nhanh, dần dần trổ tài năng vượt qua ngoại môn đệ tử trở thành nội môn đệ tử.

Nhoáng mắt một cái mấy trăm năm trôi qua, tu vi của ta, cũng đạt tới Anh Biến, lại có cơ duyên, từ trong phần lớn đệ tử nội môn thành công trở thành một trong đệ tử đích truyền Tử hệ của sư tôn.

Theo tu vi tăng trưởng, ta dần dần biết được mình khác hẳn, lại biết trong linh hồn của mình còn có một nửa thuộc về muội muội. Vả lại linh hồn của muội muội đang có dấu hiệu chậm rãi thức tỉnh. Ta vốn không muốn như vậy, khẩn cầu sư tôn trợ giúp, chia lìa linh hồn của sư muội ra ngoài, đầu thai nhập vào luân hồi…

Bạch Nguy thở dài, nhưng trên mặt lập tức hiện lên một tia dữ tợn, nắm chặt tay nói rằng:

-Ta vĩnh viễn không quên được này đó, ta đang tu hành linh hồn muội muội cũng sắp sửa chân chính thức tỉnh thì trong nháy mắt Triệu Tinh Sát không biết nguyên nhân vì sao đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, lại lấy tu vi vượt qua ta xa xa, trực tiếp đả thương ta khiến cho linh hồn muội muội trong khoảnh khắc thức tỉnh. Không ngờ đã dung hợp với linh hồn của ta, từ đó về sau, ta rơi vào cảnh không nam không nữ, kết cục vô cùng thê thảm.

Bạch Nguy trong mắt lộ ra hận ý ngập trời.

-Ta trong tuyệt vọng tìm tới sư tôn, nhờ người trợ giúp, sư tôn cuối cùng truyền cho ta Âm Dương Song Dục quyết, nói cho ta, tu luyện tới tầng chín, linh hồn ta với muội muội sẽ tách rời ra.

Ta tới bây giờ cũng không thể ngờ được là sư tôn lại gạt ta. Âm Dương Song Dục quyết kia ta sau khi tu hành, không ngờ đột nhiên kỳ dị tăng mạnh, công pháp này chuyên tu hồn pháp, đối với tu vi tăng trưởng có ảnh hưởng rất lớn. Nhưng hết thảy những cái này ta không quan tâm, ta

muốn, chính là một ngày nào đó có thể cho hồn phách muội muội dung nhập vào luân hồi.

Nhoáng một cái đã mấy trăm năm, trong lúc này cũng là lúc người rời khỏi Thiên Vận Tinh. Khi ta phát hiện ra chuyện không đúng, hết thảy đã chậm…

Bạch Nguy ánh mắt lộ bi ai, xé rách quần áo, lộ ra trước ngực, chỉ thấy hai sợi dây nhỏ một xanh một đỏ đan xen kéo dài tới tận hai tay, phảng phất như một gốc cây thực vật vậy.

-Thấy chưa, đây là sau khi tu luyện Âm Dương Song Dục quyết kỳ dị xuất hiện trên người ta. Kinh mạch trong cơ thể ta sau khi tu được Âm Dương Song dục quyết xuất hiện dị biến.

Khoảnh khắc Bạch Nguy nói lời này, trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ, âm khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, ấn ký quỷ dị lần nữa xuất hiện.

-Mỗi lần, ta nói ra chuyện có liên quan tới ta, ấn ký này sẽ phát tác, mỗi lần phát tác, đều khiến cho âm khí trong cơ thể ta tăng mạnh, khiến cho công pháp Âm Dương Song Dục quyết không cần ta dẫn đường, liền tự động vận chuyển tu luyện.

-Ta còn biết, cực dương năm đó, chính là sư tôn tạo thành. Hắn dùng thần thông thuật của mình làm hết thảy, khiến cho trên Thiên Vận Tinh,

xuất hiện một ngày cực dương hiếm thấy… Toàn hộ, toàn bọ đều nằm trong tính toán của hắn…

Theo tiếp xúc, thời gian dài ở trong Thiên Vận Tông, ra dần dần minh bạch, tu vi của sư tôn đạt tới bình cảnh. Hắn không thể đột phá cho nên nhập ma…Ta chẳng qua chỉ là một thực nghiệm của hắn mà thôi…

Ta biết, sư tôn muốn là âm khí trong cơ thể ta đạt tới cực đỉnh rồi giống như ngày cực dương kia khi tới đỉnh trong nháy mắt sẽ xuất hiện cực âm, hắn chờ đợi một tia cực dương trong cơ thể ta.

Ta còn biết, trước và sau ta, còn có mấy lần thảm kịch cực dương như vậy, nhưng cuối cùng, qua vô số năm, chỉ có một mình ta, cuối cùng sống sót.

Vương Lâm nghe giống như sấm đánh bên tai, nghe lời Bạch Nguy nói hít một hơi dài ánh mắt lộ ra khiếp sợ.

-Cực âm này, cực dương, rốt cuộc là cái gì khiến cho Thiên Vận Tử tiến hành đủ phương pháp để đạt được!!

Vương Lâm nhìn Bạch Nguy trực giác cho hắn biết lời của Bạch Ngụy có thể tin được bảy phần.

Bạch Nguy trên mặt lộ ra dữ tợn, cười dài quát:

-Vương Lâm, ta tính toán sai lầm, so với việc sư tôn dự liệu như thần, hắn tất nhiên biết được hết thảy về ta. Ta ở trước mặt hắn giống như một con kiến, mặc dù một con kiến có muốn điên cuồng thế nào, cuối cùng cũng không thể nghiêng trời lệch đất được!

Nhưng, con kiến như ta, trong mắt Thiên Vận Tử là người thực nghiệm, phải làm một việc cho hắn chấn động! Ta không tin, ý niệm đột nhiên sinh ra trong đầu ta lúc này, hắn có thể tính toán rành mạch được.

Vương Lâm, tình huống của ta, ta rõ hơn ai hết, ta không có lực xoay chuyển, ai cũng không thể cứu ta. Nhưng trước khi ta chết, ta muốn đem cái nghìn năm luyện thành trong cơ thể này, cái mà Thiên Vận Tử cực kỳ mong muốn, một tia chí dương, tặng cho ngươi, ngươi dám lấy không?

Bạch Nguy nhìn Vương Lâm, thanh âm hắn nổi lên ầm ầm trong thung lũng, từng tiếng vọng vô cùng, hóa thành một câu, giống như tiếng sấm đánh rơi ầm ầm vào trong tai Vương Lâm.

-Ngươi, có dám không?

Vương Lâm trầm mặc, hắn không thể không trầm mặc, vật này tuy rằng hắn không biết là vật gì, nhưng có thể khiến cho Thiên Vận Tử để ý như

vậy, tất nhiên trọng yếu đối với hắn. Nếu là mình lấy đi lúc này lập tức sẽ gặp phải cơn giận của Thiên Vận Tử.

-Giờ mão qua đi, sư tôn bất cứ lúc nào cũng có thể tới. Vương Lâm cho ta một câu, ngươi dám hay không?

Bạch Ngụy chờ một lát, trên mặt lộ ra thất vọng, cười khổ lắc đầu, thì thào lẩm bẩm:

-Chẳng lẽ việc này cũng trong tính toán của sư tôn. Hắn tính được mặc dù ta muốn tặng cho người, ngươi cũng không dám nhận, mặc dù nhận lấy, cũng sẽ phải trả lại cho sư tôn. Thật sự hết thảy chuyện tình trên thế gian này, trải qua vô số vạn năm, ngươi không có tính sai một lần sau, ta không tin, ta không tin?? Ta không tin cả đời này ngươi chưa tình tính sai một lần!!

Lời của Bạch Ngụy rơi vào trong tai Vương Lâm, Vương Lâm hai mắt mạnh mẽ tinh quang.

“Cả đời chưa từng tính sai chuyện gì, toàn bộ đều chuẩn xác vô cùng, việc này thật là hoàn mỹ. Thiên Vận Tử, như vậy Thiên Vận Tử không có sơ hở gì cả, hết thảy người muốn đối địch cùng hắn, chưa quyết đấu dĩ nhiên đã thua ba phần rồi! Nhưng nếu làm cho hắn tính sai một làn, như vậy chuyện phát sinh sẽ…” Vương Lâm trái tim đập nhanh.

Thiên Vận Tử kết luận ta không dám lấy vật này, nếu ta lấy, hắn sẽ khởi sát tâm. Hơn nữa sát tâm không bị áp chế đi, nhất định sẽ giận dữ vô cùng mà giết chết ta!

Hắn tính kế kinh người, hết thảy đều trong tính toán.

Lấy, hay không lấy?

Vương Lâm ánh mắt lộ ra đấu tranh, hắn cả đời làm việc quyết đoán, hiếm thấy khi do dự. Nhưng hiện giờ, cũng không thể không do dự, một khi lấy vật này nhất định sinh tử khó liệu. Nhưng nếu là không lấy, Vương Lâm tự hỏi cả đời này, sợ rằng không thể vượt qua được bóng ma của Thiên Vận Tử. Hắn tuy nói không đấu pháp với Thiên Vận Tử, nhưng thông qua việc này, có thể xem như là một lần giao phong rồi.

Nếu không lấy, dưới bóng ma này, Vương Lâm nếu đối mặt với Thiên Vận Tử, tin tưởng sẽ không thể thắng được. Đối mặt với Thiên Vận Tử không lộ ra một chút sơ hở, Vương Lâm bất kể làm chuyện gì, trong lòng đều không khỏi nhớ tới, việc này, có phải cũng trong vòng tính toán của Thiên Vận Tử hay không?

Nếu là như thế, đạo tâm hắn khiếp sợ, còn nói gì tới chuyện cảm ngộ nhân quả, nói gì tới căn nguyên lực, nói gì tới chứng đạo thiên địa. Tu vi cả đời chỉ có thể đình lại, vẫn phải sinh sống dưới bóng ma không chút sơ hở của Thiên Vận Tử kia thôi!

“Ta là nghịch tu!” Vương Lâm trong mắt tuôn ra tinh quang, hắn nghĩ tới cỗ nghịch thiên ý khi ở Yêu Linh Chi Địa, chính là Thiên Vận Tử, nhưng có thể so sánh được với thiên uy!

Bạch Ngụy này ý không tồi, trước khi chết còn không cam lòng bị Thiên Vận Tử đùa nghịch cả đời, nghĩ muốn cùng với ta tạo ra khác biệt. Khiêu chiến với tính toán không chút sơ hở của Thiên Vận Tử! Hắn nghĩ muốn trước khi chết, tận mắt nhìn thấy một lần tính toán sai lầm của Thiên Vận Tử.

Vương Lâm trong mắt lộ ra hàn quang chậm rãi nói:

-Có gì không dám?

Tinh không Thiên Vận Tinh lúc này có một đạo cầu vồng bay nhanh tới, trong cầu vồng là một nam tử áo bào tím, vẻ mặt có chút tục tằng, kiêu ngạo vô cùng.

“Cũng không biết Tiểu Lâm tử lúc này tu vi thế nào rồi, không nghĩ tới mấy người đàn bà ở Phượng Loan tinh kia lợi hại như thế, ức hiếp lão tử không có huynh đệ trợ giúp phải không, lão tử đi tìm Tiểu Lâm tử, hung hăng thu thập các ngươi làm tiểu nương tử.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 968: Nhất chỉ soán thiên vận

Bạch Nguy hai mắt ngưng đọng nhìn Vương Lâm. Gật gật đầu, cũng không nói cái gì, lúc này giờ Mão đã sắp qua rồi. Bạch Nguy thở sâu, lưu luyến nhìn thoáng qua thiên địa, cuối cùng ánh mắt dừng ở hướng đông, dường như thấy được quê hương mình ở đó…

Hai mắt hắn lộ vẻ bi ai, yên lặng nhắm hai mắt, trong khoảnh khắc hai mắt khép kín, nguyên lực trong cơ thể vốn nồng đậm âm khí, trong thời gian ngắn phảng phất như mưa to gió lớn, điên cuồng bạo tăng.

Loại gia tăng này, nghe thấy mà hoảng sợ, hết thảy những lá cỏ khô vàng bên trong thung lũng đều ầm ầm vỡ thành vô số mảnh vụn, bay tới các vách tường chung quanh, tạo thành những tiếng ca ca, lập tức hóa thành sương lạnh.

Một cỗ âm khí thiên địa, từ trong cơ thể Bạch Nguy vô tận tràn ra bên ngoài, hình thành thành một cơn lốc xoáy bên trên đỉnh đầu. Lốc xoáy này hoàn toàn làm từ âm khí mà thành, lượn lờ, càng lúc càng lớn.

Âm khí rít gào, hai mắt Vương Lâm như điện, yên lặng nhìn Bạch Nguy.

Lốc xoáy kia vận tốc càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành gió lốc, quét ngang làm cho toàn bộ thung lũng đóng thành băng. Ngay cả những mảnh vụn cỏ khô vàng cũng đọng lại trên không trung, không chút nhúc nhích.

Cấm chế ngoài sơn cốc, tuy nói tinh tế, nhưng lúc này cũng ầm ầm vài tiếng rồi vỡ vụn ra.

Thế giới bên ngoài nhìn về phía cốc núi này, lúc này mưa to rơi, khoảnh khắc tia chớp xẹt qua, liền có tiếng ầm ầm quanh quẩn không ngừng.

Mưa to tầm tã, rơi trên mặt đất hình thành những tảng nước lớn, đang không ngừng gọt rửa mặt đất. Giọt nước nhộn nhạo liên miên không ngừng gợn sóng.

Chỉ có điều, trong cơn mưa này, thung lũng kia phảng phất như ngăn cách với thế giới. Phàm là mưa dừng ở trên này, giống như có một cái lồng chụp lên toàn bộ bên ngoài thung lũng, đêm hết thảy mưa gió ngăn cản ở bên ngoài, chảy ra chung quanh.

Dần dần, trời mưa càng lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy bên ngoài thung lũng, xuất hiện hình thành một u quang hình cung. U quang hình cung này đúng là cầm chế đã hiện hình trong cơn mưa.

Lúc này, âm khí càng lúc càng đậm, sau mọt lát, cái lồng chụp u quang kia không chịu nổi ca một tiếng, tạo thành một khe vỡ.

Ngay khi khe vỡ này hiện ra, âm khí từ bên trong tràn ra ngoài, âm khí vô hình, nhưng sau khi xuất hiện khiến cho trời đất liên tiếp vang lên những tiếng nổ ca ca.

Chỉ thấy những giọt mưa theo khe vỡ của cấm chế rơi xuống, nhưng chưa kịp vào bên trong đã bị những âm khí bên trong tràn ra ngoài va chạm vào, cả đám trở thành bông tuyết, theo âm khí bay lên tạo thành một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện trong thiên địa.

Nơi âm khí đi qua, phàn là giọt mưa bị âm khí chạm vào, toàn bộ trở thành bông tuyết, bông tuyết này càng lúc càng nhiều, cuối cùng. Từ xa nhìn lại, phảng phất như có một chuỗi trân châu xuất hiện trên không trung. Trong ánh điện quang chợt lóe ra, tản mác ra ánh sáng trong suốt rực rỡ vô cùng.

Cũng không có chấm dứt, khẽ vỡ trên lồng chụp càng lúc càng nhiều. gần như mỗi một khe vỡ ra, đều có âm khí lao ra, quét một vòng, liền có rất nhiều tảng mưa lớn trở thành băng.

Một lát sau, cái lồng chụp u quang ầm một tiếng, hoàn toàn sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ hướng tới bốn phía chung quanh. Theo lồng chụp u quang vỡ vụn âm khí trực tiếp lao ra ngoài, tràn ngập giữa trời đất.

Trong nháy mắt, từ trong cốc núi này làm trung tâm, mưa liên miên bốn phía trong thời gian ngắn nhất đọng lại thành bông tuyết, lan tràn khắp nơi, lúc này màn mưa lộ vẻ băng huỳnh.

Bên trong thung lũng, Vương Lâm ánh mắt quang mang kỳ dị, mặc dù hắn có được thân thể cổ thần, cũng có chút ăn không tiêu, thân thể không khỏi lùi lại sau mấy bước.

Trước mặt hắn, Bạch Khuy khoanh chân mà ngồi, một mái tóc dài phất phơ trong gió. Quần áo phát ra những tiếng vang, âm khí trong cơ thể hắn đã nồng đậm vô cùng, đạt tới đỉnh rồi. Thân thể hắn đang bị một tảng băng lam lớn nhanh chóng bao phủ lấy.

Gần như trong nháy mắt, bông tuyết màu lam đã bao vây lấy toàn thân thể hắn bên trong, cuối cùng ngưng tự tại mi tâm hóa thành một vậy dài nhọn, đâm thẳng vào mi tâm.

Mi Tâm của Bạch Nguy có một ấn ký quỷ dị, ấn ký này chính là loại mà Vương Lâm đã nhìn thấy trước đây. Âm khí trong cơ thể Bạch Nguy chạy hình thành ấn ký.

Lúc này, ấn ký lóe ra u quang, mỗi một lần lóe ra, trên mặt Bạch Nguy thể hiện thống khổ vô cùng, gân xanh nổi lên, âm khí trong cơ thể phút chốc đã hút đi một ít dung nhập vào trong ấn ký.

Mỗi lúc như thế, lam băng trên thân thể Bạch Nguy sẽ dày hơn vài phần, ngay cả huyết nhục trong cơ thể hắn cũng đều bị bông tuyết đồng hóa trở thành một bộ phận.

Theo ấn ký kia lóe ra số lần ngày càng nhiều hơn, âm khí dung nhập vào trong ấn ký càng lúc càng đậm. Cuối cùng, âm khí trong cơ thể Bạch Nguy bị hút vào một tia cuối cùng thì.

Hắn chấn động toàn thân, thân thể từ cổ xuống dưới, trong nháy mắt hóa thành bông tuyết, ấn ký phía trên mi tâm, hóa thành màu tím đen, bên trong ẩn chứa âm khí có thể nói là long trời nở đất!

Không cách nào hình dung ra sự thống khổ, khiến cho Bạch Nguy phát ra một câu rít gào cuối cùng. Trong tiếng rít gào này mang theo thống hận cùng không cam lòng. Mối hận với Thiên Vận Tử, mang theo bi ai bất đắc dĩ trong đấu tranh với vận mệnh mình.

Còn có, một chút giải thoát…

Trong rống giận, Vương Lâm phảng phất như bị tấn công, lùi lại sau vài bước, thần sắc phức tạp. Hắn có thể lý giải được lý tưởng của Bạch Nguy, đó là một loại phản ứng, phản kháng với Thiên Vận Tử.

Có thể nói, đây cũng là một loại nghịch!

Trong tiếng rống của Bạch Nguy, thanh âm điên cuồng của hắn truyền tới, khuếch tán tới mấy vạn dặm. Chỉ có điều, trong màn đêm đầy mưa cùng tiếng sấm này, thanh âm của hắn bị bao phủ hoàn toàn bên trong.

-Thiên Vận Tử, lấy cái chết của ta, đổi lấy một lần tính toán sai lầm của ngươi, ta Bạch Nguy mỉm cười dưới suối vàng! Mệnh của ta, tính làm sao được, ha ha!

Bạch Nguy trong tiếng cười điên cuồng, ấn ký trên mi tâm dung nhập với toàn bộ âm khí trong cơ thể, bắt đầu biến hóa quỷ dị. Vô tận âm khí kia hóa thành một lốc xoáy bằng nắm tay. Không ngừng xoáy ở bên trong, xoay tròn, bỗng nhiên có tiếng như tiếng sấm nổ từ bên trong truyền ra.

Chỉ có điều trong nháy mắt, ấn ký hóa thành lốc xoáy dĩ nhiên đã tới mức cực hạn, ở sâu bên trong, xuất hiện một điểm sáng màu vàng. Trong khoảnh khắc điểm sáng này xuất hiện, có âm khí điên cuồng ngưng tụ tại điểm sáng vàng này.

Một lát sau, âm khí toàn bộ biến mất, duy nhất chỉ còn điểm sáng vàng phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời vậy, chậm rãi nhẹ nhàng bay về phía Vương Lâm.

Thân thể Bạch Nguy không nhúc nhích, hắn đã mất đi sức sống, mang theo nụ cười dữ tợn. Thân thể hắn hóa thành một tòa băng.

Một tòa băng vĩnh hằng, trên băng này, tản mác ra một cỗ nghịch ý và phản kháng, không cam lòng với vận mệnh mình.

Điểm sáng vàng bay tới Vương Lâm, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, bên trong điểm sáng này, có ẩn chứa sức mạnh vô biên, lại ẩn chứa một chút cực nhiệt.

-Một tia cực dương!

Vương Lâm nâng tay phải lên, hư không chụp vào điểm sáng này.

Lúc này, tầng băng bên trong thung lũng lấy tốc độ cực nhanh mà tiêu tan, chỉ có điều sau một lát liền khôi phục như ban đầu. Trên mặt đất, có một cây lục thảo chui lên, khỏe mạnh trưởng thành, nháy mắt toàn bộ thung lũng như biến thành mùa xuân.

Ngoài thung lũng, những giọt mưa bị đóng băng, lúc này cũng từng giọt được hòa tan, từ không trung hạ xuống, cuối cùng như trước khi âm khí đóng băng hết thảy, toàn bộ khôi phục như thường.

Trong khi tay Vương Lâm vừa đụng tới điểm cực dương, giờ mão đã qua.

Trong Thiên Vận Tông, có một ngọn núi, núi này có hình dạng kỳ dị, phảng phất như một thanh tam xoa kích khổng lồ đâm vào mặt đất vậy, chỉ lưu lại trên mặt đất một mũi nhọn mà thôi!

Từng vòng tròng bảy màu sắc phát ra hào quang như sóng gợn ở phía sau ngọn núi, tiên khí lượn lờ, phảng phất như tiên cảnh.

Tại đỉnh chính giữa ngọn núi, Thiên Vận Tử khoanh chân mà ngồi, hắn một thân áo trắng, tóc theo gió mà chuyển động, người mặc dù già nua, nhưng không nhìn ra vẻ yếu ớt qua năm tháng, ngược lại còn có cảm giác như gặp phải thần tiên vậy.

Trong khoảnh khắc giờ mão vừa qua, giờ thìn vừa tới hai mắt Thiên Vận Tử mở ra. Trong mắt có từng tảng mây lớn lượn lờ đi quan. Đáng sợ hơn chính là, lúc này trong mắt hắn không ngờ còn có nhật, nguyệt, tinh nghịch chuyển theo mây khói mơ hồ luân phiên nhau.

Giống như trong mắt Thiên Vận Tử, có tồn tại năm tháng vậy.

Hắn bình tĩnh nhìn thoáng qua mặt đất, một lúc lâu sau, than nhẹ một tiếng.

-Thế nhân theo đuổi trường sinh, theo đuổi đồng thọ cùng thiên địa… Nhưng có mấy người biết được, trường sinh này, là cái gì chứ? Và thiên

địa đồng thọ…thiên địa vĩnh cửu tồn tại cho tới nay, trong thiên địa này, có ai dám nói, là có thọ nguyên như thiên địa chứ?

-Theo đuổi hư ảo không nói, lại có ánh mắt như con kiến! Ta Thiên Vận Tử, không đi cầu thiên địa đồng thọ, mà chỉ muốn vận của mình, chính là vận của trời, cái ta muốn, chính là trời muốn, khiến hôm nay đại đạo, dung nhập vào bên trong niệm của ta!

Thiên Vận Tử ánh mắt hướng ra xa xa nơi Quỷ Nhãn thành, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, thì thào lẩm bẩm:

-Vương Lâm, ngươi thật là to gan!

Thân mình hắn chưa động, chỉ có tay phải nâng lên, ngón trỏ tùy ý chỉ về phía trước!

Trong nháy mắt, bên ngoài Thiên Vận Tinh rực rỡ, trong một mảnh tinh không, lập tức mây gió nổi lên, ầm ầm, vô số thiên địa nguyên lực tập trung lại, điên cuồng ngưng tụ thành.

Trong phạm vi ngàn dặm, gần như có thiên địa nguyên lực, trong nháy mắt, coi như đã bị gọi về, bị khống chế, điên cuồng ngưng tụ lại.

Gần như ngay lập tức, bên ngoài Thiên Vận Tinh, liền có một ngón tay khổng lồ biến ảo mà thành, ngón tay thô trăm trượng, dài nghìn trượng, cả vật thể hư ảo, phảng phất không chân thật tồn tại.

Nguyên lực vô tận trong thiên địa, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi hướng về ngón tay này mà ngưng tụ lại. Tốc độ tới quá nhanh, phảng phất như ngón tay là một lỗ đen vũ trụ vậy, hấp thu hết thảy toàn bộ nguyên lực mà tới.

Trong thời gian ngắn, ngón tay từ hư ảo hóa thành thực chất, thậm chí còn có thể nhìn thấy được rõ ràng vân tay trên ngón tay, phảng phất như những dãy núi cùng khe rãnh liên miên vô tận vậy.

Hướng về Thiên Vận Tinh, chậm rãi phủ xuống!

Ngón tay này quá lớn, nhưng tuyệt không phải là Cổ Thần Nhất Chỉ, mà là do Thiên Vận Tử tự mình cảm ngộ sáng tạo lên, đại thần thông thuật! – Nhất Chỉ Soán Thiên Vận.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 969: Tiến tới

Thiên Vận Tử thân là một thành viên trong liên minh trưởng lão đoàn, thần thông tất nhiên phải có chỗ kinh người. Phải biết rằng năm đó Thiên Vận Tử đạt tới đỉnh cao, mặc dù là Huyền Bảo Thượng Nhân, trước mặt Thiên Vận Tử cũng cực kỳ kiêng kỵ, không dễ dàng đắc tội.

Thiên Vận Tử tuy không phải là người mạnh nhất trong liên minh trưởng lão đoàn, nhưng mặc dù là người mạnh nhất trong liên minh trưởng lão đoàn cũng không muốn trở mặt với Thiên Vận Tử!

Hết thảy có thể gián tiếp thuyết minh, Thiên Vận Tử mạnh thế nào!

Chẳng qua Thiên Vận Tử đối nhân xử thế cực kỳ khiêm tốn, dần dần người ngoài cũng không quá mức hiểu biết được!

Lúc này, ngón tay khổng lồ ngưng tụ bên ngoài Thiên Vận Tinh, chậm rãi hướng về Thiên Vận tinh ấn xuống!

Tốc độ này nhìn như thong thả, nhưng trên thực tế lại vô cùng nhanh, lúc ấn xuống, có tiếng động long trời nở đất vang lên khiến cho toàn bộ tu sĩ ở trong Thiên Vận Tinh nháy mắt cảm nhận được một khí thế uy nghiêm vô cùng đáng sợ đang chuẩn bị buông xuống.

Ở trước ngón tay khổng lồ, bởi vì ẩn chứa thiên địa nguyên lực quá nhiều, khiến cho phía trước vài trăm trượng hình thành một hình cung thật lớn, phát ra ánh sáng bảy màu, trước khi ngón tay tiến tới đã chạm phải Thiên Vận Tinh.

Toàn bộ Thiên Vận Tinh dường như bị chấn động, tầng không kịch biết, điên cuồng xoay chuyển, dường như bên trong đang có một lực mạnh mẽ tác động. Theo ngón tay kia buông xuống, từ trên tinh không xa xa nhìn lại, chỗ tiếp xúc giữa ngón tay với Thiên Vận Tinh, hiển lộ một chút tan vỡ, khiến cho hết thảy trước mắt đều trở nên vặn vẹo.

Thanh âm ầm ầm, quanh quẩn trong thiên địa, ngón tay khổng lồ kia đi trước, dừng ở trên tầng không, lập tức tầng không ầm ầm một tiếng sụp đổ, ánh sáng bảy màu xuyên qua, cấp tốc đánh xuống.

Không ngờ bị ngón tay này bức mở ra một khe, cái khe này không ngừng mở rộng, khiến cho dòng khí xoay tròn và đột nhiên biết mất trên tầng không.

Từ dưới mặt đất nhìn lên không trung, cảnh tượng này phảng phất như bầu trời bị xé một lỗ thủng thật lớn, một ngón tay khổng lồ chậm rãi theo lỗ thủng kia đâm xuống.

Một chỉ này, đúng là đánh vào thung lũng cách Quỷ Nhãn thành vài ngàn dặm!

Ngón tay chưa xuống tới nơi, đã có một khí thế uy áp không thể tưởng tượng nổi buông xuống, trong tiếng ầm ầm xuất hiện những vết nứt nẻ lớn. Toàn bộ tu sĩ của Thiên Vận Tinh, nhưng phàm là người có chút tu vi lập tức sắc mặt đại biến toàn bộ, nhưng không ai dám bay ra điều tra.

Lực uy áp vô biên kia tràn ngập khiến cho tâm thần bọn họ kịch biến, một loại cảm giác thiên địa hủy diệt không khỏi dâng lên trong lòng.

Trên không trung Quỷ Nhãn thành, nguyên mưa to liên miên không ngừng, sấm chớp ầm ầm quanh quẩn khắp không gian, nhưng lúc này, khi ngón tay khổng lồ hạ xuống, tảng lớn mây đen đã bị cuốn ra bốn phía chung quanh. Phảnh phất như mành cửa nhà bị người ta kéo đi, tới chung quanh. Uy lực của thiên địa, dường như cũng muốn nhường đường cho thần thông một chỉ này.

Một mảnh mây đen thật dày không tránh đi kịp, bị sóng gợn bảy màu hình cung phía trước ngón tay khổng lồ va chạm vào, lập tức ầm ầm một tiếng, toàn bộ tan vỡ, sấm chớp từ bên trong lập tức lóe lên chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Theo những tia chớp chạy cùng sóng gợn hình cung này, tràn ngập bầu trời đêm, hình thành cực kỳ rực rỡ, làm cho người dõi mắt xem tuyệt đối khó có thể quên được cảnh tượng rực rỡ này!

Cũng có tiếng sấm kịch liệt quẩn quanh, khi ngón tay khổng lồ hạ xuống, phảng phất như không trung sắp sụp đổ tới nơi vậy.

Vương Lâm đứng ở bên trong thung lũng, nhìn ngón tay chậm rãi từ không trung giáng xuống, sắc mặt âm trầm. Khí tức từ ngón tay này, hắn đã tra ra được, đúng là của Thiên Vận Tử.

“Đây là thần thông gì?” Vương Lâm nắm một tia cực dương trong tay, trong khoảnh khắc cầm lấy vật này, Vương Lâm lập tức phát hiện ra hạt châu Thiên Nghịch bên trong nguyên thần hơi hơi run lên một chút.

Không rảnh đi suy tư chuyện biến hóa của Thiên Nghịch, Vương Lâm đem một tia cực dương này thu vào trong túi trữ vật. Hai mắt hắn sáng như đuốc, nhìn chằm chằm lên bầu trời nơi ngón tay khổng lồ buông xuống.

Ngón tay kia quá lớn, phảng phất như che lấp cả mặt trăng, chậm rãi giáng xuống, ánh sáng bảy màu bao phủ, những tiếng ầm ầm quanh quẩn trong thiên địa, không tuyệt không đoạn! xé thành một vết thật lớn, hướng về phía Vương Lâm.

Một lực uy áp không thể tưởng tượng nổi từ trên trời giáng xuống, ngưng tụ chung quanh Vương Lâm.

“Thiên Vận Tử!” Vương Lâm âm thầm nhíu mày, tay phải vỗ lên túi trữ vật, lập tức trong tay có nhiều hơn một vật, đúng là khỏa hoán vũ chi tinh năm đó Thanh Thủy tặng cho.

Năm đó Thanh Thủy đã nói, bên trong khỏa này phong ấn ba đạo Hoán Vũ Thuật do chính tay Thanh Thủy thi triển, lấy tu vi của Thanh Thủy thi triển hoán vũ, uy lực của nó tuyệt không tầm thường. Vương Lâm vẫn chưa từng sử dụng mà nó trở thành vật bảo mệnh.

Nhưng lúc này phải dùng rồi!

Thiên Vận Tử thần thông biến thành một ngón tay khổng lồ chỉ xuống, dần dần giáng xuống, thẳng tới Vương Lâm mà đi. Tiếng động ầm ầm quanh quẩn kia cực kỳ kinh người, đang không ngừng là mặt đất run rẩy, hình thành uy áp khiến cho mặt đất muốn sụp đổ tới nơi!

Ngay cả Quỷ Nhãn thành cũng bị lan tới, từng tảng lớn tường thành sụp đổ, bên trong truyền tới vô số tiếng kinh hô.

Lúc này cách Thiên Vận Tinh một chút, vẫn là nơi thuộc thế lực của Thiên Vận Tinh, có một tu chân tinh tên là Đại La.

Trên tinh cầu này có một môn phái, môn phái này tên là Đại La Kiếm Tông!

Đại La Kiếm Tông chiếm phạm vi cực lớn, bao trùm hơn mười ngàn dặm, quy mô này vượt xa qua Thiên Vận Tông. Lăng Thiên Hậu cả đời tranh cường, khi thành lập Đại La Kiếm Tông, lại không tiếc sức, khiến cho quy mô của Đại La Kiếm Tông cực kỳ khổng lồ!

Bên trong Đại La kiếm Tông, chốn linh sơn, cũng có vô số lầu các, mỗi một khoảnh cách lại có một tòa thông thiên các đột nhiên mọc thẳng từ dưới đất lên không! Từ xa nhìn lại số tháp này có chừng 990 cái! Nghiễm nhiên hợp thành một đại trận khổng lồ có một không hai.

Trong các tòa tháp đó, có một tòa tháp mà bất kể độ cao hay bộ dạng đều cực kỳ đặc thù, cái tháp này độ to lớn gấp mười lần so với bình thường.

Độ cao thì thẳng tới tận trời, tung hoành, mặc dù khoảng cách rất xa, cũng có thể cảm nhận được sự nguy nga của tháp này.

Lúc này trên tầng cao nhất, Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu đang khoanh chân ngồi, trước mặt hắn bốn thanh nguyên thần kiếm lấp lóe lần lượt giao thoa với nhau, hình thành một chữ khẩu xoay tròn vờn quanh.

Kiếm khí lăng lệ tràn ngập khắp tháp này, khiến cho toàn bộ Đại La Tu Chân tinh tràn ngập kiếm ý kinh thiên!

-Thú vị! Thú vị!

Lăng Thiên Hậu khoanh chân ngồi mở mạnh hai mắt, trong mắt lộ ra hàn quang, khóe miệng mỉm cười.

-Đây là lần thứ mấy thầy trò phản bội rồi, lão phu vui nhất chính là xem cảnh tượng này của Thiên Vận lão nhân… Tuy nhiên Vương Lâm này thân là một trong danh sách của Chu Tước, phàm là người có trong danh sách Chu Tước, cho dù là thành viên của Liên Minh trưởng lão đoàn, cũng phải châm chước một phần, dù sao cũng không ai muốn đi trêu chọc vào bá chủ Côn Hư tinh vực năm đó, Tứ Thánh Tông!

-Thôi, Vương Lâm nếu ngươi có thể chịu đựng được một thần thông này của thiên vận lão nhân mà không chết, lão phu giúp ngươi một phen!

Lăng Thiên Hậu miệng cười cười, hắn thích nhất là làm cho Thiên Vận Tử gặp phải một chút phiền toái.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 970: phá chỉ

Theo ngón tay hạ xuống, mặt đất nổ vang tạo thành hình lõm sụp xuống. Trung tâm chính là chỗ Vương Lâm đang đứng, thung lũng này, những tiếng ầm ầm quanh quẩn bên cạnh. Vương Lâm đứng trong thung lũng, bỗng nhiên xuất hiện một khe thật lớn, cái khe này không ngừng kéo dài ra, phân sơn cốc này thành tứ phân ngũ liệt.

Càng nhiều khe rãnh đồng thời xuất hiện, chỉ trong chốc lát sơn cốc ầm ầm sụp đổ, vô số đất đá vỡ vụn ra, lập tức bị uy áp vô biên tràn ngập, lại bạo khai, trở thành mảnh vỡ.

Như vậy, bốn phía chung quanh Vương Lâm trở thành một cánh đồng hoang tàn bằng phẳng. Thung lũng sụp đổ tạo thành sương bụi thật dày, căn bản không thể bay lên không trung, mà bị ngón tay khổng lồ kia không ngừng hạ xuống, lấy Vương Lâm làm trung tâm, cuốn về bốn phía chung quanh, giống như mãng xà đang chạy trốn vậy.

Bên trong Quỷ Nhãn thành lúc này có bảy tu sĩ bay ra, trong bảy người này có Trần Đạo Tam Tử ở bên trong. Trong mắt bọn họ lộ vẻ khiếp sợ, nhìn ngón tay thật lớn từ trên trời giáng xuống, tâm thần rung động.

Nhất là ánh sáng bảy màu trên ngón tay, hoàn toàn chiếu sáng toàn bộ đêm tối.

Bảy người không chút nghĩ ngợi, lập tức đi tới bảy vị trí khác nhau của Quỷ Nhãn thành, nhất tề thấp xuống. Lúc này ở vị trí trung tâm thành có một đạo quang trụ dựng lên trên không, sau đó tản mác ra bao phủ toàn bộ Quỷ Nhãn thành. Trong tiếng ầm ầm hạ xuống, không ngờ nó có thể phiêu thăng.

Giống như một vòng tròn thật lớn, trong tiếng ầm ầm, phóng lên không trung sau đó bỗng nhiên bay về phương nam, chỉ là dưới uy áp của ngón tay khổng lồ, tốc độ dĩ nhiên bị hạn chế đi nhiều, khi rời đi cũng có tiếng động ầm ầm thật lớn xuất hiện quanh quẩn, tạo thành những vết nứt.

Trong giãy dụa, Quỷ Nhãn thành lấy tốc độ cực nhanh rời khỏi, đối với chuyện vô duyên vô cớ chịu tai bay vạ gió này, vài lão quái trong Quỷ Nhãn thành trong lòng buồn bực nhưng cũng không dám nói gì.

Ai cũng nhìn ra được, ngón tay khổng lồ đó ứng với tôn giả chân chính trong Thiên Vận Tinh, Thiên Vận Tử.

“Thiên Vận Tử muốn giết chết Vương Lâm?” Nhất Trần Tử ba người nhìn nhau, ai cũng không nói gì, chỉ có điều ánh mắt cùng tim đập nhanh, đợi khi Quỷ Nhãn thành rời đi. Nhất Trần Tử trầm mặc một chút, cắn răng xoay người đạp bước lên không trung, thẳng tới nơi ngón tay khổng lồ kia không ngừng hạ xuống mà đi.

Ánh sáng bảy màu tràn ngập, ngón tay này mặc dù còn khoảnh cách rất xa, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, dù sao nó quá lớn!

Nhất Trần Tử cũng không phải đi trợ giúp Vương Lâm, mà cảm thấy Tịnh Niết tu sĩ và Toái Niết tu sĩ chiến đấu, nếu bởi vì khiếp đảm mà bỏ qua, cả đời sẽ hối hận!

Có ý tưởng đồng dạng, còn có một người, người này là một thanh niên áo đen, tuy nói trẻ tuổi nhưng trên người hắn có một cỗ tang thương. Hắn một bước thẳng tới phía trước mà đi.

Về phần những người khác thì không có đảm lượng này.

Nhất Trần Tử đi trước nhận thấy thanh niên áo đen thoáng ngẩn ra, thầm nhủ: “Thành chủ Quỷ Nhãn thành này cũng thật có can đảm!”

Vương Lâm duỗi hai tay, đứng nguyên ở trung tâm của thung lũng, cách đó không xa, thân thể bông tuyết của Bạch Nguy vẫn thủy chung ngồi

khoanh chân, người khác mặc dù tử vong, nhưng dưới uy áp của Thiên Vận Tử, cũng không có nửa điểm thương tổn.

Vương Lâm trước người, hoán vũ chi tinh trôi nổi, tản mác ra từng trận quang mang dịu dàng, lại có một cỗ thủy khí xoáy tròn bên trên tinh thể này.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngón tay kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy hoa văn trên ngón tay, theo ngón tay ầm ầm hạ xuống, thẳng tới Vương Lâm giống như muốn nghiền nát một con kiến vậy. Khoảnh khắc này Vương Lâm ánh mắt lộ ra hàn quang kinh người, nhỏ giọng quát:

-Hoán Vũ!

Khi Vương Lâm nói ra hai chữ Hoán Vũ, sau lưng hắn xuất hiện một ảnh hư ảo, ảnh này không thấy rõ tướng mạo, nhưng khí tức lạnh lùng không khó nhận ra, hư ảnh này chính là hư ảnh của Thanh Thủy lưu ở bên trong hoán vũ chi tinh!

Hư ảnh Thanh Thủy nâng tay phải lên, bắt ấn ký, xuyên qua hoán vũ chi tinh của Vương Lâm, lập tức tinh thần chấn động, xoay tròn cấp tốc. Hóa thành một đạo tinh quang, thẳng tới đầu ngón tay khổng lồ mà đi.

Trong nháy mắt khi tới gần ngón tay, hoán vũ chi tinh bộc phát tinh quang khó có thể tưởng tượng. Nếu là phàm nhân trực tiếp nhìn thấy, hai mắt sẽ lập tức thối rữa mà chết. Cho dù là tu sĩ hai mắt cũng sẽ đau đớn, tu vi không đủ, thân thể trực tiếp tiêu tan đi.

Cho dù Vương Lâm có thân thể Cổ Thần, trong khoảnh khắc gần như thề này nhìn thấy cường quang, hai mắt vẫn có một chút đau đớn, cũng may chỉ trong giây lát đã biến mất.

Tuy nhiên, Nhất Trần Từ đang ở xa xa xem cuộc chiến lại không may mắn như vậy, hắn chỉ cảm thấy hai mắt đau xót, ngay lập tức có cảm giác như bị vô số ngân châm xuyên thấu. Hoảng sợ vội vàng vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, hồi lâu mới phục hồi lại được.

Về phần thành chủ Quỷ Nhãn thành, thanh niên áo đen này tu vi không bằng Nhất Trần Tử, chẳng qua chỉ là Dương Thực mà thôi. Lúc này hừ thảm một tiếng bay nhanh về sau, nhắm chặt hai mắt. Nước mắt không thể dừng lại, nhưng hắn không có kinh hoàng, mà là vỗ túi trữ vật xuất ra một bình đan dược thật lớn, nuốt vào rồi nhắm mắt ngồi xuống.

Nhưng thần thức tản ra, cẩn thận quan sát trận chiến này.

Hoán vũ chi tinh tuôn ra cường quang, lập tức độ lớn của tinh thể này bị thu nhỏ lại trong nháy mắt, tiêu tan đi ba thành. Cùng lúc đó, ba thành tinh thể biến mất này hóa thành một giọt mưa, rơi vào bên trong hoán vũ chi tinh.

Trong nháy mắt rơi xuống, giọt mưa bỗng nhiên chấn động không ngừng phân vỡ, gần như ngay tức khắc, thiên địa phía trước Vương Lâm liền tràn ngập mưa gió vô tận không ngừng.

Hư ảnh Thanh Thủy vung tay áo, lập tức vô số giọt mưa này phát ra những tiếng gào thét, nhất tề hướng tới ngón tay khổng lồ kia mà tấn công. Sức mạnh của thiên địa chung quanh không ngừng điên cuồng ngưng tụ mà tới, dung nhập vào trong mỗi giọt mưa.

ầm một tiếng vang trời lở đất bỗng nhiên vang vọng khắp Thiên Vận Tinh. Chỉ thấy vô tận giọt mưa ngưng tụ thành dòng mưa, theo ngón tay đang hạ xuống ầm ầm va chạm.

ầm ầm ầm!

Tiếng nổ không ngừng quanh quẩn, khiến cho thiên địa chấn động. Ngón tay khổng lồ kia bỗng nhiên chấn động, trước thần thông của Thanh Thủy không ngờ hơi ngừng lại một chút!

Nhưng ngay lập tức, liền tràn ngập ánh sáng bảy màu, trong khi mưa gió không ngừng tấn công ngón tay, mỗi lần tấn công, đều có tảng mưa lớn tan vỡ, chỉ có điều ngón tay khổng lồ kia sau khi dừng lại một chút. Tốc độ được đẩy lên nhanh hơn, chỉ ấn xuống, tốc độ lúc này quá nhanh, phảng phất như hết thảy chướng ngại trên đường đi của nó đều bị phá tan một cách vô tình.

Những giọt mưa vô tận ầm ầm lên từng tiếng toàn bộ bị tan rã. Ngón tay bỗng nhiên điểm lên trên Hoán Vũ Chi Tinh.

Trong nháy mắt, Vương Lâm bấm niệm thần chú, chỉ về phía trước, trong miệng hét lớn:

-Hoán Vũ!

Hoán vũ chi tinh, ầm ầm một tiếng vỡ vụn ra, trong khoảnh khắc hư ảnh Thanh Thủy phía sau Vương Lâm một bước đi ra, tốc độ cực nhanh, gần như một đạo tàn ảnh lưu quanh. Khi Hoán Vũ Chi Tinh kia vỡ vụn đồng thời bóng dáng của Thanh Thủy cũng dung nhập vào bên trong, toàn bộ hư ảnh hóa thành vô số giọt mưa. Tràn ngập phạm vi cả ngàn dặm, nhất tề ngưng tụ hướng về ngón tay khổng lồ kia!

Lúc này, những giọt mưa cũng không tấn công, mà là ngưng tụ lại, hình thành một giọt lớn! Một giọt mưa này bên trong có hồng quang lộ ra, rực rỡ vô cùng, trực tiếp va chạm với một chỉ thần thông của Thiên Vận Tử.

Trong nháy mắt va chạm vào nhau, bên trong giọt mưa phát ra một khí tức lăng lệ, không ngờ hình thành một lốc xoáy, giống như một cái dùi xoay tròn với tốc độ cực nhanh trực tiếp đụng tới sóng gợn bảy màu bên ngoài ngón tay khổng lồ kia!

ầm một tiếng, sóng gợn bảy màu chấn động lập tức sụp đổ, nhưng hóa thành bảy đầu cực long nhiều màu sắc khác nhau rít gào vờn quanh đầu ngón tay khổng lồ. Từng trận rống giận điên cuồng truyền ra.

Phá được sóng gợn bảy màu, từng giọt mưa như máu tươi, trực tiếp đụng tới một chỉ của Thiên Vận Tử.

Ầm ầm ầm!

Ngón tay khổng lồ này không có nửa điểm tạm dừng, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, hướng về Vương Lâm như muốn giết chết một con kiến vậy.

Chỉ có điều, trung tâm ngón tay khổng lồ này cũng có một chút điểm đỏ rất nhỏ. Giọt mưa máu kia không ngờ xuyên thấu vào trong chỉ này, nhảy vào bên trong, không ngừng phá hư, bỗng nhiên sụp đổ, hóa thành một lực lượng ngập trời, nhấc đầu ngón tay lên trên!

Chỉ ấn xuống, Vương Lâm sắc mặt âm trầm, hắn có một cỗ cảm giác phảng phất như thiên tháp, nhưng hai mắt, lại có hàn quang lóe ra.

“Thiên Vận Tử này căn bản không hỏi ta làm gì với một tia cực dương kia, phương diện này có huyền cơ!” Vương Lâm thầm than, nhưng chiến ý không giảm bớt chút nào. Hai mắt chợt lóe, vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay hiện ra một mảnh tái phiến.

Mảnh toái phiến này, đúng là do Vương Lâm vì La Thiên lập công lớn, được Viêm Lôi Tử tặng cho, từng nói là có tác dụng bảo mệnh!

Khoảnh khắc ngón tay khổng lồ hạ xuống, từng trận cuồng phong trên trời giáng xuống, dường như muốn tắt đi ngọn lửa sức sống của Vương Lâm. Mặt đất nơi Vương Lâm đứng lập tức truyền tới từng tiếng động tan vỡ, nguyên bản trong phạm vi vô số dặm này không ngờ trở thành một vùng lõm xuống, lúc này càng lúc càng lõm sâu hơn!

Trong tiếng ầm vang, Vương Lâm cả người lâm vào sâu trong mặt đất, ánh mắt hắn lộ ra bất khuất. Trong rống giận, tay phải bấm niệm thần chú chỉ ra phía trước, lập tức tiên giới toái phiến bỗng nhiên bay lên không, trong phút chốc phóng đại vô hạn, không ngờ trở thành một lục địa.

Lục địa này, mắt thấy không giới hạn, kéo dài, phảng phất như tạo thành một tấm chắn khổng lồ dày đặc, ngăn cách Vương Lâm với đầu ngón tay khổng lồ!

Đầu ngón tay khi điểm tới tiên giới toái phiến, lập tức ầm ầm một tiếng truyền khắp toàn bộ Thiên Vận Tinh. Khiến cho toàn bộ mặt đất dao động như cuồng long quay cuồng.

Dưới một chỉ này, đại lục do tiên giới toái phiến biến thành, lập tức vỡ ra một khe rãnh thật lớn, chỉ có điều, tiên giới toái phiến này cũng không có

sụp đổ!

Đầu ngón tay kia nâng lên, chính là lần hạ xuống, hoán vũ chi tinh bên trong hình thành lực lượng ngập trời, bùng nổ trong phạm vi lớn, từng đạo hồng quanh từ đầu ngón tay điên cuồng bắn ra xa xa. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ rung động!

Đầu ngón tay rộng trăm trượng, nghìn trượng, lúc này bị hồng quang xuyên thấu, theo đó vỡ ra, giống như vỡ nát, khiến cho nguyên lực vô cùng vô tận trên đầu ngón tay bị tiêu tan đi rất nhiều.

Khi nâng lên không trung, hồng quang này tăng thêm vô số lần, dưới từng trận hồng quang, đầu ngón tay khổng lồ bỗng nhiên run lên, dường như muốn sụp đổ tan rã!

Ngay trong nháy mắt, Vương Lâm thân thể dung nhập vào trong đại lục tiên giới, từ dưới đất xông lên, ánh mắt lộ ra hàn quang. Tay phải hắn nắm chặt, hướng về phía đầu ngón tay khổng lồ kia oanh kích một quyền.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 971: Bế tắc.

Một quyền này, Vương Lâm chờ đợi thật lâu, cũng chuẩn bị thật lâu!

Lúc này đánh ra, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển dung hợp với lực lượng của Cổ Thần. Một quyền này đánh ra phảng phất trời đất biến sắc. Từ xa nhìn lại, nắm tay Vương Lâm và ngón tay khổng lồ kia cách biệt rất nhiều. Nhưng lực lượng một quyền này làm nổi lên gió lốc. Cơn gió lốc này lại hóa thành một con nộ long, rít gào cắn tới đầu ngón tay đang bị sụp đổ.

Trong nháy mắt, nắm tay phải Vương Lâm và đầu ngón tay đụng vào nhau.

Một tiếng nổ “ầm” vang lên. Thân hình Vương Lâm chấn động. Hắn lập tức lui về phía sau, đạp trên đại lục Tiên Giới liên tục lui ra sau mấy bước. Mỗi một bước lui về phía sau, trên mặt đất để lại một dấu chân thật sâu, kèm theo là những tiếng “bang bang” vang lên.

Trái ngược với Vương Lâm, trên ngón tay khổng lồ kia lúc này bắn ra càng nhiều hồng quang. Hồng quang gần như tràn ngập cả ngón tay. Nhất là một quyền vừa rồi của Vương Lâm lại khiến ngón tay bắt đầu “ầm ầm” sụp đổ, cuối cùng bắt đầu tan rã.

Sau mấy bước, chân phải Vương Lâm dẫm mạnh một bước về phía sau. Cả người hắn lại lao thẳng đến ngón tay kia.

- Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Vương Lâm không chút ngừng lại, liên tiếp đánh ra bốn quyền. Lực lượng của Cổ Thần từ trong cơ thể phát ra, không ngừng đánh lên đầu ngón tay kia.

Một lát sau, một tiếng “phịch” vang lên. Đầu ngón tay kia cuối cùng tan rã toàn bộ, hóa thành từng đạo thiên địa nguyên lực tán ra bốn phía. Nó làm thổi lên một mảng lớn bụi đất trên mặt đất, tạo thành một cỗ bão cát khuếch tán ra xung quanh.

Trên đỉnh núi có vòng sáng bảy màu bao quanh Thiên Vận Tông, Thiên Vận tử hai mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, lẩm bẩm:

- Không nghĩ tới kẻ này có pháp bảo như vậy…

Lão nâng tay phải vung về phía trước. Lập tức một cơn gió mạnh gào thét xuất hiện trước người hắn. Cơn gió này phát ra ánh sáng bảy màu hóa thành một Phong Long bảy màu. Nó ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, độn không mà đi.

Thân thể Phong Long bảy màu này vài trăm trượng, nó di chuyển làm trên Thiên Vận tinh nổi lên một trận gió xoáy. Trận gió quét ngang đại địa cuộn lên bụi đất dày đặc. Ngay cả tầng mây trên không đều bị thổi lùi đi, tùy ý Phong Long bảy màu này gào thét bay qua.

Tốc độ nó quá nhanh, gần như chốc lát đã đi tới gần Vương Lâm!

Sắc mặt Vương Lâm càng thêm âm trầm nhìn chằm chằm vào Phong Long khổng lồ do ánh sáng bảy màu ngưng tụ mà thành. Thân Phong Long này hoàn toàn từ gió tạo thành, tốc độ rất nhanh. Mà trên thân nó càng tràn ngập một cỗ khí thế hung ác bức người.

- Phong Long này tuyệt đối không đơn giản là thần thông biến thành. Bên trong có linh hồn của rồng chân chính!

Hai mắt Vương Lâm lóe hàn quang.

- Thiên Vận tử… Hắn rốt cuộc có ý nghĩ gì! Một tia cực dương kia, có phải là hắn tính sai hay không…

Vương Lâm thầm than. Hắn sống trên đời gặp vô số người. Nhưng duy nhất Thiên Vận tử này lại nửa điểm tâm tư đều không đoán được. Mấy trăm năm trước như thế, mấy trăm năm sau cũng như vậy.

Rõ ràng là chính mình tính toán ra, nhưng trên thực tế lại rơi vào sự trù tính của Thiên Vận tử. Lúc này sắc mặt Vương Lâm càng âm trầm, lại càng kiêng kị Thiên Vận tử hơn trước.

- Thiên Vận tử… Nếu lúc trước ta không lấy cực dương này, đạo tâm sẽ tràn ngập bóng ma. Nhưng hiện tại lấy cực dương này, lại có cảm giác toàn bộ nằm trong tính toán của Thiên Vận tử. Đây là một cái song cục, lấy hay không lấy đều đã vào bố cục của hắn!

Mục đích của Thiên Vận tử rốt cuộc là cái gì. Tính toán như vậy chỉ là khiến cho đạo tâm của ta có sơ hở, có bóng ma không lộ chút sơ hở ngoài tính toán?

- Bạch Nguy chỉ sợ rằng vẫn còn tưởng rằng ý niệm nổi bật trong đầu mình có thể làm cho Thiên Vận tử tính sai một lần. Hắn lại không ngờ rằng cho dù là ý nghĩ này cũng đã bị sư tôn tính toán tới.

- Cực dương này, bất kể là trong tay ta hay trả lại cho Thiên Vận tử, đạo tâm của ta đều có sơ hở. Có bóng ma không chút sơ hở này, bất kể ta làm thế nào đều là như thế… Bố cục này, rốt cuộc nên phá thế nào?

Vương Lâm nhìn Phong Long phía chân trời xa xa đang bay nhanh đến, trong nháy mắt trong đầu hắn xoay chuyển hàng trăm ý nghĩ.

- Cho dù là ném đi một tia cực dương này, cũng là vô dụng. Bố cục này không bước vào cũng là bước vào, không có gì thay đổi… Ném thì lại có tác dụng gì, chỉ là mê hoặc chính mình mà thôi…

- Càng không thể trả lại cho Thiên Vận tử. Nếu không chẳng khác nào trận chiến này ta hoàn toàn thất bại. Nếu trả lại, vậy lúc trước việc gì nhận lấy… Ài!

- Nhưng nếu lúc trước không nhận, cũng vẫn nằm trong kế hoạch của Thiên Vận tử. Hắn đã tính kế tất cả, sắp xếp cho ta một thế cục bế tắc như vậy! Tất cả mọi chuyện này, Thiên Vận tử chắc có nguyên nhân sâu xa… Hoặc là, hiện tại chỉ là hắn tại trên người ta đặt bước đầu tiên… Giống như ngày Bạch Nguy sinh ra cực dương năm xưa, hết thảy chuyện này chỉ là mở đầu!

- Ta không biết mục đích của Thiên Vận tử là cái gì. Nhưng nếu biết nhất định phải chống lại, nhất định phải làm cho hắn tính sai một lần. Chẳng sợ là chỉ một lần sai là có thể khiến cho Thiên Vận tử hoàn mỹ này có sơ hở. Mà ta cũng bởi vậy phá được bố cục của hắn, vì chính mình giành được một cơ hội sống sót!

Vương Lâm nhìn Phong Long trên không trung càng ngày càng đến gần. Tiếng rít gào của nó đã truyền từ xa tới.

- Phá cục! Khiến cho Thiên Vận tử chân chính tính sai một lần!

Vương Lâm cảm giác đầu như sắp vỡ tung ra, đủ loại suy nghĩ liên tiếp hiện lên.

Giờ phút này, Phong Long trên bầu trời rít gào càng ngày càng đến gần. Một lát sau, không trung bao phủ ánh sáng bảy màu. Phong Long kia bỗng nhiên tiến thẳng đến Vương Lâm. Nó há cái mồm to định từ trên trời giáng xuống cắn nuốt.

Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm. Nếu là Phong Long này toàn bộ đều là từ thần thông biến thành, hắn còn không thể chống cự. Nhưng bên trong nó có Long Linh thì lại khác. Vương Lâm vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng mình lấy vương miện, thu Hoàng bào Chân Long trong cơ thể Vọng Nguyệt khổng lồ trong hư không.

Tay phải Vương Lâm đặt trên túi trữ vật, cắn răng lấy vương miện ra. Nhưng lập tức chân trời truyền đến một tiếng cười dài, chỉ thấy một biển lửa đột nhiên xuất hiện ở xa xa. Biển lửa này tràn ngập hơn một nửa bầu trời, một con Kỳ Lân đỏ thẫm dẫm trên ngọn lửa đi tới.

Con Kỳ Lân này cực kỳ uy phong, hai mắt lộ hung quang. Trên lưng nó một lão già gầy gò khoanh chân ngồi. Lão già này là Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu!

Ở bên ngoài thân thể Lăng Thiên Hậu, bốn thanh kiếm nguyên thần xoay quanh. Chúng lượn lờ tản mát ra từng đạo kiếm khí ác liệt, xông thẳng trời cao!

Đôi mắt hung dữ của con Kỳ Lân kia đảo qua, cũng không nhìn Vương Lâm mà gắt gao nhìn chằm chằm Phong Long bảy màu kia. Trong miệng nó truyền ra từng tiếng rít gào khe khẽ. Nếu không phải có Lăng Thiên Hậu bên cạnh, chỉ sợ nó đã sớm xông lên đánh với Phong Long này!

Thân hình Lăng Thiên Hậu nhoáng lên một cái, từ trên người Kỳ Lân nhảy xuống. Lão hướng về một nơi hư vô trên không trung, cười lớn nói:

- Thiên Vận tử. Thật không khéo vừa lúc lão phu đi ngang qua nơi này, không nghĩ rằng lại thấy một lần ngươi dạy đệ tử.

Thân hình lão rời khỏi Kỳ Lân. Con Kỳ Lân kia lập tức rống to một tiếng, dấy lên một mảnh biển lửa lao thẳng đến Phong Long. Phong Long kia mạnh xoay người, cũng gầm nhẹ một tiếng cùng Kỳ Lân kia giằng co chém giết.

Cảnh tượng này quá mức bất ngờ. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Mặt hắn không chút đổi sắc lui ra phía sau vài bước, ôm quyền hướng về Lăng Thiên Hậu nói:

- Ra mắt Kiếm Tôn tiền bối.

Lăng Thiên Hậu rất sâu sắc liếc nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng nói:

- Có thể tiếp được một chỉ thay trời đổi vận kia của Thiên Vận tử, tu vi của ngươi, rất không tồi!

Phong Long bảy màu kia và Kỳ Lân đánh nhau. Từng hồi tiếng nổ “ầm ầm” không ngừng vang lên trong trời đất, làm biến đổi bầu trời một cách dữ dội. Phong Long bảy màu kia vờn quanh, từng trận gió lớn thét gào.

Mà Kỳ Lân kia lại càng uy phong. Biển lửa quấn quanh toàn thân, khẽ động là tràn ngập bốn phía như lửa trời cháy lan đồng cỏ. Gió nổi lên chẳng những không làm biển lửa tiêu tan mà ngược lại khiến thế lửa lớn hơn.

Nhưng Phong Long bảy màu này từ gió tạo thành, vốn là vô hình. Cho dù là sụp đổ, chỉ khoảng nửa khắc lại ngưng tụ thân thể một lần nữa. Giống như là có được long thân không thể tiêu diệt!

Như vậy, hai con thú này ngang sức ngang tài. Lực chấn động khổng lồ không kém chút nào so với hai tu sĩ đại thần thông đánh nhau!

Vương Lâm đứng trên mảnh vỡ Tiên Giới. Chân hắn đạp một cái lập tức mảnh vỡ Tiên Giới này bỗng thu nhỏ lại, xoay quanh phòng hộ bên ngoài thân thể hắn. Đối với lời nói của Lăng Thiên Hậu, Vương Lâm bình tĩnh trả lời:

- Cảm ơn tiền bối khen ngợi. Việc hôm nay vãn bối cũng không hiểu ra sao. Không biết đắc tội sư tôn ở chỗ nào khiến cho ông ấy thi triển thần thông muốn chém vãn bối ở đây!

Lăng Thiên Hậu cười ha hả, nói:

- Loại chuyện này lão phu đã gặp rất nhiều. Năm xưa…

Không đợi Lăng Thiên Hậu nói hết, lập tức giữa đất trời bỗng nhiên quanh quẩn tiếng nói tang thương.

- Lăng Thiên Hậu, ngươi quá lắm lời! Tất cả mọi chuyện đều có thể nhịn, nhưng việc của Thiên Vận Tông ta, ngươi không có lý do can thiệp. Trong vòng ba giây, nếu ngươi không rời đi, đừng trách lão phu ra tay đuổi ngươi đi!

Lăng Thiên Hậu mí mắt khẽ lật, hừ lạnh một tiếng, quát:

- Thiên Vận lão nhi! Chẳng lẽ Kiếm Tôn ta sợ ngươi sao! Ngươi muốn chiến liền chiến. Ta thật muốn nhìn xem ngươi so với năm xưa cao hơn bao nhiêu!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 972: Thiên Vận Tử áo xám.

Lời hai người nói Vương Lâm nghe được rõ ràng. Tuy nơi đây không có bóng dáng Thiên Vận Tử nhưng lấy thần thông của Thiên Vận Tử, nếu là muốn đến nơi đây chỉ là trong nháy mắt!

Vương Lâm vẫn rất khó hiểu một việc. Việc này bởi vì năm xưa tu vi hắn không cao cũng không suy nghĩ quá sâu xa. Nhưng lúc này tu vi hắn đã được xếp vào hạng đại thần thông, như thế nào vẫn nhìn không ra sự chênh lệch giữa Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận Tử!

Lăng Thiên Hậu này tu vi cao hơn Huyết tổ rất nhiều. Nhưng hắn so sánh với đám người Viêm Lôi tử, Thanh Thủy thì xa xa không bằng. So sánh với Thiên Vận Tử mà nói thì là một trời một vực cũng không phải là quá lời.

Nhưng Lăng Thiên Hậu này cũng đã đối nghịch với Thiên Vận Tử mấy vạn năm qua. Điểm này khiến Vương Lâm rất khó hiểu!

Nghe giọng điệu Thiên Vận Tử, dường như đối với Lăng Thiên Hậu rất nhẫn nhịn!

- Giữa hai người bọn họ, rốt cuộc có bí ẩn gì…

Vương Lâm mặt không thay đổi, quan sát thật kỹ.

- Ngươi không tuân theo ước định!

Tiếng nói Thiên Vận Tử từ từ truyền đến trong trời đất, nghe không ra mừng giận. Nhưng trong khoảnh khắc thanh âm truyền ra, lập tức bầu trời đã lờ mờ sáng đột nhiên tối sầm lại!

Mặt trời đang dần mọc lên ở phương đông trong nháy mắt này giống như bị một lực lượng đại thần thông cuốn ngang, hoàn toàn bị che lại. Nháy mắt, trời đất tối sầm lại!

Vẻ mặt Lăng Thiên Hậu nghiêm túc, tay phải vung lên. Lập tức những thanh kiếm nguyên thần bên người lập tức phát ra những tiếng kiếm ngân mạnh mẽ, trực tiếp đâm lên bầu trời, tạo thành một đạo kiếm khí ngập trời!

- Không tuân theo thì sao! Thiên Vận lão nhi. Cho dù là ngươi để áo xám đi ra, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi sao?

Lăng Thiên Hậu hừ lạnh, tay phải bấm pháp quyết chỉ ra kiếm khí phía trước mặt. Lập tức kiếm khí này “ầm” một tiếng sụp đổ, hóa thành vô tận hào quang, tràn ngập trong trời đất.

Dưới những đạo kiếm quang này, trời đất đen sẫm không ngờ cũng có từng tia ánh sáng, cũng khiến cho phía trước Vương Lâm chìm vào trong trạng thái hoàng hôn nửa tối!

Phía cuối của đất trời bỗng nhiên xuất hiện một bóng áo xám nhàn nhạt. Trên bóng sáng này truyền ra một cảm giác tịch mịch, càng lộ ra vô tận cô độc, lạnh lùng và cao ngạo.

Hắn từng bước từng bước chậm rãi đi trong trời đất, đi tới Lăng Thiên Hậu.

Vương Lâm vào khoảnh khắc nhìn thấy bóng xám này, thâm thần lập tức chấn động. Hắn lập tức nhận ra, bóng xám này không phải người khác, đúng là Thiên Vận Tử áo xám lúc trước truyền thụ Sát Lục Tiên quyết cho mình!

Thiên Vận Tử áo xám ánh mắt lạnh như băng, tràn ngập vẻ cao ngạo. Hắn chưa tới gần, tay phải nâng lên chộp một cái vào hư không. Lập tức vô tận hắc ám trong trời đất giống như nhúc nhích, nhất tề ngưng tụ vào trong tay Thiên Vận Tử áo xám.

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị. Hắc ám này đều không phải sương mù có thể di chuyển thành khối. Hắc ám này chỉ là một loại màu tối trong trời đất bởi vì không có ánh sáng mà tự nhiên xuất hiện. Màu tối này, làm sao có thể ngưng tụ!

Nhưng lúc này, trong mắt Vương Lâm lại rõ ràng nhìn thấy. Màu tối này đang ngưng tụ!

- Hấp thu lực lượng ánh sáng!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ khiếp sợ!

Vô tận hắc ám ngưng tụ vào tay phải Thiên Vận Tử áo xám, trong phút chốc hóa thành một thanh kiếm nhỏ màu đen. Thanh kiếm này chỉ to bằng ngón tay, bị Thiên Vận Tử cầm lấy. Hắn không nhiều lời với Lăng Thiên Hậu, trực tiếp quét ngang một kiếm!

Trong nháy mắt Sát Lục khí điên cuồng tràn ngập trong đát trời. Đây cũng không phải là một đạo Sát Lục khí, mà là mười đạo!

Mười đạo Sát Lục khí chân chính. Đây cũng không phải là bản không trọn vẹn năm xưa Vương Lâm tu luyện. Đây là một người tu luyện Sát Lục Tiên quyết, sau khi tu luyện ra Sát Lục khí đạt tới một trình độ nhất định, thân thể và nguyên thần dung nhập vào trong Sát Lục khí. Sau đó

Thiên Vận Tử tập hợp hơn mười, trăm vạn Sát Lục khí lại luyện hóa, cuối cùng thành một đạo Sát Lục khí chân chính!

Sắc mặt Vương Lâm cực kỳ âm trầm nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử áo xám và mười đạo Sát Lục khí sớm bay ra. Hắn không khỏi nhớ tới năm xưa nếu không phải mình sớm hiểu ra, chỉ sợ hiện tại hắn cũng đã biến thành một đạo Sát Lục khí trong tay Thiên Vận Tử!

Vừa nói đến đây, đột nhiên thân hình Vương Lâm chấn động. Trong đầu hắn như có một đạo thiểm điện ầm ầm xẹt qua. Trong mắt hắn tuôn ra tinh quang, mơ hồ như nắm bắt được cái gì đó.

- Không đúng!

- Thiên Vận Tử cũng không phải là chưa từng tính sai. Năm xưa hắn truyền Sát Lục khí này cho ta, chắc chắn có nguyên nhân sâu xa. Có thể nói, đó là lần đầu tiên hắn ở trên người ta lưu lại ngòi nổ, như ngày Bạch Nguy sinh ra cực dương!

- Thiên Vận Tử lúc đó mới là chân chính hoàn mỹ. Hắn tính toán không lộ chút sơ hở, không từng sai sót một chuyện gì! Nhưng ta ở đất Yêu Linh, dưới sự trợ giúp vô ý của Cổ Yêu, lại phát giác ra sơ hở và tác hại của Sát Lục Tiên quyết! Sự trợ giúp này của Cổ Yêu khiến cho tính toán của Thiên Vận Tử có một chút sai lệch!

- Mà sau đó lại có Tán Ma xuất hiện khiến cho tính toán của Thiên Vận Tử lại bị làm xáo trộn một chút. Vì thế cho nên cuối cùng ta hiểu rõ nhân quả của Sát Lục Tiên quyết, dứt khoát bỏ qua Sát Lục khí cực kỳ uy lực kia!

- Đây là lần đầu tiên Thiên Vận Tử tính sai trên người ta!

Tinh quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, trong đầu như có loại cảm giác trong sáng rộng mở. Hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử áo xám kia. Ý nghĩ vừa rồi nói thì thong thả nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt mà thôi.

- Thiên Vận Tử trên người ta tính sai một lần. Cho nên tuy là hắn tính toán chuẩn xác ngày ta quay về. Nhưng không tính ra được tu vi thực tế của ta!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang kinh người. Hắn hít sâu, trong đầu một mảnh thanh minh!

- Một lần sai lầm đó có lẽ cũng không lớn. Nhưng đối với Thiên Vận Tử mà nói, cũng là một lần sai lầm!

- Thiên Vận Tử lúc này cũng không còn là hoàn mỹ không thể phá! Bế tắc kia cũng không phải là không có bất kỳ phương pháp nào để phá cục.

Nếu hắn năm xưa trên người ta đã có một lần sai lầm, như vậy sẽ có lần thứ hai!

Hàn quang chợt lóe trong mắt Vương Lâm.

Giờ phút này, Thiên Vận Tử áo xám kia vẻ mặt thủy chung bình tĩnh, gần như lạnh lùng. Trước người hắn, mười đạo Sát Lục khí gào thét dựng lên, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng tới Lăng Thiên Hậu.

Lăng Thiên Hậu hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên, miệng quát khẽ:

- Minh – Động – Phá! Phá Thiên thức thứ hai – Kiếm Đồng Bối Nhận!

Tay phải hắn nâng lên, chỉ vào bầu trời. Lập tức bầu trời vang lên những tiếng nổ “ầm ầm”. Chỉ thấy bốn thanh kiếm nguyên thần trong khi cấp tốc xoay tròn, không ngờ lại dung hợp cùng với nhau.

Trong phút chốc, bốn thanh kiếm nguyên thần này dung hợp, phát ra hào quang chói mắt. Trong hào quang không ngờ đi ra một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi hai mắt nhắm nghiền. Đứa bé này toàn thân kiếm khí, sau lưng lại đeo một thanh kiếm lớn toàn thân màu tím!

Thanh kiếm này hình dạng cực kỳ quỷ dị, ngoằn ngoèo giống như một ron rắn nước. Trên thân nó, tiên khí tản mát nồng đậm. Tiên khí lượn lờ,

mơ hồ lộ ra hình rồng.

Trong nháy mắt nhìn thấy thanh kiếm ngoằn ngoèo này, ánh mắt Vương Lâm lộ tinh quang.

- Vũ Tiên Kiếm!

Vương lâm nhìn chằm chằm vào thanh kiếm dài ngoằn ngoèo như con rắn, ngay lập tức nhận ra lai lịch thanh kiếm này. Năm xưa ở Vũ Tiên Giới, Vũ Tiên Kiếm chia làm bốn thanh. Trong đó có hai thanh bị người cướp đi. Thanh Vũ Kiếm hình rắn này đúng là thanh mà Lăng Thiên Hậu cướp đi!

Đứa bé đeo kiếm bước ra, nghênh đón Thiên Vận Tử áo xám. Lăng Thiên Hậu quát khẽ một tiếng, tay phải bấm pháp quyết chỉ về phía trước. Đứa bé cầm kiếm mở mạnh đôi mắt, hai tia sáng kinh người bỗng nhiên tuôn ra.

Cùng lúc đó, đứa bé đeo kiếm kia nhoáng một cái về phía trước. Lập tức thanh Vũ Kiếm hình rắn kia “xoảng” một tiếng bay ra. Nó bay thẳng đến phía trước mười đạo Sát Lục khí của Thiên Vận Tử áo xám.

Trong tiếng nổ “ầm ầm”, trên Tiên Kiếm hình rắn tràn ngập từng trận kiếm quang, không ngờ hóa thành một con rắn lớn nghìn trượng. Con rắn

rít gào lập tức làm nổi lên gió tanh tràn ngập đất trời. Trận gió hóa thành cơn lốc khổng lồ, quét thẳng đến phía trước.

Vẻ mặt Thiên Vận Tử áo xám thủy chung lạnh lùng. Mười đạo Sát Lục khí trước mặt hắn gào thét đánh vào gió lốc do con rắn lớn cuộn lên. Chỉ nghe tiếng “rầm rầm” quanh quẩn. Mười đạo Sát Lục khí lóe lên, không ngờ xuất hiện biến hóa khiến cho Vương Lâm phải thầm hít sâu một hơi.

Chỉ thấy hắc quang lóe lên, mười đạo Sát Lục khí bỗng nhiên hóa thành mười bóng người. Mười bóng người này có nam có nữ, có già có trẻ. Nhưng không hề ngoại lệ, vẻ mặt mỗi một người đều hung tàn, Sát Lục ngập trời, hai mắt đỏ bừng xông thẳng đến gió lốc trước mặt.

Ngoài ra, vô số đạo Sát Lục khí “ầm ầm” giáng lâm trên bầu trời. Mỗi một người trong mười người kia, đều thi triển ra không dưới trăm vạn Sát Lục khí.

Như vậy số lượng Sát Lục khí trên bầu trời cực kỳ kinh người!

Từ xa nhìn lại, dường như bầu trời đã hoàn toàn bị che phủ. Trước mắt nhìn thấy đều là Sát Lục!

Từng đạo Sát Lục khí phát ra tiếng gào thét. Trong nháy mắt tất cả khí tức và thanh âm trong trời đất đều bị mạnh mẽ khu trừ, chỉ còn lại Sát Lục và tiếng gào thét chấn động tâm thần.

Sắc mặt Vương Lâm hơi tái, mắt lóe lên chân phải khẽ đạp về sau một bước. Hắn biết rất rõ Sát Lục khí. Giờ phút này, uy lực của vô số Sát Lục khí trước mắt này là cực kỳ kinh người!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 973: Nghịch âm dương.

Đám khí Sát Lục này tràn ngập, có một số thẳng đến Vương Lâm. Vương Lâm trong lúc lui ra phía sau, mảnh vỡ Tiên Giới xoay tròn quanh thân thể nhanh hơn. Nó gần như tạo thành một trận gió xoáy, che phủ kín mít thân hình Vương Lâm.

Những tiếng “bang bang” vang lên, thân hình Vương Lâm không ngừng lui ra phía sau. Mỗi một tiếng vang lên đều là do một đạo khí Sát Lục va chạm với mảnh vỡ Tiên Giới tạo nên.

- Nhiều khí Sát Lục như vậy nhưng rõ ràng Thiên Vận Tử áo xám này vẫn chưa dùng hết toàn lực!

Vương Lâm trong khi lui về sau, hai mắt hắn lóe lên. Hắn luôn luôn suy nghĩ như thế nào phá vỡ bố cục này!

- Lúc trước khi hấp thu tia cực dương kia, hạt châu Thiên Nghịch ta dung nhập vào Nguyên thần run lên một cái…

Mắt Vương Lâm lóe tinh quang, trong đầu trăm ngàn ý niệm nhanh chóng lóe qua.

- Thiên Nghịch sau khi Ngũ Hành viên mãn, dấu ấn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ biến mất. Chỉ còn lại Nhật Nguyệt, đại biểu Âm Dương!

Vương Lâm tâm thần trong nháy mắt này trở nên sáng tỏ thông suốt.

- Đúng vậy. Hạt châu Thiên Nghịch của ta lúc này cần chính là Âm Dương! Hiển nhiên một tia cực dương này phù hợp nhu cầu của Thiên Nghịch!

Lúc trước Vương Lâm từng nghĩ tới, sau khi hạt châu Thiên Nghịch đầy đủ Ngũ Hành hóa thành Nhật Nguyệt Âm Dương, rốt cuộc phải thế nào mới thỏa mãn được nhu cầu này.

Nhưng mặc cho hắn thử thế nào, cuối cùng dấu ấn Nhật Nguyệt trên Thiên Nghịch cũng không có một chút biến hóa.

- Mặc kệ Thiên Vận Tử này có ý đồ gì. Hắn thế nào cũng không tính toán được ta có hạt châu Thiên Nghịch. Hắn càng không tính được ta có thể hấp thu một tia cực dương này!

- Do đó hắn tính toán sai lầm. Thế cục này, ta chắc chắn phá được!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang, nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử áo xám kia. Ý tưởng vừa rồi trong khi hắn lui ra sau, càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện được.

- Về phần hạt châu Thiên Nghịch có khả năng bị phát hiện… Từ đầu tới cuối, cho dù là gặp được đám tu sĩ bước thứ ba thần bí khó lường của La Thiên Tinh vực, đều không có ai nhận ra được Thiên Nghịch. Ta không tin Thiên Vận Tử này có thể phát hiện ra!

Lại nói đến Lăng Thiên Hậu. Vẻ mặt hắn âm trầm. Hắn sở dĩ đến đây đối kháng với Thiên Vận Tử cũng không phải bởi vì Vương Lâm. Mà là hắn đối với hết thảy mọi chuyện của Thiên Vận Tử, đều muốn phá đám.

Mặt khác, với sự hiểu biết của Lăng Thiên Hậu về Thiên Vận Tử. Hắn mơ hồ đoán được tầm quan trọng của Vương Lâm với Thiên Vận Tử. Càng là như vậy, hắn lại càng hứng thú phá hoại việc này.

- Ta sợ ngươi sao!

Lăng Thiên Hậu cười lạnh, tay phải bấm pháp quyết. Hắn chỉ về phía trước, miệng quát khẽ:

- Phá Thiên thức thứ ba – Kiếm Đồng Tế Linh!

Lời này vừa thốt lên, lập tức đứa bé đeo kiếm ở trong vô tận khí Sát Lục kia toàn thân kiếm khí xông thẳng tận trời. Nó đạp một bước, liền đứng lên trên con rắn lớn do Vũ Kiếm biến thành!

Trong khoảnh khắc hai chân hạ xuống, đứa bé đeo kiếm này ngẩng mạnh đầu há mồm phát ra một tiếng huýt gió bén nhọn. Tiếng huýt gió này giống như một thanh kiếm nhọn xông vào trong khí Sát Lục đầy trời đất.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc đứa bé đeo kiếm kêu lên, toàn bộ thân hình nó “phanh” một tiếng sụp đổ, hóa thành một đoàn sương màu xanh, nhanh chóng dung nhập vào trong con rắn lớn do Tiên Kiếm hóa thành!

- Tế Kiếm!

Thanh Vũ Kiếm hình rắn chấn động, giống như hấp thu hồn phách đứa bé kia hiến tế. Lập tức liền có tiếng kiếm ngân vang kinh động trời đất vang lên. Nó dùng một loại khí thế khó tưởng điên cuồng bay về phía trước tấn công, “ầm ầm” va chạm với vô tận khí Sát Lục kia.

- Rầm! Rầm!

Từng hồi tiếng nổ vang trời quanh quẩn trong thiên địa, hình thành một cơn gió lốc lớn quét ngang bốn phía xung quanh.

Trong lúc không ngừng va chạm, từng đạo khí Sát Lục tiêu tan dưới kiếm mang kia. Trong nháy mắt, trong đất trời tràn ngập kiếm khí!

Nhất là xung quanh thân thể Lăng Thiên Hậu, kiếm khí lượn lờ hình thành một cỗ gió xoáy kiếm khí liên tiếp đấttrời . Từng tiếng kiếm khóc nức nở thay thế tất cả mọi tiếng động trong thiên địa.

Dưới kiếm khí vô biên này, vẻ mặt Thiên Vận Tử áo xám vẫn lạnh lùng. Hắn bình tĩnh liếc mắt nhìn Lăng Thiên Hậu một cái, nâng tay phải, quát lên lạnh băng:

- Kiếm khí của ngươi đã có tăng lên. Nếu có thể đỡ được thức tiếp theo của lão phu. Vậy chuyện của ngươi và Thiên Vận Tử kia, lão phu liền không xen vào.

Nói xong, tay phải hắn bấm một ấn quyết cổ quái, chỉ về phía Lăng Thiên Hậu.

Một ngón tay ấn ra, lập tức bầu trời vốn tối đen không ngờ giống như bị một người khổng lồ trên không vẩy ra mực lên vậy. Vô tận hắc ám quay cuồng, chỉ trong khoảnh khắc tất cả trời đất bỗng nhiên thay đổi, toàn bộ biến thành màu đen!

- Nếu ngươi cả đời vì Kiếm thành Tôn. Ta liền dùng kiếm đánh với ngươi một trận. Sát Lục Hóa Kiếm!

Tiếng nói Thiên Vận Tử áo xám bình thản. Nhưng trong nháy mắt đầu ngón tay hắn hạ xuống, trong thiên địa vang lên một tiếng “ầm”. Vô số khí Sát Lục từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ về phía hắn.

Mỗi một đạo khí Sát Lục kia chính là một sinh mạng, giờ phút này ngưng tụ giống như là vạn con rắn chạy trong trời đất. Cảnh tượng này khiến Vương Lâm thầm hít sâu một hơi.

Khí Sát Lục bên ngoài thân thể hắn lúc này cũng bỏ truy kích. Toàn bộ khí Sát Lục ngưng lại sau đó lập tức co rút, bay nhanh về phía trước ngón tay phải của Thiên Vận Tử.

Chỉ trong khoảnh khắc, theo từng đạo khí Sát Lục dung hợp, một thanh kiếm màu đỏ thẫm dài bảy thước, rộng ba thước bỗng nhiên xuất hiện trước người Thiên Vận Tử!

Từng tia như làn khói khẽ lượn lờ trên thân kiếm này. Tay phải Thiên Vận Tử áo xám tùy ý vung về phía trước. Lập tức một tiếng rít kinh thiên chấn động không gian vang lên, hóa thành một vạch đỏ bay thẳng đến Tiên Kiếm hình rắn của Lăng Thiên Hậu.

Tốc độ hai thanh kiếm càng lúc càng nhanh, mang theo tiếng nổ tràn ngập trời đất, truyền khắp toàn bộ Thiên Vận Tinh. Trong phút chốc, hai thanh kiếm va chạm vào nhau.

Hai thanh kiếm này vẫn chưa chân chính va chạm, mà vẫn cách nhau khoảng bảy tấc! Trong bảy tấc này, từng hồi sấm sét "ầm ầm" nổi lên. Vô số kiếm khí lần lượt đan xen phát ra những tiếng va chạm vang dội.

Lại có một tảng lớn ánh chớp hình cung sụp đổ tản ra bốn phía.

Khoảng cách bảy tấc ngắn ngủi nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng cực kỳ hùng mạnh. Thiên Vận Tử áo xám kia hơi gật đầu, chậm rãi nói:

- Không tồi. Nhiều năm không gặp tu vi của ngươi lại cao lên không ít… Chỉ có điều nếu chỉ như thế này… Hôm nay ngươi cũng sẽ bị lão phu khu trừ khỏi Thiên Vận Tinh.

Lăng Thiên Hậu cười lạnh, vung hai tay áo. Hai tay hắn nhoáng một cái duỗi ra, miệng khẽ quát:

- Lăng Thiên Hậu ta cả đời làm bạn với kiếm, chỉ tu Kiếm Đạo! Những năm gần đây lại càng hiểu rõ quy tắc của Kiếm. Áo xám! Ta không biết vì sao ngươi cam chịu để hắn chi phối nhưng hôm nay nếu ngươi xuất hiện ở đây, chính là vứt bỏ hiệp nghị năm xưa của chúng ta!

Thiên Vận Tử áo xám trầm mặc không nói gì.

Lăng Thiên Hậu thở sâu vung hai tay lên. Lập tức mi tâm hắn đột nhiên nứt ra một khe hở, lại có một cỗ hắc mang lộ ra. Trong khoảnh khắc hắc mang này lộ ra, lập tức lượn lờ bên cạnh Lăng Thiên Hậu. Một lát sau, toàn thân Lăng Thiên Hậu tràn ngập hắc mang, dĩ nhiên không thấy rõ thân hình bên trong.

- Lấy nguyên thần của ta tu Kiếm Thần. Lấy máu thịt của ta tế Kiếm Tôn. Ta – chính là kiếm, kiếm – cũng chính là ta!

Thanh âm Lăng Thiên Hậu dùng một giọng điệu quỷ dị từ trong hắc mang truyền ra. Lập tức hắc mang lóe lên dữ dội. Lăng Thiên Hậu khoanh chân ngồi trong hắc mang, cái khe trên mi tâm hắn không ngừng đóng vào mở ra. Hai mắt hắn lộ ra một vẻ yêu dị, chậm rãi khép lại.

Vào khoảnh khắc Lăng Thiên Hậu khép kín hai mắt, cả người hắn chấn động. Cùng lúc một hư ảnh từ trên Thiên Linh của hắn dần dần bay lên. Hư ảnh này là một thanh kiếm!

Một thanh kiếm do nguyên thần Lăng Thiên Hậu biến thành, thanh kiếm do một đời hắn dùng vô số năm tu thành!

Trong nháy mắt thanh kiếm này xuất hiện, trên toàn Thiên Vận Tinh lập tức liền nổi lên từng tiếng kiếm ngân giống như là cúng bái!

Tất cả những người tu đạo lấy kiếm làm pháp bảo của các môn phái trên Thiên Vận Tinh, giờ phút này đều cùng run rẩy. Hư ảnh kia nhoáng một cái bỗng nhiên lao ra khỏi hắc mang. Nó bay thẳng đến con rắn lớn do Tiên Kiếm hình rắn biến thành.

Tiên Kiếm hình rắn run lên một cái, phảng phất như có linh tính. Hồng quang chợt lóe, nó xông mạnh về phía trước. Khoảng cách bảy tấc, lập tức “răng rắc” vỡ vụn, trực tiếp co lại thành ba tấc!

Trong khoảnh khắc hư ảnh kiếm khẽ động, lập tức bầu trời nơi này vang lên một tiếng “xoẹt”, bị xé ra một khe hở.

Vẻ mặt lạnh lùng của Thiên Vận Tử áo xám, lần đầu tiên có biến hóa. Trong mắt hắn mạnh mẽ tuôn ra tinh quang, nhìn chằm chằm vào Hư ảnh kiếm, cười dài nói:

- Tốt! Lăng Thiên Hậu ngươi có thể tu Kiếm Đạo tới mức này, lão phu liền xuất ra bảy phần lực lượng đánh với ngươi!

Thiên Vận Tử áo xám này vừa dứt lời, thân hình lùi sau một bước. Hắn há mồm về phía trước liền tạo thành một tiếng rít gào “ầm ầm”. Trong tiếng rít này, vẻ mặt hắn biến thành cực kỳ dữ tợn. Trong nháy mắt hắn há mồm ra, chỉ thấy từng đạo khí Sát Lục điên cuồng lao ra, vờn quanh bên người hắn, bỗng nhiên xông thẳng đến phía trước, trong nháy mắt dung hợp với thanh kiếm Sát Lục, khiến cho uy lực thanh kiếm Sát Lục này, tăng lên mạnh mẽ! Khoảng cách ba tấc giữa hai thanh kiếm lập tức sụp đổ. Hai thanh kiếm mang theo lực trùng kích khó thể tưởng tượng, va chạm vào nhau!

- Ầm!

Trong nháy mắt bầu trời vốn tràn ngập hắc ám lập tức xuất hiện ánh sáng bảy màu, hóa thành một trận gió xoáy bảy màu. Cơn gió quét ngang, cuốn cả ba người bao gồm cả Vương Lâm vào bên trong. Tiếp theo nó đưa họ ra khỏi Thiên Vận Tinh, xuất hiện trong tinh không bên ngoài Thiên Vận Tinh!

Trong tinh không, hai mũi kiếm va chạm vào nhau.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 974: Côn Hư thánh nữ.

Hai thanh kiếm không ngừng va chạm với nhau, hình thành gió lốc khổng lồ quét ngang tinh không. Va chạm không ngừng, thanh kiếm Sát Lục kêu lên một tiếng, bị bật ra ngoài. Mũi kiếm ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số khí Sát Lục tiêu tan.

Về phần Tiên Kiếm hình rắn, lại kêu “rắc” một tiếng. Từ giữa thân nứt ra một cái khe, cũng bị bật ra ngoài.

Thanh kiếm Sát Lục duy trì được ba giây, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ, hóa thành vô số khí Sát Lục tràn ngập không trung. Thiên Vận tử áo xám cười dài, xoay người bước một cái đi trong tinh không thẳng đến Thiên Vận Tinh.

- Lăng Thiên Hậu! Việc của ngươi, lão phu mặc kệ.

Tiên Kiếm hình rắn trong khi lui về phía sau, hư ảnh kia từ khe hở bay ra, hóa thành hình Lăng Thiên Hậu. hắn nhìn chằm chằm vào một nơi trong tinh không, cười lạnh nói:

- Thiên Vận lão nhi. Ngươi rốt cục cũng tới!

Ở chỗ Lăng Thiên Hậu nhìn vào, hào quang bảy màu lóe lên. Thân hình Thiên Vận tử chậm rãi ngưng tụ. Chẳng qua thân hình hắn rất là hư ảo, toàn bộ đều là từ ánh sáng bảy màu tạo thành. Sau khi hắn xuất hiện, liếc mắt nhìn Lăng Thiên Hậu một cái, bình thản nói:

- Lăng Thiên Hậu! Đánh thì cũng đánh rồi, chỉ là việc của Thiên Vận Tông ta, ngươi không có đạo lý đi cản trở!

Mí mắt Lăng Thiên Hậu khẽ lật, cười lạnh không nhìn đến Thiên Vận tử. Ánh mắt hắn dừng trên người Vương Lâm, nói:

- Vương Lâm. Đại La Kiếm Tông của lão phu thiếu một trưởng lão. Ngươi có bằng lòng trở thành trưởng lão Đại La Kiếm Tông hay không?

Thiên Vận tử nhướn mày.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe, trong đầu hàng trăm ý niệm chuyển động, ôm quyền nói:

- Đa tạ!

Lăng Thiên Hậu nhìn về phía Thiên Vận tử, cười lạnh nói:

- Thiên Vận tử! Dựa theo ước định, hiện tại lão phu có lý do để tham gia vào chứ!

Chân mày Thiên Vận tử giãn ra, trầm mặc một lúc. Hắn khẽ mỉm cười, thâm ý sâu sắc nhìn thoáng qua Vương Lâm, bình thản nói:

- Như vậy, bên kia quên đi.

Hắn nói rất nhẹ nhàng bâng quơ, lại xoay người nhoáng lên một cái. Thân hình hắn hóa thành ánh sáng bảy màu, biến mất.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn nhìn chằm chằm nơi Thiên Vận tử biến mất, trầm ngâm.

Sắc mặt Lăng Thiên Hậu cũng trong nháy mắt âm trầm hẳn xuống, cau mày. Một lát sau hắn vỗ túi trữ, lập tức bên trong bay ra năm cái mai rùa xoay tròn trong tay hắn. Sau đó hắn lại bấm pháp quyết.

Giây lát, vẻ mặt Lăng Thiên Hậu càng thêm âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Thiên Vận lão nhi này, rốt cuộc là có ý tứ gì…

Hắn trầm ngâm, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái.

- Vương Lâm này có thể bị Thiên Vận tử tính toán như thế, nhất định có tác dụng rất lớn, hắn là đối với đạo của hắn giúp tăng tiến vô cùng! Nhất là người này còn nằm trong danh sách Chu Tước… Việc mà Thiên Vận tử tính toán trên người hắn, tất nhiên cực kỳ quan trọng. Nếu không hắn cũng không vì người này mà nguyện đắc tội với Tứ Thánh tông!

- Nói như vậy, nếu bị Thiên Vận tử tính toán thành công, hắn nhất định sẽ có lực lượng khiến Tứ Thánh tông rung động! Càng là như vậy ta nhất định càng muốn ngăn cản. Nếu không để Thiên Vận lão nhi thành công, cả đời này ta sẽ không có hy vọng xoay người!

Ý niệm trong đầu Lăng Thiên Hậu nhanh chóng hiện lên.

- Chỉ có điều nếu là Vương Lâm này thật sự quan trọng như thế với Thiên Vận tử, vì sao vừa rồi hắn từ bỏ mà rời đi… Ngay cả trên quẻ, cũng không xem ra việc này lành dữ. Quỷ dị!

Lăng Thiên Hậu mặt âm trầm, thầm than nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói:

- Vương Lâm. Hôm nay cho dù lão phu không tới cứu ngươi, Thiên Vận tử cũng không dám dễ dàng giết ngươi. Dù sao ngươi cũng trong danh sách Chu Tước.

Vương Lâm từ đầu tới cuối đều suy nghĩ về quan hệ của Lăng Thiên Hậu và Thiên Vận tử. Giờ phút này hắn nghe vậy, ôm quyền nói:

- Danh sách Chu Tước có ba người, vãn bối chỉ là một trong ba người mà thôi. Tóm lại việc Kiếm Tôn vì nghĩa trợ giúp hôm nay, vãn bối ghi nhớ trong lòng!

Lăng Thiên Hậu gật gật đầu, trên mặt lộ nụ cười nói:

- Lúc đạo của Chu Tước Thánh Hoàng tu thành, ta chẳng qua là một vãn bối mà thôi. Lão nhân gia ấy có ân dẫn dắt ta. Việc này đã rất lâu, phỏng chừng lão nhân gia cũng không còn nhớ nữa. Ngươi nằm trong danh sách Chu Tước, nếu là có cơ duyên sẽ thành Chu Tước Thánh Hoàng tiếp theo. Quan hệ ngươi và ta vẫn còn ngang hàng với nhau thì hơn. Dù sao ngươi hiện tại cũng không phải là đệ tử Thiên Vận tử nữa.

Vẻ mặt Vương Lâm trầm tĩnh, ôm quyền nói:

- Kiếm Tôn khách khí. Như thế Vương mỗ liền nghe theo lời Kiếm Tôn.

Lăng Thiên Hậu cười ha hả, giơ tay về phía trước cười nói:

- Vương đạo hữu, theo lão phu đi Đại La tinh. Chờ khi Vực sâu Triều tịch mở ra, chúng ta cùng đi Tiên phủ kia!

- Mời!

Vương Lâm mỉm cười gật đầu.

Hai người bay nhanh một mạch. Đại La tinh vốn không quá xa, hai người đều là tu sĩ đại thần thông, tốc độ tự nhiên cực nhanh. Không bao lâu đã thấy được Đại La tinh phía xa xa.

Trên đường đi Lăng Thiên Hậu không lên tiếng nói chuyện năm xưa Vương Lâm giết chết đệ tử, phảng phất đã quên việc này. Hắn cùng Vương Lâm nói về tiên thuật đạo pháp. Đây có thể nói là lần đầu tiên Lăng Thiên Hậu và Vương Lâm tiếp xúc có chiều sâu.

Trên đường đi, Vương Lâm mặc dù nói chuyện không nhiều. Nhưng lời hắn nói cũng khiến Lăng Thiên Hậu không khỏi lộ vẻ tán thưởng trong mắt.

- Vương Lâm này không hổ là có thể trở thành một trong Chu Tước tự liệt. Tu vi cao thâm không nói, kiến thức và cảm ngộ đối với Thiên Đạo cũng cực kỳ kinh người!

Trong khi nói chuyện với nhau, Vương Lâm cũng tại suy tư một tia cực dương kia, trong lòng hắn có tính toán. Đối với lúc trước Thiên Vận tử

nhẹ nhàng bâng quơ, Vương Lâm suy nghĩ hồi lâu vẫn không đoán ra ý tưởng của đối phương.

Chỉ là trong lòng hắn mơ hồ có dự đoán. Tất cả mọi hành động của Thiên Vận tử này dường như mục đích không phải là chính mình… Mà là… Vương Lâm nhìn thoáng qua Lăng Thiên Hậu bên cạnh.

- Là Lăng Thiên Hậu này…

Đại La tinh từ xa nhìn lại, trừ bỏ một mảnh màu thủy lam ra thì còn lượn lờ vô số kiếm khí. Những kiếm khí này thoạt nhìn hỗn tạp không thứ tự, có chút tán loạn. Nhưng nếu tu vi tới trình độ nhất định, cẩn thận quan sát sẽ nhìn ra những kiếm khí không trật tự này, tuyệt đối không tầm thường.

Nó không phải là do tu sĩ phát ra, mà là khí tràn ra từ Đại La tinh!

Đúng là bởi vì như thế, cho nên thoạt nhìn mới thấy rằng tương đối hỗn tạp. Nhưng Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn ra, nếu như có người dẫn dắt kiếm khí này, uy lực của nó sẽ thành long trời lở đất!

- Đại La tinh này vốn không thuộc vào phạm vi Thiên Vận tinh. Năm xưa lão phu mất rất nhiều tâm huyết, hoàn thành một nhiệm vụ nhân cấp của tu chân tông Côn Hư, mới được tặng tinh cầu này!

- Tinh cầu này đến từ một hư tinh khổng lồ trong một nơi ở Côn Hư địa vực không lúc nào ngừng bốc cháy. Hư tinh kia to lớn bằng ngàn vạn lần Thiên Vận tinh!

- Một lần ngoài ý muốn, hư tinh kia sụp đổ. Đại La tinh này là một trong những mảnh vỡ đó, được Hư Linh thượng nhân của tu chân tông Côn Hư coi như kiếm luyện hóa. Do đó thành Đại La tinh như ngươi nhìn thấy hiện tại!

Giọng điệu Lăng Thiên Hậu bình thản nhưng lộ ra một tia kiêu ngạo.

- Côn Hư!

Vẻ mặt Vương Lâm khẽ động. Đây là lần thứ hai hắn nghe thấy cái từ này. Lần đầu tiên là nghe Thanh Thủy nói. Dường như Liên minh Tinh vực này thật lâu trước đây tên là Côn Hư Tinh vực!

- Tu chân tông… Tu chân tông này, chẳng lẽ là nói một tông phái lấy Côn Hư làm tên…

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư.

- Tu chân tông Côn Hư. Đó là một nước tu chân cấp chín duy nhất trong Liên minh Tinh vực này! Chẳng qua được người đời gọi là tu chân tông

Côn Hư mà thôi.

Lăng Thiên Hậu liếc nhìn Vương Lâm một cái. Hắn tự nhiên nhìn ra được Vương Lâm không biết rõ việc này cho nên giải thích.

- Cũng chỉ có bọn họ, mới giữ nguyên xưng hô từ xưa – Côn Hư!

Ánh mắt Lăng Thiên Hậu lộ ra vẻ nhớ lại.

- Trong Liên minh Tinh vực này, gần như tất cả các tu sĩ tu vi đạt tới trình độ nhất định, hắn có thể bất kính với Tu Chân Liên minh. Nhưng đối với Tu chân tông Côn Hư lại là tôn kính phát ra từ đáy lòng! Lại càng vì tu chân tông Côn Hư mời mà vinh hạnh!

- Ba ngàn năm một lần, tu chân tông Côn Hư đều phát ra ba thiệp mời, tặng cho tu sĩ được phép tiến vào Côn Hư địa vực tu luyện… Ta cùng với Thiên Vận tử, năm xưa đều được mời…

- Côn Hư…

Vương Lâm trầm lặng tiêu hóa lời nói của Lăng Thiên Hậu. Một lát sau, ánh mắt hắn chợt lóe, trầm giọng nói:

- Nếu cách ba ngàn năm một lần liền có người đi vào, như vậy người của tu chân tông Côn Hư này cũng sẽ ra ngoài…

- Đương nhiên là có người ra ngoài. Mấy ngày trước khi ngươi đi vào Thiên Vận tông này, có chú ý tới một người con gái như một người thường. Năm xưa người thứ ba cùng vào tu chân tông Côn Hư với ta và Thiên Vận tử chính là nàng!

- Bên người nàng có một nữ đệ tử. Người đó nếu ta đoán đúng, chính là đến từ tu chân tông Côn Hư.

Vương Lâm ngẩn ra, trong đầu liền nghĩ đến chính là người con gái áo phấn mời mình trước khi đi.

- Tu chân tông Côn Hư, vẫn giữ nguyên truyền thống từ xưa của Tiên Giới, thủy chung sẽ có một Côn Hư Thánh Nữ. Chỉ là không biết nữ đệ tử kia có phải là Côn Hư Thánh Nữ hay không…

- Côn Hư Thánh Nữ…

Vương Lâm day day mi tâm. Hết thảy lời của Lăng Thiên Hậu đều là chuyện mà từ trước tới giờ hắn chưa từng nghe.

- Tứ Thánh Tông của ngươi rất lâu trước kia, từng là bá chủ trong Côn Hư… Đáng tiếc…

Lăng Thiên Hậu lắc đầu không nói đến chuyện này nữa.

Chỉ có điều lời này lọt vào tai Vương Lâm lại khiến hắn chấn động tâm thần.

- Tứ Thánh tông, bá chủ Côn Hư năm xưa?

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 975: Kinh hồn.

Vương Lâm từng đoán Tứ Thánh Tông mạnh mẽ. Chỉ có điều chưa từng nghĩ tới Tứ Thánh tông này không ngờ vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Theo hai người tới gần, Đại La tinh trong mắt Vương Lâm càng lúc càng lớn. Đây là lần đầu tiên hắn đi vào Đại La tinh này. Càng tới gần càng có

thể cảm nhận rõ ràng vô tận kiếm khí kia trên Đại La tinh không lúc nào ngừng tràn ra.

Trên tinh cầu này, biển cả chiếm hơn nửa. Một tông phái duy nhất chính là Đại La Kiếm Tông!

Từng tháp cao khắp nơi, lần lượt hiện ra trong mắt Vương Lâm.

Trên mặt đất, một đám đệ tử Đại La Kiếm Tông bay lên, lơ lửng giữa không trung. Liếc mắt nhìn lại, rậm rạp không dưới mấy vạn!

Chẳng qua khiến Vương Lâm kỳ quái chính là tu vi những người này đa số đều là Vấn Đỉnh. Âm Hư tuy có nhưng cực kỳ ít ỏi. Về phần Dương Thật, lại không có một người.

- Có phải là cảm thấy kỳ quái. Đường đường Đại La Kiếm Tông không ngờ ít có tu sĩ chân chính bước thứ hai?

Lăng Thiên Hậu khẽ mỉm cười nói.

Vương Lâm cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

- Quả thực khó hiểu.

- Bảy hệ đệ tử của Thiên Vận đều mỗi ngày áp chế tu vi. Sợ tu vi không thể khống chế mở ra phong ấn, bị Thiên Vận lão nhi thôn phệ. Mà Đại La Kiếm Tông ta thì không có việc này. Chẳng qua tu sĩ chân chính tới bước thứ hai đi nơi khác mà thôi.

Mấy vạn tu sĩ phía dưới đều là đeo kiếm lớn sau lưng. Giờ pút này từng người cực kỳ cung kính. Vào khoảnh khắc Vương Lâm và Lăng Thiên Hậu giáng lâm, đám đệ tử Đại La Kiếm Tông này lập tức khom người cùng hô lên:

- Cung nghênh tông chủ Kiếm Tôn!

Thanh âm này trùng trùng điệp điệp, hóa thành một đạo như cuồng lôi quanh quẩn trên Đại La tinh.

Lăng Thiên Hậu cười ha hả. Lúc này trong mấy vạn đệ tử kia bay ra mười mấy người cực kỳ cung kính nhanh chóng tới gần Lăng Thiên Hậu. Trong đó có mấy người đúng là ngày trước theo Lăng Thiên Hậu đi Thiên Vận tông, nhận biết Vương Lâm.

Lúc này sau khi họ nhìn thấy Vương Lâm, lập tức vẻ mặt trở nên cổ quái. Hiển nhiên bọn họ đoán không ra Vương Lâm vì sao ở cùng một chỗ với Lăng Thiên Hậu.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua mấy vạn người này, trong lòng khẽ động.

- Lúc trước trận chiến ở Liên minh Bắc bộ ta từng gặp Thần Long. Nhưng bây giờ ở đây lại không thấy bóng dáng hắn.

Lăng Thiên Hậu vung tay áo, bay về phía trước, nháy mắt liền đi tới trên một tòa tháp khổng lồ trên mặt đất.

- Từ nay về sau, Vương Lâm là trưởng lão của Đại La Kiếm Tông ta!

Lăng Thiên Hậu chỉ nói một câu này, nhoáng lên một cái tiến vào trong tháp lớn kia.

- Vương trưởng lão! Lão phu phải bế quan mấy tháng. Trong lúc này ngươi ở trong Đại La tinh ta, tuyệt đối không có nguy hiểm!

Thần niệm Lăng Thiên Hậu truyền vào trong tai Vương Lâm, quanh quẩn hồi lâu.

- Lăng Thiên Hậu này nói cho ta biết nhiều chuyện bí ẩn như vậy, lại giúp ta như thế. Ý ngầm bên trong đó là muốn tốt cho ta… Chuyện này,

sợ rằng nguyên nhân lớn nhất vì ta là Chu Tước tự liệt… Cũng có một bộ phận là hắn muốn ta an tâm!

Vẻ mặt Vương Lâm như thường nhưng trong lòng đối với hết thảy đều như gương sáng.

Sau khi Lăng Thiên Hậu tiến vào tòa tháp khổng lồ kia, mấy vạn đệ tử Đại La Kiếm Tông ánh mắt nhất tề ngưng tụ trên người Vương Lâm. Đối với việc vạn người nhìn kỹ, Vương Lâm đã thành thói quen. Thần sắc hắn bình tĩnh, thần thức tản ra như gió lốc quét ngang ra bốn phía.

Thần thức Khuy Niết sơ kỳ xa xa không phải mấy vạn đệ tử Đại La Kiếm Tông này có thể chống cự. Thần thức quét qua lập tức đám đệ tử Đại La Kiếm Tông này sắc mặt biến đổi. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ kính sợ.

- Nơi ở của lão phu ở đâu?

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

Một người con gái mặt đẹp tuyệt trần ở phía trước, bước lên vài bước dừng lại trước người Vương Lâm mười trượng, cung kính nói:

- Đệ tử Chu Tú gặp qua trưởng lão. Trưởng lão tới đột nhiên. Nơi… Nơi ở do trưởng lão tự mình chọn…

Thanh âm Chu Tú có chút dè dặt.

Vương Lâm bước lên một bước, thân hình biến mất. Lúc xuất hiện lại ở bên ngoài một tòa tháp cao bên ngoài ngàn dặm. Hơi liếc mắt nhìn một cái, Vương Lâm không tiến vào mà khoanh chân ngồi ở ngoài tháp.

Sau khi ngồi xuống, tay phải hắn vung lên. Lập tức bốn phía liền có Đại Phiến Cấm chỉ biến ảo ra.

Về phần đệ tử Đại La Kiếm Tông, giờ phút này từng đám bàn luận rồi tản ra. Ánh mắt lúc thi thoảng nhìn về nơi Vương Lâm.

Vương Lâm khoanh chân, ánh mắt âm trầm. Chuyện xảy ra lúc này, hắn có một loại cảm giác hết thảy đều nằm trong tính toán của Thiên Vận tử. Coi như mỗi một bước của mình đều nằm trong tính toán của đối phương.

- Thiên Vận tử! Năm xưa Vương mỗ khiến ngươi sai lầm một lần. Hôm nay ta liền cho ngươi hoàn toàn tính sai!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức một tia cực dương kia xuất hiện trong tay hắn. Từ nó truyền ra từng trận cực nóng, Vương Lâm không dám nắm chặt, chỉ có thể cầm hờ hờ. Hắn có loại hiểu ra, nếu chính mình nắm chặt vật này, sợ là bàn tay ngay lập tức sẽ bị cực nóng bên trong nó xuyên qua!

Chỉ sợ ngay cả nguyên thần cũng sẽ bị thương nặng!

Nếu không phải hắn là thân thể Cổ Thần, sợ là ngay cả nắm hờ đều không chịu nổi.

- Nếu là thân thể Cổ Thần của ta mạnh hơn một chút, chắc là ta có thể cầm vật này mà không bị thương!

Vương Lâm thở sâu. Hắn cũng không sợ bị thần thức Lăng Thiên Hậu nhìn đến. Vật này chính là một nhân quả do tính toán của Thiên Vận tử biến thành. Nếu bị người khác đoạt đi, cũng giải được cái bố cục này!

Nhưng này chỉ là giải, mà không phải phá! Cái gọi là phá cục lại là khiến cho Thiên Vận tử chuẩn bị không kịp, hoàn toàn tính sai!

Trầm mặc hồi lâu, Vương Lâm cắn răng. Tia cực dương đang nắm hờ bỗng nhiên đưa lên ấn vào mi tâm của mình. Một cơn đau nhức từ mi tâm truyền ra. Tia cực dương dung nhập vào trán Vương Lâm, biến mất.

Nhưng trong cơ thể hắn lúc này lại như có một biển lửa nổi lên. Từng hồi cực nóng không thể tưởng tượng tràn ngập toàn thân khiến cho Vương Lâm có một cảm giác giống như thân thể đang nằm trong hỏa lò trời đất, đang bị nướng điên cuồng.

Trong tòa tháp khổng lồ thẳng lên bầu trời Đại La tinh, Lăng Thiên Hậu khoanh chân ngồi, hai mắt lóe lên yêu dị. Cái khe lúc trước ở mi tâm đã khép lại, giờ lại mở ra.

Hắn nhìn chằm chằm nơi của Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

- Đây là… Cực dương!

Hai mắt Lăng Thiên Hậu mạnh mẽ ngưng đọng.

- Thiên Vận lão nhi dùng một tia cực dương này để dẫn dụ. Mục đích rốt cuộc là cái gì…

Lăng Thiên Hậu nâng tay phải, hồi lâu chậm rãi buông xuống. Hắn lắc đầu khẽ lẩm bẩm:

- Thiên Vận lão nhi. Chẳng lẽ ngươi muốn ta lấy một tia cực dương này?

Biển lửa trong cơ thể Vương Lâm cuồn cuộn, không ngừng thiêu đốt. Bên ngoài thân thể hắn lập tức tràn ngập sương trắng. Nhưng kỳ dị chính là quần áo hắn không có bất kỳ dấu vết bị thiêu đốt nào.

Từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu toát ra toàn thân Vương Lâm. Nháy mắt liền ướt nhẹp toàn bộ quần áo hắn.

Biển lửa này giống như gió lốc tung hoành trong cơ thể Vương Lâm. Từng hồi tiếng động “bang bang” không ngừng truyền ra, biển lửa ngày càng mãnh liệt. Chỉ có một lát mà đã đạt tới một trình độ cực kỳ đáng sợ.

Đau khổ trong cơ thể Vương Lâm truyền tới làm bộ mặt hắn biến thành dữ tợn. Loại cảm giác này giống như người thường nuốt vào một cục than cực nóng. Cái loại đau trong cơ thể không cách nào hình dung, nếu không phải định lực Vương Lâm rất mạnh, chắc chắn sẽ rống to lên.

Nếu đổi là một tu sĩ khác, cho dù là tu vi cao hơn Vương Lâm bây giờ thì lúc này cũng tuyệt đối khó thể chịu đựng loại cực nóng này. Đơn giả bởi vì hắn là thân thể Cổ Thần, tuy nói là đau đớn nhưng vẫn có thể chịu được.

Chỉ có điều nếu thời gian lâu dài, cho dù Vương Lâm là thân thể Cổ Thần cũng sẽ không chịu được.

Thời gian chậm rãi qua đi, chỉ khoảng một nén hương nhưng đối với Vương Lâm mà nói lại phảng phất như là mấy năm. Lửa nóng trong cơ thể điển cuồng dâng lên, từng trận biển lửa khiến thân hình Vương Lâm không khỏi run rẩy.

Hắn mở mạnh hai mắt, trong mắt dường như tràn ngập hai ngọn lửa màu xanh. Ngay cả bên ngoài thân thể lúc này cũng tràn ngập ngọn lửa vô hình đang thiêu đốt. Hư không xung quanh lập tức truyền đến những tiếng “ca ca”.

Theo biển lửa ngày càng mãnh liệt, Vương Lâm không kìm nổi gầm lên một tiếng. Tiếng gầm này hóa thành tiếng sấm, “ầm ầm” lan truyền ra.

Giờ phút này, xa xa trong Thiên Vận tông ở trên Thiên Vận Tinh, Thiên Vận tử khoanh chân ngồi trên đỉnh Tiên Sơn giống như mũi chĩa ba. Hai mắt đang nhắm của hắn hơi hơi mở ra, lộ ra ánh mắt có thể xem hết trời đất.

Ánh mắt này nhìn vào không trung phảng phất có thể xuyên qua hết thảy khoảng cách, nhìn thấy Vương Lâm đang ở trên Đại La tinh.

Vẻ mặt Thiên Vận tử không biến hóa, chỉ hơi nhíu mày, hạ giọng nói:

- Đây không phải là vật ngươi có thể nuốt vào… Thêm bảy giây nữa, ngươi sẽ phải phun nó ra… Một, hai…

Ánh mắt Thiên Vận tử một mảnh trong sáng, chậm rãi nói!

Trên Đại La tinh, lúc này toàn thân Vương Lâm lộ ra một màu đỏ yêu dị. Loại màu đỏ này là cực nóng trong cơ thể đạt tới đỉnh điểm. Từng trận đốt cháy, biển lửa vô tận trong cơ thể hắn không ngừng tung hoành. Một lát sau biển lửa này dĩ nhiên khuếch tán mỗi một nơi trên thân thể Vương Lâm.

Giờ phút này Thiên Vận tử đã đếm tới năm!

- Sáu!

Biển lửa trong cơ thể Vương Lâm "ầm" một tiếng, giống như là nổ tung. Trong khí nó chạy trong cơ thể hắn, khiến thân thể hắn phun ra một mảnh sương máu lớn. Vương Lâm có loại cảm giác, nếu chính mình không phun cực dương này ra, ngay lập tức sẽ bị đốt cháy thành tro!

- Bảy!

Thiên Vận tử nhẹ giọng hô một tiếng cuối cùng.

Trong nháy mắt này, biển lửa trong cơ thể Vương Lâm hoàn toàn nổ tung ra hình thành một cơn bão lửa. Cơn bão lửa từ mỗi một nơi trên thân thể Vương Lâm nhất tề ngưng tụ, thẳng đến nguyên thần đốt cháy.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, trong nguyên thần Vương Lâm có mây mù lượn lờ, hạt châu Thiên Nghịch xoay tròn xuất hiện!

Khoảnh khắc hạt châu Thiên Nghịch xuất hiện, vô tận biển lửa kia đang rít gào tới gần. Chỉ là còn không chờ nó thương tổn nguyên thần Vương Lâm thì lập tức ngừng lại. Giống như từ trong hạt châu Thiên Nghịch truyền ra một lực hút kỳ dị. Dường như biển lửa này toàn bộ bị hút vào trong hạt châu Thiên Nghịch.

Trong mắt Vương Lâm lộ tinh quang, thân thể đau nhức nháy mắt biến mất. Thay vào đó là một cảm giác sảng khoái khó mà hình dung được.

Hạt châu Thiên Nghịch kia hấp thu toàn bộ ngọn lửa. Lập tức dấu ấn đại biểu Nhật trong dấu ấn Nhật Nguyệt bên trên hạt châu nhanh chóng lóe ra từng đợt ánh sáng chói ngời. Màu sắc tồi tàn người ngoài không thể nhìn được, chỉ có Vương Lâm có thể nhìn thấy!

Trong nháy mắt hạt châu Thiên Nghịch lóe lên hào quang, Lăng Thiên Hậu đang khoanh chân ngồi trong tòa tháp khổng lồ lặng lẽ quan sát Vương Lâm lập tức kinh hãi hô lên một tiếng. Hắn mạnh mẽ nhắm hai mắt lại, cũng không kịp đứng dậy, trong khi khoanh chân thân hình lui ra phía sau với tốc độ cực nhanh.

Một khắc vừa rồi, hắn chỉ nhìn thấy biển lửa trong cơ thể Vương Lâm dùng một tốc độ không thể tin nổi biến mất. Ngay sau đó trong tâm thần bỗng nhiên có một ảo giác tai họa sắp xảy ra, cực kỳ nguy hiểm.

Loại cảm giác này cho dù hắn đối mặt với Thiên Vận tử cũng chưa từng có. Chỉ có năm xưa trong Tu chân tông Côn Hư mới có loại cảm thụ giống như vậy. Giờ phút này mọi chuyện trải qua mấy vạn năm lại cảm nhận được loại cảm giác nếu bản thân không tránh lui, nhất định sẽ hồn bay phách lạc, khiến cho hắn gần như hít sâu một hơi.

- Đây là ánh sáng gì!!!

Ánh mắt Lăng Thiên Hậu lộ ra vẻ hoảng sợ, thân hình lui về sau sắc mặt đột nhiên biến đổi mạnh. Hắn mơ hồ cảm nhận được ở phía trước mặt ánh sáng vô hình kia đang tới gần với tốc độ cực nhanh. Lăng Thiên Hậu hoảng sợ tay phải hung hăng vỗ lên mi tâm. Lập tức ở mi tâm lóe lên hắc mang, hư ảnh hình thanh kiếm trong trận chiến với Thiên Vận tử áo xám lập tức biến ảo ra, không kịp suy nghĩ trực tiếp đánh về phía trước.

Khoảnh khắc hư ảnh thanh kiếm vừa bay ra, lập tức phía trước mặt ánh sáng vô hình kia xuất hiện. “Ầm!” Một tiếng va chạm vang lên, tiếng động này người ngoài không thể nghe được, cũng không thể cảm nhận được. Nhưng Lăng Thiên Hậu lại trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, thân hình lui ra sau đụng nát vách tháp. “Phanh” một tiếng, thân hình hắn bị đẩy ra ngoài.

Hư ảnh hình kiếm kia lại run lên gần như sụp đổ. Nó kêu lên một tiếng thê thảm, nhanh chóng trở lại mi tâm của Lăng Thiên Hậu. Sắc mặt Lăng Thiên Hậu tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu lớn, thân hình lập tức uể oải hẳn xuống. Hắn kinh hoảng, da đầu như run lên. Hắn không chút do dự biến mất, trực tiếp trốn vào dưới nền đất đi thẳng đến trung tâm của Đại La tinh.

Trong khi bỏ chạy, hai tay Lăng Thiên Hậu bấm pháp quyết, không ngừng mở ra tầng tầng phong ấn phía trước mặt. Giờ phút này hắn rất hoảng sợ, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là phải nhanh chóng tiến vào trung tâm Đại La tinh.

Lại nói Thiên Vận tử đang ở trên đỉnh núi chĩa ba trên Thiên Vận Tinh. Vẻ mặt hắn vốn bình tĩnh giờ phút này biến đổi mạnh. Loại vẻ mặt biến hóa này, trên người Thiên Vận tử cực kỳ hiếm thấy, gần như chưa từng có.

Nếu có người khác lúc này nhìn thấy Thiên Vận tử chắc chắn không dám tin. Thiên Vận tử luôn luôn lấy tính toán không lộ sơ hở, vẻ mặt thủy chung bình tĩnh dường như Thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi. Giờ phút này sắc mặt hắn biến đổi lớn!

Càng quan trọng hơn là, chẳng những vẻ mặt hắn biến đổi mà trong hai mắt hắn không ngờ có một tia kinh hãi!

Thân là thành viên trưởng lão đoàn của Liên minh, Thiên Vận tử đứng đầu tính toán cả thiên hạ, tâm cơ thâm trầm như biển rộng. Lúc này vẻ

kinh hãi trong mắt hắn đủ để rung động Liên minh Tu chân, rung động tất cả những người quen biết hắn!

Hắn hít sâu một hơi, lộ ra vẻ không dám tin. Hai tay cực nhanh vung lên trước người. Lập tức có một đám mây bảy màu trống rỗng bay ra, cấp tốc đẩy về phía trước giống như đang chống cự cái gì.

Nhưng ngay khi đám mây bảy màu vừa mới bay về trước không được nửa trượng, đám mây giống như bị một lực lượng không cách nào hình dung tới gần. “Phịch” một tiếng, sụp đổ!

Trong lúc sụp đổ, lại có một bàn tay từ trong hư vô biến ảo ra, hung hăng chộp tới Thiên Vận tử!

- Đây là cái gì?

Với định lực mấy vạn năm bất động của Thiên Vận tử, trong nháy mắt nhìn thấy bàn tay từ trong hư vô kia vươn ra giống như đạo tâm bị sụp đổ. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ không thể tin.

Thân hình hắn lui mạnh ra sau!

Giờ phút này hắn chỉ có thể nghe tiếng tim mình đập “phanh phanh”. Tiếng tim đập điên cuồng tăng nhanh, dường như muốn lao ra khỏi ngực

hắn. Trong khi lùi lại, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, hai tay bấm pháp quyết, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng hợp lại trước người, miệng khẽ quát:

- Bắc Đẩu Thất Tinh lực!

Lời nói vừa ra, lập tức trời đất biến sắc. Một đạo cầu vồng bỗng từ không trung giáng lâm, lần lượt đan xem tạo thành một cầu vồng bảy sắc. Trong thời gian ngắn cầu vồng liền dừng trên người Thiên Vận tử đang không ngừng lui ra sau.

Hai mắt Thiên Vận tử chợt lóe lên, tay phải hung hăng vỗ về phía trước.

Lập tức cầu vồng bảy màu kia thành lốc xoáy quét tới. Lốc xoáy bảy màu cực kỳ rực rỡ. Càng không thể tin nổi là trong lốc xoáy bảy màu kia không ngờ còn ẩn chứa bảy điểm sáng rực rỡ!

Ở trong Liên minh Tu chân, có một truyền thuyết lâu đời. Trong tinh không có hai chòm sao Nam Bắc, trong đó sao Nam Đẩu chủ tử, Bắc Đẩu chủ sinh, đều tự nắm giữ Tinh lực. Không nói truyền thuyết này thật hay không, nhưng lúc này dưới thần thông của Thiên Vận tử không ngờ ngưng tụ huyễn hóa ra vật trong truyền thuyết kia.

Lốc xoáy bảy màu gào thét, ngăn cản giữa Thiên Vận tử và bàn tay to vươn ra từ hư vô. Nhưng ngay lại khoảnh khắc lốc xoáy bảy màu muốn

ngăn cản, bàn tay to căn bản không coi lốc xoáy bảy màu tồn tại. Nó trực tiếp xuyên qua, phảng phất trước mặt nó tất cả mọi vật đều là hư ảo.

Sắc mặt Thiên Vận tử lại biến đổi lớn. Thân hình hắn lại lui ra phía sau, tay phải chỉ về phía trước, khẽ quát:

- Thất Tinh toái tiên!

“Ầm” một tiếng, một điểm sáng trong lốc xoáy bảy màu vỡ ra! Cùng lúc đó, sáu điểm sáng còn lại đồng dạng sụp đổ, hình thành một lực chấn động không thể tưởng tượng quét ra bốn phía.

Chỉ có điều cho dù như vậy, bàn tay to kia cũng không ngừng lại chút nào, xuyên thấu qua lực chấn động hung hăng chộp về Thiên Vận tử.

- Đây… Đây rốt cuộc là cái gì!

Ánh mắt Thiên Vận tử lộ ra vẻ khiếp sợ mãnh liệt. Hắn tu đạo vô số vạn năm, còn chưa gặp qua vật quỷ dị như vậy bao giờ. Lúc này tâm thần chấn động, hai mắt hắn tuôn ra ánh sáng bảy màu. Thân hình hắn lui về sau, thở sâu. Hai tay bấm pháp quyết vung lên, miệng khẽ quát:

- Thiên Vận thuật!

Thiên Vận thuật là một thần thông trong đời Thiên Vận tử đạt tới đại thành! Không đến lúc cực kỳ bất đắc dĩ căn bản rất ít có người có tư cách khiến hắn thi triển thuật này! Nhưng lúc này hắn không chút do dự, thi triển Thiên Vận thuật đã hơn vạn năm không dùng quá!

Tất cả mọi chuyện là bởi vì Thiên Vận tử cảm nhận được một nguy cơ gần như đến lúc sống chết!

Nguy cơ này phát ra từ bàn tay to kia.

Thiên Vận tử than nhẹ, tay phải chỉ vào bầu trời. Lập tức bầu trời Thiên Vận tinh ầm ầm chấn động, phảng phất như run rẩy. Tầng mây tiêu tan dữ dội lộ ra bầu trời quang đãng, sáng sủa!

Trong tinh không, theo tay phải Thiên Vận tử chỉ ra, cũng xuất hiện một cảnh tượng khiến tất cả những người nhìn thấy đều phải rung động tâm thần!

Chỉ thấy một vận hình tròn cực lớn kéo dài vô số vạn dặm, dùng tốc độ cực nhanh biến ảo ra. Từ bên dưới nhìn lại, vật này giống như một la bàn thật lớn!

Trên bề mặt vật này từng vòng rậm rạp vô số phù văn ấn ký lóe lên, có thể làm rung động tâm thần!

Vật này rất lớn, sau khi xuất hiện phảng phất Thiên Vận tinh trước mặt nó hơi nhỏ đi một chút. Hai mắt Thiên Vận tử lộ ra ánh sáng kỳ dị, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng. Hai tay hắn bấm pháp quyết, lại chỉ vào không trung khẽ quát:

- Phụng Thiên Thừa Vận!

Lời nói vừa ra lập tức khiến bầu trời vang lên một tiếng nổ “ầm”. Tiếng nổ này quanh quẩn, tràn ngập khắp Thiên Vận tinh. Ngay cả tinh không bên ngoài không ngờ cũng có dư âm lượn lờ, xa xa tản ra.

Trong tiếng nổ, la bàn hư ảo khổng lồ vô cùng trên không trung chậm rãi xoay tròn. Nó vừa chuyển động, không ngờ có một loại uy lực vô thượng nghịch chuyển trời đất, điên đảo Càn Khôn!

Trong lúc lui ra sau, thân hình Thiên Vận tử nhoáng một cái bay thẳng đến trung tâm la bàn khổng lồ trong không trung đúng vào khoảnh khắc bàn tay to kia chộp tới. Sau khi tới gần, tay phải hắn bấm nhanh, suy diễn tính toán.

Càng tính toán, sắc mặt hắn càng âm trầm, tới cuối cùng gần như thành một mảnh tro tàn. Tất cả nói thì thong thả nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc.

- Vật này không thể chống cự!

Hai mắt Thiên Vận tử chợt lóe lên, tay phải chuyển động trước người. Lập tức la bàn khổng lồ phía sau người lại một lần nữa chuyển động. Từng tiếng “ầm ầm” quanh quẩn, từng luồng lực lượng kỳ dị bỗng từ trong la bàn truyền ra. Chúng ngưng tụ trước người Thiên Vận tử, ý đồ ngăn cản bàn tay to kia tới gần.

- Vận tốc quay không đủ, lão phu tu đạo mấy vạn năm không tin tính không ra cách phá giải vật này! Thiên Vật Thuật – Mở sáu đạo phong ấn!

Lời nói Thiên Vận tử vừa dứt, lập tức la bàn hư ảo kia ầm ầm chấn động. Nó dùng tốc độ không thể tưởng tượng, điên cuồng lớn lên!

Độ lớn của nó vốn đã là vô biên vô hạn. Nhưng giờ phút này nó lại không ngừng bành trướng, dĩ nhiên là đã không thể tưởng tượng được lớn bao nhiêu!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 976: Thiên Nghịch lại mở ra (P1).

Trong tinh không bên ngoài Thiên Vận tinh, nhìn về phía Thiên Vận tinh có thể thấy rõ ràng trên Thiên Vận tinh có một hư ảnh la bàn vô cùng khổng lồ. Mà toàn thân la bàn này chỉ có hai màu đen trắng, không ngừng lóe lên.

So sánh với la bàn kia, Thiên Vận tinh không được một phần mười!

Theo sự phóng đại của la bàn, nó chuyển động phát ra tiếng nổ "ầm ầm" tràn ngập tinh không! Thiên Vận tử một đầu tóc bạc không gió mà bay, tay phải gần như thành một đoàn bóng mờ. Trong khi điên cuồng tính toán, hai mắt hắn mơ hồ lộ ra tia máu cùng lo lắng.

Bàn tay khổng lồ kia càng ngày càng gần, đánh thẳng đến Thiên Vận tử. Khi chỉ còn không tới ba mươi trượng, thì vào khoảnh khắc này trong mắt Thiên Vận tử tỏa sáng. Hắn ngẩng đầu mạnh, động tác tay phải bỗng ngừng lại.

- Lão phu tính không ra từ đầu đến cuối, nhưng tính ra làm thế nào chống cự vật này!

Thiên Vận tử hơi do dự, thầm than một tiếng. Hắn không chút nghĩ ngợi tay phải điểm lên mi tâm. Động tác này rất nhanh nhưng trên thực tế lại ẩn chứa vô số biến hóa thủ ấn của Thiên Vận tử. Cuối cùng khi thủ ấn này hóa thành vĩnh hằng, trở thành duy nhất trực tiếp điểm lên mi tâm hắn!

“Ầm” một tiếng như tiếng sấm nổ vang dội trong đầu Thiên Vận tử. Giống như trong tâm thần hắn có sấm sét đang rít gào. Thân hình hắn chấn động, chỉ thấy từng bóng người hư ảo từ trong cơ thể điên cuồng lao ra. Một đám bóng hư ảo này đều có bộ dáng như Thiên Vận tử. Sau khi bọn họ xuất hiện lập tức tràn ngập bốn phía, nhìn khắp nơi chỉ thấy Thiên Vận tử!

- Vật này muốn hấp thu thiên địa nguyên lực. Vậy liền cho nó hấp thu!

Vô số bóng người hư ảo bên cạnh Thiên Vận tử bỗng nhiên động. Bọn họ nhất tề phóng về bàn tay khổng lồ đang chộp tới.

Trong đó một Thiên Vận tử mặc áo đỏ đi đầu, hắn vừa tới gần lập tức bị bàn tay khổng lồ vẫy một cái, thân hình run rẩy “ầm” một tiếng sụp đổ. Nhưng hắn không có tản ra mà toàn bộ dung nhập vào trong bàn tay khổng lồ kia.

Tiếng động “ầm ầm” không ngừng vang lên. Từng thân hình Thiên Vận tử hư ảo liên tục sụp đổ, bị hấp thu. Bản thể Thiên Vận tử ở cuối cùng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Trong mắt hắn lại lóe ra ánh sáng suy tính.

- Ta thật muốn nhìn vật này có thể hấp thu bao nhiêu!

Chỉ là mười giây, toàn bộ đám thân hình hư ảo toàn bộ sụp đổ trong tiếng "ầm ầm". Bọn họ đều bị bàn tay khổng lồ hấp thu sachj. Bàn tay kia dường như còn chưa thỏa mãn, lại tới gần Thiên Vận tử.

Vẻ tính toán trong mắt Thiên Vận tử lóe ra càng đậm. Tay phải hắn không chút do dự lại điểm lên mi tâm. "Phịch" một tiếng, thân thể hắn chấn động. Không ngờ lại có hơn một ngàn phân thân xuất hiện bên ngoài thân thể, đồng loạt phóng về phía trước.

Liên tiếp như thế, khi Thiên Vận tử lần thứ tư cắn răng điểm lên mi tâm. Sau khi hơn một ngàn phân thân lại bị bàn tay khổng lồ hấp thu, nó chậm rãi lui về sau không để ý tới Thiên Vận tử, dần dần biến mất trong hư không.

Thiên Vận tử chờ chính là giờ phút này. Rất nhiều phân thân hưu ảo của hắn bị bàn tay khổng lồ hấp thu. Điều này đối với hắn mà nói là không thể chấp nhận.

- Mặc kệ ngươi là thần thông gì biến thành. Hôm nay hấp thu bao nhiêu nguyên lực của lão phu, liền phun ra bấy nhiêu cho lão phu.

Thân hình Thiên Vận tử nhoáng lên một cái. Trong khoảnh khắc bàn tay khổng lồ kia sắp sửa biến mất, hắn nâng tay phải ấn xuống ngọn núi giống như chĩa ba bên dưới!

“Ầm”

Mặt đất chấn động dữ dội, chỉ thấy trên ba ngọn núi kia từng tảng lớn đá vụn bóc ra lăn xuống chân núi làm bụi đất bốc lên, hình thành một đám bụi mù mịt.

Ngọn núi run rẩy, trong tiếng “răng rắc” vỡ ra hàng loạt những khe nứt. Vết nứt không ngừng lan tràn ra, thoạt nhìn dường như ba ngọn núi này sẽ sụp xuống.

- Thiên Vận Kích!

Thiên Vận tử quát khẽ một tiếng, ba ngọn núi “ầm” một tiếng, hoàn toàn sụp đổ. Hàng loạt đá vụn rơi xuống, lại có ba luồng sáng bạc từ trong ngọn núi lóe lên.

Chấn động của mặt đất đã đến đỉnh điểm, không ngừng lan tràn. Dường như vô số tu sĩ đều bay nhanh lên không.

Ba luồng sáng bạc theo đá vụn rơi xuống từ ba ngọn núi sụp đổ càng ngày càng nhiều. Cuối cùng Thiên Vận tử hư không chộp một cái, mặt đất nổ vang. Ánh sáng bạc rực rỡ chói mắt từ mặt đất lao vút lên.

Ánh sáng bạc kia nhoáng lên một cái rơi vào trong tay Thiên Vận tử. Đó là một thanh đinh ba dài khoảng mười trượng. Toàn thân nó màu bạc, lóe ra tia sáng bạc tràn ngập một cỗ khí tức hoang dã tang thương.

Thiên Vận tử cầm đinh ba trong tay, mắt lóe tinh quang. Hắn hung hăng ném về phía trước. Tốc độ đinh ba kia quá nhanh, mang theo một tiếng rít bén nhọn, thẳng đến bàn tay khổng lồ đã biến mất hơn một nửa.

Ánh bạc lóe lên, đinh ba gào thét tới gần không ngờ trực tiếp xuyên thấu qua Bàn tay khổng lồ . Đinh ba nhoáng lên xuyên qua, bàn tay khổng lồ ngừng lại. Lập tức có vô tận thiên địa nguyên lực từ nơi bàn tay khổng lồ bị xuyên thấu điên cuồng tràn lan.

Thiên địa nguyên lực tràn ra vừa xuất hiện, lập tức lao thẳng đến Thiên Vận tử. Chúng nó hóa thành từng đám thân hình hư ảo, dung nhập vào cơ thể Thiên Vận tử.

Bàn tay khổng lồ ngừng lại một giây, nó đang sắp sửa tiêu tan đột nhiên nghịch chuyển. Lại chậm rãi từ trong hư vô rút ra, nhanh chóng chộp tới Thiên Vận tử! Tia sáng tính toán trong mắt Thiên Vận tử càng đậm. Hắn lui về phía sau, tay phải hư không chộp một cái. Lập tức đinh ba xuyên thấu qua bàn tay khổng lồ , lại từ phía sau bàn tay hóa thành một luồng sáng bạc lóe lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó lại chuẩn bị xuyên qua bàn tay khổng lồ kia, không ngờ bàn tay lật lại bắt được đinh ba. Chỉ nghe ầm một tiếng,

trong cây đinh ba này không ngờ truyền ra tiếng vỡ vụn. Từng luồng sáng bạc bay ra, nhanh chóng bị bàn tay hấp thu.

Cảnh tượng này chỉ trong khoảnh khắc. Bàn tay khổng lồ kia buông ra, không để ý tới đinh ba chộp thẳng đến Thiên Vận tử. Thiên Vận tử đang định lui ra sau nhưng bàn tay khổng lồ hư không nắm chặt lấy hắn.

Thiên Vận tử bị nắm chặt, thân hình lập tức run rẩy. Giống như bên ngoài thân thể hắn có một bàn tay hư ảo hoàn toàn nắm chặt vậy!

Bàn tay khổng lồ sau khi bắt lấy lập tức hung hăng bóp chặt lại. Cái bóp này làm sắc mặt Thiên Vận tử tái nhợt. Trong cơ thể hắn lập tức biến ảo ra hàng loạt thân hình hư ảo. Đám thân hình hư ảo này vừa xuất hiện lập tức bị dung nhập vào bàn tay kia.

Loại hấp thu này so với tốc độ khi nãy Thiên Vận tử thả ra thân hình hư ảo phải nhanh hơn mấy lần. Như vậy đối với Thiên Vận tử mà nói, thiệt hại không thể tưởng tượng.

Chỉ mười giây, toàn thể bàn tay khổng lồ gần như hóa thành thực chất. Nó không có tiếp tục hấp thu mà chậm rãi buông ra, dần dần lùi về dung nhập vào trong hư vô.

Lúc này Thiên Vận tử cũng không dám truy kích nữa. Mặt hắn tái nhợt không chút máu, ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt. Thân hình hắn lay động,

phun ra một ngụm máu lớn.

- Sai lầm… Trước kia sai lầm một lần trên người Vương Lâm, dẫn ra vật ấy… Lại trên vật ấy sai lầm một lần khiến cho nó cắn nuốt càng nhiều…

Thiên Vận tử trầm mặc xoay người, thu hồi đinh ba. Hắn bước một bước trở về trong Thiên Vận tinh, không chút do dự lập tức bế quan.

- Bàn tay hư ảo kia cũng không giết người, nó chỉ hấp thu. Một khi hấp thu đủ là sẽ rời đi… Đáng tiếc ta chỉ tính tới lúc trước mà không tính đến bàn tay khổng lồ này không phải vật chết, mà là có linh hồn điều khiển…

Thiên Vận tử cười khổ, nếu là không chủ động phóng ra thì thiệt hại của hắn còn không nhiều. Nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể than thầm.

- Tuy nói chỉ bị bàn tay kia bắt lấy mười giây. Nhưng mười giây này nếu là đổi lại một tu sĩ Toái Niết khác, toàn thân máu thịt, nguyên lực đều sẽ bị hấp thu hoàn toàn…

Thiên Vận tử thở dài, mặt hơi chút già nua. Hắn hiểu được mình tổn thất không chỉ có nguyên lực, quan trọng nhất là đạo tâm viên mãn, có vết rạn.

- Trước đây cả đời tính toán của ta chỉ sai một lần…

Thiên Vận tử trở lại Thiên Vận tông, ngồi khoanh chân trên một tảng đá sau núi. Dung mạo hắn lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng già nua.

- Năm xưa biến động ở trong đoàn trưởng lão của Liên minh, ta tính sai lần đầu, đạo tâm có vết rạn. Từ đó về sau, ta bởi cơ duyên mà gặp… hắn. Tuy chỉ liếc mắt một cái ta lại hiểu ra. Vết rạn ở đạo tâm sau một lần tính sai dần dần có dấu hiệu bù đắp. Lại mấy vạn năm ta không ngừng hiểu ra, đạo tâm lại viên mãn. Trong tâm ta tự thành Thiên Đạo, Ta là Thiên Đạo, thay thế đạo trong thiên hạ.

- Nhưng hôm nay, ta lại liên tiếp sai lầm hai lần!

Trên mặt Thiên Vận tử lộ vẻ chua xót.

- Vương Lâm kia lúc trước ở vùng đất Yêu Linh, ta tuy sai lầm nhưng cuối cùng vẫn trong vòng tính toán của ta… Chỉ có điều lúc này ta đầu tiên tính sai trên người hắn, sau lại tính sai lầm trên bàn tay hư ảo kia…

Thiên Vận tử lắc đầu, ngơ ngẩn nhìn không trung. Rất lâu sau đó hắn chậm rãi nhắm hai mắt, chỉ có một tiếng than nhẹ lượn lờ trong tim vĩnh viễn không tiêu tan.

Lại nói đến Lăng Thiên Hậu. Vẻ mặt hắn kinh hoảng, da đầu tê tái, nhanh chóng lao đi dưới lòng đất. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, phía sau lưng mình, ánh sáng vô hình đuổi theo không dứt. Trên đường đi những phong ấn cùng với trận pháp đều không có tác dụng ngăn cản ánh sáng vô hình.

Lăng Thiên Hậu hồn bay phách lạc, đi tới sát nơi trong cùng của Đại La tinh, cắn răng bước vào bên trong.

- Năm xưa khi ta đạt được Đại La tinh này, liền biết được bên trong tinh cầu này có để lại tế hỏa khi xưa Hư Linh Thượng nhân của Tu chân tông Côn Hư khi luyện hóa Đại La tinh. Nguy cơ lúc này hy vọng có thể dựa vào tế hỏa chống đỡ!

Lăng Thiên Hậu vừa mới đi vào sâu trong Đại La tinh liền lập tức cảm nhận được một luồng sức nóng phả vào mặt.

Ở phía sau hắn, ánh sáng vô hình nhanh chóng tới gần, trực tiếp xuyên qua mà tới. Ánh sáng chói mắt lóe lên, hóa thành một bàn tay khổng lồ , chộp tới Lăng Thiên Hậu.

Lăng Thiên Hậu toát mồ hôi lại, trong khi bỏ chạy lòng thầm quát:

- Đây rốt cuộc là vật gì! Ta chỉ dùng thần thức xem xét Vương Lâm kia mà thôi, vì sao dây dưa không ngớt!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 977: Thiên Nghịch lại mở ra (P2).

Lăng Thiên Hậu cắn răng tăng tốc độ thật nhanh, mắt thấy đã tới phía trước nơi ẩn chứa tế hỏa. Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, bàn tay khổng lồ đuổi theo lại vẫy nhẹ một cái.

“Ầm”

Lăng Thiên Hậu phun ra một ngụm máu tươi, nhưng tốc độ của hắn lại nhanh hơn, trực tiếp lao ra. Hắn thấy phía trước được một đoàn ngọn lửa bao quanh!

Hình dạng ngọn lửa này không ngờ là một con Hỏa chu tước màu đen!

Lăng Thiên Hậu cắn răng một cái, thân hình đi thẳng đến Hỏa chu tước kia. Nhưng ngay tại khoảnh khắc thân thể hắn tới gần, bàn tay khổng lồ đuổi theo phía sau, cách không nhẹ nhàng nắm lấy hắn.

Trong nháy mắt này, toàn thân Lăng Thiên Hậu chấn động. Hắn lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng ngưng tụ mà đến, gắt gao vây quanh thân mình!

Cùng lúc đó, bàn tay khổng lồ kia hung hăng bóp chặt. Sắc mặt Lăng Thiên Hậu lập tức tái nhợt. Hắn có thể cảm nhận được, máu thịt trong cơ thể, nguyên lực thậm chí ngay cả nguyên thần và linh hồn trong nháy mắt bị hút đi như điên cuồng.

Mặc cho hắn giãy dụa thế nào đều không có bất kỳ tác dụng gì.

Chỉ sau giây, Lăng Thiên Hậu mở to hai mắt, lộ ra vẻ tuyệt vọng. Giờ phút này hắn thậm chí ngay cả phát ra tiếng hô đều không thể làm được.

Nhưng ngay trong nháy mắt Lăng Thiên Hậu tuyệt vọng, hắc mang yêu dị trên mi tâm lóe ra bao phủ toàn thân, khiến cho lực hút trong cơ thể hơi ngừng lại.

Cùng lúc đó, bày tay to hư ảo bắt lấy Lăng Thiên Hậu không biết vì sao đột nhiên buông ra, chậm rãi lùi về biến mất trong hư vô. Lăng Thiên Hậu kinh ngạc chứng kiến hết thảy, đột nhiên có loại cảm giác như được khởi tử hồi sinh.

Hắn cũng không biết là hắn thiệt hại không bằng Thiên Vận tử. Giờ phút này hắn dĩ nhiên bị mạnh mẽ hấp thu cắn nuốt.

Nhưng cho dù như vậy, sáu giây vừa rồi cũng gần như hấp thu hơn nửa tất cả mọi thứ trong cơ thể Lăng Thiên Hậu. Hắn cười khổ một tiếng, trong lòng thầm than. Hắn cũng không biết chuyện xảy ra ở nơi của Thiên Vận tử. Giờ phút này hắn quyết định tuyệt đối không dễ dàng ra ngoài, ở trong này bế quan tranh thủ nhanh chóng khôi phục lại một ít tu vi.

Về phần tìm Vương Lâm để báo mối hận thiệt hại này, Lăng Thiên Hậu lúc này lại bị dọa sợ. Ý nghĩ vừa dâng lên lập tức bị bỏ qua.

Hắn cũng không muốn lại đối mặt bàn tay khổng lồ quỷ dị kia.

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở bên ngoài một tòa tháp cao trên Đại La Kiếm Tông. Biển lửa trong cơ thể đã sớm biến mất, thay vào đó là hạt châu Thiên Nghịch tản mát ra từng luồng ánh sáng rực rỡ.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, vào khoảnh khắc tia sáng trên hạt châu Thiên Nghịch vừa mới hiện ra, nó chia làm hai. Một đạo thẳng đến Lăng Thiên Hậu trong tòa tháp khổng lồ. Một đạo khác lại lóe lên, không ngờ dung nhập hư vô chẳng biết đi đâu.

Nhưng không bao lâu hai đạo hào quang này gần như cùng lúc trở về, theo thân thể hắn dung nhập vào hạt châu Thiên Nghịch trong nguyên thần. Trong nháy mắt, hạt châu Thiên Nghịch kia chấn động ầm ầm!

Đồ án Nhật Nguyệt trên hạt châu, giờ phút này đồ án mặt trời phảng phất như có linh tính. Ánh sáng chói mắt kia tràn ra từ trên đồ án, sau khi dung hợp hai đạo hào quang lại chậm rãi chuyển động.

Cảnh tượng này, trừ Vương Lâm ra không có bất cứ kẻ nào phát hiện. Giờ phút này, trong Đại La Kiếm Tông bởi vì sự biến đổi của Lăng Thiên Hậu khiến cho các đệ tử đều tản ra bốn phía. Chỉ là vẻ mặt bọn họ lộ ra mê man và khó hiểu.

Vương Lâm khoanh chân, bề ngoài nhìn lại không có bất kỳ khác thường, hết thảy đều rất bình tĩnh. Chỉ là trong cơ thể hắn bởi vì hạt châu Thiên Nghịch hấp thu cực dương, làm cuộn lên sóng lớn ngập trời!

Đồ án thái dương trên hạt châu Thiên Nghịch đang không ngừng xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Tới cuối cùng nó gần như thành một trận gió lốc, quét ngang quấy động nguyên thần và thần thức Vương Lâm, khiến cho toàn bộ cơ thể hắn đều được bao phủ trong hào quang.

Hào quang này mang theo một tia ấm áp, khiến cho Vương Lâm chẳng những không có cảm giác không khỏe mà ngược lại rất là thoải mái. Ánh sáng tràn ngập tới đâu, toàn thân Vương Lâm, tâm thần đều trở nên tĩnh lặng.

Nguyên lực trong cơ thể hắn dưới hào quang chiếu rọi, tốc độ chuyển động nhanh dần. Mỗi một lần chuyển động được một chu thiên, đều có

một chút ánh sáng dung nhập vào trong. Cuối cùng nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm không ngờ lại xuất hiện một tia cực nóng.

Theo nguyên lực biến hóa, nguyên thần Vương Lâm cũng biến đổi theo. Trong hào quang chiếu rọi, nguyên thần chậm rãi hấp thu lực lượng bên trong. Nguyên thần vốn là bộ dáng Thái Cổ Lôi Long, nhưng giờ phút này phía trên Thái Cổ Lôi Long kia lại biến ảo ra một đoàn không khí như bông.

Khối không khí này thành màu đỏ, chậm rãi xoay tròn không ngừng hấp thu lực lượng trong hào quang, dần dần lớn mạnh.

Chẳng những nguyên thần Vương Lâm như thế, ngay cả thân thể dưới hào quang cũng dần dần thay đổi. Thân thể Cổ Thần vốn đã rất mạnh, giờ phút này hấp thu hào quang lại tăng cường không ít.

Làn da Vương Lâm theo thời gian trôi qua chậm rãi biến thành màu hồng nhuận. Từng giọt mồ hôi trong suốt toát ra, tiêu tan trong gió thổi. Tuy là có lạnh nhưng Vương Lâm không hề cảm thấy.

Trong phạm vi trăm trượng nơi hắn khoanh chân, giờ phút này tràn ngập một tầng khí tức cực nóng khiến cho tất cả những người có ý tới gần đều phải dừng lại. Nếu mạnh mẽ tiến lên không được mấy bước sẽ bị hình thần câu diệt!

Ở trong một hoàn cảnh tương đối im lặng như vậy, Vương Lâm ngồi đúng mười ngày. Trong mười này, hắn vẫn không nhúc nhích, toàn bộ thể xác và tinh thần chìm đắm vào biến hóa nghiêng trời lệch đất trong cơ thể.

Tu vi của hắn từ trận đại chiến giữa La Thiên và Liên minh đã tới Khuy Niết trung kỳ, chỉ thiếu cảm ngộ ý cảnh. Chỉ là trong mười ngày này, hiện tượng này cũng không thay đổi gì, dù sao cảm ngộ ý cảnh không thể cưỡng cầu.

Nhưng vào ngày thứ mười một, theo hạt châu Thiên Nghịch biến hóa một lần nữa, hiện tượng này có cơ hội chuyển biến!

Hạt châu Thiên Nghịch trong cơ thể Vương Lâm, đồ án mặt trời bên trên hạt châu đang xoay tròn không ngừng. Tốc độ của nó chậm rãi yếu bớt, vào giữa trưa ngày thứ mười một thì hoàn toàn tạm dừng. Chỉ trong khoảnh khắc tạm dừng này, con mắt thứ ba trên mi tâm Vương Lâm đột nhiên tự động mở ra!

Trong con mắt lóe lên hồng quang, ẩn chứa lực bổn nguyên, theo thân thể hắn dung nhập vào đồ án mặt trời bên trên hạt châu Thiên Nghịch.

Lực bổn nguyên của Vương Lâm, trong đó một bộ phận lớn đến từ Chiến tự thiếp, bộ phận nhỏ hấp thu trong khi cảm ngộ ở phù tộc trên Chu Tước tinh. Hai loại lực lượng này đều là bổn nguyên cũng không khác nhau, có thể hoàn mỹ dung hợp. Chúng vẫn ở trong con mắt thứ ba, trở

thành thần thông mạnh nhất hộ mạng khi Vương Lâm đấu pháp với người khác!

Giờ phút này, lực bổn nguyên cực kỳ thưa thớt này dung nhập vào hạt châu Thiên Nghịch. Trong nháy mắt nó như là cái chìa khóa mở ra hạt châu Thiên Nghịch. Hạt châu Thiên Nghịch ầm ầm chấn động, một lực lượng mạnh mẽ từ trong truyền ra, cuốn lấy thần thức Vương Lâm hút vào trong hạt châu Thiên Nghịch.

Vương Lâm chỉ cảm thấy hoa mắt, khi tỉnh táo lại thì thấy được cảnh tượng quen thuộc!

Tại một nơi phảng phất như vô tận hư vô, trong trời đất có một cánh cửa lớn. Cánh cửa này đặt trên mặt đất, đỉnh chạm trời. Vương Lâm trước mặt nó giống như là con kiến.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn cánh cửa, mỗi một lần nhìn thấy cánh cửa này hắn đều có một loại rung động không thể nói rõ. Nhất là năm xưa khi cánh cửa mở ra, hắn chỉ nhìn thoáng qua liền bị lạc ở bên trong. Khi thức tỉnh, mơ hồ biết được bổn nguyên.

Trầm mặc hồi lâu, thân hình Vương Lâm bay về phía trước, càng ngày càng gần cánh cửa kia. Vào khoảnh khắc thân hình hắn tới gần, cánh cửa phát ra tiếng nổ “ầm ầm”, ở trước mặt Vương Lâm chậm rãi mở ra một khe hở.

Trong khoảnh khắc khe hở này xuất hiện, một lực lượng xung kích không thể tưởng tượng từ trong khe hở ầm ầm tràn ra. Lực xung kích này chỉ có thể cảm thụ mà không thể nhìn thấy, trong khoảnh khắc nó liền tới sát Vương Lâm. Thân hình Vương Lâm lập tức chấn động, toàn thân dừng lại, lại bị lạc giống như năm xưa.

Chẳng qua lúc này Vương Lâm vừa mới bị lạc lập tức trên cánh cửa lớn tràn ra một cỗ khí tức nóng rực. Nó dung nhập thân thể Vương Lâm dừng lại ở bên ngoài cửa. Tâm thần Vương Lâm dường như chấn động, tỉnh táo lại.

- Cực dương!

Khí tức cực nóng kia, Vương Lâm cảm giác được rõ ràng. Đúng là lực lượng cực dương bị hạt châu Thiên Nghịch hấp thu.

Vương Lâm trầm mặc, hai mắt hắn lóe lên một tia hiểu ra.

- Ngũ Hành viên mãn làm xuất hiện cánh cửa Thiên Nghịch này. Nhưng cũng chỉ là xuất hiện mà thôi, muốn tiến vào trong cũng không thể được. Giống như ta năm đó, thân thể dừng lại ở bên ngoài, tinh thần bị lạc ở trong.

- Sau Ngũ Hành là Âm Dương. Giờ phút này hạt châu Thiên Nghịch hấp thu cực dương, Âm Dương đạt tới viên mãn một nửa. Cho nên khi ta vừa

bị lạc nó khiến ta thanh tỉnh. Chỉ là không biết cực âm có tác dụng gì. Nếu là sau khi Âm Dương toàn bộ viên mãn, thì lại thế nào…

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, nhìn thoáng qua cánh cửa Thiên Nghịch, thân hình nhẹ trôi về phía trước.

Lúc này hai mắt hắn mặc dù nhìn về phía khe hở nhưng cũng không bị lạc nữa. Càng ngày càng gần, khi hắn đứng ở nơi gần nhất cánh cửa, chỉ cách cánh cửa một chút, đối mặt với cánh cửa vô biên thì cảm giác bé như con kiến lại hiện lên trong lòng hắn.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, nhấc chân bước một bước tới khe hở cánh cửa Thiên Nghịch chống đỡ trời đất kia.

- Ta muốn biết rõ. Bí mật chính tức của Thiên Nghịch này!

Một bước này của Vương Lâm, khoảnh khắc bước vào cái khe, khi chân phải hắn hạ xuống. Hắn cảm thấy cả người như run lên, giống như có một luồng gió lạnh từ trong thổi ra, xuyên qua thân thể hắn.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 978: Đường hẹp.

Một tiếng “Ầm” vang lên, Vương Lâm lập tức có cảm giác như linh hồn bị thổi ra. Theo gió lạnh không ngừng mà lui về phía sau, biến mất trong vô tận hư vô.

Trong khi không ngừng lui về sau, tâm thần Vương Lâm một mảnh hốt hoảng. Hắn cảm giác được mình đang không ngừng thu nhỏ lại, ngàn năm Tuế Nguyệt trong nháy mắt vụt qua, toàn bộ nghịch chuyển trở lại. Tất cả mọi chuyện cũ đi ngược lại trong tâm thần, cuối cùng dừng lại khi trẻ con, nằm trong bào thai nối với cuống rốn mẹ.

Tiếng “thình thịch”, tiếng tim đập “thình thịch” rõ ràng truyền vào trong tai Vương Lâm. Thân tình cha mẹ đã lâu dung nhập tâm thần hắn. Chỉ có điều loại cảm giác này chỉ hơi ngừng lại liền bị gió lạnh thổi đi.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được, mình lại một lần lui về phía sau. Lúc này đây giống như có một lực lượng kỳ dị ngăn cản. Chỉ có điều lực lượng này so sánh với luồng gió đẩy Vương Lâm về sau thì thật sự nhỏ bé không đáng kể.

“Phịch” một tiếng, lực lượng kỳ dị ngăn cản hắn lui về sau bị sụp đổ. Vương Lâm thấy được một hình ảnh không thể tin, tâm thần rung động. Cho dù là trong kiếp sống hơn ngàn năm tu đạo cũng cực kỳ hiếm thấy.

- Đây… Đây là…

Vương Lâm thì thào tự nói. Hắn thấy được trời xanh, mây trắng, thấy được dưới mây trắng kia một con chim đang giương cánh bay.

Con chim này cực kỳ xinh đẹp, lông chim trên thân nhiều vẻ, trong khi bay lại mạnh mẽ. Thường thường vừa di động giống như vẽ ra một hình cung Thiên Đạo, dần dần đi xa.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn con chim không ngừng bay xa kia, có loại ảo giác. Giống như con chim này mình… rất quen thuộc, rất quen thuộc…

Hắn nhìn đến cuộc sống ngắn ngủi của con chim. Cuộc sống này người khác xem ra có lẽ không thú vị. Nhưng rơi vào mắt Vương Lâm lại giống như có một trí nhớ đã tiêu tan khi đời trước luân hồi ở trong đầu đã lâu, bị xúc động thật sâu mà mở ra.

- Bổn nguyên… Đây… Đây mới là bổn nguyên…

Trong đầu Vương Lâm giống như bị sét đánh ầm qua, giống như nắm được một ít rõ ràng.

Cuộc sống của con chim kia không lâu, chỉ có vài chục năm mà thôi. Khi tận mắt nhìn thấy con chim này chết trong miệng mãng xà, trong lòng Vương Lâm đau xót. Ánh mắt con chim trước khi chết giống như nhìn phá hư vô. Rơi vào trong mắt hắn hoàn toàn mở ra trí nhớ mà nguyên bản hết thảy lực lượng đều không có khả năng tìm lại được.

Lại một tiếng “ầm” vang lên, thân hình Vương Lâm lại lui về sau, theo gió lạnh thổi tới thân hình hắn không ngừng lui ra sau. Cỗ lực lượng kỳ dị ngăn cản hắn lui về sau lại một lần nữa xuất hiện.

Lúc này đây, lực lượng này so với khi nãy mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tại gió lạnh thổi, lực lượng kỳ dị không ngờ không động tí nào. Hai cỗ lực lượng không ngừng va chạm, giống như tiếng rít gào giữa trời đất.

Hồi lâu, lực lượng kỳ dị kia hình thành một hàng rào, nứt ra một khe hở. Thân hình Vương Lâm theo khe hở chui vào, trong khoảnh khắc hắn lập tức thấy được một mảnh hồng quang. Hồng quang này chói mắt, hắn chưa thấy rõ hết thảy thì lập tức có một luồng lực đẩy mạnh không thể tưởng từ trong đẩy ra, dừng trên người hắn.

Vương Lâm chỉ cảm thấy toàn thân tan nát giống như bị xé rách thành vô số, bị cuốn bay ra ngoài, toàn bộ thân hình ầm ầm sụp đổ.

Trong khoảnh khắc sụp đổ, Vương Lâm mở mạnh hai mắt. Giờ phút này hắn chính đang đứng dưới cánh cửa Thiên Nghịch khổng lồ kia. Chân phải hắn đang trên không muốn bước vào trong cánh cửa.

Vương Lâm hít sâu một hơi, vẻ khiếp sợ trong mắt chậm rãi bình phục. Tất cả vừa rồi toàn bộ xảy ra trong khoảnh khắc chân hắn nâng lên chuẩn bị đặt xuống.

Giờ phút này cái khe trên cánh cửa Thiên Nghịch chậm rãi khép kín. Cuối cùng nó hóa thành hư ảo, biến mất trước mặt Vương Lâm.

Trong Đại La Kiếm Tông, nơi Vương Lâm khoanh chân. Hắn chậm rãi mở hai mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt. Vương Lâm trầm mặc hồi lâu hắn thở dài một tiếng, đứng lên.

Khoảnh khắc thân hình hắn đứng lên, một cỗ khí tức cực kỳ hùng mạnh trong cơ thể hắn ầm ầm phát ra. Khí tức mạnh mẽ dĩ nhiên đạt tới đỉnh Khuy Niết trung kỳ!

- Hóa ra, đây mới là bổn nguyên…

Tu vi đỉnh Khuy Niết trung kỳ hóa thành nguyên lực vô biên trong trời đất Đại La tinh điên cuồng gào thét. Nó hình thành một lốc xoáy khổng lồ lấy Vương Lâm làm tâm điểm. Lốc xoáy này không ngừng xoay tròn, phát ra những tiếng “ô ô” tràn ngập toàn bộ Đại La tinh!

Lập tức đám đệ tử Đại La Kiếm Tông, từng người cảm thấy có một ngọn núi từ trên ép xuống, linh lực trong cơ thể không tự chủ được vận chuyển định chống cự, dường như nếu không chống cự sẽ không thể chịu nổi.

Từ xa nhìn về Đại La Kiếm Tông, bầu trời có một lốc xoáy điên cuồng xoay tròn. Trung tâm lốc xoáy, Vương Lâm tóc bay theo gió, quần áo

phất phới. Hắn chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Một đôi mắt lóe ra ánh sáng ngời, giống như bao hàm tinh không, rực rỡ đến cực điểm.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt đệ tử Đại La Kiếm Tông, phảng phất vĩnh hằng.

Vương Lâm cứ như thế bình tĩnh đứng ở tại chỗ, bình tĩnh nhìn bầu trời. Hắn bình tĩnh chìm vào đủ loại cảm ngộ trong lòng lúc trước.

- Con chim kia chính là đời trước của ta…

Vương Lâm trầm mặc, trong mắt lộ vẻ suy tư. Hắn đắm chìm vào tất cả những thứ nhìn thấy trong khoảnh khắc nâng chân lên hạ xuống khi đứng ngoài cánh cửa Thiên Nghịch.

- Bổn nguyên, cái gì là bổn nguyên… Con chim kia… Không phải là đời trước của ta mà là một loại tượng trưng cho tâm thần của ta, mượn loại sinh vật này! Con chim này cuối cùng chết vào miệng rắn, là ý thế nào…

Vương Lâm nhíu mày. Hắn thủy chung đoán không ra, chỉ có điều mơ hồ như nắm bắt được một tia rõ ràng.

- Lúc này là một lần tiểu viên mãn khi hạt châu Thiên Nghịch hấp thu cực dương. Nếu muốn chân chính biết rõ hết thảy, còn cần phải hấp thu cực âm, sau đó Âm Dương đại viên mãn. Như vậy tới lúc đó, hết thảy đều sẽ có đáp án!

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt lóe ra.

- Mặc kệ Thiên Vận tử kia tính kế là ta hay là Lăng Thiên Hậu. Lúc này hắn ở trên người ta đã mắc sai lầm. Cục này, đã phá!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, thân hình nhoáng về trước trực tiếp bước vào hư không. Hắn cúi đầu, ánh mắt đảo qua tòa tháp khổng lồ vốn là nơi của Lăng Thiên Hậu.

Bên cạnh tòa tháp này sụp xuống lộ ra một cái động lớn, từng hồi nguyên lực dao động còn sót lại xung quanh.

- Mỗi lần hạt châu Thiên Nghịch mở ra đều cần thiên địa nguyên lực vô cùng khổng lồ. Lúc này mở ra, nguyên lực xung quanh không có gì biến hóa, nhưng Lăng Thiên Hậu này lại hoảng sợ mà chạy. Liên hệ thời gian bỏ chạy và lúc hạt châu Thiên Nghịch phát ra hai đạo ánh sáng là cùng một lúc. Như vậy một đạo ánh sáng trong đó đúng là đi tới Lăng Thiên Hậu này!

Vương Lâm bước về phía trước một bước, rời khỏi Đại La tinh đứng trong tinh không.

- Một đạo ánh sáng mà hạt châu Thiên Nghịch tán ra, chính là chạy tới ai…

Vương Lâm hơi trầm ngâm, ánh mắt chợt lóe, lẩm bẩm:

- Nếu là Thiên Vận tử thì quá tốt…

Hắn thu hồi tâm thần, không hề suy nghĩ việc này. Thân hình hắn hóa thành một đạo cầu vồng trực tiếp bay nhanh về phía sâu trong tinh không.

- Bố cục Thiên Vận tử bày ra đã phá, không nên ở lại trên Đại La tinh này. Lúc này chính là nên đi về vùng đất Yêu Linh, làm chút chuẩn bị. Bốn tiên phủ ở đất Yêu Linh, ta chiếm cứ một cái, có thể mang theo mấy người cùng đi!

Vương Lâm trong khi bay đi, một loạt ý nghĩ lại hiện ra trong đầu.

Vương Lâm cũng không có thi triển Súc địa thành thốn, nhưng tốc độ lại không chậm. Cả người hắn hóa thành một đạo cầu vồng rít gào, mấy canh giờ sau, đã thấy được một viên tinh cầu hoang dã ở phía xa xa.

- Là nơi này!

Thân hình Vương Lâm không chút ngừng lại, xông lên một cái. Lập tức phát ra những tiếng nổ vang “ầm ầm”, thẳng đến tinh cầu hoang dã bỏ đi kia.

Tinh cầu này hình dáng rất cổ quái, không phải hình tròn mà phảng phất như bị cắn một cái thành hình như trăng lưỡi liềm. Nó lơ lửng trong tinh không, thi thoảng có một số đá vụn rơi ra từ trên tinh cầu, bay ra xa dung nhập vào tinh không.

Vương Lâm biến thành cầu vồng bay nhanh, gần như chốc lát liền đến sát tinh cầu này. Hắn nhoáng lên một cái, cả người nhảy vào trong tầng cương phong của tinh cầu.

Trên tinh cầu này không có chút linh lực nào, ngay cả tầng cương phong đều yếu ớt cực kỳ. Vương Lâm vừa xâm nhập, lập tức tầng gió này sụp đổ, nối tiếp nhau tan rã.

Do đó không có tầng gió phòng hộ, bụi bậm trong tinh không không hề có chút giữ lại toàn bộ rơi lên tinh cầu này, hóa thành từng trận gió lốc lớn, chạy quanh tạo nên những tiếng rít gào “ô ô”.

Tinh cầu này mặt đất khắp nơi đầy vết nứt, không có bất kỳ thực vật nào. Dường như khí tức sinh mạng tuyệt tích, tràn ngập tử khí đậm đặc.

Khoảnh khắc Vương Lâm hạ chân xuống, lập tức có hai đạo cầu vồng rít gào chạy từ xa đến. Hai cầu vồng này một lớn một nhỏ, trước sau tới gần. Cầu vồng lớn hơn một chút tốc độ rõ ràng không bằng, rất nhanh bị bỏ lại ở mặt sau.

Vẻ mặt Vương Lâm như thường, thậm chí có một tia mỉm cười.

Cầu vồng nhỏ trong chốc lát tới gần, cầu vồng biến mất lộ ra một thân hình cổ quái bên trong. Người này đầu cực lớn, thân hình lại rất gầy gò. Cái đầu lớn kia, tóc rất ít thậm chí ở trên còn có thể nhìn rõ gân xanh ẩn hiện.

- Tham kiến chủ nhân!

Tu sĩ cổ quái này đúng là đầu to. Hắn cùng với hai người Lôi Cát chính là được an bài ở đây trước khi Vương Lâm tiến vào Thiên Vận tinh, chờ Vương Lâm triệu tập.

Lôi Cát lúc này cũng chạy tới đây, hạ xuống mặt đất nhìn về phía Vương Lâm. Vẻ mặt hắn cực kỳ cung kính, lên tiếng:

- Lôi Cát ra mắt chủ nhân.

- Chủ nhân lần này đi có thuận lợi?

Đầu to do dự một chút, hỏi Vương Lâm.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 979: Phù Phong Tử (P1).

Vương Lâm liếc mắt nhìn hai người này một cái, gật gật đầu chậm rãi nói:

- Tạm được. Có điều xảy ra một số vấn đề nhỏ. Ta hôm nay tới đây là muốn dẫn hai người các ngươi đi lựa chọn một tinh cầu tu chân, bế quan tu luyện. Nơi đây hoàn cảnh ác liệt, không thích hợp bế quan.

Đầu to gật đầu, nói:

- Nơi đây đúng thật không thích hợp bế quan. Tinh cầu này chẳng những bị vứt bỏ, lại cứ cách một canh giờ liền sụp đổ một mảng lớn.

Vương Lâm không nói lời thừa, vung tay áo lên cuốn Đầu to và Lôi Cát rời khỏi nơi này trực tiếp đi vào tinh không.

Trong tinh không, Lôi Cát duỗi tứ chi ra, quỳ rạp trên đất. Hắn ngẩng đầu lên gào một tiếng, thân hình lập tức vô hạn bành trướng. Trong phút chốc liền hóa thành thân hình Cự Ma Tộc lớn trăm trượng.

Vương Lâm bước lên lưng Lôi Cát, khoanh chân mà ngồi. Đầu to đi theo sau Vương Lâm, giống như thị vệ đứng ở bên cạnh. Giờ phút này hư ảnh phía sau Vương Lâm nhoáng lên. Tháp Sơn bước ra đứng bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng.

Tay phải Vương Lâm chỉ về phía trước. Lập tức Lôi Cát gầm lên, thân hình lao ra hóa thành một bóng mờ bay thẳng đến phía trước. Một đường bay nhanh, vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, nhưng trên đường khó tránh khỏi sẽ gặp được tu sĩ lệ thuộc vào phạm vi Thiên Vận tinh. Những tu sĩ này bất kể tu vi thế nào khi nhìn thấy thân hình khổng lồ của Lôi Cát đầu ngây người một chút. Sau đó phàm là người biết được mình đang cản đường đều tự tránh ra nhường đường, không dám ngăn cản.

- Đây là vị lão quái đại thần thông nào, không ngờ có vật cưỡi như loại Cự Ma Tộc này!

- Tu sĩ khoanh chân ngồi kia nhìn có vẻ quen mắt, hình như từng gặp ở địa phương nào…

- Đừng nói vật cưỡi. Ngươi xem hai hộ vệ đứng cạnh lão quái. Đó là tu vi gì mà lão phu nhìn không thấu. Nhưng cho dù là đại trưởng lão tông phái chúng ta sợ là cũng không có loại khí tức này!

Dọc theo đường đi phàm là người nhìn đến Vương Lâm tất cả đều bàn luận. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ cung kính. Ở Tu Chân giới này, chính là cường giả vi tôn!

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Lôi Cát, trên đường đi hắn đắm chìm trong nguyên lực trong cơ thể, cảm thụ tu vi đỉnh Khuy Niết trung kỳ!

- Lúc trước tu vi ta là Khuy Niết sơ kỳ, phối hợp thân thể Cổ Thần, có thể đánh với tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ… Giờ phút này tu vi ta nâng lên đạt tới Khuy Niết trung kỳ. Như vậy đánh tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ, không đáng lo! Cho dù là Tịnh Niết trung kỳ, ta cũng có tư cách liều mạng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong lòng thầm nhủ.

- Năm xưa Huyết Tổ chính là Tịnh Niết trung kỳ. Giờ phút này ta nếu đổi lại là năm đó hắn cũng có thể đánh một trận. Tuy nói phần thắng không lớn, nhưng tu sĩ Tịnh Niết trung kỳ muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy!

Giờ phút này tại tinh không cách Vương Lâm ngoài vạn dặm có một vật như con thuyền lớn đang đi tới. Con thuyền này dài chừng ba mươi trượng, toàn thân tối đen, phát ra từng dao động pháp bảo, lại tràn ngập linh lực nồng đậm. Người ngoài chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền biết được vật này không phải bình thường.

Trên vật thể hình thuyền này có một cái ghế dựa lớn. Trên ghế một lão già nằm nghiêng. Người này thân hình cực kỳ to béo, thoạt nhìn như một tòa núi thịt.

Ở bên cạnh hắn có bảy tám cô gái nổi bật. Đám con gái này cực kỳ đẹp đẽ, mặc áo lụa thoạt nhìn rất hở hang. Bọn họ vây quanh lão già như núi thịt kia, từng hồi tiếng kêu nũng nịu không ngừng khiến cho lão già ngẫu nhiên cười lên ha hả.

Trong tay những người con gái này, có người cầm bầu rượu, có người bưng hoa quả. Còn có mấy người tuy không bưng đồ vật nhưng ở phía sau xoa bóp thân thể lão già.

Cũng có hai người nằm sấp trong lòng lão già, không chút nào ghét bỏ thân thể như núi thịt của lão già, nũng nịu nói chuyện.

Ở vòng ngoài lão già và đám con gái này có bảy người áo đen đang đứng. Bảy người này đứng không nhúc nhích như xác chết, nhưng khí tức linh hoạt, sắc bén trên người họ tản ra. Bảy người này vẻ mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm phía trước, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Bên ngoài con thuyền cũng có hơn trăm tu sĩ. Những tu sĩ này toàn bộ đều quần áo màu xanh. Bọn họ đan xen vào nhau đạp trên kiếm quang, hộ vệ cho lão già núi thịt kia.

Lão già nằm trên ghế, bàn tay to đầu tiên vỗ vào mông một người con gái bên cạnh, cười ha ha tiếp nhận chén rượu. Hắn uống một ngụm, đang muốn nói chuyện bỗng nhiên nhướn mày nhìn về phía trước.

Trừ hắn ra, những người xung quanh không ai phát hiện dị thường. Lão già hơi chút trầm ngâm, trong mắt hiện vẻ lạnh băng. Hắn cầm chén rượu duỗi ra một người con gái bên cạnh, bình tĩnh nói:

- Rót rượu cho lão phu.

Nàng kia vội vàng cầm lấy bầu rượu, rót đầy một ly.

Đúng lúc này phía trước con thuyền truyền đến từng hồi dao động. Xa xa có thể nhìn thấy một thân hình khổng lồ. Bốn chi thân hình kia chạm đất, đi thẳng đến nơi đây.

- Quả nhiên là hắn!

Lão già núi thịt cơ mặt run lên, trong mắt tuôn ra tinh quang. Chén rượu trong tay hắn đưa lên miệng, một ngụm uống sạch.

Giờ phút này, bảy người áo đen trên thuyền gần như đồng thời ngẩng đầu mắt lóe hàn quang. Bảy người nhoáng một cái đồng thời bước ra, hóa thành bảy đạo cầu vồng thẳng đến phía trước.

- Người tới phía trước, ba giây né ra nhường đường. Vi phạm, giết!

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe hàn quang. Hắn lúc trước tuy là đắm chìm trong nguyên lực trong cơ thể nhưng thần thức chưa từng ngừng khuếch tán. Khi lão già núi thịt kia phát hiện hắn không bao lâu, hắn cũng phát hiện ra lão già.

Người này Vương Lâm nhận biết. Đúng là ngày trước khi Vương Lâm trở lại Thiên Vận tinh, tu sĩ núi thịt lời nói khắc nghiệt, không chút khách khí với Vương Lâm!

Bảy người áo đen phía trước hóa thành bảy đạo cầu vồng cùng với tiếng hét lớn cực kỳ hống hách kia. Vương Lâm khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

- Liền dùng ngươi để xem tu vi ta rốt cuộc có thể hoàn toàn chiến thắng Tịnh Niết sơ kỳ hay không!

Đầu to phía sau Vương Lâm liếm liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ khát máu. Hắn đã thật lâu chưa giết người, giờ này nhìn thấy bảy người áo đen kia, trong lòng không khỏi xuất hiện sát ý.

- Chủ nhân. Có thể giết không?

Đầu to cung kính thấp giọng hỏi.

- Tùy ý!

Thanh âm Vương Lâm bình thản, nhưng rơi vào trong tai đầu to cũng khiến hắn ngẩng phắt đầu, mắt lóe lên sát khí. Thân hình hắn bước lên phía trước một bước, tốc độ rất nhanh, lóe lên một cái liền biến mất dạng.

Lão già núi thịt kia vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Lôi Cát phía xa xa càng ngày càng tới gần. Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, cẩn thận nhìn Lôi Cát vài lần, trong lòng nổi lên ý tham lam.

- Vật cưỡi Cự Ma Tộc quả nhiên là thứ tốt. Vương Lâm này nếu bị lão phu gặp ở đây, chỉ có thể tính hắn xui xẻo! Tên hộ vệ đầu to bên cạnh hắn cũng chỉ là tu sĩ Khuy Niết… Còn có con rối kia, cũng có chút thực lực… Vương Lâm này có thể đánh với Lăng Thiên Hậu một trận, tuy nói không đơn giản nhưng lại nhờ uy lực pháp bảo. Pháp bảo – ai chẳng có!

Đầu to bước ra một bước, trực tiếp đi tới trước bảy người áo đen kia. Khóe miệng hắn lộ răng nanh cười độc ác. Tay phải vung lên một cái trực tiếp chụp vào một người trong đó.

Tu vi bảy người áo đen này đều vượt qua Vấn Đỉnh, đạt tới Âm Hư. Giờ phút này khi bị Đầu to kia chộp tới, bảy người tốc độ cực nhanh bày ra trận pháp. Lực lượng bảy người nhập vào một người, người đứng đầu nâng tay phải bấm pháp quyết, sau đó điểm về phía trước.

Lập tức người cuối cùng trong bảy người thân hình nháy mắt uể oải hẳn đi, trở nên cực kỳ suy yếu. Sáu người phía trước hắn cũng như vậy, dùng cách thức này đẩy toàn bộ nguyên lực vốn có dung hợp vào cơ thể người đứng đầu. Thân hình người này bỗng nhiên biến lớn, cuối cùng theo ấn ký tay phải ầm ầm đánh ra.

Ngay lập tức có một con hổ đen biến ảo ra trước mặt hắn, rít gào lao thẳng đến đầu to.

Đầu to cười dài, tay phải không chút dừng lại hung hăng chộp về phía trước. Ngay trong nháy mắt lão già núi thịt ngồi trên ghế ở trên thuyền hai mắt lóe hàn quang. Hắn nâng tay phải lên, chỉ về phía trước.

Lập tức có một đạo hắc mang gào thét bay ra, tốc độ cực nhanh bay thẳng đến đầu to!

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Lôi Cát, mắt lóe tinh quang. Hắn bước một bước, thuấn di ra, xuất hiện ở bên cạnh đầu to. Giờ phút này hắc mang kia tới gần, Vương Lâm cũng không nhìn, tay phải tùy ý vung lên.

Chỉ nghe một tiếng nổ “ầm”. Hắc mang kia trực tiếp sụp đổ, hóa thành một làn sóng xung kích tản ra. Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn lão già núi thịt kia, chậm rãi nói:

- Ngươi! Có dám đánh với ta một trận!

Lão già núi thịt kia nhíu mày, cười lạnh nói:

- Tiểu bối. Xem ra một trận chiến với Lăng Thiên Hậu làm ngươi cảm thấy mình có thể khiêu chiến ta sao!

Thân hình hắn nhoáng lên, cả người bỗng nhiên bay ra. Trong tinh không, tay phải hắn bấm pháp quyết chỉ về phía trước, lập tức ở phía sau không ngờ có một hư ảnh khổng lồ biến ảo ra.

Hư ảnh này rõ ràng chính là một tấm bia đá. Trên tấm bia đá phát ra kim quang, khiến cho tinh không bị bao phủ, sáng ngời hẳn lên.

- Tiên Bi Diệt Thần!

Lão già quát khẽ. Hư ảnh phía sau nhanh chóng nhoáng lên, tại tay phải lão già bấm pháp quyết chỉ ra, hư ảnh bay thẳng đến Vương Lâm, hung hăng đè xuống.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 980: Phù Phong Tử (P2).

Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, bước ra một bước. Tay phải hắn nắm lại đánh về phía trước một quyền. Một quyền này dung hợp tu vi đỉnh Khuy Niết trung kỳ của Vương Lâm lúc này, lại ẩn chứa lực lượng Cổ Thần. Nhất là tu vi đỉnh Khuy Niết trung kỳ khiến cho hắn không cần hóa thân thành thân hình Cổ Thần trăm trượng là có thể đạt tới thực lực đỉnh Tịnh Niết sơ kỳ lúc trước!

Nếu hóa thân thành thân thể Cổ Thần, Vương Lâm tin tưởng có thể đánh với Tịnh Niết trung kỳ.

Một quyền đánh ra lập tức liền có tiếng nổ ầm ầm vang lên, quanh quẩn trong tinh không. Phía trước Vương Lâm, tinh không xuất hiện cái khe lớn, mà vẫn còn chưa hết. Uy lực thần thông chân chính một quyền này lại là khoảnh khắc đánh ra, ở phía trước Vương Lâm không ngờ xuất hiện hư ảnh cánh tay Cổ Thần lớn gần trăm trượng!

Phảng phất một quyền này là hư ảnh Cổ Thần và Vương Lâm cùng đánh ra. Cảnh tượng này lập tức khiến lão già núi thịt chấn động!

Nhất là khi cánh tay Cổ Thần biến ảo ra, một cỗ khí tức man hoang nồng đậm tràn khắp đất trời. Trong khí tức này ẩn chứa một loại cuồng ngạo đến cực điểm và hống hách hủy thiên diệt địa!

Hết thảy lực lượng ngăn cản ở phía trước, đều phải sụp đổ! Đều phải tan vỡ!

Loại hoàn toàn huyễn hóa ra hư ảnh Cổ Thần từ một quyền này, lúc trước Vương Lâm không dễ dàng làm được, chỉ có khi hết sức thi triển mới hơi có biến ảo ra. Nhưng nếu muốn làm được hoàn toàn biến ảo ra một cánh tay, cũng là không thể.

Nhưng hiện tại, một quyền như vậy đối với hắn mà nói, rất là tùy ý.

Một quyền kia khiến, đánh về phía tấm bia đá thật lớn đang đè từ trên xuống. Nó chưa tới gần Vương Lâm lập tức bị cánh tay hư ảo của Cổ Thần một quyền đụng tới. Tấm bia đá kia không ngờ yếu ớt không chịu nổi một đòn, trực tiếp sụp đổ, tan rã hóa thành vô số mảnh vỡ bị cuốn bay ngược lại.

Lão già núi thịt sửng sốt, sắc mặt nháy mắt âm trầm. Nhưng ngay tại lúc này, một quyền Vương Lâm đánh ra lúc trước, đã “ầm ầm” tới gần.

Từng tiếng nổ quanh quẩn, lão già hừ lạnh hai tay bấm pháp quyết chỉ ra phía trước. Lập tức trước người hắn có chín dấu ấn biến ảo ra, chồng lên bay thẳng đến nắm tay Vương Lâm.

- Nổ!

Khoảnh khắc dấu ấn tới gần, mắt lão già lóe hàn quang, quát to.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Chấn động dữ dội long trời lở đất lại giống như sóng dữ điên cuồng tản ra. Con thuyền màu đen lập tức bị đẩy ra, ngay cả Lôi Cát cũng không thể không lùi về phía sau.

Về phần đám tu sĩ đi cùng lão già, giờ phút này đều lui ra phía sau. Chỉ có Đầu to nhe răng cười độc ác, thừa dịp lão già đánh với Vương Lâm hắn nhảy vào trong bảy người áo đen. Tay hắn nâng lên liền có máu thịt sụp đổ, máu tươi văng khắp nơi. Trong đó vài giọt rơi vào khóe miệng hắn bị hắn vươn đầu lưỡi liếm vào trong miệng.

Chín dấu ấn nổ ra, nhưng vẻ mặt lão già chẳng những không có dịu đi, ngược lại càng rung động. Thân hình hắn không chút do dự lui về phía sau.

Chỉ thấy trước mặt hắn, trong chín dấu ấn sụp đổ, Vương Lâm bước đi ra. Vẻ mặt hắn bình thản, cũng không hao tổn một sợi tóc. Đòn tấn công vừa rồi, hắn chỉ dùng một quyền là hóa giải toàn bộ!

- Xem ra, ta hoàn toàn có khả năng giết tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ!

Vương Lâm chậm rãi đi từng bước một đến lão già núi thịt kia.

Lão già sắc mặt tái nhợt. Tới giờ phút này hắn vẫn không thể tin được Vương Lâm có thực lực như vậy. Ngày trước hắn nhìn thấy trận chiến giữa Vương Lâm và Lăng Thiên Hậu, trong lòng hắn vẫn cho rằng Vương Lâm mượn uy lực của pháp bảo. Hơn nữa Lăng Thiên Hậu cũng chưa đánh ra toàn lực.

Nhưng tới hiện tại, hắn mới cảm nhận sâu sắc thực lực mạnh mẽ đến từ Vương Lâm!

Sát khí chợt lóe lên trong mắt lão già. Hắn đối nhân xử thế lòng lang dạ sói, hôm nay gặp được Vương Lâm vốn có sát tâm. Sát tâm này đến từ lòng tham, trừ vật cưỡi Cự Ma Tộc kia ra, càng nhiều là chìa khóa Tiên Phủ!

- Giết hắn, ta có thể giành được chìa khóa. Có một tòa Tiên Phủ, có sự giúp đỡ rất lớn với chuyến đi đến vùng đất Yêu Linh này!

Lão già liếm liếm môi, thân hình lui về sau. Hắn không chút nghĩ ngợi, hai tay bấm pháp quyết, liên tục điểm lên thân thể.

Mỗi lần điểm xuống, thân hình hắn đều run lên. Theo hai tay không ngừng điểm lên người, thân hình hắn lui về sau không ngừng run rẩy, trên mặt lại lộ ra vẻ dữ tợn.

- Vương Lâm. Hôm nay nếu ngươi biết điều, giao ra chìa khóa động phủ và vật cưỡi Cự Ma Tộc kia. Lão phu tha cho ngươi sống rời đi. Nếu không ngươi liền chết ở chỗ này!

Lão già hét lớn, hai tay hung hăng đẩy về phía trước.

Lập tức thân thể giống như núi thịt của hắn quỷ dị tự động nhúc nhích. Theo cử động này thân thể vốn to lớn của lão già không ngờ gầy xuống nhanh chóng.

Nhưng trên ngừoi hắn lại có một cỗ khí tức đáng sợ điên cuồng ngưng tụ theo thân thể hắn co rút gầy đi. Cuối cùng trên mi tâm hắn xuất hiện một đạo ánh sáng nhức mắt.

- Đồ La Phù trần!

Thân hình lão già giờ phúc này hoàn toàn gầy gò như da bọc xương, thoạt nhìn giống bộ xương khô. Hắn quát khẽ, ánh sáng ở mi tâm trong phút chốc tăng mạnh, hóa thành một đạo ánh sáng chói lòa, bay thẳng về phía Vương Lâm.

Trong khoảnh khắc ánh sáng chói lòa này tràn ngập, hàn quang chợt lóe lên trong hai mắt Vương Lâm. Hắn tuy không biết ánh sáng chói kia là vật gì, nhưng lại cảm nhận được một tia nguy cơ.

- Tịnh Niết lão quái quả nhiên không phải ai cũng có thể coi thường! Người này tuy chỉ là Tịnh Niết sơ kỳ, nhưng nếu không phải ta là thân thể Cổ Thần, đánh cũng gian nan! Nhất là một chiêu co rút toàn thân tinh hoa máu thịt triển khai thần thông ánh sáng mạnh mẽ này, càng không bình thường!

Tay phải Vương Lâm hư không chộp một cái. Lập tức tinh không truyền đến những tiếng nổ “ầm ầm”, nguyên lực điên cuồng cuộn trào. Chỉ thấy phía trên tay phải Vương Lâm, tinh không bỗng nhiên hé ra một khe hở. Từ trong khe hở chui ra một mảnh hồng quang, ngưng tụ lại. Diệt Thần Mâu biến ảo ra trong tay Vương Lâm.

- Ngươi có tư cách khiến ta sử dụng nó!

Vương Lâm một tay nắm Diệt Thần Mâu hư ảo, hung hăng ném về trước. Lập tức cây mâu này hóa thành một đạo ánh sáng đỏ thẫm bay thẳng đến ánh sáng chói phía trước.

Trong nháy mắt Diệt Thần Mâu bay ra, khí tức man hoang trong khoảnh khắc liền đạt tới đỉnh, theo Diệt Thần Mâu lóe lên mà tràn ra. Phảng phất một cỗ lực lượng vô biên quét ngang trong trời đất.

Một tiếng "ầm" long trời vang lên, Diệt Thần Mâu và ánh sáng chói kia đụng vào nhau.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Va chạm liên tục không ngừng, ánh sáng chói kia nhanh chóng suy yếu. Chỉ vài giây liền sụp đổ tan rã!

Diệt Thần Mâu lóe lên, bay thẳng đến lão già. Lão già sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ không thể tin. Thân hình hắn lui nhanh, nhưng so với tốc độ của Diệt Thần Mau thật sự kém nhiều lắm. Nháy mắt hắn đã bị đuổi theo, mắt thấy sắp xuyên thấu qua thân thể hắn!

Ngay trong nháy mắt này, lão già vỗ túi trữ vật. Lập tức trong tay hắn có thêm một chiếc khiên nhỏ tỏa ánh sáng xanh. Chiếc khiên này lóe lên, ngăn cản ở trước người hắn, va chạm với Diệt Thần Mâu!

"Ầm" một tiếng vang lên. Chiếc khiên nhỏ run rẩy bay lùi, nhưng trên thân không có bất kỳ vết nứt nào!

Lão già không chút nghĩ ngợi, phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình hắn thi triển thuật Huyết độn, cầm lấy cái khiên ánh sáng xanh lập tức bay nhanh về sau. Tu sĩ Tịnh Niết thi triển thuật Huyết độn, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng.

Khoảnh khắc chiếc khiên nhỏ được lão già lấy ra, hai mắt Vương Lâm tinh quang lóe mạnh. Hắn rõ ràng cảm nhận được trên cái khiên nhỏ kia có khí tức Cổ Thần mỏng manh!

- Pháp khí Cổ Thần!

Mắt thấy lão già nhanh chóng lùi lại, Diệt Thần Mâu liên tục tấn công dần dần hư ảo trong suốt, cuối cùng biến mất. Hàn quang lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn bước ra một bước dưới chân sóng gợn quanh quẩn. Trong phạm vi Thiên Vận tinh này, lần đầu tiên hắn thi triển Súc địa thành thốn!

Cả người hắn bỗng nhiên dung nhập trời đất, biến mất hoàn toàn.

Lão già thấy cảnh tượng như vậy lập tức tâm thần chấn động. Một cảm giác da đầu run lên, hồn bay phách lạc nổi lên. Gần như không chút nghĩ ngợi, hắn lại phun ra một ngụm máu dùng tốc độ nhanh hơn bay lùi ra sau.

Trán hắn mồ hôi chảy xuống, trong lòng điên cuồng hét lên:

- Súc địa thành thốn! Vương Lâm này không ngờ biết Súc địa thành thốn!

Súc địa thành thốn cũng không phải mọi người đều biết. Biết được Súc địa thành thốn, liền tương đương với nhiều tình huống tu vi không cách biệt nhiều có được tư cách ở vào thế bất bại!

- Tu vi người này tuyệt đối vượt qua ta, lại biết Súc địa thành thốn. Trận này…

Sắc mặt lão già tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ kinh hoảng.

Hắn bay nhanh về sau, ở bên cạnh hắn ngay lập tức xuất hiện sóng gợn. Vương Lâm bước đi ra không chút do dự tay phải nắm lại trực tiếp đánh ra!

Hắn cách lão già này thật sự rất gần, giờ này một quyền gần như vừa nâng lên đã tới gần lão già không đủ bảy tấc! Từ xa nhìn lại phảng phất như lão già tự mình chui vào!

Trên nắm tay ẩn chứa lực lượng Cổ Thần, hóa thành một đạo gió lốc quét ngang. Mắt thấy sẽ nuốt tới lão già, con ngươi hai mắt lão già co rút

lại, cắn răng hô khẩn cấp:

- Đạo hữu tha mạng! Xin hãy nghe ta một lời! Một lời!

Lão già mặt không huyết sắc, trong lòng kinh hoảng. Hắn đã thật lâu không có gặp nguy cơ sống chết như bây giờ. Giờ phút này toàn thân hắn run lên, vứt bỏ thân phận nói ra lời này.

Tay phải Vương Lâm bỗng nhiên ngừng lại trước chóp mũi lão già một tấc, nhìn chằm chằm vào lão già.

Trán lão già đầy mồ hôi lạnh, khóe mắt nhìn vào nắm tay trước mặt. Hắn rõ ràng cảm nhận được trong một quyền kia ẩn chứa một lực lượng vô biên. Nếu rơi lên người mình, tất nhiên sẽ thân thể sẽ tan nát. Nguyên thần sau khi mất đi thân thể sợ là không thể chạy thoát khỏi tay người này.

- Đạo hữu muốn đi tới vùng đất Yêu Linh kia nhất định cần người giúp đỡ. Lão phu nguyện vì đạo hữu dốc hết sức phục vụ để đổi lấy sự tha thứ cho việc xúc phạm hôm nay!

Vẻ mặt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn không ra bất kỳ mừng giận, chỉ lạnh lùng nhìn lão già. Dưới ánh mắt Vương Lâm, trong lòng lão già kêu khổ, cắn răng nói:

- Ngoài ra, ta nguyện đưa ra pháp bảo hình cái khiên này. Cái khiên này là một vật có lực phòng hộ mạnh nhất trong số pháp bảo của ta. Đạo hữu có nó, sau khi vào động phủ, nhất định có sự trợ giúp rất lớn!

Lão già nói xong, trực tiếp cầm tấm khiên lên xóa bỏ lạc ấn bên trên, đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, thu hồi nắm tay cầm lấy tấm khiên. Sau khi cẩn thận nhìn thoáng qua, thu vào túi trữ vật.

Lão già nhìn thấy Vương Lâm thu quyền, trong lòng thầm thở ra một hơi, cẩn thận nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nâng tay phải, bấm một ấn quyết nhoáng lên. Lập tức có cấm chế biến ảo ra, giống như lúc trước khống chế đầu to, hóa thành một cái nô ấn đặt lên mi tâm lão già.

Lão già không dám chống cự tùy ý để Vương Lâm ấn dấu ấn lên. Dấu ấn ghi tạc lên mi tâm lão già, lóe lên mấy cái dần dần dung nhập biến mất vào trong.

- Xử lý hoàn toàn chuyện của ngươi, rồi theo ta!

Vương Lâm không nhìn lão già này, xoay người một bước thân hình biến mất. Lúc xuất hiện, hắn đứng trên lưng Lôi Cát, khoanh chân ngồi xuống.

Bảy người áo đen kia giờ phút này sớm bị Đầu to tàn sát. Hắn liếm môi trở lại bên người Vương Lâm.

Lão già thầm than, thân hình nhoáng lên một cái về trên thuyền kia. Hắn gọi đệ tử xung quanh tới, sau khi phân phó một phen đơn giản tùy ý bọn họ theo thuyền rời đi. Còn hắn thì đi tới trên lưng Lôi Cát, đứng trước mặt Vương Lâm, cười khổ nói:

- Dựa theo đạo hữu phân phó, việc vặt của tại hạ đều xử lý xong. Ta vốn tên là Trần Phong, đạo hiệu là Phù Phong tử. Hôm nay thua dưới tay đạo hữu, ta tâm phục khẩu phục. Khi tới đất Yêu Linh, Trần Phong ta nhất định tuân thủ hứa hẹn toàn lực trợ giúp. Nhưng hy vọng sau khi đạo hữu ra khỏi đất Yêu Linh, giải phong ấn cho ta. Hai chúng ta không ai nợ ai!

- Phong ấn của ta không sâu, ngươi nếu muốn giải tự nhiên có thể làm được.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Trần Phong, từ từ nói.

Trần Phong lắc đầu cười khổ. Lúc trước hắn nhìn ra, phong ấn này chỉ có thể phong ấn tu sĩ Khuy Niết. Đối với hắn mà nói, nếu hắn muốn, không

bao lâu là có thể phá tan.

Nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm, thậm chí trong lòng đối với Vương Lâm đúng vì việc này lại càng kiêng kị. Hắn nghĩ đến Vương Lâm này quá mức âm hiểm. Loại phong ấn này chính là một lá bùa đòi mạng. Nếu hắn thực tin đối phương, một khi mở phong ấn, ngay lập tức sẽ có phản ứng dây chuyền càng sâu hơn xuất hiện.

Tới lúc đó uy lực và hậu quả của nó không phải là hắn có thể chịu được.

- Nếu không, Vương Lâm này như thế nào dám sơ suất như vậy. Người này tâm cơ thâm trầm, không thể coi thường! So với việc lấy tu vi Tịnh Niết hạ phong ấn, thì rõ ràng là hơn hắn. Làm thế tuy nói tạm thời khiến ta khuất phục nhưng ta chắc chắn không lúc nào không nghĩ phá vỡ phong ấn!

- Nhưng hiện tại hắn làm như vậy, khiến cho phong ấn này nhìn như khẽ động có thể phá. Nhưng thực tế bên trong lại có bí ẩn khác. Loại phong ấn này rất nguy hiểm. Ta làm sao dám động!

Lão già cười khổ.

Đây là mục đích của Vương Lâm. Hắn dù sao tu vi chân chính là đỉnh Khuy Niết trung kỳ, căn bản không thể phong ấn một tu sĩ Tịnh Niết. Như vậy chỉ có thể dựa vào tâm cơ!

Tâm cơ này hóa thành phong ấn vô hình, nếu là dùng tốt, so với tất cả mọi phong ấn trong trời đất đều sắc bén gấp vô số lần!

- Nếu trong thời gian này ngươi nghe theo lệnh Vương mỗ, đợi sau khi ra khỏi đất Yêu Linh, ta trả lại tự do cho ngươi!

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Trần Phong gật đầu không nói lời thừa khoanh chân ngồi ở bên cạnh. Giờ phút này thân hình hắn cực kỳ gầy gò, nhưng khi hắn khoanh chân không lâu, theo thổ nạp không ngừng thân thể liền chậm rãi bành trướng lên.

- Công pháp người này tu luyện rất là kỳ dị!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt. Hắn biết Trần Phong ngồi xuống trước mặt mình chính là lộ ra một loại tỏ vẻ không hề có ý tưởng khác, một lòng nghĩ sau khi ra khỏi đất Yêu Linh lấy lại tự do.

- Có người này trợ giúp, chuyến đi đất Yêu Linh này ta lại nắm chắc thêm vài phần… Chỉ đáng tiếc, người của ta ở đây vẫn không đủ…

Vương Lâm thầm than, trầm mặc. Lôi Cát tốc độ cực nhanh bay trong tinh không.

Một đường không nói chuyện, không lâu sau một viên tinh cầu tu chân màu thủy lam hiện xa xa trước mắt. Tinh cầu này từ xa nhìn lại cực kỳ xinh đẹp, giống như một viên bóng nước đầy huyễn lệ, càng tràn ngập ra linh khí nồng đậm.

- Đây là Thủy Linh tinh, thuộc về Trần Đạo tam tử. Nghe nói tên tinh cầu này chính là lấy tên của con gái Nhất Trần tử, một trong Trần Đạo Tam tử.

Trần Phong mở hai mắt, nhìn về phía Thủy Linh tinh. Trong mắt hắn lóe lên một tia dâm tà, chậm rãi nói.

Hắn đối với người con gái tên là Thủy Linh kia rất là động tâm. Nếu không phải e dè người sau lưng Trần Đạo Tam tử, sợ đã sớm bắt nàng kia làm lô đỉnh.

- Trần Đạo Tam tử!

Vương Lâm nhìn thoáng qua tinh cầu màu thủy lam, hơi chút trầm ngâm, chuẩn bị đi vòng qua. Tuy nói tinh cầu tu chân này rất thích hợp hắn bế quan, nhưng hắn có chút qua lại với Trần Đạo Tam tử, thật sự không muốn ra tay cướp đoạt.

Chính lúc muốn rời đi, trong tinh cầu màu thủy lam kia lập tức bay ra ba đạo cầu vồng. Ba đạo cầu vồng này rít lên phảng phất ba con rồng lớn, đan xen nhau hình thành một cơn lốc rít gào.

- Đạo hữu ở phương nào đến quanh co trước cửa Trần Đạo Tam tử ta!

Trong tiếng rít gào truyền ra thanh âm trầm thấp của Nhất Trần Tử.

- Ồ!

Nhất Trần tử vừa mới nói xong, lập tức liền nhận ra toàn bộ.

Gió lốc rít gào kia trong nháy mắt lập tức ầm ầm tạm dừng. Từ trong đi ra ba người, đúng là Trần Đạo Tam tử!

Ba người bọn họ cũng là vừa về không lâu. Lần này Quỷ Nhãn phường thị bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà chưa bắt đầu liền bị ngưng hẳn. Ba người bọn họ liền rời đi.

Khi vừa khoanh chân ngồi trên tinh cầu tu chân tinh nhà mình, lập tức liền cảm nhận được vài cỗ khí tức tu sĩ bước thứ hai tràn ngập ngoài tinh cầu. Không kịp suy nghĩ ba người liền lập tức bay ra.

Khi nhìn đến thân hình khổng lồ của Lôi Cát, vẻ mặt ba người mặc dù như thường nhưng trong lòng rất chấn động. Trong Liên minh Tinh vực,có thể bắt một người của Cự Ma Tộc làm vật cưỡi, trên cơ bản chỉ có các lão quái nổi danh ngang hàng với đám người Lăng Thiên Hậu, Thiên Vận tử mới có tư cách.

Nhưng sau đó ba người lại thấy được mấy người trên lưng Lôi Cát. Khi nhìn thấy Vương Lâm, ba người đồng dạng ngẩn ra, nhất là Nhất Trần tử thấy được trận chiến trên Thiên Vận tinh. Hắn nghĩ đến Vương Lâm này chắc chắn chết không chút nghi ngờ. Giờ phút này hắn nhìn thấy Vương Lâm, sau khi run lên, trong lòng lại dâng lên sự cung kính với Vương Lâm.

- Có thể khiến cho Thiên Vận tử và Lăng Thiên Hậu đánh nhau, người này thật không đơn giản!

Chỉ có điều hôm nay ba người còn chưa kịp chú ý tới Vương Lâm thì bọn họ nhìn thấy Trần Phong!

Cái tên Trần Phong, ở trong Thiên Vận Tinh danh tiếng lẫy lừng. Tuy nói không so được với Huyết tổ năm xưa nhưng cũng được tính là một trong những lão quái nổi tiếng. Nhất là người này háo sắc như mạng, lại từng có chủ ý với Linh nhi. Tuy sau đó lại buông tha cho nàng nhưng cũng khiến cho Trần Đạo Tam tử hết hồn hồi lâu.

Giờ phút này nhìn thấy, tuy bộ dạng Trần Phong gầy đi không ít nhưng ba người chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra. Bọn họ tâm thần chấn động, lại phân không rõ tình hình trước mắt là tốt hay xấu!

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người không khỏi trầm mặc.

Trần Phong kia cười ha hả, nói:

- Trần Đạo Tam tử! Tặng Thủy Linh tinh này cho lão phu, được không!

Trần Đạo Tam tử biến sắc, đang muốn nói chuyện. Vương Lâm mày nhăn lại, bình tĩnh mở miệng:

- Ồn ào!

Trần Phong tâm thần run lên. Lời nói Vương Lâm tuy bình tĩnh, nhưng rơi vào trong tai hắn cũng nghe ra một tia không tốt. Giờ phút này hắn cũng không dám đắc tội Vương Lâm, vội vàng nở nụ cười, cũng không dám nói nữa.

Cảnh tượng này khiến cho Trần Đạo Tam tử ngây ngẩn cả người.

- Nhất Trần tử đạo hữu. Lúc trước từ biệt không nghĩ tới mấy ngày lại gặp lại. Không biết tinh cầu phía trước này thuộc về ba vị, Vương mỗ liền rời đi, tìm một nơi khác bế quan!

Vương Lâm ôm quyền hướng về Trần Đạo Tam tử.

Nhất Trần Tử vội vàng ôm quyền đáp lễ, trong lòng cũng cực kỳ rung động. Hắn không thể nghĩ tới, Trần Phong kia không ngờ bị một câu "ồn ào" của Vương Lâm, mơ hồ lại lộ ra vẻ sợ hãi.

- Vương đạo hữu. Không biết ngươi cùng Phù Phong tử tiền bối này…

Nhất Trần tử do dự một chút, ôm quyền hỏi.

- Hắn là người hầu của ta.

Vương Lâm không nhiều lời, hơi gật đầu với Nhất Trần tử, chuẩn bị rời đi.

Hắn lại không biết câu nói này rơi vào trong tai Trần Đạo Tam tử không thua gì mấy vạn tiếng sấm nổ vang. Ba người gần như hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ rung động mãnh liệt!

- Vương huynh đừng vội đi. Thủy Linh tinh này rất lớn, nếu Vương huynh không ghét bỏ, có thể ở đây tu luyện.

Nhất Trần Tử không chút do dự, lập tức nói.

- Người này có được vật cưỡi là Cự Ma Tộc, là tu sĩ Tịnh Niết. Lại có được Phù Phong tử danh tiếng lẫy lừng làm người hầu. Tu sĩ đầu to phía sau hắn kia cũng là Khuy Niết. Còn có vật kia rõ ràng là con rối, không ngờ cũng không yếu. Người như thế, nhất định phải kết giao!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 981 Còn nhớ Linh nhi?.

Vương Lâm hơi do dự nhìn thoáng qua Thủy Linh Tinh phía sau Trần Đạo Tam Tử. Thuỷ Linh Tinh này linh khí dày đặc chỉ cần nhìn qua cũng có thể cảm nhận được từng trận linh khí nhẹ nhàng cùng với vẻ thanh tú đẹp đẽ.

Nhất Trần Tử thấy Vương Lâm do dự vội vàng ôm quyền nói:

- Vương huynh, trong phạm vi hơn mười ngàn dặm xung quanh đây không có tinh cầu nào có thể so sánh cùng với Thủy Linh Tinh này. Hơn nữa diện tích nó rất lớn, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm phiền Vương huynh tu luyện.

Bên cạnh, hai người Nhất Tinh Tử và Nhất Long Tử cũng đã nhận ra tâm tư của Nhất Trần Tử, vội vàng xen vào khuyên bảo.

Vương Lâm gật đầu ôm quyền nói:

- Như thế đành làm phiền ba vị vậy!

- Nhất Trần Tử cười ha hả, nói:

- Không phiền gì, Vương huynh có thể ở lại Thuỷ Linh tinh là vinh hạnh của ba người chúng ta mới đúng, mời!

Nói xong Nhất Trần Tử lui về phía sau vài bước, tay phải chỉ đường, nghênh đón thân mình khổng lồ của Lôi Cát, đi về hướng Thuỷ Linh Tinh.

Trong khi đi tới, Lôi Cát thu nhỏ thân mình lại hoá thành một một đại hán cao một trượng, cùng Đầu To và Tháp Sơn song song đi theo phía sau Vương Lâm. Về phần Phù Phong Tử, giờ phút này lão tự nhiên

không dám nhiều lời, đi theo phía sau Vương Lâm hướng tới Thuỷ Linh Tinh.

Trên đường đi Trần Đạo Tam Tử cùng Vương Lâm trò chuyện, nhưng việc họ nói đều là những thứ không quan trọng. Liên quan đến việc bên ngoài Quỷ Nhãn Thành ngày đó, mấy người Nhất Trần Tử không dám hỏi tới.

Tất cả mọi người đều là thần thông tu sĩ, nên phi hành không quá lâu đã đến gần Thuỷ Linh Tinh, tiến vào tầng cương phong. Những trận gió mãnh liệt gào thét xung quanh thân thể, nhưng không thể nào lay động bọn họ. Dưới con mắt của những tu sĩ đại thần thông thì những trận gió này quả thực quá nhỏ bé không đáng kể!

Chớp mắt mọi người đã bước ra khỏi tầng cương phong, trong con mắt chúng nhân, đám người Vương Lâm giống như lưu tinh giáng xuống Thuỷ Linh Tinh xa lạ này.

Vừa mới ra khỏi tầng cương phong, lập tức liền có linh khí dày đặc tràn ngập, Vương Lâm hít vào một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Ba người Nhất Trần Tử thủy chung vẫn đứng bồi tiếp bên cạnh. Thấy thần sắc Vương Lâm như vậy, Nhất Trần Tử thầm tự đắc ý nghĩ Thuỷ Linh Tinh này là tu chân tinh tốt nhất trong hơn mười ngàn dặm xung quanh đây, nếu không phải nguyên nhân là sư phụ ba người bọn hắn thì ba người cũng không có khả năng chiếm cứ nơi này.

- Tinh cầu này không tồi!

Vương Lâm cười nói.

Nhất Trần Tử cười ha hả nói:

- Nếu Vương huynh thích thì cứ ở lại đây lâu dài, lão phu rất hoan nghênh!

Hắn đang nói bỗng nhiên từ xa mấy con tiên hạc từ giữa đám mây bay ra, động tác cực kì tuyệt đẹp, trên lưng con tiên hạc còn có một thiếu nữ mặc áo lam. Thiếu nữ này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, người còn chưa tới nhưng từng trận tiếng cười như tiếng chuông ngân đã truyền đến.

- Sư tỷ, ngươi nói phát hiện ra một con suối ngầm rốt cuộc là ở nơi nào vậy?

Ở phía sau cưỡi trên tiên hạc là một nữ tử mặc tử y, nữ tử này có khuôn mặt lạnh lùng nhưng mỹ mạo lại khiến cho người ta ngạc nhiên, làn da nàng trắng nõn như ngọc, ngũ quan xinh xắn, vẻ đẹp này khiến cho tất cả mọi người khi nhìn đến cô ta hai mắt đều ngưng lại.

Trên người nữ tử này nếu ngoại trừ chỗ lạnh lùng đó thì chỉ có bốn chữ có thể hình dung.

Tuyệt sắc giai nhân!

Vẻ mặt của nàng rất lạnh lùng, duy chỉ khi đối mặt với thiếu nữ phía trước mới có phần dịu đi, lộ ra mỉm cười hạ giọng nói:

- Tiểu muội không cần gấp gáp, không còn xa lắm đâu!

Đang nói nàng liếc mắt một cái liền thấy mấy người Trần Đạo Tam Tử và Vương Lâm!

Đôi mắt đẹp đảo qua, nữ tử này vội đứng lên cung kính nói:

- Đệ tử Triệu Tuyết ra mắt sư phụ và các vị sư thúc!

Lão nhị Nhất Long Tử khẽ mỉm cười, nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Vương huynh đây là đệ tử của Liễu mỗ Triệu Tuyết.

Nói xong hắn lại hướng về tử y nữ tử kia nói:

- Triệu Tuyết, ngươi còn chưa tham kiến vị này, Vương tiền bối.

Đôi mắt đẹp của tử y nữ tử nhìn Vương Lâm thần sắc cung kính hạ giọng nói:

- Tham kiến tiền bối.

Thiếu nữ cưỡi trên tiên hạc một bên kia đã sớm nhìn thấy đám người Vương Lâm, giờ phút này mắt to chớp chớp mỉm cười duyên dáng nói:

- Vương tiền bối còn nhớ Linh nhi!

Thanh âm này cực kì mềm mại lại ẩn chứa một cỗ linh căn quyến rũ của nữ tử dừng ở trong tai Vương Lâm, khoé miệng hắn mỉm cười gật đầu nói:

- Đương nhiên nhớ rõ, cái mũ và chuông kia chính là ta tặng cho ngươi.

Thiếu nữ che miệng cười đang muốn nói chuyện gì đó, không biết trong lòng lại nhớ tới cái gì khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ ửng ánh mắt liếc sang tử y nữ tử bên cạnh.

Tử y nữ tử lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng nàng cũng lập tức biết được, cô sư muội này mấy ngày nay sau khi trở về đều ở bên cạnh mình cùng nhau trò chuyện, trong đó đối với một người là Vương tiền bối lại nói đến nhiều nhất, mỗi lần đề cập đến Vương tiền bối này nha đầu kia thần sắc rất là cao hứng.

Nhất là một đôi chuông kia lại rất thích thú buộc tại trên cổ tay luôn đùa nghịch. Trong vài ngày qua, người gần như được nhắc đến nhiều nhất trên miệng chính là vị tiền bối họ Vương này. Ngay cả Triệu Truyết nàng ta cũng không khỏi nổi lên sự tò mò đối với vị tiền bối họ Vương này.

Giờ phút này Triệu Tuyết không khỏi nhìn Vương Lâm thật kỹ, nhưng cũng không nhìn ra điểm gì không bình thường cả.

Nhất Trần Tử mỉm cười quan sát cảnh tượng trước mắt, lại nhìn nhìn Vương Lâm, trong lòng dâng lên một ý niệm, cười ha hả nói:

- Linh nhi, Vương tiền bối quyết định tạm cư nơi đây, các ngươi không được quấy nhiễu!

Nói xong hắn liền dẫn Vương Lâm hướng về phía trước bay đi.

Vương Lâm hướng về Linh nhi hơi gật đầu liền bước về phía trước. Phía sau hắn đám, người Tháp Sơn và Đầu To theo sát. Phù Phong Tử nhìn lướt qua nhị nữ, trong lòng thầm than một tiếng rồi đi theo phía sau.

Linh nhi lè lưỡi, vẻ hồng nhuận như rặng mây đỏ trên khuôn mặt vẫn chưa tiêu tán, lại tiếp tục cười đùa với tử y nữ tử Triệu Tuyết, cưỡi trên tiên hạc dần bay về phía xa xa.

Nơi mà Nhất Trần Tử bố trí cho đám người Vương Lâm là một cung điện cực kì thanh lịch ở phía Đông của Thủy Linh Tinh. Cung điện này nhìn rất cổ kính, nó tọa lạc bên trong một dãy núi, từ xa nhìn lại trông phảng phất như tiên giới.

Đây cũng chính là nơi có linh khí dày đặc nhất trên Thuỷ Linh Tinh. Sau khi đưa mấy người Vương Lâm đến nơi này, Trần Đạo Tam Tử mỉm cười cáo từ, hẹn vài hôm nữa sẽ tiến đến bái phỏng.

Sau khi tiễn Trần Đạo Tam Tử đi, Vương Lâm quan khán dãy cung điện khổng lồ phía trước. Nơi đây phần lớn là các dãy núi, mà trên chỗ đỉnh chóp của mỗi dãy đều có xây dựng cung điện. Do đó, nơi này có không dưới mười cái cung điện, cực kỳ hoành tráng.

Ở những dãy núi xung quanh có rất nhiều đại thụ cao chọc trời, đưa mắt nhìn ra một mảnh màu xanh lục, tràn ngập lòng người.

- Ta muốn bế quan mấy ngày, Tháp Sơn hộ pháp, những người còn lại đều tự lựa chọn chỗ ở nhưng không được rời khỏi cung điện quá trăm dặm.

Thấn sắc Vương Lâm bình tĩnh, sau khi lưu lại một câu dặn dò, thân mình nhoáng lên một cái lao thẳng đến một chỗ trong cung điện.

Tháp Sơn dẫm chân xuống tại chỗ mà ra đi theo phía sau Vương Lâm.

Đầu To và Lôi Cát do dự một chút rồi lựa chọn một chỗ trong cung điện. Khoảng cách từ nơi này đến chỗ của Vương Lâm rất gần, nếu mà Vương Lâm triệu tập, hai người hắn có thể nháy mắt là có mặt.

Còn Phù Phong Tử âm thầm lựa chọn một chỗ xa hơn một chút, hắn theo bản năng không muốn cùng với Vương Lâm thân cận quá, tuy nhiên đối với trăm dặm hạn chế của Vương Lâm cũng ghi tạc trong lòng.

Vương Lâm sau một bước liền tới nơi mà mình đã lựa chọn, đánh giá qua một lượt, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ tán thưởng. Mỗi cung điện trong quần thể này không giống nhau nhưng thoạt nhìn đều to lớn bất phàm.

Sau khi tiến vào cung điện, Tháp Sơn khoanh chân toạ ở bên ngoài, lẳng lặng làm hộ pháp cho Vương Lâm.

Cung điện rất là xa hoa, lộ vẻ vinh hoa phú quý. Trên mặt đất là một đồ án bát quái thật lớn nhưng phía trên không có một chút linh khí, hiển nhiên không phải trận pháp mà là vật trang sức. Ở giữa sảnh có một lò đồng ba người ôm không hết, cái này chắc chắn là do một tay nghệ nhân

tạo nên, khói nhẹ lượn lờ bay lên như diều gặp gió, ở đỉnh chóp cung điện tản ra tràn ngập xung quanh.

Ở bên cạnh còn có một bồ đoàn, hiển nhiên là chỗ để ngồi.

Ngoài ra trên vách tường xung quanh còn điêu khắc cùng một bức bích hoạ phù điêu, trên đó khắc họa hình ảnh mây khói lượn lờ, đó là một bộ chúng Tiên nghênh Đế đồ.

Nhìn xung quanh, đối với chỗ này Vương Lâm rất hài lòng, nơi đây phạm vi rất lớn thích hợp để tế luyện pháp bảo, lại có chút yên tĩnh, dùng để bế quan tu luyện cũng rất tốt.

Sau khi tản thần thức ra xem xét cẩn thận bốn phía Vương Lâm mới khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn kia, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong cơ thể nguyên lực lưu chuyển toàn thân, tu vi Khuy Niết trung kì giờ khắc này tỏa ra tràn ngập. Vương Lâm ngồi xuống đã qua ba ngày.

Trong thời gian này, Trần Đạo Tam Tử có đến bái phỏng nhưng họ không quấy rầy hắn mà sau khi đợi một chút liền cáo từ rời đi.

Đêm khuya ba ngày sau, trên bầu trời Thuỷ Linh Tinh chỉ có ít ngôi sao, từng trận gió thổi phất phơ dừng ở đại địa khiến cho hoa lá lay động,

nhưng bốn phía lại là một mảnh yên tĩnh.

Chỗ Vương Lâm, nơi hắn ngồi khoanh chân trong cung điện, nguyên bản ba ngày thân mình không hề động, tại giờ phút này trong phút chốc đã mở to đôi mắt, hai đạo tinh quang theo đó tuôn ra.

Lúc hai mắt hắn mở ra, phảng phất cả cung điện tối đen hiện ra như được chiếu sáng bừng lên, giống như sao băng vọt qua sáng ngời.

- Thời gian ba ngày ngồi xuống tĩnh tọa rốt cục cũng khiến cho tu vi Khuy Niết trung kì được củng cố vững chắc, phối hợp với thân thể Cổ Thần của ta có thể miễn cưỡng cùng Tịnh Niết trung kì đánh một trận, chỉ có điều đối Tiên phủ nơi Yêu Linh chi địa vẫn là chưa đủ…

Vương Lâm thì thào lẩm bẩm. Sau khi trầm mặc một lát hắn vỗ vào túi trữ vật lập tức từ bên trong bay ra một đạo thanh quang.

Thanh quang này chợt loé lập tức khiến cho cung điện một mảnh mông lung, giữa thanh quang có một tiểu thuẫn to chừng bàn tay người, toàn thân này màu xanh, không biết được tế luyện từ cái gì mà thành. Ở phía trong nó còn có từng trận mây khói phiêu diêu thoạt nhìn rất là xinh đẹp.

Thanh quang tiểu thuẫn này vờn quanh người Vương Lâm bốn vòng sau đó lơ lửng trước người hắn yên lặng bất động, liền ngay đó thanh quang giờ khắc này giống như vĩnh hằng.

Nhìn thanh quang bên trong tấm thuẫn, ánh mắt Vương Lâm loé lên. Trước đó, khi Phù Phong Tử đưa ra vật ấy, Vương Lâm liền cảm nhận được một tia khí tức Cổ Thần.

Chẳng qua khí tức này không đậm, giống như bị phong ấn che đậy. Nếu bản thân Vương Lâm không phải chính là Cổ Thần, đổi lại là người khác thì tuyệt đối không thể phát hiện được.

- Trong trí nhớ của ta, cả đời Cổ Thần Đồ Ti vẫn chưa hề luyện qua pháp bảo này. Bất quá ở thời kỳ thái cổ đó, phần lớn Cổ Thần còn tồn tại, vậy thì vật ấy do một một Cổ Thần khác tế luyện để lại.

Vương Lâm trầm ngâm, nâng tay phải lên, thanh quang tiểu thuẫn kia lập tức bay về phía trước, cuối cùng dừng ở trong lòng bàn tay hắn.

Tiếp xúc gần gũi với vật ấy, thì cảm nhận về khí tức Cổ Thần càng rõ ràng. Ánh mắt Vương Lâm chăm chú nhìn cẩn thận trên mặt thuẫn hồi lâu cuối cùng dừng lại phía trên một ấn ký bên cạnh.

- A!

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 982 Thanh quang thuẫn.

Ấn ký kia là một con rồng ẩn trong mây, cả thân thể nó là màu xanh trông giống như một con thanh long. Bên trong thuẫn này tràn ngập Cổ Thần khí, nhưng nó lại bị ấn ký kia ngăn trở, khiến cho khí tức Cổ Thần không thể tràn ra nhiều, thuỷ chung bị giam cầm ở phía trong tấm thuẫn, không thể tiết ra ngoài.

Trầm ngâm thật lâu, Vương Lâm nâng tay phải lên hướng về ấn ký kia bỗng nhiên điểm tới.

Khoảnh khắc ngón tay hắn đụng đến, ấn ký kia lập tức có một trận lực phản chấn hùng mạnh ầm ầm truyền ra, hình thành một cỗ lực lượng rất lớn, ầm một tiếng khiến cho ngón tay Vương Lâm bị đẩy văng ra.

Thanh quang tiểu thuẫn chấn động, kịch liệt loé ra thanh quang, trong phút chốc thanh quang chiếu sáng đạt tới đỉnh không ngờ hoá thành một con thanh long.

Thanh long này thân mình dài hơn mười trượng, bao phủ hơn nửa cái cung điện, thoạt nhìn một thân vảy rồng cực kì rực rỡ, uốn lượn gấp khúc, cũng tràn đầy uy nghiêm , giờ phút này nó mở miệng ra mang theo một tiếng rít gào hướng về Vương Lâm cắn tới.

- Nghiệt súc!

Hai mắt Vương Lâm lạnh lùng, tay phải vỗ vào hư không một chưởng, lập tức có một cỗ cuồng phong gào thét mà đến, quét ngang thanh long kia, lại lấy tốc độ sét đánh đồng loạt bao vây thân thể thanh long kia đang muốn bóp nát.

Nhưng tại giờ khắc này hai mắt thanh long kia lộ ra thanh quang dày đặc, thân mình nhoáng lên một cái, không ngờ từ trong cơ thể nó lại phân ra một đạo thanh khí, cấp tốc hoá thành một phân thân thanh long khác nhằm thẳng hướng mi tâm Vương Lâm cắn đến.

Vương Lâm cười lạnh, toàn thân hắn mạnh nhất chính là chỗ mi tâm này, nếu con mắt thứ ba mở ra cho dù là thân thể Cổ Thần cũng không chống đỡ nổi, càng không cần phải nói có ngày đó hay không.

- Muốn chết!?

Phía trên mi tâm của Vương Lâm liền có một đạo khe hở bỗng nhiên mở ra, trong khe hở này lộ ra hồng quang chói mắt, nó mở ra trông giống như một hắc động tản ra một lực hút hùng mạnh lao thẳng đến thanh long kia bao phủ.

Hai mắt thanh long lộ ra tia rung động gầm nhẹ một tiếng định rút lui, nhưng khoảng cách từ thân mình nó đến mi tâm của Vương Lâm quá gần, lúc này mới lui ra phía sau dĩ nhiên là không kịp, khoảnh khắc con mắt thứ ba của Vương Lâm mở ra, nó liền trực tiếp hoàn toàn bị hút vào trong.

Chỉ có từng trận long khiếu dư âm còn vờn quanh trong cung điện.

Bản thể con thanh long trong tay Vương Lâm liền trở nên uể oải, hào quanh liền ảm đạm. Vương Lâm bóp nhẹ một cái, bịch một tiếng nó hoá thành nhiều điểm thanh quang hướng bốn phía tản ra, cuối cùng cũng tiêu tan. Ở trên tay phải Vương Lâm xuất hiện một mảnh vỡ bằng ngón tay cái.

Trên mảnh vỡ này chạm trổ một con thanh long rất sống động, nếu có phàm nhân nhìn thấy tâm thần chắc chắn sẽ bị chấn động.

Vương Lâm cầm mảnh vỡ nhìn kĩ vài lần, tại mặt trên hắn cảm nhận được khí tức của nó và ấn ký Chu Tước ở mi tâm có chút giống nhau.

- Tứ Thánh Tông có Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, phải chăng toái phiến này là vật thuộc loại Thanh Long Thánh Tông?!

Trầm ngâm một lát Vương Lâm đem toái phiến thu vào túi trữ vật, ánh mắt dừng ở trên thanh quang tiểu thuẫn.

Không còn ấn ký Thanh Long, nhưng trong thuẫn bài khí tức Cổ Thần vẫn lượn lờ không có tràn ra ngoài, Vương Lâm cau mày cẩn thận xem xét, lập tức hai mắt nhíu lại.

Tại phía trước thuẫn bài, ấn ký Thanh Long đã bị huỷ, nhưng lúc này lại có một đoàn khí xoáy màu xanh tụ lại chậm rãi xoay tròn, trước kia trên chỗ này bị ấn ký Thanh Long bao phủ khiến cho Vương Lâm chưa từng phát hiện thấy, giờ phút này ấn ký biến mất lập tức làm cho khí xoáy này lộ ra.

Luồng khí xoáy này không mạnh nhưng dưới sự quan sát tỉ mỉ, Vương Lâm mơ hồ nhận ra trong khí xoáy có một đạo nguyên lực lượn lờ, nguyên lực này không có tính công kích mà là một đạo thần niệm.

Thần niệm này và khí tức Cổ Thần giao hoà cùng một chỗ, không biết vì sao chúng lại quỷ dị cùng trộn lẫn với nhau, gần như tuy hai mà một như vậy. Cần phải biết rằng sự dung hoà thần niệm này cần phải có khí tức của Cổ Thần mới giải trừ được, nếu không tất cả tu sĩ cũng đều không thể đem thần niệm này tách ra được .

Về phần tu sĩ đạt tới bước thứ ba có thể tách rời được thần niệm này hay không Vương Lâm cũng không biết, nhưng hắn chắc chắn với tu vi của Phù Phong Tử là không thể làm được việc này. Chỉ sợ đây chính là nguyên nhân làm cho thần niệm giữ lại đến nay.

- Đem thần niệm lưu lại trong tiểu thuẫn… việc này có chút kì dị!

Vương Lâm mắt lộ ra trầm ngâm, nếu không đem thần niệm này phá hủy thì khí tức Cổ Thần không thể tràn ra ngoài, nói như thế thì uy lực của tấm thuẫn này căn bản là không thể toàn bộ phát huy.

Trầm ngâm một lát, trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán. Không nghĩ ngợi nhiều, hắn nâng ngón trỏ tay phải lên, tại mi tâm Cổ Thần tinh điểm chậm rãi hiện ra xoay tròn, lập tức liền có Cổ Thần lực tràn ngập, ngưng tụ trên ngón trỏ. Nháy mắt ngón trỏ tay phải Vương Lâm như thiểm điện nhanh chóng điểm thẳng tới khí xoáy bên trong lỗ nhỏ trên tấm thuẫn này.

Nháy mắt khi ngón tay hắn đụng tới khí xoáy kia, vương tộc Cổ Thần lực ngưng tụ trên đầu ngón tay nháy mắt giống như sóng dữ, tấn công trực tiếp lên khí xoáy kia.

Trong phút chốc, cỗ khí tức Cổ Thần trên thuẫn bài truyền ra một phảng phất run rẩy, nhanh chóng nổi lên sóng gió, ngưng tụ về ngón tay Vương Lâm.

Cùng lúc đó, theo khí tức Cổ Thần kịch biến, thần niệm bên trong giao thoa nhau nhất thời bị tách ra. Lập tức trong thần thức Vương Lâm liền có một thanh âm uy nghiêm vang vọng.

- Lão phu Thanh Long Thánh Hoàng, tại Vũ chi tiên giới gặp nạn, người đến cứu ta sẽ được phong Thanh Long đệ nhất. Người đem tin tức của lão phu cho Thanh Long Thánh Tông, cũng sẽ được Tứ Thánh Tông làm cho một việc. Hơi thở của lão phu yếu nhược, sợ là kiên trì không được bao lâu nữa. Hi vọng người nhận được thần niệm này nhanh chóng tới cứu.

Thân mình Vương Lâm chấn động, chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều lắm thì thần niệm trong thanh quang tiểu thuẫn liền tiêu tan. Khí tức Cổ Thần trong nháy mắt điên cuồng bộc phát ra ngoài.

Khí tức Cổ Thần trong tiểu thuẫn không biết bị áp chế nữa, giờ phút này bùng nổ, lập tức liền hình thành một cỗ phong bạo quét ngang qua. Vương Lâm biến sắc, giữ chặt lấy thanh quang thuẫn, thân mình nhoáng lên một cái liền ra khỏi cung điện, đứng giữa không trung.

Khoảnh khắc thân mình hắn xuất hiện, khí tức Cổ Thần từ trong tấm thuẫn hoàn toàn phát tiết ra ngoài, khí tức này rất nồng đậm, mặc dù là Vương Lâm cũng không khỏi chấn động.

Chỉ thấy vô tận khí tức Cổ Thần phát tiết ra, không ngờ nó lại hoá thành một hư ảnh Cổ Thần khổng lồ bao phủ cả trời đất, phía trên mi tâm của hư ảnh Cổ Thần này mơ hồ có một đám tinh điểm xoay tròn lượn lờ, nhưng không nhìn rõ được rốt cuộc là có mấy tinh.

Giờ phút này, lúc đầu chỉ có tiểu thuẫn bằng bàn tay, nhưng sau từng trận thanh quang loé ra nó bỗng nhiên phóng đại lên, gần như nháy mắt đã to

lên đến mấy trượng, nhìn bộ dáng nó chắc là vẫn còn đang không ngừng to lớn thêm nữa.

Cùng với sự khuếch trương này, từng trận lực lượng vô biên theo đó mà tràn ngập, thuẫn bài kia lại dần dần lớn lên, tới cuối cùng không ngờ tiểu thuẫn kia đã đạt tới kích thước trăm trượng, từng trận áp lực không thể tưởng tượng điên cuồng giáng vào thiên địa.

Xa xa, Trần Đạo Tam Tử đã sớm phát hiện ra, đang bay nhanh đến đây. Từ xa nhìn lại, trong mắt lại lộ ra một tia rung động. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm dĩ nhiên cực kì biến thái không thể tin nổi.

- Đây là loại pháp bảo gì vậy?

- Pháp bảo này hình thuẫn chắc là một kiện bảo vật phòng ngự, chỉ có điều bảo vật này không khỏi hơi lớn hơn bình thường một ít. Các ngươi xem bảo vật này sau khi biến ảo lại tạo ra linh khí, mà linh khí này gần như đầu đội trời chân đạp đất, linh khí loại này lão phu chưa nghe thấy bao giờ

- Chắc là Vương đạo hữu mới đoạt được pháp bảo này liền đến đây, lúc này đang tế luyện.

Trần Đạo Tam Tử nhẹ giọng nói chuyện với nhau, nhưng đối với việc này cũng chỉ đoán được vài phần.

Ở những nơi xa hơn trên Thuỷ Linh tinh các tu sĩ đang tĩnh toạ tâm thần đều bị chấn động, run rẩy bừng tỉnh. Tu vi của bọn họ thấp, lúc này chỉ có thể cảm giác giữa trời đất tràn ngập một cỗ áp lực khó có thể tưởng tượng, tất cả đều không dám có một ý niệm để hoạt động thân mình, phảng phất như chỉ cần chính mình vừa di động thì hôm này chính là ngày chính mình bị nghiền nát đương trường.

Thiếu nữ Thuỷ Linh vốn đang ngồi khoanh chân tĩnh toạ, trước người nàng đặt một đôi chuông càng xem càng thấy thấy thích thú, nhưng vào lúc này đột nhiên liền cảm nhận được sự uy nghiêm trong trời đất kia. Khi cảm nhận được cỗ áp lực này nháy mắt liền có một đạo lam quang dịu dàng từ ngực nàng tràn ngập toàn thân ngăn cản áp lực.

Được lam quang bảo vệ nhưng Linh nhi vẫn cảm thấy không khoẻ, nàng nhíu đôi mi thanh tú, đứng dậy đi ra khỏi phòng hướng về phía xa nhìn lại, vừa nhìn ra nàng thấy một hiện tượng khiến cho cái miệng nhỏ nhắn mở to ra liếc mắt một cái không thể tin nổi.

Ánh mắt nàng nhìn thấy ở cuối chân trời một hư ảnh người khổng lồ, thân mình nửa ngồi xổm, nhưng như thế cũng đã là đầu đội trời chân đạp đất, nếu mà ngươi khổng lồ này hoàn toàn đứng dậy chỉ sợ là một chân nó dẫm xuống thì cả Thuỷ Linh tinh này sẽ tan vỡ.

Đám người Đầu To giờ phút này cũng lập tức bay ra, nhìn thấy cảnh tượng trên không trung lập tức tất cả thoáng chốc ngây người, còn Lôi Cát thì thân mình run rẩy ánh mắt lộ ra tia sùng kính. Nhìn tấm thuẫn sau

khi biến ảo hoá thành hư ảnh thật lớn, hắn liền nhớ đến ở trên Cự Ma tinh, hoàng tộc cũng có một thánh tổ vật, người khắc trên đó chính là người khổng lồ trước mặt!

Phù Phong Tử là người đầu tiên phát hiện ra hiện tượng dị thường, lúc này hắn đang đứng giữa không trung, thần sắc cực kì phức tạp nhìn tấm thuẫn rất lớn bên cạnh Vương Lâm. Thuẫn bài đó là do hắn năm đó cùng cừu nhân sau một trường chém giết mới đoạt được, sau khi suy nghĩ một chút hắn liền nghĩ vật ấy và Tứ Thánh Tông sợ là có chút liên hệ.

Hắn sẽ không dễ dàng mà đưa ra vật đó, nhưng mà lúc trước cũng là vì chạy trối chết mới phải cắn răng xuất ra. Về phần ấn ký Thanh Long trên đó hắn có thể loại bỏ, nhưng với tu vi của hắn cũng nhìn ra phía dưới Thanh Long ấn kia là một chỗ khí xoáy, khí xoáy kia tụ lại mặc cho hắn dùng biện pháp nào cũng thuỷ chung không thể phá vỡ được, cuối cùng chỉ có thể duy trì trạng thái ban đầu không thể thay đổi.

Nhưng giờ phút này hắn lại không nghĩ rằng thuẫn bài này vừa đến trong tay Vương Lâm phong ấn xoáy tụ liền bị mở ra, nội tâm phức tạp, hắn đối với Vương Lâm vô hình chung càng tăng thêm sự kiêng kị.

- Vương Lâm này thật không đơn giản, đi theo bên người hắn cũng không tính là bôi nhọ quá mức thân phận của Phù PhongTử ta.

Phù Phong Tử thở dài.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng nhìn chằm chằm tấm thuẫn vẫn còn đang không ngừng lớn lên kia. Giờ phút này, tấm thuẫn dĩ nhiên so với trăm trượng lúc trước bây giờ đã to hơn nhiều, đã đạt tới gần ba trăm trượng.

Nếu ở gần nhìn vào, thuẫn bài này giống như một bức tường cao, người thợ làm ra nó thật thô ráp, nhưng nó không cho phép bất cứ ai dám coi thường uy lực của tấm thuẫn này.

Đây mới là pháp khí Cổ Thần.

Hư ảnh Cổ Thần sau thuẫn bài không ngừng theo nó mà lớn lên, thân mình cũng dần dần trở nên khổng lồ hơn, cuối cùng nó lớn tới mức tất cả mọi người trên Thuỷ Linh Tinh đều có thể nhìn thấy.

Ngay trong nháy mắt này, tấm thuẫn ông một tiếng, đình chỉ bành trướng, Cổ Thần phía sau nó chậm rãi cúi đầu, đầu hắn liền bao trùm cả một khoảng không.

Tinh điểm xoay tròn phía trên mi tâm dần dần chậm lại cuối cùng phịch một tiếng hoàn toàn dừng lại.

Ở khoảnh khắc dừng lại này hai mắt Vương Lâm tuôn ra tinh quang lộ ra vẻ mừng như điên xen lẫn vẻ khiếp sợ

- Đây… Đây là….

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 983 Thần thông bảo mệnh của Cổ Thần.

Tại mi tâm của Cổ Thần xa lạ kia có tám tinh điểm, nếu chỉ như thế thì cũng bình thường thôi, Vương Lâm sẽ không quá mức khiếp sợ, nhưng phía sau tám cái tinh điểm không ngờ lại còn có một cái nữa.

Tinh điểm này rất mơ hồ phảng phất chưa hoàn toàn ngưng tụ, nhưng đã bước đầu thành hình.

- Chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành Cửu tinh Cổ Thần kinh thiên.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn không nghĩ rằng tấm thuẫn này không ngờ lại là một Cổ Thần vật như vậy.

Hư ảnh Cổ Thần khổng lồ kia, nháy mắt khi tinh điểm ở mi tâm dừng lại, thân mình bỗng nhiên ầm một tiếng, tan vỡ hoá thành nhiều điểm tinh quang hướng tinh không tràn ra. Trong nháy mắt trên toàn bộ Thuỷ Linh

Tinh phảng phất giống như ban ngày, tất cả mọi ngõ ngách bên trong đều được tinh quang rọi chiếu sáng ngời.

Chỉ có điều ánh sáng này liền lập tức tiêu tan, mặt đất lại bị màn đêm bao phủ.

Ở trước mặt Vương Lâm, tấm thuẫn kia đã đạt tới độ lớn gần ngàn trượng, nó dựng đứng trông như một tấm chắn thiên địa ngăn cách âm dương. Trên thân nó, thanh quang mông lung khiến cho bầu trời đêm bốn phía cũng theo đó mà mông lung hư ảo, lại xuất hiện từng trận vặn vẹo, phảng phất vật ấy là một pháp khí căn bản không nên xuất hiện trên thế gian.

Vương Lâm thở sâu, thân mình nhoáng lên một cái hướng thẳng tấm thuẫn kia mà đi tới. Cách đó không xa, ánh mắt Phù Phong Tử lộ ra vẻ tranh đấu, hắn đã từng nghĩ đến uy lực của vật ấy sau khi phong ấn hoàn toàn mở ra, nhưng lúc này cũng đã vượt xa so với sự tưởng tượng của mình.

Có ý muốn đi cướp đoạt vật ấy, nhưng vừa nghĩ tới ấn ký tại mi tâm Vương Lâm, Phù Phong Tử cũng không thể không từ bỏ. Hắn không biết nếu là chính mình xung phá phong ấn mặt ngoài thì sẽ gặp phải cái dạng trừng phạt gì.

Bởi vì không biết nên hắn càng nghĩ tới những cấm chế ác độc mà hắn thấy phía trước, do đó càng khiến hắn cảm thấy càng lúc càng kiêng kị.

Vương Lâm tới gần tấm thuẫn, bàn tay phải không chút do dự đưa ra đặt ở mặt trên, ở khoảnh khắc tay phải hắn chạm vào tấm thuẫn lập tức liền có vô biên Cổ Thần lực theo tấm thuẫn lao ra dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, nó mang theo một tia bạo ngược điên cuồng và quyết tâm huỷ diệt hết thảy, khí tức này tràn vào, quét ngang cơ thể Vương Lâm nhưng không làm cho cơ thể Vương Lâm mang một chút tổn thương nào.

Khí tức này chạy mấy vòng trong cơ thể hắn rồi đi ra ngoài trở về trên tấm thuẫn kia. Ngay trong nháy mắt này trong đầu Vương Lâm như ầm lên một tiếng, giống như có một lượng tin tức đột nhiên dũng mãnh lao vào. Cũng may hắn có thân thể Cổ Thần, một lúc sau đau đớn liền dịu xuống, dần dần hấp thu các tin tức trong đầu.

Rất lâu sau hai mắt Vương Lâm lộ vẻ hiểu đượ,c há miệng hạ giọng nói:

- Thê!

Đây chính là ngôn ngữ của Cổ Thần, thanh âm này rất quỷ dị, ở khoảnh khắc nói ra liền có một cỗ lực lượng cổ quái bao phủ đại thuẫn nghìn trượng. Thanh quang thuẫn này lượn lờ với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, nó nhanh chóng thu nhỏ lại cuối cùng hoá nhỏ chừng một bàn tay, lượn lờ trước mặt Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm bình tĩnh, hắn biết nếu chính mình không phải là thân thể của Cổ Thần thì vừa rồi lực lượng bạo ngược kia sẽ lập tức giết

chết. Loại pháp bảo này và Cổ Thần Đỉnh không giống nhau!

Bên trong Cổ Thần Đỉnh tuy cũng có khí tức Cổ Thần, nhưng khí tức này so sánh với tấm thuẫn thì thiếu đi sự linh động, đơn thuần chỉ là một dụng cụ mà thôi. Dù sao Cổ Thần Đỉnh cũng chỉ là một pháp bảo mà Đồ Ti không hài lòng, sau khi chế tạo ra liền tuỳ tay vứt bỏ.

Thậm chí có thể nói Đồ Ti căn bản là không có sử dụng qua đại đỉnh kia lấy một lần. Nhưng tấm thuẫn này lại khác, hiển nhiên thuẫn này trước kia là vật luôn ở bên người Cổ Thần xa lạ kia, nếu không khoảnh khắc phong ấn trên tấm thuẫn này mở ra, nó cũng sẽ không ảo hóa ra hư ảnh của chủ nhân.

Cấp bậc này mặc dù không bằng Diệt Thần Mâu chân chính, nhưng cũng không kém nhiều lắm, cùng đều là một loại pháp bảo trong thiên hạ mà chỉ có Cổ Thần mới có khả năng sử dụng.

Nếu không phải là người của bộ tộc Cổ Thần thig cho dù là đạt được loại bảo vật này cũng chỉ phát huy rất ít uy lực của nó, nếu phong ấn này hoàn toàn mở ra bọn họ căn bản là cũng không thể khiến nó nhận chủ.

Nó chỉ nhận thức Cổ Thần.

- Phù Phong Tử ngươi thi triển toàn lực đánh ta một chiêu thần thông.

Vương Lâm đứng giữa không trung bình thản mở miệng nói.

Cách đó không xa Phù Phong Tử trầm ngâm, bấm hai tay niệm thần chú lập tức liền có tử quang lượn lờ quanh thân, bỗng nhiên tụ ở phía trước người hắn hoá thành một tấm bia đá. Trong khoảnh khắc tấm bia đá ầm ầm hướng thẳng Vương Lâm bay đến.

Phía trên tấm bia đá có vô số ấn ký loé ra, hình thành một cỗ lực lượng ngập trời, nháy mắt tới gần hung hăng hướng về Vương Lâm đè xuống. Nơi không trung chỗ Vương Lâm lập tức liền có tiếng động ca ca quanh quẩn, trong trăm trượng bốn phía lập tức xuất hiện một cái khe lớn.

Nhưng ngay tại lúc tấm bia đá biến ảo mà ra hướng Vương Lâm đè tới, Thanh quang thuẫn trôi nổi bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên hào quang trở nên chói mắt, loé ra với một tốc độ không thể tin nổi, nghênh đón phía trước tấm bia đá, cùng va vào nhau.

Chỉ nghe ầm một tiếng tấm bia đá kia hoàn toàn sụp đổ. Nếu như thế cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng khiến Phù Phong Tử trợn to hai mắt, lộ ra vẻ không dám tin chính là sau khi tấm bia đá sụp đổ, thiên địa nguyên lực ẩn chứa bên trong không ngờ thoáng một cái liền bị tấm thuẫn kia hấp thu hoàn toàn.

Quang mang trên tấm thuẫn lập tức càng sáng chói.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, tay phải phất ra lập tức tấm thuẫn liền bay về trên tay hắn, cẩn thận xem xét qua trên mặt Vương Lâm hiện ra vẻ mỉm cười.

- Vật này không phải là pháp khí của vương tộc, nó cũng là pháp khí đỉnh của Cổ Thần bình thường. Dựa vào tin tức truyền thừa trong đầu lúc trước, vật này nếu hấp thu đủ sức mạnh của trời đất thì có thể mở ra bảo mệnh thần thông được Cổ Thần xa lạ kia phong ấn ở bên trong.

Với công phu hàm dưỡng của Vương Lâm mà giờ phút này cũng không khỏi tâm thần chấn động.

- Có thể khiến cho bát tinh Cổ Thần coi là bảo mệnh thần thông… Sẽ rất mạnh…

Vương Lâm thở sâu, ánh mắt dừng ở trên tấm thuẫn, hai mắt chợt loé lên. Tấm thuẫn lập tức thu nhỏ lại, trực tiếp hoá thành một đạo màu lục mang, dung nhập vào trong đồng tử mắt phải của hắn.

Vương Lâm giờ phút này đầu tóc rũ ra, mắt phải cực kì quỷ dị lộ ra một cỗ màu lam vô tận, khiến cho người ta một khi nhìn thấy liền tuyệt đối sẽ không thể quên.

Lúc này cách rất xa chỗ Thuỷ Linh Tinh, tại bên ngoài Thiên Vận Tinh, một đạo trường hồng gào thét tới gần. Trong đạo trường hồng này chính

là Tư Đồ Nam. Xung quanh hắn tràn ngập thiên địa lực vô biên, một tóc đen phiêu động lộ ra dung nhan thô ráp và mang theo vẻ tà khí, khiến cho cả người hắn thoạt nhìn phảng phát như một ma thần!

Hắn đến không chỉ một mình mà bên người còn có một nữ tử. Nữ tử này tướng mạo thanh tú xinh đẹp lại mang theo một cỗ cảm giác lả lơi quyến rũ, nàng mặc quần lụa mỏng phi hành, chiếc quần liền dán vào trên người làm lộ ra những đường cong nổi bật.

- Thiên Vận Tinh chết tiệt này như thế nào lại khó tìm như vậy! Lão tử ở chỗ này tìm kiếm vài vòng, may mà gặp tiên tử muội, nếu không nói thật đúng là không thể tìm thấy.

Cũng không biết lời Tư Đồ Nam là nói thật hay nói dối, nhưng nó lại khiến cho nữ tử phong tao bên người kia che miệng cười rộ lên.

- Tư Đồ tiền bối đến Thiên Vận Tinh này không biết vì chuyện gì?

Nữ tử này hai mắt kiều mị dịu dàng nói.

- Ha ha lão tử tới nơi này vì một vị huynh đệ nhiều năm không gặp, không biết cố nhân năm đó hiện tại tu vi đã đạt đến mức nào.

Nói xong thần sắc Tư Đồ Nam lộ ra một tia hồi ức trong lòng thầm than: “Cùng Vương Lâm từ biệt đã mấy trăm năm, không biết tiểu tử này hiện tại như thế nào?!”

- A, không biết vị huynh đệ của tiền bối có tên là gì, có thể vãn bối không chừng cũng có thể biết?

Nữ tử phong tao quyến rũ kia đảo đôi mắt đẹp cười nói.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 984: Mộng như luân hồi.

- Vị huynh đệ kia không thích mỹ sắc, phỏng chừng ngươi không thể có khả năng nhận biết được.

Tư Đồ Nam cười ha hả nói, nói xong bàn tay hắn vô thanh vô tức đặt ở phía trên eo thon nữ dùng sức nhéo một cái.

Nàng kia không thuận theo vùng ra đang muốn chống lại, lại bị Tư Đồ Nam dùng sức lôi kéo ôm trực tiếp vào trong ngực, hắn cười dài hướng thân mình về phía trước nhoáng một cái thẳng đến Thiên Vận Tinh mà đi tới.

- Tiểu nương tử chớ sốt ruột, dọc đường đi lão tử đã cho ngươi no say đến mấy lần, nhưng ngươi nói tỷ muội trong Phấn Hồng Cung đều là mỹ nhân, chúng ta trước tiên tới nơi đó nhìn xem rốt cuộc có hay không tuyệt diễm như người nói.

Nàng kia che miệng cười, ánh mắt quyến rũ dịu dàng nói:

- Chắc chắn sẽ khiến cho Tư Đồ tiền bối vừa lòng, nhưng đến lúc đó đừng quên tỷ muội Phấn Hồng Cung chúng ta!

Tư Đồ Nam nghe những lời này trong lòng ngứa ngáy không khỏi nghĩ tới mấy người tuyệt sắc trên Phượng Loan Tinh kia thầm nhủ nếu có một ngày có thể xưng bá Phượng Loan tinh cùng với Vương Lâm huynh đệ trái ôm phải ấp nhất định là việc khoái hoạt nhất.

- Đáng tiếc tiểu tử họ Lâm là một tên đầu gỗ, uổng phí ta lúc trước mất mấy trăm năm dạy bảo.

Tạm thời không nói đến Tư Đồ Nam đang tiêu dao khoái hoạt nơi này. Lúc này đây, bên trong Thủy Linh Tinh cách xa Thiên Vận Tinh này, mắt

phải Vương Lâm loé ra lam mang, tay áo phất lên liền trực tiếp trở về lại trong cung điện, tiếp tục bế quan.

Mọi người bên ngoài lần lượt tản đi, Thuỷ Linh Tinh khôi phục lại màn đêm yên lặng.

Một đêm này nhất định sẽ có nhiều người không thể ngủ được, thậm chí ngay cả ngồi tĩnh toạ cũng vô pháp tĩnh tâm, Trần Đạo Tam Tử như thế, Phù Phong Tử như thế, còn có thiếu nữ tên Linh nhi kia cũng là như vậy.

Nàng như thế nào cũng không thể quên bóng dáng bán ngồi xổm đã đầu đội trời chân đạp đất kia, vô pháp định tâm tĩnh toạ, chỉ có thể nằm trên giường trằn trọc qua lại không có cách nào tĩnh hạ tâm lai.

- Vì sao ta nhìn thấy bóng dáng thật lớn kia lại có một loại cảm giác như mộng nhập Luân Hồi, giống như tại một khắc kia trong lòng nổi lên sự sùng kính.

Linh nhi nghĩ mãi mà không hiểu, mãi cho đến khi trời sắp sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nàng ngủ không lâu, nhưng ở trong mơ lại giống như đã trải qua cả một đời.

Ở trong mơ nàng giống như đã hoá thành một người khác, mặc quần áo xa lạ, ở một thế giới vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giữa không trung có một mảnh xanh thẳm giống như tơ lụa làm cho người ta nhìn đến mê mẩn.

Mà nàng lại đứng ở trên tế đàn cao nhất trong mây, ở dưới tề đàn đứng đầy một đám cả trai lẫn gái ăn mặc quần áo kì dị, lúc này toàn bộ những người này quỳ trên mặt đất miệng phát ra ngôn ngữ kì quái vang khắp trời đất.

Nàng duỗi hai tay ra thần sắc một mảnh tôn kính nhìn vào không trung giống như đang kêu gọi câu thông thiên địa.

Một hồi lâu, giữa không trung đột nhiên phong vân biến hoá, những tầng mây hiện ra cuồn cuộn bay đến đem toàn bộ không trung xanh thẳm che phủ, mọi người dưới tế đàn tiếng niệm chú ngữ càng lớn, toàn bộ một đám thần sắc lộ ra vẻ kích động và qủa nhiên cực kì cung kính.

Trừ nàng ra còn lại tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất, hai tay nàng đặt ở trước ngực đầu nâng lên làm lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, làm ra một động tác cổ quái sau đó giống như có một âm thanh từ trong miệng nàng truyền ra.

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên trong thiên không tầng mây kịch liệt quay cuồng dâng lên, dần dần lại có hai đạo cường quang theo tầng mây phía trên lộ ra trực tiếp xuyên qua tầng mây dừng ở mặt đất.

Tầng mây chứa một cỗ lực lượng kì dị tràn ngập dần dần hướng bốn phía tản ra, nhưng tại phía sau tầng mây kia trong nháy mắt này cũng là lộ ra một bóng dáng khổng lồ.

Đó là một Cổ Thần.

Thân mình khổng lồ này lộ ra từ phần eo trở lên mà đã choán hết cả thiên địa, tại mi tâm Cổ Thần lại có tám tinh điểm cấp tốc xoay tròn.

Tại khoảnh khắc Cổ Thần xuất hiện, dưới tế đàn mọi người lập tức hoan hô đứng lên thấn sắc lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Mơ đến nơi đây đột nhiên kết thúc.

Linh nhi mở hai mắt kinh ngạc về giấc mơ vừa rồi, nó cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện, mà từ khi nàng bắt đầu có nhận thức thì nó cứ thường xuyên quanh quẩn.

Đây là một bí mật trong lòng nàng mà chính nàng ta cũng không biết vì sao. Theo bản năng không muốn đem giấc mơ kì quái này nói cho bất cứ ai. Cho đến bây giờ ngay cả tỷ muội tốt nhất của nàng là Triệu Tuyết cũng không biết được, ngay cả tiền bối Nhất Trần Tử cũng không biết việc này.

Nguyên là Linh nhi vẫn cảm thấy đây chỉ là một ảo tưởng kì quái của chính mình mà thôi, tuy nói đều là một cảnh tượng giống nhau được thấy rất nhiều lần ở trong mộng, nhưng toàn bộ đều bị ngăn cách bởi một màn che không thể nhìn thấy một cách chân thực.

Lần đầu tiên thấy rõ ràng chính là buổi đêm sau khi gặp vị Vương tiền bối kia. Mặc dù ở bên ngoài kia xảy ra biến đổi kinh thiên nhưng nàng lại ở trong mộng chưa hề tỉnh lại.

Một ngày kia ở trong mơ nàng đã thấy được rõ ràng hết thảy.

Thậm chí ngay cả nàng ta cũng có chút kì quái, vì sao khi lần đầu tiên gặp vị Vương tiền bối kia lại không tự chủ được mà trong lòng lại có một tia thân thiết, điều này làm cho nàng cảm thấy rất kì quái.

Mặc dù là như thế nhưng nàng cũng không có quá mức để ý, dù sao từ trong lòng nàng vẫn thuỷ chung cho rằng giấc mơ kia chỉ là điều hư ảo tưởng tượng mà thôi, nhưng sau buổi tối nay tất cả giờ phút này đều ầm ầm vỡ vụn.

Nàng ta thấy được bóng dáng vô biên trên bầu trời kia, thân ảnh ấy tuy nói cùng với người khổng lồ trong mơ không phải là một, nhưng tinh điểm trên mi tâm cái hình ảnh này truyền vào chỗ rất sâu trong linh hồn, cảm giác rất là giống nhau.

Nàng không nghĩ rằng cảnh người khổng lồ giữa không trung trong mơ của mình không ngờ thật sự tồn tại, tất cả những điều này khiến cho lòng nàng hoàn toàn rối bời.

Sáng sớm ngoài phòng Linh nhi truyền đến một hồi tiếng đập cửa rất nhỏ, hồi lâu trong phòng không có tiếng động, đứng ở ở ngoài một lúc Triệu Tuyết khẽ a một tiếng, thần thức vẫn chưa tản ra, mà đẩy cửa. Bên trong phòng không có một bóng người.

- Vừa mới sáng sớm không biết nha đầu kia đã đi đâu?

Đôi mi thanh tú của Triệu Tuyết nhíu lại, xoay người làm nổi bật dáng người quyến rũ rời đi.

Một đêm nay Vương Lâm ngồi ở trong cung điện, lam quang loé ra ở mắt phải dần dần bình tĩnh trở lại khiến cho người ngoài không thể nhìn ra sự khác thường.

- Muốn mở ra thần thông bảo mệnh Cổ Thần cần rất nhiều sức mạnh của thiên địa, chỉ dựa vào phương pháp hấp thu là chưa đủ.

Trầm ngâm một lát trong lòng Vương Lâm thầm có tính toán.

Hắn điều tức một lát rồi vỗ vào túi trữ vật, lập tức một đạo tinh quang loé ra dừng ở trên tay hắn, tinh quang dần dần tiêu tan, bên trong lộ ra một vương miện cực kì hoa mỹ.

Trong vòng vương miện này có ẩn chứa một tia hồng ảnh, lộ ra ngạo ý hiếm thấy, phía ngoài hồng ảnh kia còn có một sợi tơ vàng lượn lờ, nếu nhìn kĩ có thể phát hiện sợi tơ vàng chính là kim long chi hồn đã thu nhỏ vô số lần!

Tơ vàng này lượn lờ ngoài hồng ảnh phảng phất đối với nó cực kì e ngại, hoàn toàn theo hồng ảnh mà di động.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn vương miện, đồng tử trong mắt dần dần cũng xuất hiện một sợi đỏ bừng chi ảnh ngày xưa.

- Hồng điệp!

Năm đó lúc Hồng Điệp sắp chết từng khiến cho Vương Lâm đi xem xem quê hương của nàng ở nơi nào, tìm được rồi Vương Lâm thấy hoa hồng màu lam lộ ra ngạo khí cùng Hồng Điệp rất giống nhau.

Rồi sau đó khi Vương Lâm đoạt được vương miện này, dung hợp lại nhưng lúc đó Vương Lâm cũng không biết được tác dụng của vương miện này. Hắn chỉ có điều mơ hồ cảm giác được giống như trong đó có một tia khác thường nhưng lại không biết rốt cuộc là cái gì.

Mãi cho đến khi ở Hư Vô lúc trước kim long kia rít gào thi triển phép thần thông hùng mạnh nhất, không ngờ lại ảo hoá ra một vương miện, khoảnh khắc nhìn đến vương miện kia trong đầu Vương Lâm chợt sáng lên hắn không chút do dự đưa ra vương miện chân chính.

Kế tiếp xuất hiện một cảnh tượng mà cho đến bây giờ Vương Lâm vẫn không thể quên được, vương miện kia loé ra một màn hồng sắc thân ảnh, giống như Hồng Điệp vậy, thậm chí ngay cả khí tức cao ngạo kia cũng nhất nhất giống nhau.

- Hồng Điệp là ngươi sao?

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Đối với Hồng Điệp, người phụ nữ này có thể nói là cả đời Vương Lâm là người đầu tiên hắn kính nể, lại khó có thể quên năm đó tại Tuyết Vực quốc, thiên chi kiêu nữ có thể khiến cho Chu Tước ngoại lệ thu nhận làm đồ đệ. Lại vì nâng cao cấp bậc cho Tuyết Vực quốc tạo nên một hồi phong ba, thậm chí còn kết phu phụ với Đại Ngưu khiến cho phàm nhân bên trong đều bị liên luỵ đến cuộc đại chiến giữa hai nước.

Lời nói Vương Lâm vừa tắt, nháy mắt hồng ảnh trong vương miện run lên, nhưng không có đáp lại mà dần dần tiêu tan, phảng phất nghe nhưng coi như không thấy.

Vương Lâm thầm than, liếc mắt nhìn kĩ vương miện một lát sau đó thu vào trong túi trữ vật, ánh mắt hắn chợt loé lên vẻ mặt lộ ra sự ngưng trọng.

- Đem vật ấy ra nếu có thể tế luyện khống chế thành công, đến lúc đi đến Yêu Linh chi địa thì sẽ nắm chắc hơn một chút!

Vương Lâm thở sâu vỗ vào túi trữ vật lập tức một cỗ âm khí tràn ngập chỉ thấy một cỗ thi thể nữ tử phát ra ngân quang chậm rãi xuất hiện ở trước mặt Vương Lâm.

Ngày đó La Thiên và Liên Minh đại chiến, bên phía Liên Minh lấy được Luyện Thi của Hài Ngục Giới. Nữ tử này là một trong ba cái Luyện Thi cao nhất kia, lúc đó sau khi bị thương bị Vương Lâm cướp được trong tay.

Nử tử này mặc áo màu bạc, thân thể yêu kiều lộ ra bên ngoài, nếu không phải là một thi thể tất nhiên đây sẽ là một báu vật thiên kiều bá mị, chỉ có điều hiện giờ mặt nữ tử này xám như tro tàn, tái nhợt đáng sợ, từng trận âm khí từ trên người tràn ra trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng.

Tại trên người nữ tử còn có hai cái thiết liên, một cái khoá trụ xương tỳ bà, một cái khoá trụ bồn cốt. Toàn bộ cây thiết liên đều màu đen, cũng có mùi tanh tưởi nhe nhẹ truyền ra, nếu có phàm nhân ngửi thấy thì ngay lập tức sẽ bất đắc kì tử mà chết.

Mặc dù là tu sĩ nhưng nếu tu vi không cao ngửi thấy cũng lập tức sẽ trúng độc, nhẹ thì trọng thương, nếu hít nhiều vào một chút cũng sẽ bị mất mạng.

- Nếu có thể khống chế khối luyện thi này liền có thể có thêm một trợ lực Tinh Niêt sơ kì.

Ánh mắt Vương Lâm loé ra, năm đó hắn mạo hiểm cướp được vật ấy bây giờ cũng là đã đến lúc thu hoạch.

Quan sát một hồi bỗng nhiên thần sắc Vương Lâm vừa động, tay phải ở trươc người vung lên lập tức liền đem luyện thi này thu hồi, tay áo vẫy ra, trong cung điện âm khí và độc tố nháy mắt tiêu tan.

Không lâu sau ngoài cung điện truyền tới một âm thanh dịu dàng hơi do dự.

- Vương… Vương tiền bối, ta là Linh nhi.

Giờ phút này bên ngoài sắc trời mới tờ mờ sáng nhưng vẫn còn gió đêm thổi phảng phất. Sáng sớm trên Thuỷ Linh Tinh gió thổi rất lạnh, thổi tới trên người Linh nhi, mặc dù với tu vi của nàng sẽ không có cảm giác gì nhưng không biết vì sao lại cảm thấy có chút hơi lạnh.

Nàng sợ hãi nhìn phía trước cách đó không xa một thanh niên khoanh chân ngồi dưới đất, nàng còn nhớ rõ mấy ngày trước đã thấy người đàn ông vạm vỡ này đi theo phía sau Vương Lâm, giờ phút này bị người đàn ông vạm vỡ này nhìn thẳng vào với ánh mắt lanh lùng khiến nàng rất là sợ hãi.

Nàng chu môi thấp giọng nói:

- Ta… Ta muốn gặp Vương tiền bối, ngươi… ngươi có thể cho ta đi vào không?

Tháp Sơn không hề nói một câu, chỉ lạnh lùng ngồi trước thiếu nữ này suy nghĩ, nếu thiếu nữ này bước tới trước một bước hắn liền sẽ ra tay.

Quyển 8: Liên minh bí ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 985: Bảo Bình.

Cửa cung điện từ bên trong mở ra, Vương Lâm mang theo vẻ mặt mỉm cười nhìn Linh nhi đang khiếp đảm đứng ở đó cười nói:

- Ngươi đến nơi này sớm như vậy tìm ta có việc gì sao?

Nhìn thấy Vương Lâm đi ra, Linh nhi nhẹ nhàng thở phào, vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng nói:

- Tiền bối, trời đã sáng, Thuỷ Linh Tinh buổi sáng rất đẹp, Linh nhi muốn hỏi một chút tiền bối có nguyện ý đi nhìn qua một chút không?!

Nàng nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, mặc dù Vương Lâm là tiền bối nhưng nàng nhìn thấy bộ dàng này so với mình cũng không lớn hơn bao nhiêu tuổi, nàng lại mời không rõ ràng như thế không khỏi khiến cho tim đập nhanh hơn, có chút ngượng ngùng.

Vương Lâm nghe lời nói này thu hồi sự tươi cười trên mặt, nhíu mày.

Linh nhi vẫn quan sát biểu tình của Vương Lâm, giờ phút này nhìn thấy Vương Lâm nhíu mày tâm thần lập tức thất vọng, trống rỗng. Nàng cắn môi đứng ở nơi đó cũng không biết là nên nói cái gì nữa.

- Linh nhi cô nương, lão phu còn muốn tu luyện, nếu ngươi đi một mình mà sợ hãi ta sẽ cho Tháp Sơn đi cùng cũng được.

Vương Lâm nói xong ánh mắt dừng trên người Tháp Sơn bình thản dặn dò nói:

- Tháp Sơn ngươi cùng cô nương này đi xem xem, nhớ dọc đường bảo hộ nàng an toàn.

Nói xong Vương Lâm không nhìn lại Linh nhi mà xoay người hướng trong cung điện đi vào.

Trong lòng hắn cười khổ, ý tứ trong lời nói của Linh nhi kia hắn như thế nào mà không rõ, chỉ có điều hắn tu đạo đã hơn ngàn năm, nói là lão quái vật có chút khoa trương nhưng với tu vi của hắn thì cũng phù hợp thôi.

Hơn nữa thực tế tuổi của hắn cũng đã hơn một ngàn, vượt quá xa cái nha đầu tên là Linh nhi kia, cho nên hắn đối với Linh nhi này chỉ có chút hoà nhã, ngoại trừ là tình cảm của một trưởng bối đối với một hậu bối thì không còn có ý gì khác.

- Linh nhi không có ý khác, chỉ là muốn cùng tiền bối đi xem nhật sơ, một thỉnh cầu nho nhỏ như thế mà tiền bối cũng không đáp ứng sao?

Trong mắt Linh nhi ngấn lệ, nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc làm sao lại như vậy, lúc trước sau khi tỉnh dậy ở trong phòng ngay lập tức liền có ý muốn đến tìm Vương Lâm để hỏi về đáp án của cảnh tượng ở trong mộng, nàng có một cảm giác hết thảy những việc này nếu đi hỏi Vương Lâm sẽ biết được tất cả.

Vương Lâm quay lưng về phía Linh nhi bước chân không dừng lại, sau khi đi vào trong cung điện tay áo vung lên cánh cửa liền chậm rãi khép lại.

- Tiền bối, Linh nhi muốn biết hư ảnh người khổng lồ trên bầu trời đêm qua. Hắn… hắn là cái gì?

Linh nhi sốt ruột liền muốn tiến lên phía trước.

Ánh mắt Tháp Sơn chợt loé trực tiếp bước ra một bước ngay lập tức có một đạo gợn sóng tản ra dừng ở trên người Linh nhi, đem thân thể của nàng đẩy ra xa mấy trượng.

Tu vi Linh nhi vốn không cao, giờ phút này liên tục lui ra phía sau, sắc mặt lập tức trở nên nhợt, linh lực trong cơ thể không ổn, hơn nữa trong lòng cực kì lo lắng sự việc kia, người lại một đêm tâm thần không yên lập tức khiến cho linh lực tán loạn, một ngụm máu tươi liền trực tiếp phun ra.

Vương Lâm thở dài một tiếng, cau mày. Thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất ở trong cung điện, lúc hiện ra đã ở bên cạnh người Linh nhi, tay đặt nhẹ trên lưng nàng nhẹ nhàng vỗ vài cái lập tức một cỗ nguyên lực hùng hậu truyền vào trong cơ thể Linh nhi, chỉ một lượng nhỏ vừa chuyển vào liền đem linh lực trong cơ thể Linh nhi điều chỉnh lại, vết thương nhẹ liền biến mất.

- Ngươi, nha đầu này… Đi thôi, lão phu cùng ngươi đi nhìn xem nhật sơ.

Vương Lâm rất là bất đắc dĩ, hắn đối với thiếu nữ này cũng có chút hảo cảm đây là sự thật, nhưng không đủ để lay động tâm thần hắn, sở dĩ hắn đáp ứng chủ yếu là nhìn ra dường như Linh nhi thực sự có một chút nghi vấn muốn hỏi mình.

- Tiền bối người đáp ứng Linh nhi?

Sắc mặt Linh nhi tuy nói còn có chút tái nhợt nhưng lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, đôi mắt to sáng lên hiện ra vẻ ngây thơ.

- Chỉ một lần này thôi.

Trong lòng Vương Lâm thầm than, hắn cả đời này chỉ lúc ở cùng Lý Mộ Uyển ngày qua ngày cùng xem mặt trời lặn, nó đã trở thành sự vĩnh hằng trong lòng hắn trừ lần đó ra hắn đối với những người khác không có chú ý qua.

Nếu nói có thì là ngày đó cùng Liễu Mi ở cửa sơn động Luyện Hồn Tông bế quan cách nhau không xa coi như là cùng nhìn thấy mặt trời lặn.

Trên mặt Linh nhi lộ ra vẻ cười gật gật đầu, nàng cao hứng lắc lắc cổ tay một cái tiếng chuông vang lên theo đó âm thanh vang vọng, xa xa từ

không trung nhanh chóng bay đến một điểm trắng, đó là một con tiên hạc bay múa mà đến, nó xoay quanh trên đầu Linh nhi phát ra tiếng hạc kêu trong trẻo.

Linh nhi thân mình nhảy lên liền dừng ở trên người tiên hạc. Về phần Vương Lâm làm sao có thể cùng một cô bé hậu bối như vậy ngồi trên tiên hạc, hắn đơn giản nhoáng lên một cái liền đạp vào hư không.

Linh cười duyên vỗ đầu tiên hạc cười noi:

- Tiền bối đi cùng Linh nhi nhé!

Nói xong thân mình con hạc từ trong không trung vẽ ra một vòng cung rồi thẳng đến phía trước mà đi.

Vương Lâm cười khổ theo ở phía sau dần dần biến mất ở chân trời.

Dọc theo đường đi Linh nhi rất là vui vẻ, tiếng cười không ngừng, lại theo tiên hạc bay múa, tiếng chuông từ trên tay nha đầu kia không ngừng phát ra tiếng động trong trẻo, hoà với tiếng cười duyên phảng phất hình thành một khúc nhạc của thiên nhiên, nó truyền vào trong tai Vương Lâm cũng cảm thấy rất là thoải mái.

Nhìn lưng của Linh nhi ở trên tiên hạc Vương Lâm thầm than, hắn có thể nhìn ra Linh nhi này thực sự là rất vui vẻ, mà hắn cả đời này ngoại trừ thời thơ ấu rất ít khi được giống như thiếu nữ này vui vẻ một khắc.

Không lâu sau hạc tiên kia liền phi tới một chỗ tuyệt phong, núi này cực cao hướng thẳng tận trời, cũng có mây trắng lượn lờ bao quanh, từ xa nhìn lại phương Đông giống như dâng lên một rặng mây đỏ, làm cho núi này lộ ra một cỗ nguy nga hùng tráng.

Đỉnh núi cao nhất giữa tại mây mù kia như ẩn như hiện, cũng có dày đặc màu lục tràn ngập phía trên núi đá liên tiếp thành phiến, vừa thấy chợt có một loại cảm giác rất là tự nhiên.

Ở phía sau ngọn núi này mơ hồ thấy được một mảnh phập phồng hắc ám, nơi đó chính là hải dương vô tận của Thuỷ Linh Tinh.

Tiên hạc kêu lên một tiếng vang dội, nó nhẹ nhàng vỗ cánh theo dãy núi cao nhất bay lên hướng thẳng đến đỉnh núi cao nhất, không bao lâu liền tới đỉnh từ từ hạ xuống.

Thân mình Linh nhi nhảy dựng lên giống như một con bướm rất nhẹ nhàng, từng trận tiếng chuông ngân nga, nhanh nhẹn đứng trên một tảng đá ở đỉnh núi.

- Tiền bối mau tới đây!

Giờ phút này gió thổi đến làm cho mái tóc Linh nhi tung bay, nàng quay đầu lại tóc bay làm che khuất hơn nửa dung nhan xinh đẹp.

Kể từ đó trên không ngờ trên người nàng lại lộ ra một vẻ đẹp kinh người, tóc đen bay phơ phất, dung nhan làm cho tim người ta đập thình thịch, nhưng không một tia rơi vào trong hai mắt Vương Lâm.

Nhất là vẻ đẹp của nữ tử ẩn dấu bên trong trên người Linh nhi kia ở giờ khắc này phảng phất bị gió núi mở ra phong trần, lơ đãng mà tự nhiên hiển lộ.

Nếu như thế thì cũng không có gì, từ phương Đông từng trận ánh dương ban mai chậm rãi dâng lên nhuộm màu mặt biển, vạn trượng ánh sáng màu da cam trong phút chốc chiếu khắp trời đất, giống như đem một thanh hào quang hướng về bôn phía quét ngang qua, trong trời đất hết thảy hắc ám đều theo đó tránh đi dần dần tiêu tan.

Ngay tại phía sau Linh nhi dung nhan tuyệt mỹ kia mặt trời bắt đầu lên.

Với hào quang dịu dàng của mặt trời đang dâng lên kia, cảnh tượng mái tóc đen phất động trên hai má tươi cười của Linh nhi như ngừng lại vĩnh hằng trong mắt Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ tán thưởng, thân mình từ hư không bước ra đứng ở một bên trên núi đá yên lặng nhìn mặt trời xa xa, tâm thần cực kì khó có được một loại trạng thái kì dị như vậy.

Yên lặng.

Linh nhi không nói gì mà nâng ngọc thủ lên đem tóc vuốt ra phía sau, Vương Lâm đang nhìn mặt trời kia dần dần lên cao mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

- Tuyết tỷ tỷ chưa hề đến chỗ này, cảnh đẹp phía trước đều là do một mình vãn bối thường xuyên ở chỗ này xem mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Mãi cho đến khi mặt trời kia hoàn toàn lên cao Linh nhi mới thầm thở dài hạ giọng nói.

- Rất đẹp!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, hắn nhìn mặt trời xa xa, một khắc vừa rồi hắn trong lúc vô ý đắm chìm trong một cảnh giới kì dị tuy nói ngắn ngủi nhưng cũng là một việc làm cho hắn khó mà quên được.

Tại trong cảnh giới kì dị kia hắn mơ hồ như thấy được cái gì đó nhưng cẩn thận suy nghĩ thì lại không biết đó là cái gì. Loại cảm giác này rất kì quái, đối với Vương Lâm mà nói đây mới là lần đầu tiên gặp được.

Xa xa truyền đến từng trận âm thanh sóng vỗ dừng ở bốn phía giờ phút này cùng sự yên lặng kết hợp hoàn mỹ tuy hai mà một, nghe vào trong tai không hề có nửa điểm không thoải mái.

- Tiền bối hư ảnh người khổng lồ trên không trung đêm qua, Linh nhi muốn biết đó là cái gì?

Sau hồi lâu Linh nhi hạ giọng hỏi.

Vương Lâm nhìn mặt trời đã lên xa xa trên không trung trầm mặc một lát chậm rãi nói:

- Đó là linh khí một pháp bảo của ta mà thôi.

Linh nhi cắn môi nhìn về phía Vương Lâm lắc đầu nói:

- Tiền bối chớ lừa gạt Linh nhi, vãn bối biết cái kia không phải là linh khí, nó ứng với một cái mà thật lâu trước kia đã bị tiêu diệt hết, nó là cái mạnh nhất còn tồn tại.

Ánh mắt Vương Lâm không thể không dừng lại, bình tĩnh nói:

- Cô vì cái gì mà biết được?

Linh nhi cúi đầu hồi lâu cắn răng, phảng phất hạ quyết tâm ngẩng đầu lên đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kiên định, cũng có một tia thần thái kì dị ẩn chứa ở bên trong nhìn Vương Lâm hạ giọng nói:

- Vãn bối từ trước đến nay trong giấc ngủ thuỷ chung mơ thấy một cảnh tượng tràn ngập tâm thần, thường thường bị lạc ở trong đó, không thể tự kiềm chế. Tại cảnh trong giấc mơ kia vẫn bối đã từng nhìn thấy một người khổng lồ xuất hiện trên bầu trời như đêm hôm qua, tuy nói là không cùng một người nhưng ở mi tâm bọn họ đều có tinh điểm.

Lời nói này Linh nhi chưa từng nói với bất kì ai, nàng luôn giữ ở trong kí ức không muốn đem chuyện này nói với bất kì kẻ nào, nhưng hiện tại đối

mặt với Vương Lâm lại có một loại cảm giác kì dị, đem bí mật lớn nhất của cả đời mình nói ra.

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng trong lòng cũng là ầm ầm chấn động, chằm chằm nhìn Linh nhi dần dần nhíu mày, đối với những lời nói của thiếu nữ trước mắt hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Hắn kế thừa trí nhớ của Đồ Ti, tại trong trí nhớ kia không có nửa điểm nhắc đến việc liên quan đến phàm nhân, càng không có cách gì để giải thích những lời mà thiếu nữ này đã nói.

- Trong mộng mà có thể nhìn thấy Cổ Thần việc này quá mức hoang đường.

Vương Lâm không hề nhìn Linh nhi mà tiếp tục nhìn vào không trung xa xa, một lúc sau hắn bình thản mở miệng nói:

- Nhật sơ đã qua, vấn đề đã trả lời, ngươi có thể quay về. Lão phu ở chỗ này đột nhiên có chút cảm ngộ không muốn có người quấy rầy.

Nháy mắt, sắc mặt Linh nhi tái nhợt, nàng lui ra phía sau vài bước kinh ngạc nhìn Vương Lâm, nàng biết đối phương hiển nhiên không tin những lời mà mình nói.

Trầm lặng một lát, ánh mắt Linh nhi lộ ra vẻ kiên định, nàng vốn không phải là một nữ tử nhu nhược như vẻ bề ngoài, mà một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng lui bước.

Không chút do dự cả người Linh nhi quỳ xuống trên mặt đất, hai tay đặt ở trước ngực thành dấu giơ lên cao, ngẩng đầu làm ra hình thức bộ dáng của những người trong mộng mà đã xem qua hàng trăm ngàn lần, những động tác mãi mãi không thay đổi.

Vương Lâm hai mắt bỗng nhiên ngưng lại, trong đầu trở nên trống rỗng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 986: Thủy Cảnh.

Ở mi tâm Vương Lâm giờ phút này bỗng nhanh chóng xuất hiện năm ngôi sao. Đây là một trong những lần hiếm thấy ngôi sao Cổ Thần tự động lộ ra. Sau đó nó xoay tròn rất nhanh.

Vẻ mặt Vương Lâm khẽ biến, trong đầu có một trận nổ vang phảng phất như trong cơ thể có một cỗ lực lượng thức tỉnh. Lực xung kích khiến cho

trí nhớ đạt được của Cổ Thần Đồ Ti năm xưa, nhanh chóng lóe lên trong đầu Vương Lâm.

Linh nhi mắt không chớp nhìn Vương Lâm. Khoảnh khắc ngôi sao Cổ Thần xuất hiện ở mi tâm Vương Lâm, hai mắt nàng bỗng lộ vẻ mê man. Vẻ mê man này giống như mây khói lượn lờ, nhanh chóng trôi qua trong hai mắt nàng. Trong thời gian ngắn Linh nhi chỉ cảm thấy thân hình run lên, phảng phất có một trí nhớ ẩn sâu trong linh hồn, mở ra trong tiếng nổ vang rền.

Nàng rất hoảng hốt, cảnh tượng kia chỉ xuất hiện trong mơ, lại xuất hiện một lần nữa. Nàng vẫn nửa quỳ trên tế đàn. Tại bên dưới vẫn có vô số trai gái miệng truyền ra chú ngữ kỳ dị.

Nàng trên tế đàn, cũng vẫn duy trì động tác cầm bảo bình, nhìn bầu trời, trong miệng truyền ra một thanh âm cổ quái:

- Côn!

Bầu trời mây khói cuồn cuộn giống như sóng dữ trên biển rộng phát ra từng tiếng gầm thét điên cuồng tràn ra bốn phía, lộ ra bầu trời xanh thẳm cùng một thân hình khổng lồ ở đằng sau. Mi tâm của thân hình ấy chỉ có năm ngôi sao, nhưng có một cỗ khí tức mạnh mẽ mà Cổ Thần khác không có, lại có một cỗ lực lượng kỳ dị chỉ thuộc về vương tộc tràn ngập đất trời.

Một cỗ lạnh lùng đến cực điểm, phảng phất hết thảy biến cố trong trời đất đến cũng không thể làm vẻ mặt này có xúc động. Ánh mắt lạnh như băng dừng ở hai mắt Linh nhi.

Bộ dáng Cổ Thần này đúng là Vương Lâm!

- Thần nô Mộc Linh của Nguyệt tộc Thái cổ. Khẩn cầu Cổ Thần giáng lâm ban thần lực cho tộc của con chinh chiến Tháp tộc!

Ở cảnh trong mơ kia, vẻ mặt Linh nhi sùng kính cuồng nhiệt. Vào khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện lập tức cung kính khẽ ngâm nga.

Cùng lúc đó, vô số trai gái dưới tế đàn hai mắt cũng đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt. Thanh âm chú ngữ càng ngày càng to, hình thành một cơn gió lốc sóng âm quét ngang trời đất.

Ở mi tâm những người này, dấu ấn trăng sáng chậm rãi lộ ra, càng ngày càng sáng.

- Dân chúng Nguyệt tộc Thái cổ đã chuẩn bị đủ thiên địa lực cho Cổ Thần.Xin Cổ Thần tiếp thu.

Linh nhi trong hư ảo kia, hai tay cầm bảo bình chậm rãi nâng lên. Trong nháy mắt này, tất cả dân chúng Nguyệt tộc ở dưới tế đàn, tiếng chú ngữ

trong miệng đã lên cao nhất. Chỉ thấy trong từng dấu ấn trăng sáng trên mi tâm bọn họ bỗng nhiên ngưng tụ một cỗ thiên địa lực không thể tưởng tượng được. Khoảnh khắc sức mạnh này ngưng tụ, nó lập tức lao thẳng đến tế đàn.

Từng đạo thiên địa lực này giống như những con rồng gầm thét, nháy mắt đi đến tế đàn ngưng tụ về bảo bình trong tay Linh nhi.

Theo càng ngày càng nhiều thiên địa lực dung nhập vào bên trong hai tay Linh nhi, dần dần bảo bình trong tay giống như hóa thành thực chất. Vào lúc Linh nhi quỳ một gối xuống nâng bảo bình lên đầu, bảo bình hóa thành một luồng khí xoáy khoảng nắm tay, chậm rãi bay thẳng lên không về phía Vương Lâm với hình dáng Cổ Thần.

Khí xoáy tụ này mới đầu tốc độ không nhanh, nhưng sau khi lên không vài giây lập tức tốc độ tăng mạnh. Giống như có một cỗ lực hút thật lớn đang hút, khí xoáy bay thẳng đến mi tâm Cổ Thần, “ầm” một cái dung nhập biến mất vào trong mi tâm.

Trên bầu trời, Vương Lâm với bộ dáng Cổ Thần nâng tay phải chỉ một cái xuống dưới. Lập tức một cỗ lực lượng Cổ Thần vô biên điên cuồng tràn ra, dung nhập vào trong cơ thể Linh nhi ở trên tế đàn. Nó trải qua cơ thể nàng, kỳ dị chuyển hóa chia thành mấy ngàn phần theo cơ thể tràn ra, theo tế đàn hạ xuống chui vào cơ thể mỗi người trên mặt đất. Trong nháy mắt này, Linh nhi chỉ cảm thấy trời đất chấn động quay cuồng, thân hình lảo đảo ngã xuống hôn mê trên mặt đất. Cảnh tượng hư ảo biến mất, trời vẫn là bầu trời Thủy Linh tinh, ngọn núi vẫn có mây mù lượn lờ, thi thoảng nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào vách núi.

Tất cả đều không có gì biến hóa. Biến hóa duy nhất chính là Linh nhi giờ phát này giống như trong ảo cảnh, ngã xuống đất hôn mê.

Vương Lâm đứng cách đó không xa, trong mắt hiện mê man.

- Thần nô…

Vương Lâm nhìn bầu trời xa xa, trầm ngâm. Trên thực tế, lúc trước tại thời điểm Linh nhi làm động tác cầm bảo bình, Vương Lâm liền cảm giác được trong trí nhớ dung hợp truyền thừa Cổ Thần Đồ Ti, có một trí nhớ vốn không tồn tại bỗng nhiên như là được quét sạch bụi bặm che phủ đã lâu, xuất hiện trong đầu Vương Lâm.

Vào thời Thái cổ, Cổ Thần ngoài việc hủy tinh cầu để hấp thu thiên địa lực ra còn có một loại phương pháp. Đó chính là đạt được từ trong tay dân chúng Thái cổ, vì thế liền có Thần nô ra đời.

- Thế gian này có luân hồi. Mỗi một Thần nô đều là do Cổ Thần đích thân hạ lạc ấn. Cổ Thần mạnh yếu khác nhau, Thần nô đạt được lực lượng cũng khác nhau.

- Chỉ có điều lạc ấn trên người Linh nhi cũng không khỏi quá mạnh mẽ. Trải qua vô số vạn năm một lần luân hồi rồi lại một lần luân hồi. Tới hiện tại không ngờ trong linh hồn của nàng vẫn còn tồn tại lạc ấn. Nếu

không phải như vậy nàng quả quyết sẽ không nhớ tới cảnh tượng đã qua không biết bao nhiêu luân hồi trước đây…

Vương Lâm sờ sờ mi tâm. Cảnh hư ảo vừa rồi cũng không phải chỉ có Linh nhi nhìn thấy, Vương Lâm cũng cảm nhận được. Nhất là khi mọi người Nguyệt tộc tế hiến thiên địa lực ngưng tụ ra khí xoáy tụ chìm vào mi tâm Cổ Thần, Vương Lâm ngay lập tức cảm giác được mi tâm nóng lên, giống như có một cỗ lực lượng vương tộc dung nhập cơ thể. Chỉ có điều lực lượng này rất yếu, chỉ có một đạo. Nhưng nó lại cực kỳ cứng cỏi, sau khi dung nhập cơ thể liền tràn ngập toàn thân, trở thành một bộ phận lực lượng Cổ Thần. Linh nhi trong khi hôn mê, phía trên mi tâm lúc này bỗng nhiên thêm một dấu ấn. Dấu ấn này lóe lên không ngừng, lúc sáng lúc tối, mơ hồ có một loại liên kết kì dị với tiếng tim đập của Vương Lâm. Thậm chí có thể nói mỗi một lần trái tim Vương Lâm đập, dấu ấn này không theo quy tắc lóe lên. Nếu có một ngày trái tim Vương Lâm ngừng đập, dấu ấn này cũng sẽ sụp đổ theo. Nó sẽ mang đi sinh mạng cùng với tất cả mọi thứ của Linh nhi.

- Linh hồn nếu sụp đổ thì hủy diệt tất cả dấu vết. Nếu không thể luân hồi, Cổ Thần chết Thần nô nhất định chết theo! Linh nhi có thể luân hồi vô số, vậy chỉ có một giải thích!

Vương Lâm trầm tư, hai mắt lóe tinh quang.

- Cổ Thần năm xưa hạ lạc ấn, vẫn chưa có chết!

- Mà hiện giờ ta trùng hợp dung nhập, khiến cho Thần nô đổi chủ, lấy dấu ấn của ta thay thế dấu ấn lúc trước. Có thể làm được điều này cũng chỉ có một giải thích. Cổ Thần lúc trước kia, giờ phút này tuy không chết nhưng cũng là ngọn đèn hết dầu, không mạnh bằng ta.

Vương Lâm thầm than.

Lúc này hắn cũng biết vì sao khi mình lần đầu thấy Linh nhi này liền có một chút hảo cảm hiếm thấy. Vốn hắn tưởng rằng Thủy Linh căn trên người con gái này là nguyên nhân khiến mình nhớ lại một tia xúc động.

Nhưng hiện tại Vương Lâm đã rõ ràng là không phải như vậy. Mà là trong linh hồn người con gái này, có một tia lạc ấn Thần nô trước khi luân hồi vô số lần.

- Trí nhớ Cổ Thần Đồ Ti trong đầu ta, ta tưởng rằng đã hiểu rõ toàn bộ. Hiện tại xem ra chính là còn có rất nhiều nơi bị phong ấn, không thể mở ra. Hoặc là năm xưa khi đi đến đất Cổ Thần ở Chu Tước Tinh, ta được truyền thừa trí nhớ Đồ Ti cũng không đầy đủ, còn có một trí nhớ kết tinh có liên quan không đạt được… Nếu là có thể thu được trí nhớ kết tinh kia, như vậy truyền thừa ký ức của ta mới có thể chân chính đại viên mãn.

Vương Lâm nhìn thoáng qua Linh nhi đang hôn mê, thu hồi ánh mắt ngồi khoanh chân trên tảng đá. Hắn nhìn bầu trời phía trước, cả người chìm đắm trong thổ nạp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vô tình đến lúc chiều tà. Nhìn ánh chiều tà dần dần biến mất, toàn bộ trời đất lại chìm vào trong bóng đêm, Vương Lâm lại chậm rãi cảm nhận được cảnh giới kỳ dị thần kỳ, chậm rãi đắm chìm vào bên trong đó.

Ở trong loại cảnh giới này, thể xác và tinh thần hắn một mảnh an bình, phảng phất đã ném đi tất cả mọi việc vặt phiền não. Còn lại chỉ có cảnh mặt trời mọc mặt trời lặn lần lượt thay đổi ở trong đầu, thật lâu không tiêu tan.

Chung quy có một tia cảm ngộ rõ ràng lượn lờ quanh quẩn ở trước người, nhưng lại khiến Vương Lâm không thể sờ đến. Hắn thậm chí có chút không rõ ràng trạng thái mình lúc này rốt cuộc là thế nào. Cũng không biến mình đang tìm kiếm là cái gì. Nhưng hơn một ngàn năm tu đạo khiến cho linh giác hắn cực kỳ mạnh mẽ. Hắn mơ hồ có loại cảm giác, trạng thái của mình lúc này đúng là một loại cơ duyên rất hiếm thấy. Nếu là có thể nắm bắt được, có thể tìm kiếm được đối với chính mình có rất nhiều ích lợi.

Giờ phút này Vương Lâm cũng không biết loại trạng thái này của hắn, trên thực tế chính là bên bờ Thủy Cảnh, một trong ba cảnh giới lớn Cực, Đạo, Thủy được truyền từ xưa đến nay trong Tu Chân Giới!

Thủy Cảnh không bá đạo bằng Cực Cảnh, không thần bí bằng Đạo Cảnh. Nhưng Thủy Cảnh huyền ảo lại xếp hạng nhất từ xưa tới nay ở Tu Chân Giới!

Không ai biết được Thủy Cảnh này đến như thế nào, làm sao để hiểu ra. Nhìn chung lịch sử Tu Chân Giới cho dù là từ thời Viễn cổ, người tiến vào Thủy Cảnh cũng cực kỳ ít ỏi. Tuy nói không khoa trương như Cực Cảnh nhưng tuyệt đối không nhiều lắm.

Nhưng quỷ dị chính là, phàm người tiến vào Thủy Cảnh, ngay cả bản thân mình cũng nói không rõ làm thế nào tiến vào. Hơn nữa thời gian trong loại Thủy Cảnh này cực kỳ ngắn ngủi, chỉ khoảnh khắc là biến mất.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 987: Thần thông Tàn Dạ.

Người đời đồn đãi ba cảnh Cực, Đạo, Thủy là một loại biến hóa của linh lực. Một khi tiến vào sẽ vĩnh viễn dừng ở bên trong. Cách nói này được phần đông ủng hộ, nhưng trên thực tế, trừ những ghi lại về Cực Cảnh có thể tìm ra, đối với hai loại cảnh giới Đạo và Thủy, người biết phần lớn nói không tỉ mỉ. Ngay cả bọn họ cũng đều chìm vào mê man. Chỉ biết được ba cảnh giới lớn dường như là đều chia làm hai loại biến hóa linh và thần. Ví dụ như Cực Cảnh, trên người Vương Lâm lúc đầu biểu hiện chính là linh lực, rồi sau đó xuất hiện biến cố mới chuyển biến thành

thần thức. Đồng dạng, tu sĩ vô số năm nghiên cứu ba cảnh giới đa số đều nói rằng, hai cảnh Đạo và Thủy cũng được chia làm linh và thần. Linh cực và thần cực! Linh đạo và thần đạo! Linh thủy và thần thủy!

Như vậy, dường như linh cảnh càng dễ dung nhập hơn một chút. Về phần thần cảnh lại quá mức hư vô mờ mịt, không thể nắm lấy. Về phần từ Viễn cổ tới này, những người bước vào Thủy Cảnh, gần như toàn bộ trong đó đều ngắn ngủi đạt tới Linh thủy. Linh lực trong cơ thể trong nháy mắt ngắn ngủi có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Chỉ có điều thời gian ngày quá ngắn, đạt được lợi ích cũng không phải rất nhiều. Ở vào thời Thượng cổ, có một người luyện khí tên là Lưu Văn ghi chép lại.

Lưu Văn này vốn là một luyện khí sĩ Thượng cổ không tên tuổi. Tuy hắn tư chất thông minh nhưng vào thời kỳ Thượng cổ cũng không phải là xuất chúng. Chỉ có điều, trên người hắn có bản ghi chép từ khi khai sáng Tu Chân Giới tới nay, lần đầu tiên nói về Thần thủy!

Không ai biết hắn hiểu rõ Thần thủy thế nào, dừng lại ở Thần thủy bao lâu. Là ngắn ngủi hay là vĩnh hằng…

Chỉ là biết được người vốn không tên tuổi này dĩ nhiên sau mấy năm bế quan trở thành một người mạnh cực kỳ hiếm thấy trong Tu Chân Giới. Càng đáng sợ hơn chính là thần thông người này căn bản chưa ai nghe thấy bao giờ, chưa gặp qua bao giờ!

Nếu chỉ như vậy thì cũng còn đỡ, đàng này thuật thần thông trong tay Lưu Văn này uy lực to lớn gần như không thể tưởng tượng. Trong thần

thông lại ẩn chứa đạo của thiên địa, vào thời kỳ Thượng cổ lúc đó có thể nói là làm nổi lên một trận gió lốc.

Rất nhiều người muốn biết bí ẩn chuyện này vì vậy mưa máu gió tanh nổi lên. Nhưng mặc cho có bao nhiêu luyện khí sĩ ra tay, cho dù là một số ít lão quái tu vi cao thâm không quản chuyện thế gian không ngờ cũng không dò được bất kỳ manh mối nào từ Lưu Văn. Phảng phất Lưu Văn này có thể biết trước tất cả nguy cơ, tính ra toàn bộ nguy hiểm, tránh né hết thảy!

Mà sau đó người này bởi vì một người không thể chống cự cùng số đông, mất tích một cách thần bí. Hắn trở thành một truyền thuyết ly kỳ của Tu Chân Giới thời Thượng cổ. Mãi cho đến thật lâu về sau, có người cơ duyên xảo hợp hiểu ra, Lưu Văn này là người bước vào một trong ba cảnh giới lớn. Cũng không phải là Cực Cảnh, mà là một trong Đạo Cảnh và Thủy Cảnh. Về phần cụ thể, kết hợp người trước và sau, cuối cùng kết luận nhằm vào Thủy Cảnh!

Lại nghĩ đến người này sử dụng thần thông chưa bao giờ nghe thấy, vì thế lời nói Thủy Cảnh sinh sôi không ngừng, có thể tự sáng ra đạo thiên địa chậm rãi được truyền lưu… Truyền đến ngày nay, lại trở thành một lời đồn không thể biết được thật giả. Cực Cảnh là tử, Thủy Cảnh là sinh!

Tất cả mọi chuyện này Vương Lâm cũng không biết được. Giờ phút này hắn đắm chìm trong trạng thái kỳ dị. Nhưng thủy chung không thể tìm tòi rõ ràng, không thể hoàn toàn dung nhập vào trong mà chỉ vờn quanh bên ngoài.

Trước mắt giống như là có một tia rõ ràng, nhưng mỗi khi Vương Lâm muốn nắm lấy lại phát hiện cái gì cũng không có. Loại cảm giác này đối với Vương Lâm mà nói gần như chưa từng có.

Nhìn ánh chiều tà phía chân trời cuối cùng bị bóng tối che phủ, mặt đất một mảnh tối đen. Chỉ có tiếng sóng cuộn trên mặt biển, mơ hồ truyền vào trong tai.

Vương Lâm không có nôn nóng. Tính cách của hắn tràn đầy kiên nghị. Thời kỳ thiếu niên dựa vào thân hình gầy yếu mà trèo lên Hằng Nhạc Sơn, nếu không kiên nghị thì cũng không có Vương Lâm giờ phút này.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn bầu trời. Nếu không thể nắm bắt tia rõ ràng này, vậy đơn giản là chờ đợi. Chờ đợi lúc mặt trời mọc, mặt trời lặn. Chờ đợi tia rõ ràng kia ngày càng rõ ràng, chờ đợi có thể nắm lấy trong nháy mắt.

Linh nhi thức tỉnh lúc đêm khuya. Lông mi run rẩy, nàng chậm rãi mở hai mắt. Lọt vào trong tầm mắt là bầu trời đêm nhiều sau, nàng yên lặng ngồi dậy nhìn thoáng qua Vương Lâm khoanh chân cách đó không xa. Từ phương hướng này nhìn lại, mượn ánh trăng có thể nhìn thấy khuôn mặt giống như được điêu khắc của Vương Lâm.

Sau khi thức tỉnh, trong đầu Linh nhi giống như có một phong ấn được mở ra, tràn ngập khiến nàng nhớ tới rất nhiều ký ức mơ hồ. Chỉ có điều

ký ức này đã rất lâu, rất lâu cho nên Linh nhi trong lúc nhất thời chỉ nhìn Vương Lâm, ngồi ngơ ngẩn.

Ánh mắt của nàng không có tiêu điểm, trên thực tế cũng không phải nhìn vào Vương Lâm. Cho dù là Vương Lâm không ở nơi đó, nàng cũng sẽ nhìn như vậy.

Trong đầu Linh nhi, từng ký ức đã từ rất lâu trôi qua. Cuối cùng khi trời tờ mờ sáng, trong đầu ngừng lại ở cảnh tượng trước khi hôn mê. Linh nhi sờ sờ mi tâm, ánh mắt lóe ra vẻ linh động. Cảnh trong mơ khiến nàng mê hoặc rất nhiều năm giờ phút này đã có câu trả lời. Nàng trầm lặng hồi lâu, nhẹ nhàng đứng lên, hướng về Vương Lâm cung kính nói:

- Thần nô Mộc Linh bái kiến Cổ Thần.

Vương Lâm hơi gật đầu, bình thản nói:

- Ngươi trở về đi. Không nên đến quấy rầy.

Lời nói của Vương Lâm đối với Linh nhi mà nói chính là ý chí cao nhất. Giờ phút này nàng cúi đầu nhẹ giọng hô “Dạ”. Nàng lắc cái chuông trong tay, lập tức có tiên hạc từ xa xa bay tới. Linh nhi nhảy lên trên lưng tiên hạc.

Nàng quay đầu lại cẩn thận nhìn Vương Lâm một cái. Ở sâu trong hai mắt nàng ngầm có một tia hoảng hốt, u buồn than một tiếng, cưỡi hạc bay đi.

Vương Lâm không để ý đến Linh nhi, ánh mắt vẫn nhìn mặt biển xa xa. Không bao lâu một đạo sáng mờ từ chân trời chậm rãi xuất hiện, dần dần tràn ngập trời đất.

Cái loại cảm giác kỳ dị này lại một lần nữa mãnh liệt. Chỉ có điều mãi cho đến khi mặt trời dâng cao, Vương Lâm vẫn như cũ không có hiểu ra điều gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng ngày từng ngày đi qua. Vương Lâm đã quên mình ngồi ở đây bao lâu, ngồi mấy ngày. Thậm chí trong lúc này, đám người Trần Đạo Tam Tử cùng với Đầu to, Phù Phong tử đi tới, hắn đều không phát hiện.

Giờ phút này hai mắt hắn vẫn nhìn xa xa, trong mắt tràn ngập tia máu. Chỉ là hắn không quan tâm những điều này, phảng phất tất cả trong trời đất đều biến mất trong mắt hắn. Duy nhất còn lại chính là một cảnh tượng ngày trước. Khoảng cách mười dặm nơi ngọn núi Vương Lâm đang ngồi, Trần Đạo Tam tử lơ lửng trong không trung, xa xa có thể nhìn thấy được thân hình đang khoanh chân ngồi không nhúc nhích ở trên ngọn núi.

- Đã một tháng rồi, hắn…

Nhất Long tử rất khó hiểu cau mày lại nói:

- Rốt cuộc hắn đang cảm ngộ cái gì?

Nhất Tinh tử ở bên cạnh lắc đầu, chậm rãi nói:

- Có thể khiến cho tu sĩ Tịnh Niết cần một thời gian dài như vậy để cảm ngộ nhất định là một thần thông cực kỳ mạnh mẽ!

Nhất Trần tử trầm tư hồi lâu, lắc đầu nói:

- Ta thấy không giống. Không biết các ngươi có phát hiện không. Bốn phía xung quanh căn bản không có bất kỳ dao động nguyên lực nào, thậm chí ngay cả thần niệm cũng không có. Nhưng vì sao chúng ta lại không thể nào đi vào? Nơi này có điều bí ẩn chúng ta không rõ. Hơn nữa ta cuối cùng có loại cảm giác người này giống như đang ngộ đạo.

- Ngộ đạo!

Ánh mắt Nhất Long tử sáng ngời, nhìn kỹ thật lâu sau gật gật đầu nói:

- Rất có khả năng!

- Nơi đây tuy không có dao động nguyên lực nhưng chỉ cần bước vào phạm vi mười dặm này, không được ba bước sẽ bị một cỗ lực lượng vô biên đẩy lùi!

Nhất Tinh tử trầm giọng nói.

- Nói đến lực lượng vô biên ngăn cản đi vào này, ta lại có chút phát hiện. Loại sức mạnh này giống như là trời đất tự sinh ra. Mấy ngày trước ta thử đi vào trong đó không ngờ có một loại cảm giác đối mặt với biển cả gào thét.

Nhất Long tử nhíu mày nói.

- Yên lặng chờ xem. Nếu hắn thật sự ngộ đạo, đối với ba chúng ta mà nói cũng là kinh nghiệm khó gặp. Sau khi nhìn có lẽ đối với chúng ta cũng có trợ giúp.

Nhất Trần tử bình tĩnh nói, sau đó khoanh chân ngồi ở hư không nhìn về Vương Lâm trên ngọn núi phía trước mặt.

Phù Phong tử ở cách xa ba người, ánh mắt bí mật lóe lên. Hắn nhìn chằm chằm ngọn núi phía trước, thầm nhủ:

- Hắn không giống như là đang ngộ đạo. Tuy vậy mặc kệ hắn đang làm gì, lúc này đối với ta mà nói thật sự là cơ hồi ngàn năm có một… Chỉ có điều sau khi dấu ấn này bị ta phá, rốt cuộc sẽ xuất hiện biến cố gì…

Phù Phong tử trong lòng đang đấu tranh.

Đầu to, Tháp Sơn, Lôi Cát ba người dĩ nhiên cũng đi tới nơi này. Dù sao Vương Lâm ngồi ở đây đã một tháng, ba người bọn họ không khỏi có chút băn khoăn.

Theo mặt trời mọc mặt trời lặn lần lượt, lại một tháng nữa trôi qua!

Trong hai mắt Vương Lâm đã toàn bộ là tia máu. Giờ phút này hắn hồn nhiên quên tất cả, nhìn chằm chằm mặt biển trước mặt. Trong những lần mặt trời mọc mặt trời lặn kia hắn có thể cảm giác được rõ ràng. Một tia rõ ràng kia càng ngày càng rõ ràng hơn. Ngày hôm nay là ngày thứ chín sau hai tháng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 988: Tàn dạ chi lực.

Trên bầu trời mây đen khắp nơi, từng hồi tiếng sấm rầu rĩ vang lên. Không bao lâu, hạt mưa lớn như hạt đậu theo trời tờ mờ sáng trong nháy mắt từ trên trời rơi xuống mặt đất.

Trên biển phía xa xa, theo hạt mưa hạ xuống đột nhiên nổi sóng. Từng cơn sóng biển gào thét muốn tranh đua cùng trời.

Trong cơn mưa, mặt trời buổi sáng như bị bịt kín bởi một lớp lụa mỏng, mông lung nhìn không rõ. Chỉ có điều ánh sáng mờ vừa mới xuất hiện lập tức bị đám mây âm u che phủ, biến mất.

Mặt trời mọc trong màn mưa dường như rất gian nan từ trong trời đất từ từ lộ ra. Ngay trong nháy mắt này, hai mắt Vương Lâm ngừng lại. Hắn có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt. Hơn hai tháng chờ đợi, rốt cuộc tới giây phút quan trong nhất.

Lúc này, toàn bộ tâm thần hắn điên cuồng ngưng tụ, nhìn chằm chằm mặt trời mọc phía trước. Cả người hắn phảng phất muốn hòa vào làm một với mặt trời mọc.

Tiếng sấm rít gào, mưa lớn tầm tã nhưng không ngăn cản được ánh mắt Vương Lâm, không ngăn cản được tâm thần hắn toàn bộ đắm chìm. Càng không ngăn cản được mặt trời kia cuối cùng dâng cao!

Khi mặt trời gian nan mọc lên được hơn một nửa, còn nửa non nằm dưới mặt biển, trong đầu Vương Lâm bỗng vang lên "ầm" một tiếng. Hắn cảm giác được rất rõ ràng, một tia mạch lạc vẫn mơ hồ xung quanh thân thể hắn đang ngưng tụ với tốc độ nhanh chóng, lượn lờ khắp toàn thân. Cuối cùng một giây, nó toàn bộ dung nhập vào cơ thể Vương Lâm. Trong nháy mắt tâm thần Vương Lâm run lên dữ dội, giống như linh hồn xuất khiếu!

Hắn thấy được trên mặt biển kia, mặt trời mọc đấu tranh chậm rãi dâng lên. Giống như mặt biển này là một người mẹ, mà mặt trời mọc kia là đứa trẻ con. Trong nháy mắt trời tảng sáng này, người mẹ sinh nở, mặt trời mọc được sinh ra!

Trong nháy mắt mặt trời mọc được sinh ra, có một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng tràn ra. Lực lượng này chính là ánh mặt trời vạn trượng, quét ngang đêm tối trong trời đất, xé rách màn đêm. Cỗ lực lượng này mạnh mẽ đủ để nghịch chuyển Càn Khôn, đủ để lay động Thiên Đạo, đủ để khiến cho đêm tối sụp đổ trước mặt nó. Sau khi biến thành một mảnh tàn phá, hóa thành mảnh vỡ cuốn bay đi, khiến cho trời đất hôm nay sáng ngời! Mặt trời mọc trên biển xua tan màn đêm!

- Chính là cỗ lực lượng này!

Hai mắt Vương Lâm tuôn ra tinh quang, thể xác và tinh thần hoàn toàn dung nhập một trạng thái huyền diệu. Trước mắt hắn nhìn thấy toàn bộ như ngừng lại trong khoảnh khắc mặt trời mọc ra phá tan màn đêm tối!

- Hiện tại!

Hai mắt Phù Phong tử hiện lên một tia hàn quang. Hắn đợi hơn hai tháng thủy chung không có nắm chắc sau khi phá phong ấn phải đối mặt với đòn dự bị không thể tưởng tượng. Nhưng hắn lại nghĩ đến một phương pháp một lần vất vả cả đời nhàn nhã. Đó chính là giết Vương Lâm!

- Giết hắn! Tất cả phong ấn đều bị phá!

Trong mắt Phù Phong tử chợt lóe sát khí, thân hình hắn nhoáng lên một cái xông thẳng đến Vương Lâm trong khoảnh khắc Vương Lâm cảm ngộ đến cỗ lực lượng kia

Nhưng ngay khi thân hình Phù Phong tử đi vào phạm vi mười dặm, sắc mặt hắn biến đổi mạnh. Hắn giống như thấy được cảnh tượng không dám tin trong đời, con ngươi lộ ra hoảng sợ và chấn động chưa từng có.

- Đây… Đây là cái gì…

Đập vào mắt Phù Phong tử là một cảnh tượng mặt trời rực lửa. Bên dưới mặt trời rực lửa ấy là sóng dữ ngập trời. Trong nháy mắt này Phù Phong tử có loại ảo giác phảng phất thân thể hắn đã tiêu tan, hóa thành bầu trời đêm vô tận.

Vào khoảnh khắc mặt trời dâng lên từ mặt biển, Phù Phong tử cảm thấy dường như bị xé rách, đau nhức từ mỗi một nơi trên thân thể điên cuồng truyền đến. Mà ngay cả nguyên thần của hắn đều bị ảnh hưởng. Cái loại đau nhức này từ trước đến nay hắn chưa từng gặp, giống như thân thể không ngừng bị xé thành mảnh nhỏ!

Một loại nguy cơ sống chết mãnh liệt trong nháy mắt xuất hiện mạnh mẹ trong tâm thần Phù Phong tử. Mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ, hai tay duỗi ra hét lớn một tiếng. Lập tức có một cỗ thiên địa nguyên lực từ trong cơ thể hắn xông thẳng lên trời hóa thành một cơn gió lốc, nỗ lực chống cự cỗ lực lượng khiến hắn gần như hồn bay phách lạc. Lực lượng được sinh ra khi đêm tàn.

Chỉ là nguyên lực trong cơ thể hắn vừa tràn ra, ngay lập tức bị giống như đêm tối bị bình minh thay thế, bị mặt trời tản ra vô số ánh sáng trực tiếp xuyên thấu trong những tiếng kêu “bang bang”.

Trận gió lốc kia “ầm” một tiếng tan rã, giống như bị xé vỡ, bị cuốn lộn trở ra ngoài, chỉ trong giây lát liền tiêu tan không còn chút nào.

- Điều này… Điều này không có khả năng!

Sắc mặt Phù Phong tử tái nhợt không chút huyết sắc. Lúc này toàn thân hắn truyền đến đau nhức điên cuồng không cách nào hình dung, khiến cho thất khiếu hắn đổ máu, lại phun một ngụm máu lớn. Thân hình hắn muốn lui ra sau nhưng lại sợ hãi phát hiện, trời đất này to lớn, bất kể lui thế nào cũng giống như ở trước mặt trời, chưa từng di động một chút.

- Liều mạng!

Tay phải Phù Phong tử bấm pháp quyết chỉ về phía trước. Tu vi Tịnh Niết trong nháy mắt điên cuồng tuôn ra. Thần thông trực tiếp hấp thu thiên địa nguyên lực chỉ thuộc về tu sĩ Tịnh Niết lập tức vận chuyển trong khoảnh khắc Phù Phong tử đưa tay phải ra.

Chỉ thấy từng đạo thiên địa nguyên lực từ trong vô hình biến ảo ra, giống như một con rồng rống giận ngưng tụ về hướng Phù Phong tử. Gần như trong khoảnh khắc ngay tại phía trước tay phải hắn hình thành một quả cầu nguyên lực lớn bằng nắm tay.

Quả cầu này mặc dù không lớn nhưng lực lượng hủy diệt ẩn chứa bên trong cũng không phải bất kỳ một tu sĩ Khuy Niết nào có thể chống cự!

Trong nháy mắt quả cầu thiên địa nguyên lực xuất hiện, lập tức đất trời Thủy Linh tinh biến đổi, mặt đất run rẩy. Trần Đạo Tam tử biến sắc, đều không thể không lui ra sau.

Đám người Đầu to cũng như vậy. Trước mặt đại thần thông của tu sĩ Tịnh Niết, bọn họ căn bản không dám tới quá gần. Phù Phong tử đầu tóc bay rối tung, cả người bởi vì nguy cơ sống chết cùng với kinh hãi hồn bay phách lạc đã khiến hắn như con thú bị vây khốn. Hắn đã không cầu có thể giết Vương Lâm, mà làm thế nào bảo vệ được tính mạng trước thần thông cho tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy không thể tin được.

- Đây, đây rốt cuộc là thần thông gì? Không ngờ ẩn chứa một quy tắc của thiên đại không thể tưởng tượng. Loại thần thông này căn bản không phải tu sĩ Tịnh Niết có thể có được!

Phủ Phong tử hét lớn một tiếng, tóc tai bù xù, đẩy mạnh quả cầu nguyên lực ở đầu ngón tay phải về phía trước.

Quả cầu nguyên lực này lập tức giống như tia chớp, bay thẳng đến mặt trời ở phía trước.

- Chỉ có phá mặt trời này ta mới có thể giữ được mạng!

Phủ Phong tử kinh hãi nhìn chằm chằm quả cầu nguyên lực đang nhanh chóng lao về trước.

Quả cầu nguyên lực kia tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần mặt trời. Nhưng ngay trong khoảnh khắc tới gần, từ mặt trời bộc phát ra

lực lượng vô biên ầm ầm lao ra, va chạm vào quả cầu nguyên lực.

Chỉ nghe những tiếng nổ “ầm ầm” rung trời trong nháy mắt vang khắp trời đất. Thậm chí ngay cả tinh không bên ngoài Thủy Linh tinh đều vang vọng tiếng nổ điên cuồng này. Mặt đất trên Thủy Linh tinh phát ra tiếng kêu “răng rắc” rồi vỡ ra từng tảng lớn.

Quả cầu nguyên lực sụp đổ!

Phù Phong tử cười thảm một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể hắn giờ phút này lại truyền đến tiếng động xé rách. Lại có vô số miệng vết thương trong phút chốc tràn ngập, nháy mắt liền ướt đẫm toàn bộ áo quần.

Những cơn đau nhức không cách nào hình dung nổi kéo tới. Nếu Phù Phong tử không phải là người tu đạo nhiều năm có sự kiên nghị kinh người thì lập tức sẽ phát ra tiếng kêu rên.

Hắn giờ phút này cảm giác được càng ngày càng rõ cái cảm giác như là mình hóa thành đêm tối, vào khoảnh khắc mặt trời buổi sáng dâng lên bị mặt trời xé nát thành mảnh nhỏ. Thậm chí tới cuối cùng, hắn lại không phân biệt rõ được cảnh tượng rốt cuộc là ảo giác hay là chân thật.

Không chỉ có trên thân thể Phù Phong tử xuất hiện nhiều vết thương, ngay cả nguyên thần trong cơ thể hắn lúc này cũng vết thương vô số.

Một cỗ cảm giác xé rách thật lớn tràn ngập toàn thân, dường như là có vô số người túm vào thân thể hắn muốn xé toàn thân hắn ra từng mảnh!

Nguyên thần đồng dạng cũng có loại cảm giác này!

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhìn thấy mặt trời kia cuối cùng dâng lên từ mặt biển, trong mặt trời mơ hồ có một bóng người. Bóng người ấy dường như theo mặt trời dâng lên không mà càng thêm rõ ràng.

- Vương Lâm!

Người trong mặt trời đúng là Vương Lâm!

Trong nháy mắt này Vương Lâm chính là mặt trời kia. Từng đạo kim quang tràn ra từ trong cơ thể hắn. Bởi vì kim quang này quá dày đặc, chói mắt khiến cho người ngoài căn bản không thể nhìn rõ ràng bóng người chân chính ở bên trong!

Mặt biển bên dưới mặt trời giờ phút này dưới ánh sáng lung linh phản chiếu từ mặt nước mơ hồ lộ ra đỉnh núi cao vô cùng!

Tất cả mọi thứ này đều hiện rõ trong mắt Phù Phong tử khiến ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm. Kia có phải là mặt trời gì, rõ ràng là

Vương Lâm! Mặt biển mà mặt trời dâng lên kia cũng không có, đó chính là đỉnh núi cao kia.

Nhưng cảm giác toàn thân xé rách mà Phù Phong tử cảm nhận được cũng nhắc nhở hắn, sức mạnh thiên địa xé nát màn đêm là chân thật.

Phù Phong tử giãy dụa hét lớn một tiếng, cố nén đau vỗ túi trữ vật. Chỉ là trong khoảnh khắc túi trữ vật mở ra, cánh tay phải hắn "ầm" một tiếng tan nát, hóa thành máu thịt tiêu tán.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 989: Một khắc tối cường.

Từ trong túi trữ vật của Phù Phong tử lập tức liền có rất nhiều pháp bảo bay ra ý đồ ngăn cản cỗ lực lượng kỳ dị xé vỡ thân thể này. Nhưng những pháp bảo này vừa xuất hiện thì toàn bộ vỡ tung ra trong những tiếng "bang bang", dường như cực kỳ yếu ớt không chịu nổi một đòn!

Trong mắt Phù Phong tử một mảnh đỏ ngầu. Trong nguy cơ cửu tử nhất sinh này, thân hình hắn vốn đã khôi phục như núi thịt lập tức lại điên cuồng co rút không ngờ trong nháy mắt biến thành bộ dáng da bọc xương.Theo thân thể co rút, một tấm bia đá màu đen đứng sừng sững trong trời đất bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Trên tấm bia đá này có rất nhiều phù văn ấn ký, mà bên trên còn có một con trăn lớn đang nằm. Trên đầu con trăn này có sừng, hiển nhiên đã sắp thành chân long!

Phù Phong tử gầm nhẹ một tiếng, con trăn lớn kia mở mồm to mang theo gió tanh đánh thẳng đến Vương Lâm. Cùng lúc đó tấm bia đá màu đen cũng nghiêng đi như đổ xuống, trực tiếp đè thẳng xuống Vương Lâm!

Tấm bia đá kia quá lớn, nó đổ xuống lập tức liền che phủ bầu trời giống như là trời sập vậy!

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh núi cao, từ đầu tới cuối thân thể hắn đều không di chuyển chút nào. Hắn chỉ ngồi im lặng, thản nhiên liếc mắt nhìn Phù Phong tử một cái. Tay phải hắn nâng về phía trước, miệng khẽ nói:

- Tàn Dạ!

Trong khoảnh khắc hai từ “Tàn Dạ” từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, trời đất bỗng nổ “ầm” một tiếng. Thân thể Vương Lâm hóa thành mặt trời, ngọn núi bên dưới chân hắn hóa thành biển rộng. Mặt trời hoàn toàn dâng lên từ mặt biển, một cỗ lực lượng xé vỡ đêm tối điên cuồng nổ tràn ra. Nó hóa thành vô tận ánh mặt trời vạn trượng, điên cuồng quét ngang ra xung quanh!

Mặt trời dâng lên từ biển xóa tan màn đêm!

Đêm tối bị xua tan, bị mạnh mẽ xé vỡ, hóa thành một mảnh tàn tạ.

Thân hình con mãng xà lớn đau đớn giãy dụa, bị xé thành mảnh nhỏ !

Tấm bia đã toàn bộ vỡ tan thành vô số đá vụn, sụp đổ trong những tiếng kêu “ầm ầm”!

Phù Phong tử phun ra một ngụm máu lớn, trên thân thể bỗng nhiên xuất hiện càng nhiều vết thương. Gần như mọi nơi trên thân thể hắn không có một chỗ nào đầy đủ. Nhưng thân thể hắn không có tiếp tục sụp đổ mà bị một luồng lực mạnh mẽ chấn động, trực tiếp bị cuốn ngược trở về rơi xuống mặt đất làm bay lên một đám bụi đất thật lớn.

Đêm tối không còn, tất cả đều biến mất, trời đất lại khôi phục lại như cũ. Phảng phất tất cả mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Trần Đạo Tam tử

ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, da đầu run lên đáy lòng tràn ngập hoảng sợ.

- Cho dù là sư tôn sợ là cũng không thể thi triển ra loại thần thông này.

- Đây… Đây là thần thông hắn dùng hơn hai tháng để cảm ngộ ra! Thật là đáng sợ! Nếu thần thông này thi triển trên người ta, kết cục của ta chỉ có hình thần câu diệt!

- Phù Phong tử kia thân là tu sĩ Tịnh Niết dưới thần thông này cũng phải bại lui. Nếu không phải là Vương tiền bối này không có ý giết chết, chỉ sợ Phù Phong tử này tuyệt đối không qua khỏi kiếp nạn này!

Ba người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Đầu to hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Vương Lâm vẻ mặt không chút biến hóa ở trên ngọn núi, trong lòng hắn một mảnh phức tạp.

- Sự chênh lệch của ta và hắn càng ngày càng xa. Chuyến đi tới Liên minh này đối với hắn mà nói chính là một hồi tu vi chất biến!

Ánh mắt Lôi Cát lộ vẻ cuồng nhiệt, lẩm bẩm nói:

- Chủ nhân càng mạnh thì Lôi Cát ta càng nắm chắc thu hồi lại Cự Ma tinh.

Duy chỉ có Tháp Sơn vẻ mặt như cũ, thủy chung một mảnh lạnh lùng.

Bốn phía đều im lặng. Dưới bầu không khí áp lực này không ai dám lên tiếng.

Vương Lâm yên lặng nhìn bầu trời ở trên không ánh mắt lộ ra những tia sáng ngời. Hắn đứng lên tùy ý đi về phía trước, trực tiếp đi tới trước mặt Phù Phong tử. Tay phải hắn hư không nắm lấy tóc Phù Phong tử, đi thẳng về phía trước.

Trước khi đi, hắn hơi gật đầu về phía Trần Đạo Tam tử, sau đó nhoáng một cái biến mất.

- Hơn hai tháng chờ đợi, rốt cuộc đợi đến khoảnh khắc kia. Trong khoảnh khắc ấy ta giống như tiến vào một loại cảnh giới cực kỳ tương tự như lúc trước ở trong không gian kỳ dị của Cổ Yêu Bối La nơi đất Yêu Linh. Nhưng cũng chỉ là tương tự mà thôi, so sánh với khoảnh khắc này, không gian kỳ dị của Cổ Yêu Bối La thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

Vương Lâm trong khi trầm ngâm, thân hình xuất hiện ở bên ngoài cung điện, sau đó bước vào trong.

- Cảnh giới vừa rồi rốt cuộc là cái gì. Ở dưới loại cảnh giới này tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng khiến ta hiểu rõ lực lượng mặt trời mọc xé tan màn đêm. Thần thông này coi như là một thần thông đầu tiên trong cuộc đời Vương Lâm ta tự nghĩ ra!

Vương Lâm thuận tay ném Phù Phong tử ở một bên, khoanh chân ngồi trên tấm bồ đoàn ngọc tía, im lặng suy nghĩ.

Trong đầu hắn không ngừng quay lại cảnh tượng lúc trước, dần dần chặt chẽ ghi tạc vào trong lòng cảm giác lực lượng Tàn Dạ này.

Trong cung điện, Phù Phong tử giãy dụa ngồi dậy, vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Lâm. Hắn giờ phút này gầy trơ xương, cả người giống như một bộ xương khô. Một lúc lâu sau hắn khàn khàn hỏi:

- Ngươi… ngươi vừa rồi thi triển là thần thông tự nghĩ ra?

Trong lòng Phù Phong tử cũng không xác thực thần thông vừa rồi khiến hắn hồn bay phách lạc có phải do Vương Lâm tự nghĩ ra hay không. Hắn chỉ mơ hồ có loại cảm giác, thần thông đó mạnh mẽ cả đời này hắn chưa từng thấy!

Sở dĩ có ý niệm đối phương tự nghĩ ra thần thông ở trong đầu, là bởi vì vô số năm tu luyện của hắn, lấy tu vi Tịnh Niết sơ kỳ lúc này hắn cảm nhận được trong thần thông vừa rồi lộ ra một cảm giác không lưu loát!

Loại không lưu loát này cũng không phải là người thi triển không quen thuộc tạo ra mà truyền tới từ thần thông. Giống như một khối ngọc đẹp vừa được mài ra từ ngọc thạch tuy có ánh hào quang phát ra nhưng chạm vào vẫn hơi có chút thô ráp, còn thiếu mượt mà.

Như thế, sau khi Phù Phong tử do dự một hồi mới cất tiếng khàn khàn nói.

Vương Lâm bình tĩnh liếc mắt nhìn Phù Phong tử một cái, hơi gật đầu.

Cái gật đầu này của hắn khiến trong tâm linh Phù Phong tử như có một cơn gió lốc quét ngang qua. Trong đầu hắn “ông” một tiếng, ngơ ngác nhìn Vương Lâm hồi lâu không nói nên lời.

Tự nghĩ ra thần thông, đây không phải là người tầm thường có thể làm được. Tối thiểu với kinh nghiệm của Phù Phong tử, hắn chỉ nghe qua một số ít lão quái tu vi đạt tới Toái Niết mới có tư cách tự nghĩ ra thần thông. Sáng tạo ra thần thông chỉ thuộc về bản thân mình.

Trên cơ bản, phàm là thần thông tự nghĩ ra, uy lực của nó đều khổng lồ tới mức khó có thể tưởng tượng được!

- Tự nghĩ ra…

Vẻ mặt Phù Phong tử đầy chua xót. Hắn không thể nghĩ tới Vương Lâm trước mặt này không ngờ thật sự sáng chế ra thần thông của bản thân, mà uy lực thì…

Vừa nghĩ tới cảm giác vừa rồi, cái loại thân thể bị xé rách, Phù Phong tử sắc mặt liền tái nhợt hẳn đi. Cho đến lúc này miệng vết thương trên thân thể hắn vẫn còn truyền đến từng cơn đau đớn. Nhất là cánh tay phải của hắn, giờ phút này đã tan nát.

Phù Phong tử hiểu được, nếu không phải là đối phương không muốn giết mình, vừa rồi dưới thần thông tự nghĩ ra kia bản thân hắn chắc chắn đã tan thành cám.

Khi trong đầu Phù Phong tử suy chuyển trăm ý nghĩ, Vương Lâm cũng đang trầm ngâm. Lực Tàn Dạ này mang đến cho hắn chấn động không nhỏ hơn so với Phù Phong tử chút nào, thậm chí càng nhiều hơn!

- Tu vi thực tế của ta chỉ là đỉnh Khuy Niết trung kỳ, khoảng cách Khuy Niết hậu kỳ còn có một bước, khoảng cách so với Khuy Niết viên mãn lại càng xa xôi. So với Tịnh Niết lại kém rất nhiều… Chỉ có điều vì sao còn kém như vậy, thi triển lực Tàn Dạ không ngờ có thể dễ dàng làm thương nặng Phù Phong tử này.

Vương Lâm im lặng, không ngừng suy nghĩ vấn đề này.

Trong khi trầm ngâm, Vương Lâm nâng tay phải lên, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Cảm giác lực Tàn Dạ đã ghi tạc trong lòng lại tràn ngập. Lập tức một đạo kim mang trong nháy mắt tràn ngập trên tay phải của hắn. Liếc mắt thì thấy kim mang kia chói mắt giống như mặt trời. Trong lòng Phù Phong tử hoảng hốt, theo bản năng nén chịu đau nhức đứng dậy lui ra phía sau vài bước. Hắn cũng không nhìn tới Vương Lâm lúc này, hơi chút nhíu mày.

Tay phải Vương Lâm nhoáng lên một cái, kim mang tiêu tan.

Phù Phong tử thầm than, vẻ mặt lộ ra cung kính nói:

- Ơn tha mạng của Vương đạo hữu, Phù Phong tử ghi nhớ. Việc này là tại ta lỗ mãng trước, cũng may còn một chút may mắn. Cánh tay phải bị hủy diệt cũng khiến cho ta thấy hết thảy. Vương đạo hữu yên tâm, Phù Phong tử ta lấy đạo tâm thề tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!

Lúc trước hắn thua trong tay Vương Lâm, tuy là thỏa hiệp nhưng trong lòng vẫn có ý phản. Nguyên bản hắn tính toán làm khó dễ khi vào đất Yêu Linh.

Nhưng hiện tại, hắn chứng kiến lực Tàn Dạ, sau khi biết được Vương Lâm tự nghĩ ra thần thông thì lời nói này cũng là phát ra từ trong đáy lòng. Trong lòng hắn không có ý nghĩ khác, chỉ muốn sau khi ra khỏi đất Yêu Linh có thể lấy lại được tự do.

Về phần thần thông này có phải thực sự như Vương Lâm nói là tự nghĩ ra hay không, Phù Phong tử không có theo đuổi tới cùng. Với kinh nghiệm và tu vi của hắn, vẫn còn có thể thấy được một ít manh mối. Hắn cho rằng, lời Vương Lâm có tám phần là thật.

Tuy nhiên cho dù là thật hay là giả cũng không quan trọng. Quan trọng là uy lực thần thông này hoàn toàn khiến hắn kinh sợ. Sau khi không còn ý nghĩ khác trong đầu, trong lòng Phù Phong tử cũng nhẹ nhàng thở ra, dứt khoát không suy nghĩ gì khác.

Huống hồ hai lần tha chết cũng khiến cho Phù Phong tử hiểu được, chuyện bất quá tam!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 990: Cướp người.

Vương Lâm bình thản liếc mắt nhìn Phù Phong tử một cái. Hai bên đều là người thông minh, có một số việc không cần cảnh cáo cùng nói nhiều.

Hắn gật gật đầu, coi như việc này đã qua.

- Vương đạo hữu! Với hiểu biết của ta đối với những lão quái ở Thiên Vận tinh, thời điểm vùng đất Yêu Linh lại mở ra hắn là không lâu nữa. Nhanh thì mấy tháng, lâu khoảng nửa năm chắc chắn mở ra. Thời gian chúng ta không còn nhiều nữa. Lần này ta mang thương tích, cần bế quan khôi phục tới đỉnh, không quấy rầy nữa.

Sau khi có ý thật tình hỗ trợ Vương Lâm, Phù Phong tử cũng dần dần suy nghĩ đến chuyện vùng đất Yêu Linh.

Từ biệt Vương Lâm, Phù Phong tử rời đi, sau khi trở lại cung điện lập tức bắt đầu ngồi xuống thổ nạp.

Sau khi Phù Phong tử rời đi, lông mày Vương Lâm nhăn lại. Hắn nhìn tay phải của mình, sau khi trầm mặc một lúc lập tức lại một lần thi triển lực tàn đêm. Lập tức trên tay phải hắn lại có kim quang bao phủ.

Trong khoảnh khắc kim quang xuất hiện, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm giống như ngựa hoang đứt cương, gần như không bị khống chế ngưng tụ về phía tay phải.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải nhoáng lên một cái kim quang lập tức tiêu tan. Nguyên lực trong cơ thể hắn lúc này mới chậm rãi thu

hồi. Nhưng chỉ trong chốc lát như vậy cũng tiêu hao của hắn hơn một phần.

- Cũng giống như vừa rồi, chỉ cần vừa thi triển thuật này nguyên lực trong cơ thể lập tức bay nhanh đi. Với nguyên lực trong cơ thể ta muốn chân chính thi triển lực tàn đêm này căn bản không đủ. Nhưng vì sao khi ở trên đỉnh núi kia, ta lại có thể không cần tiêu hao một chút nguyên lực nào thi triển ra lực tàn đêm lại cực kỳ kinh người…

Vương Lâm chau mày.

- Hay là…

Vương Lâm mạnh ngẩng đầu, mắt lóe lên ánh sáng giống như hiểu ra điều gì.

Trong nháy mắt, ban ngày trôi qua đêm tối lại đến, Vương Lâm thủy chung khoanh chân ngồi trong cung điện. Hắn trầm ngâm không ngừng, mãi cho đến khi đêm tối trôi qua. Sáng sớm hôm sau vừa bắt đầu, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đứng lên bước về phía trước một bước.

Thân hình hắn lập tức biến mất, lúc xuất hiện lại đi tới đỉnh núi hơn hai tháng cảm ngộ!

Gió biển thổi đến mang theo từng cơn lạnh của đêm, thổi lên người Vương Lâm nhưng không khiến Vương Lâm có bất kỳ chú ý nào. Mắt hắn lộ tinh quang nhìn chằm chằm vầng mặt trời đang chậm rãi dâng lên từ mặt biển phía xa xa. Vương Lâm hít sâu một hơi, nâng tay phải lên. Lực tàn đêm cảm ngộ ra lại một lần nữa tràn ngập toàn thân, cuối cùng toàn bộ ngưng tụ về phía tay phải.

Trong nháy mắt này, tay phải Vương Lâm lập tức lóe lên từng trận kim mang. Nguyên lực trong cơ thể hắn không tiêu hao chút nào. Mà trong khi tay phải nâng lên, tâm niệm khẽ động, Vương Lâm ngay lập tức phát hiện. Không ngờ từ trong mặt trời buổi sáng dần dần dâng lên kia lập tức có sức mạnh vô tận của trời đất ngưng tụ đến, dung nhập vào trên tay phải hắn, khiến cho kim mang trên tay phải lập tức tỏa ra vạn trượng!

Theo càng nhiều sức mạnh từ trong vầng mặt trời xuất hiện toàn bộ dung nhập vào tay phải Vương Lâm, dần dần kim quang trên tay phải Vương Lâm càng ngày càng đậm. Cuối cùng kim quang từ cánh tay phải lan tràn khắp toàn thân Vương Lâm!

Vương Lâm lúc này toàn thân phát ra kim quang vô tận. Kim quang tràn ngập lập tức thân thể hắn giống như một mặt trời. Một lúc sau thân thể hắn không ngờ thay thế hẳn mặt trời, trở thành mặt trời dâng lên khỏi mặt biển trong trời đất này.

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ hiểu ra, tâm niệm buông lỏng. Lập tức kim quang bên ngoài thân thể chậm rãi tiêu tan cho đến khi mờ dần rồi hoàn toàn biến mất.

- Quả nhiên là như vậy. Loại thần thông tự nghĩ ra này uy lực kinh ngươi. Lấy nguyên lực của ta không đủ để thi triển, chỉ có trong nháy mắt mặt trời mọc mới có thể mượn sức mạnh trời đất để sử dụng.

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, hơi chút lắc đâu, thân hình bước về phía trước, biến mất dạng.

- Tuy nói có hạn chế, nhưng nếu ta đánh nhau vào lúc mặt trời mọc, phối hợp với thần thông con mắt thứ ba và Xạ Thần Xa, như vậy cho dù là Toái Niết sơ kỳ ta chắc chắn có thể liều mạng đánh một trận!

- Giây phút đầu tiên của bình minh chính là lúc Vương Lâm ta mạnh nhất!

Vương Lâm trở lại trong cung điện, ánh mắt lóe lên hàn quang, thì thào lẩm bẩm:

- Không tính Phù Phong tử, không biết ai sẽ là người thứ nhất bị ta gặp được vào lúc bình minh mà ta mạnh nhất!

Vương Lâm khoanh chân ngồi, hai tay bấm pháp quyết. Lập tức từng đạo cấm chế hiện lên tràn ngập toàn bộ cung điện. Sau đó tay phải hắn điểm lên mi tâm, lập tức Tâm Cấm thuật tràn ngập, một tia tơ đen bay ra, hóa thành cấm chế bay ra bốn phía.

Theo hàng loạt cấm chế tràn ngập xung quanh, cung điện hoàn toàn bị phong ấn.

Làm xong hết mọi thứ, Vương Lâm vẫn hơi chút lo lắng. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một la bàn! La bàn này đúng là vật mà chỉ có truyền nhân Phá Diệt Cấm mới có!

Hắn thổi về phía la bàn một hơi nguyên khí. Lập tức kim chỉ nam trên la bàn lập tức xoay tròn. Bỗng nhiên la bàn tự động bay lên, không ngừng biến lớn. Chỉ là trong giây lát la bàn liền biến lớn hơn mười trượng tự xoay quanh phía trên đầu Vương Lâm. Vương Lâm đứng dậy, la bàn hạ xuống mặt đất. Vương Lâm bước lên khoanh chân ngồi ở trung tâm của la bàn.

- Hắn là đủ rồi!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật. Lập tức xác chết Ngân Y Luyện Thi dưới ánh huỳnh quang lóe lên, xuất hiện trước mặt hắn. Nhìn cái xác này, Vương Lâm thổ nạp một lát, tay phải hắn bỗng nhiên nâng lên hung hăng điểm nhanh lên mi tâm của nữ thi.

Trong khoảnh khắc này, nữ thi hai mắt mở bừng ra, lộ ra vẻ lạnh như băng nhìn chằm chằm Vương Lâm. Trên mi tâm lập tức liền hiện lên một lốc xoáy nhanh chóng xoay tròn, ngăn cản ngón tay Vương Lâm ngoài một tấc.

Ánh mắt của nữ thi lộ vẻ hung dữ, thân hình bay nhanh về phía sau. Nhưng ngay khoảnh khắc nàng bay về phía sau, lập tức la bàn trên mặt đất phát ra tiếng động nức nở. La bàn xoay tròn, từng đạo cấm chế nhanh chóng lóe lên, trong nháy mắt liên kết với tất cả cấm chế trong cung điện, liền lạc không kẽ hở. Bất kể nữ thi từ nơi nào rời khỏi đều cũng chạm tới cấm chế. Chỉ cần nàng chạm vào cấm chế, liền tương đương với cùng lúc mở toàn bộ cấm chế!

Trong mắt nữ thi chợt lóe lên vẻ hung dữ, mà lại có vẻ linh động. Thân hình nàng đang lui về chợt ngừng lại, hóa thành một chùm sáng bạc bay thẳng đến Vương Lâm!

Nữ thi này bản thân bị thương nặng, tu vi tuy hạ xuống nhưng dáng vẻ khí thế độc ác lại không bớt đi chút nào mà ngược lại càng đậm. Nàng xông tới gần Vương Lâm, tay phải hung hăng chộp một cái. Vẻ mặt Vương Lâm thủy chung bình tĩnh, trong khoảnh khắc xác chết chộp tới, mắt phải hắn chợt lóe ánh sáng xanh, lập tức tuôn ra. Tay phải nữ thi kia lập tức chạm vào ánh sáng xanh.

Nữ thi này kêu thảm một tiếng, lập tức lui về sau. Tuy là lui về nhưng thân hình cực kỳ nhẹ nhàng không ngờ không chạm vào bất kỳ cấm chế nào. Cuối cùng thân hình nàng dừng cách Vương Lâm mấy trượng, ánh mắt linh động nhìn chằm chằm Vương Lâm. Nàng hé miệng lộ ra răng nanh, gầm nhẹ.

Nữ thi này vốn là xinh đẹp động lòng người. Giờ phút này nàng làm động tác này chẳng những không làm cho người ta có nguy cơ gì, ngược lại bởi vì hai cái răng nanh của nàng, làm người ta có cảm giác khác thường như là mèo vậy.

Xích sắt trên xương tỳ bà và xương chậu trong khi lùi lại phát ra tiếng động va chạm vào nhau, quanh quẩn trong cung điện.

Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh, tay phải bấm pháp quyết chỉ vào la bàn bên dưới. Lập tức la bàn xoay tròn nhanh hơn, tất cả cấm chế trong cung điện trong nháy mắt này toàn bộ phát tác, bay thẳng đến nữ thi.

Trong miệng nữ thi truyền ra một tiếng rít. Tiếng rít này chói tai lại mang theo một lực chấn động mạnh mẽ. Lập tức liền có hàng loạt cấm chế ầm ầm sụp đổ.

Trong mắt nữ thi hiện lên vẻ lo lắng lập tức lui về sau. Mắt phải Vương Lâm lại lóe lên ánh sáng xanh. Lúc này đây cái khiên ánh sáng màu xanh biến ảo ra, nháy mắt liền ngăn cản phía sau nữ thi. Ánh sáng xanh chợt lóe lên, liền có một cỗ lực phản chấn mạnh mẽ khiến cho nữ thi liên tục lui về phía sau.

Tay phải Vương Lâm chỉ ra, lập tức cấm chế xung quanh rất nhanh ngưng tụ, tràn ngập toàn thân nữ thi.

Nữ thi rít lên, xích sắt trên xương tỳ bà lập tức lay động. Ngay sau đó liền có một màn sương khí màu đen tức thì tràn ngập bao phủ toàn thân. Nữ chết này há mồm phun ra một cây kéo màu đỏ, hung hăng cắt một cái lên phía trên.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng. Theo cây kéo cắt một nhát, tất cả cấm chế ngăn cản ở phía trên nữ thi trong phút chốc sụp đổ. Nữ thi không nghĩ ngợi, thân hình được màn sương đen bao phủ, xông lên phóng thẳng lên phía trên.

Mắt thấy nàng sắp xông phá cung điện bỏ chạy, vẻ mặt Vương Lâm lạnh lùng. Tâm thần hắn khẽ động, ngoài thân thể lập tức liền có đại đỉnh Cổ Thần biến ảo ra.

- Hoán vị!

Theo giọng nói bình thản của Vương Lâm vang lên, lập tức toàn thân nữ thi kia hào quang lóe lên. Vào khoảnh khắc nàng sắp đụng tới đỉnh cung điện, thân hình đột nhiên run lên, bỗng nhiên biến mất. Nàng hoán vị với Vương Lâm đang khoanh chân ngồi ở trung tâm la bàn!

Trong khoảnh khắc, Vương Lâm xuất hiện ở không trung nơi lúc trước nữ thi chạy đến. Mà nữ thi thì lại đứng ở giữa la bàn. Ngay tại lúc này, la bàn điên cuồng xoay tròn. Vô số cấm chế xuất hiện đồng loạt ngưng tụ vào nữ thi. Cấm chế bốn phía lại tiến đến, bao vây xung quanh.

Nữ thi kia nhất thời ngừng lại, hơn nữa vốn nàng bị thương nặng tu vi hạ xuống. Giờ phút này thân hình nàng run lên lập tức hàng loạt cấm chế tràn ngập. Nhất là hai chân nàng phảng phất như bị la bàn này hút lại, dưới vô số cấm chế phong ấn không thể di động chút nào. Nữ thi giãy dụa không ngừng la hét ầm lên. Thanh âm nàng chói tai truyền ra bốn phía.

Thân hình Vương Lâm hạ xuống, nhìn chằm chằm nữ thi đang giãy dụa. Vẻ mặt hắn lạnh lùng, tay phải nâng lên hung hăng chộp một cái về phía trước. Lập tức xích sắt trên xương tỳ bà nàng này kêu “ầm” lên một tiếng, bị Vương Lâm mạnh mẽ kéo ra.

Thân hình nữ thi chấn động mạnh, tiếng thét chói tai lập tức suy yếu. Vẻ mặt nàng lộ ra uể oải, hai mắt linh động nhìn Vương Lâm, lộ ra ý hận thật sâu.

Xích sắt kia sau khi bị lôi ra lập tức hóa thành một con rắn đen há mồm hung hăng cắn về phía tay phải Vương Lâm. Vương Lâm căn bản không né tránh, mặc cho con rắn đen đó cắn. Chỉ nghe phịch một tiếng, con rắn màu đen cắn lên tay Vương Lâm, răng nọc lập tức sụp đổ, cũng không có gây cho cánh tay Vương Lâm bất kỳ thương tổn nào!

Vương Lâm thân thể Cổ Thần ngũ tinh, làm sao có thể bị con rắn đen nho nhỏ biến ảo ra này phá vỡ!

Tay phải Vương Lâm bóp một cái, lập tức toàn thân con rắn đen run lên trực tiếp vỡ vụn hóa thành mảnh vỡ xích sắt. Hắn không chút ngừng lại,

tay phải hư không chộp một cái nữa. Lúc này nữ thi kia lại hét thảm một tiếng, xích sắt trên xương chậu lại bị Vương Lâm rút ra.

Hắn bóp một cái, xích sắt bị bóp nát!

Thân hình nữ thi này lảo đảo, nửa ngồi trên mặt đất. Vương Lâm há mồm phun ra một luồng nguyên thần khí tràn ngập la bàn. Hắn khoanh chân ngồi ở một bên, hai tay bấm pháp quyết điểm về phía trước. Lập tức la bàn chậm rãi chuyển động, cấm chế dần dần dung nhập vào trong cơ thể nữ thi.

- Trong ngọc giản của Tiên Đế Thanh Sương từng có một thuật tên là Thi vệ, là thuật sau khi người bị mình giết phối hợp nhiều loại tài liệu luyện hóa thành một xác chết ác độc lúc nào cũng sẵn sàng bảo vệ chủ nhân dù tan xương nát thịt, không có bất kỳ đau đớn nào. Ta tuy không thấy tài liệu đã sớm bị tuyệt tích này, không thể luyện ra Thi vệ nhưng có thể thi triển một chút thủ đoạn khống chế Thi vệ!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, hai tay ở trước người không ngừng biến hóa ấn ký, thi thoảng đánh ra dung nhập vào cơ thể nữ thi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời mọc rồi lại lặn, lại hơn nửa tháng qua đi. Vương Lâm trên Thủy Linh tinh này nháy mắt đã được ba tháng. Trong ba tháng này hắn trừ lúc cảm ngộ ở trên đỉnh núi ra, thì là ở trong cung điện luyện hóa nữ thi.

Quá trình luyện hóa xác chết rất là phức tạp, lại phải chuyên tâm. Như vậy Vương Lâm gần như không ra khỏi cửa, mỗi cách một đoạn thời gian lại phải đánh ra ấn quyết.

Lúc này, ở trong cung điện của hắn, la bàn mười trượng vẫn đang xoay tròn. Bên trên la bàn nữ thi ngồi khoanh chân, toàn thân phát ra từng chùm sáng bạc. Trên mi tâm nàng lại có một dấu ấn lóe lên.

Vẻ mặt nàng bình thản, oán hận lúc trước dĩ nhiên biến mất tăm tích. Giờ phút này nếu có người nhìn nàng, cực kỳ khó tưởng tượng được thân phận chân chính của nàng. Bất kể thế nào nhìn cũng chỉ là một nữ tu xinh đẹp.

Lúc Vương Lâm ở trên Thủy Linh tinh tu luyện, trên Thiên Vận tinh đã xảy ra một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Một tu sĩ đại thần thông tên là Tư Đồ Nam nổi danh trên Thiên Vận tinh, trở thành cung chủ Hồng Phấn cung.

Chẳng qua danh tiếng người này có chút không dễ nghe.

Trong ba tháng này, gần như nữ đệ tử trong tất cả các môn phái lớn nhỏ trên Thiên Vận tinh đều bị người này quấy rầy. Mà người này cũng không dùng sức mạnh, chỉ ngụy trang lấy tu vi Tịnh Niết truyền tiên thuật, cũng ám chỉ có thể đưa tặng đan dược đề cao tu vi, tập trung không ít nữ tu sĩ tụ tập cùng một chỗ khiến cho cả Hồng Phấn cung khoái hoạt vô biên. Nếu đi ra ngoài, lại có vô số nữ tu vờn quanh bên cạnh, khiến cho tên Tư Đồ Nam ham mê sắc đẹp truyền lan ra. Tuy nhiên

người này cũng giữ lời. Phàm là nữ tu vì hắn tiến vào Hồng Phấn cung, toàn bộ đưa tặng đan dược truyền thụ tiên thuật. Nếu là sư môn truy cứu, Tư Đồ Nam lập tức hợp tình hợp lý đi tìm người ta lý luận một hồi. Kết quả cuối cùng thường thường đều là những tông phái này không thể không vẻ mặt tươi cười đón chào. Dù sao tu vi của Tư Đồ Nam này cũng là Tịnh Niết.

Như vậy nữ tu trong Hồng Phấn cung này càng ngày càng nhiều. Tên Tư Đồ Nam cũng xem như rung trời.

Cũng không biết từ đâu nghe nói, có hai người nữ đệ tử của Trần Đạo Tam Tử có thể nói là đẹp cực kỳ, cũng có một người là trời sinh Thủy Linh căn, một người khác đẹp lạnh lùng đến cực điểm. Tư Đồ Nam này trong lòng lập tức ngứa ngáy, suy nghĩ nửa ngày lập tức mang theo rất nhiều nữ tu trong Hồng Phấn cung đi khoiủ Thiên Vận tinh. Có người dẫn đường, hắn đi thẳng đến Thủy Linh tinh.

Đoàn người đông đúc, toàn bộ đều là nữ tu, mỗi người đều mặc quần áo hồng nhạt. Ở giữa các nàng có một cái giường ngọc trắng dài khoảng mười trượng, Tư Đồ Nam nghiêng người nằm bên trên, bên cạnh vây quanh nhiều nữ tu, vẻ mặt cực kỳ sung sướng.

Ở bốn phía hắn có vài trăm nữ tu làm bạn, đi về phía Thủy Linh tinh.

Ở phía trước Tư Đồ Nam có đứng một người đàn ông trung niên mặc áo lam. Người đàn ông này tướng mạo anh tuấn, ánh mắt dâm tà. Lúc này hắn khom người nịnh bợ:

- Tư Đồ tiền bối! Vãn bối cam đoan hai nữ tu của Thủy Linh tinh kia đều là hạng sắc nước hương trời. Nhất là Triệu Tuyết vẻ đẹp kinh người. Còn nữ tu tên là Linh nhi kia, trời sinh Thủy Linh căn, chính là lô đỉnh tuyệt hảo!

Tư Đồ Nam hưởng thụ sự hầu hạ người nữ tu bên cạnh, cười ha hả gật đầu nói:

- Tốt! Nếu đúng như lời ngươi, đến lúc đó lão tử không thưởng ít cho ngươi. Ồ! Đan dược, tiên thuật đến lúc đó ngươi tùy ý chọn!

Người đàn ông trung niên kia ánh mắt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói cảm ơn. Hắn lại nói không ít lời hay khiến cho Tư Đồ Nam nghe xong cười ha hả.

Người đàn ông trung niên này trong lòng cười lạnh, thầm nhủ:

- Triệu Tuyết! Cho ngươi lại trong sạch cao thượng. Lúc này Tư Đồ tiền bối đích thân đi, ta thật muốn nhìn ngươi theo hay không theo. Còn có Linh nhi kia, lúc này ngươi cũng chạy không thoát!

Ánh mắt Tư Đồ Nam đảo qua thân thể người đàn ông trung niên này. Mặc dù vẻ mặt hắn thoải mái nhưng trong lòng cũng biết rõ ràng ý niệm

trong đầu người này. Với tâm cơ của hắn, liếc mắt liền nhìn ra được nhất định là người này có cừu oán với hai nữ tu trên Thủy Linh tinh kia.

Tuy nhiên tất cả chuyện này Tư Đồ Nam không thèm để ý tới.

- Thủy Linh căn không tồi. Người anh em kia của ta căn bản là một tên ngốc, phỏng chừng những năm gần đây cũng không có người con gái nào. Nếu là hai cô bé này không tồi, lão tử cho dù là cướp cũng phải cướp lấy làm lễ gặp mặt. Thủy Linh căn, không tồi…

Tư Đồ Nam cười ha hả, trong lòng hắn cũng có chút buồn bã. Mấy tháng ở Thiên Vận tinh này, hắn tìm kiếm Vương Lâm nhưng không có bất kỳ manh mối nào. Hắn cũng muốn đi Thiên Vận tông thăm dò nhưng ở toàn Thiên Vận tông lại tràn ngập một cỗ khí tức cực kỳ khổng lồ, giống như là phong tỏa vậy. Với tu vi của Tư Đồ Nam, muốn đi vào cũng có chút khó khăn.

Hiện tượng này khiến cho tu sĩ Thiên Vận tinh rất là kinh ngạc nhưng không nghĩ ra manh mối.

Không ai biết, đây là một mệnh lệnh trước khi Thiên Vận tử bế quan đã hạ xuống. Phong bế Thiên Vận tông, mở ra đại trận phòng hộ môn phái!

May mà đệ tử Thiên Vận rất nhiều, còn có không ít người ở ngoài. Trong đó có mấy nữ tu cũng bị Tư Đồ Nam lừa tới Hồng Phấn cung du ngoạn.

Hắn hỏi ra mới biết được đủ loại lời đồn về Vương Lâm ở vùng đất Yêu Linh năm xưa.

Những lời đồn này vốn không có gì bí mật, lúc trước Tư Đồ Nam cũng từng nghe qua từ trong miệng người ở Thiên Vận tinh. Lúc này đối chiếu cũng khiến cho hắn cực kỳ giật mình. Nhưng cuối cùng hắn rất nhanh lại cười ha ha, trong lòng thầm nhủ:

- Đây mới là người anh em của lão tử. Muốn làm, phải làm ra chuyện long trời lở đất!

Tư Đồ Nam hỏi thăm, lại biết được mấy tháng trước Vương Lâm trở về Thiên Vận tinh.

Tư Đồ Nam trầm ngâm, phân tích mọi việc. Hắn cho rằng Vương Lâm nếu dám trở về chính là không có sợ hãi. Nếu như vậy an toàn chắc không vấn đề. Chỉ là hắn rất kỳ quái, Vương Lâm rốt cuộc dựa vào cái gì mà không sợ hãi.

- Hay là tu vi tiểu tử này tăng mạnh?

Tư Đồ Nam suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân. Nhưng hắn thông qua nghe ngóng và phân tích cũng biết được, lúc này Vương Lâm quay lại nhất định là vì vùng đất Yêu Linh kia.

Cho nên Vương Lâm nhất định không ở xa, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ xuất hiện.

Như thế Tư Đồ Nam cũng không nóng nảy, dứt khoát thoải mái chơi đùa một phen, cũng coi như xua tan một ít buồn bực ở Phượng Loan tinh.

Ngày hôm nay, dưới sự dẫn đường của người đàn ông trung niên kia, Tư Đồ Nam được mấy trăm nữ tu vây quanh, nhìn thấy được Thủy Linh tinh ở phía xa xa.

- Ha ha! Vẫn là lão tử đủ đạo nghĩa, chuyên môn vì tiểu Lâm tuyển thị thiếp. Hắn nếu biết không biết sẽ có biểu tình gì!

Tư Đồ Nam cười ha ha nhìn Thủy Linh tinh.

Hắn đột nhiên cười lập tức khiến cho tất cả nữ tu xung quanh, bao gồm cả người đàn ông trung niên kia đều lầm cho rằng đây là nụ cười dâm đãng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 991: Gặp lại (P1).

Nhìn tinh cầu tu chân một màu xanh thẳm cách đó không xa, thần thức Tư Đồ Nam bỗng nhiên tản ra, quét ngang tinh cầu. Thần thức này giống như một trận gió lốc, điên cuồng tới gần Thủy Linh tinh, lập tức gào thét trên tinh cầu.

Tu vi Tịnh Niết sơ kỳ khiến cho thần thức Tư Đồ Nam cực kỳ sắc bén. Hơn nữa ý cảnh gần như ma đạo cuồng ngạo khiến cho trong thần thức của hắn ẩn chứa một loại linh hoạt sắc bén nghiêng trời lệch đất không sợ hãi chút nào.

Thần thức quét ngang, toàn bộ Thủy Linh tinh bỗng nhiên run lên, phảng phất như có một bàn tay to ở bên trong khuấy động. Mặt đất truyền ra những tiếng “ầm ầm”, ngay cả không trung cũng trong nháy mắt gió nổi mây cuộn, trời đất biến sắc! Trần Đạo Tam Tử vốn đang khoanh chân ngồi, lúc này mạnh mẽ mở hai mắt, lộ ra vẻ âm trầm. Ba người gần như thân hình đồng thời nhoáng lên, biến mất ở chỗ bế quan, lúc xuất hiện đã ở giữa không trung.

Chỉ có điều thần thức này quá mạnh, ba người vừa xuất hiện lập tức liền bị cuốn lui trăm trượng, không thể không dùng toàn lực chống cự mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Còn có Đầu to và Lôi Cát cũng lập tức cảm nhận được cỗ thần thức khổng lồ này tràn ngập. Lôi Cát tu vi không đủ, dưới thần thức này đảo qua trực tiếp phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt. Nhưng hắn không chút khiếp đảm, lộ ra một vẻ âm trầm.

Đầu to cố gắng chịu đựng lực chấn động do thần thức tràn ngập gây nên, nhoáng một cái xuất hiện ở nơi Vương Lâm bế quan. Hắn cùng Tháp Sơn nhìn chằm chằm bầu trời, hộ pháp cho Vương Lâm.

Về phần những tu sĩ tu vi kém, giờ phút này mỗi người đều mặt không huyết sắc. Người bị nhẹ thì phun máu tươi, người bị nặng thì lập tức hôn mê. Chỉ có một số ít người như Triệu Tuyết, Linh nhi có Trần Đạo Tam Tử tặng pháp bảo hộ thân, mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Thần thức cực kỳ hống hách kia tràn ngập, đảo qua nơi cung điện của Vương Lâm. Chỉ là lúc này Vương Lâm đang tế luyện nữ thi. Trải qua thời gian dài luyện hóa, dĩ nhiên đã tới khoảnh khắc quyết định.

Lúc này tâm thần Vương Lâm và nữ thi gần như liên tiếp toàn bộ. Như vậy trừ khi là tu vi cao hơn hắn rất nhiều, nếu không chỉ dùng thần thức dò xét chỉ có thể cảm nhận được nữ thi này. Dù sao tu vi của nàng cũng đạt tới trình độ Tịnh Niết sơ kỳ.

Thần thức kia hơi chút tạm dừng liền quét ngang qua. Phù Phong tử trong cung điện xa xa, hai mắt lóe tinh quang, mày nhăn lại. Trong khoảnh khắc thần thức kia quét tới, hai mắt hắn lập tức hiện lên ánh sáng lờ mờ, tay trái bấm pháp quyết chỉ về phía trước.

Lập tức thần thức kia hóa thành lốc xoáy đảo qua, truyền ra một tiếng cười dài, trực tiếp thu hồi.

- Hôm nay tâm tình lão tử rất tốt, cho các ngươi một cơ hội, đưa cô bé có Thủy Linh căn, còn có cô bé tên Triệu Tuyết ra cho lão tử. Nếu không, bằng vào hai tu sĩ Tịnh Niết nửa sống nửa chết các ngươi, lão tử thật đúng là không coi ra gì!

Thanh âm thô lỗ quanh quẩn trời đất Thủy Linh tinh, hóa thành tiếng sấm "ầm ầm" không ngừng vang vọng ra bốn phía. Trong nháy mắt thanh âm truyền khắp mọi nơi trên Thủy Linh tinh.

Thần thông ẩn chứa trong thanh âm này có tu vi Tịnh Niết sơ kỳ của Tư Đồ Nam. Như vậy chỉ một câu nói lập tức khiến cho Trần Đạo Tam Tử phun máu tươi, lại bị lùi về sau.

Vẻ mặt Nhất Trần tử dữ tợn, quát to:

- Mở đại trận phòng hộ tinh cầu!

Lời vừa nói, hắn lập tức vỗ túi trữ vật. Lập tức lại có một khối lệnh bài màu đen bay ra.

Cùng lúc đó, Nhất Tinh tử cùng Nhất Long tử cũng không nói hai lời, sắc mặt tái nhợt đều nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra một khối lệnh bài màu đen.

Ba người gần như đồng thời nâng lệnh bài lên. Lập tức một lệnh bài trong đó ầm một tiếng sụp đổ, hóa thành một đạo sóng gợn màu đen điên cuồng khuếch tán ra bốn phía. Gần như trong tích tắc liền tràn ngập toàn bộ Thủy Linh tinh, bao vây nó vào bên trong.

Lệnh bài thứ nhất vừa sụp đổ, hai lệnh bài còn lại cũng vỡ vụn theo. Hai đạo sóng gợn màu đen đồng thời khuếch tán về bốn phía. Trong thời gian ngắn, toàn bộ bên ngoài Thủy Linh tinh liền có ba tầng hào quang màu đen như sóng gợn, bao phủ Thủy Linh tinh cực kỳ chặt chẽ! Nhất Trần tử sắc mặt tái nhợt, hắn không nắm chắc ba đạo tầng hào quang này có thể chống cự đối phương hay không, nhưng hắn không chút bối rối, trong lòng cười lạnh:

- Có Vương huynh ở trong Thủy Linh tinh ta, ta thật muốn nhìn ai dám ăn hiếp tới tận cửa!

- Ái chà!

Tư Đồ Nam bên ngoài Thủy Linh tinh nhìn thấy ba tầng hào quang lập tức cười lên ha hả. Ánh mắt hắn lóe hàn quang. Trên Thủy Linh tinh này có hai tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ, điểm này vừa rồi thần thức hắn đảo qua đã phát hiện.

Đừng nói hai tu sĩ Tịnh Niết này đang bị thương, cho dù không bị thương Tư Đồ Nam cũng không sợ hãi. Hắn mang theo tiếng cười dài trực tiếp nhoáng lên một cái liền biến mất trên cái giường lớn, có oanh oanh tước tước vây quanh. Lúc xuất hiện đã ở phía ngoài Thủy Linh tinh.

- Chống cự mới hay. Càng chống cự lão tử càng hưng phấn. Mẹ kiếp! Lúc này chính là lão tử tìm thị thiếp lô đỉnh cho người anh em, cũng không phải vì bản thân. Lão tử đứng về phe chính nghĩa!

Tư Đồ Nam cười to tới gần Thủy Linh tinh. Hai mắt hắn lộ ánh sáng kỳ dị, ngón trỏ tay phải bỗng nhiên điểm về phía trước một cái.

- Trai diệt!

Phía trên tay phải Tư Đồ Nam lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy. Lốc xoáy này điên cuồng xoay tròn, có tiếng âm thanh nổ vang lên. Trong tinh không có thể thấy vô số sức mạnh thiên địa nhanh chóng ngưng tụ đến, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong lốc xoáy kia, khiến cho tốc độ lốc xoáy càng nhanh hơn. Tới cuối cùng, nhìn bằng mắt thường lốc xoáy dĩ nhiên không nhúc nhích, nhưng trên thực tế vận tốc quay của nó đã đạt tới một trình độ không thể tin nổi.

- Lần trước lão tử bế quan, chuyên môn điều chỉnh Tịch Diệt, Hóa Ma, Hoàng Tuyền. Ngoài ra càng cải thiện ba Chỉ phía sau, một cái đại trận phòng hộ tinh cầu này, một giây là phá!

Hai mắt Tư Đồ Nam chợt lóe, ngón trỏ tay phải chỉ về trước hung hăng chỉ ra! Lập tức lốc xoáy kia ầm một tiếng, dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng bay về phía đại trận của Thủy Linh tinh. Gần như trong chớp mắt lốc xoáy tới gần, trực tiếp chạm lên phía trên tầng sóng gợn màu đen thứ nhất.

Chỉ nghe một tiếng nổ "ầm" động trời vang lên. Nơi lốc xoáy và ánh sáng màu đen va chạm đột nhiên tạo lên một cơn gió lốc điên cuồng đẩy ra bốn phía. Thân hình Tư Đồ Nam không chút động đậy nhưng những nữ tu cách không xa phía sau hắn thì lại không thể không đồng loạt lùi ra sau.

Phía bên kia, đạo ánh sáng màu đen giờ phút này kịch liệt chớp lóe, bỗng nhiên "phịch" một tiếng sụp đổ! Vô tận gió lốc cuốn đi, toàn bộ rơi lên tầng ánh sáng màu đen thứ hai!

Ngay trong nháy mắt, Tư Đồ Nam không chút nghĩ ngợi, tay phải lại chỉ ra, hét lớn:

- Nhất Chỉ Thiên Địa, Tịch Thất Càn Khôn!

Dưới một chỉ này, một cơn lốc xoáy khổng lồ hơn bỗng ầm ầm xuất hiện. Lực lượng trời đất trong tinh không trong nháy mắt điên cuồng ngưng tụ đến. Giống như lốc xoáy kia trở thành một hố đen, có thể hấp thu hết tất cả lực lượng trong tinh không.

Trong phút chốc, lốc xoáy bỗng nhiên biến thành khoảng mười trượng. Nó nhanh chóng xoay tròn, ở bên trong thậm chí còn lóe lên một đạo điện quang cong cong, phát ra tiếng động bang bang.

Trong mắt Tư Đồ Nam chợt lóe lên tia sáng kỳ dị, miệng quát lớn:

- Tịch Diệt biến!

Lời nói vừa ra, lập tức tiếng động bang bang trong lốc xoáy mười trượng lên to hết cỡ. Thậm chí điện quang cong cong trong thời gian ngắn thay đổi dữ dội. Này vẫn chưa hết, chủ yếu nhất chính là sức mạnh thiên địa ẩn chức trong lốc xoáy không ngờ trong khoảnh khắc này xuất hiện biến hóa kinh người! Tu sĩ Tịnh Niết có thể hấp thu thiên địa nguyên lực dung nhập vào thần thông nhưng chỉ là hấp thu mà thôi, sau khi hấp thu lại ngưng tụ cùng một chỗ, dùng nó để tấn công. Uy lực tự nhiên vượt rất xa tu sĩ Khuy Niết. Nhưng loại phương pháp thi triển thiên địa nguyên lực này có thể nói là thủ đoạn cấp thấp nhất. Nói cũng rất đơn giản, chỉ có hai chữ. Một là hấp, một là ngưng. Nhưng nếu hiểu biết rõ ràng về quy tắc liền có thể trên hai chữ này thêm một chữ biến! Cái gọi là biến trên thực tế chính là hàm nghĩa chất biến. Sau khi hấp thu thiên địa nguyên lực vô biên liền ngưng tụ lại, sau đó không ngừng nén ép lại nén ép hình thành một cỗ lực lượng kỳ dị được tu sĩ Toái Niết gọi là lực lượng quy tắc! Trên thực tế thần thông Tàn Dạ Vương Lâm tự nghĩ ra, chính là thuộc về loại lực lượng quy tắc. Loại lực lượng quy tắc này cực hiếm khí xuất hiện trong tay tu sĩ Tịnh Niết, càng không cần phải nói Khuy Niết, cho nên Phù Phong tử mới có thể khiếp sợ. Tư Đồ Nam hét lớn, lốc xoáy mười trượng theo sức mạnh thiên địa bên trong bị nén ép, nhanh chóng

thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành khoảng bằng bàn tay. Lốc xoáy lóe lên, bay thẳng đến đại trận phòng hộ tinh cầu trước mặt.

- Phá cho lão tử!

Thân hình Tư Đồ Nam tiến về phía trước, đi theo lốc xoáy phía trước.

Lốc xoáy kia tốc độ rất nhanh, chỉ nháy mắt liền tới gần. Tầng ánh sáng màu đen thứ hai vừa bị lốc xoáy chạm vào ngay lập tức chớp lóe dữ dội. Chỉ khoảng nửa khắc, theo lốc xoáy chuyển động, tầng ánh sáng màu đen sinh ra vặn vẹo không có cản trở gì. Nó không ngừng vặn vẹo, bị lốc xoáy kia mạnh mẽ hấp thu, cắn nuốt.

Lốc xoáy không chút ngừng lại, trực tiếp chạm vào tầng ánh sáng màu đen cuối cùng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 992: Gặp lại (P2).

Trong khoảnh khắc lốc xoáy chạm tầng ánh sáng màu đen cuối cùng, tầng ánh sáng màu đen này lập tức chấn động, ầm ầm sụp đổ. Ba tầng đại trận phòng hộ tinh cầu cứ thế tan rã! Cơn lốc xoáy này bay thẳng đến Thủy Linh tinh, Tư Đồ Nam ở phía sau cực kỳ kiêu ngạo quát lên trong tiếng cười điên cuồng:

- Hôm nay Lão tử tìm thị thiếp cho người anh em. Ai dám ngăn cản, lão tử liền diệt! Ha ha!

Trong khoảnh khắc Tư Đồ Nam và lốc xoáy xuất hiện trên bầu trời Thủy Linh tinh, Trần Đạo Tam Tử đều phun máu tươi. Trận pháp phòng hộ và tâm thần ba người có liên kết với nhau, giờ phút này không thể không lùi ra phía sau.

Phía sau Tư Đồ Nam đám nữ tu Hồng Phấn cung nhanh chóng bay tới, tràn khắp không trung. Từng luồng mùi thơm tản ra, ngửi qua cũng thấy mê say. Phía sau tư đồ nam, người đàn ông trung niên dẫn đường vẻ mặt kích động. Hắn hung tợn nhìn chằm chằm Trần Đạo Tam Tử, trong lòng quát thầm:

- Ba lão già các ngươi cũng có ngày hôm nay!

Nhất Trần tử vẻ mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Tư Đồ Nam đang tiến đến, khẽ quát:

- Đạo hữu tu vi kinh người, chắc cũng không phải hạng vô danh!

Tư Đồ Nam nhìn chằm chằm, cười lớn nói:

- Lão tử Tư Đồ Nam!

- Tư Đồ đạo hữu tu vi như thế cần gì phải làm khó ba chúng ta. Hơn nữa Linh nhi và Triệu Tuyết chỉ là vãn bối, xin đạo hữu bỏ qua. Sau chuyện này Trần Đạo Tam Tử ta chắc chắn có lễ nhận tội.

Tư Đồ Nam liếc mắt nhìn Trần Đạo Tam Tử một cái, lắc đầu nói:

- Lão tử không thiếu nữ nhân, lô đỉnh cũng nhiều cũng không hiếm lạ hai vãn bối kia. Chỉ có điều người anh em của lão tử còn trẻ. Ta tính xem… Đến bây giờ cũng mới một ngàn mấy trăm năm, chính là rất trẻ tuổi. Yên tâm, người anh em của ta tuấn tú lịch sự, hai nữ tu tiểu bối theo lời ngươi chưa chắc vào mắt người anh em của ta. Đừng nhiều lời! Còn nói nữa lão tử trực tiếp xử lý các ngươi, cướp người bỏ đi!

- Vị tiền bối này… Triệu Tuyết có thể đi cùng ngài, nhưng xin buông tha cho sư muội ta!

Bầu trời xa xa bay đến hai đạo cầu vồng, hóa thành hai người con gái. Một ngừoi trong đó đúng là Triệu Tuyết. Bên cạnh nàng là Linh nhi vẻ mặt bình tĩnh, không có bất kỳ biến hóa.

Tư Đồ Nam khẽ híp con mắt liếc mắt nhìn qua Triệu Tuyết một cái, trong lòng thầm khen. Hắn nghĩ thầm lời đồn quả nhiền đúng vậy, cô bé tên gọi Triệu Tuyết này, lãnh diễm tuyệt mỹ. Làm thị thiếp quả thật là rất tốt.

Hắn lại liếc mắt nhìn Linh nhi bên cạnh Triệu Tuyết. Chỉ nhìn qua một cái hai mắt hắn lộ ra tia sáng kỳ dị.

- Quả nhiên là Thủy Linh căn!

Triệu Tuyết kia từ đầu tới cuối cũng không nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh Tư Đồ Nam chút nào, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo lộ rõ.

Đối với lời của Triệu Tuyết, Tư Đồ Nam căn bản lười để ý tới. Hắn vung tay áo, lập tức có trận gió kỳ quái gào thét, nháy mắt cuốn Triệu Tuyết và Linh nhi bay lên, cuồng ngạo nói:

- Người lão tử mang đi!

Nói xong thân hình hắn nhoáng về phía sau, chuẩn bị rời đi.

Trần Đạo Tam Tử hai mắt đỏ bừng, nhất là Nhất Trần tử. Giờ phút này tim hắn phảng phất như bị xé rách. Linh nhi trong lòng hắn tuy nói là vãn bối nhưng lại được hắn coi như con gái. Cảnh tượng trước mắt giống như là trơ mắt nhìn ác đồ cướp con gái mình đi.

Hắn cắn răng, xoay người về phía cung điện của Vương Lâm, ôm quyền cúi đầu thanh âm lộ vẻ bi phẫn lớn tiếng nói:

- Vương huynh! Xin giúp lão phu một lần!

Đáng tiếc chính là giờ phút này tâm thần Vương Lâm đang đắm chìm trong việc luyện thi.Trong khoảnh khắc mấu chốt này, thần thức hắn chỉ ở quanh cung điện đề phòng vạn nhất. Đối với việc bên ngoài, mặc dù hắn nhận biết cũng không thể phân tâm.

Tư Đồ Nam vốn muốn đi, nghe nói hai chữ “Vương huynh” không khỏi chấn động thân hình. Hắn ngừng lại, mắt lộ ánh sáng kỳ dị, thì thào:

- Họ Vương?

- Vương huynh trong lời nói của ngươi tên gọi là gì?

Tư Đồ Nam xoay người nhìn về phía Nhất Trần tử. Nhưng vừa mới dứt lời hắn liền lắc đầu, nói:

- Thôi khỏi. Lão phu đi nhìn là biết!

Lời nói hắn vẫn còn ở đây, người thì hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến cung điện của Vương Lâm.

Nếu Tư Đồ Nam không đi nơi của Vương Lâm, Phù Phong tử sẽ không hiện thân. Hắn vốn đang chữa thương, sẽ không vì Trần Đạo Tam Tử mà ra tay. Nhưng lúc này Tư Đồ Nam tới gần cung điện của Vương Lâm, Phù Phong tử do dự một chút không thể không ra tay. Tu sĩ tu luyện tới cảnh giới như hắn, rất nhiều chuyện đều nhìn rất cởi mở. Chỉ vài lần tiếp xúc với Vương Lâm cũng khiến trong lòng Phù Phong tử rất cảm khái. Đối phương tha chết hai lần, tuy nói vì mượn sức mình ở đất Yêu Linh để có lợi. Nhưng chuyện này cũng là do mình làm sai trước, cũng không có gì oán hận.

Nhưng nếu lúc này không ra tay liền có chút khó nghĩ. Ánh mắt Phù Phong tử chợt lóe, ngừng chữa thương nhoáng lên độn không mà đi. Vào lúc Tư Đồ Nam tới cung điện của Vương Lâm chưa được mười dặm, Phù Phong tử trực tiếp hiện thân ra.

- Vị đạo hữu này. Nếu người đã cướp được thì nên rời đi là hơn!

Phù Phong tử vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi nói.

Ánh mắt Tư Đồ Nam ngưng đọng, nhưng vẻ mặt tràn ngập không kiên nhẫn, quát lớn:

- Chỉ bằng ngươi! Không bị thương còn miễn cưỡng, giờ phút này bị thương không có tư cách ngăn cản lão tử!

Tư Đồ Nam nói xong, không nghĩ ngợi đánh ra Hoàng Tuyền Chỉ! Theo chỉ này xuất ra, trong chớp mắt trời đất biến sắc. Một cỗ tử khí nồng đậm đến cực điểm trong phút chốc tràn ngập trời đất. Hoàng Tuyền Nhị Chỉ sau khi được Tư Đồ Nam cải thiện dĩ nhiên có uy lực cực mạnh.

Mượn thân nhập Hoàng Tuyền lấy lực lượng một đường sống sót khiến cho Hoàng Tuyền chỉ này, trong trung tâm được tử khí nồng đậm bao quanh lại bao hàm một tia sức sống! Như vậy cũng tự thành âm dương, hóa thành thần thông linh hoạt sắc bén. Nó hình thành một đạo chỉ phong tử khí bao quanh, bay thẳng đến Phù Phong tử.

Tay trái Phù Phong tử bấm pháp quyết vỗ về phía trước. Lập tức có rất nhiều thiên địa nguyên khí gào thét mà đến, tràn ngập trước người hắn, sau đó va chạm với Hoàng Tuyền chỉ phong.

Ầm một tiếng vang lên, thân hình Phù Phong tử ngừng lại lui ra sau mấy trượng. Nhưng Hoàng Tuyền chỉ phong này không chút tan rã, ầm ầm

truy kích theo.

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ vẻ khinh thường, miệng khẽ quát:

- Hoàng Tuyền! Biến!

Hắn vừa nói ra, lập tức trong Hoàng Tuyền chỉ phong truyền ra tiếng gào thét dữ dội. Nó nhanh chóng co rút, không ngờ có một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa điên cuồng tràn ra.

Sắc mặt Phù Phong tử biến đổi mạnh. Hắn đương nhiên nhìn ra chỗ không bình thường của chỉ này, không chút nghĩ ngợi lại lui về sau.

Tư Đồ Nam không để ý tới Phù Phong tử, lại bước một bước trực tiếp tới gần cung điện Vương Lâm. Tháp Sơn, Đầu to vừa định cản đường, lại bị Tư Đồ Nam vung tay áo lên. Lập tức liền có gió lốc ầm ầm cuốn tới khiến cho Đầu to nhanh chóng lùi lại, thân hình Tháp Sơn nhoáng lên một cái, không ngờ lại chống đỡ được. Thân thể hắn dù sao cũng là Tiên vệ, sau khi chịu đòn trực tiếp đánh ra một quyền! Một quyền này phát tiếng nổ “ầm ầm” đánh thẳng đến Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam khẽ “a” một tiếng, nhìn kỹ Tháp Sơn một cái. Tay phải hắn điểm về trước, lập tức thân hình Tháp Sơn run rẩy, ầm ầm bị cuốn bay ngược ra.

- Thú vị. Một Tịnh Niết, một Khuy Niết, còn có một con rối có thân thể.

- Người họ Vương có thể khiến cho bọn họ bảo vệ như thế, lão tử thật sự phải gặp một lần!

Tư Đồ Nam cười dài một bước đi tới nơi cách cung điện trăm trượng. Chỉ có điều ngay khi hắn mới vừa bước vào, vẻ mặt hắn lập tức ngẩn ra biến thành cực kỳ cổ quái. Hắn há hốc miệng, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Dù sao thần thức tra xét và bản thể tự mình đến cảm thụ là không giống nhau.

Tư Đồ Nam đang muốn lên tiếng, nhưng lập tức trong cung điện này xuất hiện tiếng hô khóc dữ dội. Chỉ thấy từng đạo cấm chế từ trong cung điện điên cuồng lao ra, tức thì tràn ngập trời đất thẳng đến Tư Đồ Nam.

- Mẹ kiếp…

Tư Đồ Nam đang muốn lui về sau nhưng cấm chế này thực sự rất nhiều. Lúc này cấm chế tràn ngập, điên cuồng ngưng tụ đến, có khí thế không phong ấn tuyệt không bỏ qua. Tư Đồ Nam cười khổ dứt khoát không lùi nữa, hắn duỗi hai tay ra vung lên trước người. Lập tức liền có một lốc xoáy thật lớn biến ảo ra. Lốc xoáy này nhanh chóng xoay tròn, trong hai tay Tư Đồ Nam ngừng một chút sau đó bỗng nhiên đẩy ra ngoài. Nó trực tiếp hóa thành một đạo sóng gợn cong cong điên cuồng tản ra.

Tất cả mọi cấm chế đụng tới sóng gợn này đều đồng loạt sụp đổ. Chỉ một lát hầu hết cấm chế đều tiêu tan sạch.

Tư Đồ Nam đang định nói thì lại biến sắc mặt. Chỉ nghe tiếng rít một người con gái trong cung điện đột nhiên truyền ra, truyền lên tận trời. Cho dù là Tư Đồ Nam cũng không thể không lui ra sau vài bước.

Ngay trong nháy mắt này, cửa lớn cung điện đột nhiên mở ra. Một người mặc áo màu bạc đi ra, hóa thành một tia sáng bạc bay thẳng đến Tư Đồ Nam.

Tư Đồ Nam hai mắt ngưng trọng, trong khi lui về sau tay phải hắn vung ở trước người. Lập tức liền có một vòng tròn biến ảo ra, tay phải hắn lập bấm pháp quyết chỉ ra phía trước, miệng quát khẽ:

- Khốn Tiên chỉ!

Vòng tròn ánh sáng này phát ra tử mang, lộ ra một cỗ thiên địa nguyên lực vô biên theo lời Tư Đồ Nam lập tức chợt lóe lên bay thẳng đến nữ thi.

Tiếp theo Tư Đồ Nam thổi một hơi, quầng sáng bỗng nhiên tiêu tan. Nhưng giây tiếp theo nó quỷ dị xuất hiện ở bên ngoài thân thể người con gái, vây quanh người con gái hung hăng co rút lại. Lập tức quầng sáng kia biến thành hai, từ hai thành bốn, trong nháy mắt hóa ra vô số mạnh

mẽ vây quanh toàn thân người con gái. Nhưng người con gái này cũng không đơn giản, há mồm phun ra một cây kéo vờn quanh thân thể. Lập tức quầng sáng kia liền tan ra sụp đổ từng tầng một.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 993: Độc.

Mượn cơ hội này, Tư Đồ Nam nhổ một ngụm nước miếng xuống đất, cười khổ nói:

- Mẹ kiếp! Đây là chuyện gì. Nước lớn trôi miếu Long Vương…

Nói xong hắn bước một bước lướt qua người con gái đi về hướng cung điện.

Khi tới gần, tay phải Tư Đồ Nam bấm pháp quyết chỉ về phía trước, miệng cười nói:

- Nếm thử Nhất Chỉ Sơn Động của ta!

Theo ngón tay hắn đưa ra, lập tức có một hư ảnh ngọn núi vô biên biến ảo ra phía sau Tư Đồ Nam. Ngọn núi này to lớn, gần như nối liền trời đất. Nhưng trong chớp mắt, hư ảnh ngọn núi nhanh chóng co rút lại ngưng tụ về phía đầu ngón tay Tư Đồ Nam.

Cuối cùng khi ngọn núi toàn bộ biến mất, uy lực của Nhất Chỉ Sơn Động này cũng đạt tới mức cao nhất. Phảng phất một chỉ này chính là ngọn núi xông thẳng tới. Trong cung điện tiếng cười sang sảng cực kỳ vui vẻ quanh quẩn, đồng thời cũng có một hồi gào thét khiến cho mặt đất run rẩy điên cuồng bạo phát ra.

Hai cỗ lực lượng “ầm” một tiếng va chạm vào nhau, lập tức hình thành một cỗ gió lốc không thể tưởng tượng nổi quét ngang. Nó hóa thành vô số xung kích tản ra bốn phía, giống như mặt đất bị mạnh mẽ móc lên vài trượng, bụi đất lượn lờ nơi cung điện của Vương Lâm. Lúc này dưới chấn động, mảnh đất oanh một tiếng sụp đổ, tất cả mảnh vỡ đều cuốn bay ngược.

Thân hình Tư Đồ Nam run lên, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Thân hình hắn hóa thành một cầu vồng nhanh chóng lui về phía sau. Sau khi lùi ra hơn trăm trượng khiến lực lượng mạnh mẽ không thể tin rơi vào thân thể hoàn toàn tiêu tan. Nhưng mặc dù như vậy tay phải hắn vẫn còn đang run rẩy, có chút tê cứng.

- Đây là thần thông gì? Chỉ vẻn vẹn lực lượng thân thể có thể phá thuật Sơn Động của ta, lại khiến ta không thể không lui. Tiểu từ này khi nào biến thành lợi hại như vậy!

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ vẻ hưng phấn, thân hình nhảy tới trong tiếng cười dài. Khi hắn đang ở không trung, tay phải chỉ ra phía trên, miệng cười lớn:

- Sơn Động chỉ vừa rồi ta chỉ phát huy lực Nhất Sơn. Ngươi hãy nhìn cho kỹ Sơn Động Nhất Chỉ đầy đủ uy lực. Đây chính là lão tử ở trên tinh cầu hoang dã chim không thèm ỉa cảm ngộ thật lâu mới hoàn thiện!

- Được!

Tiếng cười dài của Vương Lâm từ mặt đất truyền đến. Chỉ thấy thân hình của hắn bước một bước trực tiếp đi ra đứng giữa không trung nhìn Tư Đồ Nam ở phía trước. Ánh mắt hắn lộ ra một tia kích động và thân thiết hiếm thấy.

Trên mặt Tư Đồ Nam lộ ra ý cười, nhưng vẻ kích động và tán thưởng nhiều năm không thấy lại hiện lên trên khuôn mặt.

Hai người đứng giữa không trung nhìn nhau. Có đôi khi, tình cảm huynh đệ không cần nhiều lời. Chỉ là một ánh mắt liền có thể làm gợi lên tình bằng hữu đã nhiều năm.

Từng cảnh tượng Chu Tước Tinh giờ phút này gần như hiện trong lòng hai người.

- Sơn Động Nhất Chỉ!

Tư Đồ Nam cười dài, tay phải hắn bỗng nhiên từ trên hạ xuống. Lập tức toàn bộ những ngọn núi trên Thủy Linh tinh trong nháy mắt này bỗng nhiên chấn động. Từng đạo sơn hồn trong hư vô bay ra. Trong nháy mắt phía sau Tư Đồ Nam xuất hiện một cảnh tượng hư ảo.

Đó chính là cả một dãy núi biến ảo ra. Dãy núi này rất nhiều đỉnh, hơn trăm, hơn ngàn. Đây dĩ nhiên là hồn tất cả những ngọn núi trên Thủy Linh tinh này, toàn bộ bị Tư Đồ Nam ngưng tụ đến. Ngọn núi xuất hiện trong không trung, phảng phất như hải thị thần lâu, cực kỳ chân thật.

Theo ngón tay Tư Đồ Nam hạ xuống, những sơn hồn này tản mát ra một cỗ tang thương tràn ngập không tan, đồng loạt ngưng tụ. Chúng hóa thành lực lượng Nhất Chỉ Sơn Động, điên cuồng gào thét hướng đến Vương Lâm.

Một chỉ này chính là một thần thông mạnh nhất sau khi tập hợp tất cả sơn hồn trên Thủy Linh tinh. Sức mạnh của thần thông Sơn Động Nhất Chỉ này khiến trong mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn cười to nâng tay phải lên, hung hăng nắm chặt lại. Ngay lập tức có thanh âm

“ầm ầm” quanh quẩn trong trời đất. Dường như theo cái nắm tay này của Vương Lâm đã chộp toàn bộ bầu trời vào trong tay vậy.

Vương Lâm nắm tay phải, thân hình tiến về phía trước. Quyền theo thân đi đánh ra phía trước mặt.

Một tiếng “ầm” vang lên trong trời đất, trước người Vương Lâm kỳ dị xuất hiện hư ảnh cánh tay Cổ Thần vô cùng khổng lồ. Phảng phất một quyền này chính là một cú đánh giận dữ của Cổ Thần!

- Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt thay thế hết thảy mọi tiếng động trên Thủy Linh tinh, phảng phất hóa thành vĩnh hằng quanh quẩn trong tai mọi người xung quanh.

Nhất Chỉ Sơn Động của Tư Đồ Nam ngưng tụ tất cả sơn hồn trên Thủy Linh tinh cách không va chạm với nắm tay phải của Vương Lâm. Cú va chạm sinh ra một cỗ lực xung kích thật lớn, hóa thành gió lớn cuốn mạnh đi. Theo luồng gió này cuốn đi, biển cả trên Thủy Linh tinh trào dâng dữ dội, sóng to gió lớn! Tư Đồ Nam cười dài lui về phía sau, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, cười lớn:

- Người ta nói không gặp ba ngày phải thay đổi cách nhìn. Vương Lâm! Hai chúng ta mấy trăm năm không gặp, hôm nay ngươi làm ta rất chấn

động!

Vương Lâm thân hình cũng lùi về trăm trượng, cười dài nói:

- Xem ra mấy trăm năm này chắc ngươi lại bế quan!

Hai người nhìn nhau vài cái, đồng thời lộ ra nụ cười vui vẻ. Vương Lâm đã thật lâu không vui vẻ như ngày hôm nay. Có thể gặp lại Tư Đồ Nam, cái loại tình bằng hữu hơn ngàn năm này khiến trong lòng hắn rất là ấm áp.

Tư Đồ Nam cũng vậy. Cả đời hắn cuồng ngạo, bạn bè chân chính không có mấy. Cho dù là có cũng sớm cắt đứt liên hệ. Mà Vương Lâm trong lòng hắn có chút đặc thù. Giữa hai người có thể nói là cùng trải qua sống chết. Lúc này hắn nhìn thấy tu vi Vương Lâm cao đến mức như vậy, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Dưới lời mời của Vương Lâm, hai người hóa thành cầu vồng bay thẳng ra xa biến mất chỉ để lại mọi người xung quanh mờ mịt chả biết là thế nào.

Nhất là Trần Đạo Tam Tử đối với biến chuyển dữ dội này sợ run một hồi, hơn nửa ngày sau mới đau khổ cười rộ lên. Ba người có thể tu luyện đến Khuy Niết, cũng đều là người cực kỳ thông minh. Giờ phút này tự nhiên nghĩ tới, người anh em mà Tư Đồ Nam muốn cướp đoạt Triệu

Tuyết và Linh nhi cho hắn. Người anh em này có tám phần khả năng chính là Vương Lâm.

Phù Phong tử đối với cảnh tượng này chỉ có cười khổ. Hắn lắc đầu nhìn thoáng qua người con gái áo bạc ở trong đống hoang tàn cung điện phía xa xa, sống sót sau thần thông của Tư Đồ Nam, trong lòng có chút nghi hoặc.

Bọn họ đều tự tản đi, tạm thời không nói đến. Giờ phút này Vương Lâm và Tư Đồ Nam ngồi trên đỉnh núi nơi ngày trước Vương Lâm cảm ngộ lực lượng Tàn Dạ, đón gió núi thổi quần áo tung bay. Hai người rất là xúc động nói chuyện với nhau về kinh nghiệm mấy trăm năm này.

Ở giữa hai người còn có một cái bàn bằng ngọc trắng. Trên bàn đều bày mấy thứ như bầu rượu, đồ nhắm. Những vật này đều là Tư Đồ Nam mang đến, hắn uống xong một ngụm rượu, cảm thán nói:

- Không nghĩ tới lúc trước ngươi đi vào Thiên Vận tinh, sau lại trải qua bao nhiêu chuyện như vậy. Sớm biết như thế, còn không bằng theo ta làm Vương gia khoái hoạt.

Vương Lâm cầm chén rượu uống một ngụm, lắc đầu nói:

- Nếu không có biến cố của chuyến đi Thiên Vận tinh, ta cũng không có tu vi hiện giờ.

- Lúc trước ta ở trên Phượng Loan tinh nghe nói La Thiên và Liên minh đánh nhau. Lại có nghe qua về cái tên Chính Phẩm Lôi Tiên Hứa Mộc của La Thiên. Ha ha! Không nghĩ tới hóa ra là ngươi!

Ánh mắt Tư Đồ Nam lộ vẻ cười mà không phải cười, buông chén rượu cười nói.

Vẻ mặt Vương Lâm bình thường, cười nói:

- Cơ duyên xảo hợp mà thôi.

- Tuy nhiên tu vi của ngươi có chút kỳ quái. Rõ ràng chỉ là Khuy Niết trung kỳ, nhưng vừa rồi một quyền kia của ngươi cho dù là ta sau khi tiếp được cũng kinh hãi không ngừng.

Tư Đồ Nam mặc dù là Tịnh Niết sơ kỳ, nhưng tư chất trời cho rất cao. Những năm gần đây hắn lại bế quan khổ tâm nghiên cứu, tu vi ngang nhau hắn hoàn toàn không ở thế yếu. Nếu là đến bước đường cùng liều mạng, thậm chí có thể đánh một trận với Tịnh Niết trung kỳ, chẳng qua cái giá phải trả vô cùng nghiêm trọng mà thôi.

Trận chiến với Vương Lâm hai người đều lấy luận bàn là chính, nhưng Tư Đồ Nam cũng rõ ràng cảm giác được, trên người Vương Lâm có ẩn

núp một cỗ lực lượng khiến hắn khiếp sợ. Uy lực của lực lượng này với sự cuồng ngạo của Tư Đồ Nam cũng phải kinh hãi.

Người thiếu niên năm xưa trước mắt này, cho đến bây giờ sau hơn một ngàn năm tu đạo đã hoàn toàn mất đi sự non nớt, trở thành một tu sĩ chân chính. Tư Đồ Nam trong khi hoảng hốt, phảng phất thấy được đứa bé thuần phác năm xưa sau khi trượt chân rơi xuống vực nhặt được hạt châu… Thân hình thiếu niên kia nhoáng một cái lại biến thành thiếu niên thuần phác ở trong Hằng Nhạc Phái không hiểu sự tàn khốc của Tu Chân Giới.

Rồi lại đến người thanh niên mất đi cha mẹ người thân, mất đi thân thể sau khi được mình cứu, trong mấy trăm năm giết chóc ngập trời giống như ma đầu.

Sau khi hóa phàm một lần nữa tìm về chính mình, cảm ngộ Ý Cảnh Luân Hồi. Người cô độc ở trên Chu Tước tinh dần dần ngẩng đầu cuối cùng cũng hướng đi tới đỉnh cao mà cũng là người khiến mình thức tỉnh.

Tư Đồ Nam than nhẹ, nhìn Vương Lâm. Trước mắt vô tình lại hiện ra năm xưa dưới bầu trời, hai người chia tay. Một người đi Thiên Vận tinh bái sư học nghệ. Một đi Phượng Loan tinh du hí nhân gian.

Nhoáng lên một cái mấy trăm năm đã qua. Hôm nay hai người lại gặp lại, trừ bỏ tình bạn bè vẫn còn, mặt khác hết thảy đều biến hóa rất nhiều.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 994: Say.

Sự thổn thức của đời người cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Vương Lâm cũng đồng dạng nhìn Tư Đồ Nam. Từng cảnh tượng năm xưa hiện lên trong ký ức. Những ký ức này đã quá lâu, nhưng Vương Lâm cũng rất khó quên. Hắn quên không được mình từng nhìn bầu trời nói qua một câu.

- Cuộc đời này của Vương Lâm ta không bái trời đất, không kính quỷ thần. Chỉ bái cha mẹ, chỉ kính Tư Đồ Nam!

Sự trợ giúp của Tư Đồ Nam đối với Vương Lâm rất nhiều. Nếu không có Tư Đồ Nam, Vương Lâm năm xưa khi ở nước Triệu đã chết đi, cũng không có thành tựu ngày hôm nay!

Nếu không có Tư Đồ Nam, với tư chất của Vương Lâm rất khó đi qua bước tu đạo đầu tiên thuộc loại cơ sở như: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan và Nguyên Anh! Nếu không có những cơ sở này hắn nhất định không thể đi đến mức như bây giờ. Ba chỉ Tịch Diệt, Hóa Ma, Hoàng Tuyền của

Tư Đồ Nam, còn có pháp bảo và thần thông. Lúc trước ở trên Thiên Vận tinh, nếu không có những thứ ấy Vương Lâm cũng rất khó sống.

Nếu không có Tư Đồ Nam, dưới sự của tấn công Tán ma ở Vùng đất Yêu Linh toàn bộ cơ hội sống sót của Vương Lâm đều đã tiêu tan. Không có Tịch Diệt Chỉ hắn đã sớm tan thành mây khói.

Còn có hạt châu Thiên Nghịch! Loại pháp bảo cực kỳ thần bí này nếu là Tư Đồ Nam có hơi chút tư tâm đều sẽ không bị Vương Lâm đạt được đến nay. Mà Tư Đồ Nam bởi vì Thiên Nghịch dung hợp Nguyên thần Vương Lâm, nếu lấy Thiên Nghịch thì Vương Lâm cũng chết, cho nên Tư Đồ Nam cười mà bỏ qua, rất bình thản nói một câu.

- Vật này, chỉ là nhỏ bé!

Những ký ức lại trở lại trong đầu, hai người trên đỉnh núi trầm ngâm.

Gió núi vù vù thổi tới, thổi không đi cảm xúc của trùng phùng giữa hai người. Cảm xúc càng ngày càng dày, càng ngày càng đậm, hóa thành một chùm khói lượn lờ trong tim hai người hóa thành tình bạn bè vĩnh cửu.

Ở trên đỉnh uống rượu, hai người một ly lại một ly. Sau một lúc trầm lặng liền nhìn nhau cười ha hả. Giữa bạn bè chân chính, không cần nói

nhiều. Một chén rượu, một tràng cười liền có thể vứt ưu sầu. Còn lại chỉ có vui sướng.

Một người đàn ông có thể không có người yêu nhưng không thể không có bạn bè chân chính! Đối với việc tu vi của Vương Lâm cổ quái, Tư Đồ Nam cũng không tiếp tục hỏi. Hắn cũng cắt ngang lời Vương Lâm, nâng chén rượu lên uống, cười lớn nói:

- Giữa hai chúng ta cần gì nhiều lời! Giống như lão tử bị thiệt ở Phượng Loan tinh, đầu tiên chính là muốn đi tìm ngươi. Đến lúc đó ngươi cùng ta đánh trở về Phượng Loan tinh!

Vương Lâm mìm cười gật đầu, cũng không hỏi nhiều. Hắn cùng Tư Đồ Nam nói một số chuyện năm xưa, uống từng chén rượu. Vô tình trời đã đến đêm khuya. Trăng sáng treo trên bầu trời, ánh sáng chiếu xuống. Tuy nói là đêm lạnh nhưng được cái mọi âm thanh bốn phía tĩnh lặng. Trong ban đêm yên lặng cùng bạn tốt nói chuyện đời người khiến cho tâm tình Vương Lâm một mảnh bình thản. Hắn thật sự đã lâu không có ấm áp như hiện tại. Loại ấm áp này là một loại vô tình sinh ra khi gặp lại người xưa. Coi như lại về lúc ở Chu Tước tinh năm xưa sống nương tựa với Tư Đồ Nam ở trong Thiên Nghịch.

- Danh tiếng của ngươi ở La Thiên Tinh vực cũng coi như lẫy lừng, sống cũng coi như có thú vị. Đáng thương lão tử đây. Mẹ chúng nó! Ở Phượng Loan tinh sung sướng không bao lâu, lúc ấy thấy được mấy phụ nữ có chồng chơi giả long phượng. Điều này cũng không có gì, Tu Chân Giới có nhiều chuyện như vậy, lão tử đều không thèm để ý. Không chỉ là nhìn

nhiều vài lần, không chỉ là dùng ngọc giản lưu lại những gì dùng thần thức xem được sao…

Tư Đồ Nam uống một hớp rượu lớn, vẻ mặt rất buồn bực nói.

- Ngươi nói ta chỉ làm mấy việc như vậy mà khiến cho các nàng phát lệnh đuổi giết. Một ngày một đêm đuổi giết lão tử, làm hại lão tử trốn đông trốn tây. Ngay cả làm Vương gia đều không an tâm… Cuối cùng bức ta không thể không cách một đoạn thời gian lại đổi một nơi bế quan. Mấy trăm năm này giống như là con chuột. Tinh cầu tu chân từ linh khí sung túc đến tinh cầu bỏ đi không chút linh khí gần như toàn bộ đều ở qua.

Tư Đồ Nam nói đến chỗ tức giận, dứt khoát cầm bầu rượu uống một hơi, lúc này mới buông xuống, hận nói:

- Sau khi lão tử xuất quan, trực tiếp giết lên Phượng Loan tinh. Nhưng đám đàn bà này quá nhiều người, còn mấy người được các nàng tìm đến giúp đỡ khiến cho lão tử chịu thiệt rất nhiều!

Tư Đồ Nam nói đến đây, vẻ mặt không ngờ đỏ lên một chút.

Vương Lâm đại khái kỳ dị, cẩn thận đánh giá vài lần. Bỗng nhiên hắn nhíu mày, nắm lấy cánh tay phải Tư Đồ Nam, thần thức bỗng nhiên động. Một lúc lâu sau, vẻ mặt Vương Lâm càng thêm cổ quái.

Tư Đồ Nam cười, lại uống một ngụm rượu, nói:

- Đã nhìn ra rồi?

Vương Lâm trầm ngâm một lát, mắt hiện lên hàn quang, cũng có sát khí điên cuồng ngập trời. Hắn gật đầu trầm giọng nói:

- Độc gì mà lợi hại như vậy? Lấy tu vi của ngươi cũng không thể bức ra.

Tư Đồ Nam buông chén rượu, cười khổ nói:

- Không biết đám đàn bà lẳng lơ của Phượng Loan tinh này đi đâu kiếm độc dược. Ta tra tìm rất nhiều sách cổ cuối cùng mới biết được. Loại độc này tên là Dục Tiên Dục Tử. Ba ngày Dục Tiên, ba ngày Dục Tử! Mẹ nó! Những ngày này ta thật sự là dục tiên dục tử!

- Độc này từ Tiên Giới lưu lại. Trước khi Tiên Giới chưa sụp đổ, loại độc dược này tập hợp vô số tiên nhân tế luyện mấy trăm năm mà thành. Độc này đối với người thường không có hiệu quả, chủ yếu nhằm vào Tiên nhân. Sau khi trúng độc này căn bản không thể bức ra, bởi vì một khi độc này vào cơ thể sẽ dung hợp với nguyên thần, tuy hai mà một.

- Độc tính chủ yếu của nó chính là biểu hiện trên bốn chữ Dục Tiên Dục Tử. Ba ngày Dục Tiên, đó là khiến người trúng độc trong ba ngày không lúc nào không nằm trong cảnh hư ảo, hao hết tinh thần lực. Một ngày cuối cùng trong ba ngày này lại là trước khi chết, mãi cho đến ngày thứ bảy hoàn toàn hình thần câu diệt. Độc này tuy nói cần bảy ngày mới có thể chết, nhưng từ khi trúng độc liền mất đi tất cả tu vi…

- Vậy sao ngươi…

Vương Lâm nhìn về phía Tư Đồ Nam, hiển nhiên tu vi của Tư Đồ Nam cũng không bị mất.

Tư Đồ Nam cười khổ cầm lấy bầu rượu lại phát hiện rượu đã hết. Hắn lại lấy từ trong túi trữ vật ra một hũ lớn vỗ vỡ lớp bùn sau đó trực tiếp uống một hớp lớn. Hắn mặc kệ rượu chảy từ khóe miệng ra, buông vò rượu xuống thở dài một tiếng nói:

- May mắn lão tử thông minh, nghĩ ra một loại phương pháp cực đoan chống cự độc dược. Lão tử dùng phương pháp song tu với nữ tu lồ đỉnh, lợi dụng cực khoái khiến cho tu vi không tan. Như vậy độc tố thủy chung bảo trì ở giai đoạn Dục Tiên, như thế mới kéo dài tới bây giờ!

Trong mắt Vương Lâm tức thì lóe lên hàn quang, lộ ra sát khí nồng đậm đến cực điểm. Hắn ngẩng đầu nhìn tinh không, đối với Phượng Loan tinh hại Tư Đồ Nam đến mức này, sát ý trong lòng hắn đã trở nên ngập trời!

- Trên Phượng Loan tinh kia có Toái Niết hay không?

Vương Lâm chậm rãi hỏi. Tư Đồ Nam lắc đầu, nói:

- Không có toái Niết. Cao nhất cũng chỉ là Tịnh Niết trung kỳ mà thôi, ngay cả hậu kỳ cùng đại viên mãn cũng không có. Chỉ có điều số lượng tu sĩ Tịnh Niết trên Phượng Loan tinh không ít, hơn nữa đám người từ ngoài tới giúp đỡ, chừng hơn mười người!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, gật gật đầu trầm giọng nói:

- Cừu này tất phải báo, chỉ có điều so với báo thù thì làm thế nào có thể giải độc trong người ngươi mới là quan trọng!

Ánh mắt Tư Đồ Nam lóe lên, nói:

- Về chuyện này ta cũng có kế hoạch. Độc này theo ta hiểu biết, đám đàn bà trên Phượng Loan tinh cũng chỉ có độc mà không có thuốc giải. Thuốc giải chân chính hẳn là ở Tiên Giới! Chỉ cần chờ Vũ Tiên Giới mở ra, liền tiến vào Vũ Tiên Giới. Không chừng có thể tìm được!

- Tiên Giới? Thuốc độc này là do Vũ Tiên Giới luyện hóa ra?

Vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, hỏi. Tư Đồ Nam gật đầu nói:

- Ta từng tra bản sách cổ ghi lại, đúng là Vũ Tiên Giới luyện.

Vương Lâm trầm ngâm. Trên người hắn có tiên tháp Chu Dật đưa cho năm xưa, bên trong có xác Tiên quân Thanh Sương, đúng là Tiên quân của Vũ Tiên Giới.

- Năm xưa đủ loại manh mối cho thấy trong động phủ thần bí nhất vùng đất Yêu Linh rất có thể tồn tại Tiên Đế Thanh Lâm mạnh nhất ngày xưa. Thanh Lâm này đúng là cha của Thanh Sương nói không chừng có phương pháp có thể khiến cho Thanh Sương sống lại. Một khi Thanh Sương sống lại, vậy độc này phá cũng không khó!

Mắt Vương Lâm lóe tinh quang, nhìn Tư Đồ Nam chậm rãi nói:

- Có lẽ không cần đi Vũ Tiên Giới tìm thuốc giải!

Lập tức hắn liền nói những hiểu biết ở đất Yêu Linh năm xưa cho Tư Đồ Nam biết, cũng nói ra phân tích của mình. Tư Đồ Nam nghe xong hai mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Đợi Vương Lâm nói xong, hắn trầm tư một lát sau cười lớn nói:

- Nghe cũng không tồi, lão tử liều mạng một phen. Dù cho không có việc này lão tử cũng tính toán đi đất Yêu Linh với ngươi. Lúc này xem ra nếu có thể thành công đó là một công đôi ba việc!

- Về phần Phượng Loan tinh, các nàng chạy không thoát!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí nồng đậm. Tính cách của hắn là người không phạm ta ta không phạm người. Nhưng lúc này Phượng Loan tinh làm hại Tư Đồ Nam như thế cũng là chạm vào điểm mấu chốt của Vương Lâm. Hắn nói chuyện, uống rượu với Tư Đồ Nam ở trên đỉnh núi thẳng đến khi trời sáng. Tư Đồ Nam uống xong vò rượu cuối cùng trong túi trữ vật, quan sát Vương Lâm hồi lâu, cười quái dị:

- Ta nói tiểu Lâm… đầu gỗ ngươi đã thông suốt phải không…

Vương Lâm ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ mũi, có chút không rõ ý tứ của Tư Đồ Nam.

- Đừng giả bộ hồ đồ. Mục đích của ngươi tới Thủy Linh tinh này nếu không phải là vì hai cô bé kia lão tử thật không tin!

Tư Đồ Nam vẻ mặt cười như không cười.

- Ta vốn định cướp hai cô bé kia cho ngươi, không nghĩ tới ngươi lại xuống tay còn nhanh hơn cả ta, đã đi tới Thủy Linh tinh này. Cái gọi là gần quan được ban lộc, tuy là không tồi nhưng mà ta chính là muốn dạy bảo ngươi một chút. Tuổi ngươi cũng không ít còn chơi trò chơi đuổi bắt. Nếu là lão tử, trực tiếp bắt đi nói sau. Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, bất kể nàng nguyện ý hay không. Cho dù không muốn cũng phải nguyện ý với lão tử.

Tư Đồ Nam hừ lạnh một tiếng lại nói:

- Năm xưa khi lão tử là Chu Tước tử loại chuyện này làm không ít lần. Vừa mắt liền đoạt, ai dám nói từ không?

Vương Lâm cười khổ, hắn hiểu biết về Tư Đồ Nam, đối với việc như lời hắn cũng không nghi ngờ, người này đúng thật là có khả năng làm ra. Ho khan vài tiếng, Vương Lâm lắc đầu nói:

- Hai tiểu bối kia ta không có ý tưởng khác, chỉ là có một chút duyên phận với ta mà thôi, cũng không phải là duyên đạo lữ.

Nói tới đây vẻ mặt Vương Lâm hơi chút ảm đạm. Hắn nghĩ tới Lý Mộ Uyển trong Tị Thiên quan. Còn có Liễu Mi khiến nỗi lòng hắn cực kỳ phức tạp, thậm chí mang theo một tia đau đớn.

- Liễu Mi hắn là không có chết…

Vương Lâm nhìn bầu trời. Về điểm này từ sau khi hắn về Liên minh Tinh vực hắn có chút phát hiện. Đây là một loại trực giác, một loại cảm giác mơ hồ về tương lai từ sau khi đạt tới bước tu đạo thứ hai. Tư Đồ Nam tự nhiên thấy được đau thương ẩn sâu trong mắt Vương Lâm. Trong lòng hắn không khỏi thầm than một tiếng. Đối với chuyện của Vương Lâm và Lý Mộ Uyển hắn biết được một ít. Đúng là bởi vì như thế cho nên hắn mới suy nghĩ tìm kiếm nữ tu thích hợp, mục đích chính là làm cho Vương Lâm thoát khỏi đau thương kia.

Tư Đồ Nam cũng không biết, đau thương lúc trước của Vương Lâm chưa bình phục thì lại bị Liễu Mi làm đau thương sâu sắc, tạo thành tâm linh đau xót không thể bù lấp. Nó dung nhập vào linh hồn, suốt đời khó quên. Cuộc đời Vương Lâm về tình yêu rất là đau buồn. Lý Mộ Uyển rời đi khiến hắn biết được quý trọng. Chỉ có điều khi hiểu được thì người quý trọng đã không còn. Cái loại cuộc sống một người cô độc tịch mịch nhìn bầu trời sao nếu không tự trải qua người ngoài không thể hiểu được một phần trăm. Mà quan hệ với Liễu Mi gây cho Vương Lâm lại là đau toàn trái tim. Trăm năm hóa giải oán khí của Vương Bình nhưng không làm hết nỗi đau trong Vương Lâm. Hắn cầm vò rượu cuối cùng trên bàn, hung hăng uống một ngụm lớn, ném phịch một cái cười lớn:

- Tư Đồ Nam! Năm xưa ngươi từng dạy ta, Tu Chân Giới này cực kỳ tàn khốc. Cá lớn nuốt cá bé hơi chút vô ý sẽ bị diệt vong. Nếu muốn sống sót nhất định phải học được ác, học được độc. Chỉ có mình biến thành ác độc mới có tư cách sinh tồn! Hơn một ngàn ba trăm năm tu đạo, Vương Lâm ta đã học được ác độc, càng học được giết chóc, còn học cả cô độc. Nhưng ta mất đi cũng rất nhiều… Ta mất đi cha mẹ, mất đi người thân, mất người yêu, mất con, mất đi vui sướng, mất đi tất cả. Có đôi khi ta tự hỏi chính mình, Vương Lâm ta rốt cuộc theo đuổi cái gì!

Tư Đồ Nam trầm mặc nhìn Vương Lâm không nói nên lời. Hắn luôn cuồng ngạo hống hách, giờ phút này tâm thần bởi vì những câu nói của Vương Lâm cảm thấy lay động.

- Khi cha mẹ chết, ta bi phẫn muốn chết nhưng không có lực thay đổi, chỉ có thể dùng bi phẫn hóa thành một ngọn lửa ma cho đến một ngày bùng nổ.

- Lúc Lý Mộ Uyển chết, ta không có lực thay đổi mệnh trời, không có lực cứu nàng từ luân hồi. Chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chậm rãi biến già, cho đến khi chết đi… Ngươi còn không biết, Liễu Mi kia không biết thế nào lại có mang máu mủ của ta. Nhưng khi đưa cho ta lại là một oán anh hấp thu oán khí mấy trăm năm, nỗi oán hận người cha! Tất cả những điều này bởi vì ta tu đạo mà gây ra. Nếu ta không tu đạo tuy giờ phút này đã về với đất nhưng những chuyện bi ai trên đời cũng không ở trên người ta…

Vẻ mặt Vương Lâm đau khổ. Việc này hắn không nói với bất kỳ ai. Thế gian này cũng chỉ có một người có thể làm hắn nói ra đau khổ hơn ngàn năm này. Người này chỉ có Tư Đồ Nam! Chỉ có Tư Đồ Nam nhìn hắn đi từ con đường một thiếu niên ngây thơ mang lên con đường tu chân, cho đến khi rời đi Chu Tước tinh! Tư Đồ Nam trầm mặc, lấy vò rượu đưa cho Vương Lâm. Vương Lâm đón lấy lại uống một hớp lớn, cười dài:

- Người tu đạo ngay cả uống rượu đều không có ý say!

Tiếng cười của hắn bay bổng lại ẩn chứa một cỗ buồn và đau không tiếng động.

- Ngươi muốn say ta liền cho ngươi say!

Tư Đồ Nam vỗ túi trữ vật, lập tức lấy từ trong ra một bình rượu ngọc tía đặt trên bàn.

- Rượu này là Tiên Giới ủ, đến nay còn không nhiều lắm. Ta cũng trong lúc vô ý đạt được. Tuy không thể nâng cao tu vi nhưng uống một giọt có thể làm cho ngươi tìm được cảm giác say của người thường!

Tư Đồ Nam đưa bình rượu về phía trước.

- Vương Lâm! Có ta ở đây, ngươi có thể say một lần!

Vương Lâm cầm lấy bình rượu, nhìn cũng không nhìn trực tiếp đặt bên miệng hung hăng uống một ngụm lớn. Một ngụm rượu tiên này vừa vào cổ lập tức dâng lên một cỗ cảm giác cay độc, hóa thành một dòng khí từ bụng dâng lên mạnh mẽ tràn khắp toàn thân.

- Tu đạo, tu đạo! Tư Đồ Nam! Ta từng mang tro xương một người quen về quê nhà. Ở quê nhà người này, ngươi biết ta nghe được cái gì?

Vương Lâm cầm bình rượu lại uống một ngụm, ánh mắt lộ ra đầy nỗi khổ:

- Hạnh hoa thụ, khai bạch hoa,

Dưỡng nữ mạc bả đạo sĩ gia.

Niên tiền nhị lang cương thượng sơn,

Niên hậu nhất lang thi cốt hàn,

Dưỡng nữ khốc thanh bồi tử nhân,

Khước bả quan tài đương tự gia ...

Hạnh hoa thụ, khai bạch hoa,

Hài đồng mạc yếu kiến đạo gia,

Nhược vấn ngã đích niên tuế kỷ,

Hoàn xưng một hữu đạo duyên nha,

Cẩu nhất khiếu, miêu nhất trảo,

Hách đắc đạo sĩ hồi lão gia. (*)

Bài đồng dao này Vương Lâm đọc ra mang theo một tia đau buồn, mang theo bất đắc dĩ và hiểu ra hơn một ngàn ba trăm năm tu đạo. Tiếng Vương Lâm rơi vào trong tay Tư Đồ Nam khiến cho tay Tư Đồ Nam run lên một chút.

- Hơn một ngàn ngăm tu đạo, đổi lấy tu vi hiện giờ. Tất cả đáng giá không… Ta không dám tự hỏi… không dám. Ta càng không dám nghĩ, nếu ta không tu đạo… Bởi vì ta đã bước trên con đường tu đạo. Một khi bước vào muốn rời khỏi. Khó lắm! Rất nhiều chuyện làm cho con người căn bản không thể rời khỏi, chỉ có tiếp tục đi tiếp. Nếu lòng sợ, vậy thì cũng không thể tu nữa. Tư Đồ Nam, ta có một đứa con trai. Ngươi chưa bao giờ gặp qua. Nó gọi là Vương Bình. Tên là ta đặt, ngụ ý chính là khiến cho bình an, vui vui sướng sướng… Vĩnh viễn không nên tu đạo… Ta làm bạn trong cuộc đời nó, đứa nhỏ này hỏi ta ba lần. Vì sao không cho nó tu đạo… Vì sao… Bởi vì nó không thể tu đạo, cũng bởi vì ta không muốn cho nó giống ta!

Vương Lâm cầm chén rượu, một ngụm uống sạch, đầu của hắn hơi có cảm giác mê muội.

Trong đoạn cuộc sống kia, men say khi còn là đứa trẻ trộm uống một ngụm Thiệu Hưng của người cha lại hiện lên trong đầu Vương Lâm.

- Thứ ta theo đuổi không có bất kỳ ai có thể hiểu được, kũng không có bất kỳ ai biết được. Thứ ta theo đuổi, chỉ có tự ta hiểu rõ…

Thân hình Vương Lâm nhoáng lên một cái. Hắn say…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Tư Đồ Nam ở trên Thủy Linh tinh này đã được hai tháng.

Ngày hôm nay, theo đại trận của Thiên Vận tông trên Thiên Vận tinh mở ra, Thiên Vận tử tự thân viết mấy cái thiệp mời phất tay áo vung ra. Lập tức tất cả các tinh cầu tu chân trong phạm vi Thiên Vận tinh, phàm là lão quái có tư cách vào vùng đất Yêu Linh đều nhận được thiệp mời.

- Mười ngày sau, mở cửa vào động phủ Tiên nhân ở nơi Đông Hải Triều tịch!

Trên thiệp mời chỉ có một hàng chữ này nhưng mang đến cho tất cả những người nhận thiệp một cơn bão dữ dội.

Việc trong vùng đất Yêu Linh có động phủ Tiên nhân, ở trong những lão quái này đã không còn là bí ẩn, gần như đều ít nhiều hiểu được một chút, cũng có dự đoán trong động phủ Tiên nhân kia còn có Tiên nhân sống sót!

Tiên nhân này đa số đều hoài nghi là Tiên Đế Thanh Lâm năm xưa!

Nhưng đây chỉ là hoài nghi không có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh tất cả. Nhưng cho dù là như thế cũng mang đến cho tất cả lão quái rung động, làm cho tim bọn họ yên lặng nhiều năm lại kịch liệt nhảy lên, máu nóng sôi trào!

Bên trong Tiên phủ có rất nhiều pháp bảo Tiên giới, có rất nhiều Tiên thuật. Những thứ này đối với các lão quái có lực hấp dẫn rất lớn, nhưng cũng không chiếm cứ toàn bộ.

Chân chính khiến cho những lão quái đứng đầu hưng phấn chính là trong đó rất có thể tồn tại Tiên nhân!

Tiên nhân này nếu thật sự là Tiên Đế Thanh Lâm mạnh nhất trong bốn Tiên Giới, như vậy trên người hắn không chừng có thể tìm được bí mật cuối cùng để bước vào bước tu đạo thứ ba!

Đây mới chính là điều những lão quái đại thần thông như Thiên Vận tử động lòng!

Căn cứ vô số năm tìm kiếm, trong những lão quái này có mấy người nắm giữ rất nhiều tin tức trong Tiên phủ có khả năng có Thanh Lâm tồn tại.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 995: Hồn.

Thanh Lâm này khi Tiên Giới bị tai họa lớn sụp đổ, vẫn không chết, cCó thể nói tu vi cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ là người này tuy không chết nhưng bản thân bị thương nặng, không thể không tìm kiếm một chỗ bế quan tiềm tu. Đủ loại dấu hiệu cho thấy động phủ ở sâu trong vùng đất Yêu Linh chính là lựa chọn năm xưa của Thanh Lâm .

Tiến vào nơi bế quan của một Tiên Đế chí tôn Tiên Giới ngày xưa hoàn toàn bước vào bước tu đạo thứ ba, hơn nữa Tiên Đế này bị thương nặng

chưa khỏi hẳn. Loại chuyện này mang đến kích thích cho đám tu sĩ đại thần thông này, đủ khiến bọn họ hưng phấn.

Hơn nữa trong những năm gần đây, hiểu biết thông qua nhiều lần tiến vào vùng đất Yêu Linh gần như có thể xác định được người trong Tiên phủ kia tuyệt đối chưa khôi phục.

Theo Thiên Vận tử phát thiệp mời, Lăng Thiên Hậu cũng từ sâu trong lòng đất đi ra. Hắn đối với Vùng đất Yêu Linh cũng có dã tâm, từ lúc trước đã liên hệ tốt với người giúp đỡ giờ phút này truyền ngọc giản chờ đợi bạn tốt đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi Thiên Vận tinh lập tức có thêm rất nhiều tu sĩ. Một ít tu sĩ từ bên ngoài tiến đến, bọn họ đến từ những tinh cầu tu chân khác nhau. Trong đó có một số ít được mời, những người còn lại là không mời mà tới.

Loại chuyện này muốn người ngoài không biết hiển nhiên là không có khả năng. Chỉ là hiện tại La Thiên và Liên minh đánh nhau, tình hình chiến đấu ngày càng ác liệt. Gần như mỗi ngày đều xảy ra chiến đấu quy mô nhỏ, thi thoảng bùng nổ chiến đấu quy mô vừa vừa. Như vậy những người đến đây chân chính là tu sĩ đại thần thông chỉ có khoảng vài người mà thôi. Hơn nữa Thiên Vận tử thân phận là thành viên của trưởng lão đoàn Liên minh, cũng đã dọa dẫm một số ít tu sĩ đại thần thông muốn thừa nước đục thả câu, không dám dễ dàng tiến đến.

Thời gian mười ngày rất nhanh qua đi, nơi vào Triều tịch từ mấy ngày trước đã có tu sĩ dừng chân ở bên cạnh. Lúc này nhìn đông đúc, càng ngày càng nhiều người.

Ngay cả tu sĩ trong phạm vi Thiên Vận tinh cũng dồn dập tới. Đối với vùng đất Yêu Linh không mở ra theo thời gian cố định, những người này cũng ôm ý tưởng nhân cơ hội tiến vào trong kiếm lợi.

Vào ngày thứ mười, Thiên Vận tử đến. Một mình hắn đạp hư không từng bước đi tới. Thiên Vận tử mặc bộ áo trắng vẻ mặt rất là bình tĩnh. Mái tóc bạc của hắn theo nhịp chân nhẹ bay, khiến cho hắn thoạt nhìn phảng phất Tiên nhân chân chính!

Ngoài ra ở dưới chân hắn không ngờ còn có một cây đinh ba tối đen như mực. Mỗi một lần chân Thiên Vận tử hạ xuống đều đạp lên cây đinh ba này.

Phàm là tu sĩ biết Thiên Vận tử đều từng nghe nói qua cuộc đời Thiên Vận tử gần như rất ít dùng pháp bảo. Chỉ với một thân có thể nói là vô số tiên thuật liền có thể chấn động trời đất.

Giờ phút này khi ánh mắt mọi người ngưng tụ vào cây đinh ba dưới chân Thiên Vận tử lập tức chấn động tâm thần! Nhưng không ai lên tiếng bàn luận mà đều nhường đường để cho Thiên Vận tử tiến vào trên bầu trời nơi Triều tịch.

Ở phía dưới Thiên Vận tử chính là nơi Triều tịch. Lốc xoáy khổng lồ không ngừng xoay tròn kia nhưng lại không truyền ra bất kỳ lực hút gì. Đây chính là cửa lớn vào vùng đất Yêu Linh.

Thiên Vận tử xuất hiện khiến cho bốn phía lập tức yên lặng. Vẻ mặt Thiên Vận tử như thường không nhìn ra mừng giận. Hắn bình tĩnh đứng ở đó nhìn nơi Triều tịch phảng phất như trầm tư.

Không bao lâu từng hồi dao động nguyên lực trời đất từ xa xa truyền đến, lại một đám lão quái đến. Tới sau Thiên Vận tử chính là lão già ngồi khoanh chân trên hồ lô trên bầu trời Thiên Vận tông khi trước Vương Lâm trở về.

Lúc này đi sau lão già có chín đồ đệ, theo hồ lô bay tới phía trên Triều tịch. Lão già này khẽ mỉm cười chào hỏi Thiên Vận tử.

Thiên Vận tử mỉm cười gật đầu, hai người không nói gì.

Sau lão già này khoảng chừng hơn một khắc, từng đám mây tía tràn ngập tinh không. Mây tía này do thần thông biến thành cho nên có thể xuất hiện trong tinh không cũng không ai kỳ quái.

Phía trên mây tía là một người phụ nữ trung niên đẹp, phía sau nàng là bốn người con gái trẻ đẹp. Đúng là người phụ nữ như thôn cô lúc trước mời Vương Lâm, về phần bốn người con gái trẻ đẹp kia cũng là bốn

người con gái ngày đó. Một người con gái mặc áo phấn đang quan sát khắp nơi như đang tìm kiếm cái gì.

Nàng chính là người mà Lăng Thiên Hậu nghi ngờ là Thánh nữ Côn Hư!

Sau đó còn có mấy lão quái lần lượt đi đến. Chỉ có điều những lão quái này tuy tu vi bước vào bước thứ hai nhưng phần lớn đều ở Khuy Niết. Sau khi đến nơi bọn họ đều tự tản ra, khẽ bàn luận với những người quen biết.

Trong đó không ít tu sĩ không trong phạm vi Thiên Vận tinh, hoặc nhóm hai, ba người nói chuyện, hoặc một mình một người. Nhưng ánh mắt bọn họ thi thoảng lại nhìn về phía lốc xoáy khổng lồ nơi Triều tịch.

Không bao lâu đột nhiên từ tinh không xa xa truyền đến từng trận tiếng rít gào. Chỉ thấy từng luồng hào quang màu vàng đột nhiên xuất hiện nhanh chóng ngưng tụ ở khoảng không phía trên Triều tịch.

Theo ánh sáng màu vàng di chuyển, toàn bộ tinh không như bị bao phủ bên trong, sau đó tất cả ánh sáng vàng ngưng tụ cùng một chỗ, tạo thành tia sáng đẹp mắt.

Trong ánh sáng màu vàng này một người từ từ bước ra. Người này tóc dài không gió tự bay sau lưng, thân hình hắn khôi ngô đứng đó như một pho tượng chiến tiên.

Hắn tuổi chừng bốn mươi, khuôn mặt cương nghị, trong hai mắt như có tia chớp làm cho người nhìn sẽ bị tâm thần chấn động mạnh. Hắn đứng ở đâu, đó là nơi uy nghiêm.

Trong các tu sĩ bốn phía, tu vi cao thâm cũng có nhiều người. Nhưng giờ phút này cho dù là đám tu vi cao thâm này sau khi nhìn ánh mắt người nọ cũng không khỏi cúi đầu.

Người này mặc một áo choàng dài màu tím, trên bả vai một con hạc tím ba mắt đang nằm. Ánh mắt con hạc tím này cũng như điện, con ngươi chuyển động lộ ra vẻ lạnh lùng.

Khoảnh khắc người đàn ông trung niên áo choàng dài màu tím này xuất hiện, Thiên Vận tử ngẩng đầu hơi hơi nhíu mày.

Lão già ngồi trên hồ lô kia biến sắc mặt, lập tức âm trầm xuống.

- Thiên Vận tử đạo hữu, nhiều năm không tới. Hôm nay Tôn mỗ được mời tới đây, cũng coi như ôn chuyện với Thiên Vận tử đạo hữu.

Người đàn ông trung niên mặc áo choàng dài màu tím kia khẽ mỉm cười, chậm rãi nói.

- Tôn trưởng lão khách khí.

Thiên Vận tử bình thản liếc nhìn người này một cái.

Con hạc tím trên vai người đàn ông áo choàng tím này hai mắt linh động quan sát khắp nơi. Thi thoảng nó còn nâng móng vuốt lên quẹt qua mặt.

Không lâu sau khi người đàn ông áo choàng tím xuất hiện, trong tinh không liền có kiếm khí lượn lờ. Xa xa kiếm quang lóe lên phảng phất như vạn đạo kiếm quang tràn ngập. Ở đầu tia kiếm mang có một con kỳ lân đỏ thẫm đạp trên tinh không thẳng đến nơi đây.

Trên con kỳ lân một lão già gầy khoanh chân ngồi, chính là Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu. Người còn chưa tới, tiếng cười đã từ từ truyền đến.

- Tôn huynh tốc độ thật nhanh. Lão phu trên đường còn đang suy nghĩ không biết Tôn huynh đã đến hay chưa.

Người đàn ông áo choàng tím trên mặt lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Kiếm Tôn mời tự nhiên phải tới. Chẳng những ta đến đây, mà vị kia cũng đồng ý lời mời của ngươi!

Hai mắt Kiếm Tôn Lăng Thiên Hậu tuôn ra tinh quang, vẻ mừng rỡ chợt lóe mà qua trong mắt.

Giờ này phút này ở phía dưới Triều tịch, trên vùng đất Yêu Linh cũng xuất hiện biến cố!

Vùng đất Yêu Linh được chia thành chín quận. Trong mấy trăm năm này có một bộ lạc tên là Luyện Hồn ở trong quận Thiên Yêu cùng quận Hỏa yêu trở thành một cỗ lực lượng mới trỗi dậy!

Bộ lạc này tràn ngập tính tấn công, không ngừng cắn nuốt và dung hợp rất nhiều bộ lạc. Cho đến ngày nay bộ lạc này trở thành thế lực cực kỳ hùng mạnh trong hai quận.

Người trong tộc vượt quá vài trăm vạn. Bộ lạc khổng lồ như thế cho dù là binh lính hai quận cũng cực kỳ kiêng kỵ. Nhưng kỳ dị chính là bộ lạc này phát triển như thế lại không khiến cho Cổ Yêu có hành động gì. Điều này khiến rất nhiều người khó hiểu.

Điều sâu sắc nhất khiến cho binh lính vùng đất Yêu Linh kiêng kỵ, chính là gần như từng người trong bộ lạc Luyện Hồn đều có được thần thông mạnh mẽ. Thường thường lấy ra một cây cờ lớn liền có vô số hồn phách gào thét, hồn phách dung hợp hóa thành hồn thú có thể cắn nuốt tất cả kẻ thù.

Nhất là mấy tên đầu lĩnh thần thông càng kinh người. Trong đó có một người tên là Thập Tam, hắn điên cuồng sưu tập hồn phách tu luyện, đã có được thực lực đối kháng với Yêu Soái!

Còn có đại trưởng lão bộ lạc Âu Dương Hoa, có được chín mươi chín cây cờ. Nếu toàn bộ lấy ra lập tức liền có vài triệu hồn phách biến ảo ra, tràn ngập đầy trời đất, cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy nói dân bản địa vùng đất Yêu Linh kết cấu thân thể khác với tu sĩ, tốc độ tu luyện lại không thể so sánh. Nhưng bộ lạc Luyện Hồn này phát triển cũng thật sự quá nhanh. Phát triển như vậy đại biểu cho mấy trăm năm nay có rất nhiều hồn phách bị bọn họ hấp thu.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy. Bộ lạc Luyện Hồn này có vô số chi nhánh, tràn ngập gần như khắp nơi chín quận Yêu Linh. Mỗi một chiến trường thượng cổ, mỗi một lần các quận đại chiến, mỗi một bộ lạc khác, trong mấy trăm năm nay đều bị bộ lạc Luyện Hồn tra xét.

Hôm nay bộ lạc Luyện Hồn gần như dốc toàn lực lượng, vài trăm vạn người tộc Luyện Hồn đều tự cầm cờ của mình thẳng tiến quận Hỏa Yêu. Từ xa nhìn lại, mặt đất một mảnh cờ cuồn cuộn, cực kỳ đồ sộ.

Trong quận Hỏa Yêu không có Cổ Yêu, trong mấy trăm năm nay lại càng chia năm xẻ bảy. Nguyên bản bị quận Thiên Yêu chiếm cứ, nhưng năm xưa quận Thiên Yêu thiệt hại cực kỳ nghiêm trọng, trong thời gian ngắn không thể khôi phục chỉ có thể buông tha.

Vì thế liền mang đến cơ hội cho bộ lạc Luyện Hồn. Trải qua vài trăm năm chém giết, ngày hôm nay bộ lạc Luyện Hồn dưới sự dẫn đầu của Âu Dương Hoa, Thập Tam và mấy đầu lĩnh triển khai cuộc chiến đoạt quận!

Ở bên trong đại quân có một pho tượng đá màu đen được hơn mười người khiêng. Những người tộc Luyện Hồn khi nhìn về phía tượng đá này ánh mắt đều lộ vẻ cuồng nhiệt sùng kính. Mấy trăm năm qua đi không ai quên. Mặc dù là tộc nhân mới gia nhập, cũng ngày qua ngày nghe đến rất nhiều truyền thuyết bất hủ liên quan đến người được tạc tượng này.

Tượng đá này phía trên điêu khắc chính là hồn của bộ lạc Luyện Hồn bọn họ, là vương giả của bộ lạc Luyện Hồn bọn họ, càng là lão tổ của bọn họ. Từng ngày từng năm trôi qua, tượng đá này không lúc nào không được mấy trăm vạn người cuồng nhiệt sùng kính. Lúc này tượng đá như có một cỗ lực lượng kỳ dị, càng thêm bóng loáng mượt mà.

- Lão tổ rời đi. Nhưng chúng ta tin tưởng vững chắc sẽ có một ngày Lão tổ sẽ trở về! Lão tổ sẽ không quên chúng ta!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 996: Đã đến.

Tinh không bên ngoài Thiên Vận tinh, nơi Đông hải Triều tịch lúc này rất nhiều tu sĩ tràn ngập bốn phía, chờ đợi khoảnh khắc Triều tịch mở ra.

Lăng Thiên Hậu ở đó, ngồi trên một con kỳ lân màu đỏ, nghe nghe người đàn ông áo choàng tím họ Tôn nói, trong mắt chợt lóe lên vẻ mừng như điên.

Nhưng hắn lại không hỏi nhiều, sau khi tới gần chiếm một vị trí. Ánh mắt hắn nhìn lên lốc xoáy phía dưới Triều tịch.

Bốn phía dần dần không còn người đến, Lăng Thiên Hậu lại nhíu mày. Ánh mắt hắn từ trên Triều tịch thu hồi, nhìn về phía xa xa.

Chẳng những là hắn, ngay cả lão già ngồi trên hồ lô cũng hơi nhíu mày, nhìn ra hư không vô tận giống như đang đợi cái gì.

Chỉ có Thiên Vận tử vẻ mặt như thường, không có bất kỳ biến hóa chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian chậm rãi qua đi, phần đông tu sĩ phía ngoài Triều tịch dần dần nổi lên tiếng bàn bạc. Có một số người tin tức linh thông đại khái biết được một chút tin tức. Nhưng càng nhiều tu sĩ lại biết rất ít, đều có chút khó hiểu đám tu sĩ đại thần thông này rốt cuộc là chờ cái gì.

Nhưng khi từng hồi tiếng bàn bạc dần dần vang lên, Thiên Vận tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn tinh không xa xa. Trong mắt hắn hiện lên một vẻ mặt có ý vị sâu xa.

- Đến rồi!

Mấy giây sau khi Thiên Vận tử có phát hiện, người đàn ông áo choàng tím cũng nhìn phía xa xa. Hắn đã sớm biết hết thảy thông qua Lăng Thiên Hậu, trong lòng đối với Vương Lâm này cũng có chút thưởng thức.

- Có thể sống sót dưới tay Thiên Vận tử đến nay, cũng không phải kẻ yếu!

Sau người đàn ông áo choàng tím họ Tôn đó là Lăng Thiên Hậu và lão già khoanh chân ngồi trên hồ lô, còn có người phụ nữ trung niên như thôn cô. Hơn nữa xa xa một người đàn ông mặc áo đen nhìn như cực kỳ tầm thường, nhưng quanh hắn trăm trượng lại không có bất kỳ tu sĩ nào dám tới gần. Bốn người này gần như đồng thời phát hiện ánh mắt đều hướng về tinh không.

Sau đó mới là những lão quái còn lại cùng với một số ít tu sĩ.

Tinh không phía xa xa giờ phút này vang lên từng tiếng gào thét kỳ dị dần dần được tất cả tu sĩ phát hiện. Một lát sau một hồi tiếng hô kinh hãi từ trong đám người truyền ra. Phàm là những người nhìn thấy cảnh tượng phía xa xa gần như tất cả ánh mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy trong tinh không trước mặt một quái vật lớn khoảng trăm trượng, bốn chân chạm đất bay nhanh đến nơi này!

- Vật cưỡi Cự Ma Tộc!!

Ngay lập tức có người trong đám người nhận ra thân phận của con quái vật lớn này.

- Đây không phải người Cự Ma Tộc tầm thường. Ngươi nhìn dấu ấn ở mi tâm hắn, đây rõ ràng là hoàng tộc Cự Ma Tộc!

Tu sĩ phía ngoài Triều tịch không thiếu người kiến thức rộng rãi. Giờ phút này lập tức có người nhìn ra thân phận của Lôi Cát!

- Tu sĩ có thể có được vật cưỡi Cự Ma Tộc tất nhiên là đại thần thông. Chỉ là không biết rốt cuộc người này là ai!

- Vật cưỡi Cự Ma Tộc trăm trượng này rõ ràng đã có thần thông trời cho. Chỉ riêng tên Cự Ma Tộc này đã cực kỳ mạnh mẽ. Tu sĩ có thể ngồi trên người hắn tuyệt đối không đơn giản!

- Cũng chưa chắc. Nói không chừng người đó quan hệ thật tâm đầu ý hợp với Cự Ma Tộc… Trên thực tế tu vi cũng không cao.

Bốn phía tu sĩ bàn luận đều bởi vì vật cưỡi Cự Ma Tộc này xuất hiện, giống như nổi lên một cơn sóng lớn, phát ra những tiếng “ông ông”.

Theo vật cưỡi Cự Ma Tộc càng ngày càng gần, ngay lập tức có người nhìn thấy rõ người trên lưng Cự Ma Tộc. Chỉ nhìn thoáng qua liền hít sâu một hơi lạnh.

Chỉ thấy trên lưng Cự Ma Tộc này, trước hết xuất hiện là bốn người! Bốn người này toàn bộ đều là tu sĩ Khuy Niết. Trong đó ba người có danh tiếng lẫy lừng ở Thiên Vận tinh này.

- Trần Đạo Tam Tử!

- Trần Đạo Tam Tử này mỗi người đều có tu vi Khuy Niết. Ba người luôn luôn không rời nhau, thường là đều ra tay, cho dù là tu sĩ Khuy Niết hậu kỳ cũng vô cùng đau đầu.

- Ba người này vì sao ở trên lưng vật cưỡi Cự Ma Tộc. Hay là vật cưỡi Cự Ma Tộc này thuộc về ba người bọn họ?

- Còn có tên tu sĩ Đầu to ở bên cạnh. Người này rất xa lạ nhưng không ngờ tu vi cũng là Khuy Niết!

Bốn tu sĩ Khuy Niết. Phải biết rằng tùy tiện một người trong bọn họ cũng gần như có thể tạo nên một hồi sóng gió, được tuyệt đại bộ phận tu sĩ ngưỡng mộ. Giờ phút này bọn họ đồng thời xuất hiện, phương diện này chắc có gì huyền diệu!

Khi càng ngày càng nhiều tu sĩ thấy rõ người trên lưng Cự Ma Tộc kia, tiếng bàn luận chợt ít dần. Thay vào đó lại là một cỗ rung động!

Cho dù là đám người Lăng Thiên Hậu cũng ngẩn ra, ánh mắt lộ tinh quang.

Chỉ thấy trên lưng Lôi Cát, phía sau Trần Đạo Tam Tử và Đầu to. Theo Lôi Cát không ngừng tới gần, xuất hiện trong ánh mắt mọi người là một lão già áo đỏ. Người này thân hình cực lớn, giống như là núi thịt, từ xa nhìn lại giống như có một cỗ lực rung động. Tu vi Tịnh Niết sơ kỳ tràn ngập khiến cho tất cả những người tu vi thấp hơn hắn đều chấn động tâm thần.

- Phù Phong tử!

Tên tuổi lão già núi thịt Phù Phong tử này trong phạm vi Thiên Vận tinh có thể nói là tiếng tăm lẫy lừng. Giờ phút này hắn vừa hiện thân tự nhiên bị rất nhiều người nhận ra.

- Phù Phong tử này không ngờ trở thành người giúp đỡ Vương Lâm kia!

Lão già ngồi trên hồ lô kia, hai mắt chợt lóe không người thấy. Nếu chỉ là Trần Đạo Tam Tử và tu sĩ Đầu to kia, hắn còn không coi ra gì. Nhưng Phù Phong tử thì khác hắn!

Ở bên cạnh Phù Phong tử còn có một người con gái mặc áo màu bạc. Hai mắt người này tràn ngập linh động, cũng tràn ngập một cỗ khí tức cực kỳ linh hoạt sắc bén. Khí tức này giống như một cây kéo, có thể cắt đứt toàn bộ ý thức thăm dò.

- Lại là một Tịnh Niết sơ kỳ!

Tu sĩ bốn phía lập tức lại ồ lên.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng ngay sau người con gái áo bạc không xa, thân hình kiệt ngạo của Tư Đồ Nam khóe miệng mang theo

một tia cười lạnh lẽo ngạo nghễ thiên hạ lại một lần nữa khiến cho đám tu sĩ nhìn xem chấn động!

- Tu sĩ Tịnh Niết thứ ba!

- Ta biết người này. Hắn là Tư Đồ Nam, cung chủ Hồng Phấn cung danh tiếng mới nổi lên ở Thiên Vận tinh trong những ngày gần đây!

Người phụ nữ trung niên như thôn cô kia, vẻ mặt xinh đẹp tuyệt trần hơi nhăn lại, ánh mắt lộ vẻ chán ghét. Nàng tuy không ở tại Thiên Vận nhưng cũng nghe qua tiếng xấu của Tư Đồ Nam này. Nàng có chút không rõ một tu sĩ Tịnh Niết đại thần thông vì sao lại bỉ ổi như thế.

Vẻ mặt Thiên Vận tử bình tĩnh, nhìn mọi người trên lưng vật cưỡi Cự Ma Tộc, nhìn không ra hắn đang nghĩ gì.

Ba tu sĩ Tịnh Niết gây nên sự chấn động cho mọi người xung quanh thật sự là quá lớn, xa xa vượt quá sự rung động so với bốn tu sĩ Khuy Niết.

- Bốn tu sĩ Khuy Niết, ba lão quái Tịnh Niết. Rốt cuộc là ai có quan hệ như vậy, có thể mời bảy người này đến trợ giúp!

Tốc độ Lôi Cát dần dần chậm lại. Nhưng mặc dù như thế cũng đã bay tới gần, thân hình Vương Lâm chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.

Toàn thân hắn quần áo trắng như tuyết, tóc dài nhẹ bay, vẻ mặt lạnh lùng, trong hai mắt ẩn chứa nhật nguyệt Càn Khôn. Vương Lâm bình tĩnh đứng ở giữa Trần Đạo Tam Tử, Đầu to, Phù Phong tử, người con gái áo bạc và Tư Đồ Nam. Trong nháy mắt này ánh mắt vô số tu sĩ xung quanh ngưng tụ đến.

Vào khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện, Tinh Ngân Điêu trên vai người đàn ông áo choàng tím họ Tôn mạnh ngẩng đầu, trong con mắt linh động lóe ra tia sáng kỳ dị. Thân hình nó run lên, thân hình đang muốn xông ra thì Vương Lâm giống như tùy ý cười nhìn thấy, hơi ôm quyền hướng về phía người đàn ông áo choàng tím.

Trên mặt người đàn ông áo choàng tím lộ vẻ mỉm cười gật gật đầu, tâm thần đặt lên Tinh Ngân Điêu trên vai. Con Điêu này được hắn nuôi từ nhỏ, cực kỳ yêu thích. Vừa rồi sự kỳ dị của Tinh Ngân Điêu này làm khơi lên sự chú ý của hắn.

Nhưng lúc này Tinh Ngân Điêu khôi phục như thường, không có gì khác lạ khiến cho người đàn ông áo tím này có chút kỳ quái.

Vạn người nhìn vào, vẻ mặt Vương Lâm không chút biến hóa. Theo Lôi Cát tới gần, vẻ mặt hắn bình thản hướng về đám người Thiên Vận tử ôm quyền, thản nhiên nói:

- Vương mỗ ra mắt các vị tiền bối Thiên Vận tử, Kiếm Tôn. Sau khi nhận được thiệp mời hơi có chút việc dây dưa cho nên đến chậm một chút.

Lăng Thiên Hậu nhìn Vương Lâm chằm chằm, sâu trong mắt nổi lên một tia kiêng kỵ. Hắn vĩnh viễn không thể quên được hào quang đáng sợ kia. Nếu không phải hắn bỏ chạy nhanh, hơn nữa sau này đạo hào quang đó hấp thu đủ thiên địa lực. Nếu không bản thân hắn chỉ sợ hôm nay không thể đứng ở nơi này.

Đối với Vương Lâm, tâm tính của Lăng Thiên Hậu dĩ nhiên thay đổi, không muốn tùy tiện trêu chọc. Giờ phút này trên mặt hắn lộ ra nụ cười, lắc đầu:

- Vương đạo hữu khách khí rồi. Không cần phải xưng là tiền bối, gọi lão phu là Lăng Thiên Hậu là được.

Lời hắn vừa nói lập tức làm đám tu sĩ xung quanh ồ lên. Từng ánh mắt khó tin nhìn vào người Vương Lâm.

Lăng Thiên Hậu là ai, đó chính là tu sĩ đại thần thông gần bằng Thiên Vận tử, trong phạm vi Thiên Vận tinh danh tiếng gần đến đỉnh. Có thể khiến cho hắn xưng hô một tiếng đạo hữu, trừ một số ít lão quái, không người nào có thân phận này.

Một câu đạo hữu lúc này của Lăng Thiên Hậu khiến cho đám tu sĩ bốn phía đều chấn động tâm thần!

Thiên Vận tử liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái. Vẻ mặt hắn thủy chung không có gì biến hóa, giống như cảnh tượng mấy tháng trước chưa từng xảy ra. Hắn hơi gật đầu, chậm rãi nói:

- Không sao.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng đọng, không chút thay đổi hướng về phía lão già ngồi trên hồ lô và người phụ nữ trung niên như thôn cô kia chào hỏi. Hắn lại mỉm cười nhìn thoáng qua một người đàn ông mặc đồ đen vẻ mặt lạnh lùng không có người nào gần hắn trăm trượng, hơi chút ôm quyền tỏ ý.

Người đàn ông lạnh lùng đồ đen kia cũng đồng dạng ôm quyền, vẻ mặt vẫn lạnh như băng.

- Người đã đủ. Mở Đông Hải Triều tịch!

Tay áo Thiên Vận tử vung lên, lập tức liền có một đạo ánh sáng bảy màu hiện lên. Lập tức ánh sáng biến hóa thành một lệnh bài. Lệnh bài này chỉ khoảng bàn tay nhưng tản ra hào quang vạn trượng nhức mắt. Trong khoảnh khắc tuyệt đại bộ phận tu sĩ xung quanh hai mắt hoa lên, lệnh bài bay thẳng đến trung tâm lốc xoáy Triều tịch!

Lúc này mở ra cũng không phải là nơi Triều tịch vận hành bình thường. Như vậy cũng không có lực hút khủng bố như năm xưa tràn ra. Mà khi lệnh bài rơi vào nơi sâu, lập tức xuất hiện một lốc xoáy nghịch chuyển!

Lốc xoáy nghịch chuyển này nhanh chóng phóng to, chớp mắt liền hình thành một hố đen. Từng hồi khí tức Yêu Linh quen thuộc với Vương Lâm chậm rãi lộ ra.

- Bốn Tiên phủ toàn bộ mở ra, lại mở ra động phủ thứ năm. Lão phu đi trước một bước, chờ tin lành của các vị!

Thân hình Thiên Vận tử nhoáng một cái hóa thành một luồng ánh sáng bảy màu, cuốn đinh ba bay thẳng đến hố đen.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua cây đinh ba kia. Lúc trước hắn đã chú ý cây kích này, từng cảm giác quen thuộc từ trên truyền lại khiến hắn gần như có thể kết luận tức thì. Vật ấy chính là pháp bảo năm xưa Đồ Ti luyện chế.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 997: Hư Không Tử.

Pháp bảo này là một pháp khí năm xưa Đồ Ti cực kỳ vừa lòng, chỉ là trên pháp bảo này không có ngưng tụ ra khí linh. Vì để pháp bảo này hoàn mỹ, Đồ Ti để nó ở trên một tinh cầu, hóa thành ba ngọn núi, muốn dùng sơn hồn toàn bộ tinh cầu ngưng tụ ra hồn pháp bảo! Vốn hắn chuẩn bị đợi thần thông vương tộc phân hoá mà thành sau đó đến lấy pháp bảo. Nhưng chuyến đi này một đi không về. Sau khi nhìn thấy cây đinh ba theo Thiên Vận tử tiến vào hố đen ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia phiền muộn. Phiền muộn này đến từ tiếc nuối trong trí nhớ Đồ Ti.

Lăng Thiên Hậu và người đàn ông áo choàng tím kia đồng thời hóa thành cầu vồng, bay thẳng đến hố đen. Nhưng lập tức thân hình hai người ngừng lại.

Ngay khi Vương Lâm chuẩn bị tiến vào hố đen đột nhiên hắn xoay người nhìn về phía tinh không. Ở phía trước hắn, lão già trên hồ lô cùng đám người Tư Đồ Nam càng nhanh hơn một chút nhìn về phía xa xa.

Trong tinh không xa xa, một cơn sóng gợn vặn vẹo. Trong nháy mắt lại có một lão già thân hình biến ảo ra, hắn bước một bước liền đi tới gần.

Lăng Thiên Hậu và người đàn ông áo choàng tím đang muốn đi vào hố đen, lập tức dừng lại. Người đàn ông áo choàng tím vẻ mặt lộ ra cung kính hiếm thấy, khom người nói:

- Tôn Thiện bái kiến Đại trưởng lão.

Tôn Thiện mặc dù là trưởng lão nhưng cũng không phải là thành viên trưởng lão đoàn Liên minh. Lúc này trên mặt hắn cung kính phát ra từ trong đáy lòng, cũng không có bất kỳ làm bộ nào. Hiển nhiên hắn đối với lão già đột nhiên xuất hiện cực kỳ kính trọng.

- Vãn bối tham kiến Đại trưởng lão.

Vẻ mặt Lăng Thiên Hậu đồng dạng lộ ra sự cung kính. Với tính cách của hắn, người có thể khiến hắn lộ ra vẻ cung kính thật sự không nhiều.

Con ngươi trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Thần thông lão già vừa đến thi triển ra rõ ràng là dung nhập vào trong thiên địa. Ở trên người lão già này lại tản mát ra khí tức khiến Vương Lâm kinh hãi.

Khí tức này hoàn toàn khác với Thiên Vận tử. Nếu Thiên Vận tử là biển rộng sâu không lường được, thì lão già trước mắt này chính là một ngọn núi khai thiên tích địa thẳng hướng trời cao. Dưới khí thế vô biên tràn ngập kia, lập tức có thể khiến cho đám người tu vi thấp kém bốn phía

đều biến sắc mặt, càng có không ít người trực tiếp phun máu tươi nhanh chóng lùi về sau.

Ánh mắt Tư Đồ Nam chợt lóe, lẩm bẩm nói:

- Toái Niết!

Hắn trầm ngâm một lát, trong lòng rộ lên cười lạnh. Loại khí tức ngạo nghễ thiên hạ và tính cách kiêu ngạo khiến mắt hắn lóe tinh quang.

- Nếu muốn sống khoái hoạt ở Tu Chân Giới nhất định phải có tu vi đè trời đất. Toái Niết… Lão tử trước giờ vẫn rất lười biếng rồi…

Lão già kia mặc áo choàng toàn thân màu vàng, tóc nửa trắng nửa đen, lại tràn ngập một cỗ tang thương. Vẻ mặt hắn bình tĩnh, nhìn thoáng qua Lăng Thiên Hậu, trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng.

- Chúng ta đã bao lâu không gặp?

Vẻ mặt Lăng Thiên Hậu lộ ra vẻ hồi tưởng, cảm khái cung kính nói:

- Vãn bối đã nhớ không rõ. Rất lâu, rất lâu rồi.

Lão già áo choàng màu vàng thở dài, chậm rãi nói:

- Năm xưa ngươi và Thiên Vận tử đồng thời đạt được tư cách. Lão phu tự mình đưa hai ngươi vào thánh địa Côn Hư. Lúc này nhoáng cái trôi qua mấy vạn năm. Hai người các ngươi, một đã trở thành trưởng lão Liên minh, cho dù lão phu cũng có chút kiêng kị. Một người tu vi cũng đạt tới loại trình độ này.

Lăng Thiên Hậu trầm tư, nhưng vẻ hồi tưởng trong mắt cũng càng nồng đậm.

- Mấy tháng trước ta nhận được ngọc giản của ngươi còn đang suy nghĩ rốt cuộc có nên đến một chuyến hay không. Vốn không nghĩ đến, dù sao chiến sự với La Thiên căng thẳng, sư huynh Trọng Huyền tử của lão phu lại không thể phân thân. Nhưng nghĩ đến chuyện giữa ngươi và Thiên Vận tử, vẫn là quyết định đến một lần, chấm dứt chuyện giữa hai ngươi.

Lão già nói tới đây, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia quyết đoán và ý nghĩ sâu xa.

Lăng Thiên Hậu chấn động tâm thần, ngẩng đầu nhìn lão già trầm giọng nói:

- Cảm ơn Hư Không tử tiền bối rất nhiều.

- Đi thôi. Vùng đất Yêu Linh này lão phu chỉ nghe nói, vẫn chưa tới. Lần này đến nhìn một lần!

Lão già vung tay áo, nhìn thoáng qua người phụ nữ trung niên như thôn cô kia. Ánh mắt hắn hơi đảo qua người con gái áo phấn bên cạnh người phụ nữ trung niên, trong mắt lộ ra thiện ý, trực tiếp đi vào hố đen.

Lăng Thiên Hậu và người đàn ông áo choàng tím trái phải đi theo, bước vào lốc xoáy.

Vương Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt lóe lên. Hắn nhảy lên đồng thời cùng Tư Đồ Nam đi vào. Phù Phong tử và người con gái áo bạc đi theo. Trần Đạo Tam Tử cùng với đầu to đi sau. Bọn họ đi thẳng vào lốc xoáy.

Lôi Cát thân hình thu nhỏ lại thành người đàn ông vạm vỡ vài trượng, cất bước đi theo mọi người vào lốc xoáy. Lão già ngồi khoanh chân trên hồ lô, còn có người đàn ông đồ đen cao ngạo lạnh lùng kia nhoáng một cái cũng đi vào hố đen. Về phần người phụ nữ trung niên như thôn cô kia do dự một chút, nhìn người con gái áo phấn bên cạnh.

Người con gái áo phấn kia khẽ mỉm cười, giống như một đóa hoa hồng nở rộ, hạ giọng nói:

- Hà di yên tâm đi. Vùng đất Yêu Linh này, Tịch Huyên có pháp bảo Đại sư tỷ đưa cho, dư sức tự bảo vệ. Huống chi Nhị sư tỷ không phải khiến cho Hư Không tử tiền bối đến đây sao…

Người phụ nữ trung niên trầm ngâm một lúc, gật gật đầu mang theo bốn người con gái tiến vào trong hố đen. Trong bốn người, ánh mắt Thiên Cầm lộ vẻ phức tạp. Lúc nãy Vương Lâm xuất hiện nàng vẫn nhìn, giờ phút này nghĩ đến lúc gặp đối phương ở vùng đất Yêu Linh. Nàng thầm than, thầm nhủ trong tim:

- Không biết hắn có còn nhớ rõ ta hay không?

Phía sau mọi người, hàng loạt tu sĩ xung quanh chen chúc đi thẳng đến hố đen. Nhưng phần lớn tu sĩ này chỉ có một bộ phận vừa tiến vào thì hố đen ngừng xoay tròn, không ngờ lại xoay ngược lại trong phút chốc biến mất.

Một nửa tu sĩ thân hình mới vào hố đen một nửa, trong biến cố bất thình linh lập tức thân hình sụp đổ, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Như vậy khiến cho các tu sĩ phía sau lập tức vội vàng bay lui.

Hố đen kia mang theo một tia khí tức máu tanh, biến mất không thấy. Giống như là đóng cửa ngăn cản tất cả người tiến vào.

Tu sĩ xung quanh mang theo tiếc nuối chậm rãi tản ra. Cũng có một số người không cam lòng, nhưng đợi mấy ngày sau cuối cùng cũng đành buông tha, rời đi. Đông Hải Triều tịch lại một lần nữa khôi phục sự yên lặng…

Trong vùng đất Yêu Linh, mặt trời rực lửa treo trên cao, từng cơn sóng nhiệt theo gió xông lên, theo mặt đất di động. Trên mặt đất từng cỗ xác chết tản mát ra mùi thối rữa hấp dẫn đến rất nhiều yêu linh như ngốc ưng, hấp thu tử khí trên đám xác chết kia.

Đây chỉ là một góc ở trong quận Hỏa Yêu. Đưa mắt nhìn, quận Hỏa Yêu này xác chết như núi dưới cái nóng mặt trời lại càng thối rữa rất nhanh. Gió thổi xốc lên quần áo trên vô số xác chết kia, lộ ra làn da đã biến đen bên dưới.

Một hồi đại chiến lan tràn ở quận Hỏa Yêu này. Theo sự tấn công của bộ lạc Luyện Hồn, quận Hỏa Yêu vốn chia năm xẻ bảy, từng thế lực nhỏ sụp đổ. Nếu không hàng, chính là chết! Ở một nơi rất xa, đô thành của quận Hỏa Yêu. Ngày xưa là nơi ở của một trong cửu linh Cổ Yêu, giờ phút này bị một cỗ thế lực cuối cùng của quận Hỏa Yêu chiếm cứ. Cỗ thế lực này vào trăm năm trước từng là tinh nhuệ trong rất nhiều binh lính quận Hỏa Yêu, được gọi là Hỏa Yêu Linh quân. Do hai vị Yêu Soái, tám Yêu Tướng thống lĩnh, quận Hỏa Yêu sau thất bại trận chiến năm xưa, Hỏa Yêu Linh quân thiệt hại rất nghiêm trọng. Nhưng so với các thế lực khác cũng vẫn mạnh mẽ một phương, chiếm cứ đô thành, còn sót lại chính thống quận Hỏa Yêu.

Giờ phút này bên ngoài thành Hỏa Yêu, đại quân bộ lạc Luyện Hồn rậm rạp vây quanh. Trên bầu trời lại có vô số tộc nhân bay lơ lửng, từng người quanh thân vây quanh mấy cây cờ lớn, hình thành một màn sương đen nồng đậm đến cực điểm tràn ngập đất trời.

Trong sương mù từng hồi tiếng quỷ khóc bén nhọn không ngừng, gần như hóa thành một cơn gió lốc quét ngang mặt đất. Tiếng hồn phách rít thê lương kia trở thành một thanh âm duy nhất trong trời đất.

Trong đại quân bộ lạc Luyện Hồn, ở ngoài cửa đô thành Hỏa Yêu, một pho tượng đá màu đen thật lớn được mấy tộc nhân khiêng. Những tộc nhân khiêng tượng đá này, vẻ mặt lộ ra nồng đậm cuồng nhiệt. Có thể được tuyển từ vài trăm vạn tộc nhân ra làm người khiêng tượng đá cho Lão tổ, đối với bọn họ mà nói chính là cực kỳ vinh quang, cả đời huy hoàng! Trên bầu trời có một lão già, vẻ mặt tràn ngập uy nghiêm. Hắn mặc áo choàng dài màu đen, ở bên cạnh hắn vài chục cây cờ vây quanh, hình thành một cơn lốc xoáy màu đen.

- Yêu Soái Mộc Vận, Hạt Kim. Cho tới bây giờ các ngươi hàng hay không hàng!

Thanh âm lão già này như gió thổi qua, trong khoảnh khắc truyền ra gió xoáy màu đen ngoài thân thể liền có tiếng gào thét bén nhọn quanh quẩn tận trời! Nếu chỉ vậy cũng còn đỡ, nhưng vào khoảnh khắc thanh âm lão già truyền ra, trăm vạn tộc nhân Luyện Hồn vây quanh bên ngoài đô thành Hỏa Yêu gần như đồng thời gào thét.

- Hàng hay không hàng!

Mấy trăm vạn tộc nhân đồng thời gào thét, thanh âm này dĩ nhiên không cách nào hình dung. Giống như trời đất đều chấn động run rẩy, hết thảy tiếng sấm đều không thể so sánh. Đám yêu binh còn sót lại bên trong thành Hỏa Yêu đều rung động tâm thần, chỉ thấy bên tai "ầm" một tiếng, trong đó một bộ phận trực tiếp thất khiếu đổ máu mất đi tri giác.

- Âu Dương Hoa! Ngươi chớ khinh người quá đáng.

Một thanh âm phẫn nộ từ trên tường thành truyền ra, đó là một thanh niên to cao mặc áo giáp. Áo giáp này từ xa nhìn lại giống như một con bọ cạp. Người đàn ông vạm vỡ này hai mắt đầy tia máu, ánh mắt mang theo thù hận. Hắn nhảy dựng lên, không nhằm vào Âu Dương Hoa ở trên bầu trời, mà đánh thẳng đến tượng đá màu đen trong đám người.

- Cho dù là chết cũng phải hủy vật này!

Tốc độ người đàn ông vạm vỡ này quá nhanh, hóa thành một bóng mờ. Trong giây lát hắn liền đi tới cạnh tượng đá, tay phải vung lên, hét lớn hung hăng chụp xuống.

Nhưng quỷ dị chính là tất cả người của bộ lạc Luyện Hồn gần như đều lộ ra ánh mắt châm chọc. Ngay cả Âu Dương Hoa cũng cười lạnh không ngăn cản.

Trong khoảnh khắc người đàn ông vạm vỡ kia vỗ tay phải xuống, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng.

- Người nào muốn tổn thương tượng đá chủ ta. Chết!

Thanh âm này vang lên từ một người đàn ông tướng mạo cực kỳ bình thường bên cạnh tượng đá. Người đàn ông này toàn thân màu đen, lộ ra vẻ băng lãnh cực đoan. Nếu là có người quen thuộc với Vương Lâm sau khi nhìn thấy người này chắc chắn rất kinh ngạc. Khí chất người này và Vương Lâm không ngờ có sáu, bảy phần tương tự.

Người đàn ông này thân hình tiến về trước, tay phải giống như tùy ý vung lên, một quyền đánh ra. Lập tức liền có vô số hồn phách từ trong cơ thể hắn lao ra, điên cuồng dung nhập trong gió hình thành một trận gió lốc. “Ầm” một tiếng, quyền va chạm lên người đàn ông vạm vỡ kia.

Người đàn ông vạm vỡ này phun ra một ngụm máu tươi, áo giáp toàn thân vỡ từng mảnh, thân thể lại có từng tiếng xương cốt vỡ “răng rắc” vang lên.

- Người mạnh nhất bộ lạc Luyện Hồn. Thập Tam!

Người đàn ông vạm vỡ này cười chua xót, thân hình “ầm” một tiếng tan ra, hoàn toàn sụp đổ. Hắn vốn là ngọn đèn hết dầu, giờ phút này lại bị

đòn nghiêm trọng, lập tức bỏ mình.

Âu Dương Hoa cười dài, tay phải chỉ về đô thành Hỏa Yêu, hét lên:

- Hồn diệt!

Lời hắn vừa nói ra, lập tức mấy trăm vạn tộc nhân bốn phía toàn bộ lấy cờ ra. Lập tức vô biên vô hạn hồn phách không thể tưởng tượng lao ra hình thành một màn sương đen tràn khắp trời đất, che phủ toàn bộ quận Hỏa Yêu, nhất tề ngưng tụ ở đô thành Hỏa Yêu.

- Hàng…

Trên tường đô thành Hỏa Yêu, một người con gái mặc áo giáp xanh, than nhẹ một tiếng.

Quận Hỏa Yêu giờ phút này hoàn toàn trở thành đô thành của bộ lạc Luyện Hồn. Bộ lạc Luyện Hồn trở thành một trong chín thế lực lớn trong vùng đất Yêu Linh. Tượng đá màu đen kia sẽ được đặt ở nơi Linh hồn Cổ Yêu ngày trước, trở thành hết thảy tinh thần ký thác của bộ lạc Luyện Hồn, giống như Cổ Yêu năm xưa. Ngay khi Thập Tam nhấc chân chuẩn bị đi hướng vào đô thành, thân hình hắn bỗng nhiên run lên dữ dội. Vẻ mặt lạnh như băng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là dao động mấy trăm năm nay chưa từng có. Hắn run rẩy mạnh ngẩng đầu.

- Lão tổ! Đã trở lại!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 998: Sự thù hận của Diêu Tích Huyết (1).

Trên bầu trời của Yêu Linh chi địa nháy mắt đã gió thổi mây cuốn, xuât hiện kịch biến khác thường. Chỉ thấy tầng tầng lốc xoáy bỗng nhiên xuất hiện, quanh quẩn giữa không trung. Phảng phất như có một cỗ lực lượng xé rách thiên địa, nhấc lên phong song tẩu thạch, tàn phá mặt đất!

Biến cố bất ngờ lập tức khiến cho những người đang ở trong Yêu Linh chi địa tâm thần hoảng sợ, đều ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Lốc xoáy trên bầu trời càng lan tràn, cuối cùng như tràn ngập toàn bộ thinh không của Yêu Linh chi địa. Lốc xoáy cấp tốc xoay tròn giống như phong tạo từ Cửu Thiên giáng xuống.

Bên trong Yêu Linh chi địa, ở Mộc Yêu Quận có một cái hạp cốc rất sâu, nơi này tương đối hẻo lánh, hiếm khi mới có dấu vết con người. Bên trong hạp cốc này tràn đầy hợp đài, không khí ẩm ướt bao phủ xung quanh. Thường thường vào buổi sáng, nơi này tràn ngập một mảnh sương mù dày đặc.

Lúc này, nơi đây có sương mù nhàn nhạt lượn lờ, dưới ánh sáng mặt trời đang dần tiêu tan.

Nương theo sương mù dần tan ra, có thể nhìn thấy dưới đáy hạp cốc này có một hồ nước. Hồ nước này như một mặt kính, không nổi lên chút sóng gợn nào.

Nhưng ngay khoảnh khắc khi dị tượng lốc xoáy xuất hiện trong không trung, mặt hồ bình tĩnh cũng đột nhiên hiện lên một vòng sóng gợn, nhanh chóng tản ra hướng bên ngoài. Chính giữa sóng gợn nàt chầm chầm trồi lên một thứ!

Khi mới bắt đầu thì không thấy thứ đó như thế nào nhưng sau một lúc, theo thứ này càng trồi lên thì rõ ràng đây là một khuôn mặt! Đầy là một gương mặt cực kỳ yêu dị, loại anh tuấn này hiển nhiên không phải con người có thể có được. Nhất là đôi mắt lại lóe ra u quang. Hắn lẳng lặng nhìn lên không trung, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười yêu dị.

- Rốt cục cũng đã tới… Ta chờ một ngày này đã thật lâu…!

Giờ phút này, ở một góc xa xa, một nơi hẻo lánh trong Yêu Linh chi địa, nơinayf là một bình nguyên, bên trên tràn đầy cây cỏ, lại có thêm hoa dại điểm sắc. Dù chưa tới gần nhưng đã có thể ngửi thấy hương vị cỏ xanh được từng trận gió thổi mang tới.

Mùi hương này rất nhạt nhưng có một cỗ kỳ dị lực, khiến cho hết thảy những ai ngửi thấy, tâm thần sẽ khoáng thần điềm, dần dần xung quanh phiến thảo nguyên này đã xuất hiện một số bộ lạc.

Chi nhánh của Luyện Hồn bộ lạc cũng kéo dài tới nơi này. Nhưng cổ quái là Hồn phiên ở nơi này lập tức mất đi một chút uy lực. Hồn phách bên trong Hồn phiên phảng phất như bị một lực lượng nào đó đè nén, căn bản không dám ra ngoài. Nếu là cường hành sử xuất hồn phách ra thì thường là mới tản ra đã lập tức quỷ dị tiêu tan.

Do đó, nơi này bị Luyện Hồn bộ lạc từ bỏ.

Phiến thảo nguyên này, nếu là từ trên không trung nhìn xuống, thì rất là bình thường. Nhưng nếu có tuyệt đỉnh cao thủ về mặt cấm chế thì chắc chắn trên trán sẽ đổ cả mồ hôi lạnh!

Nơi đây rõ ràng chính là một khu vực cấm chế khổng lồ. Bên trong này không biết có bao nhiêu cấm chế tồn tại. Những cấm chế này nếu một khi mở ra có oai lực có thể hủy thiên diệt địa! Không ai biết bên dưới phiến thảo quyên này có một cỗ truyền tống trận từ xa xưa. Nếu ngược dòng trận pháp này thì có thể đến được thời điểm năm đó, khi Tiên giới còn chưa sụp đổ.

Tiên giới chi trận!

Thông qua trận pháp này, sử dụng phương thức đặc thù và tín vật liền có thể tiến vào một trong năm tòa Tiên phủ của Yêu Linh chi địa! Năm tòa Tiên phủ của Yêu Linh chi địa, ngoài trừ bốn tòa thì tòa thứ năm không ai biết ở nơi nào. Nếu muốn mở ra thì nhất thiết phải toàn bộ mở ra bốn tòa Tiên phủ bên ngoài!

Truyền tống trận này nối liền với một trong những tòa Tiên phủ bên ngoài. Bên trong là một mảnh tiên thiệt lượn lờ, nơi chốn điêu tànm hết thảy đều là những thứ phi phàm!

Chỉ có điều tuy nói như thế, tuy nơi đó phảng phất như tiên cảnh nhưng đưa mắt nhìn đến thì rất trống trải, bất tri bất giác có một cỗ khí tức lạnh như băng bao phủ. Đứng ở nơi này liền có cảm giác lạnh lẽo và cô độc!

Tiên phủ này có hình chứ Quy, có nhiều lầu các bao quanh một đại điện cao nhất ở bên trong. Lúc này đây, bên trong đại điện này có một thanh niên đang khoanh chân ngồi đó. Người này ngọc thụ lâm phong, có một cỗ khí tức xuất trần tràn ngập. Trong tay hắn có một cuộn trúc giản.

Trên cái bàn bên cạnh còn có một chén trà, nhiệt khí nhè nhẹ từ chén trà bay lên, hóa thành nhiều đóa hoa hư ảo, dần tieu tan khi bay cao.

Nam tử này thỉnh thoảng cầm chén trà lên uống một ngụm, thần sắc rất bình tĩnh.

Chỉ có điều, khoảnh khắc khi dị tượng lốc xoáy xuất hiện bên ngoài tinh không, nam tử này buông quyển sách xuống, ngẩng đầu nhìn về phía xa, ánh mắt như xuyên thấu hư không, như trực tiếp nhìn thấy dị tượng giữa không trung vậy.

- Bọn họ đến…

Người nói chuyện không phải là hắn mà là một nữ tử từ bên ngoài đại điện tiến vào. Nữ tử này tướng mạo thanh tú xinh đẹp, chỉ có điều hơi gầy yếu. Nàng đảo đôi mắt đẹp trên khuôn mặt trái xoan, nhìn rất mê người. Nàng mặc một bộ quần áo màu lam, bên trên cũng thêu hoa văn màu lam. Từ xa nhìn lại hai chân nữ tử này thon dài, tuy hơi gầy yếu nhưng càng thanh tú!

Trên mặt nam tử lộ ra vẻ mỉm cười, nhìn nữ tử đi tới nói:

- Chúng ta đợi nhiều năm như vây, hy vọng lần này sẽ có thể thành công!

Nữ tử ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nhìn nam tử, gõ nhẹ lên trán, lại cười nói:

- Kế hoạch đã chuẩn bị lâu như vậy, chỉ cần chúng ta cẩn thận thêm chút nhất định sẽ không có gì ngoài ý muốn!

Hai người cùng cười vang lên, tình cảm vợ chồng tràn ngập, mang theo không khí ấm áp thật lâu sau vẫn không tiêu tan. Bên trong động phủ trống trải cũng không còn lạnh lẽo nữa mà rất ấm áp, bởi vì họ đã có nhau!

Hai người đạo lữ bọn họ đúng là Vân Tiên đạo lữ, sau khi tiến vào Yêu Linh chi địa năm đó, vô số năm qua vẫn chưa từng ra ngoài - Vương Nguy, Hồ Quyên!

- Hắn thế nào?

Vương Nguy cầm lấy trúc giản. Tướng mạo hắn anh tuấn, nhìn không thấy chút dấu vết già nua nào, phảng phất như một thanh niên chân chính. Chỉ có bên trong đôi mắt ẩn chứa ngạo ý thâm sâu, thể hiện vô số năm trước, phong tư người này chắc chắn tuyệt ngạo thiên địa!

Nữ tử Hồ Quyên cười khẽ, dịu dàng nói:

- Kiếm linh này rất có nghị lực! Chàng đem cho hắn Bất diệt linh quyết, hắn đã tu luyện tới tầng thứ tám, đang tiến nhập vào tầng thứ chín. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sắp tới sẽ có đột phá!

Ánh mắt Vương Ngụy lộ ra vẻ tán thường, gật đầu nói:

- Như thế cũng không uổng công ta giúp hắn một lần...

Nói tơi đây thần sắc của hắn có chút ảm đạm, lắc đầu nói:

- Chỉ là ta thủy chung vẫn thấy khó hiểu, hay là Thanh Ải vẫn chưa chết, nếu không thì làm sao có thể lần nữa ngưng tụ ra Vũ chi Kiếm tiên, khiến hắn trở thành kiếm linh... Đáng tiếc người này luôn kín mồm kín miệng, ta lại không muốn thương tổn tới vật của Thanh Sương, không tiện sưu tầm ký ức của nó!

Hồ Quyên hạ giọng nói:

- Có lẽ, Thanh Ải muội còn sống...

Dị tượng giữa không trung, đồng thời với lốc xoáy trống rỗng gào thét xuất hiện, không chỉ có Vân Tiên đạo lữ cùng với người ở dưới hạp cốc kia phát hiện ra manh mối, bên trong hầm ngầm của Hoàng cung Phong Yêu Quận cũng xuất hiện biến cố!

Đây là thánh địa của Phong Yêu quận, lòng đất bên dưới nghìn trượng có một nơi hang động đá vôi cực kỳ khổng lồ, một loạt các động đá dày đặc

như tổ ong, lấy Hoàng thành làm trung tâm, tràn ngập khắp Phong Yêu Quận!

Mỗi hang động này đều có những đường nối với nhau, thông suốt cả bốn phía, cuối cùng nối liền với hang động trung tâm khổng lồ nhất dưới Hoàng thành. Bên trong khu vực hang đá rậm rạp này đặt đầy hài cốt. Hài cốt nơi này toàn thân màu đen, tản mát ra từng trận tanh tưởi. Thi khí gần như tràn ngập nơi nàu, theo các thông đạo, cấp tốc bị hấp thu.

Cuối cùng, vô tận thi khí tràn ngập khắp các hang động bên dưới Phong Yêu Quận lại ngưng tụ tới hang động trung tâm dưới Hòang thành. Hang động trung tâm này quá lớn, thành vòng tròn rộng không dưới nghìn trượng. Chính giữa có một cột đá cao ngấy, bên trên có một nữ tử khoanh chân ngồi đó!

Nữ tử này tướng mạo cực kỳ đáng sợ, trên mặt nàng có một vết sẹo dài rất dữ tợn, nhìn qua căn bản không đếm được có bao nhiêu vết thương.

Những vết thương này tuy đã được khâu lại nhưng theo nữ tử này hô hấp, dần dần sung huyết, trở nên đỏ thẫm, giống như có vô số con rết chằng chịt trên khuôn mặt nàng!

Không chỉ trên mặt, ngay cả cánh tay của nữ tử này cũng có rất nhiều vết sẹo dữ tợn.

Nơi nữ tử ngồi, bên dưới cột đá là một mảnh thi khí lượn lờ, giống như khí hải vân dũng, thỉnh thoảng bay ra một ít vờn xung quanh nữ tử này, theo những vết sẹo chui vào trong cơ thể.

Mỗi khi như thế, thân mình nữ tử đều run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, phảng phất như không thể chịu đựng được, nhưng cuối cùng nữ tử này cũng cắn răng vượt qua.

- Vương Lâm! Diêu Tích Tuyết ta chịu đựng được sự thống khổ này đều là vì ngươi! Ta hận không thể cắn nuốt da thịt ngươi, để báo đi mối thù này! Để có thể giết ngươi thì những thống khổ này không đáng gì cả. Ta vứt bỏ dung nhan, cũng đáng gì!?!

Nữ tử này lộ ra sự oán hận ngút trời!

Nàng vĩnh viễn không bao giờ quên được, khi một thân một mình xuất hiện ở Yêu Linh chi địa, loại cảm giác bất lực và bàng hoàng khi biết phụ thân gặp nguy hiểm, khiến cho trong lòng nàng mãi vẫn đau xót. Kỳ dị cảm ứng giữa người cùng huyết mạch khiến nàng biết được phụ thân mình đã lành ít dữ nhiều. Sự oán hận đối với Vương Lâm gần như đã khiến nàng trở nên điên cuồng!

Vì báo thù, nàng buông tha cho hết thảy. Nàng biết nếu muốn có được tu vi thì cần phải được Cổ Yêu chi linh nơi này trợ giúp. Trải qua một loạt cố gắng, hành trình gian khổ và khuất nhục mà mỗi lần nàng nhớ tới đều giống như trải qua cơn ác mộng!

Cuối cùng, rốt cục tại Phong Yêu Quận, nàng đạt được sự tán thành của Phong Yêu, rồi tiến vào nơi này triển khai một hồi truyền thừa.

Nàng vĩnh viễn không quên được, ngay một khắc khi truyền thừa Phong Yêu, trong tâm thần nàng vẫn quanh quẩn thanh âm yêu dị kia!

- Ta có thể cho ngươi lực lượng, cho ngươi lực lượng đỉnh phong, cho ngươi có thể báo thù. Nhưng cái giá ngươi phải trả chính là thần thức và linh hồn của ngươi sẽ chậm rãi bị hủy diệt, sẽ thành thân thể của ta!

- Ta nguyện ý, chỉ cần ta có thể báo thù!

Diêu Tích Tuyết nhắm hai mắt lại, lại hấp thu một lần thi khí khiến nàng thống khổ nữa. Vừa hấp thu, nàng vừa nâng tay phải lên. Tòan bộ tay phải của nàng là một mảnh màu xanh, móng tay kéo dài, phát ra hào quang. Nàng thở sâu, hung hăng gây ra một đạo vết thương lên cánh tay trái.

Đau đớn truyền đến khiến thân mình nàng run rẩy nhưng thần sắc nàng vẫn lạnh lùng. Loại thống khổ này nàng đã sớm quen thuộc. Tại khoảnh khắc khi miệng vết thương xuất hiện, lập tức vô tận thi khí mạnh mẽ theo miệng vết thương chui vào trong cơ thể nàng!

Theo thi khí dũng mãnh tuôn vào, miệng vết thương dần dần khép lại, tạo thành thêm một vét sẹo!

- Vương Lâm! Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi!

Tâm linh nàng gào rít như cơn gió lốc quét khắp thiên địa!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 999: Sự thù hận của Diêu Tích Huyết (2).

Lúc này đây, trong lốc xoáy trên bầu trời bên ngoài, Vương Lâm bước ra. Khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, tâm thần không khỏi chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Phong Yêu Quận! Phương hướng đó, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ oán khí ngập trời khiến cho tâm thần hắn cũng phải lay động.

Loại cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt đã hòan tòan biến mất, coi như chưa từng xuất hiện. Vương Lâm nhíu mày. Phía sau hắn, đám

người Tư Đồ Nam lục tục theo lốc xoáy đi ra. Đoàn người này đứng ở giữa không trung nhìn xuống dưới.

Đám người Tư Đồ Nam, trừ Phù Phong Tử thì đều là lần đầu tiên đến nơi này. Trần Đạo Tam Tử tuy cũng là người của Thất cấp tu chân quốc Thiên Vận Tinh nhưng trước đây đúng là không có hứng thú đối với Yêu Linh chi địa!

Lúc này đây tiến đến, những người này không khỏi đánh giá một phen.

Trở lại chốn cũ, Vương Lâm không khỏi cảm khái. Việc đầu tiên không phải là muốn đi Tiên phủ mà là muốn quay lại Luyện Hồn bộ lạc nhìn qua một cái. Năm đó khi hắn ra đi, vì quá mực vội vàng, hiện tại nghĩ lại thấy rất lo lắng:

- Luyện Hồn bộ lạc là ta vì hoàn thành di nguyện của Độn Thiên sư phụ năm đó, từ nơi này phát triển mà lên, không biết có còn tồn tại nữa không, lại còn Thập Tam…

Vương Lâm không quên được Thập Tam lúc trước vẫn luôn đi theo mình, luôn tận tâm và trung thanh!

Thậm chí cả đời hắn, người trung thành như Thập Tam, hắn cũng chỉ mới gặp có một. Nghĩ đến Thập Tam, trong đầu Vương Lâm đồng thời bất tri bât giác hiện ra một cái tên.

Hổ Bào! Thập Tam trung thành và Hổ Bào phản bội trở thành một cặp đối lập nhau khiến Vương Lâm nhớ rất sâu.

Hắn không quên được khi mình ở bên trong cổ yêu thành, trước hơn mười vạn đại quân yêu tương, trực tiếp diệt sát tiến vào chính là vì để cứu hai người này! Ngay lúc đó hắn cũng chưa biết Hổ Bào đã phản bội, nhưng nếu biết thì hắn cũng sẽ làm như thế! Hắn càng không quên được ngày đó, khi nhìn lên không trung, nói ra mấy câu như là chứng đạo:

- Mọi việc trên thế gian, có cái nên làm, có cái không nên làm. người tu đạo cầu trường sinh, thoát ly trói buộc của thiên mệnh, vốn tránh mầm tai vạ, nghênh đón thiên vận! Thập Tam, Hồ Bào, hai ngươi với ta không thân không quen, ta xông vào cung, đối đầu với yêu tương, chính là đối nghịch với Thiên Yêu Quận! Có câu “quân tử bất lập nguy tường chi hạ”, điểm này là không đáng giá! Nhưng Vương Lâm ta đứng giữa đất trời, không cầu theo khuôn khổ cũ nghênh thiên hướng đạo, chỉ cầu cả đơi không thẹn với lương tâm. Ta không phải là quân tử, cũng không phải là tiểu nhân, không chân thành cũng không gian dối. Chỉ có điều, thiên kinh địa nghĩa, đôi lúc vì chấp niệm mà cần thực hiện! Dựa theo điểm này, ta không thích hợp trở thành một người tu đạo nhưng có một số việc ta cũng muốn làm! Nếu không cứu Thập Tam, cả đời Vương Lâm ta cầu đạo, cầu quân là đạo gì?!

Vương Lâm nhìn đất trời quen thuộc, thở dài một cái, vỗ túi trữ vật. Lập tức trong tay xuất hiện một thạch bàn to bằng một bàn tay. Vật này chính là thứ thiết yếu để đi thông tòa Tiên phủ thứ tư.

Hắn đem vật này giao cho Tư Đồ Nam, lại tỉ mỉ kể lại một số nơi đã phá giải cấm chế năm đó. Tư Đồ Nam nhìn kỹ Vương Lâm một cái. Với hiểu biết của lão đối với Vương Lâm tự nhiên biết rằng Vương Lâm tất nhiên là muốn đi gặp một số cố nhân!

Vì thế lão cũng không nói thêm lời nào dư thừa. Với tu vi của lão, Phù Phong Tử và ngân y nữ tử, lại có thêm Trần Đạo Tam Tử và đám người Đại Đầu, muốn phá giải những cấm chế đó cũng không khó! Khó khăn chân chính đó là cấm chế của Tiên phủ cuối cùng.

Dựa theo phương pháp của Vương Lâm để mở ra thạch bàn, bóng dáng của Tư Đồ Nam và những người kia đột nhiên biến mất, xuất hiện ở bên trong Tiên phủ năm đó mà Vương Lâm đã tới, bắt đầu mạnh mẽ bài trừ cấm chế.

Toàn bộ Tiên phủ có vô số cấm chế, chỉ khi toàn bộ số cấm chế này bị phá thì mới có thể vào được vị trí trung tâm, cũng chính là mục tiêu của mọi người! So với Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hầu đã nắm giữ Tiên phủ đã sớm được đả thông, tòa Tiên phủ của Vương Lâm này không thiếu khiếm khuyết.

Hơn nữa lệnh bài của tòa Tiên phủ này còn nằm trong tay Vương Lâm. Chỉ trừ một số địa phương đặc thù thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tiến vào bên trong động phủ.

Với tu vi của Vương Lâm lúc này, chỉ hơi biến đổi đôi chút trên lệnh bài là đám người Tư Đồ Nam có thể thuận lợi tiến vào động phủ mà không

bị một công kích nào.

Giải quyết xong vấn đề này, Vương Lâm trầm ngâm một lát, thần thức bỗng nhiên tản ra, lan tràn về bốn phía. Với tu vi Khuy Niết trung kỳ bây giờ, hắn đã dễ dàng đem thần thức bao trùm toàn bộ Yêu Linh chi địa. Nhưng nháy mắt khi thần thức của Vương Lâm tản ra, bên trong Hỏa Yêu Quận, tượng đá màu đen đang được tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc nâng hướng đô thành bỗng nhiên tản mát ra hắc quang nồng đậm. Hắc quang này tràn ngập vẻ lạnh như băng, tản mát ra một cỗ lực lượng kỳ dị phóng lên cao, cùng với thần thức của Vương Lâm trong phút chốc đã dung hợp chặt chẽ.

Hắc quang do tượng đá màu đen tản mát ra ngày càng đậm, một lúc sau gần như đã tràn ngập hơn phân nửa không trung của Hỏa Yêu Quận. Vô số tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc bỗng nhiên ngơ người nhìn tượng đá của Lão Tổ.

Không biết ai là người phản ứng đầu tiên, lập tức quỳ phục xuống mặt đất, ngay sau đó, toàn bộ người của Luyện Hồn bộ lạc ánh mắt đều lộ ra vẻ kích động, đều quỳ sụp xuống.

- Lão Tổ hiển linh! Lão Tổ hiển linh!!!

Từng trận gầm rống như yêu lôi gào rít, ầm ầm vang lên. Ánh mắt của Âu Dương Hoa lộ ra vẻ không thể nào tin nổi, mạnh mẽ nhìn về phía Thập Tam. Lúc này đây, thân mình của Thập Tam không ngừng run rẩy, kinh ngạc nhìn không trung xa xa. Hắn mơ hồ có điều cảm ứng.

- Lão Tổ, đã về!

Âu Dương Hoa thở sâu, trong mắt hiện lên vẻ mừng như điên. Đối với Lão Tổ Vương Lâm, trong lòng luôn kính trọng, thậm chí sợ hãi còn nhiều hơn. Bởi vì nỗi sợ hãi này gần như chiếm cứ nên mấy trăm năm qua, dù cho Luyện Hồn bộ lạc ngày càng cường đại, nhưng trong lòng hắn cũng không có nửa điểm phản nghịch!

Hai mắt Vương Lâm tuôn ra tinh quang, lộ ra vẻ cổ quái. Trong thần thức hắn đã nhận ra Luyện Hồn bộ lạc, thấy được Luyện Hồn bộ lạc không ngờ mở mang hơn năm đó vô số lần!

Đó chỉ là điều thứ hai, chân chính khiến hắn cảm giác không thể tin nổi chính là lực lượng kỳ dị dung nhập với tâm thần hắn sau khi thần thức tản ra. Lực lượng này cực kỳ quỷ dị, hơn ngàn năm tu đạo của Vương Lâm, hắn đã tiếp xúc với rất nhiều loại lực lượng nhưng loại lực lượng kỳ dị này hắn cũng chưa từng gặp qua.

Hắn không thể nói rõ được loại cảm giác này như thế nào, chỉ là nháy mắt khi lực lượng kỳ dị này dung nhập vào trong thần thức, trong đầu hắn lại ầm một tiếng, vô số hình ảnh kịch liệt lóe lên.

Những hình ảnh này không chút ngoại lệ, toàn bộ đều là một đám người của Luyện Hồn bộ lạc hướng về tượng đá cúng bái. Ánh mắt của bọn họ đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt không thể tưởng tượng được. Phảng phất như

tượng đá này nói ra một câu, bọn họ đều không tiếc nỗ lực đại giới để hoàn thành, sợ rằng dù mất đi tính mạng cũng sẽ không oán hận!

Loại cuồng nhiệt đáng sợ này dù là Vương Lâm cũng phải động dung.

Đây đúng là hình ảnh hàng trăm vạn tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc ngày ngày cúng bái trong mấy trăm năm qua. Cảnh tượng này khiến cho trong tượng đá inh ra một loại lực lượng kỳ dị khiến Vương Lâm cũng không thể giải thích được.

Trầm ngâm một lúc, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước nhoáng lên, tiến tới một bước, thân hình đã biến mất. Khi hiện ra hắn đã ở trên bầu trời Hỏa Yêu Quận. Hắn đứng đó, liếc mắt nhìn xuống đã thấy hành động của hơn trăm vạn người quỳ phục xuống. Hàng trăm vạn người, nói ra có lẽ không có cảm giác lớn lao nhưng lúc này Vương Lâm mắt nhìn không thấy cuối. Dường như toàn bộ thiên địa đều bị chiếm cứ, một cây đại phiên cắm trên mặt đất theo gió bay phấp phới, hồn phách gào khóc nức nở, truyền khắp thiên địa.

Khoảnh khắc khi thân mình Vương Lâm xuất hiện, toàn bộ hồn phách sở có đều phát ra âm thanh bén nhọn, nhất tề quanh quẩn, phảng phất như gặp được chủ nhân chân chính của mình! Thân mình Âu Dương Hoa run lẩy bẩy, trong mắt lộ ra vẻ kích động mà mấy năm qua chưa từng xuất hiện, ngơ ngác nhìn Vương Lâm vừa hiện ra trên bầu trời, run run nói:

- Âu Dương Hoa tham kiến Lão Tổ! Cung nghênh Lão Tổ trở về!

Lời này vừa ra, lập tức trên mặt đất có người ngẩng đầu lên. Khoảnh khắc mỗi tộc nhân khi nhìn lên thấy được Vương Lâm, trong đầu như vang lên một tiếng ầm, tâm thần kịch chấn. Không chút nghi ngờ, họ chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra người này chính là Lão Tổ mấy trăm năm của Luyện Hồn bộ lạc - Vương Lâm! Hết thảy điều này chính là vì bức tượng đá màu đen này. Hình dáng khắc trên tượng đá đúng là khắc Vương Lâm!

- Lão Tổ, đúng là Lão Tổ!

- Lão Tổ đã trở lại, Lão Tổ không vứt bỏ chúng ta! Lão Tổ đã trở về!

Trong những âm thanh vui mừng kinh ngạc có cả sự cuồng nhiệt, rất nhanh đã hóa thành những tiếng sấm ầm vang. Hàng trăm vạn người đồng thời kích động, liên tục gầm vang không ngờ cũng khiến cho đại địa run rẩy, tầng mây trên bầu trời không thể không bị xua tan.

- Cung nghênh Lão Tổ!

Không biết ai là người đầu tiên nói ra câu này nhưng cuối cùng gần như tất cả tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc đều mở miệng. Âm thanh này lớn đến độ hai tai Vương Lâm cũng phải trở nên ù ù!

Trong bọn họ, mỗi một tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc đều có sự cuồng nhiệt khiến cho Vương Lâm cũng phải động dung. Với định lực của Vương Lâm mà lúc này cũng không khỏi ngây người một lúc. Hắn rõ ràng cảm thấy theo tiếng hét của hàng trăm ngàn người này có một cỗ khí tức màu trắng từ trên thiên linh của họ tràn ra, nhất tề hướng về bên trong đô thành, cuối cùng dung nhập vào bên trong bức tượng đá màu đen kia. Bức tượng đá càng thêm mượt mà, sáng bóng, mơ hồ còn có cảm giác yêu dị.

Thập Tam lao ra khỏi đám người, cách không hướng về Vương Lâm lập tức quỳ một gối xuống đất, thân mình không ngừng run rẩy, nhưng thanh âm vang lên cũng là lớn nhất trong mấy trăm năm lại đây:

Thập Tam cung nghênh Lão Tổ trờ về!

Lời nói của Thập Tam lần nữa châm ngòi cho sự cuồng nhiệt của vô số người trên mặt đất. Một tiếng hét lớn long trời lở đất còn lơn hơn nữa lại vang lên, càng nhiều khí tức màu trắng dung nhập vào trong tượng đá.

Cây Hồn Phiên phấp phới. Giống như một hải dương màu đen nổi lên trên mặt đất, từ trong Hồn Phiên, hồn phách lại tràn ra, hóa thành màn sương đen vô tận, tràn ngập khắp cả Hỏa Yêu Quận!

Số lượng hồn phách này dĩ nhiên đã nhiều đến độ không thể tưởng tượng được!

Nhìn những tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc, trong đó có một số người tuy Vương Lâm không thể gọi lên tên nhưng nhìn rất quen mắt, rõ ràng là cố nhân năm đó của hắn.

- Ta đã trở về!

Âm thanh của Vương Lâm chậm rãi truyền ra, từ trên trời giáng xuống, vang lên trong tai của tất cả mọi người! Chỉ có một câu bốn chữ đơn giản nhưng nội dung bao hầm trong đó cũng như thiên lôi gào thét, khiến cho tất cả tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc đều reo hò!

Bên trong từng trận reo hò này, dưới sự cuồng nhiệt của tất cả tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc, thân mình của Vương Lâm nhẹ nhàng hạ xuống, cuối cùng đứng trên tường thành của đô thành Hỏa Yêu Quận.

Hắn xa cách đã mấy trăm năm, lần nữa đã trở về!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1000: Tượng đá màu đen quỷ dị.

Vương Lâm trở về khiến cho Luyện Hồn bộ lạc bên trong Hỏa Yêu Quận đốt lên ngọn lửa cuồng nhiệt. Mà từ nay về sau cái tên Hỏa Yêu Quận cũng bị xóa sổ, dưới một câu nói của Vương Lâm đã trở thành Luyện Hồn Tông! Toàn bộ Luyện Hồn Tông có hơn trăm vạn đệ tử, nếu là đen tất cả hồn phách trong Hồn Phiên của tất cả các đệ tử gom lại một chỗ thì số lượng lại càng không thể tưởng tượng được, cực kỳ kinh người.

Thậm chí có thể nói Luyện Hồn Tông dù là ở Thất cấp tu chân quốc cũng là một cỗ lực lượng không kém!

- Độn Thiên sư phụ, lời hứa năm đó, đệ tử đã làm được rồi…!

Vương Lâm nhìn không trung, lẩm bẩm nói.

Theo Luyện Hồn Tông truyền xuống đại lượng công pháp tu luyện, mọi người trong Luyện Hồn Tông đều điên cuồng tu luyện. Ngoài ra, sau khi do dự một lúc, Vương Lâm đem Cửu Chuyển Luyện Tiên quyết mà Tứ sư tỷ của Tử hệ Thiên Vận Tông năm đó truyền cho hắn thác ấn ra, trở thành đệ nhất cấm pháp của Luyện Hồn Tông! Nếu có thể tu luyện Cửu Chuyển Luyện Tiên quyết tới cực hạn thì xoắn ốc khí sinh ra có uy lực cực lớn. Mặc dù nói đối với Vương Lâm đã không có hiệu quả nhưng đối với đệ tử của Luyện Hồn Tông mà nói liền giống như Tiên thuật! Ngoài ra, Vương Lâm đã hạ quyết tan, ở trong Luyện Hồn Tông mở ra đại lượng cấm chế, lại dưới sự tràn ngập của vô số hồn phách, tiến nhập Tàng Phẩm Các! Tàng Phẩm Các bị Vương Lâm phong ấn tại bên trong

nhục thể, chỉ cần một ý niện là có thể, căn bản không cần chân chính xuất ra, Trên thực tếm từ khi hắn đạt được Tàng Phẩm Các đến nay cũng chỉ mới chân chính xuất ra một lần! Một lần đó là trước khi tiến vào Yêu Linh chi địa, ở Thủy Linh Tinh, sau khi bố trí đại lượng cấm chế mới xuất và mở ra. Mục đích là nhằm đưa tới cho Tư Đồ Nam một hồi tạo hóa! Cho đến nay, Vương Lâm vẫn còn nhớ rõ sau khi Tư Đồ Nam nhìn thấy Tàng Phẩm Các và biết rõ địa vị của vật này ở Tiên giới năm đó thì mồm há rộng ra, vẻ mặt ngây dại, thần sắc lộ vẻ không dám tin!

Loại vẻ mặt này có thể nói là cực kỳ hiếm khi xuất hiện trên người Tư Đồ Nam! Tư Đồ Nam phản ứng tới độ hai mắt bắn ra hào quang, dù là ban đên hào quang kia cũng như nhật nguyệt, đem dao động trong lòng biểu hiện ra không chút nghi ngờ! Tiên thuật chia làm ba phẩm hạ, trung, thượng phẩm, cũng có cực phẩm Tiên thuật tồn tại. Chỉ có điều đến hiện tại, dù một bản hạ phẩm Tiên thuật đầy đủ cũng khiến nổi lên một trường hạo kiếp!

Phần lớn còn truyền lưu là một số Tiên thuật tàn khuyết. Từ những Tiên thuật tàn khuyết này sinh ra Câm pháp thì uy lực tự nhiên xa xa không bằng được Tiên thuật chân chính!

Chỉ có tu sĩ đại thần thông mới có tư cách và thực lực để đạt được Tiên thuật hoàn chỉnh. Chỉ có điều Tiên thuật hoàn chỉnh cũng thật sự rất hiếm thấy!

Càng không nói tới trung phẩm Tiên thuật và thượng phẩm Tiên thuật hoàn chỉnh. Chúng tuyệt đối có thể khiến cho tất cả tu sĩ lâm vào điên cuồng! Mặc dù tu vi đạt đến Toái Niết cũng đồng dạng rung động tâm

thần! Nếu để bọ họ biết rằng tầng cuối cùng trong Tàng Phẩm Các có được Tiên thuật của Tiên Đế Bạch Phàm năm đó, những người này chắc chắn sẽ phát cuồng lên! Dù sao bên trong Tàng Phẩm Các gần như bảo tồn tuyệt đại bộ phận Tiên thuật của Lôi chi Tiên giới năm đó! Huống chi tầng cuối cùng, ngoại trừ Tiên thuật của Tiên Đế Bạch Phàm còn có Tiên Quân Thuật. Lúc này đối với tu sĩ Toái Niết mà nói thì gần như là một tòa Thiên đại bảo tàng! Tu sĩ Toái Niết còn như thế thì không cần phải nói tới tu sĩ Tịnh Niết và Khuy Niết! Cho nên đối với Tàng Phẩm Các này, Vương Lâm cực kỳ cẩn thận! Một lần mở ra ở Thủy Linh Tinh, Tư Đồ Nam từ bên trong Tàng Phẩm Các đạt được rất nhiều lợi ích. Nhất là ánh mắt mừng như điên sau khi đi ra kia khiến cho Vương Lâm hiểu rằng, tuy tu vi của Tư Đồ Nam không có biến hóa nhưng lấy thiên tư kinh người của mình, cũng có nhiều Tiên thuật thì tại Yêu Linh chi địa này, lão tuyệt đối chính là một cỗ lực lượng đáng sợ!

Khi Tàng Phẩm Các mở ra, Vương Lâm lựa chọn sử dụng một loại trung phẩm Tiên thuật tên là Uẩn Linh. Sau khi hiểu rõ, coi đây là cái giá phải trả, Trần Đạo Tam Tử gần như không chút nghĩ ngợi, không hề do dự đồng ý tiến vào Yêu Linh chi địa! Lúc này, khi Vương Lâm sưu tầm trong Tàng Phẩm Các, tổng cộng xuất ra bốn loại hạ phẩm Tiên thuật. Tu vi của đệ tử Luyện Hồn Tông thuộc loại trạng thái dị dạng, khả năng khống chế hồn phác thì có thừam hết thảy tu vi đều ký thác ở trên một cây Hồn Phiên!

Cho nên những Tiên thuật Vương Lâm xuất ra đa phần đều có liên quan đến hồn phách. Dù là như thế, Tiên thuật cũng không phải là thứ mà đệ tử của Luyện Hồn Tông có thể trực tiếp tu luyện! Vương Lâm lấy Tiên thuật làm căn bản, phân ra nhiều loại cấm pháp rồi mới truyền xuống!

Về phần Âu Dương Hoa, Vương Lâm không keo kiệt, xuất ra một loại hạ phẩm Tiên thuật đầy đủ tên là Luyện Hồn Thành Tiên, coi như là phần thưởng cho mấy trăm năm qua của Âu Dương Hoa!

Không phải Vương Lâm không cho trung phẩm Tiên thuật mà là tu vi Âu Dương Hoa dị dạng cực kỳ. Người này nếu toàn bộ thi triển ra chín mươi chín căn Hồn Phiên thì có thể đánh một trận với tu sĩ Vấn Đỉnh kỳ. Nhưng nếu không có Hồn Phiên thì tu vi xuống dốc không phanh!

Đưa cho hắn Tiên thuật Luyện Hồn Thành Tiên này, đối với Âu Dương Hoa mà nói thì sẽ rất khó tu luyện. Dù sao đây cũng là Tiên thuật đầy đủ! Đối với Thập Tam, có thể nói là Vương Lâm không tiếc cái gì! Trước đấy, hắn sử dụng Tiên phủ ngọc giản đi Tiên phủ một chuyến ngắn, từ chỗ những người kia phá bỏ cấm chế tìm được Lôi Cát, trực tiếp lấy ra rất nhiều rồi lập tức quay lại. Lấy máu tươi của Lôi Cát Cự Ma Tộc để cho Thập Tam ngâm mình vào, khiến cho trong thời gian ngắn thân thể hắn diễn ra một hồi biến hóa nhảy vọt. Tuy nói thống khổ trong đó thường nhân căn bản không thể chịu đựng được nhưng Thập Tam cũng kiên trì cắn răng chịu đựng!

Cuối cùng Vương Lâm hơi chút do dự, ánh mắt chợt lóe lên, dùng máu tươi vương tộc Cổ Thần của chính mình điểm lên mi tâm của Thập Tam. Nháy mắt thân mình Thập Tam trở nên run rẩy kịch liệt. Lấy hắn định lực cũng không thể chịu đựng được loại đau đớn như cắn nuốt thân thể này.

Sau khi trải qua một loạt biến hóa, có thể nói Thập Tam từ trong thống khổ lại tái sinh. Cả người hắn tản mát ra khí tức như một Ma Thần! Sự

cường đại của thân thể hắn có thể đủ để liều mạng với tu sĩ Vấn Đỉnh hậu kỳ, lại có được tiềm lực vô tận! Gần như như thế vẫn thấy chưa đủ, Vương Lâm lại từ trong túi trữ vật xuất ra đại lượng pháp bảo, đem toàn bộ số này nhất nhất hòa tan, lấy phương pháp luyện chế Tiên vệ để dung nhập vào trong cơ thể của Thập Tam những không thương tổn đến hồn phách của hắn.

Dưới thống khổ đến không tưởng được, đáy lòng luôn trung thành điên cuồng đối với Vương Lâm, kiên trì đi tới. Sau khi được vô số pháp bảo dung hợp, thân thể vừa mới đạt tới cảnh giới Tiên vệ Ngân Thi, nhưng có thể chống cự lại được tu sĩ Âm Hư công kích, lại có thần trí thanh tỉnh, hoàn toàn khác Tiên vệ!

Dù sao Vương Lâm sẽ không sử dụng Thập Tam để luyện chế Tiên vệ! Đối với Thập Tam, trong lòng Vương Lâm rất có cảm tình. Hắn gần như chứng kiến Thập Tam lớn lên. Trong lòng hắn có hai đệ tử. Đại đệ tử chính là Kính Thập Tam! Còn nhị đệ tử chính là Tạ Thanh ở La Thiên xa xôi kia! ĐỐi với đệ tử của mình, nhất đệ tử trung thành như thế này, Vương Lâm sẽ không keo kiệt! Từ trong Tàng Phẩm Các, hắn lựa chọn một loại trung phẩm Tiên thuật đầy đủ tên là Tiên Phách thuật chia làm ba bước, truyền thụ cho Thập Tam! Chỉ cần Thập Tam tu luyện từng bước một, sau khi hoàn toàn tu luyện cả ba thì có thể chân chính tu luyện Tiên Phách Thuật này! Ngoại trừ Thập Tam và Âu Dương Hoa, còn có một số đầu lĩnh, dưới sự bày mưu tính kế của Vương Lâm, cũng đều có thể tu luyện những cấm pháp mà hắn cố ý chuẩn bị vì Luyện Hồn Tông.

Đối với Luyện Hồn Tông, Vương Lâm không tham dự vào nhiều mà là cho nó tự nhiên phát triển. Sau khi truyền thụ pháp thuật thần thông, Vương Lâm lại vỗ túi trữ vật. Thời gian gần đây hắn đạt được rất nhiều

pháp bảo, lúc này đưa ra vô số phi kiếm và pháp bảo, để tạo nên Tàng Bảo Các trong Luyện Hồn Tông!

Để đám người Âu Dương Hoa an bài, thưởng cho những đệ tử có cống hiến cho Luyện Hồn Tông!

Làm xong hết thảy, Vương Lâm cũng hoàn thành một phen tâm nguyện, một mình một người, không để kẻ nào đi theo đi tới phía trước bức tượng đá màu đen kia.

Tượng đá màu đen này đã bị chuyển tới thung lũng phía sau hoàng cung của Đô thành. Thung lũng này Vương Lâm cũng không xa lạ. Năm đó khi hắn một mình đến nơi đây, phóng xuất ra Cổ Yêu Bối La, khiến nó thành công cắn nuốt Hỏa Yêu Linh.

Thung lũng này vẫn chưa thay đổ, giống như mấy trăm năm trước. Đứng ở chỗ này, Vương Lâm hơi chút ngẩn ngơ, phảng phất như chân chính trở về mấy trăm năm trước.

Chẳng qua chỗ đặt pho tượng của Cổ Yêu Linh nay đã đổi thành tượng đá màu đen, trên đó điêu khắc bộ dáng của chính mình!

Nhìn tượng đá này, Vương Lâm như có ảo giác. Dường như bức tượng này là chính mình, phảng phất như bước tượng đá này là người sống vậy!

- Vì sao lại thế…

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, mọi việc có liên quan đến bức tượng đá này hắn đã hỏi qua Thập Tam. Hắn biết rằng đá này chỉ là một khối đá tầm thường, được Thập Tam dựa theo trí nhớ điêu khắc thành bộ dáng của Vương Lâm!

Nguyên bản khi vừa hoàn thành điêu khắc, trừ bỏ những người đã gặp qua Vương Lâm có thể mơ hồ nhìn thấy đôi chút tương tự thì người ngoài căn bản là không thể nhận ra. Dù sao bọn người Thập Tam không phải là người có tay nghề!

Trên bức tượng đá này lại cực kỳ thô ráp. Đám người Thập Tam và Âu Dương Hoa không có biện pháp. Sở dĩ điêu khắc bức tượng này là vì để Lão Tổ vĩnh viễn tồn tại trong lòng, khiến cho bức tượng này trở thành tượng trưng tinh thần của Luyện Hồn bộ lạc. giông như sự tồn tại của Cổ Yêu Linh ở trong Yêu Linh chi địa vậy!

Nhưng quỷ dị chính là theo thời gian trôi qua, với Luyện Hồn bộ lạc ngày càng có thêm nhiều người, vô số người hàng ngày cúng bái, ánh mắt của tượng đá không ngờ trở nên quang hoạt, khiến cho đám người Thập Tam cũng không thể tin nổi. Ngoài ra sự thô ráp bên ngoài tượng đá đã biến mất, hơn nữa bộ dáng cũng chậm rãi thay đổi.

Mấy trăm năm, bức tượng đá không ngờ lúc đầu chỉ có chút tương tự như Vương Lâm nhưng tới hôm nay đã giống Vương Lâm như đúc! Thậm chí vẻ tang thương của ngàn năm tu đạo cũng hiện rõ trên bức tượng.

Loại chuyện này khiến cho đám người Thập Tam và Âu Dương Hoa cảm thấy rất mê muội, cuối cùng chỉ có thể đổ lỗi cho Lão Tổ hiển linh! Bức tượng đá này khiến Vương Lâm nổi lên hiếu kỳ. Cả đời này sự việc khiến hắn tò mò cũng không nhiều lắm, chỉ lúc này cũng là vô tình có ý niệm đem hết thảy chuyện này làm sáng tỏ.

Dù sao tượng đá này quá mức quỷ dị!

Vương Lâm cau mày, chậm rãi đi tới vài bước, tiến về phía trước bức tượng đá. Nhìn đôi mắt của bức tượng này, sau khi ngưng thần quan sát, thần sắc Vương Lâm lập tức biến hóa. Cảm giác như bức tượng đá này cũng đang chăm chú nhìn lại mình phút chốc nổi lên trong lòng.

Bốn phía không phải rất yên lặng, xa xa thỉnh thoảng có tiếng reo hò của tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc truyền đến. Nhưng trong cảm giác của Vương Lâm nơi này cũng thật sự yên lăng, coi như hết thảy không tồn tại. Duy nhất còn lại chỉ có hắn và bức tượng đá này! Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, hắn nằng ngón trỏ tay phải lên hướng về mi tâm bức tượng, chậm rãi hạ xuống!

hum nay up tới đây thôi mai up tiếp :00 (32)::00 (32):

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1001: Phân thân thứ hai (1).

- Thứ này chẳng lành!

Đây là ý niệm đầu tiên trong lòng Vương Lâm khi đối diện với bức tượng đá này.

Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm nhanh như tia chớp, trực tiếp duỗi ra, nháy mắt hạ xuống mi tâm. Trong sát na này, hai mắt của bức tượng đá bỗng nhiên lóe ra hắc mang, không ngờ hình thành một phù văn kỳ dị ở giữa mi tâm!

Phù văn này tán phát ra một màn sương đen lượn lờ, bên trong ẩn chứa một cỗ lực lượng kỳ dị. Dung nhập vào trong phù văn này, đồng thời với tay phải Vương Lâm hạ xuống, lập ngăn cản phía trước.

Ngón trỏ tay phải của Vương Lâm không chút chần chừ, đụng vào phù văn kia. Lập tức điểm tiếp xúc liền nổi lên sóng gợn vặn vẹo. Khoảnh khắc khi sóng gợn xuất hiện, cỗ lực lượng kỳ dị do trước đó thần thức trong nguyên thần Vương Lâm tản ra dung nhập vào trong bức tượng dường như thức tỉnh lại, hóa thành một phiến mực nước, lập tức tràn ngập nguyên thần Vương Lâm!

Hai mắt Vương Lâm bắn ra hàn quang. Hắn sớm cảm giác được bức tượng đá màu đen này quỷ dị, lúc này thăm dò một lần đích xác giống như hắn sở liệu. Trong tiếng hừ lạnh, Cổ Thần bì giáp trên nguyên thần Vương Lâm bỗng nhiên tản ra từng trận thanh quang!

Cùng lúc đó nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lại từ trong cơ thể truyền ra một tiếng gầm rít trầm muộn. Dưới tiếng gầm rít này, lập tức không trung trên thung lũng nơi Vương Lâm đang đứng đột nhiên có vô số lôi đình biến ảo ra.

Cũng không phải chỉ ở thung lũng này mà phóng nhãn nhìn ra, trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời trên toàn bộ Hỏa Yêu Quận bỗng vang lên tiếng sấm đánh ầm ầm, lập tức tràn ngập vô tận lôi đình!

Biến cố bất ngờ lập tức khiến cho tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc trong Hỏa Yêu Quận đều ngẩng đầu lên nhìn, lộ ra vẻ mê muội.

Theo âm thanh sấm đánh quanh quẩn, không chỉ có Hỏa Yêu Quận mà ngay cả những Yêu Quận khắc xung quanh cũng tràn ngập lôi đình. Vô

số lôi đình từ trên trời giáng xuống, giữa trời đất tản mát ra uy lực lôi đình!

Gần như đúng khoảnh khắc này, hơn phân nửa Yêu Linh chi địa đều tràn ngập lôi đình. Kinh biến này lập tức khiến cho tất cả cư dân trên Yêu Linh chi địa đều lâm vào kinh hoàng.

Mặc dù hạng người có tu vi đạt tới Yêu Tương, Yêu Suất cũng lộ ra đôi mắt hoảng sợ, chằm chằm nhìn lên không trung. Bọn họ mơ hồ có thể cảm nhận được lôi đình đầy trời này cũng không phải tự nhiên sinh ra mà liên quan đến việc một thần thông được thi triển!

Hết thảy những điều này nói thì lâu nhưng thực tế chỉ diễn ra trong thời gian mấy tức mà thôi, theo tiếng gầm rít của nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trong cơ thể Vương Lâm, lập tức hơn phân nửa lôi đình trong Yêu Linh chi địa phút chốc nhất tề biến động, giống như vô số ngân xà phi vuc, lao thẳng về phía thung lũng của Hỏa Yêu Quận.

Lôi đình chớp động làm nổi lên âm thanh long trời lở đất, phản phất như thiên nộ, đang giáng trừng phạt xuống thung lũng này. Nếu lúc này từ không trung nhìn xuống thì có thể thấy vô số lôi đình xé gió lao tới kia nhất tề ngưng tụ lại, cuối cùng toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm ở trong thung lũng!

Ầm, ầm, ầm!

Tiếng sấm liên tục, không ngừng đánh xuống, theo từng trận lôi đình nhập thể. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lập tức bắt đầu gầm rống, tảng lớn lôi quang vân dũng bên trên nguyên thần, triển khai chiến đấu sinh tử với mực nước kia.

Mực nước kia tuy ngoan cố nhưng dưới lôi đình vô tận kia đã sắp tiêu tán. Dù sao kỳ dị lực tạo thành mực nước nước này dung nhập vào trong nguyên thần của Vương Lâm cũng không nhiều. Nhất là Vương Lâm đã có cảnh giác, trước đó, ngay khi dung nhập vào nguyên thần, Vương Lâm đã vận dụng nguyên thần lực bao vây lại.

Liên tiếp bại lui, mực nước này cấp tốc lui lại phía sau, cuối cùng ngưng tụ thành một điểm mực, sắp phải rời khỏi nguyên thần Vương Lâm. Nhưng ngay lúc này, thanh quang trên Cổ Thần bì giáp bỗng lóe ra, như hình thành một đạo phong ấn, triệt hạ hết mọi đường lui của điểm mực này.

Lại dưới một kích của lôi đình lực do nguyên thần Thái Cổ Lôi Long hấp thu trong thiên địa mà thành, điểm mực này lập tức âm một tiếng hoàn toàn tiêu tan.

Hết thảy những điều này xảy ra trong cơ thể hắn chỉ trong chớp mắt, hai mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, ngón trỏ tay phải hung hăng chụp một cái, phù văn ngăn cản ngón tay hắn lập tức sụp đổ, hóa thành một cỗ trùng kích tán ra bốn phía. Rốt cục ngón tay của Vương Lâm điểm lên mi tâm của tượng đá màu đen này.

Khi ngón tay Vương Lâm chạm vào tượng đá, hắn không chút nghĩ ngợi, tu vi Khuy Niết trung kỳ đỉnh giống như hồng thủy, lại ẩn chứa thần thức khổng lồ, toàn bộ dũng mãnh tiến vào bên trong.

- Ta thật muốn nhìn, đây rốt cuộc là cái gì?!

Với tu vi và thần thức của Vương Lâm dung nhập vào, nguyên thần hắn lập tức cảm nhận được một cỗ công kích. Hiện ra trong thần thức là một nơi kỳ dị!

Nơi này tràn ngập sương mù màu trắng bay lượn, khiến nơi này giống như vụ hải. Sương mù màu trắng này, Vương Lâm nhìn qua liền nhận ra chính là khí tức phiêu tán ra từ thiên linh của những tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc mấy trăm năm cúng bái.

Thần thức Vương Lâm tùy tâm dẫn động, bỗng nhiên tràn ngập nơi quỷ dị này. Lập tức hai mắt hắn nhíu lại. Nhoáng lên một cái, thần thức hắn lập tức tập trung về phía trước.

Tu vi và thần thức dung hợp hóa thành một hư ảnh Vương Lâm. Hắn đặt chân xuống rồi bước về phía trước nơi thần thức đang tập trung tới. Đó chính là trung tâm của nơi này, nếu quy chiếu ra bên ngoài thì đây chính là đan điền của bức tượng đá.

Phía trước Vương Lâm, sương mù càng đậm hơn. Trong màn sương lượn lờ này mơ hồ có thể nhìn ra một bóng dáng đang khoanh chân ngồi. Thân ảnh ấy tuy mơ hồ nhưng chỉ cần liếc mắt một cái Vương Lâm cũng liền nhận ra bộ dáng của người đó không ngờ giống mình như đúc, ngoại trừ hai cái sùng ở trên đỉnh đầu!

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn đến hai cái sừng này, ánh mắt liền bắn ra tinh quang.

- Cổ Yêu!

Cổ Yêu giống sờ sờ Vương Lâm kia thủy chung vẫn nhắm hai mắt lại, không chút nhúc nhích. Sương trắng tràn ngập xung quanh thỉnh thoảng lại có một tia dung nhập vào trong cơ thể hắn

Thần sắc Vương Lâm có chút cổ quái. Cổ Yêu này ngoại trừ hai cái sừng ở ngoài thì không có chỗ nào khác với chính mình cả. Ngay cả vẻ khí tức cao ngạo băng lãnh cũng độc nhất vô nhị. Thậm chí mơ hồ trong đó cũng lộ ra một tia cô độc cùng với bi ai do ngàn năm tu đạo chứng kiến quá. Dù là Vương Lâm cũng không thể nhận ra được điểm khác nhau giữa hắn và mình.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào Cổ Yêu giống mình như đúc kia. Sau khi trầm ngâm một lát, tay phải hắn vung về phía trước, lập tức có một cỗ quái phong gào rítx xông tới, thổi tan toàn bộ sương mù bên ngoài thân thể Cổ Yêu này!

Chậm rãi tới gần, Vương Lâm dần dần minh bạch một số chỗ mấu chốt!

Cổ Thần có thể thông qua Thần Nô để hấp thu sức mạnh của thiên địa, khiến cho tu vi của tự thân càng thêm cường đại thì Cổ Yêu, một nhánh phân hóa của Cổ Tộc tất nhiên cũng sẽ có cùng thủ đoạn!

Hiển nhiên là toàn bộ Yêu Linh chi địa này chính là nơi Cổ Yêu hấp thu sức mạnh của thiên địa. Dựa theo lời nói của Cổ Yêu Bối La trước đây, năm đó hắn phân thành chín phần, tiến hóa thành Yêu Linh cửu Quận!

Người của chín Quận này, dưới sự dạy bảo vô số năm của Cổ Yêu dần cải biến thể chế, dần học được thần thông, cuối cùng dần hợp thành Yêu Linh Cửu Quận!

Một Cổ Yêu Linh đều là tồn tại cao nhất ở mỗi quận. Nương theo hấp thu yêu khí Yêu Linh chậm rãi chữa thương, tranh thủ sớm có thể đột phá hạn chế, cắn nuốt yêu linh khác để cuối cùng khiến cho Cửu Linh quy nhất, chân chính trở thành Cổ Yêu!

Lúc trước Vương Lâm đến, cùng hợp tác với Bối La, khiến cho sự biến hóa mà để tự nhiên thì còn cần tới vố số năm mới hoàn thành đã sinh ra kinh biến nghiêng trời lệch đất!

Dưới sự trợ giúp của Vương Lâm, Cổ Yêu Bối La ly khai Yêu Quận này, thành công cắn nuốt Hỏa Yêu, một trong Cửu Yêu! Do đó, Bối La trở thành kẻ cường đại nhất trong số Bát Yêu, lại cầm giữ tu vi có thể rời khỏi Quận này!

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì khi hắn chân chính hoàn toàn dung hợp với Hỏa Yêu thì sẽ triển khai cắn nuốt Thất Yêu còn lại, để cuối cùng chân chính trở thành Cổ Yêu!

Vương Lâm không biết Bối La có thành công hay không những sau khi nhìn đến Cổ Yêu giống mình như đúc này này, hắn hiểu rằng Bối La đã không thể hoàn toàn thành công!

Lấy Ngũ tinh vương tộc Cổ Thần, hắn dĩ nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Cổ Yêu có tướng mạo giống mình như đúc này cũng không phải là đầy đủ, thậm chí so với một trong Cửu Linh năm đó còn yếu hơn.

Chính xác mà nói, Cổ Yêu trước mắt này chỉ là một phần còn lại mà thôi!

- Một tia còn sót lại của Cổ Yêu Linh, cũng biết cách hấp thu yêu khí của người trong Yêu Linh chi địa để chữa thương…

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười lạnh, lúc này đã minh bạch. Bạch khí tràn ra từ thiên linh của những tộc nhân Luyện Hồn bộ lạc cúng bái bức tượng chính là yêu khí nhàn nhạt!

- Mọi người trong Luyện Hồn bộ lạc chính là cư dân được sinh ra trong Yêu Linh chi địa…

Nháy mắt khi Vương Lâm nhìn đến Cổ Yêu này, tâm trí hắn cũng đã đôi chút minh bạch.

Sau khi trầm ngâm. Vương Lâm dứt khoát bước ra một bước, trực tiếp đi tới bên cạnh Cổ Yêu giống mình như đúc trước mặt. Cổ Yêu này thủy chung vẫn nhắm chặt hai mắt lại, không có chút dấu hiệu thức tỉnh nào.

Vương Lâm không nghĩ ngợi, trực tiếp đưa tay phải nhấn một cái lên đầu Cổ Yêu. Lập tức trong đầu hắn vang lên một tiếng ầm, thần thức nháy mắt đã dung nhập vào trong thân thể Cổ Yêu này, bắt đầu sưu tra ký ức.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1002: Phân thân thứ hai (2).

Nếu cho ta thêm thời gian trăm năm. Ta có thể hoàn toàn phân ra Yêu Thức! Đáng tiếc, Yêu Thức được phân ra thật sự quá ít, bản thể bị nuốt, một chút Yêu Thức này như một cái cây không gốc, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan… Vân Yêu Quận tan tành, Yêu Tháp không thể ở lại! Những Yêu Quận khác ta không thể lại dễ dàng tiến vào hấp thu yêu lực…

Một tia Yêu Thức này cẩn thận, hướng về phía xa đi tới. Chỉ có điều lúc này nó thật sự quá mức hư nhược, bất cứ lúc nào đều có thể bị tiêu diệt hoàn toàn!

Phi hành trong không trung, lại luôn phải hao tổn, Yêu Thức bạc nhược này cuối cùng cũng sắp phải tiêu tán, thậm chí trí nhớ cũng trở nên mờ hồ. Trong sự mơ màng này, nó đã sắp diệt vong.

Nháy mắt khi hắn sắp vĩnh viễn biến mất, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ yêu lực tràn ngập trên mặt đất. Phía dưới hắn, chính là Luyện Hồn bộ lạc! Lúc này tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc cũng chưa nhiều, chỉ có hơn mười vạn. Đại bộ phận trong đó đều phân tán ra, tự tìm đến các nơi có hồn phách. Trong bộ lạc chỉ còn không tới vạn nhân ở lại.

Thần sắc của những người này rất cuồng nhiệt, đều hướng về bức tượng màu đen thô ráp ở chính giữa cúng bái, từng trận yêu khí nhàn nhạt từ trên thiên linh họ tràn ra, tràn đầy bốn phía.

Yêu Thức của Vân Yêu đã rơi vào tình trạng mơ hồ, gần như theo bản năng lao xuống phía dưới, thẳng tới bức tượng màu đen kia. Khoảnh khắc khi nó dung nhập vào bên trong, bức tượng đá này như có được linh tính, giống như sống lại, yêu khí bốn phía lập tức ngưng tụ đến!

Theo thời gian trôi qua, ở bên trong bức tượng đá, Vân Yêu sống trong tĩnh mịch. Trí nhớ của nó khi bỏ chạy đã mất mát rất nhiều cho nên đã rất mơ hồ!

Nó vốn không phải là bản thể mà là một tia Yêu Thức mỏng manh, dưới sự mơ hồ này, bị tộc nhân của Luyện Hồn bộ lạc cả ngày cúng bái, trong yêu lực hấp thu được luôn tràn ngập bóng dáng của một người tên là Vương Lâm.

Vừa mới bắt đầu, nó còn có chút mâu thuẫn, nhưng theo nhân số của Luyện Hồn bộ lạc ngày càng đông lên, khi đạt tới trăm vạn thì theo những người này cúng bái hàng ngay, hắn dần dần hiểu ra rằng tên của mình chính là Vương Lâm, là Lão Tổ của những người này.

Mang theo ý niệm như vậy trong đầu, qua mấy trăm năm, người của Luyện Hồn bộ lạc cũng lên tới mấy trăm vạn. Do đó, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, nó đã hoàn toàn vứt bỏ quá khí, chân chính cho rằng mình chính là Vương Lâm!

Theo sự thay đổi từ trong tiềm thức, bộ dáng của bức tượng đá cũng dần nổi lên biến hóa, trở thành tướng mạo của Vương Lâm! Mà nó, đồng dạng ở bên trong tượng đá này cũng đã biến thành Vương Lâm!

Vương Lâm nâng tay phải lên, nhìn về Cổ Yêu có hình dáng giống mình này, vẻ cổ quái trong mắt càng thêm đậm. Hắn vừa rồi tháy được một cảnh tượng mà ngay chính cả mình cũng khó có thể tin nổi.

Kết hợp với suy đoán vừa rồi của mình, Vương Lâm đã hiểu rõ chuyện này!

Trầm mặc một lúc, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào Cổ Yêu, lầm bẩm:

- Cổ Yêu này là tự mình đưa tới cửa. Nếu nói không thì quá mức đáng tiếc… Hiện tại ngay cả hắn cũng cho rằng bản thân mình là ta, vậy thì… Khiến nó trở thành phân thân thứ hai của ta vậy!

- Bản tôn là Cổ Thần! Phân Thân thứ nhất là Tu sĩ! Phân thân thứ hai là Cổ Yêu! Nếu có cơ hội, có thể sáng tạo ra phân thân thứ ba là Cổ Ma! Đến lúc đó dung hợp làm một thể, không biết có thể phản Tổ thành Cổ hay không?!

Vương Lâm tâm động, nhìn kỹ về Cổ Yêu tự mình đưa tới của này, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Thân mình hắn nhoáng lên một cái, lập tức ly khai khỏi nơi này, thần thức và tu vi nhập thể. Hắn mở hai mắt ra, nhìn kỹ về bức tượng đá màu đen trước mặt, ý cười trên mặt hắn càng đậm.

Hắn thở sâu, khoanh chân ngồi xuống đất, hai tay bấm quyết đặt lên đầu gối rồi há mồm phun ra một ngụm nguyên thần khí. Lập tức nó bao phủ lấy bức tượng đá này. Sau đó hắn đánh ra nhiều đạo ấn ký, không ngừng rơi vào trên bức tượng đá.

Muốn cho nó trở thành phân thân thứ hai của mình nhất định phải tế luyện nó để thống nhất với tâm thần của mình. Không cần nói tâm niệm khẽ động là có thể khống chế một cách tự nhiên mà còn khiến cho nó không bài xích với nguyên thần của mình, có thể dung nhập nguyên thần của mình chiếm lấy!

Điều này nói thì đơn giản nhưng thực tế cũng rất khó khăn. Nếu là cưỡng ép thi triển, tuy có thể thành công nhưng chỉ có khả năng với những khôi lỗi có tu vi thua xa mình. Chỉ có điều tu vi thấp hơn mình thì dù trở thành phân thân cũng không đáng coi trọng.

Nhưng nếu không kém hơn mình thì không thể cưỡng ép thi triển.

Do đó, điều này trở thành cửa ải lựa chọn khó khăn thứ nhất trong việc tế luyện phân thân!

Nếu không thể cưỡng ép thì chỉ có thể ngày qua ngày tế luyện, tiêu tốn rất nhiều thời gian mới có một chút khả năng thành công. Nhưng loại thành công này cũng còn tồn tại khuyết điểm, đó chính là sẽ có khả năng phân thân phản bội.

Chỉ có điều điều này đối với Vương Lâm mà nói căn bản không phải là chỗ khó khăn. Cổ Yêu này đã hoàn toàn cho rằng bản thân mình là Vương Lâm! Thậm chí không cần tế luyện quá nhiều, điều duy nhất phải làm chính là dung nhập thần thứcm khiến cho Cổ Yêu này biết ai là chủ, ai là thứ! Điểm này đối với Vương Lâm cũng không khó. Tu vi của hắn vốn cao hơn Cổ Yêu này, bản thể lại là Cổ Yêu, quyết không xuất hiện tình trạng bất phân chủ thứ!

Nhưng Vương Lâm bản tính cẩn thận, trong mấy ngày tế luyện chẳng những đem thần thức của mình dung nhập vào trong Cổ Yêu mà còn dung hợp hoàn toàn với nó, lại lạc ấn phản bội. Chỉ cần tâm niệm Vương Lâm khẽ động liền sẽ khiến cho nó lập tức khuất phục!

Nếu chỉ như thế thì cũng chưa đúng với phong cách hành sự của Vương Lâm. Ngoại trừ những điều đó, Vương Lâm lại thi triển Thao Khống thuật đối với Khôi lỗi của Tiên Đá Thanh Lâm, sử dụng cho phân thân thứ hai này. Chỉ đến khi hoàn toàn khống chế, không có điểm nào lưu lại hậu hoạn thì Vương Lâm mới yên lòng.

Quan vọng bức tượng đá này, cảm giác lưu thủy hành vân cũng tự nhiện hình thành!

- Chỉ đáng tiếc chính là phân thân thứ hai này không có thân thể, hoàn toàn ký thác trên tượng đá này, tạm thời không thể tách ra. Dù là phát động công kích thì chỉ chủ yếu sử dụng Yêu Thức. Uy lực của nó cũng rất yếu, chỉ tương đương với Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Nhưng dù sao nó cũng là một tia Yêu Thức, nếu có đủ yêu khí thì sẽ trưởng thành rất nhanh, chắc chắn đến một ngày nào đó sẽ đạt tới trình độ Cổ Yêu…

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn biết việc này không thể nóng vội, cần chậm rãi tiến hành.

Sau khi nhắn nhủ lại Luyện Hồn Tông, Vương Lâm không mang theo phân thân rời đi mà bố trí một số cấm chế uy lực cường đại thủ hộ nơi này. Hắn dặn dò người của Luyện Hồn Tông cần tiếp tục duy trì cúng bái hàng ngay. Sau đó hắn ly khai Luyện Hồn Tông.

- Phân thân thứ hai này chỉ mới là một hạt giống. Hiện tại nó cũng chưa trợ giúp gì được ta cả, chỉ khi nào nó trưởng thành…

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia chờ mong. Thân mình hắn nhoáng lên, biến mất giữa tinh không.

Thiên Yêu Quận, sau khi trải qua mấy trăm năm đại chiến với Hỏa Yêu Quận, tuy giành thắng thợi nhưng cũng tử thương thảm trọng. Cho đến nay, dù mấy trăm năm đã trôi qua nhưng nhân khẩu của Thiên Yêu Quận cũng ít hơn rất nhiều so với năm đó.

Ngay cả Cực Thành của Thiên Yêu Quận, tuy không phải là một mảnh hưu quanh nhưng không thể nào náo nhiệt bằng mấy trăm năm trước, khi Vương Lâm đi đến nơi này.

Hàng quán hai bên đường vẫn như trước nhưng chỉ có điều người đi lại cũng không nhiều. Thỉnh thoảng có người dừng chân vào xem qua vài cái rồi cũng vội vàng rời đi.

Trong Hồng Thành năm đó có một con sông chảy qua, hợp nhất với con sông ngoài thành, thành một vòng tuần hoàn. Lúc này đây, ở một nơi bên cạnh dòng sông, Vương Lâm đang lẳng lẳng ngồi đó, ánh mắt nhìn về con sông.

Nếu là có một lực lượng nào đó đưa thời gian nghịch chuyển đi mấy trăm năm thì sẽ phát hiện ra rằng chỗ hắn đang ngồi cũng chính là chỗ năm đó hắn xuất hiện.

Lúc này, người vẫn là người năm đó, nơi này cũng chính là nơi năm đó, con sông cũng là con sông năm đó, bờ sông vẫn như trước. Chỉ có điều,

vật vẫn như cũ nhưng trên con sông không có thuyền hoa, càng không có những cầm âm truyền tới.

Trong lòng nổi lên một chút phiền muộn, Vương Lâm nhìn dòng sông vắng vẻ, bên tai như nghe được tiếng đàn của mấy trăm năm trước, quẩn quanh bên người không dứt. Chỉ có điều tiếng đàn này rất mỏng manh, phảng phất như chỉ cần gió thổi qua cũng sẽ tiêu tán, cuối cùng cũng không nghe được nữa.

Hồi tưởng lại năm đó, Vương Lâm và manh nữ đánh đàn kia nếu không phải ngồi cùng với Đế Quân một đêm trên thuyền thì sợ là ngay cả mặt mũi cũng không bao giờ thấy nhau một lần.

Thậm chí hiện tại, đối với tướng mạo của nữ tử đánh đàn kia, Vương Lâm đều chỉ nghĩ tới một bóng dáng cô độc và tiếng đàn đầy vẻ bi ai.

Ngồi chỗ này, nhìn mặt trời xuống núi, Vương Lâm chìm vào trong hồi ức. Lúc này đây, hắn cảm nhận được sự tồn tại của năm tháng. Nháy mắt, mấy trăm năm đã như mây khói trôi qua, có thể xóa nhòa tất cả nhưng vĩnh viễn không thể xóa đi hồi ức!

- Đây có lẽ là bi ai trong nhân sinh chăng?

Vương Lâm than nhẹ. Nguyên nhân là vì có hồi tưởng nên mới có năm tháng. Nếu một người không có trí nhớ thì năm tháng cũng không tồn tại.

- Không biết Mạc Lệ Hải năm đó còn sống không?

Bên người Vương Lâm có một bầu rượu. Rượu bên trong chính là lấy được từ gian cửa hàng năm đó. Cửa hàng đó truyền đời qua nhiều thế hệ, đến hôm nay, bảng hiệu vẫn là bảng hiệu năm đó, chỉ có rượu này…

Vương Lâm cầm lên, uống một ngụm

- Ngay cả hương vị cũng đã thay đổi…

Vương Lâm cười khổi, buông bầu rượu ra.

- Đương nhiên đã biến đổi! Hậu nhân của lão hán tửu phô năm đó đã không có được tay nghề của tổ tiên, không thể làm ra loại rượu có vị đạo của năm tháng như ngày xưa!!!

Một thanh âm nhẹ nhàng từ sau lưng Vương Lâm truyền tới, mang theo đôi chút mệt mỏi.

Vương Lâm không quay đầu lại, khẽ thở dài:

- Mấy trăm năm không gặp, Đế Quân không có được sự hào hiệp năm đó rồi!

Từ phía sau Vương Lâm vang lên tiếng thở dài, đã thấy một nam tử trung niên mặc tử y đến ngồi bển cạnh Vương Lâm. Nam tử này cực kỳ anh tuấn, mơ hồ có thể nhìn ra được tướng mạo năm đó. Chỉ có điều bât giờ máu tóc đã có sợi bạc, dung mạo hiện lên vẻ tang thương.

- Uống thử một ngụm này xem!

Nam tử trung niên xuất ra một bầu rượu, đưa tới cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp lấy uống một ngụm, trên mặt liền hiện lên vẻ mỉm cười, nói:

- Chính là rượu năm đó!

- Ta biết ngươi nhất định sẽ trở về nên để lại không ít, chuẩn bị để đối ẩm với ngươi một đêm!

Nam tử trung niên lại lấy thêm một bầu rượu, uống một ngụm hết hơn phân nửa, ánh mắt lại có thần, cười lớn nói:

- Vương Lâm thất vọng vì không có tiếng đàn năm đó?!

Một tiếng đàn từ xa xa mờ ảo dần dần vang đến, mang theo một chút tâm tư cô độc và bi ai, quẩn quanh bốn phía. Chỉ nửa khắc sau, trên sông liền có một chiếc thuyền lớn dập dềnh trên mặt nước, dọc theo dòng sông đi tới.

Trên đầu thuyền cùng là một nữ tử đang quay lưng về phía Vương Lâm, gảy lên tiếng đàn.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1003: Ủy thác của Đế Quân.

Vương Lâm cầm bầu rượu trong tay, nhìn chiếc thuyền đang chầm chầm đi theo hà đạo tiến tới. Tiếng đàn trên thuyền truyền đến khiến hắn phảng phất như trở về mấy trăm năm trước.

Chỉ có điều tiếng đàn này tuy giống nhưng lại không có thần vận năm đó, ngay cả nữ tử đánh đàn cũng không phải là manh nữ năm xưa…

Uống một ngụm rượu, Vương Lâm than nhẹ nói:

- Đế Quân ngươi có tâm tư gì sao?!

Nam tử trung niên kia cũng không nói gì. Hai người an vị tại bên bờ sông, yên lặng uống rượu, từng bầu, từng bầu. Mặt trời đã lặn xuống phía Tây, mặt đất đã bị bao phủ bởi một mảnh u tối. Đêm nay không trăng.

Chỉ có tiếng đàn không ngừng vang lên từ trên chiếc thuyền ở ngoài sông quanh quẩn trong gió!

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi ánh sáng phương Đông bao phủ khắp đại địa, bóng đêm rút đi, bên người Vương Lâm đã xuất hiện một đám bầu rượu trống trơn.

- Bối La đại nhân đã biết trước Vương huynh đến nên phái ta tới đây để truyền tới Vương huynh một câu.

Nam tử trung niên nhìn bầu rượu, hạ giọng nói.

Thần sắc của Vương Lâm như thường. Hôm qua khi Đế Lâm đến hắn cũng đã đoán ra được việc này. Dù sao đây là Yêu Linh chi địa, cũng chính là thiên hạ của Bối La. Mấy trăm năm qua, theo Bối La không ngừng cắn nuốt Yêu Linh, chỉ cần cắn nuốt thêm một, Bối La đã cường đại hơn vô số lần.

Vương Lâm lại cầm lấy bầu rượu còn sót lại một nửa uống thêm một ngụm.

- Chỉ cần Vương huynh đồng ý lưu lại một danh ngạch tiến nhập vào trong tòa Tiên phủ thứ năm, bốn Quận trong toàn bộ chín Quận của Yêu Linh chi địa này sẽ được dâng cho Luyện Hồn bộ lạc làm lễ vật! Ngoài ra Bối La đại nhân sẽ không can thiệp vào Luyện Hồn bộ lạc, dù có chuyện gì phát sinh, bao gồm cả Yêu Thức của Vân Yêu còn sót lại kia!

Sự tồn tại của bức tượng đá có thể dấu diếm được nhiều người nhưng tuyệt đối không thể giấu diếm được Cổ Yêu Bối La. Điểm này trong lòng Vương Lâm rất rõ ràng. Đối phương mấy trăm năm không có hành động gì, tùy ý để Luyện Hồn bộ lạc phát triển, lại không đến thu lại một tia Yêu Thức của Vân Yêu chính là vì việc hôm nay.

- Có thể!

Vương Lâm nhìn về phía chân trời phương xa, bình thản nói.

Nam tử trung niên đứng lên, hướng về Vương Lâm ôm quyền trầm giọng nói:

- Vương huynh, nhiệm vụ của Cổ Yêu đại nhân tại hạ đã nhắn nhủ xong, lúc này có chuyện muốn nhờ. Đế Kiếm chi linh chính là con gái của một bằng hữu của ta. Nhưng thế sự khó liệu, cuối cùng không thể thoát khỏi sinh tử, chỉ có thể hóa thành kiếm linh của ta, bị vây vô số năm tháng, không thể bước ra khỏi Yêu Linh chi địa. Việc tại hạ muốn nhờ chính là mong Vương huynh có thể mang theo kiếm linh này rời khỏi Yêu Linh chi địa, khiến nàng tiến nhập luân hồi, có được một tạo hóa khác!

Nam tử trung niên thần sắc trầm xuống, tay phải chỉ ra hư không, lập tức từ phía đế đô có một đạo kiếm khí xé gió bay đến. Bên trong kiếm khí này chính là thanh Đế Kiếm! Vương Lâm trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Vì sao không tìm người khác?

Nam tử trung niên lắc đầu, bình tĩnh mở miệng nói:

- Vô số năm qua, có nhiều tu sĩ tiến vào Yêu Linh chi địa nhưng trừ bỏ vài người thì những người còn lại ta đều không thể tin được… Chỉ còn mấy người có thể tin thì lại vì ta vẫn có thể thủ hộ kiếm này nên cũng đã bỏ lỡ mất.

Vương Lâm than nhẹ, đêm qua khi Đế Quân tiến đến hắn đã phát hiện ra trên người Đế Quân có tử khí nhàn nhạt, hiển nhiên thọ hạn của người này đã tới.

Mặc dù yêu linh nhân, thọ hạn dài hơn tu sĩ bình thương nhưng cũng sẽ đến một ngày phải tiêu tan. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì không đến nửa giáp (6 năm) nữa, Đế Quân này sẽ ra đi!

Đã có một hồi quen biết, Vương Lâm cũng không có lý do gì để cự tuyệt, hắn gật gật đầu.

Trên mặt nam tử trung niên nở một nụ cười, thần sắc trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn, tay phải ving lên, lập tức Đế Kiếm nhoáng một cái hóa thành một thiếu nữ. Ánh mắt của thiếu nữ này lộ ra vẻ không đành lòng, nếu không phải kiếm linh vô lệ thì lúc này hai mắt nàng đã đẫm lệ rồi.

- Nghe này, từ nay về sau không nên phóng túng…

Nam tử hiền từ nhìn thiếu nữ, dường như xem nàng không phải kiếm linh mà là con gái của chính mình!

Than nhẹ một tiếng, nam tử trung niên này hướng về Vương Lâm ôm quyền, vái một cái thật sâu.

- Đa tạ Vương huynh!

Nói xong, hắn xoay người bước đi, qua vài bước đã rời khỏi nơi này, chỉ để lại Vương Lâm đang nắm lấy bầu rượu và nữ tử với vẻ mặt không đành lòng, lộ ra nét bi ai.

- Đi thôi!

Vương Lâm đưa bầu rượu lên uống một ngụm rồi ném sang một bên, đứng lên đi về phía hư không.

Thiếu nữ kia nhìn về đế đô, ánh mắt lộ ra vẻ xa xăm. Nàng hiểu rằng trong cuộc đời này sợ là không thể gặp lại Đế Quân - người đã đối đãi với mình như con gái kia nữa. Thọ hạn đã hết, không thể thay đổi!

Trong thương tâm, thân mình nàng hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào trong Đế Kiếm, phát ra một tiếng kiếm minh khe khẽ, đi theo Vương Lâm.

Đế Kiếm giống như một đạo ngân mang đi theo sau Vương Lâm. Vương Lâm từ từ tiến về phía trước, cuối cùng Vương Lâm vung tay áo lên, thu nó vào trong túi trữ vật. Sau đó, hắn thần thức tản ra, mở Tiên phủ ngọc giản. Thân mình hắn lập tức biến mất trong kim quang lóe ra.

Bên trong tòa Tiên phủ thứ tư của Yêu Linh chi địa, với Tư Đồ Nam cầm đầu, mọi người đang không ngừng phá giải cấm chế. Cấm chế trong động phủ này nhiều lắm, theo không ngừng phá giải, đã có một số vật của Tiên nhân lục tục xuất hiện trước mắt mọi người.

Với tu vi của đám người Tư Đồ Nam, phá giải những cấm chế này không khó, một đường đi tới thế như chẻ tre, dần dần đi tới vị trí trung tâm của động phủ nay. Chỉ có điều khi tới nơi này rồi, uy lực của cấm chế đã gần đạt tới đỉnh, không phải tu vi cao thâm là có thể phá giải, mà cần phải hiểu rõ cơ cấu của cấm chế mới có thê bài trừ được.

Trên bình đài bên ngoài động phủ lóe lên từng trận kim quang, bóng dáng của Vương Lâm hiện ra. Hắn không chút đình chỉ, trực tiếp bước vào trong động phủ. Một đường đi tới hắn rõ ràng còn thấy được cấm chế bị phá giả khắp nơi. Ngoại trừ một số mà năm đó đã bị phá giải thì đại bộ phận đều bị đoàn người Tư Đồ Nam mới phá giải gần đây!

Đi về phía trước không lâu, từ xa Vương Lâm đã có thể nhìn thấy đám người Tư Đồ Nam.

Trần Đạo Tam Tử khoanh chân ngồi xuống, trên thân thể có từng trận bạch khí lượn lờ, hiển nhiên là phá giải những cấm chế trước đó khiến ba người bọn hắn tiêu hao không ít tu vi, lúc này đang khôi phục lại.

Bên cạnh Trần Đạo Tam Tử là Đại Đầu. Điều khiến Vương Lâm có chút không ngờ là Đại Đầu với việc phá giải cấm chế cũng có chút tạo nghệ. Hắn mang theo Lôi Cát đang tính toán phương pháp phá giải cấm chế.

Phù Phong Tử cũng từng có nghiên cứu về cấm chế, trở thành chủ lực trong hanh trình phá giải cấm chế này. Còn Tư Đồ Nam và ngân y nữ tử phụ trách xử lý công kích và biến cố sau khi phá giải cấm chế để phòng ngừa vạn nhất!

Vương Lâm chậm rãi đi đến lập tức dẫn lên chú ý của mọi người. Ở mấy ngày trong này, Tư Đồ Nam sớm đã không còn kiên nhân, nhìn cấm chế xung quanh lại hoa cả mắt. Hắn đối với cấm chế không tìm hiểu nhiều, chỉ có đôi chút lý giải. Dưới suy nghĩ của hắn, chỉ cần thực lực cường hãn thì cấm chế nào cũng có thể phá giải.

Chỉ là vì phụ trách xử lý biến cố đột phát sau khi mở ra cấm chế nên hắn không thể rời đi. Nếu không với tính tình của hắn thì đã sớm phất áo, tự mình mạnh mẽ phá giải.

Lúc này nhìn thấy Vương Lâm trở về, hai mắt Tư Đồ Nam sáng bừng lên, cười ha hả nói:

- Ngươi đã trở lại, lão tử ta đã điên hết cả người rồi đây. Tiên phủ này cũng không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ. Chúng ta là đi thẳng tới nơi này, không chừng địa phương khác vẫn còn có bảo bối. Ta trước đi tra xét một phen!

Nói xong, hắn cũng không chờ Vương Lâm trả lời, trực tiếp bước nhanh rời đi, hướng về rừng trúc một bên đi tới, đảo mắt đã biến mất ở bên trong.

Với tu vi của Tư Đồ Nam, Vương Lâm cũng không cần lo lắng sẽ xuất hiện nguy hiểm gì. Vả lại độc tố trong cơ thể, những ngày ở Thủy Linh Tinh, hai người đã nghĩ ra phương pháp tạm thời áp chế Bất dịch nữ tu tùy đồng. Lúc này ở trong này nhiều nhất cũng chỉ bị vây khốn mà thôi, cùng lắm thì mình sẽ đi cứu ra là được. Không ngăn cản hắn, Vương Lâm đi tới bên người Phù Phong Tử, nhìn về phía trước.

Phía trước chừng trăm bước là một con sông nhỏ, tràn ngập tiên khí, lại có sương mù nhàn nhạt tồn tại. Giữa con sông bé này có một cây cầu đó, kéo dài nối liền hai bên bờ.

Cây cầu đá này là con đường vào duy nhất.

- Nơi này rất cổ quái, chúng ta ở trong này đã bị cản trở tới năm canh giờ. Dù lão phu tính toán thế nào cũng không tìm ra manh mối của cấm chế nơi này. Nhưng ta có một cảm giác nếu mạnh mẽ bài trừ nó thì sẽ có một biến cố khố lường xuất hiện, không đến vạn bất đắc dĩ không thể cưỡng ép mở ra.

Phù Phong Tử hướng về Vương Lâm gật đầu rồi tỉ mỉ nói lại với Vương Lâm. Hắn lo lắng Vương Lâm không hiểu cấm chế thuật nên đề xuất mạnh mẽ phá giải nó.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt nhìn về cây cầu đó, không nói gì cả.

- Động phủ tiên nhân này có hình chữ Hồi, chúng ta lúc này đang ở nơi giao giới trong ngoài. Qua con sông này đó chính là tiến vào Nội phủ. Chỉ có điều cấm chế nơi này quá phức tạp, sợ là trong thời gian ngắn không thể vượt qua. Đại Đầu đưa ra một ý tưởng đó là không đi qua cây cầu đá mà từ bên cạnh phá vỡ cấm chế phong tỏa con sông mà vào.

Phù Phong Tử chậm rãi nói. Hắn nhìn thoáng qua Đại Đầu cách đó không xa, ánh mắt Đại Đầu đang lóe lên, thỉnh thoảng đưa tay lên, Lôi Cát sẽ phối hợp theo đánh một đạo quyền phong tiến vào trong cấm chế.

- Trần Đạo Tam Tử trước đó tiêu hao nhiều lắm, đang khôi phục lại. Dựa theo kế hoạch của Tư Đồ Nam đạo hữu là đợi ba người bọn hắn khôi

phục lại thì chúng ta sẽ cùng ra tay, cưỡng ép phá vỡ cấm chế nơi này. Nhưng phương pháp này ta chỉ bảo lưu.

Ánh mắt Phù Phong Tử nhìn về phía con sông, cau mày nói.

Dưới con mắt hắn, thời gian Vương Lâm tu đạo tuyệt không quá dài, thậm chí một số sự việc liên quan đến Vương Lâm hắn trước đó cũng đã có chút hiểu biết.

- Tu đạo hơn ngàn năm, có thể có được tu vi hiện tại dĩ nhiên là không thể tin nổi. Tên Vương Lâm này đối với cấm chế hiểu biết cũng không nhiều lắm. Dù sao hắn không có thời gian nắm giữ cấm chết thuật! Lúc này phá giải cấm chế trong động phủ này cũng cần ta và Đại Đầu thôi!

Đáy lòng Phù Phong Tử than thầm. Trong lòng hắn biết rằng cấm chế thuật của mình cũng không phải rất mạnh. Những cấm chế bên ngoài còn dễ nhưng từ khi đến giao giới trong ngoài, hắn cảm giác có chút vô lực.

Vương Lâm nhìn cây cầu đá kia, chân mày không khỏi nhăn lại. Cấm chế nơi này khó trách khiến cho Phù Phong Tử cảm thấy khó khăn. Đúng như lời hắn nói, nếu là cưỡng ép bài trừ thì có thể dẫn đến phản ứng dây chuyền khó có thể tưởng tượng được.

- Nơi này sợ là đạo kiểm soát thứ nhất để tiến vào bên trong Tiên phủ

Khoảng cách trăm bước phía trước nhìn như bình thường, trừ bỏ như lời của Phù Phong Tử thì Vương Lâm còn nhìn ra được một ít sát khí. Hết thảy nơi này khác hẳn những cấm chế bên ngoài.

- Có đúng như ta suy nghĩ hay không thì còn cần phải thử nghiệm một chút!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, chậm rãi mở miệng nói:

- Ngân thi!

Ngân y nữ tử cách hắn không xa ở phía sau hai mày nhíu lại, thân mình tiến về phía trước đi tới bên người Vương Lâm. Ánh mắt nó linh động nhìn về phía Vương Lâm, chờ đợi Vương Lâm phân phó.

- Tiến vào mười bước!

Vương Lâm không nhìn về phía nữ tử này, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn cây cầu đá, bình tĩnh nói.

Phù Phong Tử không khỏi nhíu mày lại. Dưới con mắt của hắn đây là một hành động không sáng suốt, không có khả năng mở ra cấm chế này.

Chỉ là hắn nhìn Vương Lâm một cái rồi cũng không nói gì, lui lại vài bước quan sát.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1004: Sâu bên trong Tiên phủ.

Lúc này, ba người Trần Đạo Tam Tử cũng mở hai mắt ra. Trong lúc hô hấp, tiên khí bên ngoài thân thể chậm rãi được hút vào trong miệng mũi. Nhất Trần Tử đứng dậy, ôm quyền hướng về phía Vương Lâm nói:

- Vương đạo hữu, việc này không ổn! Lão phu dù đối với cấm chế cũng không hiểu biết nhiều lắm nhưng có thể nhìn ra sự bình tĩnh nơi này vốn ẩn chứa sát khí. Nếu là cưỡng ép phá giải thì còn cần tất cả mọi người cùng ra tay thì mới có vài phần nắm chắc.

- Không sao!

Vương Lâm vung tay lên, cắt ngang lời của Nhất Trần Tử. Mệnh lện của hắn đối với ngân y nữ tử chính là sứ mệnh. Lúc này nàng không chút do dự, thân thể mềm mại nhoáng lên, trực tiếp đi vào trong phạm vi trăm bước.

Khoảnh khắc khi chân phải của nàng hạ xuống, trong mắt Vương Lâm bỗng tuôn ra tinh quang, gần như nhìn không chuyển mắt. Ngân y nữ tử vẫn không dừng lại, một bước hạ xuống lại bước ra thêm chín bước liên tiếp.

Khoảnh khắc khi bước ra bước thứ mười, đột nhiên trong phạm vi trăm bước liền có sóng gợn trống rỗng xuất hiện, hướng về bốn phía. Màn sương mù nhàn nhạt nhanh chóng tràn về phía ngân y nữ tử ngưng tụ lại.

Ngoài ra, dưới con mắt của tất cả mọi người, phạm vi trăm bước phía trước trở nên vặn vẹo, phảng phất như có một cỗ lực lượng xé rách ra.

Ánh mắt Vương Lâm lóe ra quang mang, trong tâm thần không ngừng tính toán thôi diễn, không dừng lại mà tiếp tục bình tĩnh nói:

- Lấy thần thông công kích kiền vị bên trái, lui lại mà quay về!

Ngân y nữ tử không chút suy nghĩ, tay phải đột nhiên lóe ra hào quang, hóa thành một đạo ấn ký đánh về phía bên trái. Ầm một tiếng, lập tức

phạm vi trăm trượng phảng phất như bị cuồng phong gào rít xông qua, sương mù lập tức tiêu tan, ngay cả sóng gợn kia cũng dần dần biến mất.

Ngân y nữ tử thong thả lui về, thoát khỏi phạm vi trăm bước kia.

Cảnh tượng này khiến Phù Phong Tử sợ run lên, hai mắt lập tức bắn ra tinh quang.

Không chỉ có hắn, ngay cả Trần Đạo Tam Tử cũng ngơ ngác, ánh mắt nhìn Vương Lâm cũng trở nên cổ quái.

Không chờ bọn hắn kịp có nhiều tâm tư, Vương Lâm đã bước ra một bước. Khi chân phải vừa hạ xuống liền nhảy lên, hạ thân xuống đúng vị trí bước chân thứ mười của ngân y nữ tử trước đó.

- Quả nhiên như ta tính toán! Cấm chế trong phạm vi trăm bước chân khác hẳn với bên ngoài! Nơi đây, tới gần con sông, cấm chế tuy biến hóa vô số nhưng cuối cùng cũng chỉ hình thành hai loại hình thái. Một là bùn đất, hai chính là thủy khí.

Quang mang trong mắt hắn hiện lên vẻ đang thôi diễn. Từng đạo cấm chế lóe qua trong mắt hắn. Không ngừng tính toán, lập tức cấm chế trong phạm vi trăm bước chân nhất nhất hình thành hư ảnh xuất hiện trong đầu hắn.

Cấm chế thuật của Vương Lâm là do năm đó tự học được ở Cổ Thần chi địa, lại có hơn một ngàn năm tu đạo không ngừng hoàn thiện, cuối cùng ở La Thiên Tinh Vực kế thừa Phá Diệt Cấm mà đại thành!

Cấm chế trước mắt này tuy mạnh nhưng Vương Lâm cũng không phải như ngày trước. Sự trưởng thành về mặt cấm chế tuy không thể so với tu vi nhưng hiển hiên cũng cực kỳ mạnh. Nhất là Vương Lâm biết rằng thiên tư tu đạo của mình không đủ nhưng đối với cấm chế lại có lĩnh ngộ lực kinh người!

Điểm này, năm đó ở Cổ Thần chi địa, Vương Lâm đã phát hiện ra.

Từ ngày tu đạo đến này, Vương Lâm đã thấu đạt hết thảy. Tu đạo thì cần thiên tư, là trình độ mẫn cảm đối với linh khí. Càng mẫn cảm thì thiên tư càng cao!

Nhưng đối với cấm chế thì sự mẫn cảm với linh khí không có quan hệ. Đây chủ yếu là do năng lực tính toán thôi diễn. Điểm này là do tâm trí quyết định!

Đối với tâm trí, chẳng những Vương Lâm không khuyết thiếu mà còn là nhất đẳng siêu nhân! Nếu không cũng không đến độ chỉ trong hơn một ngàn năm mà tu đạo đã đạt tới như bây giờ!

Hắn đứng ở bước thứ mười, nhìn về phía trước, quang mang trong mắt hình thành một hồi phong bạo, không ngừng lóe lên. Hết thảy cấm chế trước mắt hắn lập tức dần dần hiện rõ.

Nguyên bản phạm vi trăm bước chân bình tĩnh này, dưới con mắt của Vương Lâm nhìn ra có tới ba vạn chính ngàn bảy trăm mười bốn cấm chế! Những cấm chế này không độc lập với nhau mà toàn bộ đều liên tiếp cùng một chỗ, dường như hình thành chỉnh thể, dẫn dắt phát động đồng thời!

Nếu là chưa học được Phá Diệt Cấm thì lúc này Vương Lâm sẽ cực kỳ đau đầu, tuyệt không dám dễ dàng bước vào nửa bước mà là khoanh chân ngồi bên ngoài suy tính, tiêu hao đại lượng thời gian đem cả hơn ba vạn cấm chế này hoàn toàn thôi diễn rồi mới tiến hành phá giải!

Nhưng hiện tại, cấm chế thuật của Vương Lâm đã đại thành, lại được truyền thừa Phá Diệt Cấm. Ở La Thiên nắm giữa Tâm Cấm Thuật chính là tối đỉnh phong trong Phá Diệt Cấm. Hết thảy vạn vật đều chính đều là nơi thiên địa cấm chế! Trong lòng đã bao hàm Càn Khôn, tâm động, cấm diễn vô tận!

Trong khi thôi diễn, Vương Lâm lại nhấc chân bước tới, liên tiếp bước ra mười bước đi về phía trước!

Trong tiếng ầm ầm, cấm chế trong phạm vi trăm bước này lập tức bị kích động. Phảng phất như mặt hồ phẳng lặng bị một cục đá ném vào, nhấc

lên sóng gợn, đồng thời bộc phát ra một cỗ thiên địa uy lực khiến cho Phù Phong Tử cũng phải động dung!

- Tiên cấm thuật quả nhiên xảo diệu! Chính là không biết Tiên phủ của Thiên Vận Tử và Lăng Thiên Hầu thì phá giải như thế nào!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, bước chân chưa dừng lại, thong dong bước về phía trước.

Trong phạm vi trăm bước lập tức nỗi lên phong sa, phảng phất như hóa thành một mảnh sa mạc, liên miên không dứt. Phong sa di thạch nổi lên bốn phía, hình thành một cỗ trần bạo. Âm thanh gào rít này như tiếng rống giận, trần bạo màu đen này hình thành một cơn gió lốc, ập thẳng về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng này người ngoài nhìn không được nhưng đám người Phù Phong Tử dù sao cũng đều là tu sĩ đại thần thông. Dù mắt thường không nhìn thấy nhưng thông qua thần thức lập tức cảm nhận được trong phạm vi trăm bước kia đang diễn ra sự tấn công đáng sợ và biến cố kinh người!

Thần sắc của Vương Lâm không có chút biến hóa nào, khoảnh khắc khi lốc xoáy trần bạo màu đen kia ập đến, hắn nâng tay phải lên bấm quyết, lập tức có một đạo cấm chế liền lập tức biến ảo ra. Dưới thủ ấn cấm chế này, cơn lốc màu đen lập tức sụp đổ ầm ầm. Chẳng qua lốc xoáy này dưới con mắt Vương Lâm thật sự quá lớn, phủ khắp đất trời.

Mặc dù sụp đổ nhưng không đủ để ảnh hưởng đến tác động của lốc xoáy. Nhưng điểm sụp đổ cũng là ở mặt đất phía trước mặt Vương Lâm!

Do đó, theo nó không ngừng sụp đổ, thân mình của Vương Lâm trực tiếp xuyên qua trần bạo này.

Một cấm chế đơn giản này chính là do Vương Lâm đạt được qua vô số lần thôi diễn tính toán. Trong đó thời gian, phương bị, địa điểm cùng với uy lực của cấm chế, nếu là có chút nào sai lạc thì khi xuyên qua trần bạo này lập tức tan nát!

Nhìn thì đơn giản nhưng thực tế cũng không phải là điều mà người thường có thể làm được.

Hai mắt Phù Phong Tử tuôn ra tinh quang, nhìn chằm chằm Vương Lâm, hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Hắn không thể tin được rằng người mà hắn cho rằng không nhiều lắm tạo nghệ về phương diện cấm chế, Vương Lâm, lại có được trình độ đến bậc này!

- Hắn không phải làm ra vẻ thong dong mà thực sự là thong dong vì hết thảy biến hóa của cấm chế này sợ là đã bị hắn thôi diễn ra hết! Hắn không phải là chuẩn bị cưỡng ép phá giải mà là lấy cấm phá cấm!

Trần Đạo Tam Tử cũng phải hít một hơi thật sâu, ba người nhìn nhau, đối với Vương Lâm lại là sự kính sợ!

Xuyên qua trần bạo, tốc độ dưới chân Vương Lâm đột nhiên bạo tăng, nhoáng cái không ngờ đã đi được chín mươi bước, khoảng cách tới cây cầu đá chỉ còn có mười bước chân nữa!

Nháy mắt lúc này, trần bạo tiêu tan nhưng lập tức tràn ngập thủy khí. Âm thanh sóng cuộn đột nhiên dâng lên. Trong mắt Vương Lâm, phạm vi trăm bước này đột nhiên đã trở thành biển rộng mênh mông, sóng dữ gào rít, hình thành một cơn sóng cực lớn ầm ầm ập về phía hắn.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn chính là đã chờ đợi đến thời khắc này! Khoảnh khắc sóng dữ ập đến, tay phải Vương Lâm vỗ lên túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một vật!

Vật này chính là Tâm Cấm la bàn mà bất cứ truyền nhân nào của Phá Diệt Cấm cũng cần phải có!

Cầm la bàn trong tay, thân hình Vương Lâm cao ngất, quần áo hắn ở bên trong cơn sóng dữ này không ngừng bay múa, một mái tóc dài lại tung bay phía sau, thoạt nhìn giống như một Tiên nhân! Tay trái hắn đặt lên la bàn, lập tức từ trên đó truyền ra âm thanh răng rắc, la bàn liền bắt đầu xoay tròn!

Tay trái Vương Lâm gần như hóa thành hư ảnh, không ngừng chuyển động. Dưới con sóng dữ, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, dưới chân vẫn chưa dừng lại mà hướng về bên trái bước ra, trực tiếp vượt xa quá một

trượng. Nhìn như hắn đã chui đầu vào bên trong cơn sóng dữ đang ập tới!

Nhưng khoảng khắc tới gần cơn sóng này, ánh mắt Vương Lâm bắn ra hàn quang, vung la bàn trong tay về phía trước, hai tay bấm quyết. Lập tức có rất nhiều cấm chế biến ảo ra.

- Phá!

Theo một tiếng hét lớn của Vương Lâm, la bàn đang bay ra đột nhiên lóe lên hắc mang, vờn quanh cấm chế, hình thành một cỗ công kích ầm ầm, nhanh chóng hướng về bốn phía đẩy ra.

Trong phút chốc, sóng dữ sụp đổ, như một họa quyển sóng cuộn được cuộn lại ở trước người Vương Lâm bị xé rách từng tấc một, biến mất sạch sẽ!

Ngay tại khoảnh khắc sóng dữ biến mất, một tiếng rít gào từ bên trong Tiên phủ đột nhiên truyền ra, hình thành một cỗ âm lãng vang vọng khắp Tiên phủ!

- Quả nhiên có người thao khống cấm chế này!

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên bắn ra hàn quang. Trước đó khi lần đầu tiên hắn nhìn đến cấm chế này liền có cảm giác không quá thích hợp. Những cấm chế bên ngoài hắn xem qua đều thuộc loại tử cấm, không có người thao khống, biến hóa hoàn toàn dựa theo sự tồn tại vốn có của cấm chế mà động.

Nhưng cấm chế trong phạm vi trăm bước này lại khác hẳn, mơ hồ bên trong có biến hóa, như là dấu hiệu của có người khống chế. Để nghiệm chứng, Vương Lâm mới khiến cho ngân y nữ thi đi trước mười bước. Với sự biến hóa của cấm chế, Vương Lâm gần như xác định rằng sự suy đoán của mình đã không sai!

Lúc này đây hắn không cần phải nghĩ ngợi, cầm la bàn trong tay xông về phía trước, trực tiếp đạp chân lên cầu đá. Nhìn bên trong Tiên phủ phía trước, thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh, thong thả đi tới!

Động phủ của Tiên nhân cũng không đơn giản như thế, điểm này Vương Lâm tự nhiên hiểu được!

- Chỉ là không biết bên trong động phủ của Tiên nhân rốt cuộc có vật gì thao khống biến hóa của cấm chế để ngăn cản người ngoài tiến vào!?

Phía sau Vương Lâm, ánh mắt của Phù Phong Tử lộ ra vẻ kính nể. Đám người Trần Đạo Tam Tử và Đại Đầu lập tức đi tới gần.

Vương Lâm đứng trên cầu đá, cẩn thận nhìn về phía trước. Bên trong Tiên phủ này giống như một hoa viên, nơi nơi đều màu sắc sặc sỡ, dù là ở bên trong nhưng muôn tía nghìn hồng, khiến người ta đưa mắt liếc nhìn cũng có một loại cảm giác hỗn loạn!

Bốn phía, lầu các điêu lan ngọc thế dày đặc, giữa chúng là một cung điện khổng lồ, trên đó điêu long khắc phượng. Ngoài ra còn có một số Tiên thú mà Vương Lâm còn chưa bao giờ gặp quá, khiến cho đại điện nơi này nhìn qua tràn ngập thiên uy!

Hơn nữa, bên ngoài đại điện cũng có mười tôn kim tượng. Mười tôn kim tượng này toàn bộ đều mặc áo giáp, thoạt nhìn phảng phất như Tiên binh!

- Huyền kim!

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng. Mười tôn kim này đều là từ huyền kim tạo thành. Mà huyền kim này chính là một loại tài liệu chủ yếu để gia tăng cường độ thân thể của Tiên vệ như ghi chép trong ngọc giản của Tiên Đế Thanh Lâm. Một cỗ uy nghiêm đáng sợ chậm rãi từ trong đại điện truyền ra, tràn ngập bốn phía.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1005: Hoa Tiên.

- Lão phu năm đó từng từ Lăng Thiên Hầu biết được rằng tại Tiên phủ có Tiên hồn thủ hộ. Năm đó Lăng Thiên Hầu mất rất nhiều công phu mới chém giết được Tiên hồn kia, đả thông Tiên phủ mà hắn đang chiếm cứ!

Phù Phong Tử nhìn sâu vào trong đại điện ở trung tâm những lầu các bên trong Tiên phủ, chậm rãi nói.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, không chút nghĩ ngợi bước tới phía trước, trực tiếp đi qua cây cầu đá, đến gần phần bên trong của Tiên phủ! Khoảnh khắc khi thân mình hắn tới gần, hoa viên vô tận từ phía trước bỗng nhiên chuyển động, từng trận mùi hương kỳ dị lập tức dâng lên, ập thẳng vào mặt. Mùi hương này cực kỳ nồng, lại ẩn chứa một loại dị độc!

- Vũ hậu độc hương!

Phù Phong Tử lộ ra vẻ cổ quái,, khoảnh khắc khi mùi hương này tràn ra lập tức nhanh chóng thốt lên.

- Lão phu từng xem qua một số điển tịch của Tiên giới, trong đó có một cuốn giảng thuật về những độc công của Vũ chi Tiên giới. Trong đó xếp loại một trăm loại kỳ độc đứng đầu trong thiện hạ, cũng có giới thiệu sơ lược. Trong số đó sau khi gieo trồng phối hợp các loại hoa, tự nhiên tạo ra độc tố có hai loại. Một loại là Vũ hậu độc hương. Người nào mà ngửi phải độc kỳ hương này lập tức tu vi không thuận, nếu mà hít sâu mấy hơi thì thậm chí có thể phải trực tiếp phế bỏ mất một thân tu vi.

Trần Đạo Tam Tử sắc mặt khẽ biến nhưng cũng không lui về phía sai. Độc này tuy mạnh nhưng ba người bọn hắn dù sao cũng chính là tu sĩ Khuy Niết, có thể kháng cự được.

- Thứ hai thì sao?

Vương Lâm nhìn một mảnh vườn hoa đang lay động phí trước, bình tĩnh nói.

- Thứ hai…

Ánh mắt của Phù Phong Tử hiện lên một tia kinh hãi nói:

- Vũ hậu độc hương chỉ mới xếp hàng thứ chín mươi ba, còn lại một loại độc do phối hợp tự nhiên mà ra, tên là Hoa Linh, xếp thứ bốn mươi chín!

Thu hồi ánh mắt khỏi bên ngoài mảnh đất tử thiên hồng phiến này, tay phải Vương Lâm tùy ý vung lên, lập tức một cỗ quái phong thổi ra, tỏa ra bốn phía.

Nhưng lập tức Vương Lâm liền a khẽ một tiếng. Tại cỗ quái phong này, hương độc tran ra này không có tán loạn, dường như có hình thể, từ trong gió vô hình lan đến.

- Thú vị!

Vương Lâm nheo hai mắt lại, vẫn chưa lui về phía sau mà nháy mắt khi hương hoa này lan đến, bình tĩnh mở miệng nói:

- Ngân thi!

Lời này vừa ra, ngân y nữ tử vẫn theo sau Vương Lâm đột nhiên ánh mắt chuyển động, bước ra một bước đã lướt qua Trần Đạo Tam Tử, thẳng tới chỗ hương hoa đang lan đến phía trước.

Khi tế luyện ngân thi này, Vương Lâm đã cực kỳ hiểu rõ, ngân thi này không phải là thần thông kinh nhân. Dù là pháp bảo cũng chỉ gần bằng thanh đao kỳ dị trong nguyên thần mà thôi.

Chỗ lợi hại chân chính của nàng đó chính là độc! Năm đó khi ngân thi này trọng thương, khi Vương Lâm cướp đoạt ngân thi, không ít tu sĩ cũng ôm tính toán như thế như một đám tu vi toàn thân bị hấp thu, ngay cả huyết nhục cũng bị cắn nuốt, chỉ còn lại khối thi thể da bọc xương.

Hết thảy đều này, trước đó Vương Lâm vẫn cho rằng đó là một thần thông nào đó. Cho đến khi tế luyện ngân thi thì hắn mới hiểu ra rằng đây là một loại độc! Sau khi nghiên cứu, hắn lại phát hiện ra rằng, bên trong thi thể này ẩn chứa độc tố rất kinh người. Có nhiều loại độc tố khác nhau, dung hợp với nhau, hóa thành đủ loại chất độc khác nhau.

Do đó, trong mắt Vương Lâm ngân thi đã trở thành một khối độc thi! Độc mới chính là thần thông của ngân thi này! Phối hợp với tu vi Tịnh Niết sơ kỳ, nếu thúc dục độc tố thì nếu Vương Lâm không có thân thể của Cổ Thần thì cũng rất đau đầu, không muốn trêu chọc một khối độc thi như thế!

Lúc này đây, ngân thi khẽ động, trực tiếp bước tới nghênh đốn kỳ độc hương kia. Đối với tu sĩ mà nói, độc hương này sẽ làm tổn hao tu vi, thậm chí độc tố của nó có thể khiến một số tu sĩ hơi yếu mất mạng thì ở trên người ngân thi này không ngờ không có chút tác dụng nào.

Ngân thi mở cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, hút mạnh một cái. Lập tức cái miệng của nàng dường như có một cái lốc xoáy, kỳ độc hương bốn phía đột nhiên như bị khuấy lên, dũng mãnh cuốn lên tiến vào trong miệng của ngân thi này!

Trong quá trình này, mùi hương vô hình này không ngờ xuất hiện hình thể. Chỉ thấy đại lượng mùi hương có thể khí từ phiến hoa cỏ này tràn ra, nhanh chóng bay lên không trung, rồi dũng mãnh tiến vào trong miệng của ngân thi.

Sắc mặt của ngân thi vốn trắng như tuyết dần dần hiện lên vẻ hồng nhuận, thoạt nhìn cùng với người sống không có gì khác nhau cả! Vương Lâm nhìn hết thảy điều này thần sắc vẫn như thường. Ánh mắt hắn vẫn chưa nhìn tới ngân thi mà nhìn chằm chằm vào phiến hoa cỏ này. Những đóa hoa này hắn cho rằng rất quỷ dị, loại cảm giác không rõ lý do này chính là cảm giác xuất hiện đầu tiên khi hắn nhìn vào phiến hoa cỏ này.

Đúng lúc này, một đóa hoa trong phiến hoa cỏ này đột nhiên nổi lên một búi sợi tơ rồi ảo hóa một thiếu nữ.

Thiếu nữ này thân thể trần trụi, không có mảnh quần áo nào trên người, hai mắt lộ ra u quang, dáng người ôm lấy chân mà ngồi, nhưng cũng ngẩng cao đầu lên. Nếu chỉ có một hư ảnh cũng không đáng nói nhưng khi thiếu nữ xuất hiện, đóa đóa hoa trên mặt đất bỗng phát ra những búi sợi tơ, thân mình của một đám thiếu nữ xuất hiện.

Nháy mắt khi những nử tử này xuất hiện, Vương Lâm rõ ràng nhìn ra đóa hoa bên dưới những nữ tử này, trong đáy bùn đều mai táng một khối hài cốt nhỏ bé! Đưa mắt nhìn đi, rõ ràng phiến hoa cỏ này chính là một mảnh nghĩa địa!

- Hoa Linh!

Vẻ mặt Phù Phong Tử tràn đầy vẻ chua xót, nhìn đám thiếu nữ ôm gối nhìn trời, cười khổ than nhẹ!

- Không nghĩ tới bên trong Tiên phủ này còn có một đại thủ bút thế này. Một nơi tiên hoa như thế này có lẽ sẽ có Hoa Tiên tồn tại! Mà Hoa Tiên cũng không phải Tiên nhân, đồng dạng cũng là một loại độc. Chẳng qua độc này có được linh tính, biến ảo thành hình người cho nên được xưng là Hoa Tiên, bài danh… thứ mười!

Phù Phong Tử chậm rãi nói.

Một đám thiếu nữ này nháy mắt bỗng nhiên u quang trong mắt lóe sáng lên, đều đứng dậy, như được mây khói nâng lên, đi thẳng về phía ngân thi!

- Theo ghi chép trong điển tịch, Hoa linh này đều là sử dụng những nữ đồng trình trong nhân gian, trải qua nhiều năm ăn dược vật đã trở thành dược nhân. Đem các nàng mai táng tập thể ở cùng một chỗ, lấy phương pháp đặc thù thúc giục. Một năm sau có thể trở thành một đóa hoa một cánh. Linh hồn các nàng dung hợp dưới, một tỉ lệ nhất định có cơ hội hóa thành Hoa Tiên! Tiên giới năm đó, Hoa Tiên là một độc vật cực kỳ trân quý là bởi vì có thể biến hóa hình dáng bên ngoài, rất được Tiên nhân yêu thích, thường mua về để trông giữ động phủ hoặc làm vật hỷ nhạc!

Phù Phong Tử không hổ là lão quái đã tu đạo vô số năm. Hiểu biết của lão đối với Tiên giới năm đó rất nhiều, lúc này kể lại tỉ mỉ, mặc dù thanh âm bình tĩnh nhưng nội dung trong lời nói cũng khiến người ta kinh hãi.

Trần Đạo Tam Tử hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nghe đến, nhìn đám thiếu nữ đang tiến thẳng tới chỗ ngân thi, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Ba người bọn họ không phải là đang thương hại mà là đang khiếp sợ sự tàn nhẫn của Tiên giới năm đó! Ngay cả Đại Đầu cũng hít sâu một hơi, trở nên trầm mặc.

So với họ, thần sắc Vương Lâm tuy cũng âm trầm nhưng cũng không biến sắc. Thực tế, từ lúc hắn học xong Hô phong hoán vũ, Tản đậu thành binh thì đã ít nhiều minh bạch rằng Tiên giới cũng không lý tưởng như trong suy nghĩ của mọi người!

Hắn lại càng không như nhiều tu sĩ đối với Tiên giới có khát khao vô hạn. Từ thần thông của Tiên Đế Bạch Phàm đã có thể nhìn ra Bạch Phàm không phải là người lương thiện. Để có thể trở thành Tiên Đế, có thể tự mình nghĩ ra một Tiên thuật gần như ma đạo đã chứng minh rõ điều đó!

Đúng như lời của Huyết Thần Tử năm đó:

- Cái này làm sao có thể gọi là Tiên thuật, rõ ràng chính là Ma công!

Bạch Phàm như thế, Thanh Lâm cũng như thế, từ trong ngọc giản đạt được phương pháp luyện chế khôi lỗi, người nào mà không phải cực kỳ hống hách, sinh luyện người sống?! Hết thảy điều này Vương Lâm đã sớm minh bạch!

Tu chân giới không có chỗ yên vui! Mặc dù là Tiên giới đồng dạng cũng là như thế! Lúc này nghe được lời nói của Phù Phong Tử, hắn đưa mắt nhìn về những thiếu nữ hoa linh này. Thần sắc của những thiếu nữ này chết lặng, không có biểu tình gì, nhưng u quang trong hai mắt cũng ẩn chứa ai oán! Cỗ ai oán này ẩn chứa rất sâu trong u quang, không thể tràn ra nửa điểm, do đó quanh năm suốt tháng ngày càng trở nên nồng đậm.

Lúc này đây, những thiếu nữ này vờn quanh bên người ngân thi, u quang lóe ra. Trong thời gian ngắn một cỗ oán khí ngập trời bạo phát ra. Oán khí này rất nồng, cực kỳ kinh người! Oán khí lượn lờ, hình thành một cỗ công kích thẳng về phía ngân thi. Dưới con mắt của Vương Lâm, những thiếu nữ vây quanh ngân thi này đang lôi kéo thân thể nàng, dường như muốn đem nàng đồng hóa. Nhưng ngân thi chỉ là một khối thi thể, lúc này hai mắt chợt lóe lên, há miệng ra phun một cái, một mảnh sương trắng liền tràn ra. Một đám hoa linh này đụng tới sương trắng lập tức đều run lên, dung nhập vào bên trong sương mù này, biến mất không thấy.

Theo sương trắng khuếch tán thêm ra, cuối cùng gần như bao phủ hoàn toàn Tiên phủ phía trước. Hoa linh tan rã, những đóa hoa trên mặt đất dần dần héo rũ.

Đúng lúc này, một tiếng kêu bén nhọn từ sâu bên trong đại điện truyền ra, lập tức mặt đất bỗng nhiên chấn động. Chính là do mười Tôn Tiên

binh bên ngoài đại điện động thân.

Chúng hóa thành mười đạo kim quang lao thẳng lên không trung, hiển nhiên là muốn ngăn cản ngân thi hấp thu! Không chờ Vương Lâm phân phó, hàn quang trong mắt Phù Phong Tử lóe lên. Hắn vung tay áo, thân mình tiến lên một bước, cơ thịt trên cơ thể hắn lúc này cuồn cuộn nổi lên, bàn tay hư không đẩy ra một đạo ấn ký. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, lập tức có ba huyền kim Tiên binh bị phân cắt, trở thành con mồi trong tay Phù Phong Tử!

Trần Đạo Tam Tử đồng thời bước tới, phân biệt mỗi người đối phó một tên. Còn Đại Đầu lại cười lạnh, nhoáng lên một cái. Lập tức thân mình gầy gò của hắn lại càng thêm gầy yếu. Huyết thịt không nhiều lắm ngưng tụ hết vào đầu khiến cho cái đầu hắn lại to gấp đôi, trên mặt nổi lên gân xanh, lần lượt theo mi tâm lao ra, hóa thành một cây côn huyết nhục. trực tiếp quấn lấy một khối huyền thiết Tiên binh, kéo về bên cạnh mình.

Bên trong động phủ lập tức trở nên hỗn loạn. Bên trong sương trắng, ngân thi vẫn không ngừng hấp thu, đám người Phù Phong Tử và Tiên binh không ngừng giao thủ. Đám Tiên binh này không biết đau đớn, thân mình lại cực kỳ cứng rắng, thường thường phất tay là kim quang lóe ra, ẩn chưa thần thông.

Gần như mỗi Tiên binh đều có được tu vi không kém Dương Thật đỉnh phong. Hơn nữa thân thể đáng sợ đủ để chiến một trận với tu sĩ Khuy Niết . Mắt thấy còn ba Tiên binh nhằm về phía sương trắng, Nhất Trần Tử hừ lạnh, thân mình nhoáng lên một cái, trực tiếp chặn đầu một Tiên

binh, tay áo vung lên. Tiên binh này lập tức lui lại. Nhất Trần Tử không ngừng huy động tay áo, một mình đánh với hai Tiên binh.

Nhất Long Tử và Nhất Tinh Tử cũng có ý niệm như thế.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1006: Nguy cơ.

Sau khi Nhất Long Tử tạm thời quấn lấy hai Tiên binh, Nhất Tinh Tử lao thẳng về phía màn sương trắng. Người còn chưa tới, hai tay hắn đã bấm quyết, hóa ra một bàn tay khổng lồ, cuốn lấy một khối Tiên binh, cùng kéo vào chiến đoàn với Nhất Long Tử.

Do đó, chỉ còn lại một Tiên binh!

Tiên binh này đang sắp xông vào được màn sương trắng thì cách đó không xa, Phù Phong Tử hàn quang lóe lên, tay phải hư không chụp một cái, lập tức thân mình của Tiên binh này bỗng nhiên chấn động, lập tức

lui về phía sau, không ngờ bị Phù Phong Tử cách không chụp lấy, một mình đánh bốn.

Mười Tôn Tiên binh này dù cường độ thân thể kinh nhân nhưng đối với đám người Phù Phong Tử mà nói thì để đánh lại không khó. Vương Lâm nhìn thấy một màn này hắn đáy lòng cũng thầm kêu may mắn. Nắm đó nếu hắn không thoát đi khỏi Yêu Linh chi địa mà cố ý phá vỡ cấm chế Tiên phủ này thì dù tới được nơi này. Bất kể là hoa linh kia hay Tiên binh đều không phải là thứ mà lúc đó hắn có thể kháng cự!

Thần sắc của Vương Lâm vẫn như thường, nâng chân đi về phía đại điện được lầu các vây lấy bốn phía kia. Nhưng thân mình hắn còn chưa tới gần thì ngay lập tức đã có một kinh biến xuất hiện!

Nháy mắt này, từ lầu các xung quanh, không ngờ trở nên hư ảo trước mắt Vương Lâm, đột nhiên di động phương vị, trở thành một đám hư ảnh. Trong hư ảnh này lại có từng trận cường quang bắn ra.

Cường quang này dung hợp lại, không ngờ phảng phất như hư ảnh của một chiếc mai rùa, đem đại điện phòng thủ nghiêm mật. Từ xa nhìn lại, mặt đất như bị bao phủ bởi một quy xác rất lớn.

Cùng lúc đó có bốn đạo khói nhẹ từ trên quy xác này bay ra, không ngờ hóa thành bốn lão già áo xanh!

Thần sắc Vương Lâm vẫn thong dong, nhìn kỹ về phía bốn lão già này. Toàn bộ bốn người đều là hồn thể, tu vi ở giữa khảng Khuy Niết sơ kỳ và trung kỳ.

Bốn lão già này đều tiên phong đạo cốt, vừa mới xuất hiện liền tràn ra đầy tiên khí. Trong đó có một người hai mắt như điện, nhìn chằm chằm Vương Lâm quát khẽ:

- Hạ nhân to gan, dám xông vào Tiên phủ, pha,j vào tội chết!

Hắn nói xong, căn bản không cho Vương Lâm cơ hội mở miệng, lập tức bước ra, tay phải chỉ lên thiên không, lập tức tiên khí bên trong Tiên phủ lập tức trở nên cuồng bạo, không ngờ hình thành một đạo khí xoáy ở trong tay người này!

Khí xoáy này dừng trong tay lão già này một lúc rồi sụp đổ. Nhưng trong sự sụp đổ này lại truyền ra một tiếng gầm rống. Chỉ thấy từ bên trong khí xoát sụp đổ này bỗng nhiên có một con thú lao ra!

Con thú này toàn thân màu đen, rõ ràng là một viên hầu thật lớn, cao chừng mấy trượng, cánh tay dài quá gối. Lúc này sau khi xuất hiện, nó lập tức lao về phía Vương Lâm chụp tới.

Lão già kia thần sắc lại âm trầm, thân mình nhoáng lên, lập tức hóa thành một đạo thanh quang, xuyên qua viên hầu này xông tới Vương

Lâm.

Ba lão gia bên cạnh đồng dạng bước ra, trong đó có một người trong lúc nâng tay liền có một cơn phong cuộn lên cả bạo đất cát, hóa thành một con hắc mãng trăm trượng, há rộng cái mồm như bồn máu, lao tới cắn Vương Lâm.

Còn một người lại triển khai hai cánh tay, thân thể nhẹ nhàng vân dũng, tiên khí bên trong Tiên phủ lập tức ngưng tụ, không ngờ hóa thành một con đại điêu, kêu lên một tiếng rồi nhanh như chớp xông thẳng về phía Vương Lâm.

Lão già cuối cùng ánh mắt cũng lóe lên, hai tay bấm quyết, hướng về phía trước nhấc lên, trong miệng quát khẽ:

- Tiên sơn bố công!

Khoảnh khắc khi câu nói của lão già vang lên, lập tức từ trên đỉnh của Tiên phủ truyền ra âm thanh ầm ầm, không ngờ một hư ảnh ngọn núi biến ảo ra, hung hăng nện xuống Vương Lâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn lão già này đồng thời ra tay, phối hợp Tiên thuật với nhau không ngờ biến hóa ra một kích tuyệt sát.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, thân mình không lùi mà lại tiến tới. Khoảnh khắc khi cánh tay to lớn của con viên hầu quét tới, tay phải hắn nắm lại, đánh ra một quyền vào hư không. Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Vương Lâm quyền tùy thân động, khoảnh khắc khi vao chạm với cự viên kia, đã đánh tới ngực của nó.

Từng trận âm thanh bang bang quanh quẩn, con viên hầu gầm thảm một tiếng, thân mình nhanh chóng lui lại, nhưng chỉ mới lui được ba bước, nửa trên thân mình đã ầm ầm sụp đổ.

Vương Lâm không dừng lại, nhoáng lên một cái, thân thể bay lên không, tay phải nâng lên, hướng về phía dưới chỉ ra, trong miệng bình thản nói:

- Tử mẫu đạo khô!

Lời này vừa ra, từ trên mu bàn tay phải, đồ án Tử mẫu đạo khô phát ra hắc mang, lập tức thoát ly bay ra, ở giữa không trung đón gió đại trướng, hóa thành một cái đầu lâu mãnh thú âm trầm, hắc khí tràn ngập ra, u quang trong hai mắt của thú cốt kia chợt lóe lên!

Trong nháy mắt, một cỗ sát khí kinh người bao phủ bốn phía, u quang lóe ra kia lao thẳng về phía đại điêu đang đánh tới chỗ Vương Lâm ở giữa không trung. Một mảnh quầng sáng màu trắng lóe ra, lập tức con đại điêu kia liền hóa thành thạch điêu!

Lúc này đây, con mãng xà màu đen cũng đã tới gần, cái mồm há to như cái chậu máu truyền ra lực hút cường đại hướng về phía Vương Lâm nuốt lấy. Đối mắt Vương Lâm lóe ra hàn quang, trong khi lui lại lại vỗ túi trữ vật, trong miệng quát khẽ:

- Tam cửu chi kiếm!

Lập tức một thanh đại kiếm lóe ra kim quang lập tức bay ra, xoay quanh bên người Vương Lâm, hóa thành hai mươi bảy kiếm! Khoảnh khắc hai mươi bảy kiếm này xuât hiện, chúng lập tức cấp tốc đan vào nhau, không ngờ hóa thành kiếm võng, hình thành kiếm trận, lao thẳng tới cự mãng kia.

Ầm ầm ầm!

Những âm thanh kinh thiên không ngừng vang lên, cự mãng liền bị hai mươi bảy kiếm này vờn quanh, nhanh chóng bị xuyên thấu, lập tức phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Hết thảy những điều này nói đến tuy thong thả nhưng thực tế cũng trôi qua cực nhanh. Lúc này đây, tinh không trên Tiên phủ này tối sầm lại, cũng chính là ngọn núi khổng lồ kia xuyên qua màn sương trắng, nện thẳng xuống Vương Lâm!

Thần sắc của Vương Lâm như thường, há mồm phun ra một thứ. Thứ này chính là Phong Tiên ấn mười tám tầng địa ngục! Ấn này vừa xuất hiện lập tức phóng đại vô số lần, lao thẳng về phía ngọn núi khổng lồ đang áp xuống kia.

Một tiếng ầm vang từ chỗ ngọn núi kia truyền ra!

Nương theo lúc này, trong mắt Vương Lâm lại hiện lên sát khí, nâng tay lên quát khẽ:

- Hô phong!

Bỗng nhiên, thiên địa biến sắc, một cỗ hắc phong có thể thổi bay tất cả đột nhiên xuất hiện trong tay Vương Lâm, lập tức tràn ra khắp thiên địa, quét ngang khắp cả Tiên phủ. Bên trong hắc phong liền có bốn con hắc long biến ảo ra, mang theo tiếng gầm rống lao thẳng về phía trước, trực tiếp cắn nuốt.

Lão già ảo hóa ra đầu cự viên đột nhiên biến sắc, nhìn chằm chằm vào hắc long, thất thanh nói:

- Bạch Phàm thuật!

Hắn không chút do dự, thân mình lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn đã chậm. Một con hắc long đã trực tiếp lao tới, cắn một ngụm.

Ba người còn lại, ngoại trừ lão già thi triển sơn ấn kia, hai người lập tức chạy trốn nhưng dưới sự tấn công của hắc long phút chốc đều đã bị cắn nuốt!

Hết thảy những điều này phát sinh quá nhanh, lão già còn lại nhanh chóng lui về phía sau, chân phải đạp lên quy xác, trong miệng truyền ra chú ngữ kỳ dị. Lập tức quy xác lóe lên hào quang, giống như dòng nước nhất tề dũng mãnh tuôn vào trong thân thể của lão già.

Mắt thấy khí tức của lão già này không ngừng đề thăng, Vương Lâm sao có thể khiến hắn như ý, tay phải bỗng nhiên chỉ ra, trong miệng âm trầm nói:

- Định!

Trong nháy mắt, trong mắt lão già hiện lên vẻ hoảng hốt. Hắn rõ ràng cảm giác được trong nháy mắt thân mình bị vô số sợi tơ mảnh vô hình quấn lấy. Hắn lẩm bẩm:

- Định Thân thuật…

Trên mặt hắn hiện lên vẻ cổ quái, đang muốn nói tiếp nhưng bị một con hắc long cuối cùng quét tới, cắn một ngụm nuốt vào.

Vẻ cổ quái của lão già trước đó bị Vương Lâm nhìn thấy khiến tâm thần hắn khẽ động. Nhưng lúc này không thể suy nghĩ nhiều. Vương Lâm bước tới, đi đến bên ngoài quy xác, nâng tay phải lên. Hư ảnh của Cổ Thần Tí bỗng nhiên biến ảo ra, gầm nhẹ rồi hung hăng đánh xuống quy xác.

Chỉ nghe ầm một tiếng, phảng phất như động phủ cũng phải run rẩy, trên mặt đất lại có một đạo cái khe xuất hiện trong tiếng răng rắc. Quy xác run rẩy kịch liệt nhưng không có dấu hiệu gì là sụp đổ.

Lúc này, đám người Phù Phong Tử cũng đã xử lý xong đám Tiên binh, màn sương trắng trên bầu trời cũng đã nhanh chóng co rút lại. Trên mặtngaan thi càng thêm hồng nhuận. Sau khi hấp thu hoa linh này, nàng dường như có một ít biến hóa kỳ dị.

- Phá trận này!

Vương Lâm phân phó một tiếng, lập tức đám người Phù Phong Tử không nói hai lời, liên thủ xuất ra thần thông tràn ngập, đồng loạt đánh về phía mai rùa kia.

Âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên, hào quang trên mai rùa lại lóe lên, mặt đất chấn động dữ dội. Cây cầu đá xa xa không ngờ sụp đổ, cuối cùng tiêu tan.

Chỉ có điều quy xác này vẫn hoàn hảo như cũ. Nhưng độ sáng bóng trên mặt đã ảm đạm một ít.

Vương Lâm nhăn mày, âm thầm kinh hãi. Trình độ phòng ngự của cái hư ảnh mai rùa biến ảo ra này đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Bất kể là Cổ Thần Quyền, hay là rất nhiều thần thông của các lão quái cũng không thể khiến cho mai rùa này có dấu hiệu sụp đổ.

- Không biết Tiên phủ do Thiên Vận Tử và Lăng Thiên Hầu nắm giữ cũng có thần thông như mai rùa này hay không?! Nếu cũng có, bọn họ làm sao mà giải trừ được…?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào mai rùa này!

Không chỉ có hắn kinh hãi, lúc này đám người Phù Phong Tử cũng âm thầm kinh hãi, ánh mắt của mọi người hoàn toàn nhìn vể phía trên mai rùa này.

Ngay tại khoảnh khắc ánh mắt mọi người đang tập trung nhìn lại, mai rùa này tự động lóe lên, hào quang chói mắt, dần lộ ra đại điện bị bao phủ bên trong.

Bên trong đại điện là một mảnh u ám, thấy không rõ được bên trong nhưng lại có một tiếng bước chân từ sâu bên trong đại điện truyền ra. Bên trong Tiên phủ yên lặng này, tiếng bước chân dù nhẹ nhưng rõ ràng vẫn lọt vào tai mọi người.

Tiếng bước chân này dường như có một cỗ lực lượng kỳ dị, khi rơi vào trong tai mọi người không ngờ mơ hồ khiến nhịp tim đập bắt đầu trở nên cùng tần suất. Phảng phất như mỗi khi bước chân hạ xuống cũng chính là một lần tim đập.

Phù Phong Tử biến sắc, cấp tốc vận chuyển nguyên lực trong cơ thể tràn ngập toàn thân. Làm xong việc này mới khiến cho nhịp tim đập thoát khỏi tần suất của tiếng bước chân kỳ lạ kia.

Nhưng đám người Trần Đạo Tam Tử và Đại Đầu lại không có tu vi như vậy. Theo bước chân ngày càng gần, cả đám sắc mặt đều trở nên tái nhợt!

Chỉ có ngân thi là thần sắc vẫn như thường. Nàng vốn là một khối thi thể có linh tính, trái tim không đập nên tự nhiên cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

Thần sắc của Vương Lâm dần trở nên âm trầm. Nhục thân của hắn là thân thể Cổ Thần nên loại đả kích này vẫn có thể chịu đựng được!

Dần dần, tiếng bước chân ngày càng tới gần, coi như có người từ sâu trong đại điện chậm rãi đi ra. Theo tiếng bước chân này càng tới gần, sắc mặt của Trần Đạo Tam Tử và Đại Đầu lại càng thêm tái nhợt. Trên mặt Đại đầu lại bất tri bất giác nổi lên gân xanh.

Tu vi của Lôi Cát là thấp nhât, lúc này thân mình hắn run lên, không thể không lùi lại mấy bước về sau, nhưng vẫn không chịu nổi. Hắn gầm nhẹ, hai mắt mở trừng ra, thân mình đột nhiên bành trướng lên, hóa thành hơn mười trượng mới có đủ lực kháng cự.

Giờ khắc này, bước chân dường như đã đi đến cánh cửa của đại điện. Trong nháy mắt này, một bóng dáng màu trắng từ chỗ tối của đại điện bước ra.

Một đạo ánh mắt xuyên qua mai rùa nhìn về phía Vương Lâm.

Một nguy cơ sinh tử đã lâu không từng xuất hiện nháy mắt như một cơn lốc dâng lên trên toàn thân thể Vương Lâm, khiến mồ hôi toàn thân hắn nháy mắt tuôn trào.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1007: Cảnh cáo.

Tu vi của Vương Lâm hôm nay đã không phải nhỏ yếu như năm đó! Nhất là sau khi thân thể Cổ Thần đã đạt tới Ngũ tinh vương tộc, tình huống có thể khiến hắn cảm giác nguy cơ cũng không nhiều.

Trừ khi tu vi đối phương đạt tới Tịnh Niết hậu kỳ trở lên, nếu không không có khả năng mang đến cho Vương Lâm cảm giác lâm vào nguy cơ sinh tử.

Nhưng lúc này, theo tiếng bước chân vang lên mãi cho đến khi lộ ra hình dáng màu trắng kia, cảm giác nguy cơ của Vương Lâm cũng chốc lát đã đạt tới đỉnh!

Cảm giác dựng cả tóc gáy lâu rồi Vương Lâm chưa từng cảm nhận thấy. Lúc này đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, thân mình theo bản năng lùi lại vài bước. Nhất là khí thanh quang trong mắt hiện lên, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bóng dáng màu trắng này.

Trong chỗ tối của đại điện truyền ra một tiếng u thán, bóng dáng kia nhẹ nhàng bước ra. Lộ ra trước mặt Vương Lâm và đám người Phù Phong Tử rõ ràng chính là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần! Nữ tử này mỹ lệ, tướng mạo xinh đẹp, như là yêu tinh. Dù là Liễu Mi ngày đó tuy tướng

mạo cũng không kém hơn nhưng thiếu một loại cảm giác khó có thể nói rõ, phảng phất nữ tử này chính là một đóa hoa kỳ dị của thiên địa, theo trời mà sinh, theo đất mà thành!

Nàng chỉ lộ ra nửa thân mình, ánh mắt rời khỏi Vương Lâm rồi đảo qua đám người Phù Phong Tử sau đó lui trở lại.

Ánh mắt của nàng gần như chỉ mới đảo qua cũng khiến cho tâm thần Vương Lâm phảng phất như bị một cây búa vô hình đập lên một cái, trong đầu ầm vang một tiếng, lập tức trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lại cấp tốc lùi lại mấy trượng, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Vương Lâm mà như thế thì những người khác còn tệ hơn.

Hai mắt Phù Phong Tử trợn ngược lên, ẩn ẩn tràn ngập tia máu. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, thân mình run rẩy, thân thể lập tức nhanh chóng co rút lại, chỉ một lát sau đã chỉ còn một nửa, đại lượng thiên địa nguyên lực dũng mãnh tràn vào tâm thần. Thân mình hắn đạp chân lùi lại hơn mười trượng mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ thốt lên:

- Hoa Tiên!

Trần Đạo Tam Tử lại không thể kháng cự, gần như dưới ánh mắt này, ngay lập tức khiến hai mắt của Nhất Trần Tử có dấu hiệu tan ra. Đột

nhiên vang lên âm thanh bang bang, máu tươi từ trong miệng tràn ra, thân mình nhoáng lên, không ngờ suýt nữa từ giữa không trung rơi xuống. Vẻ hoảng sợ trong mắt hắn nháy mắt đã đạt tới đỉnh.

Về phân Nhất Tinh Tử và Nhất Long Tử, tâm thần hai người phảng phất như bị lợi kiếm xuyên qua, dưới cơn đau đớn, máu tươi theo lỗ chân lông phun ra, lập tức quần áo chuyển màu huyết sắc, thân mình từ giữa không trung rơi xuống, không chút do dự ngồi xuống.

Đại Đầu và Lôi Cát cũng như thế.

Nhất là Lôi Cát, thân mình khổng lồ không chịu nổi sự đả kích trong tâm thần này, ầm một tiếng đã nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt xám như tro tàn.

Chỉ có ngân thi là thần sắc vẫn như thường, chỉ có trong mắt là hiện lên vẻ kỳ dị.

Gần như chỉ có một ánh mắt mà đã có uy ực chấn nhiếp. Vương Lâm lại càng âm trầm, càng cảm thấy kiêng kỵ với Tiên phủ này. Tòa Tiên phủ thứ tư này chẳng qua chỉ là mới bên ngoài mà đã nguy hiểm như thế, thì sau khi mở ra toàn bộ, tiến vào Tiên phủ cuối cùng kia, hiển nhiên có thể nói sẽ tràn ngập nguy cơ!

- Chỉ sợ rằng hành trình ở Tiên phủ của Yêu Linh chi địa chính là địa vực nguy hiểm nhất từ lúc sinh ra!

Vương Lâm mặc dù đã dự liệu sẽ có nguy hiểm nhưng hắn không ngờ, chỉ mở ra động phủ bên ngoài, dựa vào thực lực của mình và những người này mà vẫn ẩn ẩn không thể vượt qua.

Mắt thấy bóng dáng màu đỏ kia lần nữa biến mất bên trong đại điện tối đen kia, trong mắt Vương Lâm lại bắn ra hàn quang. Với tâm trí của hắn tự nhiên hiểu được hàm nghĩa ánh mắt vừa rồi chính là cảnh cáo! Cảnh cáo bọn họ, nhất là Vương Lâm, không được bước vào! Nếu là lúc bình thường khác, đối với cảnh cáo đả kích tâm thần mạnh mẽ như thế này, Vương Lâm tất nhiên sẽ sáng suốt lựa chọn tránh đi. Dù sao việc làm lúc này của hắn thuộc loại xông vào động phủ của người khác.

Nhưng hành trinh Yêu Linh chi địa đối với Vương Lâm mà nói nhất thiết phải đi. Hết thảy điều này chính là vì hiện nay Chu Dật không biết sống chết. Tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là khiến cho Thanh Sương sống lại. Mà hy vọng phục sinh cho Thanh Sương chỉ có thể là phụ thân nàng Thanh Lâm! Đối với Chu Dật, đáy lòng Vương Lâm luôn mang một cảm giác biết ơn. Cũng giống như hắn đối với Tư Đồ Nam. Tư Đồ Nam mang Vương Lâm bước vào con đường tu đạo, mà Chu Dật, trong con đường tu đạo của Vương Lâm, có ảnh hưởng tạo ra tác dụng mấu chốt. Nếu năm đó không Vấn Đỉnh chi tinh, lúc này Vương Lâm sớm đã hóa thành bạch cốt, theo năm tháng hóa thành đất vàng ở Văn Đạo Hóa Triêu Sanh Tịch!

Hơn nữa, độc trên người Tư Đồ Nam mặc dù có thể tạm thời áp chế nhưng trong lòng hai người đều hiểu rằng nếu trong trời gian ngắn không thể giải được thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Có thể nói, hai ân nhân quan trọng nhất trong cuộc đời Vương Lâm chính là Tư Đồ Nam và Chu

Dật. Hy vọng của bọn họ đều đặt tại Yêu Linh chi địa, dù cho nơi này còn nguy hiểm hơn nữa, Vương Lâm cũng sẽ không lựa chọn lui lại! Mặc dù là bất thiện xông vào động phủ của người khác, làm việc bất nghĩa, Vương Lâm cũng sẽ không hối hận! Mọi việc trên thế gian, ai nói gì, ai đúng, ai sai, đối với Vương Lâm mà nói, vì Chu Dật và Tư Đồ Nam, hắn đúng!

Nhưng đối với bóng dáng màu trắng trong đại điện này mà nói, kẻ nào xâm nhập vào trong động phủ chính là sai!

- Nếu đã quyết định, phải đi tới!

Vương Lâm thở sâu, đứng bên ngoài mai rùa kia, tay phải hắn nâng lên, chụp vào hư không. Lập tức trong động phủ này vang lên âm thanh ầm ầm quanh quẩn, phảng phất hư không như bị xé ra một cái khe thật lớn!

Từng trận gió nổi lên, từng đạo hắc mang từ trong khe hở ngưng tụ ra, chỉ một lát đã hóa thành hư ảnh một thanh trường thương trên tay phải Vương Lâm. Những tia chớp màu đen hình cung tràn ngập, phát ra âm thang ba ba, vang vọng trong Tiên phủ yên lặng này. Phía sau Vương Lâm lúc này xuất hiện một hư ảnh Cổ Thần. Theo Vương Lâm cầm Diệt Thần Mâu, hư ảnh Cổ Thần cũng chụp một cái vào hư không, ngay lập tức nổi lên âm thanh bang bang.

Không ngờ trong tay phải của hư ảnh kia cũng xuất hiện một hư ảnh Diệt Thần Mâu! Sức mạnh thiên địa vô biên nháy mắt đã tràn ngập toàn động phủ. Vương Lâm thở sâu, chậm rãi nâng Diệt Thần Mâu trong tay lên.

Nháy mắt, đất đã trên mặt đất của động phủ không ngờ trở nên run rẩy, một đám từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Không chỉ có đất đá, thậm chí cả dòng nước đang chảy trên con sông nho nhỏ kia phảng phất như cũng ngừng chảy, dần dần bay lên. Ở xa xa, những lầu các do mấy người Vương Lâm công kích mai rùa tạo nên hư tổn, lúc này bụi bặm cũng bắt đầu bay lên.

Toàn bộ bên trong động phủ nháy mắt trở nên quỷ dị.

- Vương mỗ không muốn đả thương ngươi, bốn hồn thể trước đó cũng chỉ là phân hồn còn sót lại nơi này, không phải là bản thể. Lúc này Vương Lâm cũng chỉ muốn phá vỡ mai rùa này, mở ra thông đạo tiến vào động phủ!

Con mắt thứ ba trên mi tâm Vương Lâm chậm rãi xuất hiện, Ngũ tinh vương tộc ẩn chứa sau con mắt thứ ba cấp tốc xoay tròn, từng trận Cổ Thần lực truyền ra, dung nhập toàn thân Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm bỗng nhiên chuyển động, tay phải nâng Diệt Thần Mâu nhẹ nhàng quét ra, lập tức vang lên âm thanh xé rách. Nơi Diệt Thần Mâu vừa xẹt qua, hư không đương trường bị phá vỡ.

Nắm lấy Diệt Thần Mâu, bóng dáng của Vương Lâm như điện, lao thẳng về phía mai rùa. Khoảnh khắc tới gần, thân mình Vương Lâm gồng lên,

lao thẳng lên trên, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán, quát lớn:

- Phù Phong Tử, ngân thi, cùng ta phá giáp!

Phù Phong Tử cắn răng, thân mình nhoáng lên, thân mình đã đã rút lại phân nửa, lần nữa cấp tốc co rút tiếp, hóa thành thường nhân, một đạo kim quang lóe ra khỏi cơ thể hắn, ảo hóa ra một tấm bia đá thật lớn! Trên tấm bia đá này có rất nhiều ấn kỳ, kim quang lượn lờ bên trên. Theo hai tay của Phù Phong Tử bấm quyết chỉ về phía trước, tấm bia đá xé gió lao thẳng về phía quy xác!

Một tiếng nổ ầm vang lên, khi tấm bia đá đánh xuống quy xác khiến cho quy xác không ngừng lóe lên hào quang. Cùng lúc đó, ngân thi lao tới gần, há mồm phun ra, lại có một làn khói nhiều màu từ trong miệng nàng bay ra, ập tới quy xác. Khoảnh khắc tới gần, làn khói nhiều màu này lập tức bao phủ lấy bên ngoài quy xác, khiến nó không ngừng tan ra, hào quang trên quy xác lại không ngừng lóe lên. Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, tay phải nắm lấy Diệt Thần Mâu. Hung hăng ném xuống.

Diệt Thần Mâu này giống như cuồng long, mang theo tiếng gào rít long trời lở đất, đánh thẳng về phía quy xác đang không ngừng lóe ra bên dưới. Tốc độ này quá nhanh, gần như ngay khi Vương Lâm ném ra, mâu mang đã đánh tới mai rùa! Một đạo sóng gợn hình tròn từ chỗ Diệt Thần Mâu khuếch tán ra, hướng về bốn phía quét ngang. Ngay lập tức âm thanh ầm ầm lại vang lên.

Cùng lúc đó, bốn phía xung quang mũi mâu kia xuất hiện từng đạo vứt nẻ tinh mịn! Khoảnh khắc khi vết nẻ này xuất hiện, làn khói nhiều màu lập tức tràn vào bên trong, hơn nữa va chạm với tấm bia đã khiến cho những cái khe trên mai rùa đã ngày càng lớn. Cuối cùng một tiếng ầm vang lên, mai rùa đã hoàn toàn sụp đổ!

Trong sự sụp đổ này, toàn bộ động phủ lập tức bị hào quang bao phủ. Những mảnh vỡ của mai rùa hóa thành mảnh nhỏ, văng về bốn phía. Uy lực của Diệt Thần Mâu lúc này ở trong tay Vương Lâm đã phát huy đến đỉnh điểm, phá tan mai rùa rồi lao thẳng về phía đại điện! Cùng với nó còn có làn khói nhiều màu kia.

Nhưng ngay lúc này, nguy cơ khiến cho lông tóc của Vương Lâm dựng đứng cả lên lại xuất hiện lần nữa. Lúc này đây, nguy cơ này còn tăng cao hơn! Một bàn tay trắng nõn từ chỗ tối trong đại điện vươn ra, nhẹ nhàng điểm về phía Diệt Thần Mâu một cái. Lập tức một phiến đóa hoa tím hồng trống rỗng xuất hiện giữa thiên địa. Những đóa hoa này rất nhiều, nháy mắt gần như đã tràn ngập bốn phía, đương trường ngăn cản Diệt Thần Mâu này!

Còn làn khói nhiều màu kia, dưới một chỉ của ngọc thủ này lập tức hóa thành một đóa hoa nhiều màu, lơ lửng giữa không trung không chút nhúc nhích.

Bóng dáng màu trắng lại nhẹ nhàng bước ra, ngẩng khuôn mặt tuyệt trần lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm! Ngọc thủ lại chỉ ra! Nháy mắt này, hai đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, không chút nghĩ ngợi há miệng phun ra một thứ. Đó chính là pháp bảo hộ mệnh do

Viêm Lôi Tử ban tặng cho hắn, Lôi chi Tiên giới Toái phiến! Bên trên Toái phiến này có một vết nẻ rất nhỏ, là thần thông do Thiên Vận Tử tạo ra trước đó.

Lúc này, ngay sau khi bay ra, Tiên giới Toái phiến này lập tức phóng đại lên, nháy mắt đã hóa thành trăm trượng, hình thành một tấm chắn phòng hộ! Nhưng nháy mắt khi Tiên giới Toái phiến xuất hiện, lập tức vô số đóa hoa mới hình thành này trở nên quỷ dị, trong đó một đóa hoa cực kỳ rực rỡ lại còn truyền ra cả hương thơm.

- Ta đã cảnh cáo ngươi!

Một thanh âm mềm mại nhưng lạnh như băng vang lên giữa đất trời. Theo thanh âm này xuất hiện, những đóa hoa kia liền va chạm với Tiên giới Toái phiến, tạo ra một tiếng ầm lớn. Tiên giới Toái phiến tứ phân ngũ liệt!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1008: Táng hoa.

Theo Tiên giới Toái phiến sụp đổ, một cỗ kỳ hương ập thẳng đến, trực tiếp phả vào người Vương Lâm. Thân mình Vương Lâm chấn động, hắn cảm giác như bị một cỗ lực lượng khổng lồ đến khó tin tấn công. Trong cơ thể truyền ra âm thanh bang bang, phun ra một ngụm tiên huyết. Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ, cấp tốc lui lại!

- Nữ tử này rốt cuộc là ai?! Có đúng như lời Phù Phong Tử là Hoa Tiên?!

Da đầu Vương Lâm run lên, hắn biết may mình có thân thể Cổ Thần nếu không dưới một kích vừa rồi, nếu là tu sĩ bình thường thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ! Dù là như thế, trong thân thể không ngừng truyền lên cảm giác đau nhức vẫn khiến tâm thần Vương Lâm chấn động! Nhất là Tiên giới Toái phiến sụp đổ lại càng khiến Vương Lâm kinh hãi.

Tuy trên Toái phiến có vết nứt do thần thông của Thiên Vận Tử tạo ra nhưng cũng là một loại pháp bảo phòng ngự rất cường đại.

Chỉ có điều, không ngờ dưới một chỉ của nữ tử này lại quỷ dị sụp đổ. Điều này khiến cho Vương Lâm phải hít sâu một hơi khí lạnh, thân mình cấp tốc lui lại.

Thân thể mền mại của nữ tử này lại nhẹ nhàng tiến về phía trước mấy bước. Ánh mắt lạnh như băng vẫn nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay phải lại nâng lên, nhẹ nhàng điểm vào hư không! Nháy mắt này, một cảm giác

nguy hiểm lại như thủy triều dâng lên, phút chốc đã tràn ngập khắp người Vương Lâm.

Hắn chỉ cảm thấy ngực mình đau xót như bị một sợi châm nhọn xuyên thấu qua. Trong đau đớn, Vương Lâm lại lui về phía sau. Hắn không chút nghĩ ngợi, Cổ Thần lực từ mi tâm ngay lập tức tràn ra. Ngực hắn liền vang lên tiếng bang bang, cũng là một mũi tên do thực vật biến ảo thành bị Cổ Thần lực chấn gãy

Nữ tử áo trắng nhướn mày, bình thản nói:

- Khó trách dám xông vào động phủ, đích xác có chút tư cách!

Nữ tử nói xong, tay ngọc lại hướng về bên cạnh điểm tới.

Lập tức cách đó không xa, Phù Phong Tử vốn đã chuẩn bị, tùy thời thấy không ổn liền viễn độn, nháy mắt bên ngoài thân thể bị bao phủ bởi những đóa hoa, kỳ hương ập thẳng vào mặt. Sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, dưới vô số đóa hoa vờn quanh, Phù Phong Tử lập tức khoanh chân lại, không để ý nguy hiểm xung quanh, nhanh chóng muốn bức chất độc trong cơ thể ra.

Khoảnh khắc khi hắn khoanh chân ngồi xuống, những đóa hoa xung quanh nhất nhất ập tới, hoàn toàn phong kín Phù Phong Tử. Từ xa nhìn

lại chỉ thấy một phiến rừng hoa vô tận, không thấy được bóng dáng của Phù Phong Tử nữa.

Đám người Trần Đạo Tam Tử và Đại Đầu đều hoảng sợ, muốn lui về sau nhưng đã quá muốn. Bốn phía bọn hắn trong chốc lát đã tràn ngập những đóa hoa, chưa kịp thi triển thần thông đã bị rừng hoa này bao lấy!

Về phần ngân thi lúc này cũng bị rừng hoa này bao phủ, biến mất bên trong kỳ hương vô tận này!

Phóng nhãn nhìn ra chỉ còn có một mình Vương Lâm ở giữa không trung nữa! Ánh mắt lạnh như băng của nữ từ nhìn về phía Vương Lâm. Lập tức Vương Lâm có cảm giác tâm thần chấn động, thanh quang trong mắt lại lóe ra, biến ảo thành thanh quang thuẫn ở phía trước. Vừa vờn quanh thân thể hắn, lập tức xung quanh liền vang lên âm thanh bang bang.

Chỉ thấy một phiến đóa hoa trống rỗng xuất hiện, bị thanh quang thuẫn quét ngang lập tức vỡ vụn thành vô số mảnh. Nhưng mùi hương kỳ dị này cũng là tản ra đậm đặc hơn.

Nữ tử áo trắng càng nhíu mày, nâng tay phải lên gỡ xuống một cái trâm cài tóc có điêu khắc một đóa hoa trên mái tóc. Sau khi lặng lẽ nhìn thoáng qua một cái liền ném về phía Vương Lâm! Lập tức một tiếng bén nhọn chói tai như có thể xuyên qua thân thể, hủy diệt nguyên thần vang lên khắp động phủ. Chiếc trâm cài tóc này lóe lên tử quang, đâm thẳng về phía Vương Lâm! Tốc độ của nó cực nhanh, dù là Vương Lâm cũng không nhìn được chút bóng dáng nào. Khi hắn lui về phía sau chỉ có thể

cảm ngận được bốn phía xung quanh thân thể phút chốc không ngừng vang lên âm thanh bang bang.

Mỗi một tiếng bang vang lên đều đại biểu cho thanh quang thuẫn tự hành phòng ngự. Những tiếng vang liên tục vang lên cũng khiến cảm giác nguy hiểm lan tỏa khắp toàn thân Vương Lâm. Hắn nhìn không thấu tu vi của nữ tử này, thậm chí có cảm giác mơ hồ rằng nữ tử này đã đạt tới một trình độ đáng sợ, mơ hồ đã vượt xa cảm thụ của hắn đối với Viêm Lôi Tử trước đó đã thể hiện!

Nữ tử này lại nâng tay phải lên, một ấn quyết quỷ dị được tạo ra, nàng hạ giọng nói:

- Táng hoa!

Lời này vừa ra, lập tức giữa đất trời, hết thảy những nơi mà ánh mắt có thể nhìn đến không ngờ xuất hiện vô số đóa hoa. Số lượng những đóa hoa này thật sự nhiều lắm, tràn ngập khắp nơi khiến cho lúc này động phủ như một thế giới của các đóa hoa! Khoảnh khắc khi hai chữ “Táng hoa” vừa ra, vô số những đóa hoa này như đã nở bung ra cực điểm, nhụy hoa cấp tốc héo rũ, một phiến cánh hoa bóc ra, giống như mưa hoa, tràn ngập cả thiên địa. Dưới cái chỉ ra nhẹ nhàng của nữ tử này, vô số cánh hoa lao thẳng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại như muốn bao lấy hắn.

Không thể lui được nữa, đôi mắt Vương Lâm bắn ra hàn quang. Đã rất lâu rồi hắn chưa có cảm giác chỉ cần hơi vô ý sẽ hình thần câu diệt. Lúc

này hắn không phải nghĩ ngợi, tay phải bấm quyết, chỉ về thiên không, quát vội:

- Hô phong!

Những đóa hoa khắp thiên địa lập tức tràn ngập hắc phong. Những đóa hoa xung quanh Vương Lâm lập tức bị cuốn lên không, hóa thành bốn con hắc long gào rít bên trong rừng hoa này, từng trận âm hàn khoảnh khắc đã tràn ra.

Vương Lâm không chút dừng lại, tay phải lại đổi quyết, hô lên:

- Hoán vũ!

Trong tiếng gầm rống của hắc long còn có mảng lớn nước mưa từ trên trời giáng xuống, hóa thành nhiều điểm tinh quang bao trùm những nơi có thể nhìn thấy ở bốn phía, hình thành giọt giọt nước mưa. Cũng có tiên khí vô tận từ khắp động phủ ngưng tụ tới, nháy mắt đã dung nhập vào trong những giọt mưa này.

Hô phong Hoán vũ thuật, sau khi lần lượt thi triển liền dung hợp lại với nhau, trong gió có uy lực vô biên của mưa, trong mưa hắc khí càng thêm hàn lãnh! Do đó, cũng khiến cho vô số giọt mưa liền tạo ra tiếng ca ca, hóa thành nhiều bông tuyết. Dưới song chưởng của Vương Lâm duỗi ra, chỉ về phía trước, hắc long lập tức gầm rít lao ra, băng vũ lại tản ra, hình

thành một cơn gió lốc quét tới, ập thẳng về phía nữ tử áo trắng kia! Thời khắc nguy cơ, hai mắt Vương Lâm hồng lên, hai tay lại cấp tốc bấm quyết, không chút do dự quát lớn:

- Tản đậu thành binh!

Lời này vừa ra, lập tức một đạo hắc mang theo miệng hắn bay ra, đúng là Phong Tiên Ấn mười tám tầng địa ngục.

Mười tám tầng hào trên Phong Tiên Ấn lóe ra, theo hai ống tay áo Vương Lâm vung lên lập tức từ bên trong bay ra từng đạo chiến hồn, tràn khắp không gian bên trong động phủ, theo Hô phong Hoán vũ ập về phía nữ tử kia.

Nhất là Tản đậu thành binh, dưới vô số hồn phác khiến cho rừng hoa lập tức nổi lên sóng gợn. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm đem cả ba Tiên thuật của Bạch Phàm đồng thời thi triển ra, sự cường đại có thể nói là tuyệt luận! Trong hắc phong gào rít, vô số đóa hoa bị cuốn ngược lại. Dưới những bông tuyết hạ xuống, cũng sinh ra âm thanh bang bang, những đóa hoa cũng bị thổi bay.

Cuối cùng, Tản đậu thành binh hóa ra vô số chiến hồn, trong đó cũng có Huyết Tổ dữ tợn xuất hiện. Ba thần thông này quét ra, trở thành một cơn phong bạo tản khắp thiên địa.

Ầm ầm! Từng trận âm thanh long trời lở đất vang lên. Dưới sự dung hợp của tam đại Tiên thuật của Bạch Phàm, bên trong rừng hoa này phá khai ra một thông đạo, trực tiếp xuyên thẳng tới nữ tử áo trắng kia!

Thân mình hướng về phía trước, bước ra một bước, tiếng động răng rắc đột nhiên từ trong cơ thể vang lên. Thân mình hắn bỗng nhiên từ kích thước như một thường nhân bình thường đã hóa thành một cự nhân cao tới trăm trượng! Thanh quang thuẫn lại theo đó biến ảo trở thành hơn mười trượng, không ngừng xoay tròn bên ngoài thân thể hắn.

Khí tức vương tộc Cổ Thần lúc này không chút giữ lại, hoàn toàn mở ra. Trong tiếng gầm nhẹ, thân mình Vương Lâm dung nhập vào trong phong bạo, tay phải hung hăng đánh ra một quyền!

Một quyền lập tức dâng lên cuồng phong, khiến cho tốc độ của cơn phong bạo do ba đại thần thông dung hợp càng nhanh hơn, phá vỡ hết thảy phía trước, xông tới gần nữ tử áo trắng này!

Bên trong phong bạo này, bốn con hắc long đan vào nhau, vô số bông tuyết cấp tốc xoay tròn, cũng có rất nhiều chiến hồn tràn khắp nơi! Nữ tử áo trắng thần sắc hơi chút biến hóa, nhìn chằm chằm vào thân thể Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Cổ Thần…

Tay phải nàng nâng lên, lập tức trong đó lóe lên thanh quang, một quang đoàn kỳ dị biến ảo ra.

Khoảnh khắc khi quang đoàn này xuất hiện, Vương Lâm hóa thành Cổ Thần lại dâng lên cảm giác mãnh liệt nguy hiểm. Cảm giác nguy cơ này đã mãnh liệt hơn trước rất nhiều lần! Hết thảy là bởi vì quang đoan này! Thần sắc nữ tử lại càng lạnh hơn, quang đoàn trong tay vung về phía trước, lập tức nhắm thẳng về phía phong bạo. Trong chốc lát liền trực tiếp va chạm với phong bạo kia.

Không có tiếng động gì truyền ra nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến tâm thần Vương Lâm chấn động! Khoảnh khắc quang đoàn và phong bạo va chạm, nó lập tức vỡ ra, bỗng nhiên tan vỡ, nhưng lại nổi lên biến hóa quỷ dị. Phong bạo do ba đại thần thông dung hợp chấn động như trở nên thoái hóa, nhanh chóng phân chia, lần nữa trở thành ba thần thông riêng rẽ.

Nhưng lập tức, ba thần thông này lại như thoái hóa từng chút một, chỉ trong chốc lát đã tan biến trước người nữ tử này! Ngay cả những chiến hồn xuất hiện dưới thần thông Tản đậu thành binh cũng bị nghịch cuốn, lần nữa quay về địa ngục.

Hết thảy những điều này cũng nháy mắt hoàn thành. Biến hóa quỷ dị khiến sắc mặt của Vương Lâm đại biến. Lúc này quyền đầu của hắn mất đi phong bạo bao phủ, trực tiếp đánh tới nữ tử áo trắng này.

Nữ tử áo trắng thần sắc vẫn như thường, ánh mắt lạnh như băng, trên tay phải lại bất ngờ xuất hiện một quang đoàn, vung về phía trước. Quang đoàn này liền bay thẳng về phía Vương Lâm!

- Bổn nguyên!

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được bên trong quang đoàn ẩn chứa một tia bổn nguyên lực, như thế mới có thể khiến cho tam đại thần thông mất đi hiệu quả. Nếu là đánh vào trên người mình, thì dù là thân thể Cổ Thần cũng sẽ tan nát như vậy! Trong nguy cơ sinh tử, con mắt thứ ba trên mi tâm bỗng nhiên xuất hiện, lấy tốc độ cực nhanh tràn ra hồng quang ngay khoảnh khắc khi quang đoàn kia tới gần, lộ ra lực lượng của con mắt thứ ba! Khoảnh khắc khi nó mở ra, hồng quang tản ra thành hình quạt, trực tiếp bao vây lấy quang đoàn. Bổn nguyên lực ẩn chứa bên trong lại nhè nhẹ lượn lờ, nhanh chóng tản ra.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm sử dụng bổn nguyên lực của con mắt thứ ba giao chiến. Lúc này đây nhìn như bình tĩnh nhưng trên thực tế lại cực kỳ hung hiểm! Nháy mắt khi hồng quang trong con mắt này chợt lóe lên, nữ tử áo trắng kia lần đầu tiên biến sắc! Quang đoàn bên trong hồng quang kia tiêu tan cực nhanh, nhưng đồng thời với đó, bổn nguyên lực vốn không có nhiều trong con mắt thứ ba của Vương Lâm cũng nhanh chóng tiêu tan, như là triệt tiêu lẫn nhau.

Quá trình này chỉ diễn ra trong một tích tắc nhưng Vương Lâm lại cảm giác phảng phất như trăm ngàn năm. Sau khi quang đoàn kia hoàn toàn tiêu tan, thân mình Vương Lâm bỗng nhiên lui nhanh ra sau, hồng quang trong con mắt thứ ba cũng dần ảm đạm, thu vào trong mi tâm.

Quần áo giờ phút này dĩ nhiên đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng. Trong khi Vương Lâm lui về sau, nữ tử áo trắng vẫn chưa truy kích, mà ánh mắt trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Cổ Thần, Tiên thuật của Bạch Phàm, bổn nguyên lực, ngươi là ai?

Đối với nữ tử áo trắng này Vương Lâm cực kỳ kiêng kị. Chỉ có điều động phủ này hắn nhất thiết phải xông vào! Lúc này nghe vậy, tâm thần Vương Lâm không khỏi khẽ động. Trước đó hắn đã nhìn đến biểu tình kỳ dị của lão già áo xanh khi nhìn thấy Định Thân Thuật! Vương Lâm rất ít khi đánh cuộc nhưng lúc này cũng không thể không đánh cuộc một lần!

- Nếu là thất bại cũng chỉ có thể chạy trối chết, tìm Cổ Yêu Bối La khiến hắn đến phá nát nơi này! Chung quy lại Yêu Linh Tiên phủ ta nhất định phải vào!

Vương Lâm cắn răng, tay phải chỉ về tiền phương, Định Thân thuật chốc lát đã tràn ngập.

Nháy mắt khi nhìn thấy Định Thân thuật, thần sắc của nữ tử áo trắng này lập tức có biến hóa!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một tòa Tiên ngọc tháp lóe ra huỳnh quang, thi thể Thanh Ải ngủ say bên trong xuất hiện ở giữa người Vương Lâm và nữ tử áo trắng. Nữ tử áo trắng này lập tức như bị lôi điện ầm ầm đánh trúng!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1009: Pho tượng của ai.

Nàng kinh ngạc nhìn thi thể của Thanh Sương, thân thể run rẩy. Rất lâu sau, nàng nhắm hai mắt lại, chỉ có điều sự run rẩy của lông mi lại không che dấu được kinh hãi trong lòng.

Tâm thần của Vương Lâm lúc này cũng rất căng thẳng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vẻ mặt biến hóa của nữ tử áo trắng. Đây là hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc nữ tử này nhất định nhận thức Định Thân Thuật, nhất định nhận thức Thanh Sương!

Tuy rằng lúc này là thời cơ đánh lén tốt nhất, nhưng Vương Lâm không làm như vậy. Nữ tử áo trắng trước mắt này mang tới cho hắn nguy cơ

cực kỳ mãnh liệt, có thể nói sau khi đối phương thi triển ra một tia bổn nguyên lực kia đã khiến Vương Lâm hoảng sợ từ đáy lòng.

Cho dù là Viêm Lôi Tử trên người cũng chỉ có chút khí tức bổn nguyên, không thể thi triển hoàn chỉnh ra bổn nguyên lực. Nhưng nữ tử áo trắng trước mắt này vừa rồi không ngờ đã thi triển ra bổn nguyên, điều này làm cho Vương Lâm căn bản là không dám tưởng tượng.

Đối mặt với địch nhân như vậy, đánh lén không có ý nghĩa.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, không có tiếng động gì, chỉ có mùi hoa nhàn nhạt kia tràn ngập xung quanh, còn có những cánh hoa kia từ không trung rơi xuống khiến mặt đất trở thành hoa hải (biển hoa).

Hai người cùng trầm mặc. Thời gian chậm rãi trôi qua, một nén nhang sau, nữ tử áo trắng mở hai mắt nhìn thi thể của Thanh Sương mở miệng dường như đang muốn nói chuyện.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên chỗ xa trong động phủ truyền đến một tiếng nổ. Dưới hoàn cảnh yên tĩnh này, tiếng nổ bất thình lình rõ ràng vô cùng chói tai!

Cùng lúc đó lại có tiếng mắng từ phía xa chầm chậm truyền đến.

- Chạy? Bảo bối lão tử nhìn trúng đã không có khả năng chạy!

Thanh âm ngang ngược của Tư Đồ Nam quanh quẩn. Chỉ thấy xa xa có một đạo bạch quang cấp tốc bay đến, trong bạch quang này có một bình nhỏ.

Bình ấy làm từ bạch ngọc, từ xa nhìn lại mượt mà sinh quang giống như mỡ dê.

Ở phía sau bình nhỏ này, Tư Đồ Nam toàn thân tản ra hắc khí vờn quanh đuổi theo không bỏ. Mắt thấy tốc độ của bình nhỏ kia càng lúc càng nhanh, Tư Đồ Nam hừ lạnh tay phải bấm quyết đảo qua phía trước, lập tức ở phía trước bình nhỏ kia xuất hiện màn sương đen nồng đậm, trong nháy mắt màn sương đen này hóa thành một con mãnh thú hư ảo hướng bình nhỏ một ngụm nuốt vào.

Bình nhỏ kia chợt dừng lại một chút, không ngờ trong khoảnh khắc khi mãnh thú do màn sương đen hóa thành cắn nuốt đến lại bụp một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ mang theo kình khí sắc bén xuyên thấu thân thể mãnh thú, sau khi xuất hiện ở phía sau mãnh thú liền ngưng tụ lại khôi phục thành hình dạng đầy đủ, tốc độ bạo tăng bay về phía trước.

Ô.

Tư Đồ Nam hai mắt sáng ngời, trong tiếng cười dài bước về phía trước đuổi theo.

Một người một bảo này trong khi truy đuổi nhanh chóng tới gần Vương Lâm và nữ tử áo trắng kia.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang khó có thể phát hiện được.

Tốc độ của bình bạch ngọc kia rất nhanh trực tiếp bay về phía nữ tử áo trắng. Đôi mi thanh tú của nữ tử áo trắng khẽ nhíu, ngọc thủ vung về phía trước, lập tức bình bạch ngọc kia nhẹ nhàng rơi vào trong tay nàng.

Nhưng ngày trong khoảnh khắc khi nữ tử áo trắng kia đỡ lấy, bình nhỏ đột nhiên bụp một tiếng vỡ vụn, hóa thành vô số mãnh vỡ lao thẳng về phía nàng.

Thân mình Tư Đồ Nam lại nhoáng lên một cái, hét lớn:

- Vương Lâm, đi!

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, trong khoảnh khắc khi bình nhỏ kia rơi vào trong tay nữ tử áo trắng liền thu lấy Thanh Sương và tiên tháp, thân mình lại lui về phía sau nhanh như điện.

Vẻ mặt Tư Đồ Nam lộ ra vẻ dữ tợn, trong khi lui về phía sau hai tay bấm quyết, nhấn xuống phía dưới một cái, trong miệng quát khẽ:

- Tiên Thuật Không Liệt!

Theo thanh âm quanh quẩn thiên địa của Tư Đồ Nam, lập tức trên bầu trời phía trước liền vặn vẹo.

Từng trận tiếng động ầm ầm bỗng nhiên vang lên, gần như nối thành một mảnh hóa thành vô số lốc xoáy đột nhiên xuất hiện lao thẳng về phía nữ tử áo trắng.

Mượn thời cơ này Tư Đồ Nam bay nhanh lui về phía sau, cùng Vương Lâm lao thẳng về phía cửa ra của tiên phủ.

Mảnh vỡ của bình bạch ngọc nhỏ nhằm thẳng mặt nữ tử áo trắng cuốn đến, nhưng dưới hai mắt nàng lập tức đình chỉ giữa không trung. Vẻ mặt nàng bình tĩnh, thân mình khẽ bước về phía trước.

Tiên Thuật Không Liệt của Tư Đồ Nam hóa thành vô số lốc xoáy ầm ầm lao tới, nhưng lại quỷ dị lại trực tiếp xuyên thấu thân thể nữ tử áo trắng không khiến nàng có chút tạm dừng.

- Ngươi không muốn tiến vào động phủ sao.

Nữ tử áo trắng trong khi khẽ bước chầm chậm mở miệng.

Thanh âm này dù rằng vẫn lạnh như băng nhưng đã không có sát ý.

Vương Lâm đang lui về phía sau trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm, hắn quyết đoán dừng lại nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng phía xa.

Tư Đồ Nam cau mày cũng dừng lại. Lúc trước hắn rời khỏi một mình đi sưu tầm bảo bối, nhưng không lâu sau liền phát giác ở chỗ Vương Lâm đang nguy hiểm.

Nhất là mấy người Phù Phong Tử suy yếu và biến mất càng khiến Tư Đồ Nam khiếp sợ, nhưng Vương Lâm ở trong đó hắn không thể chạy trốn một mình, vì thế hắn liền mạo hiểm lại đây tạo cơ hội cùng nhau bỏ chạy.

Lúc này nhìn thấy Vương Lâm dừng lại, Tư Đồ Nam không cần nghĩ ngợi cũng dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng không ngừng tới gần.

- Tiền bối cho phép chúng ta đi vào?

Vương Lâm ôm quyền, bình tĩnh mở miệng.

Nữ tử áo trắng kia trầm mặc rất lâu. Nàng than khẽ xoay người nhìn đại điện trong động phủ, hạ giọng nói:

- Đi theo ta.

Nói xong nữ tử áo trắng bay về phía đại điện. Vương Lâm có chút trầm ngâm nhìn thoáng qua Tư Đồ Nam. Tư Đồ Nam ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói:

- Người này có chút quỷ dị!

- Nếu không đến thì hai người các ngươi có thể rời khỏi. Đồng bạn của ngươi cũng sẽ ở bên ngoài động phủ chờ ngươi.

Thanh âm của nữ tử áo trắng xa xôi truyền đến, thân ảnh của nàng đã đi tới bên ngoài đại điện, khẽ bước liền dung nhập vào đại điện hắc ám. Nghĩ đến vẻ mặt biến hóa của nữ tử này lúc trước, ánh mắt Vương Lâm lộ ra kiên định, nhẹ nhàng nói:

- Tư Đồ, ta tự mình đi vào!

Tư Đồ Nam tự nhiên hiểu, nếu hai người cùng đi vào, một khi có biến cố sẽ không có một chút cơ hội phản kháng. Hắn nghe vậy gật đầu cũng không nhiều lời.

Giữa hắn và Vương Lâm có một số việc không cần phải giải thích, đó là một loại tín nhiệm!

Vương Lâm cũng không nhiều lời, thân mình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo cầu vồng đi thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã đi tới bên ngoài đại điện. Hắn hít sâu một hơi giơ chân bước vào trong đại điện!

Trong đại điện một mảnh hắc ám. Loại này ám chẳng những trở ngại mắt thường, hơn nữa cũng có ảnh hưởng đối với thần thức. Thần thức không thể tản ra quá xa, chỉ có thể vờn quanh thân thể mấy trượng.

Trong mơ hồ Vương Lâm có thể nhìn thấy bốn phía trong đại điện này dường như đều có mấy hắc ảnh cực lớn, chúng giống như những pho tượng, chỉ có điều nơi đây quá mờ nên nhìn không rõ ràng.

Trong đại điện này lại là một mảnh yên lặng, chỉ có phía trước vang lên tiếng bước chân rất nhỏ nói cho Vương Lâm, nữ tử áo trắng kia đang dần dần đi xa.

Đúng lúc này, tiếng bước chân đột nhiên biến mất, một thanh âm xa xôi vang lên trong đại điện này.

- Ngươi tên là gì?

- Vương Lâm.

Vương Lâm trầm giọng nói.

- Họ Vương.

Nàng giống như tự nói, lẩm bẩm:

- Thật là họ Vương.

Trong đại điện lại yên tĩnh, Vương Lâm mặc dù vẻ mặt như thường nhưng tâm thần cũng cực kỳ cảnh giác, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển toàn thân, có chút không bình thường sẽ lập tức phản kích.

Ngoại trừ điều đó thì con mắt thứ ba trên mi tâm của hắn cũng hiển lộ, mặc dù chưa mở ra nhưng chỉ cần tâm niệm khẽ động thì bổn nguyên lực chứa trong đó sẽ lập tức tản ra.

Vương Lâm cực kỳ kiêng kị đối với nữ tử áo trắng kia. Tu vi của hắn tuy rằng đã đạt tới Khuy Niết, phối hợp với thân thể Cổ Thần có thể phát huy ra thực lực Tịnh Niết trung kỳ, nhưng đối mặt với nữ tử này Vương Lâm hiểu được mình không phải là đối thủ.

Chỉ là có một số việc, biết là nguy hiểm cũng phải đi làm, đây chính là Vương Lâm.

Trong trầm mặc, tay phải của nữ tử kia dường như vung lên ở phía trước, lập tức một đạo tinh quang lóe ra, tinh quang này tuyệt đối không phải ánh sáng bình thường, trong vùng hắc ám này vẫn có thể chiếu sáng mông lung.

Nhờ ánh sáng mông lung này, Vương Lâm đã thấy rõ cảnh vật trong đại điện này, hắn lập tức hít sâu một hơi.

Trong đại điện này giống như đạo quán của nhân gian, có mấy pho tượng cực lớn. Nhìn thật kĩ thì những pho tượng này tổng cộng có chín, ngoại trừ tám pho xung quanh, phía chính giữa có một pho tượng. Pho tượng này không biết điêu khắc từ vật gì, trong ánh sáng mông lung mơ hồ lộ ra một tia kim quang.

Chẳng qua kim quang này rất mờ, nó vừa lan ra liền bị hắc ám xung quanh cắn nuốt, như thế nó chỉ có thể ẩn chứa ở trong pho tượng, khiến cho pho tượng thoạt nhìn có một loại cảm giác quỷ dị.

Pho tượng này điêu khắc một trung niên nam tử. Nam tử này cực kỳ oai hùng, tướng mạo đường đường, nhất là trong ánh mắt lộ ra ánh sáng thâm thúy, ở trên người hắn mặc hoàng bào tràn đầy một cỗ quý khí khó tả!

Trên hoàng bào kia thêu chín con tử long vờn quanh lộ ra vẻ dữ tợn, lúc này mặc dù chúng yên lặng, nhưng vẫn có thể cảm thụ được khí thế độc ác tràn ngập không thể tưởng tượng của chúng.

Ngoại trừ điều đó, ở phía sau nam tử lại điêu khắc tầng mây cuồn cuộn, chỉ có điều tầng mây này cũng không phải màu trắng mà là màu đen, mây đen tràn ngập khiến pho tượng điêu khắc nam tử lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Trong khoảnh khắc Vương Lâm nhìn vào hai mắt của pho tượng điêu khắc trung niên nam tử, trong đầu hắn lập tức nổ vang giống như có một cỗ khí tức khó có thể tưởng tượng ập tới trực tiếp rơi trên người hắn. Trong cuộc đời này Vương Lâm chưa từng thấy qua khí tức nào mạnh như vậy, bất kể là Thanh Thủy, Viêm Lôi Tử, cho dù là Thiên Vận Tử đều xa xa không bằng. Trong cảm thụ của Vương Lâm thậm chí ngay cả lão giả bước thứ ba thần bí trong La Thiên Tinh Vực cũng không thể so sánh.

Khí tức mạnh mẽ này hình thành một cỗ lực tấn công vô hình, Vương Lâm chỉ nhìn thoáng qua thân mình lập tức run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình cấp tốc lui lại, nguyên lực trong cơ thể muốn bùng

nổ, nhưng hắn kinh hãi phát hiện, nguyên lực không ngờ co đầu rụt cổ giống như ở trước mặt pho tượng này căn bản không dám vận chuyển.

Có một cỗ áp lực vô hình làm cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm vừa mới động liền lập tức bị cưỡng ép đè lại, cho dù giãy dụa như thế nào cũng là làm việc vô ích!

Ở trước pho tượng này thiên địa nguyên lực đều phải khuất phục!

Vương Lâm hoảng hốt, lúc này hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, máu toàn thân giống như đình chỉ lưu động, nhưng trong khoảng thời gian ngắn máu lại giống như phát cuồng, không ngờ nhất tề bắn phá về phía trái tim của hắn.

Loại hiện tượng này, Vương Lâm tu đạo hơn một ngàn ba trăm năm chưa từng gặp phải, cũng chưa từng nghĩ tới. Nhưng lúc này cũng không cho hắn nghĩ nhiều, nguyên lực trong cơ thể không thể vận chuyển, máu bắn phá trái tim, thân thể hắn lập tức trở nên run rẩy.

Một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng muốn cho hắn phải quỳ trên mặt đất, muốn cho hắn phải khuất phục pho tượng này.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hồng quang, trong tiếng gầm nhẹ Cổ Thần lực từ trong cơ thể bỗng nhiên bạo phát ra.

Cổ Thần, bất kính thiên địa, không sợ đạo tắc, nghịch thiên mà đi, đúng là bộ tộc cổ xưa!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1010: Hoa Phi.

Chỉ là một pho tượng người làm sao có thể khiến Cổ Thần khuất phục! Trong khoảnh khắc Cổ Thần lực bạo phát, Vương Lâm đứng thẳng người, ánh mắt như điện lần thứ hai va chạm với hai mắt của pho tượng!

Tâm tuyệt không phục!

- Trong thiên hạ này, không vật gì có thể khuất phục được Cổ Thần! Thiên đạo không được, quy tắc không được, ngươi cũng không được!

Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm cấp tốc xoay tròn, trong cơ thể hắn có tiếng bụp bụp truyền ra. Tuy rằng vẫn chưa hóa thành Cổ

Thần chân thân, nhưng cường độ thân thể cũng đang không ngừng nén ép mà điên cuồng bạo tăng.

Thân thể hùng mạnh ngưng tụ càng nhiều Cổ Thần lực càng khiến thân thể Vương Lâm giống như ngọn núi đứng thẳng tắp, một cỗ khí tức bất khuất thiên địa bộc phát ra không chút giữ lại đối kháng với uy áp truyền ra từ pho tượng kia!

Từng trận sóng gợn vô thanh vô tức đột nhiên quanh quẩn trong đại điện hình thành một cơn gió lốc quét ngang đại điện, khiến cho thân thể Vương Lâm lại lui về phía sau.

Trong tiếng gầm nhẹ Vương Lâm gắng gượng dừng bước, nhìn chằm chằm pho tượng kia. Lúc này, hắn mơ hồ có một loại ảo giác, pho tượng này giống như sống đang lạnh lùng mình.

A a a!

Vương Lâm đột nhiên ngẩng đầu hét lớn, một tiếng rống của Cổ Thần , long trời lở đất, tất cả sinh linh đều phải tránh lui không có tư cách ở phía trước!

Trong tiếng rống giận động phủ bên ngoài đại điện lập tức có tiếng tan vỡ ầm ầm truyền đến giống như không chịu nổi tiếng rống giận này. Hơn

nữa dưới tiếng rống giận này, Vương Lâm nhấc chân mạnh mẽ bước về phía trước một bước!

Một bước này nhìn như đơn giản, nhưng đối với Vương Lâm mà nói lại cực kỳ khó khăn. Dưới uy áp hùng mạnh không thể tin nổi kia, trong khí tức khiến người ta tan vỡ kia, lui về phía sau là con đường duy nhất, nhưng lui về phía sau chính là biểu hiện khuất phục, đang không ngừng lui về phía sau nếu không thể nghịch chuyển, như vậy chính là đã hoàn toàn khuất phục.

Cổ Thần dám nghịch thiên, dám nghịch đạo, nếu khuất phục dưới pho tượng này thì Vương Lâm sẽ không xứng đáng trở thành Cổ Thần chân chính!

Vương Lâm bước ra một bước thậm chí có thể cảm nhận được trong cơ thể truyền ra tiếng vỡ vụn đáng sợ, một bước này bước ra chính là trực tiếp đối kháng với uy áp của pho tượng không có một chút né tránh!

Nhưng tất cả những điều này lại phù hợp với Cổ Thần truyền thừa trong cơ thể Vương Lâm!

Lui về phía sau mười bước, trăm bước chính là lùi bước, cho dù không lui về phía sau tận lực cố gắng dừng tại chỗ, tuy rằng không bại, nhưng quá mức bình thường, loại bình thường này đã quyết định đạo của người đó chỉ có thể thuận thiên thừa vận!

Nhưng bước tới một bước thì lại khác hẳn, điều này biểu hiện sự phản kháng, biểu hiện nghịch!

Một bước này bước ra, uy nghiêm trên pho tượng kia trong thời gian ngắn bạo tăng, giống như có vô số ngọn núi lớn đè Vương Lâm xuống không cho phép hắn phản kháng!

Bụp một tiếng, sau lưng Vương Lâm có máu tươi từ trong tóc gáy phun ra, nhưng thân thể sừng sững của hắn lại bước tới một bước nữa!

- Vương Lâm ta thân là nghịch tu, ngay cả trời đều dám nghịch, ngay cả vận mệnh đều dám phản kháng, hôm nay ở trong này làm sao có thể lui ra phía sau!

Vương Lâm bước tới một bước này ngược dòng mà lên, giống như đã xúc phạm thiên uy lập tức liền có uy áp vô biên tràn đến.

- Chạm với được đạo thì chết cũng yên lòng. Trái tim nghịch thiên của ta, sinh ra ý niệm bất khuất, có sợ hãi thứ gì? Chỉ có cái chết mới khiến ta dừng lại!

Dưới uy áp không thể tưởng tượng này toàn thân Vương Lâm phun ra một lượng lớn máu tươi, cả người thoạt nhìn giống như một huyết nhân, nhưng hắn lại cười dài, trong tiếng cười lộ ra ý chí bất khuất duy ngã độc tôn!

Lúc này, toàn thân Vương Lâm thông suốt, tất cả suy nghĩ hỗn độn nhất loạt chặt đứt, còn lại chỉ có một chữ nghịch!

Năm đó khi Vương Lâm lấy nghịch vấn đỉnh ở vùng đất Yêu Linh, thì hôm nay cũng ở nơi Yêu Linh này nghịch của hắn bị việc thế gian niêm phong, bị La Thiên một mực áp chế, bị tâm thần bản thân che dấu lại một lần nữa phóng ra rực rỡ!

Hết thảy giống như nhân quả!

Trong tiếng cười dài Vương Lâm lại một lần nữa bước về phía trước, khoảnh khắc bước thứ ba này hạ xuống thì uy áp trong đại điện trong thời gian ngắn tiêu tan không còn, căn bản giống như chưa từng xuất hiện!

Dưới pho tượng nữ tử áo trắng vẻ mặt phức tạp yên lặng nhìn Vương Lâm.

Toàn bộ đại điện chỉ có tiếng cười dài rung động đến tâm can của Vương Lâm đang chậm rãi tiêu tan!

Lúc trước trong khoảnh khắc hắn nhìn đến pho tượng này liền đoán được pho tượng này khắc ai, tướng mạo của người này có vài phần tương tự với Thanh Sương trong tiên tháp.

Hơn nữa người mà chỉ là một pho tượng đã có được loại uy áp hùng mạnh này thì chỉ có một!

- Tiên Đế Thanh Lâm!

Sau lưng Vương Lâm mồ hôi đã ướt sũng, một khắc vừa rồi hắn đã cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có, nếu không có Cổ Thần lực sợ là lúc này hắn đã chết bất đắc kỳ tử.

Ánh mắt Vương Lâm đã có hàn quang rơi trên người nữ tử áo trắng.

- Ngươi đã thông qua khảo nghiệm!

Nữ tử áo trắng cúi đầu hạ giọng nói.

- Ngươi là ai!

Vương Lâm bình tĩnh nói.

- Một trong tiên đế bát phi, Hoa Phi Hàm Yên.

Nử tử ngẩng đầu nhìn pho tượng, trong mắt lộ vẻ dịu dàng, còn có quyến luyến nồng đậm.

Nàng thở dài xa xôi, ngọc thủ vung lên ở phía trước, lập tức mặt đất đại điện rung động ầm ầm, dần dần từng khối đất đá run rẩy nổi lên.

Giống như có một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ khiến cho tất cả những khối đất đá này hình thành một trận pháp kỳ dị giữa Vương Lâm và nữ tử áo trắng.

Mà sau khi trên mặt đất không còn đất đá rõ ràng đã hình thành một khung cảnh tinh không, trong bóng đêm tràn ngập vô số tinh vân, cũng có tinh điểm lóe lên rực rỡ.

Càng không thể tin nổi chính là tinh điểm trong tinh không kia đều không phải bất động mà đang chậm rãi di động, cảnh tượng này khiến hai mắt Vương Lâm sững lại một lát.

- Nơi Yêu Linh này là một tòa tiên phủ, nó trôi nổi trong tinh không với phương thức đặc thù. Những gì ngươi nhìn thấy không phải hư ảo, mà là chân thật.

- Đi vào trong truyền tống trận này ngươi có thể tiến vào chỗ phong ấn. Nếu ngươi có năng lực mở ra thì có thể tiến vào tiên phủ chân chính.

- Trong tiên phủ kia là nơi bế quan của Tiên Đế Thanh Lâm?

Vương Lâm di chuyển ánh mắt từ tinh không trên mặt đất dừng trên trận pháp dùng đất đá tạo thành.

Nữ tử áo trắng trầm mặc nhìn pho tượng tiên đế, một lúc lâu sau nàng hạ giọng nói:

- Năm đó khi chàng trở về vốn đã bị thương, trên đường lại bị hai người ngoại giới giằng co liền mở ra tiên phủ, ở trong đó chữa thương. Nguyên bản không có cửa vào, chàng chỉ lưu lại bốn cửa vào, nếu bốn cửa vào này đồng thời mở ra thì ở trong vùng đất Yêu Linh có thể xuất hiện một thông đạo chân chính đi tới chỗ bế quan. Ngươi có được Định Thân Thuật, lại mang theo thi thể của Thanh Sương, hơn nữa là người họ Vương, ta sẽ không ngăn cản ngươi. Đồng bạn của ngươi sau khi tiến vào truyền tống trận cũng sẽ xuất hiện theo ý ngươi.

Nữ tử áo trắng nói xong than nhẹ một tiếng, xoay người đi về chỗ sâu trong đại điện. Bóng dáng này rơi vào trong mắt Vương Lâm tràn đầy cô độc và buồn rầu.

- Người của họ Vương là ý gì?

Vương Lâm hỏi nhanh.

- Nếu có cơ duyên ngươi sẽ biết được.

Thanh âm yếu ớt của nữ tử áo trắng dần dần chìm vào trong bóng tối.

- Với tu vi của tiền bối sao không đi cùng ta!

Vương Lâm nhìn phía xa lập tức hỏi.

Nữ tử áo trắng đã tiến nửa người vào trong bóng tối dừng lại một chút, lưng quay về phía Vương Lâm, trên mặt lộ vẻ chua xót, khẽ nói:

- Ta không đi được!

Nói xong thân ảnh của nàng hoàn toàn dung nhập vào trong bóng tối biến mất.

Nữ tử áo trắng đi ra ở chỗ sâu trong đại điện, địa phương mà Vương Lâm không biết đến, vẻ mặt nàng vẫn còn chua xót. Trên người nàng dần dần tản ra từng trận bạch quang, chỉ là quang này lại dung hợp với hắc ám, ở bên ngoài không nhìn ra bất cứ chút hào quang nào.

Trong bạch quang nữ tử này dần dần dừng lại, trên hai chân có một mảnh màu xanh, màu xanh này tràn ngập rất nhanh đã bao phủ toàn bộ thân thể nàng, cuối cùng khi hào quang lóe lên nàng biến mất, thay vào đó lại là một đóa hoa cực kỳ xinh đẹp nở rộ ở chỗ sâu trong đại điện.

- Hoa Phi đã chết, còn sót lại chỉ là một gốc hoa tiên, một gốc hoa tiên không thể rời khỏi động phủ này.

Đóa hoa nở rộ kia rất đẹp, chỉ có điều vẻ đẹp này lại lộ ra thê lương, nở ra ở nơi đen tối không ai có thể nhìn thấy.

Vương Lâm trầm mặc nhìn phía trên truyền tống trận, thân mình nhoáng lên một cái bước vào bên trong.

Chỉ là khi tới gần, ánh mắt Vương Lâm rơi vào trong bóng tối chỗ sâu trong đại diện dường như thấy được một số thứ gì đó.

Thân thể Vương Lâm tiến vào truyền tống trận, trận pháp liền lóe lên hào quang, thân ảnh của hắn biến mất ở trong đó.

Khi Vương Lâm xuất hiện thì trước mặt là một chỗ không gian hư ảo, một trận pháp khổng lồ được vẽ trên mặt đất, ở vị trí chính giữa có một khối đá màu đen.

Vương Lâm cẩn thận quan sát xung quanh sau đó đi vào trong trận pháp khổng lồ tới gần khối đá. Sau khi trầm ngâm một lát, hắn vỗ túi trữ vật, lập tức chìa khóa tiên phủ lúc trước thu được nhanh chóng bay ra.

Vật ấy vừa bay ra liền hóa thành làn khói nhẹ, chui vào trong khối đá kia.

Nháy mắt, trận pháp khổng lồ trên mặt đất xuất hiện hào quang, một đám phù văn từ trong trận pháp bay ra, cuối cùng bao phủ tất cả các vị trí xung quanh, trận pháp bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Trong khoảnh khắc trận pháp vận chuyển, toàn bộ trận pháp đột nhiên xuất hiện liên hệ vi diệu với Vương Lâm. Vương Lâm chỉ thấy mắt hoa lên, đợi khi rõ ràng thì hắn đã nhìn thấy toàn bộ tòa động phủ thứ tư này.

Một khắc này dường như cả tòa động phủ này toàn bộ đều ở trong tâm thần của hắn, chỉ cần một ý niệm trong đầu liền có thể phá vỡ bất cứ một cấm chế nào, có thể khống chế hết thảy, ngoại trừ đại điện kia.

Hắn đã nhìn thấy Tư Đồ Nam, đã nhìn thấy đám người Phù Phong Tử vốn bị hoa hải trên mặt đất bao trùm biến mất.

Tâm niệm của hắn vừa động, Phù Phong Tử, Trần Đạo Tam Tử, đầu to và Lôi Cát toàn bộ biến mất. Tư Đồ Nam phía xa đang cau mày, từ khi

Vương Lâm tiến vào trong đại điện hắn đều luôn luôn cảnh giác, ánh mắt càng lóe ra hàn quang.

Đúng lúc này, vẻ mặt của Tư Đồ Nam bỗng nhiên khẽ động. hắn cảm giác thấy một cỗ thần thức đảo qua bên người mình, thần thức này rất quen thuộc.

- Vương Lâm!

Sau khi thần thức của Vương Lâm đảo qua, thân thể của Tư Đồ Nam liền biến mất vô ảnh, khi xuất hiện đã đứng trên trận pháp không lồ kia.

- Động phủ đã hoàn toàn mở ra, Lôi Cát, ngươi tu vi không đủ, ở chỗ này chờ chúng ta trở về!

Trong khi thanh âm của Vương Lâm quanh quẩn thì trận pháp trên mặt đất đã lóe lên kịch liệt.

Cùng lúc đó, ở trong vùng đất Yêu Linh này đồng dạng cũng có biến hóa kinh người!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1011: Tiên Linh Thiên Cảnh.

Trong vùng đất Yêu Linh, chỗ chính bắc, có một mảnh bình nguyên bát ngát, lúc này trên khoảng không của bình nguyên đột nhiên gió nổi mây bay, xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Tầng mây di chuyển cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến, tràn ngập giống như biển mây, hơn nữa có từng trận tiếng rít từ bầu trời phía xa truyền tới. Biển mây dày đặc tụ lại thành từng mảng lớn, đột nhiên có một cột sáng từ mặt đất trong bình nguyên phóng thẳng lên trời.

Cột sáng này dường như chống đỡ thiên địa của vùng đất Yêu Linh, trong không trung truyền ra tiếng sấm ầm ầm. Theo tiếng sấm không ngừng lên cao, rất nhiều đợt sóng gợn quanh quẩn, hơn nữa lực trùng kích tràn ngập tản ra bốn phía làm cho tầng mây lui về phía sau.

Do đó, cột sáng này vươn thẳng lên chín tầng mây, ở nơi cao nhất trên bầu trời hóa thành từng quầng sáng chậm rãi tản ra.

Trong khoảnh khắc cột sáng này xuất hiện, lại có một cỗ tiên khí nồng đậm từ trong cột sáng kia tràn ra, trong thời gian ngắn đã bao phủ gần ba

phần của vùng đất Yêu Linh.

Trong tầng mây, có mấy hắc điểu xấu xí bay qua, đúng lúc này: khí lướt qua như gió, mấy con hắc điểu này thân hình run lên, từ trong cơ thể phun ra đại lượng hắc khí nhè nhẹ tiêu tan theo tiên phong.

Khi hắc khí tan hết, mấy con hắc điểu này bỗng nhiên biến đổi, không ngờ hóa thành mấy con tiên hạc màu trắng linh động đến cực điểm, từng trận tiếng kêu vui sướng vang lên, chúng vỗ cánh vẽ lên hình cung duyên dáng dần dần đi xa.

Trong vùng đất Yêu Linh tràn ngập yêu khí vô hình. Những yêu khí này chính là nguồn suối của người tu luyện yêu linh, lúc này tiên khí tràn ra lập tức khiến cho trên không trung xuất hiện một cảnh tượng kinh người.

Trong thiên địa tràn ngập yêu khí, dưới sự tấn công của tiên khí lập tức sinh ra va chạm kịch liệt, giống như thủy hỏa bất dung, nổi lên từng trận biến hóa kỳ dị. Chỉ có điều yêu khí nơi đây thực sự quá nhiều, chỉ có tiên khí phát ra từ trong một cột sáng căn bản là không đủ mà đối kháng, rất nhanh đã bị yêu khí vô tận xung quanh áp chế xuống.

Nhưng theo đại lượng tiên khí không ngừng tuôn ra từ trong cột sáng, cuối cùng trong phạm vi trăm dặm dưới sự ngưng tụ của tiên khí cũng đã khiến yêu khí không thể áp chế toàn bộ.

Trong trăm dặm tất cả là tiên khí, ngoài trăm dặm lại là thiên hạ của yêu khí, giống như đã hình thành một mức cân bằng, tiên khí không thể khuếch tán, mà yêu khí cũng không thể tiếp tục xâm nhập.

Đúng lúc này, trong tòa động phủ thứ ba của vùng đất Yêu Linh, Lăng Thiên Hậu cùng với nam tử mặc y phục tím, còn có Không Hư Tử lai lịch cực lớn, ba người khoanh chân ngồi trong trận pháp của tòa động phủ thứ ba.

Lăng Thiên Hậu hai mắt mở ra, tinh quang chợt lóe, không chút do dự tay phải hư không chụp một cái, lập tức hư không phía trước xuất hiện một khe hở, từ bên trong đó bay ra mảnh lớn khói xanh, chìa khóa mơ hồ hiện ra trong khói xanh lượn lờ.

- Mất không đến bảy ngày đã khai thông tòa động phủ thứ tư, Vương Lâm này, lão phu vốn đã đánh giá cao, nhưng hiện tại xem ra vẫn còn thấp rồi. Năm đó mở ra tòa động phủ thứ ba này, ta đã dùng gần một tháng.

Trong khi trầm mặc tay phải của Lăng Thiên Hậu chỉ về phía hòn đá màu đen ở trung tâm trận pháp dưới thân.

Lập tức khói xanh khẽ động vờn quanh hắc thạch nhanh chóng dung nhập vào bên trong.

Hắc thạch chấn động, trận pháp lập tức mở ra!

Nơi chính tây của vùng đất Yêu Linh, nơi đây thuộc phạm vi của Linh Yêu quận, lúc này không trung kịch biến, dưới tầng mây ngưng tụ một cột sáng đột ngột từ mặt đất xông lên! Theo cột sáng xông lên tầng tầng chấn động trong phút chốc truyền ra bốn phía vô tận.

Cột sáng xông thẳng lên trời, mang theo tiếng nổ ầm ầm, tiên khí nồng đậm trong khoảnh khắc tràn ra, lại một lần nữa triển khai va chạm với yêu khí của vùng đất Yêu Linh.

Lúc này, cột sáng của hai phương vị chính bắc, chính tây dường như đã có phản chiếu, lập tức điên cuồng bạo tăng, ý đồ lao ra khỏi vòng vây trăm dặm mở rộng ra phía ngoài!

Cùng lúc đó, nơi chính nam, trong khi tiên khí đang giằng co với yêu khí, lại có một cột sáng xông thẳng lên trời, tiên khí phun trào ra càng nhiều, ở vùng đất Yêu Linh đã triển khai một trận tiên yêu chi chiến!

Thiên Vận Tử khoanh chân ngồi trong tòa động phủ thứ hai, nhìn trận pháp mở ra, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt cũng có một đạo hào quang kỳ dị lóe lên không thể tra.

Bảy ngày.

Thiên Vận Tử trầm mặc nhìn không ra hỉ nộ và tâm tư gì.

Ba cột sáng lần lượt xuất hiện trong vùng đất Yêu Linh này, lập tức dẫn đến sự chú ý của gần như tuyệt đại bộ phận cường giả trong vùng đất Yêu Linh, nhất là yêu khí biến hóa kịch liệt lại càng làm cho bọn họ lâm vào hoảng sợ.

Vô số vạn năm qua, vùng đất Yêu Linh không có biến hóa gì, dường như trong khoảnh khắc ba cột sáng này xuất hiện đã có biến hóa khó có thể tưởng tượng!

Tiên khí của ba cột sáng tràn ra, trong khi khuếch tán không ngừng dường như phân thành ba chiến trường không ngừng va chạm với yêu khí. Trong toàn bộ vùng đất Yêu Linh ngoại trừ phía đông, gần như toàn bộ đều lâm vào trong một mảnh muôn màu muôn vẻ.

Chỉ có điều yêu khí của nơi đây trải qua vô số năm tích lũy thật sự quá nhiều, như vậy tiên khí trong ba cột sáng hiển nhiên là không đủ để lay động toàn bộ vùng đất Yêu Linh.

Nơi đây trong tòa động phủ thứ nhất, hai người Vân Tiên Đạo Lữ yên lặng đứng ở chỗ phong ấn, dưới chân của bọn họ chính là trận pháp khổng lồ. Vương Nguy mặc dù vẻ mặt như thường, nhưng trong mắt lại có một tia kích động khó có thể áp chế.

Hắn hít sâu một hơi, thì thào lẩm bẩm:

- Cuối cùng ta cũng đã đợi được đến ngày này,.

Hồ Quyên đứng ở bên cạnh hắn, cầm tay của Vương Nguy, hạ giọng nói:

- Lúc này đây, chúng ta sẽ thành công.

- Chuẩn bị đã lâu như vậy, lúc này đây nhất định phải thành công.

Vương Nguy gật gật đầu.

Phía sau hai người là một hư ảnh ẩn hiện, từ đó phát ra một cỗ khí tức rất sắc bén, mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức mà nếu Vương Lâm ở đây thì hắn sẽ thấy rất quen thuộc.

- Vùng đât Yêu Linh, có ai biết, tên của nơi này năm đó là Tiên Linh Thiên Cảnh.

Vương Nguy than nhẹ, nâng tay phải lên hư không vỗ về phía hắc thạch trong trận pháp, hắc thạch này lập tức lóe ra hào quang dẫn dắt toàn bộ trận pháp vận chuyển.

- Yêu mao đồ độc, hôm nay khiến cho Càn Khôn tái hiện.

Trong mắt Vương Nguy lộ ra tinh quang!

Nơi chính đông của vùng đất Yêu Linh, bỗng nhiên xuất hiện một cột sáng nối tiếp với chín tầng trời. Trong tiếng rít gào vang thiên địa, tiên khí vô tận theo đó điên cuồng tràn ra.

Trong nháy mắt này, bốn phương vị đông nam tây bắc của vùng đất yêu linh, bốn cột sáng kịch biến nổi lên, dưới sự giao thoa lẫn nhau dường như hình thành một trận pháp cực lớn!

Đại lượng tiên khí ầm ầm tản ra, mức độ nồng đậm so với lúc trước còn hơn vô số lần, trong phút chốc liền tràn ngập thiên địa hóa thành một trận gió lốc tiên khí quét ngang vùng đất Yêu Linh này.

Nơi tiên khi quét qua, mặt đất màu đỏ sậm giống như tro bụi bị xóa đi lộ ra một mảnh màu đen tràn đầy hương thơm bùn đất, nhất là chỗ thực vật yêu dị khi gió lốc quét qua lại lộ ra mầm non xanh.

Một mảnh rừng rậm liên miên không dứt, theo tiên khí gió lốc quét ngang khu trừ hết thảy yêu khí. Rừng rậm vốn yêu dị, mỗi một thân cây vốn giống như yêu vật, lập tức run lên khôi phục lại bộ dáng ban đầu, trở thành những thân cây lớn thẳng tắp.

Ngay cả một ít mảnh thú trong rừng rậm, trong khi tiên khí gió lốc quét ngang đều trở nên run rẩy. Một con hắc hổ dài một sừng đang đi trên mặt đất, hai mắt lộ ra u quang nhìn chằm chằm phía trước, nước dãi theo khóe miệng chảy xuống. Ở phía trước, có một đám nai con tràn đầy yêu khí, những con nai này toàn thân màu tím đang cắn xé lẫn nhau, không có một chút ôn hòa.

Ngay trong khoảnh khắc khi hắc hổ kia định lao lên thì tiên khí gió lốc quét qua.

Giống như cuồng phong tràn ngập cuốn đi tất cả yêu khí, yêu thụ không còn, cỏ xanh màu đỏ trên mặt đất cũng đã khôi phục màu xanh. Đám nai con đang cắn xé lẫn nhau cả đấm thân mình run rẩy nằm sấp trên mặt đất, màu tím của thân thể dần dần rút đi, hóa thành màu sắc vốn có, lộ ra tiên ý.

Hắc hổ kia chuẩn bị lao tới, trong tiếng rít gào thân thể trở nên run rẩy, độc giác trên đầu tan vỡ tiêu tan, thân thể màu đen trong khoảnh khắc biến thành màu trắng, lại có một cỗ tiên khí lượn lờ, không còn dáng vẻ độc ác, thay vào đó lại là một cỗ khí tức linh động.

Theo gió lốc tiên khí quét qua, cả mảnh rừng rậm từ trong cảm giác yêu dị đã thay đổi triệt để, từ xa nhìn lại chính là tiên cảnh.

Sông nhỏ bên ngoài rừng rậm, mặc dù trong xanh nhưng nước này lại tràn đầy yêu khí, nếu dùng trong thời gian quá dài đương nhiên trong thân thể sẽ ngưng tụ yêu khí, thay đổi thể chất.

Ngay cả con cá trong sông cũng bị yêu khí xâm nhập biến thành yêu dị, con cá lớn bằng bàn tay bình thường răng nanh dài sắc bén có thể dễ dàng xé nát một phàm nhân.

Nhưng lúc này dưới tiên phong quét qua, dường như có một mảnh sương xám bị cuốn đi, con sông nhỏ càng thêm trong suốt không nói, hơn nữa lập tức tràn ngập từng trận khinh linh khí, thậm chí ngay cả nước sông cũng có chút ngọt ngào.

Những con cá trong đó, cả đám run rẩy, bộ dáng thay đổi từ dữ tợn hóa thành bảy màu, bơi lội nô đùa với nhau.

Nếu từ không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy rõ ràng, toàn bộ vùng đất Yêu Linh bởi tiên phong quét qua hết thảy đều đang biến hóa.

Dường như thế giới này vốn là như thế, chẳng qua vô số năm trước bởi vì một trận biến cố khiến cho nơi đây trở thành yêu vực, mà hiện tại, nhờ toàn bộ bốn cột sáng mở ra, tiên khí một lần nữa xuất hiện ở nơi đây, rất nhanh xua tan yêu khí ô uế nơi này.

Tất cả những chỗ đen sẫm trên mặt đất, giống như tuyết tan dần dần bị quang minh thay thế, nơi yêu khí tràn ngập cũng nhanh chóng bị cuốn đi. Cảnh tượng này, giống như mạnh mẽ vén lên chiếc khăn yêu khí che phủ vùng đất Yêu Linh này, lộ ra diện mạo thực trong đó.

Nhất là nơi yêu quận đô thành, mỗi một bộ lạc yêu linh ở trong tiên khí quét qua thiên địa, lập tức thay đổi hoàn toàn, mỗi người nơi đây mặt đều lộ vẻ thống khổ, dường như không đứng vững đều ngã trên mặt đất.

Từng trận yêu khí từ trong người bọn họ chui ra, bị tiên phong quét đi. Trong cơ thể mọi người vốn tích lũy rất nhiều yêu khí, khi bọn họ một lần nữa tỉnh lại, ở trên người bọn họ đã không còn yêu khí, có toàn bộ đều là từng trận tiên tức nhẹ nhàng và mê man. Theo tiên khí không ngừng tràn ra từ bốn cột sáng, tiên khí ở đây càng ngày càng đậm, tràn ngập thiên địa. Tiên khí quét ngang, ngay cả bầu trời cũng dần dần trở nên trong xanh.

Tất cả yêu khí ở dưới tiên khí nồng đậm này dường như toàn bộ tiêu tan!

Phóng mắt nhìn, non xanh nước biếc, tiên hạc bay múa, còn có linh thú kêu hót, đại địa đã không còn yêu linh!

Tiên Linh Thiên Cảnh!

Nhưng trong Tiên Linh Thiên Cảnh một lần nữa khôi phục nguyên trạng lại vẫn còn mấy địa phương yêu khí kiên cố như bàn thạch, tùy ý tiên khí tấn công vẫn sừng sững bất động!

Trong Tiên Linh Thiên Cảnh, trong một thung lũng, trong thủy đàm hiện lên một khuôn mặt yêu dị, nhìn chằm chằm tiên khí quét ngang qua bầu trời, mắt lộ ra u quang.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1012: Cửu Long.

- Một kế của Thanh Sương thật giỏi, không nghĩ tới trong khoảnh khắc động phủ mở ra không ngờ lại có biến cố. Nếu không phải ta đã hấp thu yêu linh khác, lúc này nhất định sẽ bị áp chế gắt gao!

- Tuy nhiên, hiện tại tất cả những điều này đều đã không có vấn đề gì, cho dù vùng đất Yêu Linh này không phục lại như năm đó cũng không ngại! Động phủ mở ra, lúc này đây, ta nhất định sẽ thành công!

- Cổ ma, tiên đế, Bối La ta đến đây!

Khuôn mặt yêu dị này đột nhiên xuất hiện vẻ dữ tợn, vặn vẹo, trực tiếp lao ra thủy đàm hóa thành một đạo yêu quang bay về phía bầu trời.

Tiên phong thổi qua thân thể của hắn, nhưng trong khoảnh khắc tới gần lập tức bị yêu quang này cắn nuốt, không ngờ hóa thành yêu khí tăng thêm ánh sáng của yêu quang.

Trong Tiên Linh Thiên Cảnh, phía dưới một chỗ yêu quận đế đô, Diêu Tích Tuyết đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong khoảnh khắc nàng ngẩng đầu chính là lúc tiên phong thổi qua. Ngay lập tức nàng cảm nhận được tiên khí, trong khi thân thể run rẩy mắt lộ ra u quang, lập tức yêu khí tràn đầy từ trong cơ thể nàng bỗng nhiên bùng nổ, hình thành một cỗ lốc xoáy khổng lồ, cuốn toàn bộ tiên khí trên người vào trong lốc xoáy, nhanh chóng phá vỡ hấp thu.

Thân hình Diêu Tích Tuyết nhoáng lên một cái lập tức biến mất tại chỗ, lúc hiện ra đã đứng giữa không trung. Toàn thân nàng bị từng trận yêu khí bao phủ, không thấy rõ dung mạo, nhưng khí tức băng lãnh lại nồng đậm tới cực điểm.

Sau khi dừng lại một chút, nàng lập tức hóa thành yêu quang bay thẳng về phía trước.

Còn có một địa phương, cũng bảo tồn lại dưới tiên khí, đó chính là Luyện Hồn Tông hiện tại ở Hỏa Yêu Quận!

Trong Luyện Hồn Tông, chỗ tượng đá Vương Lâm, tiên khí rít gào thổi qua, muốn quét sạch yêu khí trong tượng đá, lập tức từ trong tượng đá truyền ra một trận tiếng huýt gió sắc bén.

Trong khoảnh khắc khi tiên khí thổi đến, toàn bộ mấy trăm vạn đệ tử của Luyện Hồn Tông đều cảm nhận được sự nôn nóng và hàm nghĩa trong tiếng kêu kia, không cần người chỉ huy, tất cả đệ tử Luyện Hồn Tông toàn bộ thi triển ra hồn phiên, số lượng hồn phách không thể tưởng tượng được lập tức tràn ngập trong đô thành, dưới tầng tầng bảo vệ lập tức bảo vệ lại tượng đá màu đen trong thung lũng.

Toàn bộ Luyện Hồn Tông đô thành tràn ngập màn sương đen, vô số hồn phách rít gào chống lại tiên phong kia. Chỉ có điều, lực lượng của tiên phong này quá lớn, trong khi quét qua Luyện Hồn Tông liền giống như con thuyền đơn độc trong sóng dữ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Mấy trăm vạn người của Luyện Hồn Tông trong màn sương đen đều đả tọa, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn đang cắn răng kiên trì!

Đúng lúc này, đột nhiên trong tiên phong đang đánh tới lập tức có một bộ phận không ngờ có chút thay đổi, giống như có được ý chí của bản thân, chẳng những không quấn lấy Luyện Hồn Tông, mà ngược lại hình thành lốc xoáy ở xung quanh trợ giúp Luyện Hồn Tông chống cự ba cỗ tiên phong còn lại.

Ba cỗ tiên phong dung hợp làm một kia dừng lại một chút, cũng không mạnh mẽ tấn công, mà thổi qua từ bốn phía, nháy mắt rít gào mà đi.

Lốc xoáy tiên phong vờn quanh Luyện Hồn Tông nhanh chóng co rút lại, đi theo lên dung hợp vào trong đó cùng quét ngang thiên địa.

Khi tiên phong này tràn ngập trong toàn bộ Tiên Linh Thiên Cảnh thì bốn cột sáng đông tây nam bắc lập tức tản ra hào quang hoa mỹ, còn có một tia sáng bắn ra khiến cho bầu trời bao phủ ở trong hào quang.

Bốn cột sáng kia lại bị tia sáng nối liền với nhau, dường như ở trong Tiên Linh Thiên Cảnh này đan chéo ra một tầng bảo vệ!

Tiên Linh Thiên Cảnh tích đủ lại mở ra vòng bảo vệ vốn phải tồn tại!

Trong khoảnh khắc này, vị trí trung gian giao thoa của bốn cột sáng cũng chính là điểm trung tâm nhất của Tiên Linh Thiên Cảnh, theo tia sáng hoa mỹ lượn lờ, theo vòng bảo vệ lại mở ra, nơi này vốn là một nơi dãy núi ngang dọc lập tức nổi lên biến hóa.

Mặt đất chấn động, từng dãy núi kia lại rơi xuống tảng lớn đá vụn, vô số bụi bặm cuốn lên không trung, từ xa nhìn lại, một mảnh bụi đất đã che phủ tất cả. Trong bụi đất, trong một dãy núi đá vụn đã ầm ầm rơi xuống hơn nửa, trong đó tản ra hào quang màu tím, một con tử long dài vạn

trượng rít gào bay lên. Tử long này vừa động đá vụn lập tức toàn bộ rơi xuống.

Tử long bay lên trời, một tiếng long khiếu long trời lở đất vang lên! Tử long này cực kỳ uy nghiêm, nhất là hai mắt lộ ra băng lãnh vô tận.

Ở phía sau nó, trên mặt đất lại có một dãy núi sụp đổ, con tử long thứ hai rít gào bay lên. Cùng lúc đó, dãy núi trên mặt đất sụp đổ càng nhiều. Chỉ khoảng nửa khắc, từng con tử long lần lượt lao ra, cuối cùng ở giữa không trung chín con tử long vờn quanh, một tiếng long khiếu quanh quẩn thiên địa, dường như vang vọng mãi mãi.

Chín con rử long này xoay quanh lần lượt thay đổi vị trí cho nhau, từng trận tử quang lóe ra, lập tức hóa thành một trận pháp hình tròn. Trận này do cửu long tạo thành, trong khoảnh khắc trận pháp xuất hiện tiên khí trong toàn bộ Tiên Linh Thiên Cảnh lập tức bạo tăng.

Cửu Long trận pháp lơ lửng giữa không trung, tử quang lóe ra, cho dù là khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng tử ý đầy trời.

Bên ngoài trận pháp, lúc này không trung vặn vẹo một trận lại có ba người biến ảo hiện ra, đúng là Lăng Thiên Hậu và nam tử họ Triệu mặc y phục màu tím, ở giữa hai người là Hư Không Tử vẻ mặt bình tĩnh, nhưng hai mắt trong khi chớp đã có tinh quang lóe qua.

Ba người xuất hiện không lâu, lập tức cách đó không xa lại có vặn vẹo một người biến ảo đi ra!

Trong khoảnh khắc người này xuất hiện, hai mắt Lăng Thiên Hậu lập tức khôi phục vẻ linh hoạt sắc bén, Hư Không Tử bên cạnh lão cũng ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người Thiên Vận Tử vừa đi ra.

Thiên Vận Tử vẻ mặt bình tĩnh, hướng về phía Hư Không Tử ôm quyền, bình thản nói:

- Thiên Vận ra mắt Hư Không Tử đạo hữu.

Hư Không Tử mỉm cười, gật đầu nói:

- Lăng Thiên Hậu mời, lão phu cũng tới đây nhìn một chút.

Thiên Vận Tử ánh mắt nhìn về phía cửu long bên cạnh, bình tĩnh nói:

- Với chút lực lượng của lão phu, thành công không lớn, nhưng nếu có các vị đạo hữu thì chẳng còn gì đáng ngại!

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, bên kia trận pháp đồng thời xuất hiện vặn vẹo ở hai vị trí, chính là Vân Tiên Đạo Lữ và nhóm Vương Lâm hiện ra.

Thân ảnh hư ảo đi theo phía sau Vân Tiên Đạo Lữ, xung quanh Vương Lâm lại là Tư Đồ Nam và đám người Phù Phong Tử, mọi người đồng thời xuất hiện không khỏi đánh giá lẫn nhau.

Trong khoảnh khắc Vương Lâm xuất hiện, thân ảnh hư ảo phía sau Vương Nguy chấn động, cẩn thận nhìn Vương Lâm, trong mắt lộ ra cảm khái và vui mừng.

Ánh mắt Vương Lâm dừng trên người Vân Tiên Đạo Lữ, hai người này lúc trước hắn đã gặp qua, nhưng cũng không quen thuộc, chỉ là hư ảnh phía sau hai người bọn họ lại khiến Vương lâm liếc mắt một cái đã nhận ra, người này, đúng là Chu Dật!

Vương Nguy cảm thấy hứng thú liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, mỉm cười nói:

- Ngươi chính là Vương Lâm lấy đi chìa khóa của tòa động phủ thứ tư?

Vương Lâm vẻ mặt như thường, nhưng trong lòng lại cẩn thận, hắn nhìn không thấu tu vi của nam tử trước mắt này, còn có nữ tử bên cạnh kia tu vi lại càng cao thâm khó dò.

- Vân Tiên Đạo Lữ!

Năm đó Vương Lâm từ Diêu Tích Tuyết biết được có một đôi đạo lữ như vậy tồn tại, hơn nữa nắm giữ một tòa động phủ chưa bao giờ ra ngoài. Lúc này hắn lập tức hiểu được, Vân Tiên Đạo Lữ này nói vậy chính là hai người này rồi.

- Đúng vậy.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Hồ Quyên bên cạnh khẽ cười nói với Vương Nguy:

- Đánh cuộc của chúng ta năm đó, chàng thua.

Vương Nguy mỉm cười gật đầu, cười nói với Vương Lâm:

- Cấm chế nơi lối vào Triều Tịch vực sâu ở Hỏa Yêu Quận năm đó chính là ngươi bố trí?

Nói xong, tay phải Vương Nguy hư không vung lên, lập tức trong tay xuất hiện một gốc cỏ.

Khoảnh khắc nhìn thấy gốc cỏ này Vương Lâm liền nhận ra, đúng là một đạo cấm chế của mình bố trí năm đó. Sắc mặt hắn không thay đổi, hơi gật đầu.

- Hậu sinh khả úy, khi ta bằng tuổi ngươi không thể bố trí ra cấm chế xảo diệu như vậy.

Vương Nguy thở dài, trong mắt lộ ra tán thưởng.

- Tiền bối khen trật rồi.

Vương Lâm ôm quyền nói, ánh mắt giống như tùy ý đảo qua hư ảnh ở phía sau Vương Nguy.

Trong khoảnh khắc ánh mắt Vương Lâm quét qua, hai mắt Chu Dật lóe lên không thể tra.

Vương Lâm lập tức hiểu được.

Đúng lúc này, đột nhiên chân trời phía xa có mấy đạo cầu vồng gào thét mà đến, người đi đầu đúng là trung niên mỹ phụ như thôn cô kia, bốn người đệ tử đi theo phía sau nàng, Thiên Cầm và nữ tử nghi ngờ là Côn Hư Thánh Nữ cũng ở trong đó.

Thôn cô mỹ phụ sau khi tới gần, còn nhìn bốn phía, đầu tiên nhìn qua Thiên Vận Tử, lại cẩn thận đánh giá Vân Tiên Đạo Lữ một chút trên mặt lộ ra mỉm cười thiện ý, cuối cùng lại hơi gật đầu với Vương Lâm đi tới bên cạnh Hư Không Tử.

Thiên Vận Tử vẻ mặt như thường, nhưng lông mày cũng nhíu lại một chút.

Ở phía sau thôn cô, phía xa tiến đến hai đạo thân ảnh, một lão giả ngồi trên hồ lô và hắc y nam tử vẻ mặt băng lãnh. Lão giả ngồi trên hồ lô ánh mắt đảo qua trên người mọi người, khi nhìn đến Vân Tiên Đạo Lữ thì con ngươi hai mắt co rụt lại, trầm mặc một lát liền đi tới bên cạnh Thiên Vận Tử.

Về phần nam tử kia không nói một từ đã đứng ở bên cạnh đoàn người Vương Lâm.

Vương Lâm liếc nhìn về phía nam tử kia, đối với người này, Vương Lâm thậm chí ngay cả một câu cũng chưa từng nói qua. Chỉ có điều, trong mơ hồ hắn có thể cảm nhận được, tính cách của người này quả thật quái gở lạnh lùng cao ngạo, không thích tiếp xúc với người khác.

Hắc y nam tử ánh mắt đối diện với Vương lâm, lần đầu tiên mở miệng, bình thản nói:

- Mang ta đi vào.

Vương lâm có chút trầm ngâm, gật gật đầu.

Cửu Long trận pháp ở dưới tử quang tràn ngập chậm rãi chuyển động, nhưng ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên một cỗ yêu diễm từ phía xa ầm ầm lao đến nơi đây.

Trong thời gian ngắn, yêu quang này tới gần, hóa thành bóng người, chỉ có điều bên ngoài thân thể này bị yêu khí lượn lờ không thấy rõ dung mạo, thậm chí ngay cả nam hay nữ cũng không thể nhận ra.

Nhưng trong khoảnh khắc người này xuất hiện, tâm thần của Vương lâm cũng lập tức khẽ động, bỗng nhiên nhìn lại. Lúc này, nhân ảnh yêu diễm kia cũng đồng dạng nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt thù hận từ trong yêu khí lộ ra giống như lợi kiếm thẳng hướng Vương Lâm.

Chỉ một lát người này thu hồi ánh mắt, không nói gì, đứng ở bên cạnh Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử vẻ mặt như thường, hơi gật đầu, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn về phía xa, trong vẻ mặt có một tia chờ mong.

Phía cuối ánh mắt của Thiên Vận Tử, một thanh niên đầu trọc mặc y phục màu đỏ chậm rãi đi tới, tướng mạo của người này cực kỳ anh tuấn, trong mơ hồ càng lộ ra vẻ đẹp yêu dị.

Trên đầu hắn trống trơn, không có một sợi tóc, ở trên người người này lại có tiên khí lượn lờ, đợi người này đi tới, đầu tiên mắt nhìn về phía Vương Lâm, cười nói:

- Vương lão đệ, ta đã tới chậm.

- Bối La.

Vương lâm vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu nói:

- Không tính là chậm, lúc này vừa lúc.

Thanh niên đầu trọc này xuất hiện khiến cho ánh mắt Hư Không Tử lập tức ngưng trọng, đồng tử lại càng co rút lại. Không chỉ có lão, ngay cả Vân Tiên Đạo Lữ kia trong mắt cũng lóe ra hàn quang. Chỉ có Thiên Vận Tử khóe miệng dần dần lộ ra một tia mỉm cười.

Cửu Long trận pháp vận chuyển, từng trận tiên khí vờn quanh. Dưới tiếng rít gào của chín con tử long tạo thành trận pháp, tử quang phía trên trận pháp bỗng nhiên kịch liệt lóe ra, bao trùm toàn bộ phạm vi mấy trăm trượng.

Hào quang lướt qua nháy mắt, thân ảnh mọi người biến mất.

Tòa động phủ thứ năm, mở ra!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1013: Ma ảnh.

Không ai biết được, tòa động phủ trong Tiên Linh Thiên Cảnh nơi Tiên Đế Thanh Sương bế quan là dạng tồn tại gì, thậm chí ngay cả lớn nhỏ đều không có người nào biết.

Nơi đây, cho dù là năm đó, cũng chỉ có một mình Thanh Sương có thể tiến vào, ngoại nhân không được đi vào, người vi phạm nhất định phải chết!

Ngay cả nữ nhân của Thanh Sương cả đời cũng không được bước vào nơi này nửa bước, tòa động phủ thứ năm của Tiên Linh Thiên Cảnh này là chỗ tuyệt mật của Thanh Sương!

Lúc này, theo tử quang trên không trung của Tiên Linh Thiên Cảnh tiêu tan, tất cả mọi người đã mất đi bóng dáng.

Ở trong tử quang kia Vương Lâm có một loại cảm giác giống như thân thể bị đánh tan, hóa thành vô số mảnh vỡ, loại cảm giác này rất quỷ dị, nhưng lại không khiến hắn có nửa điểm đau đớn.

Thời gian dường như vĩnh hằng, nhưng trên thực tế chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của Vương Lâm đã xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Nơi này một mảnh hắc sa, liếc mắt nhìn không thấy tận cùng kéo dài tới chân trời, từng trận gió gào thét, đất cát trên mặt đất di động vô ý thức, khi thì xoay tròn qua lại, dường như có gió lốc đi tới, đảo qua.

Ngay cả bầu trời cũng là một mảnh hôn ám, dường như có một tấm màn xám bao phủ, nếu thời gian ngẩng đầu nhìn trời quá dài, trong lòng sẽ nổi lên cảm giác áp lực.

Vương Lâm đứng trên đất cát màu đen nhìn bầu trời, vẻ mặt âm trầm.

Thần thức của hắn đã sớm tản ra, nhưng thần thức có thể bao trùm toàn bộ vùng đất Yêu Linh, không ngờ không phát hiện biên giới của nơi này, trong phạm vi của thần thức chỉ có một mình Vương Lâm tồn tại.

Dường như tất cả mọi người tiến vào nơi này đều bị phân tán ra, rất khó gặp được nhau.

Vương Lâm trầm mặc, thân mình bay lên, nhưng khoảnh khắc khi hắn bay lên chưa tới mười trượng lập tức sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Một cảm giác nguy cơ từ trên trời giáng xuống, hắn không chút do dự nhanh chóng hạ xuống, mắt phải lóe lên thanh quang, lập tức thanh quang thuẫn trong phút chốc xuất hiện ở phía trước.

Ngay trong khoảnh khắc thanh quang thuẫn xuất hiện, một đạo khí xám từ không trung hạ xuống, lao thẳng về phía Vương Lâm, tốc độ của khí xám này quá nhanh lập tức đụng phải thanh quang thuẫn.

Ầm một tiếng, thân mình Vương Lâm lập tức rút lui, ở trên mặt đất liên tục lui lại mười trượng lúc này mới tạm dừng. Vương Lâm mắt lộ hàn quang, không cần nghĩ ngợi tay phải nắm lại trực tiếp đánh về phía trước một kích.

Hư ảnh Cổ Thần biến ảo ở phía sau người, lực lượng của một quyền này ẩn chứa Cổ Thần chi uy va chạm với khí xám kia, lập tức “bụp” một tiếng, khí xám tan vỡ.

Chỉ là sự tan vỡ của khí xám này, chẳng những không khiến Vương Lâm lơi lỏng, mà ngược lại đồng tử hai mắt co rút lại, lập tức lui về phía sau.

Khí xám kia tan vỡ vẫn chưa tiêu tan, mà lúc này trong khoảnh khắc hóa thành hơn mười đạo khí xám càng thêm dầy đặc, từ hơn mười phương hướng lao thẳng về phía Vương Lâm.

Trong tiếng ầm ầm, Vương Lâm không ngừng lui về phía sau, nhưng tốc độ của những khí xám này cũng càng lúc càng nhanh, đuổi theo không bỏ, không ngừng đánh tới. Mặc dù toàn bộ đều bị thanh quang thuẫn ngăn cản, nhưng lực lượng mạnh mẽ xuyên qua vẫn làm cho thân thể Vương Lâm chấn động không ngừng.

Vương Lâm liên tục lui về phía sau, một mực thối lui ra ngoài ngàn trượng. Mắt thấy những khí xám kia lại một lần nữa tới gần, hắn há mồm phun ra một ngụm nguyên thần khí thẳng về phía khí xám.

Trong khoảnh khắc va chạm với nhau, tay phải Vương Lâm nắm lại, lại đánh ra một kích về phía trước, một quyền này làm bạo âm nổi lên liên tiếp. Trong tiếng ầm ầm, hiện tượng khiến Vương Lâm phải hít sâu một hơi lại xuất hiện.

Hơn mười đạo khí xám tan vỡ, nhưng lập tức lại hóa thành mấy trăm đạo, tràn ngập thiên địa, giống như những ác thần nhằm phía Vương Lâm.

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Da đầu Vương Lâm tê dại, lần đầu tiên hắn xuất quyền, lực phản chấn cũng không lớn, nhưng lần thứ hai này lại nổi lên lực phản chấn cực lớn, hơn nữa hữu quyền đã có chút tê dại.

Mặc dù rất nhanh liền biến mất nhưng Vương Lâm cũng không dám đánh ra quyền thứ ba.

Trong khi cấp tốc lui về phía sau thanh quang thuẫn nhanh chóng vờn quanh toàn thân Vương Lâm, chống cự lại sự tấn công không ngừng của mấy trăm đạo khí xám.

Trong sa mạc màu đen hoang dã này, thân ảnh của Vương Lâm giống như một đường thẳng, không ngừng bỏ chạy, ở phía sau hắn, mấy trăm đạo khí xám truy kích. Theo Vương Lâm lui lại phía sau, đất cát trên mặt đất bị vẽ ra dấu vết thật dài.

Thuần di ở nơi này không có tác dụng gì, cho dù là súc địa thành thốn Vương Lâm cũng đã thi triển, mặc dù có thể dùng, nhưng hắn lại không biết vì sao, bất kể thi triển như thế nào, khi xuất hiện lại vẫn ở chỗ cũ.

- Vừa mới tới nơi đây đã gặp phải thứ quỷ dị này.

Vương Lâm cười khổ, trong khi bỏ chạy mắt thấy những khí xám này căn bản là không chết không ngừng truy kích, ánh mắt hắn lộ ra sát ý.

Tay phải bấm quyết, Vương Lâm đột nhiên xoay người, lập tức nhất chỉ thiên không, thấp giọng quát:

- Hô Phong!

Nếu lực lượng thân thể không thể phá hủy vật này, Vương Lâm liền lựa chọn tiên thuật thần thông.

Trong khoảnh khắc hai chữ “Hô Phong” vang lên, lập tức trong thiên địa u ám này liền có hắc phong gào thét hóa thành bốn con hắc long.

Chỉ có điều, ngay trong khoảnh khắc bốn con hắc long biến ảo ra, trên bầu trời u ám bỗng nhiên biến đổi như mặt biển sóng lớn mãnh liệt!

Liếc mắt nhìn lại, gần như hơn nửa bầu trời hiện ra vô số vô cùng khí xám. Những khí xám này gào thét mà ra, hình thành một luồng gió khổng lồ màu xám nối liền thiên địa, nó đảo qua một cái không ngờ cuốn

bốn con hắc long do Hô Phong hóa thành vào bên trong dưới ánh mắt đờ đẫn của Vương Lâm.

Vương Lâm da đầu tê dại, lại bỏ chạy, ở phía sau hắn, gió xoáy màu xám kia theo khí xám không ngừng dung nhập càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như đạt tới mấy ngàn trượng đuổi theo phía sau Vương Lâm.

Vương Lâm trong khi bỏ chạy thậm chí đều có thể cảm nhận được hấp lực từ phía sau truyền đến. Càng khiến Vương Lâm chấn động tâm thần chính là lốc xoáy đang không ngừng mở rộng, nơi nó đi qua không ngờ lúc nào cũng có khí xám từ trong thiên địa tràn ra dung nhập vào bên trong.

Như vậy, càng truy kích, gió xoáy này càng lúc càng lớn!

- Đây rốt cuộc là cái gì.

Vương Lâm cắn răng, bên ngoài thân thể lập tức có Cổ Thần đỉnh biến ảo ra, tâm niệm của hắn vừa động Cổ Thần lực tràn ngập toàn thân dung nhập vào trong đại đỉnh, dựa vào bảo vật của Cổ Thần, thân ảnh của hắn lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở ngoài trăm trượng.

Khoảng cách mặc dù chỉ có trăm trượng, nhưng đối với Vương Lâm mà nói trong mắt đã có sự quyết đoán. Khoảng cách trăm trượng đối với gió xoáy kia mà nói chỉ là khoảnh khắc, căn bản không đủ để cho Vương

Lâm bỏ chạy, cho dù là liên tục thi triển không tiếc tiêu hao Cổ Thần lực cũng không được.

Muốn chạy trốn thực sự nhất định phải làm cho gió xoáy đình chỉ, cho dù đình chỉ không lâu cũng sẽ cho Vương Lâm một tia hy vọng.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, tay phải vỗ ở trên túi trữ vật, lập tức có hơn mười thanh đại kiếm gào thét lao ra.

Khoảnh khắc hơn mười thanh đại kiếm này xuất hiện lập tức hình thành một kiếm trận, lao thẳng về phía gió xoáy đang truy kích.

Không kịp đau long, trong khoảnh khắc hơn mười thanh đại kiếm kia tới gần lốc xoáy, Vương Lâm quát to:

- Kiếm bạo!

Trong khoảnh khắc khi lời này nói ra, một thanh đại kiếm trong đó lập tức tản mát ra khí tức mang tính hủy diệt, nổ tung trong tiếng ầm ầm, hình thành vô số mảnh vỡ lao thẳng đến gió xoáy, cùng lúc đó tất cả đại kiếm ở xung quanh gần như đồng thời sụp đổ!

Bên trong kiếm vỡ vô số mảnh vỡ quét ngang, mạnh mẽ nhảy vào trong gió xoáy, khiến cho tốc độ của gió xoáy kia hơi dừng lại!

Cổ Thần đại đỉnh bên ngoài thân thể Vương Lâm nhanh chóng lóe lên, thân thể hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở ngoài trăm trượng, gần như vừa xuất hiện Cổ Thần đại đỉnh lại lóe lên.

Trong thời gian ngắn liên tục lóe lên chín lần, Vương Lâm đã xuất hiện ở ngoài gần ngàn trượng, nhưng vẻ mặt của hắn lại không có chút thoải mái, gió xoáy phía sau ngừng lại một lát lại tiếp tục truy kích đến.

Vương Lâm vẻ mặt chua xót, hắn cắn răng tay phải hư không chụp một cái, lập tức ở trước người bỗng xuất hiện một vết rách, theo tay phải của Vương Lâm chộp tới, Diệt Thần Mâu hư ảo biến ảo mà ra trong từng trận điện quang màu đen.

Tay Vương Lâm cầm Diệt Thần Mâu ném mạnh về phía sau!

Diệt Thần Mâu lập tức tới gần gió xoáy, trực tiếp xuyên thấu tiến vào. Khí tức hủy diệt trên đó ầm ầm bạo phát ra, trong tiếng nổ ầm ầm giống như thiên địa đều đang chấn động.

Gió xoáy, tan vỡ!

Mượn thời cơ này, Vương Lâm không chút do dự lại thi triển Cổ Thần đại đỉnh, lóe lên đi động liên tục không ngừng, trực tiếp thi triển mấy chục lần.

Nhưng sắc mặt của hắn lại theo cảnh tượng phía sau lập tức trở nên tái nhợt.

Ở phía sau Vương Lâm, gió xoáy đã tan vỡ kia không ngờ lại giống như khí xám, trong nháy mắt hóa thành mười mấy đạo gió xoáy lớn nhỏ, trong tiếng rít gào tiếp tục đuổi theo Vương Lâm.

Nghĩ hết mọi phương pháp đều không thể làm cho gió xoáy này tiêu tan, ngược lại càng công kích gió xoáy này càng nhiều. Loại hiện tượng này, cả đời Vương Lâm chinh chiến vô số vẫn là lần đầu tiên gặp phải!

Với tu vi của hắn, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra, gió xoáy này không phải hư ảo, mỗi một đạo đều là chân thật!

- Không thể đánh tan, càng không thể thi triển pháp bảo, ngay cả thần thông cũng không thể thi triển, một khi gió xoáy này lại tan vỡ sẽ lập tức hóa thành mấy trăm, đến lúc đó làm sao có thể tránh!

Gió xoáy kia càng đuổi càng gần, lại không ngừng hấp thu khí xám trong thiên địa mà mạnh lên, dường như không có lúc nào ngừng lớn mạnh. Vương Lâm hiểu được, cho dù là dùng Cổ Thần đỉnh cũng chỉ có thể bảo trì khoảng cách ngắn, một lúc sau khoảng cách rất nhanh sẽ bị thu hẹp.

- Nếu không thể tránh thì ngạnh kháng.

Vương Lâm dứt khoát dừng lại, không thể cho gió xoáy thời gian lớn mạnh, trong khoảnh khắc hắn dừng lại, Cổ Thần lực ầm ầm tràn ngập toàn thân, trong cơ thể hắn truyền ra bang bang, chỉ trong chốc lát thân thể của Vương Lâm đã biến lớn vô hạn!

Cổ Thần chân thân lại xuất hiện!

Thân thể mấy trăm trượng của Vương dường như có thể một tay chống đỡ thiên địa, năm cái Cổ Thần tinh điểm vờn quanh trên mi tâm, trong khoảnh khắc hơn mười đạo gió xoáy kia gào thét mà tới, Vương Lâm gầm lên một tiếng kinh thiên!

Hắn không chạy trốn, mà trong khi cất bước Cổ Thần đại đỉnh bên ngoài thân thể lóe lên, cả người bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện đã ở phía trước một đạo gió xoáy!

Ở chỗ sâu trong trong tòa động phủ thứ năm của Tiên Linh Thiên Cảnh có một chiếc cầu gỗ, nước dưới cầu màu đen, chốc chốc lại có u ảnh dữ tợn trôi nổi mà qua.

Ở trên cầu gỗ kia có một người khoanh chân ngồi.

Người này nhìn không rõ tướng mạo, mơ hồ có thể nhìn thấy giống như toàn thân mặc một bộ áo giáp, một màn sương đen nồng đậm đến cực

điểm bao phủ lộ ra ma khí âm u. Ma khí dày đặc, khiến cho chỗ người này giống như ma vực!

Thân thể của hắn vẫn không nhúc nhích, thủy chung đều khoanh chân ngồi. Ở trước người hắn nổi lơ lửng một cái bình nhỏ, miệng bình có một nút gỗ đóng lại nhìn không thấy vật đựng bên trong.

- Rốt cuộc ai sẽ là người thứ nhất đi tới, không biết đã bao nhiêu năm chưa có nhấm nháp máu thịt của thường nhân rồi.

Bóng người trong màn sương đen chậm rãi mở hai mắt, lộ ra một vẻ khát máu điên cuồng. Hắn liếm liếm môi, phát ra thanh âm khàn khàn giống như xương cốt ma sát với nhau.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1014: Truy.

Chân thân Cổ Thần mấy trăm trượng khiến cho giờ phút này Vương Lâm như người khổng lồ chống đỡ trời đất. Bên ngoài thân thể, Cổ Thần đỉnh lóe lên, bỗng nhiên một cơn gió xoáy xuất hiện ở phía trước.

Gió xoáy này có lực hủy diệt không thể tưởng tượng, điều này lúc trước Vương Lâm đã trải qua.

Lúc này gió xoáy vừa xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn gầm nhẹ, cũng không điều động thanh quang thuẫn mà trực tiếp dùng thân thể chống đỡ gió xoáy.

- Ta thật muốn xem lực lượng gió xoáy này so với chân thân Cổ Thần của ta cái nào mạnh hơn!

Gió xoáy rít gào kia tốc độ kinh người, gần như chớp mắt đã tới sát Vương Lâm mang theo những tiếng ầm ầm cuốn lên người Vương Lâm. Va chạm quá gần khiến cho Vương Lâm lập tức có loại cảm giác như bị sóng lớn vỗ vào người.

Nhất là trong con sóng đó còn có gió mạnh vô biên xé rách toàn thân, phảng phất muốn xé tan thân thể Vương Lâm ra dung nhập vào trong gió xoáy. Toàn bộ gió xoáy cuốn lên người Vương Lâm, không ngừng xé rách, không ngừng dung nhập vào cơ thể Vương Lâm. Ngay lập tức tiếng nổ “bang bang” vang lên, thân hình Vương Lâm bị chấn động đẩy về sau ba bước.

Trong khoảnh khắc lui ra sau, Cổ Thần đỉnh ở bên ngoài thân thể Vương Lâm chợt lóe lên. Thân hình hắn lập tức biến mất, xuất hiện ở ngoài trăm trượng, tránh được gió xoáy bốn phía tấn công.

Vẻ mặt Vương Lâm ngưng trọng. Lấy thân thử lực lượng gió xoáy, Vương Lâm rõ ràng tính toán ra thân thể của mình có thể chịu đựng được mấy đạo gió xoáy.

- Nếu là tu sĩ tầm thường, trong gió xoáy tất nhiên bị tan rã, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy khỏi! Cho dù là thân thể Cổ Thần của ta, đầu tiên cũng cảm nhận được đau đớn. Gió xoáy này rốt cuộc là cái gì!

Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt lóe hàn quang. Giờ phút này gió xoáy ở phía trước lại gào thét cuốn tới.

Bên ngoài thân thể Vương Lâm chợt lóe ánh sáng xanh, thanh quang thuẫn lập tức biến thành trăm trượng, xoay tròn quanh người.

- Với thân thể Cổ Thần của ta, phối hợp với thanh quang thuẫn hẳn là có thể hóa giải gió xoáy này!

Thân hình Vương Lâm khẽ động xông thẳng đến gió xoáy.

Ba cơn gió xoáy ở phía trước có tốc độ nhanh nhất, vào lúc Vương Lâm tới gần liền va chạm với thanh quang thuẫn phía trước hắn. Những tiếng "ầm ầm" vang lên, thanh quang thuẫn lập tức lóe lên dữ dội.

Lực phản chấn không thể tưởng tượng khiến cho Vương Lâm không thể không lui ra sau. Cùng lúc đó, lại có chín đạo gió xoáy gào thét cuốn tới. Trong khoảnh khắc Vương Lâm lui ra phía sau, gió xoáy xông tới trước mặt, lại va chạm với thanh quang thuẫn.

Thân thể Vương Lâm được thanh quang thuẫn bao quanh lại tiếp tục lui ra phía sau. Lần này phảng phất đã không chút ngừng lại, dưới va chạm không ngừng của gió xoáy, thân hình hắn liên tục lui ra sau.

Khi chín đạo gió xoáy toàn bộ tiêu tan, Vương Lâm không biết đã rời đi bao xa. Cho dù hắn là thân thể Cổ Thần cũng chỉ là năm sao mà thôi. Lúc này không ngừng bị gió xoáy chấn động, cho dù có thanh quang thuẫn ngăn cản, nhưng đau nhức từ trên thân thể truyền tới cũng khiến cho trán Vương Lâm toát mồ hôi lạnh.

Nguy cơ còn chưa hết. Ở phía trước, còn có mười lăm cơn gió xoáy gào thét lao tới. Mười lăm cơn gió xoáy này gần như gắn thành một chuỗi, lao thẳng đến Vương Lâm.

Mặc dù dùng Cổ Thần đỉnh để tránh, với tốc độ này của gió xoáy, cũng không thể trách khỏi nó.

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng động long trời lở đất vang lên. Mười lăm cơn gió xoáy kia gần như đồng thời đụng tới thanh quang thuẫn, toàn bộ tiêu tan hóa thành một cỗ uy lực hủy thiên diệt địa. Cỗ lực lượng này khiến cho thanh quang thuẫn bị áp chế, gần như kề sát vào thân thể Vương Lâm.

Thân hình Vương Lâm chấn động, một ngụm máu tươi trào ra nhưng bị hắn mạnh mẽ áp chế vẫn chưa phun ra. Thân hình hắn giống như diều đứt dây, văng mạnh về phía sau.

Ngoài mấy ngàn trượng, thân thể Vương Lâm ầm ầm rơi xuống, một cỗ chấn động điên cuồng tản ra bốn phía làm cuộn tảng lớn đất cát màu đen lên không che khắp trời đất. Một lúc lâu sau, bụi đất cát này mới dần dần tiêu tan.

Trên mặt đất có một hố sâu thật lớn, thân thể Cổ Thần của Vương Lâm đã thu nhỏ lại thành bình thường. Trên mặt hắn lộ ra nụ cười khổ, gắng gượng đứng lên ra khỏi hố sâu.

Vương Lâm nhìn hoang mạc cát đen bằng phẳng bốn phía, thật sâu thở dài một hơi. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

- Thân thể Cổ Thần năm sao, đây chính là lần đầu tiên bị thương nặng như vậy. Gió xoáy này không biết rốt cuộc là cái gì, uy lực kinh người.

Nếu cho nó thêm một lần phân tách, sợ rằng hôm nay ta không thể chống cự được.

Trên mặt Vương Lâm âm trầm. Sau khi phân thân và bản thể hắn dung hợp, đã có lực lượng đánh với tu sĩ Tịnh Niết.

Vương Lâm vốn cho rằng tu vi của mình trừ một số kẻ có tu vi Tịnh Niết hậu kỳ cùng với những lão quái Toái Niết ra, cũng đủ an toàn. Nhất là với thân thể Cổ Thần lại càng mạnh mẽ đến cực điểm.

Nhưng lúc này Vương Lâm đã cảm nhận được nguy cơ. Nhìn hoang mạc cát đen bốn phía, Vương Lâm giống như về lại nơi Cổ Thần năm xưa, nhất định phải cực kỳ cẩn thận. Một sai lầm nhỏ liền dẫn đến họa sát thân.

- Gần đây có chút quá an nhàn. Tu vi nâng cao, phân thân và bản tôn dung hợp không ngờ khiến cho sự thận trọng của ta không bằng ngày trước…

Vương Lâm trầm ngâm, hung hăng nắm tay, ánh mắt lộ vẻ thận trọng.

Loại ánh mắt này đã thật lâu không lộ ra trong mắt Vương Lâm. Giờ phút này, hắn trải qua nguy cơ ở hoang mạc cát đen, lại tìm lại được sự thận trọng của ngày trước.

- Nơi này là động phủ Tiên Đế Thanh Lâm, nguy cơ bốn bế quyết không thể có bất kỳ sơ sẩy. Nhất định phải cẩn thận mọi lúc, lúc nào cũng phải cảnh giác!

Vương Lâm thở sâu, thần thức không toàn bộ tản ra mà cẩn thận lượn lờ quanh người, chậm rãi đi về phía trước.

Với tâm trí của Vương Lâm tự nhiên nghĩ tới ra được khí xám kia xuất hiện tuy có tỷ lệ ngẫu nhiên nhưng có khả năng rất lớn có lẽ chính là do thần thức tản ra gây nên.

Khí xám này lúc bắt đầu uy lực tuy mạnh nhưng Vương Lâm có thể chống cự. Chỉ là hiện tại hắn tĩnh tâm lại, cũng mơ hồ có hiểu ra. Nếu là mình lại tản thần thức ra, có lẽ thứ xuất hiện không phải là khí xám kia mà là vật khác.

Loại cảm giác này rất huyền diệu, đến từ một tia thần niệm trong hơn một ngàn năm tu đạo của Vương Lâm, cảm ngộ thiên địa mà sinh ra.

Trầm ngâm một lát, trong mắt Vương Lâm chợt lóe tinh quang. Hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra Tôn Hồn phiên. Tay hắn rung lên, mở rộng Tôn Hồn phiên. Tay trái hắn chộp một cái ở trong, lập tức trong tay xuất hiện một hồn phách.

Hồn phách này đầy vẻ tàn khốc, bị Tôn Hồn phiên luyện hóa đã không còn thần trí. Sau khi xuất hiện nó cung kính lơ lửng bên cạnh Vương Lâm. Hắn thu hồi Tôn Hồn phiên, tay phải điểm trên mi tâm hồn phách lập tức đưa thần thức vào trong hồn phách.

Làm xong chuyện này, Vương Lâm không chút do dự thân hình nhoáng một cái đi thẳng đến phía trước. Một nén nhang sau, Vương Lâm đã cách rất xa hồn phách kia. Hắn thở sâu, vẫn chưa tản thân thức mà khẽ động thần niệm.

Lập tức trên hồn phách ở xa xa kia thần thức tản ra, khuếch tán ra bốn phía. Nhưng đúng trong giây lát này, lập tức có một cảm giác nguy cơ mãnh liệt tràn ngập tâm thần Vương Lâm. Hắn không chút nghĩ ngợi lập tức ngừng liên hệ.

Khoảnh khắc một tia thần thức liên hệ kia bị chặt đứt, Vương Lâm mơ hồ nhìn thấy ở trên bầu trời nơi hồn phách kia gió nổi mây phun. Một luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống, rơi lên hồn phách. Trong nháy mắt, hồn bay phách tán!

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Vương Lâm. May mà hắn sớm có chuẩn bị, nhanh chóng chặt đứt thần thức, nơi này vẫn không xảy ra biến hóa. Hắn nhìn chằm chằm bầu trời phía xa xa, da đầu run lên. Luồng ánh sáng mờ mờ mặc dù nháy mắt liền biến mất nhưng cảm giác nguy hiểm so với hơn mười cơn lốc xoáy lúc trước càng đậm hơn rất nhiều. Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu, xoay người đi trên hoang mạc màu đen. Thời gian dần dần trôi qua, nơi này không phân biệt ngày đêm, trên bầu trời vẫn tràn ngập cát bụi ảm đạm.

Một tháng thời gian, Vương Lâm trong hoang mạc này đã đi rất xa, rất xa. Một tháng này hắn không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào. Thậm chí ngay cả một vật thể có sự sống cũng không thấy.

Nơi này không có thực vật, trước mắt vĩnh viễn là cát đen trụi lủi. Nhìn lâu dài, ngay cả tâm tình cũng dường như trở nên u ám.

Sắc mặt Vương Lâm càng âm trầm hơn dĩ vãng. Nơi này dường như là một tuyệt địa, cảm giác tù túng quanh làm cho người ở bên trong dần dần sẽ cảm thấy tuyệt vọng. Một loại tuyệt vọng đối với sinh mạng.

Cho dù là tu sĩ và người thường không thể so sánh. Nhưng nếu lâu dài ở trong này tâm thần cũng sẽ tràn đầy âm u, dần dần ảnh hưởng nguyên thần. Không nói tính cách tràn ngập lệ khí, càng gần như ma hóa.

Nếu có người tu ma ở đây, sẽ giống như là thánh địa, tu vi tất nhiên tăng trưởng. Chỉ có điều cuối cùng cũng sẽ bởi vì nguyên thần hoàn toàn ma hóa, biến thành ma nhân không có ý thức.

Vương Lâm một đường trầm lặng, chậm rãi đi về trước. May mà trong một tháng này, hắn cũng không gặp lại khí xám quỷ dị lúc trước. Chỉ là Vương Lâm nhận thấy, cảm giác nguy cơ vẫn chưa tiêu tan. Ngược lại theo hắn không ngừng đi tới, nguy cơ càng lúc càng đậm.

Có vài lần Vương Lâm cảm giác được rất rõ ràng. Dường như có một tia thần thức dao động rất nhỏ xẹt qua xung quanh như gió thổi. Chỉ có điều mặc cho Vương Lâm điều tra thế nào cũng không tìm được nơi phát ra thần thức đó.

Hắn không thể bay trên không. Trong một tháng này hắn từng một lần nữa lấy hồn phách ra thử lên không. Nhưng ngay khi hồn phách đó lên không hơn hai mươi trượng thì sụp đổ không tiếng động.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1015: Truy(2).

Vương Lâm hai chân bước trên mặt cát, sắc mặt càng thêm âm trầm. Mơ hồ có một cỗ khí đen lưu động ở trên mặt hắn, chỉ có điều trong mắt Vương Lâm lại một mảnh trong suốt.

- Không biết nơi Tư Đồ Nam thế nào rồi… Tư Đồ Nam tu luyện gần như ma đạo. Nếu hắn cũng ở trong trường hợp này…

Vương Lâm trầm ngâm, tay phải nâng lên sờ trên mặt một cái. Lập tức liền có một làn khí đen từ trên mặt hắn bay ra, dung nhập vào trên tay phải hắn.

Nhìn làn khói đen trong tay, Vương Lâm từ nó cảm nhận được một tia khí của Tán Ma năm xưa.

- Ma khí…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải hung hăng bóp chặt.

Lập tức đoàn khí màu đen tan rã, hóa thành vô số tản ra bốn phía, trong nháy mắt liền tràn ngập trong phạm vi trăm trượng, dần dần tiêu tan. Bước chân Vương Lâm bỗng ngừng lại, một lúc sau, hắn nhìn chằm chằm vào đoàn khí đen đang tiêu tan ngoài trăm trượng, con mắt dần dần linh động.

- Có lẽ là như vậy…

Vương Lâm trầm ngâm một lát, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn không biết mình phải đi đâu. Trong hoang mạc cát đen vô biên vô hạn này, bốn phía đều giống nhau, phân biệt không rõ phương hướng. Vương Lâm không ngừng đi về phía trước tìm đường ra khỏi nơi này.

Thời gian cứ thế trôi qua, nháy mắt lại qua một tháng. Vương Lâm đã bị vây ở trong đây hai tháng, toàn thân tản ra khí đen nồng đậm. Khí đen này lượn lờ, từ xa nhìn lại Vương Lâm hơi chút gầy yếu giống như một pho tượng ma thần.

Vương Lâm chân bước chậm rãi đi về phía trước.

Ngày hôm nay, Vương Lâm nhắm hai mắt, trong khi đi vẻ mặt hắn âm trầm không chút biến hóa. Nhưng vào lúc này đột nhiên từ xa xa trong hoang mạc cát đen này một đạo thần thức mong manh đảo qua. Thần thức này tốc độ cực nhanh quét qua bầu trời chỗ Vương Lâm, trong phút chốc tới gần.

- Lần thứ chín…

Bước chân Vương Lâm không ngừng, thì thào. Lần thứ chín thần thức đảo qua khiến trong lòng Vương Lâm đầy áp lực. Chín thần thức này toàn bộ không giống nhau. Hiển nhiên là chín người.

Ba giây sau, thần thức kia thu hồi, lại xẹt qua bên người Vương Lâm. Vẻ mặt hắn bình tĩnh phảng phất như không phát hiện, tiếp tục đi về trước.

- Còn lâu mới đủ…

Sau khi thần thức kia thu hồi, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về xa xa, ánh mắt chợt lóe. Trong hoang mạc cát đen này, nhất là không có ngày đêm luân phiên rất dễ dàng quên thời gian. Nếu không phải Vương Lâm sớm đã thói quen cô độc và tịch mịch, ở nơi này chắc chắn nổi điên.

So với cô độc ở nơi đây, bất kể là mấy chục năm tĩnh tọa, hay là trăm năm ở đất Cổ Thần năm xưa, đều xa xa vượt qua. Đối với Vương Lâm mà nói cô độc và tịch mịch như vậy không tính là gì. Hắn lại đi, bóng dáng dần dần biến mất ở xa a, càng đi càng xa dường như có thể lộ ra tịch mịch trong lòng Vương Lâm. Một người một thế giới, yên lặng tồn tại, yên lặng bước đi, không có cuối.

Một tháng, một tháng, một tháng… Trong hoang mạc cát đen này Vương Lâm đã đi nửa năm. Nửa năm này đối với tu sĩ tầm thường tuyệt đối có thể nổi điên. Không phải tĩnh tọa, không phải thổ nạp mà là không ngừng đi tới. Trong cái nơi không người không khói này, một người chịu đựng toàn bộ áp lực toàn thế giới.

Chỉ có điều hết thảy mọi chuyện này đối với Vương Lâm thì chẳng coi là gì… Sa mạc màu đen, phía xa vô tận, một đạo thần thức quét tới, hơi dừng lại bên người Vương Lâm. Trong nháy mắt này, Vương Lâm mạnh ngẩng đầu, ánh mắt lộ hàn quang:

- Đạo thứ ba mươi hai… Ma khí của ta, cũng đủ rồi!

Vương Lâm giờ phút này mây mù lượn lờ khắp thân thể. Từ xa nhìn lại ma khí ngập trời giống như một ngọn lửa màu đen trong sa mạc này hừng hực nở rộ.

Thần thức kia đảo qua, biến mất ở xa xa phía sau Vương Lâm.

Vài giây sau, đạo thần thức thứ ba mươi hai này dùng tốc độ cực nhanh co rút lại. Nhưng ngay khi nó tới gần Vương Lâm, ngọn lửa ma toàn thân Vương Lâm trong nháy mắt ầm ầm bùng nổ!

Chờ đợi nửa năm, tích lũy nửa năm, quan sát nửa năm! Trong nửa năm này, Vương Lâm yên lặng chờ đợi. Ma khí tự nhiên hình thành khi bị vây trong hoàn cảnh này, tích lũy nửa năm thời gian, mọi thời khắc đều phải cẩn thận không thể khiến ma khí dung nhập nguyên thần. Giờ phút này, tất cả trong nháy mắt bùng phát!

Ngọn lửa ma cháy rừng rực ngút trời. Cảnh tượng này giống như ngọn lửa đen muốn nuốt trời, ở giữa không trung hóa thành một bóng ma thật lớn hung hăng cắn một ngụm về phía thần thức đang lùi về kia.

Trong khoảnh khắc cắn nuốt, thần thức lập tức có một bộ phận bị ngọn lửa ma mạnh mẽ nuốt vào. Trong nháy mắt này Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được một cỗ nguyên lực lạnh như băng theo ma khí xông vào trong tâm thần.

Thần thức kia hơi ngưng một chút, sau đó cấp tốc co rút lại, không biết dùng phương pháp nào có thể chạy thoát khỏi ngọn lửa ma, mắt thấy biến mất xa xa.

Vương Lâm trong màn sương đen, hai mắt chợt lóe hàn quang. Hắn ẩn giấu nửa năm chính là chờ lúc này, hết thảy kế hoạch cho tới bây giờ vẫn trong sự tính toán của hắn.

Trong khoảnh khắc thần thức kia bỏ chạy, hai tay Vương Lâm bỗng duỗi ra. Một tiếng gầm nhẹ đã nhịn nửa năm bỗng nhiên ầm ầm vang lên.

Trong nháy mắt, màn ma khí sương đen bên ngoài thần thể Vương Lâm giống như gió lốc tràn ra, cấp tốc lên không. Theo từng đạo khí đen bay ra, giờ phút này Vương Lâm đứng trên mặt đất, rất nhiều sương mù từ cơ thể khuếch tán ra điên cuồng ngưng tụ trong không trung nháy mắt liền tràn ngập phạm vi mấy trăm trượng.

Vương Lâm dưới làn khí đen này, theo vô tận khí đen chui ra từ trong cơ thể lên không, dần đần lộ ra hình dạng bị che dấu nửa năm!

Bất kỳ ai quen thuộc với Vương Lâm sau khi nhìn thấy hắn lúc này đều phải nín thở!

Vương Lâm lúc này mặc dù quần ào như cũ, đầu tóc vẫn như cũ không gió tự động. Mà khuôn mặt hắn lại lõm vào thật sâu, nhìn thoáng qua

giống như da bọn xương!

Nhất là hai hốc mắt Vương Lâm, lõm xuống lại có từng tia mạch máu màu đen hiện lên tràn ngập. Thoạt nhìn Vương Lâm giống giống một tu sĩ bình thường mà giống như một pho tượng tu ma.

Ngoài ra, một cỗ lệ khí lượn lờ trong khí chất Vương Lâm khiến cho bộ dạng toàn thân hắn hoàn toàn biến đổi.

Hàng năm ma khí ngưng tụ vốn sẽ không có biến hóa như Vương Lâm lúc này, càng xa xa không thể ngưng tụ ra ma khí khổng lồ như vậy. Nếu muốn đạt tới trình độ như bây giờ, ít nhất phải ở trong này thổ nạp hơn mười năm!

Vương Lâm sở dĩ làm được điều này chính là hắn không phải một tu sĩ chính đạo. Hơn một ngàn năm tu đạo, có thể nói là chính ma kiêm tu, nhất là Hóa Ma chỉ, càng khiến hắn trong nháy mắt biến thành ma tu.

Dùng một loại lực lượng cực đoan thi triển thần thông vô thượng.

Hai tay Vương Lâm duỗi ra, hai mắt lộ sát khí điên cuồng. Ma khí phía trên lại nhanh chóng xoay tròn, không ngừng khuếch tán ra phía ngoài.

Trong khoảnh khắc thần thức kia sắp chạy thoát, Vương Lâm chợt quát vang một tiếng!

Một tiếng quát này, ma khí vô tận xoay tròn kia ầm ầm sụp đổ. Cũng giống như quả cầu ma khí nhỏ trong tay Vương Lâm nửa năm trước, trong nháy mắt vỡ vụn, cực nhanh khuếch tán ra bốn phía.

Tốc độ khuếch tán quá nhanh, chỉ có thể nhìn thấy mà khí cuồn cuộn tràn ngập trongkhông trung, lập tức lan tràn phạm vi vài chục vạn dặm. Thần thức kia lập tức bị bao phủ bên trong.

Nếu cũng chỉ như vậy thì không đạt tới yêu cầu của Vương Lâm. Đây chỉ là bước thứ hai trong kế hoạch của hắn mà thôi, còn có bước thứ ba!

Trong nháy mắt ma khí khuếch tán vài chục vạn dặm, chân phải Vương Lâm hung hăng dậm về phía trước một bước. Mặt đất “ầm” một tiếng xuất hiện một hố sâu, thân hình Vương Lâm như một tia chớp thẳng đến phía trước với tốc độ khó tin.

Cùng lúc đó, những mạch máu màu đen trên mặt Vương Lâm mấp máy. Ma khí trong cơ thể không ngừng tràn ra. Tay phải hắn bấm pháp quyêt, Hóa Ma chỉ bỗng chỉ vào không trung!

Mượn lực Hóa Ma khống chế ma khí trong không trung khiến tốc độ ma khí tiêu tan hơi chút chậm lại. Mà theo thân thể Vương Lâm di động về

phía trước, khiến cho thân thể hắn thủy chung đều chìm trong ma khí vờn quanh.

Giờ phút này tâm thần Vương Lâm một mảnh trong sáng. Hắn tự biết hiện giờ là thời cơ cấp bách, sẽ xảy ra tai nạn. Mỗi một giây ma khí vờn quan thân thể hắn tiêu tan rất nhiều. Nếu không thể tìm được người phát ra thần thức kia trước khi ma khí tiêu tan toàn bộ, vậy nửa năm ẩn nấp này sẽ bị thất bại.

Tốc độ Vương Lâm đạt tới mức nhanh nhất trong đời, thân thể hóa thành một ngôi sao băng thẳng đến thần niệm phát ra thần thức bình tĩnh phía trước, điên cuồng lao tới.

Nếu từ không trung nhìn xuống, có thể nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh người. Chỉ thấy một vòng tròn ma khí bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm, di động về phía trước với tốc độ cực nhanh. Chỉ có điều vòng tròn ma khí này đang nhanh chóng tiêu tan.

Trong ma khí, một bóng đen như tia chớp căn bản không nhìn ra khuôn mặt thật, chỉ thấy từng bóng mờ.

Trong hoang mạc cát đen này, Vương Lâm muốn rời khỏi vậy mấu chốt chính là từng đạo thần thức quét qua kia. Chỉ có điều ở trong này, thần thức Vương Lâm không thể theo dõi. Tuy không biết được vì sao thần thức đối phương tản ra không làm xảy ra biến hóa nhưng hắn cũng không thể thử nghiệm.

Vương Lâm chỉ có nhẫn, chỉ có chờ đợi. Nhưng hắn không có thời gian chờ hơn mười năm. Nếu đúng như vậy, đừng nói đi trợ giúp Chu Dật, ngay cả Tư Đồ Nam, Vương Lâm cũng không thể đi giải độc.

Tất cả mọi chuyện là nửa năm trước Vương Lâm phát hiện trong cơ thể ngưng tụ một tia ma khí. Vả lại sau khi ma khí bị bóp nát lập tức bao phủ trăm trượng. Trong trăm trượng này, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được trong phạm vi trăm trượng bị chìm trong một trạng thái hư không.

Trong hư không này, Vương Lâm mơ hồ hiểu ra, thử tản ra thần thức. Không ngờ thần thức không bị ngăn cản, lập tức tràn ngập trăm trượng. Trong quá trình này không khiến cho bất kỳ biến hóa gì.

Phát hiện này lập tức mở ra một cánh cửa lớn cho Vương Lâm vốn đang mờ mịt.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1016: Đại mạc cô yên.

Vì tích lũy càng nhiều ma khí, vì rút ngắn rất nhiều thời gian, Vương Lâm dứt khoát lựa chọn Hóa Ma Chỉ. Mỗi ngày hắn vô số lần thi triển khiến cho tốc độ hấp thu ma khí của hắn giống như ma tu chân chính.

Như vậy mới có ma khí vô biên hôm nay. Chỉ có điều cái giá phải trả cũng rất lớn. Tướng mạo Vương Lâm biến đổi lớn không nói, trong lúc không ngừng hấp thu ma khí, đã có ma niệm bám lên người.

Giờ phút này Vương Lâm triển khai tốc độ, tiến thẳng về phía trước. Thần thức hắn tản ra trong vài chục vạn dặm, theo ma khí tiêu tan, khoảng cách dần dần co rút lại.

Thần thức tản ra trong ma khí vờn quanh đồng dạng không gợi lên biến hóa. Nhưng Vương Lâm hiểu được, chỉ cần thần thức mình thoát khỏi ma khí, tản ra nhiều một chút nhất định sẽ khiến hoang mạc cát đen này biến hóa.

Thí nghiệm nửa năm trước, đạo ánh sáng mờ trên trời giáng xuống vẫn còn mới mẻ trong ký ức Vương Lâm.

Giờ phút này hắn cấp tốc phi hành, thần thức tràn ngập tập trung vào thần thức đang co rút phía trước. Mấy giây ngắn ngủi trôi qua, ma khí vờn quanh không trung theo hắn mà động, mặc dù có Hóa Ma chỉ khống

chế nhưng vẫn tiêu tan rất nhiều. Giờ phút này ma khí không còn một nửa.

- Nhanh thêm một chút!

Vương Lâm cắn răng, gào to trong lòng!

Thần thức bỏ chạy phía trước, lúc này bỗng nhiên ngừng lại, không hề thoát đi mà bay thẳng đến không trung.

- Bị cắt đứt rồi!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn đã sớm tính được đối phương sẽ hành động như vậy. Chặt đứt tia thần thức này để đổi lấy nơi ẩn nấp của bản thân không bị phát hiện.

Trong khoảnh khắc thần thức bị chặt đứt, Vương Lâm phun ra một ngụm máu to, huyết quang trong nháy mắt lóng lánh chói mắt. Thân hình Vương Lâm chui vào trong huyết quang, chớp lóe đến phía trước.

“Huyết độn!”

Thuật Huyết độn là một thuật tự thương hại thân thể để đổi lấy một tốc độ cực đoan. Nửa năm trước, Vương Lâm đối mặt gió xoáy sở dĩ không thi triển là bởi vì gió xoáy kia đuổi theo không ngừng hấp thu khí màu xám trong trời đất, tốc độ càng lúc càng nhanh. Mà thuật Huyết độn, chỉ trong thời gian ngắn bộc phát tốc độ, không thể lâu dài. Như vậy cuối cùng cũng không thể trốn thoát.

Huyết quang chợt lóe lên, tốc độ Vương Lâm tăng lên gấp bội, không để ý tới tia thần thức bị chặt đứt kia. Hắn không thay đổi phương hướng, thẳng đến phía trước. Nương theo ma khí trên không trung đã thu nhỏ lại không còn một nửa, thân thể hắn vọt ra theo một tia thần thức bị chặt đứt kia, đuổi không ngớt!

Xa xa, một bóng đen thật lớn dần dần xuất hiện trong tầm mắt Vương Lâm!

Bóng đen này càng ngày càng lớn trong mắt Vương Lâm, cuối cùng hoàn toàn hiện ra phía trước hắn. Con ngươi hai mắt hắn co rụt lại. Bóng đen này hắn cực kỳ quen thuộc!

Đó là một tòa tháp cao màu đen, đứng trên hoang mạc cát đen hoang tàn vắng vẻ này, từ trong tràn ra từng luồng ma khí. Chưa tới gần đã có thể cảm nhận được khí tức khiến người ta phát điên.

Dạng tháp đen như vậy, Vương Lâm từng gặp một lần. Trong vùng đất Yêu Linh quận Thiên Yêu kia, một tiếng hừ lạnh khiến lúc đó thân thể hắn suýt nữa thì sụp đổ.

Vật này có thần thông khiến người trong đó vô pháp đào thoát. Tòa tháp Tán ma, nếu không thể thăng tiên trốn tránh, sẽ hoàn toàn bị mất bản tính trong tháp Tán Ma này.

- Tán Ma! Năm xưa Bối La từng nói, bên dưới Cổ Ma có chín Tán Ma. Năm xưa ta chỉ gặp được một trong số đó, cũng là tồn tại duy nhất bên ngoài vùng đất Yêu Linh. Không nghĩ tới trong động phủ Tiên Đế Thanh Lâm này lại có tháp Tán Ma.

Con mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân hình đột nhiên ngừng lại.

Vẻ mặt Vương Lâm có màu đỏ khác thường. Đây là biểu hiện sau khi thi triển Huyết độn. Vào lúc thân hình hắn ngừng lại, ma khí vờn quanh trên bầu trời cuối cùng cũng tiêu tan toàn bộ.

- Động phủ Tiên Đế có Tán Ma… Vả lại Cổ Yêu Bối La từng nói… Liên hệ lúc trước Hoa Phi từng nói Tiên Đế Thanh Lâm sau khi Tiên Giới sụp đổ gặp phải hai vật của thế giới bên ngoài, bị thương nặng phải bế quan nơi đây!

- Hai vật của thế giới ngoài hắn là Cổ Yêu Bối La và Cổ Ma!

Khoảnh khắc Vương Lâm nhìn thấy tháp đen này, trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, một mảnh trong sáng.

Đủ loại ý niệm xuất hiện trong đầu, hai mắt Vương Lâm lóe tinh quang, mơ hồ nắm chắc một ít manh mối.

- Trong vùng đất Yêu Linh, Cổ Yêu Bối La bị người chia thành chín phần, phong ấn trong chín nơi ở vùng đất Yêu Linh. Vô số năm qua, nguyên bản là nơi Tiên Cảnh lại biến thành tràn ngập yêu khí… Là ai phong ấn Cổ Yêu Bối La. Vì sao ở trong vùng đất Yêu Linh chỉ có Tán Ma, mà không có Cổ Ma!

- Cổ Ma rốt cuộc ở đâu! Nếu dựa theo phân tích này, như vậy nơi của Cổ Ma nhất định là nơi bế quan của Tiên Đế Thanh Lâm ở trong tòa động phủ thứ năm này!

Đầu óc Vương Lâm rộng mở trong sáng! Hết thảy mọi chuyện này hắn sớm nghi ngờ, giờ phút này nhìn thấy ma tháp, lại có dự đoán rất sát!

- Tán Ma… Không biết tu vi hiện tại của ta có thể đánh một trận với Tán Ma hay không?

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm vận chuyện, Huyết độn tạo thành thương hại về sau lập tức bị áp chế.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra lệ khí. Ẩn nhẫn hơn nửa năm, hơn nữa ma khí xâm nhập khiến cho sát khí của hắn lộ ra. Nhất là dung mạo hắn giờ

phút này lại càng dữ tợn. Hắn bước chân lên trực tiếp đi tới phía trước!

Tháp đen kia nhìn như không xa, nhưng trên thực tế trong hoang mạc cát đen bằng phẳng này vẫn có chút khoảng cách. Chỉ có điều khoảng cách này với Vương Lâm mà nói căn bản không tính cái gì. Hắn bước đi, khoảng cách nhanh chóng thu hẹp.

Nhưng ngay khi Vương Lâm đang bước đi, mặt đất phía trước tháp đen lập tức chấn động. Vô số hạt cát từ bốn phương tám hướng ngưng tụ tới. Trong phút chốc, trên mặt đất cách Vương Lâm khoảng mười trượng chui ra mấy chục người tạo thành từ đất cát!

Quần áo những người này mang phong cách cổ xưa, thoạt nhìn giống như người cổ. Sau khi bọn họ xuất hiện, đột nhiên ma khí tràn ra. Ma khí của mỗi người ngưng tụ cùng nhau giữa không trung tạo thành một hình dạng quỷ dị.

Đây là một lão già, hai mắt lóe ra ánh sáng mờ mờ. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay phải hư ảo đưa ra chỉ về trước. Lập tức mấy chục người tạo thành từ đất cát kia, đồng loạt gầm nhẹ vọt tới!

Từng thuật thần thông trong nháy mắt tràn ngập trời đất. Ánh sáng thần thông năm màu lóe ra tràn tới gần Vương Lâm.

Lệ khí trên mặt Vương Lâm ầm ầm bạo phát. Áp lực nửa năm khiến hắn không chút do dự bước tới một bước, nháy mắt tới gần một người cát trước mặt. Ngón trỏ tay phải hắn giơ lên điểm trên mi tâm người này.

"Ầm" một tiếng, thân hình người cát kia run lên, sụp đổ hóa thành một đống cát lớn, tản ra đầy đất.

- Chỉ là con rối cũng muốn cản trở ta!

Thân hình Vương Lâm nhoáng lên, tiếp theo xuất hiện bên cạnh một con rối đất cát khác. Năm ngón tay phải hắn biến thành chưởng, thần thông tràn ngập đảo qua. Con rối kia ầm ầm sụp đổ.

Giờ phút này thần thông của mấy chục con rối kia gào thét bay tới, hóa thành các loại hình dáng, hào quang lóe ra thẳng đến Vương Lâm. Trong khoảnh khắc tới gần Vương Lâm, mắt phải hắn chợt lóe ánh sáng xanh. Thanh quang thuẫn trực tiếp biến ảo ra, quét ngang tạo nên những tiếng "bang bang" long trời lở đất.

Hết thảy thần thông đều bị ngăn cản ngoài thân thể Vương Lâm một trượng, không có bất kỳ chút nào tiến vào bên trong. Thân hình Vương Lâm giống như tia chớp, bay về phía trước, ngón trỏ phải quét ngang. Mỗi lần đan xen qua một con rối lại điểm một cái lên thân thể chúng.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Theo đường Vương Lâm đi, tiếng nổ ầm ầm như không ngừng. Mỗi một thanh âm đại biểu cho một con rối sụp đổ.

Lệ khí trên mặt Vương Lâm càng đậm, thân hình hắn nhoáng lên xuất hiện ở trước một con rối cát đất cuối cùng. Hắn nhảy dựng lên, vào lúc thân thể nhảy lên, tay phải chạm lên đầu con rối, hung hăng chộp một cái. Theo một tiếng nổ kinh trời vang lên, thân thể hắn bay lên không nhưng không vượt qua giới hạn hai mươi trượng.

- Hô Phong!

Khoảnh khắc nhảy lên, tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết bỗng chỉ về hướng lão già trên không do ma khí đám con rối biến thành!

Trên mặt lão già lộ vẻ khiếp sợ. Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá nhanh, khiến hắn còn chưa kịp phản ứng lại, giết chóc đã chấm dứt. Trong mắt hắn, thanh niên trong mắt đầy lệ khí này so với mình còn ma đầu hơn!

Hắn lại không biết, nửa năm trong hoang mạc cát đen này, ma khí ngưng tụ khiến cho ma tính Vương Lâm năm xưa lại bộc phát ra.

Một câu “Hô Phong” vang lên, lập tức trong sa mạc màu đen này, gió đen nổi lên, hóa thành bốn con Hắc long rít gào bay tới. Chỉ có điều bốn con Hắc long lúc này xảy ra biến hóa quỷ dị.

Trên đầu bốn con Hắc long không ngờ đều tự mọc ra một cái sừng, răng trong miệng toàn bộ lộ ra. Răng nhọn dày đặc làm cho người ta nhìn một cái liền cảm thấy run lên! Thế này còn gì là tiên thuật Hắc long nữa, rõ ràng là Ma long!

Bốn con Ma long biến ảo ra, vẫn không thổi tà phong như lúc trước mà hút mạnh. Lập tức gió đen tràn ngập bên cạnh chúng nó không ngờ bị cuốn ngược lại, đồng loạt bị bốn con Hắc long này cắn nuốt.

Bốn con Hắc long cắn nuốt hắc phong, trên người truyền ra những tiếng “bang bang”. Chỉ thấy bốn bộ áo giáp màu đen không ngờ xuất hiện trên thân chúng nó.

Áo giáp này cũng không đầy đủ, chỉ hiện ra một nửa. Nhưng áo giáp dữ tợn và vô số gai nhọn cũng khiến bốn con Ma long này tăng thêm vô số ma uy.

Cảnh tượng này đừng nói lão già kia, ngay cả Vương Lâm cũng sửng sốt. Nhưng lúc này hắn không rảnh đi suy nghĩ, trong đầu chỉ vang lên một câu.

- Đây còn gì là Tiên thuật. Rõ ràng là Ma công!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1017:Phạm Thiên(P1).

Theo một chỉ của Vương Lâm, bốn con Ma long gào thét xông tới lão già do ma khí hóa thành. Trong nháy mắt sắc mặt lão già biến đổi mạnh, cắn răng tay bấm pháp quyết định thi triển thần thông.

Nhưng ngay trong lúc này, bốn con Ma long không ngờ đồng loạt rít gào, hóa thành một tiếng gầm long trời lở đất, vang lên trong đất trời đầy cát đen này.

Tiếng gầm này có một cỗ ma ý vô thượng. Thân hình lão già kia run rẩy, thần thông muốn thi triển ra không ngờ bị mạnh mẽ cắt ngang. Hắn lập tức lui về sau, nhìn thấy sắp tới gần tháp đen xa xa!

Bốn con Ma long ở phía sau điên cuồng đuổi theo, miệng thật lớn cùng răng nanh dữ tợn, còn có nước dãi từ không trung hạ xuống nhìn thật kinh người!

Sát khí tràn ngập trong mắt Vương Lâm. Hắn đi sau Hắc long, bay thẳng về phía tháp đen phía trước. Độ cao của hắn từ đầu đến cuối vẫn giữ ở dưới hai mươi trượng. Cho dù bốn con Ma long kia cũng thế.

Trong mắt lão già kia lộ ra nồng đậm sợ hãi, điên cuồng bỏ chạy về phía tháp đen. Nhưng tu vi của hắn chỉ tương đương với Khuy Niết sơ kỳ, căn bản không thể vùng vẫy dưới Hắc long biến dị "Hô Phong". Khi bốn con Hắc long tới gần, lão già tuyệt vọng hét lớn:

- Ma phó đại nhân cứu ta!

Thanh âm hắn vừa truyền ra liền cảm giác trước mắt tối sầm, đau nhức truyền đến mất đi hết thảy ý thức.

Bốn con Ma long này gần như tranh đoạt thực vật, suýt nữa cắn xé lẫn nhau, lão già bị một con trong đó một ngụm nuốt trọn. Trong tháp đen kia, lúc này mấy chục người bay ra, những người này toàn bộ mặc áo choàng đen, che cả đầu bay giữa không trung nhìn chằm chằm vào bốn con Ma long. Trên mặt họ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

- Tổng cộng có ba mươi hai đạo thần thức. Lão già vừa chết chỉ là một trong số đó. Còn có ba mươi mốt người!

Nửa năm này, Vương Lâm đối với những người đảo thần thức qua nhớ rất rõ ràng. Nơi này chỉ có ba mươi hai đạo thần thức.

Mỗi người bay ra từ trong tháp đen phía trước đều có tu vi không kém. Trong nháy mắt bọn họ xuất hiện, trên mặt Vương Lâm lộ sát khí. Hắn rõ ràng hiểu được nếu muốn rời khỏi nơi này, hiển nhiên tất cả mọi huyền cơ đều ở đây. Không giết bọn họ, bọn họ cũng tuyệt đối không bỏ qua cho mình. Thân hình hắn xông tới, bốn con Ma long vờn quanh, thẳng đến những người này.

- Ma Tôn đồ niệm!

Trong đám người mặc đồ đen này, một thanh âm già nua vang lên. Trong khoảnh khắc, toàn bộ đám người áo đen hai tay bấm pháp quyết, đồng loạt điểm lên mi tâm!

Nháy mắt, một cỗ ma khí phạm vi lớn bay ra, dùng tốc độ cực nhanh hóa thành một ma ảnh hư ảo ở không trung phía trên bọn họ.

Ma ảnh này còn chưa thành hình, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, tay phải chỉ ra. Lập tức bốn con Ma long rít gào bay thẳng đến ma ảnh. Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ vẻ âm trầm, bước ra một bước, giống như một thanh kiếm nhọn, lao thẳng đến phía trước đám người!

Lúc xông tới, tay phải Vương Lâm hư không chộp một cái. Diệt Thần Mâu trong chớp mắt ngưng tụ ra, mang theo một cỗ sát ý. Vương Lâm ném thẳng về phía trước!

Diệt Thần Mâu giống như một tia chớp đen khoảnh khắc tới gần, đuổi theo bốn con Ma long phảng phất hóa thành con Ma long thứ năm lao thẳng vào ma ảnh hư ảo kia.

- Ầm!

Mặt đất dường như run rẩy, ngay cả bầu trời hôn ám cơ hồ cũng muốn sụp đổ.

Ma long tiêu tan, Diệt Thần Mâu cũng vỡ vụn vô hình. Ma ảnh ngưng tụ ra kia kêu lên một tiếng gầm giận dữ hình thành một làn chấn động mãnh liệt khiến cho thân hình Vương Lâm lùi về phía sau mấy bước, âm trầm nhìn qua.

Sau khi rống giận, ma ảnh vặn vẹo, tan rã. Đám người áo đen triệu tập ra ma ảnh kia thân thể run rẩy, đồng loạt sụp đổ.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bọn họ sụp đổ, Vương Lâm bước tới. Tốc độ hắn cực nhanh đi tới trước mặt người áo đen tay phải quét ngang. Từng cái đầu của người áo đen “bang bang” bay lên. Bộ dáng những cái đầu này khác nhau nhưng đều có khí đen lượn lờ.

- Đầu của các ngươi, đối với ta có tác dụng rất lớn!

Vương Lâm nhìn chằm chằm tháp đen trước mắt chỉ cách mười trượng, ánh mắt dừng ở đỉnh. Ở vị trí này có thể thấy rõ ràng, nơi đó vô thanh vô tức có một người xuất hiện!

- Minh Hải – Ma phó Ngũ Hành Thủy Tán Ma. Giết ta, ngươi có cơ hội đạt được Sơn Hà Đồ - Đại Mạc Cô Yên của Tiên Đế Thanh Lâm!

Người này mặc áo giáp màu xám, ma khí nhè nhẹ từ trên thân thể hắn bay ra, sau đó ngưng tụ một ma ảnh dữ tợn sau lưng. Hắn đứng ở đó dường như hòa thành một thể với hoang mạc cát đen này.

Bởi có áo giáp màu đen bao trùm, căn bản không thể nhìn thấy tướng mạo người này. Chỉ thấy một đôi mắt lạnh như băng lộ ra ánh sáng vô tình bên trong áo giáp. Thanh âm hắn bình thản, không chút biểu cảm. Lúc hắn nói ra, mắt yên lặng nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm âm trầm, tay phải vung lên lập tức thu toàn bộ đầu lâu vào trong túi trữ vật. Hắn ngẩng đầu nhìn người này. Trên người đàn ông tự xưng Minh Hải này, Vương Lâm cảm nhận được tu vi Tịnh Niết.

Càng làm cho Vương Lâm cảm giác kỳ dị là trên người này trừ ma khí nhè nhẹ ra, không ngờ còn có tiên khí mơ hồ lượn lờ.

- Nơi đây có phải chỉ có mình ta hay không?

Vương Lâm cướp lời người kia, bình tĩnh mở miệng.

Người đàn ông kia trầm ngâm một lát, lắc lắc đầu. Trong hai mắt hắn phút chốc lóe lên hào quang, chậm rãi nói:

- Chiến thắng ta ngươi sẽ biết mọi thứ!

Hắn nói xong, thân hình tiến về phía trước.

Một bước này hắn liền nhảy lên khỏi tháp đen. Trong khi ở trong không trung, tay phải hắn hung hăng chộp về phía trước một cái. Lập tức liền có năm tiếng rít bén nhọn vang lên, hóa thành năm luồng khói đen bay thẳng đến Vương Lâm.

Năm luồng khói đen này ở giữa không trung phảng phất có thể cắt vỡ hư vô. Theo chúng nó tới gần xuất hiện năm dấu vết dữ tợn, dường như có thể cắt qua bầu trời.

Con ngươi trong mắt Vương Lâm co rụt, thân hình lập tức lùi sau mấy bước. Năm luồng khói đen kia nhanh chóng bay đến, “bang bang” không ngừng rơi vào chỗ Vương Lâm đứng lúc trước, lập tức tạo nên một tảng bụi đất lớn. Giống như trong hoang mạc cát đen này nổi lên từng đợt sóng đất cát, trong nháy mắt liền biến thành cao hơn mười trượng, “ầm

ầm” chụp tới Vương Lâm! Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải bấm pháp quyết chỉ về trước, miệng khẽ quát:

- Hoán Vũ!

Lời Vương Lâm vừa nói ra, lập tức đất trời biến sắc, gió nổi mây phun. Còn có vô số hạt mưa biến ảo ra hình thành vô số giọt trong suốt lóng lánh nhất tề hạ xuống!

Trong những giọt mưa này ẩn chứa thiên địa lực, trong khoảnh khắc hạ xuống những đợt sóng cát kia lập tức phát ra từng tiếng kêu không ngừng tiêu tan trong làn mưa.

Thân hình Vương Lâm không chút ngừng lại, thủy chung lui về phía sau. Dấu tay tay phải biến hóa, trong trời đất mưa điên cuồng ngưng tụ. Trong khoảnh khắc, phạm vi mấy ngàn trượng gần như bị mưa bao trùm.

Hạt mưa từ trên trời giáng xuống, tại khoảnh khắc hai tay Vương Lâm vung lên phía trước lập tức giống như vạn đạo kiếm nhọn bay thẳng về phía trước. Từng tiếng động ầm ầm vang lên long trời lở đất. Dưới sự tấn công của vô số giọt mưa, những đợt sóng cát kia nhanh chóng tiêu tan.

Trong nháy mắt này, người đàn ông tên Minh Hải kia thân hình không ngừng xuyên toa, trực tiếp xuyên thấy đất cát. Tay phải hắn chỉ ra phía trước, miệng khẽ quát:

- Bão cát!

Lập tức đất cát trên mặt đất ở phía trước hắn nhất tề run lên, không ngờ dựng lên không một mảng lớn mang theo tiếng gào thét bén nhọn, từ bốn phương tám hướng bay thẳng đến Vương Lâm.

Phía xa xa, phảng phất lấy nơi đây làm trung tâm, vô tận cát đất lúc nhúc kéo đến, tràn ngập, vô cùng vô tận!

Đất cát này tốc độ quá nhanh, nhất là từ bốn phía mạnh mẽ cuốn đến phảng phất muốn cắn nuốt Vương Lâm. Từ không trung nhìn xuống, có thể thấy được đất cát bốn phía giống như sóng cuộn, nhất tề ngưng tụ.

Vương Lâm biến sắc mặt, há mồm phun ra một vật. Thập Bát Địa Ngục Phong Tiên Ấn lập tức xuất hiện, ở trước người Vương Lâm biến lớn hóa thành như một ngọn núi nhỏ.

- Rải đậu thành binh!

Tay phải Vương Lâm trực tiếp vung về phía trước. Lập tức tiếng quỷ kêu vang vọng trời đất. Theo cánh tay Vương Lâm vung lên, tinh quang lóe khắp mặt đất. Tinh quang này lập tức hóa thành từng hồn phách, trong đó hồn Huyết Tổ rõ ràng hiện lên.

Còn có rất nhiều hồn Tiên nhân, vô số người bị Vương Lâm giết chết. Những người này bị Vương Lâm dùng tiên thuật biến ảo ra, đều phát ra tiếng rống giận, như thay thế mọi tiếng động trong trời đất. Tiếng rống chèn ép tiếng gào thét của cát đất, từng chiến hồn lập tức phân bố xung quanh Vương Lâm.

Tâm niệm Vương Lâm khẽ động, đám hồn phách này đánh ra bốn phía. Trong đó hồn Huyết Tổ bá đạo nhất, xoay phắt người, hai mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Vương Lâm. Nó rít gào nhưng không cắn trả, xông mạnh ra ngoài. Còn có nhiều hồn phách Tiên nhân kia lúc này từng cái như phát điên đánh về bốn phía.

Trong đám hồn phách này còn có một số người của Sát Vực Giới. Bọn họ là người mới gia nhập, giờ phút này xuất hiện lộ ra nồng đậm sát ý!

Theo vô số hạt cát xung quanh bay lên nhằm phía Vương Lâm, tiếp xúc với đám hồn phách này. Trong chớp mắt tiếng “ầm ầm” không ngừng vang lên trong trời đất.

Vẻ mặt Minh Hải bình tĩnh, tay phải điểm lên mi tâm. Lập tức trong mi tâm hắn lóe lên một đạo bạch quang bay ra, hóa thành một thanh kiếm nhỏ ba tấc.

Toàn thân thanh kiếm này màu trắng, trong khoảnh khắ xuất hiện lập tức tràn ra kiếm khí kinh người. Kiếm khí này mạnh mẽ mơ hồ có thể phá vỡ

không trung.

- Kiếm này năm xưa Tiên Đế ban tặng, tên là Phương Trúc!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1018:Phạm Thiên(P2).

Thanh âm hơi phiền muộn của Minh Hải vang lên. Hắn ngẩng đầu, thanh kiếm nhỏ trong tay hắn vung về phía trước.

Lập tức tiếng kiếm kêu vang lên, bạch quang chợt lóe thẳng đến phía trước. Tốc độ kiếm cực nhanh hóa thành một đường màu trắng, lóe lên tới gần Vương Lâm.

- Kiếm này có kiếm linh. Có thể chết bởi nó chính là may mắn của ngươi!

Minh Hải than nhẹ, trong làn khí đen không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng tiếng thở dài của hắn cũng truyền vào tai Vương Lâm.

Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, tay phải nắm lại. Lập tức hư ảnh Cổ Thần biến ảo ra phía sau, một bước xuyên thấu một mảng lớn cát, trong tiếng “bang bang” vung lên một quyền về phía bạch quang đang tới gần.

- Ầm!

Phía trước Vương Lâm xuất hiện một cơn gió xoáy. Gió xoáy này quét ngang, phá vỡ toàn bộ hạt cát, va chạm với bạch quang kia.

Một cỗ kiếm khí long trời lở đất trong nháy mắt bạo phát ra. Kiếm khí của Lăng Thiên Hậu so với nó đều xa xa không bằng! Kiếm khí này như xuất hiện trong nháy mắt va chạm với một quyền Vương Lâm hóa thành lốc xoáy, trực tiếp từ giữa sụp đổ, không ngờ bị mạnh mẽ cắt ra!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, thân hình lui lại về phía sau, tay phải liên tục đánh về phía trước mấy quyền. Trong tiếng nổ “ầm ầm”, hắn một mạch lui ra trăm trượng lúc này mới tránh được mũi nhọn kiếm khí. Trong mắt Minh Hải lộ ra một tia thất vọng, xoay người đi về phía tháp đen. Thanh kiếm nhỏ trong từng cơn gió xoáy kia, phá vỡ tất cả trở ngại, hóa thành bạch mang lại lóe lên nhằm tới Vương Lâm. Vương Lâm chau mày, mắt phải chợt lóe ánh xanh. Trong khoảnh khắc bạch mang tới gần thanh quang thuẫn biến ảo ra, vờn quanh trước người Vương Lâm, va chạm với bạch mang kia.

- Bang! Bang!

Hư ảnh Cổ Thần phía sau Vương Lâm càng thêm ngưng thật. Cổ Thần tinh điểm ở mi tâm hắn mơ hồ vờn quanh. Truyền thừa Cổ Thần Đồ Ti trong ký ức lại nhanh chóng hiện lên. Vương Lâm thở sâu, hai tay nâng lên đặt trước người, mười ngón tay lần lượt đan xen kết thành một dấu ấn kỳ dị.

- Đoạt công trời đất, lấy linh hồn Càn Khôn, kết thành Cổ tộc. Vĩnh Hằng Chi Niệm!

Ngôn ngữ Cổ Thần chậm rãi truyền ra từ miệng Vương Lâm. Theo thanh âm phập phồng, hư ảnh Cổ Thần phía sau lưng hắn chậm rãi nâng hai tay lên, đồng dạng kết thành ấn quyết giống như vậy.

Thần thông Cổ Thần tuy Vương Lâm được truyền thừa rất nhiều nhưng lấy lực lượng năm sao có thể thi triển thì lại rất ít. Trừ gọi Cổ lực, ngưng tụ hư ảo Diệt Thần Mâu ra thì còn có một thần thông. Thần thông này cũng chính là thần thông cao nhất Cổ Thần năm sao có thể phát ra, tên là Công Linh!

Thi triển thần thông này, mục tiêu trừ thanh kiếm nhỏ màu trắng kia, chủ yếu chính là người đàn ông tên Minh Hải kia. Mắt Vương Lâm lộ vẻ u ám, hai tay ấn quyết hướng về phía trước. Lập tức toàn thân hắn lực

lượng Cổ Thần điên cuồng vận chuyển, rất nhiều trôi qua mi tâm, cuối cùng theo hai tay ngưng tụ trên dấu ấn.

- Đoạt thiên địa chi công (1)!

(1): công pháp có thể thay quy tắc của đất trời.

Cả đất trời trong nháy mắt ầm ầm biến hóa. Bầu trời u ám như bị từng cánh tay thật lớn xé rách, mặt đất chấn động vô số hạt cát bị cuốn bay ra xung quanh. Như thế còn chưa hết, rất nhiều hồn phách do thần thông Rải đậu thành binh hóa thành lập tức xông tới.

Theo biến đổi của trời đất, tòa động phủ thứ năm này, tinh không bên ngoài vùng đất Yêu Linh ngay lập tức có một tia thiên địa lực ngưng tụ, phá mở ra lốc xoáy Đông hải Triều tịch, trực tiếp dung nhập ở bên trong. Nó tung hoành trong vùng đất Yêu Linh, phá vỡ hết thảy, theo trận pháp Cửu Long vọt vào tòa động phủ thứ năm!

Mà lúc này, trên một cầu gỗ trong động phủ, bình ngọc nhỏ màu trắng lơ lửng trước người khoanh chân ngồi trong màn sương đen kia lập tức run rẩy dữ dội.

- Hả?

Trong màn sương đen kia lập tức truyền ra thanh âm, người trong sương mù hai mắt bỗng tỏa ánh sáng u ám. Chỉ thấy phía trước có một lốc xoáy màu đen, giờ phút này một tia thiên địa lực từ trong lốc xoáy lao ra, thẳng đến bình ngọc.

- Không ngờ có thể dẫn phát lực lượng thiên địa ở bên ngoài!

Thanh âm người trong màn sương đen lộ ra sự kinh ngạc.

- Vốn tưởng rằng lúc này chỉ có bốn người phải coi trọng, không nghĩ tới hiện tại lại thêm một…

Thanh âm thì thào truyền ra từ trong sương mù. Ánh sáng u ám lóe lên, trong màn sương mù bỗng nhiên có một cánh tay khô héo vươn ra, hung hăng bóp phía ngoài bình ngọc. Lập tức thiên địa lực dung nhập tới ngay lập tức xuất hiện sụp đổ, tiêu tan rất mạnh.

Ngay trong khoảnh khắc người trong màn sương này bóp nát thiên địa lực dũng mãnh lao vào, trong hoang mạc cát đen, Vương Lâm lại một lần nữa nói lên ngôn ngữ Cổ Thần.

- Lấy linh hồn Càn Khôn!

Lời nói vừa dứt, lập tức hư ảnh Cổ Thần phía sau Vương Lâm bỗng nhiên phát ra một tiếng rít gào. Tiếng rít gào này tấn công trời đất, giống như một cỗ lực lượng có thể bổ toang đất trời. Như lấy sơn hồn, lấy hồn tinh, lấy hồn Càn Khôn này!

Càn Khôn vốn không có hồn, nhưng thuật Cổ Thần cũng có thể từ đây rút ra một ý niệm, một cỗ ý chí! Thuật Công Linh này là một thần thông rất mạnh của Cổ Thần. Chẳng qua căn cứ tu vi khác nhau mà phát huy lực lượng cũng khác nhau.

Nếu là Cổ Thần chín sao thi triển thuật Công Linh, lấy hồn Càn Khôn thậm chí có thể rút ra quy tắc một giới để cho mình dùng, thay đổi Thiên Đạo, điên đảo Càn Khôn!

Vương Lâm hiện tại cũng chỉ là năm sao, không thể làm được điều ấy. Nhưng thân phận vương tộc Cổ Thần của hắn cũng khiến cho hoang mạc cát đen này run lên!

Ma ảnh trong sương mù trên cầu gỗ động phủ vừa mới bóp nát thiên địa lực dung nhập đến, lập tức bình ngọc trắng kia run lên dữ dội, phảng phất như có một cỗ lực lượng không ngừng truyền ra lực hút.

Cái nút gỗ đen nút miệng bình không ngờ run rẩy, tụt xuống một ít dường như cũng bị hút vào trong bình. Hai mắt người trong sương mù tuôn ra tinh quang mạnh mẽ.

Tại một câu “Đoạt thiên địa chi công” kia, mặc dù thiên địa lực bị ngăn cản ở thế giới bên ngoài nhưng nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm cũng ầm ầm tràn ra dung hợp lực lượng Cổ Thần theo hai tay tiêu tan. Trong nháy mắt khi nó tiêu tan, ấn quyết phía trước Vương Lâm lập tức liền có một sợi dây nhỏ màu trắng biến ảo ra.

“Lấy linh hồn Càn Khôn” lại khiến cho hoang mạc cát đen đột nhiên nổi gió lốc, hình thành vô số đợt gió lớn gào thét. Một tia khí đen từ trong trời đất mạnh mẽ xuất hiện ngưng tụ ở trước Vương Lâm, hóa thành một sợi dây đen nhỏ. Hai sợi dây nhỏ này đan xen lẫn nhau, không ngờ hình thành một phù văn hình con thoi!

Phù văn này vượt xa xa tất cả tổ phù của Tiên Di Tộc. Mức độ phức tạp gần như vừa nhìn sẽ tạo nên cảm giác mê muội.

- Kết thành Cổ tộc. Vĩnh Hằng Chi Niệm!

Trong nháy mắt Vương Lâm nói câu cuối cùng, phù văn hình thoi kia lập tức tản ra hai màu đen trắng, chầm chậm bay về phía trước.

Trong quá trình bay đi, phù văn hình thoi này không ngừng biến lớn. Cuối cùng không ngờ nó hóa thành lớn gần ngàn trượng, dựng đứng trong đất trời này, phảng phất như một bức tường đẩy về phía trước.

Những tiếng “ầm ầm” quanh quẩn, nơi phù văn hình thoi này đi qua, bầu trời u ám lập tức bị cuốn ngược lên. Ngay cả cát đen trên mặt đất cũng nhất tề lui về sau, phảng phất như bị quét đi tất cả dấu vết.

Trong đất trời này, phù văn hình thoi khổng lồ vô cùng kia có thể thấy rõ ràng! Theo sự di động về phía trước của nó, tất cả mọi thứ ở phía trước đều bị phá hủy!

Trên mặt Vương Lâm lộ vẻ mỏi mệt. Với tu vi Cổ Thần của hắn thi triển thần thông này tuyệt không đơn giản. Đây cũng là lúc trước vì sao hắn không thi triển. Nếu không phải hiện tại đánh thắng trận này có thể rời đi, hắn cũng không dễ dàng sử dụng.

Người đàn ông tên Minh Hải kia tuy tu vi nhìn tương đương với Tịnh Niết, nhưng thần thông và pháp bảo của hắn cũng khiến trời long đất lở.

Tiếng nổ ầm vang lên, thanh kiếm nhỏ màu trắng cản phía trước lập tức bị cuốn ngược lại. Tiếng kiếm kêu vang động trời đất!

Minh Hải đã quay người đi về phía tháp đen kia lúc này chấn động thân hình, quay đầu nhìn về phía phù văn hình thoi chậm rãi tiến đến, ánh mắt lộ tinh quang.

- Mặc kệ ngươi có thân phận gì. Cổ Thần cũng được, luyện khí sĩ cũng xong. Có thể thi triển ra thần thông như vậy, có tư cách tận mắt chứng

kiến uy lực viễn cổ Tiên Đế ban tặng!

Người này nói xong, tay phải chỉ về phía trước. Thanh kiếm nhỏ màu trắng kia lập tức phát ra tiếng kêu động trời. Một đạo kiếm khí từ nó trực tiếp ầm ầm phun ra, xông vào trời cao!

Cả bầu trời trong nháy mắt tràn ngập từng đạo bóng kiếm. Một cỗ kiếm ý viễn cổ bỗng nhiên tràn ngập đất trời. Kiếm ý tang thương, được kiếm nhỏ Phương Trúc triệu tập giáng lâm hoang mạc cát đen.

Theo kiếm ý giáng lâm, có thể thấy trên bầu trời sau khi xuất hiện vô số bóng kiếm không ngờ lại xuất hiện một đám bóng người hư ảo. Những bóng người này nhìn qua chính là người cổ, trong tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm. Theo thanh kiếm nhỏ màu trắng hóa thành bạch mang nhằm phía phù văn hình thoi kia, những bóng người trên bầu trời không ngờ bắt đầu múa kiếm!

Bọn họ múa, giống như đang thi triển từng bộ kiếm quyết, hình thành từng cỗ kiếm khí vô biên. Trong khoảnh khắc, đầu trời tràn ngập thế giới của kiếm! Khi bạch mang của thanh kiếm nhỏ xông tới, những kiếm khí này đồng loạt tới gần phù văn hình thoi.

Bạch mang kiếm nhỏ kia tốc độ nhanh nhất, trong phút chốc liền đụng vào phù văn hình thoi khổng lồ. “Ầm” một tiếng, trên phù văn kia lập tức xuất hiện rất nhiều sóng gợn. Phía sau thanh kiếm nhỏ, bóng kiếm đầy trời gào thét xông tới.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1019:Phạm Thiên(P3).

Cảnh tượng này giống như là có vô số người, đánh ra vô số loại kiếm quyết, tản mát ra từng đạo kiếm khí. Những kiếm khí này tổ hợp cùng một chỗ, hình thành một cỗ kiếm ý ngập trời, thẳng đến phù văn hình thoi.

Phù văn hình thoi kia toàn thân chấn động! Chấn động này, liền có những tiếng “ầm ầm” vang vọng trời đất. Thân hình Vương Lâm run rẩy, phun ra máu tươi. Thần thông Công Linh này, với tu vi của hắn thi triển sẽ gặp phải lực phản chấn mạnh mẽ!

Hai mắt lóe hàn quang, Vương Lâm nhìn chằm chằm phía trước. Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, rất nhiều Cổ Thần lực từ trong cơ thể tràn ra, dung nhập trong phù văn hình thoi khiến cho phù văn này lại tiến về trước!

Theo chuyển động của nó, những nơi phù văn hình thoi đi qua quét sạch cát đen, lộ ra mặt đất màu trắng giống như mặt kính. Trên bầu trời, u ám bị xua tan, đồng dạng lộ ra mặt kính màu trắng.

Thanh kiếm nhỏ màu trắng kia gọi ra viễn cổ kiếm ý, hình thành vô số kiếm ảnh không thể không lui lại phía sau. Dưới thần thông của Cổ Thần, viễn cổ kiếm ý cũng không đủ để ngăn cản!

Hơn nữa trên thân kiếm màu trăng nhỏ này cũng không hoàn toàn là viễn cổ kiếm ý, chỉ là một bộ phận mà thôi. Như vậy không thể chống cự lại!

Ánh mắt Minh Hải lộ ra ánh sáng kỳ dị, cười dài. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm ở phía sau phù văn khổng lồ trước mặt, cười lớn nói:

- Tốt! Có thể khiến cho ta khi còn sống nhìn thấy loại thần thông này, ta liền trả lời ngươi một vấn đề! Ta nghĩ ngươi muốn biết nhất, chính là… Nơi này, rốt cuộc là địa phương nào!

- Nơi này chính là thế giới trong bình, tầng thứ nhất động phủ Tiên Đế! Vốn là nơi Tiên Đế lấy tiên khí, biến hóa tiên linh. Sở dĩ gọi là thế giới trong bình, là bởi vì thế giới này toàn bộ trong một cái bình. Cái bình này là một trong những chí bảo của Tiên Đế năm xưa!

- Chẳng qua vì năm xưa Tiên Đế bị thương nặng, sau khi thần niệm sụp đổ bị một tia thần niệm có chứa thần thông Đại Mạc Cô Yên dung nhập

khiến cho nơi đây hóa thành tràn ngập cát đen! Khí xám lúc trước ngươi trải qua chính là do thần thông Tiên Đế biến thành!

- Ở trong này, tổng cộng có chín mươi chín giới. Mỗi một giới đều có cát đen thế này. Ngươi và đồng bạn của ngươi phân ra các nơi khác nhau. Mặt khác ta có thể nói cho ngươi, thần thông Đại Mạc Cô Yên của Tiên Đế chính là cảm ngộ từ trong Đại Mạc Cô Yên đồ trong chín bức Sơn Hà Đồ mà ra. Mà Đại Mạc Cô Yên đồ chính là bị phong ấn ở thế giới trong bình này!

- Nếu ngươi có duyên tự nhiên có thể lấy. Chỉ có điều nhất định phải giết ta trước!

Minh Hải cười dài, thân hình nhảy ra. Mắt hắn lộ ánh sáng mờ, nâng tay phải chỉ bầu trời, miệng chậm rãi nói:

- Minh Hải ta thân là linh hồn thế giới trong bình, trừ việc được Tiên Đế ban cho Phương Trúc, còn có được một thức thần thông của Tiên Đế! Phần Thiên!

Theo ngón tay Minh Hải chỉ lên bầu trời, trong tiếng cười dài lập tức liền có một ngọn lửa chín màu từ trong cơ thể hắn bốc cháy lên. Ngọn lửa chín màu này có đỏ, da cam, hồng, lục, xanh, lam, tím, cũng có đen trắng ở bên trong.

Theo ngón tay Minh Hải, ngọn lửa lao thẳng lên không trung. Nháy mắt, cả trời đất được bao phủ trong một mảnh đỏ rực. Bầu trời đỏ hồng giống như ngọn lửa bốc cháy!

Như thế còn chưa hết, trong khi ánh đỏ tràn ngập, lập tức các màu sắc khác đồng thời biến ảo. Ngọn lửa chín màu tràn ngập bầu trời, trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ nhìn thấy toàn bộ đều là ngọn lửa rừng rực cháy lên! Phần Thiên (1)! Đốt cháy không trung. Lấy lực đốt cháy không trung, hóa thành một tiên thuật long trời lở đất. Người sáng chế loại tiên thuật này đúng là Thanh Lâm.

(1): thiêu đốt trời.

Từng trận hơi nóng từ trên bầu trời ập xuống, theo bầu trời bị thiêu đốt, toàn bộ sự u ám biến mất. Thay vào đó là biển lửa vô tận thiêu đốt không trung. Hơi nóng tràn ngập, cát trên mặt đất không ngờ sụp đổ.

Từng hạt cát vỡ vụn “bang bang”. Trong nháy mắt, hoang mạc cát đen nơi Vương Lâm phảng phất trở thành địa ngục. Tất cả đất cát từng có đều sụp đổ, bị hơi nóng xâm nhập bắt đầu hòa tan. Cát đen trở thành một biển cả màu đen.

Cảnh tượng kinh người này khiến cho Vương Lâm ngừng thở. Thân hắn ở trong này lại càng rõ ràng cảm nhận được hơi nóng tới người lập tức khiến làn da khô nứt. Ngay cả máu trong cơ thể không ngờ cũng bị hơi nóng này làm cho hóa thành từng làn khí màu hồng, theo chân lông bay ra.

Chỉ như vậy cũng đã rợn cả người. Nhưng lập tức Vương Lâm cảm thấy được nguyên lực trong cơ thể không ngờ cũng có biến hóa, nhanh chóng mất đi.

Bầu trời tràn ngập ngọn lửa thành một mảnh, mắt nhìn không thấy cuối, phảng phất muốn đốt toàn bộ bầu trời thành tro ngọn lửa này mới chấm dứt. Phàm là nơi nào có không trung, ngọn lửa này đều điên cuồng thiêu đốt.

Từng tiếng động "răng rắc" quanh quẩn trời đất. Trong ngọn lửa này Vương Lâm nhìn rõ ràng thấy chín con rồng lửa đang rít gào bay trong không trung, đốt cháy trời đất!

Loại tiên thuật này có thể lấy tên là Phần Thiên, uy lực của nó hiển nhiên mạnh mẽ không thể tưởng tượng, ngay cả không trung đều có thể đốt thành tro, càng không nói đến tất cả những thứ tồn tại bên dưới.

Phù văn hình thoi kia, quét ngang về trước lập tức cát đất hòa tan bị thúc đẩy. Ngọn lửa trên bầu trời trong khi phù văn hình thoi di động, phảng phất bị hủy đi.

Nhưng chớp mắt, chỉ còn có ngọn lửa càng vô biên hơn tràn ngập, sau khi đốt cháy bầu trời cũng hòa tan theo mặt đất. Từng ngọn lửa hạ xuống mặt đất, mỗi một lần ngọn lửa hạ xuống mặt đất đều ầm ầm chấn động. Càng ngày càng nhiều ngọn lửa hạ xuống, trên con đường đi phù văn

hình thoi, rất nhiều ngọn lửa thiêu đốt bên ngoài. Hơi nóng và khói đen nồng đậm khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động mạnh. Giờ phút này, tiếng cười của Minh Hải quanh quẩn trời đất.

- Phần Thiên lực thành Tiên thuật của ta. Hủy diệt tất cả mọi thứ!

Khoảnh khắc thanh âm Minh Hải xuất hiện, tất cả những ngọn lửa trên bầu trời không ngờ đồng loạt ngưng tụ tới phù văn hình thoi!

Ngọn lửa này có chín màu, từ trên trời hạ xuống vờn quanh phù văn hình thoi. Theo càng ngày cang nhiều ngọn lửa hạ xuống, ngay cả mặt đất cũng đều bốc cháy. Phảng phất hoang mạc cát đen này trở thành một địa ngục lửa muốn cắn nuốt toàn bộ phù văn hình thoi cùng với Vương Lâm.

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm mất đi rất nhiều. Sắc mặt hắn tái nhợt khoanh chân ngồi trên phù văn hình thoi. Nhưng theo sự tấn công ngọn lửa, cả bầu trời không ngừng có ngọn lửa âpj xuống. Phù văn hình thoi dưới thân hắn “ầm” một tiếng sụp đổ!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hai tay hắn bỗng duỗi ra. Nguyên lực ít ỏi trong cơ thể hung hăng tràn ra ngoài lập tức tạo thành chấn động khiến cho những mảnh vỡ phù văn hình thoi kia lập tức nổ ra bốn phía.

Phù văn tuy vỡ vụn nhưng ở trong mảnh vỡ vẫn ẩn chứa thần thông của Cổ Thần. Giờ phút này mảnh vỡ văng ra bốn phía, dường như làm nổi

lên một cơn gió lốc bên trong ngọn lửa vô biên vô hạn.

Cơn lốc này tản ra bốn phía, ngay lập tức không ngừng đẩy ngọn lửa nơi đây ra ngoài. Nhưng nó chỉ có thể ngăn cản nhất thời, một khi thời gian lâu dài, gió lốc tiêu tan ngọn lửa sẽ lại trở lại đốt cháy toàn bộ!

Mượn khoảnh khắc ngọn lửa bị đẩy ra, hai mắt Vương Lâm đỏ bừng. Hắn không để ý toàn thân mồ hôi rơi xuống, không để ý máu trong cơ thể theo chân lông biến thành khí hồng, tay vỗ túi trữ vật:

- Xạ Thần Xa!

Trong phút chốc, một đạo ánh sáng nhiều màu từ trong túi trữ vật của Vương Lâm bay ra. “Ầm” một tiếng, đạo ánh sáng ở trước người hắn hóa thành một con bướm năm màu nhiều vẻ!

Con bướm năm màu vô cánh, lập tức có phấn năm màu rơi xuống. Tay phải Vương Lâm chỉ vào Minh Hải ở đằng sau ngọn lửa dày trước mặt. Lập tức con bướm năm màu kia di động về phía trước, cánh nó vỗ lên. Một làn gió vô hình, làm tan biến hết thảy lực lượng quy tắc chợt xuất hiện trong hoang mạc cát đen hoang tàn này.

Trong khoảnh khắc con bướm năm màu kia xuất hiện, sương mù bên ngoài thân thể Minh Hải lập tức liền bị một cơn gió mạnh thổi qua,

nhanh chóng bay về phía sau theo gió. Sương mù tiêu tan, lộ ra áo giáp màu xám bên trong cùng với thân hình cao ngất trong áo giáp.

Nhìn con bướm năm màu kia, ánh mắt Minh Hải lộ ra một tia mê man, không ngờ lại vứt bỏ chống cự nhìn con bướm, giống như hoảng hốt.

Trên đường con bướm năm màu bay đi, cánh lại vỗ lên. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, áo giáp ngoài thân thể Minh Hải ngay lập tức bị tan nát hơn một nửa, mảnh vỡ bị cuốn bay ra ngoài!

Con bướm năm màu tới gần, cánh nó đồng thời vỗ, tiếng động “ầm ầm” vang lên không ngừng. Áo giáp của Minh Hải vỡ vụn từng mảng lớn!

Nhất là đầu áo giáp, trong tiếng “rắc rắc” xuất hiện rất nhiều vết nứt, hóa thành vô số mảnh vỡ từ trên mặt hạ xuống. Bên trong áo giáp là một đầu tóc đen thô ráp cùng với khuôn mặt lõm xuống rất sâu!

Đây là một người đàn ông trung niên đầy vết thương. Trên mặt hắn có một vết sẹo, vết sẹo này phía trên lông mày phải. Nếu nhìn kỹ có thể thấy được vết sẹo này gần như xuyên thấu đầu của hắn. Ở chỗ sâu trong có một mảnh vỡ màu đen, từng làn khí đen từ trên mảnh vỡ này tỏa ra, không ngừng dung nhập đầu hắn.

Minh Hải thu hồi ánh mắt nhìn con bướm năm màu, sờ sờ vết sẹo trên trán. Hai mắt hắn lập tức tỏa ra ánh sáng mờ, lẩm bẩm:

- Ta còn chưa chết sao…

Thân hình hắn nhoáng một cái, trong nháy mắt đến gần Vương Lâm. Tay phải hắn bấm pháp quyết, chỉ lên bầu trời. Lập tức ngọn lửa ở bốn phía xa xa lập tức trở nên điên cuồng. Ngọn lửa phảng phất bị triệu tập, đồng loạt ngưng tụ, ngay lập tức bao phủ những mảnh vỡ phù văn hình thoi đang đẩy ngọn lửa ra, lại mang theo hơi nóng gào thét xông tới.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, thân thể xông ra, hai tay bấm pháp quyết. Lập tức hắn cắn đầu lưỡi phun ra một búng máu, tay phải vung lên hóa thành một phù văn huyết sắc trực tiếp rơi lên con bướm năm màu!

- Mỗi một Xạ Thần Xa đều có năm đạo phong ấn. Xạ Thần Xa thứ ba này sau khi mở ra hồn thú hóa kén, trở thành con bướm năm màu. Nhưng trên con bướm này cũng có năm đạo phong ấn. Chỉ có mở ra toàn bộ mới có thể phát huy được pháp bảo vô thượng giết Thần diệt Tiên năm xưa Thiên Bảo Thượng nhân chế tạo.

- Hóa thành con bướm có thể tính là đạo phong ấn thứ nhất. Lúc này chính là đạo phong ấn thứ hai. Mở ra!

Con mắt tràn đầy máu của Vương Lâm dừng ở trên thân con bướm. Lập tức thân hình nó chấn động, năm màu sắc trên thân trong phút chốc lóe lên dữ dội, lập tức liền có màu thứ sáu biến ảo ra!

Minh Hải nhanh chóng xông tới, tay phải ẩn chứa ngọn lửa lại nâng lên, sau khi tới gần Vương Lâm liền vung lên ném ra. Lập tức ngọn lửa tràn ngập phía trước. Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, đại đỉnh Cổ Thần bên ngoài thân thể chợt lóe lên, thân hình trong nháy mắt ngọn lửa kia hạ xuống biến mất, lúc xuất hiện đã ở phía sau Minh Hải.

Trong mắt hắn chợt lóe hàn quang, tay phải chỉ ra hung hăng ấn hướng lưng Minh Hải. Trên tay phải hắn đồ án Tử Mẫu Khô Thú cốt lại lóe ra, sát khí tràn ngập. Dưới chân Minh hải lập tức có lóe lên ánh sáng màu xám.

Khóe miệng Minh Hải lộ ra nụ cười âm trầm, hai tay nhanh chóng duỗi ra, vung lên. Trong cơ thể hắn lập tức có một cỗ lực lượng Tiên Ma ầm ầm tràn ra, hóa thành sự sụp đổ tán ra bốn phía xung quanh.

Ánh sáng màu xám dưới chân hắn cũng lập tức tiêu tan, cũng có một cỗ lực lượng vô biên tấn công Vương Lâm. Vương Lâm thu tay, thân hình lập tức lui về phía sau, nhưng trong khi lui về miệng lại phun ra một búng máu, thẳng đến con bướm cách đó không xa.

- Phong ấn thứ ba. Mở!

Mở ra ba đạo phong ấn là cực hạn tu vi của Vương Lâm. Thân hình con bướm kia run rẩy, màu sắc lại tăng lên trong nháy mắt trở thành một con bướm bảy màu!

Bảy màu lóe lên khiến cho con bướm càng rực rỡ. Cánh nó vỗ lên, lập tức phía trước Vương Lâm có một đám bụi phấn bảy màu biến ảo ra, nhẹ nhàng tấn công về phía trước.

Minh Hải xoay người, tay phải vung lên. Lập tức ngọn lửa lại xuất hiện điên cuồng cắn nuốt về phía trước. Biển lửa xa xa giờ này đã tới gần trăm trượng, mắt thấy sẽ vồ tới.

Hơi nóng phả lên người Vương Lâm khiến cho làn da hắn nứt ra càng nhiều vết thương, chỉ có điều lại ít có máu chảy ra.

Lúc này đầu hắn mê muội từng cơn. Đây là do máu trong cơ thể hóa thành khí màu hồng mất đi quá nhiều tạo thành. Cho dù là nguyên thần lúc này cũng uể oải, chỉ là dưới bì giáp Cổ Thần vẫn chưa bị thương tổn. Dù sao bì giáp Cổ Thần này đến từ Cổ Thần tám sao, mà thân thể Vương Lâm chỉ mới là năm sao mà thôi!

Mắt thấy đám lửa thiêu đốt trời bốn phía sắp tới, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ lo lắng. Nhưng lập tức hai mắt hắn sững lại. Chỉ thấy phấn bảy màu theo con bướm bảy màu vỗ cánh bay ra, không ngờ lại xuyên thấu qua ngọn lửa Minh Hải ném tới. Không chỉ như thế trong nháy mắt xuyên qua, không biết dùng phương pháp gì lại khiến cho ngọn lửa bị cuốn ngược lại, sau đó theo sát tới!

Cảnh tượng này ngay cả Minh Hải kia cũng ngẩn ra. Hắn cười lạnh tay trái bấm pháp quyết, chỉ vào mặt đất, hư không hung hăng chộp một cái. Lập tức mặt đất truyền đến từng cơn dao động, cát đất bị đốt cháy hòa tan thành nước màu đen lập tức chảy tới, ngưng tụ trong tay Minh Hải. Giờ phút này con bướm bảy màu vỗ cánh nhanh chóng tới gần Minh Hải. Rất nhiều phấn bảy màu tràn ngập, tạo thành một cơn lốc bảy màu hướng tới Minh Hải. Ánh mắt hắn lóe lên, tay phải cầm lấy nước đen ngưng tụ đến, hung hăng nhấc lên trên. Ngay lập tức toàn bộ nước đen trên mặt đất dựng lên, tạo thành vòng bảo vệ.

Nhưng ngay khi nước đen bị nhấc lên, con bướm bảy màu hóa thành ánh sáng bảy màu dung nhập vào trong gió lốc. Nó trực tiếp xuyên qua nước đen lại khiến cho nước đen cuốn ngược, theo gió lốc bay về hướng Minh Hải với tốc độ cực nhanh!

Lúc này ngọn lửa phần thiên bốn phía đã tới gần không được năm mươi trượng. Trong cơn nguy cơ, đại đỉnh Cổ Thần bên ngoài thân thể Vương Lâm nhoáng một cái trực tiếp xuất hiện sau Minh Hải, tay phải nhanh chóng điểm tới.

Minh Hải cau mày, lực lượng Tiên Ma trong cơ thể lại một lần nữa bạo phát ra. Nhưng khoảnh khắc bùng nổ, hàn quang trong mắt Vương Lâm khẽ động, hắn quát to:

- Thuật Định Thân!

Vừa rồi hắn tấn công, không phải trực tiếp đả thương mà để mê hoặc Minh Hải, để tạo cho mình thời cơ tốt nhất thi triển thuật Định Thân.

Một từ "Định Thân" thốt lên, trong phút chốc thân thể Minh Hải như bị vô số sợi tơ mảnh quấn quanh, ngừng lại trong giây lát. Tu vi Vương Lâm không tính thân thể Cổ Thần đã là Khuy Niết trung kỳ, thi triển thuật Định Thân với một tiên nhân tương đương Tịnh Niết lập tức sẽ bị cắn trả. Nhưng hết thảy điều này hắn không thèm để ý.

Khoảnh khắc thân hình Minh Hải bị định thân, gió lốc bảy màu phía trước cũng gào thét mà đến. Nó cũng không tấn công thân thể mà dưới khống chế của Vương Lâm, trong nháy mắt tới gần Minh Hải nhất tề hướng tới miệng vết thương. Cả cơn gió lốc bảy màu, theo miệng vết thương toàn bộ dung nhập vào trong, không dư thừa chút nào!

Một tiếng rít gào điên cuồng từ trong miệng Minh Hải truyền ra, hắn ôm đầu mình, lập tức giãy dụa nhanh chóng lui về phía sau.

Vương Lâm cũng không đuổi theo, trong nháy mắt thu hồi tất cả pháp bảo đi thẳng đến tháp đen. Lúc trước khi Minh Hải thi triển Phần Thiên, hắn đã thu hồn phách Rải đậu thành binh và Phong Tiên Ấn. Giờ phút này Phần Thiên hỏa tràn ngập từ bốn phương tám hướng cắn nuốt tới Vương Lâm. Hơi nóng khiến quần áo Vương Lâm bốc cháy, nhưng khi mắt phải hắn lóe ánh sáng xanh, lửa rất nhanh liền tắt ngóm.

Vương Lâm cắn răng, đại đỉnh Cổ Thần bên ngoài thân thể lại lóe lên lần nữa, nhoáng một cái hắn xuất hiện ở ngoài trăm trượng, trực tiếp bước

vào trong tháp đen. Sở dĩ tiến vào nơi này là bởi vì dưới ngọn lửa vừa rồi tràn ngập, hoang mạc cát đen này hết thảy không còn gì, chỉ có tháp đen này không bị suy suyển chút nào, cũng không có bất kỳ ngọn lửa nào lọt vào trong. Chỉ có điều biển lửa kia tốc độ quá nhanh, gần như vào khoảnh khắc thân hình Vương Lâm vào tháp đen, biển lửa tràn ngập tới. Hơi nóng tấn công gần như vậy lập tức cuốn tới lưng Vương Lâm! Hắn chỉ thấy sau lưng đau xót, hơi nóng trực tiếp xông vào cơ thể. Cũng may hơi nóng này chỉ là ảnh hưởng, cũng không nhiều lắm. Vương Lâm cố gắng vỗ túi trữ vật lấy ra một nắm đan dược nuốt vào.

Lúc này Vương Lâm mới quay đầu nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy trong hoang mạc cát đen này, khắp nơi đều là biển lửa, đã không có bầu trời. Ngẩng đầu nhìn, bầu trời trở thành hư vô, thi thoảng lộ ra những mặt màu trắng bóng loáng như gương.

Xa xa tiếng gầm rú thống khổ của Minh Hải điên cuồng truyền đến. Hắn đang ở giữa không trung hai tay ôm đầu không ngừng rống giận. Lấy ánh mắt Vương Lâm có thể rõ ràng nhìn đến trên trán phía trên mi phải Minh Hải lóe ra hào quang bảy màu, từng luồng phấn bảy màu tràn ngập giống như muốn che kín miệng vết thương này.

Nhưng ngay khi miệng vết thương trên trán Minh Hải bị che kín, mảnh vỡ ma khí trong đầu Minh Hải lập tức bị ánh sáng bảy màu bao trùm, chặn ma khí chảy vào. Ánh mắt hắn lộ vẻ hoảng hốt, giống như thức tỉnh cơn ác mộng nhưng ngay lập tức xuất hiện thống khổ vô tận. Hắn mạnh ngẩng đầu nhìn về phía mặt kính màu trắng trên không, mặt lộ vẻ cười thảm.

- Tiên Đế. Minh Hải không trung thành, vì ý nghĩ cá nhân ma hóa đến nay đáng phải chết!

Hắn cười thảm, ngọn lửa vô tận bên dưới điên cuồng bốc lên bao vây toàn thân hắn. Ngọn lửa qua đi, người này hóa thành bụi màu bạc, chỉ còn lại duy nhất con bướm bảy màu kia bay múa trong biển lửa về tới bên cạnh Vương Lâm trong tháp đen.

Nhìn thấy mọi chuyện, Vương Lâm trầm ngâm. Hắn mơ hồ hiểu ra một ít, than nhẹ. Hắn phát hiện biển lửa bên ngoài vẫn không tới gần tháp đen, bắt đầu đánh giá cái tháp này.

Hồi lâu ánh mắt Vương Lâm lóe lên, vỗ túi trữ vật. Lập tức những đầu người thu hoạch lúc trước toàn bộ bay ra trôi nổi trước người. Hai mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, thì thào:

- Không nghĩ tới lúc trước sư huynh Thanh Thủy truyền tiên thuật U Minh Dẫn lộ, lúc này có chỗ dùng! Trong cơ thể những người này đều có ma khí, lấy ma khí này để dẫn nhất định có thể mở một con đường ra khỏi nơi này!

Tay phải Vương Lâm vung lên, lập tức những đầu người này “bang bang” sụp đổ, tay hắn bấm pháp quyết, quấy hết thảy thành một cơn lốc màu đỏ sậm. Lốc xoáy này không ngừng kéo dài dần dần thành một thông đạo xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

- Hả?

Ánh mắt Vương Lâm ngưng lại, hắn phát hiện ra không bình thường. Lốc xoáy này xoay tròn không ngờ ma khí nồng đậm từ trong tràn ra.

Ngay lúc này, lốc xoáy dưới ma khí chỉ dẫn truyền ra một tiếng nổ “ầm” giống như đả thông các nơi. Vương Lâm đưa mắt nhìn lập tức lộ ra khiếp sợ!

Hắn thấy được một tòa đại điện, ma khí lượn lờ. Trên đại điện kia có một người ngồi trên một cái ghế dựa thật lớn!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1020:Thanh Lâm?.

Chủ ý của Vương Lâm là mượn thuật U Minh Dẫn Lộ, mở ra thông đạo đi ra ngoài thế giới trong bình. Nhưng giờ phút này, khi ma khí bên trong vòng xoáy dũng mãnh tiến vào, U Minh Lộ này không ngờ lại thông về

hướng càng sâu vào bên trong! Ma khí kia tràn ngập dày đặc. Loại ma khí này, Vương Lâm chỉ cần cảm nhận được một chút thân mình lập tức liền lui lại mấy bước, sắc mặt âm trầm mang theo vẻ khiếp sợ.

Đây là lần đầu tiên hắn thi triển U Minh Dẫn Lộ, nhưng không dự đoán được lại mở ra thông đạo bất ngờ dẫn tới nơi này.

Cả đời hắn đã từng gặp qua ma khí trên người của Tán Ma năm đó là nồng đậm nhất, Minh Hải đứng thứ hai, nhưng bất kể là Tán Ma hay Minh Hải đều thua xa ma khí tràn ngập khắp nơi phát ra từ bên trong vòng xoáy lúc này! Ma khí trong cơn lốc xoáy này tinh thuần đến cực điểm, dường như đạt đến cực hạn của ma trong thiên hạ, là thủy tổ của ma.

So sánh với nó, Tán Ma và Minh Hải dường như chỉ đom đóm so với ánh trăng! Nhất là đại điện ở phía cuối thông đạo kia, người ngồi ở trên ngai vàng lại khiến cho Vương Lâm chỉ gần như mới nhìn thoáng qua da đầu liền lập tức run lên, tâm thần rung động.

Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của mình đang ngày một nhanh lên, thậm chí ngay cả hô hấp của cũng tạm dừng. Hắn không chút do dự, lập tức cắt đứt thần thông U Minh Dẫn Lộ này, vòng xoáy kia ngay tức khắc chấn động, trong tiếng rắc rắc xuất hiện sự sụp đổ.

Trong lúc sụp đổ, vòng xoáy thông đạo lập tức hiện ra hư ảnh của mười người bị Vương Lâm giết lúc trước, cả đám nhìn chằm chằm Vương

Lâm một cách thù hận, truyền ra tiếng hét thê lương chói tai, thân ảnh theo vòng xoáy vặn vẹo kéo dài, dường như muốn xông ra nuốt lấy Vương Lâm.

Người ngồi trên ngai vàng kia chậm rãi ngẩng đầu, một đạo ánh mắt đục ngầu dần dần từ trong sương mù lộ ra, trong lúc thông đạo đang sụp đổ nhìn lên người Vương Lâm, hai mắt u ám ngay lập tức có tập trung lại một điểm.

Ngay khi ánh mắt của người thần bí tập trung lại một điểm, thanh quang trong mắt phải của Vương Lâm lóe lên, cả người không cần nghĩ ngợi nhanh chóng lui về phía sau, thanh quang thuẫn từ trong mắt phải lóe ra lập tức biến ảo hiện ra ở phía trước người.

Ngay trong nháy mắt, bóng người thần bí trên ngài vàng ở đại điện kia chậm rãi nâng tay phải lên, trong tay có cầm một vật, hướng ra phía ngoài ném đi! Một đạo hoàng quang bay thẳng đến vòng xoáy đang sụp đổ, ngay khi tiến vào vòng xoáy, lập tức gây ra sự sụp đổ trong phạm vi lớn, trong tiếng nổ ầm ầm, vòng xoáy kia bị hoàng quang xuyên thấu. Lập tức mười người ở bên trong vòng xoáy kia hư ảnh vặn vẹo kéo dài dữ dội, cả đám trong tiếng kêu thảm thiết đều nổ tung, hóa thành nhiều đốm nhỏ màu đen, hướng về bốn phía tiêu tan.

,

Đạo hoàng quang kia trong nháy mắt liền lao ra khỏi vòng xoáy đang sụp đổ, lao thẳng vào thanh quang thuẫn ở phía trước người Vương Lâm.

Nhưng thanh quang thuẫn kia không ngờ không có một chút cản trở nào, dường như là trong suốt, bị đạo hoàng quang kia xuyên thấu qua, trong chớp mắt liền tới gần trước mặt Vương Lâm, ở các chóp mũi Vương Lâm ba tấc, dừng lại.

Giờ phút này, vòng xoáy kia đã tiêu tan, bên trong hắc tháp đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng trên mặt Vương Lâm cũng toát ra mồ hôi lạnh, quắc mắt nhìn chằm chằm đạo hoàng quang ở trước mặt. Với khoảng cách gần như vậy, hắn nhìn thấy rõ ràng bên trong đạo hoàng quang kia có một tinh thể hình thoi.

Lui ra phía sau vài bước, sắc mặt Vương Lâm âm tình bất định, trầm ngâm hồi lâu, hắn nâng tay phải lên, túm vào hư không một cái, hình thoi màu vàng kia lại gần, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

- U Minh dẫn lộ của ta không có thi triển sai, mà bị đại thần thông thuật của người này quấy nhiễu, do vậy thoát ra khỏi tay ta, mở ra một thông đạo không biết dẫn đi đâu!

Vương Lâm nhìn tinh thể trong tay, với trí thông minh của hắn, suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

- Người quấy nhiễu U Minh Tiên Thuật của ta nói như vậy chính là bóng người thần bí trong đại điện. Đáng tiếc người này được che phủ trong bóng đêm, làm cho người ta thấy không rõ tướng mạo. Sở dĩ hắn làm như vậy, hiển nhiên chính là để tống xuất tinh thể này!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lông mày dần nhăn lại. Bên trong động phủ của Tiên Đế này quá mức huyền diệu, rất nhiều chuyện hắn chỉ có thể đoán mà không thể biết được đáp án thật sự.

- Bóng người thần bí kia chẳng lẽ là… Thanh Lâm!

Vương Lâm trầm ngâm một lát, thì thào lẩm bẩm:

- Người này đem tinh thể này tặng cho ta, rốt cuộc là có mục đích gì… …

Nhìn chằm chằm vào tinh thể, Vương Lâm không tản ra thần thức để xem xét mà để ở một bên, tự mình lui ra phía sau vài bước, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp.

Trong hoang mạc cát đen, thân thể hắn bị thương, máu toàn thân đã chảy ra phân nửa, giờ phút này vẫn còn đang có một chút cảm giác choáng váng, càng làm cho hắn trở nên nguy kịch. Nguyên lực còn lại trong cơ thể cũng không còn nhiều lắm.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng tiên lực trong cơ thể hắn cũng gần như đã hao tổn hết.

- Tiên lực năm đó Thanh Thủy sư huynh tặng cho, bên trong hoang mạc cát đen này đã tiêu hao rất nhiều, cần phải nhanh chóng bổ sung một chút. Mức độ nguy hiểm của trận chiến trong hoang mạc cát đen này, cả đời ta tuyệt đối cũng không chứng kiến nhiều.

Nghĩ đến Phạm Thiên Thuật do Minh Hải thi triển, Vương Lâm vẫn còn thấy khiếp sợ, ngửa mặt nhìn ra phía ngoài tòa tháp. Bên ngoài ngọn lửa vẫn đang rừng rực thiêu đốt, tràn ngập trời đất.

Tuy bên trong tháp không cảm thấy sức nóng, nhưng ánh mắt nhìn ra bức xạ nhiệt phía bên ngoài, bị bức xạ nhiệt tác động, ngay lập tức hoa lên, như thể trong nháy mắt đã bị đốt thành từng mảnh nhỏ, nhìn không rõ quá xa.

- Cũng không biết đám người Tư Đồ Nam hiện giờ như thế nào… …

Vương Lâm thầm than. Thân ở trong tháp, ngoài tháp là ngọn lửa vô tận, dường như thế gian này chỉ còn lại một mình Vương Lâm.

Trầm ngâm hồi lâu, đan dược mà Vương Lâm ăn vào lúc trước đã bắt đầu có hiệu quả, thương thế trên thân thể cũng dần dần bình phục. Hắn vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một đám huỳnh quang màu trắng ngà cầm ở trong tay.

Trong ánh huỳnh quang này có tiên lực lượn lờ, cực kỳ tinh thuần.

- Nguyên thần của Huyền Bảo Thượng Nhân năm đó giờ phút này cũng đã có tác dụng!

Vương Lâm đem đám huỳnh quang này đặt trước mũi, hít một hơi thật sâu, ngay lập tức có hai đạo tiên khí từ trong ánh huỳnh quang kia bay ra, theo lỗ mũi Vương Lâm chui vào, nhanh chóng bị hút vào trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vài ngày sau, Vương Lâm mở hai mắt, tiên lực trong cơ thể hắn dĩ nhiên là đã khôi phục, lại còn có chút gia tăng. Vương Lâm hiểu rằng tiên lực trong cơ thể không thể lưu lại quá nhiều, phải duy trì ở một mức nhất định, nếu không, rất có thể sẽ gây ra sự tiêu tan ý cảnh.

Năng lực khôi phục của thân thể Cổ Thần rất mạnh, chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, tất cả thương thế đều biến mất, cảm giác choáng váng kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Chỉ có điều lúc này trước mắt Vương Lâm hiện ra một vấn đề quan trọng, đó chính là bổ sung nguyên lực.

Việc bổ sung nguyên lực này nếu ở thế giới bên ngoài đối với Vương Lâm không có vấn để gì, chỉ cần ngồi xuống thổ nạp, với tu vi của hắn sẽ có thể hấp thụ được thiên địa nguyên lực để sử dụng.

Chỉ có điều lúc này, mấy ngày ngồi đây, nguyên lực trong cơ thể hắn tăng trưởng cực kỳ chậm, hắn mơ hồ có thể nhận thấy được trong hoang mạc cát đen này thiên địa nguyên lực không nhiều lắm, có một phần nhỏ thì toàn bộ đã bị ngọn lửa vô tận bên ngoài tháp bao phủ, dung nhập vào trong ngọn lửa.

Vì thế, Vương Lâm muốn hấp thụ cực kỳ khó khăn, không khác gì lấy hạt thóc ở trong lửa.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm đứng lên, nhìn thoáng qua tinh thể màu vàng trên mặt đất cách đó không xa, không đi đến đó xem mà đi tới bên cửa sổ của tháp, nhìn ra phía ngoài.

Ở trước mắt ngọn lửa vẫn thủy chung không ngừng thiêu đốt, cũng có những tiếng vang bùm bùm từ từ truyền đến, mặt kính trắng kia bị khói đen từ trong biển lửa dâng lên bao phủ, nhìn thoáng qua thấy đen nghịt như một đám mây đen chuyển động.

- Không thể bổ sung nguyên lực trong cơ thể, tu vi không thể đạt được tới đỉnh, không thể tùy tiện tra xét tinh thể màu vàng kia, càng không thể rời khỏi ngọn tháp đen này.

Vương Lâm ngay trước lúc ngồi xuống, bèn tản ra thần thức, lượn lờ quanh toàn bộ ngọn tháp đen. Thần thức vờn quanh không hề phát hiện ra một manh mối gì.

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm nhìn ngọn lửa nồng đậm bên ngoài ngọn tháp, yên lặng suy tính một lát, cắn răng hướng thân mình về phía trước, ngay lập tức bước ra ngoài tháp! Một bước tiến ra, thân mình Vương Lâm lập tức rơi xuống đất, ngay khi hai chân hắn giẫm lên mặt đất, lập tức ngọn lửa phía trước dường như đã phát hiện ra, nhất tề cuồn cuộn lao đến nuốt lấy Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải nâng lên chụp vào hư không, lập tức ngọn lửa phía trước đang tấn công tới bị chia ra làm hai, bị Vương Lâm bắt lấy trong lòng bàn tay, cùng lúc đó thân thể nhanh chóng lui về phía sau, bước vào trong ngọn tháp đen.

Ngay khi thân mình hắn tiến vào trong tháp, ngọn lửa lại tràn đến, toàn bộ ngọn tháp ngay lập tức bị ngọn lửa nuốt hết. Một lúc lâu sau, ngọn

lửa dần dần yên tĩnh trở lại, như thủy triều rút đi.

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, khoanh chân ngồi trên mặt đất bên trong tháp, trên tay phải hắn có một ngọn lửa nhỏ bằng hạt đậu tương, tản mát ra hơi nóng cực đậm. Tay phải Vương Lâm lúc này cũng xuất hiện những vết khô nứt.

Nhìn chăm chú ngọn lửa, hai mắt Vương Lâm dần hiện lên tia máu, dưới ngọn lửa đang thiêu đốt, mặt hắn bị chiếu rọi hiện vẻ u ám bất định. Lúc này trong lòng Vương Lâm đang đấu tranh, lưỡng lự trong một lựa chọn khó khăn.

Nửa nén hương sau, trong mắt Vương Lâm bỗng hiện lên sự quyết đoán:

- Ngọn lửa này tuy nguy hiểm, nhưng dù sao số lượng không nhiều lắm, trước khi ra tay ta sẽ tính toán một chút, như vậy sẽ không xuất hiện sai lầm. Lúc này dù có vùng vẫy như thế nào cũng vô dụng, đơn giản là phải thử một lần.

Tay phải Vương Lâm vung lên trước mặt một cái, lập tức túi trữ vật bay lên, dừng ở trong góc phía xa xa, được hắn đánh ra một ít cấm chế lên trên. Sau đó hắn hít sâu, song chỉ nâng ngọn lửa kia lên, không chút do dự đặt vào trong miệng, một ngụm nuốt vào! Ngay khi ngọn lửa kia nhập vào thân thể, một sức nóng mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn bùng nổ. Sức nóng này ẩn chứa một nhiệt lượng khó có thể tưởng tượng được, chỉ sau một lát đã khiến cho toàn thân Vương Lâm đỏ bừng. Hắn mở mạnh

miệng ra, thống khổ rít gào hóa thành âm thanh ầm ầm từ trong tháp truyền ra ngoài.

Cùng lúc đó, một ngọn lửa lớn từ trong lỗ chân lông của Vương Lâm xông ra, quần áo lập tức bị thiêu đốt thành tro. Ngọn lửa kia khuếch trương ra phía ngoài, vờn quanh Vương Lâm trong vòng ba trượng.

Rất nhiều mồ hôi vừa tiết ra đều bay hơi hết, hóa thành một đám khí trắng lượn lờ quanh toàn thân Vương Lâm.

Giờ phút này hắn có cảm giác như nuốt phải than hồng, tuy nguyên thần có bì giáp của Cổ Thán bảo vệ, vẫn chưa bị thương tổn, nhưng nguyên lực còn lại không nhiều bên trong cơ thể, khi ngọn lửa này dung nhập vào đã lập tức cùng hóa thành một thể, dường như ở trong cơ thể Vương Lâm bị thiêu đốt.

Đau đớn kịch liệt, Vương Lâm cắn răng kiên trì, làm cho nguyên lực bên trong cơ thể sau khi dung nhập với ngọn lửa, dần dần tràn về phía nguyên thần.

- Chỉ có dung nhập vào nguyên thần mới có thể thật sự hấp thụ thiên địa nguyên lực chứa trong đó!

Vương Lâm sau khi suy tính, hai mắt lộ vẻ quyết đoán, không chút do dự hai tay bấm quyết, điểm vào trước ngực, lập tức bì giáp của Cổ Thần trên

nguyên thần lập tức hóa thành ô quang thoát ra, từ trong miệng của Vương Lâm bay ra.

Không còn bì giáp của Cổ Thần, ngọn lửa đã dung nhập với nguyen lực trong cơ thể Vương Lâm lập tức dũng mãnh nhập vào bên trong nguyên thần.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1021: Chu Tước thức tỉnh

Dường như ngọn lửa nguyên lực bao phủ lên trên nguyên thần của Vương Lâm. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long dưới sự khống chế của Vương Lâm lập tức bắt đầu hấp thụ. Trong khi hấp thụ, trên nguyên thần xuất hiện sự đau đớn kịch liệt.

Hết thảy những chuyện này, Vương Lâm đều cắn răng chịu đựng, hoàn toàn quên đi thời gian đang trôi qua.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, dần dần sự đau đớn trên nguyên thần chậm rãi biến mất. Nguyên lực hóa thành ngọn lửa cũng chậm rãi dung hợp với nguyên thần, lại hình thành sự lưu chuyển.

Vương Lâm mệt mỏi mở hai mắt, giờ phút này biển lửa rộng ba trượng bên ngoài thân thể hắn ngay khi hắn mở mắt lập tức theo lỗ chân lông nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể.

Chẳng qua lúc này Vương Lâm chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, biển lửa dung nhập vào trong cơ thể ngay lập tức dung hợp với nguyên lực đang vận chuyển, hóa thành một thể.

- Nguyên lực tăng nhiều hơn một chút… Phương pháp này tuy nguy hiểm, nhưng có thể làm được!

Vương Lâm tiếp tục hít sâu, lại nhắm hai mắt lại. Một nén nhang sau, hắn đứng lên, trên mặt vẫn còn vẻ mỏi mệt, một bước tiến ra ngoài tháp, đứng ở bên ngoài! Biển lửa bên ngoài như thủy triều, khói đen trên không trung cuồn cuộn dày đặc, ngay khi Vương Lâm xuất hiện, biển lửa lập tức vọt tới.

Lúc này đây, Vương Lâm ở lại lâu hơn một chút, tay phải theo hư không từ trong biển lửa kia rút ra một ngọn lửa to bằng nắm tay trẻ con, sau đó lập tức lui về trong tháp.

Không để ý tới ngọn lửa một lần nữa bao phủ lấy ngọn tháp đen, Vương Lâm khoanh chân ngồi ở vị trí lúc trước, nhìn chằm chằm ngọn lửa trên tay phải, một ngụm nuốt vào! Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Vương Lâm luôn luôn vì bổ sung nguyên lực trong cơ thể mà giãy giụa thống khổ, từng lần từng lần từ trong biển lửa lấy ra một phần, dung nhập vào nguyên lực trong cơ thể.

Lúc bắt đầu, ngọn lửa chỉ to bằng nắm tay trẻ con, nhưng cho tới lúc này, ngọn lửa đã bằng đầu người, được Vương Lâm lấy ra từ trong biển lửa, không hề nuốt vào mà đặt ở trước mặt hít vào thật sâu. Ngay lập tức toàn bộ ngọn lửa bị hấp thụ, không còn lại một chút nào.

Nếu có người nhìn thấy Vương Lâm, giờ phút này tuyệt đối rất khó nhận ra người trong ngọn tháp đen này chính là Vương Lâm! Lúc trước bị ma khí ăn mòn, hiển nhiên khuôn mặt Vương Lâm đã trở nên gầy yếu, lại trải qua khoảng thời gian hấp thụ thiên địa nguyên lực từ trong biển lửa này, lúc này làn da toàn thân Vương Lâm lộ ra từng mảng nứt nẻ chi chít, khiến cho Vương Lâm thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Tóc hắn lại vô cùng khô héo, không có một chút sáng bóng, suy nhất chỉ có hai mắt Vương Lâm, càng ngay càng sáng, nếu có người nhìn vào đó, lập tức như thể từ trong lòng hiện ra một ngọn lửa cực nóng, đột nhiên có cảm giác như bị thiêu đốt thành tro.

Tiếp theo đó, chỗ thật sự quỷ dị chính là mi tâm của Vương Lâm. Mấy ngày trước, sau khi Vương Lâm hấp thụ một lượng lửa nhất định, mi tâm không ngờ có biến hóa kinh người. Biến hóa này đến từ chính dấu ấn Chu Tước năm đó!

- Không ngờ sau khi hấp thụ ngọn lửa trời này, chẳng những nguyên lực được khôi phục, mà bên trong lại ẩn chứa một luồng nhiệt lực… chỉ là sức nóng này ở trong cơ thể ta dường như so với thiên lực bị Thanh Lâm thiêu đốt không quá giống nhau… …

Vương Lâm trong lúc khoanh chân mở hai mắt, sờ sờ mi tâm.

- Vốn chỉ vì khôi phục nguyên lực trong cơ thể mà không thể không hấp thụ ngọn lửa này, nhưng lúc này xem ra, dường như hấp thụ ngọn lửa này càng nhiều, đối với ta lại càng có chỗ tốt… …

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên sáng ngời, đứng lên, chậm rãi đi về phía trước.

Bước ra ngoài ngọn tháp đen, biển lửa phía trước lập tức như thủy triều gào thét lao đến, trong nháy mắt đã đến người Vương Lâm. Vương Lâm thần sắc như thường, không có một chút biến đổi, cho dù ngọn lửa kia xuyên qua bên người, trong nháy mắt đã bao phủ phía sau hắn.

Vương Lâm đứng trên ngọn lửa, thần sắc bình tĩnh, chậm rãi đi về phía trước.

Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng cảnh tượng đi lại bên trong ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ hoang mạc cát đen này cũng là cực kỳ kinh người.

Giờ phút này nếu Lăng Thiên Hậu nhìn thấy Vương Lâm, chắc hẳn là sẽ chấn động! Cho dù là hắn cũng không thể đi lại bình thường bên trong biển lửa này! Vương Lâm bình tĩnh đi tới, một nén nhang sau, hắn dừng bước, ngừng lại. Nơi đây là điểm cực hạn hắn có thể đi tới, càng về phía trước, biển lửa thiêu đốt càng mạnh, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Liếc mắt nhìn biển lửa phía trước một cái, Vương Lâm lập tức ngồi xuống, hai bàn tay đưa về hai hướng rút một cái, lập tức liền có hai ngọn lửa tách ra, từ trong biển lửa nhanh chóng theo hai tay Vương Lâm chuyển động, ở phía trước người quấn vào nhau, hóa thành một hỏa cầu to như thân thể người.

Vương Lâm há miệng hút vào, lập tức hỏa cầu kia nhanh chóng thu nhỏ lại, toàn bộ bị Vương Lâm hút vào trong miệng, biến mất không thấy. Một sức nóng vô biên từ trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng khuếch tán ra, dung hợp với biển lửa xong quanh, làm cho biển lửa biến hóa, bao phủ lấy Vương Lâm đang ngồi khoanh chân.

Ba ngày sau, ở chỗ Vương Lâm, lập tức ngọn lửa ầm một tiếng hướng ra phía ngoài khuếch tán mạnh mẽ. Bên trong biển lửa, Vương Lâm chậm rãi đứng lên, làn da hắn nứt nẻ càng nhiều, hai mắt càng sáng ngời, một luồng khí tức đáng sợ từ trong cơ thể hắn truyền ra, hòa tan vào ngọn lửa bốn phía, ẩn chứa một sức nóng khó có thể tưởng tượng được.

- Vẫn còn thiếu một chút… …

Vương Lâm lẩm bẩm tự nói, sờ sờ mi tâm, trầm ngâm một khắc, lại nâng bước chân lên tiếp tục đi về phía trước. Theo bước chân hắn, ngọn tháp bị bỏ ở phía sau càng ngày càng xa.

Thời gian lại trôi qua, Vương Lâm cứ như vậy mà không ngừng tiến lên phía trước. Mỗi khi đạt tới cực hạn của sự chịu đựng, hắn lại khoanh chân ngồi xuống hấp thụ sức mạnh của ngọn lửa, sau khi có đủ sức mạnh để chống cự, hắn lại tiếp tục tiến lên.

Trong nháy mắt đã qua bốn tháng! Lúc này Vương Lâm đã rời rất xa ngọn tháp đen, đưa mắt nhìn biển lửa ngập trời, vô biên vô hạn, hơi nóng cứ như cuồng phong tràn ngập, có thể thiêu cháy hết thảy mọi sinh mạng.

Những vết nứt nẻ trên người Vương Lâm hai tháng trước đã mở tung, lộ ra cả thịt, chỉ có điều tới lúc này, lại một lần nữa xuất hiện chi chít những vết rạn.

- Nhiệt độ nơi này chắc là đủ rồi.

Vào một ngày, Vương Lâm dừng bước lại, hít một hơi thật sâu. Khi hắn hít hơi, lập tức biển lửa phía trước kịch liệt chuyển động. Ngay tức khắc một ngọn lửa rất lớn theo Vương Lâm hít vào dũng mãnh chui vào trong trong miệng hắn.

Chỉ có điều lúc này Vương Lâm không hấp thu ngọn lửa dung nhập vào trong nguyên lực, cũng không dung hợp với nguyên thần, mà đem ngọn lửa này toàn bộ ầm ầm dũng mạnh nhập vào trong mi tâm, không lưu lại chút nào! Ngọn lửa tụ lại ở trên mi tâm, mấy tháng sau, ở bên ngoài dần dần lộ ra một dấu ấn sống động! Đây chính là dấu ấn Chu Tước! Hình dạng của dấu ấn này trong thời gian mấy tháng nay, từ lần đầu tiên xuất hiện biến đổi rất nhanh. Theo Vương Lâm hấp thụ càng nhiều sức mạnh của ngọn lửa, dấu ấn này cũng biến đổi ngày càng rõ ràng, từ hình dạng một dấu ấn, nhanh chóng hóa thành một con Chu Tước! Dường như một con Chu Tước bằng lửa đang nhanh chóng trưởng thành, không ngừng lớn lên, sẽ phá ấn mà ra!

- Không đủ!

Vương Lâm bỗng nhiến duỗi song chưởng ra, quét ngang về bốn phía. Lập tức biển lửa bốn phía đột nhiên bị kích thích, một ngọn lửa lớn tràn ngập, trong nháy mắt liền bao vây lấy Vương Lâm, nhưng lập tức theo lỗ chân lông toàn thân Vương Lâm điên cuồng chui vào bên trong.

Sau khi ngọn lửa vô tận này dũng mãnh nhập vào, toàn bộ đều bị Vương Lâm trực tiếp cuốn lên phía mi tâm. Dấu ấn ở trên mi tâm lập tức tản mát ra hồng quang nồng đậm.

Hồng quang lóe lên, cả người Vương Lâm nhảy từ mặt đất lên không trung. Ngọn lửa trên mặt đất cũng theo đó bốc lên, không ngừng dũng mãnh nhập vào thân mình hắn. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này đúng là long trời lở đất!

- Vẫn không đủ!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, đưa hai bàn tay ra hướng về phía mặt đất hung hăng túm một cái, như thể ôm lấy biển lửa, nguyên lực bên trong cơ thể ở nơi này trong nháy mắt ầm ầm xuất ra, lập tức ở trên không trung chỗ Vương Lâm, theo nguyên lực khuếch tán, tức khắc lại có một biển lửa tràn ngập.

Biển lửa này là do nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm tạo thành, cùng với ngọn lửa trên mặt đất chiếu rọi lẫn nhau. Vương Lâm lại hút một cái, khiến cho ngọn lửa trên mặt đất ầm ầm chuyển động, nhất tề hướng về Vương Lâm dũng mãnh nhập vào.

Theo ngọn lửa trên mặt đất chuyển động, biển lửa vô tận từ rất xa xung quanh cũng điên cuồng vọt tới, giống như nơi này có một hố đen, hút lấy toàn bộ lửa trời thiêu đốt hoang mạc cát đen này.

Một lượng lửa lớn không ngừng chui vào bên trong thân thể Vương Lâm, tiến vào bên trong dấu ấn trên mi tâm. Hồng quang trên mi tâm đã đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng nổi, một con Chu Tước đỏ như lửa từ trong dấu ấn trên mi tâm nhanh chóng biến ảo hiện ra! Ngay khi Chu Tước xuất hiện, trong nháy mắt, một tiếng kêu long trời lở đất, có thể phá vỡ hết thảy hư không bỗng nhiên vang vọng khắp thế giới trong bình! Thanh âm này chính là tiếng phượng kêu, là âm thanh kinh thiên của Chu Tước, mà Vương Lâm lại là người trong Chu Tước Thánh Tông, thân là một người trong danh sách Chu Tước, vốn tên là tiếng rống

thức tỉnh của Chu Tước! Chu Tước màu đỏ như lửa này cực kỳ thần võ, lại linh động không thể tin nổi. Ngay khi nó xuất hiện, theo tiếng kêu của Chu Tước vang lên, toàn bộ lửa trời bên trong hoang mạc cát đen lập tức điên cuồng bùng lên.

Ngọn lửa vô bên vô hạn với một tốc độ khó có thể tưởng tượng trong thời gian ngắn tấn công đến, lao thẳng đến Chu Tước phía trước người Vương Lâm! Dấu ấn thức tỉnh, linh hồn của Chu Tước biến ảo! Chuyện này xưa nay ở Tứ Thánh Tông cũng là một chuyện long trời lở đất! Trong một Thánh Tông, nếu có người trong danh sách có thể làm thức tỉnh được Chu Tước, nếu không có phát sinh ngoài ý muốn, nhất định sẽ trở thành một trong Tứ Thánh! Lúc này Vương Lâm chính là một người trong danh sách Chu Tước! Nhưng điều kiện tiên quyết đó là trước hắn và sau hắn, trong khi chưa trở thành Tứ Thánh, những người còn lại trong danh sách không có ai thức tỉnh được dấu ấn! Một tiếng kêu của Chu Tước kia làm kinh động ở khu vực của Vương Lâm, mà trong khoảnh khắc này, ở những nơi khác của thế giới trong bình, tất cả những người tiến vào nơi này đều bị chấn động tâm thần, toàn bộ đều nghe thấy tiếng kêu truyền khắp toàn bộ thiên địa, toàn bộ thế giới trong bình đều nghe thấy âm thanh kinh thiên của Chu Tước! Lăng Thiên Hậu đang khoanh chân ngồi ở một nơi bên trong ngọn tháp đen, trong lúc khoanh chân tĩnh tọa, trong nháy mắt lập tức ở nơi này, giữa trời đất ầm ầm xuất hiện tiếng kêu của Chu Tước, hình thành một chấn động không thể tưởng tượng được, bất ngờ khiến cho trời đất đều run rẩy.

Lăng Thiên Hậu mở mạnh hai mắt, trong mắt lộ ra sự rung động khó có thể tưởng tượng!

- Tiếng kêu của Chu Tước!

Ở chỗ của Thiên Vận Tử, hắn một thân áo trắng lơ lửng giữa không trung, nhìn lên không trung tay phải bấm đốt ngón tay, ánh mắt càng ngày càng sáng, khóe miệng lộ vẻ mỉm cười, thì thào lẩm bẩm:

- Hóa ra là như thế… …

Không đợi hắn nói xong, lập tức ở nơi đó trong tiếng ầm ầm bị tiếng kêu của Chu Tước trực tiếp truyền đến, nhanh chóng vang vọng.

Tiếng kêu của Chu Tước truyền đến vô cùng đột ngột, lập tức khiến cho tính toán của Thiên Vận Tử ầm ầm sụp đổ, nơi này lại run rẩy, xuất hiện những chấn động kịch liệt, thiên địa biến sắc, phong vân tiêu tan. Sắc mặt Thiên Vận Tử biến đổi một cách hiếm thấy!

- Không thể nào! Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1022: Sụp đổ!(1)

Không chỉ có Thiên Vận Tử, giờ phút này ở những nơi khác bên trong bình, sư đệ của đại trưởng lão Tu Chân Liên Minh Hư Không Tử đang cưỡi trên một đám mây xanh, ở trong thế giới này trong tay cầm một ngọc giản có hai màu xanh tím. Ngọc giản này tỏa hào quang vạn trượng, bao phủ trong vòng vô số dặm.

Cho dù ở khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy quầng sáng màu xanh tím kia.

Hư Không Tử không phải là một người đơn giản, người này tu vi bí hiểm, trong một năm gần đây là người sớm nhất đi vào thế giới trong bình này, qua lại không ngớt, liên tục phá khai mười giới! Phía sau hắn còn có một phụ nữ trung niên xinh đẹp giống như một thôn nữ cùng với bốn đệ tử bỗng nhiên hiển lộ thân ảnh!

- Nếu lão phu đoán không sai, nơi này chính là thế giới trong bình của Thanh Lâm Tiên Đế danh tiếng lừng lẫy năm đó! Nghe đồn giới này là do Thanh Lâm lấy thần thông hùng mạnh liên tục giết chết ba mươi chín Phù Văn hồn tổ trong một bộ tộc Phù Văn từ bên ngoài tới, cướp được thánh vật của tộc này, tự mình luyện hóa trở thành một giới, dung nhập vào bên trong bình! Công hiệu của giới này không rõ, nhưng căn cứ vào những ghi chép trong điểm tịch của Tu Chân Liên Minh, giới này ở trong bình là trọng bảo mà năm đó Thanh Lâm sưu tầm tiên khí trong thiên hạ, cũng nghe đồn thông qua trọng bảo này có thể phá vỡ Phong Giới Trận vây quanh Tứ Đại Tinh Vực!

Hư Không Tử nhìn ngọc giản màu xanh tím trong tay, chậm rãi nói.

Người đàn bà xinh đẹp trông như thôn nữ kia gật đầu, đang định nói chuyện, nhưng đúng lúc này, đột nhiên bên trong giới chỗ sáu người bọn họ lập tức nổi lên giông tố, không trung xuất hiện kịch biến kinh người. Ngay cả mặt đất, trong tiếng ầm ầm, không ngờ cũng run rẩy.

Cùng lúc đó, một âm thanh vang dội bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng gào thét truyền đến, dường như xé rách trời đất, hết sức tiến vào! Tiếng kêu của Chu Tước trong nháy mắt vang vọng khắp trời đất! Thôn nữ xinh đẹp kia nghe thấy tiếng kêu của Chu Tước, lập tức sắc mặt đại biến! Không chỉ có nàng, còn có nữ tử áo phấn Côn Hư Thánh Nữ mờ mờ ảo ảo ở phía sau lập tức sắc mặt cũng nổi lên hàn ý.

Đồng tử trong hai mắt Hư Không Tử co rụt lại!

- Tiếng kêu của Chu Tước? Chu Tước thức tỉnh!! Chẳng lẽ là tiểu bối có được dấu ấn Chu Tước lúc trước?

Thôn nữ xinh đẹp trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, thanh âm lộ ra một vẻ lo âu, rất nhanh nói:

- Lúc trước ta nhìn hắn chỉ có dấu ấn Chu Tước, vả lại dấu ấn này đã hoàn toàn bị phong ấn, hoàn toàn không có khả năng trong thời gian ngắn thức tỉnh!

- Chu Tước thức tỉnh, ở trong Tứ Thánh Tông này có thể nói là một chuyện lớn trời long đất lở… Tứ Thánh Tông… …

Ánh mắt Hư Không Tử lộ ra sát khí, hắn quyết không thể cho phép trong Tứ Thánh Tông xuất hiện người thức tỉnh Tứ Thánh. Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được, năm đó cùng với Tứ Thánh Tông cướp đoạt Côn Hư Tinh Vực thật là dữ dội và thảm khốc không thể tưởng tượng. Nếu Tu Chân Liên Minh bọn họ không có đại bộ phận truyền thừa và tuân vật của Vũ Tiên Giới, hơn nữa trong lúc đó còn có Côn Hư Thánh Nữ tương trợ, nếu không thì lúc này Liên Minh Tinh Vực hắn đã đổi tên thành Tứ Thánh Tinh Vực! Mặc dù nắm giữ thế lực hùng mạnh như vậy, nhưng mãi cho đến lúc này, Tu Chân Liên Minh bọn họ vẫn không thể hủy diệt hoàn toàn Tứ Thánh Tông, nhất là nghĩ đến Tứ Thánh đáng sợ kia, sát khí trong mắt Hư Không Tử càng đậm.

- Nếu người này thức tỉnh thành công, lại rời khỏi động phủ của Tiên Đế này, rời khỏi Thiên Linh Cảnh, Tứ Thánh Tông trước tiên sẽ đến tìm hắn, rồi đem về bên trong Tứ Thánh Tinh tiến hành thiên phú truyền thừa, hơn nữa sẽ bảo vệ rất nghiêm ngặt! Quyết không thể cho phép chuyện này xảy ra, nếu sau khi hắn thức tỉnh mà không chết, nhất định phải ở trong này giết người này đi!

Tiếng kêu của Chu Tước lấy một khí thế rung động trời đất điên cuồng xuyên thấu qua các giới ở trong bình, hình thành một âm thanh đặc biệt! Toàn bộ chín mươi chín giới trong bình đều vang vọng tiếng kêu của Chu Tước! Trong một hoang mạc cát đen, có một nam tử đang khoanh chân ngồi. Người này toàn thân mặc áo đen, trong lúc khoanh chân ma

khí vô tận từ trong cát đen trên hoang mạc bốn phía mạnh mẽ hiện ra, không ngừng bị hút vào trong thất khiếu của nam tử này.

Hắn ngồi ở chỗ này đã rất lâu, gần như ngay khi vừa tiến vào nơi đây, hắn liền khoanh chân ngồi xuống, không ngừng hấp thụ ma khí ở nơi đây.

Trên thân thể hắn, ma khí nồng đậm cực kỳ kinh người. Nhưng vào lúc này, tiếng kêu của Chu Tước xé toang trời đất truyền đến, vang vọng, lập tức tạo nên kịch biến. Ma khí đang dũng mãnh nhập vào trong thất khiếu của nam tử này lập tức ầm ầm sụp đổ, cuốn ra bốn phía.

Nam tử áo đen kia mở bừng hai mắt, trong hai mắt ngay lập tức lóe lên u quang, nhìn chằm chằm vào không trung.

Tiếng kêu của Chu Tước vang vọng, trong mắt nam tử này lóe lên tinh quang, phía trên mi tâm lập tức có một dấu ấn hình rồng lờ mờ xuất hiện, dấu ấn này chính là một con hắc long!

- Hắn đã thức tỉnh rồi sao? Nếu hắn khá như vậy, có thể giao chiến với ta một trận!

Nam tử trong lúc trầm ngâm, dấu ấn trên mi tâm nhanh chóng có hắc khí lượn lờ, trong nháy mắt lại ẩn đi, trừ phi có được huyết mạch giống nhau, nếu không rất khó phát hiện được sự tồn tại của dấu ấn này.

Ở thế giới bên trong bình này, đang hấp thu ma khí còn có Tư Đồ Nam! Giờ phút này Tư Đồ Nam hình như đã đi tới thánh địa, cát đen ở giới của hắn không ngờ hơn phân nửa biến thành những đám bụi đất. Từng trận tiếng cười dài kiêu ngạo vang vọng trời đất, còn có một cơn lốc xoáy ma khí vô biên bao phủ.

Ở vị trí trung tâm của cơn lốc xoáy, Tư Đồ Nam tóc dài phất phơ một cách quỷ dị, toàn bộ thân thể tràn ngập ma khí, cát đá bốn phía lần lượt tan vỡ, mỗi một lần tan vỡ lại xuất hiện rất nhiều ma khí dũng mãnh nhập vào thân thể của Tư Đồ Nam.

- Thống khoái! Thống khoái!! Không ngờ đến một nơi như thế này lại có ma khí như vậy, ma khí này đối với lão tử mà nói, chính là loại thuốc bổ tốt nhất! Đáng tiếc lão tử không thể hấp thụ quá nhiều, đợi đến lúc đủ rồi sẽ đi tìm Vương Lâm. Không biết giờ này hắn như thế nào!

Tư Đồ Nam ánh mắt lóe lên, điên cuồng hấp thụ.

Tiếng kếu của Chu Tước lúc này vang vọng trời đất, trong nháy mắt tràn đến, ngay lập tức khiến cho cơn lốc xoáy ma khí bên ngoài thân thể Tư Đồ Nam ầm một tiếng sụp đổ.

Tư Đồ Nam ngẩng mạnh đầu, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn và mất kiên nhẫn, nhưng lập tức ánh mắt lại lóe lên, cười ha hả.

- Trong tiếng chim này ẩn chứa khí tức của Vương Lâm, xem ra Tiểu Lâm Tử này chưa chết, báo hại lão tử mất công lo nghĩ một hồi!

Ở thế giới trong bình này còn có một người! Người này đầu bóng nhẫy, trong khi đi trên một hoang mạc cát đen, trên mặt lộ ra nụ cười yêu dị, thi thoảng thân mình lại nhoáng lên một cái, không ngờ trực tiếp phá khai một giới, lúc hiện ra, tuy vẫn ở trên hoang mạc cát đen, nhưng dĩ nhiên đã ở giới tiếp theo!

- Đại Dật Cô Yên Đồ kia chắc hẳn là ở trong mấy giới này! Cổ Ma Tháp Già… Bối La ta tuy còn chưa hồi phục, nhưng so với năm đó đã khôi phục tám thành, lúc này đây, ngươi đã không còn cơ hội như năm đó!

Mắt phải Bối La trợn lên, bên trong đồng tử có tổng cộng bảy ngôi sao rải rác phát ra yêu khí nồng đậm.

Cổ Thần Tinh ở mi tâm, Cổ Yêu Tinh ở bên mắt phải, còn Cổ Ma còn lại ở bên mắt trái! Bảy Yêu Tinh trong mắt phải cấp tốc xoay tròn, ngay khi Bối La nâng bước chuẩn bị đi sang giới tiếp theo, tiếng kêu của Chu Tước kinh thiên truyền đến, thanh âm này vang vọng trời đất, ngay lập tức yêu lực bên ngoài thân thể Bối La xuất hiện gợn sóng. Thân mình hắn dừng lại, đứng ở ranh giới giữa hai giới trong bình, ánh mắt nhìn lên không trung.

- Một trong tứ đại thánh thú của Phong giới Chu Tước… …

Bối La trầm ngâm một lát, Yêu Tinh trong mắt phải tiêu tan, bước một bước, biến mất không thấy.

Mọi người ở các giới trong bình khi nghe thấy tiếng kêu của Chu Tước đều khiếp sợ, trong lòng nổi lên các loại tâm tư. Giờ phút này, ngay cả bên ngoài bình, bên trong động phủ của Tiên Đế cũng bốn bề dậy sóng, người bên trong đám sương ma ở trên cầu kia giờ phút này hai mắt tuôn ra u quang mạnh mẽ, ma khí nồng đậm trong nháy mắt từ trong cơ thể rít gào xuất ra, hướng về bốn phía nhanh chóng khuếch tán.

Bóng đen dữ tợn trên con sông nhỏ bên dưới cầu trong nháy mắt cũng trở nên run rẩy, sợ hãi ma khí của người bên trên cầu tràn ra.

Chiếc bình bạch ngọc ở phía trước người trong đám sương ma giờ phút này cũng run rẩy kịch liệt, từng trận tiếng kêu của Chu Tước vang vọng bên trong, trong phút chốc đã đạt tới đỉnh điểm, không ngờ như thể xuyên thấu mà ra!

- Chết tiệt, sao một người tiến vào lại là Chu Tước của Phong giới !

Từ trong đám sương ma truyền ra tiếng nghiến răng ken két, sau đó người trong đám sương nâng tay phải lên. Ngay lập tức có vô số ma khí thét gào lao đến, hóa thành một đạo ma ảnh, sau một chỉ của người này, đạo ma ảnh trong tiếng rít gào bay thẳng đến cái bình bạch ngọc, trong nháy mắt dung nhập vào bên trong, biến mất không thấy.

Bên trong bình, ở chỗ của Vương Lâm biển lửa từ khắp nơi trên mặt đất bùng lên, hướng thẳng đến Chu Tước biến ảo ra từ mi tâm của Vương Lâm.

Con Chu Tước này ước chừng lớn khoảng mười trượng, toàn thân đỏ như lửa, xòe cánh ra lại rộng hơn mười trượng, ở phía đuôi có một ngọn lửa lượn lờ, khiến cho Chu Tước này càng thêm phần thần võ! Nhất là hai mắt Chu Tước này lộ ra vẻ lạnh như băng, nhìn thoáng qua so với ánh mắt Vương Lâm giống nhau y hệt! Biển lửa tràn ngập trên mặt đất, giờ phút này nhất tề ngưng tụ, trong nháy mắt toàn bộ bị con Chu Tước kia hấp thụ. Cảnh tượng này dĩ nhiên không thể phân biệt rõ là Chu Tước phun ra biển lửa, hay là biển lửa bị Chu Tước hút vào.

Từ xa nhìn lại, ngọn lửa tràn ngập mặt đất bắt đầu chuyển động, theo bốn phương tám hướng gào thét lao đến, trong tiếng ầm ầm, tiếng kêu của Chu Tước lại vang lên, lúc này trong thanh âm lại lộ ra một tia vui vẻ.

Trong khoảnh khắc thanh âm này vang lên, trong giới chỗ của Vương Lâm, toàn bộ ngọn lửa tràn ngập khắp đại lục trong vòng trăm vạn, ngàn vạn dặm điên cuồng ngưng tụ lại.

Phạm vi của ngọn lửa này quá lớn, lúc này không ngừng ngưng tụ, hơi nóng ngập trời bốc lên. Bên trong hơi nóng này ẩn chứa một nhiệt độ có thể giết hại hết thảy sinh linh! Bên trong sức nóng không thể tưởng tượng này, làn da nứt nẻ trên thân thể Vương Lâm bị sức nóng xông vào,

trực tiếp vỡ ra, lộ ra cả thịt, nhưng trong nháy mắt liền nổi lên những vết rạn.

Dường như toàn bộ những ngọn lửa có trong thế giới này nhập vào trong cơ thể, sức nóng đáng sợ này khiến cho toàn thân Vương Lâm ẩn chứa một nhiệt độ rất cao. Toàn bộ những thứ này nếu như là trước kia, có thể lập tức đem cả người Vương Lâm đốt thành tro bụi, nhưng lúc này, khi Chu Tước đã thức tỉnh, đối với Vương Lâm mà nói, cũng là có thể chịu được.

Hai mắt hắn lộ ra ánh sáng rực rỡ, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển. Hấp thụ một lượng lớn hơi nóng vào trong cơ thể, dần dần, nhiệt độ của nguyên lực bên trong cơ thể hắn hiển nhiên đã cao tới mức không thể tin nổi! Sức nóng này có thể đem hết thảy những thân thể cứng rắn nhất phá hủy, đây cũng chính là một cửa ải khó khăn trong việc thức tỉnh Chu Tước! Trong Tứ Thánh Tông vô số năm qua, những người đã từng thức tỉnh Chu Tước không phải là không có, nhưng trong đó tuyệt đại bộ phận đều ở ngay trong khoảnh khắc thức tỉnh, thân thể liền không thể chịu đựng nổi mà hóa thành tro bụi.

Trong Tứ Thánh Tông có một câu nói lưu từ xưa lưu truyền lại, trong câu nói này chỉ ra hết những truyền thừa thức tỉnh của Tứ Thánh Tông! Thức tỉnh Tứ Thánh, trước tiên là lấy Huyền Vũ, Bạch Hổ là hung ác nhất, Thanh Long là mạnh nhất, Chu Tước là khó nhất! Trong Tứ Thánh Tông, Huyền Vũ Thánh Tông không thiếu người thức tỉnh, nguy cơ khi bọn họ thức tỉnh tương đối là nhỏ nhất! Người thức tỉnh của Bạch Hổ Thánh Tông thông thường là hạng người dáng vẻ khí thế độc ác ngợp trời, một khi thức tỉnh liền trở thành một tiên nhân giết chóc kinh người! Còn Thanh Long Thánh Tông trong Tứ Thánh Tông là mạnh nhất, người thức tỉnh của bọn họ cực kỳ ít ỏi, nhưng khi nào thức tỉnh sẽ không thể

dễ dàng bị đánh bại, cuối cùng sẽ trở thành Thanh Long Thánh Hoàng! Năm đó ở Côn Hư Tinh Vực, nếu Thanh Long Thánh Hoàng không mất tích một cách bí ẩn, Chu Tước Thánh Hoàng lại gặp phải thiên suy lần thứ ba, tu vi không thể phát huy toàn bộ, thì việc phân thắng bại với Tu Chân Liên Minh rất có thể sẽ thay đổi! Chu Tước Thánh Tông trong Tứ Thánh Tông là những người khó thức tỉnh nhất, điểm này cho dù cả Thanh Long Thánh Tông cũng không thể sánh bằng. Người thức tỉnh cũng không phải là không có, nhưng có thể sống qua được trùng trùng điệp điệp những kiếp nạn, cuối cùng trở thành Thánh Hoàng thì thật sự là quá ít ỏi! Trừ phi phải là loại thiên tư kinh người, có được linh thể của Chu Tước trong truyền thuyết, trải qua quá trình tu luyện không ngừng, tích lũy sức mạnh vô biên của lửa trong cơ thể, từ đó mở ra dấu ấn, khiến cho Chu Tước thức tỉnh! Như vậy, ngay khi Chu Tước thức tỉnh, phải chịu đựng sức nóng không thể tưởng tượng kia mà không chết! Nếu không có loại linh thể này, sẽ không thể dựa vào nội lực thức tỉnh, tất cả những người nhờ vào ngoại lực để thức tỉnh, trong lịch sử của Chu Tước, không ai có thể đạt được thành công cuối cùng! Hiện tại, Vương Lâm chính là điển hình của việc thức tỉnh nhờ ngoại lực, theo sự ngưng tụ của biển lửa, cái cảm giác cực nóng này ngày càng mạnh, nếu hắn không có cơ thể của Cổ Thần, chỉ sợ đã sớm hóa thành tro bụi, tan thành mây khói! Người dựa vào ngoại lực để thức tỉnh không ai có thể thành công, nhưng trong lịch sử của Chu Tước, cũng chưa từng có Cổ Thần có được dấu ấn Chu Tước, cũng chưa từng có việc lấy thân thể của Cổ Thần để chịu đựng Chu Tước thức tỉnh! Giờ phút này đúng là Vương Lâm đã lấy thân thể của Cổ Thần vương tộc ngũ tinh, trong sức nóng không thể tưởng tượng này cắn răng chịu đựng. Làn da trên thân thể hắn lần lượt nứt nẻ vỡ tung rồi lại lần lượt xuất hiện trở lại, dần dần, thân thể Cổ Thần của hắn đã hoàn toàn thích ứng với sức nóng này! Biển lửa tràn ngập, trên mặt đất vô số dặm ở nơi này, toàn bộ biển lửa từ bốn phương tám hướng tấn công đến, bị Chu Tước hấp thụ, trong nháy mắt hóa thành một hỏa cầu rất lớn! Ngay khi hỏa cầu này ngưng tụ, lập tức bao bọc lấy Vương Lâm và Chu Tước vào bên trong! Trong nháy mắt, Chu Tước lại kêu lên một tiếng, thân mình đỏ như lửa quét ngang, lập tức từ mi tâm của Vương Lâm thoát ra, quấn quanh người hắn, nháy mắt một cái liền

hóa thành một linh vật rất sống động, bao phủ nửa thân trên của Vương Lâm! Lúc này thân thể dày đặc những vết nứt của Vương Lâm dung nhập với linh vật Chu Tước màu đỏ kia, nhìn vào không ngờ có một sự rực rỡ kinh tâm động phách! Nhất là ánh mắt sáng ngời kia giống như là ánh sao! Nhưng dù thế nào cũng không ai có thể thấy cảnh tượng này. Trong nháy mắt hỏa cầu nuốt lấy Vương Lâm, điên cuồng lớn lên.

Ngay lập tức, một uy thế như hủy diệt thiên địa tràn ngập, dung nhập vào biển lửa vô tận bốn phía, hỏa cầu kia càng lúc càng lớn! Rất khó hình dung cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy biển lửa cuồn cuộn trên mặt đất, tầng tầng như sóng dung nhập vào trong hỏa cầu. Nếu từ trên không trung nhìn xuống dưới, ở một độ cao vừa đủ có thể nhìn thấy biển lửa rộng vô số dặm này đang co rút lại! Biển lửa vô tận này lấy hỏa cầu làm trung tâm, cấp tốc co rút lại, càng ngày càng có nhiều ngọn lửa dung nhập vào hỏa cầu, tốc độ co rút đã đạt tới đỉnh điểm.

Những chỗ lúc biển lửa co rút lại đi qua lộ ra mặt đất trắng bóng như mặt kính! Hỏa cầu kia càng lúc càng lớn, cuối cùng gần như đội trời đạp đất, cho dù là ở khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng! Biển lửa trên mặt đất ngày càng ít đi, chỉ trong một lát, gần như toàn bộ đều biến mất, tất cả đều ngưng tụ vào trong hỏa cầu khổng lồ kia! Giờ phút này, ở giới của Vương Lâm, ngoại trừ hỏa cầu ra không còn một ngọn lửa nào nữa, ngọn lửa Minh Hải do Thanh Lâm thi triển tiên thuật Phần Thiên hóa thành đều ở trong hỏa cầu! Khói đen cuồn cuộn trên bầu trời, trong khoảng khắc này, từ trên không trung gào thét mà đến, vờn quanh biển lửa. Cảnh tượng trước mắt nếu có người nào nhìn thấy hẳn tâm thần sẽ chấn động! Nhất là ngay khi khói đen kia cuồn cuộn vờn quanh, trong nháy mắt, từ một nơi vô tận ở trên không trung, ngay lập tức có một màn sương đen lớn phát ra ma khí nồng đậm gào thét lao đến.

Khi ma khí này giáng xuống, bỗng nhiên ngưng tụ lại hóa thành một ma ảnh một sừng dữ tợn. Ma ảnh này rất lớn, gần như quét ngang trời đất, bên trong thân ảnh lờ mờ lộ ra một vẻ giết chóc khát máu, xông lên hướng thẳng đến hỏa cầu.

Nhưng ngay lập tức cảm nhận được sức nóng từ trong hỏa cầu tản mát ra, thân ảnh dừng lại lui về phía sau một chút, chăm chú nhìn hỏa cầu, vẻ khát máu trong mắt càng đậm.

Bên trong hỏa cầu khổng lồ này, hai mắt Vương Lâm nhắm lại, linh vật Chu Tước trên thân thể phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm, một lượng lửa lớn từ trong hỏa cầu mãnh liệt bay đến, không ngừng bị nuốt lấy, dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm,

khiến cho thân thể Vương Lâm không ngừng lớn mạnh, sức nóng tràn ngập, thậm chí khiến cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm cũng đã đạt tới những diễn biến cuối cùng, ẩn chứa sức nóng đáng sợ.

Ngay lúc này, Vương Lâm đang nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, trong nháy mắt làn da trên toàn thân vỡ tung, vô số mảnh da nứt nẻ hướng về bốn phía bay đi, lộ ra màu đỏ ẩn ở dưới lớp da! Một cơn lốc không thể tưởng tượng được, ngay khi Vương Lâm mở hai mắt bùng phát ra! Dấu ấn Chu Tước trên người hắn lại thoát ra khỏi thân thể Vương Lâm, vờn quanh thân thể cấp tốc xoay tròn.

Hỏa cầu khổng lồ bao vây lấy Vương Lâm kia, trong thời gian ngắn với tốc độ không thể tưởng tượng được điên cuồng thu nhỏ lại, toàn bộ điên

cuồng dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Ma ảnh bên ngoài lập tức khẽ động, ma khí tản ra tràn ngập thiên địa, hướng về hỏa cầu đang thu nhỏ kia bay tới! Hỏa cầu khổng lồ kia trong thời gian ngắn ngủi, trong tiếng nổ ầm ầm cấp tốc thu nhỏ lại, cuối cùng ầm lên một tiếng toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm! Toàn bộ hoang mạc, toàn bộ thế giới chỗ của Vương Lâm trong nháy mắt không còn một ngọn lửa nào! Thân ảnh Vương Lâm sau khi hấp thụ một tia lửa cuối cùng, lại một lần nữa hiện ra giữa đất trời! Làn da màu đỏ, Chu Tước vờn quanh, còn có đôi mắt sáng ngời kia, khiến cho Vương Lâm trong khoảnh khắc này giống như Chu Tước Thánh Hoàng! Ngay khi ngọn lửa kia tiêu tan, ma ảnh kia trong tiếng kêu to tấn công tới, nó chưa tới gần đã có ma khí long trời lở đất hình thành nên một màn sương đen ngập trời, như muốn xé nát Vương Lâm! Nhưng ngay khi ma ảnh này tới gần, trong mắt Vương Lâm lập tức bùng lên một ngọn lửa, theo ngọn lửa này, đột nhiên một biển lửa cực kỳ đáng sợ có thể hủy diệt cả trời đất từ trong cơ thể hắn ầm ầm bùng phát ra! Vương Lâm đã nuốt vào rất nhiều ngọn lửa, biển lửa lúc này bùng phát ra chính là những ngọn lửa vô ích trong cơ thể sau khi đã hấp thụ đủ sức mạnh của lửa, nếu lưu lại trong cơ thể sẽ gây ra tổn hại lớn, chỉ có thể phát tiết ra! Sức nóng ẩn chứa trong biển lửa này so với Phần Thiên Lực hoàn toàn khác nhau, chẳng những trong này ẩn chứa Phần Thiên Lực mà còn ẩn chứa một phần Thánh Hỏa của Chu Tước! Giờ phút này bùng phát ra, lập tức thành một vòng trong hướng ra phía ngoài điên cuồng khuếch tán. Biển lửa này quá lớn, bên trên có thể che trời, bên dưới có thể che đất, trong khi đang tràn ra phía ngoài, ma ảnh do người trong màn sương ma phái tới lập tức lao đến tấn công! Một tiếng kêu thảm thiết chói tai lập tức từ trong miệng ma ảnh kia truyền ra, ánh mắt nó lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng, cấp tốc lui về phía sau! Nhưng nó đã quá chậm, ngay khi lui về phía sau, biển lửa giống như sóng dữ rít gào, trực tiếp bao phủ lấy thân mình nó vào bên trong, trong tiếng nổ rầm rầm vang lên, ma ảnh này lập tức kêu gào thảm thiết, ma khí nhanh chóng tiêu tan, chỉ còn lại một chút sức lực giãy giụa tránh thoát, bay thẳng lên không trung bỏ chạy! Hiển nhiên nó đã xem nhẹ uy lực của biển lửa này, trong biển lửa này lúc này có sức nóng rất lớn, sau khi dung hợp với Thánh Hỏa của Chu Tước thức tỉnh, dường như đã

vượt qua cả Phần Thiên Lực! Giờ phút này nó hướng về bốn phía hết sức khuếch tán thiêu đốt, không chỉ ở giới của Vương Lâm, mà tất cả các giới trong bình! Biển lửa gào thét, chỉ thấy những chỗ biển lửa đi qua hư không đột nhiên vỡ vụn, ầm một tiếng bỗng nhiên sụp đổ! Sự sụp đổ này cũng phải chỉ có một chỗ mà theo biển lửa hướng ra ngoài khuếch tán không ngừng, dường như mỗi một chỗ biển lửa quét qua đều toàn bộ tan rã! Sự sụp đổ này làm lộ ra một giới khác trong bình! Ở trong giới đó, cát cuồn cuộn tràn ngập trời đất, nhưng ngay lập tức bị ngọn lửa lớn hung hăng tiến vào, lại hướng về bốn phía điên cuồng thiêu đốt, sự sụp đổ lại một lần nữa xuất hiện! Giới này cũng ầm ầm tan rã! Rầm rầm rầm rầm! Tiếng nổ không ngừng vang khắp trời đất, từng nơi từng chốn của thế giới trong bình lần lượt sụp đổ. Sau mỗi một lần sụp đổ, ngọn lửa lại dũng mãnh tiến vào bên trong, lại làm sụp đổ giới tiếp theo! Ma ảnh đang muốn chạy trốn trên bầu trời kia thoát được qua một giới, nhưng không thể trốn qua chín mươi chín giới, sau khi ngọn lửa làm sụp đổ mười ba giới lập tức đã đuổi kịp, trong tiếng kêu gào thảm thiết, ma ảnh này hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhưng sự sụp đổ này không hề chấm dứt mà mới chỉ bắt đầu! Theo sự tấn công không ngừng, thế giới bên trong bình này dường như bị thiêu đốt bởi một cơn lốc lửa, từng giới từng giới ầm ầm bị vỡ vụn! Giờ phút này lại có một giới sụp đổ, bên trong truyền ra tiếng rống giận của Tư Đồ Nam!

- Tên chết đâm chết chém nào dám cản trở lão tử tu hành!!

Nhưng ngay khi thanh âm của hắn truyền ra, liền lập tức hú lên quái dị, bên trong biển lửa bay nhanh mà chạy.

- Đây là ngọn lửa gì!!!

Ngay khi thanh âm của Tư Đồ Nam truyền ra, giới này ầm một tiếng bị biển lửa làm tan rã, lộ ra giới tiếp theo! Lăng Thiên Hậu, ngơ ngác nhìn không trung như bị một bàn tay to xé rách, biển lửa vô tận từ trên trời giáng lâm. Biển lửa cực nóng kia làm cho da đầu của hắn run lên, không chút do dự nhanh chóng lao ra, tránh né biển lửa! Uy lực của biển lửa không ngừng tấn công, thế như chẻ tre hóa thành một sức mạnh có thể xuyên thấu trời đất, trong tiếng ầm ầm phá tan hết thảy ranh giới, đập nát hết thảy rào cản, từ giới của Vương Lâm, không ngừng hướng về phía trước tấn công, xuyên thấu từng giới bên trong bình, khiến cho những tiếng sụp đổ, giờ khắc này trời long đất lở! Thân ảnh của Thiên Vận Tử xuất hiện trên không trung đang sụp đổ, hắn kinh ngạc nhìn hết thảy cảnh tượng trước mắt, cả người trầm xuống, ngay khi biển lửa kia tràn xuống, thân mình bước về một bên tránh khỏi. Một bước này, khiến cho biển lửa lướt qua bên cạnh người vượt qua.

Giờ phút này không chỉ có Lăng Thiên Hậu, Thiên Vận Tử, Tư Đồ Nam, mà mọi người tiến vào chín mươi chín giới bên trong bình toàn bộ đều cảm nhận được sức mạnh hủy diệt của biển lửa kia.

Từng giới sụp đổ, càng nhiều có người xuất hiện trong những giới chưa sụp đổ, đầu to, Trần Đạo Tam Tử, lão già hồ lô, nam tử áo đen, thậm chí cả Hư Không Tử! Nhưng sự sụp đổ này vẫn chưa chấm dứt, mà trong tiếng rầm rầm không ngớt, cuốn nội lực bên trong mỗi giới dung hợp vào trong, hóa thành một biển lửa đáng sợ không phải người nào cũng có thể khống chế được, với khí thế càng ngày càng mạnh, càng ngày càng kịch liệt,

tiến thẳng đến tận cùng thế giới trong bình, đi tới giới cuối cùng! Hủy diệt giới này sẽ có thể lao ra khỏi chiếc bình bạch ngọc! Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1023: Phá bình lao ra

Sức mạnh của biển lửa này vượt quá sức tưởng tượng của Vương Lâm, ngọn lửa trong hai mắt hắn dần dần tiêu tan, trong khi biển lửa đang làm sụp đổ từng giới bên trong bình, khi trong giới này không còn hạn chế thuấn di, quay trở về ngọn tháp đen lấy lại túi trữ vật và tinh thể màu vàng mà bóng người thần bí trong đại điện kia đưa cho.

Không kịp xem xét tinh thể màu vàng, khi hắn vừa mới để vào trong túi trữ vật, biển lửa cuồn cuộn bùng lên một sức mạnh đốt cháy thiên địa, lao thẳng đến giới cuối cùng trong bình!

Biển lửa này tràn qua chín mươi tám giới còn lại tập hợp nội lực của chín mươi tám giới này, hóa thành một sức mạnh không thể khống chế, ầm ầm một tiếng va chạm vào ranh giới của giới cuối cùng.

Một tiếng nổ long trời lở đất trong nháy mắt vang lên ở tất cả mọi nơi bên trong bình, sức nóng nồng đậm gào thét tản ra, tràn ngập thiên địa! Sức mạnh của biển lửa này dĩ nhiên vượt qua cả Phần Thiên Tiên Thuật của Minh Hải!

Cho dù là Vương Lâm cũng chỉ là sau khi hấp thụ rất nhiều ngọn lửa, lấy thân thể của mình trung chuyển, đem những ngọn lửa vô ích không thể hấp thụ phát tiết ra mới có thể đạt tới hiệu quả mức độ này, tuyệt đối không thể lại thi triển được một thức giống như vậy một lần nữa.

Trừ phi còn có một biển lửa khác tồn tại, vĩnh viễn không tàn lụi, khiến cho Vương Lâm có đủ thời gian hấp thụ, sau khi đạt tới đỉnh điểm lại phát tiết ra.

Lúc này màu đỏ thẫm trên toàn thân Vương Lâm dần dần khôi phục trở lại như thường, nhưng ở trên thân thể, Chu Tước kia trông vẫn như một linh vật sống động đỏ tươi như máu, khiến cho hắn thoạt nhìn thấy tràn ngập một luồng khí tức không cách nào nói rõ.

Nhất là lông đuôi của linh vật Chu Tước kia lại phe phủ trước dấu ấn trên mi tâm của Vương Lâm, dường như dung nhập vào trong mái tóc đen của hắn, từ xa nhìn lại giống như tóc hắn nổi lên một ngọn lửa màu tím!

Chu Tước thức tỉnh, khiến cho Vương Lâm không phải là tu vi được nâng cao, mà nguyên lực thay đổi. Nguyên lực trong cơ thể hắn ẩn chứa

một sức nóng vô cùng khiến cho hết thảy thần thông của Vương Lâm đều biến đổi một cách cực kỳ đáng sợ!

Nhất là thân thể Cổ Thần của hắn, sau khi không ngừng thích nghi với ngọn lửa, khi nhấc tay lên, liền phát ra ngọn lửa!

Hiện giờ tu vi của Vương Lâm mặc dù chỉ là Khuy Niết Trung Kỳ, nhưng hắn cũng là người có tu vi Khuy Niết Trung Kỳ mạnh nhất! Phối hợp với thân thể của Cổ Thần và sức mạnh của lửa ngập trời kia, tu sĩ Tịnh Niết Hậu Kỳ gặp hắn cũng sẽ phải cực kỳ đau đầu với thân thể dũng mãnh và hỏa diễm thần thông kia của hắn!

Chẳng qua thân thể của Cổ Thần dù sao mới chỉ là ngũ tinh, không thể trợ lực cho Vương Lâm nhiều lắm, phát huy được thực lực của Tịnh Niết Trung Kỳ đã là cực hạn.

Muốn có được thực lực để chiến thắng Tịnh Niết Hậu Kỳ, tất tu vi của Vương Lâm cũng cần phải đạt tới từ Tịnh Niết trở lên!

Dù sao trong bước tu đạo thứ hai, mỗi một tiểu cảnh giới đều chênh lệch nhau rất lớn, Vương Lâm tuy có thân thể của Cổ Thần hỗ trợ nhưng vẫn có một chút khoảng cách, không thể dễ dàng bước qua, giống như sự khác nhau giữa Tịnh Niết Trung Kỳ và Hậu Kỳ!

Huyết Tổ bị đình trệ ở Tịnh Niết Trung Kỳ rất lâu mà không đạt tới được Hậu Kỳ, do đó có thể thấy được mức độ khó khăn của việc này!

Trên thực tế nếu không có được cơ duyên lớn lao, đạt tới Tịnh Niết Hậu Kỳ thậm chí viên mãn đối với tu sĩ mà nói cực kỳ gian nan, ngoài việc cảm ngộ ý cảnh, thì làm thế nào để nắm được quy tắc của thiên địa trong tay cũng là một điểm quan trọng.

Cái mà Tịnh Niết Hậu Kỳ cần là sự dung hợp của quy tắc và ý cảnh. Sự dung hợp này đến khi đạt tới đỉnh của Tịnh Niết đại viên mãn, sẽ tiến đến một cảnh giới mà tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều mơ tới, Toái Niết, cảnh giới tu vi tối cao!

Giờ phút này ở thế giới bên trong bình, biển lửa gào thét lao tới, trong tiếng nổ ầm ầm không ngừng va chạm vào giới cuối cùng. Mỗi một lần va chạm đều khiến cho thế giới trong bình rung chuyển.

Biển lửa vô tận như thể đang rít gào, lao tới tấn công, lập tức giới cuối cùng trong bình nối lên tiếng động ầm ầm, trong phút chốc sụp đổ!

Dường như không trung bị xé rách như thể xé rách một trang giấy, hóa thành vô số mảnh vỡ hướng về bốn phía cuốn đi. Ngay sau khi không trung bị phát nát, thân ảnh của Cổ Yêu Bối La khi giới cuối cùng kia sụp đổ hiện ra rõ ràng!

Trên tay phải của hắn có cầm một cuốn tranh màu xám, một luồng tiên khí nồng đậm từ trong bức tranh tràn ra, nhanh chóng hướng về toàn thân Bối La tấn công, giống như cuốn tranh này có linh hồn, không cam lòng bị Cổ Yêu nắm trong tay, liên tục giãy giụa.

Ánh mắt Bối La lạnh lùng xuyên thấu giới cuối cùng bị phá nát, nhìn qua một lượt những người ở bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người Vương Lâm đứng ở chỗ sâu nhất.

Giờ phút này tiên khí trên cuốn tranh trong tay càng đậm, trong lúc điên cuồng tràn ngập có ẩn chứa một tiếng rống giận truyền ra. Bối La hừ lạnh một tiếng, tay phải hung hăng vuốt một cái, bảy Yêu Tinh trong mắt phải nhanh chóng lóe lên, lập tức còn có yêu lực vô biên ầm ầm xuất ra, trong thời gian ngắn từ trong tay phải dũng mãnh nhập vào bên trong cuốn tranh.

Những tiếng nổ ầm ầm khẽ vang lên, dường như phá khai hết thảy những phong ấn bên trên cuốn tranh. Một tiếng rít gào không cam lòng chợt nổi lên, nhưng lập tức cuốn tranh màu xám kia bị một đạo lục quang tràn ra, trong phút chốc bao phủ lấy toàn bộ cuốn tranh này.

Tiếng rít gào kia tiêu tan, cuốn tranh vốn phát ra tiên khí nồng đậm, giờ phút này toàn bộ tiên khí biến mất, hay vào đó là yêu khí vô tận.

Màu sắc của nó từ màu xám biến thành màu xanh lục!

Hết thảy những việc này trong chớp mắt hoàn thành, toàn bộ không trung tiêu tan, chín mươi chín giới trong bình trong nháy mắt tan rã, giống như thiên địa thuở sơ khai, hết sức hỗn độn, một màn sương mù tràn ngập.

Màn sương mù này cuồn cuộn quay cuồng, dung hợp với biển lửa, ngay lập tức khiến cho biển lửa này như được đổ thêm dầu, trong phút chốc bùng nổ hóa thành một sức tấn công mạnh hơn, trực tiếp hướng ra bên ngoài chín mươi chín giới này!

Biển lửa vô tận dung hợp với màn sương mù sinh ra sức nóng rất lớn, dưới sức nóng này, toàn bộ thiên địa đều bị bao trùm bên trong những tiếng nổ ầm ầm, theo biển lửa tấn công, lao thẳng đến đỉnh cao nhất của hư vô!

Trên chiếc cầu gỗ trong động phủ của Tiên Đế, chiếc bình bạch ngọc phía trước người đứng trong màn sương ma giờ phút này toàn bộ đỏ thẫm, tản mát ra hơi nóng nồng đậm. Chiếc nút gỗ trên miệng bình run rẩy kịch liệt, dường như có một sức mạnh vô biên từ bên trong tấn công ra.

Người bên trong sương mù hai mắt lộ ra hàn quang, nâng cánh tay phải khô héo lên, chỉ về hướng chiếc nút gỗ kia, lập tức liền có một luồng ma khí gào thét xuất ra, lao thẳng đến chiếc nút gỗ, trong nháy mắt dung nhập vào bên trong.

Nhưng ngay khi luồng ma khí kia chuẩn bị tiến vào trong chiếc bình bạch ngọc, chỉ nghe thấy thanh âm kinh thiên bỗng nhiên vang lên bên trong động phủ của Tiên Đế này, khuấy động cả không gian!

Ngay khi tiếng vang này vang lên, chiếc nút gỗ trên miệng bình vỡ vụn, trực tiếp hóa thành vô số mảnh vỡ, hướng lên trên khuếch tán như thể một dòng suối phun ra.

Lực khuếch tán này quá lớn, liền hình thành một cơn cuồng phong, bất ngờ khiến cho màn sương bên ngoài thân thể người kia bị đẩy lui đi ba thước,

lộ ra bên trong một thân ảnh lờ mờ!

Vừa nhìn liền có thể thấy ngay được đó là một áo giáp tối đen, trên tấm áo giáo này có rất nhiều hoa văn phức tạp, lộ ra ma khí âm u lượn lờ giữa trời đất.

Ngón ta khô héo của hắn cũng ngay khi nút gỗ kia vỡ tãn lập tức bị bắn lên! Hai đạo ánh mắt âm trầm từ trong mũ giáp kia thấp thoáng hiện ra, nhìn vào chiếc bình bạch ngọc.

Theo chiếc nút gỗ vỡ vụn, một ngọn lửa đỏ ngay lập tức từ trong miệng bình phun ra, cùng với ngọn lửa đó còn có một sức nóng không thể tưởng tượng được!

Cảnh tượng này người thường hoàn toàn không thể tưởng tượng được, dường như chiếc bình bạch ngọc này hóa thành một ngọn núi lửa. Ngọn núi lửa này bùng nổ, một ngọn lửa lớn từ bên trong mãnh liệt phun trào, tràn ngập bốn phía!

Sức nóng của ngọn lửa này quá mạnh mẽ, gần như vừa mới xuất hiện, lập tức chiếc cầu gỗ dưới chân người trong màn sương mù lập tức bị vây bên trong biển lửa. Ngay cả con sông nhỏ bên dưới cây cầu trong thời gian ngắn cũng hóa thành những đám khí trắng lớn bay lên, nước sông bay hơi, lộ ra lòng sông khô nứt cùng với những con vật dữ tợn trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành những màn sương máu.

Cây cầu gỗ kia trong phút chốc bốc cháy, hóa thành tro bụi!

Chỗ người trong màn sương mù đang đứng là một đình viện, bốn phía có không ít những lầu các chi chít, cách đó không xa còn có một rặng trúc bao quanh.

Cảnh vật vốn hoàn toàn độc đáo này giờ phút này cũng tràn ngập ma khí. Ngay lập tức thay đổi rất nhiều, lầu các âm trầm và rặng trúc kia hóa thành màu đen, ngay cả cỏ xanh trên mặt đất cũng có sự biến đổi lớn!

Chỉ có điều bất kể nơi này từng là tiên cảnh, hay lúc này đã trở thành ma vực, trong nháy mắt liền lập tức bị biển lửa tràn ngập, hoàn toàn tiêu tan thành tro bụi!

Ngay cả người trong màn sương kia dưới sự tấn công của biển lửa này, sương mù toàn thân cũng bị đẩy về phía sau hơn mười trượng, lộ ra thân ảnh rõ ràng!

Người này toàn thân mặc giáp đen, mái tóc màu xanh phất phơ. Ngay khi thân mình mặc áo giáp của người này bị biển lửa nuốt lấy, thân ảnh lập tức bay lên trời, hai mắt âm trầm.

Lúc này ngọn lửa từ trong chiếc bình bạch ngọc đã phun hết, bỗng nhiên từ bên trong đi ra một người. Người này đầu bóng lưỡng, tay phải cầm một cuốn tranh màu xanh lục, chính là Cổ Yêu Bối La.

Trên mặt hắn lộ vẻ mỉm cười, liếc mắt nhìn người mặc áo giáp kia một cái, lắc đầu nói:

- Xưa kia là Tàn Đao, một trong tứ đại hộ vệ của Tiên Đế, hôm nay lại trở thành một trong Tán Ma do Cổ Ma luyện hóa, thật là đáng buồn!

Theo sau Bối La, Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu, Hư Không Tử, Tư Đồ Nam cùng với thôn nữ xinh đẹp kia cũng xuất hiện!

Đám người lão già hồ lô, nam tử áo đen có ẩn giấu dấu ấn hắc long, còn có Trần Đạo Tam Tử và đầu to kia cũng lần lượt từ trong miệng bình bay

ra, còn có nữ tử toàn thân yêu khí bao phủ cùng với trưởng lão họ Tôn có Tinh Ngân Điêu kia.

Những người lúc trước tiến vào động phủ, ngoại trừ Vân Tiên Đạo Lữ và Vương Lâm, toàn bộ đã xuất hiện!

Giờ phút này toàn bộ ngọn lửa bên trong chiếc bình bạch ngọc đã phun ra, nhưng lập tức liền xuất hiện một sức nóng ầm ầm, theo sức nóng này, Vương Lâm từ bên trong nhảy ra, ánh mắt như ngọn lửa nhìn về bốn phía.

Ngay khi Vương Lâm xuất hiện, hắn lập tức liền nhận thấy xung quanh ánh mắt mọi người giống như tia chớp nhìn lên người mình.

Hư Không Tử thần sắc như thường, nhưng ngay khi nhìn thấy Vương Lâm, trong lòng cũng ẩn chứa sát khí. Thần sắc của Lăng Thiên Hậu lộ ra vẻ phức tạp, đối với Vương Lâm, hắn càng tiếp xúc càng cảm thấy không thể coi thường.

Thiên Vận Tử hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

Về phần những người khác, biểu hiện cũng khác nhau, bất kể là thôn nữ xinh đẹp hay là bốn đệ tử, còn có đám người nam tử áo đen kia, ánh mắt nhìn về Vương Lâm cũng khác nhau.

Ngay cả Tán Ma mặc áo giáp kia ánh mắt cũng ra hàn ý âm trầm, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái.

Tất cả mọi người ở đây đều biết, ngọn lửa làm cho người ta tâm thần kịch chấn kia từ đâu mà đến! Đối với Vương Lâm trước đây vốn không quá để ý, giờ phút này cũng đều ghi tạc trong lòng.

Bốn phía biển lửa vẫn đang tràn ra, trong lúc thiêu đốt dường như muốn đem hết thảy hóa thành tro bụi. Ngay khi mọi người xuất hiện, Tán Ma mặc áo giáp kia trên mặt mỉm cười lộ vẻ khát máu, đang ở giữa không trung bỗng nhiên hướng song chưởng ra hai bên. Ngay lập tức một luồng ma khí nồng đậm từ trong áo giáp của hắn phát ra,

hình thành hai cơn lốc xoáy màu đen dâng lên từ hai cánh tay. Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1024: Nơi ấy chôn tiên

- Lão phu đã chờ các người từ rất lâu… Lấy máu thịt của các ngươi hiến tế cho Cổ Ma, lấy hồn phách của các ngươi hóa thành hư vô, trở thành linh hồn của Cổ Ma, Tán Ma ta do Cổ Ma Tháp Già tách ra, tản ra ma niệm, mượn thánh khí của Phù Tộc, vùi lấp Tiên Trì!

Nụ cười của Tán Ma mặc áo giáp này tràn đầy sự quỷ dị, ngay khi thanh âm này vang lên, hắn nâng chân phải lên, hướng về hư không phía dưới hung hăng tung ra một cước! Dưới một cước của Tán Ma, lập tức liền có một tiếng nổ ầm vang bốn phía, mặt đất chỗ mọi người đứng giờ phút này dĩ nhiên hết thảy đều đã bị ngọn lửa thiêu cháy, trở thành một đống hoang tàn. Nhưng lúc này, trên mặt đất hoang tàn không ngờ trong phút chốc xuất hiện những vết nứt.

Những vết nứt này càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt liền nối thành một đường, trong những tiếng đổ vỡ liên tiếp, mặt đất sụp đổ! Dường như một cước của Tán Ma kia đã đạp nát mặt đất này. Theo mặt đất kia sụp đổ, một lực hút rất lớn từ bên dưới điên cuồng truyền ra, dưới mặt đất kia không ngờ có một Càn Khôn! Đó là một cơn lốc xoáy rất lớn, cơn lốc xoáy này tràn ngập khắp cả mặt đất nơi đây, trong cơn lốc xoáy lại có từng trận tiếng gào thét thê lương truyền ra, giống như là Quỷ Vực!

- Các ngươi hãy đến đây. Nơi này năm đó là nơi chôn Thanh Lâm, vô số năm trước cũng đã được Tháp Già đại nhân chuẩn bị chính là để chờ các ngươi! Lão phu ở bên dưới chờ các ngươi!

Mặt đất sụp đổ, lực hút vô biên giống như một cái miệng lớn, điên cuồng nuốt lấy hết thảy mọi thứ tồn tại ở nơi này! Tán Ma kia là người đầu tiên

bị cơn lốc xoáy cuốn vào bên trong, tiếng cười của hắn càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Biến cố bất thình lình này khiến mọi người nơi đây gần như tuyệt đại bộ phận đều cảm thấy hoảng sợ. Ai cũng thật không ngờ sau khi đi ra khỏi thế giới trong bình lại gặp phải một nguy cơ khó có thể tưởng tượng như vậy! Bên trong lực hút đáng sợ kia, thân thể mọi người như bị một bàn tay to nắm chặt lấy, kéo về phía cơn lốc xoáy bên dưới! Trần Đạo Tam Tử ở gần nhất, lúc này dưới lực hút kia không ngờ không thể chống cự, trong tiếng kinh hô hóa thành một đạo tàn ảnh lập tức bị cuốn vào trong lốc xoáy.

Đầu to giãy giụa một chút, nhưng cũng bị hút vào.

Về phần bốn nữ đệ tử bên cạnh thôn nữ xinh đẹp kia, bọn họ tu vi yếu nhất, Vương Lâm lúc trước đã suy đoán, nơi nguy hiểm này tại sao thôn nữ xinh đẹp kia lại dẫn theo bốn người này đến.

Lúc này bốn người này ngoại trừ nữ tử áo hồng là Côn Hư Thánh Nữ, ba người còn lại toàn bộ sắc khuôn mặt biến sắc, hoàn toàn không có sức lực để giãy giụa, tất cả đều bị hút vào.

Trong đó có một nữ tử không ngờ ngay khi bị hút vào, bởi vì lực hút kia quá lớn, thân thể mềm mại ầm một tiếng vỡ tan, hóa thành một đám sương máu lớn.

Nguyên thần mang theo sự kinh hoảng từ bên trong đám sướng máu bay ra. Nhưng ngay lúc này, từ bên trong cơn lốc xoáy lập tức bay ra vô số những hồn phách thê lương, bay ngang qua vây quanh nguyên thần của nữ tử này, điên cuồng cắn nuốt.

Dưới cơn lốc xoáy kia, ngay cả từng trận tiếng kêu thê thảm dường như đều bị hút đi, tiêu tan không còn.

Vương Lâm cũng cảm nhận được lực hút khó có thể tưởng tượng được kia. Cũng may hắn đã từng ở rất lâu bên trong vực sâu ở vùng đất Yêu Linh, ở nơi đó cũng có lực hút giống như vậy. Lúc này hắn vẫn chưa hoảng sợ, mà ngay khi lực hút này vờn quanh toàn thân, nguyên lực trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển, hung hăng bước xuống phía dưới một bước! Ngay lập tức có một biển lửa rất lớn từ hai chân Vương Lâm phát tiết ra, cuồn cuộn dâng lên. Tuy biển lửa này vừa mới xuất hiện đã bị lốc xoáy hút đi, nhưng thân mình Vương Lâm cũng đã xông ra khỏi mười trượng.

Cổ Yêu Bối La cười khẽ, không đếm xỉa gì tới lực hút khổng lồ từ trong cơn lốc xoáy kia truyền ra, bước ra nửa bước, thân ảnh chợt lóe lên, không ngờ xuất hiện ở phía xa.

Yêu quang trong mắt phải hắn lóe lên, một luồng yêu khí nồng đậm trong thời gian ngắn bao phủ toàn thân, hướng về phía trước thổi nhẹ một hơi, lập tức ở phía trước hắn có một mảng gợn sóng biến ảo hiện ra. Thân mình khẽ động, cả người Bối La bước vào bên trong gợn sóng, quay đầu lại nhìn thoáng qua mọi người đang giãy giụa bên trong cơn lốc xoáy, nhất là nhìn thoáng qua Vương Lâm, cười nói:

- Vương Lâm tiểu hữu, lão phu cũng không muốn nợ ngươi, chỉ ra cho ngươi một con đường sáng. Nơi đây vốn là Tiên Trì, nơi chôn Tiên Đế Thanh Lâm lừng lẫy Tiên Giới, tiên nhân chết nơi này không thể đếm được, nếu bị hút vào bên trong, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ, nhanh chóng vùng vẫy mà thoát ra là lựa chọn duy nhất!

Lời nói của Bối La vang vọng bên trong cơn lốc xoáy, Vương Lâm trong lúc trầm ngâm vỗ túi trữ vật, ngay lập tức có hơn mười thanh đại kiếm bay ra, ở bên ngoài thân thể quay theo hướng ngược lại, hình thành một luồng nghịch chuyển. Nguyên lực trong cơ thể hắn lại vận chuyển, biển lửa tràn ngập, phối hợp với những thanh đại kiếm quay ngược chiều, chống cự lại lực hút. Nhưng vào lúc này, bên trong cơn lốc xoáy kia đột nhiên có một tiếng rống giận truyền ra, tiếng rống giận này long trời lở đất, ngay khi từ trong cơn lốc xoáy truyền ra, không ngờ khiến cho lực hút này lớn hơn nữa! Nhưng thêm nữa, quan trọng nhất là trong tiếng rống giận này ẩn chứa một sức tấn công khiến cho mọi người tâm thần rung động! Theo tiếng rống giận truyền ra, từ trong cơn lốc xoáy lập tức có vô số ký hiệu biến ảo hiện ra.

Nhưng ký hiệu này màu đỏ như máu, thậm chí bên trên không ngờ còn dính một vài khối máu thịt, dường như vừa mới từ bên trong thân thể người chui ra.

Ngay khi nhìn thấy những ký hiệu này, Vương Lâm hít sâu, hắn lập tức nhận ra những ký hiệu này toàn bộ đều là tổ phù trên mi tâm của Tiên Di Tộc! Ở sâu bên trong cơn lốc xoáy, theo tiếng rống giận và ký hiệu xuất hiện, một thân ảnh lờ mờ chậm rãi hiện ra. Thân ảnh này vừa xuất hiện lập tức có một luồng sát khí ngợp trời gào thét nổi lên! Sát khí này rất

mạnh, cho dù là Lăng Thiên Hậu tâm thần cũng run lên, thân ảnh lờ mờ kia mang lại cho hắn cảm giác làm cho da đầu hắn tê tái. Cho dù là Thiên Vận Tử cũng hoàn toàn cũng không có khả năng làm cho hắn có được cảm giác này, ngay cả Hư Không Tử cũng không làm được! Việc này không có liên quan đến tu vi, thuần túy chỉ là một sự run rẩy đến từ trong linh hồn, như thể gặp phải khắc tinh! Thân ảnh lờ mờ kia có thể thấy được là một phụ nữ, nàng chậm rãi bay lên, dần dần lộ ra một khuôn mặt không có hai mắt, trên đó có hai vết máu, có hai vệt máu đen từ trong hốc mắt chảy ra.

Hai mắt này rõ ràng đã bị người ta lấy đi! Cho dù là Thiên Vận Tử từ khi tiếng rống giận này vang lên, thân ảnh lờ mờ xuất hiện, đến khi thấy được hình dáng, ánh mắt lộ ra một tia khiếp sợ! Đây… chẳng lẽ… là… bà ta!!!

Đồng tử trong hai mắt Hư Không Tử co rụt lại, nhìn chằm chằm nữ tử ở phía cuối cơn lốc xoáy, không chút do dự lập tức phát huy toàn bộ tu vi, mang theo thôn nữ xinh đẹp và nữ tử áo hồng kia hướng về phía trước vùng vẫy bay lên.

- Là bà ta!!! Nhất định là bà ta! Bà ta không ngờ lại bị Tiên Đế Thanh Lâm phong ấn tại nơi này!! Chết tiệt, nghe đồn bà ta đã sớm hồn bay phách lạc mới phải, không ngờ lại không hề giết bà ta!!

Vẻ ung dung của Hư Không Tử lúc này hoàn toàn tiêu tan, sau khi thân ảnh này xuất hiện, hắn có cảm giác hồn bay phách tán. Đối với sự tình ở Tiên Giới năm đó, có rất nhiều tu sĩ biết, Hư Không Tử thân là thành viên của hội đồng trưởng lão của Liên Minh, lại biết được một vài bí ẩn

mà người ngoài không thể biết! Ngay khi thân ảnh này xuất hiện, trưởng lão họ Tôn kia đang giãy giụa bên trong lực hút, nhưng khi sát khí đột nhiên xuất hiện kia xông tới, với tu vi của hắn không ngờ cũng không chịu nổi, nguyên lực trong cơ thể ngừng vận chuyển, thân mình lập tức bị cơn lốc xoáy kia hút lấy.

Ánh mắt hắn lộ vẻ hoảng sợ, mắt thấy mình sắp bị hút vào trong lốc xoáy, Tinh Ngân Điêu bên trong áo lập tức ló đầu ra, ánh mắt lạnh lùng chui ra, đạp lên thân mình trưởng lão họ Tôn nhảy lên. Tinh Ngân Điều này quả thực thần kỳ, không ngờ có thể đạp vào khoảng không để mượn lực, bên trong lực hút kia không ngừng vùng vẫy mà tiến về phía trước, đôi mắt chim nhìn Vương Lâm, lộ ra ánh sáng rực rỡ.

Giờ phút này Bối La lại nhìn thân ảnh lờ mờ đang chậm rãi trôi nổi kia, Yêu Tinh trong mắt phải lóe lên, thì thào lẩm bẩm:

- Lão bằng hữu… vốn tưởng là nàng năm đó chỉ mất tích, ở nơi nào đó bế quan chữa thương, hóa ra là bị Thanh Lâm phong ấn ở nơi này… Thanh Lâm… Hắn rất mạnh! Nếu năm đó không phải Tiên Giới sụp đổ, hắn bị trọng thương, ta cùng với Tháp Già hoàn toàn không dám có tham niệm đối với hắn!!

Nhìn thân ảnh lờ mờ kia, ánh mắt Bối La lộ ra vẻ do dự.

- Có nên cứu nàng ra hay không đây… …

Ánh mắt hắn bỗng nhiên lóe lên, cẩn thận nhìn thoáng qua phía sau thân ảnh lờ mờ kia, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh sợ.

- Thanh Lâm quá độc! Không ngờ lấy vật ấy để phong ấn, với sức mạnh của ta, cho dù là ở thời kỳ đỉnh cao cũng không có cách nào cứu nàng ra, thậm chí rất có thể sẽ bị liên lụy, thôi bỏ đi!

Bỏ qua ý định cứu người, thân ảnh Bối La ở trong gợn sóng nhoáng lên một cái, chậm rãi biến mất, dùng phương pháp độc đáo này rời khỏi nơi này.

Đúng lúc này, theo thân ảnh lờ mờ kia dâng lên, sát khí điên cuồng tràn ngập, toàn bộ mọi người ở nơi đây bị bao phủ vào trong. Tư Đồ Nam hai tay bấm quyết, từng đạo thần thông bắn ra, thân ảnh bay lên, nhưng lập tức thân ảnh lờ mờ kia chậm rãi nâng tay phải lên, hướng về phía trên vung nhẹ một cái.

Trong tiếng ầm ầm, sát khí ở nơi đây ngay lập tức đã đạt tới đỉnh, theo cơn lốc xoáy quét ngang ra, hình thành một cơn lốc sát khí. Lăng Thiên Hậu thân mình nhoáng lên, bị hút xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, còn có Tư Đồ Nam! Thân mình của Vương Lâm đang bay lên liền dừng lại, không chút do dự, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng tản ra, ầm một tiếng hóa thành một biển lửa lượn quanh thân thể, trong vòng quay của mười thanh đại kiếm, hướng thẳng đến Tư Đồ Nam.

Bên trong lực hút đáng sợ này cùng với thân ảnh lờ mờ kia không ngừng bay lên không trung, ngoại trừ những người bị hút, tất cả mọi người còn lại đều không ngừng thi triển thần thông chống lại lực hút kia thoát ra. Duy chỉ có Vương Lâm thân ảnh như điện, đi thẳng đến Tư Đồ Nam.

Nguyên lực toàn thân Tư Đồ Nam ngừng vận chuyển, trên mặt lộ vẻ cười khổ, mắt thấy khoảng cách đến thân ảnh lờ mờ đang không ngừng bay lên kia ngày càng gần, thì thào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ phước lớn mạng lớn của lão tử lại dừng lại ở đây sao!

Hắn đang nói, ngay lập tức thấy được Vương Lâm đang đi tới phía hắn.

Vương Lâm giờ phút này nguyên lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, cả người được bao phủ bên trong ngọn lửa, xông xuống phía dưới, lực hút khổng lồ kia lập tức quét ngang, đem biển lửa trên toàn thân hắn không ngừng nuốt lấy.

Mắt thấy khoảng cách tới Tư Đồ Nam càng ngày càng xa, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, cắn răng nguyên lực ở phía sau thân người ầm ầm chấn động, khiến cho tốc độ thân mình của hắn tăng nhanh không thể tưởng tượng được, giống như một đạo sao băng bay thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ của hắn tăng lên gấp bội, trong nháy mắt đã tới gần Tư Đồ Nam. Lúc này từ chỗ Vương Lâm tới thân ảnh lờ mờ kia còn chưa tới nghìn trượng, hắn đưa tay phải cách không túm một cái, ngay lập tức bắt được Tư Đồ Nam, nguyên lực toàn thân phát ra, ầm một tiếng, hình thành một sức tấn công hướng về phía trước vội vàng phóng đi.

Phía dưới Vương Lâm, hai hốc mắt trống rỗng của thân ảnh lờ mờ kia ngay lập tức có máu đen tràn ra, dung nhập vào xung quanh cơn lốc xoáy, không ngờ hóa thành một biển máu, ở bên trong cơn lốc xoáy khí thế ngập trời, hướng về phía trước mãnh liệt lao đến. Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1025:Thánh tổ của Phù Tộc

Biển máu đen này theo lốc xoáy chuyển động, từ xa nhìn lại, giống như là một dòng suối máu xoay tròn nuốt lấy bầu trời, tràn ra mùi tanh nồng đậm.

Dòng suối máu kia dường như mở ra một cái miệng rộng mênh mông, mang theo tiếng gào thét kỳ dị, không ngừng hướng về phía trước tấn

công, khoảng cách nghìn trượng trong thời gian ngắn liền rút lại hơn phân nửa.

Vương Lâm túm lấy Tư Đồ Nam, nguyên lực toàn thân nhanh chóng vận chuyển, bên ngoài thân thể còn có biển lửa vô tận tản ra. Tay trái hắn bấm quyết điểm ra một cái, lập tức hơn mười thanh đại kiếm kia quay ngược chiều lại lập tức nhảy vào trong biển lửa, trong khi xoay trong tác động lên biển lửa hình thành một cơn lốc lửa, không ngừng tràn ngập ra bốn phía triệt tiêu lấy sát khí và mùi máu tanh kia.

Dưới sự thiêu đốt biển lửa, từng tiếng lách tách vang lên, bên ngoài cơn lốc lửa, sát khí tới gần không ngừng bị biển lửa thiêu đốt, hình thành một rào cản chắc chắn, khiến cho sát khí không thể tiến vào trong.

Dù sao nếu sát khí kia chỉ cần nhập vào trong cơ thể một chút, sẽ gây trở ngại cho việc vận chuyển nguyên lực, Vương Lâm tuy có Thánh Hỏa của Chu Tước dung nhập vào trong nguyên lực, nhưng cũng dám tùy tiện mạo hiểm.

Nhờ vào lực nghịch chuyển, cơn lốc này mang theo Vương Lâm kiên cường vùng vẫy tiến ra gần trăm trượng, đi thẳng lên phía trên. Lại quát khẽ một tiếng, Vương Lâm đưa tay phải hướng về phía trước hung hăng ném một cái.

Thân mình Tư Đồ Nam ngay lập tức bị ném đi, vượt qua Vương Lâm, cùng lúc đó, Vương Lâm lại xuất ra một đạo nguyên lực trong nháy mắt tiến vào cơ thể Tư Đồ Nam.

Nguyên lực của Vương Lâm ẩn chứa Thánh Hỏa của Chu Tước, có sức nóng cực mạnh. Sát khí trong cơ thể của Tư Đồ Nam ảnh hưởng đến nguyên lực vận chuyển lại như một dòng nước lạnh đến cực điểm, sở dĩ nguyên lực của hắn ngừng vận chuyển, bởi vì vô hình trung đã bị dòng nước này làm đông cứng.

Giờ phút này, nguyên lực của Vương Lâm dung nhập vào, sức nóng kia lập tức khiến cho nguyên lực của Tư Đồ Nam lỏng ra một chút. Tu vi của Tư Đồ Nam vốn không kém, nhờ vào nguyên lực của Vương Lâm, cưỡng ép nguyên lực vận chuyển, trong thân thể ngay lập tức có tiếng động ầm ầm truyền ra, cả người hét lớn một tiếng, tay bấm quyết lập tức vùng lên.

Nếu thân ảnh mơ hồ kia còn ở trạng thái đỉnh cao, một đạo sát khí này Tư Đồ Nam và Vương Lâm hoàn toàn không có cơ hội chống đỡ. Nhưng giờ phút này thân ảnh mơ hồ kia bị phong ấn ở nơi này qua vô số năm, hơn nữa Chu Tước Thánh Hỏa của Vương Lâm vô cùng tinh thuần, vì thế mới có cơ hội phá giải.

Tư Đồ Nam tóc dài phất phơ, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển trở lại, tuy vẫn còn có chút đình trệ, nhưng trong tình cảnh nguy cơ này cũng không có thời gian trị thương. Ngay khi cả người vùng lên, hắn không chút do dự tay phải bấm quyết, trong tiếng quát khẽ tung một trảo xuống phía dưới! Lập tức liền có năm đạo kim quang từ năm ngón tay hắn biến ảo xuất ra, bay thẳng xuống Vương Lâm phía dưới. Năm đạo kim quang này trong nháy mắt tới gần, ngay lập tức hóa thành một tấm lưới lớn bọc lấy người Vương Lâm.

Tư Đồ Nam trong lúc này gần như sử dụng toàn bộ sức lực của mình, hướng về trước hung hăng túm một cái! Vương Lâm trước đó vì mạo hiểm cứu Tư Đồ Nam mà đi xuống sâu như vậy, tuy vẫn đang vùng vẫy bay lên, nhưng lúc ném Tư Đồ Nam đi, thân mình không khỏi tạm dừng, vì thế, biển máu màu đen rít gào tới gần, khoảng cách lúc này còn chưa đến trăm trượng. Mùi máu tanh kia gần như đập vào mặt, truyền vào các giác quan của Vương Lâm.

Những sinh mạng không được luân hồi,

một đám hồn phách bộ dáng dữ tợn rõ ràng lọt vào tầm mắt, khiến cho da đầu Vương Lâm run lên, lại có một lượng lớn sát khí từ trong biển máu lốc xoáy xuất hiện, hướng về phía Vương Lâm tràn tới.

Đúng lúc này, tấm lưới lớn của Tư Đồ Nam hạ xuống bao phủ lấy Vương Lâm, Tư Đồ Nam gầm nhẹ kéo một cái, thân mình Vương Lâm lập tức nhờ đó vùng lên, hai người cứ luân phiên nhau như vậy, trợ giúp lẫn nhau, dần dần từ biển máu kia đang lao ra, khoảng cách tới biển máu cũng ngày càng xa.

Đây là Vương Lâm và Tư Đồ Nam, nếu đổi lại là những người khác, tuyệt đối không thể thực hiện được sự phối hợp tuyệt diệu như vậy. Hết thảy chuyện này nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế nếu không phải là hoàn toàn hiểu rõ nhau, hoàn toàn tin tưởng, thậm chí phải nắm chắc thời cơ, nếu có chút sai lầm, có nửa điểm không hiểu nhau, thì hai người tuyệt đối không thể làm được như vậy mà thoát khỏi hiểm cảnh.

Dù sao khi gặp nguy hiểm, trong lòng mỗi người đều suy nghĩ cho tính mạng bản thân mình, đặc biệt trong lúc này, thông thường muốn kéo đối phương ra thì điều kiện tiên quyết là phải mạo hiểm bản thân mình, vì vậy những người tu đạo trên thế gian này rất ít người có thể làm được.

Tư Đồ Nam gặp nạn, Vương Lâm có thể liều lĩnh đi cứu, cũng như vậy, khi Vương Lâm gặp nguy hiểm, Tư Đồ Nam sẽ không chút do dự ra tay! Cho dù là đối mặt với sự sống hay cái chết cũng không hề đổi ý.

Trong lúc hai huynh đệ Vương Lâm và Tư Đồ Nam trợ giúp lẫn nhau thoát ra, Lăng Thiên Hậu trước đó đã bị sát khí tấn công, cản trở nguyên lực vận chuyển, không ngừng rơi xuống.

Tu vi Lăng Thiên Hậu cao hơn Tư Đồ Nam, khi rơi xuống, ngay lập tức liền buông xuôi, nhưng khoảng cách tới biển máu lốc xoáy kia quá gần, nếu hắn khôi phục tu vi vận chuyển thì còn có cơ hội thoát ra, nhưng hiện giờ lại buông xuôi, nguy cơ chỉ trong sớm tối! Đúng lúc này, phía trên cơn lốc xoáy, Thiên Vận Tử hơi nhíu mày, trong lòng thầm than, vung tay áo, không ngờ cũng lựa chọn giống như Vương Lâm lúc trước, thân ảnh như điện, lao thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ của hắn vượt xa Vương Lâm, gần như trong phút chốc lao đến bên cạnh Lăng Thiên Hậu ở sâu trong cơn lốc xoáy, ôm lấy Lăng Thiên Hậu, phi thẳng lên phía trên.

Biển máu rít gào, thân ảnh mơ hồ kia lơ lửng ở trung tâm, nâng cánh tay khô héo lên, túm về phía trước một cái.

Thiên Vận Tử biến sắc, không nghĩ ngợi từ giữa mi tâm lóe lên ánh sáng màu xám. Trong ánh sáng màu xám kia, Thiên Vận Tử áo xám rõ ràng biến ảo hiện ra, ngay khi xuất hiện, Thiên Vận Tử áo xám này tay phải bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức trong biển máu lốc xoáy này lập tức có những tiếng chói tai tràn ra.

Từng đạo Sát Lục Khí bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt liền tràn ra bốn phía như thể những làn khói lượn lờ. Từ xa nhìn lại, những đạo Sát Lục Khí này rất nhiều, cực kỳ kinh người.

Sát Lục Khí vô tận kia theo ngón tay Thiên Vận Tử chỉ ra, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ ở phía trước người, hóa thành một đạo Sát Lục Khí tấn công thẳng đến thân ảnh lờ mờ kia.

Ngay khi Thiên Vận Tử áo xám xuất hiện, thôn nữ xinh đẹp cùng với Côn Hư Thánh Nữ mở ảo và Hư Không Tử kia đồng tử trong mắt co rụt lại, thì thào lẩm bẩm:

- Áo xám… …

Thiên Vận Tử áo xáo thần sắc âm trầm, lạnh lùng đến cực điểm, lúc tay phải chỉ ra trong miệng bình tĩnh nói một câu.

- Nổ!

Lời vừa nói ra, lập tức luồng khí từ Sát Lục vô tận hợp lại bỗng nhiên nổ tung! Chỉ nghe thấy một thanh âm kinh thiên vang lên, Sát Lục Khí nổ tung hình thành một lực phản chấn, lập tức khiến cho Thiên Vận Tử áo xám và Lăng Thiên Hậu lao ra, bay thẳng lên phía trên.

Biển máu kia trong tiếng nổ kinh thiên này, lập tức cuộn lên, hồn phách bên trong liền bị xé tan kêu lên thảm thiết mà chết.

Lăng Thiên Hậu trầm ngâm, đối với sự ra tay cứu giúp của Thiên Vận Tử, hắn đáp lại bằng một ánh mắt lạnh lùng.

Thiên Vận Tử không để ý tới Lăng Thiên Hậu, hết sức lao ra. Đột nhiên lốc xoáy phía dưới liền truyền ra một tiếng rít gào. Thân ảnh lờ mờ kia ngẩng mạnh đầu, lấy một tốc độ không thể tưởng tượng được lao ra, tay phải xuất ra một trảo hướng đến người của Thiên Vận Tử.

Trong tiếng rít gào này ẩn chứa một sức tấn công đáng sợ, Vương Lâm và Tư Đồ Nam lập tức đều bị tấn công, hai người lập tức phun ra một ngụm máu tươi, tăng nhanh tốc độ thoát ra.

Còn những người khác, lúc này cũng đã sớm không ngừng bay lên, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể chống cự lại sức tấn công này.

Thiên Vận Tử áo xám ánh mắt sững lại, nhìn chằm chằm thân ảnh lờ mờ kia đang nhanh chóng tới gần, trong mắt đột nhiên lóe lên hồng quang, khóe miệng cười lạnh, nâng tay phải chỉ lên phía trên, chậm rãi nói:

- Sát Lục Thành Giới!

Lời vừa nói ra, lập tức hư không ở chỗ mọi người chợt truyền đến tiếng nổ ầm ầm, chỉ thấy trong hư vô phía trên cơn lốc xoáy, ngay lập tức có một cái khe lớn dữ tợn xuất hiện! Từng đạo Sát Lục Khí từ trong cái khe kia điên cuồng mạnh mẽ hiện ra. Những đạo Sát Lục Khí này thật sự rất nhiều, so với vừa rồi còn nhiều hơn vô số lần! Trong thời gian rất ngắn, ngay khi những đạo Sát Lục Khí xuất hiện, trong toàn bộ phạm vi nơi này lộ ra sát khí! Mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn đạo Sát Lục Khí gào thét xuất ra, trong tiếng gào thét trải ra phía trên cơn lốc xoáy như muôn chôn tiên này. Những đạo Sát Lục Khí này rất nhiều, cũng không dung hợp lại với nhau, nếu không chỉ sợ trong phạm vi nơi đây hoàn toàn không thể chứa được! Cảnh tượng khó có thể tưởng tượng này lọt vào mắt Vương Lâm, lập tức hắn hít sâu, bên tai hắn mơ hồ truyền đến thanh âm bình tĩnh bá đạo năm xưa của Thiên Vận Tử áo xám kia.

- Nếu có hàng triệu đạo Sát Lục Khí, cho dù là một tinh cầu sụp đổ, cũng có thể bảo vệ được thân mình!

Hàng triệu đạo Sát Lục Khí trước đây Vương Lâm chưa từng chứng kiến qua, giờ phút này tận mắt nhìn thấy, tâm thần rung động, không thể nói nên lời.

Cơn lốc xoáy chôn tiên tuy lớn, nhưng so với Sát Lục Khí này vẫn còn yếu hơn một chút. Giờ phút này, những đạo Sát Lục Khí theo tay phải Thiên Vận Tử hạ xuống, lập tức ngưng tụ với nhau.

Hàng triệu đạo Sát Lục Khí ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người. Cơn lốc xoáy này rất lớn, dường như có thể phá tan hết thảy những sự che chắn nơi đây, lại không ngừng ép xuống, một luồng uy áp đáng sợ khiến cho da đầu mọi người run lên điên cuồng mạnh mẽ xuất hiện.

- Sát Lục Thao Thiên!

Thiên Vận Tử áo xám quát khẽ, cơn lốc xoáy Sát Lục vô biên kia lập tức gào thét lao tới, khuấy động cả cơn lốc xoáy chôn tiên, hướng thẳng đến thân ảnh lờ mờ kia.

Rầm rầm rầm rầm! Từng trận tiếng động kinh thiên giống như sấm sét vang lên, dường như không hề dừng lại. Trong lúc không ngừng tấn công, biển máu kia lại một lần nữa sụp đổ, hướng về bốn phía tràn ra. Ngay cả cơn lốc xoáy chôn tiên kia giờ phút này đã bị chấn động.

Mượn lực tấn công, tốc độ của Vương Lâm và Tư Đồ Nam nhanh hơn, trực tiếp thoát ra khỏi cơn lốc xoáy, bay giữa không trung, sắc mặt tái nhợt nhìn xuống phía dưới.

Không chỉ có hai người như vậy, mà lúc này, cho dù là lão già hồ lô kia trong mắt cũng lộ vẻ hoảng sợ, nam tử áo đen trên mi tâm có ẩn giấu dấu ấn hắc long kia đồng tử trong hai mắt cũng hung hăng co rụt lại.

- Thiên Vận Tử.

Hư Không Tử lại hít sâu, nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử áo xám. Hắn vĩnh viễn cũng không quên được năm đó chính bóng dáng này, với sức mạnh của một người đi vào Tu Chân Liên Minh, liên tục đánh bại vô số đại thần thông tu sĩ của liên minh, thậm chí người của hội đồng trưởng lão cũng có một vài người không phải là đối thủ của người này.

Hắn năm đó giết một thành viên của hội đồng trưởng lão, với phong thái dũng mãnh trở thành thành viên mới của hội đồng trưởng lão!

- Đáng sợ hơn trên người hắn còn có một sức mạnh quy tắc đáng sợ bao trùm thiên hạ, biết trước hết thảy. Khi hắn thi triển Sát Lục mặc dù đáng sợ, nhưng khi không có Sát Lục, cái ánh mắt nhìn thấu hết thảy năm đó đủ để Tu Chân Liên Minh cực kỳ coi trọng… … Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1026: Thanh Lâm, ngươi gạt ta

Hư Không Tử nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử áo xám, lại nhìn thoáng qua bổn tôn của Thiên Vận Tử vừa cứu thoát Lăng Thiên Hậu.

- Nếu sư huynh không kiêng kị người này, hy sinh thọ nguyên trước tiên lấy Thiên Nhân Đệ Tam Suy để trả giá, thi triển đại thần thông thuật mượn Lăng Thiên Hậu để phá đạo tâm của người này, khiến cho người này khi trải qua Thiên Nhân Đệ Nhị Suy sức mạnh quy tắc xuất hiện sơ hở, khiến cho đạo niệm hoàn chỉnh của hắn vỡ tan, hóa thành vô số, không thể dung hợp! Nếu không, hôm nay trình độ của Thiên Vận Tử này đã đạt tới mức không thể tưởng tượng được, cho dù không bằng bước thứ ba, nhưng tuyệt đối cũng không kém xa!

Bên trong cơn lốc xoáy chôn tiên, ngay khi biển máu kia sụp đổ, nữ tử lờ mờ kia nhẹ nhàng nâng tay phải lên, lập tức trên mi tâm của nữ tử này liền có một ký hiệu màu vàng lóe ra.

Theo một cái vung tay, lập tức cơn lốc xoáy Sát Lục kia không ngờ trong phút chốc dừng lại, ngay sau đó ầm một tiếng sụp đổ, hàng triệu đạo Sát Lục toàn bộ trong thời gian ngắn tiêu tan mất tăm mất tích.

Biến cố bất thình lình này lập tức khiến cho mọi người tâm thần chấn động.

Thiên Vận Tử áo xám ánh mắt lóe lên, nhíu mày, đang muốn tiếp tục thi triển thần thông, nhưng đúng lúc này, bổn tôn của Thiên Vận Tử vừa cứu thoát Lăng Thiên Hậu bình tĩnh mở miệng:

- Quay về!

Thiên Vận Tử áo xám quay đầu lại nhìn thoáng qua bổn tôn, mắt lộ hàn quang, nhưng trong lúc trầm ngâm lui về phía sau, hóa thành một đạo ánh sáng màu xám dung nhập vào trong mi tâm bổn tôn của Thiên Vận Tử, biến mất.

Giờ phút này, Thiên Vận Tử dĩ nhiên đã bay ra khỏi cơn lốc xoáy, lơ lửng ở giữa không trung. Trên không trung lúc này, ngoài những người lúc trước bị hút vào, toàn bộ đều ở đây.

Nhưng lúc này không ai nói chuyện, ánh mắt đều nhìn xuống trong cơn lốc xoáy bên dưới, nữ tử kia chậm rãi bay lên! Khi nữ tử tới gần, Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng trên hai chân nữ tử bị một vật như một sợi gân màu đỏ thẫm khóa chặt lại, giờ phút này sợ gân đỏ thẫm này theo nữ tử bay lên bị kéo ra thẳng tắp.

Tinh Ngân Điêu vừa rồi trong lúc sụp đổ không biết đã đi đâu từ trong cơn lốc xoáy bay ra, đậu ở trên chân của nữ tử, cẩn thân ngửi sợi gân đỏ trên đó mấy hơi, ánh mắt lộ vẻ linh động, không ngờ ghé lên trên đó, không hề nhúc nhích.

Khi khoảng cách với mọi người chỉ còn khoảng hai trăm trượng, nữ tử này dừng lại, ngẩng đầu lấy hốc mắt trống trơn dường như nhìn về phía mọi người. Trong hốc mắt kia vẫn có máu đen chảy xuống, theo cằm của nữ tử chảy xuống dưới.

- Phù Tộc còn có hậu nhân lưu lại không?

Một thanh âm khàn khàn mang theo một sức mạnh kỳ dị nào đó chậm rãi từ sâu trong miệng nữ tử này truyền ra.

Thanh âm này mặc dù khàn khàn, nhưng cự kỳ dễ nghe, truyền vào trong tai dường như có thể đọng lại dư âm, rất lâu không tiêu tan.

Đối mặt với câu hỏi đột ngột của nữ tử này, mọi người trầm ngâm hồi lâu, Hư Không Tử thần sắc lộ vẻ cung kính, ôm quyền nói:

- Phù Tộc không còn lại một ai.

Nữ tử kia trầm ngâm, than nhẹ một tiếng, nàng vùng vẫy từ trong chỗ sâu kia lại đây cũng chỉ vì một câu hỏi này, cùng với đó là để gặp một người.

Hốc mắt trống trơn của nàng, trong khoảng đen kịt dường như có một ánh mắt vô hình nhìn lên người Vương Lâm.

- Gọi Tiên Vệ dung nhập vào trong thân ảnh của ngươi ra đây.

Vương Lâm trầm ngâm, tâm niệm khẽ động, lập tức Tháp Sơn từ thân ảnh phía sau biến ảo, một bước tiến ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử kia.

- Ta đã rất lâu không nhìn thấy tộc nhân... …

Nữ tử này thần sắc lộ ra một tia phiền muộn, tay phải vung lên, lập tức thân thể Tháp Sơn không thể khống chế được hướng về phía nàng bay tới.

Tháp Sơn tới gần nữ tử, ánh mắt vẫn lạnh như băng. Hắn thân là Tiên Vệ, tuy nói là có linh tính, nhưng hết thảy cảm xúc đều đã tiêu tan, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng.

Nữ tử nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt lên mi tâm của Tháp Sơn, trong nháy mắt, một luồng nguyên lực vô biên ầm ầm chảy vào trong mi tâm của Tháp Sơn, thế như chẻ tre, liền đem dấu ấn Tiên Vệ trên người của Tháp Sơn phá vỡ.

Ngoài ra, trong lúc Tháp Sơn run rẩy, một lượng lớn chất lỏng màu vàng từ trong thân thể chảy ra. Trong chất lỏng màu vàng này, mỗi giọt đều ẩn chứa vật liệu pháp bảo khi luyện hóa năm đó.

Chỉ một lát sau, hết thảy dấu ấn Tiên Vệ bên ngoài cơ thể Tháp Sơn đều tiêu tan, thủ đoạn cưỡng ép phá vỡ phong ấn Tiên Vệ này khiến cho da đầu Vương Lâm run lên. Cũng may hắn đối với Tiên Vệ chỉ có dùng sức mạnh để thao túng, nếu Tiên Vệ bị hủy, hắn cũng không bị liên lụy gì.

Mất đi dấu ấn Tiên Vệ, linh tính trong mắt Tháp Sơn lập tức tiêu tan. Hắn năm đó đã kề cận cái chết, nếu không có Vương Lâm đem hắn luyện hóa thành Tiên Vệ, thì hắn đã sớm tuyệt diệt.

Giờ phút này đã không còn dấu ấn Tiên Vệ, lập tức tử khí tràn ngập, nhưng nữ tử ở trước mặt sao có thể để Tháp Sơn chết đi. Nữ tử này chậm rãi nâng tay phải lên, đầu ngón tay quét nhẹ lên mi tâm của Tháp Sơn, vẽ từng nét, từng nét một!

Một hoa văn phức tạp dần dần được đầu ngón tay của nữ tử này vẽ ra, in thật sâu lên mi tâm của Tháp Sơn.

- Nhân danh thánh tổ của Phù Tộc ta, cho phép ngươi mở ra tổ linh, lấy được thánh văn của Phù Tộc… …

Thanh âm của nữ tử có chút mệt mỏi, ngay khi vẽ xong nét cuối cùng, trên mi tâm của Tháp Sơn lập tức lóe lên u quang, thân mình hắn dần dần không còn run rẩy, mà bình tĩnh trở lại, lại nhìn nữ tử phía trước, lộ ra vẻ mê man.

Lúc này nữ tử lại ở trước Tháp Sơn một lần nữa làm phép, ký ức cả đời của Tháp Sơn đã không còn giữ lại đã được nữ tử này thấy rõ. Nàng thấy bộ tộc của Tháp Sơn ở trong U Minh, thấy cảnh tượng hiến tế cho tiên nhân, thấy được tiên nhân gắn nô ấn lên người họ, lại thấy được Vương Lâm xuất hiện, mang bọn họ rời khỏi U Minh, tìm được một chỗ ở mới.

Hết thảy chuyện này nàng đều thấy được.

Nhất là khi nhìn đến nô ấn trên người nhiều thế hệ tộc nhân của Phù Tộc, bên trong hốc mắt trống trơn của nữ tử, máu đen chảy ra càng nhiều!

- Thanh Lâm… người gạt ta!!!!

Nữ tử ngẩng đầu, truyền ra một tiếng gào rít tràn đầy oán khí kinh thiên. Sự oán hận trong một tiếng này đã đạt đến cực điểm, lập tức cơn lốc xoáy chôn tiên dưới chân ầm ầm chấn động, kịch liệt xoay tròn, còn có

vô số hồn phách từ bên trong cuồn cuộn lao ra, phát ra những tiếng kêu vô cùng thê lương.

Theo cơn lốc xoáy kia xoay tròn, sát khí vô tận tràn ra, khuấy động cơn lốc xoáy, như thể sắp sụp đổ. Trên mặt nữ tử này lộ ra vẻ dữ tợn, oán khí càng sâu, không thể tưởng tượng được, dường như oán khí bị đè nén mấy vạn năm lúc này bùng nổ.

Theo thanh âm của nữ tử vang lên, cơn lốc xoáy bên dưới dường như bị bạt đi, nhưng ngay lúc này, đột nhiên sợi gân màu đỏ thẫm dưới chân nữ tử bỗng phát ra hồng quang. Hồng quang này vô cùng dũng mãnh, ở trên người của nữ tử hình thành một quầng sáng màu đỏ, khóa chặt lấy nữ tử này vào sâu bên trong.

Nhưng thể không ngờ tới oán khí kia được tích lũy trong vô số vạn năm, khi biết được mình bị Thanh Lâm lừa dâng lên sự phẫn nộ, cũng khiến cho thân mình nàng khẽ động, lập tức quầng sáng trên thân thể ầm ầm sụp đổ!

Nàng nâng tay phải lên, hướng về cơn lốc xoáy phía dưới tung ra một trảo!

Một trảo xuất ra, lập tức mặt đất run rẩy, cơn lốc xoáy lại chấn động, thậm chí ngay cả động phủ của Tiên Đế cũng sụp xuống như thể đất rung núi chuyển!

Cơn lốc xoáy do Táng Tiên Trì hóa thành dưới một trảo của nữ tử này, trong lúc run rẩy tan rã trong phạm vi lớn. Một đám hồn phách bên trong kêu lên thảm thiết bị xé tan, toàn bộ cơn lốc xoáy với mắt thường có thể nhìn thấy đang nhanh chóng co rút lại, không ngừng bay thẳng lên tay phải của nữ tử kia.

Dường như giờ phút này, nữ tử kia đã dự định đem cơn lốc xoáy do Táng Tiên Trì biến thành kia nhấc lên khỏi mặt đất!

Biến đổi kịch liệt này lập tức khiến cho bốn phía kinh biến, Thiên Vận Tử yên lặng nhìn hết thảy chuyện này, thần sắc có chút âm trầm. Hư Không Tử lại cười khổ lắc đầu, thông qua một ít điển tịch của Tiên Giới hắn đã biết được một chút việc năm đó, khi nhìn đến nữ tử nghe đồn đã chết kia không ngờ vẫn chưa chết, liên hệ với những điển tịch đã xem nên đối với việc năm đó cũng đoán ra được một ít.

- Ngươi gạt ta, ngươi đồng ý sẽ không làm tổn thương tộc nhân của ta, mà tìm một tinh vực khác để cho tộc nhân của ta cư trú, từ nay về sau, Tiên Giới của cùng với Phù Giới của ta cùng tồn tại. Những chuyện này năm đó ngươi đều đồng ý với ta, tại sao ngươi lại gạt ta!!

Thanh âm thê lương của nữ tử này vang lên, mang theo oán khí nồng đậm. Theo tay phải của nàng không ngừng túm lấy, cơn lốc xoáy do Táng Tiên Trì biến thành này lại một lần nữa ầm ầm sụp đổ, trong lúc thu nhỏ để lộ ra một hố sâu thăm thẳm tối đen. Cơn lốc xoáy bay nhanh lên ngưng tụ trong tay phải của nữ tử.

Vô số hồn phách gào thét lao ra, trong những hồn phách này tuyệt đại đa số đều là những tiên nhân Thanh Lâm đã giết suốt vô số năm qua, giờ phút này tràn ngập, tạo nên một cảnh tượng kinh người.

Sợi gân đỏ thẫm dưới chân nữ tử lóe lên hồng quang càng mạnh, quầng sáng tầng tầng lớp lớp không ngừng bao phủ lên người nữ tử, nhưng cũng chỉ vừa mới vờn quanh liền lập tức sụp đổ!

Đúng lúc này, đột nhiên sợi gân đỏ thẫm kia lập tức hiện ra vô số dấu ấn. Những dấu ấn này vừa mới xuất hiện liền lập tức tản mát ra từng trận tinh quang, nhất tề từ trên sợi gân đỏ thẫm kia bay lên, nhanh chóng ngưng tụ với nhau. Trong phút chốc, theo những đạo tinh quang này ngưng tụ, ở phía trước người nữ tử, vô số những tinh quang này hóa thành một bóng người mờ ảo!

Thân thể người này lờ mờ, nhưng có thể thấy được đây là một người đàn ông trung niên. Hắn toàn thân mặc kim bào, tóc dài được buộc bằng một dải lụa màu vàng, phóng khoáng phất phơ ở phía sau đầu, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, khí tức tiên phong đạo cốt tràn ngập.

Hai mắt lộ ra vẻ vô tình lạnh như băng, không hề có một chút linh động.

Ngay khi thân ảnh hắn biến ảo hiện ra, một luồng khí tức duy ngã độc tôn phóng lên cao giữa đất trời. Lúc này, mạnh như Thiên Vận Tử thần sắc cũng đại biến! Trong cơ thể bỗng nhiên còn có vô số phân thân hư ảo ở bốn phía biến hóa hiện ra, đây cũng không phải là do hắn chủ động thi

triển, mà là bị một luồng khí tức tấn công khiến cho hắn tâm thần rung động vô ý thi triển ra.

- Quả nhiên so với năm đó, hắn còn mạnh hơn!!

Thiên Vận Tử hít sâu, hai mắt lộ ra vẻ cực kỳ kiêng kị. Cả đời Thiên Vận Tử hắn chỉ ở trước mặt một người mà rung động giống như vậy, đó chính là hắn năm đó!

Ngay khi nhìn thấy người này, Vương Lâm lập tức hít một hơi, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra người này và pho tượng Thanh Lâm hắn nhìn thấy trong Hoa Phi đại điện đúng là hoàn toàn giống nhau!

- Thanh Lâm!

Đây không phải là Thanh Lâm thật sự, mà chỉ là một cấm chế phân thân năm đó hắn lưu lại trong Táng Tiên Trì để phong ấn thánh tổ của Phù Tộc, không hề có thần trí, không có ký ức, càng không có thần thông của bản thể. Bản năng duy nhất mà hắn có chính là ngăn cản thánh tổ Thu Dao của Phù Tộc thoát ra!

Tâm thần Hư Không Tử cũng chấn động, đạt đến trình độ như tu vi của hắn có thể thay đổi một chút quy tắc của nơi này. Nhưng lúc này, khi hắn

nhìn thấy thân ảnh này, lại mơ hồ nhớ lại năm đó, chính mình vẫn còn là một phàm nhân hơi thở yếu ớt, dường như một hơi là có thể bị diệt vong.

Giờ khắc này, ở phía xa bên ngoài vùng đất của Yêu Linh ở Đông Hải, vượt ra ngoài phạm vi của Thiên Vận Tinh, bên trong Liên Minh Tinh Vực, ở một nơi đang bùng cháy bên trong tinh vực mà Tu Chân Liên Minh không thể khống chế. Ngay khi Vương Lâm thức tỉnh Chu Tước, từ thế giới trong bình đi ra, gây nên một sự kịch biến làm khiếp sợ toàn bộ Chu Tước Thánh Tông!

Hết thảy đều bởi vì Chu Tước thức tỉnh!

Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1027:Chu Tước Thánh Tinh

Ở sâu bên trong Liên Minh Tinh Vực, có một số ít địa vực mà Tu Chân Liên Minh cũng không thể khống chế, những nơi đó, hết thảy tu sĩ trong tổ chức khổng lồ Tu Chân Liên Minh này đều không thể bước vào nửa bước! Một khi bước vào trong, ngay lập tức sẽ gặp phải tai họa ngập đầu,

không có một chút may mắn để có thể sống sót, cho dù là Tinh Niết tu sĩ nghe thấy cũng đều mất vía, không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Trừ phi tu vi đạt tới Toái Niết, nếu không cũng không thể có can đảm bước vào. Nhưng cũng có những người thiếu cẩn thận, thông thường có một ý niệm sai, sẽ rơi vào cảnh hình thần đều bị tiêu diệt.

Những địa vực này, ở trong Tu Chân Liên Minh được gọi là tử vong cấm địa! Phàm là những người tu vi đạt tới bước thứ hai trong Tu Chân Liên Minh đều đã ít nhiều biết được việc này.

Ở bên ngoài có rất nhiều tin đồn, nhưng những người thật sự biết được nguyên nhân của tất cả chuyện này là không nhiều lắm.

Trong những chỗ cấm địa này có một chỗ rất nhiều năm bị một ngọn lửa nồng đậm thiêu đốt, liếc nhìn một cái có thể thấy ngọn lửa như biển tràn ngập tinh vực, ánh lửa lấp loáng không ngừng. Những ngọn lửa đáng sợ này thi thoảng lại truyền đến sức nóng mãnh liệt, có thể khiến cho tất cả những người nhìn thấy tinh vực bị thiêu đốt này run rẩy.

Hướng mắt nhìn ra là một tinh vực vô biên vô hạn đang bị thiêu đốt, cảnh tượng này có thể khiến cho tất cả những người nhìn thấy cả đời khó quên. Cho dù là luân hồi cũng không thể làm tiêu tan ký ức sâu sắc về ngọn lửa đỏ thẫm chiếu rọi hết thảy bên trong con ngươi này.

Biển lửa này và Phần Thiên Thuật của Tiên Đế Thanh Lâm không giống nhau. Phần Thiên Thuật là thần thông tột bậc, nhưng biển lửa thiêu đốt này lại là tự nhiên mà sinh ra! Trong truyền thuyết, biển lửa này khi Tiên Giới còn tồn tại đã có, thậm chí nếu nhìn ngược lại trước kia, từ thời viễn cổ dường như cũng đã tồn tại rồi.

Không ai biết được, biển lửa này thiêu đốt đã bao lâu, qua từng thế hệ tu sĩ nối tiếp nhau, khi Tiên Giới gặp kiếp nạn sụp đổ, thời kỳ viễn cổ thượng cổ trôi qua, nhưng ngọn lửa này vẫn tồn tại vĩnh cửu, dường như là thiêu đốt mãi mãi.

Cũng không ai biết rốt cuộc một sức mạnh như thế nào, một loại quy tắc gì mà lại có thể tạo ra được biển lửa này, thiêu đốt không ngừng, vĩnh viễn không tắt,

vĩnh viễn thiêu đốt, khiến cho tinh vực này trở thành một thế giới lửa.

Bên trong một dải tinh vực to như vậy, sau vô số năm bị thiêu đốt, toàn bộ những tinh cầu và bụi bặm toàn bộ tiêu tan, chỉ còn lại chính tinh cầu nối liền thành một dải hình tròn.

Cũng chỉ có chín tinh cầu này sau bao nhiêu năm tháng bị ngọn lửa gột rửa mới có thể chịu đựng sức nóng không thể tưởng tượng kia. Nhưng mặc dù như vậy, chín tinh cầu này cũng không còn nguyên vẹn, có hình dạng như trăng lưỡi liềm.

Ngọn lửa nồng đậm vây quanh chín tinh cầu này, dường như đang không ngừng thiêu đốt, muốn chúng toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, trên một tinh cầu trong chín tinh cầu kia, nơi này không có biển, mặc dù từ rất lâu trước đã có, nhưng lâu ngày đã bốc hơi, lộ ra đáy biển khô nứt.

Liếc mắt nhìn, tinh cầu này không có một chút màu xanh nào, mặc dù có tồn tại thực vật những toàn bộ cũng là màu đỏ, tản mát ra một vẻ rất đẹp mắt. Nhưng dưới vẻ xinh đẹp này lại ẩn chứa sự tử vong.

Thực vật có thể ở trong hoàn cảnh này mà sinh tồn tuyệt không đơn giản.

Nơi này cũng giống như những tu chân tinh bình thường, có tồn tại linh khí nồng đậm. Chẳng qua trong linh khí này có ẩn chứa hỏa độc, nếu phàm nhân hít vào một ngụm, lập tức xương cốt toàn thân trong nháy mắt liền biến thành tro bụi.

Cho dù là tu sĩ, nếu dính hỏa độc này cũng không thể chịu đựng quá lâu. Tinh vực này được gọi là vùng đất Chu Tước, chín tinh cầu này tên là Chu Tước Thánh Tinh! Trong đó tinh cầu thứ nhất là Thánh Tinh Vi Tôn! Trên đó ở hướng chính nam có một pho tượng màu đỏ cao ngất cắm thẳng lên trời! Bức tượng này rõ ràng chính là một con Chu Tước đang giương cánh bay lên! Cái đuôi xòe ra, như thể một ngọn lửa bay lên không, tràn ngập bốn phía trong phạm vi mười dặm! Cái đuôi lớn như vậy, càng không cần nói đến thân mình Chu Tước này, chiếm cứ trong phạm vi mấy trăm dặm, như thể một bức tượng Chu Tước giống như

quái vật, cho dù ở bên trong tinh vực bị thiêu đốt này cũng có thể nhìn thấy ngay! Hai mắt Chu Tước này hoàn toàn là do ngọn lửa hình thành, cứ mỗi một canh giờ đều có biển lửa nồng đậm từ không trung cuồn cuộn ngưng tụ lại, hóa thành hai đạo dung nhập vào trong mắt Chu Tước.

Chu Tước Thánh Tượng cũng không phải là chỉ có một pho, trên tám Chu Tước Thánh Tinh còn lại cũng đều có những Chu Tước Thánh Tượng giống như trên tinh cầu này. Đây chính là biểu tượng cho toàn bộ Chu Tước Thánh Tinh! Bên dưới Chu Tước Thánh Tượng kia, giờ phút này đang có mấy chục người mặc áo bào đỏ thẫm đang ngồi. Những người này nam có, nữ có, cả đám trong lúc khoanh chân không ngừng hấp thụ sức mạnh của những ngọn lửa bốn phía.

Trên đuôi của Chu Tước này phân là ba phiến, trên đó đều có một lão già đang khoanh chân ngồi. Ba lão già giờ phút này hai tay đang bấm quyết, từng trận thanh âm kỳ dị từ trong miệng bọn họ truyền ra, khiến cho mỗi một phiến lông của Chu Tước Thánh Tượng đều tản mát ra ngọn lửa tràn ra bốn phía bị mấy chục tu sĩ bên dưới hấp thụ.

Cảnh tượng này chính là việc tu luyện tất yếu mỗi ngày đều phải tiến hành ở Chu Tước Thánh Tông, nhờ vào Thánh Tượng để hấp thụ sức mạnh của lửa. Từ xa nhìn lại, bên dưới Thánh Tượng trừ mấy chục tu sĩ này ra, ở xa xa còn có mấy trăm tu sĩ đang khoanh chân thổ nạp. Nếu ánh mắt lại hướng ra phía xa xa, lấy Chu Tước Thánh Tượng làm trung tâm, vây xung quanh là rất nhiều tu sĩ, từ tận cùng bên trong là mấy chục người, rồi mấy trăm, mãi cho đến bên ngoài là mấy ngàn, mấy vạn! Chi chít tu sĩ mặc trang phục giống nhau yên lặng hấp thụ ngọn lửa tràn ra từ trên Thánh Tượng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt ngọn lửa từ Chu Tước Thánh Tượng kia dần dần tiêu tan, toàn bộ tu sĩ bốn phía, từ trong ra ngoài thu công, tới lúc này đều chấm dứt thổ nạp, tỏ vẻ đã xong một ngày tu hành.

Ở phía xa nhất bên ngoài, dĩ nhiên là những người hấp thụ không nhiều ngọn lửa lắm, đã mở hai mắt, dần dần theo đó từng tu sĩ đều ngừng hẳn thổ nạp, khôi phục thần thức.

Ngay cả ba lão già trên đuôi Chu Tước kia cũng từ trong nhập định thức tỉnh, trong đó có một lão già đứng lên, nhìn mấy chục đệ tử Chu Tước Tông phía dưới, đang định nói chuyện,

nhưng trong nháy mắt này bỗng nhiên kinh hãi! Chu Tước Thánh Tông bỗng đột nhiên chấn động, toàn bộ ngọn lửa vốn đã trở nên ảm đạm nhưng trong khoảnh khắc này đột nhiên bùng phát! Ánh sáng màu đỏ trong thời gian ngắn từ trên Chu Tước Thánh Tượng này điên cuồng sáng lên.

Ngọn lửa trên đó không ngừng lớn lên, điên cuồng bốc lên, ba lão già ngồi trên đuôi kia lập tức sắc mặt đại biến. Ba người không chút do dự lập tức bay ra, trong đó một lão già lại hét lớn:

- Đệ tử Chu Tước Thánh Tông, toàn bộ lui về phía sau!! Nhanh chóng lui về phía sau!

Hai lão già kia vung tay áo lên, lập tức có một cơn cuồng phong lớn gào thét, nhấc mấy chục đệ tử từ dưới mặt đất lên. Mấy chục đệ tử kia thân mình bị thổi lên giữa không trung, cả đám đệ tử còn lại thần sắc đột nhiên biến hóa, không cần nghĩ ngợi lui về phía sau.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đệ tử Chu Tước Thánh Tông toàn bộ lập tức lui ra phía sau, nhìn lên không trung. Từ trên không trung nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng người ở bốn phía Chu Tước Thánh Tượng giống như là thủy triều cuộn lên.

Chu Tước Thánh Tượng bốc lửa càng mạnh, không ngờ trực tiếp bốc lên ngập trời, tràn ra toàn bộ không trung! Ngọn lửa nồng đậm kia hướng ra bốn phía điên cuồng thúc đẩy, hình thành một cơn thủy triều của biển lửa, khuếch tan thành hình tròn.

Giờ phút này, cũng không chỉ có nơi này như vậy, mà trên tám tinh cầu còn lại cũng đồng thời có cảnh tượng giống như vậy xuất hiện. Biến cố bất thình lình này khiến cho tuyệt đại bộ phận người của Chu Tước Thánh Tông thần sắc đột biến, nhưng có một vài lão nhân của Chu Tước Thánh Tông sau khi nhìn thấy Chu Tước Thánh Tượng này biến hóa lập tức thân mình run rẩy. Sự run rẩy này không phải vì sợ hãi, mà là vì kích động!

- Chu Tước Chi Biến… Chu Tước Chi Biến! Không ngờ lão phu khi còn sống có thể nhìn thấy Chu Tước Chi Biến!

Một lão già đầu bạc nhìn lên không trung cười ha hả, ánh mắt hắn lộ ra vẻ tang thương, ngoắc mắt nhìn chằm chằm Chu Tước Thánh Tượng.

Không chỉ có hắn, giờ phút này phàm là người biết được Chu Tước Chi Biến này toàn bộ đều kích động nhìn lên không trung. Trên chín tinh cầu Chu Tước Thánh Tinh, người biết được tuy không nhiều nhưng mỗi người đều có tu vi cực cao! Ngay khi Chu Tước Thánh Tinh thứ nhất xảy ra kịch biến, ở phía xa xa về hướng chính đông, bên trong một biển lửa màu đỏ, mặt đất ầm ầm một tiếng sụp đổ, từ bên trong nhanh chóng bay ra một thân ảnh màu đỏ.

Ngay khi thân ảnh này xuất hiện, bốn phía biển lửa lập tức nhất tề ngưng tụ, vờn quanh bốn phía thân ảnh này. Trong ánh lửa lấp loáng không ngừng có thể lờ mờ nhìn thấy có một lão già mặt đầy nếp nhăn đang ngơ ngác nhìn lên không trung, kinh ngạc nhìn Chu Tước Chi Biến, thân mình không khỏi run lên một chút.

- Chu Tước Chi Biến!

Nước mắt từ trong mắt hắn không biết từ khi nào đã chảy xuống, cười lên điên cuồng, nói:

- Đúng là Chu Tước Chi Biến!!

Cảnh tượng này ở trên tám Chu Tước Thánh Tinh còn lại toàn bộ cũng đều phát sinh! Chu Tước Thánh Tượng tản mát ra biển lửa nồng đậm, ngay lúc đẩy ra phía ngoài, đột nhiên nghịch chuyển, ngọn lửa đang tản ra phía ngoài lập tức cuộn lên, quay ngược lại hướng về Chu Tước Thánh Tượng ngưng tụ.

Cũng không phải là những biển lửa ở gần đây ngưng tụ, mà trên Chu Tước Thánh Tinh này, tất cả những ngọn lửa đều điên cuồng hướng về Chu Tước Thánh Tượng ngưng tụ lại, dường như Chu Tước Thánh Tượng này có một lực hút không thể tưởng tượng được.

Từ xa nhìn lại, Chu Tước Thánh Tinh dường như trở thành một biển lửa, ngọn lửa từ bốn phương tám hướng nhất tề kéo đến.

Giờ phút này, thiên địa biến sắc, gió thổi mây cuộn! Hấp thụ ngọn lửa kia, Chu Tước Thánh Tượng giống như một ngọn núi lửa bùng nổ, từ trên đó dâng lên một ngọn lửa đỏ, hình thành một cột lửa rất lớn, hướng thẳng lên bầu trời! Cảnh tượng này như thể Chu Tước Thánh Tượng này là nơi để toàn bộ những ngọn lửa trên tinh cầu này ngưng tụ trở thành một cột lửa, hết thảy chuyện này chính là để khiến cho cột lửa này có thể lao lên tận trời, có thể lao ra ngoài Thánh Tinh! Cột lửa này trong tiếng ầm ầm xuyên thấu tầng mây, xuyên thấu bầu khí quyển, xuyên thấu sức nóng cuồn cuộn, trực tiếp lao ra ngoài Thánh Tinh, xuất hiện ở trong tinh vực bị thiêu đốt! Ngay khi nó lao ra, từ bên trong tám tinh cầu Chu Tước Thánh Tinh còn lại cũng đồng thời có tám cột lửa lao ra! Trong phút chốc chín cột lửa này xếp thành hình ở giữa chín Thánh Tinh, ngưng tụ lại! Ngay khi chín cột lửa này ngưng tụ, một tiếng kêu của Chu Tước so với lúc Vương Lâm ở thế giới trong bình còn vang dội hơn vô số lần, khí thế hùng mạnh hơn vô số lần, bên trong tinh vực bị thiêu đốt này chợt vang lên! Theo tiếng kêu của Chu Tước xuất hiện, một con Chu Tước

khổng lồ có thể so sánh với một tu chân tinh hiện ra! Chu Tước này dường như đã vô số năm chưa xuất hiện, sau khi xuất hiện, trong toàn bộ tinh vực, ngọn lửa làm cho Tu Chân Liên Minh kiêng kỵ tự nhiên sinh ra tồn tại vĩnh hằng lập tức bùng lên! Ngọn lửa này gây nên chấn động, lập tức khiến cho tinh vực bị thiêu đốt này như thể cuộn lên sóng dữ kinh thiên, phát ra tiếng gào thét là khiếp sợ toàn bộ Tinh Không! Đây chính là Chu Tước Chi Biến! Từ sau khi Chu Tước Thánh Tông bị Tu Chân Liên Minh đánh bại, đây là lần đầu tiên xuất hiện Chu Tước Chi Biến! Chu Tước Chi Biến đối với Chu Tước Thánh Tông mà nói, có ý nghĩa cực kỳ trọng đại! Điều này chứng tỏ có một người trong danh sách những người có thể trở thành Chu Tước Thánh Hoàng đã thức tỉnh được Chu Tước, chỉ có thể như thế mới khiến cho Chu Tước Chi Biến xuất hiện, khiến cho Chu Tước Chân Linh mấy vạn năm không xuất hiện cũng hiện ra! Giờ phút này, từ trong chín Chu Tước Thánh Tinh bỗng nhiên bay ra chín đạo thân ảnh màu đỏ tím, mỗi người đều có tu vi Toái Niết, giờ phút này đồng thời xuất hiện, chính là vì Chu Tước Chi Biến này! Ngay khi chín người kia tới gần Chu Tước Chân Linh khổng lồ, Chu Tước Chân Linh nà bỗng nhiên lại kêu lên một tiếng, vang vọng Tinh Không, hóa thành vô số đợt sóng quét ngang ra, bên trong tinh vực bị thiêu đốt này dâng lên một ngọn lửa lớn hướng về bốn phía tràn ra. Cùng lúc đó, thân thể của Chu Tước Chân Linh này cấp tốc xoay tròn, ngay lập tức hình thành một hỏa cầu rất lớn. Trong từng trận lốc xoáy lửa tràn ngập, bên trong hỏa cầu do Chu Tước Chân Linh hóa thành kia lập tức xuất hiện gợn sóng, trong nháy mắt, bên trong gợn sóng kia xuất hiện một hình ảnh! Người trong hình ảnh này tóc dài trên đầu phất phơ, trên người tràn ngập dấu ấn Chu Tước, cả người tản mát ra ngọn lửa nồng đậm, từ xa nhìn lại như thể là một con Chu Tước! Hắn, chính là Vương Lâm! Trong hình ảnh này, ngoài Vương Lâm, còn có thánh tổ của Phù Tộc dung nhan thê lương, hai hốc mắt trống trơn chảy xuống hai dòng máu đen. Trước mặt nữ tử này còn có phân thân của Thanh Lâm do tinh quang lóe ra tạo thành! Ngay khi hình ảnh này vừa xuất hiện, nữ tử kia mạnh mẽ nhìn lại, hốc mắt trống trơn khiến cho chín người người kia tâm thần chấn động.

- Nữ tử này là… …

- Thánh tổ của Phù Tộc Thu Dao!!

- Người ở trước mặt người này, xem hình dáng chẳng lẽ là Tiên Đế Thanh Lâm năm đó!

Trong hình ảnh còn có Hư Không Tử và đám người Thiên Vận Tử hiện ra!

- Hư Không Tử, còn có Thiên Vận Tử ở đó!

- Người thức tỉnh Chu Tước không ngờ lại ở chỗ hung hiểm đến mức này, Hư Không Tử là nhân vật trọng yếu của Tu Chân Liên Minh, tất nhiên sẽ không cho Chu Tước Thánh Tông ta có được người thức tỉnh!

- Chỉ có điều người thức tỉnh này lão phu chưa bao giờ gặp qua, làm thế nào mà hắn lại có trong danh sách Chu Tước?

Chín người nhìn hình ảnh bên trong hỏa cầu. Đúng lúc này, đột nhiên một luồng thần niệm vô biên trong thời gian ngắn liền từ chỗ sâu bên

trong tinh vực bị thiêu đốt này quét ngang đến. Thần niệm này rất mạnh, không ngờ khiến cho ngọn lửa thiêu đốt tinh vực này dừng lại!

- Không cần nghi ngờ thân phận người này, dấu ấn Chu Tước này là do phân thân của lão phu cho hắn. Ngươi hãy dốc hết sức lực của toàn tộc, bất kể giá nào cũng phải đem hắn về đây an toàn!

Thần niệm này đảo qua, chín người lập tức thần sắc lộ ra vẻ cung kính cuồng nhiệt.

- Tuân mệnh Thánh Hoàng!

- Thời gian của lão phu không còn nhiều nữa, thương thế năm đó càng ngày càng nghiêm trọng, kẻ thức tỉnh Chu Tước lúc này chính là hy vọng của Chu Tước Thánh Tông ta… Các ngươi phải nhớ, dù giá nào cũng phải bảo vệ hắn an toàn!

Giờ phút này, bên trong động phủ của Tiên Đế, ngay khi Thanh Lâm từ tinh quang biến thành, Vương Lâm lập tức cảm giác được dấu ấn Chu Tước trên thân thể nóng lên. Hắn chưa kịp xem xét, lập tức liền có một vài ánh mắt nhìn lại.

Ánh mắt Hư Không Tử lóe lên sát khí, hắn trong khoảnh khắc này ngay lập tức liền nhận ra sự biến hóa của dấu ấn trên người Vương Lâm.

- Chu Tước Thánh Tông đã phát hiện ra người này thức tỉnh!

Thánh tổ của Phù Tộc kia cũng nhận thấy dấu ấn Chu Tước trên người Vương Lâm có chút biến hóa, nhưng biến hóa này nàng không hề để ý tới. Thanh Lâm xuất hiện, nàng cũng không nhìn thấy, chỉ có thể cảm thấy rõ ràng sự tồn tại của đối phương.

Vô số năm qua, nàng như thế nào lại không thể biết được một phân thân của đối phương đã dung nhập vào trong phong ấn cấm chế ở nơi đây, mục đích chính là triệt để phong ấn mình vĩnh viễn.

Cảm nhận được sự tồn tại của phân thân Thanh Lâm, lòng thù hận trong lòng nữ tử này càng đậm. Hai hốc mắt nàng trống rỗng nhìn chằm chằm về phía Thanh Lâm, vô số những đoạn ký ức lần lượt hiện ra trong đầu.

- Thanh Lâm!!

Nữ từ gần như nghiến răng nghiến lợi, ngay khi phân thân của Thanh Lâm xuất hiện, lập tức trên mi tâm lóe lên u quang, liền có một ký hiệu cực kỳ phức tạp lóe ra, ngay lập tức hóa thành một Thú Cốt màu đỏ cực kỳ dữ tợn, lao thẳng đến phân thân của Thanh Lâm! Ngay khi Thú Cốt này xuất hiện, lập tức bốn phía liền có sát khí ngợp trời dâng lên. Dưới sát khí này nhiệt độ bốn phía lập tức hạ xuống giống như trời đông giá rét. Sát khí kia không ngừng tràn ra, liền có những tảng băng lớn liên tiếp xuất hiện ở bốn phía.

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng vận chuyển, Chu Tước Thánh Hỏa cực nóng lưu chuyển toàn thân, nhưng hai mắt hắn giờ phút này nhìn chằm chằm vào Thú Cốt kia, trong lòng dậy sóng.

- Tử Mẫu Đạo Khô?

Vương Lâm nhìn thoáng qua mu bàn tay phải của mình, Tử Mẫu Đạo Khô bộ dạng dữ tợn do thánh tổ của Phù Tộc thi triển thần thông xuất ra không ngờ so với Tử Mẫu Đạo Khô của mình hoàn toàn giống nhau, chỉ có điều màu sắc có chút khác biệt, lại có pháp thuật ẩn chứa không giống nhau.

Phân thân của Thanh Lâm do tinh quang biến thành, lạnh lùng nhìn nữ tử kia, nâng tay phải lên chỉ về phía trước! Một chỉ này xuất ra, lập tức trên phân thân của Thanh Lâm xuất hiện rất nhiều điểm tinh quang. Những tinh điểm này từ trong cơ thể Thanh Lâm tràn ra, nhất tề ngưng tụ trên ngón trỏ tay phải của Thanh Lâm, theo một chỉ này lập tức lao ra, giống như một dòng sông tinh quang vờn quanh bốn phía Thú Cốt kia.

Ngay khi vờn quanh thành hình tròn, những tinh điểm này lập tức hướng vào trong mạnh mẽ co rút lại, với một tốc độ không thể tin nổi, trự tiếp xuyên thấu Thú Cốt, dung nhập vào bên trong.

Bên trong Thú Cốt kia những tinh điểm ngưng tụ lại với nhau. Bị một lượng lớn tinh điểm xuyên thấu, Thú Cốt kia dường như hoàn toàn không có phản kháng gì, trong lúc không ngừng bị xuyên thấu, những tia khí màu đỏ từ trên Thú Cốt mạnh mẽ hiện ra, dường như ngay khi vô số

tinh điểm kia xuyên thấu bị rút ra, cùng với những tinh điểm này dung hợp lại cùng một chỗ. Theo những đạo khí đỏ thẫm kia không ngừng chảy ra, trong nháy mắt màu sắc của Thú Cốt kia trở nên mờ nhạt, như thể mất đi linh tính.

Nhưng chỉ một lát, bên trong Thú Cốt kia liền có một tinh thể rực rỡ to bằng nắm tay biến ảo hiện ra.

Ngay khi tinh thể này xuất hiện, hào quang vạn trượng bùng nổ, giống như những thanh kiếm sắc hướng ra phía ngoài theo ánh sáng bay đi. Cảnh tượng này khiến cho những người đứng xem bốn phía đều hít sâu.

- Thuật cấm chế phong ấn thật vô cùng bá đạo, không cần tiêu hao một chút sức mạnh của phân thân, lấy ngay quy tắc thần thông của đối phương hoàn toàn chuyển thành thuật phong ấn của mình, cho dù là đại sư huynh cũng không thể dễ dàng làm như vậy!

Hư Không Tử hít sâu một hơi, đồng tử trong mắt co rút lại, nhưng rất nhanh lại có một vẻ tham lam vô cùng dâng lên.

Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1028: Định thân thuật

- Thanh Lâm tuy mạnh, nhưng căn cứ vào quan sát và những tư liệu của Tu Chân Liên Minh ta những năm nay, ta có chín phần nắm chắc người này tới lúc hấp hối, nếu có thể bắt lấy người này, lấy phương pháp đặc biệt khống chế, Tu Chân Liên Minh ra sẽ không còn có đối thủ!

Tiếng vang ầm ầm trong nháy mắt truyền ra bốn phía. Chỉ thấy ngay khi tinh quang vạn trượng trên Thú Cốt từ bên trong bùng phát ra lập tức chấn động, từng đạo hào quang từ trên đó tràn ra, Thú Cốt kia lập tức ầm một tiếng sụp đổ, hóa thành vô số những mảnh vỡ hướng về bốn phía quét ngang ra.

Hết thảy những chuyện này tuy nói thì từ tốn, nhưng thực tế gần như trong nháy mắt, từng đạo hào quang vạn trượng kia chiếu rọi, ngay lập tức khiến cho mọi người hai mắt đau nhức, đều lui ra phía sau.

Thanh Lâm lạnh lùng nhìn thánh tổ của Phù Tộc, lại nâng tay phải lên, một ấn quyết kỳ dị liền ở trong tay truyền ra, vung về phía trước một cái, ngay lập tức có tiếng gào thét tràn ra. Trong tiếng gào thét kia, ấn quyết kỳ dị này hóa thành một ký hiệu phát ra thanh quang, lơ lửng trên hư không phía trên nữ tử kia.

Ngay khi ký hiệu ấn quyết thứ nhất được đánh ra, lập tức cơn lốc xoáy Táng Tiên bị kéo lên ở bên dưới nữ tử kia liền phát ra một thanh âm

giống như tiếng rít gào.

Chỉ thấy bên trong cơn lốc xoáy Táng Tiên kia, có một hồn phách gào thét lao ra, những hồn phách này ban đầu số lượng không nhiều, nhưng gần như trong chớp mắt liền không biết từ đâu điên cuồng mạnh mẽ xuất hiện.

Cơn lốc xoáy khổng lồ kia lập tức vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế của nữ tử này, trong tiếng ầm ầm vang vọng, liền bắt đầu xoáy tròn. Trong lúc xoay tròn, tốc độ ngày một nhanh hơn, thậm chí còn có từng trận thanh âm như thể xé rách thiên địa tràn ngập bốn phía.

Ở trong này, một số lượng hồn phách không thể tưởng tượng nổi toàn bộ theo sự chuyển động cơn lốc xoáy, bộ dạng dữ tợn, gầm rú thê lương lao ra, như thể một cánh cửa địa ngục đã được mở ra.

Số lượng những hồn phách này rất nhiều, Vương Lâm chỉ nhìn thoáng qua lập tức da đầu liền run lên. Trong những hồn phách này có tiên nhân, có người của Phù Tộc, còn có một vài người luyện khí thời thượng cổ, lại còn có một vài loại hung thú mà Vương Lâm chưa bao giờ gặp qua.

Bên trong những hồn phách này đều có một uy áp đáng sợ, tuy lúc này đã sớm tử vong, nhưng từ uy áp này cũng có thể cảm nhận được rõ ràng những hồn phách này khi còn sống, mỗi người đều cực kỳ hùng mạnh! Có thể được Tiên Đế đưa vào trong Táng Tiên Trì này, tất nhiên phải có tư cách! Trong tiếng gào thét vô tận này, cơn lốc xoáy Táng Tiên bỗng nhiên như sóng biển dâng lên, ở bên dưới nữ tử kia cấp tốc xoay tròn,

một lực hút còn mạnh hơn lực hút lúc trước vô số lần trong phút chốc xuất hiện.

Nhưng kỳ dị là lực hút này chỉ có tác dụng với nữ tử này, còn đối với đám người Vương Lâm lại không hề có ảnh hưởng gì.

Thanh Lâm không hề tạm dừng, hai tay bấm quyết, lập tức có một đạo ấn quyết biến ảo hiện ra trên thân thể đang lơ lửng của nữ tử kia. Ngay khi ấn quyết này vừa xuất hiện, cơn lốc xoáy Táng Tiên phía dưới lại gào thét lớn hơn nữa, tốc độ quay tròn lại tăng lên gấp bội, dường như hóa thành một cái miệng vừa to vừa sâu, hoàn toàn nuốt lấy nữ tử này.

Máu đen trên hai mắt nữ tử chảy xuống ngày một nhiều, từ xa nhìn lại như thể là nước mắt chảy xuống, chỉ có điều nước mắt này làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

- Tại sao ngươi lại gạt ta… tại sao lại gạt ta, tại sao!!!

Thanh âm nữ tử này mang theo một sức mạnh xuyên thấu mạnh mẽ, lúc này hết sức truyền ra, lập tức hai dấu ấn bên ngoài thân thể của nàng lập tức run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Càng đáng sợ hơn là hư không bên ngoài thân thể của nữ tử này không ngờ vang lên tiếng động chói tai, lập tức vỡn vụn, hư không dường như sụp đổ.

Thanh âm này xuyên thấu ra lại hình thành những tiếng nổ liên tiếp, ở bốn phía điên cuồng vang lên, cuối cùng hóa thành một cơn gió lốc lao thẳng đến Thanh Lâm.

Hai tai Vương Lâm liền có máu tươi chảy ra, mặc dù hắn không lúc nào ngừng vận chuyển linh lực, lại có thân thể của Cổ Thần, nhưng dưới thanh âm này vẫn bị thương tổn.

Bên tai dường như xuất hiện thanh âm nổi lên ba chữ vang vọng to nhỏ, rất lâu không tiêu tan.

- Tại vì sao, Tại vì sao, Tại vì sao, Tại vì sao, Tại vì sao.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn lại, không chỉ có hắn mà Tư Đồ Nam và những người khác gần như cũng đều như thế. Chỉ có ba người Thiên Vận Tử và Hư Không Tử cùng với nam tử áo đen kia thần sắc âm trầm, vẫn chưa bị ảnh hưởng.

Thanh âm hóa thành gió lốc kia lao thẳng đến Thanh Lâm, Thanh Lâm thần sắc lạnh như băng, nâng tay phải lên, chỉ về phía trước. Một chỉ xuất ra, lập tức sóng âm đang gào thét kia dừng lại một chút! Dường như có một quy tắc thiên địa không thể tưởng tượng được trong nháy mắt giáng xuống trần gian, theo ý nguyện của người giáng lâm đem hết thảy mọi thứ trong thiên địa trong nháy mắt tước hết mọi quyền được chuyển

động, lại hóa thành vô số những sức mạnh quy tắc vây quanh, đình chỉ hết thảy chuyển động.

- Định thân thuật!!

Vương Lâm hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, còn có một tia kích động mạnh mẽ xuất hiện. Định thân thuật đối với hắn là một thần thông tiên thuật cực kỳ quan trọng.

Cả đời Vương Lâm trong nhiều lần gặp hiểm cảnh, bởi vì có định thân thuật, do đó mới có thể bình an vượt qua. Có thể nói, định thân thuật này là một pháp thuật tuy thiếu sót nhưng lại quan trọng nhất đời hắn.

Chỉ là hắn tự học định thân thuật từ ngọc giản mà Tiên Đế Thanh Lâm lưu lại năm đó, trên đời này chưa bao giờ gặp người thứ hai thi triển thuật này. Do đó, muốn thăng tiến hơn, thậm chí phá vỡ căn nguyên của thuật này hoàn toàn không có cơ hội.

Nhưng lúc này, đây là lần đầu tiên hắn nhìn định thân thuật từ tay người khác thi triển, vả lại người thi triển định thân thuật lại chính là Thanh Lâm! Vừa rồi nhìn thấy định thân thuật được thi triển, đối với người khác có lẽ cảm ngộ không sâu, nhưng Vương Lâm có thể nói là người được truyền thừa định thân thuật của Thanh Lâm, được tận mắt nhìn thấy định thân thuật này được thi triển, đối với hắn mà nói có ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Việc này không khác gì lời dạy bảo của Thanh Lâm, dường như Thanh Lâm là sư phụ, Vương Lâm là đồ đệ, sau khi đồ đệ nắm được định thân thuật, sư phụ ở trước mặt tự mình thi triển một lần, khiến cho đồ đệ có cơ hội để xác minh điều chỉnh! Cơ hội này Vương Lâm nằm mơ cũng muốn có được, như thể là Bạch Phàm tái thế, ở trước mặt Vương Lâm, đem Hô Phong Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh, Sơn Băng, Địa Liệt, Âm Nguyệt Hữu Tình toàn bộ một lần thi triển ra! Chỉ có điều lúc này cũng không có cơ hội để suy nghĩ tỉ mỉ, Vương Lâm chỉ có thể trong nháy mắt nhớ thật kỹ trong lòng, tạm gác lại để sau khi rời khỏi nơi này, bế quan cảm ngộ.

Tay phải Thanh Lâm vẫn chưa dừng lại, sau khi dừng cơn gió lốc lại, nhanh chóng bấm quyết, không chút do dự, lập tức liền có bảy ký hiệu ấn quyết lần lượt hiện ra, trong nháy mắt liền tràn ngập lên người nữ tử kia, cùng hợp lại với hai ấn quyết trước, hình thành một Cửu Ấn Trận! Ở xung quanh thân thể nữ tử kia, chín ấn quyết này vây thành vòng tròn, lại tản mát ra từng trận ánh sáng kỳ dị. Trong khoảnh khắc này, ngay khi toàn bộ chín ấn quyết này xuất hiện, cơn lốc xoáy Táng Tiên bên dưới nữ tử kia ầm ầm bùng nổ! Cơn lốc xoáy Táng Tiên này gào thét kinh thiên, không ngừng kịch liệt xoay tròn mà phóng đại lên, lại có vô số hồn phách rít gào từ bên trong cơn lốc xoáy rít gào lao ra, hướng thẳng đến nữ tử kia.

Gần như trong nháy mắt, xung quanh thân thể của nữ tử kia chít chít toàn là hồn phách. Những hồn phách này ngưng tụ lẫn nhau, không ngờ hóa thành những sợi xích màu đen, ngay lập tức khóa toàn thân nữ tử kia lại, hung hăng kéo xuống cơn lốc xoáy phía dưới.

Cơn lốc xoáy phía dưới lại gào thét phóng lên cao, lực hút không thể tưởng tượng được từ bên trong bùng nổ, khiến cho thân thể thánh tổ của

Phù Tộc hoàn toàn không thể giãy giụa, bị vô số sợi xích sắt khóa lại, chậm rãi một lần nữa bị kéo vào trong cơn lốc xoáy đang dâng lên.

Thần sắc nữ tử này lộ ra vẻ thê lương, ký hiệu trên mi tâm lóe lên. Mỗi một lần ký hiệu lóe lên đều có vang lên tiếng động rầm rầm, những sợi xích sắt bên ngoài cơ thể nàng đều sụp đổ, hóa thành một đám hồn phách bị xé nát trong tiếng kêu gào thảm thiết tiêu tan, bị hút vào trong cơn lốc xoáy Táng Tiên.

Nhưng gần như những hồn phách vừa mới sụp đổ, ngay lập tức lại có vô số hồn phách từ bên trong cơn lốc xoáy Táng Tiên lao ra, lại ngưng tụ thành một sợi xích sắt, tiếp tục khóa chặt lấy.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người bốn phía nhìn thấy đều trầm ngâm, tâm thần chấn động, đều cùng nhảy dựng lên.

Nữ tử kia cất lên tiếng cười thảm. Nàng ở đã bị phong ấn ở trong này rất nhiều năm, sớm đã không còn tu vi năm đó, nếu không có phân thân này của Thanh Lâm, nàng vùng vẫy một chút gần như còn có thể thoát ra, nhưng lúc nay, cũng không còn một cơ hội nào.

Trong tiếng cười thảm, hốc mắt trống rỗng này dường như có thần thái, mặc dù không có hai mắt, nhưng lúc này cũng có một đạo thanh khí ở trong hốc mắt lưu chuyển, dường như thay cho hai mắt, có sự linh động.

Nàng nhìn Thanh Lâm ở phía trước đang ngăn cản mình thoát khỏi, cười thảm nói:

- Cả đời ta, hận nhất là ngươi, chính là ngươi, Thanh Lâm!! Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1029: Điểu tán

- Năm đó Phù Tộc ta mạo phạm Chưởng Tôn, không thể không trốn vào trong Phong Giới nơi mà Chưởng Tôn không thể khống chế, vốn định ở trong đó tránh né sự phân tranh, chỉ một lòng muốn sinh tồn, rời xa cái chết.

Cuộc chiến với Tiên Giới ngươi cũng là vì Tiên Giới ngươi chú ý tới bổn nguyên lực của Phù Tộc ta, Phù Tộc ta chẳng lẽ phải tuân theo!! Một cuộc đại chiến kia giằng co trong bao lâu, Tiên Giới ngươi đã giở ra hết thủ đoạn, mà ngươi càng vì muốn cướp đoạt Thánh Bình chí bảo của tộc ta mà đã giết vô số cao thủ của Phù Tộc ta!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, hai giới giao chiến, thương vong là việc không thể tránh được, nhưng ngươi thân là Tiên Đế, thân là người mạnh

nhất trong Tứ Đại Tiên Giới, tại sao lại gạt ta, một nữ tử tâm hồn yếu đuối!

Ngươi đã nói, ta sẽ được làm Phù Phi, Thu Dao ta vì ngươi mà phản bội lại tộc của ta, cam tâm trở thành phi tử của ngươi, thầm nghĩ có thể đổi lấy một chỗ sinh sống cho Phù Tộc ta bên trong Phong Giới.

Ngươi đã nói là thích ánh mắt của ta, vì ngươi, Thái Sơ Lực được ngưng tụ qua vô số đời tộc nhân từ xưa đến nay, lại ẩn chứa một sức mạnh vô cùng sơ khai, truyền thừa qua các đời thánh tổ của Phù Tộc ta, mỗi một đời thánh tổ đều phải biến sức mạnh này thành hai mắt, ta cũng móc xuống, cam tâm tình nguyện tặng cho ngươi!

Ngươi chắc vẫn còn nhớ cảnh tượng hai mắt ta dính đầy máu tươi, máu trong hốc mắt ồ ạt chảy ra. Ngươi đã bắt ta làm rất nhiều việc, mỗi một lần, ta đều hết sức đi làm, thậm chí ngươi phong ấn ta ở nơi này, nhốt ta vào trong Táng Tiên Trì hồn phách ngợp trời này, cũng là ta cam tâm tình nguyện.

Ở bên cạnh ngươi, ta không phải là thánh tổ, mà chỉ là phi tử của ngươi, ta yêu ngươi… …

Vẻ tươi cười trên mặt nữ tử càng thêm thê thảm, máu đen không ngừng chảy xuống, như thể là nước mắt.

Chỉ có điều nước mắt này quá mức thê lương, máu chảy ròng ròng, trong đầu nữ tử hiện lên những cảnh tượng ngày xưa.

- Vì sao!! Vì sao ta đã làm tất cả, mà ngươi vẫn gạt ta, ngươi đồng ý với ta sẽ cho Phù Tộc ta một giới, ngươi đồng ý với ta sẽ giúp cho hậu nhân Phù Tộc ta mãi mãi sinh tồn, ngươi còn nói sẽ có một ngày mang theo Phù Tộc ta một lần nữa quay trở lại bên ngoài Phong Giới!

Hết thảy những chuyện này đều là lời ngươi nói năm đó, Thu Dao ta rất ngốc, không ngờ lại tin lời của ngươi, ở trong Táng Tiên Trì này vĩnh viễn để cho ngươi đè ép hồn phách, rõ ràng đã phát hiện ra đây là một loại phong ấn trá hình, nhưng lại vẫn tin tưởng ngươi.

Nếu hôm nay ta không được lại gần tộc nhân, không tiếc hết thảy giá phải trả để gặp tộc nhân, ta sẽ vĩnh viễn không thể biết hóa ra, Phù Tộc ta hoàn toàn không có một giới nào, hóa ta Phù Tộc ta sau khi ta bị phong ấn, đã trở thành nô lệ của Tiên Giới ngươi!!!!

Ta lại càng hận ngươi hơn, Thanh Lâm, chẳng lẽ ngươi không có tính người, chẳng lẽ ngươi không hề có một chút tình cảm, chẳng lẽ ngươi là sắt đá!! Nô ấn tầm thường hoàn toàn không thể phong ấn được vĩnh viễn tất cả các thế hệ của Phù Tộc ta. Rõ ràng là chỉ từ Thái Sơ Lực mà ta đưa cho ngươi mới luyện hóa ra loại dấu ấn có thể phong ấn được Phù Tộc ta!!

Ngươi lấy được hai mắt của ta, chiếm được một tia Thái Sơ, lại đem Thái Sơ Lực này dung nhập vào trong vô số nô ấn, khiến cho những người

trong Phù Tộc ta trong Tứ Đại Tiên Giới đều trở thành những nô lệ không bằng con kiến!! Rất nhiều thế hệ đã quỳ gối trước tiên nhân các ngươi.

Máu đen trong mắt nữ tử chảy ra càng nhiều, dường như bất tận. Những mong đợi và đau khổ nàng đã chịu đựng vô số năm lúc này sau khi sụp đổ hóa thành một cơn oán hận cuồn cuộn.

- Thanh Lâm, phân thân ngươi ở đây, nếu ngươi con chưa chết, ngươi có dám hiện thân để gặp ta không!!!

Thanh âm thê lương của nữ tử vang lên, thân thể của nàng chậm rãi bị kéo vào trong cơn lốc xoáy Táng Tiên.

Khi thân thể của nàng sắp sửa hoàn toàn chìm vào trong cơn lốc xoáy Táng Tiên, nữ tử ngẩng mạnh đầu, ký hiệu phía trên mi tâm điên cuồng lóe ra, lập tức từ trên mi tâm bay ra. Thậm chí ở chỗ của Vương Lâm còn có thể nhìn thấy rõ ràng từng tia máu cùng với ký hiệu lẫn vào nhau, trong khoảnh khắc tách rời ra, hắn có thể tưởng tượng được sự đau đớn này.

Chỉ có điều sự đau đớn này đối với nữ tử mà nói, còn thua xa với những đau đớn trong lòng. Nàng nâng tay phải lên, cầm lấy ký hiệu trên mi tâm, không hề để ý tới đau đớn, hung hăng đưa tay đem ký hiệu vừa mới lấy xuống từ trên mi tâm này ném về phía trước.

Tháp Sơn vẫn ở cách đó không xa, cảnh tượng trước mắt khiến hắn có chút hiểu ra, nhưng hai mắt vẫn còn lộ ra vẻ mê man. Ký hiệu mà nữ tử kia hung hăng ném ra, với tốc độ như một tia chớp, trực tiếp bay đến in lên mi tâm của Tháp Sơn, trong sự đau đớn, dung nhập vào sâu bên trong.

Sau khi ném ký hiệu ra, nữ tử này trở nên cực kỳ suy yếu, dần dần chìm vào trong cơn lốc xoáy Táng Tiên, thanh khí lưu chuyển trong hai mắt nhìn về phía Vương Lâm, lẩm bẩm nói:

- Ngươi đã giúp Phù Tộc của ta… là người có ân với Phù Tộc ta, Thu Dao ta sẽ không bao giờ quên… …

Trên mặt nàng lại lộ ra vẻ cười thảm, nâng hai tay lên hướng vào hai mắt mình hung hăng đâm một cái, thân mình run rẩy kịch liệt, hai luồng thanh quang bên trong thay thế cho hai mắt bị nàng rút ra, ném về phía Vương Lâm. Hai đạo thanh quang này lập tức hóa thành một đạo, lao thẳng đến Vương Lâm.

- Phù Tộc ta ngoài ký hiệu bổn mệnh là thứ danh chấn thiên hạ, còn có Khô Phù Thuật, đây chính là phương pháp chế tác ra Khô Phù. Ngươi đã chiếu cố đến Phù Tộc ta, có thể khiến cho tộc ta còn có hậu nhân, ta cho ngươi sức mạnh của ký hiệu.

Vương Lâm tiếp nhận đạo thanh quang, bên tai ngay lập tức truyền đến thần niệm của nữ tử kia.

Nhìn thoáng qua phân thân lạnh như băng của Thanh Lâm, thân thể nữ tử kia toàn bộ chìm vào bên trong cơn lốc xoáy Táng Tiên. Trong khoảnh khắc này, bốn phía hoàn toàn im lặng, ngay cả vô số hồn phách bên trong cơn lốc xoáy kia cũng ngay khi nữ nử kia chìm hẳn xuống toàn bộ đồng thời dung nhập vào trong cơn lốc xoáy.

Chỉ còn những tiếng gào khóc từ trong cơn lốc xoáy truyền ra, chậm rãi vang vọng, cơn lốc xoáy kia cũng dần chìm xuống, sắp sửa tiêu tan trong hố sâu rất lớn trên mặt đất.

Cầm đạo thanh quang, với sự thông minh của Vương Lâm hiển nhiên biết được ý nghĩa của thứ mà Thu Dao tặng cho. Theo như lời nói thì cái gọi là Khô Phù Thuật này cần phải có sức mạnh của Phù Tộc, lấy thuật này tạo thành một xiềng xích vô hình khóa chặt Vương Lâm với Phù Tộc.

- Bà ta tin tưởng như vậy, có thể thấy Khô Phù này tuyệt không tầm thường!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, trong đầu nhớ lại khi ở La Thiên Tinh Vực giao chiến với người của Diêu gia đã nhìn thấy lá bùa màu vàng có thể phong ấn nguyên lực.

- Chẳng lẽ…

Hai mắt Vương Lâm sững lại.

Đúng lúc này đột nhiên cơn lốc xoáy Táng Tiên vốn đã trở nên yên lặng bất chợt lại xuất hiện kinh biến. Chỉ thấy ở trung tâm của cơn lốc xoáy đang chìm xuống kia, thân ảnh Thu Dao bỗng nhiên hiện lên, theo một tiếng kêu oán hận, lập tức từ trong cơn lốc xoáy truyền ra tiếng động rầm rầm long trời lở đất.

- Thanh Lâm, cho dù ta chết, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Ngay khi thanh âm này vang lên, trong Táng Tiên Trì lập tức mạnh mẽ xuất hiện rất nhiều hồn phách. Những hồn phách này tràn ngập, cũng không lao ra mà là không ngừng sụp đổ. Theo một đám hồn phách này sụp đổ, lập tức Táng Tiên Trì kia cũng run rẩy theo.

- Ngươi lấy những hồn phách này để đè ép ta, chắc ngươi cũng biết trong vô số năm qua, ta và Táng Tiên Trì này đã hợp thành một thể, bọn họ không cho ta rời khỏi, ngươi cũng không để ta rời khỏi, vậy thì chúng ta đồng quy vu tận!!

Lời nói đầy oán hận của Thu Dao vang vọng, toàn bộ Táng Tiên Trì ầm ầm sụp đổ, vô số hồn phách bị xé nát, vỡ ra, hoàn toàn tan rã, hóa thành những tia có sức mạnh hủy diệt, dung nhập vào trong cơn lốc xoáy. Gần như trong nháy mắt, cơn lốc xoáy bị sức mạnh này không ngừng dung nhập vào, sinh ra biến hóa kinh người,

không ngờ từ dưới hố sâu bay lên, hóa thành một cơn gió xoáy rất lớn bay thẳng lên bầu trời. Trong cơn gió xoáy này ẩn chứa một sức mạnh có thể phá nát hết thảy sinh linh. Sắc mặt Hư Không Tử đại biến, kéo thôn nữ xinh đẹp và Côn Hư Thánh Nữ hư hư thực thực kia lập tức hướng ra xa bỏ chạy.

Đám người Thiên Vận Tử cũng vậy, trong thời gian ngắn mọi người giống như là chim bay tứ tán.

Cơn gió xoáy kia gào thét, quét ngang ra, ngay lập tức khiến cho bốn phía trời đất trong tiếng nổ ầm ầm sụp đổ trong phạm vi lớn. Sự sụp đổ này không chỉ có hư không mà còn có bốn phía bên cạnh động phủ vốn bị Tán Ma phong ấn.

Cơn gió xoáy trong khoảnh khắc liền lao ra, trong tiếng cười dữ dội tràn đầy oán hận kia, từ sâu bên trong cơn gió xoáy dần dần hiện lên một vật.

Vật này là một cái ao màu đen rộng mười trượng, bên trong tràn ngập máu đen, tản mát ra từng đạo khí âm trầm. Nhưng quỷ dị chính là những đạo khí âm trầm này, không ngờ lại là tiên khí!

- Táng Tiên Trì!

Xung quanh cái ao màu đen này, có khắc vô số những mãnh thú dữ tợn, còn có rất nhiều những mặt người thống khổ vặn vẹo bị khắc ở phía trên. Ngay khi vật này xuất hiện, một luồng khí tức đáng sợ điên cuồng truyền ra, bên trong tiên linh thiên cảnh bên ngoài tiên phủ trong nháy mắt phong vân cuồn cuộn, thiên địa thất sắc, từng trận tiếng sấm ầm ầm vang vọng khắp vùng đất Yêu Linh.

Thậm chí trong Tinh Không bên ngoài vùng đất Yêu Linh lúc này cũng xuất hiện những biến hóa long trời lở đất. Cơn lốc xoáy Đông Hải kia cấp tốc xoay tròn, dẫn dắt hết thảy thiên địa nguyên lực, không ngờ khiến cho cơn lốc xoáy Đông Hải không ngừng khuếch đại, hướng về bốn phía điên cuồng tăng trưởng, những tu sĩ đi ngang qua nơi này có một số trực tiếp bị cuốn vào trong, thân thể ầm ầm tan vỡ, ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát, chết ngay tại chỗ.

Biến cố đáng sợ này lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người!

Giờ phút này, bên trong động phủ của Tiên Đế, khi mọi người còn chưa kịp thấy rõ, lập tức trên Táng Tiên Trì kia liền rắc một tiếng xuất hiện một vết nứt.

Ngay sau đó, trong một loạt những tiếng động rắc rắc, vết rạn nứt xuất hiện ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát, Táng Tiên Trì danh chấn Tiên Giới này ầm một tiếng sụp đổ. Hết thảy hồn phách trong Táng Tiên Trì toàn bộ bị xé nát, lại hình thành một sức tấn công khó có thể tưởng tượng được, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán.

Phân thân Thanh Lâm không né tránh, mà ngay khi Táng Tiên Trì sụp đổ tấn công tới, nhắm hai mắt lại, hóa thành một dải tinh điểm, tiêu tan bên trong động phủ.

Cùng với lực tấn công kia, toàn bộ nơi đây bị bao phủ vào trong những tiếng động kinh thiên đinh tai nhức óc. Lực tấn công này quá mức kinh người, quét ngang ra. Phong ấn của Tán Ma ở bốn phía sụp đổ, lộ ra diện mạo thật của Tiên Phủ. Dưới lực tấn công này, mọi người bao gồm cả Vương Lâm toàn bộ đều bị đánh trúng, thân thể dường như bị một luồng đại lực mạnh mẽ thúc đẩy, hướng về bốn phương tám hướng trong tiếng ầm vang bị đẩy ra vô tận.

Bên trong Tiên Phủ này, mọi người bị lực tấn công do Táng Tiên Trì sụp đổ hóa thành đánh tan!

Cho dù là Hư Không Tử cũng dưới lực tấn công này sắc mặt lập tức tái nhợt, bị thương, không thể để tâm đến thôn nữ xinh đẹp và nữ tử áo hồng kia, thân thể bị tấn công mạnh mẽ, va vào cấm chế ở một chỗ phía trước trong Tiên Phủ. Ánh sáng cấm chế lóe lên, thân ảnh hắn biến mất.

Về phần thôn nữ xinh đẹp và phấn y nữ tử kia cũng đều tự tản ra, lần lượt đụng phải cấm chế, đều biến mất vô ảnh.

Thiên Vận Tử trong lúc không ngừng lui ra phía sau, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị, dưới chân bước theo một bộ pháp cổ quái, xông lên một cái, biến mất bên trong cấm chế bên ngoài một tòa lầu các ở phía xa.

Mọi người gần như toàn bộ đều trong lúc lui lại biến mất.

Vương Lâm và Tư Đồ Nam cũng dưới lực tấn công này bị bức tản ra. Tư Đồ Nam trong tiếng rống giận thân ảnh nhoáng lên một cái. Từ bên trong lực tấn công kia truyền ra một luồng đại lực, hắn hoàn toàn không thể chống cự, phun ra một ngụm máu tươi, lui ra phía sau, ở một chỗ trên không trung bên trong cấm chế biến mất.

Thân hình Vương Lâm cũng nhoáng lên một cái, dưới lực tấn công kia xương cốt toàn thân như vỡ vụn, từng cơn đau nhức truyền đến, phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào một khóm hoa trên mặt đất, như thể đã chạm vào cấm chế, trong ánh hào quang lóe ra, thân ảnh từ từ tiêu tan.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1030: Thật giả vĩnh hằng

Ngay khi thân ảnh hắn sắp sửa tiêu tan, đột nhiên từ trong cơn gió xoáy do Táng Tiên Trì sụp đổ hóa thành ngay lập tức có một đạo tinh quang với một tốc độ cực nhanh tiến đến.

Trên đường đi tinh quang này phá khai hết thảy mọi cấm chế ngăn cản phía trước, lao thẳng đến Vương Lâm, gần như trong nháy mắt đã tiến đến, trong lúc Vương Lâm trợn mắt há miệng, không ngờ xuyên thấu túi trữ vật của Vương Lâm, trực tiếp chui vào, dung nhập vào trong tinh thể màu vàng mà nam tử bí ẩn ở đại điện đưa cho bên trong túi trữ vật.

- Phân thân của Thanh Lâm!!

Thân ảnh Vương Lâm trước khi tiêu tan trong đầu hiện lên một ý niệm cuối cùng. Ngay khi tinh quang kia tiến đến, hắn thấy rõ ràng ở bên trong là phân thân của Thanh Lâm!

Táng Tiên Trì sụp đổ khiến cho động phủ của Tiên Đế này nổi lên chấn động kịch liệt. Tất cả những người tiến vào nơi đây lại tản ra, rơi xuống những vị trí khác nhau, bị cấm chế ở nơi đây đưa đến những nơi khác nhau.

Đúng là ý trời, ngay khi thân ảnh Vương Lâm tiêu tan, nữ tử mặt sẹo toàn thân có yêu khí lượn lờ kia cũng dưới lực tấn công này mà rơi xuống cách chỗ Vương Lâm biến mất không xa, bên trong khóm hoa kia phát ra cấm chế, biến mất vô ảnh, đi tới nơi mà Vương Lâm được chuyển đến.

Một lúc lâu sau, lực tấn công ở nơi đây tiêu tan, trên mặt đất là một đống hoang tàn, chỉ còn hố sâu rất lớn kia tản mát ra hàn khí âm u. Táng Tiên Trì hóa thành vô số mảnh vỡ, theo lực tấn công kia tiêu tan bên trong những cấm chế.

Nơi này hoàn toàn im lặng, cũng không biết đã trải qua bao lâu, từ trong hố sâu trên mặt đất kia, một người gắng gượng đi ra. Người này đầu rất to, thân mình rất nhỏ bé, lúc đi ra trong mắt hắn còn có một vẻ sợ hãi.

Ở phía sau hắn là Trần Đạo Tam Tử cùng với tất cả những người lúc trước bị hút vào, ngoại trừ thôn nữ xinh đẹp, một nữ đệ tử cùng với trưởng lão họ Tôn đã mất đi Tinh Ngân Điêu kia, còn lại mọi người đều đi ra.

Bọn họ đều trầm ngâm, nhìn bốn phía, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Không ai chú ý tới ở đằng xa, Tinh Ngân Điêu lóe lên bay tới. Tốc độ này quá nhanh, mọi người sống sót sau tai nạn chỉ cảm thấy hoa mắt lên. Tinh Ngân Điêu kia liền nhảy vào trong hố sâu, bay thẳng xuống phía dưới.

Trong hai mắt nó lộ ra vẻ linh động, nó có thể cảm nhận được rõ ràng ở sâu trong chỗ này có một khí tức khiến nó mê muội muốn phát cuồng……

Bên trong Tinh Không mờ mịt, ngoại trừ những tinh vân rực rỡ cùng với những thiên thạch vô tận còn có vô vàn những hạt bụi. Những hạt bụi này thường rất nhỏ bé, trong đó có một số mà thần thức của tu sĩ có thể nhìn thấy, nhưng cũng có rất nhiều cho dù là tu sĩ thông thường cũng không thể biết được rõ ràng.

Ở một góc trong Tinh Không này, trong một mảng bụi mà mắt thường không thể nhìn thấy, có một nơi rất nhỏ, cho dù là Toái Niết tu sĩ dùng thần thức quét qua cũng không thể phát giác ra mảng bụi này.

Mảng bụi này rất nhỏ, nhưng bên trong lại là một Càn Khôn khác! Vùng đất Yêu Linh, tiên linh thiên cảnh ngày xưa, động phủ của Tiên Đế Thanh Lâm đều tồn tại trong nơi này.

Ngoài Đông Hải cách đó không quá xa, thì không gì có thể tiến vào bên trong mảng bụi này. Giờ phút này, bên trong mảng bụi này, ở trung tâm của động phủ Tiên Đế, nơi đó có một tòa đại điện.

Đại điện này toàn bộ màu tím, từ xa nhìn lại có một sự uy nghiêm tràn ngập. Trong toàn bộ đại điện có chín mươi chín giá nến tạo thành một trận pháp trên mặt đất, trong đó có sáu mươi tư ngọn đã tắt… …

Trong đại điện không có bất cứ bóng người cùng với dụng cụ nào, chỉ có bụi bặm dày đặc. Ba mươi lăm giá nến còn lại không ngừng lấp lánh ánh lửa, tản ra trong đại điện, khiến cho nơi này trong vẻ ảm đạm lại có sự âm trầm.

Giờ phút này giống như có gió từ bên ngoài đại điện thổi tới, thổi vào những ánh nến này, trong lúc thổi qua, ánh lửa lập tức kịch liệt lay động, trong đó có hai mươi ba cái giá nến lay động kịch liệt nhất, như thể vùng vẫy muốn tiếp tục cháy. Nhưng luồng gió này cũng rất lạnh, lúc thổi tới hóa thành vô số ký hiệu không ngừng lóe ra, mơ hồ từ trong luồng gió hiển lộ, đảo qua.

Cuối cùng, hai mươi ba ánh nến kia lần lượt tắt ngấm, cứ mỗi một ánh nến tắt, trên đại điện lại ảm đạm hơn một chút, chỉ có từng làn khói nhẹ từ trên ngọn nến bay lên, ở giữa không trung tạo thành một ma ảnh, lộ ra một nụ cười điên cuồng không phát ra tiếng.

Làn khói nhẹ tiêu tan, ngay khi hai mươi ba ánh nến này tàn lụi, ở trong lòng đất của đại điện, ở một nơi giống hệt như trong đại điện, có một thân ảnh đang ngồi trên một cái ghế lớn, thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, còn có một tia máu đen từ trong miệng phun ra, bắn về phía trước.

Từ trong thất khiếu của hắn cũng có máu tươi chảy ra, nhìn thoáng qua rất là đáng sợ.

Khung cảnh nơi này so với trên đại điện hoàn toàn giống nhau, chỉ có điều trên mặt đất không có nến, mà ở vị trí những cây nến có một cái ghế

tựa rất lớn, một nam tử được một màn sương đen bao phủ trong lúc run rẩy mạnh mẽ mở hai mắt.

Hai mắt hắn hoàn toàn đục ngầu, nếu giờ phút này Vương Lâm thất cảnh tượng này chắn chắn liếc mắt một cái sẽ nhận ra ngay nơi này chính là nơi mà khi hắn thi triển U Minh Dẫn Lộ bị quấy nhiễu và dẫn tới! Nam tử thần bí này cũng chính là người đã đưa cho hắn tinh thể màu vàng!

- Hai mươi ba ngọn đã tắt… Chỉ còn lại mười hai ngọn… Thu Dao, ngươi sắp chết vẫn còn muốn hại ta… …

Chẳng lẽ ta, thật sự ngươi hận ta như vậy sao… …

Vẻ chua xót trên mặt nam tử này rất sâu, rất sâu.

- Phù Tộc của ngươi năm đó từ thế giới bên ngoài tiến vào, muốn cùng Tiên Giới ta kết thành liên minh, ta cho Phù Tộc ngươi mở ra một giới, cho các ngươi ở đó khai thiên lập địa… Nhưng Phù Tộc ngươi sau khi tiến vào, bên trong Tiên Giới của ta lại có rất nhiều Tiên Nhân mất tích. Tất cả những dấu hiệu đều cho thấy những sự mất tích này đều là do ngươi trong Phù Tộc ngươi gây ra.

Ta vốn không tin, nhưng sau khi ta đến Phù Giới của ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy các ngươi lấy tiên hồn trong Tiên Giới của ta, chính là để mở ra Thánh Phù của Phù Tộc ngươi… …

Các ngươi làm những việc như vậy, làm sao có thể không đánh! Thanh Lâm ta sao có thể không nổi giận! Nếu không như vậy, tại sao Tiên Giới sau khi ta làm Tiên Đế lại có một cuộc đại chiến thê thảm như vậy! Nếu không như thế, Tiên Giới sao có thể tổn thương nguyên khí, trong kiếp nạn sau đó sao có thể không có sức phản kháng khiến cho Tiên Giới sụp đổ! Hơn nữa việc Tiên Giới sụp đổ hoàn toàn là một trong những kế hoạch của các ngươi! Thánh tổ của Phù Tộc, đây chỉ là phân thân của ngươi, thân phận thật sự của ngươi ở thế giới bên ngoài chính là con gái của Chưởng Tôn. Mục đích ngươi tới Phong Giới của ta hoàn toàn không phải như lời ngươi nói lúc trước, mà là để hủy diệt hết thảy sức mạnh của Phong Giới.

Vẻ đau xót trên mặt nam tử càng đậm, trong con hai mắt đục ngầu lộ ra một tia hồi ức.

- Ngươi thành Phù Phi của ta, bức bách Hoa Phi trở thành Hoa Hồn, chỉ có thể trở thành Hoa Tiên để tồn tại, chỉ vì nàng biết được bí mật của ngươi. Hết thảy chuyện này là do sau khi ta hoài nghi đã tận mắt nhìn thấy, việc của ngươi vỡ lở, ngươi chẳng những không ăn năn mà lại bắt ta ra thế giới bên ngoài, trở thành đệ tử của Chưởng Tôn cha ngươi. Ta đường đường là Tiên Đế, thân là chí tôn trong Tiên Giới, sao có thể làm cái chuyện phản bội đó! Trong hai mắt ngươi có ẩn chứa Thái Sơ Lực, khi ngươi ở cùng ta đã cho ta mượn, khiến cho Thái Sơ Lực này bắt đầu mở ra. Thái Sơ Lực này chính là sức mạnh tối hậu để Chưởng Tôn cha ngươi tiêu diệt Tiên Giới ta. Nếu để nó tản ra, Tiên Giới sẽ không còn ai sống sót, thậm chí ngay cả vô số phàm nhân cũng sẽ toàn bộ nổ tung, khiến cho Phong Giới trở thành một đống hoang tàn. Lúc đó các ngươi sẽ tiến vào nơi này để đi tìm cái gọi là Thông Thiên Môn kia.

Ta lấy hai mắt ngươi, ngươi đau đớn, ta còn đau đớn hơn!! Đến lúc đó, ta không nhẫn tâm giết ngươi, mà đem ngươi phong ấn vào trong Táng Tiên Trì, nói với mọi người là ngươi đã chết, ngươi phải biết trong lòng ta cũng rất đau khổ! Thu Dao, ngươi dựa vào cái gì để hận ta!! Thậm chí hôm nay, ngươi không hề do dự hủy diệt phân thân này, mê hoặc những người ta đưa tới, lại muốn mượn sức mạnh hủy diệt dập tắt hai mươi ba ngọn linh đăng của ta!

Trên mặt nam tử lộ vẻ thống khổ, trong cơ thể ngay lập tức có một đạo hắc khí lượn lờ, trong nháy mắt tràn ngập ra mặt ngoài, hóa thành ma ảnh, dường như muốn cắn nuốt.

- Ngươi, không có tư cách hận ta, Phù Tộc ác độc, là tai vạ của Phong Giới ta sau này, ta sao có thể để cho bọn họ an toàn, để lại hậu hoạn cho hậu nhân của Phong Giới ta! Bọn họ có thể tồn tại, nhưng chỉ có thể đời đời làm nô bộc cho Tiên Giới ta! Ta để bọn họ lại, cũng là để lại cho hậu nhân một ký ức vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể quên sát khí nồng đậm của những kẻ đến từ bên ngoài.

Hắc khí trên mặt nam tử càng đậm, nhất tề ngưng tụ trên mi tâm, dường như muốn đột phá. Nhưng ngay khi hắc khí này tấn công đến, lập tức trên mi tâm của nam tử có mười hai điểm sáng biến ảo gắt gao ngăn cản hắc khí này chui vào.

- Thời gian của ta, còn đủ sao… …

Nam tử than nhẹ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này Vương Lâm ánh mắt linh hoạt nhìn về phía trước, chỗ hắn đang đứng là biển rộng mênh mông, ngước mắt nhìn không thấy giới hạn, chỉ có sóng biển nhấp nhô không ngừng. Thân mình hắn đứng trên mặt biển, thần sắc lộ vẻ suy tư.

Sau khi hắn kích hoạt cấm chế bên trong khóm hoa, liền lập tức bị truyền tới nơi này, cảnh tượng đập vào mắt chính là biển rộng xanh thẳm này.

- Ngay khi ta bị truyền tống tới đây, có mơ hồ nhìn thấy còn có một người cũng rơi xuống bên trong khóm hoa, cách ta không xa… Người này yêu khí tràn ngập thân thể, ở trên người nữ tử đó ta cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc.

Trong lúc trầm ngâm, thần sắc Vương Lâm bỗng nhiên khẽ động, chỉ thấy phía cuối mặt biển ở phía xa, sóng dữ gào thét lao đến, giống như một bức tường thành nổi lên trên mặt biển. Dạo này ta bận quá nên không post thường xuyên được.Sorry các bợn nhá:16::16:

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1031: Khô Phù

Sóng biển trên mặt biển xanh thẳm cuồn cuộn dâng lên. Những con sóng tầng tầng lớp lớp dung hợp với nhau hóa thành một bức tường sóng cao. Từ xa nhìn lại, dường như như trên mặt biển lúc này có một dải màu lam hướng về chỗ Vương Lâm tràn tới.

Cơn sóng kia chưa tới gần, tiếng sóng ầm ầm đã rít gào truyền đến, có thể khiến cho người nghe trong tai xuất hiện những tiếng ù ù, hơn nữa đứng trước cơn sóng có thể so sánh với thiên uy này, bản thân cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm cơn sóng phía trước, hai chân đang đứng trên mặt biển lập tức lui về phía sau. Thân ảnh hắn như mây trôi nước chảy, trong lúc lui về phía sau trong lòng thầm nói:

- Chỗ ta rơi xuống chỉ là một khóm hoa nhỏ, cho dù kích hoạt cấm chế cũng không thể xuất hiện bên trong biển rộng như vậy… …

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, cơn sóng vô biên vô hạn trước mặt mang theo tiếng gào thét tốc độ nhanh hơn, gần như trong nháy mắt đã tiến tới, quét ngang về phía Vương Lâm.

- Lực xung kích lúc Táng Tiên Trì sụp đổ vừa rồi đã làm cho thân thể bị thương, thậm chí nguyên thần cũng đã bị chấn động, lúc này cần mau chóng trị thương. Vùng biển lớn này rất quỷ dị, nếu là một phần cấm chế, chắc chắn sẽ có những biến hóa vô tận tiếp theo… …

Theo cơn sóng không ngừng đến gần, hơi nước nồng đậm tràn ngập, từ xa nhìn lại như thể có một đám sương mù tản ra, tầm mắt nhìn xuyên vào cơn sóng lập tức như bị phá vỡ thành từng mảnh.

Sóng biển rít gào, trong lúc tiến đến không ngừng cuộn lên ngợp trời, càng cuốn càng cao, ngay khi tới gần Vương Lâm, hướng về Vương Lâm hung hăng đánh xuống.

Ngay trong khoảng khắc này, trong mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, hai chân khẽ đạp, cả người lập tức liền dung nhập vào trong nước biển, giống như thiên cân trụy chìm xuống phía dưới.

Ngay khi thân mình hắn biến mất, sóng biển đánh xuống mặt biển phía trên. Lập tức có một chấn động vô hình truyền đi trong nước, bốn phía lại nổi lên rất nhiều những cơn sóng lớn, bức tường sóng kia lại quét ngang qua.

Thân mình Vương Lâm không ngừng chìm xuống, né qua từng cơn chấn động trong nước, không để ý tới cơn sóng dữ dội trên mặt biển nữa, mà hướng về đáy biển lóe lên đi xuống.

Trong khi đi, Vương Lâm dần dần nhăn mày lại.

- Đây không phải là biển thật sự, suốt dọc đường đi, không ngờ không hề nhìn thấy một sinh linh nào tồn tại… Hơn nữa, quan trọng nhất là… …

Vương Lâm dừng lại, tay phải bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức liền có một cơn lốc xoáy xuất hiện ở phía trước. Cơn lốc xoáy này lúc đầu không lớn, nhưng sau khi xuất hiện không đến mấy hơi thở, liền lập tức kéo dài ra, hướng về bốn phía khuếch tán, trong nháy mắt liền hóa thành mười trượng, đẩy nước biển ra bốn phía, lộ ra một vùng không có nước rộng mười trượng, từ xa nhìn lại giống như là một đám bọt khí rất lớn.

Vương Lâm đang ở trong đám bọt khí này, tay phải nhẹ nhàng chụp về phía trước. Lập tức ở phía trước rìa của đám bọt khí liền có một đám nước biển to bằng nắm tay dung nhập vào trong, trong khi đám bọt khí dao động, xuyên qua đám bọt khí bay về phía Vương Lâm, rơi vào trong tay phải của hắn.

Cầm đám nước biển, Vương Lâm đặt lên mũi ngửi một cái, ánh mắt lập tức lóe lên.

- Quả nhiên không ngoài dự đoán, nước biển này không có mùi!

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm đưa đám nước biển này lên miệng, liếm một cái.

- Không phải nước biển!

Tay phải hắn hung hung vuốt một cái, đám nước biển này lập tức vỡ tan.

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn lên phía trên, thần sắc lộ ra vẻ trầm tư, trong hai mắt có ánh sáng thúc đẩy cấm chế hiện ra.

- Đây là sương sớm! Lúc đầu ta dựa vào Thiên Nghịch Châu tu hành, đối với sương sớm này rất tinh tường, quyết không thể đoán sai. Nơi này lại càng không phải là biển, mà là thế giới bên trong một giọt sương trên một đóa hoa hoặc trên một lá cây!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ sáng tỏ, nhìn bốn phía, thần sắc hiện lên vẻ kính nể.

- Thật là một thuật tạo cấm chế lợi hại, lấy một giọt sương hóa thành một giới, làm cho người ta mệt mỏi một cách vô hình.

Sau khi khám phá ra biển rộng trước mắt, thần sắc Vương Lâm không hề thoải mái mà còn ngưng trọng hơn.

- Thuật tạo cấm chế chủ yếu là kết hợp giữa bao vây và tấn công, rất ít khi chú trọng vào việc làm cho người ta mệt mỏi. Nơi này là động phủ của Tiên Đế, lúc trước theo lời của thánh tổ của Phù Tộc Thu Dao, Tiên Đế Thanh Lâm là hạng người mất hết nhân tính, người như thế, cấm chế ở nơi này tất nhiên không chỉ để làm cho người ta mệt mỏi.

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm nhìn thoáng qua túi trữ vật, nhìn thấy rõ ràng đạo tinh quang do phân thân của Thanh Lâm hóa thành bay tới, đã dung nhập vào tinh thể màu vào bên trong túi trữ vật.

- Nhìn vẻ mặt của Thu Dao, thì những lời đó không phải là giả bộ. Chỉ có điều những việc trên thế gian này, theo kinh nghiệm từng trải hơn ngàn năm của ta, thông thường không thể tin lời nói của một bên. Cũng giống như hai màu trắng và đen, nếu để riêng biệt thì là hai màu sắc khác nhau, tuyệt không có một điểm giống nhau nào, nhưng nếu để hai màu này cùng một chỗ, cho dung hợp với nhau thì sẽ xuất hiện màu xám!

Với tâm trí của Vương Lâm, trừ phi chính mình tận mắt nhìn thấy, hay chính mình phân tích ra, nếu không, hết thảy những lời nói của người ngoài, cho dù hắn nghe thấy, cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng.

Hết thảy những điều này được đúc kết từ sự từng trải suốt hơn một ngàn năm của hắn, nếu đổi lại là lúc hắn chưa tu tiên hay lúc ở Hằng Nhạc Phái, nói không chừng cũng sẽ tin là thật.

- Thật cũng được, mà giả cũng được, bất kể thế nào cũng coi như về phương diện nào đó ta đã hiểu được một chút Thanh Lâm này. Cấm chế ở nơi này quyết không thể vì thế mà lại mở ra!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thật cẩn thận khống chế bọt khí bên ngoài thân thể, chậm rãi chìm xuống phía dưới, một lúc lâu sau, liền xuống tới đáy biển. Mặt đất dưới đáy biển toàn bộ là một màu xám, thoạt nhìn có

cảm giác mông lung, Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đáy biển, nhắm mắt trị thương.

Hắn tuy nói là chữa thương, nhưng ý thức cũng không phải khép kín, trong lúc đó quét quanh bốn phía trong vòng mười trượng, quan sát kỹ lưỡng hết thảy những biến hóa dị thường xung quanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua bảy ngày. Đến ngày thứ tám, Vương Lâm mở hai mắt, khi hai mắt mở ra liền có ánh lửa lóe lên.

Hắn trầm ngâm một chút, dưới đáy biển yên lặng này Vương Lâm đem từng cảnh tượng từ lúc bắt đầu tiến vào động phủ của Tiên Đế lần lượt nhớ lại. Chu Tước không ngờ thức tỉnh, rồi phá vỡ thế giới trong bình, trí nhớ của Vương Lâm chợt ngừng lại chú ý cuốn tranh trên tay Cổ Yêu Bối La lúc hắn xuất hiện.

- Nói vậy thì đó chắn hẳn là Đại Mạc Cô Yên Đồ trong Sơn Hà Đồ.

- Chu Tước thức tỉnh không đúng thời điểm… Không nghĩ tới Chu Tước thức tỉnh phát ra tiếng kêu Chu Tước, không ngờ có thể xuyên thấu chín mươi chín giới, khiến cho tất cả mọi người đều biết được. Vì thế, bọn họ đều đã cho rằng ta là người của Tứ Thánh Tông.

Xem thần sắc của Hư Không Tử kia, cho dù không manh mối gì, nhưng ta luôn cảm thấy như có một cái châm nhọn đâm vào lưng.

- Còn có thôn nữ xinh đẹp kia, người này tu vi chỉ có Tịnh Niết, ánh mắt của cô ta nhìn về phía ta cho dù che giấu rất kỹ, nhưng ta cũng nhìn thấy có một chút không ổn.

Ngoài ra Côn Hư nữ tử mờ mờ ảo ảo kia cũng giống như vậy.

Hành trình bên trong động phủ Tiên Đế này nhất định phải cẩn thận hơn, rất có thể việc thức tỉnh Chu Tước sẽ dẫn đến họa sát thân.

Vương Lâm sờ dấu ấn Chu Tước trên thân thể, sắc mặt trở nên âm trầm.

Nhớ đến kỳ ngộ của Tháp Sơn bên trong Táng Tiên Trì, thần sắc Vương Lâm lại biến đổi.

- Tháp Sơn… Hắn vốn là Tiên Vệ của ta, đáng tiếc… Tuy nhiên gặp được thánh tổ của Phù Tộc cũng coi như phúc phận của hắn, chỉ là không biết bây giờ hắn ở chỗ nào, có còn nhớ được ta hay không.

Thầm than một tiếng, nghĩ đến Tháp Sơn, Vương Lâm tự nhiên nhớ tới đám thanh khí mà Thu Dao tặng cho.

Trong lòng khẽ động, Vương Lâm nâng tay phải lên, lập tức phía trên tay phải liền có thanh khí lượn lờ, tràn ra ngưng tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một đám thanh khí.

Đám thanh khí này không phải là đứng im, mà không ngừng vận chuyển. Trầm ngâm một lát, thần thức Vương Lâm bỗng nhiên tách ra một tia bay thẳng đến đám thanh khí này, ngay lập tức dung nhập vào bên trong.

Thần sắc Vương Lâm khẽ động, dần dần nhíu mày, trong khi xem xét đám thanh khí này, sắc mặt hắn lúc thì ngạc nhiên vui mừng, lúc thì suy tư, khi thì lại lộ ra vẻ mê mẩn.

Một lúc lâu sau, tay phải Vương Lâm vuốt một cái, đám thanh khí này tiêu tan.

- Khô Phù… đây là một loại ký hiệu mà chỉ có Phù Tộc mới có thể chế tạo thành. Nếu là người ngoài chế tạo, cần phải tìm người của Phù Tộc trợ giúp để cuối cùng có thể mở ra, chủ yếu chia là bốn loại phong, băng, độn, giải!

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức lấy một mảnh giấy màu vàng, trên đó có vẽ ký hiệu rất phức tạp, thoạt nhìn có vẻ rất cũ.

Lá bùa như vậy Vương Lâm vốn có hai chiếc, lấy được từ La Thiên Tinh Vực, chỉ là hắn nghiên cứu rất lâu nhưng cũng không hiểu được tác dụng là gì. Duy nhất chỉ có một lần, đó là lúc giao chiến với tộc nhân của Diêu gia La Yêu.

Sau khi nhìn đám thanh khí này, Vương Lâm đã có thể xác định, là bùa này chính là Khô Phù! Cẩn thận nhìn thoáng qua ký hiệu bên trên mảnh giấy màu vàng, Vương Lâm lộ ra vẻ suy tư. Một lát sau hắn cắn ngón trỏ tay trái, nhỏ máu tươi vung về phía trước, tay trái nhanh chóng theo ấn quyết được ghi chép bên trong đám thanh khí kia điểm lên những giọt máu tươi.

Những giọt máu tươi này lập tức dừng lại trên không trung, trên đó xuất hiện vô số những nốt phồng chi chít, cuối cùng tách một tiếng hóa thành một đám khí màu đỏ thẫm, bay thẳng đến lá bùa.

Tốc độ này cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã tới gần lá bùa, dung nhập vào bên trong. Vương Lâm nhìn không chớp mắt, nhìn chằm chằm lá bùa kia, hắn vừa mới thi triển là một thứ tương tự như ấn quyết hắn vừa mới học được sau khi xem xét Khô Phù.

Một lát sau, lá bùa kia bỗng nhiên khẽ động, bên trên lập tức có một cơn gió xoáy màu đen xuất hiện. Tốc độ của cơn gió xoáy này quá nhanh, sau khi xuất hiện ngay lập tức làm cho nước biển xung quanh Vương Lâm biến hóa.

Bên trong cơn gió xoáy kia mơ hồ biến hóa ra một con chim giống như đại bàng. Con chim này toàn thân màu đen, hai mắt lóe ra điện quang, sau khi xuất hiện bên trong cơn lốc xoáy quét ngang một cái, liền theo cơn gió xoáy tiêu tan.

- Đây là Khô Phù loại độn đã được Phù Tộc mở ra!

Vương Lâm nheo hai mắt lại, vỗ túi trữ vật, lập tức từ bên trong có một thanh đại kiếm bay ra. Thanh kiếm này được lấy từ một trong chín mươi chín Sát Vực Giới.

Tuy đã vỡ mất hơn mười thanh, nhưng trong túi trữ vật của Vương Lâm vẫn còn rất nhiều.

Cầm Khô Phù, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi lập tức đặt tay lên trên thanh đại kiếm, tay phải bấm ra một ấn quyết cổ quái, hướng về phía trước chỉ ra. Lập tức thanh đại kiếm này toàn bộ chấn động, bên trên không ngờ nổi lên một cơn gió xoáy, trong thời gian ngắn liền biến mất tại chỗ.

Tốc độ biến mất rất nhanh, cho dù là Vương Lâm cũng cảm thấy hoa mắt, rõ ràng bóng dáng của thanh đại kiếm vừa biến mất, đã xuất hiện ở cách đó mười trượng.

Khoảng cách mười trượng tuy không thể nhìn ra tốc độ cao nhất, nhưng cũng có thể đoán được một chút manh mối.

- Tốc độ thật nhanh!!!

Vương Lâm hít sâu, quắc mắt nhìn chằm chằm vào thanh đại kiếm cách đó mười trượng. Cơn gió xoáy bên trên đã biến mất, ký hiệu vẽ trên lá bùa kia cũng đã nhạt đi một chút.

- Tốc độ này cho dù ta thi triển toàn lực cũng khó có thể đạt tới, có thể so sánh với tốc độ của Toái Niết! Nếu phối hợp với Súc Địa Thành Thốn……

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ sợ hãi xen lẫn với vui mừng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1032: Sai lầm rồi

Trong động phủ của Tiên Đế, lúc Tiên Trì sụp đổ, mọi người đều bị lực xung kích kia tấn công, phân tán rơi xuống những chỗ khác nhau, kích hoạt cấm chế thân ảnh biến mất.

Lúc này, ở một nơi khi cấm chế bị kích hoạt đưa tới, nơi này là toàn bộ là một vùng cây cối rậm rạp, những cây đại thụ mấy người mới ôm xuể có ở khắp nơi, liếc mắt nhìn, bầu trời bị những tán lá cây vô tận che phủ, chỉ nhìn thấy một ít những vệt ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, nhìn giống như những cột ánh sáng.

Trên mặt đất đầy lá cây mục nát, giẫm chân xuống có thể bị lún rất sâu. Mùi mục nát kia dung hợp với một vài bộ xương mãnh thú bị thối rữa, nếu ngửi vào một hơi ngay lập tức sẽ có cảm giác buồn nôn.

Càng vào sâu trong rừng cây, lá cây càng dày đặc, ánh mặt trời hiển nhiên lại càng thưa thớt, dường như không thể xuyên thấu chiếu xuống mặt đất. Vì thế nơi đây trận ẩm ướt âm u bao phủ bốn phía.

Lúc này, ở sâu bên trong rừng cây, trong đám lá cây mục nát trên mặt đất, có một người đang khoanh chân ngồi.

Người này thân thể như một ngọn tháp, nửa người màu đỏ, phía trên mi tâm có một ký hiệu đỏ như máu thi thoảng lại lóe ra. Bên ngoài thân thể hắn có rất nhiều thi thể của mãnh thú, trên những thi thể này vẫn còn có máu tươi lưu lại, khiến cho nơi này tràn đầy mùi máu tanh.

Điều quỷ dị chính là những mãnh thú ở xung quanh nam tử này, chỗ da lông trên mi tâm gần như toàn bộ đều bị lột ra, lộ ra máu thịt chảy đầm đìa.

Những miếng da trên mi tâm bị lột ra đó lúc này đang được đặt trên hai chân của nam tử này, tản mát ra u quang nồng đậm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nam tử này chậm rãi mở hai mắt, lập tức có hai đạo ánh mắt xuyên thấu ra. Nam tử này thần sắc bình tĩnh, nhìn ra xa, một lúc lâu sau thì thào tự nói.

- Thánh phù lực của tổ tiên, tuy ta chưa hấp thụ được toàn bộ, nhưng Khô Phù Thuật này cũng đã hiểu ra rất nhiều… chỉ là trong trí nhớ của ta, hình ảnh của chủ nhân lúc trước làm thế nào cũng không thể nhớ được… …

Nam tử trầm ngâm, thầm than một tiếng, lại nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm ở sâu bên trong biển khơi, ánh sáng mặt trời từ trên thanh đại kiếm thu hồi, hắn chỉ ra một cái, lập tức thanh đại kiếm kia quay trở về trong tay, gỡ Khô Phù bên trên xuống, để vào trong túi trữ vật.

- Có Khô Phù này, nếu gặp nguy hiểm, ta lại có thêm một phương pháp bảo mệnh. Khô Phù này quả thật là huyền diệu, sau khi rời khỏi vùng đất Yêu Linh, nhất định phải thừa dịp chế tạo một ít. Nhưng theo ghi chép bên trong đạo thanh khí kia, chất liệu để chế tạo Khô Phù tốt nhất là da trên mi tâm của mãnh thú.

Càng là mãnh thú hung ác, da trên mi tâm lại càng thích hợp, thậm chí ngay cả uy lực của Khô Phù cũng có quan hệ rất lớn đến chất liệu này. Lúc lấy da cũng phải thi triển một vài thuật thần thông, đem hồn phách và tinh huyết của mãnh thú đọng lại ở mi tâm, sau đó mới lấy da… …

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm hít sâu, lại vỗ túi trữ vật, một đạo ánh sáng màu vàng từ bên trong lóe ra, tinh thể màu vàng kia xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Nhìn chằm chằm tinh thể này, thần sắc Vương Lâm đầy vẻ ngưng trọng, nếu nói bên trong động phủ của Tiên Đế này có một vật mà hắn chưa nhìn thấu, thì đó chính là tinh thể màu vàng này.

Thậm chí bên trên đó, Vương Lâm có thể cảm nhận được một chấn động đáng sợ, hắn không dám tùy tiện dùng thần thức để xem xét.

- Người thần bí trong đại điện kia nếu thật sự là Thanh Lâm, mục đích hắn đưa cho ta vật này là để làm gì!

Vương Lâm nhìn tinh thể màu vàng, bắt đầu trầm ngâm.

Hắn nhớ rõ ràng đạo tinh quang do phân thân của Thanh Lâm biến thành đã dung nhập vào bên trong tinh thể, nhưng hiện giờ bất kể thế nào hắn cũng không nhận ra được manh mối gì.

Dường như phân thân của Thanh Lâm đã mất tích, dường như những thứ mà Vương Lâm nhìn thấy trước khi bị chuyển đến đây chỉ là ảo giác.

Nhìn chằm chằm vật này hồi lâu, Vương Lâm thu ánh mắt lại. Hắn không lựa chọn cách mạo hiểm dùng thần thức xem xét, mà cố nén suy nghĩ này lại, một lần nữa lại đem tinh thể này cất vào trong túi trữ vật.

Hắn mơ hồ có một cảm giác kỳ dị là nếu thần thức của mình dung nhập vào bên trong, sẽ phát sinh một vài chuyện không thể đoán trước, vả lại đối với mình cũng quyết không có lợi.

Loại cảm giác này rất mơ hồ, đơn giản chỉ là một tia linh tính mông lung có được qua hơn một nghìn năm tu đạo.

- Bây giờ là lúc nên rời khỏi chỗ này.

Vương Lâm đứng lên, bước một bước giống như là du long đi thẳng lên phía trên, đám bọt khí bao quanh thân thể cũng theo đó mà chuyển động.

Từ trên không trung nhìn xuống, nước biển là một màu xanh thẳm, nhưng ở trong nước cũng là một mảng sâu thăm thẳm và đen tối. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói cũng không có gì trở ngại, theo đám bọt khí dâng lên, nước biển tản về hai bên, khiến cho đám bọt khí một mạch đi thẳng lên mặt biển.

Dọc đường đi, hai mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng thúc đẩy, nhưng ngay khi vừa mới định bay lên khỏi mặt biển, thần sắc Vương Lâm bỗng nhiên khẽ động, hắn không cần nghĩ ngợi, hai tay lập tức đẩy ra hai bên.

Lập tức đám bọt khí ở chỗ hắn ầm một tiếng tan vỡ, có một lực xung kích ngay lúc đó hướng ra phía ngoài nhanh chóng tràn ra, dưới sự khống chế của Vương Lâm toàn bộ hướng lên phía trên mạnh mẽ phóng lên. Cùng lúc đó, ngay khi lực xung kích này tràn ra, giống như là có va chạm, tiếng nổ ầm ầm lập tức vang vọng trời đất.

Dưới tiếng nổ này, ngay cả nước biển cũng bị ảnh hưởng, Vương Lâm lập tức cảm giác được nước biển ở xung quanh thân thể như bị một áp lực mạnh mẽ hung hăng ép xuống.

Thần sắc hắn lạnh như băng, đang ở bên trong nước biển vẫn chưa lao ra, mà nhoáng lên một cái rời xa khu vực vi đè ép, ở phía xa ngẩng đầu ánh mắt xuyên thấu nước biển nhìn lên không trung. Ở trước mắt, toàn bộ không trung đều tràn ngập yêu khí nồng đậm. Yêu khí này tung hoành giống như là một con yêu long.

Ở vị trí trung tâm của đám yêu khí kia có một người đang đứng, người này toàn thân có yêu khí lượn lờ, hoàn toàn không nhìn rõ tướng mạo, nhưng có thể mơ hồ nhìn ra đó là một nữ tử.

Vừa rồi lúc Vương Lâm đến gần mặt biển, ngay lập tức nhận thấy có một luồng lực thần thông theo mặt biển tấn công đến, mục tiêu chính là chỗ của hắn, vì vậy, Vương Lâm mới có thể phá vỡ đám bọt khí.

- Vương Lâm, ngươi ra đây cho ta!!!

Một thanh âm tràn đầy sự thù hận lúc này vang vọng trời đất, lại làm cho nước biển gào thét, hóa thành sóng lớn hướng về bốn phía tản ra. Vương Lâm ở trong nước ngay khi nghe thấy thanh âm này, hai mắt bỗng nhiên sững lại.

- Diêu Tích Tuyết!!

Nhìn không rõ hình dáng của người này, nhưng với cảm giác quen thuộc cùng với thanh âm hơn cả quen thuộc này, Vương Lâm ngay lập tức nhận ra thân phận của nữ tử này! Trên mặt lộ vẻ cười khổ, trong lòng Vương Lâm thầm than, ân oán của hắn với Diêu Tích Tuyết thật sự có một chút phức tạp. Năm đó Diêu Tích Tuyết lợi dụng Vương Lâm, lại rắp tâm hại người, là người có lỗi trước, Vương Lâm vốn không phải là thiện nam tín nữ, hiển nhiên sẽ không bỏ qua. Chỉ là với tu vi của hắn lúc ấy rất là kiêng kỵ Huyết Hồn Đan và Huyết Tổ này, lúc đó mới đem cấm chế ra phong ấn.

Đối với Huyết Tổ, mặc dù là đối địch, nhưng Vương Lâm đối với hắn rất kính nể, tất cả những việc làm của người này đều là vì nữ tử này. Vương Lâm tự hỏi nếu có người đối với Vương Bình gây bất lợi, hắn cũng sẽ làm giống như Huyết Tổ, chỉ là trước đó, hắn sẽ lựa chọn suy xét toàn bộ quá trình của sự việc.

Nhưng Huyết Tổ hiển nhiên cũng không biết được sự việc, lúc đó lại không để Vương Lâm ở trong mắt, thậm chí trong lòng lại có sát ý, hắn không cần biết đến sự việc, chỉ cần biết là ai đã bắt nữ nhân của hắn đi, chỉ cần như vậy là đủ.

Nếu lúc đó tu vi của Vương Lâm giống như bây giờ, như vậy Huyết Tổ tất nhiên sẽ không ngang ngược như vậy, chắc chắn sẽ lựa chọn một phương thức khác để giải quyết chuyện này.

Nói cho cùng, Vương Lâm khi đó không có tư cách để Huyết Tổ coi trọng, lại có chút coi thường, cho dù biết rõ sự việc, biết là nữ tử này đã sai trước, những cũng sẽ lựa chọn lấy tu vi mạnh mẽ cưỡng chế giải quyết hết thảy sự việc, giết Vương Lâm để hả cơn giận trong lòng.

Vương Lâm không phải không nghĩ tới việc trả Diêu Tích Tuyết lại cho Huyết Tổ, lại suy nghĩ sẽ nhận trách nhiệm về phong ấn mấy trăm năm này. Chỉ cần yêu cầu của Huyết Tổ không quá đáng, hắn đều có thể đáp ứng, dù sao khi đó hắn thật sự cũng quá nhỏ bé.

Nhưng, Huyết Tổ hoàn toàn không để cho Vương Lâm có cơ hội giải thích, cuối cùng lại có kết cục như vậy, mỗi khi nhớ tới việc này Vương Lâm đều thầm than trong lòng.

Cả đời hắn ân oán rõ ràng, đối với Huyết Tổ lại kính nể, cho nên khi thu lấy hồn phách đã từng nói sẽ cho hắn và Diêu Tích Tuyết có cơ hội gặp lại.

Đi vào vùng đất Yêu Linh này, thực tế Vương Lâm cũng biết được rất có thể sẽ gặp được Diêu Tích Tuyết. Chỉ có điều yêu phụ đang tung hoành này so với Diêu Tích Tuyết trong trí nhớ của hắc khác nhau quá nhiều, lúc này mới có thể nhận ra.

Nhưng lúc này, Vương Lâm nhìn Diêu Tích Tuyết giữa không trung trên mặt biển, trong lòng không khỏi thở dài.

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu hắn, thanh âm của Diêu Tích Tuyết không ngừng truyền đến bên tai.

- Vương Lâm, ngươi ra đây!! Sự việc năm đó, hôm nay ta và ngươi phải giải quyết cho xong!

Diêu Tích Tuyết nói xong, hai tay bấm quyết, yêu khí ầm ầm chuyển động, lập tức trên bầu trời có vô số yêu long đồng loạt rít gào, lao thẳng xuống mặt biển. Trong tiếng động rầm rầm vang vọng, mặt biển lập tức như nổi lên gió lốc, sóng dữ ngập trời.

Sóng lớn vô biên cuộn lên dữ dội, khi yêu long không ngừng lao xuống, lập tức hướng về bốn phía tràn ra. Dường như biển lớn bị khoét ra một cái động lớn, Vương Lâm trong lúc thầm than thân mình nhoáng lên một cái, giống như tia chớp phá mặt biển lao thẳng lên không trung.

Ngay khi Vương Lâm xuất hiện, ánh mắt của Diêu Tích Tuyết trong đám yêu khí lộ ra sự thù hận nồng đậm, yêu khí toàn thân trong thời gian ngắn trở nên dày đặc hơn. Nhưng thân thể của nữ tử này lại từ trong đám yêu khí vờn quanh bước ra một bước, hiện ra rõ ràng trước mắt Vương Lâm là một khuôn mặt sứt sẹo, đã không còn là một nữ tử xinh đẹp như xưa.

Trên làn da của nữ tử này lộ ra những vết sẹo dữ tợn, từng vết từng vết nhìn thấy mà ghê người. Vương Lâm nhìn thoáng qua trên mặt lộ ra vẻ chua xót.

Hắn mơ hồ như thấy được thân ảnh kiều diễm lạnh như băng lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mình năm đó, nhưng thế nào cũng không thể làm lu mờ người đang đừng trước mặt.

- Việc năm đó, đúng và sai thế nào ai có thể nói rõ ràng… Chỉ có điều lúc này hồn của cha ngươi đang ở trong Phong Tiên Ấn của ta, vì báo thù mà trở thành như thế này, ta, sai rồi sao… …

Việc làm cả đời của Vương Lâm không hề hổ thẹn với trời đất, chỉ có điều lúc này hắn lại dâng lên một chút phức tạp.

- Vương Lâm, ngươi phong ấn Diêu Tích Tuyết ta mấy trăm năm, việc này mặc dù ta rất hận, nhưng cũng đã nghĩ thông suốt, dù sao năm đó ta đã mưu hại ngươi trước, việc này ta có thể nhịn. Nhưng cha ta lại vì ngươi mà chết, mối thù giết cha không đội trời chung, ta không giết được ngươi, nhưng có người có thể giết chết ngươi!!

Diêu Tích Tuyết gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lâm, nghiến răng nghiến lợi!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1033: Ngọn nguồn nhân quả đại thành.(1)

Một chút phức tạp này cũng không phải toàn bộ là do chuyện này gây nên, trên thực tế Vương Lâm trong hơn ba trăm năm tu đạo gần đây, theo tu vi không ngừng nâng cao, đối với trời đất cảm ngộ càng sâu, theo sự từng trải của đời người không ngừng suy nghĩ, dần dần chậm rãi hồi tưởng lại hơn một ngàn ba trăm năm giết chóc.

Chẳng qua Diêu Tích Tuyết ở nơi này đã làm cho sự giết chóc hơn một ngàn năm của hắn vỡ tung ra mà thôi.

Cũng giống như ngày đó Vương Lâm uống rượu với Tư Đồ Nam, hắn không dám nghĩ lại cả đời tu đạo ngàn năm có đáng giá hay không, nhưng cái giá phải trả cho việc tu đạo cũng là tay đầy một mùi máu tanh. Hơn một ngàn ba trăm năm, những người chết dưới tay hắn thật sự rất nhiều.

Thậm chí ngay cả bản thân Vương Lâm cũng không thể nhớ được cụ thể là bao nhiêu người. Giết người, hoàn toàn không phải là một việc làm cho người ta vui mừng, đối với Vương Lâm mà nói, hơn một ngàn năm giết chóc đã làm cho hắn vô cùng mệt mỏi.

Nhưng trong Tu Chân Giới tàn khốc này, ngươi không giết người, không phản kháng, thì tính mạng sẽ không còn. Giữa giết và bị giết không cho phép người nào đắn đo,

cũng không thể đắn đo! Hoặc là sống, hoặc là chết, thông thường chỉ có thể lựa chọn một lần.

- Ngươi đối với ta như thế thì cũng thôi, nhưng tại sao lại hạ độc thủ với cả cha ta. Vương Lâm, Diêu Tích Tuyết ta với ngươi chẳng lẽ lại có thâm thù đại hận đến như vậy hay sao. Trong Tu Chân Giới này, mưu hại lẫn nhau là chuyện vô cùng bình thường, Diêu Tích Tuyết ta là người sai trước, nhưng chẳng lẽ phải đáng tội chết??

Diêu Tích Tuyết nhìn chằm chằm Vương Lâm, sự thù hận trong mắt như một ngọn lửa có thể đốt cháy cả trời đất, thanh âm của nàng lại mang theo một vẻ thê lương.

Vương Lâm trầm ngâm, nhìn về phía tận cùng của biển khơi, ánh mắt lộ ra một vẻ ảm đạm.

- Ngươi phong ấn ta mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó thủ đoạn hạ lưu của ngươi khiến cho tâm thần ta không thể bình tĩnh. Hết thảy những chuyện này ta không so đo, dù sao cũng là ta sai trước, nhưng ngươi cũng không nên hại chết cha ta!!

Trong mắt Diêu Tích Tuyết, ngoài lửa hận vô tận, còn có những giọt nước mắt trong suốt.

Vương Lâm than nhẹ, tu đạo nhiều năm khiến cho tim hắn như sắt đá, nhưng hắn dù sao cũng là một con người, không phải là ma, hắn có đạo lý của hắn, có cách làm việc của hắn.

Người không động đến ta, ta cũng không động đến người! Diêu Tích Tuyết đã mưu hại Vương Lâm, cho nên nữ tử này, hắn phải giết! Vì kiêng kỵ cha của nữ tử này và Huyết Hồn Đan nên hắn phải chịu! Khi người cha này xuất hiện, vì sinh tồn nên hắn phải phản kháng, nếu Huyết Tố không chết, thì chính Vương Lâm sẽ bỏ mạng! Không được lựa chọn! Đứng ở lập trường của Vương Lâm, thì như vậy là đúng! Nhưng Diêu Tích Tuyết ở nơi này cũng đã thừa nhận mấy trăm năm bị phong ấn cũng là cái giá phải trả cho việc mưu hại Vương Lâm năm đó. Theo như lời nàng nói, việc này mặc dù nàng hận, nhưng cũng hiểu được, hai người không còn nợ nhau.

Chỉ có điều cha nàng bỏ mạng, đối mặt với người đã hại chết cha mình, chẳng lẽ lại đi giảng giải một chút đạo lý, phân tích một chút đúng sai, điều này nàng không làm được. Thân là một người con, bất chấp đạo lý hay không phải đạo lý, đều phải báo thù. Đứng ở lập trường của Diêu Tích Tuyết, nàng như vậy cũng không sai.

- Hết thảy những chuyện này, đều là nhân quả… hôm qua là nhân, hôm nay là quả, từng bước từng bước nàng ta và ta cũng không thể khống chế được… Nếu năm đó nàng ta không mưu hại ta trước, nếu năm đó ta không e ngại Huyết Tổ, thì cũng không có nhân năm đó.

Nhân này sinh ra thì sẽ không tàn lụi, mà dần dần sẽ khuếch trương. Thời gian mấy trăm năm ta vẫn luôn cố chấp, cũng giống như vì một lời bịa đặt, giá phải trả là càng có nhiều lời bịa đặt giống như vậy.

Năm đó ta không hiểu được nhân quả này, cũng không biết chính mình đã trở thành một phần của nhân.

Sau đó, khi Huyết Tổ đến truy sát, ta đã nghĩ là kết quả của nhân năm đó đã, chỉ có điều hiện giờ xem ra, Huyết Tổ cũng không phải là quả của việc này, mà cũng là nhân! Quả thật sự, không phải là Huyết Tổ, cũng không phải là lời nói của Diêu Tích Tuyết lúc này, mà là đạo tâm của ta!

Trong mắt Vương Lâm có một chút sáng tỏ.

- Nhân quả ý cảnh của ta thủy chung không thể đại thành, tiến triển rất chậm, lại có rất nhiều đều phải hiểu rõ, dường như không thể thật sự cảm nhận được nhân quả là như thế nào… Năm đó ta đã mơ hồ cảm ngộ ra, cái gọi là nhân quả, muốn đại thành tất cần phải đem tất cả các loại nhân quả của bản thân toàn bộ cởi bỏ. Lúc này xem ra, cảm ngộ năm đó cũng chỉ là một phần.

Vẻ sáng tỏ trong mắt Vương Lâm càng đậm.

Diêu Tích Tuyết nhìn Vương Lâm một cách thù hận, Vương Lâm càng trầm ngâm, hận trong lòng nàng càng sâu, oán cũng theo đó mà tăng lên. Sau một tiếng cười thê lương, Diêu Tích Tuyết hai tay bấm quyết, không chút do dự hung hăng điểm vào mi tâm một cái.

- Vương Lâm, hôm nay ngươi và ta phải kết thúc chuyện này, Diêu Tích Tuyết ta không tiếc hiến tế hồn phách, không tiếc từ bỏ thân xác, cũng là vì để báo thù rửa hận cho cha ta!

Oán và hận trong thần sắc của Diêu Tích Tuyết chuyển thành nước mắt vô tận, khiến cho cả người nàng thoạt nhìn đầy vẻ dữ tợn. Ngay khi dấu ấn trong hai tay ấn lên mi tâm, thần thái hai mắt bỗng nhiên tiêu tan, thay vào đó chỉ còn một đám yêu hỏa âm hàn.

- Yêu Tôn, Diêu Tích Tuyết ta cam nguyện vứt bỏ một tia thần trí cuối cùng, hoàn toàn dâng lên thân thể, nhưng ngươi phải hứa với ta, phải giết chết hắn!!!

Thanh âm chói tai của Diêu Tích Tuyết chợt vang lên giữa trời đất.

Ngay khi thanh âm này vang lên, trên thân thể Diêu Tích Tuyết bỗng bùng phát ra một luồng yêu khí ngợp trời. Dưới yêu khí kia, toàn bộ hình

dáng của nàng lập tức thay đổi rất nhiều, móng tay trên hai tay lập tức kéo dài ra, lộ ra hàn quang sắc bén.

Tóc cũng dài ra rất nhanh xuống đến tận bàn chân, toàn bộ là một màu đỏ thẫm. Nhất là những vết sẹo dữ tợn trên mặt nàng lúc này nhúc nhích như sống lại, bất ngờ nối liền với nhau một cách quỷ dị, hình thành một ký hiệu phức tạp.

Một luồng yêu khí lạnh lẽo đến cực điểm lại từ trên thân thể nàng triệt để bùng phát ra, hướng về không trung ầm ầm khuếch tán. Trong nháy mắt, hơn một nửa trời đất gần như toàn bộ đều bị yêu khí này bao phủ.

Yêu khí này tràn đầy hàn ý, ngay khi khuếch tán ra, mặt biển phía dưới lập tức vang lên tiếng răng rắc. Hơn một nửa đại dương không ngờ lúc này toàn bộ hóa thành biển băng! Nước biển trên mặt biển nhanh chóng đóng băng, mắt thường có thể thấy tốc độ liên tiếp thành một dải, thậm chí ngay cả sóng biển vừa cuộn lên, cũng lập tức bị đóng băng, thoạt nhìn giống như một bức tượng băng! Thậm chí ngay cả bức tường sóng biển phía xa xa, giờ phút này cũng đóng băng, từ xa nhìn lại cực kỳ kinh người.

- Sẽ như mong muốn của ngươi!

Một thanh âm âm hàn từ trong miệng Diêu Tích Tuyết truyền ra, giống như gió lạnh đột nhiên thổi tới, quét ngang thiên địa.

Lấy chính thân thể và hồn phách của mình để hiến tế, hoàn toàn biến thành một trong Cổ Yêu Cửu Linh kí sinh trong cơ thể, đây chính cái giá mà Diêu Tích Tuyết phải trả để giết Vương Lâm báo thù.

Ở trong thân thể của Diêu Tích Tuyết, khống chế thân thể này đã không còn là nàng, mà một trong Cổ Yêu Cửu Linh Phong Yêu! Cổ Yêu biến đổi rất nhiều dạng, năm đó bị chia ra làm chín phần, mỗi phần đều có thần trí độc lập, trong đó có một người muốn ngưng tụ trở lại, nhưng không hề có ý định kết hợp với nhau, mà muốn tự mình ung dung không bị ràng buộc.

Trong thời gian mấy trăm năm nay, Bối La liên tục nuốt lấy bảy yêu, tu vi đã khôi phục tới tám phần so với năm đó, hai phần còn lại chính là ở trên người Phong Yêu này.

Phương pháp lựa chọn của Phong Yêu không giống với các linh hồn Cổ Yêu khác. Phong Yêu trong lòng không muốn ngưng tụ, cho nên không tiếc giá phải trả để tránh sang đường khác, sau khi dung hợp với vô số người thất bại, cuối cùng đã lựa chọn Diêu Tích Tuyết, lấy hận thù trong lòng nữ tử này làm chấp niệm, dung hợp thành công.

Loại dung hợp này gần như là điên cuồng, cũng không phải là đoạt xá, mà trước tiên đưa những ký ức truyền thừa cho Diêu Tích Tuyết, sau khi khiến cho nữ tử này có được ký ức của chính mình, phải chịu một mạo hiểm rất lớn, tự làm cho yêu thể tan vỡ, hóa thành yêu khí tồn tại không có ý thức.

Như vậy, chẳng khác nào vứt bỏ đi thân phận Cổ Yêu của chính mình, tương tương với tử vong! Lấy cái chết làm giá phải trả, không để cho Bối La có một chút cơ hội để nuốt lấy.

Điểm này cho dù là Bối La cũng không thể lường trước được, đến khi hắn phản ứng lại thì đã quá muộn, Phong Yêu đã tan vỡ.

Diêu Tích Tuyết tuy có được ký ức truyền thừa của Phong Yêu, nhưng không có cách nào mở ra được toàn bộ, chỉ có thể mở ra được một phần, hấp thụ yêu khí. Sau mấy trăm năm hấp thụ, yêu khí trong cơ thể hiển nhiên đã tích tụ được đến một mức nhất định.

Nếu nàng vĩnh viễn không lựa chọn thức tỉnh toàn bộ ký ức truyền thừa, như vậy Phong Yêu sẽ khó mà có ngày thức tỉnh. Trên thực tế chuyện này cũng là Phong Yêu đánh cuộc, đánh cuộc Diêu Tích Tuyết vì muốn báo thù, để đổi lấy sức mạnh to lớn sẽ lựa chọn từ bỏ hết thảy.

Hơn nữa cho dù hắn đánh cuộc thất bại thì cũng không có vấn đề gì. Sau khi Diêu Tích Tuyết không ngừng hấp thụ yêu khí, làm cho yêu khí này đạt tới một mức độ nhất định sẽ tự động tấn công ký ức truyền thừa, khiến cho toàn bộ ký ức được mở ra.

Phương thức này trên thực tế không thể xem như Phong Yêu vẫn còn sống, thật sự Phong Yêu đã tan vỡ mà chết, cái còn tồn tại chỉ là ký ức mà thôi! Còn Diêu Tích Tuyết, chẳng qua cũng chỉ là vật dẫn của ký ức này.

Ngay khi toàn bộ ký ức được mở ra, tất cả ký ức của bản thân Diêu Tích Tuyết đều sẽ bị nuốt lấy, không còn lại một chút gì, trong thân thể vật dẫn này có linh hồn, ký ức duy nhất chính là của Phong Yêu khi còn sống, như vậy, nàng chính là Phong Yêu mới! Đối mặt với hiện tượng này, cho dù là Bối La cũng không biết làm thế nào, yêu linh mà hắn muốn đã tan vỡ, lại vứt bỏ thân phận Cổ Yêu tôn quý, trở thành , trở thành Yêu Tu, không còn là Cổ Yêu! Giờ phút này ký ức của Phong Yêu dưới chấp niệm báo thù của Diêu Tích Tuyết toàn bộ đã được mở ra, ký ức của Diêu Tích Tuyết nhanh chóng bị nuốt lấy, cái duy nhất còn lại chỉ là lòng hận thù với Vương Lâm, khiến cho Phong Yêu mặc dù đã nuốt lấy ký ức này nhưng cũng không thể làm mất đi mối hận này.

Yêu ảnh lóe lên, hai mắt Phong Yêu lộ ra hàn quang, nhìn chằm chằm Vương Lâm.

- Việc giữa ngươi và Diêu Tích Tuyết, bản yêu sẽ không quản, cô ta mở ra ký ức của bản yêu, toàn bộ những thứ của bản thân cô ta đều đã bị bản yêu nuốt lấy, như vậy cũng coi như bản yêu đã giúp người làm một chuyện vui!

Phong Yêu liếm liếm môi, thân ảnh chậm rãi lui về phía sau. Trong khi lui về phía sau, mặt biển đóng băng lập tức tan ra, từng tia hàn khí bay lên nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của Phong Yêu.

Giờ phút này trong lòng hắn cực kỳ cẩn thận, tu sĩ trước mắt đối với hắn xem ra là người cực kỳ nguy hiểm. Nhất là khí tức trên thân thể đối

phương lại khiến cho hắn gần như rất khó thở.

Lời hứa với Diêu Tích Tuyết lúc trước chỉ là lừa để đối phương vứt bỏ tất cả, cho dù câu sẽ như mong muốn của ngươi vừa rồi cũng chỉ là câu trấn an cuối cùng để cho Diêu Tích Tuyết không phản kháng lại việc cắn nuốt.

Sau khi toàn bộ chuyện này hoàn thành, Phong Yêu hắn sẽ không vì một người đã không còn giá trị mà mạo hiểm giao chiến với tu sĩ khiến hắn cảm thấy đáng sợ ở trước mắt.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1034: Ngọn nguồn nhân quả đại thành.(2)

Nếu người mà Diêu Tích Tuyết kia muốn giết quá yếu, hắn có thể tiện tay hạ thủ, nhưng người đang ở trước mặt lúc này cũng khiến cho hắn vô cùng kiêng kị.

Hơn nữa, tu vi hiện giờ của hắn so với lúc trước yếu hơn rất nhiều, vì thế, càng không thể tùy tiện mạo hiểm.

- Nơi đây là một trong những cấm chế trong động phủ của Tiên Đế, nếu đem cấm chế này toàn bộ phát tiết ra, đối với ngươi và ta đều rất phiền toái. Vả lại ngươi và ta cũng không có mối thù truyền kiếp, vì thế, tại hạ xin cáo lui.

Phong Yêu nói xong, thân mình không ngừng lui ra phía sau.

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên trên người Phong Yêu đang đang lui về phía sau. Bề ngoài mơ hồ vẫn có thể thấy được bộ dáng của Diêu Tích Tuyết, nhưng lại mang lại cho Vương Lâm một cảm giác đây là một người hoàn toàn khác, tuy hồn phách vẫn là hồn phách của Diêu Tích Tuyết.

Trong mắt lóe lên sát khí, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước bước tới.

Ngay khi thân thể hắn tiến tới, Phong Yêu vẫn luôn quan sát mọi cử động của Vương Lâm lập tức đồng tử trong hai mắt co rụt lại, không chút do dự lui mạnh về phía sau! Hắn tên gọi là Phong Yêu, tốc độ tuyệt đối không tầm thường, mặc dù chỉ là một Yêu Tu, nhưng tốc độ vẫn nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, trong khi lui về phía sau, gần như trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, Cổ Thần Đại Đỉnh bên ngoài thân thể bỗng nhiễn lóe ra, tay phải chỉ về phía trước, tâm thần khẽ động, lập tức ở phía trước lóe lên hào quang vô tận. Phong Yêu đã chạy ra rất xa, bên ngoài thân thể lóe lên hào quang, trong lúc mắt lộ vẻ khiếp sợ toàn thân

lóe lên hào quang, không ngờ trong thời gian ngắn đã bị cưỡng ép kéo gần lại tới trước người Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm không hề dừng lại, như mây trôi nước chảy, ngay khi Phong Yêu tới gần, ngón trỏ tay phải điểm lên mi tâm của Phong Yêu.

Ầm một tiếng, thân mình Phong Yêu kia lập tức ngã ngửa, phun ra một ngụm máu tưới, ánh mắt lộ ra hàn quang nồng đậm.

- Đạo của ta là nhân quả, nhân quả ý cảnh đại thành, chẳng những cần phải cởi bỏ hết những mê muội của bản thân, mà còn phải hoàn toàn dung nhập vào bên trong… …

Vương Lâm như thể tự nói, trong lúc nói tiến về phía trước, đi thẳng đến Phong Yêu.

Phong Yêu kêu to một tiếng, trong lúc lui về phía sau hai tay bấm quyết, lập tức yêu khí nồng đậm ầm ầm tràn ngập bốn phía, mặt biển vốn đã tan ra một lần nữa trong tiếng răng rắc lại hóa thành biển băng. Sau một cái vung tay của Phong Yêu, mấy vạn dặm mặt biển rầm rầm vỡ vụn, vô số những khối băng bay lên, mang theo tiếng hô khóc hướng thẳng đến Vương Lâm.

- Tiểu tu sĩ, bản yêu vốn không muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại không biết tốt xấu!

Thanh âm của Phong Yêu vang vọng, vô số những khối băng như những lưỡi dao sắc bén nhằm phía Vương Lâm trong nháy mắt tới gần.

Ngước mắt nhìn, giữa trời đất gần như toàn bộ đều bị những khối băng vô tận kia bao phủ, nhất tề hướng về Vương Lâm gào thét, dường như muốn đem Vương Lâm đóng băng phá nát.

Ngay khi những khối băng này tới gần, Vương Lâm nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vung về phía trước, lập tức liền có một biển lửa ở phía trước hắn ầm ầm tràn ra. Biển lửa này lúc đầu còn chưa lớn, nhưng gần như trong nháy mắt liền giống như bùng nổ, lấy Vương Lâm làm trung tâm hướng về bốn phía ầm ầm tràn ra.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ không trung trở nên đỏ thẫm, không ngờ toàn bộ đều bị biển lửa bao phủ.

Những khối băng đang cấp tốc tiến đến bị biển lửa xông tới, lập tức chảy thành nước, nhưng ngay lập tức liền biến thành một đám khí trắng bay lên không. Gần như trong nháy mắt, giữa trời đất ngoài biển lửa này còn có một màn sương trắng bao phủ.

Đồng tử trong hai mắt Phong Yêu co rụt lại, thở hổn hển. Hắn vốn cũng đánh giá cao Vương Lâm, nhưng giờ phút này cũng phát hiện ra nhận xét của mình vẫn còn thiếu, người trước mắt không chỉ đáng sợ, mà là quá kinh khủng! Cho dù hắn có ở đỉnh cao thực lực, cũng không dám nói có thể toàn thắng, huống hồ hiện giờ sau khi tái sinh, tu vi chỉ tương đương với Khuy Niết Hậu Kỳ.

- Việc của Diêu Tích Tuyết chính là cửa ải cuối cùng để cho đạo nhân quả của ta có thể đại thành. Mấy trăm năm không nhận ra, ta hiển nhiên đã bị hãm sâu vào bên trong, trở thành một bộ phận của nhân quả. Chỉ có hoàn toàn dung nhập vào nhân quả, mới cảm ngộ được ý cảnh mà ta cần, cũng giống như địa ngục, nếu không vào trong đó, ai có thể hiểu được sự ham muốn.

Vẻ sáng tỏ trong mắt Vương Lâm càng đậm, thân mình bước về phía trước, lúc này toàn thân hắn bị biển lửa bao phủ. Khi hắn tiến về phía trước, biển lửa ngày càng đậm, quét ngang bốc lên ngợp trời, tản mát ra sức nóng nồng đậm, hướng thẳng đến Phong Yêu.

Phong Yêu tâm thần chấn động, cắn răng không chút do dự nâng tay phải chỉ lên không trung, khẽ quát:

- Phong quy tắc!

Lời vừa nói ra, lập tức giữa trời đất lập tức có một luồng yêu phong gào thét thổi đến, vờn quanh thân thể Phong Yêu, ầm một tiếng hóa thành vô

số những luồng gió nhỏ. Những luồng gió này tràn ngập, theo tay Phong Yêu chỉ về phía trước, lập tức nhất tề bay thẳng đến Vương Lâm.

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, toàn bộ bị bảo phủ bởi những luồng yêu phong, ngay cả mặt biển rộng lớn trong nháy mắt cũng phát ra tiếng nổ ầm ầm, sóng biển ngập trời, kịch liệt quay cuồng.

Không trung lại xuất hiện vô số những vết nứt, dường như trong nhưng luồng yêu phong vô tận này như thể sắp sửa sụp đổ. Những luồng yêu phong giống như những thanh phong đao quét ngang, ngay cả biển lửa kia cũng trở nên u ám, dường như sắp tắt.

Chỉ có điều những luồng gió này thổi đến người Vương Lâm cũng không thể khiến Vương Lâm lùi ra phía sau nửa bước. Hắn chậm rãi tiến tới, từng bước đi về phía trước, mặc kệ những luồng gió này thổi tới.

- Hiện giờ thân thể ta đã nhập vào bên trong nhân quả, phá vỡ hết thảy, đạo nhân quả lại vừa đại thành, đạo tâm của ta đã có thể đột phá!

Vương Lâm nắm tay phải lại, ngay khi chữ “phá” được nói ra, hướng về phía trước hung hăng tung một quyền.

Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, dưới một quyền của Vương Lâm, lập tức hư ảnh của Cổ Thần bỗng nhiên biến ảo hiện ra. Hư ảnh của Cổ Thần

đầu đội trời, chân đạp xuống mặt biển rộng, cũng múa hữu quyền cùng với Vương Lâm đánh tới!

- Cổ Thần!!!!

Phong Yêu thở hổn hển. Vừa rồi hắn cảm thấy khí tức đáng sợ trên người Vương Lâm có chút quen thuộc, nhưng thời gian đã quá lâu, cũng khiến hắn quên rất nhiều chuyện. Nhưng lúc này, ngay khi nhìn thấy hư ảnh này, cũng khiến cho ký ức năm đó của hắn thức tỉnh.

- Không ngờ ngươi là Cổ Thần!!

Phong Yêu da đầu run lên, không nói hai lời thân mình lập tức lui nhanh, gần như hóa thành một cơn gió, lấy tốc độ cực nhanh điên cuồng bỏ chạy.

- Hết thảy những việc làm trước đây của ta, theo đạo nhân quả này, không hề sai! Đạo nhân quả đến nay chưa đại thành chính là bởi vì đạo tâm của ta, sau hơn ngàn năm giết chóc đã có kẽ hở, giống như là có tâm ma!

Một quyền của Vương Lâm trong tiếng ầm ầm lập tức va chạm với luồng yêu phong kia, ngay tức khắc có vang lên tiếng ầm ầm. Dưới một quyền này, luồng yêu phong phía trước bị xé toạc, hướng về bốn phía cuộn lên quét ngang ra.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào chỗ mà Phong Yêu đã biến mất ở đằng xa, thần sắc không có một chút lo lắng, vỗ túi trữ vật, lập tức Khô Phù xuất hiện, được Vương Lâm cầm lấy dán lên chính người mình.

Ngay khi Khô Phù kia được dán xuống, một luồng hắc phong bỗng nhiên từ trong cơ thể Vương Lâm gào thét lao ra, hình thành một luồng gió xoáy thông thiên tràn ngập giữa đất trời. Luồng gió xoáy này vừa xuất hiện, ngay cả mặt biển dưới chân Vương Lâm dường như cũng bị dẫn dắt, xuất hiện lốc xoáy vô biên.

Bên trong cơn lốc xoáy bên ngoài thân thể Vương Lâm, trong nháy mắt liền có một thanh âm chấn kinh thiên địa, dường như có thể phá vỡ thế giới này gào thét phóng lên trời cao.

Trong tiếng gào thét kia, lại có một con chim điêu toàn thân màu đen xuất hiện bên trong luồng hắc phong.

Cánh con chim này bỗng nhiên duỗi ra, thân mình vốn chỉ dài có mấy trượng, nhưng ngay khi duỗi cánh ra, không ngờ phóng đại lên vô cùng, trong nháy mắt liền đạt tới mấy vạn trượng! Thân mình khổng lồ này có thể che cả trời! Trong tiếng gào thét có thể xé rách thiên địa, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước bước một bước, ngay lập tức liền cảm nhận được sức mạnh của luồng gió. Luồng gió phía trước thổi đến. như thể hai bức tường thành đập vào mặt.

Dưới thân thể Cổ Thần của Vương Lâm, những trở ngại như những bức tường thành này đều sụp đổ, không có cách nào hình dung được tốc độ này, chỉ là sau một bước vừa rồi, Vương Lâm giống như là tách rời thiên địa, dùng một phương thức cũng không phải là Súc Địa Thành Thốn trực tiếp đi về phía trước.

Phong Yêu thì triển toàn lực điên cuồng bỏ chạy, hơn nữa để đề phòng đối phương thi triển thần thông kỳ dị như lúc trước, khiến cho khoảng cách giữa mình và đối phương nhanh chóng kéo dài ra. Hắn không tiếc tiêu hao yêu khí trong cơ thể, đem toàn bộ yêu khí tràn ra bốn phía thân thể, nhanh chóng vận chuyển tạo thành một lớp phòng hộ.

Yêu khí tràn ra, lại khiến cho bên trên thân thể hắn biến hóa ra một yêu ảnh rất lớn.

Đối với tốc độ của mình, Phong Yêu rất là tự tin, nhưng ngay sau khi hắn cho rằng đã thoát ra khỏi bàn tay của đối phương, cũng ngay lập tức nghe thấy được một tiếng xé gió khổng lồ như một tiếng sấm ầm ầm từ phía sau lao đến.

Quay đầu lại, Phong Yêu lập tức hồn bay phách lạc. Chỉ thấy ở phía sau hắn, Vương Lâm với một tốc độ không thể tưởng tượng được ngay lập tức lao đến. Theo Vương Lâm tới gần, cơn lốc xoáy lúc trước xuất hiện trên mặt biển phía dưới cũng theo đó mà đến, với tốc độ kịch liệt này lập tức khiến cho biển rộng phía dưới xuất hiện những tiếng rít gào long trời lở đất, như thể toàn bộ nước biển đều bị cuốn lên!

- Quả của việc này là phương pháp phá khai đạo tâm của ta, cùng với việc kết thúc vai trò thật sự của ngươi đã khiến ta hiểu ra nhân quả!

- Nhân quả là cái chó má gì, bản yêu nghe không hiểu chút nào! Ngươi ngoan cố như vậy, bản yêu liều cả mạng sống cũng phải giết chết ngươi!

Trong thanh âm của Phong Yêu không còn có ý muốn bỏ trốn, tốc độ mà hắn vốn cực kỳ tự tin, ở trước mặt đối phương hoàn toàn giống như một trò đùa, làm sao có thể chạy trốn! Hận ý không thể trừ bỏ trong ký ức đã bị nuốt của Diêu Tích Tuyết kia, trong lúc bị truy sát được áp chế không thể bùng phát ra. Hận ý này dung nhập vào trong tâm thần Phong Yêu, lập tức khiến cho những vết sẹo trên mặt dữ tợn hơn, ký hiệu do những vết sẹo nối liền tạo thành lại lóe lên lục quang.

- Pháp khí của Cổ Yêu, Phong Thần Hóa Ma Phiên!

Phong Yêu hét lớn một tiếng, hai tay giơ lên không trung, yêu khí toàn thân lúc này từ trong cơn cuồng phong bên ngoài cơ thể hắn điên cuồng xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ trên hai tay.

Yêu khí vô tận tung hoành, giữa trời đất liền bị bao phủ vào bên trong khí âm hàn, hết thảy bốn phía như đều xuất hiện dấu hiệu đóng băng, còn có những cơn gió gào thét thảm thiết thổi đến.

Ở khoảng không phía trên Phong Yêu, bên trong đám yêu khí không ngừng ngưng tụ kia lập tức có từng trận điện quang màu lục lóe ra. Theo yêu khí không ngừng ngưng tụ lại có ba cây cờ nhỏ màu lục từ bên trong biến ảo hiện ra.

Ngay khi ba cây cờ nhỏ màu lục này xuất hiện, lập tức phong vân biến sắc, mặt biển phía dưới như bị một sức mạnh quỷ dị phá vỡ, không ngờ trong tiếng gào thét ầm ầm nhất tề hướng về bốn phía đẩy ra.

Phía trên ba cây cờ nhỏ màu lục kia bỗng nhiên xuất hiện vô số những ảo ảnh, trong những thân ảnh này không ngờ còn có một Cổ Thần cùng với hai Cổ Ma trên đầu có một sừng! Càng đáng sợ hơn đó là sau khi ba cây cờ nhỏ này xuất hiện, không chỉ có biển rộng xuất hiện kinh biến, mà ngay cả thế giới này dường như cũng không ổn. Theo mặt biển dậy sóng điên cuồng, cấm chế ở nơi đây toàn bộ bị kích hoạt, toàn bộ được mở ra! Cấm chế mở ra, lập tức khiến cho biển rộng phía dưới dấy lên chấn động vang trời, không ngờ trong lúc đó nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau, trong nháy mắt toàn bộ mặt biển xuất hiện vô số những khe rãnh không có nước biển.

Những khe rãnh này đan xen với nhau, khiến cho sóng lớn trên biển càng trở nên kịch liệt hơn.

Điều thật sự kinh người chính là trong lúc biển rộng kia ngưng tụ, nếu từ trên không trung nhìn xuống dưới, có thể kinh sợ phát hiện ra, biển rộng vô tận này, theo nước biển co rút lại, hợp thành một hình người!

Nếu người mà Diêu Tích Tuyết kia muốn giết quá yếu, hắn có thể tiện tay hạ thủ, nhưng người đang ở trước mặt lúc này cũng khiến cho hắn vô cùng kiêng kị.

Hơn nữa, tu vi hiện giờ của hắn so với lúc trước yếu hơn rất nhiều, vì thế, càng không thể tùy tiện mạo hiểm.

- Nơi đây là một trong những cấm chế trong động phủ của Tiên Đế, nếu đem cấm chế này toàn bộ phát tiết ra, đối với ngươi và ta đều rất phiền toái. Vả lại ngươi và ta cũng không có mối thù truyền kiếp, vì thế, tại hạ xin cáo lui.

Phong Yêu nói xong, thân mình không ngừng lui ra phía sau.

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên trên người Phong Yêu đang đang lui về phía sau. Bề ngoài mơ hồ vẫn có thể thấy được bộ dáng của Diêu Tích Tuyết, nhưng lại mang lại cho Vương Lâm một cảm giác đây là một người hoàn toàn khác, tuy hồn phách vẫn là hồn phách của Diêu Tích Tuyết.

Trong mắt lóe lên sát khí, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước bước tới.

Ngay khi thân thể hắn tiến tới, Phong Yêu vẫn luôn quan sát mọi cử động của Vương Lâm lập tức đồng tử trong hai mắt co rụt lại, không

chút do dự lui mạnh về phía sau! Hắn tên gọi là Phong Yêu, tốc độ tuyệt đối không tầm thường, mặc dù chỉ là một Yêu Tu, nhưng tốc độ vẫn nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, trong khi lui về phía sau, gần như trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, Cổ Thần Đại Đỉnh bên ngoài thân thể bỗng nhiễn lóe ra, tay phải chỉ về phía trước, tâm thần khẽ động, lập tức ở phía trước lóe lên hào quang vô tận. Phong Yêu đã chạy ra rất xa, bên ngoài thân thể lóe lên hào quang, trong lúc mắt lộ vẻ khiếp sợ toàn thân lóe lên hào quang, không ngờ trong thời gian ngắn đã bị cưỡng ép kéo gần lại tới trước người Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm không hề dừng lại, như mây trôi nước chảy, ngay khi Phong Yêu tới gần, ngón trỏ tay phải điểm lên mi tâm của Phong Yêu.

Ầm một tiếng, thân mình Phong Yêu kia lập tức ngã ngửa, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra hàn quang nồng đậm.

- Đạo của ta là nhân quả, nhân quả ý cảnh đại thành, chẳng những cần phải cởi bỏ hết những mê muội của bản thân, mà còn phải hoàn toàn dung nhập vào bên trong… …

Vương Lâm như thể tự nói, trong lúc nói tiến về phía trước, đi thẳng đến Phong Yêu.

Phong Yêu kêu to một tiếng, trong lúc lui về phía sau hai tay bấm quyết, lập tức yêu khí nồng đậm ầm ầm tràn ngập bốn phía, mặt biển vốn đã tan ra một lần nữa trong tiếng răng rắc lại hóa thành biển băng. Sau một cái vung tay của Phong Yêu, mấy vạn dặm mặt biển rầm rầm vỡ vụn, vô số những khối băng bay lên, mang theo tiếng hô khóc hướng thẳng đến Vương Lâm.

- Tiểu tu sĩ, bản yêu vốn không muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại không biết tốt xấu!

Thanh âm của Phong Yêu vang vọng, vô số những khối băng như những lưỡi dao sắc bén nhằm phía Vương Lâm trong nháy mắt tới gần.

Ngước mắt nhìn, giữa trời đất gần như toàn bộ đều bị những khối băng vô tận kia bao phủ, nhất tề hướng về Vương Lâm gào thét, dường như muốn đem Vương Lâm đóng băng phá nát.

Ngay khi những khối băng này tới gần, Vương Lâm nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vung về phía trước, lập tức liền có một biển lửa ở phía trước hắn ầm ầm tràn ra. Biển lửa này lúc đầu còn chưa lớn, nhưng gần như trong nháy mắt liền giống như bùng nổ, lấy Vương Lâm làm trung tâm hướng về bốn phía ầm ầm tràn ra.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ không trung trở nên đỏ thẫm, không ngờ toàn bộ đều bị biển lửa bao phủ.

Những khối băng đang cấp tốc tiến đến bị biển lửa xông tới, lập tức chảy thành nước, nhưng ngay lập tức liền biến thành một đám khí trắng bay lên không. Gần như trong nháy mắt, giữa trời đất ngoài biển lửa này còn có một màn sương trắng bao phủ.

Đồng tử trong hai mắt Phong Yêu co rụt lại, thở hổn hển. Hắn vốn cũng đánh giá cao Vương Lâm, nhưng giờ phút này cũng phát hiện ra nhận xét của mình vẫn còn thiếu, người trước mắt không chỉ đáng sợ, mà là quá kinh khủng! Cho dù hắn có ở đỉnh cao thực lực, cũng không dám nói có thể toàn thắng, huống hồ hiện giờ sau khi tái sinh, tu vi chỉ tương đương với Khuy Niết Hậu Kỳ.

- Việc của Diêu Tích Tuyết chính là cửa ải cuối cùng để cho đạo nhân quả của ta có thể đại thành. Mấy trăm năm không nhận ra, ta hiển nhiên đã bị hãm sâu vào bên trong, trở thành một bộ phận của nhân quả. Chỉ có hoàn toàn dung nhập vào nhân quả, mới cảm ngộ được ý cảnh mà ta cần, cũng giống như địa ngục, nếu không vào trong đó, ai có thể hiểu được sự ham muốn.

Vẻ sáng tỏ trong mắt Vương Lâm càng đậm, thân mình bước về phía trước, lúc này toàn thân hắn bị biển lửa bao phủ. Khi hắn tiến về phía trước, biển lửa ngày càng đậm, quét ngang bốc lên ngợp trời, tản mát ra sức nóng nồng đậm, hướng thẳng đến Phong Yêu.

Phong Yêu tâm thần chấn động, cắn răng không chút do dự nâng tay phải chỉ lên không trung, khẽ quát:

- Phong quy tắc!

Lời vừa nói ra, lập tức giữa trời đất lập tức có một luồng yêu phong gào thét thổi đến, vờn quanh thân thể Phong Yêu, ầm một tiếng hóa thành vô số những luồng gió nhỏ. Những luồng gió này tràn ngập, theo tay Phong Yêu chỉ về phía trước, lập tức nhất tề bay thẳng đến Vương Lâm.

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, toàn bộ bị bảo phủ bởi những luồng yêu phong, ngay cả mặt biển rộng lớn trong nháy mắt cũng phát ra tiếng nổ ầm ầm, sóng biển ngập trời, kịch liệt quay cuồng.

Không trung lại xuất hiện vô số những vết nứt, dường như trong nhưng luồng yêu phong vô tận này như thể sắp sửa sụp đổ. Những luồng yêu phong giống như những thanh phong đao quét ngang, ngay cả biển lửa kia cũng trở nên u ám, dường như sắp tắt.

Chỉ có điều những luồng gió này thổi đến người Vương Lâm cũng không thể khiến Vương Lâm lùi ra phía sau nửa bước. Hắn chậm rãi tiến tới, từng bước đi về phía trước, mặc kệ những luồng gió này thổi tới.

- Hiện giờ thân thể ta đã nhập vào bên trong nhân quả, phá vỡ hết thảy, đạo nhân quả lại vừa đại thành, đạo tâm của ta đã có thể đột phá!

Vương Lâm nắm tay phải lại, ngay khi chữ “phá” được nói ra, hướng về phía trước hung hăng tung một quyền.

Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, dưới một quyền của Vương Lâm, lập tức hư ảnh của Cổ Thần bỗng nhiên biến ảo hiện ra. Hư ảnh của Cổ Thần đầu đội trời, chân đạp xuống mặt biển rộng, cũng múa hữu quyền cùng với Vương Lâm đánh tới!

- Cổ Thần!!!!

Phong Yêu thở hổn hển. Vừa rồi hắn cảm thấy khí tức đáng sợ trên người Vương Lâm có chút quen thuộc, nhưng thời gian đã quá lâu, cũng khiến hắn quên rất nhiều chuyện. Nhưng lúc này, ngay khi nhìn thấy hư ảnh này, cũng khiến cho ký ức năm đó của hắn thức tỉnh.

- Không ngờ ngươi là Cổ Thần!!

Phong Yêu da đầu run lên, không nói hai lời thân mình lập tức lui nhanh, gần như hóa thành một cơn gió, lấy tốc độ cực nhanh điên cuồng bỏ chạy.

- Hết thảy những việc làm trước đây của ta, theo đạo nhân quả này, không hề sai! Đạo nhân quả đến nay chưa đại thành chính là bởi vì đạo tâm của ta, sau hơn ngàn năm giết chóc đã có kẽ hở, giống như là có tâm ma!

Một quyền của Vương Lâm trong tiếng ầm ầm lập tức va chạm với luồng yêu phong kia, ngay tức khắc có vang lên tiếng ầm ầm. Dưới một quyền này, luồng yêu phong phía trước bị xé toạc, hướng về bốn phía cuộn lên quét ngang ra.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào chỗ mà Phong Yêu đã biến mất ở đằng xa, thần sắc không có một chút lo lắng, vỗ túi trữ vật, lập tức Khô Phù xuất hiện, được Vương Lâm cầm lấy dán lên chính người mình.

Ngay khi Khô Phù kia được dán xuống, một luồng hắc phong bỗng nhiên từ trong cơ thể Vương Lâm gào thét lao ra, hình thành một luồng gió xoáy thông thiên tràn ngập giữa đất trời. Luồng gió xoáy này vừa xuất hiện, ngay cả mặt biển dưới chân Vương Lâm dường như cũng bị dẫn dắt, xuất hiện lốc xoáy vô biên.

Bên trong cơn lốc xoáy bên ngoài thân thể Vương Lâm, trong nháy mắt liền có một thanh âm chấn kinh thiên địa, dường như có thể phá vỡ thế giới này gào thét phóng lên trời cao.

Trong tiếng gào thét kia, lại có một con chim điêu toàn thân màu đen xuất hiện bên trong luồng hắc phong.

Cánh con chim này bỗng nhiên duỗi ra, thân mình vốn chỉ dài có mấy trượng, nhưng ngay khi duỗi cánh ra, không ngờ phóng đại lên vô cùng, trong nháy mắt liền đạt tới mấy vạn trượng! Thân mình khổng lồ này có thể che cả trời! Trong tiếng gào thét có thể xé rách thiên địa, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước bước một bước, ngay lập tức liền cảm

nhận được sức mạnh của luồng gió. Luồng gió phía trước thổi đến. như thể hai bức tường thành đập vào mặt.

Dưới thân thể Cổ Thần của Vương Lâm, những trở ngại như những bức tường thành này đều sụp đổ, không có cách nào hình dung được tốc độ này, chỉ là sau một bước vừa rồi, Vương Lâm giống như là tách rời thiên địa, dùng một phương thức cũng không phải là Súc Địa Thành Thốn trực tiếp đi về phía trước.

Phong Yêu thì triển toàn lực điên cuồng bỏ chạy, hơn nữa để đề phòng đối phương thi triển thần thông kỳ dị như lúc trước, khiến cho khoảng cách giữa mình và đối phương nhanh chóng kéo dài ra. Hắn không tiếc tiêu hao yêu khí trong cơ thể, đem toàn bộ yêu khí tràn ra bốn phía thân thể, nhanh chóng vận chuyển tạo thành một lớp phòng hộ.

Yêu khí tràn ra, lại khiến cho bên trên thân thể hắn biến hóa ra một yêu ảnh rất lớn.

Đối với tốc độ của mình, Phong Yêu rất là tự tin, nhưng ngay sau khi hắn cho rằng đã thoát ra khỏi bàn tay của đối phương, cũng ngay lập tức nghe thấy được một tiếng xé gió khổng lồ như một tiếng sấm ầm ầm từ phía sau lao đến.

Quay đầu lại, Phong Yêu lập tức hồn bay phách lạc. Chỉ thấy ở phía sau hắn, Vương Lâm với một tốc độ không thể tưởng tượng được ngay lập tức lao đến. Theo Vương Lâm tới gần, cơn lốc xoáy lúc trước xuất hiện trên mặt biển phía dưới cũng theo đó mà đến, với tốc độ kịch liệt này lập

tức khiến cho biển rộng phía dưới xuất hiện những tiếng rít gào long trời lở đất, như thể toàn bộ nước biển đều bị cuốn lên!

- Quả của việc này là phương pháp phá khai đạo tâm của ta, cùng với việc kết thúc vai trò thật sự của ngươi đã khiến ta hiểu ra nhân quả!

- Nhân quả là cái chó má gì, bản yêu nghe không hiểu chút nào! Ngươi ngoan cố như vậy, bản yêu liều cả mạng sống cũng phải giết chết ngươi!

Trong thanh âm của Phong Yêu không còn có ý muốn bỏ trốn, tốc độ mà hắn vốn cực kỳ tự tin, ở trước mặt đối phương hoàn toàn giống như một trò đùa, làm sao có thể chạy trốn! Hận ý không thể trừ bỏ trong ký ức đã bị nuốt của Diêu Tích Tuyết kia, trong lúc bị truy sát được áp chế không thể bùng phát ra. Hận ý này dung nhập vào trong tâm thần Phong Yêu, lập tức khiến cho những vết sẹo trên mặt dữ tợn hơn, ký hiệu do những vết sẹo nối liền tạo thành lại lóe lên lục quang.

- Pháp khí của Cổ Yêu, Phong Thần Hóa Ma Phiên!

Phong Yêu hét lớn một tiếng, hai tay giơ lên không trung, yêu khí toàn thân lúc này từ trong cơn cuồng phong bên ngoài cơ thể hắn điên cuồng xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ trên hai tay.

Yêu khí vô tận tung hoành, giữa trời đất liền bị bao phủ vào bên trong khí âm hàn, hết thảy bốn phía như đều xuất hiện dấu hiệu đóng băng, còn

có những cơn gió gào thét thảm thiết thổi đến.

Ở khoảng không phía trên Phong Yêu, bên trong đám yêu khí không ngừng ngưng tụ kia lập tức có từng trận điện quang màu lục lóe ra. Theo yêu khí không ngừng ngưng tụ lại có ba cây cờ nhỏ màu lục từ bên trong biến ảo hiện ra.

Ngay khi ba cây cờ nhỏ màu lục này xuất hiện, lập tức phong vân biến sắc, mặt biển phía dưới như bị một sức mạnh quỷ dị phá vỡ, không ngờ trong tiếng gào thét ầm ầm nhất tề hướng về bốn phía đẩy ra.

Phía trên ba cây cờ nhỏ màu lục kia bỗng nhiên xuất hiện vô số những ảo ảnh, trong những thân ảnh này không ngờ còn có một Cổ Thần cùng với hai Cổ Ma trên đầu có một sừng! Càng đáng sợ hơn đó là sau khi ba cây cờ nhỏ này xuất hiện, không chỉ có biển rộng xuất hiện kinh biến, mà ngay cả thế giới này dường như cũng không ổn. Theo mặt biển dậy sóng điên cuồng, cấm chế ở nơi đây toàn bộ bị kích hoạt, toàn bộ được mở ra! Cấm chế mở ra, lập tức khiến cho biển rộng phía dưới dấy lên chấn động vang trời, không ngờ trong lúc đó nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau, trong nháy mắt toàn bộ mặt biển xuất hiện vô số những khe rãnh không có nước biển.

Những khe rãnh này đan xen với nhau, khiến cho sóng lớn trên biển càng trở nên kịch liệt hơn.

Điều thật sự kinh người chính là trong lúc biển rộng kia ngưng tụ, nếu từ trên không trung nhìn xuống dưới, có thể kinh sợ phát hiện ra, biển rộng

vô tận này, theo nước biển co rút lại, hợp thành một hình người!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1035: Thế hệ(2)

Hình người màu trắng do nước biển ngưng tụ thành đang trong cơn ngủ say, miệng mấp máy dường như có dấu hiệu tỉnh lại.

Phong Yêu vẻ mặt dữ tợn, không rảnh để ý tới biển rộng đang có biến hóa, mà tay phải bấm quyết, từ trong miệng truyền ra từng trận thanh âm kỳ dị. Những thanh âm này là ngôn ngữ của một bộ tộc thời cổ đại, chỉ là từ trong miệng của Cổ Thân truyền ra có ẩn chứa sự tang thương và uy nghiêm, còn từ trong miệng Phong Yêu truyền ra, tuy cũng có cảm giác tang thương, nhưng cũng có một vẻ âm trầm sâu sắc và quỷ dị.

Tay phải Phong Yêu chỉ về phía trước, lập tức ba cây cờ nhỏ ở phía trước xoay trong vờn quanh bốn phía Phong Yêu. Từ trên những cây cờ nhỏ màu lục có sương mù màu lục nồng đậm tràn ngập, bên trong màn sương kia, có một hư ảnh khổng lồ biến ảo hiện ra. Hư ảnh này thân thể cao mấy ngàn trượng, ngay khi xuất hiện đầu đội trời chân đạp đất, dường như thế giới trước mắt không thể chứa đựng nổi thân thể này.

Trên mi tâm của thân ảnh khổng lồ này, rõ ràng còn có sáu tinh điểm đang không ngừng xoay tròn.

Ở hai bên hư ảnh của Cổ Thần này, lúc này dưới màn sương mù màu lục cuồn cuộn, lần lượt biến hóa ra hai thân ảnh nhỏ hơn vô cùng dữ tợn. Hai thân ảnh này chỉ cao có trăm trượng, nhưng ngay khi bọn họ xuất hiện, lại có ma khí ngợp trời bùng nổ, dường như muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của đám sương màu lục.

Trong mắt trái của hai ma ảnh này đều có sáu tinh điểm không ngừng xoay tròn.

Ngay khi nhìn thấy ba thân ảnh này, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm mạnh mẽ co rụt lại.

Phong Yêu đứng trước ba hư ảnh này, hai tay bấm quyết, lập tức nhìn chằm chằm Vương Lâm quát khẽ:

- Không cần biết ngươi có phải là Cổ Thần hay không, hôm nay, ta sẽ cho ngươi trở thành một trong thánh khí chủ kỳ của bộ tộc Cổ Yêu ta.

Phong Yêu hai mắt lóe lên sát khí, tay phải chỉ về phía trước, lập tức ba hư ảnh phía sau lập tức ngửa mặt lên trời bắt đầu gào thét. Cổ Thần lục tinh kia bước tới một bước, nắm tay lại, một quyền rất lớn trong tiếng rầm rầm hướng về Vương Lâm hung hăng đánh tới.

Hai hư ảnh Cổ Ma kia lại nhoáng lên một cái, theo hai phía tả hữu mang theo một luồng ma khí khát máu lao thẳng đến Vương Lâm, dường như muốn nuốt lấy.

Trong bộ tộc Cổ Yêu, Bối La tuy không phải là vương tộc, nhưng cũng không phải là loại yêu tầm thường. Phong Thần Tỏa Ma Phiên này là được vương tộc của Cổ Yêu tặng cho, mặc dù không phải là thánh khí của vương tộc, nhưng cũng có được thần thông vô cùng lớn.

Khi Bối La còn đang ở đỉnh cao, có được Phong Thần Tỏa Ma Phiên thật sự, một khi thi triển lập tức bốn mươi chín cây cờ nhỏ sẽ tràn ngập trời đất. Những người bị những cây cờ này phong tỏa không phải toàn bộ đều là do hắn giết, mà là các đời chủ nhân trước đây của Phong Thần Tỏa Ma Phiên.

Bối La chẳng qua chỉ là chủ nhân thứ bảy của pháp khí Cổ Yêu này mà thôi. Nghe đồn chủ nhân thứ nhất của pháp khí này có được sức mạnh thông thiên, có thể cùng với hậu duệ của Cổ Thần trực tiếp đối kháng. Trên thế gian này, cực kỳ hiếm thấy Cổ Yêu đời thứ tư!

Năm đó một bộ tộc thời cổ đại tu luyện ngược với đạo trời, sau đó phân hóa thành ba bộ tộc Cổ Thần, Cổ Yêu và Cổ Ma tồn tại song song. Thế hệ thứ nhất của Cổ Thần, Cổ Yêu và Cổ Ma, trong cơ thể bọn họ vẫn còn lưu lại một lượng lớn huyết dịch và truyền thừa của bộ tộc cổ đại.

Sau này sinh sôi phát triển đến thế hệ thứ hai, thế hệ thứ hai của Cổ Thần, Cổ Yêu và Cổ Ma huyết dịch trong cơ thể không bằng đời thứ nhất, những cũng vẫn còn không hề ít.

Chỉ có điều theo thời gian trôi qua, dần dần huyết dịch và truyền thừa trong những thế hệ sau của ba tộc này càng ngày càng ít, đến cuối cùng, thậm chí chỉ còn ẩn chứa một tia.

Cái gọi là vương tộc là một bộ phận giữ được nhiều huyết mạch của bộ tộc cổ đại nhất trong ba tộc này, cũng là những người kế thừa trực hệ từ thế hệ thứ nhất của ba tộc năm đó.

Bối La, chuẩn xác mà nói đã là Cổ Yêu đời thứ bảy mươi chín, nhưng pháp khí này của hắn cũng có nguồn gốc từ rất xa xưa. Tuy nhiên hiện giờ Phong Yêu vứt bỏ thân phận Cổ Yêu, yêu thể sớm đã tự tan vỡ mà chết, không còn có thể thi triển ra pháp khí chân chính. Giờ phút này ba cây cờ nhỏ này chỉ là do hắn lấy yêu khí toàn thân để biến hóa ra, so với phương pháp Vương Lâm triệu tập Diệt Thần Mâu cũng có chút tương tự.

Lúc này theo tay phải Phong Yêu chỉ về phía trước, Cổ Thần và Cổ Ma từ trong ba cây cờ nhỏ biến ảo ra lao thẳng đến Vương Lâm. Vương Lâm hai mắt lóe lên, liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối bên trong, không cần nghĩ ngợi tay phải túm vào hư không một cái, lập tức ở phía trước liền có một cái khe rất lớn ầm một tiếng xuất hiện.

Dường như trên bầu trời xuất hiện một cái khe rất lớn, từng trận điện quang cong hình cánh cung nhanh chóng chạy qua chạy lại bên mép cái khe, truyền ra từng trận tiếng sấm vang dội.

Cùng lúc đó, theo tay phải Vương Lâm túm vào hư không, lập tức từ bên trong cái khe trên không trung truyền ra một luồng uy áp long trời lở đất.

Uy áo này rất mạnh, lập tức khiến cho sắc mặt Phong Yêu đại biến!

Tiếng động rầm rầm vang vọng thiên địa, một đạo hắc quang từ trong cái khe kia chợt lóe lên phóng ra, rơi vào trong tay Vương Lâm. Đây chính là Diệt Thần Mâu!

- Thánh khí của vương tộc Cổ Thần!!

Phong Yêu đã có được ký ức, khi nhìn đến Diệt Thần Mâu này, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, thở hổn hển, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ngươi là vương tộc Cổ Thần!!

Tay phải Vương Lâm cầm Diệt Thần Mâu vung lên quét ngang về phía trước, thân mình của lục tinh Cổ Thần đang tiến đến lập tức chấn động, quắc mắt nhìn chằm chằm Diệt Thần Mâu, hai mắt vốn ảm đạm ngay lập tức có thần thái.

Hắn chẳng qua chỉ là một lục tinh Cổ Thần tầm thường, vả lại nếu so sánh, thì so với Bối La còn không bằng, giờ phút này nhìn thấy thánh khí của bản tộc, thân mình lập tức run rẩy dừng lại.

Nếu bản thể của Phong Thần Tỏa Ma Phiên xuất hiện thì hắn sẽ không như vậy. Nhưng hiện giờ pháp khí này lại từ Phong Yêu biến ảo hiện ra, uy lực so với bản thể kém hơn rất nhiều, khiến cho thần ma bị phong tỏa bên trong cũng yếu hơn.

Phong Yêu âm thầm kêu khổ, âm thầm hận Diêu Tích Tuyết tại sao lại trêu chọc một người đáng sợ như vậy. Nếu hắn sớm biết người mà Diêu Tích Tuyết trêu chọc chính là Vương Lâm, thì lúc trước tuyệt đối sẽ không lựa chọn nàng để dung hợp.

- Chết tiệt, trong trí nhớ của Diêu Tích Tuyết kia, năm đó người này rõ ràng là một kẻ vô cùng yếu ớt, dùng một ngón tay cũng có thể giết chết hắn, không ngờ làm thế nào mà hắn lại là Cổ Thần, hơn nữa lại là vương tộc Cổ Thần!!

Trong lòng Phong Yêu biết rất rõ, trong ba tộc thì những người trong vương tộc hiện giờ vô cùng thưa thớt, gần như đã tuyệt diệt, rất khó có thể nhìn thấy một người, năm đó Bối La cũng là có được cơ duyên mới gặp được vương tộc Cổ Yêu.

Trên thực tế với thần thông và tu vi của Phong Yêu, nếu không phải là gặp Vương Lâm, cho dù là Tư Đồ Nam tiến đến, Phong Yêu cũng sẽ có thể dựa vào các loại thủ đoạn và tốc độ không gì sánh kịp kia mà chống đỡ được.

Chỉ có điều đối mặt với Vương Lâm, gần như tất cả mọi thủ đoạn của hắn đều bị khắc chế, tốc độ không được, thần thông cũng không được, ngay cả pháp bảo, tuy nói đều là hư ảo hiện ra, nhưng rõ ràng không thể so sánh được với thánh khí vương tộc của Vương Lâm.

Lúc này Diệt Thần Mâu trong tay Vương Lâm quét ngang về phía trước, lập tức thiên địa biến sắc, toàn bộ thế giới dường như chấn động kịch liệt. Diệt Thần Mâu gào thét hướng thẳng đến hai Cổ Ma thân mình đang run rẩy kia lao tới.

Hai Cổ Ma này cũng là từ hư ảo hiện ra, cũng không có được uy lực thực sự của Phong Thần Tỏa Ma Phiên, nếu gặp tu sĩ tầm thường thì còn có thể đánh một trận, nhưng đối mặt với Diệt Thần Mâu thánh khí của vương tộc Cổ Thần, cũng hoàn toàn không có một chút tư cách!

Diệt Thần Mâu gào thét lao tới gần, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ trong nháy mắt liền ầm ầm xuyên qua thân thể của một Cổ Ma. Cổ Ma kia trong lúc thân mình run rẩy, vô số ma khí theo Diệt Thần Mâu xuyên qua thân thể giống như bị cuốn đi.

Trong nháy mắt thân mình Cổ Ma này liền tan thành mây khói.

Đồng tử trong hai mắt Phong Yêu co rụt lại, đứng trước nguy cơ sống chết hắn không chút do dự há miệng phun ra một ngụm máu tươi, tay phải ở bên trên nhanh chóng vẽ ra một dấu ấn quỷ dị, chỉ về phía trước, trong miệng quát to:

- Kỳ diệt!

Ba cây cờ nhỏ màu lục từ trong hư ảo biến hóa ra lập tức xoay trong kịch liệt, theo Phong Yêu chỉ ra, ầm ầm sụp đổ, hóa thành một sức tấn công vô biên, giống như một con cự long toàn thân màu lục cuốn ngang ra, lao thẳng đến Diệt Thần Mâu.

Theo những cây cờ kia sụp đổ, Cổ Thần và Cổ Ma còn lại kia thân mình cũng ầm một tiếng tan rã, dung nhập vào trong cơ thể của con cự long kia, khiến cho con cự long toàn thân màu lục này càng thêm hung dữ.

Diệt Thần Mâu và con cự long màu lục kia với một tốc độ rất nhanh va chạm với nhau. Ngay khi va chạm vào nhau, ngay lập tức có một quả cầu lớn hàng trăm trượng xuất hiện ở giữa hai pháp khí.

Bên trong quả cầu này ẩn chứa hai đạo khí màu đen và màu lục, không ngừng lồng vào nhau giằng co ở bên trong. Lại có từng đạo hào quang hình tròn ở bên ngoài quả cầu không ngừng lóe ra, từng trận tiếng động keng keng từng bên trong truyền ra.

Một luồng uy áp có sức hủy diệt đáng sợ lập tức tràn ngập bốn phía.

Đây là một trận chiến giữa hai pháp khí của hai tộc Cổ Thần và Cổ Yêu. Một là Diệt Thần Mâu của vương tộc Cổ Thần biến hóa ra, một là pháp khí của bốn thế hệ Cổ Yêu đầu tiên.

Cả hai đều không hoàn toàn là bản thể, cùng đều từ hư ảo biến ra, cả hai trong lúc này đang phân cao thấp! Bên trong quả cầu kia tràn ngập một luồng hắc khí điên cuồng hống hách, dường như ngăn cản hết thảy những sức mạnh phía trước. Dưới sức tấn công này, luồng lục khí kia không ngừng giãy giụa, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được số mệnh.

Lục khí kia không ngừng lui về phía sau, cuối cùng bên trong cầu quả kia toàn bộ đã trở thành thiên hạ của hắc khí. Ngay trong khoảnh khắc này, quả cầu ầm một tiếng vỡ tan!

Lập tức một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, thanh âm ầm ầm ầm kia có thể xua tan những đám mây, xé rách trời đất, lại không ngừng truyền tới, bất ngờ khiến cho nước biển dưới chân lại nổi sóng lớn.

Dưới lực lượng xung kích của vụ nổ này, con cự long màu lục kia ầm ầm tan rã, toàn bộ tiêu tan. Diệt Thần Mâu lại xông tới, hướng thẳng đến Phong Yêu.

Phong Yêu phun ra một ngụm máu tươi. Pháp khí bị hủy, cho dù là do hắn từ hư ảo biến hóa ra, nhưng vẫn có liên hệ với yêu khí. Lúc này bị trọng thương, mắt thấy Diệt Thần Mâu đang tới gần, Phong Yêu sắc mặt tái nhợt nhanh chóng lui về phía sau.

Vương Lâm thần sắc lạnh như băng, hướng về phía trước lập tức đuổi theo.

- Việc của ngươi và Diêu Tích Tuyết ta không có tham dự vào, ngươi luôn mồm nói nhân quả nhân quả, lão tử Phong Yêu ta thì tính là nhân quả gì!!

Phong Yêu giận dữ, chửi ầm lên.

- Ngươi vốn ở bên ngoài nhân quả, nhưng lại cố gia nhập vào bên trong nhân quả. Nếu hiện giờ ngươi lựa chọn rời khỏi thân thể Diêu Tích Tuyết, ta có thể thả cho ngươi đi!

- Thúi lắm, lão tử chỉ là một đoạn ký ức, làm sao có thể đi được!

Phong Yêu nghiến răng nghiến lợi, trong lòng âm thầm hối hận, đáng lẽ không nên dung hợp với Diêu Tích Tuyết.

Mặc dù hắn không hiểu được nhân quả, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được dường như sự dung hợp của mình, một khi đã nhập vào một người, thì không thể thoát ra!

Diệt Thần Mâu gào thét tới gần, mắt thấy đã gần đuổi kịp Phong Yêu, hai mắt Vương Lâm lóe lên.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên thần sắc Vương Lâm biến đổi, không chút do dự thân mình lập tức nhoáng lên lao ra. Phía dưới mặt biển lập tức có một bàn tay do nước biển tạo thành nhanh chóng từ vị trí của Vương Lâm lúc trước đảo qua, bắt được Diệt Thần Mâu đang tới gần sát Phong Yêu, hung hăng vỗ một cái, Diệt Thần Mâu kia lập tức tản mát ra hắc quang nồng đậm.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1036: Tên gọi của ngươi

Cấm chế trong khóm hoa bên trong động phủ của Tiên Đế dưới sự tấn công chém giết của Vương Lâm và Phong Yêu hoàn toàn bị mở ra. Bàn tay to do nước biển tạo thành kia bắt lấy Diệt Thần Mâu, ngay lập tức lôi xuống dưới.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, quát khẽ:

- Nổ!

Lời vừa nói ra, lập tức hắc quang trên Diệt Thần Mâu kia trong thời gian ngắn phóng đại lên vô cùng, giống như một mặt trời màu đen, thậm chí cánh tay bắt lấy Diệt Thần Mâu kia cũng bị chiếu rọi thành màu đen.

Ngay khi hắc quang này đạt tới cực hạn, lập tức liền có một tiếng nổ ầm ầm vang vọng trong trời đất. Một sức tấn công có sức mạnh hủy diệt quét ngang ra bốn phía, cánh tay từ nước biển tạo thành kia ầm ầm sụp đổ, thậm chí cánh tay này còn hóa thành không khí, lập tức tiêu tan không còn.

Nhưng thần sắc Vương Lâm chẳng những không có lơi lỏng, mà ngược lại càng tập trung hơn. Thậm chí ngay cả Phong Yêu ở đằng xa thần sắc cũng biến hóa, quắc mắt nhìn chằm chằm vào mặt biển.

- Graoo!!

Một tiếng rít gào trầm thấp từ dưới biển điên cuồng truyền ra, tiếng rít gào kinh thiên động địa này lại hóa thành một thanh âm vang vọng khắp trời đất, tiếng nổ ầm ầm không át được tiếng rít gào kia. Cùng lúc đó, mặt biển kịch liệt quay cuồng, bỗng nhiên không ngừng dâng lên. Đồng

tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn phải hít sâu.

Nước biển này không bay lên không, mà toàn bộ ngưng tụ lại ở phía trước hóa thành một hình người, chậm rãi ngồi dậy!

Đây là một người khổng lồ, to lớn đến mức không cách nào tả được, vừa ngồi dậy dường như đã có thể phá vỡ không trung. Toàn bộ thân mình đều từ nước biển tạo thành, sau khi ngồi dậy, trên mặt biển lộ ra đáy biển rất sâu.

Biển rộng đã không còn, chỉ còn lại người khổng lồ được tạo thành từ nước biển này!

Người khổng lồ của biển!

Ngũ quan đục ngầu, không nhìn rõ hình dáng, nhưng hai tai to lớn dài đến vai của người khổng lồ này không hề giống với tu sĩ. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Lâm và Phong Yêu nhỏ bé trên không trung, chậm rãi nâng tay phải lên, dấy lên một cơn sóng lớn, hướng về Vương Lâm chộp tới!

Cơn sóng chưa đến gần, tiếng gào thét ầm ầm đã đến, giống như cuồng phong ập vào mặt. Thân mình Vương Lâm lập tức rút lui, né bàn tay kia đang tới gần.

- Chỉ là cấm chế do sương sớm hóa thành, Vương mỗ vẫn chưa để trong mắt!

Trong mắt Vương Lâm bỗng nhiên có hai ngọn lửa bùng lên, dấu ấn Chu Tước trên thân thể lại phát ra ánh sáng đỏ thẫm.

Ngay khi hai tay người khổng lồ kia nâng lên, ầm ầm chụp tới, song chưởng của Vương Lâm bỗng nhiên duỗi ra, lập tức liền có một biển lửa từ trong cơ thể bùng phát ra.

Biển lửa này vừa xuất hiện, liền theo nguyên lực trong cơ thể của Vương Lâm vận chuyển hướng về bốn phía điên cuồng quét ngang ra, trong tiếng động rầm rầm, trong nháy mắt đã tràn ngập không trung!

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người, biển lửa ngập trời, phía dưới là người khổng lồ của biển!

Ngay khi song chưởng của người khổng lồ kia chộp tới, Vương Lâm đang ở trong biển lửa gầm nhẹ một tiếng, lập tức ngọn lửa trên không trung dung nhập vào ý chí của Vương Lâm, từ trên trời giáng xuống, lao thẳng xuống người khổng lồ kia.

Biển lửa đầy trời giống như mưa lửa tới gần, hướng về người khổng lồ kia tràn tới, chưa tới gần đã có sức nóng nồng đậm tràn ngập trời đất.

Phong Yêu ở đằng xa thấy cảnh tượng này lập tức hít sâu, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm càng lộ vẻ kiêng kỵ.

Gần như trong nháy mắt, biển lửa từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại bên ngoài thân thể người khổng lồ kia. Ngay lập tức có một mảng lớn hơi nước bay lên cao, hóa thành sương trắng nồng đậm hướng về bốn phía khuếch tán thành hình tròn.

Người khổng lồ kia lại rít gào, theo tiếng rít gào này lập tức nước biển tạo thành toàn thân hắn dường như lập tức trong tiếng ầm ầm điên cuồng tản ra, hướng về không trung cuốn lên.

Cảnh tượng này như thể nước biển muốn nuốt lấy không trung, từ xa nhìn lại, dường như không phải giao chiến với Vương Lâm, mà là trời với biển giao chiến!

Nước biển vô tận tràn ra, hướng thẳng đến biển lửa trên không trung, trong thời gian ngắn ở trên không trung còn hóa thành một cơn sóng lớn như một bức tường nối liền trời đất quét ngang ra, từ bốn phía hình thành một vòng tròn hướng về trung tâm điên cuồng ngưng tụ.

Một tiếng ầm ầm long trời lở đất vang lên. Theo bức tường nước khổng lồ kia đang không ngừng co rút lại, một dải biển lửa không ngờ gần như toàn bộ tắt ngấm, chỉ còn lại một chút. Bức tường nước kia liền co rút lại cách thân thể Vương Lâm không đến trăm trượng, hết thảy biển lửa khi chạm vào đều sụp đổ.

Ngay khi đang co rút lại tấn công, ở cách Vương Lâm chưa đến trăm trượng, trong nháy mắt, bên trong bức tường nước nối liền trời đất kia ngay lập tức hiện ra một khuôn mặt.

Khuôn mặt này chính là mặt của người khổng lồ tạo thành từ nước biển, lập tức rít gào, mở to miệng ra, hướng thẳng đến Vương Lâm nuốt lấy!

Ngọn lửa trong hai mắt Vương Lâm hừng hực thiêu đốt, dấu ấn Chu Tước trên da bên dưới lớp quần áo xuyên thấu ra hồng quang. Ngay khi tâm niệm Vương Lâm khẽ động, ngay lập tức một tiếng kêu Chu Tước từ trong cơ thể hắn bỗng nhiên phát ra.

Tiếng kêu Chu Tước này vang lên thánh thót, ngay khi xuất hiện, lập tức toàn thân Vương Lâm như bị lửa thiêu đốt, một con Chu Tước đỏ như lửa trong thời gian ngắn từ trên thân thể hắn lao ra, ở phía trên Vương Lâm giương hai cánh. Trong nháy mắt, một biển lửa không cách nào có thể hình dung đột nhiên xuất hiện!

Ngay khi người khổng lồ kia há to miệng nuốt tới, Vương Lâm ánh mắt lộ ra sát khí, trong miệng hạ giọng nói:

- Chu Tước Thánh Hỏa!

Ngay khi bốn chữ này được nói ra, Chu Tước bên trên Vương Lâm lập tức giương cánh vỗ mạnh về phía ngoài, lập tức có một biển lửa vô tận bùng lên, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán!

Ngọn lửa này vô biên vô hạn, không thấy đầu cuối, hướng ra phía ngoài khuếch tán, người khổng lồ đang há to miệng muốn nuốt lấy Vương Lâm lập tức truyền ra tiếng rít gào thê thảm, vội vàng lui về phía sau.

Ngay cả bức tường nước đang không ngừng co rút lại ở cách đó chưa đến trăm trượng, dưới sự tấn công của biển lửa này cũng lập tức tan rã, hóa thành một đám sương mù lớn bay lên không, không ngừng lui về phía sau!

Tốc độ lui về phía sau so với tốc độ lao đến tấn công còn nhanh hơn gấp vô số lần, nhưng Chu Tước Thánh Hỏa cũng như tủy thấu xương, gắt gao truy kích. Một lát sau, toàn bộ bức tường nước tiêu tan, vội vàng ngưng tụ xuống phía dưới, một lần nữa lại hóa thành người khổng lồ kia.

Nhưng người khổng lồ này lại có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, giờ phút này hắn không còn cao nghìn trượng, hiển nhiên, không còn ở tư thế ngồi, mà đã đứng lên.

Ngay khi người khổng lồ này một lần nữa biến ảo hiện ra, Chu Tước Thánh Hỏa ầm ầm tới gần, đem toàn bộ vây quanh. Vương Lâm hai mắt lóe lên đưa tay phải chỉ về phía trước.

Lập tức Chu Tước kia lại truyền ra tiếng kêu, hóa thành một ngọn lửa đỏ thẫm, giống như sao băng lao thẳng đến người khổng lồ, trong thời gian ngắn liền xuyên thấu ngọn lửa đang vây quanh, trực tiếp rã nước biển, chui vào bên trong cơ thể của người khổng lồ.

Một tiếng gầm rú thê lương không ngừng từ trong miệng người khổng lồ này truyền ra. Từ xa nhìn lại, toàn thân người khổng lồ này đều bốc lên ngọn lửa, ngay cả bên trong cơ thể, sau khi Chu Tước chui vào lập tức cũng nổi lên biển lửa!

Cả trong lẫn ngoài điên cuồng thiêu đốt, người khổng lồ này múa may song chưởng, dường như đang giãy giụa, nhưng không ngăn cản nổi sức nóng này, toàn thân tạo thành từ nước biển không ngừng bốc hơi, một màn sương hơi nước lớn từ trong cơ thể tràn ra, tràn ngập giữa trời đất.

Nhìn cảnh tượng này, Phong Yêu vẻ mặt chua xót. Giờ phút này hắn thật sự đã nhận thức được sự chênh lệch giữa mình và Vương Lâm, cả người trở nên trầm xuống.

Nhưng trong hai mắt lại lóe lên một sự ác độc, đầy vẻ không cam lòng.

Người khổng lồ kia không ngừng bị thiêu đốt, ngày càng thu nhỏ lại, nhưng trong đám hơi nước vẫn đang không ngừng tiêu tan kia, ngay khi thân mình sắp sửa hoàn toàn biến mất, người khổng lồ này bỗng truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên. Nước biển toàn thân đang bị ngọn lửa thiêu đốt điên cuồng co rút lại, cuối cùng hóa thành một giọt, không ngờ

phá vòng vây của biển lửa, xuyên thấu lao ra, hướng thẳng đến Vương Lâm.

Tiếng kêu của Chu Tước lại vang lên, ngọn lửa Chu Tước kia cuộn lên, đuổi theo sát phía sau giọt nước kia.

Tốc độ của giọt nước này quá nhanh, gần như trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm, hiển nhiên là phản kích trước khi chết! Vương Lâm thần sắc như thường, không có một chút bối rối, thanh quang trong mắt phải lóe lên, ngay khi giọt nước kia tới gần, lập tức ở phía trước hiện ra Thanh Quang Thuẫn!

Ầm một tiếng, Thanh Quang Thuẫn kia lập tức bị một lực tấn công khổng lồ chạm vào, bị ép lui về phía sau mấy tấc, nhưng không hề sứt mẻ, chặn đứng được sự tấn công của giọt nước.

Cùng lúc đó, Chu Tước tới gần, cuốn lên biển lửa đầy trời, đảo qua bao phủ lấy giọt nước kia. Sức nóng không thể tưởng tượng được tràn ngập, giọt nước kia càng ngày càng giãy giụa, trong tiếng rít gào cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Giữa trời đất, dư âm tiếng gào thét của người khổng lồ kia trong khoảnh khắc này cũng theo giọt nước kia tiêu tan. Toàn bộ trời đất như thể sụp đổ, xuất hiện những tiếng nổ ầm ầm, giờ phút này, không trung dường như bị xé rách, ngay cả mặt đất dưới đáy biển cũng toàn bộ tan rã.

Sự sụp đổ này chỉ diễn ra trong mấy tức, lập tức bầu trời vỡ thành vô số mảnh tiêu tan, mặt đất cũng vỡ tan, lộ ra màu xanh lục!

Toàn bộ thế giới biển cả này đúng là một giọt sương trên một cánh chiếc lá của một khóm hoa trong động phủ. Giọt sương lúc này biến mất, Vương Lâm chỉ cảm thấy hoa mắt, lúc nhìn thấy rõ ràng, đã một lần nữa hiện ra trong khóm hoa mà lúc trước đã biến mất.

Trong khoảnh khắc thế giới biển cả sụp đổ, Phong Yêu triển khai tốc độ tối đa, trực tiếp lao ra, xuất hiện bên trong động phủ. Mục đích của hắn chính là nhanh chóng xâm nhập vào trong một cấm chế khác để bỏ chạy.

Chỉ có điều khi hắn vừa mới lao ra, ở phía trước ngay lập tức thân ảnh Vương Lâm đã biến ảo hiện ra. Vô cùng kinh hãi, Phong Yêu đang định lui về phía sau, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

- Định!

Thân mình Phong Yêu dừng lại, tuy chỉ một lát đã khôi phục trở lại, nhưng một lát này cũng đủ để cho Vương Lâm sử dụng. Vương Lâm nâng tay phải lên, điểm vào một vết sẹo trên mặt của Phong Yêu.

Xoẹt một tiếng, vết sẹo kia trên mặt Phong Yêu lập tức tiêu tan, lộ ra làn da trắng nõn.

- Diêu Tích Tuyết, Vương mỗ sẽ không giết ngươi, mà phải cứu ngươi, lấy việc này để chấm dứt nhân quả. Ta cho ngươi gặp lại cha ngươi, từ nay về sau, ta và ngươi chân trời cách biệt, sẽ không có ngày gặp lại.

Tay phải Vương Lâm không hề dừng lại, mỗi một lần điểm lên người Phong Yêu, đều khiến cho một vết sẹo mới nhìn thấy đã kinh người lập tức thu lại, với tốc độ cực nhanh gần như trong nháy mắt liền hóa thành một đạo tàn ảnh.

Khi công pháp của Định Thân Thuật hết hiệu quả, ngay lập tức lại có một Định Thân Thuật mới được thi triển lên người của Phong Yêu. Ánh mắt Phong Yêu lộ ra vẻ hoảng sợ, hiển nhiên hắn đã đoán được Vương Lâm đang định làm gì.

Theo tay phải của Vương Lâm không ngừng hạ xuống, vô số vết sẹo trên cơ thể Phong Yêu kia càng ngày càng ít. Tới cuối cùng không còn lại một vết sẹo nào, Phong Yêu trước mắt đã khôi phục lại dung nhan xinh đẹp năm đó.

Làn da trắng như ngọc, dường như vô cùng mịn màng, lộ ra vẻ trong suốt, tản mát ra phong thái mê người.

Vương Lâm mơ hồ như thấy được Diêu Tích Tuyết ở vùng đất Yêu Linh năm đó.

Vương Lâm điểm một chỉ cuối cùng vào mi tâm của Phong Yêu. Sau một chỉ này, lập tức toàn thân Phong Yêu bỗng nhiên bắt đầu run rẩy, hắn nhớ tới lúc trước lần đầu tiên giao chiến với Vương Lâm, đối phương dựa vào thần thông truyền tống quỷ dị, vốn có thể trong lúc dịch chuyển khiến cho mình trọng thương, nhưng đối phương lại không làm vậy mà lại điểm vào mi tâm của mình.

Trong lúc hung hiểm đó, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, giờ phút này khi Vương Lâm lại điểm vào mi tâm, Phong Yêu cũng đã mơ hồ hiểu ra.

- Một chỉ đầu tiên là làm cho sự dung hợp ký ức giữa ngươi và Diêu Tích Tuyết xuất hiện sơ hở để có cơ hội giải cứu.

Vương Lâm âm thầm tự nói, lúc điểm ra một chỉ cuối cùng vào mi tâm của Phong Yêu, hai mắt hắn lộ ra vẻ quỷ dị.

Phong Yêu nhìn thấy ánh mắt này, lập tức từ trong đáy lòng xuất hiện hàn ý.

- Nếu ngươi thật sự vì lời hứa với Diêu Tích Tuyết mà giúp báo thù, như vậy bên trong nhân quả này, ngươi sẽ không tính là gia nhập vào, mà là một bộ phận bên trong đó. Nếu là như vậy, ta sẽ không quấy nhiễu ngươi,

nhưng ngươi lại không làm vậy. Ngươi lừa dối Diêu Tích Tuyết, ta mặc kệ, nhưng bởi vì ngươi lại phá hủy sự chuyển hóa của sinh tử luân hồi ý cảnh và nhân quả ý cảnh của ta, duy nhất dung nhập vào sự biến hóa nhân quả. Hơn nữa, truyền thừa của ngươi vốn chỉ là một đoạn ký ức, trên thực tế, ngươi đã sớm chết. Hiện giờ tuy ngươi được gọi là yêu, những vẫn là Diêu Tích Tuyết, ngươi không có chết, nếu có, cũng chỉ là ký ức mà thôi.

Vẻ kỳ dị trong mắt Vương Lâm càng đậm, hắn chậm rãi mở miệng, hướng về Phong Yêu bỗng nhiên hung hăng hút một cái!

Một trong những tiên thuật được Thanh Thủy truyền cho, một thuật cắn nuốt bá đạo đến tột cùng lần đầu tiên được Vương Lâm thi triển! Thứ hắn nuốt lấy, chính là yêu khí bên trong cơ thể Diêu Tích Tuyết!

Bị Vương Lâm hút lấy, lập tức vẻ sợ hãi trong mắt Phong Yêu đạt tới cực hạn. Hắn lập tức cảm nhận được yêu khí trong cơ thể mình điên cuồng chui ra, toàn bộ bị tu sĩ trước mắt hút vào trong miệng.

Yêu khí trên người Phong Yêu tràn ra, không ngừng chui vào trong miệng Vương Lâm, trong khoảnh khắc cuối cùng, ký ức bên trong hồn phách của Diêu Tích Tuyết ở sâu bên trong Phong Yêu cũng bị hút vào nguyên thần của Vương Lâm.

- Ngươi không nên để ký ức bên trong hồn phách của Diêu Tích Tuyết, ta và ngươi không thù không oán, ta sẽ chọn cho ngươi một vật dẫn khác.

Vẻ sợ hãi trong mắt Diêu Tích Tuyết dần dần tiêu tan, thân mình trong lúc run rẩy, hai mắt lộ ra một vẻ mê man. Lúc này nàng cực kỳ suy yếu, ngay khi thức tỉnh lập tức lui về phía sau vài bước, vẻ mê man trong mắt càng đậm.

- Ngươi là…

Diêu Tích Tuyết kinh ngạc nhìn Vương Lâm, trong đầu trống rỗng, cho dù nàng nghĩ như thế nào cũng không thể nhớ nổi, dường như bản thân không hề có ký ức, vẻ sợ hãi vì không có ký ức này lập tức hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt nàng.

Vẻ bất lực và sự sợ hãi trong mắt của nàng hiện lên rõ ràng trong mắt Vương Lâm.

- Tên của người là Diêu Tích Tuyết, ta là một người bạn cũ của ngươi.

- Diêu Tích Tuyết.

Diêu Tích Tuyết nhẹ giọng thì thầm, trong mắt vẫn còn vẻ mê man, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm thầm than, há miệng , ngay lập tức có một đạo u quang biến ảo hiện ra. Cảnh tượng này khiến cho Diêu Tích Tuyết vô cùng kinh ngạc, trong tiếng kinh hô lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã không còn là cảnh giác, mà là sợ hãi.

Nàng mất đi toàn bộ trí nhớ, giống như phàm nhân lần đầu tiên nhìn thấy tiên nhân làm phép!

Mười tám tầng địa ngục của Phong Tiên Ấn xuất hiện ở phía trước người Vương Lâm. Vương Lâm trầm ngâm một khắc, tay phải chỉ vào tầng thứ mười bốn, ở trong tầng thứ mười bốn, chỉ có một hồn phách! Hồn phách này bị một màn sương máu bao phủ, bên trong thi thoảng lộ ra một thân ảnh, lộ ra vẻ oán hận ngợp trời, đó chính là Huyết Tổ!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1037: Gặp lại

Theo tay phải Vương Lâm chỉ ra, tại tầng thứ mười bốn trên Phong Tiên Ấn lập tức có ánh sáng đỏ nhanh chóng lóe ra, như thể huyết quang tràn ngập bên trong toàn bộ động phủ, những khóm hoa trên mặt đất cũng bị chiếu rọi toàn bộ biến thành màu đỏ.

Theo huyết quang tràn ra, tầng thứ mười bốn trên Phong Tiên Ấn ngay lập tức có một đám sương đỏ khuếch tán ra. Bên trong đám sương đỏ kia, Huyết Tổ khuôn mặt đầy vẻ khát máu, nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhưng ngay lập tức nhận thấy được sự tồn tại của Diêu Tích Tuyết, chậm rãi xoay người, nhìn Diêu Tích Tuyết, trong lúc sửng sốt vẻ dữ tợn trên mặt tiêu tan, thay vào đó là một vẻ dịu dàng.

Diêu Tích Tuyết cách đó không xa sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Huyết Tổ, năm đó Vương mỗ đã từng hứa sẽ cho ngươi gặp lại con gái. Lúc này, Vương mỗ đã làm xong việc này rồi.

Vương Lâm vung tay phải lên, lập tức đám sương đỏ bao phủ thân thể Huyết Tổ ở phía trước lập tức tiêu tan, giải khai cấm chế cho Huyết Tổ.

Hồn phách Huyết Tổ trong ánh sáng đỏ lóe ra dần dần ngưng tụ, cuối cùng hóa thành hình người, nhìn con gái ở trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ xúc động.

- Việc năm đó như vậy là kết thúc, Diêu Tích Tuyết mưu hại ta, rồi sau đó bị phong ấn mấy trăm năm, Huyết Tổ ngươi muốn giết ta, dẫn đến kết cục này. Việc này ta cũng coi như là nhân, Diêu Tích Tuyết vì báo thù mà đánh mất ký ức trở thành con rối của Phong Yêu, ta cứu nàng lần này, cũng đã không tính đến việc trước kia.

Từ nay về sau hai cha con ngươi không còn liên quan đến Vương Lâm ta, nhân quả này đã chấm dứt, nếu còn quấy rầy, đường trách Vương mỗ hạ độc thủ, cho cha con ngươi hồn bay phách lạc, muôn kiếp không được siêu sinh!

Thanh âm Vương Lâm trong vẻ bình tĩnh lộ ra một sự lạnh lùng. Hắn vung tay áo xoay người đi về phía xa xa.

- Tầng thứ mười bốn trong Phong Tiên Ấn, Huyết Tổ ngươi cũng không cần phải quay về, ta trả tự do cho ngươi, làm bạn với con gái ngươi cả đời này. Nơi này là động phủ của Tiên Đế ở vùng đất Yêu Linh, các ngươi có thể tìm một chỗ chờ đợi sau khi hoàn toàn mở ra, rời khỏi nơi này.

Ánh mắt Diêu Tích Tuyết nhìn lên người Vương Lâm, lộ ra vẻ mê man. Nàng không hiểu bất cứ chuyện gì, thậm chí trong lúc mơ hồ, cũng không muốn nghĩ đến. Dường như có một thanh âm vẫn luôn vang vọng trong đầu óc nàng, nói với nàng, những việc trước kia đã xong, giống như gió ngày hôm qua, đất ngày hôm nay, khi gió thổi tới, cát bụi lại trở về với cát bụi… Thanh âm này Diêu Tích Tuyết nghe được dường như chính là lời nói cuối cùng mà mình nghe thấy trước khi mất đi ký ức.

Huyết Tổ quay đầu lại nhìn về Vương Lâm đang dần dần đi về phía xa, thần sắc lộ ra vẻ phức tạp. Sau khi cấm chế được giải khai, thần trí hắn đã hoàn toàn khôi phục, tuy vẫn còn là hồn thể, nhưng với tu vi của hắn năm đó, vẫn có cách tiếp tục lại một lần nữa tu luyện.

Bóng dáng Vương Lâm đi về phía xa rơi vào trong mắt hắn, cũng không còn thâm thù đại hận ngày xưa.

Huyết Tổ hiểu được, con gái mình đối với Vương Lâm mà nói, nếu muốn giết hoàn toàn không cần tốn nhiều sức. Nhưng lúc này, đối phương lại không làm như vậy, mà trả tự do cho mình, hồi sinh cho con gái mình.

Trong tiếng thở dài, thù hận đã không còn quan trọng, quan trọng là… con gái được bình an, mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng đối với nàng mà nói, có lẽ đây là một điều tốt.

Trải qua sự việc này, Huyết Tổ cảm giác được tâm của mình đã già, ý nghĩ duy nhất còn lại chính là có thể làm cho con gái mình được bình an… Hết thảy những chuyện khác, hắn đều cho qua… …

Huyết Tổ hiền lành nhìn Diêu Tích Tuyết, hạ giọng nói:

- Con, đi cùng với cha.

Diêu Tích Tuyết đã mất đi trí nhớ, nhưng đối với Huyết Tổ có một sự tin tưởng đến từ huyết thống, trong lúc trầm ngâm đi đến bên người Huyết Tổ, hai cha con dần dần bước đi:

- Cha, điều hắn nói, là sự thật sao?

- Thật hay giả không quan trọng, chúng ta cùng với hắn từ nay về sau sẽ không còn liên hệ gì nữa, không được nghĩ đến chuyện này… Hắn, không phải là người mà ta có thể trêu chọc… …

Huyết Tổ trong khi nói chuyện, quay đầu lại nhìn thoáng về phía xa xa, đối với Vương Lâm, hắn không thể hiểu rõ.

- Người này sớm đã không còn là tiểu bối mà năm đó ta không thèm đặt ở trong mắt. Trong mấy trăm năm nay, hiển nhiên hắn đã trưởng thành đạt tới được một trình độ như vậy… …

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh chậm rãi đi về phía trước. Việc của Diêu Tích Tuyết, phương pháp hắn làm có ẩn chứa nhân quả, có lẽ ở một góc độ khác có chút không giải thích rõ được, nhưng chỉ cần hắn cho rằng nên làm như vậy, thì nhân quả này sẽ là như vậy.

Từng bước một, Vương Lâm dần dần đi ra xa, một luồng khí tức vô biên từ bên trong thân thể hắn chậm rãi ngưng tụ, càng đi về phía trước, khí tức này càng mạnh, cuối cùng gần như bốc lên ngợp trời.

Dưới khí tức vô biên này, hai mắt Vương Lâm càng thêm sáng ngời.

Giai đoạn hiện tại của đạo tâm, sau khi giải quyết xong việc của Diêu Tích Tuyết, siêu thoát được nhân quả này, đã đạt tới viên mãn. Ngay khi đạo tâm viên mãn, Vương Lâm rõ ràng nhận thấy chính mình đã lâu chưa nâng cao được tu vi, như thể một dòng sông băng tan chảy, đã có dấu hiệu đột phá.

Diêu Tích Tuyết ở phía xa cùng với cha là Huyết Tổ biến mất bên trong một cấm chế, chờ đợi đến ngày động phủ mở ra. Ngước mắt nhìn bốn phía, bên trong động phủ này, ngoài Vương Lâm, không còn có một người nào.

Trên mặt đất vẫn còn những đống hoang tàn hình thành khi Táng Tiên Trì sụp đổ, ở cách đó không xa, hố sâu do Táng Tiên Trì lưu lại không còn một chút hàn khí nào tràn ra.

Sau khi nhìn thoáng qua bốn phía, ánh mắt Vương Lâm dừng ở phía trước. Nơi này chẳng qua là ở bên ngoài động phủ của Tiên Đế, chưa vào gần tới bên trong, từ nơi này nhìn về phía xa có thể mơ hồ nhìn thấy ở ngay phía trước có một công trình với rất nhiều lầu các.

Những lầu các này bao quanh lẫn nhau, hợp thành một đồ hình không có quy tắc, ở phía cuối, Vương Lâm mơ hồ có thể thấy được ở chỗ sâu bên trong những dãy lầu các này bị một màn sương đen nồng đậm bao phủ, bên trong đám sương mù, có một gian đại điện như ẩn như hiện.

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm, ánh mắt lóe lên, vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra một ngọc giản. Ngọc giản này làm từ tiên ngọc, phát ra ánh sáng

nhẹ nhàng.

Ngọc giản này lúc trước Vương Lâm lấy được ở vùng đất Yêu Linh, bên trong có ghi chép phương pháp luyện chế Tiên Vệ và khẩu quyết của Định Thân Thuật. Vương Lâm nhớ rõ, lúc trước sau khi lấy được ngọc giản này đã từng xem xét kỹ, ở bên trong, còn có một bản đồ.

Chỉ có điều bản đồ này năm đó Vương Lâm xem cảm thấy có chút xa lạ, nên không quá để ý. Nhưng lúc này ánh mắt nhìn quanh động phủ, cũng mơ hồ có một cảm giác quen thuộc,

vì thế liền nhớ tới bản đồ bên trong ngọc giản. Lúc này hắn lấy ngọc giản ra, thần thức nhập vào bên trong xem xét, lập tức thần sắc khẽ động. Cái bản đồ kia miêu tả, chính là động phủ ở trước mắt.

Vương Lâm cẩn thận xem xét bản đồ, đem tất cả những miêu tả bên trong ghi nhớ trong lòng, trầm ngâm một chút, không có lập tức manh động, mà lui lại phía sau vài bước, đi tới hố sâu do Táng Tiên Trì để lại trên mặt đất, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Dưới hố sâu này là một mảng tối đen, ngay cả ánh mắt cũng không thể xuyên thấu.

- Nơi này không tồi!

Vương Lâm bước tới một bước, cả người lập tức nhảy vào trong hố sâu, nhưng thân mình vẫn chưa rơi xuống với tốc độ nhanh, mà sau khi rơi xuống hơn mười trượng, tay phải Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức có một vài thanh đại kiếm bay ra, nhanh chóng quét tới vách đá phía trước bên trong hố sâu.

Từng trận đá vụn bắn ra, một lát sau, trên vách đá trong hố sâu hiện ra một cửa động. Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, chui vào bên trong cửa động kia, khoanh chân ngồi ở trong đó.

Hít sâu, Vương Lâm đưa hai tay bấm quyết, bố trí cấm chế trên cửa động một hồi lâu, sau đó mới bình tĩnh trở lại, lại vỗ túi trữ vật. Ngay lập tức có một ngân quang bay ra, hóa thành một nữ tử thiên kiều bá mị.

Nữ tử này liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, cũng không nói chuyện mà đi tới bên cạnh cửa động khoanh chân ngồi xuống hộ pháp.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân đánh giá nữ thi áo bạc này. Sau khi hấp thụ chất độc của Hoa Hải lúc trước, hắn luôn cảm thấy nữ thi này dường như có một chút khác biệt. Nhưng khác biệt như thế nào, Vương Lâm lại không thể nói rõ được.

Thần thức đảo qua, Vương Lâm nhìn thấy ở trên nữ thi kia dấu vết phong ấn khống chế mà lúc trước mình đã lưu lại, hơn nữa không bị hư hại chút nào. Không chỉ như vậy, ngay cả phần lớn những cấm chế đang ẩn giấu cũng không bị hủy hoại một chút nào. Lúc này hắn mới yên lòng nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngồi xuống thổ nạp.

- Lúc này tu vi đã được thông suốt, đây là một động lực khiến cho tu vi có thể được đề thăng. Như vậy, bên trong động phủ của Tiên Đế vô cùng nguy hiểm này sẽ nắm chắc hơn một phần có thể bảo toàn được tính mạng.

Ngay khi nhắm hai mắt lại, nguyên lực trong cơ thể của Vương Lâm bỗng nhiên vận chuyển, trong khi di động khắp toàn thân, một luồng khí tức nóng như lửa tràn ra lượn lờ bên ngoài cơ thể hắn, không tiêu tan mà dừng lại ở cách đó một trượng.

Qua sự việc với Diêu Tích Tuyết, ý cảnh đã có đột phá, lúc này theo nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, tu vi của Vương Lâm đang bị đình trệ ở đỉnh của Khuy Niết Trung Kỳ, dần dần được đả thông trong phạm vi lớn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày. Ba ngày này thân mình Vương Lâm vẫn chưa hề cử động, nguyên lực trong cơ thể vẫn luôn vận chuyển. Tốc độ của nguyên lực vận chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như nối liền thành một dải, giống như là vô tận.

Trong ba ngày này, nữ thi mặc áo bạc kia vẫn yên lặng ngồi hộ pháp cho Vương Lâm. Chỉ có điều ánh mắt của nàng thi thoảng lại nhìn Vương Lâm một hồi lâu, trong mắt hiện lên vẻ mê mẩn. Nhưng thần sắc mê mẩn này thường thường chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền lập tức bị ẩn giấu rất sâu.

Đến ngày thứ tư, Vương Lâm mở hai mắt, sau khi trầm ngâm một lát liền vỗ túi trữ vật, lập tức lấy ra từ bên trong một vài nguyên thần của những người đã bị hắn giết, không cần nghĩ ngợi há miệng nuốt vào.

Nơi này không đủ thiên địa nguyên lực, chỉ có làm thế này mới có thể đột phá!

Trong khi Vương Lâm đang nâng cao tu vi, đột phá Khuy Niết Trung Kỳ, ở trong Tinh Không cách rất xa động phủ của Tiên Đế lại phát sinh một sự tình khiến tất cả những người trong Tu Chân Liên Minh nhìn thấy đều phải rung động.

Bên trong tinh không lấp lánh nhưng hắc ám, ở đằng xa có một ánh lửa đỏ thẫm tràn ngập, dường như có một biển lửa đang thiêu đốt đến, muốn đem Tinh Không này hóa thành hư vô.

Ánh lửa đỏ thẫm kia dần dần tới gần, càng tới gần, ánh lửa càng sáng, cực kỳ chói mắt. Từ xa nhìn lại, ở phía cuối Tinh Không có một biển lửa vô tận quét ngang mà đến, tốc độ này cực nhanh, gần như không thể tưởng tượng được.

Ở phía trước của biển lửa kia, có một con Chu Tước vô cùng to lớn, giang cánh ra rộng ước chừng mấy trăm dặm, ngạo nghễ đi trong Tinh Không! Chu Tước này toàn thân do lửa tạo thành, chưa tới gần đã có một sức nóng không thể tưởng tượng được tràn ngập Tinh Không. Chu Tước trình độ này có thể khiến cho hết thảy tu sĩ phải chấn động tâm thần.

Trên đường Chu Tước bay qua, phàm là tu sĩ nhìn thấy, đồng tử trong hai mắt liền hung hăng co rụt lại, nhanh chóng tránh đường, không ai dám tiếp cận. Một vài tu sĩ đại thần thông có chút kiến thức khi nhìn thấy Chu Tước khổng lồ này, trong đầu lập tức ầm ầm hiện lên một cái tên rất cổ xưa!

- Chu Tước Thánh Tông!!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1038:Khuy Niết đỉnh phong

Chu Tước Thánh Tông dường như đã trở thành một truyền thuyết, trong đầu những tu sĩ hiện giờ hoàn toàn đã không còn bốn chữ này.

Tên tuổi Tứ Thánh Tông đã phai nhạt từ rất lâu, vinh quang trước kia đã trở thành hồi ức, mà hồi ức này dường như theo năm tháng trôi qua, cũng dần dần tan thành mây khói.

Chỉ có một số ít những tu sĩ đại thần thông, trong trí nhớ của bọn họ vẫn còn giữ lại sự tôn kính đối với Tứ Thánh Tông cùng với sự run sợ phát ra từ trong đáy lòng.

Tứ Thánh Tông năm đó so với Tu Chân Liên Minh hiện giờ còn hùng mạng hơn, thần bí hơn. Thậm chí ngay cả Côn Hư Cảnh bên trong Côn Hư Tinh Vực ngày xưa đối với Tứ Thánh Tông cũng vô cùng kiêng kị.

Vì thế mới xuất hiện sự việc Tu Chân Liên Minh liên thủ, lại dùng đủ mọi âm mưu khiến cho Tứ Thánh Tông suy yếu tới mức độ mà từ trước tới nay chưa hề có.

Thanh Long Thánh Hoàng hùng mạnh nhất mất tích, Chu Tước Thánh Hoàng làm cho người ta kiêng kị nhất lại vì thiên nhân đệ tam suy bị tiết lộ, khiến cho Tứ Thánh Tông trong khoảng thời gian ngắn gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có!

Mặc dù như vậy, Tứ Thánh Tông vẫn còn có thực lực hùng mạnh để đối đầu với Tu Chân Liên Minh, lại không hề sợ Côn Hư Cảnh, dù sao Côn Hư Cảnh vì một vào nguyên nhân mà không thể ra mặt tương trợ, chỉ có thể âm thầm giúp đỡ. Hơn nữa, cho dù là ra mặt, với thực lực của Tứ Thánh Tông, phối hợp với Thái Cổ Tứ Thánh Khí được mở ra, cũng có thể đánh một trận.

Nhưng, ngay tại thời điểm mấu chốt trong trận chiến giữa Tứ Thánh Tông và Tu Chân Liên Minh đã xảy ra một việc lớn làm khiếp sợ toàn bộ Tứ Thánh Tông. Chính bởi vì sự việc này phát sinh mới khiến cho Tứ Thánh Tông cuối cùng bị suy tàn!

Thánh Hoàng của Huyền Vũ Thánh Tông cùng với ba đại đệ tử và tuyệt đại bộ phận tộc nhân đồng thời làm phản!! Không chỉ như vậy, ngay khi họ làm phản liền đánh lén Chu Tước Thánh Hoàng. Cuối cùng tuy thất bại, nhưng cũng khiến cho thiên nhân đệ tam suy đang bị Chu Tước Thánh Hoàng áp chế bùng phát.

Chuyện này đối với Tứ Thánh Tông truyền thừa theo huyết mạch mà nói, hoàn toàn không thể tin được. Huyền Vũ Thánh Hoàng cùng với đại bộ phận tộc nhân làm phản, trận chiến kịch liệt này xuất hiện một sự nghịch chuyển không thể tưởng tượng được.

Thái Cổ Tứ Thánh Khí vốn đã mất đi Thanh Long Thánh Hoàng, uy lực phát ra đã tổn thất rất nhiều, mà giờ phút này Huyền Vũ Thánh Hoàng lại phản bội, lại khiến cho uy lực của Thái Cổ Tứ Thánh Khí giảm mạnh.

Cho đến ngày nay, mọi người đều không hiểu được Huyền Vũ Thánh Hoàng, một trong những Thánh Hoàng vì sao lại phản bội Tứ Thánh Tông. Sự tình ẩn chứa trong chuyện này trở thành một việc không thể giải thích được. Huyền Vũ Thánh Hoàng làm phản khiến cho sức mạnh của Tu Chân Liên Minh tăng lên, trong trận chiến hỗn loạn trên khắp toàn bộ tinh vực này, Tinh Không dường như tràn ngập biển máu, xác chết dày đặc.

Chỉ có điều Tu Chân Liên Minh vẫn còn đánh giá thấp sự hùng mạnh của Tứ Thánh Tông. Sau khi Huyền Vũ làm phản, Chu Tước Thánh Hoàng không tiếc thiên nhân đệ tam suy thất bại, phóng ra một ngọn lửa ngập trời bao phủ toàn bộ tinh vực, hóa thành mười đại phân thân, triển khai một cuộc phản kích điên cuồng với Tu Chân Liên Minh.

Sự thê thảm của trận chiến này, một vài tu sĩ còn sống mỗi khi nhớ lại đều không lạnh mà run.

Cuối cùng, Tứ Thánh Tông vẫn bị đánh bại. Côn Hư Cảnh phá vỡ thỏa thuận không tham gia cuộc nội chiến ở Côn Hư Tinh Vực từ rất nhiều năm trước, sau khi ra mặt tham chiến, vốn muốn đem Tứ Thánh Tông đã hoàn toàn bị đánh bại nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng cho dù là bọn họ, cũng đã xem thường Tứ Thánh Tông. Mười đại phân thân của Chu Tước Thánh Hoàng bị hủy diệt mất tám, bổn tôn lại gần như sụp đổ, chỉ còn lưu lại một ý niệm.

Thanh Long Thánh Tông tử thương thê thảm, mười phần chỉ còn lại một hai phần! Tàn dư của Huyền Vũ Thánh Tông cũng gần như tứ tán!

Bạch Hổ Thánh Hoàng liên tục giết rất nhiều trưởng lão chủ chốt của Liên Minh, lại giết vô số người của Côn Hư, cuối cùng đã tử trận. Nhưng hắn mặc dù đã chết, nhưng thi thể vẫn không sụp đổ, mà đứng ở nơi đó, cản trở đại quân của Tu Chân Liên Minh, dựa vào sát khí ngợp trời khiến cho vô số người tâm thần chấn động, không ngờ sau khi hắn chết cũng không dám tiến lên.

Trận chiến thảm khốc này, cho tới giờ phút này cuối cùng đã kết thúc, có thể nói là lưỡng bại câu thương. Tứ Thánh Tông suy tàn, nhưng thực lực của Tu Chân Liên Minh cũng bị tổn thất rất lớn, ngay cả Côn Hư Cảnh

cũng dừng lại không tiếp tục chém giết. Không phải họ không muốn, mà nếu cứ tiếp tục, cho dù là thực sự thắng, thì giá phải trả Tu Chân Liên Minh và Côn Hư Cảnh cũng không thể chịu đựng được.

Dù sao, bên trong Tứ Thánh Tông còn có Thái Cổ Tứ Thánh Khí có thể khai thiên lập địa trong truyền thuyết. Nếu quá dồn ép làm cho Tứ Thánh Tông nóng nảy, hoàn toàn có thể hy sinh toàn tộc, đồng quy vu tận.

Sau đó, Tứ Thánh Tông mai danh ẩn tích, vô số năm qua, mặc dù cũng có xuất hiện, nhưng chỉ chiếm cứ một vài tu chân tinh nhỏ, nhìn bề ngoài cũng có thể coi như đã dung hợp vào trong Liên Minh Tinh Vực, ví dụ như Chu Tước Tinh chính là như vậy.

Nhưng lúc này, Chu Tước to lớn đến mấy trăm dặm xuất hiện trong Tinh Không lại dường như phát ra một tín hiệu rõ ràng, Tứ Thánh Tông sẽ lại xuất hiện trong tinh vực!

Dọc đường Chu Tước đi qua, cho dù là thiên thạch toàn bộ cũng tan thành tro bụi, khiến cho tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực khiếp sợ, trong lòng nổi lên đủ loại suy đoán.

Về phía La Thiên cũng ngay lập tức có được rất nhiều tin tức liên quan đến việc Chu Tước xuất hiện. Viêm Lôi Tử sau khi xem ngọc giản truyền tin, lập tức cười ha hả.

Phía La Thiên vốn đã ngừng chiến, lại một lần nữa triển khai trong phạm vi lớn, lấy phía bắc Liên Minh Tinh Vực làm căn cứ, càn quét về phía trước mà tiến tới.

Rất nhiều La Thiên tu sĩ không ngừng từ La Thiên đi tới, trong toàn bộ La Thiên Tinh Vực không còn một tu sĩ nào, tập trung sức mạnh của cả tinh vực tấn công Liên Minh! Hết thảy những chuyện này, Vương Lâm cũng không hề biết. Giờ phút này hắn đang khoanh chân ngồi bên trong động, nhắm mắt thổ nạp, cứ sau một lúc lại lấy một nguyên thần ra nuốt lấy. Cũng may nguyên thần bên trong túi trữ vật của hắn có không ít, cũng đủ cho hắn nuốt.

Nguyên lực trong cơ thể hắn vận chuyển càng lúc càng nhanh, một luồng khí tức hùng mạnh lại từ trong cơ thể không ngừng tràn ra, tràn ngập bốn phía như hóa thành một cơn gió lốc quét ngang ra.

Cửa động này không lớn, dưới cơn gió lốc này lập tức xuất hiện vô số những sự vỡ vụn, trong tiếng rắc rắc những tảng đá lớn vỡ ra rơi xuống. Hết thảy chuyện này Vương Lâm hoàn toàn không hề phát hiện, lúc này hiển nhiên hắn đang chìm đắm vào trong thời khắc mấu chốt để đột phá tu vi.

Đá vụn chưa rơi xuống người hắn liền ngay lập tức có ngân quang lóe lên, bị thi thể nữ tử mặc áo bạc kia nâng tay đánh nát tất cả.

Nguyên lực vô tận từ trong đám nguyên thần bị Vương Lâm nuốt lấy mạnh mẽ tuôn ra, không ngừng dung nhập vào trong nguyên thần hắn, ở

trong nguyên thần hắn điên cuồng tích lũy. Nếu như Vương Lâm chưa thức tỉnh được Chu Tước, nguyên lực trong cơ thể không ẩn chứa ngọn lửa, thì giờ phút này có lẽ hắn đã đột phá.

Nhưng lúc này, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm lại ẩn chứa ngọn lửa, vì thế, nguyên lực nuốt được phải tiến hành chuyển hóa, phải ở trong nguyên thần tế luyện một lượt.

Tuy nói có một chút phiền toái, nhưng một khi thành công, thực lực của Vương Lâm sẽ tăng lên gấp bội.

Theo một lượng lớn nguyên lực được chuyển hóa, uy lực của ngọn lửa ẩn chứa bên trong chảy khắp cơ thể Vương Lâm, toàn bộ thân thể hắn tản mát ra sức nóng cực đậm. Bên trong cửa động, lúc vách tường đang sụp đổ hiện lên màu đỏ thẫm, dường như đang ở trong một ngọn núi lửa đã ẩn tàng vô số năm, ẩn chứa nhiệt độ cực cao.

Ngay cả nữ tử áo bạc kia cũng hơi nhìu mày, nhưng không hề rời khỏi nửa bước.

Theo khí tức càng ngày càng đậm từ trên người Vương Lâm biến ảo hiện ra, cơn gió lốc nguyên lực càng thêm mạnh mẽ. Tiếng động rầm rầm bắt đầu nổi lên bên trong động, bắt đầu sụp đổ trong phạm vi lớn.

Chỗ Vương Lâm đang khoanh chân ngồi lúc này đã sớm nứt ra rất rộng, trong lúc ầm ầm sụp đổ, thân mình Vương Lâm chìm xuống dưới. Cơn gió lốc xoay tròn bên ngoài thân thể hắn cuốn lên vô số đã vụn hướng ra phía ngoài tấn công. Vì thế, cơn gió lốc bên ngoài thân thể Vương Lâm lúc này như thể một cái mũi khoan xoay tròn, trong khi khuếch tán và tràn ra, không ngừng chìm xuống phía dưới.

Thân mình nữ tử áo bạc nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo ngân quang theo sát bên Vương Lâm. Khí tức cực nóng kia tấn công lên người nàng khiến cho sắc mặt nàng đang tái nhợt không ngờ trở nên hồng hào, nhưng hai mắt của nàng không hề chớp một chút nào, thủy chung nhìn Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm không ngừng chìm xuống, trong tiếng ầm ầm hắn mở mạnh hai mắt, lại có hai ngọn lửa từ trong hai mắt gào thét lóe ra. Ngay khi hắn mở hai mắt, cơn gió lốc bên ngoài thân thể ầm một tiếng đạt tới đỉnh điểm, hướng về bốn phía điên cuồng quét ngang ra. Trong đám đã vụn đang sụp đổ, một luồng khí tức Khuy Niết Hậu Kỳ từ trong cơn gió lốc mạnh mẽ hiện ra.

Cảm giác hùng mạnh này như thể nắm giữ cả thiên địa, một thức thần thông có thể hủy diệt được thiên địa. Ngay khi mở hai mắt, thế giới hiện ra ở trước mắt Vương Lâm như được tạo thành từ những đường cong nối liền với nhau.

Đây, chính là quy tắc trong mắt của hắn!

Trong bước tu đạo thứ hai, cái mà Khuy Niết nhìn thấy chính là quy tắc, tu hành càng sâu, quy tắc nhìn được càng nhiều, nếu như nhìn thấy được một lượng quy tắc nhất định trong trời đất sẽ có thể đạt tới Khuy Niết đại viên mãn!

- Đột phá!

Vương Lâm hít sâu, mới chỉ Khuy Niết Hậu Kỳ cũng không thể khiến hắn thỏa mãn. Sự nâng cao ý cảnh khiến cho ngay khi hắn đạt tới Khuy Niết Hậu Kỳ không ngờ còn có một cảm giác rất thành thạo, dường như nếu có đủ nguyên lực, có thể đột phá thẳng lên Khuy Niết Hậu Kỳ đại viên mãn!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, không kịp xem xét bản thân, lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra toàn bộ những nguyên thần còn lại, một ngụm nuốt lấy. Lập tức tu vi trong cơ thể đã đạt tới Khuy Niết Hậu Kỳ lập tức

theo nguyên lực không ngừng chuyển hóa bên trong ẩn chứa ngọn lửa, lại một lần nữa điên cuồng tăng trưởng.

Nguyên lực trong cơ thể không ngừng được chuyển hóa bên trong nguyên thần, dần dần sức nóng từ bên trong thân thể Vương Lâm phát ra càng lúc càng mạnh. Dấu ấn Chu Tước lúc này lại chạy ra ngoài thân thể, hóa thành Chu Tước lượn quanh phía trên Vương Lâm.

Từng trận tiếng kêu Chu Tước lại vang lên lảnh lót. Vương Lâm hai mắt lóe lên, trong lúc khoanh chân lại nhíu mày.

- Vẫn còn thiếu một chút.

Trong lúc trầm mặc, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, phân thân lập tức từ bên trong thân thể đi ra, hóa thành hai Vương Lâm. Bổn tôn khoanh chân ngồi xuống, đã không còn dung hợp với phân thân, sát khí ngợp trời lập tức tràn ra bốn phía.

Vẻ mặt phân thân bình tĩnh, ngay khi tách ra khỏi bổn tôn, một bước đi ra khỏi hang động, xuất hiện bên giữa không trung bên trong hố sâu. Ngay khi hắn xuất hiện, Chu Tước cũng theo đó đi tới, lượn quanh phía trên Vương Lâm. Vương Lâm hít sâu, nguyên lực vận chuyển trong cơ thể Vương Lâm đã đạt tới đỉnh, mắt trái bỗng bùng lên ngọn lửa, một lôi cầu nhanh chóng xuất hiện trong thanh quang bên mắt phải.

Nguyên thần trong cơ thể theo mi tâm bay ra, trong một tiếng rít gào, tiếng rít gào của Thái Cổ Lôi Long sử dụng quyền thao túng sấm sét trong trời đất bỗng vang lên bên trong hố sâu.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi thứ trong trời đất, ở trong mắt Vương Lâm, lập tức xuất hiện những biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1039:Liễu Mi.(1)

Trong thời gian ngắn, toàn bộ hố sâu bên trong động phủ Tiên Đế bỗng sáng bừng lên. Mắt trái Vương Lâm có ngọn lửa cuồn cuộn, mắt phải có lôi quang lóe ra.

Trong khoảnh khắc này, thế giới trước mắt Vương Lâm so với lúc trước đã trở nên khác biệt.

Hố sâu trước mắt chậm rãi trở thành trạng thái bán trong suốt, cuối cùng không ngờ biến mất, hiện ra trong mắt Vương Lâm là những đường cong màu đen. Những đường cong này đan xen vào nhau, tràn ngập giữa đất trời.

Hố sâu này hiển nhiên được cấu thành từ những đường cong này. Ngay khi nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Lâm đang trôi giữa không trung bỗng ngây người ra.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía những vị trí khác. Theo ánh mắt hắn chuyển động, vách hố sâu bên cạnh cũng lập tức tiêu tan, hóa thành vô số những đường cong đan xen vào nhau.

Nhìn những đường cong hỗn loạn này, trong lòng Vương Lâm bỗng nhiên nổi lên một sự kích động. Hắn nâng tay phải lên hướng về những đường cong này tung một trảo. Nhưng ngay lúc này, một sức mạnh hùng hậu từ trong những đường cong này bỗng nhiên tràn ra, xua tan sức mạnh trong một trảo của Vương Lâm, còn khiến cho tay phải Vương Lâm bắn ra một lực phản chấn ầm ầm tới gần.

Phịch một tiếng, cả người Vương Lâm lảo đảo lùi lại mấy bước mới ngừng lại được. Trên mặt hắn chẳng những không hề có vẻ uể oải, ngược lại lộ ra vẻ đã hiểu ra.

Hắn hít sâu, thân mình nhảy lên, xông ra khỏi hố sâu, nhìn về bốn phía. Chỉ thấy những tòa nhà ở bốn phía động phủ này trong mắt Vương Lâm đã hoàn toàn khác trước.

Những tòa nhà này, những khóm hoa này ngay khi ánh mắt Vương Lâm nhìn vào toàn bộ đều tan rã, hóa thành từng đường cong với đủ loại màu sắc đan xen vào nhau.

Toàn bộ thế giới này dường như vào lúc này đã có một sự biến đổi rất lớn.

- Khó trách đám người Bối La có thể ở trong chín mươi chín giới bên trong bình kia qua lại không ngớt. Chắc hẳn nếu như Tư Đồ Nam muốn cũng có thể làm được, thậm chí là Phù Phong Tử cũng có thể phá vỡ một giới trong bình.

Nếu hiện giờ ta lại một lần nữa tiến vào thế giới trong bình, tuy không thể qua lại chín mươi chín giới, nhưng chắc chắn có thể phá vỡ một số giới mà đi.

Những lão quái đạt tới tu vi Tịnh Niết có thể thấy được quy tắc, cũng bởi vì tu vi đã đạt tới Tịnh Niết mà bước đầu đã nắm giữ được sức mạnh của quy tắc, hiển nhiên có thể tự do đi lại qua các giới.

Lúc trước ta định túm lấy đường cong, nhưng lại bị một sức mạnh hùng hậu tấn công, chính là bởi vì tu vi của ta chưa đạt tới Tịnh Niết, chưa nắm giữ được quy tắc này.

Vương Lâm nhìn bốn phía, trong mắt lộ vẻ hiểu ra.

Ngay cả cấm chế vô hình cũng hiện ra rõ ràng trong mắt Vương Lâm, lộ ra toàn bộ không thiếu chút nào. Ngay khi Vương Lâm nhìn thấy hết

thảy những thứ này, thần sắc khẽ động, Thiên Nghịch Châu bên trong tâm thần không ngờ tự vận chuyển, ở trên mi tâm của Vương Lâm dần dần hiện ra một vòng xoáy to bằng nắm tay.

Thiên Nghịch Châu chậm rãi từ trong vòng xoáy kia hiện ra, lơ lửng ở phía trước Vương Lâm. Xung quanh Thiên Nghịch Châu kia xuát hiện những gợn sóng lăn tăn, dường như Thiên Nghịch Châu không thuộc về nơi này, không hợp với nơi này, như thể xuất hiện sự bài xích.

Trong nháy mắt, toàn bộ tâm thần của Vương Lâm lập tức hòa thành một thể với Thiên Nghịch Châu, bên tai hắn như truyền đến một tiếng sấm vang, trước mắt hoa lên, dường như có một sức mạnh cuốn tâm thần của hắn phá tan hết thảy những trở ngại bên trong động phủ này, trực tiếp phóng lên cao.

Lúc này, ở vị trí trung tâm của vùng đất Yêu Linh lập tức có một đạo cầu vồng rực rỡ từ dưới lòng đất lao ra, bay thẳng lên trời.

Vương Lâm nhìn thấy không trung, không trung xanh thẳm kia trong mắt hắn trong chốc lát liền hóa thành vô số những đường cong màu lam rất dài, đan xen chuyển động với nhau.

Hắn nhìn thấy mây trắng, nhìn thấy mặt đất, thấy được cây cối trên mặt đất cùng với vô số cư dân của vùng đất Yêu Linh, còn có những con sông và ngọn núi trên mặt đất.

Được sức mạnh kỳ dị bên trong Thiên Nghịch Châu kia bao quanh, tâm thần Vương Lâm tản ra vô hạn, dung nhập vào trong thiên địa, nhìn thấy hết thảy mọi quy tắc.

Hiện ra trước mắt là hết thảy những quy tắc, những đường cong màu sắc rực rỡ kia chính là một loại biểu hiện của quy tắc.

Trong khi không ngừng quan sát, Vương Lâm như thể hóa thành một cơn gió thổi khắp vùng đất Yêu Linh, lại một lần hướng lên trên, theo sức mạnh kỳ dị bên trong Thiên Nghịch Châu tràn ra, bay thẳng lên không trung. Trong tâm thần lại truyền đến một âm thanh, lại dưới sức mạnh trong Thiên Nghịch Châu này trực tiếp phá khai vùng đất Yêu Linh mà vô số tu sĩ, thậm chí là đám người Thiên Vận Tử cũng không thể cưỡng ép mở ra.

Dường như đối với thiên nghịch, không gì trên thế gian này có thể gây trở ngại, không gì dám cản trở thiên nghịch nửa bước!

Trước mắt Vương Lâm là một màn Tinh Không tối đen!

Trong Tinh Không này tràn ngập vô số những hạt bụi, ở xa xa cũng có tinh vân rực rỡ. Lúc này Vương Lâm đang chìm vào trong trạng thái đã hiểu ra, nhìn Tinh Không, dường như cảm nhận được quy tắc ẩn chứa bên trong Tinh Không.

Những tinh cầu lóe lên ở phía xa, những thiên thạch chuyển động khắp nơi, những đám bụi lớn nhỏ khác nhau, tất cả đều hiện ra trong mắt Vương Lâm.

Quy tắc, toàn bộ trời đất, tất cả đều có quy tắc!

Tâm thần dung nhập vào Tinh Không, Vương Lâm không ngừng hiểu ra. Tâm thần trong lúc hiểu ra cũng không ngừng tăng trưởng, theo sự tăng trưởng này mở rộng ra phía ngoài. Tốc độ mở rộng này vượt xa sự tràn ngập của thần thức, phạm vi này còn xa thần thức mới có thể sánh bằng.

Giống như Vương Lâm lần thứ hai đứng trước cửa lớn của thiên nghịch, bước vào nửa bước, cả người bên trong thế giới kỳ dị kia như hóa thành hư vô. Lúc này, Vương Lâm ở trong Tinh Không lại một lần nữa có được một cảm giác đắc đạo.

Chẳng qua thứ đạt được lúc này chính là quy tắc.

Tâm thần tràn ngập, khuếch tán ra vô hạn, trong nháy mắt tâm thần Vương Lâm bên trong Tinh Không này đảo qua từng tu chân tinh. Giờ phút này trong lòng hắn vô cùng bình tĩnh, vẫn còn đang chìm trong trạng thái minh ngộ, đối với trạng thái của mình lúc này rất là mơ hồ.

Mỗi một lần đảo qua một tu chân tinh, hết thảy những sinh linh trên đó, dù là phàm nhân hay tu sĩ, ngay cả cây cỏ cầm thú toàn bộ đều bị Vương

Lâm cảm thấy rõ ràng.

Vô số quy tắc trong trời đất toàn bộ đều hóa thành những đường cong, ngay khi tâm thần Vương Lâm đảo qua, đều bị hắn nhìn thấy tất cả.

Trên những tu chân tinh kia, cho tới lúc này, không có một tu sĩ nào nhận thấy được tâm thần của Vương Lâm đang tràn ngập, cho dù là tu vi đã đạt tới Khuy Niết hay Tịnh Niết.

Dù sao lúc này, dưới sức mạnh thiên nghịch, nếu Vương Lâm không muốn cho người khác biết, duy trì trạng thái minh ngộ như vậy, thì không ai có thể biết được sự tồn tại của hắn. Cho dù là Toái Niết, cũng không thể biết được!

Tâm thần tràn ngập, lấy đám bụi vùng đất Yêu Linh làm trung tâm, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán. Thời gian dường như vô tận, cũng không biết đã qua bao lâu, bên trong Liên Minh Tinh Vực, hơn một nửa phạm vi đều bị tâm thần của Vương Lâm bao phủ.

Hắn không hề dừng lại, trong lúc hiểu ra theo sức mạnh thiên nghịch lại một lần nữa khuếch tán, dần dần càng lúc càng lớn, phạm vi càng ngày càng rộng.

Hắn thấy được rất nhiều tu sĩ, thấy được vô số những mãnh thú chưa bao giờ gặp qua, thậm chí còn nhìn thấy một vài người quen trước kia.

Những người này không hề khiến cho Vương Lâm dừng bước, thậm chí giờ phút này hắn đã chìm đắm vào trong một trạng thái kỳ dị, không ngừng tìm hiểu quy tắc của trời đất, trong lúc tâm thần điên cuồng tăng trưởng, tu vi đã dần dần tiếp cận viên mãn.

Đạt tới Khuy Niết Hậu Kỳ đại viên mãn, đối với một tu sĩ mà nói cũng không phải là khó. Chỉ cần nhìn thấy đủ những quy tắc, hiểu được tất cả, như vậy tự nhiên có thể đạt tới viên mãn.

Chỉ có điều, quá trình này rất dài, cần phải trải qua rất nhiều, sau khi thấy được hết thảy mới có thể thành công. Không ai có thể như Vương Lâm, dưới sự trợ giúp của thiên nghịch, tâm thần có thể trong thời gian ngắn tràn ngập toàn bộ Liên Minh Tinh Vực. Nhờ sức mạnh này, sự biến hóa của rất nhiều quy tắc đã được hắn hiểu ra. Tâm thần Vương Lâm tràn ngập, không ngừng mở rộng, hắn nhìn thấy trong Tinh Không có một biển lửa đang gào thét tới gần. Ở phía trước biển lửa có một con Chu Tước khổng lồ, tản mát ra sức nóng nồng đậm.

Dọc đường Chu Tước kia đi qua, bên trong hư không xuất hiện những cái khe lớn, như thể chỉ hơi chạm vào sẽ sụp đổ. Trong khi biển lửa Chu Tước kia tiến tới, tất cả những thiên thạch trong phạm vi lân cận lập tức đều hóa thành tro bụi tiêu tan.

Nếu đường đi của Chu Tước này không tránh những tu chân tinh, chỉ sợ trên đường bay tới, sẽ có rất nhiều tu chân tinh sụp đổ.

Trong biển lửa Chu Tước kia có những đạo cầu vồng theo sát. Bên trong những ngọn lửa cầu vồng kia là một đám tu sĩ mặc áo màu đỏ thẫm, những tu sĩ này có cả nam và nữ, ở phía trước còn có sáu lão già, tản mát ra khí tức tu vi kinh người.

Từ xa nhìn lại, những tu sĩ phía sau Chu Tước không ngờ không dưới một ngàn, gần như mỗi một người đều có tu vi không hề yếu!

Những người này ở phía sau Chu Tước nhanh chóng tiến về phía trước!

Chu Tước khổng lồ kia khiến cho Vương Lâm có một cảm giác quen thuộc. Ngay khi tâm thần hắn đảo qua, hai mắt Chu Tước kia đột nhiên tuôn ra ánh lửa, thân mình bỗng nhiên dừng lại, lập tức liền có tiếng kêu Chu Tước vang dội chậm rãi truyền ra!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1040:Liễu Mi.(2)

Ngay khi tâm thần Vương Lâm đi qua, hai mắt Chu Tước khổng lồ kia lộ ra vẻ mê man.

Không chỉ có nó, những tu sĩ phía sau cũng lộ ra vẻ mê man. Nhất là sau lão già ở phía trước đều nhìn thoáng qua lẫn nhau, thần sắc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ không biết vì sao Chu Tước Chân Linh lại đột nhiên phát ra tiếng kêu. Bọn họ suy nghĩ thế nào cũng không tìm ra được câu trả lời.

Theo tâm thần Vương Lâm tràn ra, ở một nơi chính giữa Liên Minh Tinh Vực, nơi này có một tinh vực đầy những thiên thạch màu tím u ám. Ở sâu bên trong tinh vực này có một vùng trời khác.

Một tòa nhà hình tròn vô cùng khổng lồ lơ lửng bên trong Tinh Không, xung quanh tòa nhà này còn có không dưới một trăm tòa nhà nhỏ hơn. Từng trận tia chớp màu đen không ngừng lấp lóe lưu động, từ xa nhìn lại tràn đầy một cỗ uy áp quỷ dị.

Nơi này chính là cửa vào của Tu Chân Liên Minh bên trong Liên Minh Tinh Vực, chỉ có thông qua nơi này mới có thể tiến vào tổng bộ của Tu Chân Liên Minh. Tâm thần của Vương Lâm xuyên thấu mà đến, đảo qua nơi quỷ dị này, trong khi bao phủ nơi này, theo cửa vào tiến vào tổng bộ của Tu Chân Liên Minh.

Tổng bộ của Tu Chân Liên Minh ở trong một không gian được mở ra một cách biệt lập, nơi đây vốn thuộc về Vũ Tiên Giới. sau khi Tu Chân Liên Minh tìm được đã chiếm cứ.

Một trăm bảy mươi ba tu chân tinh rất lớn hợp thành tổng bộ của Tu Chân Liên Minh. Trong đó có một trăm bảy mươi hai tinh cầu nối liền với nhau xếp thành vòng tròn giống như ngân hà, không phải đứng im mà chậm rãi chuyển động.

Từ xa nhìn lại, tổng bộ của Tu Chân Liên Minh này nghiễm nhiên chính là nhiên chính là Liên Minh Tinh Vực thu nhỏ.

Ở trong này có vô số tu sĩ qua lại, nhưng kỳ lạ là lại không hề có một tiếng động gì.

Ở trung tâm của vòng tròn ngân hà còn có một vòng xoáy rất lớn. Vòng xoáy này toàn bộ màu tím, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái tâm thần sẽ chấn động không ngừng. Rất ít người có thể biết được bên trong vòng xoáy kia rốt cuộc là có cái gì.

Ở phía trên vòng xoáy là tu chân tinh cuối cùng trong một trăm bảy mươi ba tu chân tinh. Nó không hề vận chuyển mà lơ lửng bên trên vòng xoáy, hấp thụ những luồng khí tím từ trong vòng xoáy truyền ra.

Vòng xoáy này thật sự quá lớn, nếu như tu sĩ ở bên trong chỉ bé như con kiến, thậm chí so với con kiến còn nhỏ hơn, dường như không thể nhận biết được. Ngay cả tu chân tinh cuối cùng kia thoạt nhìn cũng vô cùng nhỏ bé, không thể so sánh với vòng xoáy. Giờ phút này, bên trong tu chân tinh phía trên vòng xoáy, bên trong một gian mật thất có một nam tử trung niên đang khoanh chân ngồi. Nam tử này tướng mạo cực kỳ anh tuấn, lại tràn đầy vẻ tiên phong đạo cốt.

Trong căn phòng bí mật này, ngoài một chiếc chuông đồng to bằng nắm tay ở chính giữa phía trên, còn lại không có một vật nào. Tâm thần Vương Lâm đảo qua gian mật thất này, nam tử kia thần sắc vẫn như thường, không hề phát hiện ra. Nhưng đột nhiên trong lúc đó, chiếc chuông ở phía trên lập tức phát ra âm thanh trong trẻo.

Nam tử kia mở mạnh hai mắt, hai đạo ánh mắt điên cuồng trong nháy mắt xuyên thấu ra.

Nhưng lúc này, tâm thần của Vương Lâm đã rời khỏi.

Bên trong Tinh Không, ở phía bắc của Liên Minh Tinh Vực, nơi đây đang triển khai một cuộc đại chiến. Mấy vạn La Thiên tu sĩ cùng với Tu Chân Liên Minh không ngừng chém giết lẫn nhau, đám người Viêm Lôi Tử cũng ở trong đó.

Về phía Liên Minh, cũng có một vài người tu vi kinh thiên, hai bên cũng chỉ mới bắt đầu giao chiến, nhưng thương vong cũng nhanh chóng lên tới rất nhiều.

Tâm thần của Vương Lâm đảo qua nơi này, thấy được hết thảy, nhưng chân của hắn không hề dừng lại mà tiếp tục rời khỏi.

Hắn tiến đến, không ai hay biết, hắn rời khỏi, cũng không có bất kì kẻ nào phát hiện ra, giữa trận giết chóc đầy máu tanh này, tâm thần Vương Lâm lặng lẽ rời khỏi.

Hết thảy việc này đều không thể khiến hắn dừng lại, vẫn như trước chìm đắm vào bên trong trạng thái minh ngộ. Tu vi của hắn dần dần đã đạt tới Khuy Niết đại viên mãn, đã vượt qua quá trình mà những người khác cần phải mất vô số năm mới có thể trải qua.

Theo tâm thần không ngừng tràn ra, ở một nơi bí ẩn bên trong Liên Minh Tinh Vực, nơi này có một tinh cầu màu nâu, bên trên tràn đầy tử khí, không còn một chút sức sống, ngay cả linh khí cũng cực kỳ thưa thớt.

Nhưng trong phạm vi trăm vạn dặm quanh nơi này cũng không hề có tu sĩ tồn tại, dường như nơi này là một cấm địa.

Ngay cả tâm thần Vương Lâm ngay khi tràn đến cũng như thể gặp trở ngại.

Ngay khi tâm thần hắn đảo qua tinh cầu màu nâu này, lập tức dung nhập vào bên trong. Ở bên trong tinh cầu này lại có một sự biến hóa khác.

Tinh cầu này có một Truyền Tống Trận. Trận này rất lớn, có thể nói là tuyệt luân, đi theo Truyền Tống Trận này sẽ đến một tu chân quốc cấp chín trong truyền thuyết bên trong Tu Chân Liên Minh!

Côn Hư Cảnh!

Tu chân quốc cấp chín ở trong Tu Chân Liên Minh có tên là Côn Hư này rất thần bí, ít người có thể biết được. Toàn bộ Côn Hư Cảnh cũng không phải là một tu chân tinh, mà là một đại lục to lớn vô cùng tự hình thành giữa trời đất.

Nơi này gần như là thánh địa của tuyệt đại bộ phận tu sĩ của Liên Minh Tinh Vực!

Ngay khi tâm thần của Vương Lâm tiến vào Côn Hư Cảnh mà rất ít tu sĩ có đủ tư cách để tiến vào, ở trong Côn Hư Cảnh, một lão già đang nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa bên một hồ nước bỗng nhiên mở hai mắt, mạnh mẽ đứng lên nhìn lên không trung phía xa xa.

- Vị đạo hữu nào đến Côn Hư ta, xin mời hiện thân!

Khi tâm thần của Vương Lâm tràn đến, lão già này là người thứ nhất phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm! Thanh âm của hắn tuy bình tĩnh, nhưng tràn đầy một sức mạnh quy tắc không thể tưởng tượng được. Dường như hết thảy những quy tắc ở chỗ hắn đều có thể vì một câu của hắn mà có thể tùy ý biến hóa.

Nhưng lời nói kia không hề khiến cho Vương Lâm thoát khỏi trạng thái kỳ dị mà hắn đang chìm đắm vào, tâm thần của Vương Lâm được sức mạnh thiên nghịch bao quanh, quét ngang bên trong Côn Hư Cảnh này. Nhưng chưa kịp nhìn thấy toàn bộ, tâm thần Vương Lâm bỗng nhiên chấn động!

Hắn nhìn thấy hai nữ tử!

Trong đó một nữ tử ngồi ở trên một đỉnh núi, tướng mạo của nàng tuy không phải là tuyệt mỹ, nhưng cũng cực kỳ thanh tú xinh đẹp, toàn thân mặc áo lụa màu xanh, bị gió núi thổi bay về phía sau, thoạt nhìn có một vẻ đẹp như tiên.

Chỉ có điều trong thần sắc của nữ tử này hiện lên vẻ đau khổ, ngơ ngác nhìn về phía trước, trong mắt có vẻ hồi tưởng.

Ở bên cạnh nàng là một con hổ có thân mình cực lớn, con hổ này toàn thân màu đen, tràn ra một khí thế độc ác. Nó nằm ở đó, thi thoảng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ tử một cái, nữ tử này cũng theo đó liếc mắt nhìn lại. Chẳng qua ánh mắt con hổ này chủ yếu là nhìn vào bên trong một khu rừng rậm rạp ở phía chân núi, một con hổ cái như ẩn như hiện. Trong đôi mắt của con hổ lộ ra vẻ kích động, xem bộ dạng có vẻ hận không thể ngay lập tức chạy vào trong khu rừng.

- Khi nào thì ta mới có thể rời khỏi nơi này.

Nữ tử này nhìn không trung, chua xót hạ giọng nói, như thể nói chuyện với con hổ ở bên cạnh.

- Chờ khi nào ngươi có đủ tu vi thì ta sẽ cho ngươi rời khỏi.

Một thanh âm lạnh như băng từ phía sau nữ tử này truyền đến. Nữ tử sau khi nghe thấy lập tức đứng lên, ngay cả con hổ bên cạnh thân mình cũng run lên, vội vàng thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía con hổ mẹ trong rừng.

Theo thanh âm truyền đến có một nữ tử xuất hiện. Nữ tử này trên người mặc áo lam thanh nhã, dung nhan của nàng không thể hình dung được, như thể tất cả tinh quang bên trong Tinh Không đứng trước nàng đều trở nên ảm đạm.

Vẻ đẹp của nàng thật kinh tâm động phách, khiến cho mọi người cho dù là tu sĩ đại thần thông nhìn thấy cũng sẽ rung động tâm thần! Nếu nói nàng là người đẹp nhất trong Liên Minh Tinh Vực cũng quyết sẽ không có người nào phản đối. Nhưng khí tức phát ra từ dung nhan tuyệt thế này cũng lạnh như băng, khiến cho người khác không thể lại gần, như thể là một ngọn núi băng. Trên thế gian này, có lẽ không có một chuyện gì, không có một người nào có thể làm tan chảy sự lạnh lùng như băng của nàng.

Bên trong vẻ lạnh lùng như băng này còn lộ ra một khí tức cực kỳ cao quý. Sự cao quý này gần như là kiêu ngạo, dường như chỗ nàng đang đứng là trung tâm của tất cả ánh mắt, là đỉnh của hết thảy thân phận.

- Chu Như tham kiến sư tôn.

Nữ tử thanh tú xinh đẹp kia vội vàng hạ giọng nói.

Nữ tử mặc áo lam dung nhan tuyệt mỹ, có thể so sánh với nhật nguyệt kia nhìn Chu Như, thần sắc vẫn lạnh như băng, không hề có một chút biến đổi, đang định nói chuyện.

Nhưng lúc này, tâm thần của Vương Lâm đã tràn ngập tới nơi này, khi nhìn thấy hai nữ tử này, tâm thần hắn tản ra đã nhìn thấy hết thảy mọi thứ mà không hề thức tỉnh và dừng lại chút nào bỗng nhiên cũng dừng lại.

Sau khi dừng lại, một sức mạnh từ trong tâm thần của Vương Lâm bùng phát ra, khiến cho hắn trong nháy mắt từ trong trạng thái kỳ dị kia thức tỉnh.

Hết thảy việc này đều là vì hai nữ tử này!

Có lẽ người khác không biết nữ tử tuyệt mỹ kia, nhưng Vương Lâm ngay khi nhìn thấy nàng, trong tâm thần liền có một cảm giác chua xót không cách nào hình dung bỗng nhiên tràn ngập.

Hắn sao có thể không nhận ra nàng.

Vương Bình vẫn còn ở bên trong thiên nghịch, Vương Lâm sao có thể quên được người con gái ác độc làm chi người ta phẫn nộ năm đó. Hắn muốn quên, nhưng có một số việc cũng là sự đau đớn cả đời, hoàn toàn không thể quên được!

Nữ tử này và Chu Như xuất hiện khiến cho Vương Lâm từ trong trạng thái kỳ dị kia thức tỉnh. Ngay khi thức tỉnh, vẻ lạnh như băng nữ tử tuyệt mỹ trên ngọn núi kia dường như vĩnh viễn không thay đổi, trong thời gian ngắn bắt đầu có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vẻ lạnh như băng của nàng dường như trong nháy mắt sụp xuống, ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chằm không trung trống rỗng, như thể ở nơi này nàng nhìn thấy một hư ảnh đã khắc sâu vào trong trí nhớ của nàng.

- Liễu Mi.

Dường như giữa thiên địa có một thanh âm lờ mờ truyền vào trong tai nữ tử tuyệt mỹ này, khiến cho thân mình nàng run lên, theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Tâm thần của Vương Lâm ngay khi thức tỉnh, liền lập tức bị sức mạnh tiên nghịch với một tốc độ không thể tưởng tượng được nhanh chóng

túm lấy kéo về, với một tốc độ còn nhanh hơn lúc tràn đến vô số lần, trong nháy mắt liền rời khỏi Côn Hư Cảnh.

Vòng tròn như thể bao phủ toàn bộ tinh vực trong khoảnh khắc này điên cuồng co rút lại, quét ngang qua.

Lão già của Côn Hư Cảnh nhận thấy được sự tồn tại của Vương Lâm kia nhìn chằm chằm về phía xa trên không trung, ánh mắt nổi lên vẻ suy tư.

Đám người hai bên đang giao chiến ở phía bắc Liên Minh Tinh Vực, ngay sau khi Vương Lâm tỉnh dậy tâm thần co rút lại, đám người Vương Lâm sắc mặt đều đại biến.

- Vương Lâm!!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ không thể tin nổi, loại ánh mắt này cực kỳ hiếm thấy ở hắn. Không chỉ có hắn, mà phàm là những người nhận thức được Vương Lâm, giờ phút này tâm thần cũng đều hoảng hốt!

Nam tử trung niên trong mật thất trên tinh cầu lơ lửng phía trên vòng xoáy tại tổng bộ của Tu Chân Liên Minh lúc này mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt lộ ra vẻ khiếp sợ!

- Người này là ai?

Còn có Chu Tước bên trong biển lửa giữa Tinh Không kia lúc này lập tức lại một lần nữa phát ra tiếng kêu, tốc độ di chuyển nhanh hơn!

Bên trong Tinh Không còn có một thân ảnh gầy gò toàn thân mặc áo xanh, thần sắc lạnh lùng. Hắn đi trong Tinh Không, chậm rãi tiến về phía trước, mục tiêu chính là tổng bộ của Tu Chân Liên Minh.

Ở phía sau hắn có vô số những đầu lâu chi chít, máu tươi tràn ngập, mùi máu tanh bao quanh. Trong lúc đang đi, hắn hai mắt chợt lóe lên, ngẩng đầu nhìn về phía xa, thần sắc lạnh lùng dần dần lộ ra một vẻ tán thưởng mỉm cười.

- Vương Lâm, tu vi của tiểu tử này đã đột phá, luồng khí tức này ứng với thiên nghịch của hắn. Hắn có thể mượn thiên nghịch để cảm ngộ, như vậy ta cũng an tâm, có thể không còn phải lo lắng gì đến xem xét Tu Chân Liên Minh này, tìm ra bí ẩn về việc tiên giới bị sụp đổ năm đó, điều tra ra nguyên nhân năm đó đã khiến ta tâm thần mê man trở nên điên cuồng.

Tâm thần Vương Lâm điên cuồng co rút lại, chỉ một lát liền thu hồi toàn bộ, giống như vừa rồi phát tán ra một sự nghịch chuyển, về tới động phủ Tiên Đế ở vùng đất Yêu Linh, đi vào bên trong cơ thể của Vương Lâm.

Thân mình Vương Lâm run lên, giống như hồn phách của hắn đã quay trở về. Trước mắt lúc này là Thiên Nghịch Châu đang lơ lửng ở trước

người, Thiên Nghịch Châu này chậm rãi tới gần mi tâm của Vương Lâm, một lần nữa dung nhập vào bên trong, biến mất không thấy.

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại, một luồng khí tức Khuy Niết đỉnh phong bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn bùng phát ra. Suốt dọc đường quan sát, Vương Lâm đã thấy được rất nhiều quy tắc, ở trong cảnh giới Khuy Niết này, dĩ nhiên đã đạt tới viên mãn!

Hồi lâu sau, Vương Lâm dần dần mở mắt, mang theo vẻ lạnh lùng và phức tạp, ngẩng đầu nhìn không trung phía trên động phủ. Trong khi tâm thần của hắn được sức mạnh thiên nghịch bao phủ tràn ra, hắn đã thấy được rất nhiều, nhưng thân ảnh của nữ tử cuối cùng kia cũng khiến cho sự tĩnh tâm của hắn nổi lên sự phức tạp.

- Liễu Mi năm đó, nói như vậy chính là phân thân của nữ tử này.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1041 Dưới hố sâu

-Còn Chu Như,không ngờ lại tự xưng là đệ tử của Liễu Mi.Chuyện này chắc có gì bí ẩn,tâm cơ của Liễu Mi này quá sâu...

Vương Lâm trầm ngâm hồi lâu vứt bỏ nỗi lòng phức tạp xuất hiện trong đầu khi nhìn thấy Liễu Mi. Hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía bên trên ,cảm thụ nguyên lực vô biên đang vận chuyển không ngừng trong cơ thể

- Khuy Niết đỉnh phong!

Hai mắt Vương Lâm lóe tinh quang .Lúc này nghĩ nhiều cũng vô dụng .thân ở trong động phủ Tiên Đế .hắn vẫn cần phải giải quyết vẫn đề trước mắt

.

-Hết thảy trên thế gian này đều có quy tắc .Trời .Đất.Ngũ hành hoặc là hết thảy ẩn chứa quy tắc.Những quy tắc này nếu muốn hiểu rõ toàn bộ phải mất rất nhiều thời gian .sức người cũng có hạn sợ là cả đời đều không thể nắm giữ toàn bộ một cách rõ ràng

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe .lộ vẻ trầm ngâm

-Cho nên những tu sỹ Tinh Niết thậm chí những lão quái Toái Niết ta từng gặp thường thường đều là có hiểu biết và nắm giữ một lực lượng quy tắc, Ví dụ nhưng Viêm Lôi tử nắm giữ chính là quy tắc Hỏa

Vương Lâm trong khi trâm ngâm, mắt phải hắn chợt lóe lôi quang, bỗng nhiên tản ra rộng rãi. Tưng hồi tiếng dâm sầm ầm vang lên, lôi quang trong mắt phải hắn tràn ngập ra,hóa thành một lôi cầu sáng chói

Ở trong lôi cầu này còn có một thân hình hư ảo mơ hồ ,Bộ dang thân hình hư ảo cùng vớ nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trong cơ thể Vương Lâm giống nhau hiển nhiên biến hóa ra dung nhập trong lôi cầu này

Nhìn Lôi Cầu Vương Lâm cảm thấy bộ dạng trong lôi cầu mơ hồ có thay đổi ,nhưng không phải là những đường nét như xem vật gì trước mặt mà là hơi chút trong suốt. Nhưng cuối cùng cũng không xuất hiện quy tắc

-Năm xưa ta đạt được Thái Cổ Lôi Long chỉ một nửa còn một nửa biến mất ở trong vực sâu kia.Như vậy Lôi lực này không đủ ,mặc dù ở trong ẩn chứa quy tắc cung không phải là hoàn thiện

Trầm ngâm một lát tay phải Vương Lâm bóp một cái.Lập tức lôi cầu này "phịch " một tiếng hóa thành vô số lôi quang hình cong cong tản ra. Lúc này bỗng nhiên ngọn lửa ở mắt trái Vương Lâm nồng đậm lao ra ngoài ở phía trước hắn hóa thành một biển lửa .trong biển lửa đó bóng dáng Chu Tước mơ hồ xuất hiện

Vương Lâm ngưng thần nhìn lại .Chu Tước đó lập tức hóa thành trong suốt . Biển lửa vô thận trở thành một đường màu đỏ ,xuất hiện trong mắt Vương Lâm

-Dựa theo hiểu biết và lý giải trên con đương tu đạo của ta, muốn đạt tới Tịnh Niết nhất định phải hoàn toàn nắm giữ một hoặc nhiều loại quy tắc.Như thế mới có khả năng dựa vào quy tắc hấp thu sức mạnh của trời đất khiến cho nguyên lực trong cơ thể sinh sôi không ngừng

-Mà độ mạnh yếu của tu sĩ Tinh Niết cũng có liên quan rất lớn tới quy tắc

Tay phải Vương Lâm vung lên làm tiêu tan biển lửa. Hai mắt hắn khôi phục bình thường

Quy tắc ta hiểu rõ nhất chính là Lôi và Hỏa.chỉ có điều Hỏa vừa đạt được chưa quen thuộc lắm ,còn cần không ngừng hiểu ra để dùng nó đột phá Khuy Niết

-Nhưng đột phá theo kiểu này lại thiếu Lôi lực. Như vậy cho dù đi tới Tịnh Niết cũng có chút tiếc nuối.Nếu sau này khi dung hợp Lôi và Hỏa đạt tới Tinh niết .uy lực sẽ lớn không ít

Vương Lâm trong khi trầm ngâm ,thân hình nhoáng lên một cái bước vào trong hố sâu.Hắn trực tiếp phá vỡ vách đất hố sâu,đi tới bên cạnh bổn tôn đang khoanh chân ở bên trong

Người con gái áo bạc kia vẫn thủ hộ ở bên cạnh như trước, sau khi nhìn thấy phân thân của Vương Lâm vẻ mặt cũng không có thay đổi gì.Vương

Lâm không để ý tới người con gái này , đi tới một bước dung hợp với bản tôn

Một lát sau Vương Lâm đang khoanh chân chậm rãi mở hai mắt,sát khí toàn thân thu lại hóa thành bộ dạng như trước ,Ánh mắt hắn chợt lóe lên đứng dậy

-Lúc trước mượn lực lượng Thiên Nghịch ở trong tinh không nhìn thấy Chu Tước cùng với hình săm trên thân của ta giống nhai .nhất định là có liên quan

Vương Lâm đi ra khỏi cửa động vỡ vụn .Người con gái áo bạc kia yên lặng đi theo,ánh mắt thi thoảng nhìn vào lưng hắn,thỉnh thoảng có một tia mê man chợt lóe lên.Vừa mới đi ra cửa động thân hình Vương Lâm lập tức lui ra phía sau ,sơi dài đó đến sát bên hắn .Thì ra là Tinh Ngân Điêu ,bộ lông màu đen có chút bù xù,nhưng hau con mắt vẫn linh động

Con Điều này hình dạng cực kỳ đáng yêu ,sau khi bay tới liền cắn quần áo Vương Lâm . Nó như đùa nghịch chạy vòng quanh,từng hồi tiếng kêu trong trẻo truyền ra

Sau mấy lắc lư,Tinh Ngân Điêu này mượn lực đong đưa nhảy lên vai Vương Lâm .Hai móng vuốt nó vuốt vuốt mặt mấy cái giống như lau mặt ,đua mặt tới gần cổ Vương Lâm,cái mũi hơi ướt không ngừng ngửi tới ngửi lui

Tinh Ngân Điểu thích nhất cỗ khí tức Cổ Thần. Năm xưa lúc còn Cổ Thần Tinh Ngân Điểu là một trong nhiều loại linh thú mà Cổ Thần thích .Điều này cũng có trong trí nhớ được truyền thừa của Vương Lâm

Khí tức Cổ Thần đối với Tinh Ngân Điểu mà nói chính là một liều thuốc bổ lớn lao . Nếu đi theo bên người Cổ Thần thời gian dài ,có thể giảm bới thời kỳ sinh trưởng dài đằng đẵng ,lại vô hình có thể khiến Tinh Ngân Điêu lột xác

Một khi Tinh Ngân Điêu lột xác ,cho dù là vào thời đại Cổ Thần cũng có thể xem như một trợ lực cho Cổ Thần.Chẳng qua là Tinh Ngân Điểu lột xác có chút gian nan,nếu như không hấp thu khí tức Cổ Thần trong thời gian dài ,rất khó đạt được

Nhớ tới bộ dáng Tinh Ngân Điêu sau khi lột xác trong trí nhớ Cổ Thần Đồ Ti,vẻ mặt Vương Lâm liền cổ quái hẳn lên. Hắn nhìn Tinh Ngân Điêu trên vai ,vẻ mặt cang thêm cỏ quái

-Trong trí nhớ Đồ Ti ,phàm là Cổ Thần có Tinh Ngân Điêu toàn bộ đều cực kỳ coi trọng ,lại càng giống như cấm luyến,Không cho bất kỳ người ngoài tổn thương ,cũng thậm chứ ngay cả người ngoài động vào đều rất giận dữ

Con Điêu này ngửi khí tức trên người Vương Lâm ,trong hai con mắt linh động lộ ra vẻ hưng phấn ,dứt khoát đứng trên vai Vương Lâm

Vương Lâm nhấc tay cầm Tinh Ngân Điêu này từ trên vai xuống .Con điêu nhỏ này giống như là không vừa lòng ,móng vuốt gắt gao nắm lấy quần áo Vương Lâm ,gầm nhẹ với hắn.Dường như đối với việc rời khỏi bả vai Vương Lâm này nó rất canh cánh trong lòng

Nâng Tinh Ngân Điêu ở trước mặt ,Vương Lâm cẩn thận nhìn vài lần .Năm xưa khi lần đầu tiên nhìn thấy nó ở Thiên Vận tinh,đã có chút ưa thích.Không nghĩ tới mất trăm năm qua đi ,Tinh Ngân Điêu này lại chủ động tới bên người mình

Bộ dáng con Điêu này rất đẹp đẽ,hai mắt linh động của nó nhìn về phía Vương Lâm khi hắn nhìn nó.Một ngươi một Điêu cứ thế nhìn nhau hồi lâu con Điêu nhỏ này dần dần mất kiên nhẫn ,Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười ,vừa buông tay con Điêu nhỏ ngay lập tức nhảy lên vai Vương Lâm. Nó lười biếng nằm ở đó , cái mũi ngửi tới ngửi lui có vẻ rất là thoải mái

Vương Lâm không để ý tới con Điêu nhỏ này nữa, bước chân rời khỏi nơi này,Hắn dựa vào bản đồ trong ngọc giản tiếp tục thăm dò động phủ Tiên Đế này

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn bước ra ,Tinh Ngân Điêu kia lập tức ngẩng đầu .Nó nhìn xuống hố sâu phía dưới Vương Lâm kêu khẽ mấy tiếng ,sau đó bay thẳng đến hố sâu phía dưới. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên ,nhìn về phía hố sâu hơi chút trầm ngâm liền dần dần chìm xuống theo Tinh Ngân Điêu

-Tinh Ngân Điêu thích nhất khí tức Cổ Thần .Lúc này nó như vậy hay là ở tong Táng Tiên Trì này năm xưa có vật gì của Cổ Thần?

Vương Lâm chìm xuống đấy ,trong đầu lập tức hiện ra chiếc khăn màu đỏ thẫm lúc trước trói Thu Dao - Thánh tổ Phù tộc

Hố sâu này giống như không đáy ,Vương Lâm không ngừng chìm xuống vẫn chưa tới cuối .Chỉ thấu khí lạnh dày đặc từ phía dưới không ngừng truyền đến ,tràn ngập vách tường bốn phía hố ,dần dần thành một vùng lạnh lẽo

Dường như ở bên dưới này là vực sâu vô tận vậy .Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng cảnh giác và cẩn thận .Tinh Ngân Điêu ở phía trước hắn hiển nhiên rất quen thuộc nơi này ,sơm đã không thấy bóng dáng.

Càng đi xuống khí lạnh càng đậm ,ngay cả hít thở đều có khỏi trắng bay ra ,tản ra cung quanh .Vánh tường xung quanh hố càng đi càng thấy phủ tầng băng dày ,như những thanh kiếm băng sắc bén dữ tợn kéo dài thành vòng tròn

Vương Lâm khống chế tốc độ hạ xuống .Cũng không biết trải qua bao lâu,phía dưới xuất hiên một ánh sáng mờ ,Tinh Ngân Điêu dừng lại trên một thanh kiếm băng ,sau khi nhìn thấy Vương Lâm lập tức mượn lực nhảy lên đứng trên vai Vương Lâm

Từng tia khí lạnh từ trên người Tinh Ngân Điêu truyền ra ,nhưng hết thảy không khiến Vương Lâm để ý .Giờ phút này hai mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào phía dưới

khoảnh khắc Tinh Ngân Điều nhay lên vài,hắn mơ hồ nhìn thấy một chỗ vô tận ở bên dưới ,có một ánh mắt phảng phất xuyên thấy hết mọi ngăn cách rơi vào trên người người mình.

Vương Lâm nhìn chằm chằm phía dưới thân hình vẫn không nhúc nhích.Một lúc sau nguyên lực trong cơ hắn khuếch tán ,hóa thành một biển lửa lan tràn xuống phía dưới

Mượn vào ánh sáng biển lửa ,bóng tối phía dưới mà thần thức không thể tra xét lập tức bị xua tan ra một ít.Thân hình Vương Lâm nhoáng lên mọt cái đi thẳng xuống phía dưới .Ánh mắt vừa rồi nhìn hắn ,khiến lòng hắn nổi lên một sự nghi hoặc thật lớn ,mơ hồ đoán ra cái gì

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1042: Thiết kiếm.

Theo thân thẻ Vương Lâm chìm xuống ,sông băng xung quanh càng nhiều .Nửa nén hương sau ,Vương lâm đã đi đáy hố sâu này,có thể nhùn thất rõ ràng phía dưới .Chỉ thấy bên dưới gần như là một thế giới băng

,từng tảng lớn sông băng vờn quanh bốn phía ,hình thành đủ loại bộ dáng hung tợn

Trong mỗi không băng không ngờ đều có một xác chết trông rất sống động.Những cáu xác này bị đóng băng ,giữ lại cử động trước khi chết trong hố sâu im lặng này không khỏi làm người khác rùng mình

Những người trong khối băng này cũng không đủ khiến cho Vương Lâm khiếp sợ .Chân chính khiến hắn khiếp sợ chính là vật ở chỗ sâu trong ,xuyên thấy qua sông băng đan xen bốn phía che phủ chỉ để lôk ra một khe hở ở giữa, cũng chính là ngọn nguồn ánh mắt lúc trước

The khe hở giữa các sông băng đan xen ,Vương Lâm rõ ràng thấy được phía dưới .Trong nháy mắt này con người hai mắt hắn bỗng co rút mạnh mẽ

Bên dưới khe hở sông băng kia ,nơi trung tâm đáng hố sâu này có một vật lớn khoảng trăm trượng

Vật lơn này không phải gi khác ,chính là một cái đầu lâu !Một cái đầu lâu Cổ Thần ! Cáu đầu kia bị đóng băng , nhưng biểu tình của nó có thể thấy được rõ ràng .Nhất là hau mắt không phải khép kín , mà là giận dữ trợn trừng ,bên trong ẩn chứa vẻ thương tiếng và phẩn nộ. Ánh mắt vừa rồi Vương Lâm ở bên trên cảm nhận được chính là từ hai con mắt đầu lâu này tràn ra

Mặc dù đã trôi qua vô số vạn năm, mặc dù Cổ Thần này cũng sớm chết đi .mặc dù ở trên người này không có lực lượng Cổ Thần gì ngau cả mi tâm cũng không có bất kỳ tinh điểm nào , chỉ để lại dấu vết tam tinh điểm sụp vỡ nhưng ánh mắt hắn trước khi chết cho tới tân bây giờ nhìn vẫn còn rất sống động. Nó khiến cho tất cả những người nhìn thấy đều phải kinh hãi vì cái chết của hắn

Vương Lâm nhìn đầu lâu Cổ Thần trong mắt vẫn chứa thương tiếc và phẫn nộ này trầm ngâm tại chỗ .từ ngàu tu đạo đến nay , theo những việc không ngừng trải qua Vương Lâm đã hiểu được Cổ Thần cũng không phải vĩnh hằng trong tinh không này .nhưng Cổ Thần cũng là bộ tộc mạnh nhất!

Bộ tộc Cổ Thần năm xưa đến này dần như bị diệt sạch.Nếu nói là do tu sĩ gây nên ,Vương Lâm tuyệt đối không tin.Lôi Tiên Giới mạnh mẽ như vậy đánh với một Cổ Thần tám sao suy yếu đều phải dùng hết toàn bộ lực lượng Tiên Giới ,vô số Tiên nhân vây đánh đuổi cuối cùng mới thắng thảm

Đâu lâu Cổ Thần trước mắt này rốt cuộc là dạng lược lượng thế nào có thể khiến cho hắn sau khi vỡ nát toàn bộ tinh điểm ,vẫn bị chặt đầu!

Lực lượng toái tinh của Cổ Thần bát tinh cho dù không thể đạt tới cửu tinh ,nhưng lực lượng khổng bố cũng để để hủy diệt thiên địa

Vương Lâm trong khi trầm tư thân hình chậm rãi chìm xuống dưới.Tới gần một khối băng ngăn cản ở phía trước,tay phải hắn đặt lên trên

,Nguyên lực trong cơ thể hắn bỗng chuyển động lập tức theo cánh tay ầm ầm dung nhập vào trong khối băng kia

Trong chớp mắt ,trên khối băng kia liềm lóe lên ánh lửa .Thậm chí ngày cảbeen trong cũng đều tràn nhập ngọn lửa chỉ một lát sau liền hóa thành một mảnh sương trắng bay lên không

Xác chết tiên nhân trông khối băng kia tức thì bị ngọn lửa này xông tới lập tức hóa thành mảnh vỡ tản ra khắp nơi

Sau khi mở ra một con đường ,Vương Lâm dần dần tới gần đầu lâu Cổ Thần khổng lồ kia . Khoảng cách gần nhìn cáu đầu này một cảm giác uy áp phảng phất chân chính đối mặt một Cổ Thần tám sao ập vào mặt

Vương Lâm thầm than một tiếng ,chậm rãi chìm xuống theo đầu Cổ Thần dần dần tới đáy .Nơi cổ Cổ Thần bị chém đứt ,bên ngoài bao phủ một tầng băng thật dày .Nhìn xuyên qua tầng băng có thể thấy miệng vết thương trên cổ Cổ Thần cực kỳ chỉnh tề ,không có bất kỳ vết răng cưa nào

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào chỗ cổ Cổ Thần. Vẻ mặt hắn mặc dù bình tĩnh nhưng con ngươi trong hai mắt không khỏi co rút mạnh ,trong tâm thần tràn ngập rung động

theo miệng vết thương này biểu hiện ra khiến cho da đầu Vương Lâm run lên.Hắn thế nào cũng không thể tưởng tượng được rốt cuộc là ai có thần thông một đao chém đứt đầu Cổ Thần

-Chẳng lẽ là Thanh Lâm

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe ,lộ vẻ sợ hãi..Nếu Thanh Lâm có được thần thông này như vậy hắn cũng không khỏi quá mạnh mẽ rồi. Dĩ nhiên đã vượt qua sự tưởng tượng của Vương Lâm

Sắc mặt Vương Lâm không khỏi âm trầm ,thần thức cẩn thận tản ra ,tràn ngập bên trong đầu lâu .Sau khi quét một vòng vết thương ở đầu lâu .Hồi sau Vương Lâm khẽ "a " một tiếng .thân hình nhoáng một cái đã đến gần sát tầng băng .Hai mắt hắn nhưng điện nhìn chằm chằm miệng vết thương

Bên cạnh chỗ sâu trong miệng vết thương kia có một số hạt tròn kết tinh thật nhỏ.Màu sắc chúng nó màu đỏ đậm nêu không nhìn kỹ rất dễ dàng bị lẫn lôn với máu đọng

_Đây là...

Vương Lâm hơi chút trầm ngâm ,tay phải nâng lên đặt trên khối băng.Nguyên lực cẩn thận tràn ra theo tay phải hắn tràn xuống.Lập tức khối băng dưới tay phải hắn xuất hiện một màn sương trắng lớn .Hắn cẩn

thận khống chế ngọn lửa ,chậm rãi hòa tan một lỗ hổng trên khối băng này

Lỗ hổng này phảng phất như một thông đạo kéo dài tơi miệng vết thương đầu lâu Cổ Thần.Vương Lâm hút mạnh một cái , lập tức có một hạt kết tinh bay ra rơi vào lòng bàn ta hắn

Hai ngón ta Vương Lầm cầm viên kết tinh màu đỏ đậm này thần thức tràn ra vờn quanh viên kêt tinh cẩn thân thẩm thấu vào bên trong .theo quan sát ,Vương Lâm dần dần phát hiện ra trong viên kết tinh nhỏ này có một đoàn khí vô hình không màu sắc .khí này chậm rãi chuyển động trong viên kết tinh ,dường như bất cứ lúc nào đè có thể tiêu tan

Thần thức Vương Lâm vờn quanh phía ngoài làn khí vô hình kia .sau đó dung nhập vào làn khí vô hình kia ,,tra xét lần nữa,

nhưng ngay trong khoảnh khắc thần thức Vương Lầm dung nhập vào làn khí ,hắn lập tức cảm nhận được một cõ uáp không cách nào hình dung từ trong làn khí vô hình kia âm ầm tràn ra. Dương như trong khoảnh khắc này Vương Lâm tách rời khỏi trời đát ,toàn bộ thế giới trở thành một màu đen ,chỉ còn lại uy áp trong làn khí vô hình kia

Khí tức này mạnh mẽ ,chỉ là một tia sót lại mà lập tức khiến cho Vương Lâm cực kỳ kinh sợ gần như buông tay theo bản năng .Nhưng hắn ném xuống ,ánh mắtlóe lên lại cẩn thận quan sát

Càng quan sát, Vương Lâm cang nhăn mày lại.Bằng vào kinh nghiệm hơn một ngàn năm tu đạo của hắn cũng chưa bao giờ gặp loại khí vô hình cổ quái này.Nó không phải tiên khí cũng không phải linh khí ,thậm chú cũng không có bất kỳ liên hệ gì với nguyên khí trong cơ thể tu sĩ

Nếu cẩn thận suy nghĩ thứ này không ngờ lại bao hàm tiên khí ,linh khí và nguyện khí.Ngoài ra nó còn có một chút khí tức Vương Lâm không thể nhận ra

Nó giông như một mớ hỗn độn ,nhưng đông thời lại kết hợp hoàn mỹ .giống như là quy về một mối , làm cho người ta mê hoặc không ngừng

Càng làm cho Vương Lâm có cảm giác khủng bố là trong một tia khí vô hình còn sót lại này không ngờ ẩn chưa quy tắc .ĐÚng là quy tắc này khiến cho Vương Lâm cảm thấy da đầu run lên

Quy tắc này cũng không phải một mà là vô số đếm không hết. Gần như tất cả quy tắc mà Vương Lâm mượn lực Thiên Nghịch nhìn thấy đều tồn tại trong làn khí vô hình này.Cũng có nhiều quy tắc trước đây Vương Lâm chưa từng gặp qua cũng tồn trại trong đó

Vương Lâm cẩn thận thu hồi thần thưc sắc mặt có chút tái nhợ nhìn chằm chằm vào viên kết tinh kẹp giữa hai ngón tay.Lúc này hắn có cảm giác , mình đang cầm không phải một viên kết tinh bình thường ,mà là một viên kết một khi vỡ ra có được nguyên lực sụp đổ cực lớn

-Đúng là cỗ lực lượng này chặt đầu Cổ Thần. Có được lực lượng này cũng không phải là Thanh Lâm

Vương Lâm nhìn chăm chú vào viên kết tinh trong tay ,trong đầu dần dân hiên ra hình ảnh trận chiến với Thiên Đạo vì cứu Lý Mộ Uyển trên Chu Tước tinh năm xưa

Sứ giả Thiên Đạo ngày đó hư ảo biên ra không ngờ là Cổ Thần.Mà lai là Cổ Thần bị phong ấn Tinh điểm .khi đó Vương Lâm rất là rung động Nhưng tu vi hắn dù sao cũng thấp hơn rất nhiều .Lúc này nghĩ đến cảnh tượng đó tuyệt không đơn giản chỉ rung động như vậy ,mà bên trong còn có một bí ẩn long trơi lở đất

Rốt cuộc là lực lượng gì có thể phong ấn Cổ Thần ,lại có thể không chế Cổ Thần trở thành sứ giả Thiên Đạo.Đáp án này gần như sinh động như thật

-Thiên đạo!

Vương Lâm nhìn vào hạt kết tinh trong ta.khi hắn nhìn đến làn khí vô hình bên trong liền có một loại trực giác .Nó và sứ giả Thiên Đạo -Cổ Thần bị phong ấn tinh điểm như là có chút liên hệ

Nhưng thiên Đạo là vật hư vô mờ mịt ,làm sao có thể làm được điều này.Vương Lâm trầm ngâm ,hắn nghi tới Cổ Yêu Bối La từng nói .bí ẩn

một Cổ tộc có liên quan đến nghich tu

Vương Lâm nhắm mắt lại,trong đầu xuất hiện một loạt hình ảnh.Ở trong tinh không vô tận ,một Cổ Thần bát tinh oai phong trời đất .Nhưng đột nhiên liền có một lực lượng không thể nào hình dung từ trên trời giáng xuống v.Vì chông cự cỗ lực lượng này ,Cổ Thần bát tinh này làm vỡ náy toàn bộ tinh điểm ,nhưng cuối cùng vần thất bại.Dưới lực lượng kia ,đầu Cổ Thần bị mạnh mẽ chặt đứt

Rồi sau đó cái đầu này bị tiên giới đoạt được,không biết vì sao đạt ở nơi đây.Lực lượng kia còn sót lại ở cổ Cổ Thần qua năm tháng không có tiêu tan mà hóa thành một hạt kết tinh ,còn sót lại một tia khí tức lực lượng năm xưa

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1043: Hiểm trung thủ kiếm.

Đối với hết thảy sự việc này.Vương Lâm không biết thật giả ,chỉ từ trong những tin tức biết được làm ra suy đoán.Hắng mở hai mắt trầm ngâm

một lát sau đó cẩn thận đặt viên kết tinh này vào trong túi trữ vật

Nhìn vào cổ Cổ Thần trong tầng băng ,nơi đó còn một ít viên kết tinh .Tay phải Vương Lâm cách không từ lỗ hổng lúc trước mở ra trên tầng băng ,hút toàn bộ đám hạt kết tinh này ra cẩn thận đặt trong túi trữ vật

Quá trình này hắn rất cẩn thận .Theo từng viên được hút ra ,cộng cả cái lúc đầu ,tổng cộng là hai mươi ba viên

Làm song chuyện này Vương Lâm nhìn chằm chằm miệng vết thương ở đầu Cổ Thần ,bên trong không còn bất kỳ một viên kết tinh nào .Vương Lâm trầm ngâm một lúc đang định rời đi .Bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng lại ,nhìn chỗ sâu trong miệng vết thương cổ Cổ Thần .Ở trong nháy mắt vừa rồi hắn mơ hò nhìn thấy bên trong như có ánh đỏ chợ lóe .Thần thức hắn đảo qua nhưng không có phát hiện gì

Vương Lâm hơi trầm ngâm ,nguyên lực trên tay tràn ngập đặt trên một khối băng .Ngọn lửa trên tay cuồn cuộn ra từng hồi tiếng động răng rắc vang lên ,lỗ hổng thông đạo bắt đầu lan tràn vào phía trong

Theo thông đạo không ngừng mở rộng vào trong ,Vương Lâm nhìn không chớp mắt phía trước mặt.Rất nhanh tầng băng này từ thông đạo mở ra rông lớn,trực tiếp kéo dàu vào chỗ sâu trong cổ Cổ Thần .Trong nháy mắt Vương Lâm thấy được một vật lúc trước lóe lên ánh đỏ

Đó là một thanh thiết kiếm.Trên thanh kiếm này có vô số tơ hồng bao phủ .Tơ hồng này chậm rãi nhúc nhích gắt gao quấn quanh thanh kiếm.

Thanh thiết kiếm này rất là tầm thường không có bất kỳ chỗ nào thần kỳ .Nhưng trong khoảnh khắc Vương Lâm nhìn thanh kiếm này lập tức có một loại cảm giác quen thuộc.Mơ hồ hắn đã từng ở nới nào nhìn thấy vật giống như vậy

Còn không nhớ tới nơi nào thì thấy thanh thiết kiếm ,Vương Lâm ngay lập tức cảm nhận được một cỗ nguy cơ đáng sợ từ đám tơ hồng quấn quanh thanh kiếm kia

Vẻ mặt Vương Lâm thay đổi ,lúc trước thần thức Vương Lâm cách tầng băng quét qua vẫn không phát hiện thiết kiếm và tơ hồng này.Nhưng lúc này sau khi mở ra lỗ hổng hắn nhìn thấy trong mắt rõ ràng

Xuất phát từ sự cẩn thận ,Vương Lâm lại tản thần thức và chậm chậm đảo về phía trước.Trong thần thức vẫn như cũ không có tơ hồng và thiết kiếm kia ,cung giống như lúc trước trong đầu Cổ Thần này không có gì khác thường.Nhưng trong mắt rõ ràng nhìn thấy tơ hồng và thiết kiếm lại khiến Vương Lâm càng thêm cảnh giác

Vương Lâm mặt không thay đổi chậm rãi lui về phía sau.Thanh thiết kiếm này và tơ hồng quấn quanh khiến hắn cảm thấy rất quỷ dị ,bởi thế không nên sơ ý đụng chạm là hơn

Trong khi lui ra phía sau ánh mắt Vương Lâm thủy chung vẫn nhìn vào thanh thiết kiếm .Trên thanh kiếm này có mấy chỗ rỉ sét loang lổ thoạt nhìn rất giống vật của người thường

-Nhìn rất quen mắt ...

Bỗng nhiên bước chân đang lui ra sau Vương Lâm người lại ,trong đầu phảng phất như có một tia chớp ầm vang lóe lên quét qua trong trí nhớ hắn .Hai mắt Vương Lâm đột nhiên trợn to ,nhìn chằm chằm vào thanh kiếm kia.hít sâu một hơi .Hắn đã nghĩ ra.

Nắm xưa trong mộ Chu Tước ở Chu Tước tinh ,hắn từng nhìn thấy một thanh kiếm giống như này .Chẳng qua vết rủ sét khác nhău .Thanh kiếm lúc trước kia cuối cùng bị sứ giả Thác Sâm cướp đi.Xem bộ dáng hắn vào lúc cướp được thanh kiếm kia lộ ra vẻ mừng như điên .Cho tới tận bây giờ điều đó vẫn rất mới mẻ trong ký ức Vương Lâm

Trong nháy mắt nhận ra thanh kiếm này Vương Lâm ngừng lui về sau .Hắn nhìn chằm chằm thanh kiếm ,ánh mắt lộ ra vẻ do dự

Tu luyện tới bây giờ ,Vương Lâm đã hiểu được ký ức của mình được truyền thừa cũng không đầy đủ .Một đoạn ký ức vị thiếu kia lại cực kỳ quan trọng ,ghi lại rất nhiều việc mấu chốt .Ký ức đó trong tay Thác Sâm ,cũng giống như thanh kiếm này có lẽ Thác Sâm biết được nguồn gốc nhưng Vương Lâm lại không biết .Chỉ có điều thanh kiếm có thể khiến

Thác Sâm lộ vẻ mừng như điên tuyệt đối không đơn giản.Thanh kiếm này tuy không phải cùng một vật giống thanh lúc trước,nhưng xem bộ dáng cũng cùng một loại

-Lấy hay không lấy ?

Vương Lâm chợt do dự ,ánh mắt rời khỏi thanh thiết kiếm,dừng trên tơ hồng quấn quanh thanh kiếm.Một tia khí tức đáng sợ truyền ra trong tơ hồng khiến cho Vương Lâm thủy chung cảm nhân nguy cơ

Vương Lâm không biết tơ hồng kia là cái gì ,nhưng rõ ràng cảm nhận được sợ đáng sợ của nó.Nếu hiện tại cứ thế rời đi có lẽ không làm tơ hồng kia chú ý,có thể an toàn rời khỏi.Nhưng nếu lấy thanh kiếm bị tơ hồng quấn quanh ,chỉ sợ lập tức bị tơ hồng quỷ dị kia tấn công

Đối với vật không biết ,với tính cách của hắn không dễ dàng mạo hiểm.Nhưng sự hấp dẫn của thanh kiếm lúc này khiến cho hắn rất động tâm

Trong đầu đấu tranh một lúc,ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán.Có câu trong hiểm nguy cầu phú quý ,nếu cứ thế rời đi tuy là an toàn nhưng lại mất đi thanh kiếm này.

Hơn nữa nơi này là động phủ Tiên Đế .một khi hiên tại không lấy ,ngày sao muốn tới nơi này nữa vậy lại phải cực kỳ gian nan.Như vậy ,đến núi

châu báu mà tay không quay về là Vương Lâm không cam lòng

Trong lòng quyết định ,Vương Lâm ngẩng đầu nhìn phía trên hố sâu.Từ bị trí này có thể thấy được vô số sông băng lần lượt đan xen rậm rạp che kín con đường chỉ chừa ra một ít khe hở văn vẹo có thể đi thông qua

Âm thầm tính toán một chút khoảng cách lúc trước chìm vào nơi đây ,Vương Lâm suy nghĩ một lát .Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào thanh kiếm ở sâu trong đầu Cổ Thần dưới tầng băng.

Hung hăng nghiến răng ,hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết ,trong mắt hắn lập tức lóe lên ánh sáng ngọn lửa.Tu vi đỉnh Khuy Niết hậu kỳ đại viên mãn trong nháy mắt bùng nổ từ trong cơ thể mà ra.Cô Thần tinh điểm trên mi tâm hắn lại biến ảo,cấp tốc xoay tròn toàn thân,phát ra những tiếng động bang bang

Lực Lượng Cổ Thần dung nhập tứ chi, Vương Lâm hung hăng nắm tay lại, cảm nhận dược giống như là đã nắm chắc lực lượng thiên địa.Hai mắt Vương Lâm không hề do dự tay phải bỗng duỗi ra phía trước.

Trong nhay mắt ngọn lửa trong hai mắt hắn rít gào bay ra ,nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển ngưng tụ vào tay phải. Theo hau cánh tay vươn ra ,lập tức biển lửa ngập trời từ tay Vương Lâm tràn ngập ra phía trước

Ám quyết tay phải Vương Lâm thay đổi liên tục ,lập tức biển lửa đi thẳng đến đầu Cổ Thần ,trong nháy mắt đã bao vây đầu Cổ Thần.Lập tức tầng băng bên trong bị hòa tan trong phạm vi lớn ,cung lúc đó rất nhiều ngọn lửa từ thông đạo được Vương Lâm phá vỡ tầng băng trong miệng vết thương đầu Cổ Thần nhảy vào trong .Chi chớp mắt ngọn lửa liền tới gần thanh thiết kiếm

Ngọn lửa xông tới gần ,sợi tơ hồng trên thanh kiếm lập tức run lên ,duỗi thẳng ra ,không ngờ phân hóa thành vô số chi nhánh .Trong khoảnh khắc biển lửa tràn lan,tơ hông phun ra một mảng sương mù hông lớn,bay thẳng đến biển lửa.

Một tiếng nổ "ầm " động trời vang lên ,biển lửa bị màn sương hông tràn tới lập tức bị dập tắt,cuộn ngược ra ngoài.Hai mắt Vương Lâm chợt lóe ,không chút nghĩ ngợi há mồm phun một ngụm khí nguyên thần.

Tinh khí nguyên thần vừa phun ra lập tức biển lửa giống như được đổ thêm dầu,nháy mắt tăng mạnh mẽ tràn lan ra.Tầng băng bao phủ đầu Cổ Thần xuất hiện hàng loạt vết rạn ,dưới uy lực biển lửa ầm ầm sụp đổ!!!!!

Vô số khối băng bị thiêu đốt văng ra khắp nơi,rơi lên vách đá hố sâu phát ra nhưng tiếng động "bang bang".Mất đi tầng băng đầu Cổ Thần xuất hiện rõ ràng trước mắt Vương Lâm.

Chắc là đầu Cổ Thần này đã thật lâu nằm trong tầng băng,lúc này tầng băng vừa sụp đổ ,đầu Cổ Thần lập tức thối rữa rất nhanh.

Cùng lúc đó một mùi thối rữa tràn ngập bốn phía.Đầu Cổ Thần nhanh chóng thối rữa ,trong nháy mắt hóa thành một bộ xương đầu thật lớn.

Xương đầu này màu đen sẫm ,ở trong đầu lâu xuất hiên một màn sương hông khoảng mươi trượng .Từng tia hung hăng theo màn sương hồng tràn ra,không ngừng lay động .Trong đó có số sợi nhỏ gắt gao quấn quanh thanh kiếm.

Vương Lâm không chút nghĩ ngợi .trong khoảnh khắc tầng băng phủ đầu Cổ Thần sụp đổ thân hình hắn hóa thành một dạo ánh sáng dưới vô số khối băng văng ra lập tức tới gần ,một tay cầm lấy thanh kiếm.

Trong khoảnh khắc cầm thanh kiếm này ,nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm không chút giữ lại,điên cuồng lao ra.Lập tức bên ngoài thân thể hắn hình thành một biển lửa hình tròn,biển lửa này theo tay phải hắn theo thanh kiếm trực tiếp lan tới nhưng dợi tơ nhỏ quấn quanh thanh kiếm.

Đông thời ,tay phải Vương Lâm nắm thành nắm đấm ,lực lượng Côt Thần bỗng tràn ngập tay trai hung hăng đánh về phía trước.một đòn này vừa ra lập tức thân hình hư ảo Cổ thần biến ảo ra phía sau hắn."Ầm" một tiếng ,một quyền đánh xuống.

Dưới sự tấn công của năm tay Cổ Thần và biển lửa ,những sợi tơ mảnh quấn quanh thanh kiếm lập tức có mấy sợi đứt rời.Những sợi khác còn quấn quanh thân kiếm thì rụt lại phía sau một chút.

Tiếp đó,Vương Lâm hét lớn một tiếng ,tay phải hán keo mạnh về sau.Lập tứ thanh kiếm thoát khỏi đám sợi tơ quấn quanh,được Vương Lâm chân chính nắm trong tay

Trên Thanh kiếm lập tức lóe lên hào quang ròi biến mất,bị Vương Lâm thu vào trong túi trữ vật.Mọi Hành động của Vương Lâm như nước chảy mấy trôi ,không chút chậm chạp.Thân hình hắn lui về phía sau đột ngột đạp mạnh nhảy khỏi mặt đất,xông thẳng lên trên

Lúc trước nắm tay Cổ Thần và biển lửa tấn công vào màn sương hông nhăng nháy mắt màn sương hông kia bỗng khuếch trương ra ngoài,va chạm với biển lửa chỉ nghe thấy "ầm ầm"vang lên trong hố sâu.

Màn sương hồng hoàn toàn tiêu tan ,lộ ra bóng dáng hư ảo bên trong.Bóng dáng này nhìn không ra nam nữ,toàn thân quấn quanh vô số tơ hồng.Bóng hình chậm rãi mở hai mắt lộ vẻ vô tình lạnh như băng,nhìn chằm chằm vào hướng Vương Lâm đang dời đi miệng lập tức gầm lên giận dữ

Trong tiếng rít gào ,chỉ thấy vô số khối băng tràn ngập vách tường hiện ra vô số khe nứt nhỏ.Nhưng tiếng "răng rắc"không ngừng vang lên,chỉ một lát những khối băng này ầm ầm vỡ vụn ,nhưng xác chết bên trong phảng phất như sống lại,bị vô số hồng quang bao phủ

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1044: Thử Không Niết (1)

Sau khi lao ra hố sâu ,vật hình người liếc mắt liền thấy được Vương Lâm đang tới gần rừng trúc.Hai con mắt lạnh như băng của nó hiện ra sát khí ,hướng về Vương Lâm gầm lên một tiếng.

-Ngao!!!!!

Tiếng rống này chấn động trời đất ,một ít cầm chế xung quanh bị tiếng rống ảnh hưởng tự động mở ra,Nhưng cầm chế kia chưa kip phát huy uy lực liền lập tức sụp đổ trong tiếng rống

Ngay cả mặt đất giờ phút này cũng vỡ vụn một mảnh lớn ,xuất hiện vô số khe nứt.Một cỗ gió mạnh gào thét xông thẳng lên trời cao

Phía trước vật hình người này theo tiếng rống xuất hiện một dạo sóng gợn vặn vẹo.Thân hình nó lao về phia trước ,bước vào trong sóng gợn điên cuồng xông về hướng Vương Lâm

Cho tới bây giờ Vương Lâm cũng không biết đây rốt cuộc là vật gì.Nó có hình người nhưng bộ dang cực kỳ quỷ dị

Nhất là hai mắt,tuy có thần thái nhưng hỉ nhìn thấy ánh mắt này tuyệt đối sẽ không cho rằng vật này là người .Nhất là một đường nó đuổi theo Vương Lâm.Tuy Vương Lâm bỏ chạy nhưng thần thức vẫn gắt gao quan sát ,không có nhìn thấy nó thi triển thần thông gì ,cho dù là những sợi tơ nhỏ trên thân thể bắn ra phảng phất như bản năng của nó vậy

Càng quan sát .Vương Lâm càng cảm thấy vật này quỷ dị.Mà càng khiến trong lòng hắn u ám đó là vật này dĩ nhiên lại tồn tại trong đầu lâu Cổ Thần

Nó rốt cuộc là có trước khi Cổ thần này chết ,hay sau đó chui vào trong.Nếu là sau đó chui vào trong thì thôi.Nhưng nếu là có trước khi Cổ Thần kia chết như vậy việc Cổ Thần bái tinh này chết có liên quan gi tới vật này hay không?Hay là cái chết Cổ Thần bát tinh này ,không phải như ta đoán là do Thiên Đạo hue vô mờ mịt gây nên

Vương Lâm biết lúc trước mình đoán có chút vô lý ,thâm chí chính hắn cũng có chút không dám xác định.Nhất là sau khi nhìn thấy vật hình người này ,ý nghĩ của hắn lại có dao động

Nam xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gi? là ai giết Cổ Thần bát tinh này,chặt bỏ đầu hắn .Vì sao tiên nhân có thể giành được đầu lâu càng

khiến Vương Lâm nghi hoặc trong long.Nếu Tiên nhân chiếm được cái đầu lâu này làm sao có khả nắng không phát hiên thanh kiếm kia ở bên trong? vì sao không lấy thanh kiếm này ra?

Rất nhiều nghi ngờ hỗn loạn trong đầu Vương Lâm,nhưng hắn không ơ thời gian đi suy nghĩ hăn hoi.Bên tai truyền đến tiếng vật hình người kia gào rít,Vương Lâm xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vật hình người trong sóng gợn như con thoi nhanh chóng đến gần,Hắn nhấc chân bước vào trong rừng trúctrúc trước mặt nó.Trong con mắt lạnh lùng của nó lộ ra một tia cẩn thận

Nhưng một lát sau ,vẻ cẩn thận trong mắt vật hình người này biến mất lập tức bị một cỗ lo âu thay thế.Nó gầm nhẹ một tiếng lương lự ở ngoài rùng trúc một lát những sợi nhỏ bên ngoài thân thể bắt đầu uấn éo .Nó ngẩng đầu không do dự lập tức nhảy vào trong rừng trúc.Hào quang chợt lóe lên,vật hình người này biến mất

Sau khi thân hình nó biến mất ,một nơi sâu trong rừng trúc chợt lóe lên hào quang ,Vương Lâm bước ra .Hắn bình tĩnh nhìn qua chỗ vật hình người kia biến mất ,xoay người nhìn về rừng trúc trước mặt ,trong mắt lộ ra vẻ tính toán.Hắn cẩn thận bước sang bên cạnh một bước.Chỉ một bước tức thì mắt hắn hoa lên,đợi khi rõ ràng thì đã bước ra khỏi cánh rừng trúc này.

Đối với cầm chế nơi này ,lấy hiểu biết của Vương Lâm về thuậ cấm chế cho dù muốn phá giải cũng có chút gian nan.Nhưng sau khi có bản đồ ngọc giản ,một chút cấm chế trong đó cũng có thể làm được trốn vào

trong mà không làm cầm chế mở ra.Giống như là khu rùng trúc này,chính là như vậy

-Cầm chế khu rừng trúc này tuy mạnh nhưng vật hình người kia càng quỷ dị .Cầm chế này sợ là không nhốt được hắn bao lâu.Nhân khoảng thời gian này chính là mau rời đi,xâm nhập vào trong động phủ là hơn

Vương Lâm nhìn phía trước ,nơi tràn ngập màn sương đen ở chỗ sâu trong nhiều lầu các.Từ xa nhìn lại có thể mơ hồ thấy được một góc cung điện như ẩn như hiện trong màn sương đen

Vị trí đó chính là trung tâm toàn bộ động phủ này.Nhưng Vương Lâm cũng biết nơi đó chỉ là lối vào từ tầng thứ nhất sang tầng thứ hai.Trước khi có bản đồ ngọc giản,đối với động phủ Tiên Đế này Vương Lâm có chút mê man không biết rõ ràng

Nhưng hiện tại trừ một tầng cuối cùng kia ra hết thảy dkết cấu động phủ này đã thành hình trong đầu hắn động phủ Tiên Đế này có chín tầng ,mỗi một tầng kiến trúc khác nhau ,cầm chế cũng càng tăng ngày càng mạnh

Lúc này cầm chế tầng thứ nhất đã không kém,mà theo không ngừng đi vào cầm chế này cuối cùng sẽ đạt tới một trình độ khủ bố,

_ Đây mới là động phủ Tiên Đế chân chính.Nguyên bản sau khi từ ngoại giớidduwowngc truyền tống đến đây ,đúng ra phải xuất hiện ở trong này

.Nhưng hiển nhiên trong quá trình truyền tống bị Tán Ma kia dùng Bạch Ngọc Bình quấy nhiễu.Vì thế nên tất cả mọi người đều bị truyền tống vào trong bình!Sau khi bình bị phá vỡ.Tán Ma kia mở ra táng Tiên Trì ,sau khi sụp đổ lại khiến mọi người tản ra.Mục đích của hắn là khiến chúng ta hoàn toàn mê hoặc trong động phủ Tiên Đế này!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên .Hắn đạt được bản đồ trong ngọc giản cũng không đầy đủ,chỉ có bảy tầng đầu.Hai tầng cuối không rõ giông như là bị người khác xóa đi

Việc này ,năm xưa khi Vương Lâm vừa đạt được ngọc giản đã phát hiện ra,lúc này đến động phủ Tiên Đế sau khi xác minh lại càng thêm rõ ràng

Vương Lâm trầm ngâm nhấc chân bước về phía trước.Phía trước hắn.đi khỏi rừng trúc có một con đường nhỏ.Mặt đương trải hàng loạt tiên ngọc tamtwss ra từng tia sáng êm dịu.Vương Lâm bước chân trên đường ,cẩn thận nhìn vè phía trước màn sương đen xa xa.Thân hình hắn nhoáng một cái ,phi thăng về trước

Hai bên con đường nhỏ này gieo trồng các loại hoa màu nào cũng có nhìn thật xinh đẹp bất phàm,Nhưng ở trên những cây hoa này cũng có rất nhiều cấm chế,hơi chút tác động sẽ khiến cấm chế mở ra,hoặc là tấn công,hoặc là vây khốn,hoặc là truyền tống đến mọt nơi khác

nếu là người không biết gì ở tầng thứ nhất động phủ Tiên Đế này thì nửa bước cũng khó đi,cho dù là tiên ngọc trên con đường nhỏ này cũng ẩn

chứa chấm chế.Nếu phương hướng đi lại và trình tự bước chân hạ xuống không đúng ,cấm chế cũng sẽ mở ra

Chỉ có điều,chuyện này đối với Vương Lâm mà nói cũng không có hung hiểm gì .Bản đồ ngọc giản này tuy không nói phương phán hóa giải cầm chế này nhưng mà giới thiệu tỉ mỉ một lượt

Nếu người khác đạt được bản đồ có lẽ là vô dụng.Nhưng Vương Lâm là cấm chế đại sư,chỉ cần biết một số giới thiệu chị tiết về những cầm chế này thì chỉ nhìn một lần là biết rõ đung sai,..đỡ phí rất nhiều công sức

Chỉ là với tính cách Vương Lâm cũng không hoàn toàn tin vào bản đồ ngọc giản,tốc độ đi tuy nhanh nhưng không ngừng xác minh xem nhưng ghi chép trong bản đồ ngọc giản có đúng hay không

Hết thảy mọi chuyện đều được Vương Lâm tính toán trước khi xuống hố sâu kia.Bao gồm cả cách rừng trúc này cũng đã được hắn lưu ý khi xem bản đồ ngọc giản ,trong chớp mắt Vương Lâm đạt chân vào rừng trúc ,thân hình hắn chợt biến mất

Vật hình người ô rít gào ,nhảy vào rừng trúc nơi Vương Lâm biến mất.Nhưng bước chân nó bỗng nhiên ngừng lại bên ngoài rừng trúc,gắt gao nhìn vào rừngtrúc trước mặt nó.Trong con mắt lạnh lùng của nó lộ ra một tia cẩn thận

Nhưng một lát sau ,vẻ cẩn thận trong mắt vật hình người này biến mất lập tức bị một cỗ lo âu thay thế.Nó gầm nhẹ một tiếng lương lự ở ngoài rùng trúc một lát những sợi nhỏ bên ngoài thân thể bắt đầu uấn éo .Nó ngẩng đầu không do dự lập tức nhảy vào trong rừng trúc.Hào quang chợt lóe lên,vật hình người này biến mất

Sau khi thân hình nó biến mất ,một nơi sâu trong rừng trúc chợt lóe lên hào quang ,Vương Lâm bước ra .Hắn bình tĩnh nhìn qua chỗ vật hình người kia biến mất ,xoay người nhìn về rừng trúc trước mặt ,trong mắt lộ ra vẻ tính toán.Hắn cẩn thận bước sang bên cạnh một bước.Chỉ một bước tức thì mắt hắn hoa lên,đợi khi rõ ràng thì đã bước ra khỏi cánh rừng trúc này.

Đối với cầm chế nơi này ,lấy hiểu biết của Vương Lâm về thuậ cấm chế cho dù muốn phá giải cũng có chút gian nan.Nhưng sau khi có bản đồ ngọc giản ,một chút cấm chế trong đó cũng có thể làm được trốn vào trong mà không làm cầm chế mở ra.Giống như là khu rùng trúc này,chính là như vậy

-Cầm chế khu rừng trúc này tuy mạnh nhưng vật hình người kia càng quỷ dị .Cầm chế này sợ là không nhốt được hắn bao lâu.Nhân khoảng thời gian này chính là mau rời đi,xâm nhập vào trong động phủ là hơn

Vương Lâm nhìn phía trước ,nơi tràn ngập màn sương đen ở chỗ sâu trong nhiều lầu các.Từ xa nhìn lại có thể mơ hồ thấy được một góc cung điện như ẩn như hiện trong màn sương đen

Vị trí đó chính là trung tâm toàn bộ động phủ này.Nhưng Vương Lâm cũng biết nơi đó chỉ là lối vào từ tầng thứ nhất sang tầng thứ hai.Trước khi có bản đồ ngọc giản,đối với động phủ Tiên Đế này Vương Lâm có chút mê man không biết rõ ràng

Nhưng hiện tại trừ một tầng cuối cùng kia ra hết thảy dkết cấu động phủ này đã thành hình trong đầu hắn động phủ Tiên Đế này có chín tầng ,mỗi một tầng kiến trúc khác nhau ,cầm chế cũng càng tăng ngày càng mạnh

Lúc này cầm chế tầng thứ nhất đã không kém,mà theo không ngừng đi vào cầm chế này cuối cùng sẽ đạt tới một trình độ khủ bố,

_ Đây mới là động phủ Tiên Đế chân chính.Nguyên bản sau khi từ ngoại giớidduwowngc truyền tống đến đây ,đúng ra phải xuất hiện ở trong này .Nhưng hiển nhiên trong quá trình truyền tống bị Tán Ma kia dùng Bạch Ngọc Bình quấy nhiễu.Vì thế nên tất cả mọi người đều bị truyền tống vào trong bình!Sau khi bình bị phá vỡ.Tán Ma kia mở ra táng Tiên Trì ,sau khi sụp đổ lại khiến mọi người tản ra.Mục đích của hắn là khiến chúng ta hoàn toàn mê hoặc trong động phủ Tiên Đế này!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên .Hắn đạt được bản đồ trong ngọc giản cũng không đầy đủ,chỉ có bảy tầng đầu.Hai tầng cuối không rõ giông như là bị người khác xóa đi

Việc này ,năm xưa khi Vương Lâm vừa đạt được ngọc giản đã phát hiện ra,lúc này đến động phủ Tiên Đế sau khi xác minh lại càng thêm rõ ràng

Vương Lâm trầm ngâm nhấc chân bước về phía trước.Phía trước hắn.đi khỏi rừng trúc có một con đường nhỏ.Mặt đương trải hàng loạt tiên ngọc tamtwss ra từng tia sáng êm dịu.Vương Lâm bước chân trên đường ,cẩn thận nhìn vè phía trước màn sương đen xa xa.Thân hình hắn nhoáng một cái ,phi thăng về trước

Hai bên con đường nhỏ này gieo trồng các loại hoa màu nào cũng có nhìn thật xinh đẹp bất phàm,Nhưng ở trên những cây hoa này cũng có rất nhiều cấm chế,hơi chút tác động sẽ khiến cấm chế mở ra,hoặc là tấn công,hoặc là vây khốn,hoặc là truyền tống đến mọt nơi khác

nếu là người không biết gì ở tầng thứ nhất động phủ Tiên Đế này thì nửa bước cũng khó đi,cho dù là tiên ngọc trên con đường nhỏ này cũng ẩn chứa chấm chế.Nếu phương hướng đi lại và trình tự bước chân hạ xuống không đúng ,cấm chế cũng sẽ mở ra

Chỉ có điều,chuyện này đối với Vương Lâm mà nói cũng không có hung hiểm gì .Bản đồ ngọc giản này tuy không nói phương phán hóa giải cầm chế này nhưng mà giới thiệu tỉ mỉ một lượt

Nếu người khác đạt được bản đồ có lẽ là vô dụng.Nhưng Vương Lâm là cấm chế đại sư,chỉ cần biết một số giới thiệu chị tiết về những cầm chế này thì chỉ nhìn một lần là biết rõ đung sai,..đỡ phí rất nhiều công sức

Chỉ là với tính cách Vương Lâm cũng không hoàn toàn tin vào bản đồ ngọc giản,tốc độ đi tuy nhanh nhưng không ngừng xác minh xem nhưng ghi chép trong bản đồ ngọc giản có đúng hay không Đang đi,hắn cỗ túi trữ vật .Lập tức thanh kiếm thép cướp được của vật kỳ dị hình người kia xuất hiện trong tay Vương Lâm.Thần thức hắn tản khắp thanh kiếm cẩn thận quan sát.Thanh kiếm này nhìn như tầm thường nhưng thần thức của Vương Lâm ở mặt trên bị cản trở mạnh mẽ .Phảng phất như có một cỗ lực lượng ẩn tàng ở trong ,ngăn cản thần thức tra xét.Nhất là những vết rỉ sét trên thân kiếm ,lực cản càng mạnh.Vương Lâm thu hồi thần thức ,mắt lộ vẻ trầm ngâm

-Đây rốt cuộc là thanh kiếm gì....

Nhìn những vết rỉ sét kia ,Vương Lâm nhớ rõ năm xưa khi sứ giả Thác Sâm vừa cầm lấy thanh kiếm giống như thế này,biểu tình giống như là chiếm được chí bảo.Chẳng qua sứ giả Thác Sâm kia nhìn cũng không phải là thanh kiếm này mà là vết rỉ sét trân kiếm

Ánh mắt Vương Lâm thủy chung nhìn vào những vết rỉ sét kia .hắn nâng tay trái lên sờ nhẹ vào bên trên một cái,đưa tay lên nhìn.Trên đầu ngón tay dích một chút rỉ sét màu đen sẫm.đặt ở mũi ngửi chỉ thấy một mùi tanh nhàn nhạt

-Chẳng qua chỉ là rỉ sắt tầm thường mà thôi

Vương Lâm nhíu mày hạ tay trái xuống.Nhưng ngay khoảnh khắc tay trái hắn hạ xuống,lập tức khoảng không mà cánh tay này xẹt qua vang

lên một tiếng "xuy",sau đó hiện một cai khe!

Càng làm cho Vương Lâm ngẩn ra là những bụi hoa có nhiều cầm chế bên cạnh hắn vốn còn cách một khoảng.Nhưng theo cánh tay trái vừa rồi hại xuống gây nên,lập tức những cánh hoa kia tản ra từng luồng ánh sáng đỏ đậm,theo sau toàn bộ héo rũ xuống một cách quỷ dị.ngay cả cấm chế ở bên trên cũng im lặng sụp đổ

Hai mắt Vương Lâm bỗng lóe lên tinh quang,nhìn chằm chằm vào những cánh hoa đã tàn kia,lại nhìn màu của rỉ sét trên tay trái.

Vương Lâm lui ra sau vài bước,ngón tay dính màu sét chỉ về hướng một bụi hoa khác.Lập tức những cánh hoa đó nhanh chóng héo rũ ,trở thành bùn đất.Vết ố rỉ sét trên tay Vương Lâm theo đó cũng tiên tan

Vương Lâm hít sâu một hơi nhìn chằm chằm vết rỉ sét trên thanh kiếm thép,ánh mắt lộ vẻ rung động.Hắn trầm ngâm một lát sau đó cắn răng ,tâm thần khẽ động .Trong nhay mắt con mắt thứ ba trên mi tâm mở ra

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1045: Thử Không Niết (2)

Vào khoảnh khắc Vương Lâm mở con mắt thứ ba,lập tức hông quang ở bên trong lóe lên theo bay ra bao phủ phía trên thanh kiếm.Lưc bổn nguyên ẩn chứa bên trong ,theo ánh mắt Vương Lâm rơi thẳng lên vết rỉ sét kia

Chỉ một cái nhìn này Vương Lâm ngay lập tức thấy được thanh kiếm trước mắt hắn dần dần trở nên trong suốt.Nhưng những chỗ rỉ sét lại không chút biến hóa.thủy chung vẫn như cũ.

Trong thanh kiếm như có một luồng khí vô hình chuyển động ,vờn quanh thanh kiếm.Trong nháy mắt va chạm với lực bổn nguyên con mắt thứ ba của Vương Lâm,luồng khí vô hình kia không ngờ hơ ngừng lại ,sau đó lao thẳng tới như muốn cắn nuốt lực bổn nguyên này.

Vương Lâm quyết đoán chặt đứt thần thông nhanh chóng thu hổi lực bổn nguyên ,con mắt thứ ba khép kín.Luồng khí vô hình kia ngừng lại chậm rãi rút về tiếp tục chuyển động Chậm rãi trong thanh kiếm.

Vương Lâm trong lòng đầy mê hoặc,suy nghĩ trăm lần vẫn không có lời giải đáp.Hắn thầm than mọt tiếng,đang định thu hôi thanh kiếm.Nhưng lập tức trong đầu hắn lóe linh quang ,nhìn thanh kiếm ,ước lượng lớn nhỏ một chút sau đó vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái.

Hắn vỗ túi trữ vật ,ngay lập tức có năm đạo tinh quang từ trong túi trữ vật bay ra hóa thành năm cái vỏ kiếm ở trước người hắn.Năm vỏ kiếm này năm xưa Vương Lâm đạt được ở Chu Tước tinh,vẫn không rõ tác dụng của nó.Chỉ có điều nếu có phi kiếm dung nhập vào trong vỏ kiếm,có thể khiến uy lực phi kiếm càng thêm dữ dội

Lúc này Vương Lâm lấy ra năm cái vỏ kiếm ,tay phải hắn hư không nắm một cái lập tức thanh kiếm them dung nhập vào một cái vỏ.kiếm vào vỏ vừa khít không chút dư thừa

Chỉ là sau khi kiếm thép dung nhập vào vỏ kiếm ,cũng không có chút biến hóa gì.Vương Lâm rút thanh kiếm ra,thử lại với bốn vở kiếm còn lại.Ngay trong khoảnh khắc thanh kiếm tra vào cái vỏ thứ ba,lập tức phù văn điêu khắc trên vở kiếm tỏa ra ánh sang chói mắt!

Một cõ khí tức đáng sợ lập tức theo thanh kiếm và bên trong vỏ kiếm điêm cuông truyền ra.Trong mắt Vương Lâm lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng ,tay cầm vỏ kiếm thầm hít sâu một hơi sau đó chậm chạp rút thanh kiếm ra

Ngay tại khoảnh khắc thanh kiếm rút ra khỏi vỏ,cỗ khí tức đáng sợ bên trong lập tức lại dâng lên.Phảng phất như có một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng bị phong ấn bên trong,nếu rút kiếm ra như vậy cỗ lực lượng này sẽ phóng lên cao

Cổ lực lượng này Vương Lâm từng cảm nhân ở trên pháp bảo của một người.Chủ nhân của pháp bảo kia cũng trở thành Vương Hồn ,chính là

Huyền Bào Thượng nhân.Mà pháp bảo kia chính là thử không niết tiễn!

-Thử không niết....

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tia sang kỳ dị ,không rút thanh kiếm ra mà lại đút sâu vào vỏ kiếm.Hắn mang theo một tia hưng phấn thu hồi pháp bảo,bay nhanh về phía trước

Thân hình Vương Lâm giống như một tia chớp từ đường nhỏ thẳng đến phía trước ,trong nháy mắt đã đến gần một lầu các.Lầu các này không lớn chỉ có hai tầng ,nhìn qua rất bình thường.Nhưng trong bản đồ Ngọc giản lại ghi chép lầu các này có một nơi là mắt cầm chế,phải mở ra toàn bộ mới có cơ hội bước vào màn sương đen kia.

Vương Lâm cẩn thận quan sát lầu các này,ánh mắt chợt lớ .Hắn đã nhìn ra cấm chế lầu các này đã sớm bị người tâ phá vỡ

-Từ Cấm chế này xem ra đã bị phá vỡ không lâu

Vương Lâm lộ ra vẻ cẩn thận.Rất hiển nhiên người hiểu được mấu chốt cấm chế nơi đây không phải chỉ có một mình hắn,

-Lúc trước Táng Tiên Trì sụp đổ,tất cả mọi người bị phân tán.Tất nhiên sẽ xuất hiên người phá vỡ cầm chế đầu tiên,chỉ là không biết rốt cuộc có

những ai đi ra

Vương Lâm nhìn xung quanh .Tầng thứ nhất động phủ Tiên Đế này cũng không lớn.Thần thức đảo qua có thể thấy toàn toàn bộ.Những trừ khi là người đầu tiên ,nếu không không ai dám tản thần thức dưới nhiều cấm chế như vậy.Cho dù là Thiên Vận từ cũng sẽ băn khoan rất lớn,nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ,thì cũng không dễ dàng tản thần thức ra

Trầm ngâm một lát,thân hình Vương Lâm nhoáng một cái đã tránh qua lầu các này.Hắn bước đi trên môt máng cỏ,hai mắt lóe ra vẻ suy tư,thân hình không chút ngừng lại đi thẳng về phía trước.

Cầm chế phía trên máng cỏ có được giới thiệu trong bản đồ ngọc giản của Vương Lâm.Giờ phút này Vương Lâm đạp ở bên trên đi qua từng cầm chế nhưng không có bất kỳ cầm chế nào mở ra.Tốc độ hắn tăng lên trong nháy mắt vượt qua máng cỏ.Cũng ở trong tầng thứ nhất này,ở bên ngoài một đỉnh tạ góc hướng đông bắc,có một người đàn ông mặc đồ đen,mi tâm ẩn tàng một dấu ấn rồng đen

Hắn đang nhìn chằm chằm về phía đỉnh tạ kia,ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo.Ở phía trước hắn ,phía bên kia đỉnh tạ cũng có một người đang đứng.Người này chính là một phụ nữ thôn cô.Nàng cách đỉnh tạ nhìn chằm chằm người đàn ông mặc đồ đen ,vẻ mặt cực kỳ âm trầm

Đoạn này thiếu .ở ảnh không nhìn thấy anh Lăng lúc nào vào sửa hộ em nhá

đẹn hình rông.

Hai người đều là tu sĩ đại thần thông,thần thông giao thoa lập tức giống như gió cuốn mấy tan.Một trận âm thanh ầm ầm vang lên những không tràn ra xa,chỉ vang vọng trong khoảng trăm trượng.

Hai người đều tính toán như nhau,quyết không thể làm ra tiếng động quá lớn khiến cho người khác chú ý ,mà đnáh nhanh thắng nhanh hạn chế chấn động

-Ngươi không đi màn sương đen lượn lờ ở cung điên trung tâm,vì sao muốn cướp đoạt nơi đây với ta

Thôn cô xinh đẹp hai tay bấm pháp quyết.Ngay lập tức liền có ánh sáng năm màu tràn ra ngoài thân thể,hóa thành năm mũi kiếm nhọn chém ngang phía trước

Người đàn ông đồ đen lại vung tay áo ,lập tức xuất hiện một thanh phi kiếm tản ra khí màu đen.thanh kiếm vờn quanh trước người giây láy ròi lao thăng đến phía trước va chạm năm thanh kiếm nhọn kia,phát ra từng tiếng động trong treo.

-Nói nhảm! Người vi sao không đi nơi đó .Nơi đây tuy là đỉnh tạ nhưng bên trong có một truyền tống trân.Xem bộ dáng này chắc là phải liên tiếp

với một không gian trữ vật.Điều này người biết rõ trong lòng cần chi phải giấu diếm!

Thôn cô xinh đẹp vẻ mặt như thương ,nhưng hai mắt chợt lóe hàn quang.Đối phương nói đúng vậy.Nàng lúc trước nhìn thấy đỉnh tạ này cũng phát hiện như vậy cho nên mới có tranh đoạt hiện giờ

Pháp bảo hai người giằng co,tiếng va cham trong treo kia càng thêm vang dội ,mơ hồ truyền ra bốn phía.Thôn co xinh đẹp ánh mắt trợt lóe,lập tức nói:

-Hai chúng ta tu vi tương đương,sợ là không phân được thắng bại thì đã bị người phát hiện.không bằng cùng đi vào truyền tống trân,vật bên trong mỗi người một nữa!

Người áo đen nhìn thôn nữa xinh đẹp một cái hơi gật đầu.Hai người không nói lời thừa ,đồng thời thu hồi pháp bảo định cùng bước vào trong đỉnh tạ kia

ngay khoảnh khắc hai người bước vào,lập tức cùng nhìn về một phía xa.Chỉ thấy trong đám lầu các san sát này có một người đi ra.Đúng là Vương Lâm!

Vương Lâm liếc mắt một cái liền thấy được hai người trong đỉnh tạ,ánh mắt ngưng đọng,bước chân chậm rãi ngừng lại Nhìn thấy Vương Lâm

,trên mặt người đàn ông đồ đen lộ ra một nụ cười cổ quái. Trái lại thôn co xinh đẹp lộ ra vẻ kỳ dị,đảo qua trên người Vương Lâm,trong lòng chấn đông.

-Tu vi của hắn càng thêm quỷ dị! lúc đầu mà nói nhìn thấy hắn tuy có thực lực Tịnh Niết nhưng tu vi thoạt nhìn chỉ là Khyu Niết mà thôi.Tức là lúc trước không quá khuy niết trung kỳ.Nhưng hiên tại không ngờ đạt tới Khuy Niết đại viên mãn.Người này rốt cuộc là giấu tuvi chân thực hay gần nhất có đột phát!

Vương Lâm cản thận liếc mắt nhìn hai người này ,hắn tự nhiên nhận ra bí ẩn trong đỉnh tạ này.trên thực tế trong bản đồ ngọc giản cũng có giới thiệu về đinht tạ này.Truyền tống trận nơi đây đi thông qua một không gian trữ vậtHown nữa cho dù không có bản đồ ngọc giản Vương Lâm cũng chỉ nhìn một cái là phát hiên ra truyền tống trận trong đỉnh tạ kia

-Vương đạo hưu cũng đến đây như thế ba người chúng ta cùng tiến vào.đồ vật lấy được chia ba phần.Thế nào?

Thôn cô xinh đẹp kia hơi trầm ngâm .nhìn Vương Lâm nói.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1046 Sát Khí Của Hư Không Tử

Vương Lâm đưa mắt nhìn nhưng xa quá không thấy gì .Bởi vì trong dông phủ Tiên Đế này có rất nhiều cấm chế ,tổ hợp với nhau liền hình thành trở ngại.Cũng có vô số thế giới ,cho dù là khoảng cách rất gần nếu ở trong hai cấm chế thì cũng không thể phát hiện đối phương,thâm chí ngay cả tầm mắt cũng bị cản trở

Vừa nhìn qua chỉ thấy trong đông phủ một mảnh yên tĩnh ,nhưng đây chỉ là mặt ngoài.Nếu phá vở tất cả cấm chế nơi này ngay lập tức sẽ phát hiện ở phía xa có một khu rừng trúc.Giờ phút trong rừng trúc màn sương hồng ngập trời ,tiếng rít gào phẫn nộ đúng là từ trong sương mù truyền ra,long trời lở đất.

Vẻ mặt Vương Lâm lập tức biến đổi.Ánh mắt hắn nhìn qua ,rừng trúc phía xa kia không chút biến hóa,nhưng hắn cũng hiểu được trong rừng trúc này chỉ sợn cấm chế đã bị mạnh mẽ phá vỡ.Thời gian vây khốn vật kỳ dị hình người kia đã vượt quá hắn đoán trước

Vương Lâm không trả lời thôn cô xinh đẹp.Thân hình hắn nhoáng một cái nhanh chóng đến chỗ cung điên trong tâm ngập tràn màn sương đen phía trước mặt.Con đường phía trước,hắn thấy những mắt cầm chế toàn bộ đều bị người ta mở ra.Rất hiển nhiên đã có người đi trước một bước,từ nơi này đến tầng hai

Đi tới đỉnh tạ này cũng bởi vì đây là một con đường ít cấm chế nhất trong những con đường đi vào cung điên màn sương đen kia

Người áo đen kia thấy Vương Lâm nghe được tiếng rống giận dữ truyền tới liền chạy trối chết về phía trươc.Vẻ mặt hắn khẽ động ,không chút do dự bỏ qua truyền tống trận định tạ này chạy thẳng theo Vương Lâm

Chỉ có thôn cô xinh đẹp có chút do dự .Nhưng trong khoảnh khắc nàng do dự,tiếng rít gào rống giận càng ngày càng gần,dường như đang điên cuồng tiến sát về nơi này,

Giờ phút này nếu bỏ đi cấm chế nơi này hình thành từng thế giới ngăn cách,dùng con mắt bình thường từ trên nhìn xuống có thể thấy được.Vật kì dị hình người kia đang lam rất nhanh về phía Vương Lâm,trên đường nó mở ra vô số cấm chế ,thương cấm chế lóe lên liền có vô số công kích tràn ra, lại có một chút cầm chế lập tức truyền tống nó đi nơi khác

Nhưng không được mấy giây ,hắn lập tức từ trong cấm chế truyề tống phá vỡ đi ra ,lại đi thẳng đến phía trước.Nó giống như đang học cấm chế này vậy,tốc độ phá vỡ càng lúc càng nhanh.Đến cuối cùng gần như nó đi thẳng thành một đường lao về phía trước

Tốc đọ Vương Lâm như sao băng phóng thẳng đến phía trước như chớp lóe.Một đường hắn đi qua vô số cấm chế ,dựa theo giới thiệu của bản đồ ngọc giản phi nhanh tới chỗ màn sương đen ở động phủ tầng thứ nhất.

Ở phía sau Vương Lâm ,người đàn ông mặc đồ đen tốc độ không châm chút nào,mắt nhìn chăm chăm vào bước chân Vương Lâm ,gần như nện bước như đúc theo sát Vương Lâm

Ở phí sau là nàng thôn cô xinh đẹp kia .Nàng là tu sĩ đại thần thông,rất nhanh liền có lựa chọn.Mắt thấy Vương Lâm và người áo đen đều gấp gáp rời khỏi như thế ,nàng cắn rang vôi vàng đuổi theo.chỉ có điều người thôn cô xinh đẹp này tuy có hiểu biết về cấm chế nhưng hiển nhiên không bằng ,hơn nữa lại đi phía sau nên rất nhanh bị một số cấm chế ngăn trở

Tiếng rống giận từ xa truyền tới ngày càng gần ,lại vang lên từng hồi tiếng động "bang bang" ,hiển nhiên là từng cấm chế không ngừng bị phá.Tốc độ của Vương Lâm càng tăng,đặt chân xuống bên ngoài một khu lầu các ở phía trước ,cả người lập tức bay lên .Khi hắn ở không trung ,lầu các kia lóe ra ánh sáng cấm chế ,tràn ngập bốn phía như muốn ngăn cản bước chân hắn.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên ,người đang ở không trung dùng tốc độ không thể tin nối hướng về bên cạnh đạp ra bảy bước.Sau bảy bước này ,thân thể hắn dĩ nhiên chìm vào trong cấm chế của lầu các,sau do nhoáng một cái từ trong xuyên thấu ra.Ở phía sau hắn ,người áo đen gần như theo sát ,bước lên những chỗ hăn đi qua không ngờ cũng theo sau đến

Về phần thôn cô xinh đẹp kia,sau khi phá vỡ cấm chế đi tới phía ngoài lầu các này thì cũng chi trơ mắt nhìn Vương Lâm và người ao đen kia rời đi xa xa.Cấm chế trước mắt này nàng cũng không thể phá trong thời gian ngăn

Đúng lúc này tiêng rống giận kinh trời phía sau nàng điên cuồng truyền vào trong tai.Cùng lúc đó,những cấm chế phía sau nàng "ầm"một tiếng sụp đổ hoàn toàn.Một bóng hình màu đỏ thẫm lao ra

Thôn cô xinh đẹp như ngừng thở.Vật hình người trước mắt này ,cuộc đời nàng trước đây chưa từng gặp,nhưng lại có một cỗ nguy cơ mãnh liệt lập tức tràn ngập toàn thân

Vật hình người kia lúc này hai mắt lạnh như băng lóe ra vẻ phấn nộ ,rít gào xông thẳng đến thôn cô xinh đẹp.Tay phải nó lại nâng lên ,co lại thành trảo mắt thấy sẽ chộp tới .Nhưng ngay khoảnh khắc này ,một tiếng quát khẽ bông nhiên vang lên

-Nghiệt súc làm càn!

Theo tiếng quát truyền đến ,lập tức liền có một đạo gợn sóng bỗng xuất hiện trước người thôn cô xinh đẹp, chấn động ra bốn phía.Lập tức thôn cô xinh đẹp kia vội vàng lùi về sau,vật hình người kia cũng không ngừng lại ,bị sóng gợn tấn công

Một bóng người màu xanh cáh đó không xa bước đến gần.Người này già nua ,nhưng hai mắt ẩn chứa tinh quang ,chính là Hư Không tử!

Hư Không tử giờ phút này trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ.Hắn đã sớm đi ra khỏi cầm chế do chấn động lúc trước Táng Tiên Trì sụp đổ gây nên.Hắn đã đi vòng quanh tầng thứ nhất động phủ Tiên Đế hồi lâu, cũng có nhiều thu hoạch.Nhưng ngay vừa rồi ,tiếng rít gào rống giận kia cũng khiến cho tâm thần hắn không khỉ chấn động .Hắn dựa theo thanh âm tìm tới thấy cảnh thôn cô xinh đẹp kia gặp nguy hiểm.

Hắn cùng với thế lực của thôn cô xinh đẹp có chút quan hệ ,không thể thấy chết mà không cứu.Lúc này sau khi hắn thi triển thần thông hơi chút cản trở lại ,thân hình nhoáng lên trực tiếpđi tới bên cạnh thôn cô xinh đẹp .Tay ao hắn quét ngang cuốn người phụ nữ xinh đẹp lên không ,dùng tuvi mạnh mẽ trực tiếp nhảy vào cấm chế lầu các.

Cấm chế trên lầu các kia nhanh chóng lóe lên hào quang ,nhưng trong chớp mắt bị chấn động do Hư Không tử gây nên âm ầm sụp đổ.Hư Không tử cuốc thôn cô xinh đẹp đi thẳng đến phía trước .Vật hình người kia nhìn chằm chằm vào Hư Không tử ,ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng lập tức đuổi theo

Vương lâm một đường bay nhanh ,liên tục qua lại không ngớt trong mấy cái cấm chế ,không chút nào đụng cham khởi động cấm chế .Hắn trực tiếp xuyên qua rất nhanh liền đi tới gần khu vực màn sương đen trung tam nơi này

Màn sương đen này rất là quỷ dị ,sau khi Vương Lâm tới gần lập tứ cảm nhận được ở trên đó một cõ ma khí nồng đậm .Nhưng lúc này tiếng rít gào phía sau không ngừng tới gần khiến cho Vương Lâm không có nhiều thời gian do dự. Hắn không chút nghĩ ngợi bước vào trong màn sương

đen kia.Ở phía sau hắn,người áo đen kia hai con mắt rụt lại ,cũng không chút do dự nhảy vào theo sát Vương Lâm

-Nơi đây ma khí nồng đậm ,Vương đo hưu chính là phải cẩn thận một chút cho thỏa đang

Người áo đen kia đi sau Vương Lâm giữ một khoảng cách nhât đinh ,trong màn sương đen chẫm rãi nói

-Mặt khác ,Vương đạo hữu có thể giải thích một chút về vật không ngừng đuôi theo phía sau hay không

-Đó là con thú trong táng Tiên Trì!

Vương Lâm nói nhanh một câu ,thân hình như điện sau khi nhảy vào màn sương đen này chạy thẳng đến đại điện sương mù lượn lờ phía trước.Cung điện này cực kỳ khổng lồ ,hơn xa hết thảy lầu các .Từ ngoài nhìn vào ,cung điên tràn ngập uy áp ,dưới màn sương mù lại lỗ vẻ ẩm trầm quỷ dị.Phẳng phất như có một con thứ dữ nằm sấp trên mặt đất ,lạnh lung nhìn chằm chằm vào tu sĩ bé nhỏ dưới chân

Đứng ở bên dưới đại điên ,ngẩng đầu nhìn lên cung điên này to lớn gần như có thể che trời .Giờ phút này cửa lớn cung điên bị mở ra một khe tuy khe hở không lớn nhưng có thể co mười người xông qua,Tốc độ Vương Lâm như điện quang ,sau khi tới gần trực tiếp nhảy vào bên trong cánh

cửa lớn ,nhảy vào đại điên tầng thứ nhát động phủ tiên đế! Vừa vào đại điện ,thân hình Vương Lâm bỗng ngây ra

Trong đại điện này có hai pho tượng thật lớn ,tay đềm bấm ấn ký ,giông như hư không điểm về phía trước ,hai mắt căm tức.Trên thân hai pho tương này truyền ra một cỗ uy áp nồng đậm ,phảng phất như uy lực thiên địa tràn ngập khiến cho hết thảy những người nhìn đến tâm thần đều bị chấn động .Nhìn pho tượng này Vương Lâm hít sâu một hơi ,Lập tức khôi phục lại.Hắn lúc trước đã từng trải qua cùng loại cảnh tương ,lúc này mặc dù cũng bị kinh sợ nhưng ảnh hưởng không lớn

Ánh mắt Vương Lâm nhanh chóng nhìn khắp nơi xa trong cung điện nhưng không có phát hiện bất kỳ lối vào thông lên tầng thứ hai

Lúc này người áo đen cũng bước vào trong đại diện .Lúc nhìn thấy hai pho tương thật lớn kia thân thể hắn bỗng cứng đờ dấu ấn rồng đen trên mi tâm chớp mắt biến ảo ra

Con ngươi hai mắt Vương Lâm co rụt mạnh gắt gao nhìn dấu ấn trên mi tâm người áo đen kia .Nhưng nháy mắt hán liền thu hồi ánh mắt ,vẻ mặt không chút biến hóa

Người áo đen kia chỉ giấy lát liền không phục như bình thường .Nhưng khoảnh khắc hắn khôi phục lại ,vẻ mặt lập tức âm trầm .Hắn liêc mắt nhìn Vương Lâm một cái phát hiên Vương Lâm cũng không nhìn về phía mình ,không khỏi nhíu mày

Hắn biết vừa rồi bí ẩn của mình vừa lóe ra một lúc ,nhưng không xác định được Vương Lâm có chú ý tới hay không

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1047 Phản Kháng

Đúng lúc này trong đại điện truyền đến tiếng động "âm ầm" ,hiển nhiên là cấm chế nơi này bị người ta mạnh mẽ phá vỡ .Chỉ thấy Hư Không tử cuốn thôn cô xinh đẹp kia bỗng nhiên xuất hiện trong đại điên.

Trong khoảnh khắc bước vào trong ,cho dù là Hư Không tử cũng bị chấn động bởi hai pho tượng kia chỉ có điều hắn rất nhanh liền khôi phục lại .Nếu không cẩn thận quan sát ,thì không chút nào phát hiện ra giây phút Hư Không tử sững sờ .

Về phần thôn cô xinh đẹp bên cạnh Hư Không tử ,hai mắt lộ ra mê man nhưng dưới sự trợ giúp của hư Không tử cũng nhanh chóng khôi khúc bình thường

Hư Không tử liếc mắt một cái liền thấy được Vương Lâm ,sát khí chợt lóe lên trong mắt .Hắn đang định bước tới phía trước thì ngoài đại điên

lập tức vang lên tiếng rít gào rống giận ,càng ngày càng gần.

Thôn cô xinh đẹp kia sắc mặt tái nhợt ,sau khi nhìn thấy Vương lâm lập tức trách mắng:

Vương Lâm, ngươi rốt cuộc trêu chọc cái gì ,dẫn tới vật hình người kia đuổi đến cùng như vậy

Trải qua nguy cơ vừa rồi ,thôn cô xinh đẹp này dĩ nhiên là mặt mày tái nhợt ,không xưng hộ đạo hữu mà kêu thẳng tên.

Vương Lâm đã tìm một vòng đại điên này tuy không phát hiện ra lối vào tầng hai nhưng ánh mắt lại rơi vào hai pho tượng kia cũng có phỏng đoán.Giờ phút này hắn nghe được lời thôn cô xinh đẹp kia ánh mắt chợt lóe bình tĩnh nói:

-Các hạ làm sao biết được vật hình người kia chính là đuổi theo Vương mỗ tới

Khi nói chuyện ê mặt Vương lâm không chút thay đổi hướng về pho tượng kia lui vài bước .Xem bộ dáng hắn giống như sọ thôn cô xinh đẹp đột nhiên ra tay theo bản năng lui ra sau kéo dãn khoảng cách

-Nếu không phải bởi vì ngươi mà đến .Vì sao lúc nãy ngươi vừa nghe tiếng rống của vật hình người kia liền lập tức đi thẳng đến đây!

Thôn cô xinh đẹp tức giận nói

-Vật hình người kia là thú trong Táng Tiên Trì .Vương mỗ tù trong cấm chế đi ra liền gặp nó.Đánh một trận không thắng được tự nhiên phải chạy trốn .Hay là sau khi nghe tiếng thét của nó chờ nó tới giết hay sao?

Vương Lâm nói xong thân hình lại lùi ra sau vài bước,dĩ nhiên tới rất gần pho tượng .Tay phải hắn đặt lên túi trữ vật mắt không nhìn thôn cô xinh đẹp mà chìn chằm chằm Hư Không tử. Tu vi Hư Không tử đối với Vương lâm mà nói có quá nhiều áp lực

Mặc dù lúc này hắn đã đạt đến khuy niết đỉnh phong ,phối hợp với thân thể Cổ Thầm cũng không phải là đối thủ của Hư Không tử .Dù sao Hư Không tử này cũng là tu sĩ Toái Niết

Thôn cô xinh đẹp kia hừ lạnh đang định nói ,đột nhiên Hư Không tử bình thản cắt ngang ,nhấc chân đi về hướng Vương Lâm chậm rãi nói

-Tiểu bối,Đúng hay sai ngươi không cần giải thích ,lão phu cho ngươi thêm một cơ hội .Ngươi ra ngoài dẫn dắt vật kia đi

Một câu giống như bình thản này của Hư Khôg tử nhưng lại ẩn chứa thần thông.Trong lời nói ra ,theo bước chân về phía trước lập tức tạo thành sóng gợn.Sóng gơn này cũng không phải một đạo malaf mấy đạo sóng gợn vô hình bỗng nhiên xuất hiện giữa hắn và Vương Lâm

Trong nhay mắt ,mắt phải Vương Lâm chợt lóe ánh xanh,lập tức thanh quang thuẫn biến ảo ra.Trong khoảng khắc chấn động tràn ngập ,chiếc khiên chắc phía trước mặt hắn chỉ nghe một tiếng nô vang lên long trời lở đât

Chiếc Thanh quang thuẫn kia không có bất kỳ lực cản nào đổi với đợt sóng gợn đầu tiên, sóng gợn âm ầm lao tới trực tiếp va chạm vào ngực Vương Lâm. Một hồi tiếng "rắc rắc" vang lên ,Vương Lâm phun ra một vòi máu tươi ,thân mình giống như diều đứt dây tung ra phía sau

Trong cơ thể hắn ,theo thanh quang thuẫn bị cuốc ngược lại ,lại có một sóng gợn nhanh chóng chui vào trong.Sóng gợn này tràn ngập Hống hách ,điên cuồng xé rách kinh mạnh trong cơ thể Vương Lâm.Nó lại hóa thành một cỗ chấn động không thể tưởng tượng được,thế như trẻ tre một đường xong tới muốn hủy diệt xương thịt Vương Lâm

Tất cả mọi chuyện xảy ra gần như nháy mắt liền hoàn thành,nhanh tới mức cho dù là thôn cô xinh đẹp cũng ngẩn cả người .Người áo đen kia đồng tử càng co rụt lại

Vào khoảnh khắc thân hình Vương Lâm bị hung hăng quang ra,Hư Không tử khẽ "a" một tiếng.một đòn vừa rồi của hắn tuy không toàn lực

nhưng giết một tu sĩ khuy niết cũng dễ như trở bàn tay.

Vốn hắn nghĩ ràng dưới một đòn này ,Chu Tước tử chưa thành Chu Tước thánh Hoàng này nhất định thân thể tan nát mà chêt!

Nhưng Hư không tử rất kinh ngạc là thân thể Vương Lâm này chẳng những không tan nát ,càng không lập tức chế đi. Chiếc khiên nhỏ ánh xanh đột nhiên xuất hiên gần như triệt tiêu bay phần lực lượng của hắn Cho dù là như vậy thì ba thành còn lại cũng đỉ để giết chết Vương Lâm. Nhưng điều khiến hắn giật muình là ba thành lực này rơi vào người Vương Lâm không ngừ chỉ khiến hắn phun mau tươi trọng thương mà không chết!

Vương Lâ đang giữa không trung ,sóng gợn trong cơ thể phá lung tung cuối cùng đi thẳng đến nguyên thần.Một tiếng Ầm vang lên trong cơ thể ,nguyên thần Vương Lâm mặc dù có Cổ Thần bảo vệ nhưng dưới chấn động này vẫn hơi chút mờ đi. Một vòi máu tươi từ trong miêng đi ra ,than hình hắn bị ném mạnh về phí sau

Từng cơn đau nhức trong cơ thẻ truyền tới ,chứng tở mặc dù hắn có thân thể Cổ Thần lúc này cũng bị thương nặng.Nhưng từ hai mắt Vương Lâm vẫn thủy chung bình tĩnh nhìn chằm chàm Hư Không tử

Thân thể bị quang ra ,rơi vào trung tâm đôi mắt giận dữ của hai pho tương trong đại điện

Đoạn này bị thiếu Lăng huynh bổ xung giùm nhé, Ảnh không đọc được

Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh như trước ,mơ hồ lộ ra một tia trào phúng.Hắn tự biết không phải là đối thủ của Hư Không tử .Người này lúc trước ở ngoài Táng Tiên TRì Vương Lâm liền cảm giác được hắn có ý đồ không tốt với mình .Sau khi liên hệ với chu tước thức tỉnh mình ,Vương Lâm trong lòng đã tám phần người này có ý giết mình

Lúc này trong đại điện ,tiếp xúc gần gũi với đối phương như thế Hư Không tử này tất nhiên lộ ra sát khí.May mà hắn đã mơ hồ tìm được lối vào tầng thứ hai ,vì vậy dứt khoát mượn lực tấn công của đối phương ,đánh tung thân thể đến vị trí này.Ngoài ra trong lòng hắn ,trong thời gian ngắn đã đặt một dát cục ,mục tiêu chính là Hư Không tử này!

Người không phạm ta ,.ta không phạm người.Nếu Hư Không tử này không ra tay sát cụ này tự nhiên không mở ra.Chỉ khi nào đối phương ra tay ,như vây Vương Lâm cũng tuyệt không khoanh tay chịu chết!

-Cho dù trong sát cục này giết không được người cũng để lại một ký ức khó quên nổi với ngươi

Lúc này hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết ấn quyết hai tay hắn giống như ấn quyết hai pho tương kia .Trong nháy mắt dấu ấn được hình

thành,lập tức hai mắt căm tức của hai pho tượng nàlowes lên ánh sang màu tím.

Hai luồng ánh sáng màu tím lao ra vây quanh thân Vương Lâm ngay lập tức hình thành một cơn lốc xoáy khiến cho thân thể Vương Lâm lao thẳng đến lốc xoáy .

Nhưng hư không tử tu đạo nhiều nam như vậy ánh mắt tự nhiên biết .Sau khi Vương Lâm bị tung ra hắn đã biết được vị trí này không bình thường ,không chút do dự tay đánh thêm một thần thống.Thần thông biến thành cơn bão cát gào thét thẳng đến Vương Lâm trong lóc xoáy

Nếu dựa theo tốc độ xoáy kia ,sợ là không đơi toàn thân Vương Lâm hoàn toàn dung nhập lốc xoáy liền bị đụng tới sụp đổ mà chết.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1048 Chí Bảo

Lực lượng Bỏ nguyên ở trong ánh sáng đỏ tràn ngập ,ánh đỏ gào thé mà ra nháy mắt liền va chạm với bão cát màu vàng kia .Không có tiếng động nào vang lên,thần thông bao cát có tu vi Toái Niết trong nháy mắt chấn động ,nhanh chóng tiêu tan.

Mi tâm Vương Lâm đau nhói ,lực bổn nguyên của hắn vốn không nhiều giờ phút này nhanh chóng triệt tiêu cùng với cơn bão cáy bụi .nhưng Vương Lâm không thu hồi lưc lượng con mắt thứ ba .Hai mắt lóe sát khí ,tâm thần khẽ động lực lượng của con mắt thứ ba lại càng điên cuồng tuôn ra

Đối với những người muốn tìm kiếm bước tu đạo thứ ba,sự quan trọng là của lực bổn nguyên Vương Lâm biết rõ trong lòng.Hắn không tin Hư Không tử kia không rơi vào bẫy

Lập tức ánh hồng hình quạt ba trượng kia nháy mắt tăng mạnh ,chớp mắt liền khuếch tán ra mấy lần .Cơn bão cát bụi kia lập tức sụp đổ hóa thành vô số nguyên lực tràn ngập bốn phía .Không còn cơn bão cát bụi ,ánh đỏ ẩn chứa lực bổn nguyên lập tức lao thẳng đến Hư Không tử

Vẻ mặt Hư Không tử đột nhiên biến đổi ,nhưng vẻ tham lam càng đậm trong mắt .Hắn vốn định tránh đi nhưng cơ hội tự mình cảm thụ lực vổn nguyên van năm khó gặp này hắn không cam lòng bỏ đi như vậy

Chỉ hơi chút do dự ,ánh đỏ từ mi tâm Vương Lâm trong nháy mắt bao phủ ,lực bổn nguyên lại tràn ngập xung quanh thân thể Hư Không tử .Trong nháy mắt ,thân thể Hư Không tử phảng phất như bị lột từng tầng một ,có một loại cảm giác nửa trong suốt

-Bổn nguyên ! bổn nguyên!

Hai mắt Hư Không tử lộ ra tham lam nồng đậm ,điên cuồng khai triển thần thức tỉ mỉ quan sát bốn phía .Lúc này hắn cản bản không để ý đang là lúc đấu phép ,chắc là Vương Lâm trong mắt hắn nhỏ bé không đáng kể.Bổn nguyên này hắn tin tương có thể suy xét thấu triệt,mọt lúc xem

xét có thể hiểu ra.Trái tim già nua của Hư Không tử lúc này cũng giống như tráng niên "thình thịch"tăng tốc ,trên mặt lộ vể kích động

Hắn nằm mơ đều không nghĩ tới ,chính mình nguyên chỉ vì diệt trừ một mầm tai vạ sau này nhưng không ngờ lại đụng tới bổn nguyên trở thành tu sĩ bước thứ ba trong truyền thuyết

Thân hình Vương Lâm lúc này theo lốc xoáy màu tím xung quanh xoay trong dần dần chìm vào trong.Nhưng trong mắt hắn sát khí tăng mạnh.Sát cục của hắn đã hoàn toàn bố trí ,Hư Không tử dĩ nhiên tiến vào trong cục ,lúc này phải làm chính là ra tay!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật ,trong tay lập tức xuất hiện một vỏ kiếm .Trong vỏ kiếm này có cắm một thanh kiếm thép!Mắt hắn lóe lên hàn quan ,tay phải bỗng nhiên nắm vào chuôi kiếm

Trong khoảnh khắc tay phải Vương Lâm nắm hắn vào chuôi kiém ,sáy khí hàn quang trong mắt toàn bộ thu lại cho đến khi hoàn toàn biến mất.nhing qua không thấy bất kỳ linh hoạt ,sắc bén gì mà như bằng phảng một mảnh nước trong

Phảng phất sát khí tràn ngập của hắn đối với Hư Không tử trong nháy mắy này toàn bộ bị thanh kiếm trong tay hấp thu.Không còn chút nào .Nhưng ánh mắt không chút sát khí này so với tràn ngập sát khí còn đáng sơn hơn vô số lần

VƯơng Lâm mơ hồ có loại cảm giác ,Linh hông trong thanh kiếm này vào lúc này linh hồn trong thanh kiếm giống như sắp thức tỉnh khi đang ngủ say .Một khi thức tỉnh như vậy sẽ phát ra uy lực hủy thiên điạ

Thôn cô xinh đẹp kia thủy chung nhìn chằm chằm Vương Lâm .Vào lúc Vương Lâm lấy ra vỏ kiếm nàng hơi nhíu mày ,hiển nhiên không biết vật ấy.Chỉ có điều khi nhìn thấy ánh mắt bìn tĩnh của Vương Lâm ,thôn cô xuinh đẹp này hai mắt trợn trừng lộ ra một tia hoảng sợ khó tin nổi lên một tia hồi ức

Còn có người áo đen ánh mắt cũng nhìn vào vỏ kiếm trong tay Vương Lâm con ngươi hai mắt có rụt mạnh

Vương Lâm hai mắt bình tĩnh ,cầm chuôi kiếm hướng ra phía sao kéo mạnh .Theo thanh kiếm rời khỏi vỏ lập tức có một cỗ uy áp đáng sợ không có cách nào hình dung từ trong vỏ kiếm điên cuồng lao ra

Kí tức này mạnh mẽ vào thời khắc xuất hiện ngay lập tức cả đại điện vang lên từng hồi tiếng động "rắc rắc" phảng phất như muốn sụp đổ.Về phần hai pho tượng thật lớn bên cạnh VƯơng Lâm trong chốc lát xuất hiên vô số vết rạn nứt ,dường như sắp tan dã

Chỉ giây lát ,thanh kiếm thép đã hoàn toàn ra khỏi vỏ .Vương Lâm không chút do dự giơ thanh kiếm trực tiếp ngắm thẳng về hướng Hư Không tử đang đắm chìm muốn hiểu rõ nguyên lực bổn nguyên ,hung hăng chém xuống Hư Không tử trong lòng vốn không coi Vương Lâm ra gì ,xem ra Vương Lâm này chẳng qua chỉ là một con kiến .Giờ phút này

thần thức hắn đang rất nhanh phân tích lực bổn nguyên xung quanh ,ý đồ tìm cách hiểu được bí ẩn làm sao sinh ra bổn nguyen

Hắn có một loại trực giác ,nếu mình có thể tìm ra đáp án này vậy chẳng khác nào tìm được con đường chính xác bước vào bước thứ ba .Càng nghĩ như vậy,hắn lại càng rung động

Thậm chí hắn có nghe rõ tiếng tim đập của mình.Nhưng ngay trong lúc hắn đang tra xét ,mắt thấy dương như sắp sờ đến một tia rõ ràng thì lập tức toàn thân toát ra mồ hôi lạnh .Một cỗ cảm giác nguy cơ sống chết trong khoảnh khắc tràn ngập toàn thân

Loại nguy cơ sống chết này không yếu hơn chấn động lúc trước ở Táng Tiên trì sụp đổ chút nào ,thậm chí còn mạnh hơn mấy lại lại có loai khí tức quen thuộc với Hư Không tử.Con ngươi hai mắt hắn co rụt lại nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay Vương Lâm phía trước

-Pháp bảo Thủ Không niết !

Thanh kiếm này chém một nhát tuy không rời khỏi tay Vương Lâm nhưng trong khoảnh khắc giữa Vương Lâm và Hư Không tử xuất hiện một bóng kiếm lớn tỏa ra ánh bạc vạn trượng

Thanh kiếm lớn hoàn hảo thành từ ánh sáng bạc ,phát ra những tian sáng nhức mắt .Sau khi xuất hiện thanh kiếm nhanh chóng chém xuóng Hư

Không twre.Hư Không tử như ngừng thở ,hai mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nồng đậm

Hắn căn bản không kịp né tránh .Vương Lâm nắm băt thời co cực kỳ xảo quyệt đúng là mấu chốt của sát cục này .Thanh kiếm lớn màu bặc kia tốc độ qua nhanh ,xa xa vược qua tốc độ của tu sĩ Toái niết có thể thi triển.Chỉ thấy ánh bạc chợt lóe ,ầm ầm rơi vào ngực Hư Không tử

Trong nháy mắt này,nguyên thần trong cơ thể Hư Không tử dùng một tốc độ không thể tưởng tượng được mạnh mẽ khuếch trương ra phía ngoài ,từ trong cơ thể biến ảo ra ngoài bao trùm thân thể ,trục tiếp xuất hiện bên ngoài thân thể .Từ xa nhìn lại bên ngoài thân thẻ Hư Không tử phát ra ánh tím rực rỡ ,cả nguyên thần dĩ nhiên đã biến thành màu tím

Tu sĩ tầm thương nguyên thần yếu ớ cực kỳ ,toàn bộ dựa vào thân thể bảo vệ .Nhưng tu vi hiện tới trình độ Hư Không tử ,nguyên thần mạnh mẽ đã vượt xa thân thể.Giờ phút này nguyên thần bao phủ thân thể trực tiếp chống cự lại thanh kiếm lớn ánh bạc .Ánh bạc lé lên dữ dội ,thân hình Hư Không tử bỗng run lên ,vẻ mặt lấp tức đỏ một cách khác thường.Một ngụm tươi phun ra ,nguyên thần bên ngoại thân thẻ run rẫy có tú lại vào trong thân thể

Trên mặt Hư không tử lộ rõ vẻ dữ tợn chưa từng có ,trong cơ thể lại không ngừng vang lên những tiếng "pơhanh phanh".Thân hình hắn không tự chủ được lùi lại đưới đòn tấn công kia .Nhưng lúc này hắn ngẩng mạnh đầu ,bước chân đang lui ra sau gắng gượng dừng lại thủy chung đưng trong lực bổn nguyên mặc cho lực Bổn nguyên thểm thấu vào thân thể khiến cho thương thế càng nặng

-Tiêu tạp chung ! Chỉ bằng ngươi dù có pháp bảo thử không niết,Muốn giết ta ngươi còn hông dủ tư cách!

sát khí trong mắt hư không tử càng đậm ,tay phải vung lên hung hăng chộp tới Vương Lâm

Sắc mặt VƯơng Lâm tái nhợt nguyên lục trong cơ thẻ theo một kiếm vừa rồi điên cuồng mất đi .Thanh kiếm này lúc trước hắn tra xết đã lục lọi được một chút biết được bảo vật này không cần tế luyện chiet cần cầm nơi tay là có thể sử dụng

Thanh kiếm này hoàn toàn khác với pháp bảo truyền thống khiến cho Vương Lâm rát là khó hiểu.Nhưng lúc này vì sát cục bày ra hắn cũng không suy nghĩ kỹ càng liền lấy ra sử dụng

Đối với vật này có thể hấp thu nguyên lục trong cơ thể ,lúc trước Vương Lâm đã có chuẩn bị .Lúc này tuy sătcs mặt tái nhợt ,nguyên lục trong cơ thể mất đi lương lớn nhưng không chút bói rối vẫn rấy bình tĩnh

Trong khoảnh khắc bàn tay Hư Không tử cách không chộp tới,Vương Lâm lại nâng thanh kiếm trong tay lên .Hắn thở sâu nguyên khí trong cơ thể ầm ầm vận chuyển .Ngay lập tức ánh bạn trong thanh kiếm chợt lóe ra vạn trượng,theo sau chém về phía trước .Ánh bạc chói mắt ,tay ơhair

Hư Không tử có rụt mạnh về phía sau vẻ mặt cực kỳ âm trầm ,Lúc này trong lòng hắn cũng có lo lắng ,thân thể ở trong bổn nguyên lực ,không ngừng bị lực bổn nguywwn kia tấn công.Lực bổn nguyên này tuy không nhiều ,nếu so sánh chỉ sợ không bằng một phần vạn so với nguyên lực trong cơ thể hắn ,Nhưng lục bổn nguyên mỏng manh này khién tuyệt đại bộ phân nguyên lực toàn thân toàn bộ vận chuyển đối kháng

Hắn lại càng ở trong lúc đối khắng đâì nhập toàn bộ tâm thần bên trong cận thận tra xét.Nếu đổi lại VƯơng Lâm lúc trước Hư không tử hoàn toàn không cần quan tâm .Nhưng lúc này hắn không thể nghĩ tới vương Lâm lại có pháp bảo Thứ không niết !Như vật hắn không thể không chú ý,nhưng nếu bỏ qua cơ hội cảm ngộ lực bổn nguyên này hắn lại cực kỳ không cam lòng.Sát khí của hắn đối với Vương Lâm đã dạt tới cực hạn

-Chỉ cần cho tam thêm thời gian nủa nén hương ta tin tương có thể tìm ra sự huyền bí của lực bổn nguyên này!

Hư Không tử vỗ túi trữ vật ,lập tức trong tay có thêm một khói băng màu tím .Trên khối băng này phát ra khí lạnh ,vừa xuất hiện lập tức khiến cho đại điên bị bao phủ trong một mảnh băng hàn

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1049 Bảo vật của Vương Mỗ, có giỏi thì tới

Hư Không tử mang theo một tia đau lòng ,thân hình nhoáng lên lập tức nguyên thần phân ra một nửa ,hóa thành một hư Không tử khác .Hắn từ trong cơ thể bay ra ,há mồm nuốt khối băng màu tím kia ,khiến cho khối băng chìm vào trong cơ thể ,dùng tốc độ nhanh như chớp lao thẳng đến Vương Lâm

Thanh kiếm trong tay Vương Lâm đảo qua ,bóng hình kiếm lớn lại biến ảo ra trong ánh dáng bạc ,thẳng đến phân thân nguyên thần Hư Không tử kia.Nguyên thần phân thân kia hai tay bắt quyết chỉ về phía trước đối kháng với đại kiếm hư huyễn .Chỉ nghe một tiếng nổ "ầm "vang lên ,nguyên thần phân thân lui ra sau mấy bước ,hơi nhạt đi .chỉ có điều bóng kiếm hư ảo kia cũng bị sụp đổ

Trong nháy mắt khối băng màu tím kia xuất hiên .Vương Lâm lập tức cảm nhận ở trên một tia khí tức pháp bảo Thử Không niết giống như thanh kiếm của mình.Hiển nhiên khối băng màu tím này cũng là một kiện pháp bảo Thủ Không Niết

Giờ phút này nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm mất đi rất nhiều ,nhưng lại không phải là lúc đau lòng vì nguyên lực,sát cục đã mở ra nếu cứ bỏ qua như vậy Vương Lâm thật không cam lòng.Hắn đã dùng lực bổn nguyên để bày sát cục ,nếu không thể giết hay làm bị thương nặng Hư Không tử ,như vậy chính là một lần thất bại trong tính toán của Vương Lâm

Hắn chẳng những bại lộ Bổn nguyên ,lại bại lộ pháp bảo thử không niết .nhưng nếu có thể thương nặng hoặc giết Hư Không tử như vậy tất cả chuyện này dù có bại lộ cũng đủ kinh sợ thôn cô xinh đẹp và người áo đen kia

Hít sâu một hơi Vương Lâm dứt khoát nhắm hai mắt lại .Lúc trước hắn dùng thanh kiếm này liền có cảm giác thanh kiếm này có linh hồn .Với tu vi của hắn không đủ để phát huy uy lực chân chính của pháp bảo này.Nhưng vậy này không cần tế luyện đã có thể thi triển ,nếu muốn phát huy toàn bộ cũng không khó lắm ,chỉ cần lấy pháp bảo điều khiển người là được

Khi Vương Lâm nhắm hai mắt lại bỏ qua hết thảy khống chế thanh kiếm này ,trong khoảnh khắc ,thanh kiếm phát ra những tiếng "ông ông".Giờ phút này ,nguyên thần phân thân Hư Không tử lại lao tới .Bông tuyết màu tím trong cơ thể tản mát ra vô tận khí lạnh vậy quanh bên ngoài thân thể phân thân.Cho dù hắn chưa tới gần có khí lạnh đậm đặc tràn tới VƯơng Lâm

Thanh kiếm trong tay Vương Lâm bỗng nhiên nâng lên ,nhưng không phải là lực lượng của hắn mà là thanh kiếm điều khiển hành động Vương Lâm .Trong nháy mắt nâng lên này ,nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng trôi đi ,thanh kiếm phát tán ra tiếng kêu giống như hoan hô ,ánh bạc chợt lóe lên .Vào khoảnh khắc phân thần Hư Không tử xông tới ,thanh kiếm lập tức lại hóa ra bóng kiếm trắng

Chỉ có điều lúc này thanh kiếm lớn màu bạc cũng có khác biệt phảng phất như thực chất ,căn bản nhìn không rõ nửa điểm hư ao.Trong nháy

mắt xuất hiên thanh kiếm lập tức chém xuống dưới một nhat

- "Âm"

Phân thân nguyên thần Hư Không tử lập tức va chạm với thanh kiếm ,lui ra sau mấy bước Nhưng thanh kiếm này không biết mất ngược lại ánh bạc càng tực rỡ không ngời ở giữa không trung vẽ ra một đường cong ,từ bên trái đao quá.

Nó không chút ngừng lại giống như thanh kiếm màu cạc này hóa thành một cầu vồng bạc chân chính ,ở bên ngoài phân thân nguyên thần Hư Không tử một kiếm lại một kiếm ,kiếm chiêu không ngừng quét ngang

Tốc đọ của nó không ngờ càng lúc càng nhanh ,kiếm đầu tiên có chút thong thả nhưng kiếm thứ hai liền nhanh hơn một chút .Lúc này tốc đọ càng nhanh ,chớp mắt đã thành bảy kiếm liên tục

Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm sau khi kiếm thứ sau tiêu tan ,kiếm thứ bảy như hấp thu máu thịt của hắn.Cũng may mắn thân thể Cổ Thần mạnh mẽ ,ẩn chứa lự lượng Cổ Thần như thế mới vó thể kiên trì tiếp tục

Sau bảy kiếm .kiếm thứ tám giống như rồng bạc vờn quanh ,lại một lần nữa hạ xuống ,tiếp theo kiếm thứ chín thứ mười cũng tới

Cả đại điện gần như toàn bô ánh mắt đều ngưng tụ ơ bên ngoài phân thân nguyên thần của Hư Không tử.Chiêu thức liên hoằnuyr dị của pháp bảo này khiến người xem kinh tâm động phác.

Mọi chuyện xay ra quá nhanh ,ánh bạc càng đến càng nhanh.Kiếm mười chín hai mươi!

Da thịt Vương Lâm héo rũ phạm vị lớn ,vẻ mặt lộ ra u ám .Cổ Thần lực lương trong cở thể hắn không ngờ cũng không chịu nổi hấp thu như vậy

Từ kiếm thứ mười bảy trở đi ,mõi lần thêm một kiếm đều là gấp mấy lần kiếm trước.Hai mươi ba kiếm đã là cực hạn của Vương lâm.Khoảnh khắc kiếm thứ hau mươi ba hạ xuống hai mắt Vương Lâm đang nhắm chợt trợn trừng!

Giống như tia chớp vẽ qua bầu trời ,trong khoảnh khắc ánh sáng bạc vờn quanh bên ngoài phân thân nguyên thần Hư Không tử đang cực nhanh chợ ngừng lại .Trong khoảnh khắc ngừng lại ,ánh sáng bạc dùng tốc độ trước nay chưa từng có ,ầm ầm lóe lên chới mắt ,chiếu cả đại điện lên sang rực

Chỉ thấy bên ngoài phân thân nguyên thần Hư Không tử ,ánh bạc lóe ra không ngờ đồng thời xuất hiên hai mươi ba thanh kiếm lớn màu bạc.Trong khoảnh khắc Chúng xuất hiện đồng loạt đâm tới phân thân nguyên thần Hư Không tử

Hai mươi ba thanh kiếm lớn giống như hai mươi ba ngôi sao băng dùng tốc độ nhanh không thể tưởng tượng dưới những tiếng nổ "âm âm" toàn bộ đâm vào phân thân nguyên thần Hư Không tử ,lại xuyên thấu qua.

Phân thân nguyên thần kiea căn bản không có bất kỳ né tránh ,khoảnh khắc hai mươi ba thanh kiếm xuyên qua khối băng màu tím trong cơ thể cũng "tách tách" sụp đổ

The đó tiếp theo là phân thân nguyên thần Hư Không tử ,bị hại mươi ba thanh kiếm xuyên qua ngay lập tức tan rã

Mọi chuyện còn chưa chấm dứt ,hai mươi ba thanh kiếm kia giông như hợp lại thành một lưỡi kiếm ,đan xen không ngừng lập tức lao thẳng đến Hư Không tử đang cảm ngộ bổn nguyên.Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt ,lại phun ra một vòi máu tươi ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ

-Đây ...Đây không phải là pháp bảo Thử Không Niết bình thường !

Hắn không thể ngờ tới Vương Lâm trước mắt này không ngờ có pháp bảo khủng bố như thế .Giờ phút này phân thân nguyên thần bị hủy ,ngay lập tức hắn bị thương thế nghiêm trọng ,càng khó giết!

Mắt thấy hai mươi ba thanh kiếm kia hủy nguyên thần của mình ,lại hủy một kiện pháp bảo Hư Không Niết rồi lao tới chính mình ,da đầu hư Không tử run lên.Nhưng lúc này chỉ cần thêm vài giây hắn vẫn tự tin có

thể tìm tòi ra huyền bí bổn nguyên.Nếu để hắn tránh né không khác gì trực tiếp giết chết hắn

-Liều mạng!

Giờ phút này Hư Không tử dù sao cũng tu đạo vô số năm ,tâm trí thông linh tự nhiên cũng đoán được Vương Lâm dùng Bổn nguyên làm mồi khiến cho mình không thể phát huy toàn bộ thần thông .Tuyệt đại bộ phận phân tâm lực đều chìm vào tìm hiểu bổn nguyên,thiết kế mộ sát cục làm mình không thể tiến lùi

Hắn cũng không lùi lại mà vỗ túi trữ vật .Lập tức trong tay có thêm một mai rùa màu đen .Mai rùa này chỉ lớn bằng bàn tay ,toàn thân ngăm đen truyền ra một cỗ uy ấp ,không biết trên người con gì gỡ xuống (thằng này có sao không nhỉ ,mai rùa thì phải gỡ từ con rùa chứ:(----j2hoaivi)

Mai rùa này rõ ràng cũng là một pháp bảo Thử Không Niết. Hư Không tử thân là người quan trọng của Tu Chân Liên Minh ,tự nhiên không thiếu pháp bảo .Hắn cầm mai rùa ném về phía trước ,cắn răng không để ý tới ,dùng toàn bộ tâm thần điên cuồng cảm ngộ Bổn nguyên .Hắn có thể cảm giác được mình sắp biết được con đường vào bước thứ ba đã vây nhiễu hắn nhiều năm ,ngay cả nằm mơ hắn cũng nghĩ đến

Mai rùa kia bay ra lập tức lơ lửng trước Hư Không tử ,ánh dáng màu đen bên trên chợt bộc phát ra mạnh mẽ ,nhưng trong khoảnh khắc ánh đen lấp lóe này ,hai mươi ba thanh kiếm kia ầm ầm lao đến ba thanh phía trước thành hình chữ nhất trực tiếp đánh lên mai rùa .Tiếng nổ "âm ầm"

động trời vang lên ,mai rùa không ngừ lui ra sau ,nhưng gắng gượng đỡ đòn được

Chỉ có điều đợt tấn công này chưa kết thúc .Vào khoảnh khắc kiếm thứ ba tiêu ran,kiếm thứ bốn thứ năm ...mãi cho đến kiếm thứ hai mươi một gần như tạo thành một dải sáng bạc trực tiếp lao tới

-Ầm !Ầm !Ầm !

Mai rùa màu đen không ngừng lui ra sau ,gần như nháy mắt phía trên mai rùa xuất hiện nhiều khe nứt . Chỉ được ba giây mai rùa liền ầm ầm tan rã ,hóa thành vô số mảnh vỡ văng ra bốn phía ,sụp đổ

Khoảnh khắc mai rùa sụp đổ biến mất kiếm thứ hai mươi hai ,hai mươi ba trực tiếp xuyên thấu qua thẳng đến Hư Không tử phía sau mai rùa

Hai kiếm cuối cùng này ẩn chứa nhiều lực lượng hủy diệt nhất ,giờ phút này xuyên qua gần như trong chớp mắt liền đánh lên ngực Hư Không tử

Tại khoảnh cách này Hư Không tử căn bản không kịp thi triển bất kỳ pháp bảo nào vào thần thông nào .Hơn nữa làm cho hắn bỏ qua cơ hôi cảm ngộ bổn nguyên này là tuyệt đối không có khả năng .Chuyện này nói thì thong thả nhưng thực tế chỉ trong chớp mắt .Trong lúc nguy hiểm này ,hai tay Hư Không tử vung mạnh ra ngoài lập tức quần áo toàn thân

phảng phất bị gió thỏi mạnh .Một làn gió màu tím từ trong cơ thể hắn nhanh chóng khuếch tán hình thành một cơn gió xoáy.

Nhưng gió xoáy này gần như vừa xuất hiện liền bị kiếm thứ hai mươi hai đụng tới .Chỉ nghe một tiếng phịch ,,gió xoáy sụp đổ

Khoảnh khắc gió xoáy sụp đổ ,cuối cùng kiếm thứ hai mươi va trực tiếp xuyên qua chạm vào ngực Hư Không tử

Cùng lúc đó hai mắt Vương Lâm lóe ra ánh sáng chói mắt .Hắn chờ chính là lúc này ,cũng chính là kết cục của sát cục này

Vương Lâm nâng tay trái tê dại sờ qua những viết rỉ sét trên thanh kiếm .Sau khi dính vết rỉ sét hắn hung hăng bắn về phia trước

"Xuy" một tiếng vang lên ,thân thể Hư Không tử bị kiếm thứ hai mươi ba đánh trúng ,phun ra một vòi máu tươi .Sắc mặt hán tái nhợt ,quần áo trước ngực nát bấy lộ ra máu thịt mơ hồ

-Chỉ thiếu một chút!!!

Giờ phút này Hư Không tử giống như điên cuồng ,không để ý vết thương trên thân thể ,điên cuồng cảm nhân Bổn nguyên kia.Hắn có thể cảm nhận được khoảng cách mình hiểu ra bước thứ ba phi thương gần ,lập tức liền hoàn toàn hiểu ra(thằng này có phải bị thương nặng quá nên điên hay không nhỉ)

Nhưng giờ phút này vết rỉ sét ẩn chứa lực lượng quỷ dị dưới cái bắn của Vương Lâm lập tức dung nhập vào trong.Khoảnh khắc Hư Không tử sắp sử hiểu ra bổn nguyên bước thứ ba tha thiết ước mơ ,nó giống như một trân gió nhẹ thổi qua thân thể

Thân thể Hư Không tử chấn động dữ dôi .vùng ngực máu thịt mơ hồ lập tức phọt mắt thất khiếu đổ máu.Thân thể không thể không lùi ra.một bước lùi ra này liền rời khỏi lực bổn nguyên ,công sức toàn bộ trôi đi

-Không!

Hai mắt Hư Không tử đỏ bừng như thú hoang ,nhưng thân thể hắn không thể khống chế bị ném thẳng ra sau .Khoảng cách ánh đỏ lực bổn nguyên càng ngày càng xa ,cũng có tảng lớn sương máu từ cơ thể hắn phun ra

Con mắt thứ ba mi tâm Vương Lâm chợt lóe ,ánh ô biến mất thu hồi lại một tia lực bổn nguyên cơ hồ diệt tuyệt vào trong con mắt thứ ba

Vương Lâm cầm thanh kiếm trong tay ,ánh mắt lạnh như băng lạnh lùng nhìn thoáng qua thôn co xinh đẹp.Nàng ngay tâm thần chấn đông,thần thông và pháp bảo vừa rồi của VƯơng Lâm ,một cái cảnh tượng chấn động tâm thần vừa rồi khiến cho nàng không dám đối mặt nhìn ,chỉ cúi đầu

Về phần người áo đen kia cùng lúc ánh mắt Vương Lâm nhìn tới trong mắt hắn hiện rõ sự khiếp sợ và kiêng kỵ nồng đậm.Đối diện ánh mắt Vương Lâm.Hắn không ngời lại có ý không dám nhìn thẳng.Lúc này khí thế của Vương Lâm đã là đỉnh trong tất cả những người hắn từng gặp quá trong đời

Mặc kệ dùng phương pháp gì ,âm mưu gì cũng được .Quỷ kế cũng tốt ,có thể đánh bại một tu sĩ Toái Niết liền đủ nói rõ hết thảy.Kẻ thù như vậy ai nguyện ý trêu chọc!

-Muốn bổn nguyên của Vương mỗ,muốn pháp bảo của Vương mỗ các người nhanh tới mà lấy

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe sắt khí ,miệng lộ ra nụ cười lạnh. Thân thể hắn dần dần dung nhập vào trong lốc xoáy màu tím do hai con mắt pho tượng chiếu ra .Chậm rãi biến mất. Tuy rằng hắn biến mất ,nhưng để lại rung động cho thôn cô xinh đẹp và người áo đen ,còn Hư Không tử ,thật lâu không tiêu tan

Người áo đen trong mắt vẻ kiêng kị không mất đi ,nghĩ đến thần thông hai mươi ba kiếm vừa rồi của Vương Lâm trong lòng hắn tràn ngập hàn ý .Mặc dù hắn biết được sau khi thi triển thần thông hai mươi ba kiếm này đã là nỏ mạnh hết đà ,nhưng không dám đi đánh cược

Hai mươi ba kiếm liên hoàn công kích kia khiến hắn mất đi tin tưởng

-Chu Tướng Thánh tông sẽ bởi vì người nàu mà lại quật khởi .Trong Liên minh Tinh vực này không phải tái hiên lại huy hoàng ngày xua mà là đạt tới mổ trình độ mới chưa từng có!Người này có bổn nguyên .Là ai cho hắn bổn nguyên

Thân hình người áo đen run lên ,vẻ kiêng kỵ tron g mắt càng đậm

Thân hình Hư Không tử hung hăng nắm chặt tay ,thân thể truyền ra từng cơn đau nhói .Nguyên thần hủy diệt một nửa sau đó lại bị thương thế trầm trọng khiến tu vi hắn hại xuống rất nhiều.Nhất là thay đổi qua nhanh trước Bổn nguyên khiến cái loại hi vọng đến rất gần bước thứ ba và thất vọng không cam long lúc này làm cho hắn không kìm nổi gầm lên một tiếng

Nhưng hán dù sao cũng là tu đạo nhiều năm ,sau khi rống giận bình tĩnh trở lại ánh mắt lộ ra sát khí càng điên cuồng

-Kẻ này tâm cơ quá sâu ,lại lớn gan quyết đoán ,quyết không thể cho phép hắn thành Chu Tước thánh hoàng sau này.Vì giết hắn lão phu không tiếc kỳ hạn đứng đầu thiên nhân ba ngàn năm sắp tới cũng phải giết hắn cướp lấp bổn nguyên

Thôn co xinh đẹp kia trong lòng lại khiếp sợ không kém người mặc áo đen và Hư Không tử chút nào .Ngược lại nàng hiểu biết càng nhiều ,thậm chí rung động so với người áo đen và Hư Không tử càng lớn hơn

Khiến nàng rung động trừ bổn nguyên của Vương Lâm ra ,chính là thanh kiếp thép kia.Pháp bảo mạnh mẽ như vậy trong trí nhớ của nàng đã từng nghe qua một lần

Trong trí nhớ của nàng ở trong Côn Lôn hư cảnh Nghe trưởng bối bàn luận chỉ bảo trong thiên hạ từ có một lời ,Bảo vật chỉ có năm loại Linh Huyền ,Tiên Không Niết.Cũng không phải chỉ có năm loại này mà ngược lại còn có pháp bảo đẳng cấp khắc.Chẳng qua nghe trưởng bối già nói phấ bảo kia ,cho dù là bản thân hắn cũng chỉ nhin thấy qua bbaor vật Niết Cực mà thôi

Bảo Linh Huyền đa phần là bảo vật tu si bước thứ nhất thường dùng .Thường thường trong hai loại này ,cũng không thiếu một số bộ phận tu si bước thứ nhất có được tiên bảo

Nhưng đối với tu sĩ bước thứ hai mà nói.Tiên bảo có chút không thể thảo mãn yêu cầu.Nhất là những lão quái tu luyện tới Toái Niết,Tiên bảo trừ

khi là cao nhất nếu không có trợ giúp với bbonj họ ,nhiều khi còn không so được với thần thông thông tiên thuật

Mà tới lúc này những lão quái Toái Niết sẽ đi tìm một pháp bảo tầng cao hơn, cũng chính là vượt qua Tiên bảo mà luyên khí sĩ thời thượng cổ thường dùng,ngược dòng thời gian ,tìm kiếm di tích ,từ trong di tích viễn cổ thường dùng ,là loại pháp bảo ,đó là Không

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1050 Đệ lục tầng

Pháp bảo Thứ Không Niết tuy là hiếm thấy nhưng ít nhiều cũng gặp, gần như mỗi môn phái đều có, tuy nhiên các lão quái Toái Niết cực kỳ quý trọng, không dễ lấy ra sử dụng. Dù sao phương pahsp chế tạo loai pháp bảo này bọn họ không tìm ra, lại không thể chữa trị. Như vậy một khi tổn hại uy lực sẽ giảm rất nhiều.

Trên thực tế có một số pháp bảo THứ Không Niết thường là không phải chân chính là Thứ Không Niết mà chỉ thuộc về loại pháp bảo Không, chẳng qua hơi trội hơn một chút cho nên được người gọi là Thứ Không Niết. Trên thực tế chỉ là một loại xưng hô hư vinh mà thôi.

Đối với những lao quái TOái Niết tầm thường, pháp bảo cấp Không đã thuộc loại đỉnh, vì giành được có thể không tiếc mọi thứ. nhưng đối với

những tu sĩ Toái Niết hậu kỳ đại viên mãn, pháp bảo Không tuy quý báu nhưng đã tu luyện đến trình độ bọn họ, bất kể là cướp đoạt cũng được, sưu tầm cũng được, tóm lại là không thiếu loại pháp bảo này.

Thậm chí hết thảy mọi pháp bảo trên thế gian này đều không được bọn họ coi trọng. Bọn họ theo đuổi là siêu thoát bước tu đạo thứ hai, bước về bước thứ ba trong truyền thuyết kia.

Chỉ có điều bước thứ ba này quá mức hư vô mờ ịt, tìm không thấy con đường phía trước. Bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi Thiên nhân ngũ suy giáng xuống, cuối cùng chậm rãi chết đi.

Đối với những lão quái đã gần như trường sinh này, đây không phải là giấc mộng theo đuổi đạt được lực lượng và tu vi bước thứ ba, mà là khát vọng sinh mạng. Chỉ có thể đạt tới bước thứ ba mới có thể đối kháng với THiên nhân ngũ suy, nếu không chờ đợi bọn họ chỉ có bỏ mạng.

Tại thời điểm này, trong Phong tiên giới có một số tu sĩ ngẫu nhiên đi tới Liên minh TInh vực. những người này không đạt tới bước thứ ba nhưng trong Thiên nhân ngũ suy đã vượt qua suy thứ tư.

Thiên nhân ngũ suy là kiếp nạn mà mỗi tu sĩ Toái Niết nhất định phải trải qua. Mỗi lần trải qua, tu vi và thực lực tăng mạnh vô số lần. Nhưng THiên nhân ngũ suy khó khăn quá lớn, một khi thất bại lập tức khiến hình thần câu diệt.

Người này sở dĩ có thể đạt tới suy thứ tư, đúng là bởi vì hắn có một loại pháp bảo. Pháp bảo này cũng chính là ngày sau có xưng hô là chí bảo cấp Niết! Chí bảo cấp Niết sau đó bị bọn họ nghiên cứu điều tra, mơ hồ có thể tìm ngược về tới Thái cổ. Chỉ có điều loại bảo vật này truyền lại tới ngày nay cực kỳ hiém có gần như là lông Phượng và sừng lân.

Tuy là như thế nhưng những lão quái Toái Niết này lại từ trong những di tích viễn cổ phát hiện một loại vượt qua pháp bảo cấp Không, gần với pháp bảo cấp Niết.

Đây cũng chính là THứ Không Niết.

THứ Không Niết này tuy khôgn cực kỳ hiếm thấy như Niết cấp chân chính nhưng cũng ít đến mức đáng thương. Gần như những thứ này đều bị tu sĩ Toái Niết hậu kỳ đại viên mãn giành được.

Một trong những tiêu chuẩn của trưởng lão đoàn Liên Minh chính là phải có một pháp bảo cấp THứ Không Niết.

Tác dụng của Pháp bảo này trừ việc uy lực mạnh mẽ ra còn có thể có tác dụng nhất định giúp tu sĩ trong Thiên nhân ngũ suy.

Pháp bảo THứ Không Niết cũng chia cấp bậc, chẳng qua có chút mơ hồ, đa số đều chia làm bốn trình tự Hạ, Trung, Thượng và Viên mãn. Dù sao

loại pháp bảo này là tổ tiên để lại, người kế thừa căn bản không biết chế tạo, càng không nói đến ghi chép tỉ mỉ phân biệt.

- Có thể hấp thu sát ý của tu sĩ, có thể biến ảo ra hư ảnh, có thể xuất hiện uy lực như vậy... Phá bảo trong tay Vương Lâm này ít nhất cũng là THứ Không Niết thượng phẩm. Thậm chí rất có khả năng là Viên mãn THứ Khôgn Niết.

Thôn cô xinh đẹp hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ kiêng kị sâu sắc.

Vương Lâm như ngưng thở, lắc lắc đầu. Đồng thời thi triển sợ là nháy mắt hắn thành thây khô.

Thanh kiếm trong tay lại được Vươgn Lâm cắm vào trong vỏ, thu vào trong túi trữ vật. Hắn lấy ra một ít đan dược ném vào miệng, không chờ tiêu hóa lập tức cắn răng bay nhanh về phía trước.

Hắn vừa rồi lâm vào cảnh nỏ mạnh hết đà, bằng vào khí thế làm thương nặng Hư Không tử dọa sợ người áo đen và thôn cô xinh đẹp kia. Nếu không hai người này lại ra tay, hắn chắc chết không nghi ngờ gì.

Giờ phút này hắn không rảnh đi chữa thương, mà phải nhanh một chút dùng ưu thế biết được bản đồ động phủ Tiên Đế, kén dãn khoảng cách với bọn họ.

Vương Lâm thở sâu, qua lại không ngớt nhiều cấm chế trong tầng thứ hai động phủ Tiên Đế này rất nhanh đi tới những mắt cấm chế trong bản đồ. Vừa nhìn Vươgn Lâm lập tức xác định phía trước mình nhất định có người mở ra mắt cấm chế. Khôgn biết người đó đã tiến vào tầng thứ mấy. Hắn lê thân hình mỏi mệt, thẳng đến nơi sương mù lượn lờ trung tâm tầng thứ hai. kết cấu sáu tầng đầu động phủ Tiên đế gần như khôgn khác biệt nhiều lắm. Như vậy với sự quen thuộc của Vương Lâm, tuy nói tốc độ bị chậm không ít nhưng cũng rất nhanh đi tới vị trí trung tâm tầng thứ hai, tiến đến lối vào tầng thứ ba.

Giờ phút này người áo đen, thôn cô xinh đẹp và Hư Không tử thương nặng, cũng tới tầng thứ hai. Hư Không tử cũng không còn hống hách như tầng thứ nhất. Hắn không trực tiếp xông vào cấm chế mà chậm rãi lục lọi đi tới. Như vậy bọn họ cũng cho Vương Lâm đủ thời gian. Trong đại điện tầng thứ hai này không có pho tượng, trên mặt đất chỉ có chín đế nến bằng đá. Vương Lâm thu nỗi lo lắng trong lòng, cẩn thận quan sát hồi lâu, dần dần nhíu mày.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt Vương Lâm dừng lại ở xung quanh những đế nến trên mặt đất. những chỗ này có dấu vết di động nhàn nhạt, rất nông , hiển nhiên bị người di động không chỉ một lần để lại rất nhiều chỗ gây nghi hoặc cho người khác.

Vương Lâm hai mắt chợt lóe lên, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát. Dần dần hai mắt hắn sáng ngời. Trung tâm chín cây nến này hắn cảm thụ được tia kiếm khí rất lớn.

Kiếm khí này rất là tầm thường, cho dù là có người cảm nhận được cũng chỉ cho rằng có người ý đồ phá hoại những cây nến này lưu lại. Nhưng kiếm khí này đối với Vương Lâm mà nói có ý nghĩa rất quan trọng.

- Kiếm khí của Chu Dật tiền bối. Hắn để lại kiếm khí ở chỗ này hiển nhiên đã tiến vào tầng thứ ba. Nhưng vì sao lại để lại kiếm khí ở đây. Hay là...

Ánh mắt Vương Lâm đọng lại, trên đường đi nguyên lực trong cơ thể hắn đã khôi phục một phần. Lúc này hắn vung tay lên, lập tức chín đế nến phía trước lóe lên ánh lửa, toàn bộ đươc đốt lên.

Khoảnh khắc ánh lửa xuất hiện, lập tức vờn quanh thân thể Vươgn Lâm, mang hắn biến mất khỏi đây đi lên tầng thứ ba.

Những vết nến di động này chẳng qua chỉ để mê hoặc người khác. ngay cả dấu vết để lại trên mặt đất cũng là người trước để lại hấp dẫn sự chú ý của người sau mà xem nhẹ những ngọn nến này, chính là cần châm lửa.

Thời gian chậm rãi troi qua, trong nháy mắt Vương Lâm ở trong động phủ Tiên Đé này đã được hai tháng. Trong hai tháng này mỗi ngày hắn chỉ có một thời gian ngắn ngủi chữa thương, toàn bộ thời gian còn lại đều qua lại không ngớt tầng này sang tầng khác.

Động phủ Tiên Đế này, càng đi tiếp cấm chế càng mạnh mẽ. Có những lúc lấy thuật cấm chế của Vương Lâm tiến vào giới thiệu bản đồ ngọc giản cũng phải mất một khoảng thwofi gian mới an toàn đi qua.

Mà mất nhiều thời gian nhất chính là cung điện trung tâm mỗi tầng. Những cung điện đó phảng phất như những bí ẩn, cần hao hết tâm tư mới tìm được đường đi vào tàng tiếp theo. nếu chỉ vậy thì còn đỡ, nhưng trong bản đồ ngọc giản từ tầng bốn trở đi mỗi tầng đều giới thiệu mấy chỗ không gian trữ vật Vương Lâm tự nhiên không muốn bỏ qua. Đáng tiéc những nơi này đa số đều có người nhanh chân đến trước, nhưng đồng dạng cũng có mấy nơi không có người đi qua bị Vương Lâm lấy tất cả ném vào túi trữ vật. nghĩ tới thu hoạch trên đường đi hai tháng này, Vương Lâm rất là hưng phấn.

CHo dù là hắn cũng bị những vật phẩm trong trữ vật không gian này chấn kinh rất lâu, ví dụ như Tiên ngọc. Hiện tại Tiên ngọc trong túi trữ vật của Vươgn Lâm đã đủ để thành lập một môn phái, đủ cho đệ tử môn phái sử dụng ngàn năm.

Còn có nhiều vật phẩm khác, dưới cái nhìn của Vương Lâm, những không gian trữ vật này giống như những nơi cất giữ của tiên Đế thanh Sương. Hiển nhiên là có mục đích.

Mục đích năm xưa của Thanh Sương, Vương Lâm không biết được. Nhưng lúc này những vật ấy thành vật của hắn, thật sự khiến hắn hưng phấn mấy ngày. Càng làm cho hắn hưng phấn là dựa theo ghi chép trong ngọc giản, trong tầng thứ sáu này có hai điểm truyền tống không gian trữ vật.

Một chỗ trong đó cất giữ rất nhiều Tiên đan Thần dược trước khi TIên giới chưa sụp đổ. Những dược vật ấy đối với Vương Lâm lúc này ý nghĩa vượt qua tất cả mọi pháp bảo.

Hai tháng này tu vi Vươgn Lâm thủy chung không hoàn toàn khôi phục. Thương thế thân thể bởi vì lực khôi phục mạnh mẽ Cổ thần đã không thành vấn đề. Nhưng tổn thất nguyên lực cùng với nguyên thần do sử dụng thanh thiết kiếm trở nên uể oải, nếu không có dược vật rất khó khôi phục trong thời gian ngắn. Trong túi trữ vật của Vương Lâm gần như hao hết toàn bộ dược vật, hơn nữa nơi đây nguy cơ khắp chốn. cho nên nơi cất giữ dược vật Vương Lâm bắt buộc phải chiếm được.

Ngày hôm nay, một nơi trong tầng thứ sáu chợt lóe hào quang , thân hình Vương Lâm từ trong đi ra. Nơi này vây quanh bởi một dãy lầu các, dường như là một vườn hoa riêng biệt. ở phía trước còn có mấy hòn giả sơn, cũng có một con sông nhỏ từ xa uốn lượn tới gần. TIếng "đinh đông" quanh quẩn bốn phía, nghe rất là thanh bình.

- Đây là tầng thứ sáu.

Vương Lâm thở sâu, nhìn xung quanh. Trong đầu hắn nhanh chóng so sánh vị trí hiện tại và trong bản đồ ngọc giản. Một lát sau hắn biết nơi chính xác của mình.

Vương Lâm nhìn về bên phải, ánh mắt lộ vẻ kiên định. Nhoáng một cái hắn đi thẳng về bên phải.

- Dược vật này nhất định phải chiếm được.

Tốc độ Vương Lâm nhanh chóng, qua lại không ngừng những cấm chế. Đúng lúc này bỗng nhiên hắn ngừng lại, nhìn chằm chằm vào phía trước.

- Có người ở nơi này.

Vương Lâm một mạch từ tầng hai đến tầng thứ năm, phát hiện rất nhiều dấu vết người khác để lại nhưng không gặp một ai. Lúc này là lần đầu tiên hắn phát hiện bóng người từ tầng thứ hai trở đi.

- Tiểu huynh đệ. Không ngờ có thể đến nơi này. Thật không đơn giản.

Một thanh âm hơi kinh ngạc truyền lại từ phía trước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1051 Chu Dật tái hiện

Phía trước Vương Lâm xuất hiện hai người, một nam một nữ. Tướng mạo của nam nhân tiên phong đạo cốt, cực kỳ anh tuấn. Lúc này người này đang mang theo vẻ tươi cười nhìn về phía Vương Lâm.

Phía sau y là một nữ tử có ánh mắt rất dịu dàng, nhưng lại lộ ra đôi chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Vương Lâm có thể đến được nơi này.

Hai người này chính là Vân Tiên đạo lữ.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng nổi lên cảnh giác. Lúc này tu vi của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, có thể coi là lúc suy yếu nhất kể từ khi bước vào Tiên phủ này. Chỉ cần hơi vô ý sợ rằng sẽ mất mạng như chơi.

Sắc mặt không đổi, Vương Lâm lùi lại phía sau đến bên cạnh của một cấm chế, ôm quyền nói:

- Tham kiến Vân Tiên tiền bối!

Khi đang nói, ánh mắt Vương Lâm tùy ý đảo qua bên sau của Vân Tiên đạo lữ. Không thấy bóng dáng của Chu Dật khiến đáy lòng hắn trầm xuống.

- Cấm chế thuật của tiểu huynh đệ quả nhiên huyền diệu. Xem ra trước đây Vương mỗ đã xem thường ngươi rồi!

Vương Nguy cười nói. Đối với Vương Lâm, hắn cũng không hiểu biết nhiều, những sự tình liên quan đến Vương Lâm, Chu Dật cũng chưa từng nhắc đến. Dưới nhận thức của Vương Nguy, Vương Lâm có thể một đường phá vỡ cấm chế để đến nơi này đã chứng minh trình độ hiểu biết về cấm chế của người này đã đạt tới đăng phong tạo cực.

Về phần thương thế trên người Vương Lâm, Vương Nguy tự nhiên cũng đã nhìn ra.

Vân Tiên đạo lữ này dưới con mắt của Vương Lâm xem ra rất quỷ dị. Rõ ràng khi Tiên phủ mở ra, mọi người cùng một lúc tiến vào, hắn là hai người này cũng phải cùng bị hút vào trong Bình giới mới đúng. Nhưng mãi cho tới khi Bình giới sụp đổ, Vương Lâm vẫn chưa hề thấy hai người này xuất hiện nhưng lúc này đột nhiên lại hiện ra nơi đây.

Không muốn nói chuyện nhiều với hai người này, vả lại Chu Dật không có ở đây, trong lòng Vương Lâm cũng nổi lên tính toán. Hơn nữa thương thế của hắn lúc này chưa hồi phục, trong lúc lui ra, hắn bình tĩnh mở miệng nói:

- Hai vị tiền bối, nếu không có chuyện gì nữa thì vãn bối xin cáo từ.

Nói xong, thân mình Vương Lâm lập tức cấp tốc lui về phía sau, thoát đi ra bên cạnh, tiến về nơi cất chứa linh đan diệu dược.

Vẻ mặt tươi cười của Vương Nguy vẫn không thay đổi, chỉ là hơi khẽ lắc đầu, cũng không ngăn cản hắn. Mãi cho tới khi bóng dáng của Vương Lâm biến mất ở trong những cấm chế xung quanh thì mới khẽ cười nói:

- Tiểu tử này thật thú vị!

Đạo lữ Hồ Quyên bên cạnh hắn cũng cười nói:

- Tính cách của tên Vương Lâm này rất cẩn thận, vốn định cùng hắn nói chuyện một chút nhưng lại bị chàng dọa đi rồi!

Vương Nguy cười lên ha hả nói:

- Hắn cũng không phải là bị ta dọa cho bỏ chạy mà là định đi chỗ khác. Ngươi nhìn vừa rồi hắn bước vào cấm chế thuần thục như mây bay nước chảy, không chút đình trệ nào, cấm chế kia cũng không bị phát động. Người này hoặc là đối với nơi này vô cùng quen thuộc hoặc là cấm chế thuật đã siêu qua sự tưởng tượng của ta.

Hồ Quyên nhìn chỗ Vương Lâm vừa biến mất, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, hạ giọng nói:

- Với tuổi tác của hắn, thiếp tình nguyện tin rằng hắn đối với nơi này đã cực kỳ quen thuộc.

Vương Nguy mỉm cười nhìn Hồ Quyên cười nói:

- Thấy hắn thoải mái vượt qua cấm chế như thế nên trong lòng có chút không tâm phục khẩu phục sao? Tuy nhiên ta cũng đồng ý với điều nàng vừa nói, hắn đúng là đối với nơi này cực kỳ hiểu rõ, như thế lại càng thú vị.

- Có cái gì không phục đâu cơ chứ. Chàng đó, đến tuổi này rồi mà cả ngày luôn trêu chọc thiếp!

Hồ Quyên che miệng cười, hai mắt như trăng lưỡi liềm, nhìn rất xinh đẹp.

Vương Nguy nghe vậy cũng mỉm cười, thần sắc lộ ra vẻ cơ trí, nói:

- Trước đó chúng ta đã đoán rằng Kiếm linh kia đến nơi này cùng đồng bạn chứ không phải là đi một mình. Nếu ta đoán không sai thì đồng bạn của Kiếm linh kia chính là hắn!

Hồ Quyên ngẩn ra, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Nếu đúng như chàng nói thì cũng tốt! Như thế thì hắn cũng không phải là địch nhân!

- Nhìn lộ tuyến vừa rồi của hắn thì nếu đúng là đối với nơi này thông thạo, sẽ là đi tới nơi cất chứa đan dược của Tiên Đế. Chúng ta đi xem một cái là biết liền. Kiếm linh cũng ở nơi đó, giữa hai người bọn hắn nhất định có một số bí mật!

Vương Nguy cười cười, thân mình nhoáng lên, đi về trước.

Hồ Quyên nhìn theo Vương Nguy, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng. Đối với hết thảy những phân tích và tính toán của Vương Nguy, Hồ Quyên phần lớn đều rất tin tưởng. Nàng nhẹ nhàng nâng chân, liền tiến tới đi bên cạnh Vương Nguy.

Vương Lâm lùi lại xuyên qua một khu vực cấm chế. Mức độ cấm chế ở tầng thứ sáu này càng thêm phức tạp, do đó cũng ảnh hưởng không nhỏ đến tốc độ của Vương Lâm. Có một số cấm chế có thể nháy mắt vượt qua nhưng cũng có nhiều cấm chế, hắn phải cẩn thận phân tích tính toán rồi mới có thể đưa chân bước tới.

Sau bảy ngày, Vương Lâm từ bên cạnh một chỗ bán nguyệt, tiếp cận được nơi cất chứa dược vật.

Dựa theo ghi chép trong địa đồ ngọc giản, nơi đây là một phòng luyện đan. Bên trong có một truyền tống điểm, có thể tiến vào nơi cất chứa đan dược. Từ xa nhìn đã thấy phòng luyện đan này, Vương Lâm nhẹ nhàng tiến về phía đó.

Trong khi tiến tới, thần thức Vương Lâm tràn ra bốn phía nhưng vẫn chưa tản ra quá xa mà chỉ là quan sát những cấm chế xung quanh. Thông qua dao động của cấm chế, hắn liền có thể biết được xung quanh có có ai đang tới hay không. Phòng luyện đan này không lớn, bên cạnh còn có một dược viên, tuy nhiên hiện tại dược viên này chỉ còn lại cỏ dại khô héo. Trong khi đi tới, Vương Lâm dần tiến vào trong dược viện này. Đột nhiên thân mình Vương Lâm dừng lại, nhìn chằm chằm vào phòng luyện đan phía trước. Hắn mơ hồ cảm giác được cấm chế nơi này và giới thiệu trên bản đồ có chút không giống nhau.

Một đường đi tới tầng thứ năm, toàn bộ giới thiệu trong ngọc giản đều chính xác. Duy nhất ở nơi này có một chút sai khác. Lời giải thích duy nhất là cấm chế nơi này đã bị người ta động tay chân.

Thần sắc Vương Lâm dần trở nên âm trầm, sau khi trầm ngâm một lúc, hai mắt hắn chợt lóe lên. Sau hồi lâu cẩn thận phân tích sự cải biến này, hắn mơ hồ có thể nhìn ra đôi chút manh mối nhưng càng nhìn ra chút manh mối này thì hắn càng nhíu mày.

Dưới con mắt của hắn, cấm chế bên ngoài đan phòng phía trước đã tăng thêm một số cấm chế so với ban đầu, chỉ hơi biến hóa mà thôi. Nhưng kỳ

quái chính là, sau khi tăng thêm cấm chế, không ngờ lại kết hợp một cách hoàn mỹ đến độ không thể tin nổi với cấm chế đã tồn tại từ đầu.

Cấm chế thuật thiên biến vạn hóa. Mỗi người thi triển cấm chế có tính cách, lịch duyệt, tu vi cùng với sự hiểu biết về cấm chế khác nhau, nên khi thi triển cùng một loại cấm chế thì dù nhìn bên ngoài thấy giống nhau nhưng rơi vào trong mắt người tinh tường thì trên các chi tiết cũng không hoàn toàn giống nhau.

Do đó, Vương Lâm liền có chút khó có thể tưởng tượng được. Cấm chế bị cải biến trước mắt này không ngờ lại phá vỡ những hiểu biết của hắn đối với cấm chế.

- Không ngời lại kết hợp hoàn mỹ đến như thế! Lấy kiến giải của ta, hơn nữa còn có kế thừa Phá diệt cấm thì trên thế gian này không ai có thể sau khi cưỡng ép thay đổi trên nền tảng cấm chế của người khác mà lại có thể hoàn mỹ như thế được!? Mặc dù thật sự có thì trình độ hiểu biết về cấm chế cũng phải đạt tới một mức độ không thể tin nổi thì mới có thể hoàn mỹ thay đổi một số cấm chế do người mới hiểu sơ sơ về cấm chế thi triển ra! Nhưng tầng thứ sáu động phủ của Tiên Đế này, mỗi cấm chế đều là hiếm thấy trên đời, như thế nào có thể có người đủ khả năng cải biến hoàn mỹ đến vậy!? Nếu thật sự có người như thế thì trong mắt họ, hết thảy cấm chế trong động phủ Tiên Đế này căn bản chỉ như một trò đùa, qua lại cả chín tầng đều cực kỳ thoải mái!

Vương Lâm hít sâu một hơi, bị ý niệm trong đầu khiến cho chấn động mất một lúc. Hắn không cam lòng, cẩn thận tra xét lại nhưng càng nhìn

lại càng thấy kinh hãi. Cấm chế xung quanh đan phòng này đã không thể dùng từ “hoàn mỹ nhất” để hình dung được!

Căn bản là giống nhau như đúc, giống như là do cùng một người, ở những thời điểm khác nhau hoàn thiện chính cấm chế mà mình đã bày ra.

- Hay là…

Trong đầu Vương Lâm đột nhiên như có điện quang lóe lên, hai mắt mạnh mẽ trợn lên.

Người bố trí toàn bộ cấm chế trong động phủ Tiên Đế này và người bây giờ cải biến nó là cùng một người chăng?!

Vương Lâm lại hít sâu một hơi. Đáp án này có thể giải thích hết thảy nhưng cũng quá mức có thể tưởng tượng được.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cấm chế này, mơ hồ cảm giác được rằng phán đoán của mình là đúng. Như vậy thì bản thân mình đã vén lên một tấm màn bí mật thật lớn. Chỉ có điều người bố trí nó rốt cuộc là ai?!

Người đầu tiên hiện lên trong đầu Vương Lâm chính là Vân Tiên đạo lữ!

Trầm ngâm một lát, nếu là buông tha cho thì Vương Lâm không cam lòng. Lúc này đây đan dược đối với hắn mà nói thì quá mức trong yếu. Ánh mắt hắn chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào cấm chế kia, bắt đầu tính toán.

Cấm chế nơi này cực kỳ phức tạp, hiển nhiên là nhằm ngăn cản người bên ngoài tiến vào. Vương Lâm đơn giản khoanh chân ngồi trên mặt đất, vẻ thôi diễn cấm chế trong mắt không ngừng lóe lên, tay phải hắn vỗ túi trữ vật, lập tức xuất hiện một chiếc la bàn.

Hắn ngồi đây đã được ba ngày. Trong ba ngày này trong mắt Vương Lâm dần hiện lên tơ máu, vô số biến hóa của cấm chế lần lượt lóe lên trong đầu hắn, tìm kiếm phương pháp phá giải chính xác nhất!

Đến ngày thứ tư, hai mắt Vương Lâm đã tràn đầy tơ máu. Hắn đứng lên, bước tới một bước, không chút do dự tiến vào trong phạm vi cấm chế bên ngoài đan phòng. Sau khi bước ra một bước, hắn vẫn chưa dừng lại mà lại bước thêm ba bước.

Bước thứ năm, trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ do dự. Trong tính toán của hắn, bước thứ năm này rất khó có thể tìm ra được đáp án chuẩn xác, dường như bất kể chân hắn hạ xuống như thế nào thì đều là sai cả.

- Bước thứ năm…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, sau khi trầm ngâm một lát, trên khuôn mặt dần lộ ra vẻ tươi cười.

- Không có bước thứ năm!

Thân mình hắn tiến lên, bước thứ năm đặt tại hư không, trực tiếp nhảy qua, dừng lại trên mặt đất ở phía trước. Đó cũng là bước thứ sáu.

Sau khi đặt chân xuống, Vương Lâm lập tức quan sát bốn phía, sau khi phát hiện không có dẫn động cấm chế thì mới thả phào một hơi. Thân mình hắn thuần thục như nước chảy mây bay, không ngừng qua trái lại phải. Không lâu sau, hắn đã bước ra khỏi khu vực cấm chế, xuất hiện ở cửa vào đan phòng.

Hắn đang muốn đẩy cửa đi vào thì sắc mặt lập tức đại biến. Thân mình hắn mạnh mẽ lui về phía sau. Khoảnh khắc khi lui lại, cánh cửa đan phong đột nhiên mở ra từ bên trong, một đạo kiếm quang có tốc độ nhanh như tia chớp xé gió lao ra. Nhưng sau khi thấy rõ Vương Lâm, từ bên trong màn kiếm quang truyền ra một tiếng a rất khẽ.

Ngay sau đó, kim quang kia đột nhiên tán đi, hóa thành một bóng dáng màu trắng ngọc thụ lâm phong. Đây đúng là Chu Dật!

Đang lui ra phía sau, Vương Lâm thấy rõ bóng dáng Chu Dật thì liền ngừng lại, tay phải ấn quyết phóng xuống. Hắn trước không nói chuyện

mà nhìn vào cánh cửa đan phong đã mở ra kia. Bên trong và bên ngoài cánh cửa coi như hai thế giới ngăn cách nhau, thần thức không thể xuyên qua. Điều đó cũng giải thích cho nguyên nhânvì sao mà Chu Dật không biết Vương Lâm tiến tới, mà Vương Lâm cũng không nhận biết được sự tồn tại của Chu Dật.

- Ta biết ngươi nhất định có thể đi tới nơi này!

Nhìn thấy Vương Lâm, trên mặt Chu Dật hiện lên vẻ cảm khái và tươi cười! Mơ hồ còn có chút gì như đang hồi tưởng.

Trong mắt Vương Lâm, Chu Dật đã thay đổi rất nhiều. Càng khiến cho Vương Lâm cảm thấy kinh ngạc chính là trên người Chu Dật không ngờ lại có một chút khí tức cực kỳ giống với khí tức trên Thứ Không Niết pháp bảo.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1052: Thân phận của Vân Tiên đạo lữ

- Vương Lâm tham kiến tiền bối! Tại hạ đã không quên hứa hẹ năm đó, dù là trả giá đại giới Vương mỗ cũng nhất định phải mang thi thể Thanh Sương tới!

Gặp lại Chu Dật, đáy lòng Vương Lâm rất xúc động. Chu Dật là một trong số rất ít ân nhân trong đời hắn. Mặc kệ tu vi Vương Lâm giờ đã đạt tới mức độ nào thì đối với ân nhân, hắn luôn cực kỳ cung kính.

Chu Dật nhìn Vương Lâm, thần sắc lộ ra vẻ vui mừng, lắc đầu nói:

- Ta và ngươi không cần xưng hô hai tiếng tiền bối. Nếu không chê thì chỉ cần gọi ta một tiếng Chu đại ca là được.

Nói tới đây, ánh mắt của Chu Dật đột nhiên ngưng trọng, cẩn thận nhìn Vương Lâm thật kỹ.

- Ai, thương thế của ngươi nặng thế này sao!? Nguyên thần ngươi ảm đạm mơ hồ, lại vì khôi phục quá chậm nên ẩn hoạn rất sâu!

Trong khi nói, thần sắc của Chu Dật lộ ra vẻ hàn lãnh.

Vương Lâm cười khổ, liền đem sự từng trước đó liên quang đến Hư Không Tử đơn giản nói qua một chút. Hắn cũng chưa nói đến bản nguyên, chỉ nói đến Chu Tước giác tỉnh. Cũng không phải là Vương

Lâm không tín nhiệm Chu Dật mà sự tình liên quan đến bản nguyên quá mức trọng yếu.

- Hư Không Tử!

Hai mắt của Chu Dật hiện lên hàn quang, nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ thân thiết. “Nếu không vì đưa Thanh Sương đến cho ta, hắn cũng sẽ không nguy hiểm như thế! Hư Không Tử, người này ta nhớ kỹ!”

Chu Dật gật gật đầu, cũng không hỏi việc này nữa nhưng cũng khắc ghi cái tên Hư Không Tử trong lòng. Đả thương Vương Lâm đang đưa Thanh Sương đến vì mình chẳng khác nào động vào “vảy ngược” của hắn. Nếu là có cơ hội, với tính cách của Chu Dật, nhất định sẽ khiến Hư Không Tử trả giá thảm thống!

- Ngươi tới đây nhất định là vì đan dược nơi này đi! Nơi này đan dược tuy nhiều nhưng năm đó sớm đã bị Vân Tiên đạo lữ lấy đi tuyệt đại bộ phận. Một ít còn lại cũng chỉ có tác dụng đối với linh thể. Vì phương thức cất chứa loại đan dược này rất phức tạp, hai người Vân Tiên đạo lữ năm đó mới không lấy đi!

Chu Dật nói xong, lập tức lại hơi chuyển giọng nói:

- Tuy nhiên ngươi cũng đừng ngại, đan dược chữa thương cho ngươi ta sẽ nghĩ biện pháp thu thập!

Chu Dật nói xong liền nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo kiếm quang, trực tiếp xuyên qua cấm chế bên ngoài đan phòng. Ở giữa không trung hóa thành hư ảnh, hướng về phía trước ôm quyền bình tĩnh nói:

- Hai vị tiền bối Vân Tiên đạo lữ, người này là bạn cũ của Chu mỗ, có thể xuất hiện tặng chút đan dược được không?!

Một tiếng cười khẽ từ phương xa truyền đến, chỉ thấy hai hao đạo tử quang từ bên trong cấm chế lóe lên. Hai người Vương Nguy và Hồ Quyên đi ra. Mỗi bước của hai người không dài nhưng quỷ dị là chỉ bước ra ba bước đã đi tới bên ngoài đan phòng.

Tay phải Vương Nguy vung lên, cấm chế bên ngoài đan phòng lập tức biến mất, coi như chưa từng xuất hiện vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại.

- Trước đó Vương mỗ đã đoán Vương tiểu huynh đệ và Kiếm linh có chút quan hệ, quả nhiên là đúng!

Vương Nguy cười cười, tay phải chụp một cái vào hư không. Lập tức phía trước liền có một cái khe bỗng nhiên xuất hiện trong hư không. Sáu cái bình ngọc màu tím lập tức bay ra, bay tới trên lòng bàn tay của Vương Nguy.

- Sáu bình ngũ phẩm Ngưng Tiên đan, đối với ngươi có lẽ có chút tác dụng!

Nói xong, tay phải Vương Nguy vung lên, sáu bình đan dược lập tức bay tới phía trước Vương Lâm.

Từng trận tiên khí nồng đậm từ trong sáu cái bình ngọc này truyền ra, vừa ngửi thấy đã cảm giác tâm thần thoải mái. Vương Lâm ôm quyền, bắt lấy sáu cái bình ngọc, sau khi thần thức đảo qua cũng chưa lập tức ăn vào mà để vào trong túi trữ vật.

Nữ tử Hồ Quyên đánh giá cẩn thận Vương Lâm một lúc, đột nhiên mở miệng nói:

- Ngươi là truyền nhân của Phá Diệt cấm?

Thanh sắc của Vương Lâm bất động, nhìn Hồ Quyên bình tĩnh trả lời:

- Không phải là truyền nhân, chỉ là biết một ít mà thôi!

Ở bên cạnh, sau khi nhìn đến sáu bình tiên đan, Chu Dật không khỏi nhíu mày, hơi trầm ngâm một chút, nhìn Vương Nguy rồi ôm quyền nói:

- Vương Nguy tiền bối, người này không chỉ là bạn cũ của tại hạ mà còn có đại ân đối với Chu mỗ. Việc năm đó, thủy chung Chu mỗ vẫn chưa nói. Trên thực tế Chu mỗ bị phong ấn nơi này được hắn đến cứu. Nếu không như thế sợ rằng Chu mỗ cũng không có ngày gặp lại tiền bối.

Vương Nguy nhìn Chu Dật một cách thâm thúy, tay phải nâng lên, chụp về cái khe kia một cái. Lúc này đây từ bên trong cái khe bay ra năm bình ngọc tán phát ánh sáng nhiều màu. Bắt lấy chúng, Vương Nguy đều ném về phía Vương Lâm.

- Bên trong bình này có năm viên đan dược, tên là Tàng Thiên đan, ăn vào có thể khiến cho thương tổn của nguyên thần giảm xuống mức lớn.

Sau khi Vương Lâm tiếp nhận đan dược, thần thức đảo qua liền cảm nhận được tiên khí nồng đậm bên trong. Nó gần như một bầu thiên tửu, vượt xa tiên đan trong sáu bình đan dược vừa rồi.

Sắc mặt của Chu Dật vẫn nhăn lại, hiển nhiên là vẫn chưa hài lòng. Hắn cắn răng, không ôm quyền nữa mà nói:

- Tiền bối vừa biết Chu mỗ là Vũ chi Kiếm tiên. Nói vậy hắn là cũng biết được Vũ chi Tiên quân Thanh Sương.

Hai mắt Vương Nguy lập tức nhưng trọng. Hắn không nói gì mà từ trong cái khe lấy ra ba bình đan dược, cũng không giới thiệu công hiệu nữa mà

trực tiếp ném cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp lấy, thần thức đảo qua lập tức thần sắc có chút biến hóa. Tiên khí bên trong ba bình đan dược không ngờ lại còn nồng đậm hơn trong mấy chiếc bình nhiều màu kia, hiển nhiên càng tốt hơn nữa!

- Vãn bối năm đó ở Vũ chi Tiên giới có mê luyến một khối nữ thi, sử dụng Tiên ngọc tháp để lưu giữ nữ thi này khiến cho thân thể không bị hủ, tồn tại vĩnh hằng!

Ánh mắt của Chu Dật hiện lên vẻ như đang hồi tưởng, đem hết thảy những gì liên quan đến Thanh Sương trước đây đều nói ra.

- Sau ta mới biết được rằng nàng không phải là Đình nhi mà là Tiên Quân Thanh Sương!

Thần sắc của Vương Nguy có chút biến hóa. Chuyện xưa của Chu Dật, trước đó hắn lo lắng sưu hồn sẽ hủy mất linh thể này cho nên vẫn ẩn nhẫn không hỏi. Lúc này là lần đầu tiên hắn nghe được.

Hồ Quyên bên cạnh hắn ánh mắt lại lộ ra một tia kích động! Hai người nhìn vào nhau một cái. Tay phải Vương Nguy lại từ trong cái khe lấy ra hơn mười loại bình có màu sắc khác nhau, toàn bộ đều ném về phía Vương Lâm.

Nhìn chằm chằm vào Chu Dật, Vương Nguy trầm giọng nói:

- Ngươi kể tiếp đi!

Thần sắc Vương Lâm cổ quái, hắn hiện tại đã hiểu hàm ý của Chu Dật trong lời nói “nghĩ biện pháp thu được đan dược”.

- Lần cuối cùng ta mang Đình nhi đi Vũ chi Tiên giới. Ở nơi đó, ta gặp được Vương Lâm.

Vẻ mặt hồi tưởng trong mắt Chu Dật lại càng đậm. Hắn coi như hoàn toàn chìm đắm vào trong từng điểm ký ức tốt đẹp và khó quên ngày nào, trên mặt mang theo một nụ cười khe khẽ.

Theo từng câu từng chữ của hắn, sự tình của Vũ chi Tiên giới năm đó chậm rãi được kể ra. Vương Lâm bình tĩnh lắng nghe, cũng bị kéo theo vào hồi tưởng.

Vương Nguy và Hồ Quyên nhất thời bị dẫn dắt vào bên trong ký ức chân thật kia. Nhất là khi nghe đến đoạn có người muốn cướp đoạt khối thi thể của Thanh Sương, vẻ dịu dàng của Hồ Quyên lập tức bị một tia sát khí xâm chiếm. Còn ánh mắt của Vương Nguy lại lóe lên hàn quang, lộ ra một cỗ uy áp cường đại tràn ra xung quanh.

- Ta vì nàng cam nguyện thiêu đốt hết thảy, ta tuyệt không hối hận!

Chu Dật thì thào. Cho tới tận bây giờ, hắn cũng không có chút nào hối hận về những việc mình đã làm ngày đó.

Nghe được Chu Dật vì bảo vệ thi thể của Thanh Sương mà thiêu đốt cả hồn phách, sau khi đạt tới Vấn Đỉnh thì thần trí mới thanh tỉnh lại nhưng vẫn dứt khoát không hối tiếc, ánh mắt của Hồ Quyên nhìn về phía Chu Dật mang theo cả một tia thương cảm!

- Nghiệt duyên!

Vương Nguy thầm than. Lấy tu vi và lịch duyệt của hắn, tự nhiên chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra thật giả trong lời nói của Chu Dật.

Theo như lời Chu Dật thì nguyên thần bên trong thân thể Thanh Sương, vì ngàn năm si mê của hắn mà tàn hồn dần thức tỉnh, đem Chu Dật đang sắp phải diệt vong cứu sống, trở thành tân Vũ chi Kiếm linh. Cảnh tượng ngày nào theo miệng của Chu Dật lại hiện lên. Hai người Vương Nguy và Hồ Quyên lâm vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Vương Nguy thở dài một tiếng, hướng về Chu Dật khom người ôm quyền cảm khái nói:

- Đại ân của Chu huynh, Vương mỗ thay mặt Thanh Sương xin tạ ơn trước! Trước đây có gì đắc tội mong rằng Chu huynh đừng trách.

Hồ Quyên bên cạnh hắn lúc này cũng lộ ra thần sắc đau thương, nhìn về Chu Dật, cúi người nói:

- Đại ân của Chu huynh, vợ chồng hai người chúng ta tuyệt sẽ không bao giờ quên!

Thật và giả, hai người bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết được. Kết hợp với phán đoán trước đây, lời nói của Chu Dật lại càng không có điểm nào không hợp lý. Hai người bọn họ làm sao không tin! Hơn nữa, thân phận Vũ chi Kiếm linh của Chu Dật đã chứng minh hết thảy những điều hắn nói!

- Nói vậy, Vương Lâm tiểu huynh đệ hắn là vì mang theo thi thể của Thanh Sương mà tới!

Vương Nguy nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt không che dấu vẻ cảm khái và tán thưởng. Hồi tưởng lại đôi chút nhận thức về Vương Lâm trước đó, hắn không ngờ tới người này lại trọng nghĩa như thế!

Lúc này mọi sự tình dường như đã sáng tỏ nhưng Vương Lâm vẫn không lập tức xuất ra thân thể Thanh Sương mà lui về phía sau vài bước. Hắn nhìn Vương Nguy và Hồ Quyên, bình tĩnh hỏi:

- Hai vị tiền bối rốt cuộc có thân phận như thế nào?

Đối với thần sắc cực kỳ cẩn thận của Vương Lâm. Vương Nguy lại càng thêm tán thưởng. Người này càng cẩn thận, càng phù hợp với việc được Chu Dật nhờ vả.

- Thôi, thân phận của Vương mỗ cũng chưa từng nói ra với ai trong vô số năm qua. Ngươi và Chu Dật đều có đại ân với ta, càng là có đại ân với Tiên Đế Thanh Lâm, nếu còn muốn giữ bí mật thì Vương mỗ không làm được!

Vương Nguy thở dai, ngẩng đầu nhìn về phia màn sương đen trung tâm của tầng thứ sáu động phủ Tiên Đế, thần sắc lộ ra một tia cảm khái!

- Vương mỗ là Đệ nhất Thị vệ của Tiên Đế Thanh Lâm năm đó, đồng thời cũng là đệ tử thứ hai của Ân sư!

Vương Nguy chầm chầm mở miệng. Khoảnh khắc khi hắn nói ra thân phận của bản thân, từ trên người hắn lập tức phóng ra một cỗ khí thế không thể hình dung nổi, trong khí thế này lại lộ ra một cỗ ngạo ý long trời lở đất!

Mơ hồ Vương Lâm dường như có thể cảm nhận được phong tư của Vương Nguy này ở Tiên giới năm đó!

- Ta là đệ tử thứ bảy của Ân sư, thuở nhỏ cùng lớn lên với Thanh Sương muội muội!

Hồ Quyên hạ giọng nói.

- Năm đó khi Tiên giới gặp phải đại kiếp nạn sụp đổ thì hai người bọn ta ra ngoài làm việc, mãy mắn thoát khỏi một kiếp. Sau đó chúng ta biết được Ân sư vẫn chưa bỏ mình mà bị trọng thương, đang ẩn nấp bế quan. Hai người chúng ta đã đi tìm qua vô số động phủ, cuối cùng xác định ân sư ở trong Yêu Linh chi địa này!

Tâm thần của Vương Lâm chấn động, rơi vào trầm mặc.

Hồ Quyên liếc nhìn Vương Lâm một cái, nâng tay vung về phía cấm chế bên cạnh, lập tức cấm chế này nổi lên biến hóa, so với cấm chế nguyên bản thì uy lực lại cường đại hơn nữa!

- Ngươi hẳn đã nhìn ra cấm chế bên ngoài đan phòng này đã khác, lấy tu vi về cấm chế của ngươi thì tất nhiên cũng đoán ra sau khi Tiên Đế động phủ này được Ân sư mở ra, kiến trúc và toàn bộ cấm chế bên trong đều là do một mình ta vì Ân sư mà bố trí. Như thế sau khi cho thêm cấm chế gia nhập vào mới có thể khiến chúng hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ!

Thanh âm của Hồ Quyên không lớn nhưng cũng đã rơi hết vào tai Vương Lâm.

Vương Lâm hít sâu một hơi, cười khổ nói:

- Hóa ra là người, ta còn tưởng rằng là Vương Nguy tiền bối!

Vương Nguy lắc đầu cười nói:

- Cấm chế thuật của ta cũng không thể bằng nàng được, nếu không năm đó cùng nàng đánh cuộc cũng đã không thua rồi!

Vương Lâm vỗ túi trữ vật, đang định xuất ra Tiên ngọc tháp thì đúng lúc này, thần sắc của Vương Nguy đột nhiên biến đổi, quay ngoắt đầu nhìn về phía xa xa.

Một tiếng cười bén nhọn đột nhiên quanh quẩn khắp tầng thứ sáu này.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1053: Hư Không Tử đổ mồ hôi lạnh

Nháy mắt khi tiếng cười lạnh bén nhọn này vang lên, Vương Lâm nhìn về phía xa. Một người giống như đang đạp trên hư không nhanh chóng lao về phía nơi này.

- Bối La!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

- Đệ tử của Thanh Lâm được lắm, không ngờ dùng cấm chế đem bản yêu vây khốn!

Sau mấy bước Bối La đã tới gần, liếc mắt cái đã thấy Vương Lâm ở trong đám người này, thần sắc lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Không ngờ ngươi cũng có thể đi đến nơi này!

Hai mắt Bối La bắn ra quang mang cổ quái. Hàn mang trong mắt Vương Nguy lóe lên, hừ lạnh một tiếng bước tới, tay phải bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức có một màn mưa bỗng nhiên biến ảo ra, lao thẳng về phía Bối La.

Thân mình Hồ Quyên lại bước vào cấm chế bên cạnh, làm rách đầu ngón tay, nhanh chóng dùng máu vẽ ra một phù văn cổ quái ở trong hư không. Một loạt phù văn này vừa xuất hiện liền lập tức tản mát ra từng trận u quang.

Đúng lúc này, hết thảy cấm chế trong tầng thứ sáu Tiên phủ này giống như sống lại, không ngờ toàn bộ đồng thời bắt đầu lóe lên. Dường như tất cả đều tản mát ra u quang, từ mọi phương hướng nhanh chóng bay lên, lao thẳng về phía Bối La đang bước tới giữa không trung.

Một màn u quang từ trong toàn bộ cấm chế lóe ra đầy trời, theo cái chỉ tay của Hồ Quyên nhất tề ngưng tụ lại.

Hai tay của Cổ Yêu Bối La đẩy mạnh về phía trước, một cỗ yêu khí xông thiên từ trong cơ thể gào thét lao ra, hình thành một cơn lốc xoáy.

- Bản yêu không muốn đánh đấu với hai người các ngươi. Hai người các ngươi không phải là muốn cứu Thanh Lâm sao? Bản yêu lại đang muốn tìm tên Cổ Ma Tháp Già kia. Tuy nói chúng ta bất đồng nhưng cũng có thể hợp tác được. Sợ là với lực lượng của hai người các ngươi thì không thể mở ra phong ấn của Cổ Ma Tháp Già được. Nếu là có thêm bản yêu thì cơ hội thành công sẽ lớn hơn!

Bối La ở bên trong lốc xoáy, mặc cho lốc xoáy gào thét bên ngoài thân thể, thanh âm hắn truyền ra giống như vặn vẹo, dừng trong tai dường

như có thể khiến cho thân thể người nghe chấn động!

Vương Lâm vốn đang bị thương, lúc này sắc mặt tái nhợt. Hắn không chút do dự lập tức xuất ra mấy viên đan dược ăn vào, không kịp thúc giục. Hắn nhìn chằm chằm vào không trung, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển.

- Đề nghị của bản yêu như thế nào? Nếu chúng ta tiếp tục đấu đá thì các ngươi không thể cứu Tiên Đế ra được, bản yêu cũng không giết được Cổ Ma Tháp Già, cuối cùng chỉ có lợi cho hắn mà thôi!

Thanh âm Bối La tạo ra cảm giác đầy yêu dị. Trên thực tế Bối La làm thế là vì rất kiêng kỵ sự phối hợp của Vương Nguy và Hồ Quyên. Hơn nữa toàn bộ cấm chế nơi này đều do Hồ Quyên không chế. Trước đó, Bối La ly khai Táng Thiên Trì, ở trong tầng thứ tư của Tiên phủ đã gặp Vân Tiên đạo lữ.

Hai bên đã trải qua một trường ác đấu, cuối cùng không ai giết được ai. Nhưng vì có sự tồn tại của Hồ Quyên nên khiến cho Bối La bị cấm chế vây khốn mất mấy tháng!

Lần này hắn tiến đến, không phải là đánh nhau tiếp mà là để hợp tác.

Ánh mắt Hồ Quyên chợt lóe lên, nhìn về phía Vương Nguy. Vương Nguy nhìn chằm chằm Bối La một lúc lâu rồi hàn quang trong mắt dần

tiêu tan, tay phải vung lên, lập tức màn nước biến mất. Hắn bình đạm nói:

- Có thể!

Đáy lòng Bối La cũng thở phào một hơi, thân mình nhoáng lên dừng ở trên mặt đất nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định đối với Vân Tiên đạo lữ! Ánh mắt Bối La đảo qua, dừng trên người Vương Lâm rồi cười nói:

- Vương lão đệ, không ngờ tu vi của lão đệ lại đề cao hơn không ít. Chỉ có điều thương thế như thế nếu không nhanh chóng chữa thương thì sự phát triển tu vi ngày sau chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn! Bản yêu dù sao cũng là nhờ ngươi nên mới có thể tiến vào nơi này. Nếu không có ngươi, chỉ sợ cũng không có ai để bản yêu tới nơi này. Ta mặc dù không có đan dược chữa thương nhưng thương thế của ngươi sợ rằng là do có người gây nên. Hãy nói ra kẻ làm ngươi bị thương, bản yêu sẽ làm thịt hắn, coi như để báo ân cho ngươi!

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng. Lấy tâm trí của hắn, làm sao không hiểu được ý tứ thăm dò và gây chia rẽ trong lời nói của Bối La này. Hiển nhiên là hắn vì Vương Lâm có thể đến được nơi này thì rất kinh ngạc, lại càng không biết quan hệ giữa Vương Lâm và Vân Tiên đạo lữ. Nghe vậy, khóe miệng Vương Lâm lộ ra một tia mỉm cười, ôm quyền nói:

- Như thế liền đa tạ Cổ Yêu đại nhân trước! Còn kẻ thương tổn ta thì nếu là gặp mặt, Vương mỗ tự nhiên sẽ vạch mặt ra. Đến lúc đó, Cổ Yêu đại

nhân cũng đừng nuốt lời là được!

Ánh mắt Bối La chợt lóe lên, cười ha hả, cũng không nhắc lại chuyện này nữa!

Tự nhiên lúc này cũng không thuận lợi để đưa thi thể Thanh Sương ra. Tay phải Vương Nguy đưa vào trong ngực, lấy ra một viên đan dược được bọc trong thanh sáp, ánh mắt lộ ra vẻ tiếc nuối, rồi đưa cho Vương Lâm.

- Đây là Thanh đan mà năm đó ta được Ân sư đưa tặng. Không quản ngươi tu tiên lực hay nguyên lực, chỉ cần là linh khí của thiên địa thì sau khi ăn đan dược này vào, toàn bộ thương thế đều nháy mắt khôi phục. Đan dược này ta cũng còn lại không nhiều. Ngươi có thể lựa chọn ăn vào bây giờ hoặc lưu lại dùng trong cơn nguy hiểm sau này!

Trong khi nói, Vương Nguy lạnh lùng liếc mắt nhìn Bối La một cái. Đan dược này hắn đâu chỉ là “không nhiều lăm” mà thực ra chỉ có ba viên. Một viên ở trong tay Hồ Quyên, hai viên hắn bảo quản!

Nháy mắt khi nhìn thấy viên đan được màu xanh này, trong mắt Bối La hiện lên vẻ tham lam. Đối với Thanh đan này hắn thật sự rất rõ ràng. Năm đó, hắn cùng với Cổ Ma đánh lén Thanh Sương. Với thương thế quỷ dị của Thanh Sương, ăn đan dược này vào cũng không có nhiều tác dụng nhưng vẫn có một chút.

Do đó, liền tạo ra một sự phản kháng rất lớn, cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu dẫn tới thất bại!

- Hắn có thể đưa tặng loại đan dược này chứng tỏ quan hệ giữa hai người bọn hắn và Vương Lâm rất tốt, càng chứng tỏ hai người Vân Tiên đạo lữ vẫn còn có thêm nữa. Tuy không biết thật giả nhưng nếu thực sự đánh nhau thì cũng rất phiền toái!

Ánh mắt Bối La từ đan dược kia thu hồi lại.

Cầm lấy đan dược, Vương Lâm cũng không lập tức ăn vào mà cho vào trong túi trữ vật! Dưới sự dẫn đường của Hồ Quyên, mội người đi thẳng vào màn sương đen ở trung tâm tầng thứ sáu.

Chu Dật thủy chung vẫn luôn phiêu phù bên cạnh Vương Lâm, lúc này là lúc hắn suy yếu nhất, rất cần có người thủ hộ. Chu Dật tự nhiên là người đó!

Rất nhanh đã tới gần màn sương đen ở trung tâm. Bối La nhìn chằm chằm vào màn sương này, ánh mắt lộ ra vẻ oán hận. Nếu không phải năm đó hắn thất bại thì căn bản không có khả năng để Cổ Ma Tháp Già đoạt được tiên cơ.

- Tuy nhiên như vậy cũng không phải không có chỗ tốt. Thanh Sương kia không phải dễ dàng đối phó như thế. Tháp Già sợ là đến hôm nay vẫn

chưa thành công, nếu không tất nhiên đã sớm rời đi!

Bước vào cung điện bên trong màn sương đen, Vương Lâm lập tức nhìn thấy một tấm bia đá ở trên mặt đất. Tấm bia đá này cao chừng hai trượng, trên đó không có chữ nào mà chỉ có duy nhất một chưởng ấn.

- Ba tầng sau là tẩm cung để Ân sư bế quan. Lúc này không biết bên trong có biến hóa gì khác không!? Vì thế để hành động có hiệu quả thì tốt nhất vẫn cứ chờ thêm một số người đến nữa! Vương Lâm, ngươi trước chữa thương đi! Như thế thì ba tầng cuối cùng cũng có lực tự bảo vệ mình!

Vương Nguy nhìn Bối La ở xa xa, bình tĩnh nói.

Ánh mắt Vương Lâm nhíu lại, có chút nhìn không thấu hai người Vân Tiên đạo lữ này. Ở trong này không ngờ còn không vội vã tiến vào mà còn phải đợi những người khác cùng tiến đến.

Còn có Cổ Yêu Bối La không ngờ cũng không thèm hỏi lại, coi như có cùng ý tưởng!?

- Đừng suy nghĩ nhiều như thế! Hãy an tâm chữa thương đi. Hai người bọn họ làm việc luôn quỷ dị, điều này ta đã sớm quen rồi Nhưng họ cũng sẽ không hại ngươi đâu!

Ở bên người Vương Lâm, Chu Dật lấy một phương thức đặc thù của Kiếm linh, truyền âm nói.

Vương Lâm cúi đầu, trong mắt lóe lên một cái rồi khoanh chân ngồi xuống. Hắn không ăn viên đan dược màu xanh kia mà xuất ra những thứ khác. Sau khi nhìn kỹ, lần lượt nuốt vào, nhắm mắt lại.

Tuy hắn chữa thương nhưng thần thức vẫn không phong bế. Mặc dù như thế sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chữa thương nhưng ở trong này nhất thiết phải cần như thế!

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã bảy ngày trôi qua! Trong bảy ngày này, Vương Nguy và Hồ Quyên cũng đã sớm khoanh chân ngồi xuống. Còn Bối La cũng đồng dạng như thế!

Vương Lâm thở ra một ngụm trọc khí thật sâu. Thương thế trong cơ thể đã hồi phục một chút, nhưng vẫn lưu lại ẩn hoạn. Cũng may dược vật cũng đủ, Vương Lâm lại xuất ra thêm một ít nuốt vào.

Chỉ là thần thức của hắn thủy chung vẫn tràn ngập, tập trung vào lối vào. Hắn đang đợi Hư Không Tử tiến tới! Trong suy nghĩ của Vương Lâm, ba người Hư Không Tử hắn phải là những người đầu tiên đến được đại điện ở trong tầng thứ sáu này!

Thời gian trong đại điện như trôi qua vĩnh hằng, làm cho người ta vô tình quên mất! Thương thế Vương Lâm nhờ ăn vào rất nhiều đan dược đã dần dần hồi phục. Một ngày kia, là ngày thứ hai mươi bảy từ lúc mọi người bắt đầu chờ đợi.

Ước chừng vào chính ngọ, thủy chung vẫn đang ngồi đó, Vương Nguy và Hồ Quyên gần như đồng thời mở hai mắt ra nhìn về phía lối vào. Cổ Yêu Bối La lại còn nhanh hơn hai người này một bước, ánh mắt đã nhìn ra.

Trong thần thức của Vương Lâm truyền đến dao động, mở mắt ra, ánh mắt bắn ra quang mang kỳ dị nhìn về phía cửa vào.

Nơi lối vào đại điện có một người chậm rãi đi vào. Đây là một nữ tử, có vô số bông tuyết vờn quanh thân thể nàng. Những bông tuyết này không chỉ bay múa mà từ xa nhìn lại còn thấy rất rực rõ.

- Là nàng!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt. Người đầu tiên đi vào đại điện tầng thứ sáu này không phải là một người nào trong ba người Hư Không Tử mà là phấn y nữ tử Côn Hư Thánh nữ có thực lực thần bí kia.

Thần sắc của nàng bình tĩnh, sau khi bước vào đại điện thì đôi mắt đảo qua, hơi dừng lại trên người Vương Lâm một chút rồi không nói gì

khoanh chân ngồi ở một góc. Nửa nén hương sau khi nữ tử này ngồi xuống, thần thức Vương Lâm lại truyền tới dao động, hắn nhìn về phía cửa vào. Chỉ thấy trong đại điện rõ ràng xuất hiện ba bóng người!

Hư Không Tử, thôn cô mỹ phụ và người áo đen kia!

Nháy mắt khi ba người bước vào trong đại điện lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Tên Hư Không Tử liếc mắt liền thấy được Vương Lâm, sát khi nghê thiên từ trong hai mắt điên cuồng lóe lên.

Khoảnh khắc khi hắn nhìn thấy Vương Lâm, Vương Lâm cũng nhìn tới Hư Không Tử. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lộ ra, bình tĩnh mở miệng nói:

- Cổ Yêu đại nhân, hắn, chính là người đả thương ta!

Nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm vang lên, hai người Vương Nguy và Hồ Quyên bỗng nhìn chằm chằm về phía Hư Không Tử, còn Cổ Yêu Bối La lại như cười như không cũng nhìn về phía đó.

Sát khí trong hai mắt của Chu Dật chợt lóe lên, thanh sắc bất động bước tới phía trước vài bước. thu hẹp khoảng cách với Hư Không Tử. Chỉ cần cho hắn một cơ hội hắn sẽ lập tức ra tay, lấy bất diệt linh giác vừa mới tu thành phát huy ra thực lực khủng bố, vì Vương Lâm xả giận!

Một cảnh tượng bất thình lình này khiến cho Hư Không Tử hít sâu một hơi khí lạnh, mồ hôi lạnh từ trên trán lập tức rịn ra. Trái tim vốn bình tĩnh nháy mắt cũng đã đập nhanh lên. Hắn không thể ngờ tới, chỉ không gặp có mấy tháng mà tên Vương Lâm này không biết sử dụng phương pháp gì mà khiến cho những người trước mặt này vì hắn xuất thủ.

Ba người Vân Tiên đạo lữ và người cổ quái có cái đầu bóng lưỡng kia tạo cho hắn có cảm giác dù là lúc thực lực còn ở đỉnh thì cũng phải cẩn thận huống chi lúc này thương thế hắn chưa lành, nguyên thần tổn thất mất một nửa, tu vi từ đại viên mãn rơi xuống Toái Niết trung kỳ.

Thân mình hắn không dám có hành động gì, lại càng không dám lui về phía sau. Lúc này đây, ánh mắt của mọi người trong đại điện đều tập trung hết về phía hắn, chỉ cần hắn có một hành động sẽ gặp phải một kích lôi đình của mọi người!

- Lão phu là Tu chân Liên Minh Trưởng lão Hư Không Tử của Liên Minh Tinh Vực, sư đệ của Đại Trưởng lão Trọng Huyền Tử. Các vị đạo hữu như thế này là có ý gì?!

Hư Không Tử mạnh mẽ tự trấn định, thậm chí không tiếc đưa ra danh phận Tu Chân Liên Minh mà hắn hiếm khi phải nhắc tới!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1054: Bức áp Hư Không Tử

- Tu Chân Liên Minh?

Vương Nguy lãnh đạm nhìn Hư Không Tử, lắc đầu nói:

- Thân phận rất cao!

Hồ Quyên cười khẽ, tùy ý liếc nhìn Hư Không Tử một cái. Đối với Tu Chân Liên Minh, hai vợ chồng nàng thật sự chưa bao giờ để vào mắt! Không phải là do tu vi của Trọng Huyền Tử không cao, cũng không phải thực lực của Tu Chân Liên Minh yếu kém mà là ở thân phận của hai người bọn hắn đều là đáng để kiêu ngạo. Nhất là Vương Nguy, tính cách bất khuất thì dù là Tiên giới năm đó đều được người người biết đến.

Chẳng qua hiện tại, biến cố đã trải qua vô số năm, tính cách của Vương Nguy cũng áp chế thật sâu, không dễ dàng hiển lộ ra. Nhưng tính cách bá đạo cũng không phải năm tháng có thể ma diệt!

Hai người Vương Nguy và Hồ Quyên là đệ tử của đệ nhất cường giả Tiên Đế Thanh Lâm! Dù là khi còn Tiên giới, uy danh hai người cũng đã

rất hiển hách. Khi hai người bọn họ thành danh thì Tu Chân Liên Minh cũng chưa xuất hiện, chẳng qua chỉ là một đám luyện khí sĩ của Hạ giới mà thôi!

Thậm chí Cổ Yêu Bối La cũng nhếch miệng cười, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng. Bản thân hắn là Cổ Yêu, đối với tổ chức mới quật khởi Tu Chân Liên Minh tự nhiên cũng có chút mỉa mai. Khi hắn thành danh ở giới ngoại thì giới nội này vẫn là thiên hạ của Tiên giới!

Hơn nữa, dù nói vô số năm qua hắn bị vây khốn tại Yêu Linh chi địa nhưng thông qua rất nhiều tu sĩ đi đến nơi này, hắn cũng ít nhiều biết đến những sự tình có liên quan đến Tu Chân Liên Minh, thậm chí so với hiểu biết của nhiều người thì còn tỉ mỉ hơn.

- Trọng Huyền Tử sư huynh ngươi cũng là hạng người kiêu hùng. Nghe nói người này khi Tiên giới còn chưa sụp đổ thì là người nổi bật nhất bên trong đám luyện khí sĩ của Hạ giới! Thừa dịp Tiên giới gặp phải đại kiếp nạn, toàn bộ hủy diệt thì hắn là nhóm đầu tiên liều chết nhảy vào Tiên giới, cùng cướp đoạt với rât Tứ Thánh Tông Thanh Long và rất nhiều luyện khí sĩ nổi danh năm đó. Cuối cùng không biết hắn sử dụng phương pháp gì mà đạt được tuyệt đại bộ phận truyền thừa của Tiên giới! Lúc đó mới có Tu Chân Liên Minh! Người như hắn, Bối La ta cũng rất bội phục! Chỉ là ngươi…

Bối La lắc lắc đầu, vẻ trào phúng trong mắt càng đậm!

Sắc mặt của Hư Không Tử âm trầm, ba người trước mắt này khiến đáy lòng hắn rất phẫn nộ nhưng vẫn mạnh mẽ đè nén xuống, chỉ về Vương Lâm mở miệng nói:

- Ta cùng với tên tiểu bối này có tư thù, hôm nay các vị đạo hữu nếu ra mặt thì việc này tạm thời bỏ qua. Lão phu hữa sẽ không gây phiền toái gì có hắn ở trong động phủ này! Lúc này đây, các vị đạo hữu cũng là vì cùng nhau tiến vào tầng tiếp theo, cần gì bởi vậy mà tổn thương hòa khí. Nếu vì vậy mà có ảnh hưởng tới việc đi tới thì quả thực không đáng giá!

Hàng trăm ý niệm lóe lên trong đầu Hư Không Tử, hắn vội vã nói nhanh! Những lời này của hắn ẩn chứa tâm kế. Đầu tiên là nhún nhường, hứa không lôi thôi với Vương Lâm ở trong này, lại còn lấy đại cục làm trọng, không đáng tạo ra một hồi chém giết!

Lấy thân phận và tu vi của hắn, có thể khiến hắn nói ra những lời này dĩ nhiên là cả đời này gần như là chuyện không có khả năng!

Hắc y nhân bên cạnh Hư Không Tử lẳng lặng đi ra xa rồi khoanh chân ngồi xuống, hiển nhiên là biểu lộ thái độ tuyệt không tham gia vào việc này. Chỉ có thôn cô mỹ phụ kia sắc mặt tái nhợt, đứng bên cạnh Hư Không Tử.

Vương Nguy thu hồi ánh mắt lạnh lẽo khỏi người Hư Không Tử. Giết tên Hư Không Tử này tuy không khó nhưng vẫn sẽ có phiền toái. Dù sao người này cũng là tu sĩ Toái Niết, tuy bị trọng thương nhưng nếu hắn là sư đệ của Trọng Huyền Tư, tất nhiên cũng có một số pháp bảo và thần

thông bảo mệnh. Trước mắt hãy lấy việc nghĩ cách để cứu viện sư phụ làm trọng. Vì Vương Lâm mà giết người này thì cũng không cần nhất thời nóng nảy.

Mắt thấy chuyện này tựa hồ sẽ lặng lẽ trôi qua, đáy lòng Hư Không Tử cũng thầm thở phào một hơi. Nhưng đúng lúc này, Vương Lâm lại đứng lên. Khoảnh khắc khi hắn đứng dậy, đồng tử trong hai mắt của Hư Không Tử lập tức co rút lại, nhìn chòng chọc vào Vương Lâm.

Nháy mắt khi hắn nhìn về phía Vương Lâm, Chu Dật ở bên cạnh Vương Lâm lập tức toàn thân tuôn ra hàn mang, cả người giống như một thanh lợi kiếm xuất vỏ, nhất thời liền hóa thành một đạo kiếm quang, lao thẳng về phía Hư Không Tử.

Khoảnh khắc khi Chu Dật lao ra, Vương Lâm lại bước tới một bước, tay phải bấm quyết, trong hai mắt liền xuất hiện hai ngọn lửa, phừng phừng thiêu đốt, từ tay phải, theo thân mình Vương Lâm lao lên lập tức hóa thành một con Chu Tước hỏa diễm! Con Chu Tước này kêu lên một tiếng, vỗ cánh lên, gần như cùng với kiếm quang của Chu Dật đồng thời nhằm về phía Hư Không Tử.

- Các ngươi muốn chết!?

Sát khí hiện lên trong mắt của Hư Không Tử, tay phải hắn vung lên, lập tức có một cơn lốc xoáy màu vàng đất trống rỗng xuất hiện, quét mạnh về phía trước.

Vương Nguy vốn không muốn ra tay nhưng chứng kiến Vương Lâm và Chu Dật đột nhiên lao lên thì nếu hắn không xuất thủ, Vương Lâm và Chu Dật dĩ nhiên có thể sẽ gặp nguy hiểm. Chu Dật không thể chết được, Vương Lâm cũng mang thi thể Thanh Sương tới cũng không thể chết!

Trong khi thầm than, tay phải Vương Nguy chỉ về phía trước, lập tức có một màn nước màu lam đột nhiên xuất hiện, phát ra quang mang nhiều màu đột nhiên lao thẳng tới phía trước! Tốc độ này quá nhanh, cơ hồ nháy mắt đã tới phía trước cơn lốc xoáy màu vàng đất của Hư Không Tử.

- Phong!

Vương Nguy bình tĩnh mở miệng nói.

Nháy mắt khi hắn thốt ra lời này,màn nước nhiều màu liền hóa thành một mảnh hơi nước, tràn ngập xung quanh bốn phía cơn lốc xoáy màu vàng kia. Nó vừa tản ra lập tức co lại, trong tiếng bang bang đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong cơn lốc xoáy màu vàng này.

Lập tức lốc xoáy dường như yên lặng, đình chỉ xoay tròn, ầm một tiếng, hóa thành vô số đất cát quét ngang về bốn phía. Một phen tâm kế hoãn binh của Hư Không Tử đã vì Vương Lâm ra tay trước mà thất bại ngay trong gang tấc. Đối với sự táo bạo và tâm cơ của Vương Lâm, Hư Không Tử không khỏi có chút kinh hãi. Hành vi quyết đoán như thế, Hư Không

Tử tự vấn bản thân ở tuổi của Vương Lâm, hắn cũng tuyệt không thể làm được.

Dù là đám hậu bối mà hắn biết thì cũng hiếm thấy nhân vật nào được như thế!

Con lốc xoáy màu vàng tan nát khiến cho con Chu Tước do thần thông của Vương Lâm biến thành trực tiếp xuyên qua đám đất cát kia, lao tới phía trước. Khoảnh khắc, hỏa diểm dâng lên ngập trời, hình thành sóng nhiệt khôn cùng tản ra bốn phía, ập thẳng tới Hư Không Tử!

Công kích của Vương Lâm, trừ khi xuất ra thiết kiếm kia nếu không Hư Không Tử vẫn không thèm để vào mắt. Điều hắn bận tâm chínnh là Vương Nguy, Hồ Quyên và Bối La.

Lúc này đối mặt với công kích của Vương Lâm. Hư Không Tử vỗ túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một cái túi nhỏ màu đen, dưới cái vung tay của hắn liền tràn ra một mảnh bụi màu tím.

Bụi này vừa xuất hiện liền hoá thành một mảnh giống như bùn, lại có từng trận mùi hôi thối bốc lên, hướng về phía Vương Lâm và Chu Dật, bao phủ lấy hai người.

Bối La nhếch miệng cười, thân mình nhanh chóng bước tới phía trước. Nhất thời thân mình hắn đã xuất hiện ở giữa vũng bùn này, hung hăng

hút mạnh một cái. Lập tức trong đại điện vang lên âm thanh gào rít, chỉ thấy vũng bùn này như bị chưng hấp, toàn bộ bị hút vào trong tay áo của Bối La.

Ánh mắt hắn lộ ra quang mang tham lam, liếm liếm môi, lập tức nhoáng lên tiến thêm về phía trước, tới bên người Hư Không Tử, tay phải hung hăng chụp một cái về phía trước. Sắc mặt của Hư Không Tử đại biến, thân mình không chút do dự lui nhanh về phía sau, hai tay bấm quyết liên tục điểm về phía trước. Âm thanh ầm ầm vang khắp đại điện.

Lúc này, con Chu Tước do thần thông của Vương Lâm biến thành cũng nháy mắt đã tới gần, mang theo hơi nóng cực cao từ một bên phóng tới. Hư Không Tử nổi giận gầm lên, nguyên thần trong cơ thể bỗng nhiên từ trong cơ thể biến ảo ra, tràn ngập bên ngoài thân thể. Khoảnh khắc con Chu Tước của Vương Lâm tới gần, tay phải của Hư Không Tử điểm ra.

Lấy tu vi cường đại của hắn, một chỉ này lập tức khiến con Chu Tước tứ phân ngũ liệt, hoá thành vô số hoả diễm tản ra bốn phía. Thân mình của Hư Không Tử vẫn chưa chút đình chỉ, hướng về phía xa lao ra, cố gắng kéo dài khoảng cách với Bối La.

Nhưng tốc độ của Bối La còn nhanh hơn, đuổi theo sát Hư Không Tử ở trong đại điện, âm thanh bang bang cũng không ngừng vang lên. Mỗi lần thanh âm này truyền ra, sắc mặt của Hư Không Tử lại thêm tái nhợt một chút!

Trong khi Bối La truy kích, yêu khí toàn thân của hắn ầm ầm vân dũng. Thường khi hắn đưa tay bấm quyết, liền có thần thông yêu thuật ầm ầm tràn ra. Dưới thần thông trùng điệp, cơ hồ có thể khiến cho người ta cũng phải hoa cả mắt. Hư Không Tử căn bản không có sức mà hoàn thủ, chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau, bị động chống cự.

Càng làm cho Hư Không Tử cảm giác đau đầu chính là con Chu Tước đã tan nát kia nhưng sau khi hoá thành hoả diễm liền ngưng tụ lại, lần nữa biến thành Chu Tước. Sau khi thành hình thì hoả diễm lại còn nồng đậm hơn, tiếp tục nhằm về phía Hư Không Tử.

Mặc cho Hư Không Tử đang bị Bối La truy kích tiêu diệt con Chu Tước này như thế nào thì gần như vừa tan nát, hoả diễm lập tức lại ngưng tụ. Dường như con Chu Tước này là một hồn thể bất tử! Ngoài ra còn có kiếm quang của Chu Dật cũng không ngừng truy sát, nhưng cũng không thể dễ dàng tới gần Hư Không Tử, mà chỉ tìm kiếm cơ hội liền loé lên.

Thôn cô mỹ phụ kia nước mắt tràn ra, do dự một lúc, đang định lao lên trợ giúp. Chỉ là Vương Lâm bỗng nhiên nhìn về hướng nàng, ánh mắt lạnh lẽo lập tức khiến nàng nhớ tới lời nói và uy lực đáng sợ của Vương Lâm trước khi đi ở tầng thứ nhất.

Cước bộ của nàng lập tức dừng lại. Theo bản năng nàng tránh né ánh mắt của Vương Lâm, ý niệm muốn tiến lên trợ giúp trong đầu nàng cũng liền bị dập tắt.

Sắc mặt của Hư Không Tử càng trở nên tái nhợt. Nếu chỉ có thế cũng còn đỡ nhưng làm Hư Không Tử càng thêm lo lắng chính là Vương Nguy đã đứng lên, bước tới hình thành thế giáp công cùng với Bối La, mơ hồ đã tập trung hoàn toàn vào Hư Không Tử.

- Chư vị đạo hữu, nếu không tiếp tục tham dự vào chuyện này thì chuyến hành trình Tiên Đế động phủ này, lão phu hứa sẽ không lấy bất cứ thứ gì, còn hứa sẽ giúp các ngươi phá vỡ hết thảy phong ấn bên trong Tiên phủ này!

Hư Không Tử thấy Vương Nguy đã định ra tay liền lập tức hét lớn.

Hai mắt của Vương Nguy nhíu lại, Bối La cũng hơi nheo mắt, tốc độ truy đuổi có chút chậm lại.

Đúng lúc này, đột nhiên từ cửa vào đại điện xuất hiện dao động, có người sắp tiến vào. Thiên Vận Tử từ bên ngoài tiến tới. Phía sau hắn Lăng Thiên Hậu và hồ lô lão giả cũng lần lượt đi vào.

Chứng kiến một màn này ở trong đại điện, Lăng Thiên Hầu ngẩn ra, chỉ có ánh mắt Thiên Vận Tử lộ ra quang mang như đã thấu triệt, như cười như không quét về phía Hư Không Tử.

- Thiên Vận Tử, giúp ta!

Thân mình Hư Không Tử nhoáng lên một cái, đang định lui nhanh về phía sau. Nhưng nháy mắt lúc này, tay phải Vương Lâm bấm quyết, lập tức con Chu Tước lần nữa ngưng tụ ầm ầm chuyển động, vẫn chưa ập tới người Hư Không Tử đã ầm ầm nổ tung, hoá thành vô số hoả diễm tản ra xung quanh. Nháy mắt này, kiếm quang do Chu Dật hoá thành bỗng nhiên bộc phát ra kiếm khí sắc bén chưa từngc ó, lần nữa tràn ngập một tia khí tức pháp bảo Thứ Không Niết, lao thẳng về phía Hư Không Tử đang bị hoả diễm bao trùm kia.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1055: Sơn băng (1)

Trong khi đang đi tới, Hư Không Tử quay ngoắt người, tay phải bấm quyết, đang muốn thi triển thần thông thì vào lúc này, đôi môi của Thiên Vận Tử khẽ nhúc nhích, lập tức thần thông mà Hư Không Tử đang sắp thi triển bỗng nhiên dừng lại, coi như bị một lực lượng vô hình đem nó cắt đứt!

Nháy mắt sắc mặt của Hư Không Tử đại biến. Ngay tại chốc lát này, Chu Dật biến thành kiếm quang xé gió xuyên qua hỏa diễm, bay thẳng về phía Hư Không Tử. Tốc độ này quá nhanh, lóe lên đã tới trước ngực hắn.

Một tiếng nổ ầm vang lên ở bên trong đại điện. Hư Không Tử phun ra một ngụm máu tươi, cả người lùi lại mấy bước. Sau khi dừng trên mặt đất, lập tức chỗ hắn đặt chân chợt truyền ra tiếng răng rắc, lập tức sụp đổ hóa thành những mảnh vụn.

Kiếm quang kia tiêu tan, lần nữa hóa thành bộ dáng của Chu Dật. Sắc mặt của Chu Dật tái nhợt, toàn thân gần như trong suốt. Đại lượng linh khí từ trong cơ thể tiêu tan, thân thể dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến thành hư vô. Hiển nhiên một kích khiến Hư Không Tử bị thương này cũng khiến Chu Dật hao tổn rất lớn!

Trong lui về phía sau đến bên cạnh hai người Vương Nguy và Hồ Quyên, Chu Dật truyền âm cho Vương Lâm nói:

- Vương Lâm, một kiếm kia ta không giết được hắn nhưng dẫn phát thương thế trước đây của hắn khiến hắn càng thêm trọng thương!

Nói xong Chu Dật khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, nhanh chóng hồi phục linh lực, lại không biết từ chỗ nào hắn xuất ra đan dược nuốt vào. Đan dược này chuyên dành cho linh thể, cũng chưa thành viên mà là một túi tròn có linh khí lưu động bao quanh!

Sắc mặt của Hư Không Tử không còn chút huyết sắc nào. Thương thế trong cơ thể vốn rất nghiêm trọng, một đường đi tới luôn phải áp chế nó khiến không biến chuyển tồi tệ hơn nhưng dưới một kích của Chu Dật thì khiến thương thế bùng nổ, tu vi lại rơi xuống. Tuy còn chưa tới Toái Niết sơ kỳ nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng không bao lâu nữa!

Lúc này đây, kẻ có tu vi cao thâm như hắn không ngờ lần đầu tiên cảm nhận được sự rét lạnh, trở nên run rẩy. Hư Không Tử lại lùi thêm vài bươc, tay phải bấm quyết liên tiếp điểm lên người người mới miễn cưỡng áp chế được thương thế. Chẳng qua một phen hành động nãy cũng khiến hắn lập tức lần nữa phun ra máu tươi! Mang theo vẻ dữ tợn tàn khốc, hắn không nhìn về phía Vương Lâm và Chu Dật mà nhìn chằm chằm thẳng vào Thiên Vận Tử.

Thần sắc của Thiên Vận Tử vẫn như thường, đối với ánh mắt của Hư Không Tử cũng coi như không, bình thản nói:

- Hư Không Tử đạo hữu, như ngươi hiện tại thì mới khiến lão phu có gan mà tương trợ!

Nói xong Thiên Vận Tử nhìn về phía Vương Nguy và Hồ Quyên, ôm quyền cười nói:

- Mong rằng Vân Tiên đạo lữ bán cho lão phu một cái nhân tình! Hôm nay tất cả tư thù ân oán hãy coi như vỏ qua, vẫn là sớm tiến vào tầng tiếp theo thì hơn. Có được không?

Thần sắc của Lăng Thiên Hầu âm trầm. Mới vừa rồi Thiên Vận Tử âm thầm ra tay, hắn sao lại không nhìn ra được. Lúc này đây hắn đứng bên cạnh Hư Không Tử, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía đám người Vương Lâm!

Còn có lão già mang hồ lô kia cũng trầm ngâm, lạnh lùng nhìn mọi người! Nhưng vị trí hắn đứng cũng đã biểu lộ rằng hắn đứng về phía Thiên Vận Tử và Hư Không Tử!

Cùng lúc đó, ngồi ở xa xa một chữ cũng không nói, phấn y nữ tử Côn Hư Thánh nữ đứng lên, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Hư Không Tử, mỹ mâu đảo qua, cuối cùng dừng lại trên người Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Vương đạo hữu, việc này tạm hoãn lại đi. Đợi các ngươi rời khỏi nơi này, việc giữa các ngươi Côn Hư chi cảnh ta sẽ không tham dự vào!

Ngoại trừ người áo đen kia thì gần như đám người đã rõ ràng phân thành hai bên. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hướng về phía Vương Nguy ôm quyền nói:

- Việc này không liên quan tới tại hạ, hết thảy mời tiền bối định đoạt!

Vương Nguy đối với việc vừa rồi Vương Lâm ra tay trước tuy có chút không hài lòng nhưng lúc này thấy Vương Lâm rất biết chừng mực thì gật gật đầu, ánh mắt dừng trên đám người Thiên Vận Tử, bình tĩnh nói:

- Được, hết thảy tư thù ân oán hãy tạm không đề cập đến! Ba tầng sau cùng này nơi nào cũng chứa đầy nguy hiểm, các vị đạo hữu hãy đừng lưu thủ. Lát nữa truyền tống tiến vào, sẽ gặp nhau ở trung tâm tầng thứ bảy!

Chờ cho Vương Nguy nói xong, đám người Thiên Vận Tử mỉm cười gật đầu. Hồ Quyên đứng dậy đi tới hòn đá trước mặt nàng. Nàng đặt tay lên, nhẹ nhàng nhấn xuống một cái. Hòn đá này lập tức phát ra quang mang lóng lánh, mặt đất truyền ra từng trận âm thanh ầm ầm, phảng phất như bị lay động cho chấn động vậy.

Trong thời gian ngắn, mặt đất của đại điện này bỗng xuất hiện một cái khe rất lớn, lộ ra bên dưới như một tinh không rực rỡ. Mọi người nơi này lập tức nhảy vào bên trong, lần lượt tiêu biến.

Còn Chu Dật thì được Vương Nguy mang theo, bước về phía trước, tiến vào trong truyền tống trận trong tinh không.

Tầng thứ bảy của Tiên phủ này hoàn toàn khác sáu tầng trước. Nơi này không có kiến trúc lầu các mà là một mảnh tràn ngập biển lửa, như tự thành một thế giới riêng!

Bên trong không gian không lớn này, chính giữa là một ngọn núi lửa đang phun trào. Đại lượng sương đen tràn ngập khắp bốn phía, còn có âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên. Thỉnh thoảng lại có một ngọn lửa nồng đậm từ trong ngọn núi lửa phun ra, từ không trung rơi xuống như mưa!

Mặt đất cũng như da nứt nẻ, bị phân cách thành vô số mảnh nhỏ, phiêu phù bên trên phiến nham tương. Từng trận hắc khí thỏnh thoảng lại theo

nham tương bốc lên, phát ra nhiệt độ cực cao.

Mọi người bị truyền tống tới nơi này liền lập tức tự phân khai, dừng ở những vị trí khác nhau. Thân mình Vương Lâm lóe ra, xuất hiện ở nơi này! Nháy mắt khi nhìn rõ xung quanh, chân mày hắn lập tức nhíu lại.

- Không đúng!

Nơi này và giới thiệu về tầng thứ bảy trong địa đồ ngọc giản thì hoàn toàn khác nhau, căn bản không có điểm nào tương tự! Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ âm trầm, nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy ở trên mặt đất ngoài hơn trăm trượng, Hồ Quyên kinh ngạc nhìn bốn phía, trong mắt đồng dạng cũng có vẻ nghi hoặc! Khi Vương Lâm nhìn hướng về phía nàng cũng là lúc nàng nhìn lại. Nàng đã sớm đoán có lẽ Vương Lâm đã có cơ duyên nào đó, đối với Tiên phủ này rất hiểu biết! Lúc này nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Vương Lâm, trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ cười khổ, lắc lắc đầu.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt. Nhìn thần sắc của Hồ Quyên không giống như đang giả bộ, hiển nhiên đối với biến hóa nơi này, nàng cũng rất mờ mịt!

- Nơi đây là một mảnh bằng phẳng, chỉ có một ngọn núi lửa mà thôi. Như vậy thì nhập khẩu tiến vào tầng thứ tám nhất định là ở bên trong ngọn núi lửa này!

Thanh âm của Hồ Quyên vang lên, rơi vào trong tai của mỗi một người nơi này!

Hư Không Tử đang ở xa xa, sắc mặt tái nhợt. Ngay cả dưới ánh lửa chiếu rọi nơi này mà vẫn như cũ, không có nửa điểm hồng nhuận! Tay phải hắn đỡ ở ngực, từng trần đau nhức thỉnh thoảng lại truyền đến. Ngoài ra trên miệng vết thương lại có một loại kiếm khí quỷ dị, thủy chung khiến cho miệng vết thương không thể hoàn toàn khép lại.

- Thiên Vận Tử, Vương Lâm, còn có Kiếm linh kia, mói thù này lão phu nhớ kỹ, nếu không báo đáp gấp chục gấp trăm lần, lão phu tuyệt không cam lòng!

Sắc mặt hắn âm trầm nhìn về bốn phía!

- Khốn khiếp! Ngay cả Tiên phủ này cũng gây khó dễ cho lão phu! Nơi đây không ngờ lại tràn đầy hỏa nguyên lực, sợ rằng sẽ thuận lợi cho tiểu tạp chủng kia!

Nội tâm Hư Không Tử gào thét, mãi sau mới khôi phục lại, nhưng lập tức tâm thần chấn động, một đầu mồ hôi lạnh úa ra.

- Tu vi rơi xuống không ngờ cũng khiến tâm cảnh của ta có biến hóa, sao lại dễ dàng tức giận như thế!

Hư Không Tử thở sâu, áp chế nỗi bực bội trong lòng, cưỡng ép bản thân bình tĩnh trở lại! Vương Nguy tiến về phía trước một bước, đi tới bên cạnh Hồ Quyên. Hai người hóa thành hai đạo trường hồng, là người đầu tiến bay thẳng về phía ngọn núi lửa ở trước mặt! Lúc này đám người Thiên Vận Tử cũng đều động thân, đi hướng ngọn núi lửa kia.

Thôn cô mỹ phụ, Hồ lô lão già và người áo đen đồng thời bay lên. Hư Không Tử lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm, đồng dạng bay đi.

Vương Lâm không nhanh không chậm tiến bước về trước, đạp lên hư không chậm rãi đi tới. Hắn tự biết tu vi không thể so với nhưng lão quái đi trước, tự nhiên sẽ không xung phong đi đầu, nên chậm rãi mà đi.

Xa xa, cũng có người đồng dạng chậm rãi đi tới. Người này chính là phấn y nữ tử Côn Hư Thánh nữ. Đôi mỹ mục của nàng nhìn về phía Vương Lâm, bước chân chậm lại như đang chờ đợi hắn.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh như băng, nhìn thấy phấn y nữ tử dừng chân thì từ bên cạnh vượt qua, rất nhanh tránh xa, không muốn dây dưa với người này, dần dần tiến gần tới ngọn núi lửa trước mặt!

Phấn y nữ tử thấy Vương Lâm vòng qua thì hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm để ý tới nữa, thân mình hóa thành một đạo trường hồng, bay nhanh về phía ngọn núi lửa.

Thấy phấn y nữ tử rời đi, hai mắt Vương Lâm như lóe lên quang mang kỳ dị. Tuy nói nơi này so với giới thiệu trên địa đồ ngọc giản có sự khác biệt nhưng trên đường tiến tới, Vương Lâm lại từ mặt đất nứt nử này nhìn thấy được một chút dấu vết còn sót lại của Tiên ngọc.

Rất hiển nhiên, vô số năm trước nơi này đúng là tầng thứ bảy của Tiên phủ. Chỉ là vì xuất hiện một biến cố nào đó không ngờ mà khiến cho nơi này hóa thành một đống hoang tàn trong biển lửa!

Nhìn ngọn núi lửa cao ngất trong mây kia, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, thần thức tràn ra. Một lúc sau hắn mở to hai mắt, càng thêm xác định với phán đoán của mình.

Ngọn núi lửa này tuyệt đối không phải tự nhiên xuất hiện mà là bị người ta dùng thần thông chuyển tới, sau đó đặt ở nơi này. Càng tới gần, ý niệm này càng được chứng thực. Tại chân ngọn núi lửa này, Vương Lâm rõ ràng nhìn ra đá và kết cấu của mặt đất nơi này hoàn toàn khác biệt.

- Như vậy thì những người khác cũng đã nhìn ra sự cổ quái của ngọn núi lửa này!

Vương Lâm đứng dưới chân núi, không nóng nảy đi lên mà khoanh chân ngồi xuống. Ánh mắt hắn lóe lên nhìn về bốn phía, cuối cùng dừng lại ở một cái khe tràn ra nham tương bên cạnh. Nhiệt độ cực cao từ bên trong tan ra nhưng cũng không khiến cho Vương Lâm có chút gì không thích mà ngược lại càng khiến hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái. Thâm chí nguyên lực trong cơ thể dường như cũng như sống lại.

- Biến cố nơi này đối với ta mà nói cũng là có cái lợi khác!

Tay phải Vương Lâm buông xuống, tiến nhập vào trong dung nham. Lập tức hắn cảm nhận được một cỗ hỏa nguyên lực tràn ngập, dường như vô biên vô tận!

Tay phải của hắn vẫn để trong nham tương. Đối với hắn mà nói thì nhiệt độ cực cao bên trong lại rất là thoải mái. Tâm thần hắn khẽ động, nguyên lực trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển, tự hành tuần hoàn, trở thành một cơn lốc xoáy trong cơ thể. Cơn lốc xoáy này xoay tròn, lập tức từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra từng trận lực hút. Lấy tay phải của hắn làm cầu, hỏa nguyên lực ở trung dung nham lập tức vân dũng chuyển động, không ngờ theo tay phải Vương Lâm chậm rãi bị hút vào trong cơ thể hắn

- Sáu đại thần thông của Tiên Đế Bạch Phàm thì thần thông thứ ba ta đã học được nhưng dựa vào lời của sư huynh Thanh Thủy nói thì ba thức sau mới chính là chỗ tinh diệu. Trong đó thức đầu tiên trong ba thức sau đó là Sơn Băng! Tại Sát Vực Giới, ta từng nhìn thấy sư huynh thi triển ra, rất giống với ngọn núi lửa bùng nổ…

Vương Lâm vừa suy nghĩ vừa hấp thu hỏa nguyên lực, đồng thời nhìn về phía ngọn núi lửa vô biên trước mắt.

Bên phải Vương Lâm, người áo đen có ẩn tàng hắc long ấn ký cũng không tiến vào ngọn núi lửa mà khoanh chân ngồi xuống, tay trái cũng nhúng vào bên trong dung nham. Hắn cũng giống như Vương Lâm, đang hấp thu hỏa nguyên lực ở trong nham tương này. Ánh mắt hắn thỉnh thoảng lại nhìn về phía Vương Lâm, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ và bất thiện!

- Hỏa Chu Tước… Nếu là có thể cắn nuốt thêm Hỏa Chu Tước thì Viêm long của ta có thể thức tỉnh lần thứ hai hay không?!

Trong khi đó, theo Vương Lâm không ngừng hấp thu, lập tức có đại lượng hỏa nguyên lực như những dòng nước, lần lượt dũng mãnh tiến vào bên trong cơ thể hắn, vờn quanh nguyên thần, làm dịu đi nguyên thần khi mà đã thích ứng được với hỏa nguyên lực này.

Một loại cảm giác cực kỳ thoải mái đang xuất hiện trên tâm thần Vương Lâm. Trước đó trong tầng thứ sáu, dù nói hắn đã ăn vào rất nhiều đan dược, thương thế cũng đã khôi phục nhưng thủy chung vẫn không thể hoàn toàn hồi phục như ban đầu. Lúc này đâu, theo việc không ngừng hấp thu hỏa nguyên lực, thương thế Vương Lâm lại dần hồi phục thêm nữa!

Tuy chỉ thong thả nhưng cũng khiến Vương Lâm nhìn thấy hy vọng!

Chỉ có điều lúc này đại đa số mọi người cũng đã tiến nhập vào bên trong ngọn núi lửa. Đáy lòng Vương Lâm than thầm.Trong một tháng chữa

thương ở tầng thứ sáu, hắn đã từng hỏi qua Vương Nguy về phương pháp phá giải độc dược Dục tiên dục tử.

Chỉ có điều, năm đó ở Tiên giới, hai người Vương Nguy và Hồ Quyên cũng rất ít khi tiếp xúc với độc dược, cũng có nghe qua độc dược Dục tiên dục tử nhưng chỉ biết đôi chút mà không được cụ thể. Do đó hy vọng cởi bỏ độc tố trên người Tư Đồ Nam cũng chỉ biết đặt lên trên người Tiên Đế Thanh Lâm hoặc Thanh Sương mà thôi.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1056: Sơn băng (2)

Ở lại tầng thứ bảy này khá lâu, Vương Lâm thở sâu. Trong cơ thể, nguyên lực xoay tròn đã biến thành lốc xoáy, lập tức truyền ra lực hút còn vô biên hơn nữa. Trong thời gian ngắn, sau khi thông qua cánh tay phải hấp thu đôi chút hỏa nguyên lực, Vương Lâm rút tay ra, đứng dậy, lao thẳng về nhập khẩu nơi đỉnh ngọn núi lửa.

Nháy mắt khi Vương Lâm đứng lên, người áo đen ở xa xa kia cũng đứng dậy, từ một phương hướng khác tiến lên đỉnh núi.

Đối với hắc y nhân này, Vương Lâm đã sớm chú ý tới. Đối phương cũng giống như mình, có thể hấp thu hỏa nguyên lực. Trên mi tâm người này đồng dạng có ấn ký, khiến cho Vương Lâm rất cảnh giác..

Tốc độ của Vương Lâm không nhanh, giống như một cơn gió nhẹ thổi bay về phía đỉnh, dần dần tới noi. Đây có một miệng núi lửa rất lớn, từng trận khói đen dày đặc tử bên trong thoát ra, tản về bốn phía, tới tận chân trời.

Nơi này cũng cực kỳ nóng bỏng, thậm chí nham thạch gần miệng núi lửa cũng theo thời gian mà bị ăn mòn, tuy chưa sụp đổ nhưng cũng đỏ bừng một mảnh, nhìn rất kinh mắt!

Đứng trên một khiến nham thạch màu đỏ hồng bên miệng núi lửa, thần săc Vương Lâm vẫn như thường. Nhiệt độ cực cao nơi này không khiến hắn có chỗ nào không thoải mái cả. Hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới, bên trong đó bị một hỏa hồng bao phủ, khói đen giống như quỷ ảnh mờ ảo, thỉnh thoảng lại theo miệng núi lửa bốc lên.

Không chút do dự, Vương Lâm lại bước tới, thân mình như sao bằng lao thẳng vào bên trong miệng núi lửa. Dọc đường, thần thức Vương Lâm tràn ra xung quanh, lão xuống gần như thẳng tắp. Theo sự tiến nhập của hắn, khói đen lượn lờ bên trong lập tức tiêu tan.

Từng trận sóng nhiệt ập vào mặt, đồng thời khi tạt vào người Vương Lâm liền bị toàn bộ lông tóc hắn hấp thu, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể, hóa thành một tia nguyên lực, dung nhập vào bên trong viễn xạ.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên quang mang kỳ dị, tốc độ trầm xuống càng nhanh hơn. Phía sau hăn, người áo đen kia đồng dạng bay xuống nhưng vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định đối với Vương Lâm. Hắn cũng không muốn bởi vì khoảng cách gần quá mà khiến Vương Lâm động sát khí.

Đối với Vương Lâm, qua thời gian ngắn tiếp xúc và nhìn thấy một màn kia, hắc y nhân này dĩ nhiên biết đối phương không tầm thường mà là loại người sát phạt quyết đoán, tâm ngoan thủ lạt nhưng tâm cơ cũng rất thâm trầm. Ngay cả Hư Không Tử mà vẫn liên tục chịu nhục dưới tay người này, đến nỗi tu vi cũng bị rơi xuống rất nhiều.

Nếu đổi lại là người khác ở vào vị trí của Vương Lâm, sợ là rất khó để làm được như hắn, thành thục du tẩu trong rất nhiều cường giả, lại lấy thế đè địch. Lại còn dám công kích Hư Không Tử khiến hắn trong chốc lát đã tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ đến đâym sự kiêng kỵ của hắc y nhân đối với Vương Lâm càng sâu. Nhất là khi trong đầu hắn hiện lên một cảnh tượng ở tầng thức nhất, lời nói cuồng ngạo và ánh mắt trước khi đi của Vương Lâm có thể bức lui khí thế của Hư Không Tử, trong ký ức của hắc y nhân này vẫn còn như mới!

Hơn nữa ở chỗ này, dù hắn có thể hấp thu hỏa nguyên lực nhưng so với Vương Lâm, thiên hạ đệ nhất Thiết hỏa chi linh Chu Tước, thì vẫn không thể bằng được.

- Muốn thôn phệ người này… Rất khó, rất khó!

Đáy lòng hắc y nhân này than thầm.

Một phen tâm tư phức tạp của hắc y nhân kia, Vương Lâm tự nhiên không thể nào biết được. Lúc này tốc độ của hắn ngày càng nhanh, không ngừng hấp thu sóng nhiệt mạnh mẽ từ phía trước truyền tới Nhiệt độ ẩn chứa trong sóng nhiệt kia đã ngày cảng mạnh, thậm chí ngay cả vách đá nham thạch xung quanh miệng núi lửa đều xuất hiện vô số khe nứt, nhan sắc đã không phải màu đõ thẩm mà đã đen thui, hiển nhiên ẩn chứa hỏa độc càng nhiều.

Vách đá núi lửa nơi này không phải bóng loáng mà có nơi nhô ra. Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, dừng ở trên một vách đá nhô ra. Trên khối đá này có rất nhiều khe nứt, lại có màu đỏ sậm, từng trận khói đen từ bên trong nổi lên, bay hướng phía trên.

Vương Lâm đứng trên khối đá này một lúc, lập tức một tảng đá lớn phía dưới khối đá này vàng lên âm thanh ào ào, bị bóc tách vỡ ra, chìm xuống biển lửa vô tận bên dưới.

Khi thân mình Vương Lâm hạ xuống, hắn hút một cái thật mạnh, lập tức sóng nhiệt không ngừng từ bên dưới phun lên lập tức bị hắn đương trường nuốt vào trong miệng.

Cảnh tượng này khiến Vương Lâm như đang cắn nuốt biển lửa. Sóng nhiệt như hóa thành thực chất, hình thành ngọn lửa bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể. Thân mình Vương Lâm lùi lại phía sau một bước, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ hồng nhuận nhưng đôi mắt lại cực kỳ sáng ngời.

Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng tiêu hóa hỏa diễm lực này. Nửa nén hương sau, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên, hừ lạnh một tiếng rồi lại chìm vào bên trong núi lửa.

Khi bóng dáng Vương Lâm rời đi không lâu, thân mình của hắc y nhân dừng lại trên một khối đá nhô ra, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Cắn nuốt hỏa viêm lực như thế, người này thật sự là người điên!

Hỏa diểm lực là bạo ngược nhất, hắc y nhân này tự vấn chính mình cũng không dám cắn nuốt như thế, chỉ có thể mở ra một đạo mà hấp thu mà thôi.

Tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh. Không lâu sau, hắn dần dần đi vào đáy ngọn núi này. Từ xa, xuyên thấu một mảnh sóng nhiệt và sương khói, hắn đã có thể thấy được hết thảy bên dưới.

Dưới đáy ngọn núi lửa này toàn bộ đều là dung nham đỏ sậm. Dung nham này tạo thành một biển dung nham. Thỉnh thoảng lại bốc lên một đám bọt khí. Bọt khí này vỡ ra, lập tức lại có một tảng sóng nhiệt từ bên trong tán phát ra, tràn về phía trên.

Cũng có khói đen bay lên, dưới sự thúc đẩy của sóng nhiệt này cuối cùng cùng nhau phun trào.

Bên trên biển nham tương kia có một tòa cung điện được khảm vào bên trong vách đá núi lửa. Bộ dáng của cung điện này hoàn toàn giống với những tòa cung điện nhập khẩu có sáu tầng trước.

Chỉ có điều, trên đại môn của cung điện này, với máu đen như viết nên một văn tự phức tạp như ròng bay phượng múa. Văn tự này thoạt nhìn như một phù văn nhưng nhìn kỹ lại không giống.

Xem bộ dáng nó lộ ra một cỗ điên cuồng, ngẫm lại trên từng nét chữ lại như truyền ra từng trận khí thế điên đảo thiên địa, nghịch chuyển Càn Khôn!

Khoảnh khắc khi nhìn thấy văn tự này, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn lập tức nhìn ra văn tự này thuộc loại ngôn ngữ của bộ tộc Cổ Thần, cũng chính là văn tự của Cổ Yêu và Cổ Ma.

- Ma!

Đây là một chữ “Ma”!

Lúc này bên ngoài cung điện, đám người Vương Nguy, Hồ Quyên, Cổ Yêu Bối La và đám người Thiên Vận Tử, Hư Không Tử chia làm hai phương đang phiêu phù giữa không trung, nhìn chằm chằm vào đại môn của đại điện.

Lăng Thiên Hầu, Hồ lô lão già và Thôn cô mỹ phụ đang thi triển thần thông, không ngừng triển khai công kích đánh vào đại môn của đại điện. Từng trận âm thanh ầm ầm vang lên, nhưng dưới sự trùng kích của sóng nhiệt thì âm thanh vang lên như bị phân cắt thành mảnh nhỏ, không thể truyền đi được xa, cũng không tạo ra hồi âm.

Vương Lâm tiến đến lập tức khiến Hư Không Tử ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra sát ý nhưng cũng nhanh chóng ẩn nhẫn xuống.

Thân mình nhoáng lên, Vương Lâm tới bên cạnh Vương Nguy và Hồ Quyên. Hắn nhìn chằm chằm vào đại môn của cung điện, nhíu mày lại. Lúc này Lăng Thiên Hầu gầm nhẹ, sáu đạo nguyên thần kiếm biến ảo ra, lấy tốc độ cực nhanh ầm ầm đánh vào đại môn. Chữ “Ma” trên cánh cửa lập tức kịch liệt lóe lên nhưng không chút tổn hại.

- Phong ấn tiến nhập tầng thứ tám này lão phu không đả khai được!

Lăng Thiên Hầu hừ lạnh một tiếng, thối lui ra sau. Còn Thôn cô mỹ phụ và Hồ lô lão già cũng lắc đầu từ bỏ.

Vương Nguy và Hồ Quyên cũng nhíu mày, hai người cũng thử qua phong ấn này nhưng cuối cùng cũng không phá vỡ được nó. Còn có phong ấn này thì không thể tiến vào trong cung điện được.

Vương Nguy nhìn chằm chằm vào chữ “Ma” ở trên cánh cửa, trong lòng hắn biết rằng với tu vi của mình thì hiển nhiên không nên ra tay trước mặt những lão quái này. Hắn dứt khoát lui lại, khoanh chân ngồi trên một khối đá nhô ra gần đó, nhắm hai mắt lại, bắt đầu thổ nạp. Tuy hắn đả tọa nhưng thần thức vẫn rất cảnh giác.

Cách Vương Lâm không xa, trên một khối đá thấp hơn một chút, phấn y nữ tử đang đứng ở đó, bên ngoài thân thể nàng có vô số bông tuyết không ngừng xoay tròn, kháng cự lại nhiệt độ cực cao nơi này. Bị dung nhập rất nhiều bông tuyết tràn ngập này, ngay cả nham thạch dưới chân nàng cũng dường như bị đóng băng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hắc y nhân phía sau Vương Lâm cũng đã sớm đến nơi này, cẩn cẩn thận lơ lửng một bên, nhìn chằm chằm vào cung điện, rơi vào trầm ngâm.

Chữ “Ma” trên đại môn của cung điện ẩn chứa một phong ấn lực khó có thể tưởng tưởng nổi. Tính cả Vương Nguy, Hồ Quyên, Thiên Vận Tử và Bối La gần như liên tiếp nhau ra tay cuối cùng gần như cả hai bên đều không ngừng công kích, Từng trận âm thanh ầm ầm vang lên, không ngờ

phá được sự trùng kích của sóng nhiệt, khiến âm thanh vang lên tạo thành hồi âm bên trong núi lửa này, lập tức khiến cho rất nhiều tảng đá bị bóc tách ra rơi xuống.

Thanh âm ầm ầm không ngừng theo những thần thông của mọi người vang lên ngày một lớn. Cuối cùng gần như hình thành một mảnh, dù là bên ngoài ngọn núi cũng có thể nghe thấy ân thanh trầm muộn từ bên trong lan ra.

Cuối cùng dưới một kích của Bối La, liên hợp với tất cả thần thông của mọi người lập tức hóa thành một cơn gió lốc quét ngang qua, lao thẳng về phía cung điện. Chỉ nghe một âm thanh long trời lở đất vang lên, toàn bộ ngọn núi lửa cũng như phải run rẩy, dung nham phía dưới như sôi trào, phảng phất như đất rung núi chuyển!

Chữ “Ma” cực lớn trên đại điện kia lập tức sụp đổ! Đại môn mở ra nhưng ngay lập tức lại có kinh biến xuất hiện!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1057: Biến cố tầng thứ tám

Khoảnh khắc khi chữ “Ma” tiêu tan, đại môn mở ra, lập tức dung nham ở bên dưới trở nên phiên đảo kịch liệt. Từng trận âm thanh trầm muộn từ bên trong biển dung nham kia không ngờ ầm ầm dâng lên. Nó giống như sóng cuộn, trực tiếp trùng kích lên phía trên.

Cảnh tượng này phảng phất như có một cỗ trùng kích không thể dung ngập vào trong ngam tương mà đẩy nó lên, khiến núi lửa bùng nổ. So với vừa rồi, nhiệt độ còn nồng đậm hơn vô số lần từ bên trong dung nham điên cuồng dâng lên. Nhiệt độ cực nóng này ập lên, khiến cho không ít nham thạch xung quanh vỡ vụn ra, chưa kịp bóc tách đã liền hóa thành một mảnh hắc khí theo lực trùng kích bay thẳng lên trên.

Lúc này đây ở bên ngoài nếu là nhìn về phía núi lửa thì lập tức cảm nhận được một đất ầm ầm chấn động. Ngọn núi lửa dường như cũng lay động, từng mảng lớn khói đen với khí thế kịch liệt hơn trước đó vô số lần điên cuồng theo miệng núi lửa phun lên, phóng thẳng ra giữa đất trời, hình thành một cột trụ tròn không ngừng khuếch tán ra. Khói đen này bao phủ bầu trời như muốn che dấu cả không trung.

Trên thực tế cũng đúng như thế, theo đại lượng khói đen không ngừng phun ra, gần như chỉ trong nháy mắt, cả bầu trời đã bị khói đen tràn ngập, không nhìn thấy chút ánh sáng nào xuyên qua được nữa, khiến cho mặt đất nhất thời bị bóng tối bao phủ. Chỉ có những nơi nứt nẻ có dung nham chảy bên trong mới tản mát ra một chút ánh sáng đỏ thẩm, mơ hồ chiếu sáng xung quanh!

Chớp mắt khi đại môn của cung điện kia mở ra trong núi lửa, cả người Bối La lao lên, khoảnh khắc khi dung nham ngập trời tiến vào bên trong.

Sau đó, mọi người xung quanh ngay lập tức cũng liên tiếp nhau phóng vào.

Chỉ có điều tốc độ của mọi người vẫn chậm một bước, dung nham ngập trời bốc lên gần như cũng không khiến những tu sĩ đại thần thông này để ý. Nhưng khoảnh khắc khi dung nham theo bên người bọn họ bốc lên lập tức từ trong dung nham màu đỏ sậm này có một cánh tay dữ tợn bỗng nhiên vươn về phía Thôn cô mỹ phụ kia. Thôn cô mỹ phụ này kinh hoảng, đang muốn tránh né nhưng so với cánh tay kia thì thân mình nàng vẫn quá chậm, gần như nháy mắt đã bị ngọn lửa tràn tới, đương trường bị kéo vào bên trong dung nham.

Cảnh tượng bất ngờ này lập tức khiến những tu sĩ xung quanh chấn động.

Nhưng hết thảy vẫn chưa kết thúc, theo dung nham phóng lên cao, một tiếng gầm giận dữ từ bên trong dung nham vang lên, hóa thành một mảnh bạo âm ầm ầm quanh quẩn, khiến cho nham thạch bốn phía lại sụp đổ.

Theo tiếng rống giận này vang lên, từ trong biển dung nham cuồn cuộn này lộ ra một chiếc quan tài màu đỏ. Quan tài này bay ra khỏi dung nham, lập tức tiếng gầm rít từ bên trong vang lên lại càng dữ dội.

Sắc mặt hai người Vương Nguy và Hồ Quyên đại biến. Bọn họ hiển nhiên là nhận ra quan tài này, lúc này không chút do dự cùng nhau bấm quyết rồi đánh vào nhau cùng một chỗ. Lập tức bóng dáng hai người trở

nên trong suốt, trong chốc lát đã vượt qua hết thảy mọi người, trực tiếp tiến vào bên trong đại điện.

Khoảnh khắc khi hai người bọn hắn bay vào bên trong đại điện, quan tài kia vang lên một tiếng ầm rồi sụp đổ, hóa thành vô số mãnh vỡ quét ngang bốn phía, đánh về trên người của mọi người. Cùng lúc đó từ bên trong quan tài tan vỡ này có một lão già mặc hồng bào bước ra.

Hồng bào lão già này toàn thân không có chút sức sống nào mà tràn đầy một mảnh tử khí. Ngay sau khi xuất hiện, thân mình lão nhoáng lên, lao thẳng về phía mọi người. Ánh mắt Thiên Vận Tử chợt lóe lên, đôi môi nhếch lên như đang nói cái gì đó. Đột nhiên thân mình lão già đang xông tới phải dừng lại một chút.

Nương theo một khắc này, tay áo Thiên Vận Tử vung lên, lao thẳng về phía đại điện. Nhưng lúc này thân mình của hồng bào lão giả cũng ầm ầm sụp đổ. Từ bên trong đó lập tức một tiếng rít gào vang lên. Theo tiếng gào rít này, một mảnh biển lửa liền tràn ngập. Biển lửa này vừa mới xuất hiện lập tức hóa thành một con hỏa long không lồ, lao tới về phía mọi người cắn lấy.

Phấn y nữ tử với những bông tuyết vờn quanh kia sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng muốn rời khỏi nơi nham thạch đang đứng để xông vào đại điện nhưng chưa kịp tiến vào đã bị hỏa long kia cắn nuốt, thân mình lập tức hóa thành một đạo tinh quang bị hỏa long đương trường nuốt vào.

Nhận thấy mọi người đều thi triển tốc độ cực nhanh để tiến vào trong đại điện, căn bản là không có thời gian mà e dè kẻ khác. Từ khi quan tài kia xuất hiện, Vương Lâm đã rời khỏi khối nham thạch, lao về phía đại điện. Nhưng ngay khi hắn sắp bước vào, phía trước hắn, Hư Không Tử vốn chỉ còn một bước là tiến vào đại điện bỗng nhiên quay ngoắt người lại, lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm.

Không đợi Hư Không Tử ra tay, con hỏa long bên dưới lập tức gào rít cắn tới. Con hỏa long này quá mức không lồ, khi há miệng ra đã liền đem cung điện kia nuốt vào trong bụng. Thân thể Vương Lâm bị một cỗ lực hút rất lớn quấn lấy, phút chốc đã cùng với đại điện kia bị con hỏa long nuốt vào trong người.

Sau khi cắn nuốt hết thảy, con hỏa long liền chui vào bên trong dung nham. Trong khi vân quẫy động thân mình, dung nham lập tức càng vân dũng kịch liệt hơn. Từng trận âm thanh ầm ầm không ngừng quanh quẩn khiến cho dung ngâm càng bốc lên cao, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng nó theo miệng núi lửa phun trào. Đại lượng dung nham bị phun ra, bay khắp đất trời, khi hạ xuống liền hóa thành một hỏa đoàn thiêu đốt phừng phực đại địa.

Một lúc lâu sau hết thảy mới chấm dứt. Ngọn núi cũng đình chỉ bùng nổ. Chỉ có vô số khói đen vẫn liên tục bốc lên. Dung nham bên trong núi lửa dần dần hạ xuống, một lần nữa trở nên yên lặng. Chỉ có đại điện kia cũng vì thế mà mất tích.

Lúc này, ở sâu bên dưới biển dung nham, đại điễn rõ ràng đã bị hỏa long nuốt vào lại xuất hiện. Chẳng qua bên ngoài đại điện đã bị dung nham

bao phủ, do đó mặc dù là ở bên trong đại điện cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cực cao kia.

Trong nham tương bên ngoài đại điện, bóng dáng Vương Lâm xuất hiện ở xa xa, bốn phía là nham tương tản ra nhiệt độc cực nóng, chẳng những không khiến hắn bị thương ngược lại còn khiến cho thương thế trong cơ thể giảm bớt. Nơi này dung nham rất dày, Vương Lâm đang ở bên trong lập tức cảm nhận được hỏa nguyên lực vô tân đến độ khó tin. Trên thân thể hắn có đồ đằng Chu Tước, lúc này đang tản mát ra quang mang đỏ thẫm, cùng vang lên từng trận âm thanh của Chu Tước

Thân mình hắn khoanh chân ngồi, dần dần chìm xuống, dừng lại dưới đáy dung nham kia, cách cung điện kia chừng nghìn trượng. Hai tay hắn bấm quyết, lập tức có một cỗ hỏa nguyên lực nồng đậm từ trong dung nham bị hút vào bên trong thân thể hắn.

Theo hấp thu, toàn thân Vương Lâm hiện lên vẻ hồng nhuận. Thời gian chậm rãi qua đi. Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Vương Lâm mở ra hai mắt, bốn phía là một mảnh yên lặng.

Nguyên lực vận chuyển trong cơ thể hắn, chẳng những không dừng lại mà còn tinh tiến hơn. Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm không lập tức rời đi mà tiếp tục khoanh chân ngồi đó!

Cơ hội lần này đối với hắn mà nói thì rất quý giá, sợ là rất khó có thể tìm được chỗ nào mà nắm giữ được hỏa nguyên lực nồng đậm như nơi này.

Hai mắt nhắm chặt, Vương Lâm tiếp tục hấp thu hỏa nguyên lực trong hỏa diễm.

Thời gian trôi qua, dần dần theo Vương Lâm hấp thu, dung nham nơi này không ngừng giảm bớt. Trong quãng thời gian này, Vương Lâm đã tỉnh lại ba lần. Mỗi lần đều là vì dung nham bốn phía kịch liệt dao động khiến núi lửa bùng nổ.

Mỗi khi tỉnh lại, hắn đều cẩn thận quan sắt cảnh tượng núi lửa phun trào. Đợi núi lửa bùng nổ xong, hắn lại tiếp tục đắm chìm trong hấp thu.

Một ngày kia, Vương Lâm lần thứ tư tình lại, bên trong dung nham nơi này vẫn còn vô số hỏa nguyên lực nhưng Vương Lâm cũng không dám hấp thu thêm. Theo hắn không ngừng hấp thu hỏa nguyên lực nơi này, dần dần có cảm giác như hòa thành một thể với dung nham nơi đây. Do đó, hắn mơ hồ cảm nhận được ở trong dung nham này có tồn tại một linh thể cổ quái.

Nếu là hấp thu quá nhiều rất dễ dàng quấy nhiễu đến linh thể cổ quái nơi này. Dựa theo Vương Lâm phân tích, linh thể kỳ dị này hẳn là con hỏa long đã nuốt chửng hết thảy kia.

Trong trầm ngâm, Vương Lâm chậm rãi đứng lên, ở trong dung nham nhằm hướng đại điện phía trước đi tới. Nhưng chỉ đi ra mấy bước, Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy bên ngoài đại môn đang có một bọt khí đang hướng về đại điện chậm rãi tới gần.

Cẩn thận nhìn kỹ bọt khí này, thần sắc Vương Lâm trở nên cổ quái. Giờ phút này, tu sĩ ở bên trong bọt khí cũng đã nhìn thấy Vương Lâm.

Bên trong bọt khí có hai người, chính là phấn y nữ tử bị hỏa long cắn nuốt và Thôn cô mỹ phụ. Thôn cô mỹ phụ kia lúc này đnag hôn mê, toàn thân hiện lên vẻ hồng nhuận, xem ra đang bị vây vào giai đoạn huyền tử (?). Những bông tuyết bên ngoài phấn y nữ tử kia đã tan biến, trên mi tâm có một dấu ấn bông tuyết, phát ra từng trận thanh lương khiến cho nàng có thể sinh tồn ở bên trong bọt khí này.

Nàng liếc mắt liền nhìn thấy Vương Lâm đang tiến đến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và kinh hãi. Nàng tuy biết rằng Vương Lâm Chu Tước đã giác tỉnh nhưng lại không nghĩ rằng ở bên trong dung nham này, Vương Lâm không những không có thương tổn gì, mà còn như đang dẫm lên đất bằng vậy.

- Khó trách những người đó đối với Tứ Thánh Tông lại kiêng kỵ như thế. Không ngờ sau khi Chu Tước giác tỉnh, người này lại có năng lực kháng hỏa đáng sợ như thế!

Phấn y nữ tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Nàng ở bên trong dung nham đã qua mấy tháng, thủy chung không thể đi tới quá nhanh. May mà lại tìm được Thôn cô mỹ phụ vẫn luôn hôn mê, trong cơ thể lại quỷ dị chứa đầy hỏa lực.

Với tu vi của phấn y nữ tử không thể cứu được Thôn cô mỹ phụ này, bên trong dung nham, tuy có pháp bảo hộ thân của sư tỷ đưa tặng nhưng đi lại vẫn rất gian nan. Mấy tháng qua, cuối cùng nàng mới tìm được đến đại điện này, không ngờ ở đây lại gặp Vương Lâm.

Nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm, phấn y nữ tử trong lòng lại hồi hộp, thần sắc có chút lo lắng, khống chế tốc độ của bọt khí nhanh hơn, lao thẳng về phía đại điện.

Bởi vì đột nhiên tăng tốc, bọt khí kia lập tức có chút không ổn, coi như sắp sụp đổ đến nơi. Nhưng lúc này phấn y nữ tử cũng không thể quan được nhiều như thế, chỉ mong nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với đại điện kia.

Thần sắc của Vương Lâm lạnh lùng, từng bước một đi trong dung nham, tiến về phía bọt khí của phấn y nữ tử và Thôn cô mỹ phụ kia. Mắt thấy đã ngày càng gần, thần sắc của phấn y nữ tử lại càng thêm lo lắng. Nàng không đoán ra được tâm tư của Vương Lâm nhưng lại biết Vương Lâm và đoàn người của Thôn cô mỹ phụ cũng có ân oán. Lúc này tiến đến sợ rằng chính là vì giết Thôn cô mỹ phụ này!

- Vương Lâm, Hư Không Tử và ngươi có cừu oán nhưng hai người bọn ta cũng không có ân oán gì với ngươi!

Phấn y nữ tử thấy khoảng cách tới Vương Lâm đã không đủ mười trượng nữa nên lập tức lớn tiếng nói.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1058: Thiên Hồn đạo

Thần sắc của Vương Lâm thủy chung vẫn lạnh như băng, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mười trượng, tiến đến bên ngoài bọt khí chứa hai nữ tử này. Hắn lạnh lùng nhìn nàng và Thôn cô mỹ phụ đang hôn mê kia!

Ánh mắt của phấn y nữ tử lộ ra vẻ hoảng sợ, dấu vết bông tuyết ở trên mi tâm không ngừng lóe lên. Nội tâm nàng lúc này đã cực kỳ căng thẳng, trong sự yên lặng quỷ dị trong dung nham này, hết thảy hành vi của đối phương, nàng đều không có thực lực mà ngăn cản. Diu nhất để nàng dựa vào chính là dấu ấn bông tuyết trên mi tâm kia. Đây là pháp bảo phòng thân mà Đại sư tỷ đã cấp cho nàng để phòng thân.

- Ngươi là Côn Hư Thanh nữ!?

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào phấn y nữ tử, bình tĩnh truyền ra thần niệm. Thần niệm này dung hợp vào dung nham, hóa thành sóng gợn quanh quẩn, không ngờ khiến cho bọt khí ngoài thân thể nàng dao động kịch liệt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Sắc mặt của phấn y nữ tử lập tức tái nhợt, cắn môi lắc lắc đầu nói:

- Ta không phải là Côn Hư Thánh nữ, đó là Đại sư tỷ của ta.

- Ngươi và nàng có quan hệ như thế nào?

Vương Lâm chỉ về phía Thôn cô mỹ phụ hỏi.

- Nàng là trưởng bối của Côn Hư chi cảnh.

Phấn y nữ tử không dám không trả lời. Lúc này Vương Lâm chỉ cần đùa giỡn, đâm phá bọt khí này thì dù nàng có pháp bảo hộ thân, có thể kháng cự lại dung nham nơi này. Nhưng Thôn cô mỹ phụ lập tức sẽ bị dung nham vây ngập, khiến cho trong hỏa độc trong thân thể lại càng thêm nghiêm trọng, thậm chí có thể vì thế mà hình thần câu diệt!

- Hư Không Tử có đắc tội ngươi nhưng chúng ta không có! Ngươi…

Không đợi phấn y nữ tử nói xong, đồng tử trong hai mắt nàng lập tức co rút lại, vội vàng lui về sau vài bước, bông tuyết trên mi tâm lập tức biến ảo, lóe ra trước người nàng.

Chỉ thấy khi nàng đang nói chuyện, Vương Lâm đã tiến một bước xuyên thấu bọt khí, đứng đối diện với phấn y nữ tử.

- Thu hồi pháp bảo của ngươi lại.

Tiến vào trong bọt khí, Vương Lâm ngồi xổm xuống, ánh mắt dừng trên người Thôn cô mỹ phụ đã hôn mê, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị. Về phần phấn y nữ tử, Vương Lâm căn bản là không coi vào mắt, dù nàng có pháp bảo bông tuyết kia nhưng Vương Lâm vẫn không coi vào đâu.

- Ngươi muốn làm gì?!

Trái tim nữ tử đột nhiên đập nhanh lên, nhìn thấy tay phải Vương Lâm đặt lên mi tâm Thôn co mỹ phụ thì lập tức thốt lên.

Những ngay khi nàng định ra tay, Vương Lâm vẫn chưa quay lại mà tay trái tùy ý chỉ ra phía sau.

- Ồn ào!

Định Thân thuật bỗng nhiên được hắn thi triển ra. Thân mình của phấn y nữ tử đột nhiên ngẩn ra. Thân thể nàng tuy bị định trụ nhưng bông tuyết

trước người nàng cũng hóa thành vô số, vờn quanh bốn phía thân mình, phòng thủ nghiêm mật.

Vương Lâm không để ý tới phấn y nữ tử nữa mà tay phải điểm lên mi tâm Thôn cô mỹ phụ, thừa dịp thân thể đối phương đang bị hỏa độc hoảnh hành, nguyên thần cực kỳ suy yếu, thần trí hôn mê thì thần thức bỗng nhiên theo ngón tay tiến vào trong thân thể nàng, quét ngang tâm thần nàng!

Một loạt ký ức của Thôn cô mỹ phụ nháy mắt xuất hiện trong đầu Vương Lâm. Thôn cô mỹ phụ này tuy tu vi cao hơn Vương Lâm nhưng vì những nguyên nhân trọng yếu trên mà lại bị Vương Lâm sử dụng thần thức quét ngang ký ức một phen. Đối với Vương Lâm mà nói, nữ tử này sống hay chết không trọng yếu mà hắn cần chính là trí nhớ của nàng!

Hết thảy trí nhớ có liên quan đến Côn Hư chi cảnh! Đây là do hoàn cảnh của Vương Lâm bắt buộc, hắn muốn hiểu biết về Côn Hư chi cảnh, khiến hắn chân chính biết được nguyên nhân. Trước đó, khi tu vi hắn tăng lên Khuy Niết đại viên mãn, tâm thần trần ngập tinh không, ở bên trong Côn Hư chi cảnh, hắn thấy được một bóng dáng khiến hắn cực kỳ thống khổ!

Thần thức hắn đảo qua ký ức của Thôn cô mỹ phụ, Vương Lâm dần dần có một số hiểu biết về Côn Hư chi cảnh, thần sắc hắn càng ngày càng trở nên ngưng trọng. Những những thứ này cũng không phải là cái hắn muốn. Theo không ngừng lục lọi ký ức của Thôn cô mỹ phụ, thân mình Thôn cô mỹ phụ cũng không ngừng trở nên run rây, lông mi cũng giật giật, dung nhan thành thục lộ ra vẻ ửng hồng khác thường khiến người ta cũng phải động tâm.

Dưới Sưu hồn thuật của Vương Lâm, hiển nhiên khiên hỏa độc trong cơ thể nàng không thể áp chế, có dấu hiệu bùng nổ. Phấn y nữ tử bị định trụ bên cạnh ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, khi nhìn về Vương Lâm lại tràn đầy hận ý. Chỉ có điều tu vi của nàng không đủ, dưới Định Thân thuật của Vương Lâm căn bản không có lực mà phản kháng.

Khi quét ngang tâm thần của Thôn cô mỹ phụ, thân mình Vương Lâm đột nhiên chấn động, đã tìm ra thứ mà hắn đang đang muốn. Trong ký ức của nàng rõ ràng xuất hiện một bóng hình cao ngạo.

Thân ảnh ấy chính là người mà tràn ngập tâm thần Vương Lâm khi còn ở trong Côn Hư chi cảnh!

- Côn Hư Thánh nữ Mộc Băng Mi!

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ phức tạp, lại tiếp tục tìm tòi trong ký ức của nữ tử này.

Thôn cô mỹ phụ rất sùng kính Cô Hư Thánh nữ nhưng lại không hiểu biết nhiều lắm, chỉ có biết được công pháp của Thánh nữ tu luyện rất cổ quái. Lịch đại Thánh nữ gần như đều tu luyện công pháp này, một khi đạt tới viên mãn sẽ trở thành tối cường giả của Côn Hư chi cảnh.

Đáng tiếc công pháp này dường như rất khó tu luyện, cho nên trừ bỏ Thánh nữ đầu tiên ra thì gần như không có ai thành công! Chỉ đến Thánh nữ thứ bảy Mộc Băng Mi này mới dường như có chút thành tựu.

- Liễu Mi - Mộc Băng Mi!

Từ trong tâm thần Vương Lâm truyền ra từng trận đau nhức, lại có thể cảm nhận được Vương Bình ở bên trong Thiên Nghịch Châu vì tâm thần hắn dao động mà cũng xuất hiện một tia thức tỉnh.

Nhớ tới Vương Bình, trái tim Vương Lâm giống như bị dao cắt. Cả đời này, Vương Bình thủy chung có một nguyện vọng mà cả đời nó chỉ đề cập đến một lẫn mà sau khi không có được đáp án, mãi cho đến khi qua đời cũng không nhắc tới nữa.

Hắn rất muốn rất muốn được nhìn thấy mẫu thân của mình một lần!

Vương Lâm trầm mặc đứng lên, nhìn qua phấn y nữ tử. Từ trong ký ức của Thôn cô mỹ phụ, Vương Lâm biết rằng nữ tử này chính là sư muội của Liễu Mi, cũng cùng tu luyện một loại công pháp, cùng với Thôn cô mỹ phụ không chỉ có quan hệ trưởng bối bình thường mà Thôn cô mỹ phụ luôn theo sự trưởng thành của nàng cho tới khi nàng trở thành sư muội của Liễu Mi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, bình tĩnh mở miệng nói:

- Nếu ta không cứu nàng thì chỉ trong vòng một nén nhang, nàng sẽ chắc chắn phải chết không nghi ngờ!

Toàn thân Thôn cô mỹ phụ hiện lên vẻ hồng nhuận. Loại hồng nhuận này là một loại rất yêu dị, lại có rất nhiều mồ hôi từ trong cơ thể nàng túa ra nhưng đảo mắt liền hóa thành bạch khí bay lên.

Nếu là cứ tiếp tục thế này, Thôn cô mỹ phụ không duy trì được lâu chắc chắn biến thành một khối thây khô. Vả lại nguyên thần cũng sẽ câu diệt! Trên thực tế, dù là Vương Lâm không lục lọi trí nhớ của nàng thì thôn cô mỹ phụ cũng không sống được bao lâu nữa. Tuy nói còn lâu hơn một chút nhưng kết cục vẫn là như thế!

- Nếu ngươi đồng ý chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch! Ta cứu nàng, cũng sẽ mang hai người các ngươi tiến vào bên trong đại điện, tiến nhập tầng thứ tám nhưng ngươi phải cho ta sưu tầm ký ức!

Vương Lâm bình thản nói. Hắn cho nữ tử này lựa chọn, nếu là đối phương đồng ý thì liền thôi nhưng nếu không đồng ý thì Vương Lâm cũng sẽ ra tay.

Phấn y nữ tử cười thảm. Nàng đã nhìn ra sự kiên định trong lời nói của Vương Lâm. Nàng vốn thông minh sắc sao, tự nhiên biết Vương Lâm lục lọi trí nhớ chính là muốn tìm ra thứ gì đó!

Vả lại quan sát dưới, thứ hắn tìm kiếm nhất định là có liên quan đến Đại sư tỷ của mình. Dù mình không đồng ý cũng không có tác dụng gì cả!

Gật gật đầu, phân y nữ tử buông tha cho việc phản kháng!

Vương Lâm không nói thêm gì nữa mà tay áo đảo qua, cuốn lấy hai nữ tử này, bước ra một bước! Không ngờ trực tiếp xuyên qua bọt khí, lao thẳng về phía trước!

Rất nhanh đã bước tới gần đại điện, nhoáng cái đã tiến vào bên trong. Sau khi tiến vào, tay phải Vương Lâm bấm quyết chỉ về phía trước. Lập tức dung nham trong đại điện nhất tề vân dũng, không ngờ đều hướng về bên ngoài chảy đi. Chỉ một lát sau, đại điện liền không còn chút dung nham nào nữa,. Cánh cửa đại điện phịch một cái đã đóng lại.

Tuy nói nơi này không còn dung nham nữa nhưng vẫn tản ra nhiệt độ cực nóng. Tay áo Vương Lâm vung lên, phấn y nữ tử và Thôn cô mỹ phụ liền dừng ở một bên.

Tay phải Vương Lâm cách không chụp một cái lên người nữ tử này, thân thể nàng lập tức bay lên, dừng ở trước người Vương Lâm. Tay phải Vương Lâm chụp lên người nàng, không để ý đây là một nữ tử. Mỗi lần hắn chụp lên hạ xuống, làn da của nữ tử này lại càng hồng nhuận!

Nửa nén hương sau, toàn thân thể nữ tử này gần như là một mảnh lửa đỏ. Tay phải Vương Lâm bỗng nhiên đặt trên thiên linh nữ tử, hung hăng hút một cái, lập tức hỏa độc trong cơ thể nàng điên cùng vân dũng, theo thiên linh chui hết vào trong tay Vương Lâm.

Dần dần thân mình của Thôn cô mỹ phụ khôi phục lại như thường, chỉ có điều cực kỳ suy yếu, ngã xuống bên cạnh.

- Hiện tại tới phiên ngươi!

Vương Lâm nhìn về phía phấn y nữ tử!

Phấn y nữ tử cắn môi, trầm mặc một chút rồi khoanh chân ngồi xuống, tay phải đặt lên mi tâm. Lập tức những bông tuyết phiêu phù bên ngoài thân thể nàng nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Nàng nhắm hai mắt, ngồi đó không nhúc nhích!

Vương Lâm không có chút nào thương hoa tiếc ngọc. Đây chỉ là một cuộc trao đổi mà thôi. Tay phải hắn nháy mắt đã điểm lên trên mi tâm phấn y nữ tử. Thần thức của hắn tràn ra, bắt đầu lục lọi ký ức của nàng ta.

Thân mình phấn y nữ tử run rẩy, nhưng vẫn cắn răng kiên trì. Bị sưu tầm ký ức dù đối với nàng sẽ có nguy hại nhưng Vương Lâm cũng không phải là người tàn bạo, chỉ cần trong lúc tìm tòi nàng không phản kháng

liền sẽ không cưỡng ép phá vỡ. Cho nên hết thảy phấn y nữ tử đã từ bỏ hoàn toàn sự phản kháng.

Theo lục lọi, Vương Lâm dần dần có nhiều thêm sự hiểu biết về Mộc Băng Mi. Một lúc lâu sau, hắn nâng tay phải lên, vẻ phức tạp trên thần sắc càng đậm.

- Thiên Hồn đạo, giả tưởng Thiên đạo có hồn! Tu luyện hồn đạo này có vô số phân thân, trải qua phần đông đều tu luyện vô số công pháp bất đồng, đạt được vô số ý cảnh, thủy chung giữ lại ở bản tâm, cuối cùng phân thân hợp nhất, đạt tới Thiên Hồn đạo!

Thiên Hồn đạo chính là thần thông đỉnh phong của Côn Hư chi cảnh! Chỉ có Thánh nữ đời thứ nhất là thành công, từ đó đến nay, lịch đại Thánh nữ đều thất bại, bị lạc bản tâm mà chết!

Mộc Băng Mi thân là Thánh nữ đời thứ bảy, không ngờ lấy vô tình đạo mở ra một con đường tắt. Sau khi tu Thiên Hồn đạo này hiện ra phân thân, không giữ lại bản tâm của phân thân mà khiến phân thân tự hành tồn tại, sản sinh ra một ý thức mới, không chút nào biết về sự tồn tại của bản thể. Chỉ khi đạt tới một yêu cầu nhất định mới mở ra ký ức truyền thừa, dung hợp lại với bản thể.

Thiên đạo vô tình nên phân thân cũng cần vô tình!

Mà phân thân của nàng cũng không nhiều vô số giống như lịch Đại Thánh nữ mà chỉ có chín cái!

Chín phân thân này nàng lựa chọn các tu chân tinh đều đã trải qua sự tính toán rất thâm sâu, rồi mới xác định. Trải qua vô số năm, tám phân thân trước đều toàn bộ viên mãn, bảo lưu được tấm thân xử nữ thức tỉnh.

Nhưng phân thân thứ chín ở Chu Tước Tinh, xuất hiện biến cố bất ngờ! Còn biến cố như thế nào thì phấn y nữ tử không biết được. Nàng chỉ biết phân thân thứ chín tên là Liễu Mi. Vì phân thân này mà Đại sư tỷ đã lâm và một tràng tranh đấu!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1059: Một quyền kinh thiên

Sắc mặt của phấn y nữ tử tái nhợt, mồ hôi không ngừng từ trên trán bí ra, thân thể cực kỳ suy yếu. Nhưng lục soát ký ức cũng không gây ra thương tổn gì lớn, điều tức một chút là có thể khôi phục lại.

Vương Lâm than nhẹ, trong lòng hắn đã có đáp án đối với Côn Hư Thánh nữ, tuy cũng chưa hoàn toàn đầy đủ nhưng với tâm trí và sự hiểu biết của Vương Lâm thì đã có thể nhìn ra được vấn đề.

Sau khi trầm mặc một lát, ánh mắt Vương Lâm lại đảo qua đại điện, tìm được chỗ để mở ra.

- Mở ra trận pháp này, hai người các ngươi có thể tiến vào tầng thứ tám, hãy tự thu xếp đi!

Vương Lâm bước chân tiến về phía trước, mở ra truyền tống trận nơi này, bóng dáng biến mất.

Thôn cô mỹ phụ kia tuy hắn không giết nhưng khi lục soát ký ức cũng bị hắn hủy đi hết thảy trí nhớ có liên quan đến những bí mật của Vương Lâm, lại âm thầm bố trí cấm chế. Nếu Thôn cô mỹ phụ này vẫn cứ gây phiền phức cho hắn thì hắn dẫn phát cấm chế khiến tâm thần nàng sụp đổ.

Tầng thứ tám Tiên phủ, khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến vào, hắn lập tức nghe được từng trận âm thanh ầm ầm truyền đến, cũng có vô số nguyên lực dao động điên cuồng truyền ra!

Tầng thứ tám này là một mảnh tối đen, toàn bộ đều bị vây bên trong màn sương đen, thần thức không thể tản ra, càng nhìn không ra chút manh mối nào. Nhưng từng trận âm thanh ầm ầm cũng ngày càng dồn dập, mơ hồ còn có âm thanh rống giận quanh quẩn.

Nghe thanh âm này dường như là của Lăng Thiên Hầu.

Hai mắt Vương Lâm ngưng trọng, yên lặng lắng nghe hồi lâu liền lập tức lui lại. Nhưng ngay khi thân mình hắn lui về phía sau, màn sương đen phía trước đột nhiên quay cuồng, cũng chính là Lăng Thiên Hầu đột nhiên lao ra. Lúc này đây, Lăng Thiên Hầu lao ra, bộ dáng cực kỳ chật vật, trong sắc mặt tái nhợt đã hiện lên vẻ hoảng sợ. Trước ngực hắn lại có một chưởng ấn màu đen. Chưởng ấn này phá nát quần áo, trực tiếp in sâu trên da. Theo hắn lao tới, màn sương đen dày đặc đều hướng về chưởng ấn kia lao tới.

Phía sau hắn, từ bên trong màn sương đen có một đạo ma ảnh không ngừng đuổi theo, cuốn động màn sương đen hóa thành một ma đầu thật lớn, hướng về Lăng Thiên Hầu đang bỏ chạy phía trước cắn một ngụm.

Vẻ hoảng sợ trong mắt Lăng Thiên Hầu càng thêm đậm nhưng cũng cắn răng xoay ngoắt người lại, phun ra một cỗ nguyên thần khí, lại cách không điểm về phía trước. Lập tức trước người hắn xuất hiện một cái

khe, từ bên trong đó một đạo hồng quang lóe ra. Con Kỳ Lân thú của Lăng Thiên Hầu nháy mắt lao ra, gầm nhẹ một tiếng xông về phía ma đầu kia.

Toàn thân con Kỳ Lân này đồng dạng bị thương, cũng có rất nhiều máu tươi chảy ra. Ánh mắt Lăng Thiên Hầu lộ ra vẻ đau lòng những vào thời khắc nguy hiểm này cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, thấp giọng quát:

- Huyết thị!

Trong khi hét lên, tay phải hắn vỗ lên mi tâm, lập tức hai thanh nguyên thần kiếm còn sót lại lập tức bay ra, không nhằm về phía ma đầu mà lao thẳng về phía con Kỳ Lân!

Kỳ Lân thú kêu lên một tiếng nhưng cũng không phản kháng, mặc cho hai thanh kiếm xuyên qua thân mình. Máu tươi của nó lại phun ra ngập trời, lập tức tràn ngập một phạm vi hai trăm trượng

- Thú Hồn hiện!

Lăng Thiên Hầu hét lớn một tiếng, lập tức toàn thân con Kỳ Lân này sụp đổ ầm một tiếng. Khoảnh khắc khi máu tươi như mưa tràn ra khắp nơi, từ trong thân thể sụp đổ của nó lập tức xuất hiện Kỳ Lân hồn!

Kỳ Lân hồn vừa xuất hiện lập tức ngửa đầu lên trời gầm rốngmootj tiếng. Tiếng gầm rống này thì tai không thể nghe được, chỉ nguyên thần mới phát hiện ra, dừng ở trong nguyên thần Vương Lâm thì giống như tiếng sét đánh!

Kỳ Lân hồn gầm rống lao ra, lập tức lao tới cắn xé với ma đầu kia, ý đồ ngăn cản sự truy kích của nó. Nhìn máu tươi Kỳ Lân vương khắp bầu trời, hai mắt Lăng Thiên Hầu cũng là một mảnh tơ máu, trái tim hắn cũng như đang tích huyết!

Kỳ Lân thú này đã theo hắn vô số năm, trở thành một bộ phận của sinh mạng rất khó chia lìa. Những lúc này đây hắn lại tự thân cắt máu con thú này, lấy máu hiến tế ra thú hồn, thúc giục thú hồn xuất hiện.

Lăng Thiên Hầu gầm nhẹ, hai tay bấm quyết chỉ về phía trước. Lập tức biển máu điên cuồng dâng lên, lao thẳng về phía Kỳ Lân hồn đang quấn lấy ma đầu kia. Biển máu đầy trời này cũng nhiễm một tia màu vàng, xuyên thấu vào khiến cho màn sương đen cũng bị tiêu tan hơn phân nửa. Toàn bộ số máu này dường như không gặp chút trở ngại nào, toàn bộ đều ngưng tụ về phía ma đầu kia.

- Vương Lâm, giúp ta! Độ hung hiểm nơi này cũng không phải một người có thể kháng cự. Hãy đánh cùng ta, sau đó ta sẽ giải thích.

Sở dĩ hắn chọn chạy trốn về phía này là vì nhận thấy có người truyền tống vào. Dưới suy nghĩ của hắn, trong số những người chưa tiến vào thì người có tư cách nhất chính là Vương Lâm!

Vừa mới tiến vào tầng thứ tám, Vương Lâm đã lập tức gặp phải Lăng Thiên Hầu đang chật vật như thế, thậm chí không tiếc hủy đi Kỳ Lân thú. Đối với chuyện gì xảy ra cho mọi người sau khi tiến vào tầng thứ tám, trong lòng Vương Lâm có dự cảm xấu!

Việc này nhất thiết phải tìm người mới hỏi ra đã phát sinh biến cố gì! Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, nhoáng lên một cái theo màn sương đen lao ra, không nói lời vô nghĩ gì với Lăng Thiên Hầu mà trực tiếp nhảy lên, định thi triển thần thông.

- Hết thảy thần thông đối với nó không có tác dụng gì đâu! Lại làm cho nó cắn nuốt mất!

Lăng Thiên Hầu lập tức lớn tiếng nói, cùng lúc đó, hắn vỗ túi trữ vật lập tức trong tay lại xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ rồi ném về phía trước. Thanh tiểu kiếm màu đỏ này lập tức nhanh như thiểm điện, lao thẳng về phía trước. Nháy mắt khi tới gần ma đầu kia, Lăng Thiên Hầu đau lòng quát lớn:

- Bạo!

Lời này vừa ra, thanh tiểu kiếm kia lập tức ầm ầm sụp đổ, hình thành một cỗ lực lượng mang tính hủy diệt, nhảy vào trong cơ thể của ma đầu. Tên ma đầu này lập tức phát ra từng tiếng kêu bén nhọn đau đớn.

Trong mắt Vương Lâm, ma đầu này rõ ràng chính là một Cổ Ma! Chẳng qua Cổ Ma này rất cổ quái, có bộ dáng như tán ma nhưng trong mắt trái không ngờ lại có tinh điểm!

Tổng cộng có tám tinh điểm! Trong đó có bảy tinh điểm ảm đạm nhưng vẫn có một tinh điểm phát ra từng trận thiên ma khí.

Giờ phút này, Cổ Ma ăn đau khổ, tinh điểm trong mắt trái cấp tốc xoay tròn, duy nhất một tinh điểm lóng lánh kia lại càng phát ra ma khí dày đặc, khiến cho thoạt nhìn Cổ Ma này tràn đầy cảm giác âm trầm.

Trong tiếng gào rít, thân mình Cổ Ma nhoáng lên một cái, không ngờ thoát khỏi sự giằng co với Kỳ Lân hồn, lao thẳng về phía Lăng Thiên Hầu. Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, tay phải nắm lại, trực tiếp đánh về phía trước một quyền.

Hư ảnh của Cổ Thần biến ảo ra, dung nhập vào trong màn sương đen, vẫn chưa rõ ràng hiện ra. Nhưng khoảnh khắc một quyền này được đánh ra cũng khiến cho thân mình Cổ Ma đột nhiên chấn động. Thân mình hắn đang lao về phía Lăng Thiên Hầu đột ngột dừng lại, xoay mạnh người, đôi ma nhãn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Không ngờ nó buông tha cho Lăng Thiên Hầu, cả người hóa thành mà ảnh xông ngược tới Vương Lâm.

Hiển nhiên hắn nhận ra khí tức Cổ Thần Vương Lâm.

Tâm thần Vương Lâm khẽ chuyển, lập tức phía sau hắn xuất hiện một Thái Cực đồ có hắc bạch nhị khí vờn quanh, rồi hạ xuống tay phải Vương Lâm, dần hóa thành một pháp bảo có dung nhập đạo niệm của hắn - Côn Cực Tiên!

Côn Cực Tiên tới tay, Vương Lâm run lên, lập tức từ trên cây tiên này phát ra âm thanh bang bang, không ngờ lập tức xuất hiện một miếng da bên trên, từ đó phát ra kim quang chói mắt.

Nháy mắt khi ma ảnh kia tới gần, Côn Cực Tiên lập tức quét ngang ra, bụp một tiếng đã đánh lên người Cổ Ma. Thân mình Cổ Ma lập tức bị khựng lại, nơi cây tiên đi qua không ngờ phụt ra rất nhiều ma khí. Nó lại ăn thêm một vố đau, hai mắt hiện lên vẻ khát máu, đang đinh lao tới lần nữa! Nhưng Côn Cực Tiên trong tay Vương Lâm cũng lần nữa quét ra, xé gió đánh lên người Cổ Ma. Bụp một tiếng, thân mình Cổ Ma lại run rẩy. Vương Lâm vẫn không dừng lại, không ngừng rút ra đánh vào. Cổ Ma dường như rất e ngại đối với cây tiên này, liên tục phải lui về phía sau.

Nhưng ngay khi nó rời ra khoảng cách mười trượng thì thân thể nó không ngời nhanh chóng co rút lại, nháy mắt đã hóa thành một chưởng ấn màu đen thật lớn, mang theo tiếng gào rít đánh thẳng về phía Vương Lâm.

- Vương Lâm cẩn thận! Ma chưởng này có thể xuyên thấu hết thảy phòng hộ!

Khoảnh khắc khi Lăng Thiên Hầu nhìn thấy ma chưởng này, lập tức tâm thần chấn động. Thương thế trên ngực hắn cũng chính là do ma chưởng này gây nên.

Nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy ma chưởng, hai mắt hắn lập tức bắn ra tinh quang. Ma chưởng thật lớn này khiến hắn có một cảm giác rất quen thuộc. Khoảnh khắc nó tiến tới, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đồng thời nâng tay phải lên. Trong đầu hắn hiện lên một thức kinh thiên mà năm đó hắn cảm ngộ ra ở Vũ chi Tiên giới!

- Một chưởng này ta sẽ tiếp!

Năm đó, tu vi của Vương Lâm không đủ nhưng lúc này hắn đã là Khuy Niết đỉnh phong, lại nắm giữ thân thể Cổ Thần. Khi hắn nâng tay lên, một chưởng thật lớn năm đó ở Vũ chi Tiên giới lập tức hiện lên trong đầu, cuối cùng thay thế tất cả, trở thành vĩnh hằng, hóa thành một cỗ ý niệm, dũng mãnh tiến vào tay phải hắn, theo một chưởng này bung ra!

Một chưởng này lập tức khiến thiên địa biến sắc. Âm thanh ầm ầm đột nhiên từ dưới đất vang lên. Màn sương đen xung quanh như bị cuồng phòng quét qua, lập tức điên cuồng lùi về bốn phía.

Bên trong một chưởng này ẩn chứa đạo niệm, là một loại khí thế duy ngã độc tôn thượng thiên hạ địa! Một chưởng này múa ra, lập tức biến ảo ra

một chưởng ấn thật lớn như già thiên tế nhật, với một cỗ uy áp không thể hình dung nổi ầm ầm đánh tới.

Gần như nháy mắt chưởng ấn này đã đánh mạnh lên chưởng ấn của Cổ Ma kia. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, thiên địa đều phải rung chuyển. Chưởng ấn của Cổ Ma băng hội, hóa thành vô số ma khí, ngưng tụ lại thành bộ dáng của Cổ Ma. Ánh mắt nó hiện lên vẻ hoảng sợ, lập tức hét lớn một tiếng, lui lại định bỏ chạy!

Nhưng một chưởng của Vương Lâm vẫn chưa tiêu tan mà lấy một khí thế điên cuồng quét tới phía trwocs, lập tức màn sương đen trong tầng thứ tám của Tiên phủ đều phải tản ra bốn phía. Không ngờ dưới một chưởng này của Vương Lâm, phía trước như mở ra một thông đạo thật dài. Dưới chưởng ấn này, Cổ Ma không thể thoát ra, một lúc sau đã bị chưởng ấn đuổi kịp rồi xuyên qua thân thể. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Mắt trái của Cổ Ma chợt lóe lên, khoảnh khắc khi thân thể tiêu tan không ngờ bay ram vọt thẳng về phía trước.

Chưởng ấn vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục công kích tới. Dọc theo đường đi, tất cả lầu các cản trở đều ầm ầm sụp đổ. Theo chưởng ấn điên cuồng đánh tới, cuối cùng nó đụng tới bên ngoài cung điện ở vị trí trung tâm.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, cung điện thật lớn ở trung tâm bị hủy mất một nửa, lộ ra chín mươi chín cái giá nến ở bên trong! Nháy mắt một chưởng này đảo qua, trong chín mươi chín cây nến này chỉ còn lại hai cây là còn đang được đốt chay, trong đó một cây cũng lay động kịch liệt, cuối cùng cũng tắt.

Chỉ có một cây nến còn lại lúc này cũng có dấu tiệu tắt nhưng vẫn còn đang dãy dụa.

Lăng Thiên Hầu ngơ ngác nhìn hết thảy, hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin. Đối với thần thông này của Vương Lâm, trong lòng hắn nhấc lên một hồi kinh hoàng!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1060: Cổ Ma Tháp Già

Đi!

Câu nói của Vương Lâm ngắn gọn, thân mình hắn lướt theo thông đạo mà chưởng ấn vừa tạo ra, đi thẳng về phía trước. Lúc này trong lòng hắn không bình tĩnh như ngoài mặt biểu hiện, uy lực của một chưởng kia chẳng qua chỉ phát huy ra một bộ phận rất nhỏ mà thôi. Nếu có thể hoàn toàn phát huy ra thì từ tầng một đến tầng chín của Tiên phủ này cũng có thể đánh nát chỉ với một chưởng kia.

Lăng Thiên Hầu nghe thế lập tức đi theo phía sau Vương Lâm, vẻ kiêng kỵ lại càng sâu. Hắn càng không nhìn thấu được người này, dù hắn tự nhận tu vi cao hơn đối phương nhiều nhưng nếu thực sự lao vào chém giết thì Lăng Thiên Hầu tự nhận không nhất định có thể dành được chiến thắng!

Tốc độ của Vương Lâm nhanh như tia chớp, lao thẳng về phía trước. Một lúc sau hắn đã tới phía trước cung điện ở vị trí trung tâm đã bị hủy đi một nửa kia. Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Lăng Thiên Hầu đi theo phía sau. Vương Lâm xuất ra một vốc đan được cho vào trong miệng rồi vỗ túi trữ vật, ngân quang chợt lóe lên, ngân y nữ tử lại xuất hiện bên cạnh hắn, ánh mắt lạnh như băng cũng đảo qua người Lăng Thiên Hầu một cái.

Đồng tử trong mắt Lăng Thiên Hầu co rút lại, đáy lòng càng cảm thấy Vương Lâm bí hiểm!

- Người này ta đoán không ra, bất kể là thần thông hay tu vi, hay hết thảy những thứ khác chỉ có thể dùng hai chữ “bí hiểm” để hình dung!

Cả đời Lăng Thiên Hầu chỉ dùng hai từ “bí hiểm” để hình dung một người là Yêu Vận Tử, lúc này lại có thêm một người nữa!

Hắn không sử dụng viên đan dược mà Vương Nguy đưa cho hắn lúc trước mà nuốt vào những tiên đan bình thường, nhanh chóng bồi bổ nguyên thần mà vừa thất thoát một lượng nguyên lực lớn! Sự thất thoát

nguyên lực này không ngờ không thua kém gì lần trước khi thi triển Thái kiếm!

Chẳng qua Vương Lâm mới từ trong dung nham đi ra, ngoại trừ hỏa nguyên lực đang vận chuyển trong cơ thể thì có đại lượng nguyên lực tự do, dưới mấy tháng thổ nạp bị Chu Tước đồ đằng ở trên cơ thể hấp thu không ít.

Trong mấy tháng đả tọa kia, Vương Lâm phát hiện ra rằng hỏa nguyên lực do Chu Tước đồ đằng hấp thu có thể lưu chuyển tới trong cơ thể mình. Phát hiện này cũng là nguyên nhân khiến Vương Lâm lưu lại trong dung nham một thời gian dài như thế!

Nuốt đan dược này vào, không cần sử dụng hỏa nguyên lực trong Chu Tước đồ đằng, sau khi hấp thu nguyên lực tự do trong cơ thể và dược lực, thân thể Vương Lâm cũng đã hơi khôi phục lại.

Rất nhanh hắn đã đi tới đại điện đổ nát ở vị trí trung ương kia, cây nến duy nhất còn tồn tại cũng đang dãy dụa thiêu đốt. Trong đại điện không một bóng người, sau khi đi vào, ánh mắt Vương Lâm đảo qua rồi bình thản mở miệng nói:

- Nơi này đã phát sinh sự tình gì?

Sau khi theo Vương Lâm bước vào nơi này, sự sợ hãi trong lòng vẫn hiện lên trên khuôn mặt Lăng Thiên Hầu. Hắn nói:

- Khi đoàn người chúng ta theo tầng thứ bảy tiến vào trong này thì nơi đây không có màn sương đen này. Nhưng sau khi vào tới đại điện, ngay khi mở ra nhập khẩu tiến vào tầng thức chín thì có ba đạo ma ảnh từ trong nhập khẩu lao ra, ngay lập tức khiến nơi này tràn ngập sương mù. Ba đạo ma ảnh kia thật quá quỷ dị. Hư Không Tử nháy mắt đã bị trọng thương. Thậm chí Vương Nguy cũng suýt chết bởi vì Bối La đánh lén, Thiên Vận Tử đồng dạng cũng ra tay trợ giúp Bối La. Về phần Hồ Quyên thì nàng chưa kịp ra tay đã lập tức bị hút vào bên trong tầng thứ chín. Ta cũng bị một ma ảnh gây thương tích, nhất là dưới màn sương đen nơi này, nhìn không rõ hết thảy bốn phía. Thần thức tản ra cũng không thể xuyên thấu được chút nào!

Lăng Thiên Hầu đem mọi việc diễn ra trước đó đơn giản kể lại một lượt. Vương Lâm càng nghe càng nhíu mày, âm thầm kinh hãi. Thiên Vận Tử trở giúp Bối La thì Vương Lâm cũng không quá bất ngờ. Nơi Yêu Linh chi địa này, Thiên Vận Tử đã mấy lần tới đây, nếu khồng có chút quan hệ nào với Cổ Yêu thì Vương Lâm tuyệt đối không tin!

Hơn nữa hồi tưởng lại năm đó ở Thiên Vận Tông, Vương Lâm từng thấy Đại sư huynh của Tử hệ thi triển một loại thần thông giống như yêu thuật. Cảnh tượng đó vẫn khắc sâu ở trong trí nhớ của hắn.

Sau này, theo thời gian tiếp xúc càng dài, mỗi khi nhớ tới chuyện này, Vương Lâm càng thêm xác định phán đoán của mình.

Nhất là khi ở trong Yêu Linh chi địa này, Vương Lâm đạt được một khối thân thể của tán ma. Rõ ràng thân thể đó chính là Lăng Thiên Hầu trước mắt này, chẳng qua trẻ hơn rất nhiều mà thôi!

Hiện tại thân thể này vẫn còn ở trong túi trữ vật của Vương Lâm. Vương Lâm tin rằng chỉ cần mình xuất ra khối thân thể này, sắc mặt của Lăng Thiên Hầu chắc chắn sẽ đại biến, dù là Thiên Vận Tử sợ rằng thần sắc cũng phải có biến hóa!

- Cổ Ma, Cổ Yêu, Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hầu, giữa bọn họ nhất định có một mối liên hệ quỷ dị nào đó…

Thần sắc của Vương Lâm bất động, đánh giá một lượt đại điện còn sót lại này. Ánh mắt lần nữa liếc nhìn cây nến duy nhất còn đang cháy kia.

- Làm sao có thể mở ra nơi này!?

Vương Lâm không thấy nhập khẩu tiến vào tầng thứ chín. Bất kể là vì Chu Dật hay Tư Đồ Nam, hắn đều cần phải đi tiếp! Tuy Tư Đồ Nam không tiến vào nhưng Vương Lâm tin rằng với tu vi của hắn, ở những tầng trước đó nhất định cũng không có nguy hiểm gì!

Nhưng Chu Dật lại đang ở tầng thứ chín, biện pháp giải độc cho Tư Đồ Nam cũng ở tầng thứ chín! Liên quan đến sinh mạng của hai ân nhân này thì làm sao Vương Lâm có thể bỏ mặc được. Dù biết tầng thứ chín đầy ắp nguy cơ nhưng nếu vì thế mà từ bỏ thì Vương Lâm liền tự thấy uổng phí một đời người!

- Ngươi thật sự muốn đi vào?

Lăng Thiên Hầu hơi do dự một chút!

Vương Lâm gật đầu.

Lăng Thiên Hầu trầm ngâm một lát, trong mắt bắn ra một tia điên cuồng!

- Thôi, thời gian ngươi tu đạo so với lão phu thì ít hơn rất nhiều, nhưng cũng có được đảm lượng như thế này! Ái thú của lão phu vì ma vật kia mà bị hủy, cả đời lão phu tu luyện ý cảnh bá đạo, nếu là vì thế này mà rời đi thì lão phu cũng không cam lòng! Thiên Vận Tử dám vào thì lão phu còn phải sợ gì!?!

Hắn bước tới một bước, đi thẳng tới mấy cây nến trên mặt đất, dựa theo trí nhớ về phương pháp Hồ Quyên mở ra lúc trước, nhanh chóng gõ lê những cây nến trên mặt đất.

Lập tức chín mươi chín cây nến trên mặt đất chậm rãi đứng lên, phát ra tiếng ầm ầm, lại chuyển động, phảng phất như bày ra một trận pháp rất lớn.

Từng trận u quang từ trong trận pháp truyền ra, âm thanh ầm ầm lại vang lên. Chín mươi chín cây nến hợp nhất, lập tức một quang viên hư ảnh hiện ra. Màn sương đen từ bên trong đó điên cuồng tràn ra.

Lăng Thiên Hầu cắn răng một cái, nhảy vào trong quang viên, nháy mắt bóng dáng đã biến mất, Vương Lâm cũng không do dự, thở sâu một hơi, thu hồi ngân y nữ tử, bước chân vào trong quang viên.

Ngay tại khi Vương Lâm và Lăng Thiên Hầu tiến vào tầng cuối cùng của Tiên phủ thì bên trong đại điện giống như đúc với tám tầng trước, một bóng dáng trong màn sương đen ngồi trên ghế trên bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Hai mắt người này nhấp nháy, một quang điểm duy nhất ở trên mi tâm lóe ra. Xung quanh quang điểm này cso hắc khí vô tận, không ngừng công kích như muốn cắn nuốt quang điểm kia.

Bên ngoài đại điện, lúc này âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên, từng trận gào rít như tiếng sấm truyền đến. Hiển nhiên là bên ngoài đại điện đang diễn ra một hồi chém giết rất kịch liệt!

Ngoài đại điện, gần như có mặt toàn bộ mọi người. Chẳng qua lúc này, ai ai cũng mang thương tích. Ở bên ngoài đại điện, có vô số ma ảnh đang vờn quanh bọn họ. Những ma ảnh này đều là một đám khát máu, điên cuồng lao ra, không ngừng đối kháng với tu sĩ nơi này. Mặc cho những

tu sĩ này công kích như thế nào thì ma ảnh này đều thủy chung không tiêu tan!

Nếu là mạnh tay thì cũng có ma ảnh trực tiếp băng hội, hình thành một cỗ công kích mang tính hủy diệt, khuếch tán về bốn hía. Do đó, trong khoảng thời gian ngắn, nơi này vẫn bị vây vào trong trạng thái chiến đấu.

Sắc mặt của Hư Không Tử tái nhợt, lúc này khoanh chân ngồi ở không xa, một ngụm máu tươi phun ra, tay phải hắn nhanh chóng điểm lên thân mình, áp chế thương thế!

Bên cạnh hắn, người áo đen mặt không còn chút huyết sắc, cũng đang khoanh chân ngồi xuống, hai mắt cũng nhìn chằm chằm về phía trước.

Hai tay áo của Thiên Vận Tử không ngừng quét ngang. Mỗi lần đều biến ảo ra thần thông kinh thiên, không ngừng phá vỡ hết thảy công kích của ma ảnh. Còn Vương Nguy lúc này thần sắc âm trầm, ngoài thân thể thủy mạc ngập trời, điên cuồng công kích về phía trước.

Có hai nguyên nhân khiến hắn trở nên điên cuồng. Thứ nhất là sư phụ Thanh Lâm, thứ hai chính là sau khi tầng thứ chín bị mở ra, Hồ Quyên lập tức bị hút vào làm cho Vương Nguy phân thân, mới khiến cho Bối La có cơ hội. Thiên Vận Tử lại ra tay đánh lên, khiến Vương Nguy lập tức bị thương. Nhưng Vương Nguy có rất nhiều đan dược, sau khi ăn vào không tiếp tục chém giết với Bối La và Thiên Vận Tử mà nhảy ngay vào tầng thứ chín để tìm kiếm Hồ Quyên.

Còn phía Bối La thì yêu khí toàn thân tung hoành, hình thành yêu diễn xung thiên. Bên trong yêu khí này lại biến ảo ra một hư ảnh Cổ Yêu. Yêu ảnh này nhìn như hư ảnh nhưng thực tế cũng gần như thực chất, phát ra khí tức yêu dị.

Khi nó nâng tay lên thường biến ảo ra thần thông, không ngừng công kích vô số yêu ảnh trong màn sương đen, trong miệng lại hét lớn:

- Tháp Già, những ma ảnh này là tiêu hao ma lực nhất, ta thật muốn nhìn ngươi có thể tiêu hao được bao nhiêu nữa!?!

Trả lời Bối La là một thanh âm khàn khà chấn động bốn phía, khiến tâm thần mọi người nháy mắt lâm vào băng hàn. Thanh âm này mờ ảo hư vô, ẩn chứa một cỗ ma uy.

- Bối La, đợi bản ma hoàn thành bước đoạt xá cuối cùng thì ngươi sẽ liền biết hiện tại ta có bao nhiêu ma lực!!!

Nghe thấy lời này hai mắt Vương Nguy lại đỏ lên, hai tay bấm quyết, lập tức trước người tràn ngập một mảnh màu lam, đảo mắt liền hóa thành một mảnh biển rộng cuồn cuồn. Biển rộng này tràn khắp khoảng không thiên địa, giống như một đại dương chân chính. Dưới một tiếng gầm nhẹ, hải dương vô tận ngập trời này ầm ầm từ trên trời giáng xuống, ập thẳng tới màn sương đen bên ngoài đại điện kia!

Hồ lô lão giả cũng thi triển thần thông, hóa thành vô số pháp thuật lao thẳng về màn sương đen, triển khai một tràng chém giết ma ảnh.

Lúc này đây Chu Dật cũng ở trong này, chẳng qua thân thể hắn suy yếu, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng nhìn về màn sương đen phía trước. Nhưng ma khi nơi này quá mạnh mẽ, hắn thân là linh thể, dưới sự thẩm thấu không ngừng của ma khí thì rất khó kháng cự.

Cũng chính lúc này, Vương Lâm và Lăng Thiên Hầu đột nhiên xuất hiện. Tầng thứ chín này không lớn, ngoại trừ đại điện kia thì không còn vật gì khác. Vừa xuất hiện, hai người lập tức nhìn thấy một trận chiến kịch liệt nhất từ trước tới nay.

Nhất là hư ảnh Cổ Yêu của Bối La và thao thiên nộ hải của Vương Nguy. Giờ khác này, hai mắt của Thiên Vận Tử cũng lộ ra quang mang kỳ dị, tay phải nâng lên chỉ vào thiên không, trong miệng ngâm khẽ:

- Thiên Vận chỉ!

Lời này vừa ra, lập tức từ trong hải dương ngập trời do Vương Nguy biến ảo ra lập tức xuất hiện lốc xoáy vô biên, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống. Dưới uy áp này một ngón tay thật lớn từ trong hải dương kia vươn ra, hung hăng đâm về màn sương đen tràn ngập cung điện kia! aimabietdc

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1061 Cổ Ma Chi Uy (1)

Biển lớn trên trời ầm vang chụp xuống, phảng phất như muốn hủy diệt hết thảy tồn tại trên thế gian này. Trong biển thiên không, Thiên Vận thần thông một chỉ phủ xuống. Cũng có Cổ yêu bối la song chưởng, hắn duỗi hai tay cho hư ảnh cổ yêu thoát ly khỏi thân thể, nhoáng một cái liền có hai mươi bốn tiểu kỳ biến ảo mà thành, vờn quan thân thể của hư ảnh cổ yêu.

Theo hư ảnh cổ yêu chỉ về phía trước, hai mươi ba thanh tiểu kỳ màu lục lập tức tản mát ra uy áp không thể tưởng tượng được. Bên trong lập tức biến ảo hình thành pho tượng Cổ Thần và Cổ Ma, thậm chí còn có một chút mãnh thú thời thượng cổ.

Di mạn thiên địa!

Lúc này đủ loại thần thông hiện lên, toàn bộ từ trên trời giáng xuống. Thẳng tới ma vụ bên ngoài cung điện mà tới, Hư Không Tử cũng hung hăng cắn răng một cái, tay phải xuất ra. Nhưng nhận thấy Vương Lâm đang tiến tới sau, cũng lập tức đình chỉ công kích.

Người áo đen ở bên cạnh, cũng không có ra tay, mà ánh mắt hiện ra một chút tham niệm, cung điện này mà mở ra, chính là tiên đế Thanh Sương đang trọng thương, mặc dù có Cổ Ma tồn tại, nhưng bọn họ đông người, lại không thiếu tu sĩ đại thần thông. Cho dù là Cổ Ma, sợ rằng cũng chỉ nuốt hận mà về thôi.

“Chỉ cần được ba giọt máu của Thanh Sương, nhiệm vụ của ta có thể hoàn thành, đến lúc đó đại nhân nhất định sẽ giúp ta tăng cao tu vi của mình!”

Ngay cả lão nhân cầm hồ lô, ánh mắt cũng chợt lóe, thu hồi thần thông, sau đó lùi lại mấy bước, ánh mắt lộ ra tham niệm. Hắn một đường tới đây đi theo sau Thiên Vận Tử, cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm. Mục đích của hắn tới đây không phải là bí mật của bước tu luyện thứ ba mà là đạt được tiên thuật của Thanh Sương.

Theo Thiên Vận Tử, Cổ Yêu và Vương Nguy tam đại cường nhân với thần thông thuật ầm ầm buông xuống, toàn bộ mặt đất trong nháy mắt run rẩy lên, không ngờ xuất hiện vô số vết nứt nẻ, phảng phất như muốn sụp đổ tới nơi.

Lại theo Thiên Vân Tử một chỉ ra, lập tức ầm ầm, mặt đất hoàn toàn sụp đổ, thậm chỉ ngay cả động phủ tiên đế, cũng bắt đầu chấn động ầm ầm kịch liệt, vừa động tới tầng chín, gần nhu toàn bộ đều bị ảnh hưởng. Hơn nữa trong tiểu kỳ màu lục cổ quái xuất hiện ra rất nhiều hư ảnh, chấn động dĩ nhiên không chỉ có động phủ tiên đế mà là toàn bộ vùng đất Yêu Linh này!

Mặt đất sụp đổ, lập tức khiến cho bên trong tầng chín này gần như trở thành một đống hoang tàn. Trong khoảnh khắc ba đại thần thông giáng lâm, Cổ Ma khàn khàn rống giận lên điên cuồng. Màn sương màu đen bên ngoài cung điện quét ngang thiên địa, trực tiếp va chạm với ba cường giả này.

Ầm ầm!

Từng tiếng động vang trời lở đất chợt vang vọng. Vương Lâm và Lăng Thiên Hậu lập tức bay về phía trước, chưa tới gần đã cảm thấy được một lực lượng không thể tưởng tượng được tấn công tới.

Nhưng, ngay khi thần thông và màn sương đen va chạm vào nhau, thiên địa biên sắc, lập tức làm quấy nhiễu cảnh tượng phong vân trong đại điện tầng thứ tám kia, cuối cùng làm lửa của ngọn nến, lóe lên kịch liệt vài cái rồi chậm rãi dập tắt.

Trong khoảnh khắc ánh nến tắt đi, người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế đặt trong đại điện giữa màn sương đen ở tầng chín, quang mang trên mi tâm lập tức tiêu tan đi, ma khí bốn phía chảy vào ầm ầm, chiếm cứ toàn bộ vị trí linh đài.

Trong nháy mắt, nam tử này mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đục ngầu đã biến mất, thay vào đó là một ngọn lửa ma diễm đáng sợ không cách nào hình dung được. Cũng có tám tinh điểm cấp tốc xoay tròn trong đó. Hắn

nở nụ cười âm trầm nơi khóe miệng, thân mình chậm rãi đứng lên khỏi ghế.

Hắn ngồi ở chỗ này, đã qua vô số vạn năm, thân thể hắn trong vô số vạn năm này gần như không di động một nửa điểm nào, nhưng lúc này, hắn động rồi!

Trong khoảnh khắc người đàn ông trung niên đứng lên, một cỗ tửu thiên ma khí ầm ầm mà tới đại điện nơi hắn ngồi. Từng trận thanh âm ca ca vang lên, vô số khe nứt xuất hiện, ầm một tiếng, toàn bộ tan vỡ, quét ngang ra bốn phía chung quanh.

Cung điện sụp đổ, ngay cả ma vụ bên ngoài cũng bị cuốn ngược lại trong nháy mắt, toàn bộ điên cuồng chui vào trong cơ thể người đàn ông trung niên kia, tạo thành một bộ áo giáp màu đen trên người hắn.

Trong sát na này, Vương Nguy bên ngoài cung điện, trơ mắt nhìn cung điện sụp đổ, nhìn bóng dáng mơ hồ xuất hiện trong đống đổ nát của cung điện, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ cùng thống khổ.

-Sư tôn!

Trong hai mắt Thiên Vận Tử, lộ ra một chút điên cuồng hiếm thấy, hắn chờ đợi ngày này đã thật lâu rồi!

Bên cạnh, Cổ Yêu Bối La lại nuốt một ngụm khí.

-Mới đoạt xá thành công, chưa ổn định, quyết không thể để hắn cũng cố được!

Trong khoảnh khắc nam tử này đứng lên, toàn bộ cấm chế tám tầng trước của động phủ Tiên Đế, trong thời gian ngắn điên cuồng phát ra quang mang. Dường như tất cả đều muốn sụp đổ tới nơi vậy.

Càng đáng sợ hơn chính là, ngay cả vùng đất Yêu Linh, khi nam tử này đứng lên cũng kinh thiên động địa. Nguyên bản yêu khí đã bị khu trừ đi ở đây, nơi này trở thành thiên cảnh tiên linh, nhưng trong nháy mắt ma khí vô tận lại tràn ra, ma khí này quét ngang thiên địa, chỉ trong chốc lát đã che lấp toàn bộ tiên linh thiên cảnh!

Tiên thú vừa mới khôi phục lại không lâu, trong phút chốc bị ma khí quét ngang, đợi khi ma khí đi ngang qua, chỉ còn là tuyệt đại mãnh thú hai mắt đỏ ngầu tràn đầy huyết quang.

Không chỉ có vùng đất Yêu Linh này, lúc này ngay cả trên không trung vô tận của Yêu Linh Chi Địa cũng tràn ngập hư ảnh ma ảo đang biến hóa trên không trung, ngửa mặt lên trời cười dài. Tiếng cười này không có âm thanh, nhưng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Liên Minh Tinh Vực. Đây là một loại hùng mạnh không thể tưởng tượng nổi. Liên Minh Tinh Vực bắc bộ đã trải qua chiến tranh nửa năm, thủy chung vẫn đang tiếp

tục. Tu si hai bên vẫn luân phiên tiến công, nhưng chiến tranh vô tình cũng khiến cho người của hai bên đỏ mắt rồi.

Đại lượng tu sĩ La Thiên vọt tới La Thiên Tinh Vực, Tu Chân Liên Minh xuất động phần đông tu sĩ, toàn bộ Bắc Bộ Liên Minh Tinh Vực dường như có thể ngửi thấy được mùi máu tanh nồng đậm.

Cho dù là Viêm Lôi Tử lúc này cũng chém giết điên cuồng. Nhưng ngay khi hai bên đang trong giết chóc vô tận, tiếng cười không âm thanh tràn ngập qua. Viêm Lôi Tử trong phút chốc thân mình run lên, ngay cả trưởng lão liên minh đang giao chiến trong mắt cũng lộ ra hoảng sợ.

Không chỉ bọn họ, ngay cả các tu sĩ tầm thường chung quanh cả đám thân thể không hiểu sao run rẩy lên, đều mờ mịt không hiểu được nguyên nhân.

Càng ở xa xa, tổng bộ Liên Minh Tu Chân, năm đó tiên giới sụp đổ, một số ít tiên nhân còn may mắn thoát khỏi kiếp nạn như Vương Nguy Hồ Quyên, bọn họ hiện giờ là lực lượng trung kiên của Liên Minh Tu Chân, lúc này đang chuẩn bị rời đi, gia nhập vào chiến loạn trong bắc bộ liên minh.

Nhưng lập tức, tiếng cười vô âm xẹt qua tai bọn họ, cả đám tiên nhân ngày xưa thần sắc lập tức đại biến, ánh mắt vô cùng kinh hãi.

-Cái này, là hoán âm sao?

-Tiên đế Thanh Sương!!!

Ầm ĩ, ngay cả sâu bên trong tổng bộ Liên Minh Tu Chân, trong một tinh cầu lơ lửng phía trên lốc xoáy. Một người đàn ông trung niên ngồi trong một căn phòng bí mật, lúc này cũng mạnh mẽ mở hai mắt ra. Trong nháy mắt, khi hắn mở hai mất ra linh tỏa bên trên nóc phòng bí mật không ngờ ầm ầm một tiếng sụp đổ.

-Tiên Đế!!

Đồng thời, trong Côn Hư Chi Cảnh, lão nhân trước kia đã phát hiện ra Vương Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu vô số, nhìn về phía Yêu Linh chi địa. Thần sắc của hắn không có quá ngưng trọng, Côn Hư Thánh Nữ Mộc Băng Mi thần sắc cực kỳ lạnh lùng ở bên cạnh hắn cũng hơi ngẩn ra.

-Hắn tỉnh rồi, không đúng, không phải hắn!

Lão nhân này thần sắc nổi lên biến hóa, rồi lại nhẹ nhàng thở ra, nhưng dường như có chút mất mát.

Lúc này, trong Chu Tước tông của Tứ Thánh tông, Hỏa Hải Tinh Vực một nơi coi như là cấm địa với Tu Chân Liên Minh. Trong một nơi sâu nhất tinh vực, cũng chính là căn nguyên của biển lửa (hỏa hải), nơi này có một tảng đá to lớn chừng mười trượng. Tảng đá này không có bộ dạng theo quy tắc gì, màu sắc cũng không phải đỏ thẫm mà là tuyết trắng.

Nhưng trên tảng đá này cực nóng, nồng đậm không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Vương Lâm tiếp cận gần trăm trượng thân thể cũng sẽ bị hòa tan ngay lập tức, ngay cả Chu Tước cũng sẽ tử vong trong nháy mắt.

Ngũ tinh cổ thần, trong phạm vi trăm trượng cũng không được.

Hòn đá nhìn như tầm thường này, chính là căn nguyên của hỏa hải tinh vực, cũng vì tồn tại của nó mới khiến cho nơi này phảng phất như ánh trăng vĩnh cửu vậy, không ngừng bốc cháy.

Vậy mà, trên hòn đá này, có một lão giả ngồi khoanh chân. Bộ dạng của lão giả này quá mức tang thương, làn da nứt nẻ, tử khí nồng đậm, từ xa nhìn lại, cũng không giống một người mà giống một đống huyết nhục.

Nhưng không có người nào dám coi thường lão giả này. Hắn chính là thánh hoàng trong Chu Tước thánh tông của Tứ Thánh Tông. Mặc dù là năm đó cũng danh chấn tinh không. Nếu không bị nguyên nhân đặc thù, không có tiến vào tiên giới, nếu không ở trong tiên giới, hắn cũng không thấp kém được!

Lão giả này mở hai mắt, nhìn về phương xa, thần sắc lộ ra một chút kinh ngạc…

-Chẳng lẽ, Chu Tước thánh tông của ta thật sự không thể quật khởi.

Đồng thời, trên một tu chân tinh cầu lục cấp không được tu sĩ coi trọng, tinh cầu này tên là Chu Tước Tinh!

Trong Chu Tước Tinh này, nơi mà vụ khí hóa thành biển năm đó, nơi ở của Cổ Thần, trong biển máu Cổ Thần Chi Địa, một nam tử tóc hồng, chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một chút khinh miệt.

-Bát tinh Cổ Ma! Chỉ là rác rưởi mà thôi! Thêm một trăm năm nữa, Thác Sâm ta có thể đi ra khỏi nơi này. Tới lúc đó thiên hạ chỉ có thể xuất hiện dưới chân ta!

Theo thanh âm của Thác Sâm, biển máu này ầm ầm chuyển động, nhất tề cuồn cuộn nổi lên, hình thành những cơn sóng máu cao tới trời! Trong Chu Tước Tinh này, nơi Cổ Thần Chi Địa, là không gian năm đó Đồ Ti đơn độc mở ra, thân thể hắn, chính là đặt trong không gian này.

Không thể hình dung thân thể này khổng lồ thế nào, mặc dù là trước mặt một tu chân tinh cũng chỉ giống như một món đồ chơi của hài đồng, nắm tay khổng lồ vô cùng, cùng với uy áp long trời nở đất, không ngừng tràn ngập trong không gian hư vô này.

Nhưng lúc này, theo biển máu cao tới trời, theo lời của Thác Sâm, ngón tay chỏ bàn tay phải Cổ Thần khổng lồ này bỗng nhiên giật giật.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1062 Cổ Ma Chi Uy (2)

Cung điện sụp đổ, giống như cơn gió lốc xoay tròn chợt bị cắt ngang, hình thành một điểm áp lực khổng lồ ầm ầm hướng ra bốn phía. Người đàn ông đứng lên này, ngày xưa là đệ nhất trong tứ đại tiên giới, tung hoành thiên hạ không có địch thủ, tiên đế mạnh nhất, Thanh Sương!

Chỉ có điều hắn lúc này trong mắt nồng đậm ma diễm, một bộ giáp đen phủ toàn thân. Áo giáp này giống như tầng tầng điệp điệp che kín toàn bộ vị trí trên thân thể hắn.

Sau khi sống lại, dưới ma khí, hóa thành áo choàng, không gió tự bay, khi áo choàng nhấc lên, rõ ràng còn có hư ảnh Cổ ma biến ảo bên trong.

Dưới lớp áo giáp dày đặc, khiến cho tướng mạo người này bị che dấu toàn bộ, chỉ lộ ra hai mắt. Hai mắt lộ ra từng trận hồng quang, trong khoảnh khắc cung điện sụp đổ, hắn bước một bước đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài cung điện sụp đổ. Vương Nguy thần thông hóa thành biển rộng vô biên, chính là Di Mạn Thiên Tế. Đột nhiên cung điện sụp đổ, làm cho thần thông của Vương Nguy căn bản không có thời gian tiêu tan, sóng biển mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, điên cuồng tấn công lên những mảnh vụn của cung điện.

Trong thời gian ngắn, hết thảy thiên địa, phảng phất như bị thay thế bằng gió to sóng lớn vậy. Thế giới tràn ngập nước, cũng có một cỗ tiên lực kinh thiên động địa. Trong thời gian ngắn tràn ngập ra chung quanh, giống như thực chất vậy, làm cho tâm thần mọi người lâm vào chấn động.

Chỉ với thần thông này, Vương Nguy cũng đủ để được xưng là một trong những cường giả đỉnh cấp hiện giờ, toàn bộ nước biển theo thiên địa phủ xuống, giống như bao phủ hết thảy.

Vương Lâm hít một ngụm khí, thực lực của Vương Nguy xem như tương xứng với Thanh Thủy, đương nhiên nếu không tính Cực Cảnh của Thanh Thủy!

Nhưng khi sóng biển mãnh liệt gào thét mà tới, nam tử trong cung điện bước ra một bước, xuất hiện giữa không trung!

-Chút tài mọn!

Mang theo một tia khát máu điên cuồng, nam tử nâng tay phải lên, tùy ý chộp về không trung, lập tức một cỗ hắc khí tràn ngập từ trong tay hắn ra ngoài. Đảo mắt một cái đã tràn ngập trong không trung rồi. Hắc khí vọt tới biển rộng, trực tiếp bao phủ ấy. Sóng biển do Vương Nguy thi triển lập tức ầm ầm sụp đổ hóa thành vô số giọt mưa quét ngang chung quanh. Dường như thần thông này trước mặt nam tử chỉ là một trò đùa vậy!

-Sư tôn, đệ tử tới chậm.

Vương Nguy sắc mặt tái nhợt, thân mình lùi ra sau hơn mười trượng, tới đứng gần Chu Dật ở xa xa, kinh ngạc nhìn nam tử trong bộ giáp giữa không trung kia. Trong mắt hắn hiện lên vẻ thống khổ, nhưng nhanh chóng áp chế vẻ thống khổ của mình xuống. Nơi đây nguy hiểm, Chu Dật sau khi bị Hư Không Tử đả thương còn chưa khỏi hắn, cứ ở đây sợ rằng gặp phải nguy hiểm. Vương Nguy nhoáng đưa tay phải lên, Chu Dật tự nhiên hiểu được ý, nhìn thoáng qua Vương Lâm ở xa xa. Cả người hóa thành một đạo tinh quang chui vào trong tay Vương Nguy, bị Vương Nguy đặt vào trong túi trữ vật.

Trên bầu trời, sau khi thần thông của Vương Nguy thi triển, sau đó là một chỉ của Thiên Vận Tử, chỉ này dường như có thể chống đỡ thiên địa, trong đó toàn bộ đều được tạo thành bởi thiên địa nguyên lực vô biên, lúc này chậm rãi từ không trung buông xuống, nhìn như thong thả nhưng thực tế tốc độ cực nhanh.

Tiếng động ầm ầm quanh quẩn phảng phất như thiên không bị một chỉ này đâm ra một chỗ hổng. Mặc dù màn sương đen che đậy thiên không, nhưng một chỉ này xuất ra cũng xuyên thẳng qua màn sương đen thẳng tới nam tử ở phía dưới.

Tiếng gào thét chợt quanh quẩn, nhưng không đợi tiếp cận người đàn ông trung niên này, tay phải hắn vừa nâng lên liền hạ xuống, một chỉ biến áo xuất hiện, lập tức ầm một tiếng không ngờ sụp đổ giữa không gian.

Giống như có một lực lương vượt quá xa so với lực lượng một chỉ Thiên Vận, mạnh mẽ bả đoạn một chỉ này, khiến cho tất cả vỡ vụn thành từng mảnh.

Thanh ầm ầm kinh thiên động địa, thiên vận chỉ năm đó khiến cho Vương Lâm phát run, chỉ trong khoảnh khắc đã tiêu tan.

Hết thảy chuyện này chỉ hoàn thành trong phút chốc, gần như trong nháy mắt nam tử này bước ra, hai đại thần thông của Vương Nguy cùng Thiên Vận Tử toàn bộ sụp đổ.

Nhưng nam tử mặc áo giáp này cũng không tạm ngừng, lại bước ra nửa bước lúc này bóng dáng hắn cực kỳ nhanh, dĩ nhiên nhanh tới mức không thể nào hình dung được. Gần như ngay lập tức đi tới trước mặt Cổ Yêu Bối La. Tám tinh điểm dưới mắt trái chợt lóe, hướng về hai mươi ba thanh tiểu kỳ trước mặt Bối La.

Màn sương đen vô tận trên thiên không, lập tức co rút lại điên cuồng vờn quanh hắn cùng Bối La. Hết thảy chuyện này quá nhanh, đợi khi mọi người phản ứng lại thì trước mất đã toàn một màn sương đen.

Tiếng ù ù lập tức vang vọng trong màn sương đen. Trong màn sương đen quay cuồng còn truyền tới thanh âm rống giận của Bối La:

-Tháp Già, ngươi mặc dù đoạt xá được thân thể Thanh Sương, nhưng cũng không thể hoàn toàn dung hợp trong thời gian ngắn, cũng không thể đem linh hồn Thanh Sương thôn phệ được. Càng không thể phát huy ra được toàn bộ thực lực của Thanh Sương năm đó!

-Thì sao! Chỉ giết ngươi, cũng đủ rồi!

Thanh âm khàn khàn, từng trận dao động pháp thuật từ bên trong truyền ra, dừng trong tai mọi người ở chung quanh, phảng phất như xương cốt ma sát vào nhau vậy, làm cho người ta không khỏi dâng lên hàn ý trong người.

Thiên Vận Tử hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, thân mình nhoáng lên một cái, không ngờ cũng nhảy vào trong màn sương đen. Lập tức trong màn sương đen những tiếng động vang ra ngoài còn lớn hơn nữa. Vương Nguy cắn răng một cái, trực tiếp lao vào trong màn sương đen.

Ba cường giả mạnh nhất lúc này đã tiến vào trong màn sương đen. Lập tức thanh âm pháp thuật va chạm vào nhau không ngừng vang vọng, cũng có không ít tiên thuật dao động bắn ra ngoài.

Hư Không Tử ngưng thần nhìn chằm chằm vào trong màn sương đen, người áo đen bên cạnh cũng như vậy, còn có lão giả hồ lô, cũng hơi do dự dừng ở bên cạnh màn sương đen.

Về phần Lăng Thiên Hậu nhìn màn sương đen, thần sắc âm trầm.

Vương Lâm không cần phải nghĩ lập tức lui mình về phía sau. Đối với việc trước mắt hắn tuy cũng không biết toàn bộ, nhưng nam tử mặc giáp kia, cung điện lúc trước, hết thảy đều giống như lần trước hắn nhìn thấy ở thế giới trong bình. Hiển nhiên, người kết tinh màu vàng kia chính là nam tử mặc áo giáp này.

Vương Nguy vừa rồi nói sư tôn, chứng minh tiên đoán của Vương Lâm, người này chính là người mạnh nhất tiên giới, Tiên Đế Thanh Sương.

Năm đó tiên giới sụp đổ, tiên đế trọng thương trở ra, sau lại bị Cổ Ma Tháp Già cùng Cổ Yêu Bối La nhân cơ hội giằng co, muốn đoạt lấy thân thể Thanh Sương, càng muốn đạt được y bát cùng trí nhớ của Thanh Sương.

Chỉ có điều Thanh Sương mạnh, mặc dù là bị trọng thương, vẫn hùng mạnh không thể tin nổi. Cổ Ma và Cổ Yêu liên thủ, không ngờ không thể hoàn toàn chiến thắng Thanh Sương. Cuối cùng sau giằng co, Thanh Sương trốn tới tiên linh chi cảnh, ở trong này trận chiến với Cổ Ma và Cổ Yêu đạt tới đỉnh điểm.

Trong trận chiến này, Cổ Yêu Bối La bị chấn thành chín phần, bất đắc dĩ hóa thành cửu linh, ẩn ở trong tiên linh thiên cảnh, chờ đợi vô số vạn năm mới có thể cửu linh hợp nhất lại lần nữa.

Mà Cổ Ma Tháp Già thành công tiến vào trong cơ thể Thanh Sương, ý đồ đoạt xá, nhưng dưới phản kháng của Thanh Sương, cuối cùng cũng đi tới tầng chín trong động phủ, ngồi xuống, thi triển ra đại pháp chín mươi chín ánh nến, đối kháng lại.

Nhưng Cổ Ma Tháp Già cũng là người có đại thần thông. Không ngờ lấy ma khí làm dơ bản toàn bộ động phủ, lấy một vài thị vệ của Thanh Sương lưu lại trong động phủ năm đó, dung nhập ma niệm của mình vào, trở thành thuộc hạ của hắn.

Về phần tán ma năm đó chiếm giữ thân thể Lăng Thiên Hậu, vì sao lại xuất hiện bên ngoài, và sao lại tìm được thân thể như Lăng Thiên Hậu, hết thảy sợ rằng có manh mối khác. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, với tâm trí của hắn, trong nửa khắc, đã có thể đại khái đoán được cảnh tượng trong tiên đế động phủ năm đó rồi.

Ngay khi tâm thần Vương Lâm vừa chuyển, thân mình lui về sau. Lập tức trong màn sương đen bỗng vang lên tiếng động đinh tai nhức óc. Theo tiếng vang quanh quẩn, màn sương đen điên cuồng xao động, đẩy mạnh về chung quanh.

Thân hình Vương Nguy từ trong màn sương đen bị đẩy ra ngoài, hắn đang ở giữa không trung, không kìm nổi mà phun ra một ngụm máu tươi. Thần sắc lập tức uể oải, nhưng trên mặt bi ai, trong lòng đau, phi thường đau.

Ngay trong khoảnh khắc Vương Nguy bị đánh lui, màn sương đen lập tức tan ra bốn phía, rồi lại ngưng tụ lại với nhau, bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc hồng, thẳng tới Vương Nguy mà đi. Tốc độ này quá nhanh, trực tiếp xuyên thấu quá người Vương Nguy.

Vương Nguy thân mình đang ở khoảng không, lập tức phun ra mảng lớn tuyết vụ, cả người lập tức chìm xuống thấp. Cảnh tượng này quá mức đột nhiên, khiến cho sắc mặt mọi người chung quanh không khỏi đại biến.

Người áo đen hít một ngụm chân khí, thu lại tham niệm trong đầu, thân mình lập tức lùi lại sau. Hư Không Tử cũng như vậy, chẳng qua sát khí chợt lóe trong mắt, cũng lui lại phía sau thẳng tới Vương Nguy đang trọng thương.

“Nhân cơ hội giải quyết người này, cũng coi như giải mối hận trong lòng lão phu.”

Hư không Tử tuy nói trọng thương, nhưng tu vi vẫn đang ở Toái Niết, lúc này vừa động, gần như hóa thành một đạo tàn ảnh, nháy mắt đã tới gần Vương Nguy. Tay phải nâng lên hung hăng vỗ vào Thiên Linh của Vương Nguy. Hắn lộ ra thần sắc dữ tợn quát nhỏ:

-Dám giúp tiểu tạp chủng kia chính là ngươi muốn chết!

Vương Lâm lui về phía sau cũng thấy được Vương Nguy thân trọng thương gặp nguy hiểm, lập tức bước chân một chút, thay đổi phương hướng bay đi, nhưng tốc độ của hắn không bằng Hư Không Tử. Mắt thấy Hư Không Tử đã tới gần Vương Nguy, một chưởng đã nâng lên, lại có từ trận quang mang màu vàng đất trên tay Hư Không Tử lóe ra, ẩn chứa một cỗ phong lực của tu sĩ Toái Niết sơ kỳ.

Ngay lúc nguy cơ này, Vương Lâm cũng không kịp nghĩ nhiều, thân thể Cổ Thần bỗng nhiên lóe ra, lấy tốc độ nhanh nhất chỉ vào Vương Nguy, miệng hét lớn:

-Hoán vị!

Thân thể Vương Nguy lập tức lóe ra hào quang. Trong khoảnh khắc Hư không Tử chụp tới thân hình Vương Nguy biến mất, thay vào đó là Vương Lâm.

Vương Lâm hai mắt lấp lánh thần quang, thân mình vừa xuất hiện dưới chưởng của Hư Không Tử, lập tức thanh quang thuẫn bỗng nhiên xuất hiện ở giữa hắn với Hư Không Tử. Tay phải Hư Không Tử ầm một tiếng dừng lại bên trên thánh quang thuẫn.

Thuẫn này ầm ầm trầm xuống, đè lên ngực Vương Lâm khiến cho Vương Lâm phun ra một ngụm máu. Thân mình hắn lùi xa về phía sau, hai mắt lộ ra huyết sắc, ôm lấy thân thể Vương Nguy đã đang hôn mê, đồng thời đưa tay vào ngực Vương Nguy lấy ra một lạp hoàn, bóp nát nhét vào miệng Vương Nguy.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1063 Một câu trước đoạt xá

Hư Không Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, sát khí từ lần trước trong tiên đế động phủ này, giờ không thể áp chế lại lần nữa. Lúc này hắn quên mất với tu vi của mình, thì làm sao có thể khống chế được tâm thần của mình. Cả người liền hóa thành một đạo tàn ảnh, thẳng tới Vương Lâm.

-Tiểu tạp chủng, hôm nay lão phu sẽ giết chết ngươi trong này!

Vương Lâm lùi nhanh về sau, trong mắt lộ ra hàn quang.

Ngay khi Hư Không Tử truy sát Vương Lâm, đột nhiên từ tiếng nổ lớn do pháp thuật ầm ầm vang lên trong màn sương đen, không ngờ một lần nữa lại khuếch tán ra bốn phía chung quanh. Lúc này, chỉ thấy Thiên Vận Tử từ bên trong bắn ra ngoài, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng cũng không chật vật. Sau khi hắn lao ra màn sương đen cũng liền hóa thành hắc hồng giống như Vương Nguy lúc trước, lấy tốc độ cực nhanh bắn thẳng tới Thiên Vận Tử.

Ánh mắt Thiên Vận Tử chợt lóe, chân không một chút dừng lại, khi lao ra, tay phải chạm ở mi tâm một chút. Lập tức trên mi tâm liền có quang mang bảy màu biến ảo thành ra, hình thành lên một quầng sáng bảy màu chói lòa đụng chạm với hắc hồng. Rầm một tiếng, hắc hồng và quang mang bảy màu sụp đổ, nương theo lực tấn công, Thiên Vận Tử không chút do dự nhanh chóng lùi lại.

Bất thình lình, cảnh tượng này hiện ra, lập tức khiến cho Hư Không Tử tâm thần chấn động, nhưng không buông tha việc đuổi giết Vương Lâm, mà tốc độ còn nhanh hơn.

Lão nhân hồ lô tới bên cạnh Thiên Vận Tử đang bại lui, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, không cần nghĩ lập tức nhảy về sau.

Màn sương đen đằng sau quay cuồng đã đạt tới đỉnh điểm, từng trận ầm ầm kinh thiên động địa không ngừng truyền ra ngoài. Một tiếng kêu đau đớn rõ ràng lọt vào tai mọi người. Bối La từ trong màn sương đen bị hất tung ra ngoài, phun một ngụm máu tươi. Toàn thân yêu khí của Bối La

dường như bị đánh tan, lập tức ngưng tụ lại một lần nữa, nhưng trong mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng vô cùng nồng đậm.

Phía sau hắn, màn sương đen nhanh chóng co rút lại gần như trong nháy mắt toàn bộ màn sương đen đã co rút lại vị trí trung tâm, tới cơ thể vị Cổ Ma mặc giáp kia.

Cổ Ma lúc này tay phải cầm một yêu đao dài chừng ba trượng màu đen dày. Bước đi của hắn không nhanh nhưng cũng không chậm chút nào. Mới bước được hai bước, liền tới gần lão nhân hồ lô ở phía trước.

Lão nhân hồ lô thần sắc lộ vẻ hoảng sợ, thân mình lập tức tránh lui. Nhưng trong khoảnh khắc hắn rời đi Cổ Ma đã bước một bước tới nơi, bối đao trong tay tùy ý vung lên, đảo qua trên người lão nhân hồ lô.

Một lực sắc bén không thể tưởng tượng nổi lập tức khiến cho lão nhân hồ lô này thần sắc đại biến. Hắn không kịp suy nghĩ, hồ lô dưới chân lập tức bay lên cản trước người, tay phải lại chộp về phía hồ lô.

Nhưng trong khoảnh khắc hồ lô phun ra thần thông. Đao mang chợt lóe, hồ lô này lập tức kêu lên ca một tiếng, phân thành hai mảnh! Lão nhân hồ lô thân mình chấn động, cúi đầu nhìn lại, không ngờ thân thể đã bị chia làm hai nửa.

Ngay cả nguyên thần cũng không có cơ hội chạy ra ngoài, bị một đao quét ngang ngay trong cơ thể. Hết thảy chuyện này xảy ra chỉ trong phút chốc, thân thể của Cổ Ma Tháp Già cũng không chút dừng lại, đi qua bên người lão nhân hồ lô, thân thể lão nhân này ầm ầm tan vỡ.

Cảnh tượng này, làm cho người xem chung quanh giật mình kinh sợ, người áo đen thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, tốc độ bỏ chạy càng nhanh hơn.

Một giọt máu tươi từ trên mũi đao nhỏ xuống, vẻ mặt Cổ Ma dữ tợn, truy hướng Bối La.

-Bối La, năm đó tổ tiên ngươi và ta đều trong cổ chi nhất tộc, bản ma không có giết ngươi, nhưng lúc này ngươi chính là muốn tìm chết. Bản ma chỉ có thể thành toàn cho ngươi.

-Thối lắm, ước định năm đó của ta và ngươi, ta lấy thân thể, ngươi lấy trí nhớ, nếu không phải ngươi trở mặt, thân thể của Thanh Sương này phải thuộc về Bối La ta mới đúng!

Bối La bay lùi lại sau, miệng thét lên bén nhọn.

Cổ Ma mặc giáp kia ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng, cầm đao đuổi theo miệng bình tĩnh nói:

-Bất quá bản ma thay đổi nhanh hơn một chút mà thôi, nếu chậm, vị trí của ta hôm nay tất nhiên sẽ bị nghịch chuyển!

Hắn nói xong, tay phải vung bối đao lên, chém một cái về phía trước.

-Lộ ra thân thể yêu linh của ngươi cho bản ma coi nào!

Một đạo quang mang kinh thiên động địa chợt lóe ra, dường như là một đao khai thiên tích địa từ trên trời giáng xuống. Dưới một chém của Cổ Ma, lập tức vô số thanh âm ầm ầm đột ngột vang lên từ mặt đất.

Chỉ thấy một đạo đao mang mấy vạn trượng đột nhiên xuất hiện giữa không trung, điên cuồng đuổi theo Bối La. Bối La sắc mặt đại biến, đao mang kia quá nhanh. Hắn căn bản không kịp né tránh, lập tức bị đao mang dừng ở trên người.

Ầm một tiếng, đao mang xuyên thấu qua thân thể Bối La, trực tiếp dừng trên mặt đất. Mặt đất vốn đã sụp đổ xuống, lập tức phát ra những tiếng ầm ầm, liền xuất hiện một khe rãnh dài hơn vạn trượng, không biết sâu bao nhiêu!

Thân thể Bối La phân làm hai, lập tức tan vỡ thành máu thịt, nhưng khi cơ thể tan vỡ, có một cỗ yêu khí màu lục lao ra trong nháy mắt. Nó ngưng tụ trong không trung, hình thành một Cổ Yêu cực lớn cao ước chừng trên dưới trăm trượng!

Đây mới chính là thân thể của Cổ Yêu. Thân thể Yêu Linh của hắn vừa xuất hiện, lập tức lóe lên, lấy tốc độ cực kỳ kinh người chạy đi. Cổ Ma hừ lạnh một tiếng, cầm đao đuổi theo, đối với những người khác, hắn căn bản không thèm liếc mắt nhìn dù chỉ một cái, đối với hắn mà nói chỉ là những con kiến mà thôi. Khiến hắn coi trọng chính là Cổ Yêu này, ngoài ra còn có một cỗ khí tức Cổ Thần mà hắn cực kỳ chán ghét khi hắn vừa mới xuất hiện đã phát hiện ra.

Trong truy kích, ánh mắt Cổ Ma lạnh lùng liếc qua Vương Lâm một cái.

Lúc này, Vương Lâm đang thi triển tốc độ của mình gần như tới cực hạn, tránh né Hư Không Tử đang truy đuổi như chó điên ở phía sau. Nhưng tốc độ của hắn vẫn quá chậm so với Hư Không Tử. Lúc Vương Lâm nguy cơ nhất, hắn lập tức lấy ra tốc phù của phù văn tộc, sau khi dán lên trên người, tốc độ đạt tới đỉnh điểm trong thời gian ngắn.

-Đi tới cung điện phía trước, đó, là nơi ở của thê tử ta. Nàng đã được mang đi trước khi sư tôn bị đoạt xá, chắc chắn sẽ không sao.

Thanh âm Vương Nguy ở phía sau truyền tới tai Vương Lâm. Sau khi ăn đan dược vào, thương thế của hắn dĩ nhiên đã khôi phục toàn bộ. Sau khi nói lời này ra, thân thể Vương Nguy nhoáng lên một cái lập tức rời khỏi Vương Lâm, thẳng tới Hư Không Tử.

Vương Lâm không chút tạm dừng, lập tức thay đổi phương hắn, chợt lóe lên chạy tới cung điện đã sụp đổ phía trước. Thần thức của hắn vừa đảo qua phát hiện ra Hồ Quyên đang hôn mê trong đống hoang toàn.

Tới gần Hồ Quyên, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi tay phải ẩn chứa một chút hỏa diễm chi lực, nhanh chóng điểm vào mi tâm của Hồ Quyên, hỏa diễm dung nhập vào trong cơ thể Hồ Quyên, lập tức làm nàng tỉnh lại.

-Tiền bối mới nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vương Lâm không kịp giải thích, trong khoảnh khắc Hồ Quyên thức tỉnh, lập tức truyền âm nói.

Hồ Quyên sau khi tỉnh dậy trong nhất thời có chút mê man, nhưng rất nhanh khôi phục lại, đứng dậy hai tay bấm niệm thần chú. Một ngón tay chỉ lên khoảng không, lập tức trên trời ầm ầm tiếng động quanh quẩn, chỉ thấy sáu đạo quang trụ ầm ầm xuất hiện giữa thiên không trực tiếp dừng trong phạm vi mười trượng quanh người Hồ Quyên.

Xa xa Vương Nguy tay phải bấm niệm thần chú, lập tức một đạo thủy mạc kinh thiên dựng lên, vây khốn Hư Không Tử. Vương Nguy hai mắt chợt lóe lên sát khí, nhưng lúc này hiển nhiên đã không còn thời gian tiếp tục chém giết với Hư Không Tử nữa. Hắn hừ lạnh một tiếng, màn nước bỗng nhiên hóa thành vô số thủy tiễn ngay lập tức co rút lại. Vương Nguy không đợi xem kết quả, thân mình lập tức lùi lại phía sau, đi tới bên Vương Lâm, dưới ánh sáng chợt lóe ba người lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, người áo đen kia cũng kinh hoàng chạy tới nhảy vào trong cột sáng biến mất.

Hư Không Tử thân thể bị ngập trong thủy tiễn xuyên thấu, hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức có gió lốc màu vàng đất biến ảo hình thành, miễn cưỡng chống cự lại. Nhưng một ngụm máu tươi phun ra, toàn thân rùng mình một cái, từ trong điên cuồng dần dần tỉnh táo lại.

Đối với hết thảy việc trước mắt, người ngoài nhìn ra không thể tin nổi, ở trong địa phương đầy rẫy nguy cơ này, hắn sao không thể khống chế được sát khí của mình mà ra tay, chỉ cần hơi vô ý là sẽ chết ở chỗ này.

Hư Không Tử ánh mắt lộ ra sợ hãi cùng chua xót, thân mình nhoáng lên một cái, thẳng tới cột sáng phía trước. Về phần Thiên Vận Tử, không ngờ biến mất vô ảnh không biết đi đâu?

-Trước mặt có chút cổ quái, hiện giờ xem ra có thể xác định rồi, không ngờ ngày đó lại tới nhanh như vậy.

Hư Không Tử nhanh chóng nhảy vào trong cột sáng, biến mất.

Cổ Yêu Bối La bị Cổ Ma truy đuổi rống giận lên liên tục, mắt thấy truyền tống trận nơi đây được mở ra, hắn không chút do dự xông thẳng tới, nhưng khi vừa tới gần. Cổ Ma truy kích phía sau ánh mắt lộ ra một

tia khát máu, bối đao trong tay buông lỏng, bỗng nhiên duỗi song chưởng ra.

-Ma Phệ Vạn Linh!

Theo tiếng quát khẽ, áp giáp bên ngoài thân thể Cổ Ma Tháp Già lập tức tản mát ra hắc khí vô biên vô hạn. Không ngờ chỉ trong phút chốc đã tràn ngập thiên địa, hóa thành một cái miệng lớn, dường như cắn nuốt toàn bộ không trung, hướng thẳng về phía Bối La đang bỏ chạy nuốt lấy.

Bối La hừ thảm một tiếng, thân mình trăm trượng lập tức ầm ầm tan vỡ, một nửa bị thôn phệ, còn nửa khác xông vào trong trận pháp biến mất không thấy.

Màn sương đen tự thôn phệ, nhanh chóng hấp thu một nửa linh thể Bối La rồi cuốn quanh thân mình Tháp Già, hóa thành một ma long màu sương đen, nhảy vào trong truyền tống trận, hung hăng va chạm trên không trung.

Lập tức khoảng không ầm ầm vài tiếng, dường như bị phá một lỗ hổng lớn, thẳng tới phía trên mà đi.

-Các ngươi, ai cũng không trốn thoát!

Lại nói, Vương Lâm và Vân Tiên đạo lữ ba người theo truyền tống trận lập tức xuất hiện ở đại điện còn sót lại trong tầng tám, Hồ Quyên lập tức nói:

-Sư tôn trước khi mang ta đi chỉ nói một câu.

-Vũ giới tôn điện, nguyên thần kết tinh, máu Thanh Sương!

Vương Nguy ánh mắt ngưng trọng, không đợi nói tiếp, lập tức nhảy ra khỏi truyền tống trận tầng tám. Người áo đen cùng Hư Không Tử cũng chợt xuất hiện, linh thể Cổ Yêu Bối La cũng xuất hiện thê thảm.

Cùng lúc này, mặt đất ầm ầm sụp đổ, trong sụp đổ, một tia hắc khí điên cuồng từ dưới đất lao ra. Trước khi nơi đây sụp đổ trong nháy mắt hắc khí biến thành ma long, vọt tới trước, mở ra cái mồm có thể thôn phệ thiên địa, điên cuồng nuốt mọi người vào.

Trong phút chốc này, Vương Lâm trong đầu không ngừng chuyển động theo câu nói lúc trước của Hồ Quyên. Máu Thanh Sương, máu Thanh Sương!

Một khắc trước khi ma long nuốt tới, Vương Lâm vỗ túi trữ vật, lập tức tiên ngọc chi tháp xuất hiện. Bất chấp cái tháp này quý giá tới mức nào, Vương Lâm một chưởng chụp lấy, tiên ngọc chi tháp lập tức sụp đổ, thi thể Thanh Sương lơ lửng trước người Vương Lâm.

“Đắc tội!” trong lòng thầm nói với Chu Dật, Vương Lâm nắm chặt thời gian, tay phải nắm ngón trỏ Thanh Sương, lập tức máu tươi xuất hiện, bài trừ một giọt máu hướng tới màn sương đen trước mặt.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1064 Thân phận người áo đen

Một giọt máu này có chút bình thường, khi Vương Lâm ném đi, thẳng tới mặt đất phía trước liền vỡ òa ra lao tới hắc khí ma long.

Ma long mở to mồm, dày đặc hàn khí mà gào thét tiến tới điên cuồng thôn phệ mọi người ở đây. Nhưng trong khoảnh khắc một giọt máu Thanh Sương đụng vào hắc khí trong miệng ma long.

Trong phút chốc, mọi người bốn phía trợn mắt há mồm, hắc khí liền phát ra thanh âm thử thử, giống như hất một bán nước vào trong lửa vậy. Thanh âm vừa xuất hiện quanh quẩn bốn phía, hắc khí không ngờ nhanh chóng tiêu tan đi, phảng phất như không thể chịu đựng được giọt máu này.

Ầm – một giọt máu trực tiếp xuyên qua hắc khí, dừng trên đầu ma long. Ma long lập tức rống giận lên một tiếng! Theo tiếng rống giận này thân hình ma long không ngừng vặn vẹo, dưới tiếng động ầm ầm mà rơi xuống, làm cho kiến trúc bên dưới còn sót lại ngay lập tức trở thành một đống hoang tàn.

Vương Lâm hai mắt lóe ra, lại lấy một giọt máu trên người Thanh Sương, hung hăng vảy về phía trước, tay phải bấm niệm thần chú. Tay áo phất động, nguyên lực vô biên trong cơ thể xuất ra, lập tức giọt máu phía trước ầm ầm một tiếng động hóa thành một mảnh sương mù đỏ sẫm, tràn ngập về phía trước.

Ngay tức thì va chạm với ma long đang vặn vẹo, ma long kia giãy dụa càng kịch liệt hơn, thanh âm rít gào ầm ầm. Thân thể ma long co rút lại, giống như gió cuốn may tan bị co rút lại vậy, thân thể Cổ ma xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên áo giáp đen kịt kia lúc này dính một giọt máu tươi, tản mát ra hồng khí nhè nhẹ, thủy chung vẫn lượn lờ quanh thân thể Cổ Ma, thật lâu không tan đi.

Mặc cho Cổ Ma huy động như thế nào cũng không thể khu trừ được giọt máu này, mặc dù lấy tay lau đi, cũng phảng phất như trong suốt xuyên qua được vậy.

-Thanh Sương, đây là chiêu thức ngươi tính toán sau vô số năm bị bản ma đoạt xá sao, phàm là người chiếm thân thể, nếu muốn giết chết hậu

nhân của ngươi, hết thảy thần thông sẽ bị mất đi hiệu lực. Ngay cả thần thông không để công kích cũng không có tác dụng gì, tức thì bị máu tươi của hậu nhân ngươi khắc chế! Quy tắc này dĩ nhiên không phải tầm thường, mà là quy tắc sáng tạo ra, hay cho một Thanh Sương!

Cổ Ma hai mắt dữ tợn, một bước tới thẳng đến Vương Lâm.

-Bản ma muốn xem xem, một khối máu thịt, làm sao có thể khuất phục được bản ma!

Cổ Ma rít gào lên, tay phải hư không một trảo, lập tức bối đao màu đen xuất hiện trong tay, sau khi cầm lấy liền điên cuồng chém một chém hướng về Vương Lâm.

-Không giết được hậu nhân của Thanh Sương ngươi, nhưng có thể giết được một Cổ Thần nho nhỏ.

Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, đao mang này che trời, ngay cả lão nhân hồ lô cũng không thể né quan. Vương Lâm tâm thần chấn động nhưng lại thanh minh vô cùng. Thân thể Cổ Thần hư ảnh trên đại đỉnh chợt lóe ra, mạnh chỉ vào người áo đen đang ở xa xa quan sát.

Sở dĩ không lựa chọn Hư Không Tử cũng đang ở xa xa kia, là bởi vì lúc nguy cơ này, Vương Lâm phải thành công lần này. Hư Không Tử mặc dù trọng thương, nhưng tu vi vẫn đang ở Toái Niết, Vương Lâm không có

nắm chắc! Người áo đen sắc mặt lập tức đại biến, thân thể của hắn trong thời gian ngắn phát ra hào quang. Lúc này đao mang rít gào tới gần, Vương Lâm thậm chí còn cảm nhận được hàn khí kinh người của đao mang truyền tới.

-Hoán vị! ~ Vương Lâm rống to một tiếng, lập tức đại đỉnh ngoài thân thể chớp động ánh sáng kịch liệt, gần như trong nháy mắt đạt tới đỉnh điểm. Người áo đen ở xa xa ánh mắt lộ ra hoảng sợ, ngay khi thân thể bị rời đi, người áo đen cũng không ẩn dấu nữa. Ấn ký viêm long trên mi tâm lập tức biến ảo xuất hiện, lại lao ra khỏi mi tâm, hóa thành một ngọn lửa viêm long.

Viêm long vừa mới xuất hiện, lập tức rít gào bên người áo đen, ý đồ chống cự lại lực lượng kỳ dị của Cổ thần đại đỉnh.

Như vậy, liền có lực đối kháng, trở ngại như vậy làm cho đao mang tới càng gần hơn, trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Thanh Sương. Nhưng dưới quy tắc chế định đoạt xá thân thể, đao mang không có làm tổn lại nửa điểm tới Thanh Sương mà là toàn bộ lao ra trực tiếp phát tiết lên người Vương Lâm.

Một đao này nếu là hạ xuống, mặc dù Vương Lâm có thân thể Cổ Thần, cũng một đao chi hai, dù sao Cổ Thần của hắn cũng chỉ có năm tinh! Trong khoảnh khắc đao mang hạ xuống, Vương Lâm ánh mắt phải chợt lóe lên, ngay lập tức ngăn trở trước mặt, ầm ầm đụng phải đao mang kia.

Rầm rầm một tiếng nổ kinh thiên, thanh quang thuẫn của Vương Lâm không ngờ ca một tiếng, xuất hiện một khe nứt, tuy rằng không tan vỡ, nhưng đã bị hủy hoại.

Thanh quang thuẫn này tuy rằng Vương Lâm có được không lâu, nhưng trước đây đều có thể chống cự được hết thảy mọi công kích. Mặc dù là mạnh như Hư Không Tử, cũng chỉ có thể rút lui trước Thanh Quang Thuẫn, mà không thể làm cho nó xuất hiện khe nứt.

Lúc này tiếng ca ca nứt gãy trên Thanh Quang Thuẫn ngày càng nhiều hơn, Vương Lâm nương theo thời cơ này mang thân thể Thanh Sương không ngừng lùi lại phía sau, nhưng mặc dù hắn lui thế nào cũng không thoát khỏi đao mang bao phủ.

Một hôi lạnh từ trán chảy xuống. Nhưng khi đao mang hàn khí chuẩn bị bay tới, trong giờ khắc sinh tử này. Vương Lâm ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, không tiếp tục che dấu tung tích, Cổ Thần tinh điểm trong mi tâm trong thời gian ngắn biến ảo ra, năm tinh điểm phát ra quang mang rực rỡ, điên cuồng xoay tròn, phảng phất như ở mi tâm Vương Lâm nổi lên một cơn lốc xoáy tinh quang. Lực lượng vô biên của Cổ Thần dung nhập toàn thân, lại chảy vào trong Cổ Thần đại đỉnh, khiến cho Cổ Thần đại đỉnh bên ngoài thân thể Vương Lâm hào quang ngày càng đậm hơn, gần như trong chốc lát đã chiếu rọi toàn bộ mặt đất vậy.

-Di hình hoán vị!

Vương Lâm lùi về phía sau điên cuồng rống to một tiếng, thanh âm gầm rú khàn khàn này dừng ở trong tai người khác, phảng phất như có loại tiếng động xé rách tâm thần vậy.

Dưới tiếng gào thét tê tâm liệt phế của hắn, viêm long quanh người áo đen kia dường như cũng không thể chịu đựng nổi hào quang. Người áo đen lập tức lóe lên một cái thẳng tới phía sau bỏ chạy.

Nhưng thân hình hắn chưa kịp rời đi quá xa, lập tức hào quang chợt lóe lên toàn thân, cả người bỗng nhiên biến mất. Trong thời khắc Thanh Quang Thuẫn không thể tiếp tục chịu đựng được, thân mình Vương Lâm đồng thời biến mất.

Lúc xuất hiện thì Vương Lâm đã ở vị trí xa xa của người áo đen lúc trước, mà bóng dáng người áo đen lại xuất hiện dưới đao mang.

Người áo đen vừa mới xuất hiện, trong hai mắt đã tràn ngập toàn đao mang. Ầm một tiếng, đao mang chợt lóe đi qua, thân thể người áo đen lập tức vỡ vụn ra, huyết nhục bạo khai, phân thành hai mảnh….

Nhưng trong khoảnh khắc vỡ vụn thân thể, nguyên thần người áo đen được viêm long bay vờn quanh kéo lui lại. Nguyên thần hắn trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nồng đậm.

Lúc này nguy cơ vẫn chưa kết thúc, đao mang kia hủy diệt thân thể người áo đen, lại xuyên thấu mà tới thẳng đến nguyên thần. Mắt thấy nguyên thần người áo đen sẽ bị đao mang xuyên thấu.

Người áo đen lập tức hoảng sợ truyền thần niệm:

-Cổ ma đại nhân, ta là đệ tử thứ bảy của chưởng tôn La Khuông!

Trong khoảnh khắc thần niệm của người áo đen truyền ra, đao mang ngoài thân thể chợt dừng lại một chút, rồi quét ngang qua, không ngờ bỏ qua người áo đen, thẳng tới Vương Lâm.

Thời gian diễn ra trong thời gian quá nhanh. Vương Nguy và Hồ Quyên thân mình nhoáng lên một cái, hai người đã đồng thời tới gần, đều tự thi triển ra thần thông đối kháng với đao mang truy kích Vương Lâm kia.

Vương Lâm may mắn trốn được một kiếp, nhưng thần sắc của hắn lộ ra vẻ dữ tợn, gắt gao nhìn chăm chăm vào Cổ Ma.

Cổ Ma Tháp Già bước tới nửa bướt, cũng không tới gần Vương Lâm, mà là tới bên cạnh nguyên thần người áo đen, ôm lấy nguyên thần người này. Sau đó bước nửa bước nữa, nháy mắt đã cùng với đao mang xuất hiện bên người Vương Nguy cùng Hồ Quyên.

Lúc tới gần Cổ Ma Tháp Già bỗng nhiên mở to mồm, hướng tới phía trước rống to một tiếng!!! Rống!!! Cổ chi nhất tộc, có nhiều thần thông, tuy nói hình thái khác nhau, nhưng mỗi một loại thần thông đều có được lực lượng rất lớn. Một rống của Cổ Ma, tuy nói kém hơn Cổ Thần nhưng thắng ở chỗ ma âm nhập thể, lay động tâm thần! Dưới một rống này, trên đầu Cổ Ma bỗng xuất hiện một cái bóng đen với một sừng thật lớn. Cái sừng đen này giống như hết thảy căn nguyên của ma tà trong thiên hạ, theo một rống của Tháp Già, bóng đen lập tức mở to mồm, đồng dạng rống ra một tiếng.

Thân hình Hồ Quyên lập tức chấn động, phun ra một ngụm máu. Vương Nguy máu tươi cũng phun ra, cả người uể oải, nhưng cắn răng ôm cổ Hồ Quyên nhanh chóng lùi về phía sau. Tay phải hắn bấm niệm thần chú quét ngang tới trước, lập tức có vô số thủy mạc điên cuồng xuất hiện.

Trong lúc nguy cấp này, Vương Nguy cũng giống như liều mạng, thủy mạc kia ầm ầm biến ảo ra, vô thủy vô chung, trong nháy mắt dài trên vạn trượng.

Nhưng, trước mặt Cổ Ma Tháp Già chỉ là một trò đùa! Theo tiếng gầm lên giận dữ, từng đạo thủy mạc vừa mới xuất hiện lập tức tan vỡ, rầm rầm, không ngừng sụp đổ. Vương Nguy cùng Hồ Quyên hai người phun ra máu tươi, bay thẳng tới chỗ Vương Lâm.

Hồ Quyên sắc mặt tái nhợt, hai tay liên tục đánh ra cấm chế, dung hợp với Thủy Mạc, nhưng mà dù vậy dưới tiếng hô của Tháp Già cũng liên tục sụp đổ.

Hai người hắn còn như thế, càng không nói tới Hư Không Tử. Hư Không Tử phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lập tức ảm đạm, lui về sau hai tay bấm niệm thần chú, lập tức bên ngoài cơ thể có vô số cát đất bao quanh. Nhưng gần như cát đất này mới xuất hiện lập tức ầm ầm sụp đổ, cuốn toàn bộ trở lại người Hư Không Tử làm cho trên người hắn tràn ngập máu tươi.

Chỉ có Bối La thân là cùng tộc, có thể miễn cưỡng chịu đựng được, chạy nhanh về sau.

Lại nói Vương Lâm, dưới tiếng rít gào của Cổ Ma, trong cơ thể lập tức truyền ra từng tiếng động ầm ầm, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc càng ngày càng thêm dữ tợn.

Rống! Dưới con dữ tợn, Vương Lâm đồng thời cũng rống lên một tiếng phẫn nộ. Đây là tiếng rống giận của Cổ Thần, trong tiếng rống này. Thân hình Vương Lâm bất chợt điên cuồng tăng trưởng, lúc này hắn bất chấp tất cả, gần như trong nháy mắt đã hóa thành trăm trượng, dường như có thể chống đỡ được thiên địa vậy! Năm tinh điểm lập tức xoay tròn ở mi tâm, từng trận lực lượng Cổ Thần không ngừng xoay tròn quanh thân thể, càng thêm quỷ dị hơn chính là. Chu tước đồ đằng, do Hứa thị dung hợp với Vương Lâm, không ngờ khi Vương Lâm hóa thành Cổ Thần trăm trượng, cũng tùy theo mà phóng đại ra, giống như giọt máu tươi tràn ngập nửa thân trên của Vương Lâm, nhất là cái đuôi của Chu Tước, bao phủ trên mặt Vương Lâm, thoạt nhìn Vương Lâm lúc này, vừa giống Cổ Thần, vừa giống Chu Tước.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1065 Tam tộc đoàn tụ

Hóa thành chân thân Cổ Thần, Vương Lâm gầm lên một tiếng giận dữ, hình thành một cỗ xoáy lốc quét ngang, lập tức va chạm thẳng với Cổ Ma Chi Hống vô hình kia.

Cùng lúc đó, Cổ Yêu Bối La đang trong bỏ chạy cũng lập tức dừng lại, ánh mắt lộ ra một chút cuồng điên.

-Hôm nay Cổ chi tam tộc không ngờ cùng xuất hiện ở đây, thật là tráng lệ, Cổ Yêu Bối La ta nếu trốn tiếp, không khỏi xin lỗi với thân phận Cổ Yêu của mình.

Quang mang nồng đậm trong mắt Bối La, cả thân hình hắn nhoáng lên một cái, lập tức trở nên bành trướng. Thân hình thất tinh cổ yêu gần trăm trượng, tương xứng với chân thân của Cổ Thần của Vương Lâm.

Trong thời gian ngắn, dường như chiến tranh nơi đây dĩ nhiên đã không thuộc về tu sĩ nữa rồi, mà là thuộc loại cổ chi tam tộc còn tồn tại tới nay.

Thân yêu Bối La biến ảo, lập tức cũng rống giận lên, một hống của Cổ Yêu, hóa thành vô hình tấn công, liên thủ với Vương Lâm, hướng về Cổ Ma Tháp Già điên cuồng gào thét tiến tới.

-Không ngờ là vương tộc Cổ Thần!!!

Cổ ma Tháp Già nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hắn thấy rõ ràng bên trong năm tinh điểm ở mi tâm của Vương Lâm còn có một chút kim mang.

Một chút kim mang này đại biểu cho vương tộc!

Cổ chi tam tộc đồng thời rống giận, lập tức hình thành một cỗ gió lốc không thể hình dung được, quét ngang toàn bộ tầng 8 tiên đế động phủ này khiến cho kiến trúc bốn phía chung quanh ầm ầm sụp đổ, ngay cả không trung cũng giống như sụp đổ tới nơi vậy. Từng khe mịn xuất hiện, từng trận khí nóng rực vờn quanh bốn phía.

-Cổ Thần, có dám cùng ta chiến với Cổ Ma không!!!

Cổ Yêu Bối La một bước đi ra, quát lớn.

Vương Lâm tay phải nắm chặt, hư không một trảo, phía trước mặt lập tức xuất hiện một cái khe thật lớn, tia chớp màu tím lao ra điên cuồng, tạo thành một thanh Diệt Thần Mâu dài gần trăm trượng, bị Vương Lâm ôm lấy trong tay hét lớn:

-Có gì không dám?

Cổ Yêu Bối La cười dài cũng hư không một trảo, ngay lập tức một cây đại phiên trăm trượng xuất hiện, quét ngang che thiên địa, thẳng tới Cổ Ma.

Vương Lâm bước chân xông tới Cổ Ma.

Cổ Ma ánh mắt lộ ra trào phúng, nâng bối đao trong tay lên, quét ngang một đao, lập tức đao mang ngập trời, cười điên cuồng nói:

-Chỉ là Cổ Thần ngũ tinh, Cổ Yêu thất tinh, mà dám cùng ta đánh một trận!

Trong tiếng cười của hắn đao mang kinh thiên động địa, trong thời gian ngắn đã gào thét tiến tới. Đao mang này chỉ có hai đạo, đạo thứ nhất quét ngang, đạo thứ hai chém xuống, hai đạo đao mang này đại biểu cho thiên và địa. Một khi chúng giao thoa vào nhau sẽ tạo thành một lực lượng có tính hủy diệt vô cùng lớn.

Cổ Yêu Bối La vung tay phải lên, lập tức đại phiên trăm trượng hóa thành vô số yêu khí, thẳng tới đao mang đang ở trong không trung kia. Toàn thân hắn yêu khí tung hoành, kinh thiên động địa.

Vương Lâm cầm Diệt Thần Mâu trong tay vung về phía trước, lập tức lôi quang tử điện xuất hiện trong chớp mắt. Diệt Thần Mâu trong tử quang vô tận, ầm ầm va chạm với đao mang.

Những tiếng động ầm ầm đột nhiên xuất hiện, đao mang địa diện va chạm với Diệt Thần Mâu, lập tức hình thành một lực tấn công vô biên hướng tới chung quanh. Mặt đất bỗng nhiên ầm ầm sụp đổ, từ nay về sau tiên đế động phủ sẽ không còn tầng chín nữa, có, chỉ là tầng thứ chín đã thông với tầng tám rồi.

Dưới tấn công, thân thể Cổ Thần của Vương Lâm, cảm nhận được một lực lượng trùng kích vào mình không thể tưởng tượng được. Trong cơ thể truyền ra những tiếng động bang bang, phảng phất như xương cốt vỡ vụn tới nơi vậy. hắn phu ra một ngụm máu, tinh điểm cổ thần trên mi tâm lập tức ảm đạm đi.

Đại phiên của Cổ Yêu trên trời, lại tiếp xúc với đao mang kia, hiện lên tiếng động rung trời. Một vòng tròn lực công kích không ngừng lan tỏa về chung quanh, quét ngang qua khoảng không. Dưới lực tấn công này, những khe nứt ngày càng nhiều hơn, trong khe, giống như muôn vàn tơ máu thẩm thấu, dung nham tràn ngập, dường như khoảnh không trong lúc này, chỉ cần hơi chạm nhẹ vào cũng sẽ ầm ầm sụp đổ vậy.

-Vương Lâm, ngươi với ta hôm nay liều mạng với hắn, nếu không, chúng ta không ai có thể chạy thoát khỏi tiên đế động phủ.

Cổ Yêu Bối La trong rống giận, một bước tiến tới, thẳng tới Cổ Ma. Nhưng trong khoảnh khắc thân hình hắn vừa di chuyển, cả người hắn lập tức lui về sau nhanh như ánh chớp. Tốc độ này quá nhanh gần như hóa thành một tàn ảnh, liền vượt qua chỗ xung yếu của khoảng không mà đi.

Chỉ có điều, tốc độ của Cổ Yêu Bối La mặc dù nhanh, nhưng tốc độ của Vương Lâm cũng nhanh hơn. Tiếng hô của Bối La lúc truyền ra, hắn dĩ nhiên đã một tay bắt được Vương Nguy, Hồ Quyên, hai chân vừa bước, thân mình đã thẳng tới không trung, so với Cổ Yêu Bối La còn nhanh hơn, một quyền đánh thẳng vào không trung.

Hiện giờ khoảng không đã yếu vô cùng rồi, lúc này dưới một quyền của Vương Lâm, lập tức ầm ầm sụp đổ, không trung hoàn toàn tan vỡ.

Trong khoảnh khắc không trung tan vỡ, dung nham vô tận từ trên trời giáng xuống, giống như một cơn mưa dung nham, trong thời gian ngắn đã trút xuống. Vương Lâm thân mình nhảy vào trong dung nham, thẳng tới phía trên mà đi.

Cổ Yêu thầm mắng, nhưng tốc độ cũng không giảm, thẳng tới phía trên.

Hư Không Tử tu đạo nhiều năm, tuy nói bởi vì chuyện vừa nãy mà tâm thần có chút hỗn loạn. Nhưng lúc này lại vô cùng tỉnh táo. Ngay khi khoảng không sụp đổ, cả người hắn phun đầy máu tươi, dùng Huyết Độn thuật nhảy vào trong dung nham, không để ý tới dung nham cực nóng phía trước cùng với trận chiến cổ chi tam tộc làm cho thương thế mình tăng thêm. Sau khi hắn nhảy vào trong dung nham cũng không muốn tìm Vương Lâm gây thêm phiền toái, mà thầm nghĩ trong đầu phải chạy nhanh ra khỏi nơi đây một chút.

Hắn bị trọng thương, tới lúc này, tu vi không ngờ đã từ Toái Niết xuống Tịnh Niết đỉnh rồi, bất an nồng đạm bao phủ tâm thần hắn, khiến cho Hư Không Tử oai phong một cõi, lúc này như chó nhà có tang.

Vương Lâm nhảy vào tầng thứ bảy, trước mặt là tầng tầng dung nham nóng vô cùng ập tới. Thân thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành giống như thường nhân, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu. Cơ thể hắn truyền ra từng cơn đau nhức vô cùng khiến cho tốc độ không khỏi chậm đi. Lúc nãy hóa thành chân thân cổ thần, nhưng dưới đao mang của Cổ Ma, mặc dù có Diệt Thần Mâu, nhưng vẫn trọng thương.

Nhưng nếu lúc trước hắn không làm vậy, lúc này bất kể là Vương Nguy hay Hồ Quyên, đều không thể chạy ra được. Thậm chí ngay cả hắn, sợ rằng cũng không có cơ hội chạy trốn tới tầng thứ bảy này. Dù sao, tu vi của Vương Lâm trên thực tế cũng chỉ là Khuy Niết hậu kì đỉnh phong.

Đúng lúc này, Hồ Quyên ôm lấy Vương Lâm và Vương Nguy, thẳng tới phía trên lao đi. Hồ Quyên vừa ăn hoàn đan dược còn sót lại, lúc này tu

vi đã hồi phục, mang theo Vương Lâm và Vương Nguy không ngớt chạy qua dung nham nóng chảy này.

Dung nham chảy ra, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho tinh thần Vương Lâm có chút chấn động, nhanh chóng truyền đạo niệm nói:

-Tiền bối đi tới trước đi, nơi đó là lúc trước ta thổ nạp phát hiện ra một hỏa linh, có thể ngăn cản được bước chân Cổ Ma trong nhất thời.

Hồ Quyên ánh mắt lộ ra do dự, nếu là lúc trước, nàng và Vương Nguy mặc dù tán thưởng Vương Lâm, lúc này cũng sẽ không chút do dự. Nhưng Vương Lâm mới vừa rồi cứu vợ chồng mình, loại đại ân này, nàng xem đã ghi tạc trong lòng. Lúc này nàng còn không rõ, lúc trước Vương Lâm đã cứu được Vương Nguy trên tay Hư Không Tử đánh lén một lần, loại ân đức này tất yếu cần phải báo đáp.

-Ngươi…

Hồ Quyên nhìn thoáng qua người vừa trợ giúp mình chống lại tuyệt đại bộ phận đao mang, lại bị một rống giận của Cổ Ma làm trọng thương Vương Nguy, lúc này nhu cầu cấp bách là phải chữa thương. Hồ Quyên không có thời gian.

-Tiền bối cứ yên tâm!

Vương Lâm thân mình nhoáng lên một cái, từ bên người Hồ Quyên rời đi, thẳng tới sâu bên trong dung nham ở tầng thứ bảy này. Hồ Quyên cắn răng một cái, mang theo Vương Nguy, thẳng tới phía trước, đảo mắt đã biến mất không thấy.

Đợi khi Hồ Quyên rời đi, Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, hắn sở dĩ liều mạng như vậy, chính là khiến cho Vương Nguy và Hồ Quyên nhớ kỹ cái ân của mình. Chỉ cần hai người này cảm kích mình, như vậy sau này mặc dù Thanh Sương không thức tỉnh, việc của Tư Đồ Nam, hai người bọn hắn cũng không thể không giúp. Thậm chí là việc của Chu Dật, hai người này sẽ xem ân tình của mình, nên sẽ khác. Đang trong dung nham, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, hung hăng hấp một cái, lập tức dung nham không ngừng phát tiết xuống phía dưới, dường như có một cỗ lực nghịch chuyển, hỏa thuộc tính không ngừng điên cuồng hút vào trong cơ thể Vương Lâm, lưu chuyển trong kinh mạch của hắn, làm dịu huyết nhục, dung nhập vào xương cốt khiến cho thân thể trọng thương của Vương Lâm, khôi phục lại.

Lúc này Vương Lâm không cẩn thận như lúc trước, mà cực kỳ điên cuồng, thân thể của hắn có chu tước biến ảo vờn quanh Vương Lâm. Tiếp đó hỏa lực ở dung nham chung quanh lại mãnh liệt tiến tới. Trong khi dung nham tầng thứ bảy chảy xuống tầng tám, Cổ Yêu Bối La và Hư Không Tử lao ra, Cổ Ma Tháp già đuổi theo. Trong khoảnh khắc Vương Lâm điên cuồng hút hết hỏa lực trong dung nham, thôn phệ phần lớn, dẫn động làm cho núi lửa sụp đổ.

Đúng lúc này, một tiếng kinh thiên động địa, khiến cho dung nham ầm ầm chấn động, từ sâu trong núi lửa truyền tới. Trong dung nhâm, một vòi nước cực mạnh nâng lên, trong nháy mắt, bất kể là dung nham Vương Lâm chưa hấp thu, hay đã rơi vào trong tầng thứ tám, toàn bộ dường như có linh tính vậy, lập tức ngưng tụ cuốn lại, thẳng tới đầu vòi nước kia mà đi.

Trong nháy mắt, toàn bộ dung nham tầng thứ bảy biến mất, chỉ còn một đầu hỏa long không thể hình dung được, gắt gao nhìn chằm chằm vào hết thảy sinh linh dưới chân.

Đồng thời, trên tinh không mênh mông, bên ngoài một vùng đất do Yêu Linh chi địa biến thành, xa xa một ánh nửa như thiêu đốt tinh không mà lao tới. Trong ánh lửa có một đầu Chu Tước khổng lồ, mang theo tiếng hí thanh minh, dần dần tới gần.

Chu Tước này có linh tính, tìm kiếm không phải là Đông Hải nhập khẩu ở Yêu Vận Tinh, mà là một nơi bụi bặm trong Yêu Linh chi địa.

Phía sau thân mình khổng lồ của Chu Tước là rất nhiều tu sĩ. Trong đó có sáu lão nhân làm chính, sau lão nhân này mặc trường bào đỏ sẫm, khí tức cường nhân ngập trời, cả đám người không ngờ đều là Toái Niết tu sĩ!

-Tìm chân linh ở đâu, chính là nơi tộc nhân thức tỉnh, phía trước kia truyền tới cảm ứng, việc này sợ là có nguy cơ rất lớn, nhưng ta dù có liều mạng hết thảy, cũng muốn bảo vệ tộc nhân thức tỉnh kia bình an!

Sáu người nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, phía sau bọn họ, một đám người Chu Tước thánh tông, đồng thời lộ ra ánh mắt kiên nghị.

Đồng thời trong tổng bộ Tu Chân Liên Minh, từ tinh cầu trên lốc xoáy truyền ra một thanh âm cực kỳ uy nghiêm.

-Tạm hoãn việc chiến tranh với La Thiên, dùng toàn lực đi tới động phủ Thanh Sương!

Thanh âm truyền ra, ngoài Tu Chân Liên Minh, bóng dáng Thanh Thủy, chậm rãi biến ảo xuất hiện, hắn nhìn chằm chằm vào tổng bộ Tu Chân Liên Minh, ánh mắt lộ ra hồng quang cực cảnh.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1066 Tam tộc đoàn tụ (2)

Đồng thời, trong Liên Minh Tinh Vực, trong Côn Hư chi cảnh, lão nhân lần trước phát hiện ra Vương Lâm, thần sắc lộ ra vẻ phức tạp. Sau khi lắc đầu thân mình bước ra nửa bước, quay đầu lại nhìn về Côn Hư thánh nữa lạnh lùng phía sau.

-Phân thân thứ chín của ngươi gặp kiếp nạn bị hủy, kiếp nạn này nếu đã tới, ngươi còn trốn làm gì nữa?

Tuyệt mỹ nữ nhân thủy chung lạnh lùng kia cúi đầu trầm mặc.

-Phân thân thứ chín của ngươi, ngươi không thể tránh né được nữa, thủy chung vẫn phải đi đối mặt… Năm đó ngươi cứu Chu Như tiểu cô nương, lão phu đã hiểu được, tâm thần của ngươi đã vì phân thân thứ chín mà loạn…

Trong lòng lão nhân thầm than, đang ở giữa không trung, ngẩng đầu nhìn hư vô.

-Nhớ kỹ, ngươi là Côn Hư Thánh Nữ Mộc Băng Mi, không phải là Chu Tước Tinh và tu sĩ tầm thường đã chết Liễu Mi! Trên người ngươi, có sứ mệnh khôi phục Cô Hư chi cảnh, cũng có trách nhiệm đối kháng với người bên ngoài, trong giới và ngoài giới, thời gian mở ra, không lâu nữa…

-Hắn không phải là tu sĩ tầm thường…

Không đợi lão nhân nói xong, nữ nhân lạnh lùng có thể làm cho tim bất kỳ kẻ nào cũng phải đập thình thịch, cam nguyên vì mỹ nhân mà từ bỏ hết thảy, bình tĩnh mở miệng nói.

-Ngươi…chẳng lẽ vẫn còn chấp mê bất ngộ!

Lão nhân nhíu mày.

-Ta chỉ nói cho ngươi, hắn, không phải là tu sĩ tầm thường!

Nữ nhân lạnh lùng, thanh âm bình tĩnh, nhưng giọng điệu hơi nặng một chút.

-Được, mặc dù hắn không phải là tu sĩ tầm thường, mặc dù không biết hắn có phương pháp gì mà tâm thần có thể tới nơi đây, mặc dù tu vi của hắn cuối cùng cũng đạt tới bước thứ hai – quán phong, nhưng, thì sao?

Lão nhân thần sắc lộ ra một cỗ khinh thường.

-Hắn chung quy, cũng chỉ là một tu sĩ.

Lão nhân này cũng không biết, hắn một tiểu tu sĩ nho nhỏ, chính là người thức tỉnh mà toàn bộ Chu Tước Thánh Tông phải dùng toàn lực bảo vệ, tiểu tu sĩ tu chân này, có được huyết mạch Cổ Thần. Huyết mạch Cổ Thần này cũng không phải kế thừa mà có, mà là sau khi thân thể Vương

Lâm tan vỡ, bằng vào trí nhớ của Đồ Ti, tu hành Cổ Thần quyết, một lần nữa ngưng tụ ra thân thể, thân thể này, chính là căn nguyên huyết mạch.

Hắn cũng không biết, tu sĩ nho nhỏ này, có được yêu nghich…

-Ngươi cũng từng chỉ là một tu sĩ.

Tuyệt sắc nữ nhân liếc mắt nhìn lão nhân, bình thản nói.

Trên mặt lão nhân lộ ra nụ cười khổ, cũng không biết phải nói cái gì.

-Ngươi yên tâm đi, trách nhiệm của Côn Hư Thánh Nữ ta sẽ làm. Nhưng việc riêng của bản thân ta, ngươi không thể can thiệp, cũng không có thân phận đi can thiệp. Chuyện của ta với hắn, không cần bất kỳ kẻ nào can dự vào!

Tuyệt sắc mỹ nữ thanh âm chắc như đinh đóng cột, không có nửa điểm thỏa hiệp.

Lão nhân thầm than, không có tiếp tục nói chủ đề này, nhìn không trung nói:

-lão bằng hữu thân thể đã bị đoạt xá, ta muốn đi xem, ngươi có đi cùng không?

Tuyệt sắc mỹ nữ trầm ngâm, thần sắc phức tạp, cuối cùng cũng kiên định nói một câu, gật đầu:

-Đi!

Tầng thứ bảy trong động phủ tiên đế, toàn bộ dung nham ngưng tụ thành một đầu hỏa long. Hỏa long cực lớn này nâng đầu lên, nhìn chằm chằm vào mọi người phía dưới, một cỗ uy áp tràn ngập khắp nơi.

Trong loại uy áp này, còn có nhiệt lưu cực nóng phun ra giữa hai lỗ mũi, hai cái long sừng đỏ thẫm, tản mát ra nhiệt khí nồng đậm.

Nhưng hình đồ sộ lúc này vờn quanh, khiến cho hỏa long có một cỗ khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

Mang theo ánh mắt phẫn nộ, đảo qua trên người mọi người ở đây. Đầu tiên hỏa long nhìn chính là Vương Lâm, trên thân thể nhỏ bé của Vương Lâm nó cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, khí tức quen thuộc này chính là hỏa lực.

Bị ánh mắt của hỏa long nhìn ngắm, tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng không có cúi đầu, mà chậm rãi lui về phía sau, chỉ có điều, sau một lát hỏa long thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm vào Hư Không Tử, Cổ Yêu, Cổ Ma, cái đầu lớn trầm xuống, xông thẳng tới ba người mà thôn phệ.

Trong lòng Vương Lâm khẽ thở ra, trong nháy mắt đã lui về phía sau, thần thức nhìn lại, chỉ thấy hỏa long trong rít gào lập tức làm cho toàn bộ tầng bảy tiên đế động phủ hóa thành biển lửa. Dưới thiêu đốt của ngọn lửa nồng đậm, Cổ Yêu Bối La hai mắt chợt lóe, không ngờ không hề bỏ chạy mà hai tay bấm niệm thần chút. Yêu khí tung hoành, hóa thành một đầu yêu quái màu lục, thẳng tới Cổ Ma ở phía sau mà thôn phệ.

Hư không Tử bấm niệm thần chút, bên ngoài cơ thể hóa thành cơn lốc cát vàng, toàn bộ tạo thành một hàng rào cát vàng vờn quanh người chừng mười trượng, ngăn cản ngọn lửa ở bên ngoài. Nhưng với tu vi hiện giờ của hắn, cũng không thể ngăn cản được bao lâu, lốc xoáy cát vàng kia vừa mới đụng tới ngọn lửa không ngờ ầm ầm vài tiếng, nhanh chống tan vỡ.

Cổ ma Tháp Già, thần sắc lạnh như băng, hai mắt mang theo ma quang khát máu, bước ra nửa bước, khàn khàn cười nói:

-Xem ngươi chạy thế nào, hỏa long linh ở động phủ này năm đó, không ngờ cũng dám phản chủ!

Cổ Ma nói xong, tay phải bấm niệm thần chút, hướng tới phía trên chỉ ra, miệng khẽ quát:

-Cho ngươi nhìn xem thần thông thuật của tiên đế Thanh Sương năm đó, Ma Chi Phần Thiên!

Lời vừa nói xong, lập tức trên ngón tay của Cổ Ma có một ngọn lửa màu đen ầm ầm xuất hiện, lửa ma này vừa mới xuất hiện đã lập tức bắn về chung quanh. Hơi nóng nồng đậm tràn ngập giữa trời đất tầng thứ bảy này.

Ngay cả không trung cũng bị lửa qua quét ngang qua biến thành một mảnh màu đen, ngọn lửa ma vô cùng vô tận phát ra cực nóng, ẩn chứa cả ma khí, chẳng những có thể đốt cháy hết thảy, ma khí nhập thể, khiến cho nguyên thần tan vỡ.

Trong thời gian ngắn, ngọn lửa ma bao trùm trên trời, đầu hỏa long rống giận lập tức làm cho ngọn lửa điên cuồng tản ra, chạm vào lửa ma làm cho tầng thứ bảy rung chuyển trời đất. Thân hình khổng lồ của hỏa long thẳng tới Cổ Ma.

Cổ Ma cười lạnh, tay phải duỗi ra chỉ xuống phía dưới, một chỉ điểm vào trên người hỏa long đang rít gào tiến tới. Trong sát na, lửa ma trên thiên không rít gào mà phủ xuống, giống như mưa sao băng ầm ầm phóng thẳng tới người hỏa long.

Cảnh tượng này, kinh thiên động địa, lửa ma vô tận trong phút chốc đã đánh lên người hỏa long. Lửa ma không ngừng buông xuống, đảo mắt đã bao trùm toàn bộ thân thể hỏa long, khiến cho hỏa long này thoạt nhìn toàn thân có ma khí ngập trời.

Từng tiếng rít gào giận dữ cùng thảm thiết quanh quẩn. Hỏa long trong giãy dụa một đầu đánh tới, nhưng ngay khi tới gần Cổ Ma, Cổ Ma Tháp Già tay phải ấn một cái tới trước, lập tức một cỗ lực vô hình tràn ngập, không ngờ bắt lấy hỏa long đang cách mười trượng nữa thì va chạm vào mình.

Mặc cho hỏa long rít gào thế nào, nhưng cũng không thể nào thoát ra được, cảnh tượng này khiến cho Cổ Yêu Bối La đang xem cũng lập tức giật mình kinh sợ.

-Ngươi không ngờ đã có thể thi triển được thần thông của Thanh Sương, lại có thể phát huy được lực lượng vô hình trong cơ thể!

Bối La ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn rõ ràng, Cổ Ma Tháp Già trước mặt mình đã đoạt xá thân thể Thanh Sương tới mức tâm thân hợp nhất rồi.

Không chút do dự, Cổ Yêu Bối La buông tha chua xót trong lòng, buông tha hết thảy tính toán tấn công, lui lại phía sau. Hắn hiểu được, lấy thực lực của mình, mặc dù với mọi người trong động phủ này hợp sức lại cũng không thể thay đổi sự thật là Thanh Sương đã bị đoạt xá.

-Bản Ma năm đó không tiếc hết thảy, ở đây chiến đấu với Thanh Sương trong thân thể hắn vô số vạn năm, chính là vì thần thức trí nhớ và tu vi toàn thân của Thanh Sương. Trong yếu nhất chính là thân thể này của hắn!

Cổ Ma một trảo về hỏa long trên không trung, cất bước đi tới, trong miệng cất lên tiếng cười cuồng tiếu.

-Cổ Yêu, ngươi và ta năm đó ở ngoài giới là đại địch, hiện giờ ngươi giống như con kiến trước mặt bản ma, đợi khi bản ma cùng thân thể Thanh Sương hoàn toàn dung hợp lại. Có được thân thể chân chính được Thanh Sương tế luyện qua vô số năm, có thể phá vỡ hết thảy quy tắc, trong thiên địa này không có chỗ nào có thể ngăn trở được quy tắc chi thể bước tới.

-Có thân thể này, bản ma có thể ngược dòng truy theo cổ chi tổ tiên, đạt tới cửu tinh cánh giới chân chính của cổ ma bộ tộc. Một khi tới cửu tinh, Cổ Ma Tháp Già ta có thể tiến vào di tích cổ chi tổ tiên, đạt được phản cổ chi lực chân chính.

Cổ Ma Tháp Già điên cuồng cười, thân mình hắn bước đi, hỏa long giãy dụa lùi về phía sau, rống giận liên tục, nhưng khi Cổ Ma vung lên, hỏa long lập tức bị hất văng ra sau.

-Thanh Sương thần thông, Ma Chi Phần Thiên Chử Hải!

Trong hai mắt Tháp Già ma diễm ầm ầm chuyển động, trong phút chốc mặt đất tầng thứ bảy lập tức tràn ngập ma khí, ma khí này nồng đạm, dường như trở thành thực chất tới nơi vậy. Không ngờ chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một ma hải!

Sóng dữ quay cuồng, Vương Lâm trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, không chỉ hắn, lúc này Hư không Tử cùng Cổ Yêu Bối La cũng đồng dạng như vậy.

Hỏa long ở xa xa đồng thời rít gào trong ma hải, nhưng trong ánh mắt không ngờ cũng có hoảng sợ.

Theo một câu Phần Thiên Chử Hải của Cổ ma Tháp Già, ma khí lập tức biến thành nước biển, lập tức nổi dậy, từng trận ma khí ầm ầm, trong phút chốc hiện thành vô số bọt nước trên mặt, ẩn chứa sức nóng kinh người.

Phần Thiên Chử Hải này, chính là đem đốt toàn bộ hải dương, khiến cho tiêu tan hết thảy, lại khiến cho người bị vây sâu bên trong, không có khả năng giãy dụa.

Theo Cổ Ma Tháp Già tiếp xúc trong thời gian ngắn ngủi. Vương Lâm phát hiện ra, người này thời gian càng nhiều, dường như càng mạnh hơn. Tỷ như thần thông, lúc ở tầng thứ chín, người này sợ rất khó thi triển ra,

nhưng lúc này, không ngờ đã có thể vận dụng thần thông thuật của tiên đế năm đó.

Nghĩ tới vô số thần thông của tiên đế Thanh Sương, Vương Lâm không khỏi cảm thấy da đầu run lên. Nhưng lúc này cũng không thể nghĩ nhiều, thân thể trong ma hải, dưới nước biển vô cùng vô tận, sóng mạnh cuốn động. Trên bầu trời lại có lửa ma không ngừng bay xuống, toàn bộ hải ma xuất hiện vô số thủy khí.

Mắt thấy nước biển càng ngày càng ít, giống như bị lửa ma hạ xuống, có thể đem đốt hết thảy mọi thứ. Lúc nguy cơ đã vô cùng, Hư Không Tử ở xa xa trên mặt lộ ra nụ cười thảm, cắn răng đưa tay phải vỗ lên trái, lập tức thân thể ầm ầm một tiếng, tan vỡ!

Trong khi tan vỡ, lập tức có một lực tấn công điên cuồng xuất hiện, đẩy về chung quanh. Không ngờ khiến cho trên mặt nước biển xuất hiện lốc xoáy, ngay cả lửa ma trên bầu trời cũng bị hãm xuống.

Trong khoảnh khắc thân thể tự bạo nguyên thần Hư Không Tử xông ra ngoài.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1067 Cổ chi tam tộc đoàn tụ.(3)

-Hôm nay trong nguy cơ sinh tử này, lão phu thà rằng hi sinh đi thân thể đã suy yếu của mình, cũng không tình nguyện bị luộc chết ở đây!

Trong lúc nguyên thần Hư Không Tử bay ra, hắn bỗng nhiên duỗi song chưởng, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán.

Theo song chưởng duỗi ra, ngập lập tức bên ngoài Yêu Linh Chi Địa nơi tiên đế động phủ ở, trên tinh không vô tận, nơi mọi người Chu Tước Thánh Tông ở, bỗng nhiên có năm ngôi sao tản mát ra ánh sáng không thể hình dung được.

Ánh sáng chiếu rọi, tất cả phạm vi trên tinh không, bất kể ở địa phương nào, ở trong Liên Minh Tinh Vực đều có thể nhìn thấy trên bầu trời đột nhiên có nhiều hơn năm ngôi sao.

Bất kể là ban ngày hay đêm tối, đều không thể ngăn cản năm ngôi sao này phát ra hào quang. Lúc này một ngôi sao trong đó hào quang bạo tăng, ngay lập tức che lấp đi bốn ngôi sao còn lại, trong khoảnh khắc hào quang tới đỉnh, ngôi sao này bỗng nhiên từ không trung rơi xuống, thẳng tới hư vô.

Trong tinh không, lão nhân cùng mỹ nữ tuyệt sắc trong Côn Hư chi cảnh đang đi đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra xa xa, lão nhân thần sắc như thường

lẩm bẩm nói: “Có người trải qua thiên nhân kiếp thứ nhất suy, phá đi một ngôi sao trong năm ngôi sao.”

Ngôi sao này rơi xuống với tốc độ cực nhanh, đạt tới tốc độ mà không tu sĩ nào có thể đạt tới, gần như điên cuồng tìm được Chu Tước chân linh, ầm ầm quanh quẩn trên tinh không, ánh sáng ngập trời, trong khoảnh khắc biến mất trong lớp bụi bặm.

Xuyên thấy qua đám bụi, tiến vào Yêu Linh Chi Địa, lại cuốn lên ma khí trong Yêu Linh, tinh quang xuyên thấu qua mặt đất, thẳng tới tiên đế động phủ. Dưới tiếng động ầm ầm không ngứt, liên tục rơi qua sáu tầng, trực tiếp tiến tới tầng thứ bảy, tới bên trong Phần Thiên Chử Hải, dừng trên nguyên thần Hư Không Tử.

Trong nháy mắt, toàn thân Hư Không Tử tu vi điên cuồng bạo tăng, nhưng thần sắc hắn lộ ra vẻ thống khổ, kêu lên thảm thiết. Nương theo lực của thiên nhân suy thứ nhất, Hư Không Tử không ngờ khai phá ra một khoảng không phía trên, thẳng phóng đi.

Nguyên thần của hắn dưới tinh quang tràn ngập, đang tiêu tan nhanh chóng, đối với Toái Niết tu sĩ mà nói, thiên nhân suy thứ nhất này, mới chỉ vừa bắt đầu thôi.

Cổ Ma Tháp Già vốn muốn cách không chụp vào Hư Không Tử, nhưng ánh mắt chợt lóe, buông tay xuống.

-Lấy trạng thái trọng thương trải qua thiên nhân suy thứ nhất, ngươi nếu không chết mà thành công, cũng có thể trở thành một tán ma của ta…

Lúc này, Vương Lâm và Bối La bị nhốt trong ma hải, còn có hỏa long, dĩ nhiên đã tới giai đoạn sinh tử tồn vong. Tiên đế thần thông, hơn nữa còn có ma khí Cổ ma, khiến cho uy lực của PHần Thiên Chử Hải này, dĩ nhiên đạt tới trình độ vô cùng đáng sợ.

Nước biển đã bị giảm đi rất nhiều, nhiệt độ trong càng ngày càng cao, thậm chí với thân thể Chu Tước và Cổ Thần của Vương Lâm, cảm giác cực nóng này vẫn vô cùng thống khổ. Nhưng mặc cho hắn giãy dụa thế nào, cũng không thể lao ra khỏi hải dương này.

Lửa ma trên không trung lúc này đã hoàn toàn rơi vào trong biển, ngay lập tức khiến cho thần thông Phần Thiên Chử Hải đạt tới đỉnh.

Vương Lâm ánh mắt lộ ra lo lắng, từng trận lửa nóng không ngừng tấn công thân thể, khiến cho hắn cảm giác như bị người ta nấu chín vậy. Thân thể bủn rủn, dưới nguy cấp, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ chua xót, hắn cả đời này rất ít khi tính sai, nhưng lúc này hắn không thể không thừa nhận, mình đã tính toán sai lầm rồi.

Nếu lúc trước cùng Hồ Quyên cùng Vương Nguy rời khỏi, hắn cũng không lâm vào nguy cơ lớn thế này. Nhưng cho dù là như vậy, ba người bọn họ cũng không thể chạy thoát khỏi nơi này, chung quy vẫn bị đuổi theo. Cuối cùng cũng sẽ đối mặt với Cổ Ma Tháp Già đáng sợ này.

Trước và sau, kết cục đều như nhau, Vương Lâm cả đời hung hiểm bất kế là lúc đối mặt với Huyết Tổ, hay đối mặt với đuổi giết của Diêu gia, hoặc là lúc kết đan ở Cổ Thần chi địa. Nguy cơ lần lượt tới, chưa bao giờ Vương Lâm khuất phục, lúc này, Vương Lâm tuy có tâm không phục nhưng sự thật vô cùng tàn khốc.

Chỉ có điều, hết thảy chuyện này không làm cho đạo tâm của Vương Lâm tan vỡ, không thể buông tha hết thảy. Vương Lâm ánh mắt lộ ra tinh quang, hắn còn có thiên nghịch, còn có căn nguyên!

Lúc này, hải ma gần như tiêu tan toàn bộ, chỉ còn lửa ma vô tận tràn ngập chung quanh, không ngừng thiêu đốt, muốn đốt chảy hết toàn bộ sinh linh.

Hỏa long kia thần sắc uể oai, thân mình dần dần thu nhỏ lại, mặc dù là nó, lúc này cũng không thể chịu đựng được nữa.

Toàn thân Bối La yêu khí tung hoàng, nhưng lúc này hết thảy cũng là phí công.

Tiếng cười cuồng điên của Cổ Ma vang vọng, hắn nhìn chằm chằm vào lửa ma, lúc này trên vai hắn có một người nhỏ bé đang ngồi. Người nhỏ

bé này chính là nguyên thần của người áo đen lúc trước, chẳng qua lúc này đã thu nhỏ lại ngồi khoanh chân ở đó.

Bên ngoài nguyên thần người áo đen, viêm long vờn quanh, người áo đen nhìn chằm chằm vào hỏa long bên trong lửa ma, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

-Hỏa long linh này năm đó là do Thanh Sương luyện hóa mà ra, đối với Thanh Sương trung thành và tận tâm. Với linh trí của nó, tất nhiên nhận ra bản ma không phải là Thanh Sương, nếu ngươi là đệ tử của Chưởng Tôn, hỏa long này cho ngươi thôn phệ đi!

Tháp Già thanh âm bình tĩnh, tay phải nắm lấy nguyên thần người áo đen, ném mạnh về phía trước.

Lập tức nguyên thần người này hóa thành một đầu viêm long, rít gào bên trong lửa ma, mang theo tham lam nồng đậm, thẳng tới hỏa long đang suy yếu.

-Đa tạ Cổ Ma đại nhân!

Người áo đen vui mừng như điên truyền thần niệm, xông thẳng tới hỏa long trước mặt, nhưng trong nháy mắt, đầu hỏa long này ngẩng lên, ánh mắt lộ ra vẻ bất khuất cùng cao ngạo. Một tiếng long rống cuồn cuộn

xuất hiện, hóa thành từng trận âm bạo ầm ầm quanh quẩn bên trong lửa ma, khiến cho lửa ma hơi dừng lại một chút.

Nguyên thần người áo đen hóa thành viên long lập tức lùi ra phía sau một chút, nhưng vẻ tham lam trong mắt càng nhiều hơn!

Hắn không nóng nảy, dưới thần thông của Tháp Già, hắn kết luận hỏa long này cũng không chịu đựng được bao lâu.

Mang theo ánh mắt tham lam, nguyên thần người áo đen nhìn Vương Lâm đang giãy dụa, trong mắt hiện ra quang mang kỳ dị.

-Còn có chu tước của hắn, cũng là của ta!

Ngươi trong nháy mắt, cảnh tượng phát sinh khiến cho nguyên thần người áo đen chấn động. Chỉ thấy hỏa long rít gào một tiếng, thân mình lập tức chuyển động, không ngờ giãy dụa di chuyển thân mình, hóa thân hình khổng lồ thành nhỏ lại, trong tức khác, hóa thành thân thể mười trượng, lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong long nhãn, lộ ra ý quyết tử!

Ta chết, cũng không cho ngươi thôn phệ, nếu như nhất định phải chết, thà rằng lựa chọn người này, ở cạnh hắn có thể cảm nhận được một chút

thân thiết.

Cảnh tượng này ngoài dự kiến của nguyên thần người áo đen, không đợi hắn phản ứng lại, hỏa long dĩ nhiên đã xông tới, tốc độ cực nhanh gần như đảo mắt đã tới gần Vương Lâm.

Vương Lâm đang ngẩn ra, hỏa long phát ra một tiếng rít gào cuối cùng, nhảy vào trong mi tâm của Vương Lâm hóa thành ngọn lửa vô tận. Trong nháy mắt đã dung nhập vào nguyên thần bên trong mi tâm Vương Lâm. Lập tức Chu Tước đồ đằng tren thân thể hắn, từ trong uể oải thức tỉnh lại, phảng phất như rót vào lực lượng mới, biến ảo mà thành, thanh âm Chu Tước nổi lên.

Hỏa linh long ẩn chứa hỏa nguyên lực, tuy nói với Chu Tước Chi Viêm là không giống nhau, nhưng căn nguyên đều như nhau. Từ lúc hỏa long nhảy vào mi tâm Vương Lâm, ngay lập tức khiến cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm, điên cuồng bạo tăng, dưới hai lại hỏa bất đồng dung hợp vào nhau, không ngờ xuất hiện dị biến.

Phảng phất như đất hạn lâu ngày đón mưa xuân, ánh nến sắp tắt được thêm dầu hỏa. Vương Lâm chấn động toàn thân, trên trán mồ hôi toát ra, lực lượng trong cơ thể bùng nổ. Hắn mạnh mẽ đứng lên, một bước không ngờ có thể di động được dưới lực của lửa ma. Trong hai mắt hắn, ngọn lửa ngập trời xuất hiện, hình thành một cơn lốc lửa quanh thân thể hắn, gào thét xông ra ngoài.

Trong gió lốc này, Chu Tước vờn quanh, cũng có một hư ảnh hỏa long tràn ngập, khiến cho gió lốc trong phút chốc đạt tới đỉnh không ngờ cuốn ra bốn phía, hấp thu lấy ma hỏa Phần Thiên này.

Hấp thu điên cuồng, gió lốc hình thành một lốc xoáy thật lớn, truyền ra từng lực hút khủng bố. Cảnh tượng này nháy mắt đã hoàn thành, cho dù là Cổ Ma Tháp Già cũng ngẩn ra.

Nguyên thần người áo đen trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ không thể tin nổi, lúc này cũng không còn ý niệm thôn phệ ở trong đầu, mà bay lùi nhanh lại sau. Nhưng vị trí của hắn cách lốc xoáy quá gần, đang muốn lui lại sau lập tức bị lốc xoáy hấp thu.

Cổ Ma nhướn mày, nâng tay phải hư không một trảo, ngay lập tức bắt được nguyên thần người áo đen. Nhưng lúc này trong hai mắt Cổ Yêu Bối La cũng chợt lóe tinh quang.

Hắn vốn đã tuyệt vọng, nhưng không nghĩ tới sau khi Vương Lâm hấp thu hỏa long xong, trong cơ thể không ngờ lại xuất hiện ra biến dị. Hắn rõ ràng nhìn thấy, trong lốc xoáy kia, thân thể Vương Lâm không ngờ lại có một mồi lửa màu trắng đang điên cuồng ngưng tụ mà thành.

-Hỏa chủng căn nguyên!

Thấy một màn như vậy, với thân phận của Cổ Yêu Bối La, cũng phải giật mình kinh sợ, tâm tình tuyệt vọng lập tức cảm thấy có một cơ hội thoát ra.

-Chỉ kém một chút, người này có thể ngưng tụ hoàn toàn hỏa chủng, một khi hỏa chủng ngưng tụ thành, hỏa trong thiên hạ đều có thể khống chế được. Tuy nói trong lửa ma có tồn tại ý chí, nhưng Tháp Già chưa đoạt xá hoàn mỹ, vẫn còn có cơ hội.

Đủ loại ý niệm trong nháy mắt vờn quanh đầu Bối La. Trong khoảnh khắc Cổ ma Tháp Già muốn thu hồi nguyên thần người áo đen. Bối La hung hăng cắn rằng một cái, trong mắt bảy tinh điểm cấp tốc xoay tròn, trong khoảnh khắc một viên tan vỡ!

Cổ Yêu Toái Tinh!

Một viên yêu tinh tan vỡ, lập tức hóa thành một lực mạnh mẽ cuốn vào trong cơ thể Bối La. Thân thể hắn lập tức giãy dụa đi ra, tuy nói không thể chạy thoát khỏi lửa ma, càng không thể lao ra, nhưng có thể thi triển được thần thông.

Mắt phải hắn lại chợt lóe, lại có một viên yêu tinh nữa tan vỡ. Hai viên yêu tinh tan vỡ, khiến cho thân thể Cổ Yêu Bối La đột nhiên phóng đại, dưới một bước đi tới trước mặt người áo đen mà Cổ Ma muốn thu về. Thân mình xông lên một cái, lập tức hóa thành một đạo lốc xoáy yêu khí, va chạm trực tiếp với lực thu hồi của Tháp Già.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1068

Ầm một tiếng nổ lớn, Cổ Yêu Bối La phun ra một lượng lớn yêu khí, thân thể của hắn càng suy yếu hơn. Nhưng với một lần tấn công này của hắn, nguyên thần của người áo đen đã thoát khỏi khống chế của Cổ Ma.

Nguyên thần người áo đen kinh hãi vừa muốn bỏ chạy, nhưng lập tức Vương Lâm đang trong lốc xoáy, bỗng nhiên vươn tay phải ra, một phen chụp lấy nguyên thần người áo đen. Người áo đen vừa muốn phản kháng, nhưng lập tức ngọn lửa vô tận từ trong tay phải Vương Lâm rít gào lao ra ngoài, gắt gao vây chặt lấy nguyên thần người áo đen. Vương Lâm sau một trảo bắt lấy, nguyên thần người áo đen lập tức bị kéo vào trong lốc xoáy.

Vương Lâm trong lốc xoáy, ánh mắt lộ ra sát khí, không nói hai lời liền nuốt lấy nguyên thần người áo đen.

Trong khoảnh khắc nuốt lấy nguyên thần người áo đen, trong cơ thể Vương Lâm truyền tới từng tiếng động ầm vang, hấp thủ hỏa long, thôn phệ viêm long người áo đen, dung hợp Chu Tước, ba loại hỏa trong thiên hạ này khiến cho hỏa nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm đạt tới một

trình độ cao. Trong đan điền của hắn, hỏa nguyên lực càng ngày càng đậm, càng kịch liệt hớn, một hỏa chủng lớn nhỏ bằng móng tay ngưng tụ mà thành!

Trong nháy mắt hỏa chủng xuất hiện, tất cả lửa ma trong tầng thứ bảy tiên đế động phủ, lập tức dừng lại một chút, không ngờ nhất tề hướng tới Vương Lâm. Trong lốc xoáy Vương Lâm dựng lên, lửa ma lấy tốc độ cực nhanh dung nhập toàn bộ vào bên trong.

Lửa ma, hỏa long, viêm long, ba loại hỏa lực này và Chu Tước dung hợp. Lấy Chu Tước là chính, còn lại triển khai một lần hỏa biến dị, lại sinh ra hỏa chủng. Nhưng hết thảy chuyện này cũng không trọng yếu, trọng yếu nhất là phần lớn ngọn lửa sau khi dung hợp lại, đạt được tạo hóa bực này, Chu Tước của Vương Lâm, dĩ nhiên đã có dấu hiệu thức tỉnh lần thứ hai!

Trong Chu Tước thánh tông, người có được Chu Tước ấn, số lần thức tỉnh, sẽ quyết định tu vi của người này, là mấu chốt xem có thể trở thành Chu Tước thánh hoàng không?

Trong lịch sử lâu đời của Chu Trước, toàn bộ người một lần Chu Tước thức tỉnh, sẽ triển khai một lần tranh đấu, người chiến thắng là hoàng, kẻ thua trở thành trưởng lão.

Nhưng nếu có người đạt tới hai lần thức tỉnh, như vậy căn bản không cần tranh đấu, Chu Tước thánh hoàng đương nhiên thuộc về người này.

Về phần ba lần thức tỉn … trong lịch sử của Chu Tước thánh tông chưa thấy qua…

Lúc này lốc xoáy bên ngoài thân thể Vương Lâm dựng lên ngập trời, chống đỡ thiên địa, đang không ngừng hấp thu. Chỉ thấy một ngọn lửa gió xoáy không cách nào hình dung bay lên đỉnh ngọn núi lửa trong tầng thứ bảy này. Trong khoảnh khắc lao ra, phía trên núi lửa xuất hiện vô số cái khe động, trong khoảnh khắc gió lốc lửa lao ra, núi lửa ầm ầm tan rã, vô số đá vụn bay ra, núi lửa hoàn toàn sụp đổ.

Theo sụp đổ này, ngọn lủa khổng lồ vô cùng hướng thẳng lên trời, va chạm vào phía trên cùng, ngay lập tức có một cỗ lực lượng cực nóng tất công, khiến cho tầng thứ bảy và thứ sau ầm ầm một tiếng thông lẫn nhau.

Thiên địa tầng thứ sáu lập tức hiển lộ trước mắt. Phấn y nữ tử và mỹ phụ thôn cô ở ngay tại tầng này. Hai nàng lúc này đang ở trong đại điện tầng sáu, lập tức cảm nhận được mặt đất chấn động. Trong kinh hãi liếc mắt nhìn một cái, phát hiện mặt đất tầng sau ầm ầm sụp đổ xuống, những kiến trúc nơi đây ầm ầm tan vỡ, toàn bộ cấm chế đều tan tành.

Cảnh tượng này giống như tận thế!

Nhưng cơn lốc lửa này vẫn không có tạm dừng mà tiếp tục lao lên trên, trong nháy mắt đã xông phá tầng thứ năm. Toàn bộ tầng năm ầm ầm tan

rã, không ngừng rơi xuống. Vương Nguy vừa tỉnh lại, cùng Hồ Quyên, hai người không chút do dự lao lên sát theo ngọn lửa.

Cơn lốc lửa liên tục tấn công, khai phá tầng thứ năm.

Tầng thứ tư, ! Tư Đồ Nam ngơ ngác nhìn hết thảy, kinh hãi, không chút nghĩ ngợi theo sát ngọn lửa mà chạy đi.

Tầng ba, vỡ!

Tầng hai, vỡ!

Trong tầng thứ nhất động phủ tiên đế, ngọn lửa ngập trời xuất hiện, đến tận đây mới dừng lại được. Nhưng không có tiêu tan, mà điên cuồng hướng vào trong co rút lại, không ngừng ngưng tụ. Gió lốc lửa vô tận chợt biến mất, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể một thân ảnh. Vương Lâm hai mắt không ngọn lửa, nhưng trên thân thể cũng có một ngọn lửa vô hình. Nếu dùng mắt nhìn lại, sẽ thấy chung quanh Vương Lâm xuất hiện khí vặn vẹo, ánh mắt phảng phất như không thể nhìn xuyên qua được.

Tóc hắn, lúc nqayf cũng hoàn toàn thay đổi, một đầu tóc bạc phất phơ. Vương Lâm thở sâu ra một hơi, nắm chặt tay. Phía sau lưng hắn đầu Chu Tước biến ảo mà xuất hiện, vật thể Chu Tước này không ngờ không phải màu đỏ sẫm, mà là màu trắng.

Loại trắng này, giống như tuyết, nhưng người nhìn thấy, đều cảm nhận được bên trong nóng tới mức không thể tưởng tượng được.

Chu tước màu trắng kia vờn quanh thân thể Vương Lâm, thần sắc cao ngạo, phảng phất như hết thảy sinh linh trong thế gian này, trước mặt nó đều mất đi tư cách, càng không thể đối diện với nó được. Theo vờn quanh, chu tước ngửa mặt lên trời phát ra thanh âm xuyên thấu thiên địa.

Chu Tước, lần thức hai thức tỉnh!

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa chấn động, Hư không Tử đang ở một góc trong tầng thứ tư sụp đổ, lúc này đang ẩn mình ngồi khoanh chân, đau khổ giãy dụa, hy vọng có thể qua được thiên nhân suy lần thứ nhất!

“Một khi lão phu thành công, chẳng những thương thế khôi phục toàn bộ, tu vi có thể bạo tăng gấp bội. Đến lúc đó giết chết Vương Lâm như bóp một con kiến.” Chính lúc đang giãy dụa, lập tức bên tai truyền tới thanh âm thức tỉnh lần thứ hai của Chu Tước. Hư Không Tử hơi ngây người một lúc, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, nếu nói lần thức tỉnh của Chu Tước lần thứ nhất, hắn còn có thể nhận được, nhưng lần thức tỉnh thứ hai này, hắn căn bản không thể ngờ qua được. Phải biết rằng, Chu Tước thức tỉnh lần thứ hai, cùng với lần thức tỉnh lần trước, hơn kém nhau như thiên và địa.

Nếu nói lần thức tỉnh đầu tiên, có thể khiến cho Chu Tước thánh tông toàn lực bảo hộ, như vậy lần thức tỉnh thứ hai, là khiến cho Chu Tước thánh tông toàn bộ điên cuồng. Loại lực bảo hộ này không thể hình dung được, đó là không tiếc hết thảy.

Một lần thức tỉnh, Tu Chân Liên Minh mặc dù để ý, tuy nói giết là nhất định phả giết. Nhưng cũng sẽ không rung động. Nhưng lần thức tỉnh thứ hai này, đối với Liên minh Tu Chân mà nói, ngay cả bọn họ cũng sẽ bị rung động! Hơn nữa Hư Không Tử biết rõ, thời gian giữa hai lần thức tỉnh này rất ngắn ngủi, gần như có thể bỏ qua!

Nghĩ như vậy, lại liên tưởng tới mình, Vương Lâm làm cho mình phải gặp kết cục như thế này không ngờ lại có thể thức tỉnh lần thức hai. Còn mình bị vây trong thiên nhân suy lần thứ nhất. Hắn không phải phun ra một ngụm nguyên thần tinh hoa, trong đầu oanh lên một tiếng, lập tức rối loạn, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng đứng lên. Thiên nhân suy lần thứ nhất của hắn, xuất hiện dấu hiệu thất bại đầu tiên.

Thiên nhân suy lần thứ nhất này, quỷ dị khó lường, thường thường mỗi một dao động trong lòng, cũng có thể khiến cho người ta thất bại trong gang tấc, mà một khi thất bại, kết quả là hình thần câu diệt.

Trong khoảnh khắc Chu Tước thức tỉnh lần thứ hai, trên tinh không ngoài đám bụi quanh Yêu Linh chi địa, Chu Tước chân linh khổng lồ, đồng thời phát ra thanh âm Chu Tước. Trong khoảnh khắc, người Chu Tước thánh tông chung quanh Chu Tước chân linh, một đám mở to hai mắt, nhất là sau gã tu sĩ Toái Niết kia, giật mình kinh hãi.

-Lần thứ hai… thức tỉnh lần thứ hai!!

-Trong thời gian ngắn như vậy không ngờ thức tỉnh hai lần!

-Chu Tước thánh tông của ta, hy vọng đã tới, nếu người này bình an, Chu Tước thánh tông sẽ quật khởi!

Lại trên tinh không, trong tinh vực Chu Tước Thánh tông, trên một hòn đá trắng phía sau trên trong tinh vực. Thánh Hoàng qua vô số năm của Chu Tước Thánh Tông, hai mắt già nua lập tức tuôn ra tinh quang.

“Thức tỉnh…lần thứ hai…” Hô hấp của hắn không khỏi dồn dập lên, trầm nặng một chút, không ngờ nhanh chóng đứng dậy, nhưng cuối cùng thân thể già nua của hắn cũng không đứng lên thành công.

“Thời gian của ta không còn nhiều…vì người lần thứ hai thức tỉnh này bỏ qua một chút thời gian còn lại, cũng là đáng giá…” Lão nhân thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Nhưng ngay khi hắn khép kín hai mắt. Một hỏa diễm chi lực không cách nào hình dung ra được, từ trong cơ thể hắn ầm ầm lao ra. Thậm chí toàn bộ Nhiên Thiêu tinh vực, trong nháy mắt run rẩy lên. Từng tiếng động ầm ầm quanh quẩn, phảng phất như tinh vực sắp sụp đổ tới nơi. Ngay sau đó, cơ thể lão nhân chậm rãi biến mất.

Nguyên thần có bộ dạng không già nua, ngược lại là một người đàn ông trung niên, người này cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể, trong mắt lộ ra tang thương.

“Thật lâu rồi, ta không có nguyên thần xuất khiếu…” Hắn lắc đầu, bước một bước tới trước, lập tức hỏa hải phía trước hóa thành một lốc xoáy, người này bước vào trong, lốc xoáy liền biến mất.

Lại nói trong tiên đế động phủ, trong tầng thứ bảy. Cổ Ma Tháp Già nhìn gió xoáy lửa ngút trời. Ánh mắt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn không phải sợ Chu Tước thức tỉnh, à là trên chân thân Cổ Thần, hắn cảm nhận được một chút đáng sợ khó hiểu.

-Vương Tộc Cổ Thần, Chu Tước thánh thú, không ngờ xuất hiện dung hợp…Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm ở chỗ mới vừa rồi, trong khoảnh khắc ta định bước ra nửa bước, không ngờ tâm thần máy động, cảm giác nguy hiểm… Trên người hắn rốt cuộc còn có cái gì…

Lúc này, Cổ Yêu Bối La cũng nương theo lần Chu Tước thức tỉnh thứ hai, hình thành lốc lửa lao ra, trốn trong lửa ma, hắn cũng không còn tâm tư tiếp tục chiến đấu mà một lòng muốn chạy khỏi nơi này.

“Rời khỏi nơi này, nhanh chóng trở lại thế giới bên ngoài, Tháp Già này ta đấu không lại!” Bối La trong lòng chua xót, hắn lúc này tổn thất rất

lớn, vừa rồi để thoát vây trong lửa ma, đã bị thương nặng, lúc này bóng dáng như điện, lao thẳng lên trên.

Ánh mắt Cổ Ma Tháp Già chợt lóe, nơi này người hắn không muốn buông tha nhất chính là Cổ Yêu! Đơn giản suy xét chuyện Vương Lâm một chút, dưới một bước, thẳng tới Cổ Yêu mà đi.

Thời gian càng dài, hắn khống chế thân thể này càng thêm linh hoạt, có thể phát huy ra uy lực càng lớn hơn. Lúc này tốc độ hơn trước mấy lần, trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách với Cổ Yêu Bối La.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1069

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, mắt thấy không thể chạy ra. Hắn cắn răng làm yêu tinh thứ ba tan vỡ, nương theo tinh lực, hắn nương theo lực vỡ của yêu tinh, trực tiếp nhảy vào trong tầng sáu động phủ tiên đế. Yên mang chợt lóe, lập tức tập trung tới hai nữ nhân đang bỏ chạy phía trước.

Hắn nhoáng lên một cái trực tiếp tới gần bên người hai nữ nhân, tay phải bỗng nhiên duỗi ra, thẳng tới phấn y nữ nhân trong hai người mà tới.

Phấn y nữ nhân sắc mặt lập tức tái nhợt không chút máu, nhưng thần sắc cũng không kinh hoàng. Trong khoảnh khắc yêu trảo chộp tới, ấn ký bông tuyết trên mi tâm chợt lóe ra, lập tức tiếng rít gào tràn ngập. Lúc này bên ngoài thân thể nữ nhân lập tức xuất hiện gió xoáy bông tuyết.

Trảo của Cổ Yêu vừa chạm tới, lập tức đụng ngay phải gió lốc bông tuyết. Ầm ầm vài tiếng, hữu trảo của Cổ Yêu lập tức bị bắn lên trên không. Phấn y nữ nhân bị phun ra một ngụm máu huyết, nhiễm đỏ cả bông tuyết phía trước, thân mình bị văng về phía sau.

Cổ Yêu kêu nhẹ một tiếng, nhưng không chút do dự, tay phải quét ngang một cái, lúc này lấy tốc độ nhanh như chớp, trực tiếp chộp vào thiên linh thôn cô mỹ phụ!

Lấy thần thông và tu vi của Cổ Yêu, mỹ phụ thôn cô mới bị trọng thương khôi phục lại không lâu, căn bản không có sức phản kháng nào cả. Sau khi bị Cổ Yêu Bối La bắt lấy, yêu lực xông lên, lập tức bị phong tỏa kinh mạch toàn thân.

Lúc này Cổ Ma Tháp Già cất bước tới. Bối La không suy nghĩ nhiều, sau khi bắt được mỹ phụ thôn cô, hai mắt chợt lóe yêu quang, lui về phía sau, tay trái bấm niệm thần chú liên tục lên trên người thôn cô mỹ phụ. Mỗi một khi hạ xuống, đều có một chút yêu khí dung nhập vào cơ thể mỹ phụ.

Gần như trong nháy mắt, toàn thân mỹ phụ trở nên run rẩy, những mạch máu màu xanh dưới làn da nổi lên, quỷ dị thay đổi, hình thành một ấn ký thật lớn.

Khi Cổ Ma Tháp già truy kích tới, Cổ Yêu Bối La cầm lấy thôn cô mỹ phụ ném tới trước, hai mắt chợt lóe yêu quang, trong miệng hét lớn:

-Yêu Linh Biến!

Lời vừa nói ra, lập tức những mạch máu toàn thân thôn cô mỹ phụ bạo khai, cả người hóa thành một mảnh sương máu, cũng là hình thần câu diệt! Nhưng trong khoảnh khắc tan vỡ, cũng có một ấn ký biến ảo mà thành, phù văn này vừa xuất hiện lập tức truyền ra một lực hút. Trong nháy mắt hấp thụ toàn bộ huyết nhục, thậm chí ngay cả nguyên thần đã vỡ vụn của thôn cô mỹ phục cũng không buông tha.

Hấp thu toàn bộ, không còn chút gì, phù văn chợt lóe quang mang chói mắt, thẳng tới tầng thứ năm nhanh chóng bay đi!

Cổ Yêu làm xong hết thảy, coi như cũng tiêu hao rất nhiều yêu lực, bốn yêu tinh trong mắt phải cũng nhạt đi nhiều. Nhưng là hắn không có tiếp tục chạy trốn, mà mạnh mẽ xoay người, mang theo một chút điên cuồng nhìn chằm chằm vào Cổ Ma Tháp Già.

“Liều mạng! tranh thủ ngăn trở một chút thời gian, có thể cho yêu linh chạy đi!”

Yêu Linh biến này, là bảo mệnh thần thông của Cổ Yêu tộc, nhưng một Cổ Yêu không tới lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không dễ dàng thi triển ra. Thần thông này có chỗ thiếu hụt lớn nhất, chính là cần phải dùng người khác làm lô đỉnh mới có thể thành công.

Vả lại mặc dù thành công, cũng tổn thất phần lớn tu vi của mình, chỉ chừa lại thần thức tàn linh. Bối La cũng là bị buộc tới tuyệt lộ, lại thấy được hai nữ nhân kia, mới không thể không thi triển thần thông thuật này.

Lúc này hai mắt hắn như điên cuồng, mắt phải lại cấp tốc xoay tròn, rầm rầm, một viên, hai viên, ba viên, rồi bốn viên yêu tinh trong nháy mắt toàn bộ tan vỡ!

Bốn viên yêu tinh tan vỡ, lập tức khiến cho thân thể Cổ Yêu Bối La, điên cuồng bành trướng lên, vẻ điên cuồng trong mắt Bối La ngày càng đậm, dữ tợn hét lớn:

-Tháp Già, bản Yêu mặc dù không giết được ngươi, cũng không thể để cho ngươi chân chính đoạt xá thành công, hết thảy, đều là tại ngươi!

Cổ Yêu Bối La rống lên một tiếng, thân mình vọt tới trước, bỗng nhiên nhoáng lên một cái, không ngờ từ một hóa hai, hai hóa thành bốn, thành tám...

Gần như trong nháy mắt, trong thiên địa này, nơi nơi chốn chốn đều có bóng dáng của Cổ Yêu Bối La. Dưới tấn công, gần bên Cổ Ma Tháp Già, tiếng động chợt ầm ầm hiện lên, Cổ Yêu Bối La lựa chọn tự bạo!

Thà rằng chết, cũng muốn cho ngươi thống khổ.

Từng tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên. Tất cả những phân thân của Cổ Yêu Bối La trong thiên địa này toàn bộ tan vỡ, hình thành một lực tấn công điên cuồng. Trong tiên đệ động phủ tầng thứ sau này khuếch tán ra toàn bộ, tầng này lập tức sụp đổ! Phấn y nữ nhân ánh mắt lộ ra bi phẫn, lúc này nàng cũng không nghĩ được nhiều, trong khoảnh khắc Cổ Yêu tấn công Cổ Ma Tháp Già, nhảy vào tầng thứ năm. Chỉ có điều nàng chưa đi được bao xa, ngay lập tức cảm nhận được lực tấn công phía sau.

Lại nói Vương Lâm, hắn đang ở trong tiên đế động phủ tầng một, phía sau có thanh âm Chu Tước quanh quẩn, một cỗ hỏa diễm vô hình tràn ngập. Ánh mắt hắn nhìn xuống thông đạo mà lốc lửa va chạm với các

tầng của tiên đệ động thủ hình thành ra. Nhìn lại xuống dưới, hai tay không chút tạm dừng, vô số ấn ký lóe ra.

Dưới thông đạo này mỗi một ấn ký hạ xuống, đều khiến cho thông đạo bóc ra một lượng lớn đá vụn. Lúc này Hồ Quyên cùng Vương Nguy cũng theo thông đạo vọt ra, hai người liếc mắt một cái nhìn Vương Lâm, không chút do dự ở bên cạnh Vương Lâm, đồng thời thi triển ra thần thông đánh lên trên mặt đất.

Mặt đất bắt đầu không ngừng chấn động, phảng phất như toàn bộ Yêu Linh Chi Địa, lúc này có động đất ở bên trong vậy.

Tư Đồ Nam từ trong hố sâu nhảy ra, miệng không ngừng mắng.

“ ***, cái địa phương chết tiệt này, lão mà thoát ra ngoài được, nhất định phải bế quan!”

Tư Đồ Nam lao ra, thấy được Vương Lâm lập tức hít một hơi, đồng thời nhìn Vương Lâm. Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức bay lên không trung, hướng tới mặt đất phía dưới, thi triển thần thông oanh kích dữ dội.

Mặt đất chấn động càng thêm kịch liệt, phảng phất như toàn bộ tiên đế động phủ này sắp sập đổ tới nơi vậy. Lúc này mọi người nguyên tiến vào tầng thứ hai cũng bắt đầu bay ra. Đại Dầu, Trần Đạo Tam Tử, cùng với

Lôi Cát cũng ở trong, còn có hai đệ tử của mỹ phụ thôn cô, thậm chí Phù Trầm Tử cũng ở trong đó.

Những người này sau khi lao ra nhìn thấy Vương Lâm cũng đều ngẩn ngơ, ánh mắt lộ ra hoảng sợ, đều tản ra. Phù Trầm Tử hiểu ra, hiển nhiên đoán được Vương Lâm tính toán gì. Nhưng có chút không hiểu vì sao hắn phải làm như thế. Dù sao hắn cũng không có trải qua sự khủng bố của Cổ ma phía dưới, thậm chí ngay cả tồn tại của Cổ Ma những người này cũng không biết.

Ngay khi mặt đất chấn động càng thêm kịch liệt. Vương Lâm hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, hai tay bấm niệm thần chú đột nhiên chỉ xuống phía dưới. Trong miệng hắn truyền ra một tiếng gầm nhẹ, lập tức Chu Tước khổng lồ phía sau hí lên một tiếng, lao ra khỏi thân thể Vương Lâm, vờn quanh hố sâu, mang theo một lực tấn công điên cuồng. Trong thời gian ngắn đã phóng tới, mà ngay lúc này hai mắt Vương Lâm chợt lộ ra tơ máu, hai tay bấm niệm thần chú, đi theo sát Chu Tước, nhảy vào trong hố sâu.

Hồ Quyên, Tư Đồ Nam đồng thời cũng như vậy, thi triển thần thông mạnh nhất, rồi theo Chu Tước toàn bộ nhảy vào hố sâu.

Ngay trong khoảnh khắc này, từ trong hố sâu truyền tới từng trận hàn khí, phấn y nữ nhân được vô số bông tuyết bao quanh người từ trong nhảy ra ngoài. Trong khoảnh khắc công kích mạnh vô cùng đánh tới, bông tuyết xoay tròn quanh thân nàng, giúp nàng lao ra khỏi nguy hiểm.

Chu Trước rơi vào thông đạo xuyên qua các tầng tiên đế động phủ, trong nháy mắt, toàn bộ tầng thứ hai tiên đế động phủ lập tức truyền ra từng thanh âm ầm ầm không dứt. Dưới đủ loại thần thông, động phủ tiên đế bắt đầu sụp đổ chân chính.

Những tiếng động ầm ầm đầy trời, không ngừng vang vọng, mắt đất đột nhiên bị lõm thật sâu xuống, phong kín toàn bộ thông đạo, khiến cho nơi này như bị gắn vào trong một thần thông vậy.

Thanh âm rền rĩ từ dưới đất truyền ra, cũng có thanh âm rít gào của Cổ Ma.

Sau khi thi triển thần thông, Vương Lâm hai tay bấm niệm thần chú, ngay lập tức có một đạo cấm chế nhanh chóng bay xuống. Hồ Quyên cũng không dừng lại, cùng Vương Nguy thi triển cấm chế. Ba người lấy tốc độ nhanh nhất cấm chế mảnh đất hoang tàn trong phạm vị lớn.

Cấm chế hình thành một tấm lưới lớn.

Mà, phía dưới mặt đất sụp xuống, thanh âm rít gào càng lúc càng điên cuồng. Theo thanh âm vang vọng, mặt đất kịch liệt run rẩy, phảng phất như có lực lượng tác động vào, dường như có một người muốn từ trong nhảy ra, phá vỡ hết thảy, chém giết hết thảy sinh linh.

Tu sĩ bốn phía chung quanh cũng không biết Cổ Ma. Lúc này sắc mặt cả đám đại biến, Phù Trầm Tử lại càng giật mình kinh hãi, hắn cảm nhận được dáng vẻ khí thế độc ác vô cùng vô tận bên dưới kia, làm cho tâm thần hắn run rẩy, lúc này cũng không chút do dự lập tức thi triển một ít cấm chế, không ngừng hạ xuống.

Mọi người khác, phàm là người biết cấm chế, lúc này cũng thi triển ra, ý đồ cống hiến một phần sức lực.

Tiếng rít gào dưới nền đất càng lúc càng gần, chấn động ngày càng kịch liệt, lại có những tảng đá lớn bao phủ phía dưới, những đá vụn dưới chấn động đều tan vỡ ra.

“Không kịp rồi!” Vương Lâm cắn răng một chút, hai tay vỗ túi trữ vật, lập tức thân thể Thanh Ải xuất hiện trước mặt, bất chấp cảm thụ của Vương Nguy và Hồ Quyên, tay phải vỗ lên hậu tâm của Thanh Ải. Một chưởng này, không phải là vì đả thương Thanh Ải, mà là muốn làm cho máu tươi toàn thân nàng không bị tiêu tan đi.

Dưới chưởng lực, Thanh Ải lập tức há mồm phun ra ngụm máu tươi. Máu tươi này vừa mới xuất hiện, lập tức bị Vương Lâm vung lên, hóa thành một mảnh sương máu bao phủ mặt đất.

Lòng bàn tay tiếp tục phóng ra nguyên lực, máu tươi tiếp tục phun ra, bị Vương Lâm làm thấm đẫm toàn bộ cấm chế trên mặt đất.

Trong nháy mắt, đột nhiên trong mặt đất truyền lên tiếng động kinh thiên động địa, chỉ thấy một cỗ ma khí ngập trời gào thét xuất hiện, làm cho đá vụn hoàn toàn tan vỡ, trong ma khí, Cổ Ma Tháp Già chậm rãi bay lên.

Nhưng khi ma khí này vọt lên, đụng tới cấm chế chi chít phía trên, lập tức tiêu tan.

Quỷ dị chính là, sau Cổ Ma Tháp Già, bốn người bay lên! Thiên Vận Tử, Lăng Thiên Hậu, Hư Không Tử, cùng với vật hình người đi ra từ trong đầu Cổ Thần.

Vật hình người lúc này toàn thân râu tóc lay động, không ngờ ngoan ngoãn đi bên cạnh Tháp Già, phảng phất như Tháp Già chính là chủ nhân vậy! Thấy một màn như vậy, Vương Lâm trong đầu như có tia chớp xẹt qua, trước đây hắn nhìn vật hình người, vẫn không có chút liên hệ với Cổ Ma. Nhưng lúc này, sau khi nhìn cảnh tượng này, cũng có suy đoán trong lòng.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1070

Trong cơ thể Cổ Thần có vọng nguyệt, trong thân thể Cổ Ma tự nhiên cũng có vọng nguyệt, mà vật hình người này, hiển nhiên chính là loại đó.

Vật này cũng không phải tồn tại khi Cổ Thần còn sống, mà là sau khi bị thả vào trong này, sau khi Cổ Ma và Tiên Đế giằng co nhau làm cho phân ra, không biết vì sao tiến vào táng tiên trì bên trong đầu Cổ Thần.

Hư Không Tử tuy nói cũng đứng sau Cổ Ma Tháp Già nhưng trạng thái của hắn cực kỳ quỷ dị, người này hai mắt lộ ra điên cuồng. Trên mi tâm có một phù văn ấn ký, lộ ra ma khí dày đặc, hiển nhiên đã bị Tháp Già phong ấn. Nhưng Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng, khí tức Hư Không Tử, đang tiêu tan rất nhiều, bị vây trong tử vong. Lăng Thiên Hậu thần sắc vô cùng phức tạp, đối với ánh mắt của Vương Lâm lựa chọn tránh né đi, nhìn sang một bên, không biết suy nghĩ cái gì. Mà khó lường nhất chính là Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử thần sắc thản nhiên, giống như lúc hắn mới tiến vào trong động phủ tiên đế vật. Trong mắt còn lộ ra một chút sắc màu, khi Vương Lâm nhìn lại phía hắn, Thiên Vận Tử không ngờ là mỉm cười.

Thấy đám người Thiên Vận Tử xuất hiện, Vương Lâm thầm than, hắn biết, máu trên cấm chế này, chỉ có tác dụng với Cổ Ma Tháp Già, về phần đám người Thiên Vận Tử, cũng là vô dụng. Tuy nhiên đã ở trong tiên đế động phủ tầng thứ nhất, muốn đi ra ngoài cũng không khó.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy những gì mới trải qua, có chút kỳ dị, nhưng không thể nói được là cổ quái là chỗ nào. Trong lòng mơ hồ nổi lên một chút bất ổn. Lại nhìn Thiên Vận Tử đứng sau lưng Tháp Già, loại cảm giác không ổn này càng thêm nồng đậm.

Trên thực tế thết thảy những gì xảy ra lúc trước đều chỉ trong thời gian ngắn ngủi, căn bản hắn không kịp suy tư, hiện giờ ngẫm lại, dường như hết thảy hành động của mọi người đều là do Cổ Ma bức ra…

Phảng phất như hết thảy động tác này, đều là Cổ Ma cố ý làm ra… giống như Thiên Vận Tử tính kế, làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, cảm giác này thủy chung vờn quanh trái tim của Vương Lâm, làm thân mình hắn hơi trầm xuống tức tốc lùi về sau.

Tư Đồ Nam vẫn nhìn Vương Lâm, lúc nay thấy Vương Lâm lùi về sau, lập tức không chút nghĩ ngợi lao thẳng tới Vương Lâm, đồng thời màu lùi lại. Vương Nguy và Hồ Quyên hai người cũng đồng thời làm như vậy. Trong phút chống tất cả các tu sĩ lùi nhanh ra bốn phía chung quanh.

Thiên Vận Tử trên mặt lộ ra nụ cười, nâng tay chỉ về phía trước, lập tức quang mang trong cơ thể hắn lóe ra. Một thiên vận tử áo xám biến ảo mà thành, hắn lạnh lùng quét mắt liếc nhìn bản tôn Thiên Vận Tử một cái, hừ lạnh một tiếng, thẳng tới cấm chế.

Vô số sát khí ngập trời, trong thời gian ngắn hóa thành vô tận, nhảy vào trong cấm chế. Từng tiếng động ầm ầm vang vọng lên, cấm chế nơi này lập tức lóe lên kịch liệt.

Nhưng cấm chế này không phải một mình Vương Lâm bố trí, còn có Vương Nguy cùng Hồ Quyên. Nhất là cấm chế của Hồ Quyên đã đạt tới

đăng phong tạo cực, vượt qua Vương Lâm rất nhiều. Do đó cấm chế này cũng không phải Thiên Vận Tử áo xám có thể thoải mái phá vỡ.

Cái này làm mọi người tranh thủ thời gian, Vương Nguy lui về phía sau, tay phải chỉ ra, lập tức một đạo thủy mạc ầm ầm lao ra, không ngờ hóa thành một người nước không lồ, người này múa tay đấm rầm rầm vài cái, lập tức núi đá rung chuyển, từng tảng đá lớn bóc vụn ra.

Hồ Quyên không có rời đi, mà đứng tại chỗ hai tay bấm niệm thần chút, không ngừng đánh như từng tảng lớn cấm chế, củng cố uy lực của cấm chế trên mặt đất.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tay bấm niệm thần chú, thần thông vờn quanh, hướng về phía trên kịch liệt công kích. Mọi người chung quanh cũng không chút do dự mà ra tay. Từng tiếng ầm ầm vang vọng khắp tiên đế động phủ tầng thứ nhất này.

Lúc này, trên tinh không bên ngoài Yêu Linh chi địa, sau tu sĩ Toái Niết phía sau Chu Tước Chân Linh khoanh chân ngồi, hai tay bấm niệm thần chú, trong miệng từng đạo chú ngữ xuất hiện, khi thì nâng ngón tay chỉ vào bên trong cơ thể Chu Tước Chân Linh, khiến cho hỏa diễm trên Chu Tước Chân Linh ngày càng đậm.

Một lát sau, Chu Tước Chân Linh bỗng nhiên hí vang, thanh âm vang vọng, lập tức một cỗ biển lửa màu hồng sắc ầm ầm tản ra bốn phía. Bên trong ẩn chứa cực nóng, vô hiệu với người của Chu Tước thánh tông, nhưng có thể đốt cháy hết thảy đám bụi bặm che đậy thần thức trước

mắt. Dưới đốt cháy, đám bụi bặm chung quanh tan vỡ, chỉ còn một vật tồn tại, đó chính là Yêu Linh Chi Địa.

Đám bụi bặm duy nhất tồn tại ở đây, lúc này bốc cháy lên ngọn lửa, khiến cho nơi này rơi vào trong mắt mọi người một cách rõ ràng. Chu Tước Chân Linh lại hí vang lao ra, thẳng tới đám bụi bặm nhỏ mà lao đi.

Từng tiếng động ầm ầm vang lên, Chu Tước Chân Linh không ngừng va chạm vào phong ấn trên đám bụi, mỗi lần va chạm đều khiến cho phong ấn này lỏng ra một chút.

Sau tu sĩ Toái Niết phía sau lại thi triển thần thông, không ngừng oanh kích, làm cho phong ấn bị Thanh Sương tự tay lưu lại, chấn động kịch liệt hơn.

Tiếng va chạm bên ngoài, rõ ràng truyền vào trong yêu Linh Chi Địa, toàn bộ Yêu Linh Chi Địa lập tức ầm ầm chấn động. Ngay cả mọi người bên trong động phủ, cũng rõ ràng cảm nhận được chấn động ngày càng kịch liệt hơn.

Nhưng lúc này cũng không ai chú ý việc này, mọi người không ngừng công kích, vách tường lũy giữa Yêu Linh Chi Địa cùng động phủ tiên đế, ầm ầm một tiếng sụp đổ rồi!

Gần như trong khoảnh khắc tường lũy sụp đổ, Thiên Vận Tử áo xám phá được cấm chế của Hồ Quyên xông lên trước. Hồ Quyên sắc mặt tái nhợt lui về phía sau, Vương Nguy kéo nàng, thẳng tới nơi thành lũy sụp đổ mà lao đi.

Cổ Ma Tháp Già một bước đi ra, mang theo nụ cười âm trầm bỗng nhiên há miệng hút một cái. Ngay lập tức ma khí điên cuồng tràn ra, sau đó ma khí không ngờ hóa thành một đầu hắc long, rít gào nhằm vào phía mọi người. Lão nhị trong Trần Đạo Tam Tử lập tức bị ma long quấn quanh, ánh mắt tuyệt vọng bị Cổ Ma thôn phệ. Vương Lâm có tâm đi cứu nhưng vẫn chậm một bước.

Còn có nữ đệ tử của thôn cô mỹ phụ, đồng thời cũng bị hắc long cuốn lấy thân mình, ngay cả Thiên Cầm sắc mặt cũng tái nhợt, mắt thấy bị hắc long cuốn lấy. Lúc này phấn y nữ nhân chợt lóe ra, bông tuyết xoay tròn quanh thân, giữ chặt lấy nàng chạy thẳng tới nơi tường đổ. Hắc long dừng ở trên thân nàng, va chạm với bông tuyết, phấn y nữ nhân phun ra một ngụm máu tươi, pháp bảo bông tuyết bên ngoài vì cản trở nhiều lần công kích, lúc này cũng ầm ầm một tiếng không tiếp tục chịu nổi nữa mà vỡ vụn ra. Nhưng phấn y nữ nhân cũng lôi kéo được Thiên Cầm lao ra ngoài.

Tuy nói như thế, nhưng đám người Đại Đầu, Tư Đồ Nam và Phù Trầm Tử dưới trợ giúp của ngân y nữ tử trong túi trữ vật của Vương Lâm toàn bộ vọt được ra ngoài. Nhưng, nguy cơ vẫn chưa chấm dứt, Cổ Ma Tháp Già bước ra nửa bước, tay phải hướng tới phía trước hung hăng vuốt một cái!

Dưới cái vuốt này, mọi người vừa mới từ trong lao ra ngoài yêu linh chi địa, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng mênh mông, Thiên Cầm tu vi không đủ, dưới uy lực này, cả người phun ra máu tươi, thân thể tan vỡ.

Ngay cả phấn y nữ nhân bên cạnh thân mình cũng run lên, thân thể đồng dạng tan vỡ, hóa thành sương máu. Nhưng trên nguyên thần của phấn y nữ nhân, có được pháp bảo của Côn Hư Chi Cảnh bảo hộ, lúc này pháp bảo lóe ra, đem nguyên thần của nàng và Thiên Cầm bao phủ. Chỉ có điều nguyên thần hai nữ nhân bị thương nặng, lại bị pháp bảo bao phủ, tuy nói không có tan vỡ, nhưng không ngờ lại xuất hiện dung hợp vào nhau… Không chỉ có hai người các nàng, hai người Trần Đạo Tam Tử còn lại, ngoại trừ Nhất Trần Tử, còn tam tử thân thể lập tức tan vỡ, nguyên thần được Nhất Trần Tử cứu, cấp tốc bỏ chạy.

Lôi Cát tuy tu vi tầm thường, nhưng thân thể dũng mãnh phi thường. Mặc dù vậy thân thể cũng ầm ầm tan vỡ, còn lại một nửa thân mình, trong giãy dụa may mắn được Đầu To không bị hao tổn chút nào cứu đi.

Về phần Phù Trầm Tử và Tư Đồ Nam, hai người tu vi đều là tịnh niết, trong thời khắc nguy cấp, tuy nói phun ra máu tươi, trọng thương, nhưng thân thể không tan vỡ. Chỉ có điều Tư Đồ Nam trên mặt hiện ra vẻ quỷ dị, không ngờ dưới trọng thương, độc tố trong cơ thể phát tác!

Cổ Ma thần thông, nguyên bản khiến cho những người này toàn bộ hình thần câu diệt, nhưng hết thảy đều có quan hệ lớn lao với Hồ Quyên cùng Vương Nguy hai người. Trong khoảnh khắc Cổ Ma Tháp Già ra tay, lập tức vận lực đối kháng, thừa nhận tuyệt đại bộ phận thần thông.

Sở dĩ làm như vậy, bởi vì hai người biết được, trong những người này, có một vài người có quan hệ với Vương Lâm, cái ân của Vương Lâm, bọn họ phải báo.

Đồng thời đối kháng với thần thông của Cổ Ma còn có Vương Lâm. Sau khi cùng với Vương Nguy, Hồ Quyên chia sẻ lực tấn công. Vương Lâm phun ra máu tươi, thần sắc ảm đạm, nguyên thần trong cơ thể liên tục trọng thương, xuất hiện ra uể oải rất lớn. Mặc dù hỏa nguyên lực trong cơ thể vô cùng, nhưng không cách nào ngăn cản nguyên thần tiêu tan được.

Loại thương thế liên tục thế này cho dù là có Cổ Thần bì giáp cũng không chịu được.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1071

Trong cơ thể Cổ Thần có vọng nguyệt, trong thân thể Cổ Ma tự nhiên cũng có vọng nguyệt, mà vật hình người này, hiển nhiên chính là loại đó.

Vật này cũng không phải tồn tại khi Cổ Thần còn sống, mà là sau khi bị thả vào trong này, sau khi Cổ Ma và Tiên Đế giằng co nhau làm cho phân ra, không biết vì sao tiến vào táng tiên trì bên trong đầu Cổ Thần.

Hư Không Tử tuy nói cũng đứng sau Cổ Ma Tháp Già nhưng trạng thái của hắn cực kỳ quỷ dị, người này hai mắt lộ ra điên cuồng. Trên mi tâm có một phù văn ấn ký, lộ ra ma khí dày đặc, hiển nhiên đã bị Tháp Già phong ấn. Nhưng Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng, khí tức Hư Không Tử, đang tiêu tan rất nhiều, bị vây trong tử vong. Lăng Thiên Hậu thần sắc vô cùng phức tạp, đối với ánh mắt của Vương Lâm lựa chọn tránh né đi, nhìn sang một bên, không biết suy nghĩ cái gì. Mà khó lường nhất chính là Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử thần sắc thản nhiên, giống như lúc hắn mới tiến vào trong động phủ tiên đế vật. Trong mắt còn lộ ra một chút sắc màu, khi Vương Lâm nhìn lại phía hắn, Thiên Vận Tử không ngờ là mỉm cười.

Thấy đám người Thiên Vận Tử xuất hiện, Vương Lâm thầm than, hắn biết, máu trên cấm chế này, chỉ có tác dụng với Cổ Ma Tháp Già, về phần đám người Thiên Vận Tử, cũng là vô dụng. Tuy nhiên đã ở trong tiên đế động phủ tầng thứ nhất, muốn đi ra ngoài cũng không khó.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy những gì mới trải qua, có chút kỳ dị, nhưng không thể nói được là cổ quái là chỗ nào. Trong lòng mơ hồ nổi lên một chút bất ổn. Lại nhìn Thiên Vận Tử đứng sau lưng Tháp Già, loại cảm giác không ổn này càng thêm nồng đậm.

Trên thực tế thết thảy những gì xảy ra lúc trước đều chỉ trong thời gian ngắn ngủi, căn bản hắn không kịp suy tư, hiện giờ ngẫm lại, dường như hết thảy hành động của mọi người đều là do Cổ Ma bức ra…

Phảng phất như hết thảy động tác này, đều là Cổ Ma cố ý làm ra… giống như Thiên Vận Tử tính kế, làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, cảm giác này thủy chung vờn quanh trái tim của Vương Lâm, làm thân mình hắn hơi trầm xuống tức tốc lùi về sau.

Tư Đồ Nam vẫn nhìn Vương Lâm, lúc nay thấy Vương Lâm lùi về sau, lập tức không chút nghĩ ngợi lao thẳng tới Vương Lâm, đồng thời màu lùi lại. Vương Nguy và Hồ Quyên hai người cũng đồng thời làm như vậy. Trong phút chống tất cả các tu sĩ lùi nhanh ra bốn phía chung quanh.

Thiên Vận Tử trên mặt lộ ra nụ cười, nâng tay chỉ về phía trước, lập tức quang mang trong cơ thể hắn lóe ra. Một thiên vận tử áo xám biến ảo mà thành, hắn lạnh lùng quét mắt liếc nhìn bản tôn Thiên Vận Tử một cái, hừ lạnh một tiếng, thẳng tới cấm chế.

Vô số sát khí ngập trời, trong thời gian ngắn hóa thành vô tận, nhảy vào trong cấm chế. Từng tiếng động ầm ầm vang vọng lên, cấm chế nơi này lập tức lóe lên kịch liệt.

Nhưng cấm chế này không phải một mình Vương Lâm bố trí, còn có Vương Nguy cùng Hồ Quyên. Nhất là cấm chế của Hồ Quyên đã đạt tới đăng phong tạo cực, vượt qua Vương Lâm rất nhiều. Do đó cấm chế này cũng không phải Thiên Vận Tử áo xám có thể thoải mái phá vỡ.

Cái này làm mọi người tranh thủ thời gian, Vương Nguy lui về phía sau, tay phải chỉ ra, lập tức một đạo thủy mạc ầm ầm lao ra, không ngờ hóa thành một người nước không lồ, người này múa tay đấm rầm rầm vài cái, lập tức núi đá rung chuyển, từng tảng đá lớn bóc vụn ra.

Hồ Quyên không có rời đi, mà đứng tại chỗ hai tay bấm niệm thần chút, không ngừng đánh như từng tảng lớn cấm chế, củng cố uy lực của cấm chế trên mặt đất.

Vương Lâm ánh mắt chợt lóe, tay bấm niệm thần chú, thần thông vờn quanh, hướng về phía trên kịch liệt công kích. Mọi người chung quanh cũng không chút do dự mà ra tay. Từng tiếng ầm ầm vang vọng khắp tiên đế động phủ tầng thứ nhất này.

Lúc này, trên tinh không bên ngoài Yêu Linh chi địa, sau tu sĩ Toái Niết phía sau Chu Tước Chân Linh khoanh chân ngồi, hai tay bấm niệm thần chú, trong miệng từng đạo chú ngữ xuất hiện, khi thì nâng ngón tay chỉ vào bên trong cơ thể Chu Tước Chân Linh, khiến cho hỏa diễm trên Chu Tước Chân Linh ngày càng đậm.

Một lát sau, Chu Tước Chân Linh bỗng nhiên hí vang, thanh âm vang vọng, lập tức một cỗ biển lửa màu hồng sắc ầm ầm tản ra bốn phía. Bên trong ẩn chứa cực nóng, vô hiệu với người của Chu Tước thánh tông, nhưng có thể đốt cháy hết thảy đám bụi bặm che đậy thần thức trước mắt. Dưới đốt cháy, đám bụi bặm chung quanh tan vỡ, chỉ còn một vật tồn tại, đó chính là Yêu Linh Chi Địa.

Đám bụi bặm duy nhất tồn tại ở đây, lúc này bốc cháy lên ngọn lửa, khiến cho nơi này rơi vào trong mắt mọi người một cách rõ ràng. Chu Tước Chân Linh lại hí vang lao ra, thẳng tới đám bụi bặm nhỏ mà lao đi.

Từng tiếng động ầm ầm vang lên, Chu Tước Chân Linh không ngừng va chạm vào phong ấn trên đám bụi, mỗi lần va chạm đều khiến cho phong ấn này lỏng ra một chút.

Sau tu sĩ Toái Niết phía sau lại thi triển thần thông, không ngừng oanh kích, làm cho phong ấn bị Thanh Sương tự tay lưu lại, chấn động kịch liệt hơn.

Tiếng va chạm bên ngoài, rõ ràng truyền vào trong yêu Linh Chi Địa, toàn bộ Yêu Linh Chi Địa lập tức ầm ầm chấn động. Ngay cả mọi người bên trong động phủ, cũng rõ ràng cảm nhận được chấn động ngày càng kịch liệt hơn.

Nhưng lúc này cũng không ai chú ý việc này, mọi người không ngừng công kích, vách tường lũy giữa Yêu Linh Chi Địa cùng động phủ tiên đế, ầm ầm một tiếng sụp đổ rồi!

Gần như trong khoảnh khắc tường lũy sụp đổ, Thiên Vận Tử áo xám phá được cấm chế của Hồ Quyên xông lên trước. Hồ Quyên sắc mặt tái nhợt lui về phía sau, Vương Nguy kéo nàng, thẳng tới nơi thành lũy sụp đổ mà lao đi.

Cổ Ma Tháp Già một bước đi ra, mang theo nụ cười âm trầm bỗng nhiên há miệng hút một cái. Ngay lập tức ma khí điên cuồng tràn ra, sau đó ma khí không ngờ hóa thành một đầu hắc long, rít gào nhằm vào phía mọi người. Lão nhị trong Trần Đạo Tam Tử lập tức bị ma long quấn quanh, ánh mắt tuyệt vọng bị Cổ Ma thôn phệ. Vương Lâm có tâm đi cứu nhưng vẫn chậm một bước.

Còn có nữ đệ tử của thôn cô mỹ phụ, đồng thời cũng bị hắc long cuốn lấy thân mình, ngay cả Thiên Cầm sắc mặt cũng tái nhợt, mắt thấy bị hắc long cuốn lấy. Lúc này phấn y nữ nhân chợt lóe ra, bông tuyết xoay tròn quanh thân, giữ chặt lấy nàng chạy thẳng tới nơi tường đổ. Hắc long dừng ở trên thân nàng, va chạm với bông tuyết, phấn y nữ nhân phun ra một ngụm máu tươi, pháp bảo bông tuyết bên ngoài vì cản trở nhiều lần công kích, lúc này cũng ầm ầm một tiếng không tiếp tục chịu nổi nữa mà vỡ vụn ra. Nhưng phấn y nữ nhân cũng lôi kéo được Thiên Cầm lao ra ngoài.

Tuy nói như thế, nhưng đám người Đại Đầu, Tư Đồ Nam và Phù Trầm Tử dưới trợ giúp của ngân y nữ tử trong túi trữ vật của Vương Lâm toàn bộ vọt được ra ngoài. Nhưng, nguy cơ vẫn chưa chấm dứt, Cổ Ma Tháp Già bước ra nửa bước, tay phải hướng tới phía trước hung hăng vuốt một cái!

Dưới cái vuốt này, mọi người vừa mới từ trong lao ra ngoài yêu linh chi địa, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng mênh mông, Thiên Cầm tu vi không đủ, dưới uy lực này, cả người phun ra máu tươi, thân thể tan vỡ.

Ngay cả phấn y nữ nhân bên cạnh thân mình cũng run lên, thân thể đồng dạng tan vỡ, hóa thành sương máu. Nhưng trên nguyên thần của phấn y nữ nhân, có được pháp bảo của Côn Hư Chi Cảnh bảo hộ, lúc này pháp bảo lóe ra, đem nguyên thần của nàng và Thiên Cầm bao phủ. Chỉ có điều nguyên thần hai nữ nhân bị thương nặng, lại bị pháp bảo bao phủ, tuy nói không có tan vỡ, nhưng không ngờ lại xuất hiện dung hợp vào nhau… Không chỉ có hai người các nàng, hai người Trần Đạo Tam Tử còn lại, ngoại trừ Nhất Trần Tử, còn tam tử thân thể lập tức tan vỡ, nguyên thần được Nhất Trần Tử cứu, cấp tốc bỏ chạy.

Lôi Cát tuy tu vi tầm thường, nhưng thân thể dũng mãnh phi thường. Mặc dù vậy thân thể cũng ầm ầm tan vỡ, còn lại một nửa thân mình, trong giãy dụa may mắn được Đầu To không bị hao tổn chút nào cứu đi.

Về phần Phù Trầm Tử và Tư Đồ Nam, hai người tu vi đều là tịnh niết, trong thời khắc nguy cấp, tuy nói phun ra máu tươi, trọng thương, nhưng thân thể không tan vỡ. Chỉ có điều Tư Đồ Nam trên mặt hiện ra vẻ quỷ dị, không ngờ dưới trọng thương, độc tố trong cơ thể phát tác!

Cổ Ma thần thông, nguyên bản khiến cho những người này toàn bộ hình thần câu diệt, nhưng hết thảy đều có quan hệ lớn lao với Hồ Quyên cùng Vương Nguy hai người. Trong khoảnh khắc Cổ Ma Tháp Già ra tay, lập tức vận lực đối kháng, thừa nhận tuyệt đại bộ phận thần thông.

Sở dĩ làm như vậy, bởi vì hai người biết được, trong những người này, có một vài người có quan hệ với Vương Lâm, cái ân của Vương Lâm, bọn họ phải báo.

Đồng thời đối kháng với thần thông của Cổ Ma còn có Vương Lâm. Sau khi cùng với Vương Nguy, Hồ Quyên chia sẻ lực tấn công. Vương Lâm phun ra máu tươi, thần sắc ảm đạm, nguyên thần trong cơ thể liên tục trọng thương, xuất hiện ra uể oải rất lớn. Mặc dù hỏa nguyên lực trong cơ thể vô cùng, nhưng không cách nào ngăn cản nguyên thần tiêu tan được.

Loại thương thế liên tục thế này cho dù là có Cổ Thần bì giáp cũng không chịu được.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1072: Tàn dạ, thần thông mạnh nhất

Vẻ mặt Thiên Vận Tử lần đầu tiên có chút thay đổi, lão nhíu mày, tất cả tình cảnh trước mắt đều nằm trong dự tính. Lão biết rõ tiên đế động phủ nhìn như đơn giản nhưng từng bước lại ẩn giấu những tính toán của Thanh Lâm năm xưa. Thiên Vận Tử lão xâm nhập vào nơi này cũng trở thành một bộ phận của những tính toán đó. Lúc này lão mới biết chính mình đang gián tiếp tranh đấu với tiên đế, trái tim thương tang vạn năm không thay đổi của Thiên Vận Tử cũng phải đập mạnh tạo nên những âm thanh thình thịch.

Rốt cuộc là những tính toán năm xưa của tiên đế sẽ thắng, hay Thiên Vận Tử lão sẽ tốt hơn, không ai biết được đáp án. Nhưng cơ hội này đối với Thiên Vận Tử thì cực kỳ quý giá, một khi lão thắng thì đạo tâm sẽ tăng vọt, đồng thời sự tự tin và khí thế sẽ trở nên khổng lồ. Sau khi tính toán được những tạo hóa của Thanh Lâm thì sẽ làm cho những đả kích năm xưa của lão hoàn toàn khôi phục, lại hoàn toàn tiến thêm một bước. Dù thất bại thì cũng có được những tạo hóa mà Thiên Vận Tử phải mơ tưởng, có thể nhờ vào trận chiến đã được tiên đế tính toán sau rất nhiều vạn năm để cảm ngộ tất cả những thứ cần thiết.

Vì cơ hội này mà Thiên Vận Tử lão sẽ không tiếc bất kỳ cái giá nào, Cổ Ma Tháp Già thì tính là gì, Tu Chân Liên Minh thì thế nào, dù bùng lên một đại nạn kinh thiên cũng không thể ngăn cản đạo tâm của Thiên Vận Tử. Những gì kẻ khác mong muốn cũng chỉ là tiên thuật thần thông của tiên đế Thanh Lâm mà thôi, nếu sâu hơn một chút thì cũng từ trên người Thanh Lâm mà tìm ra manh mối của Đệ Tam Bộ. Nhưng mục đích của Thiên Vận Tử lão thì lại trở thành điên cuồng trước mặt người khác, lão không muốn thân thể của Thanh Lâm, không muốn thần thông, vậy thì lão vì cái gì? Lão chỉ muốn cùng tiên đế Thanh Lâm tính một trận chiến.

"Ngươi muốn phong ấn Cổ Ma, nhưng sau này lại bị Cổ Ma đoạt xá mà chôn vùi đi rất nhiều toan tính. Mà ta thì muốn hủy diệt tất cả mọi thứ nơi đây, Cổ Ma chỉ là công cụ của ta, là công cụ để ta và tiên đế Thanh Lâm chiến một trận.

Tâm tư Thiên Vận Tử không ai có thể suy đoán được...Nếu có thì cũng chỉ có một người duy nhất, đó chính là Lăng Thiên Hậu.

Nhưng trong tiên đế động phủ, Chu Tước lần đầu tiên thức tỉnh trong Vương Lâm, đây chính là việc mà Thiên Vận Tử không tính toán đến. Khoảnh khắc này Thiên Vận Tử cảm thấy có một luồng áp lực.

Thật sự làm Thiên Vận Tử cảm thấy có áp lực chính là cho đến lúc này tất cả mọi thứ đều nằm trong tính toán của chính lão. Cổ Ma Tháp già làm theo đề nghị của lão dùng huyễn hóa mê hoặc mọi người. Tháp Già tiến hành chính sách xua đuổi, khiến cho tất cả mọi người vô tình trở thành những kẻ giúp đỡ phá hủy tầng thứ nhất của tiên đế.

Nhưng Thiên Vận Tử cũng không ngờ tên Vương Lâm chết tiệt này lại ở đây, và Chu Tước lại thức tỉnh lần thứ hai. Khoảnh khắc khi Chu Tước thức tỉnh trong Vương Lâm lần thứ hai thì tất cả những tính toán trước đó của Thiên Vận Tử lập tức xuất hiện rất nhiều biến cố khó thể điều chỉnh.

Những biến đổi đột ngột trên bầu trời lúc này làm vẻ mặt Thiên Vận Tử trở nên âm trầm. Lão hít vào một hơi thật sâu, lão hiểu rõ đã đến lúc chính mình phải ra tay.

Hai mắt Thiên Vận Tử đột nhiên khép lại, khoảnh khắc này những luồng sáng bảy màu lập tức bùng ra nồng nặc trong thân thể. Trong những luồng sáng bảy màu lại xuất hiện màu xám, vì vậy mà trên người lão tổng cộng có tám loại màu sắc khác nhau. Tám loại luồng sáng liên tục lấp lánh lập tức làm bên trong thân thể Thiên Vận Tử đi ra tám cái phân thân y phục khác biệt. Thiên Vận Tử áo xám cũng xuất hiện trong đó.

Tám Thiên Vận Tử tuy tướng mạo giống nhau nhưng khí tức bùng ra trên người lại có sự khác biệt. Khi vừa mới xuất hiện thì lập tức tản ra khắp bốn phía. Tất cả đều phân biệt phóng về phía Vương Lâm, Vân Tiên đạo lữ và những tu sĩ khác. Trong đó có ba phân thân phóng thẳng lên bầu trời đang tan vỡ.

Khoảnh khắc này Hoa Phi cũng đang bị tinh quang vờn quanh, tinh quang bao phủ khắp toàn thân liên tục lấp lánh rồi nổ ầm một tiếng tản ra khắp bốn phía. Hoa Phi được chín khối cầu bao phủ bên ngoài, nàng tiến lên phía trước rất nhẹ nhàng. Chín khối cầu bao phủ ngoài cơ thể nàng cũng đã ảm đạm đi rất nhiều, nhưng vẻ mặt của nàng vẫn bình thường như trước.

Cổ Ma Tháp Già ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng. Lão vung một trảo tay phải lên hư không, Hậu Bối Đao lập tức huyễn hóa ra. Cổ Ma cầm ma khí trong tay rồi quét ngang xuống dưới tạo thành đao quang. Những luồng đao quang này cũng không phải đối mặt với Hoa Phi mà lại quét ngang rồi phóng lên bầu trời.

Trên mặt Hoa Phi lộ ra nụ cười, khoảnh khắc khi bầu trời xuất hiện những biến đổi kinh thiên, nàng đã hiểu, lời nói năm xưa Thanh Lâm lưu lại đã trở thành sự thật.

-Người cứu ta có họ Vương, lúc Thiên Linh Tiên Cảnh tan vỡ thì ta có hy vọng thức tỉnh!

Lúc này đao quang của Cổ Ma Tháp Già bay thẳng lên bầu trời cao, thân thể Hoa Phi dần trở nên trong suốt cho đến khi biến mất. Nhưng khi nàng xuất hiện lại ở trong không khung nơi sắp bị đao quang quét đến. Hoa Phi hít vào một hơi thật sâu, chín khối cầu bên ngoài cơ thể lập tức quét ngang, lập tức đánh thẳng vào luồng đao quang. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, lực phản chấn khổng lồ lập tức làm cho Hoa Phi liên tục lui về phía sau. Trong mắt Tháp Già bùng lên sát khí, thân thể lão lóe lên rồi phóng về phía Hoa Phi.

Mà đúng lúc này ở vị trí Vương Lâm đang đứng vì phân thân của Thiên Vận Tử tiến đến mà lập tức rơi vào nguy hiểm. Đặc biệt là Hư Không Tử đang điên cuồng đánh tới, ngọn núi huyền băng của Vương Nham căn bản không thể ngăn cản được lão già này, tất cả đều tan vỡ ầm ầm. Trong mắt Hư Không Tử lóe lên vẻ điên cuồng, lão phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Phân thân áo xám của Thiên Vận Tử dùng tốc độ nhanh nhất, ánh mắt bùng lên sự lạnh lùng đang nhanh chóng tiến sát đến Vương Lâm. Ngoại trừ phân thân áo xám, bên ngoài vẫn còn hai phân thân của Thiên Vận Tử đang bám theo phía sau lao thẳng về phía Vương Lâm.

Bốn cường giả này ai cũng có tu vi và thần thông kinh thiên động địa. Lúc này bị bốn cường giả vây đánh, đồng tử trong mắt Vương Lâm đột nhiên co rút lại, thân thể hắn lui về phía sau như tên bắn.

Khoảnh khắc này bầu trời đột nhiên tan vỡ ầm ầm. Khi bầu trời tan vỡ thì tất cả những quy tắc ngoài tinh không cũng dung hợp thẳng vào trong vùng đất Yêu Linh.

Khoảnh khắc khi bầu trời tan vỡ giống như một chiếc gương bị đánh nát, tất cả đều bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Lúc này một luồng lửa màu đỏ từ bên ngoài đánh sâu vào, tất cả mảnh vỡ đều bị cuốn ngược xuống bên dưới.

Khoảnh khắc khi tất cả mảnh vỡ và luồng lửa đỏ hung ác cuốn đến, một tiếng Chu Tước Chân Linh đột nhiên vang lên kinh thiên động địa rồi truyền đi khắp bốn phương tám hướng vùng đất Yêu Linh. Nhưng nếu so với nguy cơ Vương Lâm đang gặp phải thì không có bất kỳ thời gian cho hắn ngẩng đầu lên nhìn tình cảnh đang xảy ra. Vương Lâm liên tục lui về phía sau, hắn lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng thiên địa vô cùng quen thuộc hiện ra khắp bốn phía.

Luồng lực lượng quen thuộc mà Vương Lâm ngồi trên đỉnh núi trong Thủy Linh Tinh nhìn nhật nguyệt mà cảm ngộ, cũng là thần thông đầu tiên trong đời hắn tự mình nghĩ ra, chính là Tàn Dạ. Khoảnh khắc này khi Vương Lâm phải đối mặt với Hư Không Tử và ba phân thân tuyệt sát trong đó có phân thân áo xám thì cảm nhận được lực Tàn Dạ. Hắn vội vàng ngừng lui về phía sau không chút do dự, trong mắt lộ ra những luồng sáng điên cuồng. Hắn nâng hai tay lên rồi nhìn chằm chằm vào bốn người phía trước, thân thể lại chấn động quy tắc thiên địa lập tức dung nhập đến, giống như bị dẫn dắt kéo đến Vương Lâm.

Thể xác và tinh thần của Vương Lâm hoàn toàn dung nhập vào một trạng thái huyền diệu, tất cả tình cảnh trước mặt đều biến mất, chỉ còn lại những gì được nhìn thấy trên Thủy Linh Tinh, chỉ còn lại lực Tàn Dạ. Phân thân áo xá của Thiên Vận tử đang phóng về phía Vương Lâm đột nhiên co rút đồng tử, lộ ra vẻ khiếp sợ. Không phải chỉ có lão mà ngay cả

hai phân thân bên cạnh cũng ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã lộ ra vẻ khó tin.

-Đây là... ....

Phân thân áo xám của Thiên Vận Tử hít vào một hơi thật sâu.

Chỉ có một mình Hư Không Tử là không quan tâm đến tất cả mọi thứ, thân thể của lão nhìn rất chân thật nhưng trên thực tế thì chỉ do nguyên thần Thiên Nhân Đệ Nhất suy huyễn hóa ra mà thôi. Máu cũng vậy, nội tạng cũng vậy, tất cả đều do nguyên thần biến thành, cuối cùng khi thân thể thối rữa thì nguyên thần cũng bị tiêu diệt.

Hư Không Tử ở vào trong tình trạng điên cuồng, trong đầu chỉ mang theo ý nghĩ ăn tươi nuốt sống Vương Lâm, lão phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Nhưng khoảnh khắc khi lão tiếp cận Vương Lâm hơn mười trượng thì Vương Lâm trong mắt Hư Không Tử đột nhiên biến mất, mà trong nháy mắt thay vào đó chính là thiên địa đã đột nhiên trở thành đêm tối. Ngay cả biển lửa từ trên bầu trời giáng xuống cũng biến mất, giống như địa phương Vương Lâm đang đứng đã không còn là vùng đất Yêu Linh mà là một không gian độc lập không có biên giới, không có giới hạn.

Không những chỉ thiên địa trở nên tối đen mà cũng có thêm hàng loạt tiếng sóng cuộn trào vang lên bên tai. Khoảnh khắc này dù là ba phân thân áo xám Thiên Vận Tử cũng bị rơi vào không gian đen tối không thể nhìn ra tung tích của Vương Lâm, giống như lúc này Vương Lâm đã hoàn toàn dung nhập vào trong quy tắc thiên địa, không còn bất kỳ dấu hiệu nào để có thể tìm ra hắn nữa. Không gian bốn phía trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại những tiếng sóng vỗ vang vọng bên tai làm người ta cảm thấy đáng sợ. Trong mơ hồ nhìn về phía trước có thể nhìn thấy địa phương bọn họ đang đứng là một vùng trời mênh mông và biển rộng vô hạn. Mặt biển rộng bên dưới cũng không phải có những con sóng cuộn trào mà chỉ chậm rãi bập bềnh.

Gió biển thổi tới từng đợt mang theo mùi vị hải dương làm cho người ta bắt bộc phải tin tất cả đều chân thật. Hư Không Tử giận dữ gầm rống lên trong bầu trời đêm yên tĩnh và mặt biển rộng bên dưới, lão không tìm thấy Vương Lâm nên càng trở nên điên cuồng. Lão liên tục hướng xuống bên dưới tấn công làm mặt biển bùng lên những con sóng dữ.

Phân thân áo xám Thiên Vận Tử đảo mắt nhìn tất cả tình cảnh trước mặt, một cảm giác kinh hoàng đã rất nhiều năm chưa từng trải qua đang chậm rãi bùng lên. Cảm giác này rất lạ, nhưng không thể khống chế được nó sinh ra, lão mơ hồ biết được một điều gì đó nhưng càng hiểu ra thì tâm thần càng chấn động, mắt càng phải trợn ngược lên.

Đúng lúc này con sóng trên mặt biển phương xa đột nhiên xuất hiện một vùng hồng quang. Khoảnh khắc khi hồng quang xuất hiện thì trong mắt phân thân áo xám Thiên Vận Tử lại lộ ra vẻ hoảng sợ trước nay chưa từng có. Lão biết đây chính là loại lực lượng quy tắc mà trước đây chính mình cũng không dám tin! Hầu như phân thân áo xám Thiên Vận Tử lập

tức lui về phía sau không chút do dự. Lúc này da đầu lão tê dại, nhưng dù có bỏ chạy thế nào thì vẫn luôn đứng trên mặt biển.

Hồng quang ở phía xa chân trời dần dần trở nên nồng đậm, hồng quanh chiếu vào ánh mắt đám người tạo nên một màn lửa nóng bỏng. Màn lửa này đỏ rực, phía dưới nó chính là những con sóng ngập trời, trong nháy mắt này hầu như tất cả mọi người đều sinh ra một loại ảo giác giống như thân thể mình đang tiêu tán hóa thành bầu trời đêm vô tận.

Ngay cả Hư Không Tử đã trở nên điên cuồng cũng đứng ngây ngẩn cả người, thân thể run lên. Lão đột nhiên thức tỉnh giữa cơn mơ, nhưng đồng tử hai mắt lại lập tức lộ ra vẻ sợ hãi khủng khiếp.

-Sơ...Sơ quy tắc!

Khuy Niết trung kỳ cảm ngộ thiên địa sáng tạo ra Hải Nhật sinh Tàn Dạ. Hiện nay tu vi của Vương Lâm đã vượt xa trước đó, hắn đã đến Khuy Niết đỉnh phong chỉ còn lại một khoảng cách rất ngắn là tiến lên Tịnh Niết. Với tu vi của hắn, thì thi triển thần thông lần đầu tiên tự sáng tạo, hơn nữa lại có thêm Sơ quy tắc hiện ra thì sẽ rất mạnh...Dù là Vương Lâm cũng không biết.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1073 Liều mạng

]Sóng trên mặt biển không ngừng nhấp nhô. Tiếng động đó rơi vào trong tai bốn người. thanh âm này dường như có một loại tiết tấu kỳ dị, dường như cũng ẩn chứa quy tắc thiên địa.

Nhưng vào lúc này, khi tiếng sóng truyền vào tai, Thiên Vận Tử áo xám đột nhiên có cảm giác miệng khô lưỡi nóng. không chỉ là hắn, hai phân thân Thiên Vận Tử bên cạnh cũng như vậy, thậm chí càng chịu tác động mạnh mẽ hơn. Cái loại cảm giác sợ khiếp vía này căn bản không bị khống chế, điên cuồng tăng lên.

Hư Không Tử dĩ nhiên hoàn toàn tỉnh táo lại. Lúc này hắn ngơ ngác nhìn vầng mặt trời đỏ thẫm dần dần dâng lên từ phía cuối mặt biển. Vầng mặt trời lúc này chỉ lộ ra non nửa nhưng hào quang vạn trượng giống như một thanh lợi kiếm muốn mạnh mẽ xé toạc màn đêm.

Mà hắn bị bao phủ trong màn đêm, sẽ giống như đêm tối bị vầng hào quang này đánh tan, hình thần câu diệt cùng với đêm tối.

Đây chính là lực Tàn Dạ, Hải nhật sinh Tàn Dạ. Thời gian phảng phất vĩnh hằng, lại giống như chỉ trong nháy mắt. Mặt trời trên biển chính thức dâng lên! Trong khoảnh khắc mặt trời đân lên, một cỗ lực trùng kích không thể tưởng tượng được hiện ra. Lực lượng này chính là hào

quang vạn trượng kia, phá hủy hết thảy lực ngăn cản lại đem quy tắc cơ bản ẩn chứa bên trong bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. Đêm tối kia bị mạnh mẽ xé tan. Cỗ lực lượng này mạnh mẽ đủ để nghịch chuyển Càn Khôn, đủ để lay động thiên đạo, đủ để khiến cho đêm tối sụp đổ trước mặt nó. Sau khi biến thành một mảnh tán phá không chịu nổi, hóa thành mảnh vụn cuốn bay, khiến cho thiên địa này được thay bở ánh sáng rạng ngời! Ở trong cỗ lực lượng này ẩn chứa sát khí ngập trời của Vương Lâm, ẩn chứa ngọn lửa phẫn nộ khi Vương Lâm trong động phủ Tiên Đế liên tiếp bị đuổi giết thoát ra cuối cùng lại rơi vào sự tính toán của Thiên Vận Tử và Cổ Ma Tháp Già.

Ngọn lửa phẫn nộ không cam lòng trở thành người giúp đỡ vẫn thủy chung đặt ở trong lòng chờ đợi bùng nổ! Lại bởi vì Vương Lâm lần thứ hai thức tỉnh Chu Tước khiến cho khảnh khắc vầng mặt trời này dâng lên trong thiên địa, một cỗ khí nóng đến cực điểm âm trầm trào ra. Độ nóng này xa xa vượt qua toàn bộ thần thông của Vương Lâm có thể phóng thích. Đây là quy tắc sơ dương, dưới thần thông Tàn Dạ của Vương Lâm, nương theo mặt trời dân lên, nương theo lửa nóng ẩn chứa trong mặt trời điên cuồng hiện ra trong thiên địa!

Vầng mặt trời theo mặt biển đi ra, trong nháy mắt này bộc phát ra kim quang và nhiệt độ không thể tin, trước nay chưa từng có. Đây dĩ nhiên không chỉ đơn giản là xé rách đêm tối, mà là muốn đem đêm tối này, khoảng không này, mặt đất này toàn bộ đập nát. Muốn mạnh mẽ đốt sạch tất cả những thứ trong thiên địa thành tro! Người thứ nhất gặp phải thần thông Kiêu dương Tàn Dạ ẩn chứa lửa giận Vương Lâm này là Hư Không Tử khoảng cách ở gần nhất. Ánh mặt trời vạn trượng quét ngang thiên địa, lại mang theo nhiệt độ nóng đến cực điểm. Hư Không Tử vốn đã hấp hối, Thiên Nhân suy thất bại đã đặt lên đấu vết không ngừng tiêu tan trên hắn. Nếu không phải có ấn ký của Cổ Ma Tháp Già trên mi tâm, Hư Không Tử đã sớm chết đi.

Giời phút này dưới ánh mặt trời vạn trượng vô biên vô hạn này, đêm tối đều bị xé rách, HƯ Không Tử kia sắc mặt trắng bệch. Thân thể hắng vốn là Thiên Nhân nhất suy biến ảo mà ra, giờ phút này trong hai chân truyền ra tiếng động “Phanh phanh” không ngờ lập tức ầm ầm sụp đổ hóa thành một mảnh sương mù nguyên thần. Sương mù này gần như vừa xuất hiện liền lập tức bị tiêu tan trong mặt trời hào quang vạn trượng kia, không còn chút nào.

Nhưng giờ phút này Hư Không Tử cũng không cảm thụ được chỗ đau, duy nhất tồn tại trong tâm thần chính là hoảng hốt vô biên vô hạn cùng với kinh hãi cho đến hiện tại đều không thể tin.

Cùng lúc hai chân tiêu tan, ấn ký Cổ Ma ở mi tâm Hư Không Tử cũng chỉ cản trờ vài giây liền ầm một tiếng sụp đổ hoàn toàn. Theo ấn ký sụp đổ, Hư Không Tử kêu lên thảm thiết, thân hình hắn nhanh chóng tiêu tan lại không ngừng lui lại muốn lui về phía sau.

Nhưng thiên địa to lớn, dưới lực Tàn Dạ đêm tối còn không có tránh thoát huống chi là Hư Không Tử. Mặc cho hắn lui về sau thế nào cũng không tránh thoát khỏi số phận tử vong. Trong khi hắn lui về phía sau, ánh mặt trời trải ra cuốn động Càn Khôn, tiếng kêu thảm thiết của Hư Không Tử quanh quẩn nhưng thân hình hắn bị ánh mặt trời vạn trượng điên cuồng xuyên thấu qua. Thân hình hắn giống như một cái sàng, mang theo nụ cười thảm và tuyệt vọng tan thành mây khói.

Hư Không Tử - đường đường một người tu vi Toái Niết đại viên mãn có thân thông cực mạnh, địa vị hiển hách Tu Chân Liên Minh, lại là sư đệ của Trọng Huyền Tử. Cả đời hắn oai phong một cõi, không biết bao nhiêu anh hào táng thân dưới tay nhưng cuối cùng không trốn thoát luân hồi, trốn không thoát Thiên Nhân nhất suy, càng không trốn được tai họa do tự tay để lại. Hư Không Tử mang theo vô hạn hối hận, mang theo quyến luyến với sinh mạng, tự tan thành mây khói.

Hết thảy mọi chuyện đều hoàn thành trong phút chốc, gần như trong nháy mắt mặt trời dân lên bầu trời Hư Không Tử bỗng nhiên chết đi. Mà ánh mặt trời vạn trượng kia không chút ngừng lại, điên cuồng tỏa ra bốn phía, xé vỡ hết thảy đêm tối, thẳng đến Thiên Vận Tử áo xám và hai phân thân khác.

Trong nháy mắt này, Thiên Vận Tử áo xám cảm thấy một loại đau nhức phảng phất bị xé rách từ mỗi một nơi trên thân thể điên cuồng truyền đến. Ngay cả nguyên thần vốn dĩ độc lập của hắn đều bị bao phủ bên trong. Cái loại đau nhức này, cả đời hắn chưa từng chịu, gikống như thân hình không ngừng bị xé thành mảnh vụn. Nguy cơ sống chết trong nháy mắt mãnh liệt xuất hiện trong tâm thần Thiên Vận Tử áo xám. hắn cố nén khủng hoảng trong lầm, gầm nhẹ một tiếng duỗi hai tay ra. Lập tức một cỗ nguyên lực thiên địa điên cuồng tràn ra từ trong cơ thể xông lên tận trời, hóa thành vô số khí Sát Lục bất chợ xuất hiện trong thiên địa.

Những sát lục kí này vô biên vô hạn, gần như tràn ngập không trung. Từng hồi tiếng gào khóc vang lên, ý đồ đè ép tiếng sóng trên mặt biển, càng có ý đồ muốn chống cự lực Tàn Dạ khiến hắn gần như hồn phi phách tán.

Không chỉ hắn, ngay cả hai phân thân Thiên Vận Tử bên cạnh lúc nãy cũng sắc mặt tái nhợt. Bọn họ không chút nghĩ ngợi, triển khai toàn bộ thần thông. Trong đó một Thiên Vận Tử mặc áo vàng thân hình cấp tốc xoay tròn, bên ngoài thân thể không ngờ biến hóa ra một cơn gió lốc xong thẳng lên trời.

Trên bầu trời, lập tức phong vân biến sắc, trong đêm đen xuất hiện vô số sóng gợn màu vàng. Vị trí trung tâm sóng gợn, Thiên Vận Chỉ ầm ầm xuất hiện.

Thiên Vận Tử áo vàng này đúng là người có được công phát Thiên Vận Chỉ của bản tôn Thiên Vận Tử1 Giờ phút này, dưới tiếng hô của hắn trong không trung xuất hiện Thiên Vận chỉ mang theo một cỗ khí thế khiến cho tất cả người thường nhìn thấy đều phải quỳ xuống cúng bái thẳng đến vầng mặt trời dâng lên từ mặt biển! Nó muốn phá hủy vầng mặt trời này! Một Thiên Vận Tử khác mặc áo tím hai tay bấm pháp quyết, thần thông tràn gập. Lập tức phía sau hắn xuất hiện một màn sương tím. Màn sương tím này nháy mắt lên không, hòa hợp làm một với đêm tối. Thậm chỉ ngay cả Thiên Vận Tử áo tím này hình cũng đồng dạn tiêu tan, dung nhập trong đêm tối.

Trong phút chốc, trong đêm tối ẩn chứa tử ý, không ngời từ trong đó bỗng nhiên có một đám thân hình dữ tợn đi ra. Những thân hình này sát khí ngập trời, bộ dạng khác nhau có nam có nữ. Bọn họ giống như ác quỷ bị nhốt trong địa ngục giờ phút này bị thả ra lập tức ngửa mặt lên trời hí dài.

Những người này đúng là người trong vô số năm qua bị Thiên Vận Tông thôn phệ! Chỉ có điều thần thông của ba ba này vừa mới xuất hiện ngay lập tức giống như màn đêm bị mặt trời buổi sáng xua tan, bị vô tận ánh mặt trời tràn ra trực tiếp xuyên thấu trong những tiếng động “phanh phanh”.

Những thân hình tràn ngập sát khí ẩn trong đêm tối đi ra điên cuồng nhằm phía mặt trời. Nhưng dưới ánh mặt trời vạn trượng xé vỡ thiên địa, từng cái ầm ầm sụp đổ toàn bộ, giống như là thiêu thân lao đầu vào lửa. Có một số dưới ánh mặt trời quét ngang lập tức nổi lên ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, tan rã như bị xé vỡ bay ra bống phía, chỉ trong giây lát toàn bộ tiêu tan.

Thân hình Thiên Vận Tử áo tím vặn vẹo từ trong đêm tối thoát ra, sắc người tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Con ngươi hai mắt hắn không ngừng co rút, trong lòng hoảng sợ tới cực điểm.

Còn có Thiên Vận chỉ mang theo một cỗ khí thể thẳng đến vầng mặt trời. Chỉ có điều nó chưa tới gần liền bị ánh mặt trời quét ngang. Lập tức tiếng “phanh phanh” lại vang lên trong trời đất, trong khi Thiên Vận chỉ này đi tới, ngọn lửa tràn ngập điên cuồng thiêu đốt. Chỉ trong một lát, Thiên Vận chỉ giống như đêm tối, ầm ầm sụp đổ!

- Sơ chi quy tắc, khởi đầu của tất cả quy tắc trong thiên địa!

Thiên Vận Tử áo vàng sắc mặt tái nhợt, toàn thân đau nhức truyền lại khiến cho thất khiếu hắn đổ máu. Lại một ngụm máu tươi từ miệng hắn

phun ra, trên mặt lộ ra cười thảm.

Vô số khí Sát Lục của Thiên Vận Tử áo xám theo sát sau Thiên Vận chỉ, giống như từng con rồng phóng về phía mặt trời. Nhưng từng đạo ánh mặt trời chiếu khắp khiến cho đám khí Sát lục âm hàn trong thời gian ngắn từng cái một tiêu tan. Cho dùn không tiêu tan, sau khi tới gần mặt trời, toàn bộ bị xé nát.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1074 Lực lượng chưởng tôn

Thiên Vận Tử áo xám mặt không chút huyết sắc nhưng trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng dữ tợn. Hắn có thần trí độc lập, biết được nếu hôm nay không liều mạng sợ sẽ hình thần câu diệt trong thần thông này! Liều mạng! Thiên Vận Tử áo xám rống to một tiếng, hai tay bấm pháp quyết toàn bộ điểm trên thần thông. Lập tức trong cơ thể hắn xuất hiện những tiếng “phanh phanh”, hai mắt hắn đỏ bừng, phía trên Thiên Linh xuất hiện một mảnh đỏ thẫm. Từ trong đó bay ra một thanh huyết kiếm đỏ thẫm, huyết kiếm này chính là căn bản của tất cả khí Sát Lục hắn tu được trong đời, càng là căn nguyên của hết thảy Sát Lục. Huyết kiếm này vừa xuất hiện, thiên địa tức thì chìm trong vô tận khí Sát Lục. Theo hai tay Thiên Vận Tử áo xám chỉ về phía trước, huyết kiếm kia lập tức lao ra như sấm đánh.

Thiên Vận Tử áo vàng đồng dạng rống giận, hai tay duỗi ra trong chớp mắt hóa thành một đạo sao băng nhảy vào không trung. Chỉ nháy mắt, cả đầu hắn hóa thành khô sam, hai tay biến hóa thành ngón trỏ, ngón giữa, hai chân trở thành ngón áp út, ngón út thân thể trở thành lòng bàn tay. Không ngờ hóa thành một bàn tay vô cùng khổng lồ. Bàn tay này giống như Thiên Vận chỉ, nhưng lại càng thêm khổng lồ mà ẩn chứa lực lượng toàn thân Thiên Vận Tử áo vàng. Bàn tay này phát ra những tiếng ầm ầm thẳng đến mặt trời, bàn tay to mở ra hung hăng chộp một cái! Còn có Thiên Vận Tử áo tím kia, giờ phút này hắn lau máu tươi ở khóe miệng, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng thân hình xông tới. Quỷ dị chính là phía sau người này không ngờ xuất hiện ngàn, vạn hư ảnh. Những hư ảnh này phảng phất như người này vì tốc độ quá nhanh mà tạo thành tàn ảnh.

Nhưng mỗi một tàn ảnh này đều có sự khác biệt. Theo người áo tím không ngừng tới gần mặt trời, đám tàn ảnh này nhanh chóng từng cái dung nhập vào cơ thể hắn. Mỗi một lần dung nhập một cái, khí tức áo tím hùng mạnh một phần. Theo sự dung nhập không ngừng, khí thế áo lam lên đến cực điểm! Ba người bọn họ dĩ nhiên liều mạng như vậy, đã tới trình độ như thú bị vây. Nếu không phá vỡ thần thông làm cho bọn họ hồn phi phách tán, bọn họ không có bất kỳ cơ hội sống sót!

Vầng mặt trời dưới sự công kích của Hư Không Tử và hai phân thân của Thiên Vận Tử dần dần lộ ra một thân hình bên trong. Thân hình đó đúng là Vương Lâm. Vương Lâm chính là vầng mặt trời kia, từng luồng kim quang từ trong cơ thể hắn tỏa ra!

Biển rộng phía dưới dưới từng đợt sóng gợn ánh sáng lộ ra bộ dáng vùng đất Yêu Linh. Phảng phất hết thảy trước mắt là chân thật và hư ảo xen

lẫn.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn ba người điên cuồng tiến đến. Hắn nâng tay phải vung về phía trước, miệng bình tĩnh nói một câu.

- Tàn Dạ!

Khoảnh khắc hai chữ “Tàn Dạ” từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, thiên địa lập tức nổ vang một tiếng “ầm”. Mặt trời hoàn toàn trồi lên khỏi mặt biển thẳng hướng bầu trời. Một cỗ lực lượng xé rách đêm tối, không chút giữ lại điên cuồng bùng nổ, hóa thành vô tận ánh mặt trời vạn trượng quét ngang bốn phía.

Sơ chi quy tắc kia lại theo đó mà động, tràn ngập thiên địa!

Hải nhật sinh Tàn Dạ!

Thiên Vận Tử áo tím đang nhanh chóng tới gần sau khi dung hợp ngàn vạn tàn ảnh. Khoảnh khắc hắn tới gần chính diện đánh vào thì Tàn Dạ bùng nổ uy lực. Ánh mặt trời vô tận, nhiệt độ cực nóng trùng kích hết thảy, mọi vật ngăn cản ở phía trước đều giống như đêm tối bị xé rách. Không có ngoại lệ!

Thân thể Thiên Vận Tử áo tím truyền đến từng cơn đau nhức không thể tưởng tượng được. Trong hàng loạt tiếng “ầm ầm”, Hai tay hắn ngay lập tức hóa thành sương máu tiêu tan. Ngay sau đó hai chân cùng với hơn nửa thân hình gần như khoảnh khắc ầm ầm sụp đổ!

Theo thân thể hắn sụp đổ, từ trong cơ thể chạy ra vô số tàn ảnh. Những tàn ảnh này vẫn rít gào đánh về phía Vương Lâm trong vầng mặt trời. Nhưng ngay lập tức chúng bị từng ánh mặt trời hòa tàn như bông tuyết, tan thành mây khói!

Thân hình Thiên Vận Tử áo vàng biến thành một bàn tay thật lớn “ầm ầm” vọt tới. Ánh mặt trời như không thể xuyên thấu qua hắn, không ngờ hắn chộp thẳng tới mặt trời. Vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh như trước không chút biến hóa. Khóe miệng hắn mang theo một tia cười lạnh, mặc cho bàn tay như che trời kia chộp lên vầng mặt trời biến hóa ra bên ngoài thân thể của hắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc bàn tay này chộp vào mặt trời, cũng ngay lập tức có tiếng kêu thảm thiết từ trong bàn tay truyền ra. Ngọn lửa mặt trời mới mọc có thể thiêu đốt tất cả vật chất trong thiên địa, giờ khắc này quét ngang bàn tay, tràn ngập khắp mọi vị trí. Bàn tay kia lập tức run rẩy, chỉ chốc lát liền “ầm” một tiếng hóa trở lại thành Thiên Vận Tử áo vàng!

Bộ dáng Thiên Vận Tử áo vàng giống như là cả người ôm lấy mặt trời, nhưng chỉ vài giây thân hình Thiên Vận Tử áo vàng liền “ầm ầm” hóa thành biển lửa, chỉ còn lại hài cốt.

Thiên Vận Tử áo xám liều mạng thi triển ra huyết kiếm đỏ thẫm giờ phút này bỗng tấn công tới gần, phá tan tất cả ánh mặt trời tỏa ra, thẳng đến mặt trời. Trong nháy mắt liền trực tiếp đâm lên mặt trời.

Trong nháy mắt này, khí Sát Lục điên cuồng lao ra từ trong huyết kiếm va chạm với nhiệt độ cực nóng trong mặt trời và ánh mặt trời vô tận. Thiên Vận Tử áo xám lại hét lớn một tiếng, mắt phải hắn không ngờ "phanh" một tiếng, sụp đổ.

Khoảnh khắc mắt phải Thiên Vận Tử áo xám sụp đổ, lực lượng huyết kiếm bạo tăng mấy lần, chỉ một lần xông tới bức lui toàn bộ ngọn lửa ở trên. Thậm chí ngay cả ánh mặt trời cũng giống như bị chấn nát. Huyết kiếm kia trùng kích lập tức phá hơn phân nửa mặt trời, khoảng cách với Vương Lâm không đến một trượng!

Thiên Vận Tử áo xám rống giận, mắt trái còn lại cũng ầm một tiếng nổ tung. Máu tươi từ hai mắt bị thương chảy xuống đổi lấy lực lượng càng cường đại. Huyết kiếm kia lại ầm ầm lao ra, lúc này không ngờ trực tiếp xuyên qua mặt trời thẳng đến Vương Lâm.

Một kích liều mạng của Thiên Vận Tử áo xám khiến cho đêm tối bị xé rách không ngờ có xu thế ngưng tụ lại, vờn quanh bốn phía dường như chuẩn bị nuốt ngược lại mặt trời.

Huyết kiếm này mang theo những tiếng ầm ầm xông thẳng vào trong mặt trời, trực tiếp muốn xuyên qua ngực Vương Lâm. Nhưng trước khoảnh khắc xuyên qua, huyết kiếm bị Vương Lâm mạnh mẽ đè lại. Thân hình

hắn “đặng đặng đặng” lui về phía sau, miệng phun ra một ngụm máu tươi, mạnh ngẩng đầu lộ ra vẻ dữ tợn.

- Lão già kia. Năm xưa ngươi hại ta tu luyện khí Sát Lục khiến ta suýt bỏ mạng. Hôm nay ta khiến cho ngươi chết!

Theo một tiếng rống to của Vương Lâm, vầng mặt trời bên ngoài thân thể hắn không ngờ tự bạo ra, lấy Vương Lâm làm trung tâm điên cuồng quét ngang bốn phía.

Đây là mặt trời tự bạo, uy lực ẩn chứa bên trong không thể tưởng tượng. Chỉ thấy những chấn động “ầm ầm”, bầu trời phảng phất như bị rạch ra những vết nứt, cuốn bay!

Nước biển ở mặt đất lại gào thét dựng lên, mặt đất hoàn toàn sụp đổ. Toàn bộ sức mạnh của thiên địa trong khi mặt trời tự bạo đã đạt tới một trình độ khủng bố.

Thiên Vận Tử đứng mũi chịu sào, chỉ kịp hai tay bấm pháp quyết đặt trước người giống như trẻ con co rút lại một chỗ, rồi lập tức bị lực lượng điên cuồng này cuốn vào!

- Ầm! Ầm!

Đêm tối còn sót lại lúc trước vừa ngưng tụ được một chút lập tức sụp đổ. Trời và đất trong khoảnh khắc này hoàn toàn trở thành hỗn độn, hoàn toàn sụp đổ cùng mặt trời.

Chỉ trong giây lát, trong thiên địa tan thành mây khói. Biển rộng biến mất, mặt trời biến mất, ngay cả bầu trời vỡ vụn cũng toàn bộ biến mất. Hiện ra trước mắt vẫn là vùng đất Yêu Linh!

Giống như hết thảy vừa rồi đều là một hồi ảo thuật. Bầu trời giờ phút này vẫn là một mảnh đỏ thẫm, biển lửa tràn ngập. Tiếng Chu Tước bay nhanh từ trong biển lửa lộ ra, càng ngày càng gần!

Chỉ có điều từng ánh mắt khiếp sợ của mọi người trên mặt đất cũng đủ thuyết minh hết thảy vừa rồi là chân thật.

Thiên Vận Tử áo xám cả người không ngừng tiêu tán, cuối cùng chỉ còn một chút tàn niệm chợt lóe về trong cơ thể bản tôn Thiên Vận Tử!

Một thức Tàn Dạ liên tục giết ba người!

Ba người này tuyệt không phải là hạng người tầm thường mà là Hư Không Tử và hai phân thân của Thiên Vận Tử. Cho dù là Thiên Vận Tử áo xám kia cũng đã trọng thương chỉ còn tàn niệm!

Thân hình Lăng Thiên Hậu run rẩy. Lúc trước hắn chỉ hơi kiêng kị Vương Lâm. Cho dù là chưởng ấn khổng lồ kia cũng chỉ làm hắn hơi sợ hãi, nhưng xa xa không bằng hiện tại. Hắn không thể tưởng được thần thông này của Vương Lâm lại có thể mạnh mẽ đến trình độ này!

- Tu… tu vi của hắn rốt cục là gì? Loại thần thông này chưa bao giờ nghe qua!

Sắc mặt Thiên Vận Tử tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình hắn lui ra sau mấy bước mới đứng vững, mạnh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Ba phân thân của hắn bị giết hai, ngay cả áo xám cũng chỉ còn tàn niệm. Điều này với hắn mà nói là đả kích hiếm thấy trong vô số năm qua, lại khiến cho hắn đã bị thương.

Nhưng thương tích của thân thể và nguyên thần đối với sự tính toán của Thiên Vận Tử cũng bé nhỏ không đáng kể. Thiên Vận Tử này đã liên tiếp sai mấy lần trên người Vương Lâm, tin tưởng bị đả kích nghiêm trọng. Thân thể hắn không ngờ hơi hơi run rẩy không người nào phát hiện.

Hắn run rẩy, chính bởi vì thần thông kia.

Thần thông này, Thiên Vận Tử liếc mắt một cái liền nhìn ra, là bắt đầu của hết thảy mọi quy tắc trong thiên địa – Sơ chi quy tắc. Loại quy tắc này không phải là tu sĩ có thể nắm giữ. Uy lực của nó khổng lồ đến không thể tưởng tượng!

- Liên tiếp hủy ta ba cái phân thân. Vương Lâm, cuộc đời này lão phu tính sai một chuyện, chính là năm xưa thu ngươi làm đồ đệ cho ngươi cơ hội rời khỏi Chu Tước tinh!

Thiên Vận Tử gần như nghiến răng nghiến lợi, hít sâu một hơi mới mạnh mẽ áp chế được tâm thần rung động, cố gắng khiến chính mình bình tĩnh trở lại.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1075 Chân linh dung hợp

Thậm chí Vương Nguy và Hồ Quyên cũng như là ngưng thở. Hai người nhìn lẫn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc và hoảng sợ trong mắt đối phương. Một cảnh tượng vừa rồi, bọn họ đồng dạng bị kéo vào trong ảo cảnh kia. Chẳng qua lại như là bị phân cách, chỉ có thể nhìn thấy nhưng không cách nào trợ giúp.

Càng khiếp sợ hơn cũng không phải bọn họ mà là Cổ Ma Tháp Già và Hoa Phi đao mang đang lao thẳng đến trời cao!

Đôi mặt đẹp của Hoa Phi đầy kinh ngạc nhìn Vương Lâm, lộ ra hồi ức và sợ hãi. Nàng giờ phút này có thể biết rõ, họ Vương theo như lời phu quân nhất định là Vương Lâm này. Nhưng khiến nàng sợ hãi chính là thần thông sơ chi quy tắc mà Vương Lâm vừa thi triển!

Không ai hiểu biết rõ về Sơ chi quy tắc này so với nàng. Năm xưa Tiên Đế Thanh Lâm chính là suýt bỏ mình dưới quy tắc này. Ở trong Phong Giới nó được xưng là Sơ chi quy tắc, mà ở ngoại giới được gọi là Thái Sơ lực!

Cổ Ma Tháp Già từ sau khi đoạt xá, tâm thần chưa từng chấn động. Lúc này lần đầu tiên hắn run rẩy thân hình. Hắn cảm nhận được trong thần thông kia một cỗ lực lượng mà cho dù là hắn cũng cảm thấy khủng bố. Lực lượng này mặt dù rất mỏng manh, nhưng theo thời gian, một khi lực lượng này trưởng thành cho dù Cổ Ma hắn gặp phải cũng phải kinh hoàng rút lui!

- Đây… đây là lực lượng Chưởng Tôn!

Ánh mắt Tháp Già nhìn về phía Vương Lâm co rụt lại. Hắn mơ hồ cảm giác được, người này chính là một chiêu sau cùng trước khi Thanh Lâm bị đoạt xá, vì để thức tỉnh mà chuẩn bị!

Đồng dạng, trong khoảnh khắc thần thông Tàn Dạ của Vương Lâm tiêu tan, trong tổng bộ Tu Chân Liên Minh, nơi chứa mệnh bài của những

nhân vật trọng yếu của Liên minh, trên tầng cao nhất có một trong ba Tử ngọc linh bài “phịch” một tiếng sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tan, rơi đầy đất!

Trong chớp mắt này, một hồi chuông vang lên khắp tổng bộ Tu Chân Liên Minh. Tất cả những tu sĩ còn lại trong tổng bộ có một bộ phận ngẩng đầu nhìn về xa xa nơi chứa mệnh bài.

Từ khi giao chiến với La Thiên, tử vong hầu như xảy ra mỗi ngày. Nhưng những người tử vong này cũng chưa có tư cách đặt mệnh bài ở tổng bộ. Như vậy, từ ngày giao chiến, tiếng chuông đại biểu có người tử vong cũng chỉ vang mấy lần mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ vang lên năm lần.

Lấy sự bá đạo của Tu Chân Liên Minh, căn bản sẽ không chú ý tới cái gọi là sĩ khí. Mà sẽ lấy phương thức này triển khai một cuộc trả thù điên cuồng. Phàm là người giết nhân vật trọng yếu của Tu Chân Liên Minh đều sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Liên minh!

Tiếng chuông vang lên, một, hai, ba. Khi tiếng thứ năm vang lên, một bộ phận tu sĩ trong lại ngẩng đầu nhìn về phía nơi đặt mệnh bài.

Nhưng lập tức, sắc mặt của toàn bộ những người này đều biến đổi. Bởi vì tiếng chuông này không ngừng lại mà tiếp tục vang lên. Sáu, bảy… mãi cho đến khi vang lên tiếng thứ tám!

Trong nháy mắt tu sĩ trong tổng bộ, bất kể đang làm gì đều ngưng lại. Gần như toàn bộ bọn họ đều ngẩng đầu nhìn về nơi đặt mệnh bài cường giả của Liên minh!

- Cong!

Khi tiếng chuông thứ chín vang lên, hầu như tất cả mọi người đều hít sâu, tiếp theo ầm ầm kinh hãi!

Người đàn ông trung niên thủy chung khoanh chân ngồi ở trong căn phòng bí mật ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ bi phẫn. Thân hình hắn nhoáng một cái, lập tức sấm gió cuồn cuộn, ầm ầm truyền khắp tổng bộ. Trong phút chốc người đàn ông này liền đi tới nơi để mệnh bài, kinh ngạc nhìn lệnh bài vỡ vụn của Hư Không Tử, phát ra một tiếng rít gào long trời lở đất!

Toàn Tu Chân Liên Minh đều run rẩy dưới tiếng rít gào này. Chỉ có một người ở bên ngoài tổng bộ Tu Chân Liên Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước, trong mắt đại biểu Cực Cảnh chợt lóe hồng quang, thân hình đi vào.

Khi thần thông Tàn Dạ tiêu tan, Vương Lâm một lần nữa đứng trên vùng đất Yêu Linh. Thập Bát Địa Ngục Phong Tiên Ấn trong nguyên thần hắn, trong tầng thứ mười tám vốn trống không hỗn độn lúc này giống như bị một lực lượng không thể tưởng tượng trong chớp mắt bị bổ ra. Ở bên trong này, có thêm ba linh hồn!

Linh hồn Hư Không Tử bị vây ở Thiên Nhân nhất suy, phân hồn của phân thân Thiên Vận Tử áo tím và áo vàng.

Mà hai hồn Thiên Vận Tử này không ngờ sinh ra dung hợp quỷ dị tại tầng mười tám này.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, nhưng hắn đứng đó bóng dáng cực kỳ cao lớn. Giờ phút này mọi người ở đây không có bất kỳ ai dám coi thường Vương Lâm. Bất kể là ai!

Có thể liên tục giết ba người, lại còn khiến cho người thứ tư chỉ còn lại tàn niệm. Loại thần thông này tuyệt đối không phải người thường có thể làm được!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt trong đó lộ ra vẻ dữ tợn. Hắn lạnh lùng đảo qua Thiên Vận Tử đã chỉ còn lại phân thân. Ở ngực của hắn lúc này vẫn còn cắm huyết kiếm, chỉ là bị kẹp trong thịt, máu tươi từ vết thương chảy xuống nhiễm đỏ quần áo hắn.

Ba phân thân của Thiên Vận Tử lúc trước liều mạng, Vương Lâm lại càng liều mạng hơn. Nếu không, hắn chắc hắn phải chết. Lực Tàn Dạ tại lúc sáng sớm tuy không tiêu hao nguyên lực nhưng trận chiến này, hắn gặp kẻ địch quá mạnh lẽ. Như thế mặc dù không tiêu hao nguyên lực nhưng nguyên thần cực kỳ uể oải.

Trong giây phút này, khí thế trong lời nói Vương Lâm lộ ra ngay cả Thiên Vận Tử cũng đều trầm mặc.

Bốn phía một mảnh im lặng, nhưng ngay trong nháy mắt này, thanh âm Chu Tước trên trong không trung lại càng kịch liệt xuyên thấu tới.

Theo thanh âm Chu Tước xuất hiện càng ngày càng gần, hình săm Chu Tước trên thân thể Vương Lâm trong nháy mắt lập tức run rẩy. Nó không bị Vương Lâm khống chế, từ thân thể của hắn biến ảo ra, trực tiếp bay lên.

Chu Tước màu trắng ngẩng cao đầu hướng về ngọn lửa trên bầu trời phát ra thanh âm Chu Tước. Hai loại thanh âm này lập tức đan xen trầm bổng trong thiên địa. Trong thanh âm Chu Tước màu trắng của Vương Lâm lộ ra một vẻ reo hò.

Thân hình Chu Tước màu trắng vờn quanh bốn phía Vương Lâm, không ngừng kêu vang. Bầu trời vỡ vụn của vùng đất Yêu Linh lập tức xuất hiện biển lửa nồng đậm, tràn ngập thay thế bầu trời!

Dưới từng hồi tiếng Chu Tước, trong biển lửa bỗng nhiên ló ra một cái đầu Chu Tước khổng lồ. Đầu Chu Tước này quá lớn, ló ra khỏi biển lửa từ xa nhìn lại gần như chiếm cứ hơn nửa bầu trời. Trên người nó tràn ngập ngọn lửa nồng đậm dường như muốn sấy khô mặt đất.

Trong nháy mắt đầu Chu Tước này xuất hiện, một cỗ uy áp không cách nào hình dung lập tức phủ xuống mặt đất. Đám người Phù Phong Tử đang trầm mặc bừng tỉnh lại, lập tức nín thở, Tư Đồ Nam lại càng trợn trừng mắt.

Cho dù là Lăng Thiên Hậu lúc ngẩng đầu lên đồng tử hai mắt co rụt lại.

Vẻ mặt Thiên Vận Tử càng âm trầm, mơ hồ lộ vẻ chua xót.

Hai mắt sắc bén của Chu Tước kia quét ngang phía dưới, cuối dùng dừng trên người Vương Lâm. Nó hé miệng kêu vang một lần, Chu Tước khổng lồ từ trong biển lửa lao ra.

Theo thân hình nó không ngờ lộ ra, ngọn lửa thay thế bầu trời lập tức cuồn cuộn chuyển động, nhanh chóng co rút lại.

Chỉ trong giây lát, Chu Tước chân linh này hoàn toàn bay ra khỏi biển lửa, ngọn lửa bao trùm bầu trời cũng vờn quanh trở thành lông trên người nó. Cũng có một ngọn lửa thật lớn ở phía sau hóa thành đuôi!

Theo nó lao ra, lộ toàn bộ thân thể thì mọi người trên mặt đất giờ phút này mới phát hiện. Hóa ra biển lửa vô biên vô hạn này chính là một bộ phận thân thể Chu Tước!

Tiếng hít thở lập tức vang lên.

Chỉ thấy Chu Tước khổng lồ kia gào thét bay thẳng đến Vương Lâm. Vương Lâm nhíu mày, nhưng trong lòng có loại hiểu ra. Loại hiểu ra này là cảm giác quen thuộc thân thiết truyền tới từ bản mạng Chu Tước của hắn.

Trong phút chốc, Chu Tước khổng lồ tới gần vốn muốn dung nhập mi tâm Vương Lâm nhưng trong nháy mắt lại thay đổi. Chu Tước chân linh thật lớn này hóa thành biển lửa vỡ ra, thẳng đến vết thương ở ngực hắn, theo miệng vết thương ầm ầm chui vào.

Trong nháy mắt, bên ngoài thân thể Vương Lâm ngọn lửa ầm ầm xuất hiện. Thân thể hắn bị một cỗ lực lượng kỳ dị dẫn dắt chậm rãi bay lên không trung. Ngọn lửa bao phủ toàn thân hắn, bản mạng Chu Tước vờn quanh không trung lại về thân thể hắn. Nhưng lập tức một bộ áo giáp đỏ thẫm huyễn hóa bên ngoài thân thể hắn.

Bộ áo giáp đỏ thẫm này cực kỳ tinh xảo, ở bên trên có hình Chu Tước màu trắng khiến cho Vương Lâm giờ phút này trong mắt mọi người đẹp mắt đến mức không thể hình dung! Thậm chí thanh huyết kiếm trước ngực hắn lúc này cũng dần dần co rút, cuối cùng lưu lại trong cơ thể hắn. từ ngoài nhìn lại không có bất kỳ dấu vết nào.

Một đầu tóc trắng phất phới, Chu Tước màu trắng trên áo giáp đỏ thẫm chiếu rọi, trong mắt Vương Lâm lộ ra một tia linh hoạt sắc bén. Cảnh tượng bất thình lình này khiến cho hắn đến giờ vẫn còn có chút không xác định.

Nhưng lực lượng ngọn lửa không thể hình dung ở trong cơ thể lại khiến Vương Lâm cảm nhận được một cỗ tu vi Tịnh Niết. Dường như hết thảy lực lượng ngọn lửa trong thiên địa, chỉ cần hắn muốn là có thể hoàn toàn khống chế.

Giống như là Thái Cổ Lôi Long, có quyền lợi sử dụng lửa trong thiên địa!

Trên bầu trời, sau khi Chu Tước tới, lại đi ra gần trăm người. Trong đó sáu người đứng đầu mỗi một người đều có uy áp lớn lao, tóc trắng xóa, lộ ra một cỗ tu vi đủ để long trời lở đất.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1076 Quyết chiến bắt đầu

Phía sau lão già này là một đám tộc nhân Chu Tước thánh tông. Mỗi một người đều tản mát ra lực lượng của hỏa diễm nồng đậm. Sau khi bọn họ xuất hiện, tức thì toàn bộ ánh mắt ngưng tụ trên người Vương Lâm!

Nhất là sáu lão già kia, khoảnh khắc nhìn thấy Vương Lâm vẻ mặt lộ ra vẻ kích động và khiếp sợ!

Kích động là bọn họ từ nơi xa xôi chạy gấp tới vì không tiếc hết thảy bảo hộ tộc nhân thức tỉnh. Lúc này nhìn thấy Vương Lâm an toàn đều thở phào một hơi.

Khiếp sợ là vừa rồi tuy bọn họ ở ngoài nhưng dưới Sơ chi quy tắc kia, đồng dạng cũng chìm trong ảo cảnh 'Hải nhật sinh Tàn Dạ' kia, tự thân cảm nhận được thần thông đáng sợ, làm sao không khiến bọn họ khiếp sợ!

Trong khiếp sợ này còn có một tia kiêng kị! Bọn họ còn như vậy, càng không cần phải nói gần trăm tộc nhân Chu Tước thánh tông kia. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập sùng kính cuồng nhiệt. Bọn họ biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, người trước mắt này chính là Thánh Hoàng trong tương lai của bọn họ!

- Bảo hộ người thức tỉnh Chu Tước!

Trong sáu lão già, một lão già trên quần áo có thêu bảy con Chu Tước lập tức hét lớn. Theo tiếng hét này, bọn họ lập tức đi tới bên người Vương Lâm. Gần trăm tộc nhân Chu Tước Thánh tông phía sau bọn họ theo sau tản ra bốn phía, ánh mắt mang theo sát khí vờn xung quanh mọi người.

Áo giáp màu đỏ nhạt có dấu ấn Chu Tước lại thêm một đầu tóc bạc tùy ý phất phơ khiến Vương Lâm tràn đầy khí chất kỳ dị. Lúc này trong cơ thể hắn mặc dù chân linh Chu Tước dung nhập ẩn chứa hỏa nguyên lực nồng đậm nhưng vẫn không thể che dấu sắc mặt tái nhợt.

Hải nhật sinh Tàn Dạ. Thần thông này mạnh thì mạnh nhưng cũng phải nói rằng loại Sơ chi quy tắc này Vương Lâm chẳng qua là lần mò được một chút, gánh nặng khi thi triển mang đến cho hắn hậu quả nghiêm trọng.

Lúc này Vương Lâm thi triển cũng là thần thông chưa từng có. Khi hắn dung nhập Sơ chi quy tắc cùng với ngọn lửa chân linh Chu Tước lần thứ hai thức tỉnh liều chết phản kích mới đạt được đến đỉnh phong. Nếu là để cho hắn thi triển một lần nữa hắn không được. Cho dù có thể làm được uy lực sợ là không thể so sánh như vừa rồi.

Nguyên thần uể oải, còn có một kích do Thiên Vận Tử áo xám liều mạng biến thành huyết kiếm. Thanh kiếm này bộ phận ngoài cơ thể Vương Lâm đã không nhìn thấy nhưng trong cơ thể hắn huyết kiếm này thủy chung vẫn tồn tại phảng phất như xuyên qua tim, lại xuyên thấu nguyên thần.

Thậm chí ngay cả khi Vương Lâm hô hấp, ở ngực đều truyền đến từng cơn đau nhức như kim châm khiến cho sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt.

Thương thế nghiêm trọng này, nếu không phải Vương Lâm có thân thể Cổ Thần có sức khôi phục kinh người, đổi là người khác tất nhiên lập tức chết bất đắc kỳ tử. Nhưng cho dù là Cổ Thần năm sao khôi phục sức lực cũng thủy chung không thể khiến cho thương thế trong cơ thể bình phục. Trên thanh huyết kiếm kia tràn ngập khí Sát Lục âm hàn. Khí Sát Lục này tuyệt không phải tầm thường mà là căn bản của khí Sát Lục, nguồn gốc của thần thông Thiên Vận Tử áo xám!

Đau nhức không khiến cho Vương Lâm ngã xuống. Hắn cắn răng, thậm chí không hừ ra một tiếng. Chỉ có điều ánh mắt hắn lướt qua đám người trong tộc Chu Tước Thánh tông phía trước, dừng ở trên người Thiên Vận Tử và Cổ Ma Tháp Già.

Hỏa nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm lúc này không làm cho hắn cảm nhận được sự ấm áp. Ngược lại, bởi vì nguyên thần suy yếu, một cảm giác rét lạnh như nằm trong hố băng dần dần bao phủ toàn thân hắn.

- Chúng ta là nhóm đầu tiên của Chu Tước Thánh tông được chỉ dẫn phương hướng mà đến. Sau này Chu Tước Thánh tông chúng ta sẽ phái ra toàn tộc dần dần đến đây tuyệt đối cam đoan các hạ bình yên!

Lão già lúc trước quát khẽ lập tức ôm quyền hướng về phía Vương Lâm nói.

Vương Lâm nhìn thoáng qua lão già này, gật gật đầu. Chỉ một động tác này đã khiến cho trên ngực hắn truyền đến đau nhức nhưng lại bị hắn nhịn xuống. Mặc kệ Chu Tước Thánh tông có mục đích gì mà đến, bọn họ đến nơi đây, ân huệ này hắn nhớ kỹ!

Chỉ có điều mọi người của Chu Tước Thánh tông vây quanh nhưng không làm cho Vương Lâm có bất kỳ cảm giác an toàn nào. Cổ Ma Tháp Già giữa không trung, ánh mắt âm trầm đảo qua, hào quang cực kỳ quỷ dị lộ ra trong mắt lão.

Đám người Hoa Phi, Tư Đồ Nam còn có Vương Nguy và Hồ Quyên cũng nhanh chóng tới gần nơi đám người Chu Tước Thánh tông, đối diện với Cổ Ma Tháp Già và Thiên Vận Tử.

- Những người nên tới đều đã tới gần đủ rồi!

Tháp Già liếm liếm môi, hai mắt lộ hồng quang. Lão nhìn chằm chằm mọi người vây quanh Vương Lâm. Người này, lão muốn giết!

Lúc trước Cổ Ma cũng không coi trọng Vương Lâm. Cho dù là thân thể vương tộc Cổ Thần đối với hắn mà nói cũng không so được với việc lúc trước lão tính toán đạt được truyền thừa Cổ Ma trong di tích cổ.

Nhưng lúc này biến hóa kinh người của Vương Lâm trên đường đi cộng với thần thông vừa rồi khiến Cổ Ma Tháp Già chấn động tâm thần, khiến sự coi trọng của lão đối với Vương Lâm đạt tới một độ cao nhất định. Hơn nữa lão mơ hồ cảm giác được dường như Vương Lâm này xuất hiện cũng nằm trong tính toán của Thanh Lâm. Như vậy, nếu không giết người này, lão luôn có một cảm giác không yên.

Loại cảm giác này rất huyền diệu, nhưng rõ ràng xuất hiện mạnh trong đầu Tháp Già.

- Vương Lâm này liên tiếp phá sự tính toán của ta, lại thành dị số trong động phủ Tiên Đế này. Giết hắn, dị số không còn. Như vậy các loại tính toán của Thanh Lâm chẳng khác nào cây không có rễ!

Thanh âm của Thiên Vận Tử chậm rãi truyền vào tai Tháp Già, càng làm kiên định ý tưởng của lão.

Tháp Già nở nụ cười khát máu ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng. Thân hình lão tiến lên, vật hình người cách đó không xa theo lão chuyển động, nhanh chóng phóng đi. Hai tay Thiên Vận Tử bấm pháp quyết lập tức sáu phân thân còn lại từ bốn phương tám hướng mà tới, xông thẳng đến đám người.

Mà bản thân Thiên Vận Tử, tay phải hư không nhoáng lên một cái. Lập tức áo hắn không gió mà động, hào quang trắng đen lóe lên từ thân thể

hắn, hướng thẳng lên trời cao.

Ở trên bầu trời, hai màu đen trắng này đan xen trộn lẫn vào nhau, không ngờ hình thành một cảnh tượng kỳ dị như hỗn độn. Tay trái bản tôn Thiên Vận Tử bấm pháp quyết, khoanh chân ngồi xuống. Hai mắt hắn nhắm lại đôi môi khẽ lẩm bẩm. Chẳng qua thanh âm hắn yếu ớt, rất khó nghe rõ.

Nhưng theo hắn niệm chú, không ngờ có một thanh âm tang thương phảng phất từ viễn cổ từ trong hỗn độn truyền ra. Thanh âm này nỉ non, nghe không rõ nhưng rơi vào tai mỗi người lại làm cho đáy lòng người ta không khỏi sinh ra một cảm giác kinh hoảng như gặp phải thiên địch. Cũng có một cỗ uy áp theo thanh âm này từ trên trời giáng xuống khiến cho xung quanh mọi người vang lên những tiếng nổ “ầm ầm”.

Trong nháy mắt, chấn động của mặt đất dữ dội đến cùng cực. Tiếng nổ “ầm ầm” vang vọng thiên địa, vô số khe nứt chợt xuất hiện. Những cái khe này xuất hiện ở ngoài trăm dặm không ngừng lan tràn, liên tiếp hợp với nhau vào làm một.

Gần như trong tích tắc, mặt đất vùng ven phạm vi trăm dặm không ngờ đồng loạt vỡ vụn. Mảnh đất trăm dặm “ầm ầm” bay lên không, giống như một cây cột lớn trăm dặm lao vào không trung, trực tiếp rơi vào hỗn độn đen trắng trên bầu trời.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Giờ phút này mặt đất vẫn còn run nhè nhẹ, bốn phía ngoài phạm vi trăm dặm tràn ngập một màn sương mù đen

trắng đan xen, ánh mắt và thần thức không thể xuyên thấu.

Cổ Ma Tháp Già bước đến, tốc độ cực nhanh gần như chớp mắt đã tới gần. Sáu lão già Toái Niết của Chu Tước Thánh tông vẻ mặt nghiêm trọng, nhanh chóng lao ra. Tay bọn họ đều tự bấm pháp quyết, lập tức biển lửa tràn ngập, quét ngang phía trước.

Tháp Già cười lạnh, cây đao sống lưng dầy trong tay phải vung lên. Đao mang hiện ra, biển lửa gào thét kia lập tức bị kiềm hãm không ngờ “ầm” một tiếng bị cuốn lui. Trong khi cuốn lui từ giữa bị phân làm hai phần!

Phân thân Thiên Vận Tử giờ phút này cũng tới gần. Vương Nguy và Hồ Quyên cắn răng lao ra, Hoa Phi than nhẹ đứng dậy bước tới tham gia.

Cùng lúc đó, trừ sáu lão già còn gần trăm người tộc Chu Tước Thánh tông không cần người khác chỉ huy lập tức khoanh chân ngồi xuống tự bấm pháp quyết. Trên thiên linh mỗi người đều lóe ra ánh lửa. Trong phút chốc, nguyên thần gần trăm người này không ngờ đồng thời bay ra.

Khoảnh khắc nguyên thần những người này lao ra lập tức tràn ngập nhiệt độ cực nóng nồng đậm khiến đám người Đầu to cảm giác không thể tin nổi. Nguyên thần gần trăm người Chu Tước Thánh tông này sau khi xuất khiếu lại nhanh chóng dung hợp lại với nhau.

Phải biết rằng nguyên thần có thể nói là tinh hoa cả đời tu sĩ tu được. Mỗi người bởi đạo niệm không giống nhau căn bản không có khả năng dung hợp. Một khi dung hợp đại biểu cho việc cắn nuốt. Nếu không có pháp khí nghịch thiên thì không có khả năng cùng tồn tại.

Nhưng lúc này, gần trăm nguyên thần nhanh chóng dung hợp trong nháy mắt hóa thành một người lửa khổng lồ mấy chục trượng. Người lửa khổng lồ này vừa xuất hiện lập tức gào lên một tiếng lao thẳng đến Cổ Ma Tháp Già ở phía trước. Vương Lâm thấy cảnh tượng như vậy, con ngươi co rụt lại trong lòng đối với Chu Tước Thánh tông có một tia tò mò.

Sáu tu sĩ Toái Niết, gần trăm nguyên thần tộc nhân hóa thành người lửa khổng lồ triển khai trận chiến sống mái với Cổ Ma Tháp Già. Bên kia, Vương Nguy, Hồ Quyên và Hoa Phi đánh với sáu phân thân của Thiên Vận Tử. Còn có Phù Phong Tử, Tư Đồ Nam đang cưỡng chế độc phát và Đầu to trợ chiến. Trong lúc nhất thời trận chiến rất là dữ dội.

Nhất là Hoa Phi, trừ việc muốn giao chiến với phân thân Thiên Vận Tử còn phải đối mặt với sự tấn công của vật hình người kia. Khắp mặt đất tiếng “ầm ầm” không ngừng vang lên, đủ loại hào quang thần thông lóe lên dữ dội.

ketractang

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1077: Sư đồ chi chiến

Vương Lâm khoanh chân ngồi dưới đất. Thương thế trong cơ thể hắn quá nặng, từng cơn đau từ ngực không ngừng truyền tới khiến cho sắc mặt hắn càng tái nhợt. Nhưng lúc này nơi đây liên tục đánh nhau khiến cho hắn không thể chữa thương, chỉ có thể nuốt một nắm đan dược thật lớn để nén chịu.

Ở xa xa, Thiên Vận Tử cũng khoanh chân đột nhiên mở hai mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay phải nâng lên chỉ bầu trời. Lập tức hỗn độn đen trắng ở ngoài trăm dặm truyền lên những tiếng rít gào giận dữ. Hỗn độn kia quay cuồng, từ trong đi ra một người không đầu!

Người không đầu này thân hình cường tráng, tay phải cầm một thanh trường thương màu đỏ, thân thể thoạt nhìn tràn ngập một cỗ khí hung sát. Trong nháy mắt hắn xuất hiện từ trong cơ thể toát ra màn sương đen nồng đậm nhanh chóng vờn quanh, hóa thành một bộ áo giáp đen.

Người không đầu này không tiếng động xông về phía trước thẳng đến Vương Lâm. Khoảng cách hai bên không xa, chỉ trong khoảnh khắc người không đầu này đã tới gần, một luồng gió đen đập vào mặt. Trường thương của hắn đâm tới Vương Lâm.

Giờ phút này Vương Lâm đã là nỏ mạnh hết đà nhưng cho dù như thế muốn giết hắn cũng tuyệt đối không đơn giản. Trong lúc nguy cấp, hai mắt Vương Lâm âm lãnh, mắt phải hắn lóe thanh quang. Lập tức thanh quang thuẫn biến ảo ra, che chắn phía trước.

“Ầm!” Mũi thương màu đỏ va chạm với thanh quang thuẫn. Trên thanh quang thuẫn vốn là có khe nứt, lúc này tuy không vỡ ra nhưng lại bị đẩy về phía sau mấy tấc.

Mà người không đầu kia bị đẩy lui ra sau ba bước, áo giáp toàn thân lóe hắc quang lại vọt tới.

Nhân cơ hội người này lui ra sau, Vương Lâm há mồm phun ra một vật.

Vật này là Thập Bát Địa Ngục Phong Tiên Ấn!

Không chút do dự, tay phải Vương Lâm hư không chộp một cái. Lập tức phía trên lòng bàn tay xuất hiện một mảnh tinh quang. Hắn hung hăng vung lên ném về phía trước. Đám tinh quang này giống như những ngôi sao dày đặc tràn ngập phía trước Vương Lâm. Đúng lúc này, Vương Lâm quát to:

- Rải đậu thành binh!

Vương Lâm vừa nói xong, những tinh quang này lập tức phát ra ánh sáng chói mắt. Từ trong Thập Bát Địa Ngục Phong Tiên Ấn bỗng vang lên từng tiếng thê lương. Một đám hồn bị nhốt không được luân hồi giãy dụa lao ra dung nhập đám tinh quang kia, phảng phất như là thực chất tản mát ra từng trận âm khí lượn lờ.

Càng thêm đáng sợ là hồn phách Hư Không Tử từ tầng thứ mười tám trong Thập Bát Địa Ngục Phong Tiên Ấn bước ra. Hai mắt hắn tỏa ra hồng quang điên cuồng, phát ra tiếng rít gào như thú hoang, sau khi lao ra xông thẳng đến người không đầu kia.

Mỗi lần thi triển phép ‘Rải đậu thành binh’ này Vương Lâm đều bội phục mấy vị thiên tài. Có thể tự sáng chế ra loại thần thông vây khốn hồn người mình giết để dùng, khiến cho người ta không được luân hồi càng không thể tiêu tan trong thiên địa.

Loại thần thông này dĩ nhiên là đi ngược lại Thiên Đạo, mơ hồ có ý thay trời hành đạo. Lúc này sát hồn Hư Không Tử lao ra, lập tức sát khí long trời lở đất. Người không đầu kia so sánh với hắn có vẻ nhỏ bé không đáng kể. Hư Không Tử này mang theo oán hận mà chết lại trong Thiên Nhân nhất suy chết đi. Bản thân hắn là tu sĩ thần thông Toái Niết đại viên mãn, uy lực mạnh mẽ cực kỳ kinh người. Lúc này đây lao ra lập tức chém giết cùng người không đầu kia, cũng có vô số sát hồn trợ trận, gần như trong khoảnh khắc liền nghịch chuyển Càn Khôn.

Nhưng cái giá Vương Lâm phải trả cũng rất nặng. Tiên thuật của Tiên Đế Bạch Phàm, nhất là thuật ‘Rải đậu thành binh’ này tiêu hao tiên lực không có nhiều trong cơ thể Vương Lâm. Nếu không phải có nguyên thần của Huyền Bảo Thượng nhân bổ sung, đến hôm nay chỉ sợ tiên lực trong cơ thể Vương Lâm đã sớm dùng hết.

Cho dù là có nguyên thần của Huyền Bảo Thượng nhân, Vương Lâm không ngừng dùng tiên lực cũng là có chút thiếu thốn. Nếu vẫn không tìm được nguyên thần Tiên nhân, sợ là không bao lâu thần thông của Bạch Phàm hắn rốt cuộc không thi triển được. Cũng chỉ có Hô Phong có thể thi triển nhưng uy lực so với dùng Tiên lực thi triển kém rất nhiều.

Thiên Vận Tử ở xa xa nhướn mày. Hắn không nghĩ tới cho dù tới lúc này Vương Lâm không ngờ còn có hậu chiêu. Ánh mắt hắn lộ ra lạnh như băng, tay phải bấm pháp quyết một lần nữa chỉ lên bầu trời.

Lúc này bốn phía hỗn độn đen trắng lập tức quay cuồng dữ dội, bỗng nhiên một đầu cự mãng thật lớn từ trong như tia chớp thò ra. Đầu cự mãng này có sừng, vảy tối đen trên mặt có một số ấn ký khiến cho nó tràn ngập dữ tợn và khí thế hung ác.

Một đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Vương Lâm, gào thét lên trực tiếp lao thẳng đến Vương Lâm.

Cũng không phải chỉ có một đầu cự mãng này xuất hiện, ở chỗ hỗn độn kia lại có một vật lao ra. Đây là một con kỳ lân màu đen bị hư thối một

nửa, từng hồi khí tức hư thối tràn ngập. Nhưng hai mắt nó lóe ra hắc quang, sau khi xuất hiện rít gào nhằm phía Vương Lâm.

Sau khi kỳ lân xuất hiện, không ngờ từ trong hỗn độn lại xuất hiện năm người không đầu. Phảng phất trong hỗn độn này tồn tại vô số sinh linh.

Sau khi năm người không đầu này đi ra sau kỳ lân, lập tức vờn quanh Hư Không Tử không ngừng công kích.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, có ý muốn gọi phân hồn Thiên Vận Tử trong Thập Bát Địa Ngục đi ra. Nhưng lập tức nội tâm hắn khẽ động, nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử ở xa xa, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

Thiên Vận Tử này sử dụng thần thông huyễn hóa ra từng sinh linh dần dần đột kích, mục đích sợ là để cho Vương Lâm thả ra hai phân hồn của mình. Vương Lâm mặc kệ đoán đúng hay không, tóm lại thả phân hồn Thiên Vận Tử trước mặt bản thể khiến cho hắn có cảm giác không ổn.

Mắt thấy hắc mãng kia như thiểm điện tới gần, từng đợt máu tanh tràn ngập. Vương Lâm dứt khoát nhắm hai mắt, áo giáp trên thân thể trong phút chốc tản mát ra từng luồng ánh sáng đỏ đậm, Chu Tước màu trắng bỗng nhiên chuyển động từ trên áo giáp lao thẳng đến hắc mãng. Từng tiếng mãng kêu và thanh âm Chu Tước bất chợt vang lên.

Hai mắt Thiên Vận Tử chợt lóe lên, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười. Hắn chờ chính là trừ hai hồn phân thân ra, đúng là Chu Tước này. Trong khoảnh khắc Chu Tước xuất hiện, Thiên Vận Tử bỗng đứng dậy, bước về phía trước một bước.

Một bước này không ngờ Thiên Vận Tử tới gần phía trước Vương Lâm, không để ý tới Vương Lâm mà nâng tay phải lên vặn một cái về hướng Chu Tước màu trắng!

- Thiên Vận tứ linh của lão phu chỉ thiếu Chu Tước linh. Hôm nay nếu có thể thu thập đủ cũng là một chuyện vui!

Chu Tước màu trắng kêu vang, ngọn lửa ngập trời nhưng bàn tay to của Thiên Vận Tử trực tiếp xuyên thấu ngọn lửa chộp thẳng tới Chu Tước. Mãng xà đang đánh với Chu Tước, thân hình nhoáng một cái tránh khỏi Chu Tước nhằm hướng Vương Lâm.

Nó mở ra cái mồm kinh khủng muốn cắn nuốt Vương Lâm.

Trong lúc nguy cấp này, sắc mặt Vương Lâm mặc dù tái nhợt nhưng hai mắt không chút sợ hãi. Trên mi tâm hắn lập tức xuất hiện lốc xoáy, trong giây lát nguyên thần uể oải từ lốc xoáy mi tâm ló ra. Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long vừa xuất hiện lập tức rít gào một tiếng!

- Triệu chủy!

Một tiếng rít này, nguyên thần Vương Lâm càng thêm uể oải. Nhưng lập tức theo tiếng rít của nguyên thần, mãng xà cắn nuốt tới gần lập tức kêu lên thảm thiết. Trong cơ thể màu đen của nó lập tức tràn ngập vô số điện quang hình cung. Ánh mắt mãng xà này lộ vẻ sợ hãi, bỏ qua cắn nuốt lùi về phía sau.

Đúng lúc này, hỗn độn ở ngoài trăm dặm cách Vương Lâm không ngờ nháy mắt quay cuồng. Từ ngoài truyền đến liên tiếp tiếng sấm “ầm ầm”.

Cảnh tượng này cho dù là Thiên Vận Tử cũng ngẩn người ra. Theo tiếng sấm “ầm ầm” vang lên, gần như khoảnh khắc chỉ thấy từng đạo Thiên Lôi phá vỡ hết thảy chướng ngại ầm ầm xuyên thấu qua hỗn độn thẳng đến mãng xà kia.

Cũng không phải là một đạo mà là vô số mảnh lôi đình xuyên thấu đến. Trong chớp mắt toàn thân mãng xà màu đen bị lôi quang vờn quanh, thậm chí ngay cả Thiên Vận Tử đều bị vây ở bên trong. Trong tiếng sấm “ầm ầm” kia, mãng xà kêu lên thảm thiết, toàn thân sụp đổ. Hai mắt Thiên Vận Tử lộ sát khí, hắn không nghĩ tới Vương Lâm đến lúc này vẫn còn thần thông như vậy.

Tay phải Thiên Vận Tử không ngừng, bắt lấy Chu Tước màu trắng đồng thời thân hình hắn nhoáng lên một cái, tay trái nâng lên hung hăng vỗ hướng Vương Lâm.

- Ai cũng không thể nào cứu được ngươi!

Sáu lão già Chu Tước Thánh tông ở xa xa cơ hồ đều rống giận, muốn về cứu viện. Nhưng Cổ Ma Tháp Già mạnh mẽ, sáu người bọn họ vây công đều có chút lực không đủ. Cho dù là thêm người lửa khổng lồ cũng gần như liên tục bại lui. Lại có ba người không ngờ đã phun ra mấy ngụm máu tươi, vẻ mặt ảm đạm hiển nhiên là bị thương nặng.

Khoảng cách không xa nhưng muốn cứu lại quá khó khăn! Một chưởng này là một kích phải giết của Thiên Vận Tử. Khoảnh khắc một chưởng hạ xuống, mắt phải Vương Lâm lóe ra. Thanh quang thuẫn lại biến ảo nhưng vừa ngăn cản liền lập tức "ầm" sụp đổ. Cái khe ở giữa vỡ ra chia làm hai nửa bay về trong mắt phải Vương Lâm.

Mượn lực cản của Thanh quang thuẫn, tay phải Vương Lâm hư không chộp một cái. Lúc này hắn không thể đi cân nhắc thương thế, trong cơn đau nhức vạch ra một cái khe ở phía trước. Trong tay cầm Diệt Thần Mâu hung hăng đâm về phía trước va chạm với bàn tay Thiên Vận Tử.

"Ầm"

Diệt Thần Mâu chấn động, hóa thành nhiều điểm tinh quang tiêu tan. Cũng không phải là Diệt Thần Mâu quá yếu mà là nó vốn do Vương Lâm biến ảo ra. Hơn nữa lúc này thương thế thân thể hắn quá nặng, như vậy không phát huy ra toàn bộ uy lực, dưới một vỗ của Thiên Vận Tử lập tức tiêu tan.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1078: Tháp Sơn hiện thân

Tay phải Thiên Vận Tử tê rần, sát khí trong mắt càng đậm. Mãi cho đến hôm nay hắn mới chính thức biết được Vương Lâm này khó giết thế nào. Nhưng lúc này hắn cũng hạ quyết tâm nhất định phải giết chết Vương Lâm. Diệt Thần Mâu mặc dù tiêu tan nhưng cũng tranh thủ cho Vương Lâm được giây lát. Ánh mắt hắn lộ vẻ điên cuồng, giận dữ hét:

- Muốn giết ta người phải trả một giá lớn!

Trong tiếng rống, con mắt thứ ba bỗng xuất hiện trên mi tâm Vương Lâm, mở ra hướng Thiên Vận Tử. Hai thầy trò bọn họ năm xưa, hôm nay là lần thứ hai từ sau khi ở Thiên Vận Tinh triển khai trận chiến sống chết! Một người muốn giết, một người muốn phản kháng giãy dụa, thủy hỏa bất dung. Khoảnh khắc con mắt thứ ba mở ra, lập tức lóe hồng quang, căn nguyên lực không nhiều ở bên trong bất chợt lóe ra trực tiếp bao phủ, tràn ngập toàn thân Thiên Vận Tử.

Mạnh mẽ như Thiên Vận Tử trong nháy mắt này thân hình không khỏi chấn động, thất thanh:

- Bổn nguyên!

Thân thể hắn ở trong Bổn nguyên lập tức tiêu tan nhanh chóng. Sau Thiên Vận Tử xuất hiện mấy ngàn phân thân. Những phân thân trong giờ phút này phảng phất giãy dụa, truyền ra từng tiếng rống giận.

Phảng phất một loại cân bằng mơ hồ trong lúc này bị lực Bổn nguyên làm rối loạn. Khoảnh khắc thân hình Thiên Vận Tử ngừng lại, một lão già trong sáu người Chu Tước Thánh tông bị thương nặng, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng kiên định. Nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ Vương Lâm bình an. Nhưng lúc này Vương Lâm gặp nguy cơ sống chết, nếu Vương Lâm chết trước mặt bọn họ chẳng khác nào diệt đi hy vọng của Chu Tước Thánh tông bọn họ.

Không phải người của Chu Tước Thánh tông vĩnh viễn không thể cảm nhận được bi ai và không cam lòng mà bọn họ tích lũy vô số vạn năm qua. Lúc này lão già cười thảm, thân hình bỗng nhiên duỗi ra ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Nguyên thần trong cơ thể lão bất chợt dẫn bạo từ bên trong! Tu sĩ Toái Niết tự bạo! Tự bạo này đủ khiến long trời lở đất, phát huy lực lượng hủy diệt. Lão già này không tiếc liều mạng, thậm chí ngay cả tên của lão Vương Lâm cũng không biết. Nhưng lão lại vì hy vọng của Chu Tước Thánh tông cam tâm tình nguyện lựa chọn hủy diệt! Tiếng nổ “ầm ầm” đột ngột vang ra từ mặt đất, thân thể lão già này điên cuồng vỡ nát. Nguyên thần hình thành một cỗ trùng kích không thể tưởng tượng, quét ngang. Hai mắt Thiên Vận Tử lộ tinh quang, tay phải cào lên

mi tâm. Ngay lập tức ở mi tâm hắn xuất hiện ba đạo ấn ký, một đạo ngay lập tức bị hắn mạnh mẽ mở ra. Trong khoảnh khắc, tu vi Thiên Vận Tử điên cuồng tăng lên. Khí tức hùng mạnh tạo thành một cơn gió lốc ngăn cản lực Bổn nguyên ở con mắt thứ ba của Vương Lâm. Đồng thời ngăn cản lực trùng kích do tu sĩ Toái Niết tự bạo ở bên ngoài.

Mượn cơ hội lão già Toái Niết tự bạo, Vương Lâm lập tức lui về phía sau kéo dãn khoảng cách với Thiên Vận Tử. Thiên Vận Tử một đầu tóc dài phất phơ, sau khi phá vỡ một đạo phong ấn lập tức trẻ tuổi rất nhiều. Thoạt nhìn hắn như một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi.

Trong thân thể hắn, khí thế tản mát ra khiến đám người bốn phía hít sâu một hơi. Ngay cả Cổ Ma Tháp Già kia, ánh mắt đọng lại.

- Đạo phong ấn thứ nhất này của lão phu đã gần hai vạn năm không mở ra… Vương Lâm! Ngươi có thể làm cho lão phu mở ra đạo phong ấn thứ nhất, thả ra toàn bộ tu vi Thiên Nhân nhất suy. Có đệ tử như ngươi, lão phu sống không uổng!

Giờ phút này, ở ngoài tinh không bên ngoài vùng đất Yêu Linh, đại quân hơn vạn tu sĩ gào thét xông tới. Đi đầu là một lão già mặc áo trắng. Lão già này thân thể tràn ngập tiên khí thoạt nhìn rất tiên phong đạo cốt. Ở phía sau hắn có gần trăm tiên nhân.

Bọn họ là những người còn sót lại của Vũ Tiên Giới năm xưa. Lão già áo trắng kia là người mạnh chỉ sau Thanh Thủy Tiên quân, đồng thời cũng là người trong Liên minh trưởng lão đoàn chỉ dưới Trọng Huyền Tử! Ở

một phương hướng khác, một thân hình hư ảo bước đi trong tinh không. Tốc độ nhìn như thong thả nhưng thực tế lại cực nhanh. Thường thường chỉ một bước mà dường như vô tận. Hắn đúng là nguyên thần của Chu Tước Thánh Hoàng! Còn có hai ngươi cũng đồng dạng đi trong tinh không tới vùng đất Yêu Linh. Hai ngừoi này là lão già trong Côn Hư Cảnh và… Mộc Băng Mi!

Một tinh vực vô biên vô hạn, cũng là cấm địa của Tu Chân Liên Minh.

Sở dĩ nói nó kỳ dị là bởi vì nơi đây nhìn từ xa giống như một vùng đất huyền ảo, bầu trời như mọc lên từ đất, cỏ xanh tràn ngập vô cùng vô tận vừa nhìn có cảm giác không chân thật.

Đây vốn hẳn là cảnh đẹp rừng cây trong tinh cầu mà lại xuất hiện trong tinh không. Vả lại cũng không phải một chỗ mà là một phiến liên miên không dứt phảng phất như một khu rừng muôn thuở tồn tại tới vĩnh cửu trong tinh không cho tới nay.

Một cỗ nguyên lực thuộc tính Mộc tràn ngập trong tinh vực này hình thành một đám sương màu xanh bao phủ cả tinh vực hồi lâu không tiêu tan…

Bất kỳ một tu sĩ nào nếu tới gần nơi này toàn thân nguyên lực đều xuất hiện sự đình trệ. Thậm chí cũng có người nguyên lực lập tức lặng im biến mất.

Cho dù là Tu Chân Liên Minh cũng có chút kiêng kị nơi đây, coi là đất cấm.

Chỉ có một số không nhiều lão quái sống đã lâu, ở trong sâu trong trí nhớ vẫn còn có hồi ức về màn sương màu xanh này. Hồi ức này tuy mơ hồ nhưng thủy chung chưa từng bị quên lãng.

Vùng đất của Thanh Long Thánh tông trong Tứ Thánh tông lúc này ở xa xa tinh vực này một người chậm rãi xuất hiện. Người này thoạt nhìn tuổi trung niên, vẻ mặt lộ ra một tia hồi ức và phiền muộn, thở dài nhìn Thanh Long Thánh tông ở phía trước.

Hắn nâng tay phải lên chỉ về phía trước. Lập tức liền có bóng Chu Tước hư ảo biến ảo ra kêu vang một tiếng nhảy vào trong màn sương xanh, lượn lờ thiên địa.

Chỉ khoảng nửa khắc, trong màn sương xanh kia có mấy thân hình lóe lên bay ra. Ba người đi đầu tóc đều trắng xóa trên người đầy dấu vết của năm tháng, phía sau theo sát sáu lão già.

- Ra mắt Chu Tước Thánh Hoàng.

Chín lão già đi từ trong màn sương xanh ra sau khi nhìn thấy người đàn ông trung niên kia đều ôm quyền, mặt lộ vẻ cung kính.

- Xuất hiện người thức tỉnh Chu Tước, cần mượn thánh khí thái cổ của Thanh Long Thánh tông các vị dùng một chút. Sau đó cũng cần các vị đi theo!

Người đàn ông trung niên đúng là nguyên thần Chu Tước Thánh Hoàng. Vì để việc này tuyệt đối không xảy ra sai sót, hắn liên tiếp đi đến Huyền Vũ Thánh tông, Bạch Hổ Thánh tông. Cuối cùng là Thanh Long Thánh tông này.

Chín lão già của Thanh Long Thánh tông nhìn nhìn nhau, không chút do dự, một trong ba lão già tang thương phía trước cung kính gật đầu nói:

- Chu Tước Thánh Hoàng có lệnh, chúng ta xin nghe theo!

Lại nói đến trong vùng đất Yêu Linh, mượn cơ hội một trong sáu lão già Chu Tước Thánh tông tự bạo Vương Lâm nhanh chóng thoát khỏi Thiên Vận Tử lui về phía sau. Hai mắt hắn đỏ bừng, thương thế trong cơ thể bởi vì động tác kịch liệt lập tức truyền đến từng cơn đau nhức như xuyên tim.

Năm lão già Chu Tước Thánh tông còn lại ở xa xa cũng không kịp tới thủ hộ hắn. Năm người họ tu vi cũng không phải là Toái Niết viên mãn, phần lớn ở vào sơ, trung kỳ nghênh chiến Cổ Ma Tháp Già vốn có chút gian nan. Hơi chút phân thần sợ là sẽ bị đòn nghiêm trọng.

Bên ngoài thân thể năm lão già này tràn ngập ngọn lửa, mỗi người đều có pháp bảo lượn quanh. Pháp bảo của bọn họ đều không phải tầm thường mà là pháp bảo cấp 'Không' được Chu Tước Thánh tông cất giữ vô số năm qua. Tuy nói không so được với Thứ Không Niết nhưng dưới sự phối hợp của năm người, thêm vào người lửa khổng lồ do phương thức kỳ dị biến thành, lại thêm Hoa Phi mạnh hơn vật hình người. Bọn họ tham gia đối kháng với Cổ Ma Tháp Già cũng miễn cưỡng chống cự được. Nhưng hiển nhiên theo thần thông Cổ Ma biến ảo, bọn họ bị rơi vào thế tuyệt đối hạ phong.

Vẻ mặt Thiên Vận Tử bình tĩnh, sau khi hắn mở đạo phong ấn thứ nhất ở mi tâm, toàn thân tràn ngập một khí tức hùng mạnh khó tưởng tượng. Hắn bước về trước một bước, đến gần Vương Lâm.

- Chết dưới Thiên Nhân nhất suy của lão phu, ngươi có thể ngậm cười nơi chín suối.

Dưới một bước của Thiên Vận Tử liền có sấm gió vang lên. Người khác còn chưa phong, sấm gió đã quét ngang tới trên người Vương Lâm. Lập tức trên người hắn như bị đao cắt, trong cơ thể còn có tiếng "phanh phanh", không ngừng lùi ra phía sau.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt dữ tợn. Cả đời tu đạo của hắn nếu không có một phần giãy dụa và phản kháng không cam lòng sợ là cũng sớm tan thành mây khói. Lúc này sự mạnh mẽ của Thiên Vận Tử cũng không làm cho Vương Lâm buông tay. Cho dù là chết hắn cũng muốn liều một phen! Khóe miệng mang theo vết máu, hắn sờ túi trữ vật. Lập tức từ bên trong bay ra hơn mười thanh đại kiếm, hắn gầm nhẹ chỉ

thẳng đến Thiên Vận Tử. Cùng lúc đó Vương Lâm lại lấy Xạ Thần Xa thứ ba trong túi trữ vật ra. Xạ Thần Xa thứ ba này vừa xuất hiện liền "phịch" một tiếng hóa thành con bướm, trong khi vỗ cánh liền có quy tắc huyễn hóa.

Thiên Vận Tử vẻ mặt bình tĩnh, bước chân không chút ngừng lại. Trên đường đi tới hắn đối mặt với hơn mười thanh đại kiếm bay tới kia, chỉ hơi mấp máy môi như là niệm chú ngữ.

Lập tức hơn mười thanh đại kiếm kia treo lơ lửng giữa không trung.

- Ầm! Ầm!

Hơn mười thanh đại kiếm này không ngờ sụp đổ toàn bộ hóa thành vô số mảnh vỡ bị cuốn ngược về phía Vương Lâm.

Trong những mảnh vỡ bay ngược này không biết Thiên Vận Tử thi triển thần thông gì, các mảnh vỡ không ngờ ngưng tụ lẫn nhau, hóa thành một mảnh kiếm vỡ tạo nên một cự long.

Toàn thân cự long này đầy lân phiến sắc bén, rít gào bay thẳng đến Vương Lâm, mắt thấy chính diện đâm vào con bướm phía trước do Xạ Thần Xa biến thành.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1079: Mộc Băng Mi

Con bướm kia vỗ cánh, mảnh kiếm hình rồng lập tức phát ra những tiếng răng rắc. Thanh âm này cực kỳ chói tai, phảng phất như vô số mảnh thép cọ sát vào nhau. Chỉ trong giây lát, Vương Lâm nhìn cảnh tượng này mà cảm thấy da đầu run lên. Hắn lần đầu tiên đấu phép với người, thậm chí ngay cả thần thông của đối phương cũng không biết đã suýt bỏ mình. Nếu không phải lấy Xạ Thần Xa kịp thời chắc chắn trở tay không kịp.

Xạ Thần Xa biến thành con bướm vỗ cánh, một làn gió vô hình ẩn chứa quy tắc dựng lên thẳng đến Thiên Vận Tử. Nhưng vẻ mặt Thiên Vận Tử không vì sự xuất hiện của Xạ Thần Xa mà có bất kỳ biến hóa, đôi môi hắn vẫn hơi mấp máy.

Lập tức phía trước con bướm kia liền vang lên tiếng nổ “ầm” long trời lở đất. Một tầng sóng gợn tản ra khiến cho thân hình con bướm chấn động run rẩy, không ngờ lại có dấu hiệu sụp đổ.

Vẻ mặt Vương Lâm lộ ra sự giãy dụa nồng đậm, hai tay bấm pháp quyết há mồm phun máu tươi lên thân con bướm, quát to:

- Mở phong ấn thứ ba!

Con bướm kia lập tức chấn động, cánh lại vỗ. Ở trên không xuất hiện bốn cánh hoa không trọn vẹn. Con bướm vỗ cánh, bốn cánh hoa này lập tức xoay tròn, thổi về phía trước.

Thiên Vận Tử khẽ “a” một tiếng, nâng tay phải chỉ về phía trước.

Lập tức ở hư không phía trước không ngờ xuất hiện một mảnh vỡ vụn lớn. Phảng phất như bầu trời bị hắn vung tay làm cho sụp đổ, bị hắn mạnh mẽ nhấc lên điên cuồng cuốn về phía Vương Lâm.

Xạ Thần Xa biến thành con bướm kia, còn có bốn cánh hoa chưa kịp triển khai uy lực chân chính đã bị bầu trời cuốn tới kia quấn lấy, sau đó từ bên người Vương Lâm đi qua, chẳng biết mất đi hướng nào.

Mà lúc này Thiên Vận Tử dĩ nhiên đã tới gần, vẻ mặt thong dong. Ngón trỏ tay phải hắn nâng lên hướng về mi tâm Vương Lâm hung hăng điểm một cái. Một chỉ này nếu hạ xuống, cho dù Vương Lâm có thân thể Cổ Thần cũng bị sụp đổ lập tức. Nguyên thần uể oải cũng biến mất khỏi thiên địa trong giây lát, từ nay về sau cũng không còn Vương Lâm! Sự cường đại của Thiên Vận Tử giống như một ngọn núi khổng lồ trước mặt Vương Lâm. Giờ phút này, Vương Lâm có một loại cảm giác không thể chống cự, mà bất kể chống cự thế nào cũng không thể vượt qua.

Nhưng cảm giác này ngay lập tức bị Vương Lâm mạnh mẽ đè xuống.

- Ta không cam lòng!!

Thanh âm của Vương Lâm vang dội thiên địa, mang theo tiếng rống giận điên cuồng. Trong khoảnh khắc ngón tay Thiên Vận Tử hạ xuống, Vương Lâm lấy từ trong túi trữ vật ra một vỏ kiếm dựng đứng trước người.

Trong phút chốc, ngón trỏ của Thiên Vận Tử chạm vào vỏ kiếm kia.

- Ầm!

Một tiếng nổ động trời vang lên, vỏ kiếm kia xuất hiện nứt nẻ trong những tiếng “rắc rắc” tuy không sụp đổ nhưng khiến cho thân hình Vương Lâm bị quăng mạnh ra xa.

Mồm phun ra một ngụm máu tươi, Vương Lâm cảm thấy trước mắt mơ hồ. Nguyên thần hắn gần như tan rã, thân thể lại giống như là tách rời. Giờ phút này hắn chỉ có một cỗ ý chí tuyệt không cam lòng, nghịch thiên chống đỡ! Thân hình Thiên Vận Tử ngừng lại. Một kích vừa rồi trông như bình thản nhưng trên thực tế phản chấn truyền từ vỏ kiếm cũng khiến hắn âm thầm kinh hãi. Hai mắt hắn lộ ra sát khí, một bước đi tới.

Tốc độ hắn cực nhanh gần như là thuấn di trong phút chốc tới trước người Vương Lâm.

Tay phải Thiên Vận Tử nâng lên, hung hăng vỗ xuống một cái.

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên một cỗ sát ý từ sâu trong lòng đất vùng đất Yêu Linh này bất chợt bạo phát ra. Mặt đất ầm ầm run rẩy, một thân hình lóe phù văn từ trong đó xông ra.

Tốc độ bóng người này thậm chí còn nhanh hơn Thiên Vận Tử mấy lần, giống như là tia chớp vọt tới. Một tiếng quát âm trầm vang lên trong thiên địa.

- Kẻ nào làm tổn thương chủ nhân chính là kẻ thù không đội trời chung của Tháp Sơn này!

Gần như trong khoảnh khắc Thiên Vận Tử vỗ xuống, tay phải thân hình đầy phù văn này vung lên phía trước. Lập tức một tấm da thú xuất hiện trong phút chốc liền bốc cháy hóa thành một cỗ khói xám vờn quanh thân thể hắn khiến cho tốc độ hắn nhanh hơn mấy lần. Thân hình hắn chợt lóe đi tới bên cạnh Vương Lâm, đứng chắn ở trước “ầm ầm” va chạm với một chưởng của Thiên Vận Tử.

Tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, bóng người phù văn lượn quanh nhanh chóng ôm Vương Lâm lùi về sau, phun ra một ngụm máu tươi. Phù văn

toàn thân hắn sụp đổ một mảnh lớn, nhưng vẻ mặt lại càng dữ tợn.

Khí xám vờn quanh thân thể hắn nhanh chóng chui vào trong, nhanh chóng chữa thương. Cũng có một bộ phận dung nhập cơ thể Vương Lâm.

Đúng lúc này, bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Đầu to ở xa xa. Thân thể Đầu to dưới một kích của phân thân Thiên Vận Tử, ầm ầm sụp đổ. Nguyên thần hắn cũng bị thương nặng mắt thấy sắp bị một kích của phân thân Thiên Vận Tử mà sụp đổ.

Đúng lúc này, Lôi Cát vốn đã bị thương nặng nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn ở gần nhất lúc này xông tới một cái chắn trước nguyên thần Đầu to. Thân thể hắn bị một kích của phân thân Thiên Vận Tử đụng vào.

Thân thể Lôi Cát sụp đổ, nguyên thần gần như tiêu tan, được Phù Phong Tử vung tay áo vội vàng cuốn lại. Nhưng một động tác này, cái giá của hắn phải trả là bị một kiếm của phân thân Thiên Vận Tử xuyên thấu qua ngực.

Phù Phong Tử phun máu tươi, cười thảm thân hình lui về phía sau, đến gần hai người trong Trần Đạo Tam Tử đang bị thương nặng.

Lại nói đến cuộc chiến giữa Cổ Ma Tháp Già và ngũ lão Chu Tước Thánh tông. Cổ Ma Tháp Già duỗi hai cánh tay, phía sau hắn bỗng xuất hiện một hình ảnh trăng lưỡi liềm hư ảo. Một tiếng ‘Nguyệt táng’ vang

lên, pháp bảo cấp ‘Không’ trước người ngũ lão ầm ầm sụp đổ, năm người bị cuốn bay ngược, máu tươi phun ra.

Người lửa khổng lồ do nguyên thần gần trăm tộc nhân biến thành dưới thần thông của Cổ Ma Tháp Già “phịch” một tiếng sụp đổ. Nguyên thần lại phân ra một lần nữa trở về cơ thể mỗi người.

Gần trăm tộc nhân đồng thời phun máu tươi.

Thiên Vận Tử làm như không thấy tất cả chuyện này, nhìn chằm chằm thân hình Tháp Sơn phù văn lượn lờ toàn thân ở phía trước Vương Lâm. Vẻ mặt hắn bình thản, chậm rãi nói:

- Ngươi trốn ở phía dưới đã lâu còn tưởng rằng ngươi sẽ không xuất hiện nữa!

Tháp Sơn trầm mặc. Hắn đích xác ở dưới đã lâu, đối với trận chiến này hắn vốn có thể không xuất hiện. Chuyện này có liên quan rất nhỏ với hắn.

Trên thực tế Tháp Sơn đã tính toán như thế, chỉ là vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy Vương Lâm gặp nguy cơ sinh tử trong lòng Tháp Sơn có một thanh âm rống giận, hò hét. Trong thanh âm rít gào kia, thân hình hắn không bị khống chế vọt ra.

- Tháp Sơn…

Vẻ mặt Vương Lâm tiều tụy nhưng ánh mắt càng sắc bén hơn. Lúc này hắn được Tháp Sơn dìu, máu tươi chảy xuống từ khóe miệng.

- Buông ta ra. Đi giúp đỡ cho Đầu to!

Vương Lâm thở sâu, cắn răng nói. Tay phải hắn nắm chặt vỏ kiếm nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử, lộ ra sát khí điên cuồng.

Lúc này hắn giống như trở về lúc là một sát tinh ma đầu sát khí ngập trời khi xưa ở Chu Tước tinh.

- Vương Lâm ta nghịch tu, cho dù là chết cũng phải đầu đội trời chân đạp đất! Trong đời này không có gì sợ hãi, duy nhất là muốn giết ngươi!

Vỏ kiếm trong tay Vương Lâm “ầm” một tiếng sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống đất chỉ còn lại thanh thiết kiếm rỉ sét loang lổ!

Tháp Sơn hơi chút do dự, trầm mặc lui về sau. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm mơ hồ có vẻ sáng rực như ngày trước.

Hắn mạnh xoay người, lóe lên phóng thẳng đến chỗ Đầu to và Phù Phong Tử.

Sở dĩ để Tháp Sơn rời đi là vì Vương Lâm hiểu được. Với tu vi Tháp Sơn cho dù được kế thừa phù văn Thánh tổ nhưng muốn ngăn cản Thiên Vận Tử cũng xa xa không đủ. Vừa rồi Tháp Sơn liều chết ngăn cản mặc dù bề ngoài nhìn bị thương không nặng nhưng trên thực tế Vương Lâm nhận thấy Tháp Sơn không chịu nổi đòn thứ hai!

Vương Lâm cầm thiết kiếm, thở sâu nhìn Thiên Vận Tử. Trên mặt hắn lộ ra một tia chua xót.

- Để cho ta gọi ngươi một tiếng sư tôn lần cuối… Nếu không có ngươi, lúc này không biết ta còn ở đâu. Có lẽ vẫn rời khỏi Chu Tước tinh như cũ, có lẽ sẽ lựa chọn một nơi vắng vẻ để ẩn cư…

- Một kích này là vì sự sinh tồn của ta mà chiến. Nếu ta chết, xin sư tôn đưa hài cốt ta quay về Chu Tước tinh. Cho dù đã không có luân hồi cũng cho ta được chôn thân ở quê hương. Đám người Tư Đồ Nam và sư tôn không có liên quan nhiều, nếu ta chết xin sư tôn tha cho bọn họ…

Vẻ mặt Thiên Vận Tử bình tĩnh, nhìn Vương Lâm trầm mặc một lát sau gật gật đầu.

Vương Lâm cười dài một tràng. Tiếng cười này mang theo một khí phách quyết chí tiến lên. Thân thể hắn đang đau, nguyên thần đang vỡ vụn nhưng tay hắn không chút run rẩy cầm thiết kiếm chậm rãi nâng lên.

- Thiên Vận Tử!

Vương Lâm hét lớn, tay phải quét ngang. Nguyên lực trong cơ thể hắn ầm ầm dồn vào thiết kiếm. Trong giây lát thiết kiếm lập tức phát ra tiếng kêu vang, một thanh kiếm lớn hư ảo bỗng xuất hiện giữa không trung quét về phía Thiên Vận Tử.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm…

Thiên Vận Tử không hề động, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Lâm, nhìn một kiếm lại một kiếm nối nhau.

Bảy kiếm, tám kiếm, chín kiếm… Thiết kiếm vung lên, thường thường một kiếm chưa tan kiếm sau lại tiếp tục vờn quanh ngoài thân thể Thiên Vận Tử hình thành từng đạo kiếm quang rực rỡ thay thế hết thảy hào quang trong thiên địa.

Mười kiếm, mười một kiếm… Mãi cho đến kiếm thứ mười chín Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, áo giáp đỏ thẫm trên thân thể cũng ảm đạm xuống.

Hai mươi kiếm, hai mươi mốt kiếm… hai mươi ba kiếm! Đây chính là cực hạn của Vương Lâm lúc trước có thể phát huy ra. Nháy mắt kiếm hạ xuống, toàn thân áo giáp Vương Lâm tiêu tan hóa thành một cỗ hỏa nguyên lực dung nhập trong thiết kiếm.

Hai mươi bốn kiếm! Trong cơ thể Vương Lâm truyền đến những tiếng “phanh phanh”. Hai mắt hắn chảy xuống hai hàng máu loãng, vẻ mặt càng dữ tợn gầm lên lại nâng thiết kiếm lên.

Kiếm quang vờn quanh ngoài thân thể Thiên Vận Tử gào thét, trong nháy mắt hình thành kiếm thứ hai mươi lăm!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1080: Không cần nàng cứu

Trong khoảnh khắc kiếm thứ hai mươi lăm xuất hiện, miệng vết thương lúc trước trên ngực Vương Lâm bị rách ra phun ra một màn sương máu. Thân hình hắn lay động nhưng một cỗ ý chí mạnh mẽ chống đỡ thân hình không ngã xuống.

Vương Lâm nở một nụ cười thảm, thiết kiếm lại nâng lên. Kiếm thứ hai mươi sáu ầm ầm mà ra, biến ảo ở bên ngoài thân thể Thiên Vận Tử, quét ngang.

Lúc này Thiên Vận Tử động dung, hắn nhìn Vương Lâm vẻ mặt lộ ra trầm ngâm.

- Ngươi làm như vậy cũng vô dụng… Dưới Thiên Nhân nhất suy của ta, dùng pháp bảo Thứ Không Niết này của ngươi nếu không đạt được ba mươi kiếm trở lên không thể ngăn cản bước chân của ta.

- Thật không…

Trước mắt Vương Lâm vẫn mơ hồ như cũ nhưng tay phải hắn không chút ngừng lại. Kiếm lại vung lên, kiếm quang vờn quanh ngoài thân thể Thiên Vận Tử lập tức gào thét. Kiếm thứ hai mươi sáu xuất hiện!

Thất khiếu Vương Lâm đổ máu nhưng hắn lại hét lớn một tiếng, ném thiết kiếm đi. Thanh thiết kiếm này tới gần Thiên Vận Tử trong nháy mắt vòng quanh một vòng hóa thành kiếm thứ hai mươi bảy, hai mươi tám, hai mươi chín.

Thiên Vận Tử lắc đầu, nhưng đúng lúc này nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm sụp đổ phạm vi lớn. Tuy nguyên thần không tiêu tan nhưng càng uể oải, cũng bởi vậy đổi lấy càng nhiều nguyên lực.

Thiết kiếm trong phút chốc bộc phát ra kiếm quang càng chói mắt, vờn quanh không ngờ xuất hiện kiếm thứ ba mươi!

Nhưng vẫn chưa chấm dứt, sau kiếm thứ ba mươi, kiếm thứ ba mươi mốt, ba mươi hai xuất hiện như tia chớp.

- Kiếm thứ ba mươi ba!

Vương Lâm rống lên một tiếng kinh trời, toàn thân hắn nổ lên những tiếng “phanh phanh”. Lại một tảng sương máu lớn phun ra, hóa thành kiếm thứ ba mươi ba này!

Kiếm thứ ba mươi ba này vờn quanh người Thiên Vận Tử, ở một chỉ cuối cùng của Vương Lâm lập tức hiện ra kiếm quang có thể xuyên thấu vùng đất Yêu Linh biến ảo xung quanh Thiên Vận Tử. Kiếm quang mang theo một cỗ sát khí linh hoạt sắc bén thẳng đến Thiên Vận Tử.

Vết rỉ sét trên thiết kiếm hóa thành một mảnh dung nhập vào trong kiếm quang!

- Ầm! Ầm! Ầm!

Chấn động kinh thiên động địa bỗng nhiên vang lên từ chỗ của Thiên Vận Tử. Lúc này toàn bộ mọi người xung quanh ngừng chém giết, dưới chấn động không thể tưởng tượng được đều nhìn lại.

Cho dù là Cổ Ma Tháp Già mắt cũng lộ ra ánh sáng kỳ dị nhìn qua.

- Chủ nhân…

Tháp Sơn nắm tay, thân hình run lên.

- Chủ nhân!

Nguyên thần Đầu to ngơ ngác nhìn phía trước. Hắn tồn tại trong dạng nguyên thần, cảm nhận được cơn đau không thể hình dung tràn ngập.

- Tiểu Lâm tử!

Tư Đồ Nam giao chiến với phân thân của Thiên Vận Tử, quần áo đều là vết máu. Lúc này hắn ngơ ngác nhìn về phía Vương Lâm, hai mắt trợn trừng muốn rách!

Ở chỗ Vương Lâm và Thiên Vận Tử, một cơn gió lốc kiếm nổi lên trong chấn động. Gió lốc này nối liền trời đất, trong nháy mắt khiến cho mảnh đất Yêu Linh này truyền đến run rẩy dữ dội. Mặt đất sụp đổ, bầu trời cuốn lui.

Tiếng ầm ầm chợt vang lên, toàn bộ bầu trời giống như trong giây phút này đều bị xé rách lộ ra vô tận tinh không bên ngoài!

Cơn gió lốc kiếm kia quét ngang khiến cho vùng đất Yêu Linh sụp đổ nhiều nơi. Lại xuất hiện ở tinh không, lực lượng vô cùng vô tận của thiên địa phát tiết ra.

Chấn động dữ dội này làm nổi lên một vùng sóng gợn. Chấn động qua đi, Thiên Vận Tử vẻ mặt bình tĩnh đứng tại chỗ. Trong tay hắn xuất hiện một cây tam xoa kích nồng đậm khí tức tang thương!

Nhưng quần áo hắn bị gió thổi qua rách từng mảng lớn, ngay cả tóc của hắn cũng tiêu tan không ít trong cơn gió này.

Thân hình Vương Lâm mang theo một tia không cam lòng chậm rãi ngã về phía sau. Thân thể hắn từ trên mảnh đất trăm dặm phía chân trời rơi xuống mặt đất tan rã.

- Sắp… đi gặp cha mẹ rồi sao…

Thân thể Vương Lâm không ngừng rơi xuống. Hai mắt mơ hồ của hắn nhìn tinh không lộ ra khi bầu trời bị xé rách. Mơ hồ hắn thấy được thân hình cha mẹ, bọn họ đang vẫy gọi hắn. Trên mặt họ lộ ra nụ cười hiền lành mà hơn ngàn năm qua hắn không tận mắt nhìn thấy.

Nụ cười này chỉ tồn tại sâu trong trí nhớ của hắn, là ký ức hắn quý trọng nhất.

- Có lẽ… như vậy cũng tốt…

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười. Trước mắt hắn, trong tinh không kia phía sau cha mẹ hắn còn có Lý Mộ Uyển và Vương Bình.

- Mọi người… đang chờ ta sao…

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thân hình không ngừng rơi xuống, nỉ non.

- Chỉ có điều hứa hẹn của ta với Tư Đồ Nam, Chu Dật không thể hoàn thành… Rất xin lỗi…

Vương Lâm nhắm hai mắt, nhưng trong khoảnh khắc nhắm lại tinh không vùng đất Yêu Linh xuất hiện hai bóng người.

Hai người này một nam một nữ. Nam là lão già trong Côn Hư Cảnh. Mà nữ là – Mộc Băng Mi.

Dung nhan tuyệt thế, lạnh như băng của Mộc Băng Mi giờ phút này nhìn thấy thân thể Vương Lâm từ trên trời cao hạ xuống. Trong nháy mắt vẻ lạnh như băng của nàng tan biến.

Một loại phức tạp không biết vì sao xuất hiện trong tâm thần của nàng. Thân thể nàng trong nháy mắt phảng phất không bị khống chế, một bước hóa thành một đạo cầu vồng thẳng đến Vương Lâm.

Lão già bên cạnh nàng nhíu mày, thầm than một tiếng. Nhưng lão không ngăn cản mà nhìn về phía mọi người ở vùng đất Yêu Linh.

Mộc Băng Mi giống như một con bướm bay múa, lóe ra tới gần Vương Lâm đang rơi, đỡ thân thể hắn. Nàng nhìn người đàn ông chỉ cách trong gang tấc này, trong lòng phức tạp, nỗi hận nồng đậm không còn chút nào.

Chuẩn xác mà nói đây là lần đầu tiên nàng mặt đối mặt với hắn…

Mộc Băng Mi thở dài sâu kín, tay ngọc hư không chộp một cái. Lập tức phía trước xuất hiện một cái khe nứt từ trong lấy ra một bình ngọc. Trong bình này chỉ có một viên đan dược, bình ngọc này được tạo ra từ cực phẩm tiên ngọc ở trong ẩn chứa vô số trận pháp cấm chế để giữ cho dược vật trong bình ngọc được mãi mãi. Bình ngọc còn như vậy càng không cần nói đến một viên đan dược duy nhất trong bình.

Không chút do dự, Mộc Băng Mi lấy viên đan dược ra đặt trên miệng Vương Lâm hai mắt nhắm chặt.

Viên đan dược kia cũng không cần phải cắn nuốt, lúc chạm vào môi Vương Lâm lập tức hóa thành hai đạo khí màu trắng ngà chui vào mũi Vương Lâm biến mất.

- Trong thiên địa này trừ ta ra ai cũng không thể giết hắn!

Mộc Băng Mi ngẩng đầu, vầng trán có thể khiến hết thảy tu sĩ tim đập thình thịch. Nàng nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử ở phía trên, hai mắt lộ hàn quang!

- Côn Hư Thánh nữ!

Vẻ mặt Thiên Vận Tử lộ ra vẻ nặng nề tay cầm Tam Xoa kích lui về phía sau vài bước. Nhưng ánh mắt hắn đảo qua rơi lên người lão già ở trên không trung.

- Lữ Vân Đạo!

Thiên Vận Tử nhăn mày, trầm giọng nói:

- Côn Hư Cảnh các ngươi cũng muốn tham gia hay sao?

Lão già kia liếc mắt nhìn Thiên Vận Tử một cái lại nhìn Cổ Ma Tháp Già vẻ mặt âm trầm giữa không trung. Nhất là khi nhìn về Cổ Ma Tháp Già trong mắt lão có vẻ nhớ lại.

- Mục đích của lão phu là hắn.

Lão già than nhẹ, đi hướng Cổ Ma Tháp Già.

Hai mắt Cổ Ma lóe ma diễm nhìn chằm chằm lão già, trong mắt dần dần lộ vẻ ngưng trọng. Đao sống dầy trong tay lão đảo qua, trầm giọng nói:

- Hóa ra là ngươi! Không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên không chết!

- Vốn là đã chết, may mắn năm đó được Thanh Lâm huynh giúp đỡ. Lão phu cùng hắn tuy có mối thù truyền kiếp rất sâu, nhưng nếu hắn cứu ta một lần ta liền nợ một món nhân tình. Hôm nay tại trên người ngươi ta sẽ trả món nợ nhân tình này!

Lão già nói xong đi từng bước hướng Cổ Ma. Vẻ mặt lão bình tĩnh phảng phất Cổ Ma Tháp Già này căn bản không đáng đặt trong mắt.

Tháp Già gầm nhẹ thân hình nhoáng một cái. Lập tức toàn thân hắn cuộn lên màn sương đen ngập trời hóa thành ma ảnh theo thân hình chuyển động. Ma ảnh kia rít gào, há mồm hướng về phía lão già cắn nuốt.

Nháy mắt nơi Cổ Ma và lão già tràn ngập màn sương đen. Từng tiếng rít gào của Cổ Ma ở trong không ngừng truyền ra, tiếng nổ "ầm ầm" lại vang lên rộn rã.

Mộc Băng Mi bỏ thân hình Vương Lâm xuống, thân hình nàng bay thẳng đến Thiên Vận Tử.

Thiên Vận Tử cau mày, lui ra sau vài bước bình tĩnh nói:

- Côn Hư Thánh nữ. Lão phu không muốn là kẻ địch với Côn Hư Cảnh các ngươi. Vương Lâm này cùng ngươi không thân không quen, ta muốn giết hắn ai cũng không thể ngăn cản.

- Ngươi không có tư cách giết hắn!

Mộc Băng Mi lắc đầu, thân hình bay lên tới gần. Tay phải nàng vung lên lập tức một mảnh bóng hình hư ảo tràn ngập. Một đám hư ảnh này không ngờ giống như là phân thân của Mộc Băng Mi.

Chẳng qua phân thân này có tám cái!

- Linh hư khóa nguyên. Luyện nguyên hóa khí!

Thanh âm Mộc Băng Mi bình tĩnh nhưng khoảnh khắc nói ra những lời này lập tức tám phân thân này hai tay bấm pháp quyết. Một cỗ linh khí thiên địa cuồn cuộn lập tức từ không trung tràn ngập đến, hóa thành một cột nguyên khí ầm ầm giáng lâm.

Ánh mắt Thiên Vận Tử lộ ra ánh sáng kỳ dị, đôi môi khẽ mấp máy. Lập tức cột nguyên khí từ trên trời giáng xuống có dấu hiệu run rẩy.

Mộc Băng Mi lắc đầu, hạ giọng nói:

- Thiên Vận thuật của ngươi vô dụng đối với ta!

Nàng nói xong, tay phải hư không chộp một cái. Lập tức liền có vô tận linh khí thiên địa ngưng tụ đến hóa thành một quyển thẻ tre trước người. Thẻ tre này trải rộng ra bầu trời, khoảnh khắc mở ra lập tức ở trên tỏa ra ánh sáng bảy màu hướng thẳng tận trời cao. Vô số ấn ký từ trong bay ra vờn quanh toàn thân Mộc Băng Mi.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1081: Mộng hồi viễn cổ

- Mặc dù ta chỉ là Thiên Nhân nhất suy nhưng hết thảy thần thông trong Côn Hư Tinh vực này trốn không thoát khỏi sự nắm giữ của ta. Nguyên lực thiên địa trong Côn Hư Tinh vực này nếu ta không muốn cho ngươi có, ngươi lấy không đi nửa điểm!

Ngón tay phải Mộc Băng Mi chỉ ra trước người, lập tức ấn ký vờn quanh thân thể nàng ầm ầm tản ra bốn phía, biến mất trong thiên địa.

Trong nháy mắt này, toàn bộ thiên địa, toàn bộ tinh không thiên địa nguyên lực không thể tưởng tượng nổi ầm ầm xuất hiện điên cuồng kịch biến, không ngờ toàn bộ ngưng tụ hướng cột nguyên khí kia.

- Phong! Hết thảy nguyên lực ở bên ngoài Thiên Vận Tử!

Mộc Băng Mi nhìn chằm chằm Thiên Vận Tử, bình tĩnh mở miệng. Thanh âm nàng tuy bình thản nhưng có một cỗ ý niệm chân thật đáng tin!

Trong nháy mắt, hết thảy nguyên lực bên ngoài thân thể Thiên Vận Tử ầm ầm nhất tề đẩy ra. Phảng phất giờ này nguyên lực bài xích Thiên Vận Tử vậy, tốc độ tiêu tan quá nhanh gần như khoảnh khắc đã không còn.

Chỉ có nguyên lực trong cơ thể Thiên Vận Tử bởi vì luyện hóa đến cho nên không bị ảnh hưởng.

Nhưng loại thần thông không thể tưởng tượng này vượt qua sự tưởng tượng của mọi người bốn phía. Cho dù là Thiên Vận Tử sắc mặt cũng âm trầm.

- Đã sớm nghe nói Côn Hư Thánh nữ trong Côn Hư Cảnh có thần thông lớn lao. Các thế hệ Côn Hư Thánh nữ đều được truyền thừa từ viễn cổ,

cho dù là lúc Tiên Giới tồn tại thân phận cũng ngang hàng với Tiên Cung. Dưới Tứ đại Tiên Giới có Tứ đại Tinh vực, trong mỗi một Tinh vực đều có một người được truyền thừa từ Tiên vực viễn cổ.

- Thánh nữ Tứ đại Tinh vực năng lực trong tay khác nhau. Năm xưa lão phu tiến vào tu luyện trong Côn Hư Cảnh đã nghe qua không ít lời đồn liên quan đến Côn Hư Thánh nữ. Hôm nay gặp được quả nhiên là thế!

Mộc Băng Mi không nói gì, tay ngọc chỉ vào cột nguyên khí kia. Lập tức cây cột như chống đỡ thiên địa này thu nhỏ lại trở thành một thanh đoản kiếm lóe tinh quang.

Mộc Băng Mi cầm đoản kiếm, ngẩng đầu, thân hình như bướm xông thẳng đến Thiên Vận Tử. Từ đầu đến cuối nàng không nhìn Vương Lâm một cái, trong lòng phức tạp. Nàng có chút không biết như thế nào đối mặt với người quen thuộc mà xa lạ này.

Tâm tư của nàng không ai có thể hiểu được. Bởi vì chính nàng cũng còn mê man. Nàng chỉ có xác định một việc nàng không thể trơ mắt nhìn Vương Lâm chết đi, không thể thờ ơ khi nhìn thấy người khác muốn giết Vương Lâm.

Trong lòng của nàng có một chút phức tạp còn có cả chua xót. Vì ý nghĩ này nàng sẽ không để bất cứ kẻ nào giết Vương Lâm.

Ý nghĩ này đã bồi hồi trong lòng của nàng thật lâu, thật lâu tràn ngập tâm thần. Mấy năm nay mỗi khi đêm khuya tỉnh giấc nàng một mình ở ngọn cao nhất trong Côn Hư Cảnh nhìn trời cao màu đen, cảm giác chua xót trong lòng lại nảy sinh. Cái ý niệm kia trong đầu cũng thường thường vào lúc này khiến nàng không thể khống chế được.

Vô số năm qua nàng như thế vượt qua, thẳng tới hôm nay nàng thấy được Vương Lâm, ý niệm phức tạp chua xót tràn ngập toàn bộ tâm thần nàng.

Nàng không dám cúi đầu nhìn Vương Lâm không biết còn hôn mê hay không, nàng… không dám.

Mộc Băng Mi cầm đoản kiếm, mang theo tâm thần phức tạp nhằm phía Thiên Vận Tử. Dường như chỉ có như vậy mới khiến tim của nàng bình tĩnh trở lại.

Vẻ mặt Thiên Vận Tử âm trầm, hiểu biết của hắn về Côn Hư Thánh nữ hắn mặc dù biết rất nhiều nhưng lại không nghĩ rằng đối phương có thể phong tỏa nguyên lực thiên địa. Như vậy Thiên Vận thuật của hắn căn bản không có tác dụng trên người đối phương.

Thiên Vận thuật chính là một thuật câu thông với thiên địa, dùng loại câu thông này đổi lấy quy tắc vô hình khiến hắn có thể sử dụng cho quy tắc này.

Thiên Vận Tử hừ lạnh, Tam Xoa kích trong tay đảo qua, ngay lập tức hóa thành ba đạo cầu vồng thẳng đến Mộc Băng Mi.

Tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, trên mặt đất Vương Lâm mở hai mắt nhìn Thiên Vận Tử và Mộc Băng Mi đang giao chiến bên trên. Ánh mắt hắn lộ ra phức tạp nồng đậm cùng một tia đau khổ không thể xóa mờ.

Hắn thật không ngờ chân chính gặp nàng nhanh như vậy. Hơn nữa lúc này đối với Liễu Mi, mỗi lần Vương Lâm nhớ tới cái loại đau khổ này xa xa vượt qua hết thảy thương tổn thân thể có thể chịu được. Cái loại tâm linh đau đớn như kim châm muối xát này khiến hắn không thể nào quên được đau khổ trên người Vương Bình.

Vương Lâm trầm mặc, khoanh chân ngồi xuống thở ra một hơi thật sâu. Lúc này thần thông của hắn đã cạn, dường như không còn vận mệnh đối kháng với bất kỳ thần thông gì.

- Ta còn có một loại thần thông!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía trời cao bị gió lốc kiếm phá vỡ. Trong tinh không vô tận, lực lượng thiên địa nồng đậm trong nháy mắt bầu trời vùng đất Yêu Linh bị phá vỡ bao phủ đến, tràn ngập vùng đất Yêu Linh.

- Thanh quang thuẫn tuy vỡ thành hai nhưng không biến mất. Bên trong ẩn chứa một kích hộ mệnh của bát tinh Cổ Thần. Uy lực của nó tuy không biết cụ thể nhưng có thể nghĩ đến uy lực tuyệt đối không yếu!

Vương Lâm trầm mặc, mắt phải lóe thanh quang. Ở trong con ngươi hắn mơ hồ xuất hiện hư ảnh Thanh quang thuẫn.

Chẳng qua Thanh quang thuẫn này vỡ vụn hai nửa, giờ phút này trong mắt phải Vương Lâm đang nhanh chóng dung hợp với nhau. Nhưng mặc dù là không dung hợp cũng có thể thi triển thần thông bảo mệnh kia của bát tinh Cổ Thần. Điều kiện đầu tiên là có đủ Cổ Thần lực!

Đối với giải quyết vấn đề Cổ Thần lực, lúc trước Vương Lâm từng có ý tưởng. Đó là phân thân và bản tôn tách ra, giống như dĩ vãng bản tôn yên lặng không ngừng hấp thu dần dần khiến cho Thanh quang thuẫn đạt được đủ Cổ Thần lực.

Chỉ là như vậy thì thời gian tương đối lâu, nếu dựa theo tính toán của Vương Lâm là sau khi rời khỏi vùng đất Yêu Linh mới xử lý. Nhưng lúc này hắn lại không thể không tìm một loại đường tắt khác!

Nhưng nếu là đường tắt nhất định phải trả giá, cái giá này Vương Lâm nhất định phải chấp nhận.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên Vận Tử và Mộc Băng Mi đang giao chiến, trong mắt toát ra vẻ kiên định và quyết đoán.

- Ta không cần nàng cứu lại càng không muốn nợ nàng loại ân tình này.

Vương Lâm trầm mặc, năm tinh điểm Cổ Thần ở mi tâm bất chợt biến ảo ra, cấp tốc xoay tròn. Rất nhiều Cổ Thần lực ầm ầm ra, toàn bộ tiến vào trong mắt phải hắn, nhanh chóng dung nhập vào trong Thanh quang thuẫn.

Theo Cổ Thần lực không ngừng dung nhập, thanh quang trong mắt phải Vương Lâm điên cuồng tăng mạnh, sáng chói!

Lấy Cổ Thần lực của bản thân để bổ khuyết cho nhu cầu của Thanh quang thuẫn, điều này đối với Vương Lâm mà nói cái giá quá lớn. Hắn tuy không vỡ tinh nhưng mất đi nhiều Cổ Thần lực cũng khiến cho tinh điểm Cổ Thần thứ năm của hắn dần dần mơ hồ, cuối cùng ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng chỉ cần tinh điểm Cổ Thần không vỡ vụn sẽ có một ngày được bổ sung!

Chỉ có điều Thanh quang thuẫn kia cần Cổ Thần lực quá lớn, theo tinh điểm mi tâm Vương Lâm không ngừng xoay tròn, càng nhiều Cổ Thần

lực dung nhập mắt phải. Dần dần viên tinh điểm thứ bốn cũng ảm đạm xuống.

Thanh quang ở mắt phải Vương Lâm sáng mạnh gần như bao phủ nghìn trượng nơi này, cho dù là Thiên Vận Tử và Mộc Băng Mi đang đấu pháp ở bên trên cũng đều chú ý tới thanh quang quỷ dị này.

Tinh điểm ở mi tâm Vương Lâm càng xoay nhanh, tinh điểm Cổ Thần thứ ba, thứ hai cũng mờ dần. Cuối cùng viên cuối cùng cũng nhanh chóng mất đi ánh sáng, mờ dần.

Nhưng trong nháy mắt này, Thanh quang ở mắt phải Vương Lâm cũng giống như từng thanh kiếm nhọn phóng lên cao. Những nơi mắt phải hắn nhìn qua, mảnh đất trăm dặm bị thần thông của Thiên Vận Tử nhấc lên trời cao khoảnh khắc bị ánh mắt này chiếu vào lập tức phát ra tiếng nổ “ầm ầm” không ngờ không chịu nổi ánh mắt của Vương Lâm, ầm ầm sụp xuống!

Trong nháy mắt, tinh không phía xa xa bầu trời bị xé rách xuất hiện hàng loạt cầu vồng. Tốc độ cầu vồng này cực nhanh trong khoảnh khắc tiến vào, từng đạo không chút do dự nhảy vào bầu trời bị xé rách, trực tiếp tiến vào trong vùng đất Yêu Linh.

Người đi đầu là Tiên nhân toàn thân tiên khí lượn lờ, phía sau hắn có rất nhiều Tiên nhân. Rất nhiều tu sĩ Tu Chân Liên Minh phía sau đám Tiên nhân này trong thời gian ngắn vây quanh bốn phía.

Đối với Tu Chân Liên Minh mà nói, bất kể là Tứ Thánh tông hay là Thiên Vận Tử hay Cổ Ma Tháp Già đều là kẻ thù. Cho dù là những Tiên nhân này cũng tuyệt đối không muốn Thanh Lâm thức tỉnh. Tính ra bọn họ lại càng hy vọng Cổ Ma đoạt xá thành công. Chỉ là Cổ Ma này cũng là người bọn họ nhất định phải gạt bỏ!

Năm xưa Thanh Lâm uy danh hiển hách đủ để đám Tiên nhân còn sót lại này tâm thần rung động. Cho dù là Tiên quân đi đầu, ngày xưa ở trước mặt Thanh Lâm cũng cực kỳ cung kính không có bất kỳ chút nghịch ý nào.

Nhưng lúc này, đám Tiên nhân này được Tu Chân Liên Minh cung phụng lại tung hoành vô số năm. Nếu bắt bọn họ trở lại như ngày trước, không có bất cứ kẻ nào buông tay được.

Như vậy Thanh Lâm này tuyệt không thể tỉnh! Cổ Ma, phải bị giết chết!

- Bày trận!

Gần như trong nháy mắt nhảy vào vùng đất Yêu Linh, Tiên quân năm xưa lập tức hét lớn một tiếng. Lập tức đám tu sĩ Liên minh đi theo những Tiên nhân nhanh chóng tay bấm pháp quyết. Trong phút chốc lực lượng thiên địa vô tận tràn ngập, không ngờ hóa thành chín thanh đại kiếm hào quang vạn trượng!

Chín thanh đại kiếm này dựng đứng ở trên bầu trời, bao vây vùng đất trăm dặm.

- Luyện đạo!

Vô số tu sĩ Liên minh trong nháy mắt này cùng hét lớn lên. Thanh âm vang vọng thiên địa giống như tiếng sấm lập tức khiến cho trận pháp điên cuồng mở ra. Trong khoảnh khắc mảnh đất trăm dặm ở trên trời không ngờ bị bao phủ trong một mảnh kiếm quang vô tận.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1082: Mộng hồi viễn cổ (2)

Còn có đám Tiên nhân kia lại đồng loạt xông tới, thẳng đến mọi người phía dưới. Trong đó đa số người đều xông thẳng đến màn sương đen nơi Cổ Ma và lão già của Côn Hư Cảnh.

Còn có một số thẳng đến Thiên Vận Tử!

Trong phút chốc, nơi này chìm vào hỗn loạn!

Nhưng ngay tại khoảnh khắc hỗn loạn này, Thanh quang trong mắt phải Vương Lâm dựng lên tận trời, mảnh đất bị Thiên Vận Tử nhấc lên ầm ầm vỡ vụn. Từng đạo thanh quang tràn ngập bên trong, theo đại địa cao ngất trực tiếp xuyên thấu ra phía trước.

Theo thanh quang này xuyên qua, đại địa sụp đổ tầng tầng, gần như khoảnh khắc hóa thành một đống hoang tàn. Bụi đất nồng đậm tràn ngập, mọi người ở bên trên này lại phân tán ra.

Thân hình Vương Lâm bay lên, thẳng đến Thiên Vận Tử ở phía trước.

Tu Chân Liên Minh đột nhiên xuất hiện, thần thông của Vương Lâm thi triển ra, cảnh tượng này lập tức làm gợi sự chú ý của Thiên Vận Tử, khiến sắc mặt hắn cực kỳ ầm trầm. Lúc này Tam Xoa kích trong tay đảo qua tránh khỏi Mộc Băng Mi dây dưa, hét lớn:

- Ngươi đã muốn chết lão phu sẽ cho ngươi toại nguyện!

Mộc Băng Mi do dự một chút, đang định lên trước thì lúc này thanh âm lạnh như băng của Vương Lâm vang lên:

- Không cần ngươi giúp! Đan dược lúc nãy Vương mỗ sẽ nghĩ mọi phương pháp nhất định trả ngươi gấp mấy lần! Ân cứu mạng nhất định có cơ hội trả lại mấy lần!

Sắc mặt Mộc Băng Mi lập tức tái nhợt, trầm mặc lui về sau. Nàng cắn môi dưới, thậm chí có máu tươi chảy xuống, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, la lớn:

- Ta muốn gặp hắn!!!

Thanh âm nàng lộ ra một nỗi đau xót, đây là ý niệm khát vọng nhất trong đầu nàng, quanh quẩn tâm thần nàng vô số năm thủy chung vẫn phức tạp tồn tại.

“Hắn” này người ngoài ai cũng không biết lại càng không hiểu, nhưng thân hình Vương Lâm chấn động. Hắn làm sao không hiểu, “hắn” này chính là – Vương Bình!

Không nói đến Vương Bình còn đỡ, nói đến hắn tim Vương Lâm đau như dao cắt. Cái loại đau này nếu không tự thân trải qua căn bản không thể cảm nhận được một phần vạn bên trong!

- Ngươi không có tư cách!

Vương Lâm đau đớn trong lòng, xông thẳng đến Thiên Vận Tử.

Mộc Băng Mi cười thảm, muốn nói điều gì nhưng lại không nên lời. Lúc này đám Tiên nhân của Tu Chân Liên Minh tới gần, Mộc Băng Mi ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt lộ hàn quang.

Nỗi lòng nàng phức tạp sinh ra tức giận, lập tức phát tiết vào đám Tiên nhân này. Thân hình nàng nhoáng một cái, đoản kiếm trong tay lập tức đánh ra như sấm chớp, thẳng đến đám Tiên nhân này.

Tạm thời không nói đến Mộc Băng Mi. Thân hình Vương Lâm bay thẳng đến Thiên Vận Tử. Lúc này thanh quang mắt phải hắn như là một vầng mặt trời màu xanh, chiếu rọi toàn bộ mọi thứ trong thiên địa khiến cho toàn thân hắn tràn ngập một cỗ uy nghiêm không cách nào hình dung.

Thiên Vận Tử cầm Tam Xoa kích trong tay, lúc này không ngờ hắn có cảm giác kinh hãi. Thanh quang kia dưới cái nhìn của hắn, ẩn chứa một cỗ thần thông hắn nhìn không thấu.

- Đây là…

- Thiên Vận Tử! Cuộc chiến giữa hai ta còn chưa chấm dứt!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, mắt phải thanh quang chợt lóe, Thanh quang thuẫn từ trong bay ra. Thanh quang thuẫn này vốn đã vỡ vụn nhưng lúc này dung hợp cùng một chỗ, sau khi xuất hiện lập tức "ầm" một tiếng, hóa thành vô số điểm sáng màu xanh tiêu tan ra bốn phía.

Trong nháy mắt này, tâm thần Thiên Vận Tử chấn động mạnh. Một cỗ nguy cơ không hiểu khoảnh khắc tràn ngập tâm thần hắn. Loại nguy cơ này cuộc đời hắn rất hiếm thấy, nhưng lúc này nguy cơ này mạnh mẽ khiến cho hắn ngừng thở, không chút do dự tay trái đặt lên mi tâm hung hăng cào xé!

Lập tức đạo phong ấn thứ hai ở mi tâm lập tức bị hắn mạnh mẽ xé ra một nửa!

Thiên Vận Tử còn chưa kịp hoàn toàn xé mở, một bàn tay to bỗng nhiên từ trên trời giáng lâm. Bàn tay này nắm lại thành quyền, ầm ầm hạ xuống trực tiếp nện lên người hắn.

Tiếng nổ "ầm ầm" không ngừng vang lên, mặt đất run rẩy kịch liệt, sau khi nắm tay kia thu về lập tức lại có một đôi chân to hạ xuống, ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Cùng lúc đó, tinh không bên ngoài vùng đất Yêu Linh này chợt xuất hiện biến hóa khôngthể tưởng tượng được. Chỉ thấy trong tinh không những tiếng nổ "ầm ầm" điên cuồng vang lên, giống như một lốc xoáy thật lớn nhanh chóng xoay tròn.

Lốc xoáy này to lớn vô biên vô hạn, tất cả những tinh cầu trong lốc xoáy bị bao phủ bên trong theo đó xoay tròn. Trong lốc xoáy này một cảnh giống như chân thật bất chợt xuất hiện.

Đó là những kiến trúc san sát nhau đột ngột mọc lên từ mặt đất, những kiến trúc này cực kỳ đơn giản nhưng lại có một cỗ khí tức tang thương lượn lờ. Đó là một mảnh đất, một mảnh đất màu đỏ như máu. Trong những kiến trúc vô biên vô hạn này, dường như toàn bộ thiên địa đã không tồn tại, chỉ còn lại những kiến trúc chống đỡ thiên địa đó.

Đúng lúc này một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ầm một tiếng đạp ở trên mặt đất. Chân hạ xuống lập tức đại địa xuất hiện vết nứt truyền ra những tiếng nổ “ầm ầm” quanh quẩn.

Nơi chân hạ xuống là phía trên một tòa kiến trúc nhưng kiến trúc này lập tức ầm ầm sụp đổ trở thành một đống hoang tàn. Cùng lúc đó một tiếng rống giận long trời lở đất truyền khắp tinh không bỗng nhiên từ trong hư vô truyền ra.

Trong lốc xoáy khổng lồ kia, một cảnh tượng cực kỳ chân thật. Chỉ thấy trên đại địa, chủ nhân của cái chân là một người khổng lồ thân cao khoảng vạn trượng!

Đó là một Cổ Thần! Là một bát tinh Cổ Thần!

Nếu chỉ như vậy cũng còn không quá mức rung động. Nhưng bên cạnh bát tinh Cổ Thần đó không ngờ có gần trăm người khổng lồ như vậy!

Hơn trăm người khổng lồ này rõ ràng toàn bộ đều là bát tinh Cổ Thần!

Phía xa hơn còn có một thân hình càng thêm khổng lồ, bát tinh Cổ Thần ở bên người này căn bản không thể so sánh, giống như con kiến và con voi. Nhưng cho dù là hình dung như vậy cũng không đủ để biểu lộ độ cao của thân hình khổng lồ này!

Càng xa hơn yêu khí ngập trời, một đám Cổ Yêu đạp trong thiên địa, yêu khí vô tận tràn ngập thiên địa từng tiếng rít gào vang vọng. Ở xa xa lại là một đám Cổ Ma ma khí kinh thiên động địa mang theo ánh mắt khát máu điên cuồng tấn công đến!

Đây chính là đại chiến của ba bộ tộc Cổ!

Trên mặt đất cũng có vô số người như luyện khí sĩ. Nhưng những người này cường đại vượt rất xa so với luyện khí sĩ. Bọn họ lấy tộc lạc làm trung tâm, phía trên mi tâm có các loại sinh mạng ấn ký và đồ đằng, triển khai chém giết điên cuồng!

Chiến trường này thật sự là quá lớn, tinh vực hiện ra trong lốc xoáy chẳng qua chỉ là một góc!

Trong tinh không này, mọi người vùng đất Yêu Linh lúc này bỗng đột nhiên phát hiện vùng đất Yêu Linh biến mất.

Trước mắt hết thảy, toàn bộ đều biến mất hình dạng. Mà bọn họ lại xuất hiện trong chiến trường này, cảnh tượng bốn phía chân thật đến mức đáng sợ.

Nhưng hiển nhiên vẫn có người không tin chuyện này, chỉ cho là hư ảo. Một Tiên nhân của Tu Chân Liên Minh mặc dù khiếp sợ nhưng trong mắt lộ vẻ khinh thường. Mắt thấy đại địa dưới chân đột nhiên xuất hiện một bóng mờ, ngẩng đầu bỗng chấn động. Chân phải Cổ Thần nâng lên, hung hăng đạp xuống mặt đất!

Tiên nhân này căn bản không né tránh, trong giây lát, bàn chân kia ầm ầm hạ xuống, đại địa lập tức run rẩy dữ dội. Sau khi bàn chân nâng lên, Tiên nhân kia đã không còn, chỉ còn một mảnh máu thịt nát bươm, nguyên thần sụp đổ!

Cảnh tượng này lập tức khiến cho mọi người xung quanh ngừng thở. Đúng lúc này phía trước bỗng chìm vào bóng tối, một con phi điểu dài chừng nghìn trượng cất lên tiếng kêu dữ tợn, gào thét bay qua.

- Ầm! Ầm!

Cánh con phi điểu kia duỗi ra giống như phongnhận quét ngang đám tu sĩ Liên minh kết thành trận pháp. Ngay lập tức hơn trăm thân thể lập tức chia đôi, tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên, máu tươi tràn ngập…

- Mộng… Mộng quay về viễn cổ!!!

Cổ Ma Tháp Già và lão già Côn Hư Cảnh còn có Tiên quân cùng với đám Tiên nhân đánh nhau lập tức ngừng lại ngơ ngác nhìn hết thảy mọi thứ.

Nhất là Cổ Ma Tháp Già, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bốn phía, hai mắt không ngờ lộ ra vẻ sợ hãi.

- Viễn cổ!! Đây chính là chiến trường viễn cổ?

Lão già Côn Hư Cảnh hít sâu một hơi lạnh.

Đây chính là thần thông bảo mệnh của bát tinh Cổ Thần để lại trong Thanh quang thuẫn của Vương Lâm. Thần thông được bát tinh Cổ Thần dùng bảo mệnh tuyệt đối không đơn giản.

Giấc mộng Cổ Thần. Mộng quay về viễn cổ!

Mà lúc này, đại địa run rẩy càng dữ dội hơn, chính là gần trăm Cổ Thần đang đạp lên mặt đất, nhấc chân hướng về phía mọi người ầm ầm giậm xuống!

Mà bộ tộc Cổ Yêu và bộ tộc Cổ Ma đồng dạng kêu vang điên cuồng tới gần. Dường như nơi mọi người đang đứng là trung tâm chiến trường!

Phía sau gần trăm Cổ Thần kia, thân hình khổng lồ không cách nào hình dung cũng đồng dạng nhấc chân lên…

Mọi người ở mặt đất gần như lập tức cảm thấy da đầu run lên, nháy mắt toàn bộ tản ra. Mà Cổ Ma lúc này lại kinh ngạc nhìn về phía tộc Cổ Ma đang không ngừng tới gần, ánh mắt lộ ra vẻ kích động.

Trên mặt đất phía xa xa, Thiên Vận Tử giãy dụa bò lên, phun ra một ngụm máu tươi. Vẻ bình tĩnh trong mắt hắn biến mất, tay trái hung hăng đặt lên mi tâm cào một cái. Lập tức đạo phong ấn thứ hai hoàn toàn được xé rách.

Trong nháy mắt này, Thiên Vận Tử rống giận long trời lở đất, khí thế không ngờ mạnh hơn vừa rồi mấy lần!

Khí thế này mạnh mẽ không ngờ ngay cả chiến trường viễn cổ trong thiên địa này cũng có dấu hiệu sụp đổ!

- Vương Lâm! Đi ra đây cho lão phu!

Thiên Vận Tử ngửa mặt lên trời rống dài, giờ phút này theo đạo phong ấn thứ hai được mở ra, hắn thay đổi thật lớn. Từ lúc trung niên khoảng năm mươi tuổi lập tức biến thành tráng niên khoảng ba mươi!

Đầu của Thiên Vận Tử lúc này tóc đã biến thành màu đen, một cỗ khí thế cực kỳ cường đại không chút giữ lại xuất hiện trên người Thiên Vận Tử. Sau khi xé đạo phong ấn thứ hai, tuôn ra tu vi Thiên Nhân nhị suy đã là cực hạn của hắn. Thiên Nhân Tam suy hắn không dễ dàng dám mở ra.

Vương Lâm này chỉ là tu sĩ nhỏ yếu lần lượt thi triển thần thông khiến hắn khiếp sợ. Sơ chi quy tắc kia vốn cũng đã cực kỳ mạnh mẽ, Thiên Vận Tử tưởng rằng đó chính là thực lực mạnh nhất của Vương Lâm. Không nghĩ rằng lúc này Vương Lâm liều chết lại có loại thần thông này.

- Vương Lâm! Đi ra!

Thiên Vận Tử rống giận rít gào.

Nhưng thanh âm hắn vừa mới nói ra, ngay lập tức trong thiên địa truyền đến chấn động “ong ong”.

- Ta ở trước mặt ngươi!

Thanh âm “ầm ầm” kia so với tiếng sấm còn dữ dội hơn vô số lần, thay thế hết thảy thanh âm của chiến trường nơi đây. Thanh âm rơi vào trong tai mọi người lập tức vang vọng.

Càng có một số ít tu sĩ tu vi thấp kém trực tiếp hai tai đổ máu, tiếng kêu thảm vang lên liên tục.

Cho dù là Thiên Vận Tử cũng ngẩn ra, theo thanh âm ngẩng đầu nhưng lập tức sắc mặt tái nhợt!

Ở phía trước Thiên Vận Tử là thân hình khổng lồ vượt xa so với bát tinh Cổ Thần đang hiện ra trước mặt Thiên Vận Tử cùng mọi người. Thân hình khổng lồ này cao không cách nào hình dung. Thậm chí Thiên Vận Tử ở trong này đều không thể nhìn rõ mặt của thân hình đó, chỉ có thể nhìn thấy phần eo của thân hình khổng lồ này vô biên vô hạn không thấy cuối!

Trong nháy mắt Thiên Vận Tử ngẩng đầu, bên tai hắn vang lên tiếng gào thét kỳ dị chấn động phảng phất như có một vật gì từ vô tận phía trên hạ xuống bởi vì tốc độ quá nhanh mà giống như ma sát!

Trong chớp mắt, lập tức một cỗ cuồng phong từ trên trời giáng xuống. Cuồng phong này mạnh mẽ thổi lên đại địa ngay lập tức khiến cho đại địa ầm ầm sụp đổ, khắp nơi vỡ vụn!

Cũng có tu sĩ Tu Chân Liên Minh sụp đổ dưới cuồng phong này!

Cho dù là đám Tiên nhân kia mắt cũng lộ vẻ kinh hoàng. Nhất là Tiên quân đứng sau Trọng Huyền Tử trong Tu Chân Liên Minh sau khi nhìn thấy thân hình khổng lồ vô cùng kia, không ngờ thân hình run rẩy. Ánh mắt hắn lộ ra kinh hãi không cách nào hình dung.

Với tu vi, định lực của hắn, trong nháy mắt này mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống. Thân hình hắn run rẩy chỉ vào không trung, con ngươi hai mắt co lại mơ hồ muốn nói gì.

Nhưng lập tức hắn liền cười rộ lên điên cuồng. Chỉ có điều tiếng cười này lộ ra một cỗ điên loạn phảng phất trải qua kích thích nào đó không thể tưởng tượng mà bị điên.

Một ngụm máu tươi phun ra, nhưng Tiên quân ngày xưa này vẫn đang điên cuồng không ngừng lui ra sau, dần dần biến mất trong thiên địa không biết đi đâu.

Cảnh tượng bất thình lình này lập tức khiến cho mọi người bốn phía ngẩn ngơ.

Nhưng bọn họ không có thời gian nghĩ nhiều, lúc này cuồng phong giáng lâm không trung càng đậm, thổi tới đại địa. Lập tức có người ngẩng đầu

nhìn bầu trời vô tận, có một điểm đen xuất hiện.

Điểm đen này càng lúc càng lớn, chỉ giây lát cuồng phong càng đậm, rõ ràng là một nắm tay khổng lồ không thể tưởng tượng. Nắm tay này giống như một mảnh đại địa, bóng tối che phủ không trung, ầm ầm hạ xuống. Vẻ mặt Thiên Vận Tử cực kỳ ngưng trọng, khí tức toàn thân đạt tới đỉnh. Tam Xoa kích trong tay hắn vung lên ném mạnh về khoảng không phía trước. Hai tay hắn bấm pháp quyết, quần áo toàn thân như có không khí bơm căng, hướng ra phía ngoài tuôn ra toàn bộ tu vi Thiên Nhân Nhị suy. Toàn thân hắn hóa thành hàng loạt cầu vồng thẳng đến bầu trời.

Nắm tay thật lớn điên cuồng hạ xuống, liên tiếp tạo nên những âm bạo "ầm ầm", nháy mắt liền tới gần Tam Xoa kích.

- Ầm!

Tam Xoa kích kia truyền đến tiếng động "rắc rắc", trong nháy mắt sắp sửa sụp đổ không ngờ bị nắm tay kia cầm lấy trong tay, tiếp tục hạ xuống đụng vào trăm ngàn cầu vồng do Thiên Vận Tử biến thành.

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng vang dữ dội và trùng kích không thể tin nổi giống như gió cuốn mây tan quét ra bốn phía, giống như xốc lên bức tranh khiến cho chiến

trường viễn cổ bốn phía lập tức bị xé rách sụp đổ, toàn bộ tiêu tan dưới chấn động.

Mọi vật trong thiên địa khôi phục, lốc xoáy tinh không ngoài vùng đất Yêu Linh đã biến mất, tinh cầu này cũng khôi phục lại vị trí cũ. Ngay cả hết thảy vùng đất Yêu Linh cũng giống như lúc trước không có bất kỳ biến hóa.

Biến hóa duy nhất chính là thêm một người điên, thiếu rất nhiều tu sĩ Liên minh và để lại chấn động vô tận.

Trong cơ thể Thiên Vận Tử truyền ra những tiếng vỡ “phanh” không ngừng rơi xuống mặt đất. Một ngụm máu tươi phun ra kèm theo vô số mảnh nội tạng vỡ, phía sau hắn là Cổ Ma Tháp Già.

- Cảm ơn…

Thanh âm Thiên Vận Tử khàn khàn, lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Sắc mặt Cổ Ma Tháp Già cũng tái nhợt. Hắn trong khoảnh khắc vừa rồi đồng thời chống cự cùng Thiên Vận Tử mới có thể bảo vệ sinh mạng dưới thần thông không thể tin này.

Ở phía trước Thiên Vận Tử, thân thể Vương Lâm từ trên trời rơi xuống, tại khoảnh khắc chạm đất thân hình hắn khẽ lật phun ra một ngụm máu tươi. Mắt phải vốn có một tia thanh quang, chỉ có điều thanh quang này nháy mắt sụp đổ, còn có cả Thanh quang thuẫn.

Thuẫn này hoàn toàn vỡ vụn…

Ở trong tay Vương Lâm có thêm một vật, đó là Tam Xoa kích của Thiên Vận Tử. Lúc này Vương Lâm đã không còn bất kỳ lực chiến đấu nào, thậm chí đứng trên mặt đất hai chân cũng run rẩy. Nếu không phải có một cỗ kiên định hơn ngàn năm sợ là hắn đã sớm ngã xuống.

Mộc Băng Mi kinh ngạc nhìn hết thảy mọi chuyện. Cảnh tượng vừa rồi khiến cho trong lòng nàng đến giờ phút này vẫn còn rung động. Ngay cả lão già của Côn Hư Cảnh ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã có sự khác biệt rất lớn.

Bên tai lão dần dần vọng lại lời nói Mộc Băng Mi lúc trước.

- Hắn không phải tu sĩ tầm thường…

Tu sĩ Liên minh bốn phía ánh mắt nhìn Vương Lâm lúc này lộ ra kiêng kị và kinh hãi. Cảnh tượng vừa rồi, cả đời này bọn họ đều vĩnh viễn không thể quên.

Chiến trường viễn cổ chân thật, cảnh tượng thê thảm kia, thân hình khổng lồ vô cùng ở trong mặt bọn họ để lại dấu vết không thể xóa mờ.

Cho dù Vương Lâm giờ phút này không có bất kỳ lực chiến đấu nhưng những người này không ai dám lên trước một bước!

Bọn họ giờ phút này, vì cảnh tượng phía trước mà trái tim rung lên mạnh mẽ, vẫn không còn ổn định lại… Thân hình Vương Lâm ở trong mắt bọn họ phảng phất chồng lên bóng dáng khổng lồ kia.

Hắn đứng ở đó còn có một cỗ uy nghiêm vô hình bao phủ.

Lão già Côn Hư Cảnh kia nhìn Vương Lâm, trong lòng thầm than. Hắn nhìn người trước mắt này không khỏi nhớ đến Bạch Hổ của Tứ Thánh tông năm xưa… Bạch Hổ năm xưa cũng giống như người này, dùng lực cá nhân ngăn cản rất nhiều người mạnh của Liên minh và Côn Hư ngang nhiên không ngã. Mặc dù sau khi chết đi vẫn khiến cho đám kẻ thù thật lâu không dám tiến lên…

Một trận chiến này trong vùng đất Yêu Linh, Vương Lâm có thể nói là hoàn toàn nổi tiếng, bước vào hàng ngũ những người mạnh của Liên Minh Tinh vực. Mặc dù tu vi hắn không phải cao nhất nhưng không ai dám dễ dàng đắc tội!

- Vương Lâm! Ngươi nhất định phải chết!

Thiên Vận Tử nhìn chằm chằm Vương Lâm, tay phải nâng lên. Nhưng không đợi hắn thi triển thần thông, lập tức trên bầu trời gió mây lại nổi lên. Một người trung niên từ trong tinh không bước ra.

Người trung niên này chỉ là dạng nguyên thần nhưng có một cỗ uy nghiêm nồng đậm tràn ngập bốn phía. Phía sau hắn có vài chục người. Trong những người này có Thanh Long Thánh tông, có Huyền Vũ Thánh tông, còn có cả Bạch Hổ Thánh tông!

Phía sau mấy người này là đông đúc tộc nhân của Tứ Thánh tông. Bọn họ đến khiến cho thiên địa phảng phất như nổi lên sấm chớp, mọi người trên mặt đất đều ngẩng đầu!

- Ai dám giết Thánh Hoàng tương lai của chúng ta trước mặt lão phu!

Người đàn ông trung niên kia đúng là Chu Tước Thánh Hoàng. Thanh âm hắn bình tĩnh nhưng khoảnh khắc nói ra lập tức khiến cho vùng đất Yêu Linh run rẩy. Mọi người trên mặt đất có rất nhiều người đồng loạt đẩy lui, phảng phất không thể chịu được âm thanh này.

- Người quen cũ đến không ít…

Ánh mắt người đàn ông trung niên này đảo qua mọi người.

- Chu Tước Thánh Hoàng…

Vẻ mặt Thiên Vận Tử âm trầm. So với Chu Tước Thánh Hoàng, hắn xem như vãn bối. Trong Liên Minh Tinh vực này trừ một số ít người không ai cùng thế hệ với Chu Tước Thánh Hoàng.

Người đàn ông trung niên này bước một bước xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Hắn nhìn thoáng qua Vương Lâm, dần dần trên mặt lộ ra nụ cười khen ngợi, gật đầu nói:

- Tốt! Tốt!

Mặc dù chỉ có hai chữ nhưng đủ để biểu lộ sự vừa lòng của hắn đối với Vương Lâm. Trên thực tế hắn đã sớm tới nơi này, sở dĩ không xuất hiện chính là mượn cơ hội này làm một lần kiểm tra Vương Lâm.

Sự thật chứng minh Vương Lâm khiến hắn cực kỳ hài lòng!

- Hiện tại cuộc tranh chấp này cũng nên kết thúc!

Ánh mắt Chu Tước Thánh Hoàng lóe lên, lộ ra vẻ linh hoạt, sắc bén. Hắn nâng tay phải, lập tức có một tảng đá màu trắng trong tay.

Tảng đá này vừa xuất hiện lập tức có một cỗ khí tức cực nóng trong thiên địa từ trong chậm rãi tràn ra. Bốn phía nơi này, hư không lập tức vặn vẹo giống như vật ấy không nên xuất hiện ở đây, xuất hiện sự bài xích!

Khoảnh khắc hòn đá kia xuất hiện, lập tức hòa tan, hóa thành một giọt máu tươi đang thiêu đốt bay phía trên lòng bàn tay người đàn ông trung niên. Hết thảy ánh mắt đều chiếu vào giọt máu tươi đang thiêu đốt này, phảng phất mọi người tại đây đều nuốt vào một ngọn lửa, tâm thần truyền đến cực nóng!

- Thái cổ Thánh khí Chu Tước tông!

Lão già Côn Hư Cảnh kia nhìn chằm chằm vật trong tay Chu Tước Thánh Hoàng, trầm giọng nói.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1083: Tứ thánh khí

Nháy mắt khi màn máu đỏ tươi xuất hiện, lập tức một ngọn lửa khí thế xông thiên ầm ầm từ trong màn máu tràn lên, quét ngang không trung khiến cho trời đất đều chìm vào bên trong mảnh hồng quang.

Cuối cùng ngọn lửa bất tồn hậu thế này ngưng tụ lại ở bầu trời phương Nam, hóa thành bộ dáng của một con Chu Tước, âm thanh của nó quanh quẩn, mang theo một tia cao quý nhìn xuống hết thảy mọi người trên thế gian!

Cùng lúc đó, mấy lão giả người của Thanh Long Thánh Tông bên cạnh người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn nhau. Vị lão già mặc quần áo có thêu chín con Thanh Long thở dài, hai tay bấm quyết đặt trước ngực rồi gầm nhẹ một tiếng. Lập tức liền có một cỗ khí tức khổng lồ từ trên người lão điên cuồng bộc phát ra ngoài.

Cùng lúc đó trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ, quần áo ở ngực giống như bị hoà tan lộ ra làn da bên trong. Trên làn da đó, thanh quang loé ra, từ trong cơ thể bay ra một vật.

Vật ấy là một khối thanh mộc.

Khoảnh khắc khối thanh mộc xuất hiện, lập tức có một âm thanh long khiếu vang vọng khắp trời đất, chỉ thấy trên khoảng không vô tận ảo hoá ra một con Thanh Long dài mấy vạn trượng. Hình ảnh nó che phủ bầu trời, từng trận long khiếu long trời lở đất không ngừng truyền ra.

Lại có những gợn sóng nổi lên tản khắp mọi nơi, cuồng phong cuồn cuộn giống như tàn phá nhân gian.

Cuối cùng ở trên không trung phía Đông có vài con Thanh Long ngưng tụ hoá thành một con Thanh Long vô cùng khổng lồ, đôi long nhãn lạnh lùng đảo qua chằm chằm nhìn mọi người .

Đồng dạng, bảy lão già đến từ Bạch Hổ Thánh Tông đều khoanh chân ngồi xuống, các vị trí ngồi giống như tạo thành một trận pháp, bấm quyết, lập tức từ trên đỉnh đầu bảy người kim quang lóe ra, lại có bảy khối tàn kim phân biệt từ trên đỉnh đầu bảy người bay ra.

Bảy khối tàn kim sau khi xuất hiện lập tức dung hợp với nhau, hóa thành một khối kim sắc kỳ lạ. Nháy mắt khi khối kim loại này xuất hiện, trên không trung liền nổi lên hiện tượng dị thường.

Tiếng hổ gầm chấn động không trung, rung chuyển cả thiên địa, trong đó xen lẫn tràn ngập một cỗ sát khí vô tận. Những tu sĩ không đủ nguyên lực xung quanh khi nghe tiếng hổ gầm suýt nữa bị dọa cho hồn phi phách tán.

Theo tiếng hổ gầm, trên không trung xuất hiện một con Bạch Hổ vô cùng khổng lồ.

Bộ dạng con Bạch Hổ vô cùng dữ tợn, giống như sẵn có thể thôn phệ vạn vật. Nó lượn lờ giữa không trung, hai mắt mang theo hồng quang nhìn qua mọi người, thân mình nhoáng qua một cái liền đi tới bầu trời phía Tây.

Trong tứ thánh tông, thánh khí xuất hiện cuối cùng là Huyền Vũ Thánh Tông, tông này sau khi trải qua sự kiện thánh hoàng phản bội, nội bộ chia thành hai phái, hơn nữa lại bị Tu Chân Liên Minh tấn công thì không còn lại mấy, lúc này cho dù đã trải qua một thời gian phát triển nhưng lực lượng vẫn đang còn rất thưa thớt.

Lần này tới đây chỉ có ba lão già, lão già đứng trước nhắm mắt lại lập tức có một cỗ gợn sóng bao quanh thân mình, trong phút chốc gợn sóng này nổi lên ngập trời, quét ngang qua không trung, một con Huyền Vũ khổng lồ màu đen chậm rãi biến ảo ra.

Thần sắc con Huyền Vũ này có chút nhợt nhạt, sau khi xuất hiện nó ngửa mặt lên trời hí dài, lập tức những gợn sóng dưới chân nhanh chóng tản ra, đẩy mạnh Huyền Vũ đi tới phương Bắc.

Chỉ có điều so với ba thánh thú còn lại thì khí thế của Huyến Vũ rõ ràng thấp hơn một bậc.

Tứ Thánh trở về vị trí, Thanh Long phía Đông, Bạch Hổ phía Tây, Chu Tước phía Nam, Huyền Vũ phía Bắc.

Những điều này nói thì dài nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong thời gian rất ngắn, tứ Thánh hóa ra vờn quanh thiên địa.

Sắc mặt Thiên Vận Tử âm trầm, hắn đứng bên cạnh Cổ Ma Tháp Già nhìn chằm chằm vào tứ thánh trên không trung, hai mắt lộ ra hàn quang.

Chu Tước Thánh Hoàng có thể nói là đã chuẩn bị trước khi đến đây, lúc này tay phải vung lên lập tức một giọt máu trong lòng bàn tay bay ra, nhằm thẳng đến Chu Tước phía Nam mà đi, cùng với nó dung nhập thành một thể.

Lập tức Chu Tước kêu dài một tiếng, ngọn lửa bên ngoài thân thể càng đậm, nhằm thẳng đến Thiên Vận Tử và Cổ Ma Tháp già phóng đi.

Cùng lúc đó Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ ba thánh tông đồng dạng thét gào lao xuống phía dưới, trong phút chốc thiên địa biến sắc, một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng lao tới tấn công.

Mặt Thiên Vận Tử âm trầm, bấm tay phải niệm thần chú, chỉ về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Thiên vận thất thải Hổ linh!

Lời vừa nói ra, lập tức ở phía trước có một dải ánh sáng bảy màu lóe lên, từ trong đó không ngờ biến hóa ra một con hổ bảy màu, con hổ bảy màu này to lớn ngang bằng với Bạch Hổ, sau khi xuất hiện nó gào thét nhằm hướng Bạch Hổ lao tới.

- Thiên vận thất thải Long linh!

-Thiên vận thât thải Huyền linh!

Theo âm thanh của Thiên Vận Tử lần lượt hiện lên một con rồng bảy màu, cùng một con Huyền Vũ bảy màu nhất nhất biến ảo, mang theo thét gào xông ra ngoài.

Thiên Vận Tử cũng bấm hai tay niệm thần chú, lao thẳng vào không trung.

Cổ Ma Tháp Già nhìn chằm chằm tứ thánh khí, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia sợ hãi, bộ dáng tứ thánh khí này trông rất quen mắt, mơ hồ nó đã khắc sâu trong trí nhớ, giống như đã từng gặp qua.

Đây không phải là trí nhớ của Cổ Ma hắn, mà là kí ức của Thanh Lâm tiên đế . Cổ Ma nâng tay phải lên chỉ vào khoảng không, khẽ quát:

- Nhật, Nguyệt, Tinh, Tam táng thuật!

Khoảnh khắc lời này nói ra lập tức ứng với tứ thánh trong không trung xuất hiện bốn mảnh tinh quang, tinh quang này xuất hiện quá mức đột nhiên, trong nháy mắt lập tức hướng đến tứ thánh lao tới.

Sau khi tinh quang hiện ra, lại có ánh trăng trên trời giáng xuống, giống như là hỗn độn khai thiên tích địa, ánh trăng này vô hình xuất hiện, cũng không có dấu hiệu báo trước, giống như chưa từng tồn tại.

Sau khi tinh quang xuất hiện, tại chỗ vô tận sao trời bên ngoài vùng đất Yêu Linh, khi Cổ Ma thi triển táng thần thông, lập lức giữa không trung có vô số hào quang từ trong hư vô lóe ra,hướng về nơi này ngưng tụ.

Càng ngày càng có nhiều hào quang tràn ngập trời đất, chúng ngưng tụ tại một chỗ thành một quang điểm ngày càng lớn, ánh sáng như ban ngày bao phủ bầu trời, dường như đem toàn bộ xung quanh chiếu sáng lên.

Quang điểm sau khi hấp thu vô số hào quang càng ngày càng lớn, chỉ khoảng nửa khắc nó đã đạt tới độ lớn mấy ngàn trượng, hào quang dày đặc, nếu là có phàm nhân nhìn thấy hai mất lập tức sẽ bị phá hủy, mặc dù là tu sĩ nếu tu vi không đủ hai mắt cũng sẽ bị xuyên thấu đau đớn.

Giờ phút này quang điểm nghìn trượng giống như một mặt trời, mang theo tiếng than khóc, lao thẳng đến vùng đất yêu Linh nơi trần ai bay đến.

Thiên Vân Tử khua động hai tay áo lao thẳng đến tứ thánh giữa không trung.

Chu Tước thánh tông bình thản nói:

- Xem đây! Thái Cổ thánh khí của Chu Tước Thánh Tông ta thực tế chỉ có ba thức ấn quyết nhưng tam thức ấn quyết này cũng đủ để cho tứ thánh tông tồn tại vĩnh hằng.

Lời hắn nói hiển nhiên nhiên là cho Vương Lâm đứng bên cạnh nghe, lúc này Vương Lâm thân mình đã suy yếu đến cực hạn nhưng vẫn cắn răng ngẩng đầu nhìn lên.

- Phương Đông Thanh Long giáp ất mộc, phương Tây Bạch Hổ canh tân kim, phương Nam Chu Tước bính đinh hỏa, phương bắc Huyền Vũ nhâm thủy quỳ! Ta Chu Tước thánh tông thiên địa tam thức linh ấn chính là bính đinh hỏa!

Chu Tước thánh hoàng bấm tay phải niệm thần chú, hướng về phía trước vung lên, bình tĩnh mở miệng nói:

- Bính linh!

Cùng lúc đó, trong ba thánh tông còn lại lập tức cũng truyền ra một lời nói.

- Giáp linh

- Canh linh

- Nhâm linh

Lời vừa nói ra lập tức giữa không trung tiếng gào thét của tứ thánh ầm ầm nổi lên, không ngờ lúc này chúng hóa thành bốn thanh pháp khí thần thông, Thanh long hóa thành một cây trường thương màu xanh, Bạch Hổ hóa thành một chiếc đại đao kim quang, Chu Tước hóa thành một thanh trường kiếm đỏ thẫm, còn Huyền Vũ thì hóa thành một đại phủ màu đen.

Tứ Thánh biến thành bốn thanh pháp khí, lập tức hướng thẳng đến ba linh bảy màu của Thiên Vận Tử, Long Linh ngay lập tức bị trường thương đâm xuyên qua, ngay tức khắc ầm ầm tan vỡ, nhị linh còn lại cũng tương tự như thế, căn bản là không thể ngăn cản biến hóa ấn quyết thức thứ nhất, đều bị tứ thánh khí quét ngang qua rồi tan vỡ như gió lốc, hướng về bốn phía tiêu tan.

Tinh quang từ Cổ Ma Tháp Già càng lúc càng đậm hướng về phía trước tràn ngập, truyền đến những tiếng động bang bang, nhưng tứ thánh khí vẫn xuyên qua, hóa giải hoàn toàn, tinh quang kia cũng chỉ chống đỡ được giây lát liền oanh một tiếng tiêu tan.

Tứ Thánh khí gào thét lao thẳng đến chỗ Cổ Ma Tháp Già và Thiên Vận Tử, đúng lúc này, đột nhiên không trung phía trên lóe ra hào quang chói

mắt, giữa không trung Cổ Ma táng thuật biến thành quang điểm nghìn trượng gào thét lao tới.

Quang điểm vạn trượng này theo Yêu Linh chi địa phá khai xông tới, trong khoảnh khắc toàn bộ thiên địa Yêu Linh bị gắn vào trong quang mang này. Táng quang này là một thức thần thông cực kì hùng mạnh của tiên đế Thanh Lâm, tuy nói Cổ Ma Tháp Già sau khi cướp đoạt thì thi triển có phần không đúng phương pháp, nhưng giờ phút này nó phát ra uy lực cũng không nhỏ.

Giữa hào quang tràn ngập, ngay lập tức tứ thánh khí cùng nhau xông vào, trong phút chốc tứ thánh khí liền điên cuồng bộc phát tấn công cùng hào quang kia va chạm.

Tiếng động rầm rầm chợt nổi lên, đúng lúc này hai mắt Chu Tước Thánh hoàng lộ ra hàn quang, bấm tay phải niệm thần chú, trong miệng quát khẽ:

- Nhân danh Chu Tước thánh hoàng, Thái Cổ thánh khí hợp nhất.

Cùng lúc đó người khống chế của ba thánh tông còn lại đều quát lên vang dội.

- Ất dịa.

- Tân địa.

- Quỳ địa

Tại khoảnh khắc âm thanh vang vọng, bốn thánh khí hào quang loé ra, không ngờ chúng lại dung hợp lẫn nhau, toàn bộ ngưng tụ vào trong Chu Tước thánh khí, hình thành một thanh trường kiếm đỏ thẫm, trong nháy mắt thanh trường kiếm điên cuồng lớn lên, nháy mắt giống như khai thiên tích địa, ở phía sau hư ảnh thánh khí Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ hiện ra.

Trường kiếm màu đỏ chém xuống phía dưới thẳng hướng Cổ Ma, còn cách mấy trượng, mặt đất Yêu Linh đã truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tại chỗ tiếng nổ phát ra, mặt đất lõm xuống giống như trở thành một bồn địa.

Cổ Ma Tháp Già hai mắt hồng quang bùng lên, nhưng không dấu được ánh mắt sợ hãi.

Cảnh tượng này khiến cho tu sĩ Liên Minh xung quanh hít vào một hơi, ánh mắt họ lộ ra vẻ hoảng sợ, trong số bọn họ đã có người nghe qua thánh khí của tứ thánh tông thời Thái Cổ, họ biết rằng tứ thánh khí có sức mạnh khai thiên lập địa, cho dù là Côn Hư chi cảnh cũng cực kì kiêng kị.

Lúc này bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt, tâm thần chấn động,

Mộc Băng Mi nhìn chằm chằm bốn thánh khí trên thiên không, dần dần nhíu mày, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Lâm phía sau, thần sắc phức tạp liền được tháo gỡ, không còn chú ý tới bốn thánh khí kia.

Mà lão già của Côn Hư chi cảnh kia chỉ nhìn chằm chằm phía cuối chân trời, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè. Hắn biết rõ ràng tứ thánh khí này không hoàn mỹ mà có khiếm khuyết, khiếm khuyết đó chính là thánh khí Huyền Vũ.

- Huyền Vũ thánh khí chân chính hắn là ở trong tay Liên Minh tu chân, thi thể Huyền Vũ thánh hoàng ngày xưa ở trong tay…

Lão già Côn Hư ánh chợt loé.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1084: Nghiệt duyên

Toàn thân Cổ Ma Tháp điên cuồng xuất hiện ma khí, ảo hoá thành một ma ảnh thật lớn. Ma ảnh này nhìn rất hung ác đang muốn phóng lên cao.

Nhưng dưới sự đè xuống của trường kiếm đỏ thẫm, ma ảnh lập tức rên lên một tiếng, toàn bộ thân mình bị áp chế, ngay tại lúc trường kiếm kia chém xuống, ma ảnh nâng song chưởng lên muốn phản kháng.

Chỉ có điều ầm một tiếng, song chưởng ma ảnh liền tan vỡ, giống như như không hề ngăn cản trường kiếm được chút nào.

Ánh mắt Cổ Ma Tháp lộ ra vẻ sợ hãi, hắn không biết lai lịch của tứ thánh khí, nhưng sau khi quan sát hắn bắt đầu phỏng đoán, cho tới lúc này hắn đã hoàn toàn xác định.

- Đây… Đây là Thái Cổ thiên đạo bảo vật!

Cổ Ma hít vào một hơi, lúc này tiểng nổ ầm ầm từ ma ảnh phía trên căn bản không thể ngăn trở được trường kiếm. Chỉ thấy trường kiếm gào thét bỏ qua ma ảnh lao thẳng đến Cổ Ma Tháp.

Đúng lúc này, Thiên Vận Tử đứng bên cạnh, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán, tay áo vung lên, quang mang bảy màu liền vờn quanh thân thể, hắn thở sâu chỉ về phía trước, miệng quát khẽ:

- Thiên Vận thất thải, phụng thiên thừa vận, thập nhất sát!

Lời vừa dứt, thân mình Thiên Vận Tử run lên, bảy dải màu xung quanh thân thể lập tức chia ra lao thẳng đến Cổ Ma Tháp Già phía trên trường kiếm.

- Da cam!

Bên ngoài cơ thể còn lại sáu màu, màu da cam tách ra. Theo tiếng quát khẽ của Thiên Vận Tử, nháy mắt bảy quang mang đỏ, da cam, lục, lam, chàm, tím bất đồng toàn bộ rút ra, lao thẳng về phía trước, hóa thành một đạo ánh sáng bảy màu.

- Thất mang quy nhất, thành thiên vận chi quẻ!

Thiên Vận Tử một đầu tóc đen tự động tung bay, theo tiếng gầm nhẹ, cuối cùng này bảy dải màu lập tức xoay tròn hợp thành một cơn lốc xoáy.

Phía trong lốc xoáy dần dần hiện lên ba khối mộc giáp, chúng bị Thiên Vận Tử nắm ở trong tay ném về phía trước. Ba khối mộc giáp dừng lại ở phía trước va chạm với nhau hợp thành một quẻ tượng. Hai mắt Thiên Vận Tử nhìn chằm chằm quẻ tượng kia, trợn to mắt, bấm tay niệm thần chú chỉ về hướng mộc giáp.

- Tá vận, thành đạo!

Lời vừa nói ra, lập tức ba cái mộc giáp phía trên lập tức tỏa ra một cỗ khí tức không thể nào hình dung. Khí tức này vừa xuất hiện liền khiến cho thanh trường kiếm đỏ thẩm cũng như phải dừng lại. Dường như có một cổ lực lượng từ trong ba cái mộc giáp kia sắp thức tỉnh, ầm ầm lao ra. Nháy mắt khi lực lượng này tràn ra, đám người xung quanh lập tức chấn động. Đôi mắt của lão già Côn Hư nhíu lại, nhìn Thiên Vận Tử một cái, trong mắt hiện lên quang mang kỳ dị.

- Đạo của Thiên Vận Tử hóa ra không phải là thiên vận mà là mượn sự chuyển động của thiên vận, tự thành đạo hải. Người này không ngờ lấy loại ý niệm này để tu đạo lại khiến hắn tu thành ý cảnh này, thậm chí đã gần tới…

Cổ Ma Tháp Già lúc này đã nhìn ra một ít, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Thiên Vận Tử lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khí tức truyền ra từ bên trong ba khối mộc giáp kia. Cỗ khí tức này hắn khắc cực sâu trong trí nhớ của mình. Trong túi trữ vật của hắn có một thức lấy ở vực sâu trong Động phủ táng tiên, khối kết tinh ở trên miệng vết thương trên đầu của bát tinh Cổ Thần. Cỗ khí tức lộ ra trên khối kết tinh kia và từ trên ba khối mộc giáp lúc này giống nhau như đúc!

Mắt thấy cỗ khí tức trên ba khối mộc giáp đã ngày càng đậm, hai mắt của Chu Tước Thánh Hoàngnhíu lại, không chút do dự chỉ về phía trước, một mình mở ra thức thứ ba của Chu Tước Thánh khí, trong miệng quát khẽ:

- Hỏa thiên!

Trường kiếm đổ thẫm phát ra một tiếng kiếm minh vang dội, ngọn lửa trên nó bỗng nhiên tản ra về mọi hướng, nháy mắt đã tràn khắp khoảng không. Phảng phất lúc này nó chính là căn nguyên của thiên địa chi hỏa. Hỏa diễm tràn đầy tinh không lại theo chỗ hổng mà Yêu Linh chi địa tạo ra để dung nhập vào nơi này, khoảnh khắc gần như toàn bộ cả nửa tinh vực nơi này đã tràn đầy hỏa diễm.

Lại ở phía trong trường kiếm, không ngờ dũng mãnh hiện ra một cỗ khí tức giống như từ khối mộc giáp, nhưng còn mạnh hơn nữa! Theo ngón tay Chu Tước Thánh Hoànghạ xuống, trường kiếm liền trực tiếp chém xuống, đánh mạnh vào ba khối mộc giáp.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc nổi lên vang khắp thiên địa, điên cuồng tấn công, ba khối mộc giáp kia liền trực tiếp tan vỡ, ngay sau đó cơn lốc bảy màu cũng như gió cuốn mây tan vờ vụn.

Thiên Vận Tử phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược về phía sau.

Trường kiếm kia áp chế, khai phá hết mọi trở ngại rồi trực tiếp dừng ở đỉnh đầu Ma Tháp Già, trong nháy mắt này Ma Tháp già rống lên, màn sương đen tại mi tâm nhanh chóng ngưng tụ, cổ ma chân linh liền xuất hiện, từ mi tâm lao ra mang theo một cỗ ý chí ngịch thiên lao thẳng đến trường kiếm.

Hắn là Cổ Ma, lại là một trong ba Cổ tộc, là nghịch thiên bộ tộc, giờ phút này bị trường kiếm áp bức, tiếng gào thét của Cổ Ma vang khắp trời đất.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc chân linh hiện ra, từ trong trường kiếm đỏ thẫm quang mang chợt lóe lên, giọt máu Thái Cổ thánh khí không ngờ từ trong trường kiếm bay ra, lóe lên trực tiếp dừng ở chân linh tại mi tâm chân linh Cổ Ma.

- Huyết dịch này không phải là Thái Cổ chi đạo…

Chân linh Cổ Ma kêu thảm thiết, lập tức mi tâm giống như hoà tan, bị máu kia thẩm thấu vào. Chân linh hắn quay ngược trơ lại, về với thân thể Thanh Lâm, đang muốn lui ra phía sau, nhưng giọt máu đã trực tiếp dừng ở mi tâm hình thành một phong ấn đỏ tươi. Thân mình Cổ Ma Tháp Già run lên, lập tức ngã xuống trên mặt đất.

Chu Tước Thánh Hoàngthân mình mờ ảo, hắn vốn là do nguyên thần tạo thành, khi thi triển Thái Cổ thánh khí tiêu hao rất lớn, nếu mở ra nhất trọng, nhị trọng cũng dễ thôi, nhưng để mở đệ tam trọng thì trong tứ thánh tông chỉ mình hắn có thể làm được, mà điều này phải trả một giá rất cao, dù là hắn có thể chịu đựng được nhưng cũng trả giá đại giới.

Thân thể hắn ngày càng mờ nhạt, nhưng tay phải vung lên lập tức trường kiếm loé lên lao thẳng về phía phía Thiên Vận Tử phía sau đi tới. Chớp mắt, trường kiếm gần như hướng về đầu của Thiên Vận Tử chém tới. Khoảnh khắc khi một chém này hạ xuống, Thanh Long trường thương biến ảo ra, cũng có Bạch Hổ chi đao, Huyền Vũ chi kích xuất hiện nhất tề hạ xuống. Rõ ràng Chu Tước Thánh Hoàngđã động sát khí. Vẻ mặt Thiên Vận Tử dữ tợn, ngẩng đầu lên, trong lúc nguy cấp, tay phải hắn xé tung mi tâm, cũng đem đạo phong ấn thứ ba xé ra một nửa. Gần như mới xé mở một nửa, một cỗ khí tức gấp bội không thể tưởng tượng được ầm ầm dâng lên, đối kháng với công kích của tứ Thái cổ Thánh khí của Tứ Thánh Tông.

Tiếng động rầm rầm chợt vang lên, hình thành một trận tấn công dồn dập, xung kích đánh trúng khiến cho Thiên Vận Tử lại phun ra một ngụm màu tươi, thân mình hắn bay nhanh đi, nháy mắt đã phá khai không gian, biến mất.

Trường kiếm đỏ thẫm lơ lửng giữa không trung, đứng yên bất động.

Chu Tước Thánh Hoàngtrầm ngâm, thân mình càng trong suốt hơn, nhìn Thiên Vận Tử chạy trốn, lắc đầu nói:

- Lão phu đã già… Nếu là lúc sung sức năm đó thì Thiên Vận Tử không thể trốn thoát đệ nhị trọng của tứ Thánh khí.

Hắn thở dài liếc mắt nhìn mọi người bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người lão già Côn Hư Chậm rãi nói:

- Lão bằng hữu, hôm nay nếu ngươi cùng Tứ Thánh Tông ta trừ yêu…

Côn Hư lão gia kia liền trầm ngâm một lúc, nhìn thoáng qua Cổ Ma Tháp Già bị phong ấn trên mặt đất, lại nhìn qua Thái Cổ Thánh khí vẫn chưa bị thu hồi đang lơ lửng trong không trung.

Với tu vi của hắn nếu lúc này ra tay, điều kiêng kị duy nhất chính là Thái Cổ thánh khí kia.

- Lão phu làm việc này là vì trả lại một nhân tình của Thanh Lâm năm đó, hiện giờ Cổ Ma đã bị ngươi lấy Thái Cổ thánh khí phong ấn coi như việc đã xong, cáo từ.

Sau khi cân nhắc, lão già từ bỏ mọi tính toán, đối với Thái Cổ tứ thánh khí hắn rất kiêng kị, hôm nay thánh khí phát ra uy lực so với năm đó thí chênh lệch rất lớn, chỉ khi dùng tới huyết khí để tế bái, nếu không Tứ Thánh Tông…

Lão già thầm than, thân mình nhoáng lên một cái lao thẳng vào giữa không trung, ở giữa không trung hắn quay lại nhìn Mộc Băng Mi một cái.

Mộc Băng Mi trầm ngâm một lát, nhìn Vương Lâm cắn môi, hạ giọng nói:

- Cho ta… nhìn hắn một lần, được không… chỉ nhìn một lần!

Chu Tước Thánh Hoàngsửng sốt, ánh mắt nhìn vào Vương Lâm, không nói gì.

Sắc mặt Vương Lâm trắng bệch, thương thế trong cơ thể đã tới mức không thể chịu đựng nổi, nguyên thần lại có dấu hiệu tiêu tan, lời nói của Mộc Băng Mi lọt vào trong tai khiến cho thân mình Vương Lâm run lên, toàn thân tràn ngập đau đớn theo ánh mắt lộ ra.

Vương Lâm không xoay người lại, cũng không trả lời câu hỏi của Mộc Băng Mi, mà đến bên người Chu Tước Thánh Hoàngmở miệng nói:

- Có thể đưa ta về Chu Tước Thánh Tông không?

Chu Tước Thánh Hoàng gật đầu.

- Đem cả những bằng hữu bị thương mang đi, giúp bọn họ khôi phục lại… Những điều kiện của ta với Chu Tước Thánh Tông ngươi có thể đáp ứng.

Chu Tước Thánh Hoàng mỉm cười, gật đầu nói:

- Có thể!

Hắn nói xong, lập tức người của Tứ Thánh Tông xung quanh đều tự tản ra dìu những người bị thương. Còn người của tu chân Liên Minh đều lui ra phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kị.

- Bằng hữu của ta rất nhiều người mất đi thân thể…

- Tứ Thánh Tông một lần nữa sẽ giúp bọn họ ngưng tụ!

- Huynh trưởng ta Tư Đồ thân vong vì kì độc Thi Âm Tông…

- Ta sẽ phụ trách!

- Ân nhân Chu Dật của ta muốn Thanh Lâm sống lại!

- Vậy thân thể Thanh Lâm ta cho ngươi, nếu cần gì Tứ Thánh Tông sẽ toàn lực trợ giúp.

- Trong vùng đất Yêu Linh này ta có một truyền nhân…

- Ta sẽ cho người mang tới Chu Tước Thánh Tông!

- Tu chân Liên minh lúc trước có ý đồ giết ta, ta muốn nguyên thần tiên nhân bọn họ!

Trong mắt Vương Lâm hiện lên tia lạnh lẽo, đối với những người này hắn chưa bao giờ sẽ nhân từ nương tay, mà giống như một ma đầu. Tiên nhân bốn phía không chút do dự ngay lập tức bay nhanh lui về phía sau, điên cuồng bỏ chạy.

Trong mắt Chu Tước Thánh Hoànghàn quang loé ra, gật đầu nói:

- Việc này không khó!

Tay áo hắn vung ra, lập tức Thái Cổ thánh khí trong không trung chấn động, chia ra làm bốn, hướng về xung quanh quét ngang.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng nổi lên.

Đối với sự lạnh lùng của Vương Lâm, Mộc Băng Mi chỉ cắn môi, lại có vết máu rỉ ra, ánh mắt nàng lộ ra vẻ thổng khổ, lớn tiếng hô:

- Vương Lâm! Ta muốn thấy hắn, xin ngươi, cho ta nhìn hắn một lần!

Ánh mắt nàng đau đớn, Vương Lâm không nhìn tới, nhưng hắn lại biết sự thống khổ trong lòng của mình cả đời này không thể tiêu tan, hắn nhắm hai mắt bình tĩnh nói:

- Ta nợ nàng một viên đan dược cứu mạng, càng có một ơn cứu mạng.

Chu Tước Thánh Hoàngmỉm cười nói:

- Ta sẽ nghĩ biện pháp vì ngươi mà bồi hoàn cho Côn Hư chi cảnh, còn có vấn đề gì không?

Vương Lâm lắc đầu, hạ giọng nói:

- Đi thôi…

Tay áo Chu Tước Thánh Hoàng vung ra, thân mình Vương Lâm lập tức theo đó bay lên, lực lượng từ Thánh Hoàng tràn ngập, nhằm thẳng đến

chỗ hổng trên mặt đất Yêu Linh mà đi.

- Vương Lâm, hắn là con của ta, ta muốn thấy hắn!

Sắc mặt Mộc Băng Mi tái nhợt, thân mình run rẩy, chằm chằm nhìn Vương Lâm, hai tay nắm chặt lại.

- Ngươi không xứng!

Vương Lâm mạnh mẽ xoay người, hét lớn, hắn vẫn luôn áp chế tình cảm của mình, nhưng vào lúc này rốt cuộc cũng không khắc chế được, âm thanh rống lên, đem nỗi thống khổ trong lòng mấy trăm năm điên cuồng phát tiết ra ngoài.

Hắn vốn đã trọng thương, giờ phút này nỗi thống khổ kìm nén mấy trăm năm bộc phát, tâm thần bị tác động, một ngụm máu tươi phun ra, trước mắt Vương Lâm một mảnh tối tăm…

- Tứ Thánh Tông… đi rồi, mang mọi người đi rồi…

Khoé mắt Mộc Băng Mi hai hàng lệ chảy xuống, trong lòng không ngừng đau nhói hướng Triêu Bặc Sinh phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngã xuống

Lão già Hư Côn thở dài, tay phải mang theo Mộc Băng Mi rời đi rất xa.

Trong hư không chỉ còn âm thanh tang thương quanh quẩn.

- Nghiệt duyên.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1085: Hai năm.

Một trận chiến này, có thể nói Tu Chân Liên Minh tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Hư Không Tử bỏ mình, Tiên Quân Phong Điên không biết đi đâu, lại tổn thất rất nhiều Tiên nhân.

Cuối cùng số người có thể trở lại Tổng bộ Liên minh đã không còn nhiều lắm.

Tin tức về một trận chiến đó giống như hoa tuyết rơi, truyền đi khắp nơi. Gần hai tháng sau, gần như toàn bộ người của Liên Minh Tinh Vực đều biết về việc này.

Một đám người hoặc là không tin hoặc lâm vào khiếp sợ, hoặc trong lòng nổi lên tâm tư khác với đủ các loại suy tính.

Trong đó đa số là không tin Tu Chân Liên Minh vô cùng khổng lồ lại có thể bị một đòn nghiêm trọng như thế. Chỉ có điều theo thời gian, lời đồn về cảnh tượng ngày đó lại càng nhiều, lại thêm ba tháng trôi qua cũng khiến cho người ta không thể không tiếp nhận sự thật ấy.

Càng làm cho những tu sĩ này khiếp sợ đó là Tứ Thánh Tông lại xuất hiện. Theo tin đồn, Chu Tước Thánh Hoàng của Tứ Thánh Tông giáng lâm, thi triển Thái cổ Tứ Thánh khí, đánh trọng thương thành viên Liên Minh Trưởng lão đoàn Thiên Vận Tử, phong ấn một Tiên Đế mới thức tỉnh.

Việc này có thể nói là long trời lở đất khiến cho tất cả tu sĩ đều chấn động, làm lộ ra vẻ không tin và sự hoảng sợ chôn sâu trong tâm thần.

Bóng dáng của Tứ Thánh Tông cũng dần dần xuất hiện trong Liên Minh Tinh Vực, theo lời đồn không ngừng truyền khai, cũng chậm rãi khắc sâu trong lòng mọi người.

Bá chủ ngày nào, phàng phất như một con mãnh thú ngủ say sau vạn năm, lần nữa đã thức tỉnh.

Cùng lúc đó, bên phía La Thiên cũng hiếm thấy đình chỉ công kích, phảng phất như đang cân nhắc mức độ thật giả của tin tức về một cảnh tượng này.

Gần như tất cả tu sĩ bên ngoài tổng bộ Liên Minh Tinh Vực, dưới tin tức khó có thể tin này đều trầm mặc chờ đợi thông tin phản hồi từ phía Tu Chân Liên Minh.

Từ khi Tu Chân Liên Minh thành lập tới nay, phàm là người trêu chọc tới nhất định đều chết không toàn thây, phải chống chịu lại lửa giận và sự trả thù không ngớt của của Tu Chân Liên Minh.

Chỉ có điều, khi gần như tất cả mọi người đều chờ đợi động thái của Tu Chân Liên Minh thì Tu Chân Liên Minh lại rơi vào trầm mặc, không truyền ra bất cứ hành động nào.

Thời gian thong thả trôi qua, lại qua thêm ba tháng.

Dần dần, càng ngày càng có nhiều tu sĩ, nổi lên cảm giác bất ổn trong lòng. Sự trầm mặc hiếm thấy của Tu Chân Liên Minh đại biểu cho hàm nghĩa rằng một lần nổi lên bùng nổ long trời lở đất trước đó, có thể tổng bộ Tu Chân Liên Minh đã bị một đả kích đến khó có thể tưởng tượng được…

Mà lúc này đây, Trì Thiên đại trận bên ngoài tổng bộ của Tu Chân Liên Minh lại được dẫn động, ngăn cách hết thảy liên hệ trong ngoài, do đó lập tức dẫn nổi lên một hồi sóng gió.

Bên phía La Thiên lập tức lao tới. Vô số tu sĩ La Thiên điên cuồng công kích hết thảy sự kháng cự của Liên Minh Tinh Vực, giống như thủy triều, không ngừng dâng lên.

Một tháng sau khi toàn quân La Thiên triển khai công kích trên diện rộng, Thi Âm Tông cực kỳ thần bí mạc trắc trong Liên Minh Tinh Vực đột nhiên truyền ra tuyên bố tuyệt không tham dự vào chiến tranh giữa La Thiên và Liên Minh mà chiếm cứ bộ phận tinh vực phía Nam của Liên Minh. Ngoài ra hoàn toàn phong tỏa, ngăn cản hết thảy tu sĩ không thuộc Thi Âm Tông tiến vào khu vực này.

Một khi xâm nhập vào Nam bộ sẽ lọt vào công kích hủy diệt của Thi Âm Tông.

Thi Âm Tông trung lập lập tức khiến Liên Minh Tinh Vực nổi lên một hồi sóng gió, khiến mọi người lâm vào khiếp sợ.

Nhưng lúc này đây, tổng bộ của Tu Chân Linh Minh vẫn trầm mặc như cũ. Không có mệnh lệnh của Tổng bộ, trong khoảng thời gian ngắn, hết thảy lực lượng của Liên Minh Tinh Vực không thể ngưng tụ, đơn đọc đối kháng với sự tấn công điên cuồng của phía La Thiên.

Chỉ có điều như thế cũng rất khó có thể hình thành sự kháng cự chân chính. Dưới sự dũng mãnh công kích không ngừng của tu sĩ La Thiên, phía Liên Minh liên tiếp bại lui. Cuối cùng trải qua một năm chém giết, toàn bộ phía Bắc của Liên Minh Tinh Vực đã trở thành đất của La Thiên. Phía La Thiên thành công chiếm cứ phía Tây, phía Bắc, gắn thành một mảnh!

Thời gian kể từ khi xuất hiện lời đồn đại liên quan đến Tiên Đế động phủ trước đó đã trôi qua khoảng hai năm. Trong hai năm này, không có tin tức gì từ Liên Minh Tổng bộ truyền ra. Đại trận hoàn toàn phong bế, ngăn cản hoàn toàn người nào muốn tiến vào.

Từ xa nhìn lại, Liên Minh tổng bộ không còn vẻ náo nhiệt mê hoặc như trước mà giống như một mảnh tử vực. Lời đồn nổi lên khắp nơi liên quan đến việc Liên Minh tổng bộ đã bị người ta nhổ tận gốc, không còn người nào sống liên tiếp được truyền ra trong hai năm qua.

Dần dần, những người ngày xưa cực kỳ kỳ vọng vào Liên Minh Tinh Vực nay đã trở thành thất vọng. Cuối cùng bọn họ tuyệt vọng, hình thành các liên minh to nhỏ, trở thành cát cứ, tự tạo một thế lực riêng. Vô số tông phái mới mọc lên khắp nơi như nấm mọc sau mưa.

Những thế lực này, hoặc chiếm cứ ba năm tu chân tinh, tập hợp tất cả tu sĩ mà thành, hoặc chiếm cứ hơn mười tu chân tinh, tự thành một tông phái.

Càng nhiều đó là nguyên các Thất cấp tu chân quốc, mất đi sự quản lý của Tu Chân Liên Minh , lập tức độc lập giống như là trường hợp Thi Âm Tông.

Trong những thế lực này, cường đại nhất có tứ phương, trong đó có hai thế lực mới, phân biệt ở trong Liên Minh Tinh Vực, gần như hai Bát cấp tu chân quốc: Xuất Trứ Quốc và Lô Địch Quốc.

Hai Bát cấp tu chân quốc này lực lượng gần như được bảo tồn hoàn hảo, sau khi Tu Chân Liên Minh mai danh ẩn tích một năm rưỡi thì cùng nhau tuyên bố độc lập!

Hai phương thế lực khác là trong bối cảnh Tu Chân Liên Minh không có động tĩnh, thôn tính nhau, ngưng tụ mà thành một tân thế lực, phân biệt là Thiên Nhân Điện và Địa Tà Môn!

Ngoài tứ phương thế lực này còn có một số thế lực nhỏ phân tán. Toàn bộ lực lượng của Tu Chân Liên Minh tồn tại ở trung tâm của Liên Minh Tinh Vực.

Sau khi chiếm cứ phía Tây và phía Bắc, phía La Thiên cũng không thỏa mãn. Mục tiêu trước mắt của bọn họ là Thi Âm Tông ở phía Nam, Tu Chân Liên Minh ở trung tâm và Liên minh thần bí ở phía Đông.

Không đến vạn bất đắc dĩ La Thiên cũng không muốn va chạm với Thi Âm Tông. Còn về phía Đông, theo La Thiên phân tích thì đó là nơi mà hai năm qua đã trở thành lãnh địa của Tứ Thánh Tông, chẳng qua vẫn chưa có căn cứ rõ ràng mà thôi!

Đối với Tứ Thánh Tông, phía La Thiên lại càng thêm kiêng kị, thậm chí còn kiêng kị hơn cả Thi Âm Tông.

Do đó, Tổng bộ và Liên Minh còn sót lại ở trung ương rõ ràng là lựa chọn tốt nhất. Ngay tại khi đại quân tu sĩ La Thiên chuẩn bị tấn công, sắp sửa xuất kích thì đại trận bên ngoài Liên Minh tổng bộ đột nhiên ầm ầm vận chuyển sau hai năm phong bế.

Liên Minh Tổng bộ mở ra ngay lập tức khiến cho Liên Minh Tinh Vực như nhấc lên một hồi sóng gió, khiến cho bước tấn công của La Thiên lập tức phải đình chỉ lại.

Ngay cả Thi Âm Tông cũng lập tức phải nghe ngóng.

Càng không cần phải nói tới những tu sĩ thuộc Liên Minh ngày trước nay tự lập thành tân tông phái. Khi mà tất cả mọi người đang quan vọng về phía Liên Minh Tổng bộ, Liên Minh Tổng bộ cũng không vì một đám tân tông phái mà chỉnh hợp một cách mạnh mẽ mà tùy ý một đám này tồn tại, đồng thời phát động một đạo Truy sát lệnh!

"Giết Vương Lâm! Người này ở La Thiên Tinh Vực từng dùng tên giả là Hứa Mộc, đạo hiệu là Ma Đạo Tử, Chính phẩm Lôi Tiên! Hiện nay là tộc nhân Chu Tước Thánh Tông của Tứ Thánh Tông! Phàm người nào lấy được nguyên thần của hắn thì sẽ lấy được truyền thừa Tiên giới năm đó của Tu Chân Liên Minh!"

Trừ bỏ Truy sát lệnh ra thì Liên Minh Tổng bộ cũng truyền ra một đạo Phong mệnh!

"Những tu sĩ của Tu Chân Liên Minh hình thành tân thế lực, nếu thủ hộ Tổng bộ một giáp thời gian trước La Thiên tu sĩ thì có thể tiến nhập Liên Minh Trưởng lão đoàn, được thừa hưởng một phần lực lượng truyền thừa Tiên giới! Nếu có người không chiến mà bỏ trốn thì khi Tu Chân Liên Minh sụp đổ cũng là thời khắc mệnh hồn vỡ vụn!"

Ngoài ra, khi Liên Minh Tổng bộ mở ra thì có đại lượng pháp bảo và ngọc giản Tiên thuật bay ra, được những tu sĩ của Liên Minh ngày xưa đạt được. Những pháp bảo và Tiên thuật này có thể nói là vô số vạn năm tích lũy của Tu Chân Liên Minh. Giờ phút này nó tràn ra đã có thể thấy được nguy cơ của Tu Chân Liên Minh Tổng bộ.

Sau khi phát ra hai đạo phong mệnh và đại lượng ngọc giản, pháp bảo, đại trận bên ngoài Tổng bộ Tu Chân Liên Minh lại lần nữa mở ra, hoàn toàn phong bế Tu Chân Liên Minh Tổng bộ.

Nhưng một lần mở ra ngắn ngủi kia cũng khiến cho đáy lòng tất cả tu sĩ của Liên Minh ngày xưa phát lạnh! Mệnh hồn của bọn họ không ở trong

tay chính mình. Người có tu vi càng cao thâm thì Liên Minh lại càng mạnh mẽ thu lấy mệnh hồn, phản kháng chỉ có thể là tử vong!

Do đó mới khiến cho Tu Chân Liên Minh thống trị tinh vực này vô số năm qua!

Đồng dạng, ngay tại khi đạo phong mệnh kia của Tu Chân Liên Minh truyền ra, phía Đông của Liên Minh Tinh Vực, Tứ Thánh Tông quật khởi!

Cũng giống như phân tích của phía La Thiên Tinh Vực, trong hai năm qua, Tứ Thánh Tông đã hoàn toàn chiếm cứ phía Đông tinh vực, tảo trừ hết thảy lực lượng, ngoại trừ Côn Hư chi cảnh!

Trong thời gian ngắn, toàn bộ Liên Minh Tinh Vực bị phân cách thành các mảnh nhỏ, trở thành nhiều thế lực trên chiến trường. Trong đó dù nói rằng La Thiên là mạnh nhất nhưng sự thần bí của Thi Âm Tông, uy danh của Tứ Thánh Tông cùng với Liên Minh còn sót lại sau khi đạt được pháp bảo và Tiên thuật mà còn không thể không đối kháng lại với La Thiên vì có điểm yếu nơi mệnh hồn khiến cho những thế lực này đạt được một sự cân bằng vi diệu!

Chỉ có điều Viêm Lôi Tử của La Thiên có mối thù truyền kiếp với Tu Chân Liên Minh, cũng sẽ không vì sự cân bằng này mà dừng lại, bước chân của những tu sĩ La Thiên lần nữa lại tiến về phần Liên Minh còn sót lại ở trong trung tâm của Tinh vực!

Chiến hỏa lại tràn ngập, tử thương không ngừng tăng lên theo chiến trường mở rộng!

Mà lúc này đây, ở trong Tứ Thánh Tông ở phía Đông Liên Minh, có một mảnh tinh vực bị thiêu đốt. Chỗ sâu bên trong tinh vực này, trên một khối đá màu trắng khổng lồ có một thanh niên khoanh chân ngồi!

Người này mặc một thân áo trắng, tướng mạo tầm thường nhưng tràn ngập một cỗ khí chất kỳ dị khiến hắn thoạt nhìn rất dáng điệu tiên phong đạo cốt. Hắn nhắm hai mắt, khuôn ngực phập phòng, hai khí long theo hai mũi hắn tràn ra, vờn xung quanh thân thể mấy vòng rồi mới lại theo mũi tiến vào trong cơ thể.

Trong quá trình này, khối đá bên dưới thanh niên này liền có đại lượng hỏa diễm màu trắng theo khí long hút vào trong cơ thể thanh niên này.

Hắn khoanh chân ngồi ở chỗ này đã hai năm. Trong hai năm này, hắn chưa từng rời khỏi nơi đây, bình tĩnh ngồi xuống thổ nạp, hấp thu hỏa lực trong khối đá này, trị liệu thương thế của nguyên thần và cơ thể.

Phía sau hắn còn có một lão giả. Lão giả này cực kỳ già nua, dường như đã mất đi tuyệt đại bộ phận sức sống. Trong hai năm này, hắn thỉnh thoảng lại nâng tay lên, điểm vào lưng của thanh niên phía trước.

Mỗi lần đầu ngón tay hắn hạ xuống, thân mình lão giả lại run rẩy, dường như nguyên lực vô biên trong cơ thể theo đầu ngón tay này tiến vào trong cơ thể của thanh niên.

Mà thanh niên kia đồng dạng cũng chấn động, một đầu tóc bạc tự động bay lên, sức nóng cực cao trong cơ thể lại càng tăng lên.

- Chu Tước Thánh Tông, lịch đại Thánh Hoàng đều cần học tập một loại thần thông tên là Chu Tước Cửu huyền biến. Thần thông này truyền thừa từ thời Thái cổ, là một trong những thần thông đỉnh trong thiên hạ ngày nay.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1086: Tin tức về Thanh Thủy.

Thanh niên này đúng là Vương Lâm, người rời khỏi Yêu Linh chi địa hai năm trước.

Hai năm trước, ở trong Yêu Linh chi địa, Vương Lâm bị trọng thương, thân thể tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, nguyên thần lại suy sụp đến độ sắp tiêu tan. Lại thêm một phen tâm thần bi thống liên quan đến Mộc Băng Mi khiến cho thương thế của hắn bùng nổ, rơi vào hôn mê.

Khi hắn tỉnh lại liền khoanh chân ngồi trên khối đá màu trắng này. Lão giả sau lưng hắn chính là Chu Tước Thánh Hoàng.

Hai năm qua, phân thân và bản tôn của Vương Lâm đã tách nhau ra, bản tôn chìm sâu vào bên trong tinh cầu Chu Tước Thánh Tông, còn phân thân lại khoanh chân ngồi nơi này, phân biệt chữa thương.

Hai năm qua, hỏa nguyên lực trong cơ thê Vương Lâm đột nhiên tăng mạnh. Tu vi hắn khi ở Yêu Linh chi địa đã cảm nhận được khí tức Tịnh Niết. Chẳng qua, giữa Khuy Niết và Tịnh Niết còn cần một sự minh ngộ ý cảnh mới có thể đột phá được.

Minh ngộ ra ý cảnh này không thể cưỡng cầu, càng không thể nóng vội nếu không lại càng trì trệ, không thể tiến tới. Trong hai năm này, linh đài Vương Lâm thanh minh, không ngừng hấp thu hỏa nguyên lực. Lúc này trong cơ thể hắn, nguyên lực vô biên, đã đạt tới đỉnh phong.

- Chu Tước Cửu Huyền biến, trải qua biến đổi liền làm cho uy lực của thần thông tăng trưởng bội phần. Chẳng qua, thần thông Cửu huyền lại cực kỳ sâu sắc, huyền bí. Lịch đại Chu Tước Thánh Hoàng có rất ít người mới có thể tu luyện tới đỉnh điểm.

Lão giả phía sau Vương Lâm lại nâng tay phải lên, điểm vào lưng Vương Lâm.

Ngay lập tức có một cỗ nguyên lực theo ngón tay của lão dung nhập vào trong cơ thê Vương Lâm.

- Lấy tu vi của ngươi, nhất là Chu Tước lần thứ hai giác tinh, xuất hiện Bạch sắc Chu Tước, lại có thêm Hỏa khải Chu Tước, có thể tu thành đệ nhất biến trong Cửu huyền biến!

Ngọn lửa toàn thân Vương Lâm mạnh mẽ hướng ra bên ngoài bành trướng, từng trận âm thanh bang bang không ngừng vang lên, truyền ra bốn phía. Nó giống như tiếng sấm quanh quẩn khắp tất cả các tinh cầu trong tinh vực bị thiêu đốt này!

Trên một tu chân tinh trong Chu Tước Thánh Tông có một ngọn núi thông thiên. Trên ngọn núi này tràn ngập hỏa diễm, phảng phất như không ngừng thiêu đốt nhưng kỳ dị là dưới ngọn lửa như vậy mà vẫn có thảm thực vật tồn tại. Tuy thực vật không phải có màu lục mà là màu đỏ thẫm nhưng đúng là cây cối phu khắp cả núi đồi.

Cơn gió nhẹ thổi đến mang theo một tia sóng nhiệt khiến cho lá cây phát ra tiếng động sàn sạt, cùng với âm thanh như tiếng sấm kia truyền đến dung hợp lại, có thêm một cỗ ý nhị!

Trên đỉnh ngọn núi có một người khoanh chân ngồi. Người này có một cái đầu rất lớn, thân mình thấp bé, hai mắt khép kín, chậm rãi thổ nạp.

Nháy mắt khi âm thanh như tiếng sấm truyền tới, người này mở hai mắt ra, nhìn lên không trung, thần sắc là một mảnh bình tĩnh.

- Chủ nhân vẫn đang tiếp tục tu hành… Ta cũng phải nhanh chóng thích ứng với khối thân thể mới này!

Hắn đúng là Đại Đầu!

Nhục thân của Đại Đầu bị sụp đổ ở Yêu Linh chi địa, sau khi đi vào Chu Tước Thánh Tông, dưới sự trợ giúp của vài Trưởng lão Toái Niết, lấy hỏa làm thân, lấy mộc làm cốt, lấy thiên địa nguyên lực làm huyết mạch, lấy ý niệm của Đại Đầu lần nữa ngưng tụ một thân thể giống y như trước.

Khối thân thể này cần Đại Đầu không ngừng quen thuộc và tế luyện sau đó mới có thể chịu đựng được những thần thông còn mạnh hơn lúc trước.

Trên ngọn núi này cũng không phải chỉ có một mình Đại Đầu. Bên trong một chỗ lõm xuống cách đó không xa, Lôi Cát với một đầu mồ hôi nóng đang khoanh chân ngồi xuống thổ nạp, trước mặt hắn còn có một bình ngọc nhỏ màu đỏ, bên trong ẩn chứa đan dược dùng để cung cấp cho hắn hấp thu.

Tiếng sấm bang bang giữa không trung dần dần biến mất, truyền về phương xa, tràn ngập cả tinh vực bị thiêu đốt này. Trên một tinh cầu còn

xa hơn nữa, một tinh cầu không có chút quy tắc nào cả có một mảnh sa mạc màu đỏ kéo dài ngàn dặm. Lúc này gió lốc đang không ngừng gào thét.

Cơn gió lốc này che cả trời, cuồn cuộn dâng lên đại lượng đất cát, vờn quanh bốn phía. Trong sự va chạm của đất cát làm tóe lên vô số đốm lửa, ẩn chứa nhiệt độ cực cao.

Ngay cả gió do con gió lốc này thổi ra cũng giống như sóng nhiệt vậy.

Khoảng khắc khi tiếng sấm giữa không trung truyền đến, con gió lốc này chợt đình chỉ một chút, bên trông lập tức biến ảo ra một cơn lốc xoáy, hướng về bên ngoài khuếch tán ra, lộ ra một người đang khoanh chân ngồi ở sâu bên trong

Người này thân mình dài rộng, phảng phất như một tòa núi thịt. Chẳng quan thân thể người này chằng chịt cơ nhục, tràn ngập mồ hôi nhưng không chút nào thấy cơ nhục co giãn.

Lau đi mồ hôi trên mặt, lão giả cơ bắp này nhìn lên không trung, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, lắc đầu nói:

- Từ ngày gặp phải tên Vương Lâm này, lão phu như bị toàn những điều không may quấn lấy thân, hết suýt chết lại trọng thương… May mà người này không phải là hạng người thiếu tình cảm. Bên trong Chu Tước

Thánh Tông này so với ngoại giới cũng an toàn hơn không ít. Phong ấn trước đó của Vương Lâm cũng đã sớm được cởi bỏ từ hai năm trước, tuy nhiên sau khi trải qua trận chiến Yêu Linh chi địa, mặc dù không có phong ấn, lão phu cũng không dám đối đầu với tên Vương Lâm này. Thần thông của người này quá mức đáng sợ!

Phù Phong Tử chỉ cần nhớ tới cảnh tượng Vương Lâm thi triển thần thông ở Yêu Linh chi địa cũng đủ khiến cho hắn kinh sợ, càng không nói tới ước mơ quay lại thời xa xưa.

Nhớ tới nắm tay vô cùng khổng lồ mà hắn chứng kiến năm đó, sự sợ hãi trong lòng Phù Phong Tử lại càng sâu đậm.

Tiếng sấm bang bang bang lan tràn, hướng về bốn phía không ngừng truyền ra.

Trên một tinh cầu bên ngoài tinh vực bị thiêu đốt. Tinh cầu này không lớn, mặt trên có hỏa diễm màu đỏ thẫm hợp thành một trận pháp. Trong khi trận pháp này vận hành, hỏa diễm dựng lên ngập trời, giống như lửa trại được đốt dựng lên.

Trung tâm của trận pháp này có một nam tử khoanh chân ngồi. Vẻ mặt tà khí của nam tử này ẩn chứa một sự bá đạo khôn cùng. Trong khi thổ nạp, một cỗ sát khí ẩn chứa trong người hắn tràn ngập ra cả bốn phía.

Trên đỉnh đầu của người này có lơ lửng một khối huyền băng đang không ngừng phát ra hàn khí. Bị trận pháp vận hành, ngọn lửa ngưng tụ đến đều có một bộ phận dung nhập vào bên trong hàn băng này. Lúc này, sau khi tiến hành một vòng chuyển hóa bên trong huyền băng nó liền tràn ra cho nam tử bên dưới hấp thu.

Theo hắn hấp thu, thương thế trong cơ thể hắn dần dần khỏi hẳn, lại còn cường đại hơn trước đây không ít. Quan trong nhất là độc tố trong cơ thể hắn dưới áp lực băng hỏa song trùng đang không ngừng tiêu giảm.

Tiếng sấm ầm ầm trong không trung truyền qua, nam tử này mở phắt hai mắt ra, đại lượng mồ hôi theo trán chảy xuống. Dù có huyền băng ở trên đầu nhưng nhiệt độ cực cao nơi này cũng khiến toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi.

- Lão tử chịu không nổi nữa!!!

Nam tử này hét lớn một tiếng, thân mình nhảy dựng lên, cả người bám vào khối huyền băng kia, lập tức thân mình giãn ra, lộ ra biểu tình thoải mái. Chỉ có điều hắn thoải mái không được lâu, một tiếng hừ lạnh từ phương xa đã truyền tới.

- Ngươi nếu không muốn độc phát thân vong thì hãy xuống dưới cho lão phu!

- Địa phương này của các ngươi quá nóng, nếu không phải huynh đệ của lão tử ở trong này, lão tử đã sớm rời đi rồi!

Nam tử này lại càng ôm chặt khối huyên băng, hấp thu từng ngụm hàn khí bên trong.

Đúng lúc này có một đạo hồng quang từ phương xa xé gió lao tới, khoảnh khắc tới gần nam tử này liền hóa thành một lão giả, lão giả này chính là một trong những Toái Niết Trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông. Hắn cau mày, tay phải vỗ một cái vào hư không.

Chỉ nghe ầm một tiếng, nam tử kia lập tức thoát ly khỏi khối huyền băng, rơi xuống mặt đất.

- Tư Đồ tiểu tử, nếu lão phu đã phụng mệnh Thánh Hoàng, toàn lực giúp ngươi giải khai độc tố thì ngươi nhất định phải nghe theo hết thảy sự phân phó của ta. Nếu không đừng trách lão phu giáo huấn ngươi!

Nam tử này chính là Tư Đồ Nam. Sau khi hắn bị trọng thương ở Yêu Linh chi địa, độc tố trong cơ thể bùng nổ. Nếu không phải là Chu Tước Thánh Tông thì sợ là căn bản không thể sống quá hai năm.

Chỉ có điều, hai năm qua đối với hắn mà nói thì cũng cực kỳ thống khổ. Mà căn nguyên của hết thảy sự thống khổ này chính là lão già cực kỳ đáng ghét trước mắt này! Bất kể thái độ của Tư Đồ Nam như thế nào

cũng đều không có chút tác dụng. Lão già này cực kỳ cương quyết, gần như luôn luôn không rời đi khỏi hắn trăm trượng, chỉ hơi phân tâm lập tức có thần thông đánh tới.

- Toái Niết mà đã giỏi lắm sao?! Ngươi chờ đó cho lão tử! Sớm muộn gì cũng có một ngày lão tử khiến ngươi thử qua cái cảm giác bị chưng cất xem nó như thế nào!

Tư Đồ Nam không cam lòng bò dậy, khoanh chân ngồi dưới huyền băng, tiếp tục thổ nạp!

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ mỉm cười. Hai năm qua hắn đúng là có chút xem trọng tên Tư Đồ Nam này. Mặc dù ra mặt xuất thủ ngăn cản đối phương hấp thu huyền băng nhưng hết thảy đều là vì Tư Đồ Nam mà thôi!

Vả lại khi hắn ra tay đều cũng rất đúng mức, không làm thương tổn đến Tư Đồ Nam. Lúc này nghe vậy, hắn cười nói:

- Được, lão phu chờ ngày đó đến.

- Ngươi chờ đó!

Tư Đồ Nam lật lật mí mắt. Trên thực tế trong lòng hắn cũng hiểu rõ, lão già này chính là vì bản thân mình mà thôi. Chỉ có điều nhiệt độ này khiến hắn thật sự không thể chịu đựng được! Càng quan trọng là hai năm qua hắn bị hạn chế tự do. Mỗi lần nhớ tới cuộc sống như vương giả năm nào lại khiến Tư Đồ Nam thở dài tiếc nuối.

- Tiểu nương bì ở Phượng Lật Tinh kia cũng hãy chờ lão phu đấy!

Tiếng sấm gào thét qua tinh không, dần dần biến mất.

Vương Lâm thở sâu, hai tay bấm quyết vung ra phía ngoài. Lập tức khối đá màu trắng dưới thân hắn lập tức dũng hiện ra nhiệt độ cực cao, mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể hắn.

Lão giả phía sau Vương Lâm sắc mặt càng trở nên tái nhợt, tử khí trên người càng đậm, khàn khàn nói:

- Lão phu sợ là kiên trì không được bao lâu… Hy vọng trước khi sinh cơ chấm dứt, lão phu có thể chứng kiến ngươi tu luyện thành công Cửu huyền đệ nhất biến! Như thế thì lão phu đã có thể yên tâm giao Chu Tước Thánh Tông lại cho ngươi! Chỉ khi nắm giữ Cửu huyền đệ nhất biến mới có thể khống chế được Thái cổ Thánh khí của Chu Tước Thánh Tông.

Trong khi Vương Lâm khoanh chân, hắn thu hồi hai tay lại, từng trận nhiệt khí tiến vào trong cơ thể, theo kinh mạch vận chuyển. Hắn thở ra một ngụm nhiệt khí thật sâu rồi mở hai mắt ra.

Không cách nào có thể hình dung ra đây là cái dạng đôi mắt gì! Chỉ có thể nói đôi mắt này rực rỡ tinh quang, phảng phất như bao hàm hết thảy thiên địa. Đôi mắt này sáng đến độ bất kỳ ai nhìn vào đều phải cúi đầu, bên trong ánh mắt này ẩn chứa một cỗ cơ trí có thể thông hiểu hết thảy.

- Thánh Hoàng hãy cứ yên tâm! Ta sẽ cố hết sức!

Vương Lâm bình tĩnh nói.

- Trước đây ngươi đã nói là nghi ngờ rằng Thanh Long Thánh Hoàng đang bị vây khốn ở Vũ chi Tiên giới. Việc này quá lớn… Chẳng qua, việc mở ra Vũ chi Tiên giới lại nằm trong tay của Tu Chân Liên Minh. Dù sao Tu Chân Liên Minh đạt được tuyệt đại bộ phận truyền thừa, không có Vũ chi Tiên tinh thì không thể mở ra được… Lấy thực lực trước mắt của Tứ Thánh Tông ta còn chưa thể đối kháng lại Tu Chân Liên Minh. Lão phu sẽ nghĩ biện pháp đạt được Vũ chi Tiên tinh. Chỉ có điều sau khi tới tay thì việc nghĩ cách cứu viện Thanh Long Thánh Hoàng là phụ thuộc vào ngươi!

Trong thanh âm của lão già lộ ra vẻ mệt mỏi. Hắn còn sống tới hôm nay, bất kể là tâm thần hay thân thể đều đã mệt mỏi đến cực độ. Chỉ có điều hắn không yên lòng về Tứ Thánh Tông nên mới cắn răng kiên trì tới hôm nay. Mỗi ngày hắn đều phải chịu đựng sự thống khổ vô tận về thể xác.

- Nhưng có tin tức gì về sư huynh Thanh Thủy của ta hay không?

Vương Lâm lâm vào trầm mặc, trong khi tiếp tục nhắm mắt thổ nạp thì nhẹ giọng nói.

- Cái tên Tiên Quân Thanh Thủy lão phu đã sớm nghe như sấm đánh bên tai. Hành tung của hắn, Tứ Thánh tông đã triển khai toàn lực cũng chỉ có thể tra xét ra rằng hiện tại hắn đang ở nơi trung tâm của Liên Minh Tinh Vực, cũng chính là trong phạm vi Tổng bộ Liên Minh Tinh Vực! Lão phu nghi ngờ rằng hai năm phong tỏa của Liên Minh tổng bộ có quan hệ rất lớn với Thanh Thủy này!

Lão già trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1087: Cửu Huyền đệ nhất biến

Vương Lâm trầm mặc, một cảm giác cực kỳ buồn dâng lên trong lòng. Hành động của Thanh Thủy không ai có thể ngăn trở. Than thầm một tiếng, Vương Lâm lại nhắm hai mắt lại, đắm chìm vào trong thổ nạp.

- Lão phu biết quan hệ giữa ngươi và Thanh Thủy, đợi sau khi ngươi tu thành Cửu Huyền đệ nhất biến, khi mà lão phu lấy được Vũ chi Tiên tinh thì có lẽ cũng nhận được thông tin chính xác về Thanh Thủy!

Lão giả nhìn thoáng qua Vương Lâm phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ hiền lành.

Tiểu bối trước mặt này là hy vọng của hắn, cũng là hy vọng của Chu Tước Thánh Tông.

Vì người này hắn có thể không tiếc hết thảy!

“Với những nguy cơ trong Yêu Linh chi địa mà vẫn không quên bạn bè. Lúc này sau khi đã an nhàn vẫn không quên Thanh Thủy kia. Người như thế này xứng đáng để lão phu yên tâm giao phó Chu Tước Thánh Tông, càng yên tâm mà truyền thụ thần thông bắt buộc phải có này…”

Lão giả âm thầm gật đầu, lại nâng tay phải lên lại điểm vào lưng của Vương Lâm, nguyên lực trong cơ thể lão không ngừng dũng mãnh tiến nhập vào cơ thể Vương Lâm, dung nhập vào nguyên thần, vờn quanh hỏa chủng ở trong nguyên thần.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đảo mắt đó lại đã qua thêm một năm. Trong một năm này, thế cục trong Liên Minh Tinh Vực cũng không có nhiều

biến hóa, phân tranh vẫn còn, chiến hỏa không ngừng!

Tứ Thánh Tông ở phía Đông Liên Minh Tinh Vực cũng không bị cuốn vào quá mức. Chỉ là bởi vì một đạo phong mệnh nhằm vào Vương Lâm từ phía Liên Minh Tổng bộ mà có một số kẻ cả gan lẻn vào trong phạm vi của Tứ Thánh Tông.

Chẳng qua những người này không thể nhấc lên được biến hóa gì, toàn bộ đều bị những tộc nhân canh gác của Tứ Thánh Tông chém giết. Dù là một số kẻ có tu vi cao thâm tránh qua được sự tuần tra của tộc nhân, nhưng sau khi tiến sâu vào bên trong cũng sẽ bị Trưởng lão của Tứ Thánh Tông tiêu diệt sạch sẽ.

Cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh vẫn dai dẳng. Nhưng nơi Thi Âm Tông lại là một mảnh bình tĩnh, chỉ là trên chiến trường thỉnh thoảng lại xuất hiện người của Thi Âm Tông.

Bọn họ xuất hiện nhằm sưu tầm xác người chết hoặc phần thi thể còn sót lại. Mặt khác cũng là để liên hệ với các thế lực của song phương, làm nổi lên nghề buôn bán thân thể!

Chiến tranh không dứt khiến Thi Âm Tông rất hoan nghênh, số lượng lớn thân thể không ngừng được đưa ra, không ngừng đưa về các thế lực lớn trong La Thiên và Liên Minh Tinh Vực.

Đồng dạng, tiên ngọc, pháp bảo, tài liệu, thân thể cũng cuồn cuộn tiến vào trong Thi Âm Tông.

Bên trong toàn bộ Liên Minh Tinh Vực, dường như chỉ có Côn Hư chi cảnh và Tứ Thánh Tông là tương đối bình yên, phảng phất như ngăn cách với nhân thế!

Trong một năm này, tốc độ thổ nạp của Vương Lâm đã càng lúc càng nhanh. Âm thanh bang bang từ trong cơ thể hắn nghe như tiếng sấm cũng không ngừng vang lên trong phạm vi Chu Tước Thánh Tông. Khiến cho tất cả tộc nhân dù có nhiều người chưa từng gặp qua nhưng đều ghi nhớ trong lòng.

Tất cả tộc nhân đều biết được người truyền ra âm thanh như tiếng sấm này là Vương Lâm, là hy vọng cho chức Thánh Hoàng mà toàn bộ Chu Tước Thánh Tông đều đang chờ đợi. Tuy nhiên, phàm là nơi có người ở thì sẽ có phân tranh, có tranh giành quyền lực.

Bên trong Chu Tước Thánh Tông cũng là như thế. Cũng không phải tất cả mọi người đều tán thành Vương Lâm. Ngược lại, cũng có không ít tộc nhân xuất hiện mâu thuẫn với hắn.

Nhất là những người mà Chu Tước Thánh Tông đã lựa chọn bồi dưỡng phát triển thành Thánh Hoàng, Từ trong vô số tộc nhân tuyển chọn ra được ba người, là ba người cực kỳ không cam lòng. Thậm chí một số tu sĩ thuộc thế hệ trước cũng vì sự an bài của Thánh Hoàng mà có chút bất mãn.

Chẳng qua uy nghiêm của Thánh Hoàng quá lớn khiến cho những người này không dám không nghe theo.

Thời gian ba năm, mỗi ngày mỗi đêm, Vương Lâm dường như chưa bao giờ đình chỉ thổ nạp. Nhất là Chu Tước Thánh Hoàng phía sau hắn không ngừng đem nguyên lực của tự mình truyền vào trong cơ thể của Vương Lâm. Hơn nữa là nhiệt độ cực cao nơi khối đá hai người ngồi khiến cho tu vi của Vương Lâm ngày càng tinh tiến.

Thương thế nơi nguyên thần của hắn đã hoàn toàn hồi phục. Hỏa chủng dưới sự dung nhập không ngừng của hỏa diễm phảng phất như sắp sửa hòa tan, tản mát ra lực lượng vô biên, tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Trên cánh tay phải của hắn có bảy hỏa diễm đồ đằng như ẩn như hiện.

Sự vận chuyển lực lượng vô biên trong cơ thể chính là nguyên nhân gây ra âm thanh bang bang như tiếng sấm kia.

Theo không ngừng hấp thu, một ngày này, hỏa nguyên lực trong cơ thể hắn dĩ nhiên đã đạt tới cực hạn, giống như muốn đem thân thể hắn bạo vỡ vậy.

Từng trận cảm giác tê tái bất chợt truyền khắp toàn thân Vương Lâm. Trong nháy mắt này, Vương Lâm mạnh mẽ mở trừng hai mắt ra, hai tay bấm quyết nhanh chóng liên tục điểm xuống thân thể. Mỗi lần ngón tay

hắn hạ xuống, nguyên lực vô biên trong cơ thể hắn đều tiêu tan chút ít trong chốc lát.

Tiên tiếp điểm xuống bảy lần, nguyên lực sắp sửa bùng nổ trong cơ thể lập tức tiêu tan gần như không còn chút gì. Cảm giác tê toái trong cơ thể cũng theo đó biến mất, chỉ có mồ hôi toàn thân cũng khiến quần áo của hắn ướt nhẹp, hóa thành từng mảnh bạch khí bay lên không.

- Đây là lần thứ tám…!

Vương Lâm thở ra một hơi thật dài, chậm rãi nói.

Ba năm qua, một cảnh tượng như vừa rồi, Vương Lâm đã trải qua tám lần. Mỗi lần đều là nguyên lực trong cơ thể hắn đạt tới đỉnh phong, thân thể hắn không chịu nổi, sắp sửa tự bạo thì hắn nhanh chóng đem hỏa nguyên lực toàn thân không ngừng nén ép, khiến cho thân thể chịu đựng được càng nhiều nguyên lực.

Bốn lần đầu tiên đều là do Chu Tước Thánh Hoàng ra tay áp chế phong ấn nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm.. Mấy lần sau là tự Vương Lâm thực hiện. Khoảnh khắc khi nguyên lực trong cơ thể bị áp chế, trên cánh tay phải của Vương Lâm vốn có bảy hỏa diễm đồ đằng lại nhiều thêm một cái.

Tám đồ đằng vờn quanh, chỉ còn thiếu một cái liền trở thành một hình tròn đầy đủ.

- Cửu Huyền đệ nhất biến, lấy chín thế tu hành ý, cần ngươi không ngừng hấp thu hỏa lực, áp chế thành chín hỏa diễm đồ đằng. Vận ý của chín hỏa diễm đồ đằng này tượng trưng cho chín thế tu hành của ngươi. Sau đó toàn bộ bùng nổ, mượn lực lượng chín thế có thể che cả trời này, toàn bộ ẩn dấu trong một thể, tiến tới phong ấn, trở thành Cửu Huyền đệ nhất biến! Chữ biến ở đây không phải là biến hóa mà là biến cường. Khiến ngươi ở đệ nhất biến bộc phát ra oai lực cực lớn. Chỉ như thế lão phu mới có thê yên tân khiến ngươi trở thành Thánh Hoàng, cũng yên tâm để ngươi đi Tu Chân Liên Minh!

Thanh âm già nua của Chu Tước Thánh Hoàng vang lên phía sau Vương Lâm.

- Chỉ có điều thời gian của lão phu không còn nhiều nữa. Những ngày gần đây lão phu nhiều lần cảm giác được tử vong bao phủ. Ta cần phải khiến ngươi hấp thu nguyên lực thế thứ chín nhanh hơn. Quá trình này sẽ rất thống khổ! Ngươi phải cố gắng mà chịu đựng. Ngươi đồng ý chứ!?

Vương Lâm trầm mặc, một lúc lâu sau hắn gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiên định!

- Được!

Vẻ tán thưởng trong mắt Chu Tước Thánh Hoàng càng đậm nhưng cũng có đôi chút tiếc nuối, hạ giọng nói:

- Nếu là phân thân của lão phu năm đó truyền cho ngươi Chu Tước ấn ký, và khiến ngươi Chu Tước giác tỉnh sớm hơn một chút thì… Ài!!!

Chu Tước Thánh Hoàng lắc đầu, không nói thêm nữa. Hắn thở sâu, hai tay vỗ xuống khối đá. Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, toàn thân hắn bay lên cao, lộn đầu ngược xuống , đỉnh đầu áp vào thiên linh của Vương Lâm. Hai tay hắn bấm quyết quét ra xung quanh.

Trong âm thanh ầm ầm, hỏa nguyên lực trong cơ thể Chu Tước Thánh Hoàng điên cuồng theo linh cái của Vương Lâm dũng mãnh tiến vào trong cơ thê hắn. Ngoài ra khối đá màu trắng dưới thân Vương Lâm lại tràn ra nhiệt độ cực cao, hóa thành một ngọn lửa nhè nhẹ, hỏa lực dũng mãnh tiến vào cơ thể Vương Lâm.

Do đó, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm bạo tăng với một mức độ khó có thể tưởng tượng được. Chẳng qua cường hoành như thế này mang tới sự thống khổ thì thường nhân cũng khó có thể chịu đựng.

Mặc dù là Vương Lâm cũng toàn thân lập tức tản mát ra bạch khí nồng đậm. Bạch khí này chính là mồ hôi của hắn hóa thành! Theo nguyên lực dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, cảm giác thống khổ như bị bạo hành này khiến diện mạo của Vương Lâm cũng phải vặn vẹo. Từng tiếng gầm nhẹ từ trong miệng hắn không ngừng truyền ra. Lúc này hắn dường như

rơi vào bên trong nộ hải cuồng lãng, đang không ngừng dãy dụa trong đau đớn!

Thời gian trôi qua, âm thành gầm gừ của Vương Lâm càng lúc càng lớn, cuối cùng như tiếng gầm rống. Gân xanh toàn thân hắn nổi hết lên, như muốn bạo khai. Nguyên lực trong cơ thể đột nhiên tăng mạnh, ngày càng trở nên mãnh liệt. Những âm thanh bang bang như tiếng sấm lại từ trong cơ thể hắn liên tục truyền ra, khuếch tán ra bốn phía.

Giờ khắc này, toàn bộ tinh vực bị thiêu đốt, toàn bộ mọi người đều có thể rõ ràng nghe được âm thanh thống khổ của hắn.

Đối diện với sự thống khổ này, Vương Lâm không thể trốn tránh, càng không thể chặt đứt được mối liên hệ với cảm giác đau đớn này mà phải vận dụng toàn bộ tâm thần để vận chuyện khối nguyên lực khổng lồ đang không ngừng dũng mãnh tiến vào trng cơ thể, nếu không thân thể hắn sẽ lập tức nổ tung.

Chu Tước Thánh Hoàng cũng đã rơi vào đường cùng nên mới buộc phải làm như thế. Một tháng gần đây hắn đã chân chính cảm giác được tử vong. Hắn biết hắn chỉ sợ không thể sống quá ba tháng nữa mà thôi

Ba tháng sau, thiên nhân đệ tam suy sẽ lại bùng nổ, hắn chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ! Thống khổ đến cùng cực khiến Vương Lâm gào rống long trời lở đất. Đến ngày thứ bảy, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm lần nữa lại đạt tới đỉnh. Chu Tước Thánh Hoàng ở trên đỉnh

đầu hắn lại càng thêm già nua, trong tử khí tràn ngập hắn ngã xuống phía sau Vương Lâm.

- Chết thì xá gì!!!

Sắc mặt của Chu Tước Thánh Hoàng xám như tro tàn nhưng hai mắt cũng lóe lên quang mang chờ mong, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trước người.

Hắn không sợ chết! Cái hắn sợ chính là chết mà không thể nhắm mắt được! Sợ là sau này Chu Tước Thánh Tông không có người nối nghiệp, sợ Chu Tước Thánh Tông tiêu tan! Chính mình phải thẹn với Tổ tiên, thẹn với toàn bộ Chu Tước Thánh Tông!

- Nhất định phải thành công!

Lức này đây Vương Lâm là toàn bộ hy vọng của hắn, là hy vọng khiến hắn có thể ngậm cười nơi chín suối!

Trong tiếng gào thét, toàn thân nguyên lực của hắn hướng về bên ngoài điên cuồng bùng nổ. Từ trong cơ thể hắn lại vang lên âm thanh ầm ầm như tiếng sấm nổ. Dưới sự tràn ngập của nguyên lực vô biên, sự thống khổ đến khó có thể tưởng tượng được, Vương Lâm nâng tay phải lên, đang muốn điểm vào chính ngực mình để phong ấn nguyên lực!

Ánh mắt của Chu Tước Thánh Hoàng lộ ra vẻ thất vọng nhưng cũng không ngăn cản. Hắn biết rất ít người có thể chịu đựng được sự thống khổ và mượn nó để trùng kích Cửu Huyền đệ nhất biến! Dù là làm như thế thì cơ hội thành công sẽ rất cao và giảm thiểu được rất nhiều thời gian.

“Có lẽ yêu cầu của ta đới với hắn đã quá cao… Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu tử mới tu đạo được hơn một ngàn năm mà thôi! Muốn trách cũng chỉ có thể đổi cho thời gian của ta không còn nhiều nữa!...”

Thần sắc của Chu Tước Thánh Hoàng lộ ra vẻ mệt mỏi, nội tâm than thầm, nhắm hai mắt lại.

Nhưng nháy mắt khi hai mắt hắn khép lại, tay phải Vương Lâm đang định phong ấn nguyên lực của tự thân lại thì đột nhiên dừng lại. Hai mắt hắn lộ ra vẻ kiên định, một quyết tâm quyết không quay đầu hiện lên trong mắt.

- Hỏa đồ đằng thứ tám, khai!

Vương Lâm giãy đầu một cái thật mạnh, truyền ra một tiếng gầm nhẹ! Lập tức hỏa diễm đồ đằng thứ tám trên cánh tay phải của hắn lập tức thiêu đốt lên trên. Ở trong tinh vực bị thiêu đốt này phảng phất như nở rộ một đóa hoa hỏa diễm.

Thân mình Vương Lâm nhảy dựng lên, gầm lên một tiếng long trời lở đất. Đóa hoa hỏa diễm kia lập tức lao thẳng lên về phía Vương Lâm, mạnh mẽ chui vào trong cơ thể hắn, lại tác động tới tất cả những hỏa diễm trong tinh vực này.

Giờ khắc này toàn bộ tinh vực thiêu đốt của Chu Tước Thánh Tông lâm vào trầm mặc! Giờ khắc này hết thảy sinh linh trong tinh vực này đều chấn động tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên…

- Cửu Huyền đệ nhất biến!

Bên trong Chu Tước Thánh Tông, đa số lão giả đều lộ ra dao động vì biết Chu Tước giác tỉnh! Chu Tước giác tỉnh không nhất định là Thánh Hoàng nhưng Cửu Huyền đệ nhất biến thì tất thành Thánh Hoàng. Là tượng trưng cho việc chuyển giao giữa hai Thánh Hoàng!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1088: Tân Thánh Hoàng

Vương Lâm lơ lửng ở giữa tinh không, xung quanh là một biển lửa. Sự thiêu đốt này tản ra từng trận sóng nhiệt và âm thanh gào rít vang khắp tinh không, vờn quanh toàn bộ Chu Tước Thánh Tông.

Trên cánh tay phải Vương Lâm, lúc này chỉ còn lại bảy đóa hỏa diễm đồ đằng. Hoa hỏa diễm bên ngoài thân thể hắn triển khai thành những tấm lưới, nở rộ như ánh mặt trời. Hỏa nguyên lực nồng đậm nhanh chóng tiến vào trong cơ thể Vương Lâm.

Trong cơ thể hắn, hỏa nguyên lực nồng đậm đến độ khó tưởng như một cơn phong bạo quét qua, âm thanh bang bang không ngừng vang lên trong thiên địa, khiến cho tất cả mọi người trong tinh vực đang thiêu đốt ở thời khắc này đều có thể rõ ràng nghe được.

Đau đớn kịch liệt như tê liệt tâm can Vương Lâm. Thân thể hắn lúc này như một cái bình mà lúc này đang phải đè ép một lượng nguyên lực lớn gấp chín lần. Do đó, có thể tưởng tượng được đau đớn đạt tới độ nào.

Chu Tước Cửu huyền biến chính là mượn chín thế nguyên lực đồng thời bùng nổ, sau khi không ngừng nén ép, cưỡng bức người ta phải tu hành, mở ra Củu Huyền đệ nhất biến!

Đau đớn trong cơ thể khiến cho bộ mặt Vương Lâm tràn đầy gân xanh. Gần như chỉ mới thừa nhận hai thế nguyên lực cũng đã khiến cho kinh mạch của hắn như đang phải chống lại sự bạo khai.

Nhưng nếu như thế mà từ bỏ thì cũng không phải như con người của Vương Lâm. Hắn cắn răng, không để ý tới mồ hôi đang túa ra ướt đẫm

thân mình, vùng vẫy nâng tay trái lên, lần nữa điểm lên trên hỏa diễm đồ đằng ở phía trên tay phải.

Hỏa diểm đồ đằng thứ bảy lập tức thiêu đốt, trực tiếp ở trên tay phải Vương Lâm nở ra, hóa thành một đóa hoa hỏa diễm. Cùng lúc đó, trong cơ thể Vương Lâm, thanh âm bang bang gần như đã đạt tới đỉnh, giống như những tiếng sấm, điêm cuồng hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Một mảnh sương máu lập tức theo lông tóc của Vương Lâm phun ra, vờn quanh trước người hắn. Chỉ có điều máu tươi này vừa xuất hiện lập tức đã bị ngọn lửa xung quanh thiêu đốt, hóa thành một mảnh huyết khí rồi tiêu tan.

Ba thế nguyên lực dung nhập vào trong cơ thể, cảm giác thân thể như muốn vỡ túng lại càng thêm kịch liệt. Toàn thân Vương Lâm run rẩy, không ngừng hướng về không trung gầm thét.

- Gầm!

Trong tiếng gầm rống này, ngoài thân thể hắn lập tức có những quang mang đỏ thẫm lóe lên, khải giáp màu đỏ hồng nháy mắt đã biến ảo ra, bao bọc lấy thân thể hắn.

Khoảnh khắc khi áo giáp này xuất hiện, nguyên lực nhiều vô kể trong cơ thể Vương Lâm như tìm được nơi phát tiết, lập tức điên cuồng tiến vào

bên trong áo giáp, khiến cho xích hồng khải giáp của Vương Lâm càng phát ra quang mang màu đỏ thẫm.

Trên khối đá cách đó không xa, Chu Tước Thánh Hoàng nhìn không chớp mắt về phía Vương Lâm, thần sắc lộ ra vẻ chờ mong và rất khẩn trương. Tay phải lão đã nâng lên, nếu Vương Lâm không chịu đựng được nữa thì hắn sẽ ra tay trước. Đệ nhất biến không thành công tuy khiến hắn thất vọng nhưng so với việc này thì tộc nhân giác tỉnh lần thứ hai này càng trọng yếu hơn.

- Lão phu đã quá nóng nảy rồi. Tư chất của người này bình thường, cưỡng ép hắn như thế này ngược lại đã làm hại hắn! Ài!

Lão đã quyết định, một khi thấy Vương Lâm thất thường thì sẽ lập tức xuất thủ cứu viện.

Chu Tước khải giáp xuất hiện khiến cho sự thống khổ trong cơ thể Vương Lâm giảm bớt. Hắn thở sâu một hơi, tay trái lại điểm lên tay phải, đóa hỏa chi hoa thứ sáu lại bỗng xuất hiện, nguyên lực lại điên cuồng ầm ầm dũng xuất.

- Bất kể thế nào cũng phải chịu được loại thống khổ này! Nhất định!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một tia ngoan sắc. Sau khi mở ra hỏa diễm đồ đằng thứ sáu thì vẫn không dừng lại mà lần lượt điểm xuống ba cái.

- Đồ đằng thứ năm, đồ đằng thứ tư, đồ đằng thứ ba.

Liên tiếp điểm xuống, tổng cộng bốn hỏa diễm đồ đằng gần như bị Vương Lâm đồng thời mở ra. Nháy mắt bốn thế nguyên lực long trời lở đất, thiêu đốt toàn bộ tinh vực!

Một cảnh tượng điên cuồng này của Vương Lâm dù là Chu Tước Thánh Hoàng đồng tử trong mắt cũng phải co rụt lại. Dưới con mắt lão, trong thâm tâm Vương Lâm đang có một cỗ ý niệm ngoan nghịch điên cuồng.

- Người này chỉ tu hành có một ngàn năm mà đạt tới trình độ lúc này, có thể lần thứ hai Chu Tước giác tỉnh cũng không phải là ngẫu nhiên. Trong tính cách của hắn có một cỗ ngoan và nghịch, có quan hệ rất lớn tới thành quả hôm nay của hắn.

Bốn thế nguyên lực, ngoài ra còn có nguyên lực trong cơ thể và áo giáp, tổng cộng là bảy thế nguyên lực đột nhiên tràn ngập cơ thể Vương Lâm. Ầm một tiếng, Vương Lâm phun ra một ngụm tiên huyết, tay phải nâng lên điểm một cái lên mi tâm.

Lập tức từ trong Thiên linh của hắn bay ra một con Chu Tước màu trắng. Con Chu Tước này xuất hiện lập tức truyền ra một âm thanh Chu Tước. Phần lớn nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm lại tiến vào trong con Chu Tước kia khiến cho thân thể nó nháy mắt đã trở nên không lồ, gần như che cả trời!

Năm đó, Chu Tước vốn bị Thiên Vận Tử bắt nhưng khi Chu Tước Thánh Hoàng tiến đến thì sao có thể để Thiên Vận Tử đem Chu Tước Linh đi được!

Theo Chu Tước xuất hiện, Vương Lâm cắn răng chịu đựng cơn đau toàn thân, gầm nhự một tiếng, tay trái lại điểm lên một trong hai hỏa diễm đồ đằng còn sót lại!

Trong chốc lát, hỏa diễm đồ đằng này lập tức hóa thành một thế nguyên lực, mạnh mẽ dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm có cảm giác như thân thể của mình, từ trong ra ngoài đều bị thiêu đốt, giống như đặt mình vào trong thiên địa hồng lô, đang không ngừng bị luyện hóa.

Thực tế Vương Lâm cũng không biết bên trong tinh vực đang bị thiêu đốt này, tất cả người của Chu Tước tông đều tràn ra thần thức, lấy một phương pháp đồng tộc đặc thù, chứng kiến một thế hệ Thánh Hoàng đang trỗi dậy! Cũng có một đám người quen thuộc với Vương Lâm đang chú ý hết thảy.

Chỗ ngọn núi nơi Lôi Cát và Đại Đầu, hai người bọn hắn cũng không tiếp tục vận công chữa thương mà đang ngẩng đầu nhìn lên không trung. Hai người bọn hắn có thể cảm nhận được Vương Lâm lúc này giống như Phượng Hoảng dục hỏa, đang chịu đựng một lần niết bàn trọng sinh!

- Chủ tử!

Bên trong một mảnh gió lốc trong một sa mạc, lúc này gió lốc đã dần biến mất, Phù Phong Tử kinh ngạc nhìn không trung, lẩm bẩm nói:

- Thiên địa nguyên lực thật cường đại! Chẳng lẽ là hắn đã tới lúc thu công sau ba năm tu hành?!

Trên một tu chân tinh khác, Tư Đồ Nam cũng không tiếp tục thổ nạp mà hai mắt bắn ra tinh quang, nhìn chằm chằm vào không trung, thần sắc lộ ra một chút căng thẳng, Bên cạnh hắn, Trưởng lão Chu Tước Tông cũng không thúc dục Tư Đồ Nam tu luyện mà cũng đang nhìn về không trung, trong thần sắc lộ ra một cỗ kỳ vọng và hưng phấn!

Tâm thần già nua của hắn lúc này cũng không khỏi dâng lên xúc cảm.

Trên tu chân tinh nơi Tư Đồ Nam đang ngồi cũng có hai người Vương Lâm quen biết. Trong đó có một người, nơi nàng ở chính là ở phía Tây Bắc, nơi có một phiến rừng hoa!

Tại nơi cực nóng này có thể xuất hiện những đóa hoa cực kỳ hiếm thấy. Trong một mảnh gần như toàn bộ là biển lửa màu đỏ, có một nữ tử đang khoanh chân ngồi.

- Nữ tử này không phải là hoa vương mà là ngân y nữ tử. Lúc này, nữ tử đang ngẩng đầu nhìn lên không trung, thần sắc lộ ra quang mang kỳ dị. Ba năm đã qua, nàng mơ hồ nhớ tới một cái gì đó!!!

Một người khác cũng ở trên tu chân tinh này, chỗ ở của hắn là một phiến đầm lầy đã khô cạn. Thân thể người này trần trụi, hiện lên vô số phù băn. Xung quanh hắn còn có một số mãnh thú sinh tồn trong một nơi cực kỳ nóng này.

Nhưng hiện tại cả đám mãnh thú này đều đã tử vong, da trên mi tâm đã bị cắt ra.

Người này đúng là Tháp Sơn! Hắn phá đầu ngón tay, đang vẽ lên trên một tấm da thú nhưng lúc này liền lập tức ngẩng đầu lên, ngón tay cũng dừng lại.

- Chủ nhân, ngài xuất quan sao?!

Cùng lúc đó, bên trong tinh vực bị thiêu đốt, một tu chân tinh bên cạnh, ở trên đỉnh một ngọn núi cao nhất có một bức tượng đá màu đen. Bộ dáng của bức tượng này giống sờ sờ Vương Lâm. Dưới bức tượng đá có một thanh niên đang khoanh chân ngồi.

Trong ba năm qua, hơn hai nghìn ngày đêm, người thanh niên này thủy chung vẫn ngồi ở đó, không chút động đậy, tâm thần như một mặt nước lặng. Hắn ngẩng đầu lên, nghe được âm thanh gào rít bang bang như tiếng sấm đánh bên tai, thần sắc lộ ra một tia kích động!

- Sư phụ!

Hắn là Thập Tam!

Luyện Hồn Tông ở trên một tu chân tinh, trong thành trì của Chu Tước Thánh Tông, một lão giả thần sắc tang thương đang ngồi ở đầu tường thành, cầm một bầu rượu trong tay, uống từng ngụm một. Sắc mặt của hắn lộ ra vẻ chua xót. Ba năm qua hắn thủy chung vẫn là như thế!

Tiếng sấm ầm ầm trên không trung, bầu trời tràn ngập màu đỏ thẫm khiến lão giả này ngẩng đầu lên. Một lúc sau lão cúi xuống tiếp tục uống rượu.

- Lão nhị, lão tam, đại ca xin lỗi các ngươi!

Lão già này buông hai hàng lệ, một ngụm uống cạn cả bầu rượu.

- Linh nhi, mang đến thêm cho ta một ít rượu!

Lão già ném bầu rượi vào trong thành.

Phía sau lão có một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Thiếu nữ này cắn môi! Năm đó, khi nàng được Chu Tước Thánh Tông điều tới nơi đây thì Trần Đạo Tử đã có bộ dáng như thế này. Đáy lòng chua xót, thiếu nữ lặng lẽ xoay người rời đi.

- Rất xin lỗi lão nhị, lão tam!

Thanh âm thống khổ của lão giả lại từ từ truyền vào trong tai thiếu nữ.

Trong tinh vực bị thiêu đốt này, còn có một nơi khác. Nơi này cũng tràn đầy nhiệt độ cao nhưng tràn ngập một đạo lốc xoáy vô hình khiến cho ngọn lửa xoay tròn.

- Đại ma đầu Vương Lâm, ngươi giết Thiên đao. Lão tử và ngươi lại không cừu oán, ngươi sao lại khiến lão tử ở trong nay chịu đựng sự thống khổ của hỏa độc!?!

- Vương đại ca, cầu xin ngươi buông tha cho tiểu Hứa tử ta! Nơi này thật sự rất thống khổ!

- Sát tinh vương! Ngươi nếu khiến Hứa gia gia của ngươi nóng nảy thì lão tử liều mạng với ngươi!

Tiếng mắng thê thảm và âm thanh cầu xin này ba năm qua dường như chưa từng ngừng vang lên. Trong đó còn thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết khiến cho những tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông khi đi qua đây đều chọn đi đường vào, không phải nghe âm thanh quát tháo này nữa!

Trung tâm trong đó có một người khoanh chân ngồi. Toàn thân người này bị ngọn lửa vờn quanh, phải luôn thi triển thần thông để kháng cự. Chỉ cần hơi vô ý sẽ bị ngọn lửa đốt tới thân!

Người này chính là Hứa Lập Quốc. Bộ dáng của hắn cực kỳ chật vật nhưng quang mang trong hai mắt cũng sáng hơn năm đó vô số lần. Trong ba năm qua, hắn bị ngọn lửa bao lấy chèn ép khiến hắn không thể không điên cuồng hấp thu viễn cổ kiếm ý truyền thừa mà hắn đạt được. Như thế hắn mới có thể vẫn tiếp tục đấu tranh sinh tồn!

Chỉ thấy Hứa Lập Quốc thường quét một kiếm ra, ngọn lửa phía trước lại tiêu tan một ít. Cùng lúc đó tiếng mắng chửi lại từ trong miệng hắn vang lên. Ba năm qua đây đã trở thành thói quen của hắn.

- Vương Lâm tiểu nhi, Hứa gia gia nhà người nếu tiến ra ngoài sẽ cùng với ngươi không chết không ngừng!

Thanh âm của hắn vang xa, lập tức thân mình đột nhiên rung lên một cách vô thức, mạnh mẽ xoay người về phía xa xa, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ... Tên giết Thiên đao Vương Lâm này muốn xuất quan chăng! Ông trời có mắt nhất định phải khiến hắn không thể xuất quan, khiến hắn không ra được! Không được, nếu hắn không ra được thì ta làm sao mà ra ngoài?! Hãy ra đi, nhất định phải xuất quan đi!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1089: Tân Thánh Hoàng(2)

Trong tinh vực tràn đầy hỏa diễm, tiếng gầm thống khổ của Vương Lâm vang lên! Khi mở ra một trong hai hỏa diễm đồ đằng còn lại lập tức phóng xuất ra nguyên lực khổng lồ khiến hắn quá thống khổ!

Trước người Vương Lâm có áo giáp màu đỏ toàn thân, phía sau mái đầu bạc phiêu tán cũng có một con Chu Tước thật lớn màu trắng xoay quanh,

không ngừng hấp thu nguyên lực trong thân thể. Nhưng dù như thế, tám thế nguyên lực dung nhập vẫn khiến Vương Lâm không thể chịu đựng nổi!

Sự đau đớn kịch liệt ngày càng dữ dội. Nhưng sự thống khổ này cũng không khiến Vương Lâm khuất phục mà khoi dậy nghịch ý trong lòng Vương Lâm. Hắn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thần sắc dữ tợn khiến tiếng cười này cũng lộ ra vẻ điên cuồng!

- Chỉ là Cửu huyền đệ nhất biến,Vương Lâm ta nhất định sẽ thành công!

Trong tiếng gầm này, tay trái Vương Lâm lại hung hăng điểm lên một hỏa diễm đồ đằng cuối cùng trên tay phải. Trong giây lát, một thế nguyên lực lại ầm ầm bạo phát ra!

Trong nháy mắt này, Vương Lâm liền như bị một hỏa cầu vây lấy, nhiệt độ cực cao dù là hắn cũng không ngờ mơ hồ không chịu đựng được, thân thể bắt đầu bốc cháy!

- Ngươi đã đến cực hạn rồi! Lão phu biết ngươi đã cố gắng hết sức!

Chu Tước Thánh Hoàng than nhẹ, tay phải nâng lên, đang muốn điểm về phía Vương Lâm. Hắn hiểu rằng lúc này đây cường hành trùng kích Cửu huyền đệ nhất biến, Vương Lâm không chịu nổi. Tám thế nguyên lực trước đó, hắn miễn cưỡng có thể kháng cự nhưng ngay khi thế thứ chín

này giải khai, Vương Lâm sợ là chưa kịp thành công đã bị thiêu chết, hình thần câu diệt!

Nháy mắt khi Chu Tước Thánh Hoàng chuẩn bị ngăn cản Vương Lâm thì Vương Lâm quay ngoắt người lại, không kể thân thể đang bị thiêu đốt, nhìn về phía Chu Tước Thánh Hoàng, thanh âm khàn khàn vang lên, xuyên qua hỏa diễm.

- Ta vẫn chưa tới cực hạn!

Chu Tước Thánh Hoàng nhìn đôi mắt đỏ rực của Vương Lâm. Đôi mắt thể hiện một sự điên cuồng, đầy vẻ không cam lòng, không khuất phục, có gan nghịch thiên nhi hành!

Tựu giống như tuyệt đại hung ma bị thiên đạo áp chế phong ấn tại cửu tuyền, dù bao nhiêu năm tháng đã trôi qua nhưng tiếng gầm rống kia vẫn thủy chung tồn tại vĩnh viễn, không chút khuất phục!

Một màn này, Chu Tước Thánh Hoàng hiểu rõ Vương Lâm trước mặt này chính là nghịch đạo!

- Nghịch tu thành đạo, nghịch đạo thành thiên, nghịch thiên cải mệnh!

Thân thể bị đốt cháy không khiến Vương Lâm từ bỏ vật lộn. Tay phải hắn nâng lên điểm một cái lên mi tâm, nguyên thần trong cơ thể lập tức đi thẳng tới mi tâm. Khoảnh khắc trên mi tâm hắn xuất hiện một cơn lốc xoáy, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long nháy mắt hiện ra.

Nguyên thần lao ra khỏi mi tâm lập tức gầm lên một tiếng long trời lở đất!

- Hống!

Thái Cổ Lôi Long có quyền vận dụng tất cả thiên địa lôi. Nháy mắt này, trong toàn bộ tinh vực bị thiêu đốt, lập tức sai khiến một cỗ Thiên lôi khí, từng đạo lôi quang hình vòng cung nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ tinh không.

Trong thời khắc này, tất cả tu sĩ trong tinh vực bị thiêu đốt đều cảm nhận được một cỗ thiên lôi khí tức nồng đậm. Chân chính tiếng sấm ầm ầm vang lên, nháy mắt đã lấn át tất cả âm thanh trong thiên địa, hóa thành tiếng gào rít vang trời.

Từng đạo lôi quang đương trường huyễn hóa ra, giống như ngân xà vũ động, từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ về phía Vương Lâm. Lôi quang này quá nhanh khiến cho tất cả các tu sĩ trong tinh vực chỉ có thể nhìn thấy đạo đạo tia chớp nháy mắt tràn ngập khắp nơi.

Nếu là từ bên ngoài nhìn về phía tinh vực bị thiêu đốt này thì cso thể nhìn thấy vô tận lôi quang giáng xuống. Những tia chớp vô biên vô tận giống như một rừng lôi điện đồng loạt ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Điều này giống như bên trong tinh vực bị thiêu đốt này có một hồi lôi điện phong bạo quét ngang qua toàn bộ tinh vực!

Ở trung tâm cơn lôi điện phong bạo, thân thể Vương Lâm đang không ngừng bị thiêu đốt thì bị từng đạo lôi điện tiến nhập vào bên trongc ơ thể khiến cho thân mình hắn lập tức trở thành nơi giao phong của lôi và hỏa.

Nháy mắt này, con Chu Tước màu trắng phía sau Vương Lâm lập tức lao thẳng về phía Vương Lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn, hóa thành đồ đằng trên áo giáp ngoài thân thể. Cùng lúc đó nguyên lực trong Chu Tước cũng điên cuồng tiến vào trong cơ thể Vương Lâm.

Đồng dạng, số nguyên lực bị áo giáp hút vào nháy mắt này cũng nhảy vào trong cơ thể Vương Lâm.

Trong thời khắc này, toàn bộ chín thế nguyên lực ẩn chứa trong cơ thể hắn triệt để bạo phát ra, cũng chính là toàn bộ nguyên lực mà hắn nén ép tới tám lần phong ấn trong ba năm qua!

Trong tiếng ầm ầm, Vương Lâm như biến thành hỏa nhân. Liệt hỏa phừng phừng cấp tốc xoay tròn bên ngoài than thể hắn, hình thành một

cơn lốc xoáy hỏa diễm thật lớn. Cùng lúc đó, hết thảy hỏa diễm bên trong tinh vực giờ khắc này giống như bị triệu hoán và dẫn động, không ngờ cũng giống như lôi điện, đồng loạt ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Vạn cổ bất diệt hỏa diễm tồn tại vĩnh hằng ở trong tinh vực một khi di chuyển lập tức dẫn nổi lên một hồi biến hóa kịch liệt khiến cả tinh vực chấn động. Hỏa diễm và lôi điện giao phong, màu đỏ thẫm và ngân bạch giao nhau khiến lôi và hỏa nhưng giao dung!

Phía đông của Liên Minh Tinh Vực, hỏa diễm tinh vực chiếm cứ gần ba thành lúc này đột nhiên bắt đầu bùng nổ. Biển lửa tràn ngập khiến cho ánh lửa nơi này điên cuồng chiếu rọi khắp tinh vực này!

Bên trong Thanh Long Thánh Tông, một đám hung thú khổng lồ giống như Văn Thú phát ra âm thanh ù ù không ngớt bay đi bay lại trong cự lâm. Dẫn đầu là một con Văn Thú màu tím, thân thể nổi bật như một ngọn núi nhỏ. Trong khi bay tới, con Văn Thú này lập tức dừng lại một chút, nhìn về phương hướng Chu Tước Thánh Tông ở xa xa, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một vẻ kích động.

Không chỉ có nó, gần như tất cả tộc nhân bên trong Thanh Long Thánh Tông, nháy mắt toàn bộ đã nhận ra biến hóa ở Chu Tước Thánh Tông. Bên trong một tinh cầu màu lục ở trung tâm của Thanh Long Thánh Tông có một cự mộc xông thiên. Bên trên đỉnh của cự mộc này có ba lão giả khoanh chân ngồi đó.

Trong nháy mắt này, ba lão giả gần như đồng thời mở hai mắt ra.

- Chu Tước Thánh Tông sắp sản sinh ra Tân Hoàng!

Ba người nhìn về phía nhau, ánh mắt đều lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, thân mình nhảy lên, lao thẳng về phía Chu Tước Thánh Tông.

Đồng dạng, ở Huyền Vũ Thánh Tông cũng nổi lên biến hóa. Bên trong Huyền Vũ Thánh Tông, trong một mảnh đầm lầy có một con Oa Thú lớn chừng mười trượng. Con thú này cực kỳ lười nhác, không chịu di chuyển. Thỉnh thoảng nó vươn đầu lưỡi ra. quấn lấy một con thú nhỏ vừa đi qua nơi này vào miệng.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, hai mắt con Oa Thú này đột nhiên trợn lên, điên quang nháy mắt lưu chuyển toàn thân khiến cho phạm vi trăm trượng xung quanh nó lập tức trở thành một mảnh địa ngục lôi quang. Nó ngẩng đầu lên nhìn về phương hướng Chu Tước Thánh Tông, thần sắc cũng như Văn Thú, lộ ra vẻ rất kích động.

Cùng lúc này, trong Huyền Vũ Thánh Tông, mấy vị đại trưởng lão đều lao ra, phương hướng chính là Chu Tước Thánh Tông.

- Chu Tước tân Hoàng sắp sinh ra, đối với Tứ Thánh Tông ta mà nói thì đúng là một đại đại sự!

Mấy vị trưởng lão này tốc độ rất nhanh hóa thành mấy đạo trường hồng bay đi.

Giờ khắc này, từ Bạch Hổ Thánh Tông cũng có mấy đạo thân ảnh vừa mang theo vẻ kinh ngạc vừa tươi cười vui mừng tiến vào tinh không bay đi.

Toàn bộ Chu Tước Thánh Tông lại giống như sôi trào. Vô số tộc nhân lao ra khỏi các tinh cầu, tràn ngập cả tinh không. Đa số những người này đều la cực kỳ kích động. Nhưng cũng có một số người sắc mặt âm tình bất định.

Trong đó có ba người vốn được bồi dưỡng thành Thánh Hoàng, hai năm một nữ. Bọn họ cũng đều thuộc hạng nhân kiệt, tướng mạo tự nhiên là không cần phải bàn, tu vi lại ở vào khoảng Khuy Niết và Tịnh Niết.

Nhất là nam tử đứng giữa. Người này tên là Nhâm Đào, thoạt nhìn chừng khoảng bốn mươi tuổi, tu vi đã đạt tới Tịnh Niết sơ kỳ. Phía sau hắn có đứng một lão giả, sắc mặt cũng âm trầm nhìn vào không trung.

Thần sắc của Nhâm Đào lại âm trầm như nước. Hắn rõ ràng cảm nhận được hỏa diễm ở tinh không đang lấy tốc độ cực nhanh lao thẳng về chỗ sâu bên trong.

- Cửu Huyền đệ nhất biến thì đã sao!? Liêu Vân, Phượng San, hai người các ngươi đã hạ quyết tâm chưa?

Bên người nam tử chừng bốn mươi tuổi này, hai người một nam một nữ vì Thánh Hoàng mà bồi dưỡng, lúc này trở nên trầm mặc.

- Nhâm sư huynh, ba năm trước ta đã tham dự trận chiến ở Yêu Linh chi địa, Vương Lâm này, ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc!

Liêu Vân ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định, nói như đinh đóng cột. Trong thần sắc như vô tình lộ ra một tia cho rằng Nhâm Đào đang không biết tự lượng sức.

Liêu Vân vốn là một kẻ tâm cao khí ngạo, tư chất lại tuyệt hảo. Trong hàng tiểu bối ở Chu Tước Thánh Tông thì danh vọng đã gần với Nhâm Đào. Đối với Vương Lâm, hắn vốn không phục lắm nhưng ba năm trước, cảnh tượng ở Yêu Linh chi địa cũng khiến hắn mỗi lần hồi tưởng đều phải đổ cả mồ hôi lạnh đầy đầu.

Đối với Vương Lâm, từ chỗ không phục nháy mắt đã biến thành sợ hãi. Trong ba năm này, dần dần theo Đại Đầu biết được những sự tình của Vương Lâm thì lại sinh ra sự kinh trọng cuồng nhiệt.

Đối với tính toán của Nhâm Đào, dưới con mắt của hắn chính là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Nữ tử duy nhất trong ba người Phượng San lại rơi vào trầm mặc, đồng dạng lắc đầu, hạ giọng nói:

- Nếu hắn tu thành Cửu Huyền thì Phượng San sẽ tôn hắn làm Thánh Hoàng, nếu thất bại thì hết thảy theo sư huynh an bài!

Trong mắt Nhâm Đào hiện lên một tia âm trầm, đang định nói tiếp nhưng vào lúc này, đột nhiên hỏa diễm trong tinh không lại càng trở nên kịch liệt, phát ra âm thanh gào rít như tiếng nổ, dung hợp lại với lôi quang, tốc độ đột nhiên nhanh hơn không chỉ mấy lần!

Ở sâu bên trong tinh vực ngưng tụ vô tận hỏa diễm, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong cơ thể hắn cũng tràn đầy lôi đình. Một người hắn dẫn dắt toàn bộ biển lửa tinh vực, tác động toàn bộ thiên lôi nơi tinh vực này!

Chu Tước Thánh Hoàng cách đó không xa thần sắc lộ ra vẻ kích động hiếm có. Ánh mắt nhìn Vương Lâm chứa đầy vui mừng.

Theo biển lửa dung nhập, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, nâng tay phải lên ngực mình.

- Phong một!

Trong chốc lát, âm thanh ầm ầm đột nhiên nổi lên, theo một cái điểm xuống của Vương Lâm, tốc độ ngưng tụ của biển lửa diễn ra nhanh hơn.

Phía sau Vương Lâm, dưới một điểm này có một bong dáng hư ảo xuất hiện. Bộ dáng của hắn không ngờ giống y đúc Vương Lâm, chẳng qua toàn bộ hư ảnh này đều từ ngọn lửa vô hình tạo nên.

Nháy mắt khi hư ảnh này xuất hiện, biển lửa bên trong tinh vực này phảng phất như bị thần phục, nhất tề bị áp chế xuống!

Tay phải Vương Lâm vẫn chưa dừng lại, nhanh chóng điểm tiếp lên người.

- Phong hai!

- Phong ba!

Gần như chỉ trong chốc lát, Vương Lâm đã lien tiếp chín lần điểm xuống. Tốc độ lao vào của biển lửa xung quanh đã nhanh hơn. Hư ảnh phía sau hắn cũng đã rõ rang hơn nhiều. Cuối cùng Vương Lâm thấp giọng quát:

- Phong cửu thành huyền, đệ nhất biến!

Hư ảnh phía sau hắn trở nên hoàn toàn rõ ràng. Đây chính là Vương Lâm! Đây không phải là phân thân mà linh thể do Cửu huyền đệ nhất biến biến thành!

Linh thể này bước tới một bước, dung nhập vào bên trong cơ thể Vương Lâm, khoảnh khắc đã dung nhập vào hỏa chũng bên trong nguyên thần hắn. Không ngờ trong nguyên thần của Vương Lâm lại xuất hiện một nguyên thần!

Thời gian dường như vĩnh hằng. Vương Lâm mở hai mắt ra, một cỗ quang mang nóng cháy đột nhiên bắn ra long trời lở đất khiến chi ngọn lửa xung quanh ầm ầm múa lượn, dường như nghênh đón!

Trong ánh mắt này có ẩn chứa một cỗ lôi điện chí cực, khiến nơi mà ánh mắt hắn đảo qua liền vang lên tiếng sấm ầm ầm, hoàn mỹ dung hợp với hỏa diễm, tuy hai mà một!

- Thánh Hoàng!

- Thánh Hoàng!

Cảm ứng đặc thù của cùng tộc nhân khiến khi Tân Thánh Hoàng xuất hiện, tâm thần bọn họ lập tức rung động! Toàn bộ tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông đều truyền ra tiếng hò hét kích động!

Chỉ có Nhâm Đào áp chế một chút khủng hoảng trong lòng, thần sắc càng them âm trầm!

Giờ khắc này, Toàn bộ các thế lực trong Liên Minh Tinh Vực, La Thiên Tinh Vực, Thi Âm Tông… đều kinh động!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1090 Mặc Trí tái hiện

Tuy nói Vũ chi Tiên giới là chí tôn nhưng tại thời kỳ toàn thịnh thì dù là Vũ chi Tiên giới cũng phải cấp cho Tứ đại Thánh Hoàng ba phần mặt mũi. Bất kể là tân Thánh Hoàng của bất kỳ Thánh Tông nào xuất hiện, Tiên giới cũng phải mang tới một phần hạ lễ.

Thời điểm đó căn bản là chưa xuất hiện Tu Chân Liên Minh, chỉ mới có Côn Hư chi cảnh. Có thể nói khi Vũ chi Tiên giới chưa sụp đổ thì Côn

Hư chi cảnh chỉ là một mạch phụ chúc, lệ thuộc vào Tiên giới mà thôi, chuyên phụ trách hết thảy luyện khí sĩ ở Hạ giới.

Chỉ có điều, vì sự cường đại của Tứ Thánh Tông và một số nguyên nhân đặc thù mà Tiên giới vẫn cho phép Côn Hư chi cảnh và Tứ Thánh Tông cùng tồn tại trong Côn Hư tinh vực.

Lịch đại Thánh Hoàng xuất hiện đều khiến cho nguyên lực vô biên có sự biến hóa. Nhất là đối với những tu sĩ đại thần thông mà nói thì loại biến hóa này có thể nhận biết được.

Lúc này, theo Vương Lâm tu thành Cửu Huyền đệ nhất biến, thiên địa nguyên lực lấy Chu Tước Thánh Tông làm trung tâm, hướng về bốn phía tạo ra dao động, dần dần lan khắp ra toàn bộ Liên Minh Tinh Vực.

Phía La Thiên chiếm cứ hai mặt phía Bắc và phía Tây Liên Minh Tinh Vực, khắp nơi đều có thể thấy bóng dáng của sứ giả Lôi Thần Điện. Sau khi thành công thâu tóm hai đại khu vực này, Lôi Thần Điện liền trở thành chưởng khống giả tối cao nhất.

Nhất là tòa tòa đại điện màu đen giống như một ngọn núi lơ lửng ở giữa tinh không, chậm rãi trôi về phía trước. Gần như ở bên ngoài mỗi tòa đại điện này đều tập trung rất nhiều La Thiên tu sĩ.

Từ xa nhìn lại, mấy trăm tòa đại điện như thế hình thanh một phiến đại quân liên miên không dứt. Phương hướng chúng di chuyển chính là đi về phía các thế lực của Liên Minh ở trung tâm Liên Minh Tinh Vực.

Tuy có nhiều tu sĩ nhưng vẫn không có âm thanh con người, chỉ có thể nghe thấy âm thanh của phi kiếm xé gió bay đi vang lên quanh quẩn. Qua mấy năm chiến đấu, có thể nói tu sĩ của La Thiên đã có biến hóa rất lớn. Vẻ non nớt ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là tiêu sát!

Giờ phút này, dao động của thiên địa nguyên lực truyền tới nơi này, tràn qua bốn phía đám tu sĩ này. Chỉ có điều những tu sĩ này tu vi không mạnh, rất khó phát giác ra sự biến hóa nguyên lực rất nhỏ này.

Nhưng đi ở phía sau, trong một tòa đại điện với kích thước lớn gấp mười lần những tòa đại điện khác, Viêm Lôi Tử đang khoanh chân ngồi cũng mở trừng hai mắt ra.

Khi hắn mở mắt ra, trong cung điện này còn có hơn mười lão giả khác cũng đều mở mắt, tinh quang trong mắt bùng lên.

- Thiên địa nguyên lực dao động là từ phía Đông Liên Minh Tinh Vực truyền đến.

Một lão giả trong đó chậm rãi nói.

- Hay là phía Đông Liên Minh Tinh Vực xuất hiện trọng bảo gì đó chăng?

Thần sắc Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ trầm ngâm, lắc đầu nói:

- Dao động như thế này cũng không giống có trọng bảo xuất thế! Phía Đông của Liên Minh Tinh Vực là phạm vi của Tứ Thánh Tông, hay là có tân Thánh Hoàng xuất hiện!?!

Tinh quang trong hai mắt Viêm Lôi Tử chợt lóe lên, mơ hồ có thể xác định đôi chút. Dù sao thời gian hắn rời khỏi Tu Chân Liên Minh cũng đã quá lâu rồi.

- Tứ Thánh Tông? Ngay cả Tu Chân Liên Minh cũng không phải là đối thủ của chúng ta, một cái tông phái nho nhỏ, nếu đại quân La Thiên ta bức tới thì chắc chắn sụp đổ!

Một lão già tóc đỏ ở trong cung điện có thần sắc kiêu căng, khinh thường nói.

- Tứ Thánh Tông cũng không như suy nghĩ của các vị đâu! Dao động này rất có thể là có tân Thánh Hoàng sinh ra. Chỉ là không biết là vị tân Hoàng của tông nào!?

Viêm Lôi Tử liếc nhìn lão giả tóc đỏ kia một cái rồi trầm giọng nói.

Không biết vì sao dưới sự dao động thiên địa nguyên lực này, hắn lại mơ hồ nổi lên một tia bất an. Cảm giác này rất vi diệu nhưng cực kỳ rõ ràng.

Đồng dạng cảm nhận được dao động thiên địa nguyên lực lúc này còn có một người khác. Người này là một lão giả, mặc một thân hắc y đang từ lối vào giữa phía Tây Liên Minh Tinh Vực và La Thiên Tinh Vực bước ra.

Nhưng lập tức hắn liền ngẩng đầu lên, nhìn về phương xa, ánh mắt phảng phất như có thể nhìn thấu toàn bộ cả tinh vực, lộ ra một tia suy nghĩ.

- Tân Hoàng của Tứ Thánh Tông. Trong dao động này ẩn chứa một tia hỏa nguyên lực, chắc là Chu Tước Thánh Hoàng. Như vậy thì trận chiến này lại càng thêm có ý nghĩa! Vô Cực Tử. Lão phu cũng không tin Liên Minh Tinh Vực loạn thành thế này mà ngươi còn không chịu hiện thân!

Phía Nam của Liên Minh Tinh Vực, trong phạm vi của Thi Âm Tông. Ở sâu bên trong có một chiếc quan tài lớn màu đen. Trên quan tài hình bát giác này có một cái thiết liên, kéo liền với một khối quan tài khác ở bên dưới.

Bên dưới có rất nhiều quan tài, hình thành một đám dày đặc như mạng nhện. Bên ngoài phiến quan tài này có một tu chân tinh do không biết lấy loại thần thông nào na di chuyển đến đây.

Lúc này đây, dao động thiên địa nguyên lực truyền tới nơi này. Một chiếc quan tài ở một chỗ sâu nhất của phiến quan tài này lập tức truyền ra một tiếng động rất khẽ.

- Ở thời khắc này mà Tứ Thánh Tông lại xuất hiện tân Thánh Hoàng… Có ý tứ!

Theo thanh âm của hắn vang lên, lập tức tất cả quan tài ở bốn phía đều truyền ra âm thanh ma sát. Âm thanh này vang lên như có thể xé rách tâm thần, thậm chí ngay cả tinh không xung quanh cũng xuất hiện một cái khe rãnh.

Đồng dạng cảm nhận được dao động của thiên địa nguyên lực còn có những thế lực lớn trong Tu Chân Liên Minh. Ba phương kia tạm thời không nhắc đến, thế lực cường đại nhất trong tứ phương, vốn là Bát cấp tu chân quốc Xuất Vân Quốc, nắm trong tay hơn mười tinh cầu, vờn quanh hình thành một trận pháp.

Phía trên chủ tinh là nơi tổng bộ của Xuất Vân Tông. Toàn bộ Xuất Vân Tông do Xuất Vân Quốc làm chủ.

Trong một căn mật thất phía sau Xuất Vân Tông có một lão giả đầu bạc đang khoanh chân ngồi đó. Lão giả này khuôn mặt hiền lành, thoạt nhìn cực kỳ từ bi. Lúc này trong bi văn vờn quanh, lão giả này mở hai mắt ra. Sau khi trầm ngâm một lát thì nhẹ giọng nói:

- Mặc Trí!

Lời của lão giả này vừa vang lên, hư không phía trước người lão liền xuất hiện sóng gợn. Một hán tử với cái đầu trọc mặc bố y từ trong sóng gợn bước ra, hướng về lão giả ôm quyền cung kính nói:

- Mặc Trí ra mắt sư tôn!

- Tứ Thánh Tông xuất hiện tân Thánh Hoàng! Ngươi mang theo năm hạt cực phẩm tiên đan, một trăm hạt tiên đan bình thường, ngàn kiện tiên bảo và đầu tinh hồn mà vi sư luyện hóa năm trăm năm trước làm lễ vật!

- Tinh…

Mặc Trí ngẩng đầu lên nhìn lão giả một cái, đang muốn nói lại thôi rồi gật gật đầu.

- Tinh hồn kia cực kỳ quý giá nhưng hạ lễ của Xuất Vân Quốc ta nhất định phải có thứ đó. Vi sư tính ra ngươi và tân Thánh Hoàng có chút cố

giao. Lần này giao hảo với Thánh Hoàng này đối với Xuất Vân Quốc ta mà nói cực kỳ trọng yếu!

Lão giả nhẹ giọng nói.

- Cố giao?

Cả đời này bằng hữu của Mặc Trí rất ít. Giờ phút này nghe vật cũng không hỏi nhiều, lui về sau cáo từ rời đi.

Giờ khắc này, trong phạm vi của Tứ Thánh Tông, một đạo thân ảnh bay nhanh về phía Chu Tước Thánh Tông. Tiến vào Hỏa diễm trì ngọc trên Chu Tước Thánh Tông, tiếng hô Thánh Hoàng liên tiếp vang lên.

Vương Lâm thở ra một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn lên tinh không tràn ngập lôi hỏa trên đầu.

Không xa phía sau hắn, ánh mắt Chu Tước Thánh Hoàng lộ ra vẻ kích động, gật đầu cười dài rồi nói:

- Tốt! Chu Tước Thánh Hoàng ta rốt cục có tân Thánh Hoàng! Lão phu rốt cục đã có thể mỉm cười ra đi được rồi!

Hắn nâng tay phải lên chụp một cái vào hư không, lập tức phía trước xuất hiện một cái khe, bên trong bay ra ba đạo lưu quang!

- Vương Lâm, làm Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông, ngươi cần phải có ba dạng vật phẩm. Thứ nhất là áo choàng của lịch đại Thánh Hoàng!

Lưu quang trong tay phải lão giả dừng lại một chút rồi bay thẳng về phía Vương Lâm.

Tới trước người Vương Lâm, lưu quang này lóe lên hóa thành một chiếc áo choàng màu trắng. Trên áo choàng này có chín con Chu Tước vây quanh, có một cỗ uy nghiêm tràn ra.

- Áo choàng này lão phu cởi ra ở thiên nhân đệ tam, không ngờ cũng có ngày rốt cuộc không phải lại mặc vào. Hôm nay, ngươi kế thừa nó!

Thần sắc lão Thánh Hoàng lộ ra vẻ hồi tưởng.

Tay phải Vương Lâm chạm lên áo choàng kia, nó lập tức lóe lên lưu quang rồi tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Sau khi hào quang tiêu tán, nó đã được mặc lên người Vương Lâm.

Vương Lâm vốn có một mái đầu bạc, cũng có áo giáp màu đỏ hồng. Lúc này sau khi mặc vào áo choàng này liền khiến hắn có một cỗ khí trức kỳ lạ.

Trên chiếc áo choàng này, Vương Lâm rõ ràng có thể cảm nhận được một cỗ tang thương. Phảng phất như nó đã tồn tại vĩnh hằng theo năm tháng.

- Kiện vật phẩm thứ hai là thứ đại biểu cho thân phận bao đời Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông ta - Chu Tước Thánh Linh!

Lão Thánh Hoàng vung tay phải lên, lập tức đạo lưu quang thứ hai bay thẳng về phía Vương Lâm.

Được Vương Lâm nắm lấy trong tay, đạo lưu quang kia lập tức hóa thành một lệnh bài hình ngọn lửa. Khoảnh khắc khi bàn tay Vương Lâm cầm lấy nó lập tức cảm nhận được từng trận hỏa nguyên lực từ bên trong truyền ra. Cũng giống như chiếc áo choàng, nó tràn ngập cảm giác tang thương của năm tháng.

- Vật thứ ba là thứ trọng yếu nhất của Chu Tước Thánh Tông ta. Thái cổ Thánh khí!

Đạo lưu quang thứ ba kia dừng lại trong tay Vương Lâm lập tức hóa thành một khối đá màu trắng. Quan sát Thái cổ Thánh khí của Chu Tước

Thánh Tông ở khoảng cách gần, Vương Lâm lập tức nhận thấy có vô số ấn ký liên tục lóe lên trên khối đá này.

Mỗi lần lóe lên, nhiệt độ cực cao của khối đá này sẽ nóng lên một chút. Ấn ký trên khối đá này phảng phất như chưa từng đình chỉ, rơi vào trong mắt Vương Lâm khiến hai mắt hắn hiện lên vẻ ngưng trọng.

Tâm thần của hắn lúc này đang nổi lên sóng gió. Hắn hít vào một hơi thật sâu, cầm lấy khối đá này.

Trên khối đá này hắn mơ hô cảm nhận được một tia khí tức tương tự như nghịch thiên. Tia khí tức này cực kỳ nhạt nhưng tồn tại rất chân thật. Nếu không tự tay cầm lấy thì Vương Lâm sợ là rất khó phát hiện ra.

- Trên mi tâm của thi thể Thanh Sương còn có Thánh khí huyết, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể gỡ xuống!

Lão Thánh Hoàng nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Ba dạng vật phẩm này là từ người đầu tiên đảm nhận cương vị Thánh Hoàng lưu lại, chỉ có lịch đại Thánh Hoàng mới có thể kế thừa. Ngươi phải bảo tồn thật tốt!

Lão Thánh Hoàng giãy dụa đứng lên. Thân thể hắn đã rất uể oải. Gần như chỉ là động tác đứng lên cũng khiến hắn cực kỳ thống khổ.

Nhưng lúc này, trong mắt hắn chứa đầy cảm giác kích động và vui mừng, cũng khiến hắn quên đi hết thảy đau đớn. Sau khi đứng dậy, hắn nhìn thẳng về phía Vương Lâm, ánh mắt chứa đầy vẻ hiền lành.

Vương Lâm trầm mặc đến bên cạnh lão Thánh Hoàng. Lão giả nhìn Vương Lâm, đặt tay phải lên thiên linh hắn rồi hạ giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Thánh Hoàng! Đi thôi, đi ra cho tộc nhân của ngươi biết! Lão phu phải đả tọa một lần cuối cùng trong đời này. Bảy ngày sau ngươi về lại đây gặp ta!

Vương Lâm nhìn lão Thánh Hoàng, mở miệng ra muốn nói cái gì rồi lại thôi nhưng cuối cũng cũng lựa chọn gật đầu, nhìn lão một cái thật sâu rồi xoay người đi về phía xa.

Áo giáp màu đỏ hồng, áo choàng màu trắng, mái tóc dài màu trắng, còn có Chu Tước đồ đằng màu trắng, hết thảy những điều này khiến Vương Lâm hình thành một loại khí chất rất đặc thù. Hắn bước về phía xa, dần dần khuất bóng.

Lão giả mang theo sự vui mừng, nhắm hai mắt lại bắt đầu thổ nạp.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1091 Oai lực ba thế hỏa nguyên lực!

Tâm tình của Vương Lâm rất trầm trọng, hoàn cảnh của lão Thánh Hoàng khiến đáy lòng hắn nặng trĩu.

Theo một đường Vương Lâm đi tới tu chân tinh Chu Tước Thánh Tông, gần như tất cả tu sĩ đều bay ra, âm thanh "Thánh Hoàng" vang lên long trời lở đất!

Bên trong thanh âm này lại hiển lộ ra sự kích động và kỳ vọng qua bao tháng năm của tộc nhân Chu Tước Thánh Tông.

Càng ngày càng có thêm nhiều tu sĩ đi theo phía sau Vương Lâm. Nhất là đám người thuộc hàng tiểu bối, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đều lộ ra vẻ sùng kính. Một đường Vương Lâm đi tới, số tộc nhân đi theo phía sau không ngừng gia tăng.

- Chủ nhân!

Một tiếng kêu kích động vang lên xen kẽ trong đám tộc nhân Chu Tước Thánh Tông khiến Vương Lâm hơi chút dừng bước. Chỉ thấy Lôi Cát và Đại Đầu hóa thành hai đạo trường hồng bay đến.

Trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười, Vương Lâm hướng hướng về hai người gật gật đầu. Khi đang tiếp tục đi tới, lại một tiếng cười dài mang theo sự vui mừng như điên vang lên, cũng là Tư Đồ Nam lao tới. Hắn hung hăng ôm Vương Lâm một cái, cười lớn nói:

- Hảo tiểu tử! Ngươi rốt cục cũng đi ra!

Vẻ tươi cười trên mặt Vương Lâm càng tăng. Thương thế của Tư Đồ Nam đã hoàn toàn khỏi hẳn, tu vi cũng thêm tinh tiến, ngay cả độc tố cũng đã bị áp chế xuống.

Phía sau Tư Đồ Nam, ngân y nữ tử và Phù Phong Tử cũng lục tục tiến tới. Ngân y nữ tử yên lặng đi theo phía sau Vương Lâm. Về phần Phù Phong Tử vẻ mặt lại cung kính nhưng vẻ vui mừng lóe lên trong mắt cũng là xuất phát từ tận phế phủ.

Cuối cùng khi Vương Lâm đi tới một viên chủ tinh cuối cùng của Chu Tước Thánh Tông thì phía sau hắn, các tộc nhân cũng đã che kín thiên địa.

- Thánh Hoàng!

- Thánh Hoàng!

Những tiếng hét chấn kinh thiên địa vang lên, thay thế hết thảy âm thanh trong tinh không này.

Một viên chủ tinh cuối cùng của Chu Tước Thánh Tông này cũng là nơi trú ngụ của Nhâm Đào. Trên tinh cầu này, lúc này hắn nghe thấy âm thanh hoan hô của mọi người xung quanh, thần sắc âm trầm, nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

Bên cạnh hắn, Liêu Vân khinh thường nhìn lướt qua Nhâm Đào, thân mình bay lên, hướng về phía Vương Lâm đang được vô số tộc nhân vây quanh. Hắn cực kỳ cung kính ôm quyền nói:

- Liêu Vân cung nghênh Thánh Hoàng!

Thần sắc hắn lộ ra sự cuồng nhiệt. So với những tộc nhân năm đó không đi tới Yêu Linh chi địa, hiểu biết của hắn đối với Vương Lâm lại càng nhiều!

Nhất là thần thông năm đó của Vương Lâm đã đem tất cả tộc nhân đi Yêu Linh chi địa hoàn toàn tin phục!

Phương San do dự một chút rồi cũng nhảy lên, cùng Liêu Vân cung nghênh Vương Lâm.

Còn có tuyệt đại đa số tộc nhân của chủ tinh này cũng giống như hai người bọn hắn, đều kích động nghênh đón Vương Lâm.

Do đó, vẻ âm trầm của Nhâm Đào, vài lão giả phía sau hắn cùng với một số tộc nhân trung thành tạo thành một sự tương phản rất lớn đối với những người khác.

- Vương Lâm, ta hướng về ngươi khiêu chiến!

Nhâm Đào mạnh mẽ ngẩng đầu lên hét lớn, nhìn chằm chằm về Vương Lâm đang mỉm cười ôm quyền chào hỏi các tộc nhân khác. Hắn không thể không làm thế. Nếu để Vương Lâm tiếp tục phát triển đi tới, hắn sẽ không có chút hy vọng nào trở thành Thánh Hoàng nữa.

Ở Chu Tước Thánh Tông, Thánh Hoàng chính là trời! Hết thảy những kẻ phản kháng đều trở thành kẻ thù của toàn tộc. Nhưng ở Chu Tước Thánh Tông cũng tồn tại một đạo quy tắc. Chính là bởi vì quy tắc đó mới khiến cho Nhâm Đào có gan khiêu chiến lúc này!

Tiếng hét lớn đột nhiên vang lên khắp tinh không này lập tức khiến cho bốn phía yên tĩnh lại ngay lập tức. Từng đạo ánh mắt đột nhiên tập trung về phía Nhâm Đào.

Trong số này còn có một số trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông. Nhiệm vụ của bọn họ chính là phụ trách để Vương Lâm có thể thuận lợi trở thành Thánh Hoàng, quyết không cho phép có âm thanh phản đối nào vang lên.

Đây là từ lão Thánh Hoàng truyền ra tử lệnh!

Nhâm Đào lúc này trên trán túa ra đầy mồ hôi. Bị nhiều ánh mắt như thế tập trung nhìn lại khiến tâm thần hắn chấn động. Nhưng lúc này hắn cũng bất chấp tất cả. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lại hét lớn:

- Vương Lâm, ngươi có dám chấp nhận lời khiêu chiến của Nhâm Đào ta hay không?! Nếu ngươi không dám thì không xứng để trở thành Thánh Hoàng!

Ba lão giả phía sau Nhâm Đào bước tới một bước, lẳng lặng đứng phía sau Nhâm Đào, ngẩng đầu nhìn lên đám trưởng lão lẫn trong vô số tộc nhân ở trên không trung.

- Nhâm Đào, ngươi thật là to gan! Còn có ba người các ngươi nữa! Các ngươi ngang nhiên phản đối lại mệnh lệnh của lão Thánh Hoàng phải không?!

Trong đám đông này có một lão giả thân hình cao lớn bước ra. Lão giả này chính là một trong các Toái Niết trưởng lão có mặt ở Yêu Linh chi địa năm đó.

- Chu trưởng lão, Chu Tước Thánh Tông ta có một quy tắc, ngày chuyển giao giữa hai đời Thánh Hoàng thì hết thảy tộc nhân đều có tư cách khiêu chiến tân Thánh Hoàng! Có đúng vậy không?!

- Một đám không biết sống chết!

Hàn quang trong mắt Chu trưởng lão kia lóe lên, nụ cười lạnh mang theo một tia trào phúng. Nhưng lão không ra tay mà lui lại phía sau vài bước.

Không chỉ có lão giả này mà lúc này, trong mấy vạn tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông, những người mà năm đó có đi Yêu Linh chi địa đều nhìn về phía Nhâm Đào với ánh mắt châm chọc, thậm chí trong đó còn lộ ra một chút thương hại.

Dưới những ánh mắt này, tâm thần Nhâm Đào cũng không khỏi phải run lên. Ba năm qua hắn đã nghe không ít chuyện liên quan đến chiến tích của Vương Lâm ở Yêu Linh chi địa nhưng thủy chung vẫn không tin!

Nhất là lúc này hắn nhìn thấy Vương Lâm, rõ ràng nhận ra tu vi của Vương Lâm chỉ mới là Khuy Niết đại viên mãn mà thôi. Đối với những lời đồn kia hắn lại càng không tin.

Đúng lúc này, ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng nhìn về phía Nhâm Đào.

Ánh mắt hắn rơi vào người Nhâm Đào cũng lập tức khiến thân mình Nhâm Đào run lên, trong lòng thậm chí còn đột nhiên dâng lên một tia hàn ý.

- Khiêu chiến với ta, không ai mà còn sống sót cả. Ngươi có nguyện ý không?

Thanh âm của Vương Lâm bình tĩnh nhưng cũng ẩn chứa hàn ý lạnh như băng, khiến cho mọi người vốn đã gặp qua hắn ở Yêu Linh chi địa đều trong lòng nổi lên lạnh lẽo.

Bọn họ vĩnh viễn không quên được một quyền với lực lượng xé mở thiên địa hắc ám, còn mộng quay về viễn cổ phá toái tinh không ngày nào!

Tâm thần Nhâm Đào càng chấn động kịch liệt, mơ hồ có một tia dự cảm không ổn. Nhưng lúc này tên đã lên dây, nhất là khi hắn cẩn thận quan sát, Vương Lâm đích thật chỉ có tu vi Khuy Niết đại viên mãn mà thôi. Thần sắc hắn lộ ra vẻ dữ tợn, cắn răng hét lớn:

- Khiêu chiến!

Vương Lâm gật gật đầu, tuy nói phân thân và bản tôn hắn tách ra, đã không có thân thể cường hãn của bản tôn nhưng lấy thần thông của Vương Lâm, một thức Tản đậu thành binh đã có thể chém giết hết thảy tu sĩ Tịnh Niết, thậm chí là Toái Niết hắn cũng dám đánh một trận! Trên thực tế, giờ phút này, có bản tôn hay không hiệu quả đã không có gì sai khác nhiều.

Nếu có bản tôn ở đây thì dưới sự cường hãn của thân thể, Vương Lâm sẽ có thể kéo dài chiến đấu, vượt qua dự liệu của mọi người!

Càng không cần phải nói thần thông Tàn dạ mà chỉ khi đến tình huống đặc thì thì mới có thể thi triển. Vương Lâm cũng không biết rằng trong ba năm qua, qua những tu sĩ còn sót lại của Tu Chân Liên Minh từ Yêu Linh chi địa ngày đó truyền khẩu thì thần thông Tàn dạ này cũng đã làm nổi lên một hồi sóng gió ở Liên Minh Tinh Vực.

Tàn dạ vừa ra, hư không tử vong. Ba đại phân thân của Thiên Vận Tử, hai chết, một trọng thương. Chiến tích bậc này đủ để khiến Vương Lâm có thể nhảy lên trở thành tu sĩ tối cường!

- Bất kể thế nào, ngươi đều là tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông, ta có thể cho ngươi hỏa táng!

Tay phải Vương Lâm vung lên. Nháy mắt này, phía sau hắn chợt hiện lên một linh thể hư ảo!

- Cửu Huyền biến!

Khoảnh khắc khi linh thể này xuất hiện lập tức dẫn nổi lên âm thanh kinh ngạc của các tộc nhân Chu Tước Thánh Tông ở xung quanh. Từng đạo ánh mắt kích động nhất tề tập trung về phía Vương Lâm.

Thần thông Cửu Huyền biến, chỉ có lịch đại Thánh Hoàng mới có thể học tập!

Ngay cả Nhâm Đào sắc mặt cũng tái nhợt nhưng chốc lát ánh mắt hắn liền lộ ra vẻ oán độc và không cam lòng. Trong tiếng gầm nhẹ, hai tay hắn bấm quyết, hỏa diễm toàn thân đột nhiên điên cuồng tràn ra, hình thành một cỗ sóng nhiệt. Khi vờn quanh thân thể thfi mơ hồ hình thành một bộ áo giáp.

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, trong khi tay phải huy vũ, hư ảnh linh thể phía sau lập tức dung nhập vào trong cánh tay phải. Theo hắn ving lên, tay phải trực tiếp cách không điểm lên người Nhâm Đào.

- Hỏa phần!

Thanh âm hàn lãnh vang lên, cũng là uy nghiêm của kẻ nắm trong tay hết thảy hỏa lực trong thiên địa. Giờ khắc này, phàm là hỏa đều bị Vương Lâm khống chế! Một câu Hỏa phần lập tức khiến cho hỏa diễm bên ngoài thân thể Nhâm Đào bất chợt đảo cuốn, ập thẳng trở lại thân mình

hắn. Trong thời khắc nguy cơ, tấm áo giáp mơ hồ bên ngoài cơ thể hắn bất ngời lao ra, giống như một thanh phi kiếm lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tâm thần Nhâm Đào rung động. Hắn không ngờ Vương Lâm có thể khống chế lại được hỏa diễm của chính mình. Hắn biết đây là cơ hội cuối cùng của hắn. Nếu không thể một kiếm làm trọng thương hoặc giết chết người này thì sau khi hỏa diễm tràn ngập, lần nữa hắn sẽ lại rơi vào nguy hiểm.

- Một kiếm sẽ lấy đi tính mệnh đối phương!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Tay phải hắn bấm quyết, lại chỉ về phía Nhâm Đào. Một cái chỉ ra này, Cửu Huyền biến lần đầu tiên chấn chính được Vương Lâm thi triển ra. Trong khoảnh khắc, toàn bộ tay phải Vương Lâm đều cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt cực cao.

- Khai ba thế hỏa nguyên!

Theo âm thanh bình thản của Vương Lâm, tay phải hắn cách không chỉ ra, công kích thẳng về phía Nhâm Đào đang lao tới. Cả người hắn bỗng nhiên dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi. Từ trong cơ thể hắn truyền ra một tiếng ầm!

Cả người hắn lập tức bị đánh bay đi. Ánh mắt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ và sợ hãi nhưng đa phân lại là mông lung.

Chỉ có điều khoảnh khắc khi hắn lao ra, lập tức trong cơ thể hắn lại truyền ra một tiếng nổ lớn. Toàn thân mình hắn phun ra một mảnh sương máu, nháy mắt khiến hắn trở thành huyết nhân! Thân thể hắn lại không ngừng truyền ra những âm thanh bang bang, lập tức tứ phân ngũ liệt!

Táu tươi của hắn bạo khai, tiếng kêu thảm thiết của hắn vang lên. Lúc này nguyên thần của hắn hoảng hốt lao ra. Giờ khắc này hắn vẫn đang mê mang. Hắn căn bản không hiểu vì sao dưới một cái chỉ ra của đối phương lại khiến cho thân thể hắn nhanh chóng sụp đổ!

Nhưng ngay lúc này, khi nguyên thần hắn vừa mới lao ra, từ trong nguyên thần hắn lần nữa truyền ra một tiếng nổ vang hồn bay phách lạc. Một cỗ lực lượng có tính hủy diệt, có sự giao thoa không ngừng của hỏa và lôi tràn ngập khiến cho toàn bộ nguyên thần của Nhâm Đào lập tức sụp đổ!

Hết thảy những điều này hoàn thành chỉ trong giây lát. Dưới con mắt của mọi người, Vương Lâm chẳng qua chỉ mới chỉ ra hai lần đã khiến cho Nhâm Đào tuyệt diệt!

Từ trước tới sau, thần sắc của Vương Lâm thủy chung vẫn như thường. Cửu Huyền biến cũng không khiến hắn thất vọng. Công pháp mà lịch đại Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông có thể nói là tuyệt cường!

"Nguyên nhân có hỏa và lôi dung hợp khiến cho uy lực của nó còn mạnh hơn không ít so với dự đoán của ta!"

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua, nhìn về phía ba lão giả bên cạnh Nhâm Đào lúc trước. Trong ba người này có một lão đạt tới Toái Niết sơ kỳ, hai người còn lại là Tịnh Niết hậu kỳ!

- Ba người các ngươi cũng muốn khiêu chiến phải không?

Trong đồng tử mắt phải của Vương Lâm xuất hiện một ngọn lửa màu trắng, nhìn chằm chằm về phía ba lão già.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1092: Tính toán của Vương Lâm.

Hai lão già Tịnh Niết hậu kỳ quay sang nhìn nhau rồi cuối cùng nhìn về phía lão già Toái Niêt sơ kỳ kia. Hiển nhiên đối với người này, bọn chúng giống như Thiên Lôi, chỉ đâu đánh đó!

Lão già này nhìn về phía Vương Lâm, thần sắc mặc dù bình tĩnh nhưng trong lòng cũng cực kỳ rung động. Hai chỉ đã giết chết Nhâm Đào, điều hắn hắn hoàn toàn có thể làm được nhưng hắn là Toái Niết tu sĩ. Còn Vương Lâm chẳng qua chỉ mới là Khuy Niết đại viên mãn mà thôi.

Do đó khiến hắn không thể không coi trọng người trước mặt này. Quan trọng hơn là Cửu Huyền biến.

Tâm thần của lão già này rung động. Lại nhìn thấy gần như tất cả ánh mắt của các trưởng lão và tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông đều đang nhìn về phía mình. Từng đạo áp lực vô hình tràn tới. Lão già trầm ngâm một lát rồi bình tĩnh mở miệng nói:

- Cung nghênh Thánh Hoàng!

Lời này vừa ra, hai lão già bên cạnh hắn cũng thở phào một hơi, đồng thời cũng ôm quyền nói:

- Cung nghênh Thánh Hoàng!

Do đó, một đám tộc nhân đi theo ba lão già này đều lộ ra thần sắc cung kinh, đều thốt lên lời cung nghênh.

- Cung nghênh Thánh Hoàng!

Trong khoảnh khắc, gần như từ toàn bộ tộc nhân trong tinh không đều truyền ra thanh âm này. Mấy vạn người đồng thanh lập tức khiến tinh không vang lên âm thanh như sét đánh, long trời lở đất.

Thần sắc Vương Lâm bình thản. Mặc dù âm thanh cung nghêng vang lên khắp nơi nhưng hắn hiểu được rằng trong số những người này có rất nhiều người trong lòng không phục. Dù sao tu vi của hắn cũng chưa đủ để kinh sợ toàn bộ tất cả tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông. Nhưng việc này hắn cũng không thèm để ý. Tâm trí của Vương Lâm cũng không phải đặt trong Chu Tước Thánh Tông này!

Trong âm thanh cung nghênh không ngừng vang lên, khi Vương Lâm bị đa số tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông bao quanh thì có mấy người, trong lòng vẫn chứa đầy suy nghĩ phức tạp.

Người thứ nhất chính là Tháp Sơn. Tháp Sơn không đi ra gặp Vương Lâm mà như trước vẫn yên lặng đứng tại chỗ nhìn lên không trung. Mặc dù tu chân tinh nơi hắn cư ngụ nhìn không tới chỗ Vương Lâm nhưng hắn có thể mơ hồ cảm giác được âm thanh cung nghênh Vương Lâm ở tinh không nơi xa xôi kia truyền tới.

Thần sắc của hắn rất phức tạp. Một lúc lâu sau hắn than nhẹ một tiếng, hai mắt lại nhắm vào, tiếp tục đả tọa.

Chỉ là đáy lòng hắn rất dao động, thủy chung không thể bình phục trở lại.

Trừ hắn ra còn có một người cũng đồng dạng như thế. Người này ngồi trên tường thành của một tu chân tinh, bên người hắn có bảy tám bầu rượu vứt lộn xộn. Trong tay hắn cầm một bầu, thỉnh thoảng lại uống một hớp lớn, thần sắc lộ ra vẻ bi thương.

So với sự náo nhiệt bên người Vương Lâm lúc này, lão già này có vẻ hưu quạnh, phảng phất thờ ơ với hết thảy. Phía sau hắn, Linh nhi yên lặng bồi bạn.

Ngoại trừ Tháp Sơn và Trần Đạo Tử ra thì trong tinh vực bị thiêu đốt này còn có một người nội tâm cũng rất phức tạp. Người này chính là Hứa Lập Quốc. Hắn ở bên trong lốc xoáy hỏa diễm, âm thanh mắng chửi không ngừng vang lên như thể hắn không biết mệt mỏi là gì vậy!

- Tên Vương Lâm giết Thiên đao kia còn chưa mau đem Hứa gia gia ngươi thả ra sao?! Ngươi chờ đấy, chờ Hứa gia gia ngươi đấy!

Trong hai ngày sau, những trưởng lão của ba Thánh Tông còn lại cũng tiến đến chúc mừng Vương Lâm trở thành Chu Tước Thánh Hoàng. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Chu Tước Thánh Tông trở nên cực kỳ náo nhiệt! Đối với trưởng lão của Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Vương Lâm rất là khách khí. Tứ Thánh Tông vốn là đồng khí tương liên. Đa số trưởng lão của ba Thánh Tông còn lại cũng từng chứng kiến qua thần thông của Vương Lâm, tất nhiên sau khi gặp lại cũng sẽ không vì tu vi của hắn chỉ là Khuy Niết và tỏ ra kiêu căng.

Sau khi khách khí nói chuyện với nhau một lúc, các trưởng lão của ba Thánh Tông còn lại đều được an bài chỗ nghỉ ngơi. Đối với việc Vương Lâm tiếp nhận tân Thánh Hoàng, trưởng lão của ba Thánh Tông kia đều rất hài lòng.

Nhất là ba đại trưởng lão của Thánh Long Thánh Tông, đối với Vương Lâm lại có thêm phần cung kính. Ba năm trước, sau khi Vương Lâm báo cho họ biết về tin tức có liên quan đến Thanh Long Thánh Hoàng thì bọn họ cực kỳ cảm kích Vương Lâm. Đăng cơ Thánh Hoàng còn cần trải qua vô số các nghi thức, đây là truyền thống của Tứ Thánh Tông, Vương Lâm cũng không muốn thay đổi. Những nghi thức này đã được ấn định vào ngày thứ sáu.

Sau ba năm lão Thánh Hoàng dốc hết sức truyền thụ, đây là đối với hắn có ân. Mặc dù cũng có phần là giao dịch nhưng đối với Vương Lâm, loại ân nghĩa này cần được báo đáp.

Chỉ có điều Vương Lâm biết rằng mình còn có việc, căn bản không thể dừng lại nơi này quá lâu được. Nhất là ba năm qua, hắn liên tục đả tọa nhưng nhiều lúc tâm thần không yên, phảng phất rõ ràng như có một nỗi lo sợ cứ ập đến.

Loại cảm giác này nếu chỉ một hai lần liền thôi nhưng theo thời gian ba năm trôi qua, Vương Lâm đã trải qua không dưới mười lần. Vả lại, cảm giác này ngày càng rõ ràng, mơ hồ là từ Chu Tước Tinh truyền tới.

Trong lòng Vương Lâm biết rõ rằng đối với việc tu vi của mình không ngừng được đề cao thì cũng có đôi chút cảm ứng trước được các nguy hiểm. Hiển nhiên cảm giác nguy cơ không ngừng tăng lên này là xuất phát từ Thác Sâm! Hơn một ngàn năm qua, âm thanh gào thét của Thác Sâm mơ hồ không ngừng quanh quẩn trong đầu Vương Lâm: "Sẽ có một ngày ta sẽ đi tìm ngươi, đoạt lại ký ức truyền thừa của Đồ Ti!"

- Thác Sâm sợ là sẽ rất nhanh đến…!

Vương Lâm khoanh chân ngồi bên cạnh một ngọn núi lửa trên chủ tinh này. Ngọn núi lửa bên cạnh hắn thỉnh thoảng lại phun ra khói đen dày đặc, mang theo hỏa diễm cực kỳ nóng cháy.

Thác Sâm giống như một con dao luôn treo trên đỉnh đầu Vương Lâm, từng thời khắc đều có thể chém xuống. Trong hơn ngàn năm này, Vương Lâm thủy chung không thể xem thường nguy cơ này được. Theo bản tôn đạt tới năm tinh Cổ Thần, đối với thực lực của Thác Sâm, kết hợp với sự cường đại trong ký ức truyền thừa của Cổ Thần thì Vương Lâm cũng tiến hành một hồi phân tích kỹ càng.

Kết quả phân tích ra khiến tâm thần của hắn rung động!

Cường địch như thế này bất cứ lúc nào cũng có thể thoát vây lao ra, tìm kiếm mình đến tận chân trời góc biển. Vương Lâm căn bản không có khả năng cứ tiếp tục an nhàn tại Chu Tước Thánh Tông này được!

Bởi vì như thế kết quả chỉ có thể làm liên lụy tới Tứ Thánh Tông, khiến nó bị hủy dưới tay Thác Sâm mà thôi.

Hơn một ngàn năm tu đạo, lúc này Vương Lâm cũng không phải là một tu sĩ Kết Đan kỳ nho nhỏ như ngày xưa. Thác Sâm tuy mạnh nhưng Vương Lâm cũng không phải là không có sự chuẩn bị gì!

- Nếu Tiên Đế Thanh Lâm có thể sống lại thì không biêt so với Thác Sâm sẽ như thế nào…?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nhìn thoáng qua mặt đắt dưới chân núi. Toàn bộ tu chân tinh trong Chu Tước Thánh Tông đều bị thiêu đốt, đôi mắt nhìn ra chỉ thấy một phiến màu hồng.

- Đại ân của lão Thánh Hoàng, tạm thời ta lấy việc giài cứu Thanh Long Thánh Hoàng để báo đáp! Nếu ta có thể tránh thoát sự đuổi giết của Thác Sâm, cũng nắm giữ được tu vi có thể chiến thắng Thác Sâm thì còn có thể báo đáp tất cả ân đức của lão Thánh Hoàng, bảo vệ Chu Tước Thánh Tông bình an, tái hiện lại thịnh thế ngày xưa… Nếu ta chết dưới tay Thác Sâm…

Vương Lâm trầm mặc nhìn về thiên địa phía trước, trên mặt hiện lên vẻ chua xót!

- Thác Sâm… Ta sẽ khiến hắn không thể dễ dàng thoát khồn được được. Người trên thế gian đều có tham niệm, không biết một bát tinh Cổ Thần thì có thể hấp dẫn bao nhiêu người?

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một tia âm trầm.

Đúng lúc này, từ phía chân trời xa xa có một đạo trường hồng xé gió lao tới. Tới gần Vương Lâm chừng mười trượng thì đạo trường hồng này tiêu tan, hóa thành một hồng y lão già. Lão già này thần sắc bình tĩnh, nhìn Vương Lâm rồi chậm rãi nói:

- Thánh Hoàng đại nhân, sứ già của Thi Âm Tông, La Thiên, Xuất Vân Quốc của Liên Minh đều đến, đang chở ở hậu điện Chu Tước. Không biết ngài có đi gặp họ không?

Lão già trước mắt này cũng là một trong sáu người từng đi Yêu Linh chi địa năm đó. Vương Lâm chỉ biết người này họ Từ, tu vi cũng đạt tới Toái Niết trung kỳ. Trong hàng Toái Niết trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông thì người này rất có uy vọng. Trong mấy ngày này, từ phía Liên Minh có không ít thế lực cử sứ già đến chúc mừng. Đối với những người này, Vương Lâm một mực không gặp, đều có trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông và tộc nhân phụ trách tiếp đãi.

Về phần La Thiên và Thi Âm Tông thì đây là lần đầu tiên phái người tới. Vương Lâm trầm ngâm một lúc, nhớ tới kế hoạch đối phó với Thác Sâm đã tính toàn trước đó, vốn không định gặp đám sứ già này những lúc này cũng có thay đổi.

- Được!

Vương Lâm đứng lên, bình tĩnh nói.

Lão già nhìn Vương Lâm, bình thản nói:

- Từ mỗ muốn hỏi Thánh Hoàng đại nhân một chút. Sau khi ngài tiếp nhận chức vụ này không biết có tính toán gì không? Việc này không phải là chỉ một người Từ mỗ muỗn hải mà là nghi vấn trong lòng của đa số trưởng lão. Mong Thánh Hoàng đại nhân thẳng thắn giài thích.

- Cứu Thanh Long Thánh Hoàng!

Vương Lâm nói xong câu này cũng không hề nhìn lão già này nữa, tiến tới một bước hóa thành một đạo trường hồng bay thẳng về phía trước.

Thân mình trưởng lão họ Từ chấn động, quay ngoắt người về phía Vương Lâm vừa biến mất, thần sắc chợt đại biến:

- Thanh Long Thánh Hoàng!?!

Hắn hít một hơi thật sâu, không có tâm tư truy vấn gì nữa, tâm thần bị bốn chữ này làm cho hoàn toàn rung động!

Sự tình có liên quan đến Thanh Long Thánh Hoàng, ngoại trừ lão Thánh Hoàng và ba đại trưởng lão của Thanh Long Thánh Tông ra thì không có ai biết được. Sự rung động trong lòng trưởng lão họ Từ này có thể nói như kinh đào hãi lãng!

Lần đầu tiên trong lòng hắn nổi lên cảm giác Vương Lâm kia rất cao thâm mạt trắc.

Hậu điện Chu Tước được tạo thành từ ngọc thạch màu đỏ hồng, từ xa nhìn lại cực kỳ rõ ràng. Bốn phía cũng có rất nhiều cây cối màu đỏ thẫm trải rộng. Ngay cả con đường nhỏ trên mặt đất cũng là một màu đỏ thẫm.

Từng trận khí tức nóng bỏng từ trong đại điện truyền ra, tràn ngập bốn phía.

Lúc này đây, ở trong đại điện có ba người, hai nam một nữ.

Nữ tử kia dung nhan kiều diễm, mặc một thân đồ lụa mỏng, lộ ra một chút khuôn ngực đầy đặn, phong tư khiến người ta phải động lòng. Đôi mắt đẹp của nàng ta hiện lên một cỗ phong tình. Nàng luôn chú ý tới hai người cách đó không xa. Một người là một lão già tang thương, còn người kia là một hán tử đầu trọc.

Lão già kia mặc hồng bạo, không giận tự uy, từ trước tới sau vẫn nhắm hai mắt lai nhưng hư không xung quanh thân thể lại xuất hiện từng trận vặn vẹo, phảng phất như không phải là liên một khối, lộ ra tu vi kinh người!

Về phần đại hán đầu trọc kia thì tương đối tầm thường, mặc một thân bố y, thần sắc bình tĩnh. Chỉ có điều thỉnh thoảng trong mắt lại loé lên một chút mê mang, một lúc sau lại khôi phục như thường.

Nhưng nữ tử này chỉ cần liếc mắt cái đã nhìn ra, mỗi khi vẻ mê man xuất hiện trong mắt hán tử đầu trọc này thì thiên địa nguyên lực trong đại điện đều đình trệ đi một lúc.

Nếu là Vương Lâm ở đây lúc này chắc chắn có thể chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra hán tử đầu trọc này là người mà hắn quen biết.

Lúc này, từ đại điện có mấy tiểu bối Chu Tước Thánh Tông đi vào, bưng bê trà quả đặt bên người ba người bọn họ rồi rời đi.

Nữ tử kiều diễm kia nâng chén trà lên, đặt lên môi thổi nhẹ một cái rồi hướng về lão già kia cười duyên nói:

- Vị này chắc là tiền bối Liệt Vân Tử của La Thiên Tinh Vực phải không?! Tiểu nữ là Lý Oánh Chi của Thi Âm Tông, xin ra mắt tiền bối!

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1093: Ngươi muốn Vương Lâm?

Lão giả mặc hồng bào kia quả thực là Liệt Vân Tử. Liệt Vân Tử nghe vậy liền mở hai mắt, tinh quang trong mắt lóe. Hắn lạnh lùng nhìn về phía nữ tử xinh đẹp kia rồi bình thản nói:

- Lão phu chính là Liệt Vân Tử!

Trên khuôn mặt nữ tử xinh đẹp kia lộ ra một nét cười, uống một hớp trà rồi khẽ cười nói:

- Liệt Vân Tử tiền bối ở La Thiên thanh danh hiển hách. Lần này ngài làm đại diện cho La Thiên đến chúc mừng Chu Tước Thánh Hoàng, xem ra La Thiên có ý rất muốn giao hảo với Chu Tước Thánh Tông!

- Ngươi vốn là đệ tử trung tâm của Thi Âm Tông, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi Tịnh Niết. Nghe đồn ngươi còn có bốn khối Thi khôi, trong đó có ba khối có thần thông không kém gì tu sĩ Toái Niết kỳ! Thi Âm Tông cho ngươi tiến đến cũng có thể nhìn ra được rằng các ngươi rất coi trọng Chu Tước Thánh Tông!

Thanh âm của Liệt Vân Tử bình đạm như trước. Lời nói này rơi vào tai nữ tử xinh đẹp kia khiến đôi mắt nàng lóe lên một cái, có vẻ rất thâm bất khả trắc.

- Vậy đạo hữu chính là người đến từ Liên Minh, chỉ là không biết xưng hô như thế nào?

Nữ tử xinh đẹp kia chuyển hướng, nhìn về phía hán tử đầu trọc kia nói.

Hán tử đầu trọc bình thản mở miệng trả lời:

- Xuất Vân Quốc, Mặc Trí!

- Mặc Trí?

Nữ tử xinh đẹp nhíu mày. Trước đây nàng chưa bao giờ nghe qua cái tên này!

Nhưng hai mắt của Liệt Vân Tử cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, xoay mạnh người về phía hán tử đầu trọc, nhìn thật kỹ rồi chậm rãi nói:

- Hóa ra ngươi chính là Mặc Trí!

Hán tử đầu trọc nhìn sang khẽ cười, ôm quyền hướng Liệt Vân Tử nói:

- Mặc Trí ra mắt tiền bối!

- Mặc đạo hữu, Liệt Vân Tử tiền bối, lần này Chu Tước Thánh Tông xuất hiện tân Thánh Hoàng, không biết hai vị đã biết lai lịch người này?

Nữ tử xinh đẹp kia trầm ngâm một chút rồi dò hỏi.

- Lão phu chỉ biết người này rất là kiêu căng, tất cả những người đến chúc mừng trước đó hắn đều không gặp. Vả lại tục danh của người này, Tứ Thánh Tông cũng chưa từng đề cập qua, quả thực làm ra bộ dáng rất là thần bí!

Liệt Vân Tử cầm lấy chén trà, nhìn thoáng qua một cái rồi lại đặt xuống.

Hắn lần này thừa lệnh Lôi Tiên Điện, ngoại trừ đến để chúc mừng tân Chu Tước Thánh Hoàng ra còn có một mục đích sâu xa hơn đó là xây dựng mối liên hệ với tân Thánh Hoàng này.

Việc này cực kỳ trọng đại, nếu không cũng không khiến hắn tự mình tiến đến.

- Tiểu nữ ngược lại có chút tin tức. Ba năm trước, trong trận đại chiến ở tiên phủ của Tiên Đế Thanh Lâm, nghe nói Chu Tước Thánh Tông mang đi một người…

Nữ tử xinh đẹp hạ giọng nói.

Liệt Vân Tử nghe vậy liền hừ nhẹ một tiếng. Việc này hắn tự nhiên rõ ràng, cũng biết rõ đối phương đang nói tới người nào. Phía La Thiên cũng từng nghiên cứu qua, tuy Viêm Lôi Tử cho rằng khả năng này là rất lớn nhưng cuối cùng cũng không có ai có cùng quan điểm cả, đều loại trừ việc người này trở thành tân Thánh Hoàng. Dù sao khả năng này quả là quá mức tưởng tượng!

- Hắn ư? Không có tư cách trở thành tân Thánh Hoàng!

Trong mắt Liệt Vân Tử hiện lên một tia khinh thường. Năm đó nếu không phải Thanh Thủy xuất hiện thì người này sợ rằng đã sớm bị mình bắt giữ, luyện thành khôi lỗi giúp hắn phá vỡ sự huyền bí của Chiến Tự Thiếp!

Nếu nói Vương Lâm là tân Thánh Hoàng thì Liệt Vân Tử vạn lần không tin, tuyệt đối không tin! Nhớ tới Thanh Thủy, trong lòng Liệt Vân Tử

hiện lên vẻ thư sướng. Thánh Thuy mất tích hắn đã sớm dự kiến, thậm chí còn biết Tổng bộ của Liên Minh xuất hiện kịch biến có quan hệ trực tiếp tới Thanh Thủy!

Lần này hắn tự mình đi tới Chu Tước Thánh Tông, ngoại trừ nhiệm vụ công khai của La Thiên thì còn có một ý đồ cá nhân là từ Chu Tước Thánh Tông bắt lấy Vương Lâm!

Dưới suy nghĩ của hắn, năm đó Chu Tước Thánh Tông mang Vương Lâm đi tất nhiên là có nguyên nhân riêng. Ba năm trôi qua, hắn là Chu Tước Thánh Tông cũng đã thu được giá trị từ Vương Lâm. Lúc này đây, sợ là giá trị lợi dụng của Vương Lâm ở Chu Tước Thánh Tông đã không đáng kể, do đó muốn bắt người này hắn là không quá khó.

- Thật sao? Nghe nói người này chỉ dùng một thức thần thông đã giết Hư Không Tử, lại khiến cho hai phân thân của Thiên Vận Tử tử vong, một phân thân trọng thương. Không biết vì sao mà Liệt Vân Tử tiền bối nhất định cho rằng người này không có tư cách? Năm đó, Chu Tước Thánh Tông đã xuất động lực lượng rât cường đại, còn có Chu Tước Chân Linh dẫn đường…

Nữ tử xinh đẹp kia nhìn về phía Liệt Vân Tử, nhẹ giọng hỏi.

- Trước khi đi tới động phủ của Thanh Lâm, lão phu đã từng gặp qua hắn. Tu vi của hắn, lão phu rất rõ ràng!

Liệt Vân Tử bình tĩnh nói. Hắn tuyệt đối không tin Vương Lâm sẽ có biến hóa lớn như thế. Việc này dưới suy nghĩ của hắn chỉ là tung tin đồn nhảm mà thôi!

Nữ tử xinh đẹp kia nhướn mày, Thi Âm Tông của nàng tổng hợp lại tất cả manh mối mới cho rằng người mà thanh danh đại chấn trong động phủ của Thanh Lâm, Vương Lâm chính là tân Chu Tước Thánh Hoàng. Nhưng lời nói lúc này của Liệt Vân Tử cũng khiến nàng sinh ra nghi vấn.

“Vương Lâm này từng là La Thiên Chính phẩm Lôi tiên. Nếu phía La Thiên cho rằng hắn không thể là tân Thánh Hoàng…”

Nữ tử xinh đẹp trầm mặc, không nói gì thêm nữa.

- Theo như lời các ngươi thì là Vương Lâm nào?

Mặc Trí đột nhiên mở miệng nói.

Đúng lúc này, đột nhiên Liệt Vân Tử mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào hướng ngoài đại điện, thần sắc hắn hiện lên một chút cổ quái! Theo sau hắn, Mặc Trí cũng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài đại điện. Cuối cùng là đến nữ tử xinh đẹp kia.

Ngay khi ánh mắt ba người nhìn về phía ngoài đại điện, một cỗ khí tức nóng bỏng bất chợt ập tới mãnh liệt, lập tức dẫn dắt hỏa nguyên lực trong đại điện, hình thành một cơn lốc xoáy vô hình quét qua!

Giờ khắc này, hỏa nguyên lực trong đại điện dường như có linh tính, như là đang sống dậy hoan hô, từ trong lốc xoáy hướng về bốn phía, phảng phất như đang triều bái vậy!

Xuất hiện trong tầm mắt ba người là một người đang chậm rãi đi vào trong đại điện. Người này mặc một bộ áo giáp màu đỏ, khuôn mặt hoàn toàn được che đậy, chỉ chừa ra một mái tóc bạc. Phía sau hắn còn khoác một cái áo choàng màu trắng, cùng với Chu Tước đồ đằng trên áo giáp màu đỏ khiến hắn toát ra một vẻ uy áp.

Trong tiếng cộp cộp, người mặc áo choàng này dần dần đi vào trong đại điện. Hắn cũng không liếc nhìn về phía ba người mà trực tiếp đi thẳng tới phía trước. Chiếc áo choàng, mái đầu phấp phới nhấc lên từng trận sóng nhiệt không tưởng được, phút chốc tràn khắp đại điện.

Tất cả thiên địa hỏa nguyên lực trở nên cuồng loạn, hình thành một cỗ hỏa diễm lốc xoáy vờn quanh áo giáp của hắn, nháy mắt trong đại điện nổi lên uy áp nồng đậm.

Cũng không phải chỉ có hỏa nguyên lực trong đại điện nổi lên biến hóa, mà là hết thảy hỏa nguyên lực trong thiên địa ở tinh vực này phảng phất lấy hắn làm trung tâm, điên cuồng ngưng tụ bên ngoài thân thể hắn.

Như thế, theo sự biến hóa của thiên địa nguyên lực, một cỗ thiên địa nguyên lực lập tức tràn ngập ra bốn phía.

Phía sau người mặc bộ áo giáp này cũng có bốn lão tu sĩ lục tục đi vào. Bốn người này tu vi đều ở trình độ Toái Niết, đều mặc hồng bào nhưng so với nhan sắc trên y bào của Liệt Vân Tử thì cũng có chỗ sáng chỗ tối khác nhau.

Bốn người đi vào đại điện theo người mặc áo giáp kia, bình tĩnh đứng bên cạnh nhìn ba người này.

Người mặc áo giáp đi tới chính tiền thì áo choàng vung lên ngồi xuống. Một đôi ánh mắt như hai ngọn lửa từ trong áo giáp lộ ra, nhìn về phía ba người.

Lúc này, toàn thân hắn chứa đầy vẻ uy nghiêm, lại dẫn dắt thiên địa nguyên lực, ngăn cản hết thảy sự tra xét của thần thức. Hơn nữa, dù thần thức có xuyên thấu qua được màn thiên địa nguyên lực quanh thân hắn thì dưới áo choàng của Chu Tước Thánh Hoàng thì cũng hiếm người có thể thấy rõ được tướng mạo của Vương Lâm.

Đại điện là một mảnh yên lặng, cảnh tượng người mặc áo giáp xuất hiện quá mực kinh nhân, không ngờ còn khuấy động cả hỏa nguyên lực trong thiên địa. Lúc này nữ tử xinh đẹp trên trán bí ra mồ hôi, ngồi ở nơi này liền giống như đặt mình trong thiên địa hồng lô. Lấy tu vi của nàng trước

đây quyết không cần bận tâm đến điểm này nhưng lúc này, khi người mặc áo giáp xuất hiện thì đại điện đã trở thành trung tâm của hỏa nguyên lực. Với tu vi của nàng cũng có chút khó có thể chịu nổi.

- Vãn nối Thi Âm Tông Lý Oánh Chi tham kiến Chu Tước Thánh Hoàng!

Nữ tử xinh đẹp này thu hồi hết thảy sự khinh thị trong lòng, dưới uy áp này chậm rãi đứng lên, thần sắc rất cung kính như là gặp trưởng bối trong tông phái mình vậy!

"Tu vi của Chu Tước Thánh Hoàng này rốt cục đạt tới trình độ nào, không ngờ có thể sinh ra uy áp như thế!?!" Đáy lòng nữ tử này hiện lên vẻ khiếp sợ.

Mặc Trí nhìn người mặc áo giáp này, ánh mắt lộ ra quang mang cổ quái nhưng có chút không dám xác định. Lúc này hắn đồng dạng đứng lên, cung kính ôm quyền nói:

- Xuất Vân Quốc Mặc Trí tham kiến Chu Tước Thánh Hoàng.

- Người kia?

Ánh mắt của người mặc áo giáp nhìn kỹ Mặc Trí một chút rồi chuyển mắt qua Liệt Vân Tử.

Liệt Vân Tử thở sâu, đứng lên bình tình ôm quyền nói:

- Lão phu La Thiên, Chiến gia Liệt Vân Tử đại biểu cho Lôi Tiên Điện chúc mừng các hạ trở thành Chu Tước Thánh Hoàng.

Ánh mắt của người mặc áo giáp dừng lại trên người Liệt Vân Tử lâu nhất. Thậm chí khuôn mặt hắn có chút biến đổi giống như xuất hiện một nụ cười vậy. Chỉ có điều không biết nụ cười này là hàn ý hay là thiện ý…

Tâm thần của Liệt Vân Tử nhảy dựng lên, dưới ánh mắt của vị tân Thánh Hoàng này, không hiểu sao hắn mơ hồ cảm nhận được một tia bất an. Nhất là bốn lão già Toái Niết bên cạnh hắn cũng đồng dạng nhìn về phía Liệt Vân Tử.

- Liệt Vân Tử…

Người mặc áo giáp kia chậm rãi nói. Âm thanh xuyên qua áo giáp có chút hơi thay đổi, lại xuyên qua lốc xoáy hỏa nguyên bên ngoài thân thể hắn khiến nó trở nên mờ ảo hư vô.

Sự bất an trong lòng Liệt Vân Tử càng đậm. Hắn nhìn chằm chằm vào tân Thánh Hoàng, sau một lúc lại tiến tới một bước, trầm giọng nói:

- Thánh Hoàng nhận thức tại hạ sao?

Ngời mặc áo giáp thu hồi ánh mắt khỏi Liệt Vân Tử, nhìn về phía Mặc Trí.

Mặc Trí áp chế sự hoài nghi trong lòng, ôm quyền nói:

- Thánh Hoàng, tại hạ đại biểu Xuất Vân Quốc, chúc mừng Chu Tước Thánh Tông xuất hiện tân Thánh Hoàng. Tại hạ tuân mệnh sư phụ đến tống xuất hạ lễ!

Hắn nói xong chụp một cái vào hư không, hư không phía trước có một cái khe xuất hiện. Chẳng qua cái khe này cũng không ổn định, hiển nhiên là bị nguyên lực trong đại điện quấy nhiễu!

Mắt thây cái khe vừa xuất hiện đã sắp sụp đổ, người mặc áo giáp kia nâng tay phải chỉ ra, lập tức hỏa nguyên lực bên ngoài cái khe liền tản ra, cái khe ngay lập tức trở nên ổn định.

Cảnh tượng này lập tức khiến nữ tử xinh đẹp kia đồng tử phải co lại, ngay cả hai mắt của Liệt Vân Tử cũng trở nên ngưng trọng.

Thần sắc của Mặc Trí không đổi, từ trong cái khe xuất ra phần hạ lễ đã chuẩn bị trước gồm đan dược, pháp bảo, đặt tới phía trước mặt! Những tộc nhân Chu Tước Thánh Tông từ bên trong đại điện đi ra, bưng sang để bên cạnh.

Thứ Mặc Trí xuất ra cuối cùng là một chiếc tiểu kỳ có hai màu lam và lục ở hai mặt. Ngay lập tức có một cỗ âm hàn khí tràn ngập bốn phía, không ngờ khiến cho hỏa nguyên lực nơi này cũng hơi đình chỉ lại.

Người mặc áo giáp kia hai mắt ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào chiếc tiểu kỳ này, ánh mắt lộ ra quang mang cổ quái.

- Vật này là vật mà sư phụ cố ý tặng cho Thánh Hoàng, là một đầu tinh hồn mà sư phụ đã luyện hóa và phong ấn từ mấy trăm năm trước.

Tay phải người mặc áo giáp chụp một cai vào hư không liền nắm lấy cây tiểu kỳ này trong tay. Sau khi hắn cẩn thận nhìn kỹ thì ngước nhìn về phía Mặc Trí, trầm giọng nói:

- Đa tạ!

Mặc Trí nghe thấy hai chữ này thì lập tức trong mắt bắn ra tinh quang, nhìn thật kỹ người này rồi không nói gì nữa.

Liệt Vân Tử cũng đại biểu cho La Thiên Lôi Tiên Điện, đồng dạng mang hạ lễ đến đây nhưng cũng không có thứ gì khiến Vương Lâm động tâm. Cuối cùng, sau khi xuất ra hạ lễ, ánh mắt Liệt Vân Tử chợt lóe lên, trầm giọng nói:

- Thánh Hoàng các hạ, lão phu đại biểu Lôi Tiên Điện đến đây, ngoại trừ chính sự ở ngoài thì còn có một chút việc riêng!

Sau khi nhìn thấy ánh mắt tân Thánh Hoàng nhìn về phía mình, Liệt Vân Tử trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói:

- Ba năm trước, từ động phủ của Thanh Lâm, Chu Tước Thánh Tông có mang đi một người tên là Vương Lâm. Nếu đối với Chu Tước Thánh Tông đã hết tác dụng thì có thể để lão phu mang người này đi được không?

- Lời này vừa ra, bốn lão già bên người mặc áo giáp đều sửng sốt, đồng loạt nhìn về phía Liệt Vân Tử.

- Ngươi muốn Vương Lâm?

Người mặc áo giáp nhìn Liệt Vân Tử, chậm rãi nói.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1094: Nhận lỗi!

Cảm giác bất an từ trong lòng Liệt Vân Tử đột nhiên trở nên nồng đậm. Hắn mơ hồ cảm giác có gì đó không ổn từ trong thanh âm của vị Chu Tước Thánh Hoàng này. Nhất là bốn lão già Toái Niết bên người vị tân Thánh Hoàng này, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm lại khiến thần sắc của hắn biến hóa.

Người mặc áo giáp nhìn Liệt Vân Tử, dần dần cười lên. Tiếng cười càng lúc càng lớn, thiên địa hỏa nguyên lực trong đại điện dưới tiếng cười này vât chợt trở nên cuồng bạo, tác động đến toàn bộ nguyên lực bên trong đại điện.

Từ trong đó cũng có những điện quang hình vòng cung phát ra âm thanh bang bang.

Tâm thần Liệt Vân Tử chấn động manh, lui ra phía sau vài bước, nhìn chằm chằm vào người mặc áo giáp, trầm giọng nói:

- Lời này của Thánh Hoàng là… Nếu là tên Vương Lâm kia…

Không đợi hắn nói xong, câu nói này lập tức bị cắt ngang!

- Tên Vương Lâm kia, theo như lời ngươi là La Thiên Chính phẩm Lôi tiên. Là ngươi muốn người này hay là Lôi Tiên Điện muốn?

Người mặc áo giáp chậm rãi nói.

Liệt Vân Tử nhíu mày, trầm giọng nói:

- Người này mặc dù là Chính phẩm Lôi tiên của La Thiên ta nhưng đã sớm mất tư cách Lôi tiên, lần này…

Liệt Vân Tử nhìn về phía người mặc áo giáp một cái rồi nói tiếp:

- Lần này, mặc dù nói là lão phu muốn bắt người này nhưng đồng dạng cũng là ý tứ của Lôi Tiên Điện.

Người mặc áo giáp nhìn Liệt Vân Tử, trên mặt tươi cười lộ ra ngoài áo giáp, chậm rãi nói:

- Thật sao? Không biết tên Vương Lâm này cùng với La Thiên ngươi đã qua qua cát như thế nào?

Sự bất an trong lòng Liệt Vân Tử càng sâu. Sau khi trầm mặc một lúc, hắn nói:

- Người này có nhiều qua cát với Lôi Tiên Điện ta nhưng cũng không tiện kể ra ở đây. Nhưng với ta, người này lấy đi trọng bảo của Chiến gia ta, lão phu tự nhiên là muốn thu hồi!

- Hóa ra là vì như thế nên ngươi mới muốn có tên Vương Lâm này. Có thể hiểu được!

Người mặc áo giáp gật đầu, bốn lão già bên người thần sắc cũng càng trở nên cổ quái nhưng vẫn không nói gì.

- Mong Thánh Hoàng thành toàn. Dù sao La Thiên tà và Tứ Thánh Tông đều có chung kẻ thù là Tu Chân Liên Minh!

- Liệt Vân Tử thở ra một hơi, ôm quyền nói. Hắn đối nhân xử thế tuy ương ngạnh nhưng đối mặt với Tứ Thánh Tông thì cũng không dám đắc tội. Dù sao tuy nói Tứ Thánh Tông đã xuống dốc nhưng che giấu rất sâu, dù là La Thiên cũng không muốn trêu chọc!

- Chỉ có điều, ngươi nói tên Vương Lâm này đoạt đi trọng bảo của Chiến gia ngươi. Việc này vì sao ta lại không biết!?

Người mặc áo giáp đột nhiên mở miệng nói, lập tức khiến Liệt Vân Tử ngẩn ra.

Những không đợi hắn hoàn toàn kịp phản ứng, Người mặc áo giáp đã đứng lên, tay phải hắn đột nhiên đảo qua phần áo giáp che mặt, âm thanh âm trầm của hắn đột nhiên truyền ra.

- Ngươi muốn Vương Lâm… Liệt Vân Tử, ngươi nhìn cho rõ ta là ai?!!

Trong khoảnh khắc, phần áo giáp che mặt đột nhiên tiêu tan, hóa thành một mảnh sóng gợn tràn ra bốn phía. Bên trong sóng gợn này rõ ràng chính là Vương Lâm!

- Ngươi… Vương Lâm!

Lấy định lực của Liệt Vân Tử mà lúc này cũng phải hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra sự chấn động đến cực hạn. Dưới sự việc khó có thể tin nổi, theo bản năng hắn lui về sau mấy bước.

- Không có khả năng! Ngươi sao có thể là Chu Tước Thánh Hoàng. Tuyệt đối không có khả năng!

Liệt Vân Tử hô hấp dồn dập, đồng tử trong hai mắt co rút lại. Hắn căn bản không thể tin chuyện này là thật. Dưới con mắt của hắn, Vương Lâm căn bản chỉ là một con kiến, một con côn trùng mà năm đó chỉ cần tùy ý là hắn có thể bóp chết!

Lúc này sự tương phản mãnh liệt, vượt xa khả năng tưởng tượng của Liệt Vân Tử. Hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm Vương Lâm, vẻ không thể tin đã cực kỳ sâu đậm. Nhưng nhiều hơn là sự kinh hãi và khiếp sợ!

- Lớn mật! Dù ngươi đại biểu cho Lôi Tiên Điện nhưng cũng không có tư cách bình luận Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông!

Một trong bốn lão già bên cạnh Vương Lâm bước tới một bước, cất lên giọng điệu âm trầm!

Một bước này bước ra lập tức có một cỗ khí tức Toái Niết ầm ầm tản ra, hóa thành một đạo công kích vô hình lao thẳng về phía Liệt Vân Tử. Liệt Vân Tử vốn đang ở trong sự khiếp sợ, lúc này bị công kích do khí tức Toái Niết lao tới gần, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lại lui về phía sau mấy bước. Dưới sắc mặt tái nhợt này cũng vẫn lộ ra vẻ mặt mà đến nằm mơ hắn cũng không thể tin đây là một sự thật!

- Ngươi nhất nhất nhất…

- Liệt Vân Tử ngươi rốt cuộc là đại biểu cho La Thiên đến chúc mừng Vương mỗ trở thành tân Thánh Hoàng hay là vì đến để nhục mạ Vương mỗ. Không ngờ ở trong Chu Tước Thánh Tông ta mà ngươi dám bình về bản Thánh Hoàng!!! Việc này cũng quá mức hoang đường đi!

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, thanh âm lại như hàn phong từ Cửu U truyền tới!

- Việc này nhất định Vương mỗ sẽ cho người đi La Thiên các ngươi, đòi lại công đạo trước Lôi Tiên Điện Viêm Lôi Tử. Nếu ngươi không cho ta một lời giải thích vừa lòng thì hôm nay ngươi mà thoát khỏi Chu Tước Thánh Tông thì ngày mai La Thiên các ngươi sẽ phải trả một cái giá cực lớn! Việc này cũng không phải bổn Thánh Hoàng đổ oan cho ngươi, Mặc Trí đạo hữu của Xuất Vân Quốc có thể làm chứng!

Vương Lâm căn bản không cho Liệt Vân Tử một cơ hội nào, nói ra một câu giống như lôi đình nhất kích! Tâm thần Liệt Vân Tử đang chấn động, lúc này nghe vậy lại phun ra một ngụm tiên huyết! Sắc mặt hắn không còn chút huyết sắc, đang muốn mở miệng nói thì Mặc Trí cũng trầm giọng nói:

- Việc này Mặc mỗ có thể làm chứng, là do Liệt Vân Tử vô lý trước, ở trong Chu Tước Thánh Tông mà lại nhục mạ Thánh Hoàng! Lời nói của Mặc mỗ có thể đại biểu cho Xuất Vân Quốc!

Đôi mắt đẹp của nữ tử xinh đẹp Thi Âm Tông kia cũng chợt lóe lên. Nàng cười khẽ nói:

- Việc này tiểu nữ cũng muốn tham gia vào, đồng dạng có thể làm chứng. Vị Liệt Vân Tử tiền bối này quả là cực kỳ hoàng đường!

Liệt Vân Tử không thể quay đầu, nghe câu nói của Mặc Trí và Thi Âm Tông thì lần nữa lại phun ra một ngụm máu tươi, nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm. Trên mặt Vương Lâm hiện lên một nụ cười lạnh, lần nữa ngồi xuống, đưa tay phải lên nhìn, phảng phất như đang quan sát những đường vân tay nơi ngón tay, không chút để ý tới Liệt Vân Tử. Bên trong Chu Tước Thánh Tông này, Liệt Vân Tử quyết không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Vốn người này nếu không đề xuất ra cái yêu cầu hoang đường kia thì Vương Lâm sẽ không giáo huấn hắn như thế. Nhưng lúc này lại khác hẳn. Chẳng những là hắn, ngay cả bốn lão già bên người hắn cũng lộ ra ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm về phía Liệt Vân Tử.

Bốn phía là một mảnh yên lặng. Thỉnh thoảng Mặc Trí lại nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái. Hắn không ngờ rằng người mà sư phụ bảo là cố hữu của hắn lại chính là Vương Lâm!

Hồi tưởng lại việc ở Chu Tước Tinh năm đó, mình và người này lần đầu tiên gặp nhau là trong một đêm mưa ở một cổ miếu. Khi đó người này mới vừa đạt được ý cảnh, đang trong giai đoạn Hóa Thần. Hai người tuy mới quen nhưng một đêm mưa luận bàn cũng khiến Mặc Trí hắn đã nhớ kỹ Vương Lâm.

Nữ tử Thi Âm Tông bên cạnh cũng đồng dạng không nói gì, như cười như không nhìn về phía Liệt Vân Tử, làm ra bộ dáng đang xem náo nhiệt!

Trong sự im lặng này, mồ hôi trên trán Liệt Vân Tử không ngừng túa ra. Trong lòng hắn hiểu rõ rằng với tu vi của mình quyết không thể chạy thoát khỏi Tứ Thánh Tông. Hơn nữa tên Vương Lâm này lại quá mức độc ác, không ngờ đưa cả Lôi Tiên Điện ra. Do đó, bây giờ dĩ nhiên không phải là sự tình của riêng hắn nữa mà đã biến thành toàn thể Lôi Tiên Điện đã làm nhục Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông! Chuyện đến nước này đã trở thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược đối với mong muốn ban đầu của La Thiên!

- Việc này là lão phu lỗ mãng, nhưng đây cũng là việc tư, không liên quan gì đến La Thiên ta!

Một lúc lâu sau, Liệt Vân Tử với vẻ mặt chua xót, với nội tâm cực kỳ không cam lòng nhưng không thể không hướng về Vương Lâm, ôm quyền nói.

Lửa giận tràn ngập trong đáy lòng hắn đủ để thiêu đốt hết thảy thiên địa! Loại cảm giác khuất nhục như thế này không ngừng cắn phá tâm thần hắn. Hồi tưởng lại năm nào, tên Vương Lâm trước mặt này phải cung kính với mình, phải xem ánh mắt của mình nếu không bản thân mình bất cứ lúc nào cũng đều có thể ra tay tiêu diệt.

Dù lần gặp nhau cuối cùng, tên Vương Lâm này vẫn phải khúm na khúm núm. Dưới một câu triệu tập của mình ngay lập tức phải tiến tới xem chiến cuộc. Tên Vương Lâm này lúc ấy căn bản không dám không đến. Điều này Liệt Vân Tử rất rõ ràng. Trong mắt hắn, người này nhất định bị mình hoàn toàn áp chế, phải vì mình mà không ngừng xem xét Chiến Tự Đồ!

Nếu không có Thanh Thủy thì tên Vương Lâm này đã sớm trở thành khôi lỗi của mình. Nhưng lúc này, hắn lại khiến Liệt Vân Tử phải khuất nhục cúi đầu ôm quyền giả thích câu nói trước đó. Điều này khiến hắn làm sao có thể chịu đựng nổi! Nhưng nếu không cam chịu thì ở trong Chu Tước Thánh Tông này, hắn chắc chắn phải chết không chút nghi ngờ! Làm nhục Thánh Hoàng… Gần như chỉ cần bốn chữ này cũng đủ đển hắn không thể ra khỏi Tứ Thánh Tông này!

Đối với câu nói của Liệt Vân Tử, Vương Lâm căn bản phảng phất như không nghe thấy, vẫn tiếp tục quan sát tay phải của mình.

Gân xanh nổi lên trên mặt Liệt Vân Tử. Hắn áp chế lửa giận trong lòng, nhất là có sự tồn tại của bốn lão già bên cạnh Vương Lâm kia khiến tâm thần của hắn dao động. Sau khi trầm mặc thêm một chút, hắn cố gắng thể hiện ra một tia cung kính, ôm quyền nói:

- Mong Thánh Hoàng ngài đừng chấp việc lão phu không biết! Đích thật, những việc lỗ mãng của lão phu là không có ý làm nhục…

- Lỗ mãng? Nhưng Vương mỗ đã từng hỏi lại ngươi việc này là ý của ngươi hay là của La Thiên. Câu trả lời của ngươi hiện tại ta vẫn còn nhớ. Không biết trong La Thiên Lôi Tiên Điện có đề cập quá sự tình của Vương mỗ hay không?

Vương Lâm vẫn nhìn tay phải, ra vẻ nhân nhượng nói.

- Ngươi!

Liệt Vân Tử ngẩng đầu lên, lại áp chế lửa giận sắp bùng nổ. Lúc này hắn không dám tức giận. Nếu không có nữ tử Thi Âm Tông kia và Mặc Trí ở đây thì hắn hoàn toàn có thể liều chết đánh một trận. Tuy nói chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ nhưng vì La Thiên mà chết thì La Thiên tuyệt đối sẽ báo thù cho hắn!

Nhưng lúc này đối phương đã có người chứng kiến việc vừa rồi. Do đó, dù là La Thiên cũng không nguyện khi đã biết được việc hoang đường này thì cũng không thể đồng thời khai chiến với Tứ Thánh Tông và Tu Chân Liên Minh.

Nhất là lúc này, ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía mình cực kỳ âm trầm. Liệt Vân Tử tin chắc rằng nếu mình không áp chế được lửa giận thì ngay lập tức sẽ bị chém giết ngay tại trận!

- Thánh Hoàng đại nhân, việc này… Việc này là Chiến mỗ đã sai. Ta đã biết lỗi rồi!

Liệt Vân Tử ôm quyền, thân mình hơi run rẩy. Cả đời tu đạo của hắn cũng chưa từng bị như thế này!

- Ta muốn toàn bộ Chiến Tự Thiếp của Chiến gia ngươi! Đưa cho ta thì việc này có thể nỏ qua. Ta cho ngươi thời gian nửa nén hương để suy xét!

Vương Lâm buông tay phải xuống, nhìn chằm chằm vào Liệt Vân Tử, thốt ra từng chữ một.

Sau khi nói xong, tay phải hắn vung về phía trước, lập tức hỏa nguyên lực trước người hắn ngưng tụ lại hình thành một cây hương giống như thực chất lơ lửng ở giữa không trung.

Theo cây hương này thiêu đốt, thời gian chậm rãi trôi qua!

Đáy lòng của Liệt Vân Tử tranh đấu. Khi thấy cây hương đã sắp cháy hết, thời gian nửa nén hương sắp trôi qua, áp lực vô hình bao phủ toàn thân Liệt Vân Tử, khuôn mặt hắn càng có vẻ chua xót, hơi gật gật đầu.

Tay phải hắn chụp một cái vào hư không, hư không phía trước hắn lập tức xuất hiện một cái khe. Từ trong cái khe này có ba họa trục bay ra. Một cỗ chiến ý nồng đậm từ ba hoa trục này truyền ra, bao phủ bốn phía.

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1095: Không biết thi này có thể thứ mấy?

Chiến Tự Thiếp!

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải chụp một cái vào hư không lập tức ba họa trục này nhanh chóng bay vào trong tay. Thần thức hắn đảo qua, với sự quen thuộc đối với Chiến Tự Thiếp thì lập tức phân biệt được thật giả!

- Ngươi đã có được Chiến Tự Thiếp, lão phu có thể rời đi được chưa?

Liệt Vân Tử nhìn Vương Lâm. Đối với hắn mà nói thì tự mình tống xuất Chiến gia chí bảo gần như là một việc không thể chấp nhận được! Nhưng lúc này nếu không giao ra thì sẽ bị Vương Lâm lấn tới, hắn không còn sự lựa chọn nào nữa!

Nếu người khác là Thánh Hoàng thì Liệt Vân Tử tin rằng dù mình có đắc tội đối phương thì hắn cũng không dám giết mình, nhiều nhất chỉ là bắt giam mà thôi. Dù sao sau lưng hắn còn cả Lôi Tiên Điện! Mà ở trong Liên Minh Tinh Vực này, sự thần bí của La Thiên cũng sẽ vô hình giúp hắn tăng thêm sức nặng. Dù sao người có thể chân chính biết về La Thiên thật sự quá ít, cũng giống như sự hiểu biết của La Thiên đối với Liên Minh.

Nhưng tên Vương Lâm này lại rất quen thuộc La Thiên vì hắn từng chính là Chính phẩm Lôi tiên. Sự thần bí của La Thiên đối với Vương Lâm đã giảm bớt rất nhiều.

Điều này cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là đối với sự hiểu biết về Vương Lâm của Liệt Vân Tử thì hắn hiểu rằng người này tâm ngoan thủ lạt, lại cực kỳ to gan, làm việc quyết đoán, không chút ướt át bẩn thỉu. Người như thế nếu thực sự động tới sát khí thì tuyệt không cấp cho mình chút cơ hội phản kích nào mà sẽ quyết đoán ra tay! Bản thân mình tuyệt đối không thể sống sót được! Do đó hắn không thể không khuất nhục. Tận trong tâm can hắn, dù là đổ máu cũng không muốn lấy ra Chiến Tự Thiếp.

Thu hồi Chiến Tự Thiếp, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, chậm rãi nói:

- Việc ngươi làm nhục thân phận Thánh Hoàng của ta có thể bỏ qua rồi. Nhưng lúc này Vương mỗ có một việc riêng muốn hỏi qua Liệt Vân Tử tiền bối.

Tâm thần Liệt Vân Tử trở nên hơi hồi hộp, nhìn chằm chằm Vương Lâm, cắn răng nói:

- Ngươi đã đạt được Chiến Tự Thiếp, sự cố của lão phu trước đó cũng đã phải trả giá, ngươi còn muốn thế nào?

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, bình thản nói:

- Trước đó ngươi bảo ta đoạt đi trọng bảo của Chiến gia ngươi có đúng không? Việc này ngươi cũng phải cho ta một cái công đạo!

Vương Lâm nhìn chằm chằm Liệt Vân Tử. Hắn muốn giết người này nhưng nếu hắn chết thì chắc chắn sẽ khiến cho La Thiên và Tứ Thánh Tông trở mặt!

Do đó không đúng như kế hoạch đối phó Thác Sâm của Vương Lâm. Càng quan trọng hơn là nếu Tứ Thánh Tông và La Thiên trở mặt thì người có lợi nhất đó chính là Thi Âm Tông và Liên Minh!

Thanh Thủy rất có khả năng ở trong Liên Minh, còn có ân đức của Thánh Hoàng, hết thảy sự tình này đều khiến Vương Lâm hiện tại tạm thời không thể giết được Liệt Vân Tử!

- Ngươi còn muốn gì?!

Liệt Vân Tử lại nén giân, trầm giọng nói:

- Mười La Phù huyết cầu!

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Ngươi…

Trong cơ thể Liệt Vân Tử lập tức truyền ra âm thanh bang bang, hiển nhiên là đã phẫn nộ tới cực điểm. Thân mình hắn run rẩy, liên tục đè nén mấy lần mới áp chế được, cả người hắn bình tĩnh trở lại, hít thở một hơi thật sâu rồi nói:

- Lần trước, sau khi cho ngươi thì ta chỉ còn lại sáu cái La Phù huyết cầu. Lão phu không có hơn nữa, đây đã là cực hạn của lão phu rồi! Liệt Vân Tử nghiến răng nghiến lợi nói. Vương Lâm khẽ mỉm cười gật đầu nói:

- Sáu cái, được rồi! Còn nữa, ngọc giản để thao khống nó cũng cho ta luôn đi!

Liệt Vân Tử nhắm hai mắt lại, tay phải lại chụp một cái vào hư không, sáu cái La Phù huyết cầu ẩn chứa huyết khí nồng đậm từ bên trong khe

bay ra. Ngoài ra còn có một khối ngọc giản nữa.

Tay áo Vương Lâm vung lên, thu sáu cái La Phù huyết cầu này vào trong túi trữ vật rồi nắm lấy ngọc giản kia. Sau khi nhìn kỹ rồi cũng thu vào.

- Lão phu cáo từ!

Liệt Vân Tử xoay người định rời đi. Chu Tước Thánh Tông này hắn đã không thể ở lại được nữa!

- Liệt Vân Tử đi thong thả, Vương mỗ có một vật để đưa tiễn, làm phiền ngươi đưa cho Viêm Lôi Tử tiền bối!

Tay phải Vương Lâm vung lên, lập tức một khối ngọc giản bay ra, hướng về phía tay của Liệt Vân Tử.

Liệt Vân Tử nhướn mày, cầm lấy ngọc giản rồi thần thức hơi đảo qua. Ngay lập tức sắc mặt hắn trở nên đại biến, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt bắn ra tinh quang sáng chói.

- Đây…

- Nếu Viêm Lôi Tử tiền bối muốn thì hãy đến Chu Tước Thánh Tông tìm ta!

Vương Lâm cười cười, không nói thêm gì nữa!

Liệt Vân Tử thận trọng thu lấy ngọc giản này, nhìn kỹ Vương Lâm một cái. Đối với người trước mắt này, hắn ngày càng nhìn không thấu. Đáy lòng hắn than thầm một tiếng rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

"Tổ vật của Chiến gia ta tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài… Vương Lâm, sớm muộn gì cũng có một ngày lão phu sẽ đến thu hồi! Tới lúc đó nếu không giết ngươi thì lão phu sẽ không là Liệt Vân Tử!" Liệt Vân Tử lao ra khỏi tu chân tinh, hóa thành một đạo trường hồng nhanh chóng bay đi trong tinh vực!

"Tuy nhiên, ngọc giản này của Vương Lâm quả thực là một việc kinh thiên, cần nhanh chóng đưa tới cho Viêm Lôi Tử! Việc này nếu là thực thì quả là quá mức kinh người!" Liệt Vân Tử quyết định, tốc độ trở nên nhanh hơn. Chỉ cần ở lại trong phạm vi Tứ Thánh Tông một giây, hắn đều cảm giác rất nhục nhã!

Tay phải hắn chụp một cái, phía trước người xuất hiện một cái khe. Một tảng đá màu đen được hắn chụp lấy. Hắn chà xát một cái, lập tức nó hóa thành những mảnh vỡ. Những mảnh vỡ này không hướng về bốn phía tản ra mà nhanh chóng ngưng tụ lại, hình thành một sợi dây thật dài vờn quanh thân thể hắn.Khoảnh khắc, tốc độ của Liệt Vân Tử đột nhiên nhanh hơn mấy lần, lóe lên cái đã biến mất vô ảnh!

Nhiều ngày sau, Liệt Vân Tử lấy tốc độ cực nhanh rốt cục thoát khỏi phạm vi Tứ Thánh Tông ở phía Đông Liên Minh Tinh Vực. Hắn lao thẳng về phía Tây Bắc, nơi thuộc phạm vi chiếm đóng của La Thiên!

Nhưng ngày thứ hai khi hắn bước vào Liên Minh Bắc Bộ, khi đang gấp rút lao đi thì đột nhiên từ xa có một đạo hàn quang chợt lóe lên. Tốc độ của đạo hàn quang này cực nhanh, ầm ầm lao về phía Liệt Vân Tử như long trời lở đất. Sắc mặt của Liệt Vân Tử đại biến, đang muốn né tránh nhưng với tu vi của hắn, căn bản không thể trốn thoát khỏi màn hàn quang này. Gần như ngay lập tức, hàn quang này đã đánh mạnh vào ngực của Liệt Vân Tử, xuyên hắn qua phía sau. Thậm chí Liệt Vân Tử không có thời gian thi triển bất cứ thần thông và pháp bảo nào!

Liệt Vân Tử phun ra máu tươi, thân thể lập tức sụp đổ. Nguyên thần hắn lập tức kinh hoảng và khiếp sợ bay ra. Mắt thấy hàn quang kia lại tới, dường như không chết không ngừng vậy! Dưới sự kinh hoảng, Liệt Vân Tử lật tay chụp một cái vào hư không, lập tức trước người hắn hiện ra hơn mười huyết cầu lớn chừng mười trượng, đúng là La Phù huyết cầu! Huyết cầu này vừa xuất hiện, Liệt Vân Tử lập tức hét lớn:

- Bạo!

Những huyết cầu này ầm ầm vỡ tung, hóa thành một cỗ công kích, mạnh mẽ đối kháng với đạo hàn quang đang lao đến kia. Nương theo cơ hội này, Liệt Vân Tử không tiếc tổn hao nguyên thần khí, cấp tốc bỏ chạy về phía trước.

Nhưng trong nguyên thần hắn, lúc này có một tia máu lấy ngực làm trung tâm nhanh chóng lan tràn khắp thân thể hắn. Trên mặt Liệt Vân Tử vẫn hiện lên nét như cười như không nhưng trong mắt lại lộ ra quang mang sợ hãi.

- Độc! Đây là chất độc Dục tiên tục tử của Thi Âm Tông!

Với sự cường đại và tình báo đa dạng như của La Thiên, tất nhiên đã điều tra rất nhiều về những thủ đoạn công kích của Thi Âm Tông! Liệt Vân Tử thân là tu sĩ đại thần thông của La Thiên, tự nhiên ngay lập tức nhận ra loại độc trên người mình chính là của Thi Âm Tông!

Dưới nỗi sợ hãi hồn bay phách lạc, Liệt Vân Tử vội vàng bỏ chạy trối chết!

Mãi cho tới khi Liệt Vân Tử bỏ chạy đã rất xa rồi, trong tinh không mới xuất hiện bóng dáng của một nam tử. Người này mặc một thân áo lam, tướng mạo anh tuấn. Hắn nhìn về phía Liệt Vân Tử bỏ chạy một cái rồi lắc đầu, xoay người rời đi!

- Lấy độc tố rút ra khỏi người Tư Đồ Nam để đánh lén một tên tiểu bối như ngươi, việc này… Ôi, dù sau hai vợ chồng chúng ta nợ nhân tình của Vương Lâm nhiều lắm!

Nam tử thầm than một cái, bóng dáng lại biến mất ở trong tinh không.

Một lúc sau khi Liệt Vân Tử thoát đi, trong đại điện trên chủ tinh của Chu Tước Thánh Tông, khi nữ tử xinh đẹp của Thi Âm Tông đã tống xuất hạ lễ, biểu đạt ý nguyện muốn kết minh với Tứ Thánh Tông, đang định ly khai thì bị Vương Lâm giữ lại để mấy ngày sau tham gia nghi thức đăng cơ.

- Lý đạo hữu, Thi Âm Tông luôn làm bạn với thi thể, đối với kỳ thi trong thiên hạ tất nhiên là cực kỳ hiểu biết. Không biết trong thế gian này, thi thể tốt nhất là loại nào?

Ngay khi nữ tử Thi Âm Tông đứng dậy cáo lui thì Vương Lâm bỗng nhiên hỏi.

Đôi mắt đẹp của nữ tử kia đảo qua. Nàng rất có hứng thú đối với vị tân Thánh Hoàng này, nhất là cảnh tượng cưỡng bức Liệt Vân Tử vừa rồi lại khiến ánh mắt của nàng nhìn Vương Lâm có biến hóa rất lớn.

Dường như Vương Lâm rất hấp dẫn nàng. Nang mân mê đôi môi, khẽ cười nói:

- Yêu cầu của Thánh Hoàng, tiểu nữ tất nhiên sẽ giải đáp tỉ mỉ. Nếu nói đứng đầu trong kỳ thi của thiên hạ thì tất nhiên phải là nghịch ngũ hành kỳ tuyệt thi!

Nói tới đây, khuôn mặt nàng mang theo một tia kiều mỵ, bắt đầu giải thích!

- Nghịch ngũ hành kỳ tuyệt thi cũng không phải chân chính là thi thể mà dưới một hoàn cảnh đặc thù từ trong thiên địa sinh ra. Trong cơ thể có cả thiên địa ngũ hành, bên ngoài cơ thể cũng có biến hóa của ngũ hoành, do đó sinh ra một quy tắc cải biến rất kỳ dị.

Vương Lâm nghe vậy gật gật đầu.

- Hóa ra là như thế, Vương Lâm còn tưởng rằng với những tin tức về thi thể mà Vương mỗ biết được, khối thi thể ta có đã chân chính đứng đầu trên thế gian, vốn định nhờ Lý đạo hữu giám định một chút. Nhưng đã thế thì thôi vậy!

Ánh mắt của nữ tử xinh đẹp này chợt lóe lên, cười duyên nói:

- Thật ư? Không biết là thi thể gì mà khiến cho Thánh Hoàng tin tưởng như thế?

Vương Lâm cũng không nói lời vô nghĩa, tay áo trực tiếp vung lên, một khối ngọc giản bay thẳng về phía nữ tử kia. Nàng tiếp nhận ngọc giản, sắc mặt vẫn mang theo ý cười, cũng không quá mức để ý tới.

Trong suy nghĩ của nàng, thi thể mà Vương Lâm có thể phát hiện ra dù rất hiếm có nhưng tất nhiên trong Thi Âm Tông của nàng cũng có. Mặc dù là mê ngũ hành thi cực kỳ hiếm thấy, trong Thi Âm Tông bọn nàng cũng có một vài khối.

Huống chi, theo như lời nàng đứng hàng thứ nhất phải là nghịch ngũ hành thi. Chẳng qua là nói ra bên ngoài mà thôi, thực tế chỉ riêng trong tàng trữ của Thi Âm Tông cũng đã có hơn bảy khối nghịch ngũ hành thi.

Thần thức của nàng tùy ý lướt qua ngọc giản kia, nhưng ngay lập tức tay phải nắm ngọc giản của nàng đột nhiên run rẩy, thần sắc lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng!

Nhưng lập tức vẻ ngưng trọng lập tức tiêu tan, thay vào đó là sự kinh hoàng và khiếp sợ. Tay phải của nàng suýt nữa thì làm rơi cả ngọc giản, vội vàng nắm chặt lại. Trong sắc mặt nàng lại hiện lên một cỗ ửng hồng khác thường, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập. Nàng lui lại mấy bước, mãi sau vẫn không bình phục lại được.

Không phải nàng không có đủ định lực mà là thứ mà nàng xem ở trong ngọc giản này, dù định lực của nàng còn tốt hơn nữa cũng chỉ thế thôi. Đừng nói là nàng, bất kỳ một người nào trong Thi Âm Tông, thậm chí ngay cả Tông chủ Thi Âm Tông thì khi thấy ngọc giản này, tâm thần sẽ lập tức trở nên điên cuồng!

- Đây… Đây…

Nàng ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thậm chí không thể thốt lên lời nào nữa. Sự dao động và rung động trong lòng nàng đã không biết dùng từ nào để biểu đạt. Phảng phất như có vô số thiên lôi đang nổ vang ở trong tâm thần nàng vậy.

Thần sắc của Vương Lâm vẫn bất động, tiếp nhận lấy chén trà do tộc nhân mang tới, đưa tên uống nhẹ một hớp, ánh mắt lại nhìn về phía nữ tử.

- Không biết thi này có thể xếp hàng thứ mấy?

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1096: Bí mật kinh thiên(1)

- Thi thể này không thể định đoán được…

Sau khi trầm ngâm hồi lâu, nữ tử xinh đẹp áp chế sự rung động trong lòng, chầm chậm nói.

Chỉ có điều trong tâm thần nàng không ngừng hiện lên thi thể trong ngọc giản kia, tim vẫn đập thình thịch.

- Thật sao?

Vương Lâm nhìn về phía nữ tử này, thổi đi một hơi nóng trong chén trà, bình thản nói:

- Nếu nói thế thì bỏ đi vậy. Vương mỗ vốn không quá hy vọng, biết và không biết cũng không quá quan hệ…

Thần sắc của nữ tử xinh đẹp biến đổi, lập tức nói:

- Không biết trong ngọc giản mà Thánh Hoàng ngài cấp cho Liệt Vân Tử có phải cũng là thứ này hay không?

- Đúng vậy!

Vương Lâm uống xong một hớp nước, tùy ý trả lời.

Nữ tử xinh đẹp trầm ngâm một lúc rồi lại ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc hiện ra một tia cung kính nói:

- Việc này tại hạ không thể định đoạt được, xin Thánh Hoàng cấp cho tại hạ thời gian bảy ngày. Trong vòng bảy ngày, ta nhất định sẽ có một câu trả lời thuyết phục cho Thánh Hoàng!

Vương Lâm cười cười, buông chén trà xuống nói:

- Lý đạo hữu không cần sốt ruột, thi thể này cũng là do Vương mỗ vô ý phát hiện ra, chỉ có điều không thể thu hồi mới nhờ Lý đạo hữu phân biệt hộ.

Nữ tử xinh đẹp kia tâm cơ hơn người, lúc này bình phục lại, tự nhiên biết Vương Lâm đưa ngọc giản này cho nàng tuyệt đối không đơn giản mà nhất định có thâm ý riêng.

Hơn nữa, Vương Lâm hiển nhiên đã chuẩn bị ngọc giản này từ trước. Trước hết đưa cho Liệt Vân Tử, sau mới đưa cho mình. Hơi trầm ngâm một chút, nàng cẩn thận nói:

- Sợ là tiểu nữ không thể tham dự đại điển đăng cơ của Thánh Hoàng ngài. Tiểu nữ xin cáo từ trước!

Vương Lâm cũng không giữ lại thêm, tùy ý để Lý Oánh Chi rời khỏi đại điện, hóa thành một đạo trường hồng bay đi!

Ánh mắt hắn thu hồi khỏi người nữ tử vừa biên mất ở đại điện, thần sắc Vương Lâm bình thản. Mồi câu của hắn đã thả ra, giờ chỉ chờ xem Thi Âm Tông và La Thiên có động tâm hay không nữa thôi.

- Bọn họ nhất định sẽ động tâm!

Vương Lâm quay đầu nhìn về phía Mặc Trí, trên mặt dần hiện lên vẻ mỉm cười. Hắn đứng lên, áo giáp toàn thân lập tức biến mất. Lúc này đây, Vương Lâm mặc một thân áo trắng, hướng về Mặc Trí ôm quyền cười nói:

- Mặc huynh, nhiều năm không gặp, phong thái của huynh vẫn như thế!

Mặc Trí đứng dậy ôm quyền, thần sắc lộ ra vẻ cảm khái, cười nói:

- Sợ là đã gần ngàn năm chưa gặp lại rồi!

Trong mắt Vương Lâm đồng dạng hiện lên vẻ hồi tưởng, thở dài một tiếng nói:

- Mặc huynh, hôm nay gặp lại cũng coi như là có duyên. Ngươi và ta nhất định phải luận đạo một phen. Năm đó hội ngộ trong một đêm mưa, tại hạ vẫn nhớ cho tới hôm nay!

Mặc Trí mỉm cười gật đầu. Hai người một trước một sau bước ra khỏi đại điện.

Chủ tinh Chu Tước Thánh Tông, giữa miệng núi lửa mà mấy ngày qua Vương Lâm ngồi đả toạn, lúc này không gian xuất hiện một trận vặn vẹo, Vương Lâm bước ra một bước, Mặc Trí phía sau cũng theo ra.

Nhìn miệng núi lửa không ngừng bốc lên khói đen, Vương Lâm ngồi ở một bên, tay phải vỗ lên túi trữ vật ở một bên. Lập tức xuất hiện hai bỉnh rượu, hắn ném cho Mặc Trí một bình, tự mình cầm một bình uống một ngụm rồi nói:

- Thế giới này, sinh vu thiên, tử vu địa, ở giữa chính là nhân sinh… Những lời này, trong ký ức của Vương mỗ hãy còn mới mẻ!

Mặc Trí tiếp nhận bình rượu, ngồi xuống một bên, thần sắc cũng có vẻ hồi tưởng, cười nói:

- Năm đó, ta là một thành viên của Tu Chân Liên Minh, dưới yêu cầu của sư phụ, cố ý phái ta tới Chu Tước Tinh đóng quân. Trong đêm mưa, trong lòng lại có cảm ngộ, đi ra ngoài một chuyến không ngờ lại gặp Vương huynh! Năm đó Sinh Tử ý cảnh của Vương huynh mặc dù không có Mặc mỗ gợi ý thì sau này cũng sẽ tự nhiên hiểu ra.

Vương Lâm lắc đầu, đôi khi hiểu chính là hiểu, mà không hiểu thì dù cân nhắc như thế nào đi nữa vẫn có một lớp giấy mỏng, dù đâm cũng không thủng, sẽ không thể hiểu được!

- Lần thứ hai gặp lại Vương huynh ở trong Chu Tước Mộ, ta vốn định cho Vương huynh làm người đứng đầu Chu Tước Tinh, nhưng ta đã xem thường hùng chí của huynh rồi!

Thần sắc Mặc Trí lộ ra vẻ chân thành, nâng bầu rượu lên uống một ngụm.

- Không nghĩ tới lần thứ ba gặp lại, Vương huynh đã là Thánh Hoàng của Chu Tước Thánh Tông, tận đáy lòng tại hạ quả thật rất cao hứng.

Hai người uống rượu ôn chuyện cũ, hồi ức ngàn năm trước nhanh chóng trôi qua, phảng phất như về tới cổ miếu trong đêm mưa năm đó!

- Sinh tử ý cảnh của Vương huynh đã viên mãn, lúc này ý cảnh biến hóa, Mặc mỗ cũng không thể nhìn thấu. Nhưng sư phụ của Mặc mỗ đã từng nói qua, hết thảy ý cảnh trong thế gian này đều liên quan đến tâm tình. Tâm động thì ý biến! Có lẽ những lời này đối với Vương huynh sẽ có ích!

Theo hai người luận đạo, thời gian dần dần trôi qua. Lúc sáng sớm, Mặc Trí cáo từ rời đi. Hắn không ở lại tham dự nghi thức đăng cơ của Vương Lâm mà mang theo khối ngọc giản cùng với lời nhắc nhở của Vương Lâm đi về nơi xa.

Việc ghi lại trong ba khối ngọc giản, đủ để khiến toàn bộ Liên Minh Tinh Vực kinh hãi. Mặc Trí phải sớm giao lại cho sư phụ, cũng đưa tới cho ba phương thế lực kia của Liên Minh.

Về phần Xuất Vân Quốc bọn họ thì Vương Lâm mơ hồ ám chỉ cho họ biết, trong lòng Mặc Trí cũng hiểu ra, tự nhiên sẽ không để sư phụ tham dự vào việc này.

Tiễn Mặc Trí đi, vài ngày sau cũng có người lục tục tới chúc mừng nhưng Vương Lâm cũng không lần nữa tự mình tiếp kiến. Thời gian nhoáng cái trôi qua, đã tới ngày tổ chức đại điển đăng cơ.

Một ngày này, toàn bộ Chu Tước Thánh Tông trở nên cực kỳ náo nhiệt. Trưởng lão và tộc nhân của ba Tông còn lại cũng đến chứng kiến nghi thức đăng cơ Thánh Hoàng này.

Nghi thức này tuy rườm rà nhưng cũng đã là truyền thống, mất cả ngày thời gian mới coi như hoàn thành!

Ba Tông kia dần dần cáo từ rời đi, Chu Tước Thánh Tông chậm rãi khôi phục lại như ngày xưa. Đa số tộc nhân lại dốc lòng tu luyện. Về phần các Trưởng lão đều biết được sự tình có liên quan đến việc giải cứu Thanh Long Thánh Hoàng, đều lựa chọn bế quan thổ nạp, bảo trì tu vi ở trạng thái đỉnh phong.

Dù sao việc cứu Thanh Long Thánh Hoàng cực kỳ trọng yếu! Mà lúc này, bóng dáng Vương Lâm cũng xuất hiện ở bên cạnh một mảnh tinh vực bị thiêu đốt. Phía trước hắn có một nguyên thần đang lơ lửng.

Bộ dáng của nguyên thần này là một người đàn ông trung niên. Hắn nhìn Vương Lâm, thần sắc chứa đầy vẻ hiền lành và vừa lòng.

- Ngươi rất khá, những năm gần đây, ngươi tuy không phải là người có thiên tư cao nhất ta từng gặp nhưng là người khiến ta hài lòng nhất! Đem giao phó Chu Tước Thánh Tông cho ngươi, ta rất yên tâm!

Vương Lâm trầm mặc, không nói gì cả.

- Đáng tiếc thời gian của ta đã không còn nhiều, nếu cho ta thời gian một giáp thì ta tin tưởng có thể để ngươi hoàn toàn kế thừa, đáng tiếc…

Người đàn ông trung niên lắc đầu, nhìn Vương Lâm than nhẹ một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Lần này ta sẽ đi Tổng bộ của Tu Chân Liên Minh, sợ là cũng không thể trở về. Nhưng Vũ chi Tiên tinh, dù phải trả bất cứ giá nào ta cũng sẽ đoạt được!

- Lúc này ta sẽ phân ra chín phần nguyên thần, sẽ đi hấp thu tất cả phân thân năm đó. Trong thân thể ta sẽ tồn tại một thành nguyên thần còn lại. Nếu ta lấy được Tiên tinh tinh thì sẽ sử dụng bí pháp nguyên thần để truyền tống nó về nơi nhục thân, sau đó ngươi sẽ lấy được Tiên tinh. Về phần Thanh Long Thánh Hoàng, nếu có thể cứu được thì cứu, nếu miễn cưởng thì phải lấy thân mình làm trọng!

Người đàn ông trung niên như đang chuẩn bị hậu sự, chậm rãi nói.

- Tại nhục thân của ta có Bạch Hỏa Thạch nên trong ngàn năm sẽ không hư thôi. Bên trong còn có hỏa nguyên lực mà cả đời ta tu thành. Cứ cách một trăm năm, ngươi hãy tới nơi nhục thân của lão phu, hấp thu nguyên lực bên trong, đối với tu vi của ngươi sẽ có trợ giúp rất lớn! Ngươi phải nhớ lấy! Tuy nhiên, tại thời khắc sinh tử tồn vong, cũng đừng băn khoăn vong hồn của lão phu, ngươi lấy Cửu Huyền biến kích nổ thân thể ta, có thể cho ngươi hoặc Chu Tước Thánh Tông vượt qua một lần nguy hiểm!

Người đàn ông trung niên lưu luyến nhìn qua tinh vực bị thiêu đốt, nhìn Chu Tước Thánh Tông trên một đám tu chân tinh ở xa xa, thần sắc buồn bã nhưng cũng hiện lên vẻ không hề nuối tiếc!

- Vương Lâm lão phu đi đây… Tin tức liên quan đến sư huynh Thanh Thủy của ngươi, lão phu sẽ tìm hiểu…

Ánh mắt người đàn ông trung niên nhìn Vương Lâm lại càng hiền lành. Hắn nâng tay phải đặt lên thiên linh của Vương Lâm, hạ giọng nói:

- Đem tàn cục như thế đặt lên người ngươi, ngươi cũng đừng oán thán!

Lão nhìn Vương Lâm một cái thật sâu rồi xoay người đi về phía xa xa. Bóng dáng phiêu dật, tự nhiên phóng thích ra uy áp vạn năm qua, chậm

rãi đi về phía trước.

“Lão phu Lỗ Vân, sinh ra ở thời đại Cổ luyện khí, thỏa nhỏ là một dược đồng bên người Thánh Hoàng đời thứ tư, nhận được Thánh Hoàng khí từ bốn đời, truyền ta tu luyện luyện khí thuật. Năm ta một ngàn ba trăm bảy mươi hai tuổi thì luyện khí tiểu thành, đi bên người Thánh Hoàng, chứng kiến thời khắc huy hoàng của Chu Tước Thánh Tông… Hai ngàn chín trăm bốn mươi lăn tuổi thì trở thành trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông.

Bốn ngàn bảy trăm sáu mươi tuổi, lão phu trở thành một trong các đại trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông ta, vượt qua thiên nhân đệ nhất suy.

Sáu ngàn hai trăm mười lăm tuổi, lão phu được ban thưởng Chu Tước ấn. Lần đầu tiên giác tỉnh, chiến thắng hết thảy những người giác tỉnh khác, trở thành đệ nhất nhân!

Bày ngàn chín trăm mười hai tuổi, dưới sự trợ giúp của Thánh Hoàng đời thứ tư, Chu Tước lần thứ hai giác tỉnh, trở thành Thánh Hoàng Thiết Điểm, Chu Tước Thiếu chủ!

Mười vạn một ngàn bốn trăm mười ba tuổi, Phù Văn tộc từ bên ngoài đến, nhiễu loạn thiên địa. Chu Tước Thánh Tông ta trợ giúp Tiên giới đánh với Phù Văn tộc. Sau trận chiến này, Thánh Hoàng đời thứ tư và ba Thánh Hoàng kia rời xa ngoại giới, từ đó về sau mai danh ẩn tích. Trước

khi đi chỉ định ta làm Thánh Hoàng đời thứ năm! Lúc đó, dưới sự trợ giúp của Thánh Hoàng, ta vượt qua thiên nhân đệ nhị suy!

Cũng chính vào lúc này ta biết được một bí mật kinh thiên liên quan đến Tứ Thánh Tông ta! Tứ Thánh Tông cũng không phải là người của Phong giới mà là từ vô số năm trước, đã đi tới thế giới này. Ta còn biết, gồm cả Chu Tước Thánh Tông thì Thánh Hoàng đời thứ nhất và các tộc nhân xuất hiện lần đầu tiên là ở Viễn cổ Tiên vực, trên một tu chân tinh nhỏ khi mà Tứ đại Tiên giới còn chưa phân chia ra.

Tu chân tinh kia chính xác mà nói thì chính là căn nguyên của Chu Tước Thánh Tông ta và ba Tông còn lại, cũng là con đường đi thông tới gia hương…

Tinh cầu này thủy chung vẫn thuộc quyền quản lý của Chu Tước Thánh Tông ta, ý kiến của ba Tông còn lại cũng không có gì phản đối. Dù sao người biết được việc này cũng không nhiều lắm.

Vì phòng ngừa hết thảy sự tình phát sinh trong tương lai, từ đời Thánh Hoàng thứ nhất, việc này đã trở thành bí mật lớn nhất của Tứ Thánh Tông ta, Tiên Đế Thanh Lâm cũng không hề biết chút gì!

Vả lại, sau khi Tứ Thánh Tông chiếm cứ Côn Hư tinh vực này thì tạo ra rất nhiều tinh cầu tương tự. Dưới sự lẫn lộn này, gần như không ai có thể nhận ra đâu mới là tinh cầu nguyên thủy kia. Ngoài ra, bốn Thánh Hoàng đời thứ nhất đã ra tay, triển khai một thủ đoạn che dấu. Bằng vào thủ

đoạn này thể bảo đảm tinh cầu này vĩnh viễn không thể bị phát hiện chân tướng.

Mấy ngàn năm sau này, Tiên giới xuất hiện đột biến trong sát na, Toàn bộ thiên địa, tất cả các sinh linh phút chốc mê man, phảng phất như bị ngăn cách tất cả cảm ứng, bị vây vào bên trong hỗn độn”

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1097: Bí mật kinh thiên(2)

“Mà ta cũng dưới lực lượng không thể tưởng tượng này mà trở nên mê man. Lúc đầu ta tưởng rằng chỉ là một lát nhưng rốt cục cũng kéo dài tới tận hơn mấy tháng! Ba tháng sau, khi ta thanh tỉnh lại thì Tiên giới đã sụp đổ…

Thanh Long Thánh Hoàng vừa nhậm chức lại không nghe ta khuyên nhủ, khư khư cố chấp đi Tiên giới điều tra xem đến tột cùng là có chuyện gì. Từ đó về sau không có tin tức gì nữa…

Lại qua mấy trăm năm, nhân Tiên giới sụp đổ, Côn Hư chi cảnh xuất hiện hỗn loạn, một tổ chức tên là Tu Chân Liên Minh xuất hiện, sau lưng mơ hồ có bóng dáng của Côn Hư chi cảnh!

Tu Chân Liên Minh này không biết sử dụng phương pháp gì, không ngờ đạt được tuyệt đại bộ phận kế thừa của Tiên giới. Ta vốn định đi truy tìm Thanh Long Thánh Hoàng nhưng đúng lúc đó, thiên nhân đệ tam suy mà ta liều mạng áp chế nhiều năm trước rốt cục ập đến. Đúng lúc ta phải bế quan thì Tu Chân Liên Minh lại phát động công kích Tứ Thánh Tông ta…

Huyền Vũ Thánh Hoàng phản dội, tuy bị ta đánh trọng thương nhưng do đang trong đệ tam suy nên ta không thể giết chết hắn được…

Bạch Hổ Thánh Hoàng chết trận, ngay cả thi thể cũng bị người ta đoạt đi…

Buồn cười là Tu Chân Liên Minh tổn thất thảm trọng mà vẫn không biết căn nguyên của trận chiến mà chỉ biết là để tranh đoạt địa vị bá chủ của Côn Hư Tinh Vực!

Bọn họ không biết, nguyên nhân chân chính vốn không phải là vì bá chủ mà là Côn Hư chi cảnh không ngờ dùng cái gì đó khiến cho Huyền Vũ Thánh Hoàng phản bội, biết được đại bí mật của Tứ Thánh Tông ta!

Nhưng Côn Hư chi cảnh cũng chỉ mới hơi biết bí mật này mà thôi, không thể biết chính xác vị trí của tu chân tinh kia. Côn Hư Tinh Vực to lớn, tinh hải mênh mông, đi tìm một tu chân tinh thì quá mức khó khăn. Vả

lại từ thời tứ đại Thánh Hoàng đời thứ nhất đã tạo ra che dấu, căn bản không tìm ra chút manh mối nào.

Mà dựa theo hiệp nghị của tứ đại Thánh Hoàng đời thứ nhất, chỉ có người kế thừa Chu Tước Thánh Hoàng ta mới có tư cách biết được vị trí cụ thể! Vì thế mới có chiến tranh giữa Tu Chân Liên Minh và Tứ Thánh Tông ta! Thời khắc nguy cơ, ta không tiếc trả giá, lấy Thái cổ Thánh khí áp chế quần hùng. Nhưng với lực lượng của một mình ta cũng không thể bảo tồn bí mật này. Vả lại còn liên quan đến sinh tử của tất cả tộc nhân Tứ Thánh Tông…

Cuối cùng ta buộc phải đem tin tức liên quan tới tu chân tinh kia nói ra. Côn Hư chi cảnh đồng dạng lo lắng về Tứ Thánh khí, mà theo lời của ta thì liên lụy nhiều vấn đề, bọn họ không thể nhận biết thật giả cho nên trận chiến đó mới chậm rãi chấm dứt. Mà ta mang theo Tứ Thánh Tông che dấu cực sâu, chỉ là ta bị thương quá nặng, lại không cam lòng mà chết. Dù sao nếu ta chết thì Tứ Thánh Tông lập tức tứ phân ngũ liệt… Vả lại bí mật này ta còn chưa tìm được người kế thừa…

Ta sử dụng thần thông duy trì một tàn hơi, cả ngày chịu sự thống khổ vô vàn của đệ tam suy, kiên trì vô số vạn năm… Cho tới hôm nay… rốt cuộc ta đã được giải thoát rồi!...”

Bóng dáng người đàn ông trung niên dần khuất xa, nhưng thanh âm của hắn cũng cứ quanh quẩn trong tâm thần Vương Lâm, thật lâu sau không tiêu tán.

“Vương Lâm, nhớ kỹ, ta sẽ nói cho ngươi bí mật lớn nhất của Tứ Thánh Tông ta. Ta không biết đời Thánh Hoàng đầu tiên vì sao lại coi trọng như thế, nhưng nghĩ đến chắc chắn có chỗ trọng yếu. Ngươi phải ghi nhớ trong lòng, tiếp tục truyền thừa…

Tứ Thánh Tông từ tinh cầu nguyên thủy kia đến, ngươi có thể xem nó như là một cánh cửa… Cánh cửa nàt năm đó bị Tứ Thánh Hoàng đời thứ nhất phân thành bốn phần, phân biệt ở trong bốn tu chân tinh, phân tán đến các vị trí bất đồng rồi sau đó Viễn cổ Tiên vực biến mất, Tứ đại Tiên giới phân tách tới bốn vị trí khác nhau. Bốn tinh cầu này bị phân tới bốn Tiên vực khác nhau…

Ta nói cho Côn Hư chi cảnh chỉ là một trong những tinh cầu đó, cũng chính là nơi ngươi sinh ra - Chu Tước Tinh!

Ba vị trí khác không biết có thay đổi gì không, càng không biết gọi là gì. Ngươi hãy nhớ kỹ ba bức Tinh Đồ này…”

Từ trong thần niệm của người đàn ông trung niên kia truyền ra, trong đầu Vương Lâm lập tức xuất hiện ba cái Tinh Đồ có từ thơi xa xưa!

Giờ phút này, trong lòng Vương Lâm cực kỳ rung động. Hắn không ngờ Tứ Thánh Tông lại còn có bí mật lớn như thế. Lại càng không ngờ Chu Tước Tinh của mình lại là mấu chốt của trận chiến giữa Tứ Thánh Tông và Tu Chân Liên Minh năm đó.

- Khó trách một trong những phân thân của Chu Tước Thánh Hoàng luôn tồn tại tại Chu Tước Tinh. Khó trách sư phụ của Mặc Trí cũng cho hắn đến đó… Chỉ sợ rằng vị sư phụ này cũng không phải là người thường, không biết từ đâu mà nhìn ra đôi chút manh mối! Khó trách Liêu Mi cũng xuất hiện ở Chu Tước Tinh… Còn có Phù Văn Tộc cũng ở Chu Tước Tinh!

Có liên quan tới việc của Hoàng Long là phân thân của lão Thánh Hoàng, Vương Lâm cũng đã biết từ ba năm trước.

Người đàn ông trung niên lo lắng hết thảy hậu sự, thân mình đột nhiên dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía Vương Lâm ở xa xa, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười hiền lành, hạ giọng nói:

- Nếu là áp lực quá lớn, nếu Tứ Thánh Tông cũng không còn khả năng huy hoàng như ngày xưa, nếu thật sự Thượng Thiên muốn tiêu diệt Tứ Thánh Tông ta… Thì ngươi cũng không cần phải quá miễn cưỡng!

Nói xong cầu này, người đàn ông trung niên lại bước ra một bước, bóng dáng biến mất!

Chỉ để lại một mình Vương Lâm ở trong tinh không. Hắn đứng nơi đó, kinh ngạc đến ngẩn người. Sự tình vừa nghe được khiến hắn gần như mất đi hết thảy năng lực, tâm thần rung động, hồi lâu sau mới dần khôi phục!

Mà giờ khắc này, ở bên ngoài một cung điện cực kỳ khổng lồ của Lôi Tiên Điện trong phía Tây Liên Minh Tinh Vực mà La Thiên chiếm cứ, có một đạo trường hồng bay đến. Bên trong đạo trường hồng này có một thân ảnh, đây là một nguyên thần. Một nguyên thần gần như trong suốt!

Bên trong nguyên thần này tràn ngập những sợi đỏ màu máu, thoạt nhìn trông rất kinh người. Mà trên mặt nguyên thần này lại mang theo một vẻ tươi cười rất quỷ dị, phảng phất như đang hưởng thụ tư vị cảu Dục tiên dục tử vậy. Chẳng qua hai mắt hắn cũng chứa đầy sự sợ hãi đến cùng cực và rất hỗn loan!

- Viêm Lôi Tử, cứu ta!

Vừa tới gần Lôi Tiên Điện này, nguyên thần lập tức truyền ra một tiếng kêu bén nhọn. Thanh âm này hóa thành một phiến âm bạo, vang lên khắp tinh không!

Trong khoảnh khắc, bên ngoài đại điện lập tức có mấy đạo thân ảnh lóe ra. Một mảnh tràn ngập hỏa diễm phía trước có một người bước ra. Người này tóc trắng xóa, đúng là Viêm Lôi Tử của Lôi Tiên Điện.

Hắn bước ra một bước, đi tới bên cạnh nguyên thần kia, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trong. Tay phải hắn bấm quyết ấn về phía trước, lập tức bắt lấy nguyên thần kia vào trong tay.

Tay trái hắn nhanh chóng điểm nhiều cái lên trên nguyên thần kia. Mỗi lần hạ chỉ xuống dều có thiên địa nguyên lực nồng đậm theo ngón tay tiến vào trong cơ thể của nguyên thần. Những dây nhỏ màu đỏ trong cơ thẻ cũng theo đó co rút lại nhưng vẫn không thể bức ra khỏi thân thể của Liệt Vân Tử.

Được thiên địa nguyên lực tiến vào, thần trí của Liệt Vân Tử cũng thanh tỉnh một chút, dồn dập nói:

- Trên đường trở về bị người của Thi Âm Tông đánh lén…

Không đợi hắn nói xong, những sợi đỏ như máu trong cơ thể hắn bắt đầu dãy dụa chống lại thiên địa nguyên lực khiến lời nói của hắn bị cắt ngang. Khuôn mặt hắn dần hiện lên vẻ như cười như không, hai mắt co chút mê mang.

Lời nói của hắn dù chưa hoàn toàn nói xong nhưng rõ ràng rơi vào tai của đám lão giả bên ngoài đại điện. Những người này sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ âm trầm.

- Thi Âm Tông!

Viêm Lôi Tử nhíu mày, tay phải hung hăng điểm lên trên mi tâm Liệt Vân Tử, lập tức nguyên thần hắn lại run lên, hơi hồi phục thần trí một chút!

- Liệt Vân Tử, nói rõ ràng xem vì sao người của Thi Âm Tông lại đánh lén ngươi!

Viêm Lôi Tử khẽ quát.

- Chu Tước Thánh Hoàng là Vương Lâm. Hắn khiến ta mang về cho ngươi một khối ngọc giản. Trên đường quay về ta lập tức bì người ta đánh lén, còn dùng cả chất độc Dục tiên dục tử…

Lúc này độc phát, thần trí Liệt Vân Tử có chút thác loạn. Tuy nói tu vi của hắn so với Tư Đồ Nam năm đó thì cường đại hơn nhưng vẫn chưa đến Toái Niết, lại không có thân thể, thiên tư cũng không thể so với thiên tài tuyệt thế như Tư Đồ Nam, chưa thể nghĩ ra phương pháp áp chế độc tố. Dưới nhiều nguyên nhân như thế khiến độc tố trong nguyên thần Liệt Vân Tử cực kỳ hung mãnh.

Khi hắn nói chuyện, tay phải chụp một cái vào hư không, lập tức phía trước xuất hiện một cái khe, từ bên trong bay ra một khối ngọc giản.

Làm xong hết thảy, hắn rốt cuộc không chịu nổi cảm giác độc phát cổ quái trong cơ thể. Toàn thân hắn phun ra một ngụm nguyên thần khí rồi hoàn toàn hôn mê.

Viêm Lôi Tử bắt lấy khối ngọc giản kia, ngưng thần nhìn kỹ. Lấy định lực của Viêm Lôi Tử mà khi nhìn vào trong sắc mặt cũng lập tức đại biến, hai mắt bắn ra tinh quang ngập trời.

- Này…. Này…

Cả người Viêm Lôi Tử như bị điện giật, ngây ngốc tại chỗ. Theo bản năng, thần thức hắn lại quét qua lần nữa, mới xác định là thật. Lúc này, đa số lão giả bên cạnh cũng đều đưa mắt nhìn tới.

Tay phải Viêm Lôi Tử vung lên, ngọc giản rơi vào trong tay lão già bên cạnh. Thần sắc của lão ngưng trọng, sau khi thần thức tiến vào cũng sắc mặt lập tức đại biến.

Không lâu sau, toàn bộ lão già nơi này đã hoàn toàn xem qua một lượt. Sau khi mỗi người xem qua sắc mặt đều lập tức có biến hóa mãnh liệt!

- Việc này không biết là thật hay giả…

Một lão già trong số đó liền chậm rãi nói.

- Người như thế này, nếu để hắn thoát vay thì toàn bộ Liên Minh Tinh Vực nhất định rơi vào một hồi hạo kiếp. Việc này cũng không quan hệ nhiều đến chúng ta. Nhưng nếu thần thức lưu lại trong ngọc giản này là

thật thì ở Liên Minh Tinh Vực, La Thiên ta sẽ mất đi quyền chiếm cứ toàn bộ tinh không, ngay lập tức phải lui về La Thiên, lại còn phải phòng thủ nghiêm mật! Nếu là người đó tiến nhập La Thiên…

Lão già đang nói thì thân mình run lên, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hoảng.

- Việc này hơn phân nửa là giả! Trên thế gian này, tuyệt đối không thể có nhân vật bậc này tồn tại. Xem nội dung và hình ảnh trong ngọc giản này, Toái Niết tu sĩ như chúng ta, dưới một chỉ của người này dù không chết cũng trọng thương, thật là vớ vẩn!

Mọi người cũng không có ý kiến gì khác, chỉ có một lão giả hừ lạnh nói.

- Các vị còn nhớ rõ Nguyệt Thú kia…

Viêm Lôi Tử bỗng nhiên mở miệng nói. Tất cả mấy lão già đều ngẩn ra, trầm ngâm suy nghĩ.

- Tuy nhiên, việc này cũng không cần quá mức để ý, dù sao…

Viêm Lôi Tử nói tới đây đột nhiên dừng lại, thần sắc cực kỳ cung kính, phàng phất như nghe được một thanh âm nào đó vậy.

Hành động quỷ dị của Viêm Lôi Tử cũng không khiến cho những lão già xung quanh kinh ngạc mà cả đám đều lập tức trở nên cung kính.

Một lúc sau sắc mặt của Viêm Lôi Tử lại nổi lên biến hóa, hướng về phía Tây cung kính ôm quyền nói:

- Tuân lệnh!

Hắn xoay người, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, sau khi nhìn lướt qua mọi người, trầm giọng nói:

- Đình chỉ hết thảy chiến sự với Liên Minh, triệu tập tất cả các tu sĩ từ Khuy Niết trở lên, đợi sau khi lão phu từ Tứ Thánh Tông trờ về thi nghe theo hiệu lệnh của ta!

Một cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra ở Thi Âm Tông, chẳng qua khác với La Thiên. Ngọc giản do Lý Oánh Chi mang về lại khiến cho toàn bộ Thi Âm Tông lâm vào điên cuồng cực độ!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1098: Đoạn Kiếm

Thi Âm Tông ở tại nam bộ của Liên Minh Tinh Vực. Tại vị trí trung tâm, nơi này có vô số xiềng xích, Lý Oánh Chi đang quỳ gối, hai tay đặt trước ngực dường như là đang cúng bái. Phía trước nàng lơ lửng một ngọc giản phát ra ánh sáng màu trắng sữa.

Đây chỉ là một ngọc giản tầm thường, cực kì bình thường. Nhưng nó xuất hiện sẽ khiến cho tất cả Liên Minh Tinh Vực lâm vào một trường hạo kiếp, đủ để khiến cho tất cả mọi người phải điên cuồng, kể cả Thi Âm Tông!

Lý Oánh Chi kể lại chi tiết toàn bộ tiền nhân hậu quả khi tiến vào Tứ Thánh Tông một lần, cuối cùng giao ra ngọc giản. Ngay khi ngọc giản bay đi thì lập tức có một lực lượng vô hình quanh quẩn trong tinh không, cuốn ngọc giản về phía một loạt quan tài bằng gỗ ở chính giữa.

Ở trong đám quan tài, cái quan tài ở giữa là lớn nhất. Trong nháy mắt khi ngọc giản bay tới, lập tức có một cánh tay khô héo bỗng từ trong đó thò ra, bắt lấy ngọc giản.

Trên cánh tay này có màu đen đỏ lần lượt thay đổi. Màu đen chính là gân, còn màu đỏ là thịt trên cánh tay. Từ gân thịt có một luồng khí tức

tràn ngập tang thương tỏa ta, dường như là cánh tay này đến từ thượng cổ, trải qua vô vàn năm tháng vậy.

Trong nháy mắt khi cánh tay xuất hiện, lập tức tinh không âm khí ầm ầm trào dâng. Một cỗ gió lốc âm hàn ngay lúc này bốc lên, hướng về bốn phía tràn tới. Cho dù là Lý Oánh Chi cũng không cách nào có thể chịu nổi, cuống quít lui lại phía sau, trên mặt lộ ra vẻ cung kính tới cùng cực.

Ngọc giản sau khi bị cánh tay bắt được, một luồng thần thức cực kì khổng lồ từ trong quan tài lan ra, tràn ngập trên ngọc giản. Thần thức này mạnh tới mức cơ hồ khi nó xuất hiện liền khiến cho sắc mặt Lý Oánh Chi trở nên tái nhợt, không còn chút huyết sắc, ngay cả nguyên thần cũng trở nên run rẩy.

Thần thức này tràn ngập sự điên cuồng bạo ngược, dường như muốn lao ra khỏi quan tài, xé nát tinh không, giết chóc tất cả mọi sinh linh. Trong thần thức đó còn tràn ngập máu tanh.

Trên thực tế vốn không có mùi máu tanh, nhưng trong phạm vi của thần thức này, theo tâm thần cảm giác được, tự nhiên lại khiến cho người ta như ở trong biển máu.

-Ngươi, tên là gì?

Trong thần thức truyền ra thần niệm mênh mông, quét ngang một cái khiến Lý Oánh Chi tựa như một con thuyền nhỏ giữa biển khơi sóng dữ, không thể tự chủ.

-Đệ tử là Lý Oánh Chi, tham kiến đệ tam vương!

Nữ tử xinh đẹp này quỳ trên mặt đất, hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Nàng không thể ngờ được miếng ngọc giản này lại có thể khiến đệ tam vương thức tỉnh.

Nhất là khi nghĩ tới một số truyền thuyết liên quan đến đệ tam vương, Lý Oánh Chi lại càng trở nên khẩn trương. Vốn nàng nghĩ nội dung trong ngọc giản tuy cực kì rung động nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến đệ ngũ vương thức tỉnh. Dù sao thì lạc ấn trên ngọc giản nàng cũng mơ hồ đoán ra một chút.

Nhưng giờ phút này thần thức sát lục tràn ngập trong nháy mắt, Lý Oánh Chi biết bản thân đã đánh giá quá thấp thi thể trong ngọc giản rồi.

Không chỉ có nàng, giờ phút này ở nam bộ Liên Minh Tinh Vực, hầu như tất cả đệ tử của Thi Âm Tông trên các tinh cầu tu chân trong thời gian ngắn đều cảm nhận được thần thức này bao phủ, bỏ qua hết mọi việc quỳ xuống cúng bái.

-Ngươi có thể lấy được ngọc giản này đem về, đã lập công lớn, có thể tới thi vực tiến vào tầng sáu chọn một khối thi thể.

Tiếng nói kìa âm trầm vang vọng, rơi vào trong tai Lý Oánh Chi khiến cả người nàng kích động tới run rẫy. Nhất là khi nghĩ tới tầng sáu thi vực, trong đó có một số kì thi trong truyền thuyết, hô hấp Lý Oánh Chi cũng trở nên dồn dập.

-Đa tạ đệ tam vương.

-Ngươi có biết thi thể trong ngọc giản này là vật gì không?

Tiếng nói âm trầm kia lại từ từ truyền ra.

Lý Oánh Chi trầm ngâm một chút, sau đó do dự nói:

-Kiến thức đệ tử không nhiều, chỉ mơ hồ đoán thi thể này là của Cổ Thần thời thái cổ.

Một tràng cười dài chợt vang lên. Tiếng nói âm trầm kia dường như cực kì kích động. Theo tiếng cười vang lên, thần thức cũng xuất hiện giao động.

-Cổ Thần! Thân thể này đích xác là của Cổ Thần. Nếu chỉ là Cổ Thần tầm thường thì thôi nhưng thi thể này lại là vương tộc Cổ Thần!! Vương tộc Cổ Thần bát tinh!

Tới cuối cùng tiếng nói kia lộ ra vẻ tham lam, đủ để kinh thiên động địa, khiến cho thiên địa nguyên lực cả tinh vực biến hóa.

-Vương tộc Cổ Thần.

Lý Oánh Chi ngẩn ta nhưng không hỏi gì thêm.

-Triệu tập các đệ tử của Thi Âm Tông ta, lấy huyết tế thiên, mở ra thi vực, lấy ra tám khối thi thể từ tầng chín. Lúc này đây Thi Âm Tông cửu vương của chúng ta sẽ ra mặt tám người! Hơn nữa triệu tập toàn bộ trưởng lão của Thi Âm Tông. Lúc này thân thể của vương tộc Cổ Thần Thi Âm Tông chúng ta phải đoạt được!

Tiếng nói ầm ầm như sét đánh đột nhiên truyền khắp nam bộ Liên Minh Tinh Vực, khiến cho tất cả đệ tử của Thi Âm Tông đều cảm nhận được. Đám người đó run rẩy ngẩng đầu, cung kính thưa vâng.

Do đó, dường như khiến cho cả nam bộ của Liên Minh Tinh Vực nổi lên một tràng sóng gió!

-Ngọc giản này đệ tử cũng không dám xác định là thật!

Tâm thần Lý Oánh Chi rung động. Dù là nàng đã đoán nội dung trong ngọc giản có thể khiến cho Thi Âm Tông chấn động nhưng lại không ngờ chấn động tới kinh khủng như vậy, khuynh đảo cả thế lực Thi Âm Tông.

Do đó nàng không khỏi kinh hoàng. Nếu ngọc giản này là thật thì không sao, nhưng nàng cũng không dám xác định. Nếu nội dung trong ngọc giản này là giả thì nàng cũng không thể gánh nổi hậu quả. Dù sao thì nó cũng là do nàng đem về.

-Không sao. Chu Tước Thánh Hoàng nếu đã đưa ra ngọc giản này thì chuyện trong ngọc giản có tới bảy phần là sự thật. Với tâm trí của Tứ Thánh Tông sẽ không dễ dàng truyền tin giả này, đồng thời trêu chọc thế lực của Thi Âm Tông và Tu Chân Liên Minh! Chẳng qua bổn vương phải tự mình đi Tứ Thánh Tông một chuyến!

Hai tấm ngọc giản ở trong Liên Minh Tinh Vực giống như một đôi tay vô hình dẫn dắt nội tâm vô số người. Một dòng chảy ngầm dường như đang dần dần xuất hiện, dẫn tới một loạt chuyện kinh thiên động địa.

Đồng thời, Mặc Trí về tới Xuất Vân quốc liền có ba tấm ngọc giản nhanh chóng được truyền ta, đưa tới ba thế lực cực mạnh còn lại của Tu Chân Liên Minh. Chiến sự với La Thiên đình chỉ, một lượng lớn tu sĩ rời khỏi chiến trường. Người của Thi Âm Tông cũng không giao dịch thi thể

khắp nơi nữa mà nhanh chóng rời đi. Đủ mọi loại biến hóa quỷ dị này khiến cho tu sĩ trong liên minh cực kì chú ý.

Mà người tạo ra tất thảy phong vân này - Vương Lâm giờ phút này lại bình tĩnh ở tại Chu Tước thánh tông, cả ngày khoanh chân ngồi bên bờ núi lửa, lẳng lặng ngồi xuống.

Bên cạnh hắn có một con ếch cực kì to lớn đang nằm, bên ngoài thân thể lóe lên lôi quang, không ngừng chạy khắp bốn phía, phát ra những tiếng loẹt xoẹt. Đối với nhiệt độ cao ở nơi này, Lôi Oa cũng đã có thể chịu được.

Đại chiến sắp tới, Vương Lâm hiểu rằng thời gian của mình không còn nhiều lắm. Hắn phải nhanh chóng đề cao thần thông của bản thân mình một chút, như thế thì trong đại chiến kế tiếp mới có thể có khả năng sinh tồn cao hơn.

Đồng thời hắn đang đợi, đợi người của Thi Âm Tông và La Thiên tới một lần nữa. Vương Lâm rất tự tin rằng hai tấm ngọc giản của mình đưa tới sẽ khiến cho hai thế lực lớn này phải tới đây!

Tâm trí Vương Lâm hơn người, nhưng dùng mưu kế này không phải là không cần tính toán. Với trạng thái trước đây của hắn thì hết thảy mưu kế chỉ là âm mưu quỷ kế mà thôi. Nhưng lúc này thì bất đồng, có Tứ Thánh Tông phía sau, giờ hắn sử dụng phải là dương mưu!

Hắn rõ ràng nói cho mọi người tin tức liên quan tới Cổ Thần, tất nhiên đối phương cũng rõ ràng là Vương Lâm có mưu đồ. Điểm này phàm là người có chút trí tuệ là có thể hiểu được.

Tin tức của Cổ Thần nếu Vương Lâm không trở thành Chu Tước Thánh Hoàng mà loan ra thì chẳng có chút tác dụng nào, lập tức sẽ tước họa sát thân ngay. Cho dù là La Thiên hay Thi Âm Tông, lựa chọn đầu tiên sẽ là ép hỏi mình.

Nhưng hiện tại cho dù là Thi Âm Tông hay La Thiên cũng không thể lựa chọn như vậy. Dù sao thì ngoài ba thế lực thủy hỏa bất dung ra, Tứ Thánh Tông cũng là một thế lực bá chủ năm đó, những quân bài ẩn của nó có thể khiến người muốn đại chiến phải trả một cái giả cực đắt!

Vì thế Vương Lâm mới có dũng khí đưa ra tin tức này truyền ra.

Hơn nữa Vương Lâm biết rằng thân phận Cổ Thần của mình sợ rằng trong các tu sĩ có đại thần thông trong Liên Minh Tinh Vực cũng không còn gì là bí mật. Dù sao thì trận chiến trong vùng đất Yêu Linh kia, Vương Lâm phóng ra tia sáng kì dị kia, mộng hồi viễn cổ, đã xuất hiện dưới dạng Cổ Thần.

Nếu nói không khiến người khác hoài nghi suy đoán thì Vương Lâm quyết không tin.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà hắn lại thống khoái đáp ứng Chu Tước Thánh Hoàng đi tới Chu Tước thánh tông. Nếu hắn mà chưa tới Chu Tước thánh tông thì sợ rằng với thương thế của Vương Lâm ngày đó, ở trong Liên Minh Tinh Vực dù đi nửa bước cũng thấy khó, cả ngày bị người đuổi giết, sớm muộn cũng có ngày bị bắt.

Nguyên nhân vì thế nên hắn mới tung tin tức về Thác Sâm ra cũng có độ tin cậy lớn hơn. Huống hồ việc này cũng không cần phải nói dối, cứ tới vùng đất của Cổ Thần ở Chu Tước tinh là sẽ biết thật giả ngay!

-La Thiên, Thi Âm Tông, Tu Chân Liên Minh, ba thế lực này đều đi tới vùng đất của Cổ Thần, không biết có thể đối phó với Thác Sâm hay không?

Vương Lâm trong khi trầm ngâm ánh mắt chợt lóe lên, không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa.

Trên thực tế khiến ba thế lực này tới Chu Tước tinh chỉ là bước đầu của kế hoạch của hắn mà thôi! Sau đó hắn còn một kế trong kế nữa!

Hít sâu một hơi, Vương Lâm khoanh chân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lôi Oa bên cạnh. Lôi Oa lúc này dường như đang ngủ nhưng lại có một tia hỏa nguyên lực đang chậm rãi chui vào trong thân thể nó.

Lôi Oa và Văn thú năm đó khi Vương Lâm đi tới Chu Tước thánh tông liền thả chúng ra để chúng tự tu luyện. Hôm qua Lôi Oa từ Huyền Vũ thánh tông tới, lấy linh tính của nó tìm được Vương Lâm.

-Văn thú cũng nên tới rồi mới phải, vì sao chưa tới tìm ta? Trưởng lão của Thanh Long thánh tông cũng đã từng nói, Văn thú bay trước bọn họ. Tuy rằng tốc độ của Văn thú tuy không nhanh bằng những trưởng lão này nhưng bấy nhiêu thời gian cũng nên tới rồi mới phải. Vương Lâm nhướng mày, hơi trầm ngâm, sau đó nén nghi hoặc trong lòng xuống.

-Thôi đi, Văn thú vốn tính tinh nghịch, có chậm mấy ngày cũng không sao.

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, điểm lên thân thể, sắc mặt hắn liền dần dần hồng hào một cách khác thường, thần sắc còn mơ hồ lộ ra vẻ thống khổ.

Với khả năng điều khiển hỏa nguyên lực của Vương Lâm, hắn sẽ không cảm thấy khó chịu với nhiệt độ cao chứ chưa nói tới là ra mồ hôi. Nhưng giờ phút này trên trán hắn lại có những giọt mồ hôi to như hạt đậu dần dần xuất hiện.

Hồi lâu, Vương Lâm thở nhẹ ra một luồng trọc khí, hồng quang chợt lóe lên không ngừng bên ngoài lồng ngực. Một thanh đoạn kiếm chậm rãi từ trong ngực hắn từng chút một bị đẩy ra.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1099: Ngoại Nhân

Đoạn kiếm xuất hiện liền có một luồng khí sát lục ầm ầm tràn ra. Sát lục khí quá nồng đậm, trong thời gian ngắn đã tràn ngập cả chủ tinh, lại trực tiếp tràn vào tinh không. Mặc dù bên ngoài tinh cầu có ngọn lửa thiêu đốt nhưng dưới sát lục khí này cũng bị sững lại, sau đó tản ra.

Đoạn kiếm này chính là do căn nguyên của sát lục khí của đời của Thiên Vận Tử áo xám biến thành, năm đó trong trận đánh ở vùng đất Yêu Linh đã lưu lại trong cơ thể Vương Lâm. Trong ba năm hắn không ngừng tu hành chữa thương, cuối cùng đã chậm rãi luyện hóa được mảnh kiếm này. Lúc này một phần của nó đã tiêu tan trong nguyên thần, đã bị tế luyện, còn phần còn lại tồn tại trong cơ thể.

-Ba năm tu hành, vật này ta cơ bản đã nắm được. Sau khi luyện hóa vật này thì có tu luyện Sát lục tiên quyết trở lại cũng không có việc gì, chẳng gặp phải nguy hiểm khi trăm vạn đạo sát lục khí tự bạo như trước nữa.

Đối với sát lục khí Vương Lâm thủy chung không thể quên. Dù sao thì hắn năm đó đã tu hành Sát lục tiên quyết nhiều năm, lại đã đạt tới đại thành. Cũng là trong lúc đó thì dưới sự trợ giúp của Cổ Yêu Bối La để hắn cảm ngộ cảnh giới mới phát hiện ra nguy hại do Sát lục tiên quyết đem lại.

Nếu tiếp tục tu luyện thì bản thân hắn sẽ sụp đổ, hóa thành một đạo sát lục khí chính thức, trở thành vật của Thiên Vận Tử áo xám.

Cuối cùng hắn đành phải lựa chọn từ bỏ nó, trong lòng vẫn có chút tiếc hận. Nhưng giờ phút này tiếc hận đã tan thành mây khói. Nhìn đoạn kiếm màu đỏ rực tung bay trong cơ thể, trong mắt phải của Vương Lâm lóe lên hỏa quang. Nhất thời một biển lửa đột nhiên hiện ra, vờn quanh đoạn kiếm, hừng hực thiêu đốt.

Vương Lâm không dừng lại, tay phải bắt quyết điểm vào mi tâm một cái. Lập tức nguyên thần thái cổ Lôi Long từ trong mi tâm bay ra, hướng về phía ngọn lửa đang vây quanh đoạn kiếm phun một ngụm khí nguyên thần.

Ở bên trong nguyên thần thái cổ Lôi Long, đệ nhị nguyên thần của Vương Lâm do Cửu Huyền Biến hóa thành mở bừng đôi mắt, cũng phun ra một ngụm nguyên thần khí.

Nhờ đó mà lôi hỏa lần lượt giao thoa, đồng thời bốc lê, vây quanh rồi đụng vào ngọn lửa đang thiêu đốt thanh kiếm. Lập tức ngọn lửa này liền bùng cháy dữ dội, dường như là được đổ thêm dầu vậy.

Cùng với đó là tiếng sấm ầm ầm không ngừng. Dần dần đoạn kiếm màu đỏ rực kia bắt đầu có dấu hiệu bị hòa tan. Nhưng ngay khi chuẩn bị hòa tan thì lập tức liền co sát lục khí âm hàn từ trên thân kiếm toát ra đối kháng với ngọn lửa.

Hiện tượng này Vương Lâm cũng không xa lạ lắm. Hắn hầu như mỗi lần tế luyện đoạn kiếm này đều thấy biến hóa như vậy. Nhưng hôm nay Vương Lâm không có thời gian tiếp tục dây dưa nữa. Hắn muốn luyện hóa toàn bộ thanh kiếm này, hình thành sát lục kiếm trong cơ thể mình, nhờ đó có thể tiếp tục tiến hành tu luyện Sát lục tiên quyết, thứ đại thần thông công thủ vô cùng mạnh mẽ kia.

Nếu để Cửu Huyền Biến thành công trước thì Vương Lâm hoàn toàn không nắm chắc nhưng đối với việc này thì hắn nắm chắc bảy thành!

Ánh mắt từ trên đoạn kiếm đang bị thiêu đốt thu hồi lại, Vương Lâm hít sâu một hơi, hai tay bắt quyết. Cùng với tay phải Vương Lâm giơ lên trời, đệ nhị nguyên thần trong cơ thể hắn cũng làm một động tác như vậy. Trong nháy mắt này, một cỗ hỏa nguyên lực khổng lồ không thể tưởng tượng nổi đột nhiên từ trong đệ nhị nguyên thần ở trong cơ thể Vương Lâm bạo phát, theo tay phải của Vương Lâm hóa thành một biển lửa lao thẳng lên trời cao.

-Viêm Ngưng!

Tiếng nói của Vương Lâm trầm thấp. Trong tích tắc khi lời này được thốt ra, nhất thời toàn bộ hỏa nguyên lực ở trong tu chân tinh này bỗng nhiên chuyển động, ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Không chỉ có tu chân tinh này như vậy, thậm chí ngay cả ngọn lửa đang thiêu đốt ngoài tinh không cũng như thế. Hỏa nguyên lực mênh mông không ngừng dung nhập. Tay phải Vương Lâm hạ xuống, một ngón tay điểm vào đoạn kiếm nọ. Trong nháy mắt hỏa nguyên lực được ngưng tụ này tiến thẳng tới đoạn kiếm. Trong thời gian ngắn, tốc độ hòa tan của đoạn kiếm tăng lên mấy lần.

Nhưng cùng lúc đó, bên trong đoạn kiếm cũng tràn ra sát lục khí càng nhiều, không ngừng đối chọi với ngọn lửa.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đoạn kiếm nọ nửa ngày, mắt phải lóe lên kịch liệt. Đệ nhị nguyên thần trong nguyên thần thái cổ Lôi Long lại hành động, xuyên thấu qua nguyên thần thái cổ Lôi Long, theo mắt phải của Vương Lâm hóa thành một luồng sáng đỏ lao tới. Trong tích tắc này, Vương Lâm không chút do dự hai tay bắt quyết, há mồm phun ra một vật. Vật này chính là Mười tám tầng địa ngục Phong Tiên Ấn!

-Rải đậu thành binh, Hư Không Tử, Thiên Vận Tử, hiện!

Lời nói của Vương Lâm vừa thốt lên, tay phải vung về trước. Lập tức một quầng sáng liền từ Phong Tiên Ấn tỏa ra bốn phía. Trong thời gian ngắn, ánh sáng này ngưng tụ lại, hóa thành hai hư ảnh hồn phách!

Đó chính là Hư Không Tử và hai cái phân thân dung hợp của Thiên Vận Tử!

Hai hồn phách bị nhốt này vừa xuất hiện lập tức liền lao thẳng tới đoạn kiếm, vờn quanh đệ nhị nguyên thần của Vương Lâm, trợ giúp hắn luyện hóa đoạn kiếm này! Cùng lúc đó, tay trái Vương Lâm giơ lên hướng về phía miệng núi lửa bên cạnh ấn một cái. Nhất thời từ trong núi lửa truyền ra những tiếng ầm ầm vang động, khói đen phun ra dày đặc. Trong nháy mắt, một cỗ sóng nhiệt từ miệng núi lửa ầm ầm trào lên.

Trong sóng nhiệt này có rất nhiều nham thạch nóng bỏng tung bay nhưng tay trái Vương Lâm hạ xuống một cái thì những nham thạch này liền như nước chảy, vờn quanh bốn phía đoạn kiếm, hóa thành một quả cầu dung nham lớn hơn mười trượng, khiến cho độ nóng bên trong càng cao.

Lúc này đây có thể nói là Vương Lâm đã không tiếc phải trả giá đắt, nhất định đem sát lục kiếm của Thiên Vận Tử áo xám luyện hóa hoàn toàn. Đệ nhị nguyên thần, Hư Không Tử, phân thân của Thiên Vận Tử cùng điều động thiên địa hỏa nguyên lực, cuối cùng lại lấy tất cả nham thạch nóng chảy bọc bên ngoài, phong kín tất cả, khiến cho tốc độ tế luyện nhanh hơn.

Vương Lâm đang ở dưới quả cầu dung nham lớn hơn mười trượng kia, hai tay không ngừng điều động hỏa nguyên lực bốn phía. Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày thứ mười ba. Loại tế luyện này tiêu hao quá nhiều, nếu thời gian quá dài thì Vương Lâm cũng không

cách nào chịu nổi. Không chỉ có nguyên lực bản thân của hắn mà hắn đã dùng tới tiên lực ngưng tụ do cắn nuốt hơn mười nguyên thần tiên nhân trong ba năm qua.

Lại mười hai canh giờ nữa trôi qua, hai mắt Vương Lâm chợt bùng sáng, khẽ quát một tiếng, hai tay hướng về bốn phía vung lên. Chợt nghe ầm một tiếng, quả cầu dung nham trước người hắn ầm ầm biến mất, hóa thành vô số mảnh nhỏ bốc cháy. Đoạn kiếm trong nháy mắt đó đã sụp đổ, không chống cự nổi uy lực tàn phá của ngọn lửa, bị hòa tan toàn bộ, sau đó bị đệ nhị nguyên thần của Vương Lâm thôn phệ, nhanh chóng quay trở về thân thể Vương Lâm.

Hồn phách Hư Không Tử và Thiên Vận Tử cũng trở lại Phong Tiên Ấn.

Vương Lâm nhắm mắt ngồi xuống trong chốc lát. Dàn dần bên trong đệ nhị nguyên thần ngưng tụ một thanh kiếm đỏ sẫm, có từng đợt sát lục khí vờn quanh. Chỉ cần Vương Lâm động ý niệm là sát lục khí này sẽ tràn ra.

-Đáng tiếc kiếm này sau khi tế luyện lại bị tiêu hao quá nhiều sát lục khí, lúc này còn lại trên đó không tới trăm vạn, còn cần ta tiếp tục tu luyện, không ngừng tăng thêm.

Vương Lâm mở mắt, hít thở thật sâu, vỗ túi trữ vật. Lập tức có một đạo ô quang bay ra, ở trước người Vương Lâm hóa thành một thanh tam xoa kích mang theo khí tức tang thương.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào mũi tam xoa kích này. Nhưng lúc này đột nhiên thần sắc hắn hơi thay đổi, ngẩng đầu nhìn tinh không. Lập tức ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ ảm đạm và áy náy.

-Việc này cuối cùng cũng phải cho hắn một công đạo.

Vương Lâm thầm than, thu hồi tam xoa kích, thân thể nhoáng một cái rồi biến mất.

Ở trên một tu chân tinh cách Vương Lâm không xa, có một viên tu chân tinh. Đây cũng là một chủ tinh, trên đó núi non hùng vĩ, lửa đỏ rực bầu trời, thoạt nhìn cũng rất đồ sộ.

Ở trên ngọn núi cao nhất của tu chân tinh này có một nữ tử đang quỳ. Nữ tử này xinh đẹp tuyệt trần, nhưng thần sắc lại đau khổ. Nàng quỳ ở đó, không nhúc nhích.

Ở trước nàng có một bức tượng đá màu đen. Tượng đá này điêu khắc chính là Vương Lâm. Ở phía sau tượng đá là một động khẩu, bên trong tối đen như mực

Ở bên cạnh tượng đá lại có một thanh niên mặc hắc y đang ngồi đả tọa. Thần sắc hắn lạnh lùng, nhắm mắt không thèm nhìn nữ tử đang quỳ cách đó không xa một cái, chỉ bình tĩnh thổ nạp.

-Van xin ngươi, hãy cho ta đi vào.

Đôi mắt nữ tử kia ngân ngấn nước, nhìn nam tử mặc hắc y.

-Không được!

Thanh niên mặc hắc y mở mắt, lãnh đạm nói.

Thân thể nữ tử này run rẩy, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên từ trên bầu trời truyền xuống một tiếng thở dài. Chỉ thấy trên đỉnh núi này có sóng gợn quanh quẩn, sau đó Vương Lâm bước ra.

Vương Lâm vừa xuất hiện, thần sắc thanh niên mặc hắc y kia lập tức hiện lên vẻ kích động và cuồng nhiệt, vội đứng dậy cung kính hô:

-Thập Tam xin ra mắt sư tôn.

Nữ tử kia khi thấy Vương Lâm, thần sắc càng thêm đau khổ nhưng không nói gì thêm.

-Linh nhi, mang ta đi gặp tổ gia gia của ngươi.

Vương Lâm hơi gật đầu với Thập Tam, ôn nhu nói với nữ tử kia.

-Tổ gia gia hắn, hắn sắp không xong rồi.

Hai hàng nước mắt Linh nhi chảy xuống.

Trong ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ áy náy càng đậm, vung tay áo một cái, cuốn theo Linh nhi biến mất. Sau khi hắn rời đi, ở sâu trong động kia lại có hai đạo tinh quang lóe lên.

Bổn tôn của Vương Lâm mở hai mắt, cũng lộ ra vẻ áy náy. Trên bờ vai hắn, Tinh Ngân Điều đang nằm, vươn đầu lưỡi liếm cổ hắn.

Không có bất cứ kẻ nào có thể thấy, phần dưới eo của bổn tôn Vương Lâm giờ phút này chỉ còn lại một đám hài cốt, tỏa ra khí tức âm trầm.

Trên một thành trì của Chu Tước thánh tông có một người tóc bạc trắng đầu, khuôn mặt cực kì gia nua, không ngừng uống rượu, thần sắc lộ vẻ điên cuồng.

-Lão nhị, lão tam, đại ca xin lỗi các người.

Lão giả hung hăng uống một ngụm rượu, tùy ý để cho rượu từ khóe miệng hắn chảy xuống, hòa cùng nước mắt làm một.

Hắn uống không phải là rượu mà là nước mắt. Do nước mắt dung nhập khiến rượu không còn ngọt mà lại tỏa ra vị chua cay nồng đậm. Trong lòng hắn đau khổ, uống rượu với hắn mà nói chính là uống nước mắt của chính mình.

Phía sau hắn trong sóng gợn lóe lên, Vương Lâm và Linh nhi đi ra. Linh nhi thấy bộ dáng của hắn, nước mắt càng tuôn rơi, đang muốn đi đoạt bầu rượu của hắn thì bị Vương Lâm ngăn lại.

Vương Lâm thở dài đến gần lão giả, cùng hắn ngồi trên tường thành, tùy ý cầm bầu rượu bên cạnh, tùy tiện uống một ngụm lớn.

Mà ngay lúc này, ở giữa Liên Minh Tinh Vực, một đám mãnh thú thân hình như con muỗi đang gào thét bay đi. Đôi mắt chúng đỏ bừng một mảnh, có một mùi hương như có như không mà chỉ có Văn thú mới ngửi được từ từ truyền đến khiến đám Văn thú dường như là bị mùi thơm đó điều khiển.

Phía trước chúng có ba thanh niên mặc hoàng y. Trong tay ba người này đều cầm một cây hương cổ quái, cẩn cẩn thận thận dẫn dụ đàn Văn thú này.

-Không ngờ tới trong Liên Minh Tinh Vực lại có Văn thú khổng lồ. Lần này đi gặp mặt trưởng lão, mang theo Văn thú khổng lồ, ba chúng ta nhất định lập được đại công.

Ánh mắt người ở giữa lộ vẻ tham lam, thấp giọng nói.

Tiếng nói hắn phát ra lại hơi khác tu sĩ Liên Minh Tinh Vực, dường như đến từ bên ngoài Liên Minh Tinh Vực

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1100: Vũ Giới Mở Ra

Vương Lâm cùng với Trần Đạo Tử ngồi trên thành, yên lặng ngồi uống rượu, ngẩng đầu nhìn thiên địa đã tràn ngập lửa đỏ, từng trận sóng nhiệt tràn ngập thét gào ập tới.

-Đã chết, lão tam đã chết, nguyên thần của lão nhị cuối cùng cũng tiêu tán rồi.

Trần Đạo Tử khổ sở nói, lại cầm bầu rượu đã uống để một bên.

-Trần Đạo Tam Tử, Trần Đạo Tam Tử à, hôm nay chỉ còn lại một mình ta.

Vương Lâm trầm mặc, uống một ngụm rượu trong tay, nhẹ giọng nói:

-Năm đó ta không nên đem ba người cùng đi.

Trần Đạo Tử xoay mạnh người nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc lộ re vẻ dữ tợn và hận thù. Vương Lâm cũng nhìn lại Trần Đạo Tử, yên lặng nhìn.

-Linh nhi, đem rượu tới đây!

Hai người nhìn nhau hồi lâu. Vẻ dữ tợn trên mặt Trần Đạo Tử dần dần biến mất, có chút hiu quạnh nói với Linh nhi ở phía sau, lại quay đầu nhìn về phía thiên địa đầy hỏa hồng.

-Người tu đạo là nghịch thiên mà đi. Nếu đã bước trên đường này thì sẽ không thể nói chắc là không có ngày thân thể ta tiêu tán. Ta hiểu rõ điều đó. Năm đó ngươi yêu cầu ba người chúng ta đi tới vùng đất Yêu Linh cũng không phải là bắt buộc chúng ta. Là ba người chúng ta tự nguyện. Điều này lão phu cũng hiểu rõ.

Vẻ mặt Trần Đạo Tử khổ sở, nhìn bầu rượu ở bên cạnh, lắc lắc một cái. Bầu rượu đã cạn sạch.

Vương Lâm trầm mặc, cầm bầu rượu trong tay đưa cho Trần Đạo Tử. Trần Đạo Tử nhận lấy, uống hai ngụm lớn, hai hàng nước mắt chảy dài lẩm bẩm:

-Lão phu hận chính mình tu vi không đủ, hận là không thể khiến nhị đệ tam đệ sống lại, hận là không thể báo thù!! Thẹn với vong hồn hai người bọn họ!!

Lúc này Linh nhi đã mua rượu từ trong thành đem tới, hai mắt đỏ hồng, đem mấy bầu rượu nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Trần Đạo Tử.

Vương Lâm cầm lấy một bầu rượu, uống xong một ngụm, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, trầm giọng nói:

-Trần Đạo Tử, việc này Vương mỗ có lỗi. Nếu năm đó ta không để ba người cùng đi thì cũng không khiến chuyện thê thảm này phát sinh. Cổ

Ma Tháp Già giết sư đệ ngươi, Vương Lâm hứa không bao lâu nữa sẽ cho ngươi tự tay có cơ hội giết Cổ Ma Tháp Già, báo thù cho sư đệ ngươi!

Thân thể Trần Đạo Tử run lên, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ kích động.

-Lời này có thật không?

-Đây là lời hứa của Vương mỗ với ngươi.

Vương Lâm ném bầu rượu xuống đất, đứng dậy nhìn thiên địa xa xa, dường như đang tìm về hồi ức, chậm rãi nói:

-Cuộc đời con người sinh sinh tử tử. Hai người sư đệ của ngươi còn có ngươi, tình cảm như vậy cũng đủ rồi. Sinh tử không phải ở mệnh tình. Trong tinh không mờ mịt, mỗi ngày đều có tu sĩ bỏ mình, có mấy người có thể nhớ tới bọn họ, lại có bao nhiêu người có thể vì bọn họ mà cúng tế. Bước trên con đường này phải nhìn thấu sinh tử, không chỉ là sinh tử của bản thân mà phải nhìn thấu cả sinh tử của người khác! Vương mỗ có một lần đem tro cốt một cố nhân về quê quán, ở nơi đó nghe được một bài đồng dao.

“Hạnh hoa thụ. Khai bạch hoa, dưỡng nữ mạc bả đạo sĩ gia. Niên tiền nhị lang võng thượng sơn, niên nhất lang thi cốt hàn, dưỡng nữ khốc thanh

bồi tử nhân, khước bả quan tài đương tự gia. Hạnh hoa thụ, khai bạch hoa, hài đồng mạc yếu kiến đạo gia. Nhược vấn ngã đích niên tuế kỷ. Hoàn xưng một đạo hữu duyến nha, cẩu nhất khiếu, miêu nhất trảo. Hách đắc đạo sĩ hồi lão gia”

Tạm dịch: Cây hoa hạnh nở hoa hạnh trắng, có con gái chớ gả đạo sĩ gia. Năm trước con thứ lên núi, năm sau xương cốt con cả đã lạnh. Con gái khóc than cho người chết, cũng chuẩn bị quan tài cho mình. Cây hoa hạnh nở hoa hạnh trắng, trẻ con chớ nhìn đạo sĩ gia. Nếu có hỏi đã tròn mấy tuổi, thì cứ nói rằng chẳng có duyên. Con chó kêu, con mèo cào, sợ đạo sĩ gia chạy về nhà.

Một bài đồng dao nho nhỏ nhưng lại nói trúng nổi bi ai của chúng ta. Trần Đạo Tử, nhìn thấu không, nhìn thấu chưa. Bản thân mình cũng vô cùng thống khổ đó.

Tiếng nói của Vương Lâm bình tĩnh nhưng lại đậm vẻ buồn bã. Lưu lại những lời này, hắn đứng dậy đi về phương xa. Bóng lưng của hắn ẩn chứa sự cô độc và hiu quạnh còn hơn cả Trần Đạo Tử.

Trần Đạo Tử kinh ngạc nhìn hình bóng của Vương Lâm, bên tai vẫn quanh quẩn lời hắn nói. Mắt thấy Vương Lâm đã sắp đi xa, hắn vụt đứng dậy, lớn tiếng nói:

-Ngươi đã nhìn thấu chưa?

Thân thể Vương Lâm ở xa xa chấn động, ngừng lại. Hắn không quay đầu mà trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói:

-Ta không nhìn thấu được.

Tiếng nói mang theo vẻ khổ sổ. Vương Lâm hóa thành một đạo cầu giồng lao thẳng về phía bầu trời.

Thời gian dần dần trôi qua, từ sau khi Vương Lâm rời khỏi chỗ Trần Đạo Tử, hắn vẫn thủy chúng ngồi đả tọa bên miệng núi lửa, yên lặng nhìn núi lửa, trong đầu không ngừng hiện lên những hồi ức từ thuở nào.

Hắn nhìn không thấu sinh tử, cho nên phải chịu đựng ngàn năm thống khổ vì cô độc, mà còn phải tiếp tục chịu đựng.

Dãy dụa trong thống khổ, lấy ý niệm trong lòng và linh hồn đi trên con đường tu đạo mờ mịt, không có điểm cuối cùng này.

Ở chỗ núi lửa ngoài khói đen cuồn cuộn trào lên phát ra những tiếng gió nhè nhẹ thì một mảnh thiên địa bị thiêu đột bốn phía cũng không còn âm thanh gì, hoàn toàn yên tĩnh.

Trong sự yên tĩnh này, Vương Lâm yên lặng ngồi đó. Trước mắt hắn đặt một cái quan tài. Cái quan tài này trong như nước, phát ra ánh sáng lấp

lánh. Bên trong có một nữ tử đang nằm yên lặng.

Nữ tử này da tay mịn màng, nhìn lại không hề giống người đã chết, mà giống như đang ngủ.

Mà nữ tử này cũng không phải có dung mạo tuyệt đẹp, càng không có khí chất khuynh thành nhưng trong mắt Vương Lâm, cho dù là người đẹp nhất thiên hạ, nữ tử nhan sắc khuynh thành cũng không thể so sánh nửa phần với nữ tử đang nằm trong quan tài này.

-Uyển nhi!

Tay phải Vương Lâm đặt trên quan tài, ánh mắt lộ ra nét ôn nhu. Hắn nhìn nữ tử trong quan tài, phảng phất như trở lại Chu Tước tinh.

Sinh và tử, Vương Lâm cuối cùng cũng không nhìn thấu.

Tại giờ khắc này, phảng phất như trong thiên địa hết thảy đều không còn tồn tại, chỉ còn duy nhất mình hắn và nữ tử trong quan tài này.

Yên lặng cảm thủ sự cô độc, lẳng lặng nhìn nữ tử đã làm bạn với hắn ngàn năm này, trong thế giới yên tĩnh, trong lòng Vương Lâm dần dần tìm được một chút ấm áp.

Chút ấm áp này tuy ít nhưng lại dung nhập trong linh hồn Vương Lâm, giống như là một bờ sông bên lở tuy biết mình không thể tồn tại nhưng vẫn bất chấp tất cả, sợ phải xa cách dòng sông.

Một ngàn năm tu đạo, nữ tử trong quan tài này là điểm tựa duy nhất trong lòng Vương Lâm. Vuốt ve quan tài, Vương Lâm dường như quên đi hết thảy, chỉ ở bên cạnh nàng.

-Đợi nàng tỉnh lại, chúng ta sẽ xây dựng một đào viên không ai tìm được, yên tĩnh sinh sống! Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười ôn nhu. Một ước nguyện mà người khác thấy rất nhỏ nhoi này nhưng trong lòng hắn lại chính là tâm nguyện lớn nhất.

-Trước kia không hiểu lắm, nhưng giờ ta đã hiểu.

Vương Lâm thì thào. Từ trên người hắn tỏa ra một sự bi ai nồng đậm.

Trước kia hắn đối với tình cảm của Chu Dật đối với Thanh Sương chỉ cảm thấy nghi hoặc, nhưng trải qua hơn ngàn năm tu đạo, trải qua vô tận cô độc, Vương Lâm cuối cùng đã hiểu rõ.

Đó là một loại phó thác tâm linh, đó là một loại cố chấp, cũng là một sự không cam lòng!

-Uyển nhi, nàng còn nhớ không, ta đã từng nói với nàng, cho dù là trời có bắt nàng chết, ta cũng sẽ phải cướp nàng lại!!!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ kiên định nghịch thiên.

Trong cả tinh vực bị thiêu đốt này, ở mỗi tu chân tinh của Chu Tước Thánh Tông không thiếu núi lửa. Mà mỗi ngọn núi lửa như vậy trong hoàn cảnh đặc thù này thường xuyên bùng nổ ra nham thạch nóng chảy.

Mỗi lần núi lửa bộc phát đều khiến cho khắp mặt đất run rẩy. Tiếng ầm ầm vang vọng ấy đủ để kinh thiên động địa, nhất là khói đen cuồn cuộn che phủ bầu trời, nham thạch nóng chảy rơi xuống như mưa lại càng trông như thiên địa đã tới ngày tận thế.

Đối với đệ tử của Chu Tước Thánh Tông mà nói, núi lửa bộc phát bọn họ đã thấy qua rất nhiều lần, nhưng Vương Lâm được chứng kiến thì lại rất ít.

Giờ phút này núi lửa ở chỗ hắn phát ra những âm thanh trầm muộn không ngừng, ngày càng kịch liệt. Vương Lâm căn bản là không để ý. Trong mắt hắn lúc này chỉ có Lý Mộ Uyển ở trong quan tài kia.

Tiếng chấn động ầm ầm trong núi lửa ngày càng kịch liệt, tới cuối cùng dường như là có một đầu cự thú ở trong núi lửa rít gào. Một luồng khói

đen trong lúc mặt đất run rẩy từ trong miệng núi lửa phóng lên cao, điên cuồng tản ra bốn phía, khiến ánh sáng đỏ rực trên bầu trời cũng bị che phủ, khiến cho mặt đất lập tức bị trùm trong bóng tối.

Ngay sau đó tiếng gầm thét từ bên trong núi lửa vang lên kịch liệt. Trong thời gian ngắn một luồng ánh sáng đỏ rực từ trong đó phóng thẳng lên trời. Một cột nham thạch nóng chảy phụt lên, vọt lên không trung!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kì kinh người. Nhất là Vương Lâm giờ phút này chính là đang ngồi bên cạnh miệng núi lửa. Bốn phía đất đá run rẩy, rơi ra từng mảng lớn, lại có cả nham thạch nóng chảy đang trào ra cuốn tới.

Nham thạch nóng chảy này hầu như đã chảy sát tới chỗ Vương Lâm. Khoảng cách tới chỗ hắn rất gần, không tới một trượng. Một luồng sóng nhiệt nồng đậm và nham thạch nóng chảy giống như hỏa long từ trong miệng núi lửa lao ra, mang theo tiếng gầm kinh thiên động địa ở trên bầu trời hóa thành một trận mưa lửa rơi xuống.

Phảng phất trong thiên địa lúc này trước mặt Vương Lâm đang sụp đổ. Nhưng nhìn vậy cũng không cách nào khiến hắn ngẩng đầu khỏi chiếc quan tài, chỉ yên lặng ngắm nhìn, không hề để ý tới nửa điểm bên ngoài.

Càng ngày núi lửa bộc phát càng mạnh, mặt đất như quay cuồng, xuất hiện rất nhiều khe nứt, nhanh chóng khiến nham thạch nóng chảy tràn ngập khắp nơi. Cùng với chấn động của mặt đất, miệng núi lửa phun

không ngừng, dung nham nóng chảy tràn ra, như một cơn sóng dữ từ miệng núi lửa truyền xuống.

Dung nham nóng chảy tràn tới, nháy mắt đã bao trùm toàn bộ núi lửa, chảy xuống phía chân núi.

Giờ phút này nham thạch nóng chảy trên bầu trời như mua, mặt đất cuộn sóng, cả thiên địa chỉ còn hai màu đỏ và đen. Trong màu đen đó là cuồn cuộn khóc đặc, còn màu đỏ kia là nham thạch nóng chảy chiếu sáng rực.

-Đây là lực lượng của núi lở, cũng là thứ ta đợi đã mấy ngày, rốt cục cũng đã đợi được rồi. Uyển nhi, nàng cùng với ta thử xem thức thứ tư của tiên thuật Bạch Phàm mà ta lĩnh ngộ được “Sơn Băng”!

Vương Lâm nhẹ giọng nói, nhìn mưa nham thạch nóng chảy trên bầu trời. Giờ phút này núi lửa ở chỗ hắn trong âm thanh ầm ầm chấn động lại bộc phát một lần nữa.

Mặt đất chấn động càng dữ dội, khiến cho một ngọn núi lửa ở cách xa chỗ Vương Lâm ngồi cũng rung động. Dưới ánh mắt của Vương Lâm ngọn núi đó ầm ầm phun khói đặc và nham thạch nóng chảy. Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn dần dần hiện ra hình ảnh năm đó ở trong Sát Vực giới, Thanh Thủy giơ tay phải lên, thi triển tiên thuật “Sơn Băng”.

Trên thực tế năm đó ở vùng đất Yêu Linh, Vương Lâm ở nơi núi lửa bộc phát đã tìm được một chút cảm giác của chiêu này. Chẳng qua cảm giác này rất yếu ớt. Trong lúc đầy nguy cơ ấy, hắn cũng không thể đắn đo suy tư nhiều.

Nhưng lúc này trong Chu Tước Thánh Tông, thứ không thiếu nhất chính là núi lửa. Mà sau khi Vương Lâm hiểu rõ hỏa nguyên lực xong lại càng thêm hiểu rõ ràng thần thông Sơn Băng này của Thanh Thủy.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1101: Thần thông Sơn Băng

Lục đại tiên thuật của tiên đế Bạch Phàm thì ba thức đầu Vương Lâm đã hiểu rõ toàn bộ. Thanh Thủy cũng từng nói, uy lực của ba thức thần thông sau vượt xa xa ba thước đầu, đủ đề kinh thiên động địa. Mà thuật Sơn Băng này chính là thức thứ nhất trong ba thức đó. Sơn Băng chính là lấy ý khi một ngọn núi trong thiên địa sụp đổ. Nói thì đơn giản như vậy nhưng thực tế thì cực kì phức tạp. Sơn có sơn hồn, nếu chỉ là sơn thể sụp đổ mà không có hồn thì uy lực của nó cũng chỉ rất tầm thường.

Chỉ có cả linh hồn và thể xác đồng thời sụp đổ mới có thể có được lực lượng của Sơn Băng, ở trong những dãy núi bộc phát ra uy lực của tiên thuật Sơn Băng. Chỉ là đây cũng mới là bước đầu tiên mà thôi.

Thuật Sơn Băng chân chính phải như Thanh Thủy, ở nơi không có núi non, lấy tâm thần biến ảo thành núi, lấy đó làm sơn thế, lại lấy tiên lực dung nhập vào thần niệm, hóa thành sơn hồn, Sơn Băng cũng chính là khiến thần niệm và tiên lực sụp đổ, mượn lực này dung hợp cùng thiên địa, biến ảo ra vô số ngọn núi, từ giả biến thành chân thật, có được đại thần thông khi thiên địa sụp đổ! Mấu chốt của tiên thuật Sơn Băng này không phải là sơn thể và sơn hồn thế nào, cũng không phải là do tâm thần biến ảo ra, lại càng không phải là khi thần niệm và tiên lực sụp đổ mà là ở chữ “chân thật”! Như thế nào khiến cho một cảnh hư ảo lại trở thành một sự kiện chân thật, đó mới chính là trọng điểm của thuật Sơn Băng, cũng là thứ khó nhất của nó! Nhìn núi lửa phía xa xa bộc phát, cảm thụ ý niệm khi sụp đổ của núi lửa, Vương Lâm mở to đôi mắt, lộ ra một tia mê mang.

-Uyển nhi...rốt cục cái gì là thật...cái gì là giả đây...

Câu hỏi của Vương Lâm không có ai có thể trả lời. Hắn yên lặng nhìn về phía xa xa, cảm thụ mọi dao động của thiên địa, lông mày dần dần nhíu lại.

-Thần niệm biến ảo ra ngọn núi, như thế nào mới có thể trở nên chân thật...

Điểm này Thanh Thủy cũng không có nói rõ ràng cho Vương Lâm. Mà ở trong tâm thần của Vương Lâm dường như đã hiểu được một chút, nhưng rất mơ hồ.

Tựa hồ hết thảy là Thanh Thủy muốn cho Vương Lâm tự mình hiểu ra chứ không phải muốn truyền thừa cho hắn.

-Thật...giả...có phải cũng giống như sinh tử, nhân quả...

Vương Lâm lại nhắm mắt lại một lần nữa, không ngừng suy tư. Bên ngoài thân thể hắn, núi lửa không ngừng bộc phát, càng ngày càng kịch liệt, những ngọn núi lửa ở phía xa hơn cũng bị tác động mà bộc phát.

Tuy trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía xung quanh Vương Lâm hầu như đã bị bao phủ bởi dung nham nóng chảy vô tận, liên kết thành một biển dung nham nhìn không thấy tận cùng.

Thời gian dường như trở thành vĩnh hằng, cũng không biết bao lâu sao, Vương Lâm lại một lần nữa mở mắt, trong mắt vẫn có vẻ mê man. Hắn trầm mặc, tay phải vung lên quan tài trước mặt một cái. Lập tức chiếc quan tài liền hóa thành một luồng sáng rồi tan biến. Vương Lâm đứng dậy, không ngờ trực tiếp nhảy thẳng vào miệng núi lửa.

Dung nham nóng chảy nồng đậm phun ra nhưng không cách nào ngăn cản được thân ảnh của Vương Lâm. Hắn ở trong dung nham nóng chảy không ngừng lao đi, dần dần tới được chỗ thâm sâu trong núi lửa.

Khoanh chân ngồi ở nơi này, hai tay Vương Lâm bắt quyết, bỗng nhiên vung lên hướng về hai phía. Hai mắt hắn tỏa sáng, sau đó lại nhắm mắt một lần nữa.

-Ta không cần quan tâm tới thật giả. Chuyện thế gian này không có thật, vậy thì hiển nhiên sẽ không có giả. Thật và giả chỉ là một loại tồn tại. Thật cũng tốt mà giả cũng tốt, đều là tương đối, giống như sinh tử vậy! Nếu thế gian này đã không có sinh, như vậy hiển nhiên là không có tử, đã không có nhân thì cũng sẽ không có quả...Mặc Trí trước đây đã từng nói: Hết thảy ý cảnh đều là do tâm thần cảm ngộ, hết thảy đều là do tâm động mà xuất hiện...

Trong khoảnh khắc khi hai mắt Vương Lâm nhắm lại, lập tức hỏa nguyên lực toàn thân hắn ầm ầm vận chuyển, từ trong cơ thể điên cuồng lao ra, cùng với dung nham nóng chảy dung hợp, dần dần hòa thành một thể.

Dường như giờ khắc này hắn chính là dung nham nóng chảy vậy. Sau khi dung hợp với dung nham, hỏa nguyên lực của Vương Lâm lại một lần nữa tràn ngập, bao vây dung nham của núi lửa một lần nữa, lại dung hợp một lần nữa với dung nham.

Tiếp theo, hỏa nguyên lực của Vương Lâm tản ra, dung hợp cùng với cả núi lửa, khói đen cuồn cuộn, thậm chỉ cả hỏa nguyên lực trong thiên địa. Trong nháy mắt, tất cả đều hợp lại làm một.

Cùng lúc này Vương Lâm cảm nhận được một luồng khí tức tang thương từ trong núi lửa truyền ra. Khí tức tang thương này chính là hồn của núi lửa! Hồn phách mang khí tức tang thương của núi lửa khi nguyên thần của Vương Lâm dung nhập vào khiến cho hắn lờ mờ thấy được một bức họa. Hắn thấy được một tinh cầu bị thiêu đốt, mặt đất chấn động, dần dần mà sinh ra một ngọn núi. Bên trong ngọn núi này tràn ngập hỏa nguyên lực.

Năm tháng trôi đi, hỏa nguyên lực này dần dần trở thành nham thạch nóng chảy, cuối cùng sau khi đạt tới cực hạn, đỉnh núi sụp đổ, nham thạch nóng chảy nồng đậm phun ra.

Hắn sau khi thấy ngọn núi này bộc phát liền dần dần ổn định trở lại, lại thấy một vài loài mãnh thú có thể sinh tồn ở nơi này gào thét chạy qua, thấy được một đám đệ tử của Chu Tước Thánh Tông bay ngang.

Cùng với sóng nhiệt thổi tới, lại có hạt giống của một vài loại thực vật có thể sinh sôi ở nơi này rơi vào ngọn núi, dần dần hóa thành những cây cỏ đỏ đậm. Trên cả ngọn núi đã suy tàn lại một lần nữa tràn ngập sinh cơ.

Không ngừng tuần hoàn, không biết đã trải qua bao lâu, động đất lại bắt đầu, ngọn núi lửa này lại bộc phát một lần nưa.

Thời gian mấy vạn năm lại một lần nữa thoáng qua trước mắt Vương Lâm. Dần dần Vương Lâm dường như đã quên bản thân mình là một tu sĩ, dường như thật sự trở thành ngọn núi lửa này, trở thành linh hồn của nó.

Núi lửa mỗi lần phun trào, dường như đều là một lần hắn thổ lộ. Vương Lâm bất tri bất giác minh ngộ.

-Ta, chính là núi lửa...cơn giận của ta, chính là khi núi lửa phun trào!

Cùng với minh ngô, tâm thần của Vương Lâm đột nhiên điên cuồng tràn ra bốn phía. Trong nháy mắt, tất cả núi lửa ở bốn phía toàn bộ đều nằm trong tâm thần Vương Lâm.

Tâm thần hắn cùng phân tán ra, dung nhập với những ngọn núi lửa trong đó, cùng với sơn thể dung hợp, chạm tới sơn hồn, lại càng có nhiều hình ảnh tràn ngập trong óc Vương Lâm.

Hắn thấy càng nhiều ngọn núi lửa phun trào, cảm nhận được càng nhiều sơn hồn, sau đó nguyên thần lại tản ra một lần nữa, dần dần tràn ngập tất cả núi lửa trên tinh cầu.

Giờ khắc này hắn dường như phân thân thành mấy ngàn, mỗi một phân thân đều là một ngọn núi lửa.

-Ấy...

Một trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông đang ngồi đả tọa đột nhiên mở mắt nghi hoặc, sau đó lập tức nhìn về hướng ngọn núi lửa Vương Lâm đang ngồi.

-Là Thánh Hoàng.

Luồng khí tức này tang thương nhưng lão giả thân là trưởng lão, tu vi đạt tới toái niết, hiển nhiên là ngay lập tức nhận ra. Nhưng trong lòng hắn lại đang cực kì khiếp sợ.

Hắn khiếp sợ là vì luồng khí tức này đúng là của Thánh Hoàng nhưng hoàn toàn bất đồng với tu sĩ nho nhỏ trong trí nhớ của hắn. Trước đây hắn coi Vương Lâm cũng chỉ là một tu sĩ Khuy Niết, tu hành không tới hai ngàn năm mà thôi.

Đám trưởng lão bọn họ tuy rằng ngoài mặt đều đồng thời thừa nhận Vương Lâm nhưng trên thực tế trong tâm lí lại có hơi không cam lòng.

Nhưng hiện tai trong khí tức này ẩn chứa tang thương, cho dù là hắn thì ở trước mặt khí tức này dường như cũng chỉ là một tiểu bối! Trong sự kinh hãi, lão giả lập tức nhảy lên, bay tới không trung, lại thấy ba trưởng lão khác ở ba tu chân tinh khác cũng đã xuất hiện.

Ba người kia cũng lộ vẻ khiếp sợ, hiển nhiên là đều phát giác ra như lão giả này.

Cũng trong nháy mắt này, tất cả đệ tử của Chu Tước Thánh Tông trên tu chân tinh đều bừng tỉnh từ trong đả tọa. Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng, trong tích tắc vừa rồi, dường như có một cỗ thần niệm cực kì tang thương quét qua.

Nếu chỉ như thế thôi, bốn đại trưởng lão cũng chỉ mới chấn kinh nhưng cảnh tượng phía sau lại khiến cho họ phải hít sâu một hơi! Thần niệm này quét ngang, tràn ngập cả tu chân tinh. Đột nhiên tất cả núi lửa trên tu chân tinh này dường như cùng thức tỉnh, không ngờ đồng loạt bộc phát. Trong tiếng động ầm ầm vang động, cả tu chân tinh này đều run rẩy, cả thiên địa cũng dường như chìm trong tiếng động ầm ầm này.

Cũng trong giờ khắc này, khí tức tang thương trong thần thức tăng vọt, dường như sau khi tập hợp toàn bộ núi lửa, nó đã có được một cảm giác trải qua tháng năm đằng đẵng vậy. Bầu trời bị một màn sương khói đen kít bao phủ, mặt đất tràn đầy dung nham nóng chảy. Lúc này sắc mặt bốn trưởng lão đều đại biến.

-Tất cả đệ tử Chu Tước Thánh Tông lập tức rời khỏi tu chân tinh này!

Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng một trưởng lão phát ra như sấm đánh. Sau đó liền thấy một đám tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông bay lên,

thẳng lên tinh không.

Bốn lão giả này cũng lao ra, mang theo tất cả tộc nhân trên tu chân tinh này, toàn bộ xông ra ngoài. Ở trong tinh không, mọi người đều lộ vẻ kinh hoàng. Bọn họ hầu như tất cả thậm chỉ còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Sắc mặt bốn lão giả cực kì âm trầm, trong lòng đối với Thánh Hoàng rất bất mãn!

Nhưng trong nháy mắt khi sự bất mãn của họ vừa xuất hiện, lập tức thần thức nọ đã tràn ngập tu chân tinh lập tức khuếch tán ra, không ngờ lại vươn cả vào trong tinh không, lướt qua đám tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông, ở trong tinh vực bị thiêu đốt không ngừng khuếch tán.

Dưới sự mở rộng của thần thức, lại có một đám tu chân tinh bị dung hợp.

Cỗ khí tức tang thương kia lại càng nồng đậm hơn...

Ở tu chân tinh này cũng bay ra đông đảo tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông, vẻ mặt kinh hoàng.

Thần thức này tràn ngập, cuối cùng tất cả tu chân tinh trong tinh vực đều bị dung hợp, không ngừng lớn mạnh lên. Dần dần một cỗ thần thức

khổng lồ không thể tưởng tượng xuất hiện trong tinh vực bị thiêu đốt này! Tất cả tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông đều từ trong các tinh cầu bay ra, còn có cả đám người của Vương Lâm là Đầu to cũng vậy.

Ngay lúc này, ở Đông bộ của Liên Minh Tinh Vực thuộc Tứ Thánh tông, bên ngoài tinh vực bị thiêu đốt của Chu Tước Thánh Tông, một trận sóng gợn lan ra, sau đó từ trong đó đi ra một người. Người này là một lão giả, mái tóc bạc trắng, trên người mặc hồng bào. Nếu Vương Lâm nhìn thấy chắc chắn liếc mắt một cái là nhận ra hắn. Hắn chính là Viêm Lôi Tử! Cơ hồ khi hắn vừa xuất hiện, lập tức ở phía xa xa cũng xuất hiện sóng gợn, sau đó một người khác đi ra. Người này vừa xuất hiện liền có một cỗ hàn khí âm lãnh tỏa ra. Đây là một nam tử trung niên mặc thanh sam, nhìn cực kì anh tuấn nhưng sắc mặt tái nhợt, trông y như người chết! Trên người hắn truyền ra dao động tu vi khiến cho đồng tử của Viêm Lôi Tử co rút lại.

-La Thiên Viêm Lôi Tử?

Ánh mắt lạnh như băng của nam tử trung niên kia khẽ quét tới.

-Một trong cửu vương của Thi Âm Tông, chỉ không biết là người thứ mấy!

Tiếng nói của Viêm Lôi Tử bình tĩnh nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1102: Sát khí

Trong tinh vực của Chu Tước Thánh Tông, giờ phút này tất cả các tu chân tinh đều tràn ngập thần thức mang theo khí tức tang thương kia, lại càng khiến cho tất cả các trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông khiếp sợ không thôi.

Bọn họ cho dù có tu vi cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi, tân Thánh Hoàng rốt cục là tu luyện thứ thần thông gì, không ngờ lại có thể đạt tới tình trạng khiến người ta nghe mà sợ hãi tới mức này. Với kiến thức và tu vi của bọn họ căn bản không thể biết và giải thích nổi sự cường đại của thần thông tiên đế Bạch Phàm cũng là điều hợp lí.

Thần thức của Vương Lâm vốn không thể bao trùm xa như vậy nhưng giờ phút này đã quên hết tất cả, hóa thân thành hồn phách của núi lửa, lại cùng dung hợp với cả tu chân tinh, nương theo hồn lực của núi lửa, không ngừng lan tràn ra mới có thể làm ra cảnh tượng này.

Hết thảy chuyện này cuối cùng đều là do thần thông Sơn Băng của tiên đế Bạch Phàm.

Giờ phút này thần thức của Vương Lâm đã tập hợp tất cả tu chân tinh trong Chu Tước Thánh Tông. Do đó mọi người đều cảm thấy, thần thức này ẩn chưa tang thương hàng vạn vạn năm, đủ để khiến cho bọn họ tan rã. Thậm chỉ lúc này tất cả tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông, bao gồm cả các trưởng lão đều bị thần thức của Vương Lâm bao vây. Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng, khí tức trong thần thức này cơ hồ khiến cho mỗi một trưởng lão đều khiếp sợ không thôi.

Sự bất mãn trong lòng bốn trưởng lão xuất hiện sớm nhất lúc này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại rung động không ngừng tăng lên.

-Nếu không có nhân thì hiển nhiên thì không có quả. Vì vậy sẽ không sinh ra nhân quả. Nếu đã không có sinh thì hiển nhiên không có tử, đã không có sinh tử thì đó là vĩnh hằng. Nếu không có thật thì cũng không có giả, thật và giả chỉ là một ý niệm...

Thần niệm tang thương quanh quẩn trong thần thức, rơi vào bên tai mỗi người.

-Hóa ra là như thế...chỉ là một ý niệm mà thôi. Khó trách Thanh Thủy sư huynh lại không nói rõ cảm ngộ chi tiết. Hết thảy ta đều đã minh bạch rồi.

Cùng với thần niệm quanh quẩn, Vương Lâm phảng phất như thức tỉnh.

Mà trong tích tắc khi hắn thức tỉnh, tinh vực bị thiêu đốt này ầm ầm chấn động. Mỗi một tinh hồn của tu chân tinh đều lan ra, núi lửa trên đó trong nháy mắt bộc phát toàn bộ! Tất cả núi lửa trong các tinh cầu ở tinh vực đồng loạt bộc phát, lập tức khiến cho tiếng chấn động ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Cũng trong giờ khắc này, Viêm Lôi Tử và đệ tam vương của Thi Âm Tông bước vào trong tinh vực bị thiêu đốt. Trong nháy mắt khi tiến vào nơi này, đôi mắt của đệ tam vương của Thi Âm Tông đột nhiên sáng bừng, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Lấy tu vi của hắn ngay lập tức có thể cảm nhận được trong tinh vực này tồn tại một thần thức vô cùng mênh mông.

Thần thức này mạnh đủ để kinh thiên động địa, dù hắn cũng không khỏi phải hít sâu một hơi. Theo hắn thấy, dường như lúc này đang phải đối mặt không phải là một người mà là một tinh vực đã tồn tại qua hàng vạn vạn năm. Cái loại cảm giác năm tháng tang thương này cho dù là hắn cũng như thấy mình biến thành một tiểu bối.

-Chu Tước Thánh Hoàng!!

Người đầu tiên hiện lên trong đầu nam tử trung niên chính là Chu Tước Thánh Hoàng mà hắn chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại cảm thấy dường như không giống. Theo tin tức do Lý Oánh Chi báo cáo thì tân Chu Tước

Thánh Hoàng thời gian tu hành rõ ràng là không dài, hiển nhiên không thể như thế này.

-Chẳng lẽ là lão Chu Tước Thánh Hoàng!

Đồng tử trong mắt trung niên nhât co rút lại, thần sắc cực kì cẩn thận.

Đồng thời tiến vào còn có Viêm Lôi Tử, sắc mặt lập tức biến đổi. Hắn hầu như lập tức cảm nhận được tinh vực đang bốc cháy có một thần thức khổng lồ khiến hắn kinh tâm động phách.

-Đây...đây là...

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử hiện ra vẻ khiếp sợ không thể tin nổi.

Theo hắn thấy, thần thức này mạnh tới mức không thể hình dung nổi, dường như một tu sĩ không thể có được! Trong một khắc khi hắn cảm nhận được thần thức này, Vương Lâm tự nhiên cũng cảm nhận được Viêm Lôi Tử và nam tử trung niên kia, thần thức ầm ầm vận động, hướng về phía hai người cuốn tới. Thần thức hắn vừa động khiến cho cả tinh vực nổi lên tiếng sâm ầm ầm, cũng khiến cho ngọn lửa ngùn ngụt bốc lên.

-Viêm Lôi Tử...

Từ trong thần thức đó truyền ra một đạo thần niệm, vang vọng trong tinh vực.

Viêm Lôi Tử hít sâu một hơi. Thần niệm này hắn hơi quen thuộc, thậm chí là thần thức hắn cũng thấy quen. Trong lòng hắn đã có ước đoán, chỉ là nhắn không thể tin được dự đoán trong lòng mình, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng.

-Ta chính là Chu Tước Thánh Hoàng!

Thần niệm của Vương Lâm từ từ truyền tới, dẫn động cả tiếng sấm trong tinh không khiến cho tiếng động đó ầm ầm vang lên.

-Ngươi là Vương Lâm!!!

Đôi mắt Viêm Lôi Tử mở to, trong lòng tràn ngập khiếp sợ.

Không chỉ có hắn mà ngay cả đệ tam vương của Thi Âm Tông cũng như vậy.

-Vị này hắn là người của Thi Âm Tông!

Thần niệm của Vương Lâm chậm rãi truyền ra. Biển lửa ào tới vờn quanh người nam tử trung niên và Viêm Lôi Tử.

-Lão phu là đệ tam vương của Thi Âm Tông!

Nam từ trung niên trầm giọng nói, thần sắc bên ngoài bình tĩnh trở lại, nhìn không ra hỉ nộ. Nhưng vô luận thế nào thì đối với Chu Tước Thánh Hoàng này hắn đã trở nên e dè rất nhiều.

Hắn vốn là định tới Chu Tước Thánh Tông cẩn thận quan sát một phen, nhưng lúc này thì không cần phải quan sát nữa.

-Ngày trước tiểu bối Lý Oánh Chi của Thi Âm Tông ta từng mang một ngọc giản trở về. Lần này lão phu tới đây chính là muốn hỏi, vật trong ngọc giản đó ở nơi nào! Nếu Thánh Hoàng cho biết thì Thi Âm Tông vô cùng cảm kích!

Nam nhân trung niên kia tiến về phía trước, ôm quyền chậm rãi nói.

Viêm Lôi Tử đè nén khiếp sợ trong lòng, cũng ôm quyền nói:

-Vương...Chu Tước Thánh Hoàng. Liệt Vân Tử cũng mang một ngọc giản trở về Lôi Tiên Điện. Lão phu cũng muốn hỏi là nơi mà ngọc giản này nhắc tới là ở đâu.

Đối với việc thần thức của Vương Lâm vì sao đột nhiên lại trở nên cường đại như vậy thì với tu vi của Viêm Lôi Tử thoáng có thể hiểu được một chút. Có thể dung nhập hoàn mỹ với cả tu chân tinh trong toàn bộ tinh vực thế này thì loại thần thông ấy khiến hắn vô cùng e ngại.

Sự thần bí của Chu Tước Thánh Tông một lần nữa được nâng lên trong lòng Viêm Lôi Tử.

-Ta có thể nói với các người, chỗ trong ngọc giản ấy nguy cơ bốn bề, đi hay không đi là do các người tự quyết định.

Thần niệm của Vương Lâm quanh quẩn khắp tinh không. Lập tức phía trước Viêm Lôi Tử và nam tử trung niên kia có vô số ánh sáng xuất hiện, hóa thành một bộ tinh đồ.

Tinh đồ này rõ ràng thể hiện ra Chu Tước tinh, sau khí lóe lên, một lúc liền dần dần tiêu tán.

-Chu Tước tinh?

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lóe lên, trầm giọng nói.

-Tin tức trọng yếu như vậy Thánh Hoàng nói cho ta biết, sợ là có ý khác rồi.

Nam tử trung niên mỉm cười, bình tĩnh mở miệng nói.

-Chỉ biết là có người cần nên mượn đao giết người mà thôi.

Thần niệm của Vương Lâm truyền ra, đối với Thi Âm Tông và La Thiên cũng không cần dấu diếm, hết thảy vốn không phải là âm mưu.

-Hay! Thánh Hoàng quả nhiên là thẳng thắn. Việc này Thi Âm Tông chúng ta nợ ngươi một món nợ ân tình!

Nam tử trung niên ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ Vương Lâm trả lời như vậy, sau khi cười ha hả nhìn thật sâu tới chỗ thần niệm Vương Lâm truyền ra, ôm quyền rồi xoay người rời đi.

Viêm Lôi Tử trầm mặc trong chốc lát, đợi khi nam tử trung niên kia đi rồi, thần sắc lộ vẻ phức tạp, khẽ thở dài:

-Lão phu vẫn còn đánh giá thấp người. Không ngờ tới, không ngờ tới...Vương Lâm, hôm nay nếu bỏ thân phận Lôi Tiên Điện của lão phu, bỏ thân phận Chu Tước Thánh Hoàng của ngươi, lão phu tại La Thiên đối đãi với ngươi thế nào?

-Rất tốt!

Vương Lâm trầm ngâm một chút, thần niệm lại truyền ra.

-Một câu rất tốt này cũng hay lắm. Vương Lâm, lão phu chỉ muốn biết, ngọc giản của ngươi, rốt cục là địa phương ấy là thật hay là giả, ngươi vẫn không khảng định sao?

Ánh mắt Viêm Lôi Tử sững lại, trầm giọng hỏi.

-Viêm Lôi Tử tiền bối, Vương mỗ cũng không lừa gạt ngươi. Những gì trong ngọc giản đó hoàn toàn là thật!

Viêm Lôi Tử gật đầu, không nói gì thêm, ôm quyền rồi hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi tinh vực bị thiêu đốt này.

Đợi sau khi hai người bọn hắn rời đi, thần thức đang tràn ngập cả tinh vực này đột nhiên sụp đổ, hóa thành vô số điểm tiêu tan trong tinh vực.

Những bộ phận thuộc về linh hồn lập tức trở lại thành một tu chân tinh.

Cùng lúc thần thức này sụp đổ, dẫn dắt cả tu nguyên lực của thiên địa, khiến cho tâm thần đám tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông rung động.

Trên tu chân tinh của Vương Lâm, núi lửa đã ngừng phun trào. Ở trong bên ngọn núi lửa lớn nhất, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt. Đôi mắt hắn sáng ngời, giống như có điện quang xẹt qua nham thạch nóng chảy của núi lửa.

-Ý cảnh của Vương Lâm là cảm ngộ sinh tử luân hồi, sau đó chuyển thành nhân quả tuần hoàn. Giờ phút này nương theo ý cảnh của Sơn Băng, bắt đầu trở thành thật giả...một ý niệm nhân quả đại viên mãn, tu vi đốt phá Khuy Niết, tiến vào Tịnh Niết. Ý cảnh nhân quả nhờ cảm ngộ được ý cảnh của Sơn Băng mà tăng tiến, xuất hiện biến hóa ý cảnh thật giả...thật và giả lại bất đồng với hư thực...đây chính là đại đạo phía trước.

Vương Lâm đứng dây, bước một bước trong dung nham nóng chảy. Sóng gợn hiện lên, trong thời gian ngắn Vương Lâm liền xuất hiện ở bên ngoài. Nhìn thiên địa, trên khuôn mặt hắn dần dần lộ ra nụ cười.

-Tịnh Niết!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn cảm nhận rõ ràng được trong cơ thể đã bất đồng với trước kia. Trước kia hỏa nguyên lực mà cơ thể hắn có thể thừa nhận đã tới cực hạn rồi. Nhưng hiện tại tâm thần Vương Lâm vừa động, lập tức hỏa nguyên lực trong thiên địa ào ào như vũ bão ầm ầm ngưng tụ vào trong cơ thể Vương Lâm.

Theo nguyên lực không ngừng chảy vào, tay phải Vương Lâm hư không chụp một cái, lập tức phía trước liền xuất hiện một cái khe ầm ầm mở ra. Cái khe này bất ngờ xuất hiện cũng không hề ổn định mà dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nhưng lập tức nguyên lực ở trong tay phải Vương Lâm tan đi, tiếp đó chui vào trong cái khe, ở bên trong không ngừng khuếch tán. Trong tiếng động ầm ầm, cái khe càng lúc càng lớn, đồng thời nguyên lực dung nhập vào đó khiến nó càng ngày càng ổn định, cuối cùng đạt tới cực hạn. Với sự ổn định của nó lúc này sẽ không dễ dàng sụp đổ nữa.

-Túi trữ vật sau này không cần dùng tới nữa.

Vương Lâm mỉm cười vỗ túi trữ vật, lập tức toàn bộ vật phẩm trong túi liền lập tức bị hút vào trong cái khe. Cuối cùng túi trữ vật trở nên trống trơn, bị Vương Lâm miết một cái liền hóa thành tro bụi.

Tay phải hắn điểm lên cái khe một cái, để lại thần niệm của mình xong, Vương Lâm liền phất tay một cái, cái khe liền biến mất.

Đúng lúc này thần sắc Vương Lâm đột nhiên biến đổi, hàn quang trong mắt lóe lên, cả người nhất thời trở nên âm lãnh. Thân thể hắn bước về phía trước nửa bước, khi xuất hiện đã ở trong tinh không. Chỉ thấy phía trước hắn có một con Văn thú đang gắng gượng bay tới.

Văn thú này toàn thân màu tím, nhưng giờ phút này trên người nó máu tươi đầm đìa, thần sắc uể oải, hiển nhiên là đã bị trọng thương, nếu không có một cỗ ý niệm muốn về gặp chủ nhân thì sợ là đã sớm tử vong.

Nhất là trên lưng Văn thú này có một vết thương cực kì khủng khiếp không ngừng tỏa ra khí màu xanh, thậm chí cái vòi dài của nó lúc này cũng đã bị gãy. Văn thú nhìn thấy Vương Lâm, rên rỉ một tiếng, bay về phía hắn.

Tay phải Vương Lâm vỗ lên lưng Văn thú một cái, lập tức khí xanh tiêu tan. Tay trái hắn chụp một cái vào hư không, phía trước liền xuất hiện một cái khe, từ trong đó liền bay ra rất nhiều đan dược, đút cho Văn thú.

Cùng lúc đó thần thức hắn tỏa ra, chui vào trong đầu Văn thú xem kí ức của nó. Lúc này sắc mặt hắn trở nên âm trầm, một cỗ sát khí ngập trời ầm ầm bộc phát:

-Các ngươi muốn chết!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1103: Vân hải

Vị trí trung tâm Liên Minh Tinh Vực, trong một tinh vực tràn đầy đá vụn có ba người thanh niên áo vàng đang cẩn thận đi về phía trước. Bộ dạng của ba người này có chút chật vật, một người trong số đó trên đùi phải có một vết thương thấy cả xương, dù đã được băng bó nhưng vẫn có máu rỉ ra làm vẻ mặt người này trở nên cực kì tái nhợt.

Hai người còn lại cũng bị thương, đặc biệt là người ở giữa đang cầm trong tay một cây hương, trên ngực phải kẻ này giống như là có một lỗ thủng xuyên thẳng qua. Lúc này máu tươi liên tục chảy ra, người này bắt buộc phải cắn răng cố gắng, nhưng thân thể không thể không để cho một người khác dìu.

Sau lưng hắn là một đám hơn mười con Văn Thú, đám Văn Thú này cũng có những vết thương nhẹ nhưng không ảnh hưởng đến hành động. Ánh mắt đỏ bừng của đám Văn Thú này đang nhìn chằm chằm vào đám người phía trước, nhưng thân thể của chúng lại bị những luồng khói của cây hương này tỏa ra dụ đi theo.

-Đáng chết, để cho ấu trùng của Văn Thú Vương chạy mất. Nếu có thể mang nó về Vân Hải thì chỉ cần một con ấu trùng của Văn Thú Vương là có thể đổi được một bình Thiên Suy Dịch cực kì quý hiếm của Ám Tinh Tông.

Ngươi thanh niên trên đùi có vết thương khẽ mắng một câu, vẻ mặt có chút không cam lòng.

-Câm miệng, Văn Thú Vương khổng lồ kia nhất định được người ta nuôi, có thể làm cho Văn Thú là loài gây ra mưa gió trong Vân Hải phải thuần phục, đặc biệt lại có thể thu phục được Văn Thú Vương khổng lồ, thì kẻ nhất định phải là đại thần thông trong Liên Minh Tinh Vực. Ba người chúng ta phải nhanh chóng quay về tụ tập cùng trưởng lão, nếu không một khi bị kẻ đại thần thông kia phát hiện ra thì hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

Người thanh niên mà ngực bị thủng một lỗ đang cầm cây hương trong tay dùng giọng tàn khốc nói.

-Không ngờ tất cả đều thuận lợi, nhưng sau khi ra khỏi Liên Minh Tinh Vực thì Văn Thú Vương khổng lồ kia lại giãy thoát làm tất cả Văn Thú đều phản kháng. Nếu không tiêu hao mất đi hai cây Văn Hồn Hương thì sợ rằng ba người chúng ta còn không kịp đưa đám Văn Thú này đi, mà ngược lại sẽ bỏ mạng bên dưới mũi của nó...đáng tiếc là Văn Thú Vương khổng lồ kia lại chạy mất.

-Nhưng chỉ cần bắt được mười mấy còn Văn Thú khổng lồ này thì đã đủ để ba người chúng ta tìm được những lợi ích kinh thiên rồi. Dù là trong Thiên Môn Tông, địa vị của ba người chúng ta sẽ có sự khác biệt lớn.

Người thanh niên áo vàng cuối cùng dùng ánh mắt tham lam nhìn một đám hơn mười con Văn Thú ở sau lưng rồi nói.

Khi ba người liên tục phi hành thì dần dần đi vào bên trong tinh vực được bao phủ bằng những tảng đá vụn. Nơi đây có một màn hào quang màu lam nhạt, sau khi ba người này đi tới thì tất cả đều vỗ vào túi trữ vật rồi cùng nhau lấy ra ngọc giản. Lúc này bọn họ cắn đầu lưỡi phun máu tươi lên ngọc giản.

Đột nhiên ba khối ngọc giản lóe lên thanh quang rồi phóng thẳng về phía những tấm màn hào quang phía trước. Khi ngọc giản này đụng vào màn hào quang thì lập tức sinh ra những cơn sóng rung động, phía trước lại xuất hiện một vòng xoáy.

Ba người này cũng không ngừng lại mà nhảy vào trong vòng xoáy, tất cả Văn Thú ở sau lưng đám người này cũng bị hút vào bên trong.

Khi xuất hiện thì ba người này và đám Văn Thú đã ở bên trong tấm màn. Lúc này vẻ mặt ba người mới trầm tĩnh trở lại, người thanh niên cầm cây hương thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi nói:

-Nhắc lại cũng kì quái, trong Liên Minh Tinh Vực kia vì sao lại xuất hiện Văn Thú khổng lồ đáng lý chỉ có ở Vân Hải tinh vực chúng ta chứ? May mà số lượng cũng không nhiều lắm, nếu như giống như trên Phong Tiên giới thì...

Người thanh niên này lập tức cảm thấy ớn lạnh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

-Thôi, việc này có muốn cũng vô dụng, Tông môn đã giao nhiệm vụ cho chúng ta đi dò xét tình hình, hay là nhanh chóng rời khỏi chỗ này, lúc này trái tim ta cũng đập lên kinh hoàng.

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi hướng về trước phóng đi. Một lát sau trước mặt bọn họ xuất hiện một trận pháp khổng lồ do rất nhiều tảng đá nhỏ ngưng tụ lại.

Những luồng thanh quang liên tục lóe lên trên đại trận, bên ngoài đại trận có gần trăm tên tu sĩ thanh niên mặc áo vàng đang kéo những tảng đá vỡ khắp bốn phía đến. Đám người đang dựa theo một quy luật nào đó mà xếp đá vào trong trận pháp.

Trên trận pháp này có hai lão giả đang đứng, hai kẻ này đều mặc áo tím, dù xanh xao nhưng hai mắt sáng như chớp, rất uy nghiêm. Hai lão già này đang nói chuyện với nhau, chốc chốc lại đảo mắt nhìn về phía đại trận.

Khi ba người thanh niên áo vàng đi tới thì cũng làm cho tất cả tu sĩ khắp bốn phía để ý, nhưng không đến mức quá chú ý. Nhưng đến khi ánh mắt của tất cả mọi người rơi lên trên hơn mười con Văn Thú ở phía sau ba người kia thì vẻ mặt lập tức có biến đổi lớn. Thậm chí có vài tên tu sĩ lá gan nhỏ và nhưng kẻ có nỗi ám ảnh tâm linh đối với Văn Thú trong Vân Hải tinh vực đều lập tức hô lên kinh hoàng.

-Văn...Văn Thú!

Bầu không khí trở nên xôn xao, hơn trăm tên tu sĩ không làm việc nữa, tất cả đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía đám hơn mười con Văn Thú.

Ba ngươi thanh niên áo vàng cười rất đắc ý với những biểu cảm của đám người trước mặt. Khi lần đầu tiên ba người nhìn thấy đám Văn Thú cũng có biểu hiện giống hệt như vậy.

Hai luồng tử quang đột nhiên bùng lên, hai lão già mặc áo tím đột nhiên tiến đến. Lão già đứng phía trước quét mắt nhìn về đám hơn mười Văn Thú, sau đó nhìn về phía những tu sĩ khắp bốn phía rồi quát lớn:

-Còn ra thể thống gì nữa, mau xây dựng trận pháp đi!

Tiếng hét của lão già lập tức làm cho tu sĩ khắp bốn phía phải tản ra, bọn họ vẫn tiếp tục công việc chưa hoàn thành nhưng lâu lâu ánh mắt lại nhìn

về phía Văn Thú, trong đó bùng lên vẻ tham lam.

-Tô Tân, có chuyện gì xảy ra với đám Văn Thú này?

Lão già kia quát xong thì dùng ánh mắt kì dị nhìn về đám Văn Thú, lão hướng về phía ba người thanh niên áo vàng rồi hỏi.

Người thanh niên trước ngực bị thương lập tức trở nên cung kính khai báo toàn bộ sự việc, cuối cùng hắn do dự nhưng cũng nói ra rủi ro, Văn Thú Vương khổng lồ đã chạy trốn mất.

Lão già nghe xong thì vẻ mặt trở nên âm trầm, lão nhìn về phía lão già khác ở bên cạnh, ánh mắt hai người chợt lóe lên, mơ hồ có chút do dự.

-Nếu đám Văn Thú này là vật vô chủ thì được...nhưng khả năng này hầu như không thể. Người có thể nuôi Văn Thú thì chúng ta khó có thể trêu chọc.

-Văn Thú có giá trị rất lớn trong Vân Hải tinh vực của chúng ta, loài thú này thường sống thành từng đàn từ mấy trăm đến mấy ngàn con, khó có thể chống cự chứ chưa nói đến chuyện bắt sống. Dù là những tông phái trên cấp sáu cũng phải bỏ ra cái giá rất lớn mới đi bắt thử loại thú này. Mười con Văn Thú quả là một tài sản khổng lồ đối với Thiên Môn Tông chúng ta.

Hai lão già đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ tham lam và cương quyết trong ánh mắt đối phương.

-Có Thanh Quang đại trận ở bên ngoài thì những tu sĩ Liên Minh Tinh Vực muốn đến cũng không dễ dàng. Dù là tu sĩ Toái Niết đại viên mãn mà muốn phá vỡ Thanh Quang trận do tông phái cấp tám đưa cho Thiên Môn Tông chúng ta cũng phải mất vài ngày. Chỉ cần kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa là chúng ta có thể trở về Vân Hải, nếu đối phương dám đuổi vào Vân Hải tinh vực thì sẽ cho hắn có đi mà không có về.

-Phải gia cố lại trận pháp!

Hai lão già đã có cùng ý kiến.

Trong mắt ba người thanh niên mang Văn Thú trở về bùng ra vẻ hưng phấn. Nếu chuyện này đã có trưởng lão ra mặt thì vì an toàn mà phải hết sức cẩn thận. Khi trở về Tông môn thì chắc chắn sẽ không thiếu phần khen thưởng cho ba người bọn họ.

-Hì hì, hiện nay ta lại muốn thấy chủ nhân của đám Văn Thú đến đây, để xem hắn làm cách nào phá Thanh Quang đại trận và làm sao để trơ mắt nhìn chúng ta mang Văn Thú đi.

Vẻ mặt người thanh niên trên đùi có vết thương trở nên đắc ý, hắn cười nói.

Mà khoảnh khắc này, người chủ nhân của đám Văn Thú trong miệng mấy tên tu sĩ thanh niên kia chính là Vương Lâm đang đặt tay phải lên đầu Văn Thú. Lúc này ánh mắt hắn trở nên cực kì âm hàn, vẻ mặt lại lạnh như băng. Nếu có người quen biết nhìn thấy những biểu cảm này thì sẽ lập tức biết được Vương Lâm đang rất tức giận.

Vương Lâm làm việc đều có nguyên tắc, nếu người không phạm ta thì ta không phạm người. Nếu Thác Sâm sau khi thoát khốn đừng quấn lấy Vương Lâm không chết không thôi, Vương Lâm cũng không tính toán với tên này. Hiện tại tình cảnh trước mắt rõ ràng Văn Thú không chọc giận đối phương, nhưng bị người ta dẫn dụ đi. Đám người kia lại làm cho Văn Thú trọng thương, điều này đã động chạm rất sâu đến Vương Lâm.

Vương Lâm nắm chặt tay phải, hắn ngẩng đầu nhìn lên phương hướng trên tinh không. Khoảnh khắc khi tu vi của hắn đạt đến Tịnh Niết thì mơ hồ cảm nhận được một luồng lực lượng Thiên Kiếp.

Nhưng địa phương hắn đang ở lại chính là Chu Tước Thánh Tông, nếu Thiên Kiếp hàng lâm thì chỉ sợ sẽ tạo thành những thiệt hại nghiêm trọng. Dù có người muốn trợ giúp nhưng Vương Lâm lại không cần, hắn muốn ở trong Thiên Kiếp để xem lực lượng lôi hỏa của mình mạnh yếu thế nào.

Nếu là năm xưa thì Vương Lâm không thể nào kiềm chế Thiên Kiếp hàng lâm, nhưng sau khi học được đệ nhất thần thông Cửu Huyền Biến

của Chu Tước Thánh Tông thì hắn đã làm được.

Cho nên khoảnh khắc khi Vương Lâm đạt đến Tịnh Niết thì tâm thần khẽ động, hắn lập tức dùng phương pháp Cửu Huyền Biến để phong ấn chính mình. Hắn làm cho tu vi của mình ở sát mép Tịnh Niết để mơ hồ cảm nhận được Thiên Kiếp.

Vương Lâm biết rõ chỉ cần mình khẽ động tâm niệm thì chu vi sẽ chính thức đạt đến Tịnh Niết, và khi đó Thiên Kiếp chắc chắn sẽ hàng lâm.

Vương Lâm vốn định đi khỏi Chu Tước Thánh Tông về phía đông Liên Minh Tinh Vực tìm một địa phương vắng vẻ để đối kháng Thiên Kiếp. Nhưng Văn Thú xuất hiện lập tức làm cho hắn thay đổi ý kiến.

Vương Lâm vung tay phải lên, hắn thu Văn Thú đã trọng thương vào trong khe nứt không gian trữ vật. Lúc này hắn dựa theo con đường trong trí nhớ của Văn Thú mà tiến thẳng phóng về phía trước.

Khi tiến lên một bước, trước mặt Vương Lâm lập tức bùng lên một cơn sóng gợn, khoảnh khắc sau hắn đã biến mất.

Súc Địa Thành Thốn.

Trong tinh không vô tận nơi vùng biên giới phía đông Liên Minh Tinh Vực đột nhiên xuất hiện một vùng vặn vẹo ảnh hưởng đến chu vi trăm trượng. Những cơn sóng rung động liên tục vang vọng khắp bốn phía, giống như mặt nước yên tĩnh bị ném xuống một khối đá lớn làm bùng lên những cơn sóng dữ.

Vị trí trung tâm của những cơn sóng rung động, Vương Lâm với mái tóc trắng tiêu sái và lạnh lùng tiến ra một bước.

Không gian bốn phía cực kì yên tĩnh, Vương Lâm đảo mắt nhìn về phía trước. Cách đó không xa chính là địa phương mà Văn Thú cùng với những tu sĩ áo vàng giao chiến với nhau. Hai mắt Vương Lâm chợt bùng lên sát khí, thân thể hắn lóe lên rồi phóng đi phía trước.

Vương Lâm hóa thành một luồng cầu giồng lao về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong tinh không truyền đến hàng loạt tiếng sấm nổ, vì tốc độ của Vương Lâm quá nhanh mà sinh ra những âm thanh này. Vương Lâm mặc một bộ áo trắng như tuyết, trong lúc đi về phía trước thì vùng một trảo tay phải lên hư không, Văn Thú đang trọng thương lập tức bay ra.

Đan dược của Vương Lâm đều là Tiên đan, hơn nữa hiệu quả lúc nào cũng vượt cấp. Sau khi hắn nhập một luồng tâm thần vào trong Văn Thú thì miệng vết thương trên cơ thể đã không còn chảy máu. Khi Văn Thú xuất hiện thì hai mắt bùng ra hàn quang giống như Vương Lâm, nó nhìn chằm chằm về phía trước mà phát ra những tiếng rít chói tai.

Rõ ràng là nó không cam lòng, nếu không phải đám người kia đốt một loại hương kì dị thì nó đường đường là một Văn Thú Vương mang theo hơn mười con Văn Thú, lại bị ba tên tu sĩ nho nhỏ đánh trọng thương và giam cầm thủ hạ. Chuyện này quả thực chưa từng xảy ra với nó kể từ khi đi theo Vương Lâm.

Lúc này khi được ở bên cạnh chủ nhân thì tinh thần Văn Thú trở nên cực kì phấn chấn. Nó rít lên một tiếng rồi chọn một phương hướng phóng thẳng về phía trước.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, dưới sự dẫn đường của Văn Thú đánh hơi đồng bạn, hắn cứ tiến về phía trước mà lửa giận trong lòng đã bốc lên ngập trời. Khi phi hành, bốn phía quanh thân thể hắn có rất nhiều hình bóng hư ảo của những ngọn núi được huyễn hóa ra.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1104: Thiên kiếp

Những hình ảnh hư ảo của núi lửa vừa mới xuất hiện thì lập tức làm cho tất cả nguyên lực thiên địa trong tinh không ngưng tụ đến. Khi núi lửa liên tục xuất hiện thì con đường Vương Lâm phóng tới giống như có một đám núi lửa đi theo.

Tình cảnh này nếu người ngoài nào nhìn thấy thì cho dù là trong tinh không cũng phải hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bởi vì những hình ảnh hư ảo của núi lửa lại quá mức chân thật, liếc mắt nhìn qua sẽ không phân biệt được thật giả. Nhưng nếu nhìn lại lần thứ hai thì lập tức sinh ra một loại cảm giác giống như có núi lửa đang bùng nổ trong người, điều này đã đủ tác động đến tâm thần. Cảm giác giữa thật và giả đủ để làm cho tất cả tu sĩ dưới Toái niết cảm thấy chấn động, dù là Toái Niết cũng phải chịu ảnh hưởng. Dù sao thì thần thông này cũng chính là Sơn Băng, thức thứ nhất trong Tam Thức Thần Thông của Tiên đế Bạch Phàm. Những sự tức giận trong lòng Vương Lâm huyễn hóa ra bên ngoài chính là Sơn Băng. Hắn đi theo Văn thú, giữa Văn Thú với nhau chỉ có khí tức đặc biệt của đồng tộc mới phát hiện ra được. Lúc này vẻ mặt Văn Thú Vương cực kỳ dữ tợn, trong cảm nhận của nó thì nơi đây khí tức của đồng tộc cực kỳ nồng đậm, căn bản không cần phải cẩn thận cũng có thể điều tra được rất rõ ràng.

Một người một thú cứ như vậy mà phóng về tinh không phía trước. Sau thời gian nửa nén hương thì Vương Lâm nhíu mày, dù sao thì Văn Thú cũng đã bị thương nên tốc độ cũng hơi chậm. Nếu cứ đi theo tốc độ này thì không biết bao lâu nữa mới tìm được kẻ cướp Văn Thú.

Hơn nữa Vương Lâm cũng dần cảm nhận được Thiên Kiếp đã hàng lâm ngày càng gần, giống như dùng tu vi phong ấn Cửu Huyền Biến của mình cũng không được chắc chắn cho lắm.

Nơi đây dù sao cũng là tinh không ngoại giới, cũng không giống như tinh vực trên Chu Tước Thánh Tông, quanh năm bị thiêu đốt, chỉ có một thứ duy nhất là lửa. Mà lúc này nguyên lực trong thiên địa cũng cực kỳ hỗn loạn, vì vậy mà Vương Lâm đi về phía trước, tuy tu vi đã bị phong ấn nhưng vẫn có rất nhiều nguyên lực thiên địa chui vào trong cơ thể. Nguyên lực vào cơ thể lại vận chuyển cải tạo kinh mạch toàn thân.

Thân thể tu sĩ Tịnh Niết sẽ được nguyên lực thiên địa cải tạo thích hợp để minh ngộ những biến hóa của quy tắc.

Vương Lâm trầm ngâm rồi vung tay phải lên, phía trước lập tức nổ ầm lên, một khe nứt chừng nửa trượng đột nhiên xuất hiện. Khe nứt này không phải đứng yên mà Vương Lâm phóng về phía trước thì nó cũng đi theo với tốc độ như nhau.

Khe nứt giống như một con thuyền nhỏ trong mặt biển bao la, nó đang nhanh chóng phóng đi rất quỷ dị.

Vương Lâm duỗi tay phải vào trong khe nứt rồi lấy ra một lá bùa màu vàng. Tâm thần hắn khẽ động, khe nứt nửa trượng này đột nhiên co rút lại rồi biến mất.

Vương Lâm cầm lá bùa màu vàng rồi vung lên, nó lập tức dán lên người Văn Thú. Thân thể Văn Thú chợt run lên, một luồng gió lốc lập tức bùng lên trên người, Văn Thú lập tức phóng thẳng lên tinh không.

Luồng gió lốc này có màu vàng đất, khi nó liên tục xoay chuyển thì những tiếng gió rít gào đột nhiên vang lên giữa tinh không. Đúng lúc này, trên cơn lốc đột nhiên huyễn hóa ra một con chim khổng lồ, con thú này giang rộng cánh, đột nhiên Văn Thú rít lên một tiếng kinh thiên động địa, nó trực tiếp phóng thẳng về phía trước với tốc độ nhanh hơn tia chớp nhiều lần.

Khoảng khắc khi Văn Thú phóng đi, Vương Lâm cũng nhảy lên người nó. Lúc này Văn Thú dùng tốc độ cực nhanh, Vương Lâm chỉ cảm thấy hàng loạt tinh quang chảy xuôi qua thân thể.

Đây là tốc độ của tu sĩ Toái niết, Văn thú chưa từng đạt đến mức độ này. Lúc này khi đã có tốc độ cực nhanh, Văn Thú lập tức rít lên những âm thanh chói tai, cũng không còn bất kỳ cảm giác mệt mỏi nào, chỉ biết phóng đi như tên bắn giữa tinh không.

Một đám tu sĩ Liên minh nhận được hiệu lệnh từ chiến trường phải rút về, cả đám đang phi hành hóa thành từng luồng cầu vồng. Đột nhiên đám người cảm nhận được một luồng cuồng phong thổi qua, bên trong lại có những tiếng rít vang vọng. Luồng gió cực mạnh này lập tức làm đám người phải tách ra, kẻ nào cũng lùi về phía sau với ánh mắt hoảng sợ.

- Đây... đây là thứ gì?

Mãi đến lúc này bọn họ mới nghe rõ tiếng rít gào chói tai của Văn Thú, âm thanh này đã bị bỏ lại rất xa khi Văn Thú phóng qua.

Vẻ mặt đám tu sĩ này đều có biến đổi lớn, ai cũng kinh hoàng nhưng đứng yên như tượng. Đám người đảo mắt nhìn nhau rồi lập tức phóng đi.

Văn Thú dùng tốc độ nhanh như tên bắn để phóng đi trong tinh không, đồng thời còn phải lần theo khí tức của đồng tộc. Cũng không lâu lắm, Văn Thú đã đi đến trong tinh vực được bao phủ bằng những khối đá. Dù bốn phía cũng có tinh cầu nhưng phần lớn đều là loại bỏ hoang.

Vì vậy mà tất cả tu sĩ không ai thèm đến nơi đây.

Khi nhìn thấy tinh vực đầy đá vụn thì tiếng rít của Văn Thú lại càng trở nên sắc nhọn, bên trong bùng lên sự tức giận điên cuồng. Văn Thú trực tiếp nhảy xổ vào trong những khối đá, những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang vọng, tất cả đá ngăn cản trước mặt đều bị Văn Thú đụng vào vỡ nát.

Khi Văn Thú xông thẳng vào thì giống như trở nên điên cuồng, hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, nó phóng thẳng vào sâu bên trong.

Địa phương sâu bên trong vùng đá vụn, Thanh Quang đại trận được hơn trăm tu sĩ dùng những khối đá để tu sửa lại, rõ ràng đã đến giai đoạn cuối

cùng. Trong mắt hai lão già áo tím lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ cần trận pháp này hoàn thành thì bọn họ có thể an tâm mang theo Văn Thú trở về Vân Hải tinh vực.

Đến khi đó, Thiên Môn tông của bọn họ sẽ nhờ vào hơn mười con Văn Thú này mà tìm được những lợi ích khổng lồ.

Tâm tình hai lão già này cực kỳ hưng phấn, cả hai đang khẽ bàn chuyện với nhau, những lo lắng trận pháp không được hoàn thành đã được quét sạch. Nhưng đúng lúc này mười con Văn Thú bị bọn họ nhốt cách đó không xa đang cực kỳ yên tĩnh dưới làn khói của hương, lại đột nhiên rít gào lên kinh thiên động địa.

Thật sự cũng không phải chỉ là rít gào bình thường, tất cả Văn Thú đều đỏ hồng mắt, vừa gào thét vừa giãy dụa.

Những biến hóa này lập tức làm hai lão già áo tím phải chú ý, những tên tu sĩ đang tu sửa đại trận cũng đảo mắt nhìn lại. Nhưng đám Văn Thú kia giống như đang nổi điên, cả đám cố gắng phóng ra khỏi vòng vây khói hương.

- Không đúng!

Một lão già áo tím trầm giọng nói.

Lão già bên cạnh đang định mở miệng nói thì vẻ mặt lập tức biến đổi rồi quay mạnh đầu lại. Lúc này những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên truyền đến từ rất xa, bên ngoài Thanh Quang đại trận.

Khoảnh khắc này thanh quang liên tục lóe lên làm không gian bốn phía trở nên lúc sáng lúc tối.

Vẻ mặt hai lão già lập tức trở nên âm trầm, cả hai đều xông thẳng xuống dưới rồi lướt hẳn về phía trước. Nhưng hai người còn chưa kịp đến gần thì lập tức nghe được hàng loạt tiếng rít gào điên cuồng từ bên ngoài Thanh Quang đại trận truyền vào.

Khoảng khắc khi âm thanh này vang lên, hơn trăm tên tu sĩ đang sửa chữa lại trận pháp và ba tên thanh niên mang Văn Thú trở về đều biến sác. Ba tên thanh niên kia chợt biết được tiếng rít gào này chính là cửa Văn Thú vương chạy thoát trước đó.

- Không ngờ kẻ kia đã đuổi tới đây, lúc này bên cạnh có trưởng lão, nói không chừng chúng ta đã có cơ hội bắt được Văn Thú Vương này!

Ba người thanh niên này đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức phóng thẳng về phía trước.

Bên ngoài Thanh Quang đại trận, Văn Thú đang dùng tốc độ khó thể tưởng tượng và mang theo lửa giận ngập trời trực tiếp đánh thẳng vào

những tầng đá vụn khoác lên mình trận pháp. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên giữa tinh không rồi vọng ra khắp bốn phía.

Nhưng vầng sáng thanh quang này lại cực kỳ cứng rắn, dưới những đòn tấn công liên tục của Văn Thú mà thanh quang chỉ lóe lên nhưng hoa văn bên trên lại không động. Nhưng ngược lại Văn Thú bị đánh văng ra ngoài, sau khi lui ra phía sau vài trăm trượng mới có thể dừng lại. Nếu không phải Vương Lâm đã làm trì hoãn phản lực thì sợ rằng Văn Thú sẽ bị trọng thương một lần nữa.

Văn Thú cảm thấy không cam lòng, đồng tử trong hai mắt nó bùng ra những luồng sáng đỏ máu và sát khí, nó liên tục rít gào.

Vương Lâm đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào tấm màn thanh quang, vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng như băng, hắn tiến về phía trước một bước rồi nâng tay phải lên hư không vỗ xuống tấm màn thanh quang. Khoảng khắc khi một chưởng xuất ra , tất cả nguyên lực trong thiên địa lập tức bùng ra, tất cả lại lập tức hóa thành biển lửa bao vây tấm màn thanh quang vào bên trong.

Âm thanh bập bùng của ngọn lửa vang lên khắp đất trời, nhưng tấm màn thanh quang này cũng không xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

- Không biết lượng sức!

Một tiếng hừ lạnh từ trong tấm màn thanh quang truyền ra, đột nhiên có hai lão già áo tím từ trong tấm màn thanh quang đi lại gần, sau đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía Vương Lâm.

Hai lão già này vốn trở nên trầm mặc, nhưng khi nhìn thấy tu vi của Vương Lâm thì lập tức trầm tĩnh trở lại.

Tu vi hai lão già này chưa đạt đến Toái Niết, thậm chí còn chưa đạt đến Tịnh Niết đại viên mãn, mà chỉ là Tịnh Niết hậu kỳ. Dù sao bọn họ cũng không phải sứ giả chính thức của Vân Hải tinh vực, chẳng qua đám người này chỉ dùng phương pháp đặc biệt để lén lút đến đây mà thôi.

Vương Lâm vung tay phải lên, biển lửa đang phủ trên tấm màn thanh quang đột nhiên được rút ra. Lúc này ngọn lửa đang vờn quanh người Vương Lâm, hắn dùng ánh mắt âm trầm nhìn xuyên qua tấm màn thanh quang rồi rơi trên người hai lão già bên trong.

- Giao ra đám Văn Thú và ba tên tiểu bối dám cả gan làm loạn, ta sẽ tha cho các ngươi tội chết.

Vương Lâm dùng giọng âm trầm chậm rãi nói.

Hai lão già áo tím vừa nghe thấy vậy thì không nhịn được cười, trong ánh mắt một lão già đột nhiên lộ ra nụ cười mỉa mai, lão nói:

- Liên Minh tinh vực có loại người cuồng vọng như vậy sao? Với tu vi của ngươi mà muốn uy hiếp hai người chúng ta à, thật là quá hoang đường.

Hai lão già dù rất chướng mắt với Vương Lâm nhưng lại là loại người cực kỳ cẩn thận, cả hai đều không dám tiến ra khỏi tấm màn thanh quang nửa bước. Hai lão thấy tên trước mặt có lẽ không phải là người đứng đầu của đám văn Thú, rất có thể là một người đệ tử, mục đích hắn xuất hiện là muốn dụ hai người bọn lão ra ngoài.

Chắc chắn ngoài tấm màn thanh quang có tu sĩ đại thần thông đang ẩn giấu, tuy thần thức của hai lão già áo tím không thể phát hiện ra được nhưng càng như vậy thì bọn họ lại càng nghi ngờ.

Vương Lâm cũng không nói nhiều, hắn nâng tay phải lên rồi điểm một chỉ vào tinh không. Hắn hít vào một hơi thật sâu, Cửu Huyền Biến đang phong ấn tu vi trong cơ thể đột nhiên cởi hắn ra. Khoảnh khắc này, một luồng khí tức Tịnh NIệt bùng ra trên thân thể Vương Lâm. Sau đó khí tức bùng ra lại dẫn động rất nhiều nguyên lực trong thiên địa, tất cả đều hướng về một phía ngưng tụ thành những đám mây đen khổng lồ.

Khi những luồng nguyên lực thiên địa khủng bố dung nhập vào trong thân thể vương Lâm thì hàng loạt những tiếng nổ ầm ầm từ trong cơ thể truyền ra. Một luồng lực lượng cực kỳ kinh khủng chậm rãi ngưng tụ trong tinh không.

Trên tinh vực đầy đá vụn này lập tức huyễn hóa ra một đám mây Thiên Kiếp. Chỉ sau khoảnh khắc đám mây kia đã trở nên khổng lồ, hầu như đã che phủ hoàn toàn tinh vực đá vụn này lại.

Đúng lúc này một luồng sấm sét đột nhiên từ trên tinh vực hàng lâm xuống, ngay sau đó đã lập tức bao phủ khắp bốn phía rồi chia cắt tinh vực đầy đá vụn này ra.

- Đây... Đây là...

- Thiên Kiếp!

Hai lão già áo tím mở to mắt, bên trong lộ ra vẻ không tin, trong mắt lóe lên sự kinh hoàng. Dù hai người bọn họ là tu sĩ Tịnh Niết, cũng không được gặp qua nhiều Thiên Kiếp nhưng chỉ liếc mắt là nhận ra được ngay. Khi bọn họ đi đến Liên Minh tinh vực này thì đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Thiên Kiếp!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1032 (1105): Sơn Băng

Kiếp vân điên cuồng ngưng tụ trên tinh vực đầy đá vỡ, nó còn nhanh hơn so với những Thiên Kiếp năm xưa rất nhiều lần. Chỉ sau khoảnh khắc, hầu như những đám kiếp vân đã hoàn toàn ngưng tụ lại va che kín cả tinh không.

Hàng loạt tiếng sấm sét vang lên làm khiếp sợ toàn bộ tinh không, chỉ thấy một tia chớp hồng sắc đột nhiên từ trong kiếp vân ầm ầm phóng ra. Tia chớp này to như một thùng nước, khi nó ầm ầm phóng xuống thì tất cả đá vụn ngăn cản đều phải tan vỡ.

Ngay cả tinh không cũng xuất hiện một vùng đứt gãy khi tia chớp hồng sắc lóe lên, giống như đang muốn vỡ vụn.

Tốc độ của tia chớp này quá nhanh, đồng tử trong mắt hai lão già áo tím đứng bên trong tấm màn thanh quanh đột nhiên lóe lên một tia chớp hồng sắc, tâm thần cả hai đều chấn động, tia chớp hồng sắc phóng thẳng về phía Vương Lâm.

- Người này...người này không biết dùng phương pháp gì để tạo ra Thiên Kiếp trước mặt chúng ta?

Một lão già áo tím đột nhiên mở miệng lẩm bẩm, giống như chính lão cũng cảm thấy không thể tin.

Tia chớp hồng sắc mang theo khí thế kinh thiên, tạo thành từng vòng sóng gợn, chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn đã phóng ầm ầm đến đỉnh đầu Vương Lâm. Vẻ mựt Vương Lâm vẫn như thường, không có bất cứ thay đổi nào. Khoảnh khắc khi tia chớp phóng xuống, hắn vung tay phải lên bóp thật mạnh.

Trong nháy mắt, tia chớp hồng sắc kinh thiên đột nhiên tan vỡ trong cái bóp mạnh của Vương Lâm. Nó hóa thành rất nhiều tia chớp hồng sắc, những tia chớp hình cánh cung tung tóe ra bốn phía quanh thân thể Vương Lâm.

Tình cảnh này làm cho hai lão già áo tím phải hít vào một hơi thật sâu, trong mắt bùng lên vẻ khiếp sợ và không thể tin. Lúc này ba tên thanh niên áo vàng cũng đi tới sau lưng hai lão già, vừa nhìn thấy Vương Lâm

bóp nát sấm sét hồng sắc Thiên Kiếp thì da đầu ba tên kia đều tê dại, hầu như hồn bay phách tán.

Một người trong số đó cảm thấy tay chân run rẩy, vẻ hoảng sợ trong mắt đã đạt đến cực hạn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn âm lãnh như trước, một chút sấm sét Thiên Kiếp thế này đối với hắn không có ý nghĩa gì cả. Sau khi thoải mái bóp nát luồng sấm sét thứ nhất, Vương Lâm vung tay phải lên, những tia chớp hình cánh cung đang bùng ra khắp bốn phía đột nhiên chấn động, giống như tất cả đang bị điều khiển phóng về phía hắn ngưng tụ lại.

Khoảnh khắc sau, trên tay phải Vương Lâm lại xuất hiện một mảng hồng quang, bên trong đang xẹt lên một tia chớp tạo ra những âm thanh ầm ầm. Vương Lâm dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người trong lồng thanh quang, khi đám người kia sinh ra cảm giác bất ổn thì hồng quang trên tay Vương Lâm đã được ném thẳng về phía thanh quang.

Một tiếng ầm đột nhiên vang lên, luồng hồng quang lập tức hóa thành một tia chớp hồng sắc rồi đập lên trên lồng thanh quang. Lúc này lồng thanh quang đột nhiên trở nên lắc lư dữ dội, vẻ mặt hai lão già bên trong trở nên tái nhợt.

- Hắn... hắn tuyệt đối không phải là tu sĩ tầm thường!

Vương Lâm cũng đã đoán ra được sức chống đỡ của lồng thanh quang phía trước, một luồng sấm sét cũng khó làm nó rung chuyển/

“Một luồng không xong thì mười luồng, mười luồng không được thì trăm luồng”

Thật swj không phải là một, mà là sau luồng thứ nhất lại xuất hiện những tia chớp hồng sắc khác giống như tất cả đều liên hợp lại với nhau. Chín luồng sấm sét ầm ầm phóng xuống, tất cả đều hướng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn cười lên ha hả rồi nhảy dựng người lên, chẳng những không tránh né mà ngược lại còn bay thẳng lên tinh không hướng về phía chín luồng sấm sét đang hàng lâm.

Đồng thời trên mi tâm Vương Lâm cũng huyễn hóa một vòng xoáy, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lao ra rồi hướng về chín luồng sấm sét trên bầu trời mà gầm lên giận dữ. Tiếng rống của Lôi Long vang lên làm tất cả sấm sét trên bầu trời đều phải nghe lện. Lúc này toàn bộ thien địa chỉ có nguyên thần Lôi Long và chín luồng sấm sét Thiên Kiếp hàng lâm.

Khi Lôi Long gầm lên thì sấm sét đột nhiên ngừng lại. Vương Lâm cười lên ha hả rồi nhảy vào bên trong chín luồng sấm sét. Mắt phải hắn lóe lên lôi quang giống như đang bùng ra một lực hút vô cùng, đột nhiên chín luồng sấm sét đồng loạt ngưng tụ về phía mắt phải của hắn.

Những âm thanh ầm ầm vang lên liên tục, từng luồng sấm sét phóng vào trong mắt phải của Vương Lâm, sau đó tất cả dều tiêu tán. Lúc này mắt phải của hắn đã đậm đặc lôi quang, đồng thời còn tạo ra những âm thanh xoẹt xoẹt, một vài tia chớp vờ quanh ngoài cơ thể làm hắn giống như Lôi tiên.

- Chỉ có chút uy lực này thôi sao?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên kiếp vân trên bầu trời, hắn lớn tiếng gầm lên.

Lúc này Vương Lâm cũng không biết tình cảnh thôn phệ sấm sét của mình làm cho đám người trong lồng thanh quang bên dưới chấn động đến mức độ nào. Ba tên thanh niên áo vàng đã bị dọa đên mức tim gan muốn tan vỡ, bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ chính mình đi trêu chọc đối thủ đáng sợ như vậy.

- Thôn... thôn phệ Thiên Kiếp.....

Vẻ mặt hai lão già áo tím lại càng trở nên trắng bệch, lúc này cả hai đều không còn chút đắc ý nào. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin, hai người cảm thấy tên thanh niên áo trắng trước mắt này chắc chắn che dấu tu vi.

Đặc biệt tình cảnh thôn phệ chín luồng sấm sét vừa nãy đã làm cho hai lão già vã đầy mồ hôi lạnh. Một lão già mở miệng rống lên:

- Tu sửa trận pháp ngay, nhanh!

Gần trăm tu sĩ ở phía sau dù không được tiến lên phía trước nhưng ở vị trí đó tất nhiên cũng có thể nhìn thấy tình cảnh trên tinh không. Lúc này tâm thần kẻ nào cũng chấn động, tiếng rống lão già áo tím vang lên làm đám người hít vào một hơi thật sâu. Tất cả đều mang theo vẻ mặt kinh hoàng rồi phóng đi tu sửa đại trận.

Hai lão già áo tím cũng nhanh chóng phóng ra phía sau, cả hai đều tự mình liều mạng gia nhập vào hàng ngũ đám người tu sửa đại trận

- Nhanh, phải nhanh lên, nhanh chóng rời khỏi Liên minh tinh vực chết tiệt này. Tại sao trong tinh vực khốn kiếp này lại có một người như thế, hắn có thể... thôn phệ Thiên Kiếp.

Kiếp vân lại tiếp tục ngưng tụ trên tinh không, một luồng uy áp khổng lồ đột nhiên bùng ra. Khoảnh khắc sau đã có một luồng sấm sét tử sắc rộng hơn mười trượng ầm ầm xuất hiện ở vị trí trước mặt Vương Lâm ba tấc, sấm sét lao vào mi tâm hắn.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, thân thể không lui ra phía sau nửa bước mà nâng hai tay giống như muốn ôm lấy sấm sét. Lúc này luồng sấm sét

mười trượng đã bị hắn ôm vào trước ngực.

Mặc kệ những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp bốn phía, thân thể Vương Lâm vẫn không động. Nhưng con sóng gợn sấm sét đột nhiên vờn quanh thân thể Vương Lâm rồi bắn ra khắp bốn phía.

Thế này vẫn chưa phải kết thúc, Thiên Kiếp hình như cực kỳ phẫn nộ, từng luồng tia chớp tử sắc liên tục rơi xuống, liên tục đánh lên trước mặt Vương Lâm. Dần dần khối cầu sấm sét trước mặt hắn càng lúc càng lớn, cuối cùng đã đạt đến chu vi trăm trượng. Thân thể Vương Lâm cũng dần lui về phia sau khi những luồng sấm sét Thiên Kiếp liên tục phóng xuống nhưng gương mặt của hắn lại lộ vẻ điên cuồng.

- Đến nữa đi.

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm rống, một tiếng ầm vang lên, kiếp vân bao phủ không gian mười vạn dặm trên tinh không đột nhiên truyền ra một tiếng nổ như gầm lên giận dữ. Đúng lúc này, một luồng sấm sét bảy màu lập tức hàng lâm. Luồng sấm sét bảy màu này xuất hiện thì lập tức hóa thành bảy luồng sấm sét có bảy màu khác nhau, tất cả đều mang theo uy lực không thể tưởng tượng nổi phóng thẳng về phia Vương Lâm.

Những âm thanh ầm ầm lại vang lên, thân thể Vương Lâm lại lui về phía sau. Lúc này lôi cầu trước mặt hắn đã đến độ lớn vài trăm trượng. Lực lượng sấm trong lầu cầu đã khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng, dù Vương Lâm là người nắm giữ sấm sét trong thiên địa nhưng lúc này cũng cảm thấy không thể gắng gượng nổi.

Nhìn thấy kiếp vân lại lóe lên rồi điên cuồng vận chuyển, từng luồng sấm sét bảy màu lấp lánh, thân thể Vương Lâm lóe lên, lôi cầu trước mặt lập tức phóng xuống bên dưới. Khoảnh khắc này đám người trong lồng thanh quang cảm thấy run sợ và hô lên kinh hoàng. Lôi cầu ẩn giấu rất nhiều sấm sét,uy lực của nó đủ để rung chuyển thiên địa, lôi cầu đang được Vương Lâm điều khiển phóng thẳng xuống lồng thanh quang bên dưới. Vẻ mặt hai lão già áo tím trong lồng thanh quanh trở nên tái nhợt, đồng tử trong mắt liên tục co rút.

- Mở trận!

Một lão già áo tím lập tức gầm lên giận dữm mặc kệ trận pháp này đã hoàn thành hay chưa.

Nhưng lúc này tất cả tu sĩ đều không ai phản đối, gần trăm tu sĩ lập tức ngồi vào những phương vị khác nhau, hai tay kẻ nào cũng bấm pháp quyết rồi liên tục đánh ra ấn quyết. Khoảnh khắc khi lôi cầu đáng sợ vài trăm trượng hàng lâm xuống, hai lão già áo tím vội khoanh chân ngồi xuống, cả hai đều đem tâm thần dung nhập vào trong lồng thanh quang, bọn họ cố gắng tăng cường uy lực trận pháp.

Những luồng sấm sét vô cùng tận khoác lên làm lồng thanh quang trở nên ảm đạm. Hai lão già áo tím đều phun ra máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Thân thể một lão già nổ đùng một tiếng rồi tan vỡ, nguyên thần lão già này bay ra rồi gòa thét phóng thẳng lên đại trận đang mở.

Rất nhiều sấm sét xuyên thấu qua lồng thanh quang rồi xẹt qua lại bên trong như Du Long. Những trên tu sĩ đang ngồi khoang chân mở trận pháp ra lập tức có hơn mười người bị lôi quang Du Long đánh thẳng lên, thân thể cháy đen trong nháy mắt, ngay cả nguyên thần cũng không kịp bỏ chạy mà lập tức bỏ mạng.

Lông thanh quang đại trận bị rất nhiều sấm sét tấn công thì đột nhiên tan vỡ ầm ầm rồi hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ văng ra ngoài. Một luồng lực lượng chấn động và cực kỳ khủng bố hóa thành những con sóng gợn điên cuồng khuếch tán ra khắp bốn phía.

Văn Thú vừa nhìn thấy không tốt thì lập tức phóng đi như tên bắn, tốc độ của nó qua nhanh nên cũng không cần lo lắng có nguy hiểm.

Nhưng tinh vực này phần lớn là đá vụn, khoảnh khắc khi Thanh Quang đại trận tan vỡ, hàng loạt sóng gợn lan tràn ra ngoài, tất cả đều tan nát. Khoảnh khắc này tinh vực đầy đá lập tức tan thành mây khói, ngoài vị trí trung tâm tinh vực thì tất cả những nơi khác không còn bất kỳ khối đá nào tồn tại.

Vương Lâm xông thẳng ra, hắn mang theo luồng sát khí nồng đậm và phẫn nộ vì Văn Thú bị trọng thương trực tiếp nhảy vào lồng thanh quang đã tan vỡ. Lúc này thiên kiếp trên tinh không cũng cuồn cuộn vận chuyển, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, hàng trăm luồng sấm sét bảy màu hàng lâm trong nháy mắt, tất cả đều đuổi theo hình bóng Vương Lâm.

Sau khi những luồng sấm sét bảy màu hàng lâm thì một đám thiên hoa đột nhiên rơi xuống, đây là ngọn lửa trong Thiên Kiếp, khi xuất hiện thì muốn thiêu hủy tất cả mọi thứ.

Khoảnh khắc này đại trận do đá vụn tạo thành đã bắt buộc phải mở ra, những luồng tinh quang sáng rực đột nhiên chậm rãi bùng ra cuồn cuộn.

Lão già áo tím trọng thương bay theo phía sau nguyên thần lão già còn lại, cả hai đều phóng thẳng vào vị trí trung tâm trận pháp. Chỉ cần họ đi vào trận thì hai người còn có thể giữ lại mạng sống. Lúc này trong lòng hai người đã sinh ra cảm giác cực kỳ sợ hãi đối với Vương Lâm.

Vương Lâm thấy trận pháp đã mở ra, nếu tu sĩ đứng vào khoảng cách gần sẽ bị truyền tống đi nơi khác. Hắn không thể để cho đám người này chạy thoát được.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, đột nhiên tinh không giống như bùng lên những con sóng ngút trời. Khoảnh khắc này một luồng lực lượng có thể làm tan vỡ tinh không đột nhiên điên cuồng bùng ra ngoài cơ thể Vương Lâm.

Trong nháy mắt, bốn phía xung quanh Vương Lâm đột nhiên huyễn hóa ra hàng loạt núi lửa hư ảo. Những luồng hơi nóng điên cuồng bao phủ khắp bốn phia những tiếng rít gào nặng nề liên tục vang lên từ trong đám núi lửa.

- Sơn Băng!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên sát khí, hắn khẽ nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1033: Nhất Sơn Nhị Băng

- Tiên Thuật Sơn Băng!

Khoảnh khắc khi Vương Lâm mở miệng thì vị trí mà dá vụn trận pháp trong tinh không đột nhiên huyễn hóa ra rất nhiều hư ảnh núi lửa, tật cả đều tương hỗ lẫn nhau tạo thành một tầng dày đặc trùng trùng điệp điệp.

Khi từng tầng núi lửa đang liên tục chồng chất lên nhau, chỉ trong khoảng thời gian cục ngắn tăt cả núi lửa hư ảo lập tức hợp lại làm một, trước mặt Vương Lâm lập tức xuất hiện một ngọn núi khổng lồ. Một ngọn núi thật sự không có bất kỳ dấu hiệu gì để phân biệt mữa mơ hồ và thực chất.

Ngọn núi này cao hơn một nghìn trượng dù không phải rất lớn trong tinh không nhưng xuất hiện trước mặt mọi người giống như một con quái vật. Khoảnh khắc này một luồng uy áp khủng bố tràn ngập khắp thiên địa.

Trong nháy mắt khi ngọn núi xuất hiện thì tinh không lập tức xuất hiện những con sóng chấn động dữ dội, giống như đang trở nên run rẩy. Không cần phải nhắc đến trận phập do đá vụn tạo thành tất cả đá bên trong đều vỡ tan nát.

Một câu Sơn Băng vừa ra khỏi miệng, ngọn núi này lập tức chấn động ầm ầm. Đỉnh núi lập tức nổ tung, rất nhiều đất đá văng ra khắp bốn phía. Đúng luc này một cột khói đen lập tức phun ra bao phủ cả tinh không, sau đó là một cột lửa màu đỏ thẫm bùng lên.

Nhiệt độ của ngọn lửa này cực cao giống như có thể hủy diệt tất cả sinh linh. Khi ngọn núi phun trào, ngọn lửa lập tức hóa thành những tảng đá khồng lồ bùng ra khói đen, tất cả đều từ tinh không rơi mạnh xuống.

Đám tu sĩ Vân Hải tinh vực lập tức có vài người bị những tảng đá khổng lồ đập vào rồi kêu lên thảm thiết. Thân thể đám người này lập tức trở thành bùn đất động thời ngọn lửa lại dung nhập vào trong cơ thể, chỉ trong khoảnh khắc đã trực tiếp luyện hóa nguyên thần.

Những cột khói bụi từ trong ngọn núi phun ra ẩn giấu rất nhiều khói độc, tất cả đều hóa thành tro bụi bạo phủ khắp bốn phía. Chỉ sau khoảng thời gian cực ngắn, tinh không giống như đã vào ngày tấn thế thật sự làm người ta cảm thấy kinh hoàng.

Một tên tu sĩ đã bước nửa bàn chân vào trong đại trận chuẩn bị bò đi, vẻ mặt lập tức hiện lên và sợ hãi và kinh hoàng giống như một cơn ác mộng đáng sợ. Đúng luc này khói bụi hoa độc đã tiến đến sát bên, hắn còn

chưa kip bước chân vào thì đã kêu lên thảm thiết. Thân thể người này lập tức hóa thành hắc khí rồi tan vỡ trong nháy mắt ngay cả nguyên thần cũng bị đốt cháy rồi chết, cuối cùng chỉ còn lại hư vô.

Thậm chí ngay cả luồng sấm sét bảy màu đang phóng đến, khi sấm sét rơi vào trong lực tấn công của khói đen và ngọn lửa thì nổ tung, hàng loạt tiêng nổ ầm ầm kinh thiên động địa vang lên liên tục.

Một vài tu sĩ không đủ tu vi dù chạy ra khỏi phạm vi tấn công cỉa những khối đá khổng lồ, dù tránh khỏi bụi hỏa độc; nhưng lại bị những tiếng sấm sét đinh tại nhức óc chấn nát nguyên thần. Đám người này phun máu tươi. hai mắt trở nên ảm đám cuối cùng tan thành mây khói. Những âm thanh gào thét thê lương vang lên bên tai.

Nhưng tất cả mọi chuyện vẫn còn chưa chấm dứt, ngọn núi phun ra khói đen và ngọn lửa lại chấn động Những con sóng nham thạch nóng chảy từ trên đỉnh núi tràn xuống dưới, trong không gian lập tức bùng lên luồng nhiệt độ khồng lồ và khí tức giống như muốn phá hủy tất cả vạn vật thế gian.

Nham thạch nóng chảy đột nhiên bao phủ khắp bốn phía, bảy tám tên tu sĩ có khoảng cách qua gần đang muốn phóng đị, nhưng hai người trong só đó đã bị khói bụi hỏa độc tràn ngập tinh không tiến đến, cả hai đều chết trong đau khổ.

Một kẻ phóng thẳng lên bị một khối đá đen khổng lồ tư trên trời giáng xuống đập lên người ầm ầm, cơ thể lập tức hóa thành một cơn mưa máu

vảng ra tung tóe. Nhưng nhiệt độ quá cao lại làm cho cơn mưa máu đang khuếch tán phải trở thành một luồng hơi máu.

Đám người kìa vẫn còn may mắn, dù không thoát khỏi cái chết Nhưng nỗi đau đớn trước khi chết vẫn còn nhẹ hơn rất nhiều so với bốn người còn lại. Bốn tên này tốc độ chậm hơn một chút. căn bản không kip bay ra thì đã lập tức bị những ccn sóng nham thạch cuộn đến. Hầu như chỉ trong khoảnh khắc khi nham thạch chảy qua người thân thể bốn tên này đều tiêu tán, chỉ còn lại những khung xương đen kịt đang giữ nguyên động tác muốn phóng về phía trước.

Khung xương còn lại cũng chỉ duy trì trong vài hơi thở thì lập tức tan thành tro bụi ngạy cả nguyên thần của bọn họ cũng bị con sóng nham thạch phóng qua rồi đốt thành hư vô.

Nếu đau khổ nhất phải kể đến đám người tu vi cao hơn, bọn họ không chết khi con sóng thứ nhất nham thạch cuộn qua. Nhưng thân thể lại không thoát ra khỏi động nham thạch Đám người này chỉ biết giãy dụa trong nham thạch dù thi triển thần thông và pháp bảo gì cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn.

Phương xa Văn Thú đang dùng tốc độ cực nhanh để quay trở lại, trong cặp mắt lạnh lùng bùng ra những luồng hàn quang. Khi Văn Thú bay vào trong phạm vi thần thông của Sơn Băng thì lập tức phóng thẳng tới địa phương đồng bạn của chính minh. Địa phương này thuật Sơn Băng của Vương Lâm đã mật hết lưc lượng phong ãn, không có bật kỳ ngọn lửa nào tiến lại gần đám hơn mười con Văn Thú.

Đám này vừa nhìn thấy Văn Thú Vương tiến đến thì lập tức rít gào chói tai. Tưng con bay theo sau lưng con Văn Thú Vương tạo thảnh một đoàn quân Văn Thú, cả đám vọt vào trong thần thông Sơn Băng. Văn Thú của Vương Lâm cực kỳ nhớ rõ mối hận nó, mang theo đồng tộc phóng thẳng về phía một tu sĩ áo vàng đang kinh hoàng phía trước.

Ngườì thảnh niên này nằm trong đám ba người trước đó dẫn đám Văn Thú đi, hắn là tên bị thương trên đùi. Tên này vừa mới đánh văng một tảng đá khổng lồ thì cảm giác sau lưng xuất hiện cuồng phong. Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy Văn Thú và mặt tên này biến đồi lớn và đang muốn lùi về phía sau nhưng vẫn chậm một bước. Cả đám Văn Thú phóng tới, tên này kêu lên thảm thiết rồi thân thể bị xé nát.

Khi Văn Thú nếm được máu tanh thì càng trở nên điên cuồng cả đám by đi dưới sự chỉ đạo của Văn Thú Vương, tiếp tục tìm hai tên tu sĩ còn lại để báo thù.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, dưới lực lượng của Sơn Băng thì không có kẻ nào bị thương mà tất cả đểu phải chết. vẻ mặt nguyên thần lão già áo tím mất đi thân thể lộ ra vẻ sợ hãi, đang liều mạng tránh khỏi những tảng đả đen và bụi hỏa độc, lão già nghiến răng nghiến lợi phóng thẳng về phía đại trận.

Vẻ mặt lão già áo tím còn lại cũng trở nên tái xanh, lão đang vượt qua một đám bụi hỏa độc, cũng không thèm để ý đến chuyện sống chết của đệ tử mà phóng thẳng về phía trận pháp. Lúc này trong lòng lão tràn đầy

kinh hoàng và hối hận, lão hối hận vì không kìm nổi lòng tham, chỉ vì ba tên đệ tử mang theo Văn Thú trở về mà dẫn đến tai họa lớn cho chính mình.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên cực kỳ bình tĩnh, hắ không có bất kỳ thương cảm gì đối với đám người này. Nếu đã dám có chủ ý với Văn Thú thì phải trả một cái giá đắt. Hắn vươn hai tay ra rồi đẩy lên phía trước trong miệng khẽ quát:

-Sơn, Đệ Nhất Băng!

Lời nói của Vương Lâm vừa mới ra khỏi miệng thì ngọn núi kia lại chấn động một lần nữa, rất nhiều đá vụn từ trên đỉnh núi rơi xuống ào ào rổi dung nhập vào trong đống dụng nham nóng bỏng cùng một thể. Đúng lúc này, những luồng nham thạch nóng bỏng đang cuộn ra khắp bốn phía đột nhiên phóng lên tinh không. Khi nham thạch phóng lên một, luồng lực lượng khổng lồ lập tức bao phủ khắp tinh không Một vải tu sĩ còn lại bị ngọn lửa nóng bỏng của nham thạch đụng phải thân thể, cả đám kêu lên thảm thiết rồi hóa thành bụi đen tiêu tán.

Nguyên thần của lão già áo tím phóng đến đại trận nhanh nhất, khi lão bước chân vào thì Sơn Băng Đệ Nhất Thức đã hạ xuống. Trận pháp trước đó đã bị tàn phá, khoảnh khắc này lập tức có rất nhiều mảnh vỡ lan tràn, hàng loạt luồng sáng chói mắt lóe lên. Sau đó trận pháp này phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi vỡ vụn từng tấc, tất cả đền sụp đổ.

- Không!!!!

Trong mắt nguyên thần lão già vào tím lộ ra vẻ tuyệt vọng thân thể lão không khỏi run lên. Lúc này lão già đang đứng lại giữa không trung, nhưng khoảnh khắc khi vừa dừng lại thì lập tức có một tảng đá khổng lồ rơi xuống đập vào nguyên thần.

Lão già này phun ra một ngụm khí nguyên thần rồi lui về phía sau vài bước. Toàn bộ nguyên thần đều bốc cháy, nhưng nguy hiểm vẫn còn chưa chấm dứt. Khoảnh khắc khi nguyên thần lão già áo tím lui về phía sai thì khí bụi hỏa độc lập tức quét ngang, bên ngoài thân thể lão già lập tức hình thành một cơn bão gió bụi, những âm thanh thê thảm vang lên liên tiếp. Không biết lão già áo tím này đã dùng thần thông nảo mà chạy thoát khỏi vị trí trung tâm của cơn bão bụi độc.

Nhưng những gì chờ đợi nguyên thần lão già áo tím chính là ngọn lửa hừng hực. Lúc này nguyên thần đã ảm đạm không còn chút ánh sáng giống như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, hơn nữa trên nguyên thần lập tức xuất hiện rất nhiều bọc mủ như da cóc, trong đó tràn đầy hỏa độc.

Khoảnh khắc này ngay cả bên trong nguyên thần cũng có ngọn lửa đang thiêu đốt, lão già liên tục lui về phía sau nhưng cũng liên tục đau khổ gầm rống. Lão ngẩng mạnh đầu lên rồi nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm. trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

-Dù lão phu chết cũng phải kéo ngươi đi theo!

Lão già này rống lên giận dữ rổi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khoảnh khắc này lão già áo xanh lựa chọn phương pháp tự bạo tâm thần.

Hàng loạt luồng nguyên lực thiên địa vô tận từ trong nguyên thần lão già áo tím tràn ra ngoài, tất cả đều tạo thành một luồng ý niệm điên cuồng phóng về phía Vương Lâm. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, khoảnh khăc khi nguyên thần lão gìa phóng đến gần thì hắn nâng tay phải lên điểm về phía trước một chỉ. Lúc này tiên lực trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên bùng lên, tất cả tuôn ra theo ngón tay phải.

-Dừng!

Giọng nói của Vương Lâm lạnh lùng như băng, nhưng khoảnh khắc khi một chữ này được nói ra thì nguyên thần lão già áo xanh lập tức dùng lại.

Dù sao thì tu vi lão già áo xanh vẫn cao hơn Vương Lâm nên khi hắn thi triển Định Thần Thuật thì ngọn lửa đột nhiên bùng lên trong cơ thể giống như sinh ra dấu hiệu phản phệ. Vương Lâm cố gắng áp chế quá trình phản phệ đồng thời vung tay phải về phía trước.

Côn Cực Tiên được đạo niệm của hắn dung nhập vào lập túc huyễn hóa ra giống như một Du Long phóng thẳng về phía lão già. Một tiêng đùng vang lên giòn tan, nguyện thân lão giá áo tím đang muốn tự bạo đã bị Côn Cực Tiên đâm vào sinh ra dấu hiệu tiêu tán.

Những tiếng nổ đùng đùng vang lên liên tiếp, tiểng kêu thảm của nguyên thẩn lão già áo tím lập tức vang vọng khắp bốn phía, vẻ điên cuồng trong mắt đã biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi. Lão đang muốn lui vể phía sau nhưng lại bị Côn Cực Tiên quấn lấy rồi kéo vể phía Vương Lâm.

Vương Lâm chụp lấy nguyên thần lão già áo tím rồi ném về phía trước. Nguyên thần lập tức rơi vào trong túi trữ vật đột nhiên xuất hiện giống như bị thôn phệ.

Tất cả động của Vương Lâm đều nhuần nhuyễn như mây bay nước chảy, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào tỏ vẻ dừng lại. Lão già áo tím còn lại đột nhiên trở nên run rẩy, lão xoay người bỏ chạy.

Vương Lâm sao có thể để lão bỏ chạy, thân thể hắn lóe lên rồi trực tiếp phóng theo. Hắn vung một chỉ tay phải lên không trung rồi quát khẽ:

-Đệ Nhị Băng!

Nhất Sơn Nhị Băng, lúc này Vương Lâm đã hiểu rõ cực hạn của Tiên Thuật Sơn Băng, nếu so với Lục Sơn Thập Nhị Băng của Thanh Thủy thì cũng không kém. Sơn Băng của Thanh Thủy có thể hủy diệt một thế giới, tuy Vương Lâm không làm được điều đó nhưng nếu hủy diệt những tên tu sĩ này thì hoàn toàn có thể.

Nếu không có Thiên Kiếp thì sẽ chẳng xử lý chuyện này đơn giản như vậy, nhưng có Thiên Kiếp, đừng nói tới hai lão già này là Tịnh Niết hậu kỳ, dù là Toái Niết thì Vương Lâm cũng đều dùng Thiên Kiếp đề chiến đấu một trận

Toàn bộ tinh không vì Đệ Nhị Băng mà chấn động ngọn núi khổng lồ đột nhiên run rẩy rồi phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Lúc này ngọn núi đột nhiên nổ ầm một tiếng rồi vỡ tan, chẳng những ngọn núi tan vỡ mà ngay cả ý niệm và tiên lực của Vương Lâm ngưng tụ lại thành sơn hồn cũng tan vỡ theo. Ngọn núi hóa thành rất nhiều khối đá bốc cháy hừng hực văng ra tung tóe, rất nhiều đá vụn phóng đi như tên bắn, những luồng nham thạch nóng bỏng và khói bụi hỏa độc đều được phun ra. Lúc này tất cả mọi thứ đã bao phủ toàn bộ phạm vi trong tinh không.

Nếu chỉ là như vậy thì không đáng nói, nhưng dưới ý niệm của Vương Lâm, ngọn núi vỡ vụn đã tạo ra rất nhiều khối đá và nham thạch, đồng thời còn có những luồng khói bụi hóa độc ngập trời, Vương Lâm vung tay phải lên, tất cả mọi thứ đều, ngưng tụ lại rồi hóa thành một dòng sông bốc cháy hừng hực vờn quanh bên ngoài thân thể. Khoảnh khắc này Vương Lâm giống như một vi thần đội trời đạp đất, mái tóc trắng phất phơ trong gió, về mặt lạnh như băng tràn đầy sát khí.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1034 (1107): Tranh đoạt với Thiên

Tất cả tu sĩ Vân Hải tinh vực và đại trận đều tan vỡ... Lúc này chỉ còn lại một mình lão già áo tím đang bị Đệ Nhị Băng ảnh hưởng. Lão phun ra

máu tươi rồi liều mạng bỏ chạy. Lão sợ, kinh hoàng và khủng bố.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải vung lên phía trước. Dòng sông lửa đang cuồn cuộn bên ngoài cơ thể lập tức phóng thẳng về phía lão già. Vương Lâm không nhìn về phía lão già áo xám mà ngẩng đầu nhìn kên kiếp vân đang cuồn cuộn vận chuyển trên tinh không, một mảng Thiên Kiếp có hình ngọn lửa lại tiếp tục hàng lâm.

- Hỏa...

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, khóe miệng lộ ra nụ cười. Khoảnh khắc khi thiên hỏa gào thét phóng đến, Vương Lâm giơ tay phải lên về phía trước một chỉ.

Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên ánh lửa, một bộ giáp màu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiên trên người. Nếu từ xa nhìn lại thì thấy toàn thân Vương Lâm giống như đang bùng lên một ngọn lửa

Mái tóc trắng của Vương Lâm tung bay sau áo choàng. Trên bộ giáp đỏ thẫm còn có một đồ đằng Chu Tước bạch sắc, Vương Lâm phóng thẳng người về phía thiên hỏa.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm phóng thẳng vào thiên hỏa thì biển lửa cũng lập tức bị bộ giáp đang mặc trên người hấp thu sạch sẽ. Lúc này đồ

đằng Chu Tước cũng huyễn hóa ra một con Chu Tước cất vang tiếng hót chấn động.

Thiên hỏa bị Chu Tước vờn quanh giống như đang nhảy múa, tất cả tạo thành một vòng xoáy chuyển động theo Chu Tước.

Đối với Vương Lâm thì ngọn lửa thiên kiếp này hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên tinh không, trong mắt lộ ra vẻ khiêu chiến. Cả đời tu đạo hắn đã gặp qua nhiều Thiên Kiếp, mỗi lần đều chật vật, cũng có lần suýt chết nhưng hắn vẫn chưa từng bị khuất phục. Hắn hôm nay đã nắm giữ lực lượng lôi hỏa, ý niệm nghịch thiên bị dồn nén nhiều năm trong lòng lại bùng cháy lên.

Thiên Kiếp này chính là một loại biểu hiện của Thiên đạo, nếu muốn nghịch thiên thì trước hết phải nghịch lại Thiên Kiếp.

Khi ánh mắt Vương Lâm bùng lên vẻ khiêu chiến thì kiếp vân đang cuồn cuộn trên bầu trời lập tức truyền ra những tiếng gầm rống mãnh liệt. Lúc này thiên uy giống như đang bị xúc phạm, tất cả kiếp vân xoay chuyển thêm mạnh, một luồng thiên uy cực mạnh lại hàng lâm.

Thiên uy hôm nay không phải lần đầu tiên xuất hiện, trước đât Vương Lâm đã trải qua những kinh ngiệm giống như vậy. Khi thiên uy hàng lâm

thì tất cả những kẻ cố gắng phản kháng đều phải chết.

Nhưng Vương Lâm chẳng những không rút lui mà lại cười lên ha hả.

- Lôi kiếp, hỏa kiếp, huyễn kiếp, uy kiếp, chẳng nhẽ ngoài bốn thứ này thì không còn gì khác sao?

Vương Lâm ngửa mặt lên tinh không, dưới áp lực của thiên uy hàng lâm, hắn vẫn đứng yên như tượng.

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì thiên đạo có linh, chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn mà uy áp đã nồng đậm lên gấp trăm lần. Tinh không bên ngoài cơ thể Vương Lâm lập tức xuất hiện vặn vẹo trong phạm vi rộng, giống như có một lực lượng vô hình đang muốn xé toạc ra.

Thân thể Vương Lâm lập tức bị uy áp đè xuống vài trượng, bộ giáp khắp toàn thân hắn phát ra những âm thanh két két. Nhưng hắn vẫn ngửa mặt lên trời.

Vương Lâm vung tay phải ra sau, dòng sông lửa đang vờn quanh lão già ở phương xa lập tức co rút lại thiêu đốt nguyên thần.

Lão già áo tím người Vân Hải tinh vực bị thương quá nặng. Trước đó lực lượng của lôi cầu Thiên Kiếp đã suýt nữa làm thân thể tan nát, nhưng lão

cố gắng cưỡng ép xuống. Sau đó Sơn Băng thuật lại hàng lâm làm lão trọng thương. Lúc này tu vi đã rơi xuống quá mức tưởng tượng, chỉ còn lại lực lượng của Tinh Niết sơ kỳ.

Khi bị dòng sông lửa vờn quanh thân thể, nguyên thần lão già này lập tức trở nên ảm đạm. Nhưng khoảnh khắc khi dòng sông co rút thì hai mắt lão khép chặt lại thật mạnh, nguyên lực trong cơ thể lập tức bùng nổ, tất cả đều tạo thành một luồng lực lượng khổng lồ thoát ra khỏi dòng sông lửa phóng thẳng về phía Vương Lâm.

- Ngươi chết đi cho ta!

Đây là lời gầm rống cuối cùng trong đời của lão già áo tím, tất cả hóa thành một luồng sát khí nồng đậm phóng về phía Vương Lâm trong nháy mắt.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, tay phải tạo thành chưởng vỗ về phía nguyên thần lão già đang vọt tới. Nguyên lực trong tinh không lập tức ngưng tụ lại điên cuồng, tất cả đều hóa thành một bàn tay khủng bố, những âm thanh ầm ầm vang lên, bàn tay phóng về phía nguyên thần lão già.

Vẻ mặt lão già đột nhiên biến đổi lớn, lão hoảng sợ nói:

- Đây là Định Linh Ấn cả Thần Tông cấp chín sao?

Khoảnh khắc khi lão già mở miệng thì bàn tay khổng lồ đà gầm rống phóng qua người, nguyên thần lão già áo tím liên tục lui về phía sau, sau đó lại đập người lên dòng sông lửa sau lưng. Những tiếng nổ ầm ầm lập tức vang vọng, nguyên thần lão già áo tím tiêu tán.

Vương Lâm cũng không có thời gian quan tâm đến lời nói của lão già trước khi chết, hai tay hắn lập tức bấm niệm pháp quyết chỉ về phía dòng sông lửa, dòng sông ở phương xa lập tức phóng về phía Vương Lâm rồi ngưng tụ ở trên tinh không, sau đó lại hợp thành một ngọn núi. Nhưng ngọn núi nảy đầy những vết nứt, những ngọn lửa đỏ từ trong khe nứt bùng ra chiếu sáng khắp bốn phía.

Lúc này thiên uy quá mạnh và liên tục ép xuống bên dưới. Vẻ mặt Vương Lâm trở nên đỏ hồng, hắn cười lên ha hả rồi vung hai tay lên đẩy về phía trước, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ:

- Sơn Băng diệt thiên!

Ngọn núi khổng lồ phía trên Vương Lâm đột nhiên phóng ầm ầm lên. Tốc độ của nó quá nhanh đồng thời còn tạo ra những tiếng gào thét xé gio. Thân thể Vương Lâm cũng lóe lên rồi lập tức lao lên phía sau. Tay phải hắn giữ chặt chân ngọn núi giống như đang nâng ngọn núi đầy lửa này phóng thẳng lên kiếp vân trên tinh không.

Nhưng tiếng gào thét xé gió vang lên đinh tai nhức óc, uy áp trong thiên địa quá mạnh, tất cả đang liên tục bao phủ với mức độ càng ngày càng mạnh hơn gấp trăm ngàn lần. Ngọn núi trên người Vương Lâm liên tục phóng lên phía trước. Nhưng lúc này đã tan vỡ với phạm vi lớn, rất nhiều đất đá giống như chịu không noi uy áp thiên địa mà vỡ thành tro bụi.

Nhưng Vương Lâm cũng không ngừng ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh. hắn gầm nhẹ rồi tiếp tục ngẩng đầu lên, ngọn núi bay thẳng lên tinh không khoảng cách giữa nó và kiếp vân càng lúc càng gần.

Càng ngày càng gần, càng lúc càng gần.

Mai tóc Vương Lâm tung bay phất phơ, bộ giáp trên thân thể liên tục phát ra những tiếng két két giống như đã không thể nào chịu đựng nổi uy áp. Xuống cốt trong cơ thể Vương Lâm đã bắt đầu phát ra âm thanh ma sát làm bộ mặt hắn nổi đầy gân xanh.

Nhưng tất cả những vấn đề này Vương Lâm cũng không thèm để ý, cái hắn muốn chính là một ý niệm nghịch thiên. Sau nhiều lần đối kháng với Thiên Kiếp, bị động không phải là tính cách của hắn. Lúc này hắn phải tấn công!

Khi liên tục tiến lên. ngọn núi đã tan vỡ rất nhiều, đất đá bị vỡ tan thành tro bụi. Cuối cùng ngọn núi đã hoàn toàn vỡ nát tất cả chỉ còn lại một vùng khói bụi mờ mịt.

Núi có thể vỡ nhưng sơn hồn vẫn còn.

Sau khi núi đã tan vỡ. Vương Lâm đang nâng trên tay một ngọn lửa như đỉnh núi. Nếu nói nó là núi thì phải gọi là một ngọn núi được bao phủ vào trong ngọn lửa đỏ thẫm.

Lúc này khoảng cách giữa Vương Lâm và kiếp vân đã chưa đầy vạn trượng. Dưới lúc tấn công điên cuồng của Vương Lâm thì thiên uy lại được tăng mạnh. Lúc này uy áp đang liên tục gia tăng và căn bản không có dấu hiệu ngừng lại. Vì vậy mà hư không bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, hàng loạt khe nứt không gian xuất hiện và bùng ra những luồng hàn khí vô tận.

Ngay cả ngọn núi được tạo thành từ lửa trên tay phải của Vương Lâm cũng đang dần trở nên ảm đạm, giống như sắp bị thiên uy dập tắt.

Vương Lâm hét lớn một tiếng, hay tay đẩy mạnh về phía trước, nguyên lực trong cơ thể bùng ra hóa thành một lực đẩy khủng bố tác động lên ngọn núi lửa. Khoảnh khắc này ngọn núi dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía kiếp vân trên tinh không.

Vạn trượng. chín ngàn trượng, tám ngàn trượng. năm ngàn trượng!

Khoảnh khắc khi ngọn núi lửa tiến vào trong phạm vi năm nghìn trượng thì trong kiếp vân truyền ra một tiếng gào thét. Những tiếng nổ ầm ầm

liên tục vang lên. Cuối cùng ngọn núi lửa cũng không còn lực đẩy để tiếp tục xông lên, nó chấn động rồi lập tức tiêu tán. Lúc này không còn ngọn núi lửa nên thiên uy cũng không còn gì ngăn cản. tất cả đều ép về phía Vương Lâm. Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ không cam lòng, chỉ còn năm nghìn trượng, chỉ cần xông qua khoảng cách này thì có thể trực tiếp tấn công kiếp vân.

Khoảnh khắc khi uy áp phóng đến, mắt trái Vương Lâm lập tức bùng lên ánh lửa, mặt phải lóe lên lôi quang nghịch thiên. Hắn vung hai tay ra, lôi quang trong mắt phải chuyển lên tay phải. Trên bàn tay phải xuất hiện một lôi cầu như nắm tay.

Đúng lúc này ánh lửa bùng lên trên tay trái rồi ngưng tụ thành một hỏa cầu màu trắng.

- Sấm sét trong thiên địa. nghe lệnh của Lôi Long Vương Lâm ta, ngưng tụ lại.

Vương Lâm ngẩng đầu gầm nhẹ một tiếng trong tinh không, chỉ trong khoảnh khắc sau lưng đã có một con Thái Cổ Lôi Long cực kỳ khủng bố huyễn hóa ra, toàn thân nó tràn đầy lôi quang, trong mắt lại lộ ra ý niệm nghịch thiên. Lôi Long ngửa mặt lên trời gầm rống, từng lượng sấm sét đột nhiên huyễn hóa ra, tất cả đều hướng về phía lôi cầu trên bàn tay phải Vương Lâm ngưng tụ lại.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy trong chu vi mấy vạn dặm bốn phía ngoài thân thể Vương Lâm dày đặc lôi quang, giống như đã trở thành một địa ngục

sấm sét. Những tia chớp lại xẹt đi xẹt lại bên trong.

Khoảnh khắc kinh người chính là khi Vương Lâm sử dụng quyền điều khiển sấm sét trong thiên địa, ngày cả kiếp vân trên đầu hắn cũng có rất nhiều sấm sét bị kéo xuống dưới, tất cả đều ngưng tụ trên bàn tay phải Vương Lâm.

Khoảnh khắc này giống như Vương Lâm đang tranh đua với thiên.

Vương Lâm đang tranh giành quyền loi điều khiển sấm sét trong đất trời với thiên. Khi những luồng sấm sét vô cùng vô tận ngưng tụ lại, lôi quang trong kiếp vân lại bị kéo xuống một số lượng cực lớn. Lúc này kiếp vân rít gào lên vang vọng đất trời tất cả sấm sét đã và đang bị hút xuống lập tức dừng lại. giống như đang chuẩn bị lui về phía sau để trở về trong kiếp vân.

- Thiên đạo, Thiên Kiếp, dù thật sự là thiên đạo. Nhưng nếu thiên muốn tiêu diệt ta thì ta nhất định phải diệt thiên! Vương Lâm ta không tin thiên đạo, không tin Thiên Kiếp, thu thiên đạo này chỉ là tự cho mình là đạo, thứ Thiên Kiếp này cũng chỉ là tự cho mình là kiếp mà thôi.

Khi thấy sấm sét chậm rãi bị hút ngược trỏ về trong kiếp vân. Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng rồi nắm chặt tay trái lại.

- Lửa nóng trong đất trời hay nghe theo triệu hồi của Chu Tước Vương Lâm ta, ngưng tụ!

Khoảnh khắc này bên cạnh hư ảnh Thái Cổ Lôi Long sau lưng Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa bạch sắc, ngọn lửa thiêu đốt hóa thành một Chu Tước khổng lồ. Chu Tước này khẽ vỗ cánh, âm thanh Chu Tước vang vọng thiên địa.

Lúc này trong phạm vi năm nghìn trượng của kiếp vân, ngoài số lượng lớn lôi quang đang bị kéo xuống thì cũng có rất nhiều thiên hỏa chậm rãi rơi xuống. Tất cả tạo thành một cái phễu khổng lồ chui vào trong lôi cầu trên tay trái Vương Lâm.

Vương Lâm không những muốn cùng thiên tranh đoạt quyền lợi điều khiển sấm sét mà còn muốn tranh đoạt quyền lợi của lửa.

Nếu tình cảnh này được bất kỳ tu sĩ nào nhìn thấy thì chắc chắn sẽ chấn động tâm thần. Lúc này lôi cầu trên tay trái Vương Lâm đang hấp thu lực lượng của thiên địa, đồng thời còn tranh đoạt cả uy lực của kiếp vân.

Tiếng gào thét trong kiếp vân lại càng trở nên rõ ràng, một đám mây màu đỏ máu đột nhiên bùng ra trong kiếp vân. Loại hình thứ năm của Thiên Kiếp đã xuất hiện, đây chính là huyết kiếp.

Khoảnh khắc khi đám mây máu xuất hiện. Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, cơ thể xông lên giống như mũi tên. Khi hắn xông ra thì mang theo cả lôi cầu và ngọn lửa trên trăm trượng, tất cả đều phóng thẳng về phía kiếp vân.

Năm nghìn trượng, bốn nghìn trượng...Ba nghìn trượng...Một nghìn trượng! Khoảng cách giữa Vương Lâm và kiếp vân ngày càng gần. Khoảnh khắc khi hắn tiến vào phạm vi ngàn trượng, đám mây màu đỏ lập tức phóng đến bao phủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1108: Khí tức của viễn cổ tiên vực

Từ xa nhìn lại. dường như Vương Lâm đang bị màn sương mau kia thôn phệ. Cả tinh không trở nên yên tĩnh. Văn Thú ở phía xa mang thếo đồng tộc lo lắng bay tới, hai mắt thỉnh thoảng nhìn về phía mây thiên kiếp nhưng cũng không dám tới gần. Uy lực thiên kiếp không phải nó có thể thừa nhận.

Thời gian chậm chậm trôi đi. Ngay lúc Văn Thú lo lắng định phóng vào mây thiên kiếp thì một tiếng gầm nhẹ từ trong đám mây thiên kiếp màu hồng truyền ra vang vọng. Trong đám mây màu máu đó ầm ầm quay cuồng, lôi quang ầm ầm lóe lên, có một biển lửa đột nhiên bùng lên thiêu đốt. Một thân ảnh màu hồng từ trong đám sương mù lao ra. Đó chính là Vương Lâm.

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng thần sắc lại lộ vẻ dữ tợn và mệt mỏi, hắn lao ra khỏi đám sương máu, thẳng tới mây thiên kiếp, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách cả ngàn trượng, trực tiếp nhảy vào trong mây thiên kiếp trên cao! Ngay trong nháy mắt khi hắn tiến vào trong mây thiên kiếp, Vương Lâm lập tức cảm thấy lực lượng thiên địa mênh mông tràn tới. Hai tay hắn mạnh mẽ đẩy về phía trước, lôi hỏa lần lượt thay đổi, lập tức sinh ra một cỗ lực lượng hủy diệt kinh thiên động địa.

Một tiếng ầm ầm vang lên. Trong lúc lôi hỏa không ngừng va chạm, mây thiên kiếp vô biên vô hạn liền có rút lại nhanh chóng, bên trong vang lên những tiếng chấn động không ngớt.

Bên trong mây thiên kiếp, lôi quang lóe sáng. Lửa cháy bùng bùng, tạo thành một lúc đánh sâu vào. Mà dần dần mây thiên kiếp này điên cuồng có rút lại, bên trong lại càng vang lên những tiếng động kinh thiên động địa.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, trong tiếng ầm ầm mây thiên kiếp không ngờ liền sụp đổ, giống như là bị một đôi tay đang không ngừng xé nát. Thân thể Vương Lâm trong mây thiên kiếp rõ ràng cảm nhận được lực lượng giằng xé này. Thân thể hắn dường như cũng bị xé ra, đang muốn lui lại phía sau nhưng lập tức hai mắt hắn sững lại.

Đang ở trong mây thiên kiếp, bốn phía xung quanh là mây mù nhưng Vương Lâm lại nhìn thấy ở xa xa ở trong mây mù này không ngờ lại có một cái khe rộng chừng mười trượng. Sương mù nồng đậm từ trong cái khe đó không ngừng phun ra. Dường như chính cái khe này là nguồn gốc của thiên kiếp vậy.

Hơi do dự một chút. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cái khe đó, thân thể nhoáng lên lao thẳng về phía trước, chớp mắt một cái đã tới phía trước cái khe đó. Kỳ dị chính là thân thể hắn ở chỗ này lại không hề cảm nhận thấy chút lực giằng xé nào. Hiện tượng quỷ dị này khiến hắn cẩn thận hơn.

Cắn răng một cái, thần thức của Vương Lâm bay ra, tách ra một tia trực tiếp chui vào trong khe. Ngay khi thần thức tiến vào, thân thể Vương Lâm lập tức run rẩy kịch liệt.

Thần thức mới vừa tiến vào trong cái khe, hắn liền nhìn thấy một mảnh thiên địa mới! Nơi này trời xanh biển xanh, tiên khí tràn ngập, mặt đất rộng rãi, nhìn hết tầm mắt cũng không thấy biên giới. Nhưng Vương Lâm lại lập tức nhìn thấy trên mặt đất có một bức tượng đá rất lớn.

Bức tượng đá này bất ngờ chính là một Cổ Thần! Mi tâm của Cổ Thần này có tâm tinh điểm.

Giờ phút này có hai cái tinh điểm đã bị phong ấn, hắn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích. Phảng phất như thật sự là vật chết.

Nhưng Vương Lâm cảm nhận được rất rõ ràng, từ thân thể Cổ Thần nọ truyền ra sinh cơ mênh mông vô tận.

Nếu chỉ như thế thì thôi, cũng không đủ để khiến Vương Lâm khiếp sợ. Nhưng hắn lại nhìn thấy không phải chỉ là một Cổ Thần. Mà hiện giờ trên mặt đất lại có không dưới mười Cổ Thần, còn có gần một trăm Cổ Yêu, Cổ Ma! Ở trên đỉnh đầu của một tượng đá Cổ Mà có một thanh niên mặc đạo bào đang ngồi khoanh chân. Thanh niên này đang cầm một mặt gương trong tay, không ngừng cau mày tính toán.

- Động khẩu thiên kiếp theo lời Mã sư bá nói hắn là ở nơi này....

Đang lúc này thì thanh niên kia đột nhiên ngẩng đầu, khẽ a một tiếng, hai mắt lộ ra vẻ mừng như điên, nhìn lên bầu trời hiển nhiên là phát hiện ra thần thức của Vương Lâm. Ánh mắt hắn lóe lên. lập tức liền có một luồng sáng ánh sáng xanh đen từ trong mắt hắn lóe ra chiếu thẳng lên bầu trời.

Vương Lâm không hề do dự một chút nào, lập tức cắt đứt liên hệ với thần thức nọ, cả người nhanh chóng lui lại, lôi hỏa tràn ngập toàn thân, không để ý tới gì mà nhảy thẳng vào trong đám mây thiên kiếp đang quay cuồng, hóa thành một đạo thân ảnh đỏ đậm từ bên trong lao ra. Rời khỏi mây thiên kiếp lao tới trên lưng Văn Thú.

Hắn vừa mới rời khỏi mây thiên kiếp, lập tức bien sắc, cảm nhận được một tia thần thức kia đã bị hủy diet, hắn không suy tư gì nữa, tốc độ nhanh hơn, lao tới chỗ Văn Thú, vung tay áo lập tức thu đàn Văn Thú lại, cũng thu lại tấm phù vân màu vàng trên lưng Văn Thú.

Tất cả hành động của hắn không hề dừng lại một chút, Vương Lâm cầm phù vân màu vàng nhanh chóng áp lên người mình. Toàn thân hắn lập tức xuất hiện gió lốc, tốc độ thân thể tăng mạnh, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía trước.

Ngay khi Vương Lâm rời đi không lâu, trong đám mây thiên kiếp nọ vang lên nhưng tiếng ầm ầm kịch liệt, cuối cùng khắp đám mây không ngừng co lại, từ xa nhìn thấy như có vẻ đang sắp sửa tiêu tan.

Nhưng nếu nhìn kỳ thì lại thấy đám mây thiên kiếp ở nơi đó không phải là tiêu tan mà không ngừng tụ lại, hóa thành một luồng sáng màu xanh đen.

Trong nháy mắt khi luong sáng màu xanh đen này xuất hiện, một luồng khí tức không thuộc về thế giới này nhanh chóng tràn ra. Thiên kiếp ở noi này lập tức tan tành, tản ra.

- Không ngờ vô tình còn giúp hắn đánh tan một trong bốn thiên kiếp mạnh nhất...thôi, ta cuối cùng cũng có thể từ địa phương chết tiệt đó chạy thoát trở về, giúp hắn một lần xem như trả ơn vậy.

Trong luồng sáng xanh đen kia truyền ra những lời nói hưng phấn, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngay trong nháy mắt này, ở tây bộ của Liên Minh Tinh Vực, trên một tinh cầu tu chân bình thường, có một lão già đang ngồi trong một đám cây cỏ. Toàn thân lão già này mặc hắc y, thần sắc bình tĩnh, phảng phất như hết thảy mọi chuyện trong thiên địa không thế làm cho hắn thay đổi sắc mặt.

Nếu là Vương Lâm ở đây lập tức sẽ nhận ra lão già này chính là người trong Liên Minh Tinh Vực năm đó đã ngăn cản Thanh Thủy và lão tổ Diêu gia giao chiến. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, phía dưới hắn là đám cỏ xanh. Nhưng dưới ánh nắng không ngờ cỏ xanh kia lại đang sinh trưởng rất quỷ dị, trong chớp mắt đã từ xanh mơn mởn trở nên héo vàng, sau đó lại lập tức trở lại mơn mởn, cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Đang giơ tay lên định ngắt một nhánh cỏ, nhưng trong phút chốc lão già này lại run rẩy, ngẩng phắt đầu, đôi mắt lộ vẻ khó tin.

Nếu mà Viêm Lôi Tử chứng kiến vẻ mặt lão già mặc áo đen lúc này chắc chắn sẽ phải chấn động tâm thần. Người này là người mà hắn cực kỳ tôn kính, vô số năm qua vẻ mặt hắn đều bình thản, chưa bao giờ giống như lúc này! Tay áo lão già phất lên, cả người lập tức trở nên trong suốt, sau đó biến mất, hắn không biết đã đạt tới tu vi gì, vừa thi triển loại thần thông nào mà khi xuất hiện không ngờ lại ở nơi Vương Lâm vừa độ thiên kiếp.

Khoảng cách mà hắn vừa vượt qua thực sự quá lớn. du là sue dia thanh thon cung không thế chỉ di một lan là dugc. Nhưng hien nhiên tat thay doi vai lão già mà nói chỉ đơn giản như một cái phất tay, hắn lúc này cau

mày đảo mắt khắp nơi, cuối cùng rơi vào một mảnh tinh không ở trong hư vô phía trước trăm trượng.

Nơi này chính là nơi mà vừa nãy luồng ánh sáng xanh đen xuất hiện

- Một tia khí tức của tiên vực viễn cổ...

Lão già trầm ngâm trong chốc lát, sau đó xoay người rời đi.

Lại nói tới Vương Lâm một đường phóng toi phạm vi của Tứ Thánh tông ở đông bộ Liên Minh Tinh vực. Lúc này tốc độ của hắn mới thong thả trở lại, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng thanh niên mặc đạo bào kia. Canh tượng đó khiến hắn vô cùng chấn động.

- Hắn là ai nhỉ?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cực kỳ kiêng kỵ, quay đầu nhìn thoáng qua tinh không đen kịt, bước lên nửa bước. Sóng gợn quanh quẩn xung quanh hắn, thân thể hắn lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở ngoài Chu Tước Thánh tông.

Không tiến vào trong tinh vực bị thiêu đốt mà Vương Lâm chọn một viên tinh cầu hoang dã, hắn sau khi tiến vào tinh cầu liền tìm một ngọn núi khoanh chân ngồi xuống.

Hắn hít sâu một hơi, càng nghĩ càng kinh hãi. Hồi lâu hắn mới đè nén được đủ loại ý nghĩ trong lòng, tay phải chụp vào hư không một cái. Lập tức một khe hở liền xuất hiện trước mặt hắn. Tay phải hắn lại vung lên, nguyên thần của lão già mặc tử y hiện lên trong tay hắn.

Không chút do dụ, thần thức của Vương Lâm trực tiếp lan ra, vờn quanh đầu của nguyên thần đang hôn mê kia, sau đó chui vào. Lập tức một loạt ký ức trong thời gian ngắn bị hắn rút ra.

- Phong tiên giới, Vân Hả tinh vực

Hai mắt Vương Lâm lập tức tỏa sáng, lộ vẻ suy tư, một lát sau sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

- Vân Hải tinh vực....

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm lại một lần nữa dò xét trí nhớ của nguyên thần, tìm kiếm hướng đi tới Vân Hải.

Sau khi tìm hiểu kỹ, Vương Lâm thu hồi thần thức, khoé miệng mỉm cười.

- Vân Hải tinh vực này kết cấu hoàn toàn bất đồng với là Thiên tinh vực, nhưng lại cực kỳ thích hợp với ta...con cả Phong tiên giới, không ngờ tràn ngập Văn Thú... không ngờ được trong tứ đại tiên gioi, chỉ có Vân Hải này là rào cản không gian yếu kém nhất, chỉ cần một trận pháp đặc thù là có thể xuyen qua.

Ánh mắt Vương Lâm chat lóe lên. nhìn thoảng qua nguyên thần trong tay. cực kỳ can than phóng an nguyên thần này. sau đó thu vào trong tui trir vat.

- Nguyên thần này có thể dùng tiên thuật của Thanh Thủy sư huynh làm Lộ Dẫn. Hiện giờ chỉ còn thiếu trận pháp kia. May mà tài liệu chế tạo trận pháp cũng không quá kho tìm chỉ cần nghiên cứu thấu triệt thì ta có thể bắt tay vào bố trí. Nếu mọi chuẩn bị của ta đối với Thác Sâm không hiệu quả thì Vân Hải sẽ là lựa chọn cuối cùng của ta!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, đứng dậy, hít thật sâu một hơi nhìn về hướng Chu Tước thánh tông, thì thào:

- Lúc này lão Thánh Hoàng đang chờ ta, La Thiên Tinh vực, các thế lực trong Liên Minh Tinh vực, Thi Âm tông, các người đều có ngọc giản Vương Lâm ta đưa cho, sợ là đều muốn đục nước béo cò... Trên thực tế các người cũng dùng phân nửa roi. Vương Lâm đúng là có mục đích khác, muốn đem toàn bộ các người kéo tới vùng đất của Cổ Thần, không để cho các người có tinh lực đi phá hoại kế hoạch cứu Thanh Long Thánh Hoàng của Tứ Thánh Tông ta! Không biết một kế này của ta các người có thể phát hiện ra hay không!

Hắn muốn đi gặp Vương Nham và Hổ Quyền một lần nữa, còn có Cổ Ma Tháp Già bị Thái Cổ Thánh khí huyết phong ấn! Mà ngay vào lúc này, trong trung tâm Liên Minh Tinh vực, tổng bộ của Tu Chân Liên Minh, có một chuyện kinh thiên đột nhiên xảy ra, khiến ngay cả đại trận phong tỏa bên ngoài cũng chấn động kịch liệt! Cùng lúc đó bên trong tinh vực bị thiêu đốt ở Chu Tước Thánh tông, nhục thần của lão Thánh Hoàng đang ngồi trên tảng đá màu trắng đột nhiên mở bừng hai mắt. Nhưng lập tức bên ngoài hai mắt có một đám máu bắn ra.

- Vương Lâm. mau tới gặp ta!! Nhanh!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1109: Thánh Hoàng qua đời

Trong nháy mắt khi lão Thánh Hoàng dùng thần niệm truyền tin thì Vương Lâm đang ở bên ngoài tinh vực bị thiêu đốt đột nhiên thân thể run lên. Hắn ngẩng phắt đầu, sắc mặt lập tức biến đổi.

Đều là Chu Tước Thánh Hoàng, cũng tự luyện thẩn thông Cửu Huyền Biến, hắn cùng với lão Thánh Hoàng hiển nhiện có một phương thức truyền thần niệm đặc biệt. Vương Lâm không hề do dự chút nào, thân thể lập tức nương theo phù chú, cả người giống như sét đánh lao thẳng vào tinh vực đang bị thiêu đốt.

Tốc độ hắn cực nhanh, chỉ vừa tiến vào trong tinh vực bị thiêu đốt liền lập tức bước nửa bước về phía trước, thi triển súc địa thành thốn đột nhiều biến mất.

Trong thời gian ngắn, bên ngoải tảng đá màu trắng nơi lão Thánh Hoàng ngồi có một loạt gợn sóng hiện ra, thân ảnh Vương Lâm từ trong đó bước ra, liếc mắt một cái liền nhận thấy hai mắt đầy máu tươi của lão Thánh Hoàng

Tử khi trong cơ thề1ão Thánh Hoàng tản ra, không cần thần thức Vương Lâm cũng có thể cảm nhận được tử vong đang muốn dữ tợn đoạt đi sự sống của lão Thánh Hoàng

- Tiền bối

Đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ bi ai, bước về phía trước nửa bước, mà miệng muốn nói gì đó. Nhưng hoàn cảnh này dù hắn có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói lên lời.

Lão Thánh Hoàng ngẩng đầu, trong đôi mắt chảy máu đen dường như có một tia sáng trong đó.

- Sư huynh Thanh Thủy của ngươi xác thực là ở trong tổng bộ của Tu Chân Liên Minh. Mấy năm trước đại trận của Tu Chân Liên Minh mở ra là có liên hệ trực tiếp với hắn...hắn không chết...nhưng hắn điên rồi!!

Tổng bộ của Tu Chân Liên Minh vô số năm qua không ngờ ẩn dấu một bí mật kinh thiên. Đám người Huyền Trọng Từ năm đó lần đầu tiên tới Vũ Tiên Giới chẳng những đạt được đại bộ phận truyền thừa mà còn phát hiện ra một ít vật thần bí. Vô số năm qua bọn họ vẫn không ngừng nghiên cứu...

Việc này sợ rằng Côn Hư cảnh cũng không biết. Nhũng vật thẩn bí đó quá mức trong đại, thậm chí có thể gây nguy hại cho tứ đại tiên giới! Vương Lâm, ngươi nhanh chóng cứu Thanh Long Thánh Hoàng, sau đó đem ngọc giản này lập tức chuyển tới Côn Hư cảnh! Việc này quá mức kinh hãi rồi! Tu vi của ngươi không đủ, tuyệt đối không nên dính vào!

Lão Thánh Hoàng nói những lời này như trăn trối, một hơi nói nhiều như vậy không khỏi thở dốc. Nhưng hắn vẫn gắng gượng giơ tay phải lên điểm lên mi tâm mình một cái. Lập tức bên trong nguyên thần liền biến áo ra, tung bay bên ngoài thân thể, nhìn thật sâu vào Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ hiền lành

- Vương Lâm, tư thu xếp đi. Lão phu không thể giúp đươc ngươi nữa...

Hắn vừa nói xong nguyên thẩn liền tản ra một luồng ánh sáng nhu hòa, nhưng trong nháy mắt ánh sáng nhu hòa đó liền biến thành chói mắt, xuyên thấu vạn trượng về bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, ánh sáng này dường như đạt tới cực hạn Vương Lâm thấy hoa mắt, không ngờ nhìn thấy nguyên thẩn của lão Thánh Hoàng hóa thành một tia sáng rồi dần dần tiêu tán. Hắn nhìn thấy rõ ràng trong

khoảnh khắc tiêu tán, nguyên thần của lão Thánh Hoàng lộ ra vẻ được giải thoát.

Ở vị trí tiêu tán xuất hiện hai vật! Một là một ngọc giản màu đỏ, còn có một tinh thể to bằng nắm tay! Tinh thể này bên trong có tiên khí tinh khiết chuyển động chậm rãi tận ra bốn phía

Vương Lâm trầm mặc, về bi ai trong mắt càng đậm, yên lặng nhìn vào nơi lão Thánh Hoàng vừa biến mắt. Hồi lâu hắn thở dài một tiếng nhìn thoáng qua thân thể của lão Thánh Hoàng

Thân thể mất đi nguyên thần, sau đó lập tức bùng lên một ngọn lửa, cuối cùng hóa thành một tượng đá bốc cháy, hoàn toàn giữ lại khuôn mặt của lão Thánh Hoàng lúc còn sống. Ngoài ra ở nơi mi tâm cũng không còn dấu ấn Chu Tước.

Vương Lâm lui lại phía Sau vài bước, quỳ xuống trên tảng đã hướng về lão Thánh Hoàng dập đầu lạy ba cái. Vương Lâm hắn cả đời không bái trời, không lạy đất nhưng trước mặt Chu Tước lão Thánh Hoàng thì Vương Lâm lại lạy ba lạy tạ ơn.

Trong nháy mắt khi lão Thánh Hoàng tử vong các trưởng lão của Chu Tước thánh tông hầu như đến cám nhận được sự bi ai trong tâm thần. Bọn họ yên lặng bay ra khỏi tinh cầu, hướng về phía thân thể cũa lão Thánh Hoàng, quỳ xuống, nước mắt tuôn rơi.

- Cung tống lão Thánh Hoàng, cầu cho lão nhân gia yên nghỉ...

- Nguyện Thánh Hoàng trên trời có linh thiêng che chở cho Chu Tước thánh tông ta...

Dần dần không chỉ có bọn họ mà tất cả tộc nhân của Chu Tước thánh tông đến càm nhận được nỗi bi ai tràn ngập thiên địa này. Bọn họ biết lão Thánh Hoàng đã ra đi...

Đám tộc nhân quỳ xuống, nước mặt lặng yên chày dài

- Cung tống Thánh Hoàng

Một tiếng hô phát ra từ trong phế phủ dần dần từ trong tinh cầu tu chân truyền ra, càng ngày càng cao. Thậm chí vài pho tượng Chu Tước trên địa chủ tinh của Chu Tước thánh tông giờ phút này cũng phát ra tiếng kêu bi ai.

Một thân thể Chu Tước hư ảo, lộ ra về già nua mệt mỏi từ trong tượng đá của lão Thánh Hoàng bay ra, càng bay càng cao, cuối cùng biến mất trong tinh không hóa thành hư vô.

Từng rung trời chuyển đất, Bạch Hổ Thánh Hoàng chết trận, Huyền Vũ Thánh Hoàng phản bội, Thanh Long Thánh Hoàng sau khi mất tích, Chu

Tước lão Thánh Hoàng từng mang theo Tứ Thánh Tông vượt qua hết thảy nguy cơ, cổ gắng qua vô số ngàn năm đã qua đời.

Giờ phút này các trưởng lão bên trong Thanh Long thánh tông, Bạch Hổ thánh tông, Huyền Vũ thánh tông trong lòng đến có cảm giác, yên lặng nhìn về phương hướng Chu Tước thánh tông. Đám người này cũng quỳ xuống, tộc nhân của tam tộc cũng đến quỳ lạy.

Một luồng khí tức bi ai bao trùm toàn bộ đông bộ liên minh...

Quang vinh giờ đã theo gió bay đi, còn lại tới hôm nay chỉ là những hồi ức. Bãi bề nương dâu, chỉ còn lại quá khứ bi thương tồn tại vĩnh hằng trong lòng tất cả các tộc nhân.

Sau lúc Chu Tước lão Thánh Hoàng qua đời, trong Liên Minh Tinh Vực, La Thiên triệu tập tất cả tu sĩ, dưới sự thông lĩnh của đám người Viêm Lôi Tử, thậm chỉ còn có tư chân gia tộc duy nhất truyền thừa tư thời viễn cổ từ La Thiên chạy tới nơi này, hướng về phía Chu Tước tinh.

Một tòa Loi Tiên Điện di động theo, Xung quanh là động đảo tư Sĩ, tản mát ra uy áp vô cùng.

Không chỉ có bọn hắn, Thi Âm Tông cũng cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng, hướng thăng về phía Chu Tước tinh! Trong đội ngũ thật dài cứ mỗi đệ tử

Thi Âm Tông lại mạng theo một cỗ quan tài, từ xa nhìn lại phảng phất như là một đoàn quan tài vậy.

Hành động của hai thế lực này lập tức khiển cho các thế lực trong liên minh chủ ý, kết họp với ngọc giản đạt được trước đây, các thế lực trong liên minh thông qua mật đàm đều phái nhân mã ra! Vậy là cả Liên Minh Tinh Vực ào ào nổi sóng Một luồng khi tức hắc ám che phủ cả ánh bình minh dần dần lộ ra.

Ở một phương khác, tại Tứ Thánh Tông ở đông bộ Liên Minh Tinh Vực, cũng có các trưởng lão mang theo tộc nhân bay về hướng Chu Tước tinh. Trong Tử Thánh Tông cũng chính thức có hành động! CƠ hồ là ngay khi các thế lực khắp nơi đồng thời phủ xuống Chu Tước tinh, bên trong Chu Tước thánh tông cũng với tam tông tổng cộng có ba mươi lăm trưởng lão Toái Niết, đang ngồi khoanh chân tạo thành trận pháp, thần sắc tràn ngập vẻ ngưng trọng và cho mong.

Xung quanh và dưới thân bọn họ đều có đồ án trận pháp, chính giữa ba mươi lăm người là một trận pháp hình tròn. Giờ phút này phía trong trận pháp đó trống không, nhưng từ đó tỏa ra ba mươi lăm phương vị đến là nơi các trưởng lão đang ngồi.

Bên ngoài ba mươi lăm người này là rất đông tộc nhân của Tư Thánh Tông, dày đặc không dưới mẩy vạn người! Bọn họ cũng khoanh chân ngồi xuống, dưới thân có trận pháp, cùng liên hệ với trận pháp của ba mươi lăm trưởng lão.

Những tộc nhân này đang đợi hiệu lệnh, chỉ cần có hiệu lệnh, bọn họ sẽ phóng thích nguyên lực trong cơ thể mình không hề giữ lại, theo trận pháp dưới thân dũng mãnh tràn vào, mở ra đại trận!

Giờ phút này Vương Lâm đang đứng trong tinh không chậm rãi bước đi. Không bao lâu sau hắn đã ở phía trước một biển lưa hình tròn. Biển lửa này giống như gió lốc chuyên động, bên trong còn có tiếng Hứa Lập Quốc rống giận.

- Hứa Lập Quốc!

Vương Lâm ở bên ngoài biển lửa dừng lại, quát khẽ một tiếng! Lời này vừa thốt ra, lập tức tiếng nói của Hứa Lập Quốc trong gió lốc sững lại một lúc. Cùng lúc đó biển lứa phía trước Vương Lâm đột nhiên đi chuyền về hai phía dần dần mở ra một khe hở thật lớn. Khe hở này xuyên qua gió lốc vào tận trong cùng. Nhìn theo khe hở này có thể thấy rõ ràng thân ảnh chật vật của Hứa Lập Quốc.

Nghe thẩy tiếng nói của Vương Lâm, Hứa Lập Quốc ngẩn ra, theo tiềm thức lộ ra về a dua nhưng lập tức bị hắn áp chế xuống, sau đó trên mặt chỉ còn có vẻ giận dữ.

- Cái tên sát tinh nhà người cuối cùng cũng nhớ tới Hứa gia gia rồi. Lão tử hôm nay không để cho ngươi yên đâu!

Hứa Lập Quốc trong mấy năm nay trải qua vô số nguy cơ sinh tử, không thể không đi tìm hiểu kiếm ý viễn cổ, tư vi có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, tu sĩ Khuy Niết tầm thương hắn cũng dám đấu một trận.

Giờ phút này mang theo lửa giận bừng bừng, hắn lao tới, cả người lập tức hóa thành một đại kiếm dài hàng trượng. Hình dáng bên ngoài không ngờ lại giống với Tiên kiếm, mơ hồ có chút khí tức của Cự phú.

Hắn lao lên, ngọn lửa bên ngoài lại lùi ra, khiển cho đại kiếm do Hứa Lập Quốc hóa thành lao thẳng ra khỏi cái khe, trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lén hàn quang chẳng thèm liếc mắt nhìn đại kiếm kia một cái, tay phải vung về phía trước. Lập tức trong tinh không liền có vô tận thiên địa nguyên lực ầm ầm ngưng tụ lại, được một cái phất tay của Vương Lâm liền trực tiếp đánh tới đại kiếm kia.

Một tiếng ẩm ầm vang vọng, thanh đại kiếm liền tan nát. Vẻ mặt Hứa Lập Quốc kinh hãi lui lại phía sau, nhưng không cam lòng, gầm lên một tiếng, thân thể không ngờ lại hóa thành chín thanh đại kiểm, xoay quanh hình thành một kiếm trận tạo nên một luồng kiếm ý ngập trời một lần nữa nhằm về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hơi gật đầu. Lúc này Hứa Lập Quốc mới có bộ đang phù hợp yêu cẩu của hắn. Thân thể hắn nhoáng lên một cái đã trực tiếp đi vào trong kiếm trận kia, tay phải giơ lên tùy ý chụp một cái, lập tức bắt được một mũi đại kiếm.

Hắn hung hăng vuốt một cái, lập tức liền có những tiếng răng rắc vang lên. Toàn bộ tám thanh đại kiếm còn lại đến nát vụn nhưng kiếm ý bên ngoài vẫn chưa tiêu tan, không ngờ hóa thành tám cái đầu lâu rất lớn cắn tới Vương Lâm.

- Có chút thú vị!

Mắt phải Vương Lâm lóe lên lôi quang,bên ngoài thân thể hắn lập tức có vô tận lôi điện gào thét lao ra, quét ngang bốn phía, giống như là hàng vạn con ngân xà vậy. Tám cái đầu lâu kia lập tức tmyềI1 ra những tiếng kêu thảm thiết, sau đó đều vỡ tung.

Nắm đại kiếm còn lại trong tay, tay phải Vương Lâm dùng lực một chút. Nhất thời từ trong đại kiếm truyềnra tiếng kêu kinh hoảng của Hứa Lập Quốc:

- Chủ tử!! Chủ tử!! Tiểu Hứa tử sai rồi, không phải là cố ý, chỉ là nhiều năm như vậy không gặp chủ tư cao lớn uy mãnh, anh tuấn tiêu sái, trí dũng song toàn, khí vũ bất phàm, trên đời vô song chửng ai sánh bằng, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, anh minh thần võ, phong lưu thích thảng, ngọc thụ lâm phong người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, tài học tám đấu, thì phú năm xe, tu vi thông thiên, ân cần khả kính nên rất nhớ nhung... Nhiều năm như vậy rồi, chủ tử người cuối cùng cũng đã nhớ tới tiểu Hứa tử. Ta còn tưởng là người đã quên ta rồi chứ. Chú tử nhẹ tay một chút, nhẹ tay thôi...

Hứa Lập Quốc trời Sinh có tính nhát gan, giờ phút này bị hù dọa tới hồn phi phách tán, tất nhiên là miệng như bôi mỡ, một hơi đem hết tẩt cả từ ngữ mà mình có thể nghĩ tới tuôn ra một loạt, khiến Vương Lâm nghe thấy cũng phải ngẩn ra

Hứa Lập Quốc này lại một lần nửa cảm nhận thấy nguy cơ tử vong tới gần. Tay phải Vương Lâm giống như là thiên đạo có thể thu lẩy tính mạng hắn, chỉ cần bóp nhẹ một cái là lập tức bóp nát kiếm hồn nơi hắn đang ẩn thân.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1110: Vũ giới mở ra

- Câm miệng!

Vương Lâm chau mày quát.

Hứa Lập Quốc lập tức không dám nói thêm, chỉ là thân kiếm run lên dữ dội, nội tâm thầm nghĩ:

- Xong hết rồi, xong hết rồi. Vừa rồi không bình tĩnh suy nghĩ, dám ra tay với sát tinh. Hứa Lập Quốc ơi là Hứa Lập Quốc, ngươi nói ngươi là một ma đầu anh minh, thế nào lại xúc động như vậy!!!

- Lần này tế luyện một lần coi như xong, ta sẽ xem xét biểu hiện của ngươi sau này. Nếu còn dám phản nghịch thế này nữa thì ta sẽ trực tiếp xóa kiếm hồn của ngươi!

Tiếng nói lạnh như băng của Vương Lâm rơi vào tai Hứa Lập Quốc tựa như gió xuân mơn man. Trái tim kinh hoảng lập tức bình tĩnh trở lại, vội nói:

- Chủ tử ngài thật sự là anh...

Không đợi hắn nói xong, Vương Lâm liền vung tay phải lên, ném đại kiếm này vào trong túi trữ vật, không thèm nghe Hứa Lập Quốc càng ngày vỗ mông ngựa càng khoa trương này nữa.

Thu lại Hứa Lập Quốc, thân thể Vương Lâm bước một bước, lập tức biến mất hoàn toàn. Trên một tu chân tinh trong Chu Tước thánh tông, Tháp Sơn thủy chung vẫn ngồi khoanh chân đả tọa, bên cạnh có đặt một tấm da thú, dùng máu tươi phối hợp với lực lượng của phù văn trong cơ thể vẽ một bức tranh.

Đang vẽ, đột nhiên tay phải Tháp Sơn run lên, ngẩng đầu lên thì phía trước hắn, Vương Lâm không biết từ bao giờ đã hiện ra, bình tĩnh nhìn hắn.

- Chủ nhân...

Tháp Sơn trầm mặc một lúc rồi thấp giọng khổ sở nói.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía xa xa, hồi lâu sau mới bình tĩnh nói:

- Ngươi đã khôi phục thần trí, không nên gọi ta là chủ nhân nữa.

Trên mặt Tháp Sơn lại càng lộ vẻ khổ sở , nhẹ giọng nói:

- Năm đó nhờ chủ nhân mà ta có thể sống tới ngày hôm nay, đại ân này Tháp Sơn sẽ không quên.

Vương Lâm thở dài nhìn Tháp Sơn nói:

- Khi nào sẽ đi?

Thân thể Tháp Sơn chấn động, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, trầm mặc trong chốc lát rồi cười khổ nói:

- Chủ nhân làm thế nào lại nhân ra?

- Ngươi từ sau khi tới nơi này vẫn luôn chế tạo phù văn. nếu không phải trong lòng có ý định rời đi thì sẽ không như vậy.

Mấy năm nay đây là lần đầu tiên Vương Lâm gặp mặt Tháp Sơn. Nhìn Tiên Vệ trước đây của mình, Vương Lâm trong lòng không khỏi dâng lên những cảm xúc phức tạp.

Tháp Sơn gật đầu, thấp giọng nói:

- Ta muốn tới La Thiên gặp tộc nhân ta một lần! Chủ nhân, những phù văn này ngoài thứ ta cần dùng, ta còn vì người mà chế tạo ba đạo, đó là tốc, băng, phong!

Hắn vừa nói vừa lấy ra từ trong lòng ba tấm da thú, đứng dậy cung kính giao cho Vương Lâm.

Ba tấm phù này là hắn dùng một loại da thú rất hiếm để chế tạo, tác dụng so với những phù văn tầm thường cao hơn gấp mấy lần.

Vương Lâm nhìn Tháp Sơn, tiếp nhận ba tấm phù chú này, nhẹ giọng nói:

- Lúc này Liên minh Tinh vực rất loạn, ngươi đi đường cẩn thận!

Tháp Sơn nhìn về phía Vương Lâm, gật đầu vâng dạ.

- Nếu ở Thanh Linh tinh mà có gặp đồ đệ ta thu nhận năm đó thì thay ta chiếu cố cho nó một chút.

Vương Lâm nhìn thật sâu Tháp Sơn một lần nữa, xoay người rời đi.

Mãi cho tới khi Vương Lâm đi rồi, Tháp Sơn vẫn yên lặng quỳ trên mặt đất, hướng về phía Vương Lâm vừa rời đi dập đầu một cái, trên mặt lộ ra nét kiên nghị, thu hồi tất cả da thú, hít thở sâu một hơi sau đó đứng dậy bao vào trong tinh không.

Lần này tới Vũ Tiên Giới cứu Thanh Long Thánh Hoàng, Tư Đồ nam hiển nhiên là muốn đi theo. Độc tố trong cơ thể hắn dù sao cũng chưa hoàn tàn bức ra, nếu không có giải dược thì thủy chung vẫn rất phiền toái.

Khi Vương Lâm còn đang di chuyển thì Tư Đồ Nam đã ở chỗ ba mươi lăm trưởng lão của Tứ Thánh Tông. Hắn ngồi phía sau một trưởng lão. Người này chính là người những năm gần đây giúp Tư Đồ Nam khử độc.

Tư Đồ Nam khoanh chân ngồi một chỗ, thần sắc nghiêm túc nhưng trong lòng lại đang nghĩ đủ mọi chuyện. Lần này nếu có thể hoàn toàn giải được độc tố thì nhất định phải kéo Vương Lâm tới Phương Loan tinh báo thù! Tư Đồ Nam hắn những năm gần đây chịu bao nhiêu thống khổ thì phải khiến cho đám nữ tu ở Phượng Loan tinh kia chịu gấp cả chục cả răm lần.

Trong phạm vi Chu Tước thánh tông, còn có một số tinh cầu hoang dã không thích hợp cho tu sĩ tồn tại. Trên những tinh cầu hoang dã đó tràn ngập độc khí, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, uy lực độc khí này rất lớn.

Giờ phút này nơi Vương Lâm xuất hiện chính là một tinh cầu hoang dã như vậy. Trên tinh cầu này không có một loài thực vật nào, thậm chí cả sinh linh hầu như cũng không có, chỉ có một mảnh màu đen hoang vu, tản mát ra nhiệt độ nồng đậm.

Hắn đi vào trong màn sương đen liền cảm thấy một tia độc khí dung nhập trong sóng nhiệt chậm rãi tràn tới. Trong phiến hoang vu này không phải là một vùng đất bằng phẳng mà có núi non trùng điệp, cũng có nhiều thung lũng.

Vương Lâm nhìn về phía trước, chính là một thung lũng, từ trên nhìn xuống chỉ thấy một vùng đen kịt, có sóng nhiệt bốc lên, thổi mái tóc bạc trắng của hắn tung bay.

- Vương Lâm bái kiến Vân Tiên đạo lữ nhị vị tiền bối.

Tiếng nói của Vương Lâm vang vang truyền tới, ôm quyền đứng đó.

Sau khi tiếng nói hắn phát ra, trong thung lũng lập tức có một đạo kiếm quang gào thét lao ra, hướng thẳng tới phía Vương Lâm. Trên mặt Vương Lâm lộ một nụ cười, vẫn không lui lại phía sau mà ánh mắt lóe lên nhìn ại. Mũi kiếm kia tới gần, nhất thời hóa thành một bóng người. Người này thoạt nhìn thì là một trung niên, tướng mạo anh tuấn, nhưng sắc mặt tái nhợt, giờ phút này nhìn Vương Lâm, trên mặt cũng nở nụ cười.

- Vương Lâm, hai vị tiền bối biết ngươi tới rồi, theo ta đi xuống đi.

Nam tử này chính là Chu dật. Chu Dật thần sắc như thường, nhẹ giọng nói:

- Nơi này lúc đầu ta cũng hơi cảm thấy không thích ứng, nhưng lúc này lại không ngại. Vương Lâm... Ngươi lần này tới nghe nói là để cứu Thanh Long Thánh Hoàng phải không?

Chu Dật do dự một chút rồi hỏi.

Vương lâm lắc đầu, nhìn về phía Chu Dật, thần sắc cung kính nói:

- Trừ việc cứu Thanh Long Thánh Hoàng ra còn có chuyện tình của tiên đế Thanh lâm. Chỉ có thức tỉnh Thanh Lâm thì Thanh Sương mới có cơ hội sống lại.

Chu Dật nghe nói vậy thần sắc lộ vẻ kích động, nhìn Vương Lâm, cảm kích nói:

- Cám ơn!

Thần sắc Vương Lâm hơi phức tạp, lắc đầu không nói. Chu Dật ngẩn ra, lập tức nghĩ tới điều gì đó, thần sắc cũng trở nên ảm đạm, cùng trâm ngâm với Vương Lâm sau đó nhẹ giọng nói:

- Ngươi cũng giống ta. chỉ là ta còn có ngươi trợ giúp còn ngươi thì không ai trợ giúp... Chu đại ca vô năng không thể giúp được ngươi.

Vương Lâm trầm mặc, không nói chuyện nữa.

Không bao lâu sa, hai người đã đi tới đáy thung lũng. Ở nơi này có người đã lấy đại thần thông nghịch chuyển càn khôn, không ngờ lại tách được độc khí và nhiệt độ cao ra, tạo thành một thế ngoại đào viên.

Một con sông nhỏ lững lờ trôi, không biết là chảy tới đâu. Bên bờ sông không xa có mấy căn nhà gỗ. Trên mặt đất còn có một mảnh cỏ xanh,

trên đó còn có một chút hoa cỏ nở rộ.

Vương Nam đang ngồi khoanh chân bên bờ sông, mỉm cười nhìn ái nữ Hồ Quyên đang ở bên bờ sông. Hồ Quyên lúc này giống như một hài tử, hai chân đang vung vẩy trên mặt sông, tạo nên những làn sóng gợn lan đi.

- Vãn bối Vương Lâm xin ra mắt hai vị tiền bối.

Vương Lâm sau khi tới tấm màn tách nhiệt độ cao và độc khí ra liền đứng lại, cung kính ôm quyền nói.

Vương Nham nhìn Vương Lâm một cái cười nói:

- Nói ra nguyên nhân Liệt Vân tử đánh lén ngươi xem, nếu không nói thì sẽ không tha!

Hồ Quyên ở bên kia bờ mỉm cười, uyển chuyển vén mấy sợi tóc, khẽ cười nói:

- Vương lâm, chuyện này hắn đã giữ rất lâu trong lòng, luôn cảm thấy với thân phận của hắn mà đi đánh lén một vãn bối thì quả thật quá dọa người rồi.

Vương Lâm mỉm cười. Hắn cũng biết Hồ Quyên Vương Nham sau khi trải qua trận đánh ở vùng đất Yêu linh đối với mình đã thật sự thân cận, không coi mình là ngoại nhân nữa. Chuyện liên quan tới vụ đánh lén kia Vương Nham thật ra chắc cũng không phải để ý lắm.

Giờ phút này nghe vậy Vương Nham liền giải thích qua một lượt. Vương Nham sau khi nghe xong cũng không hỏi tới việc này nữa.

- Năm đó ở vùng đất Yêu linh vãn bối nghe tiên đế Thanh Lâm nói tới ba thứ, Vũ giới tôn điện, nguyên thần tinh thề, máu Thanh Sương, trong đó vãn bối đã có hai thứ, chỉ có duy nhất Vũ giới tôn điện là..

Vương Lâm nói tới đây dừng lại một chút nhìn về phía Vương Nham. Vương Nham gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc nói:

- Mấy năm nay ta cũng nhớ lại một chút Vũ giới năm đó, có tôn điện! Đó chính là nơi sư tôn năm đó thành đế, việc này trước đây ta cũng đã nói cho ngươi, lần này ngươi tới đây chẳng lẽ là muốn...

Vương Nham nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, than nhẹ sau đó nói tới chuyện lão Thánh hoàng lấy được vũ tinh nói ra. Vương Nham nghe vậy động dung, ngay cả Hồ

Quyên cũng không nghịch nước nữa, đứng dậy xỏ giầy đi tới bên cạnh Vương Nham.

Hai người nhìn nhau. Vương Nham trầm giọng nói:

- ÂN của Chu Tước Thánh Hoàng vợ chồng ta ghi nhớ trong lòng. Nếu Thanh Long Thánh Hoàng thực sự ở Vũ Giới thì hai chúng ta sẽ trợ giúp để cứu hắn, cũng xem như là báo đáp ân Chu Tước Thánh hoàng mang Vũ tinh tới.

Vương Lâm gật đầu. Vương Nham và Hồ Quyên hai người thu thập đơn giản một chút, cùng với Chu Dật theo Vương Lâm rời đi, tiến thẳng vào tinh không.

Về phần thân thể của Thanh Lâm thì vẫn được Vương Nham bảo tồn.

Trên Chu Tước thánh tông, ở trong trận pháp, giờ phút này mọi người đang yên lặng chờ đợi. Đúng lúc này đột nhiên trong tình không có bốn đạo cầu vồng gào thét lao tới, trong nháy mắt đã tới gần trận pháp, hóa thành mấy người Vương Lam, Vương Nham.

Vương Lâm không dừng lại mà trực tiếp bước từng bước vào trong trận pháp, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt lóe lên ánh sáng, quát khẽ nói:

- Khai trận!

Vừa nói tay phải hắn vừa chụp vào hư không một cái. Lập tức trước người hắn liền xuất hiện một cái khe, bên trong bay ra một tinh thể có tiên khí lượn lờ. Cùng lúc đó, mấy vạn đệ tử Tứ Thánh Tông nơi này đồng loạt nhắm mắt, toàn bộ tu vi trong cơ thể ào ào truyền vào trong pháp trận dưới thân. Lập tức từng đạo ánh sáng từ trong trận pháp này nhanh chóng lóe lên.

Sau khi ánh sáng này đã đạt tới một mức độ nhất định, nhất thời liền theo trận pháp ngưng tụ lại trận pháp dưới thân ba mươi lăm trưởng lão. Ngay sau đó những trận pháp này cũng tản mát ra ánh sáng. Bọn họ hầu như cùng một lúc bắt quyết, tu vi điên cuồng vận chuyển, dung hợp với nguyên lực của mấy vạn đệ tử bốn phía, hóa thành ba mươi lăm phần, đồng loạt hướng về phía Vương Lâm ở trung tâm mà tiến tới, trong khoảng thời gian ngắn lao thẳng tới tinh thể kia. Tinh thể đó lập tức bộc phát ra ánh sáng chói mắt, từ bên trong tràn ra một cỗ tiên lực không thể tưởng tượng, hóa thành một cột sáng trực tiếp lao thẳng lên trời cao, tạo nên tầng tầng sóng gợn không ngừng lan tỏa về bốn phía.

Trên bầu trời vang lên những tiếng động ầm ầm. Đại môn Vũ giới chậm rãi mở ra trên bầu trời chủ tinh của Chu Tước thánh tông. Trong nháy mắt này, trong toàn bộ Liên minh Tinh Vực, hầu như tất cả tu sĩ đạt tới tu vi nhất định đều cảm thấy tinh không dao động từng trận. Người đã quen thuộc liếc mắt một cái là có thể nhận ra ở một góc của Liên Minh Tinh Vực. Chỉ là La Thiên, Thi ÂM Tông và các thế lực trọng điểm của Liên minh Tinh Vực đều đặt ở trên Chu Tước tinh, đối với việc Vũ Tiên Giới đột nhiên mở ra này tuy ngạc nhiên nhưng cũng không rảnh mà phân thần đi vào.

- Lần trước ta tới Vũ Tiên Giới đã thấy nơi này đang bất ổn, sụp đổ trong phạm vi lớn. Lần này cứu Thanh Long thánh hoàng phải thật nhanh.

Vương Lâm lưu lại lời nói, thân thể nhoáng lên hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía đại môn của Vũ Tiên Giới trên bầu trời. Phía sau hắn, ba mươi lăm trưởng lão Toái Niết bay theo. Đám người Tư Đồ Nam, Vương Nham, Hồ Quyên cũng theo sau.

Có một người thậm chí Vương Lâm cũng không phát hiện ra hóa thành một đạo ngân quang nhảy vào trong Vũ Tiên giới. Người này chính là nữ thi mặc ngân y. Đồng thời vào lúc này, ở một tinh cầu xa xôi tại bắc bộ của Liên Minh Tinh Vực, mặt đất đột nhiên chấn động, nứt thành hình chữ thập. Từ trong đó bay ra một lão giả tóc bạc tang thương . Khuôn mặt người này bị mái tóc bạc che khuất, không thấy rõ tướng mạo. Trước người hắn lóe lên tinh quang, có Vũ đỉnh biến ảo ra.

- Vương Lâm... ngươi trốn không thoát khỏi sự tính toán của lão phu!

Giờ phút này gió thổi lên, khiến mái tóc rối bời trước mặt lão bay sang một bên, lộ ra tướng mạo, bất ngờ lại là...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1111: Tác Sâm

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng rơi trên mặt đất xua tan đi đêm tối. Sáng sớm khiến Lưu Vân thành dần dần trở nên huyên náo. Các cửa hàng lần lượt mở hàng, nhất là khu phố ăn uống ở phía thành tây, tiếng rao vang lên bốn phía.

Những chảo dầu sôi sùng sục, các loại thức ăn được xào nấu trong nồi. Còn đủ loại quà bánh ăn vặt khiến cho ngã tư đường này mỗi lúc sáng sớm lại vô cùng náo nhiệt.

Quán của Tằng Thủy Sơn bán chính là rượu. Đừng thấy bây giờ mới là sáng sớm nhưng rượu nhà bọn họ rõ ràng là lãnh đạm ngon miệng, sáng sớm uống chẳng những không say người mà ngược lại còn khiến thần thanh khí sảng, rất được người ta hoan nghênh.

Thủy Sơn năm nay đã năm mươi tuổi, cầm cái tẩu ngồn một bên nhìn mấy tiểu nhị không ngừng bận rộn, khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn lộ ra nụ cười.

Một vị trung niên vừa mới uống xong một bầu rượu, quơ quơ bầu rượu trong tay, uống một hớp lớn, hướng về phía lão cười nói:

- Tằng thúc, rượu nhà thúc dạo này mùi vị không tốt như trước, có phải là dạo này bớt nguyên liệu không?

Lão Tằng trừng mắt, phun một ngụm khói, hừ một tiếng nói:

- Bậy bạ, nhà ta...

Không đợi lão Tằng nói xong, người trung niên kia liền cười nói:

- Rượu nhà lão là truyền lại đời đời đã ngàn năm qua. nghe nói lúc đầu đã có một vị tiên nhân từng uống qua và khen ngợi. Tằng thúc à, những lời này thúc hầu như ngày nào cũng nói một lần. Được, cháu phải đi làm việc đây, không nghe thúc nói nữa đâu.

Hán tử trung niên kia cầm bầu rượu, cười hì hì rời đi.

- Đồ trẻ ranh không hiểu chuyện. Rượu nhà ta đích xác là hơn một ngàn năm trước đã được một vị tiên nhân uống hơn sáu mươi năm đó!

Lão Tằng hung hăng rít một hơi thuốc, lẩm bẩm.

Trong nhà hắn cho tới nay vẫn thờ phụng mấy cái tượng khắc gỗ. những cái tượng này đã có hơn một ngàn năm, chính là do vị tiên nhân ở bên cạnh nhà của tổ tiên hắn lưu lại cho! Thứ này đã được dòng họ nhà hắn truyền xuống bao đời nay. Theo truyền thuyết, dòng họ nhà hắn vốn cũng không phải ở Lưu Vân thành này mà trong một trận tuyết tai mới di chuyển tới đây.

Trong truyền thuyết còn nói, tổ tiên nhà bọn họ đã từng ở với vị tiên nhân kia tới hơn sáu mươi năm, cũng là đại ân nhân của Tằng gia.

- Tổ tiên Tằng Đại Ngưu, sống tới một trăm ba mươi bảy tuổi, trước khi rời khỏi thế giới này còn mãi nhớ mong vị tiên nhân. Việc này đời đời truyền lại, còn có thể là giả sao!

Tằng lão hán nheo nheo tròng mắt, gõ gõ đầu tẩu xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc hơi tự hào.

Nhưng rất nhanh, lão lại vuốt vuốt hai tròng mắt, cẩn thận nhìn bầu trời, dần dần há to miệng.

Trên bầu trời, vốn dĩ bốn ngàn dặm là khoảng không, ánh mặt trời chiếu khắp nơi. Nhưng trong thời gian ngắn, dùng bằng mắt thường cũng có thể thấy bầu trời như bị cuộn sóng, quét về bốn phía.

Những tiếng ầm ầm như tiếng sấm rít gào quanh quẩn không ngừng. Trong nháy mắt ngã tư đường đang tràn ngập huyên náo lập tức an tĩnh lại. Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Ngay sau đó, khi sóng gợn đánh sâu về bốn phía đã trôi qua, những đạo cầu vồng đột nhiên từ trên không trung xuất hiện, giống như là những đạo lưu tinh nhanh chóng rơi xuống. Những đạo trường hồng này dễ dàng phá rách bầu khí quyển, hóa thành một đám tu sĩ.

- Tiên... tiên nhân!!

Đám phàm nhân trên mặt đất lập tức kinh hô. Cả đám người trở nên run rẩy, càng vội vàng chui vào trốn trong phòng ốc không dám ra.

- Không nên kinh nhiễu đám phàm nhân này. Nhanh đi tới Tu Ma hải tụ họp.

Một tiếng nói uy nghiêm như tiếng sấm quanh quẩn. Cùng lúc đó đám tu sĩ vừa bay tới không dừng lại mà phóng về phía xa xa.

Đồng thời trong lúc này, trên bầu trời cả Chu Tước tinh, cơ hồ ở vị trí nào cũng có một cảnh tượng tương tự xuất hiện. Kinh biến trên bầu trời lập tức khiến đế quốc ở phàm trần kinh hoảng, đều ngơ ngác nhìn bầu trời, thân thể không biết phải làm thế nào cho phải.

May mắn là những tiên nhân từ trên trời giáng xuống vẫn chưa có bất cứ thương tổn gì mấy phàm nhân mà chỉ vừa xuất hiện liền lập tức đi xa.

Tu sĩ bản thổ của Chu Tước tinh hiển nhiên cũng phát hiện ra cảnh tượng này nhưng không có ai có dũng khí bay lên chất vấn một câu. Mặc dù là những người có tu vi Hóa Thần hay Anh biến thì cũng không dám. Đám người trên bầu trời này tùy tiện lôi ra một người tu vi cũng đều cao thâm đến mức khiến tâm thần mọi người run rẩy, càng không phải nói trong đó có những người cơ hồ chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến người ta sụp đổ.

Dù ở Chu Tước tinh không có nhiều tu sĩ Vấn Đỉnh lắm nhưng họ cũng đang kinh ngạc nhìn lên bầu trời, tâm thần rung động! Thần sắc Chu Vũ Thái âm trầm. Những đạo cầu vồng trên bầu trời rất ít những người có khí tức mà hắn có thể đối phó. Còn lại rất nhiều người mà khí tức khiến hắn phải hít sâu một hơi.

Những tu sĩ này gồm nhiều thế lực nhưng không có ai chú ý tới tu sĩ bản thổ của Chu Tước tinh mà lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng tới Tu Ma hải.

Cả bầu trời dường như bị những đạo cầu vồng dày đặc che phủ. Một lát sau một cái bóng lớn lại chậm rãi xuất hiện trên bầu trời. Mặt trời ở phía xa xa nơi chân trời bị một bóng đen khổng lồ che phủ. Dần dần mặt đất bị bao phủ một nửa trong bóng tối.

Bóng đen này chính là tòa đại điện của Lôi Tiên điện. Bọn họ không hạ xuống Chu Tước tinh mà vờn quanh tinh không của Chu Tước tinh. Dù sao thì Chu Tước tinh này cũng chỉ là một viên phế tinh, không thể thừa nhận dao động trong thiên địa khi Lôi Tiên điện phủ xuống.

Sau khi bóng đen này xuất hiện không lâu, lại có một cái quan tài bằng gỗ lớn từ trên trời giáng xuống. Bên cạnh cái quan tài này lại có rất nhiều quan tài nhỏ, bốn phía dày đặc tu sĩ.

Trên đường đi tới Tu Ma hải, hiển nhiên có tu sĩ liếc mắt một cái liền thấy trên mặt đất có một pho tượng khổng lồ như thế này. Nhìn kỹ thì lại thấy người được khắc tượng có hơi quen quen, nhất thời hắn không suy tư nhiều lắm, hừ lạnh một tiếng, khi đi ngang qua liền giơ tay một cái về phía pho tượng này.

Nhưng ngay khi tay phải hắn sắp hạ xuống thì một tiếng nói của nữ tử từ phía sau lưng hắn truyền tới.

- Dừng tay.

Tu sĩ này sửng sốt, quay đầu nhìn lại trầm giọng nói:

- Tây Tử Phượng, ngươi có ý gì đây.

Nữ tử vừa nói đúng là Tây Tử Phượng. Nàng lạnh lùng nhìn tu sĩ kiệt ngạo kia, bình tĩnh nói:

- Ngươi nhìn kỹ xem người mà pho tượng này khắc là ai?

Nói xong liền không thèm để ý tới người này nữa mà phức tạp nhìn thoáng qua pho tượng này, trong lòng ai oán, sau đó rời đi.

Tu sĩ kiệt ngạo kia nhíu mày, ngưng thần nhìn lại phía pho tượng, càng nhìn càng thấy quen. Một lát sau hắn như thấy sét đánh ngang mày, hít sâu một hơi cất giọng thất thanh:

- Đây.. đây là nhất, nhất, nhất chánh phẩm lôi tiên Hứa Mộc.

Dù là La Thiên đã hủy đi tư cách chánh phẩm lôi tiên của Vương Lâm nhưng năm đó trận đánh của Vương Lâm tranh đoạt lôi tiên khiến uy danh hiển hách cũng không thể ngắn ngủi vài năm là có thể quên được.

Tu sĩ này cảm thấy da đầu tê dại. Hắn biết Hứa Mộc là được gọi là Ma đạo tử, giết chóc ngập trời, còn lâu mới là đối tượng hắn có thể trêu chọc. huống hồ đây cũng chỉ là một pho tượng, nghĩ lại cũng không tránh khỏi có gây tổn âm đức. Hắn liền không nói một lời, vội vã chuyển thân bay đi.

Nhận ra pho tượng này còn có đám người Viêm Lôi Tử, đám người của Thi Âm Tông. Một tiếng hiệu lệnh truyền ra, lập tức không có bất cứ kẻ nào có ý nghĩ phá hoại pho tượng này nữa.

Thi ÂM Tông, La Thiên, Liên Minh Tinh Vực, đủ loại thế lực tề tụ của Chu Tước tinh đều biết tin tức, đi thẳng tới Tu ma hải. Chu Tước tinh vốn không lớn, tu sĩ bay nhanh và thuấn di rất nhanh đã tới Tu Ma hải.

Trên thực tế tu sĩ của các thế lực tiến vào Chu tước cũng không nhiều, tới nơi này chỉ khoảng bảy ngàn người. Bọn họ chỉ là nhóm đầu tiên vào điều tra. Dù sao ngọc giản Vương Lâm cấp cho dù là độ tin cậy có lớn nhưng vẫn còn phải kiểm chứng lại.

Lại càng có nhiều tu sĩ đứng tràn ngập ngoài tinh không của Chu Tước tinh, cách biệt với nhau, lẳng lặng đợi nhóm đầu tiên tiến vào mang tin tức trở về.

Cấm chế ở ngoài vùng đất Cổ Thần dưới con mắt của nhóm tu sĩ dò xét không hề có tác dụng gì, thế như chẻ tre trực tiếp tiến tới. Nhưng ngay lúc những tu sĩ đó đi qua Toái Tinh Hoàn tới nơi cửa vào vùng đất của Cổ thần thì trong nháy mắt khi tiến vào vùng sáng kia, lập tức có một tiếng rít gào truyền ra.

Nơi này vốn có những tảng đá lớn trôi nổi lơ lửng, nhưng đột nhiên những tảng đá dưới chân đám tu sĩ ầm ầm sụp đổ. Trong vùng đen tối phía dưới chân, một đôi mắt hung ác lóe sáng lên.

Nơi này chính là nơi năm đó Vương Lâm suýt chết, cũng là nơi sớm nhất Lôi Oa hiện thân. Giờ phút này mãnh thú tụ tập ở đây không rõ số lượng. Chúng đang lẳng lặng chờ đợi.

Nơi cửa vào chỗ của Cổ Thần trong Tu Ma hải truyền ra một tiếng gào vang vọng, làm cho tu sĩ bốn phía sững lại một chút nhưng cũng không khiến bọn họ dừng lại. Lập tức đám người này lao tới, trực tiếp bước vào trong quần sáng.

Từ trong vùng đen tối vô tận bên dưới, trong nháy mắt khi thân ảnh tu sĩ thứ nhất xuất hiện, một luồng sáng màu đỏ vọt tới. Ngay khi tu sĩ này muốn hành động thì đột nhiên có một dòng điện mang màu đỏ từ phía dưới lóe lên, trong thời gian ngắn đã đánh lên người tu sĩ này.

Thân thể người này run lên, nhất thời tê rần trong chốc lát. Nhưng chỉ trong chốc lát này thôi thì luồng sáng đỏ đã tới gần, hiện ra là một con mãng xà màu đỏ dài cả vạn trượng, dớp một cái liền nuốt luôn tu sĩ này.

Một hành động này dường như là tín hiệu bắt đầu chém giết vậy. Những tiếng rít gào bắt đầu nổi lên, các loại mãnh thú từ dưới vực sâu điên cuồng lao ra, triển khai chiến đấu sinh tử với đám tu sĩ đang lục tục tiến vào. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, máu tươi như mưa, lại càng khơi dậy bản tính hung hãn tự nhiên của đám mãnh thú. Cùng với càng nhiều tu sĩ nhảy vào, trận chém giết khiến cho thiên địa nguyên lực nơi này dao động thật lớn, dần dần kinh động tới chỗ sâu nhất dưới kia. Nơi đó dù là Vương Lâm năm ấy cũng chưa từng dò xét tới, là chỗ của một thứ đã

ngủ say. Một đôi mắt đỏ rực dường như có thể xuyên thấu không gian, từ phía xa nhìn chằm chằm vào đám tu sĩ.

Đồng thời vào lúc này, bên trong huyết hải ở vùng đất của Cổ Thần, trên một cột đá thật lớn, Thác Sâm với mái tóc đỏ rực, ngón tay nhẹ nhàng cử động trên mặt đất, phát ra những tiếng động chói tai. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, bộ mặt dữ tợn lộ ra một tia cười tàn nhẫn, chậm rãi giơ tay phải lên, hướng về bên cạnh hung hăng chộp một cái.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1112: Vũ Giới kêu cứu

Dưới một trảo này, lập tức huyết hảo chỗ Thác Sâm trào lên từng đợt sóng máu. Máu tươi quay cuồng kịch liệt, phát ra những tiếng gầm thét kinh thiên.

Bên cạnh Thác Sâm, bầu trời đỏ như máu lúc này cũng vặn vẹo, dường như có một lực lượng muốn từ bên trong xông ra . Ầm ầm một tiếng, bỗng nhiên có một cái khe không gian xuất hiện trên bầu trời.

Cái khe này dài chừng vạn trượng, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, một luồng sát khí không thể tưởng tượng, dường như đã bị đè nén hàng ngàn năm lần đầu được bộc lộ ra, khiến cho cả thế giới trong huyết hải run rẩy.

Một luồng uy áp từ trong cái khe truyền ra, không ngừng ập xuống. những cơn sóng trên mặt huyết hải dưới uy áp này tản ra bốn phía. Dần dần những tia chớp gào thét lao ra, tràn ngập ở bầu trời bên cạnh cái khe.

Thác Sâm ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, tiếng nói khàn khàn tràn ra:

- Vương tộc thánh khí Diệt Thần mâu, lấy tên Thác Sâm ta, hạ xuống.

Lời này vừa nói ra, lập tức trong cái khe đột nhiên vang lên tiếng gầm thét, điện quang lóe lên. Một luồng sáng màu đỏ từ bên trong cái khe vọt ra, lao thẳng tới tay phải Thác Sâm.

Sau khi Thác Sâm bắt được, luồng sáng màu hồng này hơi giãy dụa, sau đó hóa thành một cây trường mâu đỏ sậm, từ trên thân thương lại có những luồng sáng lóe lên, tản mát ra luồng khí tức không thể tưởng tượng nổi.

Cầm thanh mâu này trong tay, khóe miệng Thác Sâm nở nụ cười khát máu, tay phải ném mạnh về phía trước. Những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Diệt Thần mâu này lao ra, không ngờ trực tiếp xuyên

thấu cả bầu trời màu máu, dường như là cả khoảng không đều bị nó làm cho sụp đổ. Khi thoát khỏi bầu trời màu máu, tốc độ của trường mâu nhanh hơn, liên tục xuyên thấu qua những vùng đất trong Cổ Thần, khi xuất hiện đã ở trong vực sâu. Tốc độ của nó quá nhanh, lại ẩn chứa một cỗ lực lượng khiến cho tu sĩ Toái niết cung phải run sợ. Trường mâu này xuất hiện liền lóe lên hồng quang. Nó như một con du long lao thẳng tới nơi này cùng với mãnh thú chém giết tu sĩ. Đám người kia ngay trong nháy mắt khi Diệt Thần mâu xuất hiện lập tức tâm thần chấn động mạnh, chưa kịp phản ứng thì đã có những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy luồng hồng quang kia lóe lên, tất cả những tu sĩ tới gần, thân thể đều ầm ầm sụp đổ , hóa thành một cơn mưa máu. Nhưng cơn mưa máu này cũng không tản ra mà lại bị hồng quang hấp thu sạch sẽ. Diệt Thần mâu căn bản là không có tu sĩ nào có thể chống nổi, cứ lóe lên là mấy ngàn tu sĩ bên cạnh liền sụp đổ hơn phân nửa. Những tu sĩ còn lại dưới sự chém giết của mãnh thú thương vong lại càng thảm trọng. Chỉ còn không tới một ngàn người lại mang theo kinh hoàng vô cùng nhanh chóng tản ra.

Hồng quang vờn quanh Diệt Thần mâu vẫn chưa truy kích những tu sĩ đang chạy trốn mà ầm một tiếng lại phá tan hư không ở nơi này, từ chỗ cửa vào vùng đất Cổ Thần lao ngược ra. Sau khi thoát khỏi vùng đất Cổ Thần, trong nháy mắt khi nó xuất hiện ở Tu Ma Hải, cả Chu Tước tinh ầm ầm chấn động. Một cỗ khí tức mênh mông không cách nào hình dung nổi lập tức tràn ngập thiên địa. Thiên địa nguyên lực ở phía trước đều liên tiếp bại lui, dường như chỗ của Diệt Thần mâu không cho phép thiên địa nguyên lực tồn tại vậy. Hồng quang hóa thành vạn trượng lóe lên. Diệt Thần mâu vọt ra khỏi Tu Ma hải, giống như là một tia sáng lao thẳng về phía chân trời. Bầu khí quyển đụng vào Diệt Thần mâu lập tức ầm ầm nứt ra, không hề có chút cản trở nào đói với Diệt Thần mâu. Nó lao vào trong tinh không. Thánh khí ngày xưa này của Cổ Thần đã hàng

vạn vạn năm chưa một lần quay lại tinh không. Các thế lực bên ngoài Chu Tước tinh lúc này dường như chỉ trong nháy mắt liền có thể cảm nhận được khí tức khiến tâm thần bọn họ rung động, vừa muốn có hành động thì lập tức Diệt Thần mâu này trực tiếp lao tới gần Lôi Tiên điện của La Thiên! Hồng mang lóe lên, Diệt Thần mâu xuyên thấu qua đại điện. Đại điện nọ run rẩy rồi ầm ầm sụp đỏ, hóa thành vô số mảnh nhỏ vỡ tung ra. Diệt thần mâu không hề dừng lại, liên tục xuyên đi. Rất nhiều địa điện của Lôi Tiên điện đều sụp đổ.

Ngay cả Thi ÂM tông cũng chịu đả kích rất lớn. Một đám quan tài bị Diệt thần mâu xuyên qua liền ầm ầm sụp đổ. Ngay cả thi thể ở bên trong cũng bị lực lượng mang tính hủy diệt kia biến thành bụi phấn. Các thế lực Liên Minh Tinh Vực lại càng thiệt hại thảm trọng. Diệt Thần mâu lao vào trong đám người, xuyên thấu một đường, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên bốn phía, hễ bị ó tới gần là tu sĩ liền lập tức mất mạng. Trong đó bất ngờ có một lão phụ Toái Niết của thế lực Liên Minh Tinh Vực. Lão phụ này dựa vào tu vi Toái Niết sơ kỳ vốn tưởng có khả năng ngăn cản Diệt Thần mâu nhưng ngay khi đang bắt quyết thì trong nháy mắt đã bị Diệt Thần mâu không để ý tới thần thông lao thẳng qua ngực. Ánh mắt lão phụ lộ vẻ không dám tin, cúi đầu nhìn thoáng qua một cái, thân thể liền ầm ầm tan rã. Ngay cả nguyên thần cũng hóa thành hư vô tiêu tan.

Đồng tử trong mắt Viêm Lôi Tử co rụt lại. hắn và lão già bên cạnh lập tức bay lên , tới thẳng Diệt Thần mâu. Tu sĩ Thi Âm Tông cũng xuất động tu sĩ bao vây Diệt Thần mâu. Ngay lúc các tu sĩ có đại thần thông đang muốn vây công Diệt Thần mâu thì nó liền nhanh chóng chuyển hướng, bay về phía xa xa, thẳng về Chu Tước tinh, đảo mắt một cái liền hóa thành hồng mang trở về Tu Ma Hải, lại chui vào trong chỗ của Cổ Thần, biến mất hoàn toàn.

Chỉ có một âm thanh khàn khàn trong nháy mắt khi Diệt Thần mâu rời đi, quanh quẩn trong thiên địa, truyền vào trong tinh không:

- Ta đang đợi các ngươi đây.

Cả tinh không yên tĩnh một mảnh. Thần sắc đám người Viêm Lôi Tử vô cùng ngưng trọng. Phía sau hắn rất nhiều lão giả lúc này sắc mặt đều tái nhợt, lộ vẻ không dám tin.

Đây... đây là cái gì!!!

- Lời của Vương Lâm kia là thật!!!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lóe lên. Mệnh lệnh của người hắn cực kỳ tôn kính ở La Thiên khiến hắn phải đi. Hơi trầm ngâm một chút, Viêm Lôi Tử quát khẽ nói:

- Tất cả tu sĩ La Thiên, cùng theo lão phu tiến vào Chu Tước tinh.

Hắn vừa nói thân thể liền nhoáng lên một cái lao thẳng vào Chu Tước tinh. Phía sau hắn, rất nhiều lão giả và đông đảo tu sĩ đều hóa thành

những đạo cầu vồng theo sau. Chỗ Thi ÂM Tông cũng trầm mặc một chút, sau đó vang lên một tiếng nói nghe như đá vụn lạo xạo.

- Thi Âm Tông xuất động.

Cả Thi ÂM Tông liền theo sau. Đám tu sĩ mang theo một khối quan tài, lao thẳng về phía Chu Tước tinh. Trước mắt tám người toàn bộ đều là hắc vụ lượn lờ, tản mát ra uy áp nồng đậm. Các thế lực Liên Minh tinh vực do dự trong chốc lát, vẫn chưa phóng tới toàn bộ mà bảo lưu lại một nửa bên ngoài. Những người còn lại đều dưới sự thống lĩnh của các tông chủ và trưởng lão liền tiến vào trong Chu Tước tinh. Đồng thời trong lúc đó, ở chỗ của Cổ Thần, trong vực sâu vô biên vô hạn, cái vật tồn tại ở nơi sâu nhất sau khi bị kinh động chậm rãi từ phía dưới dâng lên, dần dần lộ ra thân hình mơ hồ bên ngoài.

Thân ảnh này không lớn, chỉ chừng hai trượng, mơ hồ lộ ra một hình người, dường như là một tráng hán. Nhưng khiến cho người ta phải hít một hơi thật sâu, tâm thần chấn động chính là ở trên cổ tráng hán này phân ra làm hơn mười phần, ở đó không ngờ có mười tám cái cổ dài như mãng xà trăm trượng. Mỗi một cái cổ này đều có đầu, có nam có nữ, có trẻ có già. Nhìn lại thì tráng hán này cũng không phải là người mà là một mãnh thú thần bí chí cường. Ở thời kỳ thái cổ có những truyền thuyết liên quan tới con thú này. Chẳng qua truyền thuyết chưa chắc đã đáng tin. con thú này không phải là chỉ có một đầu. Thời kỳ thái cổ có một linh vật là một khối hình người do tạo hóa sinh ra, tên là Cát. Sau khi sinh ra ba ngày đã trưởng thành, lại vì muốn cắn nuốt trời cao mà bại vong. Đầu lâu của nó hóa thành máu, từ thân thể lại sinh ra một con thú tên là Cát Cùng. Con thú này khi sinh ra chỉ có một đầu, cắn nuốt thiên địa một lần thì lại mọc thêm một cái đầu, thần thông tăng gấp bội, có thể đấu với trời cao, ngủ say như vĩnh hằng.

Ngay lúc này trong Vũ Tiên giới, ở một chỗ quỷ dị như chỗ của Cổ Thần, nơi mà thiên địa không ngừng xuất hiện những khe nứt run rẩy.

Đoàn người Vương Lâm tu vi hoàn toàn vượt qua khả năng thừa nhận của Vũ Tiên giới, mới vừa tiến vào lập tức khiến cho mảnh nhỏ của Vũ Tiên giới sụp đổ, hình thành một luồng lực hút thật lớn , khiến cho mảnh nhỏ chậm rãi rơi ra ngoài.

Vương Lâm đứng ở nơi cao nhất, nhìn Vũ Tiên giới quen thuộc, trong mắt lộ vẻ trầm ngâm, trong đầu không ngừng nhớ lại, dần dần tìm được mảnh nhỏ năm đó truyền ra tiếng kêu cứu. Bên cạnh hắn có hơn mười ngày. Ánh mắt đám người toàn bộ đều tập trung vào Vương Lâm. Lần này đi cứu Thanh Long Thánh Hoàng bị nhốt ở nơi nào. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đột nhiên có tiếng sấm sét vang lên, lao thẳng về phía dưới. Tốc độ những người khác cũng không chậm, bay theo Vương lâm.

Nơi này không thể dừng lại, nếu không sẽ khiến cho Vũ Tiên giới sụp đổ trong phạm vi lớn. Đừng nói tới chuyện cứu Thanh Long Thánh Hoàng, ngay cả cứu Thanh Lâm cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

Cho nên hết thảy mọi hành động phải nhanh. Điểm này thì toàn bộ mọi người đều hiểu. Vương Lâm một đường bay đi nhưng không triển khai toàn bộ tốc độ mà lấy một phương thức ôn hòa, cố gắng không làm Vũ Tiên giới sụp đổ.

Dọc đường đi cũng không gặp phải bất cứ tu sĩ nào. Mặc dù có tu sĩ thông qua Vũ đỉnh tới đây nhưng vừa thấy nơi này cực kỳ không ổn định, dường như lúc nào cũng có thể bị sụp đổ thì da đầu lập tức tê dại, lựa chọn rời đi.

Thời gian không dài, ở trong Vũ Tiên Giới càng xuất hiện nhiều khe không gian. Những tiếng ầm ầm từ xa truyền lại. Hiển nhiên là ở đó lại có một mảnh nhỏ sụp đổ. Vương Lâm nhớ rõ tại mảnh nhỏ năm đó, trên mặt đất có một ngọn núi trông giống như một chiếc khóa lớn. Tiếng kêu cứu chính là từ nơi này. Giờ phút này thần thức hắn đảo qua, phát hiện ra bên ngoài ngàn dặm là ngọn núi năm đó. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, nhanh chóng bay đi.

Càng ngày càng gần . Mấy vị trưởng lão của Thanh Long thánh tông ở phía sau Vương Lâm lúc này thần sắc kích động. Bọn họ đã đợi ngày này lâu lắm rồi. Càng hy vọng lại càng sợ hãi phải thất vọng. Giờ phút này trong lòng bọn họ suy tính thiệt hơn, trái tim không thể yên tĩnh.

Một lát sau, ngọn núi như cái khóa hiện ra trong mắt mọi người.

- Năm đó chính là ở nơi này ta nghe được tiếng kêu cứu.

Vương Lâm chỉ về phía trước. Phía sau hắn, mấy vị trưởng lão Thanh Long thánh tông lập tức lao ra, bay thẳng tới ngọn núi này.

- Cứu ta... cứu ta...

Khi mọi người vừa tới lân cận thì một tiếng nói yếu ớt chậm rãi từ trong ngọn núi truyền ra. Thân thể Vương Lâm lập tức ngừng lại. Nhưng những người bốn xung quanh hắn đều không tỏ vẻ gì, dường như không nghe thấy.

- Các người... không nghe thấy tiếng kêu sao?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên , trầm giọng hỏi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1113: Phá phong

Bầu trời Vũ Tiên giới mưa bụi bay lất phất, dường như có hằng hà tro bụi che khuất khiến cho thiên địa cũng trở nên mơ hồ. Thỉnh thoảng lại có một khe hở không gian lóe lên, mỗi khi xuất hiện liền khiến cho một chút sương mù bị nó hút vào bên trong.

Phía xa xa còn có từng trận tiếng nổ ầm ì truyền tới, khiến cho tro bụi trên bầu trời như bị gió thổi, mơ hồ di động.

Ngoài những thứ đó thì Vũ Tiên giới là một không gian yên tĩnh.

Tiếng nói của Vương Lâm vang lên ở phía sau. Dù là trưởng lão của Thanh Long thánh tông lao ra nhanh nhất cũng lập tức dừng bước. Mọi người trong nháy mắt đều quay lại nhìn Vương Lâm.

- Chu Tước thánh hoàng đại nhân, người... người nghe thấy gì?

Một vị trưởng lão Thanh Long thánh tông tóc bạo phơ phơ trầm giọng nói.

Vương lâm cau mày, cẩn thận nghe lại thì tiếng kêu cứu vẫn vang lên bên tai, nức nở truyền tới. Hiển nhiên là tiếng kêu này ngoài hắn ra thì không còn ai có thể nghe thấy.

Tư Đồ Nam là người hiểu rõ Vương Lâm nhất , giờ phút này thấy hắn cau mày liền bình tĩnh nói:

- Không có tiếng nói nào cả.

- Vậy chắc là ảo giác , không sao.

Vương lâm lắc đầu, không nói tới việc này nữa.

Mấy vị trưởng lão Thanh Long thánh tông phía trước đưa mắt nhìn nhau, không nói gì nữa mà bay tiếp về phía ngọn núi. Mọi người cũng theo sát phía sau.

Vương Lâm thủy chung vẫn cau mày, nhìn chằm chằm vào ngọn núi đang tới gần. Nếu không có tin tức ở trong Thanh quang thuẫn thì Vương Lâm nhất định sẽ không cho rằng nơi này là nơi vây khốn Thanh Long thánh hoàng. Nhưng lúc này càng tới gần, không biết vì sao trong lòng hắn lại dâng lên nỗi bất an.

Đúng lúc này thì đột nhiên một trưởng lão của Thanh Long Thánh Hoàng cất tiếng nói kích động run rẩy.

- Là Thánh Hoàng đại nhân. Các người nhìn chưởng ấn này xem, chính là thần thông của Thanh Long thánh tông - Thanh Mộc Ấn.

Lão giả này bay lên không trung, kích động nhìn ở giữa lưng chừng núi đang bị một đám cây cỏ khô bao phủ.

Lời này vừa thốt lên, những trưởng lão của Thanh Long thánh tông khác lập tức tới gần, nhìn về phía chưởng ấn được khắc sâu trên ngọn núi, phía dưới đám cây cỏ khô kia.

- Mở phong ấn của núi này, cứu Thánh Hoàng.

Một vài vị lão giả liền tản ra, hai tay bắt đầu bắt quyết. Không gian của Vũ Tiên Giới lập tức chấn động. Một lượng lớn thiên địa nguyên lực bao phủ, dưới tu vi Toái niết của mấy lão giả liền tuôn ra. Cùng lúc đó, vài hư ảnh Thanh Long biến ảo ra, cất tiếng gầm kinh thiên, nhằm về phía ngọn núi này vờn quanh bên ngoài, dường như muốn nâng cả ngọn núi lên vậy.

- Lên.

Trưởng lão Thanh Long thánh tông đồng thời quát một tiếng. Lập tức những tiếng ầm ầm vang lên. Mặt đất chấn động kịch liệt, ngọn núi liền bị bốc lên. Vô số đá vụn từ trên ngọn núi rơi xuống như mưa.

Bụi tung bay mù mịt, dần dần tỏa ra khắp không trung. Trong tiếng rồng gầm vang vọng, mấy con Thanh Long kia quấn quanh ngọn núi, không ngờ đã nâng nó lên một tấc.

Các trưởng lão Huyền Vũ Thánh Tông, Bạch Hổ Thánh Tông lập tức bay lên, đều bắt quyết, lập tức thiên địa nguyên lực mênh mông tràn ngập.

Sau lưng mấy vị trưởng lão Huyền Vũ Thánh Tông , có hư ảnh của Huyền vũ biến ảo ra , chui vào dưới chân núi, dường như cùng đội ngọn núi lên, khiến cho ngọn núi ầm ầm chấn động, lại bay lên cao hơn.

Trưởng lão Bạch hổ Thánh Tông nhanh chóng hạ xuống. Đám người này dùng thần thông vờn quanh kéo ngọn núi này. Dần dần ngọn núi này càng ngày càng được nâng cao hơn, mặt đất chấn động càng kịch liệt, tiếng ầm ì trên bầu trời truyền lại càng nhiều.

Các trưởng lão của Chu Tước Tông hiển nhiên không phải ngoại lệ, cũng bay xuống xuất ra thần thông, đang muốn nhân cơ hội nhấc toàn bộ ngọn núi này lên.

Ngay lúc này, trong nháy mắt, một luồng kim quang từ trong ngọn núi chiếu ra rồi biến mất. Sau đó trong chốc lát lại có một luồng kim quang nữa xuất hiện, chiếu khắp bốn phía.

Nhìn xuống phía dưới, ngọn núi nọ đã tỏa ra kim quang sáng ngời. Những đạo kim quang kia tỏa sáng vạn trượng, dường như là trong đó có một mặt trời vậy. Ngay khi kim quang lan ra, một cái kim tỏa cực lớn chậm rãi xuất hiện ở phía trên núi này, nhìn từ xa lại trong cực kỳ kinh người.

Một vầng sáng ước chừng cả mấy vạn trượng bừng lên, lại có những ký hiệu màu vàng phức tạp lóe lên không ngừng. Một cỗ thiên uy không ngừng hướng về bốn phía tràn ra, hình thành một cơn sóng màu vàng ầm

ầm lan về tám hướng. Đám trưởng lão Tứ Thánh Tông nhất thời bị đẩy ra bốn phía, không ngừng lùi lại phía sau.

Mà giờ phút này Vương Nham và Hồ Quyên kinh ngạc nhìn kim tỏa kia, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Hai người nhìn nhau, lại xác định mình không nhìn nhầm một lần nữa , hơi do dự một chút rồi cũng không nhiều lời, lập tức lui lại phía sau.

Không có thần thông của mọi người dẫn dắt, ngọn núi kia lại chậm rãi hạ xuống.

- Tập hợp tứ thánh lực, chớ phá hủy ngọn núi này, chỉ cần nâng nó lên bảy trượng là được. Kim tỏa này là phong ấn của tiên đế Thanh Lâm năm đó, cũng không phải là chỉ phong ấn một mình lão phu. Tuyệt đói không nên thả vật còn lại ra.

Trong nháy mắt này, một tiếng kêu cứu suy yếu mang theo sự lo lắng từ trong ngọn núi truyền ra. lúc này đây không chỉ có Vương Lâm nghe được mà tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Mấy trưởng lão Thanh Long thánh tông thân thể nhất thời run rẩy kịch liệt. Trong đó có một lão giả già nua lập tức kích động thất thanh nói:

- Thánh Hoàng. Đây là giọng nói của thánh hoàng.

Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua Vương Nham và Hồ Quyên.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, sau đó Vương Nham thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Trận này đích xác có khí tức của sư tôn. Thôi vậy.

Hắn vừa nói, tay áo vung lên, lập tức dưới chân hắn liền có mây lành hiện ra, cuốn thân thể thẳng tới kim tỏa.

Hồ Quyên thầm than, theo sát phía sau Vương Nham. Hai người lập tức đã tới gần kim tỏa kia.

- Kim tỏa này chúng ta chỉ có thể mở tạm trong thời gian một nhịp thở, các người mau cứu người.

Hai người họ vừa nói, phía sau Hồ Quyên lập tức hiện ra rất nhiều cấm chế. Những cấm chế này tỏa ra u quang, sau khi xuất hiện liền lập tức bay về phía kim tỏa.

Vương Nham cũng vung tay phải về phía trước. Trước người hắn liền có một đám hơi nước biến ảo ra, chia làm vô số, tràn ngập trong mỗi một tiểu cấm chế của Hồ Quyên. Giờ phút này trưởng lão của Tứ Thánh Tông ở bốn phía không hề do dự chút nào. Mấy vị trưởng lão Thanh

Long thánh tông hai tay bắt quyết, các loại thần thông liền lập tức tràn ra. Cùng lúc đó thần thông của ba tông còn lại cũng đều biến ảo ra, hình thành một lực lượng mang tính hủy diệt. Phải biết rằng đây là ngưng tụ thần thông của ba mươi lăm tu sĩ Toái Niết. uy lực của nó tạo ra đừng nói là ngọn núi này, cho dù là Vũ Tiên giới không ổn định này cũng có thể lập tức sụp đổ.

hết thảy đã chuẩn bị xong, chỉ chờ kim tỏa kim được mở mà thôi.

Hai vợ chồng Hồ Quyên hít sâu một hơi, lập tức khoanh chân ngồi giữa không trung, hai tay bắt quyết đồng thời hướng kim tỏa kia điểm một cái. Nhất thời cấm chế bốn phía cùng với hơi nước ầm ầm chuyển động,, không ngờ lại hóa thành một cái chìa khóa thật lớn tỏa ra u quang vô tận trước mặt hai người.

Lao thẳng về phía kim tỏa, trong nháy mắt chìa khóa liền tới gần kim tỏa, phá vỡ tầng kim quang, dung nhập vào trong kim tỏa. Ngay lập tức từ trong quang mang tràn ra từ kim tỏa, liền dừng lại một chút. Tất cả kim quang trong phút chốc liền bị dập tắt. Cả thiên địa lúc này không thấy một tia kim quang nào hiện lên nữa.

- Mau cứu người.

Vương Nham khẽ gầm một tiếng.

Thời gian một nhịp thở đối với con người mà nói thì chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với lão quái Toái Niết thì cũng đủ để thi triển thần thông.

Từng đạo ánh sáng của thần thông bắn ra bốn phía, đồng loạt hướng về phía ngọn núi. Trong tiếng ầm ầm vang lên, ngọn núi không ngừng được nâng lên. Ngọn núi này năm đó là do tiên đế Thanh lâm luyện hóa, tuyệt đối không phải vật bình thường, cho dù là không có kim tỏa trấn áp nhưng nhấc nó lên cũng không phải dễ.

Một trượng, hai trượng, ba trượng.

Trong nháy mắt ngọn núi này đã được nhấc lên năm trượng, càng lên cao, áp lực từ ngọn núi truyền ra lại càng lớn. Khi nhấc tới sáu trượng, chưa tới bảy trượng thì trong nháy mắt, thời gian một nhịp thở đã trôi qua.

Kim quang trong thiên địa lại xuất hiện một lần nữa. Cái chìa khóa thật lớn vừa được biến ảo ra, dung nhập vào trong kim tỏa lập tức sụp đổ. Hồ Quyên và Vương Nham trong kim quang đồng thời lùi lại.

Kim tỏa hiện ra, đột nhiên một áp lực mênh mông ầm ầm hạ xuống ngọn núi này. Ba mươi lăm trưởng lão tu vi Toái niết ở bốn phía nhất thời cảm nhận được áp lực nồng đậm tràn ngập, gầm nhẹ một tiếng, cố gắng chịu đựng. Đúng lúc này thì một tiếng hú dài từ trong ngọn núi truyền ra. Một luồng thanh quang giống như một con Thanh Long từ dưới núi vọt ra, gắng gượng bay đi.

Trong thanh quang bất ngờ chính là một lão giả quần áo rách nát, cực kỳ chật vật. Nhưng thần sắc hắn lại tràn ngập kích động, mắt thấy sắp lao được ra ngoài thì trong nháy mắt này, ở trên bầu trời của Vũ Tiên giới, vũ bão ào ào nổi lên, mưa bụi lất phất lập tức hướng ra bốn phía khuếch tán đi, đột nhiên lại có một người biến ảo hiện ra.

Người này thân mặc bạch y, trông có vẻ già nua, hai mắt dường như ẩn chứa cả thiên địa. hắn vừa xuất hiện liền khiến cho Vũ Tiên giới sụp đổ càng kịch liệt hơn.

- Xem ra lão phu tới đúng lúc rồi.

Lão giả này không ngờ lại là Thiên Vận Tử. Hắn sau khi xuất hiện liền hướng thẳng về phía ngọn núi. Trong nháy mắt này, Vương Lâm ngẩng phắt đầu. Bất an trong lòng hắn vẫn tồn tại, không rõ là từ bên trong ngọn núi hay bên ngoài nên vẫn không có ra tay.

Giờ phút này khi thấy THiên Vận Tử hiện thân, hai mắt Vương Lâm lóe lên, mắt trái tràn ngập hỏa quang, mắt phải tràn ngập lôi quang, trong thời gian ngắn trước người hình thành một lôi cầu và một hỏa cầu. Hắn vung tay, hai quả cầu như sét đánh, trong nháy mắt hóa thành một biển lôi hỏa lao thẳng về phía Thiên Vận Tử.

Cùng lúc đó, Vương Nham và Hồ Quyên hai người đều thi triển thần thông, đồng loạt đánh về phía THiên Vận Tử.

Tay áo THiên Vận Tử vung lên, một luồng khí tức điên cuồng tỏa ra. Trước người hắn lập tức có ba phân thân hiện ra, phóng về phía trước. Ngay trong khoảnh khắc khi thần thông của Vương Nham và Hồ Quyên cùng với Vương Lâm đánh tới, trên mặt đất phân thân lộ ra nụ cười quỷ dị, hai tay bắt quyết , trong cơ thể liền tràn ngập một lực lượng hủy diệt, không ngờ trong nháy mắt lại tự bạo.

Tiếng ầm ầm vang vọng. Phân thân nọ của Thiên Vận Tử tự bạo hình thành một lực xung kích mãnh liệt, hướng về bốn phía quét tới. Nếu chỉ như vậy thì cũng không nói làm gì. Nhưng càng kỳ dị hơn chính là hai phân thân khác cũng lộ ra nụ cười quỷ dị, đồng thời lựa chọn tự bạo.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1114: Máu thiên đạo!

Ba phân thân tự bạo hình thành một lực lượng xung kích lớn không tưởng tượng nổi. Trong tiếng chấn động ầm ầm, động đất liền đạt tới đỉnh điểm, mặt đất sụp đổ trong phạm vi lớn. Mặt đất sụp đổ, lập tức có những cái khe nứt hiện ra ở mảnh nhỏ của Vũ Tiên giới này.

- Vương Lâm, lão phu giúp ngươi cứu Thanh Long Thánh Hoàng nhé.

Thiên Vận Tử cười dài, nương theo lực xung kích của ba phân thân khiến cho Vương Nham, Hồ Quyên lùi lại phía sau, Vương Lâm không có cơ hội tiến lên, liền bước nửa bước , nhảy vào giữa ba mươi lăm tu sĩ Toái Niết. Hắn thừa dịp những người này không thể phân thần, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, không ngờ lại chui xuống dưới ngọn núi. Cùng lúc đó, từ bên trong ngọn núi truyền ra những tiếng ầm ầm, dưới áp lực của kim quang chẳng những không hạ xuống mà lại còn nghịch chuyển, tiếp tục bay lên ba trượng nữa. Do đó ngọn núi này đã bay lên quá bảy trượng, tới gần mười trượng. Lão giả ở trong thanh quang nhìn về phía Thiên vận Tử, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị nhưng không nói chuyện mà ở trong thanh quang nhanh chóng lao ra , thoát khỏi đáy núi. Sau khi xuất hiện hắn liền quát khẽ:

- Tộc nhân Tứ Thánh Tông, triển khai toàn bộ thần thông, hủy diệt ngọn núi này.

Vừa nói hắn vừa giơ tay phải lên hung hăng vỗ một cái. Lập tức phía sau hắn có một con Thanh Long mấy vạn trượng biến ảo ra. Thanh Long này tràn ngập một cảm giác tang thương. Dưới cái vỗ của lão giả, Thanh Long mở to miệng, phun ra một luồng thanh khí, hướng thẳng về ngọn núi.

Trưởng lão Tứ Thánh Tông bốn phía lại càng không do dự, đều triển khai thần thông, hóa thành một cỗ lực lượng vô tận đánh thẳng về ngọn núi. Mà giờ phút này, những khe nứt trên mặt đất ngày càng nhiều, hóa

thành những mảnh nhỏ bắt đầu sụp đổ, chìm vào trong hư vô. Khe không gian ở bôn phía ngày càng nhiều, như muốn cắn nuốt cả thiên địa.

Tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Dưới sự công kích của Thánh Hoàng, ngọn núi này lập tức trở nên run rẩy, từng tảng đá lớn rơi xuống. Thậm chí cả cái kim tỏa phía trên dường như cũng không chịu nổi.

Nhưng càng như vậy lại càng khiến sắc mặt của Thanh Long Thánh Hoàng khó coi hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, một tiếng cười dài từ trong ngọn núi truyền ra. Từ ngọn núi này đột nhiên một luồng ánh sáng lao ra, Thiên Vận Tử từ trong đó vọt tới, trên tay cầm một thứ gì đó màu đen như máu đông, lộ vẻ mừng rỡ vô cùng, cười điên cuồng rồi trực tiếp nhảy vào không trung.

Kim tỏa biến ảo ra kia bỗng nhiên hóa thành một vùng kim quang, lập tức đuổi theo Thiên vận Tử, rơi vào vật màu máu đen kia trên tay hắn, dường như là muốn phong ấn nó lại vậy.

Nhưng THiên Vận Tử chẳng thèm để ý, vừa lao ra, tay phải vừa hung hăng vỗ một cái về phía mặt đất. Ầm ầm một tiếng, mặt đất này vốn đã sụp đổ lại càng tan nát nhanh hơn. Một dòng chảy lớn xuất hiện trong hư vô, xoay tròn cuốn tất cả những mảnh nhỏ kia rồi nghiến thành phấn vụn, sau đó hút lấy.

Dưới một chưởng này của THiên Vận Tử, không phải chỉ có mảnh nhỏ này của Vũ Tiên giới mới sụp đổ mà cả Vũ Tiên giới vốn đã không ổn định giờ bắt đầu tan ra. Tiếng ầm ì trong thiên địa không ngừng truyền tới. Vũ Tiên giới giống như Lôi Tiên giới năm đó, hiên giờ đang sụp đổ.

- Vương Lâm, lão phu phải đa tạ hành động lần này của ngươi. Ngày khác có duyên, ta với ngươi lại gặp lại nhau. Tới khi đó rồi lão phu có lẽ đã thành thiên đạo rồi.

Thiên vận Tử cười điên cuồng, chuẩn bị đi xa, thì hai mắt Thanh Long Thánh Hoàng đột nhiên lóe sáng, tay phải bắt quyết điểm về phía trước một cái. Lập tức một con Thanh Long biến ảo há mồm gầm thét. Thanh Long Thánh Hoàng buông tay ra, con Thanh Long này không ngờ lại lao ra, hướng về phía Thiên Vận Tử cắn nuốt.

Đồng thời lúc Thanh Long lao ra, Thanh Long Thánh Hoàng vỗ tay phải lên ngực một cái, phun một ngụm máu tươi, hóa thành một tia sáng dung nhập vào trong cơ thể Thanh Long. Đột nhiên toàn thân Thanh Long liền bị bao quanh bởi huyết quang, tiếng rồng gầm kinh thiên vang lên, trong nháy mắt đã tới gần Thiên Vận Tử, há miệng cắn nuốt.

Những tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Thanh Long kia tiêu tán, phong ấn trên mi tâm Thiên Vận Tử cũng bị xé ra hai vạch, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, nhìn chằm chằm vào Thanh Long Thánh Hoàng cười khàn khàn:

- Không hổ là Thanh Long Thánh Hoàng. Lĩnh giáo.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái liền biến mất.

Trưởng lão Toái Niết bốn phía muốn truy kích, Thanh Long Thánh Hoàng lắc đầu trầm giọng nói:

- Để hắn đi thôi. Người này ẩn dấu tu vi rất sâu, nêu buộc hắn bộc phát ra thì hôm nay sẽ phải chết rất nhiều người, không đáng. Huống hồ lão phu bị nhốt đã lâu, giờ phút này cũng đã sa cơ lỡ vận.

Lời này vừa nói ra, tất cả các trưởng lão của Tứ Thánh Tông đều cung kính vâng dạ.

- Ngươi chính là tân Chu Tước sao?

Ánh mắt của Thanh Long Thánh Hoàng chuyển hướng về phía Vương Lâm, chậm rãi nói. Vương Lâm gật đầu, ôm quyền nói:

- Ra mắt Thanh Long Thánh Hoàng.

Thanh Long Thánh Hoàng ngưng thần nhìn Vương Lâm hồi lâu, nói:

- Tứ Thánh Tông huyết mạch tương liên, lão phu cũng không nói lời đa tạ nữa.

- Không biết Thiên Vận Tử rốt cụ là lấy được vật gì dưới chân núi vậy?

Vương Lâm cau mày, bình tĩnh nói.

- Máu của thiên đạo.

Ánh mắt Thanh Long Thánh Hoàng lại nhìn về phía Vương Nham, Hồ Quyên, đồng tử co rút lại, chậm rãi nói.

- Máu... thiên đạo sao?

Vương Lâm hít sâu một hơi nói.

- Lão phu năm đó cùng đám người Huyền Trọng Tử khi Vũ Tiên giới mới sụp đổ là những người sớm nhất tới nơi này, vốn là vì pháp bảo và tiên thuật truyền thừa của Vũ Tiên giới nhưng lại ở nơi này phát hiện ra rất nhiều điều thần bí. Tiên giới bị hủy hẳn là do những thứ này.

Thanh Long Thánh hoàng nói tới đây thì Vũ Tiên giới lại càng chấn động sụp đổ nhiều hơn. Mọi người lập tức bay ra, hướng về phía trên lao tới.

- Ngọn núi kia vốn là phong ấn của tiên đế Thanh Lâm bố trí, là một cái khe của tiên giới trong lúc xảy ra hạo kiếp. Năm đó ta bị Huyền Trọng Tử xui khiến, cùng tiến vào trong đó. Sau đó không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta bị vây trong đó không thể thoát ra. Cũng bởi vì phong ấn này nên tiếng kêu cứu của ta chỉ có người đặc thù mới có thể nghe thấy.

Thanh Long Thánh Hoàng nói tới đây lại liếc nhìn Vương Lâm một cái.

- Tuy nói là vậy nhưng ta bị vây ở dưới chân núi này lại phát hiện ra đám máu đó cũng bị Thanh Lâm phong ấn. Sau khi nghiên cứu, ta thủy chung vẫn không biết lai lịch của nó. Mai cho tới khi thiên nhân tứ suy của lão phu hạ xuống, lấy trạng thái đó của ta căn bản là không có khả năng vượt qua. Dưới nguy cơ, ta liền nuốt thứ máu đó...

Ánh mắt Thanh Long Thánh Hoàng lộ ra một tia sợ hãi.

- Vừa nuốt vào ta liền hôn mê, khi tỉnh lại thì đã vượt qua thiên nhân tứ suy. Chẳng qua tại nơi phong ấn không có chút thiên địa nguyên lực nào, lão phu không có tu vi thiên nhân tứ suy, mãi vẫn không thể thoát vây, chỉ có thể dưới sự tiêu hao của phong ấn, dần dần suy yếu đi.

- Máu của thiên đạo là gì?

Vương Lâm vừa phi hành vừa trầm giọng hỏi. Hắn vẫn cảm giác được thứ máu ấy hình như giống với những vết gì trên thanh kiếm của mình, lại còn ẩn chứa một chút gì đó giống với tinh thể ở cổ của cái đầu Cổ Thần bát tinh trong vùng đất Yêu Linh.

- Chuyện này thì ngươi hỏi môn nhân của tiên đế năm đó đi.

Ánh mắt Thanh Long Thánh Hoàng nhìn về phía Vương Nham và Hồ Quyên.

- Hóa ra là như vậy...

Vương Nham thì thào nói, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở. Hắn trước kia vẫn phỏng đoán nguyên nhân tiên giới sụp đổ, giờ phút này nghe lời nói của Thanh Long Thánh Hoàng, những dự đoán trong lòng đã có chút khẳng định.

- Trước hạo kiếm của tiên giới chừng một trăm năm, trong Vũ TIên giới có bốn lần xảy ra mưa máu, bên trong ẩn chứa một lực lượng kỳ dị, sư tôn gọi đó là máu thiên đạo.

Hồ Quyên ở một bên nhẹ giọng nói.

- Mặc dù là không chết thì cũng đã bị trọng thương. Vì thế rơi xuống Vũ Tiên giới hiển nhiên là vết máu của thiên đạo. Những ngày đó sư tôn sưu tầm máu của thiên đạo, không ngừng luyện hóa cuối cùng được một đám máu bằng nắm tay. Trong lúc sư tôn thử tìm người nuốt vào một chút thì toàn bộ đều hóa thành một đám máu mà chết. Từ đó về sau không có ai dám nuốt thử này nữa.

Nói tới đây Vương Nham nhìn Thanh Long Thánh Hoàng với vẻ quái dị.

Tâm thần Vương Lâm rung động, nghe thấy những sự tình chưa bao giờ từng được biết này không khỏi hít sâu một hơi.

- Sư tôn cho rằng thứ rơi xuống Tiên Giới là máu thiên đạo, như vậy rơi xuống tam giới còn lại có thể cũng có vật của thiên đạo...

Vương Nham liếc nhìn Vương Lâm một cái, giải thích:

- Thực sự là khiến người ta nghe mà kinh hãi. Thiên đạo lại có thể là một người. Mà người này trọng thương, thân thể tứ phân ngũ liệt xong, ngay cả nguyên thần cũng sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống. Như vậy ngươi có tin nổi không... lúc đầu ta cũng không ủng hộ quan điểm này của sư tôn, nhưng sau đó vài năm sư tôn sau khi nghiên cứu lại tìm ra một điểm.

Trong lúc nói chuyện, mọi người không ngừng lao lên cao, đi vào bình đài ở đại môn Vũ Tiên giới. Sau khi đã hạ xuống, Thanh Long Thánh Hoàng trầm giọng nói:

- Tu sĩ cướp đi máu thiên đạo hiển nhiên là đối với việc này hiểu rõ như lòng bàn tay nhưng hắn cũng không biết hết. Đám máu thiên đạo đó sớm đã bị ta nuốt mất một nửa rồi , hiệjn giờ bên trong còn có không ít máu của lão phu. Ta muốn thử xem hắn lần này tu luyện ra sao.

Ánh mắt Thanh Long Thánh Hoàng lóe lên, trên mặt nở nụ cười quỷ dị. Những người xung quanh nhìn thấy nụ cười này trong lòng không khỏi phát run.

- Tân Chu Tước, ngươi theo ta quay về Tứ Thánh Tông, giới thiệu cho ta một chút về biến cố của Tứ Thánh Tông những năm gần đây. hôm nay chỉ có ngươi ở nơi này, chắc là những Thánh Hoàng còn lại đã chết cả.

Giọng nói của Thanh Long thánh hoàng bình tĩnh, không có chút dao động nào.

Thần sắc Vương Lâm như thường, lui lại phía sau vài bước, tới gần hai người Vương Nham và Hồ Quyên, trầm giọng nói:

- Thanh Long tiền bối, vãn bối còn có chuyện quan trọng cần xử lý, trong thời gian ngắn không thể trở lại Tứ Thánh Tông.

- Hả?

Thanh Long Thánh Hoàng nhìn về phía Vương Lâm. Vương Lâm cũng nhìn lại hắn. Một lát sau, Thanh Long thánh Hoàng hơi gật đầu nói:

- Như vậy cũng được.

Nói xong hắn xoay người một cái, trực tiếp đạp lên đại môn đi ra. Các trưởng lão Tứ Thánh Tông toàn bộ đi theo sau. Chỉ có cá biệt mấy người nhìn lại Vương Lâm một cái, cũng không chút do dự rời đi. Dù là trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông cũng vậy.

- Tân Chu Tước, nhớ kỹ là khi trở về nhớ mang thánh khí của thái cổ Chu Tước về nhé.

Từ xa xa truyền tới giọng nói của Thanh Long Thánh Hoàng, không có chút tình cảm gì.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1115: Tôn điện.

Mãi cho tới khi người của Tứ Thánh Tông toàn bộ đã rời đi, Vương Lâm vẫn lặng yên đứng trên đài, bên tai không ngừng truyền tới tiếng ầm ầm sụp đổ của Vũ Tiên giới. Tiếng động này trong tai Vương Lâm rất nhỏ, không thể so với phức tạp trong lòng hắn.

Cứu Thanh Long Thánh Hoàng là hắn muốn báo đáp ân huệ của Chu Tước Thánh Hoàng, lại cũng là vì Tứ Thánh Tông mà lưu lại cường giả, khiến cho Tứ Thánh Tông trong thời gian loạn thế tiếp theo có thể tiếp tục tồn tại.

Trong cả Chu Tước Thánh Tông, chuẩn xác mà nói ngoài một vài trưởng lão cá biệt ra, những người còn lại đều không chính thức coi hắn là Thánh Hoàng, thậm chí trong đám tộc nhân tiểu bối, người ủng hộ hắn lại càng ít.

Loại hiện tượng này nếu cho Vương Lâm đủ thời gian thì có lẽ có thể chậm rãi thay đổi. Chỉ là trong lòng Vương lâm vẫn lo lắng về Thác Sâm đang không ngừng tới gần. Do đó hắn mới không có thời gian mà phí phạm. Nếu thế không chừng còn hại tới Chu Tước Thánh Tông, phụ ân tình của lão Thánh Hoàng.

Thanh Long Thánh hoàng thoát vây, lại không đuổi giết Thiên Vận Tử, Vương Lâm thấy vậy là rõ ràng, tâm cơ của Thanh Long Thánh Hoàng rất sâu, bản thân không phải là đối thủ.

Sau đó hắn lại nghe chuyện về thiên đạo, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Chỉ là lời nói của Thanh Long Thánh Hoàng trước khi rời đi này hiển nhiên là ám chỉ cho Vương Lâm thấy, Thanh Long Thánh Hoàng nhìn ra tâm tư của hắn, lại càng chẳng thèm để ý tới thân phận Chu Tước Thánh Hoàng của hắn. Nếu có để ý thì chỉ để ý tới thánh khí của Thái Cổ Chu Tước mà thôi.

Thánh khí này có thể tạm thời cho ngươi giữ, nhưng khi rời khỏi Vũ Tiên Giới thì ngươi phải trả lại cho Tứ Thánh Tông.

- Sợ rằng không có trưởng lão ở bốn phía thì hắn vừa mới thoát vây là lập tức đoạt lại thái cổ thánh khí của ta ấy chứ.

Trên mặt Vương Lâm lộ vẻ khổ sở. Hết thảy những điều này trên thực tế cũng không có gì đáng nói, đều vốn là như vậy. Dù sao thì Vương Lâm nếu không làm CHu Tước Thánh Hoàng thì cũng không nên giữ lại thánh khí kia.

Trên thực tế Vương Lâm cũng không có ý định chiếm lấy vật này nhưng lời nói cuối cùng của Thanh Long Thánh Hoàng lại không hề hỏi tới

chuyện của tam thánh năm đó. Không chỉ có thế, khi hắn nói tới việc tam thánh tử vong, lời nói dường như đó chỉ là chuyện bình thường.

Điểm này khiến cho trong lòng Vương Lâm cực kỳ phức tạp.

Không nói tới việc Chu Tước Thánh Hoàng vì Tứ Thánh Tông mà bao năm qua phải chịu thống khổ, toàn tâm toàn ý duy trì Tứ Thánh Tông mà năm đó Bạch Hổ Thánh Hoàng vì Tứ Thánh Tông mà chết trận, thi thể tới nay vẫn chưa tìm được. Vậy mà đối với Thanh Long Thánh Hoàng này lại là một chuyện hết sức bình thường, chẳng cần phải để tâm chút nào.

Tư Đồ Nam thầm than, tiến tới vỗ vỗ bả vai Vương Lâm nói:

- Cái thánh tông quỷ quái gì, chờ Thanh Lâm tỉnh dậy thì ngươi có khuấy đảo cả tinh không cũng được.

Vương Lâm cười khổ, gật đầu.

- Sư tôn năm đó đã từng nói, máu thiên đạo là vật mang điềm xấu, người nuốt vào nếu không chết thì tính tình hắn sẽ đại biến. Thanh Long Thánh Hoàng này năm đó ta có gặp mặt hắn một lần, nhớ kỹ người này là một hán tử hào sảng. Hôm nay nhìn lại hắn là do máu thiên đạo tạo nên tính tình âm trầm rồi.

Vương Nham than nhẹ, chậm rãi nói.

Hắn tuy lo lắng dưới tình huống Vũ Tiên giới sụp đổ không tìm được tôn điện nhưng lại không thúc dục Vương Lâm. Vương Lâm thở dài. Hắn biết là kể từ lúc Thanh Long Thánh Hoàng kia nói một câu nọ, thì hắn cùng với Tứ Thánh Tông không còn chút quan hệ nào nữa. Chỉ có trong lòng Vương Lâm vãn lưu ân nghĩa của lão Thánh Hoàng.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, nhấc vạt áo quỳ xuống mặt đất, hướng về phía đại môn của Vũ Tiên Giới dập đầu lạy ba cái.

- Lão Thánh Hoàng, ơn nghĩa của người vãn bối cả đời không quên. Ngày sau nếu Chu Tước Thánh Tông gặp nạn thì vãn bối dù tan xương nát thịt cũng sẽ tới trợ giúp.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, trong mắt lờ mờ hiện lên hình ảnh khi lão Thánh Hoàng rời đ, vẻ mặt hiền lành, tâm thần uể oải, không hề phai mờ trong lòng hắn.

- Nếu áp lực quá lớn, nếu Tứ Thánh Tông không thể huy hoàng trở lại, nếu thật sự trời cao muốn diệt Tứ Thánh Tông... như vậy thì người cũng không cần phải cố gắng.

Những lời nói của lão Thánh Hoàng vẫn phảng phất bên tai hắn...

Yên lặng đứng dậy, Vương Lâm hít sâu một hơi , nhìn về phía Vương Nham và hồ Quyên ở phía sau, bình tĩnh nói:

- Tiền bối, chúng ta đi tìm tôn điện đi.

Bốn phía ngoài Vương Nham, Hồ Quyên và Tư Đồ Nam thì còn có ngân y nữ thi. Nàng thủy chung vẫn đứng bên cạnh Vương Lâm, lẳng lặng theo sau hắn.

- Vương Lâm, ngươi...

Hồ Quyên dù sao cũng là phụ nữ. Nàng nhìn cảnh tượng này biết trong lòng Vương Lâm lúc này đang rất phức tạp.

- Không sao đâu.

Vương Lâm cười cười, che dấu phiền muộn trong lòng mình.

Vương Nham gật đầu, thân thể bay lên trên không. Hồ Quyên nhìn Vương Lâm một cái, đi theo sau Vương Nham. Tư Đồ nam tới bên cạnh Vương Lâm, lại vỗ vai hắn. Hai người cùng nhau bay đi. Còn ngân y nữ thi lại tiếp tục theo sau.

Vũ Tiên giới sụp đổ không ngừng lan rộng. Dọc theo đường đi có thể thấy rất nhiều mảnh nhỏ đang sụp đổ, lại cũn có nhiều mảnh nhỏ đã hoàn toàn biến mất, hóa thành những dòng xoáy khổng lồ, xé rách và hút những mảnh đá vào bên trong.

Tiếng ầm ầm vang vọng , lại không ảnh hưởng tới tốc độ của mọi người. Giờ phút này Vũ Tiên giới nếu đã sụp đổ như vậy, mọi người liền lập tức mở hết tốc lực, hóa thành mấy đạo cầu vồng lao đi, suốt dọc đường như sét đánh tiến tới.

Vương Nham trong lúc phi hành ánh mắt như điện, tìm kiếm những nơi có ấn tượng trong trí nhớ tại những mảnh nhỏ đang sụp đổ. Qua một nén nhang, hai mắt hắn sững lại.

- Hắn là ở nơi này rồi.

Ngón tay Vương Nham chỉ tới.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn xuống, lại khẽ hô. Mảnh nhỏ nơi này đang sụp đổ nhưng trong mơ hồ lại thấy một đại lục nữa.

Nếu chỉ như thế thì không đủ khiến Vương Lâm có vẻ mặt như vậy. Vương Lâm còn nhớ rõ ràng, năm đó Chu Dật thiêu đốt linh hồn đánh một trận với Tôn Thái là ở nơi này.

- Vũ Tiên Giới đang sụp đổ , hóa thành nhiều mảnh nhỏ, trong đó có những mảnh chồng lên nhau. Dựa theo vị trí của tôn điện năm đó thì chính là ở mảnh nhỏ bị chồng lên này.

Vương Nham vừa giải thích, tay phải vừa giơ lên nhấn xuống dưới một cái.

Lập tức một luồng hơi nước màu xanh liền biến ảo ra, hướng về phía dưới đánh xuống. Lập tức mảnh nhỏ đã sụp đổ kia tựa như lá khô bị gió quét, trong tiếng ầm ầm liền tản ra bốn phía.

Bên dưới liền lộ ra mảnh nhỏ bị chồng lên.

Mọi người không dừng lại mà trực tiếp hóa thành những đạo cầu vồng rơi xuống mảnh đại lục kia. nơi này cũng đang sụp đổ, có thể cảm nhận được rõ ràng mặt đất đang run rẩy. nếu thần thức tản ra thì còn có thể chứng kiến bên bờ mảnh nhỏ này đang không ngừng có đá vụn rơi ra, lại có rất nhiều những khe nứt dưới chân độn của mặt đất mà dần dần mở rộng ra.

- Thời gian không còn nhiều nữa. Nếu để Vũ Tiên giới toàn bộ sụp đổ thì nơi này sẽ trở thành một dòng xoáy cực lớn, hết thảy sẽ bị hút vào bên trong.

Vương Nham bước lên một bước. Lập tức lấy hắn làm trung tâm, trong vòng một trăm dặm mặt đất ầm ầm vỡ vụn. Rất nhiều đá vụn dưới lực xung kích này liền tản ra bốn phía.

Thân thể mọi người cùng với mặt đất trăm trượng này hạ xuống, không bao lâu liền xuyên qua mảnh nhỏ. Hiện ra trước mặt bọn họ lúc này là một mảnh nhỏ nữa bị mảnh không gian vừa rồi đè lên.

Nơi này không lớn, sự sụp đổ còn chưa lan tới đây, mặt đất chỉ chấn động nhè nhẹ. Nhưng thần thức Vương Nham đảo qua lại không phát hiện ra tôn điện ở nơi này.

- Phía dưới hắn là còn một mảnh nhỏ nữa.

Chân phải hắn lại dẫm một cái. Trong tiếng chấn động ầm ầm, mảnh nhỏ này bắt đầu sụp đổ. Nhưng ngay trong tích tắc này, sắc mặt Vương Nham đột nhiên biến đổi, tay áo vung lên, lập tức cuốn mọi người nhanh chóng lui lại phía sau.

Trong nháy mắt khi bọn họ lui lại, ở chỗ Vương Nham vừa đạp xuống, mặt đất khắp nơi vỡ vụn ra nhưng lại không hề có chút đá vụn nào tản ra mà đều hướng về phía dưới lõm xuống, chỉ trong chốc lát liền biến mất. Một dòng chảy thật lớn bất ngờ lại xuất hiện ở nơi đó.

Bên trong dòng chảy này tối đen, nhưng mọi người nhìn vào lại thấy phía trong dòng chảy, ở giữa hư vô có một địa lục đã hoàn toàn sụp đổ. Trên đó có một tòa đại điện màu xanh vẫn chưa hề bị hư hại chút nào mà đã chậm rãi rơi xuống hư vô vô tận.

Trong hư vô màu đen này, đại điện màu xanh rất nổi bật.

- Vũ Tiên Giới tôn điện.

Hai mắt Vương Nham sững lại, thân thể lập tức bay tới, lao thẳng dòng xoáy kia. Mọi người cũng theo sát phía sau. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đại điện màu xanh kia, đôi mắt không chớp một cái.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã nhảy vào trong dòng xoáy. Vương Lâm lập tức cảm nhận được một lực hút khổng lồ truyền tới. Nếu là trước kia thì hắn sẽ có hơi chật vật, cần Vương Nham giúp đỡ. nhưng lúc này mắt trái hắn lóe lên, toàn thân liền được bao bọc trong biển lửa, giống như một người lửa, từng bước đi ra khỏi dòng xoáy, hướng thẳng về phía đại điện màu xanh trong hư vô kia bay tới.

Những người còn lại cũng đi ra khỏi dòng xoáy, đi tới đại điện. Ánh mắt Vương Nham có vẻ kích động. Hắn đã đợi ngày này lâu lắm rồi.

Tốc độ trôi đi của đại điện kia hiển nhiên là không thể so với moi người. Rất nhanh họ đã đuổi kịp nó. Khi đứng gần đại điện, tâm thần Vương

Lâm không khỏi chấn động.

Đại điện này cũng không quá cao nhưng thanh quang vờn quanh lại tràn ngập một cỗ khí thế uy nghiêm. Nhất là trên cánh cửa đại điện là có một chữ như rồng bay phượng múa: "Thanh", lộ ra áp lực nồng đậm.

Vương Nham bước nửa bước, đứng trên bậc cửa của đại điện, giơ tay phải lên đẩy một cái. Lập tức cánh cửa đại điện chậm rãi mở ra. Từng luồng thanh quang từ bên trong cánh cửa chiếu ra, bao phủ cả một vùng hư vô, khiến hư vô cũng như bị nhuộm xanh.

Sau khi cánh cửa đại điện mở ra, Vương Lập lập tức bước vào.

Trong đại điện này vô cùng trống trải, chỉ có một tòa trận pháp ở trên mặt đất không ngừng lóe ra thanh quang.

Thần sắc Vương Nham cực kỳ kích động, nhìn bốn phía một chút, cuối cùng ánh mắt chuyển về phía pháp trận. Mà Hồ quyên thì lại vừa tiến vào đã tới cạnh trận pháp, sau khi nghiên cứu một chút thần sắc liền biến hóa.

- Ta chưa gặp qua loại trận pháp này bao giờ. Trận này có hiệu quả nghịch hồn, có thể khiến cho hồn phách người ta trở lại.

- Lấy thân thể của tiên đế Thanh Lâm ra thôi.

Vương Lâm cũng cúi đầu nhìn trận pháp, chậm rãi nói.

Tay phải Vương Nham chụp vào hư không một cái, phía trước liền lập tức xuất hiện một cái khe. Thân thể Thanh Lâm từ trong khe từ từ bay ra.

Toàn thân hắn mặc một bộ áo giáp màu đen, chẳng qua trên mi tâm lại có một điểm đỏ như máu. Hai mắt Thanh Lâm nhắm nghiền, không có tiếng hô hấp.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1116: Thanh Sương.

Vương Nham cẩn thận đặt thân thể của Thanh Lâm theo lời chỉ điểm của Hồ Quyên, để ở giữa trận, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không nhiều lời, mở cái khe trữ vật, thân thể Thanh Sương bay ra, sau đó còn có một viên tinh thạch.

- Thân thể Thanh Sương và thân thể tiên đế đặt đối đầu vào nhau.

Hồ Quyên gật đầu nói.

Khi lời này vừa thốt ra, Vương Lâm đã điều khiển cho thi thể Thanh Sương rơi vào đối diện với Thanh Lâm. Thiên Linh của hai phụ tử đặt đối nhau, tạo thành hình chữ nhất.

Ngay trong nháy mắt này, tinh thạch bay theo thân thể Thanh Sương dường như bị một lực lượng dẫn dắt, tự động rơi vào giữa đầu hai người, tỏa ra từng luồng thanh quang, dung hợp với thanh quang trên mặt đất. Trong nháy mắt này, thanh quang của trận pháp bừng sáng, cơ hồ chiếu rọi bốn phía.

Vương Nham, Hồ Quyên nhìn nhau, khoanh chân ngồi xuống hai bên thân thể Thanh lâm. Vương Lâm cũng không cần hai người phân phó. Lấy sự nghiên cứu của hắn đối với trận pháp cấm chế cũng đã nhìn ra được chút đầu mối, ngồi xuống bên cạnh Thanh Sương.

- Vẫn còn thiếu một người, để cho Chu Dật thay thế đi. Dù sao hắn cũng có quen biết với Thanh Sương.

Vương Nham nén kích động trong lòng, bình tĩnh nói, giơ tay phải lên chụp một cái. Lập tức từ trong khe trữ vật liền bay ra một đạo kiếm quang, hóa thành Chu Dật.

Chu Dật sau khi hiện thân nhìn thấy Thanh Sương, thần sắc trở nên nhu hòa, nghe theo phân phó của Vương Nham, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Thanh sương. Chỉ là ánh mắt hắn thủy chung vẫn chưa rời khỏi Thanh Sương.

- Bắt đầu đi.

Hồ Quyên cắn môi, nhẹ giọng nói. Trong lòng nàng rất khẩn trương. Trận pháp này bọn họ không có thời gian tìm hiểu chi tiết, có thể thành công hay không nàng cũng không nám chắc.

Vương Lâm gật đầu, nhìn Tư Đồ nam và ngân y nữ thi nói:

- Tư Đồ Nam, giúp chúng tôi hộ pháp nhé.

Thần sắc Tư Đồ nam cũng trở nên ngưng trọng, gật đầu nói:

- Yên tâm!

Ngân y nữ thi không cần Vương Lâm phân phó, thì cần tâm niệm vừa động là có thể hiểu rõ mệnh lệnh của Vương Lâm.

Hai ngón tay Hồ Quyên bắt quyết, sau đó điểm một cái. Lập tức có một điểm sáng rơi xuống tinh thạch kia. Đột nhiên thanh quang từ tinh thạch bừng lên, bao phủ toàn bộ trận pháp. Tinh thạch này khi Vương Lâm ở Chu Tước Thánh Tông đã đưa cho Vương Nham và Hồ Quyên nghiên cứu, hiển nhiên là hiểu rất rõ.

Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm cũng giơ lên, điểm lên cánh tay Thanh Sương một cái. Lập tức trên cánh tay nàng có một vết thương xuất hiện, dùng nguyên lực ép ra một giọt máu tươi, rớt vào trên tinh thạch.

Giờ phút này trong tôn điện của Vũ Tiên giới, máu Thanh Sương đã bị tinh thạch kia hấp thu toàn bộ. Lập tức trong thanh quang lại lóe lên hồng quang, vờn quanh bốn phía. Trong tiếng động ầm ầm, trận pháp mơ hồ có dấu hiệu mở ra.

Trong nháy mắt này, hai mắt Vương Lâm như điện, tay phải bắt quyết. Ngọn lửa trên mắt trái lao ra, một ngón tay điểm lên giọt máu tươi trên mi tâm Thanh Lâm, quát khẽ:

- Thánh khí chi huyết, thu!

Thân thể Thanh Lâm run lên, giọt máu tươi trên mi tâm nhúc nhích, ầm một tiếng bay ra, lao về phía vương Lâm. Đã không còn phong ấn của Thánh khí chi huyết, một cỗ hắc khí liền đột nhiên bao phủ toàn bộ khuôn mặt thanh Lâm, dần dần ma khí điên cuồng hiện lên.

Chỉ là mãi cho tới bây giờ, trận pháp đã ầm ầm vang động mở ra nhưng vẫn không thấy dấu hiệu Thanh lâm tỉnh lại. Ngược lại cùng với toàn thân Thanh Lâm ma khí nồng nặc, dường như là Cổ Ma Tháp Già lại một lần nữa xuất hiện. Một màn này liền khiến cho Vương Nham và Hồ Quyên đại biến, sắc mặt Vương lâm cũng âm trầm hẳn. Chỉ có Chu Dật là không để ý tới bất cứ thứ gì, chỉ yên lặng nhìn Thanh sương.

- Không đúng. Chúng ta nhất định thiếu sót gì rồi.

Hồ Quyên lập túc nói.

Rốt cục là thiếu thứ gì?!

Vương Nham sắc mặt tái xanh, trong lòng lo lắng không thể diễn đạt bằng ngôn từ. Bao nhiêu kỳ vọng tại giờ khắc này sắp sửa thành công thì lại thất bại trong gang tấc. Sắc mặt Hồ Quyên tái nhợt, kinh ngạc nhìn ma khí không ngừng ra tăng trên thân thể Thanh Lâm, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Thần sắc Vương Lâm trở nên âm trầm. nên làm gì thì cũng đã làm rồi. Ba thứ đồ vật đều không thiếu, nhưng lúc này nhìn lại Thanh Lâm căn bản là không có khả năng thức tỉnh, thức tỉnh chỉ có thể là Cổ Ma Tháp Già. Nhìn chằm chằm vào tinh thạch nọ, đầu óc Vương Lâm nhanh chóng suy tính nhưng mặc hắn suy tư như thế nào, cuối cùng vẫn không nghĩ ra là thiếu sót ở đâu!!

- Thanh Lâm, ngươi để chúng ta tới cứu ngươi, lúc này đã làm mọi việc mà sao lại thế này??

Vương Lâm cơ hồ nghiến răng nghiến lợi, không chút cố kỵ thân phận Thanh Lâm. Nếu lát sau mà Cổ ma thức tỉnh thì như vậy hôm nay bọn họ sợ rằng đều phải táng thân nơi này. Vương Lâm giơ tay phải lên. Thánh khí chi huyết lại chuẩn bị phong ấn Thanh Lâm một lần nữa. Chỉ là hắn không có tu vi của lão Thánh Hoàng, không có nắm chắc:

- Sư tôn. Rốt cục là thiếu thứ gì??

Vương Nham đứng dậy, thần sắc lộ vẻ đau đớn. Giờ phút này hắn dường như muốn nổi giận vậy.

- Thiếu rồi... có phải không... thiếu máu người họ Vương...

Một tiếng nói yếu ớt mang theo vẻ do dự chậm rãi truyền tới từ phía sau Vương Lâm.

Vương Lâm quay phắt người nhưng lại thấy ngân y nữ thi lần đầu mở miệng nói chuyện. Nàng thấy ánh mắt của Vương Lâm, lập tức cúi đầu.

Lời này vừa nói ra, chẳng những ánh mắt Vương Lâm nhìn về ngân y nữ tử mà ngay cả Vương Nham và Hồ Quyên cũng đều đồng loạt nhìn lại.

- Ngươi nói tiếp đi.

Vương Lâm trầm giọng nói.

- Trước đây... Hoa phi... Ở đó đã từng nói chủ nhân họ Vương, có thể vào trong động phủ của tiên đế...

Ngân y nữ tử này nói chuyện hơi đứt quãng, dường như vừa mới học nói vậy.

Trong đầu Vương Lâm như có một tia chớp ầm ầm lóe lên, không nói hai lời liền cắn chót lưỡi, trực tiếp phun máu tươi lên trên tinh thạch. Cùng lúc đó, ma khí trên người Thanh Lâm dường như đã dày đặc tới cực điểm. Ma khí bên ngoài cơ thể hắn đã hóa thành ma ảnh. Cổ Ma Tháp Già tựa hồ đã thức tỉnh.

Nhưng ngay lúc máu tươi của Vương Lâm rơi trên tinh thạch, trong nháy mắt trận pháp ầm ầm lóe lên thanh và hồng quang, không ngờ cấp tốc chuyển động. Một luồng lực hút khổng lồ trong nháy mắt truyền ra. Vương Nham, Hồ Quyên lập tức cảm nhận thấy tiên lực trong cơ thể điên cuồng bị hút đi, trực tiếp bị trận pháp này hấp thu. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt hai người đã tái nhợt, cực kỳ suy yếu.

Tiên lực trong cơ thể Vương Lâm vốn không nhiều lắm, lúc này lập tức toàn bộ bị hút sạch.

Ánh sáng của tinh thạch lúc này càng thêm chói mắt trực tiếp xua tan ma ảnh sắp sửa hình thành. Cùng lúc đó, theo tiên lực dung nhập, lực hút đột nhiên tăng mạnh. Vương Lâm lập tức cảm thấy hoa mắt. Không chỉ có hắn, Vương Nham, Hồ Quyên, Chu Dật, toàn bộ đều như vậy. Đợi tới khi thần trí Vương Lâm khôi phục lại thì cảnh tượng trước mắt hắn khiến hắn sững lại. Nơi này là một hải dương màu đen, bên ngoài khơi sóng trào mãnh liệt, ào ạt xô bờ, gió biển rất to thổi tới.

- Ngươi tỉnh rồi.

Một tiếng nói lạnh như băng truyền từ phía sau Vương Lâm tới.

- Ngươi là...

Vương Lâm xoay vụt lại nhìn về phía sau. sau khi nhìn lại hắn phải hít sâu một hơi. Phía sau hắn là một nữ tử toàn thân bạch y trắng như tuyết, dung nhan tuyệt đẹp, đẹp tới kinh tâm động phách, lại có một luồng lãnh ý tràn ngập thân thể nàng. Ở bên cạnh nàng có thể cảm nhận được hàn khí tỏa ra từng đợt.

Nếu chỉ như thế thì cũng không thể khiến Vương Lâm khiếp sợ. Nhưng nữ tử trước mắt này quá mức quen thuộc. Nữ tử đó chính là tiên quân Thanh Sương.

- Ngươi sống lại rồi sao?

Vương Lâm theo tiềm thức hỏi.

- Tạm thời.

Bạch y nữ tử kiệm lời, âm thanh lạnh lùng nói.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Nữ tử nhìn quanh bốn phía nói:

- Nơi này là thức hải của phụ thân ta.

Thần sắc nàng bình tĩnh, nhìn hải dương đen kịt, bình thản nói.

Đúng lúc này thì ở phía không xa có hai đạo thanh quang xuất hiện, dần dần hiện ra là Vương Nham và Hồ quyên. Hai người liếc mắt một cái liền nhận ra Thanh Sương, thần sắc lộ vẻ kích động.

- Thanh Sương muội muội.

Vương Nham sau khi thấy Thanh Sương cũng sững lại, trong mắt lộ vẻ vui mừng nói:

- Hóa ra là hồn phách của muội đã tụ lại. Nếu thế thì với thần thông của sư tôn có thể khiến muội thức tỉnh một lần nữa.

Thanh Sương cũng chẳng thèm nhìn Vương Nham một cái, chỉ nhìn Hồ Quyên, khuôn mặt lạnh như băng mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Nhiều năm không gặp, tỷ tỷ có thể sống sót trong lúc tiên giới sụp đổ, Thanh Sương rất mừng.

Đang nói chuyện thì ở cách đó không xa lại có thanh quang lóe lên. Chu Dật chậm rãi xuất hiện. Hắn mới xuất hiện, thân thể liền run rẩy, si ngốc nhìn thanh Sương, thần sắc kích động lẩm bẩm:

- Là ĐÌnh Nhi, Đình Nhi.

Nhìn thấy ánh mắt của Chu Dật, Thanh Sương nhíu mày, thần sắc như bị sương lạnh bao phủ, lạnh như băng nói:

- Ngươi gọi ai là Đình Nhi?

Chu Dật ngẩn ra, vẻ mặt trở nên ảm đạm, lắc đầu khổ sở nói:

- Đình Nhi đã đi rồi.

Thanh Sương nhíu mày, bình tĩnh lạnh lùng như băng nói:

- Ta không biết ngươi làm sao lại trở thành kiếm hồn của Vũ tiên kiếm, nhưng ta cũng không xóa đi tư cách kiếm hồn của ngươi. nếu ngươi còn nói năng bậy bạ thì ta sẽ không cho người trở thành kiếm hồn nữa.

Thân thể Chu Dật run lên, dường như bị búa tạ giáng vào ngực, sắc mặt tái nhợt, lui lại vài bước, vẻ khổ sở càng đậm nhưng không nói gì thêm mà thấp giọng hô:

- Vâng.

Hắn biết Đình Nhi đã quên hết thảy. Năm đó chẳng qua chỉ là một tia thần hồn vì hắn mà sinh ra thô. Tàn hồn đó đã tiêu tán trong thiên địa. Giờ phút này chỉ còn lại Thanh Sương, không phải là ĐÌnh Nhi của hắn...

Chỉ là nhìn dung nhan đã bên mình ngàn năm này, một nỗi đau đớn không thể tưởng tượng như xé lòng Chu Dật, khiến thân thể hắn không ngừng run rẩy, không thể tự khống chế.

Loại đau đớn này trong thân thể hắn dường như hấp thu toàn bộ thể lực của hắn, khiến hắn dần dần suy yếu, dần dần không thể thừa nhận...

Gần ngàn năm, vừa là ngàn năm chờ đợi, chờ đợi ngày đối phương thức tỉnh. Nhưng lúc này khoảng cách giữa hắn và Thanh sương không đầy ba trượng nhưng lại như cách nhau hàng vạn năm, như ngăn cách giữa sinh và tử, thậm chí còn xa xôi hơn...

Trên thế gian này có một loại ngăn cách, không phải sinh tử, mà là quên lãng...

Vương Lâm nhíu mày, đang muốn nói thì Chu Dật lúc này lại nhìn hắn lắc đầu. hắn dù thế nào thì cũng không muốn trách Đình Nhi của hắn. Hết thảy là do hắn cam tâm tình nguyện. Hai ngàn năm trước hắn như

vậy, chỉ vì một thi thể mà từ bỏ sư môn, khiến cho ân sư phẫn nộ mà thành tật...

Một ngàn năm trước hắn cũng vậy, vì một thi thể một đốt cháy linh hồn, có thể chết nhưng quyết không cho phép người khác cướp Đình Nhi của hắn...

Giờ phút này hắn cũng vẫn như vậy, cho dù Đình Nhi trước mặt đã trở nên xa lạ, dù là chẳng còn có thể gần nhau, dù là thân phận địa vị chênh lệch nhưng hắn vẫn như một ngàn năm trước, như hai ngàn năm trước...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1117: Truyền đạo.

Vẻ khổ sở của Chu Dật rơi vào trong mắt Thanh Sương. Nàng cũng không biết tại sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác đau đớn, nhưng nàng nén lại, không nhìn Chu Dật nữa.

Vương Nham nhìn cảnh tượng này, thầm than một tiếng. Hắn sớm biết là sẽ như vậy, chỉ không nói cho Chu Dật mà thôi. Những năm gần đây hắn hiểu rõ Chu Dật, đối với những chuyện xảy ra năm đó Vương Nham hoàn toàn tin tưởng.

Hồ Quyên mềm lòng, đang muốn nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này thì đột nhiên ngoài khơi trào dâng, những cơn sóng dữ cuồn cuồn, hướng về bốn phía không ngừng cuốn tới. Ma khí kinh thiên tỏa ra, lập tức quét ngang thiên địa.

Ở phía trước mọi người, giữa không trung, ma khí vô tận từ biển rộng dâng lên, ngưng tụ thành một thân thể Cổ Ma khổng lồ. Thân thể này cực lớn, từ xa nhìn lại dường như đang chống trời vậy. Vô tận ma khí vờn quanh bên ngoài thân hắn như những con ma long, phát ra tiếng gầm rống vang vọng.

Cổ Ma này chính là Tháp Già. Giờ phút này hai mắt hắn đỏ bừng, trên mi tâm có một vết sẹo, khi ma khí ào ào đi vào phát ra tiếng xèo xèo.

- Cho dù là trong thức hải của Thanh Lâm, thì các người cũng sẽ phải chết.

Tháp Già vừa rống giận, tay phải khổng lồ liền giơ lên hướng về phía mọi người chụp tới.

Một tiếng vù vù kinh thiên động địa vang lên. Vô tận ma khí lượn lờ, trông như một đám mây đen từ trên trời giáng xuống, muốn thôn phệ tất cả.

Đúng lúc này thì ngoài khơi sóng gió lại quay cuồng một lần nữa. Từ trong đó bước ra một người trung niên. Người này thân mặc thanh y, tướng mạo anh tuấn, có vẻ tiên phong đạo cốt. Hơn nữa trên người hắn lại phát ra một vẻ không giận mà uy.

- Sư tôn.

Trong nháy mắt khi người này hiện ra, Vương Nham và Hồ Quyên lập tức trở nên kích động.

- Phụ thân.

Ánh mắt Thanh Sương lộ vẻ nhu hòa, cung kính nói.

Người này chính là tiên đế Thanh Lâm. Thần sắc hắn ngưng trọng, hơi gật đầu, tay phải vung lên về phía trước. Lập tức có một cơn cuồng phong hiện ra, hóa thành gió lốc quét ngang, đụng thẳng vào cánh tay Cổ Ma đang chụp tới.

Ầm ầm một tiếng chấn động kinh thiên động địa vang lên. Tay phải của Cổ ma liền tan nát, hóa thành vô số hắc khí tản ra. Nhưng cuồng phong do thần thông của Thanh Lâm biến thành cũng tan rã.

- Thanh Lâm. Ngươi tới bây giờ vì sao còn không chịu khuất phục bổn ma. Bổn ma dùng thân thể người có thể siêu việt uy danh năm đó của ngươi. Ngươi dung hợp với ta có gì không tốt chứ.

Cổ Ma Tháp Già rống giận, cánh tay vừa tan nát trong thời gian ngắn liền khôi phục lại như thường.

Thanh Lâm cũng không thèm nhìn Cổ ma mà ánh mắt hướng về phía Vương Lâm. Ánh mắt hắn dường như ẩn chứa một quy tác nào đó, có thể nhìn một cái là biết toàn bộ bí mật của Vương Lâm. Dưới ánh mắt của hắn, Vương Lâm giống như không còn chút vỏ bọc, thậm chí suy nghĩ cũng không thể được.

Nhưng vào lúc này một luồng khí tức quen thuộc với Vương Lâm từ trên mi tâm hắn hiện lên, lưu chuyển bên ngoài cơ thể. Trong phút chốc cảm giác bị nhìn thấu kia biến mất. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhìn Thanh Lâm.

- Ngươi có tư cách được Thanh Lâm ta truyền thừa, trở thành đệ tử cuối cùng của ta.

Thanh Lâm thu lại ánh mắt, thân thể nhoáng lên một cái, không ngờ hóa thành một đạo thanh mang, khi Vương Lâm còn chưa kịp phản ứng thì đã nhảy vào trong cơ thể Vương Lâm.

Đột nhiên, toàn thân Vương Lâm truyền ra những tiếng động răng rắc, cả người lập tức bay lên, hai tay duỗi ra. Nỗi đau đớn trong cơ thể khiến Vương Lâm muốn gầm lên.

- Hồn thể không kém.

Từ trong cơ thể vương Lâm truyền ra tiếng nói của Thanh lâm. Trong nháy mắt này Vương Lâm có cảm giác thân thể của mình đã không còn nằm trong sự điều khiển của mình. Loại cảm giác này hắn đã gặp trong đời.

Đó là lần mà năm đó Cổ Yêu mượn cơ thể hắn đánh một trận.

Nhưng lúc này cảm giác này còn mạnh hơn cảm giác năm đó vô số lần, căn bản là không thể so sánh. Cái loại cảm giác cơ thể bị xé rách từ bên trong này khiến cho Vương Lâm cảm thấy dường như linh hồn mình cũng không ngừng bị giằng xé.

- Chỉ là tu vi không đủ.

Tiếng nói của Thanh Lâm lại một lần nữa vang lên. Cùng lúc đó tay phải Vương Lâm không chịu sự điều khiển của hắn chỉ về phía vương Nham.

- Vương Nham, vi sư muốn mượn tu vi của ngươi.

Vương Nham gật đầu, không chút do dự trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới Vương Lâm, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể của Vương Lâm. Nỗi đau đớn lại một lần nữa được gia tăng, khiến cho vương Lâm không thể nhịn được mà phát ra tiếng gầm thét.

- Hồ Quyên, Thanh Sương, cả ngươi nữa.

Thân thể Vương Lâm run rẩy, nhưng tay phải hắn lại cực kỳ vững vàng, cuối cùng chỉ về hướng Chu dật.

- Toàn bộ tiến vào dung nhập đi.

Tiếng nói của Thanh Lâm vang vọng Hồ Quyên, Thanh Sương , Chu Dật không ngừng lại chút nào, đồng loạt bay tới hóa thành ba đạo cầu vồng trong nháy mắt nhảy vào trong cơ thể Vương lâm.

Chuyện này khiến cho nỗi đau đớn kịch liệt khiến Vương Lâm hầu như muốn phát điên, gầm thét kinh thiên động địa:

- Lão phu sẽ không chiếm thân thể của ngươi mà là cho ngươi lực lượng, cho ngươi hiểu biết của lão phu đối với quy tắc, cho ngươi hết thảy ký ức về tiên thuật của lão phu, cho ngươi tự mình thi triển một lần, chiến đấu ở cấp bậc Không Niết. Việc này cũng là do ngươi đồng ý cứu lão phu, là một cơ hội của ngươi.

Tiếng nói của Thanh Lâm hoàn toàn tiêu tan. Trong khoảng khắc khi nó biến mất, một cỗ lực lượng không thể tin nổi từ trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng tràn ra.

Lực lượng này mạnh tới mức có thể khiến cho mọi sinh linh trong thiên địa phải run rẩy, khiến cho cả một mảnh tinh không phải tan vỡ, tu sĩ Toát Niết chẳng là gì so với nó, dường như chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể khiến cho kẻ đó phải quỳ xuống chân hắn khuất phục.

Một cảm giác có thể nắm giữ thiên địa, thậm chí ngay cả thiên địa cũng phải quỳ dưới chân hắn mà khuất phục điên cuồng nảy sinh trong lòng Vương Lâm. Cơ thể hắn vẫn không ngừng truyền ra cảm giác đau đớn nhưng hết thảy không còn có thể khiến cho Vương Lâm chú ý chút nào.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, một cỗ lực lượng mà cả đời này hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi giờ phút này đang nằm trong tay hắn.

- Chiến đấu đi.

Trong đầu Vương Lâm vang lên một tiếng nói tang thương. Vương Lâm ngẩng phắt đầu, nhìn chằm chằm vào Cổ ma ở phía xa.

Cổ Ma Tháp Già ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, hai mắt lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi. Hắn tới hiện giờ rốt cục biết hậu chiêu của Thanh Lâm là gì rồi. Hậu chiêu đó không ngờ là truyền đạo.

Thiên địa có linh, tự tu thành đạo. Một người đắc đạo có thể truyền khắp vạn linh, truyền đạo của thiên địa.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, vẻ mặt không chút biến động giơ một ngón tay phải chỉ lên bầu trời nói:

- Đại địa.

Lời này vừa thốt ra, đột nhiên trong thức hải vũ bão nổi lên ầm ầm. Một lực lượng quy tắc chuyển động mãnh liệt, kéo nát tất thảy, cả mặt nước biển cũng hoàn toàn sụp đổ. Trong nháy mắt ở chỗ Vương Lâm đã trở thành một sa mạc cát vàng.

Thần sắc Cổ Ma Tháp Già lại biến đổi, cố đè nén sợ hãi, vừa gầm rống vừa vung song chưởng về phía trước, chụp về phía Vương Lâm. Lập tức

có một luồng hắc vụ đột nhiên hiện ra trong thiên địa, che kín bầu trời, hình thành từng cơn gió lốc từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, tạo thành một cơn gió xoáy khổng lồ hướng về phía Vương Lâm quét tới.

Cùng lúc đó trong miệng Cổ Ma Tháp già truyền ra những tiếng nói cổ xưa, tay phải lại chụp vào không trung một cái. Một hắc đao mấy trăm trượng hiện ra. Hắn cầm lấy thanh đeo, ném thẳng về phía Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm như thường, tay phải chỉ về phía trước. Lập tức gió lốc đang từ bốn phía gào thét lao tới liền sững lại, ngay cả ma đao kia trong nháy mắt dường như đình chỉ mọi cử động, lơ lửng bất động giữa không trung.

- Hô Phong.

Vương Lâm bình tĩnh nói. Đột nhiên thiên địa run rẩy, hắc vụ trên bầu trời tiêu tan nhưng thay vào đó là vô tận hắc phong. Trong hắc phong đó thấp thoáng thân hình của những con rồng, không phải là chín con mà là mười ba con.

Mười ba con hắc long gầm thét, lao thẳng tới Cổ Ma Tháp Già. khí thế ầm ầm này khiến cho Cổ Ma Tháp già lập tức phải lùi lại phía sau, tám ma tinh trong đồng tử xoay chuyển, miệng thốt ra một loạt tiếng nói theo ngôn ngữ cổ.

- Cổ Ma thuật, Giới hạn.

Tháp Già gầm nhẹ, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, tay phải bắt quyết vung về phía trước. Lập tức trước người hắn liền có một đạo hắc tuyến biến ảo hiện ra, vờn quanh bốn phía. Trong nháy mắt này dường như bên trong hắc tuyến là một khu vực bất đồng, trở thành một không gian giới hạn.

Tất cả các thần thông bên ngoài đều không thể bước vào trong vòng giới hạn này.

- Cổ Ma thuật, Thôn thiên.

Sau khi thi triển Giới Hạn xong, Tháp Già lại gầm lớn một tiếng. Lập tức ma khí ầm ầm cuộn lên, một cái miệng khổng lồ đột nhiên hiện ra, hướng về phía bắn trời cắn nuốt.

Cái miệng này mở to hướng về bầu trời cắn nuốt, dường như thật sự có thể nuốt cả thiên địa.

Nhưng hết thảy không khiến sắc mặt Vương Lâm có chút thay đổi. Mười ba con hắc long lao thẳng tới Tháp Già, trong thời gian ngắn quấn lấy nhau, cùng với từng luồng hắc phong vờn quanh, không ngờ lại hóa thành một cây trường thương màu đen.

Cây thương này toàn thân đen nhánh, tiên khí tỏa ra ào ạt, lao thẳng tới Tháp Già.

- Tiên thuật của sư tôn Bạch Phàm tu tới cực hạn liền có thể hóa thành chí bảo của sư tôn. Sư tôn năm đó khi sáng tạo ra mỗi một tiên thuật đều lợi dụng thần thông một đời cúng tế một kiện pháp bảo dung nhập vào trong quy tắc của thiên địa. Người từng nói với tất cả đệ tử, nếu có thể tu luyện tiên thuật tới mức cực hạn thì có thể gọi chí bảo đó ra, khiến cho uy lực của thần thông tăng lên gấp bội.

Trong đầu Vương Lâm giờ phút này hiện lên những lời nói này. Những lời này hắn trước giờ không hề có chút ấn tượng, nhưng giọng nói này là của Thanh Thủy. hiển nhiên là năm đó khi truyền tiên thuật cho Vương Lâm, hắn đã đem phong ấn lại, ý định là đợi tới khi Vương lâm tu luyện thần thông tới đỉnh điểm thì có thể phá vỡ phong ấn này.

Thanh trường thương màu đen nọ trong nháy mắt liền đụng vào cái miệng khổng lồ Thôn Thiên ở bên ngoài thân thể Tháp già. Tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa do va chạm vang lên. Cái miệng Thôn Thiên kia lập tức bị xuyên thấu, tỏa ra vô số ma khí sau đó sụp đổ.

Nó có thể thôn thiên nhưng lại không thể cắn nuốt được tu vi mới được truyền đạo của Vương Lâm, không thể cắn nuốt được uy lực của thần thông này. Đừng nói là hắn, cho dù là Bạch Phàm tái sinh mà chứng kiến hô Phong biến thành mười ba con hắc long thì cũng phải thất kinh. Dù là Bạch Phàm thì nhiều nhất cũng chỉ hóa xuất ra được mười một con mà thôi.

Sau khi phá tan thần thông Thôn Thiên, khiến cả thiên địa rung động, hắc thương này lại lao vào giới hạn của Cổ Ma Tháp già. Những trận hắc mang chói mắt lóe lên. Giới Hạn kêu lên răng rắc rồi lập tức sụp đổ. Muốn phân chia hai giới, ngăn cách mọi thần thông thì đã sao, nếu tu vi đủ mạnh thì thế gian này không thể có giới hạn.

Hắc thương trực tiếp xuyên qua thân thể Tháp Già nhưng không lao ra mà ở trong thân thể hắn ầm ầm nổ tung, hình thành một lực xung kích lớn khó có thể tưởng tượng được, khiến cho thân thể khổng lồ của Cổ Ma Tháp Già tan rã, hóa thành vô số ma khí ngưng tụ lại ở phía sau, một lần nữa lại hình thành thân thể của Cổ Ma.

Nhưng lúc này vẻ sợ hãi trong mắt hắn càng đậm, xoay người bỏ chạy.

Vương Lâm làm sao có thể để cho hắn chạy trốn, thần sắc thong dong bước lên nửa bước, chậm rãi nói:

- Ngươi đừng mong chạy thoát, hết thảy chỉ mới bắt đầu mà thôi. Kế tiếp ngươi phải giúp ta cảm nhận một chút thần thông của bước thứ ba.

Thứ hải khi Tháp Già chạy trốn dường như dung nhập vô số quy tắc, tổ hợp với nhau rất hoàn mỹ, hình thành một cái lồng giam. hắn đúng là không thể trốn thoát.

Xoay phắt người lại, ánh mắt Tháp già lộ ra vẻ điên cuồng, tám ma tinh trong đồng tử lập tức có ba cái vỡ tan.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1118: Cổ Ma đạo văn.

Một luồng ma khí mãnh liệt chợt từ trong đồng tử Tháp Già theo ma tinh bị vỡ vụn trong thời gian ngắn tràn ra, trong nháy mắt liền vây quanh toàn bộ vùng đất Thứ Hải của Thanh Lâm, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, lấy Tháp Già làm trung tâm, hướng về bốn phía quét ngang ra. Đất cát trên hoang mạc lập tức run lên, bị cơn lốc xoáy này dẫn dắt, chậm rãi chuyển động. Ngay cả quần áo Vương Lâm cũng bị lực hút này tác động, phát ra tiếng động phần phật.

Nhưng một đầu tóc bạc của hắn vẫn chưa hề động đậy, hai mắt bình tĩnh, lãnh đạm nhìn Cổ Ma Tháp Già.

Hành động phá vỡ ma tinh của Tháp Già, Vương Lâm không hề ngăn cản. Thanh Lâm tập hợp sức mạnh của Vương Nham, Hồ Quyên, Thanh sương và Chu Dật , lại phối hợp với tu vi của bản thân Thanh Lâm, đã mang lại cho Vương Lâm một cơ hội.

Cơ hội này Vương Lâm lúc trước hoàn toàn không hề nghĩ tới. Hắn rất coi trọng việc lấy chiến đấu không ngừng để minh ngộ, minh ngộ càng nhiều đối với hắn sẽ càng tốt hơn.

Loại cơ hội này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, thậm chí có thể nói là lướt qua trong giây lát. Có thể lĩnh ngộ ít hay nhiều còn phải xem sự thông hiểu và cơ duyên của Vương Lâm đói với đạo.

Cho nên hắn sẽ không làm cho trận đấu này kết thúc một cách ngắn ngủi.

Cổ Ma Tháp già càng mạnh, càng liều mạng, sự minh ngộ của Vương Lâm trong chiến đấu sẽ càng nhiều.

Giờ phút này ba ma tinh đã vỡ, thân mình khổng lồ của Tháp già bên trong đám ma khí tung hoành không ngờ bắt đầu thu nhỏ lại, trong nháy mắt chỉ còn có trăm trượng. Nhưng thân mình của hắn càng co rút lại càng bắt đầu trở nên giống như thật.

- Cả đời Tháp Già ta, nuốt lấy Cổ Yêu Bối La, lại nuốt lấy ba Cổ ma cùng tộc, lấy luyện hóa yêu ma để dẫn dắt, ngưng tụ nộ, bi, tật, tham tứ đại ma tự của bản thân, hóa thành đại thần thông của tộc Cổ ma ta.

Cổ Ma Tháp già thân mình bay lên, toàn thân ma khí lượn lờ, thanh âm như nghẹn ngào trong gió, làm rung chuyển trời đất.

- Cổ Ma thiên đạo, tứ dục nhất chỉ.

Hai mắt Tháp Già lộ ra hào quang sáng ngời, bên trong ẩn chứa sự tức giận ngợp trời. Sự tức giận này lập tức chuyển hóa thành nỗi bi ai vô tận, nhưng trong giây lát lại hóa thành sự ghen tị điên cuồng, lại tiếp tục biến hóa, cuối cùng sự tham lam như muốn nuốt lấy trời đất mạnh mẽ hiện ra.

Bốn loại cảm xúc này ở trong mắt Tháp già nhanh chóng luân chuyển, khiến cho Tháp già nâng tay phải lên. Trong quá trình cánh tay phải này nâng lên, bốn đạo ma khí khác nhau bất chợt từ trong hai mắt Tháp Già chui ra, bay thẳng đến tay phải, trong nháy mắt vờn quanh bên trên đó, theo ngón trỏ tay phải của Tháp già hung hăng điểm về phía Vương Lâm.

Lập tức bốn đạo ma khí khác nhau kia toàn bộ dung nhập vào trong ngón tay hắn, trong tiếng ầm ầm hình thành một luồng hắc quang kinh người, không phóng thẳng đến Vương Lâm, mà ngưng tụ ở đầu ngón tay không hề tiêu tan. Luồng hắc quang này vừa xuất hiện, ngay lập tức dường như xé nát thiên địa, trong tiếng động rầm rầm, vùng đất sa mạc do thần thông của Vương Lâm biến hóa ra lập tức vặn vẹo, dường như không chịu nổi sắp sửa sụp đổ.

Hai mắt Tháp Già đỏ thẫm, thân mình bước tới một bước, tay trái chỉ lên trời, quát khẽ:

- Thiên đạo có nộ, người nghịch thiên sẽ hứng chịu cơn thịnh nộ của trời. Mà thứ bộ tộc Cổ ma ta muốn hút lấy chính là sự phẫn nộ của thiên đạo, lấy thiên nộ để chống lại thiên đạo.

Lời vừa nói ra, trời đất biến đổi, lập tức xuất hiện những tiếng sét đánh kinh thiên động địa. Khắp nơi trong không trung trong thời gian ngắn liền có một đạo khí đỏ biến ảo hiện ra, bay thẳng đến đám hắc quang trên ngón tay kia.

Trong nháy mắt, đạo khí đỏ này liền dung nhập vào bên trong đám hắc quang, khiến cho uy lực của đám hắc quang bạo tăng, hào quang dường như bao phủ một nửa trời đất.

- Thiên đạo có bi, bi này chính là ham muốn trong lúc tu hành, hòa trộn vào trong thần thông của Cổ ma ta.

Trong tiếng rít gào của Tháp Già, giữa thiên địa lập tức liền có vô số những đạo khí màu lam biến ảo, hướng về phía hắc quang, nhanh chóng ngưng tụ.

- Thiên đạo có tật, phàm là người tu cửu tiêu tất phải chịu thiên tật.

- Thiên đạo lại có tham, biến hóa của tham chính là quy tắc của thế gian, tham là kỳ vật của hết thảy thiên địa. Nộ, bi, tật, tham bốn ham muốn của trời này lấy sinh mệnh của Cổ ma Tháp Già ta hóa thành Tứ Dục Chỉ của

bộ tộc Cổ Ma ta. Phá vỡ hết thảy chướng ngại, diệt thần, sát yêu, đồ thiên đạo.

Tháp già trong tiếng rống giận bước tới một bước, hắc quang trên ngón trỏ tay phải che phủ trời đất, hướng về Vương Lâm điểm tới.

Trong nháy mắt, khoảng không bên trên thân thể của Vương Lâm lập tức có một luồng sức mạnh thiên đạo biến ảo hiện ra, hình thành bốn cơn gió lốc, từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt hóa thành rất lớn, từ bốn phía quanh Vương Lâm tấn công thẳng đến hắn.

- Thần thông của Cổ Ma quả là không tầm thường.

Vương Lâm hai mắt lóe lên, tay phải vung về phía trước, ngay lập tức có một cơn mưa trong tiếng ầm ầm hiện ra xung quanh hắn. Cơn mưa này tràn ra, gần như hình thành một con sông dài.

Nhìn có vẻ không lớn, nhưng thực tế trong dòng sông dài do những hạt mưa tạo thành kia đều dường như tự hình thành một giới. Mỗi một giới đều là mưa từ trên trời rơi xuống, giống như là thác nước.

Con sông này vờn quanh thân thể Vương Lâm, ngay khi bốn cơn gió lốc từ bốn phía mạnh mẽ tới gần, lập tức nhanh chóng ngưng tụ với nhau, không ngừng nén lại. Con sông dài bên ngoài thân thể Vương Lâm càng

ngày càng ít, tới cuối cùng con sông nước mưa vô biên kia bất chợt biến thành một giọt.

Giọt mưa này giống như một giọt mưa pha lê, bên trong trong suốt lấp lánh, phát ra từng trận ánh sáng rất đẹp mắt. Một giọt nước này chính là cực hạn của thuật Hoán Vũ, nhưng cũng không phải cực hạn của thần thông Vương Lâm lúc này, cũng giống như Hô Phong đã vượt qua Bạch Phàm, hóa thành mười ba con hắc long. Giờ phút này, giọt nước này dưới ánh mắt của Vương Lâm bất chợt bị nén lại.

Một tiếng ầm vang lên như tiếng sấm từ trong giọt mưa kia truyền ra, trong nháy mắt giọt nước này bị ép lại, ầm một tiếng hóa thành hơi nước.

Hơi nước này tuy không thể nhìn thấy, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của nó. Theo tay phải của Vương Lâm vung lên, lập tức đám hơi nước vô hình lấy thân thể Vương Lâm làm trung tâm, hướng về bốn phía điên cuồng tản ra, trong lúc thấp thoáng, hóa thành bốn vật thể như bốn thanh kiếm màu lam, cuốn theo hơi nước phóng đi.

Trong nháy mắt, chúng va chạm với bốn cơn gió lốc kia, phát ra tiếng động rầm rầm kinh thiên động địa, bốn cơn gió lốc kia chợp sụp đổ. Lúc này, trời đất run rẩy, hoang mạc trên mặt đất dường như một bức tranh bị cuộn lên, trong lúc vặn vẹo vỡ tan, một lần nữa biến thành vùng biển màu đen như trước kia.

Vương Lâm lơ lửng trên biển, tay phải bấm quyết vẽ ra một đường cong. Lập tức hơi nước còn sót lại bốn phía ngưng tụ lại, hóa thành bốn thanh

kiếm mỏng màu lam ở phía trước người.

Thần sắc Vương Lâm như thường, tay phải hung hăng vỗ về phía trước. Trong tiếng động rầm rầm, bốn thanh kiếm mỏng kia vỡ tan, hóa thành tám thanh, sau đó lại vỡ tiếp. Cứ liên tục như vậy, trong nháy mắt, ở phía trước Vương Lâm không ngờ có một trăm hai mươi tám thanh kiếm mỏng xuất hiện, vung lên một cái, toàn bộ xông về phía Cổ Ma THáp Già phía trước.

Hết thảy chuyện này như mây trôi nước chảy, Vương lâm rất tùy ý, nhưng trong mắt Cổ Ma Tháp Già vẻ hoảng sợ dường như cũng đã lên tới cực hạn. Hắn không thể tưởng tượng được tứ dục thần thông của Cổ ma không ngờ lại bị đánh bại như vậy.

Mắt thấy hơn một trăm thanh kiếm mỏng màu lam kia bay thẳng đến mình, Tháp Già lập tức lui về phía sau, mượn ma khí còn lại sau khi tam tinh trong cơ thể bị phá nát, trong tiếng gầm nhẹ hai tay bấm quyết, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Lấy hồn của Cổ Ma, gọi ra Cổ Ma đạo văn!!

Hai tay Tháp Già run lên một cách kỳ dị, mỗi một lần run lên đều có một gợn sóng màu đen từ trong hai tay khuếch tán ra. Trong nháy mắt, ở phía trước Tháp già xuất hiện hàng ngàn hàng vạn gợn sóng màu đen, lao thẳng đến hơn một trăm thanh kiếm mỏng màu lam phía trước.

Tiếng động ầm ầm chợt vang lên. Dưới sự tấn công của vô số những gợn sóng này, những thanh kiếm màu lam lập tức cũng bắt đầu run rẩy, cuối cùng không ngờ bị những gợn sóng xuyên qua, thay đổi phương hướng bay thẳng đến Vương Lâm.

Thân mình Tháp Già không ngừng lui về phía sau, hai tay run rẩy kịch liệt hơn, nhưng vẻ điên cuồng trong hai mắt cũng dần dần nồng đậm lên. Cổ Ma đạo văn này làm tiêu hao linh hồn của hắn, không đến vạn bất đắc dĩ, hắn quyết sẽ không thi triển ra.

Vương Lâm hai mắt sáng ngời, thân mình bước tới một bước, trực tiếp bước vào trong những gợn sóng đang tràn đến. Cảnh tượng này, nếu như từ trên không trung nhìn xuống dưới, có thể rõ ràng nhìn thấy toàn bộ phía trên mặt biển từng gợn sóng màu đen quanh quẩn, cực kỳ kinh người.

Thân mình ở bên trong những gợn sóng, Vương Lâm ngay lập tức cảm nhận được rõ ràng sự công kích của những gợn sóng này hoàn toàn là nhắm vào nguyên thần, có thể gây ra cho nguyên thần nhưng thương tổn rất lớn, thậm chí chỉ cần sơ xảy một chút sẽ lập tức sụp đổ.

- Nếu ngươi đạt tới cửu tinh thì uy lực của Cổ Ma đạo văn này có lẽ sẽ ảnh hưởng với ta, nhưng hiện giờ...

Vương Lâm lắc lắc đầu, bước về phía trước một bước. Một bước này bước vào giữa hai gợn sóng, hắn cứ như vậy từng bước một đi ra, cũng

không hề đụng tới một gợn sóng nào, thân mình như thể trong suốt, cho dù gợn sóng có tới gần cũng trực tiếp xuyên thấu qua.

- Quy tắc thân thể. Thanh Lâm kia không ngờ ngay cả Quy tắc thân thể cũng truyền thụ khiến ngươi cảm ngộ được.

Tháp già cấp tốc lui về phía sau, nhưng thân mình hắn chưa lùi được ra quá xa, Vương Lâm đã bước tới một bước, tay phải tùy tiện chỉ về phía trước.

- Hiến.

Một chỉ này xuất ra, lập tức còn có quy tắc của thiên địa giáng lâm, vô hình trung cũng khiến thân mình Tháp Già lập tức dừng lại, dường như bị trói lại ở giữa không trung.

Vương Lâm đi tới, tay phải nhẹ nhàng hướng vỗ vào mi tâm Tháp Già một cái. Ầm một tiếng, phía sau Tháp già lập tức có ma khí tung hoành, điên cuồng phát tiết ra, hóa thành một màn sương đẹp ngợp trời, như thể bị càn quét một cách điên cuồng, không ngừng lui về phía sau.

Trong tiếng kêu thảm thiết thân mình Tháp Già bắn ra, nhưng sự trói buộc trên thân thể hắn thủy chung vẫn không tiêu tan, khiến cho hắn hoàn toàn không cử động được, thậm chí cả vận chuyển ma khí cũng không làm được.

- Toái tinh.

Vương Lâm kề sát cổ ma, theo đó hành động, tay phải chỉ ra, bình tĩnh điểm lên trên thân thể Vương lâm, ma khí toàn thân Cổ Ma lại phát tiết ra vô số.

- Còn chưa vỡ.

Trong nháy mắt, trong tiếng động rầm rầm, Vương Lâm liên tiếp xuất ra bảy chỉ, thân mình Tháp Già lại bị bắn ra bảy lần, nhưng mỗi lần đều bị Vương lâm lập tức đuổi kịp, đánh vào một chỉ.

Sau bảy lần, ma khí toàn thân THáp Già gần như tiêu tan hơn phân nửa, ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi và không cam lòng, năm ma tinh còn lại bên trong đồng tử trong nháy mắt đồng loạt nổ tung.

Vương Lâm trên mặt lộ vẻ mỉm cười, ngón tay phải đang điểm tới liền thu lại, thân mình như mây trôi bay về phía sau. Hành động thong thả của hắn lúc trước chính là khiến cho Cổ Ma này toái tinh, như thế mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất của Cổ Ma này, lấy đó để kiểm chứng sự cảm ngộ về đạo của Vương Lâm.

Cổ Ma tinh điểm bên trong đồng tử của Tháp già toàn bộ tan vỡ, trong thời gian ngắn còn có một luồng khí tức so với vừa rồi còn hùng mạnh

hơn vô số lần bất chợt từ trong cơ thể hắn bùng phát ra. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, thân mình hắn khẽ động , dễ dàng phá được sự trói buộc của Định Thân Thuật.

- Đây là ngươi bức bách ta, bổn ma dù chết cũng phải cùng với ngươi đồng quy vu tận. Cửu tinh Cổ Ma thần thông, Tử Khí Ma Kiếp.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1119: Yên lặng.

Lời này vừa dứt, ma khí trên thân thể Tháp già bộc phát ra, điên cuồng dung hợp với sức mạnh tam tinh bộc phát ra bốn phía lúc trước, cũng gần như đạt tới cửu tinh Cổ Ma.

Tới giờ phút này, trên thực tế Tháp già dĩ nhiên đã bại dưới tay Thanh Lâm, không còn tư cách để có được thân thể Thanh Lâm, chờ đợi hắn chỉ có chết.

Nhưng Tháp già không cam lòng, hắn cho dù là chết cũng phải cùng với Vương lâm ở trước mắt đồng quy vu tận. Cho dù là chết, hắn cũng phải đánh ra một vài thần thông mạnh nhất của bộ tộc Cổ ma.

Lúc này, Vương Lâm có thể quấy nhiễu Tháp Già, có thể trong lúc này bộc phát ra thần thông mạnh nhất, dễ dàng hạ sát. Nhưng hắn không làm như vậy, bất kể là vì kiểm chứng đạo của mình hay vẫn còn sự tôn trọng với bộ tộc cổ xưa, hắn đều quyết định cho Cổ Ma Tháp Già đủ thời gian để thi triển thần thông cho dù là hắn cũng rất kích động và mong đợi kia.

Trong tiếng rít gào rống giận vang vọng của Tháp Già, thân thể hắn lại thực chất hóa, trong nháy mắt liền hóa thành một thân thể người thường to lớn gần như có một không hai, có cảm giác tràn đầy sức mạnh.

Thân thể đen kịt, trên đỉnh đầu có ma giác, hai mắt lại đỏ thẫm, khiến cho toàn thân Tháp Già tản mát ra một luồng khí tức đáng sợ kinh thiên động địa.

- Tử khí.

Trong tiếng Tháp già gầm nhẹ, ma khí màu đen toàn thân lập tức đột biến, trong nháy mắt không ngờ hơn phân nửa liền hóa thành màu tím, vờn quanh bên ngoài thân thể. Theo hai tay của Tháp Già nâng lên, mười ngón tay đan xen vào nhau ở trước người tạo nên một hình thoi, khí tức màu tím toàn thân hắn lập tức lao ra, theo hai cánh tay hắn lao thẳng đến hình thoi kia.

Trong nháy mắt, một hình thoi màu tím chợt lóe lên ở giữa hai tay.

- Ma kiếp.

Tháp Già rít gào lên một tiếng, phía trên mi tâm lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy, ma hồn từ bên trong bay ra trực tiếp nhảy vào trong hình thoi kia, lập tức khiến cho hình thoi này phát ra hào quang rực rỡ.

- Chết đi.

Thân mình Tháp Già hướng về phía trước lao ra, hai tay hung hăng đẩy về phía Vương Lâm. Bỗng nhiên hình thoi màu tím kia lập tức lóe lên bay đi, hướng thẳng về phía Vương Lâm.

Lúc mới bay ra hình thoi này mới chỉ to bằng bàn tay, nhưng càng lúc càng lớn lên, đến cuối cùng như thể che phủ bầu trời, hướng về Vương Lâm trong nháy mắt giáng xuống.

Vương lâm thần sắc khẽ động, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ sức mạnh của ma kiếp bên ngoài hình thoi kia, lại rõ ràng nhận thấy được, sau khi hình thoi ma kiếp này bao vây xung quanh thân thể mình lập tức hoàn toàn chia cắt chỗ mình đang đứng và bốn phía xung quanh.

Cùng lúc đó, hình thoi kia nhanh chóng co rút lại, dọc đường đi, hết thảy thiên địa ở trước mặt đều vỡ vụn sụp đổ, khoảng cách tới Vương Lâm càng ngày càng gần.

- Tử khí không được nồng đậm.

Vương Lâm lắc đầu, lúc mở mắt ra, hình thoi ma kiếp kia dĩ nhiên cách bản thân chưa đến ba tấc. Nếu từ xa nhìn lại, thậm chí còn không thấy rõ sự tồn tại của Vương Lâm, chỉ có thể nhìn thấy một hình thoi màu tím khổng lồ, tàn ảnh còn sót lại ở bên ngoài thân thể Vương Lâm co rút lại. Dường như trong nháy mắt có thể khiến cho Vương Lâm cùng với toàn bộ trời đất bị tách rời sụp đổ.

- Sơn Băng.

Vương Lâm hạ giọng nói. Một lời nói ra, trên thân thể hắn có một ngọn núi bỗng nhiên mọc lên, trong tiếng rầm rầm, ngọn núi này đâm thẳng lên trời. Cũng không chỉ có một ngọn núi, mà sau khi ngọn núi này vọt lên, lập tức từ bên trong còn có những ngọn núi thứ hai, thứ ba kéo dài ra.

Trong thời gian ngắn, chín ngọn núi sừng sững lập tức xuất hiện ở bốn phía Vương lâm. HÌnh thoi màu tím kia lập tức ngừng co rút, dưới sự thúc đẩy của những ngọn núi, dường như có dấu hiệu bị đẩy lui về phía sau.

Nhưng uy lực của Tử Khí Ma Kiếp cũng vượt xa tất cả những thần thông lúc trước của Tháp Già, lúc này không ngờ có thể đối kháng với chín ngọn núi, trong lúc đang không ngừng va chạm lẫn nhau, chín ngọn núi lập tức xuất hiện sự nứt vỡ.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, hạ giọng nói:

- Băng.

Trong tiếng ầm ầm, chín ngọn núi nhất tề sụp đổ, hóa thành núi lửa bùng nổ , va chạm với hình thoi màu tím kia, hình thành một sức tấn công long trời lở đất mạnh mẽ dâng lên xung quanh Vương Lâm.

Trong lúc sụp đổ, Vương Lâm từ bên trong chậm rãi đi ra, nhìn chằm chằm Tháp Già ở cách đó không xa trong sự tuyệt vọng lộ ra một vẻ không vô cùng cam lòng.

- Hết thảy chuyện này không phải là do thực lực của ngươi, chỉ là ở trong Thức Hải của Thanh Lâm, do tâm ý của hắn phối hợp với biến hóa của ngươi, lại truyền đạo cho ngươi, tạm thời cho ngươi có được tu vi như hiện giờ. Nếu không phải ở trong Thức Hải này mà ở thế giới bên ngoài, không có tâm ý của Thanh Lâm phối hợp, bổn ma muốn giết ngươi chỉ như bóp chết một con kiến. Bổn ma không phục. Không cam lòng.

Tháp Già ngửa mặt lên trời rống giận, đối với âm mưu của Thanh Lâm, trong lòng hắn cũn cảm thấy ớn lạnh. Bất kể thế nào hắn cũng không nghĩ tới, âm mưu của Thanh Lâm không ngờ không phải tìm cao thủ để diệt ma hồn của mình, mà hút người cứu viện vào trong Thức Hải này.

bên trong Thức Hải của Thanh Lâm, mặc dù tuyệt đại bộ phận đều đã bị Cổ Ma chiếm cứ, nhưng Thức Hải này thanh Lâm có thể tùy ý biến hóa. Chẳng qua nguyên thần của Thanh lâm bị Cổ Ma xâm nhập, những biến hóa này không thể tạo ra tác dụng công kích Cổ Ma.

Nhưng lấy hồn phách của người khác làm cơ thể, không tiếc truyền đạo niệm, từ bỏ sự khống chế đối với Thức Hải, chuyển giao vào tay Vương Lâm ở trước mắt, gần như chính là đem sinh tử của mình giao cho người khác. Vì thế, Thức Hải của Thanh lâm có thể biến hóa tùy theo ý của Vương Lâm, có thể biến hóa thành vạn vật trong trời đất, có thể bắt chước hết thảy quy tắc, trong hoàn cảnh như vậy, khiến cho Vương Lâm có được sức mạnh của bước thứ ba. Cho dù Tháp Già hiểu rất rõ hết thảy chuyện này chỉ là tạm thời, dù sao hồn phách khác nhau, sự khống chế của Thức Hải của người này, cũng không lâu dài, không bao lâu sau, Vương Lâm này sẽ lập tức suy yếu.

Vả lại một khi rời khỏi Thức Hải của Thanh Lâm này, ra thế giới bên ngoài, Vương Lâm này lập tức sẽ quay trở lại nguyên hình. Chỉ có điều, hiểu được hết thảy những chuyện này cũng chẳng có tác dụng gì, lúc này Cổ Ma Tháp Già hắn căn bản là không kiên trì được.

- Thanh Sương, ngươi thắng rồi.

Tháp Già trên mặt lộ ra vẻ chua xót, nhưng rất nhanh bị thay thế bởi vẻ dữ tợn.

- Chỉ có điều, bổn ma còn một thức thần thông cuối cùng, lấy sinh mạng của Cổ Ma Tháp Già ta thi triển một thần thông tối hậu mạnh nhất của bộ tộc Cổ Ma. Cho dù là chết, ta cũng không hối hận.

Cổ Ma Tháp Già nhe răng cười độc ác, thân mình bay thẳng lên không trung, ở trên trời hai tay duỗi ra phía ngoài, bên ngoài thân thể lập tức có ma khí vờn quanh, dưới ánh mắt Vương Lâm bỗng ầm ầm phát nổ.

- SƠ khai, thủy ma đạo.

Thanh âm của Tháp Già trong khoảnh khắc thân thể nổ tung chậm rãi từ trên trời giáng xuống. Cùng lúc đó, toàn bộ không trung trong thời gian ngắn đã bị từng đạo ma khí nồng đậm cuồn cuộn che phủ. Trong nháy mắt, trời đất tràn đầy một màu hắc ám.

Trên bầu trời đen kịt kia ngay lập tức có một đôi mắt âm trầm chậm rãi xuất hiện. Ngay lập tức trong màn sương đen quay cuồng trên không trung, những ánh mắt gần như giống hệt nhau không ngừng xuất hiện.

Ánh mắt bọn họ đồng loạt ngưng tụ ở trên người Vương lâm. Cảnh tượng này rất quỷ dị, không cách nào hình dung được. Sắc mặt Vương

Lâm lần đầu tiên có sự biến đổi, hắn ngẩng đầu, nhìn lại vô số ánh mắt kia.

- Ngươi tên là Vương Lâm.

Một thanh âm vô cùng tang thương vang vọng giữa đất trời. Ngay khi thanh âm này xuất hiện, những đôi mắt dần dần lộ ra vẻ mê man.

Vương Lâm hai mắt sáng ngời.

- Thời gian tu đạo của ngươi đến nay đã hơn một ngàn năm. Nhưng mục tiêu của ngươi chỉ có giết, bước trên con đường nhất định sẽ hủy hoại người thân. Cha mẹ ngươi đã chết, người thân hầu như không còn, tuy vẫn còn, nhưng cũng chỉ là muối bỏ bể, kiếp nạn không ngừng.

THeo thanh âm kia không ngừng truyền ra, những ánh mắt mê man kia dần thức tỉnh, nhưng ẩn chứa một nỗi thống khổ phát ra từ tâm can.

Thân mình Vương Lâm run rẩy, nhưng hai mắt vẫn còn rất sáng.

- Cha mẹ ngươi vì ngươi mà chết. Người thân của ngươi vì ngươi mà chết.

Trong lúc thanh âm vang vọng, những đôi mắt trên không trung trở nên đỏ như chảy máu. Lại có một số đôi mắt lập tức ầm ầm nổ tung, hóa thành những giọt máu rơi xuống.

Ánh mắt Vương Lâm cũng dâng lên một màn sương đỏ, thân mình run rẩy hơn.

- Vợ ngươi vì ngươi mà chết, con ngươi vì người mà hóa thành hồn phách, những người chí thân của ngươi không còn lại một ai.

Trong tiếng động rầm rầm, những đôi mắt trên không trung lần lượt vỡ tan, hóa thành những giọt máu.

Hai mắt Vương Lâm đỏ như máu, trên mặt cực kỳ tái nhợt, thân mình trong lúc run rẩy lui về phía sau mấy bước, tay phải vuốt lên ngực mình. Mặc dù là hồn thể, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự đau khổ từ trong lòng truyền ra.

Nỗi đau này giống như là độc dược, không ngừng xâm nhập vào trong tâm thần hắn, phá hủy hết thảy.

- Độn Thiên có ân đối với ngươi nhưng cũng chết. Chu Tước Thánh Hoàng đối với ngươi có ân nhưng cũng bị giết, ngay cả Chu Dật sau khi gặp ngươi, thân thể quý báu cũng không bảo toàn được, ngay cả Vân

Tiêu Đạo Lữ kia cũng vì ngươi xuất hiện mà cuối cùng đến lúc này mới có khả năng cứu được Thanh Lâm.

Thanh âm tang thương kia chậm rãi truyền đến, nhưng mỗi câu đều lấy một phương thức kỳ dị, ẩn chứa quy tắc vô thượng, giống như một thức thần thông đánh vào người Vương Lâm, khiến cho Vương Lâm sắc mặt càng tái nhợt.

- Ngươi nói sao.

Vương lâm trong lúc lui ra phía sau thì thào tự nói. Nếu là lúc bình thường có người ở bên cạnh nói hết thảy những điều này đều không hề có tác dụng, nhưng lúc này Vương Lâm cũng không biết vì sao, mỗi một câu đều khiến hắn càng lúc càng đau lòng, dường như xé nát tam can.

- Ngươi.

Thanh âm kia vừa xuất hiện trở lại, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, thần sắc hoàn toàn bình tĩnh, lộ ra sự lạnh lùng đáng sợ đến cực điểm.

- Ta hỏi ngươi, nói đủ chưa.

Lời nói bình tĩnh, không hề ẩn chứa cảm xúc bên trong. Cả người Vương Lâm xông lên, tay phải hướng về phía trước xé một đường, lập tức vô số

những đôi mắt trên không trung rầm rầm sụp đổ, vô số những giọt máu bắn lên trên người Vương Lâm.

- Vương Lâm ta cả đời, đầu đội trời chân đạp đất, dù có sai, nhưng không phụ đạo tâm, đã đủ chưa.

Vương Lâm hai tay bấm quyết, chỉ lên trời, thanh âm như gió lạnh vang vọng.

- Tiên thuật, Vẫn Tinh.

Trong tiếng quát khẽ, một đạo tinh quang từ trên không trung hạ xuống, xuyên thấu màn sương đen , trong nước biển bên dưới cũng có sao trời từ bên trong lao ra, thẳng lên không trung.

Trong chớp mắt, giữa trời đất tràn ngập tinh quang, theo song chưởng của Vương lâm huy động, những tinh quang này chợt cuốn đến, trong tiếng động sụp đổ rầm rầm liên tiếp, đồng loạt hướng về màn sương đen trên không trung phóng lên, trong nháy mắt va chạm với nhau, hình thành một cơn sóng xung kích không cách nào có thể hình dung được, ở bên trong trời đất phá nát hết thảy tản ra.

Thân thể Vương Lâm, trong sự sụp đổ này, Vương Nham, Hồ Quyên, Chu Dật, Thanh Sương lần lượt thoáng hiện lên. Còn có Thanh Lâm toàn thân mặc áo xanh, nhưng trên mặt lại lộ ra một vẻ cảm thán.

Theo vùng đất THức Hải này sụp đổ, bóng dáng những người này dần dần dung nhập vào bên trong, lần lượt tiêu tan.

Vũ Tiên giới, bên trong hư vô tối đen, bên trong Thanh Quang đại điện đang trôi về phía trước, Tư Đồ Nam cẩn thận nhìn lên cửa đại điện, thi thoảng lại nhìn về phía mọi người bên trong trận pháp, trong lòng nổi lên sự lo lắng.

Ngây y nữ thi kia cũng vậy, ánh mắt nhìn lên người Vương Lâm, dường như là vĩnh cửu.

Đúng lúc này, thân mình Vương Lâm đang khoanh chân run lên, chậm rãi mở hai mắt, yên lặng đứng lên, đi tới bên cạnh cửa đại điện, lẳng lặng nhìn hư vô phía bên ngoài.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1120: Tân Vũ giới.

Hư vô bên ngoài đại điện này tối đen như mực, từ xa xa truyền đến từng trận âm thanh ầm ì vang vọng , ở khoảng cách gần có thể nhìn thấy một vài khối đá vỡ của Vũ Giới cô đọc trôi bên trong hư vô này, dường như chúng không có nhà. Trên thực tế chúng quả thật đã không còn nhà, chỉ có thể yên lặng lơ lửng bên trong hư vô, vĩnh hằng.

Bên trong trận pháp, Thanh Lâm mở hai mắt, lộ ra vẻ tang thương của năm tháng, giờ phút này thoạt nhìn như thể là một lão nhân. mặc dù dung nhan của hắn vẫn là trung niên, nhưng ở trên người hắn, ngay khí thức tỉnh, lộ ra mùi vị mục nát nồng đậm.

Thanh Sương theo đó tỉnh lại, nhìn thoáng qua miệng vết thương trên cánh tay phải của mình, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, thân mình khẽ động đậy, dường như đã ngủ say rất lâu, nên khi vừa mới thức tỉnh thân thể vẫn còn chưa thích ứng được.

Vương Nham và Hồ Quyên trong lúc khoanh chân sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng mở hai mắt. Vương Nham ánh mắt lộ vẻ xúc động , lập tức quỳ trên mặt đất, cung kính run rẩy nhìn Thanh Lâm.

Hồ Quyên cũng khẩn trương nhìn về phía Thanh Lâm đang ngồi dậy, cắn chặt môi dưới.

Thanh Lâm khẽ mỉm cười, cẩn thận nhìn thoáng qua hai phu thê ái đồ năm xưa, hạ giọng nói:

- Lâu nay các ngươi đã vất vả rồi...

- Sư tôn.

Thân mình Vương Nham kịch chấn, hai hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Hắn đã chờ đợi vô số năm, vô số năm chờ đợi này hết thảy đều là vì chờ sư tôn thức tỉnh. Hắn ở lại vùng đất Yêu Linh năm này qua năm khác, đơn giản là vì ân tình của Tiên Đế Thanh lâm năm đó đã thu nhận hắn làm đồ đệ.

Vương Nham vĩnh viễn cũng không quên được năm đó ở Tiên Giới, hắn chẳng qua chỉ là một luyện khí sĩ nhỏ nhoi không có tiếng tăm, chính là sư tôn đã tái sinh cho hắn, hướng cho hắn bước lên đỉnh của tu vi, cũng cho hắn hạnh phúc cả đời này.

Lúc này, Chu dật cũng mở hai mắt, kinh ngạc nhìn Thanh Lâm bên cạnh, mặc dù có chua xót, có bi thương, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Thanh Lâm tiền bối, vãn bối có chuyện muốn nhờ.

Ánh mắt Vương Lâm đang nhìn vào hư vô thu lại, nhìn về phía Thanh lâm.

- Ngươi lấy thân phận vãn bối, hay lấy thân phận là đệ tử của lão phu?

ÁNh mắt Thanh Lâm bình tĩnh nhìn lên người Vương Lâm.

- ... Sư tôn, người này là bạn thân của đệ tử, thân thể hắn bị dính tiên độc...

Vương Lâm trầm ngâm một lát liền chỉ vào Tư Đồ nam đang chú ý nhìn về phía này, cung kính nói.

Thanh Lâm thần sắc như thường, ánh mắt đảo qua nhìn Tư Đồ Nam, chậm rãi nói:

- Tư chất quả là kinh người, ngươi có muốn bái lão phu làm sư phụ không?

Tư Đồ Nam mặc dù kiêu ngạo, nhưng khi đối mặt với Thanh Lâm cũng không có được sự bình tĩnh như Vương Lâm, dù sao hắn cũng không tham dự vào toàn bộ quá trình giải cứu THanh Lâm, trong lòng cực kỳ kinh sợ, lúc này nghe thấy vậy ngẩn ra, do dự một chút, cung kính nói:

- Việc này... Đệ tử bái kiến sư tôn...

Vừa nói tới đây, Tư Đồ nam ngẩng đầu , nói:

- Tuy nhiên sư tôn, lão... đệ tử tính tình tùy tiện, ngươi cũng không được hạn chế sự tự do của ta.

Một câu thêm vào này cũng khiến cho Thanh Lâm cười ha hả, nói:

- Sau khi ngươi giải hết độc, hết thảy đều tùy ý, lão phu hạn chế sự tự do của ngươi làm gì.

Nói xong, Thanh lâm lắc lắc đầu, thần sắc rất điềm đạm, tay phải đặt lên vai con gái Thanh Sương, hạ giọng nói:

- Thanh Sương, cho ta mượn tiên lực trong cơ thể con dùng một chút.

Nói xong, liền có một lực hút rất mạnh bất chợt từ trong tay phải Thanh Lâm truyền ra. Lập tức tiên lực trong cơ thể Thanh Sương trong nháy mắt bắt đầu khởi động, phân ra một tia dung nhập vào tay phải của Thanh Lâm.

Tiên lực này không nhiều lắm, chỉ có một tia, ngay cả tiên lực trong cơ thể Vương Lâm lúc trước không nhiều, cũng hơn một tia này vô số lần. Nhưng một tia tiên lực này trong tay phải Thanh Lâm cũng hóa thành một luồng kim quang chói mắt.

Hào quang này tuy chưa đến vạn trượng, nhưng trong thời gian ngắn liền bao phủ lấy đại điện này, khiến cho Thanh Quang đại điện này thoáng nhìn qua không hề có thanh quang, mà đã trở thành kim quang sáng như mặt trời.

Thanh Lâm thần sắc ôn hòa, chậm rãi đi về phía trước, bước ra cửa đại điện, cả người trôi vào bên trong hư vô, nhìn những khối đá vụn trôi qua ở phía xa xa, nhìn nơi đã từng là một khu vườn tiên cảnh trong ký ức, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái và chua xót.

Tiên Giới lúc này dĩ nhiên tuyệt đại bộ phận đã sụp đổ, chia năm xẻ bảy. Dường như không ba lâu nữa, Vũ Giới sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ còn tồn tại trong ký ức của tu sĩ. Nếu lại qua hàng vạn năm nữa, chỉ sợ ngay cả ký ức cũng phai nhạt đi, đến lúc hoàn toàn bị lãng quên...

Than nhẹ một tiếng, kim quang trên tay phải Thanh Lâm hướng về phía trước vung lên. Lập tức kim quang này bay ra, bất chợt kim quang lóe lên ngợp trời, dường như là một mặt trời thật sự, bao phủ toàn bộ bên trong hư vô, chiếu sáng hết thảy.

Bên trong kim quang này, lại có những sợi kim tuyến bỗng nhiên chậm rãi xuất hiện. Những sợi kim tuyến này đan xen vào nhau, kết nối thành một mạng lưới, hướng về bốn phía nhanh chóng tản ra. Bên trong lưới kim tuyến này ngưng tụ hết thảy quy tắc trong trời đất, bên trong kim quang này ẩn chứa một sức sống có thể nuôi dưỡng hàng vạn sinh linh.

Theo kim quang và kim tuyến tản ra, toàn bộ Vũ Tiên giới ngay lập tức toàn bộ bị bao phủ vào bên trong, những đại lục đang sụp đổ kia, sự xoay tròn tưởng chừng như vĩnh hằng cũng trong khoảnh khắc này dừng lại, không hề nhúc nhích.

- Đóng băng Tiên giới.

Thanh âm của Thanh lâm rất thấp, nhưng sau khi hắn từ trong đại điện đi ra truyền rất rõ ràng vào trong tai mọi người. Vương Nham và Hồ Quyên thân mình khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Thanh Lâm tràn đầy sự sùng kính.

Thanh Sương nhìn bóng dáng phụ thân mình, không có biểu hiện gì. Trong ký ức của nàng, người cha này như một cây cột chống đỡ cả Tiên giới, không có thời gian chơi đùa với nàng khi còn nhỏ, mà cả ngày bận công việc của Tiên giới, bận việc tu luyện.

Ngày Tiên giới sụp đổ, trong ký ức của Thanh Sương lúc này vẫn còn rất mới mẻ. Nàng biết, Tiên giới này chính là tâm huyết của phụ thân, chỉ có điều tận mắt nhìn thấy TIên giới này bị phá hủy, Thanh Lâm chẳng

những không có bi thương, mà ngược lại còn có một chút được giải thoát.

Tâm trạng này rất phức tạp, ngay cả chính nàng cũng không thể nói rõ, chỉ có điều hiện giờ nhìn thấy phụ thân đóng băng Tiên giới. Thanh Sương không biết vì sao trong lòng lại có một chút đau đớn.

Chu Dật yên lặng nhìn Thanh Sương, ngay khi nhìn vẻ mặt Thanh Sương, trong tim hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Theo lời Thanh Lâm nói ra, tấm lưới do kim tuyến tạo thành đang tràn ngập toàn bộ Tiên giới bỗng nhiên co rụt lại. Đồng thời, kim quang lại vờn quanh bên trong , những cơn lốc xoáy ở khắp nơi trong toàn bộ Vũ Tiên giới đều tiêu tan một cách im lặng.

Những khối đá vụn khắp nơi dường như có một sức mạnh của thiên địa dẫn dắt, ngưng tụ lại với nhau, cùng với không nhiều những mảnh vỡ kia lại gần, dần dần ở bên trong hư vô này hợp thành một mảnh vỡ đại lục mới.

Toàn bộ Vũ giới, bên trong toàn bộ hư vô, chỉ có duy nhất một mảnh vỡ đại lục này, tản mát ra từng trận tiên khí nồng đậm. Bên ngoài mảnh vỡ đại lục này còn có tấm lưới kim tuyến lượn lờ, chậm rãi phủ lên mặt đất. Theo kim quang hạ xuống, trên mặt đất trơ trọi xuất hiện cỏ xanh, nước chảy bỗng từ đâu kéo đến, trong tiếng động rầm rầm, từng ngọn núi cao san sát cao vút, từng cung điện uy nghi lần lượt xuất hiện.

Tôn Điện của Vũ Giới phía sau Vương Lâm giờ khắc này đã chậm rãi bị thổi đi , giáng xuống trung tâm của mảnh vỡ đại lục duy nhất này, ầm một tiếng đáp xuống trên mặt đất.

- Từ nay về sau, nơi này chính là Tân Vũ giới.

Thanh âm Thanh Lâm bình thản, từ từ vang vọng trong trời đất.

Vương Lâm ngồi trên một ngọn núi cao ở Tân Vũ Giới này, cảm thụ tiên khí bốn phía, trong đầu quanh quẩn uy lực của kim quang trên tay phải Thanh Lâm lúc trước. Trong kim quang đó, hắn cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa của quy tắc còn có căn nguyên lực.

Từ lúc Tân Vũ giới này sinh ra cho tới bây giờ đã trôi qua ba ngày. Tư Đồ Nam đang bị Thanh Lâm mang vào trong Tôn Điện, Vương Nham và Hồ Quyên hai người đã chọn trong bốn phía cung điện một nơi lẳng lặng ngồi xuống, vẻ mặt có thể nhìn thấy là rất vui vẻ. Sự vui vẻ của hắn chính là sự khoái hoạt của Hồ Quyên, sự hạnh phúc của hai phu thê bọn họ khiến cho Vương Lâm hâm mộ.

Nhớ tới hai chữ hạnh phúc này, Vương Lâm xoay người nhìn về phía xa xa. ở phía trước hắn là một màn tiên vân lượn lờ, có một ngọn núi băng phát ra hàn khí, trên ngọn núi băng này chính là chỗ ở của Thanh Sương.

Tính tình Thanh sương lạnh như băng, cho dù đối với phụ thân nàng cũng không nói chuyện nhiều, chỉ có ở trước mặt Hồ Quyên mới có thể nói nhiều một chút. Sau khi Vũ Giới mới hình thành, Thanh Sương lợi dụng sức mạnh thần thông hóa ra băng sơn, yên lặng cư ngụ ở trên đó, không chào đón bất cứ người nào đi tới.

Chỉ có điều ánh mắt Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng ở bên dưới băng sơn kia là Chu Dật đang lẳng lặng khoanh chân ngồi, thủy chung ngẩng đầu nhìn thân ảnh mơ hồ phía trên băng sơn, dường như đang thủ hộ, giống như thủ hộ tiên thi hơn hai ngàn năm trước.

- Thanh sương thức tỉnh, có lẽ đối với Chu đại ca mà nói, chưa chắc đã là hạnh phúc...

Vương Lâm thu ánh mắt lại, nhìn không trung xanh thẳm. Vũ Giới mới này không có một khe nứt không gian nào, cực kỳ kiên cố.

Ở phía sau hắn, nữ thi mặc ngân y đang yên lặng ngồi, ánh mắt thi thoảng lại nhìn lên người Vương Lâm, nhưng rất nhanh liền lập tức quay đi.

Vương Lâm ngồi ở chỗ này ba ngày, trong đầu ngoài nhớ lại quy tắc kim quang của Thanh Lâm kia, hơn nữa còn đem cảm ngộ bên trong Thức Hải của Thanh Lâm không ngừng nhớ kỹ trong lòng.

Tu vi của hắn sau khi rời khỏi Thức Hải cũng không có một bước lên tới trời, mà vẫn là Tịnh Niết Sơ Kỳ, nhưng bên trong thân thể hắn cũng có một mầm mống của bước thứ ba, một mầm mống đi đúng đường đối với tu đạo, đối với quy tắc. Đây chính là cơ may mà Thanh Lâm đã mang lại cho hắn.

Thiên nghịch sơ khai năm đó, Vương Lâm ở trước cửa lớn của thiên nghịch, thấy được bước thứ ba, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy... Lúc này cơ may của Thanh lâm khiến cho hắn cảm thụ được một chút thần thông của bước thứ ba. Chuyện này đối với Vương Lâm mà nói, khiến cho hướng đi của hắn trở nên rõ ràng hơn. Trong lúc không ngừng hiểu ra, một thanh âm mệt mỏi truyền vào trong tâm thần, chậm rãi vang vọng.

- Vương Lâm, tới gặp ta.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Tôn Điện của Vũ Giới, đứng dậy bước tới một bước, bình tĩnh đi về phía Tôn Điện không bao lâu đã bước vào trong.

Vừa mới đi vào bên trong Tôn Điện này, Vương Lâm không thể không dừng chân lại. Ở phía trước hắn là một lão già đang khoanh chân ngồi, hình dáng người này mơ hồ tương tự như Thanh Lâm, nếu nhìn kỹ thì rõ ràng chính là Thanh Lâm.

Chỉ có điều dung nhan này không biết vì sao lại trở nên già nua.

- Ngồi xuống.

Thanh Lâm chậm rãi nói. Vương Lâm khoanh chân ngồi đối diện với Thanh Lâm, thần sắc bình tĩnh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1121: Nỗi lo không chốn dung thân.

-Vi sư năm đó thương thế nghiêm trọng , sau khi trận chiến với Bối La Tháp Già bị hắn nhập thể, dây dưa tới nay...

Thanh Lâm chầm chậm nói với Vương Lâm:

- Giờ phút này tuy rằng ta không phải như đèn cạn dầu nhưng cũng cần phải bế quan chữa thương. Ta từ sư huynh Vương Nham của con biết được tình hình của Côn Hư tinh vực hiện nay, thật là hỗn loạn... Vũ Tiên giới này từ nay về sau trở thành vùng đất của Thanh lâm ta. Phong ấn đại môn của Vũ Tiên giới đã được mở ra, từ nay về sau không còn kẻ nào có thể tiến vào nơi này nữa. Con nếu có người thân cũng có thể dẫn bọn họ

tới nơi này, ở Vũ Tiên giới tu luyện. Đợi khi vi sư hoàn toàn khôi phục tu vi có thể cùng ta trọng chấn lại tôn nghiêm của tiên giới.

Thanh Lâm bình thản nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Vương Lâm. Vương Lâm trầm ngâm, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói:

- Sư tôn có biết Cổ thần...

Ánh mắt Thanh Lâm lóe lên, gật đầu:

- Không biết giờ phút này sư tôn có thể ngăn cản được Cổ thần bát tinh... vương tộc.

Vương Lâm nhìn Thanh Lâm, âm thanh vẫn nhỏ như trước.

Khi nghe tới hai từ vương tộc, Thanh Lâm trầm ngâm trong chốc lát, trầm giọng nói:

- Con nói chính là Cổ thần Đồ Ti trên Chu Tước tinh sao?

Vương Lâm cũng không bất ngờ. Thanh Lâm dù sao cũng là tiên đế. Đồ Ti tồn tại trước tiên giới, chuyện này Thanh Lâm biết cũng là việc bình

thường.

- VI sư thời kỳ toàn thịnh thì còn chưa thèm để hắn vào mắt. Chẳng qua vì một vài nguyên nhân đặc thù nên mới chưa từng giao thủ với hắn... Hiện nay ta cũng chỉ còn lực lượng để đánh ra một kích. Nhưng dù là hắn thì dưới một kích của vi sư cũng phải bại lui.

- Lực đánh ra một kích...

Vương Lâm cười khổ nhưng lại nghe ra ý tứ của Thanh lâm. THanh Lâm bởi vì bị thương quá nặng, giờ phút này cũng chỉ có thể thi triển thần thông một lần, nhưng quyết không thể dùng. Nếu không thì mặc dù là đẩy lui địch nhân nhưng sẽ lập tức gặp phải nguy cơ tứ bề.

- Ta bị Cổ Ma Tháp Già dây dưa nhiều năm, mà thông đạo tới ngoại giới sắp sửa mở ra, phải nhanh chóng khôi phục tu vi đỉnh phong. nếu không thì Phong giới nhất định sẽ lâm vào tịch diệt... nhưng nếu con muốn thì lực lượng đánh một kích này có thể vì con mà thi triển.

Thanh Lâm trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

Vương Lâm lắc đầu, nhìn Thanh Lâm nói:

- SƯ tôn, tiên giới năm đó rốt cục đã xảy ra kiếp nạn gì?

Vấn đề này đã ở trong lòng Vương Lâm hơn một ngàn năm nay. Hắn thủy chung vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Ánh mắt Thanh Lâm lóe lên hàn quang, trong đó ẩn hiện có cả vẻ đau khổ.

- Hết thảy đều là vì cánh cửa thông thiên...

Thanh Lâm không muốn nói tiếp, ngẩng đầu, thần sắc càng phức tạp.

- Trong động phủ của sư tôn, con gặp được thánh tổ của phù tộc...

Vương Lâm cúi đầu chậm rãi nói.

- Con có tin lời nàng không?

Thanh Lâm trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm không nói gì.

- Chiến tranh giữa ngoại giới và phong giới đã diễn ra lâu lắm rồi. hết thảy moị chuyện về sau con sẽ hiểu.

Thanh Lâm thở dài một tiếng, không nói nữa.

- Đưa bằng hữu thân nhân của con tới đây đi. Trong Vũ Tiên giới này có vi sư thì có thể bảo hộ cho họ bình an.

Ánh mắt Thanh Lâm nhìn Vương Lâm lộ ra vẻ hòa ái.

Vương Lâm gật đầu, do dự một chút, giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lập tức phía trước liền xuất hiện một cái khe hở không gian, từ trong đó chậm rãi bay ra một quan tài tỏa sáng.

- Sư tôn... người... người biết cái quan tài này không...

Trong lòng Vương Lâm vô cùng khẩn trương, nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm. Trên thực tế hắn cứu Vương Lâm ngoài việc trừ độc cho Tư Đồ nam ra thì còn có một mục đích, đó chính là tin tức liên quan tới quan tài này.

Đôi mắt Thanh lâm sững lại. hắn hiển nhiên là nhận ra vẻ khẩn trương của Vương Lâm, nhìn thoáng qua quan tài liền trầm ngâm một chút rồi gật đầu nói:

- Nếu vi sư không nhìn lầm thì vật này tên là Tị Thiên Quan.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hô hấp trở nên dồn dập.

- Tị Thiên Quan này cũng không phải là vật của tứ đại tiên giới mà đến từ viễn cổ tiên vực. Nghe đồn quan tài này có thể làm cho người chết sống lại nhưng chỉ là nghe đồn mà thôi. Chẳng qua nếu biết được khẩu quyết vận động Tị Thiên Quan này thì muốn làm sống lại tàn hồn cũng có thể được.

Chỉ là khẩu quyết này vi sư cũng không biết...

Lời này của Thanh Lâm đã tạo cho vương lâm hy vọng, nhưng cũng khiến hắn thất vọng.

Dường như bị búa tạ nện thẳng vào ngực, sắc mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ. Ngay cả Thanh lâm cũng không biết khẩu quyết vậy thì còn ai có thể biết được...

- Chẳng qua...

Thanh Lâm nhìn vương Lâm một cái, khiến Vương Lâm hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn hắn, hy vọng trong mắt lại dấy lên.

- Vi sư năm đó đã từng nghe qua, Tị Thiên Quan này lúc đầu xuất hiện chính là vật của tiên đế Tử Hà. Tu vi của Tử Hà năm đó chỉ thấp hơn vi sư, nhưng vẫn còn trên cả Bạch Phàm. Lúc tiên giới sụp đổ, có lẽ nàng vẫn có thể trốn thoát hoặc ẩn nấp được. Con nếu tìm được nàng thì có lẽ là có thể tìm được khẩu quyết của Tị Thiên Quan. Mặc dù không tìm được thì đợi vi sư hồi phục chắc chắn sẽ giúp con.

Vương Lâm đứng dậy ôm quyền vái lạy thanh lâm. Có thể có được đáp án như vậy hắn đã thấy đủ rồi.

- ĐI đi, mang những người mà con thấy quan trọng tới đây. Ta sẽ vì con mà bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Thần sắc Thanh lâm lộ ra vẻ uể oải. Vừa nói hắn vừa giờ tay phải lên. Lập tức có một ký hiệu lóe lên, rơi vào lòng bàn tay Vương Lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

- Khi trở về thì mở ký hiệu này ra.

Vương Lâm gật đầu, liếc nhìn thanh lâm một cái, thu hồi Tị Thiên Quan rồi xoay người rời đi.

Trong tinh không của Liên Minh Tinh Vực, ngày trước thường xuyên có thân ảnh của tu sĩ bay qua. Hiện giờ đã không còn cảnh đó. Cơ hồ hầu hết tu sĩ có thế lực đều đã đồng loạt hướng về Chu Tước tinh.

Một ngày nọ, có một đạo cầu vồng lóe lên giữa tinh không. Vương Lam sắc mặt bình tĩnh, cấp tốc lao đi. thanh Lâm thức tỉnh, Tân Vũ giới xuất hiện tuy không giải trừ được nguy cơ của hắn nhưng cũng khiến hắn không còn cảm giác không chốn nương thân. Đưa tất cả người thân của hắn tới Vũ giới, có lời hứa của Thanh lâm, Vương Lâm cũng yên tâm.

Hắn cũng không muốn Thanh Lâm vì mình mà đối kháng với Thác Sâm. Nếu làm vậy tuy rằng tạm thời có thể tiêu trừ nguy cơ từ Thác Sâm nhưng theo lời của Thanh Lâm thì cũng chỉ có thể đánh bại, không thể giết chết, căn bản là hiệu quả không lớn.

- Hết thảy đều phải dựa vào bản thân thôi...

Vương Lâm hiểu rõ. Hắn tuy cứu Thanh Lâm nhưng đối mặt với nguy cơ thì ai cũng không thể giúp hắn. Trên thế gian này có những chuyện phải tự mình giải quyết. Trên thế gian này đã không còn thân nhân chính thức, nếu có thì cũng chỉ có một người.

Vương Lâm nhớ rõ ràng năm đó khi ở vùng đất Yêu Linh, tâm thần mình mượn Thiên Nghịch mở ra, tràn ngập cả tinh vực, trong Côn Hư cảnh đã nhìn thấy Chu Như.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, dưới chân xuất hiện sóng gợn, chỉ trong thời gian ngắn đã biến mất hoàn toàn, khi xuất hiện đã xuyên qua tinh không vô tận, hiện ra ở một khu vực tinh không tầm thường hoang dã.

Nhìn nơi này không có bất cứ điều gì khác thường nhưng Vương Lâm biết nơi này chính là truyền tống trận đi Côn Hư cảnh.

Dù là đưa ngọc giản của lão Thánh Hoàng hay là vì tới đón Chu Như thì Vương Lâm cũng phải đi Côn Hư cảnh một chuyến, cho dù hắn không muốn đối mặt với MỘc Băng Mi.

Nhìn tinh cầu phía xa xa, Vương Lầm thầm than nhưng thân thể không dừng lại mà trực tiếp nhảy vào trong tầng khí quyển của tinh cầu, phá vỡ hết thảy mọi vật cản trở, đặt chân lên tinh cầu. Dựa theo phương pháp tâm thần hắn đã thấy năm đó, Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng đi về phía trận pháp.

Nhưng ngay khi thần thức hắn nhận ra chỗ trận pháp, trong nháy mắt tới gần thì có bốn luồng khí tức cường đại ầm ầm tràn ra, vây quanh bốn phía Vương Lâm, ngăn cản hắn tiến tới. Cùng lúc đó có một tiếng nói lạnh như băng vang lên quanh quẩn trong thiên địa.

- Nơi này là cấm địa, nếu tiến thêm nửa bước, mặc kệ là người từ nơi nào tới đều phải hình thần câu diệt.

Vương Lâm nhíu mày, thân thể dừng lại ôm quyền nói:

- Vương mỗ lần này tới không phải muốn gây chiến mà thay Chu Tước lão Thánh Hoàng gửi tới Côn Hư cảnh một ngọc giản.

Thần thức đang bao vây bốn xung quanh hắn trở nên hòa hoãn hơn một chút. Âm thanh lạnh như băng kia lại xuất hiện một lần nữa.

- Lưu ngọc giản lại, biến.

Trong mắt Vương lâm hiện lên hàn quang. Bốn đạo khí tức này hắn nhận thấy rõ ràng đều có tu vi Khuy Niết. lấy người có tu vi Khuy Niết coi cửa, có thể thấy sự thâm sâu khó dò của Côn Hư cảnh không hề kém bất cứ thế lực nào của Liên Minh Tinh Vực.

Chỉ là bốn tu sĩ này cũng quá liều lĩnh, đã phát hiện ra tu vi của Vương Lâm là Tịnh Niết mà vẫn có lời nói ngạo mạn tới vậy. Nhưng nghĩ lại thì trong vô số năm qua, trừ phi là tu sĩ Toái Niết, nếu không cũng không khiến bốn người coi trận pháp này khách khí nửa phần.

Vốn đã không có hảo cảm nhiều lắm với Côn Hư Cảnh, nhưng mục đích hắn tới đây cũng là vì mang Chu Nhu đi . Trầm ngâm một lát, Vương Lâm cố gắng nén lửa giận, bình tĩnh ôm quyền nói:

- Ngoài ngọc giản ra ta còn muốn gặp Mộc Băng Mi một lần.

Lời này vừa thốt lên, lập tức có tiếng cười to vang lên khắp bốn phía. Sau đó thanh âm băng lãnh kia lại vang lên một lần nữa:

- Tiến vào Côn Hư cảnh cần có yêu giản, ngươi có không?

Vương Lâm nhăn mày, bình tĩnh nói:

- Không có yêu giản, làm phiền các hạ...

Không đợi Vương Lâm nói xong, tiếng nói lạnh như băng kia lập tức cắt ngang, tỏ vẻ không kiên nhẫn:

- Không có yêu giản thì không được đi vào.

Hàn quang trong mắt Vương lâm càng đậm, nhưng lai cố nén một lần nữa, ôm quyền nói:

- Làm phiền các hạ thay mặt truyền lời, xin nói...

- Không có thời gian, nói một câu cuối cùng với ngươi, lập tức cút ngay!

Lần thứ hai Vương Lâm lại bị ngắt lời. Tiếng nói lạnh như băng kia lại âm trầm truyền ra.

Sát khí toàn thân Vương Lâm dâng trào, trong mắt lóe sáng, nhưng chỉ trong chốc lát lại đè nén được, bình tĩnh nói:

- Làm phiền các hạ chuyển lời giúp.

Vương Lâm vừa nói tới đây thì tiếng nói kia lại vang lên:

- Nếu ngươi có gan thì tự mình xông tới đây.

Trong giọng nói kia tràn ngập vẻ nóng nảy. Cũng vì Vương Lâm có tu vi Tịnh Niệt nên hắn mới nói nhiều như vậy, nếu không đã sớm ra tay đánh đuổi.

Vương Lâm giận dữ cười vang. Hắn thật sự không ngờ rằng bốn tu sĩ phụ trách truyền tống trận của Côn Hư cảnh lại ngang ngược tới mức này.

- Được, được lắm.

Hàm mang trong mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bước về phía trước nửa bước, tay phải vung lên. Lập tức trong thiên địa liền xuất hiện một biển lửa tràn ngập bầu trời, khiến cả vùng thiên không bị thiêu đốt thành một mảnh đỏ rực, giống như mưa điên cuồng trút xuống.

Thân thể hắn nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng, tay phải nhấn về phía trước một cái. Biển lửa ầm ầm đánh tới. Nơi Vương Lâm chỉ, hư không vặn vẹo, một lão giả mặc bạch y, sắc mặt âm trầm vội vàng xuất hiện. Cùng lúc đó hư không bốn phía đều vặn vẹo, ba người khác cũng đồng thời biến ảo hiện ra.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1122: Chu Như

- Kẻ dám xông vào cấm địa, giết!

Lão giả mặc bạch y nọ quát khẽ, nhanh chóng lùi lại phía sau, cùng với ba lão giả khác vây khốn Vương Lâm. cùng lúc đó tay phải hắn vỗ túi trữ vật. Lập tức một tấm ngọc giản hiện ra, định bóp nát.

Ánh mắt Vương lâm lóe lên hàn quang, lại tiến về phía trước nửa bước, trong thời gian ngắn liền có sóng gợn hiện lên, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau lão giả. Ngón trỏ tay phải hắn như thiểm điện, điểm lên mi tâm của lão già này. Giết tu sĩ Khuy Niết đối với Vương Lâm mà nói dễ như trở bàn tay.

Đồng tử hai mắt lão già co rụt lại, lộ vẻ vô cùng khiếp sợ, đang muốn lùi lại phía sau. Nhưng trước mặt Vương Lâm hắn không có tư cách lùi lại. Một ngón tay nhanh như chớp điểm thẳng lên mi tâm của lão già.

Lão giả phun máu tươi, trong cơ thể truyền tiếng bang bang, trong chớp mắt liền tan nát, nguyên thần đang muốn đào tẩu cũng bị Vương Lâm vung tay lên túm lấy. Miếng ngọc giản kia chưa kịp bóp nát đã rơi vào trong tay Vương Lâm.

Những chuyện này xảy ra chỉ trong giây lát, nhanh tới mức khiến cho thân thể ba lão kia kịch chấn. Nhưng ba người này cũng là những người có kinh nghiệm đấu pháp, chỉ ngơ ngẩn trong chốc lát rồi lập tức tản ra. Một lão giả trong đó quát to:

- Bày trận.

Lời này vừa thốt ra, ba người đều bắt quyết. lập tức một cỗ thiên địa nguyên lực mênh mông vờn quanh phía trước thân thể họ, hóa thành một cây đại phủ, ầm ầm bổ tới Vương Lâm.

Cùng lúc này ba người vỗ túi trữ vật, trong đó hai người xuất ra ngọc châu và phất trần. Cây phất trần màu đen kịt, sau khi xuất hiện lại được đánh vào ấn quyết, lập tức những sợi tơ của nó liền bị kéo dài ra, giống như những thanh kiếm rất nhỏ, trong thời gian ngắn đánh tới Vương Lâm, giống như là một cơn mưa kiếm bắn về phía hắn.

Còn một lão giả xuất ra bảy viên ngọc châu lớn bằng nắm tay lơ lửng trước người. Những hạt châu này trong suốt long lanh, ánh sáng tỏa ra bốn phía. Sau khi xuất hiện hắn liền vung tay lên, lập tức có những tiếng khóc như tiếng trẻ con vang lên kinh thiên động địa.

Trên bảy hạt châu này đột nhiên hiện lên bảy khuôn mặt thê lương của bảy đứa trẻ, cùng với một loạt tiếng ầm ầm liền nổ tung. Hạt châu nổ tung hóa thành bảy anh hồn dường như mới sinh ra, mang theo hắc vụ cùng với tiếng khóc the thé lao thẳng về phía Vương Lâm.

Lão già cuối cùng không xuất ra pháp bảo mà lai lấy ra một ngọc giản, cùng lúc đồng bọn đang công kích thì định bóp nát ngọc giản nơi tay, truyền tin tức vào trong Côn Hư cảnh.

Ba người hiển nhiên là đã phối hợp nhuần nhuyễn trong rất nhiều năm, lúc này không hề đình trệ chút nào, trong nháy mắt đã tung thần thôgn đánh tới Vương Lâm. Nếu là tu sĩ Tịnh Niết bình thường thì khi đối mặt với sự vây công của ba tu sĩ Khuy Niết đại viên mãn, dù là không sợ lắm nhưng muốn ngăn cản một người bóp nát ngọc giản thì cũng hơi khó khăn. Dù sao ba người này phối hợp quá thuần thục, không để cho đối phương một chút cơ hội nào. Nhưng bọn họ đối mặt hôm nay lại là Vương Lâm.

Thần thông pháp bảo oanh kích này Vương Lâm chẳng thèm nhìn tới, tay áo vung lên một cái, lập tức biển lửa trên bầu trời cuồn cuộn lao tới, hình thành một cơn lốc lửa, trong nháy mắt cuốn sạch công kích do cây phất trần màu đen tạo ra. Cùng lúc đó tay phải Vương Lâm chỉ về phía trước nhẹ giọng nói:

- ĐỊnh.

Một tiếng này vừa thốt lên, trong thời gian ngắn thiên địa quy tắc liền phủ xuống, hết thảy mọi thần thông đều bị đình chỉ. Ngay cả ba lão giả nọ cũng đều biến sắc, không thể di động thân thể nửa điểm, trơ mắt nhìn Vương Lâm đến gần, từ trên tay lão giả thứ ba lấy ngọc giản, tay phải tùy ý vung lên.

thân thể lão giả này lập tức phun trào máu tươi, ầm một tiếng hóa thành huyết vụ, nguyên thần cũng bị Vương Lâm vươn tay một cái bắt lấy.

- Vương mỗ vốn không muốn ra tay, thế nhưng các ngươi lại bức người quá mức.

Ngón tay phải của Vương Lâm lại điểm một cái vào một trong hai lão giả còn lại. Thân thể lão liền nổ tung, không thoát khỏi vận mệnh nguyên thần cũgn bị bắt.

Ánh mắt Vương Lâm rơi lên người lão giả cuối cùng, trong đó hiện ra sất khí.

- Lấy anh linh luyện thành pháp bảo, không thể tha thứ được.

Lão giả còn lại này chính là người thi triển ra bảy viên ngọc châu. Ánh mắt hắn lộ vẻ sợ hãi. Sự cường đại của Vương Lâm vượt xa sự hiểu biết của hắn đối với tu sĩ Tịnh Niết. Nếu trước đó biết chuyện sẽ thế này thì

bọn họ tuyệt đối không kiêu căng như vậy, tự nhiên lại trêu chọc phải một tu sĩ đáng sợ tới mức này.

Nhưng khiến hắn thở phào một hơi là đối phương tuy đã đánh nát thân thể đồng bọn mình nhưng lại không hại tới nguyên thần, chắc hắn cũng cố kỵ Côn Hư cảnh. Chỉ là lời nói tiếp theo của Vương lâm lại khiến trong lòng hắn run lên.

Trơ mắt nhìn Vương Lâm từng bước đi tới, tay phải đặt xuống mi tâm của mình, chiến toàn bộ đồng tử của mình. Tiếp theo đó là một nỗi đau đớn tràn ngập khắp toàn thân. Một ngọn lửa màu trắng từ đầu ngón tay Vương Lâm lan ra, vờn quanh thân thể lão giả này.

Không có tiếng kêu la thảm thiết, chỉ là trong nháy mắt thân thể lão giả này liền biến thành một đám bụi, ngay cả nguyên thần cũng không thoát.

Bốn tu sĩ Khuy Niết đỉnh phong mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, ba người bị bắt, một tử vong. Mà tới cuối cùng bọn họ cũng không có cơ hội bóp nát ngọc giản truyền tin. Đã không còn bọn họ điều khiển, đại phủ hư ảo căn bản chưa kịp phát huy bất cứ tác dụng gì kia lập tức hóa thành một đám thiên địa nguyên lực tiêu tán. Còn cây phất trần dưới ngọn lửa liền bị thiêu đốt biến thành tro bụi.

Bảy anh linh thê lương kia giờ lộ ra vẻ mê man. Nhìn những anh linh này trong lòng Vương Lâm lại hiện lên một hồi ức, tay áo vung lên. Lập tức trước những anh linh này liền xuất hiện dòng chảy hút chúng vào. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đi tới truyền tống trận ở trên mặt đất, cúi

đầu nhìn thoáng qua rồi bước vào ngồi xuống bên trong, búng lên truyền tống trận mấy cái. Lập tức quang mang của truyền tống trận lóe lên, từng luồng thiên địa nguyên lực bắt đầu từ bốn phương tám hướng khởi động tới. Những tiếng ầm ầm vang lên, trận pháp này hoàn toàn được mở ra, hóa thành một luồng sáng bao phủ thân hình Vương lâm. Một lát sau, ánh sáng tiêu tan, trận pháp đã trống trơn.

Côn Hư cảnh bị vây trong một cái khe không gian. Nơi này là một thế giới đầy hoa thơm chim hót, tựa hồ không khác gì so với tiên giới. Nếu có khác thì chỉ khác là ở nơi đây không có tiên khí màn tràn ngập thiên địa nguyên lực.

Trên mặt đất núi non sừng sững, sông dài uốn lượn, thỉnh thoảng lại có vài tiểu thú vô đùa náo loạn. Trên bầu trời tiên hạc bay qua, thân thể ưu nhã thể hiện vẻ an lành vô cùng.

Ở bình nguyên phía bắc Côn Hư cảnh có một tòa pháp trận khổng lồ. Nơi này chính là truyền tống trận xuất nhập Côn Hư cảnh. Giờ phút này bên ngoài truyền tống trận có mọt đồng tử ngồi khoanh chân.

Đồng tử này nhìn có vẻ nhỏ tuổi nhưng trên người hắn lại mang theo cảm giác đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng. Hiển nhiên đây là vì công pháp tu luyện khiến hắn mới có tướng mạo thế này. Hắn đang ngồi khoanh chân, đột nhiên mở hai mắt nói thầm vài câu, nhìn về phía trận pháp.

Chỉ thấy trận pháp ầm ầm chấn động, ánh sáng dần dần trở nên chói mắt. Trong chớp mắt, không gian đột nhiên vặn vẹo, bao phủ trên trận pháp.

Không bao lâu sau, ánh sáng trong trận pháp tiêu tán, tiếng động cũng nhỏ dần. ở trong đó xuất hiện một bóng người.

Thân thể đồng tử nọ vốn có hơi uể oải trong nháy mắt lập tức cứng đờ, đứng vụt dây lui lại phía sau mấy bước nhìn chằm chằm vào người đang đi ra khỏi trận pháp:

- Trên người ngươi có mùi máu tanh.

Đôi mắt của đồng tử co rút lại, trầm giọng nói.

- Đối với Côn Hư cảnh, tâm thần Vương Lâm năm đó đã từng bao trùm toàn bộ. hắn ra khỏi trận pháp, nhìn thoáng qua đồng tử nọ, bình tĩnh ôm quyền nói:

- Làm phiền các hạ truyền lời, tại hạ là Vương lâm, đem ngọc giản của Chu Tước thánh tông tới.

Đồng tử nọ nhíu mày, sau đó ánh mắt trở nên lạnh như băng nhẹ giọng nói:

- Ngươi thật to gan. đã rất lâu rồi không ai dám xông vào Côn Hư cảnh.

Nghe thấy lời nói của đồng tử, Vương Lâm thầm than, đơn giản không thèm để ý tới người này nữa, thần thức chợt tản ra, rực tiếp quét ngang Côn Hư cảnh, truyền ra thần niệm:

- Vãn bối Vương Lâm thay mặt cho Chu Tước thánh Hoàng tới đưa ngọc giản.

Ánh mắt đồng tử nọ lóe lên, vẫn chưa ra tay mà ở bên cạnh không ngừng đánh giá Vương Lâm. Thần niệm của Vương lâm truyền ra, lập tức trong Côn Hư cảnh chợt có mấy đạo thần thức tràn ngập không trung truyền tới. Trong số đó hiển nhiên có không ít tu sĩ Toái Niết, đủ để giết chết Vương lâm.

Vương Lâm đi tới Côn Hư cảnh vốn cũng không lo lắng. Lão thánh hoàng tuyệt đối sẽ không vô cớ hại hắn. Nếu đã để hắn đi đưa ngọc giản thì nội dung của nó hiển nhiên sẽ không khiến hắn gặp nguy ơ.

Ngọc giản nọ Vương Lâm cũng không mở ra xem. Hắn biết rõ là một số việc không biết lại tốt hơn biết rất nhiều.

Ngoài nguyên nhân là lão Thánh Hoàng ra, Thanh lâm cũng tặng ký hiệu khiến Vương Lâm đối với Côn Hư cảnh này cũng không có bất cứ lo

lắng gì. Chỉ cần hắn động tâm niệm một cái là lập tức có thể thông qua ký hiệu trong cơ thể về tới Tân Vũ giới.

Trong Côn Hư cảnh, ở trên đỉnh môt ngọn núi, Chu Như đang khoanh chân đả tọa. Tiểu Bạch nằm bên cạnh nàng, hơi uể oải nhìn mây trắng trên bầu trời, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

ĐÚng lúc này thần niệm của Vương lâm tràn tới. Trong tích tắc thân thể Chu Như run lên, mở bừng đôi mắt:

- Thúc thúc.

Ngay cả Tiểu Bạch thân thể cũng run lên, vọt dậy nhìn về phía xa xa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Như đỏ bừng, hiển nhiên là cực kỳ kích động. Nàng đã tìm kiếm Vương lâm rất lâu, rất lâu rồi. Giờ phút này đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Vương lâm, làm sao không kích động cho được?

Không hề do dự một chút nào, nàng lập tức liền hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng tới nơi truyền thần niệm. Tiểu Bạch thoáng một cái đã theo sát Chu Như, cái đầu to lúc lắc, lộ vẻ cảnh giác. Đối với tu sĩ năm đó khiến nó sợ hãi, mãi tới hiện giờ nó vẫn còn thấy kinh khiếp.

Chu Như đi rồi, trên ngọn núi nơi nàng vừa ngồi liền hiện ra một nữ tử dung mạo tuyệt luân, yên lặng nhìn về phía trước, thần sắc tràn ngập phức tạp và đau khổ, bước về phía trước nửa bước.

Vương Lâm truyền thần niệm xong liền đứng ở đó chờ đợi. Không bao lâu liền có những đạo cầu vồng xé gió lao tới, hạ xuống phía trước Vương Lâm hóa thành một đám tu sĩ. Những tu sĩ này có tu vi khác nhau nhưng yếu nhất cũng là Tịnh Niết sơ kỳ. Bọn họ lạnh lùng nhìn Vương Lâm, có vẻ không hề coi trọng hắn.

Lão giả năm đó đi cùng Mộc Băng Mi tới vùng đất Yêu Linh cũng không xuất hiện mà là một trung niên nam tử mặc tử kim bào, bước ra từ hư vô phía trước Vương lâm.

Nam tử trung niên này thần sắc tràn ngập uy nghiêm. Hắn sau khi hiện thân, tu sĩ bốn phía liền lộ vẻ cung kính.

- Chu Tước Thánh Hoàng giá lâm Côn Hư cảnh, thật sự là hân hạnh.

Ánh mắt nam tử này đảo qua trên người Vương Lâm, chậm rãi nói.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1123: Xin lỗi

Vương Lâm nhìn nam tử mặc tử kim bào này một chút, chỉ có thể thấy tu vi người này là TOái Niết, không nói nhiều, trực tiếp lấy ngọc giản ném ra.

Thần sắc nam tử kia bình tĩnh, chụp lấy ngọc giản, thần thức đảo qua một cái lập tức a khẽ một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ ngưng trọng. Với tu vi của hắn không ngờ không thể xem được nội dung của ngọc giản này.

Nhưng hắn lại nhận ra chất liệu làm ngọc giản này tuyệt đối không tầm thường, bên trong còn ẩn chứa một tia nhiệt cực nóng, phối hợp với thân phận của Vương Lâm, ngọc giản này cực kỳ không đơn giản.

- Đây là?

Nam tử ngẩng đầu nhìn Vương Lâm.

- Chu Tước lão Thánh Hoàng từ trong tổng bộ của Liên Minh Tinh Vực mới phát hiện ra một bí mật, trước khi qua đời đưa ngọc giản này cho ta đem tới Côn Hư cảnh.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Nam tử gật đầu, biết việc này không đơn giản, thần sắc ngưng trọng càng rõ, ôm quyền nói:

- Đa tạ.

Tay phải Vương Lâm vung lên, lập tức có ba nguyên thần bị hắn ném ra, rơi xuống một bên. Ba cái nguyên thần này hai mắt đều nhắm nghiền, hiển nhiên là đã bị cấm cố.

- Vừa rồi Vương mỗ không có yêu giản, trong lúc nóng lòng vì chuyện trọng yếu ghi chép trong ngọc giản nên mới ra tay mạnh mẽ tiến vào truyền tống trận.

Vương Lâm vừa nói vừa chụp vào hư không một cái. Trong tay hắn lại hiện lên một tấm ngọc giản nữa, ném cho nam tử kia.

Ngọc giản này là một đoạn hình ảnh, ghi chép lại tiền nhân hậu quả của Vương Lâm và bốn người trông coi truyền tống trận ở bên ngoài.

Nam tử sau khi tiếp nhận, xem xong, thần sắc bình tĩnh chậm rãi nói:

- Làm phiền Thánh Hoàng thay mặt dạy dỗ rồi. Chỉ là giáo huấn thì được, nhưng lại giết một người của Côn Hư cảnh ta thì có hơi quá đáng rồi đó.

- Lỡ tay mà thôi.

Vương Lâm bình thản nói.

Nam tử nọ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cười nói:

- Sự tình trọng đại, mời Thánh Hoàng tạm ở lại Côn Hư cảnh mấy ngày, đợi tại hạ đưa ngọc giản này...

Không đợi nam tử nói xong, lập tức trong thiên địa có một giọng nữ tử lạnh như băng truyền đến.

- Để hắn đi.

Tiếng nói này vừa xuất hiện, tu sĩ bốn phía lập tức liền tỏ vẻ cung kính, ngay cả nam tử kia cũng run sợ một chút, sau đó cung kính vâng dạ.

Ở trước mặt mọi người, Mộc Băng Mi thần sắc phức tạp từ trong hư vô bước ra nhìn về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, xa xa phía chân trời có một đạo cầu vồng lao nhanh tới, hạ xuống phía trước Vương Lâm hóa thành Chu Như và Tiểu Bạch. Chu như sau khi nhìn thấy Vương Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên vô cùng kích động.

- Thúc thúc. Thật sự là người.

Vành mắt Chu Như đỏ lên, đã ngân ngấn nước mắt.

Nhìn thấy Chu Như, trên mặt Vuơng Lâm nở nụ cười, gật đầu nói:

- Thúc thúc tới đón ngươi đi.

Chu Như đã lớn, hiển nhiên là biết cảnh tượng trước mặt tựa hồ không hề tầm thường, biết giờ phút này không phải lúc nhiều lời, lập tức đi tới bên cạnh Vương Lâm. Nhìn Vương lâm mái tóc đã bạc trắng, trong lòng không khỏi đau đớn.

- ta muốn đem Chu Như đi.

Vương Lâm nhìn về phía Mộc Băng Mi, trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói.

Mộc Băng Mi cắn môi dưới, nhẹ giọng nói:

- Các người lui ra đi.

Tu sĩ bốn phía nghe vậy lập tức lui lại phía sau, trong nháy mắt liền biến mất sạch. Nam tử mặc tử kim bào nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, cũng xoay người rời đi.

Rất nhanh bốn phía ngoài Vương Lâm, Chu Như, Mộc Băng Mi ba người ra không còn tu sĩ nào nữa.

- Chu Như, ngươi đi rồi không được lười biếng, mỗi ngày đều phải ngồi xuống thổ nạp, không được quên, biết chưa?

Ánh mắt Mộc Băng Mi tránh ánh mắt Vương Lâm, nhìn Chu Như nhẹ giọng nói.

Chu Như nhìn Vuơng Lâm một chút, lại nhìn Mộc Băng Mi. Những năm gần đây nàng có thể cảm thụ được, sư phụ đối với mình rất tốt. Nhất là năm đó nếu không phải có sư phụ cứu mình thì sợ rằng mình đã không có ngày gặp lại được thúc thúc.

Nghĩ tới sắp phải biệt ly, tâm tình Chu Như hơi sa sút, gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, Như Như nhớ rồi, tuyệt đối sẽ khôgn lười biếng. Huống hồ sau này Như Nhi còn có thể trở về thăm người.

Trên mặt Mộc Băng Mi lộ vẻ khổ sở . Chu Như không biết rằng lần ra đi này không bao giờ có cơ hội trở về. Bởi vì Vương Lâm sẽ không đồng ý.

- Ngươi với ta có duyên thầy trò, hiện tại phải chia tay, vi sư tặng ngươi một món đồ.

Mộc Băng Mi vừa nói vừa nâng cánh tay rút một cây thoa bằng thúy ngọc cài trên đầu phất về phía chu Như.

- Sư phụ, cái này...

Chu Như ngẩn ra, theo tiềm thức tiếp nhận. Nàng mơ hồ nhớ sư phụ đã từng nói qua, cây thoa cài tóc này là kiện pháp bảo mạnh nhất của người, tựa hồ là được sư tổ truyền cho.

- Lại đây, để vi sư cài cho ngươi.

Ánh mắt Mộc Băng Mi lộ ra vẻ cưng chiều. Đối với đệ tử này, mấy năm nay tiếp xúc nàng chậm rãi đã có cảm tình.

Chu Như rất nghe lời đi tới bên cạnh Mộc Băng Mi. Vương Lâm vốn muốn ngăn cản nhưng lại do dự một chút, không mở miệng.

Sau khi vấn mái tóc cho Chu Như, tự tay cài thoa cho nàng, Mộc Băng Mi nhẹ nhàng xoa đầu Chu Như, thần sắc đã không còn lạnh như băng như trước mà ôn nhu nói:

- Sau này phải nhớ, ngươi vĩnh viễn là đệ tử của ta, là đệ tử duy nhất của ta... Côn Hư

(Thiếu một đoạn)

- Xin lỗi, thực sự... xin lỗi...

Thân thể Mộc băng Mi run rẩy, hai hàng nước mắt từ khóe mắt trào ra, thì thào nói.

Những năm gần đây trong lòng nàng thống khổ, khiến nàng dường như muốn suy sụp. Mỗi đêm nàng đều trong đả tọa thức tỉnh, trong lòng hiện

lên cảm giác phức tạp và mê man.

- Liễu Mi đã chết, ngươi không phải là nàng, không cần phải xin lỗi.

Vương Lâm không quay đầu lại,trầm giọng nói. Giờ phút này trong lòng hắn quặn đau, ký ức lần đầu tiên gặp Vương Bình hiện lên lặp đi lặp lại không ngừng. Oán anh mang theo oán khí kia, ánh mắt thê lương và oán độc nhìn phụ thân là hắn, sẽ là cơn ác mộng cả đời này Vương Lâm không thể quên được.

Liễu mi muốn lưu lại trong đạo tâm của Vương Lâm thân ảnh nàng. Nàng đã thành công, cho tới hôm nay vẫn thành công.

- Xin lỗi... xin lỗi...

Sắc mặt Mộc Băng Mi tái nhợt, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt tuyệt mỹ, rơi xuống trên mặt đất, dường như ẩn chứa tiếng động làm tan nát cả tiền thế.

Vương lâm yên lặng mở truyền tống trận ra. Trong tiếng ầm ầm vang vọng, trận pháp tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trong nháy mắt khi chuẩn bị rời đi, hắn dường như hạ quyết tâm, đình chỉ sự vận chuyển của trận pháp, nhẹ giọng nói một câu:

- Ngươi thực sự muốn nhìn thấy nó không...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1124: Ly biệt

Vương Lâm rời đi mang theo Chu Như, mang theo những phức tạp dây dưa với Liễu Mi, mang theo những kí ức đã chôn sâu trong lòng hắn mà hắn vĩnh viễn không bao giờ muốn chạm tới nó nữa.

Mộc Băng Mi cuối cùng có đi thăm Vương Bình hay không, trong lòng nàng tự có quyết định, Vương Lâm cũng không muốn suy đoán. Hắn xoay người rời đi, dường như đã có một tấm màn của thiên địa ngăn cách thế giới của hai người. Trận pháp mở ra, phảng phất hai thế giới này càng ngày càng xa, xa tới cho dù là trong giấc mộng cũng không thể chạm tới.

Nếu nói như thế thì khoảng cách xa nhất trong thế gian này cũng không phải sinh tử mà là sự lãng quên. Như vậy lúc này Vương Lâm và Mộc Băng Mi đang ở trong một khoảng cách mà so với khoảng cách xa nhất kia lại còn xa hơn nữa. Đó là không thể quên…

Muốn quên đi nhưng lại không thể quên được, muốn tìm lại nhưng lại không biết làm sao để tìm. Chỉ còn lại năm tháng dài đằng đẵng, chớp mắt một cái đã là ngày tháng yên lặng, chảy xuôi dòng.

Mộc Băng Mi lẵng lặng đứng nhìn trận pháp mở ra, quang mang chói mắt, bóng người đang dần dần biến mất, nước mắt lại chảy dài. Nàng muốn gặp lại Vương Bình, muốn chạm vào thân thể hài tử một chút, muốn ôm nó vào lòng. Chỉ là nàng lại không thể… lại càng không dám.

Đạo tâm vốn là muốn nhờ Liễu Mi mà tìm ra sơ hở, vốn là muốn nhờ đó mà chặt đứt hết thảy, khu trừ hoàn tở sơ hở này trong tâm. Nếu như vậy thì đạo tâm tuy không viên mãn nhưng sẽ không còn sơ hở.

Nhưng tới khi nhìn thấy Vương Bình thì Mộc Băng Mi không biết đạo tâm mình sẽ ra sao, là hoàn toàn viên mãn hay là sẽ sụp đổ, nàng thực sự không biết.

Nếu mạng sống của nàng thuộc về bản thân thì có lẽ nàng sẽ không chút do dự mà đi tới, mặc kệ là đúng hay sai. Chỉ là thân là Côn Hư thánh nữ, bản thân nàng nhiều lúc không thể làm theo ý mình:

- Mọi việc… đành cứ như vậy mà chấm dứt đi…

Mộc Băng Mi cắn cắn môi, xoay người chậm rãi đi về phía xa. Bóng lưng nàng so với bóng lưng Vương Lâm hình như còn cô độc hơn. Bầu trời màu lam, trái tim Mộc Băng Mi dường như cũng màu lam, một màu đậm nhưng lại xa xôi như vậy.

Tinh không đen kịt, ánh sao xa xa tựa hồ như không thể đưa ánh sáng tới nơi này, khỏa lấp trái tim đang đau đớn của Vương Lâm. Hắn chỉ có thể ở giữa tinh không này mà tùy ý để cho thống khổ tràn ngập toàn thân. Đau đớn như vậy cuối cùng khiến cho người ta không còn biết thế nào là đau nữa.

Đưa Chu Như tới Tân Vũ Giới, nhìn vẻ không muốnn cách xa của Chu Như, Vương Lâm xoa đầu nàng, trên mặt lộ nụ cười hiền lành, phảng phất như trở lại năm tháng đó khi hắn mang theo nữ đồng này, chậm rãi nuôi nấng, dần dần có cảm giác của một người làm cha. Nhìn thấy Chu Như, Vương Lâm lại nghĩ tới Vương Bình, cũng lại nghĩ tới Lý Mộ Uyển.

- Ở nơi này ngoan ngoãn tu luyện, ngươi… cũng đã trưởng thành rồi.

Vương Lâm nhìn thiếu nữ xinh đẹp như ngọc này, trong mắt vẻ hiền lành càng đậm.

- Thúc thúc.

Đôi mắt Chu Như như nước, chỉ là không cho nước mắt chảy xuống. Nàng giống như ngày còn bé, nắm chặt lấy góc áo của Vương Lâm, tựa hồ sợ rằng khi buông ra Vương Lâm sẽ không bao giờ trở lại nữa.

- Thúc thúc không biết đem ngươi tới đây là đúng hay sai. Chỉ là nếu ngươi ở bên cạnh Mộc Băng Mi, thúc thúc sẽ không an tâm, sẽ lo lắng.

Để nỗi thống khổ trong tim dần dần qua đi, Vương Lâm nhu hòa nhìn Chu Như. Hài tử này đã làm bạn vói hắn qua rất nhiều năm.

- Nếu như… thúc thúc lần này đi không thể trở về thì tiểu Như Nhi, ngươi có thể đi tìm sư phụ ngươi.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, khi mở ra liền xoay người, rút góc áo ra khỏi tay Chu Như, hóa thành một cơn gió bay đi xa khỏi tầm mắt của Chu Như.

- Thúc thúc…

Nước mắt Chu Như ướt đẫm quần áo. Hồ Quyên đứng sau Chu Như nắm tay nàng nói:

- Thúc thúc của ngươi sẽ trở về thôi.

Đông bộ Liên Minh Tinh Vực, trong phạm vi của Tứ Thánh Tông, cùng với sự trở về của Thanh Long thánh hoàng, lập tức Tứ Thánh Tông bắt đầu chỉnh hợp, biến thành một tông. Từ nay về sau không còn tồn tại tứ thánh hoàng nữa mà chỉ còn một, đó là thánh tôn!

Đối với sự chỉnh hợp của Thanh Long thánh tôn, trong nội bộ của Tứ Thánh Tông có rất nhiều ý kiến khác nhau, nhưng do tu vi của Thanh Long thánh tôn cường hãn nên tất cả mọi ý kiến đều biến mất.

Thái cổ thánh khí của Huyền Vũ Thánh Tông, Bạch Hổ Thánh Tông không còn ở trong tay của nhị tông này mà đã rơi vào tay Thanh Long thánh tôn. Những khẩu quyết tu luyện có liên quan tới thánh khí cũng theo sự thay đổi của Tứ Thánh Tông mà không còn gì đáng nói nữa.

Thân ảnh của Vương Lâm sau khi xuất tại đông bộ của Liên Minh Tinh Vực cũng là sau khi Tứ Thánh Tông hoàn toàn chỉnh hợp không lâu. Hắn hầu như vừa mới xuất hiện đã bị tộc nhân của Thanh Long Thánh Tông phát hiện.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn đám tu sĩ tuần tra của Thanh Long thánh tông này. Ánh mắt hắn đảo qua một cái, đám tu sĩ lập tức cúi đầu. Vương Lâm không nói gì mà chậm rãi bay về phía trước, qua bên cạnh những người này dần dần đi xa.

Mãi khi hắn đã rời đi, đội tu sĩ tuần tra này của Thanh Long thánh tông mới liếc nhìn nhau. Lập tức một người lấy ra một cái ngọc giản, nhanh chóng thông tri cho trưởng lão.

- hắn đã không phải là Thánh Hoàng gì nữa, cần gì phải khách khí với hắn!

Một tu sĩ trong đội bất mãn thấp giọng nói.

Sau khi tới đông bộ của Liên Minh Tinh Vực, Vương Lâm cảm thấy không khí rất quỷ dị. Cả đoạn đường hắn đi hễ là tu sĩ của Tứ Thánh Tông thấy hắn đều lộ sắc mặt cổ quái nhưng không ai ngăn cản hắn.

Không bao lâu, phía trước hắn hiện lên một tinh vực màu đỏ đậm, chính là vị trí của Chu Tước Thánh Tông.

Chỉ là khi hắn sắp bước vào bên trong thì thân thể đột nhiên sững lại, quay đầu nhìn về phía tinh không.

Chỉ thấy mấy đạo cầu vồng gào thét lao tới ở phía trước Vương Lâm hóa thành bảy người. Trong bảy người có hai người là Chu Tước, một người Bạch Hổ, còn bốn người khác thuộc Thanh Long, đều có thân phận trưởng lão, tu vi không kém.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, bảy người này hắn khá quen thuộc, toàn bộ đều tham gia vào lần cứu Thanh Long thánh hoàng. Khi thấy Vương Lâm, hai vị trưởng lão của Chu Tước Thánh Tông có vẻ hơi xấu hổ, tránh ánh mắt của hắn.

- Vương Lâm! Thanh Long thánh tôn cho mời!

Người nói chuyện là một trưởng lão Thanh Long Thánh Tông. Ánh mắt người này nhìn về phía Vương Lâm mang theo vẻ xin lỗi. Hắn không rõ tại sao thánh hoàng sau khi trở về lại có một loạt hành động như vậy, nhưng không có tư cách ngăn cản, chỉ có thể chấp nhận.

- Những người còn lại của Chu Tước Thánh Tông ta có an toàn không?

Vương Lâm chậm rãi nói. Hắn vừa rồi nghe thấy trưởng lão kia nói thì trong lòng đã có phán đoán.

Người này không gọi mình là thánh hoàng, như vậy chắc Thanh Long thánh hoàng đã nói gì đó. Nhưng quỷ dị chính là lại có cái gọi là thánh tôn. Kết hợp với những điều cổ quái hắn gặp trên đường đi, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cẩn thận.

- Bọn họ vẫn an toàn.

Trả lời Vương Lâm là một trưởng lão Chu Tước Thánh Tông.

Vương Lâm nhìn trưởng lão này, nhớ rõ người này chính là người lần đầu tiên khi mình thức tỉnh Chu Tước đã có hành động. Gật đầu, không nói chuyện nữa, Vương Lâm xoay người bước vào trong tinh vực bị thiêu đốt. Mấy trưởng lão Thanh Long nhướng mày, nhoáng một cái bước tới trước tinh vực nói:

- Vương Lâm, Thanh Long thánh tôn cho gọi ngươi!

Lời nói của trưởng lão Thanh Long Thánh Tông có hơi trầm trọng, đuổi theo vào trong tinh vực bị thiêu đốt.

Vương Lâm không để ý tới hắn mà sau khi tiến vào trong tinh vực này lập tức tản thần thức ra, nương theo ngọn lửa nơi này điên cuồng quét tới. Thân thể hắn cũng bước lên một bước, dùng thần thông súc địa thành thốn mà đi. Nhoáng một cái, ở những vị trí bất đồng tản thần thức ra, quan sát toàn bộ tinh vực này một lần.

Nhưng hắn không phát hiện ra tung tích của đám người đầu to. Thần sắc Vương Lâm lập tức trở nên âm trầm, xoay người lại, hai mắt lóe lên hàn quang, nhìn về bảy lão giả đang đuổi theo:

- Bọn họ đâu?

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào bảy người, rất nhanh bình tĩnh trở lại. Hắn biết giờ phút này phẫn nộ không giải quyết được vấn đề, cần phải tỉnh táo.

- Vương Lâm, ngươi thân là tộc nhân của Tứ Thánh Tông chúng ta, thánh tông muốn gặp ngươi chẳng lẽ phải cần lão phu nói tới lần thứ ba.

Thần sắc âm trầm của lão giả Thanh Long Thánh Tông kia, nếu không phải hắn cố kỵ thân phận trước đây của Vương Lâm, lại nhớ tới ân huệ bao năm nay của Chu Tước lão thánh hoàng thì sớm đã ra tay rồi.

- Nếu không có ta thì Thanh Long thánh tôn trong miệng các ngươi giờ còn đang bị phong ấn trong Vũ Tiên Giới.

Vương Lâm chậm rãi nói:

- Ngươi…

Trưởng lão Thanh Long Thánh Tông kia nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, sắc mặt âm trầm hơn hẳn.

- Nếu không có Chu Tước lão thánh hoàng thì ngay cả Thanh Long Thánh Tông của các ngươi cũng sớm đã tan thành mây khói. Thanh Long thánh hoàng nếu muốn gặp ta thì bảo hắn tới đây!

Vương Lâm tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi tinh vực bị thiêu đốt này. Nơi này ngọn lửa ngập trời, nếu hắn thi triển tu vi thì có thể tăng uy lực rất nhiều.

Trưởng lão Thanh Long kia cười giận dữ nhưng những người bên cạnh hắn lại trầm mặc.

- Chu Tước thánh hoàng vì Tứ Thánh Tông mà chết, việc này lão phu cũng rất kính nể.

Đúng lúc này thì một tiếng nói tang thương từ trong thiên địa truyền tới. Tiếng nói này dường như ẩn chứa thần thông, vừa rơi xuống lập tức khiến cho ngọn lửa của tinh vực này ngừng lại một chút. Sắc mặc bảy trưởng lão liền biến đổi, đều lui lại phía sau ôm quyền, cung kính nói:

- Tham kiến thánh tôn.

Một luồng thanh quang đột nhiên hiện ra, bay nhanh tới rồi tụ lại. Ngọn lửa bốn phía dường như bị một bàn tay lớn quấy đảo, tản ra bốn phía, lộ ra một khoảng trống. Giữa khoảng trống này, thanh quang ngưng tụ lại lộ ra thân ảnh của Thanh Long thánh hoàng.

Nếu so với vẻ chật vật khi ở Vũ Tiên Giới, Thanh Long thánh hoàng lúc này dường như là một người khác, thanh bào lấp lánh, một cổ uy áp kinh

thiên tỏa ra từ hắn, bao phủ bốn phía.

- Ngươi lần này đến chắc là vì trả lại thái

cổ thánh khí, đưa đây đi!

Thanh Long thánh hoàng vươn tay bình tĩnh nhìn Vương Lâm, trong hai mắt không hề lộ ra nửa điểm tâm tình mà lạnh như băng.

- Bằng hữu của ta đâu?

Vương Lâm lùi lại phía sau vài bước nhìn Thanh Long thánh hoàng. Dưới uy áp của hắn , Vương Lâm có cảm giác toàn thân dường như sắp sụp đổ nhưng mạnh mẽ chịu đựng, Thanh Long thánh hoàng mỉm cười, nhưng vẻ tươi cười này cực kì lạnh lùng:

- Lão phu không làm khó bọn họ. Bên ngoài Tứ Thánh Tông có một khối thạch nham tinh, tất cả ngoại nhân đều bị đưa tới đó.

- Ta có thể không cần thân phận Chu Tước thánh hoàng này, có thể trả lại thái cổ thánh khí cho ngươi, có thể vĩnh viễn rời khỏi đây không trở lại nhưng ta muốn đem đi một vậ.

Vương Lâm vốn không muốn chiếm thái cổ thánh khí, tay phải chụp vào hư không một cái. Lập tức một hòn đá mang theo ngọn lửa màu trắng bay ra. Ở trong đó còn có thánh khí chi huyết.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1125: Cát Cùng

Ta muốn mang di thể của lão thánh hoàng đi.

Vương Lâm bình tĩnh nói. Thanh Long thánh hoàng trầm ngâm trong chốc lát, nét lạnh lùng như băng tựa hồ ít đi một chút nhưng rất nhanh lập tức khôi phục lại như thường.

- Ta nghĩ hắn hy vọng được mai táng trong Tứ Thánh Tông hơn.

- Cả đời của lão thánh hoàng vì Tứ Thánh Tông, sau khi người chết hẳn là giải thoát, ta muốn đem người đi.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ cố chấp, tay phải vung lên, hòn đá nọ bay đi.

Thanh Long thánh hoàng sau khi nhận được hòn đá, cẩn thận nhìn một chút, than nhẹ một tiếng, không thèm nói gì nữa mà xoay người bay về phía xa xa. Đi theo hắn còn có bảy trưởng lão kia. Trong đó có hai vị trưởng lão của Chu Tước thánh tông, có một người xoay người nhìn lại Vương Lâm, mở miệng muốn nói cái gì đó. Đúng lúc này Thanh Long thánh hoàng quay đầu lại nhìn hắn, lão giả thở dài, không nói gì nữa.

Mang theo thi thể đã hóa thành tượng đá của lão thánh hoàng. Vương Lâm rời khỏi Tứ Thánh Tông, nhìn thấy đám người đầu to đang đợi bên ngoài

Thánh tông này dường như từ nay về sau không còn quan hệ gì với hắn nữa. Chỉ là thần sắc trưởng lão trước khi đi muốn nói lại thôi vẫn luôn hiện diện trong đầu Vương Lâm. Hắn mơ hồ cảm thấy có nhiều ẩn tình mà mình không biết.

Bởi vì năm đó lão thánh hoàng khi tặng cho hắn ngoài thái cổ thánh khí còn có áo choàng của mỗi đời thánh hoàng, tượng trung cho thân phận Chu Tước thánh hoàng và Chu Tước thánh linh đã biến thành lệnh bài.

Hai vật này Thanh Long thánh hoàng lại không hề nhắc tới. Nếu nói là quên thì Vương Lâm không tin được. Cũng có những chuyên liên quan tới Tứ Thánh Tông mà chỉ có Chu Tước thánh hoàng mới biết, bí mật to

lớn khiến cho Tu Chân Liên Minh và Côn Hư Cảnh xảy ra chiến tranh năm đó Thanh Long thánh hoàng cũng không hỏi.

Mãi cho tới khi Vương Lâm mang mọi người rời đi, trong Tứ Thánh Tông, ở trong đại điện của Thanh Long Thánh Tông, Thanh Long thánh hoàng uể oải ngồi trên ghế. Phía trước hắn lơ lửng bốn thái cổ thánh khí.

Chỉ là ánh mắt hắn không đặt trên bốn thái cổ thánh khí này mà ở bên ngoài đại điện. Một hồi lâu sau, hắn than nhẹ rồi thu hồi ánh mắt, thì thào lẩm bẩm. Những điều này trừ hắn ra thì chẳng ai nghe rõ.

Đưa đám người đầu to tới Tân Vũ Giới, đã không còn lo lắng vấn đề chẳng có chốn dung thân, Vương Lâm bình tĩnh tung bay giữa tinh không. Một cỗ khí tức mênh mông từ trong cơ thể hắn tỏa ra, khiến cho cả người Vương Lâm có một luồng chiến ý vờn quanh.

- Thác Sâm, hơn một ngàn năm, cuối cùng ta và ngươi cũng phải đánh một trận!

Khí thế của Vương Lâm như hồng thủy, bước nửa bước giữa tinh không, dùng thần thông súc địa thành thốn nhanh chóng trở về Chu Tước Tinh quen thuộc.

Nhưng tu sĩ ở bên ngoài tinh không của Chu Tước Tinh cũng không còn nhiều lắm, hầu hết đã nhảy vào bên trong, tiến vào vùng đất của Cổ

Thần. Từ khi bọn họ đi vào thì tất cả liên lạc đều bị cắt đứt, chưa có người nào biết những người tiến vào nơi ấy rốt cuộc có an toàn hay không.

Vùng đất của Cổ Thần vốn là một cái khe không gian, hết thảy mọi chuyện phát sinh bên trong, ở bên ngoài sẽ không phát hiện ra chút dao động nào.

Bên ngoài tinh không của Chu Tước Tinh, không gian hơi vặn vẹo rồi thân ảnh của Vương Lâm từ trong đó bước ra. Nhìn những tu sĩ phía xa xa đang ngồi khoanh chân trong tinh không, Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát rồi lại bước nửa bước, khi xuất hiện đã ở bên ngoài Chu Tước Tinh, nguyệt tinh năm đó.

Nơi này hiển nhiên cũng có tu sĩ nhưng với tu vi của Vương Lâm thì không một người nào phát hiện ra thân ảnh của hắn. Tìm một ngọn núi bí ẩn, Vương Lâm chui vào trong, mở một khoảnh không gian rồi dùng tay phải thay kiếm, kiến tạo một trận pháp phức tạp trên mặt đất phía tây.

Trận pháp này là khi hắn dung hợp với tiên đế Thanh Lâm học được – Thanh Lâm tiên trận, có thể ẩn dấu khí tức không cho ngoại nhân phát hiện. Sau khi khắc xong trận pháp, Vương Lâm lấy tiên ngọc đặt vào bốn phía, khoanh chân ngồi vào bên trong. Hai tay hắn điểm một cái lên mi tâm, lập tức nguyên thần phân ra một phần, từ mi tâm bay ra.

- Ngưng thần thành hình!

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, lập tức đánh ra vài thủ ấn. Nhất thời nguyên thần vừa từ mi tâm bay ra lập tức hóa thành một đám khói xanh, vờn quanh thân thể hắn, sau khi bay về phía trước liền ngưng tụ thành hình người.

- Ngưng hình thành thể!

Vương Lâm cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi, tiên lực không nhiều lắm trong cơ thể phân ra một ít dung nhập trong máu, trực tiếp rơi vào trong nguyên thần.

Nguyên thần này lóe lên ánh sáng đỏ, đá vụn trên mặt đất bốn phía bỗng nhiên run rẩy, dường như bị hấp dẫn vậy, sau đó bay lên dung nhập với nguyên thần.

Dần dần dường như bên trong nguyên thần này hình thành một dòng xoáy, hấp dẫn vô số đá vụn tới, không ngừng dung nhập với nó. Thời gian chậm rãi trôi qua, nguyên thần đọng lại hình thể. Sau nửa nén hương, một người giống hệt Vương Lâm xuất hiện trước mặt hắn.

- Thuật ngưng thần hóa thể này của tiên đế Thanh Lâm quả nhiên giống thật!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Lấy tu vi của hắn căn bản không nhận thân thể do nguyên thần biến hóa ra trước mặt là thật hay giả.

Nếu như chỉ có thể gần giống thì cũng không có khả năng trở thành tiên thuật của Thanh Lâm. Thuật này ngoài việc khó phân biệt thật giả ra thì còn ẩn chứ thần thông rất mạnh. Phân thân do nguyên thần hóa thành này tu vi cơ hồ không khác gì bản thể, chỉ là về thời gian thì có hạn chế, với tu vi nguyên thần của Vương Lâm thì chỉ có thể giữ được mười ngày.

Một khi mười ngày trôi qua thì phân thân này sẽ sụp đổ, dù có liều chết chiến đấu thì cũng chỉ có thể làm cho bản thể bị thương nhẹ, không tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Đồng thời trong mười ngày này, bản thể của hắn không thể di động, lâm vào ngủ say, vì thế mới phải thi triển trận pháp, ẩn dấu khí tức.

Vương Lâm khoanh chân, vung tay phải chụp vào hư không một cái, lập tức cái khe trữ vật xuất hiện phía trước. Ngân quang lóe lên, ngân y nữ thi đi ra, không nói gì, cũng khoanh chân ngồi xuống cạnh Vương Lâm ở trong trận pháp.

Có trận pháp ẩn dấu, lại có nữ thi thủ hộ, Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát rồi bố trí thêm mấy cấm chế uy lực thật lớn nữa, sau đó mới yên lòng, nhắm hai mắt lại, dường như đang bế quan, đình chỉ hô hấp. Ngay cả nhịp tim của hắn cũng dần dần biến mất, giống như một người chết vậy.

Cùng lúc khí tức và nhịp tim của Vương Lâm biến mất, trong nháy mắt khối phân thân do nguyên thần tạo thành phía trước hắn chậm rãi mở hai mắt.

Thân thể đó sống dậy, Vương Lâm nhìn thoáng qua bản thân và ngây y nữ thi trong trận pháp, thân thể nhoáng lên một cái, độn ra khỏi ngọn núi, dùng thần thông súc địa thành thốn nhập vào bên trong thiên địa, xuyên qua tất cả tu sĩ ở bên ngoài Chu Tước Tinh, thân ảnh biến ảo hiện ra ở bên trong Chu Tước Tinh.

Khi Vương Lâm dung nhập vào trong thiên địa lao qua những tu sĩ ở bên ngoài Chu Tước Tinh, có bốn người đang ngồi mở mắt ra, dường như có phát hiện ra điều gì nhưng không can thiệp. Dù sao mấy ngày này thường xuyên có các lão quái từ bốn phương tám hướng chạy tới nơi đây.

Tu sĩ tiến vào vùng đất Cổ Thần không có người nào quen thuộc Chu Tước Tinh được như Vương Lâm. Sau khi thân ảnh hắn hiện ra, không dừng lại chút nào mà trực tiếp bay thẳng tới Tu Ma Hải.

Trong lúc di chuyển hắn không dùng thuấn di đi nhanh tới vùng đất Cổ Thần mà chậm rãi thích ứng với cơ thể mình, đợi tới khi hoàn toàn quen thuộc rồi mới tăng tốc.

Trên đường đi qua một môn phái năm xưa, thấy cả một dãy núi được điêu khắc thành Thương Long đại trận kia, thân ảnh Vương Lâm dừng lại một chút. Dường như hắn thấy được một nữ tử đang ở trên từng cái vảy của Thương Long ghi chép lại trận pháp, chỉ vì điều chế ngọc giản phòng ngự.

Vương Lâm lẳng lặng nhìn Thương Long đã có từ ngàn năm trước, hiện giờ tuy đã tổn hại phân nửa, chỉ còn có chút long hình, nhưng nơi này đã không còn môn phái nữa, chỉ còn một mảnh hoang vu mà thôi. Thu hồi ánh mắt, thân hình Vương Lâm biến mất.

Xuyên qua hơn phân nửa Tu Ma Hải, bước vào trong phạm vi của vùng đất Cổ Thần, Vương Lâm thấy nơi này hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ tu sĩ nào, hiển nhiên họ đã tiến vào vùng đất cổ thần.

Không chút do dự, Vương Lâm trực tiếp bước vào cánh cửa tỏa sáng của vùng đất Cổ Thần, trong thời gian ngắn liền xuất hiện ở trong một vùng hư vô đen tối.

Vừa mới tiến vào, một mùi máu tanh nồng đậm đã ập vào mặt hắn. Trong hư vô bốn phía có vô số đá vụn yên lặng trôi nổi, ở trên đó đều có những đám đỏ lòm, dường như bị máu tươi nhiễm hồng.

Trong hư vô cũng có thi thể trôi nổi, có tu sĩ, có mãnh thú. Những con nhện màu lam trăm trượng, mãng xà ngàn trượng, còn có rất nhiều loại mãnh thú không biết tên, có con giống rồng, có con có hai cánh dài, lại có những loại phi trùng to cở một cánh tay.

Từng luồng nguyên lực dao động còn sót lại quanh quẩn trong không trung. Hiển nhiên nơi này trước đây đã xảy ra một hồi đại chiến kinh thiên động địa! Thi thể của những mãnh thú này hầu hết đều bị ngọn lửa thiêu đốt, một số thì lại bị băng đóng thành khối. Còn có một số thi thể thì chảy ra nước mủ, hiển nhiên là trúng phải kịch độc.

Càng bay về phía trước thì thi thể càng nhiều, mùi máu tanh trong không khí càng nồng nặc, các dạng tử vong cũng nhiều hơn rất nhiều. Trong đó có một đầu cự mãng hiển nhiên bị vạn kiếm đâm qua mà chết, rơi xuống một khối đá nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng, trong đó còn lưu lại vẻ hung ác. Vương Lâm khi bay tới cuối cùng thì không thấy thi thể trọn vẹn nữa mà là tay chân cụt…

Mặc dù đã quen với sinh tử nhưng Vương Lâm khi nhìn thấy cảnh này, đồng tử cũng không khỏi co rút lại. Tuy nhiên hắn không dừng lại mà tiếp tục đi tiếp, hướng về phía cánh cửa trong trí nhớ mà bay đi.

Trong khi phi hành, đột nhiên một luồng khí tức âm hàn bao phủ thân thể hắn. Vương Lâm sững lại, chậm rãi xoay người nhìn về phía bên phải. Chỉ thấy ở cách hắn ngoài ngàn trượng có một khối đá như cây cột thật lớn. Trên đó có rất nhiều thi thể không trọn vẹn, có tú sĩ, cả mãnh thú.

Ở bên cạnh hòn đá này bị bao phủ bởi hắc mang, nếu không nhìn kĩ thì không thể thấy rõ thứ ánh sáng này giữa hư vô đen tối.

Ở trong hắc mang là một tráng hán. Chỉ là tráng hán này toàn thân có một bộ lông màu đen, thoạt nhìn trông như dã nhân. Nhưng khi nhìn thấy đầu hắn thì không có bất cứ tu sĩ nào có thể xem hắn là người!

Từ trên cổ hắn phân ra thành hơn mười nhánh, mỗi một nhánh này đều có một cái đầu. Giờ phút này những cái đầu đó đang cúi xuống nhai nuốt phía dưới đất.

- Chẹp, ực…

Trong hư vô yên tĩnh này, tiếng động đó tuy rất nhỏ, rất dể bị bỏ qua nhưng khi ánh mắt Vương Lâm rơi vào người quỷ dị trên tảng đá thì lại vang lên vô cùng rõ ràng bên tai hắn.

Dần dần Vương Lâm nhìn thấy rõ nơi tiếng động này phát ra là ở những cái đầu của tráng hán, đang tranh đoạt nhau mà gặm một thi thể của mãnh thú, cho dù là xương cốt dường như cũng bị nó cắn nuốt.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy tráng hán này, nó cũng đã nhận ra Vương Lâm. Hơn mười cái đầu chậm rãi ngẩng lên, đều nhìn về phía Vương Lâm, cái miệng nào cũng tràn đầy máu tươi, lại còn có mấy cái vẫn đang nhai nuốt.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1126: Chiến đấu với Cát Cùng

Trong nháy mắt này toàn thân Vương Lâm lập tức nổi lên hàn ý. Hàn ý này lạnh thấu xương, lại ẩn chứa một nguy cơ rất mạnh. Nhiều năm trải qua sinh tử khiến cho Vương Lâm có sự kiên định và bình tĩnh hơn người, giờ phút này hắn không có theo bản năng lui ra phía sau hoặc trốn tránh, mà im lặng đứng ở nơi đó, vẫn không hề nhúc nhích, dường như đã mọc rễ!

Đồng tử trong hai mắt hắn đã co rút lại, trở thành một điểm đen, gắt gao nhìn chằm chằm vào mãnh thú giống như một người to lớn cũng đang nhìn chằm chằm lại hắn.

- Cát Cùng!

Vương Lâm dò lại kí ức của Cổ Thần Đồ Ti trong đầu, trong phút chốc liền dừng lại ở chổ sâu trong kí ức, nhận ra được mãnh thú trước mắt.

Ngay khi nhận ra được con thú này, mồ hôi lạnh toát ra trên trán Vương Lâm. Tu vi càng thâm sâu, đối với quy tắc của thiên địa càng thêm hiểu biết, lại ở trong tinh không này tiếp xúc rất nhiều, Vương Lâm dĩ nhiên hiểu được trong tinh không này, tu sĩ cũng không phải là một bộ tộc

mạnh nhất. Ngoài tu sĩ, còn có vài mãnh thú không thể tưởng tượng được.

Thậm chí, có một vài mãnh thú, mức độ hùng mạnh, cho dù là bát tinh Cổ Thần Đồ Ti cũng không muốn trêu chọc! Ví như đàn Văn Thú năm đó, ví như một cảnh tượng khác trong kí ức Vương Lâm lúc này. Đó là cảnh tượng một tinh không đen tối như mực, ngay cả những tinh vân rực rỡ cũng mơ hồ không rõ, dường như ở trong tinh không không thể chiếu rọi này, ở phía xa xa, có một tinh cầu màu tím.

Một thân ảnh cao mười trượng chậm rãi từ tinh cầu màu tím bay ra. Thân ảnh ấy mặc dù không lớn nhưng trên đầu duổi ra ba mươi sáu nhánh, hóa thành ba mươi sáu cái đầu lâu rất lớn, mơ hồ nhìn lại, không ngờ mỗi một nhánh đều dài hơn nghìn trượng! Vì thế thân mình mãnh thú kì dị này gần như không đáng kể, nó từ bên trong tinh cầu màu tím kia bay ra, ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng!

Ba mươi sáu cái đầu kia cùng gào thét lên, long trời lở đất. Ngay cả tinh không này trong tiếng rít gào cũng xuất hiện sự sụp đổ trong phạm vi lớn, từng mảnh một tách rời ra, hình thành một cảnh tượng hùng vĩ khó có thể tưởng tượng được.

Đối tượng mà mãnh thú này rít gào cũng không phải là tinh không này, mà là một Cổ Thần thân mình khổng lồ ở phía trước cách đó không xa!

Những con thú trong khắp tinh không này dám ở trước mặt cổ thần rít gào có không nhiều, có gan chủ động tấn công lại cực kì hiếm thấy. Ba

mươi sáu cái đầu của Cát Cùng đồng loạt xông lên, trong tiếng rít gào xông thẳng đến Cổ Thần. Cảnh tượng này đến đó chợt biến mất. Vương Lâm nhìn về phía Cát Cùng đang nhìn lại hắn, nhẹ nhàng lui về phía sau một bước. Một đầu của Cát Cùng lộ vẻ do dự nhìn Vương Lâm, lại nhìn xác con thú còn sót lại trên khối đá, dường như đang suy xét.

Vương Lâm chậm rãi lui ra phía sau một bước, hai mắt lộ vẻ cảnh giác, từ trong trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti không có để nhận ra sự hùng mạnh của Cát Cùng này. Vương Lâm tự nhận thấy với tu vi hiện tại, chỉ sợ rất khó giết chết hoặc thu phục mãnh thú này, chỉ có thể đuổi đi.

Nhưng lui ra phía sau cũng phải cẩn thận, phải chậm một chút, nếu như tốc độ quá nhanh, ngay lập tức sẽ khiến cho mãnh thú này đuổi giết.

Con thú này có thể trở thành con thú cho bổn tôn Cổ Thần của ta, tất nhiên sẽ khiến cho sức chiến đầu của bổn tôn tăng mạnh. Nhưng đáng tiếc, quả là rất khó.

Theo Vương Lâm chậm rãi lui ra phía sau, mười tám cái đầu kia của Cát Cùng chậm rãi thấp xuống, tiếp tục gậm nhấm cái xác ở phía trước, phát ra tiếng cót két. Thanh âm này vang vọng bên trong hư vô tĩnh lặng, hết sức chói tai.

Nhưng cũng có một cái đầu thủy chung không cúi xuống gặm nhấm cái xác mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Lâm, theo thân thể Vương Lâm lui ra phía sau, chậm rãi lay động, giống như một cái đầu rắn ngóc lên, liếm liếm môi. Cái đầu này hình dáng như một nam tử trung niên,

tóc tai bù xù, khóe miệng của hắn lưu lại một vết máu. Hắn vừa nhìn chằm chằm Vương Lâm, vừa nhấm nháp miếng thịt trong miệng.

Đến khi Vương Lâm lui ra phía sau khoảng mười bước, mười bảy cái đầu của Cát Cùng kia đã toàn bộ cúi xuông, nhưng cái đầu giống như nam tử trung niên kia hai mắt bỗng lóe lên hắc quang, phun ra một khối thịt thối rữa rất lớn.

Vương Lâm không chút do dự bước nhanh về phía sau, cả người hóa thành một đạo cầu vồng bay nhanh mà đi. Ngay khi thân mình hắn lui ra phía sau, cái đầu như nam tử trung niên lập tức phát ra tiếng kêu chói tai!

Tiếng kêu này có một sức mạnh xuyên kim thấu thạch, chợt vang lên bên trong hư vô này, lập tức liền khiến cho một số khối đá vụn trôi nổi ở bốn phía rầm rầm tan vỡ.

Cùng lúc đó, mười bảy cái đầu còn lại cũng ngẩng mạnh lên, đều chăm chú nhìn về phía Vương Lâm, xông lên hóa thành một đạo hắc quang, lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, trong thời gian ngắn liền hướng về Vương Lâm đuổi theo. Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, mãnh thú này không thể lấy lối suy nghĩ của tu sĩ để lý giải, hắn hoàn toàn không muốn giằng co với nó, nhưng lúc này ở phía sau lại vang lên tiếng rít gào, càng ngày càng đuổi tới gần.

Bên trong vùng đất của Cổ Thần này không thể thi triển Súc Địa Thành Thốn, nhưng vẫn có thể dùng được Thuấn Di. Thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, cả người lập tức biến mất vô ảnh.

Nhưng ngay khi thân mình hắn Thuấn Di biến mất, Cát Cùng đang truy kích Vương Lâm kia không ngờ thân mình cũng xông lên một cái biến mất.

Vương Lâm vừa mới từ trong hư vô bước ra, lập tức biến sắc, không cần nghĩ ngợi vội vàng hướng về một bên né qua. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, có một đạo kiếm khí dài mười trượng lướt qua bên người Vương Lâm.

Một cơn cuồng phong đập vào mặt, Vương Lâm lập tức lui về phía sau, lúc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy ở cách đó không xa, Cát Cùng kia không ngờ cũng thuấn di đuổi theo. Một đạo kiếm khí vừa rồi là từ trong miệng một cái đầu phun ra. Mười tám cái đầu kia hai mắt lộ ra mức độ tham lam và khát máu khác nhau, nhìn chằm chằm Vương Lâm lại vọt tới, dường như muốn nuốt lấy, một lần nữa thưởng thức mùi vị thịt của một người sống.

Vương Lâm sắc mặt cực kì âm trầm, không nói hai lời lại một lần nữa thuấn di mà đi.

Cát Cùng kia cũng gầm nhẹ, nhanh chóng đuổi theo. Một người một thú cứ như vậy ở trong hư vô này không ngừng truy kích qua lại.

Tốc độ của Cát Cùng kia rất nhanh, nếu không có Thuấn Di, tốc độ của Vương Lâm tuyệt nhiên không thể sánh bằng. Nhưng Vương Lâm thắng

ở tính cẩn thận, thông thường khi vừa hiện thân liền lập tức Thuấn Di, vì thế khoảng cách vẫn luôn được duy trì.

Tiếng rít gào của Cát Cùng càng ngày càng phẫn nộ, trong đó cái đầu hình dạng nam tử trung niên cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, thổi về phía trước một luồng khí tanh.

Lập tức đám máu tươi kia nhúc nhích, trong nháy mắt hóa thành hai kí hiệu đỏ như máu, một bay lên trời, một bay xuống đất. Toàn bộ trời đất trong hư vô này ngay lập tức, bị một luồng huyết quang bỗng nhiên xuất hiện bao quanh, che phủ trời đất! Ở bên trong trời đất bị phong tỏa này, hết thảy Thuấn Di đều như đụng phải một vách tường!

Vương Lâm vốn cần phải Thuấn Di, giờ phút này thần sắc càng thêm âm trầm, đành phải từ bỏ Thuấn Di, tay phải tung một trảo vào hư không, lập tức cái khe trữ vật xuất hiện ở phía trước người. Ngay khi Cát Cùng kia đuổi đến, Vương Lâm lấy từ trong không gian trữ vật ra một lá bùa màu vàng, không cần nghĩ ngợi dán vào trước ngực. Cuồng phong chợt gào thét, cuốn thân mình Vương Lâm điên cuồng lao về phía trước xông ra, tốc độ bạo tăng, khiến cho cả người hắn hóa thành một đạo ánh sáng trực tiếp biến mất tại chổ.

Mười tám cái đầu của Cát Cùng kia toàn bộ ngẩn ra, nhưng ngay lập tức bắt đầu rống giận. Một cái đầu hình dạng một thiếu nữ dung nhan kiều diễm lập tức lộ vẻ dữ tợn, rít gào một tiếng, đột nhiên có một cơn hắc phong vây quanh Cát Cùng. Cơn gió này quét ngang, ngay lập tức hình thành một cơn gió lốc, cuốn thân mình Cát Cùng bay nhanh lao ra. Tốc

độ càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng gần như trở thành một đạo tàn ảnh, mang theo tiếng động rầm rầm lại truy kích về hướng Vương Lâm.

Cùng lúc đó, cũng có bốn cái đầu trong miệng truyền ra những tiếng chú ngữ. Trong thời gian ngắn, ở xung quanh cơn gió lốc liền có vô số những ấn quyết màu đen xuất hiện, chi chít bao quanh bốn phía, trong lúc đó đồng loạt hướng về cơn gió lốc ngưng tụ, in lên trên bề mặt nó.

Vì thế, tốc độ của cơn gió lốc này lại tăng lên vô số lần. Khoảng cách của Vương Lâm lúc trước vừa kéo giãn, không ngờ trong giây lát đã bị rút ngắn lại.

Giờ phút này, Vương Lâm với tốc độ của lá bùa kia, khoảng cách tới cửa vào hư vô tiếp theo đã rất gần. Thậm chí ngước mắt nhìn, mơ hồ cũng có thể thấy được một vòng xoáy khổng lồ ở phía trước.

Vương Lâm hiểu rõ, tiến vào vòng xoáy này là có thể rời khỏi hư vô này, thoát được sự truy kích của Cát Cùng kia. Chỉ có điều lúc này cũng không có đủ thời gian, tiếng rít gào ở phía sau hắn vẫn còn cách rất xa, nhưng cơn gió lốc này cũng chỉ còn cách chưa tới trăm trượng! Nếu tiếp tục tiến lên, chỉ sợ Vương Lâm chưa kịp tiến vào vòng xoáy, ngay lập tức sẽ bị Cát Cùng kia đuổi kịp!

Ngay lúc nguy hiểm, trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, tay trái bấm quyết vung xuống dưới. Ngay lập tức có một biển lửa theo một cái vung tay của hắn chợt bùng lên, tràn ngập ở phía sau người hắn hình

thành một hàng rào lửa. Ngay khi thân mình lao ra hết sức, hắn quay mạnh đầu lại, mắt phải lóe ra lôi quang, chỉ về phía trước.

Trong thời gian ngắn, tiếng sấm nổ vang bên trong hư vô này. Lôi quang vô tận từ trên ngón tay Vương Lâm tản ra, bất ngờ hình thành một tấm lưới điện quang, hướng về phía biển lửa hạ xuống.

Ngay trong khoảnh khắc này, cơn gió lốc màu đen vờn quanh Cát Cùng va chạm với biển lửa, trong tiếng động rầm rầm long trời lở đất, biển lửa lập tức tứ tán, hóa thành vô số đóm lửa, giống như lửa trời cháy trên thảo nguyên.

Luồng hắc phong kia dưới sự tấn công của ngọn lửa hơi dừng lại một chút. Nhưng ngay khi ngừng lại, mười tám cái đầu của Cát Cùng cũng lao ra khỏi luồng hắc phong, mang theo mùi tanh hướng về phía Vương Lâm. Mười tám cái đầu có đủ già trẻ kia toàn bộ lộ ra vẻ dữ tợn, nhất là cái đầu hình dạng nam tử trung niên lúc trước muốn nuốt lấy Vương Lâm kia trong vẻ dữ tợn lộ ra vẻ hưng phấn, dường như rất nóng lòng muốn ăn tươi nuốt sống Vương Lâm.

Chỉ có điều Vương Lâm đã sớm phòng bị, tấm lưới điện quang trong nháy mắt vờn quanh toàn thân Cát Cùng. Từng trận tiếng động xẹt xẹt phát ra, Cát Cùng kia không ngừng gào thét, nhưng tốc độ cũng chậm lại một chút.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hai đạo lôi hỏa uy lực thần thông kinh người của hắn vẫn không cách nào khiến cho Cát Cùng bị thương, chỉ có

thể cản trở một chút. Nếu với khoảng thời gian gây trở ngại này, cũng đủ để cho hắn lui về phía sau tiến vào bên trong vòng xoáy, thoát khỏi sự truy kích của Cát Cùng. Nhưng như vậy Vương Lâm cũng không cam lòng!

- Truy kích Vương mỗ phải trả giá!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hai tay bấm quyết, trong cơ thể nguyên lực vận chuyển, từ trong nguyên thần dần dần dâng lên một cảm giác mát mẻ.

Một luồng sát lục khí bất chợt từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, trong nháy mắt ở phía trước người hóa thành những đạo khí sát lục lượn lờ, trong tiếng quát khẽ, hướng về phía trước hung hăng chỉ tới.

Ngay lập tức, những đạo khí sát lục này điên cuồng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đạo, phát ra ánh sáng đỏ thẫm, trong tiếng sấm đánh vang vọng, điên cuồng hướng về phía Cát Cùng.

Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, ngay khi đạo khí sát lục màu đỏ kia lao ra, thân mình Cát Cùng chấn động, tấm lưới điện quang bao quanh thân thể ầm ầm sụp đổ.

Ngay khi tấm lưới điện quang này sụp đổ, khí sát lục gào théo lao tới, tốc độ cực nhanh, giống như là một đạo sao băng xẹt qua, lóe lên trong mắt

mười tám cái đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1127: Một đầu!

Đại sát lục khí này hướng thẳng tới cái đầu hình dạng trung niên lúc trước vẫn cố tình muốn truy sát Vương Lâm trong mười tám cái đầu của Cát Cùng vừa mới thoát khỏi vòng vây. Sát lục khí này quá nhanh, trong thời gian ngắn đã tới gần, ầm một tiếng bắn vào cái đầu kia.

Bị sức mạnh điên cuồng này đánh vào, Cát Cùng kia không khỏi dừng lại. Vương Lâm không kịp nhìn chiến quả, thân mình nhanh chóng lui về phía sau, trong nháy mắt liền tới gần vòng xoáy, một bước tiến vào.

Ngay khi thân ảnh biến mất, hắn quay đầu lại nhìn thoáng về phía Cát Cùng, trong lòng cũng chấn động.

Cái đầu hình dạng nam tử trung niên trong mười tám cái đầu của Cát Cùng kia hai mắt chảy xuống hai dòng máu đen, ngoài ra không ngờ

không có một tổn thương gì! Thân mình Cát Cùng run rẩy, mười tám cái đầu toàn bộ ngẩng mạnh lên, hướng về phía trước phát ra vô số tiếng rít gào. Lúc này nó thật sự đã phẫn nộ!

Tiếng rít gào vang vọng, thậm chí ngay cả dòng xoáy chổ Vương Lâm cũng dường như bắt đầu không ổn. Cát Cùng kia bước tới một bước, trong nháy mắt liền đi tới bên cạnh vòng xoáy, ngay khi Vương Lâm biến mất, thân mình cũng chui vào bên trong. Cửa thứ nhất trong vùng đất này là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Vương Lâm năm đó tiến vào chính là Thổ Quan, ở bên trong này đã liều lĩnh giết chết Mạnh Đà Tử, nhưng lúc này hắn tiến vào chính là Kim Quan.

Vừa từ bên trong dòng xoáy đi ra, lập tức hiện ra trước mắt Vương Lâm một vùng đất giống như là phần mộ của kiếm! Trên mặt đất có những thanh kiếm cô độc bị tàn phá cắm trên mặt đất, nhìn thoáng qua vô cùng dày đặc, ở bên trong thế giới vô hạn này, số lượng những thanh kiếm không thể tính được. Một nỗi bi ai của kiếm, ở trong thế giới im lặng này, tản mát ra một vẻ cô độc.

Vương Lâm không kịp quan sát bốn phía, sau khi xuất hiện lập tức hướng về phía trước xông ra. Cùng lúc đó mắt phải lóe lên, lôi quang tràn ngập xung quanh thân thể, hóa thành từng đạo điện quang hình cung vờn quanh. Từ xa nhìn lại, giờ phút này Vương Lâm dường như tái hiện lại danh hiệu Lôi Tiên năm xưa.

Hắn không hề dừng lại chút nào, ngay lúc lao ra, tay phải hướng về phía sau nhanh chóng điểm một cái. Lập tức lôi quang toàn thân hắn giống

như sau khi tìm được chổ phát tiết, trong tiếng sấm rầm rầm hướng thẳng ra phía sau hắn.

Đúng lúc này, không trung ở phía xa đằng sau Vương Lâm bỗng nổi lên gợn sóng, trong gợn sóng cuồn cuộn kia thân mình Cát Cùng phẫn nộ bước ra, trực tiếp đánh thẳng vào đạo lôi đình Vương Lâm phát tiết ra.

Tiếng động rầm rầm vang vọng khắp phần mộ của kiếm này. Lôi đình hạ xuống khiến cho Cát Cùng truyền ra tiếng rống giận, không ngờ không để ý tới uy lực của lôi đình, mười bảy cặp mắt đỏ như máu trong mười tám cái đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm, lại đuổi theo.

Chỉ có điều uy lực lôi đình của Vương Lâm cũng không thể coi thường, liên tục không ngừng đánh lên người của Cát Cùng, khiến cho tốc độ của nó hoàn toàn không thể phát huy toàn bộ. Cảnh tượng này giống như lúc ở Độ Thiên Kiếp, Vương Lâm trở thành sứ giả của thiên đạo!

Ở phía trước Vương Lâm nhanh chóng bay đi, hai tay không ngừng bấm quyết, lôi quang giống như không có giới hạn, từ trên đầu ngón tay hắn lóe ra, theo các hướng biến ảo hiện ra, trực tiếp đánh lên trên người Cát Cùng.

Cát Cùng không ngừng rít gào, mười tám cái đầu không ngừng truyền ra chú ngữ, hóa thành vô số thần thông lao thẳng đến Vương Lâm. Giờ phút này, ở phía trước Vương Lâm, không ngờ bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen, từ bên trong lại có một cái lưỡi màu đen bay ra, lao thẳng tới cuốn lấy Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt, hai mắt lóe lên hàn quang, tay phải tung một trảo vào hư không, thi triển ra Hô Phong thuật, bao phủ hơn phân nửa không trung, biến ảo thành bốn con hắc long, bay thẳng đến cái lưỡi màu đen kia.

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, hướng thẳng lên không trung tạo thành hình tròn tản ra. Thân mình Vương Lâm lóe lên, trong khi tấn công lại bay về phía trước, tay phải bấm quyết, lôi đình lại một lần nữa không ngừng phát tiết ra, còn có một biển lửa ngập tràn bốn phía, theo lôi đình lao tới.

Trong tiếng rít gào của Cát Cùng, cái đầu có hình dạng nam tử tóc màu lam hai mắt lộ ra vẻ lạnh như băng, há miệng phun về phía trước, một luồng lam quang tràn ngập, trong nháy mắt ở phía trước nó xuất hiện một đám hơi nước. Đám hơi nước này vừa mới xuất hiện, ngay lập tức liền phóng đại lên, trong nháy mắt không ngờ có nước biển bỗng nhiên tràn ngập quét ngang qua, dường như ở giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện đại dương.

Lôi đình và biển lửa của Vương Lâm gào thét lao tới. Ngay khi xuyên qua nước biển, một cái đầu có hình dáng một đồng tử của Cát Cùng phun ra một ngụm hàn khí.

Hàn khí này như âm phong, sau khi thổi ra dường như thiên địa run rẩy, bị bao phủ vào bên trong luồng hàn khí này. Nước biển lại truyền ra từng trận tiếng động rắc rắc, nước biển trên không trung tràn ngập hơn phân

nửa trời đất trong thời gian ngắn như hóa thành một dòng sông băng , toàn bộ bị đóng băng.

Từng đạo lôi đình bên trong cũng bị đông cứng lại ở trên bề mặt, còn có ngọn lửa vô tận kia, cũng lập tức bị khối băng này bao quanh, không hề nhúc nhích.

Nếu chỉ như vậy vẫn chưa đủ kinh người, nhưng khi hàn khí kia chụp xuống, những khối băng tầng tầng lớp lớp xuất hiện. Trong thanh âm rắc rắc, Vương Lâm lập tức cảm nhận được rõ ràng hàn khí kinh người xung quanh, toàn bộ những vị trí trước sau trái phải trên dưới không ngờ trong giây lát mơ hồ có dấu hiệu đóng băng.

Vương Lâm cả đời chém giết, kinh nghiệm vô cùng phong phú, giờ phút này không hề bấn loạn, trong sự bình tĩnh toàn thân lóe lên hồng quang, lập tức Chu Tước bất chợt từ trên thân thể hắn biến ảo hiện ra, bao vây toàn thân. Chu Tước màu trắng kia vờn quanh bên ngoài thân thể hắn, trong một tiếng kêu của Chu Tước vang lên, toàn thân Vương Lâm lập tức bùng lên một ngọn lửa màu trắng. Hắn xông lên một cái, trực tiếp lao thẳng tới tảng băng chặn ở phía trước. Tiếng động ầm ầm lập tức vang lên, tảng băng kia không đợi Vương Lâm đụng tới, ngay lập tức nhanh chóng tan ra, khiến cho Vương Lâm một đường xông tới, phá vỡ hết thảy những tảng băng lao ra ngoài!

Lao ra khỏi những tảng băng, Vương Lâm nhấc tay phải lên, lập tức lôi đình lại xuất hiện. Nhưng lúc này đây, hắn không đem lôi đình này đánh lên người Cát Cùng đang điên cuồng tới gần ở cách đó không xa, mà đánh xuống phần mộ của kiếm ở mặt đất bên dưới.

Trong thời gian ngắn, lôi đình này đánh lên mặt đất, phát ra tiếng nổ ầm ầm, lại khiến cho lôi quang tản ra, lan đến bên trên những thanh kiếm. Điện quang lưu động trên thân những thanh kiếm này lại không ngừng tràn ra, gần như trong khoảnh khắc, trong phạm vi nghìn trượng trên mặt đất, tất cả những thanh tàn kiếm đều lóe lên điện quang.

Quát khẽ một tiếng, Vương Lâm đưa hai tay về phía trước hung hăng nhấc lên, khi Cát Cùng kia tới gần chưa đến trăm trượng, những thanh tàn kiếm trên mặt đất trong tiếng ong ong bị lôi quang dẫn dắt, đột ngột từ mặt đất bay lên, hình thành một cơn mưa kiếm, mang theo lôi đình và kiếm khí gào thét lao thẳng tới Cát Cùng!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Đối với sát khí của Cát Cùng kia đối với hắn, giờ phút này sau khi Vương Lâm cùng với Cát Cùng giằng co không ngớt, cũng nổi lên sát khí!

Chẳng qua, với tu vi của hắn, muốn giết Cát Cùng này vô cùng khó khăn! Nếu tốc độ của hắn không nhanh, chỉ sợ sớm đã bị mãnh thú này đuổi theo nuốt lấy.

Tuy lúc này là phân thân của hắn tới đây, có được toàn bộ tu vi, cho dù là chết, cũng sẽ không ảnh hưởng bản thể trên mặt trăng. Nhưng mục đích của Vương Lâm tới đây là vì muốn nhìn thấy thực lực của Thác Sâm. Nếu bị chết ở trong này, hắn không thể chấp nhận được.

Giờ phút này phi kiếm lao ra trong phạm vi nghìn trượng, thẳng đến Cát Cùng. Thân mình Vương Lâm lui rất nhanh về phía sau, hai tay đồng thời xuất hiện lôi quang, rầm rầm hướng về phần mộ của kiếm ở phía dưới đánh xuống. Mỗi một lần lôi quang đánh xuống, đều khiến cho những thanh kiếm trong vòng nghìn trượng bị lôi quang vờn quanh, đột ngột từ dưới đất bay lên.

Thân ảnh Vương Lâm càng lúc càng nhanh, gần như trong nháy mắt, những thanh tàn kiếm trong phạm vi nghìn trượng này toàn bộ đều bay lên, trên thân kiếm lôi quang vờn quanh chi chít như hình thành một tấm lưới kiếm, trong tiếng gào théo long trời lở đất của kiếm khí, không ngờ át được cả tiếng sấm, thậm chí còn át đi cả tiếng rít gào của Cát Cùng.

- Kiếm vũ!!

Không có từ ngữ nào có thể hình dung được cảnh tượng trước mắt, chỉ có hai chữ Kiếm Vũ!

Vô số tàn kiếm trên đó còn có những vết rỉ sét loang lổ, nhưng giờ phút này ở bên trong lôi quang, những vết rỉ sét này không ngờ lần lượt bị bóc ra. Trong nháy mắt hiện lên ở trước mắt Vương Lâm là một luồng ngân quang bắn ra bốn phía, trong tiếng rít gào đồng loạt nhằm về phía Cát Cùng.

Những thanh phi kiếm này càng lúc càng nhanh, kiếm khí tung hoành, lôi quang bốn phía từ bốn phương tám hướng hướng về phía Cát Cùng điên cuồng phóng tới. Cát Cùng liên tục rống giận, mười tám cái đầu

cùng phát ra chú ngữ, hai tay ở trên thân thể lại giống như tu sĩ bấm quyết, phối hợp với chú ngữ của mười tám cái đầu, ở ngay bên ngoài thân thể xuất hiện một đám dấu ấn lóe lên hắc quang.

Dấu ấn này càng lúc càng nhiều, xuất hiện càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt dường như hình thành một màn hào quang, bao phủ lấy toàn thân nó vào bên trong. Cùng lúc đó, Kiếm Vũ tấn công đến, vang lên tiếng ầm ầm!

Những thanh phi kiếm điên cuồng đâm vào bên trên màn hào quang kia. Những thanh kiếm này được lôi quang dẫn dắt, bộc phát ra uy lực kinh người, có một khí thế bất kể sống chết, đâm vào màn hào quang, nếu màn hào quang không vỡ, thì kiếm vỡ! Tiếng động rầm rầm lại vang lên.

Từng thanh phi kiếm vỡ tan, hóa thành vô số những mảnh vỡ tan ra. Nhưng lại càng có nhiều phi kiếm xuyên qua những mảnh vỡ nhằm vào màn hào quang. Quá trình này, ước chừng kéo dài hơn mười nhịp thở.

Màn hào quang kia dần dần run rẩy, cuối cùng lóe lên hắc quang, lại có dấu hiệu sụp đổ, chỉ có điều những thanh kiếm cũng ngày càng ít. Nhưng Vương Lâm sao có thể để chuyện này xảy ra. Thân mình hắn từ lúc Kiếm Vũ phóng đi liền lập tức lui về phía sau, hai tay lóe lên lôi quang, không ngừng đánh xuống mặt đất ở phía xa hơn.

Gần như ngay khi cơn sóng phi kiếm thứ nhất toàn bộ sụp đổ, ở phía xa, cơn sóng kiếm thứ hai đã che phủ trời đất lao tới.

Nhưng vào lúc này, một tiếng rống giận từ trong màn hào quang kia truyền ra. Màn hào quang này lập tức trong suốt, lộ ra bên trong là một ngọn lửa, một cái đầu của Cát Cùng có hình dạng nam tử trung niên hai mắt chảy ra máu đen kia từ trong miệng phun ra một ngọn lửa lớn. Màu của ngọn lửa này không phải là đỏ, mà là màu vàng!

Ngọn lửa màu vàng này chạy ra khỏi màn hào quang, hướng ra phía ngoài điên cuồng tản ra, bên trong ẩn chứa sức nóng vô cùng, đủ để làm tan chảy hết thảy mọi phi kiếm! Thấy ngọn lửa tràn ra, Vương Lâm không hề kinh sợ mà trong mắt lại lóe lên vẻ do dự, lập tức đứng nguyên tại chổ!

- Đúng là cơ hội trời ban!

Ngọn lửa trong mắt trái của Vương Lâm ầm ầm tản ra, vờn quang toàn thân, hắn nói khẽ:

- Cửu huyền thần thông, Hỏa Độn!

Lửa bỗng tràn ra vô hạn! Cả người Vương Lâm hóa thành lửa, hướng về phía trước xông lên rồi chợt biến mất, nhưng lúc hiện ra đã ở cách phía trước Cát Cùng ba trượng, ở bên trong biển lửa màu vàng kia.

Thân mình hắn vừa mới xuất hiện, liền lập tức cảm nhận được sức nóng mà cho dù là hắn cũng có chút không thể chịu đựng được, nhưng vẫn cắn răng, độn về phía trước! Lúc này đây, lại hiện ra ở phía trên cái đầu trung niên nam tử kia một trượng!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra sát khí! Hắn nâng tay phải lên, trong tay chợt xuất hiện một thanh thiết kiếm! Trên thanh thiết kiếm này có một mảng rỉ sét rất lớn, ngay khi nó xuất hiện, tại phần mộ của kiếm trong Kim Quan của vùng đất Cổ Thần này, trong phạm vi vô số dặm, những thanh phi kiếm ở khắp mọi nơi đồng loạt lóe lên! Nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng chảy vào thanh thiết kiếm, kiếm quang lóe lên, hóa thành một kiếm kinh thiên động địa.

Một kiếm chém xuống, huyết quang bắn ra bốn phía. Cát Cùng kia đau đớn giãy giụa. Cái đầu thứ mười tám của nó trong tiếng ầm ầm trên cổ xuất hiện một dòng máu, cái đầu nam tử trung niên kia ánh mắt lộ vẻ không tin được, đứt ra rơi xuống dưới.

Không hề tạm dừng, thu kiếm, Vương Lâm lại xông lên, mượn hỏa độn, ôm lấy cái đầu vừa chặt đứt, xuất hiện ở phía ngoài cách đó ngàn trượng, cũng không quay đầu lại mà bay nhanh chạy đi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1128: Cái chết của phân thân

Chém đứt được cái đầu này, ngay cả bản thân Vương Lâm cũng rất sửng sốt. Nếu hắn không bị ép buộc, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm ra tay. Dù sao trong trí nhớ thì Cát Cùng này là một mãnh thú dám đối đầu với Cổ Thần.

Một kiếm vừa rồi của hắn, hắn vốn muốn đả thương Cát Cùng này, muốn cho những phi kiếm từ bốn phương tám hướng có cơ hội công kích. Nhưng lại không nghĩ rằng, một kiếm này, không ngờ có thể chặt đứt được một đầu.

Thời gian không cho phép hắn được nghĩ nhiều, chỉ có thể ôm lấy cái đầu nam tử trung niên khiến cho hắn cảm thấy quỉ dị kia, sau đó biến ra phía trước ngoài nghìn trượng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cái đầu dữ tợn kia cũng ầm một cái nổ tung, hóa thành một ngọn lửa. Bên trong ngọn lửa kia có một mảnh vỡ màu xanh.

Mảnh vỡ này dường như là một mảnh đồ gốm bị vỡ, nhưng ở trên mặt lại có một luồng uy lực tràn ngập thiên địa.

Hai mắt Vương Lâm sững lại, nhưng thân ảnh cũng không hề đình trệ, nắm lấy mảnh vỡ, hóa thành tàn ảnh bay thẳng về phía trước.

Giờ phút này, cái nhánh của Cát Cùng bị mất đầu kia bất chợt héo rũ, một lát sau liền hóa thành một đám thanh khí tiêu tan. Mười bảy cái đầu còn lại đồng loạt ngẩng lên, ngay cả thân thể như một người đàn ông cường tráng cũng trở nên run rẩy kịch liệt.

Một tiếng rít gào long trời lở đất trong nháy mắt vang lên. Tiếng rít gào này át cả tiếng sấm, hình thành một sóng âm rầm rầm truyền lại. Trời đất trong Kim Quan này dường như bị đảo lộn, những thanh phi kiếm từ bốn phương tám hướng đang tấn công tới cũng đồng loạt run lên.

Cát Cùng trong tiếng gầm nhẹ thân mình xông lên phía trước, tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm đang bỏ chạy phía trước. Từ mười bảy cái đầu ngay lập tức có tiếng chú ngữ vang lên, trong nháy mắt đồng loạt hướng về Vương Lâm nuốt lấy.

Lập tức trong thiên địa gió cuốn mây tan, vô số đám sương xanh bỗng nhiên xuất hiện, ở phía trước người của Cát Cùng có một cái đầu màu xanh khổng lồ biến ảo hiện ra. Cái đầu này có mặt người đầy đủ, nhưng có đầy vảy, hai mắt vô tình lạnh như băng, từ xa nhìn lại, to lớn không dưới nghìn trượng! Quỷ dị chính là ở mi tâm cái đầu này rõ ràng có một chưởng ấn, giống như là phong ấn, phát ra vô số tử khí! Trong tiếng rít gào, cái đầu quỷ dị này há to miệng, hướng về Vương Lâm ở phía trước nuốt lấy!

Ngay khi cái đầu khổng lồ này xuất hiện, ở trên không trung có vô số những đám tử khí xuất hiện. Những đám tử khí này ngưng tụ lại một

chổ, hình thành một chưởng ấn, chậm rãi hạ xuống, không giáng xuống cái đầu khổng lồ kia, mà hướng về Cát Cùng đè xuống.

Mười bảy cái đầu của Cát Cùng lộ ra vẻ không cam lòng, không ngừng rống giận, dường như muốn chống lại chưởng ấn, đang giáng xuống cái đầu khổng lồ vừa mới hiện ra kia.

Đồng tử trong ha mắt Vương Lâm co rút lại, lúc trước hắn đã cảm thấy có chút không thích hợp. Cát Cùng này mạnh nhưng không hùng mạnh như trong kí ức của Cổ Thần Đồ Ti trong đầu hắn. Tuy trong trí nhớ Cát Cùng có ba mươi sáu cái đầu, nhưng lúc này Cát Cùng chỉ có mười tám cái.

Một sự hoài nghi dâng lên trong lòng hắn, chỉ có điều chưa kịp suy nghĩ, Cát Cùng này liền triển hiện ra một sức mạnh thần thông khiến cho da đầu hắn run lên. Cái đầu to lớn nghìn trượng kia gần như vừa mới xuất hiện liền lập tức khiến cho nguyên lực toàn thân Vương Lâm dường như ngừng vận chuyển, đột nhiên có dấu hiệu đông cứng lại.

Lại dưới một cái nuốt này, bên ngoài thân thể Vương Lâm xuất hiện một lực hút vô tận. Lực hút này rất mạnh, hắn tuyệt đối không thể chống cự, hơn nữa nguyên lực trong cơ thể dường như bị đọng lại, trong thời gian ngắn Vương Lâm không thể thoát thân, thân mình lập tức bị hút lấy, bay thẳng đến miệng của cái đầu khổng lồ kia.

Dường như thần thông cái đầu này thi triển có thể nuốt lấy thiên địa, cơn sóng phi kiếm thứ hai từ bốn phương tám hướng không ngờ trong lúc run

rẩy, cũng bị hút lấy.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng càng làm cho Vương Lâm kinh hãi hơn, chính là thiên địa dường như trong cơn chấn động, như thể bị cái miệng to này nuốt lấy, bỗng nhiên giống như bị xé rách, ngưng tụ lại.

- Thời xưa có một linh thú tên là Cát, một lần nuốt lấy thiên địa, có một đầu!

Trong khoảnh khắc này, trong đầu Vương Lâm hiện lên câu nói này! Sắc mặt hắn tái nhợt, mắt thấy khoảng cách đến cái miệng khổng lồ kia càng ngày càng gần.

Trong lúc nguy cơ, Vương Lâm giãy giụa nâng tay phải lên điểm vào mi tâm một cái, cánh tay phải lập tức truyền đến tiếng động ầm ầm, trong nháy mắt liền hóa thành một khối nham thạch, nhưng cuối cùng cũng va vào mi tâm.

Dưới một điểm này, trong cơ thể Vương Lâm liền ầm lên một tiếng, toàn bộ cánh tay phải nổ tung, hóa thành vô số đá vụn ngay lập tức bị hút vào bên trong cái miệng khổng lồ kia. Nhưng trong nháy mắt này, mượn lực của vụ nổ khiến cho nguyên lực bên trong cơ thể hắn có thể vận chuyển được một chút.

Trong phút chốc, tay trái của Vương Lâm tung một trảo vào hư không, ở phía trước đột nhiên xuất hiện khe trữ vật, thiết kiếm cùng với mảnh gốm màu xanh trên tay trái nhanh chóng được ném vào trong cái khe. Cùng lúc đó, một tấm da thú từ bên trong bay ra, dán bên cạnh lá bùa màu vàng trên ngực Vương Lâm.

Lá bùa màu vàng kia là Tốc Phù, tấm da thú kia cũng là tốc phù, hơn nữa lại do Tháp Sơn được truyền thừa từ phù văn thánh tổ đích thân luyện chế, uy lực rất mạnh! Nhất là hai tấm Tốc Phù này toàn bộ lại ở trên người Vương Lâm, một cảm giác về tốc độ không thể tưởng tượng được, lập tức từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

Nương theo tốc độ vô biên này, Vương Lâm cắn răng hướng về phía trước xông lên, bắt đầu giằng co với lực hút kia. Trong khi lao ra, Vương Lâm có cảm giác như bị từng ngọn núi lớn đè lên, trong tiếng động ầm ầm, hắn liên tiếp chạy ra khỏi mười trượng.

Đúng lúc này, chân trái hắn nháy mắt hóa thành nham thạch, ầm một tiếng vỡ thành từng mảnh bị hút lấy qua bên người. Cát Cùng kia rít gào không ngừng, mười bảy cái đầu lúc này toàn bộ đều rất dữ tợn, trên mặt nổi đầy gân xanh, chống cự lại chưởng ấn đang ngày càng lại gần, cái miệng to biến hóa ra ở phía trước người lại tỏa ra thanh quang nồng đậm, lực hút tăng lên gấp bội!

Thân mình Vương Lâm đang lao ra khỏi lực hút này, đùi phải ầm ầm vỡ vụn, thân mình dưới lực hút không ngừng tăng mạnh này rốt cục cũng

không thoát khỏi nửa bước, hô lên một tiếng bị hút về phía sau. Mắt thấy sắp bị cái miệng to này hút vào trong, Vương Lâm cười khổ, chỉ kịp nâng cánh tay trái cứng nhắc sắp hóa thành nham thạch lên, không chút do dự kéo lá bùa và tấm da thú xuống, điều động một tia nguyên lực cuối cùng, đem lá bùa và tấm da thú này đưa vào trong khe trữ vật.

Làm xong đâu đấy, trước mắt hắn cũng là vô số thanh phi kiếm bị nuốt vào trong cái miệng to lớn nghìn trượng kia.

Cái đầu nghìn trượng hóa thành một đám thanh quang che kín trời, lập tức dung nhập vào trong cơ thể Cát Cùng. Lúc này chưởng ấn từ trên không giáng xuống đã chậm rãi ngừng lại ở cách Cát Cùng một trượng.

Mười bảy cái đầu Cát Cùng ngẩng lên, lộ ra vẻ kiêng kị, nhưng vẫn đang không ngừng gầm nhẹ. Đúng lúc này, chưởng kia bỗng nhiên lóe lên tử quang, hướng về hào quang phía dưới tản ra, bao phủ lấy người Cát Cùng. Lập tức cơ thể Cát Cùng này dường như trở nên trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong.

Nếu giờ phút này Vương Lâm không bị nuốt, có thể rõ ràng nhìn thấy trong mười bảy cái đầu của Cát Cùng, có chín cái đầu bên trong có mảnh gốm vỡ.

Tử quang lóe ra chậm rãi biến mất, nhưng chưởng ấn này cũng theo đó biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Vẻ cảnh giác trong mười bảy cái đầu của Cát Cùng dần dần biến mất. Ở trên cổ nó, giờ phút này xuất hiện một đám máu thịt không ngừng nhúc nhích, cuối cùng ầm một tiếng, có một nhánh dài trăn trượng lao ra, ở trên đỉnh của nhánh này có một cái đầu! Hình dạng cái đầu này chính là Vương Lâm!

Giờ phút này, trong một mặt trăng bên ngoài Chu Tước Tinh, trong một ngọn núi rất tầm thường, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi bên trong một trận pháp tiên khí, thân mình run lên, mở mạnh hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc!

- Cát Cùng!

Vương Lâm hít sâu, hắn không nghĩ tới phân thân của mình đang muốn đi tới để nhìn thấy uy lực Thác Sâm, không ngờ chưa gặp được Thác Sâm đã phải chết trong miệng của Cát Cùng.

- Thần thông con thú này triển hiện ra lúc trước mặc dù rất mạnh, nhưng ta vẫn có thể chống lại được, lại còn có thể chặt bỏ một đầu. Chỉ có điều… hiện giờ nghĩ lại, hết thảy nguyên nhân đều là vì con thú này vẫn chưa thi triển ra thần thông chân chính. Nói vậy lúc trước nó còn có chút e dè…

Trước mắt Vương Lâm hiện ra chưởng ấn trên mi tâm của cái đầu to lớn nghìn trượng cùng với đám tử khí thủ ấn xuất hiện ngay khi Cát Cùng thi triển thần thông nuốt lấy thiên địa.

- Hay là nó bị phong ấn, nếu thi triển ra thần thông chân chính, sẽ kích thích sức mạnh của phong ấn… Cái đầu to lớn nghìn trượng cuối cùng mà nó biến ảo ra… thực sự quá mức khủng khiếp! Hai tốc phù của ta có thể so sánh với tốc độ của Toái Niết hậu kì, nhưng dưới lực hút này, không ngờ không có một chút sức mạnh nào!

Vương Lâm yên lặng nhìn về phía trước, bắt đầu trầm ngâm. Hồi lâu sau hắn thở dài một tiếng, thì thào cười khổ nói:

- Vương Lâm, tu vi hiện giờ của ngươi trong trời đất này vẫn chưa đáng là gi, hết thảy vẫn phải cẩn thận!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ chua xót, ở vùng đất Yêu Linh, ngày đánh Hư Không Tử, tối đánh Thiên Vận Tử, Mộng hồi viễn cổ đánh với Cổ Ma, rồi sau đó lại trở thành Chu Tước thánh hoàng, lại cứu Thanh Long ra, cứu tiên đế Thanh Lâm thức tỉnh, tu vi của Vương Lâm tăng lên gấp bội, nhất là sau khi trở thành Chu Tước thánh hoàng, bày hết mọi kế để xúi giục khắp nơi đánh Thác Sâm.

Hết thảy những chuyện này, khiến hắn không khỏi có một cảm giác có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ, lại bởi vì có thể đối đầu với Toái Niết tu sĩ, vô hình trung khiến cho hắn có một chút tự mãn.

Khi nhìn đến Cát Cùng, nếu hắn vẫn còn chút cẩn thận như trước kia, tuyệt đối sẽ không mưu toan đả thương đối phương khi vẫn có cơ hội rời

khỏi, thế cho nên mới rơi vào kết cục bị đối phương nuốt lấy.

Phân thân tử vong dường như là một đòn cảnh cáo, hung hăng nện lên đầu Vương Lâm, đem sự tự mãn trong lòng hắn lập tức đánh nát, không còn một chút nào tồn tại.

Cảm giác tử vong trong khoảnh khắc vừa rồi cực kì chân thật, cũng khiến cho Vương Lâm lần thứ hai trong cuộc đời này nếm trải hương vị của cái chết. Mang theo sự chua xót, Vương Lâm trầm ngâm thật lâu, lúc ngẩng đầu, thần sắc ngưng trọng, lộ ra vẻ cẩn thận, hai tay bấm quyết, điểm vào mi tâm một cái, lập tức phân ra một đạo nguyên thần xuất hiện.

Cũng như lúc trước, một lần nữa lấy đá vụn bốn phía ngưng tụ thành một khối phân thân, nguyên thần dung nhập vào, nhoáng lên một cái, biến mất ở bên trong ngọn núi.

- Tiên thuật này Thanh Lâm cần rất nhiều tiên lực, hơn nữa nếu có nhiều phân thân hơn, đối với nguyên thần của ta sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Phân thân thứ hai này, dĩ nhiên đã là cực hạn…

…….

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, yên lặng tĩnh tọa, tâm thần đặt lên phân thân.

Dùng thuật Súc Địa Thành Thốn, Vương Lâm lại đi tới Chu Tước Tinh, không hề ngừng lại, trực tiếp đi vào trong vùng đất Cổ Thần, ở trước lối vào hít sâu, một bước tiến vào trong.

Với sự cẩn thận khi còn là Kết Đan tu sĩ năm đó, Vương Lâm đi một mạch xuyên qua hư vô, rất nhanh đã đi tới chổ vòng xoáy lối vào kia, tay phải tung một trảo vào hư không, lấy ra một thanh phi kiếm, thần thức ngưng tụ lại trên đó, khống chế phi kiếm bay thẳng vào vòng xoáy. Thanh phi kiếm vừa mới đi vào, hắn liền lập tức cảm thấy được một cơn bão cát.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1129: Thượng tôn

Thổ Quan!

Hai mắt Vương Lâm sáng ngời, không chút do dự nhảy vào trong vòng xoáy, hiện ra trước mắt là một mảnh thiên địa gió cuốn bụi đất quét

ngang. Cảnh tượng này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đối với Cát Cùng kia, Vương Lâm cực kì kiêng kị, nếu như lại gặp, chỉ sợ lại phải vứt bỏ phân thân, bỏ qua việc tìm hiểu uy lực của Thác Sâm, bản thể lập tức bỏ trốn.

Thổ Quan trước mắt, Vương Lâm tuy nói là quen thuộc nhưng vẫn phải cẩn thận. Dọc đường tiến về phía trước, tránh những nơi năm đó phát hiện ra nguy cơ, bỏ ra thời gian một ngày tìm được lối vào tiếp theo, bước vào.

Dọc đường đi, Vương Lâm tuân theo nguyên tắc cẩn trọng, đi qua những chốn cũ năm xưa, hướng về chổ sâu bên trong vùng đất Cổ Thần, chậm rãi tiến đến. Dọc đường đi này, hắn gặp được không ít tu sĩ.

Tời ngày thứ năm, Vương Lâm bước vào tầng cuối cùng của vùng đất Cổ Thần mà năm đó hắn biết lại là một hư vô khác. Vừa mới tiến vào chổ này, Vương Lâm ngay lập tức cảm nhận được một dao động thần thông, không ngừng quanh quẩn bốn phía, lại có từng trận tiếng động pháp bảo va chạm tan vỡ vang vọng. Hắn không chút do dự, nhanh chóng lui về phía sau.

Bên trong hư vô này có rất nhiều tu sĩ, giờ phút này ở phía trước Vương Lâm cách đó không xa, còn có hơn mười tu sĩ, đang cùng với một lão già áo đỏ chém giết!

Lão già áo đỏ kia vẻ mặt tang thương, hoàn toàn không cần ấn quyết, vung tay là có thần thông rầm rầm tràn ngập. Những thần thông do hắn thi triển trước đây đều chưa từng thấy, có chứa hương vị của thời gian.

Vừa thấy lão giả này, hai mắt Vương Lâm nheo lại, hắn mơ hồ nhớ rõ, người này chính là người bên trong huyết hải của Thác Sâm kia, một thượng cổ luyện khí sĩ. Tu vi của hắn hiện giờ so với Khuy Niết hậu kì tu sĩ không khác biệt nhiều.

Những tu sĩ đang đánh nhau với lão giả này ở bên cạnh mỗi người đều có một cổ quan tài. Giờ phút này những quan tài này đã mở ra, một đám con rối làm từ thi thể vờn quanh, trở thành lực lượng chính tấn công lão già.

Mặc dù lão già chỉ có một mình, nhưng hai bên đánh nhau cực kì kịch liệt, bốn phía còn có hơn mười thi thể chết trận trôi nổi.

Ở bên cạnh chổ bọn họ đang chiến đầu còn có bảy tám tu sĩ đang đứng. Những tu sĩ này đều là người của Thi Âm tông, trong đó người cầm đầu là một thanh niên mặc áo đen. Thanh niên áo đen kia nhìn chằm chằm vào lão già áo đỏ, thi thoảng tay phải lại chỉ ra, những đệ tử Thi Âm tông đang vây khốn lão già này lại biến đổi trận pháp.

Vương Lâm xuất hiện, ngay lập tức thu hút sực chú ý của những người hai bên. Lão già áo đỏ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm, hai mắt lập tức bùng lên hồng quang.

Người của Thi Âm tông cũng nhìn thấy Vương Lâm, nhưng hiển nhiên bọn cũng không biết được thân phận của Vương Lâm. Thanh niên áo đen cầm đầu kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, vung tay phải lên, lập tức có hai đệ tử Thi Âm tông ở bên cạnh lao thẳng đến Vương Lâm.

- Đạo hữu, đây là trận chiến giữa Thi Âm tông ta và thượng cổ luyện khí sĩ này. Xin mời đi nơi khác!

Một người trong hai đệ tử Thi Âm tông ôm quyền nói. Lời nói của hắn mặc dù khách khí, nhưng ánh mắt cũng không phải thân thiện. Người bên cạnh cũng vậy, ánh mắt lạnh như băng.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, gật gật đầu, thân mình nhoáng lên một cái hóa thành cầu vồng hướng về một bên bay đi. Người của Thi Âm tông nhìn thấy Vương Lâm rời khỏi, cũng không để ý, thanh niên áo đen kia cũng không nhìn lại, chỉ chằm chằm lão già áo đỏ kia, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

- Nguyên thần và thân thể của thượng cổ luyện khí sĩ này, ta nhất định phải lấy được!

Vương Lâm dọc đường bay đi, bên trong hư vô này thấy được rất nhiều tu sĩ. Những tu sĩ này thông thường đều tụm năm tụm ba, ít có người đi

một mình, ở trong hư vô vô tận này.hóa thành những đạo cầu vồng, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Thượng cổ tu sĩ trong huyết hải của Thác Sâm Vương Lâm cũng thấy được một vài người, bọn họ đều bị rất nhiều tu sĩ vây quanh, không ngừn chém giết. Mỗi một lần Vương Lâm tới gần, đều có người đi tới ngăn cản, cũng giống như lời nói của Thi Âm tông, nhìn thì có vẻ khách khí, nhưng kì thực nếu như Vương Lâm tiến thêm một bước nữa, nhất định sẽ xảy ra xung đột, Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, trong mắt có một vẻ trào phúng. Mỗi một lần gặp tình huống như vậy đều chọn cách rời đi.

- Sức hấp dẫn của thượng cổ luyện khí sĩ xem ra thật sự có thể làm nảy sinh lòng tham của những người này. Muốn có được pháp môn tu đạo cùng với thần thông của thượng cổ luyện khí sĩ, thì cần phải trả giá!

Những thượng cổ luyện khí sĩ này, tuy nói tu vi khác nhau nhưng gần như mỗi một người đều có thần thông rất lớn. Lúc giao chiến, thông thường chỉ dựa vào sức mạnh của một người là có thể giết được rất nhiều tu sĩ hợp sức.

Vả lại những thượng cổ luyện khí sĩ Vương Lâm thấy trên đường đi, cũng đều là những kẻ yếu bên trong huyết hải năm đó. Những thượng cổ luyện khí sĩ hùng mạnh thật sự, Vương Lâm đã đi trong này rất lâu nhưng chưa thấy một ai.

- Viêm Lôi Tử và những đại thần thông tu sĩ của Thi Âm tông, không biết bọn họ đã đi tới nơi nào!

Thần thức Vương Lâm tản ra, ở bên trong này bắt đầu tìm kiếm. Hư vô này quá lớn, thần thức của hắn không có khả năng bao trùm toàn bộ, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm. Đến ngày thứ tám, Vương Lâm trong lúc phi hành thân mình đột nhiên dừng lại, mạnh mẽ nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong hư vô ở phía trước có một màn huyết quang xuất hiện, ở rất xa còn có tiếng động rầm rầm vang vọng. Huyết quang kia như sóng hướng về bốn phía tản ra, không biết tràn ra từ đâu, xuất hiện ở trong mắt Vương Lâm.

Cơn sóng huyết quang kia nhanh chóng tới gần, xuyên thấu qua người Vương Lâm. Thân mình Vương Lâm nhoáng lên, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, lúc này mới hóa giải sức mạnh kì dị bên trong huyết quang kia, cũng theo huyết quang lui ra sau hơn mười trượng mới ngừng lại. Quay đầu nhìn lại, con sóng huyết quang đã đẩy về phía xa.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, thân mình nhoáng lên 1 cái, lóe lên hướng thẳng đến chổ gợn sóng ở phía trước thuấn di đi đến. Bên trong gợn sóng huyết quang này ẩn chứa tàn lực của một thần thông hùng mạnh, hiển nhiên là tạo thành từ một trận chiến. Người có thể dẫn động một thần thông hùng mạnh như thế, hiển nhiên là một tu sĩ hàng đầu.

Viêm Lôi Tử sắc mặt tái nhợt, quắc mắt nhìn chằm chằm vào một lão già áo đỏ ở phía trước. Lão già này ngay cả râu tóc toàn bộ cũng là một màu

đỏ, nhất là hai mắt, cũng là một màu đỏ thẫm, nhưng không có vẻ gì điên cuồng, chỉ có một vẻ bình tĩnh lạnh như băng.

Bên cạnh hai người, thần thông chấn động tản ra, cả hai cùng đều lùi về phía sau trăm trượng, đứng ở xa nhìn nhau nhưng không nói lời nào. Lão già áo đỏ kia vung tay áo lên, lập tức ở phía trước người là một biển máu vờn quanh bốn phía hình thành một huyết hải chi long lao thẳng đến Viêm Lôi Tử.

Huyết hải chi long vừa mới xuất hiện, ngay lập tức lại phân ra làm tám đầu, trở thành một con huyết long chín đầu, mang theo tiếng rống giận kinh thiên động địa, nhanh chóng đến gần Viêm Lôi Tử.

- Lại là chiêu này!!

Viêm Lôi Tử lập tức lui về phía sau, hai tay bấm quyết vỗ lên trán một cái. Lập tức từ trên thiên linh của hắn bay ra một hạt châu bốc cháy, chỉ về phía trước, hạt châu này trong khoảnh khắc bay ra, ầm một tiếng hóa thành một biển lửa ngợp trời, hướng về phía con rồng chín đầu kia tràn tới.

Trong tiếng động rầm rầm vang lên, lão già áo đỏ kia thân mình bước về phía trước một bước, cả người giống như một tia chớp màu đỏ, xuyên thấu qua huyết long và biển lửa, trực tiếp tới gần Viêm Lôi Tử, tay phải hung hăng vỗ xuống một cái.

Viêm Lôi Tử sớm đã có phòng bị, lại lui về phía sau, há miệng phun ra một vật, hóa thành một mảnh vỡ, bất chợt điên cuồng lớn lên, biến thành một mảnh vỡ đại lục của Tiên giới.

Ầm một tiếng, một chưởng của lão già áo đỏ đánh lên trên mảnh vỡ, thân mình bị phản chấn lui về phía sau, lạnh lùng nhìn chằm chằm Viêm Lôi Tử, hai tay bấm quyết hướng về bốn hướng vung lên. Lập tức trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ. Trên làn da hắn lập tức hiện ra vô số gân máu, nhìn thoáng qua rất dữ tợn, làm cho người ta trong lòng cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Viêm Lôi Tử cùng với thượng cổ tu sĩ này đã giao chiến được một ngày, nhưng vẫn chưa phân thắng bại, giờ phút này nhìn thấy trên da đối phương xuất hiện gân máu, tâm thần chấn động, thần sắc lộ vẻ cảnh giác, tay phải tung một trảo vào hư không, trước người có một cái khe trữ vật xuất hiện, lấy ra một cây quạt. Cây quạt này toàn bộ màu trắng, nhìn như thể được làm từ ngọc.

Ngay khi cây quạt này xuất hiện, gân máu tràn ngập toàn thân lão mặc áo đỏ kia lần lượt vỡ tung, máu tươi lập tức chảy toàn thân. Trong từng trận tiếng gầm nhẹ như dã thú, lão già này thân mình lập tức phồng lên, những đường gân xanh hung hăng từ trong cơ thể nổi lên, làm cho lão già này thoạt nhìn không giống hình người.

Thân mình hắn nhoáng lên một cái, ngay lập tức nhắm về phía Viêm Lôi Tử. Thần sắc Viêm Lôi Tử ngưng trọng, cầm cây quạt hướng về một bên lùi lại, đang muốn đánh ra nhưng ngay trong nháy mắt này, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, thần sắc lộ ra vẻ cung kính, thu cây quạt lại.

Ở phía trước lão già áo đỏ hóa thành một đạo huyết quang đang xông tới, từ bên trong hư vô bỗng nhiên có một cánh tay già nua chỉ ra, nâng ngón trỏ lên, nhẹ nhàng điểm về phía trước.

Một điểm tùy ý này dường như là lão già áo đỏ kia tự mình lao tớ chạm vào, mi tâm đụng vào ngón tay già nua này.

Thân mình lão già ngừng lại, ngón tay kia giống như đâm vào một tờ giấy, dễ dàng trực tiếp phá vỡ xương sọ chổ mi tâm của lão già này, xuyên thấu qua.

Ầm một tiếng, đầu lão già áo đỏ kia trực tiếp nổ tung, hóa thành một màn huyết quang hướng về bốn phía điên cuồng tản ra. Ngay cả thân thể hắn trong lúc run rẩy cũng sụp đổ.

Từ trong hư vô có một lão già áo đen đi ra. Lão già này thần sắc bình tĩnh nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra một vẻ cảm khái:

- Không ngờ được, không ngờ hắn thực sự giấu ở nơi này…

- Tham kiến Thượng Tôn.

Viêm Lôi Tử thần sắc cung kính, cúi người nói:

- Động tĩnh lớn như vậy mà cũng không thể khiến hắn xuất hiện. Rốt cuộc hắn là cái thứ gì…

Lão già áo đen cau mày thì thào nói.

- Thượng Tôn… lúc trước khi ở bên ngoài Chu Tước Tinh, có một pháp khí… còn có một câu nói… …

Viêm Lôi Tử trên thực tế đối với việc đến nơi này hoàn toàn không đồng ý. Nhưng đối với sự sắp xếp của người trước mặt cũng khiến cho hắn không dám phản đối. Dường như lúc này, ở nơi này có ẩn chứa một tồn tại đáng sợ.

Lão già trầm ngâm, một lúc sau than nhẹ lắc đầu.

- Vô Cực Tử, ngươi rốt cục là muốn làm gì… …

Lúc này đây, ở bên trong huyết hải của vùng đất Cổ Thần này, ở bên trên một trụ đá rất lớn, Thác Sâm đang trong lúc khoanh chân chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn không trung đỏ màu máu, khóe miệng lộ ra một nụ cười dữ tợn.

- Lúc này, ta có thể giết đủ rồi!!

Trong tiếng cười điên cuồng, Thác Sâm bước tới một bước, tay phải hướng về không trung xé một cái. Lập tức không trung đỏ như máu bất chợ xuất hiện vết rách dài vạn trượng, bên trong là một màn tối đen, tuyệt đại bộ phận tu sĩ hiện giờ đang ở chổ này!

Bên trong huyết hải vô tận bên dưới thế giới huyết sắc này có vài trăm tu sĩ đang ngồi. Những người này lúc này cả đám đều mở bừng hai mắt, điên cuồng bay lên không trung.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1130: Thi Âm Bát Vương

Theo lời Thác Sâm nói vang vọng trong không trung, bên trong thế giới huyết sắc này, huyết hải vô tận trên mặt đất lập tức phát ra từng trận gào thét tức giận, cơn sóng máu nhấp nhô như thủy triều cuốn động.

Mái tóc đỏ trên đầu Thác Sâm phất phơ, mang theo nụ cười dữ tợn, tay phải hướng lên không trung lại xé một cái. Tiếng động long trời lở đất lại rầm rầm vang lên, cái khe ở trên bầu trời đỏ như máu kia lại bị xé lớn lên gấp mấy lần, ngước mắt nhìn lên, gần như kéo dài hết cả bầu trời này. Cảnh tượng này, dường như là một cái bao, bị người ta xé ra từ giữa, phân thành hai nửa!

Trong nháy mắt này, thân ảnh một đám tu sĩ bên trong huyết hải như cầu vồng, lao lên trời bay đi, dưới một chỉ của Thác Sâm, lướt qua bên người hắn, bước vào trong hư vô.

Thác Sâm hướng về phía sau tung một trảo, huyết thủy rít gào kinh thiên, dường như bị một sức mạnh không thể tưởng tượng được bao phủ. Trong tiếng động rầm rầm, huyết hải vô tận này bỗng nhiên từ dưới mặt đất bị nâng lên, bay thẳng lên cái khe trên không trung.

Trong quá trình huyết hải này tới gần, huyết hải này nhúc nhích, bất ngờ hóa thành con huyết long dài vạn trượng. Sự to lớn của con rồng này có thể che được cả trời, theo những thượng cổ luyện khí sĩ đang nhảy vào trong cái khe rít gào mà đi.

Cùng lúc đó bên trong hư vô này, theo rất nhiều luyện khí sĩ nhảy vào, lập tức liền nổi lên một trận gió tanh mưa máu! Hết thảy chuyện này chỉ bởi vì ngay khi những thượng cổ luyện khí sĩ này từ trong cái khe đi ra, bên tai vang lên một câu của Thác Sâm.

- Ta muốn vùng đất của Cổ Thần này tràn ngập máu tanh!

Những thượng cổ luyện khí sĩ này cũng không phải là kẻ yếu, chẳng qua trong cơ thể tồn tại phong ấn của Thác Sâm, không thể phát huy được toàn bộ tu vi. Dù sao vô số đạo phong ấn năm đó trong cơ thể Thác Sâm thông thường cần phải vài tu sĩ cùng nhau phân tán mới có thể dời đi một đạo, hãn hữu mới có người có thể một mình chịu đựng một đạo phong ấn.

Chỉ có điều, trong một ngàn năm qua, theo sức mạnh phong ấn, thế giới huyết hải không ngừng suy yếu, quá trình Thác Sâm thoát ra càng lúc càng nhanh, vì thế phong ấn trên thân thể hắn lại ngày càng suy yếu, dẫn đến những tu sĩ giúp cho hắn phân tán phong ấn, phong ấn trên người bọn họ cũng dần suy yếu. Như vậy, tu vi từ trên người họ phóng xuất ra cũng vượt rất xa năm đó lần đầu tiên Vương Lâm đến chổ này.

Ánh đỏ tràn ngập trong hư vô, một đám thượng cổ luyện khí sĩ từ trong huyết hải bay ra, giống như những con giao long bay tới, mang theo ánh mắt khát máu và sự bình tĩnh tuyệt đối, tuân theo mệnh lệnh của Thác Sâm, bên trong hư vô này mở cuộc chém giết.

Chỉ cần nhìn thấy tu sĩ, bất kể tu sĩ này đến từ phương nào, toàn bộ đều là con mồi của những thượng cổ luyện khí sĩ áo đỏ này! Nếu chỉ có bọn họ, có lẽ ở nơi có đầy tu sĩ này sẽ không thể gây nên một trận mưa máu. Nhưng con huyết long do huyết hải hóa thành cũng có được thần thông long trời lở đất. Lúc nó xuất hiện, khiến cho hư vô này bất chợt tràn ngập uy áp.

Thân mình huyết long khổng lồ, dài vạn trượng, từ xa nhìn lại thấy vô cùng vô tận, nếu ở khoảng cách gần, sẽ làm cho người ta tâm thần rung động. Tu sĩ ở trước mắt nó cũng giống như là con kiến.

Huyết long này trong tiếng rít gào không ngớt qua lại bên trong hư vô này. Thông thường thân mình khẽ động, huyết quang lại tràn ngập, chiếu sáng hư vô, còn có sóng âm vang vọng. Nó hoàn toàn không cần thi triển thần thông gì, chỉ dựa vào tốc độ không thể tưởng tượng được, xông lên một cái có thể khiến cho tu sĩ phía trước toàn thâp sụp đổ mà chết. Giờ phút này, bên trong hư vô, một đám tu sĩ Thi Âm tông đang bao vây một thượng cổ luyện khí sĩ áo đó, đang lúc chiến đấu kịch liệt, ở phía xa xa có một đạo hồng quang ngập trời bừng lên.

Không một ai kịp phản ứng, một cơn cuồng phong đã gào thét thổi tới. Thân mình những tu sĩ này có chút không ổn, ngay khi lảo đảo lui về phía sau, một con rồng khổng lồ màu đỏ đủ để che trời bỗng nhiên xuất hiện. Không ai nhìn ra con rồng này xuất hiện như thế nào, tốc độ của nó quá nhanh!

Ngay khi đồng tử trong mắt của những tu sĩ này co rụt lại, con rồng khổng lồ này lao tới. Trong tiếng động rầm rầm, những tu sĩ phía trước hoàn toàn không kịp né tránh, thân mình bị con rồng khổng lồ này chạm vào. Bọn họ lập tức như bị tu chân tinh va vào người, ầm một tiếng, toàn bộ thân thể vỡ tan, ngay lúc hóa thành một đống thịt nát, lại một lần nữa vỡ tung, trở thành sương máu! Ngay cả nguyên thần cũng hoàn toàn không thể trốn thoát, bị một lực hút kì dị hút vào trong thân thể của huyết long.

Những tu sĩ còn lại đang muốn lui về phía sau tránh né, nhưng trong mắt bọn họ, huyết quang này át đi hết thảy, theo con rồng kia xông tới, lướt qua thân thể bọn họ. Cùng lúc đó, con rồng khổng lồ kia xuất hiện trong mắt toàn bộ những tu sĩ còn lại.

Đây là hình ảnh cuối cùng mà họ nhìn thấy trong đời… Con rồng đảo qua thân thể những tu sĩ này lần lượt sụp đổ mà chết… Hết thảy những chuyện này nói ra thì lâu, nhưng trên thực tế chỉ diễn ra có trong ba hơi thở!

Màn sương máu hướng thẳng tới nơi đây tràn ra, từ đằng xa vẫn có thể nghe thấy âm thanh tốc độ của huyết long rầm rầm truyền lại phía sau.

Không chỉ có Thi Âm tông, tất cả những tu sĩ của các thế lực khác trên đường tới nơi đây, chỉ cần gặp phải huyết long, sẽ không còn người nào sống sót, toàn bộ sụp đổ tử vong, nguyên thần bị huyết long kia hấp thụ.

Với một tốc độ không thể tưởng tượng được, huyết long ở bên ngoài hư vô hoành hành, tu sĩ chết trên người nó đã vượt quá ngàn người. Thân mình nó lại càng to lớn hơn, đã vượt quá vạn trượng, từ xa nhìn lại, uy áp kinh người!

Nó dừng lại một chút, trong tiếng rít gào bay thẳng đến vòng trong của hư vô. Tốc độ này cực nhanh, chỉ có thể thấy được huyết quang lóe ra, chứ không thể thấy rõ thân hình con rồng. Ở sâu bên hư vô, Bát Vương của Thi Âm tông hóa thành tám đạo cầu vồng, ở trước bọn họ là bốn

thượng cổ luyện khí sĩ bay nhanh chạy trốn, nhưng bất kể như thế nào cũng không thoát được sự truy kích của tám người phía sau.

Bát Vương của Thi Âm tông này thoạt nhìn già trẻ không giống nhau, nhưng không hề ngoại lệ, thần sắc lạnh như băng, sắc mặc lại trắng bệch trông giống như là người chết.

Nhưng tu vi trên người họ bộc phát ra cũng là long trời lở đất! Dọc đường đi tám người này vẫn chưa hề tách ra, chỉ cần gặp được thượng cổ luyện khí sĩ, toàn bộ đều trong thời gian ngắn bị tám người này phong ấn thu lại. Lúc này, bốn thượng cổ luyện khí sĩ trước mặt bọn họ chưa kịp chạy ra xa, lập tức cảm đám thân mình đều co giật một cách quỷ dị, tốc độ lập tức giảm xuống. Cuối cùng một người trong bát vương của Thi Âm tông vung tay áo lên, chỉ thấy bốn thượng cổ luyện khí sĩ đều bị hắn thu lại.

Nhưng vào lúc này, lập tức huyết quang từ phía xa xa tràn tới, tám người này lập tức sắc mặt biến đổi, đồng thời ngẩng đầu nhìn. Với tu vi của bọn họ, hiễn nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ở phía trước có một con huyết long khổng lồ dữ tợn gào thét lao tới. Con huyết long này thân mình quá lớn, cho dù là tám người này sau khi nhìn thấy, đồng tử cũng co rụt lại.

- Bày Thi Âm đệ tứ trận!

Một lão già tóc tím trong tám người lập tức gầm nhẹ.

Tám người này không hề do dự, toàn bộ khoanh chân trên mặt đất, hai tay bấm quyết nhìn về phía trước vung lên. Tám người hành động đồng thời, bất chợt trên thân thể họ xuất hiện khí âm hàn. Khí âm hàn này điên cuồng dâng lên, ngay lập tức hóa thành một khối huyền băng màu đen!

Khối huyền băng này không hề ngừng tăng trưởng, trong nháy mắt đã đạt tới gần trăm trượng, hóa thành một người băng khổng lồ! Ngay khi người khổng lồ này hình thành, tám người ở vị trí bụng của người khổng lồ lập tức thân mình đột nhiên khẽ động!

Một người ở lại trong bụng, một người đi sang cánh tay trái, một người đi sang cánh tay phải, hai chân cũng có hai người, trên ngực cũng có một người, hai người cuối cùng thì ngồi khoanh chân ở sâu trong đầu người băng khổng lồ này, trở thành hai mắt của người khổng lồ!

Trong nháy mắt này, hai người khổng lồ này tuôn ra u quang, dường như đang ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh. Một luồng khí tức khổng lồ không cách nào hình dung được lập tức từ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát ra.

Lúc này, huyết long ở phía xa xa gào thét, cuồng phong quét ngang. Huyết long kia đánh tới trực tiếp va chạm với người băng khổng lồ này! Rầm, rầm, rầm!

Tiếng động long trời lở đất trong thời gian ngắn liền lấy nơi đây làm trung tâm hướng về bốn phía điên cuồng vang vọng, chấn kinh toàn bộ

hư vô này! Giờ khắc này, tất cả những tu sĩ ở trong hư vô đều cảm nhận được sự chấn động trong thiên địa này, đều hoảng sợ nhìn ra xa!

Huyết long kia cùng với người băng va chạm vào nhau, trong tiếng rống giận, người khổng lồ hai tay túm lấy miệng con rồng, thân mình đạp đạp không ngừng lui về phía sau, một mạch lui lại hơn nghìn trượng.

Tiếng động ầm ầm không ngừng truyền ra, người băng khổng lồ kia toàn thân xuất hiện những vết nứt lớn. Nhất là hai người đang khoanh chân ngồi trong hai tay lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc cũng trở nên dữ tợn hơn.

Trong tiếng gầm nhẹ, chân phải của người băng khổng lồ này bước về phía sau một bước. Ầm một tiếng, huyền băng trên chân phải này vỡ ra từng tảng lớn, nhưng vẫn chưa sụp đổ mà chỉ ngừng lui về phía sau.

Ngay khi tất cả tám người bên trong cơ thể hai tay bấm quyết đồng loạt gầm nhẹ, một sức mạnh vô biên từ trong cơ thể người băng này lao ra. Nó túm lấy con huyết long vạn trượng này, mạnh mẽ quăng về bên cạnh!

Lập tức con huyết long kia trong tiếng rít gào thân mình bị quăng ra phía ngoài. Nhưng nó không hề tạm dừng, mà sau khi bị quăng đi, cái đuôi quét ngang ra, hướng thẳng đến người băng khổng lồ, trong nháy mắt liền gào thét tới gần. Tiếng động rầm rầm lại vang lên, người băng khổng lồ kia lại một lần nữa lui về phía sau, toàn thân lại xuất hiện thêm nhiều vết nứt.

Huyết long này lại vùng lên, khoảng cách gần như vậy nhưng tốc độ của nó lại không hề thay đổi, trực tiếp lao ra, lại đụng vào người băng khổng lồ kia. Tiếng động ầm ầm vang lên không ngừng, người băng khổng lồ kia lại trực tiếp lùi về phía sau, vỡ ra một tảng lớn, tám người bên trong sắc mặt lại càng âm trầm.

Đúng lúc này, lão già ngồi ở trong bụng hai mắt lóe lên u quang, khẽ quát:

- Bày Thi Âm đệ tam trận!

Thanh âm của hắn vang lên bên trong thân thể người khổng lồ này, truyền vào tai bảy người còn lại. Ngay lúc này, huyết long kia lại lao tới, thân mình người băng khổng lồ kia giống như diều đứt dây, lập tức bị văng đi rất xa.

Đầu con huyết long này lúc này đã trở nên mờ nhạt, hiển nhiên sau khi liên tục va chạm, cho dù là nó cũng có chút chịu không nổi. Nhưng con huyết long dáng vẻ khí thế độc ác ngập trời, hai mắt đỏ bừng, lại một lần nữa lao tới, dường như nếu không làm cho người băng này sụp đổ, tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua.

Người băng khổng lồ kia bị quăng ra, trong lúc lui ra phía sau lập tức hai cánh tay ôm lấy thân mình, hai chân quỳ xuống, cả người hóa thành hình tròn giống như một hạt châu, huyền băng toàn thân nhanh chóng dung

hợp, chỉ trong chớp mắt liền hoàn thành việc chuyển hóa trận pháp, từ Thi Âm đệ tứ trận, nhanh chóng chuyển sang đệ tam trận!

Hiện ra ở trước mắt con huyết long này dĩ nhiên không còn là người khổng lồ, mà là một quả cầu rất lớn. Đáng sợ nhất là, trên bề mặt quả cầu này chợt xuất hiện vô số băng nhọn, phát ra u quang, hiển nhiên là ẩn chứa kịch độc!

Giờ phút này, Vương Lâm ở bên trong hư vô sắc mặc âm trầm, thân ảnh như cầu vồng. Ở phía sau hắn, ba thượng cổ luyện khí sĩ áo đỏ vẻ mặt đầy sát khí, mang theo vẻ lạnh lùng như băng, không ngừng truy sát!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1131: Bị thương

Ngay khi huyết long kia phóng đi, quả cầu kia cũng không còn lui về phía sau, dưới ấn quyết khống chế của Bát Vương Thi Âm Tông, mang theo khí âm hàn bay thẳng đến huyết long kia. Hai bên càng ngày càng gần, trong nháy mắt liền hung hăng va chạm vào nhau!

Tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên, ngay khi quả cầu kia đụng tới huyết long, ngay lập tức như thể là một tu chân tinh chấn động, tức khắc vỡ vụn, nổ tung phân thành tám khối huyền băng!

Nhưng ngay khi nổ tung, một sức tấn công cực mạnh từ trong quả cầu kia phát ra, trực tiếp đánh lên đầu của con huyết long kia.

Con huyết long này gầm lên giận dữ, xen lẫn thanh âm ẩn chứa sự đau đớn, thân mình khổng lồ run lên, lập tức điên cuồng lui về phía sau. Thân mình nó vốn là do huyết hải tạo thành, toàn thân màu đỏ thẫm, nhưng lúc này bên ngoài thân thể lại có u quang vờn quanh. Ở những chỗ mà u quang này đi qua, tiếng động rắc rắc vang lên, con huyết long này dường như hoàn toàn bị đóng băng!

Ở đằng xa, con huyết long này bay nhanh bỏ trốn, dư âm của tiếng rít gào thống khổ kia vẫn còn tràn ngập bốn phía.

Tám khối băng tách ra từ quả cầu kia lúc này lần lượt tan ra, lộ ra những Thi Âm Tông Chi Vương. Nhưng người đàn ông trung niên từ bên trong khối băng thứ bảy đi ra cũng phun ra một ngụm máu tươi, một vết nứt xuất hiện ở trên mi tâm, trong nháy mắt kéo dài ra toàn bộ cơ thể, dường như vỡ ra làm hai. Chỉ trong khoảng nửa khắc , thân thể người này ầm ầm sụp đổ, một luồng hàn khí từ bên trong bay ra, hóa thành hình người, yên lặng nhìn bảy người ở xung quanh.

- Khối thân thể này, không thể chịu đựng được sức mạnh vừa rồi...

Lời hắn vừa nói ra , lập tức một lão già trong bảy người túm vào hư không một cái. Sau khi cái khe trữ vật xuất hiện, lập tức từ bên trong bay ra một chiếc quan tài có điêu khắc hoa văn màu tím.

Thân ảnh do hàn khí ngưng tụ thành kia nhoáng lên một cái , xuyên thấu qua quan tài đi vào bên trong. Một lát sau , nắp quan tài này ầm lên một tiếng bắn ra, từ bên trong quan tài có một đồng tử chừng tám tuổi thân mình chậm rãi khẽ động đậy ngồi dậy, hướng về bảy người ở bên cạnh gật gật đầu.

- Đuổi theo.

Lão già vừa rồi lấy quan tài ra nói như đinh đóng cột. Tám người không chút do dự, toàn bộ hóa thành cầu vồng bay nhanh đi, hướng thẳng về nơi con huyết long kia bỏ trốn đuổi theo.

Lại nói về Vương Lâm, hắn lúc trước đi tìm dấu vết của gợn sóng huyết quang, đi thẳng đến chỗ truyền ra gợn sóng kia. Nhưng sau khi tới đó, lại không phát hiện ra cái gì, chỉ còn dư lực đáng sợ chập chờn khắp bốn phía trời đất, dường như lúc trước ở nơi này đã từng có một trận chiến thần thông cực kỳ kịch liệt.

Vương Lâm không ở lại nơi này lâu, lập tức thay đổi phương hướng mà đi. Nhưng hắn chưa kịp đi xa, ngay lập tức rõ ràng nhận thấy bên trong hư vô này bất chợt còn có một chấn động vô biên vô hạn khuếch tán ra.

Chấn động này đối với người khác thì không quen thuộc, nhưng Vương Lâm cũng nhớ rõ ràng năm đó lúc huyết hải của Thác Sâm thoát ra, bên trong hư vô này cũng xuất hiện chấn động như hiện giờ.

Không lâu sau, chấn động này tiêu tan, nhưng bên trong hư vô này cũng xuất hiện chấn động như hiện giờ.

Không lâu sau, chấn động này tiêu tan, nhưng bên trong hư vô này cũng xuất hiện hơn một trăm luồng khí tức cực kỳ hùng mạnh. Vương Lâm da đầu run lên triển khai toàn bộ tốc độ bay nhanh đi, rời ra xa nơi truyền ra những luồng khí tức kia.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên ở phía xa xa trong hư vô, ba đạo hồng ảnh chợt lóe lên. Bọn họ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm, hướng thẳng đến hắn truy kích.

Ba đạo hồng ảnh này đều là những thượng cổ luyện khí sĩ, trong đó có hai người tương đương với Tịnh Niết Sơ Kỳ. Người thứ ba tu vi cao nhất, đã đạt tới TỊnh Niết Hậu Kỳ đại viên mãn, khoảng cách tới Toái Niết chỉ còn một bước.

Vương Lâm không nghĩ ngợi, tay phải túm vào hư không một cái, lập tức từ trong cái khe trữ vật hiện ra ở trước người lấy ra một lá bùa màu vàng, dán ở trước ngực . Lập tức bên ngoài thân thể hắn có một cơn lốc

xoáy bốc lên trời, cuốn thân mình hắn hóa thành một đạo tàn ảnh xông về phía trước.

Khoảng cách được kéo giãn ra một chút, sắc mặt Vương Lâm âm trầm, hắn biết chấn động vừa rồi hiển nhiên chính là rất nhiều thượng cổ luyện khí sĩ từ trong thế giới huyết hải bay ra.

Tu vi của những thượng cổ luyện khí sĩ này so với hắn năm đó có thể nói là cách một trời một vực, đây vốn không phải là một việc hợp lý. Nhưng nghĩ đến sự tồn tại của Thác Sâm, hết thảy chuyện này Vương Lâm cũng không thể suy xét được.

- Thác Sâm, hắn là hắn sắp thoát ra...

Trong đầu Vương Lâm nổi lên rất nhiều suy nghĩ, ít lâu sau thần thức đảo qua, lập tức nhíu mày.

Ba thượng cổ luyện khí sĩ kia không biết dùng phương pháp gì, tốc độ không ngờ tăng lên không ít. Tuy khoảng cách với Vương Lâm càng lúc càng xa, nhưng trong thời gian ngắn lại rút ngắn lại như cũ.

- Hai Tịnh Niết Sơ Kỳ, một Tịnh Niết viên mãn...

Sau khi chạy đi một đoạn, trong mắt vương Lâm lóe lên sát khí. Nếu tiếp tục bị ba người này truy đuổi, một khi gặp được thượng cổ luyện khí sĩ ở phía trước giáp công, thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Thần thức đảo qua mọi nơi, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân mình dừng lại, đứng nguyên tại chỗ, xoay người hai tay bấm quyết, trong mắt tràn ngập hàn quang. Trong nháy mắt, bên ngoài thân thể Vương Lâm còn có ảo ảnh một ngọn núi lửa không ngừng vờn quanh.

Ấn quyết trong tay hắn dung hợp với tiên lực trong cơ thể, núi lửa hư ảo bốn phía thực chất hóa càng nhanh, tới cuối cùng gần như hóa thành thật . Nhưng dưới một cái vung tay áo của Vương Lâm, những núi lửa này toàn bộ đều biến mất.

- Nơi đây nguy hiểm, cần phải tốc chiến tốc thắng!

Vương Lâm trong lúc ngẩng đầu, ba đạo cầu vồng ở phía xa gào thét bay đến, ở phía trước chính là lão già áo đỏ tu vi tương đương với Tịnh Niết viên mãn.

Lão già này tốc độ nhanh nhất, gào thét lao tới gần. Vương Lâm nheo hai mắt lại, thân mình lui về phía sau một bước, tay phải nâng lên chỉ về phía trước, quát khẽ:

- Định!

Một chữ định phát ra, chợt còn có thiên địa quy tắc giáng xuống. Lão già áo đỏ Tịnh Niết viên mãn kia ngay lập tức cảm nhận được có vô số sợi tơ mỏng bỗng nhiên xuất hiện, quấn quanh trên người mình, thân mình hắn lập tức dừng lại.

Tu vi của Vương Lâm dù sao cũng mới chỉ là Tịnh Niết sơ kỳ, thi triển Định Thân Thuật lập tức có lực phản chấn. Nhưng mức độ của lực phản chấn này hắn có thể áp chế được, thân mình lập tức lui về phía sau.

Lão già Tịnh Niết viên mãn kia thân mình tạm dừng, nhưng hai lão già phía sau hắn tốc độ bay cũng rất nhanh. Lúc này, hai lão già kia lập tức vọt tới, ngay khi tới gần cách vương Lâm trăm trượng, Vương Lâm trong mắt lóe lên sát khí, hai tay bấm quyết chỉ về phía trước, quát lên:

- Sơn!

Lời vừa nói ra, lập tức xông đến phía trước hai lão già kia, lập tức còn có hai ngọn núi lửa ầm ầm bay ra. Một uy lực mênh mông cuồn cuộn ngay lập tức tràn ngập bốn phía, hai lão già kia biến sắc, đang định thay đổi phương hướng, nhưng thực tế nơi đây sớm đã được Vương Lâm bố trí. BẤt kể hai lão già này ở chỗ nào, chỉ cần tiến vào trăm trượng, sẽ gặp phải thần thông tiên thuật Sơn Băng!

- Băng!

Không cho hai lão già này một cơ hội nào, gần như ngay khi Vương Lâm lui ra phía sau, lập tức gầm nhẹ.

Tiếng động rầm rầm lập tức vang lên, hai ngọn núi lửa kia sụp đổ, một lượng lớn nham thạch rơi xuống, hình thành một sức mạnh hủy thiên diệt địa. Theo Băng Sơn, hai ngọn núi lửa kia ầm nổ tung, hình thành một lực xung kích hướng về bốn phía tràn ra.

Uy lực của Băng Sơn, đủ để cho Vương Lâm chiếm ưu thế tuyệt đối trước những tu sĩ cùng đẳng cấp. Giờ phút này trong tiếng rầm rầm, hai lão già kia toàn thân chật vật, phun ra máu tươi , thân mình lập tức phải lui về phía sau.

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe ra, ngay khi hai lão già kia lui về phía sau, hắn bước tới một bước, hóa thành một đạo ánh sáng lấp lánh trực tiếp điểm lên mi tâm của lão già kia.

Lão già đây vốn bị Băng Sơn làm cho bị thương nặng, giờ phút này toàn thân chấn động, thân mình ầm ầm sụp đổ, hóa thành một đám máu thịt tiêu tan. Chỉ là hắn trước khi chết, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Nhìn thấy nụ cười này, Vương Lâm hai mắt ngưng lại, thân mình bước về phía sau, đang muốn nhanh chóng kết liễu người kia. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một cảm giác nguy hiểm bất chợt mạnh mẽ dâng lên

trong tâm thần Vương Lâm. Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, không còn có ý định giết người, mà thân mình với một tốc độ không thể tin nổi. Thuấn di lùi lại!

Ngay khi thân mình hắn vừa mới rời khỏi, ở đằng xa huyết quang ngợp trời, con huyết long kia bị Thi ÂM Bát Vương liên thủ đánh cho trọng thương gào thét lao đến. Toàn thân nó hơn một nửa lúc này đã trở thành lam băng, nhìn cực kỳ kinh người.

Nhưng tốc độ của nó cũng không hề giảm, ngược lại so với lúc trước lại còn nhanh hơn, xông tới gần, quét ngang qua bên người Vương Lâm. Cuồng phong kịch liệt kia đập vào mặt, khiến cho thân mình Vương Lâm lập tức run rẩy lóe lên, trong cơ thể lại truyền ra tiếng động rắc rắc, ở trên ngực xuất hiện một vết nứt, phân thân do đá biến thành đã bị thương.

Trong lúc ngẩng đầu, huyết long kia đã rời ra xa, ở phía trước Vương Lâm, bất kể là lão gài Tịnh Niết viên mãn lúc trước bị Định Thân Thuật trói lại, hay là tu sĩ Khuy Niết Sơ Kỳ bị Băng Sơn làm cho bị thương, toàn bộ đều biến mất.

Một luồng hàn ý từ trong cơ thể Vương Lâm mạnh mẽ xuất hiện, ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ. Nhưng nghĩ đến những khối băng màu lam không ngừng lan tràn ra trên người huyết long kia, Vương Lập ngay lập tức Thuấn di lui về phía sau, triển khai toàn bộ tốc độ chạy xa ra khỏi chỗ lúc trước.

Với sự thông minh của hắn, liếc mắt một cái liền đoán ra huyết long này chắc đã bị thương, lúc này đang bỏ chạy, như vậy hiển nhiên ở phía sau có người truy kích. Tu sĩ có thể truy kích huyết long này, Vương Lâm không muốn gặp khi chưa có chuẩn bị gì.

Sau khi hắn lui lại không lâu, liền có tám đạo cầu vồng gào thét bay qua, thẳng hướng huyết long bỏ chạy đuổi theo. Trong đó một người đàn ông trung niên kiệt ngạo bên trong một đạo cầu vồng liếc mắt nhìn Vương Lâm ở phía xa một cái, khẽ a lên một tiếng, nhưng không dừng lại mà trong nháy mắt liền cùng với bảy đạo cầu vồng còn lại biến mất ở tận cùng hư vô.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải túm vào hư không một cái, lập tức ở bên cạnh xuất hiện cái khe trữ vật, từ bên trong lấy ra một lá bùa bằng da thú, sau khi dán lên ngực cả người hướng về phía trước xông tới.

Tốc độ của hắn lại đạt tới đỉnh cao của hơn một ngàn năm tu đạo, thẳng về phía trước bay đi. Hắn mơ hồ có cảm giác Thác Sâm sẽ xuất hiện.

Huyết long bay nhanh một mạch rít gào rống giận không ngừng. Thân thể của nó đã có hơn một nửa đã bị đóng băng, lam quang kia không ngừng tràn ra, khiến nó cực kỳ phẫn nộ, giờ phút này với một tốc độ nhanh nhất, đi tới vị trí trung tâm bên trong hư vô này. T

Sau khi tới nơi này, huyết long này dừng lại, từng trận ngôn ngữ cổ xưa từ trong miệng chậm rãi truyền ra, một luồng khí tức tang thương lập tức

vờn quanh bốn phía. Huyết long này bỗng nhiên mở to miệng hướng về phía trên rít gào lên một tiếng kinh thiên.

Dưới tiếng rít gào này, một sức mạnh tuế nguyệt từ trong miệng huyết long này truyền ra, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ hư vô.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1132: Vô Cực Tử

Tuế nguyệt, là một loại quy tắc. Quy tắc này hàng vạn sinh linh trong trời đất đều có thể nắm giữ, nhưng ý cảnh lấy đỏ để cảm ngộ. Năm đó ở trên Chu Tước Tinh, Vương Lâm từng gặp một người , ý cảnh của người này chính là tuế nguyệt.

Vào lúc đó, Vương Lâm liền cảm nhận được sự hùng mạnh của tuế nguyệt ý cảnh này, cho dù là VÂn Tước Tử lúc đó cũng rất để ý tới loại ý cảnh này. Có thể nói, toàn bộ Chu Tước Tinh cũng chỉ có một người đó có được loại ý cảnh như vậy.

Lúc này lời nói của huyết long vang vọng, ở trên người không ngờ lại xuất hiện sức mạnh tuế nguyệt. Sức mạnh này lớn hơn tuế nguyệt ý cảnh vô số lần, hoàn toàn không thể so sánh, hiển nhiên đã trở thành quy tắc. Quy tắc này, do huyết long thi triển một thức thần thông này mà quyết định.

Dưới sự tràn ngập của tuế nguyệt quy tắc này, toàn bộ hư vô bị bao phủ vào trong đó. Trong hư vô, một nhóm La Thiên tu sĩ đang chậm rãi phi hành , cảnh giác nhìn bốn phía. Bọn họ có hàng chục người, chỉ cần không gặp phải thượng cổ luyện khí quá mạnh, thì đủ để có thể đứng vững bên trong hư vô này.

Nhưng lúc này, sức mạnh tuế nguyệt kia quanh quẩn, xuyên thấu qua bên người những người này. Trong đó có một thanh niên tu vi yếu nhất, thân mình lập tức run lên. Bộ dạng hắn thoạt nhìn cũng hơn hai mươi tuổi, tuy không phải là tuổi thực tế, nhưng diện mạo thì y hệt như vậy.

Thân mình hắn run rẩy, cũng không còn chịu sự khống chế của hắn, không hiểu tại sao lại run lên, dường như có một luồng hàn khí từ trong cơ thể dâng lên. Dần dần, làn da bóng loáng của hắn xuất hiện những nếp nhăn, những nếp nhăn này không ngừng chồng lên nhau, hắn cảm thấy thân mình vô cùng mỏi mệt, tu vi lại có cảm giác bị đình trệ.

Hết thảy những chuyện này chỉ diễn ra trong thời gian ngắn. Thanh niên này như là bị mê hoặc, bên tai dường như từ rất xa có những tiếng gào thét truyền đến. Bên trong những tiếng gào thét này ẩn chứa một sự sợ hãi.

Thanh niên ngẩn ra, định quay đầu nhìn, nhưng thân mình hắn cũng đã tê dại, dường như động tác quay đầu cũng có chút khó khăn.

- Ta... ta bị làm sao vậy...

Trước mắt thanh niên lại trở nên mờ nhạt, đã không còn rõ nét như trước, dường như cách một lớp sương mù. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, dùng sức dụi nhẹ mắt, cố gắng xua đám sương mù này đi. Động tác này có chút hiệu quả, trước mắt hắn lại trở nên rõ ràng, hắn thấy được những đạo hữu bên cạnh toàn bộ đều đã rời xa mình, ánh mắt nhìn về phía mình lộ ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

hắn nhìn thấy sự muội mà hắn định chung sống cả đời , giờ phút này đứng ở đó giật mình sợ hãi. Trên tay hắn đầy những nếp nhăn, lại còn có những đốm màu nâu...

- Đây...

Thân mình thanh niên càng run rẩy hơn, gắng gượng nâng tay lên, sờ mặt mình, mở miệng ra. Dường như có thanh âm hoảng sợ từ trong miệng hắn truyền ra, nhưng lúc này... thanh âm này đã vĩnh viễn bị chôn vùi ở trong cơ thể hắn, không còn có ngày xuất hiện.

Bởi vì hai mắt hắn đã mất đi toàn bộ sức sống, toàn thân hắn trong mắt những người bạn ở xung quanh không ngừng lão hóa, tóc rụng xuống, răng rơi ra, xương cốt tan vỡ, cuối cùng dường như ngay cả sức lực để chịu được sức nặng của bộ da cũng không còn, hóa thành tro bụi. Thân thể hắn co rút lại, tử vong ngay lập tức.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến cho bốn phía hoàn toàn im lặng. Những tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng này không còn có thời gian để kịp thương tiếc. Lại có một nữ tử trong đám người này xuất hiện dấu hiệu lão hóa.

Rất nhanh, sự lão hóa này như một căn bệnh truyền nhiễm, tất cả tu sĩ đều bị như vậy.

Dường như lúc này, trời xanh đã hủy bỏ tư cách tu sĩ của bọn họ, hủy bỏ tư cách sinh mệnh sống qua hàng trăm, thậm chí hàng ngàn vạn năm kia trong nháy mắt giáng lên người bọn họ.

Hơn mười tu sĩ này chỉ là một góc, vào lúc này trong phạm vi toàn bộ hư vô, những cảnh tượng như vậy không ngừng phát sinh. Toàn bộ tu sĩ, bất kể đến từ nơi nào, nhưng phàm là ở trong nơi này đều không thể trốn thoát được tuế nguyệt quy tắc giáng xuống, chỉ có Toái Niết tu sĩ mới có thể chống cự lại. Chỉ có điều... Toái Niết tu sĩ cũng không có nhiều.

Mỗi khi có một tu sĩ chết ở bên trong tuế nguyệt, đều có một luồng khí tức vô hình từ trong cơ thể tràn ra, hướng về vị trí trung tâm trong hư vô nhanh chóng bay đi.

Dần dần bên trong hư vô này, từng luồng khí tức này dường như là một bộ phận của trời đất, giờ phút này mỗi khi chuyển động, trong nháy mắt đã đi vào trong cơ thể của con huyết long thi triển tuế nguyệt thần thông ở trung tâm của hư vô.

Theo tu sĩ không ngừng tử vong, khí tức kia càng lúc càng nhiều, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể của huyết long. Rất nhanh, những tảng băng màu lam trên người huyết long này bắt đầu sụp đổ , thân thể nó dường như lại có một sức sống mới, khiến cho những tảng băng kia rắc rắc tan vỡ.

Bát Vương của Thi Âm Tông dưới tuế nguyệt thần thông này không bị ảnh hưởng gì, những đạo thân ảnh như cầu vồng cách chỗ của huyết long

càng lúc càng gần.

Ở hướng ngược lại hướng của bọn họ, Viêm Lôi Tử thần sắc cung kính đi theo sau lão già áo đen, theo hắn đi về phía trước. Bước chân của lão già áo đen này không nhanh, nhưng mỗi một lần nhấc chân lên, hư vô bên dưới lão già này đều điên cuồng co rút lại, dường như muốn đem trời đất vô tận rút lại chỉ còn một tấc... Đây không phải là Súc Địa Thành Thống dung nhập vào trong trời đất, mà là Súc Thốn Thành Không! Không cần dung nhập vào trong trời đất, chỗ của hắn lúc này chính là thiên địa, cả thế giới này cũng chỉ còn một tấc.

Hắn không nóng lòng đi tới, cho nên từng bước này duy trì một nhịp độ nhất định, như mây trôi nước chảy tiến lên. Vẻ cung kính trong mắt Viêm Lôi Tử càng đậm, hắn ở phía sau lão già, cũng tự nhiên là bị bao trùm vào trong thần thông kỳ dị kia.

Ngay khi tuế nguyệt quy tắc bao phủ nơi đây, Vương Lâm cũng cảm nhận được sự tồn tại của nó. Chỉ có điều thân thể hắn vốn là từ nham thạch tạo thành, nham thạch này có từ lúc mặt trăng sinh ra, thời gian tồn tại tới hiện tại là không thể tính toán.

Sức mạnh của tuế nguyệt này bao phủ toàn thân, cho dù là thời gian có nhiều hơn nữa, nếu không có gió thổi, thì nham thạch vẫn là nham thạch...

Bình tĩnh tiến nhanh về phía trước, Vương Lâm nhìn thấy những tu sĩ ở bốn phía dưới sức mạnh của tuế nguyệt hóa thành hư vô, toàn bộ tan thành mây khói.

- Nếu không có thân phận tu sĩ, không có thần thông thì chúng ta... chung quy cũng chỉ là một phàm nhân...

Vương Lâm trong lòng cảm khái, nhưng tốc độ cũng không hề chậm lại.

- nếu hôm nay bản thể đến đây, dưới tuế nguyệt quy tắc này... ta cũng sẽ giống như bọn họ, trở thành một phần của hư vô... Không ngờ được đường đường là tu sĩ, tu đạo hàng ngàn hàng vạn năm, hiểu rõ quy tắc của thiên địa, nhưng đôi khi so với tảng đá lại còn kém hơn...

Vương Lâm lắc đầu, nhìn thấy toàn bộ những việc trước mắt, bỗng nhiên hắn đối với một chữ đạo lại có một cảm ngộ mới.

Huyết long ở vị trí trung tâm trong hư vô hấp thu vô số khí tức của những người chết dưới tuế nguyệt quy tắc, những tảng băng màu lam trên thân thể cuối cùng ầm một tiếng toàn bộ sụp đổ.

Thân mình vô biên của nó nâng lên, hướng về thiên địa hư không phát ra một tiếng rít gào. Trong tiếng rít gào này, ở phía trên nó lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy rất lớn. Cơn lốc xoáy này cũng to lớn vạn trượng, không ngừng xoay tròn, từng trận tiếng động rầm rầm vang vọng bốn

phía. Một thanh âm lạnh như băng từ trong cơn lốc xoáy kia chậm rãi truyền ra, tràn ngập bên trong hư vô này.

- Ta, đang chờ các ngươi đến đây.

Ngay khi thanh âm này truyền ra, lão già áo đen đang tiến đến ở đằng xa bỗng dừng chân lại, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng. Viêm Lôi Tử ở phía sau hắn yên lặng không nói. Thanh âm này hắn đã nghe thấy hai lần, chỉ có điều lúc này so với lúc trước còn rõ ràng hơn, còn có một vẻ điên cuồng ngợp trời ẩn chứa bên trong.

Loại điên cuồng này coi thường quy tắc, khinh thường thiên đạo, nhưng lọt vào tai Viêm Lôi Tử cũng không cảm thấy đối phương không có một chút vọng ngôn nào... Uy lực ở bên ngoài Chu Tước Tinh kia cũng đủ để có được sự diên cuồng này. Bát Vương của Thi Âm Tông trong lúc đó cũng dừng lại, nhìn về cơn lốc xoáy ở xa phía trước, trở nên trầm ngâm. Nhưng rất nhanh, trong mắt bọn họ lại nổi lên u quang và sự tham lam với mức độ khác nhau.

Vương Lâm cũng nghe thấy thanh âm này, thân mình hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai mắt lộ ra vẻ bất khuất, bất kể là Thác Sâm này rất mạnh, bất kể trên đường có nhiều gian khổ, nhưng nếu Thác Sâm muốn giết Vương Lâm hắn, hắn tuyệt nhiên sẽ không cúi đầu.

- Người muốn giết ta có rất nhiều, chỉ có điều đến bây giờ ta vẫn sống...

Vương Lâm khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, nâng bước chân lên, lại tiến về phía trước. Câu nói vừa rồi, là sự thật.

Giờ phút này, ở bên trong hư vô, cũng không chỉ có một vài người ở vị trí trung tâm còn sống, mà còn có một vài Toái Niết tu sĩ sau khi chống cự được tuế nguyệt quy tắc yên lặng từ các hướng trong hư vô tiến tới gần.

Ở một cửa khẩu còn sót lại bên ngoài hư vô này, những tu sĩ chưa tiến vào hư vô thì may mắn né tránh được tuế nguyệt quy tắc này, vẫn còn sống sót.

Ở vùng đất Cổ Thần này, ngoài hư vô còn có một nơi. Nơi này thậm chí có thể nói không thuộc về vùng đất của Cổ Thần, bởi vì nơi này... vốn là vùng đất của Cổ Thân...

Những lời này tuy có chút mâu thuẫn, nhưng trên thực tế vùng đất Cổ thần này ở trên Chu Tước Tinh chỉ có một lối vào. Vùng đất Cổ Thần mà cửa này dẫn tới không thuộc khe nứt không gian của tinh vực này. Cái khe này rất lớn, đủ để cho một khối thân thể khổng lồ của một bát tinh Cổ Thần nằm xuống.

Hư vô cũng được, mà cửa khẩu cũng thế, trên thực tế, đều là bên trong cơ thể của Cổ Thần này... Giống như lúc này, Vương Lâm, Bát Vương của Thi Âm Tông, lão già áo đen, chỗ của bọn họ chính là bên trong lồng ngực của Cổ Thần.

Mà ở bên trong khe nứt không gian yên lặng này, thân thể của Cổ Thần đã nằm ở đây vô số năm, ở bên trong tinh điểm thứ tư trong tám tinh điểm đã trở nên ảm đạm trên mi tâm, nếu phóng đại lên vô số lần có thể nhìn thấy ở chỗ sâu tận cùng bên trong, có một người đang khoanh chân ngồi.

Người này là một văn sĩ trung niên, tướng mạo bình thường nhưng lại lộ ra một vẻ cuồng ngạo. Hắn ngồi ở nơi đó dường như đã rất lâu, thủy chung không hề cử động. Tên của hắn, là Vô Cực Tử...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1133: Tam tổn thất kiếp

Thanh âm của Thác Sâm vang vọng trong hư vô, theo thanh âm đó vang lên còn có tiếng huyết long kia rít gào. Nó như một con mãnh thú bảo vệ cơn lốc xoáy này, đứng ở bên ngoài cơn lốc xoáy.

Nhưng như vậy cũng có thể thấy được sự điên cuồng của Thác Sâm, nếu không cũng sẽ không khiến huyết long kia mở ra cơn lốc xoáy lối vào thế giới huyết sắc.

Lão già áo đen vẫn chưa ra tay, đứng đó nhìn huyết long, không biết đang suy nghĩ gì. Ánh mắt Viêm Lôi Tử lóe lên, bước tới một bước, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, trong nháy mắt liền tới gần huyết long kia. Ở đằng xa, Bát Vương của Thi Âm Tông không hề do dự, giống như tám thanh kiếm lao thẳng đến huyết long.

Ánh mắt huyết long kia lộ ra vẻ cảnh giác, trận pháp quỷ dị của tám người này lúc trước đã khiến cho nó chịu đau khổ. Giờ phút này trong tiếng rít gào, con rồng này nhoáng lên một cái, không để ý tới Viêm Lôi Tử mà lao thẳng tới tám người của Thi ÂM Tông nuốt lấy. Tốc độ của nó cực nhanh, một đạo tàn ảnh xuất hiện.

Bát Vương của Thi Âm Tông thân ảnh lập tức tản ra, vờn quanh bốn phía huyết long, hai tay đều bấm quyết, từng đạo thần thông liền biến ảo, hướng về phía huyết long đánh tới.

Viêm Lôi Tử lại tới gần, vung tay phải lên. Ở phía trước người hắn, một biển lửa tràn ra, không ngờ hóa thành một con hỏa long lao thẳng đến con huyết long giằng co chém giết. Cùng lúc đó, tay trái của viem Lôi Tử lại tung một trảo vào hư không, ngay lập tức lấy từ trong khe trữ vật ra một cái chuông.

Cái chuông này được chế từ bạch cốt, bên ngoài được bọc một lớp kim loại, nhoáng lên một cái, liền có tiếng động tùng tùng vang vọng. Tuy thanh âm này không trong trẻo, nhưng lúc truyền ra, cũng ngay lập tức có gợn sóng cuồn cuộn, lao thẳng đến huyết long.

Hai mắt huyết long kia lóe lên vẻ khát máu, đồng tử trong mắt vốn chỉ có hai, nhưng trong nháy mắt, cũng không biết là âm thầm thi triển thần thông gì, những đồng tử kia không ngờ tách ra, liên tiếp tách ra làm đôi. Trong nháy mắt, tám cặp đồng tử xuất hiện ở trong mắt huyết long.

Một cảm giác nguy hiểm bất chợt lại dâng lên trong lòng viêm Lôi Tử và Bát Vương của Thi ÂM Tông. Nhưng chín người bọn họ đều là những đại thần thông tu sĩ, tu vi đã vượt qua Toái Niết viên mãn, dĩ nhiên đã ở bên trong Thiên Nhân tam Suy, đã sống rất lâu, khiến cho kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ cực kỳ phong phú. Giờ phút này ngay khi phát hiện ra nguy cơ, không hề tránh né, cũng không lui lại, mà quyết định... tấn công. Nhưng phàm là những thuật đại thần thông, lúc mạnh nhất cũng là lúc yếu nhất. Đây chính là kinh nghiệm rất nhiều người đã đúc kết được qua vô số năm. Giờ phút này, trong lúc lao ra, tay phải của Viêm Lôi Tử vỗ lên mi tâm, lập tức phía trên thiên linh trong nháy mắt có bốn mươi lăm mảnh vỡ bay ra, ở khoảng không phía trên hắn điên cuồng biến ảo bành trướng, trong phút chốc liền trở thành bốn mươi lăm mảnh vỡ của Lôi Tiên Giới che phủ trời đất.

- Sức mạnh của Lôi Tiên Giới, Thành Tê Thiên Thần Thông.

Hai tay Viêm Lôi Tử múa may liên tục, bốn mươi lăm mảnh vỡ đại lục kia trong tiếng động rầm rầm lập tức xoay tròn, hướng về phía huyết

long kia đè xuống . Uy áp giáng xuống dường như còn có một dấu hiệu của Thiên Kiếp, dẫn động bốn phía hư vô chấn động , khiến cho huyết hải trên toàn thân huyết long xuất hiện vô số những vết lõm nhỏ.

Bát Vương của Thi ÂM Tông tại âm linh tương thông, cùng nhau đưa hai tay bấm quyết , hóa thành tám đạo cầu vồng ngưng tụ lại. Trong nháy mắt , Thi Âm đệ tam trận lúc trước đã đả thương huyết long, ngay khi khí âm hàn tràn ngập trời đất một lần nữa lại được thi triển ra.

Một khối cầu huyền băng màu đen to một trăm trượng xuất hiện, ở bên trong tám người khoanh chân ngồi, hai tay nâng lên, khối cầu băng này lập tức lóe lên u quang, ở trên mặt lập tức xuất hiện vô số những cột băng sắc bén, lao thẳng đến huyết long.

Đồng tử trong hai mắt huyết long mạnh mẽ co rụt lại, bỗng nhiên một đôi đồng tử trong tám đôi bỗng nhiên phóng đại lên vô hạn, lập tức che khuất những đồng tử còn lại, chiếm toàn bộ vị trí trong hai mắt của huyết long.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ hư vô chợt tối đen như mực. Loại tối đen này, ngay cả thần thức cũng không thể rời khỏi thân thể, gần như không ai có thể ở trong bóng tối đột nhiên trùm xuống này thấy rõ bốn phía, chỉ có thể nghe được tiếng động rầm rầm long trời lở đất đang không ngừng vang vọng. Bóng tối chỉ duy trì trong một hơi thở, liền lập tức khôi phục lại.

Nhưng sau khi khôi phục, bốn mươi lăm mảnh vỡ đại lục của Viêm Lôi Tử không ngờ có bốn khối tan vỡ, hóa thành vô số đá vụn cuốn về phía sau, những mảnh vỡ đại lục còn lại cũng lập tức bị đánh văng ra, lùi về phía sau. Trên mặt Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ kinh hoàng.

Khối cầu băng do trận pháp của Bát Vương Thi ÂM Tông hóa thành giờ phút này cũng không biết bị cái gì tấn công, ầm ầm tan vỡ. Tám người bên trong lui ra phía sau, đồng loạt phun ra máu tươi, hai mắt lạnh như băng cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lão già kia thủy chung vẫn đứng ở đằng xa suy tư, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cau mày rồi lại tiếp tục suy nghĩ. Hắn có một việc nghĩ không ra. Vô Cực Tử rốt cuộc là có mục đích gì...

Chẳng lẽ là vì cướp đoạt sức mạnh của Bát Tinh Cổ Thần... Nhưng việc này cho dù là Tiên Đế Thanh Lâm năm đó cũng đã từ bỏ, Vô Cực Tử, ngươi có cách gì có thể làm được!

Vương Lâm đứng ở đằng xa, nhìn về chiến trường phía trước, không hề lại gần. Bóng tối đột nhiên xuất hiện vừa rồi khiến hắn trong lòng khẽ động, nguy cơ đột nhiên dâng lên, càng không dám tiến tới quá gần. Chỉ có điều con huyết long kia sau khi lần thứ hai nhìn đến, cũng mơ hồ khiến cho vương Lâm có một cảm giác quen thuộc. Cảm giác này lan tràn ở trong lòng hắn, dường như khiến cho hắn tim đập thình thịch, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy Viêm Lôi Tử, cũng thấy được lão già áo đen kia. Ngay khi nhìn thấy lão già này, Vương Lâm hiểu được, hôm nay, trước khi nói tới Thác Sâm kia, chỉ cần ở trước mắt huyết long này, tuyệt đối cũng không thể gây ra một trận sóng gió. Chỉ toàn bộ vị trí trong hai mắt của huyết long.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ hư vô chợt tối đen như mực. Loại tối đen này, ngay cả thần thức cũng không thể rời khỏi thân thể, gần như không ai có thể ở trong bóng tối đột nhiên trùm xuống này thấy rõ bốn phía, chỉ có thể nghe tiếng động rầm rầm long trời lở đất đang không ngừng vang vọng. Bóng tối chỉ duy trì trong một hơi thở, liền lập tức khôi phục lại.

Nhưng sau khi khôi phục, bốn mươi lăm mảnh vỡ đại lục của Viêm Lôi Tử không ngờ có bốn khối tan vỡ, hóa thành vô số đá vụn cuốn về phía sau, những mảnh vỡ đại lục còn lại cũng lập tức bị đánh văng ra, lùi về phía sau. Trên mặt Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ kinh hoàng.

Khối băng cầu do trận pháp của Bát Vương Thi Âm Tông hóa thành giờ phút này cũng không biết bị cái gì tấn công, ầm ầm tan vỡ. Tám người ở bên trong lui ra phía sau, đồng loạt phun ra máu tươi, hai mắt lạnh như băng cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lão già kia thủy chung vẫn đứng ở đằng xa suy tư, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cau mày rồi lại tiếp tục suy nghĩ. Hắn có một việc nghĩ không ra, Vô cực Tử rốt cuộc là có mục đích gì...

- Chẳng lẽ là vì cướp đoạt sức mạnh của bát tinh Cổ Thần... Nhưng việc này cho dù là Tiên Đế Thanh Lâm năm đó cũng đã từ bỏ, Vô Cực Tử, người có cách gì có thể làm được.

Vương Lâm đứng ở đằng xa, nhìn về chiến trường phía trước, không hề lại gần. Bóng tối đột nhiên xuất hiện vừa rồi khiến hắn trong lòng khẽ động, nguy cơ đột nhiên dâng lên, càng không dám tiến tới quá gần. Chỉ có điều con huyết long kia sau khi lần thứ hai nhìn đến, cũng mơ hồ khiến cho Vương Lâm có một cảm giác quen thuộc. cảm giác này lan tràn ở trong lòng hắn, dường như khiến cho hắn tim đập thình thịch, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy Viêm Lôi Tử,, cũng thấy được lão già áo đen kia. Ngay khi nhìn thấy lão già này, Vương Lâm hiểu được, hôm nay, trước khi nói tới thác Sâm kia, chỉ cần ở trước mắt huyết long này, tuyệt đối cũng không thể gây ra một trận sóng gió. Chỉ có điều lão già này giờ phút này nhíu mày, dường như đang suy tư, cũng không nhìn huyết long kia.

Có thể khiến cho Thanh Thủy sư huynh lùi bước, có thể một thức thần thông mở ra không gian, toàn thân ẩn chứa bổn nguyên lực nồng đậm, lại thấm nhuần hết thảy quy tắc. Người như vậy, ngoại trừ là tu sĩ bước thứ ba thì không còn một khả năng nào khác.

Hai mắt huyết long kia lúc này đã khôi phục lại bình thường, nhưng dáng vẻ độc ác trên toàn thân nó cũng không hề giảm bớt, ngược lại càng đậm hơn. Bảy đôi đồng tử còn lại trong hai mắt lại lóe lên, bảy đôi đồng tử này chợt phóng đại lên, lại chiếm cứ lấy hai mắt nó.

Toàn bộ hư vô lại một lần nữa bị bóng tối bao trùm, bên trong màn hắc ám này, Vương Lâm ngay lập tức cảm nhận được một quy tắc lực kỳ dị vờn quanh, kéo đến người hắn, dường như muốn đem nguyên thần của hắn rút ra, dung nhập vào bên trong màn hắc ám. Thời gian của màn hắc ám lúc này là hai nhịp thở.

Hai nhịp thở qua đi, hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ mê man, thân mình lui ra phía sau mấy bước, tiếng động răng rắc vang lên, lại có bảy vết nứt xuất hiện. Sắc mặt hắn dần chuyển sang màu đen, mơ hồ lộ ra màu sắc của nham thạch.

Đứng ở gần huyết long nhất, Viêm Lôi Tử giờ phút này sắc mặt tái nhợt, thân mình không ngừng lui về phía sau. Những mảnh vỡ Tiên Giới vờn quanh, trong tiếng động ầm ầm lại có mấy khối tan vỡ.

Về phần Bát Vương của Thi Âm Tông kia, trong đó có hai người thân thể ầm một tiếng nổ tung, sáu người còn lại nhanh chóng lui về phía sau, cũng có một người lập tức từ trong cái khe trữ vật xuất ra hai cỗ quan tài, khiến cho hai thân ảnh mờ nhạt đi mất đi thân thể kia nhanh chóng chui ngay vào trong quan tài. Chỉ khoảng nửa khắc, hai cỗ quan tài kia liền hóa thành một đám gỗ vụn tản ra, từ bên trong xuất hiện hai lão già.

Tám người trong lúc lui về phía sau hai tay bấm quyết, một lão già trong đó lập tức quát khẽ:

- Thi ÂM đệ nhị trận.

Lời này vừa nói ra, thủ quyết của tám người này nhanh hơn, cùng nhau triển khai, toàn thân lượn lờ khí âm hàn. Trong nháy mắt, ở bên ngoài thân thể của bọn họ hiện ra một khối huyền băng, khối huyền băng này có màu tối đen, hoàn toàn không thấy rõ bóng dáng của tám người ở bên trong. Nhưng ngay lập tức, khối huyền băng liền hóa thành một thanh đại kiếm dài trăm trượng.

Kiếm này vừa hiện ra, ngay lập tức có một luồng uy áp long trời lở đất bao phủ bốn phía, hóa thành một đạo kiếm khí cực mạnh, linh hoạt sắc bén, dường như có thể xuyên thấu hư vô, lao thẳng đến huyết long kia.

Viêm Lôi Tử trợn hai mắt, cắn đầu ngón tay phải, ở phía trước người nhanh chóng vẽ ra một dấu ấn đỏ như máu, vỗ về phía trước. Dấu ấn này lập tức bay ra, dưới huyết quang lóe ra, những mảnh vỡ đại lục còn lại bên người của Viêm Lôi Tử bất chợt tản ra, theo bốn phương tám hướng lao thẳng đến bao phủ lấy huyết long kia, xem bộ dạng, dường như muốn đem huyết long này bao vây ở bên trong.

Ánh mắt huyết long kia lộ ra vẻ ngưng trọng, sáu cặp đồng tử còn lại lóe lên. Lúc này đây cũng không có đơn độc chiếm cứ, mà toàn bộ tản ra, chiếm lấy hai mắt. Trong phút chốc, trời đất lại một màn hắc ám, ba nhịp thở qua đi, bốn phía lại sáng lên.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1134: Thác Sâm xuất hiện

Huyết long hiển nhiên cũng phát hiện ra Vương Lâm, chỉ là ở trong mắt nó, tu sĩ này cũng chỉ giống như một con kiến, dưới Hắc Dạ thần Thông của nó, tu sĩ này chưa kịp tới gần chắc chắn sẽ bỏ mạng.

Trên thực tế cũng quả thật là như vậy, ngay khi Vương Lâm đến cách thân thể huyết long trăm trượng, hư vô lại bị bao trùm trong bóng tối. Nhưng bóng tối lúc này so với lúc trước hoàn toàn khác nhau, bóng tối lúc này khiến cho Vương Lâm lần đầu tiên được lão già áo đen kia chú ý. Hết thảy những chuyện này đều là vì Vương Lâm.

Màn đem bao phủ hư vô kia, qua vài lần trước Vương Lâm đã minh ngộ. Việc minh ngộ này không liên quan gì đến tu vi, mà đến từ Tàn Dạ Thần Thông của bản thân hắn.

Tàn Dạ Thần Thông có một tia thái sơ lực, thái sơ này là toàn bộ quy tắc ánh sáng của trời đất, dưới ánh sáng này, hết thảy hắc ám đều phải tiêu tan.

Nhưng thế gian này, hết thảy sự tồn tại của mọi vật đều là tương đối, chính là do quy tắc cuối cùng biến thành.

Ngay khi hư vô bị màn đêm bao phủ, ở trong cơ thể Vương Lâm, trong một tình huống hiếm thấy không thể cảm nhận được một chút thái sơ lực tràn ra, lấy tu vi của bản thân cưỡng ép thúc đẩy màn đêm. Hắn không cầu giết địch, mà chỉ cầu một tia sức mạnh Tàn Dạ này, có thể khiến cho hắn sinh tồn được trong bóng đêm.

Dường như là vĩnh cửu, bên trong màn đêm không có một chút ánh sáng nào, lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần, xuất hiện một đạo hào quang. Hào quang này như mặt trời mới mọc, tuy ở trong màn đêm này cũng không đáng kể, nhưng nó vẫn xuất hiện.

Bên trong đạo hào quang này, toàn thân Vương Lâm có cảm giác như bị thiêu đốt, nguyên lực trong cơ thể hắn thiêu đốt, thiêu đốt nguyên thần của hắn. Ngay cả khối thân thể nham thạch này cũng đã bị thiêu đốt hừng hực.

Dưới sự thiêu đốt này, hắn phá tan màn đêm trước mắt, xuyên qua khoảng cách trăm trượng, tiến vào bên trong vết thương của con huyết long đang lộ ra vẻ khiếp sợ.

Ngay khi tiến vào bên trong miệng vết thương. Vương Lâm khôgn để ý tới toàn thân vì thi triển Tàn Dạ mà điên cuồng bị thiêu đốt, liều lĩnh

vung tay phải lên. Khối tinh thể màu máu lớn của huyết long ở phía trước lập tức biến mát không thấy, đã bị hắn thu vào bên trong không gian trữ vật.

Trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng cũng có chút tiếc nuối, hắn không nghĩ tới ở nơi này, có thể lấy được tâm huyết của Cổ Thần. Dù sao với hiểu biết của hắn ở vùng đất Cổ Thần, hắn biết được toàn bộ tâm huyết trong cơ thể của Cổ Thần đều đã bị Thác Sâm đoạt lấy. Muốn từ trong tay Thác Sâm lấy được tâm huyết, thật sự là vô cùng khó khăn.

Lấy được tâm huyết, đây là chỗ vui mừng của hắn. Nhưng cũng vì tâm huyết của Cổ Thần mà hắn không thể không bỏ qua việc quan sát uy lực của Thác Sâm. Đây chính là sự tiếc nuối của hắn.

Mang theo cả sự vui mừng lẫn tiếc nuối, ngay khi Vương Lâm biến mất bên trong hư vô tối đen, sự thiêu đốt nguyên thần cũng đã tới lúc cuối cùng, dường như sắp sụp đổ, lại sắp tử vong. Dù sao, cưỡng ép thúc đẩy Tàn Dạ, với tu vi của hắn lúc này cũng là chưa đủ...

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, bởi vì bên trong màn đêm đột nhiên xuất hiện hào quang thu hút sự chú ý, lão già áo đen ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, ánh mắt cũng lộ ra vẻ kỳ dị, trong đầu hắn không hiểu rõ việc này. Nhưng giờ phút này, cũng giống như hào quang đột nhiên xuất hiện trong màn đêm, dường như trong sự xúc động, đã nghĩ thông suốt.

Hắn bước tới một bước, ngay khi biến mất bên trong hư vô tối đen kia, đã đi tới bên cạnh huyết long, tay phải tùy ý điểm về phía trước một cái.

Thân mình huyết long kịch chấn, trong tiếng rít gào thân mình không ngờ điên cuồng lui ra phía sau phía sau, tiếng động rầm rầm không ngừng từ trong cơ thể truyền ra, dường như sắp sửa sụp đổ.

Thân mình Vương Lâm trong khoảnh khắc trước mắt mơ hồ này, bị lão già áo đen đưa tay phải túm vào hư không một cái, trực tiếp từ trong cơ thể huyết long bay ra, dừng ở trước người lão già.

Lão già đưa tay phải trực tiếp vỗ vào mi tâm Vương Lâm, một sức mạnh vô biên không thể tưởng tượng được chảy vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong tiếng động rầm rầm, cả người Vương Lâm lập tức tỉnh táo lại, trong nháy mắt nguyên lực bị mất đi đã được bổ sung, nguyên thần bị tiêu tan nhờ một phương thức nghịch thiên lại một lần nữa ngưng tụ, thân mình bị thiêu đốt dường như sắp vỡ tan, giống như thời gian nghịch chuyển, lại một lần nữa có sức sống. Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

- Tiểu tử này quả không tồi.

Lão già áo đen liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

- Cũng rất thông minh... Ngươi đã phân thân tới đây muốn tìm hiểu về sức mạnh của Cổ Thần, lão phu sẽ cho ngươi thỏa mãn.

Vương Lâm trong lòng khiếp sợ, bị người ta nói đúng suy nghĩ trong đầu khiến cho đồng tử trong hai mắt hắn lập tức co rụt lại, nhưng rất nhanh liền hồi phục lại như thường. Vẻ tán thưởng trong mắt lão già kia càng đậm, không nhìn Vương Lâm nữa mà nhìn con huyết long trong lúc lui về phía sau càng ngày càng tan vỡ, tay phải hướng về cơn lốc xoáy trên không trung chỉ ra.

Chỉ là một chỉ, nhưng ở trong mắt Vương Lâm, một chỉ này dường như có thể chọc thủng trời đất, trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh lão nhân trước mắt năm đó ở La Thiên Tinh Vực, một quyền tung ra, không gian ngăn cách giữa La Thiên và Liên Minh ầm ầm sụp đổ.

Cơn lốc xoáy trên không trung đột nhiên dừng lại, không ngờ dưới một chỉ này điểm vào hư không, không xoay tròn mà dần dần tản ra, lộ ra bên trong là một vùng tuy không còn huyết hải, nhưng vẫn là một thế giới đỏ như máu. ở trong thế giới đỏ như máu này có một cây cột đá đơn độc, bên trên tảng đá có một người đang đứng.

Người này tóc đỏ không gió mà động, hai mắt là một màu đỏ thẫm, màu đỏ này tràn đầy sự giết chóc, ẩn chứa một sự cuồng ngạo đỉnh thiên lập địa. Không ai chú ý tới tướng mạo của hắn, bởi vì dưới ánh mắt này của hắn, mọi người chỉ biết ánh mắt mình bị đôi mắt này thu hút toàn bộ.

- Thác Sâm.

Thần sắc Vương Lâm phức tạp, hắn cùng với Thác Sâm có số mệnh liên quan với nhau. Nếu không có Vương Lâm xuất hiện, Thác Sâm sớm đã

có được toàn bộ trí nhớ, thoát khỏi vòng vây, lấy thân thể của Đồ Ti mà tung hoành trong Tinh Không.

Dù sao, hắn cũng là Đồ Ti. Tuy Đồ Ti tu luyện Mặc Lưu phân thân thuật thất bại, trong cơ thể nảy sinh ma niệm. Nhưng mất kể ma niệm cũng được, mà không phải ma niệm cũng thế, Thác Sâm mới thật sự là Cổ Thần, thật sự là vương tộc Cổ Thần.

So với Thác Sâm, bổn tôn Cổ Thần của Vương Lâm, cho dù là thân thể dùng Cổ Thần Quyết để ngưng tụ thành, cho dù đã trải qua một loại cơ duyên hiện giờ đạt tới ngũ tinh, nhưng trên thực tế, lúc bổn tôn trải qua một loạt cơ duyên hiện giờ đạt tới ngũ tinh, nhưng trên thực tế, lúc bổn tôn trải qua tam tổn thất kiếp, Vương lâm liền hiểu được, bổn tôn Cổ Thần của mình cũng không phải là hoàn mỹ. Ở bên trong cơn lốc xoáy kia Thác Sâm ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp, ngay khi Vương Lâm nhìn thấy, liền biến mất trong mắt Vương Lâm, còn lại chỉ là vẻ bình thản lạnh như băng. Người và thần số mệnh liên quan đến nhau, cơn lốc xoáy yên lặng này ngăn cách hai thế giới, giao cảm với nhau.

Khóe miệng Thác Sâm khẽ động, nâng chân lên bước về phía trước, một bước liền rời khỏi cây cột đá kia, bước lên trên cơn lốc xoáy, ánh mắt đảo qua bốn phía hư vô này.

Viêm Lôi Tử tiếp xúc với ánh mắt Thác Sâm, tâm thần không khỏi chấn động một cách hiếm thấy, không ngờ hắn nghe được tiếng tim mình đập. Tiếng tim đập thình thịch khiến cho Viêm Lôi Tử miệng đắng lưỡi khô, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, thân mình theo bản năng lui về

phía sau, không dám đối diện với Thác Sâm. Dường như người đàn ông ở trước mắt hắn giống như là thiên đạo.

- Rác rưởi.

Trong mắt Thác Sâm lộ ra vẻ khinh miệng. Lúc ánh mắt hắn nhìn lên người Bát Vương của Thi Âm Tông, vẻ khinh miệt càng đậm.

- Rác rưởi tối thiểu cũng là người, các ngươi, ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Bát Vương của Thi Âm Tông kia, ở trong THi Âm Tông có vị trí chí cao vô thượng, nhưng lúc này ở trong mắt Thác Sâm, so với Viêm Lôi Tử còn không bằng. Cả đám sắc mặt tái nhợt, không ngừng lui ra phía sau, dường như ánh mát kia như thật, khiến cho bọn họ cảm thấy hồn bay phách lạc. Dường như dưới sự tức giận của nam tử trước mắt, trời đất cũng phải khuất phục.

Bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua sức mạnh của Thác Sâm, nhưng lại không biết vì sao khi nhìn thấy Thác Sâm, liền lập tức có ý sợ hãi. Loại cảm giác này rất huyền diệu, nhưng thực sự nhắc nhở tám người này có tồn tại. Bởi vì Thác Sâm là thần. Bát tinh Cổ Thần. Còn bọn họ chỉ là người, chỉ là tu sĩ.

- Linh hồn của Cổ Thần... Vương tộc...!

Chỉ có lão già áo đen kia thần sắc bình tĩnh, chậm rãi nói.

Ánh mắt Thác Sâm nhìn lên người lão già áo đen, thần sắc không hề biến đổi, lãnh đạm mở miệng nói:

- Cuối cùng thì cũng có một kẻ không phải là rác rưởi.

Lão già này không tức giận chút nào, khẽ mỉm cười, tay phải tùy ý chỉ về phía trước. Lập tức hư vô ở giữa hắn và Thác Sâm bất chợt ầm ầm sụp đổ. Sự sụp đổ này làm hư vô vô tận cuộn lên, hình thành một cơn gió lốc vô hình hướng thẳng đến Thác Sâm đi tới. Đối mặt với sự công kích của hư vô sụp đổ. Thác Sâm nâng tay phải lên, đánh về phía trước một quyền.

Thiên địa run lên, hư vô này bắt đầu chấn động kịch liệt. Giờ phút này từ bốn phương tám hướng đã có một vài Toái Niết tu sĩ đi tới, bọn họ ở đằng xa nhìn thấy một quyền này lập tức cả đám sắc mặt đều đại biến, lộ ra vẻ kinh sợ. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, uy lực của một quyền này hắn cảm nhận được rõ ràng.

Một quyền này đánh thẳng, sự run rẩy của hư vô đã đạt tới đỉnh, một vết nứt rất lớn bất chợt xuất hiện ở giữa Thác Sâm và lão già áo đen. Tiếng động chói tai không ngừng từ trong cái khe rầm rầm truyền ra. Trong nháy mắt hư vô này dường như một phân thành hai. Cảnh tượng này giống như một tờ giấy bị chọc vào giữa, sẽ rách làm hai nửa.

Hư không vỡ ra, lập tức liền đem chỗ của Thác Sâm xé thành hai thế giới. Lão già áo đen bước về phía trước một bước, cả người lóe lên liền biến mất, lúc hiện ra đã ở trong nửa kia của hư vô, tay phải hoàn toàn không cần bấm quyết, vung tay áo. Lập tức có tiếng động rầm rầm vang lên, hàng loạt những ngọn núi băng biến hóa ra, trong nháy mắt không ngờ lao thẳng đến Thác Sâm.

- Vẫn chỉ là thần thông, cho dù tu vi của ngươi đã đạt tới Không Niết, hiểu được quy tắc, vậy thì đã sao.

Ánh mắt Thác Sâm lộ ra vẻ cuồng ngạo ngợp trời, trong tiếng cười dài lại đánh về phía trước một quyền.

- Bộ tộc Cổ thần ta không tu quy tắc, bởi vì quy tắc chính là thứ mà bộ tộc ta muốn phá vỡ.

Một quyền của Thác Sâm đánh xuống, cả thế giới bị đóng băng này chợt vang lên tiếng động rắc rắc, từng vết nứt đột nhiên xuất hiện. Bất kể là trên đỉnh núi băng hay những tảng băng vạn dặm trước mặt đất, trong nháy mắt dưới một quyền này đều toàn bộ sụp đổ.

Lão già áo đen kia nhoáng lên một cái đi ra, nhưng trong sự sụp đổ này, thân thể Thác Sâm cũng lơ lửng bay lên.

- Các ngươi hãy chờ xem uy lực của bộ tộc Cổ Thần ta.

Hai mắt Thác Sâm vẫn không nhìn lão già áo đen mà nhìn lên người Vương Lâm. Trong nháy mắt này, thân mình hắn không ngờ tiêu tan, chậm rãi biến mất bên trong hư vô.

Cùng lúc đó, hư vô này lại chấn động, những vết nứt rầm rầm xuất hiện, dường như có một sức mạnh bạo ngược, tràn ngập, muốn xé nát hư vô này. Trên không trung, chỗ Thác Sâm biến mất bất chợt xuất hiện một cơn lốc xoáy kia truyền ra lực hút vô biên. Lão già áo đen kia ánh mắt bình tĩnh, bước vào trong cơn lốc xoáy.

- Các ngươi hãy chờ đó, tiếp theo mới là sức mạnh thật sự của Cổ Thần.

Thanh âm lão già vang vọng. Vương Lâm không chút do dự bước vào trong cơn lốc xoáy, thần sắc hắn phức tạp, mơ hồ biết được nơi cơn lốc xoáy này dẫn đến, chỉ sợ cũng là một khe không gian khác bên ngoài thân thể của Đồ Ti.

Bên trong khe không gian chứa thân thể của Đồ Ti, thân thể to lớn vô cùng của Cổ Thần bằng mấy tu chân tinh hợp lại, lúc này ngón tay khẽ động, chậm rãi nắm tay lại. Trên khuôn mặt thô ráp của hắn, hai mắt đã khép lại từ rất lâu, từ lúc nhắm lại năm đó, lúc này lần đầu tiên chậm rãi mở ra.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1135: Sức mạnh của Cổ Thần

[Ngay khi đôi mắt khổng lồ của Cổ thần này nhấp nháy, khe không gian chỗ đó chợt nổi lên sóng gió kịch liệt, dường như có một luồng khí tức không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn tràn ngập toàn bộ khe không gian, khiến cho cái khe này lập tức không ổn, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé rách.

Hai mắt bình tĩnh như một vùng biển chết, lộ ra vẻ tang thương của năm tháng. Làn da thô ráp giống như mặt đất trên một tinh cầu bỏ đi. Yên lặng nhìn không trung, vẻ mặt người khổng lồ này dần dần nổi lên vẻ dữ tợn.

Trên mi tâm của hắn còn có tám Cổ Thần tinh điểm ảm đạm, nhưng giờ phút này theo hai mắt người khổng lồ mở ra, theo hắn từ trong giấc ngủ vĩnh hằng thức tỉnh, có một tinh điểm trong tám tinh điểm của Cổ Thần chậm rãi có hào quang xuất hiện.

Thanh âm ầm ầm lúc này bỗng nhiên truyền khắp toàn bộ cái khe không gian. Thanh âm này vượt xa tiếng sấm, nhưng nếu lắng nghe cũng có thể nghe được âm thanh này là do xương cốt va chạm mà phát ra.

Thân thể Cổ thần kia có thể so sánh với mấy tu chân tinh, những tinh cầu ở trước mặt hắn chỉ như những món đồ chơi, lúc này chậm rãi đứng lên. Khoảng cách trong lúc hắn đang nằm ngồi dậy, nếu tu sĩ không dùng Súc Địa Thành Thốn mà phi hành thì cũng phải mất đến mấy canh giờ...

Vương Lâm ngơ ngác nhìn Cổ thần khổng lồ trước mắt. ngay khi hắn đứng dậy, một cơn gió lốc quét ngang ra, thổi hắn và những người bên cạnh đồng loạt lui về phía sau. Duy chỉ có lão già áo đen kia mắt lộ ra vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm về phía trước. So với Cổ Thần ở trước mắt, thân hình những tu sĩ này dường như so với con kiến còn nhỏ hơn vô số lần.

- Ta là Cổ Thần, Thác Sâm.

Một thanh âm ù ù cuộn vang lên. Dưới thanh âm này, khe không gian bốn phía lập tức xuất hiện mảnh vỡ lớn. Bát vương của Thi ÂM Tông trên mặt không còn chút máu, đang muốn lui về phía sau, nhưng ở trước mặt Cổ thần này, dù khoảng cách như thế nào, cũng đều không có đường lui...

- Đây... đây là thần...

Viêm Lôi Tử sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn thân hình không thể tưởng tượng nổi của Cổ Thần kia. Với tu vi của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực rất hiếm thấy.

Tu vi của Vương Lâm là yếu nhất, dưới thanh âm này vang vọng, không phun ra máu tươi, nhưng thân thể hắn trong tiếng rắc rắc cũng xuất hiện nhiều vết nứt, trong đó một vết nứt ở trên ngực đã xuyên từ trước ra sau. Trên mặt hắn xuất hiện nhiều vết nứt, trong đó một vết nứt ở trên ngực đã xuyên từ trước ra sau. Trên mặt hắn xuất hiện màu đen, đây là nguyên thần đã bị thương nặng, thân thể có dấu hiệu sắp hóa thành nham thạch.

Cùng tiến vào cái khe không gian này còn có một vài Toái Niết tu sĩ lúc trước. Bọn họ không có nhiều người lắm, giờ phút này cả đám ngây ra như phỗng, với tu vi và thực lực của bọn họ, dưới tuế nguyệt thần thông kia đều không hề biến sắc, nhưng lúc này khi nhìn thấy hết thảy chuyện này, cũng là cho tâm thần bọn họ suýt nữa sụp đổ. Nhất là khi thanh âm kia vang lên, lại khiến cho nguyên thần trong cơ thể những tu sĩ này không ổn, giống như sấm sét nổ tung ở trong tai, ở bên trong tai xuất hiện vô số hồi âm.

Cổ Thần ngồi dậy, hai mắt dần dần lạnh như băng, tinh điểm thứ hai trên mi tâm cũng xuất hiện tinh quang, chậm rãi sáng lên. Nếu nhìn kỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong những tinh điểm của Cổ Thần đã sáng lên dường như có thể nhìn thấy bên trong những tinh điểm của Cổ Thần đã sáng lên này dường như có một vài thứ gì đó đặc biệt tồn tại...

Hắn nhìn những tu sĩ lơ lửng ở phía trước, nâng tay phải lên giống như phàm nhân đuổi côn trùng lượn lờ ở trước người. Cánh tay có thể so sánh với một tu chân tinh này lúc này quét ngang ra, đột nhiên làm nổi lên cuồng phong, cũng ẩn chứa một lực lượng khiến cho người ta hoàn toàn không thể chống cự được.

Dường như ở trước mặt Cổ Thần, Tinh Không trở nên nhỏ bé. Từ lúc tay phải hắn nâng lên, cho đến khi vung tới, dường như chỉ có trong nháy mắt. Nhưng trong nháy mắt này, rơi vào trong muốn lui về phía sau, nhưng ở trước mặt Cổ Thần này, dù khoảng cách như thế nào, cũng đều không có đường lui...

- Đây... đây là thần...

Viêm Lôi Tử sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn thân hình không thể tưởng tượng nổi của Cổ Thần kia. Với tu vi của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực rất hiếm thấy.

Tu vi của Vương Lâm là yếu nhất, dưới thanh âm này vang vọng, không phun ra máu tươi, nhưng thân thể hắn trong tiếng rắc rắc cũng xuất hiện nhiều vết nứt, trong đó một vết nứt ở trên ngực đã xuyên từ trước ra sau. Trên mặt hắn xuất hiện màu đen, đây là nguyên thần đã bị thương nặng, thân thể có dấu hiệu sắp hóa thành nham thạch.

Cùng tiến vào cái khe không gian này còn có một vài Toái Niết tu sĩ lúc trước. Bọn họ không có nhiều người lắm, giờ phút này cả đám ngây ra như phỗng, với tu vi và thực lực của bọn họ, dưới tuế nguyệt thần thông

kia đều không hề biến sắc, nhưng lúc này khi nhìn thấy hết thảy chuyện này, cũng làm cho tâm thần bọn họ suýt nữa sụp đổ. Nhất là khi thanh âm kia vang lên, lại khiến cho nguyên thần trong cơ thể những tu sĩ này không ổn, giống như sấm sét nổ tung ở trong tai, ở bên trong tai xuất hiện vô số hồi âm.

Cổ Thần ngồi dậy, hai mắt dần dần lạnh như băng, tinh điểm thứ hai trên mi tâm cũng xuất hiện tinh quang, chậm rãi sáng lên. Nếu nhìn kỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong những tinh điểm của Cổ Thần đã sáng lên này dường như có một vài thứ gì đó đặc biệt tồn tại...

Hắn nhìn những tu sĩ lơ lửng ở phía trước, nâng tay phải lên giống như phàm nhân đuổi côn trùng lượn lờ ở trước người. Cánh tay có thể so sánh với một tu chân tinh lúc này quét ngang ra, đột nhiên làm nổi lên cuồng phong, cũng ẩn chứa một lực lượng khiến cho người ta hoàn toàn không thể chống cự được.

Dường như ở trước mặt Cổ Thần, Tinh Không trở nên nhỏ bé. Từ lúc tay phải hắn nâng lên, cho đến khi vung tới, dường như chỉ có trong nháy mắt. Nhưng trong nháy mắt này, rơi vào trong mắt tu sĩ bốn phía cũng che khuất toàn bộ thế giới trong đồng tử của bọn họ . Rầm rầm rầm rầm.

Một âm thanh đinh tai nhức óc từ xa rõ ràng còn chưa truyền vào trong tai, cánh tay khổng lồ của Cổ Thần đã tới gần. Không hề hình dung tốc độ của cánh tay này, một tu sĩ Toái Niết ở phía trước hoàn toàn không thể né tránh, hai tay bấm quyết, tu vi toàn thân vận chuyển, bên ngoài thân thể bất chợt xuất hiện tầng tầng lớp lớp thần thông phòng hộ, chồng chất lên nhau. Trong nháy mắt liền có hơn một vạn lớp ánh sáng phòng hộ

xuất hiện, thân mình hắn lại lui về phía sau, định liều mạng chống cự lại cánh tay to lớn như một tu chân tinh này.

Cánh tay kia ầm ầm tới gần, đánh vào những tầng ánh sáng phòng hộ bên ngoài thân thể tu sĩ này. Hơn một vạn tầng ánh sáng chồng chất này ở trước cánh tay Cổ Thần cũng chỉ yếu ớt giống như một tờ giấy mỏng.

Ầm một tiếng, hơn một vạn tầng ánh sáng phòng hộ bên ngoài thân thể tu sĩ này, nhất là một đạo ngoài cùng và một đạo trong cùng, đồng thời sụp đổ. Trên thực tế thời gian chúng sụp đổ có chút khác nhau, nhưng sự khác biệt này căn bản là cực kỳ nhỏ bé, bởi vì cánh tay khổng lồ kia hoàn toàn không hề dừng lại, chỉ đơn giản mà quét qua. Những tầng ánh sáng sụp đổ, tu sĩ ở bên trong đã tu đạo trên một vạn năm, đã đạt tới Toái Niết Sơ Kỳ, trong tiếng cười thảm thân thể ầm một tiếng hóa thành huyết hoa, dường như nở rộ trên cánh tay của Cổ Thần.

Mà nguyên thần của hắn cũng theo đó mà tiêu tan, hóa thành một đám thiên địa nguyên lực, bị hút vào theo vết nứt phía trên cánh tay thô ráp của Cổ Thần.

Mắt thấy cánh tay Cổ Thần kia không hề tạm dừng chút nào, ngay lúc tiếp tục múa may, lão già áo đen hai mắt lóe lên vẻ kỳ dị, bước tới một bước, vượt qua vô số khoảng cách, xuất hiện ở phía trước cánh tay Cổ Thần đang quét ngang tới.

Thân thể lão già so với cánh tay của Cổ Thần kia thật sự là nhỏ bé, thậm chí căn bản là hoàn toàn không cần tính đến. Những lão già kia thần sắc

vẫn bình tĩnh, nâng tay phải lên, vỗ về phía trước.

(thiếu một đoạn)

ngón tay, hình thành một sức mạnh vô biên chảy vào trong cánh tay Cổ Thần. Hết thảy chuyện này đều phát sinh chỉ trong chớp mắt, nhanh đến độ khiến cho tu sĩ bốn phía hoàn toàn không có một chút cơ hội để phản ứng.

Chỉ nghe thấy tiếng động rầm rầm kinh thiên vang lên, cánh tay khổng lồ của Cổ thần kia run lên, không ngờ bị lão già kia đánh văng ra, lui về phía sau, tách rời ra khỏi bàn tay của lão già, nhưng trên cánh tay của Cổ Thần rõ ràng cũng lưu lại thủ ấn màu đen.

- Lời đồn quả không sai, siêu thoát quy tắc ngoài, chỉ có Không Niết mới có thể giao chiến với vương tộc bát tinh Cổ Thần. So với một bát tinh Cổ Thần tầm thương năm đó lão phu đã từng tham gia giết, hoàn toàn chênh lệch như trời với đất.

Thân mình lão già lui ra phía sau, vẻ hồng hào trên mặt tiêu tan, thay vào đó là một vẻ tái nhợt.

Nhưng hai mắt hắn cũng sáng như ánh trăng, ẩn chứa chiến ý tràn ngập.

Lui ra phía sau bảy bước, lão già ngẩng mạnh đầu, thân mình xông lên, không ngờ một bước đã đi tới bên trên cánh tay của Cổ Thần kia, mượn lực nhảy lên, giống như sao băng lao thẳng lên bộ mặt của Thác sâm.

Trong mắt Thác Sâm thủy chung vẫn lạnh như băng, lộ ra vẻ cuồng vọng khinh miệt, tay phải run lên, thủ ấn ở trên tay không thể nhìn thấy lập tức sụp đổ. trong tiếng động rầm rầm vang lên, thân mình khổng lồ của hắn chậm rãi đứng lên.

Hắn đứng lên, đầu đội trời chân đạp đất, còn có một luồng uy áp như thiên đạo ầm ầm giáng xuống trời đất. Nhất là mi tâm của Thác Sâm, sau khi hai tinh điểm phát sáng, tinh điểm thứ ba cũng xuất hiện tinh quang, chậm rãi sáng lên. Chỉ là ở chỗ sâu bên trong tinh điểm thứ ba này, mơ hồ có giấu một vật.. thấy không rõ, không cảm nhận được.

Chỉ có Vương Lâm kinh ngạc nhìn thác Sâm trước mắt, nhất là tinh điểm dường như cực kỳ xa xôi trên mi tâm của vương tộc bát tinh Cổ Thần, chỉ có điều hắn chỉ biết được tên, còn phương pháp thi triển cụ thể không có bên trong trí nhớ.

- Khánh Không Luyện TInh

- Rác rưởi.

Thanh âm ù ù vang vọng, Thác Sâm vung hai tay lên, cuồng phong ngợp trời, vung lên hướng thẳng đến lão già. Tốc độ của hắn cực nhanh, như Súc Địa Thành Thốn, trong phút chốc đã tới gần hai bên tả hữu của lão già. Hai cánh tay của Thác Sâm giống như hai tu chân tinh khổng lồ, hướng về lão già điên cuồng đánh tới.

Lão già kia sắc mặt lại trở nên hồng hào, toàn thân quần áo bay lên, song chưởng duỗi ra hai bên tả hữu, trong tiếng quát khẽ thiên địa nguyên lực vô cùng vô tận bất chợt ngưng tụ. Bên ngoài song chưởng của lão già lập tức có những khối băng biến ảo hiện ra, bên ngoài những khối băng này còn có biển lửa, bên ngoài biển lửa còn có vô số dãy núi, bên ngoài những dãy núi, lại có lôi đình vô tận...

Tầng tầng lớp lớp, vô số thần thông trong nháy mắt xuất hiện, theo song chưởng của lão già duỗi ra hướng về cánh tay Cổ Thần tấn công tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, khe không gian này run rẩy kịch liệt, tiếng động rầm rầm vang lên không ngừng. Từ xa nhìn lại, dường như có vô số pháo hoa ở trên hai cánh tay của Thác Sâm không ngừng lóe ra.

Nhưng những thần thông này cũng chỉ khiến cho cánh tay Thác Sâm tạm dừng một lát. Tuy vậy đối với lão già áo đen mà nói, một lát này cũng đủ để thân mình hắn từ giữa song chưởng của Thác Sâm lao ra, đạp lên hư không, bay thẳng lên đầu.

- Vô Cực Tử. Lúc này nếu ngươi còn không hiện ra, đừng trách lão phu không tuân thủ lời hứa năm đó. Ngươi trốn ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi đã

quên ước định giữa ta và ngươi năm xưa!!

Lão già áo đen trong lúc bay tới, truyền ra tiếng quát khẽ.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1136: Trốn tới nơi đất khách

Ngay khi thanh am đó vang lên, ở sâu bên trong tinh điểm thứ tư trên đầu của Thác Sâm, trung niên văn sĩ đang ngồi bên trong mở hai mắt, ánh mắt lộ ra vẻ vô tình, còn ẩn chứa một sự đau khổ.

- Lỗ phu tử, lão phu không có quên lời ước định, nhưng cũng bất lực rồi. Ngươi... hãy mau rời khỏi đi...

Bên trong khe không gian này, một thanh âm tang thương mang theo sự đau khổ chầm chậm truyền ra, theo đó tinh điểm thứ tư trên mi tâm của Thác Sâm xuất hiện tinh quang, càng ngày càng sáng, trở nên giống như ba tinh điểm trước đó. Trong quá trình sáng lên này, thanh âm kia càng lúc càng yếu, cho đến lúc hoàn toàn biến mất.

Ngay khi thanh âm kia biến mất, trong khi lão già áo đen kia thần sắc kịch biến, trong khi sắc mặt Vương Lâm lộ ra vẻ khiếp sợ, dưới sự hiểu biết về Cổ Thần của bọn họ, trong khoảnh khắc ẩn chứa sự bất trắc này, thanh âm đã tiêu tan của Vô Cực Tử kia lại một lần nữa vang lên. Lần này là rống giận rít gào.

- Mau chạy đi!!!

Bên trong tinh điểm thứ tư trên mi tâm của Thác Sâm là một màn tối đen, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, nhưng hoàn cảnh bốn phía cũng không thể nhìn rõ. Chỉ là giờ phút này, nơi này theo Thác Sâm thức tỉnh, dần dàn không còn ảm đạm, mà có từng điểm tinh quang lóe lên, mơ hồ chiếu sáng ra bốn phía.

Văn sĩ trung niên khoanh chân ngồi ở chỗ đó nhìn thoáng qua vẫn như thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát cũng không khỏi kinh tâm động phách. Nửa người bên dưới của hắn đang khoanh chân ngồi đã cùng với mặt đất hòa thành một thể, không thể phân biệt được, như là mộc ra từ đó vậy.

TInh quang phát sáng ở nơi đây cũng không phải là từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện, mà từ bên trong thân thể của văn sĩ trung niên này bay ra. Mỗi một tia tinh quang bay ra, sắc mặt của văn sĩ này lại tái nhợt hơn, suy yếu đi một chút.

Giờ phút này, ở chỗ của hắn tinh quang vờn quanh, chiếu sáng toàn bộ bốn phía. Thân thể của hắn cũng trong nháy mắt héo rũ, chỉ còn da bọc xương, nhìn thoáng qua như thể một đống xương khô.

Nhưng, hắn vẫn chưa chết... cũng không thể chết, chỉ có thể ở chỗ này yên lặng sống qua vô số năm... chỉ là, hắn không cam lòng, sự không cam lòng này hóa thành sự giãy dụa, khiến cho ngũ quan hắn vặn vẹo, khiến cho hắn mạnh mẽ vận chuyển tu vi trong cơ thể, ngẩng đầu lên rít gào một tiếng.

Đồng tử trong mắt lão già áo đen co rút lại, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, thân mình hướng về phía sau trực tiếp lui lại, hai mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm tinh điểm thứ tư trên mi tâm của Thác Sâm. Ngay trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm nhận được rõ ràng thanh âm của Vô Cực Tử từ nơi thảo nguyên nào truyền đến. Nhưng quỷ dị chính là, thần thức của lão già áo đen này đảo qua lại không hề phát hiện được cái gì. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Vô Cực Tử vừa rồi, lão già áo đen tâm thần chấn động, không chút do dự không ngừng lui về phía sau.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Bên trong ánh mắt lạnh lùng của Thác Sâm, vẻ khinh miệt càng đậm, thấu xuất ra vẻ trào phúng, vẻ mặt nhìn mọi người không khác gì con kiến, cuồng đến cực điểm.

- Ngươi sẽ theo sau Vô Cực Tử, trở thành thiên cổ tinh thứ năm của bổn thần.

Thanh âm của Thác Sâm vang vọng trời đất, giơ chân phải lên hung hăng bước về phía trước. Nhưng ngay lúc này, trong nháy mắt tinh điểm thứ tư trên mi tâm của hắn bùng lên tinh quang.

Tinh quang này so với ba tinh điểm trước hoàn toàn khác biệt, dường như sắp sửa sụp đổ, khiến cho Thác Sâm vừa giơ chân phải lên liền dừng ngay lại.

Lão già áo đen kia đang lui về phía sau, nhưng giờ phút này cũng xoay người túm vào hư không một cái, lập tức ở trong tay xuất hiện một thanh kiếm gãy. Thanh kiếm này chỉ còn một nửa, nhưng ngay khi thanh kiếm này xuất hiện, lập tức có một luồng uy áp không thể tưởng tượng được phóng thẳng lên trời cao. Lão già cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi lên trên thanh kiếm gãy, hướng về Thác Sâm trực tiếp vung lên.

Thanh kiếm gãy này đột nhiên gào thét, mang theo một luồng sát khí cùng với kiếm khí kinh thiên động địa trực tiếp lao ra. Thân thể Thác Sâm chỉ dừng lại trong chốc lát liền khôi phục lại bình thường, chân phải ầm ầm giẫm xuống, nhưng ngay khi bị thanh kiếm gãy kia chém vào, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, chân phải xuất hiện một dải huyết quang.

Chỉ cần thanh kiếm gãy kia đã xuyên thấu qua chân phải của Cổ Thần Thác Sâm, trực tiếp tiến vào bên trong cơ thể hắn, một đường như thể chẻ tre, từ chân phải xuyên thấu qua, lao thẳng tới bộ mặt của Thác Sâm.

Tốc độ của thanh kiếm gãy này vượt xa tốc độ của Toái Niết tu sĩ, cho dù đạt tới cảnh giới THiên Nhân Suy cũng không thể so sánh với tốc độ của thanh kiếm gãy lúc này.

Hết thảy việc này chỉ lóe lên một cái, thanh kiếm gãy này mang theo máu tươi xuyên thấu chân phải của Thác Sâm. Lại lóe lên một lần nữa, đã tới gần mặt của Thác Sâm, lao thẳng đến tinh điểm thứ tư trên mi tâm.

Giờ phút này, tinh quang bên trong tinh điểm thứ tư này lại càng lóe sáng hơn, dường như Vô Cực Tử đang cố gắng thoát ra. Nhưng ngay khi thanh kiếm gãy phá vỡ hết thảy trở ngại, tới gần tinh điểm thứ tư chưa tới mười trượng, ngay lúc tinh quang của tinh điểm thứ tư lên tới đỉnh điểm, tinh điểm thứ ba trên mi tâm của Thác Sâm cũng lóe lên. Bên trong tinh quang này bỗng nhiên có một người đi ra.

Người này như một bộ xương khô, hoàn toàn không nhận ra hình dáng vốn có, tóc tai bù xù, toàn thân lại càng khó coi. Hắn từng bước tới gần, cho đến khi đi tới bên cạnh thanh kiếm gãy này, tay phải giơ lên hướng về phía trước hung hăng vỗ một cái.

Rất khó hình dung được phong thái của một cái vỗ này, Vương Lâm nhìn thấy động tác như mấy trôi nước chảy, lại ẩn chứa một quy tắc nào đó của trời đất, thậm chí nói như vậy cũng có chút không thỏa đáng, dường như quy tắc của trời đất theo một cái vỗ của người này mà thay đổi, vì người này mà biến hóa.

Thanh kiếm gãy này đang hướng sâu vào đột nhiên ngừng lại, bên trên thân kiếm bị hai ngón tay kẹp lại. Mặc cho thanh kiếm gãy này có giãy giụa như thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi hai ngón tay này.

Nhưng chủ nhân của hai ngón tay tu sĩ trông như bộ xương khô này cũng phải chịu một lực xung kích rất lớn, toàn thân hắn phát ra tiếng động ầm ầm, như sắp sửa tan vỡ. Hai mắt lãnh đạm tuôn ra tinh quang, ,mi tâm đang trống không bỗng có một ấn ký hình lưỡi liềm biến ảo hiện ra, rõ ràng xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong tiếng gầm nhẹ, hắn đưa hai ngón tay phải hung hăng vung lên, thanh kiếm gãy ở giữa kia lập tức bị đổi phương hướng, hướng lên phía trên bay đi. Làm xong đâu đấy, người trông như bộ xương khô này trước ngực phập phồng dồn dập, quay về bên trong tinh điểm thứ ba. Cảnh tượng này làm Vương Lâm cảm thấy đau khổ.

Lão già áo đen kia ánh mắt lại lóe lên, không chút do dự tay phải vung lên hư không, thanh kiếm gãy kia tiêu tan, hoàn toàn biến mất. Còn lão già áo đen này quay đầu cực nhanh, dường như muốn phá khe không gian này, nhìn như muốn bỏ đi.

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Ánh mắt Thác Sâm phát ra u quang, tinh điểm thứ năm trên mi tâm vẫn là một màn ảm đạm, không có chút ánh sáng, nhưng lúc này, cũng không biết Thác Sâm thi triển loại thần thông gì mà đột nhiên đơn độc xoay tròn. Chuyển động này trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn, nhìn từ xa dường như là một hắc động, thoát ra khỏi mi tâm của Thác Sâm, lao thẳng đến lão già áo đen kia.

Nhưng ngay khi tinh kia rời khỏi mi tâm, trong tinh điểm thứ tư của Thác SÂm truyền ra tiếng ầm ầm. Chỉ thấy tinh quang nổ tung, bắn ra, hình thành một chướng ngại vật, bao vây lấy tinh điểm thứ năm đang lao ra.

- Lỗ phu tử, chạy nhanh lên. Lão phu sai rồi, năm đó đã sai quá rồi, không nên tham lam sức mạnh của vương tộc Cổ Thần này, muốn đột phá Không Niết Sơ Kỳ, kết quả rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay...

Bên trong tinh điểm thứ tư, Vô Cực Tử phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy.

Giờ phút này hắn đã dung hợp thành một thể với Cổ Thần, nhưng vẫn cắn răng ngăn cảnh tinh điểm thứ năm kia cắn nuốt. Hắn biết, nếu như Lỗ phu tử cũng bị nuốt, thì hắn không còn cơ hội để thoát chết. Muốn thoát ra, chỉ có thể liều mạng hết thảy cứu lấy Lỗ phu tử, như vậy, sau này mới có một đường sống.

Lão già áo đen không hề dừng lại, bước tới một bước, ở phía trước bỗng nhiên có một đám gợn sóng cuồn cuộn, hình thành một vòng xoáy. Đúng lúc này, hai mắt Thác SÂm lóe lên, không để ý tới tinh điểm thứ năm đang bị ngăn cản, giơ tay phải lên, túm về phía sau. Bàn tay khổng lồ túm vào hư không, lập tức có điện quang màu tím bên trong khe không gian này không ngừng lóe lên, bỗng nhiên hóa thành một thanh cự mâu to lớn như một tinh cầu. Diệt Thần Mâu. Đây mới thật sự là vũ khí của vương tộc Cổ Thần, Diệt Thần Mâu.

Nắm lấy mâu này, thần sắc Thác Sâm dữ tợn, hướng về phía trước ném đi. Diệt Thần Mâu kia đột nhiên phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, nương theo sức mạnh vô biên của Cổ Thần, trực tiếp hướng về lão già áo đen trực tiếp lao tới.

Tốc độ cực nhanh, ánh mắt không thể theo kịp, trong thời gian ngắn, Diệt Thần Mâu này ầm ầm tới gần. Dọc đường nó lao tới, khe không gian này không ngừng sụp đổ, hình thành những đạo tàn ảnh liên tiếp.

Lão già áo đen kia sắc mặt âm trầm, hắn mặc dù có thể nhảy vào trong vòng xoáy rời khỏi, nhưng trước Diệt Thần Mâu này, hiển nhiên cũng sẽ bị thương. Chỉ cần thời gian bị trì hoãn thêm một chút, tinh điểm thứ năm kia thoát khỏi vòng vây, chỉ sợ hôm nay bản thân sẽ bị giam ở nơi này.

Nhưng lúc này cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, nhoáng lên một cái bước vào bên trong vòng xoáy, hai tay bấm quyết, ở phía trước người

lập tức xuất hiện thanh kiếm gãy lúc trước. Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, vung lên một cái, chỉ sợ hô nay bản thân sẽ bị giam ở nơi này.

Nhưng lúc này cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, nhoáng lên một cái bước vào bên trong vòng xoáy, hai tay bấm quyết, ở phía trước người lập tức xuất hiện thanh kiếm gãy lúc trước. Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, vung lên một cái, thanh kiếm gãy này lao thẳng đến DIệt Thiên Mâu.

Vương Lâm yên lặng đứng nhìn cảnh tượng này. Sự hùng mạnh của Thác Sâm ở trong mắt hắn, thông qua trí nhớ của Cổ Thần Đồ Ti cũng có chút hiểu rõ, nhưng lúc này nhìn thấy tận mắt, so với trong trí nhớ có sự khác biệt.

Hắn nhìn chằm chằm vào Diệt Thần Mâu đang gào thét lao tới. ĐỐi với người khác mà nói, cây mâu này giống như là thiên uy, thu phục được hết thảy sinh linh, nhưng trong mắt Vương Lâm, thần mâu này chỉ là một thứ vũ khí.

Thanh kiếm gãy này trong tiếng gào thét trong thời gian ngắn va chạm với Diệt Thần Mâu. Kích thước của thanh kiếm gãy này hoàn toàn không thể so sánh với DIệt Thần Mâu, nhưng khí thế của nó không kém hơn một chút nào, giờ phút này đụng vào nhau, hoàn toàn không nhìn thấy thanh kiếm gãy, nhưng Diệt Thần Mâu cũng ầm một tiếng dừng lại.

Tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên, trong thời gian ngắn thanh kiếm gãy này quay cuồng, hóa thành hư vô. DIệt Thần Mâu này toàn thân chấn

động, bên trong truyền ra thanh âm ầm ầm như tiếng sấm, sau khi dừng lại một chút, lại tiếp tục phóng tới.

Không thể để cho lão già áo đen bị tinh điểm của Thác SÂm nuốt lấy. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Vương Lâm lúc này. Ngay khi Diệt Thần Mâu kia dừng lại, hắn không chút do dự thân thể nhoáng lên một cái lao ra, triển khai tốc độ cực hạn, trực tiếp đi tới phía trước Diệt Thần Mâu khổng lồ kia.

Hành động của hắn khiến cho lão già áo đen hai mắt sững lại, khiến cho Viêm Lôi Tử ngẩn ra, khiến cho Bát Vương của Thi Âm Tông toàn bộ kinh sợ nhìn lại. Vương Lâm nhắm hai mắt lại, ngay khi Diệt Thần Mâu tới gần, thân thể ầm ầm sụp đổ, hóa thành những mảnh đá vụn tiêu tan. Nhưng một tia nguyên thần của hắn ngay khi sắp sửa bị đâm vào, trong nháy mắt xuất ra một ấn quyết, phun ra một đạo thần niệm lên Diệt Thần Mâu.

- Lấy thần niệm của Vương Lâm ta, ngăn cản ngươi tiến lên.

Thần Mâu kia chợt run rẩy một chút, nhưng lập tức có một luồng khí tức bạo ngược từ trên thân truyền ra, chính là thần niệm của Thác Sâm, trực tiếp đánh vào nguyên thần yếu ớt của Vương Lâm, ầm ầm sụp đổ.

- Tinh điểm thứ nhất của Cổ Thần, ta để lại cho ngươi.

Đây là câu nói cuối cùng nguyên thần của Vương Lâm nghe thấy được trước khi bị tiêu diệt...

Không còn Vương Lâm ngăn cản, Diệt Thần Mâu lại gào thét lao tới. Nhưng một khoảnh khắc run rẩy vừa rồi của nó cũng cho lão già áo đen có đủ thời gian để nhảy vào trong vòng xoáy biến mất. Viêm Lôi Tử, Bát Vương của Thi Âm Tông toàn bộ cũng nhảy vào vòng xoáy biến mất.

Diệt Thần Mâu trong tiếng gào thét trực tiếp đánh lên trên vòng xoáy, một sức mạnh kinh thiên chảy vào trong vòng xoáy đi ra, lập tức bị sức mạnh này lan đến, cả người phun ra máu tươi, thân mình lập tức trở nên uể oải, hai chân lại ầm ầm nổ tung hóa thành sương máu. Nguyên thần của hắn trong lúc đó bị sức mạnh này xông vào, nhất thời không thể thoát ra.

Trong tiếng cười thảm, ảnh mắt Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ oán hận. Đối với Thác Sâm này hắn rất hận, chỉ sau có Trọng Huyền Tử năm đó. Mắt thấy sức mạnh kinh thiên này lại một lần nữa lan ra, ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ ra vẻ điên cuồng, đang định bỏ mặc cho thân thể nổ tung để đổi lấy nguyên thần bỏ chạy.

Lão già áo đen kia xuất hiện bên cạnh Viêm Lôi Tử, ôm lấy Viêm Lôi Tử, lóe lên rồi biến mất không thấy.

Bát Vương của Thi Âm TÔng vất vả chạy ra khỏi vòng xoáy, nhưng trong nháy mắt, sức mạnh kinh thiên kia lan truyền đến, thân thể tám người đồng loạt run lên, ầm ầm sụp đổ, hóa thành tám đạo khí âm hàn,

hình thành hư ảnh đang định hướng về phía trước bỏ chạy. Nhưng dưới sức mạnh kinh thiên này, lập tức có năm đạo khí tức tiêu tan, ba đạo còn lại, lúc này rốt cuộc lấy ra ba cỗ quan tài, nhảy vào bên trong chiếm lấy thân thể, lại tiếp tục bỏ chạy. Nhưng ... sức mạnh kinh thiên này lại tấn công đến, lập tức khiến cho thân thể ba người này lại một lần nữa sụp đổ.

Cứ như vậy tuần hoàn không ngừng, khoảng cách chưa tới nghìn trượng, đối với ba người mà nói giống như là ngày tận thế. Sương máu phun ra, lại có một người nữa tử vong.

Nhị Vương còn lại của Thi Âm Tông dường như hồn bay phách tán, trong lúc bỏ chạy mắt nhìn thấy dư âm sức mạnh kinh thiên này đã tới gần. Đang lúc tuyệt vọng, đột nhiên ở bên cạnh hai người này có một đạo hắc khí cuộn lên biến ảo hiện ra, từ bên trong đột nhiên vươn ra hai cánh tay, ôm lấy hai người này lui vào trong vòng xoáy.

- Chủ Tôn!!!

Trong mắt hai người lộ ra vẻ mừng như điên , không có bất cứ một sự phản kháng gì, để mặc cho cánh tay kia túm vào bên trong vòng xoáy. Giờ phút này, dư âm sức mạnh của Diệt Thần Mâu đã tới, truyền vào bên trong vòng xoáy. Bên trong bỗng nhiên có tiếng người kêu như bị thương, nhưng cuối cùng hiển nhiên cũng có thể chịu đựng, biến mất theo vòng xoáy.

Bên ngoài Chu Tước Tinh, trên nguyệt tinh, bên trong một ngọn núi cực kỳ tầm thường, Vương Lâm mở hai mắt, sau một thoáng hoảng hốt, hắn

mạnh mẽ đứng lên, vung tay thu ngây y nữ thi vào bên trong khe trữ vật, phá hủy trận pháp trên mặt đất, bước về phía trước, thi triển Súc Địa Thành Thốn biến mất hoàn toàn.

Lúc xuất hiện, hắn đã ở bên trong tinh không, cách Chu Tước Tinh rất xa. Nhưng Vương Lâm không hề dừng lại, tiếp tục bay đi, trong sắc mặt tái nhợt của hắn lộ ra vẻ âm trầm, thậm chí còn có một sự sợ hãi mà hắn chưa bao giờ cảm thấy. Tâm thần hắn đang run rẩy, trong đầu thủy chung vẫn vang lên câu nói của Thác Sâm.

- Tinh điểm thứ nhất của Cổ Thần, ta để lại cho ngươi.

Đối mặt với Thác SÂm, cho dù là bổn tôn vượt qua tam tổn thất kiếp, cho dù có Tam Xoa Kích trong tay, cũng không phải là địch thủ...

Trên mặt Vương Lâm hiện lên vẻ đau khổ. Hắn không biết Thác Sâm kia có thoát ra được hay không, nhưng rõ ràng là Liên minh Tinh Vực này hắn không thể ở lại, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không thể quay về... trừ phi có được sức mạnh có thể đối phó với Thác Sâm...

Trong sự đau khổ thân ảnh lại một lần nữa biến mất, thi triển Súc Địa Thành Thốn, hiện ra trên một tinh cầu bỏ đi mà hắn đã để lại làm đường lui cho mình... Ở nơi đó, trước khi hắn đến Tứ Thánh Tông gặp Thanh Long Thánh Hoàng đã từng bố trí một trận pháp.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1137: Tuyết

Tinh cầu này cũng không phải là hoang phế, vẫn còn có không ít thành trì tồn tại, vì tu sĩ rất ít khi tới đây, cho nên vô cùng yên bình. Giờ phút này, trên tinh cầu này giá rét đang tràn ngập, hoa tuyết bay đầy trời, rơi xuống mặt đất, nhất là trong một vài thôn trang, làm cho trẻ con vô cùng thích thú chơi đùa.

Vào một ngày, ngày này là một đại lễ trọng đại trên tinh cầu này, ngọn nguồn của đại lễ này đã biến mất trong lịch sử, cho đến ngày hôm nay, tuyệt đại bộ phận mọi người đã sớm quên. Nhưng tập tục cũng là bất tri bất giác truyền lại tới ngày nay, trở thành một thói quen. Tất cả mọi nhà dưới bầu trời đầy tuyết này thắp sáng những ngọn đèn dầu, dường như mọi người ở chỗ nào cũng nghe thấy tiếng cười vui.

Tuy là đêm tối, nhưng dưới sự chiếu sáng của những ngọn đèn và vô số những bông tuyết cũng không khác gì ban ngày. Nhưng ngân quang chiếu rọi, cũng rõ ràng có thể nhìn thấy trong trời tuyết, có một thanh niên yên lặng từ phía trước đi tới. Lưu lại trên mặt đất là một chuỗi dấu

chân, chỉ là những dấu chân này không sâu, không quá lâu sau liền bị những bông tuyết lấp đầy, cuối cùng càng ngày càng mờ nhạt, xóa đi tất cả dấu vết.

Người thanh niên này toàn thân mặc áo trắng, ngay cả tóc trên đầu cũng màu trắng, hoa tuyết rơi trên đầu từ xa nhìn lại, dường như không thể phân biệt được...

Cơn gió lạnh nức nở thổi tới, một ít tuyết trên mặt đất nhẹ nhàng được thổi bay lên, giống như muốn cùng với trời đất giao hòa, cuối cùng lại một lần nữa rơi xuống, cũng không thể phân biệt được cũ mới.

Người thanh niên này đi trên mặt đất giữa đám tuyết bị thổi tung lên, lẳng lặng bước đi. Dưới chân tuyết rất dày, lúc giẫm lên phát ra thanh âm lẹp bẹp rất nhỏ, chỉ là dưới cơn gió lạnh thanh âm này cũng bị thổi đi xa, dung nhập vào những bông tuyết.

Giữa trời đông giá rét này, bộ quần áo màu trắng của người thanh niên này rất mỏng, toàn thân chỉ mặc có một lớp, đôi giày dưới chân cũng rất sơ sài. Nhưng hắn dường như không hề sợ cái lạnh, yên lặng đón gió, đón tuyết, mang theo sự đau khổ không thể xua tan tràn ngập trong lòng, giữa cơn gió tuyết, xung quanh hắn không có một bóng người, chỉ có gió lạnh làm bạn, chỉ có những bông tuyết đồng hành...

Cũng không biết đã qua bao lâu, thanh niên này dừng bước lại, đứng ở chỗ hắn liếc mắt nhìn bốn phía không thể nhìn thấy mặt đất, toàn bộ đều tràn ngập tuyết trắng.

Nơi này, là một bình nguyên.

- Chính là nơi này.

Vương Lâm ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn bầu trời tối đen, những bỗng tuyết rơi xuống trước mắt hắn rất thưa thớt, lộ ra mặt đất. Lắc đầu, tuyết ở bên trên rơi xuống, Vương Lâm hít sâu thổi ra một hơi, hóa thành một đám sương trắng ở phía trước người dần dần tiêu tan. Chân phải hắn ở trên mặt đất nhẹ nhàng bước một bước, lập tức liền có một chấn động từ bốn phía truyền lại. Tuyết trong vòng ngàn trượng lập tức hóa thành một cơn lốc vô thanh, cuốn những bông tuyết bay lên, ở trên không trung tản ra, bị gió thổi tới, theo gió bay đi xa. Trên mặt đất không còn tuyết, lộ ra một trận pháp rất lớn, trận pháp này rất phức tạp, ở nhiều vị trí thậm chí còn có những khối đá vụn đè lên.

Trầm mặc ít lâu, Vương Lâm than nhẹ, đi vào giữa trận, tay phải túm vào hư không. Ở phía trước người hắn trong đám tuyết bay lượn, một khe trữ vật phát ra u quang xuất hiện, theo tâm thần hắn điều khiển, rất nhiều những hòn đá có thể tìm thấy trên đường lần lượt bay ra, xoay tròn giữa không trung, chi chít không dưới vài trăm. Vương Lâm vung tay phải lên, những hòn đá này rơi xuống đất, phân tán ra những vị trí khác nhau.

Bỗng nhiên, bên trong trận có từng trận ánh sáng tràn ngập, chậm rãi vận chuyển. Theo trận pháp vận chuyển, những bông tuyết từ trên trời rơi xuống chưa tới gần liền lập tức bị sức mạnh của trận pháp tác động, hướng về bốn phía tản ra. Trầm mặc khoanh chân ngồi trên mặt đất, tay

phải Vương Lâm lục tìm bên trong khe trữ vật, lấy ra một nguyên thần nắm trong tay. Nguyên thần này hai mắt nhắm nghiền, đã bị hôn mê.

Nắm nguyên thần này, tay trái Vương Lâm bấm quyết nhanh chóng điểm liên tiếp lên trên nguyên thần, mỗi một lần điểm xuống, thân thể nguyên thần này đều run lên. Cuối cùng, Vương Lâm vung tay phải, nguyên thần lập tức bay lên, thân thể hư ảo bị kéo dài ra vô hạn, trong lúc vặn vẹo bắt đầu xoay tròn, hóa thành một vòng xoáy. Vòng xoáy này gào thét, bên trong có từng trận thanh âm thê lương vang vọng. Đúng lúc này, trận pháp trên mặt đất đã hoàn toàn được mở ra, tiếng ầm ầm át đi tiếng gió, hình thành một hào quang sáng rực, không chiếu thẳng lên cao mà toàn bộ chiếu vào bên trong vòng xoáy.

Trong tiếng ầm ầm, vòng xoáy kia dường như không ngừng được đả thông. Vương Lâm trong lúc khoanh chân ngẩng đầu, hai tay bấm quyết, bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Lấy hồn làm vật dẫn.

Vòng xoáy kia trong nháy mắt có huyết quang lóe ra, theo sự dung nhập của hào quang, ngay khi Vương Lâm nói ra lời này, trận pháp ở bên dưới Vương Lâm dường như bị rút đi toàn bộ sức mạnh, ầm ầm sụp đổ, ngay cả những hòn đá vụn toàn bộ cũng hóa thành tro bụi tản đi. Vòng xoáy giữa không trung ngừng xoay tròn, lóe ra ánh sáng chớp tắt không ngừng, bên trong hoàn toàn tối đen, dường như là một thông đạo.

Đứng lên, Vương Lâm bước về phía trước, đi vào bên trong vòng xoáy, quay đầu lại nhìn thoáng qua mặt đất trắng xóa. Nơi này hắn rất xa lạ, những vẫn hít thở không khí của Liên Minh Tinh Vực, nơi này, có hương vị của quê nhà, có hơi thở của bằng hữu, có những thứ thân quen, có kỷ niệm của hắn.

- Lần này đi, không biết khi nào mới có thể trở về... Có lẽ, vĩnh viễn cũng không trở về được... May mà, khi ta đi có tuyết đưa tiễn, có gió làm bạn... như vậy là đủ rồi...

Vương Lâm đau khổ thu ánh mắt lại, cười dài, xoay người đi sâu vào trong vòng xoáy, theo vòng xoáy dần dần biến mất không thấy. Trên bình nguyên của tinh cầu bỏ đi này, vòng xoáy cũng đã biến mất, chỉ còn có một tiếng cười dài hướng về xung quanh tản ra, bị những bông tuyết ngăn cản, chậm rãi dung nhập vào trong trời đất.

Bình nguyên rộng hơn một ngàn trượng đã bị những bông tuyết dần dần phủ đầy, giống như dấu chân của Vương Lâm trên đường đi tới đây, toàn bộ biến mất...

Phong Vũ Lôi Điện tứ đại Tiên Giới đều có một tinh vực. Vũ Giới Liên Minh lấy một tu chân quốc lên tới cấp chín làm điều đặc biệt, Lôi Giới la Thiên nhờ có những gia tộc tu chân từ thượng cổ, viễn cổ mà tồn tại. Những thế hệ khác nhau cũng tạo thành những phương tu luyện cũng như phương hướng tu luyện khác nhau, thậm chí tính cách của những tu sĩ hai bên cũng khác nhau rất nhiều.

So với sự uy nghiêm của Liên Minh, thì La THiên lại tự do hơn. Nhưng sự tự do này khi đối mặt với danh dự của gia tộc thì có thể hoàn toàn bỏ qua. Vinh quang, chiến thắng là hết thảy. Còn Phong Giới Vân Hải, so với hai giới Vũ Lôi hoàn toàn khác biệt...

Vân Hải Tinh Vực so với La Thiên Tinh Vực còn lớn hơn, thậm chí có thể nói trong tứ đại Tiên Giới, tinh vực mà Vân Hải chiếm cứ là rộng lớn nhất. Nhìn thoáng qua, Tinh không này cũng không phải là một màn tối đen, mà bị một đám tinh vụ mỏng tràn ngập. Đám tinh vụ này tồn tại trong phần lớn phạm vi của Vân Hải Tinh Vực, thần thức bên trong này cũng gặp phải những trở ngại nhất định.

Vì đám tinh vụ dường như tồn tại vĩnh hằng này, mà ở trong Vân Hải Tinh Vực liếc mắt nhìn, dường như không phải là tinh không, mà là một biển sương mù, đó cũng là nguồn gốc của cái tên VÂn Hải.

Ở Vân Hải Tinh Vực, vì đám tinh vụ đặc biệt này, cho nên dù là những tu sĩ đại thần thông nếu không có được tinh đồ chuẩn xác. Một khi đi vào trong tinh vực cũng sẽ bị lạc mất phương hướng, vĩnh viễn bị nhốt ở trong này.

Cho dù là Súc Địa THành Thốn, bên trong đám tinh vụ này cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cũng có một chút tác dụng, nhưng hiệu quả không lớn. Chưa có người nào biết được đám tinh vụ này từ đâu đến, đám tinh vụ tràn ngập Vân Hải này nghe nói từ Viễn Cổ Tiên Vực không hề tiêu tan, vẫn còn tồn tại...

So với La Thiên, Liên Minh có Đông Tây Nam Bắc khác nhau, nhưng VÂn Hải không có phân chia Đông , Tây, Nam , Bắc, bởi vì có sự tồn tại của tinh vụ này nên khiến cho tu sĩ khó có thể nhận biết được phương hướng rõ ràng. Cũng vì thế, chế độ bên trong Vân Hải cũng không cho phép có phương vị Đông Tây Nam Bắc, trong Vân Hải, vì độ dày của sương mù khác nhau, do đó từ trong ra ngoài, phân ra làm chín bậc.

Chín bậc này, trên thực tế là chín hình tròn không có quy tắc, bậc thứ nhất ở ngoài cùng, bậc thứ chín ở trong cùng. Đại lục Mạc La ở bên trong bậc thứ năm của Vân Hải, bên trong đám tinh vụ nồng đậm này, từ xa nhìn lại, đại lục Mạc La này thoạt nhìn như ẩn như hiện. Ở vị trí trung tâm của đại lục này có một tòa tháp đen cao vút, bên ngoài tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, bao phủ cả đại lục Mạc La , khiến cho đám sương mù bên ngoài tinh không không dung nhập vào trong đại lục, lại dưới ánh sáng nhẹ nhàng này bị thổi tản ra một chút, khiến cho bên ngoài đại lục này có một chút quang đãng.

Vân Hải Tinh Vực cũng không phải là không có tu chân tinh, nhưng số lượng tu chân tinh cực kỳ thưa thớt, tuyệt đại bộ phận tập trung từ tầng thứ bảy của tinh vực trở lên, tổng số không tới một trăm. Từ tầng thứ bảy trở xuống bên trong tinh vực có nhiều nhất là những đại lục trôi nổi trong Tinh Không, những đại lục này có đại biểu là những tinh phái bên trong Vân Hải. Phía bắc của đại lục Mạc La, giữa trời đêm nước mưa ào ào giáng xuống. Mưa tầm tã bao phủ trời đất, không biết qua bao lâu, nhưng mặt đất đã tràn đầy bùn đất, lá cây rậm rạp toàn bộ rủ xuống, như thể ở dưới làn nước mưa này bị áp chế không thể nâng sống lưng dậy.

Những giọt nước mưa này tạo thành một đường, từ bên rìa những lá cây liên tục hướng về mặt đất trút xuống.

Những con thú nhỏ ẩn núp ở một góc, yên lặng run rẩy trong cơn mưa này. Trên mặt đất thi thoảng có thể thấy được mấy con rắn nhỏ xanh đỏ, dường như đang nô đùa bên trong đám nước bùn lẫn lộn này. Cơn mưa đêm này, dường như ngoài tiếng nước mưa rơi xuống lá cây không còn có một thanh âm gì khác, tương đối yên tĩnh. Bầu trời thi thoảng lại có sấm sét nổi lên, chiếu sáng đêm tối bao phủ mặt đất. ở sâu bên trong khu rừng này có một khoảng đất trống rộng chừng trăm trượng, nơi này đã bị người ta dọn sạch, bố trí ra một trận pháp. Lúc này nước mưa rơi xuống, làm bùn đất trôi sạch, khiến cho trận pháp này hiện ra rất rõ ràng.

Bốn phía không có tu sĩ, một nhóm tu sĩ cuối cùng ở bên ngoài thủ hộ trận pháp này ba tháng trước đã bỏ đi, từ bỏ trận pháp này, nhưng không phá hủy, dường như vẫn còn mang theo một tia hy vọng. Lôi đình lại lóe lên trong đêm tối, ngay sau khi mặt đất đột nhiên phát sáng, từ trong trận truyền ra những tiếng rắc rắc, nhưng dưới những tiếng sấm sét này, thanh âm này hoàn toàn bị át đi. Ánh sáng màu lam từ trong trận pháp này tỏa ra, dần dần bao trùm cả trận, tốc độ nước mưa từ trên trời rơi xuống lúc này dường như nhanh lên, như thể biết được có một người không thuộc về Vân Hải này, một người ở Vân Hải TInh Vực này vùng lên, làm khiếp sợ tu sĩ của tứ đại TIên Giới, sắp sửa xuất hiện. Mưa càng lúc càng lớn... lôi đình càng ngày càng nhiều.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1138: Mưa

Ở cách rất xa về phía đông của đại lục Mạc La có một ngọn núi, ngọn núi này rất là cổ quái, cũng không phải uốn lượn như rông, mà thành một hình tròn xoay quanh ở một chỗ. T

Ở bên trong dãy núi hình tròn này là một vùng đất bằng phẳng khổng lồ.

Bên trong bình nguyên này khắp nơi đều có nhà cửa, trong đêm tối hiện ra rất rõ ràng. Chỉ là giờ phút này, có một luồng khí tức bi ai ở bên trong vùng đất này tràn ra, dường như nước mưa cũng không át đi được nỗi bi ai này, ngay cả sấm sét trên bầu trời lóe lên cũng không làm cho nỗi bi ai này tiêu tán đi chút nào.

Trong dãy núi bên ngoài vùng đất này có tám cây cột đá lớn cao mười trượng phân ra nằm ở tám hướng. Khoảng cách giữa các cây cột đó có chút không giống nhau, như sinh ta từ ngọn núi này, nghiêng về phía chân trời.

Cách đó khoảng vạn trượng về bên dưới, tám cây cột đá này nối liền với một đạo quán khổng lồ. Từ xa nhìn lại, dường như đạo quán này là do tám cây cột đá này chống đỡ, treo giữa không trung. Đạo quá này ngoài

sự to lớn, còn lại là rất tầm thường, tràn ngập một vẻ cổ kính. Nhưng trong vể cổ kính này lại ẩn chứa một sự uy nghiêm bao trùm mặt đất.

Giờ phút này, dưới cơn mưa ào ạt, từng trận tiếng chuông từ bên trong dãy núi hình trong này bắt đầu vang vọng. Tiếng chuông trang nghiêm lên một khắc, phá tan cơn mưa, át đi tiếng sấm, nhưng khiến cho khí tức bi ai bên trong vùng đất bên dưới càng đậm, thậm chí mơ hồ còn truyền ra tiếng khóc.

Bên trong vùng đất kia, từ bên trong những căn nhà xuất hiện vô số tu sĩ, nam nữ già trẻ, mặc đạo bào, không để ý tới nước mưa rơi xuống người, làm ướt đầu, không hề thi triển bất cứ một thần thông gì, mang theo vẻ bi ai yên lặng nhìn đạo quán ở phía trên vạn trượng. Mặc cho nước mưa rơi xuống ướt mặt, những giọt lệ từ khóe mắt theo khuôn mặt chảy xuống. Bên trong đạo quán phía trên kia, có một lão giả mặc đạo bào đang khoanh chân ngồi. Lão già này gương mặt hiền hòa, chỉ là giờ phút này sắc mặt hán tái nhợt không còn chút huyết sắc, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, thần sắc bình tĩnh.

Ở phía trước hắn có bốn người đang quỳ, bốn người này gồm ba nam và một nữ, ngoài một nào và một nữ là trung niên, hai người còn lại đều là hai lão già. Bọn họ quỳ ở nơi đó, thần sắc lộ ra vẻ bi ai, nhưng vẻ cung kính trong mắt cũng không hề ít. Nhất là nữ tử kia, người này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, ẩn chứa một vẻ cương nghị, chỉ là giờ phút này nâng cắn môi dưới, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, rơi trên mặt đất, làm cho mặt đất ướt nhẹp.

Vi sư gặp phải đại hạn, các ngươi cũng không nên quá đau buồn… Những người tu đạo chúng ta, cuối cùng cũng có ngày này… Sau khi vi sư đi rồi, Quy Nguyên Trông sẽ đặt lên vai bốn người các ngươi…

Một lão già ánh mắt lỗ ra vẻ hiền từ, mang theo vẻ không đành lòng, chậm rãi nói:

Sự tôn!

Nữ tử kia nước mắt càng nhiều, nhìn bậc trưởng già trước mặt, rất nhiều ký ức hiện lên trong đầu. Ba người còn lại, thần sắc lộ rõ vẻ bi ai.

Đáng tiếc lão phu thủy chung vẫn không bước được vào Toái Niết, nếu không chuyến đi tới Linh Nguyên Tông ở tầng thứ tám lần trước cũng không bị người ta hút đi toàn bộ tuổi thọ, rơi vào kết cục như thế này.

Lão giả lắc đầu, thần sắc lộ rõ vẻ không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn là vẻ bất đắc dĩ.

Sư tôn, Tử Đạo Tông kia ở trên đại lục Mạc La của ta bố trí trận pháp, tại sao sau khi không trở về, Chủ Tông lại muốn trút giận lên đầu Quy Nguyên Tông ta.

Một nam tử trung niên trong bốn người nắm chặt tay, trầm giọng nói.

Lão già mặc đạo bào trầm mặc, sắc mặt càng ngày càng tát nhợt, còn có một luồng tử khí lượn lờ quanh người. Hắn chậm rãi nói:

Chủ Tông làm như vậy nhất định là có thâm ý, các ngươi không nên suy nghĩ nhiều… Nếu không cam lòng, trăm năm sau khi tất cả phân tông dưới Chủ Tông so tài, làm cho Quy Nguyên Tông ta thoát khỏi vị trí tận cùng suốt mấy ngàn năm qua, thì vi sư cũng có thể ngậm cười nơi chín suối.

Bốn người trầm mặc. trong vẻ bi thương lộ ra một sự đau khổ. Cuộc so tài của những phân tông ngàn năm mới có một lần, là một sự kiện trọng đại của Vân Hải Tinh Vực. Quy Nguyên Tông bọn họ lần nào cũng kết thúc ở vị trí cuối cùng, vĩnh viễn không thể đạt được vị trí cao hơn.

Lão giả mặc đạo bào kia giờ phú này tử khí trên người càng đậm. Hắn hít sâu thở ra một hơi, nhìn những giọt mưa bên ngoài đạo quán, giơ tay phải còn da bọc xương lên. Cánh tay này trong mấy tháng nay đã thay đổi đến mức này, nhìn vào dường như toàn bộ máu ở bên trong đã bị hút đi một nửa, giống như bộ xương khô.

Nhìn thấy cánh tay của lão già này, trong bốn người đang quỳ, nước mắt của nữ tử kia lại càng nhiều. Ba người còn lại hung hăng nắm chặt tay, dường như muốn cắn vỡ cả răng.

Lão già mặc đạo bào không hề nhìn tay phải của mình, mà vung lên hư không, lập tức ở phía trước có một cái khe trữ vật xuất hiện. Cái khe trữ vật này màu tím đỏ, vừa mới xuất hiện, ngay lập tức truyền ra một luồng khí tức đáng sợ. Ngay sau đó, một con rắn lớn toàn thân đen nhánh từ bên trong chậm rãi thò đầu ra. Con rắn này dài chừng mấy trượng, ngay khi xuất hiện trong đạo quán, lập tức có một luồng uy áp tràn ngập.

Chỉ là thần sắc của con rắn có chút uể oải, từ bên trong cái khe thò đầu ra, vờn quanh bên người lão già mặc đạo bào, hai mắt cũng có vẻ bi ai không đành lòng, thân mình khẽ cọ vào người lão già.

Sau khi lão phu chết, con rắn Ngũ Giai Tử Mục này chính là con thú trấn tông của Quy Nguyên Tông ta, các ngươi… phải đối đãi tốt với nó…

Sắc mặt lão già lúc này không còn tái nhợt mà có một vẻ hồng hào khác thường, tinh thần cũng có một chút phấn chấn hơn. Chỉ là sự hưng phần này giống như hồi quang phản chiếu đại hạn đã tới gần.

Hiện giờ… để vi sư sử dụng một chút sức lực cuối cùng, thi triển Thạch Linh, vì Quy Nguyên Tông ta mà tuyển ra một Bạn Linh Tử… Nhớ lại năm đó, vi sư được tổ sư các ngươi lựa chọn… Lúc đó, ta chỉ là một thiếu niên thôn dã.

Lão già trên mặt lộ vẻ hồi tưởng mỉm cười, hai tay bấm quyết, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Bốn người ở phía trước bi thương nhìn lão già. Bọn họ biết, lịch đại chưởng môn của Quy Nguyên Tông, nếu không chết ở nơi đất khách quê người, đến lúc quy tiên, khi tính mạng đã tới giây phút cuối cùng, đều thiêu đốt hết thảy, thi triển ra Trạch Linh của Quy Nguyên Tông, tuyển ra trên đại lục Mạc La này một người trợ giúp cho Quy Nguyên Tông trong tương lai mấy trăm ngàn năm tới.

Thần thông này cực kỳ huyền diệu, không ai có thể nói rõ ràng bản chất nguyên lý, cho dù là lão già mặc đạo bào cũng không thể nói rõ, chỉ biết Trạch Linh này đã được lưu truyền từ rất lâu. Thần thông này cũng không phải là lần nào cũng thành công, trên thực tế vô số năm qua, các đời chưởng môn của Quy Nguyên Tông trước khi chết thi triển thuật này cũng chỉ có hai lần…

Còn lại, toàn bộ đều thất bại, cho thấy trên đại lục Mạc La không có người đủ điều kiện phù hợp. Một chút sức lực cuối cùng trong cơ thể lão già mặc đạo bào cùng với nguyên thần bị thiêu đốt, thân thể của hắn lúc này đã bùng lên ngọn lửa màu xanh, dần dần biến mất ở trước mặt bốn đệ tử của hắn. Trong quá trình này, sự sáng suốt từ trước tới nay thần thức của hắn chưa từng có dường như đã chạm tới một loại quy tắc huyền diệu. Theo quy tắc này, thần thức của hắn tràn ngập toàn bộ đại lục Mạc La, tìm kiếm Bạn Linh Tử.

Tìm hết lần này đến lần khác, nhưng cuối cùng cũng không tìm được bất kỳ một dấu hiệu nào của Bạn Linh Tử. Than nhẹ một tiếng, lão già mặc đạo bào hiểu rõ, Trạch Linh đã không thành công. Giờ phút này thân thể hắc bên trong đạo quán, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu xanh, đã mờ đi chỉ còn lại cái đầu, mắt thấy sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Nhưng lúc này trong nháy mắt, thần thức sáng suốt của hắn đột nhiên ở bên trong một khu rừng phía Bắc đại lục Mạc La phát hiện ra một đạo hào quang giữa đêm tối. Sở dĩ hắn chú ý tới khu rừng này bởi vì nơi đây chính là chỗ Truyền Tống Trận thông đến Liên minh Tinh Vực.

Hắn nhìn thấy rõ ràng bên trong rừng cây, Truyền Tống Trận kia phát ra hào quang, cùng lúc đó, bên trong hào quang có một thân ảnh màu trắng chậm rãi xuất hiện. Giữa đêm đen một đầu tóc trắng phất phơ, như thể những giọt nước mưa giữa trời đất cũng bắt đầu run rẩy, lại thêm lôi đình ầm ầm lóe sáng cũng như sợ hãi người này mà tiêu tan.

Người này… hắn…

Thần thức của lão già mặc đạo bào bỗng dậy sóng kịch liệt. Sự sáng suốt chưa bao giờ có của thần thức hắn ngay khi nhìn đến thanh niên áo trắng này, đột nhiên hắn có một phán đoán đáng sợ. Người này không phải là Vân Hải tu sĩ!!

Đúng lúc này, thanh niên áo trắng kia ngẩng đầu, lạnh lung nhìn lướt qua bầu trời. Một cái liếc mắt này, lôi đình chợt nổi lên, ầm ầm lui về phía sau. lão giả mặc đạo bào tâm thần chấn động, ánh mắt của người thanh niên áo trắng dĩ nhiên đã làm cho hắn tâm thần chấn động. Nhất là giờ phút này hắn đang thi triển Trạch Linh, dung hợp với một thiên địa quy tắc huyền diệu nào đó, dường như thấy được vô số oan hồn vờn quanh bốn phía thanh niên áo trắng này. Nhưng oan hồn này số lượng rất nhiều, chi chít rậm rạp kinh thiên động địa, cũng oán hận nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng kia, nhưng không có đủ dũng khí để đến gần. Đây đều là những người Vương Lâm trong cả đời đã giết chết!

Một nguy cơ khủng khiếp trong nháy mắt bao phủ tinh thần của lão già mặc đạo bào. Hắn điên cuồng thu hồi thần thức, muốn đem tin tức này nhanh chóng nói cho đệ tử mình, muốn cho đệ tử mình lập tức bỏ trốn, lập tức đem tin tức này báo cho Chủ Tông! Bên trong đạo quán, lão già bị thiêu đốt gần như không còn, mở mạnh hai mắt! Cử động bất người này nhất thời khiến cho bốn người trước mặt ngẩng đầu nhìn lại.

Phía Bắc…

Hắn mới chỉ kịp nói hai chữ này, đại hạn đã tới gần, nguyên thần sụp đổ, thần thức lại hóa hành hư vô, theo hết thảy dấu vế trên thế gian này toàn bộ biến mất.

Mang theo vẻ không cam lòng mãnh liệt, mang theo sự giãy giụa điên cuồng, ngay khi lão già này biến mất, một lần nữa hét lên hai chữ.

Tóc bạc…

Bốn người kinh ngạc nhìn về phía trước, sư tôn của bọn họ đã quy tiên, nhưng bốn chữ để lại trước khi đi đã khiến họ nhớ kỹ trong lòng. Chỉ là, bọn họ không biết vì sao thần sắc lúc cuối cùng của sư tôn lại mang theo vẻ khiếp sợ.

Bên trong Quy Nguyên Tông, tiếng chuông vang lên, bên trong bồn địa tiếng khóc theo tiếng chuông tản ra, mang theo nỗi bi ai, mang theo vẻ không đành lòng, mang theo sự mê man lẫn bàng hoàng…

Tất cả để tử của Quy Nguyên Tông đi tới phía Bắc Mạn la, tìm kiếm tất cả những người có tư chất tu đạo, bất kể tuổi tác, đặc biệt là… tóc trắng!

Trong khu rừng phía Bắc đại lục Mạn La, Vương Lâm thu ánh mắt đang nhìn về phía bầu trời lại, nước mưa rơi xuống người hắn làm cho tuyết đọng trên quần áo hắn tại Liên Minh Tinh Vực tan chảy, hóa thành nước lưu lại trên quần áo, theo Vương Lâm chậm rãi đi về phía trước, rơi xuống mặt đất xa lạ này… Tuyết của Liên Minh, mưa của Vân Hải, giờ phút này cũng không thể phân biệt được lẫn nhau…

Khi đi có tuyết đưa tiễn, khi đến lại có mưa chào đón… Có vẻ không tồi.

Vương Lâm hít một hơi thật sâu không khí của Vân Hải, đi vào sâu bên trong khu rừng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1139: Tằng Ngưu

Vương Lâm chậm rãi đi trong rừng, đầm lầy dưới chân thi thoảng lại có một con rắn nhỏ chạy qua chạy lại, còn có một vài con cóc to bằng nắm tay nhảy nhót bên trong đầm lầy này, như thể đang hưởng thụ việc tắm mưa.

Lần đầu đến Vân Hải, hết thảy đối với Vương Lâm đều rất xa lạ, hắn không biết chỗ của mình ở rốt cuộc là nơi nào. Bước trên đầm lầy, Vương Lâm trong lúc đi dần dần trở nên trầm tư.

Hắn di chuyển này là để né tránh Thác Sâm, với tu vi của Thác Sâm, để để phá vỡ bức tường ngăn cách hai giới, dường như giữa trời đất tinh không này, không có chỗ cho hắn có thể ẩn thân.

So với việc không ngừng trốn chạy, không bằng nhanh chóng đứng vững ở Vân hải này, đợi sau khi bổn tôn vượt qua tam tổn thất kiếp mới lại tiếp tục suy nghĩ cho tương lai…

Vương Lâm nhìn hai chân ở dưới phần hông mình, thần sắc lộ ra vẻ lo âu.

Quan trọng nhất là phải có được thân phận là người của Vân Hải, chính thức gia nhập vào giới tu sĩ của Vân Hải này…

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn nước mưa từ trên trời rơi xuống. Giống như tuyết của Liên Minh có thể dung hợp được với mưa của Vân Hải, việc hắn muốn làm, chính là như vậy.

Trong lúc đi, thân thể hắn dần trở nên lùn đi, tóc trên đầu chậm rãi biến thành màu đen, tướng mạo cũng có một chút thay đổi nhỏ, cả người thoạt nhìn trở nên tầm thường hơn, giống như một thư sinh nghèo túng, trong cơn mưa này, dần dần đi ra khỏi khu rừng.

Mùa mưa trên đại lục Mạc La thường thường đều liên tục mấy tháng không ngừng, mãi cho đến khi mặt đất hoàn toàn ướt đẫm, mãi cho đến khi các khớp xương của cong người có cảm giác đau đớn tê dại, thậm chí toàn thân mơ mồ cũng có mùi sắt rỉ, những cơn mưa này mới có thể dừng lại.

Tu sĩ trên Mạc La cũng được, mà phàm nhân cũng thế, sớm đã quen với những cơn mưa liên miên này. Hầu hết tu sĩ trong mùa mưa này đều lựa chọn bế quan, hoặc là đi khỏi đại lục Mạc La, tìm kiếm săn bắn mãnh thú bên trong tinh không. Chỉ là mùa mưa năm nay, một phát tu chân duy nhất trên đại lục Quy Nguyên Tông, dường như toàn bộ đệ tử bất chấp trời mưa, hóa thành từng đạo cầu vồng, hướng về phía Bắc đại lục Mạc La mà bay đi.

Những đạo cầu vồng kia ở trên không trung như rẽ nước mưa mà bay đi, nếu từ mặt đất nhìn lên, có thể chứng kiến được một cảnh tượng hùng vĩ như là sao băng.

Về phần phàm nhân, thông thường khi mùa mưa đến đều ở bên bếp lửa trong nhà, hưởng thụ sự ấm áo trong phòng, thu thoảng lại nhìn ra thế giới bên ngoài, trong sự bình thản, còn có sự ấm áp.

Bắc Thủy Thôn đúng như tên của nó, ở phía Bắc của đại lục Mạc La, khu rừng bên ngoài chưa đến ngàn dặm. Người trong thôn sống bằng nghề trồng trọt, cũng có một số người hợp thành một đội săn bắn, đi săn xung quanh khu rừng này.

Đến mùa mưa, cũng là lúc những con ếch xuất hiện. Đối với người trên đại lục Mạc La, ếch chính là một món ăn cực kỳ ngon, ở trong những thành thị lớn, thông thường có giá rất cao, nhưng cung vẫn không đủ cầu.

Dân trong Bắc Thủy Thông mỗi khi đến mùa mưa đều tập hợp những người có kinh nghiệm, đi khu rừng ra bên ngoài bắt ếch. Trong mấy tháng mùa mưa, gần như những người dân trong thôn này đi đi về về tới bốn năm lần, mỗi một lần trở về, trên lưng bọn họ đều có bao bố rất lớn, bên trong toàn bộ đều là những con ếch tươi sống.

Cùng lúc này, khu những người dân trong thôn bắt được ếch trở về, người nhà bọn họ đều mặc áo tơi, thậm chí còn có một vài đứa trẻ con ở phía sau, hào hứng nhìn những người cha người anh người ông người

chú cầm về những túi ếch to. Mỗi khi đến lúc này những đứa trẻ đều hết sức phấn khởi.

Chỉ là lần này, khi người trong thông từ bên trong khu rừng trở về, ngoài mang theo những túi đựng ếch, còn mang về một người. Người này thoạt nhìn là một thanh niên bình thường, hơi gầy gò, dường như có chút không chịu nổi cái lạnh của nước mưa. Trên người hắn mặc áo tơi do người trong thôn đưa cho, yên lặng đứng nơi đó, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái, vừa như cảm kích, cũng vừa như đang hồi tưởng, lẳng lặng nhìn thông trang dưới cơn mưa trước mắt.

Tằng huynh đệ, đây là Bắc Thủy Thôn của chúng ta, trước tiên người hãy cứ sống ở đây, đợi qua mùa mưa đường núi thông thoáng, có thể theo đường núi đi đến Xuân Thành.

Một đại hán toàn thân mặc áo tơi cầm bao bố trong tay đưa cho người bên cạnh, hướng về Vương Lâm cười nói. Vương Lâm trên mặt lộ vẻ mỉm cười, ôm quyền nói lời cảm ơn.

Đại hán kia khoát tay, cười nói:

Ta không có học, không hiểu lễ nghĩa gì cả, chẳng qua gặp được trên đường, thì chính là bằng hữu. Tằng huynh đệ, đừng khách khí. Vũ Đại này sẽ nhanh chóng chuẩn bị phòng. Nương tử, hãy sửa soạn gian phòng phía sau một chút để cho Tằng huynh đệ ở.

Nữ tử mặc áo tơi bên cạnh đại hán liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ mỉm cười, cũng không khỏi chồng mình về lai lịch của người thanh niên trước mắt, vội vàng đi vào trong nhà, sau khi sửa soạn phòng ốc, lại cầm tới một cái chăn đã được giặt sạch sẽ.

Đài hán này ở trong thôn rất có danh vọng, ban đêm ở trong nhà có không ít hàng xóm tới, trong sự náo nhiệt hiển nhiên còn có tiệc rượu. Vương Lâm ngồi ở một bên, trong tay cầm bát rượu, vừa uống vừa mỉm cười nhìn những người trước mặt, trong lòng hoàn toàn cảm thấy yên bình.

Rượu quá ba tuần, những hán tử này cười càng ngày càng lớn, trong đó có một hán tử trung niên đứng lên, cầm bát rượu đi tới trước mặt Vương Lâm, cười ngây ngôn nói:

Tằng huynh đệ, lão Tam nhà ta nói, nếu không có ngươi, hắn đã bị rắn độc cắn, không thể sống được. Ơn cứu mạng này, lão hán sẽ không quên đâu!

Hắn vừa nói, vừa uống hết cả bát rượu. Vương Lâm trên mặt mang theo vẻ mỉm cười, cầm lấy vò rượu ở trên mặt bàn, không đổ vào trong bát mà đưa lên miệng uống một ngụm, tay trái lau khóe miệng, cười nói:

Rượu này không đủ mạnh.

Những hán tử ở xung quanh hai mắt sáng người, đều hô lên một tiếng khen ngợi. Chủ nhà này, là hán tử đã cho Vương Lâm ở nhờ cười nói:

Bà nó, hãy đem rượu Tam Đàn Bắc Thủy mà cha ta để lại ra đây, để cho Tằng huynh đệ biết, rượu của Bắc Thủy Thôn chúng ta cũng mạnh lắm!

Vợ của đại hán lắc đầu cười, đi vào trong phòng, có hai người như là con cháu đi theo, không bao lâu liền lấy ra vò rượu Tam Đàn để ở một bên.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, thoáng một cái đã qua một tháng, mùa mưa vẫn còn chưa kết thúc, nhưng đã ngớt đi không ít. Thậm chí mỗi một ngày đã có một thời gian ngắn bầu trời trở nên quang đãng, nước mưa cũng ngừng rơi.

Ở thôn này, Vương Lâm rất được hoan nghênh, mọi người dường như đã tiếp nhận người hàng xóm lúc bình thường thì trầm tĩnh nhưng lúc uống rượu thì lại rất hào sảng này, lại còn chấp nhân thân phận lang trung của hắn, không ít người già trong thôn, những người dân có bệnh tật trong người đều đã lần lượt chứng kiến y thuật của Vương Lâm. Bọn họ còn chấp nhận những bức tượng khắc gỗ rất tinh xảo, biết được Vương Lâm ngoài thân phận lang trung còn là một thợ khắc gỗ.

Nếu thời gian vẫn qua đi, quên nguy cơ về Thác Sâm, quên sinh tử trên con đường tu đạo, quên đi những âm mưu lừa gạt của con người, cuộc sống như vậy đối với Vương Lâm mà nói, rất đáng để mong ước.

Hắn thích sự yên bình như vậy, thích không khí chan hòa trong thôn này, Vương Lâm hiểu rằng cuộc sống như vậy cũng giống như mùa mưa này, sẽ nhanh chóng biến mất.

Tu sĩ của Quy Nguyên Tông lần lượt đi tới phía Bắc của đại lục Mạc La, sau khi tìm kiếm hết lần này đến lần khác, lựa chọn được một đám người có tư chất, thiếu niên cũng có, trung niên cũng có. Còn về phần người tóc trắng, bọn họ cũng có đi tìm, chỉ là không tìm được người có đủ tư chất, cho dù có, ở tuổi của họ, cho đến lúc chết cũng không có một chút kết quả nào.

Bắc Thủy Thôn, vào một ngày, cũng có tu sĩ đến. Tu sĩ này thoạt nhìn chưa đến hai mươi tuổi, tu vi cũng đã đạt tới Trúc Cơ. Với độ tuổi của hắn mà đã đạt tu vi như vậy, cũng đủ để trở thành một kẻ xuất chúng trong đám tiểu bối.

Tu sĩ này thái độ lạnh như băng, sau khi đi tới Bắc Thủy Thông lập tức khiên cho những người trong thông trong lòng kinh hãi, đồng loạt từ trong nhà đi ra đứng run rẩy trong cơn mưa. Phàm nhân sống trên đại lục Mạc La này không ai không biết về tu sĩ, lại càng hiểu rõ nếu tu sĩ trước mắt nổi giận, cho dù là hạ sát tất cả bọn họ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Triệu Ngọc cau mày, nhìn tất cả mọi người trong cái thôn nhỏ này, nước mưa khi rơi xuống cách người hắn ba tấc liền bị bắn ra, khiến cho quần áo của hắn thủy chung vẫn sạch sẽ.

Nhưng thôn dân ở trước mắt hắn chỉ là ở dưới trời mưa, vì nước mưa thấm vào quần áo, dính lên người truyền ra hàn khí lạnh thấu xương. Người lớn còn có thể chịu được, nhưng những đưa trẻ lúc này thân mình run rẩy, đứng nép sát vào bên người của cha mẹ. Bọn họ đứng ở chỗ này đã qua một nén hương, chỉ là tu sĩ ở phía trước kia thủy chung vẫn không nói một lời nào.

…Thượng tiên, cơn mưa này rất lạnh, bọn trẻ nhỏ thân thể yếu đuối, sợ là chịu không nổi, nếu không…

Đại hán lúc trước đã cho Vương Lâm ở nhà lúc này run giọng nói. Đứa con gái nhỏ bên cạnh hắn sắc mặt đã lạnh đến tái nhợt.

chỉ là chưa đợi hắn nói xong, hai mắt Triệu Ngọc lóe lên hàn quang, làm cho lời nói của đại hán bị nuốt trở lại vào trong.

Hừ lạnh một tiếng, Triệu Ngọc lạnh như băng nói:

Cơn mưa nhỏ thế này mà không chịu được, sao có thể trở thành tu sĩ.

Hắn hừ lạnh, lại còn ẩn chưa một tia tu vi, khiến cho những thôn dân ở phía trước bên tai như có tiếng sấm vang vọng, sắc mặt lại càng tái nhợt. Vương Lâm đứng trong đám người đó, thần sắc âm trầm, nâng bước chân từ trong đám người kia đi ra, hướng về Triệu Ngọc kia đi tới.

Triệu Ngọc kia sửng sốt, đang muốn quát mắng, nhưng lập tức hai mắt lộ ra vẻ bối rối, ánh mắt rời khỏi người Vương lâm, nhìn vào đám thôn dân, bình tĩnh nói:

Các người hãy trở về đi.

Những thôn dân này sợ run lên một chút, nhưng rất nhanh đều ôm lấy trẻ nhỏ, nhanh chóng đi vào trong nhà, không còn dám xuất hiện. Ngay lúc họ tản đi, tay phải Vương Lâm tùy ý vung lên, một hơi nóng vô hình tràn ra, truyền vào cơ thể mỗi người dân trong thôn, làm tiêu tan toàn bộ hàn khí trong cơ thể họ.

Dưới cơn mưa, Vương Lâm đi về phía trước, Triệu Ngọc kia đi theo sau, thần sắc không còn bối rối, nhưng dường như trong sự mơ hồ còn có vẻ như bị mất hồn.

Hành động này của Quy Nguyên Tông kéo dài một tháng, trên toàn bộ đại lục Mạc La tìm được ba mươi mốt phàm nhân, trong đó có mười bảy người là thiếu niên, còn lại là thanh niên. Những người này đều được đưa đến sơn môn của Quy Nguyên Tông ở phía đông Mạc La, ngay gần bồn địa bên trong dãy núi hình tròn, ở lại chỗ đó.

Bốn đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông hôm nay đối với mấy chục người này cực kỳ coi trọng, đem những người này chia ra, đều tự thu nhận lấy làm môn hạ. Trong bảy người được Lữ Yên Phi, phụ nữ duy nhất trong bốn đại trưởng lão lựa chọn, có một người, tên là Tằng Ngưu, từ Bắc Thủy Thôn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1140: Quy Nguyên Tông

Nam Uyển của Quy Nguyên Tông, ngoài những lầu các bên trong bồn địa, ở trong dãy núi phía nam còn trải rộng ra, nhất là bên trong một khu rừng cây cối bốn mùa xanh tốt trên đỉnh núi, có một tòa nhà màu đỏ, bên trên có điêu khắc những bức tượng phượng hoàng sống động, thoạt nhìn rất là đẹp mặt. Lữ Yên Phi thích màu đỏ, điều này trong Quy Nguyên Tông dường như ai ai cũng đều biết, chẳng những chỗ ở màu đỏ, mà ngay cả quần áo, Lữ Yên Phi cũng chỉ chú trọng đến màu đỏ.

Lúc này, Lữ Yên Phi mặc một bộ áo đỏ, rất lộng lẫy, bình tĩnh ngồi ở đó, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nỗi đau buồn trên mặt vẫn chưa tiêu tan, khiến cho cả người nàng toát lên một vẻ xinh đẹp, đồng thời cũng có một chút đau khổ. Chỉ là, cho dù ba bị sư huynh đồng môn của ngang cũng không có tư cách thưởng thức phong tư quyến rũ động lòng người này, bởi vì tu vi của bọn họ, so với Lữ Yên Phi vẫn còn thấp hơn một bậc.

Lữ Yên Phi đã đạt tới Khuy Niết Hậu Kỳ đại viên mãn, có thể nói là đệ nhất mỹ nữ của Quy Nguyên Tông, thanh danh hiển hách trong tầng thứ năm của tinh vực. Những người có tình cảm với nâng thật không ít, chỉ là e ngại tu vi Tịnh Niết viên mãn của sự tôn, những năm gần đây không có trực tiếp xung đột. Nhưng lúc này, sư tôn đã quy tiên, khiến cho toàn bộ Quy Nguyên Tông lâm vào thời kỳ suy yếu nhất.

Lúc này, trong tay Lữ Yên Phi cầm một ngọc giản, ngọc giản này toàn bộ có màu tím, bị nâng mạnh mẽ nắm chặt trong tay, thậm chí tay ngọc của nàng dường như cũng trắng bệch.

Ánh mắt của nàng lộ ra vẻ nhẫn nhục, nhưng chỉ có thể nhẫn nại, thậm chí có ý định muốn bóp nát ngọc giản này, nhưng nghĩ đến hậu quả, lại kiến cho vẻ nhẫn nhục kia càng đậm.

Hít vào thật sâu thở ra một hơi, nàng miễn cưỡng đả thông tư tương, hướng về ba nữ để tử thần sắc lo âu đang cung kính đứng ở phía trước, nhẹ giọng nói:

Để cho bọn họ vào đi.

Cả đời Lữ Yên Phi chỉ thu nhận có ba đệ tử, ba đệ tử này đều là nữ, hơn nữa nhị đệ tử Tôn Vân tu vi cao nhất cũng chỉ mới bước được nửa bước vào cảnh giới Âm Hư. Tôn Vân này tuy tướng mạo không được xinh đẹp như sư phụ, nhưng lại vô cùng thanh tú, tính cách lại dịu dàng. Không

bao lâu sau, ở ngoài có bốn thiếu niên sắc mặt tái nhợt lần lượt đi vào, bốn thiếu niên này thân mình run rẩy, say khi vào phòng lại càng thở dốc cúi đầu, chân tay có chút luống cuống.

Ánh mắt Lữ Yên Phi đảo qua người bốn thiếu niên này, nhẹ giọng nói:

Lão đại, lão tam, các ngươi chi nhau mang theo hai người thu nhận làm môn hạ. Bốn thiếu niên này tư chất rất tầm thương, có thể trở thành Bạn Linh Tử hay không, còn phải xem một tháng sau tạo hóa của họ như thế nào, nếu như không được sự tán thành của Tử Mục Mãng mà sư tôn để lại, hãy đuổi họ về nhà.

Hai nữ đệ tử kia cung kính vâng mệnh, mang theo bốn thiếu niên lui ra, rời khỏi.

Sư tôn, ba người còn lại… tuổi của bọn họ cũng đã lớn một chút…

Tôn Vân ở một bên nhẹ giọng nói.

Lữ Yên Phi nhìn ngọc giản màu tím trong tay, nắm chặt lấy, trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu nói:

Không gặp. Vi sư còn có việc, người cứ lui ra đi.

Tôn Vân do dự một chút, nhìn thoáng qua ngọc giản màu tím trong tay Lữ Yên Phi, mở miệng ra đang định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng than lên một tiếng, cung kính đi ra khỏi phòng.

Mãi cho đến khi Hứa Vân rời khỏi, trong mắt Lữ Yên Phi chợt lóe lên sát khí, khiến cho cả người nàng thoạt nhìn giống như Ngọc La Sát. Nàng nắm ngọc giản, vẻ nhẫn nhục trong mắt bị sát khí này hoàn toàn át đi.

Lô Địch, Lữ Yên Phi ta cho dù chết cũng quyết không cùng ngươi song tu!

Chờ đợi ở bên ngoài tòa nhà màu đỏ này có ba người, ngoài Vương Lâm, ở bên cạnh hắn còn có hai thanh niên nữa. Trong đó có một người tướng mạo chất phác, quần áo giản dị, còn người kia tướng mạo đường đường, nhưng trong mắt còn có một vẻ dâm dục, toàn thân mặc quần áo màu lam, cũng có một vẻ quý phái.

Tôn Vân mang theo tâm sự lo âu từ bên trong nhà đi ra, liếc mắt nhìn ba người một cái, đặc biệt khi nhìn về phía thành niên áo lam kia liền nhíu mày.

Ba người các ngươi đứng đó, ta đưa các ngươi quay về tông phái.

Tôn Vân vung tay lên, lập tức liền có một đám mây biến ảo hiện ra, nâng ba người lên hóa thành một đạo cầu vồng từ trên núi hạ xuống, bay thẳng về phía nam bồn địa bên dưới.

Không bao lâu sau đã đi tới bên ngoài một khu vườn rất tinh xảo ở sát Nam Uyển. Khu vườn này có rất nhiều loại hoa, ở bên trong còn có mấy gian phòng.

Đám mây tiêu tan, thanh niên áo lam kia sắc mặt tái nhợt, thân thể run lên ngồi bệt xuống đất, hướng về một bên ọe ọe mà nôn, hiển nhiên là tốc độ vừa rồi quá nhanh, lần đầu tiên phi hành trên trời đã dọa cho hắn vỡ mật. Về phần thanh niên chất phác kia, mặt cũng không còn chút máu, thân thể run rẩy, nhưng không bị nôn. Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, ánh mắt nhìn lên những cây cỏ bên trong khu vườn này, cẩn thận lần lượt xem kỹ. Tôn Vân liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt lóe lên, đối với sự bình tĩnh của Vương Lâm vô cùng khó hiểu, giờ phút này nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn những cây cỏ này, không khỏi nói:

Ngươi nhận ra?

Một phần.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, thu ánh mắt lại bình tĩnh nói:

Ta là lang trung.

Tô Vân cẩn thận quan sát Vương Lâm một chút, nói:

Nếu ngươi nhận ra được một chút, như vậy sau này ở đây hãy chăm sóc chúng cho tốt.

Nói xong, tay phải nàng vỗ túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một ngọc giản, những thần vung lên một cái, ngọc giản này lập tức bay ra, biến mất ở phía xa xa.

Thần thông này của tu sĩ rơi vào mắt thanh niên chất phác, lập tức làm nổi lên sự kích động, thậm chí thanh niên áo lam kia cũng chạy ra xa. Không bao lâu sau, ở phía xa xa có hai đạo kiếm quang gào thét tới gần, hóa thành hai tu sĩ thiếu niên. T

Tham kiến sư tôn.

Hai tu sĩ này đứng ở trước mặt Tôn Vân, thần sắc cung kính.

Hãy sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, đem khẩu quyết luyện khí ba tần đầu tiên đưa cho bọn họ.

Tôn Vân phân phó xong, đi vào trong nhà, sau khi đi vào quay đầu lại, chỉ về Vương Lâm nói:

Ngươi vào đây.

Một cái xoay người chỉ tay của nữ tử này nếu bỏ đi vẻ lạnh lung như băng, thì phong thái cũng có chút mê người.

Vương Lâm thần sắc ung dung, đi vào trong nhà, lập tức có một mùi hương thơm mát đập vào mặt, hít một cái liền có cảm giác thư thái. Thần sắc hắn vẫn như thường, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc, bởi vì những cây cỏ bên trong khu vườn này có rất nhiều loại đã tuyệt chủng ở Liên Minh Tinh Vực, thậm chí ở La Thiên Tinh Vực, cũng đã tuyệt chủng.

Sau này ngươi hãy ở lại đây.

Tôn Vân chỉ vào ngôi nhà gỗ ở phía trước, nàng vẫn một mực quan sát Vương Lâm. Nàng thủy chung cảm thất người này quá bình tĩnh, loại bình tĩnh này nếu là tu sĩ thì đã không nói, nhưng Tằng Ngưu ở trước mắt này, nhìn thế nào cũng không thấy được một chút linh lực, điều này làm cho nàng hết sức kinh ngạc.

Nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi giao cho công việc chăm sóc dược thảo, lại truyền cho vài câu khẩu quyết luyện khí, liền

không để ý tới Vương Lâm nữa, mà đi vào trong gian nhà gỗ ở giữa, bắt đầu khoanh chân tĩnh tọa. Hôm nay nàng liều mạng tu luyện, muốn thật nhanh tiến vào cảnh giới Dương Thực, để ít nhiều cũng có thể trợ giúp sư tôn được một chút.

Nhất là khi nghĩ đến ngọc giản màu tím trong tay sư tôn, trong lòng Tôn Vân liền đau xót. Nàng biết tướng mạo của sư tôn bị rất nhiều tu sĩ đại thần thông tưởng nhớ, lần này sư tổ quy tiên, những người này liền ngo ngoe muốn hành động.

Đặc biệt là nghĩ đến thái độ của ba vị sư bá không dám ra mặt, Tôn Vân lại cắn chặt môi dưới.

Nếu lúc này chưa đạt tới Dương Thực, thì chỉ còn cách ăn Nhập Tử Ly Hồn Đan…

Nghĩ đến sự đáng sợ của Nhập Tử Ly Hồn Đan, Tôn Vân hít sâu, trầm ngâm một lát, bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Gần đây nàng có thể cảm nhận ý cảnh của mình có một tia đột phá, dường như khoảng cách tới Dương Thực đã còn không xa.

Tôn Vân đi rồi, Vương Lâm mỉm cười, nhìn thoáng qua dược thảo bốn phía, đi về phía căn nhà gỗ của mình. Sau khi tiến vào trong đó, thấy căn nhà gỗ này cũng không lớn, ngoài chiếc giường, còn có bàn gỗ, trên bàn còn có ngọn đèn đã bị dập tắt.

Thân mình duỗi ra, hắn nằm trên giường, nhìn lên nóc căn nhà gỗ, thần sắc lộ ra vẻ thoải mái. Đã rất lâu hắn không được thoải mái như mấy ngày này, bất luận là Bắc Thủy Thôn hay chỗ này, cũng làm cho hắn cảm thấy một sự yên hình và thanh thản mà hắn rất khó có được.

Tu đạo đạt tới trình độ như hắn, ngoài việc ngồi xuống thổ nạp, quan trọng trọng nhất chính là sự cảm ngộ tâm linh. Đối với những lý giải về đạo và quy tắc, giờ phút này Vương Lâm nằm ở chỗ này, cũng có vẻ như đã nắm được một chút ý niệm mơ hồ.

Thật và giả… Hiện giờ có lẽ ta đang bị vây ở giữa thật và giả…

Vương Lâm trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Không bao lâu sau, trời dần tối đen, bên trong phòng lại càng tối hơn. Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, không thắp đèn, mà sau khi tỉnh dậy lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết, điểm liên tiếp lên người, phun ra một đám trọc khí. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, lập tức một phân thành hai, phân thân và bổn tôn ở biên trong căn nhà gỗ tại Nam Uyển của Quy Nguyên Tông này tách ra.

Bổn tôn khoanh chân, nửa người dưới là một bộ xương, xương cốt của hắn toàn một màu đen, mơ hồ còn có những tia màu đỏ ở bên trong đan xen vào nhau. Cảnh tượng này nếu có người ở ngoài thấy, chắc chắc sẽ thở không ra hơi. Bộ dạng của bổn tôn so với khi ở Chu Tước Thánh Tông còn thê thảm hơn, dường như thương thế càng nặng.

Trên thực tế khi rời khỏi Chu Tước Thánh Tông đi tới Vũ Tiên Giới cứu Thanh Long Thánh Hoàng, Vương Lâm cũng đã dung nhập bổn tôn một lần. Chỉ là trên thân thể bổn tôn có vấn đề, cho dù là dung hợp, sức mạnh của Cổ Thần còn lại cũng không nhiều.

Hắn thủy chung không quên được lúc mình Vấn Đỉnh. Nếu không phải có Vấn Đỉnh Chi Tâm của Chu Dật trợ giúp, đã sớm bị nguyên hỏa thiêu đốt thành tro. Vấn Đỉnh Vấn Đỉnh người ngộ đạo, sống chết trong sớm tối.

Cửa ải sinh tử lớn nhất trên con đường tu đạo, trong Vân Hải Tinh Vực này không ngờ có đan dược có thể vượt qua, có thể thấy thuật luyện đan của Vân Hải Tinh Vực đã đạt đến đỉnh điểm. Có lẽ ngay cả bước tu đạo thứ hai cũng có đan dược có thể trợ giúp một phần!

Nhưng người tu đạo chú trọng đến sự minh ngộ ý cảnh, còn đan dược lại là bàng môn tà đạo, vì sao trong Vân Hải Tinh Vực này thuật luyện đan lại phát triển như vậy. Vương Lâm nhíu mày, nhưng rất nhanh bỗng nhiên giãn ra.

Chẳng lẽ… có đan dược có thể trợ giúp cảm ngộ ý cảnh hay sao.

Nghĩ tới đây, Vương Lâm tâm thần chấn động, hít thật sâu thở ra một hơi.

Đúng lúc này, đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, ánh mắt dường như có thể xuyên thấu gian phòng của mình, trực tiếp nhìn lên người Tôn Vân trong gian phòng bên cạnh.

Giờ phút này Tôn Vân mở hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Nàng tiến vào Dương Thực lại một lần nữa thất bại.

Lần thất bại này làm cho nguyên thần của nàng bị thương. Cắn môi dưới, trong mắt Tôn Vân lộ ra vẻ quyết đoán, vỗ túi trữ vật, không chút do dự bóp nát viên sáp, bên trong lộ ra một đan dược màu đen. Ngay khi đan dược này xuất hiện, một luông thiên địa nguyên lực nồng đậm lập tức từ bên trong tràn ra, dường như còn có một luồng hồn lực kỳ dị ẩn chứa ở bên trong.

Nhập Tử Ly Hồn Đan…

Tôn Vân cắn răng đang định nuốt viên thuốc này vào, ngay khoảng khắc này, bên tai nàng đột nhiên nghe thất một thanh âm bình tĩnh truyền đến.

Định!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1141: Lữ Yên Phỉ

Đại lục Mạc La vào mùa mưa, trong không khí lúc sáng sớm cũng mang theo sự ẩm ướt. Đẩy cửa sổ ra, toàn bộ nước mưa rơi bên bên vừa bắn lên thành vô số những bột nước chi chít trên cửa sổ, rơi vào trong phòng, còn có một chút bắn lên mặt Vương Lâm.

Cơn mưa này rất lạnh, nhưng cơn mưa lạnh lúc sáng sớm cũng có thể khiến cho tinh thần người ta phấn chấn hẳn lên.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, nước mưa mù mịt, dược thảo ở bên trong sân so với cây cỏ tầm thường cứng cỏi hơn rất nhiều, ở dưới cơn mưa này cũng không ngại, để mặc cho nước mưa theo lá cây chảy xuống dung nhập vào trong bùn đất, thấm vào rễ của dược thảo.

Ở bên trong những cơn mưa này lại có từng trận thiên địa linh lực tản ra, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, lấy ô ở góc phòng, sau khi mở ra đi ra khỏi phòng.

Bùn đất ở dưới theo bước chân phát ra những tiếng lẹp bẹp, cùng với tiếng nước mưa rơi trên ô đan xen với nhau, truyền vào trong tai Vương Lâm, cảm thụ sự tồn tại của sức mạnh trong trời đất. Thần sắc Vương Lâm sung sướng, chậm rãi đi về phía trước.

Việc tu luyện của Tôn Vân vẫn chưa kết thúc, vẫn còn đang trong phòng yên lặng tĩnh tọa thổ nạp, cố gắng có thể đột phá Âm hư đạt tới Dương Thực. Nàng hoàn toàn không phát hiện ra Vương Lâm rời khỏi, cho dù không tập trung tĩnh tọa, nàng cũng không biết được Vương Lâm đã rời đi.

Từ sau khi đến Quy Nguyên Tông, Vương Lâm chưa hề ẩn dấu tu vi. Đối với thân phận của hắn, cũng không cần phải ẩn giấu tu vi, chỉ cần hắn không thi triển thần thông vận dụng thiên địa nguyên lực, không ai có thể nhìn ra hắn là tu sĩ, không ai có thể nhìn ra tu vi của hắn.

Tịnh Niết tu sĩ, nguyên lực trong cơ thể dung hợp với trời đất, từ đó có thể từ trong trời đất hấp thụ nguyên lực vô tận. Như vậy, nguyên lực trong cơ thể bất động, thì thiên địa nguyên lực ở bốn phía cũng sẽ không có nửa điểm biến hóa. Nếu chỉ như vậy, có lẽ trong mắt Lữ Yên Phi cũng chỉ có thể nhìn ra một ít manh mối.

Nhưng trong cơ thể Vương Lâm có một tia bổn nguyên, lại từ trong Nghịch Thiên Châu nhìn thấy bước thứ ba, với sự trợ giúp của Tiên Đế Thanh Lâm cảm thụ bước thứ ba, dĩ nhiên không thể so sánh với Tịnh Niết tu sĩ tầm thường. Trên khắp đại lục Mạc La này, không ai có thể nhìn ra tu vi của hắn.

Hắn cầm ô, một thân áo trắng, đi ra khỏi vườn dược thảo, ở trong Quy Nguyên Tông này bình tĩnh bước đi. Dọc đường có gặp một vài đệ tử của Quy Nguyên Tông, nhưng đối với phương tới lui vội vàng, đi lướt qua nhau cũng không có quấy rầy.

Theo Nam Uyển, Vương Lâm đi lên núi, không thi triển bất cứ một thần thông, chỉ dựa vào bản thân, bước trên đường núi, từng bước từng bước đi lên đỉnh núi.

Ở trên đỉnh núi, gió núi rất to, thổi nước mưa ào ào bay đến. Liếc mắt nhìn về phía trước, chân trời cuồn cuộn mây đen, ở bên trong còn có từng trận thiểm điện lóe lên, truyền đến những tiếng sấm vang dội.

Hít vào không khí ẩm ướt trong cơn mưa, nhìn cảnh tượng hùng tráng phía xa xa, cảm thụ sức mạnh của thiên địa, trong lòng Vương Lâm vô cùng bình tĩnh. Nếu ở phía sau không có một vị khách không mời, hắn rất muốn hưởng thụ cảm giác này, ở một nơi không có ai nhận ra được thân phận của mình, ở một thế giới xa lạ, một mình thưởng thức hương vị của mưa.

Ngươi là người từ đâu đến.

Một thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền tới.

Thần sắc Vương Lâm như thường, xoay người nhìn lại. Ở phía sau hắn là một nữ tử, nữ tử này toàn thân mặc đồ đỏ, giống như một đám mây đỏ tràn ngập, mái tóc màu đên tản ra. Màu đỏ và đen kia làm nổi lên sắc mặt có chút tái nhợt, có một vẻ xinh đẹp kỳ lạ.

Nữ tử này thân hình kiều diễm, nhưng ở dưới trời mưa, ở giữa trời đất có tiếng sấm gào thét này cũng có một sự cô độc và bất lực vô cùng. Vẻ đau khổ mơ hồ lộ ra, lại càng hiện lên rõ ràng trong mắt Vương Lâm.

Ta là Tằng Ngưu.

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

Nữ tử áo đỏ kia lạnh như băng quét mắt liếc nhìn Vương Lâm một cái, đôi lông mày thanh tú nhăn lại. Cái tên Tăng Ngưu này đối với nàng rất xa lạ, nếu không phải nhìn thấy Vương Lâm chỉ là một phàm nhân, nàng đã sớm đuổi đối phương xuống núi.

Tằng Ngưu?

Nữ tử áo đỏ nhớ lại trong ba mươi mốt phàm nhân đưa về từ phía bắc, có một người tên là Tằng Ngưu. Chỉ là người ở trước mắt này quá mức bình tĩnh, loại bình tĩnh này quyết không phải là giả bộ.

Rời khỏi đây ngay.

Nữ tử lãnh đạm nói. Nàng dù sao cũng là tu sĩ đại thần thông, hiển nhiên sẽ không so đo với một phàm nhân, giờ phút này mặc dù trong lòng xúc động, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Vương Lâm cười lên một tiếng, xoay người đi qua bên cạnh nữ tử áo đỏ, theo đường núi rời khỏi.

Nữ tử xoay người nhìn về phía Vương Lâm, sự bình tĩnh của Vương Lâm làm cho nàng rất kinh ngạc. Phải biết rằng trong toàn bộ Quy Nguyên Tông, ngoài sư tôn đã quy tiên, bất cứ một đệ tử nào nhìn thấy nàng cũng cực kỳ khẩn trương và cung kính. Cho dù là ba vị sư huynh, cũng vì tu vi thấp hơn nàng một bậc, lúc gặp mặt cũng có chút cung kính, càng không nói đến một phàm nhân. Nhưng nam tử trước mặt lại bình tĩnh một cách quỷ dị.

Ánh mắt nữ tử áo đỏ như điện, nhìn lên lưng của Vương Lâm dường như có thể xuyên thấu thân thể, cẩn thận dò xét một lượt, cuối cùng xác định người trước mặt chỉ là một phàm nhân.

Thầm than một tiếng, nữ tử áo đỏ này nhẹ giọng nói:

Chờ một chút, người có bằng lòng nghe ta trò chuyên không?

Lữ Yên Phi ở trong Quy Nguyên Tông có địa vị cực cao, khi muốn cùng một người trò chuyện, thông thường đối phương lại càng cung kính hơn, huống hồ có một số việc nàng ngại thân phận, cũng không nói ra với người ta.

Thanh niên trước mắt này, một chút tu vi cũng không có, chỉ là một phàm nhân, ở trong mắt của Lữ Yên Phi, bản thân so với hắn giống như là trời với đất. Nhưng quan trọng chính là sự bình tĩnh của thanh niên này dường như có một sức hút nào đó, khiến cho tâm tư của Lữ Yên Phi cũng không biết vì sao lại trở nên bình tĩnh.

Nàng chỉ muốn tìm một người mà nàng có thể nói chuyện. Vào thời gian như thế này, dưới cơn mưa này, trong cơn gió nhẹ này, tại thời điểm này chỉ còn có hai người bọn họ.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, không rời khỏi nữa, mà đứng ở trên đỉnh núi, nhìn mây đen ở phía chân trời xa xa gật đầu.

Gió núi mang theo nước mưa gào thét thổi qua, thổi phía ngoài tiếng mưa gió, còn lại hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc ta mười ba tuổi, được sư tôn nhận làm đệ tử, từ đó bước vào con đường tu đạo.

Thanh âm bình tĩnh của Lữ Yên Phi mang theo một vẻ hồi tường chậm rãi truyền ra, dung nhập vào trong cơn mưa, theo gió biến mất.

Lúc Vấn Đỉnh, sư tôn không tiếc hao phí một lượng lớn dược liệu của tông phái, lại đi tới các tông phái khác ở rất xa trao đổi, cuối cùng tự mình vì ta mà luyện ra một viên Man Thiên Đan, giúp ta Vấn Đỉnh thành công…

Còn nhớ rõ có một năm, sư tôn dẫn ra đi vào trong đám tinh vụ săn bắn. Sau ba năm, rốt cuộc cũng giúp ta bắt được một con cáo đỏ sáu mắt, trở thành bản mệnh linh thú của ta…

Lữ Yên Phi trong sự đau khổ chậm rãi nói. Nàng không để ý xem Vương Lâm có thể hiểu được hay không, thậm chí cũng không nhìn Vương lâm, chỉ nhìn về phía chân trời như thể là tự nói.

Sư tôn quy tiên rồi, từ nay về sau, không còn được nhìn thấy lão nhân gia nữa rồi…

Lữ Yên Phi trong lúc thì thào tự nói rất nhiều, Vương Lâm ở một bên bình tĩnh nghe, không nói bất cứ lời nào. Thời gian dần dần trôi qua, trong nháy mắt đã tới giờ ngọ, cơn mưa cũng ngớt dần, cuối cùng dừng hẳn.

Mây đen ở chân trời đằng xa cũng không biết đã đi nơi nào, bầu trời trong xanh, một đạo cầu vồng tuyệt đẹp đọng lại ở trên không trung, mỹ lệ không thể tả nổi.

Tử Đạo Tông hại sư tôn, sau khi sư tôn quy tiên thiếu tông chủ lại gửi ngọc giản đến, muốn ta cùng hắn song tu, nếu ta không đồng ý, sẽ thừa dịp sau khi sư tôn quy tiên, thực lực của Quy Nguyên Tông bị tổn hại nặng nề, bẩm lên Chủ Tông, khai chiến với Quy Nguyên Tông ta… Chủ Tông luôn luôn thiên vị, nếu Tử Đạo Tông thực sự tâu lên, tám phần là sẽ ưng thuận.

Lữ Yên Phi cắn môi dưới, dung nhan xinh đẹp lộ ra vẻ đau khổ.

Đáng buồn cười cho ba sư huynh của ta, không hề dám ra mặt, chấp nhận việc này, muốn hi sinh một mình ta để đổi lấy sự bình an cho Quy Nguyên Tông. Nhưng bọn hắn đúng là thiển cận, chẳng lẽ sau khi ta theo Lô Địch, Quy Nguyên Tông có thể thật sự bình an hay sao…

Trong mắt Lữ Yên Phi có hai hàng nước mắt chảy xuống, theo gương mặt rơi xuống mặt đất cùng với những giọt mưa trên mặt đất hòa tan vào nhau. Nàng yên lặng nhìn cầu vồng ở phía chân trời, lẩm bẩm nói:

Sau cơn mưa lại có cầu vồng, nhưng… cầu vồng của Quy Nguyên Tông ta thật quá ảm đạm…

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, nhìn nữ tu tử áo đỏ kia dường như không tiếp tục nói ra suy nghĩ nữa, xoay người đi xuống chân núi. Lúc này, nữ tử áo đỏ không còn giữ lại, mà lặng nhìn chân trời, hồi lâu sau, trên mặt nàng lộ ra vẻ kiên định, nổi lên sát khí, quay đầu nhìn thoáng qua về phía Vương Lâm đang rời khỏi.

Người này kiên định như người của ta, nếu bước vào con đường tu đạo, sau này chắc chắn sẽ có thành tựu, đáng tiếc…

Từ trên đỉnh núi đi xuống, Vương Lâm cầm ô, đi vào trong vườn dược thảo của Nam Uyển, viêc thổ nạp của Tôn Vân vẫn còn đang tiếp tục. Vương lâm quay về phòng, hai mắt lóe lên tinh quang.

Lúc trước từ trong ký ức của Triệu Ngọc ta biết được, Vân Hải Tinh Vực này so với Lôi Vũ hai giới hoàn toàn khác biệt. Hôm nay nghe lời nói của trưởng lão Quy Nguyên Tông, Vân Hải Tinh Vực này chú trọng vào bản mệnh linh thú, trong thuật luyện đan lại có chỗ độc đáo! Bên trong tinh vụ tràn ngập Tinh Không, là thế giới thuộc về linh thú…

Vương Lâm trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, nhất là nghĩ đến một vài sự tình trong lời nói của trưởng lão Quy Nguyên Tông lúc trước, hiển nhiên là có đan dược có thể trợ giúp Vấn Đỉnh tồn tại.

Man Thiên Đan!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ hứng thú.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1142: Tinh hồn

Thanh âm này dường như từ giữa trời và đất truyền lại, mờ mờ ảo ảo, vừa giống như ở bên tai, vừa như là từ xa truyền lại, nhưng hắn nghe kỹ, lại dường như là ở trong tâm thần.

Một chữ thật đơn giản, một thanh âm rất bình tĩnh, nhưng truyền vào trong tâm thần của Tôn Vân lại làm cho thân thể nàng run lên, giống như trời đất bên cạnh nàng sụp đổ, hình thành những sợi tơ vô hình quấn quanh thân mình, khiến cho thân thể của Tôn Vân, nguyên thần, thậm chí nguyên lực trong cơ thể đều ở trong khoảnh khắc này đứng im.

Ngay cả suy nghĩ của nàng toàn bộ cũng không còn vận chuyển, dường như lưu lại trong thế giới từ kiếp trước.

Thân ảnh của Vương Lâm xuất hiện ở trước mặt Tôn Vân.

Tôn Vân đang khoanh chân ngồi, thân hình mũ miều ẩn giấu trong quần áo, giờ phút này lại càng hiện rõ. Bên trong gian phòng này còn có một mùi hương tỏa ra từ trên thân thể Tôn Vân.

Vẻ mặt của nàng vẫn còn giữ lại vẻ kiên nghị lúc trước, không hề cử động.

Từ trong tay của Tôn Vân lấy ra một đan dược màu đen. Vương Lâm cẩn thận nhìn lại, màu sắc của đan dược này dường như là nguồn gốc của hết thảy hắc ám trên thế gian, khiến cho người ta nhìn vào, như thể tâm thần bị hút đi.

Quả là một đan dược đặc biệt!

Vương Lâm thì thầm tự nói, thần thức đảo qua đan dược này, ánh mắt lộ ra vẻ tính toán. Hiểu biết về đan dược của hắn kém hơn hiểu biết về thuật cấm chế rất nhiều, nhưng tu vi của hắn thông thiên, thần thức tràn ngập bên trong đan dược, phân tích ra được kết cấu bên trong đan dược này. T

Chỉ là tuyệt đại bộ phận đều là những thứ hắn không nhận biết được, càng quan trọng hơn đó là bên trong đan dược này hắn cảm nhận được một linh hồn đang dao động.

Rất thú vị!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, một lần nữa nhìn thoáng qua đan dược này để xác định cảm giác của mình là đúng hay sai. Bên trong đan dược này quả thật là có linh hồn dao động, sự dao động của linh hồn này không mạnh, nhưng cực kỳ cứng cỏi.

Nhắm hai mắt lại, Vương Lâm có cảm giác cái mình nhìn thấy không phải là một đan dược, mà là một tinh hồn của mãnh thú! Hình dạng của tinh hồn này giống như một con vượn, cực kỳ bạo ngược, điên cuồng giãy giụa trong tay hắn, Chỉ là trên người con vượn này có rất nhiều phong ấn, khiến cho nó hoàn toàn không thể vùng vẫy thoát ra.

Mở mắt ra, hết thảy ảo giác biến mất, Vương Lâm lại đem đan dược đặt vào giữa hai ngón tay của Tôn Vân, lui về phía sau vài bước, tay phải chỉ về phía trước.

Lập tức những sợi tơ vô hình quấn quanh người Tôn Vân toàn bộ tiêu tan, thân thể Tôn Vân run lên, khôi phục lại bình thường. Hết thảy việc này đối với nàng mà nói dường như chỉ trong nháy mắt, giống như kiếp trước và kiếp này chồng lên nhau.

Tu vi của Vương Lâm cao hơn nàng rất nhiều, dưới Định Thân Thuật, Tôn Vân thậm chí cũng không có khả năng phát hiện ra sự dị thương,

vẫn duy trì động tác như trước kia, mắt lộ ra vẻ kiên định, đem đan được nuốt vào miệng. Vương Lâm bình tĩnh đứng sau thân thể nàng nhìn lại.

Tôn Vân hoàn toàn không hề nhận biết được ở phía sau mình có một người, mà sau khi nuốt đan dược vào, sắc mặt lập tức trở nên hồng hào, dường như lộ ra vẻ thống khổ, trên trán toát mồ hôi, quần áo toàn thân nàng nhanh chóng ướt nhẹp mồ hôi, dính sát vào người.

Từ phía sau nhìn lại, Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng nữ tử ở phía trước trong lúc khoanh chân ngồi chỗ từ lưng đến cánh tay tạo thành hình vòng cung. Sắc mặt Tôn Vân càng lúc càng hồng, hai mắt nhắm lại, rõ ràng cảm giác được bên trong cơ thể dường như có một lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa này thiêu đốt nguyên thần nàng, dần dần ở bên trong tâm thần nàng có một con vượn đen mắt vàng biến ảo hiện ra. Con vượn đen mắt vàng này thân mình to lớn, khí thể hung ác tràn ngập, trong tiếng rít gào rống giận, lao thẳng đến nguyên thần của nàng.

Ngọn lửa giờ phút này đã tràn ngập trong nguyên thần Tôn Vân. Nguyên Thần của nàng lúc trước dã bị thương, giờ phút này ở bên trong ngọn lửa lại càng thống khổ, nhưng không hề lui bước, mà chiến đấu với con vượn đen mắt vàng này. Nguyên thần này giống như là một chiến trường, nguyên thần cùng với con vượt này như thể chiến đấu sinh tử, con vượn kia trong tiếng rít gào dương như muốn xé rách nguyên thần này, xé rách thân thể Tôn Vân, không muốn để cho ngọn lửa kia thiêu đốt, muốn thoát ra ngoài. Nhưng nguyên thần của Tôn Vân vẫn quấn chặt con vượn đen, để mặc cho ngọn lửa kia thiêu cháy bản thân đồng thời nhanh chóng luyện hóa con vượn đen kia, dường như nếu không luyện hóa được con vượn đen này thì quyết không cam lòng.

Chỉ là con vượn đen kia quá to lớn, tốc độ bị luyện hóa ở bên trong tâm thần của Vương Lâm chậm hơn tốc độ nguyên thần của bản thân Tôn Vân bị thiêu đốt. Vì thế, nguyên thần của Tôn Vân liên tiếp lùi ra sau, sắc mặt bên ngoài đã trở nên đỏ thẫm, lại còn bắt đầu run rẩy.

Nuốt vào Nhập Tử Hồn Đan là nuốt vào một nguy cơ sinh tử, điểm này trong lòng Tôn Vân hiểu rất rõ. Nếu không phải vì muốn tu vi nhanh chóng đột phá để có thể có được sức mạnh lớn nhấn trợ giúp cho sư tôn, nàng tuyệt đối sẽ không tùy tiện nuốt đan dược này. Sư tôn đối với nàng có đại ân, vì sư tôn, nàng có thể không tiếc hết thảy!

Mắt thấy nguyên thần đã bị con vượn đen đến đường cung, con vượn này chỉ bị luyện hóa non nửa thân thể chỉ đưa tay một cái sẽ xé rách nguyên thần của Tôn Vân.

Đúng lúc này, Vương Lâm nâng tay phải lên, hắn chính là muốn cẩn thận quan sát đan dược này có tác dụng như thế nào, nếu Tôn Vân thất bại, cũng sẽ không có cơ hội quan sát tận mắt.

Thôi, ta cũng cho ngươi một cơ hội!

Vương Lâm lắc đầu, ngón trỏ tay phải điểm vào thiên linh của Tôn Vân. Dưới một chỉ này, thần thức của Vương lâm bỗng nhiên chuyển động, trực tiếp tiến vào trong tâm thần Tôn Vân.

Bên trong tâm thần của Tôn Vân, nguyên thần của nàng không ngừng lui về phía sau, mơ hồ lộ ra sự tuyệt vọng. Mắt thấy con vượn đen kia đánh tới, trong nháy mắt này đột nhiên có một thân ảnh áo trắng đi vào tâm thần. Thân ảnh áo trắng này nàng không nhìn rõ hình dáng, chỉ có thể nhìn thấy tóc bạc phất phơ trên đầu. Thậm chí còn chưa kịp hoảng sợ không biết vì sao người tóc trắng này xuất hiện bên trong tâm thần của mình, nguyên thần của Tôn Vân đột nhiên run lên, không dám tin nhìn về phía trước.

Chỉ thấy sau khi thân ảnh áo trắng này xuất hiện, tay phải tùy ý tung ra một chỉ, lập tức đánh tới. Con vượn đen kia kêu lên một tiếng thảm thiết, thân mình nhanh chóng lùi về phía sau, từng trận tiếng động ầm ầm từ bên trong thân thể con vượn truyền ra, thân thể đột nhiên bắt đầu sụp đổ, bị ngọn lửa bốn phía nuốt lấy, điên cuồng luyện hóa.

Tôn Vân ngây ra, phong thái của một chỉ này làm cho nàng rung động. Nàng không thể hình dung ra một chỉ này, chỉ là có cảm giác, trong khoảnh khắc vừa rồi, một chỉ này dường như đã xâm chiếm toàn bộ tâm thần của nàng, đủ để kinh thiên động địa. Dưới một chỉ này, dường như trời đất đều run rẩy, trời cao như muốn sụp đổ.

Nàng đã từng chứng kiến sư tôn Lữ Yên Phi thi triển thần thông, nhưng giờ phút này, nàng hiểu rõ cho dù là sư tôn cũng không thể thi triển được một chỉ kinh thiên như vậy, cho dù là sư tôn, dưới một chỉ này, chỉ sợ cũng phải thối lui mà chết.

Nàng cũng từng chứng kiến qua vị sư tổ đã quy tiên thi triển thần thông, nhưng cho dù là sư tổ, theo nàng cũng rất khó thi triển ra được thần thông bậc này. Nhất là động tác tùy ý của người áo trắng kia dương như rất thoải mái, nhưng lại làm rung chuyển tâm thần nàng.

Người áo trắng kia dường như quay đầu lại nhìn Tôn Vân một cái, bước một bước, đi ra xa khỏi tâm thần nàng, biến mất không thấy, còn lại ở trong mắt của Tôn Vân chỉ còn một đầu tóc trắng kia, rõ ràng khắc sâu ở trong lòng.

Con vượn kia bị luyện hóa trong tâm thần, hình thành một luồng hồn lực kỳ dị, ngay trong khoảnh khắc này, điên cuồng dung nhập vào trong nguyên thần của Tôn Vân, khiến cho nàng không thể suy nghĩ về hình ảnh màu trắng còn lưu lại trong mắt. Nàng không ngừng hấp thu hồn lực, dần dần tiến nhập vào trong một trạng thái kỳ dị giống như là một cảnh giới mới.

Ở trong trạng thái kỳ dị này, từng sự lý giải đối với đạo, từng sự minh ngộ đối với trời đất từ trong hồn lực truyền ra, dung nhập vào nguyên thần. Con vượn đen cũng không phải là mãnh thú tầm thường mà là một linh thú đặc biệt trong Vân Hải Lĩnh Vực. Loại thú này giống như người, đã tu đạo, đối với trời đất cũng đã có cảm ngộ.

Lại thêm ưu thế tuổi thọ lâu dài trời sinh, mình ngộ đối với trời đất so với tu sĩ không hề ít sâu sắc hơn. Con vượn đen này đã có tuổi thọ hơn ba ngàn năm, hồn của nó phối hợp với thuật luyện đan, hóa thành một viên Nhập Tử Ly Hồn Đan!

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Vân chậm rãi mở hai mắt, trong mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, một tia khí tức Dương Thực vờn quanh thân thể nàng. Vẫn còn chưa đạt tới Dương thực, nhưng lúc này nàng đã mở ra cửa lớn để tiến vào Dương Thực, phải đem những cảm ngộ lúc trước toàn bộ thấu hiểu thì mới có thể chính thức trở thành Dương Thực tu sĩ!

Tôn Vân mạnh mẽ quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng không nhìn thấy bất kỳ một bóng người nào, cả căn phòng chỉ có một mình nàng. Chỉ là nàng làm thế nào cũng không thể quên phong thái một chỉ của người tóc bạc kia.

Trầm mặc trong chốc lát, trên mặt Tôn Vân lộ vẻ ảm đạm, nàng kinh ngạc nhìn về phía trước, màu trắng ở trong đầu thủy chung vẫn không tiêu tan, dường như đây không phải trực giác của tu sĩ, mà là của một người con gái, dường như thân ảnh này… nàng đã từng gặp qua…

Ảo giác này… tóc trắng… tóc trắng…

Hai mắt Tôn Vân dần dần trở nên sáng ngời, nàng nghĩ tới lời nói của sư tổ. Sư tổ trước khi quy tiên sau khi thi triển thần thông Trạch Linh, chỉ nói ra một câu:

Phía bắc… tóc trắng…

Lồng ngực của Tôn Vân phập phồng không ngừng, nàng lập tức đi ra khỏi phòng, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến tẩm cung của sư tôn ở dãy núi phía nam.

Vương Lâm đứng bên cửa sổ nhìn đạo cầu vồng đang dần dần bay đi xa trên bầu trời tối đen, trong mắt lộ vẻ đã hiểu ra.

Không ngờ… trong Vân Hải Tinh Vực này lại có loại đan dược này tồn tại… Nếu nói như vậy, linh thú càng mạnh, hồn phách lại càng có thể trợ giúp nhiều cho việc cảm ngộ ý cảnh… Điều này, đúng là hoàn toàn khác biệt với hai giới Lôi Vũ.

Trong lúc trầm ngâm đột nhiên thần sắc Vương Lâm khẽ động. Hắn nghĩ tới năm đó ở Chu Tước Thánh Tông, Mặc Trí đã đưa tới một tinh hồn do kỳ sư luyện hóa.

Ngay lúc này, tại tầng năm của Vân Hải Tinh Vực, bên trong một đám tinh vụ nồng đậm cách đại lục Mạc La không xa, một con mãnh thí màu đen, thân thể như một con nòng nọc lớn chứng trăm trượng đã chậm rãi phi hành.

Đầu của con mãnh thú này rất lớn, chiếm hơn một nửa thân thể, cái miệng lớn trông như một vết sẹo, thi thoảng lại mở ra, dường như nuốt lấy đám tinh vụ, lộ ra hàm răng chi chít cùng với vẻ hung dữ khát máu. Cái đuôi dài nhỏ phía sau nó chậm rãi lay động.

Trên đỉnh đầu nó có hai người đang đứng, phía trước là một thanh niên, toàn thân mặc áo tím, tướng mạo anh tuấn, nhưng lại có một luồng tà khí bao phủ, khiến cho cả người hắn thoạt nhìn trông có vẻ bạo ngược. Ở phía sau thanh niên này có một lão già đi theo, hắn cung kính đứng ở nơi đó, thần sắc bình tĩnh, chỉ là thi thoảng lại nhìn về phía thanh niên này, hai mắt lộ ra vẻ cưng chiều.

Thiếu gia ta không những muốn Lữ Yên Phi trở thành thê thiếp lô đỉnh, mà còn muốn Quy Nguyên Tông này trở thành tẩm cung của thiếu gia ta! Tống thúc, ngươi nắm chắc được mấy phần?

Nếu lão đạo kia chưa chết, thì lão phu nửa phần nắm chắc cũng không có, nhưng lúc này, là mười phần!

Giọng điệu của lão giả bình thản, trong mắt lóe lên hàn quang. Thanh niên kia nghe thất vậy cười ha hả, liếm liếm môi, không biết đang suy nghĩ cái gì mà trên mặt lộ ra vẻ dâm dục

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1143: Tử khí Tây lai

Mùa mưa liên mien mấy tháng, dường như vĩnh viễn không chấm dứt, thủy chung cũng không ngừng. Những cơn mưa rả rích đêm ngày, còn có mây đen đầy trời, luôn đè nặng trong lòng của đệ tử Quy Nguyên Tông, bất lực tản ra.

Trong nháy mắt, Vương Lâm đã ở trong Quy Nguyên Tông được mười ngày.

Tôn Vân đã sớm từ chỗ của sư tôn trở về, trong mấy ngày nàng vẫn âm thầm điều tra ba mươi mốt phàm nhân từ phía bắc đến kia, chỉ là cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Về phần Vương Lâm, nàng cũng quan sát qua, nhưng cũng không thu được manh mối gì.

Thậm chí ngay cả sư tôn Lữ Yên Phi đối với việc này cũng rất coi trọng, tự mình thi triển thần thông cố gắng để có thể phát hiện một ít manh mối, nhưng kết quả cũng như vậy.

Hình ảnh màu trắng trong lòng của Tôn Vân cũng không có theo thời gian mà tiêu tan, ngược lại ngày càng khắc sâu. Thi thoảng nửa đêm khi đang tĩnh tọa tỉnh lại, trước mắt Tôn Vân đều không hiểu tại sao lại hiện lên hình ảnh của người mặc ái trắng cùng với phong thái của một chỉ kia.

Hắn rốt cuộc là ai?

Vấn đề này vẫn luôn làm Tôn Vân suy nghĩ.

Vào buổi chiều một ngày, Tôn Vân đẩy cửa phong, nước mưa rơi lên mái hiên bắn lên, vài giọt bắn vào mặt Tôn Vân. Nàng nhăn đôi lông mày thanh tú, đưa tay lên lau những giọt mưa lên mặt, trong dáng vẻ thanh tú lộ ra vẻ đẹp động lòng người, đi ra phía ngoài.

Nước mưa ở cách bên ngoài thân thể nửa trượng dường như rơi xuống một cái lồng vô hình, theo đó chảy xuống.

Đi bên trong sân, Tôn Vân nhìn những loại cây dược thảo ở bên người, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về hướng căn nhà của Vương Lâm.

Người mà nàng nghi ngờ nhất, chính là Vương Lâm! Nhưng mấy ngày này, thanh niên tên là Tằng Ngưu này giống như là một phàm nhân thực sự, ngoại trừ vẻ điềm đạm và bình tĩnh của hắn.

Không biết nguyên nhân vì sao, Tôn Vân theo bản năng đi về hướng căn nhà của Vương Lâm, đứng bên ngoài một hồi, đôi lông mày thanh tú dựng lên, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Cho người tới nơi này là để ngươi chăm sóc dược thảo. Mấy ngày nay, người mới chỉ làm có một lần!

Tôn Vân nhìn chằm chằm Vương Lâm đang đọc một quyển mộc giản trong tay ở bên cạnh chiếc bàn trong phòng. Nàng không biết vì sao mấy ngày nay sau khi nhìn thấy Vương Lâm, bao giờ tâm tư cũng có một chút xao động, đã không còn sự bình tĩnh của một Âm Hư tu sĩ.

Vương Lâm bỏ mộc giản lấy từ trong Điển Tịch Các của Quy Nguyên Tông xuống. Mộc giản này cũng không phải là một thuật có giá trị, hễ là đệ tử mới nhập môn đều có thể mượn xem. Cái trong đó ghi chép chính là lịch sử của đại lục Mạc La, còn có một chút giới thiệu sơ lược về Vân Hải Tinh Vực.

Mộc giản này chính là để cho đệ tử mới nhập môn có thể hiểu rõ về tu chân giới, hiểu rõ Vân Hải, còn để hiểu rõ đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi hơn còn có người giỏi hơn, từ đó mà cực khổ tu hành.

Trong lúc nhìn vào mộc giản này, tâm thần Vương Lâm không đặt toàn bộ lên trên đó, mà suy nghĩ về việc luyện đan cùng với linh thú. Bình tĩnh liếc mắt nhìn Tôn Vân một cái, Vương Lâm ngồi ở chỗ đó, chậm rãi nói:

Có dược thảo bị chết sao?

Tôn Vân không nói được gì. Mấy ngày nay dược thảo so với trước đây còn xanh tốt hơn, thậm chí có mấy cây lúc trước đã chuẩn bị bỏ đi, trong mấy ngày này, bỗng nhiên điều vẫn còn sống một cách kỳ dị.

Vương Lâm không nói thêm gì nữa, lại cầm lấy mộc giản, tiếp tục đọc.

Hắn càng như vậy, Tôn Vân lại càng cau mày, nhấc chân bước vào trong nhà, lập tức liền có mùi hương thơm ngát tràn ngập gian phòng nhỏ này. Đối với mùi thơm này, hiển nhiên Vương Lâm không còn xa lạ, ngày hôm đó ở chỗ Tôn Vân ngồi, hắn đã ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể này.

Những dược thảo này không chết cũng không liên quan tới ngươi. Bởi vì linh khí ở đây sung túc, hơn nữa những dược thảo này đều là giống sống

trong nước, đương nhiên mùa mưa này có thể hấp thụ được sức mạnh của trời đất trong những cơn mưa.

Tôn Vân nhìn chằm chằm Vương Lâm, thanh âm lạnh lùng nói.

Ồ

Vương Lâm tùy ý gật đầu, cũng không nhìn Tôn Vân, lật mộc giản trong tay, tiếp tục đọc.

Tằng Ngưu!

Nhìn thấy thái độ của Vương Lâm, đôi mắt đẹp của Tôn Vân trừng lên.

Vương Lâm nhíu mày, lại bỏ mộc giản xuống, lạnh lùng nhìn về phía Tôn Vân.

Tôn Vân có đầy một bụng những lời để nói, đang muốn răn dạy, nhưng bỗng nhiên khi đối mặt với ánh mắt Vương Lâm, lại theo bản năng nuốt xuống những lời sắp sửa nói ta khỏi miệng, thần sắc trở nên run sợ.

Công việc của Tằng mỗ là không để cho những dược thảo này chết, nếu không có chuyện gì, xin đừng làm phiền.

Thanh âm của Vương Lâm bình thản, tâm hồn thiếu nữ của Tôn Vân bỗng nhiên run lên.

Là hắn…

Tôn Vân trầm ngâm một lát, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, rồi cắn môi dưới, xoay người đi ra khỏi phòng.

Đêm khuya, trên bàn là một ngọn đèn dầu leo lét, ngoài cửa sổ là một màn tối đen, chỉ có tiếng mưa rơi ào ào, xen lẫn tiếng sấm sau những tia chời thi thoảng lại lóe lên.

Còn có những cơn gió thổi qua dãy núi, thổi vào trong Quy Nguyên Tông giữa bồn địa này, hình ảnh những cơn lốc xoáy, phát ra thanh âm nức nở vang vọng. Vương Lâm bỏ mộc giản trong tay xuống, nhắm mắt lại trầm ngâm một chút.

Từ trong những lời giới thiệu sơ lược bên trong mộc giản, hắn biết được không ít sự tính. Đối với Vân Hải, cũng có hiểu biết tương đối rõ ràng. Càng quan trọng hơn chính là mất ngày nay trong lòng hắn đã nghiên cứu về ngọc giản mà hắn nhìn thấy mấy ngày trước, suy nghĩ và cân nhắc đối với luyện đan cũng có một ít thu hoạch. Mở hai mắt, Vương

Lâm ngẩng đầu, ánh mắt hán dường như có thể xuyên thấu gian phòng đang ở, hướng thẳng lên trời, phá tan hết thảy nước mưa từ trên trời rơi xuống cùng với những tia chớp như những con rắn bạc, trực tiếp nhìn về phía đạo quán treo lơ lửng trên tám cây cột đá lớn giữa không trung bồn địa của Quy Nguyên Tông!

Ở bên trong đạo quán, Vương Lâm có thể rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức không hể yếu vờn xung quanh, thân thể hắn nhoáng lên một cái, biến mất ở bên trong phòng. Lúc hiện ra, hắn đã ở giữa không trung ở trên đỉnh của một cây cột đá, ở bên ngoài đạo quán kia! Ở vị trí này, mưa gió trong trời đất rất lớn, phát ra tiếng gào thét, lại có lôi đinh ầm ầm rống giận. Thần sắc Vương Lâm như thường, đẩy cánh cửa của đạo gián ở giữa không trung, tiến vào trong.

Đạo quán này không lớn, ngoài một số đồ đạc, cái làm người ta chú ý nhất chính là một khe không gian rất lớn ở vị trí trung tâm, từ bên trong phát ra tử quang, chiếu rọi toàn bộ đạo quán này thành một màu tím. Ở phía sau khe không gian này có một cái giá, trên đó có cấm chế giao động, trên giá có đặt ba vật, một thanh trường kiếm, một ngọc giản, và một viên đan dược.

Ngay khi Vương Lâm bước vào trong đạo quán, tử quang của cái khe không gian bỗng nhiên trở nên nồng đậm. Một con rắn rất lớn từ bên trong cái khe chui ra, thè cái lưỡi rắn, nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Con rắn này toàn thân màu tím, nhất là hai mắt lại ẩn chứa màu tím càng đậm. Dưới ánh mắt này, phàm là những người bị nhìn vào, đều tâm thần

chấn động, nhưng đối với Vương Lâm mà nói cũng không có nửa điểm tác dụng.

Cũng không nhìn con Tử Mục Mãng kia, Vương Lâm trực tiếp đi qua. Con Tử Mục Mãng kia gầm nhẹ, những ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, cuống quýt lùi về phía sau, để mặc cho Vương Lâm đi qua không hề tấn công.

Trên thực tế bốn ngày trước, Vương Lâm đã tới nơi này một chuyến. Con Tử Mục Mãng này nếu xét tu vi có thể so sánh với tu si Khuy Niết hậu kỳ, nhưng ở trong mắt Vương Lâm, cũng không là cái gì.

Hoàn toàn không có động tĩnh gì quá lớn, bốn ngày trước hắn đã suýt chém chết con Tử Mục Mãng này, nhưng nghĩ đến mình dù sao cũng muốn sống ở Quy Nguyên Tông này một thời gian, nếu như vừa đến đã giết hộ tông linh thú của người ta, cũng có chút không ổn, nên lúc này mới giữ lại tính mạng cho con Tử Mục Mãng này.

Hắn đi tới bên cạnh cái giá kia, vung tay phải lên, cấm chế trên đó tiêu tan toàn bộ. Vương Lâm cầm lấy ngọc giản, lại một lần nữa ngưng thần xem xét. Ngọc giản này trong bốn ngày trước khi hắn tới nơi này cũng đã xem qua, những thần thông của Quy Nguyên Tông trong đó Vương Lâm cũng không hứng thú, chỉ quan tâm đến những miêu tả để cập đến linh thú và luyện đan.

Sau khi cẩn thận xem xét lại một lần, trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ suy tư, buông ngọc giản, cầm lấy đan dược bên cạnh, nhìn đan dược này

không chớp mắt. Bốn ngày trước khi hắn xem xét không phát hiện một manh mối gì.

Lúc này sau bốn ngày suy nghĩ và cân nhắc về việc luyện đan bên trong ngọc giản, lúc này mục đích của hắn chính là đan dược này.

Theo như lời trong ngọc giản, linh thú trong Vân Hải Tinh Vực có mười ba bậc, lấy hồn của linh thú nhập vào thuốc, luyện thành đan theo đó cũng chia làm mười ba bậc. Thứ mà lão tổ của Quy Nguyên Tông này để lại, là một Ly Hồn Đan cấp tám truyền từ đời này qua đời khác trong Quy Nguyên Tông. Chỉ đáng tiếc đây là một phế đan không dung nhập bất kỳ một hồn linh thú nào!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ đáng tiếc.

Trải qua mấy ngày nghiên cứu nội dung trong ngọc giản, hắn dần dần tìm tòi một vài đặc điểm về việc luyện đan của Vân Hải. Lần này lại đi tới đạo quán, chính là để chứng thực phỏng đoán của mình có chính xác không.

Nhìn đan dược trong tay, hắn đã có thể xác định.

Thở dài một tiếng, Vương Lâm bỏ đan dược xuống, hắn không đem theo ba vật mà hiển nhiên là do lão tổ của Quy Nguyên Tông truyền lại này bỏ đi. Việc lấy đi những bảo vật của môn phái này, trong hoàn cảnh

không thù không oán, với tu vi của Vương Lâm, cũng không thèm làm. Hắn chỉ cần nhìn, thế là đủ!

Trước mắt cần phải tự mình dùng phương pháp luyện đan của Vân Hải để luyện hóa đan dược. Ở bên trong Vân Hải Tinh Vực này, mục tiêu của ta là vận dụng hết mọi khả năng để nâng cao tu vi!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, quyết định chủ ý, đang muốn rời khỏi, độn nhiên hắn ngẩng mạnh đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Ở biên giới phía tây của đại lục Mạc La, trên bầu trời, lúc này có từng trận điện quang lóe lên, thanh âm ầm ầm chậm rãi vang vọng, dường như có người ở bên ngoài tấn công vào bên trong.

Đại lục Mạc La này trôi nổi trong Vân Hải Tinh Vực, ở bên trên có một ngọn tháp đen phát ra ánh sáng nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ đại lục. Ngọn tháp đen này ngoài việc có thể khiến cho tinh vụ bị đẩy lùi về phía sau, còn có tác dụng phòng hộ nhất định.

Tầng phòng hộ này không những ngăn chặn những tu sĩ ngoại tông mà còn ngăn chăn vô số mãnh thú trong khắp Vân Hải này! Bên trong Vân Hải Tinh Vực, thú phân làm hai loại. Phàm là những con thú bị tu sĩ thuần hóa thì được gọi là linh thú, còn những con thú phiêu du ở trong tinh vực, cùng với tu sĩ bất lão bất tử, thì được gọi là mãnh thú. Lúc này, ánh sáng phòng hộ ở phía tây đại lục Mạc La trong tiếng ầm ầm không ngừng vặn vẹo, cuối cùng trong một tiếng nổ kinh thiên động địa, ầm ầm sụp đổ.

Tiếng nổ vang trời đất này trong thời gian ngắn át đi tiếng sấm, át đi hết thảy tiếng mưa rơi, vang vọng khắp đại lục Mạc La, còn rõ ràng truyền vào trong Quy Nguyên Tông. Một con linh thú như một con nòng nọc khổng lồ thân hình to lớn trăm trượng, toàn thân màu đen chậm rãi phá tan tầng phòng hộ kia, trong những trận điện quang đan xen lóe lên, từng chút một xâm nhập vào bên trong đại lục Mạc La.

Nếu chỉ có một con linh thú này hoàn toàn không thể phá tan tầng phòng hộ của đại lục Mạc La, nhưng ở trên lưng nó, lão già vẻ mặt kiệt ngạo kia chậm rãi thu tay phải lại, ở trên tay phải của hắn có tử phong vờn quanh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1144: Cầu vồng

Tiếng cười điên cuồng nổi lên trong không trung. Ở trên lưng linh thú kia ngoài lão già còn có một thanh niên mặc áo tím. Tiếng cười của thanh

niên này vang vọng trời đất, mang theo sự hưng phấn cùng với sự kiêu ngạo vô cùng.

Từ nay về sau, Quy Nguyên Tông này sẽ là của thiếu tông chủ ta!

Thanh âm ầm ầm vang lên, thân thể của linh thú khổng lồ màu đen toàn bộ đã tiến vào bên trong đại lục Mạc La. Lão già đứng trên đỉnh đầu kia cưng chiều nhìn thanh niên, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Trong tiếng cười của thanh niên kia, linh thú màu đen kia toàn thân hướng về phía trước lao tới, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được, bay thẳng đến Quy Nguyên Tông ở phía đông của đại lục Mạc La.

Thiếu tông chủ của Tử Đạo Tông tới đây, Quy Nguyên Tông hãy mau ra bái kiến!

Thanh âm già nua âm tram theo linh thú màu đen kia lao tới phía trước chậm rãi lan truyền khắp đại lục Mạc La, lập tức được Quy Nguyên Tông, môn phái tu chân duy nhất trên đại lục Mạc La nghe thấy rõ ràng. Lão già biết thiếu tông chủ hành sự ngang ngược, nếu đổi lại là ngày xưa, tuyệt đối sẽ không như vậy. Nhưng lúc này, sinh tử của Quy Nguyên Tông này toàn bộ đều nằm trong tay hắn, cho nên cũng theo tính tình của thiếu tông chủ, hắn cũng cuồng ngạo một phen. Lão già nâng tay phải hướng về phía trước vung lên, lập tức biến hóa ra một cơn lốc, ở giữa trời đất hoành hành lao tới.

Hết thảy nước mưa rơi xuống, trong nháy mắt này bị cuốn lên, ở những nơi cơn lốc quét qua, dường như nước mưa không thể không ngừng. Ngay cả thiểm điện lô đình gào thét lóe lên, trong khoảnh khắc này, phàm là bị cơn lốc này chạm tới cũng đều lập tức bị xé nát, hóa thành những tia điện quan lớn hơn hình cánh cung tản ra, từ xa nhìn lại, như thể hoa đang đua nhau nở rộ.

Giờ phút này, toàn bộ đệ tử của Quy Nguyên Tông đều lần lượt từ trong tĩnh tọa bừng tỉnh. Bọn họ từng người sắc mặt tái nhợt, cảm nhận được rõ ràng một áp lực khổng lồ từ phía tây đang tới, dường như có thể nghiền nát bọn họ bất cứ lúc nào.

Trên đỉnh dãy núi Đông Uyển của Quy Nguyên Tông, nam tử trung niên trong tứ đại trưởng lão vẻ mặt đau khổ, yên lặng nhắm hai mắt lại, nhưng rất nhanh lại mạnh mẽ mở ra, thân hình hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng về phía tây.

Sư tôn vừa rời khỏi nhân thế, Tử Đạo Tông kia lại ngang ngược như vậy, nhịn hết lần này đến lần khác, dứt khoát Lý Hướng Đông ta phải liều mạng một phen, cho dù là chết, cũng không chịu khuất phục!

Trên đỉnh núi phía tây và phía bắc truyền ra tiếng thở dài, hai lão già kia chậm rãi bay ra, cắn răng nhìn lẫn nhau, lập tức bay thẳng về phía tây. Lúc này là thời khắc sinh tử tồn vong của Quy Nguyên Tông, bọn họ không thể nhịn được nữa.

Chỉ là, rất bối rối, Tử Đạo Tông hùng mạnh như vậy, sao họ có thể giết được thiếu tông chủ của họ? Lại còn có âm thanh già nua lúc trước, tu vi ẩn chưa bên trong đủ để cho toàn bộ Quy Nguyên Tông bọn họ tâm thần kịch chấn.

Tống Ngũ Đức… bại tướng dưới tay sư tôn năm đó. Nhưng hôm nay sư tôn đã quy tiên, Tống Ngũ Đức này đích thân tới đây… Có lẽ Quy Nguyên Tông ta đã thật sự gặp phải kiếp nạn, vạn kiếp cũng không thể khôi phục…

Bên trong tòa nhà màu đỏ trên đỉnh dãy núi phía nam, Lữ Yên Phi toàn thân mặc áo đỏ, dung nhan đau khổ mang theo sát khí nồng đậm, không chút do dự lao ra, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến phương tây.

Lô Địch, Lữ Yên Phi ta dù có chết cũng không theo ngươi!!!

Lữ Yên Phi cắn môi dưới, dọc đường đi, những giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt, dung nhập vào trong trời đất, không hề phân biệt rõ là nước mưa hay là nước mắt…

Phía sau tứ đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông này là đệ tử đích hệ của bốn người bọn họ. Đám người này mang theo thần sắc kinh hoàng, hoặc kiên định, hoặc phấn nộ bay ra, hướng về phía tây đi như tên bắn.

Tôn Vân cũng ở trong đó, ánh mắt nàng lộ ra vẻ liều sống chết, chỉ là không biết vì sao khi đang phi hành trong cơn mưa gió, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh.

Một thân ảnh tóc đen gầy gò, tướng mạo không đẹp nhưng thủy chung bình tĩnh như nước. Một thân ảnh áo trắng tóc trắng, một chỉ quét tới, trời đất sụp đổ! Hai thân ảnh này vờn quanh đầu nàng, cuối cùng chồng lên nhau.

Vương Lâm đứng trong đạo quán lơ lửng giữa không trung, nhìn về phía trước, từng đại cầy vồng dần dần biến mất khỏi tầm mắt, lắc đầu, từ tốn suy nghĩ xem nếu như Quy Nguyên Tông bị tiêu diệt, con đường tiếp theo của mình sẽ như thế nào.

Cuối cùng hắn nhíu mày, lẩm bẩm nói:

Thật là phiền toái…

Hắn vung tay áo, thân mình hướng về phía trước bước đi, lập tức dưới chân có gợn sóng nổi lên, cả người đột nhiên biến mất bên trong đạo quán này.

Con Tử Mục Mãng đã gần như chui vào trong cái khe, từ lúc Vương Lâm xuất hiện vẫn gầm nhẹ, nhưng trong lòng vẫn còn e ngại run rẩy, giờ phút này vọt ra, hướng về chỗ Vương Lâm biết mất rống lên một

trận, dường như biết rõ đối phương đã rời đi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, lúc này mới có dũng khí rít gào như vậy.

Màn đêm trên đại lục Mạc La sắp sửa đi qua, chân trời đang mờ sáng, ở phía tây giờ phút này tử phong rít gào, từ phía sau tử phong này con linh thú màu đen thân mình không lồ bay nhanh, thăng đến phía nam. Lão già ở phía trên thần sắc kiệt ngạo, hoàn toàn bình tĩnh. Đối với Quy Nguyên Tông này hắn có mười phần tin tưởng, dễ như trở bàn tay. Thanh niên áo tím ở bên cạnh hắn vẻ hưng phấn trên mặt lại càng đậm, lộ ra vẻ dâm dục.

Tống thúc, có thể đánh cho Lữ Yên Phi kia trọng thương, nhưng chớ có lỡ tay mà giết chết, hãy để cho thiếu tông chủ ta mấy ngày, sau khi hút cạn nguyên âm của nàng thì giết cũng không muộn!

Thanh niên áo tím liếm liếm môi. Lão già bên cạnh hắn gật đầu, đang định nói chuyện, đột nhiên thần sắc ngẩn ra, quắc mắt nhìn chằm chằm về phía trước, chỉ thấy trong hư không phía trước đột nhiên có một gợn sóng quan quẩn, một luồng sức mạnh vô biên của thiên địa lập tức tràn ngập, từ bên trong gợn sóng, một nam tử tóc trắng chậm rãi đi ra.

Nam tử tóc trắng này thần sắc lạnh như băng, vừa mới xuất hiện liền có sát khí tràn ngập trời đất nổi lên. Thân thể linh thú màu đen lập tức dừng lại, lão già sau khi ngẩn ra một lúc thần sắc bắt đầu biến đổi. Thanh niên áo tím bên cạnh hắn nhíu mày, đang muốn quát mắng, nhưng lập tức lão già kia đứng bên cạnh thanh niên, nhìn chằm chằm Vương Lâm, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

Tại hạ là Tống Ngũ Đức của Từ Đạo Tông, đạo hữu có thể nể mặt, để cho tại ha qua được không.

Nghe lời nói của lão già, thanh niên áo tím kia vô cùng sửng sốt, cẩn thận dò xét Vương Lâm vài lần.

Ta nể mặt ngươi, hãy lập tức rời khỏi nơi này, từ này về sau không được đi vào nơi này một bước!

Thanh âm Vương Lâm lạnh lùng như gió lạnh thấu xương, thổi vào người lão già.

Sắc mặt lão già nhất thời trở nên âm trầm, tu vi của hắn không hơn được lão tổ của Quy Nguyên Tông, nhưng đã đạt tới Tịnh Niết Trung Kỳ. Nhưng tu vi của người trước mắt, hắn lại có chút không nhìn ra, cho nên lời nói vừa rồi rất khách khí, nhưng không ngờ đối phương lại kiêu ngạo như vậy.

Khẩu khí cuồng ngạo lắm. Cho dù là lão tổ của Quy Nguyên Tông, ở trước mặt Tử Đạo Tông ta cũng…

Không đợi lão già kia nói hết câu, thanh niên áo tím phía sau hắn liền cười ha hả.

Vương Lâm không nói lời nào, trong mắt lóe lên hàn quang, thân mình bước tới một bước, trong lúc giơ tay phải lên lập tức có một đạo Sát Lục Khí điên cuồng lao ra khỏi thân thể Vương Lâm, ở giữa trời đất bỗng nhiên biến ảo.

Giờ phút này, Sát Lục ngợp trời! Sát Lục Khí nồng đậm kia mang theo sự lạnh lẽo không thể tưởng tượng được, bỗng nhiên khiến cho nước mưa ở bốn phía trong tiếng rắc rắc lập tức đóng băng.

Linh thú màu đen to lớn trăm trượng kia thân mình đột nhiên run lên, linh tính của nó cực cao, lập tức cảm nhận được nguy cơ ẩn chứa trong Sát Lục Khí giữa trời đất, trong lúc run rẩy không đợi lệnh của thanh niên áo tím kia lập tức lui về phía sau.

Thanh niên áo tím kia trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, nhưng trong miệng vẫn quát khẽ một tiếng:

Ngươi…

Nhưng lúc này không đợi hắn nói xong, lão già kia lập tức đưa tay ra túm lấy, trực tiếp giữ thanh niên áo tím kia đứng ở trên lưng linh thú màu đen, vung tay áo, cuốn linh thú màu đen điên cuồng lui về phía sau.

Chạy đi!!! Ta giết người này xong sẽ gặp người sau!

Thần sắc lão già cực kỳ ngưng trọng, sau khi cuốn linh thú màu đen lui về phía sau, trực tiếp lao về phía Vương Lâm.

Thanh niên áo tím rất ít khi thấy lão già lộ ra thần sắc như vậy, giờ phút này trong lòng cũng nổi lên sự kinh hoàng, theo linh thú màu đen lập tức lui về phía sau.

Vương Lâm vung tay phải, lập tức Sát Lục Khí tràn ngập khắp trời đất xung quanh thân thể trong thời gian ngắn điên cuồn từ bốn phương tám hướng trong những tiếng xé gió lao thẳng đến lão già.

Đồng tử trong mắt lão già kia co rút lại, hai tay bấm quyết, lập tức tử phòng tràn ngập, hướng về bốn phía thổi ra, va chạm với Sát Lục Khí kia, tạo ra những tiếng ầm ầm từ xa truyền lại.

Hoán vũ!

Vương Lâm giơ tay trái lên, chỉ lên không trung, lập tức lấy vị trí của hắn làm trung tâm, những giọt nước mưa vô tận trong phạm vi trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, toàn bộ trong khoảnh khắc này dừng lại, theo một cái chỉ tay của Vương Lâm, toàn bộ trong lúc run rẩy bị một luồn sức mạnh của thiên địa vờn quanh, điên cuồng lao tới tấn công lão già

Lão già kia giờ phút này tâm thần chấn động, không có lời nào để diễn tả. Hai loại thần thông mà tu sĩ áo trắng trước mặt này thi triển, hắn hoàn toàn chưa bao giờ nghe nói, nhưng sự hùng mạnh của hai loại thần thông này cũng làm cho hắn khó thở. Hắn đang muốn né tránh, Vương Lâm ánh mắt lạnh như băng, trong miệng bình tĩnh nói ra một chữ.

Định!

Trong phút chốc, thân thể lão già kia lập tức run lên một chút, cả người dừng ở giữa không trung. Trong khoảnh khắc này, những tinh thể băng vô tận từ bốn phương tám hướng gào thét, điên cuồng ngưng tụ ở bên ngoài thân thể lão già, một tinh thể băng rất lớn xuất hiện giữa không trung.

Vương Lâm không hề dừng lại, tay phải túm vào hư không, lập tức ở phía trước có khe trữ vật xuất hiện, một thanh kiếm rỉ sét trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay Vương Lâm, theo cơn mưa, giơ lên hướng về phía trước hung hăng chém xuống.

Trời đất giờ phút này ở phía trên có một quầng sáng lờ mờ, nhưng ngay khi một kiếm này chém xuống, chỉ thấy toàn bộ trời đất tức khắc bị một đạo cực quan bống nhiên xuất hiện lóe lên bao phủ.

Một tiếng ầm kinh thiên động vang lên, tinh thể băng rất lớn kia sụp đổ, ở bên trong là một màu đỏ như máu. Ở trong mắt lão già kia vẫn còn lộ ra vẻ khiếp sợ không thể tin được, thân thể đã bị vỡ thành bốn năm mảnh, ngay cả nguyên thần cũng vỡ tan, hóa thành một luồng nguyên lực

xông ra, hướng về bốn phía khuếch tán. Hết thảy chuyện nầy chỉ diễn ra trong vài tức ngắn ngủi. Giết trong nháy mắt!

Lão già mãi cho đến lúc chết cũng không thể tin được trong thời gian ngắn như vậy, mình đã bị tiêu diệt cả thể xác lẫn linh hồn! Hắn chết không oan uổng, bất luận là Sát Lục Khí hay tiên thuật Hoán Vũ cũng đủ để cho một người có thể hoành hành trong tu chân giới, hơn nữa lại đem Không Niết Kiếm kia ra tấn công, đừng nói là hắn, cho dù là tu vi đã đạt tời Tịnh Niết Hậu Kỳ, cho dù là không chết, cũng phải bị lột một lớp da. Càng không cần nói tới sự lịch duyệt cùng với kinh nghiệm phong phú của Vương Lâm, Tống Ngũ Đức này chết cũng không oan uổng.

Giết Tống Ngũ Đức trong nháy mắt, Vương Lâm xoay người nhìn về phía thanh niên áo tím trên lưng con linh thú màu đen, sau khi đứng đó thấy hết toàn bộ chuyện này, trong lúc run rẩy sợ hãi thét lên chói tai. Lạnh như băng nhìn thanh niên áo tím kia, Vương Lâm hướng về phía trước bước một bước.

Ở phía xa sau hắn, lúc này từng đạo cầu vồng gào thét bay đến. Tiếng thét chói tai sợ hãi đến cực điểm của thanh niên áo tím, truyền rất rõ ràng vào trong tai tứ đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông, còn rơi vào bên trong tâm thần của Lữ Yên Phi.

Giữa bầu trời sáng lờ mờ, nước mưa tiêu tan, một đạo cầu vồng mơ hồ dưới ánh nắng ban mai đọng lại giữa không trung bao la. Thân ảnh bên trong đạo cầu vồng kia đang đuổi theo linh thú màu đen kia có màu trắng, rất chói mắt, in thật sâu trong con ngươi của Lữ Yên Phi…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1145: Một sợi lông

- Một đầu tóc trắng phất phơ bên trong đạo cầu vồng như một hình ảnh vĩnh hằng, như ngừng lại trong mắt tứ đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông đang vội vàng bay tới. Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí cùng với nguyên lực dao động do nguyên thần bị sụp đổ tạo thành cho thấy rõ ràng ở nơi này vừa có một cuộc chiến kinh thiên động địa!

Nhất là một đạo ánh sáng giữa trời đất kinh diễm tuyệt luân vừa rồi, mặc dù trong chốc lát đã tiêu tan, nhưng đã mang theo tính mạng của một tu sĩ Tịnh Niết có thể khiến cho bốn người bọn họ phải quyết tử một trận!

Cảnh tượng này khiến cho bốn người ngây ra như khúc gỗ.

Ở trước mắt bọn họ chỉ có bóng lưng của người tóc bạc kia, nhìn có vẻ chậm rãi nhưng thực tế lại giống như tia chớp, lao thẳng đến thanh niên áo tím ở trên lưng con linh thú màu đen kia.

Tiếng hét chói tai của thanh niên áo tím kia vang vọng ẩn chứa sự sợ hãi đến cực điểm bên trong tâm thần. Lô Địch tu đạo cho đến ngày nay, tu vi tuy chỉ mới đạt tới Âm Hư, nhưng thân phận hắn cao quý, cũng khiến cho hắn chưa bao giờ gặp phải những nguy cơ như thế này.

Vốn tưởng rằng chuyến du ngoạn này sẽ dễ như trở bàn tay, vốn tưởng rằng có Tống Ngũ Đức tu vi cao thâm bên trong tông phái bảo vệ, vốn tưởng rằng dựa vào thân phận thiếu tông chủ của Tử Đạo Tông của mình, ở trong tầng thứ năm của tinh vực đủ để tung hoành.

Hắn mơ cũng không ngờ được, cho dù là cho tới bây giờ, cũng vẫn chấn động không thể tin được. Tống Ngũ Đức, chỉ trong nháy mắt đã bị thanh niên áo trắng này chém chết. Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát.

Thanh niên áo trắng kia ở trong mắt hắn giờ phút này đã hóa thân một mãnh thú kinh khủng tột cùng ở trong trời đất. Thân ảnh đang từng bước đi tới kia khiến cho tiếng thét của thanh niên áo tím càng thê lương hơn

- Ta là thiếu tông chủ của Tử Đạo Tông, nếu ngươi giết ta, cha ta là Lô Vân Tòng chắc chắn sẽ đồ sát toàn bộ đại lục Mạc La!!!

Hắn sợ, một nỗi sợ chưa từng có. Ở trong đồng tử hai mắt hắn, hình ảnh tóc trắng kia càng ngày càng đậm, cuối cùng, đã che khuất toàn bộ.

Con linh thú màu đen ở dưới chân hắn trong lúc run rẩy lui về phía sau, các giác quan của linh thú này đã căng ra hết cỡ, sự sợ hãi đối với Vương Lâm, so với chủ nhân thanh niên áo tím kia cũng không kém mấy.

- Ngươi dám làm ta bị thương, Tử Đạo Tông ta sẽ đi tới cùng trời cuối đất truy sát nhà ngươi!!!

Thanh niên áo tím kia sau khi sự sợ hãi đã lên đến cực hạn, dường như phát điên, gào thét như vỡ cả họng, tay phải hắn vỗ lên túi trữ vật, lập tức trong tay xuất hiện một đóa sen màu đen.

Đóa sen này toàn bộ đen nhánh, nở ra một cách yêu dị, tỏa ra hàn quang, bao phủ bộ mặt nhăn nhó của thanh niên áo tím kia. Đang muốn đem bảo mệnh pháp bảo do phụ thân cho mở ra, nhưng trong phút chốc, một ngón tay xuất hiện ở trước mặt hắn, nhìn như nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng kì thực trong nháy mắt đã điểm tới giữa mi tâm của hắn.

Ầm một tiếng, thanh niên áo tím kia phun ra máu tươi, hai mắt tan rã, còn có hai hàng máu tươi từ trong hốc mắt chảy xuống, thân thể như diều đứt dây bay về phía sau. Thanh âm ầm ầm kinh thiên động địa, một màn sương máu lớn từ bên trong thân thể hắn không ngừng phun ra, nhuốm đỏ một vùng, nhìn rất kinh khủng…

Nguyên thần của hắn sụp đổ, mang máng nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, thình thịch. Thân mình như bay trên mây, nhưng càng ngày càng suy yếu, trống ngực đập thình thịch kia cũng càng ngày càng yếu đi, dường như từ một thế giới khác, trong lúc mơ hồ, dần dần không còn nghe thấy nữa.

Giờ phút này, phía sau tứ đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông ở đằng xa, những đệ tử đích hệ của bọn họ cũng đã bay tới. Cảnh tượng cuối cùng mà những đệ tử này nhìn thấy chính là người dính đầy máu kia hóa thành một hình cánh cung đỏ như máu, dường như là một cơn mưa máu rơi xuống.

Tôn Vân kinh ngạc nhìn bóng lưng phía trước, thân thể run lên, cắn môi dưới, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Lô Địch đã chết, thân thể tan vỡ, nguyên thần cũng giống như Tống Thúc, tiêu tan giữa trời đất. Trên tay phải của Vương Lâm có một đóa sen mày đen nở rộ, còn có một túi trữ vật.

Nếu người mà Lô Địch uy hiếp không phải là Vương Lâm, mà là một tu sĩ bản địa trong tầng thứ năm của Vân Hải Tinh Vực, thì còn ít nhiều có tác dụng. Nhất là một vài môn phái không bằng Tử Đạo Tông, cho dù là xúc động, nhưng cũng sẽ do dự, cuối cùng cũng kiềm chế mà không dám giết.

Dù sao, trong tầng thứ năm của Vân Hải Tinh Vực, danh vọng của Tử Đạo Tông rất lớn, đủ để chứng trong mười tông đứng đầu. Càng quan

trọng hơn chính là tên Lô Vân Tòng này! Người này tư chất cực cao, cho dù là ở bên trong tầng thứ năm của tinh vực này, cũng là cực kỳ hiếm thấy, thanh danh hiển hách!

Nhưng tất cả những lời uy hiếp này đối với Vương Lâm cũng không có bất kỳ một tác dụng gì. Chỉ là một Lô Vân Tòng, chỉ là một Tử Đạo Tông nhỏ nhoi, Vương Lâm không để vào trong mắt, lại càng không có tư cách để uy hiếp Vương Lâm.

Bất luận là Chính Phẩm Lôi Tiên của La Thiên, người đứng đầu Chu Tước Thánh Tông ở Liên Minh Tinh Vực, hoặc là cách đại truyền nhân của Tiên Đế Bạch Phàm, sư đệ của Thanh Thủy Tiên Quân, để tử của Tiên Đế Thanh Lâm đã thức tỉnh, chỉ cần tùy tiện đưa ra một trong những thân phận này, cũng còn rất xa một Tử Đạo Tông mới có thể sánh bằng.

Hơn nữa kinh nghiệm hơn một ngàn năm tu đạo của Vương Lâm, một thiên tài như Lô Vân Tòng lại không thể tưởng tượng được. Sự uy hiếp của Tử Đạo Tông dường như chỉ là một trò đùa, còn không bằng một sợi lông trên người Thác Sâm.

Hắn vung tay áo lên, con linh thú màu đen đã mất đi chủ nhân kia trong lúc run rẩy không dám bỏ chạy, lập tức hóa thành một đạo hắc quang bị Vương Lâm thu lấy, không có một chút phản kháng nào.

Chân trời đã bừng sáng, một ngày mới theo ánh nắng ban mai dâng lên, bắt đầu. Cầu vồng cũng không còn lờ mờ, mà trở nên sáng ngời, tỏa ra

ánh sáng nhẹ nhàng khắp không trung, bao phủ trời đất, bao phủ đại lục Mạc La, còn bao phủ tầm mắt, bao phủ tâm thần của tất cả những người trong Quy Nguyên Tông.

Tóc trắng phiêu diêu, thân ảnh của Vương Lâm, bước một bước rồi biến mất.

Từ đầu tới cuối, không có bất cứ một tu sĩ của Quy Nguyên Tông nào nhìn thấy được mặt Vương Lâm, thứ duy nhất bọn họ thấy được chính là bóng lưng bất khuất cùng với mái tóc dài trắng như tuyết kia.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, duy chỉ có một vài tiếng hít thở ngày càng nặng nề. Trong tứ đại trưởng lão của Quy Nguyên Tông ngoài Lữ Yên Phi, ba người còn lại đều nhìn lẫn nhau, tâm thần đều chấn động.

Trong thời gian ngắn ngủi này, bọn họ từ trong sự tuyệt cong và bi ai, nhanh chóng bị nỗi khiếu sợ thay thế. Sự biến hóa của tâm thần này quá nhanh, cho nên cho tới bây giờ, đều có một loại cảm giác mơ hồ.

- Hắn… hắn là ai!!

- Vị tiền bối này tại sao lại giúp Quy Nguyên Tông ta?

- Giết Tống Ngũ Đức trong nháy mắt. Rốt cuộc hắn có tu vi gì?

- Hắn có mái tóc bạc!

Lữ Yên Phi nhẹ giọng nói, trên mặt lộ vẻ mỉm cười. Vẻ mỉm cười này, từ khi sư tôn bị trọng thương cho đến nay chưa từng xuất hiện.

Nàng tươi cười như đóa hoa nở rộ, toát lên phong thái xinh đẹp và vui vẻ.

Ba vị sư huynh của nàng ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, nhìn Vương Lâm biến mất ở phía chân trời, trở nên trầm mặc. Nhưng sự chấn động trong tâm thần cũng tạo nên những rung động mà rất lâu mới có thể bình phục.

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, các đệ tử đích hệ của các trưởng lão mới bùng phát lên tiếng hoan hô kịch liệt, nghênh đón cầu vồng, hóa thành những đạo kiếm quang, dưới sự dẫn dắt của tứ đại trưởng lão, quay về Quy Nguyên Tông.

- Tống Ngũ Đức, Lô Địch đã chết, Tử Đạo Tâm tuyệt đối sẽ không để yên.

Trong tứ đại trưởng lão đang tiến về phía trước, một lão già áp chế sự khiếp sợ trong lòng, sắc mặt nổi lên vẻ ưu tư, truyền thần niệm của mình cho ba người còn lại.

- Lúc sư tôn quy tiên đã từng nói bốn chữ “Phía bắc, tóc bạc.” Vị tiền bối lúc trước tóc trên đầu bạc trắng, tất nhiên là người sư tôn nói tới. Có người này ở đây, nói không chừng Quy Nguyên Tông ta cũng chưa đi tới đường cùng!

- Nhưng vị tiền bối này rốt cuộc là ai, có ở trong Quy Nguyên Tông hay không. Ta đã quan sát toàn bộ ba mươi mốt phàm nhân kia, nhưng không phát hiện được gì.

- Hắn có thể giúp chúng ta một lần, sẽ trợ giúp chúng ta lần thứ hai!

Thần niệm của Lữ Yên Phi lộ ra vẻ kiên định, khiến cho ba người còn lại trở nên trầm mặc.

- Tìm cũng vô dụng, nếu vị tiền bối này không muốn cho chúng ta biết, như vậy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Lữ Yên Phi hai mắt sáng ngời, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, tay phải vỗ túi trữ vật, đưa vào trong đó một luồng ám lực, hủy diệt toàn bộ cuốn tranh cổ bên trong đó.

Không bao lâu sau, những đạo cầu vồng do người của Quy Nguyên Tông hóa thành đã về tới sơn môn, đều mang theo những sự hưng phấn. Lữ

Yên Phi cũng không trở lại tòa nhà ở dãy núi phía nam, mà đi cùng với Tôn Vân đến khu vườn dược thảo.

Hai người con gái này dung mạo đều xinh đẹp, giờ phút này đứng chung một chỗ, quả thực có một vẻ đẹp hút hồng không thể cưỡng lại. Những đệ tử ở đằng xa nhìn thấy đều hoảng hốt trong chốc lát, những nghĩ đến thân phận của Lữ Yên Phi, toàn bộ cũng lập tức tỉnh táo lại, đang muốn đi tới bái kiến, nhưng lại bị Tôn Vân phất tay đuổi đi, hiển nhiên hai người giờ phút này không muốn bị quấy rầy.

- Sư tôn, hắn, đang ở chỗ này.

Trong lòng Tôn Vân xao động kịch liệt, nhẹ giọng đứng bên cạnh sư tôn nói.

Tầng thứ năm trong Vân Hải Tinh Vực, bên trong một đám tinh vụ mênh mông, có một đại lục màu tím. Đại lục này phải lớn hơn đại lục Mạc La hơn ba lần, từ xa nhìn lại, dường như là một con hung thú đang đứng ở đó, lạnh lùng nhìn Tinh Không mù mịt.

Các khác biệt rõ ràng so với đại lục Mạc La, đó chính là ở trên đại lục màu tím này có bốn ngọn tháp đen, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, bao phủ toàn bộ đại lục.

Giờ phút này, bên trong đám sương giữa tinh không, tinh vụ đột nhiên quay cuồng, một tiếng rít gào bỗng nhiên vang lên. Chỉ thấy một con mãnh thú giống như hổ lớn trăm trượng từ bên trong đám sương kia xông ra, mang theo ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm đại lục màu tím phía trước, mang máng như có thể nghe thấy được ở trên đại lục này, có một con thú mẹ đang kêu gào thảm thiết.

Trong tiếng rít gào thân ảnh nó như điện, lao thẳng đến đại lục.

Tốc độ quá nhanh, dường như trong nháy mắt đã tới gần, đầu chạm vào tầng ánh sáng phòng hộ bên ngoài đại lục màu tím. Lập tức tầng ánh sáng phòng hộ bên ngoài đại lục này nhanh chóng lóe lên.

Con mãnh thú giống như hổ kia trong tiếng rít gào lại một lần nữa xông tới, nhưng lúc này, một đạo tử quang từ bên trong đại lục lao ra, với tốc độ khó có thể tưởng tượng được trong nháy mắt đã tới. Bên trong đạo tử quang này là một nam tử trung niên, mặc tử kim bào, có vẻ cực kỳ nguy hiểm. Chỉ là người này ánh mắt sâu xa, lông mày lãnh đạm sụp xuống, thoạt nhìn có một chút âm trầm.

Tốc độ của hắn cực nhanh, đã xuất hiện tàn ảnh, trong nháy mắt phá vỡ tầng ánh sáng phòng hộ, trực tiếp bay vào trong Tinh Không, vung tay phải lên. Chỉ thấy một đạo tử quang tràn ngập, ngay lập tức bao vây lấy con mãnh thú giống như hổ kia.

- Luyện.

Thanh âm lạnh như băng vang lên, đạo tử quang vờn quanh con mãnh thú lập tức hóa thành một cái lò luyện đan rất lớn, cấp tốc xoay tròn. Bên trong bỗng nhiên có tiếng trống thảm thiết, chỉ không quá lâu sau, tiếng rống kia dần dần tiêu tan, cuối cùng biến mất.

- Chúc mừng tông chủ lại bắt được một tinh hổ thú, chắc chắc không bao lâu nữa, Hổ Cốt Hồn Đan của tông chủ sẽ có thể luyện thành!

Tiếng cười dài vang lên. Ở bên cạnh nam tử mặc tử kim bào, một lão già cũng mặc áo tím hiện ra, ôm quyền cười nói.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1146: Hy vọng Thiên Nghịch viên mãn lần thứ hai

- Còn chín con nữa, nhưng trong tinh vụ gần đây, tinh hổ thú đã tuyệt diệt, phải đi tới những nơi xa hơn mới có thể…

Nam tử trung niên kia cười âm trầm, nhưng không đợi nói xong, đột nhiên thần sắc hắn biến đổi, tay phải túm vào hư không, ở phía trước lập tức có một khe trữ vật xuất hiện, tử bên trong lấy ra một ngọc giản. Ngọc giản kia trong lúc run rẩy kêu lên một tiếng rắc, vỡ ra, từ bên trong bay ra một tia tàn hồn. Hình dáng của tàn hồn kia chính là Lô Địch, ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi trước khi chết, tiêu tan ở trước mặt nam tử trung niên.

- Thiếu tông chủ!!!

Lão già áo tím bên cạnh nam tử trung niên nhất thời thu hồi nụ cười. nam tử trung niên kinh ngạc nhìn tàn hồn kia dần dần tiêu tan, không hề cử động, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lão già bên cạnh hắn tâm thần rung động, nhìn tông chủ bên cạnh, chỉ thấy trong lòng run lên. Hắn đã đi theo tông chủ này nhiều năm, biết được đối phương càng bình tĩnh, lại càng biểu hiện sự tức giận điên cuồng.

- Lô Địch vừa rồi đi tới nơi nào?

Hồi lâu sau, nam tử trung niên kia mở hai mắt, một vẻ bi ai thiêu đốt trong mắt hắn, nhưng thanh âm của hắn cũng bình tĩnh một cách đáng

sợ.

- Thiếu tông chủ… thiếu tông chủ đã đến đại lục Mạc La.

Lão già cúi đầu, cung kính nói, sự khiếp sợ trong lòng cho tới bây giờ vẫn còn chưa hết. Hắn nghĩ không ra, không ngờ có người trong tầng thứ năm của tinh vực, dám đắc tội với Tử Đạo Tông, đắc tội với sự nguy hiểm của tông chủ Lô Vân Tòng, giết chết thiếu chủ Lô Địch!

- Đại lục Mạc La, Quy Nguyên Tông. Việc này vì sao không ai bẩm báo với ta?

Thanh âm của nam tử trung niên vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lọt vào trong tai lão già cũng làm cho thân thể hắn run lên, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một việc, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

- Thiếu tông chủ…

- Hắn thân là người tu đạo, nhưng lại vẫn mê mẩn nữ sắc, cuồng vọng tự đại, lấy danh nghĩa thiếu tông chủ của Tử Đạo Tông những năm gần đây đã hại những nữ đệ tử của không ít tông phái, làm ra chuyện hấp thụ nguyên âm độc ác như vậy…

Không đợi lão già nói xong, nam tử trung niên lắc đầu, dường như đang chậm rãi tự nói:

- Tông chủ…

Mặt lão già không còn chút máu.

- Người nào đi cùng với hắn đến đại lục Mạc La? Chắc là Tống Ngũ Đức rồi, tiên tiểu tử Địch Nhi này từ bé đã được Tống Ngũ Đức chăm sóc khôn lớn, trong mắt hắn, Tống Ngũ Đức này chính là người cha thứ hai của hắn. Hắn tới đại lục Mạc La, chắc là đã để ý tới Lữ Yên Phi của Quy Nguyên Tông, lại thừa dịp lão thất phu kia bỏ mạng, muốn làm cho Quy Nguyên Tông trở thành tẩm cung của hắn.

Lão già trầm mặc, hắn biết toàn bộ những lời mà tông chủ nói đều là sự thật.

Nam tử trung niên ngẩng đầu, nhìn đám tinh vụ mù mịt phía trước, yên lặng nhìn một chút rồi xoay người về đại lục màu tím.

- Tên nghịch tử không nên người này, chết thì cũng đã chết rồi, từ nay về sau thế gian cũng bớt đi một mối họa. Chỉ là, rốt cuộc ta cũng mang thân phận cha của hắn, nếu như hắn thích Lữ Yên Phi kia, ta cũng phải đem nữ tử này chôn cùng hắn…

- Về phần kẻ giết hắn, cũng phải chôn cùng với hắn.

Lời nói bình tĩnh của nam tử trung niên dường như không hê có một chút tình cảm nào.

- Trước đây, hắn không như vậy…

Bóng lưng của hắn có một chút hiu quạnh.

Lão già ở phía sau lưng hắn giờ phút này sắc mặt càng tái nhợt hơn, do dự một chút, cắn răng nói:

- Tông chủ, trước khi thiếu tông chủ đi, lão phu đã nghe Tống Ngũ Đức nói… thiếu tông chủ muốn trước tiên đi tới Tử Vân Hải lấy Thiên Âm Phiên của Tử Đạo Tông ta ở đó, nói là muốn bắt lấy hồn phách của Lữ Yên Phi cùng với hồn phách của những nữ tư thu được trước đây phong ấn vào trong đó để nuôi dưỡng âm tiên.

Bóng dáng của nam tử trung niên kia đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người, vẻ bình tĩnh trong hai mắt biến mất, lộ ra cơn giận ngập trời, còn có một sự đáng sợ cùng với kinh hoàng đến từ trong tâm thần tràn ngập toàn thân.

- Nghịch tử!!!

Trên đại lục Mạc La, bên trong Quy Nguyên Tông.

Lữ Yên Phi yên lặng nhìn căn nhà gỗ bình thường bên trong vườn dược thảo, do dự một chút, đi vào trong vườn. Tôn Vân theo phía sau tiến vào, tâm lý rất khẩn trương, nàng thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đang đập rộn ràng.

Căn nhà của Vương Lâm đang đóng cửa, hai thầy trò Lữ Yên Phi yên lặng đứng ở ngoài cửa, dường như trở nên trầm mặc. Hồi lâu sau, Lữ Yên Phi mím môi dưới, nhẹ giọng nói:

- Tiền bối có ở đây không?

- Không có!

Một thanh âm bình thản từ trong nhà truyền ra, lọt vào trong tai hai thầy trò Tôn Vân. Hai người không khỏi sửng sốt, hiển nhiên không nhờ lại nhận được câu trả lời như vậy.

Trên thực tế từ rất lâu về trước, bên trong Liên Minh Tinh Vực, cũng có một nữ tử đã hỏi qua một câu như vậy, và cũng nhận được một câu trả lời như thế. Bất kể là bổn tôn hay phân thân, cũng đều là Vương Lâm.

Lữ Yên Phi mỉm cười, vô cùng xinh đẹp. Nàng hướng về phía căn nhà khom người thi lễ, nhẹ giọng nói:

- Sư tôn năm xưa từng có một vị sư thúc, tên là Lữ Tử Đạo. Lữ sư thúc tổ là một người sùng đạo, cả đời ngoài một lần đi ra ngoài rồi mất tích, còn chưa bao giờ đi ra khỏi đại lục Mạc La, cho dù là Chủ Tông cũng chưa từng đến, bằng hữu lại càng ít, thậm chí ngay cả ở trong Quy Nguyên Tông, với mọi người cũng giữ khoảng cách rất xa, cũng không có một ai đã từng nhìn thấy hắn.

Cho dù là ba vị sư huynh của ta cũng chưa từng gặp qua, chỉ có vãn bối năm đó ngẫu nhiên nhìn thấy được một bức họa của hắn. Sư tôn đã một mình đưa cho ta xem, còn cho ta bức họa đó… bởi vì, Lữ sư thúc tổ này, chính là tổ tiên của nhà họ Lữ ta.

Bức họa này đã có từ rất lâu, cho tới bây giờ đã hư hại không thể chịu nổi, vừa rồi trên đường trở về đây, nó đã bị phá nát.

Nói xong lời này, Lữ Yên Phi cung kính rời khỏi vườn dược thảo, trên mặt lộ vẻ mỉm cười. Tôn Vân đối với lời nói của sư tôn hoàn toàn không hiểu gì, nàng không rõ sư tôn nói những lời này là có hàm ý gì.

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trên giường trong phòng, hai mắt nhìn đóa hoa sen màu đên trên tay phải, giờ phút này ngẩng đầu, mắt lộ ra tinh quang, dường như có thể xuyên thấu gian phòng, nhìn lên người Lữ Yên Phi đang đi ra ngoài khu vườn. Lữ Yên Phi dừng lại, không quay đầu, vẫn giữ được sự bình tĩnh, đi ra khỏi khu vườn.

- Quả là một nữ tử thông minh!

Vương Lâm thu ánh mắt lại. Ngoại trừ lần ở trên núi, hắn cùng với Lữ Yên Phi không còn một lần tiếp xúc nào, nhưng nữ tử này dĩ nhiên đã thông qua manh mối mà đệ tử báo cáo, kết hợp với lần nói chuyện nửa ngày trên núi cùng với vừa rồi nhìn thấy Vương Lâm ra tay giết Tống Ngũ Đức và Lô Địch mà có những phân tích kinh người như vậy.

Lời nói vừa rồi của nàng, Tôn Vân nghe không hiểu, nhưng với trí thông minh của Vương Lâm cũng hiểu được rõ ràng. Lữ Yên Phi này hiển nhiên đã đoán được mình chính là người tóc trắng kia, dường như đã rất chắc chắn. Theo nàng, mình có tu vi như vậy, mà lại muốn ẩn mình trong Quy Nguyên Tông, ngoài nguyên nhân có ý đồ với Quy Nguyên Tông, tất nhiên là muốn trốn tránh kẻ thù.

Chỉ là Quy Nguyên Tông này, Lữ Yên Phi nghĩ không ra có cái gì có thể khiến cho mình có ý đồ, cho nên đối với khả năng trốn tránh kẻ thù, lại càng khẳng định hơn.

Vì thế, nếu Vương Lâm tiếp tục ở lại Quy Nguyên Tông, thì cần phải có một thân phận khiến cho người khác không nghi ngờ. Lời nói của Lữ Yên Phi lúc trước, chính là để cho Vương Lâm một thân phận. Còn về vấn đề kẻ thù của Vương Lâm, Lữ Yên Phi hiển nhiên không thể không bỏ qua.

Cả đời Vương Lâm đã gặp được vô số người, nhưng một nữ tử thông minh như vậy, cũng gặp được không nhiều. Nàng khác với Liễu Mi thiên biến vạn hóa, khác với Hồng Điệp lãnh ngạo tuyệt luân, lại khác với Lý Mộ Uyển ôn hòa dịu dàng, mà rất thông minh, nhưng lại không dễ dàng hiển lộ sự thông minh.

Trầm ngâm ít lâu, khóe miệng Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, thì thào lẩm bẩm:

- Lữ Tử Hạo… thân phận như vậy cũng có thể khiến cho ta ở trong Vân Hải Tinh Vực này có căn cơ!

Sở dĩ ở Vân Hải Tinh Vực này Vương Lâm coi trong thân phận như vậy, cũng có liên quan đến kinh nghiệm từng trải của hắn. Ở La Thiên Tinh Vực, Vương Lâm không chú ý tới điểm này, rốt cuộc thân phận trong mắt một đại thần thông tu sĩ cũng như không, thứ này mang lại cho hắn những bất tiện rất lớn. Dù sao ở bất kỳ một tinh vực nào, cũng tồn tại suy nghĩ bài ngoại cùng với những lời lẽ kiểu ngươi không phải là tộc nhân của ta nhất định trong lòng sẽ có ý đồ.

Nhất là với tu vi hiện giờ của hắn, lại càng không xử lý tốt được vấn đề thân phận này. Nhưng lúc này, hết thảy chuyện này tuy còn chưa hoàn thiện, nhưng cũng đã có một lối giải quyết.

Không nghĩ về chuyện này nữa, ánh mắt Vương Lâm nhìn đóa hoa sen màu đen trên tay, thần thức tản ra, tiếp tục nghiên cứu. Đóa hoa sen này nếu chỉ là một pháp bảo, thì sẽ không đủ để cho Vương Lâm chú ý,

nhưng bất luận Vương Lâm dùng thần thức dò xét thế nào, cũng ngạc nhiên phát hiện ra, đóa hoa sen này hoàn toàn là do trời sinh ra, hiển nhiên là thực vật thực sự.

Chỉ là sau khi được đưa vào một trận pháp đơn giản, mới bị phong ấn như vậy.

- Vân Hải Tinh Vực này thần kỳ khó lường, không ngờ trong thiên nhiên lại có thực vật có thể trở thành bảo vật. Đóa hoa sen này nếu phá giải phong ấn bên trên, có thể hình thành một tầng phòng hộ cực mạnh, quả thật có chút kỳ diệu.

Cầm đóa hoa sen trong tay, cẩn thận xem xét một hồi, Vương Lâm để sang một bên, cầm túi trữ vật của thanh niên cáo tím kia lên.

Bên trong túi trữ vật của thanh niên kia đồ vật hỗn tạp, ngoài một vài đồ vật dâm tà tục tĩu cùng với những bảo vật linh tinh, có ba vật thu hút sự chú ý của Vương Lâm.

Một cái bình ngọc toàn thân màu tím, một cây cờ nhỏ màu vàng, còn có một cây hương to bằng một cánh tay trẻ con. Về vần tiên ngọc cũng cực kỳ ít ỏi, không đến trăm khối.

- Đáng tiếc, sau khi tu vi đạt đến Tịnh Niết, không cần túi trữ vật nữa, mà có thể tự mình mở ra một khe không gian trữ vật, cho dù là chết,

người ngoài cũng không thể biết được phương vị mà mở ra. Nếu không, lão già Tịnh Niết kia chắc chắn sẽ có không ít đan dược và bảo bối.

Vương Lâm lắc đầu, cầm lấy cây cờ nhỏ trước mặt, thần thức đảo qua bên trong, nhưng sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Bên trong cây cờ là từng trận âm phong, khi thần thức Vương Lâm đảo qua, lập tức hiện lên không dưới mấy trăm âm hồn của nữ tử. Những nữ tử này dung mạo đều xinh đẹp tuyệt trần, còn có một vài người có thể nói là tuyệt luân.

Chỉ là bên trong cây cờ nhỏ này, những nữ tử này cả đám bộ dạng thê thảm, bị phong ấn bên trong không thể ra ngoài. Ở bên trong cây cờ này còn có một thú hồn hình con rắn, thú hồn này dường như nuốt lấy âm hồn nữ tử, này khi thần thức của Vương Lâm nhập vào, dường như bừng tỉnh, phát ra một luồng khí tức kinh người, cho dù là Vương Lâm, hai mắt cũng phải sững lại.

- Đây là…

Thần thức Vương Lâm chấn động, thần thức bị thú hồn kia tấn công lập tức thu lại, nhìn chăm chú vào cây cờ nhỏ màu vàng đang cầm trong tay, đồng tử co rút lại.

- Khí tức cực âm!!!

Thân thể Vương Lâm đứng mạnh lên, sự bình tĩnh của hắn giờ phút này dậy sóng mãnh liệt, dao động ngợp trời, hít vào thật sâu thở ra một hơi.

- Đáng tiếc vẫn còn chưa hoàn chỉnh, chỉ có một tia khí tức cực âm,

hống hồ cách nuôi dưỡng cũng không hoàn toàn đúng, so với cực dương mà năm đó Thiên Vận Tử mượn Bạch Vi mà sinh ra kém hơn rất nhiểu… Nhưng, rốt cuộc đây vẫn là một tia cực âm!!

Vương Lâm sờ lên mi tâm, Thiên Nghịch châu ngũ hành viên mãn đã trở thành âm dương, năm xưa Bạch Vi ở nơi đó đã có được cực dương, chỉ còn thiếu cực âm, là Thiên Nghịch châu có thể viên mãn lần thứ hai!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1147: Sự đau lòng của Tôn Vân

Nắm cây cờ nhỏ màu vàng trong tay, hai mắt Vương Lâm nheo lại, ẩn chứa tinh quang, trở nên âm trầm

- Lấy âm hồn của nữ tử để nuôi dưỡng cực âm, thật quá sai lầm! Năm đó Thiên Vận Tử mượn thân thẻ Bạch Vi, ngay khi cực âm đã đạt tới đỉnh đã làm cho quá độ một cách tự nhiên trở thành cực dương, đây mới là phương pháp đúng đắn.

Muốn đạt được cực âm hoàn chỉnh, như vậy cần phải làm cho cực dương đạt tới đỉnh, lấy phương pháp phá mà lập, mới có thể làm được.

Cúi đầu nhìn cây cờ nhỏ màu vàng, Vương Lâm lắc đầu. Bên trong cây cờ nhỏ này có rất nhiền âm hồn nữ tử, với nhãn lực của Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhìn ra, những người này mới bị đưa vào đây không lâu.

- Thật quá hồ đồ!

Vương Lâm vung tay phải lên, bên trong cây cờ nhỏ kia lập tức nổi lên gió bão. Thần thức của hắn như lưỡi dao sắc bén đâm vào những trận pháp vây khốn những âm hồn nữ tử này, thế như chẻ tre. Tiếng động ầm ầm vang lên, toàn bộ những trận pháp này lần lượt sụp đổ.

Ngay khi những trận pháp này tan vỡ, hồn phách thê thẩm của những nữ tử bên trong cây cờ nhỏ bay ra, trong mắt lộ ra vẻ mê man. Những nữ tử

này khi còn sống đều là những người cực kỳ ưu tú của những tôn phái, tuy bị Lô Địch hành hạ đến chết rồi bị phong ấn thành hồn, nhưng nhanh chóng khôi phục được thần trí, yên lặng hướng về phía Vương Lâm hạ thấp cúi đầu, mang theo vẻ đau khổ cũng sự giải thoát, còn có sự cảm kích, tiêu tan giữa trời đất. Chờ đợi bọn họ có thể là sự đầu thai, có thể không.

Nhìn hồn phách bọn họ tiêu tan, Vương Lâm trầm mặc không nói. Không bao lâu sau, toàn bộ hồn phách tan thành mây khói, bên trong cây cờ nhỏ màu vàng kia chỉ còn lại cực âm hồn.

Cực âm hồn này bắt đầu gầm nhẹ, chỉ thấy ngay khi những hồn phách nữ tử này bay ra, cũng từ bên trong lao ra, dường như muốn bỏ chạy. Nhưng ngay lúc này vừa mới ló ra ngoài, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay trái bấm quyết hóa ra một đạo cấm chế, đánh lên cây cờ nhỏ màu vàng.

Bỗng nhiên, thanh quang lóe lên, cực âm hồn kia như va vào một tấm thép, bị bắn ngược trở về, không ngừng rống giận. Vương Lâm không hề để ý tới, tay trái biến hóa ấn chú, từng đạo cấm chế hạ xuống, phong ấn hoàn toàn cây cờ nhỏ này, rồi sau đó cất vào trong khe trữ vật.

- Một tia cực âm này chẳng những phương pháp nuôi dưỡng không đúng, mà còn không được hoàn chỉnh. Vật này nếu là của Lô Địch, như vậy từ bên trong Tử Đạo Tông, tất nhiên còn manh mối khác.

Trầm tư ít lâu, Vương Lâm lấy chiếc bình ngọc màu tím bên cạnh.

Bình ngọc này toàn thân có hơi nóng, ở bên trong tự tuần hoàn, có một luồng sức mạnh thiên địa vờn quanh bên trong, xoay tròn dường như vĩnh cửu. Thần thức Vương Lâm khẽ động, lập tức bao phủ bình ngọc, dưới thần thức của hắn, bình ngọc này dần trở nên trong suốt, khiến cho hắn thấy được rõ ràng ở bên trong bình ngọc, theo sức mạnh thiên địa xoay tròn có ba viên đan dược.

Ba viên đan dược này kích thước không khác nhau nhiều, phát ra tử quang, bên trong còn có một hồn phách hung ác mờ ảo rít gào.

Thu thần thức lại, ánh mắt Vương Lâm nhìn vào vật thứ ba, cây hương to bằng cánh tay trẻ con này hắn cũng không xa lạ. Năm đó ở Liên Minh Tinh Vực, từ trong ký ức của Văn Thú hắn đã nhìn thấy tu sĩ của Vân Hải kia trong tay cầm cây hương này, mê hoặc Văn Thú dẫn ra khỏi Tứ Thánh Tông.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mùa mưa kết thúc, đại lục Mạc La chào đón khí hậu ấm áp quang đãng. Vương Lâm dường như đã quen với tập quán sinh hoạt ở Quy Nguyên Tông này, cả ngày nghiên cứu thuật luyện đan.

Tôn Vân đối với Tằng Ngưu ở căn nhà bên cạnh này rất cung kính, mặc dù đối phương thủy chung vẫn chưa có mở miệng thừa nhận, nhưng Tôn Vân với trực giác của người con gái đã nhận định Tằng Ngưu này chính là người mặc áo trắng kia.

Nhất là khi nghĩ đến bóng dáng của đối phương ở bên trong tâm thần mình cùng với phong thái xuất ra một chỉ kia, Tôn Vân đều trở nên khẩn trương, ví dụ như giờ phút này, nàng nhìn Vương Lâm ở trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Đây là Ngưng Toái Thảo, một phụ dược để luyện đan, phần lớn những phương pháp luyên đan của Quy Nguyên Tông ta đều cần loại dược thảo này… Đối với hiểu biết về dược thảo, trong Vân Hải Tinh Vực hễ là tu sĩ đạt tới một trình độ nhất định, đều hiểu biết được không ít, điều này đối với thuật luyện đan, thế mạnh của Vân Hải Tinh Vực có quan hệ rất lớn. Cái nàng cảm thấy khó hiểu chính là, những kiến thức đơn giản này mà Tằng Ngưu trước mắt lại không hề biết một chút nào.

Vương Lâm muốn luyện đan, trước tiên cần phải nhớ được tên tất cả những loại dược thảo có trong Vân Hải Tinh Vực này, nhất là có một bộ phận dược thảo hắn nhận biết được, nhưng tên lại không giống với ở Liên Minh Tinh Vực, vì thế Tôn Vân ở bên cạnh trở thành đối tượng để Vương Lâm hỏi.

- Mặc Vân Chi này là một trong những chủ dược để luyện chế Khuyết Vân Đan.

Trong vẻ lạnh lùng của Vương Lâm mang theo một sự bình tĩnh, tận dụng tối đa thời gian, đem toàn bộ những loại dược thảo trong khu vườn này nhớ kỹ.

- Ở đây không có Vụ Trung Hoa sao?

Vương Lâm nhìn thoáng qua khu vườn, hỏi. Hắn ở trong đạo quán đã nhìn thấy ở bên trong ngọc giản, trong phương pháp luyện Ly Hồn Đan từ tầng sáu trở lên, ngoài hồn phách của mãnh thú, quan trọng hơn là ba loại dược thảo, một trong số đó là Vụ

- Vụ Trung Hoa chỉ có thể sinh trưởng trên một đại lục hoang dã bị tinh vụ bao phủ bên ngoài tinh vực, Nghe nói ở những nơi tinh vụ càng đậm đặc, Vụ Trung Hoa lại càng nhiều. Ở trong Quy Nguyên Tông ta, theo ta biết, chỉ có ba cây hoa khô, đều ở chỗ của Lý sư thúc.

Tôn Vân giải thích xong, lại nói thêm một câu.

- Thuật luyện đan của Lý sư thúc, ở trong Quy Nguyên Tông có thể nói là tuyệt luân.

Vương Lâm gật đầu, không để ý tới Tôn Vân nữa, mà cúi đầu dựa theo phương pháp luyện đan trong trí nhớ lấy một ít dược thảo, xoay người đi vào trong nhà. Nhìn Vương Lâm hái dược thảo, Tôn Vân rất đau lòng, nhưng cũng không dám biểu lô ra mặt. Nhìn thấy Vương Lâm đi vào nhà, vội vàng nói:

- Việc… việc luyện đan này cần phải đến đan phong, đan phòng ở Đông Uyển, nơi đó chẳng những có lò luyện, có thể dẫn dắt địa hỏa, mà còn có

trận pháp phòng hộ, cho dù đan tạc, cũng sẽ không bị nguy hiểm.

- Không cần.

Vương Lâm vẫn không quay đầu lại, đi vào trong nhà.

Mãi cho đến khi Vương Lâm rời khỏi, Tôn Vân mới dậm chân, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng. Khu vườn dược thảo này đều là công sức khổ cực của nàng, còn có một vài loại cây sư tôn ở thế giới bên ngoài đầy rẫy mãnh thú, từ những đại lục hoang dã đầy rẫy nguy hiểu lấy được mang về đây trồng. Có thể nói, những cây dược thảo này đều thuộc về sỡ hữu của Tôn Vân và sư tôn nàng.

Điểm này, đệ tử trong tông phái đều biết, tuyệt không có ai có dũng khí đến nơi này lấy thuốc. Ở trong mắt Tôn Vân, mức độ quan tâm đối với những dược thảo này cực cao, hôm nay trơ mắt đứng nhìn Vương Lâm hái những dược thảo này, lại còn không nghe lời khuyên bảo đã đi vào trong phòng luyện đan, nhất là nghĩ đến người này ngay cả tên dược thảo cũng chưa nhớ được, hiển nhiên việc luyện đan này cũng chẳng ra gì…

Một khi nào cho đan tạc, chẳng những phòng ốc bị hủy hoại, mà sợ rằng khu vườn này cũng sẽ bị liên lụy. Trong lòng lo lắng, Tôn Vân lại nhún nhún chân, nhưng không dám tiến đến gần.

- Hừ, luyện đan mà không đến đan phòng, hiển nhiên bản thân đã có lò luyện rồi, lại ỷ vào tu vi của mình cao, chỉ biết khi dễ những tiểu bối như ta, ỷ thế hiếp người!!!

Tôn Vân càng nghĩ lại càng tức giận, khuôn mặt xinh xắn trầm xuống, kiên quyết khoanh chân ngồi ở bên, nghĩ rằng nếu lát nữa đan tạc, sẽ đem hết sức mình ra để bảo vệ thảo dược, thiện cảm đối với Vương Lâm lúc trước giờ phút này cũng giảm đi phân nửa.

- Cuồng vọng, tự đại!

Nhất là khi nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Vương Lâm, Tôn Vân lại càng tức giận hơn.

- Luyện đan và tu vi tuy có liên quan, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn, mà cần phải có kinh nghiệm cùng với vô số lần thử nghiệm. Cho dù tu vi có cao tời đâu, khả năng luyện đan thành công cũng không cao!

Tôn Vân nhăn đôi lông mày thanh tú, tập trung toàn bộ tinh thần, bất đắc dĩ bảo vệ nơi này.

Vương Lâm không hề chú ý tới sự ấm ức của Tôn Vân, sau khi quay về phòng liên khoanh chân ngồi dưới đất, vung tay phải lên, những dược thảo vừa hái toàn bộ bay lên. Mắt trái của hắn lóe lên ánh lửa, ngay lập tức trong mắt trái có ngọn lửa thiêu đốt.

Luyện đan, không nhất định phải có lò luyện! Tác dụng của lò luyện đan là không để cho dược khí tiết ra ngoài, còn có tác dụng ngưng tụ ngọn lửa, khiến cho đan dược ở trong đó thành hình. Đối với Vương Lâm mà nói, những việc này cũng không thành vấn đề.

Thiên địa chi hỏa theo hắn khống chế, giờ phút này ngọn lửa màu trắng gào thét lao ra, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm hóa thành một hỏa long. Sau khi vờn quanh một vòng ngưng tụ ở phía trước hắn, không ngừng co lại trở thành một hỏa cầu.

Ánh mắt bình tĩnh, Vương Lâm túm một cái vào hư không, những dược thảo trôi nổi ở phía trước lập tức theo phân lượng khác nhau chia ra, một phần lưu lại ở trên không trung, phần còn lại dung nhập vào bên trong hỏa cầu.

Đây là lần luyện đan đầu tiên của Vương Lâm ở Vân Hải Tinh Vực, mặc dù chỉ là một đan dược tầng thứ ba, nhưng thần sắc của Vương Lâm vẫn rất ngưng trọng, nhìn chăm chú hóa cầu, ánh mắt có thể nhìn xuyên thấu vào trong.

Những dược thảo ở bên trong hỏa cầu nhanh chóng hòa tan, cuối cùng trở thành những mảnh vụn, nhưng dưới sự khống chế của Vương Lâm đối với ngọn lửa không trở thành tro bụi, mà ngưng tụ lại với nhau, với một phương thức đặc biệt hấp thụ dược tính của nhau, bắt đầu dung hợp.

Ít lâu sau, Vương Lâm túm một cái vào hư không, ở phía trước bỗng nhiên có một khe trữ vật xuất hiện, một đạo hắc quang lóe ra, bị Vương Lâm túm lấy trong lòng bàn tay.

Bên trong đạo hắc quang là hồn phách một con linh thú giống như con nòng ngọc, chính là linh thú của Lô Địch. Khi nó còn đi theo Lô Địch, cực kỳ ngang ngược, thông thường chỉ cần Lô Địch ra lệnh một tiếng, sẽ nuốt lấy những phàm nhân cùng với những tu sĩ bị trọng thương một cách tàn nhẫn, vị ngọt của máu ở giữa hàm răng làm cho nó có cảm giác cực kỳ sảng khoái.

Nhưng lúc này, thú hồn toàn thân run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, không ngừng gầm nhẹ, muốn thoát ra khỏi bàn tay của Vương Lâm. Nhưng cho dù nó giãy giụa thế nào cũng vô dụng ích.

Theo tay phải của Vương Lâm vung về phía trước, thú hồn này trong tiếng kêu thảm bị vứt vào trong hỏa cầu, hướng về đan dược túm lấy. Lập tức thú hồn ở bên trong cũng đã dung hợp được hơn một nửa tức khắc bị lôi ra.

Ngay khi tay phải của Vương Lâm rút ra khỏi hỏa cầu, đan dược ở bên đã luyện thành một nửa run lên phát ra một luồng sức mạnh có tính hủy diệt, ầm một tiếng sụp đổ, hóa thành một lực xung kích quét ngang ra phía ngoài, nhưng lập tức bị hỏa cầu bao bọc bên ngoài ngăn cản, chỉ truyền ra tiếng vang khe khẽ mà không phá tan được hỏa cầu.

- Đan tạc!

Tôn Vân ở bên ngoài ngay khi nghe thấy thanh âm kia liền nhanh chóng đứng lên, thần sắc khẩn trương. Nhưng đợi hồi lâu, cũng không có bất cứ một lực xung kích nào xuất hiện, mà chỉ thấy Vương Lâm sắc mặt âm trầm từ bên trong nhà đi ra, ở trong khu vương lại hái không ít thảo dược rồi quay trở vào.

Tôn Vân phản ứng lại, lập tức giận dữ giậm chân, có ý đi tới chỗ Vương Lâm để tranh luận. Nhưng nghĩ tới thần sắc vừa rồi của Vương Lâm, cũng không dám tiến lên, trong lòng hung hăng tự nói:

- Ỷ thế hiếp người! Hừ, lần này nhất định cũng sẽ đan tạc!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1148: Man Hoang đại lục

Lời nói của Tôn Vân đã ứng nghiệm, chỉ trong thời gian ba ngày ngắn ngủi Vương Lâm đã luyện đan mười sáu lần. Ngoài lần đầu tiên và lần cuối cùng thì tất cả đều thất bại, mỗi lần thất bại hắn đều lặng lẽ truy tìm nguyên nhân, sau đó đi ra khỏi phòng để tiếp tục hái thảo dược.

Nhìn thấy khoảng sân trồng thuốc nhỏ ba ngày trước vẫn sinh cơ bừng bừng, lúc này hầu như đã trở thành mảnh đất hoang vu, Tôn Vân cũng cảm thấy có chút khó chịu, vành mắt đỏ lên. Mảnh sân trồng thuốc nhỏ này chứa đựng nhiều tâm huyết của nàng, ngày xưa dù chính mình luyện đan cũng rất chú ý chọn lựa nên cũng không tiêu hao quá nhiều.

Nhưng chỉ trong ba ngày mà dược thảo đã hầu như không còn. Tuy ba ngày nay không xảy ra tiếng nổ đan dược trùng kích giống như lần đầu tiên, dù có thể hủy diệt hơn phân nửa vườn thuốc những cũng tốt hơn rất nhiều so với tính cảnh tra tấn lúc này.

Nhìn qua tình cảnh trước mắt làm Tôn Vân cảm thấy vô cùng sầu muộn, nàng nhìn về căn phòng phía trước mà không sinh ra chút cảm tình nào. Cuối cùng nàn cũng không thể chịu đựng nổi, vọt tới đẩy cửa phòng ra. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong phòng luyện đan, đang cầm trong tay một viên đan dược thành phẩm.

Đặc biệt là tên Tằng Ngưu kia lại đang nhìn đan dược nở nụ cười làm Tôn Vân cảm thấy vô cùng đáng giận. Nụ cười này rơi vào mắt Tôn Vân làm lửa giận trong mắt nàng tăng vọt trong nháy mắt:

- Tằng Ngưu!

Tôn Vân nghiến răng nghiến lợi rồi hít vào một hơi thật sâu. Nàng nghĩ đến những suy đoán về tu vi của đối phương mà bắt buộc phải áp chế lửa giận xuống. Nàng liên tục nói với chính mình không nên tức giận, không nên…

Tôn Vân dịu dàng vuốt vài sợi tóc vương trên má ra phía sau rồi dịu dàng nói:

- Tằng Ngưu, chúc mừng người cuối cùng cũng luyện thành đan dược, có thể cho ta xem qua được không?

Đã trải qua hơn mười lăm lần thất bại, đã hao tổn rất nhiều dược thảo trong sân, vất vả lắm mới luyện thành một viên đan dược. Trong lúc đó Thú hồn cũng trải qua hơn mười lăm lần dung hợp, cuối cùng Thú hồn thậm chí còn thấy được cảm giác quay trở về còn đau khổ ghê gớm hơn cả tử vong khi dung hợp, hận không thể giúp Vương Lâm lập tức thành công “giúp mình bớt đau khổ”

Nhìn viên đan dược trong tay, Vương Lâm rất cảm khái. Thuật luyện đan của Vân Hải cùng Thú hồn dung hợp lại thì cần phải chú ý rất nhiều thứ, những điều này trên ngọc giản cũng không ghi lại rõ ràng, bắt buộc chính người luyện đan phải tự hiểu ra.

Khoảnh khắc Vương Lâm nghe được lời nói của Tôn Vân thì vô thức đưa tay lên sờ mũi. Lúc này ánh mặt trời thuận theo cơ thể Tôn Vân làm

Vương Lâm nhìn thấy dược viên bên ngoài đã trở nên hoang tàn. Với thể diện một nghìn năm của hắn cũng không thể kìm được phải tức giận.

Vương Lâm vung tay phải lên ném đan dược cho Tôn Vân. Hắn đang muốn nói thêm điều gì đó nhưng lập tức bị cắt đứt bởi một tiếng hét chói tai. T

Tôn Vân mở to mắt nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong tay, cuối cùng cũng không thể khống chế được lửa giận trong lòng. Khoảnh khắc này cái gì gọi là bóng người tóc trắng, gì là phong độ thư thái, tiền bối tu vi cao thâm đều bị nàng quăng ra khỏi đầu. Sau ba ngày tra tấn, Tôn Vân phải trơ mắt nhìn những dược thảo mình vất vả trồng trọt những năm gần đây bị người ta hái mất từng cây một.

Nhưng cuối cùng chỉ luyện chế ra một đan dược cấp ba, dù đan dược cấp ba cũng rất quý, rất cần thiết cho tu sĩ cảnh giới Dương Thực. Nhưng dược thảo trong dược viên này cũng đủ để luyện chế ra đan dược cấp bốn, nếu được Lý sư thúc luyện chế thậm chí cũng có khả năng thành công tạo ra đan dược cấp năm.

- Tằng Ngưu! Ngươi trả dược thảo lại cho ta!

Vành mắt Tôn Vân đỏ hồng, nàng ngẩng đầu muốn tranh luận với Vương Lâm, nhưng khi ngẩng đầu lên thì phát hiện căn phòng đã trống không, đã không còn hình bóng của Tằng Ngưu.

Thân ảnh Vương Lâm huyễn hóa ra trên bầu trời Mạc La đại lục. Hắn lại dùng tay sờ sờ mũi, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, giọng nói của Tôn Vân vẫn còn mơ hồ quanh quẩn bên tai:

- Thôi bỏ, không phải chỉ là một dược viên nho nhỏ thôi sao…

Vương Lâm lắc đầu, thân thể lóe lên rồi hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng vào không trung, trong nháy mắt đã biến mất nơi cuối chân trời.

Tầng ánh sáng phòng bộ trên Mạc La đại lục đã bị phá vỡ, hiện ra trước mắt Vương Lâm chính là một biển mây tinh cầu dày đặc. Đạo quán của Quy Nguyên Tông trong ngọc giản ngoài luyện đan thuật và linh thú thuật còn có một bản đồ tinh cầu của tinh vực cấp năm trong Mạc La đại lục. Khi Vương Lâm nghiên cứu bản đồ thì phát hiện ra tinh vực cấp năm trong biển mây tinh cầu, ngoài chuyện là một đại lục làm người ta biết được có tu sĩ tồn tại, còn có tên là Man Hoang đại lục.

Man Hoang tinh này và Lôi Vũ là hai vực giống nhau, nhưng Man Hoang đại lục được che dưới những đám mây lại không có hắc tháp bảo vệ mà hoàn toàn bị tinh vụ bao phủ. Nơi đây cũng trở thành một địa phương tụ tập của những hung thú khát máu, tất cả bị trí trên Man Hoang đại lục đều có rất nhiều mãnh thú. Cũng có một vài dược thảo quý sinh trưởng trên mảnh đại lục này.

Vương Lâm dựa theo bản đồ tinh cầu trong đầu rồi hóa thành cầu vồng trực tiếp phóng vào trong sương mù dày đặc phía trước. Trên đường phi hành tinh vụ giống như những đám mây che mất tầm mắt đồng thời cũng làm thần thức không thể tản rộng ra bên ngoài. Đặc biệt là người chưa từng quen thuộc Vân Hải tinh vực như Vương Lâm nên tốc độ của hắn cũng không khỏi hơi chậm lại.

Mạc La khá gần Man Hoang đại lục, những năm gần đây hung thú trên Mạc la cũng càng lúc càng thưa thớt, cũng dần trở thành vị trí thực nghiệm của đệ tử Quy Nguyên Tôn. Nơi đó mãnh thú không nhiều, mà phần lớn lại đều là cấp thấp hoặc không cấp bậc, dù là dược thảo cũng sớm bị người khác lấy đi sạch sẽ.

Tất nhiên nơi đó không được Vương Lâm lựa chọn, mục tiêu của hắn chính là Man Hoang đại lục ở phía xa hơn một chút. Nơi đó có mãnh thú tồn tại, vì tu sĩ đến đây không nhiều lắm cho nên vẫn giữ lại được rất nhiều dược thảo.

Trong lúc phóng về phía trước, tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng trong sương mù lại lóe lên những luồng hào quang. Lúc này hình bóng của hắn cũng đã phá vỡ tầng mây xuất hiện ở phương xa, thần thức của hắn tuy không thể bùng rộng ra ngoài, còn chưa đến ngàn trượng, nhưng dù là tu sĩ Khuy Niết ở đây cũng chỉ có thể tản thần thức ra được trăm trượng mà thôi, mà ngàn trượng cũng chỉ có tu si Tịnh Niết mới làm được. Trên đường đi thần thức của Vương Lâm cũng phát hiện rất nhiều mãnh thú kỳ dị, những con thú này phần lớn đều có bộ dạng âm trầm và kỳ quái, khi mở miệng ra thì có thể nhìn thấy rất nhiều răng nanh sắc nhọn, mùi tanh tưởi phả thẳng vào mặt.

Có những mãnh thú màu hồng giống như rồng nhưng thân thể chỉ được mười trượng mà tốc độ lại nhanh như tia chớp. Loại thú này rõ ràng sống thành đàn, khi xuất hiện thì từ vài chục đến vài trăm, giống như từng tia chớp hồng sắc lóe lên rồi xuyên qua sương mù.

Còn có những mãnh thú giống như U Minh thú Vương Lâm được gặp trên La Thiên, nhưng rõ ràng thân thể nó đã rút nhỏ lại rất nhiều lần, chỉ còn khoảng vài trăm trượng. Tốc độ của loài thú này không nhanh nhưng nếu nó đi về phía trước thì những mãnh thú lóe lên như tia chớp hồng sắc cũng phải tránh thật xa.

Còn có những linh thú màu đen giống như nòng nọc như ẩn như hiện trong sương mù rồi bùng ra từng luồng uy áp nặng nề. Nhưng khi những hung thú này tiến vào trong phạm vi thần thức của Vương Lâm thì phần lớn đều chấn động cơ thể, tất cả đều vội vàng lui về phía xa, tránh xa thật xa.

Trong lúc tăng tốc hai mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải vung về phía trước, túi trữ vật lập tức mở ra. Khi thân thể hắn di động thì những tiếng vo ve lại trở nên vang vọng, Văn Thú lại phóng ra.

Mười mấy con Văn Thú tản ra bay lượn khắp bốn phía phát ra những âm thanh vo ve, lộ ra vẻ vô cùng vui sướng. Đặc biệt là Văn Thú màu tím của Vương Lâm, nó bay tới bay lui khắp bốn phía giống như chim sẻ.

Thân thể Vương Lâm chợt lóe rồi ngồi hẳn trên lưng Văn Thú vương. Không chờ Vương Lâm phân phó, Văn Thú này lập tức phóng thẳng về

phía trước mang theo một đám đồng bạn phía sau bay xuyên qua sương mù.

Thời gian trong tinh vực trôi qua giống như vĩnh hằng, nếu kẻ nào không chú ý thì rất khó phát hiện ra. Dù sao ở đây cũng không có ngày đêm xoay chuyển, chỉ có những luồng sương mù mơ hồ chậm rãi chuyển động.

Vương Lâm thầm tính toán, ba ngày sau với tốc độ của hắn đã rời khỏi Mạc La đại lục rất xa, hắn hướng về phía Man Hoang đại lục, một vị trí được đánh dấu nguy hiểm trên bản đồ tinh cầu liên tục tiếp cận.

Không lâu sau một bóng đen khổng lồ xuất hiện trong thần thức Vương Lâm giống như có thể che mờ cả bầu trời. Trong nháy mắt khi hắn tiến đến gần thì mơ hồ có từng tiếng gầm rống truyền ra.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lấp lánh, Văn Thú bên dưới lại lộ ra vẻ cảnh giác. Khi liên tục tiếp cận thì bóng đen kia lại càng rõ ràng, đây đúng là một Man Hoang đại lục khổng lồ.

Vương lâm nhảy xuống từ trên lưng Văn Thú. Hắn phá vỡ sương mù đặt hai chân lên mặt đất đại lục. Hắn đưa mắt nhìn lại, chỗ này giống như tinh không, tất cả đều là sương mù. Nếu không phải dùng thần thức có thể nhìn thấy được mọi vật, nếu không phải hai chân đang đạp trên mặt đất thì rất khó nhận ra sự khác biệt của tinh cầu này. Không gian bốn phía rất yên tĩnh, chỉ có những tiếng kêu, tiếng gầm rống của mãnh thú

mơ hồ truyền đến từ phương xa, có thể nói địa phương này không yên ổn giống như những gì hắn từng thấy.

Dưới chân là đất cát đen bóng, Vương Lâm giẫm chân lên rồi tiến về phía trước không nhanh không chậm. Dần dần trong thần thức hắn xuất hiện một khu đổ nát, nơi này rõ ràng đã từng là thành trì của phàm nhân, nhưng hiện nay lại không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống. Thậm chí trên nhưng bức tường hoang tàn còn có rất nhiều vết máu đỏ đã khô. T

Đúng lúc này đột nhiên có một bóng đen từ trong đống đổ hoang tàn lao ra, nó mang theo tiếng gầm rống và một mùi tanh phóng thẳng về phía Vương Lâm. Bóng đen kia chỉ nhỏ vài trượng nhưng tốc độ lại nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đến sát bên Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1149: Điều động và điều khiển

Tinh đồ bên trọng ngọc giản được mệnh danh là khai viên Man Hoang đại lục. Nơi đây rất nhiều núi non, chập chùng như sóng biển, như ẩn như hiện trong sương mù. Những tiếng gầm rống của hung thú từ trong những ngọn núi chậm rãi truyền ra rồi vang vọng trọng không khí.

Khắp nơi trên mặt đất hầu như đều là những đống hoang tàn của thành trì đã trải qua rất nhiều năm tháng. Điều này có thể nhận ra nhiều năm trước Man Hoang đại lục rất phồn vinh.

Nhưng ngày nay thành trì đã bị phá hoại, cũng không còn bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ còn lại những tình cảnh tang thương. Trong đám hung thú cũng có những loại sống thành đàn, cũng có những mãnh thú cô độc và kiêu ngạo.

Trên ngọn núi này cuồng phong thổi rất mạnh, tiếng gầm rống của dã thú cũng rất dữ dội. Một số tiếng gào thét trở nên kinh thiên động địa, cho dù sương mù đang bao phủ dày đặc khắp không trung cũng không thể che đậy những âm thanh này.

Ngọn núi có màu xanh đen cao chót vót và hiểm trở, đá lởm chởm như những thanh kiếm sắc từ trên mặt đất đâm thủng những tầng mây. Những con khỉ màu đen có cơ thể gần mười trượng liên tục nhảy qua lại, tất cả đều hướng về phía đỉnh núi liều lĩnh phóng lên.

Trên đỉnh núi có một con khỉ đen khổng lồ, nó đang ngồi khoanh chân giống như một con người bình thường, thân thể cao lớn uy mãnh không

dưới trăm trượng. Những cánh tay tráng kiện giống như cây tùng ngàn năm, phải vài người mới ôm hết được xung quanh cánh tay của nó.

Trên mặt đất trước chỗ con khỉ khổng lồ đang ngồi có một cây đại thụ màu tím chỉ cao tới cẳng chân nó. Cây đại thụ này đã héo rũ ra, hình như đã trải qua rất nhiều năm tháng nhưng vẫn không chết, nhánh cây rậm rạp và có những tán lá khổng lồ. Kỳ quái là những chiếu lá cây này có màu trắng như tuyết, thoạt nhìn thì cảm thấy những đường gân lá giống như trong suốt. Đặc biệt là trên thân cây lại có hai quả như nắm tay, trái cây kia có hai màu trắng đen liên tục biến hóa, có chút kì dị.

Khoảnh khắc khi con khỉ khổng lồ kia khẽ mở hai mắt thì những luồng tinh quang kinh người đột nhiên bùng ra, từ xa nhìn lại giống như hai ngọn đèn chiếu ra trong đêm tối. Mãnh thú này bùng ra một ngọn lửa hung ác kinh thiên động địa, giống như có thể xuyên qua sương mù, lướt qua tất cả mãnh thú nhìn chằm chằm vào bóng người tóc trắng được rất nhiều mãnh thú bao quanh đang đi lên giữa đỉnh núi.

Trong nháy mắt con khỉ nhìn về phía Vương Lâm, hắn lập tức vung tay lên, một ngọn gió đen lập tức bùng ra rồi mang đi hơn mười linh hồn mãnh thú dưới những tiếng kêu thảm thiết. Con khỉ khổng lồ ngẩng đầu lên, trong cặp mắt lạnh lùng bùng lên những luồng sáng nóng rực, nó rống lên!

- Grào!

Một tiếng gầm rống kinh thiên động địa từ trên đỉnh núi truyền xuống. Trong tiếng rống này, tất cả khí thể hung ác của đám mãnh thú đang từ bốn phương tám hướng đánh về phía Vương Lâm đột nhiên tăng mạnh, gió tanh cuồn cuồn như muốn xé rách thân thể Vương Lâm, muốn thôn phệ cả linh hồn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn đảo mắt nhìn đám hung thú ở phía trước. Thân thể hắn vẫn trực tiếp tiến lên một bước rồi hóa thành một đạo cầu vồng trắng phóng thẳng tới đỉnh núi.

Trên bầu trời hơn mười Văn Thú liên tục gào thét, chúng nhìn đám hung thú ở phía trước rồi vờn quanh như chim ưng rình mãnh thú. Vẻ mặt đám hung thú này rất dữ tợn và mang theo những luồng khí hung ác, tất cả đều cùng Văn Thú bày ra một trận chiến sinh tử.

Vương Lâm cứ phóng thẳng tới, trên đường hắn đi nếu có bất kỳ mãnh thú nào ngăn cản phía trước đều bị hắn phất tay vỡ nát thân thể mà chết rồi hóa thành một màn sương máu tản ra bốn phía. Khi Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, từng thanh phi kiếm từ trong túi trữ vật bay ra. Tất cả phi kiếm đều vờn quanh bốn phía Vương lâm tạo thành kiếm trận, lúc này bước tiến của hắn đã không còn bất kỳ thứ gì ngăn cản, trực tiếp giết thẳng lên đỉnh núi.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một bức tường kiếm màu trắng đang dùng tốc độ khó thể tưởng tượng tạo ra một con đường đầy máu tươi, chỉ trong nháy mắt đã tiếp cận đỉnh núi.

Trong cặp mắt của con khỉ khổng lồ đang khoanh chân ngồi trên đỉnh núi đột nhiên bùng lên tinh quang. Nó mạnh mẽ đứng thẳng lên, khi nó đứng lên quả núi dưới chân lập tức trở nên run rẩy. Con khỉ hung hăng đạp chân xuống đất rồi gầm rống giận dữ nhảy xuống đỉnh núi, nó phóng thẳng về phía Vương Lâm cũng đang tiến lên như tên bắn. Tốc độ của con khỉ cũng không chậm hơn Vương Lâm nhiều lắm, trong nháy mắt hai bên đã tiếp cận nhau, chuẩn bị va thẳng vào nhau.

Con khỉ đen lộ ra bộ mặt dữ tợn, cánh tay phải giơ lên không trung rồi hung hăng vỗ thẳng xuống. Nhưng chỉ trong nháy mắt cơ thể Vương Lâm đã trở nên mơ hồ rồi biến mất không còn tăm tích. Cánh tay phải của khỉ đen vỗ vào trong khoảng không, nó quay mạnh đầu lại nhìn thấy bóng của Vương lâm đã xuất hiện bên cạnh cây đại thụ trên đỉnh núi.

Đồng tử trong cặp mắt hung ác của khỉ đen đột nhiên co rút lại, nó gầm rống rồi lại vung tay phải lên. Một luồng cuồng phong đột nhiên huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể nó rồi liên tục hình thành những cơn gió lốc khổng lồ, tất cả những cơn lốc này đều phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm vỗ tay phải lên thân đại thụ, cây gỗ lớn này đột nhiên biến mất cả gốc lẫn ngọn, tất cả đều được thu vào trong khe trữ vật.

Khi những cơn lốc kia phóng đến trước mặt, tay trái Vương Lâm bấm pháp quyết rồi chỉ về phía trước. Những luồng khí sát lục lập tức bùng ra rồi vờn quanh thân thể Vương Lâm, đột nhiên một luồng cuồng phong

sát lục xuất hiện, những âm thanh thảm thiết vang vọng khắp đất trời rồi phóng thẳng về phía những cơn lốc.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp bốn phía, những cơn lốc lập tức tan vỡ nhưng cuồng phong sát lục lại không giảm tốc độ mà trực tiếp phóng thẳng về phía con khỉ đen khổng lồ.

Một tiếng gầm rống tức giận kinh thiên vang lên, trước mặt khỉ đen lập tức nổ ầm một tiếng. Thân thể không lồ của con khỉ lập tức bị đánh văng vào trong không trung.

Vương Lâm ngẩng đầu, hai mắt lóe lên. Trong nháy mắt thân thể hắn tiến lên một bước hóa thành một luồng sao băng phóng đến sát bên khỉ đen đang bị văng đi, hai ngón tay phải hóa thành kiếm liên tục điểm lên trên thân thể khổng lồ trước mặt.

Mỗi một chỉ rơi xuống con khỉ đen đều kêu lên một tiếng thảm thiết và thân thể run rẩy. Đầu ngón tay điểm xuống chỗ nào thì nơi đó sẽ xuất hiện một lỗ máu, máu tươi phun ra như suối tạo thành những làn sương máu nhuộm đỏ không khí bốn phía. Từng luồng nguyên lực từ trên người Vương Lâm tiến thẳng vào trong cơ thể khỉ đen tào thành hàng loạt phong ấn.

- Ngươi có thể trở thành linh thú của ta!

Vương Lâm thu hai ngón tay lại rồi há miệng nói ra những lời lạnh như băng. Hắn đã ở trên Man Hoang đại lục được bảy ngày, trên đường đi đã chém rất nhiều mãnh thú, đã lấy được rất nhiều dược thảo. Những mãnh thú này cũng có vài thần thông có thể cùng tu si sống chết một trận. Thậm chí còn có những hung thú cấp năm có thể so sánh với tu sĩ Khuy Niết, nhưng tất cả đều bị Vương Lâm chém giết lấy linh hồn.

Con khỉ đen khổng lồ trước mặt cũng chính là hung thú cấp năm. Nhưng nó da dày thịt béo, bị thần thông của Vương Lâm đánh vào nhưng chỉ bị trọng thương mà không chết. Rõ ràng nó đã đứng trên đỉnh phong trong đám hung thú cấp năm, thậm chí còn có thể tiến vào cấp sáu bất cứ lúc nào. Cho nên Vương Lâm mới cố ý thu phục nó.

Trả lời Vương Lâm chính là một tiếng rống giận dữ dội, cánh tay phải của khỉ đen lại phóng đến một quyền. Một quyền này vừa được vung lên thì lập tức có cuồng phong bùng ra, còn mơ hồ sinh ra lực lượng giống như Cổ Thần. Điều này có thể thấy rõ lực lượng của khỉ đen này mạnh mẽ thế nào.

Vương Lâm nhướng mày, hiện nay hắn vẫn chưa dung hợp bản tôn, tất nhiên cường độ thân thể cũng không so sánh được với con khỉ đen này. Hắn hừ lạnh một tiếng, đang định dùng thần thông tránh đi thì ánh mắt lóe lên, trong đầu không hiểu vì sao lại hiện lên tình cảnh lão giả hắc y Đệ Tam Bộ trên La Thiên năm xưa đang vung tay ngăn cản một chưởng của Cổ Thần Thác Sâm. Vương Lâm vung tay tạo ra một chưởng.

Vương Lâm hơi trầm mặc, nghênh đón cuồng phong, tâm thần rất bình tĩnh. Tất cả nguyên lực trong cơ thể vận chuyển cuồn cuộn như mây rồi

di chuyển lên bàn tay và ngưng tụ vào bên trong. Tiếng sấm sét nổ lên ầm ầm, hắn đơn giản nhắm chặt hai mắt lại, tình cảnh lão già hắc y giơ tay ngăn cản một chưởng của Cổ Thần Thác Sâm dần dần biến mất. Một cảm giác minh ngộ kỳ dị đột nhiên sinh ra rồi bao phủ trong lòng Vương Lâm.

Giống như bàn tay khổng lồ năm xưa trên Vũ Giới, lúc này trên Man Hoang đại lục, dưới bầu trời và trong làn sương mù dày đặc, hiện tại cũng không sai biệt nhiều lắm so với tình cảnh lão nhân hắc y đốt mặt Thác Sâm trên vùng đất Cổ Thần.

Năm xưa Vương Lâm lần đầu tiên nhìn thấy Đệ Tam Bộ, hắn đã được tự mình thể nghiệm Đệ Tam Bộ. Đối với những cơ duyên dưới Điệp gia, đối với một chưởng thần thông rõ ràng là Đệ Tam Bộ của lão nhân hắc y, Vương Lâm đã có những minh ngộ kinh người.

Cuồng phong gào thét thổi bay quần áo của Vương Lâm về phía sau, cánh tay khổng lồ của con khỉ đã tiến đến gần. Trong nháy mắt khi một chưởng chuẩn bị đánh vào người thì Vương Lâm trợn trừng mắt lên rồi nhẹ nhàng đặt chưởng lên bàn tay khổng lồ trước mặt.

Một luồng lực khổng lồ từ trong cánh tay điên cuồng bùng ra rồi cùng va chạm với nguyên lực trên lòng bàn tay Vương Lâm phát ra những âm thanh rầm rầm. Quần áo Vương Lâm bắt đầu xổ tung lên dữ dội, mái tóc trắng bị gió kéo ngược về phía sau nhan thân thể hắn vẫn đứng yên như tượng.

Thân thể con khỉ đột nhiên run lên, cánh tay của nó giống như đấm vào trong sương mù, căn bản không có bất kỳ cảm giác lực lượng nào ngược lại còn làm cho cơ thể sinh ra những cơn đau dữ dội.

Hai mắt Vương Lâm ngày càng sáng, động tác của lão nhân hắc y liên tục hiện ra rồi mất đi trong đầu. Cuối cùng hầu như đã trở thành bản năng, hắn vô thức nâng tay trái lên rồi nhanh chóng điểm lên tay phải.

Mỗi khi đầu ngón tay chỉ xuống đều có một luồng nguyên lực thiên địa từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại trên đầu ngón tay. Khi ngón tay liên tục điểm ba chỉ lên bàn tay phải thì vẻ mặt Vương Lâm đã trở nên đỏ hồng, hai mắt lóe lên tinh quang rồi khẽ quát một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Thân thể khỉ đen lập tức bắn ra phía sau, cánh tay của nó phun rất nhiều máu tươi, bên trên còn rõ ràng lưu lại một dấu bàn tay, ba khe nứt từ trên dấu bàn tay lan ra rồi di chuyển theo cánh tay tỏa ra khắp toàn thân. Những khe nứt này kéo dài thành đường, những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang vọng, máu tươi phun ra như suối.

Hai mắt Vương lâm trở nên sáng ngời, hắn không nhìn con khỉ mà cúi đầu nhìn bàn tay phải của chính mình, trên mặt lộ ra vẻ minh ngộ. Hắn không biết tên của thần thông này là gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ giống như đang nắm được một điều gì đó. Hình như trong nháy mắt vừa

rồi hắn không phải dùng lực lượng của bản thân điều động nguyên lực thiên địa tiến vào, mà giống như đang điều khiển.

Nguyên lực trong nháy mắt bị cưỡng ép, tất cả nhất định phải từ bốn phương tám hướng phóng tới rồi hóa thành một thần thông công kích toàn bạo của hắn.

Tiếng rống thê lương cắt ngang sự trầm tư của Vương Lâm, trong mắt khỉ đen lộ ra sự sợ hãi, nó trơ mắt nhìn ba vết nứt đang kéo dài khắp toàn thân. Hình như nó chỉ cần cố gắng sức thì thân thể sẽ lập tức chia năm xẻ bảy.

Con khỉ đen đang nằm trong tình cảnh nguy hiểm thì chẳng biết vì sao trong thân thể nó lại bùng lên những luồng ánh sáng trắng. Dưới những luồng ánh sáng trắng rực rỡ, cái đầu khổng lồ của khỉ đen mơ hồ xuất hiện một linh hồn hư ảo.

Linh hồn hư ảo này rất mơ hồ, nhưng hình dạng lại giống y hệt con khỉ đen này, nhưng nhìn qua lại thấy khá giống hình người. Linh hồn này hình như muốn lao ra khỏi thân thể con khỉ, muốn bỏ đi. Thấy tình cảnh như vậy, hai mắt Vương Lâm đột nhiên sáng lên:

- Tụ hồn vào thân!

Dựa theo những gì được ghi trên ngọc giản thì đây chính là thần thông chỉ có ở những mãnh thú cấp sáu, không ngờ con khỉ đen này dưới nguy cơ trùng trùng lại có đột phá. Vương Lâm tiến thẳng về phía trước, trong nháy mắt hắn đã đi đến đỉnh đầu con khỉ. Hắn ấn tay phải xuống, linh hồn con khỉ lập tức phải quay trở về thân thể.

- Trở thành Linh thú của ta!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hai mắt con khỉ rồi bình tĩnh mở miệng nói. Thân thể con khỉ lập tức run rẩy, trong mắt lộ ra sự sợ hãi, cảm giác của nó đột nhiên được mở rộng ra và hiểu được lời nói của Vương Lâm, nó gật đầu.

Ba vết nứt nơi đầu chưởng trên tay phải của con khỉ lập tức ngưng lại trên cơ thể hung thú rồi hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán. Đúng lúc này một khối ngọc giản bên trong được ghi lại Khống Linh Ấn từ trong tay Vương Lâm bay ra, ngọc giản rơi lên mi tâm khỉ đen hóa thành một ký hiệu lấp lánh, sau đó lại biến mất.

Lúc này đám Văn Thú trên bầu trời cũng đã giết sạch đám mãnh thú hình chim ưng rồi gào thét phóng tới bay quanh cơ thể con khỉ. Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trên bờ vai khỉ đen, ánh mắt nhìn về phía trước.

Con khỉ ngửa mặt lên trời gầm một tiếng rồi nhấc chân phóng thẳng về phía trước như lưu tinh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1150: Kinh biến

Trong tinh vực rộng rãi tràn ngập sương mù này nhìn qua có vẻ yên tĩnh, nhưng trong sương lại ẩn giấu những luồng sát khí vô hạn. Hiện nay tất cả đại lục cấp năm trong tinh vực Vân Hải đều thuộc về một đám tông phái cấp năm.

Đối với những tinh vực cấp bốn thì tông phái cấp năm thuộc về một loại tồn tại không thể với tới. Nếu có một môn nhân của tông phái cấp năm đến tinh vực cấp bốn thì tất nhiên sẽ được người ta kính cẩn nghênh tiếp.

Lúc này trong tinh vực cấp năm vốn vẫn yên lặng trong biển sương mù đột nhiên có một tiếng gió gào thét vang lên, một luồng cầu vồng bay xuyên qua bên trên. Trong cầu vồng có một con linh thú giống như rồng, trên đầu Linh thú có một tu sĩ uy nghiêm.

Bên dưới cầu vồng là sương mù xoay chuyển dữ dội, trong mắt tất cả mãnh thú trên mặt đất lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng rồi tháo chạy tán loạn. Sau đó lại có vài luồng cầu vồng gào thét phóng qua.

Tình cảnh này còn chưa chấm dứt, chỉ trong khoảng thời gian một nén nhang ngắn ngủi mà có hơn mười luồng cầu vồng dùng tốc độ cực nhanh phá vỡ sương mù bay đi như tên bắn bên trong tinh vực cấp năm. Trong những luồng cầu vồng kia đều là đủ loại Linh thú khác nhau, trên đầu trên lưng mỗi Linh Thú đều có một đám tu sĩ.

Đám tu sĩ này không có kẻ nào thuộc về tinh vực cấp năm này mà tất cả đều đến từ tinh vực cấp sáu. Đám người này xuất hiện lập tức làm cho tinh vực cấp năm chấn động.

Cũng không phải chỉ có riêng nơi đây mới xảy ra tình cảnh này, mà cả sáu vùng tinh không bên trong tinh vực cấp năm đều xảy ra những tình cảnh tương tự. Từng luồng từng luồng cầu vồng bên trong là Linh thú và tu sĩ, vẻ mặt đám người rất âm trầm trong đó còn mơ hồ ẩn giấu sự vui mừng và hưng phấn, lại lóe lên vẻ tham lam.

Mục đích của đám tu sĩ đến từ tinh vực cấp sáu đều là một địa phương duy nhất, chính là một Man Hoang đại lục bên trong tinh vực cấp năm này.

Vương Lâm đang đứng trên phía bắc Man Hoang đại lục. Lúc này mặt đất chấn động, phương xa truyền đến những âm thanh ầm ầm giống như

liên tục có những vật nặng rơi xuống đất. Sương mù lại xoay chuyển điên cuồng rồi cuộn trào về phía trước.

Một số mãnh thú chim chóc lập tức kêu lên thảm thiết rồi vỗ cánh bay đi. Tất cả mãnh thú trên mặt đất đều phải chạy đi tán loạn, hình như những âm thanh nổ vang trong sương mù cực kỳ đáng sợ.

Một lúc sau trong làn sương mù đột nhiên xuất hiện một hình bóng khổng lồ cao hơn trăm trượng. Bóng dáng này cực kỳ mạnh mẽ, khi đi đến gần thì lộ ra toàn bộ thân hình, là một con khỉ màu đen khổng lồ.

Sau lưng con khỉ là một đám hung thú giống như trâu. Đám hung thú này hai mắt đỏ rực và điên cuồng truy kích làm sương mù dạt hẳn ra, mặt đất lập tức bốc lên những đám bụi khổng lồ.

Bốn phía những hung thú có hình dáng giống như trâu này còn có hơn bảy loại hung thú khác nhau, tất cả tập trung lại với nhau thành đàn, tạo thành một đội ngũ rất dài. Tình cảnh hiện lệ trước mắt giống như thủy triều mãnh thú, tất cả đều hướng thẳng về phía con khỉ đen phía trước mà truy đuổi không chết không ngừng.

Trên bầu trời cũng có một vài mãnh thú phi điểu điên cuồng truy kích. Tình cảnh này nếu xuất hiện trước bất kỳ kẻ nào thì chắc chắn đều cảm thấy da đầu tê dại. Dù là tu sĩ đại thần thông thì đồng tử cũng phải co rút. Số lượng của hung thú quá đông! Đặc biệt là bên trong còn có một vài hung thú cấp năm, từng luồng thần thông phát ra tiếng gió thét gào phóng thẳng về phía con khỉ đen phía trước.

Nhưng thân thể con khỉ này lại vô cùng linh hoạt, đồng thời da dày thịt béo, ngoài một số thần thông nó tránh được, tất cả những thứ còn lại nếu có rơi lên thân thể nó cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Con khỉ đen này đạp chân lên mặt đất chạy trốn phát ra những âm thanh ầm ầm. Tốc độ của con khỉ quá nhanh, nó chạy trốn sinh ra những luồng cuồng phong gào thét. Trước mặt nó xuất hiện một khe núi, con khỉ chạy mà đạp thẳng lên trên mặt đất vỡ nát. Nó phóng thẳng người lên rồi trực tiếp bay qua khe núi, con khỉ lại tiếp tục phóng thẳng về phía ngọn núi khác.

Những bước chân của con khỉ giống như lưu tinh, chỉ sau vài lần hít thở nó đã chạy đến đỉnh núi. Trên đỉnh núi có rất nhiều hung thú chim ưng bay lượn, lúc này cả đám phóng thẳng về phía con khỉ đen.

Nhưng khi những mãnh thú kia chưa kịp đến gần đã bị con khỉ này vung tay vung chân đánh cho rơi rụng như bông tuyết, giống như không có bất kỳ hung thú nào ngăn cản được bước chân của nó. Nó chạy thẳng một đường đi tới, trong nháy mắt đã leo lên đỉnh núi. Chỗ này có một sào huyệt rộng hơn mười trượng, khi con khỉ đen đến gần thì vung tay phải lên đánh thẳng vào rồi trực tiếp làm cho huyệt động này vỡ tan tành.

Một tiếng ầm vang lên, hang ổ này lập tức vỡ thành bốn năm mảnh rồi hóa thành rất nhiều mảnh vỡ nhỏ bắn ra bốn phía. Trong động lập tức lộ ra một cây cỏ nhỏ màu đỏ.

Con khỉ phá hoại này cũng không chịu ngừng tay, sau khi đánh tan sào huyệt của đám mãnh thú chim ưng thì lập tức chụp lấy một tảng đá lớn chứa cây cỏ màu đỏ. Con khỉ hung hăng kéo lên làm cho núi đã phát ra những tiếng kêu két két rồi bị nhấc hẳn ra. Con khỉ ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng. Nó lại tiếp tục phóng chân chạy thẳng về phương xa. T

Những hung thú chim ưng ở sau lưng nó lập tức phóng thẳng lên trời kêu gào, hàng ngàn con chim ưng lập tức trở nên điên cuồng rồi dung nhập vào trong đại quân thú đuổi về phía con khỉ đen.

Trong lúc chạy trốn con khỉ đen lại bóp nát tảng đá trong tay, bên trong lập tức lộ ra một cây cỏ màu đỏ. Nó hướng lên vai hất lên, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trên vai con khỉ giơ tay ra bắt được. Hắn nhìn thoáng qua rồi thu vào túi trữ vật.

Vương Lâm vỗ nhẹ lên cơ thể con khỉ, nó lập tức cảm giác được mình được khen ngợi nên lại ngửa mặt lên trời gầm rống. Âm thanh của nó lộ ra sự vui sướng, tốc độ lại càng lúc càng nhanh.

Mặt đất chấn động, từ xa nhìn lại có thể thấy con khỉ đen đang bỏ chạy lên xuống. Phía sau nó bụi đất bay đầy trời hòa vào trong sương mù, một đám mãnh thú liên tục gầm rống liều chết truy kích. Trên Man Hoang đại lục này rất ít tu sĩ dám trêu chọc hung thú thế này, lại càng không có gan mà hung hăng cướp đi dược thảo. Nếu chỉ là một con mãnh thú thì cũng không đủ lực uy hiếp, nhưng một khi là ngàn vạn mãnh thú, thậm chí còn vượt qua con số mười vạn thì tình cảnh đáng sợ đủ để làm cho bất kỳ kẻ nào cũng cảm thấy tâm thần kinh hoàng.

Phương xa có vài tên tu sĩ cùng đến từ những tông phái cấp năm, tất cả đều ngơ ngẩn nhìn tình cảnh trước mặt. Kẻ nào cũng đứng yên như tượng không dám nói câu nào.

Đám bảy người bọn họ đi đến Man Hoang đại lục này cực kỳ cẩn thận, vì sợ dẫn đến quá nhiều hung thú mà dược thảo đoạt được tất nhiên cũng không nhiều lắm. Nhưng lúc này chứng kiến tình cảnh con khỉ đen kiêu ngạo trước mặt thì cảm thấy kinh hoàng.

Đúng lúc này từ trên bầu trời truyền đến một tiếng gào thét, một con hung thú chim ưng cấp năm phá tan sương mù phóng thẳng về phía con khỉ đen đang khom người. Trong nháy mắt con chim ưng đã lao đến chỉ còn trăm trượng.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường giống như chẳng nhìn thấy gì cả. Hai mắt con khỉ lại trở nên ngưng trọng, nó xoay người dùng tay trái chụp lên một đỉnh núi bên cạnh. Thân thể khổng lồ của nó phóng qua đỉnh núi vẽ ra một vòng tròn giống như nhảy dây, chân phải cường tráng của nó quét ngang rồi lập tức đập thẳng vào con chim ưng đen đang phóng tới.

Một tiếng rầm vang lên, hắc ưng kêu lên một tiếng thê thảm, máu tươi trên người nó phun ra rồi lập tức lui về sau. Thân thể con khỉ mượn lực nhảy lên, nó cũng không muốn đánh dai mà tiếp tục chạy về phương xa, mãnh thú truy kích sau lưng lại ngày càng nhiều.

…

Thi Lạc Hình nhắm mắt khoanh chân ngồi trong một sơn cốc u ám, vẻ mặt hắn tái nhợt, trên khóe miệng vẫn còn vài vết máu chưa khô. Mái tóc đen của hắn trở nên tán loạn, bộ dạng rất chật vật.

Những âm thanh nức nở nghẹn ngào như quỷ khóc liên tục vang lên khắp bốn phía, mãi vang vọng không dứt, bên trong lại xen lẫn những tiếng nổ ầm ầm. Không lâu sau có bốn bóng người loạng choạng từ phía trước trở về, khi đến gần Thi Lạc Hình thì một người trong số đó phun ra một ngụm máu tươi:

- Sư tôn, lão Tam chết trận, chúng ta… không xông ra ngoài được…

Bốn người này đều là thanh niên, áo trắng khắp toàn thân dính đầy máu. Thi Lạc Hình trở nên âm trầm, lão không mở hai mắt ra nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ đau thương.

Đám sư đồ bọn họ đều ở trong sơn cốc tràn đầy sương mù, trong làn sương này tràn ngập tử hồn phát ra những tiếng rít gào chói tai. Ngoài sơn cốc đang lơ lửng tám cái đầu lâu khổng lồ, những tia chớp màu xanh đang lóe lên bên trên, tất cả đều ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một trận pháp.

Trận pháp này quả thật rất kỳ diệu, nó đã dẫn động tất cả những linh hồn đã chết nhiều năm trong Man Hoang đại lục ngưng tụ lại. Tất cả hóa thành những vật hữu hình, sau đó dung hợp vào trận pháp tạo thành những thần thông vô cùng ác liệt.

Những tử hồn này lại không thể luyện chế thành đan, luyện đan cần thú hồn, sinh hồn. mà phần lớn tử hồn đều là những oán niệm được sinh ra trong nháy mắt trước khi chết, oán niệm này dung nhập vào đất trời rất lâu mà không tiêu tan.

Trên mặt một đầu lâu trong tám cái có một lão phụ nhân khoanh chân ngồi. Lão bà này da dẻ nhăn nheo, cơ thể giống như da bọc xương, vẻ mặt rất dữ tợn giống hệt lệ quỷ, nếu phàm nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ bị hù chết. Trong hai mắt lão bà này lóe lên u quang lộ ra vẻ âm trầm:

- Thi đạo hữu, mười chín tên để tử của ngươi cũng chỉ còn lại bốn tên, tội gì phải hại đến tính mạng những tên đệ tử này làm gì. Nếu bây giờ ngươi đưa vật kia ra, lão sẽ lập tức rời khỏi chỗ này.

Những âm thanh âm trầm vang vọng khắp sơn cốc rồi truyền vào trong tai năm người bên trong rất rõ ràng. Vẻ mặt bốn tên tu sĩ thanh niên kia lập tức trở nên trắng bệch, ai cũng trầm tư nhìn về phía sư tôn.

- Thi Lạc Hình, vì một vật ngoại thân mà đánh mất tính mạng thì không đáng. Tu vi của ngươi tuy cao, nhưng đã trúng phải độc của Ngũ Độc Môn chúng ta, trong khoảnh thời gian ngắn nếu cưỡng ép thi triển thần thông thì sẽ chết bất đắc kỳ tử. Ngươi cứ suy nghĩ lại cẩn thận đi.

Vẻ mặt Thi Lạc Hình đột nhiên co rút lại, lão chậm rãi mở mắt làm bùng ra tinh quang. Nhưng trên mặt lại mang theo vẻ đau khổ, lão thân là đệ tử của Hoa Thanh Tông cấp sáu, tu vi đã đạt đến Tịnh Niết hậu kỳ. Lần này căn cứ vào những manh mối mà lén mang theo đệ tử lẻn vào trong tinh vực cấp ba tìm vật phẩm.

Thi Lạc Hình cũng tưởng rằng độ chân thận của đầu mối này là không lớn, nhưng lão lại không ngờ được manh mối này lại là thật. Tất cả đều rất thuận lợi, nhưng sau khi tìm được vật phẩm thì không biết vì sao hành tung lại bại lộ, có rất nhiều người biết được lão đã lấy được vật phẩm. Trên đường đi bị kẻ địch vây công, đệ tử bị tổn thất nặng nề, mà ngay cả lão cũng trúng phải một loại kịch động. Khi độc tính bộc phát thì không thể làm gì khác hơn phải trốn trong đây trừ độc.

Nhưng khi độc tính còn được trục ra khỏi người thì bị lão bà chuyên dùng độc trong Ngũ Độc Môn trên tinh vực cấp sáu đuổi theo. Con mẹ già này thi triển đại trận của môn phái vây chính Thi Lạc Hình vào trong sơn cốc. Lão đã dùng bí pháp để truyền tin tức của mình ra ngoài, nhưng người của tông phái đến cứu viện cũng cần một khoảng thời gian.

- Thi đạo hữu, dù người của Hoa Thanh Tông các ngươi có đến cũng vô dụng! Theo lão bà biết thì lần này trên tinh cầu cấp sáu ngoại trừ Ngũ Độc Môn chúng ta, Nhạc Hồn Tông, Đạo Pháp Môn, Động Hành Phái, Ma Tùng Đạo, hầu như tất cả đều đã lên đường. Bọn chúng vì cái gì? Chính là vì vật trong tay ngươi! Ngọc giản của Phá Thiên Tông tinh vực cấp tám, cũng chính là phương pháp bào chế Niết Không Đan trong truyền thuyết.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1151: Tới nhanh lắm

Vương Lâm đã ở lại trên Man Hoang đại lục vài ngày thì cũng muốn quay trở về. Vì lo đến vấn đề Quy Nguyên Tông nên hắn cũng không thể ở lại Man Hoang đại lục quá lâu được.

Dù hắn không sợ Tử Đạo Tông, nhưng nếu không có hắn ngồi trong Quy Nguyên Tông thì với thực lực như hiện nay, Quy Nguyên Tông chắc chắn sẽ bị diệt phái. Nếu là ngày xưa thì Vương Lâm sẽ không quan tâm đến ba chuyện này, nhưng người Tử Đạo Tông là do hắn giết thì việc này cũng bắt buộc phải tham dự vào.

Huống hồ nữ tu Lữ Yên Phi thông minh của Quy Nguyên Tông cũng đã cung kính tặng cho mình một thân phận, còn chưa nói đến những manh mối có liên quan đến một tia Cực Âm, điều này cần người Tử Đạo Tông giải đáp.

Cho nên khi ở trên Man Hoang đại lục Vương Lâm cũng muốn hung hăng càn quấy một lần. Hắn dùng lực lượng của con khỉ mới thu phục để liên tục nhảy vào trong đám mãnh thú cưỡng chế lấy đi dược thảo.

Vương Lâm cũng để mặc cho đại quân mãnh thú giống như thủy triều đuổi theo phía sau… Không thể không nói, dù là Vương Lâm cũng không ngờ con khỉ đen này lại cực kỳ xuất sắc trong việc cướp đoạt dược thảo, thậm chí… phải nói là rất điêu luyện.

Mức độ điêu luyện này rõ ràng cũng không phải được tạo thành trong một sớm một chiều, mà phải dùng một khoảng thời gian dài đi làm những chuyện này mới đạt đến mức độ thành thạo thế này được.

Sau vài ngày liên tiếp, Vương Lâm thậm chí không cần phải làm bất cứ điều gì cả, vì con khỉ đen này rất tinh tường vùng Man Hoang đại lục. Nó thường mang theo Vương Lâm phóng đi, dùng tốc độ nhanh như chớp để nhảy vào trong chụp lấy thảo dược rồi chạy đi như điên không thèm ngoảnh mặt lại.

Thậm chí mỗi lần cướp đoạt xong tên khốn này còn không kìm chế được sự vui sướng mà gầm rống, giống như… Nó cảm thấy rất thỏa mãn với hành vi của chính mình.

Vương Lâm lại càng cảm thấy cười khổ chính là hắn mơ hồ nhìn ra con khỉ đen này hình như rất nổi danh trong đám hung thú trên Man Hoang

đại lục. Hơn nữa con khỉ lại rất thuần thục tránh né những đòn tấn công ở sau lưng, giống như nó thường xuyên phải làm như thế này vậy.

Những con hung thú truy kích kia nếu chỉ là bị người ta cướp thảo dược lần đầu tiên thì chắc chắn sẽ không đuổi theo liên tục mấy ngày trời, lại càng không tiếc sự lộ ra vẻ điên cuồng và… căm hận.

Trong lòng Vương lâm đã sớm có suy đoán, đặc biệt là trong sào huyệt của một số hung thú. Dược thảo thường không phải sinh trưởng trên núi mà mọc lên ở một số địa phương khác, những địa phương đó nếu là Vương Lâm cũng phải tản thần thức ra mới có thể phát hiện ra được, vì có sương mù bao phủ nên rất khó nhận ra.

Nhưng con khỉ đen này thì không, nó hình như đã biết trước những địa phương có thảo dược rồi, nên chỉ việc dùng tốc độ như tia chớp phóng tới cướp rồi bỏ chạy là được. hình như đã từng có thời gian con khỉ đen này ở địa phương đó để quan sát kỹ lưỡng, hắn một mực chờ đợi cơ hội cướp đoạt.

Sau mấy ngày liên tục cướp đoạt, con khỉ đen này lại càng rõ ràng trở nên thân thiết với Vương Lâm. Khi nó dùng ánh mắt nhìn lên Vương Lâm đang ngồi trên bờ vai, thì vẻ mặt giống như đang nhìn kẻ động đạo.

Cũng chính vì những phát hiện này mà Vương Lâm nhớ lại tình cảnh xảy ra trước khi thu phục con khỉ đen. Lúc đó nó rõ ràng biểu lộ ra thân tu vi dũng mãnh, con khỉ đen bị tương nhưng nó vẫn không chịu khuất phục, đồng thời trong mắt còn lộ ra sự tức giận và không cam lòng. Cho đến

khi bị cái chết uy hiếp nó mới chịu khuất phục. Chắc chắn tên cặn bã chuyên đi cướp đoạt dược thảo của những con thú khác này đối mặt với kẻ cướp đoạt của chính mình thì có tâm tư vô cùng phức tạp.

- Nhưng, những hung thú truy kích này cũng hơi nhiều rồi đấy…

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên vai con khỉ đen, hắn quay đầu nhìn thoáng qua tình cảnh bụi đất bay ngập trời ở phía sau, bên tai liên tục vang lên tiếng gầm rống tức giận. Văn Thú đã sớm bị Vương lâm bỏ vào trong túi trữ vật, tình cảnh hiện nay không thích hợp cho Văn Thú xuất hiện.

Những hung thú truy kích phía sau đã thật sự quá nhiều, đặc biệt là có những con mãnh thú rõ ràng không bị cướp dược thảo nhưng khi trên đường đi nhìn thấy con khỉ đen thì cũng điên cuồng gia nhập vào trong đoàn quân truy đuổi, bắt đầu truy sát con khỉ.

Từ xa nhìn lại thì thấy ở phía sau con khỉ đen, số lượng hung thú đã nhiều đến mức không còn giới hạn. Chỉ thấy một đám bụi đất khổng lồ giống như thủy triều đang cuồn cuộn phóng về phía con khỉ đen.

Nhưng con khỉ đen lại ra vẻ giống như chẳng nhìn thấy gì xảy ra ở phía sau, mỗi khi nó cất bước thì thân thể lại vặn vẹo để né qua những thần thông phía sau cực kỳ điêu luyện. Đám hung thú ở phía sau bị nó ép đến mức liên tục gầm rống, giống như đang mở miệng chửi bới.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, trước mặt lập tức xuất hiện một tờ giấy màu vàng được bay ra từ túi trữ vật. Tờ giấy này được dán lên bả vai của con khỉ đen.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc, một luồng sáng màu vàng đất từ trên người con khỉ đen bùng lên, luồng sáng phóng đến tận chân trời. Thân thể con khỉ đen này lập tức run lên, trong mắt lộ ra vẻ hả hê. Tốc độ của con khỉ lập tức tăng lên rất nhiều lần, nó lập tức bỏ qua đám thú mà lướt thẳng về phía trước.

Nhưng nó cũng không bỏ đi ngay lập tức mà xoay người đi vòng ra phía sau đoàn thú. Con khỉ đen không những chẳng tiếp tục chạy trốn mà phóng thẳng về đoàn thú phía trước. Con khỉ dùng tốc độ cực nhanh rồi trực tiếp nhảy thẳng vào đàn thú, nó chạy thẳng một đường quyền đấm cước đá văng mãnh thú tạo thành một con đường trống. Nó cứ liên tục vào ra rồi từ bên cạnh phóng đi. Những tiếng gào rống lại liên tục vang lên, đám hung thú đang truy đuổi phía sau lại càng trở nên điên cuồng.

Vương Lâm thấy con khỉ cặn bã này vừa xông ra lại có ý muốn quay lại thì nhíu mày, hắn dùng tay phải vỗ lên vai con khỉ. Lúc này con khỉ lập tức dừng bước chân tấn công rồi tiếp tục bỏ chạy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, con khỉ khốn kiếp này lợi dụng tốc độ nhanh mà trên đường đi trở thành cường đạo đích thực. Tất cả địa phương đi qua mà nó biết được có thảo dược thì đều vơ vét sạch sẽ, lấy thảo dược đánh mãnh thú giữ sào huyệt rồi chạy đi.

Sau khi chạy một vòng quanh Man Hoang đại lục để vơ vét tài sản, con khỉ đen này hình như vẫn còn cảm thấy chưa đủ, nó phóng đi mang theo cơn thủy triều mãnh thú ở phía sau. Khi Vương Lâm tính toán thời gian thì cũng không ngăn cản mà cứ để mặc con khỉ muốn làm gì thì làm.

Sau mấy ngày chạy quanh Man Hoang đại lục, Vương Lâm cũng dần biết được ví trí trung tâm đại lục này có tồn tại mãnh thú cấp bậc rất cao. Con khỉ đen dùng tốc độ cực nhanh xông thẳng vào khu vực trung tâm của Man Hoang đại lục, nơi đây cũng không có nhiều núi nhưng bên dưới chỗ nào cũng có sơn cốc.

Từ bên ngoài nhìn vào sơn cốc thường thấy sương mù lượn lờ, cũng không nhìn rõ cảnh vật bên trong. Nhưng bên trong lại có từng luồng khí tức âm trầm và uy áp chậm rãi truyền ra.

Con khỉ đen nhảy vào một vùng toàn là sơn cốc thì thần thức của Vương Lâm cũng trở nên ngưng trọng. Trong những sơn cốc này quá mức yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng gầm rống nào của mãnh thú truyền ra. Đặc biệt là khi con khỉ đen tiến vào thì đều cảm thấy trống trơn, giống như tất cả mãnh thú bên trong đã biến mất toàn bộ.

Không chỉ có Vương Lâm cảm thấy nghi hoặc, ngay cả tốc độ của con khỉ đen cũng chậm hẳn xuống. Nó nhìn chằm chằm về phía trước, không biết có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Vương Lâm trở nên âm trầm nhưng mặt đất lại càng trở nên chấn động. Những mãnh thú truy kích phía sau đã theo vào khu vực trung tâm rồi

phóng thẳng về phía con khỉ đen.

Vương Lâm ngẩng đầu, hai mắt lóe lên tinh quang. Hắn chỉ tay về phía trước, con khỉ đen lập tức cất bước tiến lên, tiếp tục chạy trốn về phía trước. Dưới thần niệm của Vương Lâm, tốc độ của con khỉ đen cũng không nhanh. Dần dần cơn thủy triều mãnh thú chi chít ở phía sau ngày càng gần, giống như dưới sự chỉ đạo của con khỉ mà đám thú kia đang xộc vào tất cả sơn cốc. Thời gian nhanh chóng trôi qua khi con khỉ đen liên tục xuyên qua sơn cốc, thủy triều mãnh thú cũng xông thẳng vào.

Đúng lúc này đột nhiên đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại, hắn phải đứng thẳng người lên nhìn chằm chằm về phía trước. Đúng lúc này một âm thanh thâm trầm từ phía trước chậm rãi truyền đến:

- Đây là lúc Ngũ Độc Môn chúng ta làm việc, những kẻ không liên quan mau rời đi…Ơ!

Âm thanh âm trầm kia vừa mới vang lên nhưng còn chưa kịp nói xong đã trở thành một tiếng hô kinh hãi.

Rõ ràng người kia đã thấy được sau lưng con khỉ đen kia đang điên cuồng phóng thẳng về phía trước kia chính là một con sóng mãnh thú khổng lồ không giới hạn.

Lúc này thần thức của Vương Lâm cũng phát hiện bên ngoài một sơn cốc cách đây ngàn trượng có tám cái đầu lâu khổng lồ. Đám đầu lâu kia đang hấp thu tử hồn vô tận, tất cả tử hồn lại hóa thành thần thông công kích lượn lờ khắp bốn phía sơn cốc.

Vương Lâm lại càng thấy rõ có một lão bà gầy còm đứng trên một cái đầu lâu.

Lão phụ nhân cũng co rụt đồng tử lại, địa phương này còn có sương mù bao phủ nên bà ta không nhìn rõ tình hình phương xa, thần thức cũng không thể bao phủ một phạm vi quá xa. Nhưng những chấn động của mặt đất lại dần dần truyền đến, chỉ trong nháy mắt trong phạm vi bao phủ của thần thức đã phát hiện ra một cơn thủy triều mãnh thú đang gầm rống rồi phóng tới.

Trong khoảnh khắc này, lão bà không khỏi hít vào một hơi thật sâu. Nhưng tu vi đã đến trình độ giống như bà ta thì tâm trí rất cao. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy con khỉ đen khổng lồ, lão bà lập tức đoán ra được đoàn mãnh thú với số lượng khổng lồ phía sau chắc chắn đang truy kích con khỉ đen và tên tu sĩ tóc trắng đứng trên lưng nó.

Trong mắt lão bà đột nhiên lóe lên sát khí, tất nhiên bà sẽ không nghĩ rằng đây là chuyện ngẫu nhiên. Nếu không phải là người của Hoa Thanh Tông đến cứu viện thì chính là những tu sĩ của các tông phái cấp sáu đến sớm.

- Tới nhanh lắm!

Thân thể lão bà kia đột nhiên tiến về phía trước một bước rồi hóa thành một luồng tàn ảnh phóng thẳng về phía bốn con khỉ đen. Trong lúc lão phụ nhân này phóng về phía con khỉ thì có một luồng sương mù độc chậm rãi tỏa ra khắp bốn phía.

Hai mắt Vương Lâm lấp lánh, hắn lập tức hiểu được chính mình sẽ phải tham gia một cuộc chiến hiểu lầm. Hắn rất hiểu tám cái đầu lâu đang tạo thành trận pháp với mục đích bao vây và giết người hoặc mãnh thú trong sơn động.

Nhưng lúc này cũng không còn kịp giải thích, tốc độ của lão bà kia quá nhanh, kèm theo đó lại có cả gió độc, rõ ràng có ý muốn giết người. Vương Lâm phóng thẳng người lên trực tiếp bay khỏi bả vai của con khỉ đen. Tâm thần hắn lập tức ra lệnh, con khỉ lập tức thay đổi phương hướng không nói tiếng nào. Nó chạy vòng qua bên cạnh sơn động đang bị tám cái đầu lâu bao vây kia.

Lúc này tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết rồi chỉ về phía trước. Đột nhiên một luồng gió đen gào thét phóng ra, luồng gió này lại lập tức hóa thành một con hắc long gầm rống trong cuồng phong phóng thẳng về phía lão bà.

Tu vi của lão bà kia cũng giống như Tống Ngũ Đức năm xưa, đều là Tịnh Niết trung kỳ. Nhưng nhờ một thân độc công mà có được những thần thông kinh người vượt xa những kẻ cùng tu vi, vượt hơn hắn Tống

Ngũ Đức. Khi luồng gió đen kia đến gần, hai tay bà lão lập tức bấm pháp quyết, trong miệng phun ra ba luồng khí.

Luồng khí đầu tiên hóa thành một làn mây đỏ điên cuồng tản ra khắp bốn phía. Đám mây này cùng với con rồng do gió tạo thành đánh thẳng vào nhau, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa vang lên.

Luồng khí thứ hai tạo thành một dòng nước đen phu ra như mưa. Dòng nước này đi xuyên qua đám mây đỏ phóng về phía Vương Lâm. Trong mỗi giọt nước đen đều ẩn chứa những chất kịch độc trong đất trời. Nếu có một giọt rơi lên cơ thể thì lập tức làm cho xác thịt thối rữa thành nước trong nháy mắt.

Luồng khí thứ ba chính là một luồng sáng bảy màu lấp lánh. Luồng sáng này đột nhiên hóa thành một pho tượng khổng lồ cao trên trăm trượng.

- Mời độc vương hiện thân! Độc Linh Ẩn!

Vẻ mặt bà lão kia trở nên dữ tợn, vung tay ra thì có ấn thần thông đỉnh phong. Hai mắt pho tượng độc vương lộ ra u quang, luồng sáng này bùng ra giống như thực chất, ánh sáng giao thoa trước pho tượng rồi đột nhiên ngưng tụ ra một dấu ấn màu đen.

Khi dấu ấn này vừa mới xuất hiện thì lập tức ấn thẳng về phía Vương Lâm. Nếu bị cái ấn này đè lên thì thân thể không những trở thành bãi

máu mà ngay cả nguyên thần cũng bị độc tính phát tác chết trong nháy mắt.

Lão bà kia là một người cực kỳ ác độc, vì muốn giết tên thanh niên tóc trắng phía trước để độc chiếm ngọc giản và phương pháp chế tạo Niết Không Đan, mà sau khi thi triển ra thần thông mạnh nhất còn lo Vương Lâm có thể tránh được. Vì vậy bà ta vung tay áo lên, một con rắn nhỏ như ngón tay lóe lên rồi phóng ra. Con rắn nhỏ này chính là Linh thú của bà ta, nó có màu đen kịt, nhưng đầu lại nhô lên một thứ giống như mào gà. Khi nó xuất hiện thì gió tanh lập tức nổi lên cuồn cuộn. Lúc này con khỉ đen cũng đang bỏ chạy về phía trung tâm, Vương Lâm thầm tính trong chốc lát, cuối cùng cũng không ngăn cản hành động của con khỉ.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1152: Trong sơn cốc

Nhưng bà lão này rõ ràng đã đánh giá thấp tiên thuật Hô Phong của Vương Lâm. Đặc biệt là sau khi tu vi của Vương Lâm đạt đến Tịnh Niết thì uy lực của Lục Đại Tiên Thuật của Bạch Phàm dần dần lộ rõ, không còn giống như Khuy Niết. Mà quan trọng chính là Vương Lâm có rất nhiều tạo hóa, điều này làm cho mức độ nhận thức của hắn đối với tiên thuật của Bạch Phàm càng ngày càng sâu.

Năm con Hắc Long do gió đen huyễn hóa ra cùng đám mây đỏ do luồng khí đầu tiên của lão bà hóa thành va chạm vào nhau, đám mây đỏ trong những tiếng nổ ầm ầm vang vọng lập tức quay cuồng vận chuyển. Lúc này năm con Hắc Long lại dùng tốc độ cực nhanh xét nát đám mây đỏ, chỉ trong nháy mắt tất cả Hắc Long đã ngưng tụ lại thành một.

Trong khoảnh khắc khi năm con Hắc Long dung hợp lại thì một luồng uy áp khổng lồ kinh người lập tức bao phủ khắp bốn phía, rồi lại đột nhiên hóa thành một cây trường thương màu đen. Trường thương này không phải là thực chất, có chút trong suốt nhưng luồng khí sắc nhọn bên trên lại đủ làm cho kinh thiên động địa. Cây thương này vừa phóng ra thì chẳng thèm để ý đến cơn mưa nước đen và Độc Linh Ấn, nó trực tiếp phóng thẳng đến gần lão bà.

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hầu như khoảnh khắc khi lão bà phun ra luồng khí thứ ba và vung tay áo lên để con rắn nhỏ có đầu như mào gà phóng ra, thì trường thương màu đen đã phóng đến trước mặt lão bà mười trượng.

Một luồng gió lạnh cực mạnh đột nhiên làm cho vẻ mặt lão bà có những biến đổi lớn. Trên làn da nhăn nheo của bà lão đột nhiên lộ ra rất nhiều lỗ nhỏ, hai đồng tử mạnh mẽ co rút lại, thân thể liên tục lùi về phía sau. Trong khoảnh khắc này bà ta cũng không kịp điều khiển thần thông tấn công Vương Lâm, chỉ dùng hết sức lực để lui về phía sau đồng thời hai tay bấm pháp quyết. Những nếp nhăn trên làn da bao phủ khắp toàn thân lão bà này lập tức huyễn hóa ra rất nhiều cảnh sắc màu đen. Khoảnh khắc này bà ta đã không còn là một tu sĩ, mà giống như một mãnh thú có thân hình con người.

Lúc này hai mắt Vương Lâm cũng lóe lên sát khí, hắn đang đứng giữa không trung. Lúc này dấu ấn do ánh mắt giống như thực chất của pho tượng đã tiến đến gần thân thể Vương Lâm. Dấu ấn này phóng đến kéo theo những tiếng gào thét quỷ dị, cùng tốc độc không thể tưởng tượng được bắn đến trước ngực Vương Lâm.

Khoảnh khắc này có lui về phía sau cũng không kịp, mà Vương Lâm cũng căn bản không muốn lùi. Tuy tu vi của bà già độc ác kia cao hơn Vương Lâm một chút, thần thông lại vượt xa Tống Ngũ Đức năm xưa mà rat ay cũng vô cùng độc ác, nhưng số lượng tu sĩ Tịnh Niết trung kỳ mà Vương Lâm đã giết cũng không phải ít.

Gặp kẻ thù trên đường hẹp thì kẻ nào dũng sẽ thắng. Trong nháy mắt khi ấn độc kia phóng đến sát người. Vương Lâm đột nhiên nâng tay phải tạo thành chưởng vỗ về phía trước, đột nhiên bàn tay của hắn và ấn độc cách nhau chưa đến bảy tấc.

Khoảnh khắc này Vương Lâm nâng tay trái lên tạo thành chỉ điểm lên mu bàn tay phải. Hắn dùng tốc độ cực nhanh điểm ra hai chỉ, mỗi lần điểm xuống đều có những tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Tất cả nguyên lực trong chu vi nghìn trường trong thiên địa lập tức dùng một phương pháp vô cùng tàn bạo giống như bị một sức mạnh nào đó điều khiển mà dung nhập vào trong đầu ngón tay của Vương Lâm, tất cả lại tiến vào bàn tay phải.

Tất cả mọi thứ nói thì có vẻ chậm nhưng thực tế lại xảy ra trong chớp mắt. Khi ấn độc tiến sát đến lòng bàn tay Vương Lâm thì một tiếng nổ kinh thiên động địa làm cho toàn bộ Man Hoang đại lục phải chấn động từ trong lòng bàn tay Vương Lâm truyền ra. Đúng lúc này lại xuất hiện lực trùng kích phóng thẳng ra khắp bốn phía.

Lực trùng kích tuôn ra lập tức làm cho cơn mưa đen được luồng khí thứ hai độc bà tử kia phun ra hóa thành không thể rơi xuống được nữa. Lực trùng kích bùng ra rất xa làm không có bất kỳ giọt mưa độc nào sinh ra tác dụng đả thương Vương Lâm.

Tiếng nổ khổng lồ này vượt xa sấm sét rất nhiều lần, nó đã tạo thành rất nhiều tiếng vang vọng rồi ầm ầm truyền đi khắp nơi. Khi tiếng nổ này vang lên, thậm chí ngay cả Vương Lâm cũng cảm thấy hai lỗ tai đau nhức muốn nổ ra, cơ thể không kìm được phải lui ra phía sau vài bước.

Ấn độc kia lại run lên, mặt trên của nó ken két xuất hiện chi chít vết nứt rồi nổ ầm một tiếng vỡ vụn. Luồng nguyên lực tàn bạo trong tay Vương Lâm tuôn ra lập tức cuốn lấy tất cả mảnh vỡ, luồng nguyên lực này lại thuận tiện cuốn thẳng qua ngực của bức tượng hư ảo phía trước.

Đột nhiên trên ngực pho tượng xuất hiện một dấu bàn tay màu đen, hai vết nứt từ trên dấu bàn tay lan ra khắp toàn thân bức tượng. Pho tượng vỡ thành bốn năm mảnh.

Trong nháy mắt khi cơ thể Vương Lâm lui về phía sau vài bước, con rắn nhỏ có đầu mào gà chỉ đơn giản phá vỡ lực trùng kích rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khi con rắn tiến đến gần Vương Lâm thì phát ra một tiếng rít bén nhọn, một luồng khí cực độc được phun ra khỏi miệng.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, hắn lui về phía sau rồi vung một trảo tay phải lên hư không. Túi trữ vật lập tức xuất hiện, ngân quang chợt lóe lên bên trong, Ngân Y Nữ Thi lập tức phóng thẳng về phía con rắn nhỏ. Thân thể Vương Lâm chợt lóe, hắn phóng qua Ngân Y Nữ Thi đang cùng con rắn nhỏ chiến đấu rồi trực tiếp nhào tới độc bà tử.

Vẻ mặt bà lão chuyên dùng độc này đột nhiên có những biến hóa kịch liệt, bà ta đang cố gắng tránh khỏi sự truy kích của thanh trường thương màu đen. Nhưng tốc độ của cây thương này ngày càng nhanh giống như tủy vào xương, trên thân thương lại mơ hồ truyền ra những âm thanh phá vỡ không gian.

Khi thấy Vương lâm từ trong sát chiêu của chính mình phóng ra, vẻ mặt của bà lão này lại càng thêm âm trầm. Bà ta đột nhiên cắn đầu lưỡi, máu tươi trong miệng đang muốn phun ra để chuẩn bị thi triển độc công. Nhưng chỉ trong nháy mắt, trong hai mắt Vương Lâm đang phóng về

phía trước đột nhiên bùng lên sát khí, hắn nâng tay phải lên chỉ về phía trước.

- Ngừng!

Đột nhiên giữa trời đất biến hóa ra rất nhiều sợi tơ vô hình, tất cả đều quấn quanh người lão bà. Khi Định Thân Thuật được thi triển thì thân thể bà lão đột nhiên run rẩy kịch liệt.

Trong miệng bà lão đột nhiên bốc lên một làn khói xanh, trong khoảnh khắc này lại liên tục kêu lên thảm thiết, nhưng lại không thể phun ra ngụm máu độc trong miệng. Ngụm máu này chảy theo cổ họng vào bụng, trong máu chứa chất kịch độc, nếu là bình thường thì sẽ không phản phệ lại bản thân. Nhưng trong nháy mắt khi thần thông bị cắt đứt, lại bị Định Thân Thuật trói chặt cơ thể thì máu độc lại phản phệ. Lão bà kêu lên thảm thiết đồng thời trong cơ thể lại xuất hiện dấu hiệu thối rữa thành từng mảng. Đúng lúc này thì trường thương màu đen ầm ầm phóng đến đâm xuyên qua ngực lão bà chuyên dùng độc, nhưng cây thương cũng không đâm xuyên qua mà lại nổ tung lên.

Lão bà dùng độc đột nhiên kêu lên thảm thiết, thân thể vỡ nát rồi hóa thành một làn mưa máu. Nguyên thần lão bà mang theo sự kinh hoàng muốn bỏ chạy thì lại bị Vương Lâm hất tay áo lên rồi trực tiếp thu vào.

Trận chiến này mặc dù rất ngắn nhưng những mối nguy hiểm bên trong lại làm cho Vương Lâm vẫn còn khiếp sợ trong lòng. Lão bà này dùng thần công là độc công, cũng đủ để tung hoành trong đám tu sĩ cùng cấp

bậc. Dù tu vi của Vương Lâm cao hơn bà ta, nhưng nếu sơ ý để trúng phải chất kịch độc thì sợ rằng cũng sẽ bị lão hạ độc thủ.

Đối với Vương Lâm thì chuyện giết người giống như ăn cơm bữa, nhưng trận chiến ngày hôm nay lại rất khó giải thích. Thậm chí hắn còn không biết tên của lão bà kia là gì. Nếu không phải lão bà này ô lên một tiếng ngạc nhiên rồi ra tay muốn giết mình, Vương Lâm cũng sẽ không giết người một cách vô duyên vô cớ.

Khi nguyên thần lão bà dùng độc bị bắt, ngọn lửa hung ác bùng lên trên người con rắn nhỏ chiến đấu với Ngân Y Nữ Thi liên tục suy yếu, cuối cùng bị Ngân Y Nữ Thi bắt sống.

Lúc này con khỉ đen đã vượt qua chiến trường, nó đang chạy xẹt qua sơn cốc đang bị tám đầu lâu bao phủ. Đàn thú khổng lồ truy kích ở phía sau đang gầm rống ầm ầm rồi phóng đến rồi trực tiếp nhảy vào trong sơn cốc. Những con mãnh thú này có số lượng rất lớn, vì tám cái đầu lâu đã không còn được lão bà kia điều khiển nên lập tức trở nên bất ổn, những tia chớp lóe lên trên đầu lâu rồi dần biến mất.

Vương Lâm đảo mắt nhìn con khỉ đen đang bỏ chạy ở phương xa. Con khỉ lập tức hiểu ý rồi xoay người lập tức phóng đi. Lúc này mặt đất phát ra những tiếng chấn động ầm ầm, tất cả mãnh thú đều xuyên qua sơn cốc tiếp tục truy kích. Một vài mãnh thú định phóng tới Vương Lâm nhưng hắn chỉ hất ống tay áo lên thì chết sạch.

Không lâu sau ở đây đã không còn con mãnh thú nào, tất cả đều truy đuổi theo con khỉ đen về phương xa. Đứng từ đây nhìn còn thấy được những luồng khói bụi khổng lồ dung nhập vào trong sương mù.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên rồi nhìn chằm chằm vào tám cái đầu lâu đang ngày càng không ổn định, hình như đang muốn nổ tung ra. Vương Lâm cẩn thận nhìn vài lượt rồi phóng đến bên cạnh một cái đầu lâu, hắn dùng tay phải bắt pháp quyết rồi vỗ lên đầu lâu.

Đầu lâu này lập tức run lên, u quang bên trên dần tiên tán rồi càng ngày càng thu nhỏ lại. Cuối cùng nó hóa thành một cái đầu lâu xám nhỏ như nắm tay, vẫn lơ lửng trên bầu trời không nhúc nhích.

Nếu biết sử dụng đúng khác, lấy bảy cái khô lâu kia phong ấn lại thì rõ ràng là những pháp khí tạo thành trận pháp. Vương Lâm cũng không muốn lấy chúng ngay lập tức mà lại lựa chọn cách phong ấn. Dù sao hắn cũng không biết được trong sơn cốc này có cái gì, thần thức của hắn cũng không thể xuyên thấu qua làn sương âm u nơi đây.

Vương Lâm cẩn thận đi vào cốc, chỉ cần hắn khẽ động tâm niệm thì có thể làm cho phong ấn của tám cái đầu lâu đang treo ngoài kia tiêu tán và tiếp tục khôi phục lại tình cảnh vây khốn như lúc đầu. Sơn cốc này cũng không lớn, khi Vương Lâm tiến vào thì lần đầu tiên đã nhìn thấy một bộ hài cốt. Người này toàn thân đều thối rữa, chỉ có thể nhận ra đây là một thi thể đàn ông, một mùi tanh tười từ trên thi thể bùng ra rất khó ngửi.

Vương Lâm nhíu mày rồi đi thẳng về phía trước, rất nhanh hắn đã đi tới vị trí trung tâm trong sơn cốc. Thần thức của hắn chậm rãi tản ra, hắn lập tức nhìn thấy ngoài trăm trượng ở phía trước có một người đang ngồi khoanh chân ngồi xuống và bốn thi thể người vì độc tính bùng phát mà chết ở bên cạnh.

- Đa tạ ơn cứu mạng của các hạ!

Một âm thanh suy yếu truyền ra từ trong miệng bóng người đang khoanh chân ngồi dưới đất. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn đi tới phía trước không nhanh không chậm, khi đi đế gần mới thấy rõ được tất cả tình cảnh trước mắt.

Bốn thi thể người ngã xuống đất chết đều đã thối rữa, hai mắt u ám còn mơ hồ lộ ra sự mờ mịt. Đồng thời mùi tanh tưởi cũng bùng ra từ trên thân thể bốn người này.

Kẻ đang khoanh chân ngồi xuống là một người đàn ông trung niên, vẻ mặt người này tái nhợt không còn chút huyết sắc, trên mi tâm còn mơ hồ lộ ra một lỗ đen. Ngay cả nguyên thần của hắn cũng đang lâm vào tử vong, rõ ràng người này đã trúng độc quá nặng, mà loại độc này chắc chắn sẽ không phải loại bình thường mà là tuyệt đỉnh kịch độc.

- Tịnh Niết hậu kỳ?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, độc dược có thể giết chết tu sĩ Tịnh Niết hậu kỳ rõ ràng là loại có thể so sánh với dục tiên tục tử.

- Đạo hữu đến đây cũng đơn giản chỉ vì ngọc giản và phương pháp luyện đan, tuy không biết tông phái của đạo hữu nhưng bây giờ hai thứ vật phẩm này đã vào tình thế bắt buộc, dù tại hạ không giao thì cũng có phương pháp mở túi trữ vật của ta ra. Thôi thì hai vật phẩm này tại hạ để lại cho ngươi, chỉ xin đạo hữu để những thi thể này chết một cách vui vẻ, đừng để họ bị hàng ngàn sâu độc tra tấn nữa.

Trên mặt người trung niên kia hiện ra một nụ cười khổ. Khi hắn cầu khẩn thì Vương Lâm lại trầm tư, hắn nhìn thoáng qua bốn thi thể đang nằm trên mặt đất rồi lại nhìn người đàn ông trung niên. Hắn khẽ gật đầu.

- Bốn người này là đệ tử của ta, bọn họ vì bảo vệ ta mà trúng độc của lão bà Ngũ Độc Môn kia rồi chết bất đắc kỳ tử.

Trong mắt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ đau thương, đây là bốn đệ tử đã đi theo hắn đến chết. Nếu không có ngày hôm này thì bọn họ sau này chắc chắn sẽ trở thành những nhân tài kiệt xuất trong môn phái.

- Khi ta độc phát thì không thể vận chuyển nguyên lực trong cơ thể. Người cho ta mượn một tia nguyên lực để mở túi trữ vật, ta sẽ vì người mà lấy ra ngọc giản và phương pháp luyện đan. Sau khi ngươi lấy đi thì cho ta một cái chết thống khoái là được. Vì những vật ngoài thân mà ta rơi vào kết quả như vậy, lại làm hại những vị đệ tử này…

Nụ cười khổ trên mặt người đàn ông trung niên ngày càng đậm.

Vương Lâm vẫn không nói câu nào, hắn nâng tay phải lên rồi vỗ về phía trước. Một luồng nguyên lực cuồn cuộn tuôn ra rồi chậm rãi phóng tới bên ngoài thân thể người đàn ông trung niên. Nhưng trong nháy mắt khi nguyên lực phóng đến gần cơ thể người kia ba tấc, nguyên lực lại đột nhiên biến đổi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1153: Làm chuyện đại sự phải bình tĩnh

Trong sự biến đổi này, nguyên lực Vương Lâm đánh ra không có chút ôn hòa mà lại trở nên hùng mạnh như núi đè, trong một khoảng cách quá gần đã sắp rơi vào người tên đàn ông trung niên kia.

Nhưng trong nháy mắt khi nguyên lực chuẩn bị đánh vào thì tên đàn ông trung niên kia lại ngẩng đầu lên rất mạnh, vẻ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn. Một luồng khí tức hủy diệt từ trong cơ thể hắn lóe lên rồi muốn bùng nổ.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh như băng, sau khi hắn đánh nguyên lực ra thì vung một trảo lên hư không. Túi trữ vật lập tức xuất hiện, thiết kiếm trong tay quét ngang về phía trước.

Dưới kiếm quang gào thét, tên đàn ông trung niên kia đang định tự bạo đột nhiên thân thể run rẩy, trên cổ xuất hiện một đường máu. Tên này chết mà thân thể không được toàn vẹn, chỉ còn lại nguyên thần vô cùng suy yếu.

Tên đàn ông trung niên mở to hai mắt rồi gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Đầu lâu của kẻ này rớt xuống đất rồi lăn ra xa mấy trượng, nhưng ánh mắt ảm đạm của hắn vẫn mang theo vẻ dữ tợn.

Quỷ kế trước khi chết của tên kia cũng không tính là cao minh. Nếu cái này đối với người biết rõ về ngọc giản và phương pháp luyện đan kia thì quả thật rất hấp dẫn, nhưng Vương Lâm lại căn bản không biết những thứ này.

Mà quan trọng là sau khi Vương Lâm tiến vào sơn cốc này thì đã nhìn rõ bộ thi thể đầu tiên biết rõ về ngọc giản và phương pháp luyện đan kia thì quả thật rất hấp dẫn, nhưng Vương Lâm lại căn bản không biết những thứ này.

Mà quan trọng là sau khi Vương Lâm tiến vào sơn cốc này thì đã nhìn rõ bộ thi thể đầu tiên và bốn thi thể ở đây, tuy bộ dạng không khác biệt gì nhiều, đều là những cơ thể thối rữa độc phát mà chết.

Nhưng thực tế thì vẫn còn có một số khác biệt rất nhỏ. Tính cách của Vương Lâm trời sinh cẩn thận, những điểm khác biệt này cũng rất nhỏ nhưng vẫn bị hắn nhìn ra.

Bộ thi thể đầu tiên đúng là độc phát mà chết, nhưng bốn thi thể sau này thì không. Bốn thi thể này người ta giết chết sau đó cơ thể mới bị độc tính phát tác mà thối rữa. Đặc biệt là vị trí đặt các thi thể, trong lòng Vương Lâm đã sớm có suy đoán.

Bốn người này rõ ràng là bị tên đàn ông trung niên kia giết chết không hiểu nguyên nhân. Nếu đúng như lời tên kia nói thì bốn người này là đệ tử của hắn, nhưng cũng có thể là đệ tử của bà lão kia.

Nói tóm lại thì nguyên nhân và kết quả của chuyện này Vương Lâm cũng không muốn tìm hiểu rõ ràng. Hắn chỉ biết lời nói không còn nguyên lực của tên đàn ông kia là dối trá.

Một người sắp chết mà còn muốn nói dối, chắc chắn đang suy tính điều gì đó. Đối với loại người thế này, Vương Lâm sẽ không do dự chọn cách chém chết.

- Dù sao người cũng phải chết, chẳng qua chết sớm vài hơi mà thôi.

Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể mất đầu của người đàn ông trung niên kia. Trên cơ thể người này tràn đầy máu tươi, một lúc sau mới bắt đầu thối rữa, quần áo của tên này cũng bắt đầu vỡ vụn ra từng mảnh.

“Ngọc giản và phương pháp luyện đan…”

Vương Lâm phải suy tư một lúc lâu. Bà lão dùng độc vây khốn tên đàn ông trung niên này, rõ ràng cũng chỉ vì muốn lấy ngọc giản và phương pháp luyện đan.

“Rốt cuộc là loại ngọc giản và phương pháp luyện đan gì mà làm cho tu sĩ Tịnh Niết phải chiến đấu với nhau sống chết, mà một tu sĩ Tịnh Niết trung kỳ lại dám vây giết một Tịnh Niết hậu kỳ?”

- Người này muốn tự bạo mà chết. Nếu hắn chết thì túi trữ vật sẽ tiên tán, nhưng nếu có đủ tu vi thì cũng rất khó mở túi trữ vật không gian đã khép chặt lại được, mà muốn lấy đồ vật bên trong lại càng khó.

- Còn nữa, vừa rồi hắn có nói, rõ ràng hắn tưởng ta không phải một người mà là một tông phái… Như vậy có thể thấy cuộc chiến tranh chấp ngọc giản và phương pháp luyện đan này là chuyện giữa hai tông phái… Trước đó hắn có nói là bị trúng độc của lão bà trong Ngũ Độc Môn…

Vậy lão phụ nhân bị ta đánh nát thân thể rõ ràng là lão bà Ngũ Độc Môn này rồi.

- Còn nữa, trước khi lão bà Ngũ Độc Môn kia nhìn thấy ta thì lập tức quát lên rồi xông lên chém giết, rõ ràng trong lòng bà già này đang nghĩ ra ta đại biểu cho một tông phái khác.

- Mà quan trọng chính là trước đó bà lão kia đã từng nói một câu, tới nhanh lắm…

Vương Lâm ngẩng đầu thật mạnh rồi nhìn lên bầu trời, hai đồng tử trong mắt co rút lại.

- Chẳng lẽ đang có rất nhiều tu sĩ của các tông phái chạy đến đây sao? Nếu đã là như vậy, có thể làm cho các tông phái tham gia vào thì giá trị của ngọc giản và phương pháp luyện đan này tất nhiên phải cực cao.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hai mắt lấp lánh.

- Nếu những gì ta vừa phân tích có bảy phần là thật thì ngọc giản và phương pháp luyện đan này sẽ được tên đàn ông trung niên khi nãy cực kỳ coi trọng. Hắn đã biết túi trữ vật có thể bị người ta mở ra, chắc chắn sẽ không đặt hai thứ đó vào trong túi trữ vật…

Vương Lâm cúi đầu rồi đảo mắt qua tất cả mọi vật trong sơn cốc. Cuối cùng khi ánh mắt hắn chuyển lên thi thể của bốn tên đệ tử thì dần ngưng tụ lại.

- Nếu ta là hắn, gặp phải những vấn đề thế này thì sẽ làm thế nào? Sẽ tiếp tục đặt hai vật kia vào trong túi trữ vật hay là kiếm một địa phương khác bí mật hơn…

Vương Lâm lại trầm tư, hắn nhắm hai mắt lại rồi đặt mình vào tình cảnh của tên đàn ông trung niên kia.

Một lúc sau Vương Lâm mạnh mẽ mở hai mắt ra, trong mắt bùng ra những luồng hào quang kỳ dị. Hắn dùng thần thức đảo qua bốn bộ hài cốt trên mặt đất nhưng không phát hiện được điều gì. Nhưng Vương Lâm không cam lòng, mắt trái hắn lóe lên ánh lửa, một ngọn lửa bùng lên lóe ra u quang. Rất nhanh đã bị luyện hóa thành bụi phấn.

Nhưng bên trong đám tro bụi kia lại phát hiện một khối ngọc giản và một mảnh xương thú nhỏ như bàn tay.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên chút hưng phấn, tay phải vung lên một trảo lên hư không, khối ngọc giản và mảnh xương thú kia lập tức rơi vào trong tay. Vương Lâm đảo thần thức qua ngọc giản, vể mặt hắn đột nhiên có biến đổi.

- Phá Thiên Tông cấp tám!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, tâm thần trở nên trì trệ. Hắn lại đưa mắt nhìn về phía mảnh xương thú nhỏ, càng xem xét thì dù có định lực như Vương Lâm cũng nghe thấy trái tim mình đập thình thịch và nhanh chóng tăng tốc độ. Trong mắt hắn lộ ra vẻ không thể tin, hắn nhìn mảnh xương thú nhỏ trong tay mà nửa ngày sau vẫn chưa nói lên lời:

- Niết… Niết Không đan…

Dù Vương Lâm không biết Niết Không đan là thứ gì, nhưng hắn biết hai chữ Niết Không này lại có rất nhiều ý nghĩa đối với những tu sĩ đại thần thông.

Đặc biệt là trên phương pháp luyện đan này còn có một câu làm tâm thần Vương Lâm rung động giống như đánh vào chuông đồng. Điều này làm hắn phải dùng tay nắm chặt lấy mảnh xương thú, trong mắt bùng lên những ngọn lửa hung ác ngập trời. Khoảnh khắc này nếu kẻ nào muốn tranh đoạt mảnh xương thì sẽ nhận được những đòn tấn công điên cuồng của hắn.

- Ăn vào đan dược này có thể nắm chắc một phần quy tắc hóa bản nguyên, trở thành tu sĩ Đệ Tam Bộ! Ăn vào đan dược này sẽ nắm chắc năm phần vượt qua lần suy kiếp đầu tiên của thiên nhân. Ăn vào đan dược này sẽ nắm chắc tám phần tiến vào cảnh giới Nhập Thần.

Một lúc lâu sau vẻ mặt Vương Lâm mới dần khôi phục trở lại, hắn nhìn chằm chằm vào mảnh xương thú trong tay rồi lập tức thu hồi nó và khối ngọc giản không chút do dự, cũng không có thời gian xem xét rõ ràng. Khoảnh khắc này Vương Lâm đã chắc chẵn xác định, những vật này đủ để gây ra một kiếp nạn cho Tu Chân giới.

Hiện nay tin tức phương pháp luyện đan cũng chưa hẳn đã được truyền đi quá rộng, nhưng khi mức độ tranh đoạt dần tăng lên thì cuối cùng sẽ làm cho cả Vân Hải tinh vực phải chấn động.

Đã từ rất lâu rồi Vương Lâm chưa cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, hắn liếm liếm môi rồi đưa mắt quan sát một lượt. Hắn cẩn thận chú ý đến tất cả dấu vết của chính mình và dọn sạch, cũng lấy đi bộ hài cốt của tên đàn ông trung niên và những kẻ đệ tử kia.

Sau khi xác định không để lại bất kỳ đầu mối gì, thân thể Vương Lâm hóa thành một luồng cầu vồng phóng ra khỏi sơn cốc. Hắn vung tay phải lên, đang định lấy đi tám cái đầu lâu nhưng lại trở nên do dự. Vương Lâm kiên quyết vung một chỉ tay phải lên hư không một cái đầu lâu trong số đó lập tức nổ ầm ầm hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ rơi tung tóe bên ngoài sơn cốc.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giờ phút này tâm thần hắn nhanh chóng vận chuyển, hắn lấy đi bảy cái đầu lâu còn lại. Khoảnh khắc này hắn lại trầm ngâm, hắn lại lấy bộ hài cốt của tên đệ tử bị độc phát mà chết từ trong không gian trữ vật ra.

Sau đó Vương Lâm cẩn thận dọn dẹp những mảnh vỡ đầu lâu bên ngoài sơn cốc, cuối cùng hắn chỉ để lại một mảnh ở địa phương rất thần bí.

Sau khi làm xong tất cả những thứ trên thì Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu. Hắn thu Ngân Y Nữ Thi và bảy cái đầu lâu còn lại vào, cơ thể hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng về phương xa đuổi theo con khỉ đen.

- Nguyên thần của Độc Bà Tử đã bị ta bắt, nhất định không để cho bà ta chết được. Bà lão này chỉ cần không chết thì chuyện hôm nay sẽ chẳng kẻ nào biết được có người ngoài nhúng tay vào. Mà tất cả đều cho rằng khi Độc Bà Tử lấy được phương pháp luyện đan thì muốn độc chiếm thành của riêng.

- Dù sao thì trong sơn cốc vẫn còn một mảnh nhỏ của pháp bảo, lại có một bộ hài cốt độc phát mà chết…

Thời gian qua nhanh, bất cứ lúc nào thì tất cả tu sĩ các tông phái đều có thể đi đến Man Hoang đại lục này. Vương Lâm cũng không dám ở lại quá lâu, cho nên chỉ có thể làm những chuyện với mức độ trước mắt mà thôi.

Lúc này Vương Lâm cũng không còn tâm tư đi cướp đoạt dược thảo. Trong lúc bay đi như tên bắn hắn tiến lên một bước, cơ thể lập tức biến mất ngay tại chỗ, dưới Súc Địa Thành Thốn, hắn lập tức xuất hiện trên người con khỉ đen đang dẫn đầu đám mãnh thú.

Con khỉ đen vừa nhìn thấy Vương Lâm thì lập tức trở nên vui vẻ. Nó liên tục gầm rống rồi dùng ngón giữa chỉ vào một ngọn núi bên cạnh, rõ ràng nó đang muốn nói cho Vương Lâm biết chỗ nào có dược thảo.

Vương Lâm cũng không thèm để ý đến vấn đề này, hắn vung tay phải lên hư không gỡ xuống lá bùa màu vàng đang dán lên trên người con khỉ. Sau đó hắn đột nhiên thu con khỉ nàu vào trong túi trữ vật, thân thể lóe lên hóa thành cầu vồng phóng lên chín tầng trời. Trên đường đi hắn phá vỡ sương mù, lại đem lá bùa màu vàng dán luôn trên người. Tốc độ đã tăng mạnh mà Vương Lâm vẫn còn chưa thỏa mãn, hắn lại lấy ra một tấm da thú khác dán lên người.

Lúc này tốc độ của Vương Lâm đã đạt đến đỉnh phong, thân thể hắn lóe lên xuyên qua những đám sương mù dày đặc, chạy ra thật ra Man Hoang đại lục, tiến vào tinh không.

Đến lúc này trái tim Vương Lâm vẫn đập mạnh thình thịch, hắn sinh ra cảm giác giống như đang nằm mộng, cảm thấy tất cả mọi chuyện đã xảy ra trên Man Hoang đại lục này cực kỳ không chân thực.

Vương Lâm cố gắng áp chế kích động trong lòng, hắn biết rất rõ nếu tin tức phương pháp luyện đan đang ở trên người mình bị tiết lộ ra ngoài thì chính mình sẽ vĩnh viễn bị truy sát trong Vân Hải. Dù ở hai tinh vực Lôi hay Vũ cũng đều là như vậy, vì phương pháp luyện đan này đù làm cho một số tu sĩ trở nên điên cuồng.

Đặc biệt là những tên tu sĩ Tịnh Niết hậu kỳ đại viên mãn thường bế quan lâu dài, những lão quái đang tiến vào trong Thiên Nhân Suy Kiếp thì phương pháp luyện đan này có thể làm cho bọn họ bỏ quyên tất cả mọi thứ mà liều mạng.

- Tuyệt đối không thể để kẻ nào biết được mấy thứ này đang trong tay ta.

Vương Lâm triển khai tốc độ trong tinh vực cấp năm rồi nhanh chóng chạy thẳng một mạch. Hắn cũng không dám tản thần thức ra, hắn mơ hồ sinh ra một loại cảm giá, lúc này trong tinh vực cấp năm sẽ có rất nhiều tu sĩ hướng về phía Man Hoang đại lục.

Nếu những tu sĩ này đang đi trên đường mà gặp được chính mình đang phóng đi như tên bắn thì có lẽ sẽ sinh lòng nghi ngờ. Nhưng mối nghi ngờ này sẽ không quá lớn, chỉ sau khi đám người này đi đến Man Hoang đại lục phát hiện ra manh mối, tất nhiên sẽ đem tất cả những tên đáng nghi trước đây làm trọng điểm điều tra.

Nếu làm chuyện đại sự thì trong lòng cần phải đặc biệt che giấu, càng cần phải yên lặng và tỉnh táo.

Sau khi phóng ra một khoảng cách nhất định, Vương Lâm gọi khỉ đen ra. Hắn ngồi khoanh chân trên bờ vai con khỉ, tâm tư trở nên bình tĩnh, để con khỉ phóng thẳng về phía Quy Nguyên Tông ở Mạc La đại lục.

Khi cách Mạc La đại lục vài ngày lộ tình, Vương Lâm mặc dù muốn bỏ đi thật nhanh nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh giống như bình thường, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì trên Man Hoang đại lục. Hắn ngồi trên lưng con khỉ đen như một tu sĩ Vân Hải tinh vực chính thống.

Vài canh giờ sau, Vương Lâm đã rời xa Man Hoang đại lục, mà ở gần nơi đây cũng còn có vài Man Hoang đại lục khác làm người khác không thể phân biệt được Vương Lâm đã đến từ đâu. Đúng lúc này, đồng tử trong cặp mắt bình tĩnh của Vương Lâm đột nhiên co rút lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường.

Xa xa là từng luồng cầu vồng đang gào thét, càng ngày càng đến gần.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1154: Hết sức căng thẳng

Tiền Quý Chung, một cái tên rất dung tục nhưng trong tinh vực cấp sáu thì cái tên này lại đại biểu cho rất nhiều ý nghĩa, chính là chữ “hung ác”! Hắn là trưởng lão Hoa Thanh Tông tu vi đã đạt đến Toái Niết sơ kỳ.

Tên này có một thân thần công kinh người mà nguyên nhân phần lớn là vì tính cách của hắn. Một khi trêu chọc kẻ này mà tu vi không đủ hoặc thế lực một phái yếu hơn thì chỉ có một kết cục là chết.

Hơn nghìn năm trước, một tông phái nhỏ trên tinh vực cấp sáu này vì lỡ tay giết chết một tên đệ tử của Tiền Quý Chung, tên này đã chém giết lên tận cửa môn phái kia. Hắn cũng những đồng môn hủy diệt toàn bộ hệ thống đạo pháp của mộn phái này, máu chảy thành sông. Trận chiến đó đã làm cho thanh danh Tiền Quý Chung trở nên vang dội, tất cả tu sĩ trong mọi tông phái trên tinh vực cấp sáu kia đều biết rõ.

Lúc này vẻ mặt Tiền Quý Chung rất âm trầm, hắn đang khoanh chân ngồi trên một con mãng xà khổng lồ hình rồng. bên dưới người hắn là một đàn linh thú đang chạy tán loạn trong tinh vực cấp năm, sau lưng hắn là một đám đệ tử hạch tâm.

- Không ngờ đầu mối kia là thật!

Tiền Quý Chung vừa nghĩ đến vấn đề này thì trái tim lại bắt đầu đập mạnh lên. Vài tháng trước một đệ tử hạch tâm của Hoa Thanh Tông bọn họ tình cờ đoạt được một cái ngọc giản chứa những đầu mối có lên quan đến phương pháp luyện Niến Không Đan trong truyền thuyết. Phát hiện này đã làm cho Hoa Thanh Tông cảm thấy kinh hoàng. Tiền Quý Chung

thân là tu sĩ bản địa của Vân Hải Tinh Vực, nên hắn cũng biết được mười vạn tám nghìn năm về trước có một chuyện đại sự kinh thiên động địa đã xảy ra trong Vân Hải tinh vực.

Mười vạn tám ngàn năm về trước, tông phái cấp tám Phá Thiên Tông đang chuẩn bị tiến vào tinh vực cấp chín, khi chỉ còn lại hai tháng là sẽ tiến vào thì tình cờ phát hiện một khe nứt không gian. Trong khe nứt này dày đặc cấm chết cực kỳ đáng sợ. Phá Thiên Tông tập hợp rất nhiều tu sĩ, dưới sự dẫn dắt của mấy vị trưởng lão trong tông phái đã đạt đến tu vi Thiên Nhân Suy Kiếp mà tiến vào bên trong, khi mở đường thì số tu sĩ chết đi rất nhiều.

Cuối cùng sau khi tiến vào vị trí sâu nhất trong khe nứt không gian thì phát hiện ra một bộ hài cốt.

Bên cạnh bộ hài cốt kia có ba vật phẩm, một viên đan dược, một thanh tàn kiếm, một mảnh xương thú. Sau khi lấy được ba vật phẩm này thì tất cả các trưởng lão của Phá Thiên Tông tiến vào khe nứt không gian đều trở nên điên cuồng, bọn họ vội vàng rời khỏi khe nứt này quay về Phá Thiên Tông.

Bởi vì những gì bọn họ phát hiện ra thật sự là không thể tưởng tượng nổi, đủ để cho toàn bộ Vân Hải Tinh Vực phải kinh hoàng. Phát hiện này lại càng có thể để cho Phá Thiên Tông trở thành đệ nhất tông phái trong Vân Hải, vượt qua những thần tông cấp chín chí cao vô thượng.

Nhưng trong tông phái bọn họ có phản đồ, tin tức này bị truyền ra ngoài. Đợi đến khi bọn họ đi ra ngoài thì tất cả các tông phái cấp tám đều điên cuồng ra tay, rất nhiều lão quái bế quan quanh năm không quan tâm đến chuyện đời đều ồn ào xuất quan. Tất cả đều phải tham gia vào trận chiến tranh đoạt làm kẻ nào cũng phải đỏ mắt này.

Nhưng Phá Thiên Tông có thể tiến cấp vào cấp chín lại có thực lực đối đầu với tất cả các tông phái cấp tám khác. Trận chiến tranh đoạt này bùng lên làm cho tinh vực cấp tám bùng lên gió tanh mưa máu.

Tinh vực cấp bảy cũng ra tay, tinh vực cấp sáu cũng giống như vậy, mà ngay cả tinh vực cấp năm cũng bị ảnh hưởng. Một tai họa khổng lồ bắt đầu quét qua Vân Hải tinh vực rồi được mở rộng ra. Trận chiến kịch liệt này dù đã trôi qua mười vạn tám ngàn năm nhưng khi Tiền Quý Chung nhớ đến cũng phải chấn động tâm thần, cuối cùng chuyện này đã làm cho tinh vực cấp chín trước giờ chưa từng can thiệp vào tất cả mọi chuyện của hạ cấp phải ra tay. Tình cảnh này cực kỳ bất lợi đối với Phá Thiên Tông, mà đúng khoảnh khắc này thì Phá Thiên Tông bị phân liệt.

Phần lớn đám người Phá Thiên Tông cũng không muốn vì ba vật phẩm này mà tiếp tục giao chiến, bọn họ cầm đan dược và tàn kiếm để đổi lấy tư cách tiếp tục sinh tồn. Khi đám người này dâng ra thì có thể giữ vững quỹ đạo phát triển của tông phái, tiến vào trong tinh vực cấp chín.

Một bộ phận nhỏ người Phá Thiên Tông lại cầm mảnh xương thú chứa phương pháp luyện đan, đám người này cùng triển khai cuộc chiến sinh tử với những tông phái khác muốn cướp đoạt, cuối cùng tất cả đều biến mất trong dòng sông lịch sử của Vân Hải tinh vực.

Còn mảnh xương thú chứa phương pháp luyện đan cũng biến mất, không biết được đã đi đâu. Có người suy đoán mảnh xương này đã bị tu sĩ tinh vực cấp chín lấy đi, nhưng cũng có người nói phương pháp luyện đan này được giấu ở một nơi nào đó. Cũng có thể đang nằm trong tay tu sĩ của những tông phái cấp tám năm xưa đuổi giết đám người Phá Thiên Tông.

Nói tóm lại thì sau khi trận chiến này kết thúc, mảnh xương thú chứa phương pháp luyện đan đang ở nơi nào đã trở thành một bí ẩn vĩnh hằng. Mãi cho đến mười vạn tám ngàn năm sau, tông phái cấp sáu Hoa Thanh Tông mới tình cờ đoạt được một chút manh mối.

Đầu mối này thật hay giả cũng làm cho Hoa Thanh Tông khiếp sợ. Bọn họ đã phong tỏa tất cả những đầu mối có liên quan đến tin tức này, cũng không tiếc giết chết một vài môn nhân, tiêu diệt một vài đệ tử biết chuyện.

Bởi vì vấn đề này quá sức kinh hoàng, nếu sơ ý thì sẽ dẫn đến tông phái bị diệt vong. Dù gì thì Phá Thiên Tông năm xưa cũng vẫn còn phát triển đến tận bây giờ, nếu Hoa Thanh Tông so sánh với Phá Thiên Tông trước đây thì chỉ là một con kiến hôi mà thôi, căn bản không có tư cách đoạt được mảnh xương có phương pháp luyện đan. Thực tế thì lòng tham của bọn họ là rất lớn, nhưng cũng không dám động sinh lòng độc chiếm.

Bọn họ chỉ muốn tìm được mảnh xương kia, sau đó dâng lên cho một tông phái cấp tám nào đó để đổi lấy những lợi ích khổng lồ và sự bảo vệ.

Đồng thời cũng mượn cơ hội này, nhờ sự trợ giúp của tông phái cấp tám kia mà trở thành bá chủ trên tinh vực cấp sáu.

Nhưng nếu muốn làm được những chuyện kia thì trước tiên phải chứng minh đầu mối trong tay là thật. Nếu nói ra đầu mối này cho tông phái cấp tám mà một khi tất cả đều là giả, thì Hoa Thanh Tông sẽ không thể chống đỡ nổi lửa giận của tông phái cấp tám. Cho nên bọn họ không dám mạo hiểm đưa ra manh mối mà muốn đi trước một bước để chứng minh.

Nhưng nếu muốn đi chứng thực vấn đề này thì nhất định phải phong tỏa tất cả khả năng bị truyền ra ngoài, càng không được làm cho bất kỳ một tông phái cấp sáu nào biết được. Hơn nữa đầu mối này lại nằm trong một tông phái trên một tinh vực cấp ba, nếu Hoa Thanh Tông xuất động với quy mô lớn, chắc chắn sẽ làm cho người ta sinh lòng nghi ngờ. Đây là vấn đề mà Hoa Thanh Tông rất lo lắng, bọn họ dự định rất lâu sau đó mới tuyển chọn một người luôn thận trọng là đại đệ tử Thi Lạc Hình. Hoa Thanh Tông để cho Thi Lạc Hình dẫn theo mười chín người đệ tử bí mật đi đến tinh vực cấp ba.

Tu vi của Thi Lạc Hình cũng không phải cao nhất trong tinh vực cấp sau, nên nếu hắn dẫn đệ tử lên đường sẽ không làm cho những tông phái khác quá chú ý. Sự thật cũng là như vậy, sau khi Thi Lạc Hình đi đến tinh vực cấp ba thì không sinh ra bất kỳ phiền toái nào quá mức.

Nhưng ngay cả Thi Lạc Hình cũng không ngờ đầu mối là thật, hơn nữa lại cực kỳ dễ dàng. Hắn lấy được một mảnh xương thú nhỏ và một khối ngọc giản.

Nhưng khi Thi Lạc Hình lên đường trở về Hoa Thanh Tông thì tin tức bị lộ, làm Ngũ Độc Môn đuổi giết. Cũng không biết được vì sao những tông phái trên tinh vực cấp sáu đều biết được tin tức này.

- Thi Lạc Hình, ngươi nhất định phải kiên trì!

Nguyên lực trong cơ thể Tiền Quý Chung vận chuyển rồi dung nhập vào bên trong thân thể Linh Thú, làm cho tốc độ Linh Thú tăng mạnh. Cầu vồng bắt đầu xuyên mạnh qua những tầng sương mù phóng thẳng đến Man Hoang đại lục.

Đám người Tiền Quý Chung mang theo chỉ là nhóm cứu viện đầu tiên, mà ở phía sau hầu như là toàn bộ Hoa Thanh Tông đều lên đường, tất cả đang lục tục kéo đến.

Trong lúc bay đi như tên bắn, hai mắt Tiền Quý Chung trở nên ngưng trọng rồi nhìn chằm chằm vào phía trước. Trong phạm vi thần thức hắn nhìn thấy một tu sĩ, linh thú của tên tu sĩ kia là một con khỉ đên dài trên trăm trượng.

Trên đường đi về phía trước thì tên tu sĩ tóc trắng ngồi trên con khỉ đen kia cũng không phải người đầu tiên Tiền Quý Chung nhìn thấy. Nhưng khoảng cách từ nơi đây đến Man Hoang đại lục cũng không xa cho nên Tiền Quý Chung mới phải để ý.

Trong lúc phóng ánh mắt Tiền Quý Chung vẫn chuyển lên người tu sĩ tóc trắng kia. Không chỉ có hắn, mà ngay cả mười tên đệ tử hạch tâm của Hoa Thanh Tông đi theo phía sau cũng ồn ào chuyển ánh mắt về phía Vương Lâm.

Bị những luồng ánh mắt giống như thực chất này nhìn chăm chăm, vẻ mặt Vương Lâm lập tức trở nên trắng bệch động thời cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn ngơ ngác nhìn hơn mười luồng cầu vồng đang gào thét ở phía trước. giống như đã quên phi hành mà đứng ngây giữa không trung. Hắn biết được hành vi cổ quái của chính mình, người ngoài nhất định sẽ nhìn không thấu. Vì tránh nghi ngờ của đám người kia, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm vẫn tán ra bên ngoài, chỉ dám đặt tu vi ở mức Khuy Niết trung kỳ.

Tiền Quý Chung thu hồi ánh mắt, giờ phút này hắn nóng lòng đi về Man Hoang đại lục ở phía trước, nhìn thấy tên tu sĩ tóc trắng kia không có chút đầu mối nào. Dù vẻ mặt hay dáng điệu đều bị sự xuất hiện của đám người bên mình mà trở nên kinh hoàng.

Đặc biệt là căn cứ vào bản đồ tinh cầu tên kia đang cầm trên tay, mà ở gần đây vẫn còn vài chỗ Man Hoang đại lục, nên xem ra đường đi của tên tu sĩ tóc trắng trước mặt rõ ràng từ trong một Man Hoang đại lục khác đi ra.

Lúc này Tiền Quý Chung đã không thèm quan tâm đến kia nữa, Linh thú dưới chân trực tiếp xuyên qua bên người Vương Lâm. Mười tên đệ tử

hạch tâm ở phía sau Tiền Quý Chung cũng thu hồi ánh mắt, tất cả đều không nói lời nào phóng qua bên cạnh Vương Lâm.

Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm. Hắn không thể nhìn ra môn phái của đám người kia, nhưng rõ ràng đây là những tu sĩ tinh vực cấp sáu, địa điểm bọn họ muốn tới chính là Man Hoang đại lục.

Nhưng đúng lúc này ở phương xa có một luồng sáng huỳnh quang dùng tốc độ khó thể tưởng tượng phá không bay đến. Luồng huỳnh quang này như ẩn như hiện, Vương Lâm biết rõ đó là một khối ngọc giản.

Đây rõ ràng là có người dùng ngọc giản để đưa tin, thần thông trong nội bộ của tông phái làm cho ngọc giản nhanh chóng vượt qua đám tu sĩ. Nhưng cũng không lo có người dám đến xem vì trong ngọc giản có trận pháp cấm chế, nếu không có thủ ấn đặc biệt thì đụng vào sẽ làm cho ngọc giản tan vỡ. Mà vì đề phòng chuyện phát sinh ngoài ý muốn thì một khi bắt buộc phải truyền tin thường không phải chỉ dùng một khối ngọc giản.

Tốc độ của ngọc giản này quá nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua bên cạnh Vương Lâm rồi trực tiếp rơi vào trong tay Tiền Quý Chung vẫn chưa phóng đi quá xa chỗ này. Vẻ mặt Tiền Quý Chung lập tức biến đổi, tay trái bấm quyết dùng thủ pháp đặc bietj để nắm chặt ngọc giản. Hắn thi triển thần thông tuyệt mật của mộn phái để kiểm tra ngọc giản, thần thức vừa đảo qua thì cơ thể đã lập tức chấn động.

Ngọc giản này được đám tu sĩ đồng môn đi đến cứu việc đợt thứ hai truyền đến, trong đó chỉ ghi lại một vấn đề, thẻ sinh mệnh của Thi Lạc Hình trong Tập Anh Các ở tông phái đã vỡ vụn! Thi Lạc Hình đã chết.

Vẻ mặt Tiền Quý Chung lập tức trở nên âm trầm, hắn hung hăng bóp chặt ngọc giản, ánh mắt đột nhiên lại rơi trên người Vương Lâm. Khoảnh khắc này cũng không phải là hắn nghi ngờ Vương Lâm, mà chẳng qua vì chuyện Thi Lạc Hình chết, không cần biết là kẻ nào rat ay, dù là Ngũ Độc Môn hay những tông phái khác, nhưng hễ là những tu sĩ ở trong phạm vi gần Man Hoang đại lục đều là những mục tiêu đáng nghi. Sự việc quá quan trọng, phương pháp của Tiền Quý Chung chính là thà giết làm chứ không bỏ sót.

- Bắt lấy hắn, cũng mang đến Man Hoang đại lục!

Tiền Quý Chung dùng một ngón tay chỉ về phía Vương Lâm, tám tên đệ tử hạch tâm ở sau lưng lập tức phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm đột nhiên biến đổi, hắn đứng thẳng người lên vừa cung kính vừa kinh hoàng, hắn ôm quyền nói:

- Chư vị đạo hữu làm vậy là có ý gì?

- Đừng để bọn ta phải ra tay, đạo hữu hãy lập tức đi theo chúng ta.

Trong đám tám tên đệ tử hạch tâm phóng về phía Vương Lâm có bảy người là tu sĩ Dương Thực, có một người là Khuy Niết sơ kỳ.

Nếu là ngày thường bọn họ gặp Vương Lâm sẽ không làm như vậy, dù sao thì tu vi của Vương Lâm vẫn cao hơn bọn họ. Nhưng lúc này có trưởng lão đi theo bên cạnh, mà đây lại là chuyện đại sự bậc nhất của môn phái, tất cả đều không muốn khách khí.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1155: Liên trảm

Tuyệt đối không thể đi theo đám người đến Man Hoang đại lục! Vì con khỉ đen này mà tất cả phần mãnh thú trên Man Hoang đều nhớ kỹ Vương Lâm. Nếu hắn quay trở lại thì chắc chắn đám mãnh thú kia sẽ náo động, những náo động này rơi vào mắt đám người hữu tâm thì rõ ràng là phiền toái kinh thiên.

Sơ hở này đã hoàn toàn chứng minh Vương Lâm từ trên Man Hoang đại lục này bỏ đi. Nếu kết hợp với thời gian Thi Lạc Hình chết, dù những tên tu sĩ tông phái cấp sáu này phân tích sẽ thấy cái chết của Thi Lạc Hình do Độc Bà Tử gây ra, nhưng cũng sẽ sinh ra mối nghi ngờ cực lớn đối với Vương Lâm.

Khi mối nghi ngờ này xuất hiện thì bọn họ chắc chắn sẽ điều tra túi trữ vật của Vương Lâm, thậm chí những tên tu sĩ bá đạo còn trực tiếp sưu hồn. Điều này đối với Vương Lâm lại là một đại họa.

Trên mặt Vương Lâm hiện lên vẻ không cam lòng, vẻ mặt này sẽ làm cho bất kỳ kẻ nào cảnh giác. Nếu đổi lại là bất kỳ ai, khi đối mặt với những chuyện thể này cũng sẽ không cam lòng đi theo nhưng nhất định phải khuất phục.

Nhưng khi tám tên đệ tử hạch tâm kia tới gần thì Vương Lâm điều khiển con khỉ đen xoay người. Trong khoảnh khắc khi con khỉ thay đổi phương hướng để chuẩn bị theo đám người kia, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên sát khí. Hắn tuyệt đối không thể quay về Man Hoang đại lục, trở về là chết.

Mười tám tên tu sĩ, ngoại tử tên đang nắm ngọc giản trong tay thì mười bảy kẻ còn lại tu vi cao nhất cũng chỉ là Tịnh Niết sơ kỳ.

Một khi Vương Lâm ra tay phải tranh thủ một khoảng thời gian cực ngắn để kết thúc trận chiến. Hắn biết rõ phía sau còn có rất nhiều tu sĩ đang

phóng đến đây, nhất định phải xử lý trong một khoảng thời gian cực ngắn, cũng không thể để bất kỳ tên nào sống sót.

Vương Lâm ngẩng đầu lên rồi tiến về phía trước một bước, tay phải hắn vung lên phía trước, thuật Hô Phong đột nhiên bùng ra rồi hóa thành năm con hắc long điên cuồng gầm rống, tất cả đều phóng về phía bốn năm tên ở phía trước. Đúng lúc này con khỉ đen lại vung hai tay lên, nó gầm rống một tiếng rồi lập tức tấn công.

Vương Lâm nhanh như tia chớp, hắn trực tiếp phóng đến trước mặt một tu sĩ Khuy Niết sơ kỳ. Tốc độ của hắn quá nhanh, đã vượt qua rất xa phản ứng của tên tu sĩ kia. Đồng tử trong hai mắt tên này co rút lại, đang muốn lùi cơ thể về phía sau lưng nhưng trong hai mắt lại xuất hiện một ngón tay đang phóng đến như tên bắn.

Ngón tay nhanh chóng điểm vào mi tâm tên này, trong nháy mắt ngón tay lại lập tức được thu hồi, chỉ để lại trên mi tâm tên kia một lỗ nhỏ liên tục phun máu. Lực lượng hủy diệt của tu sĩ Tịnh Niết lập tức tuôn vào trong cơ thể với khí thế mạnh như chẻ tre trực tiếp bóp vỡ nguyên thần của tên này.

Vương Lâm cũng không dừng lại, hành động của hắn liên tục như nước chảy mây trôi. Hắn lập tức phóng về hướng khác, trực tiếp đánh thẳng vào người một tên tu sĩ thứ hai. Tay phải Vương Lâm điểm vào cái lên ngực tên này, trong cơ thể lập tức truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, máu tươi phun ra như suối.

Mà khoảnh khắc này Hắc Long do Hô Phong thuật tạo ra cũng dùng khí thế dũng mãnh đánh thẳng lên người năm tên kia. Năm tên tu sĩ chỉ có cảnh giới Dương Thực đối mặt với thần thông tiên thuật của Bạch Phàm thì căn bản không có bất kỳ cơ hội phản khác, trong nháy mắt đã bị Hắc Long chui vào trong cơ thể, thân thể run lên nổ ầm ầm rồi tan vỡ. Vương Lâm đã tự tay giết chết hai người, một người còn lại bị lực lượng dũng mãnh của hai tay con khỉ đen đập vào, tên này lập tức hóa thành máu thịt, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thân thể tám tên kia hầu như đồng thời nổ tung rồi hóa thành máu thịt văng ra làm cho bốn phía quanh người Vương Lâm đã hầu như trở thành một màu đỏ.

Tiền Quý Chung đang phóng đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nhưng lại lập tức trở thành dữ tợn. Thân thể tên này lóe lên rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường nhưng trong lòng lại cực kỳ căng thẳng. Bản tôn không có ở đây, chẳng những cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ mà tu vi của hắn sao có thể trêu chọc tu sĩ Toái Niết đây?

Nhưng tình hình trước mắt lại làm Vương Lâm không thể do dự. Sau khi ra tay quyết định giết chết tám người, Vương Lâm tiến lên phía trước một bước rồi lóe lên. Hắn nhất định phải giết sạch những tên khác ngoài tu sĩ Toái Niết kia, nếu không một khi có người chạy thoát thì từ nay về sau Vương Lâm khó đi được nửa bước trong Vân Hải tinh vực này.

Nhưng chín tên kia bao gồm cả tu sĩ Tịnh Niết cũng lập tức có phản ứng. Tất cả đều nhanh chóng tản ra, tốc độ phóng về phía Vương Lâm của Tiền Quý Chung lại ngày càng nhanh như chớp, thần thông trên hai tay hắn hóa thành một luồng hắc quang bắn về phía Vương Lâm để ngăn cản bước tiến.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, tay phải bấm pháp quyết làm khí sát lục bùng ra rồi liên tục ngưng tụ bên ngoài cơ thể. Khí sát lục hóa thành một tầng sát lục bảo vệ Vương Lâm lại không cần suy nghĩ nhiều mà tiếp tục phóng mạnh về phía trước.

Khi Vương Lâm xông lên thì thân thể hắn hóa thành một luồng sáng đâm đầu vào thần thông hắc quang của Tiền Quý Chung. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, tầng phòng hộ sát lục trên người Vương Lâm vỡ tan. Thần thông của tu sĩ Toái Niết tuyệt đối không phải tầm thường, trong nháy mắt khi tầng phòng ngự sát lục tiêu tán thì một luồng lực lượng khổng lồ tràn vào trong cơ thể Vương Lâm làm hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng cơ thể lại phóng ra khỏi hắc quang trong nháy mắt khi Tiền Quý Chung tiến đến sát bên người. Vương Lâm phóng thẳng về phía chín tên đệ tử hạch tâm, mắt trái hắn bùng lền ánh lửa rồi dung nhập vào tay trái được hắn vung lên. Tinh không đột nhiên bùng lên một biển lửa, có ba tên đệ tử hạch tâm của Hoa Thanh Tông kêu lên thảm thiết trong biển lửa, tất cả đều bị đốt thành tro tàn. Sáu tên còn lại đều biến sắc và lui nhanh về phía sau, vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt đang muốn tiếp tục truy kích.

Nhưng đúng lúc này Tiền Quý Chung lại gầm lên giận dữ và phóng đến gần, tay phải tên này bấm pháp quyết, mãng xà đầu đen bên dưới lập tức lấp lánh hào quang. Một cây trường thương màu đên hiện lên rồi điên cuồng lao về phía Vương Lâm.

Thấy sáu tên kia đang tản ra mà chính mình thì bị tên Tiền Quý Chung kiềm chế, trong mắt Vương Lâm lập tức nổi lên đầy tơ máu. Hắn biết mình và tên Tiền Quý Chung kia chênh lệch quá lớn, nếu hắn dừng lại thì không còn khả năng giết chết sáu người kia.

Trong nháy mắt khi trường thương phóng đến gần, Vương Lâm há miệng phun ra một vật. Đây chính là Phong Tiên Ấn mười tám tầng địa ngục.

Phong Tiên Ấn này vừa được phun ra lập tức chắn ngang trước người Vương Lâm rồi cùng trường thương đánh thẳng vào nhau. Một tiếng ầm vang lên, Phong Tiên Ấn này lập tức co rút lại rồi lui về phía sau đập vào người Vương Lâm. Hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lập tức lui về phía sau. Cách chỗ Vương Lâm không xa có một người, trong nháy mắt khi hắn phóng tới gần thì quét ngang tay phải, một luồng thanh quang trực tiếp hiện lên trên bàn tay, thanh quang này hướng thẳng về cái cổ của tên kia.

Đồng tử trong hai mắt tên tu sĩ này co rút lại, hắn nâng hai tay lên, trong cơ thể lập tức bùng ra luồng hắc quang rồi hóa thành một cái khiên khổng lồ cố gắng ngăn cản thanh quang. Nhưng khi tay phải Vương Lâm hạ xuống, cái khiên lớn kia lập tức tan vỡ, hai tay tên tu sĩ kia gãy đôi, một luồng nguyên lực cực mạnh tràn vào trong cơ thể, đầu tu sĩ này vỡ tung, nguyên thần tử vong.

“Chỉ còn năm tên!”

Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết rồi vung lên phía trước, một cơn mưa khí lập tức bao phủ bốn phía. Cơn mưa này tạo ra rất nhiều nước quét ngang không trung, chỉ trong nháy mắt tất cả nước mưa đã ngưng tụ thành năm thanh tiểu kiếm lấp lánh tinh quang. Năm thanh kiếm này lao vùn vụt đến năm tên đệ tử hạch tâm của Hoa Thanh Tông còn sót lại.

Đúng lúc này thì Tiền Quý Chung cũng phóng đến gần, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, trước mặt hắn xuất hiện một vết nứt. Trong vết nứt bay ra một cây phất trần màu trắng, Tiền Quý Chung chụp lấy phất trần rồi đập về phía trước.

Khoảnh khắc này đột nhiên có một luồng quy tắc thiên địa xuất hiện rồi hóa thành từng đạo bạch quang hàng lâm trên đầu Vương Lâm. Những bạch quang này giống như một cơn mưa kiếm rơi xuống với tốc độ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tiến sát bên người. Vương Lâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mắt trái bùng lên ánh lửa, một bộ khôi giáp màu đỏ máu đột nhiên huyễn hóa ra trên người hắn.

Những âm thanh ầm ầm vang lên, luồng bạch quang rơi vào trên người Vương Lâm làm thân thể chấn động dữ dội. Hắn lại phun ra một luồng máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt, nguyên thần xuất hiện dấu hiệu héo rũ, đùi phải bị bạch quang xuyên qua làm cho máu thịt mơ hồ. Nếu không phải trên người có hộ giáp thì những đòn tấn công này cũng đủ làm Vương Lâm phải chết. Khoảnh khắc này thuật Hoán Vũ hóa thành

tiểu kiếp lấp lánh tinh quang đã trực tiếp xuyên qua cơ thể năm tên đệ tử hạch tâm. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, máu thịt tung tóe. Bốn người trong đám kia lập tức vỡ tan, nguyên thần bị diệt vong. Nhưng trong đám này có một người kịp bóp nát ngọc giản trong lúc nguy hiểm, ngọc giản bảo vệ nguyên thần rồi chạy về phương xa.

Vương Lâm sao lại cam lòng để tên kia bỏ chạy, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, một luồng kiếm quang lập tức lao ra khỏi túi trữ vật, Hứa Lập Quốc lập tức gầm rống rồi đuổi theo phía sau nguyên thần kia.

“Không giết được hắn, ngươi sẽ chết!”

Đây là câu thần niệm đầu tiên của Vương Lâm khi Hứa Lập Quốc bay ra. Tên này cũng không dám xem thường mà điên cuồng truy kích nguyên thần.

Một luồng ngân quang lại lóe lên rồi phóng ra khỏi túi trữ vật, Ngân Y Nữ Thi lại xuất hiện. Nàng không tham gia vây công Tiền Quý Chung mà phóng về những con Linh thú đang mất đi chủ nhân ở khắp bốn phía.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi của một hơi thở, tất cả tu sĩ khác ngoại trừ Tiền Quý Chung đều bị giết. Đây cũng chính là một trách nhiệm cực kỳ khó khăn đối với Vương Lâm. Nhưng vào giờ phút này hắn cũng không thể được thư giãn, nguy cơ lớn nhất đối với hắn chính là tên tu sĩ Toái Niết trước mặt.

Vương Lâm nóng lòng giết chết những tu sĩ khác vì nguyên nhân sợ bọn họ bỏ chạy, quan trọng hơn chính là muốn giết tên tu sĩ Toái Niết này thì tuyệt đối không thể có bất kỳ điều gì quấy rối. Hắn phải tập trung tất cả tinh thần để đánh trúng, mà cũng chỉ có một khả năng như vậy mà thôi.

- Nếu có bản tôn ở đây thì giết chết tên này chắc chắn sẽ dễ hơn bây giờ nhiều.

Vương Lâm điểm một chỉ tay phải lên Phong Tiên Ấn, tinh quang lập tức bao phủ khắp bốn phía, một đám hồn phách từ mười tám tầng địa ngục truyền ra.

Linh hồn mạnh nhất trong số này chính là do hai phân thân của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử. Bọn họ là đòn sát thủ của Vương Lâm, trong nháy mắt khi xuất hiện thì tinh vực này lập tức được bao phủ trong những luồng khí âm hàn.

Vẻ mặt Tiền Quý Chung trở nên rất khó coi, hắn không thể ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà tên thanh niên tóc trắng trước mặt lại bùng ra những thần thông hùng mạnh như vậy. Tên kia dám đứng trước mặt mình giết sạch sẽ đệ tử hạch tâm, mà thần thông của chính mình đánh lên người tên tu sĩ kia lại không thể giết chết được hắn.

Tâm thần Tiền Quý Chung lại càng cảm thấy khiếp sợ chính là thần thông hóa thành từ hồn được tên tu sĩ kia thi triển. Trong đám đó có hai linh hồn bùng ra khí tức làm hắn cảm thấy kinh hoàng. Khí tức của hai linh hồn này đại biểu cho thực lực của chúng khi còn sống, cũng đủ làm

kinh thiên động địa. Dù lúc này chỉ là tồn tại linh hồn, cũng không thể mạnh bằng khi còn sống nhưng vẫn làm tâm thần Tiền Quý Chung phải sợ hãi.

Khi Vương Lâm chỉ một ngón tay ra, linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử lập tức gầm lên dữ dội rồi lao thẳng về phía Tiền Quý Chung. Nhưng nếu chỉ là như vậy thì không thể kết thúc cuộc chiến trong khoảng thời gian ngắn được, nếu cuộc chiến kéo dài những tu sĩ tiếp viện ở phía sau sẽ đi đến, ngày hôm nay Vương Lâm chắc chắn sẽ phải chết.

Hai mắt Vương Lâm lập tức tràn đầy huyết sắc, hắn vung một trảo tay phải lên hư không. Trong nháy mắt linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử lao ra, Vương Lâm đã rút Thiết Kiếm ra.

Thiết Kiếm vừa được lấy ra thì tinh không lập tức chấn động, ngay cả những ngôi sao khắp bốn phía cũng trở nên run rẩy. Những ngôi sao kia lập tức bị đẩy về phía sau, mây gió bên trên cuồn cuộn vận chuyển.

- Thứ Không Niết!

Hai mắt Tiền Quý Chung trở nên ngưng trọng. Nếu nói khi tử hồn xuất hiện hắn cảm thấy sợ hãi thì trong nháy mắt khi nhìn thấy thanh Thiết Kiếm kia, hắn đã chấn động đến mức khó thể nào tin. Những tham vọng nồng đậm đột nhiên bùng ra khắp toàn thân Tiền Quý Chung, hắn tiến về phía trước một bước, tu vi Toái Niết lập tức điên cuồng bắn ra.

Tu sĩ Toái Niết vượt xa Tịnh Niết, trận chiến này đối với Vương Lâm là khổ chiến. Hắn nhất định phải thắng mà cũng nhất định phải nhanh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1156: Rời khỏi vòng xoáy

Vương Lâm nắm chặt thanh thiết kiếm, phía trước chính là Tiền Quý Chung đang phóng tới. Lúc này Vương Lâm cũng lập tức lui về phía sau, tay phải hắn điểm một chỉ về phía trước, đột nhiên linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử gầm rống lên rồi phóng ra.

Hai chiến hông này có thể nói là ngoại trừ chút lực bản nguyên còn sót trên mi tâm chính là thần thông mạnh nhất mà Vương Lâm làm ra, đồng thời lại phối hợp với một đòn sát thủ của Thiết Kiếm, có thể nói hắn đã tung ra toàn lực.

Dù sao Vương Lâm lần này cũng không thể so sánh với một Vương Lâm năm xưa ở trong tiên phủ có thân thể đỉnh phong của bản tôn, không sợ hãi trước bất kỳ đòn tấn công bằng thần thông nào. Vương Lâm lúc đó lại có lực lượng vô tận của Cổ Thần, chỉ cần tung ra một quyền là có thể sinh ra uy lực làm kinh thiên động địa. Lúc này hắn cũng không có cơ hội thi triển thần thông Tàn Dạ, thậm chí ngay cả cái khiên ánh sáng năm xưa cũng đã tan vỡ trong tiên phủ, cũng không có thần thông Mộng Hồi Viễn Cổ của Cổ Thần Bát Tinh để bảo vệ tính mạng. Lúc này chỉ có một phân thân tu đạo của Vương Lâm, nên muốn giết tu sĩ Toái Niết thì cực kỳ khó khăn.

Đặc biệt là lúc này đùi phải của Vương Lâm đã máu thịt mơ hồ, bị một luồng bạch quang thần thông của Tiền Quý Chung xuyên qua. Lại có một luồng nguyên lực ẩn chứa pháp tắc thiên địa nào đó của tu vi Toái Niết đang tàn phá trong cơ thể Vương Lâm.

Nếu không phải trên nguyên thần Vương Lâm có bì giáp của Cổ Thần bảo vệ thì chắc chắn đã bị tan vỡ rồi. May mà giờ phút này thân thể của Vương Lâm cũng không phải tầm thường, đã được lửa thiên địa luyện hóa trên Chu Tước Thánh Tông, ẩn chứa lực lượng quy tắc của lôi và hỏa.

Vì điều này mà Vương Lâm chỉ bị thương mà không chết dưới thần thông của Tiền Quý Chung. Tu sĩ Toái Niết mạnh mẽ thế nào, trên đường tu đạo Vương Lâm đã trải qua rất nhiều nguy hiểm nên biết được rất rõ.

Tình cảnh này nguy cơ trước mắt cũng không phải Vương Lâm hy vọng xảy ra, hắn nhất định phải kết thúc trận chiến thật nhan, phải dùng tất cả khả năng để giết chết tên tu sĩ Toái Niết kia. Vương Lâm điểm một chỉ tay phải ra, linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử phóng về phía Tiền Quý Chung lại càng nhanh.

Tiền Quý Chung cực kỳ cẩn thận đối mặt với hai linh hồn dũng mãnh kia. Hắn cả đời đã cùng người khác đấu pháp, nhưng chưa từng gặp qua thần thông của bất kỳ tu sĩ Tịnh Niết nào đủ để uy hiếp Toái Niết.

Đặc biệt là linh hồn của Thiên Vận Tử giống như điên cuồng, hai tay bấm pháp quyết thì lập tức có thần biến hóa ra. Những thần thông này thường rất mơ hồ nhìn thì thấy không phải là thật nhưng nó lại có thể vận chuyển quy tắc thiên địa phóng về phía Tiền Quý Chung.

Còn có linh hồn Hư Không Tử, vì trước khi chết đã đạt đến Thiên Nhân Đệ Nhất Suy. Linh hồn này ra tay là sấm gió nổi lên đùng đùng, đối kháng trực tiếp với thần thông của Tiền Quý Chung.

Nếu không phải vì thời gian cấp bách thì Vương Lâm thì chỉ cần dùng linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử là có thể cầm chân được Tiền Quý Chung. Nhưng lúc này Vương Lâm lại có quá ít thời gian, cũng không đủ tiên lực để duy trì sự tồn tại của hai linh hồn cực mạnh này. Nếu tát đậu thành binh thì tiên lực sẽ tiêu hao rất khổng lồ.

Trong nháy mắt khi linh hồn của Hư Không Tử, Thiên Vận Tử và Tiền Quý Chung chém giết nhau, Vương Lâm nâng tay phải lên rồi tập trung

tinh thần nhìn qua Thiết kiếm. Hắn chém mạnh xuống dưới một kiếm, đột nhiên một luồng kiếm quang kinh thiên động địa bắn ra rồi hóa thành một thanh đại kiếm hư ảo khổng lồ đánh thẳng về phía Tiền Quý Chung.

Tất cả còn chưa kết thúc, Vương Lâm khép chặt hai mắt lại, hắn buông Thiết kiếm ra để nó tự thi triển thần thông. Thiết kiếm giống như vẫn đang dính liền với tay phải Vương Lâm, nó mang theo Vương Lâm phóng thẳng ra, lại một kiếm được chém xuống.

Trên không trung đột nhiên xuất hiện từng luồng ánh sáng hình cung, mỗi một luồng sáng đều đại biểu cho một kiếm. Mỗi kiếm vung ra đều làm cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm tiêu hao đến mức độ khổng lồ.

Kiếm quang vờn quanh với sắc màu rực rỡ như gấm hoa, từ xa nhìn lại thì thấy những kiếm quang hình cung kia kéo dài liên tục, giống như trên người Tiền Quý Chung đang nở ra một đóa hoa kiếm.

Trong nháy mắt đã có mười ba kiếm chiêu được đánh ra. Thanh kiếm kia đang kéo theo thân thể Vương Lâm, hắn đang nhắm mắt lại mà tay phải lại liên tục vung vẩy, thậm chí còn bùng ra một loại khí thể làm người ra kinh hãi, giống như toàn bộ đất trời đều chuyển động theo một kiếm, lực lượng mạnh mẽ không gì không phá nổi.

Tất cả mọi thứ đều được hoàn thành trong nháy mắt, Tiền Quý Chung bị linh hồn của Hư Không Tử và Thiên Vận Tử quấn lấy. Hai tay Tiền Quý Chung bấm niệm pháp quyết làm thần thông bao phủ khắp bốn phía,

pháp bảo được hắn thi triển liên tục. Nhưng lúc này vẻ mặt hắn lại tái nhợt, trước đó hắn đã phát hiện ra Thiết kiếm kia chính là pháp bảo Thứ Không Niết, nhưng cho dù là pháp bảo Thứ Không Niết cũng được phân chỉ mạnh yếu.

Tiền Quý Chung không thể tưởng tượng được uy lực của thanh Thiết kiếm kia lại mạnh đến mức như vậy, đủ để làm cho người ta phải kinh hoàng. Đặc biệt là lúc này, kiếm quang rõ ràng bao phủ bên ngoài thân thể nhưng hắn vẫn không có biện pháp nào để tránh né. Hắn gầm lên một tiếng muốn thoát ra thì hai linh hồn khổng lồ ở bên cạnh lại quấn lấy.

Nhưng trong tích tắc này, Vương Lâm đang nhắm chặt mắt lại đột nhiên mở bừng ra. Lúc này vẻ mặt hắn tái nhợt, Thiết kiếm lập tức rút về phía sau, trong mắt hắn bùng ra sát khí rồi liên tục vung tay chém ra sáu kiếm.

Tổng cộng mười chín kiếm đã rút sạch sáu phần nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm. Trong nháy mắt khi thân thể hắn lui ra phía sau, mười chín thanh đại kiếm hư ảo đột nhiên cùng xuất hiện bên ngoài cơ thể Tiền Quý Chung. Với tu vi của Vương Lâm thì đủ để thi triển ra nhiều chiêu kiếm hơn, nhưng kết quả nguyên lực mất sạch khi sử dụng chiêu kiếm thì Vương Lâm không thể biết được. Cho nên lúc này hắn bắt buộc phải ép chính mình không được thi triển Thiết kiếm nữa. Với tu vi hiện tại của Vương Lâm thì vẫn còn có thể điều khiển được mười chín kiếm. Nhưng nếu vượt qua mười chín kiếm thì dù hắn muốn cắt đứt kiếm chiêu cũng không còn tác dụng nữa, hắn chỉ có thể tiếp tục thi triển kiếm chiêu đến khi sức tàn lực kiệt.

- Chém!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, trong nháy mắt mười chín thanh kiếm hư ảo chém xuống tạo thành từng luồng kiếm chiêu liên tục từ trong hư không phóng thẳng tới.

Tình cảnh này nhanh đến mức không thể tin nổi, lần này dưới mười chín kiếm Thứ Không Niết thì Tiền Quý Chung căn bản không cách nào chống cự lại được. Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng trong hư không, từng luồng kiếm quang điên cuồng xuyên qua thân thể Tiền Quý Chung. Thân thể hắn chấn động rồi đột nhiên hóa thành mười chín phần, máu tươi phun trào.

Một tiếng rống thê lương vang lên, Tiền Quý Chung đã bị phá vỡ thân thể nhưng dù sao cũng là tu sĩ Toái Niết. Trong khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm này, nguyên thần Tiền Quý Chung phóng ra tử trên thiên linh, nó cuốn quanh phất trần rồi lao về phương xa.

Lúc này tâm thần Tiền Quý Chung đã tràn đầy kinh hoàng và không thể tin, thậm chí hắn có thể dựa vào trực giác để khẳng định tên tu sĩ tóc trắng này biết rõ chuyện của Phá Thiên Tông và vương pháp luyện đan. Ngay cả cái chết của Thi Lạc Hình cũng có liên quan rất lớn đến tên tu sĩ này.

“Tên này rốt cuộc là tu sĩ của tông phái nào, lại có pháp bảo khủng bố như vậy, chẳng lẽ… là người của Tụ tinh vực sao?”

Khi Tiền Quý Chung nghĩ đến điều này thì tâm thần lại càng chấn động mạnh. Nguyên thần của hắn điên cuồng bỏ chạy, hắn muốn đem tin tức này nói cho đồng bọn của mình biết.

Tiền Quý Chung rất hiểu, không bao lâu sau nữa đám đồng môn chi viện đợt thứ hai sẽ chạy đến, chỉ cần hắn kiên trì một lát nữa thôi.

Vẻ mặt Vương Lâm đã trở nên tái nhợt, trong nháy mắt khi nguyên thần Tiền Quý Chung bỏ chạy thì mắt trái của hắn lóe lên ánh lửa. Lúc này toàn thân hắn đột nhiên được bao phủ trong ngọn lửa ngập trời, ngọn lửa này gào thét như sóng biển. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy ngọn lửa này không phải chỉ có một tầng mà là chín tầng, Cửu Huyền Biến!

Khi biển lửa chín tầng vừa mới xuất hiện thì điên cuồng thu nhỏ lại. Cuối cùng tất cả đã ngưng tụ trên toàn thân Vương Lâm, một tiếng ầm vang lên, thân thể Vương Lâm giống như bị thiêu đốt mà tiến lên một bước phóng thẳng về phía trước.

Thân thể Vương Lâm vừa động thì nhục thân đã tiêu tán, biến thành một con Chu Tước hơn mười trượng, Chu Tước này chính là Vương Lâm. Chu Tước vung đôi cánh lên, trong nháy mắt đã mang theo biển lửa ngập trời đuổi theo phía sau Tiền Quý Chung rồi trực tiếp đánh thẳng về phía nguyên thần kia.

Hai đồng tử trong mắt nguyên thần Tiền Quý Chung co rút lại, hắn hét lên một tiếng và cảm nhận được cái chết đang đến rất gần. Khoảnh khắc này hắn không kịp suy nghĩ nhiều, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, hai tay

hắn bấm pháp quyết, trong cơ thể hắn lập tức bùng ra một luồng khí tức hủy diệt bao phủ thiên địa.

Khi Tiền Quý Chung đang ở vào tình cảnh nguy hiểm thì định chọn cách tự bạo nguyên thần, nhưng với tu vi của hắn thì vẫn còn có thể điều khiển quá trình tự bạo. Hai tay hắn đột nhiên nổ tung ra hóa thành một cơn bão phóng thẳng về phía Chu Tước đang đến gần. Trong nháy mắt này nguyên thần của Tiền Quý Chung lại nằm trong phất trần.

Pháp bảo phất trần lại nổ tung hóa thành rất nhiều sợi tơi màu trắng phóng về phía Chu Tước. Nhưng tất cả cũng không thể ngăn cản được lực tấn công của Chu Tước, nó đột nhiên đâm thẳng vào người Tiền Quý Chung, ngọn lửa ầm ầm phóng ra bao phủ toàn thân tên này.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, nguyên thần Tiền Quý Chung đột nhiên ũ rũ xuống. Hắn liều mạng lui về phía sau mang theo ngọn lửa bùng lên khắp toàn thân rồi bỏ chạy xa rất xa.

Trong lúc chạy trốn hai tay Tiền Quý Chung liên tục bấm pháp quyết, một loạt ấn ký kỳ dị huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể. Nhưng đột nhiên có một linh hồn mãng xà cực lớn xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, khi con rắn này vừa hiện ra thì lập tức bị hút vào nguyên thần đang héo rũ của Tần Quý Chung, khoảnh khắc sau thì tiêu tán.

Sau khi hấp thu hồn của Linh thú bản mệnh, Tiền Quý Chung cũng không quay đầu lại mà điên cuồng bỏ chạy.

Khi Chu Tước tiêu tán thì thân thể Vương Lâm được huyễn hóa ra, trên ngực hắn máu thịt lẫn lộn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy những sợi tơ màu trắng đang xuyên qua thịt. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Tiền Quý Chung đang bay đi như tên bắn ở phía trước, sát khí trong mắt lại càng đậm.

- Linh hồn Thiên Vận Tử, dung nhập vào thần niệm của ta!

Vương Lâm không thi triển Định Thân Thuật, tay phải hắn bấm pháp quyết rồi điểm một chỉ vào linh hồn Thiên Vận Tử đang đứng bên cạnh. Hai mắt linh hồn này chợt lóe lên rồi hóa thành một đạo u quang trực tiếp dung nhập vào trong thân thể Vương Lâm.

Cơ thể Vương Lâm lập tức chấn động, hai mắt hắn đột nhiên bình tĩnh trở lại giống như có thể biết được tất cả mọi chuyện đang xảy ra trong thiên địa. Cả đời Vương Lâm gặp rất nhiều tu si, nhưng chỉ có Thiên Vận Tử mới được như vậy.

Sau khi Vương Lâm tạo hóa thì lại càng hiểu rõ đối với những thần thông của Bạch Phàm. Thuật Tát Đậu Thành Binh đã được hắn tu luyện đến cực hạn, đã có thể dung nhập vào trong cơ thể của chính mình.

Vương Lâm cũng không để ý đến chuyện Tiền Quý Chung đang bỏ chạy ngày càng xa. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, đúng lúc này hắn nâng tay trái lên điểm một chỉ về tinh không phía trước.

Trong không trung trước mặt đột nhiên có một luồng cuồng phong quét ngang qua sương mù xoay chuyển dữ dội, những con sóng gợn màu vàng lập tức khuếch tán ra khắp bốn phía. Vị trí trung tâm những con sóng đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ, ngón trỏ giơ lên, những ngón khác nắm lại thành quyền rồi điên cuồng phóng ra.

Vương Lâm dùng nguyên lực của bản thân, dùng ý niệm linh hồn Thiên Vận Tử làm vật dẫn. Một ngón tay của Thiên Vận Tử lập tức hàng lâm trong Vân Hải tinh vực. Ngón tay dùng tốc độ không thể tưởng tượng được phóng thẳng về phía nguyên thần Tiền Quý Chung đang điên cuồng bỏ chạy phía trước rồi hung hăng điểm xuống một chỉ. Dù Tiền Quý Chung có tránh né thế nào cũng không thể thoát được một chỉ cuối cùng điểm lên trên người.

Một tiếng ầm vang lên, một ngón tay của Thiên Vận Tử đã cắt ngang tất cả không gian phía trước. Nguyên thần của Tiền Quý Chung tan vỡ trong tuyệt vọng rồi hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán trong tinh không, một ngón tay của Thiên Vận Tử cũng biến mất theo.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ Vương Lâm mất rất ít thời gian. Sau khi thu lại tất cả mọi thứ, Vương Lâm phóng thẳng về phương xa như tên bắn.

- Nếu có bản tôn ở đây thì cuộc chiến ngày hôm nay sẽ không gian khổ thế này, Tam Tổn Thất Kiếp… chẳng biết có thể thành công vượt qua hay không….

Vương Lâm dùng tay phải che lên ngực, trong cơ thể hắn lúc này có rất nhiều sợi tơ màu trắng xuyên qua lại, những cơn đau đớn kịch liệt liên tục bùng lên.

Hai mắt Vương lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn lập tức thay đổi phương hướng rồi dần biến mất trong tinh không.

Năm ngày sau, khi Mạc La đại lục xuất hiện trước mặt thì Vương Lâm khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Năm ngày qua hắn đã lựa chọn phương hướng rất kỹ, nếu biết phía trước sắp có tu sĩ tới gần thì Vương Lâm sẽ đi đường vòng. May mà trên đường đi hắn cũng không gặp phải tu sĩ nào, đã hoàn toàn thành công vượt ra khỏi vòng xoáy phân tranh trên Man Hoang đại lục.

Vương Lâm cũng không biết trước khi hắn giết chết Tiền Quý Chung thì tin tức Thi Lạc Hình đã chết lập tức được tất cả các tông phái khác biết được. Tin tức này truyền ra thì tinh vực khắp bốn phía lấy Man Hoang đại lục làm trung tâm đều lập tức bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Đặc biệt là khi Tiền Quý Chung chết lại làm cho Hoa Thanh Tông cực kỳ kinh hoàng, bọn họ phong tỏa điên cuồng và tìm kiếm hung thủ. Nhưng lúc này Vương Lâm đã bỏ đi rất xa rồi.

Những tu sĩ của tinh vực cấp sáu tất nhiên sẽ phát hiện ra Thi Lạc Hình chết trong sơn cốc có một bộ thi thể và những mảnh vỡ của khô lâu kia,

lúc này mục tiêu được đặt lên Ngũ Độc Môn. Đối với loại chuyện này, Ngũ Độc Môn phải đối mặt với những ánh mắt nhìn chằm chằm của tất cả các tông phái mà căn bản lại không thể giải thích cho rõ ràng. Một tình cảnh bí ẩn và chấn động bắt đầu mở ra trong tinh vực cấp năm này.

Khi trở về Man Hoang đại lục, Vương Lâm lại hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng về phía Quy Nguyên Tông. Hắn biết rõ, những ngày tiếp theo tinh vực cấp năm này chắc chắn sẽ gió nổi mây tuôn, tu sĩ của các tông phái cấp sáu sẽ bắt đầu triển khai sục sạo một cách chặt chẽ trên phạm vi rộng. Lúc này thân phận của Vương Lâm ở Quy Nguyên Tông lại càng trở nên quan trọng.

Vương Lâm trở về cũng không bị quá nhiều người trong Quy Nguyên Tông chú ý, hầu như hắn thuấn di xuất hiện ngay trong dược viện phía Nam Quy Nguyên Tông. Trong nháy mắt khi hắn hiện thân thì lập tức nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tôn Vân đang ngồi khoanh chân đả tọa ngoài cửa.

- Ngươi…

Tô Vân vô thức mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng Vương Lâm lại không thèm để ý. Hắn trực tiếp vung tay phải lên, rất nhiều thảo dược xuất hiện trước mặt, trong nháy mắt đã chất đống thành một tòa núi nhỏ trước người Tôn Vân.

- Trả lại dược thảo cho ngươi!

Vương Lâm nói ra một câu rồi đi thẳng vào trong.

Sau khi sửng sốt một lúc lâu, Tôn Vân mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng thầm thờ phào nhẹ nhõm. Khi Vương Lâm bỏ đi nàng đã bị sư tôn mắng cho một trận. Nàng rất bàng hoàng, sợ Tằng Ngưu tiền bối mà bỏ đi thì sau này Tử Đạo Tông tiến đến mình sẽ là tội nhân thiên cổ.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống trong phòng, ánh mắt trở nên ngưng trọng, tay phải đặt lên ngực giật vài cái. Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt rồi tiếp tục thổ nạp. Dần dần trên ngực hắn xuất hiện những sợi tơ màu trắng lấp lánh, bị kéo ra ngoài cơ thể.

Vẻ mặt Vương Lâm đột nhiên trở nên vặn vẹo nhìn rất dữ tợn. Tay phải hắn nhanh chóng kéo những sợi dây trắng này ra ngoài. Một tiếng phụp vang lên, những sợi dây lập tức bị kéo ra ngoài, máu tươi lập tức phun tuôn ra nhuộm đỏ quần áo.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào sợi dây màu trắng trong tay, trong mắt lộ ra hàn quang. Hắn bóp mạnh tay, những tiếng nổ ầm ầm khá nhỏ vang lên, vài sợi dây màu trắng kia lập tức vỡ thành tro bụi. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi tiếp tục thổ nạp, liên tục rút những sợi dây màu trắng rất mảnh tử trong cơ thể ra. Trong lúc hắn đi về Mạc La đại lục cũng dùng tất cả thời gian có được để làm chuyện này, hiện nay những sợi dây màu trắng đã còn lại rất ít.

Ngày thứ ba khi trở về Quy Nguyên Tông, tất cả những sợi dây trắng trong cơ thể Vương Lâm đã được lấy ra toàn bộ. Hắn nhìn những sợi dây cuối cùng bị bàn tay bóp nát thành tro bụi, trong mắt lại lóe lên tinh quang.

Hắn vung một trảo tay phải lên hư không, túi trữ vật lập tức xuất hiện trước mặt. Ngọc giản và mảnh xương thú lập tức từ trong túi trữ vật bay ra rồi rơi vào trong tay.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, sau khi đoạt được hai vật này thì hắn cũng không có thời gian để quan sát cẩn thận. Lúc này sau khi cơ thể đã được thả lỏng, hắn lập tức bùng thần thức ra để chuẩn bị nghiên cứu.

Nhưng đúng lúc này hai mắt hắn đột nhiên trở nên ngưng trọng, hắn lập tức thu hồi ngọc giản và mảnh xương thú. Thân thể hắn lóe lên rồi biến mất khỏi căn phòng, hắn chìm vào trong lòng đất và phóng thẳng về phía bản tôn đang “muốn độ kiếp”.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1157: Nhất tổn lưỡng kiếp

Cổ Thần có Tam Tổn Thất Kiếp, giống như tu sĩ có Thiên Nhân Ngũ Suy vậy, đều là một con dao sinh mệnh trên đầu. một đao chém xuống nếu có thể tồn tại được thì tu vi tăng mạnh, nhưng nếu thất bại thì hình thần câu diệt. Trong Nhất Tổn Lưỡng Kiếp, Nhị Tổn cũng là Lưỡng Kiếp, nhưng Tam Tổn lại là Tam Kiếp.

Tổn Kiếp của Cổ Thần còn quỷ dị hơn so với Ngũ Suy của tu sĩ. Dựa theo những ký ức của Đồ Ti trong đầu Vương Lâm thì càng là Cổ Thần dũng mãnh thì Tổn Kiếp tiến đến càng chậm. Tuy chỉ Cổ Thần lục tinh mới bắt đầu Tổn Kiếp nhưng có một vài Cổ Thần đến thất tinh mới gặp Tổn Kiếp đầu tiên, sau đó lại ngày càng nhanh.

Thậm chí còn có một số Cổ Thần với số lượng cực nhỏ, mãi khi đến bát tinh mới gặp phải Tổn Kiếp đầu tiên. Ví dụ như Cổ Thần Đồ Ti, mãi đến bát tinh thì Tổn Kiếp mới đến và hắn vượt qua rất thoải mái, sau đó thần thông lại tăng tiến rất nhanh, Tuy không đạt đến cửu tinh nhưng lại đến bát tinh đỉnh phong. Nếu càng muốn trùng kích vào cửu tinh hiếm có trong truyền thuyết thì mới phải tu luyện Mặc Lưu Phân Thần Thuật. Còn đệ tam Tổn Tam Kiếp chính là kiếp cao nhất của bộ tộc Cổ Thần, rốt cuộc nó có dạng gì thì Đồ Ti không thể biết được.

Khi ngũ tinh thì gặp phải Nhất Tổn lưỡng kiếp đầu tiên, trong ký ức của Đồ Ti cũng không có. Mỗi khi nghĩ đến đây thì Vương Lâm đều phải cười khổ. Cổ Thần Tổn Kiếp đến quá sớm cũng không phải liên quan

đến vấn đề Cổ Thần có hoàn chỉnh hay không, nhưng lại có liên quan đến cách vận dụng lực Cổ Thần giống như Phụ Hà trên lãnh thổ Yêu Linh. Tất cả những điều trên chứng tỏ Vương Lâm là một Cổ Thần ngũ tinh đầu tiên gặp Tổn Kiếp. Nếu là Cổ Thần bát tinh thì sẽ thoải mái vượt qua Tổn Kiếp nhưng lại là con đường sinh tử đối với Vương Lâm.

Nhất Tổn Lưỡng Kiếp, chữ tổn trong đó chính là toàn thân liên tục tổn thương. Khi ở Chu Tước Thánh Tông thì nửa người bên dưới của Vương Lâm đã là những khớp xương đen kịt. Khi đi đến Vân Hải tinh vực này thì tổn thương lại tăng lên, từ ngực trở xuống đều là xương đen.

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, cũng chỉ là cái tổn đầu tiên mà thôi. Thân thể Vương Lâm đang liên tục tổn thương đến khi không còn chút máu thịt nào thì Tổn Kiếp đầu tiên mới chấm dứt và Lưỡng Kiếp lại đến.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì bản tôn chắc chắn sẽ chết, nhưng cũng may mà Vương Lâm đoạt được máu huyết của Đồ Ti, lúc này mới có lực để đánh cuộc một lần.

Sâu trong mặt đất trong Quy Nguyên Tông, bản tôn đang khoanh chân ở địa phương làm nhiệm vụ, tất nhiên thân thể bản tôn đã không còn chút máu thịt nào, chỉ còn trơ ra một bộ xương.

Trên khung xương được bao phủ một tầng máu tươi giống như một tấm màng mỏng dính chặt vào khung xương khắp toàn thân. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy giữa khung xương và màng máu tươi này mơ hồ chảy

một chút máu. Trong nháy mắt khi phân thân tiến đến, trong hốc mát của bản tôn dột nhiên sáng lên u quang, giống như đã thức tỉnh.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống rồi yên lặng nhìn bản tôn. Hắn ngồi đây hộ pháp, đồng thời cũng dung nhập toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể bản tôn để chia sẻ những cơn đau khổ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày, trong ba ngày qua nỗi đau của bản tôn liên tục tăng lên. Loại cảm giác mà toàn thân đã không còn chút máu thịt nào chỉ còn lại xương cốt nhưng thần trí vẫn thanh tĩnh có thể làm người ta phải nổi điên. Trong ba ngày qua, thân thể bản tôn đã phình to lên gấp đôi.

Lúc này bên dưới mặt đất Quy Nguyên Tông có một bộ khung xương hơn mười trượng nằm đó. Trên khung xương của bản tôn lấp lánh huyết quang, tốc độ vận chuyển của máu tươi bên dưới màng huyết quang lại trở nên nhanh hơn.

Lại ba ngày nữa trôi qua, khung xương của bản tôn đã hoàn toàn kéo dài đạt tới ba trăm trượng. Những màng máu trên khớp xương còn lớn hơn một con người bình thường vẫn còn vận chuyển, nhưng tốc độ lại dần trở nên chậm lại, cuối cùng thì tiêu tán.

Nhưg dòng máu này chính là máu của Đồ Ti, sau mấy ngày vận chuyển thì đã dần bị xương cốt của bản tôn hấp thu. Trong nháy mắt khi tất cả đã bị bản tôn hấp thu thì Tổn Kiếp đầu tiên kết thúc.

Trong khoảnh khắc này, u quang trong mắt bản tôn thì khớp xương chân khổng lồ giống như có một lực lượng vô hình hóa thành bàn tay rồi bóp nát từng chút một.

Những khúc xương dưới chân đột nhiên vỡ ra từng tấc một rồi hóa thành tro rơi xuống bên cạnh. Dưới nổi đau khó có thể tưởng tượng này, khung xương toàn thân bản tôn đều run rẩy, nhưng âm thanh két két kia lại không tiêu tán mà ngược lại càng trở nên dữ dội hơn.

Đến giai đoan cuối cùng hầu như có tiếng sấm vang vọng từ sâu trong lòng đất. Mỗi lần có âm thanh vang lên thì có một khúc xương trên thân thể bản tôn vỡ nát. Vẻ mặt phân thân Vương Lâm trở nên trắng nhợt, hắn cắn răng cùng bản tôn chịu đựng nổi đau không thể nào tưởng tượng nổi. Trên mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh, những giọt mồ hôi tcủa như hạt đậu đang rơi xuống như mưa.

Cốt kiếp này chính là đang dùng phương thức vô hình để giáng xuống. Nhưng với lực sinh mệnh khổng lồ của Cổ Thần thì dù mất đi máu thịt, trong cơ thể chỉ còn một luồng sinh cơ cuối cùng cũng có thể khôi phục lại được. Tổn kiếp đầu tiên chính là xóa đi những sinh cơ này.

Sau khi sinh xơ bị xóa bỏ, cốt kiếp lại mãnh liệt kéo đến như hồng thủy. Nếu bị phá đi tất cả sinh cơ thì bản tôn tiêu tán sạch sẽ thì chỉ có một kết cục là chết, bản tôn chết thì phân thân cũng diệt vong.

Nếu muốn vượt qua cốt kiếp này thì bản tôn nhất định phải nghịch lại những tổn thương, làm thức tỉnh sinh cơ để đối kháng với cốt kiếp cho đến khi xương cốt toàn thân lại ngưng tụ một lần nữa. Khung xương mới được ngưng tụ ra sẽ vững chắc hơn trước kia rất nhiều lần, pháp bảo không thể làm tổn thương được hắn.

Cho nên dù bản tôn Vương Lâm cực kỳ đau đớn, nhưng vẫn đang cố gắng chịu đựng cảm giác xương cốt toàn thân liên tục vỡ nát. Chỉ trong khoảnh khắc khi tất cả khung xương đều vỡ nát mà phản kháng mới làm cho cốt kiếp biến thành cơ hội cho bản tôn đề thăng thực lực. Nhưng nếu không kiên nhẫn đợi đến lúc đó thì dù phản kháng thành công thì chỉ có một bộ phận khung xương được ngưng tụ lại mà thôi, những khúc xương còn lại vẫn giống như trước kia.

Nếu như vậy thì Vương Lâm sẽ lãng phí mất một cơ hội đối với cốt kiếp lần này. Nhưng Vương Lâm biết, càng đợi đến giai đoạn sau cùng mới phản kháng thì xác suất thành công lại càng thấp, khi khung xương liên tục vỡ vụn và phạm vi tan vỡ ngày càng lớn thì độ khó cuối cùng của tổn kiếp lại càng cao.

Trên thực tế thì trong bộ tộc Cổ Thần, tạm thời không nói đến những tên Cổ Thần bát tinh, tất cả những Cổ Thần thất tinh đều chọn phương thức đến khi tất cả khung xương tan vỡ mới bắt đầu phản kháng, dùng cốt kiếp này để biến thành tạo hóa.

Nhưng ý niệm sinh ra trong đầu thì tốt đẹp nhưng rất ít Cổ Thần có thể làm được điều đó. Trong đám bọn họ có rất ít người thật sự kiên trì đợi đến khoảnh khắc cuối cùng, thường thì khi xương cốt chỉ còn lại như

móng tay thì đã bắt đầu phản kháng cốt kiếp. Vì vậy mà một khúc xương nhỏ như móng tay trên cơ thể phần lớn Cổ Thần sẽ trở thành sơ hở duy nhất và khó thay đổi nhất.

Cổ Thần thất tinh đã là như vậy thì Cổ Thần lục tinh lại càng có rất ít người kiên trì đến khoảnh khắc cuối cùng. Giai đoạn một khoảnh khắc cuối cùng này chính là đường cùng, nếu tiến tới rất nhiều bước thì có thể thành công nhưng nếu lui ra phía sau một bước thì chính là vực sâu, hình thần câu diệt.

Còn chuyện mình có thể kiên trì được đến khoảnh khắc cuối cùng hay không, Vương Lâm cũng không chắc chắn. Nhưng đây là một cơ hội để tiếp tục ngưng tụ lại khung xương một lần nữa, để chính mình trở thành Cổ Thần thực sự mà chẳng phải là không hoàn chỉnh như trước đây, trong lòng Vương Lâm đột nhiên bùng lên một ý niệm liều mạng.

- Phân thân vì nghịch tu, bản tôn vì nghịch tộc, Vương Lâm ta cả đời tu đạo chỉ có một chữ nghịch, nghịch thiên, nghịch kiếp, vàng muốn nghịch mệnh! Kiếp nạn không thể ngăn cản đạo nghịch của ta!

Ánh mắt của Vương Lâm phân thân và bản tôn đều lấp lánh, vẻ mặt lộ ra vẻ không chịu khuất phục.

Không có kêu gào, không gầm rống, chỉ là bất khuất trước tầm mắt của thiên địa. Nhưng những nghịch ý trong lòng Vương Lâm đang toan tính lại điên cuồng bùng ra, gây ra những chấn động kinh thiên động địa vô hình.

Những tiếng nổ ầm ầm và ken két vang lên liên tục, trên khung xương của bản tôn, chân phải đã hoàn toàn nát vụn. Ngay cả chân trái từ đầu gối trỏ xuống đã trở thành tro bụi. Những tiếng xương vỡ từ trong mặt đất truyền ra rồi chậm rãi phóng ra khỏi mặt đất.

Trong thời gian một tháng, toàn bộ Mạc La đại lục đều có thể nghe thấy từ trong mặt đất truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Lúc đầu thì âm thanh này vẫn còn rất nhỏ, nhưng đến lúc này đã càng ngày càng lớn làm cho mặt đất sinh ra những chấn động nhỏ.

Tất cả phàm nhân trên Mạc La đại lục đều trở nên kinh hoàng, cũng chẳng biết có chuyện gì đang xảy ra. Cả đám người chỉ biết quỳ xuống đất cúng bái, cầu mong trời xanh bớt giận.

Tu sĩ trong Quy Nguyên Tông cũng rất coi trọng loại chuyện thế này, tất cả đều lên đường để truy tìm sự thật. Những âm thanh ầm ầm kia vang vọng vào tai bọn họ như tiếng gầm rống, tơi vào tai làm chấn động tâm thần.

Lý Hướng Đông cùng Lữ Yên Phỉ và hai lão già khác, đám người tứ đại trưởng lão bọn họ đang lơ lửng giữa không trung mà ánh mắt chuyển lên trên mặt đất. Với tu vi của bọn họ tất nhiên sẽ cảm nhận được rất rõ vị trí đang truyền lên những âm thanh ầm ầm kia.

Mấy ngày trước Lý Hướng Đông cũng muốn tiến lên thăm dò nhưng lại bị Lữ Yên Phỉ ngăn cản. Nhưng đến bây giờ những tiếng nổ ầm ầm này lại ngày càng dữ dội, giống như kinh thiên động địa.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng không đáng nói, quan trọng hơn là tất cả nguyên lực trong trời đất Mạc La đại lục lại xuất hiện rồi vận chuyển trong một phạm vi rất lớn những tiếng nổ ầm ầm kia ngày càng dữ dội. Giống như có một lực lượng vô hình đang điều khiển, đang hóa thành một vòng xoáy khổng lồ điên cuồng hấp dẫn tất cả nguyên lực trong trời đất.

Làm cho bốn người bọn họ cảm thấy cực kỳ đáng sợ và không thể tin nổi chính là bên ngoài tinh không của Mạc La đại lục có rất nhiều luồng nguyên lực khổng lồ điên cuồng hướng về phía này ngưng tụ lại. Tuy nguyên lực vẫn còn bao phủ bên ngoài nhưng nếu lực lượng nguyên lực ngưng tụ bên ngoài Mạc La đại lục sẽ tan vỡ trong nháy mắt. Khi nghĩ đến những hậu quả khổng lồ như vậy thì da đầu của bốn người này đều cảm thấy tê dại.

Càng làm cho đám người này kinh hoàng chính là trong đám sương mù bên ngoài Mạc La đại lục lại thường xuất hiện thân thể mãnh thú. Cũng không biết vì cái gì mà tất cả những mãnh thú này lại bị kéo đến đây, trong ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mạc La đại lục lộ ra những luồng sáng hung ác và do dự.

Nhiều mãnh thú đã vài lần muốn nhảy vào bên trong nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn. Tình cảnh này giống như ở nơi đây có thứ gì hấp dẫn làm đám mãnh thú kia bắt buộc phải chạy đến. Nhưng lý trí lại không cho

đám hung thú kia tiến lên phía trước, nên chúng mới lộ ra vẻ do dự như vậy.

Trong đám mãnh thú này có cấp năm, thậm chí còn có cấp sáu. Thậm chí còn đáng sợ hơn chính là Lý Hướng Đông còn nhìn thấy một con mãnh thú cấp bảy, mãnh thú này đủ để chiến đấu với tu sĩ Tịnh Niết trung kỳ rồi.

- Lữ sư muội, mặc kệ vì sao trước đây ngươi ngăn cản ba người chúng ta tiến lên kiểm tra, nhưng hôm nay chúng ta nhất định phải đi nhìn xem rốt cuộc trên Mạc La đại lục của chúng ta xuất hiện thứ gì. Ta muốn xem thứ gì có thể điều động nguyên lực trong thiên địa và tinh không, thứ gì có thể làm cho nhưng con hung thú ngày thường ẩn giấu trong sương mù không chịu xuất hiện lại phải ngưng tụ ra.

Lý Hướng Đông vừa nghĩ đến hình bóng của con mãnh thú cấp bảy thì tâm thần lại chấn động. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào Lữ Yên Phỉ, vẻ mặt hắn cực kỳ ngưng trọng. Hai lão già bên cạnh cũng trầm tư nhìn về phía Lữ Yên Phỉ. Vẻ mặt Lữ Yên Phỉ hiện lên vẻ bất an, nàng cắn môi dưới rồi khẽ gật đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1158: Ngưng tụ thần cốt

Nếu như chỉ lả hung thú cấp bảy thì cũng chưa đáng nói, lão phu sợ chuyện này kéo dài thì ngay cả những con hung thú cấp tám có thể chiến đấu một trận với tu sĩ Tịnh Niết viên mãn, còn có hung thú cấp chín ngang với tu sĩ Toái Niết cũng sẽ bị hấp dẫn...Tới lúc đó Mạc La đại lục ta cứ đợi đại họa giáng xuống đầu.

Một người trong số hai lão già kia dùng giọng lo lắng và nặng nề nói:

- Có nên không... Dù sao thì vị trí của Mạc La đại lục chúng ta nếu so sánh với những tinh vực cấp bốn ngoài kia thì bốn phía cũng không có mãnh thú cấp cao...

Lý Hướng Đông trở nên trầm tư rồi chậm rãi nói:

- Chỉ hy vọng như thế. .. ....

Lão già lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ đau khổ nhìn về phía Lữ Yên Phỉ. Đến lúc này đám người bọn họ vẫn không hiểu được vì sao trước đây Lữ Yên Phỉ lại ngăn cản ba người bọn họ đi kiểm tra sự việc.

Lữ Yên Phi cũng không giải thích mà hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng xuống dưới đất. Ba người kia đảo mắt nhìn nhau, cũng không nói thêm điều gì mà theo sát sau lưng Lữ Yên Phỉ. Khi đám người rơi lên mặt đất thì toàn thân lóe lên hào quang rồi trực tiếp xuyên qua đất chìm vào bên trong,

Tốc độ của bốn người lập tức chậm hẳn lại trong lòng đất, những tiếng nổ ầm ầm lại vang lên cực kỳ rõ ràng bên tai. Vì khoảng cách đến nơi phát ra âm thanh quá gần mà không những tâm thần chấn động, ngay cả cơ thể cũng run rẩy.

Một luồng sóng chấn động lại liên tục từ sâu trong lòng đất truyền ra làm cho bốn người lập tức sinh ra một cảm giác uy áp đến từ sâu trong linh hồn. Hình như bên dưới có tồn tại thứ gì đó rất đáng sợ, tồn tại này đủ để làm chấn động thiên địa, bốn người bọn họ chỉ là những con kiến hôi mà thôi.

Cảm giác này càng lúc càng rõ ràng làm hình bóng, bốn người này lập tức dừng lại, vẻ mặt người nào cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, chỉ có ánh mắt của Lữ Yên Phỉ là trở nên sáng rực, nàng cắn môi dưới, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Rốt cuộc là thứ gì lại sinh ra uy áp như vậy?"

"Những con sóng chấn động thế này chắc cũng không phải là pháp bảo !"

Ba người ở phía sau cực kỳ cẩn thận, sau khi do dự một lúc thì Lý Hướng Đông cắn răng dẫn đầu ba người phóng thẳng lên. Hắn cũng muôn xem bên dưới rốt cuộc có thứ gì.

Càng đi xuống dưới thì uy áp lại càng nặng nề, những tiếng nổ ầm ầm lại càng trở nên đinh tại nhức óc làm tâm thần bốn người càng trở nên run rẩy, thậm chí còn sinh ra cảm giác hủy thiên diệt địa.

Tốc độ của bốn người càng ngày càng chậm, uy áp của luồng khí tức điên cuồng đến từ sâu trong lòng đất lại càng nặng nề. Bốn người vừa mới tiên sâu vào đã cảm thấy run rẩy:

- Ta đề nghị mọi người nên lập tức rời khỏi chỗ này thôi!

Lữ Yên Phỉ suốt cả đoạn đường đều trầm tư, lúc này mới mở miệng truyền ra thần niệm.

Ba người còn lại cùng trầm tư rất lâu, hai mắt Lý Hướng Đông lóe lên tinh quang rồi nói:

- Nếu không nhìn thấy rõ ràng bên dưới có vật gì, ta không cam lòng.

Hắn nói xong thì lập tức phóng xuống lòng đất.

Hai lão già cũng có chút do dự rồi cũng lao người đi theo. Lữ Yên Phi thầm than một tiếng, cũng đi theo. Trong lúc bốn người tiến về phía trước thì càng ngày càng gần vị trí truyền ra âm thanh từ sâu trong lòng đất.

- Lúc này những tiếng nổ ầm ầm đã vượt xa tiếng sấm, đặc biệt là ở vị trí này âm thanh giống như đã quay trở về với bản nguyên, hóa thành những tiếng nổ kinh thiên động địa. Âm thanh này giống như tiếng xương cốt bị tan vỡ làm cho xương cốt khắp toàn thân bốn người đều trở nên tê dại.

Nhưng bốn người này vẫn liên tục phóng xuống, khoảnh khắc khi sắp xông vào vị trí phát ra âm thanh thì đột nhiên có một luồng thần thức điên cuồng từ sâu trong lòng đất ầm ầm phóng đến.

- Rời khỏi chỗ này ngay!

Luồng thần thức này giống như những cơn gió bão đang gào thét rồi trực tiếp

đánh thẳng vào thân thể bốn người. Lý Hướng Đông là người đi đầu, lúc này thân thể đột nhiên ngừng lại, bị luồng thần thức kia quét ngang thì phun ra một ngụm máu tươi. Trong thân thể hắn vang lên những tiếng nổ ầm ầm, lập tức lui người về phía sau không chút do dự, trong mắt lộ ra sự kinh hoảng ngập trời.

Không những hắn, ngay cả thân thể hai lão già phía sau cũng chấn động mạnh, vẻ mặt tái nhợt rồi phun ra máu tươi. Hai lão già lập tức rút lui, tâm thần run rẩy dữ dội, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

Dù là Lữ Yến Phỉ cũng cảm thấy thân thể run rẩy, thân thể run lên và khóe miệng chảy ¬xuống một dòng máu. Nhưng hai mắt nàng lại trở nên sáng ngời, âm thanh này xuất hiện chứng minh suy đoán trong lòng nàng.

- Việc này... tiền bối đang tiềm tu, vãn bối Quy Nguyên Tông Lý...

Trong lúc Lý Hướng Đông lui về phía sau thì ôm quyền mở miệng.

- Cút!

Lại có một luồng thần niệm được truyền ra,nhưng lần này lại điên cuồng hơn trước đây gấp mấy lần, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Luồng gió bão do

thần niệm tạo thành lại quét ngang làm cho đất đá trên khắp Mạc La đại lục run rẩy.

Từ sâu trong lòng đất lại bùng lên một luồng lực lượng điên cuồng rồi ầm ầm phóng thẳng đến đám người Lý Hướng Đông. Thân thể Lý Hướng Đông lại run rẩy, phun ra một ngụm máu tuoi. Dưới sự tấn công của những tiếng nổ ầm ầm hắn không tự chủ được phải rút lui. Khi Lý Hướng Đông rút lui thì tạo thành một đường thẳng tắp, giống như có một luồng lực lượng khổng lồ khó thể tưởng tượng đẩy lên thân thể. Lý Hướng Đông liên tục xuyên qua lòng đất, một lát sau mặt đất bị phá vỡ, một tiếng ầm ầm vang lên, hắn bị ném thẳng ra ngoài.

Khi thân thể hắn vừa mới phá vỡ mặt đất bay vào không trung thì mặt đất bên dưới lại nổ tung, hai lão già kia cũng phun máu tươi bị đánh văng ra rất chật vật. Lữ Yến Phỉ cũng giống như vậy.

Bốn người đứng thẳng người trong không trung, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, tâm thần run rẩy. Đám người đưa mắt nhìn nhau, Lữ Yến Phỉ hít vào một hơi thật sâu, nàng dùng tay lau đi vết máu trên khóe miệng rồi chậm rãi nói:

- Đã bảo các người đừng đi! Cũng may sư thúc tổ tuy tức giận nhưng không muốn làm chúng ta bị thương nặng!

- Sư thúc tổ sao?

Vẻ mặt ba người kia tái nhợt, luồng thần niệm điên cuồng vừa rồi đã khắc sâu vào trong tâm thần bọn họ, vừa nghĩ tới đã hoảng sợ. Nhưng lời nói của Lữ Yến Phỉ làm cho ba người phải kinh hoàng:

- Sư thúc tổ Lữ Tử Hạo, chắc các ngươi cũng đã biết!

Lữ Yến Phỉ trầm tư một lúc rồi khẽ nói.

Bốn người bọn họ tạm thời không nói gì. Lúc này trên thân thể hơn ba trăm trượng của bản tôn Vương Lâm trong lòng đất, hầu như tất cả khung xương đều đã vỡ vụn chỉ còn lại một người đang ngồi khoanh chân.

Trên dấu vết tro tàn của khung xương lại có những âm thanh ầm ầm truyền ra, thậm chí cả đầu lâu cũng đã vỡ vụn hơn một nửa và vẫn còn đang liên tục tan vỡ. Cảm giác đau đớn không thể nào hình dung được đang thiêu đốt toàn bộ tâm thần bản tôn và phân thân Vương Lâm.

Đúng lúc này thì nửa đầu lâu còn lại cũng phát ra người âm thanh ken két, lại tiếp tục tan vỡ hóa thành tro bụi rơi xuống bên cạnh, xương đầu lâu càng ngày càng ít. Cuối cùng tất cả khung xương chỉ còn lại một mảnh nhỏ như bàn tay của phàm nhân.

Khối xương nhỏ này đối với một cổ thần có thân thể ba trăn trượng thì không có bất kỳ ý nghĩa gì cả, nhưng Vương Lâm vẫn đang nhẫn nại. Sự

kiên trì này phải chịu đựng những cơn đau kinh khủng làm hắn phát điên, những tiếng nổ ầm ầm lại vang lên.

Mảnh xương nhỏ như bàn tay bắt đầu tan vỡ, càng ngày càng nhỏ. Khoảnh khắc sau cùng chỉ còn lại như móng tay,dưới dư âm của quá trình vỡ vụn thì tất cả xương cốt cũng đã hoàn toàn tiêu tán.

Thời gian dường như đã ngừng lại, thiên địa hầu như đã không còn vận chuyển, tất cả xương cốt đã hóa thành tro bụi rồi tiêu tán về bốn phía. Trong khoảnh khắc này phân thân Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trên mặt đất đột nhiên mở bừng mắt ra, tay phải nâng lên rồi chỉ về phía trước:

- Ngừng!

Một chữ vừa bay ra khỏi miệng, thân thể phân thân lập tức run rẩy, trong cơ thể vang lên những tiếng nổ ầm ầm, Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi rồi bay ngược về phía sau. Đúng lúc này, đám tro bụi của khung xương đang tiêu tán đột nhiên ngừng hẳn lại.

Ngay sau đó một luồng khí tức cổ thần điên cuồng bùng ra từ sâu trong lòng đất. Nguyên lực trong thiên địa bên ngoài Mạc La đại lục lại điên cuồng gào thét rồi phóng thẳng đến, nguyên lực ùa vào lòng đất liên tục phóng đến nơi đây.

Khoảnh khắc này đột nhiên một tiếng gầm rống không phát ra bất kỳ âm thanh nào nhưng có thể xuyên thấu qua linh hồn lại vang vọng ở sâu trong lòng đất. Sau đó tiếng gầm lại phóng ra khỏi mặt đất tiến vào trong tai mỗi người phàm nhân,từng tu sĩ, tất cả sinh linh.

Tiếng gầm rống này mang theo ý chí nghịch thiên,mang theo một luồng lực lượng điên cuồng. Phân thân Vương Lâm không tiếc phản phệ trọng thương mà thi triển Định Thân Thuật, vì bản tôn mà lấy một tia sinh cơ để phản kháng.

Tro cốt đang tiêu tán lại lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng để ngưng tụ lại. Trong nháy mắt đã xuất hiện một mảnh xương nhỏ như móng tay được ngưng tụ ra.

Trong quá trình ngưng tụ này, tất cả nguyên lực trên Mạc La đại lục điên cuồng phóng đến đây cùng dung hợp vào trong khung xương. Lúc này mức độ cứng rắn của khung xương cổ thần mới được ngưng tụ đã vượt xa bộ xương của bản tôn trước đây.

Mảnh xương như móng tay này càng lúc càng lớn, khoảnh khắc sau đã được bảy tấc. Chỉ là bảy tấc xương mà đã tiêu hao hơn phân nửa nguyên lục được tích trữ trên Mạc La đại lục.

Khung xương đang liên tục được mở rộng ra, khoảnh khắc sau đã tạo ra bộ xương đầu lâu nửa trượng. Trên những khúc xương có những luồng hắc quang lấp lánh,hắc quang này chính la cốt kiếp đang phá nát tất cả xương cốt vổ thần. Khoảnh khắc này cốt kiếp liên tục tiêu hủy đồng thời

bản tôn cũng liên tục ngưng tụ, vòng tuần hoàn tan vỡ va ngưng tụ này làm cho xương cốt của bản tôn đã cứng rắn đến đỉnh phong.

Hàng loạt tiếng gầm rống không âm thanh vang vọng, khối xương bằng nửa trượng lại tiếp tục kéo dài. Theo quá trình ngưng tụ thì tất cả nguyên lực thiên địa trên Mạc La đại lục đã dung nhập đến, trên đại lục này đã không còn chút nguyên lực nào.

Mà khoảnh khắc này đầu lâu của Vương Lâm đã hoàn toàn ngưng tụ ra,trong hau hốc mắt lóe lên hồng quang,những ý niệm không khuất phục thiên địa lại bùng ra tràn ngập.

- Ta thân là Cổ Thần dám khiêu chiến thiên,chỉ là một cốt kiếp, chẳng làm gì được ta!

Hai hốc mắt của bản tôn hồng quang bùng ra ngập trời, một tiếng gầm nhẹ từ trong xương truyền ra. Đúng lúc này, nguyên lực thiên địa bên ngoài Mạc La đại lục lại càng cuồng cuộn vận chuyển, tất cả đều điên xuồng phóng thẳng vào tầng phòng hộ của Mạc La đại lục. Một tiếng nổ ầm vang lên, tầng phòng hộ này lập tức vỡ ra như giấy.

Khoảnh khắc khi tầng phòng hộ tan vỡ, luồng nguyên lực thiên địa khổng lồ tuôn vào hóa thành một vòng xoáy điên cuồng phóng về phía Quy Nguyên Tông. Lúc này tất cả tu sĩ Quy Nguyên Tông đều đã tản ra rất xa mơ ngác nhìn những luồng nguyên lực từ rên trời điên cuồng phóng xuống rồi chui vào trong lòng đất.

Tầng phòng hộ bên ngoài Mạc La đại lục đã tan vỡ, nguyên lực thiên địa dung nhập vào lập tức làm cho những tầng sương mù ngoài tinh không Mạc La đại lục cuồn cuộn phóng đến. Nhưng tất cả sương mù còn chưa kịp tản ra đã bị hút hết xuống đất Quy Nguyên Tông.

Lúc này bầu trời bị sương mù bao phủ, sương mù quay cuồng giống như một dòng sông, tất cả đều đồng loạt đi theo nguyên lực thiên địa phóng vào trong đất Quy Nguyên Tông.

Mãnh thú bên ngoài tinh không Mạc La đại lục đều trở nên kinh hãi, tất cả đều lui ra xa phía sau không dám đến gần.

Những luồng nguyên lực khổng lồ trong thiên địa phóng đến cùng với sương mù ngoài tinh không Mạc La đại lục, tất cả đều bị bản tôn Vương Lâm nhanh chóng hấp thu. Khi hàng loạt người tiếng gầm rống nghịch thiên vang lên, khung xương khắp toàn thân bản tôn Vương Lâm đã dùng một loại tốc độ khó thể tưởng tượng để đối kháng với cốt kiếp rồi liên tục ngưng tụ lại. Dần dần không những chỉ là xương đàu xuất hiện mà khung xương nủa thân trên của bản tôn Vương Lâm đã ngưng tụ ra một lần nữa.

Cốt kiếp tuy mạnh nhưng dưới những ý niệm nghịch thiên và liều mạng của Vương Lâm thì liên tục suy yếu, căn bản không thể áp chế được sự tái sinh của khung xương.

Nguyên lực thiên địa ầm ầm vận chuyển trong phạm vi trăm dặm trên Mạc La đại lục, sương mú cũng bị kéo theo, từ xa nhìn lại thì thấy chỗ này đã tạo thành một vòng xoáy khổng lồ. Trung tâm vòng xoáy này chính là Quy Nguyên Tông.

Phương xa có một hung thú sư tử khổng lồ toàn thân bao phủ những cây gai sắc nhọn, trong mắ lộ ra vẻ tham lam đang hướng về phía Mạc La đại lục phóng tới. Trên đường đi của nó tất cả mãnh thú khác đều phải nhường đường mà không dám đến gần. Một luồng khí tức hung thú cấp tám bao phủ khắp bốn phía.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1159: Uy

Tất cả nguyên lực thiên địa trong chu vi trăm trượng đều điên cuồng phóng vào trong lòng đất, nhưng chỉ là thế này vẫn không đủ.

Khung xương nửa trên của bản tôn Vương Lâm đã ngưng tụ hoàn chỉnh, nhưng nửa người bên dưới vẫn còn đang được tiếp tục ngưng tụ. Nguyên lực thiên địa đang liên tục phóng đến, vòng xoáy bên ngoài tinh không Mạc La đại lục đang khuếch tán từ chu vi trăm dặm lên ngàn dặm.

Trong phạm vi ngàn dặm này, vòng xoáy khổng lồ đã cuốn hết nguyên lực thiên địa và sương mù vào bên trong rồi điên cuồng vận chuyển. Nhưng quá trình mở rộng của vòng xoáy vẫn chưa kết thúc, dù sao một phạm vi ngàn dặm không có ý nghĩa gì với toàn bộ Mạc La đại lục. Ba ngàn dặm, năm ngàn dặm, một vạn, ba vạn...mười vạn, ba mươi vạn...trăm vạn!

Trong phạm vi trăm vạn dặm ngoài tinh không Mạc La đại lục, sương mù ngập trời, nguyên lực hầu như trở nên điên cuồng. Tất cả đều gào thét trong vòng xoáy rồi phóng thẳng xuống dưới mặt đất Quy Nguyên Tông trên Mạc La đại lục.

Có rất ít người biết được sương mù trên toàn bộ Vân Hải tinh vực được sinh ra từ đâu. Hình như từ khi tinh vực này được tạo ra thì những đám sương mù đã tồn tại rồi. Nếu đi tìm hiểu thì hình như khi Tiên giới còn chưa tan vỡ, khi tiên vực thời viễn cổ vẫn còn tồn tại thì những đám sương mù này cũng đã xuất hiện.

Sương mù này rốt cuộc là thứ gì, đây là một vấn đề mà tu sĩ Vân Hải tinh vực khó có thể trả lời. Bọn họ chỉ biết vì sự tồn tại của sương mù mà bên trong Vân Hải tinh vực có rất nhiều hung thú.

Vương Lâm cũng không biết sương mù này rốt cuộc là thứ gì, nhưng tình cảnh khung xương đang liên tục ngưng tụ và tinh vụ cũng dung nhập vào bên trong lại làm hắn mơ hồ sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, nhưng hắn cũng không thể nói nên lời.

Khi tất cả nguyên lực thiên địa trong phạm vi trăm vạn dặm bên ngoài tinh không Mạc La đại lục dũng mãnh tuôn vào, tốc độ ngưng tụ xương đùi nửa thân dưới của Vương Lâm nhanh chóng tăng mạnh. Từng đoạn xương nhanh chóng tăng trưởng, vượt qua cốt kiếp cũng hoàn toàn tiêu tán.

Nhưng Tổn kiếp của Cổ thần vẫn chưa phải đã kết thúc. Khoảnh khắc khi tất cả khung xương đã hoàn toàn khôi phục, khi những sợi gân và mạch máu hung hăng xuất hiện thì những khối máu thịt vô tận nhanh chóng mọc ra trên những khớp xương.

Nhưng khi máu thịt vừa mới xuất hiện thì đã lập tức vỡ tan, Nhất Tổn Nhị Kiếp nhục kiếp hàng lâm một cách vô cùng lặng lẽ. Nhục kiếp ngăn cản máu thịt tăng trưởng để đạt đến mục đích xóa bỏ sinh cơ.

Vương Lâm đã sớm có chuẩn bị đối với hiện tượng này. Trong nháy mắt khi nhục kiếp hàng lâm, phân thân lau đi vệt máu tươi trên khóe miệng, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, túi trữ vật lập tức mở ra.

Từ trong túi trũ vật bay ra rất nhiều giọt máu to như nắm tay, máu Vương Lâm đoạt được trên vùng đất Cổ Thần đã được dùng một phần để

bản tôn giữ lại một luồng sinh cơ khi Cốt Kiếp hàng lâm. Một bộ phận còn lại được chuẩn bị dùng lúc này.

Lúc này những giọt máu lần lượt bay ra rồi nhanh chóng dung nhập vào khung xương của Vương Lâm. Khoảnh khắc khi những giọt máu rơi lên xương cốt thì lập tức thấm vào trong.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm lấy ra những giọt máu này, đám mãnh thú đang lui về phía sau bên ngoài Mạc La đại lục đột nhiên ngừng hẳn lại. Đám hung thú này nhìn chằm chằm vào Mạc La đại lục rồi phát ra những tiếng gầm rống điên cuồng, trong đôi mắt hiện lên sự điên cuồng hiếm thấy. Hình như những giọt máu kia chính là những thứ cực kỳ bổ dưỡng, chỉ nghe thấy được một mùi vị mơ hồ là đã không tiếc tất cả mọi thứ.

Khoảnh khắc khi hàng loạt tiếng gầm rống vang lên, tất cả hung thú đều thay đổi phương hướng rồi phóng thẳng về phía Mạc La đại lục. Trong đám mãnh thú này có cấp năm, cấp sáu thậm chí có cả hung thú cấp bảy, lúc này tất cả đều đang điên cuồng lao xuống bên dưới.

Tất cả tu sĩ Quy Nguyên Tông trên Mạc La đại lục đã bị những sự việc liên tục xuất hiện này làm cho chấn động. Đặc biệt là nhìn thấy một đám mãnh thú đang kêu gào phóng tới, đám người đều giật mình tỉnh lại.

Sâu trong lòng đất, bản tôn Vương Lâm đang hấp thu máu của Cổ Thần. Từng sợi máu thịt lập tức xuất hiện trên những khúc xương, những khối thịt lại hấp thu nguyên lực thiên địa và sương mù mà sinh trưởng.

Khoảnh khắc này những tiếng gầm rống khó chịu của mãnh thú đã truyền vào trong mặt đất. Hai mắt phân thân Vương Lâm lóe lên sát khí, hai hốc mắt của bản tôn cũng lấp lánh u quang.

Dưới những âm thanh két két vang lên, thân thể hơn ba trăm trượng của bản tôn lập tức thu nhỏ lại rồi dùng tốc độ cực nhanh để hóa thành thân thể người binh thường, đúng lúc này phân thân lại phóng thẳng về phía trước cùng bản tôn dung hợp.

Sau khi dung hợp với bản tôn, Vương Lâm ngẩng đầu lên,lao thẳng lên phía trước. Những tiếng nổ ầm ầm lập tức chấn động khắp mặt đất, cả người hắn hóa thành một luồng lưu quang trực tiếp phóng ra khỏi mặt đất.

Trong nháy mắt khi mặt đất bị phá vỡ, tất cả hung thú đang phóng đến gần Mạc La đại lục lập tức trở nên tàn bạo và điên cuồng. Trong mắt Vương Lâm chợt hiện lên hàn quang, thân thể chợt lóe lên rồi xuất hiện bên cạnh một mãnh thú bạch tuột, tay phải vung lên tạo ra một quyền đánh thẳng về phía trước.

Một tiếng ầm vang lên, thân thể mãnh thú bạch tuột chấn động, máu tươi tuôn ra rồi lập tức hóa thành một cơn mưa máu. Linh hồn con mãnh thú cũng vỡ vụn dưới một quyền của Vương Lâm. Nhưng lại có một luồng khí vô hình từ trong thân thể vỡ nát kia bay ra rồi nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Luồng khí vô hình này chính là sinh cơ của mãnh thú, cũng chính là thứ lúc này Vương Lâm rất cần.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được sau khi luồng khí sinh cơ kia dung nhập vào tròn thân thể bản tôn thì máu thịt sẽ tăng trưởng nhanh hơn một chút. Vương Lâm lại lóe lên phóng thẳng về phía một con hung thú khác. Tốc độ của hắn cực nhanh, hầu như chỉ nhìn thấy tàn ảnh, hắn dùng nắm đấm cực mạnh để mưa máu hàng lâm trên bầu trời Mạc La đại lục.

Một đám mãnh thú đều muốn chiếm đoạt máu huyết của bản tôn Vương Lâm, nhưng còn chưa thôn phệ thành công thì từng con một lập tức tan vỡ. Khoảnh khắc sau, tiếng nổ ầm ầm liên tục vang vọng trong trời đất.

Vương Lâm tiến lên một bước rồi xuất hiện bên cạnh một con mãng xà khổng lồ. Trong nháy mắt khi con hung thú này há rộng miệng máu ra chuẩn bị nuốt lấy Vương Lâm thì một quyền tay phải đã đập vào miệng mãng xà. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể mãng xà tan vỡ từng khúc, tất cả sinh cơ đều dung nhập vào trong xơ thể Vương Lâm.

Trong khảnh khắc đã có hơn trăm mãnh thú tử vong, sau khi hấp thu sinh cơ của đám hung thú này thì toàn thân Vương Lâm lại xuất hiện những cảm giác cực kỳ thuần thục. Ánh mắt hắn lại lóe lên, lao ra ngoài.

Một đám mãnh thú vỡ tan, tình cảnh này rơi vào trong mắt tất cả tu sĩ đang lánh nạn ở phương xa thì chỉ còn lại sự kinh hoàng và sợ hãi, đặc biệt là bốn người Lý Hướng Đông, Lữ Yến Phỉ vẫn còn tốt hơn một chút do đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng Lý Hướng Đông lại đứng ngây người

nhìn tất cả tình cảnh phát sinh trước mắt, hai lão già bên cạnh hắn hít vào một hơi thật sâu:

- Sư thúc tổ... hắn... hắn chính là sư thúc tổ sao? Đây là mãnh thú cấp sáu, vậy mà một quyền thần thông của sư thúc tổ trực tiếp đánh vào thì chết!

Đúng lúc này một tiếng gầm rống của mãnh thú từ phương xa truyền đến, chỉ thấy trong sương mù nơi chân trời có một hung thú sư tử toàn thân đầy gai nhọn với cơ thể dài hai trăm trượng đang gào thết phóng đến. Trong nháy mắt khi con thú này xuất hiện thì tất cả mãnh thú đều tản ra giống như không dám đến gần một phạm vi nhất định nào đó.

- Kiếm Sư Thú cấp tám!

Đồng tử trong hai mắt Lý Hướng Đông co rút lại, hai lão già bên cạnh hắn cũng hô lên kinh hoàng. Ngay cả Lữ Yến Phỉ cũng hít cào một hơi thật sâu, trên mặt hiện lên vẻ khẩn trương.

Vương Lâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra tinh quang. Trong ánh mắt của tất cả tu sĩ bốn phía, Vương Lâm xông ra rồi phóng thẳng lên không trung như lưu tinh, nhanh chóng hướng về phía con hung thú cấp tám uy vũ kia. Tốc độ của Vương Lâm quá nhanh vượt qua cả sấm sét. Trong nháy mắt khi hắn tiến đến gần mãnh thú, đùi phải Vương Lâm co lên rồi húc thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hung thú sư tử uy vũ kia đột nhiên nổ ầm lên rồi tan vỡ hóa thành một làn sương máu bay tiêu tán khắp bốn phía. Một luồng sinh cơ khổng lồ dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Hắn đứng trên bầu trời hưởng thụ sinh cơ của con hung thú cấp tám này giống như một thiên thần.

Bốn phía đột nhiên trỏ nên yên tĩnh trở lại, trong nháy mắt đám mãnh thú không còn vẻ tham lam nữa mà trở thành sợ hãi. Đám tu sĩ kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng này, hầu như không ai dám tin vào con mắt chính mình.

- Cấp tám...

Lý Hướng Đông trở nên ngây dại, trong đầu trống rỗng. Hai lão già bên cạnh cũng trố mắt đứng như tượng, họ đã hoàn toàn chấn động.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1160: Lý Thiến Mai

Chỉ một cước quét ngang mà giết chết hung thú cấp tám trong nháy mắt. Dù hung thú cấp tám này có thể chiến đấu một trận với tu sĩ Tịnh Niết đại viên mãn, nhưng tu sĩ lại không thể thi triển pháp bảo, chỉ dựa vào những cảm ngộ về pháp tắc thiên địa để huyễn hóa thần thông. Nhưng dù sao cũng là hung thú cấp tám, tu sĩ có thể giết chết hung thú cấp tám trong nháy mắt, dù trong Vân Hải tinh vực cũng đủ để bước vào hàng ngũ cường giả.

Bốn người Lý Hướng Đông ngơ ngác nhìn tình cảnh xảy ra trước mắt,vị sư thúc tổ từ trước đến nay chưa từng che mặt lập tức trở nên thần bí vô cùng và uy nghiêm trong mắt bọn họ. Dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ đối với thân phận của Vương Lâm, nhưng giờ phút này bọn họ đã xem nhẹ vấn đề đó không chút do dự.

“Quy Nguyên Tông ta có tu sĩ đại thần thông khủng bố như vậy thì ngày xưng bá tinh vực cấp năm cũng còn không xa nữa”

Ngoại trừ Lữ Yến Phỉ,Lý Hướng Đông và hai lão già bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, tâm thần phấn chấn.

Nếu bọn họ biết được Vương Lâm không những giết chết hung thú cấp tám trong nháy mắt, mà không lâu trước đây cũng có một tu sĩ Toái Niết của tinh vực cấp sáu chết trong tay hắn, thì sự chấn động trong lòng bọn họ lại càng trở nên trầm trọng.

Những hung thú khác nhìn thấy uy lực của Vương Lâm thì lúc này không còn vẻ tham lam nữa mà thay vào đó là sự sợ hãi. Tất cả đều rống lên một tiếng rồi giải tán ngay lập tức, hung thú đều bay về phương xa như tên bắn, muốn bay ra khỏi phạm vi của Mạc La đại lục để quay về trong tinh vực.

Vương Lâm cũng không để ý đến tâm tư của những tu sĩ khắp bốn phía. Lúc này toàn thân hắn đang được luồng khí sinh cơ của hung thú cấp tám bao phủ, sinh cơ này liên tục dung nhập vào trong cơ thể và hòa tan vào máu thịt bản tôn để chống lại nhục kiếp.

Sau vài lần hít thở, hai mắt Vương Lâm lại lóe lên tinh quang, hắn liếc mắt nhìn những mãnh thú đang tản ra rất xa. Hắn tiến người về phía trước một bước như một luồng sáng tử vong đi thu hoạch tính mạng. Trong nháy mắt hắn đã tới sát bên một con mãnh thú đang cắm đầu bỏ chạy rồi trực tiếp lao xuyên qua cơ thể mãnh thú mang theo cả làn sương máu và sinh cơ. Trên không trung lượn lờ ánh hào quang, nhưng Vương Lâm lại nhanh như chớp, mỗi lần hắn lóe lên đều có một mãnh thú vỡ tan thân thể.

Chỉ trong chốc lát Vương Lâm đã đuổi giết mãnh thú ra ngoài Mạc La đại lục, thân thể hắn lóe lên ngoài tinh không, những tiếng kêu thảm thiết bao phủ khắp bầu trời. Tất cả mãnh thú bị máu Cổ Thần hấp dẫn mà đến đều bị tàn sát.

Khi trận đồ sát này trải qua thời gian một nén nhang thì dần dần kết thúc. Trong phạm vi hơn mười vạn dặm ngoài Mạc La đại lục không còn bất kỳ mãnh thú nào tồn tại. Cũng có vài hung thú mang theo những ký ức

kinh hoàng chạy thoát, cả đời chúng cũng không thể quên trên Mạc La đại lục có một tu sĩ như thiên thần.

Tầng phòng hộ bên ngoài Mạc La đại lục đã được sửa chữa lại mở ra, tất cả mọi thứ hầu như đã trở về giai đoạn ban đầu và không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng nỗi kinh hoàng trong lòng tu sĩ Quy Nguyên Tông lại tồn tại mãi mãi.

Lúc này bên ngoài dược viện ở phía nam Quy Nguyên Tông, Lý Hướng Đông và Lữ Yến Phỉ cùng hai lão già khác đang đứng ở đây cực kỳ cung kính. Dù bọn họ đã đợi rất lâu nhưng vẫn không mất kiên nhẫn.

Tất cả tu sĩ ở khu phía nam đã bị chuyển sang ba viện khác, ngoài Tôn Vân đang đi theo bên cạnh Lữ Yến Phỉ thì trong khu phía nam không còn bất kỳ đệ tử nào khác.

- Những dược thảo này... đều là sư thúc tổ mang về sao?

Ánh mắt Lý Hướng Đông rơi trên một đống dược thảo trong nội viện, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Tôn Vân, vẻ mặt hắn trơ nên kích động.

Mà lúc này ở sâu trong lòng đất bên dưới chỗ này, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi, trước mặt hắn là bản tôn đã hóa thành người bình thường cũng đang ngồi xuống yên lặng thổ nạp.

Thân thể bản tôn đã hồi phục được hơn phân nửa, chỉ còn vị trí trên ngực vẫn có một khối thịt đang dần dần sinh trưởng, đang tiến hành đối kháng với bước cuối cùng của Nhất Tổn Nhị Kiếp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày sau trước ngực bản tôn Vương Lâm lấp lánh hòa quang, nhục kiếp tiêu tán. Hắn đã thành công vượt qua Nhất Tổn Nhị Kiếp đầu tiên của Cổ Thần Tam Tổn Thất Kiếp.

Bản tôn Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt phát ra những luồng hào quang rực rỡ. Một luồng uy áp vô hình tản ra, da của hắn lại càng thô ráp, xương của hắn lại càng trở nên cứng rắn.

Lúc này bản tôn đã chính thức trở thành Cổ Thần mà không phải không hoàn chỉnh như trước đây. Sau khi thôn phệ luồng nguyên lực thiên địa và sương mù vô tận, bản tôn đã vượt qua kiếp nạn, tu vi tăng mạnh.

Bên cạnh năm tinh điểm trên mi tâm của hắn lại xuất hiện một cái tinh điểm khác, nhưng tinh điểm này vẫn còn chưa được thành hình. Nhưng chỉ cần thế này cũng làm Vương Lâm cảm thấy vui mừng như điên.

Cổ Thần không thể so với tu sĩ, vì mỗi lần tăng thêm một tinh điểm quá khó. Lần này quan một ngàn năm, Vương Lâm trải qua rất nhiều gian khổ, lại nhiều lần được kỳ ngộ lúc này mới có thể làm cho bản tôn trở thành Cổ Thần Ngũ Tinh.

Hiện nay tuy tinh điểm thứ sáu vẫn còn rất mơ hồ nhưng thực lực bản tôn phát huy đã vượt xa trước kia. Quan trọng hơn là khi Lục Tinh đến muộn thì Cổ Thần có thể diễn hóa từ trong cơ thể ra Vọng Nguyệt của chính mình.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn để bản tôn tiếp tục khoanh chân ở sâu trong lòng đất thổ nạp, hấp thu lực lượng thiên địa. Bản tôn bắt đầu diễn hóa Vọng Nguyệt, Vương Lâm rời khỏi chỗ này, hắn xuất hiện trong một căn phòng ở dược viện.

Vương Lâm thở ra một hơi thật sâu, tâm tình trở nên vô cùng thoải mái và sung sướng. Bản tôn độ kiếp thành công thì thực lực của hắn trong Vân Hải tinh vực lại tăng thêm một phần, dựa vào những thần thông của hắn và bản tôn sau khi hợp thể thì giết chết tu sĩ Toái Niết sơ kỳ đã không còn khó khăn như trước đây nữa.

- Nhưng giữa tu sĩ Toái Niết trung kỳ và đại viên mãn lại có sự chênh lệch quá lớn. Không biết sau khi ta và bản tôn hợp thể thì có mạnh hơn tu sĩ Toái Niết trung kỳ hay không!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang, hắn đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Khi Vương Lâm vừa mới xuất hiện trong dược viện thì có một luồng gió mát thổi đến, gió lùa vào mặt cảm thấy rất thoải mái. Vì tầng phòng hộ bị mở ra mà bầu trời cũng trơ nên xanh thẳm, mơ hồ còn có thể thấy từng đám mây trắng.

Vương Lâm đảo mắt nhìn qua đống dược thảo trong dược viện, hắn đã quyết định tận dụng thời gian nhanh nhất để dựa vào phương pháp luyện đan đặc biệt của Vân Hải tinh vực đề cao tu vi bản thân.

- Các ngươi vào đi!

Vương Lâm trở nên trầm ngâm, ánh mắt hắn chuyển lên năm người đang đứng bên ngoài dược viện rồi chậm rãi mở miệng.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh nhưng lại chứa một luồng uy nghiêm vô hình. Âm thanh rơi vào trong tai đám người đứng bên ngoài, đám người lập tức hít vào một hơi thật sâu. Tất cả đều trở nên khẩn trương và cung kính cất bước tiến vào trong nội viện. Trong lòng Tôn Vân lại càng cảm thấy căng thẳng, nàng đi theo phía sau Lữ Yến Phỉ.

- Đệ tử tham kiến sư thúc tổ, trước đây không biết sư thúc tổ trở về, có chỗ nào chậm trễ xin sư thúc tổ trách phạt.

Đám người Lý Hướng Đông tiến vào trong khoảng sân nhỏ rồi vội vàng cung kính nói.

Sau khi trải qua một cuộc nói chuyện đơn giản thì tất cả mọi người đều cáo lui. Tôn Vân cũng không thể ở lại nơi đây mà đi theo Lữ Yến Phỉ đến căn lầu phía nam. Lúc này ở vườn hoa phía nam đã trở thành cung cấm, nghiêm cấm bất kỳ đệ tử nào tiến vào.

Đồng thời dưới sự phân phó của Vương Lâm, rất nhiều phương pháp luyện đan và đan dược cấp cao được đưa tới. Chỉ có điều những đan dược này Vương Lâm đã không thèm để mắt tới, hắn chỉ phối hợp phương pháp luyện đan để quan sát rồi giữ lại phương pháp luyện đan, tất cả đan dược để cho người ta lấy đi.

Khi Vương Lâm cả ngày nghiên cứu phương pháp luyện đan, cách Mạc La đại lục không xa đang diễn ra một cuộc tìm kiếm điên cuồng và bí mật. Vị cái chết của Thi Lạc Hình mà tu sĩ của tất cả tông phái trên tinh vực cấp sáu phân tán ra khắp các tinh vực cấp năm để tiến hành kiểm tra trên khắp các đại lục, thậm chí còn có vài tu sĩ đi xuống những tinh vực thấp hơn.

Khi tinh vực cấp sáu bắt đầu có hành động, những tin tức có liên quan đến ngọc giản và phương pháp luyện đan cũng dần được truyền ra ngoài. Tin tức này đã làm kinh động tinh vực cấp bảy, cũng dẫn đến sự chú ý của tinh vực cấp tám.

Từng luồng cầu vồng từ những tinh vực cấp bảy và cấp tám bay thẳng ra. Tất cả đều hướng đến một mục tiêu chính là những tinh vực cấp năm trong Man Hoang đại lục.

Trên một địa phương sâu nhất trong Vân Hải tinh vực, chỗ này sương mù bao phủ nồng nặc, dù là tu sĩ Toái Niết triển khai thần thức ra cũng chỉ có thể bao phủ được năm mươi trượng. Những kẻ tùy tiện tiến vào

trong sương mù thì đều giống như bị bịt hai mắt, rất dễ bị lạc trong sương mù không cách nào đi ra ngoài.

Trong chỗ này có tồn tại những mãnh thú hùng mạnh nhất Vân Hải tinh vực, tất cả đều giấu mình trong sương mù. Thậm chí có một vài mãnh thú còn dùng thần thông ra để thân thể và sương mù hòa hợp vào nau, tiềm tu quy tắc thiên đạo. Nếu tu sĩ không trêu chọc vào thì mãnh thú sẽ không chủ động tấn công. Những luồng sương mú như thế này chỉ bao phủ vài tu chân tinh, nếu người bên ngoài nhìn thấy thì cũng không đáng kể.

Nhưng những lực lượng tồn tại trên vài tu chân tinh này lại đủ để kinh thiên động địa, làm cho những mãnh thú hùng mạnh kia cực kỳ sợ hãi và không dám đến gần.

Đây chính là Vân Hải tinh vực cấp chín.

Bên ngoài rìa tinh vực cấp chín này có bảy tu chân tinh xếp thành hình sao Bắc Đẩu, tất cả đều được bao phủ trong một tầng phòng hộ làm cho bảy tu chân tinh này giống như tuy hai mà một.

Lúc này trên một tu chân tinh trong chùm Bắc Đẩu, dưới mấy trăm vạn tầng phòng hộ trên bầu trời là một vùng thảo nguyên. Trong thảo nguyên có một tòa kiến trúc dựng thẳng đứng ngập hẳn vào mây.

Tòa kiến trúc này là một pho tượng tạc hình một tu sĩ chỉ tay lên trời. Tên tu sĩ này trợn trừng mắt giống như đang mắng trời xanh, một luồng khí tức uy nghiêm bao phủ khắp bốn phía.

Bầu không khí trên thảo nguyên cực kỳ yên tĩnh, lâu lâu cũng có một vài linh thú nhỏ xuất hiện cùng nhau nô đùa rồi chạy đi rất xa. Rất lâu sau nơi phía chân trời có một luồng cầu vồng gào thét phóng tới, luồng cầu vồng nhanh chóng phóng thẳng về chỗ này.

Trong cầu vồng là một cô gái dung mạo cực kỳ xinh đẹp, chỉ có một điều kỳ quái chính là mái tóc màu xanh lam. Trong Vân Hải tinh vực chỉ có một người mái tóc thế này, đó chính là Lý Thiến Mai của Phá Thiên Tông cấp chín.

Năm tuổi tu đạo, bảy tuổi Trúc Cơ, mười chín tuổi Kết Đan, hai mươi sáu tuổi Nguyên Anh, ba mươi bảy tuổi Hóa Thần, bốn mươi lăm tuổi Anh Biến, sáu mươi mốt tuổi Vấn Đỉnh. Sau trăm năm tu đạo đã tiến lên Âm Hư đỉnh phong.

Sau đó được Phá Thiên Tông dốc toàn lực bồi dưỡng, sau khi tu đạo hơn bốn trăm năm thì đạt đến Khuy Niết đại viên mãn, ba trăm năm sau trở thành tu sĩ Tịnh Niết trung kỳ.

Lại trải qua hơn năm trăm năm rèn luyện kinh nghiệm, là một vị nhỏ tuổi nhất đứng trong hàng ngũ những tu sĩ Toái Niết của Phá Thiên Tông. Đến ngày nay nàng đã tu đạo hơn một ngàn hai trăm năm, tu vi đã đạt

đến Toái Niết hậu kỳ trong Vân Hải tinh vực. Nàng tên Lý Thiến Mai, chính là một truyền kỳ!

- Đệ tử Lý Thiến Mai tham kiến sư tổ!

Luồng cầu vồng đột nhiên tiêu tán trước pho tượng khổng lồ, bên trong lộ ra một cô gái.

- Ngọc giản Tư Mã Mặc xuất hiện, ngươi hãy đi đến những tinh vực cấp năm truy tìm kẻ đoạt được ngọc giản, sau đó mang hắn và ngọc giản về đây...

Một âm thanh tang thương mang theo rất nhiều phiền muộn chậm rãi truyền ra từ trong pho tượng, trong thiên địa lập tức bùng lên và vang vọng nhiều cơn sóng chấn động. Lý Thiến Mai cung kính xưng vâng rồi xoay người bỏ đi.

Trong pho tượng có một lão già tóc trắng đang khoanh chân ngồi, toàn thân lão già này đã có nhiều chỗ thối rữa, trong mắt bùng lên những hồi ức. Rất lâu sau lão mới lắc đầu thở dài:

- Tư Mã sư huynh, có lẽ năm xưa sư tôn đã sai rồi...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1161: Nuốt đan mà đạo lại mờ mịt

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ Mạc La đại lục đã trở nên yên tĩnh lại. Vương Lâm cả ngày luyện đan, đệ tử Quy Nguyên Tông chốc chốc lại nghe thấy trong vườn hoa cấm khu phía nam truyền đến những tiếng nổ ầm ầm, nhưng không người nào dám tiến vào. Đám tu sĩ khi đi ngang qua vườn hoa phía nam đều dùng ánh mắt cung kính nhìn vào.

Vương Lâm bắt đầu tiến hành nghiên cứu kỹ phương pháp luyện đan trên mảnh xương thú. Cuối cùng vẻ mặt hắn lại trở nên âm tình bất định, những công hiệu được ghi bên trên phương pháp luyện đan này cũng không biết trước được thật giả. Nhưng phần lớn dược thảo được ghi bên trên đều là những loại hắn chưa từng được biết.

Vương Lâm thông qua những trang điển tịch của Quy Nguyên Tông thì tìm được một vài manh mối, trong đó có ba loại dược liệu là Tinh Biến Mộc, Long Tinh Thảo, Toái Diệt Hoa, đây đều là những vật tồn tại vài ngàn năm trước. Dù là sau này cũng cực kỳ hiếm thấy, cho đến bây giờ trên cơ bản đều đã tuyệt diệt. Nhưng trong điển tịch của Quy Nguyên Tông vẫn còn một vài bản nói rõ trong tông phái vẫn còn giữ lại một vài

đoạn Tinh Biến Mộc. Nhưng quan trọng nhất là luyện chế Niết Không Đan này phải cần chính linh hồn mãnh thú cấp mười ba đỉnh phong, sau khi dung hợp lại thì mới tiến hành luyện đan được.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không đáng nói, nhưng xác suất để luyện chế Niết Không Đan này lại cực kỳ thấp, khi luyện chế loại đan này cần phải dùng xương thú làm vật dẫn. Sau khi dung hóa những phần xương này thì mỗi lần thất bại thì màu sắc của xương thú sẽ đậm hơn một chút. Khi xương thú đã hoàn toàn trở thành màu đen thì đan dược này sẽ không còn khả năng được luyện chế thành công nữa. Nhưng một khi thành công thì xương thú sẽ tiêu tán trở thành một phần của đan dược.

Vương Lâm nhìn qua xương thú trong tay, nó không phải đen kịt nhưng đã hơi có màu xám, chỉ sợ rằng sẽ không dùng được mấy lần nữa sẽ phải vứt đi rồi.

- Mảnh xương thú này trước đây rõ ràng đã bị người ta luyện chế vài lần rồi, nhưng cũng không thành công. Nếu không thì đan phương này cũng đã sớm biết mất rồi... những loại dược thảo và thú hồn kia cực kỳ quý giá nhưng cũng không quỷ dị giống như mảnh xương này.

- Nhưng không biết đây là xương của loại mãnh thú gì... nhưng cho dù công hiệu của đan dược chỉ có một phần là thật, ta cũng phải thử nghiệm.

Vương Lâm nắm chặt mảnh xương thú, hắn cẩn thận quan sát lại một lần nữa rồi trầm ngâm thu vào túi trữ vật.

Trong tay Vương Lâm lại xuất hiện một vật, đây chính là ngọc giản mà hắn phát hiện cùng một chỗ với đan phương. Khi hắn dùng thần thức đảo qua bên trên ngọc giản thì vẻ mặt lại trở nên cổ quái. Hắn trầm tư một lúc lâu, tay phải vung một trảo lên túi trữ vật, nguyên thần Độc Bà Tử lập tức bay ra.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, ngón tay hắn điểm vài cái lên trên nguyên thần Độc Bà Tử. Mỗi lần đầu ngón tay hắn rơi xuống thì nguyên thần đều run rẩy, sau đó lại càng trở nên suy yếu.

Một lát sau, Vương Lâm dùng tay phải đặt lên trên đỉnh đầu Độc Bà Tử, thần thức của hắn bùng ra rồi phóng thẳng vào nguyên thần này để thi triển thần thông Sưu Hồn.

Từng luồng ký ức tuôn vào trong tâm thần Vương Lâm, trong đó bao gồm cả những thuật luyện độc của Ngũ Độc Môn, còn có những chuyện mà cả đời người này gặp phải. Đến giai đoạn cuối cùng Vương Lâm mới lấy được những ký ức có liên quan đến đan phương và ngọc giản.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi màn đêm buông xuống Vương Lâm nâng tay phải lên đem nguyên thần Độc Bà Tử đang rất suy yếu nhưng chưa chết bỏ vào trong túi trữ vật. Hắn nhìn qua ngọc giản, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Trong ký ức của Độc Bà Tử, Vương Lâm biết được những chuyện xảy ra với Phá Thiên Tông trong Vân Hải tinh vực mười vạn tám ngàn năm trước, lại càng hiểu rõ tác dụng của ngọc giản này.

Bên trong ngọc giản này không ghi lại bất cứ thần thồn và công pháp nào. Bên trong ngọc giản chỉ có một dấu ấn của đại đệ tử chưởng môn Phá Thiên Tông mười vạn tám ngàn năm trước.

Người này tên la Tư Mã Mặc, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì hắn sẽ chính là chưởng môn đời kế tiếp của Phá Thiên Tông mười vạn tám ngàn năm trước. Cũng chính hắn mang theo mảnh xương thú và một phần để tử môn phái rời khỏi Phá Thiên Tông rồi biến mất trong tinh vực.

Mười vạn tám ngàn năm trước Phá Thiên Tông đã tiến vào tinh vực cấp chín, tông phái này có một tâm tư vô cùng phức tạp đối với một bộ phận đồng môn rời đi. Khi bọn họ biết được nhóm người này đều phải chết thảm, lại mất hẳn không còn bất kỳ tin tức gì thì chưởng môn của Phá Thiên Tông cũng chính là sư tôn của Tư Mã Mặc đã để lại một truyền thừa vài vạn năm.

- Sau này nếu người nào mang lệnh bài của Tư Mã Mặc về Phá Thiên Tông thì sẽ được chưởng môn thu làm đệ tử!

Mệnh lệnh này truyền khắp Vân Hải, điều này lam tất cả tu sĩ phải chú ý, vì đây là cơ duyên một bước lên trời. Tất cả mọi người đều đi tìm kiếm tin tức về đám người Phá Thiên Tông mất tích năm xưa,nhưng khi thời

gian trôi qua mà không có bất kỳ người nào phá hiện ra đầu mối nào thì việc này cũng dần rơi vào quên lãng.

Mãi đến khi thám tử của Ngũ Độc Môn trong Hoa Thanh Tông báo về những tin tức suy đoán có liên quan đến hành động của Thi Lạc Hình, nhưng Ngũ Độc Môn cũng không quá coi trọng vấn đề này. Dù sao chuyện này cũng đã xảy ra quá lâu rồi, đầu mối rất có thể cũng là giả nên cũng không phái nhiều người đi điều tra vấn đề này,mà Độc Bà Tử cũng chính là một trong số đó. Nhưng tất cả đều không ngờ manh mối này lại là thật. Vương Lâm lặng lẽ nhìn ngọc giản một lúc lâu rồi thu hồi lại.

- Vật này sẽ có tác dụng rất lớn đến tương lai.

Vương Lâm không muốn lo lắng nhiều đến chuyện đan phương và ngọc giản nữa. Hắn bắt đầu tĩnh tâm lại và chuyên tâm vào luyện đan.

Trước đó hắn đã đi đến Man Hoang đại lục một chuyến, không những thu hoạch được rất nhiều dược thảo mà còn lấy được rất nhiều thú hồn. Những thú hồn này đều là cấp năm, sau khi dung nhập vào trong đan dược thì rất thích hợp đối với tu vi Vương Lâm lúc này.

Khi Vương Lâm mở túi trữ vật ra thì lại nhìn thấy một vài linh hồn của mãnh thú khác. Tất cả những thú hồn này đều là linh thú của đám đệ tử Hoa Thanh Tông bị hắn giết chết và Ngân Y Nữ Thi thu lấy hồn phách.

Trong không gian túi trữ vật còn có một linh xà. Con rắn này vốn là linh thú của Độc Bà Tử đã đạt đên cấp sáu đỉnh phong. Ngoài những thứ này thì thú hồn có cấp bậc cao nhất trong tay Vương Lâm chính là linh hồn của mãnh thú cấp tám. Linh hồn này rất quý nên trước đây hắn cũng không phá hủy mà thu lại để quay về Quy Nguyên Tông dung hợp vào đan dược. Sau ba lần thất bại, cuối cùng hắn cũng đã đem hồn phách này dung hợp vào đan dược tạo thành một Ly Hồn Đan cấp tám.

Sau khi Vương Lâm lục lọi ký ức của Độc Bà Tử, từ trong thuật luyện độc của người này hắn đã nhìn thấy một phương pháp luyện thú quái dị và cảm thấy vô cùng hứng thú.

Phương pháp luyện thú này do một nhất đại thiên kiêu của Ngũ Độc Môn dốc hết tâm can sáng chế. Phương pháp này dùng trận pháp cấm chế để hình thành một nhà lao vây khốn, nếu đặt vào bên trong một vài thú hồn dùng độc thúc đẩy lam của cho những thú hồn này thôn phệ lẫn nhau, từ đó mà sinh ra một hồn phách biến dị có cấp độ cao hơn.

Nhưng phương pháp này có một khuyết điểm rất lớn là những thú hồn biến dị được luyện hóa này sẽ không thể thôn phệ được những thú hồn binh thường. Chỉ có thể luyện hóa ra những thú hồn biến dị khác mới có thể để chúng thôn phệ lẫn nhau. Hiện tượng này tạo ra một đả kích rất lớn đối với Ngũ Độc Môn.

Nhưng xác suất luyện chế thú hồn thanh công cũng không cao, nếu cấp độ càng cao thì lại càng khó luyện. Ví dụ như muốn luyện chế một thú hồn biến dị cấp chín thì phải cần số lượng lớn thú hồn biến dị cấp tám để

chúng liên tục thôn phệ, mà mỗi thú hồn cấp tám đều phải dùng rất nhiều thú hồn cấp bảy, cứ như thế mà suy ra những thú hồn khác.

Dù may mắn luyện thành thú hồn cấp cao nhưng hồn phách này lại phải cần dùng rất nhiều thiên tài địa bảo để tẩm bổ mới có thể dung nhập vào trong đan dược. Hơn nữa luyện đan cũng có thất bại, mà mỗi lần thất bại thì thú hồn lại suy yếu đi rất nhiều.

Điều này thì Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ, vì trước đó hắn muốn luyện chế được một viên đan dược phải thất bại hơn mười lần mới thành công. Dù hắn thành công nhưng thú hồn cũng tiêu tán hơn phân nửa, hiệu quả của đan dược cũng vì vậy mà giảm xuống rất nhiều.

Dù là Ngũ Độc Môn cũng phải vứt bỏ phương pháp này đi, môn phái bọn họ không thể chịu nổi những tiêu hao đến mức độ như vậy. Đừng nói là bọn họ, cho dù là những tông phái cấp bảy cấp tám cũng có rất ít người chịu nổi mức độ tiêu hao thế này.

- Nếu có, với lực lượng của môn phái bọn họ cũng thật sự không nên luyện hóa thú hồn mà trực tiếp đi bắt có lẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn thấy phương pháp này thì Vương Lâm thầm tính toán, đối với mức độ tiêu hao này hắn cũng thấy vô cùng kinh hãi. Nhưng sau khi cân nhắc thì hắn lại định làm một vài thử nghiệm đơn giản. Hắn dựa theo phương pháp luyện chế độc dược trong trí nhớ của Độc Bà Tử, mất thời gian mấy ngày, cuối cùng mới miễn cưỡng luyện ra được vài phần.

Khi chọn lựa địa điểm thì Vương Lâm không chọn Quy Nguyên Tông mà đến một dãy núi trên Mạc La đại lục đào ra một động phủ. Sau khi bố trí rất nhiều cấm chế thì nhốt vài thú hồn phong ấn cấp năm vào trong thì vung độc dược ra. Lúc này hắn phát hiện ra những thú hồn kia quả nhiên thôn phệ lẫn nhau, Vương Lâm tiếp tục gia cố thêm phong ấn, sau đó lại quay về Quy Nguyên Tông. Hắn lặng lẽ ngồi tĩnh tọa bảy ngày, hắn lấy ra những đan dược đã được luyện chế trong thời gian qua, đặc biệt là viên đan dược cấp tám. Hắn nuốt vào một viên, đan dược đầu tiên chính là cấp năm.

Thú hồn bên trong đan dược bị nguyên thần Vương Lâm thôn phệ không sinh ra bất kỳ lực phản kháng nào. Thú hồn tiêu tán và dung hợp vào trong nguyên thần làm Vương Lâm tiến vào một loại trạng thái vô cùng kỳ dị.

Khi Vương Lâm liên tục nuốt vào đan dược cấp năm thì trong trạng thái mơ hồ rất kỳ dị này hắn nhìn thấy tình cảnh tất cả mãnh thú từ khi bắt đầu được sinh ra, hấp thu tinh hoa thiên địa, cảm ngộ biến hóa pháp tắc.

Thú hồn trong đan dược cấp năm không thể trợ giúp được nhiều cho Vương Lâm. Hắn nuốt vào những đan dược này vì chưa bao giờ nghe thấy phương pháp dùng thú hồn để cảm ngộ pháp tắc thiên địa bao giờ.

Sau khi nuốt sạch những đan dược cấp năm, Vương Lâm bắt đầu nuốt những đan dược cấp sáu chứa thú hồn mãnh thú cấp sáu. Tu vi của

Vương Lâm lúc này là Tịnh Niết sơ kỳ, hắn vừa nuốt vào thì ý cảnh lập tức bùng lên những cơn sóng chấn động.

Giống như chính hắn hóa thân thành mãnh thú,khi năm tháng dần trôi qua thì dần dần cảm ngộ được quy tắc thiên địa. Tình cảnh này giống như vô cùng chân thực giữa hư ảo, Vương Lâm chìm vào bên trong, từ những cảm ngộ lộn xộn mà tìm ra được đạo của chính mình,hắn tìm được những tồn tại vĩnh hằng giữa thật và giả.

Không biết đã trải qua bao lâu, khi trong tay Vương Lâm chỉ còn lại viên đan dược cấp tám thì cũng là lúc hắn tỉnh lại từ trong trạng thái kỳ dị kia. Vẻ mặt hắn mang theo vẻ mờ mịt, ánh mắt nhìn về phía trước miệng khẽ lẩm bẩm:

- Nếu dùng lực lượng một người để chứng minh đạo là quá nhỏ, dùng lực lượng của mọi người để chứng đạo cũng chỉ một phần... Đan dược của Vân Hải cũng không phải tạo hóa mà cung cấp cho tu sĩ nhiều cơ hội truy tìm đạo... Dùng thú hồn, dùng một phương pháp khác để tìm đạo... tìm quy tắc thiên địa... nhưng nếu so với Lôi và Vũ, thì loại phương pháp này của Vân Hải đã làm quá trình ngộ đạo trở nên đơn giản hơn rất nhiều...

- Nhưng thú dù sao cũng chỉ là thú, nó cũng chỉ cảm ngộ được một mặt thiên đạo mà thôi,cũng không thể tìm hiểu được bản nguyên, trừ khi... Dùng nhân hồn luyện đan, hoặc một tồn tại khác vượt hơn hắn loài thú để luyện đan, phương pháp này có thể làm cho quá trình ngộ đạo trở nên rõ ràng và trực tiếp hơn. Nếu không thì cần phải nuốt rất nhiều đan dược,

lại phải tìm kiếm những ý cảnh cảm ngộ mình cần để chứng minh lẫn nhau.

- Đạo giống như một loại tư tưởng của mỗi người lại không giống nhau. Muốn làm cho tư tưởng của mình trở nên phong phú và hoàn thiện thì ngoài chính mình hiểu ra, thì cũng cần có những cảm ngộ của người khác để chứng minh, phải lấy những tinh túy trong đó để tạo thành tư tưởng của chính mình. Tu sĩ Vân Hải lựa chọn thú hồn... Giống như Thiên Vận Tử lựa chọn rất nhiều đệ tử vậy...

Khi Vương Lâm còn đang mê man thì bên ngoài Mạc La đại lục có một luồng cầu vồng vượt qua hư không tiến đến. Trong cầu vồng là một đám tu sĩ tinh vực cấp sáu, tất cả đều đang tìm kiếm một cách chặt chẽ. Lúc này bọn họ đến Mạc La đại lục và tiến vào trong tầng ánh sáng bảo vệ!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1162: Kẻ bị đánh sẽ trúng thương

Ngũ Độc Môn trên tinh vực cấp sáu là một phương thế lực tương đối mạnh trong những tông phái cùng cấp. Tông phái này luôn kèn cựa với Hoa Thanh Tông, hai bên thường xuyên xảy ra những xung đột và tranh chấp.

Trừu Hải thân là đệ tử hạch tâm của Ngũ Độc Môn, tuy tu vi của hắn không cao bằng Độc Bà Tử nhưng cũng được là Tịnh Niết sơ kỳ và được liệt vào hàng ngũ những cường giả của tông phái, được môn phái coi trọng.

Lúc này vẻ mặt Trừu Hải rất âm trầm, trong mắt lóe lên lam quang. Luồng sáng này nhìn qua thì rất đẹp nhưng thực tế thì đây chính là ánh mắt của những đệ tử Ngũ Độc Môn tu luyện lam độc.

- Trừu đạo hữu vẫn luôn âm tàng bất lộ, kẻ không biết thật giả sẽ nhịn không ra bất kỳ điểm manh mối nào.

Giọng nói âm dương quái khí được phát ra trong miệng tu sĩ hắc y đứng bên cạnh Trừu Hải. Tên tu sĩ hắc y này là một người đàn ông, nhưng trên mặt lại có một chút son làm người ta cảm thấy kỳ dị giống như giọng nói.

Trong mắt Trừu Hải lại lóe lên hàn quang, hắn nhìn chằm chằm vào tu sĩ hắc y kia rồi trầm giọng nói:

- Triệu Vũ, trên đường đi Trừu mỗ vẫn nhịn ngươi, nếu ngươi vẫn còn liên tục mở mồm châm chọc thì đừng trách Trừu mỗ không khách khí!

- Ngũ Độc Môn thật là uy phong, Triệu mỗ cũng muốn xem Ngũ Độc Môn của ngươi bây giờ có dám cùng Ma Tùng Đạo chúng ta khai chiến không!

Tên tu sĩ hắc y kia mỉm cười nhưng giọng nói lại cực kỳ lạnh lùng, lam quang trong mắt Trừu Hải lại càng trở nên nồng đậm. Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên bên cạnh hai người này.

- Đủ rồi! Ba người chúng ta đều thay mặt cho môn phái chính mình đến đây truy tìm phản đồ của Ngũ Độc Môn, cũng đừng nên tranh đấu với nhau!

Kẻ nói chuyện chính là một người đàn ông trung niên, tên này có tu vi Tịnh Niết trung kỳ. Hắn vừa mở miệng thì Trừu Hải và Triệu Vũ đều trở nên âm trầm, hai tên này đều coi nhau như kẻ thù, đều phải áp chế luồng nguyên lực trong cơ thể chính mình xuống.

Người đàn ông trung niên này chính là một đệ tử hạch tâm của tông phái đệ nhất tinh vực cấp sáu Đạo Pháp Môn. Người Ngũ Độc Môn vì chuyện của Độc Bà Tử mà rất khó giải thích rõ ràng. Cuối cùng phải bỏ ra một cái giá rất lớn mới miễn cưỡng vượt qua chuyện này. Nhưng bọn họ cũng không thể để cho người đệ tử hạch tâm trong môn phái bị những tông phái khác bắt đi như con tin, nếu trong khoảng thời gian ngắn mà không tìm được Độc Bà Tử thì Ngũ Độc Môn sẽ gặp phải tai họa rất lớn.

Sau ba người bọn họ còn có một vài đệ tử hạch tâm của các môn phái khác. Đám người hóa thành từng luồng cầu vồng phá vỡ tầng phòng hộ của Mạc La đại lục rồi hàng lâm xuống.

- Trừu Hải, Triệu Vũ hai người các ngươi đi theo ta đến Quy Nguyên Tông. Những đệ tử còn lại phân tán ra tìm kỹ từng tấc đất trên Mạc La đại lục cho ta, không được bỏ qua bất kỳ địa phương nào. Nếu có phát hiện gì thì lập tức cảnh báo.

Giọng nói của người đàn ông trung niên kia rất bình tĩnh nhưng lại có sự uy nghiêm rất thật.

Những đệ tử bốn phía lập tức xưng vâng, tất cả đều tản ra đi truy tìm khắp bốn phía Mạc La đại lục . Những ngày gần đây bọn họ đến khắp các đại lục đều phải kiểm tra thế này nên đã quá quen thuộc rồi.

Ba người đàn ông trung niên thì tán tu vi rồi phóng thẳng về phía Quy Nguyên Tông. Ba luồng cầu vồng xẹt qua không trung phát ra những tiếng nổ ầm ầm như sấm động.

Không lâu sau, ba người đã dùng phương pháp cực kỳ kiêu ngạo này đi đến không trung trên Quy Nguyên Tông. Tất cả tu sĩ Quy Nguyên Tông đều đã phát hiện ra điều này. Lữ Yến Phỉ, Lý Hướng Đông và hai trưởng lão dẫn tất cả tu sĩ phóng lên bầu trời Quy Nguyên Tông nghênh đón.

Những ngày gần đây bọn họ cũng có nghe nói đến những chuyện xảy ra trên tinh vực cấp năm, cũng biết được những tinh vực cấp cao đang xâm nhập vào những tinh vực cấp năm để kiểm tra phạm vi lớn. Nhưng với tu vi và địa vị của đám người Lữ Yến Phỉ thì không thể biết được cụ thể đối phương đang tìm kiếm thứ gì.

Lý Hướng Đông hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt khi đám người kia phóng tới thì ôm quyền cung kính nói:

- Quy Nguyên Tông tham kiến thượng vực tông phái!

Hai lão già và Lữ Yến Phỉ bên cạnh cũng đều ôm quyền.

- Tại hạ Phùng Bội Sơn người Đạo Pháp Môn!

Người đàn ông trung niên kia cũng ôm quyền rồi trầm giọng nói.

“Không ngờ ở đây lại được nhìn thấy mỹ nhân đẹp đến mức này!”

Tên đàn ông trung niên âm dương quái khí đảo mắt nhìn về phía Lữ Yến Phỉ rồi mở miệng nói:

- Tiểu mỹ nhân, ta chính là Triệu Vũ người Ma Tùng Đạo!

- Trừu Hải người Ngũ Độc Môn!

Vẻ mặt Trừu Hải vẫn âm trầm, mắt phải của hắn chợt lóe lên lam quang rồi nhìn thoáng qua đám người Quy Nguyên Tông ở trước mặt.

Lý Hướng Đông hít vào một hơi thật sâu rồi nhìn thoáng qua hai vị trưởng lão bên cạnh. Tất cả đều nhìn thấy vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương. Ba tông phái vừa mới được đám người kia xưng danh đều hầu như chiếm gần bốn phần thế lực của tinh vực cấp sáu. Với mức độ hùng mạnh của bọn họ thì muốn tiêu diệt Quy Nguyên Tông chỉ cần dùng ý niệm mà thôi.

Ba người Lý Hướng Đông còn như vậy thì chưa nói đến đám đệ tử đứng phía sau. Trừu Hải đảo mắt nhìn qua làm đám đệ tử Quy Nguyên Tông phải run rẩy và cúi đầu không dám nhìn thẳng. Chỉ có Lữ Yến Phỉ vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nàng cũng không nói câu gì.

Lý Hướng Đông áp chế tâm thần, hắn miễn cưỡng cười cười rồi ôm quyền nói:

- Không biết thượng vực tông phái tới đây là chuyện gì, nếu cần đến Quy Nguyên Tông thì chúng ta nhất định xuất toàn lực trợ giúp.

Trừu Hải kia hừ lạnh một tiếng rồi tiến về phía trước một bước. Hắn trực tiếp phóng đến bên cạnh một tên đệ tử Quy Nguyên Tông, tay phải khẽ điểm lên người tên đệ tử này nhanh như chớp. Thân thể tên đệ tử Quy Nguyên Tông lập tức run rẩy, hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lập tức văng thẳng ra rồi rơi xuống.

Tình cảnh này đột nhiên xảy ra làm cho vẻ mặt tất cả tu sĩ Quy Nguyên Tông biến đổi. Tôn Vân dùng ánh mắt tức giận đảo qua ba tên bên kia, thân thể mềm mại lóe lên rồi phóng thẳng xuống đỡ lấy tên đệ tử Quy Nguyên Tông bên dưới.

Tên đệ tử Quy Nguyên Tông này vẻ mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, trên mặt bốc lên từng luồng lam quang giống như đang phải chịu đựng nỗi đau kinh khủng nhưng không thể mở miệng kêu lên một tiếng.

- Tông phái thượng vực ra tay đánh trọng thương một tên đệ tử Nguyên Anh, chẳng lẽ đây là mục đích các ngươi đến đây sao?

Ánh mắt Lữ Yến Phỉ trở nên lạnh như băng, nàng chậm rãi nói. Trên mặt Phùng Bội Sơn lộ ra nụ cười, hắn lắc đầu nói:

- Các đạo hữu Quy Nguyên Tông đừng nóng vội, thật ra chuyện này có liên quan rất lớn bắt buộc tất cả tông phái trên tinh vực cấp sáu cùng lên đường tìm kiếm một người. Kẻ này rất giỏi ẩn giáu đồng thời cũng là một thân độc công. Vừa rồi Trừu đạo hữu phải ra tay vì trên người vị tiểu bối đệ tử Quy Nguyên Tông kia có dấu hiệu độc công!

Ánh mắt Lữ Yến Phỉ lại càng trở nên lạnh như băng. Nàng nâng tay phải lên điểm một chỉ hư không hướng về phía tên đệ tử Quy Nguyên Tông. Thân thể tên đệ tử lập tức chấn động, trên mi tâm xuất hiện một vòng xoáy, không lâu sau thì Nguyên Anh bay ra. Trên Nguyên Anh của tên đệ tử này là linh hồn một con rắn nhỏ màu đỏ, đây vốn là linh thú của hắn.

Nhưng lúc này con rắn nhỏ đã rất yếu giống như sắp chết đến nơi, ngay cả Nguyên Anh của tên đệ tử Quy Nguyên Tông hầu như cũng trở nên trong suốt.

Vẻ mặt Trừu Hải vẫn âm trầm như trước, ánh mắt hắn đảo qua Nguyên Anh của tên đệ tử kia rồi không nhìn lại nữa. Lúc này mắt phải Trừu Hải lại lấp lánh lam quang, hắn tiếp tục đảo ánh mắt về khắp các đệ tử Quy Nguyên Tông. Một lát sau, hắn mạnh mẽ quay đầu lại, thân thể lại tiến về phía trước một bước phóng thẳng về phía Tôn Vân đang đỡ tên đệ tử bị trọng thương.

Vẻ mặt Tôn Vân lập tức biến đổi, với tu vi của nàng thì căn bản không có cách nào phản kháng. Trên mặt Lữ Yến Phỉ lóe lên sát khí, nàng hóa thành cầu vồng rồi trực tiếp phóng đến gần. Tay phải nàng bấm quyết rồi vung lên trong hư không, một luồng gió lạnh lập tức xuất hiện rồi thổi ào ào về phía Trừu Hải.

Trừu Hải cười lạnh, mắt phải lóe lên lam quang, trên người lập tức huyễn hóa ra bảy dấu ấn màu lam. Những dấu ấn này vờn quanh thân thể, hắn cũng không thèm để ý đến luồng gió lạnh kia mà trực tiếp phóng thẳng về phía trước không do dự.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên bùng lên vang vọng, trong nháy mắt khi gió lạnh muốn cuốn lấy Trừu Hải thì tự dưng tan vỡ. Khoảnh khắc không có gì ngăn cản, Trừu Hải đã đứng trước mặt Tôn Vân.

Sát khí trên mặt Lữ Yến Phỉ lại càng trở nên nồng nặc. Tôn Vân là đệ tử của nàng, nếu trơ mắt nhìn kẻ khác ra tay làm trọng thương thì nàng sẽ không thể chịu đựng được. Khi nàng đang định ra tay thì vẻ mặt Lý Hướng Đông và hai lão già bên cạnh cũng trở nên âm trầm, tất cả đều muốn ngăn cản Trừu Hải. Dù sao Tôn Vân cũng không thể so sánh với đệ tử bình thường mà chính là đệ tử hạch tâm của Quy Nguyên Tông. Khoảnh khắc này trong mắt Phùng Bội Sơn đệ tử hạch tâm của Đạo Pháp Môn bùng lên tinh quang, hắn mở miệng quát khẽ một tiếng:

- Người Quy Nguyên Tông nếu quấy rối đến công việc tìm kiếm của chúng ta thì tự gánh chịu lấy hậu quả.

Một tiếng quát vang lên kinh thiên động địa, thiên địa nổ tung, những tiếng sấm sét vang lên, giống như trong âm thanh này có ẩn chứa quy tắc thiên địa và tồn tại một luồng thần thông vô cùng kỳ dị. Thậm chí khi âm thanh kia vang lên thì mặt đất cũng phải run rẩy, mây trên bầu trời cũng dồn lại với nhau rồi huyễn hóa thành những cơn sóng gợn truyền ra khắp bốn phía.

Tiếng quát vang lên làm tất cả đệ tử Quy Nguyên Tông chấn động thân thể, miệng mũi đều trào máu tươi, hai lỗ tai vang lên những tiếng ù ù. Dù là thân thể bốn người Lữ Yến Phỉ và Lý Hướng Đông cũng bắt buộc phải khựng lại trong tiếng quát nói là làm ngay của Phùng Bội Sơn.

Trong mắt Triệu Vũ lóe lên vẻ khinh thường, ánh mắt đảo xuống Quy Nguyên Tông ở phía dưới rồi lướt qua từng căn lầu. Hắn đột nhiên nhướng mày nhìn về khu vườn phía nam Quy Nguyên Tông.

Lúc này thân thể đang nhìn chằm chằm vào vẻ mặt tái nhợt của Tôn Vân, hắn dùng giọng âm trầm hỏi:

- Bé gái, trên người ngươi sao lại có mùi vị Ngư Tinh Thảo? Loại cỏ độc này chỉ sinh trưởng ở sào huyệt của mãnh thú xấp sáu, không thể sống ở bất kỳ nơi nào khác,với tu vi của đám người Quy Nguyên Tông các ngươi căn bản không thể nào đoạt được. Mùi vị của loại cỏ này trên người của ngươi rất mới, ngươi lấy nó từ đâu?

Vẻ mặt Tôn Vân trở nên không còn chút máu, lam quang trong mắt thân thể lại bùng ra một luồng uy áp nồng đậm làm tâm thần nàng liên tục

chấn động. Nàng nghe vậy thì đảo mắt nhìn về phía sư tôn cách đó không xa. Trên mặt thân thể lại lộ ra nụ cười âm trầm, hắn quay đầu lại chuyển ánh mắt lên người Lữ Yến Phỉ:

- Lữ đạo hữu, Trừu mỗ phải nghe lời giải thích của ngươi!

- Chúng ta thân là vãn bối,cũng không có tu vi xông vào sào huyệt mãnh thú cấp sáu để đoạt được thảo dược,nhưng chẳng vì vậy mà trưởng bối Quy Nguyên Tông không làm được điều này. Ngư Tinh độc thảo này do sư thúc tổ mang về!

Lữ Yến Phỉ bình tĩnh nói.

- Sư thúc tổ sao?

Ánh mắt thân thể lại lóe lên mang theo vẻ khinh thường. Thần thức hắn đảo quanh khắp bốn phía, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn về khu vườn phía nam của Quy Nguyên Tông, thân thể hắn tiến về phía trước một bước rồi phóng thẳng về phía đó.

Tốc độ của thân thể cực nhanh, nháy mắt đã tiến vào trong khu vườn phía nam. Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiến vào vùng cấm địa phía nam Quy Nguyên Tông thì đột nhiên chấn động, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Khu vườn trước mặt và thế giới bên ngoài giống như được phân thành hai giới khác biệt, sau khi tiến vào trong hắn cảm nhận được ở đây

có một dược viện rất tầm thường, nhưng lại được bao phủ bằng một luồng khí tức làm tâm thần hắn trở nên run rẩy.

Giống như trong dược viện tồn tại một mãnh thú hùng mạnh, chỉ bùng khí tức ra cũng đủ để làm toàn thân thân thể tuôn máu.

- Kẻ nào đánh ngươi, kẻ đó nhận hậu quả!

Âm thanh lạnh như băng không có chút tâm tình nào vang lên như gió lạnh thổi qua rồi truyền vào tai thân thể. Khoảnh khắc này gương mặt thân thể đột nhiên sinh ra biến đổi lớn, vẻ mặt lập tức tái xanh, cảm giác nguy hiểm cực độ bao phủ khắp toàn thân. Hắn lui về phía sau không chút do dự, muốn rời khỏi khu vườn đáng sợ này. Nhưng khoảnh khắc này thân thể lại cảm giác được một luồng lực lượng không thể tưởng tượng nổi đang đánh thẳng đến như núi đè, phóng thẳng đến ngực rồi nổ ầm một tiếng. Thân thể phun máu tươi, thân thể bị ném ra sau, trong cơ thể liên tục vang lên những âm thanh ầm ầm, máu tươi phun ra như suối. Một mảnh áo trước ngực thân thể vỡ nát, bên trong lộ ra đôi bàn tay đen kịt khắc vào rất sâu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1163: Tha tội

Mảnh áo trước ngực vỡ vụn ra hòa vào làn sương máu rất tương xứng với dấu chưởng màu đen. Thân thể Trừu Hải từ trong khu vườn phía nam văng ra ngoài. Trong khoảnh khắc này, một luồng sinh cơ vô hình từ trên dấu chưởng đen kịt trước ngực hắn bay ra. Chỉ trong nháy mắt thân thể Trừu Hải đã héo rũ xuống giống như một bộ hài cốt.

Luồng sinh cơ này hình như được một lực lượng vô hình điều khiển, nó phóng thẳng tới tên đệ tử Nguyên Anh của Quy Nguyên Tông. Thân thể tên này đột nhiên run rẩy, lam quang trên mặt tiêu tán rồi khôi phục lại bình thường.

Một tiếng phịch vang lên, thân thể Trừu Hải rơi thẳng xuống đất, vẻ mặt xám như tro tàn, thân thể liên tục co rúm lại và ánh mắt lộ ra sự sợ hãi nồng nặc. Không gian bốn phía đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, yên ắng đến mức đáng sợ.

Triệu Vũ Ma Tùng Đạo hít vào một hơi thật sâu, trong mắt bùng lên những luồng hào quang kinh hoàng. Hắn nhìn chằm chằm vào khu vườn phía nam Quy Nguyên Tông rồi vô thức lui ra sau mấy trượng. Hắn không thể ngờ tên sư thúc tổ của Quy Nguyên Tông lại có tu vi khủng bố như vậy.

Nghĩ đến lời nói ngả ngớn của mình trước đó với Lữ Yến Phỉ, Triệu Vũ lại cảm thấy da đầu trở nên tê dại. Hắn cũng không phải ham mê sắc đẹp của Lữ Yến Phỉ mà chẳng qua chính mình có tính cách như vậy. Hơn nữa trước nay hắn đi đến những tông phái cấp năm đều được người ta cung nghênh, đều được cung kính, hầu như đều có thể vuốt ve.

- Quy Nguyên Tông này lại có cường giả hùng mạnh như vậy sao?

Đồng tử trong hai mắt Phùng Bội Sơn co rút lại, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng. Lão quái có thể đơn giản làm Trừu Hải trọng thương thì tuyệt đối không phải loại người bình thường.

- Tên nào cho các ngươi quyền đánh người Quy Nguyên Tông ta?

Âm thanh lạnh như băng lại vang lên giữa đất trời,không giống như tiếng quát nói là làm của Phùng Bội Sơn, cũng không có những tiếng thét gào vang vọng trời đất. Nhưng lời nói bình thản này lại giống như có người đang cầm đao sắc đâm thẳng vào lòng đám người Phùng Bội Sơn, Trừu Hải, Triệu Vũ. Không gian bốn phía đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, giọng nói này mang theo luồng uy áp vô cùng đáng sợ.

Những tiếng bước chân sột soạt vang lên, Vương Lâm chắp tay sau lưng từ trong khu vườn phía nam chậm rãi đi ra. Lúc này mái tóc của hắn không phải màu trắng mà lại có màu đen rồi liên tục phất phơ, vẻ mặt không nhìn rõ buồn vui, hai mắt như nhật nguyệt. Người nào nhìn thấy hắn đều sinh ra một loại cảm giác giống như nguyên thần đang bị người

ta hút ra, giống như đang đứng trong hư ảo không thể phân biệt được những ảo giác thật giả.

Loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, không ai có thể nói cho rõ ràng nhưng lại có thể cảm nhận được rất rõ. Hình như tất cả đất trời chỉ cần một ý niệm của kẻ này là tiêu tán, là thay đổi, thật giả đan xen vào nhau rồi tạo thành một vòng tuần hoàn.

- Ý cảnh đạo!

Vẻ mặt Phùng Bội Sơn trở nên tái nhợt. Hắn có tu vi cao nhất, đồng thời cũng là đệ tử hạch tâm của tông phái cấp sáu nên vừa liếc mắt có thể nhìn rõ vừa rồi tên sư thúc tổ của Quy Nguyên Tông đã thi triển Ý Cảnh đạo.

Hắn càng cảm thấy đáng sợ chính la đối phương rõ ràng không xuất ra toàn lực, mà chỉ là tự nhiên giống như vung tay nhấc chân, đạo bùng ra theo lời nói. Cảnh giới này đã cao hơn rất nhiều so với tiếng quát nói là làm ngay của hắn.

Trọng điểm nghiên cứu của Đạo Pháp Môn chính là một chữ đạo, trong ký ức của Phùng Bội Sơn cũng chỉ có đại trưởng lão cao nhất môn phái mới có được thần thông “đạo tùy thân động” thế này.

“Hắn đứng ở đâu thì nơi đó là đạo!”

Phùng Bội Sơn vô thức lui ra sau vài bước, trong đầu lại hiện ra một câu nói của đại trưởng lão.

- Ngươi sao?

Vương Lâm bình tĩnh đi đến bên cạnh thân thể đang giãy giụa của Trừu Hải, hắn cúi đầu xuống giống như đang nhìn một con kiến.

Thân thể Trừu Hải lại run rẩy, đặc biệt là khi vô thức nhìn vào mắt Vương Lâm thì thân thể lại càng chấn động dữ dội. Tất cả mọi thứ trước mặt Trừu Hải đột nhiên trở nên hư ảo, giống như người đánh hắn trọng thương đã trở thành thiên địa, mà chính hắn lại chỉ là một tồn tại vô cùng nhỏ bé trong đất trời mà thôi.

Trái tim của Trừu Hải đập lên thình thịch, khí thế của tâm thần giống như dời sông lấp biển. Hắn không nhìn rõ tu vi của người trước mặt, nhưng lúc này hắn lại cảm nhận được dù tất cả các trưởng lão của Ngũ Độc Môn hay thậm chí là chưởng môn cũng không thể làm chính mình sinh ra những cảm nhận đáng sợ như vậy.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía bầu trời. Hắn đảo mắt nhìn qua Triệu Vũ Ma Tùng Đạo rồi bình tĩnh nói:

- Ngươi thì sao?

Triệu Vũ vô thức liếm môi rồi đảo mắt nhìn qua Trừu Hải đang giãy giụa trên mặt đất. Hắn lại nhìn sang Vương Lâm,vẻ mặt lập tức trở nên cung kính:

- Vãn bối Triệu Vũ Ma Tùng Đạo, tham kiến tiền bối!

Triệu Vũ lập tức ôm quyền với vẻ mặt cực kỳ cung kính. Hắn cố gắng che giấu nỗi sợ hãi nhưng lại không dám nhìn vào mắt Vương Lâm.

- Ngươi thì sao?

Vương Lâm đảo mắt nhìn lên người Phùng Bội Sơn Đạo Pháp Môn. Vẻ mặt Phùng Bội Sơn lập tức tái xanh, hắn cung kính ôm quyền rồi khẽ nói:

- Xin tiền bối thứ tội!

- Trước đây không phải ngươi có nói, nếu bọn họ ngăn cản đám người các ngươi đánh trọng thương đệ tử Quy Nguyên Tông của ta thì sẽ phải nhận lấy hậu quả sao?

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Phùng Bội Sơn.

Trán Phùng Bội Sơn đổ đầy mồ hôi, cũng không dám nhìn vào mắt Vương Lâm. Hắn mơ hồ cảm giác được nếu người đứng trước mặt mà tức giận thì với tu vi của chính mình chắc chắn sẽ chết trong nháy mắt.

Sau khi trầm tư chốc lát, Phùng Bội Sơn cắn răng nâng tay phải lên hung hăng vỗ vào ngực mình. Một tiếng ầm vang lên, thân thể hắn run rẩy rồi phun ra một ngụm máu tươi. Vẻ mặt hắn trở nên tái nhợt, nguyên thần chấn động nhưng lại không bị tổn thương nhiều.

- Xin tiền bối bớt giận!

Phùng Bội Sơn không lau vệt máu trên miệng

mà chỉ cười khổ nói.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, hắn nhìn về phía Triệu Vũ.

Triệu Vũ cười khổ, ngay cả Phùng Bội Sơn cũng không dám trêu chọc người này thì chính mình cũng không dám đụng vào. Hơn nữa trước đó hắn căn bản không thể thấy được người này ra tay như thế nào mà đánh Trừu Hải trọng thương văng ra ngoài. Nếu mình phản kháng thì cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Triệu Vũ cắn răng nâng tay lên vỗ thẳng vào ngực mình. Hắn phun ra máu tươi, lui người về phía sau vài bước rồi hướng về phía Vương Lâm ôm quyền cung kính nói:

- Xin tiền bối bớt giận!

Tình cảnh này lập tức làm cho tất cả Quy Nguyên Tông ở khắp bốn phía trở nên kích động. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vương Lâm mang theo sự sùng kính nồng nặc, ngay cả đám người Lý Hướng Đông cũng giống hệt như vậy.

- Các ngươi có thể tiếp tục tìm kiếm.

Vương Lâm khẽ nói.

- Không cần...

Phùng Bội Sơn vội vàng mở miệng. Nhưng hắn chưa kịp nói xong thì đã bị Vương Lâm cắt ngang:

- Tìm xong lập tức cút ra khỏi Mạc La đại lục ta!

- Vâng!

Phùng Bội Sơn cười khổ, hắn biết những hành động vừa rồi của ba người phía mình đã chọc giận vị sư thúc tổ Quy Nguyên Tông này.

“Nếu để cho sư môn biết mình đắc tội với một lão quái đạo tùy thân động thì chắc chắn sẽ trách phạt, dù sư môn cũng không đơn giản muốn đắc tội lớn với tu sĩ đại thần thông thế này. Hơn nữa vị tiền bối này ra tay thì tu vi như Trừu Hải cũng bị trọng thương, nhưng trên thực tế thì trọng thương và chết cũng chỉ là một ý niệm, nếu vị tiền bối này muốn giết người thì Trừu Hải đã chết rồi.”

Phùng Bội Sơn thầm than một tiếng rồi nhớ lại những lời căn dặn của sư tôn trước khi đi.

Sư tôn của Phùng Bội Sơn từng nói, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên. Trong Vân Hải tinh vực có rất nhiều lão quái đại thần thông ẩn tàng, những người này thường hay di cư, trong tinh vực cấp năm cũng có một vài tên. Hơn nữa những tông phái cấp năm cũng được truyền thừa rất nhiều năm, trong đó thường có những người trước kia đã bỏ đi nhưng tu vi kinh thiên động địa. Những kẻ này thường không muốn lưu danh, nhưng nếu gặp được thì phải cẩn thận đối đãi.

Cho nên nếu đợt tìm kiếm này mà gặp phải những lão quái thì khách khí giải thích mục đích của mình, không nên đắc tội với bọn họ.

Phùng Bội Sơn cung kính cáo lui, nhưng sau đó lại trở nên trầm ngâm rồi cẩn thận tìm khắp một lượt trên Mạc La đại lục. Cuối cùng tất cả các đệ tử đều tập trung lại một vị trí, không có bất kỳ phát hiện gì. Phùng Bội Sơn đỡ lấy Trừu Hải cùng Triệu Vũ dẫn theo tất cả đệ tử rời khỏi Mạc La đại lục.

Mãi đến khi lao ra khỏi tầng phòng hộ tiến vào tinh không thì trong lòng Phùng Bội Sơn và Triệu Vũ mới thầm thở phào nhẹ nhõm. Còn Trừu Hải sau khi nuốt vào vài viên đan dược thì đã có thể miễn cưỡng tự phi hành. Người vẻ mặt của hắn vẫn rất tái nhợt, mơ hồ có loại cảm giác nghĩ mà sợ.

- Trừu đạo hữu, có thể nói rõ vị tiền bối kia ra tay thế nào khi ngươi tiến vào khu vườn phía nam không?

Phùng Bội Sơn trầm giọng nói.

Đối với tình cảnh sinh tử vừa xảy ra với chính mình, Trừu Hải vẫn còn kinh hoàng. Hắn lập tức trầm mặc rồi khẽ nói:

- Tu vi của vị tiền bối kia ít nhất cũng trên Toái Niết trung kỳ. Ta cũng không nhìn thấy vị tiền bối kia ra tay thế nào, nhưng khi ta tiến vào khu vườn phía nam thì lập tức cảm nhận được một luồng nguyên lực thiên địa không thể nào tưởng tượng được người ta điều khiển phóng đến người, tất cả nguyên lực hóa thành dấu chưởng rơi vào lồng ngực ta.

Nói xong hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực chính mình, dấu chưởng bên trên vẫn còn đen kịt.

- Độc công sao?

Triệu Vũ đột nhiên mở miệng hỏi.

Trừu Hải khẽ lắc đầu rồi khẽ nói:

- Trên người vị tiền bối kia không có bất kỳ dấu hiệu độc công nào. Không những Độc Bà Tử mà ngay cả Độc Phiên Tử cũng không có khí thế và tu vi như vậy. Vừa rồi ta cũng âm thầm quan sát bọn tu sĩ Quy Nguyên Tông, cảm giác được sự sùng kính và vinh quang của bọn họ không phải là giả, vị tiền bối này chắc chắn là sư thúc tổ của Quy Nguyên Tông.

- Đúng vậy!

Phùng Bội Sơn gật đầu rồi trầm giọng nói:

- Nếu là người có liên quan đên Độc Bà Tử, hoặc là loại người biết đến đan phương và ngọc giản thì vị tiền bối này nhất định sẽ không làm vậy.

Hắn sẽ phải ẩn giấu, đợi đến khi chúng ta kiểm tra xong mới xuất hiện, dù sao với tu vi của hắn cũng có thể làm điều này rất dễ dàng. Vị tiền bối này lại càng không thể đánh Trừu Hải trọng thương, còn bắt ta và Triệu Vũ phải trả một cái giá đắt mới bỏ qua.

Triệu Vũ khẽ gật đầu, hắn nhớ tới việc vừa rồi mà trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi:

- Tu vi của sư thúc tổ Quy Nguyên Tông này rất cao, dù trên tinh vực cấp sáu của chúng ta người này cũng được rất nhiều tu sĩ coi trọng. Cũng may trước đó chúng ta chỉ đánh người bị thương chứ không giết người, nếu không...

Hắn nói đến đây thì quét mắt nhìn Trừu Hải. Lúc này Trừu Hải lại trầm tư, nhưng trong lòng lại xuất hiện cảm giác nghĩ mà sợ.

- Trước khi chúng ta đến đây thì trên đường đi có gặp người Tử Đạo Tông. Mục tiêu của đám người này hình như chính là Quy Nguyên Tông, giống như giữa bọn họ có chút ân oán cá nhân. Nhưng lần này chỉ sợ Lô Vân Tòng Tử Đạo Tông đến đay sẽ đá trúng khối sắt lớn.

Triệu Vũ cười khẽ, bộ dạng có chút hả hê:

- Tên Lô Vân Tòng này cũng không phải loại người đơn giản.

Phùng Bội Sơn nói khẽ, hình như cũng muốn đàm luận về người này, hắn trầm giọng nói:

- Thôi, kể từ nay ba người chúng ta hành sự phải cẩn thận một chút, bây giờ đi đến đại lục khác.

Ba người hóa thành cầu vồng dẫn theo đám đệ tử phía sau phóng thẳng về phương xa.

- Người được đại trưởng lão coi trọng tuyệt đối không đơn giản... Tên Lô Vân Tòng này hình như cũng có lai lịch rất thần bí...

Trong luồng cầu vồng, Phùng Bội Sơn lắc đầu không muốn nghĩ thêm về vấn đề này nữa. Vương Lâm thu ánh mắt nhìn về phía chân trời. Trước đó hắn ra tay đều đã suy xét rất cẩn thận. Khi còn trên Man Hoang đại lục hắn quá vội vàng, mặc dù đã chuyển mục tiêu nhưng vẫn còn để lại đó vài manh mối.

Những đầu mối này Vương Lâm không thể xóa đi được, lúc đó hắn cũng không có thời gian, mà quan trọng là càng muốn xóa di dấu vết càng để lại nhiều đầu mối.

- Được rồi, chuyện quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng đề cao tu vi! Nếu cuối cùng bị người ta phát hiên cùng lắm là đi Phong tiên giới sớm hơn một chút!

Trong thời gian này Vương Lâm từ trong ký ức Độc Bà Tử và Quy Nguyên Tông đã biết được Phong tiên giới của Vân Hải tinh vực không dám tiến vào Phong tiên giới quá sâu, tất cả đều chỉ dám ở bên ngoài tìm bảo vật mà thôi.

- Đi đến Phong tiên giới là sát chiêu ta chuẩn bị cho Thác Sâm...

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hào quang. Vì hắn coi trọng Phong tiên giới nên mới mạo hiểm thử nghiệm phương pháp luyện thú trong ký ức của Độc Bà Tử. Nếu một khi thành công thì Vương Lâm càng nắm chắc cơ hội tiến vào Phong tiên giới.

Mà địa điểm luyện thú của Vương Lâm cũng có thần thức cấm chế, ngoài trừ những người có trình độ cấm chế vượt qua hắn, nếu không sẽ chẳng thể nhìn ra chút manh mối nào. Hơn nữa chỉ cần Vương Lâm khẽ động tâm niệm thì tất cả mọi thứ bên trong sẽ bị hủy diệt, nên hắn không sợ bị kẻ khác phát hiện ra điều này.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1164: Ba vấn đề

Lúc này trong luồng sương mù mờ ảo trên một tinh vực cấp năm có một con thú khổng lồ dài trên ba trăm trượng. Linh thú này giống như mãnh hổ, trên đỉnh đầu còn có một chiếc sừng sắc bén dài trên mười trượng, bên trên bùng ra những luồng hàn quang nồng nặc.

Trên lưng mãnh hổ có hơn ba mươi người khoanh chân ngồi, vẻ mặt ai cũng cực kỳ bình tĩnh. Trong đám người có nam có nữ, trên người bùng ra những con sóng tu vi chấn động.

Trước mặt bọn họ có một người đàn ông đứng bên cạnh cái sừng độc nhất của mãnh hổ. Đây là một người đàn ông trung niên, áo bào màu tím đang không gió tự bay. Người này chắp tay sau lưng lặng lẽ nhìn sương mù trước mặt, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì. Sau lưng người này là một lão già rất cung kính, ánh mắt lão cũng đang nhìn chằm chằm về phía trước.

- Tông chủ, với tốc độ của hổ thú thì chưa đến một ngày sẽ tới Mạc La đại lục.

Lão già kia nói khẽ. Những người này chính la tu sĩ Tử Đạo Tông, vốn thời gian bọn họ tiến đến Mạc La đại lục sẽ không lâu như vậy, nhưng vì chuyện đan phương và đan dược và những tông phái tinh vực cấp sáu

xâm nhập đã làm cho Tử Đạo Tông bắt buộc phải trì hoãn kế hoạch đi đến Mạc La đại lục.

Sau khi giải quyết xong tất cả những chuyện vặt và cũng tìm kiếm với tinh vực cấp sáu, Tử Đạo Tông đã lập tức lên đường,bước trên con đường tiến về phía Quy Nguyên Tông.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên vẫn nhìn về phía trước, giống như đang suy xét điều gì đó. Một lúc sau người này mới gật đầu rồi bình tĩnh nói:

- Sau khi giải quyết xong chuyện này thì sẽ có một đáp án.

Lão già khẽ giật mình, cũng không hiểu những lời nói của người có địa vị cao nhất Tử Đạo Tông có ý nghĩa gì. Lần này đi đến Quy Nguyên Tông sẽ dễ như trở bàn ta, không cần phải có bất kỳ đáp án gì cả.

- Tông chủ không cần phải chấp nhất những chuyện vừa xảy ra...

Lão già đang muốn nói tiếp thì người đàn ông trung niên lắc đầu nói:

- Ngươi không hiểu đại loạn một khi bùng lên thì không những chỉ có những tu sĩ của tinh vực cấp sáu trong Vân Hải đến, mà ngay cả cấp bảy, cấp tám và cấp chín cũng sẽ đến...

Người đàn ông trung niên như đang tự nói với chính mình, giữa chân hai lông mày lóe lên chút lo lắng.

- Dù sao thì giá trị của đan phương và ngọc giản cũng quá cao, khó tránh khỏi làm người ta động tâm.

Lão già bên cạnh khẽ nói.

- Đan phương là vật chẳng lành, năm xưa khi lần đầu tiên xuất hiện đã gây ra một kiếp nạn cho Vân Hải, lần này lại xuất hiện... Không biết rốt cuộc là kẻ nào đã lấy đi đan phương và ngọc giản rồi bắt đầu lẩn trốn.

Lão già có chút do dự rồi khẽ nói:

- Không nên coi thường những lão quái của tinh vực cấp sáu.

Người đàn ông trung niên mỉm cười.

Lão già trở nên sửng sốt, cẩn thận suy nghĩ một lúc nhưng không thể giải thích được:

- Chẳng lẽ có kẻ khác lấy đi sao?

- Nếu quả thật do Độc Bà Tử lấy đi Ngũ Độc Môn hiện nay vẫn còn tồn tại sao?

Trong mắt người đàn ông trung niên lộ ra cái nhìn cơ trí, hắn khe nói:

- Với tu vi của Độc Bà Tử sao có lực ngăn cản tlh tự bạo? Sao có thể không lộ ra bất kỳ tung tích nào dưới sự lục soát gắt gao của tinh vực cấp sáu? Làm sao có thể giết chết được Tiền Quý Chung người Hoa Thanh Tông khi chạy trốn được?

- Tiền Quý Chung có tu vi Toái Niết, ai có thể trong khoảng thời gian một nén nhang giết chết hắn trước khi đợt cứu viện thứ hai của Hoa Thanh Tông đến?

Lão già hít một hơi thật sâu, tâm thần chấn động. Một lúc sau lão mới bình tĩnh trở lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng:

- Tiền Quý Chung của Hoa Thanh Tông lại bị giết sao?

Lão già rõ ràng không biết được chuyện này.

- Độc Bà Tử không thể làm được tất cả những vấn đề này, chỉ có tu sĩ thần bí lấy được đan phương và ngọc giản mới có được thực lực như vậy. Người giết Tiền Quý Chung cũng chỉ là bất đắc dĩ, có lẽ khi đã rời khỏi Man Hoang đại lục thì gặp Tiền Quý Chung. Tên Tiền Quý Chung kia sinh ra nghi ngờ mới bị người kia giết chết.

Trong mắt người đàn ông trung niên hiện lên vẻ tán thưởng.

- Tác phong tàn nhẫn, ra tay quyết đoán, giết chết Tiền Quý Chung rất gọn gàng. Người này lại lợi dụng một khoảng thời gian ngắn để chuyển mục tiêu của tất cả tu sĩ cấp sáu lên người Độc Bà Tử, vén lên bức màn sương mù, tranh thủ một khoảng thời gian nhắn khi những tu sĩ tinh vực cấp sáu còn chưa kịp phản ứng để trốn ra khỏi màng lưới phong tỏa của bọn họ. Nếu là ta chỉ sợ răng cũng khó có thể làm được điều này.

- Quan trọng là tâm trí của người này cực sâu, ta không biết hắn chuyển mục tiêu lên người Độc Bà Tử là có âm mưu gì khác không. Nếu kẻ kia biết được rõ ràng đạo lý của chuyện này rồi giá họa cho Độc Bà Tử, không phải tâm trí của hắn đã thành công rồi à!

Vẻ tán thưởng trong mắt người đàn ông trung niên lại càng trở nên nồng đậm. Trái tim của lão già đứng bên cạnh cũng đạp lên thình thịch. Sau khi lão trầm ngâm một lát thì vẫn còn cảm thay có chút khó hiểu.

Người đàn ông trung niên không quay đầu lại nhưng cũng hiểu rõ những nghi hoặc của lão già, hắn khẽ nói:

- Nếu thành công nắm được ngọc giản và đan phương vào trong tay thì đối với tinh vực cấp sáu sẽ giống như tiến lên một bước vô cùng vinh quang. Nhưng nếu không tìm ra được manh mối mà để cho ngọc giản và đan phương biến mất thì kết quả chỉ là một tai họa. Bọn họ cần chính là một công đạo, phải cho những tinh vực cấp bảy, cấp tám thậm chí cấp chín một công đạo rõ ràng.

Trong mắt lão già lóe lên những luồng tinh quang thấu hiểu, người vẫn còn chút không dám tin, lão trầm giọng nói:

- Cho nên bọn họ vẫn để cho Độc Bà Tử tồn tại chứng tỏ đã ấn định cái chết của Tiền Quý Chung do Độc Bà Tử gây ra. Dù sao Độc Bà Tử không thể làm được điều này cũng được ấn định cho những cao thủ Ngũ Độc Môn.

Người đàn ông trung niên cười cười, khẽ lên giọng giống như đang nói với chính mình.

- Vị tu sĩ thần bí kia rất thông minh và nhìn xa trông rộng, hắn đã cấp cho những tinh vực cấp sáu một công đạo. Dù cuối cùng chuyện này sẽ như thế nào thì công đạo này cũng sẽ giảm bớt tai họa đổ lên đầu bọn họ. Nếu không chỉ là một nhóm người nhỏ bé sao có thể tìm ra được sự tồn tại của tu sĩ Toái Niết chứ? Chỉ là một nhóm tu sĩ Tịnh Niết trong thời gian một nén nhang được sao? Nếu ta là tông chủ của môn phái cấp sáu , nói không chừng sẽ dùng toàn lực để xóa đi những manh mối của vị tu sĩ

thần bí kia, không để lộ ra bất kỳ manh mối nào. Nếu như vậy không phải Ngũ Độc Môn chắc chắn sẽ bị diệt rồi sao?

Lão già bên cạnh chấn động tâm thần, trong mắt nhìn về phía người trung niên lộ ra sự sùng kính và kiêng kỵ rất sâu, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Lão già đã đi theo Lô Vân Tòng nhiều năm, từ khi bắt đầu không chút tiếng tăm gì cho đến đỉnh phong. Ba ngàn năm trước Tử Đạo Tông chỉ là một môn phái nhỏ trong tinh vực cấp năm. Người khi được đặt vào tay người này thì phát triển đến giai đoạn hiện nay đã trở nên dũng mãnh, dù không phải mạnh nhất trong tinh vực cấp năm nhưng nếu nhắc đến Lô Vân Tòng thì những tinh vực cấp sáu, cấp bảy, cấp tám đều biết.

- Ta rất muốn có quan hệ với tên tu sĩ thần bí này... Ta có dự cảm sẽ có một ngày đối mặt với hắn...

Trong mắt người trung niên nam tử lộ ra sụ chờ đợi. Bóng dáng chắp tay sau lưng của hắn giống như một ngọn núi sừng sững trong mắt lão già phía sau. Lão già trầm tư, thời gian chậm rãi trôi qua. Linh thú mãnh hổ phá tan sương mù phóng thẳng về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Khi còn nửa ngày là đến Mạc La đại lục thì đột nhiên tinh không phía trước nổi lên một vùng lam quang. Luồng lam quang yêu dị này lại xuyên hẳn qua sương mù làm tất cả mọi thứ đều có một màu xanh, giống như một bức tranh vậy.

Thân thể linh thú mãnh hổ lập tức dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác, mơ hồ còn có chút sợ hãi. Nó khẽ hướng về phía trước gầm rống nhưng không dám tiến đến.

Tình cảnh bất ngờ lập tức làm cho tất cả tu sĩ đang ngồi trên lưng mãnh hổ mở bừng mắt ra. Vẻ mặt đám người lúc này vẫn rất bình tĩnh, bọn họ đều yên lặng đứng thẳng người lên lạnh lùng nhìn về phía trước nhưng không hoảng loạn.

Bởi vì bọn họ là tu sĩ Tử Đạo Tông, là đệ tử hạch tâm của Tử Đạo Tông, được chính tay tông chủ Lô Vân Tòng bồi dưỡng. Bọn họ có thể kiêu ngạo, có thể chết, có thể thất bại nhưng tuyệt đối không thể sợ hãi, dù núi đổ sụp xuống đỉnh đầu cũng phải bình tĩnh.

Vẻ mặt lão già bên cạnh Lô Vân Tòng trở nên ngưng trọng, lão nhìn chằm chằm vào vầng lam quang phía trước. Nhưng vẻ mặt Lô Vân Tòng vẫn không có chút thay đổi nào, hắn lẳng lặng nhìn sương mù phía trước giống như chưa từng có vấn đề gì xảy ra trước mắt.

Những lán sương xanh thẳm bao phủ khắp bốn phía rồi dần dần bùng lên phạm vi ngàn trượng. Trong những làn sương xanh cuồn cuộn vận chuyển đi ra một bóng người tuyệt đẹp. Một cô gái với mái tóc canh, cả người mặc bạch y, trên vẻ mặt tinh xảo không có sự lạnh lùng, không có dấu hiệu khắc nghiệt của thời gian, nếu có chỉ là sự yên lặng và trang nhã. Đôi bàn tay nàng trắng sáng như ngọc, nàng cầm theo một ống sáo

xanh biếc giống như tiên tử từ trong hư vô đi ram hàng lâm xuống nhân gian.

Khi vị tiên tử này đến gần, trong nháy mắt khi toàn bộ thân hình đều hiện ra trước mắt mọi người thì sương xanh trong phạm vi ngàn trượng đột nhiên vận chuyển dữ dội. Tất cả sương xanh đều trở thành thực chất rồi huyễn hóa ra một con Linh long lam sắc dài ngàn trượng.

Vị tiên tử này đang đứng trên đỉnh đầu của Linh long lam sắc, nàng đang yên lặng nhìn Lô Vân Tòng. Trong mắt nàng không có bất kỳ con sóng dao động nào, tất cả đều tinh khiết không có chút tạp chất.

Giống như một đầm lầy âm u làm con người ta phải si mê. Nếu đứng ở đây dù là người tàn bạo cũng sẽ bình tĩnh trở lại, trong lòng cũng không có bất kỳ cảm giác tự ti nào.

- Lý Thiến Mai.

Lô Vân Tòng vẫn chắp tay sau lưng, ánh mắt hắn chuyển lên người cô giá trước mặt. Dù trong lòng hắn đang cực kỳ kinh ngạc với vẻ đẹp của sự yên lặng và ý cảnh kỳ dị của cô gái kia, nhưng vẻ mặt Lô Vân Tòng lại không có bất kỳ thay đổi nào.

- Lý Thiến Mai, Phá Thiên Tông cấp chín!

Lão già bên cạnh Lô Vân Tòng lui lại vài bước, vẻ mặt trở nên cảnh giác. Lão chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra thân phận của đối phương, trong Vân Hải tinh vực này chỉ có duy nhất một cô gái tóc xanh, đó là Lý Thiến Mai.

- Lý Thiến Mai xin ra mắt Lô huynh!

Trên mặt Lý Thiến Mai hiện lên nụ cười, nàng hướng về phía Lô Vân Tòng rồi hơi cúi người xuống.

- Lý đạo hữu quá khen!

Lô Vân Tòng ôm quyền rồi cười nói.

- Lô huynh! Thiến Mai có ba vấn đề muốn hỏi,mong Lô huynh có thể giải thích rõ ràng dùm!

Ltn cười rất nhu hòa, vẻ mặt lại càng hiện rõ sự yên tĩnh,giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng. Trên đường đi nàng đã hỏi vấn đề này với rất nhiều người, những người phải trả lời đều là những nhân tài kiệt xuất. Nhưng cuối cùng cũng không có người nào trả lời đúng đáp án trong lòng nàng. Ba vấn đề của nàng cuối cùng chỉ có thể hỏi được một, không có bất kỳ người nào có thể để nàng hỏi đến vấn đề thứ hai, chưa nói gì đến vấn đề thứ ba.

- Xin cứ nói!

- Vấn đề thứ nhất, cái gì là thiên?

Lý Thiến Mai khẽ hỏi.

Lô Vân Tòng nhìn lmt rồi trầm ngâm trong khảnh khắc, hắn chậm rãi nói:

- Thiên là nhà tù!

Lý Thiến Mai khẽ nhăn mày hiện lên vẻ đẹp động lòng người.một lát sau hai mắt nàng trở nên sáng ngời, trên mặt lộ ra nụ cười như hoa Bách Hợp nở rộ:

- Lô huynh trả lời rất có ý tứ, Thiến Mai rất muốn biết vì sao thiên lại là nhà tù?

- Đây là vấn đề thứ hai sao?

Lô Vân Tòng cười nói.

- Không phải, vẫn là vấn đề thứ nhất, Lô huynh có thể trả lời được không?

Lý Thiến Mai dịu dàng dưới những lọn tóc xanh, nàng khẽ hỏi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1165: Lô Vân Tòng không thể bằng

- Đối với con ếch trong giếng thì miệng giếng chính là thiên, đối với con cá trong nước thì mặt nước chính là thiên... Miệng giếng là nhà tù ếch, mặt nước là giới hạn của cá.

Lô Vân Tòng nhìn Lý Thiến Mai, hắn trầm giọng nói:

- Người cũng như ếch, như cá, cho nên thiên chính là nhà tù! Ếch muốn vượt ra ngoài giếng, cá muốn nhảy khỏi mặt nước, người tất nhiên muốn phá vỡ thiên, đi ra khỏi đạo trói buộc.

Lý Thiến Mai yên lặng suy nghĩ, hai mắt càng trở nên sáng ngời. Trong mắt nàng hiện lên vẻ tán thưởng, nàng dùng tay vén một sợi tóc mềm mại ra sau tai rồi nói khẽ:

- Lô huynh trả lời rất đặc biệt, là người buộc Thiến Mai phải hỏi câu thứ hai, xin Lô huynh tiếp tục giải thích.

Lý Thiến Mai nhìn qua người đàn ông trước mặt, nàng sớm đã được nghe nói trong tinh vực cấp năm có một kỳ nhân Lô Vân Tòng. Người này tâm trí cực cao, lại hiểu biết rất sâu về đạo lý.

- Nếu Lô mỗ trả lời được ba vấn đề của Thiến Mai , vì nàng mà giải thích nghi ngờ thì có nhận được lợi ích gì không?

Lô Vân Tòng mỉm cười, hắn nhìn qua Lý Thiến Mai rồi chờ đợi đối phương trả lời.

Lý Thiến Mai mở lớn hai mắt, nàng khẽ cười nói:

- Nếu Lô huynh có thể giải thích những nghi hoặc của Thiến Mai , sau đó Thiến Mai sẽ thổi cho huynh nghe một khúc!

- Được!

Lô Vân Tòng cười ha hả, hắn nhìn Thiến Mai một cái thật sâu. Hắn vẫn không hiểu cô gái kia hỏi vấn đề này để làm gì.

- Vấn đề thứ hai, cái gì là đạo?

Lý Thiến Mai nhìn qua Lô Vân Tòng rồi khẽ hỏi.

Lão già bên cạnh Lô Vân Tòng vẫn đang chú ý lắng nghe. Sau khi tông chủ trả lời xong câu thứ nhất thì trên mặt lão hiện lên nụ cười, nhưng lúc này sau khi nghe câu hỏi thứ hai thì vẻ mặt lại trở nên cổ quái.

Lô Vân Tòng nhướng mày rồi tơi vào trầm tư. Lần này hắn trầm ngâm rất lâu, vượt qua trước đó rất xa. Lý Thiến Mai cũng không nóng nảy, nàng vẫn đứng đó chờ đợi, vẫn nhìn Lô Vân Tòng đợi đáp án.

- Đạo là... lưới!

Một nén nhang sau, Lô Vân Tòng chậm rãi mở miệng nói.

- Giải thích thế nao?

Lý Thiến Mai suy nghĩ một chút rồi khẽ hỏi. Lô Vân Tòng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi trầm tư một lúc nói:

- Tất cả những gì giẫm lên dưới chân, tất cả đều là thiên địa, có kẻ bước đi tạo ra con đường, cho nên mới có đạo.

- Cho nên có con đường, đạo chính là đường, phương hướng sẽ được chỉ dẫn khi chúng ta phá vỡ ao tù.

Hai mắt Lý Thiến Mai càng trở nên sáng ngời, vẻ tán thưởng lại càng trở nên nồng đậm:

- Đa tạ Lô huynh đã giải thích những nghi hoặc trong lòng Thiến Mai , điều này đã làm Thiến Mai hiểu rõ được rất nhiều. Lô huynh lần này vội vàng, không biết đang muốn đi đâu?

Lão già bên cạnh Lô Vân Tòng do dự một chút rồi ôm quyền nói:

- Đây là vấn đề thứ ba của Lý đạo hữu sao?

Lý Thiến Mai chỉ yên lặng mỉm cười mà không nói gì.

- Đi về phía Mạc La đại lục, để làm rõ một vấn đề, để tìm một công đạo.

Vẻ mặt Lô Vân Tòng vẫn như bình thường nhưng trong lòng lại thầm tiếc nuối dù hắn hiểu được chính mình không có cơ hội trả lời vấn đề thứ ba.

- Chẳng biết Lô huynh có chịu để Thiến Mai đồng hành không?

Lý Thiến Mai mỏ mắt lớn nhìn Lô Vân Tòng, nàng khẽ nói:

- Có thể cũng Thiến Mai đồng hành, tất nhiên sẽ rất hoan nghênh.

Lô Vân Tòng cười ha hả rồi khẽ gật đầu.

Trên đường di Lô Vân Tòng và Lý Thiến Mai khẽ nói chuyện với nhau, chứng đạo, cũng hiểu rõ đạo lẫn nhau. Hai người đều tỏ ra tán thưởng, nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lão già kia vẫn đường bên ngoài, ánh mắt chốc chốc lại rơi trên người Lô Vân Tòng và Lý Thiến Mai, trong mắt lại lộ ra vẻ cổ quái, lại có chút vui mừng.

“Sau khi thê tử tông chủ qua đời thì không tiếp tục kết đạo lữ với người nào khác. Lý Thiến Mai đến từ Phá Thiên Tông này mặc dù mới cũng gặp tông nhưng lại rất ăn ý với nhau. Nếu hai người có thể kết hợp thành đạo lữ, như vậy với tài trí của tông chủ tất nhiên sẽ tiến thêm một bước dài, tương lai sẽ không có giới hạn... Tử Đạo Tông của ta cũng vì điều này mà vang danh Vân Hải!”

Sau khi Lý Thiến Mai rời khỏi Phá Thiên Tông, trên đường đi cũng rất ít khi trò chuyện như thế này, cũng không người nào có tư cách nói chuyện với nàng, người cũng chỉ có một mình Lô Vân Tòng.

“Người này ngay cả sư tôn cũng phải khen ngợi, nói hắn chính là đệ nhất nhân trên tinh vực cấp năm, ngay cả Thần Tông cũng chú ý đến hắn... hắn quả thật là một người đàn ông kỳ dị hiếm thấy. Dựa vào đạo và độ tuổi của hắn, có thể thấy hắn đã hiểu sâu thế nào rồi, điều này rất hiếm thấy. Về điều này, tu vi ta tuy cao nhưng lại không bằng hắn. Đáng tiếc... Ngay cả người thế này cũng phải dừng lại ở câu trả lời thứ hai!”

Trong lòng Lý Thiến Mai thầm nghĩ.

- Thiến Mai muốn tìm được người tu sĩ thần bí đã đoạt ngọc giản, việc này sợ rằng có chút khó khăn.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần đã nói đến chuyện tu sĩ thần bí đã đoạt được đan phương và ngọc giản. Lô Vân Tòng không giấu, cũng không cần phải giấu, hắn đem tất cả những suy nghĩ của chính mình nói ra.

- Tên tu sĩ thần bí này rất tâm cơ, xem ra muốn tìm được hắn cũng không dễ.

Lý Thiến Mai chấm chấm vạt áo lên trán, sau khi nghe Lô Vân Tòng phân tích, nàng cảm thấy có chút hứng thú với tu sĩ thần bí kia.

- Làm việc quyết đoán, tâm trí cực sâu, ra tay tàn nhẫn! Cả đời Lô mỗ cũng không bội phục nhiều người, nhưng tu sĩ thần bí này cũng được tính là một trong số đó.

Lô Vân Tòng tán thưởng nói, vẻ luyến tiếc trong mắt lại càng đậm.

- Đây cũng chỉ là những phân tích của Lô huynh, có lẽ thật sự cũng chưa chắc đã là như vậy.

Lý Thiến Mai khẽ nói.

- Hy vọng suy đoán của ta la thật, để Lô mỗ có thêm cơ hội để đánh một trận, làm cho đời người càng thêm đặc sắc.

Lô Vân Tòng thở dài, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Khi mọi người liên tục tiến lên phía trước thì khoảng cách đến Mạc La đại lục ngày càng gần. Lúc này đưa mắt nhìn có thể mơ hồ thấy trong vùng sương mù phía trước là hình bóng của Mạc La đại lục ở phương xa. Linh thú mãnh hổ dừng lại rồi bay bổng trên không trung, hai mắt nó lạnh lùng nhìn về phía trước.

- Tử Đạo Tông dù sao cũng có cùng một chủ tông với Quy Nguyên Tông, đừng để làm ra những hỗn loạn quá lớn. Thôi thì để ta đi trước,các ngươi cứ ở lại chỗ này!

Lô Vân Tòng nhìn về phía lão già bên cạnh rồi bình tĩnh nói.

Lão già gật đầu xưng vâng.

- Thiến Mai, cùng đi chứ!

Lô Vân Tòng nở nụ cười, ánh mắt hắn rơi trên người Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai khẽ vung ống tay áo, hai người hóa thành hai luồng cầu vồng phóng thẳng về phía Mạc La đại lục. Lão già nhìn về phía hai người cùng biến mất rồi khẽ nói:

- Có lẽ tông chủ và nàng ta sẽ... thật sự kết thành đạo lữ.

Trước đây Vương Lâm đã được nếm thử lực lượng của đan dược trong Vân Hải tinh vực, dựa vào những cảm ngộ của thú hồn trong từng khối đan dược, hắn mơ hồ tìm được những ý niệm tinh túy trong Vân Hải tinh vực. Vương Lâm mượn cảm ngộ của thú hồn về thiên đạo mà tiến tới dung nhập vào trong ý cảnh của chính mình. Lúc này Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trước dược viện, cự tuyệt sự cầu kiến của đám người lyp, hắn đang cầm trong tay viên đan dược cấp tám, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

- Đan dược của Vân Hải tinh vực chỉ có một sơ hở, mượn thú hồn để chứng đạo rồi đạt được cảm ngộ ý cảnh. Nhưng điều này rất khó hoàn thiện, muốn từ trong những thứ hỗn loạn lấy được ý cảnh cần thiết, điều này phải nuốt liên tục rất nhiều đan dược mới có thể thành công.

Sau khi trầm tư chốc lát, Vương Lâm nhìn vào viên đan dược trong tay, đột nhiên vẻ mặt khẽ động. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa, vẻ mặt lại trở nên bình thường không có chút thay đổi nào. Hắn thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn xuống viên đan dược trong tay.

Không lâu sau cánh cửa dược viện bị người ta đẩy ra, có hai người một nam một nữ đi vào. Người đàn ông kia mặc áo bào tím, tướng mạo rất uy

nghiêm, không giận tự uy, hai mắt như sao ẩn chứa những tâm trí sâu đậm.

Cô gái bên cạnh người kia tướng mại tuyệt vời, làn da như ngọc, cả người mặc một bộ áo trắng, trong tay đang cầm một cây sáo ngọc trong suốt. Trên người nàng bùng ra một luồng khí tức xuất trần, có vẻ rất yên lặng.

Hai người này tiến vào không làm cho bất kỳ tu sĩ Quy Nguyên Tông nào chú ý, giống như tự nhiên xuất hiện. Trong nháy mắt khi tiến vào dược viện, ánh mắt người đàn ông trung niên rơi trên người Vương Lâm, đồng tử hai mắt người kia khẽ co rút, cũng không nói lời nào.

Bước đi của hắn cũng không nhanh,nhưng mỗi lần hạ xuống thì giống như đang giẫm lên trái tim đang đạp của Vương Lâm, giống như ẩn dấu một loại pháp tắc nào đó, tự nhiên sinh ra một luồng uy áp khó có thể nói thành lời.

Càng thêm quỷ dị chính là khi người đàn ông trung niên tiến về phía trước, chỉ trong khoảng cách hơn vài chục bước chân mà bầu trời phía sau đột nhiên trở nên âm u. lúc này bầu trời giống như bị mây đen bao phủ, khi kẻ này liên tục tiến lên phía trước thì bầu trời âm u phía sau giống như thôn phệ tất cả ánh sáng rồi lại theo đó vận động.

- Ngồi!

Vương Lâm vẫn không ngẩng đầu, đối với đôi nam nữ có thể đi đến dược viện này tìm được chính mình dưới tình huống không bị bất kỳ tu sĩ Quy Nguyên Tông nào phát hiện ra, Vương Lâm cũng thấy không nằm ngoài dự đoán.

Vương Lâm chỉ nói một chữ, nhưng trong nháy mắt khi chữ này vừa ra khỏi miệng, bước chân của người đàn ông trung niên kia đột nhiên khựng hẳn lại. Khoảnh khắc này giống như mười bước chân trước đó giẫm xuống làm trái tim người ta phải nhảy loạn đã trở nên rối loạn làm người ta không phân biệt được thật giả, giống như tất cả mọi thứ trước đó đều tan vỡ khi tâm niệm Vương Lâm khẽ động.

Vẻ mặt Lô Vân Tòng lập tức trở nên ngưng trọng, loại cảm giác này hắn hiểu được rất rõ ràng. Trước đây hắn đã tản ra tu vi và ý cảnh để bao phủ chính xác khắp người tên đàn ông áo trắng trước mặt, mỗi bước chân hắn tiến lên đều do ý cảnh biến thành, mỗi bước tiến về phía trước đều dùng ý cảnh tấn công.

Trong lúc đi về phía trước, ý cảnh dung nhập vào thiên địa, đạo lại hóa thành mây đen che kín bầu trời làm khí thế toàn thân Lô Vân Tòng trực tiếp tiến lên đỉnh phong. Vài chục bước chân đơn giản giống như mượn lực lượng thiên địa để hàng lâm về phía người đàn ông áo trắng bình thường trước mặt.

Nếu là một người khác, chỉ vài chục bước chân này cũng đủ làm đạo niệm tan cỡ, nguyên thần bị tổn thương nghiêm trọng. Thậm chí còn có thể lưu lại dấu ấn trong nguyên thần, từ đó làm cho đạo cơ tan vỡ.

Mặc dù kẻ khác có thể phản kháng nhưng tất nhiên sẽ để lộ ra sơ hở. Lô Vân Tòng cực kỳ tự tin với đạo niệm ý cảnh cực kỳ kiên định của chính mình. Người lúc này hắn lại trở nên chấn động, chỉ vì người đàn ông áo trắng rất bình thường trước mặt.

một chữ này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi thứ hắn đã tạo ra trước đây đều tan vỡ, tất cả đều trở thành hư ảo.

- Vì sao không ngồi?

Vương Lâm ngẩng đầu thu hồi ánh mắt từ trên đan dược. Trong nháy mắt khi ánh mắt của hắn nhìn về phía người đàn ông trung niên, giống như có những luồng sấm sét nổ ầm ầm trong vô hình, giống như cuồng phong quét ngang qua, tất cả mọi thứ đều biến mất, trời quang mây tạnh...

Dù đạo của Lô Vân Tòng có sâu sắc thế nào, dù đạo niệm có kiên định như thiên địa, thì cũng không thể nào so sánh với Vương Lâm được. Con đường tu đạo của Vương Lâm đã cảm ngộ Sinh Tử Luân Hồi năm trăm năm, sau chín trăm năm thì Sinh Tử Luân Hồi trở thành Nhân Quả Tuần Hoàn, sau nhiều năm lại trở nên Nhân Quả Viên Mãn, lại một lần nữa chuyển hóa thành Chân Giả Ý Cảnh. Lô Vân Tòng lấy gì so sánh, lấy tư cách gì để so sánh? Không thể so được.

Lý Thiến Mai vẫn đường bên cạnh quan sát, nàng đi cũng Lô Vân Tòng cũng vì những hiểu biết của hắn về đạo làm cho nàng phải kính nể. Nàng cho rằng trong những tiểu bối có rất ít nhân tài vượt qua được những hiểu biết của Lô Vân Tòng, đây cũng chính là nguyên nhân mà Lô Vân Tòng được rất nhiều tinh vực cấp cao coi trọng. Nhưng tình cảnh trước mắt lộ ra những luồng sáng trước nay chưa từng có.

- Vị huynh đài này, ta có ba câu hỏi, không biết có thể giải thích...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1166: Thiên chỉ là lời bịa đặt

Tình cảnh xảy ra trong dược viện không có bất kỳ tu sĩ Quy Nguyên Tông nào nhìn ra được manh mối. Khu vườn phía nam đã trở thành cấm địa, nên không có đệ tử nào bước vào nửa bước. Dù là đám người Lữ Yến Phỉ, nếu không được gọi cũng không dám xâm nhập.

Trong nháy mắt đã giết chết hung thú cấp tám, quát một tiếng đẩy lùi ba tên tu sĩ của ba tông phái cấp sáu. Từng chuyện từng chuyện xảy ra làm Vương Lâm giống như đã trở thành lão tổ trong lòng tất cả tu sĩ Quy Nguyên Tông, tất cả đều cảm thấy kính sợ.

Lúc này vẻ mặt Lô Vân Tòng cực kỳ khó coi. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm và rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Ánh mắt của người đàn ông áo trắng có vẻ tầm thường này rất bình tĩnh, nhưng nếu Lô Vân Tòng tiến vào một bước thì có cảm giác trời sập, hắn lui về phía sau một bước thì đạo niệm tan vỡ như băng. Giống như đạo của Lô Vân Tòng rõ ràng chỉ là một đứa trẻ đang được người đàn ông trước mặt đùa giỡn.

Mồ hôi lạnh từ trên trán Lô Vân Tòng đổ ra, cả đời hắn đều chỉ là hư ảo, nhưng nếu đối phương khẽ động tâm niệm thì sẽ lập tức trở thành những tồn tại thật sự. Hắn còn sinh ra cảm giác giống như thiên địa này cũng có thể biến đổi theo đạo niệm của người này. Những suy nghĩ quái dị bùng lên trong lòng Lô Vân Tòng.

Đúng lúc này lời nói của Lý Thiến Mai lại vang lên, âm thanh dịu dàng và dễ nghe của nàng lại có thêm chút ưu nhã có thể làm cho tâm thần người ta dịu hẳn xuống. Khi ánh mắt của Vương Lâm dời qua Lô Vân Tòng nhìn lên mặt Lý Thiến Mai, lúc này Lô Vân Tòng mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi lui về phía sau với vẻ mặt âm trầm.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Lý Thiến Mai, tu vi của cô gái này sâu không thể dò, lúc này tuy tất cả đã thu lại nhưng Vương Lâm có thể thấy được

cô gái xinh đẹp tuyệt trần này có thần thông Toái Niết.

- Đạo hữu là người phương nào?

Ánh mắt Vương Lâm vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng tâm thần của hắn lại cực kỳ căng thẳng.

Ngọn gió nhẹ thổi ngang qua làm những sợi tóc tuyệt đẹp của Lý Thiến Mai khẽ tung bay. Nàng dùng tay vuốt mấy sợi tóc qua tai rồi nhìn qua Vương Lâm, nàng khẽ nói:

- Lý Thiến Mai, Phá Thiên Tông!

- Lý đạo hữu tới đây có chuyện gì?

Vương Lâm chấn động tâm thần, nhưng vẻ mặt lại không có bất kỳ thay đổi nào rồi chậm rãi nói.

Lý Thiến Mai khẽ cười, nàng chớp mắt rồi lại cười nói:

- Tới đây hỏi đạo huynh ba vấn đề, giải thích nghi hoặc cho Thiến Mai.

- Vì sao phải giải thích cho ngươi?

Giọng nói Vương Lâm vẫn cực kỳ bình thản. Lý Thiến Mai cũng vẫn rất điềm tĩnh, nàng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thiến Mai có thể thổi một khúc sáo cho đạo huynh nghe.

- Không cần!

Vương Lâm nhíu mày rồi thẳng thừng nói.

- Thiến Mai sẽ vì đạo huynh giải quyết chuyện phát sinh với Tử Đạo Tông.

Trên mặt Lý Thiến Mai hiện lên nụ cười, nàng khẽ nói.

- Cũng không cần!

Vẻ mặt Lý Thiến Mai trở nên khổ não, nàng nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ nói:

- Đạo huynh có lẽ đã hiểu lầm,Thiến Mai và Lô huynh chỉ là gặp nhau trên đường, khi đó Thiến Mai cũng không biết chuyện gì cả, tiện đường đi đến đây với Lô huynh. Thiến Mai cũng không có ý muốn đấu đạo pháp với đạo huynh, Thiến Mai cũng không tham dự vào chuyện của đạo huynh và Tử Đạo Tông, người Thiến Mai chỉ muốn hỏi ba vấn đề đang nghi hoặc mà thôi, cũng không có ý gì khác.

Lý Thiến Mai rất ít khi giải thích kỹ càng như vậy. Lúc này tất nhiên cũng nhìn rõ Vương Lâm cho rằng mình cùng đi với Lô Vân Tòng, cho nên phải buồn rầu giải thích một lượt.

Vương Lâm tập trung tinh thần nhìn Lý Thiến Mai một lúc, sau đó hắn khẽ nhăn mày trầm giọng nói:

- Vấn đề trên phương diện nào?

- Liên quan đến đạo!

Lý Thiến Mai lại cười nói.

- Một vấn đề để đổi lấy một vật phẩm.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Lô Vân Tòng đường ở bên cạnh nghe đến đây thì cười khổ. Trước đó khi hắn gặp Lý Thiến Mai thì không nghĩ đến chuyện yêu cầu vật phẩm mà chỉ muốn dùng tiếng sáo nghe cho vui, cũng có ý muốn tạo ra quan hệ tốt với Lý Thiến Mai. Lúc này Lý Thiến Mai cũng khẽ giật mình, nàng gật đầu cười:

- Nếu đạo huynh có thể giải thích được những nghi hoặc của Thiến Mai thì đây là chuyện đương nhiên.

- Hỏi đi!

Vương Lâm cúi đầu nhìn viên đan dược cấp tám trong tay mình rồi bình tĩnh nói.

- Đạo huynh! Câu hỏi thứ nhất của Thiến Mai, cái gì là thiên?

Trong cặp mắt Lý Thiến Mai tràn đầy sự chờ mong, trên đường đến đây nàng đã nghe qua rất nhiều đáp án. Trước đó Lô Vân Tòng cũng đã trả lời thiên là nhà ngục, lúc này nàng rất muốn biết người đàn ông áo trắng rất bình thường trước mặt sẽ trả lời thế nào.

Không phải chỉ có mình Lý Thiến Mai mong chờ câu trả lời của Vương Lâm, mà ngay cả ánh mắt Lô Vân Tòng cũng trở nên ngưng trọng. Hắn muốn biết được người có đạo niệm mạnh mẽ như vậy thì trả lời câu hỏi

này như thế nào. Lô Vân Tòng vẫn cho rằng câu trả lời của chính mình đã quá hoàn thiện, nếu không thì hắn cũng không phải người đầu tiên được Lý Thiến Mai hỏi đến câu thứ hai. Sau khi nghe câu hỏi của Lý Thiến Mai, Vương Lâm chỉ cười cười mà nhìn thẳng vào nàng, nhưng hắn không nói gì.

Lý Thiến Mai cảm thấy rất khó hiểu đối với nụ cười của Vương Lâm, người nàng cũng không hối thúc mà chỉ lẳng lặng chờ câu trả lời. Nhưng lúc này Lô Vân Tòng lại nhíu mày, hắn không hiểu được vì sao người thanh niên áo trắng kia nghe thấy câu hỏi thì lại cười. Nụ cười của Vương Lâm trong mắt Lô Vân Tòng giống như có vẻ mỉa mai và giễu cợt.

- Hỏi vấn đề thứ hai đi!

Vương Lâm lắc đầu rồi bình tĩnh nói.

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi thứ nhất, cái gì là thiên?

Lô Vân Tòng nhìn qua Vương Lâm rồi trầm giọng nói.

- Sao? Như vậy ngươi cho rằng cái gì là thiên?

Vương Lâm quét mắt nhìn về phía Lô Vân Tòng, hắn cũng chẳng thèm quan tâm nói.

- Thiên là nhà ngục, miệng giếng là thiên, mặt nước cũng là thiên!

Giọng nói của Lô Vân Tòng rất bình tĩnh người lại rất tự tin.

Lý Thiến Mai vẫn nhíu chặt đôi mày thanh tú, nàng giống như đang ở trong suy tư. Lúc này nàng không nhìn thấu Vương Lâm, sau khi nghe Lô Vân Tòng mở lời thì nói:

- Trước đó vì sao đạo huynh lại cười? Chẳng lẽ câu hỏi của Thiến Mai có gì không đúng sao?

Vương Lâm nhìn Lý Thiến Mai, rất lâu sau hắn mới bình thản nói:

- Có thiên sao?

Lời này vừa nói ra, Lý Thiến Mai đã sửng sờ ngay tại chỗ. Trên đường nàng vẫn liên tục yêu cầu rất nhiều người nhưng chưa từng có ai trả lời như vậy. Không chỉ có nàng mà ngay cả Lô Vân Tòng cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, hắn vô thức nhìn lên bầu trời:

- Câu nói hoang đường, thiên ở bốn phía chúng ta, tại sao lại không có thiên?

Lô Vân Tòng hừ lạnh nói. Trong mắt Lý Thiến Mai lộ ra vẻ suy tư, nàng suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói:

- Vì sao không?

Vương Lâm không mở miệng mà nâng tay chỉ về phía trước, trong dược viện lập tức nổi lên những luồng gió nhẹ. Nhưng trên mặt đất bên ngoài thân thể của Lý Thiến Mai và Lô Vân Tòng lại xuất hiện một vòng tròn, giống như có người nào đó dùng cành cây vẽ lên mặt đất vậy.

- Vòng tròn đó chính là thiên do các ngươi cho rằng nó tồn tại. Nếu trong lòng ngươi có thiên thì thiên cũng sẽ tồn tại, ngươi sẽ nghĩ chính mình là một con kiến hôi đang bị giam trong lồng, đang muốn phản kháng để phá vỡ thiên địa. Đây là đạo niệm mà cũng chính là tín niệm. Nhưng nếu ngươi đi từ trong vòng tròn này ra thì có tác dụng gì chứ?

Vương Lâm lắc đầu vung tay phải lên, bên ngoài vòng tròn lúc nãy lai xuất hiện thêm một vòng tròn.

- Nếu các ngươi đi ra, thì vẫn giống như ngày hôm nay nhân quả tuần hoàn, sẽ không có bến bờ cuối cùng. Mãi cho đến khi thiên trong lòng các ngươi dần mờ trong trời đất, thiên chẳng qua chỉ là lời bịa đặt. Mấy

trăm năm trước ta đã bắt đầu suy nghĩ về đạo lý này, cho nên vì sao nhất định phải có thiên?

Vương Lâm nói xong thì bình tĩnh ngồi xuống, cũng không nói thêm lời nào.

Thân thể Lô Vân Tòng chấn động, giống như có một người đánh đòn cảnh cáo vào thiên linh. Bên tai hắn vang lên những tiếng vù vù giống như có rất nhiều sấm sét nổ vang trong tâm thần. Hắn vô thức lui về phía sau vài bước, hắn bước ra khỏi vòng tròn một lớn một bé, trong đầu liên tục vang vọng những âm thanh của Vương Lâm:

- Thiên chỉ là lời bịa đặt.

Vẻ mặt hắn trở nên tái nhợt, tâm thần hỗn loạn. Khoảnh khắc này đạo niệm hắn kiên trì theo đuổi cả đời đã xuất hiện vết nứt, hắn muốn phản bác lời nói của tên thanh niên áo trắng trước mặt nhưng lại không thể...

Lúc này hai vòng tròn bên ngoài cơ thể hắn giống như liên tục phóng đại, cuối cùng đã trở thành thiên trong lòng hắn, đã trở thành nhà tù. Hắn dùng tất cả sức lực để thoát ra khỏi nhà tù này lại ngạc nhiên phát hiện mình đang đường trong một nhà tù khác...

Loại cảm giác kỳ dị này làm vẻ mặt hắn không còn chút máu, một dòng máu tươi từ trên khóe miệng hắn chảy xuống, trên mặt lộ ra nụ cười tự

giễu cợt và đau khổ.

Lý Thiến Mai lặng lẽ nhắm hai mắt lại, tâm thần nàng chấn động. Lời nói của Vương Lâm biến thành những ký hiệu bay múa trong tâm thần nàng, làm những đám mây đen bên trong hơi tiêu tán.

Nàng vốn cho rằng tâm thần của chính mình rất mê man với đạo, giống như đang có mây đen bao phủ. Trên đường nàng đi đã yêu cầu rất nhiều người nhưng không ai giải thích được nghi hoặc trong lòng nàng, chỉ có những lời nói của Lô Vân Tòng giống như tia chớp xuất hiện trong tâm thần làm mây đen tiêu tan bớt.

Nhưng lúc này nàng lại hiểu được những lời nói của Lô Vân Tòng giải thích về đạo lại cực kỳ nực cười. Câu nói thiên chính là lời bịa đặt rơi vào trong tai làm nàng không thể tự kiềm chế được.

Lúc này lời nói của Vương Lâm giống như hóa thành những con sóng biển kinh hoàng, hóa thành hai bàn tay vô hình quét sạch tất cả mây đen đang bao phủ toàn bộ tâm thần Lý Thiến Mai.

Hai bờ mi của Lý Thiến Mai khẽ rung, nàng mở hai mắt ra nhìn qua Vương Lâm một lúc lâu, sau đó dùng giọng kính phục nói:

- Đạo huynh có thể nói cho Thiến Mai biết tục danh không?

Lý Thiến Mai hơi cúi người rồi khẽ nói.

- Lữ Tử Hạo!

Giọng nói Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, không có chút dao động nào.

- Đạo ý của Lữ huynh đã phá vỡ những bế tắc của Thiến Mai. Bây giờ Thiến Mai muốn hỏi câu thứ hai, kính xin Lữ huynh giải thích nghi hoặc...

Lý Thiến Mai nhìn qua Vương Lâm, hai mắt nàng sáng rực như sao.

- Xong vấn đề thứ nhất, ta muốn một viên đan dược cấp cao nhất trên người ngươi!

Vương Lâm đảo mắt nhìn về Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai nhìn Vương Lâm rồi che miệng cười khẽ. Nụ cười giống như một cô gái nhỏ của Thiến Mai cực kỳ xinh đẹp, nhưng Lô Vân Tòng lại cười khổ, hắn chưa từng được nhìn qua. Nhưng dù Vương Lâm được nhìn lại trở nên thờ ơ.

- Lữ huynh muốn thế nào, trên người Thiến Mai đều là đan dược bán thành phẩm, cần phải quay về tông phái luyện hóa mới trở thành đan dược chân chính. Đan dược cao nhất là cấp mười nhưng không phải Ly Hồn Đan mà chỉ là Cực Tài Đan dùng để chữa thương mà thôi. Nếu Lữ huynh đã yêu cầu thì Thiến Mai sẽ tặng.

Lý Thiến Mai nói xong thì vung tay một trảo tay phải lên hư không, túi trữ vật lập tức xuất hiện, bên trong bay ra một viên thuốc. Lý Thiến Mai chụp lấy rồi đưa tới cho Vương Lâm.

Vương Lâm cau mày nhìn thoáng qua đan dược, hắn nhìn thoáng qua rồi thu hồi.

- Câu hỏi thứ hai của Thiến Mai, cái gì là thiên?

Hai mắt Lý Thiến Mai cực kỳ sáng, trái tim của nàng đập lên thình thịch rồi chờ đợi câu trả lời của Vương Lâm.

Loại cảm giác nay Lý Thiến Mai chưa từng có, dù trước đây đối với những câu trả lời của Lô Vân Tòng, nàng tuy chờ mong nhưng không đến mức độ như hiện tại.

Sau khi nghe được câu hỏi thứ hai của Lý Thiến Mai thì Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, vẻ mặt hơi phiền muộn, hắn khẽ nói:

- Câu hỏi đầu tiên ngày hôm nay chính là cực hạn của đạo niệm, câu hỏi thứ hai lại chính là thiên ý.

Vương Lâm vừa nói ra những lời này thì hai mắt Lý Thiến Mai lại càng trở nên sáng ngời. Nàng kinh ngạc nhìn Vương Lâm, đây là người đầu tiên nàng gặp thật sự biết được những điều tương đồng trong hai câu hỏi của chính mình. Tất nhiên đây cũng là người cực kỳ khác biệt.

Lúc này Lô Vân Tòng hít vào một hơi thật sâu, hắn cố gắng áp chế tâm tư đang hỗn loạn. Nhưng sau khi nghe được lời nói của Vương Lâm thì hắn lại đứng ngây ra như tượng. Hắn đã biết vì sao trước đó rõ ràng đã trả lời câu hỏi thứ hai rất hoàn mỹ, nhưng cuối cùng lại không có tư cách trả lời tiếp câu hỏi thứ ba.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1167: Quay đầu mỉm cười

Bởi vì hắn không thể hiểu dược những điều bất đồng giữa hai vấn đề này.

- Đã từng có người nói với ta rằng, mưa gió do thiên sinh ra mà giữa quá trình này lại chính là nhân sinh... nhưng mưa gió thật sự do thiên sinh ra sao? Mưa sinh ra từ hư vô, không liên quan đến thiên. Mưa rơi xuống mặt đất để tưới mát vạn sinh linh, cũng không liên quan đến địa... Đây chính là mưa vận mệnh.

- Mưa do hơi nước hóa thành, hơi nước do vạn loài sinh linh tạo ra. Sau khi mưa xuất hiện thì tất nhiên sẽ muốn quay về với vạn loài sinh linh, đây là tuần hoàn, Nhân Quả Tuần Hoàn, cũng chính là vận mệnh!

- Trong tăm tối có tồn tại quy tắc vận mệnh, nó vô hình nhưng lại quấn quanh bên cạnh mỗi một sinh linh, lặng lẽ thay đổi tất cả...

Vương Lâm nhìn lên bầu trời, hắn vung tay phải lên, bầu trời lập tức vang vọng những tiếng sấm sét ầm ầm. Nhưng lúc này hơi nước lại từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến rồi hóa thành những đám mây đen nặng chình chịch. Một lát sau, một trận mưa từ trên bầu trời hàng lâm xuống.

- Ngươi xem những hạt mưa nhân sinh, hạt mưa có thể rơi một đường thẳng tắp... Ta đã nhìn mưa rất lâu, nhưng lại vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ một giọt mưa nào. Có thể mưa sẽ không thay đổi quỹ đạo rơi, nó vẫn rơi thẳng, chúng sẽ sinh ra gió vì mây rất nặng, có thể tự điều chỉnh được vị

trí hàng lâm. Ngươi thấy những hạt mưa kia có cam lòng không? Ngươi có biết vì sao lại như vậy không?

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, hắn nhìn về phía Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai nhìn qua làn mưa một lúc lâu rồi khẽ nói:

- Đây là thiên ý, vận mệnh thay đổi!

- Mưa nhân sinh thì rất ngắn, nhưng vì nó tuần hoàn nên lại rất dài... Một đời tu sĩ chúng ta tuy rất dài nhưng lại vì vận mệnh thiên ý mà trở nên ngắn.

- Nhưng vòng đời của cơn mưa tuy ngắn cũng rất muốn phản kháng để thoát khỏi sự khống chế của vận mệnh, có được nhiều cơ hội lựa chọn được vị trí hàng lâm, dùng phương pháp lặng lẽ này để chống đối lại thiên ý và vận mệnh.

- Một đời của những tu sĩ chúng ta tuy dài, mưa không thể so sánh được. Nhưng có kẻ nào giống như mưa, cố gắng liều chết để thoát khỏi sự khống chế của vận mệnh, liều chết để phản kháng những sắp đặt của trời xanh, liều chết cũng phải chống lại thiên mệnh.

Vương Lâm vung tay áo lên,bầu trời vang lên những âm thanh ầm ầm, nhưng nước mưa lại bị cuốn ngược vào mây,nhảy vào trong mây làm mây đen phải ran vỡ rồi hóa thành hơi nước tiêu tán khắp thiên địa.

- Nếu ngươi thay đổi được vận mệnh của mưa thì ngươi chính là thiên ý. Bươm bướm chỉ chết vì nhảy vào lửa, nếu ngươi thổi tắt lửa làm cho nó không thể nào đâm đầu vào mà chết, ngươi đã là người thay đổi vận mệnh nó. Thiên ý muốn một người phải chết, ngươi cứu sống họ, ngươi lại chính là thiên ý. Trong thế gian có câu nói, vương hầu tương tương ninh chủng hồ (1), chính là đạo lý này.

(1): Công hầu khanh tướng, người giàu có quí tộc đều phải tự nhiên có được đâu, nếu có chí phấn đấu ắt sẽ thành!

- Tiên gia có nói, một người đắc đạo gà chó lên trời, cũng chính là đạo lý này. Đây chính là câu trả lời của ta cho vấn đề của ngươi!

Giọng nói của Vương Lâm như chém đinh chặt sắt, khi lời nói của hắn vang lên thì bầu không khí khắp bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh. Lô Vân Tòng kinh ngạc nhìn qua Vương Lâm, trong tâm thần của hắn vang vọng những hồi chuông cực kỳ rõ ràng. Trong mắt Lô Vân Tòng hiện lên cái nhìn phức tạp, hắn bắt buộc phải kính phục người thanh niên áo trắng đang đứng trước mặt. Từng chữ từng chữ trong lời nói của đối phương rơi vào trong tâm thần, Lô Vân Tòng trầm tư một lát rồi hướng về phía Vương Lâm ôm quyền cúi đầu thật thấp. Tuy hắn không nói gì nhưng hành động đã đủ để nói lên hai chữ kính nể.

Lý Thiến Mai nhìn về phía bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt. Rất lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Lâm đã có sự khác biệt rất lớn. Nàng khẽ nhếch cặp môi anh đào rồi nói:

- Đạo của Lữ huynh, tiểu muội tâm phục.

Nàng nói xong thì đan dược bán thành phẩm có chứa linh hồn của mãnh thú cấp mười, những loại dược thảo và phương pháp luyện đan đều được ghi rõ trong ngọc giản.

Nàng do dự một chút rồi nhìn thoáng qua Vương Lâm khẽ nói:

- Tiểu muội con vấn đề cuối cùng.

Vương Lâm là người đầu tiên có thể để nàng phải hỏi ra ba câu. Ánh mắt Lý Thiến Mai trở nên phức tạp, nàng cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần giống như muốn đem tất cả bóng hình của đối phương khắc sâu vào tận đáy lòng. Không ai hiểu được ý nghĩa quan trọng nhất của ba vấn đề này nằm ở chỗ nào.

- Hy vọng Lữ huynh có thể giải thích nghi hoặc vấn đề của tiểu muội ngay tại đây...

Khuôn mặt Lý Thiến Mai không biết vì sao lại trở nên đỏ hồng.

- Vấn đề thứ ba, cái gì là thiên?

Lý Thiến Mai nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ hỏi.

Vương Lâm trở nên trầm tư rồi nhắm chặt hai mắt lại. Thời gian chậm rãi trôi qua, sau nửa nén hương thì Vương Lâm mở bừng mắt ra nhìn Lý Thiến Mai, hắn bình tĩnh mở miệng nói:

- Ngươi hỏi không phải là thiên!

Lý Thiến Mai trầm tư một lát, sau đó lại khẽ gật đầu.

- Vấn đề này ta cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi, ta cũng đã từng tìm được một đáp án. Nhưng hiện nay nghĩ lại thì cảm thấy đáp án này vẫn chưa hoàn toàn đầy đủ...

- Không biết đáp án trước đây Lữ huynh tìm được là gì, có thể nói cho tiểu muội biết được không?

Ánh mắt Lý Thiến Mai vẫn rất bình tĩnh, trong đó không có chút tạp chất nào mà nhìn về phía Vương Lâm. Lô Vân Tòng đứng bên cạnh thầm than một tiếng, hắn cảm thây lúc này mình đã trở nên dư thừa. Hắn lắc

đầu rồi ngồi xuống đất, tay phải vung lên lấy ra một bầu rượu. Hắn ngửa mặt lên trời uống một ngụm lớn.

- Ta là cá, đạo là lưới, sông là thiên, ngư ông cầm lao chính là người quản lý những tạo hóa vận mệnh.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói.

Lô Vân Tòng nghe đến đây thì tay phải đang nhấc bầu rượu phải ngừng lại, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư, một lúc lâu sau hình như đã có chút tỉnh ngộ. Hắn nhìn Vương Lâm, tay phải lại vung lên một trảo lấy ra một bầu rượu rồi ném về phía Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn vung tay chụp lấy rồi uống một hớp lớn. Lô Vân Tòng thở dài, hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Lâm, người này mặc dù tướng mạo cực kỳ tầm thường nhưng lại có khí thế làm tâm thần hắn tan gãy.

“Con trai của ta quả thật đáng chết, có thể chết dưới tay người này cũng coi như là tạo hóa của hắn...”

Lô Vân Tòng cũng không phải nhân vật tầm thường, hắn uống vào một ngụm rượu và giải tỏa những khúc mắc trong lòng.

Lý Thiến Mai nhíu cặp mày thanh tú, ngón tay như ngọc của nàng đang khẽ niết trên mi tâm. Nàng thấp giọng nói:

- Sư tôn cũng đã từng nói qua những lời thế này, lão nhân gia đã từng nói, người là dế, đạo là sơn, ý là thiên. Nếu thiên nộ thì đạo cũng theo thiên, nhưng nếu dế nộ thì cũng có lực lượng làm sơn rung chuyển.

Nàng nói xong cũng cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Nàng lấy ra một mảnh lụa màu trắng rồi trải xuống đất khoanh chân ngồi bên trên.

- Đạo cũng không phải là lưới, cũng không phải là sơn mà chỉ là một tư tưởng. Tư tưởng này của mỗi người đều khác biệt nhau, có người xem nó như lưới, có kẻ thấy nó như sơn...

Khi nghe được lời nói của Lý Thiến Mai, ánh mắt Vương Lâm cũng lộ vẻ trầm tư, sau đó dần dần trở nên sáng ngời.

- Đạo chỉ là tư tưởng sao? Con người có thể được gọi là người, cũng vì bọn họ có suy nghĩ, có thể thoát khỏi sự ràng buộc của thân thể, dung nhập vào thiên địa tìm ra những vì trí chưa biết...

Trong mắt Lô Vân Tòng cũng lóe lên tinh quang giống như tự nói với chính mình.

- Lữ huynh thuyết pháp rất kỳ lạ!

Lý Thiến Mai suy nghĩ một lúc rồi khẽ cười nói.

Ba người hầu như đã quên mất thời gian đang trôi qua, mọi người đều ngồi trên mặt sân nói chuyện. Bầu không khí đằng đằng sát khí lúc đầu cũng bị cuộc luận đạo này tách ra. Ngày xoay chuyển, đêm hàng lâm, một ánh trăng treo trên không trung chiếu sáng cả khoảng sân, sau lưng ba người đều xuất hiện một bóng trăng. Ba người luận đạo quên mất thời gian. Lúc đầu lão già ngồi trên lưng mãnh hổ bên ngoài Mạc La đại lục cũng không lo lắng, nhưng sau nửa ngày trôi qua lão lại dần nhíu chặt mày.

Lão không hiểu với tu vi của tông chủ lại có thêm Lý Thiến Mai còn cao hơn nữa, tại sao đi đến Mạc La đại lục lâu như vậy mà vẫn chưa trở về?

Lại thêm vài canh giờ, vẻ lo lắng trong mắt lão già lại càng nồng đậm. Trong lòng lão mơ hồ cảm thấy không ổn, lão cắn răng điều khiển Linh thú mãnh hổ không chút do dự. Mãnh hổ mang theo hơn ba mươi đệ tử hạch tâm của Tử Đạo Tông phóng thẳng xuống Mạc La đại lục.

Nhưng khi bọn họ vừa mới tới gần, còn chưa kịp phá vỡ tầng phòng hộ Mạc La đại lục thì một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang vọng.

- Lui ra! Không có lệnh của ta, không kể nào được tiến vào Mạc La đại lục nửa bước!

Giọng nói này là của Lô Vân Tòng, thân thể lão già kia vội vàng dừng lại rồi vội vàng cung kính ôm quyền xưng vâng. Lão già điều khiển mãnh

thú nhanh chóng lui về phía sau, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Khi ánh sáng ban mai còn bao phủ dược viện, Vương Lâm quét mắt nhìn về phía Lô Vân Tòng. Lúc này Lô Vân Tòng đang trầm tư, hắn chỉ ngồi một bên uống rượu mà không nói câu gì. Hắn đã biết mình không phải là đối thủ của người thanh niên áo trắng trước mặt, dù là tất cả Tử Đạo Tông có đến đay cũng không có tác dụng.

- Hiện nay với câu hỏi thứ ba ta cũng chỉ có thể nói đạo là tư tưởng!

Vương Lâm nhìn qua Lý Thiến Mai rồi bình thản nói.

Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra nụ cười cực kỳ xinh đẹp. Nàng đảo mắt nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ nói:

- Đa tạ Lữ huynh đã giải thích ba điều nghi hoặc cho tiểu muội. Còn vấn đề thứ ba, hy vọng sau này Lữ huynh có thể đắc đạo và nói cho mọi người biết được. Từ nay về sau tiểu muội sẽ không đi hỏi bất kỳ người nào ba vấn đề này nữa.

Vương Lâm khẽ giật mình, hắn trầm ngâm nhìn Lý Thiến Mai một lát rồi gật đầu. Lô Vân Tòng thầm than một tiếng, hân đứng lên ôm quyền hướng về phía Vương Lâm, trầm giọng nói:

- Lữ đạo hữu! Một đêm nghe đạo, thù hận trước đây xin nhấc tay bỏ qua. Nhưng Âm Tiên Phiên ngươi phải trả lại cho ta.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn lắc đầu.

- Ngươi...

Lô Vân Tòng hít vào một hơi thật sâu rồi cười khổ.

- Lữ đạo hữu, Âm Tiên Phiên không phải vật Tử Đạo Tông ta, mà nó chính là chủ tông ban thưởng xuống bên dưới, sau trăm năm phải dâng lên lại. Nếu ngươi không muốn trả thì Lô mỗ cũng không cưỡng ép, nhưng trăm năm sau nếu tông chủ yêu cầu thì đứng trách Lô mỗ không nói trước.

Lô Vân Tòng lại thầm than một tiếng, hắn mở miệng nói.

“Âm Tiên Phiên là vật của chủ tông sao?”

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại khẽ động.

- Thôi được, nếu ngươi đã không muốn trả thì Lô mỗ xin cáo từ!

Lô Vân Tòng ôm quyền rồi nhìn về phía Lý Thiến Mai, hắn nhận ra đối phương không có ý muốn cùng đi với mình thì trong lòng cảm thấy cay đắng. Hắn ôm quyền hướng về phía Lý Thiến Mai rồi xoay người rời đi.

Khi Lô Vân Tòng phóng đi, Lý Thiến Mai nhẹ nhàng nở nụ cười nhìn qua Vương Lâm. Nàng dùng tay cầm sáo đặt lên bên miệng rồi khẽ thổi. Tiếng sáo chậm rãi vang lên, dịu dàng mà trang nhã, tươi đẹp và phóng khoáng. Tiếng sáo thấm vào trong tận đáy lòng, vờn quanh linh hồn làm người ta phải say đắm lạc hồn vào bên trong.

Trong tiếng sáo ẩn giấu những ý vị tâm tư, như cánh hoa rơi nhẹ, như nước chảy suối khư trong suốt và thơm mát. Tiếng sáo như xóa đi những xấu xa trong tâm hồn, lại giống như một luồng cầu vồng bảy máu để người và người cùng ngắm, làm cho khoảng cách giữa con người tan theo mây khói.

Vương Lâm cảm nhận tiếng sáo trong sự yên lặng và trang nhã, hắn nhắm hai mắt lại, giống như thấy được cô gái đánh đàn trên Chu Tước Tinh, giống như thấy được cô gái mù đánh đàn trên vùng đất Yêu Linh... tiếng sáo bên tai và tiếng đàn trong lòng lượn lờ và giao thoa, mơ hồ không thể phân biệt rõ.

Lô Vân Tòng đã rời đi rất xa, hắn nương theo tiếng sáo mà đi, nỗi cay đắng trong lòng càng trở nên nồng nặc. Hắn quay đầu nhìn về Quy Nguyên Tông rồi thở dài một tiếng, sau đó lại tiếp tục phóng đi không quay đầu lại.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, tiếng sáo dần tiêu tán. Lý Thiến Mai đứng lên nhìn Vương Lâm rồi xoay người đi về phía cửa dược viện. Khoảnh khắc khi bước ra khỏi cổng nàng dừng chân xoay đầu lại rồi cười, một nụ cười cực kỳ tuyệt vời. Vương Lâm chợt mở bừng mắt.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1168: Tinh vực cấp chín thần bí ở phía sau

Bồng Lai đại lục trong tinh vực cấp năm rất có danh tiếng, nơi này đều có nguồn gốc là Bảo Ngọc Tông.

Bảo Ngọc Tông là một tông phái đệ nhất trong tinh vực cấp năm, những lão quái đại thần thông có rất nhiều. Cho nên đại lục này được gọi là Bồng Lai, vang danh Bồng Lai Tiên Cảnh.

Lãnh thổ của Bồng Lai đại lục vượt xa Mạc La đại lục mấy chục lần. Nếu từ xa nhìn lại thì Bồng Lai giống như một tinh vực cấp tám, bởi vì nó thật sự không phải là đại lục mà là một tu chân tinh.

Trong Vân Hải tinh vực thì số lượng tu chân tinh rất ít, rất hiếm, chỉ một vài môn phái có thực lực cường hãn mới có.

Dù là Bảo Ngọc Tông cũng không có tư cách chiếm một tu chân tinh mà chỉ có thể chiếm được một nửa. Làm được điều này vì hai vạn năm trước tổ tiên của Bồng Lai lập được nhiều đại công, được Quỷ Tông cấp chín ban tặng.

Cho nên đến ngày hôm nay cũng không có bất kỳ tu sĩ cấp trên nào dám có lòng tham đối với tu chân tinh này, cũng chấp nhận sự thật là Bảo Ngọc Tông có tu chân tinh.

Nhìn xuyên qua sương mù thì hình dáng của Bồng Lai giống như một vầng trăng khuyết, bên ngoài tầng phòng hộ phát ra những luồng sáng nhẹ đẩy sương mù tản ra làm Bồng Lai đại lục trở nên trong sáng.

Danh tiếng trên Bồng Lai ngoại trừ Bảo Ngọc Tông còn có chợ và đấu giá được một số bộ phận tu sĩ cấp trên đến đây buôn bán ba mươi năm một lần. Hầu như mỗi khi chợ trên Bồng Lai mở ra thì tu sĩ đều tập trung lại, có một số người từ tinh vực cấp cao đến, cực kỳ náo nhiệt.

Những ngôi chợ này được duy trì liên tục trong vòng ba tháng, các loại pháp bảo, đan dược, đan phương và Linh thú cực kỳ đầy đủ. Tất cả những thứ trên được dùng để cung cấp cho các tu sĩ nguồn tài nguyên phong phú để giao dịch. Thậm chí còn dùng tiên ngọc và nguyên tinh để trao đổi, còn buôn bán cả Lô Đỉnh và thân thể.

Thậm chí còn có một số người dùng chính Linh thú của mình để xuất chiến thi tài. Tất nhiên điều làm người ta chú ý nhất chính là Bồng Lai Loạn Pháp và những bảo vật được bán đấu giá.

Sở dĩ phải gọi là Bồng Lai Loạn Pháp vì Bảo Ngọc Tông sẽ cung cấp một đấu trường cho các tu sĩ đến đây, bọn họ tự định mức chiến đấu sinh tử, người thắng có thể đoạt được bảo vật của kẻ bại. T

Lúc này chợ sắp được mở ra trên Bồng Lai, từng đợt cầu vồng gào thét ngoài tinh không Bồng Lai đại lục rồi phóng thẳng đến gần. Vì chuyện đan phương và ngọc giản trước đó, cho nên lần này đến đây có rất nhiều tu sĩ trên tinh vực cấp sáu, cấp bảy, cấp tám.

Trong tinh không có luồng cầu vồng đang phóng đi như tên bắn, trong đó là một nam một nữ. Người đàn ông mặc áo trắng, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng giống như núi sập trước mặt cũng sẽ không thay đổi, hắn chính là Vương Lâm.

Cô gái bên cạnh thì tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần,cũng mặc y phục màu trắng, mái tóc màu xanh không gió mà bay, khuôn mặt tinh xảo làm trái tim người ta phải đập thình thịch. Người này toàn thân bùng lên khí tức

yên tĩnh và trang nhã giống như tiên tử bước chân xuống chốn phàm trần, nếu có ai đó nhìn vào cặp mắt của cô gái thì chắc chắn sẽ sinh ra cảm giác tự ti.

- Qua vài ngày lộ trình nữa thì có thể đến Bồng Lai đại lục. Năm trăm năm trước Thiến Mai và đồng môn đã từng đến đây một lần, nơi đó rất nào nhiệt, khắc sâu vào ký ức.

Trong cặp mắt của cô gái xinh đẹp bùng ra những luồng sáng hồi ức rồi khẽ cười nói.

Vương Lâm bên cạnh vẫn không nói gì, vẻ mặt vẫn bình thản. Hắn cũng không muốn đi theo Lý Thiến Mai đến đây, cũng không có hứng thú nhiều lắm với họp chợ trên Bồng Lai đại lục. Nhưng trước đó sau khi nghe xong lời nói của Lý Thiến Mai thì Vương Lâm lại trầm ngâm một lúc rồi trong lòng khẽ động.

Trong Vương Lâm tinh vực sương mù dày đặc, nếu không có bản đồ tinh cầu thật chính xác thì hầu như khó tiến lên được nửa bước. Nếu là tinh vực cấp cao thì lại càng như vậy, nếu từ tinh vực cấp năm mà đi về phía cấp tám thì cần rất nhiều bản đồ tinh cầu.

Trong Vân Hải tinh vực rất hiến bản đồ tinh cầu, nếu có phần lớn cũng đều do một người chế tạo ra. Sau khi sưu tập lại số lượng lớn và sửa chữa hoàn thiện, hơn nữa còn phải nghiệm chứng thật hay giả, cuối cùng mới đạt được mức độ toàn diện.

Cho nên Vương Lâm đồng ý đến đây vì tất cả suy nghĩ đều đặt trên bản đồ tinh cầu. Nhưng thứ này trên Vân Hải tinh vực cực kỳ quý giá nên rất ít người mang ra giao dịch. Dù sao với tình cảnh đặc biệt trên Vân Hải thì bản đồ tinh cầu thường là những vật tuyệt mật của môn phái.

Điều này cũng có thể giải thích được, với một Vân Hải tinh vực được sương mù bao phủ dày đặc thì hầu như rất ít tông phái dám nói có bản đồ tinh cầu của toàn bộ tinh vực. Trên thực tế thì trong một tinh vực khổng lồ thế này còn có rất nhiều địa phương chưa từng có tu sĩ nào đi qua.

Vì vậy mà bản đồ hành tinh có tác dụng vô cùng quan trọng, một Man Hoang đại lục không người nào biết có những hung thú và dược liệu, đồng thời còn có rất nhiều tài nguyên. Nhưng vấn đề này lại nằm trong tay một số ít người hoặc một tông phái nào đó.

Nếu không có bản đồ tinh cầu thì tiến lên một bước cũng khó, dù muốn phát triển tông phái cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Lúc này cũng chỉ đi đến một vài Man Hoang đại lục mà tất cả mọi người đều biết để tìm kiếm tài nguyên.

Cho nên hầu như tất cả các tông phái đều tốn rất nhiều tâm huyết để chế tạo bản đồ tinh cầu. Nhưng trong sương mù lại không phân biệt được phương hướng, lại ẩn giấu rất nhiều mãnh thú, thường thì mở được một bản đồ tinh cầu ở một khu vực thì phải trả một cái giá rất lớn. Lúc này trao đổi bản đồ tinh cầu tất nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên. Nhưng con người thường tham lam, dù trao đổi cũng có lừa gạt, thậm chí còn đưa

cho bản đồ ở những vị trí nguy hiểm. Những trường hợp trên xảy ra rất nhiều cho nên vấn đề giao dịch bản đồ tinh cầu cũng dần dần ít hẳn đi.

Phần lớn những tông phái mành thà tự mình đi mở bản đồ tinh cầu. Sau khi đã chế tạo xong thì bọn họ cũng không muốn đổi lấy bản đồ tinh cầu giả, cho nên muốn lấy được nó phải trả một cái giá khổng lồ.

Còn Lý Thiến Mai thì chỉ việc dùng những truyền tống trận đặc biệt của sư môn tông phái để trực tiếp hàng lâm xuống tất cả tinh vực cấp thấp bên trong. Sau khi liên tục qua vài truyền tống trận thì mới đến được tinh vực cấp năm. Trên thực tế thì đây cũng chính là phương pháp mà những tông phái cấp tám trở lên trên Vân Hải tinh vực thường sử dụng, giống như phát tán hạt giống hoặc cử người cuống giúp đỡ những tinh vực cấp thấp, có thể trùng kiến một vài bộ phận tông phái rồi tùy ý để bọn họ phát triển. Tác dụng lớn nhất của nó chính là hàng loạt điểm truyền tống trận để người của tông phái chính có thể truyền tống đến, dùng phương pháp này có thể khéo léo tránh khỏi sự thiếu sót về vấn đề bản đồ tinh cầu. Quy Nguyên Tông cũng có một truyền tống trận như vậy.

Nhưng mỗi lần mở ra truyền tống trận để vượt qua đều phải dùng khóa vực trong tinh vực, phải cần một số lượng tiên ngọc và nguyên linh cực lớn. Vì vậy nếu không có chủ tông trao cho quyền hạn tương ứng thì sẽ không đơn giản sử dụng được, nếu muốn cũng không thể mở ra.

Trên đường đi Vương Lâm đều trở nên trầm tư, cho nên đối với những lời nói của Lý Thiến Mai hắn chỉ ứng phó cho qua, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Lý Thiến Mai rất tức giận, suốt đường đi người đàn ông kia lại chẳng thèm nói chuyện, căn bản là nửa câu cũng không nói. Hầu như tất cả đều là một mình nàng nói, giống như đang tự trò chuyện với chính mình. Hai người phi hành với nhau nhưng lại trở nên trầm mặc.

- Trong mắt những tu sĩ chúng ta thì tinh vực cấp chín rất thần bí, chẳng biết ở tinh vực cấp chín có bao nhiêu tông phái?

Vương Lâm quét mắt nhìn về phía Lý Thiến Mai, hắn trầm ngâm hai lúc rồi chậm rãi nói.

Vương Lâm nói ra lời này cũng không có bất kỳ sơ hở nào. Trong Vân Hải tinh vực vì có quá nhiều sương mù ngăn cách sự giao lưu giữa tu sĩ với nhau mà cũng không có quan hệ rộng, trong đó thì tinh vực cấp chín là một tồn tại thần bí nhất.

Trong điển tịch của Quy Nguyên Tông cũng chỉ đơn giản miêu tả một vài tinh vực cấp chín, cũng chỉ biết được duy nhất một tồn tại là Thân Tông. Ngay cả sự tồn tại của Phá Thiên Tông, Vương Lâm cũng biết được nhờ thông qua ngọc giản và ký ức của Độc Bà Tử. Dù sao thì tông phái trên tinh vực cấp năm cũng không thể biết được nhiều chuyện, tất nhiên sẽ không bằng tinh vực cấp sáu. Lý Thiến Mai thấy Vương Lâm mở miệng, nàng suy nghĩ một lúc rồi trả lời câu hỏi của hắn.

- Trong tinh vực cấp chín có tổng cộng bốn tông phái, nếu xếp theo thứ tự thì lần lượt là Thần Tông, Quỷ Tông, Yêu Tông và Phá Thiên Tông. Trong đó thì Phá Thiên Tông của Thiến Mai là yếu nhất, Thần Tông mạnh nhất, Quỷ Tông thần bí nhất, còn Yêu Tông...

Lý Thiến Mai hơi do dự, nàng khẽ nói.

- Địa phương Yêu Tông là vị trí sâu ở trong tinh vực cấp chín, nơi đó tu sĩ rất khó tiến vào, là nơi tập trung của tất cả những mãnh thú hùng mạnh. Yêu Tông hầu như không quan tâm đến chuyện đời và cug rất ít người đi ra ngoài. Thiến Mai từng nghe sư tôn nói, hình như trong Yêu Tông có loại hung thú cực kỳ đáng sợ có thể tu thành hình người... nhưng có Thần Tông thì Yêu Tông cũng không thể gây sóng gió được.

- Sao?

Vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, hắn nói:

- Có thể tu thành mãnh thú hình người sao?

Lý Thiến Mai khẽ gật đầu, nàng nói:

- Mãnh thú có thể cảm ngộ quy tắc trong thiên địa, ngay cả thiên địa cũng có thể chứng minh được, vì sao không thể luyện thành hình người

được chứ? Nhưng những hung thú như vậy sẽ không nhiều, nói chung là rất hiếm.

- Có một số chuyện huynh sẽ không biết được, thậm chí phần lớn tu sĩ đều không thể biết. Ngay cả Phá Thiên Tông,cũng phải tiến vào và trở thành một thành viên của tinh vực cấp chín mới hiểu được vài chuyện bí mật.

Vẻ mặt Lý Thiến Mai trở nên ngưng trọng, nàng trầm tư một hồi rồi nói:

- Trước đây rất lâu, trong tinh vực cấp chín chỉ có một tông phái, đó chính là Thần Tông.

- Thần Tông xưng bá Vân Hải rất nhiều năm thì ở trên tinh vực cấp chín lần đầu tiên bùng lên cuộc nổi loạn của mãnh thú. Trong đám mãnh thú đó có ba tồn tại đã tu thành hình người, nghe nói chúng đến từ những tinh vực khác...

- Nếu không có Thần Tông thì cuộc nổi loạn năm xưa đã lan khắp cả Vân Hải, cuối cùng nó cũng bị tiếp tục ngăn cản và không thể lan ra bên ngoài, cũng có rất ít người nào khác biết được. Nghe nói trận chiến ấy cực kỳ nghiêm trọng, sau khi Thần Tông phái ra một nhóm đệ tử trấn áp mãnh thú thì bọn chúng lại trú ẩn ở sâu bên trong tinh vực xấp chín. Nơi đó là một không gian đứt gãy và có liên quan đến một tinh vực thần bí nào đó. Những mãnh thú cực kỳ hùng mạnh đều từ trong đó đi ra. Vì ngăn cản những mãnh thú kia không cho làm loạn, nơi đó đã chém giết

giằng co cả vài ngàn năm. Ngay cả ngày hôm nay thì cũng thường xuyên xảy ra chém giết.

- Bộ phận đệ tử Thần Tông này được thả tự do và làm nhiệm vụ phòng thủ ở trong địa phương sâu nhất của tinh vực cấp chín. Nhưng khi thời gian trôi qua thì bộ phận đệ tử Thần Tông này bắt đầu tách ra độc lập, tự xưng là Yêu Tông và không nghe theo hiệu lệnh của Thần Tông. Nhưng bọn họ vẫn còn phòng thủ ở địa phương đó, vẫn ngăn cản mãnh thú đánh sâu vào.

Giọng nói của Lý Thiến Mai rất dễ nghe, nhưng nội dung bên trong lại làm trong lòng người ta cảm thấy kinh hoàng. Hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn không ngờ trong Vân Hải tinh vực này lại ẩn giấu một chuyện kinh thiên như vậy.

- Thần Tông phòng ngừa rất chu đáo, vì cố kỵ Yêu Tông và những mãnh thú của tinh vực thần bí kia xâm nhập, cho nên đầu tiên là đề bạt Quỷ Tông am hiểu Nhiếp Hồn Thuật trở thành tông phái cấp chín, sau đó lại đề bạt Phá Thiên Tông của ta. Tất cả mọi chuyện Thần Tông làm cũng chỉ vì chuẩn bị cho cuộc nổi loạn lần thứ hai của mãnh thú, không biết đến bây giờ thì xảy ra.

- Vấn đề này cực kỳ quan trọng, mong Lữ huynh đừng để người khác biết.

Vương Lâm trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu. Hắn đưa mắt nhìn ra xa giống như mơ hồ có thể nhìn thấu hư vô, nhìn thấy tinh vực cấp chín,

thấy không gian phòng thủ ngàn năm của Yêu Tông bị vỡ vụn. Ánh mắt hắn nhìn sâu vào trong và thấy được một tinh vực cực kỳ thần bí bên trong...

“Thế sự vô thường, nhưng nhất định phải có nguyên nhân... nếu lời nói của Lý Thiến Mai là thật, như vậy tinh vực thần bí kia sẽ ở nơi đâu...”

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1169: Ngươi là ai?

- Trong tinh vực cấp chín, cứ vài trăm năm thì tất cả tu sĩ của mọi tông phái đều tạo thành đại quân đi viện trợ cho Yêu Tông ở tiền tuyến, đối kháng với những đợt tấn công vào của mãnh thú đến từ tinh vực thần bí kia... Có lẽ cũng không còn bao lâu nữa chiến tranh sẽ xảy ra.

Vài sợi tóc xanh của Lý Thiến Mai khẽ thổi tung lên, nàng dùng tay vén lên sau tai rồi cười. Vương Lâm lại trở nên trầm tư.

- Nếu như ngày đó đến, Lữ huynh nên đến tiễn biệt Thiến Mai nhé.

Cặp mắt xinh đẹp của Lý Thiến Mai mở lớn rồi lại khẽ chớp, nụ cười của nàng quá đẹp, giống như hoa lan đang nở trong u cốc, trong sự điềm tĩnh có một phong thái tuyệt vời.

Gương mặt tuyệt mỹ của Lý Thiến Mai giống như khi Vương Lâm rời khỏi Mạc La đại lục chưa lâu thì Lữ Yên Phỉ lặng lẽ đứng trên căn lầu trong dãy núi dùng ánh mắt đưa tiễn, lại còn khẽ lẩm bẩm vài câu.

- Trăm năm sau nếu có thể trở thành chủ tông hay người của bất kỳ bộ phận tông phái nào, mong rằng tiền bối đừng quên, cũng đừng nên quên Quy Nguyên Tông...

Với tâm trí của Lữ Yên Phỉ, cô gái này bình thường nói rất ít, nhưng cũng biết được rất rõ Mạc La đại lục này không thể giữ chân Vương Lâm được lâu. Địa phương này chẳng qua chỉ là một mảnh đại lục bình thường đối với hắn mà thôi, hắn, cuối cùng cũng giống như một người khách qua đường...

Sau khi giải quyết xong vấn đề Quy Nguyên Tông, hắn sẽ phải rời đi. Mà lúc này, sau khi tai họa với Tử Đạo Tông đã tiêu tán, hắn phải đi... Có lẽ lần sau gặp lại không phải thời gian một sớm một chiều.

Đặc biệt là bên cạnh Vương Lâm còn có hình bóng của một cô gái tóc xanh, tình cảnh này rơi vào trong mắt Lữ Yên Phỉ, nàng dần cúi đầu.

Tình cảnh đó Vương Lâm cũng thấy được, âm thanh đó Vương Lâm cũng nghe được, hắn không quay đầu lại, cũng không thể quay đầu. Nhưng trước khi đi khỏi Mạc La đại lục, lời nói của Vương Lâm đã như gió thổi qua bên cạnh Lữ Yên Phỉ, làm cho một sợi tóc của nàng chậm rãi tung lên.

- Sẽ còn gặp lại!

Vương Lâm nhìn qua Lý Thiến Mai, hắn rõ ràng biết tu vi nàng đã đạt đến Toái Niết hậu kỳ. Nhưng nàng lại không có bất kỳ điều gì kiêu ngạo, nàng chỉ lẳng lặng giống như một cô gái tiểu muội bên hàng xóm vậy.

Vương Lâm nghe những lời nói của nàng về bí ẩn trong tinh vực cấp chín, nghe nàng nói trận chiến sắp bùng nổ giữa Yêu Tông và mãnh thú, nghe nàng nói trước khi đi mình phải đến đưa tiễn. Vương Lâm trầm tư nửa ngày rồi khẽ gật đầu, nói:

- Được!

Lý Thiến Mai nở nụ cười, nàng cười làm cho hai mắt giống như hai vầng trăng non.

Ngày thứ hai khi khu chợ trên Bồng Lai đại lục mở ra thì hai người Vương Lâm và Lý Thiến Mai đã đến ngoài tinh không Bồng Lai đại lục. Tóc Lý Thiến Mai đã biến thành màu đen dưới một đạo pháp đặc biệt. Như vậy cũng không sợ kẻ khác nhận ra, một Lý Thiến Mai tóc đen lại càng trở nên trang nhã. Nàng và Vương Lâm đứng chung một chỗ đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của tu sĩ trong tinh không.

Bảo Ngọc Tông đã sắp xếp rất nhiều đệ tử đứng bên ngoài vùng trời Bồng Lai đại lục để phụ trách tiếp đón, sau khi làm thủ tục và thu phí tiến vào Bồng Lai đại lục thì sẽ mở tầng phòng hộ để người ngoài tiến vào.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy tu chân tinh kể từ khi đặt chân đến Vân Hải tinh vực. Dù chỉ là một nửa tu chân tinh nhưng cũng cực kỳ hiếm thấy. Nhưng vẻ mặt Vương Lâm lại cực kỳ bình tĩnh không giống như những tu sĩ khác phải rung động khi thấy tu chân tinh.

Hầu như tất cả tu sĩ trong Vân Hải cả đời đều không được nhìn thấy tu chân tinh, những thứ bọn họ nhìn thấy là đủ loại đại lục trôi nổi khắp nơi. Lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy tu chân tinh thì tâm thần chấn động sinh ra một loại cảm giác nói không nên lời. Tr

Nhưng đối với Vương Lâm thì tu chân tinh cũng chẳng là gì cả, quê hương nơi hắn được sinh ra chính là một tu chân tinh, nơi bái sư cũng là một tu chân tinh, thậm chí ở La Thiên hắn còn có một tu chân tinh thuộc về chính mình. Như vậy còn chưa nói tới tinh vực khổng lồ trong Chu Tước thánh tông.

Vì có tu chân tinh mà tất cả tu sĩ Bảo Ngọc Tông đều sinh ra chút kiêu ngạo. Nhưng sự kiêu ngạo của bọn họ chẳng là gì trong mắt Vương Lâm.

Khi một đám tu sĩ giao ra linh thạch rồi lần lượt tiến vào Bồng Lai thì đến lượt Vương Lâm và Lý Thiến Mai. Trước mặt hai người là một nhóm tu sĩ Bảo Ngọc Tông, những tu sĩ này phần lớn đều là Âm Hư và Dương Thực, trong đám này chỉ có tên đội trưởng là tu sĩ Tịnh Niết.

- Bảo Ngọc Tông này rõ ràng có thanh danh cực tốt, dùng tu sĩ Tịnh Niết làm người gác cổng để bày ra thực lực của tông phái.

Vương Lâm thầm lắc đầu, từ những hành động và sự sáng suốt của những tên tu sĩ Bảo Ngọc Tông ở đây, có thể thấy được bọn họ đều là những kẻ xuất sắc. Sau khi giao linh thạch, Vương Lâm và Lý Thiến Mai cũng nhau tiến vào trong Bồng Lai đại lục.

- Lần này cũng tạm được, nhớ năm xưa khi muội và đồng môn đến Bồng Lai đại lục, chỉ có một tu sĩ Khuy Niết làm người giữ cổng. Lúc đó muội còn tưởng rằng đã đi đến một tông phái cấp chín khác, đã quên mất chỗ này chính là một tinh vực cấp năm.

Lý Thiến Mai che miệng cười khẽ, nàng khẽ nói. Vương Lâm lại lắc đầu mà không nói gì.

Bảo Ngọc Tông của Bồng Lai đại lục mặc dù làm người ta cảm thấy trơ trẽn, nhưng phong cảnh bên trong lại rất đẹp, mặt đất xanh biếc một màu, đô thành của phàm nhân nằm san sát nhau. Đám phàm nhân bên dưới dùng vẻ mặt cung kính nhìn lên những tu sĩ trong cầu vồng đang gào thét bay qua bầu trời, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ. Núi sông nơi đây cũng rất hùng vĩ, cảnh vật rất đẹp.

Địa phương lập chợ là phía đông Bồng Lai đại lục. Nơi đây cực kỳ tráng lệ, hàng loạt tảng đá khổng lồ hình mũi dùi đang bập bềnh trong không trung, trên mặt mỗi tảng đá là một tòa thành. Những đám mây trắng đang bay lượn lờ trên đủ loại tảng đá, làm cho trung tâm Bồng Lai giống như tiên cảnh trong mây. Tất cả những hòn đá cũng có lớn có nhỏ, vì vậy mà những tòa thành được xây dựng bên trên cũng lớn nhỏ khác biệt.

Những tảng đá trôi nổi trên không trung có rất nhiều, tất cả đều vờn quanh một khối đá khổng lồ ở vị trí trung tâm. Không phải tất cả đều bất động mà chậm rãi xoay tròn.

Trong không gian lại vang vọng những ca khúc tuyệt diệu giống như tiên âm, âm thanh này vang vọng ra từ trong những tòa thành được xây dựng trên các khối đá. Nếu như chỉ là như vậy thì vẫn chưa đáng nói, có rất nhiều Linh thú xinh đẹp bay tới bay lui trên những khối đá ở phía đông Bồng Lai. Vương Lâm nhìn qua tình cảnh trước mặt mà vẻ mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng lại thầm than một tiếng. Trên mỗi khối đá hình mũi dùi đều có một trân pháp khổng lồ, nếu muốn duy trì sự vận chuyển của trận pháp thì lúc nào cũng phải tiêu hao một số lượng linh thạch khủng bố.

- Bảo Ngọc Tông này xa xỉ có danh tiếng, nhưng vì trận pháp này đều được bố trí bằng linh thạch nên chẳng qua chỉ có tiên hình mà không có tiên khí, nhìn thì giống tiên cảnh nhưng thật ra chỉ là học đòi văn vẻ mà thôi. Dù là Bảo Ngọc Tông cũng tiêu hao một số lượng tiên ngọc không thể chịu nổi, lại chưa nói đến nguyên tinh.

Lý Thiến Mai cười khẽ rồi nói.

Nghe Lý Thiến Mai nhắc tới tiên ngọc, vẻ mặt Vương Lâm có chút cổ quái. Khi hắn còn ở tại Quy Nguyên Tông cũng biết trong Vân Hải tinh vực cực kỳ thiếu tiên ngọc.

Điều này cũng vì nguyên nhân là Phong tiên giới bị Văn Thú chiếm giữ, vì không thể tiến vào thì tất nhiên sẽ không lấy được Tiên ngọc. Dù là Bảo Ngọc Tông cũng chỉ dám xài linh thạch mà lại cực kỳ keo kiệt đối với tiên ngọc, vì vậy có thể thấy được ở nơi đây thiếu tiên ngọc đến mức độ nào.

Mà ở Vương Lâm tinh vực cũng có một loại tinh thạch, nhưng thứ này cũng rất hiếm và được gọi là nguyên tinh. Giống như cảnh giới Vấn Đỉnh và Âm Hư, Dương Thực cần tiên ngọc để bố trí trận pháp tiên gia và thần thông, hoặc tiên gia pháp bảo đều cần phải sử dụng tiên ngọc. Nhưng những tu sĩ Đệ Nhị Bộ trên Vân Hải thì sử dụng nguyên tinh lại hiệu quả hơn nhiều.

Nguyên tinh là vật đặc biệt trên Vân Hải tinh vực, được rất nhiều tu sĩ Đệ Nhị Bộ thần thông ưa thích. Khi hấp thu nguyên tinh sẽ có thể hồi

phục nguyên lực trong cơ thể rất nhanh. Thậm chí lúc tu luyện mà có nguyên tinh thì sẽ tăng tốc độ thổ nạp. Ngay cả khi tế luyện pháp bảo và bố trí trận pháp, nếu có nguyên tinh thì uy lực sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng số lượng nguyên tinh cũng rất ít giống như tiên ngọc. Nhưng hai thứ này lại khác hẳn nhau, tiên ngọc thì chỉ tồn tại trên Phong tiên giới nên không thể khai thác và thu được, mà nguyên tinh lại bị những tông phái cấp tám trở nên nắm chặt trong tay, phần lớn lại là sở hữu của những tinh vực cấp chín.

Tất cả mọi thứ đều liên quan rất lớn đến sự hình thành của nguyên tinh, thứ này cũng không phải là khoáng thạch, mà chỉ những mãnh thú đạt đến cấp mười hai, sau khi có thể hóa thân vào trong sương mù rồi sinh trưởng sau một thời gian rất dài thì trong cơ thể mới dần hình thành loại nguyên tinh này. Chỉ những hung thú cấp mười hai của tông phái hoặc tu sĩ mới có thể tạo ra nguyên tinh.

Nhưng mãnh thú cấp mười hai cũng rất ít, mà muốn hóa thân thành sương mù lại càng ít hơn. Cho nên chỉ những tông phái cấp tám trở lên mới có thực lực tạo ra nguyên tinh.

Nếu những hung thú này xuất hiện trong các tinh vực cấp thấp thì sẽ lập tức được tất cả tu sĩ tranh nhau, dù sao thì loại thú này cũng đại biểu cho nguyên tinh!

Vương Lâm cũng Lý Thiến Mai tiến vào trong một khối đá hình mũi dùi, tiến vào trong khu chợ đã được mở trong tòa thành này. Lúc này tu sĩ

trong đây rất nhiều, cũng có những tu sĩ đến đây một mình, sau khi giao linh thạch cho người của Bảo Ngọc Tông thì tự mở quầy hàng bắt đầu mua bán.

- Ngoài thành cũng rất náo nhiệt!

Lý Thiến Mai đi sát bên cạnh Vương Lâm, nàng đảo mắt nhìn khắp bốn phía.

Nơi đây rất ồn ào, những âm thanh cò kè mặc cả vang lên khắp nơi, thoạt nhìn thì không giống như giao dịch giữa các tu sĩ mà là một cái chợ trong phàm nhân.

Vương Lâm đã từ lâu không tiến vào trong một khu chợ như thế này. Sau khi tiến vào một lát thì ánh mắt đã rơi trên một cửa hàng cách đó không xa.

- Đạo hữu, tại hạ cũng không có nhiều tiên ngọc, không bằng ta tăng thêm một khối đan dược nữa, thế nào?

Trên quầy hàng có một lão già đang khoanh chân ngồi, vẻ mặt lão này rất âm trầm, ánh mắt đang nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mặt. Lời vừa rồi do chính người đàn ông trung niên kia nói ra.

- Đan dược thì lão phu có thể tự mình đi luyện chế, nếu có cũng vô dụng. Bảy mươi khối tiên ngọc đổi lấy một nguyên tinh, đây cũng là mức cực hạn của lão phu.

Lão già trừng mắt lên rồi dùng giọng lạnh như băng nói ra một câu, sau đó không chú ý đến người đàn ông trung niên nữa.

Trong Vân Hải tinh vực thì tiên ngọc và nguyên tinh được tu sĩ tự nguyện trao đổi với nhau bằng một tỷ lệ nhất định. Vương Lâm nghe được những lời nói kia thì vô thức đưa tay sờ lên vị trí đặt túi trữ vật trước ngực. Mặc dù đã sờ tay vào nhưng vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất cổ quái, chính hắn cũng không nhớ rõ trong túi trữ vật của mình còn lại bao nhiêu tiên ngọc...

Đúng lúc này, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một âm thanh kinh ngạc và vui mừng:

- Thiến Mai, là muội à!

Khi thanh âm vang lên thì có ba tu sĩ xuất hiện trước mặt. Trong đám này có một người bộ dạng khoảng ba mươi tuổi, cả người mặc y phục màu xanh, tướng mạo rất anh tuấn, thân thể rất cao. Lúc này ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng rồi tiến bước tới rất nhanh. Hai kẻ đi theo phía sau cũng là loại người tấn kiệt, sóng tu vi dao động bùng lên, rõ ràng cũng rất mạnh. Cặp mày thanh tú của Lý Thiến Mai khẽ nhíu lại, sau đó lại lập tức giãn ra rồi khẽ nói:

- Thì ra là Dương đạo hữu!

Người đàn ông kia tới gần cũng chẳng thèm đưa mất nhìn Vương Lâm, hắn nói:

- Khi từ biệt nhau mấy tháng trước, Dương mỗ vẫn luôn mong nhớ, may mà trời đất xui khiến để Dương mỗ ta gặp được Thiến Mai ở đây. Nơi đây rất náo loạn, không bằng chúng ta cũng nhau vào thành nói chuyện.

Giọng nói của người đàn ông này rất nhu hòa, rất mị lực.

- Nếu Dương đạo hữu có tâm tình như vậy thì xin cứ tự nhiên.

Âm thanh của Lý Thiến Mai rất bình thản nhưng bên trong lại lộ ra vẻ lãnh đạm.

- Thiến Mai, nàng...

Người đàn ông áo xanh khẽ giật mình, hắn tiến lên vài bước đang muốn nói chuyện.

- Dương đạo hữu xin tự trọng! Hai chữ Thiến Mai không phải ngươi có thể mở miệng nói ra.

Lý Thiến Mai lại nhíu mày, vẻ mặt nàng lộ ra vẻ tức giận. Tên Dương Ngọc này cũng là người nàng hỏi một vấn đề trên đường đi khi trước, nhưng câu trả lời của hắn lại không làm Thiến Mai thỏa mãn.

Cặp mày kiếm của Dương Ngọc dựng ngược lên, tất nhiên hắn cũng thấy được Vương Lâm đang đứng bên cạnh Lý Thiến Mai. Lúc này nghĩ lại, hắn thấy mình không nên chọc giận Lý Thiến Mai, nhưng người ngoài thì hắn chẳng thèm để vào mắt:

- Ngươi là ai?

Dương Ngọc nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi dùng giọng lạnh lùng nói.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1170: Chuyện gì?

Vương Lâm lạnh lùng đảo mắt nhìn về phía người đàn ông mặc áo xanh, người này tu vi Tịnh Niết trung kỳ, tướng mạo tuy anh tuấn nhưng giữa hai chân mày lại ẩn chứa sự thâm trầm. Hai người bạn đi theo phía sau cũng đều là tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ, vị trí hai tên này đang đứng cũng tỏ ra có chút mánh khóe. Khi tên đàn ông mặc áo xanh đang nói chuyện thì hai tên kia lại tản ra rồi vây Vương Lâm vào giữa.

Nhưng khi Vương Lâm quét ánh mắt nhìn qua, vẻ mặt của tên đàn ông mặc áo xanh vẫn như thường không có chút thay đổi gì, nhưng hai bên tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ lại co rút đồng tử, trong mắt lộ ra vẻ khẩn trương và sợ hãi.

Sau khi thu hồi ánh mắt,Vương Lâm cũng không thèm để ý đến tên đàn ông áo xanh, hắn đi đến trước quầy hàng của lão già đang khoanh chân ngồi cách đó không xa. Người đàn ông trung niên vừa rồi trả giá với lão già đã sớm rời khỏi nơi đây, không chỉ có người này mà tu sĩ khắp bốn phía đều nhìn thấy tình cảnh khó nói ở nơi đây, đều ồn ào rời khỏi vị trí.

Vẻ mặt lão già ngồi trên quầy hàng vẫn rất bình tĩnh, lão lật mắt nhìn về phía Vương Lâm.

- Đạo hữu có bao nhiêu nguyên tinh?

Vương Lâm tùy ý hỏi một câu, hắn ung dung đảo mắt qua một khối ngọc bội đang được đeo trên eo lão già ngồi khoanh chân trước mặt.

- Không nhiều lắm, chỉ có một khối mà thôi. Nhưng lão phu chỉ cần tiên ngọc, tất cả những vật phẩm khác đều không cần.

Da mặt lão già kia khẽ động rồi lộ ra nụ cười. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, đôi môi hắn khữ mấp máy truyền ý niệm vào tâm thần lão già. Người này trở nên ngơ ngẩn, dùng ánh mắt có cả ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn về phía Vương Lâm một lúc lâu.

Vương Lâm vung tay phải lên hư không, khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện trước người. Hắn thò tay vào lập tức lấy ra một túi trữ vật. Tuy tu sĩ Tịnh Niết không cần sử dụng túi trữ vật nhưng khi giai đoạn thì cần phải giữ bí mật nên phải dùng phương pháp này. Vương Lâm khẽ xóa đi thần thức trên túi trữ vật, sau đó hắn ném về phía lão già rồi bình tĩnh nói:

- Đây là tiền đặt cọc!

Lão già tiếp nhận túi trữ vật rồi khẽ đảo thần thứ. Sau đó lão dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía Vương Lâm, lão trầm tư một lúc rồi đứng lên thu dọn quầy hàng, lão trầm giọng nói:

- Trong thời gian ba ngày sau ta sẽ đi tìm ngươi!

Nói xong lão già xoay người rời đi, nhưng đột nhiên ngừng lại. Lão quay đầu nhìn về phía Vương Lâm rồi truyền ra một luồng thần niệm:

- Đạo hữu làm việc rất quyết đoán, lão phu là Âu Dương Long cũng coi như là một bằng hữu! Tên đàn ông mặc áo xanh chính là tam đệ tử Dương Ngọc của chưởng môn Ma Tùng Đạo cấp sáu, đạo hữu chú ý xử lý!

Sau khi truyền ra thần niệm thì lão già vội vàng bỏ đi, cũng không hỏi dùng cách nào để liên lạc với Vương Lâm, mà Vương Lâm cũng không hỏi.

Vương Lâm và lão già kia truyền âm với nhau, những người khác ở bên cạnh không thể nào nghe được. Tên đàn ông mặc áo xanh Dương Ngọc thấy Vương Lâm chỉ cần khoảnh khắc đã làm cho lão già mở quầy hàng phải nhanh chóng bỏ đi, trong lòng hắn lại càng cảm thấy phải cẩn thận. Hai tên tu sĩ bên cạnh hắn đang mơ hồ ở hai bên trái phải vây quanh Vương Lâm lại càng trở nên khẩn trương.

- Các hạ ra giá thật lớn, ngươi còn chưa trả lời câu nói của Dương mỗ!

Ánh mắt Dương Ngọc lóe lên, hắn trầm giọng nói.

- Gọi đại nhân nhà các ngươi ra nói chuyện với ta!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng giọng nói lạnh như băng, đặc biệt là khi âm thanh này rơi vào trong tai ba người kia thì lập tức nổ lên những tiếng ầm ầm chấn động.

Vẻ mặt hai tên tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ lập tức có biến đổi lớn, đồng tử Dương Ngọc cũng co rút lại đang muốn mở miệng nói.

Nhưng đúng lúc này Vương Lâm đã động, hắn tiến lên một bước rồi phóng ra nhanh như chớp. Trong khoảnh khắc đã tiến đến bên cạnh tu sĩ bên trái, tên tu sĩ kia vẫn luôn cảnh giác nên vội vàng lui về phía sau rồi tay phải bấm pháp quyết tống thẳng về phía trước. Đột nhiên bầu không khí tràn đầy hương hoa, trước mặt tên tu sĩ kia đột nhiên huyễn hóa ra một bông hoa màu đỏ khổng lồ. Hoa này cao mười trượng, tâm hoa duỗi thẳng ra ngoài nhưng bên trên lại đầy răng nhọn, nó phóng thẳng về phía Vương Lâm thôn phệ.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn không lùi mà tiếp tục tiến tới. Khi tiến lên một bước thì thân thể hắn lập tức biến mất. Khoảnh khắc khi đóa hoa nuốt lại thì Vương Lâm đã xuất hiện ở phía sau tên tu sĩ này, hai

ngón tay hắn lập tức hóa thành kiếm đâm thẳng về phía hậu tâm tên phía trước.

Một tiếng nổ ầm vang lên, vẻ mặt tên tu sĩ này lập tức tái nhợt rồi phun ra máu tươi. Đóa hoa trước mặt lập tức tan vỡ, thân hoa rơi xuống mặt đất phía xa như diều đứt dây, bông hoa trực tiếp đập tan một quầy hàng của một tu sĩ ở đó.

Đúng lúc này tên tu sĩ bên phải lập tức lui mạnh về phía sau, tay phải vung lên lập tức có một thanh phi kiếm biến ảo ra. Thanh kiếm nhanh chóng trở thành thực chất rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm phát ra những âm thanh thét gào. Vương Lâm mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt hắn lộ ra những luồng hào quang kỳ dị. Hắn há miệng và chỉ nói ra một chữ:

- Đạo!

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên biến đổi, mắt trái trở nên hư ảo, mắt phải như chớp giật phóng đi đánh tan sắt đá. Hai luồng ánh mắt hoàn toàn khác biệt này giống như kiếm sắc đâm thẳng vào tròng mắt tên tu sĩ kia.

Thân thể kẻ này đột nhiên run rẩy, phi kiếm trước mặt đột nhiên trở nên hỗn loạn không thể khống chế. Ánh mắt hắn trở nên mờ mịt, trái tim lại đập lên cực kỳ mạnh giống như đang nằm mộng bị bóng đè, mãi mãi không bao giờ thoát ra được. Nhưng trước mắt cũng xuất hiện rất nhiều ảo giác, cũng không thể phân biệt rõ thật giả.

Máu tươi từ trên khóe miệng trào ra ngoài, hai mắt tên này đỏ bừng lên giống như đang vô cùng tức giận, hắn ôm đầu la thảm một tiếng. Tình cảnh này lập tức làm cho tất cả những kẻ đang đứng bên ngoài quan sát phải hít vào một hơi thật sâu.

Tất cả mọi thứ đều xảy ra cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã chấm dứt. Vương Lâm không giết chết hai tên tu sĩ này nhưng rõ ràng chúng đã bị phế.

Lý Thiến Mai nhìn thấy tất cả mọi chuyện, ánh mắt sáng ngời. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vương Lâm trực tiếp ra tay, gọn gàng như nước chảy mây trôi.

Vẻ mặt Dương Ngọc lập tức tái xanh, hắn nhìn về phía thân thể Vương Lâm mà tâm thần trầm hẳn xuống. Lúc này bên tai hắn đang vang vọng những tiếng kêu thảm thiết của đồng môn, từng tiếng thét như xé toạc tâm thần. Đúng lúc này Vương Lâm lại quay đầu nhìn về phía Dương Ngọc, vẻ mặt bình tĩnh, giống như tất cả tình cảnh xảy ra trước đó giống như đang bóp chết những con kiến hôi chẳng có ý nghĩa gì cả. Đặc biệt là trong ánh mắt Vương Lâm lại lộ ra cái nhìn lạnh như băng và vẻ mỉa mai làm tâm thần Dương Ngọc chấn động kich liệt. Vương Lâm chậm rãi đi về phía Dương Ngọc, từng bước từng bước một.

Ngày trước Lô Vân Tòng dùng khí thế của thiên địa để chèn ép Vương Lâm, lấy ý cảnh ép người nhưng lại phải vỡ tan trước mặt Vương Lâm. Phương pháp đó chính la một loại vận dụng ý cảnh của Lô Vân Tòng,

nhưng với những hiểu biết của Vương Lâm về đạo thì rất nhanh đã tìm ra được, cuối cùng lại trở thành một thần thông của chính mình.

Lúc này Vương Lâm đang tiến lên từng bước, mỗi lần nhấc chân giẫm xuống đều giống như đạp hẳn lên trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực Dương Ngọc. Như vậy dưới cảm nhận của Dương Ngọc, mỗi lần Vương Lâm tiến lên đều vang lên một tiếng ầm. Chỉ trong khoảng cách mười bước ngắn ngủi, nhưng vẻ mặt của Dương Ngọc lại càng trở nên trắng bệch.

Những bước chân kiên định của Vương Lâm làm trống ngực Dương Ngọc muốn nổ bùng ra. Lúc này hình bóng Vương Lâm trong mắt Dương Ngọc đã cao lớn đến vô tận giống như một ngọn núi lớn đang đè xuống, nhưng Dương Ngọc cũng không lúi lại, gương mặt hắn nổi đầy gân xanh và ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Y phục khắp toàn thân Dương Ngọc thổi bùng lên, tóc không gió mà bay, lại không còn vẻ anh tuấn như trước đó.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, bước tiến của hắn và nhịp đập của trái tim trong trống ngực Dương Ngọc đã hợp lại với nhau, tuy hai mà một. Hơn nữa Dương Ngọc đã hoàn toàn chịu sự điều khiển của ý cảnh Vương Lâm. Khi Vương Lâm tiến về phía trước, chân phải vừa nhấc lên đang định giẫm xuống nhưng lại ngừng giữa không trung. Dưới sự điều khiển của ý cảnh Vương Lâm, khoảnh khắc này trái tim Dương Ngọc vốn đang định nhảy lên nhưng lại đột nhiên bất động.

Đúng lúc này Vương Lâm lại cất bước tiến về phía trước, tốc độ cũng đột nhiên tăng lên rất nhiều lần. Hắn nhanh chóng giẫm liên tục ba bước,

ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt khi hai bước chân rơi xuống, Dương Ngọc chỉ cảm thấy giống như có búa tạ đập mạnh vào ngực chính mình, lại là đập liên tiếp những ba cái. Thân thể hắn chấn động, trong nháy mắt vẻ mặt trắng xanh đã đỏ hồng lên giống như bị bệnh. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng cũng không thể chịu nổi sự áp bức của ý cảnh Vương Lâm. Dương Ngọc bắt buộc phải lui người về phía sau.

Nhưng Dương Ngọc vừa lui ra phía sau một bước thì lại phun ra máu tươi, hắn tiếp tục lui ra vài bước mới ổn định được cơ thể. Lúc này vẻ mặt hắn đã trở nên mảng đỏ mảng trắng, trong mắt lại hiện lên vẻ hỗn loạn và giãy giụa, cặp mắt đầy tơ máu.

Lúc này trong đầu Dương Ngọc xuất hiện từng luồng hư ảo, hàng loạt hư ảo, chính là tình cảnh chết thảm của tất cả những người bên cạnh hắn từ sư môn cho đến thân nhân. Hắn biết tất cả đều là giả dối nhưng cũng không thể phân biệt được rõ ràng. Từng tình cảnh hư ảo giống như khắc sâu vào trong ký ức, khắc sâu vào tâm thần rồi lại càng thêm chặt chẽ.

Thân thể Dương Ngọc đột nhiên run lên dữ dội, hắn ôm đầu nhưng không kêu lên thảm thiết, vẫn liên tục giãy giụa. Dần dần vẻ thanh tĩnh trong mắt hắn dần biến mất, thay vào đó là sự hoảng loạn cực độ. Khi hắn thấy mình đã gần như hoàn toàn rơi vào trong hư ảo thật thật giả giả thì vội vàng lui về phía sau liên tục rồi hét lên một tiếng cầu cứu:

- Sư thúc cứu ta với!

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên, một hình bóng màu xanh đột nhiên lóe lên rồi trực tiếp hiện ra bên cạnh Dương Ngọc. Ngón tay phải của bóng người này điểm mạnh lên mi tâm Dương Ngọc. Thân thể Dương Ngọc đột nhiên run lên, trong cơ thể lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm, nhưng máu huyết lại tản ra rồi ngã lăn ra đất hôn mê.

Bóng người này cũng không dừng lại mà lóe lên rồi xuất hiện bên cạnh một tên đệ tử khác. Người này làm đúng cách lúc này để tên tu sĩ kia hét lên thảm thiết rồi hôn mê. Bóng người này lại lóe lên rồi xuất hiện trước người Dương Ngọc. Đây là một lão già có mái tóc trắng xóa, đôi mắt ưng sáng rực có thần.

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn nhìn về phía lão già rồi cất giọng hỏi.

Trên gương mặt lão già cũng không nhìn rõ đang vui hay buồn, lão nhìn Vương Lâm một lúc lâu rồi cười ha hả ôm quyền nói:

- Lữ đạo hữu tâm trí hơn người, lão phu làm việc hơi lỗ mãng mong rằng đừng nên chú ý.

Không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện để lão phu bồi tội.

Vương Lâm nhìn lão già với vẻ mặt rất bình tĩnh, hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Tâm trí của Vương Lâm rõ ràng đã giống như yêu ma, khi Dương Ngọc vừa xuất hiện thì hắn đã biết được kẻ này nhìn thấy mình trước, sau đó mới ôn chuyện với Lý Thiến Mai.

Khi nói chuyện với Lý Thiến Mai thì vẻ mặt Dương Ngọc dù vẫn ngụy trang không có bất kỳ dấu hiệu nào giống như bình thường, nhưng hai tên đồng bọn bên cạnh lại trở nên khẩn trương. Hai kể kia che giấu không tốt và điều này đã bị Vương Lâm phát hiện ra.

Nếu như chỉ như thế thì cũng không gì đáng nói, nhưng tên Dương Ngọc này chỉ ôn lại chuyện cũ đôi câu đã chĩa mũi dùi về phía mình. Với tu vi của kẻ này mà dám làm ra những chuyện như vậy thì quá mức điệu bộ.

Lúc đó Vương Lâm đã nhìn ra chút manh mối, hơn nữa lại được lão già bày quầy Âu Dương Long nhắc nhở, trong lòng Vương Lâm đã sáng rực như gương. Tên Dương Ngọc này rõ ràng vì mình mà đến, đầu tiên là kẻ này có quan hệ với Ma Tùng Đạo, cũng chính là tông phái của tên Triệu Vũ trước đó đã đến Mạc La đại lục. Nhưng điều Vương Lâm phải suy đoán chinh là đối phương đang thử tu vi của chính mình vì Triệu Vũ hay... đã có sơ hở gì trên Man Hoang đại lục.

Nhưng dù thế nào thì trên tu chân giới kẻ mạnh vẫn là vua, biểu hiện ra một tu vi thích hợp chẳng những có thể làm cho kẻ khác run sợ mà lại được coi trọng, cũng có được tư cách đàm luận với nhau.Vương Lâm đã có quyết định trong nháy mắt, nên ra tay là một đòn như sấm sét.

Khi lão già kia hiện thân đã nói “Lữ đạo hữu”, Vương Lâm nghe được mà cảm thấy trong lòng càng thêm rõ ràng.

Lý Thiến Mai tu đạo trong khoang thời gian ngắn, hơn nữa cũng không có kinh nghiệm một đời người và được rèn luyện qua những tình cảnh đấu trí căng thẳng với rất nhiều lão quái trên Liên Minh tinh vực như Vương Lâm, nên trước đó nàng cũng không thể nhìn ra những sơ hở khó phát giác này. Mãi cho đến khi Vương Lâm mở miệng, thì trong đầu Lý Thiến Mai đột nhiên có ánh chớp lóe lên rồi nhìn thấu ra đầu mối.

- Tâm trí của người này... còn đáng sợ hơn cả tu vi!

Lý Thiến Mai nhìn về phía Vương Lâm mà chấn động tâm thần.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1171: Khó hiểu

Trong các thành trì trên bầu trời phía đông Bồng Lai đại lục có đầy đủ tửu lâu và quán trọ. Người tu đạo có thể không ăn uống nên cũng không quen với việc nghỉ ngơi quá nhiều, nhưng những ẩm thực thích hợp thì vẫn phải có. Hơn nữa cho dù ngồi xuống thổ nạp cũng cần phải tìm một gian phòng trong quán trọ thích hợp, vì vậy mà trong thành cũng không thiếu những loại hình dịch vụ này.

Lúc này ở một khách điếm ba tầng của khu chợ trong tòa thành này, tất cả người ngoài đều đã được mời ra ngoài. Tầng thứ ba rất lớn chỉ có bốn người hai lão già cũng Vương Lâm và Lý Thiến Mai.

Trong hai lão già này dĩ nhiên có một người là sư thúc của dn, người còn lại mặt đỏ như son, hai mắt lấp lánh tinh quang.

- Lữ đạo hữu, lão phu ta còn chưa giới thiệu, lão phu là Đường Lệ Hải trưởng lão Ma Tùng Đạo cấp sáu.

Lão già y phục xanh mỉm cười nói:

- Lão phu là Ngô Thanh người Ma Tùng Đạo!

Giọng nói của lão già mặt đỏ mặc y phục như chuông đồng làm cả ba tầng quán trọ phải chấn động.

Tu vi của hai lão già này đều là Toái Niết sơ kỳ, bọn họ ở trước mặt Vương Lâm cũng không được coi là cái gì lớn mà chỉ dùng tư cách người cũng thế hệ nói chuyện với nhau. Đặc biệt là Ngô Thanh đã được nghe Đường Lệ Hải nói qua nên biết được chuyện đã xảy ra trước đó, vẻ mặt lão lập tức trở nên âm trầm và sợ hãi, không dám coi thường Vương Lâm.

Lý Thiến Mai bình tĩnh ngồi bên cạnh, nàng đang vuốt ve chén rượu trong tay. Ánh mắt của nàng chốc chốc lại chuyển lên một chiếc bàn không người ở trong góc cách đó không xa.

Đường Lệ Hải và Ngô Thanh đều biết rõ thân phận của Lý Thiến Mai, nhưng bọn họ cũng thấy được mái tóc của nàng đã chuyển thành màu đen. Tất nhiên cả hai cũng không tỏ ra có ý tứ gì, cũng không nói nhiều lời mà đã dùng ánh mắt cung kính nói:

- Chuyện hôm nay Đường mỗ lỗ mãng mong rằng Lữ đạo hữu cũng đừng quá để ý.

Đường Lệ Hải nâng chén rượu lên rồi nhìn về phía Vương Lâm. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như bình thường, hắn cũng bưng chén rượu lên để tỏ ý nhưng lại không uống mà để xuống.

- Trước đó Đường mỗ nghe đệ tử Triệu Vũ nói Lữ đạo hữu thần thông kinh người, hôm nay gặp mặt quả nhiên phi phàm. Đường mỗ cũng rất

muốn cũng Lữ huynh kết giao bằng hữu.

- Không dám, có thể cũng qua lại với Ma Tùng Đạo cũng là ý muốn của tại hạ.

Vương Lâm vẫn rất ung dung, vẫn yên lặng chờ đợi. Hắn không tin đối phương mời mình đến đây chỉ để kết giao bằng hữu, mà sợ có thâm ý khác

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, Đường Lệ Hải vẫn không nói ra mục đích thật sự của chính mình, lão chỉ âm thầm dò xét Vương Lâm. Đồng thời trong lòng lão cũng thầm sợ hãi mối quan hệ của Vương Lâm và Lý Thiến Mai. Ngô Thanh ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện một lúc lâu, sau đó lão cầm chén rượu đặt ầm lên mặt bàn rồi nhìn qua Vương Lâm nói:

- Lữ đạo hữu, lời nói của Ngô mỗ không mơ hồ như mây gió, hôm nay mời người đến chỉ muốn hỏi một câu, đạo hữu có muốn gia nhập vào Ma Tùng Đạo để trở thành lão ngoại sự không?

- Nếu đồng ý thì Ma Tùng Đạo chúng ta sẽ dùng đại lễ đón chào. Dù ngươi không đồng ý thì sau ngày hôm nay ba người chúng ta cũng coi như quen biết, ta gặp người tu đạo nói một tiếng đạo hữu, cũng chính là bằng hữu.

Sau khi nghe được câu nói của Ngô Thanh thì vẻ mặt Đường Lệ Hải lộ ra nụ cười khổ, lão nhìn qua Vương Lâm nói:

- Đường mỗ cũng định mượn qua vài chung rượu sẽ nói với đạo hữu vấn đề này, nhưng ta lại quên mất tính tình của Ngô Thanh. Lữ đạo hữu, Ma Tùng Đạo của chúng ta rất có thành ý, nếu ngươi đồng ý trở thành trương lão ngoại sự thì tất cả tài liệu luyện đan và vật dụng cần thiết sẽ được Ma Tùng Đạo cung cấp đầy đủ. Chỉ cần ngươi có thể ra tay duy trì sự tôn nghiêm của Ma Tùng Đạo là được.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc, sau đó hắn chậm rãi nói:

- Việc này tại hạ cần suy nghĩ lại, như vậy đi, trước khi rời khỏi Bồng Lai đại lục tại hạ sẽ đưa ra kết quả.

Đường Lệ Hải cười ha hả rồi gật đầu nói:

- Nếu như thế, đạo hữu cần phải cẩn thận cân nhắc kỹ, chúng ta đợi tin tốt lành.

Mọi chuyện đã nói xong, Vương Lâm đứng dậy ôm quyền cáo từ, hắn và Lý Thiến Mai cũng nhau bỏ đi.

Mãi đến khi hai người đã đi xa thì lão già mặt đỏ mới trở nên âm trầm, không còn giữ lại bộ dáng ngay thẳng như lúc nãy nữa:

- Tu vi rất quái lạ!

Lão chậm rãi nói.

- Quả là rất quái lạ, lại là người cẩn thận đa nghi, cơ trí phi phàm, ra tay độc ác!

Đường Lệ Hải trầm giọng nói.

Lúc này trên mặt bàn ở góc không người đang dần huyễn hóa ra một bóng người. Đây là một người đàn ông trung niên, người này vẻ mặt trắng nõn trông rất tiên phong đạo cốt. Hắn đứng thẳng lên đi đến bên cạnh hai lão già rồi chậm rãi ngồi xuống:

- Cũng không biết rốt cuộc hắn có nhìn thấy chỗ ẩn thân của ta hay không.

Người đàn ông trung niên này nhìn ra ngoài khung cửa quán trọ rồi khẽ nói.

- Dù không nhìn ra thì cũng có Lý Thiến Mai âm thầm nói cho hắn biết.

Đường Lệ Hải do dự một chút, lão nói.

Người đàn ông trung niên kia lắc đầu:

- Người kia sao?

Ánh mắt Ngô Thanh chợt lóe lên hàn quang, lão trầm giọng nói:

- Nếu hắn có nhìn ra hay không thì chẳng phải đều như nhau sao?

Người đàn ông trung niên thu hồi ánh mắt, nhưng lông mày khẽ nhíu lại.

- Nhưng dù kẻ này không động thì hắn cũng làm ta sinh ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm... đối với chuyện đan phương và ngọc giản, Ma Tùng Đạo ta nên rút chân ra thôi! Việc này chúng ta không thể tham dự được!

Người đàn ông trung niên khẽ xoa mi tâm, vẻ mặt lộ ra sự mệt mỏi.

Những khu chợ đều xuất hiện trên khắp các thành thị của Bồng Lai đại lục. Mấy ngày sau Vương Lâm hướng về phía Lý Thiến Mai nói lời cáo từ rồi một mình quanh quẩn trong khắp các khu chợ. Lý Thiến Mai chỉ khẽ cười rồi gật đầu, hai người tách nhau ra.

Đã không còn Lý Thiến Mai bên cạnh, Vương Lâm cũng không còn gì lo lắng. Hắn chạy đi khắp các khu chợ tìm kiếm những con buôn bản đồ hành tinh. Ngày trước trong quán trọ Vương Lâm đã mơ hồ nhìn thấy chiếc bàn không người trong góc phòng có tu sĩ ẩn thân. Nhưng hắn vẫn rất ung dung, không lộ ra bất kỳ manh mối nào.

- Xem ra manh mối trên Man Hoang đại lục đã có người nhìn ra...

Vương Lâm thầm than một tiếng, hắn lại càng nhanh chóng mua bản đồ tinh cầu. Nhưng những tấm bản đồ này ngày thường có giá cực cao, lại khó phân biệt được thật giả.

Sau ba ngày đi dạo quanh các khu chợ, dù Vương Lâm đã mua được một ít nhưng vẫn cảm thấy chưa thõa mãn.

Hoàng hôn ngày thứ ba, Vương Lâm trở về khách điếm khoanh chân ngồi trên giường. Hắn đảo cặp mắt nhìn qua sáu tấm bản đồ hành tinh trong tay rồi rơi vào trầm tư. Không lâu sau, vẻ mặt hắn khẽ động rồi giương mắt nhìn về phía cửa phòng. Một lát sau đã có những âm thanh gõ cửa vang lên.

“Cuối cùng cũng đến...”

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn vung tay phải về phía trước, cửa phòng mở ra két một tiếng. Đứng trước cửa là một người đàn ông trung niên, kẻ này lưng hùm vai gấu, vẻ mặt sắc bén. Hắn cũng không đi vào trong phòng mà đứng ngoài ôm quyền nói:

- Tiền bối, gia sư Âu Dương Long cho mời!

Vương Lâm đứng dậy đi về phía cửa phòng, người đàn ông trung niên kia cung kính nhường đường rồi đi bên cạnh dẫn đường. Sau khi ra khỏi khách điếm thì hai người hóa thành cầu vồng trực tiếp rời khỏi tòa thành này. Lúc này trời đã tối, nhưng trên những khu chợ của Bồng Lai đại lục lại càng trở nên náo nhiệt, hàng loạt tiếng người vang lên rộn rã, liên tục truyền vào tai.

Một lát sau hai người đã tiến vào khu chợ ở vị trí trung tâm có rất nhiều khối đá khổng lồ hình trùy bay lượn lờ xung quanh. Trên khối đá khổng lồ này có một tòa thành hùng mạnh lớn hơn những thành thị bên ngoài vài chục lần, trong bóng đêm thấy giống như một con mãnh thú khổng lồ làm người ta sinh ra một cảm giác uy áp.

Dưới sự dẫn đường của người đàn ông trung niên, hai người phóng thẳng về phía cửa động. Bên trong và bên ngoài cửa động có rất nhiều tu sĩ đứng gác, nếu muốn đi vào nhất định phải đưa ra ngọc giản.

Vương Lâm thấy khi người đàn ông trung niên kia đưa ra ngọc giản thì vẻ mặt những tu sĩ kia lập tức trở nên cung kính. Bọn họ mở ra một con đường, thậm chí cũng không thèm xem xét đến Vương Lâm mà tùy ý để hai người đi vào.

Sau khi vào thành thì không bao lâu sau đã đi đến vị trí trung tâm, người đàn ông trung niên kia dừng lại bên ngoài một căn lầu tinh xảo rồi cung kính nói với Vương Lâm:

- Mời tiền bối đi vào, chỗ này với thân phận của vãn bối thì không được đi vào!

Vương Lâm gật đầu rồi quét thần thức về phía trước. Sau đó hắn tiến bước đi vào bên trong, chỉ nghe thấy một tiếng cười rất to, Âu Dương Long từ trên lầu đi xuống khi chỉ còn cách lại một khoảng thì hướng về phía Vương Lâm ôm quyền:

Vương Lâm ôm quyền cười nói:

- Để đạo hữu phải chờ lâu, nhưng ngươi cũng muốn mua quá nhiều, cần phải toàn diện chuẩn bị mới đủ được.

Thái độ của Âu Dương Long cực kỳ nhiệt tình, nếu so với hai ba ngày trước thì đúng là hai người khác biệt.

Vương Lâm ôm quyền cười nói:

- Không sao!

Hắn biết rõ Âu Dương Long sở dĩ phải nói như thế vì những hành vi của chính mình trong ngày hôm đó không những đã kinh động đến Ma Tùng Đạo mà còn làm cho thế lực ở sau lưng Âu Dương Long phải kinh hãi:

- Đạo hữu đến đây, lão phu sẽ mang ngươi đi đến một địa phương khác. Hôm nay chúng ta sẽ giai đoạn ở chỗ đó, nhưng qua những chuyện đạo hữu đã làm, đạo hữu không ngại đặt tiền cọc lên người ta, có lẽ cũng là một canh bạc lớn.

Trên mặt Âu Dương Long lộ ra nụ cười, nhưng trong lòng lại không xem thường người thanh niên mặc áo trắng trước mặt. Ba ngày trước người này có thể tìm đến chính mình, lại đề nghị một giai đoạn lớn như vậy, rõ ràng đã nhìn ra thân phận hắn. Nhưng chuyện này cũng đủ để biết rõ nó không đơn giản, lại càng không nói đến những động tĩnh trong khu chợ sau đó, những vấn đề này làm hắn cảm thấy cực kỳ chấn động.

- Làm phiền Âu Dương đạo hữu! T

Vương Lâm khách khí nói một câu rồi đi theo Âu Dương Long đi vào địa phương cuối cùng trong căn lầu này. Hắn tất nhiên phải tản ra thần

thức , mang theo chút cẩn thận. Vương Lâm nhìn thấy tất cả mọi thứ thì cảm thấy giật mình, nhưng vẻ mặt lại không có bất kỳ manh mối nào.

Mặt đất dưới căn lầu này hoàn toàn trống rỗng, có một con đường đi thông đến một cái đài khổng lồ với chu vi vạn trượng. Bên ngoài đài cao phía trước có rất nhiều thềm đá và đều có tu sĩ ngồi. Những âm thanh huyên náo đinh tai nhức óc, lại có những tiếng linh thú gầm rống giận dữ xen lẫn vào bên trong. Những con linh thú ở trên hai đầu đài cao đang chém giết lẫn nhau, chúng đang liên tục gầm rống.

Trên đài cao nhìn lên còn có một con đường như cánh tay treo trên bầu trời, những con đường này có hình tròn, bốn phía còn có một loạt cửa sổ. Vị trí hiện tại của Vương Lâm và Âu Dương Long chính là một trong những con đường đó.

- Nơi đây chính là địa phương đấu thú của Bồng Lai đại lục, nếu đạo hữu nhìn trúng con linh thú nào thì đừng ngại đặt cược vào nó một lần.

Trong lúc Âu Dương Long dẫn đường thì mỉm cười nói với Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm chỉ gật đầu mà cũng không nói gì.

Hai người đi với nhau rất nhanh đã đến lối vào. Từ xa nhìn lại có thể thấy nơi đó có hai người tu sĩ đang khoanh chân ngồi, tu vi của họ cũng không phải tầm thường. Giữa hai người này chính là một cánh cửa đá đang đóng chặt.

- Giao dịch hôm nay đàn ông sư thúc của tại hạ chủ trì, còn mời một số đạo hữu đến tham dự, coi như đây là cuộc bán đấu giá tư nhân đầu tiên. Nếu đạo hữu có hứng thú với vật gì cũng đừng ngại ra tay, giai đoạn sẽ kết thúc sau khi đấu giá kết thúc, lúc đó sư thúc của ta sẽ giao dịch với ngươi.

Âu Dương Long dừng lại rồi nhìn về phía Vương Lâm, lão trầm ngâm một một lúc rồi nói:

- Đạo hữu, tại hạ có một chuyện cảm thấy rất khó hiểu, mong đạo hữu có thể giải thích nghi hoặc.

- Âu Dương đạo hữu cứ nói.

Vương Lâm gật đầu nói.

- Sao đạo hữu biết được thân phận của tại hạ?

Âu Dương Long nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Nếu có người giới thiệu thì chẳng sao, nhưng người trước mặt dưới tình huống không có người giới thiệu lại tiến đến lúc chính mình đang lén bày quầy, đồng thời lại biết mình có rất nhiều nguyên tinh. Lúc đó trong thần niệm của người này lại mơ hồ nói ra đúng thân phận của mình.

Vương Lâm chỉ mỉm cười.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1172: Toái Niết tụ hội

Mãi đến lúc cuối cùng Vương Lâm cũng không nói ra nguyên nhân cụ thể, mà chỉ dùng ngôn từ né tránh.

Hắn như vậy thì lại càng làm Âu Dương Long cảm thấy nghi hoặc trong lòng, lại càng cảm thấy người thanh niên áo trắng Ngô Thanh này rất thần bí.

Hỏi một cách cưỡng ép cũng không tốt, Âu Dương Long lắc đầu cười khổ, lão ôm quyền nhắc nhở:

- Đạo hữu, lần này đấu giá tư nhân dựa theo quy luật nơi đây, kỵ nhất là những người che đậy tướng mạo thật.

Nói xong Âu Dương Long tiến đến cánh cửa đá cuối con đường rồi khẽ gõ lên vài cái.

Một lát sau cửa đá chấn động, trên mặt đá xuất hiện những con sóng rung động giống như bắt đầu hòa tan rồi dần trở nên nên mơ hồ. Âu Dương Long quay đầu ôm quyền nhìn về phía Vương Lâm, sau đó hắn bước vào trong con sóng rồi biến mất.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, hắn cũng không che giấu tướng mạo, hắn đã dám đến thì tất nhiên sẽ không ngại phiền phức. Hắn tiến lên bước vào trong con sóng rồi cũng biến mất.

Vương Lâm thấy mắt hoa lên rồi xuất hiện ở một địa phương khác. Lúc này ánh mắt hắn dần trở nên ngưng trọng, hắn quét mắt nhìn khắp một lượt. Đây cũng là một căn phòng hơn mười trượng, chỉ không biết sàn phòng dùng vật gì tạo thành mà là một mảnh trong suốt. Hắn đứng đây có thể thấy rõ hai con mãnh thú đang đấu với nhau trên đài cao bên dưới.

Trong phòng được đặt rải rác vài chiếc ghế, có bảy tu sĩ đang bình tĩnh ngồi trên mặt ghế. Tất cả người ở đây đều không che đậy tướng mạo, trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến vào chỗ này thì ánh mắt tất cả đều đổ dồn về phía hắn.

Ánh mắt những người này như kiếm, cực kỳ sắc bén. Khi rơi lên người Vương Lâm thì giống như trở thành thực chất, có thể cảm giác được da

thịt trở nên lạnh lẽo. Trong những tu sĩ này có một người nhìn thấy Vương Lâm thì cảm thấy hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường rồi nở một nụ cười ra hiệu.

Đặc biệt là lão già đang ngồi trên vị trí chính phía trước, đó là một lão già tóc trắng như tuyết mặc áo bào màu tro. Hai mắt lão già này hơi khép nhưng tinh quang trong khóe mắt lại bùng nổ về phía Vương Lâm. Thần sắc của lão già này rất uy nghiêm, tu vi đã đạt đến Toái Niết trung kỳ. Lúc này Âu Dương Long đang khom lưng ở phía sau người lão rồi khẽ nói bên tai vài câu gì đó.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn đi thẳng về phía trước trong ánh mắt soi mói của mọi người rồi ung dung ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh. Trong hai mắt của Vương Lâm là một mảnh yên tĩnh, dưới ánh mắt đánh giá của tất cả mọi người, Vương Lâm hướng về phía trước ôm quyền với người đang nở nụ cười ra hiệu.

Ngô Thanh không ngờ ở đây lại được nhìn thấy Vương Lâm một lần nữa. Trong lòng lão có chút ngạc nhiên, nhưng Vương Lâm đã có thể đi vào cuộc đấu giá có quy mô thế này thì lại càng làm Ngô Thanh thêm coi trọng.

Khi Vương Lâm đảo mắt về phía trước thì thấy bảy tên tu sĩ đang ngồi trên chiếc ghế phía trước rõ ràng ngoài lão già sư thúc Âu Dương Long và Ngô Thanh, năm tên tu sĩ khác đều có tu vi Toái Niết sơ kỳ.

Ngồi trước mặt Vương Lâm là một người thanh niên văn sĩ. Gương mặt người này trắng nõn, quạt lông trong tay khẽ vẫy, vẻ mặt không nhìn rõ đang vui hay đang buồn. Khi Vương Lâm đảo mắt nhìn về phía người này thì tên văn sĩ này nhìn vào mắt Vương Lâm rồi lộ ra một nụ cười hứng thú.

Bên cạnh tên văn sĩ này là một thiếu phụ. Người này mặc áo hoa, ánh mắt quyến rũ động lòng người. Thiếu phụ này ngồi đó có chút uể oải, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm sau đó cũng không để ý đến nữa.

Cách đó không xa là một lão già, tướng mạo kẻ này rất kỳ dị, trên mặt đầy những lỗ nhỏ, vừa nhìn qua thì thấy cực kỳ đáng sợ. Hai mắt lão già này cực kỳ âm trầm, lão đang dùng tay vuốt lên chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay phải rồi liên tục xoay chuyển nó. Ngoài ba người này thì Vương Lâm cũng dùng ánh mắt ung dung nhìn qua hai kẻ còn lại.

Trên một chiếc ghế bên trái cách hắn không xa có một lão già mặc áo đen. Lão già này tướng mạo khô gầy, đôi môi hơi mỏng, tay trái như vuốt ưng đang cầm lấy hai hạt châu to như một đứa trẻ. Khi những ngón tay trái chuyển động thì hai hạt châu này cũng vờn lấy nhau, chốc chốc lại đụng vào nhau vang phát ra những tiếng bịch bịch.

Người cuối cùng chính là một bà lão tóc trắng như tuyết. Bà lão này có làn da nhăn nheo, mặc áo xanh và ngồi yên tại ghế không nhúc nhích. Khi Vương Lâm quét mắt nhìn tới thì hai mắt lão bà lại lóe lên như tia chớp rồi lạnh lùng nhìn Vương Lâm.

Đây rõ ràng là cuộc tụ họp nhỏ mà có quy cách cực cao nhằm vào những tu sĩ tu vi Toái Niết. Nếu có thể đi vào chỗ này thì rõ ràng đại biểu cho thân phận và thực lực đã được cho phép. Nếu không phải Vương Lâm ở trong khu chợ đả thương ba người Ma Tùng Đạo, hơn nữa lần này giao dịch số lượng lại quá lớn, thì rất khó có thể tiến vào trong chỗ này.

Dù Vương Lâm có vào được chỗ này thì trong mắt người khác cũng chỉ là vị trí cuối cùng mà thôi.

Sau khi Âu Dương Long ở bên cạnh lão già nói dứt lời thì đứng thẳng người rồi cung kính lui sang một bên.

Lão già vội ho một tiếng, hai mắt sáng như mặt trời đảo qua tất cả tu sĩ ở đây rồi cất giộng khàn khàn làm vang vọng cả căn phòng.

- Hôm nay Thương Tùng Tử lão phu mở cuộc tụ họp mời một số bạn cũ thâm giao, đương nhiên cũng có hai vị đạo hữu mới. Để khỏi khách khí lão phu cũng không nói nhiều, dựa theo quy luật cũ, trước tiên chúng ta phải đặt cược một chút.

Lão già nói xong thì Âu Dương Long lập tức tiến lên rồi lấy từ trong túi trữ vật ra sáu miếng ngọc giản. Âu Dương Long đưa từng cái cho người và cả Vương Lâm, khối ngọc giản cuối cùng thì cung kính đưa cho lão già.

Vương Lâm cầm lấy ngọc giản rồi quét thần thức qua, hắn lập tức nhìn thấy trong ngọc giản thì ném về phía Âu Dương Long.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh đảo thần thức qua tất cả mãnh thú trên ngọc giản. Hắn cũng không biết nhiều về những con thú này, chỉ dựa vào một số bản ghi chép của Quy Nguyên Tông.

Sau khi xem xét qua ngọc giản một lúc lâu, Vương Lâm cũng có chút thu hoạch trên những con thú này. Khi thấy tất cả mọi người đều đã ném ngọc giản ra, Vương Lâm lựa cho mình một con mãnh thú có tên Sí Vân . Hắn đặt cược một trăm khối tiên ngọc rồi đưa ngọc giản cho Âu Dương Long.

Lão già áo xám mỉm cười nói:

- Hôm nay cũng muốn xem, ánh mắt của ai trong số chúng ta sẽ chiến thắng. Chuyện này sau đó sẽ có đáp án, nhưng hiện nay ở chỗ của lão phu cũng có ba loại bảo vật, cũng muốn cho các vị đạo hữu xem qua một lượt. Nếu ai có hứng thú thì đừng ngại ra giá.

Lão già nói xong thì vung tay phải lên, lập tức có ba luồng tinh quang phóng ra rồi bay bổng trên không trung.

Một trong số ba vật phẩm kia chính là một thanh kiếm. Thanh kiếm này toàn thân trong suốt, hàn khí bức người, bên trong lại có một luồng tơ

máu lưu động làm thanh phi kiếm này bay bổng trên không bùng ra sát khí.

Vật phẩm thứ hai là một bộ tàn giáp, trên mặt giáp tràn đầy khí tức tang thương, giống như đã trải qua rất nhiều năm tháng như vĩnh hằng.

Vật phẩm thứ ba là một viên đan dược, khối đan dược này có màu đen kịt không bay ra mùi thuốc. Bên trong lại có một luồng sóng dao động truyền ra làm cho ánh mắt Vương Lâm chỉ có thể dừng lại bên trên trong khoảnh khắc.

- Vật thứ nhất là Huyết Tinh Kiếm, thanh kiếm này lão phu đã giết hàng ngàn hung thú cấp tám rồi dùng tất cả máu tươi để luyện thành. Khi kiếm được hoàn thành đã mời Đạo Dã Tử đến khai quang, uy lực tăng mạnh. Đặc biệt là một đường máu bên trong lại ẩn giấu chất kịch độc, nếu bị kiếm này đánh bị thương thì không những thân thể bị hư hại mà nguyên thần cũng sẽ trúng độc rồi rũ xuống.

- Được Đạo Dã Tử tiền bối khai quang sao?

Thiếu phụ xinh đẹp mặc áo hoa vung tay phải lên, Huyết Tinh Kiếm lập tức bay thấp xuống tay. Sau khi cẩn thận nhìn qua vài lươt thì thiếu phụ xinh đẹp buông tay, phi kiếm lại bay về giữa không trung.

- Trên vật phẩm thứ hai có ghi lại một bộ thần thông, nhưng lại tương đối tàn khuyết, không cách nào tu luyện được, rất đáng tiếc! Vật phẩm thứ ba phải dựa vào nhãn lực của các vị đạo hữu. Nếu chư vị muốn đoạt vào tay thì phải hiểu rõ quy củ của lão phu, ta chỉ muốn tiên ngọc.

Lão già áo xám nói xong thì mỉm cười rồi dùng ánh mắt dò xét nhìn mọi người.

Ngoài Vương Lâm và lão bà mặt đầy vết nhăn không nhúc nhích, bốn người còn lại đều triệu hồi ba bảo vật kia xuống nhìn qua một lượt. Huyết Tinh Kiếm đã được vị thiếu phụ xinh đẹp kia mua đi, cụ thể đưa ra cái giá nào thì vì nàng truyền âm cho Thương Tùng Tử nên người ngoài không biết được.

Còn mảnh giáp vỡ thì không người nào hỏi đến. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn vung tay phải lên mảnh giáp rơi vào trong tay. Hắn tản thần thức ra, nhưng trọng điểm của hắn lại không phải là thần thông công pháp bên trên mà ung dung dò xét những chất liệu của mảnh giáp này.

Mảnh giáp này giống như được làm từ xương nhưng nhìn kỹ lại thấy không giống, điều này làm Vương Lâm trở nên trầm ngâm.

Người trung niên văn sĩ kia nắm khối đan dược màu đen trong tay, hắn đưa lên mũi ngửi qua, trong mắt lộ ra vẻ do dự khó quyết. Người này nhìn về phía lão già áo xám nói:

- Thương Tùng Tử, viên thuốc này ta ra giá năm trăm tiên ngọc.

Thương Tùng Tử lắc đầu nói:

- Gấp trăm lần!

Lời này vừa nói ra thì ánh mắt tu sĩ bốn phía đều trở nên ngưng trọng, ai cũng đưa mắt nhìn về phía viên thuốc. Đám người này đều là những lão quái Toái Niết, trên mặt không nhìn ra vui buồn. Dù bọn họ đang nhìn về phía viên thuốc nhưng người ngoài lại rất khó biết được những mánh khóe trong thần thức bọn họ.

Người trung niên văn sĩ rất ít khi trầm tư, vẻ mặt thường nở nụ cười. Sau khi nghe thấy lão già áo xám nói ra giá đặt thì cũng vững tin vào suy đoán của chính mình. Hắn không nói nhiều mà trực tiếp đặt viên thuốc vào trong ngực của mình rồi hướng về Thương Tùng Tử khẽ gật đầu.

Thương Tùng Tử mỉm cười, ánh mắt lão rơi trên người Lăng Tiêu rồi cười nói:

- Đạo hữu nhìn trúng vật đó sao?

Vương Lâm ngẩng đầu, vẻ mặt tỏ vẻ do dự. Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vật này có cũng vô dụng, chẳng qua tại hạ thích loại tài liệu quý hiếm này, ta ra giá một trăm tiên ngọc.

Thương Tùng Tử suy nghĩ một lúc rồi khoát tay chặn lại, lão nói:

- Vật này cũng không muốn bán đi, chủ yếu muốn chư vị nhìn xem có nhận ra nó hay không, nếu đạo hữu thích thì tặng cho ngươi.

Vương Lâm ôm quyền cảm ơn rồi thu hồi mảnh giáp lại.

- Trước đây lão phu đã nhìn nhầm, không ngờ viên đan dược này lại thật sự là Hỗn Nguyên Đan có thể uy hiếp tu sĩ Toái Niết. Nhưng chỉ vẻn vẹn là một viên thì uy lực vẫn không đủ.

Lão già nắm trong tay hai hạt châu chậm rãi mở miệng. Nói xong lão già vung tay phải lên, có hai vật phẩm bay ra rồi bập bềnh trong không trung. Một sợi lông chim màu đỏ tươi, một bọt khí to như đầu người, trong bọt khí là một thú hồn. Linh hồn này nửa trên có hình rồng, nửa dưới lại hóa thành sương mù, nó đang gầm rống muốn lao ra khỏi bọt khí.

Hai vật phẩm này vừa được lấy ra thì bầu không khí trong căn phòng trở nên trầm tư, tất cả ánh mắt đều phải nhìn lại. Vương Lâm nhìn chằm

chằm vào lông chim màu đỏ, tâm thần hắn chấn động nhưng lại che giấu rất tốt không lộ ra bất kỳ manh mối nào.

- Vật đầu tiên chính là lông của Chu Tước năm xưa, dù khó phân biệt thật giả nhưng ngọn lửa bên trên lại nồng đậm hiếm thấy. Vật thứ hai cũng không cần lão phu phải nhiều lời, linh hồn hung thú cấp mười hai đã có một nửa hóa sương. Lão phu cũng không có nhiều quy luật như Thương Tùng Tử, muốn đổi lấy bất kỳ thứ gì cũng được, chỉ cần lão phu động tâm.

Lão già này nói xong thì dùng ánh mắt dò xét mọi người rồi cũng không nói thêm câu nào.

- Đáng tiếc, chỉ là mãnh thú có một nửa hóa sương. . . Đáng tiếc!

Ngô Thanh nhìn qua mãnh thú trong bọt khí rồi lắc đầu than nhẹ:

- Nếu thật sự là mãnh thú hóa sương, lão phu sao có thể lấy ra giao dịch!

Lão già kia hừ lạnh một tiếng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1173: Gió muốn bùng lên

Ngô Thanh mỉm cười không nói gì, cũng không nhìn rõ vui buồn. Lão già hắc y gầy khô đột nhiên ném ra hai vật phẩm làm tất cả chú ý. Vương Lâm thầm than trong lòng, hắn đối với mãnh thú cấp mười hai cũng động tâm, nhưng giá trị của nó quá xa xỉ. Càng vì nguyên nhân hóa sương thì giá trị lại càng tăng lên gấp đôi, vì vậy mà truyền âm bàn giá cả tất nhiên sẽ nhiều hơn. Nhưng lão già kia vẫn một mực không gật đầu làm tu sĩ khắp bốn phía phải nhíu mày.

Thương Tùng Tử nhìn chằm chằm vào bọt khí, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm. Rất lâu sau lão thu hồi ánh mắt và cùng lão già hắc y truyền âm một lượt. Vẻ mặt người này lần đầu tiên có thay đổi, lão trầm tư một lát rồi khẽ lắc đầu. Thương Tùng Tử thở dài, cũng không ra giá nữa.

Đúng lúc này thì bà lão mặc áo xanh từ đầu đến giờ chưa từng động tâm với bất kỳ bảo vật gì lại vung tay phải lên, một khối ngọc giản bay về phía lão già hắc y. lão già kia tiếp nhận ngọc giản rồi đảo thần thức qua, lão trợn trừng mắt lên, lại nhắm mắt suy nghĩ thật lâu. Cuối cùng lão già cũng không gật đầu.

- Lão thân lại thêm vào bản đồ tinh cầu cấp sáu, bản đồ này lão thân đã sưu tập rất lâu rồi, tuy không nói được toàn diện nhưng ít nhất cũng có ba phần tinh vực cấp sáu nằm trong đó. Bên trong bản đồ cũng có vài Man Hoang đại lục, cũng chỉ có một mình lão thân biết được.

Giọng nói của lão bà trở nên khàn khàn, bà ta chậm rãi mở miệng:

- Lão phu không cần bản đồ tinh cầu, ngươi bỏ thêm mười vạn tiên ngọc đi!

Lão già hắc y mở hai mắt ra, giọng nói chém đinh chặt sắt.

Bà lão nhíu mày rồi chậm rãi nói:

- Lão thân không có tiên ngọc, chỉ có bản đồ tinh cầu này thôi.

Bà lão nhìn thoáng qua thú hồn bên trong bọt khí, đối với vật này bà cực kỳ động tâm.

Những vật phẩm dùng để đổi cũng đã đủ, nhưng đối phương lại không đồng ý.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn trầm tư một lúc rồi khẽ nói:

- Tại hạ muốn bản đồ tinh cầu này, mười vạn tiên ngọc!

Vương Lâm nhìn về phía bà lão mặc áo xanh, lão bà này nhìn Vương Lâm một cái thật sâu rồi khẽ gật đầu. Bà lão lấy ra một khối ngọc giản ném cho Vương Lâm. Hai người trao đổi xong, Vương Lâm cất ngọc giản đi thật kỹ.

Giao dịch giữa lão bà và lão nhân hắc y cũng hoàn thành thuận lợi. Trên mặt lão già lộ ra nụ cười rồi hướng về phía Vương Lâm khẽ gật đầu.

- Năm xưa khi Chu Tước chết thì lông vũ khắp toàn thân đều bốc cháy, lông vũ trước mặt rõ ràng cũng không phải là chính phẩm. Lão phu ra giá ba ngàn tiên ngọc!

Lão già trên mặt đầy những lỗ nhỏ vẫn đưa tay sờ lên chiếc nhẫn dưới ngón tay phải rồi chậm rãi mở miệng nói.

- Năm ngàn tiên ngọc!

Ngô Thanh mỉm cười.

- Lông vũ này cũng rất đẹp, thiếp thân ra giá tám ngàn tiên ngọc.

Thiếu phụ xinh đẹp khẽ cười, giọng nói của nàng rất dễ nghe.

- Một vạn tiên ngọc.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn thu hồi ánh mắt nhìn lên lông vũ rồi chậm rãi mở miệng. Cái lông vũ này là tình thế bắt buộc của hắn.

Nghe thấy Vương Lâm lại nói ra một vạn tiên ngọc, lúc này ngay cả ánh mắt người trung niên văn sĩ kia cũng lóe lên một tia kinh ngạc. Hắn cẩn thận đánh giá Vương Lâm vài lần.

Ánh mắt thiếu phụ kia cũng trở nên ngưng trọng, nàng khẽ nói:

- Vị tiểu đạo hữu kia có nhiều tiên ngọc quá, nhưng lông vũ này quả thật quá đẹp, cũng không nỡ buông tay.

Lão già trên mặt đầy lỗ nhỏ nhìn về phía Vương Lâm, trên mặt lộ ra nụ cười nhưng trong lòng thì không, lão bình tĩnh nói:

- Một vạn ba ngàn tiên ngọc!

Ngô Thanh vẫn rất bình tĩnh, lão mở miệng nói:

Ngô Thanh nói xong thì nhìn về phía Vương Lâm. Lão cũng không cần lông vũ này nhưng sau khi thấy Vương Lâm ra giá thì trong lòng khẽ động. Lão muốn biết được người này có bao nhiêu tiên ngọc, lúc này lời nhắc nhở trước đó đừng chọc giận Vương Lâm của người đàn ông trung niên trong khách sạn đã bị Ngô Thanh xem nhẹ. Thiếu phụ xinh đẹp lại cười khẽ, nàng đi về phía lão già hắc y chủ nhân chiếc lông vũ truyền âm với nhau.

Lão già hắc y nhìn thiếu phụ rồi chậm rãi nói:

- Nếu đã là đấu giá thì các vị cũng không cần âm thầm báo giá với lão phu, vật này ai trả giá cao thì được.

- Hai vạn tiên ngọc!

Thiếu phụ xinh đẹp cũng không tức giận, nàng lập tức báo giá. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn trầm tư trong chốc lát thì trầm giọng nói:

- Ba vạn!

Lời này vừa được vang lên thì bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại. Thiếu phụ xinh đẹp lại nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng. Người này có thể nâng giá lên ba vạn tiên ngọc, dù tu vi chưa đến Toái Niết cũng phải có thế lực rất lớn ở phía sau. Người này có thể đi vào tụ hội với Thương Tùng Tử thì tất nhiên sẽ không phải loại bình thường, người cũng không thể nhìn tu vi. Thiếu phụ trầm ngâm một lúc, nàng cúi đầu xuống mà cũng không báo giá.

Không phải chỉ có nàng, mà lão già mặt đầy lỗ nhỏ cũng nhìn về phía Vương Lâm. Một lát sau lão lại lắc đầu rồi không tiếp tục nữa. Bọn họ là những người chính thức muốn mua bán nên không cố ý làm khó dễ nhau.

Ánh mắt người đàn ông trung niên văn sĩ kia nhìn về phía Vương Lâm lại càng trở nên hứng thú. Khi Vương Lâm vừa mới đến đây thì hắn đã chú ý, người này gặp phải đám tu sĩ Toái Niết nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, không có bất kỳ khác biệt nào.

Nếu là những tu sĩ Tịnh Niết khác thì sợ rằng đã sớm run như cầy sấy, lại càng không dám cùng tu sĩ Toái Niết tranh đoạt bảo vật. Điều này cũng đã nói lên tất cả mọi chuyện, người này tất nhiên phải có con bài tẩy và tư cách để ung dung. Đồng tử trong mắt bà lão mặc áo xanh vừa đổi lấy thú hồn khẽ co rút lại, dư quang của ánh mắt chuyển hết lên người Vương Lâm, trong lòng bà lão lại trở nên trầm ngâm.

Thương Tùng Tử vẫn mỉm cười, tất cả những gì trước mắt chứng minh Vương Lâm có rất tiên ngọc, nhưng lão cũng không chút kỳ quái. Hành

vi đặt cọc mấy ngàn tiên ngọc vào tay Âu Dương Long cũng đủ để chứng minh tài lực và sự quyết đoán của người này rồi.

Lão già hắc y cười ha hả, đang định mở lời thì đúng lúc này Ngô Thanh lại cười nói:

- Ba vạn năm ngàn tiên ngọc! Lữ đạo hữu, thật sự lão phu không phải không muốn tranh đoạt với ngươi, những vật này có tác dụng rất lớn đối với lão phu!

- Bốn vạn!

Vương Lâm nhíu mày.

- Bốn vạn năm ngàn tiên ngọc!

Trên mặt Ngô Thanh vẫn giữ nụ cười như trước, lão cũng muốn nhìn xem rốt cuộc người thanh niên trước mặt có cùng đi theo hay không.

- Năm vạn!

Vẻ mặt Vương Lâm dần trở nên lạnh như băng.

- Năm vạn năm ngàn tiên ngọc!

Ngô Thanh vẫn mỉm cười, lão cố ý muốn trêu chọc Vương Lâm. Những lão quái ở đây đều sống lâu trên vạn năm nên chỉ cần liếc mắt qua đã nhìn rõ ràng.

Thiếu phụ xinh đẹp khẽ nhướng mày. Không phải chỉ có nàng mà tất cả lão quái còn lại cũng nhíu mày. Bọn họ tới đây để giao dịch, những loại một vốn một lời cố ý làm khó dễ này nếu không phải kẻ có cừu oán thì thường mọi người đều cực kỳ chán ghét. Ngay cả Thương Tùng Tử cũng tỏ ra không vui.

- Ngô đạo hữu xem ra muốn cũng tại hạ tranh đoạt vật này.

Vương Lâm không giận mà khóe miệng lại lộ ra nụ cười, hắn liếc mắt một cái thật sâu về phía Ngô Thanh.

- Vật này tại hạ từ bỏ!

Vương Lâm nói xong thì đơn giản nhắm mắt lại để che giấu sát khí bên trong.

Ánh mắt Ngô Thanh đột nhiên lóe lên, lão cười nói:

- Đa tạ!

Nói xong Ngô Thanh vung tay một trảo tay phải lên không trung rồi chụp lấy lông vũ, lão cũng lão già hắc y cũng nhau giao dịch.

Vì Ngô Thanh làm gián đoạn mà sau khi giao dịch trở nên bình thản trở lại, khi tất cả những kẻ khác đều lấy vật phẩm ra giao dịch thì Vương Lâm cũng lấy ra vài thứ.

Không lâu sau buổi buôn bán hôm nay đã chấm dứt, mọi người đều rời đi từng người một. Còn chuyện tiền đặt cược đấu thú và kết quả thì cần thời gian mới có đáp án, cũng không thể nói ngay tức thời.

- Người này có rất nhiều tiên ngọc!

Trước khi đi trên mặt Ngô Thanh vẫn giữ nụ cười, lão quét mắt nhìn về phía Vương Lâm rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người Thương Tùng Tử và Vương Lâm, còn Âu Dương Long thì đã đi ra ngoài với các lão quái khác.

- Ngô Thanh cũng là người đầu tiên được lão phu mời, không ngờ người này làm việc như vậy. Chuyện này tất cả đều do lão phu không nhận rõ tâm tính, sợ rằng sau này sẽ đem đến cho Lữ đạo hữu chút phiền phức.

Thương Tùng Tử lắc đầu, hình như đối với hành động vừa rồi của Ngô Thanh lão cảm thấy rất không bình thường.

- Không sao!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh.

Thương Tùng Tử trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu đã như vậy thì đạo hữu không cần phải đi khỏi tòa thành này, đợi sau khi đấu giá kết thúc, lão phu sẽ cùng vài lão hữu thượng vực ra ngoài làm việc, lúc đó sẽ thuận tiện cũng đưa ngươi ra ngoài. Có lão phu ở bên cạnh thì Ngô Thanh cũng không dám có ác ý với ngươi.

Không đợi Vương Lâm trả lời, vẻ mặt Thương Tùng Tử đã rất nghiêm túc. Lão trầm giọng nói:

- Đạo hữu muốn đổi năm ngàn nguyên tinh, việc này là thật sao?

Vương Lâm khẽ gật đầu, cũng không nói thêm điều gì.

Thương Tùng Tử vung trảo tay phải lên hư không, trước người xuất hiện một vết nứt, túi trữ vật từ trong đó bay ra. Lão ném nó về phía Vương Lâm, sau đó mắt lão lóe lên, ánh mắt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, người ngoài không thể nào nhìn ra tâm tư của lão.

Vương Lâm nhận lấy túi trữ vật rồi đảo thần thức qua, trong đó quả thật có năm ngàn nguyên tinh. Thứ này trong Vân Hải tinh vực cực kỳ hiếm có, năm ngàn cũng là một số lượng rất lớn. Vương Lâm cũng không biết Thương Tùng Tử lấy ở đâu ra một lượng lớn như vậy.

Sau khi thu hồi túi trữ vật, Vương Lâm mở khe nứt không gian ra, túi trữ vật chứa tiên ngọc từ trong phóng ra. Vương Lâm ném cho Thương Tùng Tử, sau khi lão già này tiếp nhận thì mở ra xem xét, ánh mắt lộ ra những luồng sáng kỳ dị, trên mặt hiện lên nụ cười.

- Hỗn Nguyên Đan, có còn không?

Vương Lâm nhìn về phía Thương Tùng Tử rồi nói.

- Hỗn Nguyên Đan lão phu cũng ngẫu nhiên đoạt được từ một địa phương có giới hạn, mà cũng chỉ có chín hạt. Hiện nay chỉ còn lại một hạt, nhưng lại có tác dụng rất lớn.

Thương Tùng Tử nhã nhặn từ chối, Vương Lâm cũng không nói nhảm mà đứng dậy cáo từ.

Sau khi Vương Lâm rời khỏi thì nụ cười trên mặt Thương Tùng Tử biến mất. Lão già lẩm bẩm:

- Nguyên tinh của Thương Tùng Tử ta cũng không phải dễ dàng mang đi như vậy...

Sau khi ra khỏi gian phòng, vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh. Hắn đã dám đến thì sẽ không sợ chuyện tiên ngọc bị người khác biết được. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Thương Tùng Tử chẳng qua cũng chỉ là người của Bảo Ngọc Tông, sao lại có nhiều nguyên tinh như vậy? Nghĩ đến chuyện nguyên tinh, trái tim Vương Lâm lại đập thình thịch rồi theo con đường mà bỏ đi.

- Tất nhiên tên Thương Tùng Tử kia cũng có ý đồ xấu, nhưng hắn lại không biết ý đồ của Vương Lâm ta còn xấu hơn nhiều! Năm ngàn nguyên tinh vẫn còn chưa đủ, nếu muốn đủ số lượng để tẩm bổ linh thú, muốn Văn thú có thể dùng phương pháp này để thăng cấp đủ bảo vệ ta thành công tiến vào Phong tiên giới thì nhất định phải có đủ nguyên tinh.

Sau khi đi ra khỏi thông đạo, Vương Lâm gặp Âu Dương Long. Dưới sự dẫn đường của Âu Dương Long, Vương Lâm về tới căn lầu bên ngoài. Hắn ôm quyền cáo từ Âu Dương Long rồi đi ra khỏi căn lầu. Lúc này trời đã hừng sáng, những âm thanh huyên náo cũng dần dần biến mất.

Vương Lâm đi bộ vài bước trên con đường yên tĩnh, khi hắn dừng chân quay đầu lại thì thấy ở phía sau có một con sóng gợn. Hắn thấy lão bà vừa rồi đã mua thú hồn từ trong đó đi ra. Bà lão liếc mắt nhìn Vương Lâm rồi vung tay phải ném ra một khối ngọc giản:

- Bản đồ tinh cầu trước đó chỉ là giả, đây mới là đồ thật! Chú ý Ngô Thanh!

Bà lão nói xong cũng không để ý đến Vương Lâm mà hình bóng dần tan biến. Vương Lâm nhận lấy ngọc giản, hắn đảo thần thức qua rồi nhét vào túi trữ vật. Hắn lại xoay người và tiếp tục cất bước trên mặt đường lạnh lẽo.

- Tu chân giới kẻ mạnh là vua, nếu co đầu rút đuôi tìm nơi ẩn nấp cũng không phải chuyện tốt, cứ đơn giản đi trên con đường của mình, đi một cách đường hoàng cũng có thể đánh tan một số kẻ ngáng đường. Ngô Thanh... nếu ngươi đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho!

Vương Lâm cười lạnh rồi thân thể lóe lên hóa thành một luồng cầu vồng trực tiếp rời khỏi tòa thành này. Hắn bay khỏi vị trí khi chợ trong Bồng Lai đại lục, phóng thẳng về phía một vùng hoang vu phía tây.

Không lâu sau khi Vương Lâm bỏ đi, cũng có một luồng cầu vồng gào thét phóng ra. Ngô Thanh phóng đi như tên bắn, lão đang đuổi theo Vương Lâm.

Phong vân bắt đầu nổi lên, Ngô Thanh vừa bỏ đi đã gây ra chú ý cho tất cả tu sĩ thần thông trong khu chợ có liên quan đến chuyện này hoặc biết được nguyên nhân lão bỏ đi...

- Đáng tiếc!

Trong chủ thành, trong mắt bà lão mặc y phục xanh lộ ra vẻ cảm khái rồi khẽ lắc đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1174: Ngươi đã tới chậm

Phần lớn đại thần thông tu sĩ như bà lão này đều nhận ra Ngô Thanh đang bỏ đi. Ngô Thanh này rất có danh tiếng, ngoài nguyên nhân tu vi cũng liên quan rất lớn đến thân phận. Dù sao hắn cũng là trưởng lão của Ma Tùng Đạo cấp sáu.

Ngô Thanh rời đi, tất nhiên sẽ gây ra sự chú ý đối với tâm thần của tất cả lão quái. Đặc biệt là một số người biết được nguyên nhân lần này, lại càng phải chú ý. Trong chủ thành phía đông Bồng Lai đại lục, Thương Tùng Tử đang ngồi khoanh chân trong căn phòng đã giao dịch trước đó, lão đang cầm trong tay một ngọc giản với vẻ mặt âm tình bất định.

- Lần này đến đó mà có nhiều tiên ngọc như vậy, tất nhiên mọi chuyện sẽ thành công.

Thương Tùng Tử hít vào một hơi thật sâu, đang muốn cẩn thận cân nhắc kế hoạch trong lòng thì đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như có thể xuyên qua căn phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh vật bên ngoài. Lão thấy được Ngô Thanh đang hóa thành cầu vồng phóng đi.

- Ngô Thanh dù tu vi đã đạt đến Toái Niết, nhưng lòng tham không giảm bớt mà ngược lại càng khủng khiếp. May mà lão đã bị mắc mưu, đúng là loại người tự đại. Lão phu gọi Ngô Thanh đến đây tụ hội vì trước đó đã biết chuyện giữa Ma Tùng Đạo của hắn và Lữ Tử Hạo, ta muốn xem giữa các ngươi có xảy ra tranh chấp hay không. Hiện nay tên Ngô Thanh này đang truy đuổi Lữ Tử Hạo, chắc chắn Lữ Tử Hạo này phải chết không thể nghi ngờ gì nữa. Ta và người này cũng cùng nhau giao dịch một lần, tất nhiên sẽ không để nguyên tinh của hắn rơi vào tay người khác.

Trên mặt Thương Tùng Tử lộ ra nụ cười âm trầm, thần thức lão xẹt ra như điện phóng thẳng về phía Ngô Thanh rồi bao phủ lấy mà quan sát rất

cẩn thận. Trên một tửu lầu bốn tần trong Chủ thành có hai người một nam một nữ đang ngồi, người đàn ông mặc một bộ y phục trắng ngọc thụ lâm phong, người đối diện là một thiếu phụ xinh đẹp mặc một bộ y phục hoa làm măt lại càng trở nên phong phú.

Lúc này hai người đều cùng ngẩng đầu nhìn về phương xa, thiếu phụ xinh đẹp than nhẹ một tiếng, nàng lắc đầu nói:

- Tên kia có lẽ thu đạo trong thời gian quá ngắn, bộc lộ tài vật quá đơn giản, tự đem đến họa sát thân cho chính mình, đáng tiếc!

Người đàn ông văn sĩ mặc y phục trắng trầm ngâm một lúc, trong mắt hắn lộ ra những luồng sáng kỳ dị rồi cười nói:

- Ta thấy chưa hẳn như vậy, tên này dù tu vi không bằng Ngô Thanh, nhưng hắn lại rõ ràng biết được Ngô Thanh đang ở bên cạnh. Đã vậy hắn còn đi ra khỏi chủ thành, tất nhiên phải có gì đó để có thể chắc chắn như vậy.

- Sao? Chuyện này tiểu nữ cũng không dám cẩu thả. Tiên kia chắc chắn đã quá sợ hãi nên muốn rời đi sớm, hắn lại không ngờ Ngô Thanh đang liều mạng truy kích ở phía sau.

Thiếu phụ xinh đẹp cười khẽ rồi nhìn về phía người đàn ông văn sĩ áo trắng:

- Kết quả thế nào thì chỉ nhìn đã biết rồi.

Người đàn ông văn sĩ mỉm cười, thần thức hai người đột nhiên bùng ra rồi phóng thẳng về phía Ngô Thanh.

Trên một con đường trong chủ thành có một lão già mặt đầy lỗ nhỏ chắp tay sau lưng chậm rãi bước đi. Lão nhìn qua từng dãy kiến trúc khắp bốn phía, trên mặt lộ ra những hồi ức, cũng có chút cảm khái:

- Nếu không phải Thượng Tùng Tử cố hết sức để mời, sợ rằng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ bước vào Bồng Lai đại lục này nữa…

Lão thầm than rồi thần thức khẽ động ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt lại lóe lên.

- Hay cho một đám lấy lớn hiếp nhỏ, dùng mạnh hiếp yếu, sắp có chuyện giết người đoạt bảo.

Lão già cười lên ha hả, thân thể lóe lên đã trực tiếp rơi vào trong gian phòng căn lầu. Lão khoanh chân ngồi xuống, thần thức lại đột nhiên bùng ra để xem náo nhiệt.

Trong một khách điếm ở một thành nhỏ bên ngoài chủ thành, một lão già gầy khô mặc hắc y trong tay đang cầm hai hạt châu xoay qua xoay lại. Lão đang đứng bên cạnh một cửa sổ nhìn lên bầu trời dần trờ nên sáng ngời, thần thức cũng được bùng ra rất xa:

- Để tên Ngô Thanh này nhanh chân đi trước… Đáng tiếc.

Đây là những lão quái đã cùng tham gia tụ hội với Thương Tùng Tử. Ngoại trừ văn sĩ áo trắng thì tất cả những người còn lại đều nhận định lần này Vương Lâm chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Dù là văn sĩ áo trắng cũng hơi hoài nghi, nhưng trên thực tế thì trong lòng cũng đã hiểu được rõ ràng, tu sĩ Tịnh Niết đối mặt với tu sĩ Toái Niết sẽ không có bất kỳ con đường sống nào.

Không phải chỉ có bọn họ, lúc này trong khu chợ Bồng Lai đại lục cũng có một số tu sĩ Toái Niết vì chuyện Ngô Thanh rời đi mà âm thầm phóng thần thức theo sau, một người trong đó chính là Đường Lệ Hải.

Lúc này Đường Lệ Hải đang khoanh chân ngồi trong phòng, nhưng đột nhiên lại mở hai mắt ra rồi khẽ nhíu mày. Lão do dự một lúc rồi thầm thân chứ không đi ngăn cản Ngô Thanh:

- Tiên sinh đã từng nói đừng nên trêu chọc tên kia, Ngô Thanh ơi Ngô Thanh, ngươi sao lại phải như thế…

Trong gian phòng cách vách với Đường Lệ Hải có một người đàn ông trung niên ngồi bên bàn, tay hắn đang cầm chén rượu. Hắn vừa uống vào một ngụm thì ngẩng đầu, trong mắt bùng lên hàn quang nhìn chằm chằm vào phương xa:

- Ngô Thanh, ngươi quá lỗ mãng!

Người này hơi do dự rồi thân thể lóe lên phóng thẳng về phương xa.

Cũng có rất nhiều tu sĩ thần thông của các tông phái, lúc đầu bọn họ cũng không tản thần thức ra, nhưng giờ khắc này lại phát hiện rất nhiều lão quái trong khu chợ Bồng Lại đại lục tản thần thức. Tất cả đều kinh ngạc xem xét tình hình đang xảy ra.

Khoảnh khắc này phong vân sắp bùng lên trên Bồng Lai đại lục, sóng ngầm đã dần dâng lên bao phủ mọi thứ, tất cả chỉ vì Ngô Thanh bỏ đi. Không người nào có thể đoán trước được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì. Làm cho toàn bộ bọn họ phải khiếp sợ, chính là một cái tên sẽ mãi mãi chẳng có kẻ nào quên, càng ngày càng bước lên đỉnh phong rồi cuối cùng trở thành một tồn tại làm tất cả ngưỡng mộ! Trận chiến này trên Bồng Lai đại lục chính là trận chiến đầu tiên người này bày rat u vi tung hoành Vân Hải!

Lý Thiến Mai cũng không có mặt ở khu chợ Bồng Lai đại lục, nàng đang ngồi khoanh chân trên một đỉnh núi cao ngập vào tầng mây. Gió núi thổi mạnh làm mái tóc nàng tung bay, hai mắt nàng bùng lên những luồng sáng rực rỡ, nàng lặng lẽ nhìn về phương tây.

Vương Lâm như tia chớp đi ra Bông Lai tiên cảnh rồi phóng thẳng về phía tây như tên bắn. Sau lưng hắn chính là một luồng cầu vồng vắt qua không gian, đang dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo phía sau. Hai người kẻ trước người sau nhưng khoảng cách lại ngày càng gần.

Khoảnh khắc sau với tốc độ của hai người đã nhanh chóng đi đến biên giới giữa phía đông và phía tây Bồng Lai đại lục. Nơi đây là một bình nguyên đầy đá kéo dài không giới hạn nhưng lại là địa phương giết người rất tốt.

Trận chiến này Vương Lâm không những muốn thắng và hắn muốn thắng gọn gang, muốn thắng đường đường chính chính, nhưng phải nhanh gọn! Như vậy hắn mới làm cho kẻ khác phải kính sợ, làm cho tất cả tu sĩ trên Bồng Lai đại lục biết Vương Lâm hắn không phải loại dễ trêu chọc.

Nếu chỉ là như vậy thì Vương Lâm ngược lại cũng không thể biểu hiện ra ngoài toàn bộ thủ đoạn. Hắn không những muốn giết chết Ngô Thanh ngay tại đây, mà lại càng phải để cho người Ma Tùng Đạo biết nhưng không dám ra tay, không dám báo thù. Hắn lại càng muốn để cho bọn họ phải hốt hoảng lo sợ, càng phải làm cho tất cả lo lắng nặng nề. Nếu Vương Lâm trước đây chưa được biết chuyện về tinh vực cấp chín thì chắc chắn sẽ có lo lắng, nhưng từ khi Lý Thiến Mai nói rõ mọi chuyện, Vương Lâm đã vứt bỏ tất cả những lo ngại.

Hai chân Vương lâm đột nhiên dừng lại, hắn chậm rãi xoay người nhìn chằm chằm vào cuồng phong đang quét ngang sau lưng lô ra hình bóng của Ngô Thanh. Trong mắt tên Ngô Thanh này nồng nặc sát khí không thèm che giấu. Lão thấy Vương Lâm dừng lại không bỏ chạy nữa thì không nói nhiều mà nâng tay phải lên rồi đẩy thẳng về phía trước, đã ra tay là phải dùng toàn lực không hạ thủ lưu tình.

Tu vi Toái Niết sơ kỳ được vận chuyển lên, trong nháy mắt đã có một ngọn núi khổng lề biến ra trước mặt Ngô Thanh. Khi bàn tay lão già hạ xuống, ngọn núi khổng lồ kia ầm ầm phóng thẳng về phía Vương Lâm.

- Tiểu bối, đừng trách lão phu lòng dạ độc ác, tình trạng vết thương ngươi gây ra cho đệ tử Ma Tùng Đạo bắt buộc ta phải chuẩn bị giết ngươi! Hôm nay lão phu phá hủy thân thể ngươi lấy nguyên thần luyên đan.

Vẻ mặt Vương Lâm lạnh như băng, hắn nhìn chằm chằm vào ngọn núi của Ngô Thanh đang gào thét phóng tới trước mặt. Khoảnh khắc còn nửa trượng ngọn núi sẽ đánh thẳng đến, Vương Lâm nâng tay phải lên tung một quyền về phía trước, chỉ thấy một tiếng ầm kinh thiên vang lên, nắm đấm bàn tay phải đã đập thẳng vào ngọn núi khổng lồ.

Những âm thanh két két kinh thiên động địa vang lên, ngọn núi khổng lồ kia tan vỡ trong nháy mắt. Vương Lâm thu hồi tay phải rồi lắc đầu nói:

- Quá yếu!

Ngô Thanh trở nên ngơ ngác, vẻ mặt lập tức thay đổi. Lão không cần nghĩ nhiều, hai tay bấm pháp quyết, hai luồng gió lốc một trắng một đen huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể rồi xuyên thẳng lên không trung tạo thành cơn bão. Hai cơn bão gào thét và va chạm vào nhau trên không trung tạo thành một dòng xoáy màu xám cực kỳ khổng lồ.

- Lực bạt thiên!

Ngô Thanh gầm nhẹ một tiếng rồi hai tay tống thẳng về phía trước. Vòng xoáy kia đột nhiên điên cuồng phóng đại làm cho tất cả nguyên lực thiên địa trong phạm vi vài vạn dặm dung nhập vào bên trong, vòng xoáy này trở nên che trời đậy đất rồi hàng lâm về phía Vương Lâm.

Lúc này tâm thần Ngô Thanh cực kỳ rung động, tình cảnh một quyền vừa rồi của Vương Lâm phá hủy ngọn núi vẫn vang vọng trong đầu lão. Ngô Thanh vung một trảo tay phải lên hư không, vết nứt trữ vật xuất hiện, lão đang muốn lấy bảo vật từ trong đó ra.

Khoảnh khắc này hai mắt Vương Lâm trợn trừng, trong mắt bùng lên những luồng hàn quang và sát khí nồng nặc. Thứ mà hắn đang chờ đợi chính là giờ khắc này.

- Ngô Thanh, cái chết của ngươi đến rồi!

Âm thanh của Vương Lâm giống như gió lạnh thổi qua rồi vang vọng khắp bốn phía, giọng nói của hắn rơi vào trong tai làm tâm thần Ngô Thanh có mười phần trở nên lạnh lẽo.

Đúng lúc này Vương Lâm tiến về phía trước một bước, hắn nâng tay phải lên rồi vỗ thẳng về phía hư không. Dưới cái vỗ này nguyên lực thiên địa trong phạm vi vài vạn dặm đột nhiên trở nên hỗn loại, cùng lúc này hai ngón tay trái của Vương Lâm lại nhanh chóng điểm một chỉ lên mu bàn tay phải.

Nguyên lực thiên địa trong phạm vi vài vạn dặm đột nhiên điên cuồng gào thét, tất cả đều bị Vương Lâm điều khiển, bắt buộc phải tụ tập lại. Luồng nguyên lực thiên địa khổng lồ này rơi vào đầu ngón tay Vương Lâm rồi lập tức hóa thành một lực lượng linh thiên không thể tưởng tượng nổi. Lực lượng này ầm ầm phóng về phía vòng xoáy.

Hai thần thông nhanh chóng tiếp cận lẫn nhau, nháy mắt đã đánh vào tạo thành một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng gần một nửa Bồng Lai đại lục. Tay trái của Vương Lâm cũng không dừng lại, hắn lại điểm một chỉ lên bàn tay phải.

Khoảnh khắc khỉ một chỉ điểm xuống, nguyên lực thiên địa trong phạm vi mười vạn dặm đột nhiên điên cuồng phóng đến. Tất cả đều tạo thành một lực tấn công khổng lồ rồi dung nhập vào bên trong vòng xoáy thần thông do Ngô Thanh thi triển.

Tất cả cũng chưa dừng lại, Vương Lâm thu hồi tay trái rồi hướng lên bầu trời vung một trảo. Sau đó tay trái hạ xuống tạo thành một chỉ thứ ba.

Khoảnh khắc này giống như tất cả nguyên lực trên Bồng Lai thiên địa đều trở nên sôi sục, nguyên lực ùn ùn kéo đến dung nhập vào tay phải Vương Lâm tạo thành một luồng lực lượng hủy thiên diệt địa phóng thẳng vào trong vòng xoáy.

Lúc này vòng xoáy kia trở nên run rẩy rồi vỡ ầm ra trong chốc lát. Một lực lượng trùng kích khổng lồ lập tức điên cuồng khuếch tán về bốn phía. Tất cả đá trên mặt đất bị cuốn lên làm không gian khắp bốn phía được bao phủ trong những tảng đá hỗn loạn. Những khối đá này bị lực lượng trùng kích đánh vào vỡ ầm ầm, tất cả hóa thành bụi phấn bao phủ cả thiên địa.

Nếu không có bản tôn thì Vương lâm có thể giết chết một tu sĩ Toái Niết sơ kỳ, huống hồ gì giờ phân thân và bản tôn đã dung hợp. Vương Lâm đã mạnh không thể tưởng tượng nổi. Lúc này trong cơ thể hắn có lực lượng của Cổ Thần, sát lực tăng mạnh.

Sau khi điểm ra ba chỉ, tay phải Vương Lâm lại vỗ về phía hư không, một lực lượng dời sông lấp biển bùng về phía Ngô Thanh. Đồng tử trong mắt Ngô Thanh co rút lại, khoảnh khắc này nguy cơ sinh tử đã bao trùm khắp toàn thân. Lão cũng không có thời gian hối hận, trong vết nứt trữ vật bay ra rất nhiều bảo vật rồi cố gắng ngăn cản trước mặt.

Nhưng thần thông này của Vương lâm được học từ Lỗ Phu Tử, dù không đạt đến mức tinh túy. Với tu vi của Lỗ Phu Tử thì thần thông này rất mạnh, ngày xưa Tiên Đế có thấy cũng sẽ cực kỳ cẩn thận. Thuật thần thông Vương Lâm học được há có thể để Ngô Thanh chống cự được? Ngô Thanh không có tư cách, cũng không xứng với tư cách đó.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp thiên địa, tất cả bảo vật Ngô Thanh xuất ra đều tan vỡ. Một bàn tay màu đen vỗ thẳng vào ngực lão, y phục khắp người toàn thần đều tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Ngô Thanh phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra cái nhìn không thể tin, tâm thần khiếp sợ cực độ:

- Ngươi không phải tu sĩ Tịnh Niết!

Giọng nói khàn khàn của Ngô Thanh đột nhiên vang lên.

- Ngô Thanh, không tiễn!

Vương Lâm nhắm hai mắt, tay phải lại được nâng lên. Lúc này trong đầu Vương Lâm hiện lên dấu chưởng khổng lồ trên Vũ tiên giới năm xưa, dấu chưởng này liên tục phóng đại trong đầu cuối cùng thay thế cho toàn bộ mọi thứ. Trong Vũ tiên giới Vương Lâm gặp được thuật thần thông này, được thi triển trong ánh trăng mờ, đấu với thiên kiêu Hồng Điệp. Trong lãnh thổ Yêu Linh, Vương Lâm lại thi triển thuật thần thông này, ẩn nấp thi triển làm khiếp sợ Yêu tướng Mạc Lệ Hải.

Trên lãnh thổ Yêu Linh chưởng ấn chấn chồng kinh thiên phá hủy tầng thứ tám Tiên Đế động phủ làm cho Lăng Thiên Hậu phải chấn động và sợ hãi.

Trong vùng đất đá trên Liên Minh tinh vực, để ngăn cản những tu sĩ Tử Đạo Tông muốn quay về Vân Hải, Vương Lâm lại thi triển pháp thuật này giết sạch sinh linh, diệt sach thiên địa. Khoảnh khắc đó Vương Lâm đã biết tên của pháp thuật này, Dịch Linh Ấn! Thần thông cấp chín, Dịch Linh Ấn!

Trong nháy mắt tất cả những tình cảnh này đều lóe lên trong đầu Vương Lâm đã trở thành vĩnh hằng. Từ lần cảm ngộ đầu tiên cho đến khi thi triển bốn lần khác biệt. Tất cả đều bao phủ trong đầu hắn rồi cuối cùng đều tan vỡ, trong đầu chỉ còn lại một dấu chưởng.

Dấu chưởng này tràn đầy uy lực không thể tưởng tượng, tất cả hóa thành một luồng ý niệm tuôn về phía tay phải, tất cả lại từ tay phải phóng về phía trước.

Một chưởng xuất ra thiên địa biến sắc, những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên bùng lên từ trên mặt đất. Không gian bốn phía mờ mịt đá, giống như bị một luồng cuồng phong quét ngang, tất cả đều bị dạt ra bên ngoài.

Một chưởng này ẩn chứa ý niệm, là một loại khí thế độc tôn trên khắp thiên địa. Một chưởng vừa vung lên, trước mặt Vương Lâm lập tức huyễn hóa ra một dấu chưởng khổng lồ có thể che phủ cả thiên địa. Một

chưởng bùng lên những luồng uy áp nghiêng trời lệch đất rồi ầm ầm phóng đi.

Dấu chưởng này có thể so với thiên, thân thể yếu đuối của Ngô Thanh ở phía trước giống như một con kiến hôi. Khoảnh khắc khi dấu chưởng xuất hiện, thần thức của tất cả lão quái đều trở nên run rẩy, toàn bộ Bồng Lai đều trở nên kinh hoàng.

- Dịch… Dịch Linh Ấn! Thần Tông cấp chín Dịch Linh Ấn!

Ngô Thanh sửng người đứng đơ như tượng, trong khoảnh khắc một loại cảm giác tuyệt vọng mạnh mẽ chương từng có bao phủ khắp toàn thân. Dưới uy áp mạnh mẽ của dấu chưởng phía trước, dù hắn là tu sĩ Toái Niết cũng có một loại cảm giác thiên địa tan vỡ và chính mình cũng theo đó mà chết. Càng làm Ngô Thanh cảm thấy run sợ chính là Dịch Linh Ấn trong truyền thuyết của Thần Tông lại xuất hiện trước mặt mình. Đối với hắn thì đây không phải chỉ là một Dịch Linh Ấn, mà toàn bộ Thần Tông.

Ngô Thanh hét lên một tiếng rồi điên cuồng lui người về phía sau. Vẻ mặt lão không còn chút máu, hai mắt lộ ra những kinh hoàng giống như đang có một hồ nước che phủ tâm thần. Lúc này lão mặc kệ tâm thần trọng thương, thân thể vỡ tan. Trong đầu lão chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là phải điên cuồng bỏ chạy. Nhưng lão không thể trốn thoát, dấu chưởng kia liên tục phóng đại trong mắt lão, cuối cùng đã chiếm giữ toàn bộ ánh mắt.

Hầu như chỉ trong nháy mắt dấu chưởng kia đã đánh vào Ngô Thanh, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, mặt đất đột nhiên trở nên run rẩy. Thân thể Ngô Thanh nổ đùng một tiếng rồi hóa thành sương máu tung tóe ra khắp bốn phía.

Nguyên thần chạy ra còn chưa kịp lui về phía sau đã lập tức bị dấu chưởng phóng qua, nguyên thần hoàn toàn tiêu tán giống như đang nằm giữa sóng dữ. Ngô Thanh trưởng lão của Ma Tùng Đạo, tu sĩ Toái Niết sơ kỳ cứ như vậy mà tiêu tán, cứ như thế mà chết. Mãi cho đến khi chết lão cũng không bị bao phủ trong sự sợ hãi mê man, cũng có sự hối hận nồng đậm.

Trong nháy mắt khi Ngô Thanh chết, Vương Lâm tiến lên một bước phóng tới vị trí vết nứt trữ vật của Ngô Thanh. Thời gian khi Ngô Thanh xuất hiện cho đến khi chết là cực ngắn, tuy không phải Vương Lâm giết lão trong nháy mắt nhưng lại rất gọn gàng.

Thậm chí khe trữ vật của Ngô Thanh còn chưa kịp đóng lại, vì lão già kia đã chết nên nó cũng đang nhanh chóng tiêu tán. Nhưng Vương Lâm lại xuất hiện tại đây rất nhanh, hắn vung một trảo tay phải vào bên trong, tất cả mọi thứ trong túi trữ vật của Ngô Thanh đều bị lấy hết ra ngoài. Đây là điều Vương Lâm muốn, hắn có thể lấy được tất cả bảo vật của tu sĩ Toái Niết.

Trong khoảnh khắc khi đối phương mở khe trữ vật ra thì ra tay giết chết, sau đó lợi dụng khoảng thời gian như tia chớp lóe lên để lấy bảo vật của đối phương.

Lúc này dấu chưởng cũng không tiêu tán mà dùng một loại khí thế điên cuồng phóng thẳng về phía trước. Dấu chưởng phóng đi thế như chẻ tre, đồng thời còn mang theo những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa. Mặt đất bị cuồng phong thổi qua chấn động điên cuồng, toàn bộ Bồng Lai đại lục đều trở nên run rẩy. Giống như mặt đất đang bị cuống lên thành cơn sóng rồi cuộn trào về phía trước.

Khi dấu chưởng liên tục phóng về phía trước, những luồng nguyên lực thiên địa khổng lồ và vô tận lập tức điên cuồng bổ sung. Dấu chưởng cao ngập vào tầng trời này làm cho tất cả mây gió đều bị xé rách rồi nhanh chóng tiêu tán, thậm chí ngay cả bầu trời cũng xuất hiện dấu hiệu xé toạc. Những tiếng nổi đùng đùng như sấm động gào thét điên cuồng trong Bồng Lai đại lục, giống như mọi thứ dều đang mong chờ những biểu hiện của Dịch Linh Ấn.

Dấu chưởng này càng lúc càng nhanh, lại càng hấp thu nhiều nguyên lực thiên địa. Trong nháy mắt đã thoát khỏi sự khống chế của Vương Lâm, lúc này Vương Lâm cũng thu hồi thần thức để mặc cho dấu chưởng phóng về phía trước.

Mặt đất ngày càng trở nên run rẩy kịch liệt. Nhưng dấu chưởng lại đạt đến một tốc độ không thể tưởng tượng, cũng không thua kém tu sĩ Toái Niết. Trong nháy mắt đã có rất nhiều những khối đã mũi dùi ở phía đông Bồng Lai đại lục bị thổi bay.

Tình cảnh kinh người này làm cho tất cả tu si trên Bồng lai đại lục phải khiếp sợ, nhìn thấy dấu chưởng đang từ phương xa cuốn tới như con sóng thần khổng lồ, tất cả mọi người đều từ trong những khu chợ ào ào phóng ra.

Trong nháy mắt khi dấu chưởng tới gần thì phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi đánh thẳng vào một khối đá hình chùy. Khối đá khổng lồ run lên rồi trực tiếp tan vỡ, ngay cả thành trì và khi chợ bên trong cũng vỡ nát, không có gì có thể ngăn cản thần thông ác liệt này.

Khi dấu chưởng ào qua thì những âm thanh ầm ầm vang lên liên tục, tất cả khi chợ trên mười khối đá hình mũi dùi đều tan vỡ. Dấu chưởng lại xẹt qua Chủ thành ở khối đá chính giữa làm cho khối đã này chấn động rồi hơi nghiêng về phía bên trái.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên thay thế tất cả những âm thanh khác trong thiên địa, dấu chưởng xuyên qua tất cả khu chợ trên Bồng Lai đại lục rồi phóng thẳng lên tinh không. Tình cảnh này giống như đang có một người nghịch thiên phóng thẳng lên, đang cùng phân tranh với thiên địa.

Một chưởng thăng thiên! Nó phá vỡ tất cả những tầng phòng hộ bên ngoài Bồng Lai đại lục rồi cuồn cuộn phóng vào hư không. Tất cả sương mù đang bao phủ tinh không lại dung nhập vào làm dấu chưởng ngày càng khổng lồ, uy lực tăng lên một mức độ khủng khiếp.

Bên ngoài tinh không Bồng Lai đại lục có một Man Hoang đại lục. Nơi đây chính là địa phương bị Bảo Ngọc Tông độc chiếm và không cho phép bất kỳ tu sĩ khác ngoài Bảo Ngọc Tông bước chân vào. Nhưng lúc này phương hướng mà dấu chưởng phóng đến lại chính là Man Hoang đại lục này.

Sau khoảnh khắc hấp thu sương mù với số lượng lớn thì dấu chưởng đã phóng đại đến mức cực hạn. Lúc này dấu chưởng đã giống như một chưởng của Cổ Thần, tất cả đều ào ào xuống Man Hoang đại lục, ầm ầm ầm ầm!

Trong tinh không đột nhiên bùng lên những con sóng dao động không thể tưởng tượng, Man Hoang đại lục lập tức chia năm xẻ bảy, vỡ thành nhiều khối đá khổng lồ. Lúc này dấu chưởng mới bắt đầu tiêu tán.

Tâm thần Vương Lâm chấn động cực mạnh, hắn cũng không ngờ sau khi mất đi điều khiển thì dấu chưởng lại có uy lực khủng bố như vậy. Trong lúc mơ hồ hắn cũng thầm nghĩ ra, có lẽ dấu chưởng năm xưa trên Vũ Tiên giới cũng có uy lực giống vậy.

Lúc này ở phương xa, tu sĩ trung niên của Ma Tùng Đạo dùng ánh mắt ngơ ngẩn nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Hắn hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi. Khoảnh khắc này trong lòng hắn đã bùng lên những luồng cuồng phong kinh hoàng đối với Vương Lâm.

- Đây… đây là Dịch Linh Ấn! Thân phận của người này…

Vẻ mặt người này trở nên tái nhợt, tâm thần chấn động và không còn bất kỳ ý niệm muốn báo thù cho Ngô Thanh.

Đúng lúc này, vào cùng một khoảng thời gian, tất cả các tu sĩ trên Bồng Lai đại lục đều trở nên hoảng sợ. Đặc biệt là những lão quái đại thần thông bùng ra thần thức đều nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi thứ, cả đám đang đứng ngây như tượng.

Hai mắt Thương Tùng Tử trợn tròn, lão bóp nát ngọc giản trong tay rồi dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía trước. Lúc này tâm thần lão mơ hồi bắt đầu run rẩy, vẻ mặt tái nhợt, vô thức liếm liếm môi:

- Hắn… hắn…hắn rốt cuộc là ai…

Người đàn ông văn sĩ áo trắng và thiếu phụ xinh đẹp đã rời khỏi tửu lâu khi dấu chưởng kia cuốn tới. Lúc này cả hai đang đảo mắt nhìn nhứng đống đổ nát trước mặt, hơn một nửa khu chợ trên Bồng Lai đại lục đã trở nên hoang tàn.

Vẻ mặt thiếu phụ xinh đẹp đã không còn chút máu, hai đồng tử liên tục co rút lại, tâm thần chấn động nói không nên lời. Trong lòng nàng đã tràn đầy những ý nghĩ không thể tin và những luồng gió lạnh đối với tên tu sĩ trước đó nàng gọi là tiểu gia hỏa.

- Chém chết Ngô Thanh, thi triển Dịch Linh Ấn! Người này… người này nhất định không thể trêu chọc!

Người đàn ông văn sĩ áo trứng lại hít vào một hơi thật sâu, nhưng hai mắt lại bùng lên những luồng hào quang sáng rực. Nhưng sự chấn động tâm thần lại không thèm che giấu mà cứ để bùng ra theo ánh mắt.

Lão già mặt lổ đang đứng cách đó không xa. Cơ thể lão đứng đơ ngay tại chỗ, tình cảnh vừa rồi lão đã thấy tất cả, mãi cho đến bây giờ vẫn không thể nào tin được.

- Không ngờ hắn lại là người Thần Tông… Dịch Linh Ấn này quá mức đáng sợ.

Người may mắn nhất chính là lão già hắc y. Hai hạt châu trong bàn tay đã không còn chuyển động, vẻ mặt lão tái nhợt, mồ hôi lạnh tí tách vã ra trên trán. Lão thầm hít vào một hơi thật sâu:

- May mà Ngô Thanh ra tay đầu tiên, nếu không ngày hôm sau lão phu sẽ chết chắc! Dám trêu chọc đệ tử của môn phái Thần Tông, Ma Tùng Đạo này cứ đứng đó mà đợt ngày diệt tông!

Hai mắt lão bà áo xanh đã bán cho Vương Lâm bản đồ tinh cầu lại trở nên lấp lánh. Bà lão khẽ nhăn mày và cố gắng áp chế nỗi kinh hoàng từ

tận đáy lòng. Ánh mắt bà lão quét qua những đống hoang tàn của khu chợ khi dấu chưởng đi qua, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Người hoảng sợ nhất chính là Đường Lệ Hải, cặp môi lão đang mím chặt lại để khỏi phát ra tiếng kêu hoảng hốt. Nếu để lão tiếp tục đối diện với Vương Lâm thì chắc chắn sẽ không còn được ung dung như trước đây, đối với người giết chết tu sĩ Toái Niết trong khoảng thời gian cực ngắn như vậy thì không có bất kỳ tu sĩ Toái Niết sơ kỳ nào chẳng khẩn trương và cực kỳ sợ hãi.

Trừ đám đó ra, khoảnh khắc này tất cả những tu si tông phái và lão quái đại thần thông lần này đến Bồng Lai đại lục, đặc biệt là những kẻ trước đó đã bùng thần thức ra để quan sát đều dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn về phía tây.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, hắn vỗ vỗ những bụi đá bám trên quần áo rồi tiến về phía trước một bước. Vẻ mặt người đàn ông trung niên trước đây ẩn tàng trong khách điếm đã không còn chút máu, hắn đáng đứng trước mặt Vương Lâm không xa.

- Ngươi đã đến muộn!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1175: Đệ tử môn phái Thần Tông

Vẻ mặt người đàn ông trung niên trở nên tái nhợt, trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Hắn nhìn về phía Vương Lâm đang dần tiến đến gần, trầm tư một lát rồi ôm quyền nói:

- Trương Kỳ Ma Tùng Đạo xin ra mắt đạo hữu!

Vương Lâm không nói gì mà chỉ lạnh lùng đảo mắt nhìn lướt qua người đàn ông trung niên trước mặt. Người này tu vi đã đạt đến Toái Niết trung kỳ, Vương Lâm vẫn muốn biết, vẫn rất muốn hiểu, chẳng biết sau khi cùng bản tôn hợp thể có thể đánh một trận với tu sĩ Toái Niết trung kỳ hay không.

Vẻ mặt người đàn ông trung niên trở nên đau khổ, hắn thở dài một tiếng rồi lại ôm quyền nói:

- Hai người trước Ngô Thanh đã bị trục xuất khỏi Ma Tùng Đạo, tất cả lời nói và hành động của hắn đã không còn liên quan đến Ma Tùng Đạo nữa. Người này không biết tốt xấu dám trêu chọc Thần Tông các hạ, đây là tai họa của bản thân hắn, chết là đúng lắm!

Vương Lâm cũng không nói điều gì, ánh mắt lại càng trở nên lạnh như băng. Hắn như vậy lại càng phù hợp với thân phận một tên đệ tử Thần Tông, kiêu ngạo khắp thiên hạ. Chỉ là một tông phái trong tinh vực cấp sáu thì không có bất kỳ ý nghĩa gì trong mắt một đệ tử Thần Tông.

Người đàn ông trung niên lại cười khổ, hắn cắn răng vung một trảo tay phải lên hư không, khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện. Trong khe nứt bay ra một bình đan dược.

- Trong đó tất cả đều là Cách Hồn Đan cấp bảy, tổng cộng có bốn mươi sáu hạt!

Ánh mắt Vương Lâm vẫn lạnh lùng như băng, người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc rồi lại duỗi tay lấy ra một bình đan dược.

- Trong đây có chín viên Cách Hồn Đan cấp tám…

- Chuyện Ngô Thanh mạo phạm có thể không truy cứu, nhưng chuyện Ma Tùng Đạo của ngươi mạo phạm thì vẫn chưa đủ.

Giọng nói của Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, bên trong lại cực kỳ uy nghiêm, hắn chậm rãi nói.

Uy nghiêm này cũng không phải những tu sĩ bình thường có được. Dù có tu vi Toái Niết mà không phải là kẻ đứng đầu một tông phái, mà lại đứng đầu một tông phái cực kỳ hùng mạnh thì không thể có được.

Vương Lâm trở thành Thánh Tôn của Chu Tước Thánh Tông, lúc này hắn cũng không cần phải cố gắng hết sức mà chỉ nhớ lại tình cảnh trong thánh tông Chu Tước thì uy nghiêm tự nhiên bùng ra.

Người đàn ông trung niên lại cười khổ, lại phải lấy từ trong khe nứt trữ vật ra hai viên đan dược. Hắn nhìn về phía Vương Lâm rồi nói:

- Hai viên đan được cấp mười là cực hạn của ta.

- Ngô Thanh bỏ ra mấy vạn tiên ngọc để làm khó dễ ta tranh đoạt bảo vật.

Vương Lâm bình thản nói, người đàn ông trung niên cũng không nói gì mà trực tiếp lấy từ trong khe ra một túi trữ vật.

Vương Lâm cũng không thèm nhìn số lượng bảo vật bên trong, hắn vung tay áo lên cuống lấy tất cả rồi hướng về phía người đàn ông trung niên khẽ gật đầu. Hắn phóng qua bên người kẻ này rồi hóa thành một luồng

cầu vồng lướt về phía khu chợ Bồng Lai đại lục. Mãi đến khi Vương Lâm đã bỏ đi rất xa, vẻ mặt người đàn ông trung niên mới dần trở nên cực kỳ khó coi, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

- Ngô Thanh, lão phu trước đó đã từng bảo người đừng nên trêu chọc người này, ngươi lại không nghe! Ngươi chết là quá may mắn, lại còn liên lụy đến Ma Tùng Đạo… Người này lại là đệ tử của môn phái Thần Tông, ôi!

Trên một đỉnh núi phía đông Bồng Lai đại lục, trong mắt Lý Thiến Mai bùng ra những luồng sáng kỳ dị. Nàng trầm tư một lúc lâu rồi khẽ lầm bầm:

- Thần Tông thì sao? Đệ tử Thần Tông đã rất nhiều năm không rời khỏi tinh vực cấp chín, người có thể thi triển thần thông Dịch Lịch Ấn chắc chắn sẽ là đệ tử hạch tâm của Thần Tông, sao lại đi ra ngoài đơn giản như vậy? Nhưng một chưởng trước đó của người này lại rất quái dị, không biết là thần thông gì mà có thể điều khiển thiên địa nguyên lực, bên trong còn uẩn hàm sự nô dịch!

Tốc độ của Vương Lâm cũng không nhanh, một luồng cầu vồng lóe lên rồi phóng về phía đông Bồng Lai đại lục. Từ xa nhìn lại chỉ thấy những khu chợ đã trở nên hoang tàn và những tu sĩ đứng chen chân dày đặc trên không trung.

Nhìn thấy Vương Lâm phóng đến, vẻ mặt tất cả các tu sĩ đều trở nên cực kỳ phức tạp, ai cũng chừa ra một con đường. Ánh mắt mọi người nhìn về

phía Vương Lâm cũng mang theo vẻ kính sợ, những tu sĩ có thể đến đây tất nhiên tu vi sẽ không yếu, nhưng tất cả tỉnh cảnh phát sinh trước đó lại làm tâm thần của họ chấn động.

Đặc biệt là dấu chưởng khổng lồ, trong Vân Hải tinh vực kẻ nào cũng biết phân biệt thứ đó, và kẻ nào cũng biết đó là Dịch Linh Ấn thần thông mạnh nhất của Thần Tông. Dù có rất nhiều kẻ hoài nghi, nhưng sau khi nhìn thấy uy lực của Dịch Linh Ấn thì tất cả nghi ngờ đều bị đánh tan.

Tất cả tu sĩ của những tông phái trên tinh vực cấp sáu, tất cả các trưởng lão đều phải đi ta hướng về phía Vương Lâm ôm quyền chào hỏi. Sau khi Thương Tùng Tử chứng kiến tất cả những gì Vương Lâm đã gây ra thì trên mặt lộ ra nụ cười, lão che giấu những chấn động trong lòng rồi tiến đến muốn bắt chuyện.

Vương lâm vẫn rất ung dung đối mặt với tất cả chuyển biến trước mắt, nhưng trong lòng lại thầm hừ lạnh. Hắn ôm quyền xuyên qua đám người rồi trở về trong khách điếm. Quy luật trong tu chân giới chỉ có kẻ mạnh là vua, Vương Lâm biểu hiện ra tu vi có thể thoải mái giết chết tu sĩ Toái Niết, lại có thêm Dịch Linh Ấn, tất nhiên ở trong tinh vực cấp năm sẽ chẳng có kẻ nào dám trêu chọc. Ngay cả Bảo Ngọc Tông cũng không dám truy cứu chuyện Vương Lâm phá hoại một nửa khu chợ.

Sau khi về đến khách điếm, Vương Lâm mới bắt đầu kiểm tra lại những thu hoạch tử trận chiến vừa rồi. Ngoài những thứ mà người đàn ông trung niên kia tặng, trong túi trữ vật của Ngô Thanh cũng không thiếu các loại bảo vật.

Vương Lâm đảo mắt qua rồi cầm lấy lông vũ màu đỏ. Chiếc lông này vừa được cầm vào tay thì mắt trái của Vương Lâm lập tức bùng lên ánh lửa nồng nặc, mơ hồ cảm nhận được ngọn lửa trong mắt và ngọn lửa trên chiếc lông có sự tương hỗ lẫn nhau.

- Nếu Chu Tước có thể thức tình lần thứ ba thì thực lực của ta sẽ tăng mạnh… đáng tiếc là chỉ có một chiếc lông, thế này vẫn chưa đủ.

Vương Lâm vung tay phải lên, chiếc lông lập tức hóa thành một ngọn lửa. Lúc này ngọn lửa lại có hình dáng như Chu Tước, nó từ từ vờn quanh thân thể rồi dung nhập vào trong mắt trái Vương Lâm giống như cực kỳ vui sướng, sau đó ngọn lửa tan biến.

Khoảnh khắc khi Chu Tước tiến vào mắt trái thì toàn thân Vương Lâm chìm vào trong ngọn lửa, nhưng kỳ dị là không có bất kỳ vật gì trong phòng bị phá hủy, bị thiêu đốt. Một lúc sau ngọn lửa này được thu vào trong cơ thể Vương Lâm, hắn hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lại lộ ra vẻ trầm tư:

- Giết Ngô Thanh, lại có thêm danh tiếng của Thần Tông, chắc chắn trên Bồng Lai đại lục này sẽ không còn kẻ nào dám sinh ra tà niệm với ta.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên:

- Vì vậy mà lúc này nên bắt đầu vơ vét được rồi!

Mấy ngày sau, tất cả các tông phái cấp sáu đến thăm hỏi, ngay cả những lão quái trước đó đến tụ hội với Thương Tùng Tử cũng phải kéo nhau đến đây. Vương Lâm lại vô cùng ung dung tiếp đón đám người này, vì kẻ nào cũng chẳng đến tay không, ai cũng cầm theo lễ vật và cực kỳ cung kính.

Dù tất cả vẫn còn có chút nghi ngờ đối với thân phận của Vương Lâm nhưng vấn đề này căn bản không thể nghiệm chứng được. Vấn đề này chỉ có người Thần Tông mới có thể biết được Vương Lâm hắn là thật hay giả.

Nếu có là giả cũng chẳng đáng gì, nhiều lắm cũng chỉ tốn một chút lễ vật mà thôi. Nhưng nếu chuyện này là thật thì mối quan hệ tốt đẹp hiện nay chính là niềm mơ ước tha thiết của bất kỳ một tu sĩ hoặc tông phái nào khác.

Vào một ngày, khi tất cả nhóm tu sĩ trước đó đến thăm hỏi đã ra khỏi cửa thì lão già hắc y là chủ nhân trước đây của lông vũ Chu Tước lại tiến đến bái phỏng.

Lão già này cũng không nhắc lại chuyện trước đó, vẻ mặt rất ung dung. Trong lòng lão già cảm thấy rất sợ hãi đối với Vương Lâm, dù sao thì đối với người có thể thoải mái chém giết Ngô Thanh, mà lão cũng chính là Toái Niết sơ kỳ nên tất nhiên phải cẩn thận.

Sau khi khách khí với Vương Lâm một lượt, lão già hắc y này ôm quyền nói:

- Lữ đạo hữu, tại hạ còn chưa giới thiệu thân phận. Tại hạ là Đỗ Đức, không có môn phán, chẳng qua chỉ là một kẻ tán tu trong tinh vực cấp sáu. Lần này có thể kết giao bằng hữu với Lữ đạo hữu tại Bồng Lai đại lục này, cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Vương Lâm khẽ vười rồi chậm rãi nói:

- Đỗ đạo hữu nhàn vân dã hạc, không tông phái mà tu luyện một mình, thật làm người khác hâm mộ.

Lão già hắc y cười khổ nói:

- Tính cách lão phu thích yên tĩnh cho nên cũng không muốn tiến vào bất kỳ môn phái nào. Tại hạ đến Bồng Lai cũng chì vì có lão hữu mời tới, cho nên sau hai này đấu giá lớn thì lão phu sẽ rời khỏi đây. Sau này nếu Lữ đạo hữu có đến tinh vực cấp sáu, có thể đến làm khách trong động phủ của ta.

Vương Lâm gật đầu, hắn nhìn về phía lão già hắc y rồi trở nên trầm ngâm.

Lão già này đã có tu vi tiến đến mức độ này thì thần thông tất nhiên sẽ khó thể tưởng tượng. Lão già lại nói:

- Lữ đạo hữu có việc gì xin cứ hỏi, đừng ngại!

- Không biết Đỗ đạo hữu từ đâu đoạt được lông vũ Chu Tước?

Vương Lâm nhìn qua lão giả hắc y rồi chậm rãi mở miệng.

- Điều này…

Lão già hắc y do dự một lúc rồi lại trở nên trầm ngâm nói:

- Vật này Đỗ mỗ đoạt được từ trên một Man Hoang đại lục của tinh vực cấp sáu, những kẻ khác đến Man Hoang đại lục này cũng không biết. Đỗ mỗ cũng chỉ ngẫu nhiên đoạt được mà thôi. Mãnh thú nơi đây đều am hiểu thần thông hệ hỏa, rất nguy hiểm nên cũng không dễ thâm nhập.

Lão già hắc y nói cũng thì xuất ra một khối ngọc giản, lão già xóa đi thần thức bên trên rồi đưa cho Vương Lâm:

- Nếu Lữ đạo hữu cảm thấy hứng thú thì có thể đi vào đó xem xét, nhưng cũng đừng nên xâm nhập, theo sự quan sát của Đỗ mỗ thì nơi đó có mãnh thú cập mười một!

Vương Lâm nhận lấy ngọc giản quét thần thức qua rồi ôm quyền hướng về phía lão già hắc y. Hai người lại nói chuyện với nhau một lát nữa, sau đó lão già hắc y đứng dậy xin cáo lui.

Hai ngày sau Vương Lâm muốn đi tìm mua bản đồ tinh cầu nhưng trong chợ đã lập tức có rất nhiều người âm thầm đi thu mua. Chỉ trong hai này tất cả bản đồ tinh cầu trong chợ đã bị người ta mua đi sạch.

Những bản đồ tinh cầu này sau khi được kiểm tra và đối chiếu cẩn thận thật giả mới được đem đến tay Thương Tùng Tử. Khi lão già này cầm những bản đồ tinh cầu trong tay thì do dự một lúc, sau đó lão liền đi đến khách điếm nơi Vương Lâm đang ở. Sau một lúc lâu ôn lại chuyện cũ thì Thương Tùng Tử đưa túi trữ vật chứa bản đồ tinh cầu ra:

- Nghe nói Lữ đạo hữu có cảm hứng đối với bản đồ tinh cầu, lão phu đã cho người đi tìm mua những thứ này. Nhưng bản đồ tinh cầu lại rất khó phân biệt thật giả, muốn biết được trong này có bao nhiêu thứ là thật thì Lữ đạo hữu cần phải phân biệt thật cẩn thận.

Sau khi tiếp nhân túi trữ vật, Vương Lâm nở nụ cười rồi ôm quyền nói:

- Đa tạ Thương Tùng Tử đạo hữu, những thứ này cũng giảm bớt rất nhiều trắc trở cho Lữ mỗ.

Hai người lại nói chuyện với nhau một lúc nữa, Thương Tùng Tử nhìn Vương Lâm rồi đột nhiên mở miệng nói:

- Ngày mai vẫn còn một cuộc đấu giá, không biết Lữ đạo hữu có chuyện gì quan trọng không?

Vương Lâm nhìn qua Thương Tùng Tử rồi lắc đầu nói:

- Thương Tùng Tử đạo hữu có gì cứ nói thẳng.

Thương Tùng Tử suy nghĩ một lúc, lão trầm giọng nói:

- Lão phu biết được một nơi rất bí ẩn, chỗ đó chắc chắn sẽ tạo ra cảm hứng cho Lữ đạo hữu!

Thương Tùng Tử vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Vương Lâm. Sau khi thấy hắn không có bất kỳ thay đổi gì thì lão già dùng tay phải lấy tử trong ngực ra một khối ngọc giản rồi nhẹ nhàng đưa cho Vương Lâm. Sau khi tiếp nhận ngọc giản, Vương lâm cũng không xem xét mà vẻ mặt lại như cười như không nhìn Thương Tùng Tử.

Thương Tùng Tử vội ho một tiếng rồi trầm giọng nói:

- Lão phu nói ngắn gọn thế này, ta thấy Lữ đạo hữu đổi rất nhiền nguyên tinh thì chắc chắn phải có chuyện cần sử dụng. Nếu Lữ đạo hữu có thể giúp lão phu tiến vào chỗ đó thành công, ta sẽ tạ ơn bằng một vạn nguyên tinh.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất ung dung, lúc này hắn mới quét thần thức qua ngọc giản. Hai mắt hắn khẽ khép lại, bầu không khí trong phòng trở nên yên tĩnh. Thương Tùng tử cũng không nóng vội mà lẳng lặng chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Vương Lâm:

- Ta muốn hai vạn nguyên tinh, một vạn giao trước.

Một lát sau Vương Lâm mở bừng mắt ra, hắn bình tĩnh nói

Thương Tùng Tử có chút do dự, lão gật đầu rồi cười nói:

- Được, có thể được đệ tử Thần Tông tương trợ thì lão phu sẽ đem nguyên tinh tới, lúc đó chúng ta sẽ lên đường.

Sau khi Thương Tùng Tử ôm quyền rời đi khỏi căn phòng của Vương Lâm thì nụ cười trên mặt được thu hồi lại, trong lòng lại thầm hừ lạnh:

- Đệ tử Thần Tông lại thiếu nguyên tinh sao? Thân phận người này cực kỳ khả nghi, trước tiên cứ mặc kệ hắn thật giả thế nào, cứ nghe theo lời hắn là được. Chỉ cần ta có thể đi vào chỗ đó, tu vi nhất định có thể tăng mạnh, đến lúc đó…

Thương Tùng Tử hít vào một hơi thật sâu, lão cố gắng áp chế kích động trong lòng. Lão đã vì chuyện này mà chuẩn bị ngàn năm rồi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1176: Cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ

Khu chợ trên Bồng Lai đại lục đã bị Dịch Linh Ấn phá của Vương Lâm phá hỏng một bộ phận. Trong khoảng thời gian hai ngày ngắn ngủi đã được tất cả tu sĩ Bảo Ngọc Tông vận chuyển đá tử bốn phương tới để bố trí lại một lần nữa.

Chỉ trong hai ngày, đám tu sĩ được điều động và số lượng linh thạch tiêu hao đã đạt đến một mức độ kinh khủng. Khi những cuộc đấu giá được bắt đầu thì tất cả khu chợ trên Bồng Lai đại lục đã khôi phục như ban đầu.

Đấu giá trên Bồng Lai llà chuyện quan trọng nhất của những khu chợ. Những vật phẩm được đấu giá đều có giá trị rất lớn. Trên thực tế rất nhiều lão quái đại thần thông đên Bồng Lai đại lục cũng chỉ vì những cuộc đấu giá này mà thôi.

Địa phương tổ chức đấu giá chính là quảng trường trung tâm trong chủ thành của Bồng Lai đại lục. Đợt đấu giá này cũng không phải người nào cũng có thể tham gia, chỉ có những kẻ được mời mới có thể tiến vào đây.

Trong và ngoài chu vi ngàn trượng đều có rất nhiều tu sĩ Bảo Ngọc Tông bao quanh để ngăn cản đám người bên ngoài tiến vào.

Khi buổi đấu giá bắt đầu, tất cả lão quái thần thông trong khu chợ đều đi đến dùng ngọc giản tiến vào bên trong. Vương Lâm cũng có một chút hứng thú với đợt đấu giá lần này, cho nên vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, hóa thành một luồng cầu vồng phóng về phía chủ thành.

Trên đường Vương Lâm phi hành, tất cả tu sĩ nhìn thấy hắn đều cung kính ôm quyền chào hỏi. Hai ngày qua hình dáng của Vương Lâm đã in

thật sâu trong tận đáy lòng tất cả mọi người, không dám có bất kỳ cử chỉ nào đắc tội.

Không lâu sau Vương Lâm đã tiến vào trong chủ thành. Tu sĩ Bảo Ngọc Tông có thể tiến lên ngăn cản bất kỳ người nào không có ngọc giản được tiến vào nhưng sau khi thấy Vương Lâm thì tâm thần lại lập tức chấn động, tất cả đều nhường đường, căn bản chẳng có kẻ nào dám tiến lên kiểm tra xem hắn có được mời đến hay không.

Trên bầu trời quảng trường nghìn trượng đang bay bổng hơn một trăm tên tu sĩ. Trong đám tu sĩ này phần lớn đều là Khuy Niết và Tịnh Niết, những lão quái Toái Niết cũng có nhưng không nhiều.

Vương Lâm vừa đến lập tức để cho hàng trăm tu sĩ có mặt ở đây phải chú ý, tất cả đều ôm quyền chào hỏi. Cũng có vài vị tu sĩ trực tiếp tiến lên bắt chuyện. Vương Lâm cũng rất ung dung đối với đám người này. Ánh mắt hắn quét qua đám người rồi thấy được Lý Thiến Mai đang đứng ở phương xa. Lý Thiến Mai phát hiện ánh mắt của Vương Lâm, nàng khẽ cười, hai mắt sáng rực như sao trên trời.

Một lát sau khi Vương Lâm tiến vào trong quảng trường thì có một lão già mặc áo bào đỏ dẫn theo bốn tu sĩ trung niên tiến đến. Từ xa nhìn thấy Vương Lâm, lão già áo bào đỏ đã ôm quyền cởi mở nói:

- Lữ đạo hữu có thể đến đây tham gia đấu giá, quả thật rất vinh hạnh cho Bảo Ngọc Tông ta.

Vương Lâm cũng biết lão già áo bào đỏ này, mấy ngày trước trong đám người tiến đến khách điếm bái phỏng thì người này chính là đại biểu cho Bảo Ngọc Tông:

- Thì ra là Tào trưởng lão!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn lập tức ôm quyền.

Vẻ mặt lão già áo đỏ này rất khách khí, lão không có bất kỳ ý nghĩ khinh thường nào đối với người thanh niên áo trắng trước mặt, thậm chí còn sinh ra chút sợ hãi. Đặc biệt là khi nghĩ đến cái chết của Ngô Thanh thì tâm thần lão già lại càng trở nên chấn động.

Trước đây lão già áo đỏ đã đại diện cho Bảo Ngọc Tông đến bái phỏng Vương lâm. Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì lão rõ ràng phát hiện ra kẻ trước mặt ăn nói bất phàm, tuyệt đối không phải những tên đầu đường xó chợ. Lời nói của tên kia rất ung dung và trấn tĩnh, nếu lão nhìn thẳng vào hai mắt của người thanh niên kia thì trong đầu sẽ mơ hồ xuất hiện một loại ảo giác, bắt buộc phải kinh hoàng.

Sau đó lão về tông phái thông báo cho tông chủ biết, tông chủ Bảo Ngọc Tông trầm tư một lúc rồi truyền lệnh xuống, tất cả đệ tử Bảo Ngọc Tông

trên Bồng La đại lục không được đắc tội với người này.

- Rốt cuộc người này có phải đệ tử Thần Tông hay không thì chẳng có bất kỳ điều gì liên quan đến Bảo Ngọc Tông của ta. Dù không phải thì chỉ cần dựa vào tu vi có thể thoải mái giết chết Ngô Thanh cũng đủ để người khác phải tôn kính.

Lão già áo hồng cùng nói cười với Vương Lâm một lúc lâu, sau đó lão lại nhìn sắc trời rồi hướng về phía Vương Lâm cười nói:

- Lữ đạo hữu, đấu giá sắp bắt đầu, nếu ngươi muốn đấu giá vật gì thì cần phải nắm bắt thời gian cho tốt.

Vương Lâm suy nghĩ một chút, hắn thật sự cũng có vài vật phẩm muốn đấu giá để tận dụng đổi lấy càng nhiều nguyên tinh càng tốt. Lúc này sau khi nghe lão giả áo đỏ nói thì cười:

- Cũng được, tại hạ có hai bảo vật muốn đưa ra đấu giá!

- Sao? Bảo vật có thể từ trong tay Lữ đạo hữu xuất ra thì chắc chắn sẽ không tầm thường.

Vẻ mặt lão giả áo đỏ lộ ra vẻ hứng thú.

Vương Lâm cũng không nói nhiều mà vung một trảo tay phải lên không trung. Khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện trước mặt, từ trong đó bay ra hai vật bị hắc quang bao phủ xung quanh, cả hai đều phóng thẳng về phía lão giả áo đỏ.

Ánh mắt lão giả đột nhiên lóe lên, lão nhìn sang Vương Lâm thấy vẻ mặt hắn vẫn rất bình tĩnh. Sau khi nhìn thấy trên hai vật này có cấm chế thì cũng không cần đảo thần thức qua để kiểm tra. Lão cứ tùy tiện để ngoài cho ánh mắt của hàng trăm tu sĩ ngưng tụ đến. Sau khi để cho bọn họ nhìn rõ hình dáng bên ngoài của vật phẩm thì lão già lại thu vào. Vương Lâm như cười như không rồi ôm quyền hướng về phía lão giả áo đỏ.

Lão già vội ho một tiếng, lão khẽ nói:

- Trước tiên lão phu sẽ đem hai vật phẩm này đến trưởng lão phụ trách đợt đấu giá lần này, Lữ đạo hữu cứ yên tâm.

Lão già nói xong thì ôm quyền bỏ đi.

- Lão già này là một người rất khôn khéo!

Vương Lâm đảo mắt qua bóng lưng lão già đang cất bước rời đi. Sau khi lão già bỏ đi thì có rất nhiều tu sĩ đến bắt chuyện với Vương Lâm, trong

đám người này có cả người đàn ông văn sĩ áo trắng và thiếu phụ xinh đẹp đã được gặp trong đợt tụ họp cá nhân của Thương Tùng Tử.

Ba người cũng không phải kẻ xa lạ nên khách khí nói chuyện với nhau một lát. Lúc này đột nhiên mặt đất trên quảng trường lại chấn động, khoảnh khắc này không gian bốn phía cũng trở nên yên tĩnh. Mặt đất ngày càng rung chuyển dữ dội, một lát sau khoảng sân rộng trước mặt đột nhiên nổ ầm ầm rồi văng lên tung tóe. Lúc này có mười sáu tấm bia đá khổng lồ trồi lên trên mặt đất.

Mười sáu tấm bia đá này chui từ dưới đất lên rồi kéo dài đến độ cao trăm trượng mới chậm rãi dừng lại. Ngay sau đó trên những tấm bia lại có những luồng hào quang xoay chuyển xung quanh. Đúng lúc này mặt đất bên ngoài mười sáu tấm bia đá lại chấn động, bốn mươi tấm bia đã nhỏ hơn từ trên mặt đất lao ra, khi đạt đến độ dài hơn mười trượng thì ngừng lại.

Tất cả mọi thứ vẫn còn chưa chấm dứt, ngoài bốn mươi tấm bia đá này lại có hàng trăm bia đá khác dài năm mươi trượng xuất hiện. Bia đá liên tục xuất hiện, cuối cùng tạo thành một vòng tròn, hóa thành một đại trận bằng bia đá.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất ung dung, hắn tiến về phía trước một bước rồi phóng lên trên mặt một tấm bia đá trong số mười sáu chiếc rồi khoanh chân ngồi xuống. Đối với hành động của hắn không tạo ra bất kỳ cảm giác ngoài ý muốn nào đối với những người khác, ngược lại đây lại là một việc đúng lẽ thường.

Tất cả những người đang ngồi trên những tấm bia phía trước đều là những lão già Toái Niết. Trong đám người này phần lớn đều có quen biết với Vương Lâm. Sau khi tất cả đều đã an phận ngồi xuống thì có một bóng dáng nhẹ nhàng đi tới tấm bia đá của Vương Lâm. Lý Thiến Mai trừng mắt nhìn về phía Vương Lâm, sau đó nàng lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh hắn:

- Muội phải đi!

Sau khi ngồi xuống, Lý Thiến Mai khẽ nói giống như đang tự nói với chính mình.

Vị trí nàng khoanh chân ngồi xuống lại sát ở bên cạnh Vương Lâm. Lúc này có một làn gió nhẹ thổi tới làm mái tóc xanh của Lý Thiến Mai phất phơ theo gió. Vài sợi tóc vương trên mặt Vương Lâm, lại có một mùi hương thơm mát từ trên cơ thể người ngọc bùng ra rồi chui vào trong mũi. Mùi hương này rất nhạt giống như một Lý Thiến Mai lúc nào cũng yên lặng, có thể làm tâm tình người ta bình tĩnh trở lại.

Lúc này đấu giá đã được bắt đầu, người phụ trách đấu giá là một lão già có khuôn mặt chữ điều người Bảo Ngọc Tông, thân thể người này lơ lửng trên quảng trường. Vật phẩm được đấu giá đầu tiên chính là một vật giống như quả chuông, bên trên được điêu khắc rất nhiều đồ đằng mãnh thú.

Khi phát hiện những sợi tóc của chính mình đang vương lên mặt Vương Lâm, gương mặt Lý Thiến Mai đột nhiên trở nên đỏ ửng. Nàng vội vàng dùng tay khẽ vuốt tóc lên sau tai.

- Khi nào?

Vương Lâm cũng không nhìn về phía Lý Thiến Mai mà đảo ánh mắt về phía lão già trưởng lão Bảo Ngọc Tông phụ trách đấu giá đang nói ra những công dụng của bảo vật trong tay. Hắn trầm giọng hỏi.

- Sau đấu giá sẽ phải đi!

Lý Thiến Mai nói khẽ, ánh mắt nàng đang chuyển lên bầu trời xanh bao la, cũng không biết đang nghĩ những gì.

- Ta sẽ tiễn muội!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng nói.

Lúc này vật phẩm hình quả chuông đã bị người ta mua đi. Lão già kia của Bảo Ngọc Tông lấy ra vật phẩm thứ hai, chính là một khối đan dược.

Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra một nụ cười ôn nhu như đạt được ước nguyện. Nàng quay đầu qua dùng ánh mắt rực sáng nhìn Vương Lâm rồi nói khẽ:

- Huynh sẽ tiễn ta thế nào? Tiễn ta rời khỏi Bồng Lai đại lục sao?

- Được!

Vương Lâm khẽ gật đầu, nhưng vẫn không liếc nhìn sang Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai nhìn nửa mặt bên của Vương Lâm, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói khẽ:

- Hay sẽ tiễn muội đi tinh vực cấp chín?

Vương Lâm vẫn trầm mặc không nói gì.

- Hay sẽ tiễn muội đi Yêu Tông, cùng muội ở đó chống lại sự xâm nhập của mãnh thú?

Giọng nói của Lý Thiến Mai rất êm tai giống như tiếng sáo đang lượn lờ quanh tai Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm vẫn trầm tư, Lý Thiến Mai lại quay đầu nhìn về phương xa rồi than nhẹ một tiếng.

Lúc này vật phẩm đấu giá thứ hai cũng bị người ta đấu xong. Lão già Bảo Ngọc Tông lại lấy ra vật phẩm thứ ba, đây là một bức tranh không vẽ núi mà vẽ một hồ nước cuồn cuộn sóng như thật.

- Vốn cũng sẽ không đi nhanh như vậy, vẫn còn muốn xác định một vài chuyện nữa. Nhưng hôm qua sư tôn đã đưa tin, trong vết nứt ở chỗ Yêu Tôn đột nhiên xuất hiện nhiều mãnh thú hơn… Tất cả đệ tử của tông phái cấp chín đều phải nhanh chóng đi vào viện trợ. Lần này đi cũng không biết khi mới trở về…

Lý Thiến Mai trầm tư một lúc lâu rồi khẽ nói.

- Thượng lộ bình an!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

- Cuộc chiến trước đó giữa huynh và Ngô Thanh muội đã không ra tay, là vì…

Lý Thiến Mai do dự một lúc, nhưng lời nói của nàng đã bị Vương Lâm cắt đứt.

- Ta hiểu!

Vương Lâm bình tĩnh nói. Lý Thiến Mai nhìn qua Vương Lâm, một lúc lâu sau nàng mới khẽ nói:

- Huynh đã thực sự hiểu chưa…

Vương Lâm không trả lời mà ánh mắt lại nhìn về phía bức tranh sóng nước trong tay lão già Bảo Ngọc Tông. Lúc này tu sĩ bốn phía đều đang ồn ào định giá, Vương Lâm hơi trầm ngâm rồi giọng nói lại vang lên khắp bốn phía:

- Bức tranh đó, ta muốn!

Lời này của Vương Lâm vừa mới nói ra, tất vả tu sĩ ra giá trước đó đều ngừng lại. Tất cả đều nhìn về phía Vương Lâm mà không hề đặt giá nữa.

Không có bất kỳ kẻ nào dám tranh đoạt với Vương Lâm, vì những chuyện có liên quan đến Ngô Thanh đã sớm được tất cả mọi người biết. Ngô Thanh chết, ngoài lòng tham thì còn có một nguyên nhân chính là lão già kia muốn nâng giá và cùng tranh đoạt bảo vật với tên sát tinh kia.

Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, bức tranh trong tay lão già Bảo Ngọc Tông lập tức phóng tới. Hắn mở ra nhìn qua rồi lần đầu tiên quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt làm trái tim người ta tan chảy của Lý Thiến Mai.

- Tặng muội!

Lý Thiến Mai trầm tư, một lúc sau trên mặt lại lộ ra nụ cười. Nàng đưa tay nhận lấy bức tranh, môi dưới khẽ nhếch lên, nàng nói:

- Nếu tìm được người mà Phá Thiên Tông muội đang tìm kiếm, thì huynh hãy nói cho hắn biết, Phá Thiên Tông xin mời.

Nàng nói xong cũng không nhìn Vương Lâm, thân thể xinh đẹp và mềm mại của nàng khẽ xoay chuyển như cánh bướm rồi chậm rãi bay lên. Trong nháy mắt mái tóc đen của nàng đã chuyển thành màu xanh tuyệt đẹp, dưới ánh mắt ngơ ngác của tất cả tu sĩ khắp bốn phía, nàng dần dần bay đi. Trong tay nàng vẫn giữ chặt lấy bức tranh.

- Cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ… Thật vậy sao?

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1177: Thần Ma Giáp

- Cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ… Đúng vậy! T

Vương Lâm không ngoái đầu lại nhìn Lý Thiến Mai rời đi, đối với người con gái cũng họ Lý này, Vương Lâm không động tâm. Lòng của hắn đã chết từ lâu rồi, chết lúc ngửa mặt lên trời gầm rống và kêu gào bi thảm trên Nguyệt tinh. Lòng hắn lại bị xé rách trên La Thiên khi Liễu Mi nhìn hắn bằng ánh mắt ai oán. Gặp nhau trong lúc hoạn nạn không bằng cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ.

Hai loại tình cảm bất đồng đại biểu cho thái độ và những truy cầu của hai loại người, cũng đại biểu cho hai loại lựa chọn khác biệt. Đời này Vương Lâm gặp nhiều cô gái còn xinh đẹp hơn, ưu tú hơn, thậm chí trên khắp tất cả phương diện đều tốt hơn so với Lý Mộ Uyển. Dù la Hồng Điệp trên La Thiên, Tây Tử Phượng, hoặc là Liễu Mi, Lữ Yên Phi, thậm chí còn có một số người ngẫu nhiên gặp mặt.

Tất cả những cô gái này, tồn tại đến giai đoạn cuối cùng cũng chỉ có Lý Mộ Uyển và Liễu Mi. Vương Lâm là loại người không hiểu chuyện tình cảm, những biến đổi kinh khủng trước đây làm hắn một lần trở thành ma đầu sa vào vũng lầy chết chọc, hai tay dính đầy máu tươi. Thậm chí còn có rất nhiều người tự xưng là ma đầu cũng không thể hơn khi so sánh với Vương Lâm. T

Vương Lâm không hiểu chuyện tình cảm, nếu nói là có cũng chỉ là những suy nghĩ thời thiếu niên ngây thơ. Hắn nghĩ đến một ngày mình sẽ học đạo thành công, áo gấm về làng, có một kiều thê ở bên cạnh để bồi bạn với chính mình bên cạnh cha mẹ cho đến khi đầu bạc răng long.

Nhưng sau kịch biến của Đằng gia thì Vương Lâm đã chết đi lần thứ nhất. Tính tình của hắn có những biến đổi lớn, tâm tư thê lương làm hắn hiểu ra tu đạo và tu đạo, tất cả người tu đạo trên khắp thế gian chỉ tồn tại một chữ mạnh.

Tình cảm giữa Vương Lâm và Lý Mộ Uyển cũng không thể biết được. Đến khi Lý Mộ Uyển chết đi, sau ngàn năm trôi qua, khi phải tiến từng bước cô độc về hư không phía trước, trong con đường tu đạo mờ mịt không biết đi về đâu, hắn mới liên tục nhớ lại… Dần dần lại phát triển lên theo năm tháng. Lúc đó hắn đã hiểu, Lý Mộ Uyển đã dùng phương pháp này để khắc sâu vào tận ký ức của Vương Lâm ngàn năm sau, đi vào tận đáy lòng hắn, rất sâu, rất sâu.

Một người phụ nữ khác, đó là Liễu Mi cũng đi vào lòng Vương Lâm, nhưng con đường của nàng và Lý Mộ Uyển lại hoàn toàn khác biệt, rất đau, rất đau… Nhưng cuối cùng, Liễu Mi vẫn thắng, nhưng chiến thắng này lại làm lòng Vương Lâm phải chết đi, trong lòng hắn đã xuất hiện một miệng vết thương xé toạc máu, chôn sâu vào bên trong.

Trái tim của Vương Lâm đã chết, lại bị người ta xé ra, cũng không còn sức lực… chỉ có, cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ mà thôi.

Khi Lý Thiến Mai rời đi, mái tóc nàng lại trở thành màu xanh lam, nàng đã biểu hiện ra thân phận của chính mình. Trong Vân Hải chỉ có một người có mái tóc màu lam, chỉ có một mình Lý Thiến Mai. Nàng vốn không nên làm như vậy, nhưng nàng vẫn phải làm như vậy.

Lý Thiến Mai, thiên chi kiều nữ của Phá Thiên Tông cấp chín và Vương Lâm ngồi cùng một vị trí trên tấm bia đá, lại được Vương Lâm tặng một bức tranh. Tất cả tình cảnh này rõ ràng đã rơi vào trong mắt tất cả tu sĩ bốn phía. Lý Thiến Mai dùng phương pháp của nàng để đưa ra đáp án cho thân phận đệ tử Thần Tông của Vương Lâm.

Đấu giá vẫn còn tiếp tục nhưng tất cả ánh mắt của tu si khắp bốn phía lại trở nên khác biệt. Trước đó trong lòng rất nhiều người vẫn không hoàn toàn xác định thậm chí là nghi ngờ đối với thân phận đệ tử Thần Tông của Vương Lâm. Nhưng hiện nay nghi ngờ này của bọn họ đã hoàn toàn mất đi hơn phân nửa khi Lý Thiến Mai rời đi.

- Vật đấu giá tiếp theo là một núi đá!

Lão già Bảo Ngọc Tông phụ trách đấu giá quét mắt nhìn qua Vương Lâm, tay phải mở ra trên lòng bàn tay xuất hiện một vật.

Đây là một ngọn núi đá không hoàn chỉnh, mặt trên đã bị phá hủy rất nhiều chỉ còn lại bộ khung, thoạt nhìn thì thấy rất xấu xí.

Vương Lâm nhìn qua ngọn núi kia, giống như đã trở về trong một trận chém giết trên La Thiên, ngọn núi kia cũng tan vỡ trong lúc đó. Sau đó Vương lâm có thể ngưng tụ ra một vật phẩm thay thế, nhưng nó đã trở thành một kiện bảo vật vứt đi trong túi trữ vật của Vương Lâm.

- Một nghìn tiên ngọc!

Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, trong đám tu sĩ khắp bốn phía lập tức truyền ra một âm thanh.

- Năm nghìn tiên ngọc!

Người đàn ông văn sĩ áo trắng khẽ nói.

- Một vạn tiên ngọc!

Một vị trưởng lão đạo môn đang ngồi trên một bia đá phía trước bình tĩnh cất giọng.

Bốn phía đã không còn người nào tiếp tục đưa giá, ngọn núi này ngoài trong mắt một và tu sĩ đại thần thông thì tất cả những người khác đều không coi nó đáng một đồng nào. Hai kiệm pháp bảo lúc trước Vương Lâm đưa ra khi nói chuyện với trưởng lão họ Tào Bảo Ngọc Tông cũng

đã được tu sĩ khắp bốn phía nhìn thấy rất rõ ràng. Ngọn núi này tất cả tu sĩ đều biết được, nó chính là của Vương Lâm.

Chỉ là một vạn tiên ngọc mà có thể cùng giao hảo với Vương Lâm, đây cũng là một chuyện mà tất cả các tu sĩ ở đây rất vui vẻ được làm. Trong Vân Hải tinh vực thì một vạn tiên ngọc cũng không phải là thấp.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, tay phải hắn bấm pháp quyết rồi chỉ về phía trước. Một luồng cấm chế lập tức bay ra rồi rơi vào bên trên núi đá, bên trên lập tức vang vọng những con sóng gợn. Khoảnh khắc khi những con sóng tiêu tán, một luồng khí tức tang thương đột nhiên từ trong núi đá khuếch tán ra rồi tràn ngập khắp bốn phía.

Khí tức tang thương này ẩn chứa dấu vết của năm tháng, khoảnh khắc này tất cả tu sĩ đều trở nên ngưng trọng.

Những tu sĩ Toái Niết thì còn đỡ hơn một chút, đặc biệt là ánh mắt đám tu sĩ Tịnh Niết và Khuy Niết ai cũng trở nên sáng ngời rồi nhìn chằm chằm vào núi đá, sau đó lại trầm tư.

- Sưu hồn!

Thiếu phụ xinh đẹp có quen biết với Vương Lâm hơi kinh ngạc. Nàng cẩn thận liếc nhìn núi đá, sau đó lại khẽ lắc đầu nói:

- Đáng tiếc đã bị tổn hại!

- Đây không phải là lại núi đá bình thương, trên mặt đá có tiên khí! Vật này chẳng lẽ là núi trên Tiên giới sao?

- Hai vạn tiên ngọc!

Người đàn ông văn sĩ áo trắng bình tĩnh mở miệng.

- Vật này mặc dù không có tác dụng gì với tu sĩ Toái Niết như chúng ta, nhưng những tu sĩ tiểu bối trong môn phái lại có thể từ trên núi đá cảm ngộ được thần thông… Quan trọng là vật này có thể được lấy từ Tiên giới, sau đó lại được luyện hóa thành!

Vị trưởng lão đạo môn kia trầm ngâm trong một khoảnh khắc, sau đó lại chậm rãi mở miệng:

- Ba vạn tiên ngọc!

- Bốn vạn tiên ngọc!

Từ vị trí rất xa truyền đến một âm thanh, đó chính là Âu Dương Long đang khoanh chân ngồi trên một tấm bia đá.

- Một ngàn nguyên tinh!

Bầu không khí khắp bốn phía trở nên tĩnh lặng, không còn kẻ nào tiếp tục đấu giá. Cuối cùng núi đá được trao vào tay vị trưởng lão đạo môn kia.

Núi đá này mặc dù không tầm thường nhưng không tạo ra bất kỳ con sóng rung động ngào trong đợt đấu giá lần này, cũng lắm cũng chỉ tạo ra những rung động nhẹ mà thôi. Nhưng vật phẩm kế tiếp lại khiến cho tất cả mọi người phải khiếp sợ, ngay cả Vương Lâm cũng không thể ngờ tới.

- Bảo vật tiếp theo là một bộ khôi giáp!

Lão già Bảo Ngọc Tông hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lão mơ hồ lóe lên sự ngưng trong và kích động. Lão già vung tay lên, trước mặt lập tức có một luồng hắc khí bùng ra rồi mơ hồ hóa thành một bộ giáp.

Khoảnh khắc khi hắc khí xuất hiện trong đám tu sĩ khắp bốn phía lập tức có một số kẻ biến sắc. Khi Vương Lâm tập trung tinh thần nhìn lại thì trong đám người có lão già mặt đầy lổ và người đàn ông văn sĩ đồ trắng.

- Mời Lữ đạo hữu mở ra cấm chế để mọi người được nhìn thấy rõ ràng.

Lão già kia ôm quyền hướng về phía Vương Lâm, lão đã thật sự nhìn ra vật đó thuộc về Vương Lâm.

Vẻ mặt lão già này đã thật sự phải làm Vương Lâm phải lưu ý, hắn trầm ngâm một lúc rồi vung tay phải lên chỉ về phía trước. Một luồng cấm chế phóng vào hắc khí, mây khói lập tức trở nên cuồn cuồn, phong ấn cấm chế bên trên tiêu tán từng tầng. Cuối cùng tất cả cấm chế đều biến mất, hắc khí đã không còn mơ hồ mà nhanh chóng co rút và ngưng tụ lại hóa thành một bộ giáp đen kịt, bên trên bùng ra những luồng ma khí ngập trời.

Luồng ma khí này cực dày, thiên địa biến sắc. Trong bầu trời lập tức xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy này khắp toàn thân đều đen kịt rồi chậm rãi chuyển động.

Đây là loại giáp gì? Khoảnh khắc khi phong ấn được mở ra thì bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại. Một vài tu sĩ trợn trừng mắt, thậm chí ngay cả những lão quái Toái Niết đang ngồi trên bia đã cũng trở nên sững sờ, trong cặp mắt tuôn ra những tinh quang khó thể tưởng tượng.

Cũng có một số tu sĩ giật mình đứng thẳng người lên, trong mắt lộ ra những tia nhìn không thể tin.

- Thần Tông ma giáp!

Lão già đầy những lỗ trên mặt hít vào một hơi thật sâu rồi thì thào nói.

- Thần Ma Giáp!

- Quả thật là Thần Ma Giáp!

- Trong truyền thuyết chỉ có người Thần Tông mới có được Thần Ma Giáp, ma khí này dày vô cùng, chắc là tứ phẩm Thần Ma Giáp!

Toàn trường đấu giá lập tức trở nên sôi sục vì bộ giáp trước mặt.

Những tu sĩ được đến đây đều là loại người có kiến thức rộng, tu vi càng cao thì định lực càng mạnh. Nhưng lúc này định lực của phần lớn tu sĩ đã tan vỡ, tất cả đơn giản chỉ vì một bộ Thần Ma Giáp.

- Lữ đạo hữu, vật ấy ngươi thật sự muốn bán sao?

Trưởng lão đạo môn kia đứng thẳng người lên rồi hướng về phía Vương Lâm ôm quyền trầm giọng nói.

Lời của lão vừa rời khỏi miệng thì bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại, khoảnh khắc này ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ trên người Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất ung dung, hắn liếc mắt nhìn qua Thần Ma Giáp. Chính hắn cũng không ngờ vật này lại có liên quan đến Thần Tông, trong lòng hắn bắt đầu có sự hứng thú nồng đậm đối với Thần Tông trong Vân Hải tinh vực.

- Ta chỉ muốn nguyên tinh!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

- Được, lão phu nguyện xuất ra ba nghìn nguyên tinh mua vật này!

Giọng nói của vị trưởng lão đạo môn kia giống như chém đinh chặt sắt.

- Lão thân bỏ ra năm nghìn nguyên tinh!

Bà lão trước đây đã từng giao dịch bản đồ tinh cầu với Vương Lâm đang đảo mắt nhìn qua Thần Ma Giáp, trong mắt bà lộ ra những luồng sáng kỳ dị rồi chậm rãi mở miệng.

Người đàn ông văn sĩ áo trắng hít vào một hơi thật sâu rồi trầm giọng nói:

- Một vạn nguyên tinh!

Trưởng lão đạo môn kia hơi do dự, lão cắn răng nói. Đạo môn của bọn họ cũng không có nhiều nguyên tinh, một vạn cũng là cực hạn rồi.

Giá này vừa được nói ra thì bốn phía vang liên những tiếng hít thở nặng nề. Mức độ đấu giá thế này đã không phải kẻ bình thường có thể tham dự được. Đúng lúc này thì một âm thanh nửa nam nửa nữ lại từ từ vang lên:

- Bí Lạc Tông cấp bảy, ra giá một vạn ba nghìn nguyên tinh!

Tu sĩ khắp bốn phía lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người thanh niên mặc áo vàng, trong tay đang phe phẩy một cây quạt đang báo giá.

Trưởng lão đạo môn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thoáng qua bộ giáp, sau đó lão lại thở dài một tiếng rồi không tiếp tục báo giá nữa. Những người còn lại cũng rơi vào trầm tư, giá cả như vậy đã là cực hạn, bọn họ cũng không có nhiều nguyên tinh như vậy.

- Một vạn năm nghìn nguyên tinh!

Giọng nói của Âu Dương Long truyền ra, trong đó mơ hồ mang theo chút run rẩy. Giá đấu này dù là hắn cũng phải chấn động tâm thần.

- Một vạn tám ngàn nguyên tinh!

Người thanh niên áo vàng nhíu mày rồi trầm giọng nói.

- Hai vạn nguyên tinh!

Âu Dương Long cắn răng nói.

- Hai vạn năm nghìn nguyên tinh!

Trong mắt tên thanh niên áo vàng lấp lánh tinh quang.

- Ba… ba vạn nguyên tinh!

Trán Âu Dương Long đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

- Ngươi chỉ là Bảo Ngọc Tông cấp năm trên Bồng Lai đại lục, đâu ra có nhiều nguyên tinh như vậy!

Người thanh niên áo vàng đứng thẳng người lên, hắn nhìn chằm chằm vào Âu Dương Long, trong mắt lóe lên sát khí. Nhưng hắn cũng nhận ra thân phận của kẻ đang cố gắng đấu giá với chính mình.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1178: Tư cách

- Nguyên tinh là vật của chính lão phu, chẳng lẽ phải hướng về phía Bí Lạc Tông báo cáo sao?

Một giọng nói già nua truyền đến, trên bầu trời phương xa xuất hiện một luồng cầu vồng phóng đến bên người Âu Dương Long rồi hóa thanh Thương Tùng Tử. Người thanh niên mặc y phục mày vàng hừ lạnh một tiếng, hắn mở miệng nói:

- Ba vạn năm nghìn nguyên tinh!

- Bốn vạn!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử vẫn như thường, cực kỳ bình tĩnh giống như bốn vạn nguyên tinh đối với hắn thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả. Tình cảnh khác thường này lập tức được tu sĩ khắp bốn phía lưu ý, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Thương Tùng Tử đều ẩn chứa sự khiếp sợ.

Thương Tùng Tử thân là đại trưởng lão Bảo Ngọc Tông nhưng dù là tông chủ Bảo Ngọc Tông cũng không thèm để vào mắt. Người này có rất nhiều đệ tử chi chính đủ để cùng đối kháng với Bảo Ngọc Tông, nhưng lão cũng rất an phận. Đối với việc Thương Tùng tử này âm thầm thu mua tiên ngọc và có được rất nhiều nguyên tinh dùng vào những chuyện quỷ dị, nhưng tông chủ Bảo Ngọc Tông vẫn không thẻm hỏi đến.

- Năm vạn nguyên tinh!

Người thanh niên mặc áo vàng nhìn chằm chằm vào Thương Tùng tử, hắn cắn răng nói.

Thương Tùng Tử thầm cười lạnh, lão không quan tâm bại lộ chuyện mình có rất nhiều nguyên tinh. Dù có thể dẫn đến rất nhiều sự nghi ngờ vô căn cứ, dẫn tới sự chú ý của thượng vực lão cũng sẽ không thèm chú

ý. Sau ngày hôm nay lão sẽ bỏ đi, sợ rằng cả đời này cũng sẽ không bước chân vào Bồng Lai này nữa. Huống hồ lúc này lão đã nắm chắc phần thắng trong tay, một khi có thành tựu thì tu vi sẽ tăng mạnh, như vậy lão còn gì phải sợ chứ?

- Sáu vạn!

Thương Tùng Tử chắp tay sau lưng rồi khẽ mở miệng nói.

- Ngươi!

Người thanh niên áo vàng lập tức hít vào một hơi thật sâu, nửa ngày sau mới tiếp tục ra giá.

- Bảy vạn!

Thương Tùng Tử lạnh lùng nhìn người thanh niên mặc áo vàng rồi đột nhiên cười nói:

- Người Bí Lạc Tông của các ngươi cũng không tới đây nhiều lắm, tinh vực cấp bảy đường xá xa xôi, ngươi trở về cũng phải cẩn thận!

Chỉ sau khoảng thời gian cực ngắn mà bầu không khí đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn lên người Thương Tùng Tử. Loại người dám ức hiếp tinh vực cấp bảy, những chuyện này cực kỳ hiếm gặp.

- Tên Thiên Tùng Tử này rốt cuộc có lá bài gì mà dám hống hách như thế?

Người thanh niên áo vàng nhìn qua Thương Tùng Tử, một lúc lâu sau mới quay đầu lại hừ lạnh một tiếng. Hắn xoay người hóa thanh một luồng cầu vồng gào thét phóng đi rồi biến mất ở chân trời xa.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử vẫn như thường, lão hướng về phía Vương Lâm ôm quyền rồi vung tay ném ra một túi trữ vật. Lão vung tay phải lên hư không, bộ giáp lập tức rơi vào tay. Sau khi cẩn thận nhìn thoáng qua một lượt thì trên mặt lộ ra nụ cười:

- Lữ đạo hữu, tiền đặt cọc đã nằm trong túi trữ vật, môt vạn nguyên tinh. Chúng ta đi thôi!

Vương Lâm tiếp nhân túi trữ vật, hắn đảo thần thức qua rồi thu hồi mà vẻ mặt không có chút biến đổi nào. Lão già Thương Tùng Tử này tu vi cao thâm, tâm trí lại cáo già điêu luyện, cũng là loại người tàn nhấn.

Nhưng dù kẻ này có tâm trí cao đến đâu cũng không thể sánh với Thiên Vận Tử. Vương Lâm còn dám đấu một trận với Thiên Vận Tử thì cớ gì phải sợ tên Thương Tùng Tử này.

Vương Lâm gật đầu, thân thể tiến về phía trước một bước hóa thành một luồng cầu vồng trực tiếp phóng thẳng về phía không trung trước mặt. Thương Tùng Tử cười lên ha hả rồi trực tiếp phóng về phía trước. Lão già cũng hóa thành một luồng cầu vồng giống như Vương Lâm, trong khoảnh khắc đã biến mất ở phương xa. Đợt đấu giá này vì tình cảnh vừa rồi mà làm cho mọi người mất hết tâm tư không muốn tiếp tục, tất cả đều bỏ đi.

Vương Lâm và Thương Tùng Tử dùng tốc độ cực nhanh phóng ra khỏi Bồng Lai đại lục. Hai người phóng đi như tên bán trong sương mù, đúng lúc này lại có hàng loại tiếng sao truyền đến rồi vang vọng trong màn sương.

Trong làn sương mù đang cuồn cuộn vận chuyển ở phương xa, Lý Thiến Mai hiện ra với một mái tóc màu xanh. Nàng đang chậm rãi từ trong sương đi ra, nàng nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ cười.

Vương Lâm lập tức dừng chân, hắn trầm mặc một lát rồi hướng về phía Thương Tùng Tử ở bên cạnh chậm rãi mở miệng:

- Thương Tùng Tử đạo hữu cứ đi trước, tại hạ sẽ đi sau ngay!

Thương Tùng Tử khẽ cười, hắn lấy ra một ngọc giản ném cho Vương Lâm rồi cười nói:

- Lữ đạo hữu cứ đi theo dấu hiện trên bản đồ tinh cầu này, lão phu và một vài lão hữu sẽ chờ ở nơi đó!

Nói xong Thương Tùng Tử quét mắt nhìn về phía Lý Thiến Mai rồi ôm quyền phóng đi như tên bắn biến mất trong làn sương dày đặc. Lão cũng không sợ Vương Lâm chẳng đi theo.

- Muội đã bắt buộc phải đi, sao lại quay về?

Vương Lâm nhìn qua Lý Thiến Mai, hắn trầm tư một lúc lâu rồi bình tĩnh nói.

- Vốn đã định đi, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới chuyện huynh từng nói sẽ tiễn muội!

Lý Thiến Mai trừng mắt lên rồi khẽ nói.

Vương Lâm nhíu mày, hắn nói:

- Huynh ở đây tiễn muội là được rồi… Với tu vi của muội, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì lớn, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút!

- Ai mà biết được, có lẽ lần này muội đi thì chúng ta sẽ khó có ngày gặp lại… Thú loạn lần này, nghe sư tôn nói thì hình như có một chút nghiêm trọng.

Lý Thiến Mai lắc đầu, nàng khẽ nói, nhưng Vương Lâm lại trở nên trầm mặc. Nhìn thấy bộ dạng của Vương Lâm, cặp mày thanh tú của Lý Thiến Mai khẽ nhăn lại, nàng nhìn qua Vương Lâm rồi than nhẹ một tiếng:

- Hành vi của Thương Tùng Tử rất quỷ dị, trước đây muội muốn đi cùng với huynh…

Lý Thiến Mai khẽ cắn môi dưới, nàng nhìn qua Vương Lâm rồi tử trên tay phải gỡ xuống một chiếc vòng màu xanh biếc.

- Trước đó huynh đã trả lời muội ba vấn đề, chúng ta đã từng nói mỗi vấn đề sẽ có một vật phẩm tương ứng. Vấn đề thứ ba đã trả lời xong mà vật phẩm muội vẫn chưa đưa cho huynh, đây là một bảo vật phòng hộ, huynh giữ lại phòng thân đi!

Lý Thiến Mai ném vòng tay qua cho Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn về phía Lý Thiến Mai, vẻ mặt hắn có chút phức tạp. Hắn tiếp nhận lấy vòng tay rồi nhìn thoáng qua, trên vòng tay vẫn còn giữ lại hơi ấm trên cơ thể của nàng. Vương Lâm lắc đầu rồi trả lại vòng tay cho Lý Thiến Mai.

- Vì sao lại không cần?

Lý Thiến Mai nhìn qua Vương Lâm rồi yên lặng hỏi.

- Vật này quá mức quý trọng, tại hạ không thể giữ được. Nếu không còn gì khác, ta xin cáo từ!

Vương Lâm nói xong thì hướng về Lý Thiến Mai ôm quyền rồi xoay người muốn bỏ đi.

Vẻ mặt của Lý Thiến Mai vẫn bình tĩnh, nàng cầm vòng ngọc trong tay rồi ném thẳng lên. Vòng ngọc này lập tức hóa thành thanh quang biến mất trong sương mù.

- Nếu huynh đã không muốn thì muội cũng không cần nó nữa.

Vương Lâm trầm mặc nhìn thoáng qua Lý Thiến Mai.

- Nếu huynh đã không muốn lấy vật của muội thì bức tranh này huynh nên giữ lại đi!

Lý Thiên Mai vung tay lên, trong tay nàng xuất hiện một bức tranh rồi đưa cho Vương Lâm.

- Sóng bên trên rất đẹp, chỉ thiếu một vài sinh khí, muội đã vẽ lên vài nét bút!

Lý Thiến Mai bình tĩnh nói.

Sau khi nhận lấy bức tranh, Vương Lâm cũng không vội mở ra mà trở nên trầm mặc một lúc lâu. Hắn vung một trảo tay phải lên hư không, khe nứt trữ vật xuất hiện trước mặt, từ trong đó bay ra một luồng kim quang.

Sau khi kim quang rơi vào trong tay Vương Lâm thì tiêu tán rồi hóa thành một cây bút.

Vương Lâm cầm bút trong tay, hắn vung lên lập tức có những ký hiệu bùng ra. Tay phải của hắn liên tục chuyển động, liên tiếp xẹt qua xẹt lại trên những ký hiệu. Mãi đến khi những câu chữ đã trở nên cực kỳ phức tạp thì hắn mới ngừng tay lại:

- Bút này là bảo vật Tiên giới, khi thi triển phối hợp với những ký hiệu này, dùng với tu vi sẽ có uy lực rất lớn.

Vương Lâm buông tay, kim quang lại lập tức vờn quanh cây bút rồi chậm rãi bập bềnh trong hư không. Vương Lâm không hề nhìn sang Lý Thiến Mai, hắn hóa thành một luồng cầu vồng rồi phóng về phương xa.

- Huynh đã trả lời được ba vấn đề, muội sẽ không để huynh chạy mất!

Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra nụ cười, nàng nhìn về phía Vương Lâm biến mất rồi cầm sáo đặt lên trên miệng chậm rãi thổi. Tiếng sáo mờ ảo tử trong sương mù vang vọng khắp bốn phía…

Phương xa, Vương Lâm nghe được tiếng sáo, mắt hắn lại nhìn vào bức tranh trong tay. Hắn mở bức tranh ra, dòng sông bên trên đã biến mất, đã khô cạn. Trên dòng sông có hai con cá sát cánh bên nhau, giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn.

Vương Lâm nhíu mày rồi khẽ cười khổ. Hắn thu hồi bức tranh rồi phóng theo tiếng sáo đi về phương xa.

Rất lâu sau, Lý Thiến Mai buông sao rồi vung bàn tay ngọc lên. Cây bút màu vàng trước mặt bị nàng chụp vào trong tay, nàng xoay người đạp lên hư không rồi chậm rãi phóng đi rất xa…

Vương Lâm phóng đi dựa theo những vị trí đánh dấu của Thương Tùng Tử trên bản đồ tinh cầu. Trong lúc hắn bay đi như tia chớp, thân thể chợt lóe lên trong làn sương mù. Một lát sau đột nhiên hắn dừng lại rồi kinh ngạc nhìn về phía trước.

Trong đám sương mờ mịt trước mặt Vương Lâm không xa có một luồng sáng màu xanh biếc đang liên tục lấp lánh, một chiếc vòng đang bay lượn bên trong. Không những là Vương Lâm, mà ngay vả Lý Thiến Mai cũng không ngờ nàng chỉ tùy ý ném chiếc vòng đi mà phương hướng nó rơi xuống lại chính là địa phương nằm trên con đường được chỉ dẫn sẵn trên bản đồ tinh cầu của Vương Lâm.

Dù như vậy thì đám sương mù dày đặc này lại rộng đến cực điểm, dù cùng phương hướng nhưng muốn có thể nhìn thấy được chiếc vòng này cũng giống như mò kim đáy biển.

Vương Lâm lẳng lặng đứng nhìn vòng ngọc một lúc lâu, sau đó hắn vung một trảo tay phải lên hư không, vòng ngọc lập tức rơi vào tay. Hắn than nhẹ một tiếng rồi tiếp tục phóng đi.

Trong làn sương mù dày đặc cách Bồng Lai đại lục cấp năm không xa có một Man Hoang đại lục khá nhỏ. Mãnh thú nơi đây cũng không nhiều lắm, ngày thường cũng rất ít có tu sĩ bén mảng đến đây. Nhưng lúc này trên Man Hoang đại lục lại có ba tu sĩ đang khoanh chân ngồi xuống.

- Thương Tùng Tử, nơi đó chính là chuyện bí mật của chúng ta, vì sao ngươi muốn cho tên họ Lữ kia đi cùng chứ?

Người lên tiếng chính là một lão già. Kẻ này chính là lão già mặt đầy lổ đã cùng gặp mặt Vương Lâm trong cuộc gặp gỡ cá nhân của Thương Tùng Tử.

Thương Tùng Tử khoanh chân ngồi chỗ đó, sau khi nghe vậy thì vẻ mặt vẫn như thường, lão khẽ nói:

- Người này có thể thi triển Dịch Linh Ấn, có hắn thì lão phu sẽ có thể nắm chắc thêm hai phần thành công, những vấn đề khác thì cần phải làm phiền đến thần thông của Triệu đạo hữu. Sau khi chuyện này thành công thì vẫn dựa theo giao ước trước đó, những gì đoạt được cứ tùy ý để Triệu đạo hữu chọn trước lấy ba vật.

Ánh mắt Thương Tùng Tử rơi trên người một kẻ khác, người này chính là bà lão mặc áo xanh mà Vương Lâm cũng rất quen thuộc.

- Lão thân sẽ cố hết sức!

Bà lão áo xanh này dùng giọng khàn khàn nói.

Đúng lúc này thì sương mù trên Man Hoang đại lục chợt điên cuồng xoay chuyển, một tiếng cười chấn động màng nhĩ vang lên, sương mù lại bị đẩy tản ra khắp bốn phía. Một lão già mặc áo bào hai màu đen trắng,

trên đầu đội đạo quan từ trong sương mù bước ra. Sau khi tiến lên vài bước thì dùng súc địa thành thốn đi thẳng đến trước mặt ba người kia.

Lão già này vừa mới xuất hiện thì trong không khí đột nhiên bùng lên một mùi máu tanh nồng nặc. Trong sương mù sau lưng lão ẩn giấu rất nhiều âm hồn, chốc chốc âm hồn lại thò đầu phát ra hàng loạt tiếng kêu gào thê lương.

Lão già này vừa mới xuất hiện thì trong không khí đột nhiên bùng lên một mùi máu tanh nồng nặc. Trong sương mù sau lưng lão ẩn giấu rất nhiều âm hồn, chốc chốc âm hồn lại thò đầu phát ra hàng loại tiếng kêu gào thê lương.

- Thương Tùng Tử, lão phu gặp phải kẻ thù trên đường nên tới hơi chậm.

Vẻ mặt lão già này cực kỳ tái nhợt nhưng hai mắt lại sáng ngời, trong mắt lộ ra những luồng u quang âm trầm:

- Vân Hồn Tử!

Khi lão già mặt đầy lổ nhìn thấy kẻ tiến đến đội đạo quan trên đầu thì ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng.

Da mặt lão già đội đạo quan đột nhiên khẽ chuyển động, lão dùng giọng âm trầm nói:

- Bàng đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau!

Nói xong lão quét mắt về phía lão bà mặc áo xanh, cuối cùng ánh mắt lại rơi lên người Thương Tùng Tử:

- Thương Tùng Tử, lần này cũng chỉ có bốn người chúng ta sao?

- Vẫn còn ba vị nữa, chắc sẽ đến rất nhanh thôi!

Thương Tùng Tử liếm liếm môi rồi chậm rãi nói. Lão vừa nói dứt lời thì trong làn sương dày đặc lại bùng lên những cơn sóng gợn, lại còn có một người đi ra từ trong đám sương mù cuồn cuộn.

Người này toàn thân áo trắng, mái tóc đen phất phơ, trong hai mắt bùng ra cái nhìn lạnh lẽo. Vương Lâm từ trong sương mù đi ra, hắn chuyển ánh mắt lên bốn người ở phía trước.

- Tiểu bối Tịnh Niết sao? Thương Tùng Tử, ngươi để một tiểu bối Tịnh Niết Tham gia vào chuyện này à?

Vân Hồn Tử nhướng mày.

- Hắn cũng không phải là Tịnh Niết!

Trên mặt Thương Tùng Tử lộ ra nụ cười.

- Sao?

Ánh mắt Vân Hồn Tử lóe lên, nhưng trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến lên thì lão vung tay về phía trước. Tất cả âm hồn sau lưng lão già đột nhiên gào thét phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1179: Quần ma tụ hội

“Toái Niết trung kỳ!”

Khoảnh khắc khi Vương Lâm đến gần đã nhìn rõ tu vi của lão già đội đạo quan, lại càng rõ ràng cảm nhận được luồng khí sát lục nồng nặc máu tanh trên người đối phương. Đặc biệt là thần thông của kẻ kia dùng hồn làm chủ, rõ ràng là người ác ma thanh danh hiển hách trong Vân Hải tinh vực. Lúc này khi Vân Hồn Tử vung tay áo lên, những âm hồn vô tận nghiêng trời lệch đất gào thét phóng thẳng về phía Vương Lâm thôn phệ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn đánh thẳng về phía trước. Một luồng lực lượng khổng lồ đột nhiên bùng ra rồi đập thẳng vào những âm hồn vô tận kia.

Những tiếng nổ ầm ầm như sấm rền đột nhiên vang vọng khắp thiên địa làm cho tất cả sương mù điên cuồng khuếch tán ra bên ngoài. Những âm hồn kia lập tức phát ra những tiếng thét gào thê lương giống như bị cuồng phong quét qua, cũng có một phần nhỏ lập tức tan vỡ.

Thân thể Vương Lâm lóe lên rồi lui về phía sau năm bước. Mỗi bước chân của hắn giẫm xuống thì mặt đất đều nổ vang lên rồi in xuống giấu chân thật sâu. Sau khi lùi lại năm bước thì vẻ mặt hắn hơi tái, hắn nhìn chằm chằm vào Thương Tùng Tử rồi trầm giọng nói:

- Thương Tùng Tử, đây là ý gì?

Thương Tùng Tử cười lên ha hả, lão đứng thẳng người lên rồi vung tay phải về phía trước. Một vầng sáng kim quang lập tức lóe lên, những luồng kim quang này đột nhiên hóa thành mấy ngàn phi kiếm. Tất cả phi kiếm đều ngưng tụ lại cùng một chỗ, những âm thanh két két vang lên tạo thành một tấm màn phi kiếm ngăn cản những âm hồn của Vân Hồn Tử tiếp tục tấn công. T

- Vân Hồn Tử, vị Lữ đạo hữu này là khách quý lão phu mời tới, xin hãy nể mặt lão phu vài phần.

Lão già đội đạo quan Vân Hồn Tử dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua Vương Lâm, lão như cười như không nói:

- Hạng người giấu đầu lòi đuôi, không ngờ lại có thần thông Toái Niết!

Vân Hồn Tử nói xong thì vung một trảo lên hư không, tất cả những âm hồn vô tận lập tức co rút lại rồi ngưng tụ ở phía sau lưng. Tất cả âm hồn hóa thành chín ngọn lửa linh hồn khổng lồ, trong lúc bùng lên phát ra những âm thanh tách tách đồng thời lại vờn quanh thân thể lão già.

- Lữ đạo hữu, Vân Tôn Tử cũng chỉ thử tu vi của ngươi mà thôi, lão cũng không hề có ác ý, xin đừng để trong lòng.

Trên mặt Thương Tùng Tử lộ ra nụ cười, lão liên tục ôm quyền nói.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất âm trầm, hắn không nói gì mà khoanh chân ngồi cách đó không xa. Trên mặt hắn không lộ ra chút biểu cảm vui buồn nào, người ngoài căn bản không thể nhìn rõ tâm tư bên trong. Lúc này trong lòng Thương Tùng Tử lại thầm cười lạnh, lão vào Vân Hồn Tử quét mắt nhìn lẫn nhau rất tinh diệu, sau đó lại thu hồi ánh mắt rất nhanh.

- Người này nếu đã có bản lĩnh giết Ngô Thanh thì chắc chắn cũng không chênh lệch nhiều so với tu sĩ Toái Niết trung kỳ chúng ta. Nếu chỉ mình rat ay thì giết hắn chỉ trong mười lần hít thở! Nếu ta và ngươi cùng liên thủ thì có thể giết chết hắn trong nháy mắt!

Thần niệm của Vân Hồn Tử truyền vào tai Thương Tùng Tử.

- Nguyên nhân để ta phải e sợ kẻ này cũng không phải thân phận đệ tử Thần Tông thật thật giả giả, mà hắn rõ ràng là tu sĩ Tịnh Niết nhưng thần thông thì có thể giết chết Ngô Thanh. Tên này rõ ràng đang ẩn giấu tu vi, chắc chắn sẽ tạo thành trở ngại cho đám người chúng ta. Nhưng bên ta đã có hai người ra tay, ta cũng cảm thấy rất yên tâm. Nhưng kẻ này tâm cơ quá sâu, trên đường đi ngươi tìm cơ hội dò xét vài lần cho ta.

Thương Tùng Tử khép chặt hai mắt rồi truyền thần niệm về phía Vân Hồn Tử.

Ánh mắt Vân Hồn Tử chợt lóe lên, lão đồng ý chuyện này.

Vương Lâm ngồi khoanh chân lại và cúi đầu hơi thấp để người ta không thể nhìn thấy hàn quang lóe lên trong mắt. Tình cảnh vừa rồi thì có vẻ hắn đã xuất toàn lực những thực tế vẫn giữ lại một phần lực, đối diện với mấy lão quái ma đầu này đều bộc lộ hết thực lực ra thì không phải loại người khôn ngoan.

“Toái Niết trung kỳ… quả thật rất mạnh, chỉ xem nguyên lực thiên địa ẩn giấu trong thần thông đã thấy vượt xa những gì tu sĩ Toái Niết sơ kỳ có thể chống đỡ được, giống như sự khác biệt giữa một kẻ thiếu niên và một tên đàn ông trưởng thành cường tráng… Nhưng nếu ta ra tay toàn lực và phối hợp với pháp bảo thì chắc chắn sẽ không bại! Điều cần phải đề phòng chính là Thương Tùng Tử và kẻ kia liên kết lại với nhau.”

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm nhưng vẻ mặt lại không lộ ra bất kỳ manh mối nào.

Tình cảnh vừa rồi đã được lão già mặt đầy lổ nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng vẻ mặt vẫn rất ung dung. Lão đang xoay chuyển chiếc nhấn trên tay phải, ánh mắt lại đảo qua người Thương Tùng Tử.

Thời gian dần rồi qua, trên Man Hoang đại lục sương mù cuồn cuồn này dù là ban ngày hay đêm tối đều giống nhau nên không phân biệt được thời gian. Thời gian mơ hồ đã trôi qua một canh giờ, đột nhiên trong làn sương mù trên tinh không có một luồng kiếm quang gào thét phóng đến.

Luồng kiếm quang này cực kỳ ác liệt, lại ẩn giấu những luồng kiếm khí sắc bén. Tiếng kiếm rít lên kinh thiên động địa, nhưng trong lúc phóng đi lại không làm cho sương mù có bất kỳ thay đổi nào. Kiếm quang trực tiếp xuyên qua sương mù rồi lóe lên phóng thẳng về phía năm người.

Kiếm quang chưa tới gần nhưng đã có một luồng kiếm khí khủng bố bao phủ khắp đất trời. Trong uy lực của kiếm quang còn ẩn giấu khí thế độc tôn vô cùng tàn bạo. Thương Tùng Tử ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Một tiếng “keng” vang lên lanh lảnh, khoảnh khắc này kiếm quang lóe lên rồi đâm thẳng lên mặt đất trước mặt lão giả họ Bàng vài trượng. Đây là một thanh trường kiếm màu đỏ dài bảy xích, kiếm rộng bằng hai ngón tay, khắp toàn thân đều có màu trắng bạc. Trên thanh kiếm có những luồng lưu quang di chuyển giống như những dòng thủy ngân, lại có hàn khí bùng ra.

Trên chuôi kiếm là những sợi tua kiếm màu vàng đang phất phơ trong hư không. Những tua kiếm này làm cho tinh không trên thanh kiếm bùng lên những con sóng rung động, những con sóng này lại càng lung càng dữ dội. Lúc này từ trong đó có một người đi ra.

Thân thể người này rất thấp, nhìn qua giống một đứa trẻ, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy kẻ này ngũ quan vặn vẹo, mặt xanh như ác quỷ trộng cực kỳ đáng sợ. Nếu được phàm nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ bị hù chết khiếp. Thân thể người này từ trên không rơi xuống rồi đứng bên cạnh thanh kiếm, độ cao của hắn cũng chỉ bằng một nửa so với kiếm.

- Thương Tùng Tử, ngươi đưa ta cái bản đồ tinh cầu quỷ quái gì mà tìm mãi mới tới đây được.

Giọng nói của người đàn ông nhỏ bé vang lên cực kỳ bén nhọn, hắn vừa nói chuyện vừa khoanh chân ngồi xuống bên cạnh. Tên này dùng ánh mắt thâm trầm quét qua thân thể đám người ngồi khắp bốn phía, khi nhìn qua Vương Lâm thì hơi ngừng lại nhưng cũng không nói gì.

Nụ cười trên mặt Thương Tùng Tử lại càng lộ rõ hơn, lão nói:

- Đoan Mộc lão đệ, chuyện này cũng không trách ta được, do ngươi không tìm được thôi!

Người đàn ông Đoan Mộc đồng tử hừ lạnh một tiếng, hắn dùng giọng the thé nói:

- Ngươi nói nơi đó có Hồi đan, là thật sao?

- Cực kỳ chính xác, trước đó lão phu không tiến vào được bên trong, nhưng ở bên ngoài cũng được thấy một khối Hồi đan. Đáng tiếc là có mãnh thú bên ngoài nên không thể lấy được!

Thương Tùn Tử gật đầu rồi trầm giọng nói.

- Mãnh thú gì?

- Giao Long hóa sương cấp mười hai!

Đoan mộc đổng tử trở nên trầm mặc, ánh mắt lại lóe lên.

“Hồi đan…”

Khi nghe đến đây thì vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, nhưng trong lòng lại khẽ động. Hắn quả thật chưa từng nghe nói qua Hồi đan, nhưng nhìn bộ dạng của Thương Tùng Tử thì đan dược này không phải là trọng điểm của lão. Trong lúc trầm ngâm, ánh mắt Vương Lâm quét về phía người đàn ông Đoan Mộc giống như một đứa trẻ kia, đây cũng là một vị tu sĩ Toái Niết trung kỳ.

- Bây giờ còn chưa đi, chẳng lẽ còn phải đợi thêm người sao?

Đoan Mộc trầm ngâm một lát, hắn nhìn về phía Thương Tùng Tử rồi mở miệng nói.

- Vẫn còn một người nữa…

Thương Tùng Tử còn chưa kịp mở miệng nói xong thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phương xa. Hầu như Đoan Mộc và Vân Hồn Tử cũng đều đưa mắt nhìn theo.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được mặt đất có những chấn động nhỏ, ánh mắt cũng vì vậy mà nhìn lên. Chỉ thấy trong làn sương mù ở một chỗ rất sâu trên Man Hoang đại lục này có một bóng người cao lớn tiến từng bước tới. Dần dần khi đã ngày càng gần thì thấy rõ một người đàn ông mặc áo bào màu tím. Khi người này đến gần thì mặt đất lại càng run rẩy dữ dội, rất nhiều khối đá nhỏ văng lên tung tóe rồi bao quanh bốn phía.

Khoảnh khắc khi người đàn ông kia đến gần, hai mắt Vương Lâm đột nhiên trở nên ngưng trọng. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua sau lưng kẻ mới đến, chỉ thấy trong làn sương mù cuồn cuộn xoay chuyển có rất nhiều mãnh thú theo sau. Tuy đám mãnh thú này không nhiều lắm nhưng cũng phải trên vài trăm, nhưng cấp độ lại không cao.

Trong nháy mắt kẻ này đã đi đến trước mặt mọi người, hắn lạnh lùng đảo mắt nhìn qua đám người rồi dùng giọng bình tĩnh nói:

- Trần mỗ đã đến đây lâu rồi!

Cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác gì nhưng khoảnh khắc khi lời nói của hắn vang lên thì mấy trăm mãnh thú ở phía sau lập tức gầm rống. Trong tiếng gầm rống kinh thiên động địa, có vài thân thể mãnh thú lập tức ầm ầm tan vỡ rồi hóa thành sương máu bùng ra. Ngay sau đó tất cả mãnh thú đều gầm lên giận dữ, từng con tan vỡ rồi chết.

Khi tất cả mãnh thú chết đi thì mặt đất bốn phía đều nhuộm sắc đỏ, trong nháy mắt mùi máu tanh đã tỏa ra nồng nặc. Đúng lúc này từng luồng linh hồn từ trong thi thể mãnh thú vỡ tan bay ra rồi phóng thẳng về ngưng tụ trước mặt người đàn ông. Cuối cùng tất cả hóa thành một cơn gió lốc màu đen. Khi người đàn ông kia vung tay phải lên vuốt nhẹ, cơn lốc xoáy này lập tức hóa thành thực chất, hóa thành một khối đan dược màu đen.

- Ta tới sớm nên tiện tay đem những mãnh thú ở đây luyện hóa!

Người đàn ông kia nuốt viên đan dược màu đen vào miệng rồi khẽ nói.

- Dịch Thú Tông!

Vẻ mặt Vân Hồn Tử trở nên ngưng trọng, lão hướng về phía người đàn ông mới đến ôm quyền rồi trầm giọng nói:

- Không biết các hạ là ai trong Dịch Thú Tông? Lão phu Vân Hồn Tử từng có giao hỏa với Thiên Tử đạo hữu của quý tông.

Vẻ mặt người đàn ông Đoan Mộc giống như đứa trẻ cũng trở nên nghiêm túc, hắn hướng về phía người mới đến ôm quyền.

- Tiểu Thiên Tử là sư huynh của ta, tại là là Trần Thiên Quân.

Gióng nói của kẻ có tên là Trần Thiên Quân này rất bình tĩnh nhưng vẻ mặt lại có chút kiêu căng.

“Kẻ này chỉ là Toái Niết sơ kỳ… Nhưng có thể làm cho những lão quái Toái Niết này phải rất thận trọng, rõ ràng ngoài chuyện có liên quan đến tông phái, thì quan trọng là những điều kỳ dị của thần thông Dịch Thú Tông. Mà tên này đã nói đến đây trước, nhưng lại không ai cảm giác được sự tồn tại của hắn, điều này cũng quá quỷ dị.”

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua người Trần Thiên Quân một lúc rồi lập tức thu lại.

- Thuật ẩn dấu của Dịch Thú Tông quả nhiên cao minh, lão phu cũng không thể phát hiện ra Trần huynh đã đến sớm, bội phục!

- Thương Tùng Tử, Trần mỗ bị tinh vực cấp chín kêu gọi, phải nhanh chóng quay về đi cùng đồng môn. Thời gian không còn nhiều lắm, người phải làm việc nhanh một chút!

Thương Tùng Tử nghe vậy thì gật đầu, ánh mắt của lão đảo qua tất cả mọi người rồi trầm giọng nói:

- Chư vị đến đây tất cả làm Thương Tùng Tử rất cảm kích, thu hoạch lần này sẽ không uổng công tất cả mọi người.

Thương Tùng Tử khẽ ngừng giọng, lão nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Lữ đạo hữu lần này đến đây ngoài chuyện nguyên tinh, lúc đó có thể lựa chọn vài món bảo vật, coi như là lão phu cảm kích nghĩa khí tương trợ của đạo hữu.

Vương Lâm khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

- Lão phu cũng không muốn nhiều lời, chờ đến địa phương kia thì sẽ giới thiệu rõ cho các vị, mời!

Thương Tùng Tử nói xong thì ôm quyền rồi phóng thẳng đi, lão hóa thành một luồng cầu vồng lao vào trong sương mù. Lão giả họ Bảng cũng theo sát phía sau, bà lão mặc áo xanh cũng đứng dậy phóng đi.

Thân thể người đàn ông Dịch Thú Tông đột nhiên lóe lên, dưới chân lập tức có hai luồng hắc khí vờn quanh. Hắc khí lập tức hóa thành thú hồn hình ưng, hắn lập tức phòng theo mọi người.

- Lữ đạo hữu, mời!

Vân Hồn Tử nhìn về phía Vương Lâm như cười như không.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn đứng dậy phóng đi. Ánh mắt Vân Hồn Tử lóe lên như chớp rồi lạnh lùng nhìn Vương Lâm ở phía trước. Sáu người hóa thành sáu luồng cầu vồng, dưới sự chỉ dẫn phương hướng của Thương Tùng Tử mà phá không bay đi như tên bắn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1180: Cao chót vót

Sương mù tràn ngập tinh không, sáu luồng vầu vồng gào thét phóng xuyên qua. Thương Tùng Tử hình như rất quen đường, căn bản không cần phải lấy ngọc giản ra để phân biệt phương hướng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thương Tùng Tử dùng tu vi Toái Niết trung kỳ phóng đi như tên bắn, tốc độ nhanh như chớp giật. Đám người phía sau lưng lão lúc này cũng đang vận chuyển tu vi mức độ cao hơn.

Như vậy Vương Lâm lại trở nên thong thả, tu vi của hắn cũng không thật sự là Toái Niết, nhưng hắn ung dung lấy ra Tán Thủ Xuất Phù, bên ngoài cơ thể lập tức có những luồng gió lốc bao phủ, hắn xông thẳng lên.

Trên đoạn đường ai cũng phóng đi như chớp, mấy ngày sau sương mù bốn phía ngày càng đậm. Lúc này tất cả đã tiến vào chỗ sâu nhất trong tinh vực cấp năm, mơ hồ có thể nhìn thấy phía trước có một bóng đen, rõ ràng là một Man Hoang đại lục.

- Chính là chỗ này!

Thân thể Thương Tùng Tử phóng thẳng tới gần Man Hoang đại lục. Vùng đất này cũng không quá lớn nhưng bên trên lại có rất nhiều mãnh thú. Đứng trên đại lục có thể thấy phương xa liên tục truyền đến tiếng mãnh thú gầm thét.

- Rất ít người biết được Man Hoang đại lục này, dù biết cũng sẽ không tìm ra bí mật của lão phu ẩn giấu bên trong.

Trên mặt Thương Tùng Tử lộ ra nụ cười, lão nhìn đại lục trước mắt, vẻ mặt bùng lên những hồi ức.

- Bàng đạo hữu, làm phiền đem những tu sĩ đang tồn tại trên đại lục này giết sạch đi!

Thương Tùng Tử nhìn về phía lão già mặt đầy lổ nói.

Bàng lão giả khẽ gật đầu, lão tản thần thức ra rồi thân thể lóe lên biến mất ngay tại chỗ.

- Cứ tùy theo những hình bóng di động trên Man Hoang đại lục này mà tìm kiếm, nhưng hễ là tu sĩ tiến đến săn thú, dù là tông phái hay tu vi gì cũng chém giết từng tên một.

Vương Lâm nhìn thoáng qua Man Hoang đại lục dưới chân, cuối cùng cảm thấy nơi đây có chút quỷ dị. Nhưng hắn cũng không thể nói rõ rốt cuộc địa phương này có vấn đề gì. Lúc này hắn ngồi xổm xuống nắm lên một vốc đất cẩn thận xem xét vài lần. Ánh mắt lão bà áo xanh cũng lóe lên xem bốn phía vẻ mặt nghiêm trọng.

Vân Hồn Tử nhìn thoáng qua Vương Lâm, trong lòng thầm cười lạnh. Những bí ẩn trên Man Hoang đại lục này tuyệt đối không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể phát hiện được, trừ khi phải sống ở đây mấy năm.

Đoan Mộc đổng tử cũng nhíu mày rồi đảo mắt nhìn qua bốn phía, không biết đang suy nghĩ điều gì. Chỉ có Trần Thiên Quân là vẻ mặt không chút biến đổi đang khoanh chân ngồi thổ nạp. Không lâu sau lão già họ Bàng đã quay về, lão hướng về phía Thương Tùng Tử gật đầu, cũng không nói câu nào.

Tâm thần Thương Tùng Tử bùng lên những cơn sóng chấn động. Lão hít vào một hơi thật sâu, hai tay bấm phát quyết vung lên, đột nhiên có một luồng nguyên lực thiên địa gào thét phóng đến. Nguyên lực thiên địa xoay quanh thân thể Thương Tùng Tử, lại quấy động sương mù hóa thành một vòng xoáy khổng lồ. Mái tóc trắng của Thương Tùng Tử không gió mà bay, lão khẽ quát một tiếng hai tay nhấn mạnh xuống đất.

Một tiếng ầm vang lên, mặt đất lập tức chấn động, mơ hồ nghe thấy rất nhiều tiếng nổ dần trở nên vang vọng. Mặt đất rung chuyển phát ra những âm thanh két két, nhưng sau đó lại vỡ vụn từng đoạn, hai vết nứt khổng lồ chạy trên mặt đất giống như Du Long, vết nứt kéo thẳng về phương xa.

Mặt đất chấn động ngày càng dữ dội, địa phương này nằm ở phía đông Man Hoang đại lục, lúc này đột nhiên có một ngọn núi cao vạn trượng

bùng lên những vầng hào quang chói mắt. Đúng lúc này ở phía bắc, phía nam, phía tây bốn phương tám hướng cũng có những ngọn núi bùng ra hào quang giống như vậy.

Hào quang bùng ra trên bốn ngọn núi ngày càng đậm rồi đột nhiên tiêu tán về khắp bốn phía. Lúc này nếu từ trên tinh không nhìn xuống thì có thể rõ ràng nhìn thấy những luồng hào quang bùng ra trên bốn ngọn núi đang khuếch tán và nổi lên với nhau tạo thành Tứ Sơn trận.

Mặt đất liên tục rung chuyển rồi vỡ vụn, từng khối đá bắt đầu bay bổng trên không trung. Trong nháy mắt, tất cả đất đá nằm bên trong Tứ Sơn trận giống như đang bị móc lên từng tầng, liên tục tan vỡ, đất đá bay trên không trung lại càng nhiều.

Hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng, hắn nhìn thoáng qua những khối đá vụn đang bay bổng trước mặt. Lúc này mặt đất đã giống như mặt kính, không còn bất kỳ chỗ nào lồi lõm.

Trên mặt đất lại ẩn giấu một ký hiệu khổng lồ.

Ký hiệu này giống như thuật thần thông khắc trên mặt đất, nó chiếm giữ tuyệt đại bộ phần Man Hoang đại lục này. Tất cả những khối đá đang bay bổng chẳng qua chỉ có tác dụng phủ lên bề mặt để che dấu ký hiệu này mà thôi.

Nhìn những khối đá vụn dần bay lên rồi tiên tán trong tinh không, trong đầu Vương Lâm đột nhiên lóe lên tia chớp. Hắn nhìn chằm chằm vào những khối đá đang tiêu tán, nhìn quỹ đạo nó bay lên không rồi tiêu tán, tâm thần hắn chấn động! Lúc này hắn đã nghĩ ra nguyên nhân vì sao chính mình sinh ra cảm giác nơi đây thần bí.

Man Hoang đại lục này hoàn toàn lấy tĩnh chế động, những đại lục trên Vân Hải tinh vực thực sự không phải bất động mà đang chậm rãi trôi đi trong tinh không, chẳng qua nó trôi đặc biệt chậm, rất khó bị cảm giác nhưng quả thật điều này có tồn tại. Đối với phàm nhân thì không thể cảm nhận được sự chuyển động của đại lục, nhưng tu sĩ đạt đến mức độ tu vi nhất định thì chỉ cần tĩnh tâm là có thể mơ hồ phát hiện ra một số quỹ đạo.

Vương Lâm không phải tu sĩ bản địa trên Vân Hải tinh vực, tinh vực trước đây của hắn đều là tinh cầu mà không phải những đại lục trôi nổi thế này, cho nên hắn rõ ràng phát hiện được điều này. Nếu là tu sĩ bản địa thì với tư duy theo quán tính sẽ dễ dàng xem nhẹ vấn đề này.

“Man Hoang đại lục bất động…”

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Mặt đất ở giữa Tứ Sơn đại trận đã không còn bất cứ khối đá vụn nào. Thương Tùng Tử khoanh chân ngồi xuống, tay phải vung một trảo lên hư không, vết nứt trữ vật lập tức xuất hiện trước mặt. Từng luồng tinh

quang lóe lên, từng khối tiên ngọc từ trong bay ra. Khi tiên ngọc rơi trên mặt đất thì tiêu tán liên lực rồi hóa thành tro bụi.

Khi tiên lực dần tiêu tán, mặt đất đã bắt đầu hấp thu những luồng tiên lực nồng đậm, ký hiệu là dần trở nên rõ ràng, lại tràn đầy những luồng sáng êm dịu.

Sau khoảng thời gian một nén nhang ngắn ngủi, số lượng tiên ngọc bị phế đã lên đến số lượng vài chục vạn. Ký hiệu trên mặt đất ngày càng sáng, cuối cùng hầu như đã chiếu sáng toàn bộ Man Hoang đại lục này.

- Tiên trận, mở!

Thương Tùng Tử rống lên một tiếng, âm thanh giống như sấm sét vang dội khắp thiên địa. Trong khoảnh khắc, ký hiệu trên mặt đất lại lóe lên dữ dội, hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được sau khi ký hiệu hấp thu đủ tiên lực và chiếu sáng khắp đại lục, ngay sau đó Man Hoang đại lục đột nhiên chuyển động! Hoàn toàn không phải rung động mà là chuyển động.

Lúc này những chuyển động ở phía bắc đại lục này có thể cảm nhận được rõ ràng nhất, có thể thấy đại lục đang chuyển động với tốc độ cực nhanh. Không phải chỉ có Vương Lâm mà ba người Đoan Mộc, Trần

Thiên Quân và lão bà áo xanh cũng cảm thấy chấn động, tất cả đều tản thần thức ra cẩn thận quan sát mọi thứ.

Khi ký hiệu trên đại lục này lấp lánh càng nhanh thì quá trình chuyển động cũng càng mạnh. Cũng không lâu lắm, dưới những tiếng nổ ầm ầm vang lên, Man Hoang đại lục này hoàn toàn rời khỏi vị trí rời khỏi địa phương nó vừa che đậy.

Đúng lúc này ở trung tâm vị trí mà Man Hoang đại lục vừa rồi che đậy lập tức xuất hiện một vết nứt bùng ra những luồng hào quang bảy màu. Vết nứt này không lớn, chỉ nhỏ khoảng nửa trượng nhưng những luồng sáng bảy màu vờn quanh làm nó cực kỳ chói sáng và có thể thấy được rõ ràng trong tinh không.

- Đây là!

Đoan Mộc hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn chằm chằm vào vết nứt mà vẻ mặt trở nên kích động. Ngũ quan trên gương mặt hắn vốn đã méo xệch, lúc này lại càng trở nên khó coi và đáng sợ.

- Một kho tàng!

Người đàn ông Trần Thiên QUân người Dịch Thú Tông nhìn về phía Thương Tùng Tử, sau đó ánh mắt lại chuyển lên vết nứt đang bùng ra những luồng sáng bảy màu.

- Nơi đây vồn không có Man Hoang đại lục này, năm xưa lão phu vô tình đi ngang nơi đây đúng lúc vết nứt này mới xuất hiện. Sau đó vì che giấu chỗ này mà mượn một đại lục từ nơi khác kéo đến đây che nó lại, người ngoài sẽ không thể phát hiện được, hiện!

Thương Tùng tử cười ha hả nói, trong âm thanh lộ ra vẻ ngạo nghễ.

- Vết nứt bảy màu này thông đến nơi nào?

Lão bà áo xanh nhìn về phía vết nứt rồi trầm giọng nói.

- Đi sẽ biết!

Thương Tùng Tử ha hả cười, dưới sự điều khiển của lão, mọi người cảm thấy đại lục dưới chân chuyển động càng nhanh hơn. Trong nháy mắt Man Hoang đại lục này đã phóng đi rất xa, cự ly đến vết nứt bảy màu cũng rất xa.

- Vết nứt này không được ổn đinh và không thể tiến vào trực tiếp, nếu không chỉ cần hai người trong đám chúng ta tiến vào thì nó sẽ tan vỡ. Tuy vết nứt không tiêu tán nhưng sẽ thu nhỏ lại, như vậy chúng ta sẽ rất khó trở về. Cho nên ta muốn dùng Man Hoang đại lục này đánh thẳng vào để vết nứt trở nên lớn hơn, trong nháy mắt khi chúng ta tiến vào bên

trong thì ký hiệu trên đại lục này sẽ kiềm chế vết nứt để nó không bị tan vỡ, lúc chúng ta trở về cũng sẽ ít gặp ảnh hưởng.

Khi Thương Tùng Tử giải thích, vết nứt đang bùng ra những luồng sáng bảy màu này càng xa trong ánh mắt mọi người, đại lục dưới chân cũng liên tục chuyển động. Một lát sau, Man Hoang đại lục đột nhiên ngừng lại.

Thương Tùng Tử hai tay bấm pháp quyết rồi đặt xuống mặt đất. Lúc này mặt đất lại chấn động, nhưng Man Hoang đại lục này lại dùng tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy rồi đánh thẳng về phía vết nứt bảy màu.

Đại lục phóng đi càng lúc càng nhanh, cuối cũng cũng đã đến mức cực hạn. Tốc độ quá nhanh làm đại lục này rung chuyển dữ dội, những vị trí ngoài rìa đã có những tảng đất đá bong ra.

Nếu tử trên tinh không nhìn xuống sẽ thấy tốc độ tấn công của Man Hoang đại lục này cũng không kém, thậm chí còn nhanh hơn cả tu sĩ Toái Niết.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp tinh không, đại lục phóng đi với tốc độ quá nhanh làm cho đám người đứng bên trên trở nên ngưng trọng. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào vết nứt bảy màu trước mặt, tâm thần cũng được kéo căng.

Nói thì chậm nhưng những gì đang xảy ra lại rất nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đại lục này đã đánh ầm ầm tới, đại lục mang theo những tiếng thét gào kinh hoàng tinh không, trực tiếp đánh lên vết nứt bảy màu. Khoảnh khắc này những luồng sáng bảy màu trong vết nứt đột nhiên lóe lên điên cuồng, mơ hồ còn chiếu sáng khắp tinh không bốn phía. Khi đại lục đập vào, vết nứt này lập tức bị cưỡng ép há rộng miệng ra.

- Đi!

Giọng nói của Thương Tùng Tử vang lên, thân thể lão cũng trực tiếp phóng ra bay vào trong vết nứt. Đám người còn lại cũng vội vàng bám theo sát phía sau Thương Tùng Tử rồi tiến vào vết nứt.

Lúc này bên ngoài cũng chỉ còn hai người Vân Hồn Tử và Vương Lâm. Vân Hồn Tử dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm, lúc này lòng Vương Lâm cũng thầm hừ lanh nhưng tốc độ của hắn cũng không giảm mà phóng vào vết nứt. Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến vào vết nứt thì hai mắt hắn đột nhiên lóe lên hàn quang, hắn quay mạnh đầu lại.

Hai mắt Vân Hồn Tử phía sau đang trở nên ngưng trọng, khoảnh khắc khi Vương lâm quay đầu lại thì tay phải đã vung lên hư không rồi lóe lên một thanh thiết kiếm, trên thân kiếm loang lỗ những vết rỉ sét nhưng lại có được lực lượng kinh thiên động địa.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1181: Vân Hồn Tử đâu rồi?

Lần này đi vào trong vết nứt bảy màu Vương Lâm cũng có mưu đồ, hắn chắc chắn sẽ xuất hiện xung đột với Thương Tùng Tử. Một tu sĩ Toái Niết trung kỳ thì Vương Lâm còn có thể chiến đấu được một trận, cho dù là hai Toái Niết trung kỳ cũng không sao, bởi gì đối phương và Thương Tùng Tử cũng không phải có quan hệ rất mật thiết.

Trên đường đi Vương Lâm âm thầm quan sát người đàn ông Đoan Mộc có thân thể như một đứa trẻ. Tên này là loại người có lòng dạ độc ác, quan hệ giữa hắn và Thương Tùng Tử cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Còn về Trần Thiên Quân người Dịch Thú Tông thì cũng không có mối quan hệ quá thân thiết với Thương Tùng Tử, chắc chắn kẻ đó cũng là loại người có mưu tính.

Những lão già chính thức có quan hệ thân mật với Thương Tùng Tử rõ ràng chỉ có hai người, đầu tiên là lão già họ Bàng, người còn lại chính là

Vân Hồn Tử.

Dưới những phân tích của Vương Lâm, vì có sự tồn tại của Vân Hồn Tử mà Thượng Tùng Tử mới ung dung mời mọi người cùng đi. Dù sao chỉ cần Thương Tùng Tử và Vân Hồn Tử liên thủ lại, hơn nữa còn có lão giả họ Bàng ở bên cạnh thì sẽ là vô địch trong đội ngũ!

Cho nên nếu có thể hủy đi Vân Hồn Tử thì chẳng khác nào chặt đi một cánh tay của Thương Tùng Tử. Hơn nữa tên Vân Tôn Tử này cũng không tốt đẹp gì với Vương Lâm, trên đường đi vẫn âm thầm dò xét hắn. Lúc này Vương lâm đã có quyết định, hắn tuyệt đối không thể để đối phương có cơ hội liên thut, phải ra tay đầu tiên! Trước mắt đã có cơ hội cực tốt.

“Toái Niết trung kỳ!”

Nghĩ đến một trận chiến với Toái Niết trung kỳ mà tâm thần Vương Lâm trở nên phấn chấn. Lúc này hắn quay đầu lại, Thiết Kiếm trong tay đột nhiên được nâng lên rồi chém mạnh về phía dưới.

Uy lực của Thứ Không Niết Bảo làm kinh động thiên địa, chỉ trong khoảnh khắc đó đã có những luồng kiếm khí ngập trời gào thét phóng thẳng về phía Vân Hồn Tử.

Vân Hồn Tử biến sắc, khoảng cách giữa lão và Vương Lâm không xa, lại đang ở khá gần vết nứt bảy màu. Lúc này Vân Hồn Tử cũng không kịp suy nghĩ nghiều, khoảnh khắc khi luồng kiếm quang phóng đến gần thì lão gầm nhẹ một tiếng, hai tay lão bấm pháp quyết rồi vung lên phía trước. Những ngọn lửa linh hồn đang vờn quanh cơ thể lập tức lao ra để đối kháng với kiếm quang cực mạnh của Vương Lâm…

Trong nháy mắt ngọn lửa linh hồn phóng về phía Vương Lâm rồi đánh thẳng vào luồng kiếm quang, những tiếng nổ ầm ầm vang vọng bốn phía nhưng ngọn lửa linh hồn lại lập tức thành một đám sương màu đỏ, lại tạo thành một đầu lâu rồi há miệng thôn phệ kiếm quang.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân thể Vân Tôn Tử trở nên run rấy, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong mắt lộ ra cái nhìn khiếp sợ. Nhưng tu vi của lão dù sao cũng là Toái Niết trung kỳ nên một kiếm của Vương Lâm không đánh lão trọng thương. Lực tấn công làm Vương Lâm lùi người ra sau vài bước, nguyên thần chấn động, hắn sắp biến mất trong khe nứt bảy màu.

- Tiểu bối muốn chết!

Vân Hồn Tử gầm nhẹ lên một tiếng rồi phóng tới, tốc độ quá nhanh, chỉ sau khoảnh khắc đã tiến đến sát bên.

Thời gian không đủ để Vương Lâm tiếp tục vung Thiết kiếm, trong mắt hắn lại lóe lên hàn quang. Tình cảnh lúc này đã vượt ra ngoài dự định

của hắn, Toái Niết trung kỳ không thể giết chết dễ dàng như vậy. Một kiếm vừa rồi chỉ đủ làm đối phương suy yếu mà thôi.

Thân thể Vương Lâm lùi ra phía sau, khi chuẩn bị tiến thẳng vào trong khe nứt thì Vân Hồn Tử đã đến rất gần. Khi chỉ còn nửa bước là tiến vào trong vết nứt thì Vân Hồn Tử nâng tay phải lên muốn thi triển thần thông. Khoảnh khắc này vẻ mặt Vương Lâm như cười như không, hắn há miệng hét lên:

- Định!

Trong nháy mắt tiên lực trong cơ thể hắn vận chuyển lên điên cuồng rồi hóa thành Tiên thuật Định Thân Thuật phóng thẳng về phía Vân Hồn Tử bao phủ lại. Khoảnh khắc này thân thể Vân Hồn Tử đột nhiên dừng lại.

Với tu vi của Vân Hồn Tử thì dù dừng lại nhưng chỉ sau khoảnh khắc là có thể đánh nát những sợi tơ vô hình của Định Thân Thuật. Nhưng Vân Hồn Tử cũng không kịp phá vỡ Định Thân Thuật, thân thể Vương Lâm đã tiến hẳn vào trong khe nứt, kiếm quang lại đôt nhiên lóe lên phóng thẳng về phía đầu lâu. Đúng lúc này tay phải Vương Lâm cũng đánh thẳng ra, lực lượng Cổ thần ẩn chứa biên trong nổ ầm lên một tiếng rồi lao về phía Vân Hồn Tử.

Kiếm quang quét qua khi Vân Hồn Tử đã phá vỡ Định Thân Thuật, trong lúc nguy hiểm lão chỉ kịp lách người qua. Một tiếng rên thảm vang lên, cánh tay phải của Vân Hồn Tử bị kiếm quang chém xuống máu tuôn xối xả.

Trong nháy mắt khi một quyền Cổ thần đập thẳng lên người, dù Vân Hồn Tử đã dùng thần thông ngăn cản nhưng vết nứt bên cạnh thân thể lão lại trở nên xiêu vẹo trong phạm vi lớn.

Trong mắt Vân Hồn Tử bùng lên sự sợ hãi, trong vết nứt này cũng có phương thức giống như truyền tống, tuyệt đối không thể thay đổi vị trí lung tung. Nếu không thì khoảnh khắc này vết nứt là cửa ngõ giúp đi qua hai thế giới sẽ truyền tống đến những vị trí khác.

Vương Lâm đã nhiều lần xuyên qua khe nứt không gian, dù hắn chưa bao giờ tiến vào vết nứt bảy màu giống như thế này nhưng hắn dám kết luận vết nứt giữa hai thế giới đều là như vậy. Hơn nữa vết nứt này cũng không được ổn định, vì vậy mà Vương Lâm lại càng thêm xác định.

Cho nên mục đích của Vương Lâm cũng không phải mạo hiểm giết chết một tu sĩ Toái Niết trung kỳ, mà chỉ lợi dụng khoảnh khắc xuyên qua vết nứt, bắt buộc phải làm cho Vân Hồn tử bị thương rồi thay đổi vị trí.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong khoảnh khắc, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến vào trong vết nứt thì cảm thấy hoa mắt, vì sự xuất hiện của Định Thân Thuật mà nguyên thần trong cơ thể bị phản phệ dữ dội, nhưng hắn cố gắng áp chế xuống. Khi Vương Lâm xuất hiện đã ở trong một thế giới kỳ dị.

Trong đây có trời, nhưng bầu trời lại lấp lánh những luồng sáng bảy màu, tất cả cảnh vật được những luồng sáng bảy màu bao phủ bên dưới cũng đều có bảy màu. Nhưng thế giới này cũng không phải rõ ràng mà có rất nhiều vị trí bị sương mù bao phủ, cũng có một vài nơi không có sương mù. Vương Lâm cũng không nhìn kỹ cảnh vật, hắn nhìn về phía đám người được truyền tống vào thế giới này đang đứng khắp bốn phía, không có Vân Hồn Tử. Lúc này trong lòng Vương lâm mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn đánh cuộc, hiện nay hắn biết mình đã thắng. Tình cảnh vừa rồi cực kỳ nguy hiểm, Vân Hồn tử vì không có thần thông đề phòng mới bị Định Thân Thuật giữ chặt, nếu để lão thi triển thần thông thì trận chiến sẽ không thể kết thúc nhanh như vậy được.

Tất cả mọi người đang đứng trên một địa phương giống như tế đàn, nơi đây tu vi chỉ có trăm trượng. Lão già họ Bàng nhìn về phía Trước mà vẻ mặt lộ ra sự cảm khái và hồi ức. Đây là lần thứ ba lão đến nơi này, nhớ lại lần đầu tiên thì tất cả lão bằng hữu bên người đều chết sạch, lần thứ hai lại chết đi một phần. Đến hôm nay những người tiến vào đây chỉ còn lại ba người lần trước, trong lòng lão cũng không khỏi thầm than một tiếng.

Ánh mắt đồng tử Đoan Mộc lóe lên, hắn nhìn về phía trước rồi liếm liếm môi thì thào:

- Sương kia cũng chẳng phải sương mù…

Vẻ mặt Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông bên cạnh cũng trở nên cực kỳ kích động. Hắn hít vào vài hơi thật sâu, trong mắt lộ ra những luồng sáng

kỳ dị. Chỉ có lão bà áo xanh khẽ nhăn lông mày, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên phấn chấn, nhưng ánh mắt lại ngưng trọng nhìn về phía Vương Lâm, lão trầm giọng nói:

- Lữ đạo hữu, Vân Hồn Tử đâu?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn cau mày nói:

- Lữ mỗ làm sao biết được hắn đi đâu!

- Vân Hồn Tử trước đó ở sau lưng ngươi, hai người các ngươi tiến vào đây cuối cùng, chẳng lẽ bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Thương Tùng Tử nhíu mày, tâm tình tốt đẹp khi tiến vào đây một lần nữa đã hoàn toàn tiêu tán khi Vân Hồn Tử mất tích. Trong lòng lão mơ hồ bùng lên những luồng mây đen:

- Bên ngoài chó chuyện gì hay không tại ha cũng chẳng biết, nhưng ta bước chân vào khe nứt trước, lúc đó cũng không thấy bên ngoài xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Vương Lâm bình thản mở miệng nói.

- Lữ đạo hữu, trước đó lão phu cũng đã lưu ý, cũng thấy khoảng cách giữa ngươi và Vân Hồn Tử không xa. Chẳng lẽ ngươi tiến vào được mà hắn lại mất tích sạo?

Lão già họ Bàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi chậm rãi nói. Vẻ mặt Thương Tùng Tử cũng trở nên âm trầm, lão nhìn qua Vương Lâm, trong lòng cảm thấy rất tức giận.

Cuộc nói chuyện giữa ba người đã dẫn đến sự chú ý của những kẻ khác. Đổng tử Đoan Mộc cười lên ha hả nói:

- Thú vị thật, chỉ tiến vào vết nứt mà đã mất một người.

Lão bà áo xanh chỉ quét mắt về phía Vương Lâm mà không nói câu gì.

Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông nhướng mày, hắn cũng không thèm để ý đến những vấn đề này mà ánh mắt tiếp tục nhìn về phía sương mù phương xa, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Bàng đạo hữu dùng lời nói phải thận trọng, nếu nói bậy sợ dẫn đến họa sát thân!

Vương Lâm cười lạnh rồi quét mắt nhìn về phía lão già họ Bàng.

Lão già họ Bàng chấn động tâm thần, lúc này nhớ lại cái chết của Ngô Thanh thì âm thầm hối hận mình lắm lời. Lão nhìn về phía Thương Tùng Tử.

- Lữ đạo hữu, xin cho lão phu một lời giải thích về chuyện này.

Thương Tùng Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lão biết Vân Hồn Tử vẫn luôn giám thị người thanh niên áo trắng trước mặt, nhưng lúc này mất tích thì rõ ràng có liên quan rất lớn đến người này.

- Nực cười!

Vương Lâm giận quá mà vười, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thương Tùng Tử rồi cười lạnh nói:

- Vân Hồn Tử tu vi Toái Niết trung kỳ, Lữ mỗ căn bản không phải đối thủ của hắn. Thương Tùng Tử đạo hữu muốn ta có lời giải thích, tại hạ không thể giải thích được.

- Vân Hồn Tử hắn có đầu có chân, hắn muốn đi đâu phải hướng về Lữ mỗ báo cáo sao? Đúng là vớ vẩn đến cực điểm. Nếu có người muốn đánh một trận thì Lữ mỗ sẽ phụng bồi!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên hàn quang, lời nói của hắn rất sắc bén.

- Thật thú vị, Thương Tùng Tử, lời nói của vị đạo hữu này rất có đạo lý. Vân Hồn Tử có đầu có chân, có lẽ hắn không muốn tiến lên hoặc hắn không muốn đi cùng một chỗ với chúng ta, nói không chừng đã đi đến một vị trí nào khác rồi!

Đồng tử Đoan Mộc liếc mắt nhìn Vương Lâm, hắn dùng giọng the thé nói với Thương Tùng Tử.

Thương Tùng Tử nhíu mày, lão cũng có chút nghi ngờ về chuyện này. Với tu vi của Vân Hồn tử thì tên họ Lữ này trừ khi ẩn giấu tu vi cực sâu, nếu không sẽ không thể giết chết Vân Hồn Tử trong khoảng thời gian cực ngắn như vậy được.

Thương Tùng Tử quét mắt nhìn qua Vương lâm, sau đó lại cố gắng loại bỏ ý nghĩ Vân Hồn Tử bị người ta chém chết. Đặc biệt là Vân Hồn Tử cũng giống như lão, cũng đều là loại người rất am hiểu địa phương này, trước đó đã tiến vào đây hai lần…

“Chẳng lẽ… Vân Hồn Tử biết được một con đường khác, cho nên trong khoảnh khắc khi tiến vào đây đã thay đổi phương hướng để truyền tống đi sao? Khả năng này tuy có nhưng cũng có thể là tên họ Lữ này và Vân Hồn Tử chiến đấu với nhau, vì vậy làm cho khoảnh khắc khi Vân Hồn Tử xuyên qua vết nứt lại bị truyền tống đến địa phương khác. Nhưng nếu đã như vậy thì vì sao tên họ Lữ này lại được truyền tống đến đây bình yên vô sự?”

Trong lòng Thương Tùng Tử cũng không thể xác định rõ ràng chuyện này. Lão nhìn qua Vương Lâm rồi ôm quyền trầm giọng nói:

- Chuyện này là lão phu lỗ mãng, Lữ đạo hữu đừng nên để bụng!

Vương Lâm cũng hừ lạnh rồi ôm quyền nhưng không nói câu nào.

Khoảnh khắc này trong không gian được những luồng sáng bảy màu bao phủ, trong một sơn cốc rất sâu được sương mù cuộn quanh, vẻ mặt Vân Hồn Tử tái nhợt đang khoanh chân ngồi trên mặt đất. Lão vội vàng nhìn qua bốn phía, cánh tay phải đã không còn chảy máu nhưng vẻ mặt lại mơ hồ lộ ra sự kinh hoàng.

- Chết tiệt, không ngờ lại được truyền tống đến nơi này!

Tâm thần Vân Hồn Tử run rẩy, lão liếm liếm đôi môi khô khốc rồi dùng ánh mắt cực kỳ sợ hãi nhìn về phía sơn cốc đang được bao phủ trong

sương mù nồng đậm.

Trong sương mù còn mơ hồ truyền ra những tiếng gầm rống và mùi máu tanh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1182: Thế giới bảy màu

Những chuyện có liên quan đến Vân Hồn Tử đã được gác sang một bên, cũng không người nào muốn nhắc lại. Lúc này trong lòng lão già họ Bàng lại thầm kêu khổ, tâm thần vẫn không thể dựng dậy nổi. Vừa rồi lời nói của lão đã đắc tội với Vương Lâm, nghĩ đến những lời nói lạnh như băng của người thanh niên kia, lão lại phải hít vào một hơi thật sâu.

- Nơi đây đừng tản thần thức ra quá xa, nếu không sẽ bị mãnh thú tấn công. Nơi đây tuy chỉ là bên ngoài nhưng lại có mãnh thú cấp mười hai,

cũng đừng nên bay lên cao quá trăm trượng!

Thương Tùng Tử trầm giọng nói.

Vương Lâm đang đảo mắt nhìn lên bầu trời bảy màu bên trên, trong mắt hắn lộ ra vẻ trầm ngâm. Những luồng sáng bảy màu này rất quỷ dị làm người ta sinh ra một cảm giác nói không nên lời, hình như trong mơ hồ có ẩn giấu một loại quy tắc biến hóa nào đó rất khó giải thích.

- Nơi đây rốt cuộc là địa phương nào?

Người đặt ra câu hỏi này chính là Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông.

- Thế giới bảy màu, đây là tên của bọn lão phu đặt ra.

Thương Tùng Tử nhìn qua phía trước rồi chậm rãi nói.

- Nơi đây bên ngoài có rất nhiều mãnh thú hóa sương, nguyên tinh của lão phu cũng được lấy từ chỗ này. Trước đây lão phu đã đến chỗ này nhiều lần, nhưng cũng không dám tiến sâu vào bên trong.

- Trong này vẫn còn có một vài thi hài của cổ nhân, căn cứ vào những gì lão phu quan sát thì những cổ nhân này có tiên nhân, cũng có một vài loại người kỳ dị.

Thương Tùng Tử dùng tay chỉ về phía trước rồi chậm rãi nói.

- Xin chư vị bằng hữu đi cùng lão phu, đừng vội rời đi nơi khác, nơi đây cực kỳ nguy hiểm, nếu chỉ cần bất cẩn sẽ gặp họa sát thân ngay!

Thương Tùng Tử nói xong thì thân thể tiến về phía trước rồi đi về phía tế đàn.

Mọi người đều theo sát sau lưng Thương Tùng Tử, tất cả đều cất bước chậm rãi đi về phía trước trong thế giới tràn đầy luồng sáng bảy màu. Trên đường đi vẻ mặt Thương Tùng Tử rất ngưng trọng, lão dựa theo con đường cố định đi thẳng qua tế đàn tiến thẳng về bình nguyên phía trước. Sau đó đoàn người lại dần đi vào trong núi sâu bị sương mù bao phủ dày đặc.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn vừa đi vừa quan sát khắp bốn phía. Nơi đây không có cây cối, chỉ có những dãy núi trụi lủi, từng luồng sương đều tồn tại độc lập, tất cả đều không xen lẫn vào nhau.

Đúng lúc này tên Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, hắn đảo mắt nhìn chằm chằm về một ngọn núi cách

đó không xa, giữa ngọn núi kia mơ hồ lộ ra một huyệt động. Rõ ràng động đá đó cũng không phải tự nhiên, chuyển ánh mắt nhìn lên thì có thể thấy rõ hang động đó được người ta tạo ra để sử dụng.

- Nơi đó quả thật là một tòa động phủ, nhưng bốn phía lại có những mãnh thú cấp mười hai thủ hộ. Lần trước lão phu vào đây đã dẫn dắt những hung thú kia rời khỏi vị trí canh giữ để đi khỏi động phủ, lần đó cũng có thu hoạch.

Giọng nói bình tĩnh của Thương Tùng Tử vang lên, lão liếc mắt nhìn qua Trần Thiên Quân rồi tiếp tục đi về phía trước. Trần Thiên Quân thu hồi ánh mắt, hắn nhìn về phía Thương Tùng Tử, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Khi mọi người liên tục tiến về phía trước thì con đường càng ngày càng hẹp. Thương Tùng Tử rất quen thuộc nơi đây, lão thường đi trước dẫn đường. Phương hướng của Thương Tùng Tử lại thay đổi, trước mặt lập tức xuất hiện một con đường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi mọi người tiến vào sâu thì rõ ràng cảm nhận được nơi đây tồn tại một sự nguy hiểm. Luồng khí tức uy nghiêm này càng ngày càng đậm, khí tức này phả thẳng lên người làm tâm thần cũng phải run rẩy.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử cũng càng trở nên ngưng trọng, tốc độ của lão cũng dần chậm lại. Mỗi bước chân của lão tiến lên đều phải ngưng trọng suy nghĩ một hồi lâu giống như đang nhớ lại con đường.

Trên đường đi Vương Lâm vẫn một mực trầm tư, nhưng ánh mắt hắn lại liên tục lóe lên. Hắn đã thấy chỗ này tồn tại rất nhiều cấm chế, những cấm chế này sau khi trải qua thời gian quá lâu nên hầu như đã tan vỡ, nhưng vẫn còn một phần đang vận chuyển.

Làm Vương Lâm cảm thấy kinh hãi chính là uy lực của những cấm chế này thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với cấm chế trong Thanh Lâm động phủ. Nếu không phải cấm chế đã tan vỡ hơn phân nửa thì nơi đây đã khó tiến vào được nửa bước, căn bản không thể tiến vào chỗ này được.

Nếu quay đầu nhìn lại con đường đã đi qua, lúc này rõ ràng đoàn người đã tiên lên hơn mười dặm, nhưng rõ ràng vẫn đang ở bên ngoài thế giới bảy màu. Đoàn người vẫn chưa đi qua dãy núi sừng sững trước mặt, cũng không biết được tình cảnh phía sau dãy núi. Trong thế giới bảy màu này không có đêm tối cũng không tồn tại ban ngày.

Thương Tùng Tử càng đi càng chậm, cuối cùng lão dừng hẳn lại xoa nhẹ lên mi tâm rồi trầm giọng nói:

- Đoan Mộc đạo hữu, Hồi đan đang ở trước mặt không xa, nhưng nơi đó lại có một mãnh thú cấp mười hai. Nếu ngươi muốn đoạt đan dược thì sợ rằng sẽ gặp chút phiền phức.

Trước mặt Thương Tùng Tử là một con đường hẹp, hai bên là những dãy núi âm u, chốc chốc lại có vài khối đã từ trên đỉnh núi lăn xuống phát ra những âm thanh rất nhỏ. Ngoài những thứ đó ra thì bầu không khí bốn phía vẫn rất yên tĩnh.

Trên con đường hẹp phía trước, mơ hồ có thể nhìn thấy một vùng sương mù ngăn cản lối đi. Bên cạnh đám sươmg có vài bộ hài cốt, những bộ hài cốt này đều dựa vào hai bên núi đá, y phục trên đó đã sớm tiêu tán, chỉ còn lại vài mảnh vài nhỏ quấn trên những đoạn xương khô, bầu không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Trên những bộ hài cốt đã bị phá hủy có thể nhìn thấy rõ ràng một viên đan dược đang phát ra những luồng sáng bảy màu. Đan dược này cũng không được hoàn chỉnh, trên mặt nó có một vết nứt rất nhỏ, thậm chí còn có chỗ đã bị hòa tan làm cho bộ dáng của đan dược này đã không phải có hình tròn mà giống như vầng trăng khuyết.

Đây là một viên đan dược đã từng bị người ta nuốt vào, nhưng kẻ đó lại không thể chạy thoát sinh tử nên chưa hoàn toàn hấp thu đan dược. Dù đã qua biết bao năm tháng, nhưng mùi thuốc nhàn nhạt vẫn liên tục tỏa ra từ trong viên đan dược.

Vương Lâm ngửi thấy mùi thuốc thì ánh mắt trở nên ngưng trọng, mùi thuốc này có chút quỷ dị, khi theo mũi truyền vào trong cơ thể lại làm cho nguyên thần chấn động, trong đầu lại sinh ra cảm giác giống như ký ức đang quay ngược trở lại, những luồng ký ức trước đây liên tục hiện rõ trước mắt. Nhưng cũng may khoảnh khắc này Vương Lâm cắn đầu lưỡi, trong mắt lập tức trở nên thanh tĩnh và âm thầm cảm thấy sợ hãi. Ánh

mắt Vương Lâm nhìn về phía đám người, hắn phát hiên lão già họ Bàng đã sớm phong bế ngũ quan, rõ ràng đã biết trước sự quỷ dị ở nơi đây.

Ánh mắt của lão bà áo xanh cũng trở nên mê man rồi khôi phục lại ngay. Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông cũng khôi phục lại rất nhanh.

- Đúng là đan dược lợi hai! Quả là Hồi đan!

Đồng tử Đoan Mộc hít vào một hơi thật sâu rồi đắm mình vào trong hương thuốc.

- Đoan Mộc đạo hữu tu luyện Nhật Nguyệt Hồi Đạo, ý cảnh cảm ngộ chính là lúc này, cần kinh nghiệm chín lần quay trở về ký ức mới thành đạo. Nhưng thiên đạo vô tình, nếu muốn trở lại thì rất khó khăn, mà nghe đồn trong thượng cổ tu chân giới có Hồi đan. Viên thuốc này có uy lực thiên địa, người nuốt vào có thể quay người không gian thời gian trở về tìm kiếm thiên đạo. Đáng tiếc là đến ngày nay đan dược đã thất truyền, chỉ còn lại một nửa phương pháp luyện đan nên không luyện thành đan dược được, chỉ có thể ngưng tụ một chút Hồi khí!

Thương Tùng Tử dùng giọng bình tĩnh nói.

Ánh mắt Đoan Mộc lại lóe lên, hắn nhìn chằm chằm vào Thương Tùng Tử rồi dùng giọng the thé nói:

- Thương Tùng Tử cũng hiểu được rất nhiều chuyện, chắc chắn trước khi tìm đến tại hạ đã chuẩn bị đủ mọi thứ rồi.

Thương Tùng Tử chỉ cười khẽ mà không gì.

- Nếu không phải bên cạnh hài cốt có sương mù thì sợ rằng Thương Tùng Tử ngươi sẽ không có lòng tốt mời tại hạ đến đây!

Đồng tử Đoan Mộc nhìn thoáng qua sương mù rồi nói.

- Đúng vậy, thần thông Hồi Đại Tự Tại của Đoan Mộc đạo hữu có thể trợ giúp rất nhiều đến hành trình của chúng ta. Mọi người giúp người đoạt lấy đan dược, ngươi cũng phải vì chúng ta mà mở ra một con đường.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử vẫn bình tĩnh, lão thản nhiên thừa nhận.

- Được!

Đoan Mộc suy nghĩ một chút, hắn nhìn thoáng qua Hồi đan trên bộ hài cốt kia, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

- Đây là một mãnh thú Giao Long hóa sương cấp mười hai tương đương với tu sĩ Toái Niết đại viên mãn. Nhưng mãnh thú dù sao cũng là mãnh thù, nếu chúng ta phối hợp tốt lại có Hồi thuật của Đoan Mộc đạo hữu trợ giúp, cũng chẳng phải không thể đoạt được!

Thương Tùng Tử trầm giọng nói.

- Ta muốn hồn phách của con Giao Long này!

Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông liếm liếm môi.

- Thân thể Giao Long thuộc về ta.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lấp lánh, hắn chậm rãi mở miệng:

- Ta muốn tất cả nguyên tinh trong sương mù!

Ba người nói xong thì ánh mắt đồng thời chuyển lên người Thương Tùng Tử.

Lúc này vẻ mặt Thương Tùng Tử vẫn như thường, lão cười nói:

- Được, lão phu và Bàng đạo hữu cũng không muốn có những thứ đó, chúng ta chỉ muốn đi qua chỗ này!

Hai mắt Đoan Mộc chợt lóe lên hàn quang, hắn hít vào một hơi thật sâu. Hai tay hắn bấm pháp quyết quanh người, đột nhiên mái tóc không gió mà bay, hai mắt lấp lánh u quang. Trong nháy mắt khi hắn quát lên một tiếng thì tay trái điểm lên mi tâm, tay phải lại chỉ về phía trước.

Hai mắt Đoan Mộc lại lóe lên u quang nồng đậm, dấu ấn nhật nguyệt từ trong mắt hắn huyễn hóa ra ngoài. Đám người ở bốn phía xung quanh hắn đều sinh ra một loại ảo giác giống như tâm thần bị hút khỏi thân thể. Vương Lâm quét mắt nhìn Đoan Mộc với vẻ mặt rất ung dung.

Khi dấu ấn nhật nguyệt vừa mới xuất hiện thì lập tức vờn quanh rồi tương hỗ lẫn nhau. Sau đó lại hóa thành một vòng xoáy quét ngang rồi phóng thẳng về phía sương mù.

Tốc độ của vòng xoáy này cực nhanh, trong nháy mắt đã tiến sát đến bên cạnh sương mù. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, vòng xoáy rơi vào trong sương mù. Khoảnh khắc này sương mù đột nhiên xoay chuyển dữ dội, những tiếng gầm rống giận dữ vang lên. Những tiếng gầm kinh thiên động địa lập tức làm cho những dãy núi hai bên rung chuyển dữ dội, rất nhiều khối đá vụn văng ra.

Đúng lúc này, một con Giao Long khổng lồ từ trong sương mù phóng ra mang theo những luồng gió lạnh, Giao Long hướng thẳng về phía đám người mà thôn phệ.

Nếu chỉ là như vậy thì không đáng nói, nhưng khoảnh khắc khi Giao Long xuất hiện thì một luồng uy áp khổng lồ còn mạnh hơn cả tu sĩ Toái Niết bao phủ khắp không gian, luồng uy áp này làm cho tâm thần đám người trở nên run rẩy.

Đồng tử Đoan Mộc quát lên một tiếng chói tai, vòng xoáy dấu ấn nhật nguyệt hóa ra lập tức vờn quanh đầu Giao Long rồi điên cuồng xoay chuyển. Lúc này vòng xoáy đã tạo thành một vòng nước xoáy cuốn lấy đỉnh đầu Giao Long.

- Hồi thuật của ta chỉ ảnh hưởng đến con thú này trong khoảng thời gian mười lần hít thở.

Vẻ mặt Đoan Mộc trở nên cực kỳ dữ tợn, gân xanh nổi lên, hắn khoanh chân ngồi cố định xuống. Hắn vung tay phải lên, một thanh phi kiếm bảy xích vờn quanh thân thể. Phi kiếm lại hóa thành một luồng kiếm quang phóng thẳng về phía Giao Long.

Trần Thiên Quân tiến về phía trước một bước rồi phóng thẳng ra, hai tay hắn bấm quyết, dưới chân lập tức xuất hiện một mảnh lấp lánh u quang. Luồng u quang này khẽ động rồi bùng đến trước mặt Giao Long, nháy mắt đã xuất hiện dưới đầu Giao Long. Trần Thiên Quân khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai tay lại bấm pháp quyết làm u quang đột nhiên lấp lánh kịch liệt. Luồng u quang lại bùng lên vờn quanh rồi dung nhập vào trong cơ thể Giao Long.

Thương Tùng Tử vung tay phải lên, mấy vạn thanh phi kiếm đột nhiên huyễn hóa ra rồi phóng về phía Giao Long giống như cơn mưa kiếm. Bà lão áo xanh cũng bấm pháp quyết, một luồng gió lạnh đột nhiên nổi lên, những âm thanh két két vang vọng khắp bốn phía. Trong nháy mắt con đường hẹp phía trước đột nhiên hóa thành một vùng đầy bông tuyết, những hạt tuyết liên tục rơi xuống thân thể Giao Long.

Lão giả họ Bàng cũng không nhàn rỗi, lão nhảy dựng lên, hai tay lôi quang lấp lánh. Một lôi cầu đột nhiên ầm ầm hàng lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lấp lánh, trong nháy mắt thân thể đã tiến đến gần Giao Long, nắm đấm tay phải đã đập thẳng lên thân thể khổng lồ của nó. Những âm thanh ầm ầm vang vọng, Giao Long gầm lên giận dữ muốn thoát khỏi đạo cảnh Hồi Phong Ấn của Đoan Mộc.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1183: Đừng cử động

Đúng lúc này, phi kiếm của Đoan Mộc đã gào thét phóng tới mang theo những luồng kiếm khí kinh người phá vỡ thân thể Giao Long rồi trực tiếp đâm vào trong. Ngay sau đó lô cầu của lão giả họ Bàng đã ầm ầm

rơi xuống làm những tiếng gầm rống giận dữ của Giao Long lại càng trở nên dữ dội. Nó càng dãy dụa thì vẻ mặt của Đoan Mộc phụ trách phong ấn lại càng trở nên tái nhợt, thân thể càng lúc càng run rẩy.

- Còn năm lần hít thở!

Âm thanh của Đoan Mộc truyền ra.

Hai tay Thương Tùng Tử bấm niệm pháp quyết rồi nhanh chóng biến hóa, lại có hơn một vạn phi kiếm phóng đến như mưa, tất cả đều rơi xuống thân thể Giao Long. Lúc này Giao Long lại càng gầm rống giận dữ, những đợt giãy dụa dữ dội làm Đoan Mộc phụ ra máu tươi, gân xanh khắp toàn thân hắn đều nổi lên, đặc biệt là hai mắt đầy những tơ máu.

Thần thông của lão bà áo xanh hóa thành huyền băng phóng đến, trong nháy mắt đã đánh vào Giao Long. Mãnh thú đang giãy dụa lập tức ngừng lại nhưng toàn thân lại bùng lên những luồng sương lạnh, trong khoảnh khắc đã có một tầng băng bao phủ khắp toàn thân.

Một luông hắc khí liên tục từ trong thân thể Giao Long bùng ra, trong nháy mắt đã bị tầng băng bao phủ bên ngoài hấp thu sạch. Tình cảnh này lập tức làm ánh mắt tu sĩ khắp bốn phía trở nên ngưng trọng. Vương Lâm quét ánh mắt về phía lão bà áo xanh, hắn tất nhiên nhìn rõ sự quỷ dị của huyền băng này, không ngờ có thể hấp thu sinh cơ của Giao Long.

Giao Long đau đến mức ngẩng mạnh đầu lên, dấu ấn nhật nguyệt trên đầu nó tan vỡ ầm ầm. Đoan Mộc phun ra máu tơi và không tiếp tục phong ấn.

Giao Long mất đi phong ấn lập tức gầm lên giận dữ, cây sừng màu đen trên đầu lóe lên, thân thể nó lại lộ ra một phần từ trong sương mù.

Vì thân thả nó đã hóa thành sương mù, khi nó lộ ra thân thể thì sương mù cũng dần mất đi.

Sau khi lực phong ấn hạn chế trên người Giao Long mất đi thì huyền băng cũng mất đi tác dụng, khi thân thể nó chuyển động thì huyền băng cũng lập tức tan vỡ. Lúc này huyền băng phóng ngược trở về vờn quanh người lão bà áo xanh, một luồng hắc khí dung nhập vào trong cơ thể lão bà, hai mắt bà ta lại trở nên sáng ngời.

- Đến lúc này mà đám lão quái còn muốn che giấu thần thông, cũng rất thú vị!

Trong lòng Vương Lâm thầm cười lạnh, thân thể hắn lóe lên khi Giao Long ngẩng đầu, trong nháy mắt khi nó bay lên không thì Vương Lâm lại phóng thẳng về phía cái đuôi đang càng ngày càng ít sương của nó.

Một khi để Giao Long từ trong sương mù hóa thành thân thể thật sự thì tất cả nguyên tinh bên trong sẽ lập tức tiêu tán, sẽ trở thành một phần của

nguyên lực trong cơ thể.

- Có bao nhiêu thứ, có bao nhiêu chuyện cần làm, nếu muốn lấy những thứ nguyên tinh này thì không cần ta phải liều mạng.

Vương Lâm cũng không thèm để ý đến trận chém giết này, trong nháy mắt đã nhảy vào sương mù. Trong làn sương hắn lập tức thấy được rất nhiều nguyên tinh trôi nổi, thậm chí còn có một số ít đang ngưng tụ ra.

Vương Lâm hất tay áo lên, lập tức có vài trăm nguyên tinh bị hắn thu lấy. Phương pháp lấy nguyên tinh này làm hắn cảm thấy rất thích thú, hắn dùng tốc độ nhanh như chớp liên tục qua lại trong sương mù, nhanh chóng thu lấy nguyên tinh đã ngưng tụ sau không biết bao nhiêu năm tháng.

Bên tai Vương Lâm vẫn còn truyền đến những tiếng gầm giận dữ của Giao Long, chỉ sau khoảnh khắc hắn đã thu được mấy ngàn nguyên tinh. Thực tế thì mãnh thú hóa sương cấp mười hai cũng không có thể ngưng tụ ra nhiều nguyên tinh như vậy, dù sao thì cứ mỗi đoạn thời gian thì những môi phái nuôi mãnh thú hóa sương sẽ đến thu nguyên tinh một lần.

Nhưng trong thế giới bảy màu lại thì căn bản không có kẻ nào đến lấy trộm nguyên tinh, cho nên sau nhiều năm mệt mỏi ngưng tụ thì mãnh thú đã cho ra số lượng như vậy.

Không lâu sau, Vương Lâm lập tức phát hiện ra sương mù càng xoay chuyển dữ dội, mơ hồ có dấu hiệu hóa thành thực chất. Tất cả sương mù còn lại đang ngưng tụ về một phía.

Sau khi tính toán lại số lượng thì Vương lâm quyết định bỏ đi không tiếp tục thu số nguyên tinh còn lại, mà thân thể hắn chuyển về phía bên cạnh. Khi hắn chuyển động, sương mù lại càng ngưng tụ nhanh hơn.

Khoảnh khắc sau, sương mù khắp bốn phía đều đã tiêu tán rồi biến thành một chiếc đuôi Giao Long. Thân thể Giao Long này dài trên ngàn trượng, lúc này hơn phân nửa cơ thể đã bay lên không trung, một đoạn đuôi bên dưới cũng đang chuẩn bị phóng lên.

Trên con đường hẹp, lão già họ Bàng vẻ mặt tái nhợt đang đứng dựa vào dãy núi, trước ngực là một mảng máu thịt mơ hồ. Phía đầu Giao Long chính là Thương Tùng Tử, lão bà áo xanh, Đoan Mộc đang quấn lấy, thần thông đang gào thét, tất cả đều muốn ngăn cản Giao Long này thăng thiên.

Chiếc sừng màu đen trên đầu Giao Long lại lóe lên hắc quang, đám người Thương Tùng Tử lập tức tránh đi. Khi Giao Long há miệng phun ra thì không khí tràn ngập mùi máu tanh tạo ra cảm giác cực kỳ khó chịu. Nhưng lúc này Giao Long cũng đã bị trọng thương, máu tươi trên thân thể liên tục rơi xuống.

Đúng lúc này Giao Long đột nhiên gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, dãy núi khắp bốn phía lập tức đổ xuống ầm ầm. Ngay sau đó cây sừng màu đen trên đầu Giao Long đột nhiên bùng ra một luồng sáng chói mắt, một mảng lưới điện màu đen tỏa ra như chớp. Đúng lúc này nguyên lực thiên địa đột nhiên ngưng tụ lại, còn mơ hồ cảm thấy cả những luồng sáng bảy màu trên bầu trời cũng bị hấp thu.

- Grào!

Giao Long lại gầm lên một tiếng, âm thanh rơi vào tai mọi người làm tâm thần chấn động. Mảng lưới điện màu đen đột nhiên khuếch tán ra chu vi trăm trượng bên ngoài thân thể Giao Long. Khi tiếng gầm vang lên thì nguyên lực thiên địa và những luồng sáng bảy màu ở bốn phía lên tục bị hấp thu, hàng loạt hư ảnh đột nhiên được huyễn hóa ra.

Hàng loạt hư ảnh này chính là những con Giao Long quét ngang xuống bên dưới. Đám Giao Long này vờn quanh nhau thành dòng nước xoáy làm đám người Thương Tùng Tử bắt buộc phải trở nên cấp bách.

Nhìn thấy con Giao Long muốn phóng lên không, nếu để nó hoàn toàn bay lên thì đối với thế giới bảy màu mà mọi người không được bay cao này, sẽ trở thành một tai họa lớn.

Đúng lúc này, hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc đuôi Giao Long đang bay lên không xa trước mặt. Vương Lâm tiến thẳng về phía trước một bước, hai tay lại vang vọng những tiếng nổ ầm ầm, lực lượng Cổ Thần lại được bùng phát ra. Hắn đạp mạnh chân rồi

phóng người lên chụp lấy đuôi Giao Long trên không, hắn gầm lên một tiếng, hai tay nổi lên những đường gân máu.

- Xuống cho ta!

Vương Lâm chụp chặt lấy đuôi Giao Long rồi giật thẳng xuống bên dưới. Tình cảnh này làm đám người đang tránh né thần thông của Giao Long ở phương xa phải chấn động tâm thần.

Lão già bọ Bàng đang tựa người trên vách đá nơi con đường hẹp trợn tròn mắt lên, trong mắt bùng ra những tia sáng không thể tin.

Lực lượng Cổ Thần vang vọng trong cơ thể Vương Lâm. Giao Long rống lên giận dữ, nó quay đầu lại phóng về phía Vương Lâm thôn phệ. Lúc này bên ngoài thân thể Giao Long lại được thần thông vờn quanh.

Nhưng Giao Long càng giãy dụa lại càng làm cho lực lượng Cổ Thần trong cơ thể Vương Lâm càng trở nên hùng mạnh.

- Xuống!

Một tiếng rống kinh thiên giống như của thần linh vang lên, Vương Lâm dùng hai tay chụp lấy đuôi Giao Long. Một tình cảnh làm đám tu sĩ bên

dưới phải trợn mắt há mồm đã xảy ra, toàn bộ thân thể của Giao Long đang hung hăng đổ xuống con đường hẹp bên dưới.

Giao Long này mặc dù có cơ thể ngàn trượng, dù có tu vi Toái Niết đại viên mãn, dù có lực lượng để đối kháng với rất nhiều thần thông và có thể vượt qua rất xa so với tu sĩ, nhưng lại không có tư cách so với Vương lâm.

Dù Giao Long bỏ đi da thuồng luồng hóa thân thành rồng cũng đừng hòng bay lên không trung trước mặt Cổ Thần.

Khi Vương Lâm giật mạnh tay xuống, Giao Long gầm rống nhưng căn bản không thể giãy dụa, thân thể của nó đang bay trên không đột nhiên đập thẳng xuống bên dưới. Nhưng tiếng gào thét xé toạc không gian lập tức vang lang, lão già họ Bàng chỉ cảm thấy trời đất tối sầm lại, tâm thần lão chấn động nhưng lại điên cuồng lui người về phía sau. Lão sợ nếu mình chậm chân thì sẽ bị Giao Long đập lên người, với thân thể của lão thì chắc chắn sẽ tan vỡ.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng đất trời, thân thể khổng lồ của Giao Long trực tiếp đập mạnh xuống con đường hẹp. Một trận động đất đột nhiên bùng lên, rất nhiều khối đá từ dãy núi hai bên liên tục rơi xuống, một lát sau mới khôi phục bình thường.

Sau khi Giao Long đập mạnh xuống đất đá, thân thể của nó liên tục co giật, đầu của nó vỡ tan ra. Lúc này từng luồng hắc khí bùng ra ngoài,

Trần Thiên Quân từ trong cái đầu tan nát của Giao Long phóng ra ngoài, hắn rơi xuống đất thì lui về phía sau vài bước.

Thương Tùng Tử hít vào một hơi thật sâu, lão sững sờ nhìn về phía Giao Long, sau đó lại nhìn về phía Vương Lâm, trong lòng lão bùng lên hàn ý.

Ngay cả Đoan Mộc cũng liếm liếm môi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm toát ra những cảm giác kiêng kị đặc biệt. Lão bà áo xanh cũng hít vào một hơi thật sâu rồi trở nên trầm mặc.

Người cảm thấy sợ hãi nhất chính là lão già họ Bàng suýt tí nữa đã bị đập nát thân thể, lão nhớ lại lời nói uy hiếp trước đó của Vương Lâm, trong lòng cảm thấy cay đắng.

Nhịp hô hấp của Vương Lâm vẫn rất nhẹ nhàng, sau khi nhìn lướt qua tất cả mọi người thì ánh mắt chuyển lên bộ hài cốt cách đó không xa. Hắn đi đến bên cạnh bộ hài cốt cúi đầu nhìn xuống thì phát hiệt bên dưới bộ hài cốt có một khối ngọc giản.

Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, ngọc giản rơi vào trong tay. Hắn ném đan dược về phía trước, đan dược phóng về phía Đoan Mộc. Người này nhận lấy đan dược rồi ôm quyền về phía Vương Lâm.

- Đa tạ!

Vương Lâm cầm lấy ngọc giản ngồi xuống tựa lưng trên vách núi, hắn đảo thần thức qua rồi trở nên ngưng trọng.

Thương Tùng Tử đi đến bên cạnh lão già họ Bàng, lão dùng tay phải vỗ trên lưng lão già kia rồi lấy ra một khối đan dược chuyển tới. Sau đó Thương Tùng Tử khoanh chân ngồi bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra những luồng sáng kỳ dị.

Đoan Mộc cầm lấy Hồi đan, vẻ mặt có chút kích động. Sau khi nhìn kỹ vài lượt thì hắn thu hồi nó lại, lúc này không phải lúc thích hợp để nuốt đan dược. Hắn hít vào một hơi thật sâu rồi khoanh chân ngồi xuống thổ nạp chữa thương.

Trần Thiên Quân cũng khoanh chân ngồi xuống, trận chiến này tất cả đều ở bên ngoài nhưng hắn lại nằm bên trong, thiếu một thứ cũng không được. Nếu để người bên ngoài quấy nhiễu thì hắn cũng không thu được linh hồn Giao Long.

Dù không thể hấp thu hoàn toàn linh hồn, nhưng nếu nói về thu hoạch thì hắn là người chiếm được nhiều nhất.

Còn lão bà áo xanh thì đi đến bên cạnh thi thể của Giao Long rồi đặt tay phải lên. Khi lão bà nhắm mắt lại thổ nạp thì từng luồng hắc khí tử trên thi thể Giao Long dung nhập vào trong tay phải.

- Mãnh thú cấp mười hai hóa sương trong đây không thiếu, nhưng càng nguy hiểm thì chúng ta càng đạt được nhiều thu hoạch!

Sau khi nghỉ ngơi vài canh giờ, Thương Tùng Tử mở hai mắt ra nhìn nhìn mọi người rồi chậm rãi nói.

Lúc này bà lão áo xanh đã làm cho thi thể của Giao long chỉ còn da bọc xương, tất cả máu huyết đều biến mất. Lúc này vẻ mặt bà lão trở nên đỏ hồng, mơ hồ lại lấy về được hơi thở tuổi thanh xuân.

Vẻ mặt lão già họ Bàng cũng khôi phục lại rất nhiều, lão đứng thẳng lên nhìn về con đường hẹp phía trước đã không còn bị sương mù che phủ, ánh mắt lấp lánh.

- Chư vị, chúng ta tiếp tục thôi!

Thương Tùng Tử đứng dậy đi thẳng về phía trước.

Lão bà áo xanh và Trần Thiên Quân cũng bắt đầu đứng dậy tiến về phía trước. Đồng tử Đoan Mọc hơi do dự, có chút trầm ngâm nhưng cũng đứng dậy bắt kịp mọi người.

Vương Lâm ngồi ở vị trí xa nhất, hắn nắm chặt ngọc giản trong tay. Trong ngọc giản ghi lại một vấn đề… một chuyện có quan hệ đến thế giới bảy màu này.

“Thì ra nơi này là…”

Vương Lâm dứt mạch suy nghĩ, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía mọi người. Đồng tử hai mắt Vương Lâm đột nhiên co rút lại, lông tóc toàn thân dựng đứng lên.

Đúng lúc này thì Thương Tùng Tử và Đoan Mộc đồng thời dừng người lại, sau đó lão bà áo xanh và Trần Thiên Quân cũng lập tức phát hiện ra bất thương. Lão già họ Bàng là người cuối cùng chú ý tới.

- Đừng nên cử động!

Trong mắt Thương Tùng Tử bùng lên vẻ sợ hãi, lão nhanh chóng truyền thần niệm ra ngoài.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1184: Dâng tặng tu chân hành

Lão già họ Bàng hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, sau lưng hắn là một vùng tràn ngập hàn khí, thậm chí cũng không dám tản ra thần thức. Nhưng lão lại rất quen thuộc với cảm giác và hàn khí này.

Lão vẫn chưa quên lần thứ hai khi đám người tiến vào thế giới bảy màu này, cũng vì gặp phải thứ này mà những đạo hữu ở bên cạnh bị mang đi mất hơn phân nửa. Khi đối mặt với vật thần bí này bọn họ không còn bất kỳ lực phản kháng nào giống như phàm nhân.

Ngoại trừ Vương Lâm vì vị trí của hắn có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh vật phía sau đoàn người, thì tất cả những kẻ còn lại đều không biết có gì ở phía sau.

- Nhớ đừng tản thần thức ra!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên tái nhợt, lão truyền ra luồng thần niệm cuối cùng. Sau đó lão không nói thêm lời nào, thân thể cũng đứng yên như tượng, ngay cả mắt cũng nhắm nghiền lại. Trong ánh mắt Vương Lâm, phía sau đám tu sĩ đột nhiên xuất hiện một người.

Đây là một người mặc áo xám, nhưng thân thể trong lớp quần áo lại trở nên trong suốt đến mức có thể nhìn rõ máu thịt bên trong. Người này không có tóc, hai mắt không có bất kỳ sinh khí nào, hắn từ phương xa chậm rãi đi tới từng bước một.

Nhịp bước của người này cũng không nhanh, rất lâu sau mới đi đến bên cạnh thi thể Giao Long. Cũng không thấy kẻ này có bất kỳ động tác gì nhưng thi thể Giao Long lại lập tức trở nên thối rữa ra, sau khoảnh khắc hóa thành một bãi máu. Nhưng quỷ dị là vũng máu đó chậm rãi đi về phía trước.

Đồng tử Đoan Mộc đứng ở vị trí sau cùng của đám người, lúc này hắn không nhúc nhích nhưng lông mày lại khẽ nhăn. Hắn rõ ràng cảm nhận được hàn khí sau lưng càng lúc càng nồng nặc, khi khóe mắt nhìn thấy người áo xám đi ngang qua bên cạnh thì trong mắt hắn lại lóe lên hàn quang.

Đúng lúc này người áo xám dừng chân, hắn chậm rãi quay đầu nhìn về phía đồng tử Đoan Mộc.

Đôi mắt đồng tử Đoan Mộc nhìn thẳng vào người kia, tâm thần hắn đột nhiên run lên. Khoảnh khắc này đầu óc Đoan Mộc đột nhiên trở nên trống rỗng, hai mắt lộ ra vẻ mê man, trên thiên linh đột nhiên có hư ảnh nhật nguyệt huyễn hóa ra. Hư ảnh nhật nguyệt tiếp tục xoay tròn trên đỉnh đầu hình thành một vòng xoáy, giống như Nhật Nguyệt Hồi.

Nhật Nguyệt Hồi này chính là những thể hiện thực chất của ý cảnh đồng tử Đoan Mộc, bên trong chứa đựng rất nhiều ký hiệu, đây là thần thông đắc ý nhất của Đoan Mộc.

Nhưng tình cảnh trước mắt lại làm tâm thần Vương Lâm chấn động, hư ảnh Nhật Nguyệt Hồi trên thiên linh của Đoan Mộc đột nhiên phóng về phía người áo xám rất quỷ dị rồi dần dần rời xa thân thể của hắn dung nhập vào người áo xám. Vẻ mê man trong mắt đồng tử Đoan Mộc lập tức tiêu tán, thay vào đó là một vùng tử khí không có bất kỳ sinh cơ nào. Lúc này người áo xám lại xoay người tiến thẳng về phía trước.

Tình cảnh này lập tức làm cho tất cả những người còn lại chấn động tâm thần, lão bà áo xanh không chớp mắt, cũng không nhúc nhích. Trần Thiên Quân ở phía trước cũng giống như bà, thậm chí ánh mắt cũng không chút biến hóa.

Người áo xám chỉ lặng lẽ cất bước tiến thẳng qua đám người. Lúc này đồng tử Đoan Mộc đi theo phía sau, tóc hắn đang dần dần tróc ra rơi trên mặt đất.

Thân thể trong lớp y phục cũng dần trở nên trong suốt.

Không lâu sau người áo xán đi đến trước mặt Vương Lâm. Khoảnh khắc này Vương Lâm cũng không dám nhúc nhích, hắn cố gắng định khí ngưng thần. Người áo xám liên tục đi về phía trước, sau lưng chính là Đoan Mộc. Hai người đi thẳng về phương xa.

Sau khi hai tên kia biến mất ở phương trời xa thì hàn khí bốn phía tiêu tán, cuối cùng đã hoàn toàn biến mất.

Thân thể Thương Tùng Tử run lên, lão thở ra một hơi thật sâu, những giọt mồ hôi lạnh trên trán đã được lão lau đi. Ba người đứng phía sau lưng Thương Tùng Tử cũng đều thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Hắn... hắn là ai?

Trần Thiên Quân chấn động tâm thần, hắn khẽ hạ giọng hỏi.

- Mê Thất Giả!(*)

(*: người lạc đường)

Trong mắt Thương Tùng Tử vẫn còn đọng lại sự sợ hãi, lão dùng giọng khàn khàn nói.

- Thương Tùng Tử, đây rốt cuộc là địa phương nào?

Vẻ mặt lão bà áo xanh trở nên âm trầm rồi nhìn chằm chằm vao Thương Tùng Tử. Tình cảnh quỷ dị vừa xảy ra với Đoan Mộc làm bà ta cảm nhận cực kỳ sâu sắc.

- Đoan Mộc đạo hữu không nghe theo lời khuyên của ta, ôi!

Trên mặt lão già họ Bàng vẫn còn lại vẻ kinh hoàng, lão lắc đầu nói.

- Lão phu cũng không biết đây là địa phương quái quỷ nào, nhưng trước đây ta đã nói rồi, chúng ta gọi chỗ này là thế giới bảy màu! Tên áo xám

vừa rồi chính là Mê Thất Giả, điều này thì ta có thể xác định.

- Trong thế giới này cũng không có nhiều Mê Thất Giả, nếu chúng nó xuất hiện thì chỉ cần bất động thần thức và thân thể thì sẽ không gặp phải nguy hiểm. Nếu có động tác thì sẽ như Đoan Mộc đạo hữu.

Thương Tùng Tử trầm giọng nói.

- Trong đây cũng không có nhiều Mê Thất Giả, nhưng sau mỗi lần Thương Tùng Tử ngươi đến đây thì lại có nhiều hơn.

Vương Lâm đứng thẳng người lên nhìn Thương Tùng Tử, hắn bình tĩnh nói. Lão bà áo xanh chỉ cười lạnh chứ không nói gì.

Vẻ mặt Trần Thiên Quân trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vao Thương Tùng Tử thì chậm rãi nói:

- Trước đây Thương Tùng Tử đạo hữu đã tới hai lần, mỗi lần đều để lại mấy tên làm Mê Thất Giả à!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên ảm đạm, lão trầm tư một hồi rồi khẽ gật đầu, lão cười khổ nói:

- Tên áo xám vừa rồi chính là một vị đạo hữu đến chỗ này lần đầu tiên, lúc trước hắn cũng bị Mê Thất Giả mang đi.

Trần Thiên Quân hừ lạnh rồi trầm giọng nói:

- Lần này theo ngươi đến đây cũng là một sai lầm! Trần mỗ xin rút lui!

Trần Thiên Quân nói xong thì thân thể chợt lóe lên, hắn hướng về phía con đường vừa đi qua phóng đi như tên bắn, chỉ sau khoảnh khắc đã biến mất. Thương Tùng Tử không ngăn cản, đợi đến khi Trần Thiên Quân đi rồi lão mới chậm rãi nói:

- Không có lão phu dẫn đường thì hắn sẽ không thể quay về được. Lão phu cũng không ngờ gặp Mê Thất Giả nhanh như vậy. Lữ đạo hữu, Triệu đạo hữu, lão phu biết được ở vị trí giao tiếp giữa bên ngoài và bên trong thế giới bảy màu này có một động phủ.

- Chủ nhân của động phủ chắc chắn các ngươi cũng sẽ biết, hắn là đại đệ tử của Phá Thiên Tông một vạn tám ngàn năm trước, Tư Mã Mặc!

Vẻ mặt lão bà áo xanh vẫn như thường giống như không nghe thấy lời nói của Thương Tùng Tử. Vương Lâm cũng trầm mặc nhìn về phía Thương Tùng Tử chờ đợi câu nói tiếp theo.

- Tu vi của Tư Mã Mặc cao thâm thế nào hiện nay cũng tạm thời không cần nhắc đến, hắn rất am hiểu luyện đan, năm xưa cũng chính là người mang đi đan phương đã gây ra kiếp nạn. Tuy lão phu cũng không biết vì sao đan phương gần đây lại xuất hiện trên tinh vực cấp năm nhưng lại có thể xác định động phủ này chính là của Tư Mã Mặc!

- Còn chuyện người này có luyện thành đan dược hay không, lão phu lại không thể biết được. Nhưng dù không có đan dược kia thì những vật còn lại cũng không thiếu!

Thương Tùng Tử nói xong lấy ra một khối ngọc giản ném cho Vương Lâm. Khi Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản rồi đảo thần thức qua thì đưa sang cho lão bà áo xanh.

- Ngọc giản này trước đây lão phu đoạt được trong đây, cho nên có thể xác định như vậy.

Thương Tùng Tử khẽ mở miệng, khi thấy vẻ mặt của Vương Lâm và lão bà áo xanh vẫn không chút thay đổi nào, cũng không đồng ý tiếp tục tìm kiếm, thì Thương Tùng Tử lại nhướng mày.

- Sau khi chúng ta giết chết mãnh thú, lão phu và Bàng đạo hữu cũng không muốn chiếm một phần nào. Hơn nữa trước khi tiến vào đât lão phu đã nói qua về địa phương kia rồi, lão phu sẽ để cho những người đi đầu được chọn lựa mười loại.

- Ngươi nắm chắc mấy phần tiến vào được chỗ đó?

Lão bà áo xanh do dự một chút rồi hỏi.

- Nếu có ngươi và Lữ đạo hữu tương trợ thì lão phu nắm chắc sáu phần thành công!

Thương Tùng Tử trầm ngâm một lúc, lão mở miệng nói.

- Được! Lão bà áo xanh nhắm mắt suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu.

Thương Tùng Tử nhìn về phía Vương Lâm nói:

- Trước đây lão phu đã từng đến nơi này, đã đi vào bên trong thế giới bảy màu, mỗi lần đi đều có nguy hiểm nhưng thu hoạch lại càng lớn. Căn cứ vào những đầu mối mà lão phu có được thì trong đó phong ấn rất nhiều linh hồn hung thú từ cấp tám cho đến cấp mười ba. Lần này lão phu đã chuẩn bị đủ dược liệu, chỉ cần có đủ thời gian sẽ luyện chế ra rất nhiều đan dược. Nếu Lữ đạo hữu đồng ý thì ngươi cũng có thể được lựa chọn mười loại.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, cũng hơi trầm ngâm. Hắn nghĩ những toan tính của Thương Tùng Tử chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, với tâm trí của kẻ này thì chẳng bây giờ lão chịu bộc lộ ra mục tiêu.

- Lữ đạo hữu, trước tiên lão phu có thể đưa ngươi đến mấy vị trí an toàn có mãnh thú hóa sương để thu tất cả nguyên tinh. Ngoài ra những vật khác trong động phủ của Tư Mã Mặc, lão phu cũng không động đến thứ nào.

Vương Lâm nhìn về phía Thương Tùng Tử nói:

- Được!

Thương Tùng Tử cũng không muốn nói nhiều, lão tìm phương hướng rồi bỏ con đường hẹp khi nãy mà thay đổi hướng dẫn ba người còn lại phóng về phương xa.

Thương Tùng Tử rất am hiểu địa phương này, một lúc sau đã đi đến một vị trí khác có sương mù bao phủ. Đây là một khe núi, trong đó nồng nặc sương mù.

Khi tiến vào trong đây Thương Tùng Tử cực kỳ chú ý, lão chậm rãi đi về phía trước. Đến khi cách đám sương mù trăm trượng thì Thương Tùng Tử dừng lại, lão vung một trảo tay phải lên hư không, rất nhiều tiên ngọc lập tức từ trong túi trữ vật bay ra. Tất cả tiên ngọc vờn quanh người Thương Tùng Tử, lão vung tay phải lên, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, tiên ngọc vỡ thành từng mảnh nhỏ. Lão hít vào một hơi thật sâu rồi cẩn thận ném tất cả mảnh vỡ này vào sương mù.

Đúng lúc này trong sương mù truyền ra một tiếng gầm nhẹ, một mãnh thú hình rùa ló đầu ra. Nó đang khẽ hút những mảnh tiên ngọc bên dưới vào miệng.

- Bàng đạo hữu.

Thương Tùng Tử lại xuất ra tiên ngọc một lần nữa, lão làm tiên ngọc vỡ ra từng mảnh nhỏ ném đi rồi khẽ mở miệng nói.

Lão già họ Bàng rõ ràng đã cũng Thương Tùng Tử phối hợp nhiều lần nên cực kỳ thuần thục. Thân thể lão lóe lên rồi nhảy vào trong sương mù, mãnh thú hình rùa quay đầu lại nhìn thoáng qua, hơi chút do dự. Lúc này lại có rất nhiều mảnh tiên ngọc bay tới, mãnh thú này lại lập tức thôn phệ.

Vương Lâm nhìn thấy tình cảnh như vậy thì ánh mắt lóe lên, vẻ mặt vẫn rất ung dung. Không lâu sau lão già họ Bàng đã từ trong sương mù lao ra bên cạnh mọi người. Thương Tùng Tử lại tiếp tục ném tiên ngọc ra, lão chậm rãi lui về phía sau. Khi đám người lui ra ngoài hơn ngàn trượng thì Thương Tùng Tử mới không

ném tiên ngọc nữa.

- Được bao nhiêu?

Thương Tùng Tử nhìn về phía lão già họ Bàng hỏi.

- Chưa đến ba ngàn!

Lão già họ Bàng xuất ra một túi trữ vật đưa cho Vương Lâm không chút do dự.

- Trong đám mãnh thú hóa sương cấp mười hai, có một vài loại thích ăn tiên ngọc. Chỉ cần dùng tiên ngọc làm mồi thì có thể lấy được một số nguyên tinh!

Thương Tùng Tử nói xong thì dẫn theo đám người rồi thay đổi phương hướng, lão liên tiếp đi đến nhiều chỗ có mãnh thú hóa sương.

Thương Tùng Tử tiếp tục sử dụng phương pháp cũ, hao mất một ít tiên ngọc đã thu được gần hai vạn

nguyên tinh. Lúc này Thương Tùng Tử mới dừng lại rồi tiếp tục đi về phía con đường hẹp lúc trước.

- Đợi đến khi trở về trên con đường khác, lão phu sẽ thu thêm một ít nữa cho Lữ đạo hữu. Nếu dựa theo số lượng năm xưa, chắc sẽ có sáu bảy vạn

gì đó.

“Minh chí, tù phong thiên đạo, chúng sinh cần trải qua vô lượng kiếp, bỏ đi một chấp niệm trong ngục sâu, dâng lên tu chân hành...”

Trong đầu Vương Lâm vang vọng nội dung trong ngọc giản trước đó nhặt được bên cạnh bộ hài cốt, hắn đảo mắt nhìn qua thế giới trước mặt rồi yên lặng gật đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1185: Cửu Bộ Phong Tiên Trận

Câu nói trong ngọc giản làm Vương Lâm trầm tư rất lâu, cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của nó. Nếu dựa theo ngôn từ thì hoàn toàn có rất nhiều cách giải thích.

Vương Lâm đảo mắt qua người Thương Tùng Tử, trong lòng hắn biết rất rõ đối phương đã từng tiến vào đây mấy lần, đã tìm kiếm được rất nhiều động phủ và thi thể, nên tất nhiên cũng lấy được bảo vật hiếm có và

những ngọc giản có chứa tin tức. Nếu không thì kẻ này sẽ không thể quen thuộc nơi đây như vậy.

Thương Tùng Tử cẩn thận tiến về phía trước trên con đường nhỏ hẹp giữa hai vách núi. Lão có một bộ bản đồ đơn giản khi từ con đường hẹp này đi về phía trước.

Thật ra lão cũng chưa đi qua đây, những lần trước đi đến thế giới bảy màu này lão đều đi trên một con đường khác, cũng chính là con đường nằm phía bên kia. Khi đó lão đã lấy được tin tức và tấm bản đồ làm chấn động tâm thần.

Sau mấy ngày đi sâu vào con đường hẹp và tránh qua những mãnh thú hóa sương, mọi người dần đi vào một địa phương sâu bên trong dãy núi. Lúc này đưa mắt nhìn lên phía trước chính là một dãy núi cuối cùng, sau khi đi qua chỗ này sẽ thấy những tình cảnh phía sau dãy núi. Vẻ mặt lão bà áo xanh vẫn bình tĩnh, trên đường đi ánh mắt không thèm nhìn qua hai bên giống như đang nhập định mà tiến lên.

Vương Lâm đảo mắt nhìn bà lão áo xanh này vài lần nhưng không thể nhìn ra được tâm tư.

Vương Lâm chỉ biết được lão bà áo xanh này họ Triệu, còn những thứ còn lại hắn không thể biết được. Nhưng trên đường đi hắn vẫn lưu ý, hắn nhìn thấy bà lão này vẫn tiến theo Thương Tùng Tử đi về phía trước, nhưng mỗi lần bước chân giẫm xuống thì vị trí lại rất khéo léo. Nơi đây có rất nhiều cấm chế nhưng hầu hết cũng đều tan vỡ, những bước chân

của lão bà đều giẫm trên những mảnh đất không có cấm chế hoặc cấm chế rất yếu.

Điều này rất giống như một thói quen, sẽ không vì cấm chế đã tan vỡ không còn chút uy lực bào mà thay đổi. Những chuyện rất nhỏ này, nếu không phải đại sư trên phương diện cấm chế thì rất khó nhìn ra đầu mối.

Lão già họ Bàng theo sát phía sau Thương Tùng Tử, lão không dám đi gần Vương Lâm quá, rõ ràng trong lòng vẫn còn sợ hãi. Lúc này phía trước đã hết đường. Thương Tùng Tử chau mày rồi cúi đầu trầm tư.

Bầu trời vẫn được bao phủ bằng những luồng sáng bảy màu, không thể phân biệt được ban ngày hay đêm tối, từng luồng sóng nguyên lực trong thiên địa đang chậm rãi rung động rồi tạo ra những âm thanh vang vọng trên bầu trời làm tất cả mọi người chú ý.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên rồi nhìn về phương xa, ánh mắt hắn có thể nhìn thấy những tình cảnh ở phía sau vài dãy núi. Trên trời sương mù đang cuồn cuộn xoay chuyển, những con sóng dao động phát ra âm thanh chính là từ nơi đó truyền đến. Trong những con sóng nguyên lực dao động này có ẩn giấu một luồng cảm giác chấn động nguyên thần.

- Thần thông của Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông!

Thương Tùng Tử nhìn về phương xa rồi dùng giọng lạnh lùng nói.

Một lúc lâu sau những luồng sóng rung động dần tiêu tán, những luồng sương mù phương xa dần tiêu tán giống như tất cả mọi thứ chưa từng xảy ra, không còn bất kỳ luồng sóng gợn nào.

- Trần Thiên Quân này chắc chắn đã lành ít dữ nhiều, người này không chịu nghe theo lời khuyên của ta, chết chưa hết tội. Trong thế giới bảy màu này không thể tùy ý đi lại, mỗi con đường tới đây mỗi lúc đều có biến hóa, nếu không có người cực kỳ hiểu rõ nơi này thì không thể tùy tiện vào ra được.

Lão già họ Bàng cười lạnh, trong mắt lộ ra cái nhìn mỉa mai.

- Được rồi, tạm thời không đề cập đến Trần Thiên Quân nữa. Sau khi lão phu xem xét nơi đây thì nhìn ra một vài đầu mối cấm chế, phương pháp phá giải cụ thể thế nào thì cần Triệu đạo hữu phải ra tay.

Thương Tùng Tử lui ra phía sau vài bước rồi xoay người hướng về phía lão bà áo xanh ôm quyền. Ánh mắt lão bà áo xanh đang đảo qua vị trí đường cụt trước mặt, lúc này nghe vậy thì gật đầu.

- Đáng tiếc là Đoan Mộc đạo hữu lại bị Mê Thất Giả mang đi, nếu không dùng ý cảnh thần thông của hắn nhất định sẽ có thể phong ấn được sự biến hóa của cấm chế, nhất định sẽ trợ giúp cho Triệu đạo hữu một tay.

Thương Tùng Tử lắc đầu nói.

- Cấm chế nơi đây phần lớn đều là loại lão thân chưa từng thấy qua. Lão thân cũng chẳng thể chắc chắn có thể phá vỡ được hay không.

Lão bà áo xanh vừa nói vừa đi thẳng về phía trước, lúc này đã tiến đến địa phương cuối con đường. Chỗ này không có đường, chỉ có một dãy núi, nếu muốn vượt qua thì nhất định phải trèo lên đỉnh núi. Nhưng trên đỉnh núi lại có một vùng sương mù nồng nặc phong tỏa hết tất cả lối đi. Lão bà áo xanh đưa tay vuốt núi đá, ánh mắt chợt lóe lên rồi lộ ra vẻ trầm tư.

Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, sau khi đánh giá ngọn núi vài lần thì thu hồi ánh mắt khoanh chân ngồi một bên, hắn tiếp tục thổ nạp giữ chính mình ở vào trạng thái đỉnh phong đã có thể đối mặt với bất kỳ chuyện gì sẽ xảy ra. Thời gian chậm rãi trôi qua, lão bà áo xanh vẫn không nhúc nhích nhưng những luồng sáng trong ánh mắt lại biến đổi dữ dội, cặp lông mày dần nhăn lại.

- Thương Tùng Tử đạo hữu, ngươi xác định chỗ này có cấm chế sao? Không phải leo núi qua à?

Lão bà áo xanh quay đầu lại nhìn Thương Tùng Tử.

- Trên đỉnh núi này không phải không có mãnh thú, theo lão phu biết được thì trên đó có bảy con hung thú, tất cả đều cấp mười hai. Trước đây lão phu đã từng tới nơi này, lão phu đi trên con đường khác đến đây và từng trèo lên ngọn núi này nhưng tử thương quá lớn, cuối cùng cũng không thể đi qua. Sau đó lão phu mới phát hiện được một ngọc giản bản đồ, trong đó đã chỉ ra tới đây có một con đường đi xuyên qua núi, cửa của con đường chính là chỗ này.

Thương Tùng Tử trầm mặc một lúc rồi chậm rãi mở miệng.

Lão bà áo xanh trở nên trầm ngâm, bà lui ra phía sau hai bước, hai tay bấm pháp quyết, một loạt thủ ấn lập tức huyễn hóa ra. Những thủ ấn này chồng chất lên nhau tạo thành một ký hiệu cấm chế cực kỳ phức tạp, ký hiệu này lại đột nhiên rơi lên trên ngọn núi.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn tùy ý đảo mắt nhìn.

Khi ký hiệu cấm chế rơi trên ngọn núi thì mặt đá giống như bị hòa tan rồi xuất hiện một rung động rất nhỏ, giống như vết nứt vào mặt hồ một khối đá. Nhưng quỷ dị là những vòng rung động lại đột nhiên xuất hiện từng chuỗi ấn ký nhỏ, một luồng khí tức tang thương từ trong núi đá chậm rãi bùng ra.

Lão bà áo xanh lui người ra sau vài bước, hai tay lại nhanh chóng bấm pháp quyết rồi điểm lên trước ngực mình vài cái. Đột nhiên có bảy luồng hắc khí từ trên thất khiếu lão bà áo xanh bùng ra ngoài, bảy luồng hắc

khí này chứa rất nhiều sinh cơ vờn quanh thân thể lão bà. Lúc này lão bà hít vào một hơi thật sâu, thân thể đột nhiên tiến về phía trước.

Sau khi tiến lên ba bước, thân thể lão bà đã tiến thẳng vào trong núi đá. Những con sóng chấn động của núi đá lại càng trở nên dữ dội, mơ hồ đã biến thành trong suốt có thể để cho đám người Thương Tùng Tử bên ngoài nhìn rõ cảnh vật bên trong. Đột nhiên một con đường thạch động xuất hiện trước mắt, nhưng tất cả những gì bên trong cửa động đều đen kịt, ngay cả ánh mắt cũng bị thôn phệ vào trong bóng tối.

Lão bà áo xanh nhìn chìm vào trong núi đá, vẻ mặt lập tức trở nên trắng bệch. Thân thể lão bà lại càng vặn vẹo một cách quỷ dị, giống như có một luồng lực lượng khổng lồ đang chèn ép, mơ hồ còn truyền đến những âm thanh ầm ầm.

Bà lão nhắm chặt hai mắt, yên lặng thổ nạp trong chốc lát rồi mở mắt ra nhấc chân tiến về phía trước. Khi mỗi một bước chân rơi xuống thì thân thể của bà lão lại trở nên run rẩy dữ dội. Trong nháy mắt khi bước thứ ba rơi xuống thì những con sóng rung động trên ngọn núi này đã trở nên kinh người, khí tức tang thương đột nhiên trở nên cực kỳ uy nghiêm rồi bao phủ bốn phía.

Sau khi liên tục tiến lên ba bước, hai mắt lão bà đã tràn đầy tơ máu, hai tay bấm pháp quyết rồi lập tức điểm mạnh lên mi tâm. Đột nhiên những nếp nhăn trên mặt lão bà xuất hiện những biến hóa quỷ dị và đặc biệt kinh người.

Tất cả những nếp nhăn trên mặt nhanh chóng tiêu tán, thậm chí thân thể lão bà cũng lập tức giống như cải lão hoàn đồng để trở thành một người phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi. Tướng mạo của người này mặc dù không phải tuyệt đẹp nhưng lại mơ hồ có phong thái xinh đẹp và trưởng thành, nàng nâng chân phải lên tiến thêm hai bước. Trong nháy mắt khi tiến thêm bước thứ sáu thì người phụ nữ này phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng cũng không chịu nổi mà phải lui người ra phía sau rồi phịch một tiếng rời khỏi núi đá. Người phụ nữ này vẫn liên tục thối lui đến bên cạnh Vương Lâm mới dừng lại được, trong nháy mắt diện mạo lại biến đổi, lại trở nên già nua.

- Đây là thượng cổ kỳ trận, lão phu cũng chỉ gặp được trong sách cổ, đây là lần đầu tiên chính thức đối mặt. Người có thể bố trí trận pháp này chắc chắn đã tiến lên mức độ đăng phong tạo cực trên phương diện cấm chế.

- Cửu Bộ Phong Tiên Trận!

Vương Lâm quét mắt nhìn về phía núi đá. Lúc này lão bà áo xanh lui ra phía sau đã khôi phục lại như thường, nhìn không thấy bất kỳ đầu mối gì.

- Trận pháp này đã trải qua rất nhiều năm tháng, đã có nhiều chổ tổn hại, đã không còn lực công kích nhưng phong ấn lại quá hiệu quả, lại vẫn hoàn thiện như lúc đầu.

Với tu vi của ta chỉ có thể tiến được năm bước, nếu giẫm xuống một bước nữa thì sẽ không thể gắng gượng nổi.

- Sao có thể phá trận này?

Thương Tùng Tử nhíu mày nhìn qua trận pháp trước mặt rồi hỏi.

- Nếu tiến lên mười bước thì có thể phá trận!

Lão bà áo xanh lấy đan dược ra nuốt vào, trong lúc thổ nạp lại trầm giọng nói.

Thương Tùng Tử trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau lão cắn răng vung tay phải lên, trên thân thể lập tức xuất hiện một bộ giáp màu đen. Lúc này ma khí đột nhiên bùng ra làm Thương Tùng Tử giống như một ma tôn.

- Để xem với tu vi của lão phu và Thần Ma giáp có thể tiến được mấy bước trong trận pháp này! Triệu đạo hữu mở trận pháp ra cho ta.

Thương Tùng Tử cũng không chịu buông tha, trước mắt đã đi đến chỗ này nếu bỏ qua thì không cam lòng. Lúc này hai chân lão tiến về phía trước thẳng về phía núi đá.

Lão bà áo xanh dùng hai tay bấm pháp quyết rồi chỉ về phía trước, một luồng cấm chế lập tức bay ra. Trước khi Thương Tùng Tử đụng vào ngọn núi thì vách đá lài xuất hiện rung động, lại trở nên trong suốt.

Thân thể Thương Tùng Tử cũng không dừng lại mà trực tiếp tiến vào trong núi đá. Tu vi Toái Niết trung kỳ của lão lập tức bùng ra, khoảnh khắc khi tiến vào ngọn núi thì tiến lên liên tục bốn bước.

Mỗi một bước chân rơi xuống mơ hồ có một tiếng nổ ầm ầm truyền ra. Vẻ mặt Thương Tùng Tử hơi tái nhợt, ma khí bùng ra trên khôi giáp lại càng đậm. Sau khi tiến lên bốn bước, lão hơi dừng lại thổ nạp một chút, sau đó ánh mắt lóe lên tiến thêm ba bước nữa.

Khi ba bước này rơi xuống vẻ mặt Thương Tùng Tử đã không còn chút máu, thân thể trở nên run rẩy. Nhưng lão lại cắn răng gầm nhẹ một tiếng thì nâng chân phải giẫm xuống một bước, đây là bước thứ tám!

Khoảnh khắc khi bước chân thứ tám rơi xuống, trong thân thể Thương Tùng Tử truyền đến những tiếng nổ ầm ầm, máu tươi từ trên khóe miệng chảy xuống. Hai mắt lão đỏ bừng, ngàn năm chuẩn bị, cuối cùng lại bị ngăn cản bởi trận pháp này, lão không cam lòng! A!

Thương Tùng Tử cắn răng nhấc chân lên rồi hạ xuống. Khoảnh khắc này ánh mắt lão già họ Bàng lộ ra vẻ chờ mong, ánh mắt lão bà áo xanh thì lóe lên, vẻ mặt không nhìn rõ tâm tư.

Khoảnh khắc khi bước thứ chín rơi xuống, Thương Tùng Tử giống như đâm đầu vào núi, phản lực kéo đến ầm ầm. Lão phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lập tức bị quăng về phía sau rồi bắn ra khỏi núi đá. Sau khi lùi lại vài trượng lão mới ổn định được thân thể.

- Ta vào không được thì đừng hòng có người nào ra khỏi thế giới này!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên tái nhợt, lão quét mắt nhìn qua núi đá, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ điên cuồng và bạo ngược.

- Để ta thử xem!

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi lại đứng thẳng lên rồi vỗ vỗ bụi đất bám trên quần áo. Hắn nhìn thoáng qua Thần Ma giáo trên người Thương Tùng Tử, bình tĩnh nói.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1186: Nên làm như thế

- Ngươi sao?

Thương Tùng Tử nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt điên cuồng che giấu sự mỉa mai, trong lòng nghĩ thầm:

-Thân phận người này có chút quỷ dị, trước đó hắn có thể lực để đối kháng với Giao Long, có lẽ dùng lực lượng thân thể của hắn phá vỡ được trận pháp này.

- Cũng được, vậy coi như ta xin nhờ Lữ đạo hữu!

Thương Tùng Tử liền ôm quyền, vẻ mặt khôi phục lại như bình thường.

Lão già họ Bàng thầm cười lạnh, nghĩ dù là Thương Tùng Tử mặc thêm Thần Ma giáp cũng chỉ có thể tiến lên chín bước, tên họ Lữ này quá lắm cũng chỉ được vài bước là cùng.

Vương Lâm nhìn ngọn núi, hắn vốn sẽ không xuất hiện nhưng trước đó lại nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt Thương Tùng Tử, tâm thần không khỏi rung động. Nơi đây mặc dù nguy hiểm, nhưng có thể làm cho

Thương Tùng Tử hứng thú như vậy thì tất nhiên phải có cái gì đó có giá trị rất lớn.

Nếu không thể đi vào nơi này thì Thương Tùng Tử chắc chắn sẽ không để mọi người rời khỏi đây, dù đối với điều này Vương Lâm cũng đã âm thầm có chuẩn bị, nên hắn cũng không thèm biết rõ. Nhưng hắn rất muốn biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì và vì vật phẩm gì mà có thể làm cho Thương Tùng Tử trở nên điên cuồng như vậy.

- Kính xin Triệu đạo hữu tương trợ mở trận pháp này.

Vương Lâm hướng về phía lão bà áo xanh ôm quyền. Vị Triệu đạo hữu này trước đó tất nhiên không thi triển toàn lực, bà ta nhờ sự nóng vội của Thương Tùng Tử mà làm lão không thể không tiến vào núi đá, rồi lại bị thương.

“Còn chưa tìm được bảo vật mà đám người này đã bắt đầu âm thầm đấu đá lẫn nhau, muốn làm suy yếu thực lực đối phương. Lần này nếu ta phải tham dự thì tất nhiên cũng làm như thế...”

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, người ngoài nhìn không rõ tâm tư của hắn.

Lão bà áo xanh vung tay phải về phía trước, cấm chế lập tức rồi lên núi đá làm núi đá trở nên trong suốt, lại xuất hiện những con sóng gợn.

Vương Lâm xoay người tiến vài bước đến bên cạnh núi đá rồi nhấc chân bước vào trong. Không ai chú ý tới, khi Vương Lâm tiến vào trong vách đá thì lợi dụng khoảnh khắc những con sóng rung động vang vọng để một luồng cấm chế vô hình trên tay phải dung nhập vào trong trận pháp.

Khi vừa tiến vào vách đá, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng uy áp từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, đặc biệt là uy áp ở phía trước lại rất kịch liệt.

Nhịp chân của Vương Lâm rất thong thả, hắn đi thẳng về phía trước một bước, hai bước, ba bước. Khi bước chân thứ ba giẫm xuống. Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được uy áp ở bốn phía đã đạt đến mức độ khó có thể tưởng tượng nổi. Lực cản trước mặt giống như cuồng phong gào thét, giống như một ngọn núi khổng lồ đang đè xuống ngăn cản con đường trước mặt.

Mỗi khi giẫm chân xuống thì lực dồn nén sẽ tăng lên gấp bội, vì vậy càng tiến lên thì càng khó khăn. Nếu là tu sĩ bình thường thì dưới lực chèn ép điên cuồng này tất nhiên sẽ không thể chịu đựng nổi, khó tránh khỏi kết cục tan vỡ.

Nhưng Vương Lâm là kẻ có được thân thể Cổ Thần, mức độ ép này không cần phải quan tâm. Nhưng lúc này vẻ mặt hắn lại vô cùng tái nhợt, khi bước thứ ba giẫm xuống thì dừng lại thổ nạp một lúc. Sau đó hắn lại tiếp tục nhấc chân lên giẫm xuống, bước thứ bốn, bước thứ năm, bước thứ sáu!

Khoảnh khắc khi Vương Lâm giẫm chân bước thứ sáu, uy áp nơi đây đạt đến mức kinh thiên động địa, giống như có rất nhiều cánh tay đang quấn quanh người, giống như một chiếc lá nhỏ giữa những con sóng giận dữ. Vẻ mặt Vương Lâm dĩ nhiên không còn chút máu, thân thể hắn hơi run hình như muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng cũng có lực cản ngăn hắn lại. Lúc này lão bà áo xanh ở bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trong vách núi, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Trận pháp xuất hiện biến hóa...

Thương Tùng Tử cau mày rồi quét mắt nhìn thoáng qua thân thể Vương Lâm. Sau

khi quan sát cẩn thận một lúc lâu, nhớ lại những cảm nhận khi mình giẫm xuống bước thứ sáu, trở nên trầm tư và không nói lời nào.

Lão già họ Bàng lại thầm cười lạnh, thầm nghĩ trước đó lạ xem trọng người này là sai lầm. Tên này không có tu vi cao nhưng tâm trí cũng không khá hơn gì, thế này nếu bị trọng thương thì sẽ mất tư cách tiếp tục đi tới ở trong thế giới này.

Khi bước chân thứ sáu giẫm xuống, Vương Lâm dừng lại một thời gian rất dài. Rất lâu sau hắn mới tiến về phía trước bước thứ bảy, khoảnh khắc khi chân vừa chạm đất thì trong miệng Vương Lâm phun ra một ngụm

máu tươi, nhưng thân thể hắn vẫn không dừng lại mà tiếp tục tiến lên bước thứ tám.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm giẫm chân xuống bước thứ tám thì trong thân thể truyền ra những âm thanh ầm ầm giống như máu xương đang bị chèn ép, máu tươi phun ra một ngụm lớn làm cho y phục của hắn trở thành màu đỏ.

Khoảnh khắc này vẻ mặt Thương Tùng Tử lộ ra sự rung động, lão tiến lên phía trước vài bước rồi tập trung tinh thần nhìn vào vách đá, ánh mắt sáng như chớp đảo qua người Vương Lâm. Lão bà áo xanh cũng đứng thẳng người lên, vẻ mặt lão già họ Bàng thì trở nên ngưng trọng nhưng trong lòng lại cười ha hả. Thân thể Vương Lâm trong núi đá giống như đang vặn vẹo, trong nháy mắt khi núi đá truyền ra một tiếng gầm nhẹ thì hắn giơ chân phải rồi tiến lên bước thứ chín.

Một tiếng nổ ầm vang lên, thân thể Vương Lâm chấn động, trên mặt nổi lên từng tảng gân xanh, hai mắt đầy tơ máu, nhưng thân thể hắn vẫn vững vàng. Tâm thần Thương Tùng Tử chấn động, lão khẽ quát:

- Lữ đạo hữu, chỉ thiếu chút nữa!

Trong mắt lão bà áo xanh lộ ra cái nhìn phức tạp, bà ta quan sát cẩn thận một lúc lâu cũng không nhìn thấy dấu hiệu đối phương đang giả vờ, mà tất cả đều cực kỳ chân thật.

“Lúc này trận pháp đã xuất hiện biến hóa, người này dù muốn quay trở lại cũng không thể được.”

- Thương Tùng Tử, Triệu đạo hữu, việc này Lữ mỗ đã làm hết sức nhưng nếu ta bị trọng thương thì các ngươi...

Trong núi đá truyền ra giọng nói suy yếu của Vương Lâm.

- Lữ đạo hữu yên tâm đi, những gì trước đó lão phu hứa hẹn sẽ tuyệt đối không nuốt lời!

Thương Tùng Tử mở miệng nói.

Vương Lâm trong núi đá hơi do dự nhưng rất nhanh sau đó hắn lại giơ chân phải lên rồi tiến về phía trước bước thứ mười. Khoảnh khắc khi bước thứ mười rơi xuống, toàn bộ dãy núi lập tức nổ vang, tất cả đều chấn động kịch liệt, rất nhiều khối đá trên vách núi tróc ra, cũng kinh động đến những mãnh thú hóa sương trên đỉnh núi, lúc này Cửu Bộ Phong Thiên Trận đã tan vỡ!

Thân thể Vương Lâm lại phun ra máu tươi, khi trận pháp bị tan vỡ thì một luồng lực lượng khổng lồ bùng ra rồi cuốn hắn bay ngược trở lại. Ánh mắt Thương Tùng Tử chợt lóe lên, lão lập tức tiến lên một bước rồi nâng tay phải lên trực tiếp điểm một chỉ lên thân thể Vương Lâm đang bị ném thẳng ra. Khoảnh khắc khi ngón tay Thương Tùng Tử đụng vào

Vương Lâm, nguyên lực và thần thức của lão trực tiếp lao vào trong cơ thể Vương Lâm, sau khi nhanh chóng dạo qua một vòng thì đột nhiên được thu hồi. Thương Tùng Tử đang đứng trước mặt lão bà áo xanh nên không dám ra tay hạ thủ. Nếu không sẽ đểlão bà áo xanh trở nên cực kỳ cảnh giác, lúc đó sẽ sinh ra những phiền phức không cần thiết cho hành trình sau này. Mục đích của Thương Tùng Tử là thử xem tên họ Lữ này có bị trọng thương hay không, nếu có được đáp án chính xác thì tất nhiên sẽ không tính toán cái tên trọng thương không còn lực uy hiếp đến kẻ khác này nữa.

Đúng lúc này đột nhiên vang lên tiếng mãnh thú gầm rống, trong sương mù trên đỉnh núi lao ra một mãnh thú hình ưng, nó đang phóng thẳng về phía đám người.

Thương Tùng Tử trực tiếp chộp lấy Vương Lâm tiến vào trong con đường xuất hiện khi trận pháp vỡ tan. Lão già họ Bàng vàlão bà áo xanh cũng theo sát phía sau, cả hai nhanh chóng tiến vào thông đạo.

Đám người phóng đi trên con đường nhanh như tên bắn, sau khi đi vào con đường một lúc lâu, dần dần đã không còn nghe thấy tiếng mãnh thú gầm rống thì bọn họ mới ngừng lại.

Thương Tùng Tử buông Vương Lâm ra, trên mặt hiện lên vẻ cảm kích, lão ôm quyền nói:

- Lữ huynh liều mạng phá trận mà trọng thương, việc này lão phu ghi tạc trong lòng!

Vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt, khóe miệng vẫn còn rỉ máu, hắn khoát tay cười khổ nói:

- Trận pháp trong vách núi rất quỷ dị, sau khi tại hạ tiến vào sáu bước thì phía sau có lực cản, chỉ có thể tiến về phía trước...

- Dù sao lần này có thể đi vào chỗ này đều nhờ công sức của Lữ đạo hữu.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử cực kỳ chân thành, lão liên tục ôm quyền. Sau khi lão nhìn thấy vẻ mặt Vương Lâm cực kỳ mệt mỏi thì lấy ra đan dược đưa ra:

- Lữ huynh cứ thổ nạp chữa thương trước, đợi ngươi khôi phục trở lại, chúng ta sẽ tiếp tục đi về phía trước.

Vương Lâm trầm mặc một chút thì gật đầu cay đắng. Hắn nhận lấy đan dược của Thương Tùng Tử nhưng không nuốt vào mà dùng đan dược của chính mình, sau đó hắn nhắm mắt và bắt đầu tĩnh tọa.

Ánh mắt lão già họ Bàng lóe lên, bên trong lộ ra hàn quang. Nhưng lúc này Thương Tùng Tử lại quét mắt nhìn rồi khẽ lắc đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không lâu sau Vương Lâm đã mở mắt đứng thẳng lên, hắn dùng giọng khàn khàn nói:

- Vết thương không thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn được, chúng ta cứ tiếp tục lên đường thôi!

Thương Tùng Tử nhìn Vương Lâm, lão khẽ gật đàu. Lão bà áo xanh lại thầm than một tiếng nhưng không nói gì.

Mọi người tiếp tục theo con đường đi về phía trước. Bầu không khó nơi đây cực kỳ yên tĩnh, chỉ có những bước chân vang vọng. Cũng không biết trải qua bao lâu thì phía trước xuất hiện một vùng sáng, Thương Tùng Tử áp chế kích động trong lòng, lão tiến những bước nhanh đi về phía trước. Vùng ánh sáng này chính là cửa ra vào con đường này, Thương Tùng Tử đứng nơi đó mà buông tay nhìn tình cảnh phía trước, lão cười lên ha hả.

Trước mặt là những sơn cốc kéo dài liên tục, nơi đó cỏ cây tràn ngập, những mùi hương thơm ngát bùng lên, sau khi ngửi vào lập tức sinh ra cảm giác thoải mái tinh thần. Dãy núi phía sau lại giống như một bức tường thành, dãy núi tạo thành một vòng tròn, những ngọn núi vươn lên sừng sững và cách trở với bên ngoài.

- Sau khi bước qua dãy núi thì chính thức đi vào bên trong! Động phủ của Tư Mã Mặc cũng không phải nằm sau dãy núi mà nằm trong một sơn cốc trước mặt.

Thương Tùng Tử cười lên ha hả rồi thân thể phóng về phía trước. Lão phóng đi với tốc độ cực nhanh, lão bà áo xanh vẫn bám sát bên cạnh. Trong lòng lão già họ Bàng thầm cười lạnh, lão đang đi phía sau cách Vương Lâm không xa.

Không lâu sau, dưới sự dẫn đường của Thương Tùng Tử, bốn người đã đi đến một sơn cốc. Khi tiến vào sơn cốc thì thấy phía trước có một động phủ.

Trên cánh cửa đá của động phủ đã mọc đầy rêu xanh, rõ ràng đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

Không gian bên trong cũng không lớn, trong thạch thất cũng chỉ có ba gian. Mặt đất rất lộn xộn, có rất nhiều đan dược vương vãi, trong số đó phần lớn đã bị hư hại, chỉ cần đụng vào sẽ vỡ nát.

Tâm thần của Thương Tùng Tử dĩ nhiên không đặt trong động phủ này, lão nhìn sang lão bà áo xanh rồi nói:

- Vật phẩm nơi đây lão phu không lấy bất kỳ thứ gì, tất cả đều của Triệu đạo hữu và Lữ đạo hữu.

Lão bà áo xanh quét thần thức qua rồi lắc đầu nói:

- Trước đó Lữ đạo hữu đã bỏ ra cái giá lớn, nơi đây lão thân cũng không lấy thứ gì, tất cả đều thuộc về Lữ đạo hữu.

Vương Lâm nhìn khắp bốn phía một lượt, hắn than nhẹ một tiếng rồi ôm quyền nói:

- Lữ mỗ cũng không thể cũng nhị vị tiếp tục đi về phía trước được nữa, ta thấy nơi đây tương đối yên tĩnh, cũng thích hợp để chữa thương!

- Bản thân Lữ đạo hữu đã bị trọng thương cứ yên tâm ở đây chữa thương một thời gian. Đến khi lão phu và Triệu đạo hữu quay lại sẽ dâng lên hai tay những vật đã hứa hẹn trước đây, đến khi đó chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này.

Trên mặt Thương Tùng Tử hiện ra nụ cười.

- Đa tạ!

Vương Lâm khẽ gật đầu.

- Nhưng trong này tuy yên tĩnh nhưng cũng khá nguy hiểm, nói không chừng còn có mãnh thú. Bàng đạo hữu, lão phu có một chuyện muốn

nhờ!

Thương Tùng Tử trở nên trầm ngâm, lão nhìn về phía lão già họ Bàng.

- Nếu Lữ đạo hữu đã muốn ở đây chữa thương một mình thì lão phu cũng có chút lo lắng và không yên tâm. Lão phu muốn nhờ Bàng đạo hữu ở đây bảo hộ, ta và Triệu đạo hữu sẽ đi đoạt bảo vật, sau đó sẽ chia cho Bàng đạo hữu một phần coi như là tạ ơn, thế nào?

Hai mắt lão già họ Bàng chợt lóe lên, lão cười nói:

- Nên làm như thế!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1187: Thu hoạch

Vương Lâm nhíu mày, hắn định mở miệng.

-Thế nào, Lữ đạo hữu không vừa ý sao?

Vẻ mặt Thương Tùng Tử đột nhiên trầm hẳn xuống, lão nhìn về phía Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm cũng trở nên trầm mặc.

- Nếu đạo hữu đã đồng ý thì làm phiền Bàng đạo hữu rồi!

Thương Tùng Tử nói xong thì quét mắt qualão bà áo xanh , hai người mở động phủ rồi bay ra như tên bắn, lúc này đã tiến về phía dãy núi như bức tường ở phương xa.

Nhưng trước khi đi, lão bà áo xanh quét ánh mắt lên người Vương Lâm, Thương Tùng Tử cũng khẽ quét mắt về phía lão già họ Bàng.

Khi hai người kia đi khuất, trên mặt lão già họ Bàng hiện ra nụ cười âm hiểm. Lão khẽ xoay chiếc nhẫn trên ngón tay phải rồi nhìn Vương Lâm chậm rãi nói:

- Lữ đạo hữu cứ tiếp tục thổ nạp, lão phu chắc chắn sẽ bảo hộ ngươi thật tốt!

Lão già họ Bàng nói xong thì đảo mắt qua người Vương Lâm, sau khi xác định tình trạng vết thương của Vương Lâm thì sau đó lão già này cũng không thèm để ý đến nữa. Lão già bắt đầu vơ vét những gì có thể dùng được trong động phủ, Vương Lâm nhắm chặt mắt không thèm để ý đến lão.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi lão già họ Bàng lục lọi xong ba gian thạch thất thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên. Sau khi về lại vị trí Vương Lâm, lão già lại lạnh lùng nhìn hắn, lão đột nhiên nở nụ cười:

- Lữ đạo hữu, lão phu nhớ rõ trước đó ngươi đã từng nói một câu!

Vương Lâm mở mắt ra, hắn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn qua lão già họ Bàng.

Khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Vương Lâm, ánh mắt lão già họ Bàng cũng trở nên ngưng trọng. Nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại như thường, lão dùng giọng âm trầm nói:

- Trước đó ngươi nói lão phu nên dùng lời nói một cách cẩn thận, nếu lời nói bừa sẽ có họa sát thân!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn chậm rãi nói:

- Ta đã nói như vậy, mà bây giờ ta cũng nói lại, nếu ngươi nói bừa sẽ gặp họa sát thân!

Lão già họ Bàng đứng bên cạnh cười lên như điên, những lỗ nhỏ lấp đầy làm gương mặt trở nên cực kỳ dữ tợn. Lão nhìn qua Vương Lâm mà hai mắt trở nên lạnh lùng như băng, lão nói:

- Trước đó ngươi không bị thương, lão phu quả thật rất sợ ngươi. Nhưng hiện nay, để lão phu xem ta và ngươi kẻ nào gặp họa sát thân!

Ánh mắt lão già họ Bàng lóe lên, lão vung tay phải rồi hướng về phía Vương Lâm vỗ xuống.

Sở dĩ lão già họ Bàng phải đợi đến lúc này mới ra tay vì muốn đợi cho Thương Tùng Tử và lão bà áo xanh đi thật xa, muốn tránh cho lão bà áo xanh phát hiện ra. Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh như mặt nước, khoảnh khắc khi lão già họ Bàng tới gần, hai mắt hắn lập tức bùng ra hàn quang. Vương Lâm nâng tay phải lên nhanh như chớp rồi mạnh mẽ chụp thẳng vào tay lão già họ Bàng.

Những âm thanh răng rắc đột nhiên trở nên vang vọng, đồng tử trong hai mắt lão già họ Bàng đột nhiên co rút lại, cơn đau nhức truyền thẳng đến làm lão cảm thấy kinh hoàng, nhưng lúc này tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa.

- Ngươi!

Thân thể lão già họ Bàng lập tức lui về phía sau, lão đang muốn thi triển thần thông thì Vương Lâm lại đột nhiên lóe lên. Hắn trực tiếp lao ra rồi vung tay phải lên, một luồng lực lượng khổng lồ gào thét phóng ra.

Khoảng cách giữa lão già họ Bàng và Vương Lâm quá gần, lúc này căn bản không còn cơ hội né tránh. Một tiếng nổ ầm vang lên, quyền phải của Vương Lâm đã đập thẳng lên ngực lão già họ Bàng.

Lão già họ Bàng phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ không tin, thân thể đột nhiên nổ tung trong nháy mắt rồi hóa thành một làn sương máu. Nguyên thần lão già gào thét phóng ra, bên trên nguyên thần bùng lên một nổi sợ hãi kinh khủng, lão đã sợ!

Lão không ngờ tên trước mặt lại không bị thương. Lúc này đang muốn bỏ chạy thì Vương Lâm xoay người nâng tay phải lên, trong tay hắn lập tức xuất hiện một thanh Thiết kiếm, hắn không chút do dự chém về phía trước.

Kiếm quang lóe lên, lão già họ Bàng kêu lên thảm thiết, nguyên thần lập tức một phân thành hai. Vương Lâm vung tay áo lên rồi trực tiếp chộp vào một nửa nguyên thần lão già vào trong tay. Sau khi Vương Lâm bóp chặt bàn tay, nguyên thần lão già họ Bàng lập tức vỡ tan. Luồng nguyên lực khổng lồ trên nguyên thần còn chưa kịp biến mất đã bị Vương Lâm há miệng nuốt gọn. Một nửa nguyên thần còn lại hầu như đã trở nên

trong suốt, nhưng lão cũng không dám chạy trốn, nguyên thần run rẩy dưới Thiết kiếm trong tay Vương Lâm.

Hành động lần này chấm dứt sau khoảnh khắc, Vương Lâm ra tay chính là sát chiêu không có bất kỳ điều gì thiếu dứt khoát. Một kiếm của Vương Lâm chém xuống khi lão già kia không kịp đề phòng, thậm chí lão già họ Bàng còn chưa kịp tung ra thần thông và bảo vật.

- Mở không gian trữ vật, ta sẽ không giết ngươi!

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lùng như băng, hắn mở miệng dùng giọng âm trầm nói.

Nguyên thần lão già họ Bàng đã cực kỳ suy yếu, lúc này lão đã cảm nhận được dấu hiệu sắp tiêu tan. Khoảnh khắc này hình bóng Vương Lâm hiện lên trong mắt lão đã lớn mạnh đến mức không thể ngờ.

Đối với lời nói của Vương Lâm, lão không thể phân biệt được thật giả, nhưng lúc này cự tuyệt chính là chết, không từ chối thì còn có một con đường sống. Lão vội vàng cắn răng mở ra túi trữ vật. Thiết kiếm trong tay Vương Lâm lại được vung lên, hắn chặt đứt sự liên lạc giữa lão già họ Bàng và không gian trữ vật. Sau đó hắn lại trực tiếp lấy ra tất cả vật phẩm bên trong. Lúc này Vương Lâm lạnh lùng nhìn về phía nguyên thần lão già, trong ánh mắt hắn lập tức lóe lên sát khí:

- Ngươi đã nói không giết ta!

Nguyên thần lão già họ Bàng lập tức thét lên.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, hắn vung tay phải lên rồi trực tiếp túm lấy nguyên thần lão già họ Bàng. Sau khi cưỡng ép nguyên thần đối phương rơi xuống trạng thái suy yếu thì Vương Lâm lập tức thi triển thần thông tìm kiếm ký ức. Một lát sau hắn lại thu nguyên thần chưa chết hắn này vào túi trữ vật.

Vương Lâm cũng không muốn giêt chết lão già này, nếu lão chết thì Thương Tùng Tử chắc chắn sẽ cảnh giác, như vậy sẽ trở nên lợi bất cập hại, sẽ phá tan kế hoạch của Vương Lâm.

“Quan hệ giữa kẻ này và Thương Tùng Tử rất tâm đầu ý hợp, nói không chừng mệnh giản của kẻ này ở trong tay Thương Tùng Tử. Nếu lão già này chết thì Thương Tùng Tử sẽ lập tức phát hiện được.”

Vương Lâm cũng không chắc chắn xác định vấn đề này, trong trí nhớ của lão già họ Bàng cũng không nhắc đến điều đó, nhưng dạo này hắn rất cẩn thận nên bắt buộc phải tin.

Sau khi tính toán thời gian, Vương Lâm thong thả mở ra không gian trữ vật để xem xét vật phẩm của lão già họ Bàng. Người này là tu sĩ Toái Niết vì vậy trong không gian trữ vật chắc chắn sẽ có rất nhiều bảo vật.

Chỉ tính riêng tiên ngọc đã có hơn mười vạn, đặc biệt là nguyên tinh cũng có năm sáu vạn.

Ngoài những thứ trên thì trong không gian trữ vật còn có rất nhiều thảo dược và đan phương, rõ ràng lão già họ Bàng đã vì hành trình lần này mà chuẩn bị rất đầy đủ.

Sau đó Vương Lâm tại tiếp tục tìm ngọc giản, trong đống ngọc giản hắn phát hiện hai tấm địa đồ và một phần ấn ký khẩu quyết để rời khỏi nơi đây.

Hai tấm bản đồ này đều có liên quan đến thế giới bảy màu, mặt trên bản đồ cũng có một số dấu hiệu để đánh dấu đường đi. Ngay cả một vài mãnh thú hóa sương có thể cho ăn tiên ngọc để lấy nguyên tinh cũng được đánh dấu, có thể nói bản đồ này rất rõ ràng.

Nhưng đáng tiếc là Vương Lâm đoạt được quá ít tư liệu trong ký ức của lão già họ Bàng, dù thông qua trí nhớ cũng không thể biết được mục đích của Thương Tùng Tử. Hắn chỉ biết ở nơi đó phong ấn rất nhiều linh hồn mãnh thú, ngoài điều này thì những chuyện khác có liên quan đến thế giới bảy màu cũng được Vương Lâm tìm được trong trí nhớ lão già.

Vương Lâm trở nên trầm ngâm, hắn tiếp tục xem xét cẩn thận không gian trữ vật. Những thứ được lão già họ Bàng đoạt được trong động phủ này cũng được Vương Lâm nhìn qua. Sau đó hắn phát hiện rồi nhiều đan dược, nhưng trong đó lại có một thanh đoản kiếm làm hắn phải chú ý.

Thanh đoản kiếm này nằm trong thạch thất thứ ba, nó đâm vào trên một bộ xương mãnh thú.

Vương Lâm vung tay phải lên, ngân quang lập tức lóe lên, thanh đoản kiếm đột nhiên xuất hiện trên tay hắn. Vừa rồi lão già họ Bàng vừa mới đoạt được nên chưa kịp xem xét cẩn thận, lúc này lại lọt vào tay Vương Lâm.

Thần thức Vương Lâm đảo qua khắp thân thanh kiếm, hắn lập tức phát hiện được một luồng khí tức không tầm thường ở bên trên. Hắn cảm thấy luồng khí tức này rất quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra nó là thứ gì. Chỉ có điều trên thanh đoản kiếm lại có phong ấn, nếu không mở ra phong ấn thì không thể biết được cụ thể uy lực của nó.

Sau khi trầm tư một lúc, Vương Lâm đi đến thạch thất thứ ba. Hắn thấy trên mặt đất là một bộ xương thú, bộ xương này không lớn mà chỉ bằng một người bình thường, có hình dạng một con nai.

Bộ xương này đen kịt và đã có hơn phân nửa vỡ thành từng mảnh nhỏ. Sau khi Vương Lâm nhìn kỹ mới phát hiện ra những mảnh vỡ kia đều do lão già họ Bàng đoạt kiếm tạo thành.

Sau khi nhìn qua bộ xương thú, Vương Lâm dần nhíu mày. Hắn cảm thấy có chút không đúng, trong một động phủ sâu thế này sao lại có một bộ xương nai, mà thanh đoản kiếm này chưa mở ra phong ấn đã thấy không tầm thường. Nếu mở phong ấn đoản kiếm ra chắc chắn uy lực sẽ

không thể tưởng tượng nổi. Nhưng một món bảo vật sao lại đâm lên thân thể một con nai rồi được cố định trong thạch thất chứ?

-Nơi đây không phải động phủ của Tư Mã Mặc, nếu vậy thì của ai?

Trước đó Vương Lâm tìm kiếm ký ức lão già họ Bàng nên mới có thể khẳng định đây không phải động phủ của Tư Mã Mặc. Thương Tùng Tử căn bản không muốn đưa hắn đi đến động phủ thật sự.

Động phủ này chẳng qua chỉ là vừa rồi Thương Tùng Tử tùy ý tìm được mà thôi.

Tư Mã Mặc có động phủ trong đây, nhưng vị trí vừa rồi của nó không phải chỗ này, Vương Lâm cũng đã biết được vị trí chính thức của nó ở nơi nào rồi.

Vương Lâm nhìn qua bộ xương thú trên mặt đất rồi trầm mặt hồi lâu. Lúc này hắn xoay người đi ra khỏi thạch thất, vấn đề này hắn cũng không có nhiều thời gian đi phân tích. Sau khi thu hồi đoản kiếm thì Vương Lâm đang định bỏ đi.

Đột nhiên Vương Lâm dừng chân lại giống như nhớ ra điều gì đó, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Hắn nhìn thấy trong góc phòng có một vũng máu, trong đó có một chiếc nhẫn.

Trong trí nhớ của lão già họ Bàng thì chiếc nhẫn này chính là bảo vật tốt nhất, vật này cũng được lão đoạt được từ thế giới bảy màu. Nhưng lúc này lão bị Vương Lâm chém chết trong nháy mắt nên không có cơ hội thi triển.

Vương Lâm vung tay một trảo tay phải lên hư không, chiếc nhẫn lập tức bay vào trong tay. Sau khi hắn lau máu tươi dính bên trên rồi đảo thần thức qua thì vẻ mặt có chút rung động.

Trên chiếc nhẫn cũng có phong ấn, nhưng có những chín tầng phong ấn. Lão già họ Bàng kia đã phá vỡ tầng phong ấn thứ bảy nên có thể giữ một phần lực điều khiển, tầng thứ tám cũng đã được phá đi hơn phân nửa.

Sau khi xóa đi thần thức lão già họ Bàng bên trên, Vương Lâm nhìn kỹ chiếc nhẫn vài lần. Với trình độ cấm chế của hắn thì không khó để phá vỡ những tầng phong ấn còn lại. Tay trái Vương Lâm bấm pháp quyết, cấm chế lập tức xuất hiện rồi rơi trên chiếc nhẫn. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng, sau khi phá vỡ một nửa tầng phong ấn thứ tám còn sót lại thì phong ấn lập tức mở ra. Lúc này chiếc nhẫn được bao phủ trong những luồng hào quang năm màu, khoảnh khắc sau lại hóa thành năm luồng cầu vồng vờn quanh thân thể Vương Lâm. Năm luồng cầu vồng này tạo thành một vòng phòng thủ cực kỳ chặt chẽ, trong lúc xoay tròn có thể ngăn cản được tất cả thần thông.

- Nếu trước đó lão già họ Bàng mở được phong ấn tầng thứ tám thì muốn giết cũng không thể nhanh như vậy được.

Tâm thần Vương Lâm khẽ động, năm luồng cầu vồng đang xoay chuyển bên ngoài lập tức tiêu tán. Tất cả đều dung nhập vào trong chiếc nhẫn và được Vương Lâm thu hồi lại.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hắn chuyển ra bên ngoài động phủ. Hàn quang lóe lên, thân thể hắn lập tức xuất hiện bên ngoài động phủ rồi phóng thẳng về phương xa. Trong lúc lao đi như tên bắn, hắn cũng không dám tản thần thức ra quá xa mà chỉ để vờn quanh thân thể. Hắn chỉ dựa vào một luồng cảm ứng kỳ dị để xuyên qua mọi vị trí trong sơn cốc. Nếu Thương Tùng Tử nhìn thấy đoạn đường Vương Lâm đã đi thì chắc chắn sẽ chấn động, con đường này chính là những vị trí mà lão và lão bà áo xanh đã đi qua.

- Tán Ma khôi giáp của Vương mỗ, người khác há có thể mặc được sao?

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1188: Đạo Kinh

Địa phương này cỏ xanh phủ đầy đất, không có sương mù, cảnh vật phương xa có thể nhìn thấy được rõ ràng. Vương Lâm phóng người đi như tên bắn, xuyên thẳng qua hàng loạt sơn cốc, chốc chốc hắn dừng lại nhắm mắt tập trung tinh thần một lát giống như đang cảm ứng con đường. Một lúc sau hắn lại mở hai mắt ra rồi tiến về phía trước. Phương xa là một dãy núi giống như một bức tường chắn ngang, khi thời gian dần trôi, Vương Lâm dần tới gần.

Khoảng một ngày sau, Vương Lâm dừng chân bên ngoài một sơn cốc, khoảng cách từ nơi đây đến dãy núi dựng đứng phía trước đã rất gần. Sau khi xuyên qua dãy núi này thì rất có thể đi đến chân núi.

Vương Lâm nhìn sơn cốc phía trước mà vẻ mặt trở nên trầm tư. Sơn cốc này có chút quỷ dị, sau khi nhìn kỹ một lát thì ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải bấm pháp quyết làm cấm chế huyễn hóa ra. Hắn điểm nhẹ lên mi tâm, một sợi hắc tuyến từ trên mi tâm phóng ra. Sau khi hắc tuyến này xoay chuyển vài vòng thì lập tức hóa thành ấn ký cấm chế bay về phía trước. Cấm chế bay bổng trên không trung rồi tản ra hắc quang bao phủ khắp bốn phía.

Khi hắc quang phủ xuống, trên mặt cỏ xanh mượt phía trước lập tức lóe lên ánh huỳnh quang, còn mơ hồ tản ra một đồ án kỳ dị hình hoa mai. Khoảnh khắc khi đồ án này xuất hiện, hai mắt Vương Lâm trở nên ngưng trọng:

- Mai Hoa Thập Bát Cấm!

Mai hoa thập bát cấm này cũng không phải đã tồn tại lâu nơi đây mà được bố trí ở đây một ngày trước, điều này rõ ràng do lão bà áo xanh bày ra. Mai Hoa Thập Bát Cấm là một tồn tại cực cao trong các loại cấm chế, là một loại được thôi diễn từ trong Tứ Đại Cấm Chế Phá Diệt Tâm Cấm thời thượng cổ. Nếu trước khi Vương Lâm đi La Thiên tinh vực thì gap phải cấm chế ở mức độ này chắc chắn sẽ không thể phá giải.

Nhưng sau khi đi đến La Thiên tinh vực, Vương Lâm đã được truyền thừa Phá Diệt Tâm Cấm một trong Tứ Đại Cấm Chế thời thượng cổ. Lúc này hắn muốn phá Mai Hoa Thập Bát Cấm được thôi diễn từ Phá Diệt Tâm Cấm này thì không khó.

“Lão bà áo xanh này lưu lại cấm chế chắc chắn để mai phục và cảnh cáo...”

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn đang muốn đi lên phía trước nhưng lại đột nhiên dừng chân. Hắn nhìn xuống Mai Hoa Thập Bát Cấm bên dưới mà mơ hồ sinh ra một loại cảm giác, giống như mọi chuyện không đơn giản như suy nghĩ của chính mình."

Vương Lâm bùng ra toàn bộ thần thức rồi cẩn thận tìm kiếm trên từng tấc đất sơn cốc, vẻ mặt hắn lại dần trở nên ngưng trọng. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy vị trí trung tâm hai Mai Hoa Thập Bát Cấm có một luồng hắc quang như ẩn như hiện, trong đầu Vương Lâm lúc này đột nhiên hiện lên tình cảnh lão bà áo xanh hấp thu máu huyết Giao Long và mở ra Cửu Bộ Phong Tiên Trận.

Trước đó hắn nhìn thấy phương pháp cấm chế của lão bà áo xanh thì cảm thấy có chút kỳ dị, nhưng sau khi quan sát lại một cách cẩn thận thì hắn thấy người này vẫn chưa quá thông suốt nên không để ý nhiều nữa. Nhưng lúc này cấm chế vẫn tồn tại trong sơn cốc trước mặt, Vương Lâm tập trung tinh thần suy nghĩ cả nửa ngày, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ minh ngộ.

- Dùng sinh cơ của vạn linh hồn làm Tử Cấm, phương pháp này có chút tương tự Sinh Tử Cấm trong Tứ Đại Cấm thời thượng cổ...

Vương Lâm trầm mặc một lát, hắn ngồi xổm người xuống mà tay phải đột nhiên lóe lên u quang. Lúc này hắn chậm rãi đặt tay trên mặt cỏ xanh bên cạnh thì móc đi một ít đất, ánh nắng lập tức ngưng tụ lại.

Gốc cỏ xanh đã rõ ràng trở nên hư thối, sinh cơ đã không còn nhiều lắm. Chỉ cần trải qua vài canh giờ nữa sinh cơ sẽ mất đi sạch sẽ, đến lúc đó trận pháp nơi đây sẽ hoàn toàn mở ra.

- Vì bên cạnh lão bà áo xanh có Thương Tùng Tử nên cũng không có thời gian bày đủ các bước trận pháp. Bà ta chỉ lưu lại những cấm chế đơn giản để hấp thu tất cả sinh cơ của cỏ cây nơi đây, đợi khi tất cả sinh cơ bị hấp thu thì trạn pháp này sẽ được mở ra.

Vương Lâm lẩm bẩm nói, trong lòng hắn có cảnh giác rất cao đối với lão bà áo xanh.

- Cấm chế trước mắt thì được hoàn thiện một nửa, cũng chẳng phải không thể phá, không bằng...

Khóe miệng Vương Lâm nhếch lên lộ ra một nụ cười lạnh, hắn đứng lên rồi lui ra phía sau vài bước. Lúc này hai tay hắn bấm pháp quyết, khi một chỉ được điểm về phía trước thì hắc quang lập tức bao phủ khắp bốn phía. Những ký hiệu do Phá Diệt Tâm Cấm hóa thành lập tức chấn động, ngay sau đó lại vỡ tan hóa thành từng điểm hắc quang rơi trên bãi cỏ.

- Ta không mở trận pháp này ra mà thêm những ký hiệu và cấm chế của mình vào trận pháp chưa hoàn thành này. Như vậy nếu dưới tình huống lão bà áo xanh không phát hiện được mà bước chân vào đây... Phá Diệt Tâm Cấm của ta và Sinh Tử Cấm dung hợp lại, hai loại uy lực của cấm chế trong Tứ Đại Cấm Thuật thời thượng cổ, dù Thương Tùng Tử vô tình bước chân vào cũng sẽ trọng thương.

Vương Lâm cẩn thận tiến lên phía trước, hắn tiến qua bãi cỏ cực kỳ dè dặt. Sau khi tiến vào trong sơn cốc hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Lâm nhìn thoáng qua bốn phía, ánh nắng đang chiếu lên vị trí tận cùng của sơn cốc tiếp giáp với dãy núi khổng lồ đứng chắn trước mặt. Vùng núi này rất dốc, tất cả ngọn núi đều cao chót vót.

Vương Lâm cũng không ngừng lại mà dùng tốc độ nhanh như chớp leo lên dãy núi. Khi nhìn thấy Sinh Tử Cấm, Vương Lâm lại nhớ đến lời nói trước đó của Lý Nguyên.

-Vào thời kỳ thiên địa sơ khai đã có quy tắc xuất hiện, sau thời gian rất lâu thì có một phần phân ra và được gọi là cấm, cũng được gọi là trận. Tên gọi thì khác nhau nhưng bản chất lại giống nhau. Cấm chế được phân chia ra bốn loại từ thời thiên địa huyền hoàng tới nay. Nhưng trước thời kỳ thiên địa huyền hoàng chỉ có một bộ phận được xưng là hư, sau đó hư mới chia thành bốn phần, chính là Tứ Đại Cấm Thuật.

Tứ Đại Cấm Thuật thời thượng cổ ngoài Phá Diệt Cấm, Sinh Tử Cấm thì còn có Cổ Hồn Cấm và Tuế Nguyệt Cấm cực kỳ thần bí. Ngay cả cấm chế trên Tiên giới cũng đều từ trong Tứ Đại Cấm sinh ra rồi truyền đến hiện tại.

Sau khi trèo lên dãy núi thì Vương Lâm trầm tư một lúc lâu.

“Năm xưa khi ta rời khỏi La Thiên thì Lý Nguyên từng nói nếu có thể học được toàn bộ Tứ Đại Cấm và dung hợp lại với nhau, dựa vào trí tuệ từ trong Tứ Đại Cấm cảm ngộ ra được Hư Thật... Hư chính là đỉnh phong của cấm chế. Nhưng sau rất nhiều vạn năm, sau khi thiên địa sơ khai phân ra cấm thì chưa từng có người nào từ trên cấm chế cảm ngộ được hư!”

Vương Lâm thầm than một tiếng, hắn quyết định không suy nghĩ về điều này nữa mà dồn toàn bộ tinh lực cảm ứng tuyến đường của hai người Thương Tùng Tử.

Lại một ngày trôi qua, bầu trời vẫn được bao phủ trong những luồng sáng bảy màu. Lúc này Vương Lâm đang đứng trên một đỉnh núi cao nhất, đứng đây giống như hắn có thể khoác lên người những luồng sáng bảy màu lấp lánh. Nếu từ xa nhìn lại, trong không gian tràn ngập luồng sáng bảy màu, Vương Lâm giống như một thần tiên.

Dãy núi khổng lồ giống như tường thành này uốn lượn một vòng, ngăn cách bên ngoài thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Trong kia sương mù bao phủ dày đặc, căn bản không thể nhìn rõ cảnh vật giống như một đại dương màu đen đang bùng lên những con sóng dữ.

Vương Lâm nhìn về phía trước, hắn rõ ràng cảm nhận được Thương Tùng Tử đang ở sâu trong sương mù. Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng như băng, thân thể lập tức nhảy xuống bên dưới rồi phóng xuống dãy núi, dần dần đã càng ngày càng xa.

Thương Tùng Tử mặc Thần Ma giáp trên người, vẻ mặt lão cực kỳ cẩn thận. Mỗi khi lão tiến ra một bước trong sương mù thì tâm thần đều cực kỳ khẩn trương. Thân thể lão bà áo xanh đang đứng bên cạnh trong làn sương đencg được hắc khí vờn quanh bên ngoài. Không gian bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân hai người chậm rãi vang lên.

“Lúc này tên họ Lữ chắc chắn đã chết, Bàng Đức có sở trường sưu hồn, chắc chắn sẽ có thu hoạch. Đặc biệt là Dịch Linh Ấn, chính là đại thần thông của Thần Tông.”

Trong lòng Thương Tùng Tử thầm tính toán thời gian, lão và Bàng Đức đã phối hợp với nhau nhiều lần, thường thì chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu rõ tâm tư.

“Lúc này Bàng Đức có lẽ lên đường rồi...”

Ánh mắt Thương Tùng Tử bí mật lóe lên.

- Thương Tùng Tử đạo hữu, địa phương ngươi nói còn xa không?

Suốt cả đoạn đường lão bà áo xanh không nói điều gì, lúc này lại đột nhiên mở miệng.

- Không xa lắm, trước mặt mà thôi!

Thương Tùng Tử mở miệng nói, lão đang nói thì đột nhiên dừng chân lại. Đúng lúc này lão bà áo xanh cũng dừng chân rồi dùng ánh mắt cẩn thận nhìn về phía trước.

Trong làn sương mù phía trước mơ hồ có thể thấy một pho tượng đá. Pho tượng kia được ẩn trong sương mù, nhìn qua thì thấy hơi chuyển động, giống như sương mù liên tục tuôn ra rồi phát sinh biến hóa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi tiến lên. Không lâu sau cả hai đã đi đến bên dưới bức tượng, lúc này ngẩng đầu lên nhìn mới thấy rõ tình cảnh trước mặt. Đây là một bức tượng đá cao gần trăm trượng có hình một người đàn ông, người này đang ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, trên mi tâm có một dấu ấn như tia chớp.

- Đây là...

Lão bà áo xanh trở nên sửng sốt, bà ta nhìn chằm chằm vào dấu ấn trên mi tâm bức tượng, vẻ mặt đột nhiên biến đổi.

Đúng lúc này những âm thanh vang lên bất định đột nhiên được truyền đến từ trong sương mù khắp bốn phía. Âm thanh này cực kỳ quỷ dị, bên trong còn ẩn chứa một luồng lực lượng có thể xuyên qua linh hồn. Âm thanh chợt xa chợt gần, cũng không thể phân biệt rõ ràng phương hướng.

“Minh chí, tù phong thiên địa, chúng sinh cần độ lượng kiếp, bỏ đi một chấp niệm trong ngục sâu, dâng tặng Tu Chân Hành...”

“Minh chí, chúng sinh cũng là vô lượng, bỏ đi gông cùm hôm nay, thoát khỏi ý niệm của thiên, tìm được đạo lai sinh, dâng tặng Tu Chân Hành...”

“Minh chí, khóa thiên vận, xóa tối tăm, chúng sinh không phải kẻ có đạo thường trầm mình vào bể khổ, đạo niệm sai lệch, dâng tặng Tu Chân Hành...”

Những âm thanh quỷ dị này vang vọng trong sương mù rồi chậm rãi truyền đến dung nhập vào khắp bốn phía.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử lập tức trở nên trắng bệch, lão sợ hãi nhìn khắp bốn phía. Lão bà áo xanh cũng hít vào một hơi thật sâu, những âm thanh quỷ dị chuyển thẳng vào trong tâm thần rồi liên tục vang vọng làm nguyên thần bà ta chấn động, đạo tâm cũng trở nên lung lay.

- Bọn họ là ai... những lời nói này có ý muốn chúng ta dừng lại sao?

Lão bà áo xanh nhìn về phía Thương Tùng Tử.

- Bọn họ là Minh Chí Giả...

Thương Tùng Tử vừa dứt lời thì sương mù trước mặt lập tức trở nên cuồn cuộn, một hư ảnh từ trong đó bay ra. Tốc độ hư ảnh quá nhanh, nó trực tiếp xuyên qua hai người Thương Tùng Tử và lão bà áo xanh.

Lúc này những âm thanh quỷ dị lại rõ ràng vang lên trong tai hai người.

- Thương Tùng Tử, Minh Chí Giả rốt cuộc là thứ gì?

Vẻ mặt lão bà áo xanh trở nên tái nhợt, những âm thanh kia vẫn liên tục vang lên trong tâm thần, lúc này đã mơ hồ không chịu đựng nổi.

- Mê Thất Giả bị mất đi đạo của chính mình thì liên tục mê man đi tìm kiếm, liên tục bay đi trong thế giới bảy màu này để tìm kiếm... Minh Chí Giả có đạo cảnh nhưng lại không có Đạo Kinh. Sau khi đạo tâm tan vỡ thì đám người này không thể ngưng tụ lại, chỉ biết bay đi trong sương mù truy tìm sau rất nhiều vạn năm... Bọn họ có lẽ đều đã chết, thứ còn lại chính là những chấp niệm sinh ra đạo hồn!

Thương Tùng Tử trở nên trầm tư, bên tai vẫn liên tục vang lên những âm thanh mơ hồ, lão khẽ hạ giọng nói.

- Đạo Kinh là gì?

Ánh mắt lão bà áo xanh trở nên ngưng trọng.

Thương Tùng Tử ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, lão chậm rãi nói:

- Đúng vậy, chính là Đạo Kinh! Trước khi tiến vào thế giới này lão phu cũng chưa từng được nghe đến nó, nhưng sau khi tiến vào đây thì đã từ một vài dấu hiệu mà biết được trong thiên địa này có một bộ Đạo Kinh, nghe nói vật này được máu huyết thiên địa tạo thành...

- Thứ mà bọn chúng muốn, chính là Đạo Kinh sao?

Lão bà áo xanh hít vào một hơi thật sâu, lúc này những tin tức bà nghe được chính là những điều quá sức kinh người.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1189: Thương Tùng Tử quá nhiều bảo vật

- Đạo Kinh là mục đích lão phu đến đây, cũng không sợ Triệu đạo hữu biết được, linh hồn của đám mãnh thú kia chỉ là những thứ không quan trọng. Thứ lão phu thật sự nghĩ tới chính là Đạo Kinh!

Trong mắt Thương Tùng Tử bùng ra những luồng sáng kỳ dị, lão chậm rãi nói:

- Nơi đây có nhiều Minh Chí Giả thì rõ ràng Đạo Kinh cũng không phải thứ đơn giản, Thương Tùng Tử đạo hữu ngươi...

Lão bà áo xanh khẽ giật mình, bà đảo mắt nhìn về phía Thương Tùng Tử.

- Triệu đạo hữu có nhớ năm xưa khi chưa có Vấn Đỉnh đan thì trong hàng ngũ tu sĩ đồng cấp với chúng ta có lưu truyền một câu không?

Thương Tùng Tử ngẩng đầu nhìn bức tượng đá trước mặt.

- Người được khai sáng, sớm sống chiều chết là được rồi!

Lão bà áo xanh khẽ mở miệng nói.

- Đi thôi!

Thương Tùng Tử thu hồi ánh mắt, lão nhanh chóng phóng về phía trước. Lão bà áo xanh trầm mặc một lúc rồi đi theo phía sau.

Khi hai người đi về phía trước thì những âm thanh vang lên bên tai lại càng rõ ràng hơn. Âm thanh này cực kỳ quỷ dị khó lường, sau khi nghe vào tai thì tâm thần sẽ không tự chủ được mà tự động vận chuyển giống như bị người ta điều khiển.

Tâm thần phải cực kỳ vất vả mới miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng khi hai người càng tiến gần vào sâu bên trong sương mù thì mơ hồ sinh ra cảm giác không thể ngăn chặn được. Mỗi lần tiến lên một bước thì giống như có vạn quân đang ở bên trong người, tâm thần chấn động dữ dội.

Gương mặt tiếp tục trở nên không còn chút máu, nhưng vẻ mặt lại rất kích động. Lão bà áo xanh chậm rãi tiến lên trong sương mù. Thời gian chậm rãi trôi qua, chỉ trong nháy mắt hai người đã đi liên tục trong sương mù được ba ngày.

Bọn họ cũng không biết đã đi trong sương mù được bao xa. Đến ngày thứ tư thì mơ hồ trông thấy phía trước có một ngọn núi nhỏ, ngọn núi này không cao mà chỉ khoảng ngàn trượng, nó như ẩn như hiện trong sương mù.

Một vầng sáng màu đen chậm rãi bao bọc bên ngoài ngọn núi nhỏ để ngăn cản bước tiến của người ngoài. Thương Tùng Tử hít vào một hơi thật sâu, lão nhìn về phía lão bà áo xanh rồi dùng từ ngữ rất thành khẩn ôm quyền nói:

- Triệu đạo hữu, thần thông của lão phu trên phương diện cấm chế không thể so sánh với ngươi được, vì vậy kính xin đạo hữu giúp ta phá vỡ màn cấm chế này. Vùng đất phong ấn bên trong có rất nhiều linh hồn mãnh thú, chỉ cần Triệu đạo hữu mở ra thì sẽ có thú hồn.

Lão bà áo xanh nhìn thoáng qua màn cấm chế màu đen trước mắt, bà ta nâng tay phải lên đặt ở phía trên một lúc lâu. Sau đó sắc mặt bà lão lại trở nên khó coi rồi trầm giọng nói:

- Đây là một phong ấn cấm chế trong Tuế Nguyệt Cấm, hấp thu lực lượng của quy tắc thời gian, nếu thời gian càng lâu thì uy lực của nó càng lớn. Lão thân cũng không nhìn rõ nó tồn tại được bao lâu, chưa nói đến chuyện có thể phá vỡ, nếu biết trước nơi đây có cấm chế thế này thì lão thân sẽ không đến.

Thương Tùng Tử mỉm cười, lão vung một trảo tay phải lên hư không, vết nứt trữ vật lập tức xuất hiện trước người. Trong không gian trữ vật bay ra một vật phẩm, đó chính là một cây dùi màu đen, trên thân dùi có những cấm chế hình đinh ốc. Khi vừa được lấy ra thì cây dùi lập tức bùng ra những luồng uy áp nặng nề:

- Chăc Triệu đạo hữu cũng biết vật này!

Thương Tùng Tử đưa mắt nhìn lão bà áo xanh.

Lão bà áo xanh nhìn chằm chằm vào cái dùi, trong mắt tuôn ra những luồng sáng kỳ dị. Sau khi nhìn kỹ một lúc lâu, bà ta chậm rãi nói:

- Thượng cổ kỳ bảo Phá Cấm Trùy!

- Triệu đạo hữu không hổ danh là đại sư cấm chế, kiến thức rộng rãi. Chẳng biết nếu có vật này lại cộng vào thuật cấm chế của Triệu đạo hữu thì có thể nắm chắc mấy phần phá vỡ được cấm chế này?

Lão bà áo xanh trầm tư một lát sau đó mở miệng nói:

- Ngươi có bao nhiêu cây Phá Cấm Trùy?

- Bốn cây!

Thương Tùng Tử nói.

- Nếu Tuế Nguyệt Ý Cảnh mới tồn tại trong khoảng thời gian ngắn thì bốn cây Phá Cấm Trùy cũng đã đủ, nhưng cấm chế trước mặt đã tồn tại quá lâu, ta chỉ có thể nắm chắc được một phần thành công thôi.

Lão bà áo xanh lắc đầu nói.

Thương Tùng Tử trở nên trầm ngâm một lúc, lão vung tay phải lên, từ trong không gian trữ vật lại bay ra một vật. Thứ này chính là một khối gỗ màu đen lớn như lòng bàn tay, khoảnh khắc khi nó vừa được lấy ra thì lập tức có một luồng khí tức hùng mạnh đến mức khó tin bùng ra tạo thành những tiếng thét gào. Sau khi luồng khí tức này quét qua bốn phía thì sương mù đều cuồn cuộn vận chuyển, sau đó lại tạo thành một vòng

xoáy trong phạm vi mười trượng, vòng xoáy này cứ chầm chậm chuyển động.

Hai mắt lão bà áo xanh trở nên ngưng trọng, bà ta nhìn chằm chằm khối gỗ rồi hít vào một hơi thật sâu, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Thứ Không Niết Bảo sao?

- Nếu có nó thì nắm chắc mấy phần?

Thương Tùng Tử không giải thích mà chỉ chậm rãi nói.

- Bốn phần, nếu có Dịch Linh Ấn tương trợ thì có thể nắm chắc năm phần, đáng tiếc...

Lão bà áo xanh thu hồi ánh mắt, sau khi tính toán một chút thì mở miệng nói.

Thương Tùng Tử có chút do dự, lão lại lấy từ trong túi trữ vật ra một vật. Đây chính là một tinh thạch rực rỡ, trong đó còn ẩn giấu máu tươi rồi chậm rãi chảy ngược xuôi. Khi vật này vừa được lấy ra thì lập tức bùng ra một luồng khí tức phá hủy thiên địa sau đó lại bao quanh khắp bốn phía.

- Thêm vật này đã đủ chưa?

Thương Tùng Tử nhìn sang lão bà áo xanh.

- Thương Tùng Tử ngươi thật có quá nhiều bảo vật, lại lấy ra những hai loại Thứ Không Niết Bảo. Nhưng tinh thạch này rõ ràng sắc bến hơn thứ vừa nãy rất nhiều... nếu có ba loại vật phẩm này thì lão thân nắm chắc bảy phần thành công!

Lão bà áo xanh trở nên trầm mặc rồi dùng giọng khàn khàn nói.

- Bảy phần là đủ rồi!

Thương Tùng Tử phất tay áo lên, Phá Cấm Trùy lập tức bay về phía lão bà áo xanh. Thương Tùng Tử đã vì chuyện này mà chuẩn bị rất cẩn thận, nếu không phải trình độ cấm chế của lão không bằng lão bà áo xanh trước mặt thì đã sớm tự mình ra tay từ lâu rồi.

- Khi nào cần lão phu thi triển bảo vật thì Triệu đạo hữu cứ nói.

Lão bà áo xanh cũng không muốn nói nhiều, hai tay bấm pháp quyết lập tức có rất nhiều cấm chế huyễn hóa ra. Lúc này hắc khí đang bao quanh

thân thể bà đột nhiên bùng ra trong phạm vi lớn rồi chuyển động theo ấn quyết, khi một chỉ đầu tiên được điểm ra thì hắc khí phóng thẳng vào trong một Phá Cấm Trùy rồi bay đi.

Những âm thanh ầm ầm lập tức trở nên vang vọng, khoảnh khắc khi lão bà áo xanh đánh ký hiệu cấm chế rơi trên Phá Cấm Trùy thì hắc khí đã dung hợp bên trong. Lúc này Phá Cấm Trùy đột nhiên lóe lên hắc quang nồng đậm, lại bùng ra một luồng khí tức của hàng vạn cấm chế phá vỡ thiên địa.

Ánh mắt lão bà áo xanh chợt lóe lên, bà cắn đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu tươi lên trên Phá Cấm Trùy. Khoảnh khắc này Phá Cấm Trùy đột nhiên trở nên run rẩy, nó đột nhiên bay lên và phóng thẳng về bức màn cấm chế phía trước.

Khi Phá Cấm Trùy tới gần thì bức màn cấm chế màu đen lập tức xuất hiện vặn vẹo, một luồng lực lượng của năm tháng lập tức ầm ầm phóng ra rồi đập thẳng lên Phá Cấm Trùy. Thanh trùy này lập tức chấn động, còn mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

- Phá!

Lão bà áo xanh quát nhẹ một tiếng.

Huyết quang trên Phá Cấm Trùy đột nhiên lóe lên, hắc quang đột nhiên tuôn ra từ bên trong.những luồng hắc quang này dùng tốc độ nhanh như chớp mà trực tiếp đóng vào trong một góc màn cấm chế, sau khi vị trí đó xuất hiện một lỗ thật sâu thì Phá Cấm Trùy nhanh chóng tiêu tán.

Đúng lúc này bên ngoài thân thể lão bà lại tràn đầy hắc khí, tất cả hắc khí nhanh chóng ngưng tụ lại rồi dung nhập vào trong thanh Phá Cấm Trùy thứ hai. Phá Cấm Trùy được điều khiển phóng thẳng vào tấm màn, lại dùng tốc dộ nhanh như chớp đóng lên một vị trí khác. Hai thanh Phá Cấm Trùy còn lại cũng liên tục được phóng ra đóng chặt trên tấm màn Tuế Nguyệt Cấm.

Khoảnh khắc khi bốn thanh Phá Cấm Trùy đều đã đóng lên tấm màn cấm chế màu đen thì màn cấm chế này lập tức truyền ra một tiếng nổ vang trời, mặt trên tấm màn đã xuất hiện rất nhiều con sóng rung động vặn vẹo. Nhưng lúc này vì sự xuất hiện của bốn thanh Phá Cấm Trùy mà giống như có một khối đá khổng lồ ném lên mặt hồ yên tĩnh, những con sóng lập tức bùng ra khắp bốn phương tám hướng, tất cả đều làm mặt hồ trở nên hỗn loạn.

Đúng lúc này, lão bà áo xanh dùng hai tay bấm pháp quyết rồi mạnh mẽ điểm thẳng lên mi tâm. Bà lão lập tức phun ra một luồng hắc khí, những nếp nhăn khắp toàn thân lại biến mất, lại một lần nữa biến thành một người phụ nữ trung niên xinh đẹp. Luồng hắc khí khổng lồ vừa được phun ra phóng thẳng vào tấm màn, khoảnh khắc khi những con sóng chấn động bên trên trở nên hỗn loạn thì hắc khí đã trực tiếp lao vào vị trí trung tâm. Lúc này hắc khí đã tạo thành một vòng xoáy màu đen rồi liên tục va chạm với tấm màn cấm chế màu đen. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa.

- Hắc Mộc!

Ánh mắt người phụ nữ trung niên này đột nhiên lóe lên, người này mở miệng nói.

Thương Tùng Tử cũng không chút do dự trực tiếp ném khối gỗ màu đen ra ngoài. Khoảnh khắc khi khối gỗ này đến gần vòng xoáy hắc khí thì lão điểm một chỉ về phía trước. Khối gỗ đột nhiên chấn động, mặt trên của nó lập tức bùng ra một luồng lực lượng thiên địa nồng nặc, ngay sau đó khối gỗ lại tan vỡ.

Tiếng nổ vang lên như long trời lở đất, sương mù khắp bốn phía lập tức điên cuồng vận chuyển ra bốn phía bên ngoài. Lúc này khối gỗ đã hóa thành rất nhiều mảnh vụn mang theo một lực lượng tấn công cực kỳ khủng khiếp. Khi luồng lực lượng này sắp tản ra thì người phụ nữ áo xanh lập tức nhảy dựng người lên rồi lập tức xuất hiện tại vị trí lực tấn công xuất hiện trên không trung. Sau đó người này điều khiển tất cả những luồng lực lượng hủy diệt của mảnh vỡ khối gỗ ầm ầm xuống cấm chế bên dưới.

Những tiếng nổ ầm ầm lập tức làm cho mặt đất trở nên run rẩy, tấm màn cấm chế lại càng chấn động kịch liệt, những con sóng chấn động bên trên càng ngày càng nhiều. Nhưng tấm màn lại không bị tổn hại, một luồng phản lực ầm ầm bùng ra, thanh Phá Cấm Trùy đầu tiên được đóng trên tấm màn cấm chế lập tức vỡ tan.

Vẻ mặt người phụ nữ áo xanh biến đổi, Thương Tùng Tử cũng không đợi phân phó mà lập tức ném tinh thạch ra ngoài. Khoảnh khắc khi tinh thạch tới sát bên tấm màn cấm chế thì nổ tung.

Tinh thạch này ẩn giấu một uy lực khó thể tưởng tượng, sau khi nổ thì lập tức hóa thành một cơn bão khủng bố quét ngang. Người phụ nữ áo xanh cắn chặt răng, hai tay bấm niệm pháp quyết và điểm lên mi tâm, hắc khí trên thân thể nàng đột nhiên bùng lên dữ dội. Lúc này bộ dạng của người phụ nữ lại có biến hóa, trong nháy mắt đã hóa thành một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi.

Hắc khí bên ngoài thân thể cô giá được điều khiển lập tức vờn quanh khắp bốn phía, sau đó lại hóa thành cấm chế dung nhập vào lực lượng tan vỡ của tinh thạch. Được cấm chế điều khiển, lực lượng của tinh thạch lập tức tuôn thẳng xuống tấm màn.

Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng, trên tấm màn truyền ra những âm thanh răng rắc. Một vết nứt lập tức xuất hiện, nhưng khi nó vừa xuất hiện đã lập tức co rút lại giống như muốn khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thương Tùng Tử cắn chặt răng, lão rất đau lòng nhưng phải vội vàng lấy ra từ trong không gian trữ vật một vật. Đây chính là một khối ngọc bội, nhưng cũng bùng ra luồng khí tức của Thứ Không Niết Bảo. Trong lòng Thương Tùng Tử cực kỳ không muốn, hai bảo vật trước đó cũng không phải là Thứ Không Niết Bảo mà chỉ là những vật có khí tức hùng mạnh. Dù uy lực của chúng rất mạnh nhưng cuối cùng cũng đã bị phá hủy, lão có chút đau lòng nhưng vẫn có thể chịu đựng được. Nhưng vật lấy ra này

mới thật sự là Thứ Không Niết Bảo, nếu vật này bị hủy diệt thì tim của lão sẽ giống như bị chém vào một đao.

Tình cảnh này xuất hiện làm ánh mắt cô gái áo xanh trở nên ngưng trọng. Nàng hít vào một hơi thật sâu, nàng cũng không thể tính được rốt cuộc tên Thương Tùng Tử kia có bao nhiêu Thứ Không Niết Bảo!

Những loại pháp bảo nà cực kỳ hiếm có, nhưng Thương Tùng Tử chỉ vì phá vỡ cấm chế mà không tiếc hủy đi ba vật. Phải biết rằng nếu ở bên ngoài mà tùy tiện có được một vật thì đã đủ làm cho người ta tranh nhau mua, vì giá trị của nó cao đến mức khó thể tưởng tượng. Dù là thú hồn cũng không đủ để đổi được nó.

- Vỡ!

Thương Tùng Tử cắn răng gầm nhẹ lên một tiếng, lão bỏ tất cả vốn ra để dồn vào canh bạc này.

Ngọc bội kia phóng thẳng về phía vết nứt, chỉ sau khoảnh khắc đã tan vỡ ầm ầm. Một luồng lực lượng vượt lên rất xa so với hai pháp bảo trước đó đột nhiên xuất hiện, tất cả tạo thành một cơn bão khủng bố ảnh hưởng đến tất cả sương mù trong phạm vi mấy ngàn trượng.

Những âm thanh rắc rắc đột nhiên trở nên vang vọng, tấm màn cấm chế cũng không vỡ tan mà hoàn toàn mở ra một lỗ hổng kéo dài mười

trượng. Tuy lỗ hổng này vẫn đang khôi phục nhưng tốc độ lại cực chậm.

Thân thể Thương Tùng Tử lóe lên, lão cũng không thèm để ý đến cô gái áo xanh mà phóng thẳng vào lỗ hổng mà đi. Ánh mắt cô gái áo xanh cũng đột nhiên lóe lên, cũng phóng đi như tên bắn vào trong lỗ hổng. kKông lâu sau, phương xa xuất hiện một luồng cầu vồng phá vỡ sương mù tiến đến. Khi đến gần thì cầu vồng hóa thành hình bóng của Vương Lâm, hắn nhìn thoáng qua lỗ hổng trước mặt, nhưng lại không trực tiếp tiến vào. Sau khi bố trí bên ngoài rất nhiều cấm chế, Vương Lâm mới xông qua lỗ hổng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1190: Bình ngọc dưới bộ hài cốt

Khe nứt dài giống như một vết sẹo lớn trên bề mặt tấm màn cấm chế, khe nứt này cũng nhanh chóng khép lại, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn khôi phục. Đến khi đó nếu không dùng rất nhiều bảo vật để đánh vỡ ra thì phong ấn Tuế Nguyệt Cấm này sẽ tồn tại mãi mãi.

Trong khe nứt lộ ra bóng hình của một một ngọn núi nhỏ, lúc này Thương Tùng Tử đang phóng thẳng về phía đó nhanh như chớp. Cô gái áo xanh cũng đang theo sát phía sau, hai người đều dùng tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới sát bên ngọn núi. Trên lưng chừng ngọn núi có một cánh cổng cao hơn hai mươi trượng, bên trên có khắc một đồ đằng hình tia chớp.

- Nơi đây chính là chỗ phong ấn thú hồn!

Thương Tùng Tử truyền ra thần niệm, thân thể lão lóe lên rồi trực tiếp tiến tới bên cạnh cánh cửa đá. Lão vung một trảo tay phải lên hư không, trong không gian trữ vật lập tức bay ra một con lắc màu trắng, con lắc này có hình dạng như một tia chớp.

Thương Tùng Tử ném vật này về phía trước, con lắc lập tức phóng thẳng về phía cửa đá. Lúc này ngân quang lập tức lóe lên, đúng lúc này đồ đằng hình tia chớp trên cánh cửa đá cũng bùng ra ngân quang, hai luồng ngân quang lập tức chiếu sáng lẫn nhau.

Đúng lúc này cánh cửa đá đột nhiên nổ lên người tiếng ầm ầm vang vọng, cánh cửa khổng lồ từ từ mở ra, những tảng bụi đất lập tức rơi xuống rồi phủ khắp bốn phía.

Khoảnh khắc khi cánh cửa đá mở ra, từng tiếng rít gào có thể xuyên thấu linh hồn từ trong cửa đá động phủ ầm ầm truyền ra. Thú hồn tức giận gào thét hóa thành những luồng thần niệm vô hình rồi điên cuồng khuếch tán ra bên ngoài.

- Triệu đạo hữu, thời gian còn không nhiều, ngươi đi lấy thú hồn, lão phu muốn tìm Đạo Kinh!

Thương Tùng Tử đứng giữa không trung ôm quyền hướng về phía cô gái áo xanh nói.

- Nếu đạo hữu có hứng thú thì lão phu cũng không ngại để hai ta cũng nhau đi xem, nói không chừng sẽ có cảm ngộ!

Thương Tùng Tử cũng không khuyên giải, thân thể hóa thành lưu quang phóng về phía đỉnh núi. Dù lão chưa từng đi qua nơi đây nhưng sau khi đoạt được địa đồ thì rõ ràng biết được vị trí nào có Đạo Kinh.

Ánh mắt cô gái áo xanh lóe lên, nàng nhìn chằm chằm vào hình bóng của Thương Tùng Tử đang phóng đi thật xa. Lúc này lông mày nàng khẽ nhăn lại, nàng không tin lời nói của lão già Thương Tùng Tử này nhưng tất cả tình cảnh trước mắt lại không có chút sơ hở nào, đặc biệt là những con sóng rung động do thú hồn truyền ra từ trong động phủ. Tất cả đều đúng như lời của Thương Tùng Tử, trong đây quả thật phong ấn rất nhiều thú hồn.

Sau khi suy nghĩ một lúc thì cô gái áo xanh lập tức đi vào cánh cửa động phủ. Nàng đảo thần thức vào bên trong, trong cặp mắt lập tức bùng ra những luồng sáng kỳ dị. Sau khi để lại vài cấm chế bên ngoài, cô gái áo xanh lập tức cất bước đi vào.

Lúc này Thương Tùng Tử đã đi đến đỉnh núi, lão quét mắt nhìn xuống dưới thấy cô gái áo xanh đã tiến vào trong động phủ, trên mặt lão lộ ra nụ cười lạnh.

- Lão phu không nói ngoa, trong động phủ quả thật phong ấn rất nhiều thú hồn. Ta không sợ ngươi tiến vào, dù ngươi có âm thầm đặt cấm chế bên ngoài cũng không sao!

Thương Tùng Tử thu hồi ánh mắt lại , tay phải đột nhiên bấm niệm pháp quyết, cửa đá ở lưng chừng núi lập tức truyền ra người âm thanh ầm ầm. Lúc này cánh cửa đá dùng tốc độ cực nhanh khép chặt lại, bên trong truyền ra tiếng gầm giận dữ của cô gái áo xanh và hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên trên cánh cửa.

Thương Tùng Tử biết lúc này thời gian cũng không còn nhiều lắm, một khi khe nứt ngoài tấm màn cấm chế khép lại thì sẽ rất khó đi ra ngoài. Lão đứng trên đỉnh núi hít vào một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ kích động. Lão đã chờ ngày này từ rất lâu, lão đứng đó nâng hai tay lên rồi cơ thể chậm rãi quỳ xuống. Hai tay Thương Tùng Tử giơ thẳng lên trời, trong miệng truyền ra hàng loạt âm thanh kỳ dị.

Âm thanh này cực kỳ quỷ dị, nghe không rõ được ý nghĩa nó là gì. Nhưng khi những âm thanh này vang lên thì tất cả luồng sáng bảy màu trên bầu trời đột nhiên càng trở nên nồng nặc, những luồng sáng bảy màu đâm toạc sương mù rồi trực tiếp chiếu xuống đỉnh núi.

Luồng sáng bảy màu vờn quanh thân thể Thương Tùng Tử. Một lát sau luồng sáng bảy màu lại hóa thành một cầu vồng bảy màu kéo dài vào trong hư vô phía trước.

Thương Tùng Tử cố gắng áp chế kích động trong lòng, lão đứng thẳng người rồi tiến đến tận đầu bên kia. Trong không gian hư vô cuối cầu vồng, những luồng sáng bảy màu dung hợp vào nhau tạo thành một vòng xoáy, Thương Tùng Tử tiến lên một bước rồi nhảy vào bên trong.

Trong vòng xoáy này là một mớ hỗn loạn tràn đầy những luồng sáng bảy màu. Luồng hào quang không phải được huyễn hóa ra từ bốn phía mà tràn ra từ trên một tấm bia cao vạn trượng phía trước. Một luồng uy áp khủng bố không thể tưởng bùng ra, giống như tất cả những kẻ đến nơi này đều phải quỳ xuống dập đầu cúng bái.

Thương Tùng Tử cũng không ngoại lệ, lão lập tức quỳ xuống đất, trong miệng vẫn liên tục vang ra những âm thanh kỳ dị. Bên ngoài thân thể lão lập tức xuất hiện từng luồng ký hiệu, những ký hiệu này liên tục vận chuyển rồi cuối cùng dung hợp lại và nhau trong hai mắt Thương Tùng Tử giống như đang phong ấn. Lúc này lão ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển lên phía trước.

Trên một vị trí dưới tấm bia đá có một bộ hài cốt, lúc này bộ hài cốt chỉ có nửa thân trên, hai tay tách ra rồi bị hai cây đinh bảy màu đóng vào thật sâu trên tấm bia.

Đây là một bộ hài cốt tu sĩ, trong thế giới được những luồng sáng bảy màu bao phủ này, màu sắc của bộ xương kia vẫn không thay đổi, vẫn lóe ra những luồng sáng màu đen chói mắt.

Trên xương cốt đen kịt mơ hồ lấp lánh những văn tự, những văn tự này rất nhiều và trải rộng trên tất cả xương cốt toàn thân bộ hài cốt kia.

Phía dưới bộ hài cốt có một trận pháp hình tròn rộng khoảng vài trượng, trong trận pháp này được khắc rất nhiều ký hiệu ngục tù. Trung tâm trận pháp chính là xương cột sống của bộ hài cốt chỉa xuống, bên dưới được đặt một bình ngọc. Ánh mắt Thương Tùng Tử rơi lên trên bình ngọc, trong mắt lộ ra vẻ tham lam điên cuồng.

Thương Tùng Tử biết rất rõ văn tự trên hài cốt chính là Đạo Kinh, nhưng lão cũng không muốn xem nó, tất cả những gì lão nói trước đó đều chỉ để lừa gạt lão bà áo xanh mà thôi.

- Sau khi xem xong Đạo Kinh thì sẽ lập tức trở thành Minh Chí Giả, lão phu đang sống yên lành, sao có thể mạo hiểm chịu chết chứ?

Thương Tùng Tử liếm liếm môi, mục đích chính thức của lão chính là bình ngọc bên dưới bộ hài cốt.

Lúc này phần xương sống của nửa bộ hài cốt trên chiếc bình ngọc đột nhiên lóe ra hắc quang, một giọt nước màu đen giống như máu dần dần

tiết ra rồi tách một tiếng rơi xuống bình ngọc, một tiếng tí tách đột nhiên vang lên.

Thân thể Thương Tùng Tử lóe lên rồi tiến về phía trước, sau khoảnh khắc lão đã tiến vào rất gần rồi nâng tay phải lên chụp vào bình ngọc. Nhưng trong nháy mắt khi bàn tay phải của Thương Tùng Tử chụp vào bình ngọc thì vẻ mặt đột nhiên co rúm lại, rất nhiều bạch khí trên khắp toàn thân bùng ra rồi bị bình ngọc hấp thu một cách nhanh chóng.

Nhưng Thương Tùng Tử cũng không tỏ ra bối rối giống như đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra. Lão vung tay trái lên, không gian trữ vật lập tức xuất hiện bên cạnh, từ bên trong lại bay ra từng luồng khí nguyên thần.

Sau khoảnh khắc đã có hơn một ngàn luồng nguyên thần bay ra, tất cả nguyên thần này đều được phong ấn, có một sợi dây quấn quanh các nguyên thần rồi nói chúng lai với nhau.

Khoảnh khắc khi những nguyên thần này xuất hiện, trong miệng Thương Tùng Tử lại truyền ra những câu thần chú cực kỳ quỷ dị. Lão vung một trảo tay trái về phía sau, lập tức chụp lấy một nguyên thần.

Nguyên thần này đột nhiên run lên rồi tiêu tán, nhưng ngay sau đó lại có một nguyên thần khác chấn động. Chỉ trong khoảng thời gian mười lần hít thở, gần như một ngàn nguyên thần đều tiêu tán một cách quỷ dị, tất cả đều hóa thành bạch khí rồi bị bình ngọc hấp thu sạch sẽ.

Đúng lúc này Thương Tùng Tử đột nhiên cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi tạo thành một làn sương máu vờn quanh. Đồng thời trong miệng lão cũng bay ra bốn luồng kim quang rồi hóa thành bốn thanh kiếm nhỏ như bàn tay, tất cả đều hướng về phía vòng trận bên ngoài bình ngọc đâm xuống. Khi tất cả tiểu kiếm phóng xuống thì sương máu lập tức dung nhập vào bên trong, chỉ nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, bốn thanh kiếm đâm xuống bốn phía quanh trận pháp.

Khoảnh khắc này Thương Tùng Tử khẽ quát một tiếng, hắn nhấc tay phải, bình ngọc đã được nhấc lên khỏi trận pháp. Lúc này thân thể lão lập tức bắn ngược về phía sau.

Trong miệng Thương Tùng Tử truyền ra những tiếng cười ha hả, lão vừa lui về phía sau vừa nâng tay phải lên, bốn thanh kiếm đang cắm bên ngoài trận pháp lập tức bay ngược trở về. Lão cũng không muốn thu hồi bốn thanh kiếm này mà trực tiếp để chúng bay qua bên người phóng thẳng vào trong hư vô của thế giới này.

- Triệu đạo hữu, đến lượt ngươi xem rồi.

Không trung đột nhiên trở nên vặn vẹo, người phụ nữ trung niên xinh đẹp đột nhiên huyễn hóa ra. Hai tay nàng bấm niệm pháp quyết lập tức có rất nhiều cấm chế vờn quanh thân thể, tất cả cấm chế tạo thành một vòng nước xoáy ngăn cản thế tấn công của bốn thanh tiểu kiếm.

Nhưng kim quang trên bốn thanh tiểu kiếm lại cực kỳ quỷ dị, khoảnh khắc khi đánh thẳng vào vòng xoáy thì lập tức hòa tan tạo thành một loạt chất lỏng màu vàng. Chất lỏng này xuyên thấu qua vòng xoáy rồi phóng thẳng về phía người phụ nữ áo xanh.

- Triệu đạo hữu, tuy lão phu không biết ngươi làm sao có thể thoát khỏi cánh cửa đá đó, nhưng ngươi không nên theo tới đây. Đạo Kinh đang ở chỗ này, ngươi nhìn cho kỹ vào!

Thương Tùng Tử cười lên ha hả, thân thể lóe lên đang muốn phóng ra khỏi thế giới này để đi theo cầu vồng ra khỏi đỉnh núi.

Khi hắn đi ra khỏi đỉnh núi sẽ lập tức rời khỏi nơi đây ngay, đến lúc đó tấm màn cấm chế bên ngoài ngọn núi sẽ khép lại, người phụ nữ áo xanh sẽ vĩnh viễn ở lại trong này. Lúc đó chỉ việc rời khỏi thân thể cảm ngộ Đạo Kinh, nguyên thần gia nhập vào đám Minh Chí Giả thì mới thoát ra khỏi chỗ này. Nhưng đến lúc đó người phụ nữ này thực tế đã chết và trở thành một thành viên trong đám Minh Chí Giả.

Nhưng đúng lúc này lại có một tiếng hừ lạnh truyền ra, trước mặt Thương Tùng Tử đột nhiên huyễn hóa ra một bóng người. Hinh bóng này cũng áo xanh, không ngờ chính là lão bà áo xanh. Sự xuất hiện của bà lão lập tức làm cho bầu không khí nơi đây trở nên kỳ dị, dù là Thương Tùng Tử cũng phải sững sờ.

Hai người nữ tu áo xanh họ Triệu, nhưng một người là phụ nữ trung niên bốn mươi, một người lại là bà lão mặt mũi đầy nếp nhăn. Nhưng tướng

mạo của hai người lại giống nhau như đúc.

“Đây không phải là phân thân, chính là tổ thuật Dương Tụ Âm Quy!”

Vẻ mặt Thương Tùng Tử đột nhiên biến đổi, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, lão nhớ tới một truyền thuyết cực kỳ cổ xưa, truyền thuyết này nói về một loại cấm thuật.

Loại cấm thuật này nghe rất kinh khủng, mất đi luân thường đạo lý, mà tu luyện cũng cực kỳ khó khăn, cho đến ngày nay cũng rất khó có người nào thành công. Nhưng tất cả tình cảnh hiện ra trước mắt làm Thương Tùng Tử cảm thấy không thể tin, thậm chí người trước mặt lại làm Thương Tùng Tử cảm thấy không thể tin, thậm chí người trước mặt luyện cấm thuật kia đã đạt đến ba đời cảnh giới.

Điều này được gọi là tụ âm khí quay trở về tổ tông, chính là sau khi một người nữ tu cùng song tu với kẻ nào đó có thai một đứa con gái. Nhưng cô gái này không được sinh ra mà lại cùng lớn lên trong cơ thể mẹ, dùng một loại thần thông đặc biệt để làm cho mẹ con cùng một thân thể.

Từ đó về sau người phụ nữ đó sẽ trở thành một nữ tu mà mẹ con cùng một thân thể. Sau khi cùng kẻ khác song tu thì lại có thai một đứa con gái nữa, lại dùng phương pháp đặc biệt để ba mẹ con có cùng một thân thể. Phương pháp này làm tu vi người mẹ tăng mạnh, đồng thời lại có ba linh hồn cùng chung một thân thể nên thần thức lại cực kỳ hùng mạnh.

Tiểu Mùi

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1191: Thiên Vận lại tái hiện

Lão bà áo xanh cũng không giải thích mà hừ lạnh một tiếng rồi bước ra. Hai tay bà lão bấm niệm pháp quyết rồi khẽ hút vào, một lực hút khủng bố đột nhiên điên cuồng bùng ra. Thân thể Thương Tùng Tử đứng trong lực hút thì lập tức sinh ra cảm giác giống như sinh cơ hoàn toàn bị kéo đi.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử nháy mắt đã trở lại như thường, lão cười lạnh một tiếng rồi nắm chặt bình ngọc trong tay phải. Vật này không thể đặt vào không gian trữ vật chứ nếu không đã sớm bị lão cất vào rồi.

Thương Tùng Tử cũng không muốn cũng lão bà áo xanh nói nhảm, lão chỉ dựa vào tu vi hùng mạnh của mình. Tuy trong lòng vẫn còn khiếp sợ Tụ Âm Quy Cổ Thuật, nhưng Thương Tùng Tử cũng có lòng tin rời khỏi nơi đây.

Lúc này Thương Tùng Tử vung một trảo tay phải lên hư không, trước mặt đột nhiên lóe lên một vùng kim quang. Sau khi kim quang xuất hiện thì huyễn hóa ra hàng vạn phi kiếm, Thương Tùng Tử điểm ra một chỉ, tất cả phi kiếm đồnh loạt phóng thẳng về phía lão bà áo xanh.

Đúng lúc này Thương Tùng Tử lập tức vỗ tay phải lên trán, một luồng sáng đỏ rực từ trên thiên linh bay ra. Luồng sáng đỏ này chính là một nguyên anh hình người khá nhỏ, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện được vật này tuyệt đối không phải là nguyên anh.

Kẻ có thân hình nhỏ xíu này rống lên một tiếng cực kỳ thê lương, hắn cuốn lấy huyết quang rồi phóng theo sau lưới kiếm về phía lão bà áo xanh.

Khoảnh khắc lão bà nhìn thấy nguyên anh hình người thì vẻ mặt lập tức thay đổi. Bà vung tay phải lên, trong tay lập tức xuất hiện một cái chén màu đồng rồi ném về phía trước.

Cái chén màu đồng vừa bay ra thì phóng thẳng đến bao phủ nguyên anh hình người, nhưng hai mắt tên này lại lóe lên huyết quang, bên trong lập tức truyền ra hàng loạt tiếng kim loại tan vỡ. Những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang vọng, chén màu đồng lập tức vỡ tan thành rất nhiều mảnh nhỏ. Đúng lúc này nguyên anh hình người cũng xuyên qua cơn mưa kiếm phóng thẳng về phía lão bà.

Thời gian quá cấp bách, Thương Tùng Tử cũng không thèm để ý đến lão bà áo xanh, thân thể lão lóe lên, trước mặt lập tức xuất hiện một con sóng

gợn. Lão định bước chân vào con sóng để rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Nhưng khoảnh khắc khi lão vừa bước vào con sóng gợn, một bàn tay khô héo lại từ trong hư vô bên cạnh duỗi ra chụp về phía tay phải lão.

- Không ngờ đã đạt đến cảnh giới Tứ Tổ!

Đồng tử trong hai mắt Thương Tùng Tử co rút lại, tay trái lão vung lên đánh thẳng về phía bàn tay khô héo kia. Nhưng đột nhiên những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng trong thế giới bảy màu, Thương Tùng Tử kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt ngay lập tức tái nhợt.

- Toái Niết trung kỳ đỉnh phong!

Cánh tay trái của Thương Tùng Tử chợt run lên rồi trở thành một mảnh đen kịt, bên trên còn có nước mủ màu vàng chảy ra rồi nhỏ xuống bên dưới, rõ ràng đã trúng độc rất nặng. Thương Tùng Tử dựa vào lực phản chấn của đòn tấn công mà trực tiếp tiến lên một bước vào trong con sóng gợn.

Trong hư không cách đó không xa xuất hiện một bà lão rất già, giống như một lão phụ nhân từ trong quan tài đi ra. Người này cũng mặc áo xanh, tóc đã mất đi hoàn toàn, nhìn qua thì thấy cực kỳ đáng sợ.

Hai mắt bà lão lóe lên u quang, khóe miệng chảy xuống một dòng máu tươi. Bà ta vung tay phải lên phá vỡ cơn mưa kiếm của Thương Tùng Tử, sau đó lại nắm chặt lấy nguyên anh hình người. Khi phong ấn nguyên anh kia lại, bà lão lập tức phóng thẳng về phía con sóng gợn để truy kích Thương Tùng Tử.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử không còn chút máu nào, hắn không ngờ lão bà áo xanh lại ẩn giấu tu vi một cách hoàn mỹ như vậy, chính mình căn bản không ngờ lại bị đánh lén. Đặc biệt là thần thông của lão bà áo xanh kia lại ẩn chứa kịch độc, lúc này độc tố trên cánh tay trái đang điên cuồng lưu chuyển khắp toàn thân, nhưng cũng đã bị Thương Tùng Tử chặn lại.

- Chỉ cần ra khỏi lỗ hổng bên ngoài tấm màn cấm chế thì sẽ không bị hạn chế thời gian nữa. Dựa vào số lượng bảo vật của lão phu thì Lão Bà Tử này chưa chắc đã là đối thủ!

Trong nháy mắt Thương Tùng Tử đã bước ra con sóng gợn, đang muốn phóng đi như tên bắn, nhưng lão phụ nhân đã truy đuổi đến sát bên lưng. Hai người liên tục huyễn hóa ra thần thồn rồi liên tục tấn công trên ngọn núi. Những âm thanh ầm ầm vang vọng trong khắp không gian, giống như trời long đất lở.

Thương Tùng Tử thấy đã tiến đến bên tấm màn cấm chế, lúc này lỗ hổng bên trên chỉ còn lại hai trượng và đang khép lại ngày càng nhanh. Ánh mắt Thương Tùng Tử chợt lóe lên, trong miệng đột nhiên vang lên những câu thần chú kỳ dị.

Khoảnh khắc khi thần chú được vang lên, những luồng sáng bảy màu phóng xuống vờn quanh thân thể Thương Tùng Tử, sau đó lại hóa thành bảy thanh trường kiếm màu sắc khác nhau, tất cả đều phóng thẳng về phía lão phụ nhân.

Vẻ mặt lão phụ nhân lập tức trở nên âm trầm, hai tay bà lão bấm pháp quyết, một chiếc khiên tử quang đột nhiên huyễn hóa ra trước người. Khi chiếc khiên này vừa được huyễn hóa ra thì có một luồng khí tức tang thương bao phủ khắp bốn phía, bên trong còn có mơ hồ truyền ra một luồng ma khí.

Những thanh trường kiếm bảy màu đánh thẳng lên khiên, những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang vọng khắp không gian. Nửa người lão phụ nhân tuôn ra máu tươi, nhưng vẻ mặt lại càng trở nên thê lương. Bà lão dùng tay phải vỗ lên trán. Nguyên thần của hai người kia lập tức phóng ra rồi dùng tốc độ cực nhanh dung hợp với nguyên thần lão phụ nhân bên ngoài.

Trong nháy mắt nguyên thần của ba người này dung hợp lại với nhau cực kỳ hoàn mỹ, sau đó lại hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên dữ tợn, lão cắn răng chuyển bình ngọc sang phía tay trái lúc này đã sưng vù. Lão vung tay phải lên, trong bàn tay lập tức xuất hiện một hạt châu.

Thương Tùng Tử cũng không cần suy nghĩ nhiều mà ném hạt châu đi, hạt châu này lập tức phóng thẳng tới và dung hợp với nguyên thần.

- Nghịch Hành Giả!

Thương Tùng Tử hét lớn một tiếng, hạt châu kia lập tức nồng nặc u quang. Khoảnh khắc này tất cả luồng sáng bảy màu trên bầu trời lập tức kéo đến, tất cả đều điên cuồng dung nhập vào trong hạt châu.

Ngay sau khi hạt châu kia tan vỡ ầm ầm, một luồng sáng bảy màu từ trong hạt châu phóng thẳng về phía nguyên thần của lão phụ nhân. Nguyên thần lão bà áo xanh lập tức rít lên một tiếng, từ trong nguyên thần bay ra ba luồng cấm chế. Khoảnh khắc khi cấm chế vừa bay ra thì thiên địa lập tức biến sắc, ngay cả tấm màn cấm chế bên ngoài cũng trở nên run rẩy.

Ba luồng cấm chế kia chính là những tồn tại cực cao trong Sinh Tử Cấm.

- Sinh sinh tử!

Khi một luồng thần niệm của lão phụ nhân truyền ra, ba luồng cấm chế lập tức dung hợp lại rồi tạo thanhg một uy lực hủy thiên diệt địa. Trong nháy mắt luồng lực lượng bùng ra đã đánh thẳng vào luồng sáng bảy màu.

- Ầm ầm ầm!

Bốn phía lập tức trở nên đất rung núi lở, ngọn núi nhỏ đột nhiên tan vỡ từng mảng lớn. Tất cả sương mù bên ngoài lập tức được cuốn lại, tất cả những bóng hình đang vật vờ bên ngoài lập tức dừng hẳn lại, sau đó toàn bộ Minh Chí Giả đều phóng về phía địa phương phát ra tiếng nổ.

Dưới lực chấn động cực mạnh do vụ nổ sinh ra, ba nguyên thần dung hợp lại làm một lập tức phân tán, mỗi nguyên thần đều trở nên trong suốt rồi nhanh chóng quay trở về trong thân thể. Thương Tùng Tử không ngờ cấm chế của lão phụ nhân áo xanh lại có uy lực như vậy, thân thể lão bị phản lực do vụ nổ sinh ra cuốn về phía sau rồi há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Cánh tay trái của lão đã hoàn toàn nhiễm vào chất kịch độc, máu đã hóa thành nước vàng, ngay cả xương cốt cũng đã bị hòa tan. Cánh tay trái lập tức bị xé toạc dưới những chấn động và rơi ra khỏi thân thể, sau đó lập tức tiêu tán.

Bình ngọc trên tay trái cũng bị phản lực đánh văng ra, nó đang bay về phía khe nứt trên tấm màn cấm chế.

Hai mắt Thương Tùng Tử trở nên đỏ bừng, thân thể lóe lên rồi lập tức phóng người theo bình ngọc. Ánh mắt lão phụ nhân áo xanh cũng lóe lên rồi phóng tới khe nứt.

Khoảnh khắc này có một bóng người màu trắng lóe lên, hình bóng này dùng tốc độ của tu sĩ Toái Niết hậu kỳ lướt qua người lão bà áo xanh rồi

lướt qua Thương Tùng Tử. Chỉ sau khoảnh khắc người này đã chụp được bình ngọc, kẻ này cũng không ngừng lại mà trực tiếp lao ra khe nứt.

Khoảnh khắc khi tiến ra, người này nâng tay phải vỗ về phía khe nứt. Cấm chế lập tức được huyễn hóa ra rồi dung nhập vào trong tấm màn, tốc độ khép lại của tấm màn lại tăng lên rất nhanh.

- Lữ Tử Hạo!

Thương Tùng Tử trở nên sững sờ, trong lúc phóng về phía khe nứt thì rông lên một tiếng cực kỳ tức giận. Lão điên cuồng phóng đi như tên bắn muốn đuổi theo bóng người màu trắng.

Nhưng khoảnh khắc khi Thương Tùng Tử vừa tiến một chân ra ngoài lỗ hổng thì lại giẫm lên cấm chế trước đó Vương Lâm đã bố trí bên ngoài. Đột nhiên bốn phía vang lên những âm thanh ầm ầm, từng luồng cấm chế thần thông bao phủ khắp bốn phía làm bước tiến của Thương Tùng Tử khựng lại.

Ba thân thể của lão phụ nhân áo xanh đã dung hợp lại làm một, bà ta dùng một loại tốc độ giống như tia chớp lao ra. Sau khi xuyên qua cấm chế thì đuổi theo phía sau Vương Lâm.

Trước đó khi Vương Lâm tiến vào lỗ hổng thì lập tức buộc chặt tâm thần, hắn cố gắng để giấu đi và để một nửa bên ngoài lỗ hổng, tùy thời

mà hành động. Nơi đây rất quỷ dị, đặc biệt là cấm chế trong tấm màn bao bọc bên ngoài. Thân thể hắn không dám tản ra quá xa, như vậy đã tạo ra cho hắn cơ hội, đã ẩn giấu rất kỹ dưới tình huống không có người nào phát hiện ra.

Lúc này Vương Lâm nắm chặt bình ngọc mà phóng đi như tên bắn. Khi hắn xuyên qua sương mù thì những âm thanh quỷ dị liên tục vang lên bên tai. Phía trước xuất hiện một luồng hư ảnh, sau đó lại có hàng loạt bóng người xuyên qua bên người hắn.

Lão phụ nhân vẫn đuổi theo sát phía sau, nhưng khi Vương Lâm dán hai tấm phù lên thì tốc độ đã tăng mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Khoảnh khắc sau hắn đã kéo dài khoảng cách với lão phụ nhân ở phía sau.

- Đoạt vật của lão thân, ngươi đáng chết!

Trong mắt lão phụ nhân đột nhiên bùng lên vẻ cay độc. Bà ta vung tay phải lên, một vùng khói độc đột nhiên được huyễn hóa ra. Trong nháy mắt, những luồng sáng bảy màu bao phủ bầu trời đột nhiên xuất hiện hư ảnh của một con bò cạp độc khổng lồ.

Sau khi hư ảnh bò cạp độc cao mấy ngàn trượng xuất hiện thì trực tiếp đâm đuôi ra, mũi nhọn cực độc trên đuôi bò cạp lập tức phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm đang phóng đi như tên bắn thì xoay người lại, trong mắt bùng lên hàn quang. Hắn nâng tay trái lên tung một quyền về phía chiếc đuôi bò cạp đang gào thét phóng đến. Những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, đuôi bò cạp lập tức chấn động rồi tan vỡ.

Đúng lúc này thì Thương Tùng Tử cũng đã đuổi tới, hai mắt lão lúc này đã đỏ như máu. Lão lại lấy từ trong túi trữ vật ra một hạt châu, lão không ngại đau lòng mà ném về phía trước rồi khẽ quát:

- Triệu hồi, Nghịch Hành Giả!

Lời vừa dứt, những luống sáng bảy màu trong thiên địa lại đột nhiên hướng về phía hạt châu mà ngưng tụ, tất cả điên cuồng dung nhập vào bên trong. Khoảnh khắc sau hạt châu lập tức tan vỡ ầm ầm.

Khoảnh khắc khi hạt châu tan vỡ, tất cả những luồng sáng bảy màu trên bầu trời đột nhiên lóe lên dữ dội, từng con sóng rung động bùng ra khắp không trung. Nhưng lúc này tất cả luồng sáng bảy màu đều ngưng tụ trong những con sóng gợn.

Đột nhiên tất cả luồng sáng bảy màu ngưng tụ lại rồi huyễn hóa ra một ngón tay khổng lồ.

“Thiên Vận Nhất Chỉ! Nơi đây rõ ràng có liên quan đến Thiên Vận Tử”

Khoảnh khắc khi Vương Lâm đang phóng đi như tên bắn rồi nhìn thấy ngón tay khổng lồ trên không trung thì đồng tử trong hai mắt đột nhiên co rút lại.

Ngón tay khổng lồ kia giống như đã hấp thu một nửa những luồng sáng bảy màu trên bầu trời, lúc này không trung đột nhiên trở nên tối sầm lại. Dưới những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, ngón tay kia hung hăng hàng lâm giống như muốn nghiền nát Vương Lâm.

Trong mắt lão phụ nhân bị quẳng lại một khoảng cách khá xa ở phía sau đột nhiên lóe lên, hai tay bà bấm niệm pháp quyết. Khi một chỉ được điểm về phía trước thì trên mi tâm lập tức huyễn hóa ra cấm chế, đây là ba luồng cấm chế, cũng chính là những cấm chế tồn tại cao nhất và có uy lực khó lường trong Sinh Tử Cấm.

- Sinh sinh tử!

Giọng nói khàn khàn của lão phụ nhân vang vọng khắp không gian. Ba luồng cấm chế lập tức dung hợp lại mang theo tất cả lực lượng tinh túy nhất của Sinh Tử Cấm phóng về phía Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1192: Tam Xoa Kích

Trong lúc Vương Lâm phóng đi như tên bắn thì thử đặt chiếc bình ngọc vào trong không gian trữ vật. Nhưng vật này lại quá quỷ dị, lại không thể đưa vào trong được. Thật ra Vương Lâm cũng sớm dự tính được điều này, nếu có thể bỏ vào trong không gian trữ vật được thì Thương Tùng Tử đã sớm lấy đi rồi, vì vậy hắn quyết định cầm trong tay. Sau khi dán lên người hai tấm phù, hắn lại hóa thành một luồng cầu vồng phóng về phía trước nhanh như chớp.

Ngón tay khổng lồ do những luồng khí bảy màu hóa thành trên không trung đang gào thét hàng lâm xuống tạo ra hàng loạt tiếng thét gào kinh thiên động địa, khoảng cách giữa ngón tay và Vương Lâm cũng ngày càng gần. Lúc này cấm khí do ba luồng Sinh Tử Cấm hóa thành vẫn liên tục truy đuổi ở phía sau.

Dưới đại thần thông của hai tu sĩ Toái Niết trung kỳ liên thủ đánh ra, hai mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên hàn quang. Hắn đã dám giành ăn trong miệng hổ thì tất nhiên phải nắm chắc khả năng có thể đối kháng.

Vương Lâm càng phóng đi càng nhanh, nhưng hắn lại đột nhiên xoay người, hình bóng của hắn đột nhiên phóng đại ra rất nhiều lần. Một luồng khí tức Cổ Thần cực kỳ nồng nặc bao phủ khắp thế giới bảy màu, bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên bùng ra những con sóng năng lượng chấn động. Thân thể hắn đang lớn lên từng trượng , mười trượng,

năm mươi trượng, trăm trượng... trong nháy mắt, Vương Lâm đã trở thành một người khổng lồ trên ba trăm trượng.

Trên mi tâm của Vương Lâm đang xoay chuyển năm tinh điểm Cổ Thần, trong đó lại có một tinh điểm thứ sáu mơ hồ xuất hiện. Thân thể hắn cực kỳ khổng lồ, làn da thô ráp, trên đó mơ hồ có thể nhìn thấy dày đặc ký hiệu và hoa văn.

Đặc biệt người khổng lồ này lại có thân thể nhân loại làm cho tất cả mọi người nhìn thấy đều sinh ra cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn. Hai đồng tử trong mắt Thương Tùng Tử đột nhiên co rút lại, lão chưa từng thấy qua thần thông khủng bố như thế, lúc này tâm thần phải liên tục chấn động. Trong mắt lão bà phụ nhân cũng bùng ra tinh quang, lộ ra vẻ không tin nổi. Vương Lâm không do dự mà trực tiếp hóa thân thành Cổ Thần, hắn ngẩng đầu nhìn lên nhìn Thiên Vận Nhất Chỉ đang từ trên bầu trời hàng lâm xuống, tay phải trực tiếp tung ra một quyền.

Đây mới thật sự là một quyền của Cổ Thần, uy lực của nó kinh thiên động địa. Đặc biệt là lúc này Vương Lâm đã hóa thân thành Cổ Thần, trong uy lực một quyền còn ẩn chứa những ý niệm nghịch thiên.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang lên kinh thiên động địa, một quyền khổng lồ của Vương Lâm đã trực tiếp đánh vào Thiên Vận Nhất Chỉ. Một lực tấn công không thể tưởng tượng điên cuồng khuếch tán về bốn phía dưới những âm thanh chấn động long trời lở đất.

Lúc này Thiên Vận Nhất Chỉ trên bầu trời giống như bị cuồng phong quét qua, đầu ngón tay đang tan vỡ với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Những phần ngón tay tan vỡ lập tức hóa thành tinh quang tản ra khắp bốn phía, tốc độ tan vỡ ngày càng nhanh, chỉ sau khoảnh khắc ngón tay đã tan rã toàn bộ. Những âm thanh ầm ầm vang lên, ngón tay đã hoàn toàn tiêu tán, hóa thành rất nhiều điểm tinh quang tràn ngập thiên địa.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, thân thể Vương Lâm lập tức chấn động, hắn dựa vào lực chấn động mà lui người lại phía sau hơn ba trăm trượng. Sau đó hắn lại phóng người lên trực tiếp vượt qua một khoảng cách khá xa đi tới bên dưới dãy núi giống như bức tường đứng chắn trước mặt. Lúc này Vương Lâm cũng không dừng lại, hai chân hắn đạp mạnh về phía sau rồi trực tiếp nhảy qua dãy núi phía trước. Sau lưng Vương Lâm chính là luồng khí Sinh Tử Cấm, luồng khí này đang phóng đi như tên bắn, trong nháy mắt đã tiến đến rất gần.

Lúc này Vương Lâm đang đứng trên đỉnh dãy núi, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, vùng đất khổng lồ trước mặt lập tức nứt toác phát ra những âm thanh ken két.

Một thanh ba xoa kích khổng lồ, từ trên xuống dưới đều là màu đen đang từ trong khe nứt trước mặt gào thét phóng ra. Tam xoa kích này dài hơn bốn trăm trượng giống như một loại vũ khí sắc bén chống đỡ cả thiên địa. Khi thanh kích này xuất hiện thì một luồng uy áp chấn động đất trời bùng ra ngoài.

Dưới những luồng khí tức Cổ Thần nồng nặc bao phủ bên ngoài, Vương Lâm chộp lấy Tam Xoa Kích rồi quét ngang trước mặt. Ba sợi luồng hắc quang từ trên mũi nhọn của Tam Xoa Kích xẹt lên, giống như phá vỡ hư không phát ra những âm thanh xoẹt xoẹt.

Vương Lâm cầm Tam Xoa Kích trong tay đứng trên đỉnh dãy núi giống như thần linh. Hắn xoay người rồi quét ngang Tam Xoa Kích trong tay phải về phía trước, những luồng lực lượng khủng bố tỏa ra khắp bốn phía.

Khoảnh khắc khi cấm khí gào thét đến gần thì hóa thành ba luồng khí rồi lao xuống người Vương Lâm. Nhưng lúc này Tam Xoa Kích trong tay Vương Lâm cũng đã được quét ngang, lực lượng Cổ Thần trong cơ thể điên cuồng truyền vào trong Tam Xoa Kích. Trên mũi kích lập tức lóe lên hắc quang, trực tiếp xẹt qua trên cấm khí.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng khắp đất trời, ba luồng cấm khí trong bầu trời đột nhiên bị chém đứt. Lúc này hắc quang trên ba mũi nhọn Tam Xoa Kích lại càng lóe lên dữ dội, mũi kích hóa thành ba con Hắc Long gầm rống mở rộng miệng rồi trực tiếp thôn phệ cấm khí. Sau khi thôn phệ cấm khí thì toàn thân Tam Xoa Kích đột nhiên chấn động, lúc này trên thân kích lập tức xuất hiện ba ký hiệu.

Lúc này tay phải Vương Lâm giống như đang cầm lấy một con Hắc Long ba đầu, vẻ mặt Hắc Long cực kỳ dữ tợn đang gầm lên những tiếng rống giận kinh thiên. Thân thể Hắc Long liên tục vặn vẹo, trong đôi mắt bùng ra những luồng sáng hung ác ngập trời. Hắc Long nhìn chằm chằm vào Thương Tùng Tử và lão phụ nhân áo xanh.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên lạnh lùng như băng rồi chuyển lên người hai kẻ đang truy kích ở phương xa. Khi ánh mắt của hắn đảo qua thì giống như có gió lạnh thổi vào trong cơ thể, trong người trở nên lạnh lùng như băng.

- Thiên tài địa bảo người người đều có thể đoạt được, sao lại nói ta cướp của các ngươi? Nếu hai ngươi còn tiếp tục dây dưa, như một chỉ vừa nãy hay Sinh Tử Cấm Khí thì đừng trách tại hạ giết người!

Âm thanh của Vương Lâm vang vọng trong khắp trời đất, sau đó hắn lại xoay người phóng về phương xa. Tình cảnh này xuất hiện làm cho Thương Tùng Tử và lão bà áo xanh phải hít vào một hơi thật sâu.

- Điều này... Đây là...

Tâm thần Thương Tùng Tử chấn động, một lúc lâu sau vẫn không thể yên ổn trở lại. Lão tu đạo rất lâu, cũng biết được rất nhiều thuật luyện thể. Nhưng chưa từng nghe qua có một loại thần thông luyện thể nào có thể huyễn hóa ra cơ thể khổng lồ như vậy. Lão càng cảm thấy kinh hoàng chính là hình bóng người khổng lồ phía trước không có bất kỳ dấu hiệu hư ảo nào, tất cả đều vô cùng chân thật. Vẻ mặt lão phụ nhân áo xanh cũng tái xanh, bà ta nhìn chằm chằm vào hình bóng khổng lồ đang biến mất trên dãy núi rồi cắn răng phóng về phía trước như tên bắn.

Dù Thương Tùng Tử khiếp sợ nhưng lão đã chuẩn bị cả ngàn năm, đã mất rất nhiều pháp bảo mới đoạt được vật này, nếu trơ mắt nhìn người ta lấy đi thì không cam lòng. Lúc này trong hai mắt lão tràn đầy tơ máu, vẫn tiếp tục bám theo phía sau Vương Lâm. Trong lúc phóng người về phía trước, Thương Tùng Tử điểm vài chỉ lên vai trái, một cánh tay trái hoàn toàn mới được ngưng tụ ra từ những luồng sáng bảy màu.

Hình bóng Vương Lâm phóng thẳng qua dãy núi, hắn cũng không dừng lại mà trực tiếp đạp gió mà đi. Những bước chân khổng lồ giẫm xuống ầm ầm, lúc này hắn đã đi đến sơn cốc mà trước đó đã bố trí sẵn cấm chế. Khoảnh khắc này hắn nhấc chân lên đang định phóng thẳng về phía trước.

Trong nháy mắt này ánh mắt lão phụ nhân đang truy kích theo phía sau đột nhiên lóe lên những luồng sáng ác độc. Hai tay bà lão đột nhiên bấm niệm pháp quyết rồi điểm một chỉ về khoảng không trước đó đã đặt sẵn cấm chế.

Đột nhiên bãi cỏ bên dưới sơn cốc héo rũ đi, sau đó lại hóa thành một luồng khói bụi màu đen phóng thẳng lên trời. Khói bụi hình thành một vòng xoáy khổng lồ muốn bao phủ lấy Vương Lâm.

Vương Lâm kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hắn đột nhiên ngừng lại trên trận pháp. Sau đó hắn lại giãy giụa thoát ra khỏi nơi đây, nhưng vòng xoáy do khói bụi tạo thành vẫn liên tục truy kích phía sau.

Đúng lúc này trong mắt lão phụ nhân đột nhiên bùng ra những luồng sáng kỳ dị, bà lão đột nhiên dùng tốc độ nhanh hơn phóng vào ngoài rìa trận pháp.

Thương Tùng Tử ở phía sau cũng hóa thành một luồng cầu vồng phóng tới gần. Nhưng ánh mắt lão lại lóe lên, khoảnh khắc khi bước chân vào trong trận pháp thì hơi dừng lại, cũng không chính thức bước chân vào. Lão không phải đã nhìn ra sơ hở ở nơi đây mà chỉ cẩn thận đề phòng lão phụ nhân mà thôi.

Khoảnh khắc khi lão phụ nhân tiến vào trong trận pháp, Vương Lâm xoay mạnh người lại rồi nâng tay phải điểm về phía trước. Vòng xoáy màu đen đang truy đuổi theo phía sau Vương Lâm lập tức cuốn ngược trở lại, vòng xoáy phóng thẳng về phía lão bà áo xanh.

Đúng lúc này bên ngoài rìa trận pháp của lão phụ nhân đột nhiên có rất nhiều cấm chế lóe lên hào quang, những luồng sáng này rất lóa mắt, lại có thêm những tiếng nổ ầm ầm làm người ta cảm thấy kinh hoàng.

Từng luồng cấm chế bùng ra bao phủ khắp toàn thân lão phụ nhân. Cấm chế rất nhiều, đảo mắt nhìn qua có thể thấy không dưới mấy vạn.

Những cấm chế này lóe lên u quang, đặc biệt là sau khi Sinh Tử Cấm và Phá Diệt Cấm dung hợp lại thì tạo thành một luồng uy lực kinh thiên động địa. Lúc này Vương Lâm đột nhiên mở cấm chế ra, những cấm chế vờn quanh thân thể lão phụ nhân lập tức điên cuồng phóng tới lão phụ nhân.

Trên cấm chế lại được bao phủ bằng một vòng xoáy màu đen, chỉ sau khoảnh khắc tất cả cấm chế đã được bao vào bên trong. Lúc này không thể nhìn thấy được tình cảnh bên trong nhưng những tiếng nổ ầm ầm và tiếng rên nhẹ của lão phụ nhân lại rõ ràng truyền ra.

Khoảnh khắc này trời đất đột nhiên rung chuyển, tiếng rống giận của lão phụ nhân đang đứng trong cấm chế ngày càng trở nên thưa thớt, mơ hồ còn nhìn thấy huyết quang lóe lên. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tục, rõ ràng lão phụ nhân bên trong đã rơi vào tình cảnh sinh tử.

Tất cả mọi thứ hiện ra trước mắt làm cho vẻ mặt Thương Tùng Tử lại biến đổi lớn, với trí thông minh của chính mình lão lập tức nghĩ ra đây vốn là cấm chế do lão phụ nhân bố trí. Nhưng rõ ràng cuối cùng lại bị Vương Lâm điều khiển dẫn đến kết cục bi thảm, đúng là đưa quân vào nhà!

- Tên này cũng tinh thông thuật cấm chế!

Thương Tùng Tử nhìn về phía lão phụ nhân đã hoàn toàn bị cấm chế vây quanh, lão rõ ràng cảm nhận được uy lực khủng bố ẩn giấu bên trong cấm chế. Lúc này lão vội vàng hít vào một hơi thật sâu, nhưng cũng không vứt bỏ cơ hội cướp bình ngọc trong tay Vương Lâm.

- Lão bà họ Triệu nay bị vây lại, cũng là chuyện tốt đối với lão phu. Lúc này ta chỉ cần giết chết tên họ Lữ kia là bình ngọc có thể về lại trong tay

ngay. Đến lúc đó lão phu đối với những điều quen thuộc nơi này, đừng hòng có ai tìm được ta!

Trong mắt Thương Tùng Tử chợt lóe lên sát khí, khoảnh khắc sau đã có quyết định. Thân thể lão lóe lên đã trực tiếp vượt qua bên ngoài vị trí có cấm chế trong sơn cốc. Tay phải lão bấm niệm pháp quyết thì bên ngoài thân thể đột nhiên huyễn hóa ra hơn vạn luồng kim quang phi kiếm, tất cả kim quang đều gào thét phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn đang đợi đúng cơ hội này. Hắn không thể chống lại hai tu sĩ Toái Niết trung kỳ, chỉ có thể vây một người lại sau đó mới có thể thoải mái đánh một trận với kẻ còn lại.

Đặc biệt là lão già Thương Tùng Tử này, khi còn trên Bồng Lai tinh vực đã không có ý gì tốt. Lúc này Vương Lâm nhìn thấy thần thông của Thương Tùng Tử tới gần thì hừ lạnh một tiếng rồi vung Tam Xoa Kích lên. Ba con Hắc Long trên Tam Xoa Kích đột nhiên rít gào lên, khi thanh kích vung lên thì cơn mưa phi kiếm kim quang lập tức cuốn ngược trở lại và phóng thẳng lên không trung, không có cách nào tiếp cận Vương Lâm.

Trong mắt Thương Tùng Tử bùng lên những luồng sáng hung ác, lão không nói nhiều lời mà trực tiếp vung một trảo tay phải lên hư không. Khe nứt không gian trữ vật lập tức xuất hiện, lão vung một trảo vào bên trong, một thanh phi kiếm phóng ra ngoài.

Thanh kiếm này toàn thân trong suốt như thủy tinh, khoảnh khắc khi xuất hiện thì một luồng khí tức Thứ Không Niết Bảo đột nhiên bùng lên trong thế giới bảy màu. Lúc này đồng tử hai mắt Vương Lâm đột nhiên co rút lại.

Đúng lúc này Thương Tùng Tử lại khẽ quát lên một tiếng, thanh kiếm trong suốt trong tay được lão hất lên. Phi kiếm đột nhiên kéo theo những tiếng gào thét kinh thiên động địa rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Một trận chiến chính thức với tu sĩ Toái Niết trung kỳ lập tức làm tinh thần Vương Lâm trở nên phấn chấn. Trong hai mắt lạnh như băng của hắn bùng lên chiến ý, thân thể không vì áp bức mà vẫn tiến tới, Tam Xoa Kích trên tay phải lại được quét ngang, ba con Hắc Long bên trên lập tức gầm rống rồi rời khỏi thân kích phóng thẳng về phía thanh kiếm trong suốt mà thôn phệ.

Quỷ dị là ba luồng ấn ký trên thân kích được sinh ra khi thôn phệ Sinh Tử Cấm trước đó lại đột nhiên lóe lên, sau đó lại dung hợp vào ba con Hắc Long làm cho phạm vi ngàn trượng khắp bốn phía tràn ngập Sinh Tử Cấm.

Đây mới là thần thông của Tam Xoa Kích.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1193: Huyết chiến với Thương Tùng Tử.

Thôn phệ vạn vật trở thành thần thông của chính mình, đây chính là điều mà năm xưa sau khi Cổ Thần Đồ Ti luyện chế vũ khí cảm thấy cực kỳ thõa mãn. Người trên vũ khí không có linh hồn cho nên Đồ Ti vứt nó vào trong tinh cầu để hóa thành núi, đợi năm tháng trôi qua để ngưng tụ linh hồn cho vũ khí. Khi Mặc Lưu Phân Thần Thuật thành công thì vật này sẽ trở thành vũ khí Cổ Thần có thể sánh ngang với Diệt Thần Thương dùng cho phân thân, nhưng đáng tiếc la Mặc Lưu Phân Thần thuật của Đồ Ti thất bại, vật này bị lãng quên trong năm tháng.

Sau khi Thiên Vận Tử tìm được, lão có thể làm vật này phát ra uy lực vốn có của nó nhưng không thể mở ra thần thông thôn phệ, nếu muốn vật này mở ra thần thồn thì phải là Cổ Thần.

Dù tu vi của Vương Lâm không bằng Thiên Vận Tử, nhưng hắn lại là Cổ Thần. Trên thực tế sau khi trải qua Nhất Tổn Nhị Kiếp thì máu huyết và xương cốt khắp toàn thân đã được ngưng tụ lại hoàn toàn, hắn đã trở thành một Cổ Thần chân chính. Cho nên Tam Xoa Kích này vào tay hắn có thể bùng ra thần thông thôn phệ.

Hắc Long do Tam Xoa Kích hóa thành chính là rồng chuyên thôn phệ, khi Sinh Tử Cấm bị thôn phệ thì trở thành thần thông của chính Tam Xoa Kích. Lúc này ba luồng cấm chế Sinh Tử Cấm dung nhập vào trong Hắc Long rồi rít gào phóng thẳng về phía Tinh Kiếm Thứ Không Niết Bảo kia.

Thanh kiếm như thủy tinh này chính là một loại bảo vật tương đối cao của Thương Tùng Tử. Lúc này lão lấy ra với mục đích chém giết Vương Lâm thật nhanh. Tinh Kiếm phóng đi mang theo những tiếng rít gào và luồng khí tức kinh thiên động địa, luồng khí tức này quét ngang xuống dưới giống như thiên địa đều bị một kiếm chém đứt đôi.

Khoảnh khắc sau Hắc Long và Tinh Kiếm đã tiến đến gần nhau, những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng. Ba con Hắc Long cũng nhau mở miệng ra thôn phệ Tinh Kiếm.

Đúng lúc này thân thể một Hắc Long trong ba con đột nhiên chấn động, bên trong cơ thể truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Nhưng con Hắc Long này chỉ gầm lên tức giận và giãy giụa chứ không tan vỡ, sau đó nó lại cũng với hai con khác quay trở lại bên cạnh Vương Lâm, nháy mắt đã hóa thành Tam Xoa Kích. Lúc này trên mặt kích mơ hồ lóe lên những luồng sát khí trong suốt, Tinh Kiếm chậm rãi khắc lên trên Tam Xoa Kích.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử đột nhiên biến đổi nhưng thân thể lại lập tức phóng ra. Lão dùng tay phải bấm niệm pháp quyết rồi chỉ về phía trước. Địa phương trước mặt lập tức lóe lên hào quang, trong nháy mắt đã xuất

hiện hàng loạt luồng kiếm khí, những kiếm khí này tràn ngập trong thiên địa rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Ngay sau đó, Thương Tùng Tử vung một trảo vào khe nứt không gian trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện ba hạt châu. Lão ném tất cả hạt châu về phía trước rồi quát khẽ:

- Triệu hồi, Nghịch Hành Giả!

Những luồng hào quang bảy màu trong thiên địa lại được ngưng tụ mà đến, tất cả đều điên cuồng tuôn vào trong ba hạt châu. Những tiếng ầm ầm vang vọng khắp bốn phía, một hạt châu đột nhiên vỡ tan.

Khoảnh khắc khi hạt châu này tan vỡ, một hư ảnh lập tức được huyễn hóa ra trên bầu trời. Hư ảnh này rất mơ hồ, nhìn không thấy rõ diện mạo nhưng có một luồng kiếm uy bao phủ khắp thiên địa.

Hư ảnh kia vung tay phải hướng về phía Vương Lâm điểm một chỉ. Dưới uy lực một chỉ này, tất cả những luồng sáng bảy màu co thể phá vỡ trời đất, kiếm khí này lại phóng về phía Vương Lâm.

Ngay sau đó một hạt châ khác lập tức tan vỡ, mặt đất cũng trở nên run rẩy. Trong dãy núi cách đó không xa đột nhiên tan vỡ một phạm vi lớn, một người đá trăm trượng đột nhiên từ bên trong đi ra. Khi người đá tiến

lên phía trước thì mặt đất run rẩy theo nhịp bước, người đá này khoác lên người những luồng khí bảy màu rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Lúc này hạt châu thứ ba cũng nổ tan ra, những luồng hào quang bảy màu trong đất trời cũng điên cuồng ngưng tụ lại trên không trung rồi hóa thành một La Bàn khổng lồ. La Bàn này rất hư ảo, nó nhanh chóng chuyển động rồi bùng ra một uy lực đáng sợ bao phủ khắp bốn phía.

Một khi đã ra tay thì nhất định giết người, Thương Tùng Tử không tiế tiêu hao ba hạt châu, rõ ràng lão muốn giết Vương Lâm thật nhanh. Lúc này lão lại điểm lên mi tâm, vẻ mặt lập tức đỏ lên thành từng mảng, trong mi tâm lại nhanh chóng bay ra một màn huyết quang. Trong huyết quang có một vật giống như nguyên anh, nhưng lại giống y hệt nguyên anh vừa rồi đã tấn công lão bà áo xanh.

Khi nguyên anh phóng ra ngoài thì phát ra những tiếng gầm rống thê lương, nó từ trong huyết quang lao về phía Vương Lâm. Bộ mặt nguyên anh cực kỳ dữ tợn, trên đó hiện lên vẻ hung ác khó có thể tưởng tượng.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, hầu như chỉ trong khoảnh khắc khi Tam Xoa Kích trở lại bên cạnh Vương Lâm thì sát chiêu của Thương Tùng Tử đã đến ngay bên cạnh. Tu vi Thương Tùng Tử đã đạt đến Toái Niết trung kỳ, sau khi luồng nguyên lực hùng mạnh dung nhập vào trong thần thông và pháp bảo thì uy lực trở nên cực kỳ khủng bố.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, chiến ý trong mắt rất nồng đậm. Hắn cầm lấy Tam Xoa Kích vung lên phía trước, Tam Xoa Kích mang

theo tiếng gào thét xé gió rồi trực tiếp phóng thẳng về phía La Bàn khổng lồ. Trong mắt Vương Lâm thì lực uy hiếp của vật này là lớn nhất.

Ngay sau đó tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết rồi chỉ về phía trước. Những luồng khí bảy màu trong thiên địa đột nhiên bị hắc phong bao phủ, hắc phong che trời đậy đất, bên trong truyền ra những tiếng rít gào, Hô Phong Thuật đã hàng lâm. Những con Hắc Long cực kỳ nhạy cảm lập tức gầm lên giận dữ rồi ào ào lao ra, tất cả đều không dám phân tán mà ngưng tụ lại cũng một chỗ, tất cả đều phóng thẳng về phía hư ảnh mơ hồ trên không trung đang vung tay điều khiển kiếm khí bảy màu.

Sau Hô Phong chính là Hoán Vũ, khi Vương Lâm vung tay áo phải lên, trong chu vi mấy ngàn trượng lập tức huyễn hóa rồi ra những hạt mưa trong suốt. Tất cả đều dùng tốc độ cực nhanh để phóng về phía kiếm khí do thần thông của Thương Tùng Tử huyễn hóa ra. Sau đó lại phân ra một phần để hóa thành bông tuyết bao phủ người đá.

Những âm thanh ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng, thân thể Vương Lâm phóng thẳng về phía trước. Tay phải lập tức nắm chặt lấy thân kích rồi trực tiếp phá không mà đến bên cạnh luồng kiếm khí bảy màu.

Tiếng nổ lại vang lên chấn động tâm thần, kiếm khí bảy mà run rẩy rồi có sáu loại màu sắc tan vỡ. Cuối cùng chỉ còn một luồng kiếm khí lam quang tiến vào trong tay phải Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm lập tức chấn động, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức điên cuồng đang từ cánh tay phải truyền thẳng vào trong cơ

thể. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay trái bấm pháp quyết rồi điểm về hư không một chỉ. Hắn há miệng phun ra một luồng hàm quang, luồng sáng này lại hóa thanh Phong Tiên Ấn rồi nhanh chóng xoay chuyển. Bên trong Phong Tiên Ấn lập tức phóng ra hàng loạt chiến hồn, Hư Không Tử, Thiên Vận Tử, Ngô Thanh, tất cả đều xuất hiện. Chiến thần lập tức lộ ra vẻ dữ tợn, sau khi lao ra thì cùng nhau phóng thẳng về phía nguyên anh trong luồng huyết sắc.

Ngoài những thứ đó thì cũng có rất nhiều chiến hồn từ trong Phong Tiên Ấn lao ra. Trong đám này có Tiên nhân, tu sĩ La Thiên tinh vực, tu sĩ Liên Minh tinh vực, đủ loại chiến hồn được huyễn hóa ra. Khi xuất hiện thì lập tức làm cho bốn phía bao phủ trong luồng khí tức tàn sát bừa bãi.

Tình cảnh này xuất hiện làm Thương Tùng Tử phải hít vào một hơi thật sâu. Dù lão đánh giá Vương Lâm rất cao nhưng không ngờ người này chưa dùng nhiều pháp bảo, chỉ đơn giản xuất ra vài thần thông đã đủ làm cho những tu sĩ bình thường cảm thấy da đầu tê dại.

Những âm thanh ầm ầm vang vọng trong thế giới bảy màu, Tam Xoa Kích trên bầu trời lập tức bùng lên những luồng hắc quang khủng bố rồi nhảy xổ đến La Bàn khổng lồ.

Nhưng khi khoảng cách chỉ còn bảy tấc thì Tam Xoa Kích lại bị những luồng điện quang bao phủ rồi ngăn cản bước tiến của nó về phía trước.

Ba con Hắc Long trên Tam Xoa Kích điên cuồng thôn phệ điện quang cản đường rồi liên tục tới gần.

Hình bóng mơ hồ đang đứng giữa không trung bị Hắc Long do thuật Hô Phong tạo thành tấn công rất mạnh, sau đó hư ảnh kia dần dần tiêu tán.

Phương xa, người đá khổng lồ đang tiến về phía trước bị rất nhiều giọt mưa do Hoán Vũ huyễn hóa ra đánh thẳng vào. Thân thể người khổng lồ lập tức được bao bọc bên trong rất nhiều tầng băng, rõ ràng đã trực tiếp người băng khổng lồ.

Vệt giống như nguyên anh huyết sắc lại bị bốn chiến hồn lão quái vờn quanh trên hư không. Nó liên tục thét lên nhưng không thể nào thoát khỏi vòng vây. Điều làm Vương Lâm phải chú ý chính là chiến hồn của Thiên Vận Tử, khi chiến hồn này xuất hiện ở đây thì ánh mắt lập tức trở nên mê man. Lúc này chiến hồn của Thiên Vận Tử cũng không bị thuật Tát Đậu Thành Binh điều khiển nữa, lão không tiến lên tấn công mà đứng ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Vương Lâm cũng không có thời gian chú ý đến chiến hồn Thiên Vận Tử. Hắn vừa lao ra thì vung bàn tay khổng lồ lên hư không một trảo, những tia chớp đột nhiên xuất hiện. Tình cảnh này giống như Vương Lâm giơ tay bắt được tia chớp.

Sấm sét đột nhiên ngưng tụ trong không gian vô tận, tất cả đều ngưng tụ lại rồi huyễn hóa thành một thanh trường thương hư ảo. Đây chính là hình bóng của Diệt Thần Thương, Vương Lâm chụp lấy rồi ném mạnh về phía trước. Diệt Thần Thương phá tan tất cả mọi trở ngại phía trước

giống như sấm sét hàng lâm, nó phóng thẳng lên La Bàn khổng lồ trên bầu trời.

Vương Lâm cũng không dừng lại, thân thể tiến lên, tay phải khẽ nâng rồi nhấn mạnh xuống dưới. Trên bàn tay khổng lồ lập tức phát ra những tiếng gào thét phá vỡ không gian, hai ngón tay khép lại rồi nhanh chong điểm lên mu bàn tay phải.

Nguyên lực trong thiên địa đột nhiên kéo đến cực kỳ mãnh liệt, khoảnh khắc sau đã dung nhập vào trong bàn tay phải của Vương Lâm. Lúc này một dấu chưởng hư ảo khổng lồ đột nhiên xuất hiện phía trước bàn tay phải Vương Lâm rồi lại hàng lâm xuống Thương Tùng Tử ở bên dưới.

Hai mắt Thương Tùng Tử đột nhiên trở nên đỏ hồng, trong đó lại lộ ra vẻ điên cuồng, lão cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, lão vung tay phải lên, bộ mặt trở nên cực kỳ dữ tợn. Lúc này có bảy tên nguyên anh huyễn hóa ra trên đầu Thương Tùng Tử, đám nguyên anh này phát ra những tiếng gầm rống cực kỳ thê lương. Khoảnh khắc này trước người Thương Tùng Tử đột nhiên huyễn hóa ra một ký hiệu hình tia chớp.

Khi ký hiệu hình tia chớp vừa xuất hiện thì bầu trời đột nhiên tối sầm lại giống như tất cả hào quang đều bị tia chớp này hấp thu sạch sẽ.

- Dùng Huyết Nguyên Hóa Anh, Đệ Nhất Trận Linh Hoán Phong Giới!

Thương Tùng Tử gầm nhẹ một tiếng, ký hiệu tia chớp lập tức lóe lên hào quang. Đúng lúc này dấu chưởng của Vương Lâm cũng hàng lâm xuống rồi phóng thẳng về phía tia chớp.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên rung chuyển đất trời, dấu chưởng lập tức tan vỡ. Khoảnh khắc khi dấu chưởng vỡ nát, một tia chớp đột nhiên từ bên trong lao ra rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Tốc độ của nó quá nhanh, Vương Lâm căn bản không có thời gian né tránh, tia chớp đã ầm ầm đánh thẳng lên ngực hắn.

Một tiếng đùng vang lên, thân thể Vương Lâm lập tức chấn động rồi liên tục lui về phía sau vài bước. Lần đầu tiên khóe miệng hắn chảy xuống dòng máu Cổ Thần, nhưng khoảnh khắc này ngọn lửa hung ác lại bùng lên ngập trời.

Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, một thanh Thiết Kiếm lập tức được huyễn hóa ra.khi xuất hiện Thiết Kiếm đột nhiên vờn quanh bàn tay Vương Lâm giống như đang tập trung vào mục tiêu, sau đó nó phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử ở bên dưới.

Thương Tùng Tử cũng vung tay trái vào không gian trữ vật, trong tay cũng lập tức xuất hiện một cây đinh tản ra những luồng hào quang bảy màu. Vật này giống hệt những cây đinh đóng trên hài cốt Đạo Kinh.

- Chết đi cho lão phu!

Thương Tùng Tử ngẩng đầu lên rồi vung cây đinh trong tay về phía trước, cây đinh bảy màu lập tức phóng thẳng về phía Thiết Kiếm. Trên thân đinh ẩn giấu một luồng uy áp không thể nào tưởng tượng nổi, rõ ràng là uy lực của pháp bảo Thứ Không Niết Bảo.

Sau khoảnh khắc, đinh và Thiết Kiếm đã đánh vào nhau. Những âm thanh keng keng đột nhiên vang vọng trong khắp thiên địa. Thiết Kiếm gãy ra một phân làm hai, nhưng sau khi cây đinh bảy màu đánh vỡ Thiết Kiếm thì trực tiếp ghim lên vai phải Vương Lâm.

Một cơn đau đớn như sóng thần bùng lên, thân thể Vương Lâm không khỏi trở nên run rẩy. Đúng lúc này dù Thiết Kiếm đã bị gãy đôi những phần mũi kiếm vẫn lóe lên rồi xuyên qua trước ngực Thương Tùng Tử, nó đâm thẳng qua lão già rồi trực tiếp rơi xuống đất.

Thương Tùng Tử phun ra máu tươi, lão biết mình đã trọng thương nên xoay người hóa thành cầu vồng trực tiếp phóng thẳng về phía dãy núi trước mặt bay vào. Thân thể Vương Lâm run rẩy dữ dội, cây đinh bảy màu cắm trên vai phải giống như đang ghim chặt trên nguyên thần. Tình cảnh trước mắt hắn trở nên mơ hồ, thân thể cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, sắp sửa khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Vương Lâm cắn chặt răng, hắn nhìn chằm chằm vào Thương Tùng Tử đang liên tục phun máu bỏ chạy về phương xa. Hắn nâng tay trái lên, Dịch Linh Ấn đột nhiên hiện lên trong đầu, hắn vỗ mạnh tay về phía trước.

Dịch Linh Ấn lập tức được huyễn hóa ra trong hư không, nguyên lực thiên địa lập tức xoay chuyển rồi dung nhập vào trong dấu chưởng, sau đó lại ầm ầm phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử. Khoảnh khắc khi Dịch Linh Ấn tiến tới sát bên Thương Tùng Tử, lão già này không biết thi triển thần thông gì mà thân thể lập tức tan vỡ rồi hóa thành một đám mây bảy màu. Vì vậy khi Dịch Linh Ấn cuộn đến thì Thương Tùng Tử cũng không chết, nguyên thần lão được những luồng sáng bảy màu bao phủ, nháy mắt đã biến mất trong dãy núi.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trở lại bình thường. Hắn thu hồi pháp bảo, cũng không thèm nhìn qua lão bà áo xanh đang bị cấm chế bao phủ. Hắn hóa thành một luồng cầu vồng rồi nhanh chóng bỏ đi, máu tươi trên vai phải chảy ra rất nhiều, vẻ mặt tái nhợt. Trận chiến giữa Vương Lâm và Thương Tùng Tử cả hai đều lưỡng bại câu thương! Lúc này La Bàn khổng lồ trên bầu trời lại chậm rãi chuyển động rồi đuổi theo Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1194: Phá La Bàn.

Vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt không còn chút máu, chỉ có khóe miệng là một vệt máu kéo dài đập thẳng vào mắt. Sau khi hắn thu gom tất cả pháp

bảo lại, kể cả thanh Thiết kiếm đã bị gãy đôi và chiến hồn thì phóng về phương xa như tên bắn. Vật giống như nguyên anh huyết sắc của Thương Tùng Tử cũng không kịp bỏ chạy, nó bị Vương Lâm dùng chiến hồn bao phủ và thu trở về.

Tình cảnh trước mắt Vương Lâm trở nên mơ hồ, trong lúc hắn tiến về phía trước thì cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến bao phủ khắp toàn thân. Nhưng nỗi đau đớn như kim châm muối xát trên vai phải làm hắn thanh tỉnh trở lại trong cơn hôn mê. La Bàn khổng lồ vẫn liên tục di chuyển trên bầu trời, nó vẫn một mực bao phủ trên đầu Vương Lâm, vẫn tiếp tục chuyển động.

La Bàn nhanh chóng xoay tròn, một luồng uy áp nồng đậm từ trên bùng ra rồi tập trung xuống thân thể Vương Lâm đang phóng đi như tên bắn bên dưới. Khi uy áp càng ngày càng nặng, thân thể Vương Lâm lại càng trở nên suy yếu, bước chân đã có chút lảo đảo.

Đúng lúc này đột nhiên có những tiếng nổ ầm ầm từ trong La Bàn truyền ra. La Bàn lại chuyển động ngày càng nhanh rồi cuốn hết tất cả luồng khí bảy màu trên bầu trời xuống nhưng tụ bên trên. Đột nhiên có rất nhiều ký hiệu bảy màu bập bềnh trên thân La Bàn.

Khoảnh khắc này một cảm giác nguy hiểm cực độ tuôn ra trong nguyên thần Vương Lâm, dưới tình cảnh nguy cấp hắn lập tức cắn mạnh đầu lưỡi, thân thể lập tức thanh tỉnh trở lại. Khoảnh khắc khi Vương Lâm trở nên tỉnh táo, rất nhiều ký hiệu trên La Bàn điên cuồng hàng lâm, tất cả đều phóng thẳng về phía Vương Lâm bên dưới.

Khoảnh khắc khi những ký hiệu bảy màu rơi xuống, Vương Lâm cắn chặt răng rồi vung một trảo lên hư không. Tam Xoa Kích trong tay đột nhiên được quét ngang, ký hiệu giống như một cơn mưa đang phủ xuống ào ào.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang lên kinh thiên động địa. Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, trên thân thể hắn có nhiều vị trí bị ký hiệu in lên, những chỗ đó để lại những dấu vết thật sâu. Mỗi khi có một ký hiệu đụng vào thân thể thì Vương Lâm lập tức chấn động.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng, tính cách của hắn là vậy, càng nguy cấp, càng là núi lở trước mặt thì tâm thần càng tỉnh táo và điên cuông. Mức độ tỉnh táo và điên cuồng cũng không mâu thuẫn với nhau, tỉnh cáo để phán đoán, nhưng hành động lại điên cuông.

La Bàn này giống như tủy trong xương, nếu không hủy diệt thì sẽ liên tục truy kích. Vương Lâm cũng không muốn tạo ra mối nguy hiểm lâu dài, nếu có vật ấy trên đầu thì kẻ khác muốn tìm hắn sẽ dễ như trở bàn tay.

Tay trái Vương Lâm nắm chặt lấy Tam Xoa Kích, vẻ điên cuồng trong mắt lại càng trở nên nồng nặc. Hắn biết thời gian mình tỉnh táo cũng không còn nhiều lắm, khi vết thương tăng mạnh thì bất cứ lực lượng nào cũng có thể mất đi ý thức. Hắn nhất định phải phá vỡ La Bàn này, sau đó lợi dụng cơ hội đang thanh tỉnh mà kiếm một địa phương trị trương.

Lúc này thời gian cực kỳ gấp gáp, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, chiến ý trong mắt bùng lên nồng nặc. Mắt trái Vương Lâm được bao phủ trong ánh lửa nồng nặc, khoảnh khắc khi ngọn lửa bao phủ khắp toàn thân thì bộ giáp Chu Tước màu đỏ lập tức huyễn hóa ra trên người hắn. Đúng lúc này mắt phải Vương Lâm đột nhiên lóe lên sấm sét, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, chu vi ngàn trượng bên ngoài thân thể hắn lập tức trở thành một địa ngục sấm sét.

Sấm sét xuất hiện vang lên những tiếng nổ ầm ầm, những tia chớp giống như rắn bò qua lại ngang dọc. Trên mặt đất trong chu vi ngàn trượng lập tức phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc, rất nhiều đất đá bị sấm sét đánh xuống văng ra khắp bốn phía. Tất cả lực lượng Cổ Thần còn sót lại trong cơ thể Vương Lâm đều tránh qua tay phải mà ngưng tụ hết lên tay trái sau đó lại truyền vào trong Tam Xoa Kích.

Khoảnh khắc này trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng nổ còn mạnh mẽ hơn cả tiếng sấm. Thân thể Vương Lâm tử mặt đất xông lên, biển lửa lập tức bao phủ toàn bộ ánh mắt. Ngoài cơ thể Vương Lâm lại có Chu Tước huyễn hóa ra, giống như lúc này hắn đang điều khiển tất cả lửa nóng trong thiên địa, tất cả đều phóng về phía La Bàn.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm phóng ra, sấm sét nổ lên ầm ầm rồi từ dưới mặt đất đánh thẳng lên. Tất cả sấm sét đều đi theo bên cạnh Vương Lâm, từ xa nhìn lại thì có thể thấy rõ trong địa ngục lôi quang phạm vi ngàn trượng từ từ bốc lên không trung theo Vương Lâm rồi dần dần tạo thành một ngọn núi đầy sấm sét, một ngọn núi do sấm sét tạo thành.

Lúc này Vương Lâm đang đứng trên đỉnh núi, ngọn núi sấm sét liên tục lớn mạnh, cuối cùng thì hoàn toàn tiêu tán trên mặt đất mà ngưng tụ bên ngoài thân thể Vương Lâm. Tình cảnh này xuất hiện giống như hắn đang hấp thu ngọn núi đầy sấm sét bên dưới.

Vương Lâm mang theo lực lượng lôi hỏa giống như một ngôi sao băng được biển lửa và sấm sét vờn quanh bên người. Hắn nắm chặt lấy Tam Xoa Kích rồi điên cuồng phóng thẳng lên bầu trời.

Tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, khoảnh khắc khi ký hiệu liên tục hiện ra trên La Bàn thì đã tiến đến sát bên cạnh. Những tiếng rít cào xé gió càng trở nên mãnh liện, cuối cùng hầu như đã hóa thành hàng loạt tiếng nổ kinh thiên động địa.

- Cửu Huyền Biến!

Trong cặp mắt Vương Lâm nổi lên đầy tơ máu, trong khoảng thời gian cực ngắn hình bóng của hắn lập tức hóa thành chín phần. Nhưng chín phần lại lập tức hợp lại làm một, luồng khí tức mạnh hơn trước đó rất nhiều lần trực tiếp hàng lâm trên người Vương Lâm.

Những âm thanh Chu Tước đột nhiên vang lên, hình bóng của hắn đột nhiên lóe lên cực kỳ chói mắt rồi phóng thẳng về phía La Bàn rồi đánh thẳng lên phía trên. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang dội khắp hư không, toàn thân La Bàn lập tức chấn động, nó lập tức nổ đùng lên rồi tan vỡ. Nhưng khi quá trình tan vỡ bắt đầu chẳng qua chỉ là những vết nứt nhỏ xuất hiện trên thân La Bàn, khoảnh khắc sau những vết nứt đó

lại liên tục tách ra, cuối cùng trên thân La Bàn đã phủ đầy những vết nứt chằng chịt. Sau đó mới nổ đùng một tiếng rồi vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Khoảnh khắc khi những mảnh vỡ La Bàn văng tung tóe xuống dưới, một hình bóng màu đỏ thẫm lao ra từ trong La Bàn tan vỡ. Hình bóng này cũng không quay đầu nhìn lại mà trực tiếp phóng về phương xa rồi biến mất.

Dù hình bóng đó đã tiêu tán nhưng âm thanh La Bàn tan vỡ và những mảnh nhỏ văng ra lại liên tục vang vọng trong thế giới bảy màu. Tất cả mãnh thú hóa sương bên ngoài lập tức ngưng tụ lại một cách nhanh chóng, đám mãnh thú này có nhiều hình dạng khác nhau, cả đám đều ngửa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh kinh thiên động địa. Khoảnh khắc này có rất nhiều Mê Thất Giả đang mê man đi lại trong thế giới bảy màu đột nhiên dừng chân, ngẩng đầu rồi dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về địa phương phát ra tiếng nổ, trong đó cũng có đồng tử Đoan Mộc.

Trong một động phủ trên đỉnh núi ở tận bên ngoài có một người đàn ông đang khoanh chân ngồi xuống. Vẻ mặt người này tái nhợt, trên bộ y phục màu nâu vẫn còn lấm tấm máu tươi. Trong lúc hắn đang chữa thương thì mở rộng hai mắt ra, hai bên tai lập tức vang lên tiếng nổ vang vọng ở phương xa và những con sóng chấn động truyền đến. Người này hít vào một hơi thật sâu, đây chính là Trần Thiên Quân.

Bên ngoài sơn cốc đã hoàn toàn bị cấm chế bao phủ nên không thể bỏ đi trong khoảng thời gian ngắn được, đồng thời lão phụ nhân áo xanh cũng phải liên tục chống đỡ những đòn tấn công của ký hiệu cấm chế. Lúc này

vẻ mặt bà đã không còn chút máu, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng. Hai tay bà lão áo xanh liên tục bấm pháp quyết hóa thành cấm chế để chống cự nhưng uy lực cấm chế nơi đây đã vượt xa sức tưởng tượng của lão bà. Đặc biệt là sau khi Sinh Tử Cấm và Phá Diệt Cấm dung hợp lại, lúc này tuy hai mà một. Nếu còn ở trong đây khoảnh khắc nào thì sẽ gặp phải rất nhiều những đợt tấn công, lúc này thân thể bà lão áo xanh đã bị thương rất nhiều, hơn nữa những vết thương này cũng rất nghiêm trọng. Khi những tiếng nổ ầm ầm truyền đến, lão bà áo xanh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

Tiếng nổ này vang vọng khắp thế giới bảy màu, truyền thẳng vào trong dãy núi giống như bức tường bao quanh sương mù bên trong. Lúc này sương mù cũng trở nên chấn động rồi cuồn cuộn vận chuyển sóng dữ, lần đầu tiên tất cả Minh Chí Giả bên trong phải ngừng tiếng những tiếng nói kỳ dị, thân thể cũng dừng lại, đều ngẩng đầu, đều mờ mịt.

Trong đám sương mù dày đặc, trên ký hiệu tia chớp nơi mi tâm của bức tượng đá khổng lồ có một làn sương bảy màu, nguyên thần suy yếu của Thương Tùng Tử đang khoanh chân ngồi bên trong. Hai tay lão già đang liên tục bấm niệm pháp quyết chữa thương, khi âm thanh từ phương xa truyền đến thì lão ngẩng đầu lên thật mạnh. Lúc này trong mắt lão lộ ra vẻ cực kỳ kinh hoàng, lão đã thật sự chấn động.

Trước đây Thương Tùng Tử dù đánh giá cao Vương Lâm nhưng chưa bao giờ nghĩ đối phương có thể ngang bằng với chính mình, nhưng không ngờ chỉ sau một trận chiến thảm thiết mà đôi bên đều lưỡng bại cầu thương. Thương Tùng Tử nhớ lại trận chiến mà lão đã tổn hại rất nhiều pháp bảo, đặc biệt là ba hạt châu thì cảm thấy trong lòng cực kỳ đau xót. Trong số đó còn có Thủy Tinh Kiếm, đây cũng là thức làm Thương Tùng Tử cảm thấy lòng đau như cắt. Nhưng nếu gom tất cả

những pháp bảo đó lại cũng không thể so sánh được với chiếc đinh bảy màu, đây mới chính là đả kích lớn nhất của Thương Tùng Tử.

Khi nhớ tới cái đinh bảy màu, Thương Tùng Tử đều sinh ra cảm giác nguyên thần tan vỡ. Đây chính là pháp bảo mạnh nhất trong không gian trữ vật của lão, cũng chính là đòn sát thủ để bảo vệ tính mạng. Nhưng khi lão lấy nó ra lại không thể giết chết được tên họ Lữ, ngay cả thân thể chính mình cũng tan vỡ suýt chết.

Thương Tùng Tử bỏ chạy vì thân thể đã suy yếu đến mức không thể chiến đấu được nữa. Nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là lão nghĩ đối phương chắc chắn sẽ chết, vì dưới tình huống trọng thương thì tên họ Lữ kia sẽ không thể chạy thoát khỏi La Bàn do thần thông hạt châu biến thành.

Nếu đối phương chết thì Thương Tùng Tử có thể đứng từ xa điều khiển La Bàn hút thi thể và nguyên thần của đối phương vào, sau đó đợi khi tình trạng vết thương của mình chuyển biến tốt thì tất cả mọi chuyện còn lại sẽ dễ như trở bàn tay.

Nhưng khi tiếng nổ vang lên ở phương xa thì những cảm ứng của Thương Tùng Tử với La Bàn cũng bị cắt đứt. Thân thể lão lập tức chấn động, trong lòng trở nên trầm tư.

- Dưới tình trạng vết thương như vậy mà tên kia vẫn có thể phá vỡ thần thông của La Bàn…

Lần đầu tiên trong lòng Thương Tùng Tử chính thức sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Vương Lâm.

Thực tế thì địa phương được dãy núi như bức tường bao quanh cũng không giống như lời Thương Tùng Tử nói, vị trí trung tâm của thế giới này cũng không phải nơi đây. Nếu càng đi sâu vào bên trong thì vị trí trung tâm thật sự là một sơn cốc được bao phủ trong sương mù. Nhưng lúc này vẻ mặt Thương Tùng Tử cực kỳ tái nhợt, đang khoanh chân ngồi nơi đây không dám cử động chứ đừng nói đi đến đâu.

Vương Lâm phóng đi như tên bắn mà thần thức dần trở nên mơ hồ, nhưng hắn vẫn cắn răng, vẫn miễn cưỡng giữ lại một luồng thần trí. Khi hắn liên tục tiến lên phía trước thì ánh mắt dần trở nên ảm đạm, khoảnh khắc khi tiến vào một động phủ bỏ hoang trong sơn cốc thì hắn chỉ kịp mở ra khe nứt trữ vật để Ngân Y Nữ Thi và Hứa Lập Quốc đi ra hộ pháp, sau đó hắn ngã đập đầu lên mặt đất rồi hôn mê.

Trước đó Hứa Lập Quốc đã hoàn thành tốt đẹp nhiệm vụ giết chết Tiền Quý Chung, sau đó lại bị Vương Lâm thu hồi ngay. Lúc này vừa mới xuất hiện, Hứa Lập Quốc đang muốn đắc ý giành công nhưng hắn thấy Vương Lâm hai mắt nhắm chặt, mặt xám như tro hôn mê thì khẽ giật mình và con mắt liên tục chuyển động.

Nhưng đúng lúc này thì một tiếng hừ lạnh truyền đến, thân thể Hứa Lập Quốc trở nên run rẩy, hắn quay đầu lại mà vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ xu

nịnh. Khi không còn trong không gian trữ vật hắn đã biết rõ Ngân Y Nữ Thi này cực kỳ lợi hại nên không dám đắc tội.

- Hộ pháp!

Giọng nói của Ngân Y Nữ Thi vang lên lạnh lùng như băng. Nàng khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Vương Lâm, ánh mắt đảo qua mặt Vương Lâm mà bên trong lộ ra vẻ mê man và một chút dịu dàng.

Hứa Lập Quốc vội vàng nịnh nọt, một lúc lâu sau thấy Ngân Y Nữ Thi không có phản ứng gì mà chỉ nhìn tên sát tinh đang hôn mê kia thì bộ dạng hắn lại trở nên đặc biệt trung thành với chủ nhân. Hắn đứng trong động phù thủ hộ cho Vương Lâm nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

- Sát tinh có gì đẹp mà nhìn, chỉ có Hứa gia gia là phong lưu phóng khoáng, phong that nhanh nhẹn, anh tuấn tiêu sái, tuyệt thế mỹ nam… Ôi! Có đôi khi quá mức tuyệt vời cũng là một cái khổ…

Hứa Lập Quốc liên tục than ngắn thở dài, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ cảm khái.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1195: Đinh bảy màu.

Một lúc sau Ngân Y Nữ Thi thu hồi ánh mắt, vẻ mờ mịt trong mắt lại càng nồng đậm. Nàng mơ hồ nhớ tời một cái gì đó, nhưng lại không thể nghĩ ra được. Nàng trở nên trầm tư rồi nâng bàn tay ngọc lên dựa theo trí nhớ mơ hồ mà vung về phía trước. Một luồng u quang lập tức lóe lên, sau đó lại hóa thành cấm chế rơi trên cổng động phủ.

Nếu Vương Lâm mà thanh tỉnh thấy được tình cảnh này thì vẻ mặt chắc chắn sẽ trở nên cực kỳ ngưng trọng, đây rõ ràng là Sinh Tử Cấm. Hơn nữa phương pháp cấm chế của nàng rõ ràng thành thạo hơn cả lão bà áo xanh.

Vương Lâm cũng không hôn mê quá sâu, sau vài canh giờ hắn đã mở mắt ra. Khi ánh mắt của hắn chuyển lên cổng động phủ thì khẽ giật mình, ánh mắt quét qua người Ngân Y Nữ Thi. Nhưng hắn cũng không nhiều lời mà khoanh chân ngồi xuống thổ nạp, thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã qua ba ngày.

Ba ngày sau vẻ mặt Vương Lâm chẳng những không khôi phục mà lại càng tái nhợt, trên vai hắn mơ hồ lộ ra những luồng hào quang bảy màu. Lúc này miệng vết thương đã khép lại, bên dưới vết thương đinh bảy màu vẫn còn găm chặt trên xương vai rồi liên tục làm cho xương cốt vỡ vụn, nhưng nhờ vào lực khôi phục cực mạnh của Cổ Thần mà những vị trí vỡ vụn lại nhanh chóng lành hẳn. Quá trình này cứ liên tục xoay vòng,

nhưng thứ Vương Lâm phải chịu đựng chính là nỗi đau cực độ. Nghiêm trọng hơn, đinh bảy màu chẳng những dính chặt trên xương mà ngay cả nguyên thần của Vương Lâm cũng giống như có một cây đinh ghim vào, nguyên thần vận chuyển cực chậm và tỏ ra dấu hiệu uể oải.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng không có gì đáng nói, nhưng trong lòng Vương Lâm lại kinh hoàng phát hiện ra đinh bảy mày đang liên tục hấp thu sinh cơ của chính mình, giống như nếu không có hút khô mình thì sẽ không chịu bỏ qua.

“Vật này rốt cuộc là thứ pháp bảo gì mà lại có uy lực như vậy, ngay cả Thiết Kiếm Thứ Không Niết cũng bị chém thành hai đoạn!”

Vương Lâm rất đau lòng, Thiết Kiếm Thứ Không Niết đã đi theo hắn nhiều năm, vô số lần giết chóc, cực kỳ sắc bén nhưng lại bị gãy đôi trong thế giới bảy màu này.

“Còn hạt châu Thương Tùng Tử ném ra, mỗi một khối đều có thể triệu hồi thần thông trong thế giới này. Thứ đó quả thật quỷ dị, hơn nữa lại còn xuất hiện một ngón tay của Thiên Vận…”

Vương Lâm chịu đựng những đau đớn kịch liệt, trong mắt lộ ra vẻ suy tư. Lúc này hắn mới nhớ tới tình cảnh xảy ra khi chiến hồn Thiên Vận Tử xuất hiện thì ngẩng đầu dùng ánh mắt mê man nhìn bầu trời.

“Nơi đây chắc chắn phải có chút liên quan đến Thiên Vận Tử…”

Vương Lâm trầm ngâm một lát, trong mắt chợt lóe lên hàn quang.

“Nhưng tên Thương Tùng Tử kia cũng bị trọng thương, tên này phá vỡ thân thể trước khi Dịch Linh Ấn đánh xuống, chỉ có mỗi nguyên thần chạy thoái. Hắn đã bị Thiết Kiếm gây ra vết thương khá nặng, chắc chắn phải tiêu hao rất nhiều pháp bảo. Chỉ cần ta nhanh chóng khôi phục vết thương thì nếu có gặp lại hắn nhất định sẽ chết!”

Còn lão bà áo xanh đang bị nhốt vào trong trận pháp. Dù bà ta tinh thông Sinh Tử Cấm nhưng bên trong nó lại ẩn giấu Phá Diệt Tâm Cấm của ta, vì vậy nếu muốn đi ra ngoài thì tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. Dù bà ta cưỡng chế phá vỡ trận pháp thì chắc chắn cũng bị trọng thương.

Còn Vân Hồn Tử, ngời này đã bị truyền tống đến một phương hướng khác, lúc này cũng không biết đang ở đâu. Nhưng nơi đây tập trung khắp bốn phía đều có nguy hiểm, nếu truyền tống đi lung tung thì chắc chắn sẽ khó bảo toàn tính mạng, sợ rằng hiện nay tên Vân Hồn Tử kia còn không lo được cho chính bản thân. Ba người kia đều đã bị ta tính toán sẵn, chỉ có Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông đã bỏ đi quá sớm, tuy trên đường đi đã từng cảm nhận được sóng rung động của thần thông kẻ này nhưng rất khó có thể chứng minh hắn đã chết…

“Tất cả đám người ở đây đều thầm tính toán lẫn nhau, không ai muốn để kẻ khác cầm bảo vật bình yên rời khỏi đây, chính là đạo lý người không

thể thương hổ vì hổ có ý hại người. Nếu kẻ nào bị động thì sẽ rơi vào kết cục tính toán của tên khác.”

Ánh mặt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn đã sớm nhìn rõ tất cả mọi chuyện cho nên mới liên tục ra tay. Trước tiên làm Vân Hồn Tử phải truyền tống đến một phương hướng khác, sau đó dùng trận pháp vây lão bà áo xanh rồi tử chiến một trận với Thương Tùng Tử.

Khi Vương Lâm trầm ngâm thì nỗi đau đớn dữ dội lại từ trên vai phải truyền đến. Trán Vương Lâm túa ra mồ hôi, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn nâng tay trái khẽ vẽ một vòng lên vai phải, một miệng vết thương lập tức xuất hiện. Máu tươi đang liên tục chảy từ trên miệng vết thương xuống, cuối cùng trên xương vai lộ ra một cây đinh bảy màu.

Khoảnh khắc này những luồng sáng bảy màu bao trùm khắp động phủ. Hứa Lập Quốc liếm liếm môi, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Sát tinh quả nhiên là sát tinh, không những hung ác với kẻ khác mà cũng làm khổ cả chính mình.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi cắn răng vung tay trái lên nhanh như chớp chụp vào cây đinh bảy màu đang găm trong vết thương, hắn quát khẽ một tiếng rồi kéo cây đinh ra ngoài. Nỗi đau đớn dữ dội giống như thủy triều điên cuồng phóng đến, Vương Lâm gầm lên một tiếng mà quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi. Lúc này thân thể hắn run rẩy rất dữ dội nhưng không thể rút được cây đinh ra ngoài.

Cây đinh này giống như cùng mọc một chỗ với xương vai phải, tuy hai mà một. Càng quỷ dị chính là những luồng sáng bảy màu này lại dung nhập vào trong xương cốt, sau đó đã bao phủ toàn bộ khung xương phía bên phải làm màu sắc của xương mơ hồ trở thành bảy màu. Vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt, khoảnh khắc khi những luồng sáng bảy màu dung nhập vào trong xương thì trong đầu hắn lập tức trở nên mê man, mơ hồ còn có dấu hiệu của một luồng tức giận. Dấu hiệu này dù chỉ tiên tán trong nháy mắt nhưng đã làm cho Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

Khoảnh khắc vừa rồi dấu hiệu nổi giận cũng không phải của Vương Lâm, giống như tâm thần hắn rơi vào trong địa ngục rồi bị rất nhiều tầng phong ấn đè lên. Lúc này hắn giống như không còn là hắn nữa…

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cây đinh, hắn sinh ra một loại cảm giác giống như nếu cây đinh hoàn toàn biến mất thì xương cốt của mình sẽ hoàn toàn trở thành bảy màu, tới lúc đó… dấu hiệu nổi giận không còn chỉ là một luồng mà sẽ là mãi mãi.

“Rốt cuộc đây là thứ pháp bảo gì?”

Vết thương trên vai phải của Vương Lâm dần khép lại. Một lát sau vết thương đã biến mất, nó che kín cái đinh bảy màu vào bên trong. Vương Lâm lặng lẽ nhìn về phía miệng vết thương, hai mắt nhắm chặt lại, nguyên thần trong cơ thể vừa vùng vẫy vừa chậm rãi vận chuyển. Lúc này hắn cũng không dùng lực lượng bên ngoài để lấy nó ra được nữa.

Đối với đinh bảy màu, Vương Lâm cố dùng lực lượng của nguyên khí và Cổ Thần bức nó ra ngoài. Thời gian dần trôi, lại qua ba ngày nữa Vương Lâm mở bừng hai mắt ra. Với tu vi của hắn thì có thể áp chết được nhưng không thể nào bức những luồng hào quang bảy màu trên xương vai ra ngoài, chứ chưa nói đến chuyện kéo cây đinh ra.

“Vẫn còn áp chế được thì chưa đến mức đi vào con đường chết, trước mắt cần phải tìm sự giúp đỡ… Nếu có đủ lực hỗ trợ thì ta sẽ có thể ép những luồng hào quang bảy màu ra, đồng thời cũng bức được cây đinh!”

Khi Vương Lâm trầm tư thì nhìn thoáng qua bình ngọc bên cạnh đã bị mình buông tay trước khi lâm vào hôn mê. Thứ này chính là mục đích cuối cùng mà Thương Tùng Tử phải tiến vào thế giới bảy màu này.

Sau khi cầm lấy bình ngọc, Vương Lâm lập tức tản thần thức vào bên trong. Hắn thấy trong bình có một chất lỏng màu đen giống như máu, nhưng lại không có mùi tanh.

“Đợi đến khi lấy được nguyên thần của Thương Tùng Tử thì sẽ biết rõ vật này là thứ gì, nếu không có gì ngoài ý muốn thì thứ này chính là vật liên quan đến tu vi!”

Sau khi đặt bình ngọc vào trong lồng ngực, Vương Lâm đứng thẳng người lên. Lúc này ánh mắt hắn lại rơi lên trên Sinh Tử Cấm ngoài cửa động, sau đó lại chuyển về phía Ngân Y Nữ Tử.

- Ngươi biết Sinh Tử Cấm sao?

Ngân Y Nữ Tử trầm tư một lúc, sau đó nàng khẽ nói:

- Có… có một chút ký ức…

- Mở cấm chế ra!

Vương Lâm khẽ gật đầu.

Ngân Y Nữ Tử đi đến cổng vào động phủ rồi nâng bàn tay ngọc lên vỗ nhẹ một chường. Cấm chế lập tức tiêu tán rồi biến mất.

Vương Lâm cũng không muốn hỏi nhiều, hắn hất tay áo lên. Hứa Lập Quốc đang định nói điều gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Vương Lâm thu cả hắn và Ngân Y Nữ Tử vào không gian trữ vật.

Khi ra khỏi động phủ thì Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn cố gắng chịu đựng cơn đau xé thịt trên vai phải, thân thể đột nhiên lóe lên rồi phóng thẳng về phương xa. Địa phương hắn đi tới không phải là bên trong thế giới bảy màu mà chính là một ngọn núi bên ngoài sơn cốc này. Nơi đây núi non san sát và có rất nhiều mãnh thú hóa sương. Đám hung thú này chính là sự hỗ trợ mà Vương Lâm cần tìm.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh phóng đi như tên bắn xuyên qua mọi chỗ trong sơn cốc, hắn đi theo con đường cũ mà ra ngoài thế giới bảy màu. Sau khi đi qua con đường dưới dãy núi, Vương lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng. Hắn đang nhìn chằm chằm vào những màn sương mù dày đặc trên đỉnh núi.

Sau khi cẩn thận cân nhắc kế hoạch trong lòng lại một lượt, vẻ mặt Vương Lâm lộ ra sự kiên định. Việc này mặc dù nguy hiểm nhưng nếu có thể bức cây đinh trên vai ra thì tất cả đều có giá trị.

- Để xem thân thể Cổ Thần của ta mạnh thế nào!

Thân thể Vương Lâm lóe lên rồi hóa thành một luồng cầu vồng trực tiếp phóng lên đỉnh núi.

Vương Lâm chưa tới gần đã nghe thấy một tiếng gầm rống từ trong sương mù truyền ra. Một mãnh thú hình chim ưng khổng lồ đang dùng tốc độ nhanh như chớp lao ra từ trong luồng sương mù lấp lánh, nó gầm lên rồi phóng về phía Vương Lâm. Khi con chim ưng khủng bố phóng đi thì sương mù theo sát phía sau. Tốc độ của nó quá nhanh, nháy mắt đã tới sát bên cạnh. Mãnh thú hình ưng này mang theo lực tấn công khổng lồ mà bổ nhào về phía trước, vọt vể phía Vương Lâm. Nhưng Vương Lâm lại không né tránh mà dùng thân thể mạnh mẽ chống lại.

Một người một ưng nhanh chóng tiếp cận rồi điên cuồng đập thẳng vào nhau. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, thân thể Vương Lâm lùi hẳn về phía sau. Hắn không hóa giải lực tấn công của mãnh thú mà chuyển toàn bộ lên trên xương vai phải. Dưới sự chấn động kịch liệt, những luồng hào quang bảy màu trong xương hắn lại lóe lên, lại xuyên thấu qua làn da, lúc này thân thể hắn lại ẩn hiện những luồng sáng bảy màu. Mãnh thú hình ưng cũng gầm rống lên một tiếng rồi bị đánh bay, sau khi xoay một vòng trên không trung thì tiếp tục xông thẳng xuống dưới.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng bước chân lại không ngừng. Hắn lại phóng tới lần nữa, lần này phóng thẳng vào sương mù. Lúc này lại có tiếng mãnh thú đều gầm rống điên cuồng, một màn sương mù khác lại cuồn cuộn vận chuyển, lại có một mãnh thú hình ưng trăm trượng lao ra. Nếu tính thêm cả mãnh thú hình ưng trước đó thì bây giờ đã có tổng cộng là hai con, tất cả đều gầm rống rồi hóa thành hai luồng hắc quang phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tục truyền đến, thân thể Vương Lâm giống như bị rất nhiều ngọn núi đánh thẳng lên. Vẻ mặt hắn càng trở nên tái nhợt, khóe miệng có máu tươi chảy xuống nhưng hai mắt lại càng ngày càng sáng.

Hai mãnh thú này đều là cấp mười hai nên lực tấn công rất mạnh, nhưng lúc này thân thể Vương Lâm lại rất quỷ dị. Tất cả lực tấn công của mãnh thú đều được hắn truyền lên khung xương, liều mạng dù thân thể trọng thương cũng phải ép những luồng sáng bảy màu ra ngoài.

Những luồng sáng bảy màu ở một nửa thân thể bên phải đột nhiên lóe lên dữ dội, khi Vương Lâm dùng phương pháp này thì giống như hai mãnh thú hình ưng đang giúp hắn ép luồng sáng bảy màu ra ngoài. Những luồng sáng này lóe lên rồi dần ngưng tụ về vai phải.

Hắc quang lại lóe lên, hai mãnh thú ưng liên tục tấn công thân thể Vương Lâm. Vết thương của hắn lại càng trở nên trầm trọng, máu tươi từ trong khóe miệng tràn ra ngoài nhưng gương mặt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Xác thị của Cổ Thần chỉ cần không chấn động quá mạnh thì đều có thể khôi phục trở lại trong khoảng thời gian cực ngắn. Dù trọng thương nhưng cũng chẳng là gì đối với Vương Lâm, hắn chỉ muốn ép cây đinh bảy màu ra ngoài mà thôi.

Lúc này thân thể Vương Lâm đã sắp tiến đến mức độ giới hạn cuối cùng, những luồng sáng bảy màu đều đã ngưng tụ lại toàn bộ trên vai phải, đã hóa thành một cây đinh bảy màu hoàn chỉnh. Khi những đợt tấn công của mảnh thú hình ưng xảy ra liên tiếp, cây đinh đã mơ hồ có dấu hiệu lơi lỏng, cũng có dấu hiệu sắp văng ra ngoài.

Đúng lúc này một làn sương mù trên đỉnh núi lại truyền đến một tiếng gầm rống, mãnh thú hình ưng thứ ba bay ra. Sau đó hóa thành một luồng cầu vồng đen phóng thẳng về phía bộ ngực Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm trở nên run rẩy, lực tấn công cực mạnh đã làm cho thân thể trọng thương của hắn xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Nhưng hai mắt hắn lại cực kỳ vui mừng, hắn cười lên ha hả, trên vai phải lập tức ầm một

tiếng nổ bùng ra. Khi máu thị văng ra khắp bốn phía thì bên trong lóe lên một luồng hào quang bảy màu, đây đúng là cây đinh mới vừa rồi còn ghim chặt lên vai phải.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1196: Bí mật của Tư Mã Mặc.

Vương Lâm chụp lấy cây đinh rồi thân thể lợi dụng lực phản chấn để lui người về phía sau như tên bắn. Khi hắn rơi xuống chân núi thì ba mãnh thú hình ưng ở phía sau vẫn gầm rống theo giống như ba luồng hắc quang khủng bố.

Vương Lâm không cần nghĩ nhiều mà xông thẳng về phía trước, hắn trực tiếp tiến vào bên trong, cố gắng chịu đựng đau đớn để phóng như bay về phía trước.

Những tiếng gào thét của mãnh thú hình ưng hóa thành hắc quang vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng bọn chúng cũng không đuổi theo vào con đường ngầm trong núi mà chỉ quanh quẩn bên ngoài với bộ dạng rất hung tàn. Một lúc lâu sau mới chậm rãi bay đi, sau đó lại hóa thành sương mù bao phủ đỉnh núi.

Ở trong con đường ngầm dưới núi, Vương Lâm tìm một địa phương bí mật ngồi khoành chân ngồi xuống điều tức. Sau khi liên tục bố trí trước mặt rất nhiều cấm chế thì hắn lập tức lấy đan dược ra nuốt vào thổ nạp.

Thân thể hắn bị thương rất nặng, nhưng nhờ vào lực lượng khổng lồ của Cổ Thần và lực khôi phục khó có thể tưởng tượng, mấy canh giờ sau tình trạng vết thương của Vương Lâm đã có những chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng Vương Lâm không bỏ đi nơi khác mà vẫn khoanh chân ngồi tại chỗ, hắn liên tục khuếch tán lực lượng Cổ Thần vận chuyển khắp toàn thân để chữa thương, đồng thời luồng tiên lực khổng lồ cũng tràn ngập khắp người. Không còn đinh bảy màu, cũng không còn bất kỳ lực lượng gì ngăn cản quá trình khôi phục của Vương Lâm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã qua hai ngày, hai mắt Vương Lâm lóe lên như tia lửa điện trong con đường ngầm đen kịt. Lúc này hắn đứng thẳng người lên, sau khi hoạt động vài lượt thì cảm thấy tình trạng vết thương đã hoàn toàn tốt đẹp. Nguyên thần cũng đã không còn uể oải, sau hai ngày thổ nạp thì nguyên lực trong cơ thể cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Lúc này Vương Lâm lại đạt đến đỉnh phong, dù Thương Tùng Tử không bị trọng thương thì hắn vẫn còn có thể chiến đấu một trận với lão.

Thân thể Vương Lâm lóe lên, hắn dùng tốc độ như sấm sét vượt qua con đường ngầm trong núi rồi xuất hiện ngoài mảnh đất đầy cỏ tươi của sơn cốc. Hắn hít vào một hơi thật sâu và hồi tưởng lại những hiểm nguy đã trải qua trước đó. Vương Lâm vung tay phải lên, trong tay lập tức xuất hiện một cây đinh tản ra những luồng hào quang bảy màu.

Vương Lâm vẫn còn vô cùng sợ hãi đối với vật này, nếu chẳng phải hắn vẫn có thân thể Cổ Thần mới làm cho cây đinh này không cách nào biến xương cốt khắp toàn thân thành khí bảy màu, do đó mới có thể kéo dài dấu hiệu điên cuồng, không thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa cũng vì thân thể Cổ Thần mà hắn mới có thể mượn lực lượng trợ giúp từ bên ngoài kéo cây đinh ra.

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nếu thay vào bất kỳ một tu sĩ nào khác cũng đều không thể làm được. Dù tu vi là Toái Niết hậu kỳ mà không có thân thể Cổ Thần thì vẫn phải nuốt hận diệt đạo dưới cây đinh này.

- Vật này tuyệt đối không phải tầm thường, một đòn tấn công của nó không những chặt đôi Thiết Kiếm mà còn phá vỡ máu thịt của ta để ghim lên xương. Sợ rằng nếu không có Thiết Kiếm ngăn cản thì cây đinh này đã xuyên qua xương cốt rồi hóa thành những luồng sáng bảy màu trực tiếp dung nhập vào trong xương cốt khắp toàn thân rồi.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cây đinh bảy màu trong tay, hắn dùng thần thức bao quanh cây đinh. Sau khi để lại ký hiệu của mình thì hắn thu nó vào trong túi trữ vật.

- Mất một đổi một, dù Thiết Kiếm đã bị gãy đôi nhưng lại nhận được cây đinh bảy màu sắc bén. Vật này có thể trở thành một đòn sát thủ! Nếu có vật này trong tay thì dù là tu sĩ Toái Niết hậu kỳ chắc chắn cũng phải chết.

Vương Lâm trở nên trầm ngâm, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, từ trong khe nứt không gian trữ vật bay ra chiếc nhẫn của lão già họ Bàng. Vương Lâm lấy nó đeo lên ngón tay cái tay trái, lực phòng ngự của vật này rất tuyệt, cũng là một loại vũ khí phòng thân rất lợi hại trpng thế giới bảy màu này.

Sau đó Vương Lâm lại lấy ra một vật, đây chính là thanh đoản kiếm trên bộ xương nai trong động phủ. Nhưng đáng tiếc là với tu vi của Vương Lâm cũng không thể mở ra được, hắn tập trung tinh thần nhìn một lúc rồi thu lại.

Cuối cùng Vương Lâm lấy ra nguyên anh màu máu hình người của Thương Tùng Tử. Vẻ mặt nguyên anh này rất ủ rũ, nhưng trong mắt vẫn lóe lên cái nhìn hung ác, nó đang nhìn vào Vương Lâm rồi liên tục gầm nhẹ.

- Thứ này thật thú vị!

Vương Lâm há miệng phun ra một luồng nguyên khí bao bọc nguyên anh hình người này lại, sau đó đặt nó vào nguyên thần rồi bắt đầu tế luyện. Vật này giống như nguyên anh nhưng lại là pháp bảo, đúng là có

chút quỷ dị. Vương Lâm không biết lai lịch của thứ này nhưng cũng không ngại luyện hóa nó.

Sau khi Vương Lâm dùng nguyên thần tế luyện nguyên anh hình người và xóa đi ký hiệu của Thương Tùng Tử bên trên thì nó sẽ là vật của Vương Lâm. Đến lúc đó tất nhiên hắn sẽ có thời gian nghiên cứu cẩn thận.

- Trận chiến này dù ta và Thương Tùng Tử lưỡng bại cầu thương, dù tổn thất rất nhiều nhưng những gì thu hoạch được lại không ít, bình ngọc đựng chất lỏng, cây đinh bảy màu, nguyên anh huyết sắc, còn có Thủy Tinh kiếm!

Vương Lâm vung tay phải lên, Tam Xoa Kích lập tức xuất hiện trên tay. Hắn rung Tam Xoa Kích, trên tay lại xuất hiện Thủy Tinh Kiếm.

Khi nắm chặt Thủy Tinh Kiếm, Vương Lâm cảm nhận được một luồng khí tức Thứ Không Niết Bảo bùng ra. Dù Thủy Tinh Kiếm không thể so sánh được với Thiết Kiếm nhưng uy lực của nó thật sự không phải tầm thường.

Sau khi thu dọn lại pháp bảo, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, từ những bảo vật trên người Thương Tùng Tử thì hắn không khó có thể nghĩ ra trên thế giới bảy màu này nhất định có rất nhiều bảo vật. Pháp bảo trên người Thương Tùng Tử phần lớn đều có quan hệ với thế giới này, đặc biệt là những hạt châu có thể triệu hoán thần thông.

- Nơi đây là một vùng đất đầy bảo vật, Thương Tùng Tử nếu đã có thể đoạt được, ta cũng có thể… Trận chiến sau này thực tế chỉ so sánh xem kẻ nào có thể đoạt được nhiều pháp bảo và đan dược hơn, kẻ nào có thể đề thăng được tu vi.

Vương Lâm liếm môi, thân thể hắn lóe lên phóng thẳng về sơn cốc phía trước. Mục tiêu thứ nhất của hắn chính là động phủ Tư Mã Mặc trong trí nhớ của Bàng Đức Tài.

Trong ký ức của Bàng Đức Tài, sau khi bọn họ phát hiện ra động phủ của Tư Mã Mặc thì cũng không thể mở ra hoàn toàn, chỉ mở ra một bộ phận. Lần này bọn họ chuẩn bị đến đây lấy thú hồn luyện chế đan dược, đợi sau khi tu vi tăng lên sẽ phá vỡ hoàn toàn động phủ của Tư Mã Đặc. Đây là một cái động phủ chưa từng được mở ra, bên trong đầy bảo vật. Vương Lâm dựa theo con đường trong ký ức của Bàng Đức mà xuyên qua hàng loạt sơn cốc. Tốc độ của hắn đủ nhanh nhưng không phát hiện ra bất kỳ một cấm chế nào.

Nơi đây tương đối rộng rãi, là một địa phương dày đặc sơn cốc, phần lớn tất cả cấm chế trong chỗ này đều đã tan vỡ, dù là những động phủ trong sơn cốc cũng trống trơn.

Một ngày sau Vương Lâm dừng chân ngoài một sơn cốc, địa phương này rất bình thường nhưng sau khi nhắm mắt lại thì cảm thấy một luồng ý niệm tăm tối truyền vào trong tâm thần.

Bên ngoài sơn cốc là một thảm cỏ dày và xanh mượt, cũng có dấu hiệu cấm chế bị phá hủy. Nơi đây chính là động phủ Tư Mã Mặc trong trí nhớ của Bàng Đức Tài.

Sau khi quan sát cẩn thận một lượt thì Vương Lâm đi thẳng về phía trước, khi tới gần sơn cốc thì dừng chân lại, trong mắt bùng ra những luồng sáng thôi diễn. Một lát sau hắn dùng tay phải bấm pháp quyết, cấm chế lập tức huyễn hóa ra. Hắn vung tay về phía trước, cấm chế này lập tức phóng đi.

Đột nhiên sơn cốc trước mặt trở nên chấn động, giống như có một bức tranh bị xé toạc trước mặt Vương Lâm, sau đó lại được cuốn sang hai bên.

Những biến hóa trước mặt xảy ra lập tức làm cho sơn cốc vô cùng bình thường trước mặt trở thành một địa phương màu tím. Tất cả cỏ dại trên mặt đất đều tiêu tán, thay vào đó là một mảnh đất có màu đen kịt. Ngay cả lối đi cũng xuất hiện biến hóa, một vầng sáng màu đen bao phủ khắp bốn phía ngăn cản bước chân của kẻ muốn tiến lên phía trước.

Trên sơn cốc này có hai tầng cấm chế, tầng thứ nhất chỉ là hư ảo dù phá giải thế nào thì cuối cùng cũng không có cách nào tiến vào bên trong động phủ thật sự. Trước đó đám người Bàng Đức Tài đã phá giải tầng cấm chế này.

Nhưng đối với Vương Lâm, với trình độ cấm chế của hắn thì nhìn thấy được đầu mối. Hắn vung tay lên làm cho tầng cấm chế thứ hai xuất hiện

rồi lộ ra diện mạo chân thật của sơn cốc.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào vầng sáng màu đen, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười khổ. Vầng sáng trước đó Thương Tùng T ử đi vào lấy bình ngọc cũng giống hệt thứ này, cũng là Tuế Nguyệt Cấm!

Vương Lâm đặt tay phải lên màn cấm chế, hắn trầm tư một lúc lâu. Đối với những gì hắn hiểu biết về cấm chế thì có thể tính ra được thời đại mà tấm màn cấm chế trước mặt tồn tại khoảng hai vạn năm. Dù thời gian thua kém tấm màn bao bọc bên ngoài ngọn núi Thương Tùng Tử lấy bình ngọc, nhưng nếu muốn phá giải thì lại cực kỳ khó khăn, trừ khi không tiếc tiêu hao pháp bảo để cưỡng ép mở cấm chế.

Vương Lâm nhìn tấm màn cấm chế trước mặt, hắn trở nên trầm ngâm. Lúc này ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên, tay phải lập tức xuất hiện một khối ngọc giản. Ngọc giản này chính là vật của Tư Mã Mặc mà Vương Lâm lấy được trên Man Hoang đại lục khi trước.

- Ta lấy được di vật của Tư Mã Đặc ở Man Hoang đại lục, lúc này lại thấy được động phủ của Tư Mã Đặc ở nơi đây, thật thú vị…

Vẻ mặt Vương Lâm rất khó lường, khó phân biệt được đang vui hay buồn.

Vương Lâm cầm lấy ngọc giản rồi vươn tay vào trong tấm màn cấm chế. Khoảnh khắc này đột nhiên tấm màn cấm chế bùng lên những con sóng rung động dữ dội, rất nhiều gợn sóng vang vọng khắp bốn phía. Cuối cùng tất cả đều hưỡng về phía ngọc giản trong tay Vương Lâm ngưng tụ lại, cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên, ngọc giản không thể phá vỡ được tấm màn cấm chế nhưng lấy vị trí ngọc giản làm trung tâm hướng ra bên ngoài thì trên tấm màm cấm chế lại xuất hiện một khe nứt mà con người có thể đi vào.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên, hắn hơi trầm ngâm rồi cất bước vào trong khe nứt. Khi hắn bước chân vào thì khe nứt đột nhiên khép miệng lại, tất cả sóng rung động đều tiêu tán, mọi vật khôi phục lại như bình thường.

Bầu trời bên trên đã trở nên hư ảo, vùng sơn cốc màu tím đã trở lại như bình thường, mặt đất màu đen đã bị che lại. Lúc này rất nhiều cỏ cây huyễn hóa ra, khi Vương Lâm bước chân vào tấm màn cấm chế thì tất cả mọi thứ đều trở lại giống hệt như trước đây.

Khi Vương Lâm đi xuyên qua tấm màn cấm chế, hiện ra trước mặt Vương Lâm là một vùng cỏ xanh mơn mởn. Sơn cốc này cũng không lớn, chỉ khoảng trăm trượng, nhưng trên vách đá bốn phía sơn cốc có chín cái hang động. Lúc này những tấm cửa đá trên hang động đang đóng im lìm.

Trên bãi cỏ trong sơn cốc còn có một bộ hài cốt, bộ xương này ngồi khoanh chân và tựa người trên một vách đá trước mặt Vương Lâm. Bộ xương cúi đầu xuống, tay phải đang chỉ trên mặt đất, trước bộ xương đặt

ba khối ngọc giản. Vương Lâm lặng lẽ nhìn bộ hài cốt, đồng tử trong hai mắt co rút lại. Hắn phát hiện ra khung xương của bộ hài cốt trước mặt mơ hồ lộ ra những luồng sáng bảy màu.

Vương Lâm chậm rãi đi đến bên cạnh, hắn ngồi xổm cuống cẩn thận nhìn bộ hài cốt vài lượt. Sau đó hắn cầm lấy một ngọc giản đầu tiên trên mặt đất lên rồi dùng thần thức thăm dò.

- Không ngờ ta lại có thể quay về nơi này… Năm đó, ta và sư thúc còn có rất nhiều đồng môn theo yêu cầu của người mà tìm được một khe nứt không gian cực kỳ thần bí… Khe nứt không gian này rất quỷ dị, trong đó tràn ngập những luồng sáng bảy màu rất đẹp… Sư muội rất thích cầu vồng, ta đồng ý vì nàng mà mang đến những luồng sáng cầu vồng phủ khắp nhà.

- Khi chúng ta tiến vào khe nứt này, tiến vào giấc mơ đáng sợ… Nhưng lúc đó ta lại không có bất kỳ dự đoán nào đối với tất cả mọi thứ trong đây.

- Khi chúng ta tiến vào địa phương sâu nhất bên trong thì phát hiện ra tồn tại đáng sợ kia, biết được một cái bí ẩn khổng lồ có thể làm khiếp sợ tu chân giới, không chỉ riêng Vân Hải ta, dù là La Thiên, Triệu Hà, hay Côn Nhai cũng khó thể tưởng tượng được.

- Ta không ngờ, khi tất cả đều đã tuyệt vọng thì tai họa khổng lồ đổ ập xuống đầu. Chúng ta muốn trốn tránh nhưng cuối cùng vẫn phải quay về

chỗ này… Có lẽ cả đời ta cũng không thể rời khỏi nơi này… Đây là vận mệnh sao? Ta tin vận mệnh, rất tin vận mệnh…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1197: Chưởng Tôn

Vương Lâm cầm lấy ngọc giản rồi cẩn thận đảo thần thức qua.

- Ba năm đã trôi qua… Nhị sư đệ chết, Lão Tam cũng chết… Bọn họ trở thành Mê Thất Giả, lúc nào cũng phiêu diêu và mê man đi lại trong thế giới này… Bốn ngày trước ta nhìn thấy bọn họ, nhưng họ đã không còn nhận ra ta, đi qua bên cạnh ta… Ta không thể để cho mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy, ta muốn tìm ra biện pháp.

- Năm thứ sáu kể từ khi ta đến đây tìm được một khối ngọc giản, trên đó có ghi lại Tuế Nguyệt Cấm Chế. Ta nhất định phải học được nó…

- Sư thúc đi, hắn đi đến vị trí sâu nhất bên trong, hắn nói với ta ở trong đây có một âm thanh kêu gọi… Lúc đó ta đã ở đây được mười một

năm… Ta vẫn mày mò về Tuế Nguyệt Cấm.

- Không biết đã trải qua bao lâu… Có lẽ là ba mươi năm, bắt đầu xảy ra những đợt tấn công của Minh Chí Giả, ta rõ ràng nhìn thấy sư thúc trong đám người bọn họ… Bọn họ mang đi Lục sư đệ, Ngũ sư đệ, Thập sư đệ.

- Cuối cùng ta cũng hiểu rõ được Tuế Nguyệt Cấm, lúc đó ta cùng với những đồng môn còn sót lại bố trí một đại cấm chế Tuế Nguyệt Cấm chính thức trong sơn cốc. Cửu sư đệ đã hy sinh tuổi thọ của mình để gia cố dấu vết trận pháp này. Trước khi chết ta đã đồng ý với hắn, mang hài cốt của hắn về đặt ở Phá Thiên Tông… Ta đồng ý, nhưng ta có thể làm được sao?

- Có Tuế Nguyệt Cấm bảo hộ, sơn cốc này đã là nhà của ta… Nhưng ta không tìm được tình cảm ấm áp của gia đình, nếu có cũng chỉ là trơ mắt nhìn những gương mặt quen thuộc dần dần trở nên xa lạ. Ta không thể tiếp tục sống như vậy được nữa, ta phải nghĩ biện pháp, ta muốn cứu bọn họ.

Vương Lâm trở nên trầm tư, hắn ngẩng đầu nhìn bộ hài cốt trước mặt, nội dung của khối ngọc giản trong tay đến đây là kết thúc. Lúc này ánh mắt của hắn lại chuyển lên khối ngọc giản thứ hai, hắn vươn tay nhặt lên rồi tiếp tục đảo thần thức qua.

- Một trăm năm, nơi đây không có ngày đêm, nên cũng không thể tính toán thời gian rõ ràng. Nhưng ta có thể thông qua cường độ của trận pháp Tuế Nguyệt Cấm để phán đoán được, một trăm năm trôi qua nhưng

ta cảm thấy giống như một ngàn năm… Mười ba đệ tử bị phá hủy thân thể, đạo tiêu tán… Bọn họ không thể chịu đựng nổi cuộc sống như trong nhà ngục thế này nữa rồi.

- Đám người còn lại bên cạnh ta nếu không phải trở thành Mê Thất Giả thì cũng là Minh Chí Giả. Lúc này chỉ còn lại ba người chính là ta, Thập Lục sư đệ và Tứ sư thúc. Ta biết rõ đám người chúng ta là tội nhân, có lẽ đây chính là trừng phạt, nhưng ta không cam lòng! Không bao giờ cam lòng! Hôm nay sẽ vĩnh viễn là một ngày ta không thể quên, lần đầu Nghịch Hành giả xuất hiện, Tứ sư thúc đã biến thành Nghịch Hành giả…

- Ta từ trong đám Mê Thất Giả mang về Nhị sư đệ, Tam sư đệ và tất cả đồng môn… Ta tiến vào một chỗ rất sâu trong dãy núi, từ trong sương mù dày đặc lại tìm được Ngũ sư đệ và Lục sư đệ đã trở thành Minh Chí giả mang trở về. Ta lại đi vào một chỗ rất sâu, con đường đó ra rất quen thuộc… Ta tìm được Nhị sư thúc rồi đem người trở về.

Khối ngọc giản này đến đây là kết thúc, Vương Lâm kinh ngạc buông ngọc giản trong tay ra. Những lời nói vừa rồi làm hắn trầm ngâm một lúc lâu, sau đó lại cầm khối ngọc giản thứ ba lên.

- Ta đã sống nơi đây được ba trăm năm, khi tất cả địa phương ta đều đã đi qua thì phát hiện ra một loại hạt châu có thể phong ấn thần thông của Nghịch Hành giả. Ta không biết vật này là thứ gì, nhưng vì cứu Tứ sư thúc ta phải lùng sục tất cả mọi nơi, tìm kiếm một chút tin tức.

- Đây là lần thứ tư ta tiến vào địa phương sâu nhất ở nơi đây, ta biết rõ Tứ sư thúc đang ở nơi này… Khi phải đối mặt với đám Nghịch Hành giả hùng mạnh ta dùng hạt châu để phong ấn tất cả thần thông của họ… Ta ở đây mấy năm, cuối cùng cũng tìm được Tứ sư thúc… Nhưng… Ta không ngờ ở địa phương ta gặp Tứ sư thúc, ta lại thất bại… Bị một cây đinh bảy màu đâm vào trong cơ thể… Cây đinh này rất quỷ dị, khi tiến vào trong cơ thể thì lập tức hòa tan.

- Cuối cùng ta cũng trốn thoát, trong lúc mơ hồ ta quay về sơn cốc, ý thức của ta dần tiêu tán, một loại ý niệm điên cuồng liên tục lóe lên trong đầu. Những ý niệm này đủ để ta sinh ra tư tưởng muốn giết sạch những sinh linh trong đây… Nhưng nơi đây, ngoài ta ra thì chỉ còn một sinh linh duy nhất là Thập Lục sư đệ.

- Ta đuổi Thập Lục sư đệ ra khỏi sơn cốc, ta đưa lệnh bài thân phận của mình và đan phương thú cốt cho hắn, bắt hắn rời khỏi sơn cốc, mười năm sau hãy quay trở lại… Thập Lục sư đệ đi… Ta ngồi trong sơn cốc này nhìn bầu trời bảy màu bên ngoài để chờ đợi khoảnh khắc điên cuồng tiến đến. Nhị sư đệ, Tam sư đệ và tất cả các đồng môn, nếu có người nào thức tỉnh nhìn thấy ngọc giản của ta, lúc đó sẽ biết được tất cả những gì ta đã gặp phải trong vài trăm năm qua…

- Còn những hạt châu cổ quái kia ta đã từng sưu tập được rất nhiều, ở mặt trên của nó ta mơ hồ phát hiện ra một chút manh mối. Những thạch châu này cũng không phải được tạo thành từ tự nhiên mà được người ta tế luyện. Nếu so sánh chúng về độ lớn hay nặng nhẹ thì rất giống nhau, không có bất kỳ điều gì khác biệt… Giống như đã có người ở lại đây từ rất lâu rồi.

- Ta ở trong đây liên tục dùng những thần thông đặc biệt để tạo ra rất nhiều thạch châu… Ý thức của ta cũng dần trở nên mơ hồ, nhưng ta vẫn sinh ra một loại cảm giác giống như đang có lực lượng nào đó hút mất nguyên thần chính mình… Ta không biết đó là thứ gì, cũng có khoảnh khắc ý thức của ta trở nên thanh tĩnh, nhưng chính lúc đó lại có một ý niệm điên cuồng xâm nhập vào trong đầu ta… Có lẽ, ta nên làm như vậy… Nếu ta thành công thì ta sẽ không điên cuồng, ta sẽ… sống lại!

- Ý thức của ta hình như đang rời khỏi nơi này, đang kéo dài đến một tinh không kỳ dị… ta thấy được… một người, đây là một người đàn ông trung niên mặc áo bào, trên mi tâm của hắn có một ấn ký hình trăng khuyết, tên ngày này là Chưởng Tôn.

- Vẻ mặt Vương Lâm trở nên kinh hoàng, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi vô thức lui người ra phía sau vài bước. Hắn nhìn chằm chằm vào khối ngọc giản trong tay và hài cốt trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin.

“Chưởng Tôn…”

Cái tên không xa lạ gì đối với Vương Lâm, trong động phủ của Tiên đế Thanh Lâm hắn biết được trong đám người ở Ngoại giới có một tồn tại cực kỳ hùng mạnh, tên là Vũ Tôn!

Nhưng lúc này Vương Lâm cũng cảm giác được người có tên Chưởng Tôn là một tồn tại cách mình quá xa, người này và Thanh Lâm là cường giả cùng thời đại, đối với bây giờ không biết đã trải qua biết bao năm tháng rồi.

Nhưng Vương Lâm cũng không ngờ trong Vân Hải tinh vực, trong thế giới bảy màu, trong ngọc giản của sơn cốc lại thấy được một tin tức có liên quan đến một người tên là Chưởng Tôn.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn không khỏi hiện lên tình cảnh năm xưa mình và Thanh Thủy đi vào hư vô chiến đấu với Vọng Nguyệt. Kết quả là hư vô tan vỡ, sau đó lại xuất hiện hai người tu sĩ một già một trẻ cực kỳ thần bí.

Hai kẻ này chính là người của thế giới bên ngoài, nếu không phải lúc đó hạt châu Thiên Nghịch xuất hiện, chỉ sợ rằng chính mình cũng đã bị người bắt đi.

- Năm xưa khi lão già kia nhìn thấy hạt châu Thiên Nghịch thì gọi ta là Phong Tôn…

Vương Lâm mở hai mắt ra rồi hít vào một hơi thật sâu. Trong đầu hắn đã bùng lên những con sóng dữ có khí thế dời sông lấp biển đổi với những tin tức thu được trong ba khối ngọc giản, đã rất lâu mà không thể khôi phục trở lại bình thường.

- Thế giới bảy màu này có liên quan đến Thiên Vận Tử. Có liên quan tới Chưởng Tôn… đặc biệt là khi cây đinh bảy màu tiến vào trong cơ thể, quả thật sẽ khiến người ta trở nên điên cuồng sinh ra ý niệm muốn giết chết tất cả sinh linh. Năm xưa Thanh Thủy sư huynh từng nói, trước khi Tiên giới tan vỡ hắn đang ngồi bế quan tu luyện thì đột nhiên trở nên điên cuồng, ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu nguyên nhân… Cũng là điên cuồng giống như cây đinh đâm vào người.

- Chu tước lão Thánh Hoàng cũng từng nói, sau khi Thanh Thủy sư huynh đi đến Liên Minh Tu Chân lại điên cuồng một lần nữa… Rối cuộc trong chuyện này ẩn giấu bí mật gì, nhưng thế nào cũng có liên quan rất lớn đến tên Chưởng Tôn! Thiên Vận Tử, Thanh Thủy, Tư Mã Đặc, Chưởng Tôn…

Vương Lâm lại trở nên trầm tư…

Một lúc lâu sau hắn mới thở dài một tiếng rồi dùng ánh mắt phức tạp nhìn bộ hài cốt trước mặt. Bộ hài cốt của người này không có bất kỳ dấu hiệu bị phá hoại, điều này đã đủ chứng minh cuối cùng Tư Mã Đặc không phát điên! Nếu người này đã không điên cuồng, như vậy nhất định trong đầu hắn phải sinh ra ý niệm có liên quan đến Chưởng Tôn.

- Không ngờ nơi đây chính là khe nứt không gian năm xưa Phá Thiên Tông phát hiện ra… cũng chính là địa phương mà thú cốt đan phương xuất hiện sớm nhất. Nhưng tại sao thú cốt và ngọc giản lại rơi ra bên ngoài… Chẳng lẽ vị Thập Lục sư đệ trong lời nói của người kia cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này, cho nên mới có thể làm cho đan phương và ngọc giản xuất hiện trên Vân Hải tinh vực một lần nữa sao?

- Nếu dựa theo những lời nói của người này thì hắn… là ai… nghe nói năm xưa Phá Thiên Tông không biết được cái khe nứt này, nhưng vì nghe thấy được lời nói bí ẩn kia mới tìm ra được… mà Tư Mã Đặc ở nơi đây vài trăm năm lại có thể nhìn thấy kẻ thần bí kia.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên chín động phủ đang đóng chặt cửa trên vách đá. Thân thể lóe lên rồi trực tiếp tiến đến ngoài cửa động phủ thứ nhất. Hắn đứng bên ngoài nhìn vách núi, ánh mắt đột nhiên lóe lên, một lúc lâu sau hắn duỗi tay phải, nguyên lực trong cơ thể đột nhiên bùng ra. Những âm thanh ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng, vách núi đột nhiên hướng về hai bên mà mở ra.

Khoảnh khắc khi vách đá mở ra, một hương vị năm tháng đột nhiên phả thẳng vào mặt Vương Lâm. Động phủ này không lớn chỉ khoảng mười trượng, một vùng sáng màu tro đột nhiên lóe lên giữa không gian, trên đó đang nổi lơ lửng mười hạt châu to như nắm tay trẻ sơ sinh.

Bên trên và bên dưới đều có một ký hiệu rất mờ nhạt, lâu lâu lại lóe lên, nhưng cũng chỉ là những luồng sáng màu xám, nếu không quan sát kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy những hạt châu này thì tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn lập tức nhận ra vật này đúng là những hạt châu mà Thương Tùng Tử lấy ra để triệu hoán thần thông của Nghịch Hành Giả.

- Nội dung của ngọc giản quả nhiên đều là thật!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn vung một trảo tay phải lên chộp tới, một hạt châu rơi vào trong tay. Hắn đảo thần thức qua rồi cẩn thận xem xét. Sau khi nhìn thật kỹ, vẻ mặt Vương Lâm lập tức biến đổi rất lớn, tâm thần thắn chấn động giống như có sấm nổ bên tai.

Trước đây Thương Tùng Tử lấy hạt châu triển khai tấn công thì tốc độ cực nhanh, mà trong lúc chiến đấu nên Vương Lâm cũng không dám phân tâm mà chỉ đảo ánh mắt nhìn thoáng qua, không có cơ hội được nhìn kỹ như thế này.

- Thiên Nghịch…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1198: Đan dược

Nguyên thần Vương Lâm chấn động, hắn nhìn chằm chằm vào hạt châu trong tay. Hắn sẽ tuyệt đối không thể nhìn lầm đối với hạt châu Thiên

Nghịch đã đi theo mình cả đời, hạt châu này dù là độ lớn hay khối lượng, thậm chí là khí tức và thiên đạo cũng giống hệt Thiên Nghịch. Điểm khác biệt duy nhất chính là trên mặt hạt châu này không có đồ án ngũ hành mà chỉ mơ hồ lóe lên những ký hiệu.

- Ta đã sưu tập được rất nhiều thạch châu cổ quái… Những hạt châu này cũng không phải tự nhiên được sinh ra, mà rõ ràng được người khác tế luyện. Chúng nó dù là độ lớn hay khối lượng đều giống hệt như nhau… Giống như trước đây rất lâu đã có người ở nơi đây rồi liên tục dùng thần thông đặc biệt để chế tạo ra những hạt châu này…

Trong đầu Vương Lâm vang lên những nội dung trong ngọc giản trước đó, hắn nhìn chằm chằm vào hạt châu, hô hấp dồn dập dần trở nên bình tĩnh.

- Những hạt châu này được chế tạo mô phỏng theo hạt châu Thiên Nghịch! Trước đây rất lâu đã có người ở trong đây cố gắng tạo ra Tiên Nghịch…

Vương lâm nhắm chặt lại hai mắt, rất lâu sau mới mở ra.

- Có thể chế tạo ra tương tự như Thiên Nghịch, vậy kẻ kia nhất định đã được tận mắt nhìn thấy Thiên Nghịch, thậm chí đã có thể là người nắm giữ Thiên Nghịch!

Vương Lâm xoa nhẹ lên mi tâm, ánh mắt chợt lóe lên.

- Người này quả thật cực kỳ quyết đoán, có thể tế luyện ra thiên đạo… Người này, có lẽ cũng là Chưởng Tôn!

Vẻ mặt Vương lâm trở nên âm trầm, hắn sinh ra một loại cảm giác không lâu sau chính mình sẽ chạm trán với thế giới bên ngoài kia, và Chưởng Tôn. Có lẽ… người ngoại giới kia đã biết được sự tồn tại của ta, dù sao thì lão già năm xưa cũng không chết…

Trong lòng Vương Lâm bùng lên hàn ý.

Sau khi trầm tư một lúc lâu, Vương Lâm vung tay áo lên thu lại tất cả mười mấy hạt châu trước mặt. Sau khi xem xét từng cái thì thấy bên trong hạt châu đều có những con sóng dao động thần thông, rõ ràng bên trong đều được phong ấn thần thông.

- Những hạt châu này đều là sản phẩm thất bại, nếu không sẽ chẳng bị người ta vứt trong này. Cũng không biết những hạt châu này vì sao lại có thể phong ấn được thần thông…

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm để lại dấu ấn của chính mình lên đám hạt châu rồi thu vào không gian trữ vật.

Ánh mắt Vương Lâm lại đảo qua động phủ thứ nhất một lần nữa, sau khi không phát hiện thêm bất cứ thứ gì, hắn lại đi ra ngoài.

Sau khi tiến vào rồi lại đi ra, tâm thần Vương Lâm giống như bị một ngọn núi lớn đè lên, vẻ mặt cực kỳ âm trầm. Đặc biệt là nghĩ đến trận chiến trước đó với Thương Tùng Tử, thần thông cuối cùng lão già kia thi triển là triệu hồi ra trận pháp thứ bảy của Phong giới, nhưng lại giống hệt như hai người Ngoại giới năm xưa.

- Tên Thương Tùng Tử này rốt cuộc có thân phận gì?

Vương Lâm đi ra khỏi động phủ, hắn đưa mắt nhìn bầu trời bảy màu rộng lớn bên ngoài tấm màn cấm chế, lúc này tự nhiên nghĩ tới từ khi chính mình ở bên ngoài hư vô gặp được người Ngoại giới, người ở thế giới đó cũng xuất hiện ánh sáng bảy màu… Càng suy nghĩ nhiều, Vương Lâm càng cảm thấy mờ mịt với nơi đây.

Vương Lâm lặng lẽ thu hồi ánh mắt, hắn tiến đến động phủ thứ hai. Vách núi bên ngoài lại bị hắn vung tay lên rồi mở ra ầm ầm, bên

Một lò luyện đan khổng lồ chiếm giữ hơn phân nửa khoảng không trong động phủ thứ hai. Bốn phía lại chất đống rất nhiều dược thảo, nhưng phần lớn đều đã khô héo, bên cạnh còn có một túi trữ vật.

Vì đã rất nhiều năm tháng trôi qua nên trên mặt động phủ đóng đầy bụi, ngay cả lò luyện đan chỉ cần đặt tay lên đã lưu lại dấu bụi.

Khi Vương Lâm mở túi trữ vật ra thì cảm thấy chấn động, không ngờ bên trong toàn là dược liệu, số lượng lại rất nhiều đến mức không thể tưởng tượng. Sau khi rời khỏi động phủ, Vương Lâm đi đến căn thứ ba.

Trên cánh cổng động phủ thứ ba có lưu lại cấm chế, nhưng thật sự lại không phải Tuế Nguyệt Cấm. Sau khi nhìn kỹ một lúc, Vương Lâm dùng hai tay bấm niệm pháp quyết làm cấm chế huyễn hóa ra. Tất cả cấm chế đều rơi trên vách núi, những tiếng nổ ầm ầm vang lên vách đá kẽ chấn động rồi chậm rãi di chuyển.

Trên mặt đất trong động phủ thứ ba có một trận pháp hình tròn, bên ngoài trận pháp được đặt nguyên tinh làm nó liên tục vận chuyển, có ba bình đan dược bay lơ lửng bên trên. Trong trận pháp cũng được người ta dùng nguyên tinh để duy trì trạng thái vận chuyển.

Quan trọng hơn, Vương Lâm đã nhìn ra manh mối trong trận pháp trước mặt. Trận pháp này ngoài tác dụng bảo vệ đan dược trong ba chiếc bình không bị năm tháng làm hao mòn, cũng có thêm tác dụng phòng hộ. Nếu kẻ nào cưỡng ép mở ra thì đan dược bên trong sẽ lập tức tan vỡ.

Vương Lâm nhíu mày, hắn khoanh chân ngồi bên cạnh trận pháp. Lúc này hắn không nhìn động phủ mà chỉ nhìn trận pháp trước mặt, trong mắt bùng lên những luồng sáng thôi diễn. Càng lúc hào quang lóe lên trong

mắt càng nồng nặc, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, trong túi trữ vật lập tức bay ra một khối nguyên tinh.

Vương Lâm cầm nguyên tinh, hắn vuốt tay lên làm nguyên tinh này tan vỡ, tất cả nguyên lực bên trong điên cuồng khuếch tán ra ngoài. Tay phải Vương Lâm bấm pháp quyết điều khiển rồi hướng về phía trận pháp bên cạnh điểm một chỉ. Tất cả nguyên lực đột nhiên vận chuyển lên ầm ầm, sau đó lại dung nhập vào trong mặt đất.

Khi tay phải Vương Lâm vung lên trong không, nguyên lực trong mặt đất cũng chuyển động theo tạo thành một trận pháp hình thoi, dài một trượng. Ngay sau đó Vương Lâm hất tay phải lên, trận pháp hình thoi lập tức bừng ra sợi dây rất nhỏ nối liền mặt đất và trận pháp bảo vệ đan dược thành một khối.

Sau khi làm xong những thứ trên, ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên, tay phải hắn nhanh chóng vươn vào trong trận pháp và chộp thẳng tới ba bình đan dược. Khoảnh khắc này trận pháp đột nhiên bùng lên những luồng hào quang cực mạnh làm động phủ trở nên rực sáng, đồng thời cũng có một luồng khí tức hủy diệt nồng đậm phóng thẳng tới ba bình đan dược. Nhưng luồng khí tức này ngừng lại ngay lập tức, chỉ thấy những luồng hào quang trong trận pháp giống như đang bị người ta đưa đi theo một phương hướng khác, đi theo sợi dây nhỏ truyền thẳng vào trong trận pháp hình thoi. Chỉ trong nháy mắt này Vương Lâm đã chộp được ba bình đan dược, sau đó hắn nhanh chóng rút tay lại.

Thân thể hắn chợt lui về phía sau, nháy mắt đã rời khỏi động phủ thứ ba rồi hiện ra bên ngoài mặt cỏ sơn cốc. Hắn khoanh chân ngồi xuống, ánh

mắt rơi trên ba bình đan dược, trái tim lập tức đập mạnh hẳn lên.

Vừa rồi hành động của hắn cực kỳ mạo hiểm, nếu có chút sai lầm nào thì ba bình đan dược sẽ lập tức tiêu tán trong nháy mắt, lúc đó đan dược bên trong cũng sẽ trở thành tro bụi.

- Tư Mã Măc để lại đan dược cho đồng môn mà lại sử dụng phương pháp đó, rõ ràng đây là những thứ cực kỳ quý giá.

Một mùi thuốc nồng nặc phả thẳng vào mặt, trong bình có ba đan dược màu đỏ, những con sóng rung động của thú hồn từ trong bùng ra rồi bao phủ khắp bốn phía, cũng hấp dẫn cả nguyên thần Vương lâm. Hắn lấy ra một viên đan dược rồi dùng hai ngón tay kẹp lấy đưa lên trước mặt nhìn thật kỹ.

- Đan dược cấp mười một?

Vương Lâm mơ hồ phát hiện ra cấp độ đan dược trước mặt, hắn trầm ngâm một lúc rồi cầm lấy bình thuốc thứ hai. Khi mở bình thuốc này ra, bên trong lập tức bùng ra những luồng sương mù nồng nặc, sương mù chia làm hai phần có hai màu đen trắng vờn quanh nhau, cuối cùng cả hai tách ra rồi bay lượn trong không trung. Trong hai luồng sương mù trước mặt có hai viên đan dược.

- Vụ Hồn Đan dùng mãnh thú hóa sương cấp mười hai luyện chế ra.

Hai mắt Vương Lâm bùng ra những luồng sáng cực kỳ vui mừng, đối với đan dược cấp mười một thì chỉ phân biệt dựa vào cảm giác, nhưng đan dược do mãnh thú hóa sương cấp mười hai luyện thành lại cực kỳ hiếm có trong cả Vân Hải tinh vực, đặc điểm của nó lại cực kỳ rõ ràng nên chỉ cần liếc mắt đã hiểu ngay. Vụ Hồn Đan rất hiếm vì rất ít người chịu bỏ những lợi ích lâu dài từ nguyên tinh, nên cũng chẳng dám bắt mãnh thú hóa sương cấp mười hai để luyện đan.

Vương Lâm liếm liếm môi, ánh mắt rơi lên bình đan dược cuối cùng. Hắn đảo thần thức qua nhưng không thể nào phát hiện ra manh mối nào. Sau khi trầm ngâm một lát, hắn chậm rãi mở cái núi bằng gỗ ra. Khoảnh khắc khi bình đan dược được mở ra, một con sóng chấn động không thể tưởng tượng nổi lên điên cuồng khuếch tan, bên trong lại vang lên những âm thanh mà hai tai không thể nghe lọt, nhưng nếu dùng thần thức thì có thể cảm nhận được rõ ràng đây là những tiếng gầm rống kinh thiên động địa.

Những tiếng gầm rống này vượt xa mãnh thú cấp mười hai, mức độ rung trời lở đất của nó làm tâm thần Vương Lâm chấn động mạnh. Hắn lập tức đóng nút bình đan dược lại không chút do dự. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, sau khi đóng bình đan dược lại, vẻ mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt, phải sau một lúc lâu thổ nạp mới khôi phục lại như thường. Lúc này ánh mắt hắn nhìn bình thuốc thứ ba đã trở nên cực kỳ ngưng trọng:

- Đan dược cấp mười ba!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn cẩn thận thu hồi hai bình đan dược mà chỉ giữ lại trong tay bình thứ nhất. Sau đó hắn đi về động phủ có lò luyện đan.

Đan dược cấp mười một chỉ những tu sĩ có tu vi Toái Niết trung kỳ mới nuốt vào được, nếu không thì nguyên thần chẳng thể nào đối kháng với thú hồn. Nếu cưỡng ép thì nguyên thần sẽ tiêu tán rơi vào kết cục vì nuốt đan dược mà chết. Điều này tất cả tu sĩ trên Vân Hải tinh vực đều hiểu rõ, đan dược giúp ý cảnh tăng mạnh nhưng cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Thực tế thì tu vi của Vương Lâm nếu bỏ qua thân thể Cổ Thân thì chỉ là Tịnh Niết sơ kỳ, nên hắn cũng không thể trực tiếp nuốt đan dược cấp mười một vào được. Cho nên lúc này hắn cần phải luyện hóa đan dược lại một lần nữa.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1199: Nghe đạo

Khoảnh khắc khi ba kẻ kỳ dị kia tiến vào thế giới bảy màu thì những luồng sáng bảy màu bao phủ Thương Tùng Tử đang ngồi khoanh chân trên đỉnh đầu tượng đá đột nhiên thu hẹp rồi chậm rãi ngưng tụ, tất cả luồng sáng bảy màu đã bao phủ hoàn toàn nguyên thần Thương Tùng Tử.

Một tia chới màu trắng đột nhiên lóe lên trong tượng đá bên dưới Thương Tùng Tử rồi dung nhập vào trong sương mù, sau đó lại kết hợp với nguyên thần Thương Tùng Tử.

Dần dần thân thể Thương Tùng Tử lại được ngưng tụ, cơ thể hắn lại được tạo ra, trên lớp da bên ngoài lóe lên những luồng sáng bảy màu và hàng loạt tia chớp. Trên mi tâm của lão xuất hiện một ký hiệu tia chớp như ẩn như hiện, lão mở hai mắt, bên trong bùng ra những tia sáng thâm trầm.

- Lão phu đã tiến lên một bước thì thù này nếu không báo, thề sẽ không làm người!

Thân thể Thương Tùng Tử đột nhiên nhảy dựng lên, cơ thể lão hóa thành một tia chớp phóng thẳng về phía trước như tên bắn. Chỉ trong nháy mắt lão đã xuyên qua sương mù rồi hướng lão về phía dãy núi trước mặt.

- Tên họ Lữ kia bị cây đinh bảy màu của ta đánh trọng thương, dù hắn không chết nhưng chắc chắc sẽ khó gắng gượng nổi, không biết tên này đang ở đâu… Nhưng cũng không sao, nếu lão phu muốn biết thì dễ như trở bàn tay.

Thương Tùng Tử cười lạnh, lão vừa phóng đi vừa vung một trảo tay phải lên hư không. Khe nứt không gian trữ vật lập tức xuất hiện, bên trong lại bay ra một hạt châu.

- Triệu hồi Nghịch Hành Giả!

Thương Tùng Tử cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi bắn lên trên hạt châu. Khoảnh khắc này hạt châu đột nhiên hấp thu những luồng sáng bảy màu trong đất trời rồi lập tức tan vỡ. Chỉ trong nháy mắt khi hạt châu vỡ nát, một uy lực cuồn cuồn bùng ra khắp ra bốn phía, một hư ảnh mơ hồ đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Hư ảnh này không thể nhìn rõ tướng mạo nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ thanh tĩnh, giống như tất cả mọi chuyện trong thiên địa đều không thể trốn khỏi ánh mắt của nó. Nếu bị ánh mắt này nhìn trúng thì tất cả bí mật khắp toàn thân đều phải lộ ra ngoài.

- Hắn ở đâu?

Thương Tùng Tử nhìn hư ảnh mơ hồ rồi trầm giọng nói.

Hư ảnh mơ hồ lập tức nhắm chặt hai mắt lại, rất lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra. Hắn nhìn về phía Thương Tùng Tử, tâm thần lão già này đột

nhiên chấn động, trong đầu lão đột nhiên hiện lên một hình ảnh. Sau khi nhìn rõ hình ảnh đó, Thương Tùng Tử lại nhướng mày.

- Động phủ của Tư Mã Đặc, hắn trọng thương mà vẫn còn có thể phá vỡ tấm màn cấm chế nơi đó sao?

Thương Tùng Tử trầm ngâm một lát, trong mắt lão đột nhiên lóe lên hàn quang rồi phóng thẳng về phía trước.

Trong sơn cốc của động phủ Tư Mã Đặc, Vương Lâm cũng không đem tất cả linh lực dồn vào việc tế luyện đan dược. Sau khi đã thu dọn tất cả mọi thứ trong động phủ thứ nhất thì bố trí bên ngoài rất nhiều cấm chế, lại mở rộng cấm chế ra phạm vi cực lớn. Lúc này hắn mới mở không gian trữ vật để thả Văn Thú ra ngoài.

Lúc này bộ dạng của Văn Thú đã cực kỳ dữ tợn, sau khi bay ra thì ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Vương Lâm lại lộ ra vẻ kiên định. Nó và Vương Lâm tâm thần tương thông, sau khi biết rõ kế hoạch của chủ nhân thì rít gào lên một tiếng. Vương Lâm trầm tư một lát, sau đó khẽ vung tay phải lên, Văn Vương lập tức bị cuốn vào trong động phủ đã bày sẵn cấm chế.

- Có đủ nguyên tinh thì nó hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra!

Vương Lâm lấy ra rất nhiều thú hồn đoạt được từ khi đi đến Vân Hải tinh vực, cũng lấy ra những thú hồn được tạo ra bằng phương pháp biến dị trên Mạc La đại lục. Sau khi đặt tất cả vào trong động phủ thì hắn lấy ra vài vạn nguyên tinh đặt lên cấm chế rồi phong bế nơi đây lại.

Vương Lâm tản thần thức bao trùm động phủ trước mặt, hắn thấy rõ khí tức tàn bạo của Văn Thú đang phóng tới các thú hông, nó liên tục chém giết và thôn phệ. Đúng lúc này, trận pháp vận chuyển làm nguyên tinh hóa thành những luồng nguyên lực vô tận dung nhập vào trong cơ thể Văn Thú.

Sau khi Vương Lâm lưu lại một luồng thần thức để quan sát động phủ thì trầm tư một lúc rồi đi về phía lò luyện đan.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống bên cạnh lò luyện đan, hắn liên tục điều khiển ngọn lửa để luyện hóa đan dược. Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã trôi qua hai ngày, ngọn lửa trong lò luyện đan đã dần tiêu tán, mùi thuốc bao phủ khắp bốn phía.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn vung tay phải về phía trước, nắp lò luyện đan đột nhiên được nhấc lên phát ra âm thanh ầm ầm. Lúc này trong lò luyện đan bùng ra rất nhiều khói, khi khói dần tiêu tán thì một chất lỏng màu vàng bay bổng giữa không trung.

Vương Lâm vung tay phải lên hư không dẫn động, chất lòng kia lập tức phóng về phía hắn, sau đó lại bị hắn thu vào trong ba chiếc bình nhỏ.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi đảo mắt nhìn về phía tấm màn cấm chế ngoài sơn cốc. Hắn cầm lấy một cái bình, đem chất lỏng bên trong đổ vào trong miệng. Nước thuốc vừa dung nhập vào trong cơ thể thì lập tức hóa thành một luồng khí tươi mát vận chuyển khắp toàn thân, bên tai hắn còn mơ hồ vang lên những tiếng gầm rống của mãnh thú. Vương Lâm nhắm chặt hai mắt lại, hắn bình tĩnh thổ nạp và lẳng lặng cảm ngộ những minh ngộ của thú hồn trong đan dược đối với thiên địa.

Dưới trạng thái kỳ dị này, Vương Lâm như quên mất thời gian, tâm thần hắn được bao phủ trong pháp tắc thiên địa giống như đang hóa thành một mãnh thú, đang tranh đấu tìm ra kinh nghiệm sinh tồn.

Trong lúc Vương Lâm truy tìm và chứng minh những gì thật giả của ý cảnh, từ trong những minh ngộ hỗn loạn của thú hồn, hắn giống như một người khách qua đường, cứ liên tục tách ra những đạo niệm phù hợp với chính mình ở bên trong.

Đạo niệm bùng ra bên ngoài cơ thể Vương Lâm rồi dần trở nên vặn vẹo và xảy ra biến hóa. Những biến hóa này càng lúc càng nhanh làm tất cả trở nên không chân thực.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm lại duỗi tay ra cầm lấy bình đựng chất lỏng. Hắn uống vào một ngụm rồi tiếp tục chìm vào trong minh ngộ, những đạo niệm bên ngoài cơ thể hắn ngày càng nhiều.

Hắn nghĩ nếu có thể tùy ý lựa chọn những cảm ngộ của mãnh thú để làm cho tu vi tăng lên, nhưng hậu quả của việc này lại làm cho đạo tâm trở nên hỗn loạn. Nếu ý cảnh không phải là những cảm giác do chính mình sinh ra mà lại đi mượn của thú hồn, dù tu vi có tăng nhưng Vương Lâm cũng không muốn như vậy.

Cái Vương Lâm muốn là dựa vào những minh ngộ của thú hồn để chứng minh thật giả của đạo niệm bản thân, ngộ ra thiên đạo giữa thật và giả.

Vương Lâm muốn lấy những suy nghĩ được sinh ra trong lúc thú hồn minh ngộ thiên địa, đây là những tinh túy trong linh hồn của mãnh thú. Những luồng suy nghĩ này tương đối mơ hồ, nhưng nếu càng nhiều lại càng làm cho mãnh thú đột phá cấp bậc để cuối cùng hóa thành hình người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lọ thuốc thứ nhất đã được Vương Lâm uống sạch. Lúc này những cảm ngộ của hắn vẫn còn tiếp tục, đạo niệm bên ngoài cơ thể liên tục thay đổi rồi dần dần bùng ra bao quanh sơn cốc. Lúc này nếu có người nào ở đây thì đạo tâm chắc chắn sẽ hỗn loạn, bởi vì trong luồng đạo niệm vặn vẹo bao phủ sơn cốc này đều được cảm ngộ thiên địa sinh ra, tất cả đều bị Vương Lâm vứt bỏ ra ngoài.

- Không có giả sao có hiện thực, không có thật tại sao có giả? Thật và giả không cần phải tách biệt ra hoàn toàn…

Vương Lâm cầm lấy chai thuốc thứ hai, sau khi uống vào một ngụm lớn thì hai mắt đột nhiên bùng lên những minh ngộ. Hắn lại nhắm mắt tiếp

tục chứng minh đạo niệm.

Dần dần những luồng đạo niệm vô tận hắn cảm ngộ ra đã càng ngày càng nhiều trong sơn cốc. Cuối cùng đã có một phần xuyên qua cấm chế rồi quanh quẩn bên ngoài, đạo niệm làm cho bên ngoài xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo.

Tình cảnh này mắt thường không thể nhìn thấy được, chỉ những tu sĩ trên Hóa Thần mới có thể nhìn thấy được tình cảnh trước mặt. Lúc đó những tu sĩ này sẽ cảm thấy nơi đây ẩn chứa đạo niệm, mỗi luồng đạo niệm đều do pháp tắc thiên địa tạo thành.

Nhưng đó chỉ là nhìn thoáng qua, nếu nhìn kỹ thì tất cả lại là giả. Loại đạo niệm này nằm giữa thật và giả, rất khó phân biệt. Nếu đã bước vào nơi đây sẽ chìm đắm vào trong đạo niệm, không cách nào thoát ra được.

Những đạo niệm hỗn tạp ngày càng nhiều, tất cả đều khuếch tán ra khắp bốn phía, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ chu vi ngàn trượng làm cho thiên địa nơi này xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo.

Vương Lâm ngồi trong sơn cốc đã uống xong bình chất lỏng thứ ba, hắn đã quên đi tất cả mọi thứ, đang chìm đắm trong thiên địa vô tận để tìm kiếm đạo của chính mình. Trong lúc mơ hồ, trong tâm thần hắn mơ hồ xuất hiện một âm thanh, nhưng âm thanh này lại rất nỉ non rồi dần trở nên rõ ràng.

- Minh Chí, tù phong thiên đạo, chúng sinh cần độ qua vô lượng kiếp để bỏ đi một chấp niệm trong ngục sâu u tối. Chúng sinh cũng phải ở trước vô lượng để giải thoát khỏi những mờ mịt ngày hôm nay, thoát khỏi thiên địa để mang đến cho sinh linh khóa vong Thiên Vận, ấn minh triêu. Những gì chúng sinh cần không phải đạo thật giả, phải đắm chìm vào trong biển khổ, bỏ đi đạo niệm sai lệch, dâng tặng Tu Chân Hành…

- Những gì chúng sinh cần không phải đạo thật giả, phải đắm chìm vào trong biển khổ, bỏ đi đạo niệm sai lệch…

Những lời nói này liên tục truyền vào trong tâm thần Vương Lâm, dần dần đạo niệm bao phủ ngoài sơn cốc ngày càng nhiều, từ chu vi ngàn trượng lại liên tục tràn ra vạn trượng, mười vạn trượng. Cuối cùng đạo niệm đã tràn ngập hơn phân nửa thế giới bảy màu.

Thương Tùng Tử đang đứng bên ngoài địa phương cách sơn cốc Tư Mã Đặc ngàn trượng, vẻ mặt lão trở nên tái xanh và nhìn chằm chằm về phía trước. Nhưng lúc này thần thể lão lại không hề chuyển động. Lão đã đến đây được hai ngày nhưng không thể tiến lên phía trước vì trong tâm thần cảm nhậm được những luồng đạo niệm hỗn tạp vô tận đang dần bao phủ nơi này.

Những luồng đạo niệm này giống như một vòng xoáy khổng lồ có thể hấp thù tất cả ý cảnh, nó dùng một phương pháp đặc biệt để cuốn tất cả vào vòng chứng minh đạo niệm của Vương Lâm.

Ý cảnh thật và giả là thay đổi lần thứ hai của đạo niệm Vương Lâm, cái hắn đang cần truy tìm đã vượt xa những người cùng trang lứa, thậm chí còn vượt xa những người có ý cảnh cao thâm hơn.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử không còn chút máu, lão khoanh chân ngồi xuống đất, bó chặt tâm thần và liên tục chống lại những đạo niệm hỗn tạp xâm nhập, đồng thời cũng phải chống đỡ lực hút khổng lồ của vòng xoáy nên không thể thoát khỏi địa phương này được. Phương xa một đám Mê Thất Giả với hai mắt mê man, tất cả đều đang hướng về phía này đi tới.

Nhịp bước của bọn họ không nhanh, nhưng mỗi lần tiến ra lại giống như Súc địa thành thốn nên đi vào rất nhan. Đám Mê Thất Giả này cũng không tới gần mà chỉ đứng bên ngoài dùng ánh mắt mờ minh nhìn về phía trước giống như đang lắng tai nghe đạo.

Địa phương xa hơn, nơi những Minh Chí Giả đang lướt đi trong sương mù. Lúc này tất cả Minh Chí giả đều bay ra khỏi sương mù rồi hướng về phía sơn cốc Vương Lâm đang ngồi. Những âm thanh kỳ dị cũng dần truyền đến.

Tất cả đều lấy vị trí Vương Lâm làm trung tâm, tình cảnh lần này đã xoay chuyển tất cả đạo niệm hóa thành thế giới bảy màu, đạo niệm này dần trở nên thăng hoa rồi chậm rãi bùng ra ngoài. Ngoài sơn cốc, những đạo niệm hỗn loạn được Vương Lâm bỏ đi ngày càng nhiều, dần dần cả thế giới bảy màu dần trở nên vặn vẹo.

Khi Mê Thất Giả nghe thấy đạo thì hai mắt càng trở nên mê man, tất cả đều nhìn chằm chằm về phía trước, mơ hồ có thể thấy được bọn họ đang hấp thu một luồng đạo niệm vô hình.

Minh Chí Giả đến đây rồi bay bổng giữa không trung, những âm thanh lẩm bẩm được bọn họ nói từ rất lâu đột nhiên ngừng hẳn lại. Bọn họ nhìn về phía sơn cốc, tất cả đều nhắm chặt mắt giống như đang cảm ngộ đạo của Vương Lâm.

Lúc này ngay cả những mãnh thú hóa sương cấp mười hai cũng từ trong trạng thái hóa sương hóa thành những hình dạng khác nhau. Tất cả mãnh thú đều không gầm rống mà phóng đi như tên bắn trên bầu trời tiến đến nơi đây. Mãnh thú đứng vòng quanh trên không trung bên ngoài sơn cốc, đứng cùng một chỗ với Minh Chí Giả để cảm ngộ đạo của Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1200: Đạo tán

Đạo, cái gì là đạo?

Vương Lâm có Sinh Tử Luân Hồi, Nhân Quả Tuần Hoàn, Chân Giả Chi Biến, mỗi thứ đều là đạo do hắn tự minh ngộ, nói cách khác là từ những thay đổi về tư tưởng mà hiểu ra. Từ một tu sĩ nho nhỏ không có bất kỳ danh tiếng tiến thẳng một đường cho đến bây giờ. Ngày hôm nay hắn đã trở thành một tồn tại đứng sừng sững trong cường giả, những thay đổi này chính là sự trưởng thành của Vương Lâm.

Từ trong Sinh Tử Luân Hồi khám phá ra sinh tử, cho nên hắn nhiều lần tránh khỏi nguy hiểm. Từ trong tử cảnh tìm đường sinh, cuối cùng trong lòng Vương Lâm sinh ra nghịch ý, hắn dám nghịch thiên mà đi trở thành Nghịch Tu giả.

Chém trời phá trăng, cúi đầu đạp thiên chính là con đường nghịch thiên, Vương Lâm đã nhìn thấu sinh tử nên không còn gì để sợ hãi. Tất cả đều là những chấp niệm và tư tưởng do ý cảnh Sinh Tử Luân Hồi gây ra cho Vương Lâm.

Vì những tư tưởng đó mà Vương Lâm mới trở nên hùng mạnh. Nhưng thiên địa bất nhân, lừa đảo vạn vật sinh linh, vì ý niệm của vạn sinh linh mà tạo thành rất nhiều đạo niệm bao phủ để con người cảm ngộ. Đây chính là thiên đạo bố thí cho vạn vật sinh linh, bắt chúng sinh phải tu theo một con đường. Nhưng con đường này lại chính là một khuôn phép cũ, là một con đường tu luyện thuận lời và đối với con đường này Vương Lâm sẽ không tiến vào.

Sau sinh tử chính là nhân quả, sau lần đầu tiên ý cảnh của Vương Lâm lột xác thì giống như một nhà thông thái trong giới phàm nhân, trong suy nghĩ có giác ngộ. Hắn càng không sợ sinh tử thì càng đi sâu vào tìm kiếm chân lý đạo niệm.

Nhân Quả Tuần Hoàn chính là như thế, nó nhìn thấu vì có thể phá vỡ kết quả, hiểu rõ tất cả mọi sự vật trong thiên địa. Cũng vì có nhân quả này mà khi đã viên mãn thì cuộc đời của Vương Lâm lại tiến vào một loại đỉnh phong, tu vi được tăng mạnh theo tư tưởng. Những tư tưởng kiên định của hắn trong nhân quả ngưng tụ lại một đạo niệm rất sâu sắc, vì vậy mà đất trời trong mắt hắn đã có sự khác biệt so với kẻ khác.

Thiên kia không phải của ta! Trong mắt kẻ khác thì trời đất bao la không có tận cùng, cứ như vậy mà tìm kiếm trong mù mịt. Nhưng đối với Vương Lâm thì thiên địa không phải là điểm quan trọng, thiên này trên thực tế chỉ là một phần của nhân quả. Vương Lâm muốn chính là thoát khỏi lò lửa nhân quả, hắn muốn biết thế giới bên ngoài là gì!

Khi tiến vào bước này thì ý cảnh của Vương Lâm đã đến mức cực hạn, giống như bức tranh trong tay Lý Thiến Mai và vòng tròn bên ngoài cơ thể Lô Vân Tòng. Nhưng thực tế Vương Lâm vẫn còn ở trong vòng luẩn quẩn.

Nhưng khi Thanh Lâm xuất hiện thì hạt châu Thiên Nghịch làm cho nhân quả của Vương Lâm tiến đến mức viên mãn cực hạn. Sau đó nhân quả lại lột xác, ý cảnh lại được kéo lên, lúc này hắn bắt đầu truy tìm bản nguyên giữa thật và giả.

Đạo thật giả là một tầng cảm ngộ rất sâu, những người tầm thường căn bản cũng không có tư cách và cơ hội để tìm kiếm. Điều này rõ ràng đã động chạm đến biên giới của thiên đạo, nếu tiến thêm một bước nữa thì sẽ trực tiếp tiến vào trung tâm.

Rất nhiều năm qua không phải chẳng có những tu sĩ có thể đi đến mức độ ý cảnh này, nhưng lại rất ít… Ý cảnh quyết định tu vi, hơn nữa mức độ thâm sâu của ý cảnh cũng gây ra những khác biệt nghiêng trời lệch đất đối với những kẻ có cùng tu vi.

Những gì Vương Lâm đang truy tìm chính là một con đường lớn, so với mục tiêu của những người khác thì cũng không có gì khác biệt. Nhưng thực tế vì những cảm ngộ ý cảnh mà những gì hắn nhìn thấy cuối cùng đã vượt qua về bản chất đối với kẻ khác.

Ba viên đan dược cấp mười một hóa thành chất lòng màu vàng đều bị Vương Lâm uống sạch. Lúc này những cảm ngộ của hắn lại không dừng mà vẫn tiếp tục. Khi khe nứt không gian xuất hiện trước mặt theo đạo niệm, từ bên trong bay ra một bình đan dược, số đan dược này hắn lấy từ Bồng Lai đại lục, trong đó có đủ cấp độ nhưng tám, chín, mười.

Vương Lâm đã quên đi thời gian, hắn như trầm mình vào minh ngộ. Lúc này hắn cầm những khối đan dược kia lên nhưng không nuốt vào. Khoảnh khắc khi những đan dược kia tới gần Vương Lâm thì lập tức tan vỡ, thú hồn bên trong lập tức bị cuốn vào trong vòng xoáy do rất nhiều đạo niệm tạo thành, sau đó Vương Lâm lại tiếp tục đối chiếu. Luồng đạo

niệm hỗn tạp càng ngày càng nhiều, tất cả lại khuếch tán về bốn phía một lần nữa.

Đám Mê Thất Giả bên ngoài sơn cốc, trong cặp mắt mê man dần xuất hiện một luồng thần thái. Những Minh Chí Giả bay bổng giữa không trung thân thể hư ảo dần có cảm giác thực chất. Đám mãnh thú cấp mười hai khi nghe đạo thì ngọn lửa hung ác trong ánh mắt cũng biến mất.

Thương Tùng Tử vùng vẫy trong đau khổ, lão đang cố gắng bảo vệ cho tâm thần chính mình. Những cơn lốc hung tàn trong vòng xoáy đạo niệm lúc nào cũng có thể bùng ra. Lúc này đạo niệm bên ngoài sơn cốc ngày càng nhiều.

Thế giới bảy màu đã được bao phủ trong những luồng đạo niệm vứt đi của Vương Lâm, nó đang liên tục vặn vẹo, giống như đang có nhiều tư tưởng đang đánh thẳng vào nhau trong thế giới này.

Đạo niệm tràn ra khắp mọi nơi, ngay cả những địa phương cực kỳ sâu trong thế giới bảy màu cũng giống hệt như vậy.

Trong lúc liên tục minh ngộ thì tâm thần của Vương Lâm dần dần từ trong cơ thể bay ra. Hắn thấy được sơn cốc, thấy được chính mình đang ngồi khoanh chân, thất được từng viên đan dược bay đến trước mặt mình rồi tan vỡ.

Tâm thần của Vương Lâm chậm rãi bùng ra, lấy sơn cốc làm trung tâm mà tản ra khắp bốn phía. Khoảnh khắc khi tâm thần Vương Lâm đảo qua những tên Minh Chí Giả có khoảng cách gần nhất, đám này đều chấn động thân thể.

Đám Mê Thất Giả và mãnh thú cũng giống hệt như vậy, dù là Thương Tùng Tử thì đạo tâm cũng ầm ầm suy sụp, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Tất cả mọi thứ đều không thể gây ra hứng thú cho Vương Lâm, tâm thần của hắn lại tiếp tục tản ra. Hắn thấy được một người đàn ông đang khoanh chân ngồi trong một động phủ ở đỉnh núi bên ngoài. Trong mắt người đàn ông này lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn kinh ngạc nhìn về phía trước mà mở to miệng không nói nên lời. Mãi đến khi tâm thần Vương Lâm rời đi rất xa chỗ này, người đàn ông kia mới dần khôi phục trở lại từ trong hoảng sợ.

Tâm thần Vương Lâm vờn khắp xung quanh, hắn bay qua tất cả những động phủ đang tồn tại. Dãy núi giống như bức tường đang chắn trước mặt bây giờ chẳng qua chỉ là bột phấn, hắn nhìn qua sơn cốc bên dưới.

Trong một trận pháp nơi Phá Diệt Cấm và Sinh Tử Cấm dung hợp lại với nhau, Vương Lâm thấy được vẻ mặt tái nhợt của lão bà áo xanh. Lúc này đạo tâm của bà ta trở nên hỗn loạn, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Tướng mạo của bà lão áo xanh đang nhanh chóng biến đổi, khi thì khô gầy, lúc thì tang thương, chốc chốc lại là trung niên.

Lão bà này cũng không thể làm cho tâm thần Vương Lâm dừng lại lâu, hắn tiếp tục phóng thẳng đi rồi tiến vào trong làn sương mù dày đặc của dãy núi hình vòng cung. Sương mù tuy dày nhưng không thể ngăn cản tâm thần Vương Lâm, hắn nhìn thấy trong sương mù có hai ngọn núi bị những tấm màn cấm chế bao quanh.

Tuế Nguyệt Cấm cũng không thể ngăn cản được tâm thần Vương Lâm, hắn lại tiếp tục phóng vào trong đỉnh núi thứ nhất. Trong đây không có gì, chỉ có duy nhất một tấm bia đá không được ghi chữ nào, nhưng trong mắt Vương Lâm lại bùng lên một luồng khí tức tang thương. Sau đó khí tức tang thương dần tiêu tán, tấm bia đá giống như một kiện pháp khí.

Khi tâm thần Vương Lâm tiến vào trong ngọn núi thứ hai bị tấm màn Tuế Nguyệt Cấm bao quanh, hắn thấy bên ngoài ngọn núi kia đứng sừng sững một tượng đá khổng lồ, thấy ở lưng chừng núi có một cánh cửa đá cực lớn, bên trên cửa đá còn có một ký hiệu hình tia chớp.

Tâm thần Vương lâm xuyên qua cánh cửa đá, hắn thấy bên trong là từng mảng hào quang trôi nổi, trong mỗi một luồng hào quang đều được phong ấn một thú hồn. Những thú hồn này thấp nhất là cấp bảy và cao nhất là cấp mười ba.

Hắn thấy trong động phủ có một thiếu nữ tướng mạo giống như lão bà áo xanh, nàng đang khoanh chân ngồi xuống mà vẻ mặt xám như tro tàn. Nàng giống như đang thổ nạp nhưng thân thể chốc chốc lại run rẩy.

Nhưng Vương Lâm còn nhìn thấy một địa phương được ẩn giấu trong ngọn núi. Trong không gian đó hắn lại phát hiện ra một tấm bia đá, lại phát hiện bên dưới tấm bia đá có hai cây đinh bảy màu ghim lên nửa bộ hài cốt.

Khoảnh khắc này tâm thần của Vương Lâm đã hoàn toàn bị nửa bộ hài cốt thu hút, lúc này ánh mắt hắn đang chuyển lên một đám chữ viết được ghi chép dày đặc trên khung xương.

Giống như có sấm sét nổ vang trong tâm thần Vương Lâm, hắn vốn đang ở trạng thái cực kỳ thanh tĩnh nhưng lúc này lại bị quấy nhiễu đến điên cuồng rồi xuất hiện những thay đổi dữ dội. Tâm thần hắn ngưng tụ lên bộ hài cốt, những chữ viết bên trên giống như khắc sâu vào tận tâm can. Những lời nói này đều là âm thanh trước đây vang vọng trong tâm thần Vương Lâm, dâng tặng Tu Chân Hành…

Không biết tâm thần Vương Lâm bị vây trong những con sóng rung động bao lâu, nhưng sau đó vẫn dứt khoát rời khỏi địa phương này rồi phóng về phương xa. Lần đầu tiên hắn xuyên qua sương mù tiến vào trong một địa phương sâu bên trong thế giới bảy màu.

Trong địa phương này cũng có sương mù, hơn nữa còn nồng đậm hơn những nơi khác rất nhiều, nhưng cũng không thể ngăn cản được tâm thần của Vương Lâm. Hắn thấy trong sương mù có ba người thanh thiếu niên ăn mặc rất quái dị, đặc biệt là Vương Lâm đã từng gặp qua dấu ấn trăng lưỡi liềm của một người trong số đó…

- Nơi đây rất thần bí, quỷ dị là ta có cảm giác được nơi đây có khí tức của tổ tiên Thiên Lôi Tộc!

Người thanh niên có ký hiệu hình tia chớp trên mi tâm vừa đi vừa nói.

Người thanh niên có ký hiệu ngọn lửa trên mi tâm đang xoa lông mày, vẻ mặt người này rất âm trầm, hắn dùng giọng bình tĩnh nói:

- Quả thật rất quỷ dị, khi tiến vào nơi này ta sinh ra một loại cảm giác triệu hoán trong lòng. Đặc biệt là ảo giác giống như ký hiệu của bộ tộc muốn rời khỏi thân thể mình.

Người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm đi ở sau cùng. Hắn dùng ánh mắt cực kỳ cẩn thận quan sát khắp bốn phía. Ánh mắt hắn lóe lên, khoảnh khắc khi hắn đang định mở miệng nói chuyện thì lại đột nhiên biến sắc.

Tâm thân Vương Lâm phóng qua bên cạnh ba người thanh niên, khoảnh khắc này người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu tia chớp đột nhiên run lên. Trong đầu hắn giống như có tiếng sấm, ký hiệu trên mi tâm cũng lóe lên dữ dội.

Thân thể người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu trăng lưỡi liềm lại càng trở nên run rẩy giống như nhớ ra cái gì đó, nhưng hắn cũng không

dám xác định. Vẻ mặt hắn không còn chút máu, tâm thần bùng lên những con sóng dữ dội.

Nếu kinh hoàng nhất có lẽ là người thanh niên có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa trên mi tâm. Khoảnh khắc khi tâm thần Vương Lâm phóng qua thì toàn thân giống như mất đi tất cả lực lượng, một cảm giác kinh hoàng tột độ lập tức điên cuồng khuếch tán khắp toàn thân. Lúc này ký hiệu đồ đằng ngọn lửa trên mi tâm hắn lập tức bùng cháy lên, giống như muốn thiêu đốt thân thể hắn thành tro bụi. Khi tâm thần Vương Lâm đã phóng đi rất xa nhưng người này vẫn còn cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Một lúc lâu sau, ba người này đưa mắt nhìn nhau, kẻ nào cũng nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ trong mắt đối phương.

- Tâm thần cực mạnh!

- Nơi đây rõ ràng có tổ tiên Hỏa Tước tộc chúng ta, lực lượng tâm thần vừa rồi rõ ràng là tổ tiên, nếu không thì tộc đằng của chúng ta sẽ không có biến hóa như vậy.

Vẻ mặt người thanh niên có ký hiệu hình ngọn lửa trên mi tâm trở nên tái nhợt, nhưng trong ánh mắt lại bùng lên những luồng sáng tham lam, hắn trầm giọng nói.

Chỉ có người thanh niên có dấu trăng lưỡi liều trên trán vẫn trầm tư, trong mắt hắn bùng lên vẻ sợ hãi. Khoảnh khắc vừa rồi khi tâm thần Vương Lâm bay qua, trong trí nhớ hắn đột nhiên lóe lên tình cảnh của một cơn ác mộng mà chính hắn không bao giờ muốn nhớ lại.

- Chẳng lẽ… là hắn… không thể được, sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Thân thể người này lại trở nên run rẩy.

- Tuy tâm thần của người này quá mạnh, nhưng nếu chúng ta mở ra phong ấn và liên thủ với nhau thì chưa hắn đã không có cơ hội, mong rằng hai vị cùng giúp ta một tay.

Người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu ngọn lửa liếm liếm môi, hắn chậm rãi nói.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1201: Thủ hộ

Tâm thần của Vương Lâm bay qua đám người thanh niên rồi phóng thẳng về phương xa. Sau đó hắn lại thấy được một ngọn núi rất cao, nơi này bốn phía không có bất kỳ cấm chế nào. Hơn nữa ngay cả sương mù cũng phải tản ra rất xa giống như không dám tới gần nơi đây.

Khoảnh khắc khi tâm thần Vương Lâm tiến vào đây, hắn đang định thăm dò thì trong ngọn núi trước mặt đột nhiên ầm ầm bùng ra một luồng thần thức cực kỳ hùng mạnh. Luồng thần thức này xông thẳng đến rồi đánh thẳng vào tâm thần Vương Lâm. Không một luồng âm thanh nào vang lên nhưng nguyên thần của Vương Lâm đột nhiên chấn động, hắn vốn còn đang mê mên nhưng lại đột nhiên tỉnh táo lại.

- Đã từ rất lâu rồi chưa thấy luồng ý cảnh nào tinh chất như vậy…

Một thần niệm âm thầm từ trong ngọn núi kia truyền ra, theo sát phía sau là một luồng thần thức cực kỳ khủng bố đang từ trong ngọn núi trước mặt quét thẳng đến Vương Lâm.

Khoảnh khắc này thiên địa biến sắc, ngay cả những luồng sáng bảy màu cũng muốn tránh xa. Luồng thần thức hòa thành một bàn tay khổng lồ giữa không trung rồi vung mạnh một trảo về phía Vương Lâm.

Nhưng khoảnh khắc khi một trảo chộp tới, tâm thần Vương Lâm lập tức co rút lại rất nhanh, bốn phía xuất hiện rất nhiều hư ảnh giống như trời

đất nơi đây bắt đầu trở nên mơ hồ.

Một tiếng kêu khẽ truyền đến, đúng lúc này một lão già tóc trắng từ trong ngọn núi phóng ra. Lão nhìn chằm chằm vào hư không, thân thể lóe lên rồi trực tiếp lao ra rồi nâng tay phải vỗ về hư không trước mặt. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng tâm thần Vương Lâm chấn động, hư ảnh khắp bốn phía lập tức tan vỡ và biến mất hoàn toàn.

- Chỉ là những pháp thuật hư ảo mà dám thi triển trước mặt lão phu,nếu ngươi đã đến tận đây thì phải ở lại thôi! Ý cảnh này quá tinh thuần, còn mạnh hơn gấp trăm lần so với Minh Chí Giả.

Lão già này mở miệng nói nhưng thân thể lại càng phóng đến gần. Lão nâng tay phải lên giống như che cả bầu trời rồi hướng về phía tâm thần Vương lâm chộp tới. Bàn tay ẩn giấu một lực hút khổng lồ, tâm thần Vương Lâm vặn vẹo rồi nhanh chóng bị hút ngược lại.

Tâm thần Vương Lâm nhanh chóng co rút, sau đó lại hóa thanh một hình bóng hư ảo trong thiên địa. Hắn nhìn chằm chằm vào lão già, cũng không nói câu nào mà vung tay phải về phía trước. Khoảnh khắc này đột nhiên tất cả đạo niệm bị Vương Lâm vứt bỏ đang bao phủ bên trong thế giới bảy màu lại vận chuyển ầm ầm, tất cả đạo niệm từ bốn phương tám hướng phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Luồng đạo niệm vô cùng vô tận phóng đến như tên bắn lập tức khuấy động sương mù trong thế giới bảy màu, đồng thời còn làm cho bầu trời

bảy màu tối sầm lại. Hầu như chỉ trong nháy mắt, đạo niệm ngưng tụ bên người Vương Lâm đã đạt đến một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Khi Vương Lâm vung tay phải lên, những đạo niệm đang ngưng tụ lập tức hóa thành một vòng xoáy khổng lồ. Lúc này một trảo tay phải của lão già tóc trắng cũng ngừng lại, vẻ mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Tại hạ cảm ngộ ý cảnh, tâm thần tùy ý tản ra cho nên quấy rầy đạo hữu tu hành, việc này chỉ là vô tình!

Toàn thân Vương Lâm được những luồng đạo niệm vô cùng vô tận bao quanh, phương xa cũng có rất nhiều đạo niệm phóng đến tạo thành một bức tường phòng thủ bên ngoài cơ thể cực kỳ chặt chẽ.

Lão già kia nhìn chằm chằm vào hình bóng hư ảo của Vương Lâm, đồng tử trong hai mắt lão co rút lại. Lão chưa từng nhìn qua loại thần thông của tâm thần có thể ngưng tụ được nhiều luồng đạo niệm hỗn tạp như vậy.

Lão già trầm tư một lát rồi chậm rãi nói:

- Chỉ một lần duy nhất, đừng để có lần sau!

Lão nói xong thì vung tay quay về trong ngọn núi, đồng thời cũng thu hồi thần thức.

Thân thể Vương Lâm lui về phía sau, hắn được rất nhiều đạo niệm bao phủ chung quanh. Tâm thần hắn lướt đi trên mặt đất, chỉ trong khoảnh thời gian cực ngắn đã quay về trong thân thể ở sơn cốc.

Một lát sau hắn chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên hàn quang. Vừa rồi nếu lão già kia cố ý muốn giữ tâm thần chính mình ở lại thì Vương Lâm chắc chắn sẽ triển khai toàn bộ đạo niệm để đánh trả.

Vương Lâm đứng thẳng người, một ngón tay phải chỉ thẳng lên bầu trời. Đột nhiên rất nhiều đạo niệm phóng thẳng vào trong sơn cốc rồi hướng về phía ngón tay phải Vương Lâm ngưng tụ lại. Luồng đạo niệm này phát ra những tiếng rít gào trong thế giới bảy màu, sau khi liên tục ngưng tụ thì trên tay phải Vương Lâm đã xuất hiện một vòng sáng màu đen.

Tất cả những luồng sáng đạo niệm bị Vương Lâm vứt bỏ đều ngưng tụ vào bên trong vòng sáng màu đen, lúc này trong hai mắt những Mê Thất giả đang đứng bên ngoài sơn cốc lại lộ ra vẻ mê man rồi bay về bốn phía. Những âm thanh lẩm bẩm của Minh Chí giả lại vang lên một lần nữa, cũng dần dần bay đi.

Ngay cả những mãnh thú cấp mười hai cũng nhang chóng khôi phục trạng thái thanh tỉnh, tất cả đều gầm rống lên rồi rời khỏi nơi này. Trong nháy mắt, tình cảnh bên ngoài sơn cốc đã khôi phục lại như bình thường,

vẻ mặt Thương Tùng Tử tái nhợt, thân thể phóng về phía sau như tên bắn.

Vương Lâm vung một trảo tay phải, vòng sáng màu đên lập tức truyền ra những âm thanh ầm ầm rồi hóa thành một khối tinh thạch cũng có màu đen rơi vào trong tay Vương Lâm. Lúc này hắn cầm tinh thạch rồi cẩn thận nhìn qua vài lượt, vật này là những đạo niệm tách ra từ bên trong đan dược, nó cũng có thể so sánh với một pháp bảo cực mạnh. Dù là tu sĩ Toái Niết, nếu bị vật này nổ tung ra đánh thẳng vào thì chắc chắn đạo tâm sẽ tan vỡ.

- Hắn ở đó bảo vệ cái gì…

Trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ trầm ngâm, lão già mà tâm thần Vương Lâm nhìn thấy trong vị trí sâu nhất nơi đây rõ ràng có chút lo lắng nên không ra tay. Tu vi lão già đã đạt đến Toái Niết hậu kỳ nhưng phải ở trong ngọn núi kia, nếu không phải đang bảo vệ hay có mưu đồ gì đó thì Vương Lâm sẽ tuyệt đối không tin.

- Còn ba tu sĩ thanh niên, một người trong số đó ta đã từng gặp mặt, không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này…

Vương Lâm nhíu mày.

- Nhưng nếu ở nơi đây đã có liên quan đến Chưởng Tôn thì kẻ này xuất hiện cũng là chuyện đương nhiên!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm thần trở nên bình tĩnh, hai mắt sâu lắng giống như ẩn chứa thiên đạo.

- Khoảnh khắc khi nhìn thấy kinh văn trên nửa bộ hài cốt kia thì lập tức có đột phá, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn để ngưng tụ thì có thể đạt đến Tịnh Niết trung kỳ.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt lại rơi lên trên tấm màn cấm chế bên ngoài sơn cốc. Hắn đứng dậy đi ra ngoài, tấm màn vang vọng những con sóng rung động. Thân thể Vương Lâm hiện ra bên ngoài sơn cốc, hắn nhìn về phía Thương Tùng Tử phóng đi mà ánh mắt lại lóe lên, thân thể hóa thành tia chớp tiến thẳng về phía trước.

- Thương Tùng Tử này đã khôi phục vết thương, lão đã tìm được vị trí của ta, người này chắc chắn hận ta thấu xương! Lần này tuyệt đối không thể để lão chạy thoát. Hơn nữa chất lỏng đang đựng trong bình ngọc rối cuộc là thứ gì, đáp án đang đặt trên người lão. Ngoài ra còn phương pháp rời khỏi nơi này cũng phải tìm ra trên nguyên thần của lão.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn truy theo phía sau không bỏ.

Thương Tùng Tử phóng đi như tên bắn, vẻ mặt càng trở nên tái nhợt, trong lòng tràn ngập phẫn nộ. Lão tưởng rằng thương thế chính mình đã khôi phục, từ giờ phút này trở đi sẽ bắt giữ tên họ Lữ dễ như trở bàn tay, cùng lắm khi phá vỡ tấm màn cấm chế sinh ra chút phiền phức nhỏ mà thôi. Nhưng dù thế nào lão cũng không ngờ, căn bản ngay cả hình bóng của đối phương còn chưa được nhìn thấy, chỉ đơn giản bước vào trong chu vi ngàn trượng thì đạo tâm của chính mình đã bị khuấy động, thiếu chút nữa ngay cả tâm thần cũng tan vỡ.

Đặc biệt là khi ở bên trong vòng xoáy đạo niệm hỗn tạp bên ngoài sơn cốc, lúc đó Thương Tùng Tử giống như một con thuyền cô độc giữa vòng vây sóng dữ, cực kỳ nguy hiểm. Khoảnh khắc khi tâm thần Vương Lâm đảo qua thì tâm thần lão lại càng chấn động, lão mơ hồ hiểu được khoảnh khắc vừa rồi ý cảnh của đối phương đã có minh ngộ, sợ rằng tu vi sắp được đề thăng.

Nghĩ đến đây Thương Tùng Tử lập tức cảm thấy toàn thân trở nên lạnh lẽo. Khi đối phương chưa đề thăng tu vi, lão dùng tất cả mọi cách vẫn chỉ lưỡng bại cầu thương. Nhưng bây giờ đối phương lại sắp đột phá, nếu tiếp tục chiến đấu thì lão chắc chắn phải chết.

Trong lòng Thương Tùng Tử rất đau khổ, lão muốn ngửa mặt lên trời gầm rống để phát tiết cơn giận. Lão đã chuẩn bị rất nhiều năm, nhưng lúc này bắt buộc phải thừa nhận chính mình đã thất bại, cũng không còn bất kỳ điều gì để vãn hồi đại cục. Thậm chí nếu lão vẫn cứ cố chấp thì sợ rằng tính mệnh sẽ nằm lại nơi này.

- Không cam lòng!

Trong mắt Thương Tùng Tử bùng lên vẻ hận thù ngập trời, lão hận không thể xé xác tên họ Lữ kia ra.

- Tên này đã hủy đi tâm huyết của ta, hơn nữa còn có lão bà họ Triệu, nếu không phải lão bà này muốn cướp bình ngọc của ta trước thì tên họ Lữ kia sẽ không có cơ hội ra tay… Bỏ đi, bỏ đi!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên méo mó, ánh mắt bị lửa giận thiêu đốt bừng bừng, nhưng nhiều nhất vẫn là vẻ bực bội và bất đắc dĩ.

- Nếu lão phu không phải từ bỏ mọi thứ thì các ngươi đừng hòng đi ra khỏi nơi này. Khi lão phu rời khỏi sẽ phong kín hoàn toàn chỗ này, phá hủy vết nứt bảy màu bên ngoài để từ nay về sau các ngươi phải nằm lại nơi đây, cả đời cũng không thể đi ra ngoài! Chỉ như vậy mới giải được mối hận trong lòng lão phu. Tên họ Lữ giết chết Bàng Đức Tài, chắc chắn phải biết thuật sưu hồn, nếu không hắn cũng không biết được vị trí chính thức của động phủ Tư Mã Mặc. Nhưng Bàng Đức Tài cũng không biết phương pháp chính thức rời khỏi nơi này, những gì hắn biết được, chẳng qua lão phu muốn cho hắn biết mà thôi.

- Các ngươi cứ chờ để mãi mãi bị vây khốn trong này đi!

Vẻ mặt Thương Tùng Tử trở nên cực kỳ dữ tợn, lão phóng đi như tên bắn ra bên ngoài. Lão đang đi trên con đường hoàn toàn khác với lúc

trước vào đây, đang tiến thẳng về phía con đường mà lão thường dùng để rời khỏi địa phương này.

Con đường này lão đã từng đi qua hai lần nên cực kỳ quen thuộc, nếu không phải lão sợ gặp phải Mê Thất giả thì tốc độ còn có thể nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng khi Thương Tùng Tử đang phóng đi như tên bắn thì thân thể lại đột nhiên chấn động. Lão quay đầu lại thật mạnh, chỉ thấy ở phương xa sau lưng, hình bóng Vương Lâm đang lóe lên tiến đến với tốc độ rất nhanh. Một luồng sát khí lập tức bùng lên làm trong lòng Thương Tùng Tử trở nên lạnh lẽo, lão dùng tốc độ nhanh hơn phóng vội về phía trước.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hình bóng của Thương Tùng Tử, hắn nâng tay phải lên rồi bấm niệm pháp quyết. Cổ Thần Đại Đỉnh lập tức huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể, ánh mắt hắn chợt lóe rồi điểm một chỉ về phía Thương Tùng Tử đang cắm đầu chạy ở phương xa.

- Đổi vị!

Lời vừa nói ra, thân thể Thương Tùng Tử ở phương xa đột nhiên lóe lên hào quang. Khi luồng sáng này bùng lên chói mắt thì Thương Tùng Tử đột nhiên biến mất, vị trí giữa Vương Lâm và lão già kia lập tức thay đổi cho nhau.

Thương Tùng Tử chỉ cảm thấy hoa mắt, đến khi tỉnh táo lại thì vẻ mặt đột nhiên có biến đổi lớn. Vị trí của Thương Tùng Tử và Vương Lâm đã thay đổi cho nhau, hơn nữa sau khi hiện thân Vương Lâm cũng không ngừng lại mà trực tiếp phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử. Vương Lâm lợi dụng khoảnh khắc đối phương kinh hoàng vì thần thông chuyển đổi vị trí mà phóng đến rất gần.

Vương Lâm nâng tay phải về phía trước rồi vỗ ra một chưởng, tay trái lại nhanh chóng điểm vài chỉ lên mu bàn tay phải. Một luồng lực lượng khổng lồ đột nhiên phóng đến ầm ầm, sau đó tất cả đều hóa thành một lực tấn công khổng lồ phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1202: Loại đạo

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thương Tùng Tử cũng không ngờ Vương Lâm có thuật thần thông này, đợi đến khi lão kịp phản ứng thì luồng nguyên lực khủng bố đã tiến đến rất gần.

Đồng tử trong ánh mắt Thương Tùng Tử lập tức co rút lại, một tiếng rít gào vang lên lập tức có nguyên anh huyết sắc huyễn hóa ra. Lúc này tốc độ huyễn hóa nhanh đến mức chỉ cần dấu hiệu hình tia chớp ngưng tụ trên mi tâm bùng ra những hàn quang chói mắt, thì nguyên anh huyết sắc đã lao ra rồi phóng thẳng về phía đòn tấn công của Vương Lâm phía trước.

Những âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, trong động phủ ở một ngọn núi cách đó không xa, Trần Thiên Quân Dịch Thú Tông đi ra nhìn chằm chằm vào trận chiến giữa Vương Lâm và Thương Tùng Tử, hắn hít vào một hơi thật sâu.

Khoảnh khắc tái chiến giữa Thương Tùng Tử và Vương Lâm đã xảy ra, tia chớp trên mi tâm Thương Tùng Tử lóe lên và mang theo những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn đã đánh thẳng vào luồng nguyên lực khổng lồ của Vương Lâm.

Nhưng tiếng nổ ầm ầm lại liên tục vang vọng về bốn phương tám hướng, luồng nguyên lực khổng lồ đột nhiên tiêu tán. Lúc này tia chớp xuyên qua và phóng thẳng về phía Vương Lâm. Hai mắt Vương lâm chợt lóe, hắn nâng tay phải lên rồi vỗ một chưởng về phía trước.

Lực lượng Cổ Thần lập tức vận chuyển, sau lưng Vương Lâm xuất hiện một hư ảnh Cổ Thần khổng lồ. Hư ảnh Cổ Thần này cực kỳ khủng bố, khi một quyền Vương Lâm phóng ra thì hư ảnh cũng tung ra một quyền.

Những âm thanh ầm ầm vang lên như muốn phá tan thiên địa, một quyền Cổ Thần và tia chớp đánh thẳng vào nhau.

Thiên địa biến sắc, dấu ấn tia chớp đột nhiên run lên rồi lập tức tan vỡ, nhưng những lực lượng bên trong lại hóa thành sấm sét ngập trời hàng lâm về phía Vương Lâm. Trong mắt Thương Tùng Tử lóe lên vẻ ác độc, lão ra tay chính là thần thông mạnh nhất, hận không thể trực tiếp giết chết Vương Lâm ngay lập tức.

- Sấm sét…

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ khinh thường, mắt phải đột nhiên lóe lên ánh chớp, trên mi tâm lập tức xuất hiện một vòng xoáy. Lúc này nguyên thần Thái Cổ Lôi Long lập tức lao ra hướng về phía những luồng sấm sét đang từ trên trời hàng lâm xuống.

- Grào!

Thái Cổ Lôi Long có quyền điều khiển sấm sét trong thiên địa. Khoảnh khắc khi tiếng gầm rống vang lên, ánh chớp trong mắt phải Vương Lâm lập tức lóe lên rồi bao phủ khắp toàn thân làm cho chu vi trăm trượng xung quanh thân thể hóa thành địa ngục sấm sét.

Tất cả sấm sét hàng lâm từ trên bầu trời đột nhiên dừng lại, cuối cùng lại tuôn vào bên ngoài thân thể Vương Lâm, sau đó sấm sét kết hợp với địa

ngục lôi tạo thành một địa ngục khủng bố. Lúc này Vương Lâm đứng giữa sấm sét như Lôi Tiên! Trong khoảng thời gian vài lần hít thở, sấm sét bốn phía lập tức co rút lại rồi hướng về phía mắt phải Vương Lâm ngưng tụ lại. Tình cảnh này hiện lên trong mắt làm vẻ mặt Thương Tùng Tử tái nhợt, trợn mắt há mồm. Trần Thiên Quân đang đứng cách đó không xa cũng vã đầy mồ hôi, mặt không còn chút máu, trong mắt hắn tràn đầy khiếp sợ.

Vương Lâm cũng không ngừng lại, sau khi hấp thu sấm sét thì mắt phải hắn chợt lóe lên, bên trong mơ hồ xuất hiện một dấu hiệu sấm sét. Lúc này sấm sét đột nhiên huyễn hóa ra giống như tia chớp Thương Tùng Tử vừa tấn công khi nãy, một luồng sấm sét phóng thẳng về phía Thương Tùng Tử.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tu vi hắn không chính thức đề thăng nhưng ý cảnh lại đột phá, lúc này thần thông lại càng trở nên hùng mạnh hơn. Nếu so với trận chiến trước kia giữa hắn và Thương Tùng Tử thì hoàn cảnh khác biệt.

Khoảnh khắc khi tia chớp phóng ra, Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không. Khe nứt không gian trữ vật lập tức xuất hiện, bên trong bùng ra những luồng sáng bảy màu, cây đinh bảy màu lập tức xuất hiện trong tay Vương Lâm rồi được ném về phía trước. Cây đinh hóa thành một luồng sáng bảy màu dùng tốc độ cực nhanh và mang theo những tiếng gào thét xé gió phóng về phía Thương Tùng Tử.

Xung quanh thân thể Thương Tùng Tử bao phủ đầy huyết quang, khi tia chớp tiến đến thì trực tiếp bổ vào bên trong nhưng huyết quang lại lập

tức sôi trào và truyền ra những âm thanh ầm ầm. Khi những tiếng nổ này vang lên liên tục thì huyết quang liên tục tiêu tán.

Thân thể Thương Tùng Tử cứ lui mãi về phía sau, tay phải vung lên đang định lấy pháp bảo từ trong không gian trữ vật ra. Nhưng lúc này lão đột nhiên cảm nhận được một luồng nguy cơ sinh tử cực kỳ dữ dội, huyết quang trước mặt liên tục tan vỡ, một luồng sáng bảy màu đang ầm ầm xuyên qua rồi phóng thẳng lên người.

Vẻ mặt Thương Tùng Tử lập tức xám như tro tàn, tốc độ của cây đinh bảy màu quá nhanh, chỉ thấy ngực lão bùng ra máu tươi rồi đột nhiên nổ tung thành một làn sương máu. Nguyên thần Thương Tùng Tử đang định bỏ chạy trong sương mù thì lập tức rên thảm một tiếng, trên ngực đang có một cây đinh bảy màu ghim chặt lên.

Nguyên thần Thương Tùng Tử lộ ra vẻ kinh hoàng, hai mắt lại bùng ra những ý nghĩ điên cuồng. Khoảnh khắc này hình bóng Vương Lâm lập tức tiến đến, hắn xuất hiện sau lưng Thương Tùng Tử rồi nâng tay phải vỗ vào nguyên thần. Hắn lợi dụng cơ hội kẻ này bị trọng thương và sắp trở nên điên cuồng mà dùng pháp thuật sưu hồn.

Hàng loạt ký ức nhanh chóng từ trong nguyên thần Thương Tùng Tử chuyển sang cho Vương Lâm, nguyên thần Thương Tùng Tử trở nên run rẩy, vẻ điên cuồng trong mắt càng nồng đậm. Nhưng chỉ sau khoảnh khắc tất cả đã lên đến đỉnh phong, lão ngửa mặt lên trời rống một tiếng, từng sợi tơ máu từ giữa ngực nguyên thần lan ra bao phủ khắp toàn thân.

Vương Lâm thu tay lại, hắn cũng không thèm để ý đến Thương Tùng Tử mà vung tay quét ngang không gian túi trữ vật đang mở rộng rồi lấy đi mọi thứ bên trong. Tất cả mọi chuyện đều được hắn xử lý trong khoảnh khắc, đúng lúc này Thương Tùng Tử cũng đã trở nên điên cuồng.

Thương Tùng Tử ôm chặt lấy đầu, toàn thân bùng ra huyết quang, hai mắt lộ ra cái nhìn hung tàn như dã thú. Lão ngửa mặt lên trời rống giận, lúc này thân thể đột nhiên chấn động, những tiếng nổ ầm ầm liên tục từ bên trong truyền ra ngoài. Một lúc sau thân thể lão đã héo rũ và tiêu tán rồi hóa thành một hạt châu huyết sắc.

Trong hạt châu đột nhiên lóe lên huyết quang, rõ ràng đang muốn che phủ thế giới bảy màu này. Lúc này trong thiên địa chỉ có một màu đỏ như máu, trời đất tối sầm lại, huyết châu phóng thẳng lên trời.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng đinh bảy màu, với kinh nghiệm trước đây đã từng bức cây đinh ra khỏi cơ thể thì hắn có thể phán đoán được sau khi kẻ trúng đinh trở nên điên cuồng, tất cả sinh cơ trong cơ thể đều bị hút đi rồi chết trong điên cuồng. Nhưng hắn không ngờ khoảnh khắc khi Thương Tùng Tử chết lại ngưng tụ ra một hạt huyết châu.

Vương Lâm thấy huyết châu muốn phóng lên trời, hắn không cần suy nghĩ nhiều mà thân thể chợt lóe lên phóng theo phía sau. Khoảnh khắc khi tới gần hắn chụp lấy huyết châu, hạt châu giãy dụa ầm ầm, bên trong lại truyền ra một luồng lực lượng điên cuồng làm tâm thần Vương Lâm chấn động. Lúc này thân thể hắn bị hạt châu kéo thẳng lên trời.

Vẻ mặt Vương Lâm lập tức biến đổi, nhưng lúc này đột nhiên hạt châu Thiên Nghịch đã dung nhập vào nguyên thần rất lâu mà chưa có biến hóa lại nhanh chóng ngưng tu rồi chuyển động cực nhanh. Đúng lúc này có một lực hút kỳ dị truyền vào trên cánh tay phải Vương Lâm, sau đó lại chuyển lên trên hạt châu Thiên Nghịch trong tâm thần. Những luồng sáng bảy màu lại ngưng tụ trên tay phải Vương Lâm, cây đinh lại huyễn hóa ra một lần nữa.

Tình cảnh quỷ dị này làm tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng vẻ mặt hắn lại không có bất kỳ biến đổi nào. Sau khi Vương Lâm thu hồi cây đinh bảy màu thì ánh mắt chuyển lên người Trần Thiên Quân đang đứng trên một ngọn núi cách đó không xa.

Trần Thiên Quân nhìn thấy tất cả tình cảnh Vương Lâm chém giết Thương Tùng Tử. Lúc này vẻ mặt hắn cực kỳ tái nhợt, khi ánh mắt Vương Lâm quét tới, hắn lập tức hạ ý thức lui người ra phía sau vài bước rồi hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

- Lữ huynh tu vi kinh thiên, Trần mỗ bội phục! Thương Tùng Tử là người ác độc đã đưa chúng ta vào chỗ này, lão có chết trong tay Lữ đạo hữu cũng là điều tất nhiên. Lão già kia phải bị trừng phạt thích đáng, Lữ đạo hữu giết rất đúng!

Vương Lâm cất bước tiến về phía Trần Thiên Quân, hắn cũng ôm quyền.

- Trước đó Trần mỗ bỏ đi nhưng theo đường cũ tiến về phía Tế Đàn lại không có bất kỳ phương pháp nào rời khỏi thế giới bảy màu này được. Lúc đó Trần mỗ lại gặp một mãnh thú, sau đó thì trọng thương rồi tìm đến địa phương này để chữa trị!

Trần Thiên Quân dùng ánh mắt cẩn thận nhìn về phía Vương Lâm, hắn cũng không đợi đối phương phải hỏi mà trực tiếp giải thích.

- Trần đạo hữu có thể trốn thoát mãnh thú cấp mười hai, chuyện này cũng không đơn giản!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn chậm rãi nói.

Tâm thần Trần Thiên Quân lập tức trở nên căng thẳng, hắn vội vàng cung kính nói:

- Tại ha có công pháp đặc biệt, hơn nữa lại khá hiểu về mãnh thú nên mới miễn cưỡng chạy thoát được.

Vương Lâm và Trần Thiên Quân này cũng không có mối thù truyền kiếp, cũng không cùng nhau tranh đoạt bảo vật, nên Vương Lâm vội ôm quyền xoay người muốn bỏ đi.

- Lữ đạo hữu xin dừng bước, Trần mỗ có chuyện muốn nhờ!

Trần Thiên Quân vốn vẫn còn do dự, nhưng nhìn thấy Vương Lâm định bỏ đi thì cắn răng hạ quyết tâm.

- Chuyện gì?

Vương Lâm nhìn về phía Trần Thiên Quân nói.

- Vừa rồi Lữ đạo hữu sưu hồn nguyên thần Thương Tùng Tử, có thể… có biết được phương pháp rời khỏi địa phương này không?

Trần Thiên Quân nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mặt hắn trở nên cực kỳ khẩn trương, Vương Lâm trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu.

Trần Thiên Quân khẽ thở ra một hơi thật sâu, vẻ mặt hắn trở nên cung kính rồi ôm quyền dùng giọng chân thành nói:

- Kính xinh Lữ đạo hữu trợ giúp đưa Trần mỗ rời khỏi nơi đây. Tất cả điều kiện Trần mỗ đều đồng ý, chỉ cần thoát khỏi địa phương quỷ quái này.

Ánh mắt Vương Lâm dừng lại trên người Trần Thiên Quân, sau đó hắn lắc đầu nói:

- Tại hạ chưa định rời khỏi nơi đây ngay.

Trần Thiên Quân trở nên sững sờ, hắn do dự một chút rồi hạ thấp giọng nói:

- Không sao, trước khi đi Lữ đạo hữu có thể mang tại hạ theo là được, không cần vội. Nếu có bất kỳ điều gì cần Trần mỗ, Lữ đạo hữu cứ việc phân phó.

Sau khi hắn nói xong thì nhìn thấy vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường giống như không đồng ý, hắn lại phải mở miệng:

- Lữ đạo hữu, với những gì tại hạ hiểu biết về mãnh thú và thần thông của Dịch Thiên Tông thì có thể vì Lữ đạo hữu mang đến nhiều nguyên tinh trong đám mãnh thú hóa sương ở nơi đây. Chỗ này ta chỉ cần tính toán sơ qua thì sợ rằng cũng có vài trăm mãnh thú hóa sương, vì vậy mà nguyên tinh sẽ rất nhiều. Chỉ cần Lữ đạo hữu đồng ý đưa ta rời khỏi đây, ta sẽ liều mạng một phen, vì Lữ đạo hữu mà đi thu thập nguyên tinh, hơn nữa sau khi rời khỏi nơi đây chắc chắn sẽ có hậu tạ.

Tâm thần Vương Lâm khẽ động, hắn trở nên trầm ngâm rồi khẽ gật đầu. Hắn đưa cho Trần Thiên Quân một khối ngọc giản.

- Sau khi lấy hết nguyên tinh thì có thể truyền âm cho ta!

Vương Lâm nói xong cũng không nhìn Trần Thiên Quân mà lập tức xoay người bỏ đi.

Trần Thiên Quân đưa mắt nhìn hình bóng Vương Lâm đang biến mất ở phương xa, lúc này thân thể mới thả lòng và thở ra một hơi thật sâu. Hắn không nói dối, quả thật rất muốn rời khỏi địa phương này. Hắn vốn cũng tưởng chính mình đã không còn cơ hội, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Thương Tùng Tử chết thì lập tức biết được cơ hội để mình rời khỏi nơi đây đang nằm trên người Vương Lâm, cho nên mới phải làm như vậy.

- Lấy nguyên tinh rất nguy hiểm, ta cần phải chuẩn bị một vài thứ.

Trần Thiên Quân hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn chăm chăm vào ngọc giản truyền âm rồi coi như chính mình đã có hy vọng mà xoay người trở về động phủ.

Vương Lâm quay trở về động phủ trong sơn cốc, hắn lại lấy ra rất nhiều nguyên tinh để bố trí một trận pháp vòng quanh thân thể, sau đó bắt đầu thổ nạp. Lúc này tất cả nguyên lực trong thiên địa đột nhiên từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, sau đó nguyên lực bị hút vào trong cơ thể, hắn đang tiến lên Tịnh Niết trung kỳ.

- Nơi đây dù nguy hiểm nhưng lại là một địa phương tu luyện cực tốt, trong ký ức của Thương Tùng Tử thì rõ ràng lão đã ngưng tụ lại thân thể trên tượng đá, ta cũng có thể đến đấy hấp thu được. Bên cạnh còn có ba

người thanh niên đến từ ngoại giới, trên người bọn họ cũng có lực lượng và tin tức của Ngoại giới ta đang cần. Còn lão bà áo xanh, người này có Sinh Tử Cấm, việc còn lại chính là Tuế Nguyệt Cấm của Tư Mã Mặc…

Trong tinh không mênh mông có một tinh vực vô biên vô tận, độ lớn của nó dù là La Thiên, Côn Hư, Triệu Hà và Vân Hải, thậm chí gộp cả bốn tinh vực khổng lồ này lại với nhau cũng không bằng. Nơi đây được người Phong giới gọi là Ngoại giới… Chố này được dân Ngoại giới gọi là Thái Cổ tinh vực…

Trong một địa phương cấm địa ngoài tinh không Thái Cố tinh vực tồn tại một tòa cung điện thần bí, trong đây không có người, không có sinh cơ. Trong đại điện tất cả đều là những luồng sáng bảy màu bập bềnh, bên trong những luồng sáng bảy màu là từng khối ngọc giản có khắc rất nhiều tên… Thanh Thủy, Thiên Vận Tử, Trọng Huyền Tử, Thủy Đạo Tử, Tư Mã Mặc, Thương Tùng Tử…

Khoảnh khắc này ngọc giản của Thương Tùng Tử đột nhiên nổ ầm một tiếng rồi tan vỡ hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ tiêu tán trong nháy mắt. Trong cung điện đột nhiên vang vọng tiếng thở dài. Khoảnh khắc tiếng thở này vang lên, thời gian giống như quay ngược trở lại. Ngọc giản đã vở tan lập tức xuất hiện nghịch biến, lại được ngưng tụ giống như tất cả tình cảnh xuất hiện vừa rồi chưa từng được xảy ra.

Nhưng bên trên ngọc giản vừa được ngưng tụ lại xuất hiện một cái tên khác, lại trở thành Vương Lâm.

- Ở địa phương có đủ loại đạo, đạo đến và trưởng thành… Nếu có được linh hồn người này thì đạo chắc chắn sẽ thành.

Âm thanh thì thào này vang lên trong cung điện giống như đang được người ta truyền âm vào tinh không.

Trên ngọn núi ở sâu trong thế giới bảy màu, nơi mà tâm thần Vương Lâm đã từng đi qua, lão già tóc trắng đang ngồi khoanh chân, sau lưng lão chính là một tòa động phủ. Lúc này trong động phủ chợt bùng ra những luồng sáng bảy màu, mơ hồ bên trong còn ẩn giấu rất nhiều tiếng thét gào thê lương.

Lão già ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, một lúc lâu sau lại lặng lẽ gật đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1203: Đạo tủy

Lúc này trong động phủ Tư Mã Đặc nơi sơn cốc đã được bao phủ trong những luồng nguyên lực thiên địa khủng bố. Những luồng nguyên lực này cuồn cuộn vận chuyển tạo thành vòng xoáy bay bổng trong không gian sơn cốc. Bên dưới vòng xoáy nguyên lực chính là Vương Lâm.

Thế giới bảy màu này có nguồn gốc thần bí, hơn nữa bên trong lại quỷ dị khó lường, khắp bốn phía đều có nguy cơ. Nhưng tất cả mọi chuyện đối với Vương Lâm lại là lần đầu tiên gặp được hoàn cảnh tuyệt vời.

Đặc biệt là sau khi hấp thu ký ức của Thương Tùng Tử, Vương Lâm lại càng hiểu sâu về thế giới bảy màu này. Thậm chí lúc này hắn cũng đã hiểu được tác dụng của chất lỏng trong bình ngọc, lại càng hiểu rõ phương pháp làm thể nào để rời khỏi nơi đây.

Nếu lần này tu vi không đột phá tử Tịnh Niết sơ kỳ lên trong kỳ thì Vương Lâm chắc chắn sẽ cân nhắc và do dự. Dù sao thì với những ký ức đoạt được từ Thương Tùng Tử, Vương Lâm đã hiểu rõ những mối nguy hiểm nơi đây. Đặc biệt là hắn biết được trong ngọn núi ở địa phương rất sâu có một tồn tại hùng mạnh.

Nhưng hiện nay ý cảnh của Vương Lâm đã đột phá, hắn chỉ cần hấp thu đủ nguyên tinh là có thể đạt đến Tịnh Niết trung kỳ. Đến khi đó nếu hắn phối hợp tu vi với thân thể Cổ Thần thì có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Toái Niết trung kỳ, chỉ còn Toái Niết hậu kỳ mới là một thách thức cần phải khiêu chiến.

- Nếu tu vi của ta có thể đạt đến cảnh giới Tịnh Niết đại viên mãn thì những lão quái Toái Niết hậu kỳ có xuất hiện trước mặt cũng không phải là đối thủ.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, tất cả những luồng nguyên lực khủng bố trong sơn cốc đột nhiên tập trung và ngưng tụ khắp toàn thân. Khoảnh khắc sau mọi thứ đều tan thành mây khói, tất cả đều đã bị hút vào trong cơ thể Vương Lâm.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang lên, mái tóc Vương Lâm không gió mà bay, nguyên thần trong cơ thể cũng tĩnh tọa rồi liên tục phóng to ra thôn phệ luồng nguyên lực vô cùng vô tận đang tiến vào.

Khi nguyên lực tiến vào ngày càng nhiều thì nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm cũng đã to như một thân thể bình thường. Nguyên thần bắt đầu tĩnh tọa, hai mắt Vương Lâm lập tức mở bừng ra giống như hai ngôi sao băng đang trực tiếp xuyên qua thiên địa.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm mở mắt ra, tất cả nguyên lực thiên địa đang bao phủ thân thể đột nhiên ầm ầm tan vỡ rồi hóa thành những luồng khí tro bụi vận chuyển cuồn cuộn. Những luồng khí tro bụi này hóa thành hàng loạt ấn ký bên ngoài cơ thể Vương Lâm.

Tịnh Niết trung kỳ!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn há miệng phun ra một luồng khí dơ bẩn. Hắn vung tay phải lên, trong tay lập tức xuất hiện một bình ngọc. Thứ này chính là vật hắn cướp được trong tay Thương Tùng Tử.

- Dùng Mê Thất giả thôn đạo, lấy Minh Chí giả nuôi đạo rồi dung nhập vào bốn tấm bia đá nơi đây. Sau đó lại dùng kinh văn khắc trên nửa bộ hài cốt dưới tấm bia đá để chuyển hóa thành một luồng lực lượng không thể tưởng tượng nổi, lại dùng lực lượng này dung nhập vào trong hài cốt để đầy huyết dịch ra ngoài. Đây cũng không phải là máu mà chính là đạo tủy của xương cốt người kia khi còn sống.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên tinh quang, đây chính là những tin tức động trời hắn tìm được trong ký ức Thương Tùng Tử.

Vì sao Thương Tùng Tử biết được những tin tức này, Vương Lâm cũng không thể tin được trong ký ức của lão. Dù sao Thương Tùng Tử cũng là tu sĩ Toái Niết trung kỳ, hơn nữa thuật sưu hồn cũng không phải chẳng có sơ hở, ký ức cũng không thể đoạt được đầy đủ.

- Điểm quan trọng chính là đạo tủy, chính là thân phận khi còn sống của nửa bộ hài cốt kia! Nơi đây có hai tấm bia đá, mà theo như những dự đoán của ta trước đây thì dưới mỗi tấm bia đá đều có nửa bộ hài cốt. Như vậy có thể thấy mỗi nửa bộ hài cốt kia đều là của một người.

- Người này kiếp trước nhất định là loại uy danh hiển hách, không biết là giết người hay bị người ta đào mộ lấy hài cốt để dùng phương pháp này ép buộc đạo của hắn chảy ra, từ đó mà hóa thành đạo tủy. Giá trị của việc uống vào thứ chất lỏng này chính là có được đạo tâm của người kia.

- Kinh văn trên người khung xương hài cốt chắc chắn cũng không phải được khắc lên sau đó, không biết người này là vị đại thần thông gì mà có

thể đem thần thông hóa thành kinh văn, phương pháp này vừa nghe thấy đã làm người ta phải hoảng sợ.

- Nhưng đạo tủy này cũng không thể uống vào trực tiếp được. Nếu uống vào thì sẽ lập tức rơi vào trạng thái ngủ say, cũng không biết ngủ đến khi nào mới tỉnh lại. Những gì Thương Tùng Tử tính toán chính là cầm đạo tủy này tìm một địa phương tuyệt đối an toàn, sau khi uống vào thì ngủ say chờ ngày thức tình. Điều này cũng chính là nguyên nhân bắt buộc Thương Tùng Tử không dám uống chất lỏng này khi chiến đấu với lão bà áo xanh.

- Mà địa phương Thương Tùng Tử muốn chọn làm nơi ngủ say chính là một ngọn núi ở vị trí sâu nhất trong thế giới này. Nhưng trong trí nhớ của Thương Tùng Tử lại không xuất hiện lý do, cũng không thấy được hình bóng lão già áo trắng.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên, hắn nhìn chằm chằm vào bình ngọc trong tay.

- Có ý tứ, tất cả mọi tồn tại ở nơi đây hình như đều để cung cấp cho bia đá hấp thu để cảm ngộ đạo. Hơn nữa ngay cả những mãnh thú ở đây cũng đều là như vậy. Vì sao nơi đây không có mãnh thú cấp mười ba, sợ rằng tất cả mãnh thú vừa đạt đến cấp mười ba đã bị người ta giết chết rồi hút đi đạo hồn.

- Tất cả mọi người đều vì một vấn đề trọng điểm chính là đạo tủy trong bình ngọc này. Nhưng đạo tủy đối với loại tu sĩ đại thần thông kia chỉ sợ

không đơn giản chỉ dùng để uống…

- Lão già tóc trắng trên ngọn núi kia chắc chắn đang thủ hộ nơi đây để lấy cái gì đó. Có lẽ đạo tủy này có liên quan rất lớn đến vật mà lão già kia đang thủ vệ.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi thu bình ngọc vào đặt trong lồng ngực.

- Nhưng ngọc giản của Tư Mã Đặc đã từng nói nơi này có bốn tấm bia đá, mà trước đó ta đã dùng tâm thần đảo khắp thế giới này chỉ thấy hai cái, tất cả đều trống trơn, không có hài cốt mà chẳng có bình ngọc… Điều này có chút kỳ dị.

Vương Lâm trở nên trầm tư, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía chín động phủ trên sơn cốc. Trước đây hắn chỉ mở ra ba cái, đến động phủ thứ tư thì chưa kịp mở ra. Lúc này thân thể hắn chợt lóe lên phóng tới bên ngoài động phủ thứ tư.

Vương lâm đặt tay phải lên núi đá, nguyên lực trong cơ thể hắn chấn động, hắn khẽ nhấn bày tay vào. Vách núi lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm, tất cả cấm chế bên trên đều tan vỡ, vách núi mở về phía hai bên. Khoảnh khắc khi vách núi mở ra, ánh mắt Vương Lâm lóe lên như chớp rồi nhìn vào bên trong mà nhíu mày. Trong động phủ thứ tư này không có bất kỳ vật phẩm gì, tất cả chỉ là khoảng không. Vương Lâm tiến vào trong động phủ tìm kiếm một lượt cũng không phát hiện điều gì kỳ dị.

Vương Lâm suy nghĩ một chút rồi tiến vào động phủ thứ năm. Bên ngoài động phủ này cũng có cấm chế, đồng thời cũng chính là Tuế Nguyệt Cấm, mặt trên cấm chế được bao phủ những con sóng chấn động, uy lực cực mạnh.

Nếu muốn phá vỡ cấm chế này thì có chút khó khăn, Vương Lâm nâng tay phải lên bấm pháp quyết, một mảng cấm chế hư ảnh được huyễn hóa ra. Khi cấm chế hư ảnh rơi trên vách đá thì những tiếng nổ ầm ầm lập tức vang vọng, núi đá lập tức trở nên trong suốt, bên trong bùng lên những con sóng rung động.

Khoảnh khắc khi vách đá trở nên trong suốt, hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên rồi ngơ ngác nhìn vào bên trong. Hắn nhìn chằm chằm vào thật sâu bên trong động phủ, không ngờ bên trong lại có người.

Bốn người này quần áo đã bị hủy hoại, trên đầu không có sợi tóc nào, hai mắt bùng ra những luồng sáng giống như những tu sĩ có xác không hồn. Bốn người kia đang mê man đi lại liên tục trong động phủ, đã qua nhiều năm tháng nhưng vẫn đi lại như vậy.

Trên mặt đất động phủ được đặt một trận pháp tản ra những luồng sáng êm dịu. Những luồng sáng này bao phủ bốn người kia vào bên trong, khi bọn họ di chuyển thì ánh sáng liên tục dung nhập vào trong cơ thể. Có một khối ngọc giản được đặt tại vị trí trung tâm trận pháp.

- Mê Thất giả.

Vương Lâm vừa nhìn qua đã phát hiện được thân phận của bốn người này, hắn nhớ lại những nội dung được lưu lại trong ngọc giản Tư Mã Đặc. Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, thân thể hắn lóe lên rồi phóng đến động phủ thứ sáu. Hắn cũng dùng phương pháp giống như vừa rồi làm cho vách núi bên ngoài trở nên trong suốt rồi đảo mắt vào bên trong.

Trong động phủ thứ sáu có ba người, nhưng người này đã không còn thân thể, cái còn lại chính là nguyên thần giống như u hồn. Bọn họ đang bay bổng trong động phủ phong ấn, trong miệng hình như đang truyền ra những âm thanh lẩm bẩm nhưng bị núi đá ngăn cách nên Vương Lâm cũng không nghe thấy được.

- Minh Chí giả!

Vương Lâm trở nên trầm tư, hắn thấy trong hang động này có rất nhiều cấm chế, tác dụng của chúng là phong ấn hoàn toàn ba Minh Chí giả này lại không cho ra ngoài. Trừ khi có một ngày bọn họ tỉnh táo lại để tự mở ra cấm chế. Vị trí trung tâm cấm chế trong động phủ này cũng là một khối ngọc giản.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi tiến về động phủ thứ bảy. Sau khi làm cho vách đá trở nên trong suốt thì đồng tử trong hai mắt hắn lập tức co rút lại, hắn thấy bên trong có một lão già khoanh chân ngồi xuống.

Lão già này có mái tóc hoa râm, mặt không còn chút máu, đang khoanh chân ngồi xuống giống như đã mãi mãi là như vậy. Cấm chế trong động phủ vượt xa trận pháp cấm chế của Minh Chí Giả, cấm chế dày đặc hoàn toàn phong kín nơi này.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn về phía lão già, người này đột nhiên mở bùng hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng. Lão nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm bên ngoài vách đá, trong miệng phát ra những tiếng gào thét tức giận. Lão lao ra ngoài giống như dã thú, thần thông lập tức huyễn hóa ra bên ngoài thân thể lão già, tất cả đều phóng thẳng đến đánh vào vách đá.

Nhưng khoảnh khắc khi thần thông của lão già xuất hiện thì cấm chế trong động phủ lập tức lóe lên rất nhanh, đồng thời cũng hút sách thần thông mới được lão già tạo ra. Tiếng gào thét của lão già lại càng vang lên dữ dội, hai tay chĩa thẳng về phía vách đá.

Không có bất kỳ tiếng động nào được tạo ra, thậm chí ngay cả tiếng gầm rống cũng chỉ là Vương Lâm nghĩ ra khi nhìn thấy hành động của lão già mà thôi, vách núi vẫn không nhúc nhích.

Một lúc sau, có lẽ đã mệt mỏi nên lão già chỉ nhìn chằm chằm vào Vương Lâm mà chậm rãi lui về phía sau. Lão lại tiếp tục khoanh chân ngồi xuống tĩnh tọa, cấm chế bên trong dần khôi phục lại như bình thường.

- Chẳng lẽ người này là… Nghịch Hành Giả sao?

Sau khi nhìn qua ba động phủ vừa rồi, Vương Lâm đã biết những người này chính là đồng môn của Tư Mã Đặc. Ngày trước Tư Mã Đặc đã đưa bọn họ về phong ấn trong động phủ rồi cố gắng để bọn họ thức tình. Nhưng tình cảnh trước mắt rõ ràng Tư Mã Đặc đã không thành công.

- Ngọc giản trong động phủ của Mê Thất Giả và Minh Chí Giả chính là Tuế Nguyệt Cấm! Có lẽ Tư Mã Đặc nghĩ rằng một khi trong đám người đó có kẻ thức tỉnh thì chỉ cần học xong Tuế Nguyệt Cấm trong ngọc giản, bọn họ sẽ có thể mở ra phong ấn của trận pháp bên trong.

Vương Lâm thần than một tiếng rồi đi về phía động phủ thứ tám, cấm chế bên ngoài động phủ này cũng không phải là Tuế Nguyệt Cấm mà chỉ là những loại phong ấn bình thường. Vương lâm chỉ cần liếc mặt rồi vung tay lên thì cấm chế đã lập tức tiêu tán, vách đá mở ra ầm ầm.

Khoảnh khắc khi động phủ thứ tám được mở ra, Vương Lâm lập tức hít vào một hơi thật sâu. Hắn nhìn chằm chằm vào bên trong, nửa ngày sau mới dám thở hắt ra. Trong động phủ này có nửa bộ hài cốt.

Nửa bộ hài cốt này chính là phần bên dưới, bên trên khung xương có rất nhiều kinh văn, không có bất kỳ luồng hào quang nào mà chỉ có duy nhất một màu đen. Trên mặt đất động phủ có trận pháp phong ấn khóa chặt nửa bộ hài cốt này lại.

- Thì ra đây là nguyên nhân mà một tấm bi đá mất đi nửa bộ hài cốt.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua nửa bộ hài cốt thì lập tức cảm nhận được một lực hút khủng bố muốn hấp thu tâm thần chính mình. Hắn lui ra phía sau vài bước ròi không do dự cắt đứt sự liên lạc tâm thần.

Sau khi định khí ngưng thần, Vương Lâm trầm tư một lúc, nếu hắn cứ như vậy bỏ đi thì không cam lòng. Hắn nhìn chằm chằm vào bộ hài cốt, trên đùi phải khung xương có một vết nứt rất sâu, mặc dù không lãm gãy đôi xương đùi ra nhưng miệng vết thương rất sâu.

Một lúc lâu sau, hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết điểm lên người chính mình vài cái. Sau khi tạo ra rất nhiều cấm chế phong tỏa tâm thần, Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không rút ra Thủy Tinh Kiếm của Thương Tùng Tử. Vương Lâm truyền một luồng tâm thần chính mình lên thân kiếm rồi đưa ra phía sau, hắn giơ chân lên chậm rãi tiến về phía trước. Khoảnh cách chỉ có vài trượng nhưng mỗi bước chân của Vương Lâm đều cực kỳ cần thận. Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh bộ hài cốt, ngồi xổm người xuống, tay phải dứt khoát đặt lên trên vết thương nơi đùi phải nửa bộ xương. Hắn dung nhập tâm thần vào bên trong, dùng phương pháp này để cảm ngộ.

Khoảnh khắc khi thần thức Vương Lâm đụng vào hài cốt thì trong đầu đột nhiên nổ đùng lên một tiếng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1204: Thiên Đạo Kế.

Khi tay phải Vương Lâm chạm vào thì thật sự không thấy giống như nửa nửa bộ hài cốt mà là một vòng xoáy tràn đầy những lực lượng không thể tưởng tượng nổi. Thần thức giống hắn đang đảo vào thăm dò ở sâu bên trong vòng xoáy.

Căn bản là Vương Lâm không cần điều khiển mà vòng xoáy đột nhiên truyền ra một lực hút khó thể tưởng tượng, lực hút này cuốn quanh tâm thần hắn rồi kéo thẳng vào bên trong, càng ngày càng sâu, càng lúc càng sâu.

Vương Lâm giống như một con thuyền cô độc giữa vòng vây sóng dữ, tâm thần hắn liên tục bị lực hút cuốn thẳng vào bên trong giống như đi xuyên qua thời gian, giống như đang trở về những năm tháng mà hắn chưa từng được tiếp xúc.

Trong đầu liên tục vang vọng những âm thanh ầm ầm và càng ngày càng dữ dội. Lúc này nếu có người đứng ngoài động phủ nhìn vào thì sẽ thấy thân thể Vương Lâm đang run lên dữ dội, thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo. Tay phải Vương Lâm run rẩy càng thêm dữ dội, nhưng lại

dính chặt vào trên nửa bộ hài cốt. Mà nửa bộ hài cốt đột nhiên bùng ra kim quang, nhưng khoảnh khắc khi kim quang bùng ra thì kinh văn lại tỏa ra hắc quang cố gắng áp chế kim quang, hai luồng sáng đang bắt đầu thôn phệ lẫn nhau.

Đây là một thế giới cực kỳ hỗn độn, không phân biệt rõ trời và đất, giống như tồn tại nhưng cũng giống như không tồn tại. Trong hư vô phương xa có một người đang chậm rãi tiến tới, người này mặc một bộ áo trắng thoạt nhìn giống như một lão già, nhưng thân thể lại cực kỳ mơ hồ làm người ta nhìn không rõ.

Người này đang ngẩng đầu lên nhìn bầu trời giống như trầm ngâm. Đúng lúc này đột nhiên bầu trời hỗn độn xuất hiện những luồng sáng bảy màu, những luồng sáng này giống như sóng dữ ngất trời ầm ầm tiến đến làm đất trời vỡ tan nát, làm cho không gian hỗn độn này tan vỡ. Lúc này thiên cũng không phải thiên, địa cũng không phải địa mà chỉ là một vùng tinh không, nhưng tinh không này cũng không phải tinh có màu đen mà có bảy mà. Lúc này đảo mắt nhìn lại thì tinh không này trở thành một thế giới bảy màu.

Lão già áo trắng ngẩng đầu lên thật mạnh, tay phải vung lên trước người, đột nhiên có một chữ “chiến” hư huyễn ra, những luồng kim quang vô tạn vờn quanh bên ngoài làm tất cả hào quang bảy màu bị bức lui ra. Khoảnh khắc này một âm thanh cuồn cuộn đột nhiên vang vọng trong thiên địa.

- Thiên địa mở thái, thiên đầu địa cuối, thứ lão phu tu luyện gọi là Thiên Địa Thái. Sơ quy tắc lấy bảy màu làm dẫn, phong!

Một chữ phong vang lên, đột nhiên tất cả những luồng hào quang bảy màu trên thế giới này vận chuyển ầm ầm, giống như có một luồng lực lượng đang điều khiển làm cho tất cả hào quang bảy màu vô biên vô tận điên cuồng hướng về phía lão già áo trắng ngưng tụ lại. Tình cảnh này hiện ra trong mắt Vương Lâm giống như thiên địa xoay chuyển tạo thành phong ấn. Sau khi tất cả ngưng tụ lại thì lão già áo trắng bên trong đã hoàn toàn bị phong ấn mà chết.

Trên bầu trời đầy những áng mây bảy màu, giống như toàn bộ thế giới cũ đều đã tan vỡ. Những tiếng gầm rống tức giận truyền ra từ trong luồng khí bảy màu, nhưng càng ngày càng yếu, cuối cùng thì tiêu tán.

- Chiến Tinh Dã, nếu không phải năm xưa lão phu tặng ngươi Chiến Tự Thiếp, thì ngày hôm nay làm sao ngươi có cảnh giới Không Linh Chi. Nếu dùng chiến hồn của ngươi làm dẫn, lão phu có thể tìm được xương cốt của Chiến Lão Quỷ Không Kiếp mai táng nơi đây, lấy hài cốt của lão bức ra đạo tủy của hai người sư đồ các ngươi, Hủy Kỳ Niết, bản tôn Thiên Đạo Kế.

Âm thanh tang thương lộ ra vẻ mệt mỏi rồi dần dần tản ra hình thành hàng loạt vòng xoáy tan vỡ muốn kéo nguyên thần vào bên trong, tất cả muốn cùng nhau tan vỡ.

Lúc này trong động phủ Tư Mã Mặc, Vương Lâm đang chạm tay vào nửa bộ hài cốt, kim quang đã hoàn toàn bị hắc quang áp chế, tất cả kim

quang đều bị dồn vào trong. Những luồng hắc quang kia phóng thẳng đến ngón tay Vương Lâm đang chạm vào nửa bộ hài cốt giống như đang muốn phóng thẳng vào trong cơ thể.

Khoảnh khắc này luồng tâm thần Vương Lâm lưu lại trên Thủy Tinh Kiếm bên trong động phủ đột nhiên lóe lên tinh quang. Nó dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía Vương Lâm, đầu ngón tay đột nhiên lóe lên một luồng sáng cực kỳ sắc bén rồi phân cách hắn và nửa bộ xương. Thân thể Vương Lâm lập tức chấn động rồi thanh tỉnh trở lại, hắn không chút do dự lui về phía sau vài bước. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào nửa bộ hài cốt, tâm thần bùng lên những con sóng khủng bố:

- Lão tổ Chiến gia, Chiến Tinh Dã!

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên âm trầm, hắn biết được tổ tiên của Chiến gia trên La Thiên đã đạp phá tinh không mà đi, từ đó về sau không còn bất kỳ tin tức gì, cũng không biết đi đâu. Chiếm Tinh Dã này thiên tư cực cao, trước đó đã vô tình đoạt được Chiến Tự Thiếp, cảm ngộ ý cảnh, cuối cùng vì truy tìm cảnh giới mới mà ra đi. Dù con cháu đời sau có tìm kiếm thế nào cũng không thể biết được bất kỳ manh mối nào có liên quan đến Chiến Tinh Dã.

- Không ngờ, hắn lại là... là Chiến Tinh Dã!

- Người giết chết Chiến Tinh Dã tự xưng là bản tôn, kẻ này có được lực lượng thái sơ, chẳng lẽ hắn là Chưởng Tôn sao?

Vẻ mặt Vương Lâm càng trở nên âm trầm, khi nhớ lại tình cảnh vừa rồi thì không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Thần thông bảy màu cũng cùng loại với Tàn Dạ, nhưng lực lượng rõ ràng vượt xa Tàn Dạ. Kẻ kia chỉ cần một chiêu thần thông đã làm cho Chiến Tinh Dã không có lực phản kháng. Vương Lâm cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, trong lúc trầm tư đột nhiên nhướng mày lên, ánh mắt chợt lóe.

Những ý niệm trong đầu Vương Lâm liên tục xoay chuyển, nhưng cũng không tìm ra bất kỳ manh mối nào.

- Không Linh, Không Kiếp! Đây là hai cảnh giới trong Đệ Tam Bộ. Trước đó khi ta cảm ngộ Chiến Tự Thiếp thì đã từng gặp một lão già, Chiến Tự Thiếp chính là tranh của người này. Lão già này nói tu vi đạt đến cảnh giới Phong Không Chi thì phải phá vỡ giới tuyến, chẳng lẽ... chẳng lẽ lão già đó chính là Chiến Lão Quỷ Không Kiếp trong miệng Chưởng Tôn sao?

Từ những lời nói của tên Chưởng Tôn hư ảo kia thì thấy hắn rất e sợ Chiến lão Quỷ. Hắn vì muốn tìm được vị trí giấu xương cốt của Chiến Lão Quỷ mà phải tìm đến Chiến Tinh Dã tặng Chiến Tự Thiếp, sau đó để cho Chiến Tinh Dã tu luyện, cuối cùng lại giết chết để lấy hồn. Tất cả cũng vì một Thiên Đạo Kế, nhưng Thiên Đạo Kế này rốt cuộc là thứ gì?

Trong đầu Vương Lâm càng ngày càng rõ ràng, dù cũng có vài điểm nghĩ không ra nhưng cũng hiểu được một vài chuyện.

- Bốn tấm bia đá, hai bộ hài cốt hoàn chỉnh. Bộ xương đầu tiên là của Chiến Tinh Dã, vậy thì bộ hài cốt thứ hai chẳng lẽ là của vị sư phụ của Chiến Tinh Dã, Chiến Lão Quỷ sao?

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

- Chiến Tự Đồ chính là tất cả đạo niệm mà Chiến Lão Quỷ giữ lại ở nơi này!

Vương Lâm dùng ánh mắt phức tạp nhìn vào bộ hài cốt bên trong, đặc biệt là khi thấy được trong bộ hài cốt mơ hồ lóe lên kim quang. Hắn trầm tư một lát, trong không gian trữ vật của hắn có Chiến Tự Đồ, tổng cộng là ba bức.

Hai trong số đó đã bị Vương Lâm mở ra, nhưng chỉ có bức tranh thứ ba lấy được từ hậu nhân của Chiến gia là chưa được mở. Lúc này hắn trầm tư nhìn bộ hài cốt trước mặt, đột nhiên vung tay phải lên không trung, không gian trữ vật lập tức xuất hiện. Trong không gian trữ vật bay ra ba vầng sáng hình tròn, chính là ba bức tranh Chiến Tự Thiếp.

Khi Chiến Tự Thiếp xuất hiện thì kim quang đang bị dồn ép bên trong bộ hài cốt đột nhiên lóe lên dữ dội, tất cả kim quang đều thoát khỏi bộ hài cốt phóng đến Chiến Tự Thiếp. Chỉ sau khoảnh khắc kim quang đã dung nhập vào bên trong, kim quang lóe lên, ba bức tranh Chiến Tự Thiếp lập tức dung hợp lại với nhau.

Những biến hóa kỳ dị này không nằm ngoài dự đoán của Vương Lâm, ánh mắt hắn trở nên ngưng trọng nhìn chằm chằm vào ba bức tranh Chiến Tự Thiếp đang dung hợp lại với nhau cũng một chỗ. Sau khoảnh khắc thì quá trình dung hợp chấm dứt, kim quang lập tức bùng lên chiếu sáng toàn bộ động phủ, trước mặt Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một chữ “chiến” kim sắc hư ảo.

Chữ chiến này lóe lên kim quang, một luồng khí tức cuồn cuộn truyền ra ngoài. Chiến Tự Thiếp đột nhiên phóng về phía Vương Lâm, hắn vung tay phải lên thu nó vào trong túi trữ vật.

- Ngươi đoạt được Chiến Tự Thiếp, trong lúc vô tình đã trở thành truyền nhân của Chiến Lão Quỷ. Nhưng cũng chỉ vì ngươi mà tên Chưởng Tôn hư ảo kia biết được vị trí chôn cất thi hài của Chiến Lão Quỷ... Rất nhiều năm sau, Vương Lâm lại lấy được Chiến Tự Thiếp từ trong tay hậu nhân của ngươi... Hôm nay lại thấy được hài cốt của ngươi...

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ phức tạp, hắn thở dài một tiếng rồi xoay người bước ra khỏi động phủ, sau đó dùng núi đá đóng kín lại.

Vương Lâm không mở tòa động phủ thứ chín ra vì cấm chế bên trên hắn không thể phá được. Hắn chỉ nhìn thấy bên trong tràn đầy sương mù, nhưng lại không biết rõ rốt cuộc trong đó có thứ gì.

Vương Lâm quay lại nhìn bộ hài cốt của Tư Mã Mặc, hắn trở nên trầm tư. Một lúc sau, hắn rời khỏi chỗ này. Trước khi hắn đi đến tòa động phủ đầu tiên để lại rất nhiều nguyên tinh.

Khi ra khỏi sơn cốc thì ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn muốn đi đến địa phương mà trước đó tâm thần đã nhìn thấy tấm bia đá, đi xem nửa bộ hài cốt của Chiến Tinh Dã.

Sau khi lục soát ký ức của Bàng Đức Tài và Thương Tùng Tử, Vương Lâm đã không còn xa lạ gì với thế giới bảy màu này nữa. Con đường dài và hẹp nơi đây đã khắc sâu vào trong trí óc của hắn, lúc này hắn hóa thành một luồng cầu vồng, cũng không bay lên không mà lướt đi trên mặt đất.

Sau khi xuyên qua một loạt sơn cốc, dần dần Vương Lâm cũng đi đến địa phương có trận pháp phong ấn lão bà áo xanh. trận pháp đã bị mở ra, bên trong đã không còn bóng dáng của lão bà áo xanh.

Vương Lâm khẽ đảo mắt nhìn qua nhưng không ngừng lại mà tiếp tục phóng thẳng vào trong dãy núi, tiến vào làn sương mù. Vương Lâm cũng rất quen thuộc đám sương mù bên trong, hắn phóng đi như tên bắn, bên tai vang lên những tiếng thì thào của Minh Chí Giả, cũng có vài tên Minh Chí Giả bay qua bên cạnh.

Sau khi hiểu được nhiều chuyện, Vương Lâm đã hiểu được một vài cũng về Minh Chí Giả. Đám người này đều là tu sĩ cả đời, nhưng khi đến đây lại trở thành vật nuôi dưỡng đạo cho cho kẻ khác.

Thậm chí Vương Lâm cũng có thể nghĩ ra, khi còn sống thì đám Minh Chí Giả chắc chắn đều là loại người thiên tư cực tốt. Vì họ là những người lĩnh ngộ đạo đến một mức độ cực cao nên mới bị Đạo Kinh vây khốn trở thành Minh Chí Giả dưỡng đạo.

Trong lòng Vương Lâm thầm than nhưng hắn cũng không ngừng lại mà phóng thẳng về phía trước. Dần dần hắn thấy được trong sương mù có một tượng đá khổng lồ rồi dừng lại ở bên dưới. Ánh mắt Vương Lâm lại lóe, hắn nhảy dựng người phóng lên đầu tượng đá.

Trong ký ức Thương Tùng Tử thì công pháp tu luyện của lão chính là thuật Bách Thế Huyết Nguyên Hóa Anh, triệu hồi ra Đệ Thất Linh của Phong giới. Chính Thương Tùng Tử đã cảm ngộ được nó trong tượng đá này.

Loại công pháp Huyết Nguyên Hóa Anh này có thể tu luyện ra chín vật giống như nguyên anh, nhưng uy lực của nó lại vượt qua rất xa nguyên anh. Quan trọng là chín vật giống như nguyên anh này không phải từ trong nguyên thần ra, nó có thể làm cho mức độ tu luyện thuật thần thông của Thương Tùng Tử được đề cao lên chín lần.

Càng kinh người là mỗi tên nguyên anh đều có thể tự ngưng tụ thần thông giống như vậy, thường thì có một vài thần thông không thể đồng thời tu luyện đối với một số tu sĩ, dù muốn cũng phải lựa chọn ra cho mình. Ví dụ như lão bà áo xanh chọn tổ thuật Dương Tụ Âm Quy cũng là như vậy. Nhưng tất cả mọi chuyện sẽ chẳng là gì đối với Thương Tùng Tử, lão có chín nguyên anh thì có thể đưa cho từng vật tu luyện.

Người chẳng qua trước trận chiến với Vương Lâm, Thương Tùng Tử đã bị lão bà áo xanh lấy mất một nguyên anh. Sau đó dưới hàng loạt đòn thần thông của Vương Lâm, hai người lưỡng bại câu thương cho nên không kịp thi triển ra được toàn bộ.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1205: Ngạo.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu tượng đá, hắn biết chuyện Thương Tùng Tử khôi phục lại thân thể và trên mi tâm xuất hiện ký hiệu tia chớp có liên quan rất lớn đến tượng đá này.

Một vật huyết anh của Thương Tùng Tử được lưu lại để cảm ngộ ký hiệu tia chớp. Dùng lực cảm ngộ mạnh gấp chín lần, lão già mới miễn cưỡng nhận được một bộ phận truyền thừa của ký hiệu tia chớp trên mi tâm tượng đá.

Lúc này Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, tâm thần tản ra bao phủ bốn phía tượng đá, tia chớp lóe lên trong mắt phải đột nhiên bùng ra vờn quanh thân thể. Đúng lúc này, ký hiệu tia chớp trên mi tâm tượng đá lại lóe lên dữ dội, điện quang bao phủ đầy xung quanh rồi truyền ra những âm thanh xoẹt xoẹt, mơ hồ tạo ra những tiếng nổ vang vọng.

Vương Lâm nhắm chặt hai mắt, thần thức của hắn đảo vào trong tượng đá, toàn thân lóe lên lôi quang cực kỳ kiêu ngạo. Hắn có Thái Cổ Lôi Long, chính là tồn tại điều khiển sấm sét trong thiên địa, tất cả sấm sét đều phải nghe theo hiệu lệnh của nó.

Nhưng tia chớp trên mi tâm tượng đá lại tràn đầy một luồng khí tức tang thương, hơn nữa lại cực kỳ kiêu ngạo. Vương Lâm điều khiển sấm sét liên tục xẹt qua xẹt lại và đánh vỏ ngoài của tượng đá.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy bốn phía tượng đá được bao phủ vào bên trong những luồng sấm sét hùng mạnh, những tia chớp hình cung tản ra khắp mọi nơi, tiếng sấm sét nổ đùng đùng vang vọng khắp đất trời.

Đây là cuộc chiến giữa sấm sét và sấm sét, những tiếng rít gào giữa sấm sét và sấm sét vang lên để tranh giành quyền lợi điều khiển lôi quang.

Vương Lâm không học theo cách cảm ngộ bình thường giống như Thương Tùng Tử thích ứng với ký hiệu tia chớp trên mi tâm tượng đá này, minh ngộ ý nghĩa tia chớp rồi khuất phục dưới đồ đằng tia chớp của tượng đá. Như vậy sẽ trở thành một người hầu, mượn sức mạnh của sấm sét để tiến hành quá trình cảm ngộ.

Giống như người cầu xin tìm được kẻ bố thí, do đó mới nhận được những lực lượng tia chớp còn sót lại trong tượng đá không biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Thương Tùng Tử đã dùng những lực lượng này hóa thành thần thông của chính mình, thậm chí còn có thể triệu hồi ra Đệ Thất Linh của Phong giới, dù Vương Lâm có thân thể Cổ Thần cũng phải bị thương.

Thương Tùng Tử lựa chọn con đường quy thuận, tượng đá này là thần linh trong lòng. Lão dùng một nguyên anh đi tu luyện những công pháp đã được cảm ngộ, vừa tu hành vừa cúng bái. Con đường này không nguy hiểm, chỉ cần người có đủ tư chất là đạt được.

Nhưng Vương Lâm sao lại phải chọn phương pháp này được? Bản thân hắn còn dám nghịch cả thiên đạo, một đời tung hoành khắp trời đất, phong vân một cõi, có gan đấu Thiên, nghịch tu thành đạo, tranh đấu với Thiên Kiếp.

Vương Lâm sẽ không bao giờ bước chân lên con đường của Thương Tùng Tử, không bao giờ thờ phụng tượng đá này. Dù lực lượng ẩn giấu trong tia chớp của tượng đá này cũng đủ để kinh thiên động địa, hơn nữa còn dẫn động được Đệ Thất Linh của Phong giới.

Cái Vương Lâm muốn chính là bắt buộc tia chớp trong tượng đá phải khuất phục, phải khuất phục dưới hắn. Lúc này hắn không muốn cảm ngộ tượng đá, hắn bắt buộc tia chớp này phải phục tùng, phải hướng về phía hắn mà thờ phụng. Đây chính là sự kiêu ngạo của hắn, cũng chính là

kiêu ngạo của kẻ nghịch tu, cũng chính la tôn nghiêm của Cổ Thần. Thái Cổ Vạn Tộc có tư cách so sánh với Cổ Thần tộc sao?

Mạnh mẽ như Nguyệt Phệ tộc mà Vương Lâm cũng từ Linh Nhi mà biết dược, trước đây chẳng qua nói chỉ là tôi tớ của Cổ Thần mà thôi. Nguyệt Phệ tộc còn như vậy thì loại người có ký hiệu tia chớp trên người rõ ràng cũng là một tộc ở Ngoại giới, cũng phải khuất phục bên dưới hắn.

Vương Lâm mở bừng hai mắt, bên trong lập tức bùng ra cái nhìn cực kỳ kiêu ngạo. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi vung tay phải vỗ mạnh lên đầu tượng đá. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, tượng đá này không tan vỡ mà bùng ra những luồng sấm sét kinh thiên động địa. Sấm sét này phóng thẳng về phía chân trời rồi hóa thành một con rồng gầm rống phóng về phía Vương Lâm.

Khi con rồng phóng tới thì sấm sét khắp bốn phía , lập tức bị hấp thu. Nó mang theo vẻ điên cuồng và dữ tợn, khoảng cách đến Vương Lâm càng ngày càng gần.

Con rồng sấm sét này đã dữ tợn nhưng Vương Lâm còn tàn bạo hơn rất nhiều. Con rồng này điên cuồng, Vương Lâm còn điên cuồng hơn nó gấp mười gấp trăm lần.

Khoảnh khắc khi con rồng phóng đến, mắt phải Vương Lâm lóe lên những luồng sấm sét ầm ầm. Những luồng sấm sét này trực tiếp phóng ra ngoài, nguyên thần cũng từ trong mi tâm bùng ra, Thái Cổ Lôi Long lại được hàng lâm trong thế giới bảy màu. Một tiếng gầm rống vang lên

long trời lở đất, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long đánh thẳng vào con rồng lôi quang rồi điên cuồng thôn phệ.

Khi Thái Cổ Lôi Long đang liên tục thôn phệ thì trên mi tâm Vương Lâm mơ hồ lộ ra vòng xoáy chứa Cổ Thần Tinh Điểm, lực lượng Cổ Thần lập tức bùng ra khắp toàn thân. Vương Lâm nâng tay phải lên hung hăng tung một trảo về phía trước, khoảnh khắc này một cánh tay Cổ Thần khổng lồ huyễn hóa ra. Khi tay phải Vương Lâm chụp được thân thể của con rồng sấm sét thì lập tức bóp mạnh.

Con rồng sấm sét đang cũng thôn phệ với nguyên thần Thái Cổ Lôi Long của Vương Lâm, lúc này thân thể chấn động. Nó gầm rống muốn vùng ra nhưng bàn tay Cổ Thần lại bóp chặt lấy, nó càng vùng vẫy thì sấm sét càng bùng lên điên cuồng.

Khoảnh khắc này nguyên thần Thái Cổ Lôi Long của Vương Lâm lập tức quét ngang về phía trước, Lôi Long há miệng nuốt hẳn con rồng sấm sét vào trong bụng.

Sấm sét trong mắt phải của Vương Lâm lại liên tục được tăng mạnh lên rất nhiều lần. Lúc này khắp vị trí trên toàn thân hắn bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ duy nhất mắt phải là bùng lên những luồng hào quang kinh người.

- Hễ là sấm sét tồn tại trong thiên địa đều phải nghe theo hiệu lệnh của ta!

Giọng nói Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại có một luồng uy áp vô hình bao phủ làm cho khắp bốn phía bùng ra những luồng sấm sét phóng thẳng về phía hắn. Tất cả đều ngưng tụ lại trong mắt tạo thành một ký hiệu hình tia chớp.

Khoảnh khắc khi ký hiệu tia chớp này xuất hiện trong mắt Vương Lâm thì tượng đá bên dưới lập tức ầm ầm xuất hiện rất nhiều vết nứt. Những vết nứt này bắt đầu từ hai chân rồi điên cuồng lan ra những vị trí khác nhau, giống như đang có những con rồng phóng thẳng từ dưới chân lên vị trí đỉnh đầu bức tượng.

Những âm thanh két két vang lên kinh thiên động địa, hàng loạt tia chớp lóe lên trong những khe nứt dày đặc. Khi tất cả vết nứt liên tục phóng lên thì bức tượng đá lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, nhưng nó vẫn đứng yên bất động.

Chỉ trong khoảnh khắc những vết nứt ẩn giấu sấm sét đã tới bên cạnh Vương Lâm. Những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, vị trí đỉnh đầu tượng đá bên ngoài thân thể hắn đột nhiên lóe lên rất nhiều tia chớp, đám tia chớp này lại dung hợp với nhau tạo thành một quả cầu lôi quang trăm trượng.

Vương Lâm đang đứng trong quả cầu lôi quang, những luồng sấm sét nà vùng vẫy giống như không muốn nghe theo sự điều khiển của hắn, tất cả liên tục co rút lại rồi phóng thẳng đến.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, toàn thân Vương Lâm lập tức được bao phủ trong sấm sét. Tu vi của hắn không đủ để chống lại tượng đá nhưng nguyên thần lại là Lôi Long giữa đất trời. Hắn chính là người điều khiển sấm sét trong thiên địa, trước mặt hắn chỉ cần là sấm sét thì không có tư cách phản kháng. Vấn đề này không liên quan đến tu vi, đây là một trận chiến giữa sấm sét.

Thái Cổ Lôi Long thay mặt thiên đạo để điều khiển sấm sét, khi xuất hiện trên người Vương Lâm, vì hắn không tin thiên đạo nên cướp lấy quyền lợi điều khiển lôi quang, dùng đạo của chính mình để điều khiển lôi trong trời đất.

Tượng đá này chính là tổ tiên của Thiểm Lôi tộc dân thái cổ, dù đã chết nhưng cả đời làm bạn với sấm sét, hầu như thân thể đã trở thành sấm sét, tất cả những minh ngộ đều hóa thanh ký hiệu tia chớp trên mi tâm, tất nhiên sẽ không dễ dàng khuất phục kẻ khác. Mà theo truyền thuyết thì tổ tiên Thiểm Lôi tộc chính là do một luồng sấm sét biến thành, sấm sét này nghịch thiên, không chịu khuất phục thiên đạo. Nếu người phàm tục thờ phụng thì còn lấy được tư cách điều khiển sấm sét, nhưng nếu phản kháng thì chắc chắn sẽ bị sấm sét đánh thẳng lên thiên linh.

Nhưng Vương Lâm lại muốn phản kháng, mắt phải của hắn lại bùng lên lôi quang, Thái Cổ Lôi Long lại bay ra một lần nữa. Sau khi nguyên thần vờn quanh bên ngoài thì nhanh chóng co rút lại rồi chui vào trong lôi cầu mà gầm rống. Trong tiếng gầm giận dữ truyền ra những uy nghiêm của tư cách điều khiển sấm sét trong thiên địa.

Lôi cầu liên tục co rút, nhưng chỉ có thể dừng lại bên ngoài thân thể Vương Lâm một trượng. Lúc này lôi cầu liên tục phát ra những tiếng nổ ầm ầm nhưng vẫn không thể co rút thêm một tấc nào, thân thể Vương Lâm đã đứng thẳng lên giống như Lôi Tiên.

Trên người Vương Lâm bùng ra khí tức Cổ Thần, nếu Cổ Thần và sấm sét kết hợp lại thì hắn sẽ là Cổ Lôi Thần!

- Khuất phục hay hủy diệt!

Vương Lâm truyền thần niệm ra ngoài, hắn biết những lôi quang đang vờn quanh khắp thân thể mình không phải vật tầm thường, chúng ẩn chứa ý chí sấm sét, mà đã có ý niệm thì sẽ có linh hồn! Đám lôi quang này chính là Lôi linh được tạo thành bằng ý niệm của người được tạc nên tượng đá này khi chết.

Những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng, lôi cầu vờn quanh bên ngoài thân thể Vương Lâm trở nên run rẩy. Khi lôi uy bao phủ khắp toàn thân hắn, khi lực lượng Cổ Thần tạo thành lực tấn công khủng bố thì lôi cầu bên ngoài đã chịu khuất phục.

Lôi cầu hóa thành từng tia chớp phóng vào trong nguyên thần Thái Cổ Lôi Long. Một tiếng gầm rống kinh thiên động địa vang lên, nguyrn thần Thái Cổ Lôi Long đột nhiên trở nên khổng lồ. Đúng lúc này thì tượng đá bên dưới lại rung chuyển, giống như sắp tan vỡ.

Vương Lâm tiến một bước về tinh không phía trước, hắn đứng giữa hư không rồi xoay người lại, hai mắt lóe lên. Hắn nhìn chằm chằm vào ký hiệu tia chớp vẫn không chịu tan vỡ trên mi tâm tượng đá.

- Từ nay về sau tộc của ngươi đừng hòng cướp đoạt được quyền lợi điều khiển lôi quang trước mặt ta!

Mắt phải Vương Lâm chợt lóe lên, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long trực tiếp gầm rống và vờn quanh tiếp tục hắn. Lúc này lôi quang đột nhiên dung hợp vào trong mắt phải Vương Lâm, tất cả đều ngưng tụ lại hóa thành một ký hiệu tia chớp phóng thẳng về phía đồ đằng trên mi tâm tượng đá.

Một tiếng ầm đột nhiên vang lên, ký hiệu tia chớp đã đánh thẳng vào đồ đằng làm tượng đá run rẩy càng thêm dữ dội. Khoảnh khắc khi tia chớp đánh xuống, hai mắt tượng đá đột nhiên bùng lên hào quang, Vương Lâm thấy được trong cặp mắt đó là một vùng tinh không.

Trong tinh không có một trận pháp khổng lồ, trận pháp này lớn như một tinh vực, nó phong tỏa khắp bốn phía. Bên ngoài trận pháp đang có những loại người kỳ dị đứng chi chít, vẻ mặt đám người này rất cổ quái, rõ ràng không phải là tu sĩ. Tất cả đều mang theo nụ cười chế giễu và khinh thường, kẻ nào cũng nhìn chằm chằm vào trận pháp trước mặt.

Trận pháp kia được tiên khí bao phủ, những luồng nguyên lực phát ra tiếng nổ vang vọng. Lúc này có rất nhiều Luyện Khí Sĩ và Tiên nhân đang điên cuồng tấn công trận pháp, cố gắng phá trận thoát ra ngoài.

Nhưng trận pháp này lại cực kỳ quỷ dị, dù đám Luyện Khí Sĩ và Tiên nhân kia công kích mạnh mẽ thế nào cũng không động đậy. Thậm chí còn có rất nhiều Tiên nhân chọn phương pháp tự bạo thân thể, nhưng cũng không làm trận pháp kia rung chuyển. Khoảnh khắc này bầu không khí trong trận pháp được bao phủ trong tuyệt vọng và đau thương.

Trong trận pháp có chín luồng hào quang lóe lên, một luồng hào quang trong số đó là một cây Khai Thiên Phủ. Cây búa này phóng qua vị trí nào thì tất cả những người bị nó xẹt qua đều phải chết.

Thậm chí Vương Lâm còn thấy được rất nhiều Luyện Khí Sĩ vẻ mặt đầy đau thương chọn cách tự bạo, bọn họ cố gắng phong ấn Khai Thiên Phủ, nhưng cuối cùng thì tất cả đều thất bại.

Trong chín luồng hào quang cũng có một cái là tia chớp. Lúc này tia chớp đang phóng đi ầm ầm, tất cả tu sĩ và Tiên nhân trên con đường tia chớp đi qua đều phải chết.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1206: Ta là tu sĩ, vì sao phải ngại một trận chiến?

Đám người bên ngoài trận pháp dùng ánh mắt mong chờ nhìn vào trong, vẻ chế giễu và lạnh lùng ngày càng trở nên nồng nặc. Tình cảnh này giống như bọn họ là những kẻ cao quý đang nhìn những tên phàm phu tục tử thuộc loại kiến hôi giãy chết bên trong.

- Không cam lòng! Chúng ta không cam lòng! Cuối cùng cũng có một ngày chúng ta phá vỡ trận pháp, diệt sạch vạn sinh linh đám người Ngoại giới các ngươi! Để ngoại giới máu chảy thành sông!

Một Tiên nhân bị tia chớp phóng lên người, trước khi chết vẫn còn kịp phát ra tiếng gầm rống vang trời.

Hình ảnh lóe lên trong tượng đá lập tức tiêu tán. Khoảnh khắc khi tình cảnh tinh không kia biến mất thì tia chớp trong trận pháp kia trực tiếp đánh thẳng ra bên ngoài. Tia chớp giống như phá vỡ hư không, phá vỡ tinh không và thời gian, sau đó rơi vào trong mắt phải Vương Lâm.

Trong đầu Vương Lâm đột nhiên vang vọng những tiếng nổ ầm ầm như sấm động. Lúc này cơ thể hắn vội vàng lui ra phía sau mười trượng, hắn nhìn chằm chằm vào hình ảnh đang tiêu tán trong cặp mắt tượng đá, vẻ mặt trở nên cực kỳ dữ tợn.

Tượng đá tan vỡ ầm ầm hóa thành rất nhiều đá vụn trên mặt đất, bên dưới bùng lên một vùng bụi bặm.

- Ngoại giới...

Không biết vì sao khi Vương Lâm nhìn thấy tình cảnh hiện ra bên trong cặp mắt tượng đá thì máu nóng lại đột nhiên bị thiêu đốt.

Khi Vương Lâm chứng kiến cuộc chiến giữa La Thiên và Liên Minh, nhìn thấy rất nhiều tu sĩ tử vong nhưng không sinh ra loại cảm giác này. Khi hắn nhìn thấy Liên Minh và các thế lực khác tranh đấu với nhau cũng không sinh ra loại cảm giác này.

Nhưng khoảnh khắc này Vương Lâm cũng không hiểu nguyên nhân, khi hắn nhìn thấy đám người bên ngoài trận pháp, đặc biệt là hàng loạt tiền bối ngã xuống trong trận pháp thì lại sinh ra cảm giác máu nóng bốc lên đỉnh đầu.

Bên tai hắn giống như đang liên tục vang vọng những tiếng hò hét của Tiên nhân trước khi chết.

- Không cam lòng! Chúng ta không cam lòng! Cuối cùng cũng sẽ có một ngày chúng ta phá vỡ trận pháp, diệt sạch vạn sinh linh đám người Ngoại giới các ngươi! Để Ngoại giới máu chảy thành sông!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào những mảnh vỡ của tượng đá, ký hiệu tia chớp liên tục lóe lên. Một lúc lâu sau hắn xoay người phóng về phía ngọn núi được bao phủ trong tấm màn Tuế Nguyệt Cấm!

Khi Vương Lâm hấp thu sấm sét của tượng đá, ba người thanh niên đến từ Ngoại giới đang ở sương mù phương xa. Vẻ mặt người thanh niên có ký hiệu tia chớp trên mi tâm lại cảm thấy kinh hoàng.

- Làm thế nào đây?

Người thanh niên có ký hiệu tia chớp đảo mắt nhìn qua hai tên đồng bạn.

- Nếu ba người chúng ta mở ra phong ấn thì có thể lợi dụng thời gian lực lượng đỉnh phong để giết tên kia, chuyện này chẳng phải không có khả năng...

Người thanh niên có ký hiệu ngọn lửa chậm rãi mở miệng nói.

- Không bằng chúng ta bỏ đi, bẩm báo tin tức khe nứt không gian này cho trưởng lão biết, để bọn họ tự định đoạt... Ta vẫn cảm thấy có một dự cảm không tốt!

Người thanh niên có ký hiệu tia chớp do dự một chút rồi khẽ nói.

- Muốn có bảo vật phải đưa thân vào chỗ nguy hiểm.

Người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm trên mi tâm giống như đã hạ quyết tâm, hắn cắn răng nói.

Người thanh niên có ký hiệu tia chớp lại trở nên trầm mặc, trong mắt bùng ra vẻ hoang mang. Hắn không tiếp tục nói nhiều mà lo tìm kiếm dấu vết sấm sét. Lúc này thân thể hắn phóng thẳng về phía trước, hai tên kia bám theo phía sau rồi biến mất trong sương mù.

Hình bóng Vương Lâm lóe lên như tia chớp, hắn liên tục phóng đi như tên bắn trong sương mù. Một lát sau hắn đã đi đến địa phương trước đó cùng tranh đoạt bình ngọc với Thương Tùng Tử. Hắn nhìn tấm màn cấm chế trước mặt mà ánh mắt chợt lóe lên. Nếu tấm màn cấm chế này vẫn còn nguyên vẹn hoăc thời gian bị phá đã rất lâu thì Vương Lâm muốn mở ra cũng cực kỳ khó, trừ khi hắn phải vứt bỏ rất nhiều pháp bảo.

Nhưng lúc này cấm chế vừa mở ra chưa được mấy tháng, trước đó tâm thần Vương Lâm ở vào trạng thái mê man nhưng vẫn còn nhớ rất rõ trên tấm màn cấm chế này có một vết nứt khó thể nhìn thấy.

Vết nứt này chính là do Thương Tùng Tử và lão bà áo xanh phá vỡ trước đó.

- Không khó để làm cho vết nứt này mở ra một lần nữa. Hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết, từng luồng cấm chế Phá Diệt Cấm trực tiếp hóa thành tàn ảnh xuất hiện. Chỉ sau khoảnh khắc tấm màn cấm chế đã bị bao phủ trong Phá Diệt Cấm, tất cả cấm chế bao phủ bên ngoài chợt lóe lên, tấm màn cấm chế đột nhiên vang vọng những con sóng rung động.

Vương Lâm vẫn nhìn chằm chằm về phía trước không chớp mắt, thần thức của hắn tản ra quan sát thật chặt chẽ. Không lâu sau hai mắt hắn trở nên ngưng trọng, hắn lập tức tìm được vị trí trước đó đã bị phá vỡ.

Vết nứt này tuy đã khép lại nhưng Tuế Nguyệt Cấm bên trên vẫn chỉ có mấy tháng, trừ khi trải qua rất nhiều năm, nếu không thì sơ hở này sẽ mãi giữ lại.

Đây cũng là một sơ hở tai hại của Tuế Nguyệt Cấm!

Sau khi tìm được vết nứt, Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, Thủy Tinh Kiếm lập tức xuất hiện trên tay rồi quét ngang về phía trước. Kiếm quang đột nhiên lóe lên, một luồng khí tức Thứ Không Niết vang vọng khắp bốn phía. Thiên địa đột nhiên bùng lên những luồng hào quang rực rỡ, một luồng kiếm quang gào thét phóng về phía vết nứt.

Những âm thanh ầm ầm lập tức vang lên, những con sóng rung động lập tức vang vọng dữ dội, một vết nứt rất nhỏ xuất hiện bên dưới kiếm quang. Khoảnh khắc khi vết nứt xuất hiện thì Thủy Tinh Kiếm đã tiến sát

bên. Thanh kiếm này được Vương Lâm điều khiển bùng lên những luồng kiếm khí vô tận bao phủ bốn phía, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, vết nứt vàng lúc càng lớn.

Đúng lúc này thân thể Vương Lâm đột nhiên nhảy dựng lên, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, Tam Xoa Kích đột nhiên xuất hiện trong tay. Lúc này Tam Xoa Kích bùng ra những luồng hắc quang vô tận, hắn cầm Tam Xoa Kích, thân thể phóng thẳng về phía vết nứt tạo ra những tiếng nổ ầm ầm như lưu tinh.

Vương Lâm dùng tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã tiến đến bên cạnh. Tam Xoa Kích đột nhiên nổ ầm một tiếng rồi đâm vào khe nứt. Một luồng lực lượng khủng bố từ trong tấm màn cấm chế truyền theo Tam Xoa Kích vào trong cơ thể Vương Lâm.

Lúc này Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, lực lượng Cổ Thần đã bao phủ khắp thân thể. Tay phải hắn đẩy mạnh về phía trước, những âm thanh ầm ầm vang lên, Tam Xoa Kích trực tiếp xuyên qua tấm màn. Khi Vương Lâm nhảy dựng lên thì một tiếng xoạc vang lên, vết nứt vừa mới khép lại mấy tháng đã bị xé toạc ra tạo thành một lỗ hổng dài vài trượng.

Vương Lâm vung một trảo tay trái lên, Thủy Tinh Kiếm bay về trong tay. Hắn lóe người lên tiến thẳng vào trong khe nứt rồi phóng thẳng về phía ngọn núi bên trong.

Vương Lâm chỉ đảo mắt qua động phủ ở giữa ngọn núi, Tam Xoa Kích trong tay hắn quét về phía trước. Những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang

vọng, hư vô trước mặt hắn lập tức lóe lên rồi xuất hiện một khe nứt không gian.

Vương Lâm biết rõ vị trí này vì ký ức của Thương Tùng Tử và lần đầu tiên hắn đi theo đến đây đã quan sát rất kỹ, hơn nữa tâm thần hắn cũng đã tiến vào chỗ này.

Khi khe nứt không gian xuất hiện thì Vương Lâm cất bước trực tiếp tiến vào bên trong. Không lâu sau khi hắn tiến vào thì ba người thanh niên Ngoại giới đã đến bên ngoài tấm màn cấm chế. Ba người này đưa mắt nhìn nhau, ai cũng cắn răng trực tiếp đi xuyên qua vết nứt trên tấm màn cấm chế bị Vương Lâm xé toạc ra. Sau khi ba người tiến vào bên trong thì trực tiếp phóng thẳng về phía ngọn núi.

Lúc này Vương Lâm tiến vào một không gian kỳ dị, hắn nhìn thấy một tấm bia đá khổng lồ trước mặt. Ánh mắt hắn ngưng tụ, hắn đi về phía trước, ánh mắt chuyển lên tấm bia đá rồi dần rơi xuống bên dưới. Hắn thấy được nửa bộ hài cốt đang bị hai cây đinh bảy màu ghim chặt lên tấm bia đá.

Trên hài cốt mơ hồ lưu chuyển những luồng hào quang làm cho khung xương mơ hồ bùng ra một luồng cảm giác hấp dẫn khó hiểu, có thể làm cho kẻ khác điên cuồng.

Vương Lâm tiến vào từng bước, khi đi tới bên cạnh bộ hài cốt thì nguyên thần trở nên ngưng trọng. Lúc này hắn không nhìn hài cốt mà lại chuyển lên trên bia đá. Tấm bia đá này cũng không biết dùng vật liệu gì để tạo

thành, bên trên bao phủ một luồng khí tức tang thương, ẩn chứa dấu vết năm tháng.

Sau khi nhìn thật kỹ thì Vương Lâm nhíu mày, dù nhìn thế nào hắn cũng cảm giác được vật liệu này vó vẻ quen mắt, nhưng hắn cũng không nghĩ ra chính mình gặp qua vật tương tự thế này ở nơi nào.

Vương Lâm trầm mặc một lúc, ánh mắt hắn lại đảo lên nửa bộ hài cốt bên dưới bia đá. Dù hắn đã rất cẩn thận nhưng thần trí vẫn bị hấp dẫn, nhưng hắn đã sớm có chuẩn bị, đây cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy nửa bộ xương này nên hắn lui về phía sau vào bước thì lập tức khôi phục trở lại.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn không do dự mà trực tiếp mở khe nứt không gian trữ vật, chữ chiến hư ảo đang bùng ra kim quang từ trong khe nứt trữ vật bay ra. Khoảnh khắc khi chữ chiến vừa xuất hiện, nửa bộ hài cốt lập tức lóe lên kim quang. Một luồng kim quang từ trong khung xương bùng ra, lúc này trên nửa bộ xương có hai màu đen và vàng giao thoa vào nhau rồi liên tục biến hóa.

Cuối cùng kim quang lóe lên trong nửa bộ xương rồi phóng ra ngoài dung hợp vào chữ chiến bên trên. Khoảnh khắc này toàn bộ trời đất lập tức được bao phủ trong kim quang.

Trong khoảng thời gian cực ngắn, những luồng kim quang bùng ra trên chữ chiến lập tức dùng tốc độ cực nhanh trực tiếp phóng tới rồi dung

nhập vào trong mi tâm của Vương Lâm. Khoảnh khắc này tâm thần hắn lập tức chấn động.

- Lão phu là Chiến Tinh Dã, biết được Chưởng Tôn muốn làm lão phu phải khuất phục, nhưng Chiến mỗ là tu sĩ La Thiên, thà tan vỡ đạo niệm chứ không cấu kết với người Ngoại giới. Người nào đoạt được đạo niệm của ta hãy cảm ngộ chiến ý, nếu sau này thành công thì giết sạch dân Ngoại giới tế linh hồn lão phu...

Tâm thần Vương Lâm bao phủ trong luồng chiến ý ngập trời, trong đầu lại hiện lên tình cảnh Chiến Tinh Dã tranh đấu cùng thiên địa. Hàng loạt hình ảnh hiện lên, một luồng cảm ngộ cực kỳ sâu sắc đối với một chữ chiến bùng ra làm ý cảnh của hắn điên cuồng tăng mạnh. Lúc này ý cảnh mơ hồ xuất hiện dấu hiệu dung nhập với chiến ý, xuất hiện những biến hóa kinh người.

Khi Vương Lâm vẫn còn ở vào trạng thái cảm ngộ thì không gian nơi đây đột nhiên xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, ba người đến từ Ngoại giới tiến thẳng vào trong. Người thanh niên có ký hiệu ngọn lửa trên mi tâm dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, với khoảng cách quá gần hắn có thể rõ ràng cảm nhận được luồng lực lượng ngọn lửa điên cuồng trên người đối phương.

“Sau khi thôn phệ hắn, ta có thể tăng cấp!”

Tâm thần người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu tia chớp bên cạnh lại càng trở nên chấn động. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm và cảm

nhận được luồng lực lượng sấm sét khủng bố trên cơ thể đối phương, đồng thời hắn cũng biết được đối phương đang ở trong một trạng thái cực kỳ quỷ dị.

- Cơ hội trời ban!

Chỉ có người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu trăng lưỡi liềm khi nhìn thấy hình bóng của Vương Lâm thì tâm thần cố gắng áp chế rung động. Đồng tử trong hai mắt hắn co rút lại, một tình cảnh đã rất lâu rồi được chôn sâu trong ký ức lại xuất hiện trong lòng.

- Đúng là hắn!

Hành động của ba người thanh niên đều nhanh như chớp, tất cả đều mang theo một luồng sát khí điên cuồng phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khi ba tên này tiến lên thì tay phải cũng bấm niệm pháp quyết rồi vỗ mạnh lên mi tâm.

Ba tiếng nổ ầm ầm khá nhỏ trở nên vang vọng, thân thể ba người này đột nhiên sinh ra những thay đổi kinh người. Thân thể người thanh niên có ký hiệu tia chớp đột nhiên phóng lớn lên, khoảnh khắc sau đã hóa thành một người cao lớn hơn mười trượng, toàn thân bao phủ trong ánh chớp.

Sau lưng người thanh niên có ký hiệu ngọn lửa đột nhiên xuất hiện một đôi cánh lửa, trên đầu mọc ra một cây sừng. Toàn thân hắn được bao phủ

trong ngọn lửa, vẻ mặt lộ ra vẻ đau khổ và dữ tợn.

Người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm là cổ quái nhất, cơ thể hắn không xảy ra nhiều thay đổi nhưng làn da lại trở nên trong suốt giống như ánh trăng, điều này làm kim quang nơi đây càng trở nên chói lọi.

Nhưng khoảnh khắc khi bọn họ tấn công thì Vương Lâm xoay người lại, hai mắt hắn đột nhiên trở nên thanh tĩnh, khóe miệng lộ ra nụ cười chế giễu. Nụ cười này giống hệt như những kẻ Ngoại giới nhìn đám tu sĩ trong trận pháp năm xưa.

- Sinh làm người kiệt xuất, chết cũng phải hy sinh oanh liệt, ta là tu sĩ, sao phải ngại một trận chiến?

Trong đầu Vương Lâm mơ hồ lóe lên tình cảnh Chiến Tinh Dã đối mặt với Chưởng Tôn, lại vang lên câu nói cuối cùng của Chiến Tinh Dã trước khi chết.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1207: Lôi? Hỏa?

- Ta là tu sĩ, ngại gì một trận chiến!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên chiến ý, ba kẻ này đều là người Ngoại giới, khi hắn từ trong đôi mắt của tượng đá nhìn thấy tình cảnh trong và ngoài trận pháp năm xưa thì một luồng máu nóng đã bùng lên trong lòng. Tình cảnh đó không có nhân quả mà chỉ có chết chóc, Vương Lâm càng hiểu rõ quá trình giết chóc đó chắc chắn sẽ cực kỳ khủng bố.

Người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu tia chớp là nhanh nhất, hắn là người đầu tiên xông lên trước. Tu vi hắn vốn chỉ là Tịnh Niết đại viên mãn, nhưng sau khi xảy ra quá trình biến thân kỳ dị thì đột nhiên được tăng mạnh, hắn đột phá Tịnh Niết rồi vượt qua Toái Niết sơ kỳ tiến lên trung kỳ.

Cả đời Vương Lâm chưa từng biết đến được loại thần thông đạt đến mức độ này, đây cũng không phải là ẩn giấu tu vi mà khoảnh khắc này đám người trước mặt đang sử dụng một pháp thuật gì đó để mượn lực lượng thiên địa tăng cường tu vi bản thân.

Nói một cách chính xác thì đây không phải là lần đầu tiên Vương Lâm chiến đấu với người Ngoại giới, năm xưa trong hư vô ở bên cạnh Vọng Nguyệt, hắn đã từng chiến đấu với người Ngoại giới ngoài trận pháp.

Nhưng lúc đó tu vi của Vương Lâm không đủ để người ta coi trọng, càng không thể có tư cách quyết định vận mệnh của mình. Nhưng bây giờ hắn đã có tư cách để chế giễu, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ba kẻ kia phóng đến với vẻ mặt dữ tợn.

Người thanh niên có ký hiệu tia chớp phóng về phía trước mà toàn thân lóe lên lôi quang, những âm thanh xoẹt xoẹt vang lên đồng thời còn có sấm sét phóng theo. Tiếng nổ ầm ầm vang vọng giống như thân thể kẻ này đã hóa thân thành sấm sét, hắn lấy tốc độ cực nhanh phá vỡ hư không mà tiến đến, hai tay hắn bấm pháp quyết, tia chớp khắp bốn phía lập tức ngưng tụ thành một hình bóng khổng lồ.

Hình bóng này cao trăm trượng, khắp toàn thân là những tia chớp màu xanh, trên mi tâm cũng có một đồ đằng hình tia chớp. Đặc biệt là đôi mắt, nếu người khác nhìn vào thì tâm thần chắc chắn sẽ chấn động.

- Thiểm Lôi Băng!

Người thanh niên có ký hiệu hình tia chớp đột nhiên khẽ quát một tiếng quỷ dị, khoảng cách đến Vương Lâm càng lúc càng gần.

- Lôi...

Vẻ chế giễu trong mắt Vương Lâm càng lúc càng nồng đậm, khoảnh khắc này mắt phải lóe lên sấm sét. Trong luồng sấm sét này cũng có một

ký hiệu tia chớp bùng ra ngoài.

Vương Lâm tiến về phía trước một bước, khoảnh khắc này thiên địa trong mắt hắn đột nhiên trở nên cực kỳ chậm chạp, tất cả thứ xảy ra giống như đang nằm trong nước, giống như đông cứng lại.

Ba tên phía trước, dù là người thanh niên có ký hiệu tia chớp phóng đi với tốc độ nhanh nhất cũng chậm đi rất nhiều và không đáng nhắc tới trong mắt Vương Lâm. Hắn tiến lên phía trước một bước, tiếng sấm nổ ầm ầm còn chưa kịp vang lên thì đã tiến đến trước mặt người có ký hiệu tia chớp. Vương Lâm nâng tay phải lên, bàn tay mang theo sấm sét vỗ thẳng xuống ngực người thanh niên. Bàn tay phải chuyển chưởng thành chỉ, một chỉ, hai chỉ, ba chỉ, bốn chỉ! Chỉ sau khoảnh khắc, hai ngón tay phải Vương Lâm hóa thành kiếm rồi điểm ra liên tiếp.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, vẻ mặt người thanh niên có ký hiệu tia chớp đột nhiên trở nên tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ rung động. Hắn há miệng phun ra máu tươi, trước ngực trở nên huyết nhục mơ hồ, một mảng thịt lớn trước ngực lóe lên sấm sét. Một mạng lưới sấm sét lấy ngực người thanh niên có ký hiệu tia chớp làm trung tâm mà tràn ra khắp thân thể.

Tình cảnh này xảy ra nhanh như chớp, nhanh đến mức căn bản làm cho người ta không kịp phản ứng. Trong mắt hai người Ngoại giới còn lại, Vương Lâm chẳng qua chỉ vừa xoay người, thân thể không chút di động, chỉ có nụ cười chế giễu lóe lên trong đồng tử.

Nhưng khoảnh khắc này thân thể người đồng bạn bên cạnh lập tức phóng ngược trở lại, máu tươi phun ra. Lúc này những tiếng sấm sét gào thét mới phá vỡ hư không rồi vang lên bên tai.

- Mượn lực lượng tổ tiên lôi quang, giúp ta thôn phệ tu sĩ Phong giới này!

Thân thể người thanh niên có ký hiệu tia chớp phát ra những âm thanh ầm ầm, xương cốt bên trong đã gãy hơn phân nửa, thân thể hơn mười trượng lui hẳn ra sau. Lúc này sấm sét khắp toàn thân đã tan vỡ, trên thân thể lại được bao phủ trong lưới điện giống như đã bị phong ấn.

Khi máu tươi bao phủ toàn thân, người thanh niên này ngẩng đầu rồi gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, vẻ mặt dữ tợn của hắn lộ ra vẻ điên cuồng. Nhưng vẻ điên cuồng của hắn hiện lên trong mắt Vương Lâm lại ẩn giấu sự tuyệt vọng và sợ hãi.

Khoảnh khắc khi người thanh niên có ký hiệu tia chớp gầm lên giận dữ, bên ngoài thân thể hắn lập tức xuất hiện một bóng hình hư ảo trăm trượng. Hình bóng hư ảo đột nhiên lại trở nên ngưng thực, thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, những luồng sấm sét vô tận lại xuất hiện rồi phóng thẳng về phía hình bóng hư ảo. Khi lôi quang bao phủ khắp bốn phía, hình bóng hư ảo đột nhiên giống như hóa thân của thiên lôi.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, thân thể hắn cũng không ngừng lại mà tiếp tục tiến lên phía trước một bước. Khi một bước phóng ra, Chân

Giả ý cảnh của Vương Lâm cũng bùng ra giống như một bước này đạp lên lồng ngực của người thanh niên có ký hiệu tia chớp.

Một tiếng ầm vang lên, người thanh niên có ký hiệu tia chớp lại phun ra máu tươi, tay phải đè mạnh lên ngực. Nhưng trái tim của hắn bị một bước ý cảnh của Vương Lâm trực tiếp đánh tan.

Vương Lâm cũng không thèm nhìn kẻ này, hắn lại tiến thêm một bước giống như phóng thẳng lên trời. Hắn tiến về phía trước hư ảnh, tay phải tùy tiện vỗ ra.

Đúng lúc này lôi quang trong mắt phải Vương Lâm bùng lên dữ dội, ký hiệu tia chớp trong mắt trực tiếp lao ra. Khoảnh khắc sau khi ký hiệu tia chớp đã rơi trên mi tâm hư ảnh trăm trượng.

- Từ nay về sau bộ tộc của ngươi đừng hòng cướp đoạt quyền lợi điều khiển lôi quang trước mặt ta.

Những âm thanh âm trầm mang theo uy nghiêm đột nhiên vang vọng trong thiên địa, giống như pháp tắc, giống như quy tắc, còn ẩn giấu lực lượng quyết tâm và ý chí kiên định phong ấn một tộc. Lời nói này giống như lôi quang đang thu hồi tư cách điều khiển lực lượng sấm sét đã từng được ban cho Thiểm Lôi Tộc.

Hình bóng hư ảo chấn động rồi ầm ầm tan vỡ hóa thành những luồng sấm sét vô tận hàng lâm về phía người thanh niên có ký hiệu tia chớp. Những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, thân thể người thanh niên kia tan vỡ trong nháy mắt, sau đó hóa thành một đám bụi đen tiêu tán trong hư không. Nguyên thần người này bị sấm sét bao phủ vào bên trong giống như tất cả sấm sét trong thiên địa đều bị hấp thu. Nhưng khi Vương Lâm xoay người, những tia chớp kia lại lập tức quay trở về trong mắt phải, ký hiệu tia chớp bên trong lại càng rõ ràng. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong khoảnh khắc, hai mắt người thanh niên trên mi tâm có ký hiệu ngọn lửa lập tức co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi khó thể tưởng tượng. Thân thể người này đang phóng về phía trước đột nhiên ngừng lại rồi muốn lui về phía sau. Lúc Vương Lâm xoay người lại thì ánh mắt đã rơi trên người tên thanh niên có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa.

- Hỏa?

Vẻ chế giễu trong mắt Vương Lâm lại càng đậm, khoảnh khắc này mắt trái đột nhiên bùng lên ánh lửa ngập trời, ngoài thân thể cũng có một biển lửa trực tiếp bao phủ một chu vi mấy trăm trượng.

Vẻ mặt người thanh niên có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa lập tức trở nên tái nhợt, hắn muốn lui về phía sau nhưng bốn phía đều nằm trong biển lửa. Hắn vùng vẫy rồi gầm nhẹ lên một tiếng, cặp cánh do ngọn lửa biến thành ở sau lưng đột nhiên vỗ lên, trong thân thể bùng ra rất nhiều ánh lửa. Những luồng lửa đỏ này vờn quanh thân thể người thanh niên tạo thành một cơn bão lửa rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm vung tay phải lên, biển lửa trong phạm vi mấy trăm trượng đột nhiên bùng lên dữ dội rồi điên cuồng quét ngang qua người thanh niên có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa.

Đây là cuộc chiến giữa lửa và lửa.

Trong khoảnh khắc hai ngọn lửa giống nhau những được hai người khác nhau điều khiển đánh thẳng vào nhau, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Cuối cùng một tiếng đùng vang lên, ký hiệu đồ đằng ngọn lửa từ trên cơ thể người thanh niên kia lao ra khỏi biển lửa, cặp cánh lửa giống như Chu Tước cũng mang theo một ngọn lửa màu tím phóng về phía Vương Lâm.

- Ngươi không phải người, cũng chẳng phải Chu Tước, chẳng qua chỉ là một tên Ngoại giới mà thôi!

Ngọn lửa trong mắt trái Vương Lâm bùng lên khắp toàn thân, một bộ giáp Chu Tước đột nhiên huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể. Khoảnh khắc này hắn giống như một Cổ Hỏa Thần.

Khoảnh khắc khi người thanh niên có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa nhìn thấy tình cảnh trước mặt thì trở nên điên cuồng, trong mắt hắn bùng lên cái nhìn không thể tin, hắn dùng giọng hoảng sợ nói:

- Thánh giáo! Thiêu!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên sát khí, hắn nâng tay trái lên rồi điểm một chỉ cách không về phía người thanh niên có đồ đằng ngọn lửa.

Một chỉ vừa điểm thì thân thể người thanh niên kia lập tức run rẩy kịch liệt, vẻ hoảng sợ trong mắt hắn đã không thể nào hình dung nổi. Hắn kêu thảm lên một tiếng, trong miệng lập tức phun ra một ngọn lửa khổng lồ, nhưng ngọn lửa lại quay sang thiêu đốt chính hắn.

Kẻ này là người Hỏa Tước tộc, cả đời làm bạn với lửa nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có một ngày chính mình bị lửa cắn trả. Khoảnh khắc này ngọn lửa do chính hắn điều khiển giống như đã hoàn toàn phản bội, giống như đã gặp được một chủ nhân chân chính.

Người tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang vọng, một tiếng ầm vang lên, thân thể người thanh niên này hóa thành tro bụi. Nhưng khoảnh khắc khi tiêu tán, người thanh niên này ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng, nguyên thần đang bị thiêu đốt lập tức truyền ra chú ngữ:

- Dùng tư cách Hỏa Tước tộc, thỉnh Tộc linh!

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên, nguyên thần kẻ này ầm ầm tan vỡ, nhưng những điểm tinh quang ngọn lửa bắn ra ngoài tạo thành một con chim Chu Tước hư ảo. Toàn thân Chu Tước này có màu đen, những luồng khí nóng bao phủ khắp bốn phía. Thoạt nhìn thì không giống Chu Tước mà giống hệt như một con chim lửa khổng lồ.

Con chim này mang thao tiếng rít tàn ác xé toạc hư không phóng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm hừ lạnh, mắt trái hắn lóe lên, trong thân thể lập tức truyền ra một tiếng hót thật sự của Chu Tước. Đúng lúc này một con chim Chu Tước màu trắng đột nhiên huyễn hóa ra bên ngoài cơ thể Vương Lâm.

Đây mới thật sự là Chu Tước! Khi Chu Tước vừa xuất hiện thì ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào con chim lửa màu đen khổng lồ đang phóng đến, trong mắt bùng lên vẻ khinh thường. Chu Tước cũng không cần Vương Lâm điều khiển, nó trực tiếp phóng ra mang theo tiếng rít vang trời. Khoảnh khắc này một nửa trời đất nơi đây lập tức trở thành biển lửa, Chu Tước phóng thẳng về phía con chim lửa mà thôn phệ. Con chim lửa màu đen khổng lồ phát ra những tiếng kêu động trời nhưng rõ ràng đã có ý muốn rút lui.

- Từ nay về sau tộc của ngươi đừng hòng tranh đoạt quyền điều khiển lửa trước mặt ta.

Khi lời nói của Vương Lâm vang lên, Chu Tước và con chim lửa màu đen đã đánh thẳng vào nhau.

Những tiếng nổ đùng đùng vang lên kinh thiên động địa, con chim lửa màu đen đã đánh thẳng vào nhau.

Những tiếng nổ đùng đùng vang lên kinh thiên động địa, con chim lửa màu đen lập tức tan vỡ. Nó căn bản không có bất kỳ lực lượng nào để chống lại, giống như đã gặp phải tổ tiên, giống như Chu Tước giả đã chính thức gặp phải Chu Tước thật.

Sau khi con chim lửa tan vỡ thì hóa thành ngọn lửa ngập trời rồi lập tức bị Chu Tước thôn phệ. Hơn nữa ngay cả linh hồn con chim lửa màu đen cũng bị Chu Tước nuốt vào. Khoảnh khắc này tất cả ngọc lửa được sinh ra trong ngày hôm nay đều thuộc về Vương Lâm.

Chu Tước ngửa mặt lên trời hót một tiếng, tinh thần nó cực kỳ hưng phấn giống như mơ hồ có dấu hiệu thức tỉnh lần thứ ba. Ngọn lửa khắp toàn thân Chu Tước ngày càng cao, càng ngày càng mãnh liệt.

Trình cảnh này lọt vào mắt người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm làm vẻ mặt hắn sinh ra những thay đổi dữ dội, cuối cùng thì trở nên trắng bệch, toàn thân vã đầy mồ hôi lạnh. Khoảnh khắc vừa rồi hắn căn bản không nhìn thấy hình bóng của đối phương, tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, hầu như chấm dứt quá nhanh.

Đặc biệt là khi nghĩ đến chuyện đối phương đã từng đánh sư tôn bị thương nặng trong hư vô, dù sư tôn nói tu vi của người này không thể chịu nổi một kích của chính mình.

Người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm lập tức lui về phía sau không chút do dự. Hắn điên cuồng bỏ chạy muốn rời khỏi địa phương có những tồn tại đáng sợ này, hình như nếu càng ở gần kẻ kia thì càng cảm thấy kinh hoàng, tâm thần càng có dấu hiệu muốn tan vỡ.

- Nô tộc ở lại cho ta, ngày xưa dám đứng trước mặt ta tự xưng thiên đạo.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương, lời nói của hắn làm tên thanh niên kia hồn bay phách tán.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1208: Quy ước Thái Cổ

- Ta không phải là nô lệ!

Người thanh niên có ký hiệu trăng lưỡi liềm lập tức xoay người lại thật mạnh rồi hướng về phía Vương Lâm mà gào lên.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn về phía người thanh niên này, ngọn lửa Chu Tước bên người lại càng trở nên kịch liệt. Lần đầu tiên hắn gặp tên kia chính là trận chiến trong hư vô với Vọng Nguyệt. Người này xuất hiện ở Ngoại giới tạo thành một vòng xoáy muốn cướp vọng nguyệt.

Lúc đó người này đã dùng lực lượng không ai chống cự nổi, hắn đã từng kiêu ngạo đứng trước mặt đám tu sĩ Vương Lâm tự xưng mình là thiên đạo. Khoảnh khắc đó trong lòng Vương Lâm cực kỳ kinh hoàng, nhưng khi hắn biết được càng nhiều thì ánh mắt nhìn về phía tên kia càng lạnh. Nô tộc của Cổ Thần, thời kỳ Thái Cổ bọn họ mượn lực lượng của Cổ Thần để che chở chính là Nguyệt Phệ tộc.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng rồi phóng thẳng về phía người thanh niên, tay phải hắn trực tiếp đánh thẳng vè phía trước. Một luồng lực lượng Cổ Thần lập tức phóng ra tạo thành những tiếng rít gào xé gió giống như thiên địa muốn nổ tung, lực lượng này ào ào phóng đến người thanh niên kia.

Vẻ mặt người thanh niên kia trở nên tái nhợt, hắn biết chính mình sợ rằng không thể nào chạy thoát. Nếu hắn muốn sống thì cũng chỉ có cách liều mạng. Nhưng trong lòng hắn cũng cảm thấy cay đắng, dù hắn liều mạng thì khả năng sống sót cũng không nhiều.

Nếu ở Ngoại giới cũng giao chiến với những tộc khác thì chính mình còn có thể xin đầu hàng. Nhưng người trước mặt là tu sĩ Nội giới, lại là Cổ Thần, hơn nữa lạo là vương tộc Cổ Thần. Hắn từ trong điển tịch mà biết

được chính mình là bộc tộc phản bội Cổ Thần, dù hắn xin đầu hàng cũng không thể tránh khỏi kết cục bị sưu hồn.

- Đây rốt cuộc là địa phương chết tiệt nào, tại sao lại có tu sĩ Nội giới xuất hiện chứ?

Vẻ mặt người thanh niên này trở nên cực kỳ dữ tợn, hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết lam của toàn thân trở nên trong suốt giống như có ánh trăng chiếu lên người. Khi một quyền của Vương Lâm tiến đến thì thân thể tên kia đột nhiên xoay chuyển rồi tạo thành một cơn lốc, trong cơn gió lốc lập tức xuất hiện một vầng trăng khuyết.

Khoảnh khắc khi một quyền của Vương Lâm đánh xuống, những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, vầng trăng khuyết trở nên chấn động nhưng không tan vỡ. Lúc này khóe miệng người thanh niên kia chảy ra dòng máu tươi làm kẻ khác giật mình, hắn cắn chặt răng vận chuyển lực lượng khắp toàn thân, sau đó lại đẩy mạnh về phía trước rồi hét lớn:

- Lực Phản Nguyệt!

Đột nhiên vầng trăng khuyết trong cơn gió lốc bao quang thân thể người này bùng ra những luồng hào quang chói mắt. Một quyền Cổ Thần he ảo từ trong ầm ầm phóng ra rồi lao về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn cười lạnh rồi lại nâng tay phải lên, lại tung ra một quyền. Đồng thời thân thể hắn lại tiến lên phía trước rồi dùng một tốc độ khó thể tưởng tượng trực tiếp phóng đến gần. Một quyền phóng ra đánh thẳng vào một quyền Cổ Thần do Lực Phản Nguyệt tạo ra, những tiếng nổ kinh thiên vang vọng khắp bốn phía.

- Thuật thần thông của Nô Tộc, há có thể tranh chấp với Cổ Thần!

Trong lúc phóng người về phía trước, một quyền tay phải lại ầm ầm phóng ra rồi liên tục đánh thẳng về phía trước.khi những quyền này phóng đến bên cạnh cơn gió lốc thì phát ra những tiếng nổ vang vọng. Người thanh niên trong cơn lốc liên tục lui về phía sau, mỗi một bước chân giẫm xuống đều phun ra máu tươi, thân thể càng run rẩy kịch liệt.

Lúc này Vương Lâm giống như một Chiến tiên, hắn mang theo một luồng chiến sẽ và nhiệt huyết vô tận rồi tiến lên từng bước ầm ầm.

Hai người một lui một tiến, mỗi một quyền tung ra đều xuất hiện lực Phản Nguyệt. Khoảnh khắc này tất cả âm thanh trong không gian kỳ dị này đều đã được ép xuống hoàn toàn.

- Vỡ cho ta!

Giọng nói của Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh nhưng bên trong lại tuôn ra một luồng uy áp cực mạnh. Khi hắn thu quyền thì thân thể đột nhiên

xoay tròn, chân phải đột nhiên đá thẳng lên trên gió lốc. Dưới những âm thanh ầm ầm, gió lốc lập tức tan vỡ, vầng trăng khuyết bên trong vỡ tan từng mảnh.

Một luồng huyết ảnh văng ra từ trong gió lốc, thân thể người thanh niên kia tràn đầy máu tươi, hắn hóa thành một luồng hào quang hình cung phóng về phương xa. Vương Lâm lại tiến lên một bước rồi đuổi theo.

Đồng tử trong hai mắt người thanh niên trở nên tan rã, nhưng trong lúc giãy giụa thì gầm rống và phát ra những chú ngữ cực kỳ phức tạp. Đúng lúc này hắn dùng hai tay bấm pháp quyết rồi nhanh chóng điểm lên mi tâm.

- Nguyệt Cấm, thần nộ!

Thanh niên này biết được Nguyệt Phệ tộc mình có một thần thông rất cổ xưa, được gọi là cấm thuật, nếu chẳng phải chuyện vô cùng nguy cấp thì không được sử dụng. Bởi vì thần thông này cực kỳ khuất nhục đối với Nguyệt Phệ tộc.

Khi tiếng gầm này vang lên, khoảnh khắc Vương Lâm đi tới bên cạnh thì người này lập tức quỳ gối xuống mặt đất, hai tay hắn nâng lên cao tạo thành một ấn quyết rất cổ quái. Hắn quỳ xuống bái lạy:

- Mượn thần hồn lực dung nhập vào người Nguyệt Phệ tộc.

Khi âm thanh này vang lên, một luồng lực lượng Cổ Thần cực kỳ khủng bố đột nhiên hiện lên bên ngoài thân thể người thanh niên. Ngay sau đó, không gian sau lưng người này đột nhiên vặn vẹo rồi xuất hiện một hư ảnh Cổ Thần vài trăm trượng!

Thân thể Cổ Thần này cực kỳ mơ hồ, hai mắt nhắm nghiền nhưng bảy Cổ Thần Tinh Điểm trên mi tâm lại sáng rực.

- Cầu xin hồn Cổ Thần tộc ban thưởng lực lượng cho Nô tộc Nguyệt Phệ, ngăn cản bước tiến của kẻ địch.

Trong lòng người thanh niên kia cảm thấy rất tức giận và nhục nhã, nhưng tình cảnh này quá mức nguy hiểm nên không cần quan tâm.giọng nói khàn khàn của hắn trở nên vang vọng.

Cổ Thần hư ảo phía sau đột nhiên mở bừng mắt lộ ra những luồng sáng tang thương và tàn bạo. Hư ảnh chậm rãi nâng tay phải lên rồi tung một quyền ầm ầm về phía Vương Lâm.

Trong mắt người thanh niên kia lóe lên cái nhìn độc ác, trong lòng hắn đang điên cuồng gào thét:

- Nếu ngươi là Cổ Thần, thì ta muốn để cho Cổ Thần các ngươi tàn sát lẫn nhau.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ bi ai, hắn đảo mắt nhìn qua một quyền đang phóng tới của Cổ Thần hư ảo. Hắn than nhẹ một tiếng, trên mi tâm đột nhiên hiện lên Cổ Thần Tinh Điểm, khi tinh điểm xoay tròn thì khí tức Cổ Thần lập tức bao phủ khắp bốn phía.

- Bọn ngươi là những kẻ bảo vệ cho bộ tộc đã phản lại Cổ Thần, nghe theo mệnh lệnh của vương tộc Cổ Thần Vương Lâm ta, bọn ngươi hãy tán đi!

Ngôn ngữ của Cổ Thần từ trong miệng Vương Lâm truyền ra rồi tạo thành một con sóng rung động lan tràn khắp bốn phía.

Một quyền của Cổ Thần hư ảo đột nhiên hơi khựng lại, trong mắt bùng lên vẻ mê man và giải thoát, sau đó dần dần tiêu tán... Cổ Thần tộc đã rất lâu rồi không xuất hiện vương tộc, linh hồn Cổ Thần che chở cho Nguyệt tộc cũng chỉ là một ý niệm, một luồng ý chí mà thôi... năm xưa vương tộc Cổ Thần đã hạ lệnh che chở cho Nô tộc Nguyệt Phệ nên toàn tộc Cổ Thần đã chấp hành theo không chút do dự. Đã rất nhiều năm trôi qua, dù bọn họ đã chết nhưng ý chí vẫn còn tồn tại trong thiên địa, bọn họ can tiếp tục che chở cho Nô tộc.

Muốn chuyện này chấm dứt thì trừ khi một vương tộc mới xuất hiện rồi hạ lệnh cho bọn họ vứt bỏ ý chí che chở này đi, như vậy quy ước mới được xóa bỏ. Khoảnh khắc này ngày hôm nay lời nói của Vương Lâm chính là ý chí của vương tộc Cổ Thần.

Người thanh niên kia trở nên sững sờ, với tri thức của hắn sao lại biết đến điều bí mật của bộ tộc Cổ Thần trước mặt một vương tộc Cổ Thần như Vương Lâm.

- Từ nay về sau Cổ Thần sẽ không che chở cho Nguyệt Phệ tộc nữa.

Đây là câu nói cuối cùng truyền lại vào tai người thanh niên kia. Vương Lâm tiến lên ting một cước quét ngang, xương cốt toàn thân tên kia tan vỡ nhưng thân thể lại không vỡ nát. Tên này bị Vương Lâm đá trúng, thân thể hắn lập tức văng thẳng về phía bộ hài cốt bên dưới tấm bia đá.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể người thanh niên kia trực tiếp đập lên nửa bộ hài cốt, hai vai hắn tuôn ra máu tươi rồi ghim vào hai cây đinh bảy màu. Những tiếng kêu đau khổ đột nhiên vang lên kinh thiên động địa, khi thân thể bị hai cây đinh bảy màu ghim chặt thì đạo niệm sẽ bị hút đi điên cuồng. Đồng thời ngay cả linh hồn cũng giống như bị nghiền nát, loại cảm giác đau đớn này không phải những kẻ bình tĩnh có thể chịu đựng được.

Vương Lâm không trực tiếp giết chết mà để cho người thanh niên kia chịu những đau đớn mà Chiến Tinh Dã đã từng nhận được năm xưa. Tên kia liên tục bị tra tấn chờ cái chết tiến đến.

Thân thể tên thanh niên dưới bia đá liên tục run rẩy, hắn muốn vùng ra nhưng không thể. Ngay cả nguyên thần của hắn cũng không chạy thoát, bị phong ấn lại trong cơ thể.

Vương Lâm chậm rãi đi vào, hắn nâng tay phải đặt lên thiên linh tên thanh niên, thần thức hắn bùng ra cưỡng ép sưu hồn. Sau khi lấy được ký ức thì người thanh niên kia đã rơi vào trạng thái hấp hối, nhưng lúc này nỗi đau lại càng trở nên dữ dội làm hắn không thể chết ngay, lại càng không thể tự hủy hoại. Hắn chỉ biết ở trong tra tấn vô tận mà chậm rãi tử vong. Vương Lâm thu hồi cánh tay phải rồi than nhẹ một tiếng.

Khoảnh khắc này ngọc lửa Chu Tước trên người Vương Lâm đã đạt đến một độ cao mới, ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt rồi liên tục kéo lên Chu Tước Đệ Tam Biến.

Đúng lúc này hư vô dưới tinh không mênh mông trong Phong giới, ngoài trận pháp Phong Thiên Tỏa Địa bao phủ cả tinh vực, tinh không nơi này được gọi là Thái Cổ tinh vực, cũng được gọi là Ngoại giới.

Trong Thái Cổ tinh vực, trong tinh vực mênh mông có một đối phương của một bộ tộc Thái Cổ uy danh hiển hách, chính là Thiểm Điện tộc.

Trong đối phương của Thiểm Điện tộc có hàng loạt sấm sét tồn tại vĩnh hằng, vạn năm không tiêu tán.những luồng sấm sét này đến từ hư vô, lúc nào cũng phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Thiểm Điện tộc lập ra một miếu thờ trên vùng đất có sấm sét, nó được dùng để thờ phụng lôi quang.

Nhưng khi người thanh niên có ký hiệu tia chớp trên mi tâm chết trong thế giới bảy màu, khi Vương Lâm thu hồi lực lượng sấm sét thì những

lôi quang trong đối phương Thiểm Điện tộc chưa bao giờ tiêu tán và trải qua muôn đời lại phát ra những tiếng sấm động kinh thiên trước nay chưa từng có. Những âm thanh này làm Thiểm Điện tộc phải kinh hoàng, đồng thời tất cả bộ tộc Thiểm Điện đang ở trên những tinh vực khác đều chấn động tâm thần.

Vẻ mặt đám người trong tộc Thiểm Điện đều có biến đổi lớn, khoảnh khắc khi bọn họ điên cuồng đảo thần thức ra thì phát hiện những luồng sấm sét đã tồn tại muôn đời đột nhiên tiêu tán giống như bị người ta lấy đi... Sau mười lần hít thở, những luồng sấm sét kia lại xuất hiện một lần nữa, nhưng tình cảnh xảy ra trước mắt lại làm cho tất cả Thiểm Điện tộc phải cảm thấy kinh hoàng.

Trong Thái Cổ Tinh Thần có một địa vực là vị trí của Hỏa Tước tộc... Nơi đây rất giống với Chu Tước Thánh Tông, đối phương này được bao phủ trong lửa, giống như lúc nào cũng bùng lên thiêu đốt.

Càng thêm giống Chu Tước Thánh Tông chính là trong đối phương này có rất nhiều thứ giống như Chu Tước đứng thẳng người trên hàng loạt miếu thờ.nhưng những Chu Tước này có toàn thân màu đen giống như chim lửa.

Khoảnh khắc khi người có ký hiệu đồ đằng ngọn lửa phải chết và bị Vương Lâm thu hết toàn bộ lực lượng thì tất cả chim lửa trong đối phương Hỏa Tước tộc đều chấn động ầm ầm rồi phát ra những tiếng hót tàn bạo chấn động đất trời. Hàng loạt vết nứt ken két xuất hiện, ba pho tượng chim lửa lập tức tan vỡ làm tất cả Hỏa Tước tộc phải kinh hoàng.

- Trong truyền thuyết có nói khi bọn họ sắp quay về Nhạn Tước sẽ tan vỡ...

Khoảnh khắc khi tất cả chim lửa tan vỡ, trong một tinh cầu thuộc Hỏa Tước tộc có một lão già nhìn lên bầu trời rồi lẩm bẩm.

Đúng lúc này thì Nguyệt Phệ tộc một trong bảy đại cường tộc của Thái Cổ Tinh Thần cũng phát sinh một sự kiện làm tâm thần tất cả mọi người trong tộc đều chấn động, tộc nhân Nguyệt Phệ cũng đều kinh hoàng vì biến đổi kinh thiên này.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1209: Có thể sao?

Nguyệt Phệ tộc là một trong bảy đại cường tộc của Thái Cổ Tinh Thần nên có được một tinh vực rất rộng, vì tổ tiên ngày xưa lập được công lao

rất lớn cho Thái Cổ Tinh Thần nên địa vị của Nguyệt Phệ tộc trong Thái Cổ Tinh Thần cũng rất cao. Bọn họ có ba người là Chưởng Tôn của hội trưởng lão, vì vậy mà Nguyệt Phệ tộc được hưởng vinh hoa phú qua rất nhiều năm tháng.

Phía bắc tinh vực của Nguyệt Phệ tộc có một địa phương cấm, nơi đây không cho phép bất kỳ một tộc nhân nào bước chân vào. Bên ngoài cũng được canh giữ rất nghiêm, chỉ một vài người có thân phận mới được tiến vào tu luyện.

Trong cấm địa của địa phương tuyệt mật này có chín pho tượng khổng lồ, những pho tượng chính là các Cổ Thần, trên mỗi pho tượng Cổ Thần đều có một lão già Nguyệt Phệ tộc. Hai tay đán người này đang bấm những pháp quyết kỳ dị như đang cưỡng chế hấp thu lực lượng của những pho tượng Cổ Thần.

Từ thời Thái Cổ đến nay, sau khi phản bội lại Cổ Thần thì giờ nào khắc nào Nguyệt Phệ tộc cũng cố gắng nghĩ ra phương pháp để đạt được lực lượng Cổ Thần, có thể lấy được quyền lợi của Cổ Thần. Bọn họ kỳ vọng một ngày nào đó có thể xóa sạch những khuất nhục của bộ tộc ở thời kỳ Thái Cổ, có thể làm cho Cổ Thần tộc trở thành nô lệ của Nguyệt Phệ.

Vì mục tiêu này mà tất cả Nguyệt Phệ tộc đã triển khai toàn lực liên tục nghiên cứu và cân nhắc, sau một thời gian rất dài, cuối cùng bọn họ cũng nghiên cứu ra một phương pháp có thể thôn phệ Cổ Thần.

Nhưng phương pháp này lại tồn tại những sơ hở và mối nguy hiểm khủng bố, cho đến ngày nay trong đám người bọn họ chưa kẻ nào hoàn toàn thành công.

Lúc này chín lão già đang ngồi trên những pho tượng Cổ Thần chính là loại người có thiên tư cực cao trong Nguyệt Phệ tộc, cũng là những kẻ có tu vi cao thâm cho nên mới được phép tiến vào địa phương này tu hành.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong yên lặng, địa phương cấm địa này cực kỳ lặng lẽ, không có bất kỳ nguồn gốc của sự sống mà giống như một tử vực. Nhưng khoảnh khắc này khi hư ảnh Cổ Thần bị tộc nhân Nguyệt Phệ tộc triệu hồi ra trong thế giới bảy màu, lại bị Vương Lâm dùng thân phận vương tộc Cổ Thần để xóa bỏ những ý chí đã giao ước từ thời kỳ Thái Cổ.

Chín pho tượng trong cấm địa Nguyệt Phệ tộc lại phát ra những âm thanh ầm ầm long trời lở đất, hàng loạt vết nứt khủng bố lan tràn trên chín pho tượng. Biến cố bất ngờ này lập tức làm cho chín lão già đang nhập định trên những pho tượng Cổ Thần bừng tỉnh trở lại, vẻ mặt bọn họ lộ ra vẻ khiếp sợ, đồng thời còn tỏ ra mờ mịt. Nhưng đám người này lại không thể biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng tai biến này lại không chấm dứt, khoảnh khắc khi chín lão già kia phóng người lên thì pho tương Cổ Thần đầu tiên đã sụp đổ ầm ầm, lực lượng Cổ Thần tiêu tán trong trời đất.

Đúng lúc này pho tượng thứ hai cũng lập tức chấn động, những vết nứt bên trên ngày càng nhiều. Khoảnh khắc sau, chín lão già trợn mắt há mồm nhìn pho tượng này hóa thành bụi đất. Sau khi nhìn thấy bảy pho tượng còn lại đang xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, vẻ mặt đám người này lập tức có biến đổi lớn.

- Không tiếc toàn lực để ngăn cản những pho tượng Cổ Thần nô lệ tan vỡ.

Một tiếng gầm rống kinh thiên truyền đến trong một luồng thần niệm không thể nào tưởng tượng. Một lão già tang thương toàn thân mặc nguyệt bào từ phương xa gào thét phóng đến. Lão vung tay lên, tinh không này lập tức được bao phủ trong ánh trăng. Nguyệt Phệ tộc cực kỳ cuồng vọng, dám gọi Cổ Thần là nô lệ nhưng trong lời nói có thể thấy được dục vọng của Nguyệt Phệ tộc.Phương xa cũng có vài luồng khí tức hùng mạnh phóng đến.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong lòng tất cả đám người khi phóng đến đây đều đồng thời vang lên câu hỏi này.

- Có vương tộc Cổ Thần xóa bỏ quy ước Thái Cổ!

Lão già tang thương mặc nguyệt bào ngẩng đầu nhìn vào hư vô, lão nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu. Nhưng lúc này trong ánh mắt lão già lại bùng lên một tia sáng sợ hãi và kinh hoàng, càng ngày càng nồng đậm...

Vương Lâm không biết những tình cảnh đang xảy ra ngoài Thái Cổ Tinh Thần, tiếng rên rỉ đau đớn vang lên bên tai càng ngày càng yếu, cuối cùng cũng tiêu tán. Thân thể tên thanh niên Nguyệt Phệ tộc hóa thành nước máu chảy theo nửa bộ hài cốt của Chiến Tinh Dã nhỏ xuống đất.

Xương cốt của người thanh niên này đã hoàn toàn vỡ vụn rồi rơi xuống lả tả. Nhưng vẫn còn lại hai khúc xương dược giữ lại trên hai cây đinh bảy màu.

Vương Lâm cũng không chú ý đến tình cảnh này, ánh mắt hắn đang chuyển lên người Chu Tước bạch sắc để cảm nhận ngọn lửa bên trên ngày càng nồng đậm. Cuối cùng Chu Tước cũng hót lên một tiếng kinh thiên động địa, khoảnh khắc này con chim lại lao thẳng xuống rồi chui vào mắt trái Vương Lâm.

Trong khoảnh khắc toàn thân Vương Lâm lập tức bùng ra ngọn lửa ầm ầm bao phủ tất cả không gian kỳ dị này. Thân thể hắn lóe lên rồi rời khỏi nơi đây tiến ra khỏi vết nứt, sau khi xuất hiện bên ngoài đỉnh núi được bao phủ trong tấm màn thì lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Khi những luồng sáng bảy màu từ trên trời chiếu xuống thì lập tức xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo giống như đang bị thiêu đốt mà bốc cháy. Lúc này

độ nóng của ngọn lửa ẩn giấu trong cơ thể Vương Lâm không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ đang rút lui.

Mắt trái Vương Lâm bùng ra ngọn lửa kinh người, khi bắt đầu thì ngọn lửa này còn có màu đỏ thẫm nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại biến thành màu trắng, lúc này mắt trái Vương Lâm hầu như đã trở thành một vùng sáng trắng.

Chu Tước lại sắp thức tỉnh lần thứ ba! Sau khi hấp thu chiếc lông vũ trên khu chợ Bồng Lai đại lục, thôn phệ linh hồn tổ tiên con chim lửa được tộc nhân Hỏa Tước tộc triệu hồi ra thì khoảnh khắc này cơ hội để Chu Tước thức tỉnh lần thứ ba lại tiến đến.

Lúc này những luồng sáng bảy màu trong thiên địa liên tục bị ép phải rút lui, những con sóng nhiệt lấy Vương Lâm làm trung tâm rồi bùng ra khắp bốn phương tám hướng tạo ra những âm thanh ầm ầm. Khoảnh khắc này vết nứt bên ngoài tấm màn cấm chế đã khép lại, nhưng vì vậy mà ngọn lửa lại lan tràn trong cấm chế rồi càng ngày càng bốc lên cao.

Bộ giáp đỏ thẫm bên ngoài cơ thể Vương Lâm đang liên tục hấp thu nhiệt độ khủng bố bùng ra từ trong coe thể, bốn phía lại tràn ngập trong biển lửa thiên hỏa. Biển lửa bùng lên giống như đang tranh nhau tỏa sáng trong thiên địa.

Chu Tước lầ tồn tại điều khiển tất cả lửa trong thiên địa, không kẻ nào biết được nguồn gốc của nó từ đâu, nhưng từ thời thiên địa sơ khai và ẩn chứa ngũ hành thì Chu Tước đã là một trong những sinh vật có quên lợi

điều khiển ngọn lửa. Cho đến ngày nay mức độ chân thật của truyền thuyết này không còn là vấn đề quan trọng nữa, quan trọng là từ Thái Cổ đến nay có một bộ tộc có tên là Chu Tước được sinh ra từ lửa, vạn năm bất diệt.

Tất cả tộc nhân trong bộ tộc này đều tu luyện lực lượng của ngọn lửa, cũng có ký hiệu Chu Tước trên người. Khi những ký hiệu này thức tỉnh thì đại biểu cho Chu Tước lại có một lần lột xác, đại biểu cho lực lượng ngọn lửa lại càng kinh thiên động địa. Từ thời Thái Cổ đến nay, bộ tộc Chu Tước không thiếu người có lần đầu tiên thức tỉnh, nhưng sau khi trải qua muôn đời thì huyết mạch trở nên cực kỳ thưa thớt và hỗn tạp vì vậy mà quá trình thức tỉnh lại càng ngày càng ít.

Vì vậy mà không cần nói đến những người thức tỉnh lần thứ hai, ngay cả thời kỳ Thái Cổ cũng không có nhiều lắm, ngày nay lại cực kỳ hiếm thấy. Nếu người nào có thể thức tỉnh lần thứ hai thì cũng đủ để làm cho tất cả tộc nhân Chu Tước phải chấn động.

Nhưng nếu tất cả mọi thứ mà so sánh với lần thứ ba thức tỉnh thì giống như đom đóm và ánh trăng, những kẻ có lần thứ ba thức tỉnh đã hoàn toàn bị diệt sạch từ thời kỳ thượng cổ. Chỉ có thời kỳ viễn cổ, thậm chí là rất nhiều năm tháng trước thái cổ có vài người thiên tư kinh người vượt qua được tầng cảnh giới này, nhưng nếu nói cụ thể có hay không thì chẳng ai dám khẳng định. Những người có ba lần thức tỉnh chính là linh hồn của ngọn lửa trong thiên địa, có thần thông hiệu lệnh tất cả ngọn lửa.

Lúc này Vương Lâm đang ở trong trạng thái thức tỉnh lần thứ ba, ngay cả bộ giáp bên ngoài cũng không thể chịu nổi luồng nhiệt độ từ trong cơ

thể hắn bùng ra. Chỉ sau khoảnh khắc bộ giáp lập tức hóa thành chất lỏng, nhưng nó không chảy ra ngoài mà tất cả đều bị Vương Lâm hấp thu vào trong cơ thể.

Biển lửa được bùng ra từ trong cơ thể Vương Lâm lập tức bao phủ toàn bộ không gian trong tấm màn cấm chế.

Ngọn lửa này có màu trắng, có được uy lực hủy thiên diệt địa. Khi tất cả ngọn lửa bùng lên thì giống như đang luyện hóa thân thể Vương Lâm, hắc khí bùng ra bên ngoài nhưng còn chưa kịp tản ra đã bị lửa đánh tan.

Ngọn lửa trong tấm màn cấm chế đang bị thiêu đốt càng ngày càng nhỏ và phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Ngay cả cánh cửa đá có ký hiệu tia chớp cũng xuất hiện vết nứt, thân thể cô gái áo xanh khoanh chân ngồi trong động phủ đột nhiên run rẩy rồi trực tiếp hóa thành không khí biến mất. Càng thêm kinh hoàng chính là những luồng sáng bảy màu đang vờn quanh thú hồn trong động phủ bị luồng nhiệt độ đánh thẳng vào thì có một vài con trực tiếp tan vỡ, cũng có một số thú hồn bị thiêu cháy. Nhưng tất cả đạo niệm đều không tiêu tán mà dùng một phương pháp cực kỳ quỷ dị dung nhập vào trong ngọn lửa.

Như vậy mà ngọn lửa giống như tự có được ý chí, nhưng không phải chỉ là một loại mà vô cùng vô tận. Nhưng cuối cùng tất cả đều phóng vào trong tâm thần Vương Lâm rồi trở thành vật bị điều khiển.

Chỉ sau khoảnh khắc ngọn núi trong tấm màn cấm chế đã hoàn toàn tan vỡ, những tảng đá vụn bị văng ra lại bị thiêu đốt hóa thành hư không.

Lúc này chỉ còn lại những thú hồn cấp mười hai và cấp mười ba trong động phủ được những luồng hòa quang bảy màu bao phủ bên ngoài mới có cơ hội tồn tại, tất cả đều bay bổng trong không trung giữa biển lửa ngập trời.

Khoảnh khắc khi ngọn núi này tan vỡ, ngọn lửa cấm chế lập tức đạt đến mức độ đỉnh phong không thể tưởng tượng nổi. Tất cả biển lửa dùng khí thế khủng bố quét về bốn phía, sau khi tấm màn Tuế Nguyệt cấm bên ngoài chịu được vài đòn tấn công thì vết nứt lần trước lại được mở ra. Nhưng vết nứt lại không dừng lại mà liên tục bị xé rách, biển lửa và sóng nhiệt bên trong giống như được mở ra một con đường, tất cả đều lao qua khe hở ra ngoài, khoảnh khắc sau đã thiêu đốt bên ngoài tấm màn cấm chế.

Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang vọng, tấm màn Tuế Nguyệt cấm lập tức hóa thành một hỏa cầu bốc cháy rồi tan vỡ đùng đùng.

Khoảnh khắc khi tấm màn sụp đổ, thiên địa đột nhiên chấn động, ngọn lửa bùng ra cực kỳ khủng bố rồi cuốn ra ngoài thiên địa trong thế giới bảy màu. Lúc này lão già tóc trắng đang khoanh chân ngồi ở vị trí sâu nhất của thế giới bảy màu đột nhiên mở bừng mắt, bên trong tràn đầy nỗi sợ hãi. Lão vội vàng đứng dậy nhìn về phương hướng của Vương Lâm.

Trong cung điện đang bay bổng giữa tinh không mênh mông ở Thái Cổ Tinh Thần đã không còn bùng lên hào quang mà trở nên đen tối, nhưng những ngọc giản đang trôi nổi bên trong lại bùng ra những luồng sáng êm dịu, mơ hồ chiếu sáng cả cung điện.

Đại điện là một vùng cực kỳ yên tĩnh làm người ta cảm thấy đáng sợ, những âm thanh tách tách của ngọn lửa đang bùng cháy vang lên bên tai. Cây nến trong đại điện đột nhiên bùng cháy, ngọn lửa bên trên đột nhiên lung lay làm đại điện lúc sáng lúc tối, càng trở nên âm u.

- Ngọn lửa thiêu đốt càng mạnh, nếu dùng để thiêu đốt linh hồn thì cực kỳ tuyệt vời...

Giọng nói lẩm bẩm lại trở nên vang vọng, một ngón tay héo rũ và già nua xuất hiện bên cạnh ánh nến rồi khẽ điểm lên ngọn lửa làm cho ánh lửa càng ngày càng mạnh. Nhưng ngọn lửa bùng lên cũng không thể chiếu sáng vị trí ngón tay của chủ nhân.

- Ngươi không sợ sau khi ngọn lửa kia trở nên mạnh mẽ thì thiêu cháy ngón tay chính mình sao?

Trong đại điện đột nhiên vang lên một giọng nói thứ hai, lời lẽ trong câu nói lạnh như băng.

- Có thể sao?

Ngón tay đưa hẳn vào trong ánh nến, để cho ngọn lửa tùy ý thiêu đốt...

Đúng lúc này đồng tử trong mắt lão già tóc trắng ở sâu bên trong thế giới bảy màu đột nhiên co rút lại. Lão giống như đã nhận được mệnh lệnh, thân thể lóe lên hóa thành một luồng cầu vồng gào thét phóng về phía Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1210: Chu Tước lam sắc.

Ngọn núi ở địa phương Vương Lâm đang ngồi đã biến mất, chỉ còn lại những luồng sáng bảy màu đang bao quanh thú hồn bay bổng trên không trung. Biển lửa vẫn vô tình thiêu đốt bên dưới, những luồng sáng bảy màu bao phủ thú hồn chợt tối chợt sáng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Trận pháp cấm chế bên ngoài đã bị biển lửa lao ra làm vỡ nát rồi hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ bị thiêu đốt văng tứ tán về bốn phía. Ngay cả những luồng sương mù vô tận bên trong dãy núi hình vòng cung cũng khuếch tán khi biển lửa ầm ầm phóng đến, tất cả đều bị xé toạc ra rồi tiêu tán. Lần đầu tiên sau rất nhiều năm trong dãy núi hình vòng cung đã không còn sương mù.

Đám Minh Chí giả đang ngồi khoanh chân bay bổng trong không trung để chống lại sự xâm nhập của ngọn lửa. Khoảnh khắc này bên ngoài sơn cốc phương xa cũng được bao phủ trong ngọn lửa hung tàn, giống như rơi vào trong hỏa ngục.

Những âm thanh tách tách vang lên kinh thiên động địa, hàng loạt sơn cốc đổ xuống ầm ầm hóa thành rất nhiều khối đá bị ngọn lửa thiêu đốt văng ra bốn phía.

Vẻ mặt lão phụ nhân đang ngồi trong một sơn cốc trở nên trắng bệch không còn chút máu. Lúc này Trần Thiên Quân cũng đang phóng đến những địa phương có mãnh thú hóa sương, hắn chấp nhận mạo hiểm tính mạng để cẩn thận tìm kiếm nguyên tinh.

Dù Trần Thiên Quân có thần thông của Dịch Thú Tông nhưng khi thu hoạch nguyên tinh của rất nhiều mãnh thú hóa sương cấp mười hai cũng khó có thể áp chế được nguy hiểm cùng cực, cũng đã nhiều lần thoát chết trong gang tấc. Lúc này hắn đang từ trong một địa phương có mãnh thú hóa sương bay ra, trái tim đập lên dữ dội, một luồng cuồng phong tạo ra tiếng rit gào xé gió đuổi theo phía sau Trần Thiên Quân.

Khoảnh khắc này phương trời xa đột nhiên bùng lên những luồng hào quang bạch sắc, ánh sáng bảy màu trên bầu trời đột nhiên tiêu tán trong nháy mắt, một con sóng nhiệt khủng bố từ phương xa phóng đến giống như long trời lở đất.

Mãnh thú hóa sương đang đuổi theo Trần Thiên Quân đột nhiên trở nên sửng sốt, nó buông tha không thèm đuổi giết Trần Thiên Quân không chút do dự rồi phóng thẳng về trong sương mù.

Khoảnh khắc này ngọn lửa trắng bao phủ khắp thiên địa, những con sóng nhiệt khủng bố phát ra tiếng gào thét đang thôn phệ tất cả ánh sáng bảy màu. Nhưng sóng nhiệt lại lập tức vượt qua bên cạnh thân thể Trần Thiên Quân rồi tiếp tục phóng về phía trước.

Trần Thiên Quân ngơ người đứng đờ như tượng, toàn thân lập tức ướt đẫm mồ hôi, tâm thần chấn động. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được dù là chính mình ở trong biển lửa kinh khủng này cũng không thể chịu đựng được lâu.

Hơn nữa Trần Thiên Quân cảm nhận được một luồng khí tức của Vương Lâm trong biển lửa.

Ngọn lửa liên tục bùng ra, cuối cùng tất cả địa phương trong thế giới bảy màu đều ngập trong biển lửa. Đám mãnh thú hóa sương lập tức truyền ra những tiếng gầm rống kinh thiên, có một vài con trực tiếp lao ra khỏi sương mù rồi kêu gào trong biển lửa giống như không sợ nhiệt độ cao. Trong đám này có vài mãnh thú mãng xà vặn vẹo thân thể, bộ dáng đám này chẳng những không cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn tỏ ra khinh thường ngọn lửa trước mặt. Khi biển lửa đã khuếch tán khắp thế giới bảy màu thì quá trình Chu Tước thức tỉnh lần thứ ba đã bắt đầu. Vương Lâm khoanh chân ngồi trên mặt đất, trên thân thể Cổ Thần xuất hiện từng mảng nứt nẻ giống như chất nước khắp toàn thân bốc hơi trong nháy

mắt. Lúc này làn da trở nên khô khốc giống như đã già yếu, những vết nứt chằng chịt làm người ta nhìn thấy phải giật mình.

Ngọn lửa bên ngoài thân thể Vương Lâm ngày càng nồng nặc, những luồng khí nóng từ trong cơ thể hắn bùng ra cuồn cuộn trong thiên địa tạo thành một vòng xoát lửa khủng bố. Lúc này vòng xoáy chậm waix xoay chuyển trời bầu trời.

Một tiếng hót đau khổ từ trong thân thể Vương Lâm truyền ra, Chu Tước bạch sắc lại bay lên giống như đang vùng vẫy.rõ ràng Chu Tước thức tỉnh lần thứ ba đối với bản thân nó chính la một thử thách, là một mối nguy hiểm.

Tâm thần Vương Lâm trở nên trống rỗng, hắn giống như đã hóa thân thành Chu Tước, trong thân thể Chu Tước ẩn giấu hàng loạt ngọn lửa và khí nóng vô tận. Chu Tước liên tục phun ra những luồng khí nóng ngày càng nhiều, cuối cùng giống như muốn phá hủy cả thân thể.

Thậm chí Vương Lâm còn sinh ra một loại cảm giác nếu Chu Tước sơ suất phun khí nóng ra chậm một chút thì sẽ bị đốt cháy thành tro bụi.

Đây là một vòng tuần hoàn vô cùng vô tận, khi phun luồng khí nóng từ trong cơ thể ra thì khí nóng lại càng ngày càng nhiều, quá trình cứ lặp đi lặp lại. Chu Tước rống lên một tiếng kinh thiên động địa, giống như tiếng gào thét cuối cùng trước khi tử vong.

Loại cảm giác này chưa từng xảy ra đối với Vương Lâm khi Chu Tước thức tỉnh lần thứ hai, so với hai lần trước đó thì lần thứ ba này cực kỳ gian khổ. Luồng khí cực nóng từ trong cơ thể bùng ra, thậm chí còn phóng tới nguyên thần thiêu đốt. Điều này nằm ngoài dự đoán của Vương Lâm, hắn không ngờ Chu Tước thứ tỉnh lần thứ ba lại sinh ra những biến hóa khủng bố như vậy.

Khi Vương Lâm thấy những luồng khí nóng trong cơ thể càng lúc càng nhiều, mức độ bùng ra bên ngoài kém rất xa so với quá trình ngưng tụ bên trong. Lúc này cảm giác thiêu đốt đã càng trở nên rõ ràng, làn da bên ngoài thân thể hắn càng nứt nẻ, tất cả đã nối liền lại với nhau hình như sắp tan vỡ.

Vương Lâm mở bừng hai mắt ra rồi ngửa mặt lên trời gầm rống một tiếng kinh thiên, giống như muốn đem tất cả những luồng khí nóng phát tiết ra ngoài. Khi hắn điên cuồng gào thét thì một luồng khí nóng cực kỳ khủng bố từ trong miệng bùng ra ngoài, thất khiếu đã tràn ngập trong hơi nóng, tất cả lông tóc khắp toàn thân đều đang vùng vẫy trong con sóng nhiệt.

- Chu Tước... thức tỉnh... Chu Tước...

Ý thức Vương Lâm trở nên mơ hồ, hắn liên tục tán ra ngọn lửa trong cơ thể ra ngoài theo bản năng nhưng phương pháp này lại giống như khát nước uống rượu độc, không sinh ra bất kỳ khả năng nào để giải quyết vấn đề. Nếu tình hình cứ tiếp diễn thế này thì hắn chắc chắn sẽ phải chết. Lúc này hai mắt hắn nổi đầy tơ máu, bên trong lộ ra vẻ điên cuồng.

- Không phải bị ngọn lửa thiêu chết, mà chính là trọng sinh từ trong ngọn lửa.

Tính cách Vương Lâm ẩn giấu sự kiên định và liều mạng, trong lòng lại có ý niệm nghịch thiên. Ngọn lửa càng nồng đậm thì khí nóng bên trong cơ thể lại càng gào thét, những ý niệm nghịch thiên của hắn lại càng nồng đậm.

- Nếu ngọn lửa này đã muốn liên tục ngưng tụ thì ta đây cũng không giải thoát nó ra ngoài, mà giữ lại tất cả trong cơ thể. Ta muốn xem ngọn lửa này làm gì được!

Vương Lâm cười lên ha hả trong cơn đau đớn, vẻ mặt hắn càng trở nên điên cuồng, hắn đơn giản phong tỏa hết tất cả lông tóc toàn thân, lại phong bế thất khiếu để thân thể hoàn toàn khép kín. Lúc này ngọn lửa trong cơ thể điên cuồng bốc lên nhưng không còn bất kỳ địa phương nào để bùng ra ngoài.

Loại dũng khí bình thường này nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế thì ngày hôm nay có kẻ nào dám làm?

Khi Vương Lâm phong tỏa toàn thân thì ngọn lửa trong cơ thể hắn đột nhiên bùng lên một độ cao mới. Đặc biệt là khi bị phong kín thì luồng khí nhiệt trong cơ thể hắn lại ầm ầm vận chuyển, thân thể lập tức xuất

hiện cảm giác tan vỡ. Nhưng tất cả mọi thứ đều bị Vương Lâm cố gắng áp chế xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, độ nóng bên trong thân thể Vương Lâm càng trở nên dữ dội, toàn thân mảng hồng mảng trắng làm thiên địa bốn phía tan vỡ hàng loạt. Khoảnh khắc này ngọn lửa trong cơ thể Vương Lâm đã đạt đến đỉnh phong, tất cả đều đang nổ tung ầm ầm trong cơ thể hắn.

Một luồng sóng nhiệt không thể tưởng tượng nổi lập tức bùng lên vang trời rồi đốt cháy làm toàn thân Vương Lâm ngập vào trong biển lửa. Lúc này đã không thể nhìn thấy thân thể hắn trong biển lửa, khi ngọn lửa liên tục thiêu đốt thì màu trắng dần chuyển sang màu xanh lam.

Khi ngọn lửa màu xanh lam xuất hiện thì lập tức quét ngang về bốn phía. Trong ngọn lửa lam sắc ẩn giấu những luồng sóng nhiệt cực kỳ khủng bố va vượt xa ngọn lửa bạch sắc, thay thế cho tất cả mọi vật trong thiên địa.

Khi ngọn lửa liên tục bùng ra khắp bốn phương tám hướng thì thiên địa lập tức hóa thành màu xanh lam. Ngọn lửa lam sắc che trời đậy đất, vượt qua tất cả màu sắc nào khác được sinh ra trong thế giới này.chỉ sau khoảnh khắc không gian đã biến thành địa ngục của ngọn lửa lam sắc.

Khoảnh khắc này những địa phương mãnh thú trong thế giới bảy màu vốn còn đang được bao phủ trong ngọn lửa trắng, người ngọn lửa này lại đột nhiên biến mất, thay vào đó là một luồng lam quang yêu dị. Khi lam quang lóe lên thì tất cả ngọn lửa nơi đây đều biến thành màu xanh lam.

Đám mãnh thú kia vốn không thèm để ý đến, thậm chí còn có một vài con bùng ra uy áp trong ngọn lửa bạch sắc. Nhưng lúc này tất cả đều gầm rống lên cực kỳ hoảng sợ, mọi loại mãnh thú đều phóng đi như tên bắn rồi hóa thành sương mù điên cuồng chống đỡ ngọn lửa, hình như tất cả đều cực kỳ hoảng sọ đối với ngọn lửa màu xanh lam.

Chỉ trong nháy mắt những mãnh thú mãng xà trước đó còn tỏ ra khinh thường ngọn lửa đang bao quanh thân thể thì bây giờ lại liên tục gầm rống hóa thành sương mù chống lại. Trong đám này có một mãnh thú mãng xà vì chậm chân mà toàn thân bị lam quang quấn quanh hóa thành một khối cầu. Những tiếng gầm rống đau đớn từ trong khối cầu màu lam vang ra ngoài, mãng xà bị thiêu đốt đến chết, hồn phách của nó dung hợp vào trong ngọn lửa hình thành một luồng ý niệm.

Ngọn lửa có thể đốt cháy những mãnh thú hệ hỏa viên mãn này cực kỳ hiếm thấy trong đất trời.

Khi ngọn lửa màu lam bùng ra khắp mọi nơi, rất nhiều động phủ trong hàng loạt sơn cốc đột nhiên vỡ nát. Tất cả cấm chế đều không thể chịu nổi một đòn tấn công của ngọn lửa lam sắc.

Khoảnh khắc này tất cả thế giới bảy màu đều bị thiêu đốt trong ngọn lửa màu lam hừng hực, giống như ngọn lửa này đang rống giận hướng lên trời. Lão già tóc trắng đang phóng đi như tên bắn trong địa phương sâu nhất của thế giới bảy màu, lão hướng về phía Vương Lâm với tốc độ cực

nhanh. Nhưng khi lão già còn chưa tiếp cận được Vương Lâm thì vẻ mặt đã có những biến đổi cực lớn.

Lão già thấy trước mặt lóe lên một luồng lam quang kinh thiên động địa, nhưng sau đó lại là một ngọn lửa lam sắc tiến đến bao phủ trời đất, tiến ầm ầm về phía lão. Lúc này vẻ mặt lão già lập tức trở nên tái nhợt, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết rồi lấy ra pháp bảo thì ngọn lửa mới ầm ầm quét qua. Lão may mắn còn tồn tại nhưng trên trán đã vã đầy mồ hôi lạnh, hai mắt bùng ra vẻ kinh hồn.

- Đây... đây là loại lửa gì?

Lão cả đời tu đạo, kiến thức rất rộng nhưng chưa bao giờ nhìn thấy trong thiên địa tồn tại ngọn lửa lam sắc như thế này. Ngọn lửa này không những có thể uy hiếp, thậm chí còn đốt cháy cả nguyên thần và thân thể tu sĩ Toái Niết. Loại ngọn lửa này làm lão già tóc trắng cảm thấy kinh hoàng.

Lúc này nơi Vương Lâm đang khoanh chân ngồi chính là nguồn gốc của tất cả ngọn lửa lam sắc bùng ra, thiên địa nơi đây đang được chiếu sáng bằng những luồng lam quang kinh thiên động địa. Trong luồng sáng lam quang đến mức độ cực hạn, trong ngọn lửa vô hình tuyệt vời kia đột nhiên truyền ra một tiếng gào thét của Chu Tước.

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên thì một con Chu Tước màu xanh đột nhiên từ trong ngọn lửa màu xanh trong thế giới này trở nên điên cuồng, giống như tất cả đang reo hò.

Bên dưới Chu Tước lam sắc là một hình bóng rất dài đang từ từ cất bước đi ra ngoài ngọn lửa màu xanh. Chu Tước thức tỉnh lần thứ ba giống như dục hỏa trọng sinh.

Khoảnh khắc này ở địa phương Tứ Thánh tồn trong Liên Minh tinh vực, những ngọn lửa trong cơ thể của tất cả tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông đều bùng lên rồi điên cuồng thiêu đốt. Lần đầu tiên bọn họ không thể điều khiển được ngọn lửa, tất cả đều từ trong cơ thể lao ra và vờn quanh bên ngoài.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1211: Thanh Long Thánh Hoàng.

Nơi địa phương Thanh Long Thánh Hoàng có bốn lão già đang ngồi khoanh chân ngoài đại điện Thanh Long. Bốn người này đều là trưởng lão của Thanh Long Thánh Tông, vẻ mặt tất cả đều tỏ ra lo lắng.

Từng tiếng gầm rống liên tục truyền ra từ trong đại điện, những âm thanh này vang vọng thiên địa và lộ ra nỗi đau vô tận làm cho bất kỳ kẻ nào

nghe thấy cũng chấn động tâm thần.

- Thánh Tôn đại nhân bế quan đã một tháng rồi...

Sau khi nghe thấy tiếng gầm rống, một bị trưởng lão mở miệng dùng giọng lo lắng nói.

Người bên cạnh đang muốn nói chuyện thì tiếng gầm rống trong đại điện lại càng trở nên dữ dội, mơ hồ truyền ra những tiếng nổ đùng đùng giống như có người đang liều mạng đập đầu vào tường. Đại điện chấn động dữ dội, rất nhiều cấm chế xuất hiện mới làm đại điện thoát khỏi kết cục tan vỡ. Bốn lão già ngồi bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ lo lắng và kinh hoàng.

Một lão già đang khoanh chân ngồi xuống trong mật thất đại điện Thanh Long. Lão già này rất xanh xao, thân thể gầy còm, vẻ mặt vặn vẹo giống như đang chịu đựng những cơn đau không thể tưởng tượng. Lúc này những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống trên y phục lão già, những tiếng gầm rống lại vang vọng khắp đại điện rồi truyền ra rất xa.

Trên hai vai, hai chân, hai tay và trước sau ngực có tám sợi xích màu đen khóa chặt lão già này lại, những sợi xích lại ghim chặt lên bốn vách tường. Trong không gian mật thất có bốn pháp bảo bay bổng, những pháp bảo này hễ là người Thánh Tông đều có thể nhận ra, chúng đều là tứ thánh khí từ thời thái cổ của tứ Thánh Tông. Bốn thánh khí này bùng ra hào quang ao phủ thân thể lão già giống như đang trấn áp.

Lão già này chính là Thanh Long Thánh Hoàng. Vẻ mặt lão cực kỳ dữ tợn trong đau đớn, thân thể gầy còm, trên cánh tay phải đột nhiên nổi lên một khối thịt cao cả tấc. Khối thịt này nhanh chóng di chuyển dưới làn da, nháy mắt đã chuyển đến ngực, cuối cùng thì chạy đi khắp toàn thân.

Âm thanh đau khổ của thanh hoàng lại vang lên một lần nữa, thân thể lão giãy giụa là những sợi xích sắt phát ra những âm thanh keng keng. Lão lại phóng người ra, đầu đập thẳng lên vách tường mật thất trước mặt.

Những âm thanh rầm rầm vang lên, vách tường lập tức xuất hiện vết nứt nhưng chỉ trong nhát mắt đã khôi phục lại như thường. Hào quang trên bốn thanh thánh khí thái cổ bên ngoài thân thể lão già lại bùng lên dữ dội, sau đó lại tạo thành những ký hiệu Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ hư ảo, tất cả đều mãnh mẽ áp chế thân thể Thanh Long Thánh Hoàng.

Trên đầu Thanh Long Thánh Hoàng mơ hồ xuất hiện một con Thanh Long suy yếu. Thanh Long cực kỳ tang thương, trên thân thể bùng ra sự khắc nghiệt của năm tháng, đồng thời còn không biết vì sao lại mọc ra người vật huyết sắc làm người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cũng không biêt trải qua bao lâu, tiếng gầm rống của Thanh Long Thánh Hoàng đã dần dần suy yếu, khối thịt một tấc đang vận chuyển trên thân thể chậm rãi thu nhỏ lại rồi biến mất. Xích sắt đột nhiên vang lên những tiếng keng keng vang vọng, vẻ mặt Thanh Long Thánh Hoàng chậm rãi

khôi phục lại, lão ngồi xuống đất thở hổn hển, một lúc sau thì tỏ ra cay đắng.

- Lão phu lại chiến thắng một lần nữa...

Thanh Long Thánh Hoàng thở dốc, lão đang muốn thổ nạp thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phương xa, vẻ mặt trở nên kinh hoàng. Sau đó lão trầm tư một lát rồi cười lên như điên, trong lúc cười có hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

- Tốt, tốt! Không hổ là Thánh Hoàng được lão phu lựa chọn, không ngờ có thể dục hỏa trọng sinh. Chu Tước thức tỉnh lần thứ ba, sợ rằng từ sau thượng cổ hắn là tộc nhân đầu tiên làm được điều này. Tốt! Người này may mắn như vậy cũng không uổng phí cho tâm huyết nói không nên lời của lão phu.

Thanh Long Thánh Hoàng cười lên ha hả, đại điện lập tức truyền đến tiếng bước chân, bốn trưởng lão lập tức đi vào bên trong, âm thanh của bọn họ vang lên:

- Cung nghênh Thánh Tôn xuất quan!

Khi câu chào đón kia vang lên, hai tay Thanh Long Thánh Hoàng bấm pháp quyết, bốn chỉ lập tức được điểm về bốn phía. Những sợi xích sắt trên thân thể lão già đột nhiên tiêu tán, bốn thanh thánh khí lại hóa thành

những luồng cầu vồng dung nhập vào trong cơ thể. Lão già vung tay áo lên rồi đi ra khỏi mật thất, lão dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về bốn người trước mặt rồi chậm rãi nói:

- Chu Tước tinh có thay đổi gì không?

- Cổ Thần sắp thức tỉnh trong khe nứt không gian nối liền với Chu Tước tinh. Nhưng chúng ta đã làm theo Thánh Tôn phân phó, đã dùng máu và ấn ký của tộc nhân tứ tộc để bố trí trận pháp thái cổ.

Thanh Long Thánh Hoàng nghe vậy thì khẽ gật đầu, lão chuyển mắt nhìn về phương xa, vẻ mặt trở nên phức tạp. Một lúc lâu sau hai mắt lão chợt lóe lên hàn quang, lão dùng giọng tiêu sái nói:

- Côn Hư tinh vực đã hỗn loạn quá lâu rồi, La Thiên lại lợi dụng cơ hội này để xâm nhập. Hãy triệu tập tất cả tộc nhân Tứ Thánh Tông, lão phu muốn thu phục Côn Hư tinh vực, tất cả tu sĩ một là quy hàng, nếu không thì chết.

Cơ thể bốn vị trưởng lão bên cạnh chấn động mạnh, tất cả đều ngẩng đầu lên thật mạnh, đều lộ ra vẻ kích động. Lúc này bốn vị trưởng lão đều lui ra rồi đem mệnh lệnh khủng bố này truyền xuống dưới, tất cả tứ Thánh Tông đều chấn động.

- Tương lai Ngoại giới, tất cả có lẽ vẫn còn kịp...

Thanh Long Thánh Hoàng than nhẹ một tiếng, lão lẩm bẩm nói.

Trên thế giới bảy màu trong Vân Hải tinh vực, khi hình bóng của Chu Tước gào thét bay bổng trên bầu trời thì hình bóng của Vương Lâm cũng chậm rãi từ trong ngọn lưa lam sắc đi ra. Hắn đảo mắt nhìn về phía thế giới màu lam phía trước, trong mắt lộ ra những luồng hào quang rực sáng.

- Hỏa, Lôi, Chiến đều đã trở thành Chân Giả ý cảnh của ta, nếu có thể dung hợp lại thì tu vi của ta sẽ tiến mạnh! Ta sẽ không còn đối thủ dưới Thiên Nhân Suy Kiếp, tất cả mọi thứ đã sẵn sàng chỉ thiếu một cơ hội.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phương xa, vượt qua những địa phương nằm rất sâu trong thế giới bảy màu. Hắn có thể nhìn thấy một ngọn núi ngập vào trong mây, trên đỉnh núi có một động phủ, lúc này bên trong động phủ hiện lên một tình cảnh quỷ dị.

- Loại đạo đắc đạo... Quả đã chín, sao không có ai đến hái?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn nâng tay phải lên rồi điểm về phía trước một chỉ.

Khi một chỉ vừa điểm ra, Chu Tước lam sắc đang vờn quanh thân thể Vương Lâm đột nhiên hót lên một tiếng chấn động, thân thể đột nhiên

ầm ầm chuyển động. Chu Tước cuốn lấy ngọn lửa lam sắc trong thiên địa rồi phóng thẳng về phía trước phát ra những tiếng nổ điên cuồng. Trên đường đi cuồng phong bùng lên dữ dội, Vương Lâm mang theo ngọn lửa lam sắc che trời đậy đất phá tan tất cả những con đường bên dưới, hắn phóng thẳng về phía lão già tóc trắng đang đứng ngoài vạn trượng.

Thân thể lão già tóc trắng được chín khối xương thú vờn quanh, lúc này lão mới ép được ngọn lửa lam sắc mở ra một con đường và phóng đi như tên bắn. Nhưng khi thân thể lão vừa bước chân vào phạm vi vạn trượng thì đột nhiên ngừng lại rồi dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm về phía trước. Chỉ thấy phạm vi vạn trượng phía trước giống như một biển lửa lam sắc, khi lão già tiến đến thì luồng khí nhiệt bùng lên kinh thiên tạo thành một lực tấn công khổng lồ. Chín khối xương thú quanh thân thể lão già đột nhiên phát ra những tiếng nổ ầm ầm, giống như sắp không thể chịu đựng được lực tấn công của luồng khí nhiệt mà tan vỡ.

- Hỏa của người này đặc biệt kinh người, sợ rằng thế gian hiếm có. Kẻ này tu vi không cao nhưng chỉ cần dựa vào lực lượng ngọn lửa cũng đủ để chiến đấu một trận với tu sĩ Toái Niết, hơn nữa sẽ không rơi vào thế hạ phong! Đáng tiếc...

Hai tay lão già bấm niệm pháp quyết, nguyên lực toàn thân lập tức vận chuyển, giữa hai tay lại xuất hiện một quả cầu khổng lồ. Trong khối cầu này có một luồng nguyên lực khủng bố, quả cầu quay tròn bùng ra một luồng uy lực hủy thiên diệt địa.

- Tôn giả muốn lấy linh hồn của người này, sợ rằng ngoài chuyện linh hồn tính chất, thì quan trọng nhất chính là những cảm ngộ của tên kia về ngọn lửa lam sắc này.

Lão già tự cho rằng mình đã tìm được đáp án, trong khóe mắt lóe lên sát khí. Việc lão phải làm chính là giết chết Vương Lâm lấy hồn, ôi, cũng không thể chống lại được.

Hai tay lão già lập tức đẩy thẳng về phía trước, trong khối cầu lập tức vang vọng lên một tiếng thét gào giống như đang kêu gọi. Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp của lão già vang vọng khắp thiên địa:

- Triệu hồi Nghịch Hành giả.

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên, những luồng hào quang bảy màu lập tức bùng lên rồi xuyên qua biển lửa lam sắc đang bao phủ khắp thiên địa, giống như muốn chống lại ngọn lửa lam sắc.trong luồng hào quang bảy màu lập tức huyễn hóa ra một hình bóng hư ảo, đúng lúc này một cái la bàn không lập tức xuất hiện che đậy cả không gian.

Nhưng tất cả còn chưa kịp chấm dứt, từng hào quang bảy màu lập tức hóa thành một thanh kiếm bảy màu khổng lồ quét ngang xuống bên dưới giống như muốn chém đứt biển lửa lam sắc.

Tất cả thần thông do hào quang bảy màu tạo thành đều là pháp thuật của Nghịch Hành giả. Được chính tay lão già triệu hồi thì uy lực của nó vượt xa so với Thương Tùng Tử.

Thanh kiếm bảy màu vừa mới xuất hiện thì lập tức phát ra những tiếng xé gió, nó hóa thành những luồng kiếm khí bảy màu phóng thẳng xuống biển lửa lam sắc, lao xuống Chu Tước lam sắc.

Chu Tước lam sắc hót lên một tiếng, ngọn lửa đang bùng lên trong thiên địa lập tức ngưng tụ lại rồi phóng thẳng về phía trước. Khoảnh khắc khi lửa lam sắc và kiếm khí đánh thẳng vào nhau thì những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, đúng lúc này hình ảnh hư ảo trên không trung đột nhiên tiến lên, khắp toàn thân hình bóng hư ảo đột nhiên bùng lên những luồng khí sát lục.

Những luồng khí sát lục này vờn quanh che trời đậy đất, tất cả đều phóng thẳng về phía ngọn lửa màu lam giống như một cơn mưa. Nhưng khi ngọn lửa Chu Tước đánh thẳng vào, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, những luồng khí sát lục đều tan vỡ. Tình cảnh này tất cả thần thông thế gian đều phải vỡ tan trước mặt Chu Tước.

Vương Lâm nhìn thấy tất cả tình cảnh đang xảy ra ngoài vạn trượng, thân thể lóe lên hóa thành một luồng lam quang phóng về phía trước. Mắt trái hắn lóe lên ánh lửa, biển lửa lại bùng lên cuốn đi khắp thiên địa rồi lao đến la bàn.

La bàn lập tức chuyển động phát ra những tiếng nổ vang trời, nhưng thần thông của nó còn chưa kịp xuất hiện thì biển lửa của Vương Lâm đã phóng thẳng đến bao phủ trong nháy mắt.

- Vỡ!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, la bàn đột nhiên bị thiêu đốt rồi tan vỡ ầm ầm. Khi còn đang đứng giữa không trung, tay trái Vương Lâm bấm niệm pháp quyết rồi chỉ xuống dưới, Chu Tước lam sắc lập tức gào thét mang theo biển lửa trong phạm vi vạn trượng phóng về phía lão già mà thôn phệ. Tình cảnh này xảy ra trong nháy mắt, hầu như thần thông của lão già vừa được tạo ra thì đòn tấn công của Vương Lâm đã tiến đến hủy diệt tất cả, sát khí bùng lên tập trung vào lão già.

Lão già ở phương xa nhìn về phía Vương Lâm với ánh mắt ngưng trọng. Lão hất hai tay lên, tay phải điểm một chỉ lên bầu trời:

- Lấy hiệu lệnh của người thủ hộ thế giới bảy màu, triệu tập tất cả Nghịch Hành giả, hiện hình cho ta.

Khi lão già gầm lên thì những luồng hào quang bảy màu trong thiên địa của thế giới này đột nhiên trở nên điên cuồng.tất cả đều xuyên qua biển lửa, bốn phía thiên địa lập tức xuất hiện hơn mười hình bóng hư ảo.

Những hình bóng hư ảo này có già có trẻ, có nam có nữ, vẻ mặt kẻ nào cũng mù mịt và bùng ra một luồng khí tức cực mạnh. Khi xuất hiện thì đám người này đều nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ngay sau đó những thần thông vô tận lập tức từ trong thiên địa huyễn hóa ra trên người đám người này. Một loại thần thông đều có thể so sánh với một chỉ Thiên Vận, lúc này tất cả đều đồng loạt xuất hiện rồi ầm ầm phóng về phía Vương Lâm.

- Dù ngọn lửa của ngươi có hùng mạnh cũng chỉ là một tu sĩ Tịnh Niết mà thôi. Dưới thần thông Nghịch Hành giả của lão phu thì ngươi đừng hòng chống đỡ nổi... lực lượng ngọn lửa của ngươi rất mạnh, quả thật rất mạnh, nhưng lão phu có vũ khí do Tôn giả ban tặng. Ngọn lửa của ngươi không phá được pháp bảo này đâu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1212: Phong Diệt tộc.

Khi phải chiến đấu với tu sĩ Toái Niết hậu kỳ thì Vương Lâm căn bản sẽ không có bất kỳ điều gì để cân nhắc. Nếu là ngày thường thì hắn chắc chắn sẽ lựa chọn cách liều mạng nhưng hiện nay Chu Tước đã thức tỉnh lần thứ ba nên đem đến cho hắn khả năng. Hơn nữa khả năng điều khiển

sấm sét trong thiên địa cũng tăng mạnh khi hấp thu ký hiệu của Thiểm Lôi tộc.

Quan trọng là hắn đã hấp thu được chiến ý của Chiến Tinh Dã, dù không dung hợp nhưng chỉ cần cảm ngộ thoáng qua cũng đủ để hắn có rồi chiến đấu với tu sĩ Toái Niết hậu kỳ. Lúc này trong đầu Vương Lâm đang vang vọng một câu nói của Chiến Tinh Dã:

- Ta là tu sĩ, sợ gì một trận chiến!

Vương Lâm đứng giữa hư không, ngọn lửa trong mắt trái đã bao phủ ầm ầm, tất cả đều từ trên đồng tử mắt trái bùng ra rồi xuất hiện trên mi tâm.

- Khoảnh khắc này ta vứt bỏ Sinh Tử Ý Cảnh, để ngọn lửa bao phủ tâm thần, dung hợp cảm ngộ ngọn lửa để thay thế cho đạo cảnh. Lúc này ta chính là lửa, ta chính là Chu Tước đã qua ba lần thức tỉnh!

Ngọn lửa trên mi tâm Vương Lâm đột nhiên trở nên điên cuồng, một ký hiệu ngọn lửa màu lam đột nhiên xuất hiện.

Khoảnh khắc khi ký hiệu này xuất hiện thì Vương Lâm đã không phải là một tu sĩ, hắn là Hỏa tiên, là người khống chế lửa trong khắp thiên địa.

Lúc này Vương Lâm rất giống người Hỏa Tước tộc, điều khác nhau duy nhất chính là ký hiệu ngọn lửa trên mi tâm hắn có màu xanh lam, mà ngọn lửa trên mi tâm Hỏa Tước tộc lại có mà đỏ.

Đồ đằng ngọn lửa màu lam liên tục thiêu đốt trên mi tâm Vương Lâm, hắn ngửa mặt lên trời gầm một tiếng. Chu Tước lam sắc cũng đồng thời gào thét. Tiếng gầm này truyền ra một cảm giác vui sướng kinh thiên động địa, Chu Tước lam sắc chợt lóe rồi lao lên bầu trời dung nhập vào mi tâm. Tình cảnh này giống như Chu Tước đã trở thành nguyên thần của Vương Lâm, nguyên thần chợt thét gào.

Khoảnh khắc này ngoài cơ thể Vương Lâm lập tức xuất hiện một bộ giáp mới, một bộ giáp có hình dạng của Chu Tước, toàn thân đều có màu lam, Vương Lâm mặc khôi giáp giống như một Chu Tước cực kỳ cao quý.

- Hiệu lệnh ngọn lửa trong khắp thiên địa, ngưng tụ lại!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, khoảnh khắc này tất cả ngọn lửa lam sắc đang bùng lên trong tất cả địa phương của thế giới bảy màu trở nên cực kỳ điên cuồng, giống như ngọn lửa đang đón chào chủ nhân.

Đột nhiên lời nói của Vương Lâm giáng xuống, thiên địa nổ vang, ngọn lửa lam sắc từ bốn phương tám hướng ở bất kỳ địa phương nào trên thế giới này đều phải phóng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại. Tốc độ của lửa đã đạt đến một mức độ khó tưởng, tất cả đều điên cuồng hướng về phía Vương Lâm.

Nếu đứng từ trên trời nhìn xuống thì có thể thấy biển lửa trong thiên địa đang điên cuồng co rút lại rồi phóng về phía Vương Lâm. Tốc độ quá nhanh, hầu như đã đến và ngưng tụ trong nháy mắt.

Tình cảnh này làm lão già phải hít vào một hơi thật sâu, hai tay bấm niệm pháp quyết, tất cả thần thông của Nghịch Hành giả trong thiên địa lập tức hàng lâm ầm ầm. Rất nhiều thần thông, rất nhiều pháp thuật hùng mạnh che trời đậy đất phóng về phía Vương Lâm.

Nhưng khoảnh khắc khi tất cả thần thông đến gần, biển lửa đã co rút lại giống như Vương Lâm chính là một vòng xoáy lửa đang hấp thu ngọn lửa lam sắc trong thiên địa tiến đến. Những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, toàn bộ thần thông và biển lửa đánh mạnh vào nhau.

Những tiếng nổ đùng đùng vang lên long trời lở đất, khó có kẻ nào có thể miêu tả được tình cảnh khủng bố này. Cả thế giới bảy màu giống như bị thiêu đốt, trung tâm của ngọn lửa chính là Vương Lâm.

Ngọn lửa lam sắc liên tục ngưng tụ rồi được hấp thu vào trong bộ giáp trên người Vương Lâm, sau đó lại tuôn vào trong mi tâm. Khoảnh khắc này mi tâm Vương Lâm bùng ra lam quang rực rỡ, cực kỳ yêu dị.

- Lửa trong thiên địa, tất cả nghe hiệu lệnh của ta, thiêu đốt tất cả.

Âm thanh của Vương Lâm rất bình tĩnh nhưng bên trong lại ẩn giấu một luồng khí nóng xâm nhập vào trong linh hồn. Khoảnh khắc khi giọng nói của hắn vang lên, lam quang trên mi tâm đột nhiên lóe lên, ngọn lửa lại ầm ầm xuất hiện.

Lấy Vương Lâm làm trung tâm một biển lửa lam sắc quét ngang khắp bốn phía. Tất cả thần thông của Nghịch Hành giả đều tan vỡ dưới ngọn lửa, ngay cả vẻ mặt lão già tóc trắng cũng trở nên biến đổi rồi lui vội về phía sau. Hai tay lão bấm pháp quyết muốn chống lại, nhưng đúng lúc này chín khúc xương thú bên ngoài cơ thể lại vỡ vụn ầm ầm. Xương thú đã không thể chịu nổi được lực lượng ngọn lửa, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Khoảnh khắc khi xương thú tiêu tán, ngọn lửa lam sắc lập tức phóng đến lão già. Khi ngọn lửa sắp thôn phệ thì vẻ mặt lão già trở nên cực kỳ dữ tợn, lão nâng tay phải điểm một chỉ lên mi tâm. Đột nhiên mi tâm vỡ vụn xuất hiện một khe hở, bên trong khe hở bùng ra hắc quang giống như con mắt thứ ba.

- Hậu nhân Phong Diệt tộc kêu gọi đại thần thông phong ấn, phong bế đồ đằng ngọn lửa của tên kia.

Khoảnh khắc khi ngọn lửa lam sắc phóng đến thôn phệ, lão già không tiếc bộc lộ thân phận chính mình không phải là tu sĩ. Hắc quang trong mi tâm đột nhiên lóe lên, trước người lão già đột nhiên huyễn hóa ra một ký hiệu cực kỳ phức tạp. Ký hiệu này hấp thu sinh cơ của lão già, khoảnh khắc sau bộ dáng của người này đã trở nên cực kỳ già nua.

Hắc quang lóe lên dùng tốc độ không thể tin nổi phóng về phía Vương Lâm. Chỉ trong nháy mắt, hắc quang đã xuyên qua ngọn lửa lam sắc rồi trực tiếp rơi trên mi tâm Vương Lâm.

Khoảnh khắc này thân thể Vương Lâm lập tức lui về phía sau vài trượng, đồ đằng ngọn lửa lam sắc trên mi tâm trở nên điên cuồng, muốn phá tan ký hiệu màu đen. Nhưng ký hiệu này lại lóe lên rồi mạnh mẽ chống lại, trong thời gian ngắn thì bất phân thắng bại.

Trong thái cổ có một bộ tộc đoạt được lực lượng phóng ấn, đã từng một lần trở thành lớp người cường giả trong thời thái cổ, nhưng bộ tộc này có rất ít, đến ngày nay hầu như đã không còn. Nhưng theo truyền thuyết thì hễ là người bộ tộc này đều có lực lượng để phong ấn tất cả sinh linh. Lão già này cũng không phải là hậu nhân thật sự của Phong Diệt tộc, nhưng lại có phương pháp đặc biệt của bộ tộc kia, cũng có một phần huyết mạch nên có thể thi triển Phong Thần thuật. Nhưng mỗi lần lão già thi triển pháp thuật này thì hao tổn một lượng sinh cơ khổng lồ, mà luồng sinh cơ này mãi mãi không thể khôi phục lại được.

- Ngươi nếu thật sự là tu sĩ thì chẳng đáng nói, nhưng lại dám học ký hiệu của những bộ tộc thái cổ chúng ta. Lão phu phong ấn đồ đằng ngọn lửa của ngươi, để xem ngươi còn thần thông gì nữa.

Lão già kia cực kỳ e sợ ngọn lửa của Vương Lâm, nếu không lão sẽ không bao giờ chịu vứt bỏ sinh xơ để thi triển Phong Thần thuật. Lúc này thân thể lão lóe lên rồi xông lên phóng về phía Vương Lâm.

Lão già này rõ ràng nghĩ rằng nếu đã phong ấn đồ đằng ngọn lửa thì Vương Lâm sẽ không thể chịu nổi một kích của mình. Mặc dù phong ấn của lão không tồn tại được lâu, nhưng ngọn lửa của Vương Lâm lại quá mạnh, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn cũng đủ tạo ra cho lão một cơ hội và tự tin.

Thân thể Vương Lâm lui về phía sau, đồ đằng ngọn lửa trên mi tâm đã không còn vùng vẫy nữa. Lúc này trong phong ấn bùng ra một luồng khí tức khiếp sợ tâm thần, có thể phong bế tất cả lực lượng của sinh linh.

Khoảnh khắc kho đồ đằng ngọn lửa bị phong ấn, biển lửa lam sắc khắp bốn phía lập tức tiêu tán rồi biến mất không một tung tích. Thế giới bảy màu khôi phục lại một lần nữa, giống như tình cảnh thiêu đốt trước đó đều là ảo giác. Nhưng những vết tích trên mặt đất cũng đủ để làm cho kẻ khác nếu chứng kiến sẽ biết được sự hùng mạnh của ngọn lửa lam sắc vừa rồi.

- Lửa không phải là thần thông duy nhất của ta, cứ để ngươi phong ấn nó lại một lúc cũng chẳng có vấn đề gì.

Vương Lâm lui ra phía sau, mắt phải đột nhiên lóe lên một ký hiệu tia chớp. Thế giới bảy màu vừa mới yên bình trở lại đột nhiên lại vang vọng những tiếng sấm sét đùng đùng, những luồng sấm sét vô tận đột nhiên xuất hiện. Đúng lúc này ký hiệu tia chớp trong mắt phải Vương Lâm lại di động rồi hiện ra trên mi tâm, ký hiệu tia chớp đập thẳng vào mắt, bên trong tràn đầy sự uy nghiêm của sấm sét trong thiên địa.

- Ta đợi ngươi phong ấn đồ đằng tia chớp, sấm sét trong thiên địa, hãy nghe hiệu lệnh của ta!

Vương Lâm nâng tay phải rồi chỉ lên bầu trời, những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, sấm sét xuất hiện ngày càng nhiều trong thế giới bảy màu. Tất cả sấm sét đều ngưng tụ bốn phía xung quanh Vương Lâm làm cho địa phương này trở thành một địa ngục sấm sét.

- Hỏa Tước tộc, Thiểm Lôi tộc... điều này không thể được...

Lão già tóc trắng trợn mắt há mồm, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin.

Khi tay phải Vương Lâm chỉ lên trời thì lúc này hắn đã trở thành một người Thiểm Lôi tộc, thậm chí còn hiểu rõ sấm sét hơn cả Thiểm Lôi tộc, càng có năng lực điều khiển sấm sét mạnh mẽ hơn rất nhiều lần.

Khi bàn tay phải của Vương Lâm hạ xuống, tất cả sấm sét trong địa ngục lôi trên thế giới bảy màu đều đồng loạt ngưng tụ lại rồi điên cuồng phóng về phía lão già tóc trắng. Ngay cả những sấm sét trên mặt đất địa ngục lôi quang cũng vọt lên lao về phía trên lão già. Tình cảnh này giống như Thiên kiếp, mà Vương Lâm chính là người điều khiển Thiên kiếp.

- Quả nhiên là lực lượng sấm sét của Thiểm Lôi tộc, cũng đủ để chiến đấu một trận với tu sĩ Toái Niết. Người này nhất định phải giết, khó trách

tại sao Tôn giả lại muốn lấy linh hồn của kẻ này, nếu hắn không chết thì sẽ trở thành mầm mống tai họa cho bộ tộc thái cổ chúng ta.

Lão già tóc trắng gầm nhẹ một tiếng, thân thể trực tiếp bay lên không, tay phải nâng lên, trong mắt bùng ra những luồng sáng kỳ dị. Tất cả nguyên lực trong thiên địa đều điên cuồng hướng về phía tay phải lão già ngưng tụ lại, khoảnh khắc này tất cả sấm sét cũng đến gần, những tiếng nổ đùng đùng vang vọng khắp trời đất, ngày hôm nay tất cả mọi thứ đều là sấm sét.

- Ta cho ngươi chết bằng chính một thần thông của đám tu sĩ các ngươi.

Lão già quát khẽ một tiếng rồi giơ tay phải vỗ mạnh về phía trước, đột nhiên một bàn tay khổng lồ ầm ầm huyễn hóa ra. Bàn tay này vừa mới xuất hiện thì điên cuồng hấp thu nguyên lực trong thiên địa phóng đại lên đến tận tầng trời.

- Dịch Linh Ấn!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại rất mạnh.

- Trước kia lão phu từng đầu nhập làm môn hạ của Thần Tông và học được pháp thuật này. Hôm nay dùng để giết ngươi cũng coi như tất cả đều tốt đẹp.

Lão già không tỏ ra bất ngờ khi Vương Lâm nhận ra Dịch Linh Ấn này, dù sao pháp thuật này cũng có uy danh hiển hách trong Vân Hải tinh vực.

Dịch Linh Ấn được lão già tóc trắng thi triển liên tục bùng ra một luồng uy áp khủng bố rồi ầm ầm hạ xuống. Bàn tay khổng lồ quét ngang về phía Vương Lâm, khi đánh thẳng vào những luồng sấm sét thì phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên chiến ý, hắn nhìn chằm chằm vào bàn tay Dịch Linh Ấn khổng lồ trước mặt rồi cũng nâng tay phải lên, trong đầu hiện lên dấu chưởng, hắn cũng vỗ mạnh về phía trước. Nguyên lực thiên địa vốn đang bị Dịch Linh Ấn của lão già hấp thu lại tách ra một phần hướng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại. Chỉ trong nháy mắt một bàn tay khổng lồ lại hiện ra trong thế giới bảy màu.

Tình cảnh này làm cho lão già cực kỳ khiếp sợ, trong mắt lão lộ ra vẻ sững sờ, nhưng nháy mắt lại được luồng sát khí nồng đậm thay thế.

Trong Vân Hải tinh vực rất khó thấy được Dịch Linh Ấn, nhưng lại khó hơn nếu được tận mắt nhìn thấy hai cái Dịch Linh Ấn tàn sát lẫn nhau. Những chuyện thế này hầu như không thể xảy ra sau hàng vạn năm.

Nhưng hôm nay trong thế giới bảy màu, trong thiên địa này lại đồng thời xuất hiện hai cái Dịch Linh Ấn, cả hai đang bày ra một trận chiến sinh tử.

Ai mạnh ai yếu thì không biết được, nhưng khoảnh khắc khi hai cái Dịch Linh Ấn xuất hiện thì tất cả thế giới bảy màu giống như muốn tan vỡ. Mặt đất vang lên những âm thanh ken két, những vết nứt khổng lồ xuất hiện như muốn tách đôi thế giới, cũng chính là vị trí ở giữa Dịch Linh Ấn của Vương Lâm và lão già tóc trắng. Lúc này hai bàn tay khổng lồ dùng một tốc độ cực nhanh phóng thẳng vào nhau.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1213: Đạo thuật.

Dịch Linh Ấn của lão già tóc trắng cũng không học được đến mức độ tinh túy, ngày xưa lão che giấu thân phận ở Thần Tông nên cũng không có nhiều cơ hội hiểu rõ thuật thần thông hạch tâm này. Nhưng lão già này thiên tư kinh người, liên tục lục lọi và nghiên cứu, hơn nữa sau khi tận mắt nhìn thấy lão tự ngộ ra được một phần.

Dù so ra vẫn kém Dịch Linh Ấn chính thức nhưng rõ ràng đã có đủ hình dáng, cũng ẩn chứa ba phần lực lượng của Dịch Linh Ấn thật sự. Hơn nữa sau khi tu vi của lão đạt đến Toái Niết hậu kỳ đã dùng thần thông cường hãn để cưỡng chế thúc đẩy để chính mình ngộ ra Dịch Linh Ấn, lúc này hầu như đã rất khó phân biệt thật giả.

Dịch Linh Ấn của Vương Lâm được cảm ngộ tại Vũ Tiên giới, sau nhiều lần minh ngộ thì cuối cùng cũng thi triển ra được. Võ học của hắn cũng chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng vì cảm ngộ được chưởng ấn trên Vũ Tiên giới, hơn nữa người thi triển chưởng ấn cũng có tu vi đủ để kinh thiên động địa, nếu không thì cũng không thể lưu lại dấu vết của một chưởng. Rất nhiều năm trước người đó tức giận đánh ra một chưởng làm cho mặt đất xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Vì vậy mà Vương Lâm tuy không đủ tu vi nhưng chưởng ấn của hắn lại ẩn chứa lực lượng sấm sét, hơn nữa khí tức Cổ Thần lại dung nhập trong Dịch Linh Ấn này để dùng giả loạn thật.

Lúc hai chưởng ấn khủng bố cũng nhau tiến tới giống như muốn làm cho thế giới bảy màu này phải tan vỡ. Hai Dịch Linh Ấn hóa thành cuồng

phong quét ngang bốn phía, cả hai liên tục tiếp cận rồi đánh vào nhau ầm ầm.

- Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Đất rung núi lở, bầu trời sắp đứt gãy, hai chưởng ấn đánh vào nhau tạo thành một lực lượng hủy diệt chấn động khắp thiên địa. Khi quá trình chấn động kéo dài liên tục thì địa phương giữa thế giới bảy màu đột nhiên sụp đổ ầm ầm, vết nứt khổng lồ đột nhiên bị xé toạc ra, cả hai thế giới bảy màu đã hoàn toàn phân làm hai.

Trần Thiên Quân ở phương xa vẫn một mực theo dõi trận chiến, trong lòng hắn cảm thấy kinh hãi, không nói ra được bất kỳ điều gì mà chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô đắng và tâm thần tung động. Hắn đã quyết định nếu có thể thoát khỏi nơi này thì cả đời sẽ không bao giờ tiến vào bất kỳ vùng đất nào có chứa bảo vật, cũng không dám đi mạo hiểm tính mạng.

Lúc này lão bà áo xanh cũng giống như vậy, khi thân thể mệt mỏi bay đi xa thì cảm nhận được trận chiến kinh hồn phía trước. Vẻ mặt bà tái nhợt, khoảnh khắc này tất cả những oán niệm trong lòng đối với Vương Lâm đã tan biến sạch sẽ, thay vào đó là cảm giác kinh sợ.

- Người này rốt cuộc có tu vi gì đây? Ta cũng không phải là đối thủ nếu so sánh với hắn.

Lão phụ nhân hít vào một hơi thật sâu, trong mắt bùng lên vẻ kinh hoàng.

Đúng lúc này ở địa phương sơn cốc của Vân Hồn Tử cũng vì ngọn lửa và sấm sét bao phủ mà sương mù co rút lại, tất cả mãnh thú bên trong đều run rẩy rồi ẩn giấu thân thể nên lão cũng thoát khỏi tình trạng vây khốn. Nhưng khi lão già này vừa thoát ra thì lập tức phát hiện thế giới bảy màu chấn động dữ dội, lão rõ ràng cảm nhận được lực tấn công khủng bố của nguyên lực trong thiên địa và sấm sét rít gào, trong lòng cũng đồng thời bùng lên nổi kinh hoàng. Khi lực tấn công này lan rộng ra thì Vân Hồn Tử nhận ra khí tức của Vương Lâm...

Hai Dịch Linh Ấn đánh mạnh vào nhau làm thế giới bảy màu tan vỡ, một thành hai. Khoảnh khắc khi đại lục bị xé toạc, Vương Lâm bị lực phản kích đánh tới phải liên tục lui về phía sau, hắn phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt lập tức trở nên trắng bệch, ký hiệu tia chớp trên mi tâm có dấu hiệu suy yếu.

Trong dấu chưởng ấn vừa rồi có ẩn giấu rất nhiều lực lượng sấm sét.

Lão già tóc trắng lúc này cũng không thể chịu nổi, thân thể lui ra phía sau, mỗi bước chân rơi xuống đất đều nổ ầm lên và xuất hiện dấu chân rất sâu. Gương mặt lão tái nhợt, khóe miệng chảy ra máu tươi nhưng vẻ mặt lại trở nên cực kỳ dữ tợn. Khi lão liên tục lui người về phía sau thì chân phải đạp mạnh xuống rồi thân thể phóng thẳng lên. Lão già lao người qua mặt đất bao phủ trong bụi bặm hướng về phía Vương Lâm.

- Ký hiệu Thiểm Lôi tộc, lão phu sẽ phong ấn ngươi một lần nữa! Ta không tin sau khi phong ấn ký hiệu đồ đằng ngọn lửa và tia chớp thì ngươi còn có ký hiệu thứ ba!

Hình bóng lão già bắn đi như tia chớp, sau khi xuyên qua bụi bặm thì tay phải vỗ mạnh lên mi tâm. Một vết nứt lập tức xuất hiện trên mi tâm lão già, luồng ký hiệu thứ hai lại bùng ra luồng hắc quang vô tận rồi trực tiếp lao ra.

Sau hai lần liên tục thi triển Phong Thần thuật, sinh cơ của lão già đã tiêu tán rất nhiều, lúc này thân thể lão già cực kỳ gầy yếu, giống như một bộ xác khô được lôi ra từ trong mộ, tràn đầy khí tức thối rữa.

Ký hiệu màu đen phóng ra như tên bắn, sau đó lập tức rơi lên trên mi tâm Vương Lâm tạo thành luồng phong ấn thứ hai áp chế thật mạnh ký hiệu tia chớp.

Vẻ mặt lão già cực kỳ dữ tợn mà phóng đi như chớp, tay phải nâng lên, nguyên lực trong thiên địa đột nhiên ngưng tụ hóa thành một cây trường thương đâm về phía Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm quả thật không còn ký hiệu thứ ba, nhưng hắn ngoài ngọn lửa và tia chớp thì vẫn còn chữ chiến, Chiến Ý cảnh được truyền thừa từ Chiến Tinh Dã.

Vương Lâm vẫn không muốn dung hợp ý cảnh này, nhưng khoảnh khắc khi lão già phóng sát bên người thì trong đôi mắt Vương Lâm bùng ra những luồng chiến ý điên cuồng, trên mi tâm hắn đột nhiên tràn ra những luồng kim quang cực hạn.

Những luồng kim quang này bao phủ khắp trời đất, trong lúc kim quang lóe lên thì trên mi tâm Vương Lâm lại xuất hiện một chữ chiến. Đúng lúc này một luồng chiến ý lập tức tràn ngập thiên địa, Vương Lâm đứng thẳng người, lúc này giống như đã không còn là Vương Lâm mà hóa thân thành Chiến Tinh Dã. Thân thể hắn đứng sừng sững, lưng thẳng tắp, có thể chống đỡ cả thiên địa, không kẻ nào có thể đánh đổ.

- Chiến đấu lúc này mới bắt đầu!

Toàn thân Vương Lâm được kim quang bao phủ, hắn vung tay phải lên trước mặt lập tức xuất hiện một chữ chiến hư ảo. Khi thân thể Vương Lâm khẽ động thì chữ chiến phóng thẳng về phía lão già tóc trắng.

- Không thể nào!

Lão già tóc trắng lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, từ khi đấu với Vương Lâm thì lực tấn công của đối phương càng lúc càng mạnh, đã vượt ra sức tưởng tượng của lão.

Ngọn lửa lam sắc cực kỳ hung hãn trước đó làm lão phải kinh hoàng, nhưng sau khi dùng Phong Thần thuật phong ấn thì lại xuất hiện ký hiệu tia chớp. Lão vốn tưởng chỉ cần dùng Dịch Linh Ấn là có thể giết chết đối phương, nhưng không ngờ tên kia cũng có Dịch Linh Ấn. Lão nghĩ rằng chỉ cần thi triển Phong Thần thuật một lần nữa để phong ấn ký hiệu tia chớp thì kẻ kia sẽ không còn lực chiến đấu, nhưng lão lại tính sai một

lần nữa. Trên mi tâm đối phương lại xuất hiện một đồ đằng chữ chiến mà trước nay chưa từng thấy.

Thậm chí lão già còn sinh ra một loại cảm giác nếu tiếp tục không tiếc sinh cơ mà thi triển Phong Thần thuật, dù lão có thể phong ấn đồ đằng chữ chiến kia lại, nhưng đối phương chắc chắn sẽ có một loại lực lượng khác.

Loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, trong khoảnh khắc khi lão già hoảng hốt thì Vương Lâm đã đến rất gần, hắn căn bản lóe thi triển ra bất kỳ thuật thần thông gì mà chỉ dựa vào lực lượng bản thân để tấn công liên tục.

Trên người Vương Lâm bùng ra một luồng chiến ý điên cuồng, sau khi chiến ý bao phủ khắp bốn phía thì cơ thể Vương Lâm giống như một pho tượng Chiến tiên.

Lão già tóc trắng vội vàng lui người ra phía sau, thân thể lão không bằng đối phương nhưng tu vi bản thân lại cực mạnh, vừa ra tay đã xuất hiện thần thông. Hai người lập tức triển khai một trận đánh cận chiến, lão già lấy ra rất nhiều pháp bảo nhưng tất cả đập lên người lại không thể làm Vương Lâm dừng lại. Những tiếng nổ đùng đùng vang lên, một quyền vừa được Vương Lâm phóng ra thì chân phải đã lập tức quét ngang, lão già tóc trắng vội vàng lui ra phía sau.

Cả đời lão già tóc trắng cũng chưa từng gặp qua kẻ nào tấn công như vậy, thường thì chiến đấu đều dựa vào tu vi và pháp bảo, nhưng đối

phương dù chỉ la một quyền một cước cũng ẩn chứa luồng lực lượng kinh thiên động địa, chỉ cần bị đánh vào thì thân thể sẽ lập tức tan vỡ. Lúc này lão già càng đánh càng cảm thấy kinh hoàng.

- Nếu người này không chết thì nhất định sẽ là kẻ địch kinh hoàng cho tộc dân thái cổ! Đặc biệt là khí tức ung dung trên người hắn càng làm người ta phải sợ hãi.

Ký hiệu trên mi tâm Vương Lâm lại lóe lên, từng tình cảnh cuộc chiến xuất hiện trong đầu rồi liên tục thay đổi. Cả đời Chiến Tinh Dã đã chiến đấu vì một chữ chiến.

Một đời Chiến Tinh Dã có rất nhiều trận chiến, lão chưa từng lui bước, hơn nữa chiến ý lại bùng nổ nên tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm. Tất cả kinh nghiệm chính là ý cảnh của lão, chỉ có duy một chữ chiến.

Lao vào chiến đấu, vì kinh nghiệm mà cảm ngộ là căn nguyên của một chữ chiến. Chiến như thế nào, trong mắt Chiến Tinh Dã thì chính là một loại tinh thần, một loại tư tưởng, một loại ý niệm bất khuất trong thiên địa.

Ta đã chết nhưng sau khi chết vẫn còn hồn, đây chính là Chiến hồn trong thiên địa.

Ta đã vong mạng nhưng những ý niệm sau khi vong cũng là cho trời xanh chấn động. Sinh làm người hào kiệt, chết cũng phải hy sinh oanh liệt. Ta là một tu sĩ, sợ gì một trận chiến!

Những gì Vương Lâm được truyền thừa chính là tư tưởng và rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Lúc này hắn ra tay nhanh như gió, những tiếng nổ đùng đùng liên tục truyền ra, lão già tóc trắng càng trở nên kinh hoàng.

Hai tay lão già tóc trắng bấm niệm pháp quyết, nguyên lực khắp toàn thân vận chuyển ầm ầm. Lão không tiếc lãng phí nguyên lực mà để tất cả nổ ầm lên trước cơ thể rồi dựa vào phản lực tách Vương Lâm ra ngoài. Lúc này vẻ mặt lão trắng bệch, trên mặt lộ ra chút đau khổ. Khoảnh khắc khi Vương Lâm lại phóng đến, lão già gầy khô nâng hai tay lên trực tiếp nhắm mắt lại bấm niệm pháp quyết. Một luồng sóng rung động vô hình lập tức từ trên thân thể lão già bùng ra thế giới bảy màu.

- Triệu hồi Mê Thất đạo, Minh Chí đạo, toàn bộ những đạo hồn đã quy thuận vài ngàn năm qua! Tất cả đều tản đạo hồn đến đây cho ta.

Khoảnh khắc khi lời nói của lão già vang lên, những Mê Thất giả và Minh Chí giả đã biến mất khi thế giới tràn ngập trong ngọn lửa lam sắc và sấm sét đột nhiên hiện ra, từng tên lập tức hiện ra trong tất cả các địa phương của thế giới này.

Bọn họ vừa xuất hiện thì lập tức tan vỡ, trong mắt một số Mê Thất giả đột nhiên bùng lên vẻ thanh tỉnh, nhưng khoảnh khắc này tất cả đều hóa

thành tro bụi.

Khi đám này tiêu tán thì đạo hồn từ địa phương bọn đang đứng lập tức lao ra, tất cả đều phóng lên bầu trời rồi hướng về phía lão già tóc trắng. Những Minh Chí giả cũng tán ta rất nhiều đạo niệm, những đạo niệm này lại hóa thành đạo hồn bay về phía lão già.

Lúc này thân thể tất cả mãnh thú trước đó từng giãy giụa trong ngọn lửa đột nhiên tan vỡ thành vũng máu, hồn phách của mãnh thú bay ra hướng về phía lão già tóc trắng.

- Mượn lực lượng thái cổ làm cho tất cả đạo niệm tán ra.

Khoảnh khắc khi hàng loạt đạo hồn ngưng tụ trước mặt lão già tóc trắng thì tất cả đều dung hợp lại, một luồng hào quang màu vàng bùng ra bao phủ cả thân thể Vương Lâm.

- Tán đạo!

Giọng nói dữ tợn của lão già tóc trắng lại trở nên vang vọng, lão thi triển ra tất cả tu vi để thúc đẩy một chiêu này của Phong Diệt tộc. Ngoài Phong Thần thuật làm người khác cảm thấy kinh hoàng, đồng thời cũng làm cho tộc nhân Phong Diệt tộc một thời thống lĩnh thái cổ, bộ tộc này còn có một pháp thuật cực mạnh có thể so sánh với Cổ Thần Cổ Ma Cổ

Yêu. Thứ này không phải pháp thuật, cũng không phải là thần thông, mà là một loại đạo thuật cực kỳ hiếm gặp.

Hễ là người bị bao phủ trong hào quang màu vàng thì tất cả đạo niệm đã từng tu luyện đều phải tan biến, ngay cả Tiên cũng phải sa chân vào phàm trần. Loại thần thông cực mạnh này lão già tóc trắng đã dùng hết tu vi cũng không thể thi triển được toàn bộ, chỉ có thể thúc đẩy pháp thuật này tồn tại qua ba lần hít thở. Nhưng chỉ cần ba lần hít thở cũng đã tiêu hao tất cả tuổi thọ của lão già, lúc này vì hoàn thành mệnh lệnh của Tôn giả, lão lại ra tay không chút do dự. Thắng hay bại đều được quyết định bằng một chiêu này.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1214: Thiết Trụ.

Hào quang màu vàng giống như được kéo về bản nguyên, làm cho tất cả đám người bị bao phủ trong luồng hào quang này bước chân trở về, giống như tất cả tình cảnh kiếp trước hiện lên trước mắt, không phân biệt được thật giả.

Thuật, điều khiển lực lượng thiên địa rồi dùng phương pháp đặc biệt để huyễn hóa ra, đây chính là thuật. Độ mạnh yếu của nó có liên quan đến tu vi, mà thần thông thì đem những thứ này huyễn hóa ra thuật, dùng một loại phương pháp để làm cho uy lực của nó tăng mạnh. Cái được gọi là thông, biến đổi thông, đây là một loại biến hóa và ngưng tụ của nguyên lực.

Mà Đạo thuật thì không phải như vậy, thuật này có rất ít người nắm giữ, đạo niệm kẻ nào cũng có nhưng chỉ có những người cảm ngộ trong nghịch cảnh, đồng thời lĩnh ngộ Đạo thuật thì những đòn tấn công của nó mới giống như ý cảnh nhưng lại khác với bản nguyên. Trận chiến ý cảnh chính là so sánh cảm ngộ, là một trận chiến tâm thần rất huyền diệu và huyễn hoặc. Nhưng đạo thuật lại là một lực lượng thăng hoa, một loại công kích xóa bỏ linh hồn.

Người khác nhau thì cảm ngộ trong đạo cảnh cũng khác biệt, khi lão già tróc trắng trở thành người Phong Diệt tộc thì may mắn tiến vào trong đạo cảnh một khoảnh khắc. Tại đó, lão cảm ngộ ra được một đạo lý có liên quan đến bản nguyên.

Bản nguyên của mỗi người trong mắt lão già tróc trắng, chính là ký ức trong linh hồn, lão cho rằng người ta sống trên đời thực tế chỉ là một loạt ký ức mà thôi. Nhưng nếu ký ức bất diệt thì dù kẻ kia có chết cũng có thể sống trong vô tận.

Cũng giống như vậy, nếu xóa bỏ tất cả cảm ngộ và ý cảnh trong trí nhớ, làm cho tất cả cảm ngộ đều phải tiêu tán không còn bất kỳ dấu hiệu nào

của sự tồn tại, giống như chưa từng xuất hiện thì trí nhớ sẽ không còn trọn vẹn, sẽ thiếu đi một phần sẽ làm cho kẻ kia phải chết.

Lúc này lão già tóc trắng thi triển chính là đạo thuật được cảm ngộ từ trong đạo cảnh, rất hiếm gặp trong thiên địa. Cực cảnh đại biểu cho lực lượng cực đoan, thủy cảnh đại biểu cho lực sáng tạo, mà đạo cảnh thì đại biểu cho uy lực bất diệt.

Luồng hào quang màu vàng bao phủ thiên địa, những tia sáng này rất êm dịu nhưng lại xuyên thấu tất cả mọi vật thế gian, khi luồng sáng rơi trên người Vương Lâm thì xuyên qua Chiến Ý Cảnh trên người rồi trực tiếp vào trong cơ thể, hàng lâm trong ký ức.

- Ba lần hít thở cũng đã đủ!

Hai mắt lão tóc trắng khép chặt lại, tất cả sinh cơ cả đời người đều tiêu tán, giống như đang quay trở về.

Vương Lâm chỉ cảm thấy thiên địa vận chuyển, trong mắt hắn đã không còn thế giới bảy màu, tất cả thế giới đều bị gió cuốn mây đẩy về khắp bốn phía đồng thời cũng nhanh chóng thay đổi. Cuối cùng tất cả trở thành một thế giới thanh tĩnh trời xanh mây trắng, bầu trời xanh như ngọc, cực kỳ thuần khiết.

Mặt đất bên dưới cũng nhanh chóng rung động, trong lúc hoảng hốt Vương Lâm sinh ra một ảo giác từng tầng đất dưới chân đều biến mất, những ngọn núi ở phương xa trực tiếp thu nhỏ lại cho đến khi tất cả tình cảnh trước mặt đều biến mất trở thành một rừng cây xanh biếc.

Mà bên cạnh Vương Lâm lại xuất hiện một con đường nhỏ… đây là một con đường ở nông thôn, phía trước chính là vườn cây xanh mướt. Lúc này gió từ trong cánh rừng rậm thổi tới làm lá cây trở nên xào xạc, trong gió còn quyện vào mùi thơm đất mới, say đắm lòng người.

- Giống như… ngủ một giấc…

Vương Lâm mở lớn đôi mắt nhập nhèm, hắn kinh ngạc nhìn qua tình cảnh bốn phía. Một lúc lâu sau hắn quay đầu lại nhìn con đường sau lưng, sau người hắn ở cuối còn đường nhỏ là một thôn nhỏ yên bình dưới núi, khói bếp đang bay bổng trên bầu trời, chốc chốc lại truyền đến những âm thanh trẻ con đùa giỡn xen lẫn vài tiếng chó sủa.

- Giống như một giấc mộng…

Vương Lâm gãi gãi đầu, vẻ mặt trở nên cực kỳ chất phác, đồng thời còn có vẻ mê men. Hắn đứng thẳng người lên nhìn về cánh rừng trên ngọn núi phương xa, không gian lờ mờ giống như đang nhìn thấy một ngọn núi phủ đầy sương, trên đỉnh núi còn có hàng loạt lầu các của tông phái.

- Trong giấc mộng này giống như ta đã trở thành tiên nhân… đã trải qua hơn một nghìn năm. Ta đọc sách thánh hiền, không ngờ sẽ xuất hiện một giấc mộng kỳ quái thế này.

Vương Lâm trong lúc mê man thì cũng sinh ra chút ngây người.

- Thiết Trụ, cha ngươi đang tìm, nhanh về nhà đi!

Vương Lâm đang mê man thì bên tai vang lên một giọng nói, chỉ thấy một người đàn ông trung niên cầm một cây chĩa trong tay đang muốn rời khỏi thôn đi săn.

Sau lưng người đàn ông trung niên này có vài người thanh niên cường tráng, một người trong số đó nhìn Vương Lâm rồi cười ngây ngô nói:

- Thiết Trụ, cố gắng đọc sach cho tốt thi đậu trạng nguyên để sơn thôn chúng ta nở mày mở mặt.

Vương Lâm gật đầu rồi hướng về phía đám người kia chào hỏi, sau đó hắn vội vàng đi về thôn, sau lưng còn truyền đến những tiếng cười đầy thiện ý. Tiếng cười vang lên đi theo Vương Lâm rồi càng ngày càng xa.

- Thật quái lạ, giống mộng này quá thật, Hồng Điệp, Lý Mộ Uyển, Liễu Mi, Mộc Băng Mi, Lữ Yên Phỉ, Lý Thiến Mai… còn có cả Vân Tước

Tử, Chu Tước Tử, Tư Đồ Nam, Thiên Vận Tử… cũng có Chu Tước Thánh Hoàng, Thanh Long Thánh Hoàng, Thác Sâm, Đồ Ti… ta còn nhớ mình thu được hai người đệ tử, một người tên là Thập Tam, một người là Tạ Thanh…

Vương Lâm vừa cất bước tiến về phía trước, trong đầu cũng bùng lên một tình cảnh mơ hồ.

- Cổ Thần trên Chu Tước Tinh? Thi Âm Tông ngoài Chu Tước Tinh? Còn Tu Chân Liên Minh? Còn Tứ Thánh Tông? Quê hương của ta chính là Liên Minh tinh vực, trong mộng ta đã đi đến La Thiên tinh vực, sau đó lại đến Vân Hải tinh vực…

- Ta còn đi Tiên giới…

Vương Lâm đứng ngây người một lúc lâu, hắn ngẩng đầu lên không ngờ đã đến cửa nhà. Hắn cố gắng lắc đầu thầm than một tiếng rồi lầm bầm:

- Giấc mộng này thật kỳ quái, trong mộng cha mẹ mình đã chết…

Vương Lâm không suy nghĩ đến giấc mộng kỳ quái vừa rồi mà đẩy cửa tiến vào khoảng sân nhỏ. Hắn đi vào nhìn thấy phụ thân đang cầm tẩu thuốc, trên mặt đất đã đầy tàn thuốc, ông đang ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào mình. Sau khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của cha, trong lòng Vương Lâm cảm thấy lo lắng.

- Thiết Trụ, học hành thế nào rồi?

- Dạ… vẫn tốt…

Vương Lâm khẽ hạ giọng nói.

- Hừ! Thiết Trụ, ngươi phải học hành cho tốt, sang năm chính là đợt thi huyện, cuộc đời này của ngươi có tương lai hay không đều phải dựa vào chính mình, cũng đừng giống như cha, cả đời ở nơi này, ôi!

Phụ thân của Vương Lâm lắc đầu, ông đứng thẳng người lên.

Lúc này mẹ của Vương Lâm cũng đã đi ra, bà oán trách phụ thân Vương Lâm vài câu. Lúc này cả nhà đang dọn cơm, khi cả nhà đang quây quần ngồi trong khoảnh sân nhỏ ăn cơm, Vương Lâm hơi do dự, hắn nhìn phụ thân rồi khẽ nói:

- Cha, vừa rồi con gặp một giấc mông…

Vương Lâm còn chưa kịp nói xong thì bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa, tiếng gõ cửa vang lên cộp cộp. Hắn nhớ rõ nếu đúng như trong giấc mộng thì lúc này Tứ Thúc sẽ đến:

- Nhị ca, mở cửa nào!

Vương Lâm vô thức đứng thẳng người lên, hắn chạy vội tới cửa lớn mở ra. Hắn thấy bên ngoài là một người đàn ông cường tráng, đôi mắt sáng rực có thần. Người này sờ lên đầu Vương Lâm sau đó lại cười nói:

- Thiết Trụ, nửa năm không gặp, con lại cao lớn hơn rất nhiều rồi.

Trong mắt Vương Lâm đột nhiên xuất hiện vẻ hoảng hốt, hắn cũng không biết mình đã quay trở về ghế ngồi từ khi nào, ngồi ngây ngẩn. Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai hắn mơ hồ vang lên giọng nói của Tứ thúc.

- Nhị ca, Nhị tẩu, để ta nói với các ngươi một chuyện. Năm nay Hằng Nhạc Phái thu đệ tử, ta nghĩ cho Thiết Trụ đi thử xem sao, một khi được thu vào làm môn hạ thì ngày sau sẽ trở thành tiên nhân, đây chính là một cơ hội cực tốt!

- Tiên… tiên nhân à? Cái này… thằng nhãi con này có thể được sao?

Phụ thân Vương Lâm kích động đứng thẳng người lên, nhưng vẻ mặt lại trở nên cực kỳ do dự.

- Tiên nhân thu đệ tử, nghe nói còn có đủ loại khảo nghiệm, cứ để Thiết Trụ thử xem thế nào.

Nghe đến đây thì Vương Lâm đột nhiên chấn động, hắn nhìn về phía Tứ thúc và phụ thân, tình cảnh trước mặt trở nên mơ hồ. Lúc này trong đầu hắn là hàng loạt ký ức trong giấc mộng vừa rồi, giống như có một lực lượng vô hình đang kéo chúng hiện ra trong đầu.

Vương Lâm thấy chính mình đã đi khỏi sơn thôn, khảo nghiệm thất bại bị người người cười chê, hắn một mình rời khỏi thôn tìm một vách núi nghỉ chân. Nhưng đột nhiên sau lưng hắn xuất hiện một con hổ phóng đến đánh văng chính mình xuống vách núi rồi bị hút vào một sơn động kỳ quái. Trong sơn động hắn nhặt được một hạt châu, khoảnh khắc khi thay phải hắn chạm vào hạt châu thì đột nhiên bên tai lờ mờ nghe thấy một tiếng thét kinh hoàng:

- Thiên… Thiên Nghịch…

Giọng nói này rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc giống như đã từng nghe thấy ở nơi nào đó, nhưng dù Vương Lâm suy nghĩ thế nào cũng không thể nhớ ra mình nghe được giọng nói kia ở địa phương nào.

Nhưng đúng lúc này tiếng hô kinh hoàng đã bị tiếng thét thảm thiết thay thế, âm thanh này cũng rất quen thuộc giống như phải chịu đựng những đau khổ không thể tưởng tượng nổi. Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai thì thời gian giống như đang tan vỡ trước mắt Vương Lâm, mơ hồ bùng lên một luồng sáng bảy màu.

Khoảnh khắc này tình cảnh trước mắt Vương Lâm chợt lóe lên, giống như có một lực lượng đang điều khiển làm cho ký ức chính mình trở nên hỗn loạn. Thời gian lại nhảy qua rất nhiều năm, hoàn cảnh bốn phía thay đổi dữ dọi, hắn đang bỏ chạy như tên bắn, cánh rừng rậm nhanh chóng lướt qua bên khóe mắt, tốc độ của hắn rất nhanh nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn bao phủ tâm thần.

- Ngươi chạy không thoái khỏi tay Đằng Lệ ta đâu!

Một giọng nói vang lên từ phía sau Vương Lâm, một người thanh niên có ánh mắt lạnh lùng đang đuổi theo phía sau. Trong khoảnh khắc nguy hiểm, ký ức của Vương Lâm lại trở nên mơ hồ, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết và càng lúc càng rõ ràng. Hắn sinh ra một loại cảm giác giống như chính mình biết được đây là giọng nói của ai.

Đúng lúc này tình cảnh xung quanh lại đột nhiên thay đổi, lúc này Vương Lâm đang đứng trong một sơn cốc khổng lồ, một cảm giác đau thương và chấn động tâm thần chưa từng xuất hiện giống như những con sóng thủy triều tràn ngập khắp thân thể. Hắn ngửa mặt lên trời gầm rống tức giận, như vậy cũng không giảm đi bất kỳ đau thương nào trong lòng.

- Người Đằng gia, nếu Vương Lâm ta còn có thể sống, thì sẽ có một ngày ta muốn Đằng gia máu chảy thành sông nhuộm đỏ Triệu quốc! Đằng gia các ngươi sẽ bị diệt, không để lại bất kỳ người nào sống sót! Nếu không hoàn thành được lời thề này thì Vương Lâm ta sẽ bị nghìn đao róc thịt, chết không yên lành, vĩnh viễn đắm chìm vào địa ngục.

Vương Lâm giống như đã hoàn toàn điên cuồng, những cảm giác đau thương vô tận bao phủ lấy hắn, cơn đau bùng lên giống như kim đâm vào tim. Hắn quỳ trên mặt đất mà hai hàng lệ chảy xuôi, hai mắt hắn đã đỏ như máu, bên trong đang bùng lên những luồng sáng điên cuồng không phải của con người.

Tóc của hắn chỉ sau một đêm đã trắng như tuyết, không gian bốn phía xung quanh giống như đang ở vào mùa đông giá rét. Một luồng lực lượng không thể nào miêu tả được bắt đầu bùng lên trong cơ thể hắn.

Lực lượng này không thuộc về phàm nhân, nhưng khoảnh khắc này Vương Lâm đã học được. Thứ này chính là đỉnh phong của quá trình giết chóc trên thế gian, là lực lượng cực hạn, tên của nó là Cực! Khoảnh khắc khi lực lượng Cực được sinh ra, những tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai Vương Lâm lại truyền đến đáng sợ đến mức không thể tin.

- Cực… lại là Cực! Cả đời khẻ này rốt cuộc đã trải qua những gì, lại xuất hiện Cực! Thiên Nghịch cũng ở trong tay hắn, lực lượng Cực cũng của hắn, người này… người này…

Những âm thanh kinh hoàng ngày càng rõ ràng, cuối cùng thì vang vọng cả thiên địa làm bầu trời phải tan vỡ, mặt đất sụp xuống ầm ầm. Tất cả thời gian và không gian đều quay trở về, thế giới lại được bao phủ trong những luồng hào quang bảy màu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1215: Hương vị tuyệt vời.

Khi thiên địa tan vỡ, Vương Lâm vẫn quỳ gối ở nơi đó giống như tình cảnh long trời lở đất trước mặt cũng không có bất kỳ điều gì khiến hắn phải chú ý. Những âm thanh ầm ầm vang vọng khắp đất trời, một lúc lâu sau Vương Lâm ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn vương trên mặt nhưng hai mắt đã lộ ra vẻ thanh tỉnh.

- Nơi này là thế giới bảy màu… ngươi ép ra nhớ đến những nỗi đau trong quá khứ, ta sẽ để ngươi trả một giá đắt vì chuyện này. T

Giọng nói của Vương Lâm rất nhẹ nhàng nhưng từng chứ đều có một luồng sát khí ngập trời.

Khoảnh khắc khi giọng nói của hắn vang lên thì thiên địa bốn phía sụp đổ càng dữ dội, tất cả hoàn toàn tan vỡ, bầu trời bị xé toạc không còn bất kỳ màu xanh nào, thay vào đó chính là thế giới bảy màu rực rỡ.

Mặt đất chấn động và tan vỡ hàng loạt, cuối cùng trở thành một đống hoang tàn giống như bị biển lửa thiêu đốt, trở thành những mảnh vỡ thế giới bảy màu.

Lão già tóc trắng trước mặt Vương Lâm đã nhuộm đỏ máu trước ngực, khóe miệng liên tục tràn ra máu tươi, đồng tử hai mắt đã hoàng toàn tan rã, tràn ngập vẻ không thể tin và khiếp sợ cùng cực. Thực tế thì sau khi thi triển Đạo thuật thấy được Tiên Nghịch trong ký ức của Vương Lâm, đạo thuật của lão già đã tan vỡ, sinh cơ đã mất sạch, trong lòng chấn động và bên tai có hàng trăm vạn luồng sấm sét nổ đùng đùng làm hắn tràn đầy sự sợ hãi và kinh hoàng không thể miêu tả thành lời.

Khoảnh khắc khi Đạo thuật tan vỡ thì lão già lại nhìn thấy tình cảnh Vương Lâm sinh ra lực lượng Cực, lão lập tức phun máu tươi, thân thể ủ rũ, trong đầu đã mất đi năng lực suy nghĩ. Lúc này đã trở thành cuộc chiến giữa Đạo thuật và Cực, Đạo thuật và Thiên Nghịch, lão căn bản không có bất kỳ khả năng gì để chiến thắng.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm ngẩng đầu truyền ra những lời nói ẩn giấu sát khí ngập trời thì thân thể lập tức lao ra như tia chớp. Hắn phóng thẳng về phía lão già, hai ngón tay khép lại thành kiếm, đột nhiên điểm một chỉ lên mi tâm lão già.

Thân thể lão già tóc trắng chấn động, máu tươi bùng ra, đầu vỡ vụn! Vương Lâm cũng không ngừng lại mà tiếp tụ điểm ra sáu chỉ.

Những âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, hai tay lão già tóc trắng tan vỡ, hai chân tan nát rơi lả tả trên mặt đất, thân thể nổ ầm một tiếng rồi hóa thành một cơn mưa máu.

Trong sương mù phương xa, nguyên thần lão già tóc trắng thét lên kinh hoàng, nó lập tức được những luồng sáng bảy màu bao quanh rồi phóng về phương xa như tên bắn.

Vẻ mặt Vương Lâm đằng đằng sát khí, hắn trực tiếp đuổi theo truy kích. Tay phải hắn nhanh chóng điểm về phía trước, mỗi lần rơi xuống thì hào quang bảy màu đều run rẩy dữ dội, nguyên thần lão già liên tục kêu lên thảm thiết nhưng càng ngày càng suy yếu.

Vương Lâm mạnh mẽ phóng theo truy kích, đã từ lâu rồi hắn chưa từng điên cuồng truy kích một người như vậy. Hễ là những kẻ dám làm hắn nhớ lại hồi ức thì đã phạm vào tội chế, những tên này chắc chắn phải chết.

Lão già liên tục bị truy kích, luồng hào quang bảy màu liên tục bao quanh lão già phóng vào trong ngọn núi sâu. Lúc này tâm thần lão già cực kỳ kinh hoàng, lão liên tục kêu gào trong lòng.

- Tôn giả, cứu ta! Tôn giả, cứu ta!

- Dừng lại cho ta!

Vẻ điên cuồng trong mắt Vương Lâm càng nồng đậm, hắn vung tay phải về phía trước, những luồng sáng bảy màu lập tức dừng lại không tiếp tục chiếu xuống. Khoảnh khắc này Vương Lâm lao người ra, hai ngón tay như kiếm lập tức đâm vào trong luồng sáng bảy màu rồi rơi lên trên nguyên thần lão già tóc trắng.

Một tiếng nổ ầm vang lên, nguyên thần lão già hầu như muốn tan vỡ nhưng dù sao cũng là tu sĩ đại thần thông Toái Niết hậu kỳ, lão chỉ trọng thương tiếp tục bỏ chạy chứ không chết, trong lúc vùng vẫy bỏ chạy thì tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

Khi truy kích, Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm lên tức giận, mắt trái đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu lam, ký hiệu phong ấn của Phong Thiên thuật bên trên xuất hiện dấu hiệu run rẩy. Nhưng cuối cùng phong ấn cũng tan vỡ ầm ầm khi ngọn lửa màu lam bùng lên.

Khi phong ấn tiêu tán thì thân thể Vương Lâm lại được bao phủ trong biển lửa. Hắn chỉ về phía trước, biển lửa lập tức phóng thẳng lên trời rồi cuốn về phía trước bao quanh nguyên thần lão già tóc trắng.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên một lần nữa, lúc này nguyên thần của lão già đã cực kỳ suy yếu, bốn luồng hào quang bảy màu bao phủ bên ngoài lập tức tiêu tán. Hai người đều dùng tốc độ cực nhanh nhưng khoảng cách lại càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, ký hiệu tia chớp trong mắt phải Vương Lâm lập tức được huyễn hóa ra, mặt trên đồ đằng tia chớp cũng có phong ấn nhưng khi tia chớp vùng lên thì phong ấn cũng lập tức tan vỡ ầm ầm. Tia chớp đã không còn phong ấn lập tức lao ra vùng vẫy trong ngọn lửa. Thiên địa bùng nổ vang vọng, sấm sét vô tận liên tục gào thét, tất cả đều được tâm thần Vương Lâm điều khiển phóng thẳng về nguyên thần lão già.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, ba luồng sáng bảy màu bao phủ bên ngoài nguyên thần lão già lập tức vỡ vụn hóa thành rất nhiều tinh quang cuốn ngược trở lại. Lúc này nguyên thần đã không còn bất cứ thứ gì che chở bên ngoài, ngọn lửa lam sắc và sấm sét lập tức phóng đến ngay bên dưới.

- Không, Tôn giả cứu ta!

Vẻ mặt lão già lộ ra vẻ sợ hãi cùng cực, nguyên thần liên tục gầm rống.

Lúc này lão già tóc trắng đã bay vào ngọn núi ở địa phương sâu nhất trong thế giới bảy màu. Khoảnh khắc khi lão già vừa tới gần ngọn núi thì Vương Lâm mang theo những luồng sát khí nồng nặc chợt gầm lên một tiếng, ngọn lửa lam sắc lập tức phóng ra ầm ầm rồi trực tiếp đuổi theo vây quanh nguyên thần lão già.

Từ phương xa nhìn lại đã không còn nhìn thấy hình bóng lão già, nơi đó chỉ còn lại một biển lửa màu lam. Đúng lúc này, sấm sét nổ vang trên bầu trời, từ bốn phương tám hướng tiến đến, giống như tất cả sấm sét

trong thiên địa đều ngưng tụ lại rồi phóng thẳng về phía nguyên thần lão già trong biển lửa.

Khoảnh khắc khi tất cả sấm sét đều tấn công thì biển lửa trong thiên địa phía trước đột nhiên co rút lại, tất cả đều phóng về phía lão già đang bị vây khốn như tên bắn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy ngọn lửa lam sắc trong thiên địa đột nhiên co rút lại rồi ngưng tụ lại cùng một điểm. Sấm sét cũng ngưng tụ, lôi và hòa cùng tấn công cùng ngưng tụ lại với nhau. Tình cảnh này giống như hai vòng tròn khủng bố đang co rút lại, một cái là biển lửa màu lam, một cái là sấm sét thiên địa. Khi hai vòng tròn này chồng chất lên nhau tạo thành một điểm thì thiên địa chấn động.

Những luồng âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa đã thay thế cho tất cả mọi thứ, thế giới bảy màu lại tiếp tục tan vỡ.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, những âm thanh ầm ầm đột nhiên tiêu tán, một luồng lửa màu xanh đâm thẳng lên giống như chống trời. Bên ngoài cột lửa có rất nhiều sấm sét tạo thành một cây trụ lôi quang và bên trong là ngọn lửa chồng chất lên nhau, tất cả đều phóng thẳng lên trời. Tình cảnh này dù ở bất kỳ địa phương nào của thế giới bảy màu cũng thấy được rõ ràng.

Trần Thiên Quân đứng trong thế giới này mà cảm thấy đinh tai nhức óc, bên tai vang vọng những tiếng nổ kinh thiên, thân thể run rẩy, nguyên

thần cũng chấn động. Một sự sợ hãi và kinh hoàng từ tận đáy lòng bùng lên bao phủ khắp toàn thân, đã rất lâu mà không kịp tiêu tán. Hắn dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn trụ lôi hỏa đang phóng lên trời, miệng lưỡi khô đắng, vẻ mặt tái nhợt.

- Giết tu sĩ Toái Niết hậu kỳ… tên tuổi người này nhất định sẽ cực kỳ hiển hách trong Vân Hải tinh vực, có thể đứng đây chứng kiến thần thông của hắn thì Trần Thiên Quân ta cũng quá vinh hạnh.

Vẻ mặt lão phụ nhân áo xanh ở phương xa cũng không còn chút máu, bà kinh ngạc nhìn lên trời, trong mắt bùng lên vẻ sợ hãi sâu sắc. Với tu vi của lão phụ nhân thì có những cảm nhận cực kỳ sâu sắc đối với cuộc chiến vừa rồi, bà thầm nghĩ chính mình dù đối mặt với bất kỳ người nào trong hai tên kia thì chắc chắn phải chết.

Khi tâm thần chấn động, lão phụ nhân cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là nghĩ đến tình cảnh trước đó coi đối phương là kẻ địch thì lại càng kinh hoàng. Trong đám tu sĩ chẳng kẻ nào không quý trọng tính mạng, chính bà cũng vậy.

- Nhất định phải nhanh chóng tạo ra mối quan hệ tốt với người này để bù đắp xung đột trước đó. Nếu không thì với một kẻ địch thế này ta sẽ không còn bất kỳ địa phương nào dung thân trong Vân Hải tinh vực. Cũng may xung đột giữa ta và kẻ đó cũng không sâu sắc, không phải có mối thù truyền kiếp…

Lão phụ nhân áo xanh hít vào một hơi thật sâu rồi thầm hạ quyết tâm.

Trong một địa phương xa hơn, vẻ mặt Vân Hồn Tử cực kỳ cay đắng, lão cũng rõ ràng cảm nhận được cuộc chiến vừa rồi. Lúc này trong lòng lão rất phức tạp, lại ẩn giấu vẻ kinh hoàng, hơn nữa sự kinh hoàng ngày càng lúc càng nồng đậm giống như trực tiếp hóa thành ngọn lửa thiêu đốt tâm thần.

- Hắn… sao lại mạnh như vậy?

Đến lúc này Vân Hồn Tử cũng không tin, trong lòng cực kỳ sợ hãi. Trong khoảng thời gian khi lão bị truyền tống vào trong sơn cốc thì mỗi ngày đều chờ đợi, lão cực kỳ căm hận Vương Lâm, hận không thể nghiền nát hắn thành bột.

Nhưng lúc này sau khi cảm nhận được trận chiến vừa rồi thì Vân Hồn Tử đành phải chấn động chấp nhận sự thật trước mắt. Sau khi trầm mặc một lát, lão đành cười thảm, trong mắt bùng ra những luồng sát khí điên cuồng.

- Người này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta, hơn nữa sau khi chiến đấu một trận với tu sĩ Toái Niết hậu kỳ thì tên kia cũng trọng thương. Như vậy chẳng phải ta không có cơ hội. Lúc này nếu để hắn kịp khôi phục lại tu vi thì ta chắc chắn phải bỏ mạng trong thế giới này, nhưng nếu lợi dụng lúc hắn trọng thương mà liều mạng chiến đấu một trận, chưa chắc đã khó phân thắng bại. Một khi giết chết tên kia thì tất cả mọi vật trong thế giới này đều sẽ trở thành vật trong túi Vân Hồn Tử ta.

Trong lòng Vân Hồn Tử khẽ động, khi mới tiến vào thế giới này thì lão có lòng tin giết chết Vương Lâm. Nhưng lúc này dù phải đối mặt với một Vương Lâm mà lão cho rằng đã bị trọng thương, lão già cũng sinh ra một loại cảm giác khẩn trương giống như phàm nhân đang chiến đấu với tiên nhân.

Những loại biến hóa này cũng đủ để nói lên cảm giác sợ hãi từ trong lòng, trong tiềm thức của Vân Hồn Tử đối với Vương Lâm. Lão cắn chặt răng rồi phóng thẳng về phía trước.

Cột sáng lôi hỏa dần dần tiêu tán, nguyên thân lão già tóc trắng biến mất giữa thiên địa. Lão già kia đã hoàn toàn bỏ mạng, mãi cho đến khi chết trong miệng lão già vẫn liên tục kêu gọi Tôn giả, nhưng không ai xuất hiện…

Vương Lâm nhìn qua ngọn núi trước mặt mà trở nên trầm mặc, sau khi tất cả lôi hỏa trong thiên địa đều tiêu tán, tất cả âm thanh biến mất thì hàng loạt những âm thanh kêu rên đau khổ mơ hồ từ trong ngọn núi truyền ra.

Những tiếng kêu rên đau khổ giống như trước khi chết không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoái khỏi vận mệnh.

Vương Lâm có thể mơ hồ cảm nhận được chữ chiến bên trong cơ thể trở nên run rẩy, giống như trong ngọn núi kia có tồn tại làm cho nó phải kích động… Một lúc lâu sau, Vương Lâm giơ chân lên tiến thẳng về trước.

Tốc độ của Vương Lâm cũng không nhanh mà rất chậm rãi, dần dần đã đi đến cửa động bên ngoài đỉnh núi. Hắn đứng nơi đây giống như vị trí cao nhất trong thế giới bảy màu, đảo mắt nhìn lại có thể bao trùm tất cả thế giới bên ngoài.

Tại vị trí thì tiếng rên rỉ trong cửa động vang ra càng rõ ràng, giống như đang có rất nhiều người bên trong đang chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc này, ở đại điện trong Thái Cổ Tinh Thần ánh nến vẫn bùng lên tí tách, ngón tay già nua kia đang chậm rãi thu về.

- Sức lửa đã đến mức… nhưng ngọn lửa này lại không thích hợp với đạo… bởi vị hắn còn chưa nung nấu hồn phách…

Giọng nói tang thương chậm rãi truyền ra trong ánh nến.

- Chết một tên Phong Diệt tộc giả mạo, ngươi không nghi ngờ nguyên nhân cái chết của hắn sao?

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

- Tại sao phải nghi ngờ… sau khi loại đạo, ta sẽ biết được tất cả các đáp án, như vậy sẽ thú vị hơn… như vậy mới cảm nhận được hương vị tuyệt vời nhất thế gian… chờ đợi chính là dư vị tồn tại mãi mãi của thiên địa, chỉ như vậy mới làm cho ngọn lửa bùng lên điên cuồng…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1216: Những cây hoa bảy màu.

Vương Lâm nhìn vào cửa động, hai mắt bùng lên tinh quang. Hắn tiến lên từng bước từng bước, khoảnh khắc đến cửa động đã ngày càng gần.

Khoảnh khắc khi thân thể hắn mới tiến vào trong cửa động một trượng thì bầu trời bao la của thế giới bảy màu đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. Vòng xoáy này xoay chuyển và gào thét truyền ra những âm thanh u u quỷ dị, khi rơi vào trong tai sẽ lập tức quấy rối tâm thần làm trong lòng tất cả những người nghe thấy sẽ bùng lên một ngọn lửa vô hình.

Thân thể Vương Lâm chấn động, hắn ngẩng đầu lên thật mạnh rồi nhìn chằm chằm vào vòng xoáy, thấy được một vùng tinh không, trong tinh không có một đại điện khó miêu tả bằng lời. Khi ánh mắt Vương Lâm

dừng lại nơi đại điện thì một luồng cảm giác điên cuồng bùng lên từ tận đáy lòng, loại cảm giác này cực kỳ quỷ dị nhưng không thể ngăn cản được.

Khoảnh khắc này những luồng hào quang trong thế giới bảy màu đột nhiên trở nên cực kỳ nồng đậm, thiên địa bảy màu giống như đang phóng thẳng về phía Vương Lâm, giống như hắn đã trở thành ngọn nguồn của thế giới này. Vì vậy mà những luồng hào quang bảy màu bị hắn thu hút rồi điên cuồng ngưng tụ lại, tất cả vừa bao phủ vừa liên tục chui thẳng vào trong thân thể.

Chỉ khoảnh thời gian ngắn ngủi của một lần hít thở, những luồng hào quang bảy màu trong thế giới này trở nên cực kỳ rực rỡ, ánh sáng bảy màu tràn ngập nhanh chóng tiến đến. Những luồng sáng này có rất nhiều rồi liên tục dung nhập vào trong cơ thể, nhưng Vương Lâm vẫn đứng yên như tượng.

Tâm thần Vương Lâm đang bị một lực lượng không thể nói nên lời giữ chặt, hắn căn bản không thể điều khiển được thân thể mà cứ để mặc cho đám hào quang bảy màu phóng thẳng vào người.

Dần dần những luồng sáng bảy màu càng ngày càng nhiều, cuối cùng tất cả hào quang của thế giới bảy màu đều đồng loạt tiến đến. Lúc này thế giới bảy màu đã không còn bất kỳ luồng sáng nào mà chỉ còn bóng tối. Nếu từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ thể giới bảy màu giống như một vòng tròn khổng lồ, nhưng tất cả những luồng sáng đều co rút lại rồi phóng về phía Vương Lâm.

Trong cơ thể Vương Lâm sinh ra một loại cảm giác điên cuồng, khi những luồng sáng bảy màu tuôn vào thì ngày càng dữ dội. Cuối cùng tất cả luồng sáng bảy màu đã tạo thành một hải dương mênh mông bao phủ hoàn toàn tâm thần, thay thế vào đó là những cảm giác điên cuồng vô tân, giống như cái điên cuồng của Thanh Thủy năm xưa.

Loại cảm giác điên cuồng này làm vẻ mặt Vương Lâm vặn vẹo, trên khuôn mặt nổi đầy gân xanh, hai mắt đỏ hồng như máu, trong miệng truyền ra những tiếng gầm rống kinh thiên động địa. Những tiếng thét gào này giống như mãnh thú mà vang vọng khắp đất trời, cuối cùng lại hóa thành tiếng sấm ầm ầm hướng về bốn phía.

Càng ngày càng có nhiều luồng sáng bảy màu dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, thân thể hắn run rẩy, muốn vùng vẫy nhưng tâm thần điên cuồng làm hắn không thể phản kháng. Ngược lại nếu hắn càng vùng vẫy thì cảm giác điên cuồng lại càng nồng đậm.

Những tiếng gầm rống liên tục vang lên trong miệng Vương Lâm, chỉ trong khoảnh khắc y phục toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi, mái tóc không gió mà bay, hai mắt ngày càng đỏ thẫm. Những tiếng gầm gừ vang vọng khắp thiên địa, thân thể Vương Lâm đã chính thức điên cuồng.

Vương Lâm đã mất đi tâm thần, mất đi ý thức, mất đi tất cả ký ức. Thế giới trước mắt hắn đều trở thành màu đỏ máu, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất, chính là giết giết giết giết!

Giết sạch tất cả sinh linh, diệt sạch thiên địa, lại có một luồng cảm giác hung tàn bùng ra trong tận đáy lòng. Dù Lý Mộ Uyển có xuất hiện trước mặt thì hắn cũng không do dự lập tức ra tay giết người.

Cảm giác điên cuồng đã hoàn toàn bao phủ tâm thần Vương Lâm, hắn đã thật sự trở thành một mãnh thú. Khi ý nghĩ giết chóc ngày càng nhiều thì cảm giác điên cuồng của hắn càng thêm nồng nặc.

Mà khoảnh khắc này đã có bảy phần hào quang bảy màu từ thế giới này dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, hơn phân nửa thế giới bảy màu đã chìm vào bóng đêm. Vẻ mặt Vương Lâm càng gầm rống càng trở nên đáng sợ, đủ đề làm cho tất cả những người có quen biết phải khiếp sợ. Lúc này hắn liên tục dung nhập hào quang bảy màu vào trong cơ thể, hắn đã hoàn toàn chìm vào Sát Ngục.

Trong thân thể Vương Lâm tràn đầy những luồng nguyên lực thiên địa không thể tưởng tượng, hắn đã không còn cảm nhận được những cơn đau đớn kịch liệt, chỉ còn lại một thứ duy nhất trong đầu, chính là phải giết!

Lúc này ngọn lửa trong mắt trái Vương Lâm đã bao phủ khắp toàn thân, mắt phải bùng ra sấm sét khủng bố. Tất cả hỏa và lôi xuyên qua thân thể hắn làm ngọn núi đang đứng run rẩy dữ dội.

Hào quang bảy màu cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì dừng lại, dần dần thiên địa khắp bốn phía chỉ cần dùng mắt thường là có thể thấy được đang chìm vào bóng tối. Khoảnh khắc sau tất cả thế giới bảy màu đã đen kịt một màu, không còn bất kỳ luồng sáng nào.

Tất cả ánh sáng đều đã bị hút vào trong cơ thể Vương Lâm, tất cả đang làm bản nguyên của hắn trở nên điên cuồng.

Khoảnh khắc khi tất cả hào quang trên thế giới bảy màu đều biến mất, Vương Lâm ngửa mặt lên trời cao gào thét điên cuồng, hai mắt hắn đỏ hồng, sinh ra cảm giác muốn hủy diệt tất cả, thậm chí chính bản thân mình.

- Đây chính là ngọn lửa tuyệt vời nhất trong thiên địa, tên của nó chính là lửa giận… Mang theo lửa giận, mang theo điên cuồng để nung nấu hồn phách của ngươi, vì lão phu mà loại bỏ đạo, dung nhập vào một đạo niệm cuối cùng… lão phu muốn biết ngươi có thiêu được ngón tay của ta hay không… Sẽ làm được sao?

Giọng nói tang thương từ trong vòng xoáy đen kịt chậm rãi truyền ra ngoài, giống như ngăn cách không gian, lúc truyền đến còn sinh ra dấu vết của năm tháng.

Vương Lâm đã hoàn toàn mất đi ý thức, thân thể hắn ngã lăn trên mặt đất. Lúc này linh hồn của hắn đã bỏ ngoài thân tất cả mọi thứ, nó hóa thành một luồng hồng quang lao ra khỏi thân thể rồi phóng thẳng về phía cửa động giống như đang bị thiêu đốt.

Trong cửa động là một địa phương đầy nham thạch nóng chảy, trong nham thạch bùng lên những cục u và tản ra hàng loạt luồng khí đen kịt.

Bốn phía nơi đâu có rất nhiều khóa sắt, trên mỗi mặt khóa đều có một bộ hài cốt khô héo. Bốn phía có nhiều ngọc giản lơ lửng, bên trong mỗi ngọc giản đều phong ấn một luồng đạo niệm, những tiếng kêu rên rỉ là từ những khối ngọc giản này truyền ra. Lớp nham thạch nóng chảy cũng không sâu, từ trên có thể mơ hồ nhìn thấy đáy, bên dưới được khắc rất nhiều ký hiệu. Trên mặt dòng nham thạch nóng cháy bùng ra những luồng u quang, khi những luồng sáng này lóe lên thì những ngọc giản khắp bốn phía sẽ tuôn ra rất nhiều đạo niệm, tất cả đều dung nhập vào trong nham thạch rồi bị những ký hiệu bên dưới hấp thu sạch sẽ.

Khoảnh khắc này những thi thể khô héo đang bị khóa bên trên cũng nhỏ xuống một giọt chất lỏng màu đen, khi rơi vào trong nham thạch nóng bỏng này lập tức sôi lên sùng sục.

Khi linh hồn Vương Lâm biến thành hồng quang phóng vào bên trong thì tất cả ngọc giản đột nhiên tan vỡ ầm ầm, tất cả đạo nhiệm đều dung nhập vào dung nham nóng chảy bên dưới. Đúng lúc này những thi thể khô héo bên trên cũng nổ tung ra rồi hóa thành những mảng chất lỏng màu đen rất lớn dung hợp vào trong nham thạch.

Khoảnh khắc này tất cả nham thạch nóng chảy bên dưới lập tức đỏ lên rất nhiều lần, những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, nham thạch nóng chảy bắt đầu xoay tròn, những ký hiệu bên dưới lập tức bị hòa tan. Lúc này một luồng lực hút không thể tưởng tượng nổi được huyễn hóa rồi phóng lên thôn phệ luồng hồng quang linh hồn của Vương Lâm.

Dòng nham thạch nóng bỏng chuyển động càng lúc càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thẳng qua động phủ rồi tiến thẳng về phía tinh

không.

Đây là một vùng tinh không cực kỳ khổng lồ, nhiều tinh vực bên trong tạo thành một đại trận khủng bố, trận pháp này có thể lớn bằng một Liên Minh tinh vực.

Mỗi tinh vực bên trên đều là một phần của trận pháp, ở vị trí trung tâm có bảy cây thực vật giống như hoa. Bảy cây hoa này có màu sắc khác nhau, tất cả lại đứng cùng một chỗ tạo thành bảy màu khác biệt. Đám hoa này cũng không lớn, chỉ cao khoảng trăm trượng, nếu so sánh với tinh không mênh mông bên ngoài thì chẳng là gì cả.

Nhưng tinh không này tồn tại được là nhờ bảy cây hoa kia. Toàn bộ tinh không, tất cả trận pháp bên trong đều được bảy cây hoa kia cung cấp cho dưỡng chất mà tồn tại.

Dùng lực lượng tinh vực, dùng lực lượng của rất nhiều tinh cầu, dùng lực lượng của rất nhiều vết nứt giống như thế giới bảy màu mà hấp thu một lượng đạo niệm vô cùng khủng bố. Cuối cùng tất cả cũng hóa thành chất dinh dưỡng nuôi lớn bảy cây hoa bên trong để chúng liên tục phát triển và đợi đến ngày ra hoa kết trái.

Tinh vực này cũng không phải một tồn tại độc lập, phía tây bị người ta dùng thuật đại thần thông xây dựng một đại trận vòng quanh Phong giới. Đại trận này và trận pháp tinh vực bên kia làm cho những tu sĩ chết đi trong Phong giới, tất cả đạo niệm của họ bị bút vào trong trận pháp, bị

dung nhập vào nơi đây trở thành chất dinh dưỡng. Đây được gọi là Loại đạo.

Đã trải qua thời gian không biết bao nhiêu lâu, sau muôn đời ấp ủ, vẫn liên tục được duy trì, liên tục tiến hành, liên tục hấp thu đạo niệm của đám người chết đi trên Phong giới.

Thời gian thượng cổ Tiên giới, không có ý cảnh, thì trận pháp này lợi dụng tất cả quy tắc thiên đại của tiên nhân trên Phong giới làm chất dinh dưỡng. Những năm tháng thời viễn cổ, không có quy tắc thì trận pháp này lại hấp thu lực bản nguyên của tu sĩ làm chất dinh dưỡng, dùng phương pháp này để tẩm bổ bảy cây hoa, để chúng nhanh chóng sinh ra Đạo quả…

Những cây hoa kia toàn thân đều có màu đỏ máu, bên trong mỗi cây hoa đều có một bộ hài cốt khoanh chân ngồi. Trên mỗi bộ hài cốt đều khắc rất nhiều kinh văn, mơ hồ bùng ra hắc quang những đã bị cây hoa hấp thu rất nhanh.

Cây hoa màu đỏ máu trong đám hoa bảy màu có một đóa hoa rất đẹp giống như máu tươi, nhưng nhị hoa đã hoàn toàn rơi xuống chỉ còn lại vài miếng dính trên cánh. Khi tất cả những cánh hoa này rơi xuống thì chính là khoảnh khắc cây hoa màu đỏ kết quả.

Đúng lúc này thì tinh không bên cạnh bảy cây thực vật xuất hiện một khe nứt, một luồng hồng quang lóe lên bên trong rồi phóng thẳng về phía đóa hoa. Khoảnh khắc sau hồng quang đã dung nhập vào trong đóa hoa,

trong hồng quang có linh hồn và nguyên thần của Vương Lâm. Khi bị hút vào trong cây hoa này thì xuất hiện bên cạnh bộ hài cốt.

Cây hoa này hấp thu điên cuồng đến một luồng dinh dưỡng cuối cùng, cánh hoa đã hoàn toàn tiêu tán, vị trí trung tâm cánh hoa lập tức chuyển động rất kỳ dị. Dần dần có một quả màu đỏ máu chậm rãi ngưng tụ. Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đã trải qua bao lâu, giống như vĩnh hằng. Vết nứt ngoài cây thực vật cũng dần thu nhỏ lại rồi sắp sửa tiêu tán.

Vương Lâm bên trong cây thực vật đã hoàn toàn tiêu tán, vị trí của hắn tràn ngập một loại chất lỏng màu đỏ. Dần dần bộ hài cốt trong chất lỏng màu đỏ cũng dần tiêu tán rồi hóa thành một luồng sáng màu tím, sau đó lại hòa tan trở thành một bộ phận của chất lỏng màu đỏ. Thời gian chậm rãi trôi qua, một năm, mười năm, hai mươi năm, bốn mươi năm… Hình như thời gian đã qua rất lâu, đã rất lâu…

Những chất lỏng màu đỏ kia càng ngày càng ít, tất cả đều trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho cây thực vật phát triển. Khi chất lỏng ngày càng giảm bớt thì Đạo quả màu đỏ cũng dần lớn lên, rất đẹp và ướt át giống như dùng máu tươi tạo thành. Thời gian dần trôi qua chín mươi tám năm…

- Ngươi đã từng hỏi ta xem ngọn lửa có thể đốt cháy ngón tay hay không, hiện nay ta có thể trả lời ngươi…. Không thể nào…

Trong tinh vực dần vang vọng một giọng nói tang thương…

- Bảy cây hoa, nhưng chỉ một cây kết quả… Quả của sáu cây còn lại, chắc chắn cũng không lâu nữa… Năm xưa lão phu được Chưởng Tôn nói không nên đối mặt với Không Kiếp mà nên lựa chọn cách tu đạo để kết thúc, không nên đi truy tìm có Đệ Tứ Bộ Đạp Thiên Đạo tồn tại hay không, mà tình nguyện trở thành người nuôi dưỡng bảy cây hoa này. Cái ta chờ mong chính là Thiên Đạo Kế của hắn sẽ có ngày hoàn thành… Hiện nay, xem ra đã không còn xa nữa…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1217: Thức tỉnh.

Tính cả thời gian khi Vương Lâm tiến vào thế giới bảy màu thì năm tháng đã trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, thời gian đã qua chín mươi chín năm…

Trong khoảng thời gian chín mươi chín năm này trong Liên Minh tinh vực đã xảy ra những biến hóa kinh thiên động địa, Tứ Thánh Tông dùng khí thế hùng mạnh ra tay quét ngang tất cả tông phái còn sót lại của Liên Minh Tu Chân. Sau đó lại cưỡng ép Thi Âm Tông để bọn họ cùng nhau ra tay đối kháng với đại quân của La Thiên.

Thi Âm Tông vốn cũng không muốn tham dự vào trận chiến này mà chỉ ôm ý niệm ngư ông đắc lợi trong đầu. Đặc biệt là bọn họ ở vào giữa La Thiên và Tứ Thánh Tông, dù bất cứ một phương nào muốn chiến thắng đều cần Thi Âm Tông giúp đỡ.

Đối với người La Thiên không phải là có xuất thân từ Côn Hư tinh vực mà chính là kẻ ở bên ngoài đến xâm nhập, nên Thi Âm Tông không thèm để ý. Cái bọn họ quan tâm chính là những vấn đề mua bán không lồ chiến tranh xảy ra. Thậm chí Thi Âm Tông còn hi vọng chiến tranh sẽ xảy ra mãi mãi, không bao giờ kết thúc.

Nhưng tất cả giấc mộng đã bị một người phá vỡ hoàn toàn, người này chính là Thanh Long Thánh Hoàng. Một mình lão tiến vào trong tinh vực của Thi Âm Tông, dựa vào chính sức mạnh của mình mà giết chết rất nhiều trưởng lão Thi Âm Tông, những trưởng lão còn lại đều trọng thương. Lúc này tông chủ Đệ Nhất Vương của Thi Âm Tông bế quan nhiều năm phải chính thức rat ay, hai người triển khai một cuộc chiến làm cho tất cả tinh vực phải kinh hoàng.

Cuối cùng thì Đệ Nhất Vương Thi Âm Tông đã hoàn toàn suy bại, nếu không phải Thanh Long Thánh Hoàng còn có mục đích khác thì muốn giết chết tên kia cũng không khó.

Trận chiến này làm cho toàn bộ Thi Âm Tông phải chấn động, sau khi hoàn toàn biết được sự hùng mạnh của Tứ Thánh Tông thì lập tức sinh ra cảm giác sợ hãi chưa từng có đối với Thanh Long Thánh Hoàng.

Thi Âm Tông bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh của Tứ Thánh Tông, cả hai cùng nhau hướng về phía La Thiên khai chiến!

Đây là một trận đại chiến sinh ra bão tố giữa hai giới, đúng lúc cuộc chiến đang diễn ra thì Thác Sâm thức tỉnh, hắn phá vỡ trận pháp rồi phóng ra khỏi Chu Tước Tinh.

Sự xuất hiện của Thác Sâm lập tức làm cho tu sĩ La Thiên kinh hoàng. Tên Thác Sâm này làm việc đều dựa vào cảm tính và cảm giác vui giận của bản thân, khi tu sĩ La Thiên trêu chọc thì hắn nhảy thẳng vào chiến trường quét ngang đánh dọc giết chết hơn vạn tu sĩ La Thiên. Sau khi đánh giết thì Thác Sâm lạnh lùng bỏ đi, hắn chỉ để lại một câu:

- Các ngươi quá yếu.

Đám tu sĩ La Thiên không kẻ nào dám truy đuổi, kể cả Lỗ Phu Tử luôn ẩn giấu cực tốt cũng càng hoảng sợ, lão trốn chạy thật xa khỏi Liên Minh tinh vực mà không dám tiến vào nửa bước.

Khi Thác Sâm xuất hiện cũng không dừng lại quá lâu trên Liên Minh tinh vực, đầu tiên hắn tiến đến Tứ Thánh Tông thi triển lực lượng Cổ thần phối hợp với những tinh điểm trên mi tâm dùng một thức thần thông đánh Thanh Long Thánh Hoàng bị thương nặng. Sau khi đánh tan tinh vực Tứ Thánh Tông hắn làm cho toàn bộ vùng phía đông xuất hiện rất

nhiều khe nwstm để từ nay về sau không ai được tiến vào. Nhưng Thác Sâm cũng không giết Thanh Long Thánh Hoàng, hắn chỉ để lại một câu:

- Ngươi quá yếu!

Còn địa phương Chu Tước Thánh Tông, ngay cả ngọn lửa muôn đời bất diệt cũng bị Thác Sâm nhìn thấy. Hắn phất tay làm ngọn lửa này tắt ngúm, từ này về sau không thể khôi phục, hoàn toàn bị dập tắt.

- Ngọn lửa này thật chướng mắt!

Tất cả tộc nhân của Chu Tước Thánh Tông không kẻ nào dám tức giận.

Thác Sâm lại đến vùng đất Côn Hư chiến đấu với lão già bên trong, sau khi phong ấn lão kia trên mi tâm thì dùng Diệt Thần Mâu khua xuống làm vùng đất Côn Hư tan vỡ. Từ nay về sau thánh địa Côn Hư đã tổn hại rất nhiều năm đã tan thành mây khói, đã trở thành một tồn tại trong ký ức.

Mộc Băng Mi cũng chiến đấu một trận, thân thể tan vỡ, nguyên thần trọng thương rồi mất tích. Thác Sâm khinh thường đuổi theo phía sau, sau khi lưu lại một ký hiệu trên nguyên thần rồi bỏ đi.

Ngay sau đó cả Thi Âm Tông cũng vì chuyện Thác Sâm không tìm được Vương Lâm mà liên lụy, sau khi đánh chết vô số người Thi Âm Tông thì Thác Sâm mới bỏ đi.

Hành trình cuối cùng của Thác Sâm chính là phong ấn Vũ Tiên giới. Khi đối mặt với đại trận phong ấn Vũ Tiên giới thì vẻ mặt Thác Sâm lần đầu tiên trở nên ngưng trọng, nhưng vẻ kiêu ngạo lại càng ngưng tụ lại ngày càng nồng đậm.

Khi Thác Sâm chuẩn bị ra tay thì Thanh Nông xuất hiện ngoài Vũ Tiên giới, hai người này không biết đã nói với nhau điều gì mà sau đó Thác Sâm trầm tư một lúc lâu rồi gật đầu xoay người bỏ đi. Sau khi biến mất ở Liên Minh tinh vực, hắn mang theo rất nhiều Luyện Khí Sĩ thượng cổ, cũng không biết đi nơi nào.

Trong lúc tìm kiếm mờ mịt, Thác Sâm nhất định phải thôn phệ một người.

Nhưng người kia hầu như đã biến mất giữa thiên địa, dù Thác Sâm có cảm ứng thế nào cũng không thể phát hiện ra một chút khí tức nào.

Thác Sâm xuất hiện làm cho cục diện Liên Minh tinh vực biến đổi rất lớn, trở nên yên tĩnh trong khoảng thời gian ngắn. Mà tu sĩ La Thiên cũng vì sự xuất hiện của Thác Sâm mà lui hẳn về phía sau rồi rời khỏi Liên Minh tinh vực. Trận chiến liên tục xảy ra vài trăm năm cũng chỉ vì một Thác Sâm mà kết thúc. Trước khi Thác Sâm đi thì một tiếng gầm rống vang lên làm khiếp sợ tất cả tinh vực:

- Vương Lâm, rốt cuộc ngươi đang ở đâu?

Khoảnh khắc này cũng có một lời nói giống như vậy vang lên trong Mạc La đại lục trên Vân Hải tinh vực. Trong miệng Lữ Yên Phỉ truyền ra một giọng cực kỳ nhẹ nhàng:

- Tiền bối, người ở đâu… Chỉ còn một năm nữa là đại hội chủ tông… người có thể về kịp không?

Gần trăm năm trôi qua, Tử Đạo Tông trong Vân Hải tinh vực nhanh chóng phát triển, mơ hồ đã là tông phái xếp hạng đầu trong những tinh vực cấp năm tiến lên cấp sáu. Nhưng trong khoảng thời gian một trăm năm, tông chủ Lô Vân Tòng của Tử Đạo Tông thường xuyên dùng ánh mắt mờ mịt nhìn lên hư không giống như đang nhớ đến điều gì đó. Chỉ có lão già vẫn luôn đi theo bên cạnh Lô Vân Tòng là ngẫu nhiên nghe được một lời thì thào của hắn.

- Lữ huynh, năm xưa cùng luận đàm với ngươi, Lô mỗ đã thu được rất nhiều lợi ích. Nhưng hôm nay với sự xuất sắc của ngươi, vì sau không nghe được bất kỳ dấu hiệu gì chứ.

- Nếu gặp lại nhau, Lô mỗ vẫn muốn cùng ngươi bàn luận một lần nữa.

Lúc này ở trong tinh vực cấp chín, địa phương sâu tận bên trong Yêu Tông, trên một chiến trường vết nứt kỳ dị. Lý Thiến Mai mang theo sự yên lặng mà chém giết hàng loạt mãnh thú.

Tất cả những tu sĩ của các tông phái khác đến nơi đây đều vô cùng kính sợ cô gái có mái tóc xanh này, nhưng cũng có rất nhiều tu sĩ thầm thương trộm nhớ.

Trăm năm qua, nơi đây suốt ngày đều chống cự lại mãnh thú và chết chóc, có rất nhiều tu sĩ chết trận nhưng những chuyện thế này hầu như đều xảy ra mỗi ngày.

Khi thời gian dần trôi qua, cơn thủy triều mãnh thú ngày càng mãnh liệt, mãnh thú cấp mười hai xuất hiện ngày càng nhiều. Thậm chí trong đó có cả mãnh thú cấp mười ba, mỗi lần có mãnh thú cấp mười ba xuất hiện thì sẽ là một kiếp nạn đối với tất cả tu sĩ.

Người Yêu Tông đã xuất hiện trên chiến trường, bọn họ là chủ lực mà tất cả đám người đến từ những tông phái khác đều phải nghe lệnh. Đối với người Yêu Tông thì đám người đến đây chẳng qua chỉ có tác dụng phân tán mãnh thú mà thôi. Nhưng sau trăm năm thì cũng có bốn người được Yêu Tông xem trọng, Lý Thiến Mai là một trong số đó.

Hầu như tất cả tu sĩ đều biết trên người Lý Thiến Mai có loại pháp bảo giống như một cây bút màu kim sắc, cây bút này một khi vẽ ra thì uy lực cực mạnh.

Nhưng dù là người của Yêu Tông muốn mượn cây bút này đều bị Lý Thiến Mai từ chối, tính tình nàng cực kỳ lặng lẽ, nhưng vào những khoảnh khắc có người đến mượn pháp bảo thì đều lộ ra vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

Cũng có lần Lý Thiến Mai bị hơn mười mãnh thú cấp mười hai vây công bị trọng thương rơi vào hôn mê, cây bút kim sắc vì vậy mà rơi lại trong chiến trường. Khi nàng được người Yêu Tông cứu giúp, lúc thức tình nàng mang theo trọng thương và không thèm để ý đến lời khuyên can của tất cả mọi người, nàng cắn môi lao vào trong lấy lại cây bút kim sắc…

Kể từ khi đó tất cả tu sĩ nơi đây đều biết cây bút kim sắc là vật mà Lý Thiến Mai quý trọng nhất…

- Huynh bây giờ đang ở nơi nào… nháy mắt đã qua trăm năm rồi…

Lúc này Lý Thiến Mai đang ngồi trên một đài tu hành khá đơn giản, vẻ mặt nàng tái nhợt, rõ ràng đã bị thương. Trong làn sương mù trước mặt nàng có rất nhiều mãnh thú gầm rống, tất cả đều bị đám tu sĩ ở đó ngăn cản lại.

Nàng giống như đã quên mất chiến trường ác liệt, không còn nghe thấy tiếng gầm rống của mãnh thú vang lên bên tai, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phương xa mờ mịt…

Trong một vùng sương mù của Man Hoang đại lục trên Vân Hải tinh vực, nguyên thần Mộc Băng Mi dùng bí thuật Côn Hư phá vỡ ranh giới chạy vào nơi đây, nàng ở đây chậm rãi ngưng tụ thân thể.

Ngày đó bị Thác Sâm đánh trọng thương, thân thể tan vỡ, nàng cũng không hiểu vì sao ý niệm duy nhất trong đầu chỉ là muốn được nhìn thấy Vương Lâm…

- Vương Lâm, không biết giờ đây ngươi như thế nào, có khỏe không?

Mộc Băng Mi mở to cặp mắt xinh đẹp trong một động phủ trên ngọn núi Man Hoang đại lục. Nàng kinh ngạc nhìn về phía trước, chưa bao giờ cảm giác cô đơn lại tràn ngập trong lòng nàng giống như bây giờ.

Mộc Băng Mi cảm thấy rất lạnh, tha hương ở đây, cô độc và lặng lẽ ngồi nơi đây. Cảm giác lạnh lẽo này vờn quanh khắp thân thể, những cơn gió chướng đang nức nở ngoài cửa hang, khi nghe những âm thanh này Mộc Băng Mi càng cảm thấy ớn lạnh hơn.

Nhưng khoảnh khắc này ở thế giới bảy màu đã không còn bất kỳ luồng sáng nào, sau trăm năm chỗ này hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm. Một luồng lực lượng kỳ dị bao phủ nguyên thần của Vương Lâm và ngọn núi bên ngoài khi linh hồn tiêu tán, những người bên ngoài không thể tiến vào.

Vân Hồn Tử cố gắng xâm nhập nhưng thất bại, lão chỉ biết đi đến gần vùng đó tìm một động phủ rồi yên lặng nhìn thế giới đen tối bên ngoài, vượt qua một trăm năm.

Trần Thiên Quân và lão phụ nhân áo xanh cũng ở trong thế giới bảy màu này, cả hai đều ngồi trong bóng đêm chậm rãi chờ thời gian chậm rãi trôi qua…

Trên đỉnh núi được lực lượng kỳ dị bao phủ có một bộ thi thể nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Đây là thân thể Vương Lâm, dù thời gian đã trôi qua trăm năm nhưng thân thể Cổ Thần vẫn không thối rữa, vẫn giữ lại nguyên dạng trăm năm trước, nhưng chỉ có điều trên thân thể đã phủ đầy bụi đất.

Trong thiên địa nơi đây khó thể phân biệt được Nội giới hay Ngoại giới, chỉ là một tinh vực kỳ dị tồn tại để nuôi dưỡng bảy cây hoa bảy màu. Những cây hoa này toàn thân đỏ rực, trên Đạo quả đã xuất hiện kinh văn, đây là lúc nó sắp chín…

Vào một ngàu trong Đạo quả của cây bảy màu đột nhiên xuất hiện một luồng thần thức, lúc này luồng tàn thức kia hình như đang hấp thu lực lượng kỳ dị trong quả mà dần lớn mạnh, sau một thời gian đã trở thành một hạt châu, Khoảnh khắc khi hạt châu xuất hiện thì Vương Lâm chậm rãi thức tỉnh…

Vương Lâm thức tỉnh vì hạt châu Tiên Nghịch xuất hiện, lúc này cũng không có bất kỳ kẻ nào phát hiện ra điều này, ngay cả những người nuôi hoa cũng không chú ý tới những biến đổi kinh thiên trong đạo quả của cây bảy màu. Loại biến hóa này đủ để làm càn khôn rung chuyển, đủ để làm cho tất cả vạn vật thế gian thay đổi quy luật vận chuyên, dù là Nội giới hay Ngoại giới…

Người nuôi hoa nói hắn sẽ không bao giờ bị ngọn lửa đốt cháy ngón tay, hắn rất tự tin… Nhưng sự tự tin này có thể duy trì được bao lâu đây… Làm được sao? Chắc chắn sẽ được!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1218: Trận pháp Phong giới.

Trong tinh không mênh mông, đảo mắt đã nhìn thấy những đám mây sáng chói. Khi này lóe lên tạo ra một bức tranh tuyệt đẹp, giống như tồn tại mãi mãi trong năm tháng, không phân biệt rõ thời gian trôi qua. Đây là một vùng tinh không yên tĩnh trong mơ, ở đây giống như tất cả tiếng động đều đã biến mất, thiên địa đều bị bao phủ trong bóng tối.

Phương xa có một tinh cầu bỏ hoang, trên tinh cầu này không có bất kỳ luồng hào quang nào, cũng không có sinh cơ mà chỉ được bao phủ bằng tử khí. Nơi đây giống như một lão già cực kỳ suy yếu đang vùng vẫy thở dốc, nhưng luồng khí kẻ này thở ra lại nồng nặc tử khí. Nhưng lúc này trên tinh cầu bỏ hoang này lại có một người đang ngồi.

Nếu có bất kỳ tu sĩ nào nhìn thấy tình cảnh này thì tâm thần chắc chắn sẽ chấn động, trong đầu sẽ trở nên trống rỗng. Kẻ nào cũng sẽ cho rằng mình đã hoa mắt, là ảo giác mà ngay cả trong giấc mộng cũng không thể nghĩ ra được.

Thân thể người này to như vài cảm nhận được dấu vết của năm tháng, giống như hắn cùng tồn tại thiên địa. Tinh không thiên địa này đã tồn tại quá lâu, đã lâu đến mức ngay cả chính hắn cũng không thể nhớ rõ từ thời đại nào.

Thân thể khổng lồ chỉ bình tĩnh ngồi trên tinh cầu bỏ hoang này thì đã có một luồng uy áp không thể tưởng tượng bùng ra ngoài bao phủ toàn bộ tinh vực, làm cho tất cả sinh linh trên khắp tinh vực đều run rẩy hoảng sợ. Nơi đây là La Thiên tinh vực… tất cả tu sĩ La Thiên đều cảm thấy tim đập chân run, cảm giác run rẩy đến từ sâu trong linh hồn làm bọn họ không thể dùng bất kỳ phương pháp nào để áp chế nỗi sợ hãi và căng thẳng trong lòng.

Một vài mãnh thú hoang dã không dám cử động thân thể dưới luồng khí tức này, tất cả đều nằm sấp trên mặt đất giống như chỉ cần người kia có

một ý niệm thì thân thể chúng sẽ hóa thành máu tươi, sẽ bị hiến tế.

Người này giống như thần linh, trên mi tâm hắn có tám tinh điểm xoay tròn, nhưng có bốn cái tinh điểm sáng rực còn bốn cái còn lại thì đen kịt, giống như đã khô héo… Nhưng cũng không tiêu tán.

Hắn giống như một người hùng mạnh nhất trong tinh vực này, hắn đã từng là người thống trị nhưng sau khi thức tỉnh nhìn trời một lúc lâu thì vẻ âm trầm trong mắt hắn lại thay thế bằng cảm giác mê man.

- Vũ giới không có khí tức của hắn… Lôi giới cũng không, ôi… Thiểm giới chẳng có khí tức của hắn, vậy rốt cuộc hắn ở nơi đâu?

Người khổng lồ này ngẩng đầu lên, vẻ mặt dữ tợn. Hắn ngửa mặt lên gầm một tiếng kinh thiên động địa làm khiếp sợ toàn bộ tinh vực.

Khi tiếng gầm rống vang lên thì tinh không chấn động dữ dội, những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng khắp đất trời. Tinh cầu hoang dã dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện dấu hiệu tan vỡ rồi tạo thành một cơn bão khủng bố quét ngang khắp bốn phía. Lúc này tất cả nguyên lực trong thiên địa bị tác động theo rồi xảy ra những biến hóa kinh người. Khi tinh cầu hoang vỡ tan thì xuất hiện nhiều khe nứt không gian, nhưng tất cả mọi thứ đều không thể ảnh hưởng đến người khổng lồ này, hắn vẫn tiếp tục gầm rống. Khi tiếng gầm của hắn vang lên, rất nhiều mãnh thú hoang dã trên La Thiên tinh vực nổ tung thân thể hóa thành một cơn mưa máu, cũng có rất nhiều tu sĩ thân thể run rẩy phun ra máu tươi, hoặc trọng thương, hoặc chết!

Khi tiếng gầm rống trở nên điên cuồng thì một cơn sóng chấn động vô hình bùng ra bao phủ khắp tinh vực, hễ là tinh cầu nào bị con sóng này tràn qua đều xuất hiện chấn động. Một lát sau tinh cầu hoang lập tức nổ tung… Thác Sâm đứng lên, hắn tiến từng bước đi về phương xa… Giới tuyến giữa Tứ Đại Tiên Giới không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với hắn, thiên địa ở trước mặt giống như không thể ngăn cản được bước tiến của hắn.

Bước tiến của hắn không nhanh nhưng vì thân thể quá lớn mà mỗi khi bước ra đều là một khoảng cách khủng bố. Sau khi tiến đi mấy bước thì trước mặt hắn đã xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, bên trong vòng xoáy là một tinh vực đầy sương mù, đó chính là Vân Hải. Thác Sâm tiến thẳng vào trong vòng xoáy, thân thể khổng lồ của hắn biến mất tại La Thiên, bước vào trong… Vân Hải! T

Khoảnh khắc khi Thác Sâm tiến vào trong Vân Hải thì tất cả tu sĩ của tông phái cấp chín ở nơi đây đều cảm nhận được một luồng khí tức làm chấn động tâm thần.

Thậm chí khoảnh khắc này ngay cả thân thể những mãnh thú trong sương mù cũng trở nên run rẩy, tất cả đều đồng loạy lui về phía sau không dám đến gần. Thậm chí ngay cả những mãnh thú trong khe nứt ở tinh vực cấp chín cũng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, tất cả điên cuồng lui về phía sau. Lúc này tình cảnh chém giết duy trì liên tục hàng trăm năm đột nhiên xuất hiện một khoảng không hiếm thấy.

Một luồng thần niệm không thể nào hình dùng được giống như cuồng phong, như gió bão bùng lên trong thiên địa, luồng thần niệm này bùng lên trong Vân Hải tinh vực rồi quét ngang khắp bốn phương tám hướng. Lúc này tất cả sương mù trên Vân Hải đều bị thổi cuốn ngược trở lại, hình như ngay cả sương mù cũng cảm thấy run rẩy dưới luồng thần niệm này.

Đúng lúc này đột nhiên trong Vân Hải tinh vực có vài luồng thần niệm từ những tinh vực cấp chính phóng ra rồi đánh mạnh vào thần niệm của Thác Sâm không một tiếng động. Nhưng những tiếng nổ ầm ầm lại có thể truyền thẳng vào tâm thần, giống như tiếng sấm sét nổ vang trên khắp thế giới đều điên cuồng từ trong Vân Hải truyền ra ngoài.

Nếu là ngày thường với tính tình Thác Sâm chắc chắn sẽ chém giết một trận, nhưng hiện nay hắn lại trở nên ngưng trọng. Hắn đã tìm khắp Tứ Đại giới mà không phát hiện bất kỳ khí tức nào của Vương Lâm. Nhưng hắn biết được tên Vương Lâm kia chưa chết, nếu không hắn sẽ cảm nhận được ký ức truyền thừa tiêu tán trong thiên địa.

- Nếu Tứ Đại tinh vực đều không có khí tức của hắn, như vậy… chỉ có một khả năng duy nhất!

Một quyền một cước của Thác Sâm đánh mạnh về phía trước, Vân Hải tinh vực lập tức run rẩy, những con sóng rung động vang vọng khắp tinh không. Lúc này tinh không trước mặt Thác Sâm xuất hiện một khe nứt khổng lồ rồi ầm ầm sụp đổ. Thân thể hắn rơi vào trong khe nứt rồi biến mất không còn hình bóng.

Khi Thác Sâm biến mất thì vài luồng thần niệm mang theo vẻ khiếp sợ tiến đến, sau khi lục soát một lúc thì đồng loạt bỏ đi. Biến hóa kinh thiên ngày hôm nay trên Vân Hải tinh vực, ngoài một vài lão quái cá biệt thì không còn bất kỳ người nào hiểu được nguyên nhân cụ thể.

Ngoài tinh không Tứ Đại giới là một vùng hư vô, nơi đâu chính là đại trận Phong giới, nếu có thể phá vỡ trận pháp này thì có thể tiến ra khỏi Ngoại Giới rồi đi vào Thái Cổ Tinh Thần.

Thác Sâm hiện người ở vùng hư vô này, hắn nhìn về phương xa mà vẻ mặt càng trở nên âm trầm. Thời gian vừa qua hắn liên tục đảo thần niệm qua khắp các địa phương nhưng không thể cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của Vương Lâm.

- Thái Cổ Tinh Thần…

Thác Sâm trở nên trầm tư, ký ức của hắn không được hoàn chỉnh, nhưng khi chính mình đoạt được một phần ký ức kia thì biết được sự tồn tại của Thái Cổ Tinh Thần. Lúc này hắn vẫn mơ hồ nhớ ra Đồ Ti đã đến từ nơi nào… Nơi đó không có Phong giới trận.

Trong lúc trầm từ thì ánh mắt Thác Sâm giống như có thể xuyên thấu Phong Giới đại trận đang tràn ngập trong hư vô. Hắn thấy được tình cảnh bên ngoài, thấy được quê hương quen thuộc của mình trong trí nhớ…

Sau khi tìm khắp tất cả địa phương mà không phát hiện khí tức Vương Lâm, như vậy chỉ có duy nhất một khả năng, tên Vương Lâm này ở Thái Cổ Tinh Thần. Trong mắt Thác Sâm lóe lên hàn quang, đối với Vương Lâm thì hắn có tình thế bắt buộc phải thôn phệ cho bằng được, chỉ như vậy hắn mới có thể hoàn thiện.

- Dù ngươi trốn ở Thái Cổ Tinh Thần thì bản thần cũng phải thôn phệ ngươi bằng được. Trong thiên địa này ngươi đã không còn địa phương nào để trốn được rồi.

Thác Sâm nắm chặt tay phải, thân thể khổng lồ tiến lên phía trước một bước, vùng hư vô trước mặt lập tức xuất hiện rất nhiều con sóng rung động giống như bị lật lên từng tầng. Đột nhiên từ một con sóng rung động phát hiện ra bên dưới có một trận pháp phong tỏa chằng chịt như mạng nhện.

Khoảnh khắc khi trận pháp chằng chịt này xuất hiện trong hư vô thì một quyền tay phải của Thác Sâm đánh ra ầm ầm, đây mới thực sự là một quyền của Cổ Thần chân chính, một quyền của vương tộc Cổ Thần. Nắm đấm khổng lồ tiến đến và trực tiếp rơi lên mặt ngoài của đại trận phong kín Ngoại giới và Nội giới. Thác Sâm hắn muốn dùng lực lượng của chính mình để phá vỡ trận pháp.

Khoảnh khắc khi một quyền của hắn rơi xuống thì toàn bộ hư vô đều chấn động ầm ầm, những tiếng nổ kinh thiên động địa như muốn lật ngược cả hư vô. Những con sóng rung động lấy thân thể hắn làm trung

tâm quét ngang về khắp bốn phía, lúc này tất cả hư vô đều nằm dưới những con sóng gợn. Từng tầng sóng gợn bao phủ cả hư vô, sau khi qua thì trận pháp này lập tức bùng lên giống như gặp phải đại địch.

Nơi đây là vùng hư vô gì mà tất cả đều được phong tỏa trong một đại trận khủng bố và chi chít, thậm chí ngay cả Thác Sâm đối mặt với nó cũng cảm thấy nhỏ bé như một người phàm nhân.

Trận pháp này lớn đến mức không thể miêu tả được, khi đảo mắt nhìn lại thì thấy không có giới hạn, chỉ nhìn thấy trong trận pháp mơ hồ lộ ra những luồng sáng bảy màu.

Khi một quyền của Thác Sâm đánh xuống thì những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, nhưng trận pháp kia vẫn không chuyển động, đồng thời trên trận pháp lại bắn ngược ra một lực lượng kinh người. Khi lực lượng này đánh thẳng vào nắm tay Thác Sâm, dưới những tiếng nổ chấn động, người mạnh mẽ như Thác Sâm cũng phải lui ngược về phía sau.

Vẻ mặt Thác Sâm trở nên cực kỳ dữ tợn rồi nhìn chằm chằm vào trận pháp. Hắn thân là vương tộc Cổ Thần, hắn kiêu ngạo nhưng trận pháp trước mặt lại dám ngăn cản bước tiến của chính mình. Thác Sâm gầm nhẹ một tiếng, hắn lại lao ra một lần nữa, nắm tay giống như lưu tinh dựa vào lực lượng của một người đánh thẳng vào trận pháp.

Toàn bộ trận pháp lần đầu tiên trở nên run rẩy nhưng vẫn không có bất kỳ dấu hiện nào chứng tỏ sắp tan vỡ. Dù Thác Sâm có tấn công thế nào

thì trận pháp trước mặt vẫn phong tỏa cả hư vô không để cho bất kỳ kẻ nào tiến ra nửa bước.

Tình cảnh xảy ra với Phong giới trận pháp lập tức làm cho người chủ trận ở Thái Cổ Tinh Thần cảm thấy kinh hoàng. Đám người lập tức lóe người lên tiến đến, nhưng khi bọn họ chưa kịp đến nơi thì trận pháp vì chịu đựng lực tấn công đến mức độ nên xuất hiện Trận linh. Một luồng hào quang lập tức ngưng tụ ra bên ngoài đại trận.

Luồng sáng này có màu trắng giống như một tia chớp, chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn đã huyễn hóa thành một cây trường thương. Cây thương này bùng ra những tia chớp vô tận về bốn phía, những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng, trường thương phóng thẳng về phía Thác Sâm.

Tốc độ của trường thương quá nhanh, lại bùng ra những tiếng sấm động kinh thiên động địa phóng đến gần Thác Sâm. Khoảnh khắc này Thác Sâm quay đầu lại thật mạnh, tay phải nâng lên nhanh như chớp, bên dưới lập tức bùng ra một luồng lực lượng Cổ Thần cực kỳ khủng bố rồi đánh mạnh vào trường thương.

Một tiếng đùng vang lên, trường thương kia đột nhiên tan vỡ nhưng đã lập tức ngưng tụ lại. Lúc này trường thương dùng khí thế hùng mạnh hơn trước đó rất nhiều lần mà đâm thẳng vào cánh tay Thác Sâm.

Khoảnh khắc khi trường thương đâm xuống, một tia chớp khủng bố lập tức lấy trường thương làm trung tâm rồi điên cuồng phóng về phía thân

thể khổng lồ của Thác Sâm. Những tiếng sấm sét trở nên vang vọng, một mảng lưới điện khóa chặt Thác Sâm vào bên trong.

Ngay sau đó trong trận pháp phong tỏa trước mặt lại ngưng tụ ra hào quang, luồng sáng này có màu lam huyễn hóa ra một thanh đoản kiếm lam sắc. Thanh kiếm này mang theo luồng kiếm khí ngập trời và khí tức âm hàn phóng về phía Thác Sâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1219: Bát Linh tái hiện.

Ánh mắt Thác Sâm chợt lóe, tay phải đang được sấm sét quấn quanh lập tức duỗi thẳng lên trời, trong trời đất lập tức nổ ầm ầm lên vang vọng, một vết nứt khổng lồ đột nhiên xuất hiện, Diệt Thần Mâu chợt xuất hiện.

Thác Sâm gầm nhẹ lên một tiếng chụp lấy Diệt Thần Mâu rồi vung lên, một luồng khí tức làm thiên địa phải rung chuyển chợt bao phủ khắp bốn

phía. Sau khi quét ngang hư vô thì trực tiếp đánh thẳng vào thanh đoản kiếm lam sắc.

Những tiếng nổ ầm ầm lập tức điên cuồng vang vọng về khắp bốn phía, đoản kiếm lam sắc lập tức vỡ tan rồi hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ. Nhưng mảnh vỡ không tiêu tán mà tiếp tục phóng về phía Thác Sâm.

Đúng lúc này trận pháp phong tỏa Nội giới lập tức xuất hiện hào quang, lúc này có ba loại ánh sáng khác nhau lóe lên. Loại hào quang đầu tiên có màu kim sắc, luồng sáng này đột nhiên ngưng tụ trong trận pháp, sau đó hiện ra một thanh kim đao khổng lồ. Đao này khoảng trăm trượng, sau khi xuất hiện thì phóng thẳng về phía Thác Sâm.

Một luồng hồng quang ngưng tụ lại rồi huyễn hóa thành một cây Lưu Tinh Chùy, trên mặt chùy có vết máu, rõ ràng khí linh này cực kỳ tàn bạo, sau rất nhiều năm đã tắm máu nhiều người. Khi Lưu Tinh Chùy xuất hiện thì lập tức quét ngang rồi hóa thành vạn trượng phóng thẳng về phía Thác Sâm. Phong giới trận pháp này tổng cộng có Cửu Linh, lúc này đã xuất hiện Ngũ Linh, cũng đủ để đánh đuổi Thác Sâm.

Vẻ mặt Thác Sâm trở nên cực kỳ ngưng trọng, Diệt Thần Mâu trong tay lập tức quét ngang, tay trái vung lên hư không. Trên cánh tay lập tức được ánh trăng bao phủ, một cây loan đao như vầng trăng khuyết xuất hiện. Thanh Loan đao xoay chuyển xung quanh thân thể Thác Sâm rồi lập tức triển khai thế tấn công với đám khí linh của trận pháp.

Những âm thanh ầm ầm lập tức cho hư không xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, nhưng trận pháp lại không sinh ra bất kỳ dấu hiệu nào. Thác Sâm gầm lên kinh thiên động địa, hắn bắt đầu điên cuồng tấn công Ngũ linh.

Đúng lúc này trên trận pháp lại lóe lên hào quang, một con sóng nhiệt lập tức phả thẳng vào mặt. Khi con sóng nhiệt xuất hiện thì trên trận pháp Phong giới lập tức huyễn hóa ra một vật phẩm khổng lồ cao vài vạn trượng.

Đây là một vật được bao phủ trong khí tức cổ xưa, tràn đầy dấu vết năm tháng. Nhưng vẻ bề ngoài của nó lại được cực kỳ dữ tợn, có thể làm cho tâm thần tất cả những kẻ tới gần chấn động dữ dội.

Đây là một chiếc xe bắn đá khổng lồ, trên xe có một ngọn lửa không màu, mắt thường cũng không nhìn thấy nhưng tâm thần lại có thể rõ ràng cảm nhận được luồng nhiệt độ không thể tưởng tượng bên trên.

Một tiếng ầm vang lên, một hỏa cầu được chiếc xe bắn đá này phóng ra ngoài hướng về phía Thác Sâm. Nếu như chỉ là một hỏa cầu thì chẳng đáng gì, nhưng hỏa cầu vừa được chiếc xe này bắn ra thì trong thiên địa lại có một luồng lực lượng khủng bố ngưng tụ lại, sau đó lại hóa thành một hỏa cầu được chiếc xe bắn ra liên tục.

Sau rất nhiều năm, khi hàng loạt kẻ muốn phá vỡ trận pháp Phong giới thì số người chết vì chiếc xe bắn đá này đã đạt đến một con số khó tưởng.

Lục linh đều đã xuất hiện, dù là Thác Sâm cũng khó thể chống lại. Khi Lục linh cùng tấn công thì những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang lên kinh thiên động địa, cuối cùng Thác Sâm cũng lần đầu tiên phải rút lui. Hắn đã bị bức ra ngoài, gương mặt trở nên ngưng trọng và khó tin, nhưng vẻ mặt lại càng trở nên dữ tợn.

- Trận pháp rất mạnh! Trừ khi ta nuốt Vương lâm và trở thành vương tộc Cổ Thần Bát Tinh chính thức mới có cơ hội phá vỡ trận pháp này. Trận pháp này không những phong tỏa tu sĩ Nội giới mà còn trói buộc cả bộ tộc Cổ Thần ta. Nhưng ta có thể từ trong trận pháp này mơ hồ cảm nhận được một luồng khí thức của Vương Lâm. Không ngờ tên kia lại đang ở trong Thái Cổ Tinh Thần ngoài trận pháp Phong giới. Dù gì đi nữa ta cũng phải phá vỡ trận pháp này.

Hai mắt Thác Sâm bùng lên những luồng sáng đỏ rực, hắn lui người ra phía sau rồi vung tay phải điểm một chỉ lên mi tâm. Trong mi tâm hắn lập tức bùng ra một luồng hào quang, một luồng khí tức bổn nguyên của tu sĩ Đệ Tam Bộ lập tức điên cuồng bùng ra bên ngoài.

- Dùng toàn lực liều mạng cũng phải thoát khỏi trận pháp này, nhưng nếu như vậy cũng không có lực lượng để quay về. Tất cả cũng không thành vấn đề, Vương Lâm đang ở bên ngoài trận pháp trong Thái Cổ Tinh Thần, nếu ta ở lại trong trận pháp Phong giới cũng vô dụng. Chỉ cần ta lao ra ngoài và tìm được Vương Lâm để thôn phệ thì dù có hy sinh nhiều bao nhiêu cũng đáng.

Thác Sâm hạ quyết tâm, những khí tức bản nguyên trong ba tinh điểm đột nhiên càng ngày càng đậm, đã lập tức bùng lên ngập trời rồi bao phủ toàn bộ hư vô và trận pháp này vào trong. Trong ba tinh điểm mơ hồ truyền ra những tiếng kêu chết thảm, nhưng khoảnh khắc này một luồng lực lượng điên cuồng đột nhiên trở nên vang vọng. Lúc này ba tinh điểm đột nhiên lao ra tao thành một luồng lưu tinh khổng lồ phóng về ầm ầm về phía trận pháp.

Thân thể khổng lồ của Thác Sâm cũng thu nhỏ lại, cuối cùng hắn hóa thành một luồng lưu tinh phóng thẳng theo ba tinh điểm xông ra ngoài đại trận.

Ba tinh điểm ẩn chứa khí tức bản nguyên của tu sĩ Đệ Tam Bộ phóng lên phía trước dẫn đường, Diệt Thần Mâu và Loan đao phóng theo phía sau. Một luồng lực lượng cực mạnh đột nhiên bùng ra trên người Thác Sâm, hắn phóng đến càng lúc càng nhanh. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên vang lên, Thác Sâm phóng thẳng vào trận pháp.

Lục linh của trận pháp điên cuồng tấn công cố gắng ngăn cản Thác Sâm lại, đặc biệt là chiếc xe bắn ra ngoài rất nhiều hỏa cầu làm những tiếng nổ đùng đùng vang lên kinh thiên động địa. Tốc độ của Thác Sâm lại càng lúc càng nhanh, đúng lúc này đột nhiên trên trận pháp lại lóe lên hào quang. Luồng hào quang này có màu đen cùng màu với hư vô nơi đây, khi nó được bùng ra thì trận pháp đột nhiên được ẩn giấu đi. Khi hắc quang ngưng tụ lại thì một cây nha bổng khổng lồ xuất hiện, thân bổng được hắc khí bao phủ bên ngoài. Nha bổng vừa hiện đã tuôn một luồng khí tức có thể hấp thu cả tâm thần, khi xuất hiện đã quét ngang rồi phóng về phía Thác Sâm.

Dưới những tiếng nổ ầm ầm, Thất linh giống như hợp nhất lại, tất cả đều ngăn cản lực lương tấn công của Thác Sâm làm những âm thanh chấn động bùng lên dữ dội. Lần đầu tiên vẻ mặt Thác Sâm trở nên tái nhợt, khóe miệng mơ hồ ứa ra một dòng máu tươi.

- Đây rốt cuộc là cái trận pháp quái quỷ gì, tên điên rồ nào bố trí nó? Địa phương chết tiệt này ngoài ta ra thì vẫn còn ẩn giấu một tồn tại khác sao? Nếu không sẽ chăng thể nào có một trận pháp mạnh mẽ thế này!

Lực tấn công bị ngăn cản, trong mắt Thác Sâm bùng lên vẻ điên cuồng nhưng tâm thần lại cực kỳ tỉnh táo. Cả đời hắn cực kỳ kiêu ngạo, ngoài Đồ Ti thì chẳng sợ bất cứ thứ gì. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào trận pháp phía trước mà vẻ điên cuồng trong ánh mắt ngày càng nồng nặc.

- Nếu đã muốn đi tìm lực lượng phong ấn của đám tu sĩ Đệ Tam Bộ thì chẳng thà liều mạng tiến lên tìm đám tu sĩ trong Thái Cổ Tinh Thần, đây coi như là điều trừng phạt cho đám người các ngươi dám tạo ra trận pháp này để ngăn cản bước tiến của bổn thần.

Thác Sâm hừ lạnh một tiếng, hắn lại nâng tay phải rồi điểm một chỉ lên hai tinh điểm trên mi tâm.

Khi hai tinh điểm này phóng ra thì một lực lượng bổn nguyên khủng bố lập tức bao phủ khắp thiên địa. Hai tinh điểm bay ra hóa thành luồng lưu tinh thứ hai, nó mang theo lực tấc công còn khủng bố hơn luồng lưu tinh thứ nhất rất nhiều lần, sau đó lại phóng thẳng về trận pháp phía trước.

- Phá vỡ cho bản thần!

Thác Sâm gầm nhẹ lên rồi tiếp tục lao ra, hai luồng lưu tinh một trước một sau tạo thành một luồng lực lượng tấn công đủ để làm thiên địa kinh hoàng, đủ để tạo nên một lực lượng hiếm thấy từ trước đến nay, tất cả đều dồn vào trận pháp.

Thất linh đã xuất hiện mà không ngăn cản được Thác Sâm, những tiếng nổ ầm ầm đã trở thành âm thanh duy nhất nơi đây. Thác Sâm đi theo lực lượng của hai tinh điểm, của Diệt Thần Mâu và Loan đao mà càng ngày càng tiến gần đến trận pháp. Lúc này trên trận pháp lại lóe lên hào quang.

Khi nhìn thấy luồng hào quang kia thì ngay cả Thác Sâm cũng chấn động tâm thần, tốc độ tấn công của hắn càng tăng mạnh.

Khoảnh khắc này hào quang đã ngưng tu lại, một cây búa khổng lồ chợt xuất hiện.

Một luồng khí tức tang thương của vũ khí Cổ Thần đột nhiên bùng ra, khoảnh khắc khi cây búa xuất hiện thì Thác Sâm đã hoàn toàn trở nên sững sờ. Sau rất nhiều năm hắn đã gặp phải nhiều chuyện nhưng chưa bao giờ hoàn toàn rung động giống như lúc này.

- Điều này… không thể nào! Vật này sao lại trở thành linh khí của trận pháp được.

Sau khi cây búa khổng lồ tràn đầy khí tức tang thương Cổ Thần xuất hiện thì lập tức dùng một khí thế không thể tưởng tượng chém ngang quét dọc như từ trên trời giáng xuống. Một búa này chém xuống giống như tất cả sinh linh trong thiên địa đều không thể tránh thoát được, đều không thể phản kháng.

- Phụ Tổ Vương Khí thì sao chứ? Ta muốn vào thì đừng hòng có kẻ nào ngăn cản được.

Hai mắt Thác Sâm đỏ bừng, hắn vung tay điểm một chỉ lên mi tâm, lực bản nguyên lại tuôn ra ầm ầm. Một tinh điểm lao ra hóa thành lưu tinh dung hợp vào hai luồng lưu tinh trước đó, tất cả đều dung hợp lại làm một.

Thác Sâm lại phóng người về phía trước, cơ thể hắn dung nhập vào trong lưu tinh. Khoảnh khắc khi ba lực lượng bổn nguyên của tu sĩ Đệ Tam Bộ nổ tung, ba lực lượng Cổ Thần Tinh Điểm bùng nổ thì Diệt Thần Mâu và Loan đao cũng chẳng thèm quan tâm đến những đợt tấn công của khí linh, không để ý đến một búa đang chém xuống, tất cả đều phóng về phía trận pháp.

Khoảnh khắc này đòn tấn công của Thất linh đã rơi lên lưu tinh bên ngoài thân thể Thác Sâm. Ngay sau đó, một búa khổng lồ lại trực tiếp chém xuống bổ xuống lưu tinh.

Lưu tinh ầm ầm tan vỡ, Thác Sâm bên trong phun máu tươi, vẻ mặt dữ tợn nhưng tốc độ lại càng nhanh hơn. Khi cây búa khổng lồ lại chém xuống lần nữa thì thân thể hắn đã đâm sầm vào trận pháp.

Va chạm kinh thiên động địa này làm Tứ Đại Tiên giới phải khiếp sợ, cũng làm cho đám người bảo vệ trận pháp chạy đến nhìn thấy phải trợn mắt há mồm.

Khoảnh khắc này trận pháp từ xưa đến nay chưa từng bị phá lại run rẩy dữ dội giống như muốn tan vỡ. Nhưng cuối cùng tất cả lại vẫn như cũ, Thác Sâm lại điên cuồng tấn công, liên tục tấn công làm trận pháp càng run rẩy kịch liệt.

- Mặc Lưu Phân Thần Thuật!

Khi mỗi cây búa đánh xuống thì đều làm cho Thác Sâm phun máu tươi, nhưng hắn vẫn điên cuồng, không tiếc sử dụng Mặc Lưu Phân Thần Thuật mà trước đó Đồ Ti còn chưa triệt để hoàn thành.

Khoảnh khắc này một làn sương mù màu đen đột nhiên bao phủ toàn bộ thân thể Thác Sâm, khi làn sương mù bung ra thì thanh búa dừng lại giống như hơi do dự. Lợi dụng cơ hội này, luồng sương mù lập tức xâm nhập vào trong trận pháp.

- Nổ, nổ, nổ!

Âm thanh điên cuồng của Thác Sâm đột nhiên vang vọng khiếp sợ đất trời. Lưu tinh đang bao quanh thân thể hắn đột nhiên nổ tung tạo thành một lực lượng hủy diệt thiên địa không thể tưởng tượng. Luồng lực lượng này phóng lên làm trận pháp lần đầu tiên xuất hiện một khe nứt, khoảnh khắc khi vết nứt xuất hiện, Thác Sâm đã xông ra ngoài.

Thác Sâm phun ra một ngụm máu tươi rồi cười lên ha hả, ba tinh điểm trở nên ảm đạm rồi quay trở về mi tâm, đột nhiên có một cái tan vỡ.

- Vương Lâm, bản thần đã đến rồi. Lúc này ta xem ngươi còn chạy đi đâu được nữa!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1220: Chủ nhân của Thiên Nghịch.

Khoảnh khắc ở tinh vực do trận pháp mở ra, địa phương trồng hoa bảy màu không thuộc về Nội giới cũng chẳng phải Ngoại giới. Một cây hoa đỏ thẫm trong bảy cây khác nhau đang kết quả, lúc này Đạo quả đã càng thêm rực rỡ.

Hạt châu Thiên Ngịch chậm rãi chuyển động trong Đạo quả, mặt trên của hạt châu bùng ra một ngọn lửa màu lam. Ngọn lửa này bùng lên bên trong làm màu sắc của Đạo quả này càng thêm rực rỡ đập thẳng vào mắt. Một lúc lâu sau, ngoài ngọn lửa màu làm còn mơ hồ lóe lên sấm sét, lúc này sấm sét bao quanh bên ngoài rồi chậm rãi dung hợp/

Sau đó một luồng Chiến Ý Cảnh bùng ra, dần dần những chất lỏng dinh dưỡng của quả cây dung hợp với ngọn lửa lam sắc và tia chớp vào cùng một thể.

Ba loại lôi, hỏa và chiến dung hợp lại, nếu ở bên ngoài thì căn bản không có khả năng thành công, nhưng ở bên trong quả cây đã hấp thu rất nhiều đạo niệm và lực lượng, ở trong rất nhiều chất bổ dưỡng lại làm cho chuyện không thể kia xuất hiện những chuyển biến nghiêng trời lệch đất.

Quan trọng là trong quả cây còn có Thiên Nghịch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ý cảnh mới đột nhiên xuất hiện, ý cảnh này là Chân Giả Đạo, nó là hình thức huyễn hóa của thái cực có một nửa thật và một nửa là giả, một nửa là người, một nửa là quả, đồng thời một nửa sống và một nửa chết.

Sau khi Thái Cực Ý Cảnh huyễn hóa ra thì lập tức hấp thu ngọn lửa, tia chớp và Chiến Ý Cảnh, giống như thái cực đã trở thành một vòng xoáy liên tục xoay tròn và hấp thu tất cả mọi thứ trong quả cây. Lúc này Thiên Nghịch chính là trung tâm của thái cực, nó chậm rãi chuyển động.

Nếu Vương Lâm đang ở tình trạng thanh tỉnh thì có thể cảm nhận được tình cảnh này, nhưng lúc này trạng thái của hắn cực kỳ mơ hồ, giống như tiêu tán mà lại giống như đang tồn tại. Khi thái cực chuyển động thì lôi, hỏa và chiến đều bị hút vào trong.

- Hỏa, đạo của quy tắc dung luyện Thiên Địa!

Trong ý thức vừa mới được tái sinh của Vương Lâm khẽ vang lên một cây nói giống như thần niệm.

Khoảnh khắc khi câu nói này vang lên thì tất cả chất lỏng do rất nhiều đạo niệm và cảm ngộ tạo thành quả cây đều lập tức bị hút vào thái cực một cách điên cuồng. Toàn bộ đạo niệm bị cuốn vào bên trong thái cực đều là những minh ngộ trong suốt cuộc đời về lực lượng ngọn lửa của những người đã chết sau rất nhiều năm tháng.

Khi Vương Lâm liên tục hấp thu thì trái cây kia đã không còn tươi đẹp, chất lỏng bên trong bị thôn phệ điên cuông, bên ngoài quả đã xuất hiện một vài nếp nhăn.

Khi điên cuồng hấp thu thì Vương Lâm giống như rơi vào trong luân hồi. Hắn đột nhiên trở thành một lão già đứng giữa tinh không, hai tay đang vung vẩy để điều khiển ngọn lửa trong thiên địa, lại đột nhiên trở thành người đàn ông trung niên giơ hai tay nâng một tu chân tinh ném vào biển lửa.

Hắn lại trở thành một người thanh niên đi ra từ trong một vùng thiên địa được bao phủ trong biển lửa, khi người này tiến ra thì tất cả biển lửa đều bị hấp thu…

Hàng loạt những luân hồi như vậy liên tục xuất hiện trong tâm thần Vương Lâm, mỗi khi xuất hiện đều đại biểu cho một lần minh ngộ đối với ngọn lửa. Khi liên tục chìm đắm vào trong luân hồi, tất cả những đạo niệm cảm ngộ về ngọn lửa đều dung hợp vào ý thức Vương Lâm, khắc thật sâu vào tận đáy lòng, trở thành một bộ phận trong cơ thể.

Khoảnh khắc này từ thời viễn cổ, thượng cổ, tiên giới thậm chí ngay cả Tứ Đại Giới, tất cả những cảm ngộ của con người về ngọn lửa đã trở thành chất dinh dưỡng của Vương Lâm. Dù tất cả đều đã đến nhưng những cảm ngộ trong suốt cuộc đời bọn họ đều bị hút đi và trở thành chất dinh dưỡng của đạo, nhưng hôm nay đều đã bị Vương Lâm hấp thu sạch sẽ.

- Lôi, đạo của quy tắc trừng phạt vạn sinh linh…

Khoảnh khắc khi thần niệm nói ra chữ đạo, thì quả cây khổng lồ này đột nhiên dùng một chữ tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được để nhanh chóng thu nhỏ lại, tất cả chất lỏng bên trong đều bị Vương Lâm hấp thu. Những đạo niệm được ẩn giấu càng điên cuồng dung nhập vào trong ý thức Vương Lâm.

Vương Lâm thấy được tất cả những lực lượng sấm sét của tu sĩ trong thiên địa từ xưa đến nay, những quy tắc sấm sét mà Luyện Khí Sĩ và người viễn cổ cảm ngộ được, toàn bộ mọi thứ đều dung nhập vào trong ý thức. Khoảnh khắc này Vương Lâm giống như đã hóa thân thành thiên địa đã trải qua nhiều năm tháng từ thời viễn cổ cho đến nay.

Vương Lâm đã trở thành một trong hàng loạt những Luyện Khí Sĩ, tu sĩ và người viễn cổ. Tất cả những người này đều đạt được lực lượng sấm sét trong thiên địa, sau khi trải qua nhiều cơ hội cảm ngộ đã xuất hiện lôi đạo.

- Chiến, đạo của quy tắc bất khuất thiên địa…

Trên toàn bộ Phong giới, tất cả những đạo niệm của đám người bị hấp thu đều ẩn giấu những quá trinh chiến đấu cả đời, lúc này toàn bộ đều đang nhen nhóm trong ý thức của Vương Lâm rồi hóa thành một luồng ý chí kinh thiên động địa khắc sâu trong tâm thần.

Quả cây ngày càng thu nhỏ lại, chất lỏng liên tục bị Vương Lâm hấp thu, ngay cả thân cây trăm trượng màu đỏ cũng trở nên run rẩy. Đúng lúc này,

trong tinh vực nuôi những cây hoa bảy màu đột nhiên vang lên một âm thanh kinh hoàng.

- Đạo quả sắp xuất hiện, tại sao lại khô héo?

Khi âm thanh này vang lên thì một luồng thần niệm phóng thẳng về phía Đạo quả. Nhưng khoảnh khắc khi thần niệm này phóng đến thì Thiên Nghịch trong Đạo quả đột nhiên bùng ra một luồng sáng êm dịu rồi chậm rãi tản ra khắp bốn phía. Thần niệm đập vào luồng sáng thì bắn ngược trở lại, lúc này xuất hiện những biến đổi kinh thiên. Đạo quả đang héo rũ điên cuồng, khi bị hút khô thì lớp vỏ tan vỡ hóa thành rất nhiều luồng tinh quang hồng sắc, tất cả đều bị đồ án Thái Cực bên ngoài hạt châu Thiên Nghịch hấp thu sạch sẽ.

Tình cảnh vẫn chưa chấm dứt, khoảnh khắc khi Đạo quả bị hấp thu thì thân cây màu đỏ đột nhiên run rẩy kịch liệt. Lúc này thân cây đang dùng một tốc độ khó tưởng để héo rũ, nhưng tất cả tinh hoa của thân cây đều không thể tránh khỏi bị hấp thu, tất cả đều bị hút vào trong Thiên Nghịch.

Ý thức của Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng nguyên lực không thể tưởng tượng đang dung nhập vào trong tâm thần. Ý cảnh của hắn đang liên tục hấp thu đột nhiên tăng lên cực mạnh.

Khi Vương Lâm điên cuồng hấp thu thì rất nhiều đạo niệm và nguyên lực liên tục dung nhập vào trong cơ thể. Lúc này hắn lập tức sinh ra cảm giác giống như thân thể sắp tan vỡ.

Những cơn đau kịch liệt giống như có thể xé toạc tâm thần, trong ý cảnh nơi tâm thần Vương Lâm đang tràn đầy thật và giả, sống và chết, nhân và quả… Còn có cả lôi, hỏa, chiến!

Khoảnh khắc này giống như tất cả các loại đều hòa tan, tất cả đều trở thành những cảm ngộ của chính bản thân Vương lâm, đã trở thành một luồng lực lượng chưa bao giờ xuất hiện trong thiên địa, một loại quy tắc mới.

Khoảnh khắc khi quy tắc vừa được xuất hiện, trong thân thể Vương Lâm đột nhiên nổ ầm một tiếng như sấm nổ bên tai. Hắn đột phá Tịnh Niết trung kỳ đạt đến Tịnh Niết hậu kỳ.

Loại quy tắc này bên trong có ẩn giấu thật giả, nhờ vào lôi, hỏa và chiến trong thiên địa mà trở thành đạo của riêng Vương Lâm. Đạo này bao hàm cả lôi, hỏa, chiến bao gồm cả sinh tử, nhân quả và thật giả.

Chỉ có thể ở vào trong hoàn cảnh này mới có thể hòa hợp được rất nhiều cảm ngộ như vậy, dùng hình thức bùng nổ của thật giả làm Vương Lâm chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn trực tiếp từ Tịnh Niết trung kỳ tiến lên Tịnh Niết hậu kỳ đại viên mãn.

Nhưng tất cả còn chưa kết thú, dưới sự che giấu của hạt châu Thiên Nghịch, Vương Lâm không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện ra. Tâm thần hắn bị hút vào trong Thiên Nghịch rồi liên tục cảm ngộ, liên tục hấp thu. Tu

vi Tịnh Niết hậu kỳ đã phóng về phía Tịnh Niết đại viên mãn, hình như ngay cả Tịnh Niết đại viên mãn cũng không phải cảnh giới cuối cùng khi liên tục hấp thu Đạo quả.

Chưa bao giờ Vương Lâm tiếp cận cảnh giới Tịnh Niết đại viên mãn gần như lúc này, cũng đã rất gần để tiến lên Toái Niết. Vực sâu ngăn cách giữa Tịnh Niết và Toái Niết thưởng phải mất vạn năm tu luyện mới có thể bước qua, nhưng lúc này sau khi hấp thu Đạo quả của cây hoa bảy màu thì khe ngăn cách lại được thu hẹp rất nhiều lần.

Đây là một cơ duyên cực kỳ khổng lồ, muốn bước qua cánh cửa ngăn cách giữa Tịnh Niết và Toái Niết, dù có đan dược phụ trợ thì đối với Vương Lâm cũng không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể.

Nhưng hiện nay những điều Vương Lâm cảm ngộ về đạo thật sự đã không phải chính mình tìm ra, mà có được sau khi hấp thu Đạo quả luân hồi. Những loại đạo này cần phải có thời gian mới hoàn toàn chuyển hóa được, nhưng lúc này Vương lâm cũng không có thời gian và cơ hội để nghĩ đến những gì được và mất.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được Thiên Nghịch đang dùng một tốc độ điên cuồng để hấp thu tất cả tinh hoa của cây sinh ra Đạo quả. Tình hình lúc này giống như hai bên đang trao đổi cùng giá với nhau, Thiên Nghịch mang đến cho Vương Lâm sinh cơ để vượt qua kiếp nạn này, nhưng nó nhất định phải hấp thu đủ lực lượng thiên địa.

Trạng thái này cũng không xa lạ gì đối với Vương Lâm, những năm tháng ngày xưa hắn đã biết được đặc tính này của Thiên Nghịch, mỗi lần nó mở ra thì nhất định phải hấp thu một lực lượng thiên địa khổng lồ.

- Nếu bỏ qua cơ hội hôm nay thì sau này chắc chắn sẽ phải hối hân, ta thà hao tổn nhiều thời gian để lĩnh ngộ cũng không thể bỏ qua cơ hội và tạo hóa lần này.

Từ khi Vương Lâm đạt được Thiên Nghịch thì đây là lần đầu tiên hắn và Thiên Nghịch phối hợp với nhau cướp đoạt lực lượng thiên địa.

- Ta là chủ chứ không phải là nô lệ của Thiên Nghịch! Ta làm ngũ hành của ngươi được viên mãn, lại cho ngươi hai cực âm dương. Ngươi cứu ta ra khỏi nguy hiểm, ta biết ơn sự trợ giúp của ngươi. Nhưng đã là trao đổi thì nếu những lợi ích đều bị ngươi lấy đi, lúc này ta có khác gì nô lệ chứ? Khi hấp thu lực lượng thiên địa và đạo niệm, ta và ngươi cùng phân chi ra thì có gì đâu! Ta mới chính là chủ của Thiên Nghịch.

- Thiên Nghịch!

Khoảnh khắc này giọng nói già nua lại vang lên với nỗi sợ hãi khó sức tưởng tượng. Tinh không lập tức chấn động và vặn vẹo, một lão già mặc hắc bào đột nhiên huyễn hóa ra, lão nhìn chằm chằm vào Thiên Nghịch trong vòng thái cực, thân thể vừa khẽ động đã lập tức tấn công.

Nhưng khoảnh khắc khi lão già tiến đến thì lập tức bị cản lại bên ngoài mười trượng, lão không thể tiến vào nửa bước mà chỉ trơ mắt nhìn cây hoa bảy màu đỏ máu trong đám hoa bảy màu được chính Chưởng Tôn bỏ ra rất nhiều tâm huyết để nuôi trồng, sau đó lại trải qua rất nhiều năm tẩm bổ bị kẻ khác hấp thu sạch sẽ.

Sau khi hấp thu tất cả thì thái cực trên hạt châu Thiên Nghịch cũng lập tức bị hút vào bên trong. Lúc này chỉ còn lại sáu cây hoa và một hạt châu Thiên Nghịch lơ lững bên trong.

Khoảnh khắc này trên hạt châu Thiên Ngịch lập tức bùng ra những luồng hào quang chói mắt, luồng sáng này cao vạn trượng bao phủ tất cả tinh vực, đồng cũng có một cánh cửa hư ảo khổng lồ xuất hiện tinh vực. Độ lớn của cánh cổng có thể chống đỡ cả thiên địa, những luồng khí tức tang thương bùng ra ngoài. Cánh cửa này đang khép kín, không có bất kỳ khe hở nào.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1221: Thân phận chủ nhân của Phong.

Lão già áo đen nhìn hết thảy mọi thứ trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin, nhưng đồng thời cũng có một vẻ tham lam điên cuồng tràn ra. Hai tay hắn bấm quyết, thân thể lại một lần nữa lao ra.

Nhưng ngay lúc này hắn tới gần, cánh cửa lớn này chậm rãi mở ra. Ngay khi cánh cửa này mở ra, một đạo ánh sáng mạnh từ bên trong ầm ầm tràn ra, trực tiếp bao phủ khắp thân thể lão già. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lão già kia ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể không lao tới nữa, mà nhanh chóng lui về phía sau.

- Đây… chủ nhân của Phong giới chẳng lẽ đã sống lại???

Quần áo đen khắp toàn thân lão già trong thời gian ngắn bị thiêu đốt, lộ ra một thân thể gầy nhom. Nhưng thân thể hắn cũng toát ra một lượng lớn yêu khí, như thể trong đạo ánh sáng bao phủ, thân thể hắn như muốn hòa tan!

Cửa lớn mở ra, một luồng khí tức chấn kinh thiên địa trong nháy mắt tràn ra, theo trận pháp bên ngoài Phong Giới không ngừng trào ra!

Trận pháp Phong Giới trong khoảnh khắc này sau khi Thác Sâm rời đi không lâu, lại một lần nữa xuất hiện trận linh. Lúc này ngay cả một trận linh cuối cùng chưa từng xuất hiện cũng biến ảo hiện ra.

Trận linh cuối cùng này không ngờ lại là một ngọc bội. Ngọc bội này vừa xuất hiện, Phong giới đại trận đột nhiên xuất hiện gợn sóng vô tân, tiếng nổ ầm ầm kinh thiên!

Giờ phút này, những cường già trong đám người thái cổ bên ngoài Phong Giới toàn bộ đều cảm nhận được một luồng khí tức làm cho bọn họ tâm thần chấn động. Khí tức này đối với một vài lão quái đã sống rất lâu trong số họ cũng không xa lạ.

Khí tức này khiến cho bọn họ run rẩy, làm cho bọn họ trong khoảnh khắc này trong đầu trống rỗng, toàn bộ đều bị nỗi sợ hãi lấn át!

- Chủ nhân của Phong giới!

So với bên ngoài, bên trong cảm thấy cũng không quá lớn, chỉ có những người mạnh nhất trong Tứ Đại giới mới có thể cảm nhận được. Trong Thần Tông, bên trong mật thất có một đồng tử đang khoanh chân ngồi. Người này hình dáng như một đồng tử, nhưng tóc lại hoa râm, khoanh chân ngồi đó, dường như đã hàng vạn năm vẫn không hề nhúc nhích. Nhưng lúc này, mí mắt người này khẽ động, mạnh mẽ mở hai mắt.

- Khí tức của chủ nhân!

Ở Vũ Tiên giới, Thanh Lâm đang lặng yên tĩnh tọa, cố gắng nhanh chóng khôi phục tu vi. Nhưng trong khoảnh khắc này, hai mắt hắn cũng bùng

phát ra tinh quang chưa từng có, mạnh mẽ đứng lên, nhìn ra xa, hít thật sâu thở ra một hơi.

- Sư tôn!!

Tại Phong Tiên Giới, ở một chỗ tràn ngập Văn Thú, trên một đường lớn trong tiên giới bị phá hủy này, có một lão già đang khoanh chân ngồi. Thân thể lão già này như một pho tượng, toàn bộ đã hóa thành đá.

Nhưng giờ phút này, ở chỗ hai mắt của bức tượng cũng lập tức xuất hiện vết nứt, tiếng rắc rắc vang lên, lão già mở đôi mắt dường như rất lâu chưa hề mở ra.

- Khí tức của lão gia…

Ánh mắt lão già lộ ra vẻ kỳ dị, vô số ký ức như đã ngủ say bỗng hiện lên, tràn ngập trong đầu. Rất lâu sau, hắn lại nhắm hai mắt lại, lại trở thành tượng đá.

Bên trong Phong Giới, trên một tu chân tinh, một nữ tử đang đứng trên một đỉnh núi, nhìn bầu trời, hai mắt lộ ra vẻ hồi tưởng và mê man.

- Nghĩ không ra khí tức này rốt cuộc là của ai… rất quen, rất quen thuộc…

Cùng lúc này, bên trong Phong giới, trên một tu chân tinh, có một thanh niên đang nằm ngủ ngáy như sấm trên một ngọn núi, chỉ thấy thân thể run lên, ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn về phía xa xa, hồi lâu sau gãi gãi đầu.

- Hù dọa lão tử giật mình, còn tưởng mấy lão già từ Tiên Vực xuống đây bắt lão tử, nhưng khí tức này sao lại quen thuộc đến như vậy…

Thanh niên này chính là người khi Vương Lâm trong Thiên Kiếp, từ trong cái khe xuất hiện chạy ra! Thiên Nghịch hóa thành cửa lớn, ngay khi cửa mở ra, từ bên trong có một người chậm rãi đi ra.

Ở phía xa xa, lão già ở bên trong đạo ánh sáng bao phủ đang không ngừng tiêu tán, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn nhướn mày:

- Không phải chủ nhân của Phong giới! Người này chẳng lẽ lại là chủ nhân thứ hai của Phong Giới! Khí tức trên thân thể người này không mạnh, khiến cho ta có cảm giác sợ hãi không phải là người này, mà là cửa lớn phía sau người này!

Người từ trong cửa lớn đi ra chính là Vương Lâm! Hắn không có thân thể, chỉ là một nguyên thần.

Lão già ở đằng xa ánh mắt lóe lên, cắn răng vung tay phải về phía trước, lập tức có một đám sương mù đen tràn ra, bao vây toàn thân hắn, lao thẳng về phía trước!

- Giết người này, đoạt lấy Thiên Nghịch, nếu thành công, có thể không cần cố kỵ Chưởng Tôn!

Toàn thân lão già này bị màn sương đen bao phủ, kháng cự lại ánh sáng, trong khi đang không ngừng tiêu tan, lao thẳng đến Vương Lâm. Còn có một bàn tay từ bên trong màn sương thò ra, hướng về Vương Lâm hung hăng chụp một cái.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn cảm nhận được một luồng khí tức bổn nguyên của bước thứ ba đang điên cuồng tấn công tới. Nhưng thần sắc hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm bàn tay đang nhanh chóng đánh tới, bước về phía sau một bước, tiến vào cửa lớn Thiên Nghịch.

Ngay lúc lão già kia tới gần, đột nhiên cửa lớn Thiên Nghịch ở phía sau Vương Lâm chợt có ánh sáng mạnh vờn quanh. Cùng lúc đó, ở trên cửa lớn đột nhiên có một cánh tay rất lớn biến ảo hiện ra, hướng về lão già kia hung hăng tung một trảo.

Ầm một tiếng, đám sương đen bao phủ toàn thân lão già kia đột nhiên nổ tung, hóa thành một lực xung kích bổn nguyên, cố gắng chống cự lại cánh tay lớn kia, để cho hắn có cơ hội giết Vương Lâm.

Nhưng đám sương này nổ tung cũng không làm cho cánh tay lớn kia dừng lại chút nào, trong tiếng ầm ầm chụp tới lão già.

Mặc cho lão già tránh né thế nào cũng không thể thoát khỏi một trảo của cánh tay này. Hắn cắn đầu lưỡi, thân thể đột nhiên biến ảo, xuất hiện ba phân thân, một phân thân trong đó lao thẳng tới Vương lâm, hai phân thân kia nhằm về phía cánh tay.

Đúng lúc này, cánh tay lớn kia lập tức nắm bàn tay lại, tốc độ đột nhiên tăng lên gấp bội, trực tiếp quét ngang ra. Hai phân thân kia đột nhiên ầm ầm tan vỡ, cùng lúc đó cánh tay nhanh như chớp tóm ngay lấy thân thể lão già đang lao tới Vương Lâm, hung hăng vuốt một cái!

- Nếu bản thể tới đây thì cũng có thể liều một phen, nhưng lúc này…

Lão già vẻ mặt cười khổ, thầm than một tiếng thân thể hóa thành một đạo hư ảnh, tiêu tan không còn. Cho tới lúc cuối cùng, thần sắc Vương Lâm vẫn lạnh lùng, không có một chút biến đổi nào. Sau khi lão già tiêu tan, cửa lớn Thiên Nghịch phía sau Vương Lâm lại một lần nữa lóe lên ánh sáng, nhanh chóng co rút lại, trở nên mơ hồ, biến mất không cồn, hóa thành Thiên Nghịch, cuốn lấy nguyên thần Vương Lâm hướng về phía xa bay đi, phá khai tinh vực này, tiến vào bên trong hư vô, biến mất.

Thất Thải GIới đẹp trăm năm chìm trong bóng tối, vào một ngày, trên không trung chỗ một ngọn núi ở nơi sâu nhất, xuất hiện hào quang rạng

ngời. Ngay khi hào quang này bao phủ Thất Thải Giới, một hư ảnh mơ hồ biến ảo hiện ra, mơ hồ lộ ra vẻ mê men cùng cảm khái, dường như than lên một tiếng. Đạo ánh sáng này rơi xuống một thi thể đầy bụi đất trên đỉnh núi.

- Giống như là một giấc mộng… một giấc mộng kéo dài nhiều năm.

Hư ảnh kia thì thào, dần dần dung nhập vào trong thi thể trên đỉnh núi, dung hợp với nhau.

Hồi lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt, thân thể đột nhiên có tiếng động ầm ầm vang lên. Chỉ thấy tro bụi lập tức tản ra, hình thành một cơn gió lốc hướng về bốn phía quét ngang ra.

Hắn ngủ say đã trăm năm, lại một lần nữa đứng lên! Ngay khi Vương Lâm đứng dậy, từ trong cơ thể hắn truyền ra một luồng khí tức Tịnh Niết hậu kỳ. Khí tức này không ngừng tăng lên, ngay lập tức đạt tới định, đột phá, đạt tới Tịnh Niết đại viên mãn!

Nhưng khí tức này vẫn không hề ngừng tăng, mà một lần nữa trở nên điên cuồng! Hướng tới Toái Niết, bắt đầu tiến sâu vào!

Một đóa Thất Thải Hoa, đạo niệm cùng với sức mạnh thiên địa nó hấp thu được cực kỳ khổng lồ, mặc dù đã bị Thiên Nghịch châu nuốt lấy

phần lớn, nhưng do Vương Lâm lần đầu tiên chủ động cướp đoạt, nên tử Thiên Nghịch châu cũng hút lại được rất nhiều.

Giờ phút này tóc hắn không gió tự động bay, toàn thân tản mát ra khí tức quỷ dị, ngọn lửa trong mắt trái hình thành một dấu ấn, thiểm điện trong mắt phải cũng hóa thành dấu ấn, hai dấu ấn này bay ra, dung hợp thành một, ở bên trong mơ hồ còn ẩn chứa một chữ Chiến. Đây là một dấu ấn chưa từng xuất hiện trong trời đất, là một đạo quy tắc mới!

Lúc này, ấn ký kia trong lúc lóe lên, rơi vào mi tâm của Vương Lâm, cùng với đạo thật giả của hắn hợp nhất. Trên mi tâm của hắn đột nhiên bên ngoài dấu ấn kia xuất hiện một hình giống như là thái cực, chậm rãi xoay tròn, cuối cùng phát ra ánh sáng quỷ dị. Dấu ấn này dần dần thu nhỏ lại, trở thành một tinh điểm, lóe lên ở trên mi tâm, dần dần ẩn đi.

Tinh điểm này bất kề nhìn như thế nào dường như rất tương tự với Cổ Thần Chi Tinh! Nếu có Cửu Tinh Cổ Thần trên mi tâm xuất hiện tinh điểm do quy tắc mới hóa thành này, thì rất có khả năng sẽ bị người ta tưởng lầm là… Thập Tinh Cổ Thần!

Ngay sau khi quy tắc tinh điểm này xuất hiện, trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức Toái Niết. Sự hùng mạnh của khí tức này thật là kinh thiên động địa!

Vương Lâm hít sâu, hai mắt lộ ra vẻ tỉnh táo, giơ tay phải lên nhanh chóng bấm quyết, liên tục điểm vài phát lên người mình, sau đó sắc mặt trở nên có chút hồng hào, nhưng hắn vẫn chưa dừng lại, lập tức lại tiếp

tục điểm xuống. Sau khi xuất ra vô số cấm chế phong ấn, lúc này hắn mới dừng tay, khí tức Toái Niết bên trong cơ thể hắn dần dần tiêu tan, cuối cùng bị ẩn giấu dưới rất nhiều cấm chế kia.

- Khí tức này đủ để cho ta có thể đạt tới đỉnh của Toái Niết sơ kỳ. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, quy tắc do ý cảnh chuyển hóa thành này, trong khi ta còn chưa hiểu được hoàn toàn sẽ ngưng đọng lại một cách triệt để, khiến cho tu vi của ta sau này nửa bước cũng khó tiến. Phương pháp này đối với sau này có ảnh hưởng quá lớn! Nhưng nếu bỏ qua thì cũng không khỏi đáng tiếc, cho nên trước tiên cứ phong ấn lại, đợi sau khi hoàn toàn hiểu và nắm được quy tắc do ý cảnh chuyển hóa thành mới lại mở phong ấn ra. Như vậy mới thật sự chắc chắn! Có thể khiến cho tu vi của ta càng mạnh!

Vương Lâm hít sâu, ánh mắt lóe lên hàn quang.

- Với tu vi Tịnh Niết đại viên mãn của ta hiện giờ, chỉ còn cách Toái Niết nửa bước, không biết phối hợp với thân thể của Cổ Thần cùng với một thần thông và pháp bảo của Cổ Thần thì sẽ mạnh như thế nào… Toái Niết hậu kỳ, Toái Niết đại viên mãn, có thể đánh thắng được không? Toái Niết hậu kỳ thì có thể thắng, đại viên mãn thì chưa từng giao chiến, cũng không thể biết được… nếu có cơ hội, ta phải đánh một trận!

Dấu ấn tinh điểm kia được ẩn giấu trên mi tâm của Vương Lâm không thể khống chế lại lóe lên, khiến cho toàn thân hắn bị một luồng chiến ý nồng đậm bao phủ.

Vương Lâm hít sâu, áp chế tinh điểm này xuống, nhăn mặt lại, trong lòng hiểu đây là biểu hiện của sự chưa hoàn toàn hiểu rõ và khống chế được.

- Phải đi thôi, không biết Văn Thú trong những năm này thế nào, còn ta ngủ say ở trong Thất Thải Hoa này rốt cuộc đã bao lâu rồi… chắc là chừng hai ba mươi năm.

Hai mắt Vương lâm sáng ngời, mang theo sự tự tin rất lớn, bước từng bước, trực tiếp rời khỏi ngọn núi, hướng về phía trước bay đi.

Kết thúc chuyến này nên đến Phong Tiên Giới, nếu có thể bắt được một số lượng lớn Văn Thú, thì trong Vân hải, cho dù la Thần Tông, ta cũng có tư cách để xông vào một phen! Chỉ không biết là Thác Sâm có thức tỉnh hay không!

Ngay lúc này, trong Thái Cổ Tinh Thần, bên trong tinh hải mịt mù, Thác Sâm lẳng lặng nhìn tinh không, nghiến răng ken két, thần sắc cực kỳ ầm trầm, lửa giận tràn ngập toàn thân, như muốn hủy diệt hết thảy sinh linh mà hắn nhìn thấy.

Hắn lao tâm khổ tứ, không tiếc phá vỡ một tinh điểm, hút một tu sĩ bước thứ ba ở trong tinh điểm đến khô mà chết, mà lúc này mới miễn cưỡng phá vỡ được trận pháp đi ra, chính là muốn nuốt lấy Vương Lâm. Nhưng lúc này, bất kể hắn cảm ứng như thế nào cũng không thể cảm thấy một chút khí tức của Vương Lâm.

- Không có ở trong giới này, không có ở bên ngoài, nhưng trong trận pháp kia lại có khí tức của hắn, chẳng lẽ hắn có thể dung nhập vào trong trận pháp. Không thể, với tu vi của hắn không thể làm được như vậy!

Thác Sâm ngửa mặt lên trời rống giận, trợn hai mắt, nhìn lại tất cả mọi nơi, phát hiện ra ở xa xa có một tinh vực, dường như có rất nhiều người Thái Cổ cư trú, lửa giận không có chỗ phát, hắn nắm tay lại, ầm ầm đi tới.

- Vương Lâm đáng chết, bổn thần sớm muộn cũng có ngày tìm được ngươi, nuốt lấy ngươi để hả sự tức giận trong lòng!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1222: Sự kính sợ của Vân Hồn Tử.

Vương Lâm mang theo vẻ suy tư, bước ra ngoài ngọn núi. Giờ phút này cái khe trên đỉnh núi đã biến mất, hào quang tràn ngập Thất Thải Giới cũng tiêu tan, màn đêm lại bao trùm.

Nhìn phía trước tối đen như mực, thần thức Vương Lâm tản ra, sau khi ra khỏi ngọn núi phóng nhanh đi. Nhưng lập tức thân thể hắn dừng lại, cúi đầu nhìn về một phía sơn cốc cách đó không xa.

- Ra đây cho ta!

Thanh âm Vương Lâm bình tĩnh, nhưng lại có một sự uy nghiêm không thể cự tuyệt.

Lời nói lạnh như băng, giống như âm phong thổi qua, vang vọng bên trong sơn cốc, còn phóng lên cao, giống như chấn động toàn bộ Thất Thải Giới, hình thành tiếng nổ ầm ầm, như thể lời nói đi kèm theo mệnh lệnh, khiến cho tất cả những người nghe thấy đều phải tâm thần kịch chấn.

Vân Hồn Tử khoanh chân ngồi bên trong một động phủ trong sơn cốc. Từ lúc Vương Lâm xuất hiện, khi cái khe chiếu rọi toàn bộ Thất Thải Giới, hắn đang nhập định liền thức tỉnh, theo đó còn cảm thấy hãi hùng khiếp vía cùng với nỗi sợ hãi không thể hiểu nổi. Hắn mơ hồ đoán ra, người từ trăm năm trước, dường như… đã trở về…

Sát khí của hắn trăm năm trước, trong những năm này còn lưu lại không nhiều, đang trong lúc do dự, đột nhiên cảm nhận được một khí tức khiến cho hắn hồn bay phách tán đột nhiên xuất hiện. Cùng lúc đó, lời nói lạnh

như bằng giống như từng lưỡi dao sắc bén ầm ầm biến ảo ở xung quanh hắn, trực tiếp xuyên thấu thân thể, đâm vào trong nguyên thần.

Sắc mặt hắn tái nhợt, bên tai dường như có tiếng ầm vang quanh quẩn, toàn thân mơ hồ xuất hiện ngọn lửa màu lam, như thể đang bị thiêu đốt. Nhất là trong ngọn lửa này còn có lôi đình tràn ngập, khiến cho hắn trong thời gian ngắn toàn thân tê dại.

Càng làm cho hắn khiếp sợ hơn chính là một luồng chiến ý điên cuồng đã dâng lên trong lòng, nếu chiến ý này có thể phát tiết ra thì không nói, nhưng giờ phút này lại bị một ý cảnh đạo niệm phong tỏa bên trong cơ thể, vì thế, khiến cho nguyên thần của hắn bị chiến ý thiêu đốt, đau đớn thống khổ, với tu vi của hắn, cũng phải kêu thảm một tiếng.

Càng làm cho hắn cảm thấy đáng sợ hơn chính là bên trong thanh âm này, hắn có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt rằng nếu không lập tức đi ra, chỉ cần đối phương có một ý niệm trong đầu, trong khoảnh khắc sẽ khiến cho mình tiêu tan bỏ mạng.

- Hắn… hắn… hắn tại sao lại… mạnh như vậy!!!

Vân Hồn Tử mặt không còn chút máu, vẻ mặt sợ hãi. Hắn cảm nhận được rõ ràng, Vương Lâm giờ phút này so với trăm năm trước hoàn toàn khác một trời một vực!

Không có một chút gì do dự, Vân Hồn Tử lập tức lao ra khỏi động phủ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm đang lơ lửng giữa trời đất. Ngay khi nhìn thấy Vương Lâm, trong đầu hắn trống rỗng, chỉ có trái tim là đập điên cuồng, ngay trong khoảnh khắc này, át đi tất cả.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ một tiếng động gì, nhưng Vân Hồn Tử lại cảm thấy giờ phút này, dường như toàn bộ trời đất đã trở thành bàn tay của đối phương, mà chính mình lại đang trong lòng bàn tay đó, hoàn toàn không thể trốn thoát, sự sống chết của bản thân hoàn toàn không thể tự quyết định được, mà phụ thuộc vào người đang ở trước mắt.

Nhất là trên mi tâm của người trước mặt mặc dù trống rỗng, nhưng Vân Hồn Tử lại có một cảm giác mãnh liệt rằng trên mi tâm trống rỗng đó dường như có một con mắt gắt gao nhìn chằm chằm chính mình.

Con mắt kia ẩn chứa một quy tắc mà hắn không thể tưởng tượng nổi, dường như ngọn lửa màu lam cùng với lô đình đang thiêu đốt bản thân giờ phút này, còn có chiến ý có thể phá vỡ nguyên thần kia, toàn bộ đều là từ trong con mắt thứ ba kia truyền đến.

Mặc dù năm đó truyền tống trận bị Vương Lâm làm nhiễu loạn, khiến cho hắn xuất hiện bên trong sơn cốc này, đối mặt với những mãnh thú bên trong đám sương mù, mặc dù hắn sợ hãi, nhưng so sánh với bây giờ, nỗi sợ hãi trước kia thật sự là không đáng kể. Đối với hắn, khí tức của Vương Lâm đủ mạnh để hoành hành Thất Thải Giới, bản thân hắn ở trước mặt người này cũng chỉ giống như một con kiến! Cảm giác này

càng ngày càng mãnh liệt, tới cuối cùng, Vân Hồn Tử sắc mặt lại càng tái nhợt.

Vương Lâm lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Vân Hồn Tử một cái, giơ tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào hư không, ánh mắt mang theo vẻ âm hàn, tiếp xúc với hai mắt của Vân Hồn Tử.

Một đạo ấn ký quỷ dị từ trong tay phải Vương Lâm biến ảo hiện ra, hướng về phía Vân Hồn Tử chậm rãi bay tới. Ấn ký này không nhanh, nếu như Vân Hồn Tử muốn tránh né thì cực kỳ dễ dàng.

Nhưng dưới ánh mắt của Vương Lâm, trán Vân Hồn Tử toát ra mồ hôi lạnh, một cử động cũng không dám. Hắn cảm thấy một nguy cơ mãnh liệt, nếu như mình cử động một chút, thì điều chờ đợi mình sẽ là sự chém giết vô tình.

Hắn tin rằng đối phương có thể làm như vậy, thậm chí có thể giết trong nháy mắt ! Cảm giác này là một loại dự cảm mà hắn có được sau rất nhiều năm tu đạo. Cả cuộc đời hắn chưa bao giờ giống như hôm nay, cảm giác này rõ ràng khiến cho hắn sợ hãi!

Mắt thấy ấn ký kia càng ngày càng tới gần, Vân Hồn Tử từ trong lòng đấu tranh, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua hết thảy mọi sự chống cự, để mặc cho ấn ký kia rơi vào mi tâm, ấn vào thật sâu.

Ngay khi ấn ký này hạ xuống, ngọn lửa màu lam cùng với lôi đình biến ảo thật giả khó lường trong cơ thể hắn, còn có chiến ý kỳ dị bên trong nguyên thần toàn bộ hướng về mi tâm ngưng tụ lại, cùng dung hợp với ấn kí kia, sau khi lóe lên vài lần, biến mất không còn. Vân Hồn Tử âm thầm hít sâu một hơi, thần sắc cực kỳ cung kính, thấp giọng nói:

- Lão nô tham kiến chủ nhân.

Với tu vi của hắn, hiển nhiên là có thể nhìn ra ngay ấn ký kia không phải là một ấn ký giết người, mà là để thao túng sinh tử. Mặc dù đối phương không nói rõ, nhưng hành động cũng biểu lộ hàm ý không thể nghi ngờ. Sống làm nô bộc của hắn, chết làm ma của hắn!

Vương Lâm quả thật có nghĩ như vậy, nếu như Vân Hồn Tử này đui mù, hắn sẽ không ngần ngại hạ sát. Thu ánh mắt đang nhìn Vân Hồn Tử lại, Vương Lâm bình tĩnh nói:

- Ta đã ngủ say bao lâu rồi?

Vân Hồn Tử trong lòng đau khổ, nhưng không có một chút nào không cam tâm, chỉ hoảng hốt một chút, nhất là khi nghĩ đến sự chênh lệch của đối phương so với trăm năm trước, lại càng liên tục thầm than. Giờ phút này, hắn nghe thấy vậy, liền vội vàng nói:

- Chủ nhân ngủ say đã chín mươi chín năm.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng trong lòng cũng ngẩn ra, nhìn trời đất tối đen phía trước, trở nên trầm mặc.

- Đã lâu như vậy sao…

Vân Hồn Tử không dám quấy rầy Vương Lâm trầm tư, phức tạp liếc nhìn Vương Lâm một cái. Cảnh tượng sau một trăm năm này đối với hắn mà nói cũng giống như một giấc mộng. Hắn dù thế nào cũng không thể nghĩ ra người mà mình vẫn khinh thường khi tiến vào, hôm nay đã trở thành chủ nhân của mình.

Một lát sau, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, trực tiếp hóa thành cầu vồng ở giữa trời đất bay nhanh mà đi. Vân Hồn Tử vội vàng đi theo sau, trong lòng thở dài.

Với tu vi của Vương Lâm lúc này, tốc độ của hắn rất nhanh, không quá lâu sau đã tới sơn cốc chỗ của Tư Mã Mặc. Nơi này trước dây ở dưới lôi hỏa, bên trong lôi hỏa ẩn chứa ý chí của Vương Lâm, cho nên vẫn được bảo tồn.

Vung tay phải lên, Vương Lâm bước vào bên trong cốc, đi về phía trước, Vân Hồn Tử cung kính ở bên ngoài sơn cốc, không có lệnh của Vương Lâm, hắn không dám tiến vào trong sơn cốc nửa bước.

Ở bên trong sơn cốc, Vương Lâm nhìn hết thảy những thứ quen thuộc. Thời gian trăm năm dường như quá nhanh khiến cho hắn có chút không thể quen kịp, đồng thời trong lòng còn nổi lên một nguy cơ.

- Thác Sâm, chắc đã đi ra rồi!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, đi thẳng đến động phủ thứ nhất ngồi xuống, thần thức tản ra, nhìn một lượt liền thở phào nhẹ nhõm.

Trong vô số cấm chế của động phủ thứ nhất, tất cả nguyên tinh đều đã vỡ thành từng mảnh, những thú hồn bên trong cũng tiêu tan. Văn Thú ngã trên mặt đất, bên ngoài thân thể dường như có một vật hình quả trứng bao bọc, nó ở bên trong, cực kỳ suy yếu, dường như không có một chút sức lực để vùng vẫy chui ra.

Ngay khi thần thức Vương Lâm dò xét đến, Văn Thú đang suy yếu lập tức mở hai mắt, lộ ra vẻ mê man, nhưng rất nhanh liền trở nên sung sướng, bắt đầu vùng vẫy. Nhưng lúc này bởi vì nó thiếu nguyên tinh, cho nên một khi chưa hoàn toàn lột xác, thì sẽ không thể chui ra.

Sau khi Vương Lâm nhìn thấy liền cảm thấy đau lòng, mở động phủ tiến vào bên trong, tay phải túm một cái vào hư không, cái khe trữ vật liền hiện ra, tất cả nguyên tinh mà hắn lấy được đều đồng loạt toàn bộ bay ra, rơi ở xung quanh.

Ngay khi những nguyên tinh này xuất hiện, chúng lập tức tản ra nguyên lực nồng đậm, mạnh mẽ lao thẳng đến Văn Thú đang bị quả trứng bao bọc, nhanh chóng bị Văn Thú hấp thụ, bắt đầu tiếp tục lột xác.

- Đi mời Trần Thiên Quân tới đây, hắn hắn là vẫn chưa chết!

Thần niệm của Vương Lâm lan ra, xuyên thấu trong sơn cốc, truyền vào trong tâm thần của Vân Hồn Tử. Vân Hồn Tử lập tức cung kính vâng lệnh, thân thể hóa thành cầu vồng bay về phía xa xa.

Trần Thiên Quân vẫn khoanh chân ngồi trong động phủ tử trăm năm trước, trong lòng hắn cực kỳ phức tạp, dường như có hy vọng rời khỏi nơi này đã tiêu tan. Thường thường hắn vẫn nhìn trời đất tối đên một cách mờ mịt, hồi tưởng lại cuộc sống của mình nếu không đi tới nơi này.

- Sư tôn cùng các sư huynh đệ giờ phút này hắn là đang ở trên chiến trường trong tầng thứ chín của tinh vực chém giết mãnh thú… đó mới là nơi ta nên đi tới… ta không nên ở chỗ này…

Trong thời gian trăm năm, trong thế giới không có một chút ánh sáng này, hắn yên lặng sống qua từng ngày một cách cô độc, vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng ngay khi Vương Lâm thức tình, vùng đất tối đên hàng trăm năm bỗng xuất hiện ánh sáng cũng làm cho sự tuyệt vọng của Trần Thiên Quân bắt đầu run lên.

Hắn muốn rời khỏi nơi này, muốn một cách phía thường, sự mong muốn này vô cùng mãnh liệt, đủ để hóa thành ngọn lửa thiêu đốt hắn. Hắn mạnh mẽ đứng dậy, lao ra khỏi động phủ, nhìn về phía xa xa, tâm thần chấn động.

- Hắn… hắn đã trở về rồi!!!

Ngay lúc hắn đang chờ đợi và lo lắng, từ xa có một đạo cầu vồng bay đến. Trần Thiên Quân liếc mắt một cái liền nhìn thấy ngay bên trong đạo cầu vồng kia chính là Vân Hồn Tử, lập tức trong lòng than lên một tiếng, lui về phía sau vài bước, ánh mắt âm trầm, hết sức cẩn thận.

Vân Hồn Tử lơ lửng trên không trung, lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Thiên Quân một cái, chậm rãi nói:

- Trần đạo hữu, chủ nhân cho mời, hãy cùng lão phu đi một chuyến.

- Chủ nhân?

Trần Thiên Quân ngẩn người ra, trầm ngâm một lát, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, hít sâu, không nói lời nào, rồi đi cùng với Vân Hồn Tử hướng về phía xa cùng nhau bay đi.

Không lâu sau, Trần Thiên Quân đã tới sơn cốc của Tư Mã Mặc. Ở chỗ này, hắn cảm nhận được rõ ràng khí tức của Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

- Trần đạo hữu, vào đây.

Từ bên trong sơn cốc truyền ra thanh âm của Vương Lâm. Trần Thiên Quân vội vàng cung kính vâng mệnh, mang theo sự kích động tiến vào trong sơn cốc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hư ảnh Vương Lâm bên ngoài động phủ.

- Lữ huynh…

Trần Thiên Quân sau khi nhìn thấy Vương Lâm, trong sự kích động thanh âm có chút run rẩy, cũng khó có thể khống chế tâm tư.

- Nguyên tinh đã đủ chưa?

Vương Lâm hơi gật đầu.

- Đủ, cũng đủ!

Trần Thiên Quân nâng tay mở khe trữ vật, lập tức bên trong lấy ra một túi trữ vật, cung kính đưa cho Vương Lâm. Vương Lâm nhận lấy, sau khi thần thức đảo qua, lưu lại một câu rồi xoay người tiến vào động phủ.

- Chờ ta, ta sẽ đưa ngươi rời khỏi đây!

Những lời này đối với Trần Thiên Quân mà nói, hắn đã đợi suốt trăm năm. Giờ phút này hắn hít sâu, kiềm chế tâm tư, nhìn bầu trời tối đen, như thế lúc này ngay cả bầu trời này dường như cũng có ánh sáng.

- Rốt cuộc cũng có thể đi ra ngoài.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1223: Kinh biến.

Bên trong động phủ thứ nhất, Vương Lâm mở túi trữ vật ra, bên trong có rất nhiều nguyên tinh, đủ để nhìn ra Trần Thiên Quân thật sự sưu tầm

một cách rất nghiêm túc. Hắn vung tay phải, nguyên tinh trong túi trữ vật lập tức không ngừng bay ra, rơi trên cấm chế xung quanh.

Tiếng ầm ầm truyền ra, chỉ thấy những nguyên tinh Vương Lâm vừa xuất ra lúc trước đã bị hút hết nguyên lực, hóa thành tro bụi tiêu tan. Ngay khi chúng tiêu tan, những nguyên tinh mới lại tiếp tục rơi xuống.

Một lượng nguyên lực lớn không ngừng theo trận pháp cấm chế dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Văn Thú. Dần dần sức sống trên người Văn Thú bắt đầu trở nên nồng đậm, chậm rãi hồi phục. Ở trên người nó, màu tím tiêu tan, mơ hồ lộ ra ánh sáng vàng nhạt. Ánh sáng vàng này rất nhạt, nhưng ngay khi xuất hiện lại có một luồng uy áp từ trên thân thể Văn Thú phát ra.

Trăm năm tế luyện, với lượng nguyên tinh đủ để cho bất cứ một tông phái nào cũng phải đau lòng, hơn nữa thủ đoạn lại đặc biệt, rốt cuộc cũng đã khiến cho Văn Thú lột xác thành công.

Theo nguyên lực không ngừng dung nhập, tinh thần của Văn Thú càng thêm phấn khởi, sức vùng vẫy cũng dần lớn lên, từng trận tiếng gầm nhẹ truyền ra. Sau khi nguyên tinh trong túi trữ vật tiêu hao hết bảy phần, Văn Thú rít gào kinh thiên, trong tiếng ầm ầm vùng vẫy thoát ra khỏi quả trứng bao phủ. Ngay khi nó bay lên, cái miệng sắc bén vung lên, đâm vào trong quả trứng, hút mạnh một cái, chỉ thấy quả trứng này toàn bộ đã bị hút khô.

Tiếng rống to rõ từ trong động phủ truyền ra, Văn Thú toàn thân màu vàng nhạt mang theo sự hứng khởi, vờn quanh bên người Vương Lâm, cái vòi khổng lồ không ngừng cọ vào thân thể Vương Lâm, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Kích cỡ của Văn Thú này cũng đã thay đổi, giờ phút này nó chỉ to có ba trượng, nhưng từ trên người nps cũng lộ ra một khí tức có thể so sánh với

Tịnh Niết.

Vương Lâm trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, vung tay phải lên, thu Văn Thú lại, Văn Thú là một đòn sát thủ của hắn, một khi chưa có một đàn hoàn chỉnh, hắn sẽ không để cho người khác nhìn thấy.

Đi ra khỏi động phủ, Vương Lâm trong lúc trầm ngâm liền đem toàn bộ những vật còn lại trong động phủ thu lại, kể cả lò luyện đan rất lớn kia. Về phần động phủ lúc trước giam giữ những người lạc đường giờ phút này bên trong trống không, trong trận chiến với lão già tóc trắng năm đó, theo lão già tóc trắng gọi ra đạo niệm mà chết, cho dù là lão già trong độgn phủ thứ tám kia cũng biến mất không thấy, mặt đất chỉ còn một đám tro cốt tràn ngập.

- Tư Mã Măc để mặc đồng môn của hắn tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng không một ai thức tỉnh, toàn bộ đều tiêu tan.

Vương Lâm thầm than, đứng bên ngoài gian động phủ thứ sau, giơ tay phải đặt lên trên cửa đá.

Tuế Nguyệt cấm chế trên đó đột nhiên nổi lên, hóa thành gợn sóng tản ra, nhưng hai mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn hung hắn tung ra một quyền, trong tiếng ầm ầm vang lên, từ trong cơ thể Vương Lâm lập tức bùng phát ra một lực xung kích cực kỳ cường đại đánh vào trong núi đá.

Trong khoảnh khắc này, trên mi tâm Vương Lâm tinh điểm quy tắc do ý cảnh hóa thành kia đột nhiên lóe lên, chỉ nghe ầm một tiếng kinh thiên động địa, núi đá dưới một quyền của Vương Lâm trong tiếng rắc rắc xuất hiện một vết nứt, tan vỡ!

Cảnh tượng này được Trần Thiên Quân bên trong sơn cốc tận mắt nhìn thấy. Hắn hít sâu, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm càng thêm phần kính sợ, cho dù là Vân Hồn Tử ở bên ngoài sơn cốc cũng hơi có chút phát hiện được, tâm thần chấn động.

Ngay khi núi đá này mở ra, Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng bản thân so với năm đó hùng mạnh hơn rất nhiều. Loại cảm giác này, rất tốt…

Tiến vào động phủ, Vương Lâm nhặt một ngọc giản từ trên mặt đất lên, thần thức đảo qua. Ngọc giản này quả nhiên là như hắn dự đoán năm đó, thứ bên trong ghi chép chính là Tuế Nguyệt cấm chế trong tứ đại cấm chế!

Cứ như vậy, sau khi đánh một quyền vào gian động phủ thứ bảy lấy được một ngọc giản khác, thần thức của Vương Lâm đảo qua, đem toàn bộ Tuế Nguyệt cấm chế ghi nhớ trong lòng sau đó bóp nát ngọc giản.

Tuế Nguyệt cấm chế là một trong tứ đại cấm chế, cho dù là Tư Mã Mặc cũng phải cần trăm năm với có thể hiểu được. Cấm chế này bác đại tinh thâm, cần nghiên cứu một cách tỉ mỉ, có thể học được. Hơn nữa cấm chế này quá mức ác liệt, nếu tu vi của Vương Lâm không có tiến nhanh, mà bản thân lại là truyền nhân của Phá Diệt cấm chế, đối với việc tao cấm

chế đã đạt tới đỉnh, tất cả những yếu tố này nếu chỉ thiếu một, thì sẽ không dễ dàng phá giải Tuế Nguyệt cấm chế này như vậy.

Một điều tối quan trong khác, đó là Tuế Nguyệt cấm chế của Tư Mã Mặc cũng chưa được thi triển tới mức thực sự tinh túy. Dù sao trong thời gian quá ngắn, hắn cũng chỉ mới học được một phần mà thôi.

Loại cấm chế hùng mạnh này, Vương Lâm không cho phép người khác có thể vì sơ suất của mình mà có thể học được, cho nên mới hủy diệt ngọc giản này, khiến cho Tuế Nguyệt cấm chế chỉ có mình mới có thể nắm giữ.

Động phủ này của Tư Mã Đặc, có nhiều cấm chế nhất, mà lại cũng thần bí nhất, đó là gian thứ chín. Vương Lâm năm đó chỉ nhìn thấy trong đó có sương mù bảy màu lượn lờ, không nhìn rõ vật bên trong.

Giờ phút này trong lúc tiến về phía trước, hắn đã tới bên ngoài gian động phủ thứ chín, tay phải đặt lên núi đá, nhẹ nhàng ấn một cái. Lập tức núi đá này liền xuất hiện rất nhiều gợn sóng, trong lúc vặn vẹo dần trở nên trong suốt. Ánh mắt Vương Lâm như điện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên trong động phủ. Như thể là vĩnh hằng, Tuế Nguyệt cũng không thể xóa đi màn sương bảy màu! Ánh sáng bảy màu lại ẩn hiện từ trong núi đá phát ra, dần dần chiếu sáng sơn cốc tối đen này.

Nhìn đám sương mù bảy màu bên trong động phủ, Vương Lâm trong lúc lờ mờ thấy được vật bên trong đó. Ở vị trí trung tâm trong đám sương mù, trên mặt đất có một bộ hài cốt.

Đây là một bộ xương thú, nhìn bộ dạng giống như là một con hươu nhỏ. Nhưng trên bộ xương này lại có cắm một thanh đoản kiếm! Ngay khi nhìn thấy hết toàn bộ, hai mắt Vương Lâm tuôn ra tinh quang, hắn nhớ rất rõ ràng năm đó ở Thất Thải Giới này mình đã từng nhìn thấy một cảnh tượng như vậy! Hắn không rõ cảnh tượng này là biểu hiện cho cái gì, trầm ngâm hồi lâu, tay phải Vương Lâm vung một quyền vào núi đá. Tiếng ầm ầm vang lên, núi đá xuất hiện vết nứt, nhưng vẫn chưa vỡ.

Vương Lâm nhướn mày, trong tiếng hừ lạnh tay phải lại một lần nữa nắm lại, đánh một quyền thứ hai vào núi đá. Tiếng nổ ầm ầm vang lên, dường như cả sơn cốc này cũng đang run rẩy, rất nhiều đá vụn văng ra, những vết nứt trên núi đá càng nhiều, cuối cùng hóa thành vô số mảnh, hướng về bốn phía tản ra.

Đám sương mù bảy màu bên trong động phủ cũng không vì núi đá tan vỡ mà xuất hiện một biến hóa gì, thủy chung vẫn tràn ngập thành từng đám, nhúc nhích một cách kỳ dị. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nâng chân lên chậm rãi đi vào bên trong động phủ, dừng lại bên ngoài đám sương mù, thần thức tản ra chậm rãi quan sát.

Hồi lâu sau, thần sắc Vương Lâm khẽ đông, cũng nhìn ra một ít manh mối, Đám sương mù này cũng không phải là bỗng nhiên xuất hiện, dường như… dường như là từ bộ xương hươu kia sinh ra.

- Rất thú vị…

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giơ tay phải đang muốn xâm nhập vào bên trong đám sương mù, nhưng lúc này, đột nhiên hắn biến sắc, tay phải chợt dừng lại. Lúc này hắn cảm nhận được rõ ràng hồn phách của phân thân Thiên Vận Tử bị nhốt dưới mười tám tầng địa ngục của Phong Tiên Ấn bên trong nguyên thần dường như muốn vùng vẫy lao ra.

Đây là lần đầu tiên hồn phách bị nhốt bên trong ấn này không vào luân hồi, bỗng nhiên khi không có tình huống tác động nào lại xuất hiện dấu hiệu vùng vẫy.

Tâm thần Vương Lâm trong thời gian ngắn tiến vào bên trong Phong Tiên Ấn, ở trong đó quét qua mười tám tầng địa ngục, đi tới tầng phong ấn hồn phách của Thiên Vận Tử, không chút do dự nhảy vào trong hồn phách cùng dung hợp/

Dần dần, khí tức toàn thân Vương Lâm đột nhiên biến hóa kinh thiên động địa. Hắn không còn là Vương Lâm nữa, mà như thể trở thành Thiên Vận Tử, thần sắc bình tĩnh, dường như hết thảy mọi thứ trong trời đất đều bị hắn điều khiển, không có bất kỳ một chuyện gì có thể khiến cho hắn biến sắc.

Cảm thụ được hồn phách của Thiên Vận Tử, Vương Lâm nhận thấy được rõ ràng khát vọng của hồn phách này đối với đám sương bảy màu. Khát vọng này rất mạnh, từ sự vùng vẫy muốn thoát ra khỏi Phong Tiên Ấn có thể thấy được rõ ràng.

- Khát vọng này… Ta muốn xem, đám sương bảy màu này ngươi dùng để làm gì.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị, tay phải đã dừng lại liền không chút do dự đưa vào trong đám sương mù.

Ngay trong khoảnh khắc này, đám sương bảy màu lập tức quay cuồng, điên cuồng chui vào tay phải của Vương Lâm, trong thời gian ngắn tiêu tan không còn. Nhưng ngay lúc sương mù tiêu tan, bên trong bộ xương thú trên mặt đất lại tràn ra sương mù, cũng bị hút vào trong tay phải Vương lâm.

Sương mù này ở bên trong tay phải của Vương Lâm dung nhập vào nguyên thần, trực tiếp tiến vào Phong Tiên Ấn, bị hồn phách của Thiên Vận Tử điên cuồng hấp thụ. Trong khi hấp thụ, một ảo ảnh giống như có xác thịt khiến cho Vương Lâm dường như thấy được một Thiên Vận Tử thật sự đang bị nhốt ở bên trong phong ấn, mà không phải là hồn phách hai phân thân dung hợp!

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau một nén nhang, bộ xương thú không còn tỏa ra sương mù, toàn bộ sương mù dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm đều bị hồn phách của Thiên Vận Tử hấp thụ. Hồn phách này khoanh chân ngồi, giống như đang thổ nạp và hấp thụ, dần dần, cảm giác làm cho Vương Lâm rất không thích kia càng ngày càng trở nên rõ ràng.

- Rất thú vị…

Vương Lâm quan sát hồi lâu liên thu thần thức lại, ánh mắt nhìn lên đoản kiếm trên bộ xương thú.

Hắn rút kiếm này ra, cẩn thận nhìn thoáng qua, bên trên cũng có phong ấn, dường như giống hệt thanh kiếm mà hắn lấy được trước kia. Ngay khi đoản kiếm này bị rút ra, bộ xương thú này bỗng chấn động, trong chốc lát liền hóa thành tro bụi. Trầm ngâm một lát, Vương Lâm hiểu rằng lúc này không phải lúc giải khai phong ấn, liền thu đoản kiếm lại, đi ra khỏi động phủ.

Nhìn trời tối đen, Vương Lâm nhẹ giọng nói:

- Chúng ta rời khỏi nơi này!

Hắn vừa nói xong, thân thể nhoáng lên một cái, cuốn Trần Thiên Quân bay ra khỏi sơn cốc, Vân Hồn Tử theo sát phía sau, nhanh chóng bay đến biên giới của Thất Thải Giới.

Ba người do Vương Lâm dẫn đầu, bay đi rất nhanh. Phía xa xa đột nhiên có một khí tức phóng lên cao, chỉ thấy một lão phụ nhân mặc áo xanh chạy tới, dường như rất do dự, không dám tới gần mà chỉ đi theo sau rất xa.

Bốn đạo cầu vồng ở trên không trung dần dần đi tới biên giới của Thất Thải Giới, chỗ của Tế Đàn mà trước đây bọn họ đã tiến vào nơi này. Nhưng Tế Đàn kia đã tan vỡ, đã trở thành một đống đổ nát.

Đứng ở chỗ này, Vương Lâm hai tay bấm quyết, trong đầu hiện lên phương pháp cùng với ấn quyết rời khỏi nơi này mà hắn lấy được trong ký ức của Thương Tùng Tử. Trong chốc lát, hai tay hắn càng lúc càng nhanh, từng đạo ấn ký bay ra rơi vào hư không phía trước, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, dường như có một cái khe như ẩn như hiện, chậm rãi chuẩn bị mở ra.

Nhưng ngay lúc này trong thời gian ngắn, đột nhiên thần sắc Vương Lâm biến đổi, hai tay ngưng lại, ngẩng mạnh đầu. Chỉ thấy bầu trời tối đen, trong khoảnh khắc này có một cơn lốc xoáy lớn ầm ầm biến ảo hiện ra. Cơn lốc xoáy này bống nhiên xuất hiện, khuấy động bầu trời, làm cho bầu trời tối đên như thể tan vỡ, hóa thành vô số mảnh trở thành một phần của cơn lốc xoáy. Hai ánh mắt vô tình ẩn chứa sự tang thương từ xa xưa ầm ầm từ sâu bên trong cơn lốc xoáy xuất hiện, nhìn thẳng về phía Vương Lâm!

- Nuốt lấy đạo quả của bổn tôn, chẳng lẽ cứ như vậy mà rời khỏi sao?

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1224: Lòng bàn tay.

Thanh âm này vang lên như sấm, từ trên bầu trời ầm ầm giáng xuống, làm cho mặt đất run rẩy, trong tiếng rắc rắc xuất hiện vô số những vết nứt, giống như mặt đất sắp sửa sụp đổ. Thanh âm sụp đổ kia ẩn giấu trong màn hắc ám , từ bốn phía không ngừng truyền đến.

Ngay khi thanh âm này vang lên, một luồng uy áp từ bốn phía ngưng tụ lại, chậm rãi đè xuống. Theo luồng uy áp đè xuống, như thể toàn bộ Thất Thải giới này trở thành một vùng đất treo lơ lửng, bị những sức mạnh vô tận từ các hướng trong tiếng rít gào điên cuồng đè nén.

Trần Thiên Quân tu vi yếu nhất, khi uy áp này hạ xuống, lập tức nguyên thần chấn động, khóe miệng chảy máu tươi, thân thể theo bản năng lui ra phía sau mấy bước, sắc mặt đại biến lập tức lấy ra đan dược nuốt vào, cố gắng chống cự.

Vân Hồn Tử sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn bầu trời. Dưới hai luồng ánh mắt này, hắn có một cảm giác như toàn thân chấn động, tâm thần đau nhức, từ trong cơ thể truyền ra những tiếng ầm ầm, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Lão phụ nhân áo xanh đồng tử trong hai mắt co rụt lại, mặt không còn chút màu, bên ngoài thân thể đột nhiên có một hư ảnh xuất hiện. Diện

mạo của hư ảnh này biến đổi rất nhanh, lúc thì là một lão bà, lúc thì là một phụ nữ xinh đẹp.

Chỉ có thân ảnh Vương Lâm vẫn hiên ngang, ngay khi tất cả uy áp giữa trời đất này đến gần, lập tức xuất hiện gợn sóng, dường như có một quy tắc vờn quanh bên ngoài thân thể Vương Lâm, không thể dung hòa với trời đất!

Hắn nhìn chằm chằm hai ánh mắt trong cơn lốc xoáy trên bầu trời, không nói lời nào, nhưng tay phải cũng dần nắm chặt lại.

- Bổn tôn không lừa ngươi, nếu có thể dưới một chưởng mà không chết, bổn tôn sẽ cho ngươi cơ hội tiếp tục trưởng thành!

Thanh âm già nua kia bên trong cơn lốc xoáy trên không trung bỗng ầm ầm nhanh chóng xoay tròn.

Tốc độ xoay tròn ngay lập tức đã đạt tới đỉnh, khuấy động bầu trời, ngay cả ánh mắt ẩn rất sâu trong cơn lốc xoáy kia cũng theo đó xoay tròn. Tiếng động ầm ầm vang lên, dường như trời đất trước mắt Vương Lâm sắp sửa sụp đổ!

Nhưng lúc này, cơn lốc xoáy này ầm ầm hạ xuống, mang theo một uy lực hủy thiên diệt địa, dường như tất cả sinh linh ở trước nó đều sẽ bị xé nát, trở thành một phần của cơn lốc xoáy.

Khi cơn lốc xoáy hạ xuống, mặt đất run rẩy kịch liệt, những tiếng nứt vỡ bên trong màn đêm liên tiếp vang lên.

Trần Thiên Quân phun ra máu tươi, khi cơn lốc xoáy này hạ xuống lập tức nguyên thần run rẩy. Nguyên thần của Vân Hồn Tử cũng với lão phụ nhân áo xanh cũng chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cơn lốc xoáy kia hạ xuống càng nhanh hơn, ầm ầm đè xuống, đáp thẳng xuống mặt đất. Vương Lâm hai mắt lóe lên hàn quang, cả người đột nhiên nhảy lên, giống như một đạo lưu tinh bay thẳng lên bầu trời, tay phải nắm lại, hướng về cơn lốc xoáy khuấy động bầu trời tung một quyền!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong Thất Thải giới này như tiếng sấm rít gào. Dưới một quyền này, Thất Thải giới tối đen đột nhiên liền có vô số tia chớp biến ảo hiện ra. Cảnh tượng này giống như là trăm vạn con ngân xà tràn ngập bầu trời, chiếu sáng hết thảy!

Trăm vạn lôi đình này xuất hiện, toàn bộ là do một quyền của Vương Lâm. Ngay khi quyền này đánh ra, lôi đình vô biên vô hạn xuất hiện ở dưới cơn lốc xoáy, điên cuồng hướng về phía tay phải của Vương Lâm ngưng tụ lại, hóa thanh một lực xung kích không cách nào hình dung được, đánh thẳng lên trời!

Tiếng ầm ầm không ngừng vang vọng, nhưng cơn lốc xoáy kia cũng không dừng lại một chút nào, hướng về Vương Lâm hung hăng ép xuống! Đang ở giữa không trung, quần áo toàn thân Vương Lâm bị xé rách, hắn cảm nhận được rõ ràng một lực hút từ bên trong cơn lốc xoáy truyền ra, dường như muốn hút lấy nguyên thần của mình, cướp đoạt nguyên lực của mình, phá vỡ cơ thể mình!

- Các ngươi muốn ngồi chờ chết hay sao, có còn muốn theo ta lao ra hay không!

Thanh âm của Vương Lâm vang lên, như gió lạnh quét ngang ra, truyền vào trong tai ba người. Vân Hồn Tử cắn răng nhảy lên, đứng ở bên trái Vương Lâm, vung tay áo, lập tức toàn thân liền có âm hồn vô tận tràn ngập, mang theo những tiếng gào thét thê lương, khiến cho sắc mặt Vân Hồn Tử đột nhiên trở nên dữ tợn.

Lão phụ nhân áo xanh sắc mặt tái nhợt, nhưng không chút do dự, thân thể chợt nhoáng lên, đứng bên phải Vương Lâm, hai tay bấm quyết, liền có một đám sương mù vờn quanh bên ngoài thân thể. Bên trong đám sương mù kia lộ ra mùi máu, còn ẩn chứa thời khắc sinh tử, lóe ra rất nhiều ký hiệu cấm chế.

Trần Thiên Quân là người cuối cùng bay ra, hắn đứng ở bên dưới Vương Lâm, hai tay vung lên, lập tức tóc tai toàn thân điên cuồng dựng lên, từng tia khí tức thú hồn không ngừng lan ra, chỉ thấy bên ngoài thân thể của hắn đột nhiên có hơn mười thú hồn đang gào thét biến ảo hiện ra! Trong số đó, còn có hai hồn phách của mãnh thú cấp mười hai, tuy giờ

phút này những hồn phách này cực kỳ suy yếu, không còn uy lực như trước, nhưng vẫn rất kinh người!

Vương Lâm không nhìn tới ba người xung quang, mà tinh điểm do quy tắc ý cảnh hóa thành trên mi tâm lóe lên, tay phải nắm lại, lúc mở ra lập tức Tam Xoa Kích trong thời gian ngắn biến ảo hiện ra, được hắn nắm chặt trong tay.

- Một chưởng, sao lại không được!

Trong tiếng cười dài thân ảnh Vương Lâm trực tiếp lao ra, lại một lần nữa tới gần cơn lốc xoáy trên không trung vẫn đang không ngừng hạ xuống kia. Cảnh tượng này giống như thể bầu trời sụp đổ, rơi xuống mặt đất, tất cả những thứ bên dưới đếu bị nghiền nát! Không có đường sống!

Vương Lâm không ngừng xông tới, toàn thân hắn điên cuồng lóe lên điện quang, còn có một luồng chiến ý ẩn chứa khắp toàn thân, khiến cho hắn có một khí thế có thể so sánh với trời đất. Dưới khí thế này, dường như cho dù là trời có sụp xuống, cũng sẽ bị hắn phá tan!

Ngay khi chiến ý này nổi lên, Vân Hồn Tử gầm nhẹ, âm hồn vờn quanh toàn thân đột nhiên ngưng tụ. Hắn lại lấy ra một cây trùy màu đen, phun ra một ngụm máu tươi lên trên đó, giống như là giải khai phong ấn, lập tức từ trên cây trùy phát tán ra một luồng khí tang thương, cả người hắn đột nhiên xông tới, theo sát phía sau Vương Lâm, hướng về phía cơn lốc xoáy phóng đi!

Máu trong người Vân Hồn Tử giờ phút này như sôi lên sùng sục, nếu lao ra thì sống, còn không thì chỉ có chết!

Lão phụ nhân áo xanh mặt không còn chút máu, nhưng hai mắt cũng cực kỳ sáng, lộ ra vẻ kiên định, vung tay phải lên, đám sương mù bên ngoài thân thể lập tức phân thành hai phần, trở thành sinh tử nhị khí vờn quanh bên ngoài thân thể, còn đan xen vào nhau, giống như một con rồng khí sinh tử, mang theo thân thể của bà ta theo Vương Lâm lao ra.

Trần Thiên Quân ở phía sau cũng gầm nhẹ, tất cả những thú hồn ngưng tụ bên ngoài thân thể vờn quanh bốn phía, mang theo tiếng rít gào cũng vùng vẫy tìm đường sống, điên cuồng lao ra.

Bốn đạo cầu vồng trong đó có Vương Lâm hướng về phía cơn lốc xoáy trên bầu trời không ngừng tiếp cận, càng ngày càng gần!

Trong thời gian ngắn, đã va chạm với nhau, chiến ý của Vương Lâm nồng đậm, Tam Xoa Kích trong tay phải quét ngang, cũng với cơn lốc xoáy đang ép xuống như trời sập triển khai thân thể tấn công, nguyên lực toàn thân hắn vận chuyển, sức mạnh của Cổ Thần tràn ngập. Sức tấn công này giống như là lưu tinh, phá tan hết thảy những chướng ngại trong trời đất!

Đột nhiên trong cơn lốc xoáy bỗng mở một lỗ hổng.

Nhưng lực hút của cơn lốc xoáy này quá lớn, dưới lực hút này bao phủ, Trần Thiên Quân là người thứ nhất không chịu nổi, thú hồn bên ngoài thân thể tan vỡ, trong tiếng kêu bi thảm thân thể run lên, phịch một tiếng hóa thành một đám máu thịt, toàn bộ bị hút vào bên trong cơn lốc xoáy. Nguyên thần của hắn giãy giụa hiện ra, đang muốn bỏ chạy ra khỏi cơn lốc xoay, nhưng cơn lốc xoáy này quá mạnh, có thể thấy chắc chắn sẽ bị hút vào.

- Ngươi đã hứa mang ta ra ngoài!!! Ngươi đã hứa!

Trần Thiên Quân truyền ra thần niệm thê lương.

Ngay khi thần niệm này vang lên, Vương Lâm xoay mạnh người, tay phải túm vào hư không, trực tiếp bắt lấy nguyên thần của Trần Thiên Quân, giằng co với cơn lốc xoáy.

Ầm một tiếng, nguyên thần của Trần Thiên Quân một phân thành hai, một phần bị cơn lốc xoáy nuốt mất, còn phần kia được Vương Lâm lấy lại. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, bay thẳng đến lỗ hổng.

Vân Hồn Tử ngay khi xông vào cơn lốc xoáy, toàn thân truyền ra tiếng ầm ầm, máu tươi phun ra, toàn bộ âm hồn ở phía trước đều tử vong, ngay cả pháp bảo của hắn cũng vỡ tan. Nhưng pháp bảo này lại không phải là vật tầm thường, ngay khi vật này vỡ tan, hắn đã nhờ vật này mà nhảy vào được trong lỗ hổng do Vương Lâm mở ra.

Lão phụ nhân áo xanh cắn răng lao thẳng đến lỗ hổng, giữa lực hút vô biên, Sinh Tử Cấm chế của bà ta toàn bộ đều tan vỡ, còn phun ra một ngụm máu tươi. Mắt thấy lực hút càng ngày càng lớn, lỗ hổng của cơn lốc xoáy đang khép lại rất nhanh, lão phụ nhân áo xanh hai tay bấm quyết, điểm lên mi tâm, đột nhiên thân thể run lên, ở hai bên sườn trái phải đều xuất hiện một thân ảnh, một người là một lão bà, còn một người là một trung niên phu nhân.

Ngay khi hai thân ảnh này xuất hiện, lập tức liền tự bạo, trong tiếng ầm ầm, ngay lúc nguy cấp này tìm được một đường sống. Nhờ lực tự bạo, lão phụ nhân áo xanh kia lao ra, tiến vào bên trong lỗ hổng.

Nhưng toàn bộ việc này vẫn chưa chấm dứt, mà chỉ vừa mới bắt đầu!

Đám người xuyên qua cơn lốc xoáy kia trực tiếp rơi trên mặt đất, dưới tiếng động ầm ầm, cả mặt đất kịch liệt run rẩy. Cũng lúc đó, một sự chuyển động quỷ dị xuất hiện, với tốc độ cực nhanh, mặt đất này đột nhiên có năm ngọn núi mọc thẳng lên trời!

Từ chỗ của Vương Lâm nhìn lại, có thể thấy rõ cảnh tượng này!

- Đây là...đây là...

Máu tươi trên khóe miệng của Vân Hồn Tử không ngừng chảy xuống, nhưng giờ phút này cũng không có một vẻ vui mừng hay sợ hãi khi lao được ra, mà ngơ ngác nhìn mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được cũng hoảng sợ.

Lão phụ nhân áo xanh bên cạnh hắn bị thương quá nặng, giờ phút này thần sắc uể oải, nhưng hai tròng mắt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ dữ dội.

Toàn bộ mặt đất trong khoảnh khắc này bỗng nhiên đã trở thành bàn tay khổng lồ!

Năm ngọn núi chọc thẳng lên trời kia không ngờ chính là năm ngón tay của bàn tay này! Rất nhiều những vết nứt vỡ xuất hiện trong bóng tối trên mặt đất lúc trước chính là dấu tay của bàn tay này!

Bàn tay này rất lớn, không thể tưởng tượng được, còn có một luồng uy áp vượt xa cơn lốc xoáy sụp xuống lúc trước, từ bên trong bàn tay lấy Thất Thải giới biến hóa thành chậm rãi lan ra.

Bàn tay này, lấy Thất Thải giới làm lòng bàn tay, lấy núi làm ngón tay, lấy vết nứt làm vân tay. Đây chính là một chưởng trong lời nói của thanh âm tang thương kia!

Giờ phút này Vương Lâm, Vân Hồn Tử, lão phụ nhân áo xanh toàn bộ đều vẫn còn ở Thất Thải giới, cũng chính là đang ở trong lòng bàn tay

này!

Lời nói tang thương mang theo vẻ mệt mỏi lúc trước vang vọng rõ ràng trong tâm thần Vương Lâm. Hàm ý của lời nói này giờ phút này vẫn cực kỳ rõ ràng!

Chạy thoát được khỏi lòng bàn tay, thì sống!

Ngay giờ khắc này, bàn tay hình thành từ Thất Thải giới kia chậm rãi bắt đầu thu lại. Một luồng uy lực vô biên tràn ngập, tiếng ầm ầm vang lên, năm ngón tay của bàn tay kia thu lại giống như là nắm tay lại, muốn đem tất cả những con kiến trong lòng bàn tay bóp chết!

Thần sắc Vương Lâm không có bất kỳ một vẻ sợ hãi nào, ngược lại còn có một chiến ý nồng đậm tràn ngập trong lòng, máu toàn thân sôi trào. Trên mi tâm, mơ hồ có sáu tinh điểm của Cổ Thần nhanh chóng xoay tròn, ở trung tâm của sáu tinh điểm này còn có một quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành, nhìn thoáng qua, hắn giống như là một thất tinh Cổ Thần!

- Đánh!

Vương Lâm tay phải cầm Tam Xoa Kích đảo qua bên người, cả người giống như là một pho tượng chiến tiên, lao thẳng xuống phía dưới!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1225: Ngón tay vỡ.

Trong khi bay nhanh đi, chiếc nhẫn lấy từ Bàng Đức trên tay Vương Lâm phát ra từng đạo hào quang, vờn quanh bên ngoài thân thể hắn, nhanh chóng xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy. Vương Lâm ở bên trong cơn lốc xoáy bay thẳng tới gần bàn tay khổng lồ do Thất Thải giới hóa thành ở bên dưới. Vân Hồn Tử do dự một chút rồi cắn răng theo sát phía sau Vương Lâm phóng đi.

Về phần lão phụ nhân áo xanh kia, vì bị thương quá nặng, giờ phút này không cần nghĩ ngợi, lập tức hướng lên bầu trời bay đi, cố gắng tránh ra khỏi lòng bàn tay kia.

Bàn tay do toàn bộ Thất Thải giới hóa thành này trong tiếng nổ ầm ầm kinh thiên, năm ngón tay chậm rãi hướng vào lòng bàn tay nắm lại, muốn đem Vương Lâm ở bên trong hoàn toàn bóp nát!

Cảnh tượng này chấn kinh thiên địa, năm ngón tay do những ngọn núi hóa thành kia với tốc độ cực nhanh mang theo tiếng gào thét chói tai, từ năm hướng ép xuống. Cả bầu trời vào giờ khắc này giống như bị bóng ma chiếm cứ, kinh tâm động phách.

Đáng sợ nhất chính là ngón tay út của bàn tay này, ngón tay này chưa tới gần, đã có cuồng phong đập vào mặt. Cuồng phong này rất mạnh, dường như có thể phá nát hư vô, khiến cho trời đất sụp đổ, khiến cho hết thảy sinh linh toàn bộ thân thể đều bị diệt vong!

Trong khi tránh gió, lão phụ nhân áo xanh vốn đang bị trọng thương, thân thể run lên, sắc mặt xám như tro tàn, nhưng cố gắng gượng bay lên cao hơn, muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay.

Trong lòng bà ta hiểu rõ, mục tiêu của bàn tay lớn không thể tin nổi này chính là Vương Lâm, cho nên chỉ cần đối phương chết, như vậy chưởng này sẽ tiêu tan, hết thảy sẽ trở lại bình thường. Giờ phút này bà ta cũng không dám nghĩ đến việc có ra được Thất Thải giới này hay không, ý niệm duy nhất trong đầu chính là phải sống! Bất kể như thế nào cũng phải sống!

- Chỉ có thể gắng gượng cho tới lúc người họ Lữ kia tử vong, ta mới có thể sống được!

Lão phụ nhân áo xanh sắc mặt không còn chút máu, cắn răng giãy giụa trong cơn cuồng phong này, tiếp tục bay lên cao hơn.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra chiến ý, chỉ thấy ngón tay út của bàn tay kia gào thét lao đến. Ngón tay này vô cùng to lớn, dường như có thể che mẩ một nửa không trung, giờ phút này không ngừng tới gần, chậm rãi uốn lượn, lao thẳng tới Vương Lâm!

- Người này không biết có phai là chưởng tôn hay không, ý của hắn đó là khiến cho ta phải bỏ chạy. Nhưng ta vì sao lại phải bỏ chạy, làm thế nào để có thể thoát ra, đơn giản...là đánh một trận!

Trong tiếng cười dài của Vương Lâm, quy tắc chi tinh trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, tay trái giơ lên chỉ lên trời.

Đột nhiên liền có một luồng hắc phong tràn ngập trời đất. Luồng hắc phong này rất nồng đậm, đủ để che trời, bên trong luồng hắc phong này có sáu con hắc long rít gào hiện ra, trong tiếng rống giận xông về phía ngón tay út!

Ngay lúc sáu con hắc long này xuất hiện, bên trong hắc phong trên bầu trời lại có một con hắc long thứ bảy rít gào hiện ra! Vốn dĩ với tu vi của Vương Lâm, sáu con hắc long đã là cực hạn, nhưng nhờ quy tắc chi tinh hắn đã vượt qua được cực hạn, có thể gọi ra được bảy con hắc long.

Bảy con hắc long mang theo hàn khí có thể thổi tắt hết thảy lửa sinh mệnh, nhanh chóng va chạm với ngón tay út của bàn tay khổng lồ đang uốn lượn giáng xuống. Nếu ngón tay út này là một ngọn núi cao sừng

sững chọc trời, thì bảy con hắc long lúc này chính là những con tiên long muốn phá vỡ những ngọn núi. Không phá được núi, không thể bỏ qua!

Tiếng ầm ầm trong thời gian ngắn vang lên kinh thiên động địa, một lực tấn công khổng lồ giống như là sóng dữ cuồn cuộn, hướng về bốn phía tản ra. Vương Lâm ở trong cơn sóng không vội vã tiến lên, mà trong khi không ngừng tiến đến gần tay trái lại bấm quyết, một lần nữa chỉ lên trời.

Đột nhiên, trong khi bảy con hắc long đang không ngừng tấn công, trong nháy mắt từng con lần lượt sụp đổ, một luồng khí tức âm hàn từ trên trời giáng xuống. Khí tức âm hàn này ẩn chứa một cảm giác ẩm ướt, trong phút chốc, trong trời đất liền có vô số tinh quang lóe lên, chỉ thấy những giọt nước mưa trong khoảnh khắc hiện ra!

Ngay khi những giọt mưa này xuất hiện, thiên địa nguyên lực vô tận ngưng tụ lại, khuấy động phong vân, dung nhập vào trong những giọt nước mưa kia. Một luồng khí tức tột cùng đột nhiên bao phủ khắp nơi!

Ngay khi tay trái Vương Lâm vung lên, những giọt nước mưa này như kiếm điên cuồng hạ xuống bàn tay phía dưới. Tiếng rắc rắc liền vang lên, chỉ thấy bàn tay khổng lồ này ngay lập tức lớp vỏ ngoài liền xuất hiện những đám khí màu trắng, trong nháy mắt đã bị đóng băng!

Nhất là ngón tay út kia, lttc bị tuyệt đại bộ phận nước mưa phủ xuống, dưới hàn khí quét ngang, hoàn toàn những lớp băng bap phủ! Nhưng những lớp băng này không chỉ có vậy, mà ngay khi đóng băng, lập tức

tiếng nổ ầm ầm vang lên, không phải là sức mạnh của bàn tay, mà là biến hóa của thuật Hoán Vũ!

Biến hóa này trước đây khi tu vi của Vương Lâm chưa cao, chưa đủ để thi triển ra. Nhưng hôm nay, khi tu vi của Vương Lâm đã tăng lên, hơn nữa lại được chiến ý cảnh kích thích, khiến cho thuật Hoán Vũ xuất hiện biến hóa kịch liệt!

Sau mưa là đóng băng, sau đóng băng lại có nổ, lấy sự nổ tung của băng mà sinh ra lực công kích còn hơn xa cả đóng băng.

Tiếng nổ ầm ầm lập tức át đi tất cả những tiếng động trong trời đất, năm ngón tay của bàn tay do Thất Thải giới hóa thành này lập tức chấn động, nhưng vẫn chưa hề dừng lại, ầm ầm giáng xuống, cho dù là ngón tay út kia cũng chỉ chấn động vài lần, để mặc cho hắc long cũng với băng nổ tấn công.

Hai mắt Vương Lâm đỏ như máu, sau khi thi triển nổ băng không hề dừng lại, tay trái lại một lần nữa vung lên, há miệng phun ra Phong Tiên Ấn. Chỉ thấy từ bên trong hiện lên một lượng lớn chiến hồn, duy chỉ có Thiên Vận Tử là không xuất hiện, còn những hồn phách khác bao gồm Hư Không Tử mang theo vẻ thê lương lao thẳng đến ngón tay út.

Vương Lâm đã liều mạng, sau khi hắn thi triển Rải Đậu Thành Binh, lập tức tay trái bấm quyết chỉ lên mặt đất, trong miệng truyền ra giống quát khẽ:

- Sơn Băng!

Cả mặt điều ầm ầm chấn động, chỉ thấy ở phía trước người Vương Lâm biến ảo hiện ra năm ngọn núi lửa khổng lồ, bên trong lửa đốt ầm ầm, mặc dù là những hư ảnh, nhưng núi lở không ngừng!

Ngay trong khoảnh khắc này, toàn thân Vương Lâm đột nhiên có Sát Lục khí vô tận tràn ra, giờ phút này hắn đã thi triển ra toàn bộ Sát Lục Khí mà hắn hấp thu được của Thiên Vận Tử áp xám. Sát Lục Khí này tràn ngập trời đất, ngưng tụ hóa thành một thanh Sát Lục Kiếm màu đỏ như máu, cũng với những thần thông của Vương Lâm đồng loạt lao đến ngón tay út đang ngày càng tới gần kia. Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, gần như ngay khi năm ngón tay này thu lại.

Giờ phút này, hắc phong tràn ngập, hắc long rít gào, nước mưa chi chít, băng nổ ầm ầm, chiến hồn kinh thiên, không ngừng tự bạo, núi lở biến ảo, hình thành sức mạnh ngợp trời, còn có cả Sát Lục Khí vờn quanh!

Hết thảy những thứ này trong nháy mắt trở thành một thần thông tuyệt đỉnh, lao thẳng đến ngón tay út!

Năm ngọn núi lửa biến ảo hiện ra ngay lập tức va chạm với ngón tay út, truyền ra tiếng động kinh thiên động địa. Bảy con hắc long lại tấn công tới, ầm ầm tự bạo, nước mưa đầy trời hóa thành những lớp băng, không ngừng ngưng tụ, không ngừng nổ tung!

Còn có vô số chiến hồn lao tới, ầm ầm nổ tung, hóa thành những lực tấn công rất lớn, Sát Lục Kiếm xông tới đâm vào trong ngón tay út, ầm một tiếng vỡ vụn, một lượng lớn Sát Lục Khí tràn vào.

Đất rung núi chuyển, làm cho Vân Hồn Tử phun ra máu tươi, khiến cho lão phụ nhân áo xanh nguyên thần gần như sụp đổ, khiến cho trời đất như thể ngừng vận chuyển. Giờ phút bày, tiếng động ầm ầm vang vọng, ngón tay út do ngọn núi hóa thành kia đột nhiên sụp đổ!

Trong tiếng rắc rắc, những vết nứt liên tục xuất hiện, chỉ thấy ở giữa ngón tay út này, một nửa đầu ngón tay ở phía trên hóa thành một cơn gió lốc, cuốn đá vụn hình thành một lực tấn công, hướng về bốn phía tản ra.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, hào quang của pháp bảo phòng hộ bên ngoài thân thể hắn đột nhiên vỡ vụn, chiếc nhẫn của Bàng Đức trên ngón tay tách ra một tiếng vỡ thành từng mảnh! Thân thể của Vương Lâm lập tức bị bắn đi.

Vân Hồn Tử ở phía sau Vương Lâm, có Vương Lâm ở phía trước, lực tấn công mà hắn phải chịu ít đi rất nhiều, nhưng nguyên thần vẫn chấn động, kinh mạch toàn thân đứt ra từng khúc, ngay cả xương cốt cũng vỡ thành từng mảnh, trở thành một thân thể đầy máu.

Lão phụ nhân áo xanh kia ở cách khá xa, nên không ảnh hưởng nhiều lắm, lại đang liều chết bay lên, lúc này mới may mắn tránh né được lực

tấn công, nhưng ở dưới dư lực, thân thể cũng như muốn sụp đổ.

Bà ta cũng thừa nhận mình tránh được kiếp nạn này cũng chỉ nhờ vào may mắn, nhưng lập tức sắc mặt đại biến, quay mạnh đầu lại muốn lui về phía sau, nhưng đã muộn. Phía sau bà ta, ngón trỏ của bàn tay gào thét lao đến, với một tốc độ không thể tưởng tượng được trực tiếp thu lấy.

Bàn tay do Thất Thải giới hóa thành, năm ngón tay đã biến mất một nửa, nhưng ngón tay út mất đi một nửa đầu ngón tay này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, mà điên cuống hấp thu sức mạnh của thiên địa, với một tốc độ cực nhanh một lần nữa ngưng tụ trở lại!

Một khi nửa đầu ngón tay này ngưng tụ lại, toàn bộ những cố gắng của Vương Lâm sẽ trở nên vô ích. Trước nguy cơ sinh tử này, chiến ý trong mắt Vương Lâm lộ ra một cách điên cuồng, lao thẳng đến ngón tay trỏ đang theo sát lão phụ nhân áo xanh kia!

Hắn cần phải thật nhanh, ngoài ngón tay trỏ này, ba ngón tay còn lại cũng đang ầm ầm tới gần. Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được một khi những ngón tay này thu lại, bàn tay nắm lại, mình sẽ không còn đường sống! Cả đời hắn đã trải qua vô số nguy hiểm, nhưng nguy cơ trước mắt lúc này mới là nguy cơ tột cùng!

Ngay khi ngón tay trỏ tới gần, tay trái của Vương Lâm túm vào hư không một cái, lập tức pháp bảo bậc Không Niết của Thương Tùng Tử, Thủy Tinh Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, phun ra một ngụm

máu tươi lên thân kiếm, bất chấp tất cả phát động toàn bộ tiềm lực của pháp bảo bậc Không Niết này, ném thẳng tới ngón tay trỏ kia.

Thủy Tinh Kiếm này lập tức phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, từ bên trên còn bùng phát ra kiếm khí ngợp trời, hướng thẳng tới ngón tay trỏ kia.

Pháp bảo bậc Không Niết, trong tứ đại giới là một vật hiếm. Uy lực của loại pháp bảo này có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, giờ phút này lao ra, lập tức có một sức mạnh có thể chém đứt thiên địa, cũng với ngón tay trỏ đang uốn lượn giáng xuống kia ngay lập tức va chạm vào nhau!

Tiếng động ầm ầm trong nháy mắt vang lên, tiếng quát khẽ của Vương Lâm dường như không đáng kể, nhưng khiến cho Thủy Tinh Kiếm kia bùng phát ra lực tấn công càng mạnh!

- Nổ!

Ngay khi Vương Lâm dứt lời, Thủy Tinh Kiếm này ầm ầm nổ tung, hình thành một lực tấn công khổng lồ không thể tưởng tượng được, khiến cho ngón tay trỏ kia lập tức dừng lại!

Vương Lâm không kịp tiếc nuối, tay trái nhanh chóng vung lên bên ngoài không gian trữ vật, lập tức từ bên trong lại có một pháp bảo giống như vậy bay ra, khí tức Không Niết lại đột nhiên tràn ngập.

Trong túi trữ vật của Thương Tùng Tử còn có một pháp bảo bậc Không Niết nữa, đây là một chiếc búa màu xanh, chiếc búa này không biết được luyện hóa từ thứ gì, bên trên có rất nhiều phong ấn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1226: Ngươi là chưởng tôn.

Giờ phút này được Vương Lâm xuất ra, chiếc búa bên trên có dính máu tươi trực tiếp vung lên, hóa thành một đạo thanh quang lao thẳng đến ngón tay trỏ. Sức mạnh của ngón tay trỏ này hơn cả ngón tay út lúc trước, Thủy Tinh Kiếm khi đâm lên đó vỡ tan hình thành một lực tấn công chấn động trời đất, nhưng chỉ khiến ngón tay trỏ này dừng lại một chút, vẫn chưa gãy.

Nhưng ngay khoảnh khắc dừng lại này, đạo thanh quang tới gần, chiếc búa quét ngang, trong nháy mắt bổ lên trên, dưới sự điều khiển của Vương Lâm, từ bên trong chiếc búa này lập tức bùng ra một luồng khí tức hủy diệt. Khí tức này ngợp trời, trong tiếng động ầm ầm chỉ thấy toàn

bộ phong ấn trên chiếc búa này bị phá giải, khiến cho sức mạnh hủy diệt từ bên trong bùng phát ra!

Tiếng ầm ầm lại một lần nữa vang vọng khắp thiên địa, Vương Lâm dường như đang liều mạng thi triển ra toàn bộ thần thông, hai pháp bảo Không Niết tan vỡ! Tiếng vang kịch liệt kia không ngừng truyền ra, một lực tấn công có thể so sánh với ngón tay út tan vỡ lúc trước lập tức hướng về bốn phía ầm ầm tản ra.

Thân thể Vân Hồn Tử không còn chịu đựng nổi, ầm một tiếng tan vỡ, máu thịt văng khắp nơi, nguyên thần thoát ra ngoài mang theo ánh mắt thê thảm, nhưng nhiều hơn, chính là sự mê man và hiu quạnh khi chỉ còn lại có nguyên thần.

Ở vị trí trung tâm của lực tấn công này, ngón trỏ của bàn tay vẫn chưa sụp đổ, ở bên trên chỉ xuất hiện vô số vết nứt, theo đà tấn công, hướng về Vương Lâm hung hăng giáng xuống!

Giờ phút này, bầu trời dường như bị ngón trỏ này che khuất, một màn u ám bao phủ. Mắt thất ngón trỏ này đang nhanh chóng tới gần, Vương Lâm gầm nhẹ, hai mắt càng đỏ, vẻ điên cuồng lại càng nồng đậm hơn. Toàn thân hắn lóe lên hư ảnh, chỉ thấy Cổ Thần đại đỉnh biến ảo hiện ra.

Cổ Thần đại đỉnh là một trong hai bảo vật của Cổ Thần mà Vương Lâm có được, là do Đồ Ti tự mình tế luyện ra, đối với Vương Lâm mà nói, uy lực của những pháp bảo này không thể hoàn toàn phát huy, đối với hắn

càng có ý nghĩa quan trọng. Nhưng lúc này, giữa nguy cơ sinh tử, Vương Lâm cũng liều màng hết thảy!

- Người mà chết thì bảo vật còn có tác dụng gì! Ta không tin không thể phá vỡ ngón trỏ của ngươi!

Trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, Cổ Thần đại đỉnh đột nhiên hóa thành thực chất, vờn quanh bên ngoài thân thể hắn, cùng với ngón trỏ kia đột nhiên va chạm với nhau!

Ầm một tiếng, Vương Lâm chỉ cảm thấy như bị một tu chân tinh đè lên người, lại một lần nữa phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể trọng thương. Cổ Thần đại đỉnh kia lại run rẩy kịch liệt, theo thân thể Vương Lâm dưới sự tấn công của ngón tay trỏ không ngừng hạ xuống!

- Vỡ cho ta!!!

Thân thể Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại, ngăn chặn xu thế đang hạ xuống, giờ phút này, ngoài ngón tay trỏ trước mặt, ba ngón tay còn lại của bàn tay trong nháy mắt cũng tới gần, che khuất toàn bộ bầu trời, điên cuồng giáng xuống.

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, lộ ra vẻ điên cuồng, còn có một vẻ nghịch thiên lộ ra. Cả đời hắn gặp nguy hiểm vô số, càng nguy hiểm lại càng bất khuất! Sinh ra là người bất khuất, chết đi cũng là quỷ anh hùng!

Ngay khi thân thể Vương Lâm ngừng hạ xuống, Cổ Thần đại đỉnh bên ngoài thân thể hắn lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm, nhanh chóng xoay tròn, một luồng khí tức kinh thiên đột nhiên ầm ầm phát ra, hóa thành gió lốc. Bên trong cơn gió lốc này, Cổ Thần đại đỉnh sụp đổ vỡ vụn, hình thành vô số mảnh nhỏ cuốn lên lao thẳng đến ngón trỏ!

Tiếng động ầm ầm làm cho nguyên thần Vương Lâm chấn động, thân thể trọng thương, máu tươi tràn ngập, ngón tay trỏ không gì sánh nổi ầm ầm chấn động!

Ngón tay này không giống như ngón tay út chỉ sụp đổ một nửa đầu ngón tay, mà là toàn bộ, toàn bộ sụp đổ, hóa thành đá vụn tan ra. Tâm thần Vương Lâm uể oải, nhưng thần sắc cũng lộ ra chiến ý càng đậm, trong khi ngón tay trỏ sụp đổ thân mình bị lực xung kích tác động, sau khi máu tươi trên khóe miệng tung một trảo, liền thu lấy nguyên thần gần như tử vong của Vân Hồn Tử. Lúc này, trong Thất Thải giới chỉ còn lại mình hắn còn sống!

Năm ngón tay của bàn tay do thần thông trong và ngoài giới biến ảo dung nhập vào Thất Thải giới tạo thành đã vỡ mất hai ngón, nhưng cho dù là ngón trỏ đã hoàn toàn vỡ vụn, cũng trong nháy mắt điên cuồng hấp thu sức mạnh thiên địa, với tốc độ cực nhanh khôi phục lại. Thời gian không cho phép Vương Lâm suy nghĩ nhiều, lúc này muốn sống ra khỏi Thất Thải giới thì phải liều mạng!

Ba ngón tay còn lại không ngừng tới gần, tiếng động ầm ầm bên tai lại như cuốn đi mọi thứ, uốn lượn như trời đất muốn tiêu diệt hàng vạn sinh linh, lao thẳng đến Vương Lâm!

Vương Lâm thở hổn hển, thần thông, pháp bảo lần lượt sử dụng, quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, cả người bị chiến ý bao phủ. Ba ngón tay đang tới gần, ngoài ngón tay mạnh nhất ở xa nhất có chút thong thả, còn ngón giữa và ngón vô danh dường như song song lao đến. Đồng thời đối mặt với hai ngón tay, Vương Lâm không thể làm được.

Hắn thủy chung vẫn nắm Tam Xoa Kích trong tay phải, trong tiếng gầm nhẹ hướng về phía trước hung hăng ném đi. Tam Xoa Kích này lập tức hóa thành hắc quang, tấn công thẳng đến ngón vô danh. Trong khoảnh khắc gây cản trở đó, Vương Lâm ngay lập tức bay ra, lao thẳng đến ngón giữa!

Thân ảnh hắn như lưu tinh, quy tắc chi tinh trên mi tâm chuyển động, lập tức toàn thân đột nhiên có một ngọn lửa màu lam bốc cháy, ngọn lửa ngợp trời, quét ngang mặt đất! Một đầu tóc bạc tung bay. Một ngọn lửa màu lam tràn ngập quét ngang tới, bốc lên tận trời cao, tràn khắp mặt đất!

Cảnh tượng này nếu như từ xa nhìn lại, có thể thấy rõ ràng bàn tay khổng lồ kia giống như là nắm một biển lửa màu lam. Ở trung tâm của biển lửa là thân ảnh cao ngất, bất khuất giữa trời đất của Vương Lâm! Ngaykhi ngọn lửa này bùng phát lên, từng trận lôi đình lại ầm ầm rít gào hiện ra, chỉ thấy từng đạo tia chớp như ngân xà lướt nhanh, ở bên trong bàn tay

này nổ tung. Những tia chớp này từ bên trong biển lửa xuyên qua, chạy qua những kẽ hở của bàn tay này, phát ra tiếng loẹt xoẹt.

Càng ngày càng có nhiều tia chớp xuất hiện, đột nhiên vây quanh bàn tay khổng lồ này, hình thành một cảnh tượng tuyệt mỹ giữa trời đất.

Bên trong cảnh tượng này, một bàn tay khổng lồ nắm lấy ngọn lửa màu lam bị những tia chớp tạo thành một tấm lưới tràn ngập. Cảnh tượng này đủ để cho tất cả những người chứng kiến cả đời đều không thể quên!

Bên trong ngọn lửa màu lam, quy tắc chi tinh trên mi tâm của Vương Lâm lóe lên kịch liệt, biển lửa bốn phía theo thân thể hắn xông ra, lao thẳng đến ngón giữa, tốc độ cực nhanh trong thời gian ngắn đã tới gần, hai tay của hắn làm trung tâm, theo hắn lao thẳng đến ngón giữa.

Cảnh tượng này như thể là Vương Lâm bay theo biển lửa ngợp trời, cũng với ngón giữa kia quyết đấu sinh tử.

- Ngươi không vỡ, thì ta chết!

- Không có đường lui, phải liều mạng!

Trong tiếng ầm ầm, ngọn lửa màu lam điên cuồng tấn công ngón giữa. Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, máu tươi từ khóe miệng không ngừng chảy

ra, hắn tự mình đối phó với ngón giữa này, cảm nhận được rõ ràng sức mạnh trong đó đủ để khiến cho hắn toàn thân kịch chấn, ở dưới ngón giữa kia thân mình liên tục bị đè xuống.

- Ta không cam lòng!

Vương Lâm rống giận rít gào kinh thiên. Hắn không cam lòng, một chút cũng không cam lòng. Bên trong Thất Thải giới, hắn đã nuốt lấy đạo quả, tu vi tiến thêm một bước lớn, lại tỉnh lại sau một trăm năm đã bước được nửa bước vào Toái Niết, nhưng giờ phút này, lại trải qua nguy cơ sinh tử mức độ này.

Quyết không cam lòng!

Trong tiếng gào của hắn, lôi đình như ngân xà điện quang ngợp trời tràn ngập bốn phía điên cuồng ngưng tụ, theo ngọn lửa màu lam lao thẳng đến ngón giữa. Tiếng nổ ầm ầm xuất hiện lúc trước khiến cho bầu trời tối đen chấn động, xuất hiện rất nhiều vết nứt. Những vết nứt này vừa xuất hiện, ngay lập tức bị xé mở, không ngừng mở rộng.

Vụ nổ này tuy chấn động nhưng lại không thể át đi được tiếng gào thét không cam lòng của Vương Lâm.

- Ta không cam lòng!

Quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm Vương Lâm xoay tròn nhanh hơn, ngay khi lôi hỏa của Vương Lâm oanh kích thì thân thể vẫn không ngừng trầm xuống, sức mạnh của đạo quả mà Vương Lâm hấp thu và phong ấn trước đây, giờ phút này lại ầm ầm xuất hiện.

Lực lượng này không phải mạnh tuyệt đối, nhưng dung hợp với lôi hỏa, với chiến ý cảnh của Vương Lâm, hình thành một quy tắc mới. Trong trời đất này, quy tắc này chỉ thuộc về duy nhất Vương Lâm!

Ngay khi quy tắc này bùng phát ra, bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên xuất hiện những gợn sóng vặn vẹo, giống như tuế nguyệt trùng điệp, không thân thể dung hòa với thiên địa. Phạm vi gợn sóng này càng ngày càng lớn, cuối cùng tràn ngập toàn bộ ngón giữa. Tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm điên cuồng truyền ra, thân thể hắn ngay khi quy tắc mới xuất hiện khiến cho trời đất vặn vẹo, bắt đầu ngừng trầm xuống.

Chẳng những không tiếp tục trầm xuống, ngược lại trong nháy mắt gân xanh toàn thân Vương Lâm nổi lên, đột nhiên ngón giữa được nâng lên, hướng lên bầu trời ầm ầm phóng đi.

Gợn sóng vặn vẹo kia vờn quanh ngón giữa, dưới sự dung nhập của sức mạnh lôi hỏa, dưới sự điên cuồng tấn công của Vương Lâm, ầm một tiếng sụp đổ.

Ngay khi ngón tay này sụp đổ, thân thể Vương Lâm bị cuốn đi, rơi trên mặt đất, rơi vào lòng bàn tay, máu tươi nhuốm đỏ thân thể, quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm hắn dần dần trở nên mờ nhạt.

Giờ phút này hắn đã bị trọng thương, nhưng ngay khi rơi xuống mặt đất, hai chân Vương Lâm lại giậm lên mặt đất, cả người một lần nữa bay đi, lao thẳng đến ngón vô danh.

Tam Xoa Kích đâm vào ngón vô danh, ngăn cản được một chút, lúc này mới cho Vương Lâm một cơ hội. Nếu lúc này hắn bỏ lỡ, công sức từ trước đến giờ sẽ trở nên uổng phí.

Cả đời Vương Lâm, những lúc liều mạng như thế này chỉ có một lần, đó chính là cuộc chiến coi Thiên Vận Tử ở vùng đất Yêu Linh, lúc này chính là lần thứ hai trong gần hai ngàn năm tu đạo của hắn.

Một khí tức bi tráng từ trong cơ thể Vương Lâm phát ra, mặt hắn không còn chút máu, tuy trọng thương nhưng chiến ý không hề giảm bớt chút nào, ngược lại càng ngày càng mạnh.

Có một loại người, trời sinh ra để chiến đấu, trời sinh ra vì giết chóc mà tồn tại, trời sinh ra vì nghịch thiên mà tiến bước! Vương Lâm chính là loại người này. Nhất là dung hợp với chiến tinh và chiến ý cảnh, khiến cho Vương Lâm lại còn hơn cả như vậy.

- Người sống trên đời nếu không thuận theo trời thì chỉ có chết! Nhưng nếu chết thì phải chết sao cho không thẹn với lòng!

Vương Lâm cười dài, tiếng cười kinh thiên động địa, kinh động cả quỷ thần.

Cho dù là người thần bí ở thế giới bên ngoài thi triển một chưởng này, từ xa xưa chưa hề thay đổi thần sắc cũng phải có chút động dung.

- Nếu người có thể sống sót dưới một chưởng này, bổn tôn sẽ không giết ngươi!

Thanh âm mang theo vẻ mệt mỏi, lại từ trong trời đất truyền đến.

- Ngươi là ngoại giới chưởng tôn!

Thân thể Vương Lâm trong lúc bat lên, lao thẳng đến ngón vô danh.

- Lão phu là Lam Mộng Đạo Tôn của Thái Cổ Tinh Thần Lam Ti Tộc!

Thanh âm kia lộ ra vẻ hồi tưởng, chậm rãi vang vọng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1227: Phúc hữu trăm năm trước.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tốc độ càng nhanh thêm, sáu tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm của hắn xoay nhanh, sức mạnh Cổ Thần tràn ngập toàn thân, thân thể đột nhiên điên cuồng lớn lên, đột nhiên biến thành Cổ Thần cao mấy trăm trượng.

Ngửa mặt lên trời rít gào, Vương Lâm vung nắm tay khổng lồ, ngay khi ngón vô danh tới gần, cầm lấy Tam Xoa Kích ở trên đó, chân phải quét ngang, đá vào ngón vô danh.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm kịch chấn, cho dù là thân thể Cổ Thần của hắn giờ phút này cũng có cảm giác muốn sụp đổ, trong tiếng gầm nhẹ hắn nương theo luồng đại lực này, rút Tam Xoa Kích ra.

Ngón vô danh do ngọn núi hóa thành này dưới một cước của Vương Lâm đột nhiên chấn động, nhưng tốc độ không hề dừng lại, lao thẳng tới Vương Lâm.

Tiếng động ầm ầm vang lên, thần sắc Vương Lâm dữ tợn, giờ phút này thần thông, pháp bảo và quy tắc của hắn toàn bộ được thi triển ra, nhưng dưới một chưởng này, dường như hắn có liều mạng như thế nào cuối cùng cũng không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của Lam Mộng Đạo Tôn này.

Nhưng nếu chỉ như vậy cũng không thể làm cho hắn khuất phục. Hai mắt Vương Lâm nồng đậm vẻ điên cuồng, ở dưới ngón vô danh không ngừng giáng xuống, hắn vọt lên trên, điên cuồng tấn công.

Sức mạnh Cổ Thần ẩn chứa trong mỗi đòn tấn công, dưới sự tấn công điên cuồng của hắn, cho dù là một tu chân tinh cũng có thể sụp đổ, nhưng ngón vô danh này vẫn ầm ầm dường như muốn nghiền nát Vương Lâm.

Trời đất ầm ầm vang không ngừng, tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm lại truyền ra. Hắn thân là Cổ Thần, nhưng dưới ngón tay này cũng cảm thấy một trở ngại từ trước đến nay chưa từng gặp. Tất cả những đòn tấn công của hắn cũng không thể khiến ngón vô danh này sụp đổ, thậm chí sau khi không ngừng oanh kích, ngón tay cái có uy lực mạnh nhất của bàn tay cũng đang chậm rãi hạ xuống.

Càng làm cho Vương Lâm đau khổ hơn là ba ngón tay còn lại không ngừng hấp thu sức mạnh của thiên địa nhanh chóng hồi phục, dường như không bao lâu sau, ba ngón tay mà hắn đã tốn toàn bộ tâm sức để phá vỡ lại một lần nữa chuyện.

- Chẳng lẽ Thất Thải giới này chính là mồ chôn Vương Lâm ta? Ta không cam lòng!

Hai mắt Vương Lâm đỏ lên như quỷ, không ngừng tấn công. Hắn hung hăng cắn răng, ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng dài.

Sáu tinh điểm trên mi tâm của hắn xoay tròn, tinh điểm thứ sáu mơ hồ ở trên đó đột nhiên tuôn ra một luồng khí tức Cổ Thần điên cuồng. Khí tức này kinh thiên động địa, quét ngang ra cho dù là ngón vô danh cũng phải run lên.

- Toái tinh!

Sau khi Vương Lâm tự xưng là Cổ Thần, cả đời trải qua vô số nguy cơ, nhưng lúc này là lần đầu tiên hắn phải chọn cách toái tinh.

Ngay khi tiếng hô này vang lên, tinh điểm thứ sáu trên mi tâm của hắn ầm ầm tan vỡ.

Sức mạnh của sự tan vỡ hóa thành một cơn lốc, đột nhiên điên cuồng hấp thu tiến nhập vào bên trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho sức mạnh Cổ Thần của hắn tăng mạnh, trong cơ thể có những tiếng ầm ầm truyền ra, thân thể mấy trăm trượng trong khoảnh khắc này lại điên cuồng lớn lên. Trong thời gian ngắn, một người khổng lồ cao hơn hai ngàn trượng bất ngờ xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Dựa vào sức mạnh toái tinh, thân thể Cổ Thần của Vương Lâm nhất thời có được sức mạnh vô cùng to lớn tương đương với thất tinh vương tộc Cổ Thần. Trong tiếng gầm lên giận dữ, cả người Vương Lâm lao ra, cả mặt đất lúc này cũng run lên, khí tức điên cuồng vờn quanh, lao thẳng đến ngón vô danh!

Hắn đã chuẩn bị hôm nay sẽ liên tục phá vỡ năm tinh điểm, trận đánh hôm nay, trong cuộc đời hắn là trận đánh gian nan nhất.

Trận chiến này nếu như thân thể sụp đổ, nguyên thần tiêu tan, đạo niệm quy tiên, cả đời tu đạo gần hai ngàn năm của hắn từ nay về sau kết thúc, thế gian có hàng vạn người tên Vương Lâm, nhưng sẽ không có một người nào sánh được với hắn.

Hắn muốn phá vỡ năm ngón tay này, cố gắng vượt qua một chưởng này, đi ra khỏi Thất Thải giới suýt nữa đã trở thành mồ chôn hắn.

Thất Thải giới đối với Vương Lâm mà nói, thành cũng do nó, mà vong cũng do nó.

Mang theo một vẻ điên cuồng cũng với một vẻ không cam lòng, Vương Lâm giống như là thiêu đốt chính mình, dựa vào toái tinh trở thành Thất Tinh Cổ Thần, phóng tới ngón vô danh.

- Ta không thể chết được, ta không cam lòng, ta vẫn còn chưa làm cho Uyển Nhi sống lại! Ta vẫn còn chưa làm cho Bình nhi sống lại, ta vẫn còn chưa tận hiếu với cha mẹ đã mất, ta vẫn còn chưa hoàn thành vận mệnh của ta! Ta vẫn còn rất nhiều lời hứa chưa thực hiện được, ta không thể chết được!

Vương Lâm tới gần ngón vô danh đang hạ xuống, tay phải nắm lại, mang theo vẻ không cam lòng, đánh ra một quyền.

Một quyền này là một quyền của thất tinh vương tộc Cổ Thần, là một quyền sau khi tinh điểm thứ sáu bị vỡ, là một quyền không cam lòng sau gần hai ngàn năm tu đạo của Vương Lâm.

Một quyền này ầm ầm xuất ra, thiên địa biến sắc. Trong tiếng ầm ầm này, ba ngón tay không ngừng ngưng tụ lại sau khi bị phá vỡ kia lập tức chấn động, ngay lập tức cả bàn tay này trong chốc lát cũng dừng lại, giống như toàn bộ trời đất, tất cả những sự vận chuyển trong khoảnh khắc này đều dừng lại.

Nắm tay Vương Lâm ngay lập tức đánh lên ngón vô danh, sức mạnh vô biên có được nhờ toái tinh ầm ầm tràn vào bên trong ngón vô danh. Thân thể của Vương Lâm đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, từ trong mấy ngàn trượng lập tức chỉ còn lại cao có trăm trượng.

Nhưng trong quá trình thu nhỏ người lại này, chỉ thấy một sức tấn công điên cuồng của một thất tinh vương tộc Cổ Thần hết sức ầm ầm xuất ra.

- Vỡ cho lão tử!

Vương Lâm gầm nhẹ, tiếng sụp đổ của ngón vô danh đang đè xuống ầm ầm vang lên, ngón vô danh do ngọn núi hóa thành này kịch liệt run rẩy, vô số vết nứt lấy nắm tay của Vương Lâm làm trung tâm, ầm ầm tan vỡ.

Thân thể Vương Lâm trở nên suy yếu, máu tươi từ trong khóe miệng tràn ra, trong tiếng cười thảm, ngay khi ngón tay này sụp đổ liền ngã xuống. Giờ phút này, ngón tay cái uy lực mạnh nhất có thể so sánh với cả bốn ngón tay trước đã tới.

Bàn tay của người này nếu nắm lại, đầu tiên là ngón út và ngón trỏ, tiếp theo là ngón giữa và ngón vô danh, cuối cùng chính là ngón cái này. Sức mạnh của ngón cái này tuyệt đối hùng mạnh, nhấn một cái những vật bên trong bàn tay hoàn toàn bị phá vỡ.

Một đòn cực mạnh này Vương Lâm tự biết cho dù là toàn bộ tinh điểm bị phá vỡ cũng không thể trốn thoát. Nhưng chỉ ngồi đây chờ chết thì không phải là lựa chọn của Vương Lâm.

- Sinh ra là người bất khuất, chết đi cũng là quỷ anh hùng. Tu sĩ chúng ta sợ gì một trận chiến! Vương Lâm tu đạo gần hai ngàn năm, nếu vẫn còn là con người thì lúc này đã sớm trở thành cát bụi, so với con người đã sống lâu hơn rất nhiều, chết có gì đáng sợ! Có gì đáng sợ đây!

Vương Lâm trong tiếng cười thảm phát ra thanh âm sang sảng, giống như đã hiểu ra được hết thảy, ngay khi ngón tay cái này tới gần, trực tiếp lao tới.

- Cha mẹ, nếu có kiếp sau quyết sẽ không tu đạo, cùng với mọi người vui vẻ trăm năm! Tư Đồ, ngươi và ta không còn ngày gặp lại, Thanh Thủy sư huynh, sư đệ không thể cứu ngươi, Uyển Nhi, ta đi cùng với nàng đây! Mộc Băng Mi, ân oán giữa ngươi và ta xóa bỏ! Vương Bình, chúng ta người một nhà có thể đoàn tụ rồi...

Còn có Lý Thiến Mai... ngươi có tình với ta, nhưng Vương mỗ nếu chết, tiêu tan ở nơi này, sao có thể mang ngươi đi được!

Vương Lâm trong tiếng cười dài, vung tay trái lên, trước người lập tức xuất hiện không gian trữ vật, từ bên trong bay ra một chiếc vòng tay màu lam.

Vòng tay màu lam này sáng như ngọc, giống như là tinh thần, mang theo một luồng khí tức không rõ ràng, ngay khi xuất hiện tự động bay đến chạy trên tay trái của Vương Lâm, đột nhiên phát tán ra lam quang nhẹ nhàng, vờn quanh toàn thân Vương Lâm, dường như vẫn còn mang theo một vẻ ấm áp, một hơi ấm của cơ thể từ trăm năm trước, sau trăm năm thủy chung vẫn tồn tại. Lam quang vờn quanh, Vương Lâm cũng với ngón tay cái kia trong thời gian ngắn tiếp cận.

Nhưng ngay lúc vòng tay kia xuất hiện, ngay khi lam quang tỏa ra trên cổ tay Vương Lâm, một tiếng nói mang theo một vẻ khiếp sợ không thể tin nổi đột nhiên xuất hiện giữa trời đất.

- Đây là...

Thanh âm tang thương này dường như run rẩy, lộ ra sự kích động không thể hình dung được.

Ngón tay cái đang ầm ầm giáng xuống lập tức với tốc độ cực nhanh lại giơ lên, khiến cho Vương Lâm lao ra, phóng thẳng lên trời.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến cho Vương Lâm sửng sốt, nhưng không do dự chút nào, trong lúc bay ra hai tay bấm quyết, dựa theo ấn quyết trong ký ức của Thương Tùng Tử nhanh chóng ở phía trước người mở ra một cái khe quay về Vân Hải.

Thân mình hắn như tia chớp nhoáng lên một cái, bay thẳng đến cái khe. Ngay khi thân ảnh hắn biến mất, bàn tay được tạo thành từ Thất Thải giới này không hề truy kích, mà chậm rãi hạ xuống.

- Ta vẫn đợi con...

Tâm thần Vương Lâm ngay khi đi qua cái khe, thanh âm tang thương kia lờ mờ truyền đến. Vẻ mỏi mệt trong thanh âm kia càng đậm, mơ hồ còn mang theo một sự phức tạp không thể nói rõ.

Vương Lâm rời khỏi, bàn tay do Thất Thải giới hóa thành này dần xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, rất nhiều đá vụn vỡ ra, giống như thần thông lúc mới tiến nhập vào nơi đây vừa rồi đang chậm rãi rời khỏi.

- Nguyệt nhi...

Thanh âm tang thương kia từ từ tiêu tan...

Giờ phút này ở chỗ sâu nhất trong Thái Cổ Tinh Thần, ở nơi này có một người bộ tộc Thái Cổ, tên là Lam Ti. Tinh vực do bộ tộc này chiếm cứ vô biên vô hạn, ở bên trong tinh vực này có một tinh cầu tầm thường, ở trên đó có một ngọn núi quanh năm lam quang bao phủ, cho nên được người ở đó gọi là Lam Sơn.

Trên đỉnh núi có một ngôi nhà tranh đơn giản, đứng trong gió núi. Lúc này cánh cửa nhà bị đẩy ra, từ bên trong có một nam tử trung niên thần sắc uể oải đi ra. Nam tử này nhìn bầu trời, hai mắt dần dần lộ ra vẻ mơ hồ, giống như đang đổ lệ. Tóc trên đầu hắn cũng có màu lam...giống như là bầu trời, khiến cho cả người hắn tràn ngập một vẻ u buồn.

Cảnh tượng này nếu có bất kỳ một người dân Thái Cổ ở thế giới bên ngoài nhìn thấy, lập tức sẽ tâm thần chấn động. Một trong Thái Cổ ngũ tôn, Lam Mộng Đạo Tôn không ngờ đột nhiên lại có một khoảnh khắc không khống chế được tâm thần.

Lam Mộng Đạo Tôn tại Thái Cổ Tinh Thần là một nhân vật huyền thoại, Lam Ti tộc vốn là một tộc nhỏ, nhưng bởi vì người này hoành hành ngang dọc, nên trong Thái Cổ Tinh Thần đã trở thành một bộ tộc khổng lồ gần như không ai dám trêu chọc.

- Mộng nhi, con gái chúng ta đã đầu thai rồi...vòng tay mà nó đem theo lúc trước, trên vòng tay nà vẫn còn phúc hữu được truyền thừa từ Vân Mộng nàng. Nếu không có nó tự mình đưa cho, người bên ngoài cho dù có lấy được vòng tay, cũng không thể có được phúc hữu ẩn chứa bên trong.

Nam tử thì thào, thần sắc lộ ra vẻ hồi tưởng.

Hồi lâu sau, trong hư không ở phía trước hắn gợn sóng nổi lên, ở bên trong có một lão già áo trắng đi ra. Lão già này vừa xuất hiện liền lập tức cung kính.

- Đạo Tôn đại nhân, gia sư...

Lão già còn chưa nói xong, nam tử trung niên cũng không thèm nhìn hắn cái nào, chỉ nói một chữ.

- Cút!

Tâm thần lão già run lên, nhưng cũng không dám nhiều lời. Hắn tuy là đệ tử Chưởng Tôn, nhưng đối mặt với một trong Thái Cổ Ngũ Tôn sức mạnh tương đương với sư phụ của mình cũng không chút nào dám đắc tội, nghe thấy vậy lập tức dung nhập vào trong gợn sóng biến mất.

- Người này nếu không có quan hệ với Nguyệt nhi thì cũng thôi, nhưng người được con gái chúng ta đưa cho phúc hữu, làm sao ta có thể làm hại...Cho dù là người này có được Thiên Nghịch thì như thế nào, cả đời ta tu đạo đều dựa vào bản thân, không dựa vào bất kỳ vật gì, lòng tham của Chưởng Tôn đâu có liên quan gì tới ta! Mà Thiên Nghịch kia là vật chí tôn của Phong Giới năm xưa, nếu không mở được phong ấn trên đó, thì vật này chưa chắc đã là phúc, ngược lại còn là đại họa, là cái họa chết người của Phong Giới Chí Tôn! Còn phong ấn kia...thật quá khó khăn!

Chín vùng trời của Thất Thải giới vốn là do Phong Giới Chí Tôn mở ra, rồi sau đó bị bộ tộc Thái Cổ ta đoạt được, sức mạnh của ta bên trong đó cũng chỉ có một chưởng này, sau một chưởng này không thể không vội được. Chỉ là Chưởng Tôn tuy bế quan mấy vạn năm nhưng tâm cơ của hắn quá sâu, nhờ ta ra tay chỉ sợ còn có mục đích khác.

Chưởng Tôn năm đó lẻn vào bên trong giới, nhưng lại trọng thương chạy về. Lúc hắn chạy ra, sự cảnh cáo truyền khắp toàn bộ Thái Cổ kia cũng khiến người mỗi lần nhớ tới đều trong lòng kính sợ.

Vùng đất của Thất Thải Hoa lập tức bị Chưởng Tôn cấm đoán, ngoài những người nuôi dưỡng hoa mới có thể phân thân tiến vào, còn tất cả bản thể đều không tiến vào. Nghe đồn làm nhiễu loạn đạo niệm, khiến cho đạo của Thất Thải Hoa thất bại, nhưng thực tế chuyện này là như thế nào.

Mà người này cũng không bình tĩnh, tu vi kinh thiên, còn có thân thể Cổ Thần, mà tính cách cũng tương tự ta. Với thực lực của hắn hiện giờ, có thể phá vỡ bốn ngón tay của ta, trong đám tiểu bối, cho dù là trong Thái Cổ Tinh Thần cũng đủ để xưng là người mạnh nhất, nếu cho hắn thời gian, nhất định có thể đạt tới tu vi Không Cảnh. Hắn lại có phúc hữu của Nguyệt nhi, kiếp trước của Nguyệt nhi, xin lỗi con, kiếp này ta quyết sẽ không cho bất kỳ kẻ nào tổn hại con...người có phúc hữu của con, ta cũng sẽ làm như vậy! Cho dù là Chưởng Tôn quyết cũng không được!

Nam tử nhìn bầu trời, nước mắt chảy xuống. Cả đời hắn mệt mỏi, tang thương đau khổ, hối hận vì mất con gái...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1228: Lão phu Lưu Kim Bưu!!

Vân Hải tinh vực sau khi yên lặng một trăm năm, cuộc so tài giữa các phân tông trong bát giai tông phái cũng đã tới gần. Đại hội cứ mỗi một ngàn năm lại diễn ra một lần này chính là một lễ hội quan trọng của Vân Hải tinh vực.

Cũng không phải chỉ có một tông phái tổ chức mà tất cả bát giai tông phái đều tổ chức. Trong mỗi một tông phái, từ phân tông cho tới chủ tông đều tổ chức, tiến hành một vòng khảo hạch mới. Phân tông xuất sắc có thể đạt được sự coi trọng và tặng phẩm của chủ tông, mà đệ tử ưu tú cũng được chủ tông lưu lại trở thành đệ tử chủ tông, tăng cường bồi dưỡng.

Còn những phân tông thất bại thì thường thường là trong ngàn năm sau địa vị sẽ xuống thấp, cho tới cuối cùng sẽ bị chủ tông bỏ qua, giải tán phân tông, hơn nữa đệ tử đều lưu tán tới những phân tông còn lại.

Quy Nguyên Tông đã nhiều năm chịu kết cục này. Lần này chính là cơ hội cuối cùng của bọn họ. Nếu vẫn như trước thì Quy Nguyên Tông chắc chắn sẽ bị giải tán. Tất cả đệ tử bao gồm cả Lữ Yên Phỉ cũng sẽ bị đưa vào phân tông khác, từ nay về sau không còn cái tên Quy Nguyên Tông nữa. Rồi sau đó, chủ tông sẽ lựa chọn đệ tử, một lần nữa lại tạo thành phân tông mới, bảo trì quy mô không thay đổi.

Loại chuyện này bọn họ không thể tiếp nhận, nhưng cũng không dám cự tuyệt. Nếu dám cự tuyệt thì kết quả sẽ là bị diệt tông. Dù sao thì Quy Nguyên Tông cũng chỉ là một phân tông mà thôi.

Loại phương pháp tàn khốc này khiến thực lực của các tông phái bát giai tinh vực không ngừng được đề cao.

Cho tới một ngày, đại bộ phận phân tông trong bát giai đều đã trưởng thành cường đại đến cực điểm. Lúc này một bát giai tông phái liền được Thần Tông ban cho trở thành cửu giai tông phái. Nghe nói năm đó Phá Thiên Tông, Quỷ Tông toàn bộ đều như vậy. Bát giai tinh vực có năm tông phái, phân biệt là Vô Cực Tông, Ảnh Phong Tông, Hồng Hồ Tông, Ưng Thiên Tông và Tịch Hồn Đạo. Quy Nguyên Tông và Tử Đạo Tông đều là thuộc về sở hữu của bát cấp tông Vô Cực Tông.

Trận so tài này cử hành cũng không phải là cuộc hỗn chiến giữa nhưng phân tông mà là triển khai theo giai vị tinh vực, cuối cùng tuyển ra bốn tinh vực thất tinh. Mỗi một phân tông tinh vực đều là một phương cực mạnh.

Đương nhiên cũng có thể khiêu chiến vượt cấp. Tỷ như ngàn năm trước Tử Đạo Tông đã khiêu chiến vượt cấp lục giai tinh vực chí cường, tuy rằng thất bại nhưng lại là bại trong quang vinh, được bát giai Vô Cực Tông coi trọng.

Tới dự những trận so tài ở bát giai tông phái đều có người của cửu giai tông phái. Nếu họ nhìn trúng đệ tử nào thì chỉ cần mở miệng mà chọn.

Loại chuyện này cho dù bát giai tông phái có bất đắc dĩ thì cũng không thể cự tuyệt.

May mắn mà cũng buồn chính là người có thể được cửu giai tông phái nhìn trúng thực sự quá ít, cả ngàn năm cũng chỉ có ba người.

Sau khi trận so tài của bát giai tông phái trôi qua sẽ tuyển ra ba đệ tử cực mạnh của phân tông, cũng với bốn bát giai tông phái khác chém giết. Trận chém giết này cực kỳ quan trọng, các tông phái bát giai tinh vực không được tự mình ra tay, được cửu giai tinh vực điều tra nghiêm khắc. Nhưng cũng từ những người tỷ thí trong phân tông mà có thể nhìn ra một phần thực lực của các tông phái bát giai.

Một bộ phận thực lực này là để cho tông phái cửu giai xem, tông phái bát giai cuối cùng chiến thắng nếu có thể duy trì tới ngàn năm sau thì có thể có tư cách trở thành tông phái cửu giai tinh vực.

Cho nên trân tỷ thí này cực kỳ quan trọng, thường thường các tông phái bát giai đều chuẩn bị từ sớm, hầu như ba người được tham gia vào trận so với giữa các tông phái đã được định sẵn, cho dù không được mang về chủ tông nhưng cũng được đãi ngộ như đệ tử trung tâm của chủ tông, lại có cả người của chủ tông tự mình truyền thụ trước.

Từ sau khi Phá Thiên Tông rời đi, tinh vực bát giai đã tổ chức tổng cộng mười bảy lần tỷ thí. Trong đó có thắng có bại, nhưng ngàn năm trước Tịch Hồn Đạo nổi lên, thắng liên tục trong chín trận so tài. Lúc này là lần so tài thứ mười tám sau khi Phá Thiên Tông rời đi, nếu Tịch Hồn Đạo có

thể chiến thắng thì khả năng trở thành tông phái cửu giai đã sắp sửa nằm trong tầm tay.

Đại hội ngàn năm một lần tai Vân Hải tinh vực cực kỳ náo nhiệt, thường thường duy trì liên tục vài tháng mới chấm dứt. Mỗi lần thế này thì trong bát giai tinh vực liền tụ tập các phường thị giao dịch. Tất nhiên là ở đó cũng sẽ xuất hiện vài tên lừa gạt trục lợi.

Không phải chỉ có một tên, cũng có thể thấy là loại người này trong đại hội này như cá gặp nước. Nhưng có một người liên tục mấy lần trong đại hội này đạt được rất nhiều lợi ích, hầu như mỗi một ngàn năm người này lại xuất hiện một lần, lại dùng vô số tên giả, một ngàn năm lại đổi tên một lần.

Mà những tông phái bị lừa gạt thường là ngại mất mặt, tuyệt nhiên sẽ không nói chuyện bị lừa gạt ra ngoài, mặc dù có âm thầm điều tra nhưng cũng không thu hoạch được gì. Bởi vì người này khi lựa chọn một phân tông giống như Quy Nguyên Tông, sắp sửa bị giải tán, là những phân tông nhỏ yếu không có hi vọng thắng.

Những tông phái như vậy sau đại hội đều bị giải tán, đi tìm tên lừa gạt mà tính sổ thì có giải quyết được vấn đề gì chứ. Dù là nói ta chuyện bị lừa gạt, dù có người tin tưởng thì cuối cùng cũng vẫn bị người ta cười nhạo, thế thì không nói còn hơn.

Thiên Cương Tông là một tông phái nhỏ yếu trong tinh vực ngũ giai, chủ tông chính là Ứng Thiên Tông. Lần đại hội này, Thiên Cương Tông bọn

họ như bị bao phủ bởi mây đen. Trạng thái của bọn họ cũng giống như Quy Nguyên Tông, đều thất bại trong những lần đại hội trước. Nếu lần này lại thất bại thì chắc chắn khó thoát khỏi vận mệnh bị giải tán.

- Một tháng sau chính là cuộc so tài giữa các phân tông, chúng ta đều phải truyền tống đi bát giai tinh vực. Ngũ giai tinh vực của chủ tông trừ Thiên Cương Tông chúng ta ra thì còn có ba tông phái nữa nhưng lần nào Thiên Cương Tông chúng ta cũng thua cuộc. Lần này đây, ôi...

Trong đại điện của Thiên Cương Tông lúc này có ba lão già đang ngồi.

Hiện giờ bọn họ đều cau mày, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ và mê man, lại có một chút không cam lòng. Một khi bị giải tán bọn họ sẽ bị người ta trào phúng, càng không bao giờ được coi trọng, sống trong sỉ nhục tới cuối đời.

- Ba tông phái còn lại so với Thiên Cương Tông chúng ta mạnh hơn nhiều quá. Chúng ta căn bản là không có nửa điểm hi vọng...

Một lão già khổ sở mở miệng nói.

- Trừ phi có thể xuất hiện kỳ tích...nếu không thì khó khăn rồi!

Một lão già khác cũng thở dài lên tiếng, lưu luyến nhìn bốn phía. Hắn biết một tháng sau khi mình rời đi, sợ là không thể có ngày trở về. Thiên Cương Tông cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị giải tán.

Ba người trầm mặc, đại điện bị bao phủ trong không khí đầy áp lực. Đúng lúc này đột nhiên trong thiên địa xuất hiện một luồng khí tức sắc bén, tiếng rít gào kinh thiên động địa vang lên, lập tức khiến cho ba người trong đại điện ngẩng mạnh đầu.

Chỉ thấy một ngọc giản ầm một tiếng phá tan hộ sơn đại trận của Thiên Cương Tông, cũng xuyên thấu qua nóc nhà, trực tiếp rơi xuống, tung bay trong đại điện ở giữa ba người.

Một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ bỗng nhiên từ trong ngọc giản lan ra, lập tức liền tràn ngập cả đại điện, sau đó tiếp tục tràn ta khắp cả Thiên Cương Tông. Dường như nó khiến cho cả đại lục của Thiên Cương Tông run rẩy.

Chuyện này khiến thần sắc ba lão già đại biến. Họ đứng vụt dậy, nhìn chằm chằm vào ngọc giản kia, tâm thần chấn động, dâng lên một cảm giác hoảng sợ. Loại khí tức cường đại tới khó tin này khiến bọn họ cảm nhận được một chút thần thông của tu vi Toái Niết đang tràn ngập. Cùng lúc đó một tiếng nói kiệt ngạo từ trong ngọc giản đó truyền ra, vang vọng khắp đại điện.

- Chúc Duẫn Minh, sinh ra ở Thiên hải đại lục, bảy tuổi tu đạo, bái nhập Thiên Cương Tông, hơn hai trăm năm kết đan, hơn sáu trăm năm đạt

Nguyên Anh...tới ngày nay tu đạo đã mấy ngàn năm, cuối cùng đạt tới Khuy Niết sơ kỳ, là tông chủ Thiên Cương Tông.

La Tòng Cương, sinh tại Thiên Hải đại lục, ở bên cạnh La Hải...tu đạo tới nay lấy một lượng lớn đan dược để tăng tu vi, dừng lại ở Khuy Niết sơ kỳ.

Chu Thần, cũng không phải là người của Thiên Hải đại lục mà sinh ra ở Chu Vĩ đại lục, nửa đường mới gia nhập Thiên Cương Tông...tu đạo tới nay đình trệ tại Dương Thực bảy trăm ba mươi lăm năm! Ba vị, lão phu nói có nửa câu nào là giả dối chăng?

- Những lời nói của tiền bối hoàn toàn chính xác, không biết tiền bối là ai?

Trong lòng ba người vô cùng hoảng sợ. Những lời nói của người này rất chi tiết, thậm chí có những chuyện bọn họ đã quên nhưng đối phương lại biết được tường tận, lại bị khí tức Toái Niết chấn nhiếp, thân thể run lên, mơ hồ có cảm giác hồn phi phách tán.

- Lão phu Lưu Kim Bưu! Đạo hiệu Kim Bưu Tử!

Thần sắc ba người ngạc nhiên, rõ ràng chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ. Nhưng đối phương chỉ cần một ngọc giản đã có thể ẩn chứa khí

tức Toái Niết, lại biết rõ hết thảy mọi chuyện của bọn họ khiến bọn họ càng cung kính.

- Tiền bối tới đây là...

Chúc Duẫn Minh hít sâu một hơi, đè nén sự khẩn trương trong lòng, khom thấp người xuống hỏi.

- Các ngươi có đại họa tới gần nhưng lại không biết, lão phu giờ nói cho các người. Ba ngày trước có người tới nguyện trả sáu vạn nguyên tinh để lão phu ta tay lấy mạng ba người các ngươi!

Lời này vừa thốt ra, lập tức sắc mặt ba người đại biến.

- Nhưng lão phu và người của Thiên Cương Tông không oán không thù, tuy nói là đang cần rất nhiều nguyên tinh luyện đan nhưng cũng không muốn làm chuyện như vậy. Tuy nhiên nếu thật sự không có biện pháp thì cũng chỉ đành lấy mạng ba người các ngươi vậy.

Tiếng nói kia dần dần trở nên âm trầm, dung hợp cũng với khí tức Toái Niết lập tức khiến cho sắc mặt ba người tái nhợt.

- Tiền bối.

- Đương nhiên việc này dù sao lão phu cũng không muốn. Nếu ba người các ngươi có thể bỏ ra sáu vạn nguyên tinh hoăc vật tương đương thì lão phu sẽ bỏ qua chuyện này, chẳng những không giết các người, còn có thể giúp các người giải mối nguy Thiên Cương Tông bị giải tán!

- Sáu vạn nguyên tinh...

Tâm thần ba người chấn động, tràn ngập hoảng sợ, cũng có hoài nghi nhưng hơi thở Toái Niết và việc người này hiểu rõ cuộc đời họ khiến cho dù có hoài nghi cũng vô lực.

- Chúng ta làm gì có nhiều nguyên tinh như vậy...

- Thời gian của lão phu có hạn, cho các ngươi suy nghĩ trong nửa nén hương. Nếu cự tuyệt thì hôm nay lão phu chỉ còn cách giết người. Không có nguyên tinh thì có thể dùng vật có giá trị tương đương.

Lưu Kim Bưu đang ở đây thi triển “thần thông”. Đồng thời vào lúc này ở trong chỗ sâu nhất tinh vực ngũ giai thuộc Vân Hải, có một mảnh đại lục hoang dã đột nhiên vang lên ầm một tiếng, dường như bị một luồng lực mạnh mẽ đánh sâu vào. Mặt đất run rẩy, xuất hiện vô số khe nứt. Ngay sau đó một thân ảnh tóc bạc từ trong đại lục hoang dã này vọt ra!

Thân thể Vương Lâm hạ xuống, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi nhưng thần thức lại lập tức tản ra, tập trung vào cái khe thất thải ở trong đại lục này.

Cái khe này không còn tỏa ra bảy màu nữa, sau khi thần thức của Vương Lâm quan sát liền lập tức thu lại rồi biến mất.

Thấy vậy, thần sắc Vương Lâm trở nên âm trầm bất định, cuối cùng ánh mắt rơi vào vòng ngọc trên cổ tay mình. Giờ phút này vòng ngọc không còn tỏa ra ánh sáng màu lam mà đã biến thành màu xanh. Một hồi lâu, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Vân Hải tinh vực, lẩm bẩm:

- Vương mỗ đã trở về! Lưu Kim Bưu, để xem ta hành hạ ngươi thế nào.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1229: Phong tiên giới!

Vương Lâm trở về, đại hội tại bát giai tinh vực trong Vân Hải đã sắp bắt đầu cũng không có chút gợn sóng nào, cũng không có ai biết đến sự tồn tại của hắn. Dù sao thì hôm nay hắn tại Vân Hải hầu như cũng không ai biết tới.

Vương Lâm vẫn bình thản như nước giếng sâu, không chút dao động. Chẳng ai đoán được rằng người sẽ nổi tiếng Vân Hải đang từ từ lộ ra trong thời khắc này.

Thu hồi ánh mắt từ tinh không, Vương Lâm đơn giản ngồi xuống đại lục hoang dã này. Hắn đoán rằng những người được coi trọng hắn đã được chủ tông mang đi từ trước. Nơi này chắc hẳn là hiếm người qua lại. Vương Lâm ngồi trầm ngâm hồi tưởng lại cảnh tượng trong Thất Thải giới, trong lòng hơi cảm khái.

- Bảy người cùng đi, trở lại chỉ có một mình ta...khi đi là Tịnh Niết sơ kỳ, mà hiện giờ...

Đôi mắt uể oải của Vương Lâm chợt lóe sáng, lẩm bẩm:

- Hiện giờ mình đã tiến nửa bước vào Toái Niết.

Nhớ lại hết thảy mọi chuyện trong Thất Thải giới, trong đầu Vương Lâm liền hiện lên bộ hài cốt chiến tinh, động phủ của Tư Mã Mặc, Chu Tước ba lần thức tỉnh, hấp thu tia chớp ngoại giới, những người bị lạc, những

kẻ đi tìm, còn có kinh văn không biết thật giả kia, lại cả chuyện mơ hồ phát hiện ra bí mật của Thiên Vận Tử, thấy được Thiên Nghịch châu phỏng chế, biết được sự tồn tại của những nghg.

Đánh với Thương Tùng Tử, đoạt được Thất Thải Đinh, chiến lão già tóc bạc, nuốt đạo quảm mở Thiên Nghịch, bị thương nặng dưỡng thương, quan trọng hơn là tu vi tăng lên, Văn thú lại lột xác.

Đạt được Tuế Nguyệt Cấm chế, lại chiếm được hai thanh đoản kiếm kỳ dị đâm vào bộ xương hươu thần bí. Hết thảy những chuyện này cũng khiến tâm thần Vương Lâm phấn chấn. Thời gian trăm năm trôi qua mà dường như cả thiên địa thay đổi.

- Thế sự vô thường, có được có mất...Đánh một trận với Thương Tùng Tử, nương theo pháp bảo Thứ Không Niết của mình phân làm hai, Thủy Tinh Kiếm bị đánh nát, chiến phủ tan tành, ngay cả Cổ Thần đại đỉnh cũng tan tành...mà quan trọng là đệ lục tinh mơ hồ của mình cũng đã vỡ nát.

Vương Lâm than nhẹ, lẩm bẩm nói:

- May mà ý cảnh biến thành quy tắc chi tinh vẫn còn...Dù là Cổ Thần lục tinh có tan nát thì thân thể Cổ Thần dù có chịu đệ nhị tổn vẫn khôi phục, cũng có thể sẽ gặp được cơ duyên khác. Dù sao thì đã tới cấp độ này, muốn khôi phục cũng phải chờ đợi lâu dài hơn nhiều.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cẩn thận cân nhắc sự được mất xong rõ ràng biết lần này những thứ mình mất đi so với sự thu hoạch tại Thất Thải giới thật so không đáng gì!

Tay phải hắn chụp vào hư không một cái, trước thân thể hắn liền xuất hiện một cái khe trữ vật. Từ trong đó bay ra hai nguyên thần gần như đã tử vong. Hai nguyên thần này chính là hai người có ấn ký ngọn lửa và tia chớp trong Thất Thải giới.

Hai nguyên thần này Vương Lâm không giết mà bắt lại, giờ phút này tay phải hắn ấn lên đỉnh đầu hai nguyên thần, mạnh mẽ lục lọi ký ức. Theo sự tìm tòi của hắn, thân thể hai nguyên thần run rẩy, phát ra những âm thanh thê thảm sau đó dần dần suy yếu, cuối cùng ầm một tiếng liền tan nát, bị Vương Lâm hút vào miệng, bắt đầu chữa thương.

Trong Thất Thải giới, Vương Lâm đã xem xét trí nhớ của hai nguyên thần thanh niên nô tộc, giờ lại lục soát trí nhớ của hai người này, đối với ngoại giới đã hiểu rõ hơn.

Ánh mắt hắn lóe sáng, lẩm bẩm nói:

- Thái Cổ Tinh Thần...Thái Cổ ngũ tôn!

Vừa trầm ngâm, Vương Lâm lại lấy ra một lượng lớn đan dược chữa thương, lực lượng nuốt vào rồi bắt quyết, nhắm mắt thổ nạp. Hắn cứ

chữa thương nhưng thần thức vẫn tản ra, dù là gió thổi cỏ lay cũng vẫn có thể bị phát hiện. Dần dần, theo sự hấp thu của Vương Lâm. nguyên lực giữa tinh không bị kéo tới, bị hắn hấp thu vào trong cơ thể.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Ba ngày sau Vương Lâm mở mắt, ánh mắt như điện, dường như có thể phá tan tinh vụ trước Vân Hải, trực tiếp xuyên thấu qua.

Hắn đứng lên, thương thế trên thân thể vẫn chưa khôi phục nhưng cũng không ảnh hưởng đến chiến đấu, hầu như đã hồi phục. Chỉ có thương thế của nguyên thần là cực kỳ nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sợ rằng khó có thể khôi phục lại.

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, cảm thấy nguyên thần vẫn truyền ra đau đớn. Vũ lực của Lam Mộng Đạo Tôn khiến hắn hiện giờ nhớ lại cũng cực kỳ kinh hãi.

- Đây là thực lực của tu sĩ bước thứ ba sao...

Đôi mắt Vương Lâm sáng bừng.

- Sớm muộn cũng có một ngày Vương mỗ cũng đạt được bước này!

Vương Lâm cúi đầu nhìn về chiếc vòng tay, thầm than một tiếng, tháo xuống thu vào khe trữ vật. Tay phải hắn vung lên, từ trong khe lại bay ra ba nguyên thần.

Nguyên thần thứ nhất là Trần Thiên Quân, chỉ còn một nửa, đã rơi vào trạng thái gần chết, cực kỳ mơ hồ, thậm chí có khi chỉ cần một cơn gió thổi qua là lập tức tiêu tán.

Vương Lâm đã từng hứa hẹn với hắn, đưa hắn ra khỏi Thất Thải giới. Giờ phút này tuy rằng đã làm được nhưng mà thân thể Trần Thiên Quân tan nát, nguyên thần lúc nào cũng có thể bị diệt vong. Trầm ngâm một chút, thần thức Vương Lâm tản ra, chậm rãi lan vào trong nguyên thần mơ hồ của Trần Thiên Quân:

- Trần đạo hữu, chúng ta đã đi ra khỏi Thất Thải giới.

Ở bên trong nguyên thần của Trần Thiên Quân, Vương Lâm truyền thần niệm.

- Cám ơn đạo hữu...vậy xin hãy...giúp tôi...trở lại Dịch Thú Tông...Sư tôn của tôi sẽ cứu tôi.

Nguyên thần của Trần Thiên Quân đã quá mức yếu ớt, sau khi truyền thần niệm xog hắn lại càng mơ hồ hơn.

- Được!

Vương Lâm trầm giọng đáp ứng, tay phải vung lên, thu hồi nguyên thần của Trần Thiên Quân. Ánh mắt hắn rơi vào nguyên thần thứ hai. Đây chính là nguyên thần của lão phụ nhân áo xanh. Giờ phút này hai mắt bà ta nhắm nghiền, nguyên thần tuy rằng mờ nhạt nhưng vẫn chưa tới mức sụp đổ, mạnh hơn Trần Thiên Quân rất nhiều. Trên nguyên thần còn có phong ấn của Vương Lâm. Hắn bắt quyết một cái điểm về phía trước, lập tức phong ấn trên nguyên thần của lão phụ nhân áo xanh được mở ra. Một lát sau, lão phụ này mở mắt, nhìn bốn phía một chút, sau đó nhìn Vương Lâm trầm mặc không nói.

Nguyên thần bà ta mặc dù không bị thương nặng nhưng công pháp bị phá, tu vi lúc này đã tụt xuống rất nhiều, chỉ còn Tịnh Niết trung kỳ. Vương Lâm cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nguyên thần của lão phụ.

Bốn phía yên tĩnh vô cùng. Sự yên tĩnh này dần dần hóa thành áp lực bao phủ lên nguyên thần của lão phụ. Vẻ mặt bà ta lộ vẻ khổ sở, thấp giọng nói:

- Lữ đạo hữu, lão thân nguyện ý dâng ra Sinh Tử Cấm, đổi lấy một cơ hội sống...ngươi nếu không tin có thể lục soát hồn lão thân để lấy. Chỉ cần đạo hữu có thể cho lão thân rời đi thôi. Dù sao thì chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận...

Bà ta nói năng rất thành khẩn, trên thực tế đúng là trong tâm lý cũng chưa từng có ý đồ gì với Vương Lâm. Đối với sự cường đại của Vương Lâm, bà ta vốn tưởng rằng đã hiểu biết hết nhưng lại không ngờ đối phương có thể mạnh mẽ vượt quá sự tưởng tượng của mình như vậy, dưới một chưởng của tu sĩ đại thần thông kia lại vẫn có thể sống sót.

Điều này khiến cho tâm thần bà ta chấn động, tràn ngập sợ hãi, giờ phút này chỉ cầu mong được sống. Thất Thải giới bà ta muốn coi nó như một cơn ác mộng.

Vương Lâm nhìn nguyên thần của lão phụ, một lúc lâu sau mới giơ tay lên đặt trên thiên linh, thần thức quét qua, trong lúc lão phụ run rẩy liền lấy được Sinh Tử Cấm trong trí nhớ của bà ta. Chỉ trong chốc lát, Vương Lâm giơ tay phải lên, vung lên một cái. Cuồng phong gào thét xuất hiện, cuốn nguyên thần của lão phụ bay đi, trong chớp mắt đã rời khỏi đại lục hoang dã này, bay thẳng vào tinh không.

Mãi cho tới khi vượt qua mấy vạn dặm, cuồng phong mới tiêu tán, nguyên thần của lão phụ hiện ra, trong mắt lại càng kính sợ, hướng về phương hướng Vương Lâm ở xa xa vái một cái rồi rời đi.

Nguyên thần cuối cùng chính là của Vân Hồn Tử. Nếu đã thu người này làm người hầu thì Vương Lâm sẽ không bạc đãi hắn. Chỉ là lúc này không phải thời điểm tốt để chữa thương. Hắn vung tay áo lên, đem nguyên thần của Vân Hồn Tử thu lại vào trong khe trữ vật. Vương Lâm hơi trầm ngâm, từ trong khe trữ vật lấy ra Thiên Nghịch châu phỏng chế tại Thất Thải giới.

Cầm thứ này, thần thức hắn dung nhập vào bên trong. Vương Lâm đoán rằng hạt châu này khi rời khỏi Thất Thải giới sẽ không còn bất kỳ tác dụng gì.

- Đáng tiếc...

Vương Lâm nhíu mày, đang muốn bỏ đi thì đột nhiên thần niệm khẽ động, cẩn thận suy nghĩ một chút, thần thức lập tức dung nhập vào bên trong mười tám tầng địa ngục Phong Tiên Ấn trong nguyên thần, tập trung trên chiến hồn Thiên Vận Tử, cũng dung hợp với hắn. Đột nhiên khí tức của thân thể Vương Lâm liền biến đổi, trở nên giống hệt Thiên Vận Tử.

Đôi mắt hắn bình thản, mơ hồ có ánh sáng bảy màu lóe lên, ngay cả thân thể cũng có chút ánh sáng bảy màu tỏa ra. Hắn cầm hạt châu Thiên Nghịch trong tay, tâm thần tràn ngập trong nháy mắt liền thấy hạt châu này tỏa ra ánh sáng bảy màu, dường như có dấu hiệu vận chuyển.

Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng là chỉ cần tâm niệm mình kêu gọi là có thể khiến thần thông của Nghịch Hành giả được phong ấn trong hạt châu xuất hiện giữa thiên địa!

Chuyện này khiến Vương Lâm vừa vui mừng vừa sợ hãi. Hắn hít sâu một hơi, tán đi sự dung hợp với chiến hồn của Thiên Vận Tử. Ánh sáng trên hạt châu cũng liền biến mất, khôi phục vẻ thô ráp.

Thu hồi hạt châu, trong lòng Vương Lâm rất bình tĩnh. Giờ phút này hắn dù có bị thương nhưng lại có được hạt châu này, cho dù hắn chưa khôi phục thì cũng đã gia tăng khả năng phòng ngự lên rất mạnh.

- Lúc này chuyện quan trọng nhất chính là phải mau đi Phong Tiên giới, bắt được một đàn lớn Văn thú, như thế liền có thể tung hoành ở Vân Hải này!

Còn về đạo hữu ở Quy Nguyên Tông, tiến hành trong mấy tháng, mình cũng không cần nóng lòng trở về. Lúc này cần nhanh chóng tới Phong Tiên giới!

Vương Lâm đã quyết định, thân thể nhoáng lên hóa thành một đạo cầu vồng, với tốc độ cực nhanh lao thẳng vào tinh không.

Trăm năm trước hắn đoạt được rất nhiều tinh đồ, giờ đã ghi nhớ trong lòng, trong lúc lao đi như lưu tinh xuyên qua tinh vụ. Nơi đây vốn là bên bờ của tinh vực lục giai, Vương Lâm phóng nhanh đi liền lập tức tiến vào trong tinh vực lục giai.

Dựa theo tinh đồ, Vương Lâm bay thẳng vào trong hướng về bát giai tinh vực Phong Tiên giới, triển khai toàn bộ tốc độ. Hắn tuy rằng thương thế của nguyên thần chưa lành nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, nhất là sau khi dùng tốc phù thì lại càng hình thành một loạt tiếng rít gào khi bay, từ xa nhìn lại thì tốc độ cũng chẳng kém mấy so với những lão quái

ở thiên nhân đệ nhất suy. Trên đường đi hắn gặp qua vô số tu sĩ, vừa phát hiện ra hắn thì thần sắc liền đại biến, không có ai dám ngăn trở nửa bước.

- Tốc độ thật nhanh, người này là ai?

Trong tinh vực lục giai có hơn mười tu sĩ đang bay đi, nhưng khi cảm thấy sương mù phía trước quay cuồng kịch liệt, sau đó một luồng khí tức kinh người gào thét bay qua người họ, nhanh không thể nói nên lời, hơn nữa thân ảnh hắn bay qua đã lâu thì tiếng gió gào mới ầm ầm truyền tới. Hiển nhiên tốc độ của người này đã vượt qua cả tốc độ của âm thanh. Sắc mặt mọi người đại biến, nhìn nhau một chút, đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Loại tốc độ này dù là sư tôn cũng không thể làm nổi. Nếu không có pháp bảo gia trì thì người này hẳn phải đạt tới Toái Niết hoặc thậm chí là lão quái đã đạt thiên nhân suy cực kỳ hiếm thấy!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1230: Mạnh mẽ!

Dọc đường đi Vương Lâm triển khai tốc độ tới cực hạn, di chuyển khiến cho tinh vụ bên ngoài như bị một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng, bị quét về hai phía, như mây khói bị xuyên thẳng qua.

Dựa theo sự hiểu biết của Vương Lâm, tinh vực thất giai đã rơi vào trạng thái nửa phong tỏa, ngăn cản ngoại nhân bước vào. Sự phong tỏa này là do cấp bậc tinh vực, hóa thành một cái trận pháp hình tròn, có rất nhiều tu sĩ của tinh vực thất giai thay đổi vị trí phòng thủ. Điểm này thì hoàn toàn khác so với tinh vực lục giai.

Vương Lâm bay đi rất nhanh, tung hoành trong tinh vực lục giai, thế như chẻ tre xuyên qua tinh vụ liên miên không dứt, dọc đường đi cũng xuyên qua rất nhiều đại lục trôi nổi.

Tốc độ hắn nhanh quá khiến cho lượng lớn tinh vụ chuyển động, lại càng khiến cho những lão quái trong tinh vực lục giai chú ý. Nhưng vừa thấy tốc độ của Vương Lâm thì cho dù là lão quái có thần thông cũng đều chấn động tâm thần, lập tức lui ra phía sau, không dám ngăn cản Vương Lâm đi tới, tùy ý để cho hắn xuyên qua tinh không bên ngoài đại lục.

Trong tu chân giới, tu vi là đại biểu cho hết thảy, cường giả nhất định được tôn trọng. Mà giờ phút này Vương Lâm thể hiện ra tốc độ đã đủ để chứng minh chỗ cường đại của hắn. Nhất là dưới tốc độ này, thần thức của người khác căn bản không thể tập trung, càng không thể thấy rõ tu vi của hắn. Do đó ôm nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện, tốt nhất là không để ý đến hắn.

Nếu không phải là Vương Lâm thì trong tinh vực lục giai này chẳng có kẻ nào dám kiêu ngạo phi hành như thế, nếu không đi vòng quanh để tránh các đại lục của các tông phái thì tất nhiên sẽ bị ngăn trở, thậm chí sẽ phải lo mất mạng.

Từ tinh vực lục giai tới tinh vực bát giai, dù lấy tốc độ của Vương Lâm thì cũng rất lâu mới tới nơi. Nếu mà hắn lại còn cố kỵ các tông phái dọc đường mà phi hành quanh quẩn thì càng tốn thời gian nhiều hơn. Cho nên Vương Lâm đơn giản là cứ kiêu ngạo mà phi hành, đi thẳng một đường, mặc kệ là phía trước có đại lục gì, có tông phái nào cũng không thể khiến hắn đi vòng.

Đoạn đường này không có bất kỳ một tu sĩ nào có can đảm ra quấy nhiễu hắn. Nhưng có một vài lão quái đi ra theo sau xa xa, tốc độ tuy kém Vương Lâm nhưng vẫn theo sau, hiển nhiên là muốn tìm hiểu tại sao một tu sĩ đại thần thông lại tới tinh vực lục giai này làm gì.

Trong tinh vực lục giai đi gần mười ngày, Vương Lâm xuyên qua vô số tông phái, dần dần tới phòng tuyến tinh vực thất giai phong tỏa. Hễ là ngoài vùng tinh vực lục giai bị phong tỏa này thì đều rất hiếm khi gặp tu sĩ.

Vương Lâm nhìn về phía phạm vi thất giai tinh vực, nơi đó lóe lên một mảnh u quang, hợp thành một đại trận khổng lồ, ngăn cản tất cả tu sĩ tiến vào, trừ phi là có ngọc giản thông hành, nếu không người xông vào chưa nói có thể phá tan trận pháp hay không, lại sẽ gặp phải tu sĩ tông phái thất giai phòng ngự trận pháp ra tay chém giết.

Thần sắc Vương Lâm như thường. Hắn hiển nhiên là không có ngọc giản thông hành, nhưng tốc độ không những không giảm mà ngược lại còn tăng lên, lao thẳng vào đại trận phong tỏa tinh vực thất giai!

Phía sau hắn xa xa cũng có hơn mười lão quái của tinh vực lục giai. Bọn họ không có tốc độ như Vương Lâm nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được ba động ở phía trước. Từ lúc Vương Lâm tiến sát tới bờ thất giai tinh vực, thần sắc bọn họ trở nên cổ quái, cảm thấy không còn gì thú vị nữa. Hiển nhiên là lão quái này chỉ trở về tinh vực tương ứng của hắn mà thôi, tuy rằng kỳ quái là không biết vì sao lại không dùng truyền tống trận của tông phái nhưng cũng không có gì đáng suy nghĩ.

Nhưng khi bọn hộ chuẩn bị rời đi thì trong nháy mắt đột nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm về phía trước. Trong tinh vụ hư vô, cả đám người đều cảm nhận được người này tốc độ một đường không những không giảm mà lại còn nhanh hơn!

Đám lão quái này hiển nhiên tâm trí hơn người, liếc mắt là có thể nhận ra đối phương không có ngọc giản thông hành mà định xông qua trận pháp! Chuyện này khiến đám lão quái phấn chấn hẳn lên. Chuyện náo nhiệt thế này hiển nhiên là họ muốn xem tận mắt, quyết không thể bỏ qua:

- Chuyện này không ngờ đi có mấy ngày lại có thể xem người ta phá trận! Uy nghiêm của tinh vực thất giai đã rất lâu rồi chưa có người nào có dũng khí khiêu khích, lại càng không nói tới người có gan xông vào đại trận phong tỏa!

Thần sắc Vương Lâm như thường, tốc độ càng lúc càng nhanh, khoảng cách tới đại trận phong tỏa thất giai tinh vực càng lúc càng gần! Từ xa có thể nhìn thấy như một đạo lưu tinh, lấy tốc độ không thể tưởng tượng được ầm ầm lao thẳng tới đại trận.

Các tu sĩ trông coi đại trận của thất giai tinh vực đều nhìn thấy cảnh này. Ầm một tiếng, Vương Lâm đã đánh thẳng vào đại trận.

Những tiếng ầm ầm vang vọng kinh thiên động địa, quanh quẩn khắp tinh không làm xáo động cả tinh vụ. Chỉ thấy đại trận khổng lồ kia lóe lên u quang kịch liệt, lại có những tiếng răng rắc liên tục truyền ra.

Trong thời gian ngắn, một tiếng nổ ầm ầm lại vang lên. Trên đại trận xuất hiện vô số khe nứt, với tốc độ cực nhanh lan ra, đảo mắt một cái đã thành dàng như mạng nhện, cuối cùng ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ, dưới luông lực lượng kinh thiên đánh vào kia liền bị thổi ra bốn phía.

Thân ảnh Vương Lâm tới đây cũng không dừng lại chút nào, phá tan đại trận xong liền xé gió lao đi, phóng vút về phía xa, xuyên qua những tu sĩ trông coi đại trận đang trừng mắt há mồm mang theo một cỗ khí thế khiến tâm thần người ta kịch chấn, khiến bọn họ theo tiềm thức phải nhanh chóng lui ra, trơ mắt nhìn Vương Lâm rời đi, không có bất kỳ phản ứng gì, ngay cả một câu nói cũng không dám thốt lên.

Những lão quái ở lục giai tinh vực giờ phút này cũng đã đứng ngây ra. Dù là trong lòng sớm đã có chuẩn bị nhưng chính thức chứng kiến cảnh tượng đó vẫn khiến tâm thần họ chấn động. nhìn u quang lóe lên rồi đại trận phòng tỏa sụp đổ, những lão quái này lập tức cười rộ lên.

- Người này quả nhiên là lão quái đã đạt tới thiên nhân suy. Nếu không thì quả quyết không thể nào phá vỡ đại trận như vậy!

- Việc này chả quan hệ gì với ta, cứ đợi xem các tông phái của thất giai tinh vực xử lý chuyện này thế nào đi, thú vị!!

- Tính cách của lão quái này đúng là hỉ nộ vô thường, không đi truyền tống trận mà ngược lại đi phá trận xông qua, hiển nhiên là không thèm coi thất giai tinh vực vào đâu.

Bước vào tinh vực thất giai, tốc độ Vương Lâm lại càng nhanh hơn, quét ngang qua tinh vực. Chỉ cần qua thất giai tinh vực là có thể tới bát giai. Vị trí của Phong Tiên giới chính là ở nơi đó!

Chẳng qua thất giai tinh vực cao thủ đông đảo, hiển nhiên là vượt xa lục giai. Đoạn đường này Vương Lâm phóng nhanh đi, lao thẳng qua tinh không nhưng ngay khi hắn mới tới gần thì lập tức bốn luồng khí tức Toái Niết điên cuồng tuôn ra. Bốn cổ khí tức này mang theo thần thức ngăn cản phía trước, muốn lưu Vương Lâm lại:

- Đạo hữu phương nào xông vào tông phái chúng ta, chẳng lẽ muốn rời đi như vậy sao!

Thần niệm âm hàn vang vọng, lập tức bốn đạo thần thức liền lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm do dù thương thế chưa lành nhưng bốn đạo thần thức của tu sĩ Toái Niết muốn lưu ha lại là không có khả năng. Thần sắc hắn bình tĩnh, vung tay phải lên phía trước. Đột nhiên có một chưởng ấn thật lớn biến ảo ra. Chưởng ấn này vô cùng khổng lồ, dường như có thể bao phủ cả đại lục!

Trong nhát mắt khi nó xuất hiện, thiên địa nguyên lực điên cuồng ngưng tụ lại, không ngờ khiến cho cả tinh không run rẩy vặn vẹo. Một cổ thiên uy mênh mông trong nháy mắt phủ xuống thiên địa! Chưởng ấn này xuất hiện liền điên cuồng quét tới bốn đạo thần thức kia.

- Dịch Linh Ấn!!! Thần thông tu sĩ!

Bốn đạo thần thức kia lập tức lộ vẻ không tin, không chút do dự nhanh chóng lui lại tránh né. Nhưng chưởng ấn to lớn kia ầm ầm quét ngang, trực tiếp đánh thẳng lên bốn đạo thần thức này.

Những tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên khắp thiên địa, hình thành một lực trùng kích điên cuồng tỏa ra bốn phía. Ngay cả đại lục của tông

phái lúc này cũng chấn động mạnh mẽ, không ngờ dưới lực này cũng bị đánh bay đi trăm trượng.

Chưởng ấn khổng lồ này ầm ầm đánh tới, không ngừng hấp thu thiên địa nguyên lực, càng lúc càng lớn, bên trong truyền ra khí tức càng kinh thiên động địa. Vương Lâm sau khi đánh ra chưởng ấn này liền lao đi. Có chưởng ấn này mở đường, hết thảy tinh vụ trong hư không đều bị đẩy dạt ra!

Chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, nhanh tới khó tin. Vương Lâm sau khi rời đi, trong tông phái trên đại lục vừa bị đánh bay đi trăm trượng kia, từ bốn lầu các ở bốn phía đông tây nam bắc có bốn lão giả đang ngồi, toàn bộ đều phun ra một ngụm máu tươi, mở to hai mắt, lộ vẻ khiếp sợ vô cùng, đồng thời bay ra đứng trên bầu trời nhìn hướng Vương Lâm biến mất ở xa xa, vẫn còn cảm nhận được thiên địa nguyên lực ở nơi đó đang ầm ầm nổ tung và điên cuồng ngưng tụ.

Bọn họ khiếp sợ Dịch Linh Ấn nọ, hoảng sợ vì người có tu vi thần thông thi triển Dịch Linh Ấn! Người này mạnh đủ để quét ngang thất giai tinh vực!

- Cũng may mà mình không có trêu chọc quá tới hắn, cũng chưa lộ ra sát khí, chỉ là muốn lưu lại mà thôi...một chưởng kia tuy làm mình bị thương nhưng người này rõ ràng không muốn tốn sức vô ích, nếu không thì...

Bốn người nhìn nhau một chút, cũng hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên sự sợ hãi.

Dịch Linh Ấn mở đường mang tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa. Thiên địa nguyên lực vô tận điên cuồng bị hút vào trong đó, khiến chưởng ấn càng lúc càng lớn. Nếu đổi lại là một trăm năm trước thì Vương Lâm đã không thể điều khiển nó được nữa. Tuy nhiên lúc này hắn vẫn còn thừa sức.

Hắn ở phía sau chưởng ấn, một đoạn đường phóng đi, ở phía trước xuất hiện một cái bóng, hóa ra là một đại lục hoang dã. Ầm một tiếng, chưởng ấn đánh thẳng lên đại lục nọ. Đại lục này chấn động, lập tức xuất hiện vô số khe nứt, cuối cùng bị chưởng ấn xuyên qua! Đại lục này bị phân thành hai!

Uy lực thế này thì trong thất giai tinh vực ai có gan cản trở. Thường thường những người từ xa thấy tông phái mình có khả năng cản đường đều huy động cả tông phái ra liều mạng dùng toàn lực đẩy đại lục dời đi mấy ngàn trượng mà nhường đường cho hắn! Dùng thời gian gần mười ngày, có Dịch Linh Ấn mở đường, Vương Lâm dần dần tới được tinh vực bát giai!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1231: Con rết lửa.

Giờ phút này Dịch Linh Ấn đã trở nên to lớn khủng khiếp, sau khi hấp thu rất nhiều sức mạnh thiên địa, uy lực ẩn chứa bên trong đủ để khiến cho tất cả Toái Niết tu sĩ phải run rẩy, sợ sệt.

Từ ba ngày trước, sau khi sự khống chế của Vương Lâm đối với Dịch Linh Ấn này đã đạt tới cực hạn, hắn liền chặt đứt sự hấp thu của ấn này đối với sức mạnh thiên địa, ầm ầm một mạch trong khi tinh vụ đang quay cuồng lùi lại, dần dần khoảng cách tới bát giai tinh vực đã ở xa xa trong tầm mắt.

Hành trình hai mươi ngày liên tục, khiến cho Vương Lâm rất là mệt mỏi, nhưng hai mắt lại sáng ngời một cách dị thường. Trên đường hắn đi như tên bắn, nhưng cũng theo sự vận chuyển của tâm thần, không ngừng nuốt đan dược, nên thương thế cũng dần dần khôi phục.

Bát giai tinh vực so với tầng thứ bảy không hề có tuyến phong tỏa, nhưng lại có một tầng sương mù dày đặc. Tầng sương mù này cực kỳ mênh mông, vờn quanh cả Vân Hải, mãnh thú ở bên trong phần lớn là từ cấp mười trở lên, còn có mãnh thú cấp mười hai ẩn nấp ở sâu bên trong. Nơi này có rất nhiều mãnh thú, là nơi hung hiểm bậc nhất trong Vân Hải tinh vực.

Nơi này được gọi là Loạn Thú giới!

Sở dĩ dùng một chữ giới này để miêu tả, đủ để nói rõ nơi đây to lớn như thế nào. Với tu sĩ tầm thường, nếu một người một mình đi vào bên trong, thông thường là chết mất xác, chỉ có những lão quái đại thần thông chân chính mới có thể đi lại bên trong nhưng cũng phải hết sức cẩn thận.

Nhưng cũng không biết Thần Tông sử dụng phương pháp gì mà lại khiến cho những mãnh thú ở bên trong đám sương này không thể tùy tiện ra ngoài, thủy chung chỉ hành động ở bên trong. Dường như ở bên ngoài đám sương mù nồng đậm này có tồn tại một ranh giới.

Ở bên trong Loạn Thú Vụ giới này, có bốn con đường được mở ra, chỉ có bốn con đường này mới tương đối an toàn. Đệ tử của những tông phái ở tầng thứ tám nếu không sử dụng truyền tống trận, muốn rời khỏi rồi bát giai tinh vực cần phải đi những con đường này.

Trong truyền thuyết, bốn con đường này là do Thần Tông mở ra từ vô số năm trước, dùng phương pháp đặc biệt bảo đảm sự an toàn trên bốn con đường này, khi đi trên đường sẽ không gặp phải mãnh thú tấn công.

Nhưng bốn con đường này, ngoài đệ tử của những tông phái ở bát giai tinh vực hoặc những người có ngọc giản chỉ đường, nếu không những người khác không biết, muốn tiến vào bát giai tinh vực cũng chỉ có thể đi vào trong Loạn Thú Vụ giới. Nếu không chết, có lẽ sẽ có cơ hội lao ra, tiến vào bát giai tinh vực.

Ngay lúc này, trên con đường thứ ba trong Loạn Thú Vụ Giới, có bốn tu sĩ hóa thành những đạo cầu vồng đi qua. Trong bốn tu sĩ này, người đi đầu là một lão giả, toàn thân mặc đạo bào màu trắng đen, tóc hoa râm, tuy trông già nua nhưng hai mắt như ẩn chứa điện quang, thi thoảng chỉ cần đảo mắt một cái, sương mù phía trước sẽ đồng loạt lui ra mấy trượng.

Toàn thân lão giả phát tán khí tức Toái Niết, hiển nhiên đã đạt tới Toái Niết đại viên mãn, trong lúc tiến về phía trước thiên địa quy tắc tự động nén lại, ẩn chứa bên trong thân ảnh.

Ở phía sau hắn, có ba người đi theo. Ba người này gồm hai nam và một nữ, thoạt nhìn cũng không lớn tuổi, tu vi chỉ là Tịnh Niết. Về phần nàng kia, toàn thân cũng mặc đạo bào, nhưng cũng không che giấu đi chút nào những đường cong nổi bật trên thân thể. Nhưng tướng mạo của nữ tử này cũng cực kỳ thanh khiết, cả người tản mát ra một phong thái mê người khiến cho người ta phải động tâm, thi thoảng lại liếc mắt qua, hai nam tử ở bên cạnh nàng trong mắt lại lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Sư tôn, ngài rốt cuộc muốn dẫn bọn đệ tử đi đâu vậy.

Trong lúc phi hành, thanh âm nhu mì của nữ tử kia từ từ truyền ra.

Lão già phía trước không nói lời nào, mà nhanh chóng bay đi. Sau khi theo con đường đi vào sâu bên trong Loạn Thú Vụ Giới, mới ngừng lại quay đầu nhìn về phía ba người.

- Các ngươi là những đệ tử chủ chốt của Vô Cực Tông ta, nhưng lại dựa vào đan dược mà đề cao tu vi, đối với thiên đạo cảm ngộ không sâu, càng không nói đến quy tắc của thiên địa, mà phương pháp hiểu được thiên đạo tốt nhất chính là trong nguy cơ sinh tử. Vì thế hôm nay sư tôn đưa ba người các ngươi tới đây, nơi này có rất nhiều mãnh thú, ba người các ngươi hãy tản ra, trong cuộc chiến với mãnh thú mà từ từ cảm ngộ đi!

Lão già nói xong, vung tay áo lên, cũng không nghe ba người kia trả lời, liền có cuồng phong gào thét, cuốn ba người chìm vào trong đám sương mù xung quanh.

Lão già trầm ngâm trong chốc lát, khoanh chân ngồi xuống, thần thức tản ra, cẩn thận theo dõi ba đệ tử, nếu không gặp nguy cơ sinh tử thực sự, hắn sẽ không ra tay cứu giúp.

Bên ngoài Loạn Thú Vụ Giới, trong tầng thứ bảy của tinh vực, Dịch Linh Ấn gào thét, Vương Lâm ở phía sau Dịch Linh Ấn đi như tên bắn. Năm đó hắn ở Bồng Lai, đối với hết thảy chuyện này cũng biết được một chút, từ những dấu vết mơ hồ cũng đã phát hiện ra một con đường, chỉ là hắn cũng chưa chắc chắn, mà một khi chưa biết được đầy đủ, thì rất có khả năng sẽ bị lạc bên trong sương mù, không xác định được phương hướng.

Quan trọng hơn là con đường mà hắn biết được kia cách vị trí hiện giờ của hắn một vòng rất xa, vì thế sẽ phải tốn thêm rất nhiều thời gian, hơn nữa lại không hề chắc chắn. Cho nên sau khi Vương Lâm suy tính, liền

bỏ qua phương án này, mà quyết định đi theo đường thẳng, kiên quyết xông vào trong Loạn Thú Vụ Giới, như vậy có thể trong thời gian ngắn nhất tiến vào bát giai tinh vực.

Quyết định xong, Vương Lâm không thể dừng lại, dùng Dịch Linh Ấn mở đường, mang theo tiếng động ầm ầm, dần dần tới gần Loạn Thú Vụ Giới bên ngoài bát giai tinh vực.

Hắn như lưu tinh trong tiếng gào thét ầm ầm tiến vào bên trong Loạn Thú Vụ Giới. Dịch Linh Ấn trong lúc ầm ầm tiến về phía trước, ngay khi tiến tới gần đám sương mù dày đặc này, lập tức đám sương mù phía trước liền nhất tề lui ra phía sau, dường như không dám tiếp cận, để mặc cho chưởng ấn kia dung nhập. Nhưng đám sương mù này cũng cực kỳ quỷ dị, mặc dù lùi lại nhưng không phải là nhường đường như dọc đường Vương Lâm nhìn thấy, mà giờ phút này chưởng ấn như bị đám sương mù vô tận này bao phủ nuốt lấy.

Thanh âm ầm ầm khi chưởng ấn tiến về phía trước lập tức làm cho Loạn Thú Vụ Giới yên tĩnh này đột nhiên thủy triều vỗ vào tảng đá truyền ra những tiếng mãnh thú rít gào mãnh liệt.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không hề dừng lại chút nào, ở phía sau chưởng ấn lao đi như tên bắn. Thần thức của hắn lại tản ra, vờn quanh bốn phía, trong lúc quét ngang rõ ràng nhận thấy được ở bên trong đám sương mù nồng đậm kia có rất nhiều mãnh thú tồn tại.

Đúng lúc này, đột nhiên từ phía trước truyền đến một thanh âm khiến cho đám sương mù rít gào cuộn lên. Chỉ thấy một con rết màu đỏ cực kỳ dữ tợn, ước chừng trăm trượng, toàn thân đầy lông, bỗng nhiên xuất hiện bên trong đám sương mù phía trước, lao thẳng đến Vương Lâm.

Con rết này có chút xấu xí, nhất là khóe miệng thò ra hai cái răng nanh rất lớn, lộ ra hàn quang âm trầm, thân mình lắc lư chưa tới gần đã có tinh quang tỏa ra.

Ngay khi con rết này xuất hiện, mãnh thú ở bốn phía bị Vương Lâm phát hiện ra lập tức ngừng rít gào, đều tản ra, dường như ở bên trong đám sương mù nhỏ này, con rết này chính là vua, sự xuất hiện của nó có thể khiến cho những mãnh thú khác né tránh.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh. Với tu vi của hắn, liếc mắt một cái có thể nhìn ra con rết kia đã đạt tới cấp mười một, tương đương với một tu sĩ Toái Niết trung kỳ. Loại mãnh thú có trình độ này, sau khi phát hiện ra Dịch Linh Ấn mà vẫn có can đảm xuất hiện, cũng làm cho Vương Lâm rất là kinh ngạc.

Trong chốc lát, con rết đỏ dài trăm trượng kia từ trong đám sương mù rống giận lao ra. Ngay khi nó xuất hiện, nó liền ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Một tiếng thét kinh thiên động địa này giống như là tiếng sấm ầm ầm vang vọng làm cho sương mù bốn phía không ngừng chấn động mà cuộn lên.

Con rết này nhìn chằm chằm vào Dịch Linh Ấn, lộ ra vẻ thù hận, trong tiếng rít gào ngày càng to thân thể khổng lồ nhoáng lên một cái, lập tức liền có một đám hồng quang lớn từ trong thân thể tràn ra, đột nhiên hóa thành một biển lửa ngợp trời. Thân mình nó ở bên trong biển lửa lao thẳng tới Vương Lâm ở phía sau Dịch Linh Ấn.

Vương Lâm không có thời gian để ý tới con rết này, Dịch Linh Ấn trong tiếng ầm ầm hướng về phía trước gào thét. Nhưng ngay khi đến gần con rết kia, biển lửa khắp toàn thân con mãnh thú này lập tức hóa thành một cơn lốc lửa, trong tiếng nổ ầm ầm chỉ thấy ngọn lửa này đồng loạt bao phủ Dịch Linh Ấn, muốn ngăn cản Dịch Linh Ấn tiến về phía trước.

Nhưng Dịch Linh Ấn này đã hấp thu rất nhiều sương mù của thiên địa, ẩn chứa sự hùng mạnh không thể tưởng tượng được. Khi ngọn lửa này tới vừa gần, liền lập tức ầm một tiếng cuộn lên, đã có một phần thậm chí ngay khi Dịch Linh Ấn gào thét đi qua, liền lập tức bị dập tắt.

Vương Lâm ở phía sau chưởng ấn, ung dung tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, không hề dừng lại tràn ra ngọn lửa, ánh mắt thù hận gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lâm, dường như nếu không nuốt được Vương Lâm, nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Nhưng ngay lúc này, ở trong đám sương mù đằng xa lập tức có một vài tiếng rít gào truyền lại. Chỉ thấy có sáu con rết cũng màu đỏ, dài trăm trượng từ các hướng lao đến nơi này.

Ở phía xa hơn, truyền lại một tiếng gầm rú kinh thiên động địa. Tiếng gầm này hoàn toàn át đi toàn bộ những tiếng rít gào, hiện ra một con mãnh thú cấp mười hai cực kỳ uy nghiêm.

Một con rết màu lam dài gần ngàn trượng vô cũng dữ tợn từ sâu trong đám sương mù với một tốc độ cực nhanh, điên cuồng hướng về Vương Lâm vọt tới. Dọc đường đi đám sương mù cuộn lên kịch liệt, lại càng tăng thêm sự dữ tợn của nó.

Ngay khi con rết màu lam dài này ở đằng xa gào thét lên, trên con đường thứ ba cách nơi đây không xa, lão già mặc đạo bào đang khoanh chân ngồi lập tức mãnh mẽ mở hai mắt, quắc mắt nhìn chằm chằm về phía xa, lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Có rết lửa cấp mười hai! Con thú này vẫn còn sống bên trong thế giới sương mù này, nhưng rất ít khi xuất hiện, hôm nay rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà khiến nó gào thét lên một cách phẫn nộ như vậy. Không ổn, những đệ tử của ta còn ở bên trong đám sương mù, nếu gặp con rết lửa này, chắc chắn sẽ khó thoát cái chết!

Ánh mắt lão già lóe lên, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp tiến vào bên trong đám sương mù.

Vương Lâm sau khi nghe thất tiếng rít gào của con mãnh thú cấp mười hai, chỉ khẽ cau mày. Hắn hiển nhiên đã nhìn ra con rết này dường như đối với Dịch Linh Ấn này cực kỳ căm hận, cho nên khiến cho chính mình cũng bị liên quan.

- Con thú này ở gần ta nhất bết kể sống chết lao tới để kiềm chế hành động của ta, ở phía sau lại có vài con thú tới trợ chiến, trì hoãn tốc độ của ta, khiến cho mãnh thú cấp mười hai kia có đủ thời gian để chạy tới...rất thú vị!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang.

Hắn mặc kệ những con rết này có thâm thù đại hận gì với Thần Tông, nhưng đã trêu chọc hắn, thì chỉ có chết! Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, Vương Lâm hiểu nếu không giết con rết ở phía sau, nếu nơi này không ngừng rít gào, chắc chắn sẽ làm bại lộ vị trí của mình. Hơn nữa tiếng rít gào này hắn nghe cực kỳ chói tai.

- Tự ngươi muốn chết, đừng trách ta!

Vương Lâm trong lúc tiến lên xoay mạnh người, tay phải giơ lên cách không điểm về hướng con mãnh thú đang đuổi theo phía sau!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1232: Kinh sợ.

- Thiên địa chi hỏa, nghe lệnh của ta, đốt!

Thanh âm Vương Lâm lộ ra vẻ âm hàn, ngay khi phát ra, lập tức biển lửa bên ngoài thân thể con mãnh thú xuất hiện sự kinh biến!

Chu tước của Vương Lâm lần thứ ba thức tỉnh, lại hóa thành lửa dung nhập vào trong quy tắc, trở thành một quy tắc mới trong thiên địa. Trong quy tắc này bao trùm sức mạnh của lửa, có thể nói, toàn bộ những người sử dụng hỏa thần thông ở trước mặt Vương Lâm không thể có một chút đất dụng võ. Trừ khi lửa của đối phương vượt ra khỏi phạm vi của thiên địa, vượt qua sự hạn chế của quy tắc, nếu không tất cả những ngọn lửa trước mặt Vương Lâm đều có thể nói diệt là diệt.

Giờ phút này ngay khi lời nói của Vương Lâm nói ra biển lửa phát ra trên toàn thân con rết màu đỏ sẫm dài trăm trượng dữ tợn kia lập tức run rẩy, không hề dừng lại một chút nào điên cuồng cuộn lên, lao thẳng đến con rết.

Cũng lúc đó, ở bên trong cơ thể con rết truyền ra những tiếng động ầm ầm, lại có ngọn lửa còn nồng đậm hơn trong phút chốc từ trong cơ thể nó điên cuồng bùng phát ra.

Chỉ nghe thất một tiếng nổ vang lên, ngay khi mắt con rết lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể nó bị ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài, từng trận tiếng gào thét thảm thiết vang vọng, nhưng trong chốc lát, cũng hoàn toàn chấm dứt.

Một hỏa cầu lớn trăm trượng phóng lên cao, chiếu sáng sương mù bốn phía, dần dần tắt ngấm, con rết ở bên trong đã bị thiêu đốt thành tro bụi! Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nhát mắt, đối với Vương Lâm mà nói, chỉ cần một chỉ! Hắn cũng không xem kết quả, ngay khi đánh ra một chỉ, xoay người theo Dịch Linh Ấn hướng về phía trước gào thét mà chạy.

Ngay khi con rết bỏ mạng bên trong ngọn lửa, ở đằng xa lập tức truyền tới tiếng rống giận bi phẫn. Chỉ thấy vài con rết cũng dài trăm trượng với tốc độ nhanh hơn lao tới.

Con rết màu lam dài ngàn trượng kia hai mắt lộ ra vẻ thù hận càng đậm, trong tiếng gầm nhẹ tốc độ nhanh hơn, toàn thân phát tán ra tinh khí nồng đậm.

- Nếu thương thế của ta bình phục, giết con mãnh thú cấp mười hai này không khó...cho dù là lúc này, vì nó là hỏa mãnh thú, nên giao chiến cũng không khó.

Vương Lâm nhướn mày, sau khi tiến về phía trước không quá lâu, lập tức trong mắt lóe lên sát khí.

- Muốn chết sao!

Bên trong đám sương mù bên phải Vương Lâm lập tức truyền ra hồng quang, chỉ thất một biển lửa bỗng nhiên trong tiếng ầm ầm gào thét từ trong đám sương mù tràn ra. Biển lửa hơn nghìn trượng giống như là thiêu đốt đám sương mù, vừa mới xuất hiện liền lao thẳng đến Vương Lâm. Ở bên trong biển lửa này có một con rết dữ tợn dài trăm trượng mang theo một vẻ hung ác xông về phía Vương Lâm. Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần. Nhất là biển lửa kia, nhiệt độ truyền ra lại càng cao, tới gần Vương Lâm chưa tới trăm trượng.

Vương Lâm trong tiếng hừ lạnh giơ tay phải lên vung về phía trước, đột nhiên kinh biến xuất hiện. Chỉ thấy biển lửa tràn ngập tấn công tới kia ngay lập tức dừng lại, tức khắc lộn ngược lại, giống như là cơn sóng dữ, quay lại thiêu đốt con rết đang lao đến kia.

Cùng lúc đó, ngọn lửa ở xung quanh con rết cũng không kịp truyền ra, ngay lập tức bị ngọn lửa đốt cháy. Đặc biệt là ngọn lửa thiêu đốt nó không còn có màu đỏ thẫm nữa, mà lộ ra lam quang.

Ngay khi biển lửa này bùng lên, có hai biển lửa từ đằng xa điên cuồng lao đến. Chỉ thấy hai con rết ở bên trong lao thẳng đến Vương Lâm. Trong mắt Vương Lâm nồng đậm sát khí, hắn vốn không muốn dây dưa với những con thú này, nhưng chúng hiển nhiên không chết không bỏ

qua. Hàn quang lóe lên, Vương Lâm kiên quyết đại khai sát giới. Trên mi tâm, ý cảnh biến hóa thành quy tắc chi tinh đột nhiên xuất hiện, lập tức bên ngoài thân thể hắn có ngọn lửa màu lam tràn ngập, thân thể nhoáng lên một cái, lao thẳng vào đám sương mù bên trái. Một lát sau, từ bên trong đám sương mù truyền ra một tiếng vang kinh thiên, cùng lúc đó lam quang tràn ngập, biển lửa ngợp trời bùng lên, tiếng kêu bi thảm vừa vang lên liền lập tức nín bặt, chỉ có sức nóng vô tận tản ra, quanh quẩn trong đám sương mù.

Ngay sau đó, ở một hướng khác xuất hiện, ngọn lửa màu lam, một hỏa cầu thật lớn đột nhiên ngưng tụ, sau đó nổ ầm một tiếng, hóa thành những đốm lửa màu lam tản ra bốn phía.

Hết thảy chuyện này đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, Vương Lâm từ trong đám sương mù đi ra, thần sắc lạnh lùng như băng, nhoáng lên một cái lao về phía trước, đuổi theo Dịch Linh Ấn đang không ngừng tiến lên. Dọc đường đi không còn bất kỳ một mãnh thú nào cản đường, hiển nhiên trận đánh vừa rồi đã khiến cho những mãnh thú này cực kỳ kinh sợ.

Nhưng con rết màu lam dài nghìn trượng không ngừng tiếp cận lại càng phẫn nộ hơn, vị trí của nó thật sự còn cách quá xa, lúc này cho dù thi triển toàn bộ tốc độ, muốn đuổi kịp đối phương cũng tốn kít thời gian. Trong tiếng rít gào, con rết màu lam này lập tức trở nên điên cuồng, toàn thân đột nhiên phát ra ngọn lửa màu lam nồng đậm. Ngay khi ngọn lửa vờn quanh toàn thân nó, thân thể nó mạnh mẽ co rụt lại, từng trận tiếng nổ đôm đốp lập tức từ trong cơ thể nó truyền ra.

Trong chốc lát, chỉ thất trên thân thể khổng lồ dài nghìn trượng của nó lập tức có một sợi chỉ nhỏ màu lam lóe lên, theo thân thể nó lan ra, cứ như một lưỡi đao sắc bén vô hình ở trên thân thể nó từ đầu cho tới đuôi rạch ra một cái khe.

Ngay khi cái khe này xuất hiện, ở bên trong lóe lên lam quang. Chỉ thấy một con rết bé hơn tám trăm trượng từ bên trong cái khe chui ra, tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần, cuốn theo ngọn lửa màu lam, lao thẳng về phía trước.

Không quá lâu sau, con rết dài tám trăm trượng này ở trên thân thể lại xuất hiện một cái khe, từ bên trong lại bay ra một con rết nhỏ hơn nữa dài chừng sáu trăm trượng, tốc độ lại tăng lên gấp bội.

Với phương pháp quỷ dị này, con rết không ngừng thoát xác, thân thể liên tục thu nhỏ lại, nhưng tốc độ của nó cũng tăng lên một cách điên cuồng.

Ở bên trong Loạn Thú Vụ Giới này, Vương Lâm theo Dịch Linh Ấn mở đường đi tới, đi thẳng một mạch dần dần đã tới ngày càng gần tầng thứ tám của tinh vực. Dọc đường đi hắn gặp rất nhiều mãnh thú cản đường, nhưng dưới sát lục cũng với Dịch Linh Ấn của hắn cũng mở ra một đường máu, với tốc độ cực nhanh gào thét mà qua.

Ở bên trong đám sương mù này càng lâu, Vương Lâm càng cảm thấy nơi đây quỷ dị khó lường, nếu ở lại đây một thời gian dài, chỉ sợ dần dần sẽ

thu hút càng nhiều mãnh thú. Khi đó, nếu muốn xông ra sẽ cực kỳ gian nan, trừ phi tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục.

Sau thời gian bốn ngày, Vương Lâm đã tới gần biên giới của Loạn Thú Vụ Giới này. Đi ra khỏi nơi này sẽ có thể tiến vào tầng thứ tám của tinh vực! Nhưng vào lúc này, Vương Lâm xoay mạnh người lại, tay phải giơ lên hư không chỉ vào Dịch Linh Ấn. Ấn này chợt quay về, từ phía trước cuộn lại, xuất hiện ở trước mặt Vương Lâm sau khi xoay người.

Cùng lúc đó, Vương Lâm không cần suy nghĩ nhanh chóng bấm quyết, lại điểm lên Dịch Linh Ấn. Dịch Linh Ấn to lớn này ầm ầm run lên, sức mạnh thiên địa trên đó bị Vương Lâm ngăn cản hấp thụ lập tức sụp đổ, lại một lần nữa điên cuồng hấp thụ sức mạnh thiên địa.

Đúng lúc này, bên trong đám sương mù phía trước Vương Lâm chợt có một đạo lam quang lóe lên, một sức nóng khó có thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn tràn ngập, bao phủ phạm vi mấy vạn trượng. Một tiếng rít gào từ bên trong đám sương mù điên cuồng truyền ra, theo sương mù cấp tốc cuộn lên, chỉ thấy một con rết dữ tợn dài hơn ba trăm trượng từ bên trong đám sương mù lao ra. Ở xung quanh nó là biển lửa màu lam ngợp trời, ngay khi con rết này xuất hiện, một luồng khí tức của mãnh thứ cấp mười hai đột nhiên tràn ngập.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, không chút do dự tay phải lập tức vung lên, lập tức Dịch Linh Ấn ở phía trước hắn gào thét chuyển động, trong lúc hấp thu sức mạnh thiên địa, lao thẳng đến con rết kia.

Tốc độ của nó rất nhanh, ầm ầm thúc đẩy, khiến cho đám sương mù quay trở về, trong tiếng động ầm ầm, tấn công con rết kia.

Con rết kia rít lên một tiếng kinh thiên, dữ tợn nhìn chằm chằm chưởng ấn khổng lồ này, thân thể nhoáng lên cũng với biển lửa màu lam xông tới chưởng ấn. Chỉ thấy ngay khi tới gần chưởng ấn này, thân thể nó đột nhiên xoay một cái, ngọn lửa màu lam va chạm với chưởng ấn này, trong tiếng động ầm ầm kinh thiên vang dội khoảng không, thân mình nó như tia chớp tránh qua, lao thẳng đến Vương Lâm.

Thần sắc dữ tợn cũng với răng nanh sắc bén của nó dường như muốn nuốt lấy Vương Lâm. Hình ảnh này kết hợp với chưởng ấn khổng lồ phía sau nó tạo nên một cảm giác tuyệt mỹ.

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng, quy tắc chi tinh trên mi tâm thoáng hiện lên, trong lúc nhanh chóng xoay tròn, thân mình hắn nhảy lên, một biển lửa màu lam thẫm ngay lập tức tràn ra, so với màu lam nhạt của con rết kia, màu lam thẫm này thật là kinh tâm.

Thân mình của con rết kia không thể không dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng cũng không lùi lại, mà điên cuồng vọt tới, biển lửa toàn thân lại càng dữ dội, lam quang ngợp trời.

Vương Lâm giơ tay phải lên chỉ về phía trước, đối phó với người sử dụng hỏa diễm thần thông, chỉ cần một chiêu, đã có thể quyết định thắng bại! Dưới một chỉ của hắn, biển lửa màu lam thẫm bên ngoài thân thể hắn ầm ầm cuộn lên, nhất tề ngưng tụ, gào thét lao thẳng về phía trước.

Trong khi lui về phía trước, lam quang lại lóe lên, bên trong biển lửa này hình thành một con chu tước màu lam rất lớn. Con chu tước này kêu lên, lao thẳng đến con rết.

Con rết kia lập tức gầm nhẹ, nửa thân trên đột nhiên ngẩng lên, giống như là một con rắn, gắt gao nhìn chằm chằm chu tước kia, ngọn lửa màu lam nhạt trên toàn thân điên cuồng ngưng tụ lại, hình thành một sức mạnh ngợp trời, tràn ngập bên ngoài thân thể, ầm ầm va chạm với chu tước màu lam đang nhanh chóng lao tới.

Tiếng ầm ầm này vang lên làm khiếp sợ toàn bộ Loạn Thú Vụ Giới, rất nhiều mãnh thú cấp mười hai trong tiếng ầm ầm tràn ra, lao thẳng tới nơi này. Nhưng trong nháy mắt, một luồng khí tức cực kỳ hùng mạnh cho dù cả Vương Lâm cũng phải tâm thần chấn động, từ chỗ sâu nhất bên trong Loạn Thú Vụ Giới này quét ngang ra, ngay lập tức áp chế khí tức của rất nhiều những mãnh thú cấp mười hai này!

Tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa, hai ngọn lửa va chạm vào nhau, hình thành một vụ nổ tràn ra. Chu tước kêu lên, nhanh chóng lui lại, mang theo một vẻ không cam lòng quay về chỗ Vương Lâm ngay khi nhảy vào bên trong cơ thể Vương Lâm, thân mình Vương Lâm nhoáng lên, hướng về phía xa xa rời khỏi.

Biển lửa phía trước con rết kia trong thời gian ngắn sụp đổ, thân thể nó bên trong ngọn lửa cuộn lên nổ tung, một nửa thân thể hóa thành máu, một nửa còn lại vẫn chưa chết, mà trong tiếng kêu thảm thiết lui về phía

sau, nhanh chóng quay về bên trong đám sương mù biến mất không thấy. Bên trong đám sương mù, lão già mặc đạo bào của Vô Cực Tông kia đồng tử trong hai mắt co rút lại, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Người này là ai... Không ngờ có được ngọn lửa còn hơn cả Hỏa Ngô Linh. Tu vi của người này quá mạnh, nếu không phải đang bị thương, sợ là ngay cả ta cũng không thể nắm chắc có thể cũng hắn đánh một trận!! Hắn không phải là người của Thần Tông, Dịch Linh Ấn lão phu đã thấy qua, cái hắn vừa thi triển tuy tương tự, nhưng không phải là Dịch Linh Ấn!

Ba đệ tử đi theo bên cạnh lão già cả đám cũng là trợn mắt há mồm, lộ ra vẻ hoảng sợ. Ba người bọn họ vốn tưởng rằng tu vi mình đã đủ, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến cho bọn họ tâm thần kịch chấn.

Nhất là nữ tu xinh đẹp kia, hai mắt lóe lên, nhìn về phía Vương Lâm rời khỏi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Giờ phút này ở bên trong Loạn Thú Vụ Giới, khí tức cấp mười ba áp chế tất cả kia quét ngang ra, ẩn chứa sự phẫn nộ điên cuồng, lão già ngẩng mạnh đầu, như nghĩ ra cái gì đó, lập tức biến sắc, vung tay áo lên cuốn ba đệ tử đi thẳng đến con đường thứ ba. Nơi này không còn gì để cho ba người bọn họ tập luyện nữa!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1233: Phong động.

Ra khỏi Loạn Thú Vụ Giới, Vương Lâm bước vào bát giai tinh vực. Sau khi tiến vào nơi này, hai mắt lộ ra vẻ vui sướng, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Loạn Thú Vụ Giới. Trong khoảnh khắc vừa rồi , hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức cấp mười ba, chính luồng khí tức này đã khiến hắn bỏ qua không truy sát con rết kia. Dù sao lúc này chuyện quan trọng nhất chính la đến Phong Tiên Giới!

- Loạn Thú Vụ Giới này thanh danh hiển hách, đúng là cũng có lý do!

Trầm ngâm một chút, thân thể nhoáng lên một cái, bay thẳng về phía xa.

Sau khi tiến vào bát giai tinh vực, Vương Lâm không xông bừa tới như những lần trước, hắn biết trong tầng thứ tám này, những lão quái đại thần thông hiển nhiên không thiếu, như lão già quan sát hắn giao chiến với con rết bên trong đám sương mù vừa rồi là một ví dụ. Với tu vi của Vương Lâm, mặc dù chưa bình phục, nhưng dựa vào đủ loại thần thông cũng bảo vật, trong tầng thứ sáu và thứ bảy của tinh vực kiêu ngạo một chút cũng không sao, hắn quả là có tư cách như vậy. Nhưng ở tầng thứ tám thì cần phải cẩn thận một chút.

Cho nên Vương Lâm thu thân hình lại, giảm tốc độ, cẩn thận tìm hiểu đường đến Phong Tiên Giới, cũng không xông tới những tông phái, mà vòng qua tránh né, tiến thẳng đến Phong Tiên Giới.

So với sự mênh mông của tầng thứ tám này, thân ảnh Vương Lâm giống như cá giữa biển, với sự cố ý ẩn nấp của hắn, dựa vào phương vị của Phong Tiên Giới đã có được, dần dần tiến đến.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, thời gian từ lúc Vương Lâm rời khỏi tầng thứ năm cho đến nay đã được gần một tháng. Trong tầng thứ tám sương mù nồng đậm, cộng thêm hắn tiến lên vô cũng cẩn thận, vào một ngày, hắn đã tới gần lối vào đã bị tàn phá của Phong Tiên Giới trong bát giai tinh vực một cách không ai hay biết.

Phong Tiên Giới của Vân Hải năm đó đã bị phá hoại tương đối nghiêm trọng, nhưng do sự chiếm cứ của Văn thú, cũng khiến cho những hài cốt bên trong được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh. Nơi đây có rất ít tu sĩ đi tới, nhưng cũng không phải là không có, dường như cứ cách mấy ngày lại có một số tu sĩ cũng nhau đi tới, ở bên ngoài Phong Tiên Giới cố gắng bắt một Văn Thú đơn độc.

Muốn tiến vào Phong Tiên Giới cũng cần phải có Phong Đỉnh. Lối vào của Phong Tiên Giới trông như một cái khe lớn bị xé ra, chỉ cần có can đảm xông vào một đàn Văn Thú chi chít ở bên trong đó là có thể tiến vào.

Chỉ là người thật sự có thể làm được điều này lại quá ít, tuy nhân số đông, lại có những tu sĩ đại thần thông trong đó thì mới dám xông vào Phong Tiên Giới. Nếu không có những lão quái có đại thần thông đi kèm, đại đa số tu sĩ đến nơi này cũng chỉ hành động ở bên ngoài, dù sao bên ngoài cái khe lối vào của Phong Tiên Giới thi thoảng cũng có một vài mãnh thú xuất hiện, trong cơ thể những mãnh thú này ẩn chứa một ít tiên khí cực kỳ hiếm thấy. Sau thời gian dài cũng có thể sinh ra một ít tinh thạch có ẩn chứa tiên khí, tuy không nhiều nhưng cũng còn hơn là không có.

Lúc này bên ngoài cái khe Phong Tiên Giới có mười mấy tu sĩ, dường như đám người này có vẻ đang chuẩn bị cũng nhau tiến vào cái khe Phong Tiên Giới. Ở đằng xa, Vương Lâm từ bên trong đám sương mù dần dần đi ra, hắn một đầu tóc bạc trắng cực kỳ nổi bật, ngay khi xuất hiện lập tức thu hút ánh mắt của hơn mười tu sĩ nơi đây nhìn lại.

Mà giờ phút này, tại tầng thứ năm của tinh vực, trong Quy Nguyên Tông trên đại lục Mạc La. Lữ Yên Phỉ đứng trên ngọn núi lần đầu nói chuyện với Vương Lâm trước kia đón gió. Tóc đen của nàng bị thổi bay lên, cả người trông giống như một tiên nữ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lộ ra một vẻ phiền muộn.

Đạo hữu của chủ tông, ngày các phân tông so tài đã tới gần, giờ phút này những người của Quy Nguyên Tông tham dự đạo hữu cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đợi sau khi truyền tống trận của chủ tông mở ra là bước vào, đưa đến chủ tông. Những truyền tống trận được thiết lập ở các phân tông, nếu không phải do chủ tông chủ động mở ra, thì bọn họ cũng không có quyền sử dụng.

Lữ Yên Phỉ đứng ở chỗ này đã một canh giờ rồi, nàng thủy chung nhìn bầu trời, hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh trăm năm trước xuất hiện. Chỉ là nàng đã đợi mười năm, năm mươi năm, một trăm năm, cho tới bây giờ, thân ảnh kia vẫn chưa xuất hiện.

Hồi lâu sau, mặt đất rung nhẹ, một ánh mắt từ trong Quy Nguyên Tông truyền ra, cũng lúc đó sức mạnh thiên địa mạnh mẽ lao tới, ngưng tụ ở Quy Nguyên Tông. Nhưng hết thảy chuyện này không hề khiến cho Lữ Yên Phỉ chú ý một chút nào, nàng cắn môi dưới, kinh ngạc nhìn bầu trời, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương.

- Tại sao, ngươi đã hứa. . ngươi đã nói là ngươi sẽ đến.

- Sư tôn, chủ tông đã mở ra truyền tống trận rồi, sư thúc bảo đệ tử đến mời người. Chúng ta...chúng ta phải đi rồi...

Ở phía sau Lữ Yên Phỉ, Tôn Vân lướt gió bay đến, nhìn sư tôn của mình. Nàng trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ giọng nói.

Thở dài một tiếng, ánh mắt Lữ Yên Phỉ nhìn lên bầu trời thu lại, vẻ phiền muộn trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ kiên nghị. Nàng nhìn Tôn Vân, nói:

- Sau chuyến đi này, ngươi và ta không còn là sư đồ nữa. Tư chất của ngươi rất tốt, chắc chắn ở bất kỳ một phân tông nào cũng sẽ trở thành đệ tử chủ chốt.

- Sư tôn!

Trong mắt Tôn Vân chảy xuống hai hàng nước mắt, đang định mở miệng nói.

- Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết!

Lữ Yên Phỉ nhìn tôn vân một cái thật lâu, rồi đi xuống núi.

Bên ngoài truyền tống trận ở Quy Nguyên Tông, ba sư huynh của Lữ Yên Phỉ trầm mặc đứng ở nơi đó, một bầu không khí nặng nề bao trùm. Bọn họ lưu luyến nhìn bốn phía, muốn nhìn qua một lần cuối cùng.

Khi Lữ Yên Phỉ đi đến, mọi người bước vào trong trận, kích hoạt truyền tống trận, thân ảnh họ tiêu tan, trong nháy mắt hướng về chủ tông Vô Cực Tông ở bát giai tinh vực. Lữ Yên Phỉ ở bên trong trận, khóe mắt chảy xuống hai hàng nước mắt.

- Có lẽ chờ tới khi ngươi trở về thì Quy Nguyên Tông...cũng không còn...

Cùng lúc đó, trong tầng thứ chín của tinh vực, trong cái khe chiến trường kỳ dị bên ngoài Yêu Tông, một đám mãnh thú bị giết cản trở bên ngoài, như thể là thú triều, cản trở hết thảy, khiến cho Vân Hải tu sĩ được nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Trong những tu sĩ này, Lý Thiến Mai một đầu tóc màu lam, là tâm điểm của ánh mắt mọi người. Nàng lau máu thú trên thân kiếm, thần sắc mang theo một vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn yên lặng như cũ.

Nhìn về phía xa xa, Lý Thiến Mai trong lúc trầm ngâm rời khỏi chiến trường chỗ cái khe, hướng về sơn môn phân tông của Yêu Tông ở nơi này đi tới.

- Ta phải đi khỏi đây ba tháng.

Trong đại điện sơn môn của Yêu Tông, Lý Thiến Mai nhìn thân ảnh mơ hồ đang khoanh chân ngồi ở sâu trong đại điện, nhẹ giọng nói. Thanh âm của nàng rất lãnh đạm, nhưng lại lộ ra một vẻ kiên định.

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, thân ảnh kia chậm rãi ngẩng đầu, hai đạo tinh quang từ đó lan ra, chiếu lên người Lý Thiến Mai. Thần sắc của Lý Thiến Mai bình tĩnh, không hề có một chút biến hóa.

Người có thể dưới ánh mắt đoạt hồn người này mà bình tĩnh như vậy không có nhiều, mặc dù vậy chủ nhân của ánh mắt kia cũng không lộ ra vẻ tán thưởng.

- Không được.

- Ta chỉ thông báo với ngươi thôi.

Lý Thiến Mai xoay người, hướng về phía ngoài đại điện đi ra.

- Thú triều với phạm vi lớn hơn đang tới gần, lúc này mà ngươi rời khỏi, sẽ là sự sỉ nhục của Phá Thiên Tông!

Thân ảnh mơ hồ kia dường như đang nhíu mày, truyền ra những thanh âm phiêu diêu bất định.

Lý Thiến Mai không nói gì, đi ra khỏi đại điện.

- Nếu ngươi rời khỏi nửa bước, sẽ bị coi như là kẻ đào ngũ!

Thanh âm kia vẫn phiêu diêu như trước, nhưng mơ hồ khiến cho trời đất trở nên âm hàn.

Thân thể Lý Thiến Mai ngừng lại, trầm ngâm trong chốc lát, không hề xoay người, chỉ nhẹ giọng nói:

- Ta phải đi ba tháng.

Nàng nói xong nâng chân lên, không do dự tiến về phía trước. Đại điện lại trở nên im lặng.

- Tại sao ngươi lại kiên quyết như vậy! Chẳng lẽ lại có chuyện so với việc đối phó với thú triều gây ra đau khổ cho Vân Hải lại quan trọng hơn!

Thanh âm kia mang theo một vẻ tức giận.

- Có một việc với ta mà nói, so với việc ngươi nói còn quan trọng hơn!

Lý Thiến Mai dần dần đi xa.

Hồi lâu sau khi Lý Thiến Mai rời khỏi, trong đại điện truyền ra một tiếng thở dài, bên trong âm thanh phiêu diêu kia không còn vẻ âm hàn cũng như tức giận.

- Nếu ngươi đã kiên quyết như vật, hãy cầm ngọc bội của ta, dùng truyền tống trận chuẩn bị đi thôi. Như vậy, cũng có thể tiết kiệm thời gian của ngươi.

Theo thanh âm truyền ra là một đạo ánh sáng nhẹ nhàng bay thẳng về phía trước, rơi vào trong tay Lý Thiến Mai đang đi ra khỏi sơn môn.

Lý Thiến Mai cầm ngọc giản, nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng nói:

- Hắn biến mất đã trăm năm, lần này hắn hứa sẽ trợ giúp Quy Nguyên Tông tham dự đạo hữu của phân tông...hắn sẽ đến...

Bên trong Vân Hải tinh vực, trên một đại lục hoang dã trôi nổi bên trong đám sương mù, nơi này giá lạnh tràn ngập, dường như hết thảy sinh linh ở nơi này thân mình đều bị đông cứng.

Ở phía đông đại lục hoang dã này có một động phủ trên đỉnh núi, Mộc Băng Mi đang khoanh chân ngồi trong đó, thân thi thoảng lại mở hai mắt yên lặng nhìn ra bên ngoài, ở nơi đất khách quê người này, một mình chịu đựng sự tịch mịch và cô độc.

Thương thế của nàng rất nặng, muốn hồi phục trong thời gian ngắn không thể làm được. Nàng đang đợi, đợi ngọc giản được truyền thừa từ Côn Hư lão tổ chỉ các đời Côn Hư Thánh Nữ mới có thể có được mà nàng ném ra từ khi đến Vân Hải tinh vực này.

Trong lúc ngồi, Mộc Băng Mi thường hồi tưởng lại cuộc đời mình. Cả đời nàng vô cùng buồn tẻ, dường như đều chỉ đi lại trong Côn Hư, dường như chuyện thú vị nhất chính là kinh nghiệm của những phân thân kia khiến cho nàng mỗi lần nhập vào trong đó như thể nhìn thấy một cuộc đời khác của chính mình.

Liễu Mi là phân thân đặc biệt nhất, cũng chính bởi vì sự đặc biệt đó mà có lúc khiến cho Mộc Băng Mi có chút không thể phân biệt rõ mình là Liễu Mi hay là Mộc Băng Mi...

Nàng cũng giống như một người ngoài cuộc đang ở phía sau nhìn vào cuộc đời của Liễu Mi, dần dần bị lạc vào, như thể từ bên ngoài đi vào trong cuộc.

Nghĩ tới nghĩ lui, nước mắt từ trong mắt nguyên thần chảy xuống. Chỉ là nước mắt này không phải là thật, mà chỉ là sự quặn đau trong lòng.

Cũng không biết qua bao lâu, một thanh âm nhẹ nhàng từ bên ngoài động phủ truyền vào, rơi vào trong tâm thần của Mộc Băng Mi, khiến cho nàng lập tức tỉnh lại, nhưng thần sắc không hề ngạc nhiên, giống như đã đoán trước được.

- Bên trong có phải Côn Hư Thánh Nữ Mộc Băng Mi tỷ tỷ không?

- Mời vào.

Mộc Băng Mi nhẹ giọng nói.

Từ bên ngoài động phủ, một nữ tử toàn thân mặc hoàng sam đi vào. Nữ tử này tướng mạo cực kỳ thanh tú, tuy so với dung nhan tuyệt luân của Mộc Băng Mi cũng không hơn, nhưng đứng chung ở chỗ này cũng không thể hiện nổi một chút tầm thường nào.

Nữ tử này nhìn Mộc Băng Mi, nói một cách xin lỗi:

- Sau khi nhận được ngọc giản, gia sư vốn muốn tự mình đi tới, nhưng lại có một vài việc ngoài ý muốn, cho nên tiểu muội tới đây đón Mộc tỷ tỷ quay về Thần Tông. Nhân tiện xin giới thiệu, tiểu muội là Vương San San.

- Họ Vương...

Trong mắt Mộc Băng Mi lộ ra một vẻ cô đơn, gật đầu nhẹ giọng nói:

- Làm phiền San San muội muội rồi.

Nữ tử tên là Vương San San này rất dịu dàng, sau khi lấy ra một ít đan dược, khẽ cười nói:

- Mộc tỷ tỷ thật xinh đẹp, cả đời này tiểu muội chưa từng được thấy qua người con gái nào xinh đẹp như tỷ tỷ.

Mộc Băng Mi cười có chút đau khổ, không nói gì.

- Mộc tỷ tỷ, lúc này quay về Thần Tông, lại đúng lúc diễn ra cuộc so tài giữa các tông phái trong tám tầng của Vân Hải tinh vực ta, không bằng chúng ta cùng nhau đi xem một chút, tiểu muội ra ngoài chuyến này cũng không muốn quay về nhanh như vậy.

Mộc Băng Mi nhìn nữ tử từ phía trước, gật đầu.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1234: Nghênh đón.

Đại hội tại bát giai tinh vực bắt buộc tất cả các tông phái trong tầng thứ tám phải tham dự. Nhưng cũng không phải tất cả các đệ tử đều cảm thấy hứng thú với việc này, các tông phái cũng có một vài môn nhân đối với sự kiện này rất là coi thường, tuy chưa tham dự nhưng đã có ý rời khỏi. Lúc này những tu sĩ bên ngoài Phong Tiên Giới cũng như vậy.

Bọn họ đều là những đệ tử tiểu bối của những tông phái, nhưng tu vi cũng không hề kém, đang thăm dò Phong Tiên Giới!

Lý Nguyên Lôi là một trong số này, thậm chí trong những người này, hắn dường như là người có tu vi cao nhất, tu vi có vẻ đạt tới Tịnh Niết hậu kỳ đại viên mãn, toàn thân mặc áo xanh, thân mình dong dỏng cao, toát lên một khí thế rất oai hùng, dưới đôi lông mày dựng ngược là đôi mắt sáng ngời, lạnh lùng nhìn về phía trước. Bọn họ đang đợi một vài tu sĩ khác tới đây tụ hội, dựa theo tính toán thời gian, có vẻ như mấy người này cũng sắp tới nơi.

Đúng lúc này, đột nhiên đám sương mù phía trước chợt quay cuồng, Vương Lâm toàn thân mặc áo trắng, tóc trên đầu cũng trắng, thân ảnh như gió, nhẹ nhàng phá tan sương mù chậm rãi đi ra.

Ngay khi hắn xuất hiện, ánh mắt của hơn mười tu sĩ nơi đây đều tập trung về phía hắn. Lý Nguyên Lôi sau khi nhìn thấy Vương Lâm thần sắc khẽ động, ánh mắt đảo qua trên người Vương Lâm.

Những tu sĩ bên cạnh Lý Nguyên Lôi sau khi ánh mắt đảo qua cũng thu hồi lại, không chú ý đến Vương Lâm nữa. Duy chỉ có Lý Nguyên Lôi vẫn nhíu mày, hắn chung quy vẫn cảm thấy thanh niên áo trắng trước mắt này dường như có cảm giác quỷ dị khó lường.

Nhìn cái khe của Phong Tiên Giới trước mắt, ánh mắt Vương Lâm không thể không lóe lên, hắn đã mất thời gian một tháng, rốt cuộc cũng đã tới được nơi này. Nơi này, chính là Phong Tiên Giới.

Lúc này hắn cũng không nhìn đến những tu sĩ bên ngoài Phong Tiên Giới, thân thể ung dung bước về phía trước, đi thẳng đến cái khe khổng

lồ mà Phong Giới mở ra giữa Tinh Không.

Nhìn cái khe này giống như là một cái miệng lớn há ra bên trong tinh vực, như muốn nuốt lấy hết thảy, lộ ra một luồng khí tức âm trầm, còn có một tia tiên khí như có như không tràn ra, mặc dù rất mờ nhạt, nhưng Vương Lâm cũng phát hiện ra rõ ràng.

Lướt qua hơn mười tu sĩ kia, Vương Lâm đứng bên ngoài cái khi, thần thức tản ra hướng vào bên trong dò xét, nhưng lập tức phát hiện ra thần thức của mình dường như rơi vào một cái động không đáy, nhưng cũng giống như đi vào một không gian khác, nhanh chóng tiêu tan. Nhưng ngay khoảnh khắc tiêu tan, Vương Lâm cũng thấy được một cảnh tượng ngắn ngủi bên trong lối vào của Phong Tiên Giới.

Đó là một thế giới tràn đầy ánh sáng vàng, dường như toàn bộ trời đất đều bị gió bao phủ, bất kể là mặt đất hay bầu trời toàn bộ đều bị gió thổi.

Thần thức tản ra bị cái khe nuốt lấy, mặc dù sót lại một ít nhưng dưới những cơn cuồng phong ầm ầm cũng lập tức tan vỡ. Ánh mắt Vương Lâm không khỏi lóe lên, theo bản năng lui ra phía sau vài bước.

Đúng lúc này, một loạt tiếng nhạo bang truyền đến. Chỉ thấy trong hơn mười tu sĩ kia có một người nhìn hành động vừa rồi của Vương Lâm một cách trào phúng, khinh mạn nhìn đồng bọn bên cạnh nói:

- Tên tu sĩ lỗ mãng từ đâu đến, lại dám đứng bên ngoài cái khe kia tản ra thần thứ dò xét phong giới, loại chuyện này há có thể tùy tiện làm, đúng là ngông cuồng không biết đến hậu quả.

Tu sĩ đứng bên cạnh hắn nghe thấy vậy cũng nhìn về phía Vương Lâm ở bên ngoài cái khe, thần sắc dần dần cũng lộ ra châm biếm. Không nói đến việc Vương Lâm thấy không vừa mắt, mà hành động vừa rồi của Vương Lâm đối với những người sống ở bát giai tinh vực, hoặc những người đã từng nhiều lần tới nơi này thật sự là lỗ mãng đến cực điểm. Những tu sĩ đến nơi này, những người không kết bạn, phải thật cẩn thận cảnh giác tiến vào cái khe đó mới tản ra thần thức, nếu không, ở cách xa cái khe, thần thức sẽ rất dễ bị gió trong Tiên Giới xé nát. Hành động này không có một chút tác dụng nào.

Trừ phi bọn họ là những lão quái đại thần thông đến từ các tông phái mới có thể làm được như vậy. Nhưng đó là vì họ có đủ tu vi, lại có ý định muốn xâm nhập Phong Giới, cho nên mới có thể làm được như vậy.

Lý Nguyên Lôi cũng khanh khách cười, tiến lên phía trước, từ đằng xa hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, cất cao giọng nói:

- Vị đạo hữu này có lẽ là lần đầu tiên đi tới lối vào của Phong Tiên Giới, ở nơi này tản ra thần thức cực kỳ nguy hiểm, không bằng chúng ta hãy hợp tác với nhau, đợi một vài người khác tới, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào, chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều, mà lại có thể toàn mạng quay trở ra.

Vương Lâm thủy chung vẫn nhìn cái khe kia, dường như đang trầm tư. Lý Nguyên Lôi nói xong, Vương Lâm vẫn chưa quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Không cần.

Nói xong, hắn nâng chân lên, dần dần đi về phía cái khe Phong Tiên Giới phía trước. Bước chân của hắn không nhanh, nhưng lại có một sức mạnh kỳ dị bao phủ, ngay trong khoảnh khắc này, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

- Nhìn bộ dạng của hắn, dường như muốn tự mình tiến vào Phong Tiên Giới!

- Lý đại ca cũng là có hảo ý, nhưng người này lại thật là cuồng vọng. Bên trong Phong Giới cho dù là những lão quái cũng không dám một mình tiến vào.

Lý Nguyên Lôi hai mắt sững lại, quắc mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm, nhìn thấy thân ảnh hắn càng lúc càng nhanh, đi thẳng đến cái khe Phong Giới, trong thời gian ngắn đã tới gần, hiển hiên là muốn bước vào.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, cả người lập tức dừng lại, mạnh mẽ lui về phía sau, liền tiếp bị đẩy lùi lại hơn mười trượng.

Hành động bất thình lình này còn chưa để cho tu sĩ xung quanh kịp phản ứng lại, lập tức từ bên trong cái khe liền có một luồng gió ngập trời hung ác gào thét lao ra, còn có tiếng xé gió ầm ầm truyền đến.

Chỉ thấy bên trong cái khe Phong Giới giữa hư không có một đám sương đỏ phun ra, cuồn cuộn quét ngang, trực tiếp tràn ngập ra. Ở bên trong đám sương đỏ này, từng tiếng xé gió cùng với những tiếng rít vào ầm ầm truyền ra. Cùng lúc đó từng đạo hồng quang lóe ra, chỉ thấy từng con Văn Thú dữ tợn to trăm trượng toàn thân đỏ thẫm lập tức xuất hiện.

Những con Văn Thú này toàn thân đầy lông, nhất là cái miện vĩ đại kia phát tán ra tinh phong nồng đậm, khiến cho người ta nhìn thấy mà kinh tâm động phách. Một luồng hung khí như đến từ viễn cổ bất chợt tràn ngập trời đất. Tiếng ầm ầm vang lên, liếc mắt nhìn có thể thấy được hơn một trăm con Văn Thú bay ra.

Ngay trong khoảnh khắc này, sắc mặt Lý Nguyên Lôi đại biến, thân mình không chút do dự lui ra phía sau, hét lớn:

- Một đàn Văn Thú nhỏ bị đám sương đỏ cuốn ra, lui mau!

Theo lời hắn nói ra, những tu sĩ bên cạnh Lý Nguyên Lôi lập tức thần sắc kịch biến, vội vàng lui ra. Với tu vi của bọn họ, đối mặt với hơn một trăm Văn Thú này cũng không hề có một chút cơ hội chiến thắng nào, giờ phút này ầm ầm tản ra, hướng về bốn phía bay đi như tên bắn.

- Tế Thiên Hương!

Thanh âm của Lý Nguyên Lôi lại một lần nữa vang lên, cùng lúc đó tay phải hắn khẽ lật. Chỉ thấy ở trong tay xuất hiện một cây hương màu đen to như một cánh tay, vung lên một cái thắp cây hương này lên, một mùi hương kỳ dị nồng đậm lập tức tản ra.

Cũng không phải chỉ mình hắn làm như vậy, mà hơn mười tu sĩ này toàn bộ đồng thời lấy một cây hương ra thắp lên. Trong nháy mắt, giữa trời đất bên ngoài cái khe Phong Giới tràn ngập mùi hương kỳ dị.

Văn Thú này dường như đối với mùi hương này cực kỳ chán ghét, vốn đang muốn tấn công tới liền lần lượt ngừng lại, nhìn chằm chằm xung quanh, thần sắc lộ ra vẻ hung ác.

Nhìn đám Văn Thú chi chít bộ dạng dữ tợn, cả đám người bao gồm cả Lý Nguyên Lôi lập tức trong lòng hiện ra cảnh tượng về ác danh của Văn Thú, từng người tâm thần đều rất khẩn trương, gắt gao nhìn chằm chằm vào đám Văn Thú này. Sau khi chúng ngửi thấy mùi hương này liền dừng lại, những người này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, đột nhiên một tu sĩ thanh niên đứng bên cạnh Lý Nguyên Lôi ngơ ngác nhìn về phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin, thất thanh nói:

- Điều… điều này sao lại có thể được!!!

Thanh âm của hắn không thể kìm chế, ngay khi vang lên lập tức thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Lập tức những người này đều trợn mắt há mồm, thần sắc lộ ra vẻ chấn động cùng hoảng sợ, nhưng hơn hết chính là vẻ mê man và khó hiểu.

Ở chỗ ánh mắt của bọn họ nhìn vào, một thân ảnh áo trắng, giữa đám Văn Thú chi chít phiêu diêu đi tới. Ở dưới thân thể hắn rõ ràng là một Văn Thú đặc biệt toàn thân màu vàng nhạt!

Theo hắn tiến về phía trước, những Văn Thú màu đỏ thẫm hung ác ngợp trời ở bốn phía toàn bộ lập tức mắt lộ ra u quang, vẻ hung ác giảm mạnh, không có một chút dũng khí nào ngăn cản thanh niên áo trắng kia tiến về phía trước, tất cả đều né tránh. Có thể thấy thần sắc của bọn chúng dường như còn lộ ra một vẻ cung kính không thể nghi ngờ.

Tiếng kêu của những con Văn Thú này lập tức ầm ầm truyền ra, chỉ thấy chúng không để ý tới những tu sĩ kia nữa mà vờn quanh bốn phía thanh niên áo trắng này, nói một cách chính xác, là vờn quanh Văn Thú đặc biệt màu vàng nhạt này, dường như cùng nhau tiến về phía cái khe Phong Giới tràn ra đám sương đỏ kia. Cảnh tưởng kỳ dị này khiến cho tu sĩ bốn phía không thể nào tin được.

Dường như sự xuất hiện của đám Văn Thú vừa rồi không phải là do đám sương đỏ phun ra, mà là giống như tự lao ra nghênh đón! Chúng đang nghênh đón người áo trắng này!

Mãi cho đến khi người mặc áo trắng kia bước vào bên trong đám sương mù, tiến vào bên trong cái khe Phong Giới, đàn Văn Thú màu đỏ dữ tợn hơn một trăm con ở bốn phía toàn bộ nhảy vào trong đám sương đỏ không sót lại một con nào.

Đám sương đỏ cuồn cuộn kia dường như bị cảnh tượng vừa rồi làm cho hỗn loạn, xuất hiện sự vặn vẹo, bắt đầu giống như là nghịch biến. Theo đám Văn Thú quay trở lại bên trong đám sương mù, đám sương mù kia lập tức co rút lại, trong lúc ngưng tụ nhất tề bị hút vào trong cái khe, cuối cùng biến mất không thấy.

Đám Văn Thú theo đám sương mù phun ra xuất hiện, mãi cho đến khi chúng quay trở về bên trong đám sương mù, đám sương mù bị hút trở lại, toàn bộ sự việc này chỉ diễn ra trong vòng nửa nén hương, làm cho tất cả tu sĩ bao gồm Lý Nguyên Lôi da đầu tê dại. Cho đến khi bốn phía yên tĩnh trở lại, không còn một biến hóa gì, tâm thần của bọn họ vẫn còn tràn đầy khiếp sợ.

- Hắn… hắn là ai?

- Hắn xuất hiện chỉ là trùng hợp, hay là… những Văn Thú này ra ngoài nghênh đón!

Mỗi người đưa mắt nhìn lẫn nhau, đều nhìn ra vẻ hoảng sợ trong mắt của đối phương, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể quên được cảnh tượng vừa rồi. Đối với Vân Hải tu sĩ mà nói, những Văn Thú chiếm cứ Phong Tiên giới, sự hùng mạnh của chúng là không thể nghi ngờ, cho dù là Thần Tông cũng không nắm chắc có thể thu hồi Phong Tiên Giới. Họ đã từng phái đi những tu sĩ đại thần thông, nhưng cuối cùng toàn bộ đều thất bại, không có một ai sống sót trở về.

Mà quan trọng nhất là những Văn Thú này không thể thuần hóa thành linh thú, bất kể là phương pháp gì, cũng không thể thành công. Qua thời gian dài, đối với đặc tính này của Văn Thú, dường như ai cũng biết.

Nhưng vừa rồi sự xuất hiện của thân ảnh áo trắng kia cũng làm cho việc mà tất cả mọi người đều cho rằng không thể, trở thành có thể.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều trầm ngâm. Không bao lâu sau, có một vài đạo cầu vồng từ xa bay tới, chỉ thấy người mà bọn họ chờ, đã tới.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1235: Tập hợp Văn Thú màu đỏ thẫm.

Cái khe Phong Tiên Giới giống như bị người ta đột nhiên mở ra, dữ tợn nuốt lấy tất cả sinh linh tiến vào bên trong. Ngay khi đám sương đỏ phun ra, hơn một trăm con Văn Thú này xuất hiện, Vương Lâm lập tức không chút do dự gọi ra Văn Thú của mình.

Sau khi lột xác trở thành Văn Thú màu vàng nhạt, vừa mới xuất hiện lập tức gây ra một cảm giác cùng khí tức đặc biệt, khiến cho một trăm Văn Thú kia lập tức chấn động rất nhanh lao tới vờn quanh bốn phía.

Văn Thú này vô cùng uy nghiêm, có uy lực tuyệt đối, dường như theo đám người Lý Nguyên Lôi nhìn, thì những Văn Thú màu đỏ này quả thật đang tiếp đón vua của chúng. Nhưng chúng nghênh đón không phải là Vương Lâm, mà là Văn Thú Vương ở dưới chân hắn.

Tiến vào trong cái khe, thế giới hiện ra ở trước mắt Vương Lâm cũng giống như lúc trước thần thức hắn đảo qua, hào quang màu vàng tràn ngập trời đất. Nhưng hào quang màu vàng này không phải là toàn bộ, giữa trời đất còn có những đám sương mù màu đỏ quỷ dị thi thoảng lại trôi qua, được cuồng phong cuốn đi, tốc độ cực kỳ kinh người.

Đi trên tàn tích của Phong Tiên Giới, tiên khí nồng đậm tràn ngập trong gió. Nơi đây mặc dù là một đống đổ nát, nhưng được bảo tồn rất hoàn

chỉnh, càng vào sâu bên trong lại càng như vậy. Ở nơi này, thứ Vương Lâm cảm nhận sâu sắc nhất chính là gió! Gió vô biên, vô tận!

Toàn bộ trời đất, toàn bộ tiên giới, dường như không có chỗ nào không có dấu vết của gió, trên mặt đất đã không còn một chút bụi đất, dường như đã bị những cơn gió vô số năm chưa bao giờ ngừng thổi sạch sẽ. Quần áo toàn thân bị thổi bay, phát ra tiếng phần phật, một đầu tóc trắng lại càng bị gió thổi tung. Những cơn gió lúc mạnh lúc nhẹ, lúc nhẹ nhàng thì thổi vào mặt, tâm thần thoải mái, giống như vô số bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên toàn thân. Nhưng khi mạnh thì vô cùng cương mãnh ầm ầm như thể phá nát thân thể, đập vỡ nguyên thần.

Toàn bộ Phong Giới này quả thực đúng như tên gọi, tràn đầy gió! Dường như giữa trời đất bị mở ra một lỗ hổng, từ bên trong phóng ra những cơn gió cô độc được tích lũy hàng vạn vạn năm.

Cô độc, tịch mịch, đây là cảm giác mà Vương Lâm sau khi bước vào nơi này, ngay khi ngọn gió đầu tiên đập vào mặt, nhắm hai mắt lại cảm thấy. Còn có những tiếng gió thảm thiết theo gió thổi sinh ra giữa trời đất thủy chung vờn quanh, giống như những tiếng than thở cô độc, chậm rãi vang vọng trong trời đất, như thanh âm mơ hồ của rất nhiều người phát ra, làm cho người ta có một cảm giác chấn động tâm thần một cách quỷ dị.

Trong khi đi về phía trước, xung quanh Vương Lâm có hơn một trăm con Văn Thú vờn quanh, từng tiếng kêu xé gió vang vọng. Văn Thú Vương ở dưới chân Vương Lâm thần sắc lộ ra vẻ hưng phấn, nó ngửa mặt kêu một tiếng dai, tiếng kêu kinh thiên động địa, hướng về bốn phía vang vọng.

Ngay khi tiếng kêu này vang lên, lập tức ở phía trước liền có một đám sương đỏ giống như là một đám mây bị cuồng phong gào thét thổi tới, ầm một tiếng tan vỡ, từ bên trong bay ra hơn một trăm đạo hồng quang, bất ngờ hóa thành một đàn Văn Thú dữ tợn.

Ánh mắt của những Văn Thú này toàn bộ trong nháy mắt tập trung vào Văn Thú Vương ở dưới chân Vương Lâm, đồng loạt kêu lên, nhưng những tiếng kêu này lại tràn đầy vẻ run rẩy và thần phục.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn sớm đã biết về sự tồn tại của những Văn Thú trong Phong Tiên Giới, nhưng kỳ lạ ở chỗ những Văn Thú này tuy dữ tợn nhưng trên người chúng ít nhiều cũng có tiên khí tồn tại. Điểm này cũng dễ lý giải, dù sao chúng ở trong Phong Tiên Giới này cũng đã lâu, hiển nhiên trên người cũng có tiên khí.

So với việc này thì điều làm cho Vương Lâm thực sự chú ý chính là thực lực của những Văn Thú màu đỏ này. Lúc trước khi Vương Lâm ở trong vùng đất Yêu Linh cũng đã từng nhìn thấy loại Văn Thú màu đỏ này, có lẽ do nơi sống mà thực lực của chúng không cao, nhưng những con Văn Thú ở trước mặt lúc này, mỗi một con cũng phải tương đương với Khuy Niết tu sĩ. Trong đó còn có một ít Văn Thú màu đỏ sẫm, có thể so sánh với Khuy Niết hậu kỳ!

Hiện tượng này khiến tinh thần Vương Lâm phấn chấn vô cùng! Những con Văn Thú xung quanh này tu vi đã là Khuy Niết hậu kỳ, mà theo hắn biết thì đây mới chỉ là ngoại vi của Phong Tiên Giới mà thôi!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1236: Một Văn Thú Vương khác.

Thời gian hai ngày, với tốc độ của Vương Lâm, đã đi vòng quanh vùng ngoại vi của Phong Tiên Giới này một vòng. Cùng với việc tập hợp Văn Thú từ bên trong những đám sương đỏ, Vương Lâm cũng ở trong Phong Tiên Giới này phát hiện được tiên ngọc.

Cũng vì có những Văn Thú này khiến cho những tu sĩ tiến vào nơi này không có nhiều, cho nên Vương Lâm thu hoạch được rất nhiều tiên ngọc.

Nhưng điều khiến hắn dần dần nhíu mày chính là những đám sương mù chứa đựng đàn Văn Thú bị gió thổi tới vùng ngoại vi này ngày càng ít, tới cuối cùng, thông thường cứ mấy canh giờ hắn mới thấy một đám sương mù từ chân trời cuồn cuộn bay đến.

Đây là một hiện tượng rất không bình thường, nếu như Văn Thú trong Phong Tiên Giới chỉ có như vậy, quyết sẽ không có khả năng khiến cho Vân Hải tu sĩ khiếp sợ, lại càng không thể khiến cho Tiên Giới biến sắc.

Ngày hôm nay, Vương Lâm đang đứng ở không trung, nhìn về chỗ sâu trong Tiên Giới ở đằng xa, sau hai ngày hắn đã quan sát phát hiện ra những Văn Thú trong Phong Giới này hầu hết đều ngưng tụ ở bên trong, còn những đám sương đỏ là từ bên trong chỗ đó bị gió thổi ra, cho nên mới ít như vậy.

- Ở sâu bên trong Phong Giới có rất nhiều Văn Thú, như vậy bên trong đó tất nhiên còn có những Văn Thú hùng mạnh hơn, thậm chí ngay cả Văn Thú Vương nhất định cũng sẽ có… nói là như vậy, nhưng cũng không thể tùy tiện xông vào.

Trong lúc trầm ngâm ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tâm thần khẽ động, Văn Thú Vương lập tức kêu khẽ, bỗng nhiên những Văn Thú màu đỏ ở bên cạnh nó lập tức ngửa mặt lên trời rống lên, thanh âm này mang theo một sức mạnh xuyên thấu kỳ dị, giống như là gọi bầy khi gặp phải nguy cơ sinh tử.

Những tiếng kêu này hình thành một gợn sóng vô hình bỗng nhiên quanh quẩn ở trong Phong Tiên Giới này, Vương Lâm hít sâu, ngưng thần nhìn ra xa, nhưng không lâu sau, trong trời đất mơ hồ truyền lại từng trận tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm, chỉ thấy ở chân trời đằng xa, một đạo hồng quang ngợp trời gào thét lao đến.

Khoảng cách này tuy rất xa, nhưng đạo hồng quang này lại rất kinh thiên động địa, còn có một tiếng rống điên cuồng phát ra, làm cho người ta nghe thấy không thể không chấn động tâm thần. Thậm chí ngay cả không trung của Phong Tiên Giới này cũng bắt đầu run rẩy, xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Vương Lâm thần sắc như thường, nhưng đồng tử cũng co rụt lại, hồng quang ở chân trời đằng xa số lượng đã lên tới hơn một ngàn. Chỉ mới một đợt thứ nhất này, Vương Lâm đã có thể tưởng tượng được chỉ sợ không bao lâu nữa, sẽ có càng nhiều Văn Thú gào thét bay đến, có lẽ quyết cũng không chỉ có Văn Thú màu đỏ sẫm, mà còn có mãnh thú mạnh hơn xuất hiện.

Một lát sau, hơn một nghìn Văn Thú kia ầm ầm tới gần, nhưng ngay lúc bọn chúng tới gần, Văn Thú Vương một mình bay ra, hào quang màu vàng nhạt vờn quanh, một luồng uy áp chợt quét ngang tản ra. Trong hơn một nghìn Văn Thú kia có gần một trăm Văn Thú màu đỏ thẫm, còn có mười Văn Thú màu đỏ thẫm hơn, giờ phút này dưới luồng uy áp, chỉ thấy lập tức bắt đầu run rẩy.

Những Văn Thú màu đỏ ở trong đó lập tức lộ ra vẻ thần phục, gần một trăm Văn Thú mà đỏ thẫm kia chỉ sợ sệt trong chốc lát, rồi cũng lộ ra vẻ thần phục. Chỉ có hơn mười Văn Thú màu đỏ thẫm hơn kia, trong nháy mắt lui lại, bỏ chạy ra xa.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đang muốn ra lệnh cho Văn Thú Vương truy kích, nhưng đúng lúc này, đột nhiên bầu trời một lần nữa lại ầm

vang lên kịch liệt. Chỉ thấy hơn một đàn Văn Thú vô biên vô tận ở đằng xa, có lẽ là không dưới mấy vạn, ầm ầm bay tới.

Cảnh tượng này lập tức làm cho da đầu Vương Lâm tê dại, hắn biết tình trạng của Văn Thú Vương giờ phút này có lẽ rất khó để đồng thời tập hợp mấy vạn Văn Thú này, mà trong đám Văn Thú này, Vương Lâm còn thấy được một quầng lam quang lớn, thậm chí còn có một quầng bạch quang nhỏ tràn ra.

Không cần nghĩ ngợi, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, lập tức gần hai nghìn Văn Thú ở bên người vây hắn vào bên trong, thân hình hắn như ẩn như hiện, tâm thần truyền ra thần niệm, Văn Thú Vương lập tức mang theo hai nghìn Văn Thú bay về phía sau, tránh xa đàn Văn Thú kinh khủng kia.

Nhưng may mắn là đàn Văn Thú kia sau khi bay đến vờn quanh bốn phía một vòng, sau khi không hề phát hiện ra tung tích của địch liền quay trở về. Nhưng cảnh tượng rậm rạp chi chít che phủ trời đất vừa rồi cũng vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ Vương Lâm.

Nhất là một quầng sáng màu lam lớn bên trong đàn Văn Thú kia, những Văn Thú toàn thân màu làm so với khí tức của Tịnh Niết tu sĩ không hề thua kém hơn chút nào tràn ra, cũng làm cho Vương Lâm tim đập thình thịch không ngừng.

Loại Văn Thú màu lam này hiển nhiên là vượt xa màu đỏ, số lượng hắn là cũng không nhiều, nhưng nhìn số lượng Văn Thú khổng lồ kia, dường

như cũng không quá ít.

Càng làm cho Vương Lâm động tâm hơn còn có Văn Thú màu trắng gần như trong suốt bên trong đạo hoàng quang màu trắng kia. Khí tức phát ra trên thân thể loại Văn Thú này đủ để trong lòng Vương Lâm dâng lên tham niệm.

Đó chính là khí tức Toái Niết.

Trong mấy vạn Văn Thú vừa rồi, Văn Thú màu trắng có chừng ba trăm con, nếu hắn có thể nắm giữ được lực lượng này thì còn hơn cả mấy vạn Văn Thú màu đỏ kia!

- Phong Tiên Giới đối với người khác mà nói thì đúng là vùng đất sinh tử, nhưng đối với ta, nơi này lại là kho báu lớn nhất của cuộc đời ta!

Vương Lâm hít sâu, kiềm chế sự hưng phấn trong lòng.

- Văn Thú ở nơi này không biết nếu đạt tới màu tím giống như trong ký ức của Đồ Ti, thì sẽ tương đương với trình độ nào…

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm chỉ có một việc thủy chung không hiểu.

Hắn nhìn Văn Thú Vương bên cạnh, con thú này hắn đã lấy được từ Chu Tước Tinh, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không biết được tại sao lại gặp nó ở nơi đó. Mặt khác còn có một việc làm cho Vương Lâm có chút khó hiểu.

Văn thú của hắn cũng đã từng đạt tới màu tím, thậm chí bây giờ cũng đã đạt tới màu vàng, nhưng thực lực cũng còn kém rất xa Văn Thú trong Phong Tiên Giới này. Nếu không phải dựa vào uy áp vương giả của Văn Thú này, Vương Lâm thậm chí còn có chút hoài nghi Văn Thú của mình có phải là thật hay không!

Việc này đã làm Vương Lâm lo nghĩ rất lâu, giờ phút này nhớ tới, nhưng vẫn không có đáp án, liền bỏ qua không suy nghĩ nữa, mà sau khi đàn Văn Thú rời khỏi, mang theo hai nghìn Văn Thú bên cạnh, chậm rãi bay tới chỗ sâu bên trong Phong Tiên Giới.

Cảnh tượng mấy vạn Văn Thú bay tới vừa rồi cắt đứt suy nghĩ tiếp tục dụ dỗ Văn Thú tới, phương pháp này một khi xuất hiện việc ngoài ý muốn thì giá phải trả là quá lớn, mà việc ngoài ý muốn này hoàn toàn không thể khống chế. Sau khi lo lắng, Vương Lâm quyết định chậm rãi tiến vào bên trong Phong Tiên Giới, tùy cơ ứng biến.

Ngày thứ năm tiến vào Phong Tiên Giới này, theo Vương Lâm chậm rãi tiến vào, chỗ của hắn hôm nay vẫn đang ở vùng ngoại vi của Phong Tiên Giới này, chỉ là gần vị trí trung tâm hơn một chút mà thôi.

Nơi này có một mảnh vỡ đại lục của Tiên Giới trôi nổi, vừa mới tới gần nơi này đột nhiên ở phía trước có một đạo lam quang lóe lên. Ánh mắt Vương Lâm sững lại, thần sắc lập tức trở nên phấn chấn, hắn nhìn thấy rõ ràng ở bên trong đạo lam quang kia có một con Văn Thú! Con Văn Thú này toàn thân màu lam, phát ra một khí tức Tịnh Niết sơ kỳ!

Nó không di chuyển theo đàn, mà chỉ đi một mình. Đang lúc phi hành đột nhiên Văn Thú Vương ở dưới chân Vương Lâm kêu lên một tiếng dài, Văn Thú màu lam ở đằng xa lập tức dừng lại, ngừng bay tới, xoay người nhìn chằm chằm Vương Lâm cùng với Văn Thú Vương ở đằng xa, ánh mắt lộ ra vẻ mê man sợ sệt.

Đúng lúc này, Văn Thú Vương ở dưới chân Vương Lâm lại kêu lên, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng nhạt bay thẳng đến Văn Thú màu lam kia, trong nháy mắt đã tới gần, cái xúc tu rất lớn quét ngang ra trực tiếp quất lên người Văn Thú màu làm kia.

Con thú kêu lên thê thảm không dám né tránh, mạnh mẽ lui lại, ở cách trăm trượng mới dừng lại, vẻ sợ sệt trong mắt dần giảm bớt, nhưng vẫn còn tồn tại. Đột nhiên nó kêu lên kịch liệt, chỉ thấy thân thể khẽ chuyển, hóa thành một đạo lam quang muốn bỏ chạy ra xa.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hào quang màu vàng nhạt trên toàn thân Văn Thú dưới chân hắn lập tức tản ra, một tiếng rít gào còn to hơn vang lên. Ngay khi tiếng rít gào này phát ra, những Văn Thú màu đỏ ở xung quanh lập tức run lên, ánh mắt lộ ra vẻ cung kính cùng hoảng sợ.

Thân mình Văn Thú màu làm ở đằng xa lại dừng lại, giống như dưới uy áp này có hai ý niệm đấu tranh lẫn nhau trong thân thể. Văn Thú màu lam này trong lúc run rẩy không bỏ chạy nữa, mà chậm rãi bay về phía Văn Thú Vương, ở phía trước bộ dáng lộ ra vẻ thần phục.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, thân mình từ trên Văn Thú Vương bước tới, trong nháy mắt đã tới bên cạnh Văn Thú màu lam kia. Văn Thú màu lam lập tức trở nên dữ tợn, hai mắt lộ ra vẻ âm hàn, nó vẫn thần phục Văn Thú Vương, nhưng đối với Vương Lâm thì vẫn hung tợn ngợp trời.

Nhưng ngay lúc này cái xúc tu khổng lồ của nó lóe lên hàn quang, ngay khi mạnh mẽ quét về phía Vương Lâm, thân ảnh Vương Lâm không hề dừng lại, trong tiếng hừ lạnh tay phải nâng lên hướng về phía trướng. Đột nhiên con Văn Thú màu lam kia thân thể lập tức run lên, nhưng vẫn không nhúc nhích, giống như thân thể đã bị trói lại.

Vương Lâm giơ tay phải lên, chạm vào đầu Văn Thú này, thần thức tản ra hướng về phía trong đảo qua. Với hiểu biết của hắn về Văn Thú, lại thêm tu vi hùng mạnh, cũng dễ dàng tìm được ký ức của Văn Thú màu lam này, chậm rãi xem xét. Hồi lâu sau, Vương Lâm nâng tay lên, ánh mắt trầm tư.

Thân thể con Văn Thú màu lam kia cử động trở lại, vẻ hung ác một lần nữa bộc phát, đang định phản kháng, nhưng lúc này Văn Thú Vương lại kêu lên một tiếng, lập tức khiến cho Văn Thú màu lam lộ ra vẻ phục tùng, bay vào bên trong đàn Văn Thú màu đỏ bên cạnh. Nó vừa mới tới

gần, những Văn Thú màu đỏ này toàn bộ tản ra, không có một chút dũng khí tới gần.

- Chỉ là một con Văn Thú màu lam nhạt đơn độc mà khó khống chế như thế, nếu có nhiều hơn, chỉ sợ lại càng không thể khiến chúng phục tùng… việc này cũng có thể liên quan đến con Văn Thú chưa từng sống ở nơi này của ta, giống như vậy, theo ký ức của Văn Thú màu lam kia, ở phía trước không xa nhất định có một Văn Thú Vương giả… Vùng đất Phong Giới này tuy lớn, Văn Thú Vương tuy không nhiều, nhưng hắn cũng có một vài còn… Dựa vào tập tính của Văn Thú, nếu như những Văn Thú Vương này chết, bị Văn Thú của ta hấp thụ, thì có thể hoàn toàn thao túng tất cả những Văn Thú của chúng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chỉ là một ý tưởng, nhưng ý tưởng này cũng cực kỳ lớn mật…

Trong lúc trầm ngâm, hai mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm về phía xa. Hồi lâu sau, hắn hung hăng cắn răng một cái, thân thể nhoáng lên, trực tiếp hướng về phía mảnh vỡ đại lục bên dưới bay xuống.

Bên cạnh hắn, hai nghìn Văn Thú gào thét, theo Văn Thú Vương cùng nhau hạ xuống, vờn quanh bốn phía. Vì thế, vị trí trung tâm của Vương Lâm thoạt nhìn giống như bị một đám mây đỏ tràn ngập, cho dù có tu sĩ đến nơi đây, cũng rất khó nhìn ra người ở bên trong.

Khoanh chân ngồi trên mặt đất, Vương Lâm hai tay bấm quyết, hai mắt nhắm lại, điểm mạnh vào mi tâm. Đột nhiên thân thể hắn chấn động, mi

tâm ý cảnh lập tức biến thành quy tắc chi tinh đột nhiên lóe lên, trong lúc xoay tròn từ trên mi tâm bay ra, trực tiếp rơi lên trên Văn Thú Vương bên cạnh.

Cùng lúc đó, nguyên thần Vương Lâm bay ra, hóa thành một đạo thanh quang trực tiếp dung nhập vào bên trong quy tắc chi tinh trên thân thể của Văn Thú. Văn Thú Vương kia toàn thân chấn động, hai mắt lộ ra tinh quang, kêu khẽ một tiếng.

Hào quang màu vàng nhạt trên thân thể nó dần dần thu lại, cuối cùng hoàn toàn ẩn đi, ngay sau đó, một đạo lam quang nhàn nhạt biến ảo hiện ra, tràn ngập bên ngoài thân thể Văn Thú Vương.

Giờ phút này thoạt nhìn nó giống như một Văn Thú màu lam, không có một chút đặc biệt nào, ngay cả uy áp của Văn Thú Vương trên thân thể nó toàn bộ cũng bị nguyên thần của Vương Lâm phong ấn, không còn sót lại một chút nào.

Một lát sau, Văn Thú Vương này kêu lên một tiếng dài, thân thể đột nhiên trực tiếp bay ra, ở giữa không trung vờn quanh một vòng, sau khi kêu lên lưu lại mệnh lệnh bảo vệ Vương Lâm, hóa thành một đạo lam quang bay thẳng về phía xa!

Tuy nó đã rời khỏi, nhưng gần hai nghìn Văn Thú này vẫn phục tùng mệnh lệnh của Văn Thú Vương, bất kể chuyện gì xảy ra, cho dù là chết, cũng sẽ bảo vệ Vương Lâm.

Nhất là Văn Thú màu lam kia, lúc này đã trở thành kẻ mạnh nết trong đám Văn Thú này, tuy đối với Vương Lâm vẫn còn thể hiện sự hung dữ, nhưng lúc này nó cũng đứng gần Vương Lâm nhất, bảo vệ một cách chặt chẽ.

Nguyên thần của Vương Lâm dung nhập vào trong quy tắc chi tinh, in lên thân thể của Văn Thú Vương, hóa thành lam quang bay nhanh bên trong Phong Tiên Giới này. Văn Thú này dường như cực kỳ vui sướng, bay đi cực nhanh, thi thoảng lại phát ra tiếng kêu, nhưng dưới phong ấn của Vương Lâm, tiếng kêu này không có bất kỳ một uy áp gì. Lúc này Văn Thú Vương cũng chỉ như một Văn Thú màu lam rất bình thường, không có một chút gì đặc biệt.

Không ngừng tiến về phía trước, mấy canh giờ sau, đột nhiên ở phía trước giữa trời đất có hơn một trăm con Văn Thú màu lam gào thét tới gần. Những con thú này cực kỳ dữ tợn, nhất là xúc tu vô cùng lớn, còn mang theo một vẻ vô cùng hung ác.

Thậm chí ở bên trong, Vương Lâm còn nhìn thấy một con Văn Thú màu lam hơi đậm một chút, từ trên thân thể nó phát ra một khí tức vô biên có thể so sánh với tu sĩ Tịnh Niết hậu kỳ.

Bọn chúng gào thét đi qua bên người Văn Thú Vương, không hề dừng lại. Chỉ có con Văn Thú màu lam hơi đậm kia khi bay qua có quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra vẻ mê man.

Vương Lâm điều khiển Văn Thú Vương, dọc đường không hề dừng lại, bay thẳng về phía trước. Dần dần, trên đường đi hắn thấy được ba đàn Văn Thú màu lam hàng trăm con gào thét bay qua, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

- Khó trách năm đó ngay cả Đồ Ti cũng phải chật vật mà bỏ chạy. Loại Văn Thú này nếu đơn độc thì không mạnh, nhưng số lượng của bọn chúng thật sự là quá đông! Nơi này vẫn chỉ là ngoại vi của Phong Tiên Giới, nếu đi sâu vào bên trong, một khi xuất hiện Văn Thú màu lam, màu trắng trở lên, số lượng sẽ rất đông, chỉ sợ ngay cả tu si thiên nhân suy kiếp, ở chỗ này cũng không giữ được mạng muốn xông ra, cũng là hy vọng mong manh!

Vương Lâm theo Văn Thú Vương trong lúc phi hành nhìn bốn phía trời đất. Nơi này không có một chút khí tức của tu sĩ nào, hiển nhiên có rất ít tu sĩ có thể đến nơi đây mà sống ở nơi này trong một thời gian dài. Nơi này, là thế giới của Văn Thú!

Theo Văn Thú dần dần tới gần, sau mấy canh giờ, hiện ra ở trước mắt Vương Lâm là một dãy núi khổng lồ ở bên rìa mảnh vỡ đại lục này. Dãy núi này cao chọc trời, từ xa nhìn lại thấy vô cùng chót vót.

- Chính là nơi này!

Nguyên thần Vương Lâm thu lại, vờn quanh bên trong quy tắc chi tinh, bắt đầu quan sát chặt chẽ.

Ở bên ngoài núi này, có vài nghìn Văn Thú màu đỏ bay quanh, bên trong còn có vài trăm Văn Thú màu lam. Những Văn Thú màu lam này cực kỳ bá đại, thông thường trong lúc phi hành gặp phải những Văn Thú màu đỏ, những Văn Thú màu đỏ này sẽ vội vàng tránh ra nhường đường.

Càng vào sâu bên trong, tiến vào trong khoảng không gần dãy núi, Vương Lâm còn thấy được hai con Văn Thú màu trắng. Chúng không bay, mà bám vào vách núi, cái xúc tu rất lớn không ngừng cọ vào vách núi, phát ra từng trận tiếng kêu chói tai.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1237: Tới gần.

Văn Thú Vương biến thành màu lam, ở bên ngoài dãy núi này vù vù di chuyển, hướng về phía dãy núi chậm rãi bay tới. Ngay khi nó tới gần, lập tức những đàn Văn Thú màu đỏ vờn quanh bên ngoài dãy núi này toàn bộ đều âm trầm nhìn lại.

Văn Thú Vương kêu lên một tiếng, lập tức những Văn Thú màu đỏ này nhất tề tránh đường, hiển nhiên là sự thua kém về đẳng cấp khiến cho chúng không dám ngăn cản, để mặc cho Văn Thú màu lam kia bay đi.

Nhưng mấy trăm con Văn Thú màu lam này ở gần dãy núi này, chỉ thấy từng con dữ tợn nhìn lại, tiếng kêu trong thời gian ngắn vang vọng trời đất, vẻ hung ác dần dần tăng lên. Đối với Văn Thú Vương biến thành màu lam, bọn chúng lập tức nhận ra không phải thuộc về đàn của mình, thái độ thù địch rất rõ ràng, còn có vài con trực tiếp lao ra, xông thẳng đến Văn Thú Vương.

Mấy con Văn Thú màu lam này như lưu tinh trong tiếng gào thét lao tới gần, nhưng ngay khi tới gần, hung khí của Văn Thú Vương tràn ra, nhoáng một cái liền lấy tốc độ cực nhanh tránh ra, xúc tu khổng lồ quét ngang ra, trực tiếp đâm về phía con Văn Thú màu lam ở gần nhất.

Con Văn Thú màu lam kia rống lên một tiếng, chẳng những không lùi lại mà còn xông lên, hướng về Văn Thú Vương tấn công. Nhưng ngay lúc đó đụng vào Văn Thú Vương, quy tắc chi tinh mà nguyên thần Vương Lâm ngưng tụ trên thân thể của Văn Thú Vương lập tức lóe lên, cùng lúc đó một luồng uy áp đột nhiên giáng xuống, bao phủ lên người của con Văn Thú màu lam kia.

Thân mình con Văn Thú màu lam kia lập tức chấn động, trong thời gian ngừng lại ngắn ngủi này, xúc tu sắc bén của Văn Thú Vương bỗng nhiên ầm một tiếng đâm thật sâu vào trong cơ thể của Văn Thú màu lam này,

hút một cái. Lập tức thân thể Văn Thú này run rẩy, chỉ thấy trong nháy mắt hóa thành một bộ xương, tinh hoa cùng với huyết dịch toàn thân toàn bộ bị Văn Thú Vương hút sạch.

Ba con Văn Thú ở bốn phía cùng bay tới lại càng kêu lên kịch liệt, lao thẳng tới Văn Thú Vương. Văn Thú Vương trên xúc tu khổng lồ vẫn còn dính máu tươi, mạnh mẽ xoay người, hai mắt lộ ra vẻ hung ác, trong tiếng rống lên cũng lao ra, tấn công một Văn Thú màu lam trong số đó.

Ầm một tiếng, con Văn Thú màu lam kia hiển nhiên không tránh né, trong lúc vỗ cánh di chuyển lập tức bị đánh bay đi. Nhưng không đợi nó điểu chỉnh lại, xúc tu của Văn Thú Vương đã tới gần, trực tiếp xuyên thấu vào hút lấy rồi chạy, với tốc độ nhanh hơn bay về phía một Văn Thú màu lam khác.

Hết thảy chuyện này đều diễn ra trong nháy mắt, nhanh một cách khó tin. Trong phút chốc, bốn con Văn Thú màu lam toàn bộ lần lượt tử vong, chỉ còn Văn Thú Vương bay vù vù giữa không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy trăm con Văn Thú màu lam ở phía trước.

Tống Lạc Hải sau khi cẩn thận giấu mình sau một tảng đá dưới dãy núi, thu lại toàn bộ khí tức, không để lộ ra một chút nào. Hắn thân là trưởng lão của Tịch Hồn Đạo, đại hội tại tầng thứ tám của tinh vực đã đến, nhưng hắn vẫn chưa tham dự, mà vẫn ở chỗ này.

Hắn đã ở nơi này được ba tháng, vẫn cẩn thận chậm rãi tiến về phía trước, mục tiêu của hắn chính là bậc vương giả trong đàn Văn Thú.

Tống Lạc Hải đối với Văn Thú tự nhận là rất hiểu rõ, mục đích của hắn lần này chính là muốn bắt lấy một Văn Thú Vương để kiểm chứng suy đoán trong lòng. Nhưng muốn bắt được Văn Thú Vương thật sự là quá khó khăn, dường như đây là chuyện bất khả thi. Trước tiên không nói đến làm như thế nào để xuyên qua một đàn Văn Thú lớn, xâm nhập vào vùng đất của Văn Thú Vương, dù cho tiến vào, nếu không thể một đòn bắt được ngay, một khi xuất hiện việc ngoài ý muốn, tới lúc đó, hắn tự biết không chắc chắn có thể sống sót để chạy ra.

Ba tháng trước, Tống Lạc Hải nhìn chằm chằm đàn Văn Thú này, theo hắn phân tích, trong đàn Văn Thú này nhất định có Văn Thú Vương tồn tại, cho nên thời gian ba tháng qua, hắn không kinh động tới Văn Thú màu đỏ và màu lam, lén lút đi tới nơi này.

Nhưng lúc này, hắn cũng tiến thoái lưỡng nan, hết thảy chuyện này đều bởi vì nửa tháng trước đột nhiên có hai con Văn Thú màu trắng bay đến nơi này. Loại Văn Thú màu trắng này, Tống Lạc Hải chỉ mới nhìn thấy một lần, nhưng có thể thấy rõ ràng trên thân thể đối phương có uy áp tương đương với khí tức Toái Niết.

Vì chuyến đi này mà Tống Lạc Hải đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, theo hắn phân tích, mình có ba phần cơ hội thành công. Nghĩ tới một khi kiểm chứng thành công, bên trong tầng thứ tám của tinh vực, tên tuổi của Tống Lạc Hải hắn sẽ danh chấn thiên hạ, thậm chí có những lão quái tu vi cao hơn hắn khi gặp mặt cũng phải tránh né.

Cho dù là tầng thứ chín của tinh vực, cũng rất có khả năng sẽ coi trọng hắn hơn. Việc này có rất nhiều chỗ tốt, làm cho Tống Lạc Hải tim đập thình thịch, cho nên mới mạo hiểm tới đây. Chỉ là, hai con Văn Thú màu trắng kia cũng đã làm xáo trộn hết thảy chuyện này.

Tống Lạc Hải thủy chung có cảm giác hai con Văn Thú màu trắng này dường như đã phát giác ra sự tồn tại của mình, nhưng hiển nhiên là không tìm được chỗ mình ẩn thân, lúc này nhìn như đang bò trên dãy núi. Nhưng nếu mình chuyển động một tấc, lập tức sẽ bị phát hiện.

Nửa tháng nay, Tống Lạc Hải trong lòng đau khổ, trong lúc khẩn trương nhưng một cử động cũng không dám. Tu vi của hắn trong Tịch Hồn Đạo mặc dù là trưởng lão, nhưng cũng đã tới điểm dừng, chỉ đạt tới Toái Niết trung kỳ.

Lúc này khi Tống Lạc Hải dường như đã tuyệt vọng, lập tức hắn nhìn thấy từ xa xa có một Văn Thú màu lam bay tới. Việc này hắn vốn cũng không để ý, cũng không rảnh để ý tới những chuyện không liên quan đến nguy cơ của mình. Nhưng cảnh tượng kế tiếp cũng làm cho hắn thất kinh.

Hắn tận mắt nhìn thấy Văn Thú màu lam kia đơn độc bay đến, trong nháy mắt đã hút khô bốn Văn Thú màu lam cùng đẳng cấp, mà vẻ hung ác lại cực cao, mơ hồ lộ ra dáng vẻ muốn khiêu chiến.

Phát hiện này lập tức khiến cho Tống Lạc Hải tâm thần chấn động, đồng thời mơ hồ cảm giác được cơ hội của mình đã tới…

Tiếng rống của Văn Thú Vương vang vọng trời đất, một trong hai con Văn Thú màu trắng ở trên dãy núi kia lạnh lùng nhìn lướt qua Văn Thú Vương, trong tiếng rống chợt lóe lên, hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp nhảy vào trong đàn Văn Thú màu lam, trong lúc khiến cho những Văn Thú màu lam này nhao lên, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Nó chưa tới gần, liền có một tiếng rống kinh thiên động địa, mang theo một lực tấn công điên cuồng, hung hăng xông vào Văn Thú Vương.

Một tiếng nổ ầm vang lên, thân thể Văn Thú Vương lùi ra sau hơn mười trượng, mạnh mẽ dừng lại, trong tiếng rít gào lại bay về phía trước.

Văn Thú màu trắng kia sau khi đụng vào Văn Thú Vương, lơ lửng giữa không trung không hề nhúc nhích, thần sắc lạnh lùng, hiện ra một vẻ hung ác, lại một lần nữa lao ra, như một tia chớp màu trắng hướng đến Văn Thú Vương.

Ngay khi hai con Văn Thú này va vào nhau, quy tắc chi tinh trong nguyên thần của Vương Lâm trên thân thể Văn Thú Vương đột nhiên xoay tròn, một sức mạnh thiên địa vô biên bỗng nhiên giáng xuống, trực tiếp bao phủ toàn thân Văn Thú Vương, ngay khi con Văn Thú màu trắng kia chạm tới, điên cuồng tấn công.

Ngay khi sức mạnh thiên địa này xuất hiện, tiếng kêu của Văn Thú xung quanh lại càng lớn hơn, mấy trăm Văn Thú màu lam kia lập tức vờn

quanh bốn phía, nhìn chằm chằm Văn Thú Vương.

Một tiếng nổ vang lên, Văn Thú màu trắng kia thân mình run lên, lộn người lui lại, đôi mắt hung ác lộ ra vẻ âm hàn, chỉ thấy vỗ cánh một cái, trong tiếng rít gào lập tức lông trên thân thể chợt lay động, trong thời gian ngắn mọc dài ra, khiến cho Văn Thú màu trắng này thoạt nhìn giống như toàn thân lông dài.

Đám lông này tản ra, liếc mắt nhìn còn có cảm giác con Văn Thú này như thể phỉnh to ra, trong tiếng rít gào Văn Thú màu trắng này lao tới, hướng về Văn Thú Vương bay đi như tên bắn.

Thân mình Văn Thú Vương lóe lên, không hề chùn bước lao tới, trong tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng trời đất, chỉ thấy hai con Văn Thú này mở ra một trận đấu sinh tử.

Trong thời gian ngắn ngủi, hai con Văn Thú này đã có không dưới mấy chục lần va chạm, thanh âm ầm ầm càng thêm kịch liệt. Một tiếng ầm kinh thiên động địa vang lên, Văn Thú màu trắng kia lộn người lui lại, trên người có nhiều vết thương, có cả máu tươi chảy ra.

Văn Thú Vương cũng chật vật như vậy, trong lúc lui ra phía sau thần sắc có vẻ uể oải, nhưng vẻ hung ác trong hai mắt lại càng đậm. Lúc này, khi nó vẫn chưa nhận được thần niệm do Vương Lâm truyền ra, đã ầm ầm bay tới, lao thẳng về phía Văn Thú màu trắng đang lui về phía sau.

Con Văn Thú màu trắng kia kêu lên, lông toàn thân đột nhiên dựng lên, phịch một tiếng, lập tức từ trên thân thể toàn bộ tách ra, trông như những thanh phi kiếm, mang theo những tiếng gào thét kỳ dị, ẩn chứa một thần thông kinh thiên, dường như có thể phá vỡ trời đất, nhất từ hướng về phía Văn Thú Vương ngưng tụ.

Tốc độ Văn Thú Vương tiến về phía trước không hề chậm lại, ngược lại còn nhanh hơn. Trong cuộc đời nó, những lần chém giết đồng loại vẫn còn quá ít, dường như đang học hỏi, lông trên toàn thân nó bỗng nhiên trong ánh sáng màu lam lóe lên điên cuồng dài ra, trong nháy mắt, mỗi một sợi lông đều trở nên dài hơn mười trượng, tràn ngập toàn thân, ngay khi lao ra, cũng học tập bộ dáng của Văn Thú màu trắng kia, toàn bộ tách ra, giống như nước mưa phủ xuống, bay thẳng về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên, hai đám lông như mưa điên cuồng chạm vào nhau, hình thành nên những tiếng ầm ầm liên tiếp. Còn có một luồng lực xung kích hướng về bốn phía quét ra, khiến cho Văn Thú xung quanh đều phải tránh ra.

Vẻ hung ác của Văn Thú Vương càng đậm, chạy ra khỏi vùng trung tâm của đám lông, tiếng ầm ầm vang lên, chỉ thấy chiếc xúc tu khổng lồ như điên cuồng, hung hăng không ngừng đánh tới, tìm mọi cơ hội để đâm vào cơ thể Văn Thú màu trắng.

Văn Thú màu trắng kia nhanh chóng lui về phía sau, đúng lúc này, đột nhiên một khí tức cực mạnh từ bên trong dãy núi ầm ầm phát ra. Từ trong khí tức này lộ ra một luồng uy áp, dường như dưới uy áp này tất cả Văn Thú đều phải khuất phục!

Ngay khi khí tức này xuất hiện, con Văn Thú màu trắng kia bay lên, trong tiếng rít gào toàn bộ dãy núi rung chuyển. Chỉ thấy có một vết nứt rất lớn, từ trên đỉnh núi xuất hiện, trong tiếng rắc rắc kéo dài đến tận chân núi, giống như có người đem ngọn núi này tách ra.

Một đạo tử quang từ trong vết nứt trên dãy núi lóe lên, cùng lúc đó, một luồng khí tức mang theo một cảm giác tang thương tràn ngập trời đất, ở bên trong vết nứt kia còn xuất hiện một đám sương màu tím.

Đám sương này dày đặc, sau khi xuất hiện đột nhiên co rút lại. Chỉ thấy từ bên trong đám sương có một con Văn Thú dữ tợn, toàn thân màu tím, to lớn trăm trượng chậm rãi bay ra!

Văn Thú này toàn thân đầy lông màu tím, tuy vẫn còn rủ xuống, nhìn có vẻ rối tung, nhưng ngay khi nó xuất hiện, ở xung quanh bất luận là Văn Thú màu đỏ thẫm hay màu lam cũng đều im lặng trở lại.

Đồng tử trong hai mắt Tống Lạc Hải co rụt lại, nhìn chằm chằm Văn Thú màu tím lông rối tung kia, vẻ tham lam lóe lên.

- Văn Thú Vương!

Văn Thú Vương màu tím này lạnh lùng quét ánh mắt ra, dường như vô ý nhìn thoáng qua chỗ ẩn thân của Tống Lạc Hải, cuối cùng ánh mắt dừng

ở trên người Vương Lâm. Hồi lâu sau, nó truyền ra một tiếng kêu khẽ!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1238: Tân vương.

Tiếng kêu này ẩn chứa một thanh âm có uy áp của bậc vương giả, dưới uy áp này, tất cả Văn Thú đều phải phục tùng mệnh lệnh, trở thành một thành viên trong đàn của Văn Thú Vương.

Văn Thú của Vương Lâm sau một phen biểu hiện vừa rồi hiển nhiên đã bị Văn Thú Vương màu tím này nhận ra, cho nên nó mới hiện thân đi ra, đích thân thu phục trở thành một thành viên của đàn. Đây mới chính là mục đích thật sự của Vương Lâm.

Trong tiếng kêu của Văn Thú Vương màu tím này, Văn Thú của Vương Lâm cũng truyền ra tiếng kêu, như thể đã thần phục, dưới sự điều khiển của Vương Lâm chậm rãi bay về phía trước, khoảnh cách tới Văn Thú màu tím ngày càng gần.

Ngay khi Văn Thú màu tím này xuất hiện, Vương Lâm liền cảm nhận được rõ ràng từ trên người đối phương truyền ra một luồng khí tức Toái Niết trung kỳ. Văn Thú Vương này hiển nhiên cũng không phải là mạnh nhất, dãy núi này là địa bàn của đàn này, bình thường hiển nhiên đều ở sâu bên trong, chậm rãi tiến hành việc lột xác, sẽ không dễ dàng hiện thân. Mà Văn Thú của Vương Lâm tuy thực lực chưa đủ, nhưng đã lột xác trở thành màu vàng, cho nên Văn Thú Vương màu tím này cũng rất khó phát hiện ra khí tức thật sự được ẩn giấu trên người Văn Thú của Vương Lâm.

Văn Thú của Vương Lâm tiến về phía trước, vẫn chưa thu hút sự chú ý của những Văn Thú xung quanh, cho dù là hai con Văn Thú màu trắng kia cũng không phát giác được gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Văn Thú của Vương Lâm.

Khoảng cách ngắn ngủi này, Văn Thú của Vương Lâm chỉ ba tức đã tới gần, giờ phút này khoảng cách giữa nó và Văn Thú Vương màu tím chỉ còn chưa tới mười trượng. Văn Thú Vương màu tím kia hai mắt hiện lên một tia nghi hoặc, lại một lần nữa kêu lên.

Văn Thú của Vương Lâm cũng kêu lên đáp lại, nhưng trong khi kêu lên tốc độ của thân thể bỗng nhiên tăng nhanh, trong nháy mắt đã lướt thẳng qua. Trong tích tắc này, những Văn Thú xung quanh lập tức rống lên kịch liệt.

Hai con Văn Thú màu trắng kia trong mắt còn điên cuồng lóe lên hung quang, đang định lao ra, cho dù là Văn Thú Vương màu tím kia toàn thân cũng lập tức trở nên u ám.

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, quy tắc chi tinh ẩn giấu trong nguyên thần Vương Lâm trên thân thể của Văn Thú mạnh mẽ xoay tròn, ầm ầm bay ra, ở giữa không trung phát ra ánh sáng chói mắt, bao phủ trời đất. Nguyên thần của Vương Lâm trực tiếp biến ảo hiện ra.

Ngay khi hắn xuất hiện, lập tức làm cho tất cả những Văn Thú ở bốn phía trở nên xôn xao, trong những tiếng kêu chói tai, những Văn Thú này điên cuồng xông tới tấn công.

Nhưng hết thảy chuyện này cũng không khiến cho Vương Lâm phân tâm một chút nào, chuyến đi này của hắn mặc dù nguy hiểm, nhưng theo phân tích của hắn, hắn cũng có tới tám phần có thể thành công. Tất cả, toàn bộ đều phụ thuộc vào một chữ Nhanh! Nhanh!

Nguyên thần của Vương Lâm vừa mới hiện hình, liền lập tức bước tới, giơ tay phải lên ầm ầm vung về phía trước. Đột nhiên sức mạnh thiên địa ầm ầm ngưng tụ, hóa thành một cơn cuồng phong quét ngang ra. Lập tức hai con Văn Thú màu trắng bên cạnh Văn Thú Vương màu tím kia dưới cơn cuồng phong này, ầm một tiếng nhất tề bị cuốn đi.

Ngay khi hai con Văn Thú màu trắng này bay đi, Vương Lâm không hề dừng lại, tới gần phía trước Văn Thú màu tím đang lui về phía sau, hai mắt lóe lên hàn quang, tay trái giơ lên vỗ vào hư không một cái. Đột

nhiên sức mạnh thiên địa điên cuồng ngưng tụ, cùng lúc đó tay phải Vương Lâm giơ lên, nhanh chóng điểm lên lưng bàn tay trái một cái.

Một chỉ này hạ xuống, trời đất ầm vang, như thể gió cuốn mây tan, nguyên lực vô tân thậm chí còn kèm theo cả tiên lực điên cuồng xuất hiện, dung nhập vào trong một chỉ này, ngay khi hạ xuống, mạnh mẽ nhập vào tay trái! Lập tức liền có một dấu ấn quy tắc chi tinh lóe lên hiện ra trên lưng bàn tay trái của Vương Lâm, di chuyển ra bên ngoài ngón trỏ tay trái, bắt đầu lóe lên.

Văn Thú Vương màu tím kia lập tức cảm nhận được một nguy cơ sinh tử mà cả đời này nó chưa từng cảm thấy. Nguy cơ này vô cùng mãnh liệt, khiến cho nó kêu lên kịch liệt, thân thể điên cuồng lui về phía sau.

Vương Lâm không hề dừng lại, trong lúc thân hình tiến về phía trước tay phải vẽ lên một đường cong, lại một lần nữa hạ xuống, điểm ra chỉ thứ hai. Chỉ thứ hai này vừa điểm ra, không trung như thể có vô số lôi đình tràn ngập, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dường như ngay cả mặt đất cũng theo đó mà chấn động. Trên lưng bàn tay trái của hắn xuất hiện dấu ấn quy tắc chi tinh thứ hai, di chuyển tới ngón giữa, rồi kịch liệt lóe lên.

Lại tiếp tục bước về phía trước, tay phải của Vương Lâm lại một lần nữa đảo qua, ngón tay lại hạ xuống lần thứ ba. Lúc này, toàn bộ mặt đất như thể xuất hiện những vết nứt, trong tiếng rắc rắc, ầm ầm chuyển động, thiên địa nguyên lực ở trên không trung hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, giống như bị ngón trỏ tay phải của Vương Lâm đảo qua hút lấy, nhập vào lưng bàn tay trái.

Dấu ấn quy tắc chi tinh thứ ba xuất hiện, dừng lại ở đầu ngón tay vô danh.

Hết thảy chuyện này đều diễn ra trong thời gian ngắn, Vương Lâm ở giữa không trung bước tới ba bước, còn Văn Thú màu tím kia đã lui ra phía sau hơn mười trượng, toàn thân lóe lên tử quang, lông rủ xuống uốn lượn, nhìn chằm chằm về phía trước.

Những Văn Thú ở bốn phía đang điên cuồng vọt tới, cố gắng ngăn cản hết thảy chuyện này, khí thế hung ác ngợp trời, dường như muốn xé xác Vương Lâm. Càng ở xa, theo tiếng kêu của những Văn Thú này vang lên, mơ hồ có thể thấy được trời đất vặn vẹo, dường như có rất đông Văn Thú đang nhanh chóng hướng về nơi này bay tới.

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng như băng, bước tới bước thứ tư, tay phải hướng lên trời tung một trảo, đột nhiên giữa bầu trời vang lên tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy cơn lốc xoáy vừa xuất hiện như bị Vương Lâm nắm ở trong tay, nhanh chóng thu nhỏ lại, Vương Lâm lật một cái, trong tiếng ầm ầm hóa thành sức mạnh của chỉ thứ tư, theo Vương Lâm lần thứ tư điểm lên lưng bàn tay trái, dung nhập vào trong tay trái. Dấu ấn quy tắc chi tinh thứ tư hiện ra! Lúc này bốn ngón tay trên tay trái của Vương Lâm đều ẩn chứa dấu ấn quy tắc, dường như trở thành quy tắc thủ, ngay khi chỉ thứ hai hạ xuống, một âm thanh kinh thiên động địa ầm ầm điên cuồng vang lên, trực tiếp in lên thân thể của Văn Thú Vương màu tím! Toàn bộ chuyện này nói ra thì lâu, nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong có ba hơi thở.

Thủ ấn kia in lên thân thể Văn Thú Vương màu tím, giờ phút này dường như ngay cả gió trong Phong Tiên Giới này cũng ngừng lại trong nháy mắt.

Thanh âm ầm ầm vang vọng không trung, từ trong cơ thể Văn Thú màu tím kia truyền ra tiếng ầm ầm, cái xúc tu khổng lồ bị nứt ra, ở trên mi tâm nó, thủ ấn đậm nét kia bắt đầu điên cuồng tan vỡ, một lượng lớn máu tươi từ trong thủ ấn phun ra, khiến cho Văn Thú Vương màu tím này kêu lên một tiếng bi thảm, toàn thân trong lúc lui về phía sau lập tức có một màn sương màu tím rất lớn ầm ầm tản ra, nhưng lập tức nhanh chóng được thu lại vào bên trong cơ thể.

Tiếp tục như vậy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Vương Lâm lại điểm ra chỉ thứ ba. Cứ mỗi một đám sương màu tím kia tản ra rồi thu lại, lại khiến cho thủ ấn trên mi tâm mờ đi một chút.

Dường như con Văn Thú màu tím đang dùng phương thức này để trị thương một cách nhanh chóng. Trong lúc nó lui về phía sau, lông toàn thân nó dựng lên, còn có thiên địa quy tắc dường như tràn ngập bên ngoài thân thể, xuất hiện một dấu hiệu giống như Toái Niết tu sĩ thi triển thần thông!

Giờ phút này, hai con Văn Thú màu trắng bị Vương Lâm cuốn đi trong tiếng kêu thê thảm nhanh như gió tấn công tới, còn có mấy trăm con Văn Thú màu lam bốn phía, phát ra khí tức tương đương với Tịnh Niết, bất kể sống chết xông tới gần.

Bên ngoài, mấy nghìn con Văn Thú màu đỏ thẫm lại điên cuồng vờn quanh, lông toàn thân dựng lên, nhìn chằm chằm Vương Lâm, kêu lên kinh thiên động địa.

Càng ở xa, trời đất càng vặn vẹo, mơ hồ có thể thấy được một đại dương màu đỏ vô biên vô hạn đang hướng về nơi này nhanh chóng tràn đến.

Ngay trong khoảnh khắc này, trên người Vương Lâm bỗng nhiên lóe lên lam quang, trong nháy mắt bao phủ bốn phía, nhưng chỉ trong một tức, lam quang này ầm ầm tan vỡ, một đạo kim quang từ trong tràn ra, trở thành một vầng kim quang duy nhất có thể nhìn thấy trong phạm vi vạn dặm.

Văn Thú bên trong vầng kim quang này giống như là bậc vương giả, ngửa mặt lên trời truyền ra một tiếng kêu giống như là một tiếng sấm không ngừng chấn động trời đất. Đây là tiếng kêu của vương giả, là tiếng rít gào của Văn Thú Vương.

Ngay khi kim quang này xuất hiện, những Văn Thú màu đỏ thẫm ở bên ngoài thân mình lập tức run lên, đồng loạt ngừng tấn công, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ, thậm chí hai mắt nhìn về phía kim quang kia còn lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Còn có mấy trăm con Văn Thú màu lam, khí thế tấn công ngay khi kim quang này xuất hiện lập tức toàn bộ dừng lại, trong mắt lộ vẻ sợ sệt, nhưng cũng không dám tiến lại gần.

Cho dù là hai con Văn Thú màu trắng kia toàn thân cũng chấn động, thân mình dừng lại, vờn quanh phía ngoài, ngay cả tiếng rít gào cũng yếu đi không ít.

Văn Thú Vương màu tím đang lui về phía sau trị thương lại càng ngẩn ra, nhưng rất nhanh hai mắt lộ ra vẻ hung ác ngợp trời, ngay khi Văn Thú của Vương Lâm kêu lên, cũng theo đó rống lên kịch liệt.

Hết thảy chuyện này là bởi vì khí tức Văn Thú của Vương Lâm tản ra, xuất hiện những biến hóa nghiêng trời lệch đất! Đây dĩ nhiên không còn là cuộc chiến giữa Vương Lâm thân là tu sĩ và Văn Thú Vương màu tím nữa, mà là cuộc chém giết cắn nuốt giữa hai Văn Thú Vương! Cuộc chiến của Văn Thú Vương, tất cả Văn Thú đều không được tham dự, cũng không dám tham dự, không thể tham dự!

Trong kế hoạch của Vương Lâm, việc này chính là một mắt xích quan trọng bậc nhất! Văn Thú Vương của Vương Lâm tản ra kim quang, sau khi ngửa mặt lên trời kêu lên thân mình như một tia chớp vàng, lao thẳng về phía trước, nhằm hướng Văn Thú Vương màu tím đang trọng thương kia!

Cùng lúc đó, nguyên thần của Vương Lâm cũng nhanh chóng tiêu tan, một lần nữa hóa thành quy tắc chi tinh, rơi lên người của Văn Thú. Nhưng ngay khi hạ xuống, Vương Lâm liền thi triển một chiêu thu phục tối hậu.

Định Thân Thuật!

Nguyên thần của hắn giơ tay phải lên, hướng về phía Văn Thú Vương màu tím kia chỉ ra! Một chỉ này khiến cho trời đất ầm vang, không hề có nguyên lực bay ra, nhưng từ bên trong Phong Tiên Giới bỗng nhiên có tiên lực vô tận ầm ầm ngưng tụ lại. Dẫn động khí của Tiên Giới, hóa thành một chỉ Định Thần đầy uy lực! Một chỉ này điểm ra, Văn Thú Vương màu tím này đột nhiên toàn thân dừng lại, hết thảy mọi hành động đã bị khóa chặt!

Ngay khi thân thể của nó dừng lại, Văn Thú của Vương Lâm ngay lập tức tới gần, xúc tu khổng lồ phát ra kim quang kia ầm một tiếng đâm vào trong thân thể Văn Thú Vương màu tím điên cuồng hút lấy.

Thân thể Văn Thú Vương màu tím run lên, nhanh chóng héo rũ, cuối cùng hoàn toàn tiêu tan, thậm chí ngay cả những tinh hoa do thân thể hóa thành toàn bộ cũng bị Văn Thú của Vương Lâm hấp thụ.

Một tiếng kêu đầy sung sướng từ trong miệng Văn Thú của Vương Lâm truyền ra kinh thiên động địa, cùng lúc đó còn có một luồng uy áp tràn ra, bao phủ bốn phía!

- Văn Thú Vương mới đã sinh ra rồi!!!

Tống Lạc Hải thủy chung vẫn ẩn mình ở sau tảng đá tâm thần chấn động. Cảnh tượng vừa rồi làm cho hắn có thể mở mang tầm mắt, nhất là khi nguyên thần của Vương Lâm xuất hiện, Tống Lạc Hải lập tức nhận ra đây không phải là thần thông của Văn Thú Vương, mà là một nguyên thần thực sự.

- Trên người Văn Thú Vương nhất định là có nguyên thần của tu sĩ.

Tống Lạc Hải ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm Văn Thú Vương, tim đập thình thịch.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1239: Quy Nguyên Tông.

Ánh sáng vàng nhạt từ trong cơ thể Văn Thú lan ra, bao phủ bốn phía. Dưới uy áp tràn ngập, mấy nghìn Văn Thú ở bốn phía tận mắt chứng kiến tân vương sinh ra!

Những Văn Thú màu đỏ là nhóm đầu tiên phục tùng, giờ phút này thần sắc đều mang đầy sự kinh sợ, truyền ra những tiếng kêu xác nhận. Về phần những Văn Thú màu lam kia là lộ ra ánh mắt sợ sệt, nhưng dưới uy áp của Văn Thú Vương tràn ra, cũng nhanh chóng phục tùng, xoay quanh bốn phía.

Khó khăn nhất chính là hai Văn Thú màu trắng kia, hai con Văn Thú này nhìn chằm chằm Văn Thú Vương của Vương Lâm, mặc cho uy áp của Văn Thú Vương như thế nào, thần sắc cũng đều rất lạnh lùng.

Văn Thú của Vương Lâm hai mắt lộ ra hung quang, khẽ kêu lên một tiếng. Theo tiếng kêu này vang lên, ánh mắt của toàn bộ Văn Thú xung quanh ngưng tụ trên người của hai Văn Thú màu trắng kia, lộ ra vẻ hung ác.

Hai con Văn Thú màu trắng kia kêu lên một tiếng, trong đó con Văn Thú vừa mới giao chiến với Văn Thú của Vương Lâm thân mình run lên, hai mắt dần lộ ra hồng quang yêu dị, trong thời gian ngắn liên có một luồng khí tức hủy diệt từ trong thân thể phát tán ra. Trong nháy mắt, thân mình nó ầm một tiếng, hoàn toàn tan vỡ!

Sương máu tràn ra, quét ngang ra bốn phía, ngay khi việc này xảy ra, con Văn Thú màu trắng kia cũng chọn cách tự nổ mà chết, ầm một tiếng, biến thành màu văng khắp bốn phía. Chúng thà chết chứ không chịu khuất phục!

Hai con Văn Thú màu trắng này tương đương với Toái Niết tu sĩ, chúng tự nổ lập tức hình thành một lực xung kích điên cuồng, hướng về bốn phía ầm ầm quét ngang ra. Ngay khi bọn chúng tự nổ, Tống Lạc Hải nấp sau tảng đá cũng co rụt lại.

- Thời cơ đến rồi!

Sự tham lam đã bao phủ toàn bộ tâm trí hắn, nhất là chính mắt nhìn thấy trên người của Văn Thú Vương mới sinh ra đúng là có nguyên thần của tu sĩ.

Hắn nghĩ đây không phải là nguyên thần của một người xuất ra ngưng tụ, mà là một người ở trong Phong Tiên Giới này mất đi thân thể, không biết đã dùng phương pháp nào dung hợp với Văn Thú Vương này, từ đó xuất hiện một tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Loại chuyện này trong cuộc đời đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trong suy nghĩ của hắn. Văn Thú Vương này có thể nói chính là một tu sĩ. Khống chế Văn Thú Vương thì quá khó khăn, nhưng khống chế một nguyên thần tu sĩ dung hợp với Văn Thú Vương thì không phải là quá khó!

Vì thế, hắn quyết không bỏ qua cơ hội lần này. Nhưng mấy trăm con Văn Thú màu lam, mấy nghìn con Văn Thú màu đỏ kia, nhất là hai con Văn Thú màu trắng cũng làm cho hắn mặc dù tham niệm rất lớn, nhưng cũng không dám mạo hiểm.

Nhưng lúc này, khi chứng kiến hai con Văn Thú màu trắng kia nổ tung, hình thành một lực xung kích rất mạnh quét ngang ra, khiến cho những Văn Thú màu lam và màu đỏ này lui lại, đây chính là một cơ hội tuyệt vời. Hắn như sống trở lại!

- Nguyên thần này không mạnh, nhiều nhất cũng chỉ tới Toái Niết sơ kỳ, điều khiển nguyên thần bên trong Văn Thú Vương này, ta có thể khống chế Văn Thú Vương.

Tống Lạc Hải cắn răng, toàn thân lập tức phát ra tiếng ầm ầm. Chỉ thấy trong phút chốc, thân thể hắn ầm ầm phá tan núi đá, cả người hóa thành một tia chớp, ngay khi hai con Văn Thú màu trắng nổ tung phát ra lực xung kích, lao thẳng đến Văn Thú Vương của Vương Lâm!

Hắn nắm lấy cơ hội phải nói là cực kỳ đúng lúc, hiển nhiên trong khi tham niệm lấn át lý trí, cũng đã trải qua phân tích tính toán kỹ càng. Giờ phút này vừa mới bay ra, lập tức hai tay bấm quyết, khí tức Toái Niết điên cuồng tuôn ra, đồng thời lại có hư ảnh của nhật nguyệt biến ảo giữa hai tay, hắn thi triển, chính là thần thông mạnh nhất! Hơn nữa hắn thân là người của Tịch Hồn Đạo, đặc điểm lớn nhất của tông phái này chính là có liên quan đến hồn, đến nguyên thần. Đả thương người không đả thương thân thể, mà chuyên đả thương hồn và nguyên thần.

Lại thêm ngay khi thần thông của hắn tràn ra, Tống Lạc Hải này đột nhiên gầm lên một tiếng. Tiếng gầm này ầm ầm, bên trong lại ẩn chứa một thần thông đánh vào nguyên thần, dưới tiếng gầm này, nguyên thần

sẽ bị chấn động, Vương Lâm đã sớm phát giác ra sự tồn tại của Tống Lạc Hải, nhưng không để ý đến. Giờ phút này dưới lực xung kích do Văn Thú màu trắng nổ tung, ngay khi Tống Lạc Hải hiện thân, quy tắc chi tinh trên nguyên thần của Vương Lâm lập tức lóe lên.

Ngay khi đối phương lao tới, Văn Thú của Vương Lâm lập tức lui lại phía sau, chỉ thấy trong cơn sóng xung kích hoành hành này, thân ảnh Tống Lạc Hải như cầu vồng truy kích. Nhưng ngay lúc đó, quy tắc chi tinh kia xoay tròn, khi thần thông của Tống Lạc Hải tới gần, nguyên thần Vương Lâm biến ảo hiện ra, ánh mắt lộ vẻ châm biếm, giơ tay phải lên vung về phía trước.

Trong tiếng ầm ầm, một cơn lốc xoáy do cuồng phong hóa thành đột nhiên xuất hiện, lao thẳng đến Tống Lạc Hải, ầm một tiếng, va chạm với thần thông này, phát ra một âm thanh kinh thiên động địa.

Tống Lạc Hải kia lập tức sắc mặt biến thành tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không tự chủ được lui ra phía sau mấy trượng, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Cơn lốc xoáy của đối phương tuy uy lực không lớn, nhưng bên trong lại ẩn chứa một đạo niệm ý cảnh, còn có quy tắc tràn ra, trong thời gian ngắn đã làm loạn tâm thần của hắn, làm cho ý cảnh suýt nữa thì tan vỡ.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo cũng làm cho hắn lập tức hồn bay phách tán! Chỉ thấy nguyên thần của Vương Lâm nâng tay lên, chỉ về phía trước! Cùng lúc đó Văn Thú của hắn lập tức kêu lên một tiếng dài.

Đột nhiên, tất cả Văn Thú ở xung quanh lập tức điên cuồng lao tới, trong nháy mắt liền chặn tất cả hướng trái phải trước sau xung quanh Tống Lạc Hải, bao vây hắn vào sâu bên trong đàn Văn Thú.

Mấy nghìn Văn Thú màu đỏ, mấy trăm Văn Thú màu lam, bọn chúng thể hiện sức mạnh của bầy đàn, giờ phút này, cho dù là Vương Lâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy! Tiếng động ầm ầm không ngừng từ bên trong đàn Văn Thú truyền ra, còn có tiếng gào thét hoảng sợ của Tống Lạc Hải.

- Tống mỗ sai rồi, đạo hữu hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình! Tống mỗ là trưởng lão của Tịch Hồn Đạo, đạo hữu tha cho ta lần này, sau này ta nhất định sẽ báo đáp!

Thanh âm của hắn tràn đầy sự lo lắng và van xin.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thương, truyền ra thần niệm, Văn Thú Vương ở dưới chân hắn lại kêu lên, nhưng đàn Văn Thú này còn trở nên điên cuồng hơn trước!

Ngay lúc này, trong bát giai tinh vực, chỗ của Vô Cực Tông, nơi này có ba tu chân tinh cực lớn, đại hội được cử hành trên tu chân tinh thứ hai, đã bắt đầu được nhiều ngày.

Toàn bộ Vô Cực Môn trong cuộc so tài giữa các phân tông nghìn năm mới có một lần này cực kỳ náo nhiệt, số lượng người đến rất nhiều, vô

cùng đông đảo, dày đặc toàn bộ tu chân tinh này.

Còn có một vài tu sĩ đại thần thông cùng với người của các tông phái được mời đến đây dự đại hội, khiến cho Vô Cực Tông nhộn nhịp tiếng người. Thậm chí còn có một vài người tán tu cũng tụ tập ở Vô Cực Tông để xem đại hội.

Một cái đài lớn chiếm gần một nửa tu chân tinh, đây là nơi diễn ra cuộc so tài giữa các phân tông ở Vô Cực Tông. Ở xung quanh cái đài này có vô số những bậc thang dựng lên trời, những bậc thang này là những chỗ ngồi, giờ phút này đã đầy kín toàn là tu sĩ.

Trong bốn phía đông tây nam bắc, vị trí của Quy Nguyên Tông là một khu vực nhỏ bên rìa phía bắc, so với những tông phái khác quy mô cũng phải đến trăm người, Quy Nguyên Tông chỉ có chưa đến mười người, hiển nhiên là cực kỳ hiu quạnh. Lữ Yên Phỉ yên lặng ngồi ở nơi đó, chỉ còn có mấy ngày nữa, đợi sau khi cuộc so tài của những tông phái tầng thứ tư kết thúc, sẽ đến lượt tầng thứ năm.

Những người còn lại của Quy Nguyên Tông cũng rất lo lắng, ngồi ở một bên, trong mắt lộ vẻ chán nản và đau đớn, như thể vận mệnh của Quy Nguyên Tông làm thế nào cũng không thể thay đổi được.

- Trong người ta không được khỏe, ta về trước.

Lữ Yên Phỉ đứng lên, nhẹ giọng nói, rồi rời khỏi chỗ ngồi mà Chủ Tông đã phân cho, bất chấp khiến cho nơi này lại càng lạc lõng, hiu quạnh hơn nữa.

- Đây chẳng phải là người mà danh tiếng xinh đẹp đã lan truyền khắp nơi, được xưng là đệ nhất mỹ nhân lô đỉnh trong ngũ đại tinh vực sao! Không uổng công lần này Lữ mỗ chuẩn bị không ít nguyên tinh, sau khi làm Quy Nguyên Tông của ngươi phải giải tán, người sẽ trở thần người của Tiên Âm Môn ta.

Một thanh âm lẳng lơ từ xa truyền lại.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên toàn thân mặc áo lam mang theo một nụ cười ôn hòa chậm rãi từ trong đám người đi ra. Khi hắn xuất hiện, những người ở xung quanh nhận ra được thân phận của người này, lập tức thần sắc biến đổi, vội vàng tránh ra, khiến cho chỗ ngồi của Quy Nguyên Tông nhanh chóng trở nên rộng rãi, lại càng trở nên khó coi.

Đám người của Quy Nguyên Tông bị ánh mắt của mọi người nhìn vào, từng người sắc mặt đều tái nhợt, trầm ngâm không nói. Tôn Vân kia cắn môi dưới, dường như chảy cả máu.

Nam tử trung niên kia cũng không phải đi một mình, ở phía sau hắn còn có hai lão già tóc bạc, thần sắc lộ ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt như điện. Những người nhìn thấy cũng đều tâm thần chấn động.

- Tiên Âm Môn ở tầng thứ sáu! Nhìn bộ dạng của người này thì chắc chắn là đệ tử Lữ Anh Kiệt của tông chủ.

- Tiên Âm Môn đã liên tục nhiều lần đứng hàng thứ nhất trong tầng thứ sáu của tinh vực, được Chủ Tông rất coi trọng. Nghe đồn tại đại hội các tông phái cuối cùng của tầng tinh vực thứ tám lần này, trong ba người thuộc chỉ tiêu của Vô Cực Tông ta, thì có một người đến từ Tiên Âm Môn này.

- Nhất là Lữ Anh Kiệt này, nghe nói phương pháp tu luyện của hắn cực kỳ ác độc, thông thường cần rất nhiều lô đỉnh. Người bị hắn để ý, cho dù là tu vi cao thâm, dường như cũng không thể chạy thoát.

- Lời đồn liên quan đến Lữ Anh Kiệt này có rất nhiều, ta còn nghe nói người này cùng với Lữ trưởng lão của Vô Cực Tông ta còn có một chút liên hệ về huyết mạch… Tu vi của Lữ trưởng lão đã đạt tới Toái Niết đại viên mãn, có hắn đứng đằng sau, khó trách Lữ Anh Kiệt này lại phách lối như vậy.

Lữ Yên Phỉ dừng lại, ánh mắt lộ hàn quang, xoay người nhìn về phía nam từ mặc áo lam đang đi tới. Nam từ áo lam này tướng mạo cũng có chút anh tuấn, còn có một khí thế oai hùng.

- Quy Nguyên Tông vẫn còn chưa giải tán, và cũng sẽ không giải tán.

Thanh âm của Lữ Yên Phỉ bình tĩnh, sau khi nói xong, xoay người định rời khỏi.

Lữ Anh Kiệt kia mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Lữ đạo hữu chớ trách, về chuyện lô đỉnh, Lữ mỗ cũng chỉ nghe người ta nói, nếu có mạo phạm, xin chớ có để ý. Chẳng qua tại hạ cũng là hảo tâm, nếu Quy Nguyên Tông phải giải tán, Lữ cô nương cũng có một chỗ tốt để tới.

- Chưa nói Quy Nguyên Tông sẽ không giải tán! Cho dù có thật sự giải tán, thì Tử Đạo Tông ta cũng sẽ tiếp nhận toàn bộ người của Quy Nguyên Tông!

Tiếng nói lạnh lùng như băng truyền đến, từ một hướng khác, có một nam tử mặc áo tím từ từ đi tới. Sau khi hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Lữ Anh Kiệt một cái, nhìn về phía Lữ Yên Phỉ, ôm quyền cực kỳ khách khí nói:

- Lô mỗ tham kiến Lữ đạo hữu.

Lữ Yên Phỉ ngẩn ra.

- Lữ đạo hữu chớ suy nghĩ nhiều, Lô mỗ cùng với Lữ huynh tuy mới gặp mặt một lần, nhưng một đêm luận đạo cũng là cả đời khó quên. Việc của Quy Nguyên Tông, nếu hắn trở về, đừng nói là sẽ không giải tán, mà ngay cả trở thành phân tông đệ nhất cũng không phải là không có khả năng.

Thần sắc Lô Vân Tử lộ ra vẻ cảm khái và hồi tưởng.

- Thì ra Lô đạo hữu cũng để ý đến Quy Nguyên Tông rồi, chẳng lẽ lại muốn cùng với tại hạ tranh đoạt một phen. Chỉ là không biết Lữ huynh mà người nói kia, không biết là đang ở đâu, chẳng lẽ là nói ta hay sao.

Lữ Anh Kiệt kia mỉm cười, nhìn không ra hỉ nộ, mặc dù lời nói vẫn nhẹ nhàng như mây.

- Câm mồm! Ngươi là cái thá gì mà cũng xứng đáng nhắc tới hai chữ Lữ huynh. Nếu hắn tới đây, giết chết ngươi cũng chỉ như bóp chết một con kiến!

Lô Vân Tử cau mày, quát lên không một chút khách khí.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1240: Lý Thiến Mai.

Thần sắc Lữ Anh Kiệt có chút âm trầm, nhìn chằm chằm Lô Vân Tử. Hắn còn nhớ rõ một ngàn năm trước, chính là người trước mặt này mang theo Tử Đạo Tông từ tầng tinh vực thứ năm, sau khi trở thành đệ nhất phân tông của tầng thứ năm, đã muốn khiêu chiến với đệ nhất phân tông của tầng thứ sau Tiên Âm Môn.

Tuy cuối cùng khiêu chiến thất bại, nhưng đây đúng là sỉ nhục đối với Tiên Âm Môn. Người này triệt để lợi dụng một trận chiến với Tiên Âm Tông để tạo nên uy danh của Tử Đạo Tông, còn làm cho ba chứ Lô Vân Từ này danh chấn trong toàn bộ Vân Hải.

Tại đại hội của Vô Cực Tông lần này, sự ngang ngược của Lô Vân Từ này so với một ngàn năm trước còn lớn hơn không ít, chỉ sợ cuối cùng sẽ lựa chọn cơ hội để khiêu chiến với Tiên Âm Môn bọn họ!

Nếu liên tục bị một phân tông ở tầng thứ năm khiêu chiến hai lần, Tiên Âm Tông kia có thể nói là không còn chút mặt mũi nào, thắng là chuyện đương nhiên, nhưng nếu có một chút hơi yếu thế, thì cho dù là vẫn thắng, nhưng cũng sẽ bị người ta âm thầm đàm tiếu.

- Lô Vân Tử, miệng lưỡi của ngươi thật là lợi hại, chỉ là không biết Lữ huynh mà ngươi nói, làm thế nào để giết chết ta như giết một con kiến đây!

Thần sắc của Lữ Anh Kiệt dần dần trở nên bình thản, hắn là người ầm trầm, hỉ nộ không hiện ra sắc mặt, chỉ trong vài hơi thở, liền có thể đem lửa giận vừa rồi đè nén xuống.

Lô Vân Tử trong mắt lóe lên hàn quang, nhìn Lữ Anh Kiệt. Hắn hiển nhiên biết được tính tình của người này, nhưng càng nhìn, trong lòng lại càng thấy ghét.

- Nếu hắn có thể đến, ngươi sẽ có cơ hội biết được!

Thanh âm Lô Vân Tử lạnh như băng, lần này hắn tơi Vô Cực Tông, ngoài tham dự đại hội các phân tông, chuyện quan trọng nhất chính là muốn gặp lại Vương Lâm, cho nên đối với Quy Nguyên Tông cực kỳ chú ý.

Nhưng ngay khi Lô Vân Tử nói ra lời này, đột nhiên ở xung quanh chỗ này liền có một thanh âm nam không ran am, nữ không ra nữ, như thể phát ra từ kẽ răng, vang vọng khắp bốn phía.

- Mỗ gia cũng sẽ chờ người họ Lữ mà Lô Vân Tử nói.

Thanh âm này vừa truyền đến, Lô Vân Tử lập tức biến sắc. Không chỉ có hắn mà người của Quy Nguyên Tông bao gồm cả Lữ Yên Phỉ thần sắc cũng đều biến đổi.

Thanh âm này tưởng như mềm yếu vô lực, nhưng ngay khi truyền tới cũng dẫn dắt nguyên thần của mọi người, theo sự lên xuống của thanh âm xuất hiện những dao động kịch liệt. Nếu là người tu vi không đủ, thậm chí dưới thanh âm này sắc mặt cũng tái nhợt, nguyên thần rối loại lập tức sẽ bị tổn thương!

Chỉ có Lữ Anh Kiệt kia thần sắc vẫn như thương, vẻ sợ hãi lẫn vui mừng lóe lên trong mắt. Hắn xoay người nhìn về phía sau, ôm quyền cực kỳ cung kính nói:

- Tham kiến Triệu tiền bối.

Hư không phía sau Lữ Anh Kiệt lúc này xuất hiện gợn sóng quanh quẩn, dần dần hiện ra một người. người này là một nam tử trung niên, đặc điểm nổi bật của hắn là một cái mũi khoằm, đôi môi hơi mỏng cùng với ánh mắt âm trầm, khiến cho người này thoạt nhìn cực kỳ độc ác.

Sắc mặt Lô Vân Tử biến đổi, hồi lâu sau mới ôm quyền trầm giọng nói:

- Lô mỗ tham kiến Triệu tiền bối từ Tầm Loan Tông của tầng thứ bảy.

Lời nói của hắn đã chỉ ra thân phận của nam từ trung niên tướng mạo độc ác này, nhưng cũng là để nhắc nhở đám người Lữ Yên Phỉ. Trên mặt Lữ Yên Phỉ hiện lên vẻ đau khổ, cùng với đám tu sĩ của Quy Nguyên Tông vội vàng cung kính tham kiến.

Sự xuất hiện của người này dường như khiến cho bốn phía trở nên u ám, những người đứng quanh quan sát vội vàng lui lại phía sau, còn có một vài người lập tức rời khỏi, tránh xa nơi này. Nơi đây vốn đang xoay quanh chuyện của Quy Nguyên Tông, nhưng dường như đang chậm rãi thay đổi, trở thành chuyện của Tử Đạo Tông, Tiên Âm Tông và Tầm Loan Tông.

Cái mà bọn họ chú ý tới, chính là người thần bí có thể được bịa ra trong lời nói của Lô Vân Từ.

Nam tử trung niên họ Triệu kia cất bước đi tới bên cạnh Lữ Anh Kiệt, hướng về hắn hơi gật đầu. Thần sắc Lữ Anh Kiệt lại càng cung kính hơn.

- Nếu người khác đã nói người họ Lữ nào đó có thể giết ngươi như giết một con kiến, thì ngươi cứ chấp nhận như vậy đi, Triệu mỗ cũng muốn biết người họ Lữ này rốt cuộc là thật hay giả.

Nam tử trung niên họ Triệu kia chậm rãi mở miệng, thanh âm vẫn như trước.

Lữ Anh Kiệt trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, gật đầu nói:

- Nếu như vậy, tại hạ cũng phải xem người họ Lữ thần bí này có thần thông gì. Nhưng nếu người này thật sự là bịa đặt, hoặc sau khi xuất hiện lại không giống như lời Lô đạo hữu nói, vậy thì phải nên như thế nào, xin Triệu tiền bối chỉ điểm.

- Nếu như vậy, Triệu mỗ nhất định phải làm chứng, chuyện này có lớn có nhỏ, đâu thể nói như trò đùa được!

Lô Vân Từ thần sắc âm trầm, nửa ngày không nói gì. Tầm Loan Tông trong tầng thứ bảy cũng không phải là phân tông mạnh nhất, nhưng Triệu Long này cũng là trưởng lão ngoại sự của Tầm Loan Tông, có mối thâm giao với Tiên Âm Tông, dựa vào những lời nói vừa rồi cũng có thể đoán được.

Lữ Yên Phỉ cắn môi dưới, nàng nhìn ra sự khó xử của Lô Vân Từ, giờ phút này nhẹ giọng nói:

- Việc này không liên quan đến Lô đạo hữu, đây là chuyện của Quy Nguyên Tông ta, nếu…

Không đợi Lữ Yên Phỉ nói xong, nam tử trung niên họ Triệu kia hai mắt lóe lên hàn quang, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lữ Yên Phỉ một cái. Một cái

liếc mắt này giống như thực chất hóa, giống như một đạo kiếm quang ầm ầm xuất hiện, trực tiếp rơi vào trong mắt của Lữ Yên Phỉ.

Lữ Yên Phỉ cảm thấy toàn thân chấn động, nguyên thần ầm vang, thân thể không thể khống chế được lui ra phía sau mấy trượng, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, cả người trở nên suy yếu.

- Ở đây trẻ con như ngươi không có tư cách nói chuyện!

Bốn phía lại trở nên yên tĩnh, đám người của Quy Nguyên Tông thần sắc lộ ra vẻ phẫn nộ, nhưng không dám nói một lời nào, chỉ có thể đem sự nhục nhã này nuốt xuống, biến thành sự đau khổ tràn ngập toàn thân.

- Nếu Lữ sư huynh không tới, hoặc là không như Lô mỗ nói có thể giết Lữ Anh Kiệt như giết một con kiến, như vậy Lô mỗ sẽ hoàn toàn chịu sự dạy bảo của Triệu tiền bối!

Lô Vân Từ trầm ngâm trong chốc lát, nhìn chằm chằm Triệu Long, trầm giọng nói.

Triệu Long kia trên mặt lộ ra nụ cười âm trầm, tiếng cười cực kỳ chói tai, không thèm trả lời, xoay người định rời khỏi. Lữ Anh Kiệt ở bên cạnh hướng về Lữ Yên Phỉ cười có ý xin lỗi, cũng không nhìn Lô Vân Tử, đi theo Triệu Long rời khỏi nơi này.

Chỗ của bọn họ cùng với đám người xung quanh đài cao khổng lồ giống như là một biển người, đúng lúc này, đột nhiên trên tu chân tinh nơi có đài cao diễn ra cuộc so tài giữa các phân tông Vô Cực Tông, một đạo cầu vồng màu trắng gào thét tới gần. Đạo trường hồng này che phủ bầu trời, truyền ra từng trận tiếng xé gió ầm ầm, chưa tới gần nhưng lập tức đã thu hút sự chú ý của tất cả những tu sĩ ở xung quanh đài cao trên tu chân tinh.

Một luồng khí tức Toái Niết bỗng nhiên từ trên đạo bạch quang tràn ngập ra, bao phủ bốn phía. Lập tức trong Vô Cực Tông trên tu chân tinh này liền có mấy đạo thân ảnh lóe ra, đi tới nghênh đón.

Đạo bạch quang kia sau khi tới gần tốc độ không nhanh, khiến cho ánh mắt của những tu sĩ tập trung lại, liếc mắt nhìn một cái có thể nhìn thấy được ở bên trong đó là thân ảnh một nữ tử. Thấy được rõ ràng hơi là một mái tóc màu lam cực kỳ đặc biệt, mà toàn bộ Vân Hải này chỉ một người có! Lý Thiến Mai! Phá Thiên Tông của tầng thứ chín!

Tiếng xôn xao đột nhiên trong lúc này vang lên, giờ phút này dường như hơn mười vạn tu sĩ ở nơi đây toàn bộ đều có thể liếc mắt một cái liền nhận ra được thân phận của nữ tử tóc màu lam này!

- Quả nhiên là Lý Thiến Mai của Phá Thiên Tông, không ngờ lại có thể đến tham dự đại hội các phân tông so tài lần này của Vô Cực Tông!

- Nghe nói nữ tử này đang ở Yêu Tông chiến với Văn Thú triều, giờ phút này lại rời khỏi chiến trường đi tới nơi này!

- Nghe đồn trong trận chiến với Văn Thú Triều nghiêm cấm không cho phép bất cứ một tu sĩ tham dự nào rời khỏi, Lý Thiến Mai này chắc đã được sự đồng ý của Yêu Tông mới đi tới Vô Cực Tông!

Những tiếng nghị luận theo sự xuất hiện của Lý Thiến Mai lập tức dậy lên như sóng lớn. Ngay cả hai tông phái đang giao chiến trên đài cao lúc này cũng không hề được mọi người chú ý.

Lữ Anh Kiệt hiển nhiên cũng nhìn thấy được Lý Thiến Mai ở phía trên không trung, trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt cùng với sợ hãi. Hắn đã nhận ra Lý Thiến Mai, năm đó đối phương đã hỏi hắn ba vấn đề.

Triệu Long ở bên cạnh Lữ Anh Kiệt thần sắc cũng biến đổi. Đối với Lý Thiến Mai của Phá Thiên Tông từ tầng thứ chín này hắn vô cùng cung kính, nữ tử này bất luận tu vi hay tông phái, còn xa hắn mới có thể sánh bằng.

Người của Vô Cực Tông hôm nay phụ trách đại hội các phân tông so tài là một lão già có tên là Phùng Hải, cùng với hắn có sáu trưởng lão của Vô Cực Tông. Ngay khi phát hiện ra Lý Thiến Mai, bảy người bọn họ lập tức bay tới, phía sau còn có mười đệ tử của Vô Cực Tông. Ở tiếp phía sau, mấy trăm môn nhân của Vô Cực Tông phụ trách đại hội lần này giờ phút này cũng cùng nhau bay ra. Đoàn người trùng trùng điệp điệp nghênh đón Lý Thiến Mai đi tới.

- Lý đạo hữu có thể đến Vô Cực Tông ta, quả thật là vô cùng vinh hạnh. Lão phu Phùng Hải tham kiến Lý đạo hữu.

Phùng Hải cười ha hả, thần thái có vẻ nhiệt tình, đứng từ xa ôm quyền.

Sáu trưởng lão phía sau cũng lần lượt mỉm cười, ôm quyên thi lễ. Những đệ tử ở phía sau thần sắc còn cung kính hơn, không ít người hướng ánh mắt nhìn Lý Thiến Mai, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ và kính trọng.

Ngoài những người này, giờ phút này ở phía xa trên tu chân tinh, còn có hơn mười đạo cầu vồng gào thét bay tới. Chỉ thấy một bộ phận những người chủ chốt của Vô Cực Tông đang nhanh chóng tiến tới, có thể thấy được sự coi trọng đối với Lý Thiến Mai.

- Lý đạo hữu chắc là mới từ chiến trường Văn Thú Triều trở về, xin mời theo lão phu về sơn môn của Vô Cực Tông nghỉ ngơi một lát. Chắc tông chủ cũng đã biết việc Lý đạo hữu tới đây, đây quả thật là một vinh hạnh cho Vô Cực Tông ta.

Phùng Hải kia trong lúc ôm quyền, tiếng cười vang vọng.

Mặc dù trở thành trung tâm sự chú ý của mọi người, nhưng thần sắc Lý Thiến Mai vẫn bình tĩnh như cũ. Nàng không hề lỗ mãng tản ra thần thức

tự mình tìm kiếm, mà ánh mắt đảo qua đám người chi chít ở bên dưới, cuối cùng nhìn Phùng Hải, nhẹ giọn nói:

- Nghỉ ngơi cũng không cần vội vàng, Phùng đạo hữu, đại hội của quý tông lần này, không biết Quy Nguyên Tông ở tầng thứ năm đã tới chưa?

- Quy Nguyên Tông?

Phùng Hải kia ngẩn người ra, ở phía sau hắn liền có một đệ tử bay tới, ở bên tai hắn nói vài câu.

- Quy Nguyên Tông đó đã tới rồi.

Sau khi Phùng Hải nghe xong, lập tức cười nói, nhưng trong lòng cũng nổi lên sự nghi hoặc, không hiểu Quy Nguyên Tông nhỏ nhoi đó chẳng lẽ lại có quan hệ với Lý Thiến Mai. Lý Thiến Mai kiềm chế tâm thần, nhẹ giọng nói:

- Bọn họ ở chỗ nào?

Phùng Hải trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhưng thần sắc cũng không lộ ra một chút nào, nhìn về đệ tử ở phía sau lúc trước vừa mới nói vào tai hắn. Người này là một thanh niên, vội vàng cung kính nói:

- Ở phía bắc của võ đài… ngoài rìa.

Hắn vừa mới nói tới đây, thần thức của Lý Thiến Mai đã tản ra, ngay lập tức bao phủ toàn bộ phía bắc, trong phút chốc đã tìm thấy chỗ của đám người Quy Nguyên Tông. Nơi đó so với những chỗ khác xung quanh võ đài thật không đáng kể, nhưng thân mình Lý Thiến Mai sau khi tìm thấy Quy Nguyên Tông liền như một tia chớp bay thẳng đến nơi đó!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1241: Hắn đến đây sao.

Hai mắt Phùng Hải chợt lóe lên, lão lập tức phóng đi. Trong lòng sáu vị trưởng lão Vô Cực Tông ở phía sau cũng đều bùng lên nghi hoặc.

Bọn họ vừa động thì đám đệ tử Vô Cực Tông ở phía sau cũng phóng về phía trước. Mấy trăm người hóa thành hàng loạt cầu vồng bay đi lập tức làm cho tất cả tu sĩ trên đài phải chú ý.

Lúc này đám người đã sinh ra rất nhiều điều suy đoán, có một số người gấp gáp cứ đơn giản phóng ra tiến lên phía bắc. Như vậy vì có người dẫn đầu thì sau đó đám tu sĩ bay theo phía sau càng nhiều.

Đột nhiên cuộc đại hội phân tông lập tức trở nên hỗn loạn, trên đài vốn có hai tu sĩ tinh vực cấp bốn đang chém giết lẫn nhau, nhưng lúc này bắt buộc phải nhìn nhau cười khổ, kẻ nào cũng nhìn về phía bắc.

Ở phương xa có hơn mười luồng cầu vồng phóng đi như tên bắn và cũng nhanh chóng đến gần. Một lão già tóc đỏ ở vị trí đầu tiên, trên người bùng ra tu vi Toái Niết, tu vi của hơn mười lão già đi theo sau cũng không thấp.

Khi tới gần, lão già tóc đỏ thấy mấy vạn tu sĩ ở bốn phí quanh đài đều đã hỗn loạn thì không khỏi nhướng mày, lão quát khẽ:

- Cấm Không!

Âm thanh này vừa mới bay ra khỏi miệng thì đột nhiên hóa thành tiếng sấm động vang vọng ầm ầm khắp bầu trời, một vài tu sĩ vừa bay lên đã lập tức run rẩy rồi trực tiếp rơi xuống.

Âm thanh này bùng ra ngoài kinh thiên động địa tạo thanh hàng loạt những con sóng âm điên cuồng cuộn về bốn phía. Đám tu sĩ hỗn loạn nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh trở lại.

Lão già tóc đỏ cau mày, sau khi nhìn thấy hình bóng Lý Thiến Mai thì thân thể lóe lên mang theo đám người hơn mười lão già phía sau tiến đến ngay lập tức.

Lý Thiến Mai phóng đi như tên bắn, nàng không thèm để ý đến hành vi cực kỳ kinh động của Vô Cực Tông và đám tu sĩ khắp bốn phía, nàng phóng thẳng về phía Quy Nguyên Tông ở phía bắc. Hầu như chỉ trong nháy mắt nàng đã đến gần, thân thể nàng hạ xuống rơi trên mặt đất, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Vẻ vui mừng trong mắt Lữ Anh Kiệt lại càng trở nên nồng đậm, trước đó hắn đã nhìn thấy Lý Thiến Mai xuất hiện, nhưng vì khoảng cách quá xa, hơn nữa cũng không dám tản thần thức ra cho nên không nghe được Lý Thiến Mai nói ra ba chữ Quy Nguyên Tông. Lúc này Lữ Anh Kiệt hít vào một hơi thật sâu, hắn ôm quyền mà trên mặt lộ ra một nụ cười ôn hòa, khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai phóng đến thì cao giọng nói:

- Lý cô nương, từ biệt trăm năm, có còn nhớ Lữ mỗ không?

Bên cạnh Lữ Anh Kiệt chính là Triệu Long Tầm Hoan Tông, vẻ mặt người này cũng lộ ra vẻ cung kính. Hắn ôm quyền chào hỏi rồi mở miệng nói:

- Thì ra là Lý đạo hữu có quen biết với Anh Kiệt, tại hạ là Triệu Long Tầm Hoan Tông xin ra mắt Lý đạo hữu.

Hai người bọn họ vừa mở miệng lập tức làm cho tu sĩ khắp bốn phía chấn động, rõ ràng không ai ngờ một Lý Thiến Mai thiên chi kiều nữ phải vội vàng đến đây vì Lữ Anh Kiệt.

“Nghe đồn tên Lữ Anh Kiệt này rất phong lưu, không ngờ cũng có quen biết với Lý Thiến Mai Phá Thiên Tông, nàng lại còn vì hắn mà đi đến Vô Cực Tông.”

“Nếu chuyện này là thật thì đại hội chủ tông lần này Tiên Âm Môn còn chưa tỷ thí thì thanh danh đã vang dội, không ngờ, đúng là không thể ngờ!”

“Cũng không biết vì sao tên Lữ Anh Kiệt kia lại được Lý Thiến Mai ưu ái, chuyện này làm người ta cảm thấy khó hiểu!”

Dù đám người Vô Cực Tông đi theo Lý Thiến Mai đến đây cũng phải hướng ánh mắt về phía Lữ Anh Kiệt, chỉ có đám người Phùng Hải là nhướng mày. Bọn họ chính tai nghe thấy Lý Thiến Mai hỏi thăm về Quy Nguyên Tông, nhưng hiện nay tên Lữ Anh Kiệt này xuất hiện lại làm cho bọn họ càng trở nên nghi ngờ.

Khi bị tất cả ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, nụ cười trên mặt Lữ Anh Kiệt lại càng nở rộ. Hắn trực tiếp tiến lên phía trước vài bước, muốn phóng tới ôn lại chuyện cũ với Lý Thiến Mai.

Khoảnh khắc khi với Lý Thiến Mai nghe thấy Lữ Anh Kiệt nói ra hai chữ “Lữ mỗ” thì hai con ngươi chợt dừng lại trên người thanh niên trước mặt, cặp mày thanh tú khẽ nhíu lại. Khi Lữ Anh Kiệt phóng tới, cặp mắt nàng lại lạnh lùng đảo qua người hắn.

Nàng đã ở đường biên giới giáp ranh với khe nứt mãnh thú chiến đấu cả trăm năm, lúc này rời khỏi chiến trường đi mãi không ngừng, vì vậy mà trên người vẫn mang theo một luồng sát lục. Nàng quét mắt nhìn qua lại lập tức làm tâm thần Lữ Anh Kiệt phải phát lạnh, nụ cười trên mặt hắn lập tức trở nên cực kỳ cứng nhắc. Nhưng Lữ Anh Kiệt cũng rất nhanh khôi phục lại như thường, hắn ôm quyền rồi mỉm cười nói:

- Trăm năm từ biệt, Lý cô nương vẫn oai hùng như ngày nào…

Nhưng không đợi cho Lữ Anh Kiệt kịp nói xong, Lý Thiến Mai đã trực tiếp phóng thẳng qua bên người. Nàng cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ sẽ dừng lại làm cho thân thể Lữ Anh Kiệt trở nên cứng đờ như tượng, lời vừa muốn nói ra khỏi miệng đã lập tức phải nuốt vội xuống bụng.

Không chỉ có hắn, ngay cả Triệu Long ở bên cạnh trên mặt vốn lộ ra nụ cười, nhưng lúc này nụ cười đó đã cứng đờ.

Đột nhiên một tình cảnh cực kỳ tương phản so với vừa rồi lại xuất hiện làm cho tất cả tu sĩ bốn phía đều phải đảo mắt tới, thậm chí trong ánh

mắt của đám tu sĩ còn mơ hồ hiện lên vẻ trào phúng.

Lý Thiến Mai cũng không nhìn qua Lữ Anh Kiệt, nàng phóng thẳng về phía đám người Quy Nguyên Tông, sau khi tới gần thì ánh mắt lại chuyển lên người Lữ Yên Phỉ. Lúc này Lữ Yên Phỉ đang lau đi máu tươi trên khóe miệng giống như đang muốn xóa đi nỗi cay đắng trong lòng, nàng cũng đang nhìn về phía Lý Thiến Mai. Khoảnh khắc này Lý Thiến Mai cũng trở nên trầm mặc, nàng cắn môi dưới rồi một lúc sau mới khẽ nói:

- Hắn có đến đây không?

Lời vừa nói ra rồi rõ ràng truyền vào tai tu sĩ khắp bốn phía lập tức làm tất cả trở nên xôn xao, rõ ràng đám người đều đang suy đón về một chữ hắn, người này là ai chứ?

Dù là người Vô Cực Tông cũng là như vậy, ánh mắt Phùng Hải chợt lóe lên, những nghi ngờ trong lòng đã dần có đáp án. Lúc này lão già tóc đỏ dẫn theo hơn mười tu sĩ Vô Cực Tông phía sau cũng đã tới gần, sau khi thấy được tình cảnh như vậy thì trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Lão già tóc đỏ và Phùng Hải đưa ánh mắt nhìn nhau, hai người đều có tâm tư.

Khi Lữ Anh Kiệt nghe thấy những lời này thì với định lực của hắn vẻ mặt cũng biến đổi. Dù là bất kỳ kẻ nào trải qua tình cảnh trước mặt cũng rất khó trở nên bình tĩnh, vẻ mặt Lữ Anh Kiệt lúc này cực kỳ khó coi, nhưng cũng mơ hồ có một chút cảm giác bất ổn.

Vẻ mặt Triệu Long bên cạnh hắn thay đổi trong chớp mắt, khác biệt giữa hắn và Lữ Anh Kiệt chính là khi ánh mắt trực tiếp, nhìn về phía Lô Vân Tòng thì phát hiện tên kia đang lộ ra một nụ cười lạnh, bên trong còn bùng ra vẻ chế nhạo không thèm che dấu.

Trong lòng Triệu Long đột nhiên vang lên những tiếng nổ đùng đùng, hắn mơ hồ cảm giác được tên họ Lữ thần bí từ trong miệng Lô Vân Tòng hình như… Cũng không phải loại người đơn giản giống như những gì chính mình từng nghĩ.

Lữ Yên Phỉ trầm tư một lát nhưng lại lắc đầu. Dù nàng chưa từng gặp qua Lý Thiến Mai nhưng chữ “hắn” trong lời nói của đối phương, nàng hiểu rõ đó chính là ai.

- Không tới sao?

Lý Thiến Mai than nhẹ một tiếng, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, vẻ mặt lộ ra chút buồn phiền. Lúc này mái tóc xanh bắt đầu được gió thổi tung, giống như đang ẩn giấu rất nhiều ý nghĩ.

- Trăm năm qua chưa từng nghe được tin tức về hắn!

Lữ Yên Phỉ khẽ nói, nàng nói xong thì quét mắt nhìn về phía Lý Thiến Mai, lại do dự một chút nhưng không tiếp tục mở miệng.

Lý Thiết Mai cắn nhẹ môi dưới, nàng lắc đầu rồi khẽ nói:

- Vậy thì…

Lý Thiến Mai vừa nói, đột nhiên ánh mắt lại lóe lên nhìn Lữ Yên Phỉ, giọng nói của nàng trở nên dịu dàng, chậm rãi vang lên bên tai:

- Cô bị thương sao? Tình trạng giống như mới vừa thụ thương, là ai?

Vẻ mặt Lữ Yên Phỉ vẫn bình tĩnh, nàng dùng giọng lạnh nhạt nói:

- Trước đó vị đạo hữu Lữ Anh Kiệt có nói sau khi để Quy Nguyên Tông giải tán thì bắt ta trở thành lô đỉnh, hắn cũng tuyên bố muốn cùng sư thúc chiến đấu một trận. Vị Triệu tiền bối Tầm Hoan Tông ở bên cạnh hắn cảm thấy giọng nói của tiểu nữ quá chói tai, không có tư cách nói chuyện, cho nên ra tay trừng phạt.

Lữ Anh Kiệt vừa nghe đến đây thì vẻ mặt lập tức có biến đổi lớn, hắn nhìn chằm chằm vào Lữ Yên Phỉ rồi quát:

- Nói năng bậy bạ!

Trên thực tế thì những điều Lữ Yên Phỉ vừa nói cũng giống như những suy nghĩ của Lữ Anh Kiệt, dù sao hắn cũng không muốn Lữ Yên Phỉ trở thành lô đỉnh, nhưng trong lòng lại thầm tính toán chuyện này. Vẻ mặt Triệu Long ở bên cạnh Lữ Anh Kiệt cũng lập tức biến đổi, hai mắt lóe lên hàn quang. Vẻ mặt Lý Thiến Mai vẫn cực kỳ bình tĩnh, nàng xoay người nhìn về phía Triệu Long và Lữ Anh Kiệt. Lúc này Lữ Anh Kiệt đang muốn mở miệng giải thích nhưng Triệu Long lại lui người phóng về phía sau như tên bắn, hai tay hắn bấm khẩu quyết, thần thông lập tức bùng ra quanh người.

Nhưng khoảnh khắc khi Triệu Long lui người về phía sau thì thân thể Lý Thiến Mai đã động. Nàng dùng tốc độ cực nhanh làm xuất hiện hàng loạt tàn ảnh, nàng ầm ầm phóng tới rồi trực tiếp xẹt qua đám người trước mặt trong nháy mắt. Lý Thiến Mai xuất hiện phía sau Triệu Long với tu vi Toái Niết hậu kỳ, nàng nâng bàn tay ngọc lên rồi đánh về phía trước.

Một luồng sát khí ngập trời đột nhiên bùng lên, luồng sát khí này rất kinh người, bên trong còn ẩn giấu những tiếng gầm như sấm động của mãnh thú, cũng mơ hồ lộ ra một luồng cảm giác cực kỳ yên dị. Sát khí trực tiếp hóa thành sương mù bao phủ quang người Triệu Long.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, Triệu Long phun ra máu tươi, thân thể lập tức bị văng ra ngoài, cánh tay trái tan vỡ ầm ầm rồi hóa thành máu, tay phải cũng vỡ nát, ngay sau đó cả thân thể cũng vỡ nát. Máu tươi bùng ra khắp bốn phía, nguyên thần Triệu Long mang theo vẻ kinh hoàng và sợ hãi phóng về phương xa, vội vàng phóng đi như tên bắn.

Lý Thiến Mai bình tình nhìn qua Phùng Hải Vô Cực Tông và lão già tóc đỏ, nàng nói khẽ:

- Nếu hai vị không để bụng thì ta sẽ cho Vô Cực Tông một công đạo trong chuyện này.

Nói xong, Lý Thiến mai nhìn về phía Lữ Anh Kiệt rồi lại khẽ nói:

- Nếu ngươi đã muốn chiến đấu một trận với hắn thì giữ tính mệnh lại. Nếu hắn không tới, chính ta sẽ tự tay lấy đi mệnh hồn của ngươi và tên họ Triệu kia.

Một đòn ác liệt, một lời nói đơn giản nhưng tạo thành cơn chấn động cực kỳ khủng bố, làm cho tất cả tu sĩ khắp bốn phía được chứng kiến tình cảnh vừa rồi phải hít vào một hơi thật sâu, trong mắt bùng lên vẻ khiếp sợ cùng cực.

- Trăm năm trước sư thúc tổ đã từng nói, người… sẽ đến!

Lữ Yên Phỉ khẽ nói không do dự.

Khoảnh khắc này người đang được đám Vô Cực Tông và tất cả tu sĩ khác chú ý và suy đoán lại đang ở trên Phong Tiên Giới. Người này mang theo gần năm nghìn Văn Thú màu đỏ máu chiến đấu với trăm con Văn Thú màu xanh lam. Tình cảnh nơi đây giống như một đám mây đỏ che ngang bầu trời, đang gào thét phóng qua vùng biên giới.

Trong Phong Tiên giới trống trãi, tiếng gió vang lên như tiếng khóc nức nở. Nhưng khi những Văn Thú rít lên thì tiếng gió đã không còn được nghe thấy, đặc biệt là trong đám Văn Thú có một Văn Thú Vương màu vàng nhạt, tiếng gầm rống của nó vang lên kinh thiên động địa. Mỗi lần nó gầm rống đều làm cho đám Văn Thú bốn phía phải sợ hãi, cả đám nhanh chóng bao quanh rồi phóng về phía trước.

Trên lưng Văn Vương là Vương Lâm với áo trắng, tóc trắng bay bổng trong gió, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm trong trong Phong Tiên giới, dần dần ánh mắt lại càng sáng. Sau mấy ngày liên tiếp thì tình trạng vết thương của hắn đã dần khôi phục, nhưng nếu so sánh tình trạng vết thương với số lượng Văn Thú khổng lồ thì thực lực của hắn đã tăng lên rất nhiều.

- Ta đã đạt được mong muốn tiến vào trong Phong Tiên giới lần thứ nhất, số lượng Văn Thú đạt được đã đủ, lúc này nên đi làm những gì đã hứa hẹn với Quy Nguyên Tông.

Văn Vương màu vàng nhạt dưới người Vương Lâm lập tức rít lên một tiếng cực kỳ chói tai, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, đám mây màu đỏ được hình thành bằng mấy ngàn Văn Thú lập tức thay đổi phương hướng. Tất cả Văn Thú liên tục tụ tập lại rồi phóng đi như tên bắn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1242: Sau Tàn Dạ.

Vương Lâm ẩn thân trong khí tức của rất nhiều Văn Thú nên hình bóng của hắn rất khó bị người khác phát hiện, nhưng sự cẩn thận của hắn lại càng ngày càng tăng. Tốc độ của Văn Thú tiến về phía trước cũng giảm hắn xuống, tất cả đều chậm rãi gào thét phóng về vị trí sâu nhất trong Phong Tiên Giới.

Khiên liên tục phóng về phía trước, Vương Lâm rõ ràng phát hiện ra những luồng gió chướng trong thiên địa ngày càng trở nên dữ dội. Tiếng gió nức nở nghẹn ngào giống như đang có rất nhiều linh hồn thê lương liên tục kêu khó kinh thiên động địa. Đồng thời trong gió cũng liên tục xuất hiện những vòng xoáy chạy đi chạy lại giữa đất trời.

Văn Thú hình như cực kỳ yêu thích những luồng gió này, đặc biệt là những cơn gió xoáy. Trên đường đi Vương Lâm đã được nhìn thấy hàng trăm Văn Thú phóng vào trong gió xoáy rồi xoay chuyển theo cơn gió

bay về phương xa. Khi những âm thanh ầm ầm vang vọng thiên địa, chợt nhìn lại thì không thể phân biệt rõ Văn Thú chuyển động theo gió xoáy hay gió xoáy bị cuốn theo Văn Thú.

Khi liên tục phóng về phía trước, mặt đất Phong Tiên giới bị tổn hại liên tục đập vào mắt Vương Lâm. Hàng loạt khối đại địa tan nát giống như một chiếc gương vỡ, ngăn cách giữa những khối đất đá là rất nhiều khe nứt khổng lồ. Cũng có những khe nứt cực rộng, bên trong là một khoảng hư vô không giới hạn.

Trên những vùng đất đá tan vỡ còn có hàng loạt những bộ hài cốt hoang tàn, có rất nhiều kiến trúc sụp đỏ, gió chướng từ trong đó bùng ra giống như đang đi trên một con đường tan thương. Những ngọn gió nơi đây đã làm cho những kiến trúc hoang tàn dần dần tiêu tán theo năm tháng.

Vương Lâm nhìn qua tình cảnh trước mặt mà trong lòng không khỏi bùng lên một cảm giác thê lương. Đời hắn đã tu đạo gần hai ngàn năm, đã đi qua Vũ Tiên giới, Lôi Tiên giới, ngày hôm nay lại đến Phong Tiên giới. Kinh nghiệm của Vương Lâm có thể nói là cực kỳ phong phú, những người có thể so sánh được với hắn thì cực kỳ hiếm.

Cảm giác Vũ Giới gây ra cho Vương Lâm chính là sự phá hủy nghiêm trọng, khi nhìn rất khó có thể tìm lại hình ảnh tiên giới trước kia. Những thứ còn lại chỉ là quá trình tan vỡ, sau vài ngàn năm bị tu sĩ vơ vét bảo vật cũng chỉ còn những cảm giác thương tâm.

Lôi giới thì hoàn toàn khác biệt, so với Vũ giới thì Lôi giới không bị phá hoại nghiêm trọng. Tuy nó vẫn tan vỡ những nơi đó vẫn có thể cảm nhận được một vài phong thái hùng mạnh của Lôi tiên năm xưa.

Nhưng dù là Lôi giới hay Vũ giới cũng không thể so sánh với Phong Tiên giới. Vì Phòng giới có liên quan đến Văn Thú nên từ khi tan vỡ cho tới bây giờ vẫn được bảo tồn cực kỳ đầy đủ. Nơi đây chỉ có gió, những ngọn gió liên tục thổi trong thế giới không người vẫn còn tồn tại, vẫn cô độc vang vọng khắp đất trời.

Toàn bộ Phong giới gây ra cho Vương Lâm cảm giác chính là thê lương, cô độc và tịch mịch, giống như con người nơi đây đều đã chết sạch, chỉ có những ngọn gió thổi tới mang theo âm thanh nức nở.

Vùng đất phía trước chính là một mảnh lục địa lớn nhất mà Vương Lâm được nhìn thấy trong Phong giới. Mảng lục địa này giống như một con quái vật khổng lồ đang bay bổng trong không trung, bùng ra những cảm giác tang thương giống như đã trải qua thời gian muôn đời.

Trung tâm đại lục là một cánh cửa đá khổng lồ, cánh cửa này cao mấy vạn trượng, dù đứng ở rất xa cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đám Văn Thú đang bao bọc Vương Lâm vào bên trong đã ngừng lại không bay về phía trước, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Văn Vương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cánh cửa đá. Hắn đã mất tất cả cảm giác, ngay cả tiếng gió nức nở cũng đã bị ngăn cách bên tại, hắn

cũng quên chính mình đang ngồi trên Văn Thú. Lúc này trong mắt hắn chỉ còn lại một cánh cửa đá khổng lồ không thể tưởng tượng nổi.

Một luồng cảm giác năm tháng đột nhiên từ tâm thần Vương Lâm bùng ra tràn ngập khắp toàn thân, lúc này hắn đang chìm đắm vào trong năm tháng, nhìn bãi bề nương dâu, nhìn thời đại thay đổi, nhìn đất đá trước mặt liên tục biến đổi, dần dần trở nên mất phương hướng.

Nếu nói nó là cánh cửa đá thì cũng không chính xác lắm, nó chỉ có một khung cửa giống như có hai cây cột hình vuông cao ngất trời, bên trên lại có một cây cột hơi ngắn tạo thành bộ dạng một cánh cửa. Lúc này cánh cửa đang đơn giản đứng trên đại lục, nó đang đón gió và đứng sừng sững bất động.

Vương Lâm nhìn qua cánh cửa đá một lúc lâu thì tâm thân mới giống như đã quay về thân thể, hắn thở ra một hơi thật sâu rồi dần khôi phục lại như bình thường. Nhưng lúc này hai mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá khổng lồ phía trước, cánh cửa này cũng không xa lạ gì với hắn, trong đời hắn đã gặp qua vài lần…

Cánh cửa này giống hệt như cánh cửa đá được hạt châu Thiên Nghịch huyễn hóa ra, nếu nhìn qua thì thấy giống nhau như đúc, không có điều gì khác biệt. Nếu nói có điểm khác nhau, hình như cánh cửa trong hạt châu Thiên Nghịch cũng không phải chỉ có một cái khung.

Vương Lâm trầm tư một lát rồi đảo mắt nhìn cảnh khắp bốn phía, nơi đây đã thuộc vị trí trung tâm của Phong Tiên giới, nếu tiếp tục phóng về

phía trước thì chính thức tiến vào trung tâm, nhưng Vương Lâm mơ hồ sinh ra cảm giác không muốn bỏ đi. Lúc này hắn nhìn về cánh cửa đá khổng lồ, thân thể lóe lên rồi trực tiếp rời khỏi lưng Văn Vương. Hắn đạp gió, đạp chân lên thiên địa rồi tiến từng bước về phía trước.

Văn Vương bay theo phía sau, bên ngoài thân thể nó gần năm ngàn Văn Thú vẫn tạo thành một đám mây đỏ bao phủ bầu trời.

Hình như cánh cửa đá trước mặt sinh ra một cảm giác hấp dẫn rất khó hiểu đối với Vương Lâm. Lúc này hắn chậm rãi đạp chân lên không trung rồi dần dần tiến đến. Khi hắn liên tục tiến đến gần thì khí thế khổng lồ của cánh cửa kia lại càng trở nên rõ ràng.

Đặc biệt là khi đứng ở ngay bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lên, tuy không thể nhìn thấy đỉnh cánh cửa nhưng lại cảm nhận được một luồng khí tức thê lương bao phủ thiên địa, giống như có một vòng xoáy khổng lồ lấy cánh cửa làm trung tâm rồi chậm rãi bùng ra khắp bốn phía. Vì sự tồn tại của vòng xoáy này mà giống như bên ngoài cánh cửa đá luôn được bao phủ trong một tầng sương mù, từ xa nhìn lại thì không thể phát hiện ra được, nhưng nếu đến gần thì hoàn toàn có thể.

Cảm giác sương mù này cũng cực kỳ rõ ràng, Vương Lâm đứng trên mặt đất, ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lên cánh cửa đá khổng lồ trước mặt. Tâm thần hắn chấn động, hắn vô ý bùng thần thức ra ngoài rồi hướng về phía cánh cửa mà bao phủ.

Khoảnh khắc khi thần thức Vương Lâm ngưng tụ lại thì trong tâm thần đột nhiên vang lên những tiếng nổ đùng đùng, giống như sấm sét đang nổ vang bên tai, tạo thành một lực tấn công khủng bố và kinh thiên động địa đẩy tan sương mù, làm cho cánh cửa khổng lồ đột nhiên xuất hiện rõ ràng trước mặt Vương Lâm. Lúc này hắn đảo mắt nhìn qua, đây rõ ràng không còn là cánh cửa mà chính là một sinh linh.

Sinh linh này đã có được thần thức, giống như sau rất nhiều năm tháng đã dần sinh ra tư tưởng. Khoảnh khắc khi thần thức Vương Lâm bùng ra bao phủ cánh cửa đá thì dần dung hợp với sinh linh này, trong một khoảng thời gian ngắn, Vương Lâm đã quên mất sự tồn tại của bản thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm vẫn đứng đó, vẫn không nhúc nhích. Trạng thái của hắn lúc này cực kỳ quỷ dị, mơ hồ giống như năm xưa ở trên tu chân tinh của Trần Đạo Tam Tử, ở trên vách núi ngộ ra một thức thần thông Tàn Dạ, cực kỳ giống nhau.

Người xưa có nói khi người tu đạo tiến bước trên thiên địa, khi tiếp thu cái tâm của vạn vật trong thiên địa, đồng thời lại vừa dung thiên nạp địa thì sẽ hiểu ra đạo là thứ gì! Lời nói này có vẻ phức tạp nhưng thực tế thì cực kỳ có lý.

Điều này giống như một người vẽ tranh, cả cuộc đời chưa thấy núi sông mây gió, chưa thấy qua biển rộng mênh mông, lại càng không được gặp những sắc thái tình cảm của nhân sinh. Như vậy người này sau có thể vẽ

ra núi sông tiên cảnh, sao có thể vẽ được biển rộng rồng bay, sao thể vẽ ra một bức tranh muôn vạn đời người trong thiên địa.

Chỉ tận mắt nhìn thấy và tự mình cảm ngộ mới có thể có núi có biển, cho nên người vẽ tranh cũng phải ẩn giấu tiên linh mới phóng bút tạo ra những kiệt tác để đời.

Người tu đạo cũng có đạo lý này, cho nên tất cả đệ tử trong hàng loạt tông phái khi đạt đến một mức độ tu vi nhất định đều phải ra ngoài hành tẩu để cảm ngộ thiên địa.

Nhưng người vẽ tranh cũng được phân ra năm bảy loại, nhìn thấy khung cảnh thiên địa, không có cảm xúc lại càng không có cảm ngộ. Những gì để lại chỉ là một vài dấu chân, những dấu chân này cũng dần tiêu tán theo năm tháng.

Cũng có người nhìn thấy thiên địa, nhìn thấy núi sông, dù chỉ nhìn thấy một ngư ông tung lưới trên con thuyền nhỏ cũng sinh ra cảm xúc. Dù dấu chân để lại cũng bị năm tháng hao mòn, nhưng hình bóng của núi sông và thiên địa lại được giữ trong tâm hồn, họ dùng tâm mang theo khung cảnh đất trời.

Tu đạo cũng giống như vậy, cũng có người không tìm được cảm ngộ, nếu dùng mắt thường nhìn cảnh vật thì dù có nhìn thế nào cũng chỉ uổng công.

Nhưng nếu tu sĩ đưa cảnh vật vào trong lòng, giữ lại trong tâm thì chắc chắn những thứ này sẽ trở thành cảm ngộ của riêng mình. Lúc này trạng thái của Vương Lâm chính là muốn đem cánh cửa đá khổng lồ trước mặt ghi tạc vào trong lòng, nếu trong đạo gia thì được gọi là mức độ sơ khai trong tam đại cảnh giới! Mức độ sơ khai này chính là ngọn nguồn của quá trình sáng tạo.

Năm xưa Vương Lâm ngồi trên vách đá bên ngoài bờ biển cảm ngộ, ngửa mặt nhìn thiên, cái hắn muốn chính là thiên địa giữa biển cả mênh mông. Cuối cùng hắn đem tất cả mọi thứ ghi tạc vào trong lòng rồi mang đi, vì vậy hắn mới tạo ra được thần thông đầu tiên trong đời, đó chính là Tàn Dạ.

Hôm nay, trong Phong Tiên Giới, ở vị trí mảnh đại lục trung tâm, bên dưới cánh cửa đá khổng lồ, Vương Lâm lại một lần nữa có cảm giác minh ngộ, lại đắm chìm trong cảnh giới kỳ dị. Trong lúc vô tình, cánh cửa đá đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

Lúc này Vương Lâm cũng không nghĩ đến chuyện sáng tạo ra thần thông thứ hai sau Tàn Dạ, giống như năm xưa trên vách đá sát biển rộng hắn cũng chưa từng nghĩ đến. Nhưng sau khi bỏ đi, hắn đã mang theo Tàn Dạ, cũng đem theo pháp thuật Tàn Dạ để thi triển giữa thiên địa.

Thân thể Vương Lâm vẫn đứng yên tại chỗ, khí tức trên thân thể chậm rãi dung hợp mãi đến khi hoàn toàn dung nhập vào trong cánh cửa đá rồi biến mất. Khoảnh khắc này nếu có tu sĩ đến đây, dù tản thần thức ra cũng không thể phát hiện được sự tồn tại của Vương Lâm.

Dù đứng bên cạnh Vương Lâm, nếu không đưa mắt nhìn mà chỉ dùng cảm nhận thì không thể phát hiện được có người đang tồn tại.

Khoảnh khắc này khí tức của Vương Lâm, tất cả sinh cơ cũng tiêu tán, không còn bất kỳ thứ gì tồn tại. Văn Vương vốn vẫn đang bình tĩnh bay bổng giữa không trung, nhưng khoảnh khắc khi khí tức Vương Lâm biến mất thì trong mắt lại bùng lên vẻ nghi hoặc. Nó cúi đầu nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mờ mịt trong ánh mắt lại càng tăng mạnh.

Nó có thể rõ ràng nhìn thấy hình bóng chủ nhân, nhưng khoảnh khắc này tất cả khí tức của chủ nhân lại biến mất, thậm chí ngay cả một luồng cảm giác liên lạc cũng tiêu tán.

Văn Vương rít lên một tiếng, nó lập tức bay quanh thân thể chủ nhân giống như chỉ làm vậy nó mới an tâm. Khi tiếng vang lên, mấy ngàn Văn Thú ở bốn phía lập tức phóng đến bao phủ những vùng lân cận.

Khoảnh khắc khi khí tức của Vương Lâm tiêu tán, ở một vị trí cực sâu trong Phong Tiên giới, trên một mảng đại lục nhỏ, trong một vùng trời đen tối liên tục vang vọng những âm thanh vo ve giống như thiên địa hôm nay đang tồn tại một số lượng Văn Thú không thể tưởng tượng nổi. Đám Văn Thú này đang gào thét với số lượng vô tận.

Trên mảng đại lục có một tượng đá hình người, đột nhiên đôi mắt hóa đá của pho tượng lại vận chuyển. Đôi mắt đá nhanh chóng hòa tan rồi chậm

rãi mở ra.

- Trong cửa đá dù mạnh hay yếu cũng có chín loại pháp tắc, hắn có thể cảm ngộ được một loại…

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1243: Chín luồng quy tắc.

Bầu trời màu xanh lam mơ hồ sinh ra những quầng sáng bùng ra bao phủ khắp mặt đất, hàng loạt tiên khí lượn lờ bao phủ, những tiên thú có bộ dạng duyên dáng chậm rãi bay trên bầu trời.

Ngày hôm nay bầu không khí rất tốt lành, tiếng người nói chuyện cực kỳ náo nhiệt, phương xa có rất nhiều tiên nhân đang đạp tiên phong tiến đến. Bọn họ cười đùa nói chuyện và chỉ tay xuống bên dưới giống như đang nói về một thứ gì đó.

Trên mặt đất kia là những ngọn núi san sát, phương xa hình như còn vang vọng tiếng sóng vỗ rì rào, tiên khí bao phủ khắp núi sông. Từ xa nhìn lại có thể thấy những đám mây tiên đang kéo đến làm cho khung cảnh nơi đây trở nên cực kỳ tuyệt vời.

Có rất nhiều tiên nhân đang khoanh chân ngồi trên mặt đất giống như đang tạo thành một trận pháp khổng lồ. Trận pháp này có phạm vi vạn dặm, số lượng tiên nhân ngồi xuống đếm không xuể.

- Truyền đến ý chỉ của Viễn Cổ tiên vực, mở Tu Thông Tiên Môn nghênh đón Viễn Cổ Tiên lâm thế!

Một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang vọng khắp đất trời, truyền đi khắp tiên giới.

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên, đám tiên nhân trong trận pháp khổng lồ bên dưới lập tức bấm pháp quyết bùng ra tiên lực. Tất cả tiên lực đều dung nhập vào trong làm mặt đất trận pháp xuất hiện những tiếng nổ vang vọng.

Không gian bốn phía lập tức xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo giống như đang trở nên rối loại, một con sóng cuồn cuộn đột nhiên chậm rãi bùng ra hướng về bốn phía. Tất cả núi sống trong tiên giới đều bùng ra những luồng tiên khí cực đậm, tất cả tiên khí đều bị con sóng hút vào bên trong rồi bao phủ những vùng đất phương xa.

- Dùng ngọn núi phía đông làm cột trái tiên môn!

Giọng nói kia lại vang lên một lần nữa, tất cả tiên nhân trên mặt đất đều đồng thời truyền ra hàng loạt những câu nói lẩm bẩm. Một ngọn núi chọc trời ở vị trí cực đông của tiên giới đột nhiên tan vỡ ầm ầm, những tảng đá đột nhiên trở nên run rẩy. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, ngọn núi khổng lồ đột nhiên rời khỏi mặt đất, nó nhanh chóng bay lên giữa không trung rồi phóng thẳng về phía trận pháp tiên nhân.

Trong lúc phóng về phía trước, ngọn núi khổng lồ liên tục sụp đổ rồi cuối cùng trở thành một cột đá hình vuông, cột đá này rơi xuống đất phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Lúc này mặt đất trở nên run rẩy, giọng nói kia lại tiếp tục vang lên:

- Lấy ngọn núi phía tây làm cột phải tiên môn!

Vùng cực tây tiên giới cũng có một ngọn núi cao ngất trời chuyển động ầm ầm rồi hóa thành một cột đá hình vuông, sau đó lại rơi trên mặt đất.

- Lấy dãy núi phía nam làm khung trên tiên môn.

Khoảnh khắc khi giọng nói này vang lên, một dãy núi hình rồng kéo dài liên tiếp ở phía nam tiên giới đột nhiên phát ra những đợt chấn động dữ dội, những tiếng nổ ầm ầm vang lên giống như rồng đang ngẩng đầu. Dãy núi tách khỏi mặt đất rồi bay đi, sau đó lại phóng thẳng, về phía trận

pháp. Một lúc sau ngọn núi đã tới gần, nó liên tục tan vỡ rồi thu nhỏ lại. Một tiếng ầm vang lên, dãy núi đã thu nhỏ lập tức rơi xuống gác lên hai cây cột hình vuông.

- Lấy đại địa phía bắc làm cửa tiên môn.

Giọng nói kia lại vang lên một lần nữa, mặt đất phía bắc tiên giới lại chấn động dữ dội, những âm thanh két két vang lên, một vết nứt xuất hiện trên mặt đất. Sau khi vết nứt liên tục kéo dài thì một mảng đất lớn hình chữ nhật đột nhiên tách hẳn ra.

Mảng đất hình chữ nhật liên tục phóng lên không rồi dần đi tới vị trí trận pháp, nó liên tục thu nhỏ lại rồi hóa thành một cánh cửa khổng lồ khảm lên trên ba cây cột.

- Tế tiên!

Khoảnh khắc khi cánh cửa đã được hình thành, hầu như tất cả tiên nhân đều đồng thời hét lên một tiếng kinh thiên động địa. Ngay sau đó, con sóng tràn đầy tiên lực đang cuồn cuộn phóng đi trong tiên giới đột nhiên cuồng cuốn ngược trở lại, con sóng quét ngang một đường rồi phóng về phía cảnh cửa ngưng tụ lại.

Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng, khi con sóng liên tục co rút lại thì những luồng tiên khí nồng đậm dung nhập vào trong làm cánh cửa

chính thức trở thành tiên môn.

- Viễn Cổ tiên vực có chỉ, khi mở cửa thì tiên vực sẽ hàng lâm.

Hình ảnh lại được thay đổi, hình như thời gian đã trôi qua rất lâu. Tiên giới vẫn là tiên giới nhưng vầng sáng mê người trên bầu trời đã hoàn toàn biến mất, tất cả tiên giới đều bị bao phủ trong những luồng máu tanh nồng nặc, hàng loạt tiếng kêu thảm trước khi chết vang vọng khắp đất trời, mặt đất vang lên những tiếng nổ ầm ầm, hàng loạt vết nứt xuất hiện.

Bầu trời đột nhiên trở nên đục ngàu giống như đổ mực vào nước trong mà dần trở nên đen kịt. Phương xa có những luồng cầu vồng do tiên nhân hóa thành đang phóng thẳng đến đây. Đám tiên nhân này khoảng mười người, cả đám đều phóng đi như tên bắn, đột nhiên có ba người bị rơi lại phía sau, thân thể họ run lên rồi tan vỡ ầm ầm. Đám người này hóa thành máu thịt rơi xuống đất, những âm thanh thê thảm lại vang lên.

Hơn mười tiên nhân vùng vẫy đi đến trước cánh cửa, bọn họ đều quỳ xuống đất, người ngồi đầu lập tức dùng giọng nói thê lương mang theo những đau khổ cùng cực hướng về phía cánh cửa mà gầm lên:

- Thông Tiên Môn đã tu sửa bốn vạn năm, Viễn Cổ Chân Tiên vì sao còn chưa hàng lâm?

Cửa đá khổng lồ vẫn giống hệt như năm xưa, không có chút thay đổi nào. Tấm ván cửa bên trên do mặt đất hóa thành vẫn như bình thường, không có khe hở, đừng nói đến chuyện được mở ra.

Khi giọng nói này được vang lên thì trong đám tiên nhân đang quỳ xuống ở phía sau lại có vài người run lên, trong mắt bùng ra vẻ sợ hãi. Khoảnh khắc sau thân thể đám người này lại tan vỡ ầm ầm, máu tươi đột nhiên bắn lên mặt và lên người đám tiên nhân còn sống làm người khác nhìn thấy phải giật mình.

- Năm xưa Viễn Cổ Tiên Vực lưu lại ý chí, Phong giới sắp có đại nạn phải xây Thông Tiên Môn để hóa giản kiếp nạn. Hôm nay kiếp nạn đã đến, vì sao Viễn Cổ Chân TIên còn chưa tới cứu?

Nơi chân trời xa lại có vài trăm tiên nhân hóa thành cầu vồng, bọn họ liên tục chết đi rất nhiều người mới tiến đến nơi này quỳ trên mặt đất. Một lúc sau, càng ngày càng có nhiều tiên nhân phóng đến, vẻ mặt đám người đều cực kỳ đau thương, tất cả đều nhìn về phía cánh cửa khổng lồ mà gầm rống không cam lòng.

- Nếu Viễn Cổ Chân Tiên đã không cứu thì chúng ta tự cứu lấy mình, dù chết cũng được nằm lại trên tiên giới.

Một vị tiên nhân đang quỳ trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu đứng lên, người này mang theo khí thế điên cuồng trực tiếp phóng lên bầu trời, nhưng kết quả cũng chỉ có một tiếng nổ vang vọng. Máu thịt người kia

tan vỡ rồi rơi xuống mặt đất, cũng có một phần rơi lên cánh cửa đá, nhưng một phần máu thịt này lại quá nhỏ bé.

Phần lớn máu thịt còn lại đều rơi lên đám tiên nhân đang quỳ bên dưới, đám người này đều ngẩng đầu lên, trong mắt bùng ra vẻ điên cuồng. Sau khoảnh khắc, tất cả tiên nhân đều lao thẳng lên trời.

- Dù chết cũng phải nằm lại trên tiên giới!!!

Tiên nhân liên tục phóng lên bầu trời, những tiếng nổ cũng liên tục vang lên. Đám tiên nhân bên dưới cũng bị lực lượng kỳ dị quét xuống rồi tan vỡ mà căn bản không có bất kỳ lực phản kháng nào. Lúc này đã có rất nhiều máu thịt bắn lên cánh cửa đá, những vệt máu loang lổ làm không gian tràn ngập khí thế bi hùng.

Đúng lúc này đột nhiên bầu trời đen tối lại bắt đầu chuyển động, khoảnh khắc này tất cả bầu trời bao la trong tiên giới điên cuồng ngưng tụ lại. Bóng đen cũng liên tục ngưng tụ, một cây cột giống như ngón tay được hắc khí bao quanh đột nhiên chìa ra từ trên bầu trời. Cột hắc khí mang theo những tiếng gào thét kinh thiên động địa rồi hướng về phía cánh cửa đá mà đâm tới.

Khi ngón tay khổng lồ xuất hiện thì tất cả các tu sĩ đều vỡ nát thân thể mà chết. Cuối cùng ngón tay giống như hấp thu toàn bộ bầu trời đen tối rồi hàng lâm trên mặt đất, ngón tay được hắc khí bao phủ đập thẳng lên tấm ván cửa do đại lục hóa thành phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Khoảnh khắc khi những âm thanh dữ dội vang lên thì chèn ép tất cả những tiếng động khác trong thiên địa. Trên cánh cửa đá khổng lồ đột nhiên xuất hiện vết nứt, cuối cùng thì tan vỡ ầm ầm.

Khoảnh khắc này mặt đất nổ vang, cánh cửa đá đã tràn đầy vết nứt, tất cả mặt đất tiên giới, ngay cả những vị trí ngoài rìa cũng vỡ hẳn rơi ra bên ngoài.

Khi mặt đất liên tục tách rời thì tiên giới vỡ nát.

Đại lục chấn động rồi phân ra thành rất nhiều mảnh nhỏ, tiên giới trở thành một đống hoang tàn trong những tiếng nổ ầm ầm. Nhưng quá trình tan vỡ vẫn không ngừng mà càng trở nên kịch liệt.

Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bùng ra nghiền nát tất cả sinh linh.

Sau một lúc lâu, mặt đất đã ngừng run rẩy, toàn bộ tiên giới trở nên cực kỳ yên tĩnh, không còn bất kỳ tiếng động nào vang lên. Lúc này bầu trời đen tối đã dần biến mất, cuối cùng cũng không còn tung tích, chỉ còn một cánh cửa khổng lồ mất đi tấm ván, chỉ còn một khung cửa vẫn đứng vững như tượng giữa đất trời.

Tình cảnh lại bắt đầu xoay chuyển, cũng không biết trải qua bao lâu, ở vị trí sâu nhất trong tiên giới đột nhiên xuất hiện một khe nứt. Khe nứt này

dài vạn trượng, bên trong cực kỳ u tối, còn mơ hồ thấy được cả tinh không. Trong tinh không có một tinh cầu màu tím, trên đó tràn đầy những hung thú cực kỳ dữ tơn, đám hung thú này đều có một bộ dạng giống nhau nhưng dễ phát hiện nhất chính là cái mũi khổng lồ. Tất cả hung thú đều chen chúc nhau phóng đến tiên giới, mãnh thú xuyên qua vết nứt và xuất hiện tại Phong Tiên giới.

Vương Lâm bừng tỉnh, hắn nhìn về phía cánh cửa đá khổng lồ, khoảnh khắc vừa rồi khi dung hợp hắn thấy được ký ức của cánh cửa. Sau một lúc trầm tư, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể trực tiếp phóng thẳng vào bầu trời đón những luồng gió gào thét. Khi liên tục tiến lên bầu trời, Vương Lâm đã đi đến nóc cánh cửa và khoanh chân ngồi xuống đó.

Vị trí này Vương Lâm có thể nhìn thấy toàn bộ tiên giới, vị trí này gió chướng càng trở nên dữ dội. Gió thổi vào người giống như đao cắt, mái tóc trắng trên đầu bắt đầu tung bay, quần áo cũng phát ra những âm thanh lạch phạch.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi nhắm chặt hai mắt lại, hắn tiếp tục chìm đắm vào trong cảm giác kỳ dị, cảm thụ những luồng khí tức cuồn cuộn của cánh cửa đá. Lúc này hắn và cánh cửa dung hợp, dần dần trong tâm thần của hắn cũng xuất hiện một cánh cửa rất mơ hồ. Hắn đã dung nạp cánh cửa đá vào trong lòng và chuẩn bị mang đi.

Nhưng cánh cửa xuất hiện trong lòng Vương Lâm cũng không rõ ràng, mơ hồ không thể tự ngưng tụ lại thành hình dáng. Lúc này Vương Lâm cũng mơ hồ cảm nhận được tám luồng lực lượng kỳ dị vờn quanh thân

thể. Vì sự tồn tại của tám luồng lực lượng này cho nên cánh cửa xuất hiện trong tâm thần không thể nào trở nên rõ ràng.

Cánh cửa đá này hoàn toàn khác biệt với Tàn Dạ được Vương Lâm cảm ngộ từ trên vách núi ngoài bờ biển. Lần cảm ngộ trước đó trong thiên địa chỉ có một loại quy tắc, hắn cũng không cần lựa chọn mà chỉ cần dẫn thẳng vào tâm thần.

Nhưng tình hình hiện tại thì khác hẳn, tám loại lực lượng kỳ dị, trong lúc Vương Lâm cảm ngộ thì phát hiện ra đây là loại quy tắc ẩn giấu trong thiên địa, nếu hắn không cảm ngộ được tất cả thì cánh cửa đá sẽ chẳng bao giờ thành hình. Trừ khi Vương Lâm phải dựa vào tạo hóa và ở đây rất nhiều năm, nếu không thì mãi đến khi tu vi đạt đến Toái Niết đại viên mãn mới có thể thành công.

Rõ ràng Vương Lâm sẽ không bao giờ lựa chọn con đường này, hắn vẫn để tâm thần dung nhập vào trong tám loại quy tắc. Trong lúc quan sát, tâm thần Vương Lâm đột nhiên khẽ động, thân thể hắn đột nhiên trở nên nhẹ bổng.

- Ngoài tám loại quy tắc này, vẫn còn một loại nữa.

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên mở bừng ra, hắn nhìn chằm chằm vào vị trí bên dưới của cánh cửa đá khổng lồ.

Khoảnh khắc này trên cánh cửa đá đột nhiên bùng lên một luồng khí tức năm tháng cực kỳ thê lương, đây là một vật phẩm đã tồn tại từ rất lâu, tất nhiên phải có luồng khí tức này. Vấn đề này cũng không có gì kỳ lạ, thậm chí trên một số tu chân tinh cổ xưa thì luồng khí tức năm tháng này lại càng nồng đậm.

Nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà dấu vết năm tháng trên cánh cửa đá này lại xảy ra dị biến, loại dị biến này giống như sự biến hóa ý cảnh của tu sĩ, từ dấu vết năm tháng trở nên vĩnh hằng. Năm tháng và vĩnh hằng là hai loại tồn tại bản nguyên giống nhau, nhưng những khái niệm về mức độ lại hoàn toàn khác biệt.

“Lời tác giả: Sẽ rời khỏi Phong giới rất nhanh thôi, mọi người đừng nóng vội. Thần thông thứ hai do Vương Lâm nghĩ ra phải danh chấn Vân Hải, ha ha!”

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1244: Lưu Nguyệt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã qua ba ngày, Vương Lâm vẫn khoanh chân ngồi trên cánh cửa đá khổng lồ, vẫn ở trong cảnh giới cực kỳ quỷ dị, vẫn đang tiếp tục cảm ngộ truy tìm loại quy tắc biến hóa thứ chín.

Đám Văn Thú ở khắp bốn phía vẫn rất nhiều nhưng không tản ra mà cảnh giác đảo mắt nhìn quanh. Đặc biệt là Văn Vương rơi lên người Vương Lâm trên đỉnh cửa đá, cặp mắt lạnh lùng của nó chậm rãi đảo qua khắp bốn phía. Tất cả đám Văn Thú bị ánh mắt Vương Lâm đảo qua đều trở nên cực kỳ cung kính.

Khi ánh mắt Vương Lâm rơi lên người Vương Lâm thì trở nên hoàn toàn khác biệt, vẻ lạnh lùng tiêu tán mà trở nên không muốn rời xa. Nó giống như một đứa bé không muốn rời xa cha mẹ mình. Thực tế thì Văn Vương trong lòng Vương Lâm cũng có một thân phận giống như vậy.

Bên cạnh Văn Vương có bốn Văn Thú đã đạt đến màu xanh đậm, đám này giống như đang bảo vệ, liên tục bay quanh. Một luồng khí tức có thể so sánh với tu sĩ Tịnh Niết đại viên mãn lập tức bùng ra từ trên người chúng.

Có thể nói được vẫn vương cầm đầu, một đám hơn năm nghìn con Văn Thú đã có quy mô rất lớn. Cũng vì điều này mà đám Văn Thú dần tiếp nhận sự tồn tại của Vương Lâm, nhưng nếu không có Văn Vương thì sự tiếp nhận này sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Khi những tiếng rít vang lên lanh lảnh, Vương Lâm vẫn khoanh chân ngồi yên, hắn yên lặng cảm nhận những quy tắc trên cánh cửa đá. Trong cánh cửa ẩn giấu tám loại quy tắc khác nhau, nhưng trong khí tức của nó lại có dấu vết năm tháng hóa thành loại quy tắc thứ chín.

Nếu so sánh với tám loại quy tắc kia thì có thể nói loại thứ chín là mạnh nhất. Vương Lâm cũng không có thời gian đi tìm hiểu toàn bộ, hắn chỉ biết vứt bỏ tám loại kia mà lựa chọn loại thứ chín.

Sự thê lương của cánh cửa đá lộ ra vẻ cô độc, nó đứng đây trong Phong giới làm trong lòng Vương Lâm sinh ra vẻ đồng cảm. Vương Lâm ngồi trên cánh cửa đá, giống như đã hoàn toàn hóa thành cánh cửa rồi nhìn lên bầu trời tang thương. Hắn nhìn qua tình thế đổi dời, nhìn bầu trời đã chuyển hóa sau vài vạn năm, nhìn những dãy núi uốn lượn trên mặt đất. Trong lòng hắn hình như cũng dần trở nên tang thương.

Nếu so sánh gần hai ngàn năm tu đạo của Vương Lâm thì không có ý nghĩa gì với cánh cửa đá. Nhưng lúc này, khi tâm thần của hắn và cánh cửa đá dung hợp lại thì trong lòng lại giống như đã tìm được một cảm giác vận chuyển của khí tức năm tháng.

Giống như một người vẽ tranh nhìn núi, nhìn sông và nhân sinh và lúc nào những tình cảnh này chuyện hiện ra trong lòng, giống như đã có sẵn một khung cảnh hư ảo tồn tại trong tâm thần. Vương Lâm ngồi trên cánh cửa đá, hắn không cúi đầu nhìn nhưng ánh mắt không biết đã mở ra từ lúc nào và hướng về phía trước.

Ánh mắt Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh giống như mặt nước, như mặt giếng lặng lẽ. Nhưng trong mắt hắn lại bùng lên một luồng hồi ức, trong lúc vô tình lại trở nên rung động, giống như đang thổi đi đám bụi phủ đầy trên ký ức.

Trong lúc mơ hồ, Vương Lâm giống như nhìn thấy một tu chân tinh, một người cha mang theo một đứa con đi giữa sông núi. Trong lúc bọn họ nói cười chỉ trỏ thì núi cao chót vót, nước sông gợn sóng.

Người cha mang theo đứa con và liên tục chinh phục các dãy núi, liên tục cất bước qua hàng loạt núi sông. Cuối cùng người cha và đứa con cũng ngửa mặt lên trời hò hét giữa biển khơi, mặt biển cũng chuyển động theo, sóng dữ dâng lên cuồn cuộn.

Ký ức này mang theo khí tức năm tháng, giống như một dòng nước đang cuộn chảy qua trước mắt Vương Lâm. Đây là tất cả những đau khổ và sung sướng cũng tồn tại của cả đời hắn, là một bộ phận ký ức không thể thiếu của cuộc đời.

Mà khoảnh khắc này Vương Lâm ngồi trên cánh cửa đá hồi tưởng lại ký ức, đồng thời hắn cũng đảo mắt nhìn qua thiên địa, hắn chậm rãi đem tất cả tình cảnh trước mắt lưu vào trong tận đáy lòng.

- Tu đạo... thực tế cũng chỉ là dẫn đạo vào trong lòng, một lối đi hẹp chính là tu đạo. Những cảm ngộ và ý cảnh cũng chính là đem một phần con đường này giữ trong lòng và lặng lẽ ngưng tụ lại, dung hợp với đạo. Cuối cùng thì cũng trở thành ý cảnh, cũng trở thành một loại tư tưởng.

Vương Lâm giống như đang tự nói với chính bản thân mình, trong lúc lẩm bẩm hắn khẽ khép chặt mắt lại. Nhưng lúc này dù hắn đã nhắm mắt nhưng vẫn có thể nhìn thấy thiên địa, trong tâm thần của hắn đã có một cánh cửa khổng lồ, cũng đứng sừng sững.

Điểm khác biệt duy nhất chính là trên cánh cửa xuất hiện trong lòng Vương Lâm cũng không phải chỉ có một người ngồi. Bên cạnh hắn còn có một hình bóng khác, là một đứa bé, hình như đứa bé này mãi mãi vẫn chưa trưởng thành. Có lẽ trong lòng Vương Lâm thì dù thế nào thì Vương Bình cũng chỉ là một đứa bé.

Hình bóng Vương Bình này cũng không phải một tồn tại chân thật mà được chính Vương Lâm lôi ra từ trong ký ức. Hình bóng này rất hư ảo và ngồi bên cạnh Vương Lâm giống như một người bạn nối khố cả đời, yên lặng làm bạn bên cạnh cha, cũng cha đi xem mặt trời mọc và mặt trời lặn, chuyện nhau đi khắp thiên hạ, cùng nhau lặng lẽ và cô độc.

- Nếu như tất cả tình cảnh này đều có thể tồn tại vĩnh hằng, cũng hóa thành những sự thật tuyệt vời thì cuộc đời này có lẽ sẽ không có nhiều tiếc nuối và sự lựa chọn như vậy.

Trong lòng Vương Lâm, hắn và Vương Bình vẫn đang ngồi trên cánh cửa đá khổng lồ, phía dưới là một vùng hư vô rất mơ hồ. Nhưng lúc này tình cảnh đã dần thay đổi, những con sóng âm thanh liên tục trở nên vang vọng rồi bùng ra ào ào xuống bên dưới giống như sóng biển.

Một mặt biển không giới hạn đột nhiên hiện ra bên dưới cánh cửa đá mọc lên giữa biển và đâm thẳng vào trời mây. Dù nước biển vẫn tràn ngập bên dưới nhưng cánh cửa đá vẫn đứng sừng sững bất động.

Những âm thanh ào ạt của sóng biển đã trở thành tất cả trong thế giới yên tĩnh này, vị trí rất sâu giữa biển rộng đột nhiên bùng lên một vùng kim quang chiếu sáng toàn thân Vương Lâm, làm bóng lưng hắn trải dài trên mặt biển rộng.

- Hải Nhật chuyển lên Tàn Dạ, bốn tháng như nước chảy qua cầu... Dù là mãi mãi cũng như vậy, chỉ có khoảnh khắc vĩnh hằng mới làm người ta say mê, làm lòng người phải tan vỡ, làm con người không muốn thức tỉnh và mỉm cười truy tìm cho đến khi trở thành một giấc mộng đẹp, mãi mãi, vĩnh viễn ở trong giấc mộng tiêu tán. Bình nhi, thần thông thứ hai của phụ thân có thể gọi là Lưu Nguyệt được không?

Lưu Nguyệt.

Năm tháng chảy xuôi.

Bởi vì cứ mãi chảy xuôi cho nên năm tháng vẫn là vĩnh hằng, nếu muốn ngừng thì phải có một luồng lực lượng làm quá trình vĩnh hằng phải tan vỡ, làm cho trong khoảnh khắc xuất hiện Phương Hoa, đây là một quá trình tan vỡ rất đáng sợ.

Quá trình cảm ngộ của Vương Lâm vẫn cứ tiếp diễn, thời gian vẫn trôi qua, nháy mắt đã bảy ngày. Lúc này Vương Lâm đã ngồi trên cánh cửa đá đúng mười ngày.

Văn Thú vẫn vờn quanh khắp bốn phía, từ xa nhìn lại giống như một đám mây đỏ bao phủ khắp nơi đây và dần dần chuyển động. Những luồng gió liên tục thổi qua, vẫn mang theo những tiếng hú nức nở, nhưng gió cũng không thổi tan luồng khí tức năm tháng trên cánh cửa đá, cũng không thể thổi tan đám mây màu đỏ do Văn Thú tạo thành. Trong thời gian mười ngày, Văn Vương vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn chờ đợi Vương Lâm thức tỉnh.

Hoàng hôn ngày thứ mười, ở phía chân trời xa có hơn mười luồng cầu vồng phóng về phía trước. Hơn mười luồng cầu vồng này chính là những nhân tài kiệt xuất của tinh vực cấp tám không tham dự đạo hữu chủ tông.

Lý Nguyên Lôi chính là một người trong số đó, ngày đó đám người bọn họ ở bên ngoài khe nứt chờ bạn bè tiến đến. Bọn họ cũng không ngờ gặp phải Vương Lâm, cũng không ngờ được tận mắt nhìn thấy đám Văn Thú giống như đang nghênh đón làm tâm thần phải chấn động.

Sau khi tập hợp bạn bè, sau vài ngày khi mọi người thảo luận với nhau thì chuẩn bị tiếp cận khe nứt Phong giới rồi đi vào bên trong. Nhưng trên đường đi tuy bọn họ cực kỳ cẩn thận nhưng quỷ dị là không gặp phải bất kỳ một con Văn Thú nào. Chuyện này làm bọn họ kinh ngạc nhưng cũng cẩn thận hơn rất nhiều.

Khi đám người liên tục tiến về phía trước vẫn không gặp được bất kỳ một con Văn Thú nào. Nếu không phải chắc chắn là chính mình đang đi vào trong Phong giới thì bọn họ sẽ nghi ngờ nơi đây không có Văn Thú tồn tại.

Vùng đất này có rất nhiều nơi chỉ là đống hoang tàn, trong đó ít nhiều cũng vì nguyên nhân có sự tồn tại của Văn Thú, vì vậy mà bọn họ cũng không cách nào tiến vào bên trong. Ngày xưa khi tiến vào Phong giới thì bọn họ chỉ dám hoạt động ở những vùng bên ngoài, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua bọn họ dần dần đi vào bên trong.

Khi càng ngày càng đi vào sâu, bọn họ càng trở nên thong thả thì tâm thần lại càng khẩn trương. Khoảnh khắc nào bọn họ cũng quan sát khắp bốn phía, nhưng những gì thu hoạch được lúc này cũng là cực lớn, đã vượt qua rất xa những gì đoạt được năm xưa.

Vào một ngày, tất cả bọn họ đang phi hành, đột nhiên thân thể Lý Nguyên Lôi chấn động, đúng lúc này đồng tử trong mắt tất cả đám người bên cạnh hắn đều co rút, tất cả đều ngừng lại.

Trong này bọn họ không dám tản thần thức ra quá rộng, nhưng tình hình trước mắt lại khác hẳn, chuyện này căn bản không cần tản thần thức ra. Đám mây đỏ ở phương xa đã mơ hồ che phủ cả bầu trời, bên trong còn mơ hồ truyền đến những âm thanh vo ve, nhưng lúc này da đầu của tất cả mọi người đều trở nên tê dại. Sau gần mười ngày khi bắt đầu tiến vào đây, Văn Thú ở phong giới giống như đã mất tích, lúc này lại xuất hiện.

Điều kỳ dị chính là năm xưa khi có Văn Thú xuất hiện thì lập tức sẽ gầm rống phóng tới tấn công, nhưng lúc này đám Văn Thú trước mặt lại không thèm nhúc nhích, căn bản cũng không thèm liếc mắt nhìn về phía hơn mười người này, tất cả chỉ vờn quanh cánh cửa đá khổng lồ.

Tình cảnh này lập tức làm cho thân thể đám người đang lui ra phía sau phải lập tức ngừng lại, kẻ nào cũng trở nên cảnh giác, trong đầu đã có ý nghĩ phải nhanh chóng dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi nơi này.

- Đám Văn Thú kia đang vờn quanh...

Một người trong số đó hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn chằm chằm vào bên trong đám mây đỏ phương xa, có thể lờ mờ thấy được cánh cửa đá khổng lồ rồi khẽ nói.

- Dù là những trưởng bối trong môn phái chúng ta cũng chưa từng tiếp cận được khoảng cách thế này, chắc chắn cũng chưa từng thấy được cánh cửa đá này. Nhìn hình dáng cánh cửa đá thì giống như một tế đàn cực kỳ quan trọng năm xưa khi tiên giới còn chưa tan vỡ.

Một người thanh niên mặc hắc y khẽ nói.

- Trên cửa đá có người!

Lý Nguyên Lôi có tu vi cao nhất, hắn mơ hồ thấy được trong đám mấy ngàn Văn Thú, trên cánh cửa đá khổng lồ có một bóng người đang ngồi khoanh chân.

Lời Lý Nguyên Lôi vừa nói ra khỏi miệng thì lập tức làm cho tâm thần đám người chấn động, trong mắt bùng ra cái nhìn không thể tin. Đám người đều cẩn thận nhìn lại thì dần dần khi ánh mắt ngưng tụ, bọn họ thấy được hình bóng của Vương Lâm đang ngồi trên cánh cửa đá.

- Đúng là có người ngồi trên đó!

- Người này là ai, sao lại có thể nhập định khi Văn Thú vờn quanh được?

- Quỷ dị là đám Văn Thú kia không tấn công hắn, mơ hồ còn giống như đang bảo vệ!

- Điều này là không thể, Văn Thú trước nay không thể nào thuần hóa, nếu gặp phải tu sĩ thì lập tức chiến đấu sinh tử, sao lại bảo vệ được?

Trong khoảng thời gian cực ngắn, tâm thần tất cả mọi người đều chấn động, đều trở nên kinh hoàng, căn bản không thể nào tin nổi tình cảnh đang xảy ra trước mắt.

- Đừng quên chúng ta ở bên ngoài khe nứt đã nhìn thấy một tu sĩ áo trắng. Các ngươi để ý xem, dù hình dạng người đang ngồi trên cửa đá không rõ ràng lắm nhưng hắn lại mặc đồ trắng.

Lý Nguyên Lôi cố gắng áp chế nổi hoảng sợ trong lòng, hắn khẽ nói.

- Có người điều khiển được Văn Thú, việc này...

Đám tu sĩ bốn phía đều trở nên trầm tư, đặc biệt là đán tu sĩ đến sau không được nhìn thấy Vương Lâm mà chỉ nghe người bên cạnh nói tới. Đám người này vốn cũng không tin nhưng lúc này lại chẳng thể không tin. Trong lòng bọn họ cực kỳ khiếp sợ, nỗi sợ hãi này còn khủng bố hơn rất nhiều so với những người đã thấy được Vương Lâm trước đó.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1245: Một lần hít thở là trăm năm.

- Văn Thú ở đây trở nên ít đi chắc chắn có liên quan đến người này, lúc này rõ ràng hắn đang đả tọa, chúng ta không nên làm phiền, mau rời khỏi đây thôi.

Lý Nguyên Lôi vừa nói chuyện vừa chậm rãi lui ra phía sau, nhưng đúng lúc này biến cố lại xuất hiện.

Văn Vương đang đứng bên cạnh Vương Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, nó lạnh lùng nhìn về phía hơn mười tên tu sĩ đang đứng ở phương xa. Thực tế thì nó đã sớm phát hiện ra những người này nhưng chẳng qua chẳng thèm quan tâm. Nhưng lúc này Văn Vương lại rít lên một tiếng.

Khi tiếng rít của Văn Vương vang lên, đột nhiên vài ngàn Văn Thú khắp bốn phía tản ra ầm ầm, những tiếng gào thét vang lên kinh thiên động địa. Đám Văn Thú hóa thành đám mây đỏ rồi điên cuồng vận chuyển, tất cả đều mang theo những tiếng rít chói tai phóng thẳng về phía hơn mười tên tu sĩ.

- Không tốt, trốn nhanh!

Thân thể Lý Nguyên Lôi điên cuồng lui ra phía sau nhanh như chớp, vẻ mặt hơn mười người bên cạnh lập tức biến đổi, cả đám vội vàng lui về phía sau, kẻ nào cũng muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng đáng tiếc, tốc độ của bọn họ có thể vượt qua Văn Thú màu đỏ nhưng lại không thể so sánh với Văn Thú màu xanh. Mấy trăm Văn Thú màu xanh lập tức hóa thành hàng loạt luồng lưu tinh gào thét trong mấy ngàn Văn Thú. Chúng dùng tốc độ cực nhanh thoát khỏi bầy rồi hóa thành trăm luồng cầu vồng phóng thẳng về phía đám tu sĩ.

- Lam Văn!

Da đầu đám tu sĩ đều trở nên tê dại, tốc độ bỏ chạy lại nhanh hơn rất nhiều lần. Vừa rồi bọn họ đã thấy được đám mây đỏ, cũng không nhìn thấy bên trong đám mây đỏ có Văn Thú màu xanh. Nhưng lúc này khi nhìn thấy thì suýt nữa hồn phi phách tán. Trong Phong giới có một truyền thuyết về loại Văn Thú màu xanh cực kỳ đáng sợ này, chúng có được thần thông giống như tu sĩ Tịnh Niết.

Nhưng tốc độ của Văn Thú màu xanh lại quá nhanh, hơn nữa lại có số lượng vài trăm con nên tạo thành một lực tấn công đánh thẳng vào thị giác. Khoảnh khắc khi tâm thần đám tu sĩ chấn động, tiếng thét vang lên như sấm động thì mấy trăm Văn Thú màu xanh đã đuổi kịp rồi vờn quanh bốn phía đám người và phát ra những tiếng rít chói tai. Bộ dạng đám này cực kỳ dữ tợn, chiếc mũi khổng lồ, toàn thân bùng ra lam quang. Đám Văn Thú này giống như một cơn ác mộng đối với hơn mười tu sĩ.

Nhưng lúc này đám người căn bản không có cơ hội phản kháng. Khoảnh khắc khi Văn Thú màu xanh bao quanh và chặt đứt con đường đám người bỏ chạy thì đám mây đỏ đã tràn ngập. Đám người lúc này bị vây vào giữa trung tâm mấy ngàn Văn Thú, đã không còn có thể nhìn được

giới hạn bên ngoài, từ chỗ này chỉ có thể nhìn thấy những bộ mặt cực kỳ dữ tợn của Văn Thú. Loại cảm giác đáng sợ này lập tức làm cho đám tu sĩ cảm thấy tuyệt vọng.

Bọn họ đã cực kỳ cẩn thận, năm xưa khi tiến vào chỗ này nhiều lắm cũng chỉ gặp phải vài trăm con Văn Thú mà thôi. Với tu vi của bọn họ, vì cự ly đến khe nứt cũng không xa nên có thể bỏ chạy.

Nhưng tình cảnh lúc này lại khác, mấy ngàn Văn Thú bao quanh là lần đầu tiên bọn họ gặp phải. Thực tế thì đừng nói là bọn họ, ngay cả những trưởng bối môn phái cũng chưa chắc đã gặp phải tình cảnh này trong đời.

Khi tuyệt vọng thì đám tu sĩ đang định triển khai thế tấn công điên cuồng, nhưng bọn họ lại ngạc nhiên phát hiện đám Văn Thú bốn phía không muốn tấn công mà chỉ muốn bao vây. Khi những tiếng rít chói tai vang lên thì một con đường dần được lộ ra, và con đường này lại đi đến cánh cửa đá.

Tình cảnh cổ quái này lập tức làm cho đám tu sĩ tuyệt vọng tìm được sinh cơ, tất cả đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt Lý Nguyên Lôi trở nên tái nhợt nhưng vẫn cắn răng bay về phía trước. Đám người liên tục tiến lên theo con đường được Văn Thú bao phủ bên ngoài, dần dần cũng bay về phía cánh cửa đá.

Khi đám người đến gần thì rõ ràng nhìn thấy Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trên cánh cửa đá, lại càng rõ ràng nhìn thấy Văn Vương màu vàng nhạt đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm.

Lý Nguyên Lôi bị Văn Vương nhìn qua thì lập tức khựng người lại, mồ hôi túa ra như tắm. Hắn sinh ra một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, nếu chỉ cần Văn Vương vàng nhạt rít lên một tiếng thì Văn Thú đang bao phủ khắp bốn phía sẽ xé nát bọn họ trong nháy mắt.

“Văn Vương!”

Lúc này Lý Nguyên Lôi và đám người phía sau đều nhận ra thân phận Văn Vương màu vàng nhạt, nếu không sẽ chẳng xứng với tên gọi nhân tài kiệt xuất của các tông phái.

Lý Nguyên Lôi hít vào một hơi thật sâu, hắn không rảnh đi nhìn cánh cửa đá khổng lồ mà nhìn về phía Vương Lâm rồi cung kính ôm quyền nói:

- Vãn bối Lý Nguyên Lôi tham kiến tiền bối. Lần này vô tình quấy rầy mong tiền bối đừng trách.

Một đám người mười tu sĩ phía sau đều cung kính ôm quyền.

Nhưng khi lời bọn họ đã nói ra rất lâu mà Vương Lâm cũng không có bất kỳ phản ứng gì, hắn chỉ ngồi yên tại chỗ rồi nhắm mắt nhập định. Như vậy vì Vương Lâm không trả lời mà đám người Lý Nguyên Lôi vẫn bị

Văn Thú vây quanh, tiến thối lưỡng nan, cả đám trở nên kinh hoàng và chờ đợi.

Nếu chỉ là chờ đợi bình thường thì cũng không đáng nói, nhưng lúc này bị vài ngàn Văn Thú bao quanh, loại chờ đợi này đối với bọn họ chính là sự giày vò.

Thực tế cũng không phải Vương Lâm chẳng chú ý đến bọn họ, nhưng lúc này tất cả thần thức của hắn đều đã tập trung vào trong tâm thần, đều đang đắm chìm vào một trạng thái kỳ dị. Hắn căn bản không biết được những chuyện phát sinh bên ngoài, cũng không biết đến chuyện Văn Vương tự ra lệnh giữ cưỡng chế đám tu sĩ này ở lại.

Nếu đám người Lý Nguyên Lôi sinh ra sát cơ hoặc bùng ra sóng nguyên lực thiên địa thì Vương Lâm có thể thức tỉnh trong nháy mắt. Nhưng tình hình hiện nay đám người Lý Nguyên Lôi khó giữ được mạng, thậm chí có thể nói tất cả sinh tử đều nằm gọn trong lòng bàn tay Vương Lâm nên căn bản không dám sinh ra bất kỳ chút sát khí nào. Ngay cả nguyên lực trong thiên địa cũng không dám điều khiển, vì sợ sẽ làm cho đám Văn Thú cảm giác được. Vì vậy mà đám người này cũng chỉ biết chịu đựng sự giày vò mà chờ đợi.

- Thức thần thông thứ hai này nên gọi là Lưu Nguyệt...

Vương Lâm vẫn đang ngồi yên trên cánh cửa đá trong tâm thần, giống như đang nói chuyện với Vương Bình ở bên cạnh. Nhưng chẳng qua chỉ là Vương Lâm tự nói mà không ai trả lời, trong tâm thần của hắn chỉ

vang vọng những con sóng dữ dội giống như đang chào đón ý nghĩ vừa rồi. Một lúc lâu sau, Vương Lâm dần nâng tay phải lên rồi nhẹ nhàng vung về phía trước.

Đột nhiên những con sóng dữ ở mặt biển phía trước chuyển động ầm ầm, những con sóng dữ dội lập tức bùng lên ngập trời. Tất cả đều liên tục quay cuồng rồi nhanh chóng bao phủ khắp bốn phía.

Khi Vương Lâm đang vung tay phải trong tâm thần thì bên ngoài cánh cửa đá nơi Phong giới, đám người Lý Nguyên Lôi lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng tấn công vô hình và cực kỳ khủng bố đang điên cuồng bùng ra. Bọn họ không có bất kỳ lực lượng gì để chống trả, trong khoảnh khắc đã bị vây vào trong một thiên địa cực kỳ quỷ dị.

Khoảnh khắc này tất cả mọi người mà kể cả Lý Nguyên Lôi cũng cảm thấy hoa mắt, mãi đến khi thanh tỉnh thì tất cả mọi thứ đều đã biến mất mà chỉ còn lại cánh cửa đá khổng lồ đứng sừng sững trước mặt. Cánh cửa này cao ngập trời, bọn họ căn bản không thể nhìn lên tận cùng.

Một luồng khí tức tang thương lập tức bùng ra từ trên cánh cửa đá rồi hóa thành một lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi bao phủ đám người Lý Nguyên Lôi vào trong. Nếu nói về số mệnh thì đám người Lý Nguyên Lôi lúc này giống như con thuyền nan giữa cơn sóng dữ, yếu đến mức không thể chịu nổi một đòn.

- Lưu Nguyệt...

Một âm thanh thê lương chậm rãi vang vọng khắp thiên địa, giống như âm thanh này ẩn chứa cảm giác năm tháng, giống như được truyền từ thời viễn cổ. Khi âm thanh tiến vào tai mọi người giống như đã được thay đổi qua một khoảng thời gian cực kỳ xa xôi.

Khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên thì thân thể đám người Lý Nguyên Lôi lập tức trở nên run rẩy, ánh mắt đám người mê man. Hàng loạt những ký ức khác biệt lập tức vang vọng trong tâm thần từng người rồi dần thay thế tất cả mọi thứ. Thời gian lần lượt trôi qua, mỗi một lần hít thở đều là một trăm năm đối với đám người.

Ký ức của bọn họ nhanh chóng trôi qua trong tâm thần, trăm năm như một hơi thở mà chỉ thoáng cái đã dần qua. Dần dần đã là hai trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm... cho đến... một ngàn năm.

Sau mười lần hít thở thì thời gian đã trôi qua ngàn năm, hàng loạt ký ức lóe lên trong tâm thần đám người Lý Nguyên Lôi, cuối cùng tất cả đều dừng lại ở một ngàn năm trước giống như bọn họ đã đi theo ký ức trở về trước đó một ngàn năm.

Ngàn năm trước thì tu vi của đám người này cũng không phải giống như hôm nay. Khi ký ức xoay chuyển thì tu vi Tịnh Niết đại viên mãn của Lý Nguyên Lôi đã hoàn toàn rút lui, hắn giống như đã trở thành một tu sĩ Tịnh Niêt trung kỳ.

Không những chỉ có Lý Nguyên Lôi, trong khoảng thời gian mười lần hít thở thì tu vi của tất cả đám người bên cạnh hắn đều hạ xuống và thay đổi, đều trở thành bộ dạng của chính mình vào một ngàn năm trước.

Ngàn năm trước có một vài tu sĩ trọng thương, sau khi bế quan trăm năm mới khôi phục trở lại. Nhưng lúc này khi ký ức xoay chuyển thì thân thể những người này lại run rẩy, nguyên thần trở nên uể oải, lại gặp phải trọng thương giống hệt như ngàn năm trước.

Nhưng bọn họ không thể nào phát hiện ra, ánh mắt vẫn mê man, căn bản không biết được những thay đổi của chính mình giống như tất cả mọi thứ hoàn toàn quay ngược thời gian trở về một ngàn năm trước. Thời gian vẫn lần lượt trôi qua, một hơi thở, hai hơi thở... Dần dần ký ức đám người Lý Nguyên Lôi lại xoay chuyển, trăm năm, năm trăm năm... lại một ngàn năm!

Tất cả những ký ức trong suốt hai vạn năm của đám người Lý Nguyên Lôi đều được lật ngược lên, giống như một người đang đọc sách vốn đã đến trang thứ sáu nhưng lại có một luồng lực lượng hóa thành gió nhẹ lật từng trang rồi cuối cùng chuyển xuống trang thứ ba.

Thân thể Lý Nguyên Lôi chấn động, vẻ mê man trong mắt càng đậm và không thể thanh tĩnh trở lại. Lúc này khí tức trên người hắn đã hoàn toàn rút xuống Khuy Niết đại viên mãn. Trong đám tu sĩ bên cạnh hắn có một cô gái, vì thời gian tu đạo của nàng ngắn nhất, còn chưa đủ ba ngàn năm nên lúc này quá trình xoay ngược thời gian lại càng trở nên nghiêm trọng. Nàng trực tiếp từ Đệ Nhị Bộ rơi xuống tu sĩ Vấn Đỉnh.

Giống như chỉ cần thời gian tiếp tục trôi qua một ngàn năm thì cô gái này sẽ hoàn toàn biến mất giữa đất trời, giống như căn bản cô gái này chưa từng xuất hiện.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua, tất cả mọi thứ đều nằm giữa chân thật và hư ảo, nhưng nếu chỉ cần thần thức Vương Lâm khẽ động thì tất cả đều sẽ trở thành vĩnh hằng giống như phương hoa trong nháy mắt.

May mà Vương Lâm lại không muốn tiếp tục, khi ở lần hít thở thứ mười hai thì Vương Lâm mở bừng mắt ra, trong mắt giống như ẩn giấu cả thiên địa. Hắn minh ngộ ra được một loại cảm giác nói không nên lời, nhưng rõ ràng đã nắm được sự biến hóa của quy tắc.

- Hồ đồ!

Vương Lâm giương mắt lên, hắn cũng không biết vì sao đám người kia lại bị dẫn vào trong tâm thần chính mình, cũng nhìn thấy thân thể của đám người Lý Nguyên Lôi bên ngoài Phong giới.

Vương Lâm khẽ nhăn mày, hắn vung tay áo lên, thiên địa lập tức nổ lên ầm ầm, thân thể đám người Lý Nguyên Lôi chấn động. Sau khi tiêu tán hơn hai ngàn năm, khoảnh khắc khi về đến thân thể thì đám người đột nhiên bừng tỉnh, nhưng giấc mộng lại thật đến mức làm toàn thân người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Văn Vương rít lên một tiếng giống như một đứa trẻ vừa mắc lỗi, cái mũi khổng lồ của nó khẽ cọ cọ lên thân thể Vương Lâm. Vừa rồi Văn Vương đã nghĩ, chủ nhân đang tu luyện chỉ cần có thành tựu thì chắc chắn sẽ cần người thử nghiệm, vì vật nó liền cưỡng chế giữ đám người Lý Nguyên Lôi lại.

Khi Vương Lâm mở hai mắt ra, khoảnh khắc khi đám người Lý Nguyên Lôi thức tỉnh và hai nghìn năm thời gian trở về trong cơ thể, hai mắt lão già hóa đá ở vị trí rất sâu trong Phong giới đột nhiên trở nên sáng rực và lóe lên dữ dội.

- Người này không đơn giản!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1246: Nghịch Văn Thú.

Vương Lâm đứng thẳng người trên cánh cửa đá, ánh mắt hắn đột nhiên đảo qua thiên địa rồi rơi trên người đám Lý Nguyên Lôi. Lúc này nhóm Lý Nguyên Lôi đã khôi phục trở lại từ trong trạng thái kinh hoàng, khi

ánh mắt Vương Lâm đảo qua, tâm thần người nào cũng chấn động, trong lòng sinh ra cảm giác kính sợ.

Hình như đám Văn Thú đang vây quanh bốn phía còn không đáng sợ bằng người đàn ông áo trắng trước mặt. Nếu bọn họ được phép lựa chọn thì tất cả đều tình nguyện chiến đấu và chết trận với đám Văn Thú, chứ không muốn lựa chọn tình cảnh quỷ dị như vừa rồi.

Một lúc lâu sau Vương Lâm thu hồi ánh mắt, thân thể phóng thẳng lên không. Khi hắn phóng đi thì Văn Vương ở phía sau dẫn theo vài ngàn Văn Thú đang bao quanh đám người Lý Nguyên Lôi rồi gào thét phóng về phương xa, dần dần đã bao phủ khoảng trời trước mặt.

- Nơi đây không phải chỗ đám các ngươi nên dừng chân, mau rời khỏi đi.

Mãi đến khi Vương Lâm bỏ đi một lúc lâu thì từ trong thiên địa mới vang lên giọng nói của hắn.

Đám người Lý Nguyên Lôi đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều đang trầm tư sau khi sống sót qua cảm giác tai nạn chiếm giữ cả linh hồn và thể xác. Sau khi hồi tưởng lại tình cảnh quỷ dị vừa rồi thì cảm giác kính sợ của đám người với Vương Lâm càng trở nên sâu đậm.

Lúc này đám người đều đồng loạt hướng về phía Vương Lâm khom lưng và cúi đầu, sau đó cũng đồng loạt hóa thành cầu vồng rồi nhanh chóng phóng về phương xa. Lần này bọn họ đến đây cũng không mang đi hình ảnh về cánh cửa đá, không sinh ra những cảm ngộ về Phong giới, cái bọn họ mang đi chính là những cảm giác kính trọng đối với hình bóng tóc trắng áo trắng. Cảm giác kính sợ vẫn luôn tồn tại trong lòng, đồng thời cũng có cả hai chữ Lưu Nguyệt.

- Lưu Nguyệt!

Vương Lâm ngồi trên lưng Văn Thú, hắn lẩm bẩm nói một câu. Trong tâm thần hắn vốn đã có biển Tàn Dạ, lúc này lại có thêm một cánh cửa đá khổng lồ. Sau Tàn Dạ thì chính là Lưu Nguyệt.

Nhưng đối với thức thần thông thứ hai này, Vương Lâm cũng không hoàn toàn hiểu rõ, hắn cần phải liên tục cảm ngộ và thử nghiệm mới có thể thành hình.

- Thời gian quá ngắn, nếu được nhiều thì hoàn toàn có thể nắm giữ quy tắc năm tháng và vĩnh hằng. Nhưng lúc này lời hứa đối với Quy Nguyên Tông đã rất cấp bách...

Vương Lâm trầm tư, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua thiên địa sau lưng. Cảm ngộ lần này đã qua mười ngày, đạo hữu tông phái cấp tám cũng đã sớm bắt đầu.

- Thôi bỏ, ba ngày sau nên rời khỏi nơi này, sau khi xử lý xong chuyện Quy Nguyên Tông thì sẽ quay lại Phong giới tìm kiếm một lần nữa.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tâm thần vang lên giọng nói của chính mình. Đám Văn Thú ở bốn phía lập tức dùng tốc độ nhanh hơn rồi mang theo những tiếng rít gào kinh thiên phóng thẳng về phía vị trí rất sâu trong Phong Tiên giới.

- Ta cũng muốn xem trong Phong Tiên giới này rốt cuộc có bao nhiêu Văn Thú.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên tinh quang, hắn và mấy ngàn Văn Thú hóa thành đám mây đỏ khổng lồ phóng thẳng vào sâu trong Phong giới.

Lần này Vương Lâm không hạn chế tốc độ của Văn Thú, khi tiến về phía trước hai tay hắn liên tục bấm pháp quyết rồi điểm lên người. Sau khi vài luồng cấm chế rơi xuống thì lập tức phong bế tất cả khí tức bản thân. Chỉ ngắn ngủi vài canh giờ, hai tay Vương Lâm vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, cấm chế trong cơ thể lại ngày càng nhiều, cuối cùng hầu như đã bao phủ khắp toàn thân. Đến lúc này hắn mới yên lòng cũng phóng theo Văn Thú tiến vào sâu trong Phong Tiên giới.

Văn Thú liên tục gào thét và phóng đi như tên bắn trong những tiếng gió hú nghẹn ngào, dần dần Vương Lâm đã phóng qua vị trí cuối cùng ở bên ngoài và tiến sâu vào trong Phong giới.

Một ngày sau, hàng loạt lục địa nhỏ đã xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Tất cả những đại lục có to có nhỏ khác nhau, bùng ra vẻ thê lương, nơi này hầu như chưa từng có tu sĩ bước chân vào.

Khi tiến về phía trước thì cuồng phong lại càng trở nên hung hãn, Vương Lâm nhìn thấy rất nhiều đàn Văn Thú gào thét phóng qua bên người. Dù đám Văn Thú này phần lớn đều có màu đỏ, nhưng trong đám vài ngàn Văn Thú lại có gần ngàn con Văn Thú màu xanh, cũng có cả Văn Thú màu trắng. Trong lúc phi hành, Vương Lâm không bắt Văn Vương kêu gọi, vì nếu có Văn Thú màu trắng thì sợ rằng rất khó thành công.

Nhưng quan trọng là khoảng cách giữa những đám Văn Thú kia lại không xa, nếu đã kêu gọi thì sợ rằng còn chưa kịp hoàn thành thì những Văn Thú khác đã phóng đến.

Vương Lâm bó chặt tâm thần, hắn rõ ràng cảm giác được trong mắt Văn Vương bên dưới lộ ra những luồng hàn mang và vẻ chấn động. Vương Lâm khẽ dùng tay phải vỗ lên đầu Văn Vương. Lúc này nó khẽ rít lên một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh hơn dẫn theo đám Văn Thú bay về phương xa.

Dần dần Vương Lâm thấy Văn Thú ngày càng nhiều, đám Văn Thú này đã không phải là mấy ngàn mà đã gần một vạn. Đám Văn Thú màu xanh bên trong lại xuất hiện ngày càng nhiều, ngay cả Văn Thú màu trắng cũng có mấy trăm.

Khi thấy tình cảnh như vậy, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, da đầu run lên. Cũng may đám Văn Thú kia chỉ gào thét phóng qua mà không có ý muốn dừng lại, chỉ chuyển động theo làn gió giống như đang chơi đùa. Hàng loạt những tiếng rít chói tai vang lên liên tục làm cho tất cả những người nào nghe được cũng phải rung động tâm thần.

Đây cũng chưa phải là vị trí sâu nhất trong Phong giới mà chỉ là vùng giáp ranh mà thôi. Nhưng lúc này số lượng Văn Thú đã không còn giống như ngày xưa, mà không dưới con số mười vạn.

- Nếu ta có thể điều khiển đám Văn Thú này...

Trong mắt Vương Lâm bùng lên những luồng sáng kỳ dị, Văn Vương bên dưới vẫn liên tục phi hành phóng vào sâu trong Phong giới.

Đúng lúc này đột nhiên thân thể Văn Vương khẽ chấn động, tốc độ phóng về phía trước đột nhiên giảm hẳn xuống, hai mắt lộ ra những luồng sáng hung ác nhìn chằm chằm về phía trước. Chỉ thấy nơi phương trời xa có hai con Văn Thú màu tím đang gào thét phóng đến, quỷ dị là thân thể hai con Văn Thú này lại dính liền vào nhau. Nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra nó có hai con.

Một luồng khí tức Toái Niết đại viên mãn sắp tiếp cận đến Thiên Nhân Đệ Nhất Suy đột nhiên điên cuồng bùng ra từ trên người hai con Văn Thú màu tím. Tất cả những nơi chúng đi qua thì toàn bộ Văn Thú đều phải tránh đường.

Trước mặt hai con Văn Thú đột nhiên xuất hiện một đàn hơn vạn con Văn Thú khác đang chuyển động theo gió. Nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy hai con Văn Thú này tất cả đều đồng loạt tránh ra ầm ầm, đám Văn Thú tạo ra một con đường để mặc cho hai con Văn Thú màu tím đi qua.

Có một Văn Thú màu đỏ không kịp tránh, chỉ chậm chân một chút mà chưa kịp tách ra đã lập tức bị hai Văn Thú màu tím đụng thẳng lên người.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể Văn Thú màu đỏ đột nhiên nổ tung rồi trở thành một mảng máu thịt. Hai Văn Thú màu tím cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì chứng tỏ sẽ dừng lại, sau khi đụng phải Văn Thú màu đỏ thì lập tức phóng về phía trước như tên bắn rồi trực tiếp phóng qua bên cạnh đám Văn Thú của Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm vào hình bóng bỏ đi của hai con Văn Thú màu tím. Một lúc lâu sau hắn trở nên trầm tư rồi điều khiển Văn Vương dẫn theo bầy Văn Thú tiếp tục phóng về phía trước.

Khi Vương Lâm liên tục đi về phía trước thì khoảng cách đến vị trí sâu nhất trong Phong giới đã ngày càng gần. Sau khi lặng lẽ ngồi nhìn những đàn Văn Thú phóng đi với số lượng không dưới mười vạn, hắn đã thấy được ba mảng đại lục đang trôi nổi ở vị trí sâu nhất trong Phong giới.

Bên ngoài ba mảng đại lục này còn có chính mảnh đại lục khác trôi nổi xung quanh giống như đang có nhiệm vụ bảo vệ. Chính mảnh đại lục này cực kỳ quỷ dị, màu sắc toàn thân của chúng hoàn toàn khác nhau, bên ngoài có màu đỏ, bên trong màu lam, vị trí tanh giới trung tâm có màu trắng, sau đó là màu tím, ở vị trí trung tâm có màu vàng.

Ba mảng đại lục được chín mảnh đại lục bao phủ bên ngoài bùng ra một lực lượng rất kỳ dị, ánh mắt Vương Lâm rơi lên trên thì lập tức vặn vẹo và nhìn không thể rõ ràng.

Nhưng khoảnh khắc khi Vương Lâm thu hồi ánh mắt thì thiên địa lại vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Một mảnh đại lục trong chín cái có khoảng cách gần nhất đột nhiên run rẩy dữ dội. Khoảnh khắc này một luồng khí tức không thể nào hình dung nổi lập tức điên cuồng phóng ra.

Đúng lúc này thì mảnh đại lục lại chấn động ầm ầm, đại lục này quá lớn, thậm chí còn vượt xa Mạc La năm xưa. Lúc này nó chấn động làm những vị trí bên ngoài tan rã, hàng loạt Văn Thú màu đỏ huyễn hóa ra từ trên những lục địa tan vỡ đó. Tất cả đều mang theo ngọn lửa hung ác và những tiếng rít kinh thiên động địa, tất cả đều liên tục tản ra khắp bốn phía.

Ngay sau đó đại lục kia lập tức chấn động, rất nhiều Văn Thú màu xanh tản ra, những Văn Thú màu trắng và màu tím cũng có rất nhiều. Cuối cùng khi kim quang bùng lên thì hơn mười con Văn Thú màu vàng ầm ầm xuất hiện. Tình cảnh này làm da đầu Vương Lâm trở nên tê dại, thậm chí ngay cả hít thở cũng ngừng lại.

Đây là mảnh đại lục gì mà thậm chí có mười vạn, hai mươi vạn, ba mươi, thậm chí là năm mươi vạn Văn Thú ngưng tụ lại cùng một chỗ với nhau, tất cả đã tạo thành một đại lục không giới hạn.

Tình cảnh lúc này cũng không phải đại lục tan vỡ, cũng không phải đang run rẩy mà chẳng qua vì Văn Thú chuyển động nên những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng và thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa.

Người nào chưa được nhìn thấy một đám hơn mười vạn Văn Thú thì chắc chắn sẽ không thể cảm nhận được sự rung động lúc này. Thân thể những Văn Thú cũng không phải nhỏ, lúc này một khi đạt đến số lượng mười vạn thì đã che phủ trời đất. Thậm chí Vương Lâm còn sinh ra một loại cảm giác giống như đây chỉ là một ảo giác và Phong giới không thể nào chứa đựng nổi số lượng Văn Thú khủng bố như vậy được. Lúc này hắn đã không nhìn thấy giới hạn, tất cả mọi thứ trước mắt đều là Văn Thú.

Lúc này không những là Vương Lâm mà ngay cả Văn Vương cũng bắt buộc phải cảm thấy sợ hãi. Thiên địa khắp bốn phía đều là Văn Thú với số lượng vô cùng vô tận, số lượng này Vương Lâm đã không thể nào tính toán được, cũng chỉ sinh ra những cảm giác mơ hồ. Hắn biết được có rất nhiều Văn Thú nhưng không thể tính được số lượng.

Nhưng dù thế nào, dù là ai mà nhìn thấy đám Văn Thú này, dù là tu sĩ Đệ Tam Bộ thì tâm thần cũng sẽ vang vọng, da đầu cũng run lên.

Đúng lúc này đám Văn Thú đang bao phủ cả thiên địa đột nhiên tản ra trong khoảng thời gian cực ngắn, vì vậy mà vị trí sâu nhất trong Phong giới được lộ ra trước mắt. Trên lực lượng của ba mảnh đại lục bảo vệ vòng ngoài lập tức xuất hiện dấu hiệu giống như đang vặn vẹo, làm cho ánh mắt có thể thấy được rõ ràng hơn.

Vương Lâm thấy được một tình cảnh cả đời khó quên, tình cảnh này làm vẻ mặt hắn tái nhợt rồi không cần do dự mà truyền thần niệm để điều khiển Văn Vương dẫn theo đám Văn Thú lui về phía sau như tên bắn.

Trên bầu trời ba đại lục kia xuất hiện một khe nứt khổng lồ giống như bầu trời bị xé toạc, khe nứt này lớn đến mức khó thể tưởng tượng. Một luồng uy áp kinh thiên động địa lập tức bùng ra từ trong khe nứt, ngay sau đó một con Văn Thú khổng lồ với thân thể trên vài vạn trượng chậm rãi thò nửa người ra từ trong khe nứt, giống như đang muốn giãy giụa phóng ra ngoài.

Nửa thân thể khổng lồ của con Văn Thú làm cho người ta há hốc mồm và hồn bay phách tán, giống như bị rơi vào một tu chân tinh rồi hút khô chỉ còn lại bộ xương.

Khi thân thể Văn Thú khổng lồ kia liên tục vùng vẫy thì những tiếng gào thét ầm ầm điên cuồng truyền ra khắp mọi ngõ ngách của Phong Tiên giới. Khoảnh khắc này toàn bộ Phong Tiên xuất hiện dấu hiệu tan vỡ một lần nữa. Lúc này tất cả Văn Thú khắp bốn phía đều run rẩy giống như đang quỳ lạy.

Ngay cả thân thể Văn Vương của Vương Lâm cũng liên tục lui về phía sau rồi liên tục giãy giụa, nhưng nó đã ở với Vương Lâm nhiều năm, Vương Lâm thân là nghịch tu, dù là Văn Thú cũng nghịch Văn Thú.

Lúc này dưới những luồng uy áp kinh thiên đang liên tục gào thét, kim quang toàn thân Văn Vương lập tức lóe lên điên cuồng. Văn Vương đột nhiên xoay người lại rồi hướng về phía con Văn Thú khổng lồ trong khe nứt mà gầm rống lên một tiếng.

Tiếng gầm rống này lộ ra vẻ điên cuồng, lộ ra cảm giác không cam lòng, cũng lộ ra sự tôn nghiêm của bản thân Văn Vương. Khoảnh khắc này tiếng gầm rống của Văn Vương đã vang vọng khắp Phong giới, cũng kinh thiên động địa.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1247: Văn Vương biến dị.

Tiếng gầm rống của Văn Vương vang lên chính là tiếng kêu khiêu chiến.

Văn Vương của Vương Lâm dùng ánh mắt điên cuồng nhìn về phía con Văn Thú khổng lồ đang vùng vẫy muốn phóng ra khỏi khe nứt, trong mắt nó bùng lên những khát vọng dữ dội và hồng quang ngập trời. Lúc này Văn Vương có thể cảm giác được rất rõ ràng, con Văn Thú trong khe nứt khổng lồ có một dòng máu cực kỳ thuần khiết của Văn tộc.

Loại máu này có lực hấp dẫn trí mạng đối với Văn Vương, nó có khát vọng cực điểm muốn tiến lên hút lấy một ngụm, dù chỉ là một giọt cũng thỏa mãn. Loại khát vọng này truyền vào tâm thần Vương Lâm làm hắn trở nên trầm tư.

Đám Văn Thú ở bốn phía quá nhiều... Quá nhiều, căn bản không thể tính được số lượng cụ thể. Nhưng một bầu trời tràn đầy Văn Thú màu xanh, màu trắng, màu tím đã bùng ra luồng khí tức đủ để làm cho một tu sĩ Đệ Tam Bộ phải run rẩy tâm thần. Đừng nói tiến về phía trước, dù lui ra phía sau cũng cảm giác được rơi vào đường cùng.

Khoảnh khắc khi Văn Vương gầm rống lên, tất cả ánh mắt của đám Văn Thú đang bao phủ khắp bầu trời bốn phía đều ngưng tụ lại. Toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía Văn Vương đang đứng trong đám Văn Thú.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn cắn chặt răng, tâm thần khẽ động thì Văn Vương bên dưới lại gầm lên. Khoảnh khắc này kim quang lại lóe lên, thân thể Văn Vương phóng về phía trước.

Trong nháy mắt khi Văn Vương lao ra, đám Văn Thú không có giới hạn ở bốn phía lập tức rít lên vang vọng. Đám Văn Thú màu đỏ, màu xanh và

màu vàng không dám tiến lên, dù là Văn Thú màu trắng cũng chỉ dám quanh quẩn ở bên ngoài. Đây là cuộc chiến của Văn Vương, chúng nó không có tư cách tham dự.

Nhưng ánh mắt của rất nhiều Văn Thú màu tím khắp bốn phía đột nhiên lóe lên hàn quang, tất cả đều lập tức chuyển động. Vài ngàn Văn Thú màu tím gầm rống rồi phóng thẳng về phía Văn Vương.

Khoảnh khắc này Vương Lâm vốn cũng không đi ra cùng Văn Vương, hắn thu lại toàn bộ khí tức rồi ẩn mình trong đám Văn Thú. Nhưng khi nhìn thấy đám Văn Thú màu tím xuất hiện, tinh quang trong mắt Vương Lâm lập tức bùng lên, hắn cũng không cần suy nghĩ nhiều mà trực tiếp tiến một bước phóng ra ngoài.

Khi Vương Lâm tiến ra thì những tiếng sấm động ầm ầm trở nên vang vọng, hắn tiến một bước ra khỏi đám Văn Thú rồi xuất hiện trước mặt đám Văn Thú màu tím vô tận.

Khoảnh khắc khi thân thể hắn xuất hiện, đám Văn Thú khắp năm phía đồng loạt phát ra những tiếng rít dữ dội. Một ngọn lửa hung ác không thể nào hình dung nổi lập tức bùng lên ngập trời.

Khi ngọn lửa bùng lên, đám Văn Thú khắp bốn phía lập tức phóng đi ầm ầm. Vương Lâm bày ra tu vi Đệ Nhị Bộ, hắn đạp chân lên lưng Văn Thú, tay phải vung một trảo lên hư không. Một tia chớp màu đen lập tức từ trong đất trời phóng đến như tên bắn, sau đó tia chớp lại hóa thành một thanh Tam Xoa Kích khổng lồ trên tay Vương Lâm.

Đúng lúc này Văn Vương lại ngửa mặt lên trời gầm rống, vẻ mặt trở nên cực kỳ dữ tợn. Khi tiếng gầm vang lên thì những luồng uy áp của Văn Vương điên cuồng bùng ra, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa lập tức bùng lên dưới uy áp. Một lực lượng chấn động giống như con sóng thần khổng lồ bao phủ tất cả Văn Thú bốn phía, toàn bộ Văn Thú đều phải ngừng lại.

Đám Văn Thú màu đỏ, màu xanh, màu trắng đều dừng bước tiến, cuộc chiến của Văn Thú chúng không thể tham dự. Điều này hoàn toàn khắc sâu vào trong linh hồn đám Văn Thú, những Văn Thú từ màu tím trở lên mới có tư cách tham gia.

Dù đám Văn Thú đã ngừng lại nhưng lực chấn động lại điên cuồng bùng đến, gió tanh phả thẳng vào mặt rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm và Văn Vương. Đám Văn Thú màu tím dùng tốc độ quá nhanh, cả đám bùng ra khí tức của tu sĩ Toái Niết đại viên mãn, đã tới gần trong nháy mắt.

Mái tóc trắng của Vương Lâm bay bổng trong gió, Tam Xoa Kích trong tay phải được quét ngang, trong thân thể vang lên những âm thanh ầm ầm. Lúc này lực lượng Cổ Thần đã bao phủ khắp toàn thân rồi quét ngang theo Tam Xoa Kích. Thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, hàng loạt tia chớp gào thét, một biển lửa màu xanh từ trong Tam Xoa Kích bùng ra.

- Lên!

Vương Lâm khẽ quát một tiếng.

Văn Vương bên dưới lập tức rít lên kinh thiên động địa giống như cùng tỏa sáng với chủ nhân, thân thể phóng về phía trước ầm ầm. Khoảnh khắc này những luồng hào quang kim sắc trên người hắn mà từ xa nhìn lại giống như một vầng thái dương, những luồng sáng kim sắc bùng ra giống như kiếm làm khí thế Văn Vương tăng lên mức độ cực kỳ khủng bố.

Một tiếng vù vang lên, Văn Thú màu tím có khoảng cách gần nhất đã gào thét phóng đến, cái vòi khổng lồ có thể so sánh với tất cả pháp bảo trong thiên địa lập tức phóng thẳng về phía Vương Lâm. Nếu bị nó đâm trúng thì chỉ cần khẽ hút, Vương Lâm trở thành xác khô ngay lập tức.

Khoảnh khắc khi Văn Thú màu tím tiến đến, Tam Xoa Kích trên tay phải Vương Lâm lập tức quét ngang, sấm sét trong thiên địa đột nhiên lấy vị trí Văn Thú màu tím làm trung tâm rồi âm hàng lâm. Tất cả sấm sét đều bao phủ quanh người Văn Thú màu tím.

Một tiếng ầm vang lên, Vương Lâm cũng không ngừng lại, tay phải nắm lấy Tam Xoa Kích rồi hút ngược trở lại. Hắn đâm Tam Xoa Kích về phía một con Văn Thú màu tím khác đang phóng đến phía sau như tia chớp.

Khi Tam Xoa Kích được đâm ra, một ngọn lửa màu xanh đột nhiên bùng lên rồi mở rộng trên mũi kích, sau đó ngọn lửa lại nuốt chửng lấy Văn

Thú màu tím. Dù sao Văn Thú cũng chỉ là thú, thật sự không giống người, nó không biết sử dụng pháp bảo, dù có được lực lượng chiến đấu của tu sĩ Toái Niết nhưng nếu là chiến đấu thật sự thì không thể bằng.

Văn Vương dưới cơ thể Vương Lâm xông thẳng về phía trước cực kỳ linh hoạt, nó tránh thoát vài con Văn Thú màu tím. Khi đang muốn tiến về phía trước thì đột nhiên có một Văn Thú màu tím tiến đến, con thú này ngăn cản tất cả lối đi trước mặt, phóng đến cực kỳ dữ tợn.

Hung quang trong ánh mắt Văn Vương lập tức trở nên cực kỳ nồng đậm, thân thể Văn Vương cũng không lóe lên mà trực tiếp mang theo kim quang, mang theo những luồng uy áp của thú vương trực tiếp đánh về phía Văn Thú màu tím.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, Vương Lâm chỉ cảm thất phía dưới chấn động, Văn Thú màu tím đã bị đụng vào rồi văng ra ngoài hơn mười trượng. Nhưng Văn Thú màu tím lại không dính bất kỳ vết thương nào, ngược lại vẻ mặt nó càng thêm dữ tợn, bên ngoài thân thể nó còn có cả tiên lực ngưng tụ lại, giống như một tu sĩ sắp thi triển thần thông.

Toàn thân Văn Vương đã có nhiều chỗ tổn hại, máu tươi chảy xuống, đặc biệt là trên vòi xuất hiện một vết thương. Cơn đau đớn kịch liệt làm cho Văn Vương trở nên điên cuồng, tất cả những sợi lông kim sắc đồng loạt dựng đứng lên, Văn Vương gầm rống rồi phóng ra.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Vương Lâm đã quyết định giúp đỡ Văn Thú của mình hấp thu số lượng lớn máu tươi của những Văn Vương khác, chắc chắn sẽ không bao giờ rút lui. Dù trận chiến này cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng chẳng phải không có khả năng.

Vì một khả năng, vì khát vọng của Văn Vương mà trong mắt Vương Lâm bùng lên tinh quang. Hắn ngửa mặt lên trời gầm rống, thân thể đột nhiên phóng lên, khi lên giữa không trung thì bùng ra những tiếng nổ ầm ầm giống như sấm động. Thân thể hắn đột nhiên được phóng to một cách điên cuồng, khoảnh khắc sau đã trở thành một người khổng lồ vài trăm trượng.

Tam Xoa Kích trong tay Vương Lâm cũng điên cuồng tăng trưởng khi thân thể hắn phóng to, cuối cùng đạt đến độ dài vài trăm trượng,

Khoảnh khắc khi thân thể Cổ Thần xuất hiện, một luồng khí tức thuộc về thời viễn cổ đột nhiên bùng ra ầm ầm rồi khuấy động cả thiên địa. Lúc này tất cả lực lượng toàn thân Vương Lâm đều đã ngưng tụ về Tam Xoa Kích trong tay phải, cuối cùng hắn ném mạnh kích về phía trước.

Những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang vọng khắp thiên địa, thanh Tam Xoa Kích khổng lồ giống như một con rồng tức giận gào thét và phóng về phía trước. Tam Xoa Kích phóng thẳng về phía khe nứt đang được rất nhiều Văn Thú bao quanh.

Trong Tam Xoa Kích không những ngưng tụ lực lượng Cổ Thần của Vương Lâm mà còn có cả ý cảnh quy tắn tinh. Khoảnh khắc khi Tam Xoa Kích được ném ra ngoài, sấm sét trong thiên địa lập tức bao phủ ầm ầm, tất cả đều hóa thành lôi cầu phát ra những tiếng nổ kịch liệt.

Một ngọn lửa lam sắc bùng lên bao phủ khắp bốn phía, ngọn lửa rất nóng và rất xanh, dù là Văn Thú màu xanh cũng phải tránh đi nơi khác. Kinh người chính là trong Tam Xoa Kích còn có cả thần thông của chính Vương Lâm, thanh kích khuấy động nguyên lực trong thiên địa rồi hóa thành tiên thuật Bạch Phàm. Khoảnh khắc này thiên địa đã giống như rơi vào ngày tận thế.

Khoảnh khắc này Văn Thú khắp năm phía đều lập tức ngừng lại, Vương Lâm trực tiếp chụp lấy Văn Vương của mình rồi ném mạnh về phía trước.

Toàn thân Văn Vương lóe lên kim quang, nó nương theo lực ném của Vương Lâm mà phóng thẳng về phía trước. Tam Xoa Kích mở ra một con đường rồi ầm ầm phóng về phía trước, khí thế thanh kích mạnh như vũ bão cộng với luồng uy áp của Văn Vương làm đám Văn Thú ở bốn phía chỉ biết giãy giụa mà không dám phóng lên tấn công.

Tam Xoa Kích phóng ra khỏi vòng vây của đám Văn Thú màu tím rồi lao ầm ầm về phía Văn Thú khổng lồ đang vùng vẫy trong khe nứt. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một con sóng lực lượng không thể nhìn thấu bùng ra. Khoảnh khắc khi con sóng đánh vào Tam Xoa Kích thì những tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tục, trong không trung bốn phía tràn ngập những ký hiệu của khí tức tang thương.

Khi Tam Xoa Kích đánh thẳng vào và tới gần những ký hiệu thì hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, thanh kích lập tức ngừng lại. Nhưng dù thanh kích dừng lại nhưng Văn Vương vẫn xông thẳng qua, nó dùng ánh mắt khát vọng nhìn về phía khe nứt ở phía sau đám Văn Vương kim sắc phía trước.

Khi đám Văn Vương kim sắc kia định tấn công thì kim quang trên khắp toàn thân Văn Vương của Vương Lâm giống như bị đốt cháy, trên thân thể nó có nhiều chỗ bị hủy hoại, nó phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc khi tiếng gầm rống này vang lên, giống như có hàng loạt tiếng ken két từ trong thân thể Văn Vương của Vương Lâm truyền ra ngoài. Toàn thân Văn Vương giống như đã tan vỡ, nhưng máu chảy ra ngoài lại không phải màu đỏ mà có màu vàng.

Máu vàng ứa ra dính trên những miệng vết thương, một luồng khí tức kinh thiên động địa bùng ra từ trong những giọt máu. Khoảnh khắc này bên ngoài thân thể Văn Vương của Vương Lâm đã mơ hồ xuất hiện một hình bóng hư ảo khổng lồ! Đây chính là hình bóng hư ảo của một Văn Thú có thân thể vài vạn trượng.

Hình bóng hư ảo bùng ra những vầng hào quang kim sắc, khoảnh khắc khi hình bóng này xuất hiện, tất cả Văn Thú khắp bốn phía, dù là màu đỏ, xanh, trắng, tím hoặc đám Văn Thú màu vàng đang muốn ngăn cản Văn Vương của Vương Lâm cũng trở nên run rẩy.

Ngay cả thân thể Văn Thú khổng lồ đang vùng vẫy trong khe nứt cũng trở nên chấn động, lần đầu tiên nó phải đảo mắt nhìn về phía Văn Thú của Vương Lâm.

Vương Lâm dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tình cảnh đang xảy ra, khoảnh khắc khi kim quang toàn thân Văn Thú bùng lên trời và hình bóng hư ảo Văn Vương khổng lồ xuất hiện thì Vương Lâm rõ ràng cảm giác được bên ngoài thân thể của chính mình cũng lóe lên kim quang.

Khoảnh khắc này đám Văn Thú với số lượng khủng bố trước đó liên tục tấn công hắn lại tránh đi sạch, trong mắt bùng lên vẻ kính sợ.

Trong đầu Vương Lâm lập tức nổ vang như sấm động, khoảnh khắc này hắn nghĩ tới năm xưa khi lần đầu tiên chính mình nhìn thấy hình ảnh Văn Thú trên Chu Tước Tinh. Hắn đã mơ hồ biết được vì sao trên Chu Tước Tinh lại xuất hiện Văn Thú, hơn nữa lại chỉ có một con duy nhất.

Khi hình bóng hư ảo của Văn Vương kim sắc xuất hiện, trong mắt đám Văn Thú màu vàng lập tức lộ ra vẻ kính sợ và nhanh chóng tránh đi, cũng không dám tiến lên ngăn cản. Lúc này đám Văn Thú màu vàng đã tùy ý để cho Văn Vương của Vương Lâm hóa thành một luồng lưu tinh lam sắc xông về phía vết nứt.

Trong mắt Văn Vương khổng lồ nơi khe nứt lộ ra vẻ ngưng trọng, nó rít lên cực kỳ chói tai, thân thể nó ngày càng giãy giụa kịch liệt.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1248: Thu hoạch.

Nhưng bên ngoài khe nứt rõ ràng có một luồng lực lượng không thể hiểu nổi, dù là Văn Vương mấy vạn trượng cũng phải liên tục giãy giụa nhưng không thể lao ra từ trong khe nứt.

Khoảnh khắc này một nửa thân thể của Văn Thú mắc kẹt bên trong, một nửa còn lại đã lọt ra ngoài. Nhưng dù gì nó cũng bị mắc kẹt, những tiếng gầm rống kinh thiên vang lên rồi liên tục nổ ầm ầm khi nó vùng vẫy. Hàng loạt âm thanh két két vang lên, giống như khe nứt đang chuẩn bị rách toạc ra một lần nữa.

Văn Vương của Vương Lâm mang theo kim quang rồi gào thét phóng đến như lưu tinh. Nó căn bản không cho Văn Vương vài vạn trượng cơ hội để vùng vẫy, chiếc vòi khổng lồ đã quét ngang đâm vào thân thể đối phương.

Văn Vương mấy vạn trượng đột nhiên gầm nhẹ lên, những âm thanh ầm ầm lại vang lên. Nó liên tục vùng vẫy, thiên địa bên ngoài thân thể giống như đang xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, xuất hiện những con sóng lực khủng bố.

Khoảnh khắc này, hình ảnh Văn Thú hư ảo màu vàng nhạt bên ngoài thân thể Văn Vương của Vương Lâm lại gầm rống lên, chiếc vòi khổng lồ của nó cũng quét ngang về phía trước. Trong những tiếng nổ ầm ầm vang lên, chiếc vòi trực tiếp phá vỡ những con sóng lực như vô tận rồi rơi lên người Văn Vương trong khe nứt. Thân thể Văn Vương trong khe nứt đột nhiên chấn động.

Khoảnh khắc này Văn Vương của Vương Lâm đã tiếp cận khe nứt, nó và hình bóng Văn Thú hư ảo bên ngoài giống như dung hợp lại. Khi hình bóng Văn Vương cũng chuyển động rồi xoẹt một tiếng đâm vào trong cơ thể Văn Vương nơi khe nứt.

Văn Vương của Vương Lâm chẳng đáng để so sánh với Văn Vương vài vạn trượng trong khe nứt, nhưng chiếc vòi của nó lại tiến đến rất mạnh, trong mắt bùng lên sự tham lam và khát vọng, nó hút thật mạnh.

Khi Văn Vương của Vương Lâm bắt đầu hút máu, Văn Vương khổng lồ trong khe nứt lại gầm rống, thân thể nó điên cuồng giãy giụa rồi đập vào khe nứt. Lúc này khe nứt lại bị vỡ ra một tảng lớn.

Khi hút máu, tất cả những vết thương trên thân thể Văn Vương của Vương Lâm đột nhiên biến mất, miệng vết thương khép lại, kim quang trên khắp toàn thân lại càng đậm. Khát vọng trong mắt Văn Vương lại càng đậm, nó lại tiếp tục dùng vòi hút máu.

Lúc này Văn Vương mấy vạn trượng trong khe nứt đột nhiên gào lên kinh thiên, khi giãy giụa thì một luồng lực lượng khổng lồ bùng ra trên người rồi hóa thành lực tấn công cực kỳ khủng bố. Lực tấn công này quét ngang ra khắp bốn phía, Văn Vương của Vương Lâm lập tức bị đánh văng ra ngoài.

Khoảnh khắc này Văn Vương giãy giụa kịch liệt, khe nứt liên tục bị va đập lập tức xé toạc ra một mảng lớn. Đúng lúc này thân thể Văn Vương vài vạn trượng lại có gần một nửa được kéo ra ngoài, đã sắp vọt ra ngoài hoàn toàn. Một ngọn lửa hung ác kinh thiên động địa có thể so sánh với khí tức bản nguyên lập tức bao phủ khắp thiên địa.

Văn Vương của Vương Lâm lập tức gầm lên rồi lui ngay về phía sau, hư ảnh Văn Thú bên ngoài thân thể nó cũng nhanh chóng tiêu tán rồi dung nhập vào trong. Khi nó lui về phía sau, Văn Thú khắp bốn phía đều phải tránh xa giống như không dám ngăn cản.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, Tam Xoa Kích lập tức rơi vào trong tay. Lúc này thân thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, nháy mắt đã hóa thành người thường rồi rơi lên lưng Văn Vương. Hắn cũng Văn Vương lui về phía sau như tên bắn.

Đúng lúc này chín mảnh đại lục đang bao quanh và ở vào trạng thái bảo vệ cho ba mảng đại lục bên trong bắt đầu rung lên ầm ầm khi Văn Vương mấy vạn trượng giãy giụa kịch liệt rồi bắt đầu tan vỡ, hàng loạt Văn Thú từ trên đại lục bay ra. Chín mảng đại lục đều được tạo thành từ những con Văn Thú với số lượng cực kỳ khủng bố.

Số lượng Văn Thú trong thiên địa đã đạt đến một mức độ cực kỳ kinh khủng, Vương Lâm cũng không có thời gian đi tính toán nhưng chỉ cần dựa vào cảm giác cũng có thể đoán được số lượng Văn Thú vượt qua con số trăm vạn.

Văn Vương bên dưới người Vương Lâm sau khi hút máu được hai lần thì kim quang khắp toàn thân bùng lên cực kỳ dữ dội, nó lui người về phía sau rồi ngửa mặt lên trời rít lên. Một luồng uy áp của Văn Vương còn mạnh hơn trước khi hút máu rất nhiều lần lập tức hàng lâm một cách dữ dội và bùng ra khắp bốn phía.

Đột nhiên trong đám Văn Thú màu đỏ khắp bốn phía có hơn vạn con run lên, khoảng cách giữa chúng và Văn Thú của Vương Lâm là gần nhất. Lúc này vẻ kính sợ trong ánh mắt đám Văn Thú kia ngày càng nồng đậm, cuối cùng tất cả đều gầm rống phóng về phía Văn Thú của Vương Lâm. Đám Văn Thú này tạo thành một đám mây đỏ bao quanh Văn Thú của Vương Lâm rồi phóng về phương xa bay đi như tên bắn.

Cũng có hơn một ngàn Văn Thú màu xanh sinh ra lựa chọn dưới uy áp của Văn Vương, những Văn Thú này từ trong bầy bay ra rồi phóng vào trong đám mây đỏ, những tiếng gầm rống trở nên vang vọng, tất cả cùng phóng đi với Văn Vương.

Trong đám Văn Thú màu trắng ở cách đó không xa cũng có trăm con nhìn về phía khe nứt rồi phóng đi như tên bắn về phía Văn Vương của Vương Lâm. Chúng liên tục giãy giụa nhưng vẫn phóng ra ầm ầm, tất cả hóa thành một đám mây trắng phóng theo Văn Vương của Vương Lâm.

Nhưng nếu như thế thì vẫn chưa đáng nói, trong đám Văn Thú màu tím với số lượng khá ít ở nơi đây cũng có hai con trở nên do dự. Một con trong số đó chính là Văn Vương vừa rồi cùng chiến đấu với Vương Lâm.

Văn Vương này rít lên một tiếng, vẻ do dự trong mắt biến mất, thay vào đó là sự kiên định. Thân thể nó lóe lên rồi hóa thành một luồng lưu tinh màu tím phóng thẳng về phía Văn Vương của Vương Lâm.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn thấy Văn Vương màu tím tiến đến thì trong mắt bùng lên sự sung sướng. Khí tức trên người Văn Thú màu tím có thể so sánh với tu sĩ Toái Niết đại viên mãn.

Nhưng sự vui mừng của Vương Lâm còn chưa kết thúc thì cảm giác sung sướng lại bao phủ tận đáy lòng. khoảnh khắc khi Văn Thú màu tím phóng tới, một con Văn Thú màu tím nhạt lại gào thét bay đi, nó chọn cách đi theo đám Văn Vương của Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm phải hít vào một hơi thật sâu, cố gắng áp chế nổi hưng phấn cực độ trong lòng, việc này quá đáng giá.

Đúng lúc này, một tình cảnh làm đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại, bên trong bùng lên những hình ảnh không thể nào tin nổi. Khi những tiếng nổ ầm ầm vang lên, trong đám Văn Thú màu vàng có khoảng một trăm con bay đi trong thời gian cực ngắn, tất cả đều phóng về phía Văn Vương của Vương Lâm.

Vương Lâm cười lên ha hả, cả đám Văn Thú lập tức dùng tốc độ cực nhanh phóng về phương xa. Trong đám mây đỏ che rợp bầu trời thì những Văn Thú màu xanh, màu trắng, màu tím và màu vàng lại cực kỳ dễ nhận thấy.

Đám Văn Thú này triển khai tất cả tốc độ điên cuồng phóng đi, tất cả đều gào thét tiến lên. Đám Văn Thú khủng bố ở khắp bốn phía không dám đứng ra ngăn cản, chỉ biết đưa mắt nhìn Văn Thú của Vương Lâm bay về phương xa.

Một lúc lâu sau, một tiếng gầm rống tức giận kinh thiên động địa vang lên, khe nứt bị phá vỡ ầm ầm một mảng lớn, Văn Vương mấy vạn trượng từ trong khe nứt phóng ra. Khoảnh khắc khi Văn Vương lao ra, tất cả Văn Thú khắp bốn phía đột nhiên rít lên những tiếng vang vọng thiên địa.

Trong mắt Văn Vương khổng lồ bùng lên lửa giận ngập trời và sự hung ác khủng bố, nó xoay người thật mạnh rồi nhìn chằm chằm vào đám Văn Thú của Vương Lâm đang bay đi phương xa, lúc này đã mất đi tất cả bóng dáng. Thân thể Văn Vương khổng lồ khẽ động, một con sóng lực bùng ra khắp bốn phía, nó dùng tốc độ cực nhanh mà đuổi theo.

Văn Vương này vừa động thì đám Văn Thú hơn trăm vạn ở bốn phía cũng phóng ra ầm ầm, đám Văn Thú che rợp trời, tất cả cùng nhau đuổi theo.

Lúc này những đám mây đủ màu bao phủ khắp bầu trời Phong tiên giới, hàng loạt khe nứt xuất hiện trên bầu trời, những con sóng lực lượng bùng ra, những tiếng nổ kinh thiên vang lên ầm ầm. Đám Văn Thú không có giới hạn đang tạo thành một hình ảnh cực kỳ đồ sộ rồi điên cuồng tràn ra.

Văn Vương bên dưới Vương Lâm mang theo một đám hơn vạn Văn Thú phóng đi như tên bắn trong đất trời. Nó triển khai tất cả tốc độ, bỏ chạy rất nhanh, tốc độ đã đạt đến cực hạn tạo ra những tiếng gào thét xé gió cực kỳ kinh khủng. Đám Văn Thú này dần dần từ vị trí trung tâm của Phong tiên giới phóng ra ngoài, phóng thẳng về phía cánh cửa nối thông với tinh vực cấp tám Vân Hải.

Vài canh giờ sau, khi đang phóng đi như tên bắn trong đám Văn Thú, Vương Lâm đạp chân trên người Văn Vương, hắn xoay mạnh người lại nhìn về phía sau. Ở địa phương rất xa chỗ Vương Lâm có một đám mây đỏ cực kỳ kinh dị, trong đó truyền ra những tiếng gào thét, mơ hồ còn vang lên những âm thanh tan vỡ. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, trong mắt bùng ra hàn quang. Hắn nâng tay phải lên bấm niệm pháp quyết chỉ xuống dưới, hàng loạt trận pháp cấm chế lập tức xuất hiện.

Đám Văn Thú phía sau liên tục phóng theo, Văn Thú gặp phải những trận pháp cấm chế của Vương Lâm thì có rất nhiều con tan vỡ. Lúc này

Vương Lâm cũng không cản trở tốc độ của Văn Thú mà để chúng phóng đi như tên bắn.

Nhưng lúc này đám Văn Thú đang truy đuổi phía sau đã càng lúc càng gần, cuồng phong thổi bùng lên, gió tanh phả thẳng vào mặt. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tâm thần cùng hồn phách Thiên Vận Tử đang bị phong ấn trong nguyên thần dung hợp lại.

Khoảnh khắc sau, khí tức toàn thân Vương Lâm đột nhiên biến đổi, trong mắt lộ ra những luồng sáng cực kỳ bình thản, giống như tất cả mọi chuyện trong thiên địa đều nằm trong tính toán. Hắn vung một trảo tay phải lên hư không chẳng nhanh chẳng chậm, không gian trữ vật xuất hiện, đồng thời trong đó bay ra một thạch châu.

Đúng lúc này trên bàn tay phải đang nắm chặt thạch châu đột nhiên lóe lên những luồng sáng bảy màu, khi luồng sáng này đạt đến mức cực hạn thì tràn ngập khắp bốn phía.Vương Lâm vung tay phải ném thạch châu về phía trước, thạch châu lập tức tan vỡ và một tiếng nổ ầm vang lên. Khoảnh khắc khi thạch châu tan vỡ, giọng nói bình tĩnh của Vương Lâm vang trong thiên địa:

- Triệu hồi Nghịch Hành giả.

Khi giọng nói này vang lên, bầu trời bao la trong Phong Tiên giới lập tức tối sầm lại, giống như đêm tối đang bao phủ tất cả cảnh vật. Nhưng khoảnh khắc sau thì những luồng sáng bảy màu vô tận lại bùng ra bao phủ khắp mặt đất, một luồng uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống.

Một la bàn khổng lồ ầm ầm huyễn hóa ta trên không trung, la bàn này dài ngàn trượng, sau khi chuyển động thì những mũi nhọn bảy màu trên thân la bàn trông cực kỳ đáng sợ. La bàn nhanh chóng xoay tròn rồi ngăn cản đám Văn Thú đang truy kích Vương Lâm. Khi la bàn xoay chuyển, một luồng lực lượng khủng bố lập tức bao phủ thiên địa.

Ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên, tâm thần hắn và linh hồn Thiên Vận Tử lập tức tách ra, vẻ mặt hắn hơi tái. Dù sao tình trạng vết thương của hắn cũng quá nặng, cũng chưa hoàn toàn khôi phục. Lúc này khi nhìn thấy thần thông của Nghịch Hành giả thì hai tay Vương Lâm lập tức giang rộng ra, toàn thân hắn được hắc khí bao phủ, dưới không trung đột nhiên có vài con hắc long tự dưng xuất hiện. Những hắc long này bao quanh đám Văn Thú của Vương Lâm, chúng kéo theo nguyên lực thiên địa rồi phóng thẳng về phía đám Văn Thú phương xa như tên bắn.

Không lâu sau những tiếng nổ ầm ầm cực kỳ trầm muộn từ phía sau truyền đến, thiên địa giống như đang run rẩy, những cơn cuồng phong liên tục xuất hiện rồi cuốn ngược trở lại. Vương Lâm cũng không quay đầu mà điên cuồng mang theo đám Văn Thú phóng về phía trước.

Dần dần Vương Lâm đã đi đến vị trí bên ngoài Phong Tiên giới, khoảng cách đến vết nứt đã không còn xa lắm. Chỉ cần vài canh giờ nữa là cả người lẫn Văn Thú đều được rời khỏi nơi này, trên đường đi Vương Lâm liên tục sử dụng thần thông liên tục ngăn cản đám Văn Thú đang đuổi theo phía sau. Nhưng hắn cũng không thể gắng gượng được nhiều, cuối cùng cũng không thể kéo dài được liên tục. Ngoài trăm dặm phía sau hắn chính là đám Văn Thú không giới hạn, nếu từ trên nhìn xuống thì có thân

thể rõ ràng nhìn thất Văn Thú đã hoàn toàn chiếm giữ Phong Tiên giới, giống như một con sóng thần đang điên cuồng cuộn về phía Vương Lâm.

Đặc biệt là trong đàn Văn Thú có một con Văn Vương vạn trượng, nó đang nhìn chằm chằm về phía trước, những âm thanh gào rống vang lên kinh thiên động địa. Vương Lâm khẽ nhíu mày, trong mắt bùng lên hàn quang, hắn đạp chân lên lưng Văn Vương rồi vung tay phải lên.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1249: Mộc Băng Mi.

Khi tu vi đạt đến Tịnh Niết thì không cần túi trữ vật mà chỉ cần dùng thần thông chính mình mở ra không gian trữ vật. Không gian trữ vật này cực kỳ an toàn và hơn hẳn túi trữ vật, cho nên phần lớn tu sĩ đều thích sử dụng cách này.

Ngày xưa Vương Lâm đã mở ra một khe nứt không gian trữ vật, nhưng bây giờ hắn muốn mở ra cái thứ hai. Một không gian trữ vật dùng để chứa Văn Thú.

Hơn nữa không gian trữ vật này phải đầy đủ tiên lực và nguyên lực, những thứ này Vương Lâm không thiếu, dù là nguyên tinh hay tiên ngọc hắn cũng có rất nhiều.

Lúc này Vương Lâm vung một trảo tay phải về phía trước, hư không trước mặt lập tức xuất hiện một âm thanh xé toạc, một khe nứt khổng lồ đột nhiên xuất hiện. Khe nứt này khoảng ngàn trượng, bên trong bùng ra những luồng gió lạnh lẽo.

Quy tắc chi tinh trên mi tâm Vương Lâm khẽ chuyển động, sấm sét lập tức lan ra rồi bao phủ bên ngoài khe nứt. Sấm sét liên tục lóe lên làm khe nứt càng thêm vững chắc.

Đúng lúc này một ngọn lửa lam sắc lại bùng lên rồi tiến vào trong thiêu đốt khe nứt một lúc lâu. Những luồng khí lạnh lẽo bên trong chợt tiêu tán.

Ngay sau đó Vương Lâm lại lấy ra tiên ngọc và nguyên tinh để vứt vào trong khe nứt trữ vật vừa mới được tạo ra, bên trong khe nứt lập tức ngưng tụ lại đủ nguyên lực và tiên lực.

Tất cả mọi chuyện đã hoàn thành chỉ trong nháy mắt, cũng không lãng phí chút thời gian nào của Vương Lâm. Khi khe nứt hoàn thành, Văn Vương lập tức rít lên một tiếng theo thần niệm của Vương Lâm.

Khi tiếng rít vang lên, hơn vạn Văn Thú khắp bốn phía lập tức tuôn vào trong khe nứt. Khi Vương Lâm liên tục tiến lên phía trước thì Văn Thú ở bên ngoài ngày càng ít, kể cả hai con Văn Thú màu tím và những con Văn Thú màu vàng.

Văn Vương tiến vào khe nứt cuối cùng, trước khi đi vào nó quay đầu lại nhìn Vương Lâm rồi chợt mất hút bên trong. Khi tất cả Văn Thú đều đã vào không gian trữ vật, Vương Lâm vung tay phải lên, khe nứt lập tức tiêu tán. Lúc này trong Phong Tiên giới chỉ còn lại một mình hắn.

Sau lưng Vương Lâm là đám Văn Thú tiến lên truy kích, đám này đã càng lúc càng gần. Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu rồi vội vàng lấy Tốc phù ra, hắn dán phù lên người, nguyên thần trong cơ thể lập tức vận chuyển. Hắn không thèm để ý đến tình trạng vết thương, một luồng khí tức Toái Niết bùng ra khắp toàn thân và dung hợp với lực lượng Cổ Thần.

Vương Lâm quay đầu nhìn chằm chằm vào đám Văn Thú đang truy kích sau lưng, đặc biệt là Văn Vương khổng lồ kia mà trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Văn Vương tuy mạnh, nếu là tu sĩ thì chắc chắn sẽ kinh thiên động địa nhưng hắn lại chưa thấy Văn Vương thi triển thần thông, thậm chí về mặt tốc độ cũng không có bất kỳ điều gì thần kỳ.

Nhưng tình cảnh trước mắt cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể đột nhiên xông thẳng về phía trước. Khi hắn phóng đi, ngoài cơ thể lập tức bùng lên rất nhiều con sóng gợn. Vương Lâm giơ chân lên trong những con sóng rồi tiến về phía

trước một bước. Đột nhiên thân thể Vương Lâm trở nên hư ảo, lập tức biến mất không còn tung tích!

Súc Địa Thành Thốn.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm thi triển Súc Địa Thành Thốn trong Vân Hải tinh vực. Vì nơi đây toàn là sương mù, đồng thời cũng có một lực lượng kỳ dị bao phủ nên thi triển Súc Địa Thành Thốn cũng không hiệu quả.

Cũng vì nguyên nhân này mà đám tu sĩ đại thần thông trên Vân Hải cũng không có nhiều người lĩnh ngộ ra Súc Địa Thành Thốn.

Hoàn cảnh quyết định tầm nhìn, cũng quyết định cảm ứng của tâm thần, lại càng quyết định phương hướng phát triển thần thông. Nếu ba tinh vực khổng lồ còn lại cũng tràn đầy sương mù thì chỉ sợ sẽ không có người nào lĩnh ngộ ra Súc Địa Thành Thốn. Dù sao thì loại thần thông này cũng không có bất kỳ tác dụng nào với bọn họ.

Dù có minh ngộ ra được thì cũng không có tác dụng đối với tu sĩ Vân Hải, cũng không có đất để thi triển, dù ở trong Phong Tiên giới. Dù bị quấy rối, không thể tiến đi một khoảng cách cực kỳ xa và chẳng thể dung nhập tùy ý vào thiên địa, nếu không có tâm thần xác định mục tiêu và phương hướng một cách chính xác thì rất có thể sẽ xuất hiện ở một địa phương xa lạ. Nếu như không may mà xuất hiện trong đám Văn Thú thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Dù sao khi thi triển Súc Địa Thành Thốn cũng dựa theo những suy nghĩ trong lòng, chỉ khi nào trong lòng xuất hiện và nhìn thấy rõ ràng địa phương đang nghĩ đến thì mới có thể dung nhập vào thiên địa và phóng đi.

Thực tế thì những gì Vương Lâm đã suy nghĩ cũng cực kỳ chính xác, chẳng phải không có bất kỳ người nào chưa từng đi đến vị trí sâu nhất trong Phong Tiên giới. Nhưng hễ là người muốn đến nơi này chắc chắn đều phải dùng Súc Địa Thành Thốn, hơn nữa cũng cực kỳ cẩn thận. Vì đám người lĩnh ngộ được thần thông này trong Vân Hải quá ít, nên chính thức tiến vào nơi đây cũng chỉ có một vài người mà thôi.

Lúc này trong lòng Vương Lâm đang suy nghĩ đến khe nứt đi vào Phong Tiên giới. Khi hình ảnh khe nứt biến mất, nguyên lực thiên địa lập tức bao phủ, những tiếng gầm rống kinh thiên động địa của đám Văn Thú phía sau đột nhiên biến mất bên tai.

Vương Lâm giống như đang tiến vào trong một cảnh giới cực kỳ quỷ dị, thân thể hắn hóa thành hư vô, cũng không còn tồn tại bất kỳ cảm giác nào giống như trở thành một phần thiên địa. Khe nứt ra vào Phong Tiên giới ngày càng hiện rõ trong lòng Vương Lâm, cuối cùng đã bao phủ khắp tâm thần. Tất cả mọi thứ nói ra tuy chậm nhưng thực tế lại cực nhanh.

Khi toàn thân Vương Lâm đã không còn bất kỳ cảm giác gì, khoảnh khắc khi hắn bước ra thì lực lượng thiên địa lập tức ngưng tụ lại số lượng cực

lớn làm cơ thể nhanh chóng huyễn hóa. Khi một bước chân giẫm xuống, hắn đã ngưng tụ lại thân thể, trước mặt chính là khe nứt nối thông tinh vực cấp tám Vân Hải và Phong giới.

Khi quay đầu nhìn lại, bầu trời vẫn còn vang vọng những con sóng gợn, ở phương xa vẫn mơ hồ truyền đến tiếng gào thét. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, thân thể hắn lóe lên rồi trực tiếp nhảy vào khe nứt rời khỏi Tiên giới.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm rời khỏi Tiên giới, ở vị trí rất sâu trong Phong giới, trên ba mảng đại lục được bảo vệ, trên mắt bức tượng đá lão già đột nhiên bùng lên những luồng sáng rực rỡ.

- Lúc này ta giúp ngươi... sau đó, ngươi cần phải giúp lại ta...

Khi Vương Lâm phóng ra khỏi Tiên giới, thấy được sương mù quen thuộc của tinh vực cấp tám bên ngoài, hắn cảm thấy có chút bất ngờ. Dù sao trong Tiên giới cũng không có sương mù, ánh mắt cũng nhìn được rất xa, mà trong chuyện thì ánh mắt rất khó có thể nhìn xuyên qua sương mù.

- Vô Cực Tông...

Vương Lâm nhảy thẳng vào trong đám sương mù, hắn dựa vào tất cả thông tin chỉ dẫn phương hướng của ngọc giản đã khắc sâu trong đầu mà

phóng về phía Vô Cực Tông.

- Lần này đi lên Phong Tiên giới đã thu được rất nhiều Văn Thú. Dù vẫn không đủ nhưng nếu tình trạng vết thương đã khỏi hẳn thì phối hợp với chúng cũng có lực lượng để không phải bỏ chạy khi đối mặt với Thác Sâm. Chỉ cần cho ta một ít thời gian nữa, để Văn Vương tiến hóa, như vậy ta có thể bắt được rất nhiều Văn Thú hơn nữa.

Trong tinh vực cấp tám Vô Cực Tông, trên đài cao chiếm giữ hơn phân nữa tinh cầu, lúc này đang bắt đầu tiến hành đại hội phân tông cho tinh vực cấp năm. Tử Đạo Tông hầu như đã quét ngang đánh dọc, không hề có bất kỳ phân tông nào là đối thủ.

Trên đài cao nhất có một lão già mặc áo trắng, người này đang chỉ tay về phía một người đệ tử của Tử Đạo Tông chiến đấu với một môn nhân của phân tông cấp năm khác mà cười nói:

- Những năm gần đây Tử Đạo Tông vùng lên rất mạnh, Lô Vân Tòng đúng là tài giỏi. Vương đạo hữu lần này Thần Tông chắc chắn cũng sẽ mang Lô Vân Tòng đi mất à!

Tướng mạo của lão giả tóc trắng này cực kỳ ung dung, trên người bùng ra một luồng khí tức cao quý, tiên phong đạo cốt. Hai mắt lão già chợt lóe lên tinh quang, thân tu vi mạnh mẽ, khí tức Toái Niết bùng ra không thể nghi ngờ.

Bên người lão già có hai cô gái, tướng mạo hai người nàu đặc biệt xinh đẹp và vượt trội, đặc biệt là dáng vẻ của cô gái mặc áo tím có thể làm cho trái tim tất cả đám người nhìn tháy đập lên thình thịch. Nhưng trên người cô gái này lại có một luồng khí tức lạnh như băng, giống như tất cả mọi chuyện trên khắp thế gian đều không thể làm nàng sinh ra cảm xúc.

Vẻ đẹp của cô gái này giống như không nên tồn tại giữa thiên địa, giống như một tiên tử chính thức, dù lạnh lùng ngồi đó nhưng cũng bắt buộc tu sĩ khắp bốn phía đảo mắt qua. Nhưng cô gái này quá lạnh lùng, giống như không phù hợp với tình cảnh đang xảy ra, người ta từ trong cảm giác lạnh lùng cảm thấy hình bóng kia quá cô độc.

Giống như một đóa hoa Bách Hợp nở trong u cốc, tỏa ra hương thơm trong cô quạnh, giống như một lữ khách giẫm chân lên quê người. Tất cả mọi thứ hiện lên trong mắt đều cực kỳ xa lạ, không có bất kỳ sự vật và con người nào tạo ra cảm giác quen thuộc.

Cô gái bên cạnh nàng tuy tướng mạo hơi kém một chút nhưng gương mặt xinh đẹp và cảm giác yếu đuối lại làm cho đám người nhìn thất phải sinh ra lòng yêu mến. Đặc biệt là nụ cười của nàng giống như Bách Hợp nở rộ làm say lòng người.

Cô gái này khẽ cười, trong mắt lộ ra những luồng sáng như ánh nắng, giọng nói của nàng như chim Hoàng Oanh:

- Tông chủ nói quá rồi, tiểu nữ vừa rồi chỉ nói từng nghe được sư phụ nói qua một câu về Lô Vân Tòng, giống như đang khen ngợi. Còn chuyện có thu người này vào thần thông hay không thì cũng không phải do tiểu nữ quyết định được.

Lão già áo trắng nở nụ cười, cũng không tiếp tục nhắc đến vấn đề này mà nói chuyện phiếm giết thời gian. Ánh mắt lão già nhìn về phía cô gái có vẻ mặt lạnh lùng nhưng không thể đoán ra thân phận của đối phương.

Lúc này Lô Vân Tòng từ trong đám người Tử Đạo Tông trên đài đi ra. Hắn thân là tông chủ, cũng là người phải tham chiến. Hắn mặc một bộ trường bào làm chính mình trở nên cực kỳ tiêu sái, mơ hồ còn lộ ra vẻ oai hùng. Hắn đứng nơi đó giống như một ngọn núi sừng sững.

Đối diện với Lô Vân Tòng chính là một tông chủ của phân tông khác, người này là một lão già mặc hắc y, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

- Lô Vân Tòng này cũng không phải loại tầm thường, không hổ danh là người được sư tôn khen ngợi. Tuy tu vi không cao nhưng nhìn bộ dạng thì mơ hồ dung hợp cùng thiên địa, rõ ràng ý cảnh người này cực cao, cũng có nhiều minh ngộ với đạo. Mộc tỷ tỷ nói gì đi chứ!

Vương San San nhìn về phía Lô Vân Tòng trên đài rồi quay về phía cô gái bên cạnh khẽ nói.

Mộc Băng Mi không có cảm hứng với đại hội phân tông trên Vân Hải tinh vực, nếu chẳng phải Vương San San đề nghị thì nàng cũng không tới đây. Lúc này ánh mắt nàng đảo qua người Lô Vân Tòng đang đứng trên đài rồi bình thản nói:

- Cũng coi là loại người kiệt xuất.

Chính Mộc Băng Mi cũng không biết vì cái gì, khi nhìn thấy hình bóng cô độc của Lô Vân Tòng thì trong đầu lại hiện lên hình bóng của một người đàn ông khác.

- Này, địa phương của Mộc tỷ tỷ chắc chắn sẽ có nhiều tu sĩ giống như Lô Vân Tòng phải không?

Vương San San khẽ mở to mắt, nàng khẽ cười nói.

- Khá nhiều!

Mộc Băng Mi hình như cũng không muốn nói thêm điều gì nữa.

- Tại hạ cũng thấy có chút hứng thú, tên Lô Vân Tòng này tu đạo đã hơn ba nghìn năm, cũng không dùng bất kỳ loại đan dược nào. Người này ngàn năm Vấn Đỉnh, ngàn năm Khuy Niết, ngàn năm Tịnh Niết, có cảm ngộ rất sâu với đạo. Ngay cả Lý Thiến Mai Phá Thiên Tông cũng từng

tìm hắn luận về đạo. Không biết nơi Mộc đạo hữu tới đây có loại người thế này không?

Người mở lời cũng không phải lão già áo trắng mà chính là một người đàn ông trung niên bên cạnh.

Mộc Băng Mi trở nên trầm tư, giống như đang sống lại trong hồi ức, nàng khẽ nói:

- Ta biết một người, hai trăm năm Kết Đan, năm trăm năm Anh Biến, tám trăm năm Vấn Đỉnh, ngàn năm Âm Dương Hư Thực, trước khi ta đến đây hắn tu đạo chưa được hai ngàn năm nhưng đã đến Tịnh Niết sơ kỳ. Cả đời hắn ngộ đạo, khám phá sinh tử, chuyển hóa nhân quả, thiên tập nhân. Rất ít người có thể so sánh được với hắn! Có lẽ tu vi của tên Lô Vân Tòng này cao hơn hắn nhưng nếu nói về đạo thì không thể bằng. Dù chiến đấu sinh tử, cũng chỉ chuốc lấy thất bại.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1250: Tung hoành Vô Cực (1)

Lời nói của Mộc Băng Mi rất dịu dàng, giống như đang nhớ lại những hồi ức năm xưa, ẩn chứa một luồng cảm giác buồn phiền và những tâm tư khó nói nên lời. Giọng nói này chậm rãi vang lên bên tai tất cả mọi người Vô Cực Tông đang đứng nơi đây.

Cô gái tên Vương San San khẽ chớp mắt, nàng cười nói:

- Người có thể được Mộc tỷ tỷ khen ngợi như vậy, nếu có cơ hội thì tiểu muội cũng rất muốn gặp mặt.

Mộc Băng Mi khẽ lắc đầu, nàng nói:

- Sợ không có cơ hội thôi, người này bây giờ ở nơi nào ta cũng không biết được. Năm xưa từ biệt, nháy mắt đã cách xa chân trời, khả năng hắn có thể đến Vân Hải là không lớn.

Người đàn ông trung niên Vô Cực Tông đã đặt ra câu hỏi trước đó, rõ ràng có thân phận rất cao ở Vô Cực Tông, nếu không thì hắn cũng chẳng được ngồi cùng một chỗ với tông chủ Vô Cực Tông. Lúc này hắn nghe vậy thì bình thản nói:

- Nghe Mộc đạo hữu nói như vậy, Trứu mỗ cũng rất tò mò, rốt cuộc người này có phong thái gì, có đúng như lời Mộc đạo hữu nói không. Không biết người kia tên gì, mong rằng Mộc đạo hữu nói cho biết. Nếu có cơ hội gặp mặt, tại hạ sẽ không bỏ lỡ dịp may.

Lời nói có chút vô lễ, cặp lông mày đẹp của Mộc Băng Mi khẽ nhíu lại, nàng lạnh lùng đảo mắt qua người đàn ông họ Trứu rồi bình thản mở miệng nói:

- Tên hắn không cần phải nói cho ngươi biết, cuộc đời này nếu ngươi gặp được thì chưa chắc đã là may mắn.

Người đàn ông trung niên kia cười lên ha hả, hình như cũng không ngại mà lắc đầu nói:

- Chỉ là một tên Tịnh Niết sơ kỳ mà thôi, Trứu mỗ nếu muốn cũng có thể gặp được, bởi vì người có danh tiếng, còn có thể cho nhau một cái tạo hóa. Nhưng nếu Mộc đạo hữu đã nói như vậy thì thôi.

Vẻ mặt lão già áo trắng tông chủ Vô Cực Tông vẫn như thường, nhưng trong lòng lão cũng cảm thấy không vui. Lão quét mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên, cuối cùng cũng không nói gì.

Vương San San rất nhanh nhạy, nàng nở một nụ cười rồi mở miệng nói kết thúc chủ đề:

- Tông chủ, trước đó ta cũng nghe nói Lý Thiến Mai đã đến Vô Cực Tông, không biết lúc này đang ở đâu?

Nói xong, Vương San San hướng về phía Mộc Băng Mi giải thích:

- Lý tỷ tỷ là thiên chi kiêu nữ hiếm thấy trên Vân Hải tinh vực của chúng tôi, tu vi đã đạt đến Toái Niết đại viên mãn.

Dù là Mộc Băng Mi khi nghe được những lời này thì vẻ mặt cũng hơi thay đổi, nàng khẽ gật đầu.

- Lý đạo hữu từng có quan hệ với một người trong phân tông Quy Nguyên Tông của Vô Cực Tông chúng ta, nàng cũng không ngồi đây mà đang ở vị trí của Quy Nguyên Tông.

Trong lòng lão già áo trắng cũng cảm thấy chuyện này đặc biệt khó hiểu, lão khẽ mở miệng nói.

- Quy Nguyên Tông sao? Không biết là phân tông thuộc tinh vực cấp mấy?

Vương San San hơi ngạc nhiên, rõ ràng nàng chưa từng nghe qua Quy Nguyên Tông.

- Phùng trưởng lão, chuyện này tận mắt ngươi nhìn thấy, ngươi nói rõ ràng cho mọi người biết đi.

Lão già áo trắng đưa mắt nhìn về phía Phùng Hải ngồi ở phương xa.

Vẻ mặt Phùng Hải lộ ra vẻ cổ quái, lão đứng dật ôm quyền hướng về phía Mộc Băng Mi và Vương San San, ánh mắt cũng đảo qua đám bạn già đồng môn khắp bốn phía. Có rất nhiều người đang nhìn về phía mình, rõ ràng đám người này cũng biết chuyện nhưng không được tỉ mỉ, chẳng qua chỉ nghe nói mà thôi.

Thực tế cũng khó trách bọn họ cảm thấy khó hiểu, Lý Thiến Mai thanh danh hiển hách lại có quan hệ với một người trong tông phái tinh vực cấp năm. Hơn nữa đây cũng không phải là quan hệ ở mức bình thường, vì nàng có thể ra tay giết chết tu sĩ tông phái cấp bảy.

Sau khi ho khẽ một tiếng, Phùng Hải cười khổ nói:

- Tông chủ, việc này lão phu cũng không biết cụ thể. Khi Lý đạo hữu đến đây thì trực tiếp muốn tìm vị trí của Quy Nguyên Tông, lúc đó Lữ Anh Kiệt người Tiên Âm Môn và Triệu Long người Tầm Loan Tông đang dây dưa với Quy Nguyên Tông vì chuyện riêng. Khi Lý đạo hữu tiến đến thì trực tiếp ra tay phá hủy thân thể Triệu Long, ngay cả Lữ Anh Kiệt cũng suýt gặp phải kiếp nạn. Tất cả mọi chuyện hình như cũng chỉ liên quan đến một người họ Lữ ở Quy Nguyên Tông.

Lời này vừa nói ra thì tất cả người Vô Cực Tông ở bốn phía đều cảm thấy tò mò, Vương San San cũng cười nói:

- Tính tình Lý tỷ tỷ rất lặng lẽ, rất ít khi tức giận, nàng đã ra tay thì nhất định có đạo lý. Cũng không biết được người họ Lữ mà Phùng trưởng lão đang nói là tu sĩ phương nào?

Phùng Hải gật đầu rồi cười nói:

- Người họ Lữ này cực kỳ thần bí, lão phu đã điều tra ra hắn chính là sư tổ của Quy Nguyên Tông và có họ hàng coi Lữ Yên Phỉ. Sau đó lão phu đã đi xem xét lại sách cổ, năm xưa quả thật Quy Nguyên Tông có người này, hắn tên là Lữ Tử Hạo!

- Người này cả đời rất thích luyện đan, nhiều năm trước đi ra ngoài tìm dược thảo thì mất tích. Không biết người này vì sao gặp được Lý đạo hữu, hình như Lý đạo hữu rất kính phục hắn...

- Hơn nữa vừa rồi mọi người cũng đã nghe lời nói của Lô Vân Tòng, rõ ràng Lô Vân Tòng cũng rất tâm đàu ý hợp với người này. Hắn vì Quy Nguyên Tông mà ra mặt, không tiếc đắc tội với Tiên Âm Môn và Tầm Loan Tông. Hơn nữa nếu theo lời của Lô Vân Tòng thì người này còn hiểu rõ thiên địa hơn hắn hắn, Lô Vân Tòng cũng cực kỳ kính phục, mơ hồ năm xưa cũng chịu ơn gì đó của người này.

- Tên Lô Vân Tòng đã từng tuyên bố, nếu lần này Lữ Tử Hạo kia tiến vào Vô Cực Tông chúng ta thì đừng nói là những phân tông cấp năm mà ngay cả cấp sáu thì Quy Nguyên Tông cũng chỉ dựa vào một người như Lữ Tử Hạo mà tung hoành ngang dọc. Ngay cả Lữ Anh Kiệt Tiên Âm Môn cũng chỉ là một con kiến hôi.

- Lý đạo hữu không đánh Lữ Anh Kiệt vì người này trước đó đã không tin vào lời nói của Lô Vân Tòng, Lữ Anh Kiệt nói, nếu Lữ Tử Hạo đến đây thì nhất định sẽ chiến đấu một trận, vì vậy mà Lý đạo hữu cho hắn một cơ hội.

Lời này vừa được Phùng Hải nói ra thì bầu không khí khắp bốn phía trở nên yên tĩnh lại, tất cả tu sĩ Vô Cực Tông ngồi nơi đây đều là những người có thân phận cực cao trong phân tông. Bọn họ nhìn trúng Lô Vân Tòng, muốn đem hắn trở thành trọng điểm để bồi dưỡng. Nhưng lúc này sau khi nghe được lời nói của Phùng Hải thì đã đặt toàn bộ tâm thần lên Lữ Tử Hạo, người được Lô Vân Tòng cực kỳ kính nể.

Mà lúc này trên đài cao Lô Vân Tòng chỉ đi về phía trước sáu bước đã làm cho vẻ mặt tên tông chủ của phân tông cấp năm kia trở nên tái nhợt rồi liên tục lui về phía sau. Tâm thần người này run rẩy, bước tiến của đối phương giống như giẫm thẳng lên trái tim, Lô Vân Tòng căn bản không cần ra tay đã làm cho tâm thần đối thủ hỗn loạn. Tình cảnh này rơi vào mắt đám người ở bốn phía trên đài, ánh mắt mọi người lập tức trở nên ngưng trọng. Những tiếng thảo luận lại vang lên khắp bốn phía, rõ ràng những bước tiến của Lô Vân Tòng đã dung hợp vào ý cảnh, hắn đứng nơi đó giống như dung nhập vào thiên địa.

Tông chủ phân tông đối diện Lô Vân Tòng liên tục cười khổ và lui về phía sau, hắn ôm quyền nói:

- Lão phu thất bại, Lô đạo hữu không hổ danh là nhân tài kiệt xuất của Vô Cực Tông chúng ta, lão phu tâm phục.

Lão nói xong thì xoay người hướng về phía tông chủ Vô Cực Tông trên đài cao rồi khom lưng cúi chào, sau đó lão già đi xuống đài.

Đại hội phân tông cấp năm đến lúc này hầu như đã gần hoàn thành, vì Lý Thiến Mai mà Quy Nguyên Tông không xuất hiện. Nhưng lúc này cuộc so tài giữa các tông phái cấp năm cũng chỉ còn lại một mình Quy Nguyên Tông.

Thân thể đám trưởng lão Vô Cực Tông phụ trách đại hội tông phái cấp năm lần này lập tức lóe lên, sau khi xuất hiện giữa không trung thì nhìn về phía địa phương Quy Nguyên Tông, giọng nói bình thản chậm rãi vang lên:

- Quy Nguyên Tông xuất trận.

Quy Nguyên Tông vẫn đang tụ tập ở vị trí góc phía bắc, một luồng áp lực lập tức bao phủ khắp bốn phía. Lý Thiến Mai đang ngồi nơi đó, nàng nhìn bầu trời, vẻ mặt lộ ra vẻ mê man và hồi ức giống như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Vẻ mặt Lữ Yên Phỉ tái nhợt, nàng cắn môi dưới, một lúc lâu sau khẽ đứng lên. Nàng là người có tu vi cao nhất trong Quy Nguyên Tông, tỷ thí lần này nàng nhất định phải đi ra.

Sau khi đứng dậy, Lữ Yên Phỉ nhìn qua đám đệ tử môn phái Quy Nguyên Tông, trong số đó còn có cả ba vị sư huynh, còn có cả đệ tử của nàng. Lữ Yên Phỉ than nhẹ một tiếng rồi thân thể mềm mại như một cánh bướm khẽ giẫm lên sương mù dưới chân phóng về phía đài tỷ thí ở phương xa.

- Sư tôn...

Ánh mắt trong vắt của Tôn Vân nhìn về phía bóng lưng Lữ Yên Phỉ, nàng cũng không biết sau đại hội lần này thì vận mệnh của Quy Nguyên Tông sẽ như thế nào, có lẽ thật sự phải giải tán...

Khoảnh khắc này bầu không khí khắp đài cao đều trở nên yên tĩnh lại, đám người nơi đây đều đã từng nghe hoặc rõ ràng biết được chuyện vừa rồi xảy ra với Quy Nguyên Tông. Lúc này tất cả đều rất chờ mong người thần bí của Quy Nguyên Tông có xuất hiện hay không.

Hàng vạn ánh mắt ngưng tụ lại, vẻ mặt Lữ Yên Phỉ càng trở nên tái nhợt, nhưng trong mắt lại bùng lên vẻ kiên định. Thân thể nàng càng lúc càng nhanh, một lát sau đã xuất hiện trên đài. Nàng chậm rãi hạ xuống rồi

đứng nhìn Lô Vân Tòng ở phía trước. Lô Vân Tòng cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn qua Lữ Yên Phỉ.

- Quy Nguyên Tông cũng chẳng còn ai để tỷ thí, chỉ cần ta là được.

Lữ Yên Phỉ đứng trên đài cao, ánh mắt khắp bốn phía chuyển đến làm hình bóng nàng càng trở nên yếu đuối. Nhưng lúc này cũng có một luồng lực lượng ngưng tụ trong thân thể làm nàng không run lên, tâm thần không chấn động.

- Hắn đã đồng ý với ta, sẽ đến... hắn nhất định sẽ đến.

Lữ Yên Phỉ cắn chặt môi dưới, nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mơ hồ nàng thấy được một hình bóng đang đứng trên bầu trời nở nụ cười cổ vũ.

Bầu không khí bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh, Quy Nguyên Tông này vốn sẽ không gây ra bất kỳ lực chú ý nào trong lần tỷ thí phân tông các tông phái cấp năm, nhưng vào khoảnh khắc này cũng chỉ vì một người cực kỳ thần bí mà Quy Nguyên Tông đã không còn bình thường, đã hấp dẫn tất cả ánh mắt chú ý của đám tu sĩ khắp bốn phía. Thậm chí ngay cả những tông phái cấp sáu, cấp bảy cũng chuyển ánh mắt về phía đài cao.

- Lô đạo hữu, mời chỉ giáo!

Vẻ mặt Lữ Yên Phỉ cực kỳ kiên định, nàng hướng về phía Lô Vân Tòng rồi khẽ cúi người nói.

Lô Vân Tòng trở nên trầm tư, hắn suy nghĩ một lát rồi nhìn về phía tông chủ và đám trưởng lão Vô Cực Tông đang ngồi trên khán đài, hắn ôm quyền, trên người bùng ra tu vi Tịnh Niết, giọng nói sang sảng hóa thành tiếng sấm động:

- Chư vị tiền bối chủ tông trên đài, đệ tử không muốn tỷ thí với Quy Nguyên Tông, việc này không công bằng.

Lão già áo bào trắng ngồi gần Mộc Băng Mi trên khán đài nhướng mày lên, ngay cả vẻ mặt Phùng Hải là người phụ trách đại hội lần này cũng trầm hẳn xuống, lão quát lên:

- Có gì không công bằng! Lô Vân Tòng ngươi có ý gì?

Giọng nói của Phùng Hải bùng lên cuồn cuộn, đã hoàn toàn ép âm thanh Lô Vân Tòng và vang lên kinh thiên động địa.

Vẻ mặt Lô Vân Tòng trở nên tái nhợt, với tu vi của hắn, dưới tiếng quát của một lão quái đại thần thông ở mức độ như Phùng Hải thì chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng Lô Vân Tòng vẫn hít vào một hơi thật sâu, hắn lại ôm quyền nói:

- Đệ tử biết một người Quy Nguyên Tông, người này tu vi cực cao, những minh ngộ về thiên địa cũng vượt xa đệ tử rất nhiều, đệ tử tự thấy không thể bằng. Nếu hắn không đến đây thì đệ tử và Quy Nguyên Tông tỷ thí sẽ là một chuyện cực kỳ không công bằng. Đệ tử Lô Vân Tòng muốn chiến đấu, muốn cùng hắn chiến đấu một trận, đệ tử đến đây cũng muốn chứng đạo với hắn, thắng cũng được mà bại cũng không sao.

Lời này vừa nói ra thì tu sĩ khắp bốn phía lập tức trở nên xôn xao. Người thần bí Quy Nguyên Tông vốn đã trở thành tiêu điểm của những đợt thảo luận mấy ngày nay. Nhưng lúc này khi Lô Vân Tòng nói ra lại một lần nữa làm cho danh tiếng người này bùng lên vang dội, hầu như đã đạt đến mức độ đỉnh phong.

Khoảnh khắc này hầu như mọi người đều chờ mong kẻ thần bí kia, rốt cuộc có một bộ dạng gì, có thần thông gì khiến Lô Vân Tòng trở nên như vậy, làm Lý Thiến Mai trở nên như vậy. Cặp mắt đẹp của Vương San San lộ ra vẻ hứng thú, nàng nhìn về phía đài cao, nhìn về phía Lô Vân Tòng với những lời nói bất phàm kia.

- Lô Vân Tòng, Lữ Yên Phỉ, hai người các ngươi đến đây!

Người mở miệng cũng không phải Phùng Hải, cũng không phải bất kỳ vị trưởng lão nào của Vô Cực Tông mà chính là lão già tông chủ áo bào trắng. Lão đã rất hứng thú đối với người thần bí có tên Lữ Tử Hạo.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1251: Tung hoành Vô Cực (2)

Lô Vân Tòng hít vào một hơi thật sâu, sau khi quay sang Lữ Yên Phỉ bên cạnh khẽ gật đầu rồi không nói nhiều mà thân thể lóe lên bay thẳng về phía chủ tông trên khán đài. Lữ Yên Phỉ trở nên trầm mặc, nàng cũng hóa thành một cánh bướm bay đi.

Hai người trong đó nam thì tiêu sái oai hùng bất phàm, nữ thì hình bóng có vẻ nhu nhược nhưng ý niệm lại kiên định và tướng mạo tuyệt trần. Lúc này khi cả hai cùng đồng hành thì tạo ra một phong thái đập thẳng vào thị giác.

Lúc này dù là Mộc Băng Mi cũng phải cảm thán, tên Lô Vân Tòng này dù là tu vi hay lời nói đều có thể coi là nhân tài kiệt xuất trong Vân Hải. Vương San San bên cạnh khẽ chớp cặp mắt đẹp, ánh mắt đảo qua trên người Lô Vân Tòng.

Lô Vân Tòng đã tiến lên khán đài khá nhanh, thân thể hắn dừng lại rồi ôm quyền cung kính nói:

- Đệ tử Lô Vân Tòng tham kiến chủ tông, tham kiến chư vị trưởng lão chủ tông.

Khi hắn nói chuyện thì ánh mắt quét ngang, nhìn thấy Mộc Băng Mi đang ngồi cạnh Vương San San, nhưng khoảnh khắc này tâm thần lại hoảng hốt giống như tất cả mọi thứ đều hoàn toàn biến mất và chỉ còn lại một người phụ nữ lạnh lùng nhưng tuyệt đẹp.

Lữ Yên Phỉ đứng ở bên cạnh Lô Vân Tòng, nàng cúi người rồi khẽ nói:

- Đệ tử Lữ Yên Phỉ xin ra mắt tông chủ và các vị trưởng lão.

Đám người trên khán đài phần lớn đều không nhìn về phía Lữ Yên Phỉ mà tất cả đều taaoj trung về phía Lô Vân Tòng, vẻ mặt ai cũng lộ ra vẻ khen ngợi. Đặc biệt là người đàn ông trung niên họ Trứu, trong mắt bùng ra vẻ hiền hậu.

- Lô Vân Tòng, người ngươi vừa nói chính là Lữ Tử Hạo Quy Nguyên Tông sao?

Giọng nói của lão già áo trắng tông chủ Vô Cực Tông cực kỳ bình thản, bên trong cũng bùng lên luồng uy áp vô hình của tu xi Toái Niết đỉnh phong. Khoảnh khắc này nhìn những gì lão già biểu hiện giống như tùy ý phát động, cũng không phải tu vi chính thức.

- Đệ tử không biết tên người này, nhưng theo suy đoán thì chính là Lữ Tử Hạo.

Lô Vân Tòng trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói.

- Người này có tu vi gì?

Lão già áo trắng nhìn qua Lô Vân Tòng rồi bình thản hỏi.

- Tịnh Niết sơ kỳ... nhưng...

Lô Vân Tòng do dự một lát, hắn chậm rãi nói.

- Đệ tử cảm giác tuy người này chỉ có tu vi Tịnh Niết sơ kỳ nhưng mơ hồ nhìn không thấu nông sâu, giống như đang che giấu tu vi.

Lời này vừa được Lô Vân Tòng nói ra thì đám giống Vô Cực Tông lập tức đảo mắt nhìn nhau. Lão già áo bào trắng lại suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Ngươi mau nói rõ tình cảnh quen biết với người này!

Lô Vân Tòng gật đầu xưng vâng, trong mắt lộ ra những hồi ức, hắn nói khẽ:

- Người này giết chết nghịch tử của ta...

Lô Vân Tòng vừa nói đến đây thì đám người Vô Cực Tông trên khán đài trở nên sửng sốt, ngay cả thần thức ngưng tụ đến những tu sĩ đang quan sát cũng trở nên ngơ ngẩn.

- Nghịch tử của ta chuyên làm những chuyện rất độc ác, chết thì chết, nhưng vì là một người cha nên ta muốn gặp người đã giết chết con mình, vì vậy vội vàng đi Quy Nguyên Tông... Trên đường đi lại gặp Lý Thiến Mai đạo hữu, hai chúng ta cùng nhau đi...

Lô Vân Tòng nói ra rõ ràng tình cảnh quen biết với Vương Lâm từ trong hồi ức, đặc biệt cũng nói đến ba vấn đề của Lý Thiến Mai, Vương Lâm trả lời thế nào, sau đó lại chỉ điểm vòng tròn thiên địa ra sao. Tất cả đám người khắp phía nghe thấy đều trở nên kinh động, đặc biệt là các vị trưởng lão Vô Cực Tông lại càng cảm thấy kinh hoàng, ngay cả lão già áo bào trắng cũng chấn động, sau khi cẩn thận suy xét thì trong mắt bùng lên những tinh quang.

- Hay cho một vòng tròn thiên địa! Thứ các ngươi đang tìm kiếm chính là trong vòng thiên địa đó, mà cái hắn truy tìm đã vượt qua vòng thiên

địa rồi. Người gì thiếu hiểu biết về thiên đạo của người này đã vượt xa ngươi.

Vương San San khẽ chớp cặp mắt xinh đẹp, nàng nghe thấy lời nói của Lô Vân Tòng thì khẽ mỉm cười:

- Trong Vân Hải tinh vực chúng ta không ngờ lại có người hiểu đạo đến mức như vậy, trước kia đúng là chưa từng nghe nói đến.

- Sau khi Lô mỗ và Lữ huynh luận đạo thì cảm ngộ rất sâu, cũng cực kỳ kính nể hắn. Lần này tới đây, cốn tưởng rằng có thể gặp lại hắn một lần nữa, đáng tiếc...

Lô Vân Tòng than khẽ, không ngờ Quy Nguyên Tông lại xuất hiện một nhân vật như vậy.

Vẻ mặt Phùng Hải lộ ra vẻ cảm khái, hắn vẫn nhìn về phía Lữ Yên Phỉ, từ đầu đến giờ nàng luôn trầm mặc.

- Lữ Yên Phỉ, người này quả thật là tổ tiên của Quy Nguyên Tông các ngươi sao?

Người đặt câu hỏi chính là lão già mặc áo trắng.

Đây là câu hỏi đầu tiên từ khi Lữ Yên Phỉ phóng thẳng lên đây, nàng không chút do dự mà khẽ nói:

- Đúng vậy, sư thúc tổ dạo chơi thiên địa, năm xưa sau khi trở về thì cứu nguy cho Quy Nguyên Tông, sau đó thì ở lại... Nhưng sau khi cùng đám người Lô đạo hữu luận đạo thì lại bỏ đi, đến nay chưa rõ tung tích.

- Loại tu sĩ đến mức này, tầm đạo cần cảm ngộ thiên địa, tất nhiên sẽ không thể tránh khỏi phải đi, sợ rằng cũng rất ghét những chuyện đời quấn lấy thân, cho nên mới có những minh ngộ như vậy.

Kẻ nói chuyện chính là người đàn ông trung niên họ Trứu, giọng nói có vẻ cảm khái.

- Lần này sư thúc tồ ngươi có đến không?

Lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực Tông trầm giọng nói, sau khi nghe rõ lời nói của Lô Vân Tòng thì lại càng có hứng thú đối với Lữ Tử Hạo. Đặc biệt là nghĩ đến chuyện kẻ này chính là người Quy Nguyên Tông, nhưng Quy Nguyên Tông lại là phân tông của Vô Cực Tông, nói đi nói lại thế nào thì người này cũng chính là đệ tử Vô Cực Tông.

- Khi sư thúc tổ bỏ đi đã từng nói sẽ đến!

Giọng nói của Lữ Yên Phỉ mặc dù khá nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa lời nói lại cực kỳ kiên định.

- Được, vậy thì chờ hắn! Lão phu muốn xem rốt cuộc tên Lữ Tử Hạo này là loại nhân vật gì! Tỷ thí giữa ngươi và Quy Nguyên Tông tạm thời lùi lại, Phùng trưởng lão, để đám tông phái cấp sáu tỷ thí đi thôi.

Lão già áo bào trắng cười lên ha hả, trong lòng rất vui sướng.

Cuộc tỷ thí phân tông cấp sáu đã chính thức bắt đầu, những tông phái cấp sáu trên đài bắt đầu ra tay, những âm thanh ầm ầm vang lên liên tục, nhưng cũng không hấp dẫn ánh mắt quan sát của vài vạn tu sĩ khắp bốn phía. Lúc này ánh mắt họ vẫn dừng lại trên đám người Vô Cực Tông trên khán đài.

- Mộc đạo hữu, vừa rồi ngươi cũng nghe rồi đấy, không biết Lữ Tử Hạo trên Vân Hải tinh vực chúng ta có thể so sánh với người được ngươi nhắc đến hay không?

Ánh mắt người đàn ông trung niên họ Trứu chợt lóe lên, hắn cười nói.

Từ khi Mộc Băng Mi nghe thấy những lời nói của Lô Vân Tòng đến bây giờ, nàng vẫn trầm mặc, nàng mơ hồ có một loại cảm giác rất kỳ dị,

giống như... giống như nàng rất quen thuộc với Lữ Tử Hạo trong lời nói Lô Vân Tòng.

Lúc này nàng cũng không trả lời người đàn ông trung niên họ Trứu mà nhìn về phía Lô Vân Tòng rồi khẽ cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi có thể nói rõ tướng mạo tên Lữ Tử Hạo kia được không?

Lô Vân Tòng nhìn qua Mộc Băng Mi, trong lòng chấn động ầm ầm. Lúc này khi nghe thấy lời nói của đối phương thì trong mắt bùng lên vẻ kính trọng khó có thể che giấu, hắn gật đầu nói:

- Người này có mái tóc trắng, thích mặc áo trắng...

Nói đến đây thì Lô Vân Tòng cười cười, hắn nâng tay phải lên tạo thành một trảo trên hư không. Khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện, bên trong bay ra một khối ngọc giản. Lô Vân Tòng cầm khối ngọc giản trong tay rồi ngưng thần đem bộ dạng của Vương Lâm ghi lên.

Sau đó nguyên lực bùng ra, ngọc giản nổ ầm một tiếng rồi tan vỡ hóa thành những mảnh vỡ tiêu tán trên không trung. Nhưng lúc này cũng có một hình bóng hư ảo được huyễn hóa ra từ bên trong.

Người này mặc áo trắng, tóc trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh lùng nhưng cô độc, có một luồng khí chất rất khó nói nên lời bùng ra.

Khoảnh khắc khi hình bóng hư ảo này xuất hiện, lập tức trong đám trưởng lão Vô Cực Tông có hai người đứng dậy rất mạnh, bọn họ nhìn chằm chằm vào hình bóng hư ảo rồi hoảng sợ nói:

- Là hắn!

Thân thể Mộc Băng Mi lại càng chấn động, nàng nhìn qua hình bóng hư ảo mà tâm thần run lên, nhưng rất nhanh đã bị nàng áp chế xuống. Lúc này tất cả những cảm xúc của nàng đã hóa thành một loại đau thương không nói nên lời.

Giống như một người lữ khách cô độc đột nhiên gặp được người thân nơi đất khách quê người.Mộc Băng Mi cắn chặt môi dưới, co thể run rẩy.

Ánh mắt Lữ Yên Phỉ cũng bùng lên vẻ mê man, nàng nhìn về phía hình bóng hư ảo mà trong lòng cảm thấy chua xót.

Lô Vân Tòng cũng sững sờ, không đợi hắn kịp nói chuyện, đột nhiên ở góc đài phía bắc có một luồng cầu vồng phóng đến với khí thế mạnh mẽ như sấm sét. Luồng cầu vồng này bùng ra sát khí chém giết trăm năm, kinh thiên động địa, giống như đang điên cuồng quét qua. Trong thiên địa lập tức xuất hiện một Lý Thiến Mai noi mái tóc xanh lam, nàng xuất

hiện bên ngoài khán đài Vô Cực Tông, nàng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về hình bóng he ảo tóc trắng phía trước, sau đó ánh mắt lại rơi trên người hai tên trưởng lão Vô Cực Tông đang đứng thẳng người.

- Hai người các ngươi đã gặp hắn sao?

Giọng nói của Lý Thiến Mai rất bình tĩnh nhưng lại có một cảm giác kỳ dị bùng lên làm chính nàng cũng không hiểu vì sao mình lại run rẩy. Trước mắt nàng hiện lên hình bóng của người kia trăm năm trước, trong lòng nàng rất cố chấp, vì cố chấp này mà nàng đã không tiếc mạo hiểm cùng Yêu Tông chém giết trăm năm để một lần đi đến đại hội Vô Cực Tông. Đây chính là hình bóng liên tục bao phủ trong tâm thần nàng.

Trăm năm tuy không lâu nhưng cũng không ngắn, thực tế ngay cả chính Lý Thiến Mai cũng không hiểu rõ, không hiểu tâm tư chính mình vì điều gì. Nhưng trong trăm năm liên tục chém giết, mỗi lần nàng bị thương trong chiến trường thì trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình bóng của hắn.

Lý Thiến Mai xuất hiện lập tức làm Vương San San phải đứng thẳng người lên định mở miệng nói chuyện. Nhưng Vương San San cũng thấy Lý Thiến Mai có gì đó không đúng, tâm thần nàng cũng khẽ động.

Mộc Băng Mi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thiến Mai, nhìn thấy vẻ mặt và hình dáng cực kỳ xinh đẹp của đối phương, trong lòng nà bùng lên một cảm giác chua xót không nói nên lời. Mộc Băng Mi khẽ cắn môi dưới, nàng cũng trở nên trầm mặc.

Lão già áo trắng tông chủ Vô Cực Tông khẽ nhướng mày rồi nhìn về phía hai vị trưởng lão đang đứng dậy.

Vẻ mặt một lão già trong số đó vẫn còn rung động, lão hít vào một hơi thật sâu rồi trầm giọng nói:

- Không ngờ hắn chính là Lữ Tử Hạo! Nếu như theo lời nói của Lô Vân Tòng thì vẫn còn chưa chính xác. Người này sao lại là tu sĩ Tịnh Niết sơ kỳ được, trước đó lão phu đã từng dẫn đệ tử đến Loạn Thú để rèn luyện, đã tận mắt nhìn thấy người này giết chết một con rết lửa cấp mười một như trở bàn tay, sau đó lại đánh trọng thương mãnh thú cấp mười hai. Nếu không phải chính hắn đã bị thương thì lão phu cũng sợ rằng không phải là đối thủ.

Lời này vừa nói ra, tất cả trưởng lão Vô Cực Tông đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Nếu chuyện này được người khác nói ra thì bọn họ sẽ không tin, nhưng hiện nay lại được nói ra từ miệng của Ngô trưởng lão luôn kín miệng ít nói, vì vậy làm đám người cực kỳ tin tưởng.

- Thì ra Ngô trưởng lão cũng đã gặp qua người này, lão phu cũng đã từng nhìn thất hình bóng hắn, nhưng cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Trước đó lão phu nhận được báo cáo của tông phái cấp sáu và cấp bảy, nói có một người từ tinh vực cấp năm phóng ra xông vào tinh vực cấp sáu, tốc độ kinh người, mơ hồ đạt đến Toái Niết đại viên mãn, thậm chí là cảnh giới Thiên Nhân Đệ Nhất Suy. Sau khi người đó vượt qua rất nhiều đại lục thì không có kẻ nào dám đứng ra ngăn cản. Người này đi ngang qua tinh

vực cấp sáu, phá vỡ trận pháp phong tỏa, tiến thẳng vào tinh vực cấp bảy. Khi bị ba vị Toái Niết ngăn cản, người này lập tức thi triển Dịch Linh Ấn. Một ấn vừa được tạo ra thì lập tức phá hủy Man Hoang đại lục, bắt buộc rất nhiều tông phái phairdi chuyển sang đại lục khác, vì vậy mà bắt buộc phải nhường đường. Người kia phóng đi như tên bắn, tiến vào trong tinh vực cấp tám.

Lời nói của lão già đứng lên cũng Ngô trưởng lão đã một lần nữa làm cho tất cả đám người nơi đay phải kinh hoàng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1252: Tung hoành Vô Cực (3)

Nghe được tình cảnh nàu thì hai mắt Mộc Băng Mi trở nên sáng rực, trong lòng không khỏi lộ ra nụ cười khổ. Thầm nghĩ dù hắn đến nơi nào hình như cũng đều làm ra những chuyện kinh người...

Lý Thiến Mai cũng nghe thấy rất rõ ràng, nỗi khiếp sợ trong lòng đã bị niềm vui áp chế. Nàng đã hiểu, nàng đã biết đối phương không quên mối hẹn ước trăm năm. Hắn phi tinh trảm nguyệt, xuyên qua tinh vực cấp bảy và cấp tám để đến đây.

Ngay cả ánh mắt Vương San San cũng trở nên cực kỳ quỷ dị, trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng hư ảo tóc trắng. Một người đàn ông mặc áo trắng đang phóng đến mang theo một luồng gió gào thét kinh người. Cái nàng cảm thấy khó hiểu chính là vì sao đối phương lại biết Dịch Linh Ấn.

Trên mặt Lô Vân Tòng lộ ra nụ cười khổ, hắn không thể ngờ vị Lữ huynh kia còn chưa tới thì đã làm ra những chuyện khủng bố và kinh thiên như vậy. Điều này không có quan hệ đến Lô Vân Tòng hắn, chỉ là lời nói của hai vị trưởng lão Vô Cực Tông.

Tất cả đám người Vô Cực Tông trên khán đài đều trở nên cực kỳ lặng lẽ, lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực Tông cũng hít vào một hơi thật sâu, lão không thể tin. Lúc này trong lòng lão đã không còn cái nhìn về một vãn bối bình thường đối với đối phương mà thay thế vào đó chính là cái nhìn của những người cùng thế hệ.

- Lữ... Lữ Yên Phỉ, ngươi cứ quay về vị trí Quy Nguyên Tông và chờ đợi, chắc chắn sau khi đại hội phân tông các môn phái cấp sáu kết thúc thì sư thúc tổ của ngươi sẽ đến.

Tông chủ Vô Cực Tông vội ho lên một tiếng, trong ánh mắt bùng ra cái nhìn khen ngợi về phía vãn bối đệ tử, lão nhìn về phía Lữ Yên Phỉ.

Lý Thiến Mai cũng không bỏ đi, nàng theo lời mời của Vương San San mà ngồi ở bên cạnh. Khoảnh khắc khi nàng ngồi xuống, ánh mắt như điện của Mộc Băng Mi đã quét tới.

Khoảnh khắc này ánh mắt của hai người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần ngồi hai bên Vương San San đột nhiên ngưng tụ lại. Vương San San ngồi giữa lập tức giới thiệu hai người cho nhau. Lúc này đột nhiên thân thể Vương San San trở nên lạnh lẽo, nàng khẽ mở lớn cặp mắt đẹp rồi xích người lui ra phía sau để ánh mắt hai cô gái Mộc Băng Mi và Lý Thiến Mai có thể nhìn thẳng vào nhau, không còn gì ngăn cách.

- Lý cô nương quả nhiên trời sinh đoan chính, tu vi bất phàm!

Mộc Băng Mi nhìn qua Lý Thiến Mai, một lúc lâu sau nàng thu hồi ánh mắt rồi khẽ nói ra với giọng điệu lạnh như băng.

Tính tình Lý Thiến Mai vốn thích yên lặng, nàng cũng không rõ người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp kia lại nhìn về phía mình, khoảnh khắc khi đối phương thu hồi ánh mắt, Triệu Longm khẽ nói:

- Nếu nói về đoan trang thì vẫn kém Mộc đạo hữu.

Hình như vẻ chờ mong của đám người Vô Cực Tông đối với đại hội phân tông lần này lại càng trở nên mãnh liệt, nhưng bắt buộc bọn họ phải chờ đợi chính là người trong lời nói hai vị trưởng lão.

Tỷ thí phân tông cấp sáu giống như không có gì đặc biệt, nhưng trong số các phân tông cũng có một người xuất hiện giống như Lô Vân Tòng.

Người này là đại đệ tử của Cự Linh Tông cấp sáu, có tên là Viên Phỉ. Kẻ này bế quan thường xuyên, nhiều năm trước đã bỏ tông phái đi, hai trăm năm trước mới trở về, đã bỏ lỡ hai lần đại hội phân tông. Hắn cũng là một người trung niên, tu vi Toái Niết sơ kỳ, ra tay cực kỳ độc ác. Hễ là người trong phân tông khác chiến đấu với hắn thì ít nhất cũng bị thương.

Trước đây người này chính là một tên đệ tử hàng tiểu bối trong phân tông cấp sáu, nếu không phải ra ngoài nhiều năm thì sẽ không đứng đầu Cự Linh Tông, càng không thể có thanh danh như Lữ Anh Kiệt.

Lần này hắn thay mặt cho đám đệ tử tiểu bối ra tay, dù là Lữ Anh Kiệt cũng cảm thấy kiêng kỵ, hắn chỉ trầm tư cười lạnh mà không xuất hiện. Vì vậy mà danh tiếng tên Viên Phỉ này đột nhiên trở nên vang dội trong khoảng thời gian cực ngắn.

Lúc này Viên Phỉ đứng trên đài cao, ánh mắt như điện nhìn về phía khác đài chủ tông. Ánh mắt sáng rực của hắn rơi lên ba người phụ nữ Mộc Băng Mi, trong mắt bùng lên vẻ cuồng nhiệt không thèm che giấu:

- Không biết tại hạ và Lý đạo hữu thần bí kia thì thế nào?

Giọng nói Viên Phỉ rất vang dội, giống như tiếng sấm động. Vẻ mặt Lý Thiến Mai vẫn cực kỳ bình tĩnh, nàng nhìn về phía Viên Phỉ trên đài cao rồi bình thản nói ra hai chữ:

- Không bằng!

Viên Phỉ lập tức trở nên trầm tư, hắn cười khẽ, hình như cũng không ngại mà ánh mắt chợt lóe rồi rơi lên người Lô Vân Tòng.Viên Phỉ dùng giọng lạnh lùng nói:

- Lô Vân Tòng, đại hội lần trước Viên mỗ có chuyện ở bên ngoài nên không thể trở lại, hôm nay ngươi có muốn khiêu chiến không?

Trong mắt Lô Vân Tòng bùng lên hàn quang, một lúc sau lại trầm giọng nói:

- Nếu Lữ huynh Quy Nguyên Tông chưa đến, sao ta lại không dám chiến đấu một trận với ngươi chứ?

Thời gian chậm rãi trôi qua, tỷ thí của những phân tông cấp sáu cũng đã kết thúc, nhưng lúc này Lữ Tử Hạo người Quy Nguyên Tông được mọi người chờ đợi vẫn chưa đến.

Mắt thấy kỳ tỷ thí phân tông cấp bảy cbi bắt đầu, trong tất cả những đại hội năm xưa, khi tinh vực cấp bốn, cấp năm đã xong thì lúc đó đại hội mới trở nên đặc sắc. Tỷ thí phân tông các tinh vực cấp bảy bắt đầu, nhưng trong lần đại hội này cấp năm còn chưa giải quyết xong, nếu cứ liên tục thì có chút không ổn.

Hơn nữa ánh mắt quan sát của đám tu sĩ khắp bốn phía lại rất nhiều, trong đó cũng có những tu sĩ ngoại tông. Vì vậy nếu không thể quyết định xong đại hội phân tông tinh vực cấp năm thì lại càng không ổn.

Phùng Hải trở nên do dự, lão nhìn về phía lão già áo trắng. Lão già này trầm ngâm một lát rồi nhìn về phía Lữ Yên Phỉ và Lô Vân Tòng. Lão thân là tông chủ, tất nhiên phải chú ý đến toàn cục, hơn nữa đại hội phân tông trước mặt lại cực kỳ long trọng, nếu vẫn tiếp tục để tông phái cấp năm trì hoãn thì cũng không thỏa đáng.

- Đợi thì cũng đã đợi rồi, sau này Lữ Tử Hạo có đến cũng không còn gì để nói.

Ánh mắt lão già áo bào trắng chợt lóe lên rồi trầm giọng nói:

- Lô Vân Tòng, Lữ Yên Phỉ, hai người các ngươi lên đài hoàn thành tỷ thí tông phái cấp năm.

Lời vừa nói ra lập tức làm đám tu sĩ khắp bốn phía phải chú ý.Lô Vân Tòng trở nên trầm tư, dưới ánh mắt lão già áo bào trắng bắt buộc phải đứng thẳng người lên hướng về phía Lữ Yên Phỉ ôm quyền rồi tiến lên đài cao. Lữ Yên Phỉ cắn chặt môi dưới, dù biết đối phương đang trên đường đến đây nhưng hiện tại nàng bắt buộc phải chiến đấu.

Lữ Yên Phỉ than nhẹ một tiếng, thân thể hóa thành cánh bướm bay về đài cao phía trước. Nàng chậm rãi rơi lên đài, ánh mắt ngày càng trở nên kiên định:

- Dù hắn không tới thì ta cũng phải tham gia trận chiến này.

Đây chính là việc riêng của đại hội phân tông Vô Cực Tông. Lý Thiến Mai cũng không có lý do tham dự vào. Nàng chỉ lặng lẽ nhìn về phía hình bóng Lữ Yên Phỉ, trong lòng lại thầm quyết định, nếu Quy Nguyên Tông giải tán thì nàng sẽ mang tất cả đám người Quy Nguyên Tông đi vê Phá Thiên Tông.

Khi Lô Vân Tòng và Lữ Yên Phỉ đến đài cao, tất cả tu sĩ bốn phía đều trở nên cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ lại. Đại hội phân tông của Vô Cực Tông lần này cũng chỉ vì một người Quy Nguyên Tông mà có thể nói đã nhận được rất nhiều sự chú ý, một tông phái nho nhỏ như Quy Nguyên Tông lần đầu tiên được rất nhiều tu sĩ biết đến và ghi tạc trong lòng. tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ vì một người.

Cũng không phải tất cả ánh mắt đều mang theo thiện ý, Lữ Anh Kiệt Tiên Âm Môn trên khác đài dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào

Lữ Yên Phỉ và Lô Vân Tòng.

Tên họ Lữ gì đó không phải rất mạnh sao, Lữ mỗ rất muốn xem, kẻ kia được như lời nói của các ngươi không.

Trong phương xa ở địa phương Tầm Loan Tông, Triệu Long mất đi thân thể đang ở trong một đám mây đen kịt. Nguyên thần Triệu Long lúc này đang đứng bên người đại trưởng lão và tông chủ Tầm Loan Tông. Vẻ mặt hắn rất uể oải nhưng vẻ ác độc trong ánh mắt lại hơn hắn Lữ Anh Kiệt.

- Triệu huynh cứ yên tâm, việc này lão phu sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Nếu tên kia không đến thì chẳng có gì để nói, nhưng nếu đã đến thì lão phu sẽ làm hắn chết bất đắc kỳ tử. Dù Lý Thiến Mai có ngăn cản nhưng nàng chỉ là nàng mà không phải toàn bộ Phá Thiên Tông. Chúng ta không dám đắc tội với nàng nhưng tên họ Lữ thần bí kia nhất đinh phải chết.

Tình cảnh trước đó xảy ra trên khán đài Vô Cực Tông, vì khoảng cách quá xa mà ngoài đám người Vô Cực Tông thì người ngoài cũng không biết có chuyện gì. Bọn họ chỉ cảm thấy được một hình bóng cực kỳ hư ảo, nhìn cũng không được rõ.

Ánh mắt Viên Phỉ tông phái cấp sáu cũng lóe lên, hắn nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng trên đài cao, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh. Hắn rất hy vọng người thần bí kia sẽ đến đây, để mình tận mắt nhìn thấy tên kia có thần thông gì đặc biệt.

Lữ Yên Phỉ bình tĩnh đứng trên đài, một luồng cảm giác cô độc lập tức bùng lên trong lòng. Nàng bị rất nhiều người chú ý nhưng cũng không thèm quan tâm, người nàng chờ đợi trăm năm vẫn chưa xuất hiện.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này bầu trời rất đẹp, rất trong nhưng nàng không dừng lại lâu mà xoay người nhìn về phía Lô Vân Tòng rồi khẽ nói:

- Lô đạo hữu, mời chỉ giáo!

Lô Vân Tòng cũng thu hồi ánh mắt nhìn về phía bầu trời giống như đang chờ đợi, hắn nhìn qua Lữ Yên Phỉ rồi trầm giọng nói:

- Trận chiến này ta sẽ không nương tay, ngươi phải chú ý.

Trên mặt Lữ Yên Phỉ lộ ra nụ cười thảm nhưng vẻ mặt lại trở nên kiên định, vì vậy mà hình bóng của nàng lại trở nên cực kỳ xinh đẹp một cách khác thường. Nàng khẽ gật đầu rồi lui ra phía sau vài bước, hai tay bấm pháp quyết, nguyên lực thiên địa lập tức chuyển động.

Nguyên lực thiên địa hóa thành một vòng xoáy trên không trung, khi quét ngang xuống dưới lại tạo thành những tiếng nổ vang vọng. Nhưng khoảnh khắc khi vòng xoáy nguyên lực thành hình thì đột nhiên trở nên điên cuồng, giống như có một luồng lực lượng kỳ dị từ trên trời giáng

xuống, từ hư vô bùng ra rồi dung nhập vào trong vòng xoáy, khuấy động phong vân.

Khoảnh khắc này thiên địa biến sắc, cũng không biết tại sao vòng xoáy càng lúc vàng lớn. Cuối cùng một tiếng ầm vang lên, vòng xoáy thoát khỏi điều khiển của Lữ Yên Phỉ, nó phóng thẳng lên bầu trời.

Khoảnh khắc này Lữ Yên Phỉ trở nên ngây ngốc, nhưng thân thể lập tức trở nên run rẩy dữ dội, nàng ngẩng mạnh đầu.

Không phải chỉ có nàng, ngay cả Lô Vân Tòng cũng chấn động toàn thân, nguyên thần trong cơ thể giống như run rẩy, giống như có một luồng uy áp khổng lồ từ trên bầu trời gào thét hàng lâm. Luồng uy áp này cực kỳ khủng bố, đủ để kinh thiên động địa. Lúc này sau khi uy áp bao phủ thì mơ hồ ẩn giấu một luồng ý chí làm chính Lô Vân Tòng cũng không thể nào phản kháng. Ý chí này hắn cực kỳ quen thuộc, đặc biệt quen thuộc. Lô Vân Tòng ngẩng đầu lên thật mạnh, hắn nhìn chằm chằm vào bầu trời bao la.

Khoảnh khắc này bên ngoài hai người bọn họ, bốn phía quanh khác đài lập tức xuất hiện những tia chớp xẹt qua lại như rắn chạy. Số lượng tia chớp quá nhiều giống như tất cả đều bị một luồng lực lượng kỳ dị kéo đến rồi thay thế tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Sấm động ầm ầm, thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyển, một vùng sấm sét lập tức bao phủ. Đám sấm sét này giao thoa vào nhau tạo thành

một mảng lưới điện, tất cả đều ngưng tụ trên bầu trời ầm ầm phóng xuống.

Một hình bóng màu trắng chậm rãi xuất hiện trên đỉnh trời, dưới những sấm động ầm ầm. Một mái tóc trắng tung bay giống như xoay chuyển sấm sét làm tất cả thiên địa trở thành một địa ngục lôi quang.

Sấm sét lập tức phát ra những tiếng gầm rống giống như đến từ thời viễn cổ. Những tiếng gầm rống này làm đám tu sĩ bình tĩnh chấn động tâm thần, trở nên kinh hoàng. Sấm động mây tuôn cũng chỉ vì nghênh đón một người.

- Hắn đã đến!

gTiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1253: Tung hoành Vô Cực (4)

- Hắn đến rồi...

Lô Vân Tòng ngơ ngác nhìn bầu trời, nhìn lên những luồng sấm sét như vô tận. Sau khi nhìn đến hình bóng áo trắng sau mạng lưới sấm sét thì tâm thần chợt chấn động.

Lý Thiến Mai đứng thẳng người, nàng kinh ngạc nhìn lên bầu trời. Sau khi nhìn thấy bóng hình sau sấm sét, nhìn hình bóng quen thuộc đã chia lìa trăm năm, nhìn thấy đối phương giẫm chân lên mảng lưới sấm sét. Nàng khẽ cắn môi dưới, vẻ mặt trở nên lặng lẽ giống như tất cả vốn là như thế, vốn phải là tình cảnh trước mắt, phải được bầu trời đầy sấm sét nghênh đón, phải tiến thẳng vào lòng nàng.

Ánh mắt Mộc Băng Mi trở nên phức tạp, bên trong ẩn giấu một luồng tâm tư không nói nên lời. Nàng lặng lẽ nhìn hình bóng quen thuộc nhưng cũng xa lạ của người đàn ông trước mặt. Lúc này trước mắt nàng lóe lên rất tình cảnh, rất nhiều chua xót, rất nhiều khổ sở nói không nên lời. Nhưng trong cô độc lại có cảm giác ấm áp, một lúc lâu sau nàng lặng lẽ cúi đầu.

Những tia sáng rực rỡ trong cặp mắt đẹp của Lữ Yên Phỉ càng trở nên nồng đậm, hai hàng lệ sung sướng chảy xuôi, ánh mắt vẫn nhìn lên hình bóng ngày càng gần trên bầu trời. Khoảnh khắc này giống như tất cả uất

ức đều bùng ra, đều theo nói chuyện mắt chảy xuôi. Vương Lâm đến, khoác áo sấm sét, chém thiên địa, bước qua Vân Hải.

Khoảnh khắc này không chỉ những người có quen biết với Vương Lâm, ngay cả những tu sĩ khắp bốn phía, ngay cả người Vô Cực Tông cũng cảm thấy chấn động.

Phùng Hải đứng thẳng người dậy, đồng tử trong hai mắt đột nhiên co rút rồi nhìn chằm chằm vào hình bóng đang hàng lâm từ trên bầu trời. Với tu vi của lão thì rõ ràng nhận thấy lực lượng khủng bố trong thiên địa, loại lực lượng này không phải người tu sĩ Toái Niết tầm thường có thể xoay chuyển được. Loại lực lượng này biến hóa ở mức độ vô cùng, chỉ có những kẻ hiểu rõ quy tắc, tu vi đạt đến Toái Niết đại viên mãn mới có thể nhận ra.

Không chỉ có Phùng Hải, ngay cả lão già tóc đỏ cũng hít vào một hơi thật sâu mà chấn động tâm thần. Quy tắc và ý cảnh của lão già này đều có liên quan đến lôi vì vậy mà những gì cảm nhận được lại càng thêm rõ ràng. Trong lúc mơ hồ, lão thậm chí đã sinh ra cảm giác không thể điều khiển nguyên thần trong cơ thể mình, giống như nguyên thần đã hóa thành sấm sét, giống như khoảnh khắc này có cảm giác xúc động muốn bái lạy. Giống như tất cả những gì hiện lên trước mắt lão không phải là một tu sĩ mà chính là một luồng Thần lôi muôn đời trường tồn, đã tồn tại vĩnh hằng từ thời kỳ thiên địa sơ khai đến bây giờ.

Ánh mắt người đàn ông trung niên họ Trứu của Vô Cực Tông cũng giống như tia chớp nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang đứng giữa sấm sét. Tâm thần người đàn ông họ Trứu chấn động, mơ hồ sinh ra cảm

giác hoảng sợ. Hắn sợ vì đối phương xuất hiện mà mình không thể nào nhận biết được, mãi đến khi sấm sét vang vọng trên bầu trời mới kịp phản ứng.

Loại thần thông ẩn giấu khí tức này làm cho người đàn ông trung niên họ Trứu phải chấn động tâm thần, hắn nghĩ đây cũng chưa chắc là thần thông, mà chính là sự sắp xếp của người có tu vi cao hơn mình rất nhiều.

Lúc này lão già trước đó đã dẫn theo đám đệ tử đến vùng sương mù Loạn Thú để rèn luyện càng dám khẳng định, lão là người Vô Cực Tông duy nhất đã thấy Vương Lâm ra tay. Lúc này lão vội ôm quyền nói:

- Ngày đó gặp Lữ huynh cũng không ngờ đều là đồng môn, lão phu Ngô Giang Bình xin ra mắt đạo hữu.

Ngoài Ngô Giang Bình còn có một lão già khác đã sớm nhìn thấy hình bóng hư ảo của Vương Lâm. Lúc này ánh mắt lão già trở nên ngưng trọng, hắn vốn biết chuyện nhưng không hoàn toàn tin tưởng. Lúc này, lão lại hoàn toàn tin đối phương có bản lĩnh để quét ngang tinh vực cấp sáu và cấp bảy!

Ánh mắt lão già tông chủ Vô Cực Tông cũng lóe lên tinh quang, lão là người có tu vi cao nhất ở đây, tuy không phải mạnh nhất ở Vô Cực Tông nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Đệ Nhất Suy.

Vì nguyên nhân đạt đến cản giới hiếm có này mà lão già tông chủ mới nhìn rõ những gì mà kẻ khác không thấy. Ánh mắt lão già rơi trên mi tâm Vương Lâm ở phương xa, dù nơi đó trống không nhưng lão già tông chủ lại rõ ràng cảm nhận được trên mi tâm người áo trắng có ẩn giấu một luồng quy tắc.

Càng làm lão già tông chủ cảm thấy đáng sợ chính là luồng quy tắc này không tồn tại trong thiên địa, đã vượt ra khỏi sự kiểm soát của thiên địa mà tồn tại, giống như một luồng quy tắc ngoài thiên địa, một quy tắc mới.

Khoảnh khắc khi luồng quy tắc này bùng ra, dù lão là tông chủ Vô Cực Tông cũng cảm thấy một luồng kính sợ. Đặc biệt là trên người áo trắng trước mặt lại ẩn giấu ý cảnh, khi hắn nhìn thấy thì sinh ra những biến hóa tràn đầy hư ảo. Đây chính là vấn đề làm lão trở nên kinh hoàng, nếu giao chiến với tu sĩ như vậy thì lão không tin tưởng sẽ chiến thắng.

- Người này đã bị thương nhưng tình trạng vết thương lại không nghiêm trọng... Xem ra người này tới chậm vì có chuyện xảy ra.

Lữ Anh Kiệt ngơ ngẩn nhìn lên hình bóng áo trắng trên bầu trời, cảm giác chấn động hồn phi phách tán đột nhiên bùng lên giống như thủy triều rồi lập tức bao phủ hoàn toàn thân thể hắn.

Cơ thể Lữ Anh Kiệt trở nên run rẩy, đây chính là hoảng sợ, là kinh hoàng, đặc biệt là nhớ tới chuyện chính mình trước đó đã từng đắc tội với người Quy Nguyên Tông, đã dùng những lời nói cợt nhả. Hơn nữa

khi hắn nhớ tới chuyện đã từng nói muốn giao chiến với người này thì da đầu trở nên tê dại, cảm thấy ánh mắt bắt đầu tan rã. Thậm chí những đồng môn Tiên Âm Môn đứng gần hắn cũng cảm thấy kinh hoàng.

- Hắn... hắn... không ngờ lại có tu vi này, theo lời nói của Lô Vân Tòng thì hắn có thể giết chết ta như bóp chết một con kiến, điều này cũng là sự thật.

Tâm thần Lữ Anh Kiệt lập tức đại loạn, vẻ mặt tái nhợt, càng lúc càng bàng hoàng.

Không phải chỉ có hắn mà đám người Tầm Loan Tông ở phương xa cũng trở nên lặng lẽ, Triệu Long sững sờ nhìn lên bầu trời, vẻ mặt biến đổi dữ dội, đồng tử hai mắt co rút lại, khoảnh khắc này đầu óc trở nên cực kỳ trống rỗng.

Vẻ mặt tông chủ và đại trưởng lão Tầm Loan Tông bên cạnh Triệu Long cũng không còn chút máu, khoảnh khắc khi nhìn thấy Vương Lâm thì lập tức nhận ra người này là ai. Đây là kẻ đã bắt bọn họ phải tung ra toàn bộ sức lực để di dời tông phái ra khỏi mảnh đại lục của chính mình, vì người này mà phải nhường đường, lại phải cung kính để người này rời đi.

- Là... là... là hắn!

Hai người nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

Gần mười vạn tu sĩ ngồi trên bốn phía khán đài, trong đó phần lớn là người của tinh vực cấp sáu, cấp bảy. Đám người này tuy không biết được kẻ nào gây ra tình cảnh kinh động ở những tinh vực cấp sáu và cấp bảy trước đó, nhưng dù không được nhìn thấy cũng được những người biết rõ nói lại.

Cũng có một vài lão quái từng tận mắt nhìn thấy bộ dạng Vương Lâm. Lúc này khi nhìn thấy Vương Lâm thì tất cả đều xôn xao, hàng loạt âm thanh truyền ra khắp bốn phía:

- Chính là hắn, phóng qua tinh vực cấp sáu mà không kẻ nào dám tiến ra ngăn cản.

- Ta từng nghe sư tổ tông môn nói người này chỉ cần dùng một chiêu thần thông đã có thể phá vỡ vòng bảo vệ của tinh vực cấp sáu và cấp bảy, dù là sư tổ cũng cảm thấy kinh hoàng.

- Lão phu đã từng tận mắt nhìn thấy người này thi triển Dịch Linh Ấn quét ngang một đường, làm cho rất nhiều tông phái phải di chuyển sang đại lục khác, vì người này mà tạo ra một con đường.

- Nghe nói có ba người tu sĩ Toái Niết chặn hắn lại nhưng sau đó tất cả đều trọng thương quay ra.

- Không phải ba người, sư huynh của ta đã tận mắt nhìn thấy bảy tu sĩ Toái Niết liên thủ tấn công người này, nhưng hắn lại chỉ dùng một chiêu đã có bốn người chết và ba người trọng thương! Ngay cả mảnh Man Hoang đại lục ở gần đó cũng phải tan vỡ dưới thần thông đó.

Những âm thanh thảo luận sôi nổi vang lên khắp bốn phía, nhưng lúc này thiên địa cũng vang lên những tiếng gào thét dữ dội rồi ép xuống tất cả những tiếng ồn ào bên dưới, bầu không khí lập tức yên tĩnh trở lại. Lúc này sấm sét trên bầu trời nổ vang ầm ầm rồi ngưng tụ, cuối cùng tất cả đều dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, toàn bộ thiên địa không còn bất kỳ tiếng sấm động nào.

Chỉ còn lại một người mặc áo trắng, mái tóc trắng phấp phới đang tiến từng bước từ trên trời giáng xuống. Sau khi rơi xuống đài cao, Vương Lâm đã đứng bên cạnh Lữ Yên Phỉ:

- Ta đã tới chậm!

Vương Lâm nhìn về phía Lữ Yên Phỉ đang rất tiều tụy, trong mắt lộ ra cái nhìn xin lỗi, hắn khẽ nói.

Những giọt lệ trong suốt đã không thể nào ngừng rơi trên gương mặt Lữ Yên Phỉ, nàng nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, nàng khẽ nói:

- Không muộn, chỉ cần ngươi có thể đến, lúc nào cũng không muộn.

- Cô về đi, đã có ta ở đây, Quy Nguyên Tông không cần người nào khác phải hành động. Đại hội lần này ta sẽ bắt buộc các phân tông cấp năm, cấp sáu, bảy, tất cả đều phải nhường bước cho Quy Nguyên Tông trở thành đệ nhất.

Vương Lâm cung tay áo lên, một luồng gió nhẹ quấn quanh Lữ Yên Phỉ rồi trực tiếp lóe lên hiện ra bên cạnh đám người Vô Cực Tông đang quan chiến ngoài khán đài.

Ánh mắt Vương Lâm quét về phía đám người Vô Cực Tông, hắn ôm quyền hướng về phía lão già đã mở lời với mình trước đó. Nhưng lúc này vẻ mặt Vương Lâm lại khẽ động, hắn thấy được Lý Thiến Mai, thấy được... Mộc Băng Mi.

Ánh mắt Vương Lâm dừng lại rồi được thu hồi, hắn đứng trên đài dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lô Vân Tòng đang liên tục cười khổ.

- Tu vi của Lữ huynh... đã không còn giống như trăm năm trước, đại hội tông phái cấp năm lần này, Tử Đạo Tông ta chấp nhận thua cuộc.

Lô Vân Tòng ôm quyền cười khổ, nếu tu vi Vương Lâm chỉ cao hơn một bậc thì trong lòng hắn vẫn còn niềm tin chiến đấu, nhưng lúc này hắn đứng trước mặt Vương Lâm mà tâm thần run rẩy, hơn nữa còn xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn. Thậm chí làm cho hắn cảm thấy đáng sợ chính là ngay cả ý cảnh đạo niệm cũng xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, giống như trong thân thể người đối diện có một vòng xoáy vô hình hút đi tất cả đạo niệm ý cảnh khắp bốn phía, chỉ cần bất cẩn thì ý cảnh đạo niệm sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Vương Lâm mỉm cười nhưng vẻ mặt lại cực kỳ lạnh lùng, hắn khẽ nói:

- Lô huynh, tại hạ có chuyện muốn hỏi, mong rằng Lô huynh có thể nói rõ ràng. Những vết thương trên người Lữ Yên Phỉ là do kẻ nào tạo ra?

Lô Vân Tòng không chút do dự mà chỉ về phía Tiên Âm Môn rồi nói:

- Lữ Anh Kiệt người Tiên Âm Môn!

Sau đó Lô Vân Tòng lại chỉ tay về phía Tầm Loan Tông:

- Triệu Long người Tầm Loan Tông, hình như hai người này có ham muốn đối với Lữ cô nương.

Vương Lâm gật đầu, hắn xoay người nhìn về phía Tiên Âm Môn, trong mắt lóe lên hào quang, cơ thể phóng về phía trước. Khoảnh khắc này Vương Lâm giống như đạp phá hư không mà phóng về phía Tiên Âm Môn.

Vẻ mặt Lữ Anh Kiệt trong Tiên Âm Môn lập tức biến đổi, thân thể hắn lùi về phía sau như tên bắn. Vẻ mặt sư tôn và trưởng lão Tiên Âm Môn bên cạnh hắn cũng trở nên ngưng trọng, hai người nhanh chóng lao ra. Đặc biệt là sư tôn Tiên Âm Môn, lão già này chụp lấy Lữ Anh Kiệt rồi lóe lên hóa thành một luồng cầu vồng phóng về phía đám người Vô Cực Tông trên khán đài.

Tông chủ Tiên Âm Môn thì tiến lên một bước ngăn cản trước mặt Vương Lâm, vẻ mặt hắn lộ ra vẻ cung kính, lão ôm quyền đang muốn giải thích.

Nhưng Vương Lâm căn bản không muốn nghe người này nói, hắn thấy đối phương tiến lên ngăn cản thì tay phải vung lên. Một tiếng nổ ầm trở nên vang vọng, một luồng cuồng phong đột nhiên gào thét, bên trong vang lên những tiếng sấm động. Cuồng phong lập tức đánh thẳng vào người tông chủ Tiên Âm Môn.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khoảnh khắc này tông chủ Tiên Âm Môn lập tức phun ra máu tươi, thân thể tan vỡ ầm ầm. Nguyên thần tông chủ Tiên Âm Môn phóng ra, gương mặt lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ.

Vương Lâm cũng không có dấu hiệu chứng tỏ sẽ ngưng lại, hắn phóng thẳng về phía trưởng lão Tiên Âm Môn đang kéo theo Lữ Anh Kiệt phóng đi như tên bắn. Tốc độ Vương Lâm không nhanh nhưng mỗi bước chân giẫm xuống đều giống như có thể làm cho tâm thần của đám người đang quan sát phải chấn động ầm ầm.

Khoảnh khắc này tất cả tu sĩ ở bốn phía đài cao đều trở nên yên tĩnh.

- Chủ tông cứu mạng!

Trên trán sư tôn Lữ Anh Kiệt vã đầy mồ hôi, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, lão điên cuồng hướng về phía đám người Vô Cực Tông mà gào rống.

- Lữ đạo hữu, kính xin...

Phùng Hải có chút do dự, lão ôm quyền đang định nói chuyện thì Vương Lâm đã phất tay cắt ngang lời nói.

- Nhục mạ Quy Nguyên Tông của ta, hắn nhất định phải chết, kẻ nào cứu sẽ cùng tội.

Vương Lâm vừa nói vừa vung tay phải lên chỉ về phía trước, hắn đến đây vì mục đích làm tất cả mọi người phải kinh hoàng, vì mục đích tạo ra danh tiếng kinh thiên cho Quy Nguyên Tông.

Một chỉ này làm thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, một chỉ Thiên Vận đột nhiên xuất hiện, những con sóng lực lại cuồn cuộn bùng lên. Đầu ngón tay điên cuồng hàng lâm tạo thành uy áp ngập trời, làm cho tất cả đám người đang quan sát khắp bốn phía phải hít vào một hơi thật sâu. Đám người đều phải ngơ ngác nhìn qua ngón tay khổng lồ đang che khuất thiên địa, tâm thần kẻ nào cũng liên tục rung động.

Đầu ngón tay hàng lâm mang theo những tiếng gào thét, chỉ sau khoảnh khắc đã đập lên người Lữ Anh Kiệt và sư tôn. Một tiếng ầm vang lên, mặt đất giống như đã run rẩy, ngay cả tu chân tinh cũng chấn động.

Máu tươi bắn ra tung tóe, thân thể Lữ Anh Kiệt và sư tôn đột nhiên tan vỡ, nguyên thần cũng trực tiếp vỡ nát tiêu tán trong hư không. Lúc này luồng gió thổi tới mang theo mùi máu tanh nồng nặc rồi bao phủ khắp thiên địa.

“Giết chết Lữ Anh Kiệt như bóp chết kiến hôi!”

Đây là câu nói của Lô Vân Tòng mấy ngày trước đó, lúc này đồng loạt vang lên bên tai tất cả mọi người giống như mùa đông giá rét đã đến. Vương Lâm xoay người nhìn về phía Tầm Loan Tông, hắn tiến lên một bước rồi phóng đến

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1254: Tung hoành Vô Cực (5)

Những thần thông như một chỉ Thiên Vận thực sự tiêu hao cũng không phải là tiên lực, thuật này cũng không phải là tiên pháp mà chính là Vương Lâm dung hợp với linh hồn Thiên Vận Tử trong tâm thần rồi xuất ra.

Thứ mà thần thông này tiêu hao chính là lực lượng trong hồn phách Nghịch Hành giả Thiên Vận Tử, hơn nữa cũng có cả nguyên lực Vương Lâm. Nếu không phải được tu vi chính hắn tăng cường thì muốn tiện tay thi triển sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhưng uy lực của một chỉ Thiên Vận vẫn còn kém thần thông do chính Thiên Vận Tử thi triển. Dù sao tu vi của hai người cũng khác biệt, hơn nữa phương pháp thi triển cũng khác hẳn nhau.

Vương Lâm ra tay chính là một chỉ Thiên Vận, cái hắn muốn chính là làm người ta phải kinh hoàng. Dù sao hắn cũng bị thương chưa lành, nhất định phải xuất ra những thần thông bí hiểm, vì vậy cũng đạt được mục đích trước đám người Vô Cực tông ở nơi đây. Nếu không phải

chuyện bất đắc dĩ hắn sẽ không gọi ra Văn Thú, vì đây chính là đòn sát thủ bảo vệ tính mạng của hắn.

Mặt đất vẫn đang liên tục chấn động, những dư âm của vụ nổ dường như vẫn còn vang vọng bên tai tất cả mọi người. Mùi máu tanh tiêu tán trong gió lại làm đám người đang quan sát chấn động tâm thần.

Trước mặt Vô Cực tông mà phá hủy thân thể của tông chủ phân tông, giết chết đại trưởng lão phân tông, giết chết đại đệ tử Lữ Anh Kiệt của phân tông. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, khi trưởng lão Vô Cực tông Phùng Hải đang muốn mở miệng ngăn cản thì một câu nói "Người cứu hắn sẽ cùng tội" không chút khách khí của Vương Lâm đã vang lên.

Nếu có tư cách, có thực lực thì có thể làm được tất cả. Điều này cũng chẳng phải không có người làm được, nhưng nếu có lá gan hành động như người này lại cực kỳ hiếm thấy.

Vương Lâm ra tay rất gọn gàng, đã hoàn toàn làm cho trong lòng đám người nơi đây, kể cả người Vô Cực tông sinh ra những chấn động rất sâu sắc. Lý Yên Phỉ cúi đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại bùng lên cảm giác ấm áp.

Ánh mắt Mộc Băng Mi trở nên phức tạp, trong lòng cũng không biết vì sao mà càng thêm chua xót. Nàng nghĩ tới Liên Minh tinh vực, nghĩ tới Côn Hư bị phá hủy, nghĩ tới sự hùng mạnh của Thác Sâm, những gì nàng đã gặp chuyện có chút gì đó giống với Lý Yên Phỉ.

Nhưng Lý Yên Phỉ lại có thể đứng sau lưng một người như hắn... Mà chính mình lại bất lực, mãi mãi cũng chỉ có một thân một mình gánh chịu mà thôi.

Vẻ mặt Lý Thiến Mai cực kỳ lặng lẽ, yên lặng nhìn về phía Vương Lâm, trên mặt hiện lên một nụ cười giống như trăm năm trước. Vương San San thì nhướng mày, trong đầu hiện lên một chỉ vừa rồi giống như đang nghĩ đến vấn đề nào đó.

Đám lão quái có tu vi cao thâm trong Vô Cực tông thì tâm cơ lại càng thâm trầm, lúc này đám người chẳng thể nhìn rõ đang buồn hay vui. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Chỉ có lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực tông là người nhìn thấy rõ tu vi Vương Lâm nhất, đối với chuyện Vương Lâm giết chết người Tiên Âm Môn trước mặt mình lão cũng không có biểu cảm gì giống như không được nhìn thấy.

Vương Lâm khẽ xoay người, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh nhưng một luồng sát khí lại bùng lên bao phủ toàn thân. Lúc này ánh mắt hắn đang chuyển lên địa phương Tầm Loan Tông, hắn cất bước phóng về phía đó. Bầu không khí bốn phía trở nên yên tĩnh, khoảnh khắc này gần mười vạn ánh mắt của đám người đều ngưng tụ trên cơ thể Vương Lâm. Hàng loạt ánh mắt chuyển đến không làm Vương Lâm sinh ra không cảm giác nào.

Bước tiến của Vương Lâm không nhanh nhưng mỗi khi giẫm xuống lại làm cho tâm thần của tất cả đệ tử Tầm Loan Tông nhảy dựng lên, giống như bọn họ đang phải đối mặt với một mãnh thú đến từ thời viễn cổ. Con thú này đang há rộng miệng muốn thôn phệ tất cả bọn họ.

Vẻ mặt tông chủ Tầm Loan Tông trở nên tái nhợt, dù lão có tu vi Toái Niết nhưng không có dũng khí đối mặt với Vương Lâm. Đặc biệt là nghĩ đến tình cảnh trước đó đối phương đã bắt buộc tông phái mình di chuyển đại lục, da đầu lão lại run lên, trong đầu không thể sinh ra chút ý niệm đối kháng nào.

- Tầm Loan Tông chỉ là một tông phái nhỏ trong tinh vực cấp bảy mà thôi, vì một trưởng lão mà chống đối với người kia thì đúng là không khôn ngoan.

Ánh mắt tông chủ Tầm Loan Tông lóe lên, hắn đảo mắt nhìn về phía đại trưởng lão Tầm Loan Tông bên cạnh. Vị đại trưởng lão này cũng có tu vi cao thâm, đã đạt đến Toái Niết trung kỳ đỉnh phong.

Dù là vị đại trưởng lão thì sau khi nhìn thấy một người đáng sợ như Vương Lâm xông thẳng qua tinh vực cấp bảy thì sinh ra cảm giác hồn phi phách tán. Nhưng lão cũng nhìn thấy đối phương thi triển Dịch Linh Ấn cực kỳ tao nhã, tự nghĩ rằng chính mình không phải là đối thủ. Sau khi thấy ánh mắt tông chủ thì hai người lập tức nhìn nhau, hai người lập tức hiểu ý nhau nhưng cũng hơi do dự.

Nhưng cảm giác do dự lại hoàn toàn tan vỡ khi Vương Lâm tiến tới từng bước. Tình cảnh thảm bại của Tiên Âm Môn vẫn còn hiện rõ trước mắt, tông chủ Tầm Loan Tông lập tức cắn răng, thân thể cũng lập tức tránh sang một bên. Đúng lúc này đại trưởng lão cũng lập tức tránh người.

Hai người này vừa tránh đi thì tất cả tu sĩ Tầm Loan Tông khắp bốn phía đều phải tản ra, những tu sĩ tông phái khác ở bên cạnh cũng di động. Không lâu sau, trong đám người lập tức xuất hiện một con đường, bốn phía xung quanh nguyên thần Triệu Long lập tức trống trải, nguyên thần hắn run rẩy rồi nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

- Ngươi đi ra cho ta!

Vương Lâm dừng chân lại, ngón trỏ tay phải chỉ thẳng về phía nguyên thần Triệu Long.

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Hai mắt Triệu Long trở nên đỏ bừng, tâm thần run rẩy. Lúc này cảm giác lạnh như băng bùng lên khắp toàn thân, xung quanh hắn có rất nhiều người nhưng vẫn sinh ra cảm giác giống như tất cả thế giới đều chối bỏ mình, thiên địa mênh mông chỉ còn chính mình tồn tại.

Khi tiếng gầm tức giận vang lên, Triệu Long điên cuồng lao ra ngoài, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong thân thể lập tức ầm ầm bốc

lên một ngọn lửa vô hình. Hắn đã bị ép đến đường cùng nên phải lựa chọn cách thức thiêu đốt nguyên thần thì tu vi của hắn điên cuồng tăng mạnh, từ Toái Niết sơ kỳ đột phá lên đỉnh phong, đạt đến Toái Niết trung kỳ tạo thành những tiếng gào thét kinh thiên động địa. Từ xa nhìn lại, Triệu Long giống như đã hóa thành một luồng lưu tinh rộng hơn mười trượng, lưu tinh này liên tục thiêu đốt và phóng về phía Vương Lâm.

Khi Triệu Long liên tục phóng về phía trước, cảm giác điên cuồng của hắn càng trở nên dữ dội, cuối cùng hầu như tất cả hào quang trong thiên địa đều trở nên ảm đạm, chỉ còn một nguyên thần Triệu Long đang hóa thành lưu tinh, đã trở thành một luồng sáng cực mạnh hút hết tất cả các loại ánh sáng khác.

- Ngươi muốn ta chết thì phải trả một cái giá đắt!

Tiếng rống giận cuối cùng vang lên rồi vang vọng khắp thiên địa, chấn động đất trời, cũng khiến cho tâm thần của đám tu sĩ đang quan sát khắp bốn phía phải sinh ra cộng hưởng. Dù là đám người Vô Cực tông cũng không khỏi cảm thấy xúc động.

Trên thế gian này, những chuyện có thể làm cho một tu sĩ Toái Niết bắt buộc phải lựa chọn phương pháp thiêu đốt nguyên thần, bắt buộc phải tự bạo thì không phải là tầm thường. Nhưng tình cảnh này lại xuất hiện rõ ràng trước mặt đám người nơi đây.

Khi nguyên thần liên tục thiêu đốt, một lực lượng điên cuồng bùng ra với khí thế hủy diệt. Dù người có tu vi cao hơn rất nhiều cũng phải hủy diệt

trước tình cảnh điên cuồng này, cũng sẽ vô thức lựa chọn phương pháp tránh đi, nhưng Vương Lâm lại không tránh mà trong mắt lóe lên tinh quang.

Vẻ mặt Phùng Hải trở nên âm trầm, hắn thân là trưởng lão Vô Cực tông, cũng là người phụ trách đại hội lần này nhưng phải trơ mắt nhìn đối phương giết chết người Tiên Âm Môn, cũng không thèm để ý đến lời nói của mình. Nếu chỉ là như vậy thì cũng không đáng nói, nhưng lúc này kẻ mà đối phương muốn giết chết chính là người của tinh vực cấp bảy.

Mỗi một người của tông phái tinh vực cấp bảy đều cực kỳ quý giá đối với Vô Cực tông, quan trọng hơn chính là người khác có thể để mặc sống chết của Triệu Long Tầm Loan Tông, có thể mặc kệ danh tiếng Tầm Loan Tông sụt giảm xuống ngàn trượng nhưng Phùng Hải lại bắt buộc phải ra tay, vì năm xưa lão cũng từ trong Tầm Loan Tông đi ra, sau đó mới trở thành trưởng lão Vô Cực tông.

Nếu Lý Thiến Mai ra tay giết người thì cũng bắt buộc phải chịu, vì sau lưng nàng chính là Phá Thiên Tông, Phùng Hải cũng không có lời nào để nói, nhưng tình cảnh lúc này lại hoàn toàn khác biệt.

- Lữ đạo hữu, kính xin cho lão phu một chút ân tình, đừng giết chết người Tầm Loan Tông.

Lời nói của Phùng Hải cực kỳ âm trầm, lời nói vang lên lạnh cả người, cơ thể lão vừa xông ra đã phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Khoảnh khắc này luồng lưu tinh mười trượng do nguyên thần đang thiêu đốt của Triệu Long cũng tiến đến. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh nhưng trong cơ thể lại bùng lên sát khí, luồng sát khí lập tức ầm ầm bùng ra trong nháy mắt.

Luồng sát khí này cực mạnh, ngay khi xuất hiện thì lập tức khuấy động thiên địa, phong vân biến sắc giống như có rất nhiều oan hồn huyễn hóa ra giữa trời đất, những âm thanh thê lương kinh thiên động địa, ẩn giấu những luồng khí lạnh lẽo đến vô tận.

Sát khí này vừa xuất hiện thì đột nhiên bùng lên, vẻ mặt Phùng Hải đang tiến đến lập tức có biến đổi lớn, thân thể bắt buộc phải ngừng lại. Lão sinh ra một loại cảm giác nếu cứ tiếp tục tiến lên một bước, tiến vào trong phạm vi thần thông của Vương Lâm thì nghênh đón hắn chính là đòn sát thủ cực kỳ vô tình. Khoảnh khắc này Vương Lâm cũng khẽ động.

Vương Lâm đối mặt với luồng lưu tinh do nguyên thần thiêu đốt hóa thành thì thân thể lập tức tiến thẳng một bước về phía trước, thân thể vừa chuyển động như gió, chân phải đã ầm ầm vung lên, khoảnh khắc sau đã đá thẳng lên nguyên thần.

Mái tóc trắng của Vương Lâm bay bổng, y phục như tuyết trắng phần phật trong gió. Hắn không cần dùng thần thông, không cần né tránh, cũng chẳng có bất kỳ động tác nào đẹp đẽ mà dùng phương pháp trực quan nhất, trực tiếp nhất, khắc sâu vào trong trí nhớ nhất. Phương pháp này làm cho cả đời kẻ khác không thể nào quên, một cước như sấm sét.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khoảnh khắc sau đã điên cuồng vang vọng. Chân phải Vương Lâm cũng không ngừng lại mà trực tiếp đánh thẳng lên nguyên thần đang thiêu đốt của Triệu Long phát ra những âm thanh kinh thiên động địa. Dù nguyên thần Triệu Long đang thiêu đốt nhưng căn bản không có lực chống cự dưới lực lượng tuyệt đối này, khi thiêu đốt nguyên thần thì chắc chắn sẽ phải chết.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang vọng, lưu tinh vỡ nát trong nháy mắt rồi hòa thành hàng loạt tinh quang tiêu tán khắp bốn phía. Vương Lâm thu chân lại, vẻ mặt cực kỳ ung dung, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám tu sĩ khắp bốn phía, cuối cùng chuyển lên người Phùng Hải.

- Vị đạo hữu này, lời của ngươi đã chậm rồi!

Vẻ mặt Phùng Hải trở nên âm trầm, lão nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, một lúc lâu sau thì xoay người phóng thẳng về phía khán đài Vô Cực tông.

Bầu không khí bốn phía lập tức trở nên cực kỳ lặng lẽ, nhưng khoảnh khắc sau lại trở nên ồn ào rồi vang vọng. Khi Vương Lâm xuất hiện, giết chết Lữ Anh Kiệt Tiên Âm Môn, giết Triệu Long Tầm Loan Tông mà tất cả thời gian lại cực kỳ ngắn, vì vậy mà những chấn động trong lòng các tu sĩ khác lại càng trở nên dữ dội.

Thần thông kinh người, mà thân thể lại càng kinh người.

Trong mắt lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực tông bùng lên những luồng sáng rực rỡ, chỉ là một người Tiên Âm Môn, một người Tầm Loan Tông thì căn bản không có ý nghĩa gì nếu so sánh với tu sĩ đại thần thông trước mặt. Vương Lâm xoay người nhìn về phía đám tu sĩ thượng tông, giọng nói bình tĩnh nhưng rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người.

- Lữ mỗ đại biểu cho Quy Nguyên Tông muốn khiêu chiến với tất cả mọi người trong phân tông cấp sáu, bảy và tám, bất kỳ người nào cũng có thể lên đây.

Lời nói của Vương Lâm giống như gió lạnh thổi qua làm cho bầu không khí khắp bốn phía lại trở nên lặng lẽ.

Lô Vân Tòng hít vào một hơi thật sâu rồi cố gắng áp chế nổi sợ hãi trong lòng, ánh mắt Lô Vân Tòng đảo về phía Viên Phi bùng lên cái nhìn như cười như không.

Vẻ mặt Viên Phi trở nên tái nhợt. Sau khi trầm tư một lát hắn vẫn không dám đứng dậy tiến lên.

- Tại hạ Vân San người Thanh Vân Đạo cấp bảy muốn cùng Lữ huynh luận bàn một phen.

Một giọng nói bình thản đột nhiên chậm rãi vang lên trong thiên địa yên tĩnh.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1255: Tung hoành Vô Cực (6)

Trong lần đại hội trước đây của Vô Cực tông thì Thanh Vân Tông là tông phái đứng hạng thứ ba trong tinh vực cấp bảy. Thần thông của Thanh Vân Tông chú trọng vào sự biến hóa, cũng ẩn giấu những ý niệm khó lường, môn hạ đệ tử cũng có hơn bảy ngày người, nhiều năm qua đã đào tạo được rất nhiều cao thủ. Tất cả cao thủ đều được Vô Cực tông tuyển đi rồi trở thành trọng điểm bồi dưỡng.

Vẻ mặt người đàn ông trung niên có giọng nói bình thản cực kỳ bình tĩnh, làn da hơi vàng giống như trong người có bệnh nặng. Người này vừa nói lập tức phóng ra từ trong đám người ở phía tây đài cao, giống như dưới chân hắn có một đám mây vô hình nâng thân thể lên rồi dần dần tới gần đài.

Người đàn ông này mặc áo xanh, rất có danh tiếng trong tinh vực cấp bảy, ngày thường hắn thường bế quan không quan tâm đến chuyện đời.

Lần này đại hội chủ tông được tổ chức rất long trọng, hắn mới xuất quan đến tham dự. Người này tu vi dũng mãnh, mơ hồ bùng ra khí tức Toái Niết hậu kỳ.

Nghe nói người này chính là một trong số ba đệ tử môn phái được Vô Cực tông quyết định tham gia đại hội tinh vực cấp tám. Vài ngàn năm qua hắn được Vô Cực tông cực kỳ coi trọng, rất nhiều đan dược và pháp bảo, thậm chí ngay cả thuật thần thông cũng liên tục đưa xuống trợ giúp. Hơn nữa người này còn được một vị trưởng lão trong nhóm bảy vị thái thượng của Vô Cực tông tự mình truyền đạo ngàn năm.

Có thể nói người này đã tập hợp toàn bộ thực lực Vô Cực tông, là một tu sĩ đại thần thông được bồi dưỡng trọng điểm với mục đích chính là chiến thắng trong đại hội tông phái cấp tám. Khi bước tiến của hắn giẫm xuống thì đám người bên dưới bắt đầu thảo luận ồn ào.

Nếu nhìn qua thì người đàn ông mặc áo xanh này cũng không lớn tuổi, nhưng thời gian tu đạo đã đạt đến vài ngàn năm. Lúc này vẻ mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, khi rơi người xuống trước mặt Vương Lâm thì hắn ôm quyền nói:

- Lữ đạo hữu, xin chỉ giáo!

Người này vừa nói xong thì hai mắt bùng lên tinh quang, một thân tu vi Toái Niết ầm ầm tràn ra tạo thành một vòng xoáy lấy thân thể trung tâm quét ngang khắp bốn phía. Lúc này thiên địa giống như đã thay đổi, từ xa nhìn có thể thấy một vòng xoáy khổng lồ chậm rãi chuyển động. Hư ảnh

của một mãnh hổ chín đầu màu đỏ đột nhiên huyễn hóa ra trong vòng xoáy, một tiếng gầm rống kinh thiên vang lên.

- Hổ Hồn Cửu Chuyển!

Ánh mắt đám người có kiến thức rộng rãi trong đám tu sĩ khắp bốn phía đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Trong đám người Vô Cực tông đang ngồi trên khán đài, vẻ mặt Phùng Hải trở nên âm trầm rồi nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Tâm cơ của lão rất sâu, nếu không phải chuyện bất dắc dĩ tuyệt đối sẽ chẳng cùng chém giết với một người mà chính mình không nắm chắc chiến thắng. Lúc này lão đang lợi dụng cơ hội để xem tu vi cực hạn của kẻ đã giết chết Triệu Long.

Đám trưởng lão còn lại của Vô Cực tông cũng dùng ánh mắt đối với người cùng thế hệ nhìn về phía kẻ mặc áo xanh. Trong lòng bọn họ đều biết rõ, nếu tên đàn ông trung niên kia không phải một trong ba người bắt buộc tham dự đại hội tông phái cấp tám thì chắc chắn sẽ trở thành trưởng lão Vô Cực tông.

Lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực tông nheo mắt lại lộ ra vẻ khen ngợi, dù biết người đàn ông áo xanh này cũng không phải kẻ mạnh nhất trong đám ba người kia nhưng với tu vi Toái Niết hậu kỳ cũng đủ để chứng tỏ sự hùng mạnh của Vô Cực tông.

Trong những lần đại hội tông phái cấp tám trước đó, Vô Cực tông đều đi đến giai đoạn cuối của đại hội. Lần này lão già áo trắng tin Vô Cực tông bọn họ dù không thể chiến thắng và trở thành đệ nhất, nhưng cũng tuyệt đối không rớt xuống vị trí cuối cùng nhưng những năm xưa.

Hai mắt người đàn ông áo xanh bùng lên chiến ý, hai tay bấm pháp quyết chỉ về phía trước, mãnh hổ chín đầu bên ngoài thân thể hắn được hình thành trong lốc xoáy đột nhiên phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Khi mãnh hổ chín đầu gầm rống thì thân thể hóa thành trăm trượng, chín đầu từ chín phương hướng khác nhau phóng về phía Vương Lâm mà thôn phệ. Lúc này thiên địa giống như vì sự xuất hiện của mãnh hổ chín đầu mà trở thành một màu đỏ máu.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như bình thường không chút biến hóa nào, lần này hắn đến Vô Cực tông chính là muốn dùng một chữ nhanh, dùng tốc độ cực nhanh để bộc phát ra thực lực, chỉ như vậy mới có thể làm thanh danh Quy Nguyên Tông bùng lên mạnh mẽ.

Nếu để thời gian kéo dài, một khi không thể áp chế được vết thương và sinh ra những chuyển biến xấu thì lợi bất cập hại.

Khoảnh khắc khi mãnh hổ chín đầu gầm rống lên, Vương Lâm tiến về phía trước một bước, khi một bước chân giẫm xuống thì ý cảnh của hắn đột nhiên có thay đổi, bốn phía quanh thân thể trở nên vặn vẹo không phân biệt được thật giả. Khi tiến lên một bước, tay phải Vương Lâm vung lên hư không phía trước, một ngọn lửa màu lam đột nhiên bùng lên rồi bao phủ khắp toàn thân tạo thành một vòng xoáy lửa.

- Mở!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, vòng xoáy lửa bên ngoài thân thể hắn đột nhiên nghịch chuyển rồi ầm ầm tản về khắp bốn phía, khoảnh khắc sau đã đánh thẳng về phía mãnh hổ chín đầu.

Những tiếng nổ ầm ầm lập tức trở nên vang vọng, những con sóng tản ra kịch liệt trong thiên địa, mãnh hổ chín đầu lập tức bị ngọn lửa màu lam bao vây, ba đầu mãnh hổ lập tức tan vỡ phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hình bóng Vương Lâm lập tức phóng ra khỏi ngọn lửa rồi tiến về phía người đàn ông áo xanh. Khi hắn phóng về phía trước, tay phải nâng lên chỉ bầu trời rồi quát:

- Thiên địa chi hỏa!

Lời này vừa mới nói ra, trong đám tu sĩ gần mười vạn khắp bốn phía đài cao, hễ là những người có thần thông liên quan đến hỏa thì vẻ mặt lập tức biến đổi. Bọn họ rõ ràng phát hiện được khoảnh khắc này nguyên lực thuộc tính hỏa trong thân thể không còn được chính mình điều khiển, tất cả đều trở nên điên cuồng, muốn lao ra khỏi cơ thể giống như đang được kêu gọi.

Khoảnh khắc này thân thể tất cả những tu sĩ có lực lượng liên quan đến hỏa trên khắp khán đài đều giống như trở nên thiêu đốt, ngọn lửa bùng lên ngập trời rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại.

Vẻ mặt một vị trưởng lão tóc trắng trong đám người Vô Cực tông lập tức biến đổi, thần thông hắn tu luyện thuộc hệ hỏa, lúc này lão vội vàng khoanh chân, hai tay bấm pháp quyết điểm lên ngực vài cái, hỏa nguyên thần trong cơ thể mới yên ổn trở lại. Khoảnh khắc này giống như Vương Lâm đã hóa thân thành một ngọn lửa bùng lên từ thời kỳ thiên địa sơ khai, đã trở thành người điều khiển ngọn lửa, tất cả lửa trong thiên địa đều phải nghe hiệu lệnh của hắn.

Hàng loạt ngọn lửa từ trong đám tu sĩ bay ra, tất cả đều hướng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại. Toàn bộ mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Khi Vương Lâm đi về phía trước, tay phải hắn lập tức được những ngọn lửa khắp bốn phía phóng đến rồi hóa thành một hỏa cầu cực lớn. Khi tay phải vung lên, hỏa cầu này ầm ầm dung nhập vào trong tay Vương Lâm.

Vẻ mặt người đàn ông áo xanh biến đổi, thân thể lập tức lui về phía sau, hắn vung một trảo lên hư không, túi trữ vật lập tức xuất hiện. Hắn đang muốn lấy pháp bảo ra chống cự.

Nhưng Vương Lâm sao có thể để người kia có cơ hội lấy pháp bảo, tu sĩ Toái Niết chắc chắn sẽ có pháp bảo với uy lực khổng lồ, một khi lấy ra thì trận chiến này sẽ không thể kết thúc trong thời gian ngắn được. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay trái đột nhiên chỉ về phía đối phương, trong miệng truyền ra một tiếng:

- Định!

Một chữ vừa ra thì thân thể phải ngừng, khoảnh khắc khi người đàn ông áo xanh ngừng lại thì Vương Lâm hóa thành một biển lửa bùng đến gần. Hỏa cầu trên tay phải hắn lúc này đã giống như ngọn lửa trên tay, hai ngón tay hắn khẽ điểm lên ngực đối phương vài cái.

Mỗi một chỉ điểm xuống đều phát ra những tiếng nổ vang vọng, thân thể người đàn ông áo xanh càng chấn động, toàn thân lập tức bao phủ trong ngọn lửa. Sau ba chỉ, người này phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị một luồng lực lượng khổng lồ đẩy mạnh rồi văng thẳng xuống dưới.

Nếu chỉ như vậy thì không thể biểu hiện ra thần thông của Vương Lâm, thân thể hắn dừng lại nhưng tay phải lại vung một trảo lên hư không.

Khoảnh khắc khi một trảo được vung lên thì biển lửa vô tận lại được huyễn hóa ra trong thiên địa, biển lửa quét ngang che phủ bầu trời làm nơi đây trở thành một thế giới đầy lửa.

Khoảnh khắc khi biển lửa bùng lên thì điên cuồng phóng tới thân thể người đàn ông áo xanh bị đánh văng, những tiếng nổ càng ầm ầm liên tục vang vọng một cách kinh người. Cuối cùng một tiếng đùng vang lên, toàn thân người đàn ông áo xanh bùng ra máu tươi nhưng không tan vỡ, trong thân thể bùng ra những luồng sáng màu trắng bạc rồi liên tục đối kháng triệt tiêu với lực lượng ngọn lửa.

Vẻ mặt người đàn ông áo xanh không còn chút máu, người này từ trên đài cao vạn trượng rơi xuống đất. Khoảnh khắc khi rơi xuống thì mặt đất bên dưới lập tức vang lên người tiếng ken két, hàng loạt vết nứt bùng ra rồi liên tục vỡ vụn.

Thân thể người đàn ông áo xanh lại tiếp tục lui về phía sau, liên tục lùi vài trăm trượng mới ngừng lại. Hắn phun ra một ngụm máu tươi rơi trên mặt đất.

- Đa tạ đạo hữu hạ thủ lưu tình!

Người đàn ông áo xanh trầm tư một lát rồi hướng về phía Vương Lâm vẫn như thường giống như trận chiến vừa rồi đối với hắn mà nói thì cực kỳ nhàn nhã. Thật sự hắn đã xuống tay lưu tình, nếu không thì một đòn tấn công vừa rồi cũng đủ làm thân thể đối phương tan vỡ.

Nhưng lần này ra tay Vương Lâm cũng phải trả giá lớn, hắn đã cưỡng chế thi triển toàn lực, tình trạng vết thương lại nặng thêm một phần nhưng người ngoài không thể nào nhìn ra được.

Khoảnh khắc khi người đàn ông áo xanh thảm bại thì phần lớn tu sĩ khắp bốn phía khán đài đều đứng thẳng lên nhìn về phía hình bóng Vương Lâm đứng trên đài cao mà quần áo bị những cơn gió thổi tung phần phật, trong mắt đám người đều lộ ra vẻ kính sợ nồng đậm.

Trong mắt đám trưởng lão Vô Cực tông cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, dù trước đó bọn họ đã nghe nói về thực lực khủng bố của Vương Lâm nhưng những gì tai nghe chỉ là giả, dù vẫn tin là thật nhưng cũng không bằng trực tiếp nhìn thấy.

Tình cảnh trước đó Vương Lâm đã giết chết người của Tiên Âm Môn và Tầm Loan Tông, dù sao cũng sinh ra cảm giác lấy mạnh hiếp yếu, dù thần thông kinh người nhưng những trưởng lão Vô Cực tông cảm thấy chính mình cũng làm được, cho nê cũng không quá để ý. Nhưng tình cảnh trước mắt đã hoàn toàn khác biệt.

Tu vi của người đàn ông áo xanh cũng không có gì khác biệt với đám trưởng lão, lúc này bọn họ cũng cảm thấy đồng cảm nhưng lại đau khổ phát hiện ra, dù mình đổi cho người đàn ông áo xanh thì giống như... cũng thất bại mà thôi.

Mà quan trọng là vẻ mặt lth kia vẫn như thường giống như cực kỳ thoải mái căn bản không phải đã sử dụng toàn lực, điều này làm trong lòng bọn họ phải chấn động, Phùng Hải trở nên trầm tư, nhìn về phía Vương Lâm trên đài cao mà ánh mắt chợt lóe.

Trong mắt vị trưởng lão tu luyện thần thông hệ hỏa bên cạn Phùng Hải cũng bùng lên vẻ kinh hoàng, lão là người cảm nhận sâu sắc nhất. Khoảnh khắc cuối cùng của cuộc chiến vừa rồi đã làm lão sinh ra một cảm giác giống như chỉ cần đối phương sinh ra một ý niệm thì ngọn lửa sẽ từ bỏ thân thể chính mình rồi trở thành thứ được đối phương sử dụng.

Trong tất cả những trận chiến giữa lão và người khác thì loại chuyện quỷ dị thế này đúng là lần đầu tiên xảy ra.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn nhìn qua đám mây trên bầu trời rồi chậm rãi nói:

- Hôm nay Lữ mỗ muốn chiến đấu, còn người phương nào muốn tham chiến không?

- Đỗ Lâm người Tử Tùng Cốc cấp bảy, xin được Lữ đạo hữu chỉ giáo.

- Tại hạ là Doãn Hồ, người Thiên Âm Tông cấp bảy, xin Lữ đạo hữu chỉ giáo.

Giọng nói của một nam một nữ hầu như cùng vang lên, nhưng từ hai phía đông và nam xuất hiện hai luồng cầu vồng phóng đi như tên bắn, khoảnh khắc sau đã đến gần. Lúc này sau khi đưa mắt nhìn nhau thì đột nhiên khẽ ngừng lại.

- Nhóm người các ngươi cùng lên một lúc đi!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn lên bầu trời rồi bình thản mở miệng. Hắn nâng tay phải lên rồi đẩy thẳng về phía đài cao bên dưới. Đài cao khổng lồ chiếm giữ gần một nửa tu chân tinh lập tức chấn động ầm ầm,

ngay cả tu chân tinh cũng chấn động theo. Một luồng khí tức tang thương giống như theo một trảo tay phải Vương Lâm trực tiếp được sinh ra từ trên tu chân tinh, làm cho thân thể Vương Lâm giống như bùng ra một luồng khí tức mơ hồ.

- Rút lực linh hồn!

Lập tức có tu sĩ hô lên kinh hoàng, trong giọng nói tràn đầy sự sợ hãi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1256: Tung hoành Vô Cực (7)

Trong đám tu sĩ khắp bốn phía đài cao cũng không phải tất cả đều biết được hành động lần này của Vương Lâm là gì, chỉ cảm thấy hắn vung một trảo về hư không phía trước, mặt đất lập tức chấn động. Nhưng chấn động này chỉ là cảm giác mà thôi, thực tế thì mặt đất không chuyển động, cái chuyển động chính là con người.

Khoảnh khắc này giống như một trảo của Vương Lâm đã hút tâm thần đám người điên cuồng bay ra ngoài thân thể, từ hai chân dung nhập vào trong mặt đất rồi sau đó lập tức bị Vương Lâm hút từ trong mặt đất ra.

Tình cảnh trước mặt đám người trở nên mơ hồ, giống như khoảnh khắc này có một luồng khí tức tang thương bao phủ tất cả không gian. Khí tức tang thương này vạn đời không thay đổi, nồng đậm đến mức làm người ta cảm thấy hít thở khó khăn.

Tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là ảo giác nhưng lại rất chân thật làm tâm thần người ta chấn động, cực kỳ đáng sợ giống như tay phải Vương Lâm lúc này chính là một vòng xoáy có thể hút đi lực lượng trong thiên địa, lực lượng đất trời này có thể hút vào tất cả linh hồn tu chân tinh và tâm thần của tu sĩ khắp bốn phía.

Dù có phản kháng hay không, dù đồng ý hay không, tất cả đều bị cưỡng ép hút đi.

Khoảnh khắc này có rất nhiều người không biết thuật rút linh hồn nhưng bọn họ đều sinh ra một loại cảm giác nói không nên lời giống như chính mình và tu chân tinh này đang tan ra rồi hòa vào cùng một thể. Dưới một trảo tưởng chừng như đơn giản của Vương Lâm, linh hồn lập tức bay ra! Đã động thì kinh thiên động địa, tĩnh thì rút hồn tinh cầu.

- Đúng là rút linh hồn!

Nếu biết được manh mối của thuật thần thông này cũng chỉ có những tu sĩ đại thần thông cấp bảy, tiếng kinh hô vừa rồi từ trong miệng một người truyền ra, người này đứng thẳng lên, trong mắt lộ ra cái nhìn không thể tin.

Khoảnh khắc này không phải chỉ có hắn, hễ là những tu sĩ lão quái đại thần thông thì vẻ mặt đều biến đổi, căn bản không dám tin tất cả mọi tình cảnh xảy ra trước mắt là thật.

- Nghe nói trong tu chân tinh có hồn, nếu như tu luyện đến một trình độ nhất định, minh ngộ thiên đạo đạt đến mức độ không thể tin thì có thể rút ra linh hồn tu chân tinh rồi hóa thành thần thông thiên địa.

- Khi Phong Tiên giới tan vỡ chưa từng nghe nói pháp thuật này được truyền lại, căn bản không có cách nào chứng tỏ sự tồn tại của nó, tên Lữ Tử Hạo này... hắn... hắn có thể chân chính thi triển pháp thuật này sao? Đây là cảm giác thiên địa hư ảo và chuyển động, khí tức muôn đời tang thương lại giống hệt nhưng những gì được miêu tả trong sách cổ, tuyệt đối không sai, đây chính là rút linh hồn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, khoảnh khắc khi hai luồng cầu vồng ở hai hướng đông và nam gào thét phóng đến, tay phải Vương Lâm vung lên giống như nắm được toàn bộ tu chân tinh, hắn nhấc mạnh tay lên.

Đột nhiên mặt đất phát ra những tiếng nổ vang vọng, nói thẳng ra thì nó không có bất kỳ tiếng động nào, vì âm thanh này tai không thể nghe rõ

được, nhưng tâm thần lại có thể cảm nhận được giống như mặt đất trên tu chân tinh này đang run lên dữ dội.

Lúc này khí tức tang thương trở nên cực kỳ nồng đậm, giống như tu chân tinh này đang thức tỉnh, đang từ trong giấc ngủ say không biết bao nhiêu vạn năm, lần đầu tiên được người ta làm cho thức tỉnh. Hơn nữa đây cũng không phải phương pháp nhẹ nhàng mà chính là bắt buộc phải thức tỉnh. Khoảnh khắc khi tu chân tinh thức tỉnh thì linh hồn đã được ngưng tụ sau không biết bao nhiêu ngàn năm đã bị rút ra.

Tất cả vạn vật trong thiên địa đều có linh hồn, từng cành cây ngọn cỏ cũng đều có hồn, vì vậy mà tu chân tinh tất nhiên cũng có hồn. Nhưng linh hồn của tu chân tinh phải sau vài ngàn năm mới có thể chậm rãi sinh ra, linh tính của nó cực cao, ẩn giấu khí tức tang thương thiên địa, đồng thời còn mơ hồ phù hợp với biến hóa thiên địa. Rút hồn, tuy nói thì dễ nhưng chính thức làm được điều này lại có rất ít.

Trong mắt Vương Lâm thì tu chân tinh này đã không còn là tinh cầu mà chính là một linh hồn, thứ hắn đang rút ra chính là linh hồn này. Khi Vương Lâm nâng tay phải lên, từng luồng khí màu trắng đột nhiên ầm ầm xuất hiện trên tất cả vị trí mặt đất của tu chân tinh. Những luồng khí trắng nhanh chóng đan xem vào nhay giống như một làn sương mù rồi điên cuồng phóng về phía đài cao, phóng về phía Vương Lâm, sau đó ngưng tụ lại trên tay phải của hắn.

Khoảnh khắc này giống như tất cả tu sĩ nơi đây đều xuất hiện ảo giác, tất cả cỏ cây trên tu chân tinh này đều đang héo rũ, cuối cùng tất cả đều khô vàng, trở thành tro bụi rồi tiêu tán.

Tất cả những dãy núi trên tu chân tinh đều trở thành màu xám, không còn chút linh khí mà tất cả đều bị hút rút đi. Ngay cả nước sông cũng nhanh chóng cạn kiệt, cuối cùng thì hoàn toàn khô cạn, những vết nứt nẻ lan ra khắp đáy sông.

Thậm chí biển cả ở phía tây bắc chiếm hai phần phạm vi tu chân tinh cũng giống như trở nên sôi trào, những con sóng khổng lồ bùng lên ầm ầm giống như có thể truyền đến nơi đây, tất cả mọi người đều có thể nghe được cực kỳ rõ ràng.

Càng thêm kinh hoàng chính là khí tức tang thương trên tu chân tinh này giống như đại biểu cho năm tháng, sau khi ngưng tụ lại thì linh hồn tu chân tinh lại rung chuyển dữ dội rồi hóa thành những luồng khí màu trắng bùng lên ầm ầm trên mặt đất, trên đài cao.

Làn sương màu trắng sữa này bùng ra từ trên đài cao bên dưới người Vương Lâm rồi điên cuồng ngưng tụ trên tay phải hắn. Khoảnh khắc này giống như núi rung đất chuyển, tu sĩ khắp bốn phía há hốc mồm. Lúc này bọn họ cảm nhận được linh hồn tu chân tinh đã bị tu sĩ áo trắng kia hút ra.

Giống như chỉ cần Vương Lâm muốn thì có thể rút ra hoàn toàn linh hồn tu chân tinh, đến lúc đó tu chân tinh sẽ không còn linh khí, trở thành một đống hoang tàn. Thậm chí rất có thể tu chân tinh sẽ tan vỡ.

Tình cảnh này làm tâm thần đám tu sĩ chấn động, đầu óc trống rỗng, ngay cả đám người Vô Cực tông cũng đứng thẳng lên, trong mắt bùng ra vẻ kinh hoàng.

Ngay vả Phùng Hải cũng hít vào một hơi thật sâu, lần đầu tiên ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng lão cũng lập tức cười rộ lên lạnh lùng. Vương Lâm đã giết chết Triệu Hải trước mặt mọi người làm cho Tầm Loan Tông mất hết mặt mũi, điều này phải trả một cái giá đắt vì Phùng Hải không phải người Vô Cực tông duy nhất đi ra từ Tầm Loan Tông. Trước khi lão đến Vô Cực tông đã có một người đi trước, người đó tu vi rất cao nhưng tính tình lại cổ quái, lúc này đã không hỏi đến chuyện đời cũng không âm thầm trợ giúp Tầm Loan Tông. Nhưng người này năm xưa chính là tông chủ đời đầu tiên của Tầm Loan Tông, bây giờ đã trở thành một người trong số các thái thượng trưởng lão Vô Cực tông.

Nếu Vương Lâm không vì tức giận mà giết chết Triệu Hải trước mặt đám người Vô Cực tông thì cũng chẳng có gì đáng nói, đằng này hắn giết người mà đám Tầm Loan Tông lại chẳng dám phản kháng, điều này rõ ràng đã trêu chọc làm vị thái thượng trưởng lão kia không vui.

Vẻ mặt lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực tông cũng biến đổi, lão nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt bùng ra tinh quang.

Đám người Vô Cực tông còn như vậy thì đừng nói đến hai người Đỗ Lâm và Doãn Hồ từ hai hướng đông và nam phóng đến muốn khiêu chiến với Vương Lâm. Khoảng cách của một nam một nữ này đến

Vương Lâm là gần nhất, lúc này thân thể cả hai đều khựng lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, vẻ mặt càng có biến đổi lớn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, tay phải lập tức nâng lên như chớp. Trong sương mù màu trắng sữa giống như có hàng loạt sợi tơ bay ra rồi vờn quanh tay phải Vương Lâm tạo thành một quả cầu màu trắng to như nắm tay.

Luồng khí tức tang thương ẩn giấu trong quả cầu có thể làm cho thiên địa mục mát, có thể làm cho đám tu sĩ đang đứng khắp bốn phía không còn ý nghĩa. Nhưng lúc này quả cầu ẩn chứa lực lượng đáng sợ đang bay bổng trên tay phải Vương Lâm, tất cả tu sĩ nhìn thấy bộ dạng nhàn nhã của Vương Lâm thì đều hút vào một hơi thật sâu. Đây là lần thứ ba Vương Lâm dùng thuật rút hồn, nhưng nếu nói một cách chính xác thì chỉ là lần thứ hai.

Lần đầu tiên là Tán Ma dung nhập vào trong thân thể, trục tinh để chiến đấu với tiên hồn La Thiên. Lần thứ hai Vương Lâm rút hồn dung nhập vào trong Chu Tước tinh để tiến hành cải tạo, nhưng lần đó hắn còn chưa thuần thục, chỉ cảm thấy chính mình hiểu được vỏ bề ngoài mà thôi.

Nhưng lúc này lần thứ ba, cũng có thể nói là lần thứ hai rút hồn, khi ý cảnh Vương Lâm liên tục tăng mạnh, tu vi cũng tăng mạnh, hắn nhờ vào quy tắc tinh mà có thể rút hồn một cách hoàn mỹ, mượn hồn để chiến đấu.

Dùng lực linh hồn hóa thành thần thông, nếu chỉ chiến đấu với một người thì quá đáng tiếc cho nên Vương Lâm mới để cho hai người Đỗ Lâm và Doãn Hồ cùng nhau ra tay.

Tay phải Vương Lâm cầm lấy quả cầu linh hồn giống như trực tiếp nắm chặt tu chân tinh, vẻ mặt hắn vẫn như thường, tay phải lại đột nhiên vung về phía trước. Quả cầu đột nhiên gào thét phóng ra rồi hướng về phía hai người Đỗ Lâm và Doãn Hồ.

Quả cầu này không lớn, chỉ to như nắm tay, tốc độ cũng không nhanh, với tu vi của Doãn Hồ và Đỗ Lâm thì hoàn toàn có thể né qua khi quả cầu bay tới. Nhưng lúc này trong tâm thần hai người đột nhiên sinh ra một loại cảm giác căn bản không thể né tránh giữa đất trời bao la.

Loại cảm giác này rất chân thật, quả cầu tuy nhỏ nhưng nó do linh hồn tu chân tinh ngưng tụ ra, nó chính là tu chân tinh. Hai người Đỗ Lâm và Doãn Hồ sinh ra một loại cảm giác giống như tu chân tinh dưới chân đã sống lại, một loại ảo giác giống như tu chân tinh đang đánh thẳng về phía hai người.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì mọi chuyện xảy ra rất nhanh, khi quả cầu gào thét phóng đến gần thì tất cả mặt đất đều nổ vang chấn động, lúc này thật sự đã là chấn động, một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố điên cuồng phóng ra từ bốn phương tám hướng rồi đánh thẳng về phía hai người Doãn, Đỗ.

Khoảnh khắc này biển rộng ở phía tây tu chân tinh này đột nhiên trở nên sôi trào rồi nhanh chóng hóa thành hơi nước điên cuồng tiêu tán giống như bị hút đi tất cả tinh hoa. Lúc này thiên địa đột nhiên xuất hiện hàng loạt đám mây đen che trời đậy đất, sấm sét tràn ngập, những hạt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời rơi xuống. Thật sự không phải chỉ là một vùng mà tất cả tu chân tinh đều chìm trong mưa gió.

Những luồng sấm sét gào thét kinh thiên động địa, thân thể Đỗ Lâm bị cuốn ngược về phía sau rồi phun ra một ngụm máu tươi. Trong lúc vô tình hắn đã phải chịu một đòn tấn công của tu chân tinh, thân thể hắn hầu như muốn tan vỡ, nếu chẳng phải Vương Lâm không có sát tâm thì hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Thân thể mềm mại của Doãn Hồ cũng chấn động, máu tươi từ trong miệng phun ra hóa thành một làn sương máu rồi nhanh chóng bị mưa hòa tan. Thân thể nàng giống như bị một lực lượng khủng bố đánh vào, cơ thể liên tục lui về phía sau, vẻ mặt tái nhợt, thậm chí ngay cả tóc cũng tán loạn, bị mưa đổ xuống ướt như chuột lột.

Bầu không khí bốn phía trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có những âm thanh mưa rơi ào ào, mơ hồ còn có cả tiếng sấm động.

Khoảnh khắc này ánh mắt tất cả mọi người đều ngưng tụ trên hình bóng áo trắng đang đứng trên trời cao giữa cơn mưa tầm tã, mưa rơi xuống đến vị trí cách hình bóng kia một trượng thì lập tức văng ra, không có giọt mưa nào dính vào người.

- Đây chính là thuật rút hồn!

Hễ là những lão quái biết thuật rút hồn đều chấn động tâm thần, tình cảnh vừa rồi đã khắc sâu vĩnh hằng vào trong ký ức đám người.

Trong Vân Hải tinh vực, vì đan dược và mãnh thú nên số lượng tu sĩ đại thần thông đã vượt xa rất nhiều ba giới còn lại. Nhưng cũng vì nguyên nhân đan dược, vì không thể tiến sâu vào Phong giới mà rất nhiều tiên thuật thần thông không thể truyền thừa xuống được, cũng vì điều này mà thần thông của những tu sĩ nơi đây cảm ngộ lại tụt hậu hơn so với ba giới còn lại.

Thần thông rút hồn chính là thần thông đỉnh cao của ba giới kia, còn đối với Vân Hải thì chỉ là thần thông trong truyền thuyết... cũng không phải chẳng có ai nắm giữ, nhưng nói về số lượng thì quá ít.

Một khi đạt đến tu vi Đệ Nhị Bộ thì thần thông sẽ có liên quan rất lớn đến ý cảnh, đồng thời cũng có liên quan đến quy tắc thiên địa. Vì tu sĩ Vân Hải dùng đan dược để đề thăng tu vi nên cũng có liên quan đến quy tắc thiên địa. Vì tu sĩ Vân Hải dùng đan dược để đề thăng tu vi nên ở phương diện thần thông yếu hơn rất nhiều so với những tu sĩ hoàn toàn tự thân vùng vẫy trong đất trời trên ba giới còn lại.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1257: Tung hoành Vô Cực (8)

- Đa tạ Lữ đạo hữu hạ thủ lưu tinh!

Vẻ mặt Đỗ Lâm tái nhợt, hắn hơi ôm quyền đa tạ, máu tươi từ trên khóe miệng chảy xuống. Người này vội vàng bỏ đi trong mưa, bóng lưng lộ ra vẻ cực kỳ hiu quạnh.

Người này thân là đại đệ tử của Tử Tùng Cốc cấp bảy, mấy ngàn năm qua đã được chủ tông bỏ ra rất nhiều tài lực bồi dưỡng, các loại đan dược và công pháp liên tục được đưa tới, thậm chí còn được rất nhiều tu sĩ đại thần thông truyền đạo để chính mình đứng trên đỉnh phong. Nhưng hôm nay sau một trận chiến, đối phương căn bản không thi triển bất kỳ thủ đoạn gì, chỉ là một thức thần thông rút hồn đã khiến hắn thất bại thảm hại.

Thực tế thì khi thấy đối phương rút ra linh hồn tu chân tinh Đỗ Lâm đã biết được chính mình chắc chắn sẽ bại, nhưng hắn vẫn ráng bám víu vào một chút hy vọng. Nhưng khi chống lại thần thông, một cơn mưa tàn khốc rơi xuống như trút làm hắn thất bại và rơi vào đường cùng.

Loại cảm giác đánh thẳng vào tâm thần thế này càng làm trong lòng Đỗ Lâm tràn đầy đau khổ, hắn đi trong cơn mưa tầm tã về phía Tử Tùng Cốc, hắn yên lặng đứng đó không nói câu nào.

Vẻ mặt Doãn Hồ cũng không còn chút máu, càng cắn môi dưới hướng về phía Vương Lâm ôm quyền rồi xoay người bỏ đi dưới cơn mưa, bóng lưng cực kỳ hiu quạnh.

Mộc Băng Mi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tất cả tình cảnh đang xảy ra, nàng biết tu vi Vương Lâm hơn người nhưng lúc này lại phát hiện ra những gì mình đã biết về hắn thật sự không có ý nghĩa.

- Trăm năm... không ngờ hắn lại mạnh đến mức độ như vậy.

Ánh mắt Mộc Băng Mi chuyển lên người Vương Lâm giống như khoảnh khắc này đối phương đã trở nên cực kỳ xa lạ, hình bóng áo trắng tóc trắng kia không biết vì sao lại làm nàng cảm thấy chua xót.

Đám người nơi đây không kẻ nào biết được quá khứ của Vương Lâm như Mộc Băng Mi, thậm chí có thể nói có rất ít người biết được nửa đời của Vương Lâm. Từng tình cảnh trên Chu Tước tinh, tộc nhân bị giết, là một tu sĩ buộc phải chạy khỏi Triệu quốc, mang theo cừu hận và giết chóc, là hình bóng làm cho Triệu quốc máu chảy thành sông.

Trở thành đỉnh phong trên Chu Tước tinh, vang danh trên Vũ giới, cuối cùng hầu như có thể nói là một đời Chu Tước Tử. Khoảnh khắc này đã mạnh đến mức chấn động tinh không.

Lý Thiến Mai cũng không ngờ chỉ sau trăm năm mà Vương Lâm đã làm chính nàng phải khiếp sợ, giết hai người Tiên Âm Môn, giết Triệu Long Tầm Loan Tông, chiến thắng người đàn ông áo xanh Vân Sam một cách đơn giản. Cuối cùng dưới ánh mắt của hàng vạn tu sĩ, hắn rút hồn làm tất cả đám người chấn động tâm thần, hai người Đỗ Lâm và Doãn Hồ đều đã thất bại.

Vương San San lúc này cũng hít vào một hơi thật sâu, nàng rất rõ ràng đối với thuật rút hồn, thậm chí đã tận mắt nhìn thấy sư tôn thi triển. Sư tôn của nàng đã từng nói, trong Vân Hải tinh vực, có thể thi triển thuật thần thông này thì không quá ba người.

Sau tinh hồn chính là không hồn, chữ không này chính là tinh không, rút ra linh hồn của cả tinh không. Đây là thần thông của Đệ Tam Bộ, Vương San San đã từng được sư tôn nói qua, trong đám tu sĩ Đệ Nhị Bộ đã có một truyền thuyết như vậy.

Truyền thuyết này nói về những gì tu sĩ Đệ Nhị Bộ giảng thiên ngộ địa, có thể tự mình hiểu ra bốn loại đại thần thông. Trong bốn loại thần thông này có hai loại theo thứ tự là Súc Địa Thành Thốn và rút hồn.

Những loại thần thông này không nên học, chỉ dựa vào cơ duyên mà tự mình minh ngộ ra, giống như không có bất kỳ người nào muốn phá vỡ

bầu không khí tịnh mịch vĩnh hằng này.

Ánh mắt đám trưởng lão Vô Cực tông nhìn về phía Vương Lâm đã mang theo vẻ kính sợ, bọn họ không nhìn thấy tu vi của Vương Lâm, càng không thể nhìn rõ thần thông của hắn. Dù là một chỉ trước đó hàng lâm trên bầu trời, hay ngọn lửa thiên địa bùng lên làm phong vân xoay chuyển, còn có cả thuật thần thông rút tinh hồn làm bọn họ cực kỳ rung động. Tình cảnh này làm cho tất cả các trưởng lão sinh ra ảm giác tên Vương Lâm kia cực kỳ bí hiểm.

Bọn họ cũng không biết rốt cuộc trên người Vương Lâm còn có thuật thần thông gì khác, nhưng các loại thần thông trước đó người này đã thi triển hình như chưa đến mức cực hạn. Lúc này trên người tên kia vẫn còn quá nhiều bí ẩn, vẫn tồn tại rất nhiều đắc ý và rung động.

- Tinh vực cấp bảy còn người nào muốn chỉ giáo tại hạ không?

Vương Lâm vung tay phải lên, luồng khí tức tang thương bao phủ thiên địa chậm rãi tiêu tán giống như tất cả đều đã dung nhập vào mặt đất. Lúc này linh hồn bắt đầu co rút lại rồi trả về cho tu chân tinh.

Mặt đất chấn động dần khôi phục lại như thường giống như tất cả tình cảnh vừa rồi chỉ là một loại ảo giác, căn bản chưa từng tồn tại.

Nhưng cơn mưa vẫn còn rơi xuống ào ào và sấm động vang vọng lại nhắc nhở cho tất cả nơi đây nhớ lại tình cảnh vừa rồi.

Lời nói của Vương Lâm không phá tan bầu không khí tĩnh mịch khắp bốn phía, giọng nói của hắn trở thành ngọn nguồn cho sự lặng lẽ của đám tu sĩ khắp bốn phía, giọng nói vang vọng trong mưa, không gian trầm mặc càng trở nên tĩnh lặng.

Không gian cực kỳ yên tĩnh, một luồng uy áp vô hình bùng lên, khoảnh khắc này nguồn gốc của uy áp chính là hình bóng Vương Lâm. Hắn đang đứng nơi đó, hình bóng áo trắng cao ngất làm cho uy áp càng trở nên ngưng trọng.

Không có bất kỳ người nào tiến ra, tất cả đều dùng ánh mắt lặng lẽ nhìn trên đài, nhìn lên hình bóng người đàn ông giống như tề thiên, khoảnh khắc này hình bóng Vương Lâm, phong thái Vương Lâm đã khắc sâu vào trong tận đáy lòng tất cả mọi người, suốt đời bọn họ cũng không thể nào quên.

- Lữ đạo hữu đánh bị thương ba vị vốn chuẩn bị thay mặt Vô Cực tông ta tham dự đại hội tông phái cấp tám, việc này phải để lại cho lão phu một công đạo.

Trong không gian yên tĩnh này đột nhiên vang vọng một giọng nói già nua, ánh mắt lão già áo trắng tông chủ Vô Cực tông lóe lên như chớp, lão nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi mở miệng nói.

Ánh mắt lão giống như thực chất hóa thành hai luồng kiếm quang phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khoảnh khắc khi ánh mắt ngưng tụ lại thì những tiếng sấm động trên bầu trời đột nhiên bắt buộc phải tránh đi mà không dám tiến lại gần đài cao, thậm chí ngay cả cơn mưa đang hàng lâm trên bầu trời cũng dừng lại một cách quỷ dị trên không trung. Hình như khoảnh khắc này tất cả mọi sự vận chuyển của thiên địa đều ngừng lại, tất cả cũng chỉ vì một ánh mắt của hình bóng áo trắng. Lực lượng ẩn giấu trong ánh mắt lão già tông chủ Vô Cực tông đã đạt đến mức độ kinh thiên động địa, tuyệt đối không phải người tu sĩ Toái Niết có thể làm được, đây chính là lực lượng của những tu sĩ đã trải qua Thiên Nhân Suy Kiếp.

Cảm giác của Vương Lâm là rõ ràng nhất, hắn bị ánh mắt kia ngưng tụ trên người thì lập tức cảm giác được thiên địa đã trở thành vật của đối phương, dung nhập vào ánh mắt đối phương. Khi ánh mắt đảo qua nơi nào thì chỗ đó xuất hiện thiên uy.

Khi thiên uy hạ xuống thì sấm sét bắt buộc phải tránh đi, mưa cũng phải ngừng lại. Ngay cả tâm thần Vương Lâm cũng chấn động ầm ầm dưới ánh mắt lão già.

Vết thương trong thân thể Vương Lâm lập tức xuất hiện dấu hiệu bùng phát, nhưng vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hai mắt lóe lên tinh quang nhìn về phía lão già áo bào trắng trên khán đài phương xa, ánh mắt hai người đánh thẳng vào nhau.

Khoảnh khắc này thiên địa đột nhiên vang lên những tiếng nổ vang vọng, những âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa, một luồng uy áp điên cuồng bùng ra. Khoảnh khắc khi ánh mắt hai người ngưng tụ lại thì điên cuồng khuếch tán ra khắp bốn phía.

Đám tu sĩ bên ngoài đài cao lập tức cảm nhận được những luồng gió gào thét điên cuồng giống như chính mình trở thành một con thuyền nan giữa con sóng dữ. Lực lượng trong cơ thể đám người vận chuyển một cách vô thức, giống như nếu không như vậy thì sẽ bị luồng uy áp khủng bố kia bao phủ.

Hai mắt Lý Thiến Mai bùng lên hàn quang, một luồng sát khí từ trong cơ thể bùng ra dung nhập vào trong uy áp giống như muốn trợ giúp Vương Lâm một tay. Nhưng khoảnh khắc khi sát khí tuôn ra, lão già áo trắng lập tức cuốn ngược trở lại rồi bị áp chế trong phạm vi bảy tấc, không cách nào tiến ra ngoài.

Mộc Băng Mi không nói lời nào nhưng cũng bùng ra hàn ý, nguyên lực khắp toàn thân vận chuyển lộ ra tu vi Toái Niết. Tay phải nàng bấm pháp quyết chỉ xuống dưới, nàng đang muốn ra tay nhưng cũng lập tức cảm nhận được một luồng uy áp không thể chống cự hàng lâm trong người, tu vi lập tức bị ép lại không cách nào thi triển thần thông.

Khoảnh khắc này tu vi hùng mạnh của tông chủ Vô Cực tông đã bùng ra giữa đất trời. Có thể trở thành người đứng đầu một tông, hơn nữa lại là người đứng đầu tông phái trên tinh vực cấp tám thì tu vi tuyệt đối sẽ không tầm thường.

Vẻ mặt Mộc Băng Mi tái nhợt, nàng có thể cảm nhận được trong luồng uy áp của tông chủ Vô Cực tông ẩn giấu một luông sát khí, dù biết sát khí này rất ít có khả năng bùng ra nhưng nếu quan tâm thì chắc chắn sẽ bị loạn tâm thần, nhưng cũng không thể phân tích được kỹ càng. Nàng ở trong uy áp dùng hai ngón tay tạo ra một ấn ký cổ quái, đây là phương pháp đại truyền thừa của thánh nữ Côn Hư.

Khoảnh khắc khi ấn ký cổ quái này xuất hiện thì lập tức một hình ảnh Lưu Ly Bảo Bình hư ảo xuất hiện ngoài thân thể, sau đó hình ảnh này lại bùng ra ngoài. Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng, những uy áp ở bên ngoài lập tức bị đánh văng, thân thể nàng tiến lên phía trước một bước nhưng vẻ mặt nàng lại trở nên trắng bệch.

Nếu trước khi nà chưa bị thương thì thi triển loại thần thông truyền thừa này rất hoàn mỹ, nhưng từ khi thân thể tan vỡ, nguyên thần thoát ra ngoài làm lần này nàng cố gắng thi triển làm vết thương thêm nặng.

Tình cảnh này làm lão già áo bào trắng cảm thấy quái lạ, đúng lúc này Lý Thiến Mai cũng bùng ra khí tức kinh người, một luồng sát kí ngập trời ẩn giấu cảm giác yêu dị giống như một luồng yêu khí bùng ra ngoài. Luồng sát khí này hóa thành lực lượng kinh thiên động địa đánh thẳng vào uy áp của lão già áo bào trắng, Lý Thiến Mai từ trong xông ra ngoài.

Trước người Lý Thiến Mai là một khối ngọc giản, thứ này chính là vật của người Yêu Tông thần bí tặng cho nàng trước khi đi.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai và Mộc Băng Mi cùng lao ra, Vương Lâm lập tức nâng tay phải lên rồi phóng thẳng về phía trước. Một bước tiến này hắn dung nhập vào trong thiên địa giống như trở thành một thể với tu chân tinh, một luồng cảm giác tang thương ầm ầm bao phủ toàn thân.

- Các ngươi không cần tiến lên!

Khi tiến về phía trước, Vương Lâm vung tay phải lên, một luồng lực lượng khủng bố gào thét ra rồi dịu dàng rơi lên người Lý Thiến Mai và Mộc Băng Mi làm hai người phải ngừng lại.

- Ta cũng đã từng chiến đấu với Thiên Nhân Đệ Nhất Suy!

Khoảnh khắc này trong cơ thể Vương Lâm bùng lên tinh quang, luồng kim quang này giống như ánh nắng mặt trời bình minh mang theo vẻ ác liệt và dữ tợn muốn xé toạc đêm tối. Lúc này tất cả sấm sét bị ngăn vản trên bầu trời đã ngưng tụ lại một lần nữa, mưa ngừng lại giữa không trung lại run lên giống như đã được khôi phục trở lại rồi đột nhiên rơi xuống.

Một tiếng hô khẽ từ trong miệng lão già áo trắng truyền ra, lão đứng thẳng người lên. Khoảnh khắc này những hạt mưa kia đột nhiên vỡ tan rồi hóa thành sương mù phóng lên trời.

- Cuộc chiến giữa các tinh vực cấp tám, Lữ mỗ cũng có thể ra tay nhưng ngươi cũng phải cho ta một công đạo đối với Quy Nguyên Tông.

Vương Lâm nhìn thấy tâm tư lão già áo trắng, sát khí của lão già cũng chỉ là mê hồn trận cố ý ra vẻ mà thôi.

Ánh mắt lão già áo bào trắng chợt lóe lên tinh quang, khóe miệng lộ ra nụ cười, lão đang muốn nói chuyện thì vẻ mặt đột nhiên biến đổi rồi ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang lên kinh thiên động địa, một luồng cầu vồng từ phương xa gào thét phóng đến. Trong luồng cầu vồng này ẩn giấu một luồng khí tức không vui chẳng buồn, khi hàng lâm thì từ bên trong truyền đến một âm thanh cực kỳ trầm thấp:

- Ngươi có dám tiếp một thức thần thông của lão phu không?

- Thái thượng trưởng lão!

Đám người Vô Cực tông lập tức đứng dậy ôm quyền cung nghênh, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, kim quang trên khắp toàn thân giống như mặt trời lúc bình minh bùng lên trên bãi biển, cực kỳ chói mắt. Hắn nhìn

chằm chằm vào luồng cầu vồng đang gào thét phóng đến, ngay cả hai mắt cũng trở thành màu vàng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1258: Tung hoành Vô Cực (9)

Có gì mà không dám!

Kim quang chợt bùng lên trong mắt Vương Lâm, khoảnh khắc naycủa kim quang hầu như đã thay thế hết tất cả hào quang trong thiên địa, lúc này bầu trời lập tức có màu vàng, ngay cả những giọt mưa hàng lâm từ trên trời xuống cũng có kim quang bao quanh.

Khoảnh khắc này giống như hình bóng Vương Lâm đã trở thành một mặt trời lúc bình minh, bên ngoài tràn đầy những sơ quy tắc kim sắc.

Âm thanh không buồn chẳng vui lại vang lên, trong cầu vồng phía xa là một lão già tóc trắng mặc áo xám đang đạp phá hư không mà đến. Gương mặt lão già này đầy vết nhăn, hai mắt bùng ra những luồng sáng

cơ trí hầu như hiểu rõ tất cả thiên địa. Khi lão già phóng đi thì thiên địa lập tức biến đổi, phong vân cuốn ngược trở lại giống như tất cả lực lượng thiên địa đều bị khống chế.

Một vầng sáng màu đỏ máu lập tức lóe lên trên làn da lão già, tình cảnh khi lão tiến về phía trước làm cho tất cả những người đưa mắt quan sát phải chấn động tâm thần.

Chỉ có những người hoàn toàn vượt qua Thiên Nhân Đệ Nhất Suy mới có được vầng sáng quy tắc này bảo vệ quanh thân thể, loại vầng sáng này đại biểu cho tu vi kinh người của một siêu cấp cường giả.

Hình bóng của lão già hầu như mắt thường không thể thấy được, chỉ có thể phát hiện một luồng cầu vồng phóng qua hư không. nhưng chỉ sau một hơi thở, lão già áo xám đã đến gần rồi đứng trên không trung cách đỉnh đầu Vương Lâm trăm trượng, lão cúi đầu giống như một vị thần dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua người Vương Lâm.

- Cũng là loại có gan!

Khoảnh khắc khi lời nói bình tĩnh của lão già truyền ra thì tay phải cũng vung lên rồi vỗ mạnh về phía Vương Lâm dưới đài cao.

Thiên địa đột nhiên nổ vang trước cái vỗ của lão già, tất cả giọt mưa đã tiêu tán, hàng loạt luồng sáng màu đỏ chợt huyễn hóa ra, những luồng

sáng này giao thoa vào nhau trong thiên địa tạo thành một mảng lưới cực lớn.

Mảng lưới này bao phủ cả thiên địa, trong đó ẩn giấu những quy tắc vô tận có thể làm rung động tâm thần. Mảng lưới này chính là quy tắc huyễn hóa ra, là mạng lưới quy tắc.

Lúc này lão già tóc trắng đã không còn là một vị thần, mà từ một vị thần hóa thành một người đánh cá đang vứt mảng lưới xuống. Trong thiên địa có giới hạn, và mảng lưới hầu như chính là giới hạn.

Lão già là người đánh cá trên trời, Vương Lâm trở thành con cá dưới mặt đất, hầu như chỉ trong nháy mắt thì bên dưới đã trở thành mặt biển mà mảng lưới lại muốn bắt con cá từ dưới tù ngục quy tắc lên.

Tình cảnh này làm Vương Lâm chấn động tâm thần, tình cảnh trước mắt hoàn toàn tương tự với những gì năm xưa hắn ngộ đạo, có thể nói dựa vào một loại cảm giác trực quan làm hắn nhớ lại đạo quả năm xưa.

Khoảnh khắc khi mảng lưới quy tắc rơi xuống, hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên kim quang, cơ thể cũng chợt phóng lên. Trong mắt đối phương hắn chính là con cá, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi mảng lưới, cuối cùng cũng phải bị bắt lên, bị nhốt vào trong quy tắc phong ấn.

Nhưng Vương Lâm là loại người nghịch tu, hắn nghịch chính là thiên địa, lúc này sao lại ngồi chờ chết? Năm xưa hắn ngộ đạo cũng là tình cảnh con cá bị bắt lên, cá đang liên tục giãy giụa, muốn phá lưới bỏ chạy.

Hôm nay Vương Lâm bị thần thông lão già hạ xuống, trong lúc vô tình đã trở thành con cá. Hắn cũng muốn vùng vẫy, hắn muốn thoát ra khỏi mảng lưới do quy tắc thiên địa hóa thành, muốn thoát khỏi lão già tóc trắng, muốn thoát khỏi thiên đạo.

Mảng lưới quy tắc trước mắt nhanh chóng hàng lâm rồi bao phủ khắp bốn phương tám hướng làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác không thể né tránh, giống như tất cả thiên địa đều nằm trong lưới.

Kim quang khắp toàn thân Vương Lâm ngày càng sáng, mặt đất hầu như đã biến thành mặt biển, mà khoảnh khắc này mặt biển lại bùng lên những luồng sáng vào buổi bình minh.

Thuật thần thông đầu tiên mà Vương Lâm tự nghĩ ra chính là Tàn Dạ, lực lượng Tàn Dạ có ẩn giấu sơ quy tắc. Năm xưa khi Vương Lâm còn là tu sĩ Khuy Niết ngồi bên ngoài vách núi sát biển mà minh ngộ, đã đem tất cả người gì hùng vĩ trong thiên địa dung nhập vào tâm thần rồi mang đi, sau đó lại trở thành thuật thần thông đầu tiên của chính mình. Nhưng Tàn Dạ này cũng quá mức kinh người, lực lượng thần thông cần thiết để Tàn Dạ bùng ra đã vượt qua mức giới hạn Vương Lâm có thể chịu đựng. Chỉ ở vào những khoảnh khắc đặc biệt, không cần phải hao tốn nguyên lực thiên địa thì Vương Lâm mới thi triển được.

Nhưng ngày hôm nay ý cảnh của Vương Lâm đã chuyển hóa thành Chân Giả, khi hắn nuốt vào Đạo quả thì tu vi tăng lên rất nhiều, quy tắc tinh cũng ngưng tụ trên mi tâm. Quan trọng là Vương Lâm đã minh ngộ được thần thông thứ hai, thần thông này có thể giúp hắn không cần chờ đợi khoảnh khắc đặc biệt mà có thể thúc đẩy thần thông Tàn Dạ.

Dù uy lực thần thông thứ hai không đạt đến mức độ hoàn mỹ nhưng thời gian thi triển lại rất ngắn, nếu so với việc trước đây phải cần thời gian mới thi triển được thì lại mạnh hơn rất nhiều.

Quan trọng là lúc này Vương Lâm đã có gan thi triển, đã dám hao tốn nguyên lực để thúc đẩy thần thông Tàn Dạ. Dù hắn có mất hết tất cả nguyên lực thì cũng không cần phải lo lắng chuyện sinh tử, hắn đã có Văn Thú.

Đây là đòn sát thủ của Vương Lâm cũng chính là phương pháp bảo vệ tính mạng, vì vậy hắn mới có thể không do dự đứng giữa Vô Cực tông thúc đẩy danh tiếng của Quy Nguyên Tông.

Lúc này khi màng lưới quy tắc hàng lâm, Vương Lâm cười lên ha hả, hai tay hắn vung lên trước mặt, đột nhiên mặt đất vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Lúc này bốn phía quanh người Vương Lâm đã được mặt biển hư ảo bao phủ, dù mặt biển này không chân thật nhưng vẫn có những con sóng dữ bùng lên cuồn cuộn. Khoảnh khắc này thiên địa bị bóng tối bao phủ, chỉ có một mảng lưới quy tắc màu đỏ vẫn chậm rãi rơi xuống.

Tình cảnh này vừa xuất hiện lập tức làm vẻ mặt lão già tóc trắng đang đứng trên bầu trời phải trở nên ngưng trọng, cũng thu hồi hết tất cả những ý nghĩ khinh thường. Lần này lão ra tay cũng không phải muốn giết người, mà muốn lợi dụng thần thông để cưỡng bức đối phương. Vương Lâm rất mạnh, tất nhiên lão cũng biết rất rõ, loại nhân vật này chắc chắn phải trở thành người Vô Cực tông, nhưng không thể để hắn quá hống hách. Lão già ra tay vì muốn dạy bảo, muốn làm đối phương biết được Vô Cực tông không phải dễ trêu chọc giữa trời đất.

Nhưng khi lão già tóc trắng nhìn thấy Vương Lâm thi triển Tàn Dạ thì phải hít vào một hơi thật sâu, ý nghĩ dạy bảo đã hoàn toàn biến mất mà bùng ra một luồng chiến ý.

- Quy tắc thật kỳ dị, thần thông của người này quá sức kinh người.

Lúc này thiên địa đã chìm vào bóng tối, tất cả tu sĩ khắp bốn phía đài cao cũng chìm vào bóng tối, ánh mắt tất cả mọi người đều trở nên mờ mịt giống như không thể hiểu lực lượng gì đang bao phủ bên ngoài, lực lượng này làm tâm thần toàn bộ đám người phải run rẩy. Dù là những trưởng lão Vô Cực tông cũng đều giống như thế.

Bọn họ cũng không biết được năm xưa trên vùng đất Yêu Linh, một thần thông Tàn Dạ của Vương Lâm đã làm Hư Không Tử bỏ mạng, Thiên Vận Tử áo xám phải bỏ chạy, hai phân thân Thiên Vận Tử khác tương đương với tu vi Toái Niết hậu kỳ hoàn toàn tử vong.

Bọn họ cũng không biết thần thông Tàn Dạ này cũng vì một trận chiến trên vùng đất Yêu Linh mà được luu truyền là thuật thần thông mạnh nhất trong Liên Minh tinh vực.

Sóng biển trở nên cuồn cuộn trong bóng tối, lúc này tất cả thiên địa trở nên đen kịt, giống như ngay cả mạng lưới sơ quy tắc cũng bị đêm tối bao phủ dung nhập vào trong hắc ám. Khi màng lưới rơi xuống mặt biển, những con sóng kinh thiên động địa đột nhiên xuất hiện giống như mặt biển bên dưới đang điên cuồng giãy giụa. Mảng lưới sơ quy tắc nhanh chóng chìm vào mặt biển, nhanh chóng trầm xuống rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm mà bao phủ.

Nhưng khoảnh khắc khi mảng lưới đến gần Vương Lâm thì toàn bộ mặt biển hư ảo bùng lên những con sóng thần khủng bố, một luồng kim quang chậm rãi bùng ra từ trên mặt biển. Khi kim quang xuất hiện thì bóng tối đang bao phủ thiên địa đột nhiên bị bức lui.

Khi kim quang càng lúc càng mạnh thì lập tức xuyên thẳng qua mặt biển bên dưới, ngay sau đó một mặt trời buổi bình minh chợt lộ ra.

Khoảnh khắc khi mặt trời xuất hiện thì thiên địa đột nhiên được bao phủ trong kim quang, đêm đen giống như một luồng sơ quy tắc bị xé toạc rồi nổ lên ầm ầm, tất cả điên cuồng bức lui về phía sau.

Khi mặt trời đã ló lên hơn phân nửa trên mặt biển, khi mặt trời xuất hiện giữa thiên địa, một âm thanh âm trầm lập tức vang vọng về khắp bốn phía.

- Tàn Dạ!

Khoảnh khắc này tất cả tu sĩ đang dung nhập tâm thần vào trong bóng tối lập tức cảm thấy nguyên thần truyền đến hàng loạt cơn đau quặn thắt, giống như tất cả bóng tối đang bao phủ toàn thân bị mặt trời xé toạc.

Vẻ mặt lão già tóc trắng đang đứng trên bầu trời dung nhập vào trong bóng tối cũng biến đổi trầm trọng, thân thể lão nhanh chóng lui về phía sau, hai tay liên tục bấm pháp quyết. Lúc này vầng sáng màu đỏ đang bao phủ bên ngoài cơ thể lão già tóc trắng lập tức lóe lên điên cuồng rồi bắt đầu chiến đấu với lực lượng Tàn Dạ.

Khoảnh khắc này kim quang lập tức bùng ra cực mạnh, toàn bộ bóng tối bao phủ thiên địa đã tan vỡ, tất cả đều bị cuốn ngược về phương xa rồi điên cuồng tiêu tán.

Khoảnh khắc này mảng lưới thiên địa quy tắc đang ngưng tụ lại bao phủ quanh Vương Lâm đang dần biến thành mặt trời. Mảng lưới hướng về phía Vương Lâm mà chụp xuống, muốn ngăn cản mặt trời bay khỏi mặt biển, muốn hoàn toàn bao phủ Vương Lâm. Khoảnh khắc này Vương Lâm dùng hai tay đẩy mạnh về phía trước, nguyên lực khắp toàn thân điên cuồng vận chuyển, kim quang bên ngoài cơ thể hóa thành hàng loạt những thanh kiếm sắc chứa sơ quy tắc, tất cả đều gào thét phóng về bốn phía.

Hải nhật sinh ra lực Tàn Dạ, dưới sơ quy tắc không thể có bất kỳ lực lượng nào ngăn cản mặt trời nhú lên mặt biển, dù đây là mảng lưới sơ quy tắc cũng không thể.

Khi hai tay Vương Lâm đẩy mạnh ra ngoài thì tất cả lực lượng Tàn Dạ đều bùng ra, hàng loạt kim quang điên cuồng lao ra, có thể xé nát tất cả mọi thứ trong thiên địa dám ngăn cản, kể cả... mảng lưới sơ quy tắc.

Những âm thanh ầm ầm đột nhiên vang vọng, mảng lưới đánh cá ngừng chuyển động trong thiên địa, hàng loạt tiếng ken két. Khoảnh khắc này mảng lưới sơ quy tắc đã tan vỡ rồi tiêu tán theo bóng đêm và hóa thành hư vô.

Người đánh cá tung lưới muốn bắt nhưng cá nhưng lại vùng vẫy phá rách lưới và phóng ra ngoài.

Nhưng Vương Lâm đã không còn là cá, nếu là cá thì sau khi lưới rách phải rơi xuống biển rộng, nhưng sau khi hắn phá rách lưới thì vì ý nghĩ nghịch tu mà không cam lòng bỏ đi, hắn muốn phản kích.

Toàn thân Vương Lâm bùng lên kim quang, khoảnh khắc sau khi lưới đánh cá bị phá rách, hắn tiến lên một bước rồi lạnh lùng nhìn về phía lão già tóc trắng đang liên tục lui ra phía sau, đang liên tục chống lại lực lượng Tàn Dạ.

- Người dám tiếp một thần thông của ta không?

Giọng nói cuồn cuộn của Vương Lâm giống như thiên uy hàng lâm rồi bao phủ khắp bốn phía.

Lời nói này giống hệt như âm thanh kinh người vừa rồi của lão già tóc trắng, nhưng lúc này lại nghịch chuyển từ trong miệng Vương Lâm vang lên. Nếu là trước đó mà Vương Lâm nói ra lời này thì chắc chắn sẽ có người nói hắn ngông cuồng, nhưng lúc này sau khi nếm thử thần thông Tàn Dạ thì tu sĩ khắp bốn phía vẫn còn đang kinh hoàng không thể tự kiềm chế. Ngay cả những trưởng lão Vô Cực tông cũng đều chấn động tâm thần giống như mọi thứ đều bị đêm tối xé toạc.

Lúc này cũng là một lời nói nhưng lại mang theo ma lực kinh người làm cho đám người giống như phải ngừng hít thở.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1259: Tung hoành Vô Cực (10), Lưu Nguyệt.

Lão già tóc trắng liên tục lui về phía sau, hai mắt bùng lên chiến ý ngập trời, hai tay liên tục bấm pháp quyết rồi điểm về phía trước. Mỗi lần lão già điểm ra, trong thân thể lập tức vang lên một tiếng nổ cùng đối kháng với lực lượng Tàn Dạ.

Tu vi lão già này cực kỳ kinh người, hơn nữa thuật Tàn Dạ của Vương Lâm cũng không phải hoàn mỹ. Khi những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, lão già đã lui ra ngoài vài ngàn trượng, cuối cùng lực lượng Tàn Dạ cũng biến mất, cũng tiêu tán.

Ngoài thân thể lão già vẫn là vầng sáng đỏ như máu, vầng sáng lại liên tục huyễn hóa ta ở phía sau rồi phóng lớn lên vài vạn trượng, kinh thiên động địa. Những luồng sáng màu đỏ lại điên cuồng phóng ra bao phủ khắp bốn phương tám hướng.

- Ngươi đã tiếp được một thức thần thông của lão phu, lúc này lão phu cũng sẽ tiếp được thần thông của ngươi.

Vẻ mặt lão già tóc trắng trở nên cực kỳ ngưng trọng, lúc này trên người lão đã không còn bất kỳ khí tức già nua nào mà chuyển thành một luồng tu vi kinh thiên rồi nhanh chóng bùng ra. Luồng sáng màu đỏ ở phía sau vầng sáng màu máu lại càng đậm, giống như đang thúc động thân thể làm lão già tiến thẳng về phía trước, lão trực tiếp vượt qua khoảng cách vài vạn trượng rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, nguyên lực đã mất đi khi thi triển thần thông Tàn Dạ nên cũng không còn lại nhiều lắm, nhưng hai mắt hắn

vẫn bùng lên chiến ý ngập trời, đặc biệt là quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm lại lóe lên. Lúc này quy tắc tinh nhanh chóng xoay chuyển, nguyên lực thiên địa lập tức điên cuồng phóng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại.

Với tu vi Vương Lâm thì rất khó để giết một người cường giả Thiên Nhân Đệ Nhất Suy, trừ khi tình trạng vết thương hoàn toàn khôi phục, trừ khi hắn vứt bỏ phong ấn không muốn hạn chế tu vi bản thân, hoàn toàn đạt đến cảnh giới Toái Niết thì mới có thể. Nhưng lúc này tất cả mọi thứ đều không thể nào thực hiện được.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, khoảnh khắc khi lão già tóc trắng tiến đến gần thì nâng tay phải lên rồi vung xuống dưới. Lúc này ống tay áo của hắn phất phơ trong gió nhưng một luồng lực lượng cuồn cuộn lại ầm ầm bùng lên từ trong mặt biển hư ảo phía dưới.

Đúng lúc này trong đầu Vương Lâm hiện lên một hình ảnh, trong hình ảnh có một mặt biển rộng, có một cánh cửa đá khổng lồ đứng sừng sững. Cánh cửa này bùng ra một luồng khí tức tang thương sau muôn đời, giống như đã tồn tại từ thời thiên địa sơ khai.

Hình ảnh này chính là cánh cửa Lưu Nguyệt trong Phong Tiên giới, đã dung nhập vào tâm thần và được Vương Lâm mang đi.

Khi tình cảnh này hiện lên trong đầu Vương Lâm thì nhanh chóng bao phủ toàn bộ tâm thần. Khi tay phải hắn vung lên thì hình ảnh đang hiện

lên trong lòng lại dùng một phương pháp cực kỳ quỷ dị hiện ra giữa đất trời.

Khi tay phải Vương Lâm vung lên, mặt biển chợt bùng lên sóng dữ, những con sóng điên cuồng bùng lên khắp nơi, cũng có một vòng nước xoáy xuất hiện kinh thiên động địa. Hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, một cánh cửa đá khổng lồ lao ra từ trong mặt biển. Khoảnh khắc này tình cảnh hiện ra giữa đất trời lại giống hệt như hình ảnh trong tâm thần Vương Lâm.

Khi cánh cửa đá khổng lồ chuyện thì một luồng uy áp không thể nào tưởng tượng lập tức bao phủ khắp thiên địa, làm cho tất cả tu sĩ khắp bốn phía đang chìm đắm vào trong lực Tàn Dạ lại phải thức tỉnh. Lúc này tất cả lại rung động, bọn họ nhìn về phía cánh cửa đá trên mặt biển, một luồng cảm giác năm tháng lập tức bao phủ khắp tâm thần.

Lão già tóc trắng đang phóng thẳng về phía Vương Lâm chợt dừng lại, lão hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra cái nhìn không thể tin. Lão đã gặp qua Tàn Dạ, vốn tưởng đó chính là thần thông cực hạn của Vương Lâm, nhưng khoảnh khắc khi cánh cửa đá xuất hiện thì tâm thần lão lại chấn động dữ dội. Với tu vi của lão thì cảm thấy rõ ràng luồng khí tức năm tháng trên cánh cửa đá, trong lúc mơ hồ lão đã cảm giác được một chút bất ổn.

- Người này sao lại có nhiều thần thông khủng bố như vậy? Từ đầu đến cuối hắn chưa từng sử dụng pháp bảo gì, chỉ dựa vào thần thông đã có được thực lực như vậy. Người này đúng là quá mạnh!

Lão già tóc trắng hít vào một hơi thật sâu, nhưng khoảnh khắc này chiến ý trong mắt lại càng nồng đậm. Thân phận của lão trong Vô Cực Tông không cho phép chính mình lui về phía sau.

Tu vi của lão cũng không cho phép chưa chiến đã rút lui, dù lão mơ hồ cảm giác được khi cánh cửa đá xuất hiện thì thiên địa hình như cũng sinh ra những thay đổi rất nhỏ.

Khoảnh khắc khi cánh cửa đá từ trong mặt biển tiến ra, thân thể Vương Lâm cũng không động nhưng cánh cửa đá dưới chân lại liên tục nâng thân thể hắn lên. Lúc này hắn cúi đầu xuống giống như đang nhìn thấy tất cả chúng sinh.

Ánh mắt Vương Lâm trở nên cực kỳ bình tĩnh, trong đó không có bất kỳ biểu cảm nào nhưng lại bùng lên một luồng khí tức cực kỳ thê lương. Luồng khí tức này giống như gió trên Phong giới, nồng đậm nhưng không có chút biến hóa nào. Khoảnh khắc khi cánh cửa đá xuất hiện, gió lạnh đột nhiên bùng lên, gió thổi qua mặt biển, thổi qua cửa đá rồi xoay chuyển giữa đất trời.

Cảm giác thê lương của hình bóng Vương Lâm đang đứng trên đỉnh cánh cửa đá lại càng trở nên nồng đậm, hắn đứng đó giống như đứng trên đỉnh phong của thế giới. Nhưng vị trí này, ngoài thiên ra cũng chỉ có thiên, vì vậy mà cực kỳ cô độc và tĩnh lặng.

Cảm giác thê lương lại càng trở nên nồng đậm trong vẻ cô độc, giống như cảm giác này đang làm bạn với Vương Lâm, sau khi trải qua rất nhiều năm tháng đã trở nên vĩnh hằng.

Lão già tóc trắng lại gào thét phóng đến, vầng sáng màu đỏ máu bên ngoài thân thể lại điên cuồng lóe lên, luồng sáng vạn trượng sau lưng cũng tiến đến tạo thành một lực lượng hủy thiên diệt địa. Lực lượng này lập tức bùng ra uy áp hướng về phía Vương Lâm.

Nhưng khi lão liên tục phóng về phía trước thì mặt biển bên dưới lại chấn động dữ dội, đài cao là tồn tại chân thật bên dưới lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ rồi trực tiếp chia ba xẻ bảy.

Khoảnh khắc này đài cao chiếm giữ gần một nửa phạm vi tu chân tinh đã tan vỡ ầm ầm rồi trở thành đá vụn cuốn vào trong biển. Khoảnh khắc này ngay cả bầu trời cũng xuất hiện rất nhiều khe nứt, lão già vẫn liên tục phóng tới.

Càng thêm kinh người chính là chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn thì hầu như trên mi tâm tất cả tu sĩ đang quan sát cuộc chiến lập tức xuất hiện một huyết điểm. Lúc này huyết điểm chợt lóe lên giống như toàn thân đều là tinh hoa máu thịt.

Chỉ có một vài tu sĩ cố gắng vận chuyển nguyên lực muốn đối kháng với huyết điểm trên mi tâm.

Khoảnh khắc khi huyết điểm xuất hiện, tất cả quy tắc tu đạo của lão già tóc trắng, tất cả tu vi hùng mạnh lại điên cuồng bùng ra quấy rối thiên địa, đồng thời còn tác động đến gần mười vạn tu sĩ khắp bốn phía.

Lão già quát khẽ một tiếng, cơ thể lại nhanh chóng phóng ra hướng về phía Vương Lâm. Khoảnh khắc khi lão già đến gần trăm trượng thì hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên giống như thức tỉnh từ trong năm tháng, hắn cúi đầu, ánh mắt rơi trên người lão già tóc trắng.

Khoảnh khắc khi ánh mắt hắn chuyển xuống, tâm thần lão già tóc trắng lập tức chấn động. Lúc này lão lại rõ ràng cảm nhận được thứ đã thay đổi giữa thiên địa chính là thời gian.

- Lưu Nguyệt...

Giọng nói của Vương Lâm rất khẽ, rất nhẹ nhưng khi truyền ra lại dung nhập cào trong tâm thần lão già tóc trắng, nó tác động đến ký ức làm thân thể lão lập tức ngừng lại và bay bổng giữa không trung, trong mắt bùng lên vẻ mê man và vùng vẫy. Lưu Nguyệt đã thông, nó không tấn công thm cũng không tấn công nguyên thần, cái nó tác động lại chính là ký ức.

Thậm chí trên đường đi đến Vô Cực Tông, Vương Lâm cũng dần phát hiện ra Lưu Nguyệt và Đạo Tiên Thuật của lão già trong thế giới bảy màu, tuy cách thức khác nhau nhưng kết quả lại giống như một cách kỳ diệu! Cứ một lần hít thở là một trăm năm.

Thiên địa xoay chuyển, khoảnh khắc này giống như trở thành vĩnh hằng, dòng nước năm tháng chảy xuôi không một tiếng động, lặng lẽ trôi qua, một hơi thở, một hơi thở... Trong nháy mắt đã trải qua mười hơi thở.

Những nếp nhăn trên mặt lão già tóc trắng hình như đã tiêu tán đi rất nhiều, vẻ vùng vẫy trong mắt lão lại càng trở nên dữ dội. Lúc này lão đang đắm chìm trong ký ức chính mình, ngàn năm trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, từng trang ký ức được mở ra, lật qua trong vô tình...

Cũng không phải chỉ có ký ức của một mình lão già bị lật lại, gần mười vạn tu sĩ khắp bốn phía đều trầm hẳn tâm thần vào trong quá trình này. Tất cả năm tháng, toàn bộ một ngàn năm giống như chỉ là một cái chớp mắt, trôi qua chỉ trong mười lần hít thở.

Trong lúc vô tình hai ngàn năm đã trôi qua, ký ức mọi người bị xới lên, đặc biệt là lão già tóc trắng. Khoảnh khắc khi lão liên tục vùng vẫy thì ký ức trôi qua cực nhanh, trong khoảng thời gian hai mươi lần hít thở ngắn ngủi, ký ức đã trôi qua hai ngàn năm.

Tu vi lão già tóc trắng cũng dần thụt lùi, cũng không còn hùng mạnh mà nhanh chóng tiêu tan. Khi từng lần hít thở trôi qua, lão thấy được tình cảnh của ba ngàn năm trước, một tên đệ tử lão cực kỳ yêu mến đã chết trận trong khe nứt Yêu Tông, ngay cả thi thể cũng không tìm lại được, chỉ còn lại một thanh kiếm gãy được đưa về Vô Cực Tông.

Khoảnh khắc đau thương khi lão già tóc trắng nhìn thấy thanh kiếm gãy lại bùng lên trong lòng. lão lại cảm thấy được tình cảnh bốn ngàn năm trước, thấy được năm ngàn năm trước chính mình còn chưa đạt đến Thiên Nhân Đệ Nhất Suy viên mãn mà đang vùng vẫy trong đau khổ. Lão liên tục bế quan chống lại nhất suy, phản kháng lại những mùi hôi thối bùng ra trên người.

Khi ký ức liên tục lật qua, lão đã quay về khoảng thời gian mà toàn thân đều cảm thấy đau đớn, cảm giác này giống như một cơn thủy triều bao phủ khắp thân thể. Khoảnh khắc khi lão quay về khoảng thời gian năm nghìn năm trước thì tu vi đã tiêu tán đạt đến mức độ dữ dội.

Lão già nhìn thấy mình đang ngửa mặt lên trời gầm rống trong đau đớn, đang phát ra những tiếng rống giận không cam lòng. những âm thanh kêu gào vang vọng trong tâm thần làm cho vẻ vùng vẫy trong hai mắt lão già càng trở nên dữ dội.

- Lão phu tu đạo mười vạn chín ngàn năm, không cam lòng diệt vong dưới Thiên Nhân Suy Kiếp! Cả đời lão phu đã giết rất nhiều người, càng hiểu rõ quy tắc, không cam lòng sa chân vào đám hài cốt trong thiên địa! Lão phu không cam lòng!

Khi lão già tóc trắng liên tục gầm rống thì bên ngoài thân thể lập tức vang lên những âm thanh vỡ vụn, những tiếng nổ ầm ầm. Lúc này lão già phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, lão đã vùng ra khỏi thần thông Lưu Nguyệt!

Khi lão già liên tục lui về phía sau thì huyết điểm trên mi tâm hơn mười vạn tu sĩ khắp bốn phía lập tức lấp lánh rồi rời khỏi thân thể phóng về phía lão già. Sau khi điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể thì vẻ mặt lão già trở nên trắng bệch, ánh mắt lão già nhìn về phía Vương Lâm đã bùng ra vẻ chấn động và kinh hoàng trước nay chưa từng có.

- Đây là thần thông gì?

Cả đời lão già tu đạo chưa từng gặp qua loại thần thông quỷ dị thế này. Thần thông này đã hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của lão. Đúng vào khoảnh khắc mấu chốt thì lão đã vùng vẫy thoát khỏi thần thông, lão cũng sợ không dám nghĩ đến hậu quả nếu thời gian tiếp tục lui lại vạn năm nữa.

Lúc đầu lão không sinh ra quá nhiều cảm giác bí hiểm đối với Vương Lâm, lúc này tất cả ý nghĩ muốn dạy bảo Vương Lâm đã biến mất, lão chỉ giữ lại nổi kinh hoàng vô tận.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1260: Ẩn hiện sinh tử kiếp.

Ánh mắt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn ung dung thở dài. Dù sao hắn mới vừa cảm ngộ được Lưu Nguyệt nên không thể nào làm cho nó trở nên hoàn mỹ, hơn nữa nguyên lực trong cơ thể cũng không còn nhiều lắm mà tu vi đối phương lại quá mạnh, nên sau khi dịch chuyển thời gian được năm nghìn năm thì đã đến cực hạn cũng không thể nào giữ lão già lại được. Nhưng Vương Lâm cũng tin chỉ cần thần thông này cũng đủ để hù dọa làm cho tâm thần lão già kia trở nên kinh hoàng.

Vương Lâm không chỉ đã hù dọa vị thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông phải kinh hoàng, mà khoảnh khắc khi thần thông Lưu Nguyệt bùng lên, hắn đã dọa gần mười vạn tu sĩ ở bốn phía tham gia đại hội phân tông.

Lực Tàn Dạ đã làm cho tâm thần đám người quan sát phải chấn động, càng không cần phải nói đến lực lượng chuyển nghịch thời gian của Lưu Nguyệt. Khi thần thông Lưu Nguyệt được Vương Lâm thi triển, ngoài lão già tóc trắng thì tất cả tu sĩ khắp bốn phía đều bị hút vào, đều cảm nhận được những mức độ nghịch chuyển năm tháng khác biệt.

Khi nhớ lại tình cảnh vừa rồi thì quả thật quá mức kinh hoàng, khoảnh khắc này ánh mắt tất cả tu sĩ nhìn về phía Vương Lâm đã lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Một trận chiến thành danh!

Khoảnh khắc này ở nơi đây đã chẳng người nào không biết Quy Nguyên Tông, chẳng ai không biết Lữ Tử Hạo người Quy Nguyên Tông.

Tất cả những oán hận của Phùng Hải với Vương Lâm đã sớm tiêu tan, đã sớm bị sự kính sợ cưỡng ép xóa tan, oán giận cũng chẳng còn đường để bùng lên. Sau khi Phùng Hải tận mắt nhìn thấy Tàn Dạ và Lưu Nguyệt thì run lên như cầy sấy, da đầu trở nên tê dại. Lão tự nghĩ nếu chính mình phải đối mặt với loại thần thông này thì chắc chắn phải chết.

Trong đám trưởng lão Vô Cực Tông có rất nhiều người cùng tâm tư với Phùng Hải, lúc này tất cả đều chìm đắm vào giữa trầm tư, ánh mắt mang theo vẻ kính sợ chuyển lên hình bóng cao ngất đang đứng trên đài cao vỡ vụn.

Thâm sâu khó lường!

Từ khi Vương Lâm xuất hiện đến bây giờ, chỉ có bốn chữ này mới đủ để miêu tả những gì mà tâm thần đám tu sĩ quan sát phải chấn động. Không ai có thể biết được Vương Lâm còn bao nhiêu thần thông chưa thi triển. Cũng chính về điều này mà hình bóng Vương Lâm lại càng khắc sâu trong lòng bọn họ.

Khi người này còn chưa xuất hiện thì có rất nhiều tin đồn, sau khi xuất hiện thì lập tức được người ta nhận ra, hắn là người đã phóng qua tinh vực cấp sáu, bảy và cũng chính là người thi triển Dịch Linh Ấn.

Tất cả mọi chuyện đều vô tình làm cho hình bóng của Vương Lâm càng trở nên bí hiểm trong lòng tất cả mọi người.

Hầu như tất cả mọi người đều tin Vương Lâm tuyệt đối chưa thi triển tất cả thần thông, chắc chắn hắn vẫn còn đòn sát thủ chưa thi triển. Vương Lâm là người đại biểu cho Quy Nguyên Tông, vì chuyện này mà rất nhiều năm sau trong Vân Hải tinh vực được lưu truyền một câu:

- Thà đi trong sương mù đầy thú còn hơn chọc ghẹo Quy Nguyên Tông.

Lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực Tông cũng thầm than một tiếng, dù lão đánh giá đối phương rất cao nhưng với tình cảnh trước mắt thì xem ra vẫn còn rất thấp. Dù một chỉ tự nhiên xuất hiện trước đó, thuật rút hồn, hay lực lượng Tàn Dạ, cuối cùng chính là Lưu Nguyệt nghịch chuyển, tất cả thần thông đều đủ chứng minh sự hùng mạnh của đối phương.

- Người này chắc chắn là tu sĩ Thiên Nhân Suy Kiếp, vì trọng thương chưa lành nên tu vi thụt lùi nhưng vẫn còn thần thông nên vẫn có thể chiến đấu một trận với thái thượng trưởng lão. Hơn nữa người này cũng không phải loại cùng hung cực ác, nếu không với tu vi của hắn thì có rất nhiều pháp bảo, một khi đối phương dùng pháp bảo để hỗ trợ thì nhất định sẽ có một trận chiến sinh tử. Vô Cực Tông ta nhất định phải dùng lễ

long trọng chào đón loại tu sĩ này, cũng không thể hạn chế tự do của hắn... Nhưng nếu người này thay mặt cho Vô Cực Tông tham gia đại hội tinh vực cấp tám, lúc đó Vô Cực Tông ta nhất định sẽ vang danh thiên hạ.

Lữ Yên Phỉ nhìn về phía hình bóng Vương Lâm, tâm thần nàng cực kỳ kinh hoàng, cũng không ngờ Vương Lâm lại hùng mạnh đến mức như vậy. Khi nhớ lại những lời nói trăm năm trước do sư tôn dùng Trạch Linh Thuật nhắn nhủ lại trước khi chết thì trong mắt Lữ Yên Phỉ lại bùng lên luồng sáng rực rỡ.

Vẻ mặt Lô Vân Tòng trở nên cực kỳ cay đắng, hắn âm thầm lắc đầu, hắn vốn tưởng sau khi tu vi bản thân tăng mạnh thì dù không bằng đối phương cũng chẳng kém bao nhiêu. Nhưng lúc này rõ ràng hắn đã sai, may mà hắn cũng không phạm vào sai lầm trăm năm trước, nếu trăm năm trước hắn cố gắng ra tay thì chỉ sợ chính mình đã tan thành mây khói.

Tâm thần Lý Thiến Mai cũng chấn động, nàng nhìn về phía hình bóng trên bầu trời, cũng không thể phân biệt rõ khoảng cách trước sau trăm năm. Nàng không hiểu vì sao tu vi của hắn lại tăng lên một cách khủng bố như vậy, nhưng tất cả không quan trọng, cái quan trọng chính là nàng được nhìn thấy hắn.

Quan trọng là nàng từ trong địa phương Yêu Tông đi ra ngoài, mà nàng cuối cùng cũng đã gặp người trong mộng.

Mộc Băng Mi cắn chặt môi dưới, hầu như mỗi lần nàng nhìn thấy hình bóng Vương Lâm thì đều có những biến đổi kinh người. Nhưng nàng cũng không ngờ lần này tha hương nơi đất khách quê người lại ngẫn nhiên gặp lại đối phương, hơn nữa đối phương lại có những biến hóa kinh hoàng.

Nhưng Mộc Băng Mi cũng biết rõ tất cả mọi thứ không có bất kỳ điều gì liên quan đến mình. Năm xưa khi từ biệt trên Côn Hư thì nàng và hắn đã trở thành người xa lạ, dù gặp lại cũng chỉ là thoáng qua như mây gió mà thôi.

Hình như ông trời đã sắp đặt để hai người chỉ là quen thuộc, không xa lạ gì nhưng lại lạnh lùng, cuối cùng vấn đề này sẽ vĩnh viễn và vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Không ai để ý đến ánh mắt Vương San San, người Thần Tông bùng lên những luồng sáng kỳ dị, nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tay phải khẽ cong, một khối ngọc giản xuất hiện. Nàng đem tất cả những gì mình đã được chứng kiến khắc vào ngọc giản rất rõ ràng. Cuối cùng bàn tay ngọc của nàng khẽ bóp lại, ngọc giản lập tức hóa thành mây khói rồi tiêu tán.

Vương San San dùng phương pháp kỳ dị này đem tất cả những tình cảnh mình được nhìn thấy truyền về cho sư tôn. Nàng làm vậy chẳng qua chỉ là vô tình, cũng chỉ vì phát hiện ra một người thiên kiêu trong Vân Hải nên bắt buộc phải có nghĩa vụ nói cho sư tôn biết. Thậm chí nàng còn nghĩ, sau khi sư tôn được nhìn thấy thì sau lần đại hội phân tông cấp tám lần này sẽ mời gọi người này gia nhập Thần Tông.

Ngay cả Vương San San cũng không ngờ, chỉ là một khối ngọc giản nho nhỏ có khắc ghi một hình ảnh nhưng sau khi được sư tôn nhìn tấy thì lại bùng lên những con sóng chấn động cực kỳ khủng bố.

- Lão phu đã thất bại, vả đời này lão phu chưa từng thấy qua những thần thông như của Lữ đạo hữu, có lẽ cảm ngộ của đạo hữu về thiên đạo đã cực kỳ sâu sắc! Lão phu bội phục!

Lão già tóc trắng lui về phía sau rồi ngừng giữa không trung, vẻ mặt cũng dần bình tĩnh trở lại. Ánh mắt lão nhìn về phía Vương Lâm cũng đã thay đổi, giống như cái nhìn của những người cùng thế hệ.

- Đạo hữu quá khen rồi!

Vẻ mặt Vương Lâm cũng cực kỳ tái nhợt nhưng lại có vẻ ung dung, hắn ôm quyển rồi trầm giọng nói.

Khoảnh khắc này lão già áo trắng tông chủ Vô Cực Tông lập tức cười lên ha hả rồi đứng dậy trên khán đài, trong nụ cười lộ ra vẻ sung sướng, lão cũng không thèm giữ kẽ mà tiến thẳng ra phóng đến vị trí bên ngoài Vương Lâm mười trượng rồi ôm quyền cười nói:

- Lữ đạo hữu không cần quá khiêm tốn, tình cảnh ngày hôm nay chúng ta nhìn thấy rất rõ ràng, lão phu cũng cực kỳ kính phục thần thông của Lữ

đạo hữu.

Vương Lâm cũng mỉm cười rồi ôm quyền nhưng không nói gì.

- Quy Nguyên Tông có thể được Lữ đạo hữu tọa trấn, nếu còn là tinh vực cấp năm không thích hợp.

Lão già tóc trắng nhìn thoáng qua tông chủ Vô Cực Tông rồi khẽ nói.

Lão già này là thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông, cả đời chỉ say mê tu đạo mà không hỏi thế sự, đây cũng là lần đầu tiên lão mở miệng nói ra những lời này liên quan tới tông phái. Có thể thấy được ý muốn kết giao với Vương Lâm trong lòng lão già tóc trắng, đồng thời lão cũng muốn sửa sai lầm muốn dạy bảo đối phương bằng một trận chiến vừa rồi.

Tông chủ Vô Cực Tông cười lên ha hả gật đầu nói:

- Không sai, Liễu trưởng lão nói rất đúng, với tu vi của Lữ đạo hữu mà nơi xuất thân là Quy Nguyên Tông còn nằm trong tinh vực cấp năm thì không thỏa đáng. Lữ đạo hữu, ngươi nên để Quy Nguyên Tông tiến vào tinh vực cấp bảy, thế có được không?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn ôm quyền rồi cười nói:

- Nên làm như vậy, đa tạ hai vị đạo hữu.

- Không sao, chuyện này là việc lão phu nên làm, đạo hữu cũng không cần phải cảm ơn. Nhưng chuyện mà ta vừa nói khi nãy...

Tông chủ Vô Cực Tông hất tay áo lên, lão nở nụ cười ôn hòa rồi nói.

- Lữ mỗ có thể xuất chiến trong đại hội tông phái cấp tám, nhưng lúc này trọng thương chưa lành còn phải hướng về phía các vị đạo hữu yêu cầu vật phẩm chữa thương. Nếu giao vật đó ra cho Lữ mỗ thì tại hạ sẽ xuất toàn lực trong đại hội phân tông cấp tám lần này.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất ung dung, hắn nhìn về phía tông chủ Vô Cực Tông rồi cười nói.

- Sao? Lữ đạo hữu muốn vật gì?

Khi nghe được lời nói của Vương Lâm thì ngay cả lão già tóc trắng thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông cũng cảm thấy tò mò rồi hỏi.

- Lữ đạo hữu cứ nói đừng ngại, chỉ cần vật đó lão phu có thể quyết định được thì đừng nói đến đại hội phân tông cấp tám lần này, dù không có tỷ

thí lão phu cũng sẽ tặng cho Lữ đạo hữu chữa thương.

Tông chủ Vô Cực Tông cười nói. Lúc này ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đôi môi khẽ chuyển động rồi truyền ra thần niệm vào trong tai hai người tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông. Sau khi hai người này nghe xong thì vẻ mặt khẽ động, hai người đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều trầm ngâm.

- Lữ đạo hữu, nơi đây cũng không thuận tiện để nói chuyện, hiện nay tỷ thí phân tông ở Vô Cực Tông cũng đã kết thúc, không bằng chúng ta đi vào sơn môn bàn bạc lại, đạo hữu thấy thế nào?

Tông chủ Vô Cực Tông hình như chuyện có chút do dự, lão ôm quyền nói.

- Nếu tông chủ đã mời thì tại hạ sẽ nghe theo!

Vương Lâm cũng ôm quyền rồi cười nói.

Trên mặt tông chủ Vô Cực Tông lộ ra nụ cười, lão quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người Phùng Hải trên khán đài, vẻ mặt lão trở nên nghiêm túc rồi trầm giọng nói:

- Phùng trưởng lão, đại hội lần này đã chấm dứt, ngươi phụ trách những việc còn lại. Nhưng đại hội tông phái cấp tám đã sắp tới, hiện nay tất cả các tu sĩ nơi đây xin ở lại vài ngày, đừng vội vàng bỏ đi.

Khi nói xong câu cuối cùng, lời nói của của vị tông chủ Vô Cực Tông rõ ràng mang theo một cảm giác lạnh lùng và sát khí.

Vì vài ngày sau là đại hội tông phái cấp tám sẽ được tổ chức, vì ngăn cản những thông tin về phía Vương Lâm được tiết lộ ra bên ngoài, để những tông phái cấp tám khác không thể đưa ra sách lược phù hợp trong chiến đấu, dù lão phải đắc tội với một vài tông phái, nhưng bắt buộc phải phong tỏa tin tức. Ánh mắt Phùng Hải chợt lóe lên, lão đã hiểu sẽ tông chủ và khẽ gật đầu.

Tông chủ Vô Cực Tông nhìn về phía đám người Lý Thiến Mai và Vương San San, lão hơi do dự rồi ôm quyền chào hỏi. Lão cũng không mời gọi đối phương mà hướng về phía Vương Lâm mỉm cười, lão hóa thành một luồng cầu vồng phóng về phương xa.

Thân thể Vương Lâm lóe lên rồi lập tức phóng đi, nhưng trước khi đi hắn cũng quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng, trong lòng thầm than một tiếng, cũng không nói lời nào.

Lão già thái thượng trưởng lão cũng tiến một bước về phía trước rồi phóng theo sau Vương Lâm. Trên đường đi lão già liên tục giới thiệu mọi chuyện của Vô Cực Tông, hai người đàm luận vui vẻ giống như tình cảnh trước đó chưa từng xảy ra bất kỳ vấn đề gì không thoải mái.

Môn phái Vô Cực Tông cũng thật sự không phải nằm trên tu chân tinh này mà ở một nơi khác. Được tông chủ Vô Cực Tông dẫn đường bọn họ rất nhanh đã chọc thủng bầu trời rồi tiến lên một tu chân tinh khác, dần dần đã thấy được môn phái Vô Cực Tông.

Vô Cực Tông thân là tông phái tinh vực cấp tám, tất nhiên Vô Cực Tông cũng phải ở trên một tu chân tinh nghiêm chỉnh. Nơi đây mọi kiến trúc đều khổng lồ và đứng sừng sững, rất nhiều lầu các, cũng có rất nhiều quảng trường tu đạo.

Khi tới gần Vương Lâm mới cảm nhận được uy lực của hàng loạt luồng cấm chế, trên tu chân tinh này ở đâu cũng có. Lúc này ánh mắt Vương Lâm nhìn về khắp bốn phía thì thấy được trên tu chân tinh này có hàng trăm khe nứt không gian, những khe nứt này có lớn có nhỏ, rõ ràng ẩn giấu đủ loại càn khôn.

- Trong Vô Cực Tông có ba trăm bảy mươi hai khe nứt không gian, trong đó có một trăm mười một khe nứt không có giới hạn, những cái còn lại đều là nơi trữ vật hoặc chính là nơi bế quan không các đời tu sĩ đại thần thông Vô Cực Tông.

Lão già thái thượng trưởng lão đi bên cạnh Vương Lâm rồi mở miệng giới thiệu.

Khi liên tục đi về phía trước, ba người phóng qua hàng loạt kiến trúc và lầu các, khoảnh khắc khi nhìn thấy ba người bọn họ thì vẻ mặt đám tu sĩ Vô Cực Tông gặp phải đều trở nên cực kỳ cung kính. Toàn bộ mọi người đều ngừng lại tất cả công việc đang làm rồi vội vàng ôm quyền, mãi đến khi ba người kia khuất bóng mới tiếp tục hành động. Tốc độ của ba người cũng cực nhanh, không lâu sau trước mặt Vương Lâm đã xuất hiện một ngọn núi chọc thẳng vào mây. Những tầng mây đang bao phủ bên ngoài ngọn núi này thoạt nhìn giống như sương mù, còn mơ hồ bùng ra tiên khí, cũng có cảm giác của một loại ý cảnh, tất cả mọi cảm giác đều bùng lên trong lòng Vương Lâm. Ý cảnh nơi đây chính là một loại cảm ngộ về kiếm, giống như ngọn núi trước mắt đã hóa thân thành một thanh kiếm cực kỳ sắc bén đang muốn phóng thẳng lên trời xé toạc thiên địa. Khoảnh khắc khi nhìn thấy ngọn núi trước mặt, thân thể Vương Lâm lập tức ngừng lại, hai mắt hắn lóe lên tinh quang.

Vương Lâm mơ hồ phát hiện ra điều gì đó làm cho tâm thần chấn động ầm ầm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1261: Sát kiếp đến từ Thần Tông.

- Ngọn núi này có tên là Lỗ Túc, nghe đồn ngày xưa khi thiên địa còn sơ khai thì có một thanh kiếm từ Ngoại giới rơi đâm vào nơi đây, cuối cùng thì hóa thành ngọn núi.

Tông chủ Vô Cực Tông nhìn thấy vẻ mặt Vương Lâm biến đổi lớn, lão cười nói.

- Tên rất hay, không biết tên này là do ai đặt?

Lúc này tâm thần Vương Lâm chấn động, tuyệt đối không phải chỉ là những biểu hiện bên ngoài mà bùng lên những con sóng khủng bố. Hắn kinh hoàng không phải vì kiếm ý của ngọn núi mà chính là tìm được một luồng ký ức năm xưa trong ngọn núi trước mặt. Sau khi Đồ Ti luyện hóa Tam Xoa Kích thì tùy ý ném đi, để Tam Xoa Kích hóa thành núi ngưng tụ linh hồn.

Khoảnh khắc khi càng tiến đến gần ngọn núi của Vô Cực Tông, Vương Lâm mơ hồ cảm nhận được những Cổ Thần tinh điểm đang ẩn giấu trong mi tâm xoay chuyển một cách dữ dội.

- Ngọn núi này được chính tông chủ đời thứ nhất của Vô Cực Tông năm xưa là Chu Vân Tùng đặt tên, ông ấy đã ở trên ngọn núi này vượt qua tuổi già, đi vào giấc mộng đắc đạo. Nghe nói trong mộng ông đã nhìn thấy một thanh kiếm vạn trượng rơi xuống rồi hóa thành núi, trong những âm thanh cuồn cuộn bùng lên trong thiên địa cũng vang vọng hai chữ Lỗ Túc!

Thái thượng trưởng lão cũng vì Vương Lâm mà giải thích, trong lúc lão mở miệng thì trong mắt lộ ra vẻ cung kính nồng đậm.

- Lỗ Túc... Lỗ Túc... Toàn Suất!

Những luồng sáng kỳ dị trong mắt Vương Lâm dần được ép xuống, nhưng tâm thần lại càng chấn động hơn vừa rồi gấp bội, gấp trăm thậm chí gấp ngàn lần.

Từ “Toản” này rất dễ bị nghe lầm thành Lỗ Túc, nhưng trong lời nói của Cổ Thần thì ý nghĩa của từ này lại chính là càn khôn! Nếu nói theo đúng ý thì chính là dùng tinh cầu để luyện kiếm.

Vương Lâm cố gắng áp chế kích động trong tâm thần, hắn càng tiếp cận ngọn núi thì lại rõ ràng cảm nhận được khí tức Cổ Thần cực kỳ nồng đậm ẩn giấu bên trong. Nếu không phải hắn chính là vương tộc Cổ Thần thì rất khó phát hiện ra luồng khí tức này. Nó cũng chính là khí tức của một vị vương tộc Cổ Thần được giữ lại.

Luồng khí tức năm tháng ở nơi đây đã đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng, hình như còn muốn mạnh hơn cả Đồ Ti. Càng làm Vương Lâm cảm thấy khiếp sợ chính là luồng khí tức năm tháng trên ngọn núi này càng ngày càng yếu, đến lúc này trừ khi hắn cảm ngộ ở khoảng cách gần mới phát hiện ra. Nếu hắn đứng ở xa thì căn bản không cảm nhận

được một chút dấu hiệu. Thực tế cũng chính là như vậy, lúc trước Thác Sâm đến Vân Hải nhưng không phát hiện ra điều này.

Khoảnh khắc khi hai chân Vương Lâm giẫm lên ngọn núi thì lập tức sinh ra một loại cảm giác giống như ngọn núi chấn động ầm ầm, giống như có một luồng linh hồn vì hắn xuất hiện nơi đây mà chậm rãi thức tỉnh. Linh hồn này bùng ra cảm giác cực kỳ thê lương giống như đã chôn giấu rất lâu trong thiên địa... rất lâu...

Vương Lâm phải hít vào một hơi thật sâu mới cưỡng ép những chấn động trong tâm thần, hắn cùng tông chủ và thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông phóng thẳng về phía lầu các cao nhất trên đỉnh núi.

Trong lầu các Vương Lâm cảm nhận được linh hồn ngọn núi đã thức tỉnh càng ngày càng đậm, nhưng vấn đề này ngoài Vương Lâm ra thì cũng không còn bất kỳ kẻ nào phát hiên được. Nhưng người khác vẫn có thể cảm giác được tiên khí và nguyên lực khắp bốn phía đậm thêm một chút.

Vương Lâm bị những luồng khí tức linh hồn này phóng thẳng đến làm những Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm xoay chuyển ngày càng dữ dội, tinh điểm thứ sáu năm xưa vỡ tan trong thế giới bảy màu lại mơ hồ có dấu hiệu ngưng tụ. Vương Lâm vì phát hiện này mà cúi đầu xuống, tâm thần hắn mơ hồ trầm xuống làm vẻ mặt thay đổi dữ dội.

Cũng may mà tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông cũng không quá chú ý đến điều này, dù sao tu vi của Vương Lâm đã được bọn họ chấp nhận, đã trở thành loại người cùng thế hệ. Sau khi ba người ngồi

xuống thì đệ tử Vô Cực Tông lập tức tiến lên dâng trà, sau đó lại cung kính bỏ đi.

- Thứ vừa rồi Lữ đạo hữu nói chính là Cực Âm Hồn, Vô Cực Tông chúng ta đúng là có một ít, nhưng phần lớn đều đã phân tán ra ngoài để cho một vài phân tông hấp thu bồi dưỡng. Vật này cũng không phải của Vô Cực Tông, những tinh vực cấp tám còn lại cũng có một chút. Bọn họ đưa xuống với mục đích để chúng ta thay nhau bồi dưỡng.

Tông chủ Vô Cực Tông trở nên trầm ngâm rồi chậm rãi nói.

Vương Lâm nâng chén trà lên uống một ngụm, hắn cố giấu cảm giác chấn động trong tâm thần. Lúc này hắn cảm nhận được rất rõ ràng, nếu hắn tiếp tục ở lại đây lâu thì hình như cực kỳ có lợi, nhưng cũng vì vậy mà nếu ở lại quá lâu thì phải làm sao cho đối phương không nhìn ra manh mối. Hắn rõ ràng cảm giác được khí tức nơi đây đang chậm rãi thức tỉnh, hình như càng trở nên dữ dội giống như đang sôi trào, sợ rằng sẽ không lâu nữa, dù là người ngoài cũng sẽ phát hiện ra dấu hiệu.

Đặc biệt là những kẻ tu đạo đến Thiên Nhân Suy Kiếp càng cảm nhận được rõ ràng những biến đổi trong thiên địa. Nếu bình thường thì ngọn núi này chẳng qua chỉ đang ngủ say mà thôi, nhưng nếu khí tức Cổ Thần cứ liên tục trở nên kịch liệt thì sẽ có kẻ hoài nghi.

- Rốt cuộc dưới ngọn núi này có ẩn giấu thanh kiếm gì, sao lại để một vương tộc Cổ Thần không tiếc phế bỏ một tinh để luyện hóa chứ?

Vương Lâm đặt chén trà xuồng rồi trầm tư nhưng không nói gì.

- Lữ đạo hữu muốn dùng Cực Âm Hồn để chữa thương cũng rất có tác dụng, đáng tiếc là...

Tông chủ Vô Cực Tông thấy Vương Lâm trầm tư thì quét mắt nhìn về phía thái thượng trưởng lão ở bên cạnh. Thái thượng trưởng lão có chút do dự, lão trầm giọng nói:

- Nếu Lữ đạo hữu muốn chữa thương thì lão phu cũng có thể sắp xếp được...

Hai người cũng không phải không có ý nghĩ hoài nghi về mục đích Vương Lâm yêu cầu Cực Âm Hồn để chữa thương, nhưng dù là Cực Âm Hồn hay Cực Dương Hồn đều cực kỳ hiệu quả để chữa thương, đồng thời hai người cũng xác định rõ Vương Lâm đang trọng thương. Vì vậy mà mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không có quá nhiều, khi bọn họ nhìn thấy Vương Lâm thi triển thần thông thì sinh ra cảm giác cực kỳ thần bí, nhân vật như vậy thì tình trạng vết thương cũng không phải dùng đan dược bình thường là có thể chữa trị được.

- Thôi được, sau khi Thần Tông ban cho Cực Âm Hồn thì Vô Cực Tông cũng chưa từng lấy ra, sau thời gian rất lâu đã tích góp được một ít. Nếu san sẻ ra đưa cho Lữ đạo hữu thì Thần Tông cũng khó thể phát hiện ra được.

Tông chủ Vô Cực Tông trở nên trầm ngâm, lão lại chậm rãi nói.

Mục đích lời nói này của tông chủ Vô Cực Tông chính là muốn cho Vương Lâm biết rõ, vật hắn yêu cầu Vô Cực Tông đưa ra cũng không phải đơn giản, thứ Vô Cực Tông lấy ra chính là cống phẩm cho Thần Tông, bắt buộc phải đưa cho Lữ Tử Hạo. Dù mọi chuyện cũng không phải nghiêm trọng như lời nói của tông chủ Vô Cực Tông nhưng cũng chính là sự thật.

Gương mặt Vương Lâm lộ ra cảm giác vui mừng, hắn nhìn về phía hai lão già rồi ôm quyền thành thật nói:

- Vì tình trạng vết thương của Lữ mỗ mà bắt buộc Vô Cực Tông phải đưa ra cống phẩm dâng lên Thần Tông, việc này làm Lữ mỗ cảm thấy chính mình đặc biệt vinh hạnh, đại hội phân tông cấp tám lần này Lữ mỗ nhất định sẽ xuất toàn lực để chiến đấu.

Khi Vương Lâm mở miệng nói chuyện thì luồng khí tức Cổ Thần điên cuồng từ trên mặt đất theo hai chân truyền vào cơ thể, sau đó lại bùng lên nơi mi tâm làm cho tinh điểm thứ sáu đang tan vỡ lập tức dùng tốc độ cực nhanh mà ngưng tụ lại.

Tông chủ Vô Cực Tông nhìn thoáng qua Vương Lâm, lão mỉm cười gật đầu, sau đó lại vung một trảo tay phải lên hư không, một khối ngọc giản xuất hiện trên tay. Lão già tông chủ lập tức khắc thần niệm lên ngọc giản,

khi ném ra ngoài thì ngọc giản lập tức bùng cháy rồi nhanh chóng phóng ra lầu các.

- Lữ đạo hữu cứ ở trong này chờ một lát, lão phu sẽ gọi người đem tới một ít Cực Âm Hồn.

Vương Lâm khẽ gật đầu rồi cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, hắn đang chờ lời nói này của đối phương, nếu đối phương bắt buộc hắn phải đi thì cũng phải tìm lý do ở lại trong này càng lâu càng tốt.

Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, tinh điểm thứ sáu đã vỡ vụn trên mi tâm lập tức ngưng tụ thành dấu hiệu của một vòng xoáy, khí tức Cổ Thần cũng điên cuồng dung nhập vào. Vương Lâm có thể rõ ràng cảm nhận được tinh điểm của Cổ Thần dùng để luyện chế đang lóe lên trên thanh kiếm, tinh điểm này ẩn giấu một lực lượng làm Vương Lâm cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

- Chỉ trong chốc lát mà có thể làm tinh điểm thứ sáu của mình xuất hiện dấu hiệu ngưng tụ, như vậy thì tinh điểm Cổ Thần dùng để luyện hóa thanh kiếm, chẳng lẽ là... của Cửu Tinh Vương Tộc sao?

Vương Lâm đặt chén trà xuống, tâm thần lại chấn động.

Trên một tu chân tinh khác, nhóm trưởng lão Vô Cực Tông Phùng Hải đang phụ trách sắp xếp cho hơn mười vạn tu sĩ, tất cả đều tản ra rồi quay

về địa phương của tông phái mình. Còn Quy Nguyên Tông thì được Phùng Hải tự thân đưa đi, lúc này tất cả đang tiến vào một đình viện đã được chuẩn bị cho tông phái thăng tiến lên cấp bảy.

Đúng lúc này, một trận pháp khủng bố lập tức được mở ra bên trên tu chân tinh, nếu không có lệnh bài thì chẳng thể ra, nhưng nếu tiến vào đây thì lại không sao.

Lý Thiến Mai cũng đi theo đám người Quy Nguyên Tông tiến vào trong đình viện tông phái cấp bảy, lúc này nà đang đứng trong khoảng sân nhỏ, vẻ mặt dần trầm xuống. Nàng đang đảo mắt nhìn về phía bầu trời đêm, nàng đang đợi Vương Lâm quay về.

Mộc Băng Mi cũng đứng một mình bên ngoài đình viện Quy Nguyên Tông ngàn trượng, hình bóng cô độc của nàng được ánh trăng chiếu lên mặt đất, cực kỳ tĩnh mịch. Trong bóng đêm hiu quạnh, nàng cắn môi dưới, nà cũng giống như Lý Thiến Mai, đang đợi Vương Lâm trở về. Nàng có một vài lời muốn nói với Vương Lâm, cũng chắc chắn phải nói...

Đúng lúc này bên ngoài tinh vực cấp tám, trong trung tâm tinh vực cấp chín giữa biển sương mù dày đặc, trên một tu chân tinh khổng lồ có một cung điện được bao phủ luồng khí tức lạnh lẽo, có một người đồng tử đang khoanh chân ngồi đó.

Đồng tử này có làn da đỏ hồng nhưng mái tóc lại bạc trắng, hai mắt mở lớn bùng ra những luồng tinh quang kinh người. Trước người hắn lơ lửng

bảy khối ngọc giản, trên ngọc giản có khắc tên, khối ngọc giản thứ ba có tên Lữ Tử Hạo.

Người đồng tử này nâng tay phải điểm lên từng khối ngọc giản, cuối cùng tay phải ngừng lại trên ngọc giản khắc tên Lữ Tử Hạo.

- Từ khi khí tức của chủ nhân bùng ra, ta đã phát động người Thần Tông lục soát khắp chuyện tìm kiếm tất cả những kẻ khả nghi, cuối cùng cũng tìm được bảy người này. Sau khi liên tục loại trừ, chỉ còn lại một mình Lữ Tử Hạo...

Hai mắt đồng tử tóc trắng chợt lóe lên sát khí.

Đúng lúc này đột nhiên nhướng mày, vung một trảo tay trái lên hư không, một ngọn lửa xuất hiện trên tay. Khi ngọn lửa liên tục thiêu đốt thì có một khối ngọc giản xuất hiện, ngọc giản này chính là vật được Vương San San đang ở trong Vô Cực Tông dùng phương pháp đặc biệt đưa đến.

Đồng tử lại vung một trảo tay trái lên, ngọn lửa quỷ dị lập tức dung nhập vào trong tay, trong đầu lão rõ ràng hiện ra hàng loạt tình cảnh của Vương Lâm ở Vô Cực Tông.

Sau khi đồng tử nhìn thấy tình cảnh này thì đang ngồi lập tức đứng thẳng người dậy, khoảnh khắc này những khối ngọc giản không được khắc tên

Lữ Tử Hạo đều tan vỡ.

Một luồng khí tức bản nguyên khủng bố giống như Lỗ Phu Tử trên La Thiên tinh vực lập tức bùng lên từ trong thân thể người đồng tử, khí tức này xoay chuyển thiên địa làm những luồng sương mù đang bao phủ bên ngoài tu chân tinh cũng vận chuyển dữ dội.

- Chính là hắn, giết lầm một ngàn cũng nhất định không buông tha cho những kẻ khả nghi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1262: Ta đã trở lại.

Âm thanh của đồng tử tóc trắng đứng trong cung điện vang vọng ra và bùng lên những cơn gió bão làm cho sương mù bên ngoài tu chân tinh vận chuyển dữ dội, đồng thời cũng phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

- Chủ nhân, Thủy Đạo Tử ta năm xưa theo người đi chinh chiến khắp thiên địa, đã nhiều lần suýt phải bỏ mạng, cũng coi như không uổng công sức năm xưa ngươi cứu ta. Ân oán giữa ngươi và ta đã hết, sau khi ngươi chết tuy ta trở thành người tiếp quản Thần Tông, nhưng dù sao ngươi cũng đã chết, tất nhiên Thần Tông cũng phải có người chủ mới. Chuyện này Thủy Đạo Tử ta làm cũng không sai lầm.

- Nhưng ngươi rốt cuộc đã chết hay chưa?

Đồng tử lẩm bẩm nói, vẻ mặt lão trở nên cực kỳ dữ tợn, lão ngẩng đầu nhìn hư không bên ngoài đại điện, vẻ mặt lại trở nên âm trầm.

- Ngươi vốn phải chết, ba người gồm ta, Chưởng Tôn và Diệu Âm Đạo Tôn đều dùng tất cả sức lực tấn công thì chắc chắn ngươi không thể sống được. Hơn nữa năm xưa còn có một vài tu sĩ thần bí đến từ Viễn Cổ Tiên Vực âm thầm ra tay trợ giúp, dù ngươi có tu vi thông thiên cũng chắc chắn phải chết.

- Nhưng, vì sao trước đây ta lại cảm nhận được một luồng khí tức của ngươi! Chẳng lẽ năm xưa ngươi đã chết rồi chuyện thế trùng sinh rồi sao?

Vẻ mặt đồng tử tóc trắng lại càng trở nên dữ tợn, hai mắt bùng lên những luồng sát khí kinh hoàng.

- Nếu ngươi chuyển thế trùng tu thì năm xưa những tu sĩ Viễn Cổ Tiên Vực chắc chắn sẽ phát hiện ra ngay, nhưng vài tháng trước ta rõ ràng cảm nhận được luồng khí tức của ngươi, điều này hoàn toàn chính xác.

Khi nghĩ đến luồng khí tức vài tháng trước, da đầu của đồng tử tóc trắng lại trở nên tê dại. Chính vì luồng khí tức này xuất hiện mà mấy tháng qua lão sống trong cảm giác sợ hãi kinh thiên, hoảng sợ kinh khủng. Thậm chí lão còn không tiếc bất kỳ cái giá nào để phát động Thần Tông điên cuồng điều tra, ngay cả khi nhận được ngọc giản của thánh nữ Côn Hư, dù không có ham muốn truyền thừa của Côn Hư nhưng lão cũng phải phái đệ tử ra nghênh đón.

Lão già đồng tử tu đạo rất nhiều vạn năm, từ sau khi chủ nhân chết, đây là lần đầu tiên lão sinh ra cảm giác sợ hãi. Cảm giác này làm đồng tử tóc trắng phải nhớ đến những tình cảnh trước khi chủ nhân chưa chết.

Khi chủ nhân của đồng tử tóc trắng chưa chết thì loại cảm giác này vẫn tồn tại, đến khi chủ nhân chết đi lão mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lúc này, mấy tháng trước cảm giác sợ hãi năm xưa lại rõ ràng bùng lên làm cho trái tim máu thịt của lão muốn phóng ra khỏi lồng ngực.

Sau khi trầm vào trong lặng lẽ một lúc lâu, đồng tử tóc trắng vội cắn răng, trong mắt bùng ra luồng sát khí điên cuồng, lão dùng giọng lạnh lùng mà lẩm bẩm.

- Dù ngươi thật sự chuyển thế trùng tu, ta cũng phải tìm đủ mọi cách giết chết ngươi. Huống hồ năm xưa đám người Viễn Cổ Tiên Vực cũng

không tìm được Thiên Nghịch. Chủ nhân, nếu không phải ngươi nghịch thế trùng tu thì khi Thiên Nghịch hiện ra, vì ngươi ẩn giấu vào trong Thiên Nghịch nên ta không dám đụng vào, nhưng nếu muốn bức linh hồn của ngươi ra ngoài, ta đây hoàn toàn có thể làm được.

Ánh mắt đồng tử tóc trắng chợt lóe lên, lão lại chậm rãi khoanh chân ngồi xuống. Sau khi trầm ngâm một lúc lâu lão lại nhắm chặt hai mắt.

- Tử Hạo, tất cả thần thông của ngươi không lộ ra bất kỳ điều gì làm lão phu nghi ngờ, nhưng chỉ có duy nhất Định Thân Thuật bắt buộc lão phu phải ra tay. Pháp thuật này trên thế gian chỉ có chủ nhân, Thanh Sương và lão phu nắm giữ mà thôi, buồn cười là năm xưa Thanh Sương chỉ coi đây là một thuật thần thông ngẫu nhiên đoạt được, nên cũng không biết được pháp thuật này mạnh đến mức kinh thiên động địa, đây chính là Viễn Cổ tiên thuật được chủ nhân mang đến từ Viễn Cổ Tiên Vực.

Định Thân, Định Hồn, Định Nguyên, Định vận chuyển thiên địa, Định ngân hà xoay chuyển, Định thời gian xuôi dòng, Định biến hóa không gian. Sau khi chủ nhân chết đi thì không còn bất kỳ người nào hiểu rõ một chữ định hơn ta.

- Hiện tại tên kia đang ở Vô Cực Tông, cứ cho hắn tồn tại một khoảng thời gian nữa, đợi đến khi lão phu tế luyện chín mặt Vạn Cổ Luân Hồi Kính để bày ra Luân Hồi đại trận. Lúc đó dù chủ nhân trùng tu hay giấu hồn trong Thiên Nghịch cũng không thể chạy thoát được.

Đồng tử tóc trắng mở to hai mắt ra, hàn quang chợt lóe lên bên trong.

Lão già đồng tử cực kỳ cẩn thận với những hành động lần này, không phải vì Vương Lâm mà vì chủ nhân. Vì vậy mà hắn không thể lỗ mãng, cần phải chuẩn bị một cách vẹn toàn.

Vương Lâm vẫn đang ngồi trên đỉnh núi Lỗ Túc trong Vô Cực Tông, hắn đặt chén trà trong tay xuống, khí tức Cổ Thần liên tục theo hai chân tiến vào trong cơ thể, sau đó lại ngưng tụ trên mi tâm.

Hai người tông chủ và thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông cùng nói chuyện phiếm với Vương Lâm, trong lời nói của họ cũng có ý muốn thăm dò xem Vương Lâm học được thần thông từ nơi nào. Nếu là ngày thường thì Vương Lâm sẽ không thèm quan tâm, hắn chỉ cần nói qua loa cho xong chuyện.

Nhưng hiện nay đối phương đồng ý đưa ra Cực Âm Hồn mà quan trọng hơn chính là Vương Lâm đang hấp thu khí tức Cổ Thần trên đỉnh núi Lỗ Túc. Khi hắn liên tục hấp thu thì những thay đổi lại càng trở nên dữ dội, vì muốn phân tán lực chú ý của hai người trước mặt mà vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường. Hắn chỉ mỉm cười và nói đủ mọi chuyện.

Nhưng những lời nói của hắn cũng phần lớn nằm trong sương mù, cũng có một chút đạo lý để người khác hiểu.

- Đạo thiên địa ở trong tâm, trong lòng có đạo tất nhiên sẽ huyễn hóa ra vạn vật, hơn nữa cũng có thể đưa vạn vật dung nhập vào đạo niệm để

chuyển hóa thành thuật thần thông của bản thân.

Khi Vương Lâm mở miệng nói thì bên ngoài lầu các có hai luồng cầu vồng gào thét phóng đến, khi chuyển xuống cửa thì hóa thành hai người đàn ông trung niên mặc đạo bào. Hai người này cung kính đứng sát cửa, một người trong số đó ôm quyền nói:

- Đệ tử mang tới Cực Âm, kính xin tông chủ xem qua.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn cũng không đảo mắt nhìn ra bên ngoài mà trực tiếp nói chuyện. Mãi đến khi qua hết một nén hương, ánh mắt hắn mới chuyển ra bên ngoài.

Tông chủ Vô Cực Tông vẫn liên tục chú ý đến lời nói của Vương Lâm, sau khi nghe xong thì trên mặt lộ ra một nụ cười khổ. Lão rõ ràng biết được trong lời nói của đối phương chẳng có bất kỳ điều gì, nhưng lão cũng rút ra được một điều, nói chung là rất quỷ dị.

Lúc này nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm đảo ra ngoài lầu các, lão vội ho khan một tiếng rồi trầm giọng nói:

- Các ngươi mau mang đến cho Lữ đạo hữu xem qua.

Hai người đứng ngoài lầu các vội vàng trở nên cung kính rồi đi vào trong, khi đến trước mặt Vương Lâm thì dừng lại rồi cung kính đưa ra một lá cờ nhỏ có sáu mặt. Sau khi Vương Lâm dùng thần thức đảo qua thì lập tức phát hiện trong lá cờ nhỏ có một luồng Cực Âm Hồn cực kỳ tinh thuần.

Vương Lâm cười lên ha hả rồi đứng thẳng người lên, hắn hướng về phía tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông ôm quyền rồi cười nói:

- Đa tạ hai vị, Lữ mỗ vô cùng cảm kích.

Tông chủ Vô Cực Tông cũng đứng dậy rồi cười nói:

- Lữ đạo hữu không nên khách khí, năm ngày sau chính là đại hội phân tông cấp tám, đến lúc đó mong rằng Lữ đạo hữu ra tay toàn lực để Vô Cực Tông ta xuất quân chiến thắng giòn giã.

Thái thượng trưởng lão cũng đứng thẳng người lên rồi mỉm cười ôm quyền nói.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn khẽ gật đầu rồi nói:

- Chuyện này hai vị cứ yên tâm, Lữ mỗ chắc chắn sẽ xuất toàn lực. Hiện nay Lữ mỗ đã rời khỏi Quy Nguyên Tông trăm năm nên cũng không làm

phiền, tại hạ phải về Quy Nguyên Tông ôn chuyện cùng đám vãn bối.

Nụ cười trên mặt tông chủ Vô Cực Tông cũng ngày càng rực rỡ, sau khi nghe vậy thì cười nói:

- Tính tình Lữ lão đệ cũng là rồng trong loài người, rất chú trọng đến việc bảo vệ đệ tử tông phái. Thôi, lão phu cũng không nên giữ Lữ đạo hữu lại lâu, Tôn Đức, ngươi dẫn đường cho Lữ đạo hữu đến Quy Nguyên Tông.

Một người trong số hai người đem đến Cực Âm Hồn vội vàng cung kính rồi cúi người.

- Cáo từ!

Vương Lâm hướng về phía hai vị tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông ôm quyền rồi xoay người hóa thành cầu vồng phóng thẳng ra ngoài lầu các. Khoảnh khắc sau hắn đã xuất hiện giữa không trung, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc nãy hắn đã cảm nhận được luồng khí tức Cổ Thần trên ngọn núi trở nên cực kỳ nồng đậm, đã mơ hồ xuất hiện dấu hiệu quấy rối thiên địa. Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục ở trên núi, chỉ cần thời gian vài hơi thở thì người ngoài lập tức phát hiện ra những thay đổi này ngay lập tức.

Cho nên Vương Lâm nhất định phải bỏ đi thật nhanh.

Vương Lâm chỉ ở trên ngọn núi khoảng thời gian một nén hương, nhưng tinh điểm Cổ Thần thứ sáu đã tan vỡ trên mi tâm đã xuất hiện, đã trở thành một vòng xoáy cực kỳ yếu nhược. Dù tinh điểm thứ sáu không hoàn toàn khôi phục nhưng cũng không kém hơn so với trước đây.

- Đáng tiếc, nếu không ai phát hiện ra thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội để hấp thu khí tức Cổ Thần. Thậm chí ngay cả thanh kiếm được tinh điểm Cổ Thần tế luyện cũng sẽ rơi vào tay ta.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, dưới sự dẫn đường của đệ tử Vô Cực Tông hắn phóng về phương xa như tên bắn.

Khi Vương Lâm bỏ đim khí tức Cổ Thần đang ngủ say trên ngọn núi lập tức yếu hẳn xuống, cuối cùng lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Từ đầu đến cuối Vương Lâm hấp thu cực kỳ cẩn thận nên không làm cho nhiều người chú ý, tối đa cũng chỉ có người đột nhiên cảm thấy nguyên lực thiên địa bên ngoài ngọn núi có chút khác biệt, cũng không lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Sau khi Vương Lâm bỏ đi, nụ cười trên mặt tông chủ Vô Cực Tông đang đứng trong lầu các được thu trở lại, lão trầm giọng nói:

- Người này quả nhiên bất phàm! Hắn chỉ tới đây một lúc mà nguyên lực thiên địa đã xuất hiện biến hóa.

Vị thái thượng trưởng lão bên cạnh cũng gật đầu, lão khẽ mở miệng:

- Dù thế nào hắn cũng là người Quy Nguyên Tông, cũng là môn hạ của Vô Cực Tông chúng ta, loại nhân vật này cũng đừng quá mức gò ép. Hắn có thể xuất chiến trong đại hội phân tông cấp tám thì chính là một chuyện cực kỳ quan trọng đối với Vô Cực Tông chúng ta.

Tông chủ Vô Cực Tông trầm ngâm một lát rồi hất tay áo lên, thần niệm của lão lập tức bao quanh ngọn núi Lỗ Túc.

- Triệu tập tất cả thái thượng trưởng lão, chúng ta có chuyện cần phải trao đổi.

Vương Lâm được đệ tử Vô Cực Tông dẫn đường đã phá vỡ tinh không phóng đến cấm chế phong ấn trên một tu chân tinh khác. Trên đường đi vẻ mặt của tên đệ tử Vô Cực Tông cực kỳ cung kính, nói là dẫn đường nhưng người này vẫn đi ở phía sau nửa bước, cũng không dám phóng qua mặt Vương Lâm.

Sau khi tiến đến phong ấn trên tu chân tinh, đệ tử Vô Cực Tông này lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm để biết được vị trí Quy Nguyên Tông, sau đó lại tiếp tục dẫn đường phóng xuống bên dưới.

Không lâu sau hai người đã đi đến không trung trên đình viện Quy Nguyên Tông, đệ tử Vô Cực Tông hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, hắn cung kính nói:

- Tiền bối, đây chính là địa phương Quy Nguyên Tông, nếu không còn gì cần sai bảo thì vãn bối xin cáo từ.

Vương Lâm khẽ gật đầu, đệ tử Vô Cực Tông khom người lui ra rồi hóa thành một luồng cầu vồng phóng về phương xa.

Lúc này trên bầu trời chỉ còn lại một mình Vương Lâm, tất nhiên hắn cũng thấy được Mộc Băng Mi đang đứng ở phương xa, cũng thấy được hình bóng của Lý Thiến Mai trong đình viện.

Lý Thiến Mai đang đứng trong đình viện, ánh trắng chiếu lên người nàng lại càng trở nên lung linh và tĩnh lặng dưới ánh trăng.

Lý Thiến Mai khẽ ngước đầu lên nhìn về phía Vương Lâm trên bầu trời, trên mặt nàng lộ ra nụ cười kinh tâm động phách.

- Ta đã trở về!

Vương Lâm hạ xuống đứng bên ngoài Lý Thiến Mai vài trượng nơi khoảng sân nhỏ, hắn trầm mặc một lát rồi khẽ nói.

Ánh trăng chiếu lên người Vương Lâm làm hình bóng của hắn đổ dài trên nền đất, hình bóng này nhập lên bóng người của Lý Thiến Mai, nhưng cũng phân ra rất nhanh.

Bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ có những ngọn gió nhẹ thổi qua làm hoa lá xào xạc hương thơm khẽ tỏa, nhưng lúc này Lý Thiến Mai và Vương Lâm vẫn đứng lặng dưới ánh trăng, cả hai đều trầm mặc.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1263: Cá và chim.

Loại cảm giác trầm mặc này giống như năm xưa từ biệt trên Bồng Lai, lúc đó hai người đứng trong tinh không, chỉ biết đảo mắt nhìn nhau.

Vương Lâm trầm mặc vì hắn không biết nên nói gì, dù là cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ, hay vòng tay Lý Thiến Mai trao tặng trước khi ly biệt cũng làm cho Vương Lâm nói không nên lời.

Vòng tay Lý Thiến Mai đã cứu mạng Vương Lâm trong thế giới bảy màu, hắn bắt buộc phải báo đáp lại nàng, nhưng cũng không phải báo đáp trên phương diện tình cảm.

Lòng của Vương Lâm đã chết, nếu sắp xếp lại cũng chỉ có một mình Lý Mộ Uyển... Trừ khi thiên địa hủy diệt, trừ khi hắn tiêu đạo và tử vong, khoảnh khắc đó có lẽ hắn sẽ lựa chọn con đường khác không giống như vậy.

Nhưng lúc này Vương Lâm không thể làm được, cũng có thể nói Lý Thiến Mai còn chưa chính thức đi vào tận đáy lòng hắn. Vương Lâm chỉ có cảm giác là đạo hữu bình thường với nàng, nhưng khi vòng tay xuất hiện tạo thành bước ngoặt vận mệnh lại làm cho cảm giác này trở nên phức tạp.

Thậm chí Vương Lâm còn có một loại cảm giác, Lý Thiến Mai rất xuất sắc, vốn cũng không có hảo cảm với mình, nhưng giữa hắn và nàng cũng chỉ quen biết nhau vì ba vấn đề, ngoài điều này ra cũng không còn bất kỳ thứ gì khác.

Hắn và nàng không cùng nhau sống trong Tu Ma Hải, không cùng đợi chờ nhau mấy trăm năm Vân Thiên Tông, cũng không có rung động

hồng nhan trở thành xương khô trong sơn cốc, cũng chẳng có tiếng đàn nào bao quanh Vương Lâm trong hai ngàn năm tu đạo.

Hắn và nàng cũng không cùng nhau nhìn thấy thiên địa tiến đến, lúc đó Vương Lâm ngửa mặt lên trời gào thét, hắn đau khổ hét lên một câu rung động thiên địa.

- Thiên bắt nàng chết, ta phải cứu nàng về!

Đây là một lời hứa hẹn, trong đời Vương Lâm đây là lần đầu tiên hắn hứa với một người phụ nữ.

Cho nên khi đối mặt với Lý Thiến Mai, Vương Lâm vẫn trầm mặc.

Vương Lâm có rất nhiều cảm giác phức tạp với Lý Thiến Mai...

- Có thể nói chuyện với muội một lúc không?

Lý Thiến Mai khẽ cắn môi dưới, nàng ngồi trên lớp cỏ mịn trong khoảng sân nhỏ, ánh trăng rơi xuống làm cho nàng càng trở nên xinh đẹp động lòng người, trong không khí còn ẩn giấu mùi hương của Lý Thiến Mai. Lúc này bầu không khí hình như cũng trầm tĩnh trở lại.

- Sau trăm năm, huynh thế nào...

Lý Thiến Mai khẽ cúi đầu, bàn tay ngọc vuốt nhẹ những cây cỏ, cỏ xanh cuốn lấy ngón tay mịn.

- Khá tốt!

Vương Lâm nói khẽ.

- Bức tranh con sông, huynh đã xem qua chưa?

Lý Thiến Mai cười khẽ rồi ngẩng đầu, nàng nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mặt bùng lên sự yên lặng, ẩn giấu một cảm giác xinh đẹp không nói nên lời.

Ánh mắt Vương Lâm chuyển lên gương mặt đẹp của Lý Thiến Mai, một lát sau lại thu hồi, hắn cũng không nói gì.

- Cám ơn pháp bảo của huynh, nó làm bạn với muội trên chiến trường cô độc trong khe nứt, vượt qua trăm năm lặng lẽ...

Ánh mắt Lý Thiến Mai không xoay chuyển, nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi khẽ nói.

Vương Lâm mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không có lời nào vang lên.

- Vài ngày nữa muội sẽ phải đi...

Lý Thiến Mai vẫn nhìn Vương Lâm, hai mắt hình như khẽ run nhưng vẫn kiên định, vẫn nhìn về phía Vương Lâm. Những ngọn cỏ xanh mượt đang quấn trên ngón tay nõn nà, cỏ xanh hình như ngày càng nhiều, dù làm thế nào thì ngón tay vẫn không thể thoát khỏi vòng vây hoa cỏ.

- Ta... sẽ tiễn muội!

Vương Lâm vẫn trầm mặc nhưng chậm rãi mở miệng.

Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra nụ cười, nàng khẽ trừng mắt rồi nói:

- Muội còn tưởng huynh sẽ không nói gì!

Vương Lâm cười khổ, hắn lắc đầu, chuyện không nói gì.

- Lần trước huynh cũng nói sẽ tiễn muội, có phải nếu muội không quay về thì huynh sẽ không tiễn?

Hai con ngươi trong mắt Lý Thiến Mai khẽ run rồi càng lúc càng dữ dội, nhưng vẫn nhìn về phía Vương Lâm.

- Lần này ta vẫn tiễn muội!

Vương Lâm khẽ tránh khỏi ánh mắt Lý Thiến Mai, hắn nhìn về phía đối phương, giọng nói khẽ vang.

Trên mặt Lý Thiến Mai cũng lộ ra nụ cười khổ, nàng ngồi bên cạnh Vương Lâm nhưng vẫn có một loại cảm giác giống như cách xa nghìn trùng, xa đến mức thế gian này không còn gì xa hơn nữa.

Giống như cá trong nước chim trên trời, cá nhìn chim bay lượn, chỉ có nước mắt hòa tan vào nước, chim không thể nào tới được... bởi vì ngăn cách giữa chúng chính là thiên địa, chính là mặt nước khó thể phá vỡ.

Tình cờ chim bay xuống bờ sông cũng thấy được cá, nhưng có lẽ tình cảnh này chỉ trong nháy mắt, cuối cùng chim vẫn tung cánh bay lên trời cao, chỉ còn lại những cơn gió được đôi cánh tạo nên làm mặt nước gợn sóng , tạo thành những vòng sóng đau thương. Cá vẫn đau thương, vẫn

lặng lẽ ở dưới con sóng đau thương nhìn hình bóng chim bay về trời, nhìn hình bóng uy vũ tuyệt vời của bóng chim.

- Lần này muội đi, sợ rằng sẽ rất lâu mới trở về... hoặc là, sẽ mãi mãi không trở về...

Lý Thiến Mai khẽ nói, lời nói rơi vào tai làm Vương Lâm càng trở nên trầm mặc.

- Muội là một cô nhi được sư tôn nhặt được giữa trưa nắng gắt, được sư tôn nuôi dưỡng và lớn lên. Đến chiến trường Yêu Tông chính là số mệnh của muội... Nếu có một ngày, một ngày muội không trở về... Hy vọng huynh, huynh có thể nhớ...

Ngón tay đang quấn chặt cỏ của Lý Thiến Mai khẽ run lên, cỏ xanh lại càng quấn chặt hơn.

Lý Thiến Mai không nói cho Vương Lâm biết trăm năm qua hình bóng của hắn ngày càng trở nên rõ ràng trong lòng nàng, cũng không nói cho Vương Lâm biết vì đánh rơi cây bút kim sắc mà chính mình phải liều mạng dù trọng thương cũng phải lấy lại. Nàng càng không nói cho Vương Lâm, nàng có thể đến được Vô Cực Tông, nàng đã phải chịu áp lực cỡ nào.

Thân thể nàng cũng không thể chịu nổi dưới áp lực này, nếu muốn rời khỏi chiến trường Yêu Tông thì chỉ có cái chết... mà nàng, dưới áp lực Phá Thiên Tông, dưới áp lực chém giết nơi khe nứt Yêu Tông cả trăm năm, nàng vẫn chọn cách rời đi. Nàng đi cũng chỉ vì muốn thu hẹp khoảng cách giữa mình và hình bóng trong lòng.

Nàng cũng không nói cho Vương Lâm biết, khi nàng bỏ đi thì Phá Thiên Tông lập tức có lời nói cực kỳ bất mãn với nàng, dù là Yêu Tông cũng khiển trách...

Nàng cũng không nói cho Vương Lâm biết, lần này nàng rời khỏi chiến trường sẽ mất cơ hội tiến vào Yêu Tông, mất đi cơ hội được Yêu Tông truyền đạo.

Tất cả mọi thứ, nàng không nói, Vương Lâm cũng không biết...

- Khi muội còn bé thì phát hiện mình rất khác người, tóc muội màu xanh, toàn bộ Vân Hải không có bất kỳ người nào tóc xanh... bây giờ muội vẫn còn nhớ rõ, đám bạn đùa chơi bên cạnh đều cười nhạo...

Lý Thiến Mai khẽ nói, vẻ cười khổ trong ánh mắt còn mang theo những ký ức từ thời thơ ấu.

- Muội tu đạo rất gian khổ, sư tôn vì muội mà luyện chế rất nhiều đan dược, vì được đan dược phụ trợ nên muội mới có tu vi ngày hôm nay...

Tu vi của muội được Phá Thiên Tông ban cho... Nên, đi chiến trường là vận mệnh của muội.

Lý Thiến Mai vẫn quấn cỏ xanh vào ngón tay, nàng không buông ra, mà giọng nói dịu dàng của nàng lại làm cỏ co rút lại rồi quấn quanh ngày càng chặt.

Lý Thiến Mai đứng lên, thân thể uyển chuyển dưới mái tóc xanh, hai con ngươi nàng nhìn về phía Vương Lâm rồi nói khẽ:

- Nếu có một ngày muội chết, huynh phải nhớ từng có một người đi qua trong đời, có một cô gái tên là Lý Thiến Mai vội vàng đi qua đời huynh...

Vương Lâm nghe thấy những lời nói này thì cảm thấy đau đớn, vẻ mặt cũng tái nhợt. Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Thiến Mai, một lúc lâu sau lại khẽ gật đầu:

- Huynh sẽ nhớ!

Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại lộ ra vẻ thê lương. Nàng nhìn về phía Vương Lâm giống như hoàn toàn khắc sâu đối phương vào trong ký ức, cũng giống như... hoàn toàn xóa bỏ hình bóng đối phương...

Trong thế gian có một loại khoảng cách mà tồn tại và lãng quên cùng nhau tồn tại, cũng không còn gì để đắn đo, cũng cực kỳ xa xôi. Giống như khoảnh khắc khi chim bay đi thì cá muốn vùng ra khỏi mặt nước, muốn thoát khỏi ngăn cách để nhìn thấy chim trời, nhưng cuối cùng cá lại rơi xuống nước, rơi xuống rất sâu...

Vương Lâm nhìn về phía Lý Thiến Mai mà vẻ cay đắng trong lòng càng nồng đậm... Trong lúc mơ hồ, trong đầu hắn hiện lên tình cảnh năm xưa khi Thiên Nghịch mở ra cánh cửa lớn, mình bước vào trong và thấy được những tình cảnh kiếp trước. Khoảnh khắc khi hình ảnh cuối cùng bùng lên, hắn thấy được chính mình hóa thành cánh chim bay giữa trời.

Trong lúc mơ hồ hắn thấy được cánh chim đang bay lượn trên không, đột nhiên bị một con cá lộng lẫy dưới sông thu hút. Ánh mắt chim trời rơi xuống dòng sông, nó cẩn thận nhìn con cá...

Khoảnh khắc này con cá ở dưới đáy cũng đảo mắt nhìn lên.

Hình bóng cô độc của Lý Thiến Mai làm bạn với ánh trăng, giống như những luồng gió nhẹ nhàng khẽ bao phủ toàn bộ không gian trong khoảng sân nhỏ. Lúc này hình bóng của nàng đã càng lúc càng xa.

- Cám ơn nàng!

Vương Lâm nhìn qua bóng lưng Lý Thiến Mai dưới ánh trăng, hắn khẽ nói.

- Tại sao phải cám ơn muội?

Lý Thiến Mai dừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mặt vẫn yên lặng như trước.

Vương Lâm trầm mặc một lát, tay phải khẽ lật, trong tay hắn lập tức xuất hiện một chiếc vòng tay.

- Nó đã cứu ta một lần...

Khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai nhìn thấy vòng tay thì sự yên lặng trên gương mặt đã hoàn toàn tan vỡ, nàng kinh ngạc nhìn vòng tay, trên mặt lộ ra nụ cười. Lúc này nụ cười đã càng lúc càng đẹp, nàng đã đẹp đến mức kinh người.

- Muội nhớ trước đó đã... đã ném nó đi rồi mà!

Lý Thiến Mai khẽ trừng mắt, nàng nói.

- Sau đó ta vô tình nhặt được...

Vẻ mặt Vương Lâm có chút cổ quái, lời nói này hắn nói ra thì lập tức bùng lên cảm giác khó tin.

- Ừ! Thì ra huynh vô tình nhặt được...

Trong mắt Lý Thiến Mai bùng lên vẻ vui mừng, nàng khẽ gật đầu.

- Trả lại cho nàng!

Vương Lâm biết rõ Lý Thiến Mai đã hiểu lầm, nhưng vấn đề này cũng rất khó giải thích. Vương Lâm đứng thẳng người lên cầm vòng tay muốn trả lại cho Lý Thiến Mai.

- Nó là huynh nhặt được, huynh còn trả lại cho muội làm gì, nếu không muội sẽ ném đi nữa đấy!

Vẻ vui mừng trong mắt Lý Thiến Mai lại càng nồng đậm, nàng khẽ nhếch môi nhìn về phía Vương Lâm rồi xoay người bỏ đi.

- Huynh nhớ kỹ những gì đã nói đấy nhé, nhất định phải tiễn muội đi!

Lời nói của Lý Thiến Mai truyền đến rất dịu dàng, hình bóng của nàng dần biến mất trong ánh trăng. Nàng đi thẳng về phía căn phòng của chính mình trong đình viện.

Vương Lâm cầm lấy vòng tay rồi thầm than, một lúc lâu sau hắn thu hồi lại, ánh mắt lại chuyển ra bên ngoài đình viện.

Chỗ đó cũng có một cô gái khác đang đứng, người này xinh đẹp tuyệt trần, cũng đang nhìn về phía Vương Lâm, gương mặt lộ ra vẻ phức tạp, có chút hiu quạnh. Lúc này hình bóng hiu quạnh lại càng trở nên cô độc dưới ánh trăng, nàng yên lặng đối mặt với Vương Lâm.

Khoảnh khắc này giống như Vương Lâm đã trở về Chu Tước Tinh, đã trở về tới Hằng Nhạc Phái. Ngày đó cô gái tên là Liễu Mi có linh căn trời sinh, nàng đứng trong đám người Hằng Nhạc Phái, lần đầu tiên đứng trong đám người đảo mắt nhìn về phía một thiếu niên tên là Vương Lâm.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1264: Ta hiểu.

Giữa Vương Lâm và Mộc Băng Mi cách nhau một cánh cửa đình viện, ánh mắt ngưng tụ lại thì cánh cửa kia giống như một khe nứt không gian. Hai người cách nhau một khe nứt, cả hai đều trở nên trầm mặc.

Loại trầm mặc này khác hẳn với Lý Thiến Mai, nhưng cũng không thể nói rõ xem khác nhau ở điểm nào, giống như trong đời Vương Lâm ngoài Lý Mộ Uyển ra vẫn luôn tồn tại một người tên là Liễu Mi, nhưng hình bóng của Mộc Băng Mi lúc này cũng đi theo...

Chu Tước Tinh là như vậy... La Thiên tinh vực cũng là như vậy... lúc này đến Vân Hải cũng như vậy. Trong lúc trầm mặc thì Mộc Băng Mi cúi đầu, nàng khẽ cất bước tiến qua khe nứt không gian cánh cửa, nàng đi vào trong đình viện, đi đến bão cỏ cách người Vương Lâm vài trượng.

- Không ngờ có thể gặp lại huynh ở đây!

Mộc Băng Mi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nàng khẽ mở miệng, giọng nói của nàng hơi run rẩy. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn thu hồi ánh mắt chuyển lên người Mộc Băng Mi, cái nhìn đã không còn phức tạo như trước, thay vào đó chính là cái nhìn về phía một người bạn khá xa lạ.

- Mọi chuyện trên thế gian phần lớn đều rất khó giải thích!

Vương Lâm bình thản nói. Gương mặt tuyệt đẹp của Mộc Băng Mi càng trở nên kinh người dưới ánh trăng, cảm xúc xinh đẹp này còn ẩn chứa một sự cao quý, đây chính là luồng khí tức tự nhiên tồn tại muôn đời của một cô gái thân là thánh nữ Côn Hư. Cả đời Vương Lâm chưa từng gặp qua bất kỳ cô gái nào có thể so sánh với Mộc Băng Mi trên phương diện sắc đẹp, nàng giống như một tiên tử không nên xuất hiện trên thế gian, ngẫu nhiên hàng lâm giữa đất trời.

- Đúng là khó thể giải thích được!

Trên mặt Mộc Băng Mi lộ ra nụ cười cay đắng.

- Sao nàng lại đến Vân Hải?

Vương Lâm nhìn về phía Mộc Băng Mi, cô gái này dù đã gây ra cho hắn rất nhiều đau khổ nhưng cũng khắc sâu vào trong tâm thần, vĩnh viễn và vĩnh viễn không thể nào quên. Cô gái này giống hệt Liễu Mi, tất cả mọi thứ của Liễu Mi hình như đều được kéo dài trên thân thể cô gái này. Thậm chí có nhiều lúc ngay cả Vương Lâm cũng không thể nhận ra nàng rốt cuộc là Liễu Mi hay là Mộc Băng Mi. Nhưng tất cả mọi thứ đã không còn quan trọng nữa, Vương Lâm đã rời khỏi Liên Minh tinh vực, đã chấm dứt tất cả ân oán với nàng. Nếu lúc này gió có thổi ngược lại thì hắn cũng không động tâm.

- Huynh có biết một người tên là Thác Sâm... Cổ Thần...

Mộc Băng Mi nhìn thoáng qua Vương Lâm, nàng cay đắng nói, cũng có chút lo lắng hiện ra trên gương mặt âu sầu.

- Thác Sâm!

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên biến đổi, hàn quang từ trong lóe ra.

- Hắn đã thoát khỏi tù ngục, đại quân La Thiên tinh vực đã bị hắn đánh tan, bị hắn giết rất nhiều, cuối cùng cũng bắt buộc phải quay về La Thiên, cũng không dám tiến lên nửa bước... La Thiên có vị tu sĩ đại thần thông tên là Lỗ Phu Tử, người này cũng rút vào trong tinh không, không dám cùng chiến đấu một trận với Thác Sâm.

Lời nói của Mộc Băng Mi rất nhẹ, nhưng nội dung lại cực kỳ kinh hoàng. Khi lời nói rơi vào tai càng làm Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, tất cả khí tức toàn thân mơ hồ sinh ra dấu hiệu ngưng tụ lại. Khoảnh khắc này giống như núi lửa chuẩn bị bùng nổ.

Nhưng lời nói của Mộc Băng Mi vẫn còn chưa kết thúc, những tin tức nàng muốn nói vẫn còn rất nhiều.

- Tinh vực Thi Âm Tông chiếm giữ cũng bị Thác Sâm tìm ra, Vương Giả Thi Âm Tông đã suy bại, rất nhiều người Thi Âm Tông chết, hầu như muốn sụp đổ. Sau đó Thác Sâm đi về phía Tứ Thánh Tông, nơi đây tử

vong rất nhiều, dù Thanh Long Thánh Hoàng tu vi thông thiên nhưng vẫn không là đối thủ của Thác Sâm... cuối cùng không biết sông hay chết! Tất cả lực lượng còn sót lại trên Liên Minh Tu Chân đều tan rã dưới đòn tấn công của Thác Sâm, tất cả đều tránh đi nơi khác... May mà cơ quan đầu não của Liên Minh Tu Chân, chẳng biết vì sao lại không hấp dẫn lực chú ý của Thác Sâm, ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn còn toàn vẹn.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, tin tức này làm hắn chấn động rất mạnh, giống như vạn chiếc xe kim mã phóng đến rồi nhảy vào trong tâm thần hóa thành cuồng phong tan võ ầm ầm. Dù thế nào hắn cũng không ngờ Thác Sâm thức tỉnh, lại còn làm cho Liên Minh tinh vực bùng lên những con sóng chấn động khủng bố như thế.

- Vũ Tiên giới huynh quan tâm cũng không bị phá hoại, Thác Sâm đã từng đến đó nhưng bị Thanh Lâm ngăn cản, giữa hai người giống như đã có hiệp ước, Thác Sâm lại bỏ đi.

Mộc Băng Mi khẽ cắn môi dưới nàng nói.

- Huynh đã đúng, nếu năm xưa ở lại bên cạnh muội thì kiếp nạn này bùng qua, với tu vi của huynh thì khó tránh khỏi sinh tử... Côn Hư cảnh đã không còn tồn tại... tất cả tu sĩ nơi đó đều chết trận, ngay cả quản gia tiên sinh bảo vệ Côn Hư cảnh cũng đã chết trong tay Thác Sâm, để muội có cơ hội thoát khỏi Thác Sâm... thân thể muội đã tan vỡ, lúc này những gì huynh thấy chính là mới được ngưng tụ lại!

- Tu vi muội cũng thụt lùi lại rất nhiều, muốn đạt được đến đỉnh phong phải cần có thời gian.

Khoảnh khắc này những con sóng dữ bùng lên trong tâm thần Vương Lâm đã dần được ép xuống, Thác Sâm xuất hiện dù hắn sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này khi nghe thấy lời nói của Mộc Băng Mi, hắn vẫn cảm thấy cực kỳ rung động.

- Muội là thánh nữ Côn Hư, lại có Côn Hư truyền thừa, vài ngàn năm trước, thế hệ thánh nữ Côn Hư trước đó từng có quan hệ với Vân Hải Thần Tông, đại trưởng lão Thần Tông từng nợ thánh nữ Côn Hư một phần nhân tình, cho nên muội dùng bí thuật trốn đến đây. Muội muốn ở lại Thần Tông để tu luyện, mượn lực lượng của Thần Tông để khôi phục tu vi...

Âm thanh trầm thấp của Mộc Băng Mi vang lên, đột nhiên thân thể nàng trở nên run rẩy.

Để Mộc Băng Mi cảm thấy run rẩy chính là Vương Lâm! Lúc này Vương Lâm tiến về phía trước, hắn trực tiếp đi tới bên cạnh nàng. Hắn nâng tay phải dùng hai ngón tay tạo thành chỉ điển liên tục lên mi tâm nàng. Mộc Băng Mi cũng không muốn né tránh, vẻ mặt của nàng trở nên trắng bệch giống như nhớ ra cái gì đó, nhưng nàng cũng không hoàn toàn xác định, chỉ để mặc cho hai ngón tay Vương Lâm điểm lên mi tâm.

Tâm thần Mộc Băng Mi đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm, một lát sau trên mi tâm lập tức lóe ra một vòng xoáy bùng lên khí tức điên

cuồng. Khí tức này nhanh chóng xoay chuyển, bên trong cũng lộ ra một luồng khí tức Cổ Thần cực kỳ nồng đậm. Khí tức này rất mạnh nhưng người ngoài lại khó phát hiện ra, nhưng Vương Lâm lại rõ ràng cảm nhận được. Vẻ mặt hắn trở nên âm trầm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Vẻ mặt Mộc Băng Mi không còn chút máu, cơ thể thanh tỉnh trở lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ đau khổ. Lúc này tâm thần nàng run lên rồi lui về phía sau vài bước, giống như đã mất đi tất cả lực lượng.

- Thật... thật xin lỗi... thật xin lỗi...

Mộc Băng Mi cắn môi dưới, hai hàng nước mắt trong suốt từ trên khóe mắt chảy xuống, dù sao nàng cũng là... một cô gái với ý muốn nói rõ tất cả mọi chuyện cho Vương Lâm. Nàng muốn Vương Lâm có sự chuẩn bị, nàng vốn lo lắng cho an nguy của Vương Lâm, muốn Vương Lâm biết rõ tất cả mọi thứ, muốn Vương Lâm nhanh chóng rời đi, ý muốn của nàng vốn là rất tốt.

- Muội... muội đi vào Vân Hải, sau khi trải qua nhiều lần dò xét thân thể và tâm thần thì cũng không có bất kỳ phát hiện nào. Thân thể này đã được muội ngưng tụ ra một lần nữa, ngay cả nguyên thần cũng được muội tra xét... muội...

- Không sao!

Vương Lâm cúi đầu xuống nhìn vẻ mặt trắng bệch và những giọt nước mắt rơi trên gò má Mộc Băng Mi. Sau khi thấy tất cả, hắn thầm than một

tiếng rồi dùng giọng nói dịu dàng nói:

- Việc này không liên quan đến nàng, ta đã tận mắt nhìn thấy dù là Lỗ Phu Tử tu sĩ Đệ Tam Bộ ở La Thiên cũng đã suýt phải bỏ mạng dưới Thác Sâm. Với thực lực của Thác Sâm, hắn lợi dụng tình huống nàng không biết mà lưu lại ký hiệu, chắc chắn sẽ không để muội tìm ra manh mối.

Giọng nói của Vương Lâm rất nhẹ nhàng, hắn tất nhiên biết rõ ý tốt của Mộc Băng Mi.

- Muội...

Mộc Băng Mi không ngờ lại có kết cục như vậy, vẻ mặt nàng trở nên tái nhợt không còn chút máu:

- Hơn nữa Thác Sâm đã để lại ký hiệu Cổ Thần trên người nàng, chuyện chưa hắn không phải là chất dinh dưỡng cho ta.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vung một trảo hướng về phía mi tâm Mộc Băng Mi phía trước, đột nhiên khí tức Cổ Thần hấp dẫn lẫn nhau. Dấu ấn Cổ Thần lập tức rời khỏi mi tâm Mộc Băng Mi rồi hóa thành một luồng khí tức phóng về phía Vương Lâm. Khoảnh khắc khi đến gần thì những tinh điểm trên mi tâm hắn đột nhiên xoay chuyển, khí tức này lập tức bị hấp thu rồi dung nhập vào trong vòng xoáy tinh điểm

thứ sáu. Những tiếng nổ ầm ầm đột nhiên trở nên vang vọng trở nên vang vọng trong tâm thần Vương Lâm, hình ảnh hư ảo của Thác Sâm chợt huyễn hóa ra rồi gào thét phóng xuống nhưng lập tức gặp phải hình bóng Cổ Thần hư ảo phía sau Vương Lâm. Sau một lúc thôn phệ và hấp thu, Thác Sâm tuy mạnh nhưng khí tức trên người Mộc Băng Mi lại không nhiều lắm, trong chốc lát đã bị Vương Lâm cưỡng chế thôn phệ, làm cho vòng xoáy tinh điểm thứ sáu của Vương Lâm càng trở nên vững chắc hơn một chút.

- Trước khi hắn rời khỏi Liên Minh tinh vực đã từng gào lên tên huynh, phải tìm huynh. Khi đi vào Vân Hải tinh vực thì hình như cũng không tìm thấy điều gì.

Mộc Băng Mi hít vào một hơi thật sâu, trong mắt bùng lên vẻ áy náy và phức tạp, nàng khẽ nói. Vẻ mặt Vương Lâm lập tức chấn động, hắn nhìn về phía Mộc Băng Mi rồi hỏi:

- Nàng có biết hắn đến Vân Hải khi nào không?

- Muội cũng không biết được thời gian cụ thể, khi đó muội đang bế quan khôi phục lại thân thể, nhưng thời gian đại khái không quá một trăm năm.

Mộc Băng Mi suy nghĩ một chút rồi khẽ mở miệng nói.

- Trăm năm!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn trở nên trầm ngâm.

Khoảng thời gian trăm năm trước phần lớn Vương Lâm đều ở trong không gian kỳ dị kia, hắn mơ hồ biết được vị trí đó có liên quan đến Phong giới.

- Thác Sâm chắc chắn cũng không tìm ra khí tức của ta trong Phong giới, nếu ta là hắn có thể nghĩ xem đối phương đã rời khỏi Phong giới chưa... Mà đối phương trước đó ta xuất hiện có liên quan đến đại trận Phong giới, nếu Thác Sâm phá vỡ đại trận Phong giới thì có thể phát hiện ra... Như vậy...

Vẻ mặt Vương Lâm lập tức trở nên cổ quái.

- Nếu Thác Sâm vẫn còn trong Phong giới thì ta đã thoát khỏi thế giới bảy màu được vài tháng, hắn không tìm thấy thì phải đến đây rồi chứ? Nếu như vậy ta hầu như có thể kết luận, tên Thác Sâm này không biết dùng phương pháp nào nhưng đã phá vỡ đại trận Phong giới và đi đến... Ngoại giới!

Khi Vương Lâm đang phân tích tìm ra đáp án thì trong Thái Cổ Tinh Thần ở Ngoại giới, một tiếng gầm rống điên cuồng vang vọng trong tinh không, một Cổ Thần khổng lồ mang theo những tiếng gầm rống phẫn nộ

từ trong vùng đất của một tộc Thái Cổ thứ chín bị hắn hủy diệt, trong Thái Cổ Tinh Thần Thác Sâm không thể tìm ra khí tức của Vương Lâm, vì vậy mà hắn cực kỳ tức giận. Nhưng khoảnh khắc khi hắn tiêu diệt toàn bộ tộc Thái Cổ này thì tâm thần đột nhiên chấn động, hắn rõ ràng cảm nhận được ký hiệu trên người Côn Hư Thánh Nữ, rõ ràng tìm được khí tức Vương Lâm. Phát hiện này làm Thác Sâm lập tức trở nên cực kỳ khó coi, một luồng gió lốc điên cuồng bùng lên trong cơ thể.

- Ngươi đang ở Nội giới, sao ngươi lại ở Nội giới? Ta rõ ràng đã tìm trong Nội giới rất nhiều lần rồi.

Thác Sâm điên cuồng gào thét, nhưng lúc này hắn cũng không còn đủ thực lực, không thể mở ra đại trận Phong giới trong thời gian ngắn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1265: Kinh biến.

Mộc Băng Mi rời đi.

Nàng tìm đến Vương Lâm, chính là muốn nói cho hắn biết tất cả những gì xảy ra với Liên Minh tinh vực. Giữa hai người cũng không còn chuyện gì để nói với nhau, những gì nàng không muốn nói thì sẽ không bao giờ nói.

Trước khi đi, hình bóng của Mộc Băng Mi dừng lại bên ngoài đình viện dưới ánh trăng. Nàng đứng lại một lúc, cũng không quay đầu lại mà khẽ nói một câu.

- Lý Thiến Mai đúng là rất tốt... Nhưng, huynh vẫn chưa quên Uyển Nhi muội muội đó chứ? Ta tin nếu Uyển Nhi muội muội thức tỉnh thì cũng không muốn gặp hình bóng cô độc ngàn năm... Muội cũng không muốn thấy điều này. Hôm nay từ biệt muội sẽ đến Thần Tông bế quan chữa thương, sợ rằng sau ngàn năm cũng không xuất quan, cũng không biết sau ngàn năm muội và huynh có thể gặp lại hay không. Nhưng, Vương Lâm... muội có một câu muốn nói với huynh!

- Ta chính là Liễu Mi, là mẹ của Vương Bình... Đợi đến khi muội thoát khỏi xiềng xích của Côn Hư, muội sẽ cùng Vương Bình luân hồi đời đời kiếp kiếp, để làm một người mẹ thật sự.

Mộc Băng Mi khẽ lẩm bẩm nói, nàng dần đi xa. Đạo tâm của nàng giống như vì một câu nói kia mà trở nên viên mãn.

Thiên Huyễn Vô Tình Đạo... Vạn Huyễn Thiên Ma Đạo... Cuối cùng đã chậm rãi thay đổi.

Phân thân của thánh nữ Côn Hư phải trải qua thần thông thiên đạo, từ xưa đến nay chỉ có một người thành công, tất cả đám người còn lại đều thất bại. Mộc Băng Mi đã mở ra một con đường tắt, nàng dung nhập đạo niệm của mình vào phân thân, cuối cùng thua Liễu Mi nên đạo tâm không được viên mãn. Vì vậy mà thuật thần thông mạnh nhất của Côn Hư cũng xuất hiện vết nứt.

Vết nứt này là Liễu Mi, cũng là Vương Lâm, lại càng là Vương Bình. Nhưng lúc này tâm tư của Mộc Băng Mi đã bỏ qua tất cả mọi thứ, nàng không hể né tránh vết nứt trên đạo tâm mà lựa chọn phương pháp đối mặt, lựa chọn phương pháp tiếp nhận.

Chính vì điều này mà tâm ý có những thay đổi rất tự nhiên làm cho Mộc Băng Mi thay đổi và dần sinh ra dấu hiệu viên mãn, vô tình và hữu tình cũng chỉ kém nhau một chữ.

Tu đạo chính là dùng cái tâm bất nhân để tu đạo thiên địa bất nhân, nếu như vậy thì những gì tu được sẽ không còn gọi là đạo.

Người tu đạo trong lòng cũng phải bắt buộc có một chút cảm xúc, dựa vào phần cảm xúc này mà làm cho chính mình phá đi đạo nghịch, có được sự bảo vệ rất đáng quý khi vùng vẫy trong thiên địa.

Trên đạo tâm của Mộc Băng Mi đã có hình bóng Vương Lâm, khi tâm tư của nàng dần trở nên viên mãn thì hình bóng này trong lúc vô tình đã trở

thành những ký hiệu chi chít trong lòng nàng.

Mượn những ký hiệu này, đạo của Mộc Băng Mi cuối cùng cũng bước chân lên con đường viên mãn.

Trong đêm trăng, trong đình viện, ở bốn phía Vương Lâm bùng lên hai loại hương thơm khác biệt của hai người phụ nữ. Vương Lâm vẫn đứng yên chỗ cũ, ánh mắt hắn đang nhìn lên vầng trăng trên bầu trời rồi trầm mặc một lúc lâu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã qua mấy ngày. Đại hội phân tông cấp tám cũng đã tới gần, đã đến lúc Vương Lâm phải đi.

Sau khi Mộc Băng Mi ở lại ba ngày thì cùng đi với Vương San San rời khỏi Vô Cực Tông. Vương San San cũng nhận được lệnh của sư tôn phải nhanh chóng đưa Mộc Băng Mi trở về Thần Tông. Khi hai người các nàng bỏ đi, tất nhiên Vô Cực Tông sẽ không dám ngăn cản.

Trước khi đi Mộc Băng Mi cũng không quay đầu lại, nàng phải kiêu ngạo vì nàng chính là thánh nữ Côn Hư.

Côn Hư Cảnh bị phá hủy chỉ còn lại một mình nàng, khoảnh khắc này nàng đã không còn thuộc về chính mình, trách nhiệm đã ép buộc nàng tu luyện để khôi phục Côn Hư. Lúc này nàng tu luyện vì trách nhiệm là

thánh nữ Côn Hư, trách nhiệm này đã trốn tránh rất lâu, nhưng lúc này nà đã không thể trốn tránh mà lựa chọn cách đối mặt.

Mộc Băng Mi và Vương Lâm đối mặt với nhau, sau khi giải quyết xong những vướng mắc trong lòng thì nàng đem một phần ký ức chôn giấu thật sâu để rêu phong bao phủ.

Lý Thiến Mai cũng muốn rời khỏi đây, nàng nhận được ngọc giản triệu tập khẩn cấp của sư tôn Phá Thiên Tông. Trong ngọc giản cũng không có bất kỳ chuyện gì nhưng lời nói lại cực kỳ nghiêm khắc, Lý Thiến Mai lập tức buông thân tha tất cả mọi chuyện, nàng nhanh chóng dùng truyền tống trận của Vô Cực Tông trở về Phá Thiên Tông.

Hình như tất cả mọi chuyện đều mơ hồ có gió nổi mây tuôn.

Lý Thiến Mai không thể từ chối lời nói của sư tôn, Phá Thiên Tông đã cho nàng tất cả, sư tôn nuôi nấng nàng khôn lớn. Lúc này sư tôn không nêu ra bất kỳ nguyên nhân gì nhưng lời nói lại cực kỳ nghiêm khắc, cả đời nàng chưa từng gặp qua.

Thậm chí nàng chỉ kịp chạy đến nói một lời từ biệt với Vương Lâm sau đó lại lặng lẽ tiến vào trong truyền tống trận của Vô Cực Tông. Sau khi được truyền tống đến những địa điểm truyền tống trận khác thì hướng về phía Phá Thiên Tông.

Trong lòng nàng cũng không thể giải thích được, chẳng biết vì sao sư tôn lại truyền lệnh một cách lo lắng như thế. Trong ký ức nàng, sư tôn rất ung dung không có bất kỳ điều gì lạ lùng. Tình cảnh trước mắt lại làm lòng nàng mơ hồ chẳng hiểu tại sao, có chút hoài nghi và bất ổn, hình như có vấn đề gì đó đang hàng lâm không một tiếng động.

Khi Mộc Băng Mi và Lý Thiến Mai lần lượt bỏ đi, Vương Lâm cũng cùng tông chủ Vô Cực Tông, hai vị thái thượng trưởng lão và vài vị trưởng lão Vô Cực Tông đã chuẩn bị đi về phía chiến trường tổ chức đại hội phân tông cấp tám. Khi đến đó sẽ tham gia buổi lễ cực kỳ long trọng trong Vân Hải.

Tông chủ Vô Cực Tông cực kỳ tin tưởng trận chiến này tất cả các tông phái còn lại đều phải thua, lần này Vô Cực Tông phải xếp ở vị trí thứ nhất.

Bởi vì đại hội lần này có Vương Lâm tiến đến mà không còn được cân đối, ưu thế áp đảo đã hoàn toàn rơi trên người đám người Vô Cực Tông. Lúc này Vô Cực Tông không thể có khả năng bại, thậm chí tông chủ và thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông thấy trọng điểm của trận chiến này đã không phải là chiến đấu của bản thân. Khoảnh khắc sau khi chiến đấu kết thúc, vẻ mặt của tất cả các tông phái cấp tám còn lại chắc chắn sẽ cực kỳ kinh hoàng.

Nhưng cũng chính là một câu Vương Lâm nói với Mộc Băng Mi, thế sự khó lường.

Nửa canh giờ trước khi Vô Cực Tông chuẩn bị xuất phát, đột nhiên từ trong sơn môn Vô Cực Tông phóng ra một luồng cầu vồng, luồng cầu vồng này bùng ra lực lượng kinh thiên động địa, nó phóng thẳng về phía tông chủ Vô Cực Tông.

Trong luồng cầu vồng là một lão già, Vương Lâm cũng chưa từng gặp qua người này, nhưng trên người lão già lại lóe lên một luồng đạo quang, tất nhiên tu vi đã đạt đến mức độ Thiên Nhân Suy Kiếp.

Vẻ mặt lão già này cực kỳ âm trầm, khi tiến đến gần thì không nói nhiều lời mà ném một khối ngọc giản phóng vào trong tay tông chủ Vô Cực Tông. Tông chủ Vô Cực Tông khẽ nhíu mày, lão cầm ngọc giản quét thần thức qua. Khoảnh khắc này vẻ mặt lão lập tức có sự thay đổi lớn.

Sau đó lão già tông chủ Vô Cực Tông lập tức trở nên âm trầm, toàn thân vang lên những âm thanh ầm ầm, rõ ràng đã tức giận đến cực điểm.

Tông chủ Vô Cực Tông hừ lạnh một tiếng rồi đưa ngọc giản cho hai vị thái thượng trưởng lão bên cạnh. Sau khi hai lão già này xem xét xong thì vẻ mặt cũng trở nên âm trầm, hình như khoảnh khắc này toàn bộ bầu trời đã trầm hẳn xuống.

- Thần Tông thật bá đạo!

Cơ thể vị thái thượng trưởng lão trước đây cùng chiến đấu một trận với Vương Lâm lập tức bùng lên gió lạnh, lão lạnh lùng cắn chặt răng rồi quát lên.

- Chỉ một câu nói của Thần Tông có thể hủy bỏ đại hội giằng co vài ngàn năm của tất cả tinh vực cấp tám, nhưng không biết Thần Tông này vì sao lại phát điên, lại hủy bỏ đại hội phân tông này chứ? Vì đại hội lần này mà Vô Cực Tông ta phải chuẩn bị rất nhiều năm, hôm nay lại có Lữ đạo hữu trợ chiến, có thể thoải mái đạt đến hạng nhất. Sau nhiều năm suy đồi, Thần Tông dựa vào điều gì mà hủy bỏ đại hội lần này đây?

Một lão già thái thượng trưởng lão khác cười lạnh, trong mắt bùng lên vẻ tức giận.

Nhưng cảm giác của đám người lúc này phần lớn đều là khuất nhục và không cam lòng, bọn họ đều là tu sĩ đại thần thông, có sự kiêu ngạo của bản thân, Vô Cực Tông cũng tuyệt đối không phải là một tông phái nhỏ. Nhưng lúc này cũng chỉ vì một khối ngọc giản của Thần Tông mà bắt buộc phải khuất nhục tiếp nhận.

Lão già áo bào trắng tông chủ Vô Cực Tông trầm mặc một lúc lâu, hình như lão đã quá mệt mỏi. Lão thở dài một tiếng rồi lắc đầu nói:

- Thôi, nếu Thần Tông đã truyền lệnh hủy bỏ đại hội phân tông cấp tám thì chắc chắn sẽ có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân này chúng ta không thể nào biết được.

Tông chủ Vô Cực Tông cười khổ rồi nhìn về phía Vương Lâm, lão ôm quyền nói:

- Lữ đạo hữu, đại hội phân tông cấp tám lần này đã bị Thần Tông hủy bỏ, chúng ta cũng không cần phải đi nữa. Chúng ta cần phải triệu tập tất cả trưởng lão trao đổi vấn đề này, đạo hữu không bằng cứ đưa Quy Nguyên Tông quay về tinh vực cấp năm để chuẩn bị, sau đó sẽ dời sang một tinh vực cấp bảy.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình thường nhưng cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, hắn tự nhiên có cảm giác cực kỳ lo sợ giống như có một chuyện kinh thiên đang chậm rãi hàng lâm. Vương Lâm trầm mặc một lúc thì ánh mắt lóe lên, hắn nói:

- Lữ mỗ có thể xem qua ngọc giản Thần Tông đưa đến không?

Vị thái thượng trưởng lão Vô Cực Tông đang cầm ngọc giản lập tức hất tay lên, ngọc giản phóng về phía Vương Lâm và bị hắn chụp được, thần thức vội vàng quét qua.

Trong ngọc giản chỉ có một câu.

- Đại hội phân tông cấp tám không cần tiến hành, vì vậy chấm dứt, đây là ý chỉ của Thần Tông.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm đảo thần thức qua, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí thế không thể tưởng tượng điên cuồng bùng ra từ trong lời nói. Trong lúc mơ hồ khí tức giống như hóa thành bàn tay khổng lồ rồi ầm ầm hàng lâm.

Thân thể Vương Lâm lập tức chấn động, hắn thu hồi thần thức rồi trả lại ngọc giản cho người Thần Tông. Sau đó hắn hướng về phía đám người ôm quyền, hắn xoay người rời đi.

Tâm tư đám người Vô Cực Tông cũng cực kỳ phức tạp, tất cả đều không cam lòng nhưng bất đăc dĩ cũng phải tiếp nhận.

- Lý Thiến Mai nhận được ngọc giản của Phá Thiên Tông thì vội vàng bỏ đi... Mộc Băng Mi cũng bỏ đi rất vội vàng, cũng không biết được vì sao hai người đó phải nhanh chóng bỏ đi. Vấn đề này cũng không có gì phải nghi ngờ, nhưng đại hội phân tông cấp tám lại bị Thần Tông ngăn cản... Nếu liên kết tất cả mọi chuyện lại thì có chút quỷ dị.

- Chẳng lẽ trong Vân Hải tinh vực sắp có chuyện gì cực kỳ trọng đại xảy ra?

Vương Lâm cau mày, trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Vương Lâm trầm ngâm rồi quay về Quy Nguyên Tông triệu tập đám người Lữ Yên Phỉ. Tất cả mọi người lập tức thu xếp, dùng truyền tống trận của Vô Cực Tông để đi về Mạc La đại lục trong tinh vực cấp năm.

Vương Lâm mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, loại cảm giác kinh hoàng này càng ngày càng rõ ràng. Dù hắn ngồi xuống cũng bị loại cảm giác này quấy rối không thể nhập định được.

- Nhanh chóng thu xếp tất cả mọi thứ ở Quy Nguyên Tông, ba ngày sau ta sẽ đưa các ngươi đến tinh vực cấp bảy, sau đó ta sẽ đi.

Vương Lâm nói ra những lời nói này rồi lập tức tiến vào mật thất bế quan. Thần thức của Vương Lâm chìm vào trong nguyên thần, nhanh chóng cùng kết hợp với Thiên Vận Tử.

Lúc này Vương Lâm kết hợp với Thiên Vận Tử nhưng không phải vì để thi triển thần thông nghênh chiến với kẻ địch , hắn muốn mượn năng lực của Thiên Vận Tử để cưỡng chế thôi diễn nhìn ra biến cố vào lúc này.

Đúng lúc này trong Phá Thiên Tông cấp chín, khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai quay trở về tông phái thì lập tức biến sắc. Nàng vẫn tĩnh lặng nhưng khẽ lùi lại phía sau, tình cảnh trước mắt làm nàng kinh hoàng.

Mười vị trưởng lão Phá Thiên Tông đã có ba vị được điều động ra đây bày trận pháp vây quanh truyền tống trận có Lý Thiến Mai bên trong.

Truyền tống trận này lóe lên hào quang, lúc này cũng không còn tác dụng truyền tống nữa, chỉ còn một mục đích chính là vây khốn. Sư tôn nàng đã từ trong bế quan vạn năm đi ra, lúc này đang khoanh chân ngồi ngoài trận pháp. Khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai xuất hiện, hai mắt sư tôn lập tức bùng ra tinh quang, lão nhìm chằm chằm vào Lý Thiến Mai:

- Từ hôm nay trở đi, trong vòng ba tháng, ngươi không được tiến ra khỏi trận pháp này nửa bước! Nếu không sẽ xử lý theo môn quy!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1266: Một đường sinh cơ.

Một luồng mạch nước ngầm chảy xuôi trong Vân Hải tinh vực, mạch nước ngầm này bắt đầu từ Thần Tông rồi quấy nhiễu hàng loạt người và chuyện phát sinh.

Lý Thiến Mai bị tông môn vây khốn, trong vòng ba tháng không được ra ngoài nửa bước, sư tôn nàng đã bế quan vạn năm lập tức hiện thân rồi ngăn cản đệ tử chính mình coi trọng nhất. Lão có nỗi khổ tâm của chính mình, vì an nguy của Lý Thiến Mai mà bắt buộc phải làm như vậy.

Mộc Băng Mi chẳng biết tất cả mọi thứ nhưng cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Sau khi nàng và Vương San San về đến Thần Tông thì không thấy được sư tôn của Vương San San. Thì ra người có quyền lực cao nhất ở Thần Tông lúc này chính là đại trưởng lão Thủy Đạo Tử.

Khoảnh khắc khi trở về Thần Tông, Mộc Băng Mi đã bị hạn chế tự do, nàng vào trong địa phương bế quan, được Thần Tông cung cấp cho tất cả đan dược để khôi phục tu vi, nhưng cũng không cho phép Mộc Băng Mi tiến ra ngoài nửa bước.

Nếu lúc này nàng biết được ngay cả đại hội phân tông cấp tám cũng bị Thần Tông hủy bỏ, với tâm trí của nàng chắc chắn sẽ nghi ngờ. Tuy nàng không nhất định hiểu rõ được bản chất nhưng cũng tìm ra được chút manh mối.

Nhưng lúc này Mộc Băng Mi cũng không biết được vì sao đại hội phân tông cấp tám lại bị Thần Tông hủy bỏ.

Mạch nước ngầm bắt đầu tràn ra và bao phủ Vân Hải.

Trên Mạc La đại lục, tất cả đám người Lữ Yên Phỉ và đệ tử Quy Nguyên Tông đều tập hợp lại, sau ba ngày đã thu thập xong tất cả mọi thứ và chuẩn bị rời bỏ tinh vực cấp năm đã từng sinh sống biết bao nhiêu năm tháng, rời khỏi Mạc La đại lục. Tất cả bọn họ đều phải đi về một tinh vực

mới được Vô Cực Tông mở ra, sau đó sẽ bắt đầu xây dựng và kiến tạo một sơn môn Quy Nguyên Tông mới.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong mật thất Quy Nguyên Tông, tâm thần của hắn và linh hồn Thiên Vận Tử trong Phong Tiên Ấn dung hợp vào với nhau. Khoảnh khắc khi dung hợp thì lập tức trở thành một Thiên Vận Tử. Lúc này tất cả mọi chuyện trong thiên địa giống như đều nằm trong hiểu biết của Thiên Vận Tử, nhưng đây chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Khi Vương Lâm và Thiên Vận Tử dung hợp lại, hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai tay bấm pháp quyết, tâm thần bùng ra rồi phóng thẳng lên bầu trời. Lúc này tâm thần mơ hồ sinh ra dấu hiệu giao hòa với thiên địa, mất thời gian một ngày, Vương Lâm cuối cùng cũng đạt đến mức độ thiên chính là hắn, hắn chính là thiên.

Trong lúc dung hợp Vương Lâm giống như nguyên thần xuất khiếu rồi lao vào thiên địa làm cho quá trình dung hợp giữa hắn và linh hồn Thiên Vận Tử đạt đến một mức độ trước nay chưa từng có, chặt chẽ đến mức khó thể chia lìa.

Nếu thi triển thần thông của Thiên Vận Tử thì Vương Lâm sẽ không dung hợp đến mức độ sâu như lúc này, nhưng hắn không phải muốn dùng thần thông để tấn công kẻ địch mà muốn dùng năng lực dự đoán thiên địa ẩn giấu trong bản thể linh hồn Thiên Vận Tử để cưỡng chế thôi diễn.

Lúc này trong tâm thần Vương Lâm, tình cảnh trước mặt bị một luồng sương mù khủng bố bao phủ, không thể nhìn rõ tất cả mọi thứ. Lúc này giống như có một lực lượng bao phủ thiên địa làm cho hắn không thể nào nhìn thấy nguyên nhân.

Nhưng Vương Lâm cũng không vứt bỏ ý chí, nguyên lực toàn thân vận chuyển, hắn và lực lượng dung hợp bùng lên, hắn dần giống như quên hết tất cả mọi chuyện.

Vương Lâm quên chính mình đang cất bước trên con đường tu đạo, quên mất chính mình đang ở trong Quy Nguyên Tông, nơi Mạc La đại lục trên Vân Hải. Khoảnh khắc này hắn đã quên đi tất cả.

Sương mù đang bao phủ trong tâm thần đột nhiên khẽ xoay chuyển, hàng loạt âm thanh gào thét vang vọng khắp tâm thần giống như có một bàn tay khổng lồ đang xoay chuyển bên trong làm cho sương mù nhanh chóng hóa thành vòng nước xoáy.

Khoảnh khắc khi vòng nước xoáy này xuất hiện, một tiếng nổ chỉ có một mình Vương Lâm nghe thấy được đột nhiên vang lên trong tâm thần, sấm sét cũng trực tiếp hàng lâm rơi lên sương mù làm vòng xoáy tan vỡ rồi nhanh chóng tràn ra khắp bốn phía. Khi vòng xoáy tràn ra, Vương Lâm nhìn thấy hàng loạt hình ảnh hiện ra phía sau sương mù.

Trong hình ảnh này có một cặp mắt, ánh mắt bùng lên lạnh như băng. Cặp mắt này mơ hồ xuất hiện trên bầu trời Mạc La đại lục, nó lạnh lùng nhìn qua khắp mặt đất, nhìn qua một người đang ngẩng đầu nhìn trời.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy tình cảnh này tâm thần Vương Lâm đột nhiên chấn động, giống như có hàng loạt tiếng sấm động đang nổ ầm ầm bên tai làm cho tâm thần suýt tan vỡ. Khi tâm thần đã nhìn rõ hình ảnh hư ảo huyễn hóa ra, tia chớp lập tức hàng lâm bổ vào vòng xoay sương mù, tất cả sương mù đang phân tán lập tức ngưng tụ lại rồi che giấu đi hình ảnh phía sau. Vương Lâm đang ngồi trên mặt đất mật thất vội mở bừng mắt ra, vẻ mặt hắn tái nhợt.

- Đại lục đó chính là Mạc La đại lục, tu sĩ đang ngẩng đầu lên nhìn trời chính là... ta! Người là chủ cặp mắt kia có tu vi thông thiên, trước mặt hắn ta nhất định sẽ phải chết.

Vương Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn giống như xuyên thấu qua đỉnh mật thất, trực tiếp rơi lên bầu trời Mạc La đại lục. Lúc này bầu trời Mạc La đại lục rất sáng, trời trong nắng ấm.

- Dựa vào quá trình dung hợp với linh hồn Thiên Vận Tử, đã đoán trước được một tình cảnh đang xảy ra trong tương lai. Đó đã là cực hạn, nhưng ta không cam lòng, ta muốn nhìn lại một lần nữa.

Trong lúc trầm tư, Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, tay phải bấm pháp quyết chỉ lên mi tâm. Trong miệng hắn lập tức lóe lên u quang rồi hóa thành Phong Tiên Ấn ngay trước mặt.

Phong Tiên Ấn này không phải bất động mà sau khi xuất hiện thì nhanh chóng xoay chuyển, những âm thanh vù vù tràn ra truyền vào tâm thần, âm thanh có thể làm cho tất cả những người nghe được phải chấn động tâm thần.

Hai tay Vương Lâm liên tục bấm pháp quyết, hắn đánh ra vài luồng ấn ký rơi lên Phong Tiên Ấn. Đột nhiên Phong Tiên Ấn ngừng lại, u quang chợt lóe bên trong hầu như đã chiếu sáng toàn bộ mật thất đang tối đen. Khi u quang chợt lóe lên, linh hồn Thiên Vận Tử từ trong Phong Tiên Ấn huyễn hóa ra ngoài, Thiên Vận Tử tiến ra một bước rồi đứng trước mặt Vương Lâm.

- Tát Đậu Thành Binh, Hồn Phách Quy Vị, Thiên Địa Vô Cực, Dung Nạp Phụng Thiên!

Vương Lâm rất it khi thi triển thần thông mà nói khẩu quyết ra khỏi miệng, nhưng lúc này nếu hắn muốn thi triển pháp thuật, đồng thời lại là pháp thuật cực mạnh, thuật Tát Đậu Thành Binh ẩn giấu những đạo ý cực cao.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nói ra khẩu quyết thì hai mắt linh hồn Thiên Vận Tử trước mắt lập tức lóe lên tinh quang, thân thể Thiên Vận Tử tiến mạnh về phía trước một bước rồi đi xuyên qua thân thể Vương Lâm, giống như Thiên Vận Tử đang dung nhập vào Vương Lâm.

Khoảnh khắc này linh hồn Thiên Vận Tử lập tức xoay người lại thật mạnh, Thiên Vận Tử và Vương Lâm cùng đứng trên một vị trí, sau đó lại

chậm rãi khoanh chân ngồi xuống.

Tình cảnh này giống như linh hồn Thiên Vận Tử đã trở thành nguyên thần của Vương Lâm. Lúc này nguyên thần đã trở về vị trí cũ rồi dung hợp với Vương Lâm.

Lúc này đã không còn giống quá trình trước đây khi tâm thần Vương Lâm dung nhập vào Phong Tiên Ấn, mà là một loại dung hợp cực kỳ hoàn toàn. Khi linh hồn Thiên Vận Tử khoanh chân ngồi xuống cùng Vương Lâm chồng chất lên nhau thì đã không thể phân biệt được Vương Lâm và Thiên Vận Tử. Thân thể Vương Lâm biến đổi một cách dữ dội, khi thì là Thiên Vận Tử, khi thì trở thành Vương Lâm.

Khoảnh khắc này hai mắt Vương Lâm lại khép, tâm thần lại nổ vang, luồng sương mù vô tận lại xuất hiện một lần nữa. Lúc này sương mù đã rất đậm đặc, nó cũng hóa thành vòng xoáy rồi nhanh chóng xoay chuyển phát ra những tiếng gào thét trong tâm thần Vương Lâm. Khi vòng xoáy sương mù tan vỡ thì lập tức tràn về bốn phía, trong đó lại lộ ra một hình ảnh. Giờ khắc này hình ảnh trước mắt đã không phải bất đọng mà chậm rãi di động.

Trong hình ảnh trước mắt, Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của hắn lập tức tan vỡ trên Mạc La đại lục, nguyên thần vừa mới bay ra cũng ầm ầm tiêu tán.

Hình ảnh xoay chuyển, lại có sự thay đổi, khoảnh khắc này một Vương Lâm với vẻ mặt tái nhợt đang phóng đi như tên bắn trong tinh không.

Nhưng khi hắn chạy còn chưa xa thì trước mặt lập tức xuất hiện một mặt kính tề thiên, bên trong cũng xuất hiện cặp mắt kia. Dưới ánh mắt, toàn thân Vương Lâm cũng tan vỡ, nguyên thần tử vong!

Hình ảnh lại xoay chuyển, lúc này lại tương đối đầy đủ, tình cảnh xuất hiện chính là Vương Lâm đang ngồi trong mật thất Quy Nguyên Tông. Lúc này hắn đang ngẩng mạnh đầu lên rồi lao ra ngoài ngay lập tức, hắn không thèm để ý đến đám đệ tử Quy Nguyên Tông đang thu xếp tông môn mà phóng về phía tinh không như tên bắn.

Trong hìn ảnh cũng không rõ thời gian trôi qua, không biết đã qua bao lâu, Vương Lâm vẫn phóng đi như tên bắn, nhưng lúc này tinh không đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn, hai luồng ánh mắt xuyên thấu qua sương mù trực tiếp rơi trên người hắn.

Hình ảnh trước mặt lại biến đổi, lúc này hóa thành Cổ Thành Vương Lâm đang gầm rống chiến đấu với thiên, trên bầu trời có một lão già áo bào trắng, lão già này giơ tay lên rồi điểm xuống dưới một chỉ.

Lúc này thân thể Vương Lâm lập tức mất hết tất cả hành động, hắn cứ để một chỉ lão già liên tục đến gần rồi điểm lên mi tâm. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, Vương Lâm lại chết đi một lần nữa.

Hàng loạt hình ảnh liên tục biến đổi, mỗi lần biến đổi đều có sự khác biệt, dĩ nhiên đó là tất cả các phương pháp Vương Lâm có thể nghĩ ra để vùng vẫy bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn là chết, chết vẫn là chết!

Vương Lâm mở bừng hai mắt ra, hắn nhìn chằm chằm về phía trước, mồ hôi lạnh vã ra như tắm, toàn thân trở nên lạnh lẽo. Chỉ trong khoảng tỉm cực ngắn, thân thể hắn trong mật thất đã ướt đẫm mồ hôi.

Chết, chết và chết! Dưới thần thông của Thiên Vận Tử, hàng loạt hình ảnh thay đổi nhưng không có bất kỳ con đường sống nào. Dù thế nào Vương Lâm cũng phải chết! Lúc này hắn trở nên trầm tư, hai mắt bùng lên vẻ điên cuồng, thêm vào đó chính là không cam lòng.

Lúc này Vương Lâm đã hoàn toàn xác định, Lý Thiến Mai phải rời đi chắc chắn có liên quan với mình, ngay cả Mộc Băng Mi rời đi cũng như vậy. Hơn nữa đại hội phân tông cấp tám bị hủy bỏ cũng có liên quan đến mình.

Có một tu sĩ Đệ Tam Bộ cực kỳ hùng mạnh muốn Vương Lâm phải chết. Đây đã không phải là lực lượng một chưởng của Đạo Tôn thi triển cách thiên địa trong Thái Cổ Tinh Thần, mà là một tu sĩ Đệ Tam Bộ với lực lượng vô cùng. Nếu người này tiến lên một bước thì hoàn toàn có thể lấy đi tính mạng của mình.

- Vương Lâm ta cả đời nghịch tu, nguy cơ sinh tử đã trải qua rất nhiều, ngay cả những nguy hiểm khủng bố ta cũng đối mặt. Ta không tin chẳng thể tìm được phương pháp phá vỡ cục diện này, nếu thật sự không thể tùm ra được thì chết!

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, hắn vung một trảo tay phải lên hư không, khe nứt không gian trữ vật lập tức xuất hiện, bên trong bay ra những thạch châu mô phỏng theo Thiên Nghịch.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua đám thạch châu, hắn lập tức cầm lấy một hạt châu vào trong tay, trong mắt hắn lập tức bùng lên những luồng sáng bảy màu lấp lánh bao phủ toàn bộ thạch châu.

Hạt châu này hấp thu những luồng sáng bảy màu rồi ầm ầm tan vỡ hóa thành một vòng xoáy bảy màu bị hắn hút vào miệng thì tâm thần đột nhiên nổ vang ầm ầm.

- Triệu hồi thuật pháp tính toán thiên địa của Nghịch Hành Giả!

Giọng nói của Vương Lâm rất trầm thấp, bên trong bùng lên sát khí. Hắn dùng thân mình làm thiên địa để triệu hồi thuật pháp của Nghịch Hành Giả, thôi diễn ra một đường sinh cơ trong tương lai.

Khoảnh khắc khi lời nói của Vương Lâm vang lên, tâm thần hắn chấn động, một luồng lực lượng khủng bố bùng ra khắp toàn thân. Lực lượng này chui thẳng vào tâm thần, rơi lên hình ảnh trong tâm thần, nó xé rách cả sương mù làm cho trong tâm thần Vương Lâm xuất hiện một hình ảnh cuối cùng. Lúc này trong tấm hình có một người.

- Lão phu là Lưu Kim Bưu, đạo hiệu là Kim Bưu Tử.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1267: Ngươi là Lưu Kim Bưu sao?

Khoảnh khắc khi Vương Lâm ở trong mật thất dùng hạt châu Thiên Nghịch để tính toán thì đệ tử Quy Nguyên Tông đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện trên Mạc La đại lục, tất cả đều đang đứng trên quảng trường sơn môn Quy Nguyên Tông, chỉ chờ Vương Lâm xuất quan là có thể rời đi. Vốn bọn họ vẫn còn đang khẽ nói chuyện với nhau, giọng nói có chút mê man và hưng phấn. Bọn họ biết được Quy Nguyên Tông chẳng những không giải tán mà còn được di chuyển sang tinh vực cấp bảy. Nhưng đúng lúc này bầu trời trong xanh đột nhiên trở nên u ám, một luồng âm thanh ác liệt gào thét phóng đến, một luồng kim quang từ trên thiên địa điên cuồng phóng về phía đám người Quy Nguyên Tông trên quảng trường. Hầu như chỉ trong nháy mắt luồng kim quang này đã phóng đến, trong kim quang là một khối ngọc giản. Sau khi ngọc giản này đến gần thì đột nhiên bay bổng trên quảng trường Quy Nguyên Tông. Biến hóa bất ngờ lập tức làm cho đệ tử Quy Nguyên Tông xôn xao, dù là đám người Lữ Yên Phỉ cũng phải biến sắc, vì khí tức bùng ra từ trong ngọc giản chính là của lão quái Toái Niết, hơn nữa cũng không phải Toái Niết tầm thường mà chính là Toái Niết đại viên mãn mới đạt được mức độ này. Một khối ngọc giản làm cho kinh thiên động địa, thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyển, mơ hồ xuất hiện rất nhiều loại quy tắc biến hóa.

- Lão phu là Lưu Kim Bưu, đạo hiệu Kim Bưu Tử!

Giọng nói uy nghiêm từ trong ngọc giản bùng ra rất dữ dội rồi bao phủ toàn bộ Quy Nguyên Tông thậm chí ngay cả Mạc La đại lục cũng vì âm thanh này mà trở nên run rẩy.

Lữ Yên Phỉ dù sao cũng đã gặp được rất nhiều tu sĩ cấp tám, tuyệt đối không phải là tu sĩ Khuy Niết tầm thường. Lúc này ánh mắt nàng lóe lên rồi ôm quyền nói:

- Chẳng biết Lưu Kim Bưu tiền bối đến Quy Nguyên Tông có chuyện gì?

- Tai họa sắp đổ lên đầu đến nơi mà các ngươi còn không biết sao? Lão phu nói thẳng ra cho các ngươi biết, ba ngày trước có người tìm đến lão phu mua tính mệnh của tất cả đám người Quy Nguyên Tông.

Giọng nói tràn đầy một luông uy áp khó hiểu, khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên giống như tiếng sấm sét gầm rống hóa thành quy tắc bao phủ thiên địa rồi dung nhập vào tâm thần tất cả đệ tử Quy Nguyên Tông đang lắng tai nghe, vẻ mặt Lữ Yên Phỉ lập tức biến đổi.

- Nhưng lão phu cũng không có thù hận gì với Quy Nguyên Tông, tuy yêu cầu cấp bách lúc này là nguyên tinh để luyện đan nhưng cũng không

muốn làm ra những loại chuyện thế này. Nếu không có biện pháp nào khác, cũng phải bắt buộc lấy đi tính mạng cả Quy Nguyên Tông.

Ánh mắt Lữ Yên Phỉ chợt lóe lên hàn quang, nàng lạnh lùng cười rộ lên, nhưng vẻ mặt của đám đệ tử Quy Nguyên Tông khác lại bùng lên vẻ sợ hãi.

- Lần này bọn ngươi trở về, chắc chắn là thu dọn tất cả mọi thứ, sắp bị giải tán và bỏ đi. Lão phu và tông chủ Vô Cực Tông đã từng có quan hệ, tông chủ Vô Cực Tông năm xưa thiếu ta một phần nhân tình, nếu các ngươi để lão phu được thỏa mãn, lão phu sẽ chuyển thư để Quy Nguyên Tông các ngươi tránh khỏi mối nguy bị giải tán. Hơn nữa chuyện giết chết toàn bộ người Quy Nguyên Tông cũng chẳng phải việc lão phu mong muốn, nếu Quy Nguyên Tông các ngươi lấy ra đủ nguyên tinh hoặc những vật đồng giá, như vậy chuyện này có thể mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua.

Giọng nói bùng ra một luồng cảm giác cực kỳ bá đạo đến mức không thể từ chối, nhưng cũng vì khí tức của tu vi Toái Niết đại viên mãn mà uy hiếp này trở nên cực kỳ ác liệt, làm cho đám người nghe thấy phải chấn động tâm thần.

Lữ Yên Phỉ trầm mặc, vẻ mặt nàng trở nên lạnh như băng. Đúng lúc này Vương Lâm đang bế quan trong mật thất chợt mở hai mắt ra, ánh mắt tơi lên bức tường phía trước giống như có thể nhìn xuyên qua.

- Lưu Kim Bưu!

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên lạnh như băng, hắn đứng thẳng người lên rời khỏi linh hồn Thiên Vận Tử. Sau khi thu Thiên Vận Tử vào Phong Tiên Ấn, hắn nuốt nó vào trong miệng, thân thể tiến về phía trước một bước, đột nhiên rời khỏi mật thất bế quan mà xuất hiện trên bầu trời quảng trường Quy Nguyên Tông bao la.

- Thời gian của lão phu cũng có hạn, chỉ cho các ngươi thời gian nửa nén hương để suy nghĩ, sau nửa nén hương...

Khí tức Toái Niết đại viên mãn ẩn giấu trong ngọc giản lập tức hóa thành luồng uy áp nồng đậm bao phủ khắp bốn phía, nhưng lại không biết lúc này Vương Lâm đang ở bên cạnh và quét ánh mắt lạnh lùng nhìn qua ngọc giản. Vương Lâm mở ra tất cả tu vi, dung nhập vào thần thức rồi hóa thành một luồng gió bão điên cuồng thổi qua khắp mặt đất Mạc La đại lục. Hắn dựa vào khí tức của ngọc giản mà rất nhanh thần thức của hắn đã ngưng tụ trong một tòa đàn đô thành phàm nhân ở phía nam trên Mạc La đại lục. Đô thành này cực kỳ phồn hoa, lúc này người đi lại trên đường rất nhiều, ở vị trí phía nam có một quán rượu, trong một căn phòng đóng chặt cửa có một lão già đang khoanh chân ngồi. Lão già này nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, giống như tiên nhân, mái tóc trắng xóa, mặc đạo bào, lúc này hai mắt nhắm nghiền, trước người lơ lửng một khối ngọc bội. Khối ngọc bội này trong suốt và sáng lóng lánh, bên trên bề mặt huyễn hóa ra nhật nguyệt giống như ẩn giấu cả thiên địa, nhưng quỷ dị là không có bất kỳ khí tức nào lộ ra ngoài.

Dù đứng ở khoảng cách khá gần cũng không thể cảm nhận được sự kỳ dị của ngọc giản, chỉ có dùng mắt thịt mới sinh ra cảm giác kinh tâm động phách.

- Sau thời gian nửa nén hương, nếu các ngươi còn không chịu dâng nguyên tinh thì tất cả sinh linh Quy Nguyên Tông sẽ trở thành tro bụi.

Lão già đang khoanh chân khẽ lẩm bẩm, khoảnh khắc khi lời nói của lão vang lên thì ngọc bội lập tức hấp thu rồi truyền đến Quy Nguyên Tông đang ở xa mười vạn dặm.

- Nhưng lão phu cũng biết Quy Nguyên Tông không có bảo vật gì quan trọng, thôi được, bọn ngươi hãy để lại tất cả túi trữ vật hoặc không gian trữ vật, lão phu sẽ không tính toán nữa. Không những xóa bỏ nguy hiểm cho Quy Nguyên Tông , mà ta còn có thể vì các ngươi mà phát thư cho tông chủ Vô Cực Tông... Lão phu Kim Bưu Tử cả đời tu đạo, khó khi từ bi, các ngươi phải biết tận dụng cơ hội.

Lời nói của lão già vang lên, còn bùng lên những luồng sáng rực rỡ, hơn nữa cách ngắt nhịp lời nói cũng cực kỳ tinh diệu, cũng rất có thần, sau khi nói xong thì lão già mở hai mắt ta, trong ánh mắt lóe lên lộ ra nụ cười lạnh. Lão đã nhận được tin tức, biết được sau khi đại hội phân tông kết thúc thì Quy Nguyên Tông này rất khó tránh khỏi kết quả bị giải tán. Cho nên lão ở đây chờ đợi, lão đợi đến khi đám tu sĩ Quy Nguyên Tông từ đại hội trở về, lợi dụng lúc đám người còn đang bàng hoàng, lão chắc chắn sẽ thành công. Nhưng tất cả tin tức về đại hội phân tông đã bị Vô Cực Tông phong tỏa, lúc này lão cũng không biết Quy Nguyên Tông có một tồn tại cực kỳ khủng bố như Vương Lâm.

- Chuyện này hầu như lão phu rất chắc chắn, lão phu ra tay chưa từng thất bại! Đáng tiếc là lão phu không thể hiện thân, Lữ Yên Phỉ Quy Nguyên Tông chính là đệ nhất mỹ nữ trên tinh vực cấp năm, đáng tiếc... Nếu lão phu được nếm thử, như vậy thật tuyệt diệu.

Lão già thầm than một tiếng, hắn nhìn qua ngọc bội trước mặt mà vẻ đắc ý trong mắt lại càng đậm, lão giơ tay phải chụp lấy ngọc bội, nhưng lúc này đột nhiên giọng nói lạnh lùng như băng vang lên trong phòng

- Ngươi chính là Lưu Kim Bưu sao?

Giọng nói này vang lên quá đột ngột, khoảnh khắc này lão già bị dọa nhảy dựng cả người lên. Vẻ mặt lão già lập tức tái nhợt, kho xoay người nhìn về phía góc phòng thì thấy một người đang đứng đó. Người này mái tóc trắng xóa, mặc áo trắng, hai mắt bùng lên hàn quang. Khi ánh mắt lão già nhìn qua, tâm thần lão lập tức nổ ầm lên rồi phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt lão già bùng lên vẻ hoảng sợ ngập trời, lão thất thanh nói:

- Toái Niết lão quái!

Khi mở miệng nói, thân thể lão già lập tức phóng về phía cửa sổ bỏ chạy. Vương Lâm lạnh lùng nhìn về phía lão già, hắn giơ chân tiến về phía trước một bước, một luồng uy áp kinh thiên động địa lập tức bùng ra ngoài, thân thể lão già run lên rồi lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Lão già cực kỳ hoảng sợ vung hai tay bấm pháp quyết, lão dùng giọng the thé nói:

- Ngọc bội hộ thân!

Ngọc bội đang bay bổng giữa không trung đột nhiên lóe lên hào quang rồi phóng thẳng về phía lão già. Tốc độ của ngọc bội cực nhanh, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy hoa mắt. Khoảnh khắc sau ngọc bội đã bay bổng bên ngoài thân thể lão già, hào quang lại lóe lên lấp lánh rồi mang theo thân thể lão già phá nát cửa sổ phóng thẳng lên bầu trời bỏ chạy. Khoảnh khắc khi ngọc bội mang lão già phóng đi. Vương Lâm vỗ tay phải về hư không, thiên địa lập tức nổ lên ầm ầm, nguyên lực thiên địa vô tận từ bốn phương tám hướng kéo đến rồi phóng về phía lão già.

Nhưng khoảnh khắc khi nguyên lực thiên địa đến gần, hào quang lại chợt lóe lên trên ngọc bội rồi phóng thẳng ra ngoài, những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, một đòn có thể giết chết tu sĩ Toái Niết lại phải tan vỡ. Lão già kia được ngọc bội bảo vệ nên lông tóc không có chút tổn hại, lão hóa thành cầu vồng phóng về phương xa như tên bắn. Tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn nhìn chằm chằm vào luồng sáng bao phủ lão già phóng về phương xa. Vương Lâm không nhìn lão già, hắn đang nhìn miếng ngọc bội bên ngoài luồng cầu vồng. Khi hắn thôi diễn hình ảnh con đường sinh cơ cuối cùng thì xuất hiện lão già Lưu Kim Bưu này. Nhưng Vương Lâm cũng rất không hiểu, tu vi lão già này quả thật... quá thấp! Nhìn qua vộ dạng thì thấy giống như trước đây không lâu vừa mới đột phá Vấn Đỉnh đạt đến cảnh giới Âm Hư. Tu vi như vậy dù có cả trăm tên đứng cùng một chỗ cũng không thể chống đỡ được một đòn vừa rồi của Vương Lâm, nhưng lão già kia được ngọc bội xoay quanh lại không có bất kỳ vết thương nào, điều này lập tức làm cho hai mắt Vương Lâm rực sáng.

- Đây là loại ngọc bội gì?

Thân thể Vương Lâm xông lên phía trước rồi trực tiếp hóa thành cầu vồng mà điên cuồng truy kích. Vẻ mặt lão già đang được ngọc bội bao phủ đã không còn chút máu, máu tươi trên khóe miệng chảy xuống, trong mắt bùng lên vẻ kinh hoàng. Lão đã đi lừa gạt nhiều năm, vì có ngọc bội nên chưa từng thất bại, vì lão già này cũng cẩn thận nên không có bất kỳ người nào phát hiện ra. Nhưng lúc này lão lại bị người ta phát hiện ra rồi tiến đến “thăm hỏi”.

- Lão quái Toái Niết!

Nghĩ đến tu vi của đối phương, vẻ sợ hãi trên mặt lão già càng đậm, lúc này chỉ hận tốc độ quá chậm, bỏ chạy điên cuồng.

- Ngọc bội ơi ngọc bội, tình cảnh nguy hiểm lần này đều phải nhờ vào ngươi! Sau khi lấy được ngọc bội, ngươi chưa từng làm ta thất vọng, nguy cơ sinh tử hôm nay ngươi phải giúp ta đáy! Phải biết rằng tất cả nguyên tinh lão phu lừa được đều bị ngươi hấp thu sạch.

Vẻ mặt lão già càng trở nên tái nhợt, hình như lời nói của lão cũng có tác dụng, những luồng sáng đột nhiên lóe lên trên ngọc bội rồi mang theo lão già bỏ chạy với tốc độ nhanh hơn. Nhưng khi lão già được ngọc bội bao quanh chạy ra ngoài mấy vạn dặm thì đột nhiên thiên địa trước mặt bùng lên những con sóng lực lượng, Vương Lâm từ trong đó tiến ra, hắn nâng tay phải lên và quét mạnh về phía trước. Sấm động ầm ầm, cuồng phong vang vọng, tất cả hóa thành gió bão đánh thẳng vào ngọc bội. Một

tiếng nổ kinh thiên vang lên giống như khoảnh khắc này thiên địa bị xé toạc ra, hào quang trên ngọc bội lại lóe lên dữ dội, nó cũng không tổn hại mà thay đổi phương hướng tiếp tục bỏ chạy.

- Ta xem ngươi chạy được đến đâu!

Giọng nói của Vương Lâm cực kỳ lạnh lùng, khi âm thanh vang lên hắn tiến về phía trước một bước, hai tay bấm pháp quyết, cấm chế lập tức huyễn hóa ra với số lượng cực lớn. Vương Lâm vung tay lên thì cấm chế lập tức bao phủ thiên địa rồi tạo thành một vòng vây khốn phóng thẳng về phía ngọc bội.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1268: Thiên Nghịch biến mất.

Khoảnh khắc này trên trời dưới đất, trái phải trước sau đều bị tấm màn cấm chế Vương Lâm thi triển ra bao phủ toàn bộ, phong tỏa tất cả vào bên trong giống như một hình cầu bùng ra rồi nhanh chóng ngưng tụ lại.

Lão già trong ánh hào quang của ngọc bội đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng lúc này ngọc bội đột nhiên truyền ra tiếng gầm rống, một luồng sương mù đen từ trong ngọc bội bùng ra hóa thành một con rết có thân thể trăm trượng.

Con rết này toàn thân đen kịt, trên lưng có hai đường màu vàng cực kỳ dữ tợn.

Sau khi con rết xuất hiện thì lập tức xoay mạnh người lại phun ra một đám sương độc hướng về phía Vương Lâm đang truy kích phía sau. Trong đám sương mù này ẩn giấu những chất kịch độc, khi sương mù đánh thẳng vào tấm màn cấm chế thì phát ra những tiếng nổ ầm ầm rồi tan vỡ.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thân thể không ngừng lại mà phóng thẳng về phía trước. Hắn nâng tay phải chỉ lên trời rồi quát lớn:

- Sấm sét trong thiên địa, nghe lời kêu gọi của ta.

Khi lời nói của Vương Lâm vừa rời khỏi miệng, đột nhiên sấm sét vô tận ầm ầm xuất hiện trên bầu trời Mạc La đại lục. Lúc này sấm sét hóa thành từng luồng sáng cực kỳ khủng bố, thay thế tất cả mọi vật trong thiên địa rồi ầm ầm hạ xuống phóng thẳng về phía con rết được ngọc bội huyễn hóa ra.

Con rết dữ tợn này ngửa mặt lên trời gào thét, xuất hiện dấu hiệu muốn liều mạng. Khoảnh khắc khi sấm sét phóng đến thì tình cảnh quỷ dị lại xuất hiện, trong ngọc bội lại bùng ra sương đen, trong làn sương huyễn hóa ra sáu con rết với thân thể trăm trượng.

Lúc này tổng cộng đã có bảy con rết điên cuồng gào thét làm sương mù độc bao phủ khắp thiên địa, tất cả sương mù đồng loạt đánh thẳng vào sấm sét.

Những âm thanh vang vọng khắp thiên địa, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong bảy con rết có ba con tan vỡ thân thể hóa thành hư vô. Lúc này bốn con rết còn lại đều nhanh chóng lui ra phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể trực tiếp xông ào ào vào trong sấm sét, tay phải hắn nâng lên vỗ mạnh về phía trước. Một tiếng nổ khủng bố vang lên, có hai con rết tan vỡ.

Hai con rết cuối cùng phát ra những tiếng gầm rống khàn khàn rồi nhanh chóng được thu hồi vào trong ngọc giản.

Nhưng Vương Lâm sao lại để chúng nó trở về, tay phải hắn vung lên, khe nứt không gian trữ vật đột nhiên xuất hiện rồi lập tức bay ra hai thanh đoản kiếm. Hai thanh kiếm phóng đi như tên bắn rồi đâm thẳng vào hai con rết.

Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng, hai thanh đoản kiếm hóa thành kiếm quang đảo qua, thân thể hai con rết đều đã chết, cấm chế Vương Lâm thi triển ra ở bốn phía đã không còn gì ngăn cản mà điên cuồng ngưng tụ lại. Cấm chế hoàn toàn phong tỏa ngọc bội làm cho nó không thể nào bỏ chạy.

Hàng loạt thần thông trước đó của Vương Lâm đã đủ giết chết tu sĩ Toái Niết trung kỳ, nhưng lúc này dù phá hủy bảy con rết nhưng ngọc bội vẫn không bị tổn thương.

Vương Lâm càng nhìn về phía ngọc bội thì càng cảm thấy vật này bất phàm, tất nhiên nó là một loại pháp bảo nào đó cực kỳ khủng bố. Khi Vương Lâm tính toán sinh cơ thì hình ảnh xuất hiện cuối cùng chính là tên Lưu Kim Bưu này, xem ra Vương Lâm đã nắm chắc mười phần sinh cơ của chính mình có liên quan chặt chẽ đến ngọc bội kia.

Lúc này Vương Lâm tiến ra một bước trong cấm chế phong ấn, hắn phóng đến gần vầng hào quanh ngọc bội rồi nâng tay phải lên muốn chụp lấy. Nhưng khoảnh khắc này lại có một ngọn lửa khủng bố từ trong ngọc bội gào thét phóng ra.

Sương đen trong ngọc bội lại quay cuồng, một con rết có thân thể cả ngàn trượng phóng ra. Lúc này vì khoảng cách giữa Vương Lâm và ngọc bội quá gần nên khi con rết vừa được huyễn hóa hầu như đã dám chặt lấy người Vương Lâm. Con rết mở rộng miệng phun ra một luồng khói đọc, sau đó lại hướng về phía Vương Lâm mà thôn phệ.

Đúng lúc này vẻ mặt Lưu Kim Bưu trong ngọc giản trở nên cực kỳ dữ tợn, lão hét lớn:

- Ngọc bội, nuốt hắn đi! Hắn là lão quái Toái Niết, trên người rất nhiều bảo vật và nguyên tinh, nuốt hắn lão phu cũng chẳng cần cái gì, tất cả đều đưa cho ngươi.

Khoảnh khắc khi con rết ngàn trượng hung hăng phóng đến thôn phệ, vẻ mặt Vương Lâm vẫn không có bất kỳ thay đổi nào. Với tâm trí của hắn, vì sao lại không đề phóng ngọc bội này được. Khoảnh khắc khi con rết ngàn trượng phóng đến bên người, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên rồi há miệng gầm lên một tiếng.

- Grào!

Đây không phải là tiếng gào của tu sĩ mà chính là tiếng rống Cổ Thần. Vương Lâm thân là vương tộc Cổ Thần đã gần lục tinh, tiếng gầm này kinh thiên động địa, giống như ngay cả thiên cũng xuất hiện một lỗ thủng.

Mặt đất chấn động ầm ầm, rất nhiều ngọn núi ở phương xa ầm ầm tan vỡ, nước trên dòng sông cũng xoay chuyển ngược lại và phát ra những tiếng gầm rống.

Tiếng rống của Cổ Thần phối hợp với tu vi của Vương Lâm cộng với khoảng cách gần như vậy có thể trực tiếp đánh tan cả tu sĩ Toái Niết, có thể làm cho thân thể tu sĩ Toái Niết tan vỡ thân thể, có thể làm cho tâm thần tu sĩ Toái Niết trung kỳ chấn động phun máu tươi và trọng thương.

Tiếng gầm này có thể làm cho hai tai tu sĩ Toái Niết hậu kỳ nổ lên vang vọng, thất khiếu chảy máu, mất đi tất cả cảm ứng. Dù là tu sĩ Toái Niết đại viên mãn mà ở vào khoảng cách gần thế này cũng sẽ bị thương, bên tai vang lên những tiếng ù ù.

Con rết ngàn trượng căn bản chưa kịp thôn phệ thì lập tức kêu thảm, thân thể nó run rẩy dữ dội giống như có cuồng phong phóng qua, giống như có hàng trăm hàng ngàn vạn cỗ xe ngựa phóng đến ầm ầm.

Một tiếng ầm vang lên, thân thể con rết ngàn trượng lập tức tan vỡ, hoàn toàn tan vỡ rồi tan thành mây khói.

Tiếng kêu thảm của con rết trước khi chết vẫn còn đang vang vọng trong thiên địa, đây là âm thanh tuyệt diệt.

Sau khi mất đi con rết ngàn trượng, hào quang bùng ra trên ngọc bội lập tức tiêu tán, nhưng lúc này vẫn còn một luồng sáng dịu nhẹ bùng ra bên ngoài ngọc bội. Khi luồng sáng dịu này bùng ra thì không dung hợp vào tất cả hào quang thiên địa, giống như ngọc bội này không nên hiện ra giữa đất trời, không phải thuộc về thiên địa.

Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, ngọc bội lập tức rơi vào tay.

Khoảnh khắc khi chộp được ngọc bội, trong đầu Vương Lâm lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm, một luồng lực lượng không thể nào hình dung lại điên cuồng từ trong ngọc bội truyền ra rồi phóng thẳng vào trong thân thể. Sau khi lực lượng này vượt qua tất cả rào cản thì hạt châu Thiên Nghịch và ngọc bội lại soi sáng lẫn nhau.

Khoảnh khắc khi hào quang bùng lên chiếu sáng lẫn nhau thì ngọc bội trên tay Vương Lâm lập tức tiêu tán rồi hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể hắn. Lúc này ngọc bội đã hiện ra bên ngoài hạt châu Thiên Nghịch trong nguyên thần Vương Lâm, Thiên Nghịch khẽ hút, ngọc bội lập tức bị cuốn vào trong.

Khoảnh khắc này hạt châu Thiên Nghịch ầm ầm tan vỡ rồi biến mất trong tâm thần Vương Lâm giống như chưa từng bao giờ xuất hiện. Nhưng Vương Lâm cũng có thể rõ ràng cảm nhận được hình như lúc này chính mình đã trở thành Thiên Nghịch.

Loại cảm giác này rất mơ hồ nhưng không bao phủ toàn bộ suy nghĩ của Vương Lâm, bởi vì khoảnh khắc khi Thiên Nghịch tiêu tán thì trong đầu hắn lập tức nổ vang, một ký ức không thuộc về hắn đột nhiên xuất hiện.

Trong ký ức là một vùng đen kịt, một khối ngọc giản bị chôn giấu trong mặt đất, sau khi trải qua vài ngàn năm cũng không xảy ra bất kỳ biến hóa gì. Cho đến một ngày, bùn đất che phủ lên miếng ngọc bội chợt rung

chuyển, có tám con rết nhỏ phá đất chui đến rồi dừng lại bên cạnh ngọc bội. Lúc này giống như những con rết bị lực lượng trên ngọc bội mở ra thần trí, chúng nó ở lại hấp thu khí tức ngọc bội.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau rất nhiều năm tháng, tám con rết liên tục hấp thu khí tức ngọc bội, trên người chúng dần xuất hiện khí tức của người tu đạo. Vào một ngày, thân thể tám con rết run lên rồi đồng loạt tử vong, nhưng nguyên thần của chúng lại chui vào bên trong ngọc bội rồi chậm rãi hóa thành khí linh.

Nhưng khí linh này lại được hình thành bên ngoài nên không thể có lực lượng để điều khiển ngọc bội một cách toàn diện. Những gì khí linh thi triển được chỉ là một trong cả ngàn.

Lại vài vạn năm trôi qua, mặt đất lại rung lên, núi sông thay đổi, ngọc bội vốn bị chôn giấu rất sâu trong mặt đất lại có một góc thò ra ngoài.

Một lão già mặt mũi bầm tím, gương mặt bùng lên vẻ sợ hãi đang nhanh chóng bỏ chạy, sau lưng còn mơ hồ truyền đến những tiếng mắng chửi vô tận, tiếng chửi bới kẻ lừa đảo.

Khi lão già bỏ chạy hình như vết thương phát tác, lão phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu này lại vô tình rơi lên một góc ngọc bội lộ ra ngoài mặt đất. Lúc này ngọc bội bùng lên hào quang làm lão già đang bỏ chạy chợt phát hiện ra.

Lão già cầm lấy ngọc bội nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục bỏ chạy...

Vương Lâm phục hồi tinh thần trở lại, tất cả mọi thứ nói thì rất chậm nhưng thực tế thì chỉ xảy ra trong nửa hơi thở, người ngoài không thể nào nhìn ra đầu mối. Lưu Kim Bưu ngơ ngác nhìn qua Vương Lâm, lão tận mắt nhìn thấy ngọc bội biến mất trên tay người kia một cách quỷ dị.

Tâm thần Lưu Kim Bưu cảm thấy đau đớn, cảm ứng của lão và ngọc bội đã bị cắt đứt.

Nhưng nếu so với tính mạng thì ngọc bội kia căn bản chẳng là gì cả. Trong mắt Lưu Kim Bưu bùng lên vẻ hoảng sợ, lão vội vàng quỳ gối rồi kêu lên:

- Tiền bối tha mạng, vãn bối cả đời chưa từng sát sinh, chỉ là vô tình đi lừa gạt và hù dọa người khác kiếm chút tài vật mà thôi, tội không đáng chết, tội không đáng chết đâu thưa tiền bối. Kính xin tiền bối tha cho vãn bối lần này, vãn bối nhất định sẽ cải tà quy chánh, từ nay về sau cố gắng làm người tốt, tuyệt đối không đi lừa đảo nữa...

Lão già Lưu Kim Bưu này liên tục dập đầu, rõ ràng đã bị Vương Lâm dọa cho sợ gần chết, vẻ mặt tái nhợt và liên tục cầu xin.

- Ngọc bội quá sức kinh người, chẳng qua chỉ là tám con rết bình thường mà có thể luyện hóa so sánh được với tu sĩ có tu vi Toái Niết. Tên Lưu

Kim Bưu này dùng ngọc bội tung hoành Vân Hải, đã đi lừa gạt rất nhiều người, chưa từng bị ai phát hiện ra.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn không muốn nghe những lời lải nhải của Lưu Kim Bưu mà trực tiếp vung tay áo lên, lập tức ném người này vào không gian trữ vật.

- Thật ra tội của người này cũng không đáng chết, hắn đi lừa gạt nhiều năm cũng không liên quan đến Vương Lâm ta, nhưng vì đã lừa gạt cả Quy Nguyên Tông nên chắc chắn phải chịu trừng phạt. Hứa Lập Quốc, ngươi gần đây cứ kêu gào buồn chán, người này ta giao cho ngươi, nhớ dạy bảo hắn cho tốt.

Thần niệm của Vương Lâm truyền lên người Hứa Lập Quốc trong túi trữ vật, tên này đã rất nhiều năm rồi chưa được ra ngoài.

Hứa Lập Quốc vốn cực kỳ uể oải, trăm năm qua liên tục chửi bới, hoài niệm đến một thế giới tốt đẹp, đặc biệt là thường xuyên nhớ tới khoảng thời gian trên La Thiên tinh vực, hắn rất mong muốn được trải qua một lần nữa.

Đang buồn chán đột nhiên nghe Vương Lâm truyền đến thần niệm, lại nhìn thấy Lưu Kim Bưu rơi vào trong không gian trữ vật, Hứa Lập Quốc lập tức chấn động tinh thần, hai mắt bùng ra những luồng hào quang hưng phấn, hầu như vì quá hưng phấn mà gầm rống.

- Chủ nhân yên tâm, ha ha, ta nhất định sẽ dạy bảo tên đui mù này thật tốt, phải làm cho hắn biết Hứa Lập Quốc lợi hại thế nào!

Hứa Lập Quốc hưng phấn xoa xoa hai tay, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa chậm rãi tiến đến gần bên lão già Lưu Kim Bưu. Khi lão già Lưu Kim Bưu liên tục sợ hãi thì hào quang trong mắt Hứa Lập Quốc càng bùng lên dữ dội.

- Con mẹ nó, Hứa gia gia đã buồn chán quá nhiều năm, đã nhiều năm lắm rồi. Hôm nay cuối cùng trời xanh cũng mở mắt để lão tiểu tử ngươi đắc tội với sát tinh kia, tốt, đắc tội rất tốt!

Hứa Lập Quốc vừa cười vừa phóng tới, nhưng tiếng cười kia dù nghe thế nào cũng có chút mùi vị dâm tà.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1269: Không còn nhà (1).

Vương Lâm đang đứng giữa không trung, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, hắn thôi diễn tìm ra một con đường sống mà cái quan trọng nhất chính là ngọc giản của Lưu Kim Bưu. Nhưng lúc này ngọc giản lại biến mất một cách quỷ dị, hơn nữa hạt châu Thiên Nghịch cũng biến mất theo.

Biến đổi này làm cho Vương Lâm bất ngờ, hơn nữa cũng cảm thất khó hiểu, hắn mơ hồ sinh ra ý nghĩ bất an:

- Con đường sống được thôi diễn ra có liên quan đến ngọc bọi, nhưng lúc này ngọc bội và Thiên Nghịch đều biến mất, vậy sao mà hóa giải được?

Vương Lâm cau mày, thân thể hắn lóe lên rồi tiến về Quy Nguyên Tông.

Đám người Lữ Yên Phỉ đang đợi Vương Lâm trong Quy Nguyên Tông, sau khi thấy Vương Lâm thì bọn họ lập tức kêu lên cung kính, nhưng trong lòng Vương Lâm lúc này đang bùng lên những con sóng dữ, hắn chỉ khẽ gật đầu.

Ngọc giản Lưu Kim Bưu đưa đến Quy Nguyên Tông lúc này đã trở thành vật tầm thường, cũng không còn bùng ra khí tức Toái Niết. Ngọc giản này thực tế lại rất đơn giản, Lưu Kim Bưu thông qua con rết trong ngọc bội để làm ra chúng. Sau khi hoàn toàn xác định ngọc giản có tu vi Toái Niết, lão sử dụng nó mới không lộ ra sơ hở.

Lúc này tám con rết đều đã chết sạch, khí tức này cũng tiêu tán, ngọc giản trở thành vật cực kỳ tầm thường.

- Sư thúc tổ, lúc này toàn bộ Quy Nguyên Tông đã thu xếp xong, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Lữ Yên Phỉ nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ nói.

Vương Lâm trầm tư, hắn nhìn thoáng qua Quy Nguyên Tông, nơi đây hắn có chút cảm tình, hắn đã ở đây khi vượt qua khoảng thời gian đầu tiên khi đến Vân Hải, cũng có một thân phận trong Vân Hải.

- Các ngươi cứ đi trước, ta còn có việc phải xử lý. Sau này nếu có cơ hội ta nhất định sẽ đi đến tinh vực cấp bảy tìm các ngươi.

Vương Lâm trở nên trầm tư rồi chậm rãi mở miệng.

Trong mắt Lữ Yên Phỉ bùng lên vẻ mất mát, nhưng nàng cũng biết với tu vi của Vương Lâm thì không thể dừng lại lâu ở một môn phái nho nhỏ như Quy Nguyên Tông, tất nhiên hắn phải đi. Nhưng nàng cũng không ngờ hắn lại đi nhanh như vậy.

Lữ Yên Phỉ cắn môi dưới, nàng khẽ khom người về phía Vương Lâm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lời nói lại không thể ra khỏi miệng mà

hóa thành thở dài sâu kín. Nàng mang tất cả đệ tử tông phái Quy Nguyên Tông bước vào trong trận pháp rồi rời khỏi đây. Trước khi đi mỗi người đệ tử Quy Nguyên Tông đều hướng về phía Vương Lâm cúi đầu.

Nhìn tất cả đệ tử Quy Nguyên Tông rời đi, Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn khoanh chân ngồi trên quảng trường rộng rãi không một bóng người của Quy Nguyên Tông. Lúc này hắn nhìn bầu trời, trong mắt bùng lên hàn quang.

- Ta thôi diễn ra tất cả mọi đường, kết quả vẫn chỉ là cái chết. Dù có đi theo Quy Nguyên Tông đến tinh vực cấp bảy hay bỏ đi ngay bây giờ cũng không thể trốn thoát. Vương Lâm ta cả đời nghịch tu, hiện tại lại rơi vào tình cảnh này, dù liều mạng cũng phải tìm ra một con đường.

- Đệ Tam Bộ rất khủng bố, nếu lần này thoát khỏi kiếp nạn thì sớm muộn cũng có một ngày Đệ Tam Bộ cũng phải cúi đầu trước mặt ta.

Hàn ý trong mắt Vương Lâm ngày càng đậm.

Tay phải Vương Lâm được vung lên, khe nứt trữ vật xuất hiện, bên trong bay ra hai thanh đoản kiếm đã nhiễm thành màu đen. Hai thanh kiếm này chính là vật trong thế giới bảy màu, trên mặt kiếm có phong ấn mà hắn vẫn không thể phá giải được. Nguy cơ lần này tiến đến, hắn bắt buộc phải cưỡng chế mở ra phong ấn, vì chính mình mà liều mạng tăng thêm chút lực lượng.

Khi Vương Lâm chuẩn bị tiến vào sinh tử kiếp thì ở tinh vực cấp chín, trong Phá Thiên Tông, Lý Thiến Mai đang bị ba vị trưởng lão vây trong trận pháp không thể đi ra ngoài. Lúc này nàng nhìn về phía sư tôn rồi khẽ nói:

- Sư tôn, ngài không cho Lý Thiến Mai bỏ đi, có thể nói cho Lý Thiến Mai biết nguyên nhân không?

Sư tôn Lý Thiến Mai, tông chủ Phá Thiên Tông trở nên trầm tư, lão không nói gì giống như đã biến mất tất cả sinh cơ, chỉ còn lại một cái xác không hồn.

- Sư tôn, từ nhỏ Lý Thiến Mai đã ở bên cạnh người, người dạy Lý Thiến Mai tu đạo, để Thiến Mai đạt đến tu vi hôm nay. Hiện nay chiến trường Yêu Tông đang khốc liệt, Thiến Mai cũng không có yêu cầu gì cả, chỉ muốn quay về chiến trường mà thôi.

Lý Thiến Mai cúi đầu, nàng khẽ mở miệng nói.

- Vi sư đã truyền ngọc giản đến khe nứt Yêu Tông, ba tháng sau ngươi có thể đến đó. Không cần nóng lòng nhất thời.

Sư tôn Lý Thiến Mai trầm tư một lát rồi mở miệng dùng giọng khàn khàn nói.

Hai mắt Lý Thiến Mai trở nên ngưng tụ, nàng nhìn về sư tôn nhưng tâm thần lại chấn động. Nàng đã nghĩ mãi mà không thể biết được vì sao sư tôn lại làm như vậy, mà lại điều động ba vị trưởng lão trừng phạt nàng. Mục đích ba vị trưởng lão đến đây rõ ràng không phải chỉ để phong ấn mình, dù sao với tu vi của mình cũng chưa đủ để sư tôn phải điều động ba vị trưởng lão. Ba vị trưởng lão này rõ ràng đến đây với mục đích giám sát và làm chứng, thứ bọn họ cần giám thị chính là...

Vẻ mặt Lý Thiến Mai lập tức trở nên tái nhợt, nàng đã phân tích ra, ba người trưởng lão đến đây giám thị, không phải mình mà chính là sư tôn. Vốn Lý Thiến Mai còn cho rằng sư tôn làm như vậy bởi vì mình dám cưỡng chế rời khỏi vị trí ở Yêu Tông, nhưng lúc này sư tôn lại cho mình ba tháng sẽ được trở về Yêu Tông, rõ ràng chuyện trước mắt không liên quan đến Yêu Tông.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao sư tôn lại làm như vậy...”

Lý Thiến Mai mơ hồ cảm thấy trái tim đập lên thật mạnh, nàng không phải đang lo lắng cho mình, mà trong lòng nàng không hiểu tại sao lại hiện lên hình bóng Vương Lâm.

- Sư tôn! Rốt cuộc Lý Thiến Mai đã làm ra chuyện gì, mà người phải giam giữ Thiến Mai lại ba tháng!

Lý Thiến Mai ngẩng đầu lên, trong mắt nàng bùng ra vẻ kiên định, nàng nhìn về phía sư tôn.

Sư tôn Lý Thiến Mai thầm than một tiếng, lão nhìn về phía đệ tử mình coi trọng nhất, trong mắt lộ ra vẻ hiền từ và phức tạp. Một lúc lâu sau lão mới chậm rãi nói:

- Ngươi...

Sư tôn Lý Thiến Mai còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, khoảnh khắc khi một chữ được nói ra thì một trong số ba vị trưởng lão kia lập tức ôm quyền nói:

- Kính xin tông chủ nghĩ lại!

- Ta biết rồi!

Gương mặt sư tôn Lý Thiến Mai, tông chủ Phá Thiên Tông trở nên cực kỳ lạnh lẽo, lão quét mắt nhìn sang ba vị trưởng lão rồi nói.

- Lý Thiến Mai, ngươi có quen biết một người tên là Lữ Tử Hạo!

Ánh mắt tông chủ Phá Thiên Tông chuyển lên người Lý Thiến Mai, vẻ mặt Lý Thiến Mai vẫn bình tĩnh, nhưng tâm thần lại ầm ầm chuyển động, lại bùng lên những con sóng cao ngất trời.

- Thiến Mai biết người này vì năm xưa sư tôn từng để Lý Thiến Mai đến tinh vực cấp năm tìm kiếm di vật và ngọc giản của Tư Mã sư huynh, trên đường đi Thiến Mai đã gặp Lữ Tử Hạo.

- Đây chính là nguyên nhân ta giam ngươi ba tháng!

Tông chủ Phá Thiên Tông nhìn thật sâu vào trong mắt Lý Thiến Mai, lão dùng giọng chậm rãi nói. Lý Thiến Mai trầm tư nhưng một luồng lực lượng lại dần bùng lên bao phủ thân thể mềm mại. Nàng vì Vương Lâm mà có thể rời khỏi chiến trường Yêu Tông, hiện nay nghe lời sư tôn nói ra, với tâm trí của nàng thì lập tức cảm nhận được nguy cơ sinh tử đang bao phủ bốn phía Vương Lâm. Nguy cơ này cực kỳ khủng bố, ngay cả sư tôn cũng không thể xoay chuyển được, chỉ có thể triệu hồi chính mình về tông phái, nhìn thì có vẻ giống vây khốn nhưng thực tế chính là bảo vệ mình.

Sau khi trầm tư, vẻ mặt Lý Thiến Mai dần trở nên yên tĩnh nhưng tâm thần lại được bao phủ trong luồng cảm giác cay đắng và kiên quyết, nàng chậm rãi đứng lên.

Khoảnh khắc khi Lý Thiến Mai đứng thẳng người lên, vẻ mặt ba vị trưởng lão bên ngoài trận pháp lập tức trở nên lạnh lùng như băng, một người trong số đó quát lên:

- Lý Thiến Mai, ngươi muốn làm gì?

- Sư tôn, từ nhỏ Lý Thiến Mai đã là một cô gái mồ côi được ngài nuôi lớn, được hưởng tình thương của ngài, được ngài dạy bảo thành người. Ngài truyền cho Thiến Mai đạo lý, tuy là sư tôn nhưng trong lòng Lý Thiến Mai đã thầm coi ngài là cha.

Giọng nói Lý Thiến Mai bình tĩnh nhưng trong mắt lại bùng lên luồng sáng chân thành. Nàng nhìn về phía sư tôn rồi chậm rãi quỳ trên mặt đất khẽ dập đầu.

- Sư tôn, công ơn nuôi dưỡng này nếu kiếp sau Thiến Mai dù muôn ngàn lần chết cũng nhất định phải báo đám!

Tâm thần sư tôn Lý Thiến Mai chấn động, lão nhìn Lý Thiến Mai mà vẻ mặt càng trở nên phức tạp. Lão đã nuôi lớn Lý Thiến Mai, cũng rất hiểu tâm tình của đứa đệ tử này.

- Ngài dạy bảo Thiến Mai tu đạo, giúp Thiến Mai luyện đan, Thiến Mai chỉ mất ngàn năm đã đạt đến tu vi Toái Niết. Thiến Mai biết ngài đã vì con mà sử dụng rất nhiều dược liệu trong tông phái, làm cho một vài vị trưởng lão mang lòng bất mãn, có những lời nói không đúng với ngài... Sư tôn, ân tình này Lý Thiến Mai sẽ mãi không bao giờ quên, kiếp sau dù làm trâu ngựa cũng sẽ báo đáp.

Lý Thiến Mai dập đầu lần thứ hai, ơn nghĩa của sư tôn với nàng đúng là cả đời không thể nào quên.

- Thiến Mai cũng biết vì màu tóc mà các trưởng lão hoài nghi mình là người dị tộc, từng có người nói Thiến Mai không cùng tộc. Những người có dị tâm sẽ vì Thiến Mai mà bất mãn với ngài vì hao tốn quá nhiều đan dược tông phái, thậm chí bất mãn vì ngài truyền đạo cho Thiến Mai. Nhưng ngài không để ý đến tất cả, vẫn ôn hòa như một người cha với Thiến Mai, cũng vì Thiến Mai mà tiêu hao rất nhiều nguyên lực bản thân giúp luyện hóa đan dược, vì mục đích cũng cố nền móng... Ơn nghĩa này, ngài nói xem Thiến Mai phải báo đáp thế nào...

Trong mắt Lý Thiến Mai chảy xuống dòng lệ trong suốt, cả đời nàng rất ít khi khóc, dù tuổi thơ bị người khác chế nhạo, dù đất trời bao la giống như chỉ có chính mình cô độc cũng rất ít khi chảy nước mắt. Nhưng lúc này nàng lại khóc, Lý Thiến Mai vừa khóc vừa hướng về phía sư tôn dập đầu ba lần.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1270: Không còn nhà (2).

Những ân đức này, sư tôn, Thiến Mai dù chết cũng mãi mãi không bao giờ quên... Nhưng hôm nay, Thiến Mai muốn bỏ đi!

Lý Thiến Mai ngẩng đầu lên, nước mắt từ trên gương mặt chảy xuống, sư tôn trong lòng nàng giống như một người cha.

- Hắn đáng để ngươi phải đi sao?

Sư tôn Lý Thiến Mai nhìn qua người con gái chính mình nuôi dưỡng khôn lớn, trong lòng lão thực ra cũng đã với đối phương giống như con gái mình.

- Hình bóng huynh ấy đã khắc sâu trong lòng Thiến Mai, không người nào có thể thay thế được... Đệ tử cũng không biết mình có cảm tình gì với hắn, nói không rõ. Nhưng sau thời gian trăm năm, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà hình bóng của huynh ấy vẫn tồn tại, giống như kiếp trước Thiến Mai là cá dưới mặt nước, mà huynh ấy chính là chim trên bầu trời, Thiến Mai không biết... Thậm chí đệ tử cũng biết, trong lòng huynh ấy mãi mãi sẽ không tiếp nhận thêm người phụ nữ nào khác, nhưng tất cả cũng không thể nhận xét xem đáng làm vậy hay không. Thiến Mai chỉ biết, nếu chính mình bỏ mặc tất cả, nếu không đi thì cả đời này sẽ không còn gì sung sướng...

Giọng nói Lý Thiến Mai rất khẽ, trong lời nói hình như thấm đẫm nước mắt.

Sư tôn Lý Thiến Mai trở nên trầm tư, một lúc lâu sau lão khẽ mở miệng rồi chậm rãi nói:

- Đại hội tông phái cấp tám lần này đã bị Thần Tông hủy bỏ.

Một câu nói này đã làm thân thể Lý Thiến Mai chấn động, nàng thân là đệ tử tinh vực cấp chín tất nhiên hiểu kẻ có thể hủy bỏ đại hội phân tông cấp tám chỉ có... Thần Tông!

- Nhiều năm trước người Thần Tông đã điều tra Lữ Tử Hạo, cho đến khi hắn xuất hiện! Người muốn đi sao?

Sư tôn Lý Thiến Mai khẽ nói. Lúc này vẻ cay đắng trên mặt Lý Thiến Mai lại càng đậm nhưng cũng cực kỳ kiên định, nàng nhìn qua sư tôn rồi gật đầu:

- Thiến Mai muốn đi!

- Nếu là người tầm thường trong Thần Tông sẽ không thể hủy bỏ đại hội phân tông cấp tám lần này, mệnh lệnh này chỉ có thể do đại trưởng lão Thần Tông là Thủy Đạo Tử đưa ra. Với tu vi của ngươi, dù toàn bộ tu sĩ Phá Thiên Tông gom lại một chỗ cũng vô dụng.

Sư tôn Lý Thiến Mai khẽ nhắm hai mắt lại.

Lý Thiến Mai cắn môi dưới ứa máu, nàng cảm thấy cực kỳ cay đắng... nhưng vẻ kiên định trong ánh mắt lại càng nồng đậm, càng ngày càng nhiều.

- Đệ tử biết không làm được gì nhưng nhất định phải đi... Sư tôn, người cho Thiến Mai đi, Thiến Mai bắt buộc phải đi.

- Vì ta biết được tính tình ngươi, nên sau khi biết chuyện này mới lập tức gọi về, việc này đừng nhắc lại nữa. Ngươi cứ ở đây bế quan ba tháng, ba tháng sau thích đi đâu thì đi.

Sư tôn Lý Thiến Mai mở bừng mắt, giống như đã chính thức quyết định.

Vẻ cay đắng trên gương mắt Lý Thiến Mai càng trở nên đậm đặc, con ngươi nàng giống như đã mất đi tất cả thần thái, một cơn đau đớn kịch liệt từ tận sâu trong tâm thần truyền ra. Luồng cảm giác đau đớn này bùng ra ngoài hư không giống như muốn bao phủ toàn thân nàng.

Thân thể Lý Thiến Mai đột nhiên trở nên nhẹ bỗng, nàng vô thức lui ra phía sau vài bước rồi phun ra một ngụm máu tươi rơi trên mặt đất, vẻ mặt nàng cũng trở nên tái nhợt. Nhìn thấy Lý Thiến Mai phun ra máu tươi, vẻ kiên định trong mắt sư tôn lập tức tan vỡ, lộ ra vẻ phức tạp.

- Sư tôn, người có thể không cho đệ tử đi, nhưng không thể ngăn đệ tử tiêu đạo...

Lý Thiến Mai khẽ cúi đầu, giọng nói của nàng rất khẽ, nhưng hai mắt bùng lên hào quang quyết liệt.

- Ngươi!

Hai mắt sư tôn Lý Thiến Mai lóe lên, lão nhanh chóng nâng tay phải rồi điểm về phía trước. Một luồng ấn ký lập tức rơi lên trận pháp, trực tiếp khắc sâu lên người Lý Thiến Mai làm tất cả nguyên lực hỗn loạn sắp bùng nổ bị áp chế xuống. Trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra nụ cười thê thảm, nàng ngẩng đầu lên, khóe miệng còn dính vết máu. Nàng nhìn về phía sư tôn rồi khẽ nói:

- Sư tôn, lúc này người có thể ngăn cản Thiến Mai, có thể ngăn cản Thiến Mai ba tháng nhưng không thể ngăn được cả đời. Huynh ấy còn chưa trả lời rõ ràng cho Thiến Mai vấn đề thứ ba, dù huynh ấy chết thì Thiến Mai cũng muốn đi theo, chờ huynh ấy trả lời vấn đề thứ ba... Khi còn bé người đã từng dạy Thiến Mai, con người sống cả đời cũng đôi khi phải cố chấp, cần phải tự tìm cho chính mình lòng can đảm, cần có dũng khí để vùng vẫy. Tu sĩ nếu không cố chấp sẽ chẳng tu đến đại đạo.

Vẻ mặt sư tôn Lý Thiến Mai cực kỳ âm trầm, trong đó cũng lộ ra vẻ thống khổ. Lão biết rõ tính cách đứa đệ tử này nhưng cũng không ngờ Thiến Mai lại dùng phương pháp tiêu đạo để chống đối. Đúng, lão co thể ngăn cản nàng vào lúc này, có thể ngăn cản được ba tháng, nhưng quả thật không thể ngăn cản được cả đời.

- Ngươi đã nghĩ thông chưa?

Sư tôn Lý Thiến Mai trở nên trầm tư một lúc lâu, giọng nói của lão dần trở nên lạnh lẽo.

- Đệ tử đã nghĩ kỹ, xin cho Thiến Mai rời đi...

Lý Thiến Mai dùng ánh mắt đau khổ nhìn về phía sư tôn.

- Một khi bước ra khỏi trận pháp ngươi sẽ không còn là đệ tử Phá Thiên Tông cũng không còn là đệ tử của ta, từ nay về sau cũng đừng gọi ta là sư tôn vì khi ngươi bước đi sẽ giống như chưa từng có sư tôn. Ngươi phải biết tự lo lắng cho chính mình!

Sư tôn Lý Thiến Mai vung tay áo lên, trận pháp đang bao quanh nàng lập tức tan vỡ hóa thành một lực trùng kích tản ra khắp bốn phía. Lúc này trận pháp đã hoàn toàn mở ra.

Vẻ mặt ba vị trưởng lão Phá Thiên Tông chấp hành hình phạt đột nhiên có biến đổi lớn, một người trong số đó khẽ quát:

- Tông chủ, người có ý gì?

- Cút!

Sư tôn Lý Thiến Mai ngẩng đầu lên thật mạnh, một tiếng gầm nhẹ vang lên kèm theo cả tiếng gió gào thét, một luồng khí tức vượt qua Thiên Nhân Đệ Tam Suy điên cuồng bùng ra rồi quét về phía ba vị trưởng lão. Đám người kia lập tức phun ra máu tươi, thân thể bị đánh văng.

- Lý Thiến Mai, vi sư tôn trọng sự lựa chọn của ngươi!

Sư tôn Lý Thiến Mai chuyển lên người cô gái trong trận pháp, giọng nói của lão rất bình tĩnh nhưng khi vang lên bên tai Lý Thiến Mai lại hơi run rẩy.

Lý Thiến Mai dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía sư tôn, cảm giác trống rỗng trong lòng đã càng đậm làm tâm thần nàng sinh ra cảm giác đau đớn khôn cùng. Phá Thiên Tông chính là mái nhà của nàng, sư tôn là cha của nàng... Nhưng lúc này nàng lại phải lựa chọn.

Bầu không khí bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh, trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra vẻ thê thảm. Nàng cúi đầu xuống rồi quỳ phục xuống đất, nàng dập đầu sáu lần. Sư tôn nhìn về phía Lý Thiến Mai, trong mắt lão bùng lên vẻ thương tiếc.

- Ngươi đi đi!

Sư tôn Lý Thiến Mai khẽ quay đầu, lão nhìn lên bầu trời, trong lòng lão giống như bị xé toạc ra.

Lý Thiến Mai không nói, nàng ngơ ngác nhìn về phía sư tôn thật lâu, nước mắt liên tục chảy xuống. Cuối cùng nàng xoay người hóa thành một luồng cầu vồng bay về phía hư vô mờ mịt.

- Đã không còn nhà để về...

Vẻ mờ mịt trong mắt Lý Thiến Mai ngày càng đậm.

Khi Lý Thiến Mai đã bỏ đi xa, sư tôn nàng khẽ nhắm mắt lại, trong lòng lão vừa đau đớn vừa vắng lặng.

- Tông chủ, Lý Thiến Mai đắc tội Thủy Đạo Tử tiền bối, nếu Thần Tông nổi giận thì Phá Thiên Tông chúng ta sao có thể chịu đựng được! Việc này cần phải báo cho Thần Tông, một khi Thần Tông tức giận thì ngươi sẽ trả giá vì chuyện này!

Một người trưởng lão bị hất văng ra phương xa lại mở miệng nói.

- Cút hết đi!

Sư tôn Lý Thiến Mai xoay người lại thật mạnh rồi hướng về phía đám trưởng lão kia gầm lên. Lúc này tu vi Thiên Nhân Suy Kiếp lập tức bùng phát, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, nhóm trưởng lão liên tục phun ra máu tươi, thân thể liên tục lui ra phía sau giống như diều đứt dây. Khoảnh khắc này thân thể đám người đột nhiên tan vỡ, nguyên thần gào thét bỏ chạy về phương xa.

- Mười vạn tám ngàn năm trước Phá Thiên Tông đã là nô tài của Thần Tông, ngay cả các ngươi tu thần tính cũng hoàn toàn là nô dịch, cũng sợ hãi Thần Tông. Nếu Lý Thiến Mai trêu chọc Thủy Đạo Tử, tất cả trách nhiệm sẽ do một mình lão phu gánh chịu.

Sư tôn Lý Thiến Mai hất tay áo lên, thân thể chợt lóe lên rồi biến mất giữa trời đất.

Chỉ còn giọng nói của lão như tiếng sấm động vang vọng khắp Phá Thiên Tông, âm thanh này tuy mạnh nhưng không thể phá tan sự kinh hoàng của đám tu sĩ Phá Thiên Tông bị Thần Tông nô dịch vài ngàn năm, tình cảnh nô dịch này tràn ngập đạo tâm, nô dịch tâm thần tu sĩ. Nhưng trong Vân Hải tinh vực bị sương mù bao phủ nồng nặc có mấy người nhìn thấu vấn đề này chứ.

Tất cả mọi chuyện Lý Thiến Mai đã làm, dù rời khỏi chiến trường Yêu Tông hay quyết định lần này thì Vương Lâm cũng không thể biết được. Lúc này Lý Thiến Mai đã giống như một cô gái không nhà, nàng mang theo cảm giác mù mịt phóng về tinh vực cấp năm.

Lý Thiến Mai vốn là một cô gái cô độc, thời thơ ấu chính là một cô nhi, cũng vì mái tóc màu xanh mà không được sung sướng, nhưng nàng vẫn kiên cường, vẫn yên lặng, vẫn quyết định đi đến tận cùng... Nhưng lúc này nàng đã mất đi mái nhà giống như sa chân vào hố sâu không đáy, cảm giác cô độc bao phủ tâm thần. Thân thể mềm mại của nàng cực kỳ hiu quạnh giống như được gió thổi qua đưa đi, dù nàng đến đâu cũng không thể tránh khỏi sinh tử kiếp.

Khoảnh khắc này trong Quy Nguyên Tông trên tinh vực cấp năm, hai thanh đoản kiếm đang bay bổng trước mặt Vương Lâm, trên thân kiếm bùng lên hào quang nhưng lại lập tức tối sầm. Lúc này hai luồng kiếm quang giao thoa vào nhau rồi mơ hồ huyễn hóa ra ngàn vạn bóng kiếm, tất cả giao thoa xung quanh người hắn tạo thành một vòng xoáy kiếm quang xoay chuyển cả thiên địa.

Khi Vương Lâm liên tục tế luyện để phá vỡ phong ấn thì hai thanh kiếm cực kỳ khủng bố trong thế giới bảy màu lại chậm rãi bùng ra toàn bộ uy lực.

Khi thời gian chậm rãi trôi qua, những bóng kiếm đen trắng bên ngoài thân thể Vương Lâm ngày càng nhiều. Một vạn, năm vạn, mười vạn, ba mươi vạn, năm mươi vạn... Cho đến... trăm vạn! Lúc này trăm vạn bóng kiếm đen trắng tạo thành một luồng gió kiếm trong thiên địa, truyền ra những tiếng kiếm rít kinh thiên động địa.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1271: Đợi ngươi đến.

Tiếng kiếm rít này chấn động thiên địa giống như hóa hành một con rồng kiếm khí muốn phá vỡ cả trời xanh. Kiếm khi bùng lên làm thiên địa được bao phủ trong một mảng sát khí cực đậm, sát khí này cực kỳ lạnh lẽo giống như kiếm.

Hình bóng Vương Lâm đã bắt đầu mơ hồ trong kiếm khí, căn bản không thể thấy rõ thân thể, bốn phía xung quanh hắn đều bao phủ trong kiếm khí vô tận.

- Không ngờ sau khi cưỡng chế mở ra bốn trong số chín luồng phong ấn trên hai thanh kiếm lại huyễn hóa ra trăm vạn kiếm ảnh!

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi đột nhiên mở bừng hai mắt, bên trong lộ ra những luồng sáng rực rỡ.

Ánh nắng mặt trời giống như dung hợp với kiếm khí rồi hóa thành những luồng kiếm quang cực kỳ sắc bén trong thiên địa. Khoảnh khắc khi Vương Lâm mở hai mắt ra, ngay cả kiếm khí khắp bốn phía cũng ngừng hẳn lại giống như không thể chịu nổi, giống như một con mãnh thú thời viễn cổ muốn phóng từ trong kiếm khí ra ngoài.

- Mới bốn luồng phong ấn đã có uy lực như vậy, ta đã xem thường hai thanh kiếm này rồi. Nếu đã như vậy, với tu vi của ta vẫn còn cưỡng chế mở ra được vài luồng phong ấn nữa, phải làm cho kẻ muốn giết ta biết được, Vương Lâm ta tuyệt đối không phải loại người muốn giết là giết.

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, tay phải hắn bấm pháp quyết rồi đột nhiên điểm về phía trước, chỉ về phía hai thanh đoản kiếm.

Hai thanh đoản kiếm một đen một trắng lập tức phát ra những tiếng kêu kinh thiên động địa, âm thanh này giống như rồng gầm, giống như hai con cự long viễn cổ đang ngửa mặt lên trời gầm rống. Khoảnh khắc khi hai thanh đoản kiếm khẽ động, mũi kiếm đã chỉ thẳng về phía Vương Lâm giống như muốn cắn trả.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm lập tức lóe lên, sau khi xoay tròn thì trong thiên địa được bao phủ trong một luồng quy tắc mới. Lúc này những tiếng sấm động trở nên vang vọng rồi hóa thành hàng loạt lôi cầu ầm ầm ngưng tụ lại. Khoảnh khắc này bên ngoài hai thanh kiếm kia đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa lam sắc, cũng có một luồng chiến ý cuồn cuộn tuôn ra.

- Phong ấn thứ năm, vỡ cho ta!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng rồi tay phải vung về phía trước, những âm thanh ầm ầm từ trong hai thanh đoản kiếm vang vọng thiên địa.

Khoảnh khắc này trên bề mặt hai thanh kiếm đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết nứt, sau đó lại nổ ầm một tiếng rồi bùng ra trước mặt Vương Lâm. Rõ ràng là hai thanh đoản kiếm nhưng lúc này chỉ còn có thể dùng hai từ “trủy thủ” để miêu tả, bộ dạng của chúng đã thu nhỏ lại rất nhiều.

Khoảnh khắc này những luồng kiếm khí bên ngoài hai thanh trủy thủ và đang bao phủ bốn phía Vương Lâm lại tăng lên ầm ầm, trăm vạn, một trăm năm mươi vạn, hai trăm vạn... Cho đến khi đạt đến số lượng năm trăm vạn.

Năm trăm vạn luồng kiếm khí gào thét, khi chuyển động thì che đậy cả bầu trời, bao phủ khắp Mạc La đại lục. Dù đứng ngoài tinh không cũng có thể cảm nhận được luồng khí tức khủng bố trên Mạc La đại lục đủ để hủy thiên diệt địa.

Càng kinh người chính là trong năm trăm vạn luồng kiếm khí đều có ẩn chứa lực lượng sấm sét, còn có cả lửa, có một luồng chiến ý tràn ngập giống như nếu không được điều khiển thì sẽ đánh thẳng vào thiên địa.

- Năm đạo phong ấn đã có năm trăm vạn luồng kiếm khí huyễn hóa ra, tốt! Ta sẽ giúp ngươi một tay, để hai thanh trủy thủ này tế luyện trong máu huyết Cổ Thần, để phá vỡ tất cả phong ấn còn lại.

Hai mắt Vương Lâm chợt bùng lên tinh quang, hai tay bấm pháp quyết điểm lên mi tâm, vẻ mặt hắn lập tức trở nên đỏ hồng.

Toàn thân Vương Lâm tràn ngập sinh cơ, máu huyết Cổ Thần có thể phá vỡ tất cả thuật tà ma trong thiên địa được hắn bức bách ra một ngụm. Lúc này máu huyết Cổ Thần đang ẩn giấu trên đầu lưỡi Vương Lâm rồi trực tiếp được phun ra hóa thành làn sương máu bao phủ bên trên hai thanh đoản kiếm.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm phun máu tươi ra, trong làn sương máu lập tức xuất hiện hình ảnh huyễn hóa của Cổ Thần. Hình ảnh Cổ Thần này lập tức một phân thành hai, sau đó đồng thời dung nhập vào trong hai thanh đoản kiếm khác nhau.

Khoảnh khắc này hai thanh đoản kiếm lại bùng lên những âm thanh tan vỡ ầm ầm, đoản kiếm tiếp tục tan vỡ, cuối cùng tan vỡ hai lần. Dưới những tiếng nổ ầm ầm, luồng kiếm khí bao phủ Mạc La đại lục lập tức tăng mạnh một cách điên cuồng, năm trăm vạn, sáu trăm vạn, bảy trăm vạn, tám trăm vạn, chín trăm vạn.

Cuối cùng bên ngoài thân thể Vương Lâm có chín trăm chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín luồng kiếm khi, chỉ thiếu một luồng kiếm khí nữa là có thể làm cho thiên địa tan vỡ.

- Phong ấn chỉ có thể mở ra được bảy luồng, đáng tiếc là hai luồng cuối cùng với tu vi của ta thì không thể phá vỡ trong khoảng thời gian ngắn được. Nếu không thì với bộ dạng của hai thanh trủy thủ, hình như chỉ cần luồng phong ấn thứ tám được mở ra có thể hóa thành ngàn vạn, chỉ kém một chút nhưng lại khác biệt rất lớn.

Vương Lâm trở nên trầm tư, mơ hồ có vẻ suy nghĩ.

- Không sao, dù ta không thể mở ra phong ấn thứ tám, nhưng ta cũng có biện pháp đạt được hiệu quả của phong ấn thứ tám. Ta là Cổ Thần, thân thể Cổ Thần là mạnh nhất trong thiên địa, ta chính là luồng kiếm khí cuối cùng.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên rồi khẽ hút, đột nhiên những luồng kiếm khí chỉ kém một là đạt đến số ngàn vạn gào thét ào đến, tất cả đều phóng về phía Vương Lâm ngưng tụ lại.

Tình cảnh này giống như cá voi hút nước, những luồng kiếm khí vô tận trong thiên địa lập tức dung nhập vào trong thân thể Vương Lâm. Khi hàng loạt kiếm khí dung nhập vào, trong cơ thể Vương Lâm truyền ra những âm thanh ầm ầm, sát khí trong thân thể đã đủ làm cho những kẻ nhìn thấy phải chấn động tâm thần.

Tu sĩ tầm thường không thể nào chứa đựng nhiều kiếm khí như vậy, nhưng Vương Lâm là Cổ Thần nên chẳng đáng là gì. Khi hắn hút vào thì ngay cả thân thể cũng trở thành màu trắng bạc.

- Ngưng!

Vương Lâm quát khẽ một tiếng, gần ngàn vạn kiếm khí đang dung nhập vào trong thân thể đột nhiên ngưng tụ lại. Tất cả kiếm khí đang phân bố ở khắp nơi đều điên cuồng co rút lại, cuối cùng thì ngưng tụ trên ngón trỏ tay phải của hắn.

- Hai thanh đoản kiếm này cũng quá quỷ dị...

Khi gần ngàn vạn kiếm khí ngưng tụ ở ngón trỏ tay phải Vương Lâm, thiên địa xung quanh người hắn trở nên rực sáng, hai thanh kiếm đang bay bổng trước mặt đã hóa thành hai luồng khí đen trắng cũng dung nhập vào trong ngón tay phải của Vương Lâm. Hai con nai nhỏ giống như đang chạy nước rút mà vờn quanh ngón trỏ tay phải Vương Lâm, cuối cùng thì hóa thành hai ký hiệu đồ đằng.

Lúc này ngón trỏ tay phải của Vương Lâm đã đủ để đánh tan tu sĩ Toái Niết, ngay cả những Thứ Không Niết Bảo tầm thường nếu đánh thẳng vào ngón trỏ tay phải Vương Lâm cũng phái tan vỡ.

Đáng sợ là trong ngón trỏ tay phải còn ẩn giấu cả quy tắc lôi, hỏa và chiến, lại có cả thần thông và thân thể dũng mãnh của Cổ Thần, chỉ cần một chỉ được điểm ra cũng đủ làm cho quỷ thần kinh hoàng.

- Một chỉ này ngay cả tu sĩ đại thần thông Thiên Nhân Suy Kiếp cũng phải tránh xa.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn hả miệng thổi ra một hơi lên ngón trỏ tay phải để che giấu hai đồ đằng hình nai, càng làm cho ngón trỏ tay phải trở nên tầm thường, cũng nhìn không ra bất kỳ manh mối nào.

- Dưới tình cảnh không đề phòng, một chỉ kiếm khí ngàn vạn này cũng đủ làm cho kẻ muốn giết ta phải sợ hãi.

Vương Lâm cười lạnh rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh mắt trở nên âm trầm.

- Mạc La đại lục này phàm nhân quá nhiều, một khi giao chiến sẽ làm cho trăm họ lầm than, cũng là chức trách của tu sĩ như ta.

Vương Lâm trầm tư rồi đứng thẳng người lên, hắn hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng lên bầu trời, chỉ sau khoảnh khắc đã dùng tốc độ không thể nào tưởng tượng mà rời xa Mạc La đại lục.

Hình bóng của Vương Lâm trở nên mơ hồ trong tinh không, hắn cũng không mất bao lâu đã tìm được một man hoang đại lục trong sương mù. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn phóng thẳng về phía man hoang đại lục.

Một tiếng ầm vang lên, hai chân Vương Lâm đã giẫm trên man hoang đại lục, thần thức khủng bố của hắn đã bao phủ khắp đại lục.

- Nếu đã không thể trốn thoát thì dùng nơi đây làm chiến trường.

Vương Lâm chọn cho mình một đỉnh núi cao nhất, hắn khoanh chân ngồi xuống.

- Ta và linh hồn Thiên Vận Tử dung hợp đã tính được nguy cơ sinh tử chỉ còn lại bảy ngày, chỉ bảy ngày nhưng cũng đủ để ta chuẩn bị.

Vương Lâm lẩm bẩm rồi nâng tay phải vỗ mạnh lên trán, trên trán Vương Lâm lập tức bùng ra trăm luồng khí tức màu trắng sữa. Trăm luồng khí tức này vừa mới xuất hiện đã lập tức tu nhỏ lại rồi hóa thành trăm cái quang cầu.

- Thiên địa vô thường, ngưng tụ trăm thân, cổ đại thần thông!

Khi lời nói của Vương Lâm vang lên, trăm quả quang cầu lập tức khẽ chuyển động, trong nháy mắt đã hóa thành hàng trăm Vương Lâm. Những phân thân này chính là phân thần, sau khi Cổ Thần tinh thứ sáu của Vương Lâm có dấu hiệu khôi phục trở lại thì thi triển được thuật thần thông này.

Khi hai tay Vương Lâm đẩy mạnh ra ngoài, trăm phân thân kia lập tức phân tán về bốn phương tám hướng rồi phóng thẳng ra khỏi man hoang đại lục, tất cả đều phóng đi trong tinh không như tên bắn. Vương Lâm khẽ nhắm chặt hai mắt giống như ngồi xuống nhập định.

Thời gian dần trôi qua, nháy mắt đã là hai ngày, trăm phân thần này của Vương Lâm đều có một chút năng lực Cổ Thần, lực lượng cũng mạnh. Hai ngày này vì Vương Lâm rất quen thuộc với tinh vực cấp năm nên tất cả phân thần đều dùng tốc độ cực nhanh phóng vào hơn phân nửa tinh vực cấp năm, tất cả phân thần đều đứng trên trăm cái man hoang đại lục khác nhau.

Trăm cái man hoang đại lục này bị phân thần của Vương Lâm đẩy đi, tất cả điên cuồng tiến đến ghép vào bốn phía man hoang đại lục của Vương Lâm đang đứng.

Tình cảnh này làm cho tất cả tu sĩ tinh vực cấp năm phải kinh hoàng, dưới mắt Vương Lâm thì trăm man hoang đại lục này đã hình thành một phạm vi cực rộng, đã chiếm giữ một tinh vực khổng lồ. Nếu từ xa nhìn lại giống như một bộ tộc trên Thái Cổ Tinh Thần.

Khi đám man hoang đại lục kia được phân thần đưa đến thì vờn quanh bốn phía đại lục của Vương Lâm và hóa thành một trận pháp khổng lồ. Trận pháp này dùng đại lục làm khung, rõ ràng đã đạt đến mức độ cực mạnh.

Trăm phân thần đều trở về trong cơ thể Vương Lâm, hắn mở hai mắt ra, hai tay vung lên, Phá Diệt Cấm đột nhiên bao phủ xung quanh tạo thành hàng loạt ký hiệu bay bổng và xoay chuyển. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hàng loạt ký hiệu, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

Hai tay Vương Lâm hóa thành gió, không ngừng lại mà vùng vẫy làm cấm chế liên tục có biến hóa, dần dần đã bao phủ toàn bộ man hoang đại lục. Khi Vương Lâm thi triển thần thông thì hàng loạt cấm chế điên cuồng bùng ra bao phủ khắp mọi nơi, cuối cùng đã bao phủ tất cả đại lục. Lúc này trăm đại lục đột nhiên trở thành một thể thống nhất.

Khi thi triển nhiều cấm chế như vậy thì hao tổn rất nhiều nguyên lực, nhưng tu vi Vương Lâm đã tiến nửa bước vào Toái Niết, có thể hấp thu những luồng nguyên lực vô tận trong thiên địa. Đồng thời hắn cũng có rất nhiều nguyên tinh, lần này vì tính mạng mà lấy ra hấp thu không chút do dự, không tiếc tiêu hao.

Vương Lâm cũng gọi Ngân Y nữ tử từ trong không gian trữ vật ra thi triển Sinh Tử Cấm. Lúc này Ngân Y Nữ Tử cũng không nhiều lời mà lập tức thi triển, vì có đầy đủ nguyên tinh nên Sinh Tủ Cấm và Phá Diệt Cấm của Vương Lâm đã rất đồng bộ với nhau, đều bao phủ tất cả đại lục.

Nếu chỉ như vậy cũng chưa thể hiện rõ thủ đoạn của Vương Lâm, sau khi hắn rời khỏi thế giới bảy màu thì liên tục nghiên cứu Tuế Nguyệt Cấm. Lúc này mặc dù hắn vẫn còn chưa hiểu rõ hoàn toàn, vốn hắn là truyền nhân của Phá Diệt Cấm và không được nghiên cứu cấm chế khác, nhưng hắn cũng tìm hiểu được một ít.

Lúc này Vương Lâm thi triển và liên tục đánh ra Tuế Nguyệt Cấm. Đến ngày thứ năm, Tuế Nguyệt Cấm cũng đã bao phủ hoàn toàn các đại lục.

- Uy lực của Tuế Nguyệt Cấm chính là thời gian, ta đã có thần thông Lưu Nguyệt, chỉ cần nghịch chuyển là Tuế Nguyệt Cấm sẽ đạt được uy lực nhất định trong thời gian cực ngắn. Tam đại cấm chế dung hợp, uy lực kinh thiên động địa, người muốn giết ta, muốn giết Vương Lâm ta, dù là tu sĩ Đệ Tam Bộ cũng không phải chuyện dễ. Lúc này ta vẫn còn rất nhiều thủ đoạn chờ ngươi đến!

Trong mắt Vương Lâm chợt bùng lên hàn quang!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1272: Xạ Thần Xa lại tái hiện.

Thời gian giống như một thanh đao lấy mạng treo lơ lửng trên bầu trời, đao này đang dùng tốc độ cực nhanh chém về phía Vương Lâm, chỉ còn lại hai ngày.

Lúc này xung quanh Vương Lâm có gần trăm man hoang đại lục, những đại lục này xếp đặt theo một phương pháp cực kỳ quỷ dị, ẩn giấu một luồng lực lượng thiên địa, cũng ẩn giấu cả quy tắc.

Đặc biệt là tam đại cấm chế của Ngân Y Nữ Tử và Vương Lâm đã bao phủ tất cả đại lục, tam đại cấm chế dung hợp lại tạo thành một luồng cuồng phong này cũng không bùng phát ra mà bị Vương Lâm liên tục ép xuống, cuối cùng trăm man hoang đại lục được bày ra khắp bốn phía đã bị hắn dùng tam đại cấm chế luyện hóa thành một pháp bảo trận pháp khủng bố.

Năm xưa Viêm Lôi Tử mượn mảnh vỡ tiên giới luyện thành pháp bảo Thông Thiên, tuy lần này tài liệu trận pháp của Vương Lâm không bằng Viêm Lôi Tử ngày xưa nhưng trên mặt thần thông thì lại ngang nhau, thậm chí vì tam đại cấm chế mà còn mơ hồ sinh ra dấu hiệu vượt qua.

Hôm nay dù Viêm Lôi Tử chiến đấu với Vương Lâm cũng nhất định sẽ bại. Trăm man hoang đại lục bùng ra những luồng uy lực ầm ầm, nhưng khi Vương Lâm cố sức nén thì cấm chế ngưng tụ lại rồi dần dần được ẩn giấu. Hắn cũng không cuồng vọng cho rằng có thể che giấu những khí

thế đã ngưng tụ. Khi Vương Lâm nén đến một mức độ nhất định thì thi triển sẽ có lực lượng bùng nổ khủng bố.

Cả đời Vương Lâm đã cùng với người chiến đấu sinh tử rất nhiều, quả thật cũng rất hiếm khi phải điên cuồng chuẩn bị trong khoảng thời gian ngắn như thế này, cứ mỗi khi hắn có thêm sự chuẩn bị mới thì khả năng bảo vệ tính mạng khi giao chiến sẽ lớn hơn rất nhiều.

Lần này Vương Lâm thôi diễn ra hình ảnh Đệ Tam Bộ khủng bố muốn giết mình, hắn hầu như không có bất kỳ khả năng sống sót nào. Nếu không phải là Vương Lâm mà thay vào bất kỳ tu sĩ nào khác, lúc này tâm thần chắc chắn sẽ tan vỡ, xuất hiện cảm giác tuyệt vọng sợ rằng cũng rất khó chống cự. Dù sao thì tất cả phương pháp chống đối đều tan thành mây khói trước đại năng của Đệ Tam Bộ, dù có chuẩn bị nhiều hơn cũng vô dụng mà thôi.

Nhưng Vương Lâm thân là nghịch tu, thân là vương tộc Cổ Thần, hắn kiêu ngạo, hắn tôn nghiêm, hắn có ý nghịch thiên nhưng cũng tuyệt đối không cho phép khuất nhục người khác, dù là Đệ Tam Bộ cũng không thể.

- Ta có thể chết, nhưng chính là chết trận mà không phải chết vì khuất nhục. Kẻ muốn giết ta phải trả một cái giá đắt.

Hai mắt Vương Lâm tràn đầy tơ máu, sau năm ngày chuẩn bị liên tục đã làm chiến ý khắp toàn thân hắn tiến lên đỉnh phong. Lúc này hắn hít vào

một hơi thật sâu, vừa khoanh chân ngồi xuống vừa bấm niệm pháp quyết rồi vung tay về bốn phía.

Khi hai tay Vương Lâm vung lên, một luồng cuồng phong huyết sắc đột nhiên bao phủ khắp bốn phía rồi quét ra bên ngoài, liên tục gào thét. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn luồng cuồng phong huyết sắc đã tràn ra khắp tất cả man hoang đại lục, cuối cùng thì bao bọc tất cả đại lục vào bên trong.

Trên những man hoang đại lục có rất nhiều mãnh thú, khi Vương Lâm mang những đại lục này đến đây cũng không xua đuổi chúng đi. Vì vậy mà số lượng mãnh thú trên trăm man hoang đại lục đã đạt đến một con số khủng bố.

- Phù Tộc Thánh Tổ đã từng truyền cho ta Phù Văn Thuật, sau đó Tháp Sơn đã từng đem những lĩnh ngộ của Phù Văn Thuật nói cho ta biết. Phù Văn dùng da thú luyện hóa thành, lấy toàn thân tinh hoa của mãnh thú mà động rồi hóa thành Phù Văn, uy lực kinh thiên động địa.

- Nhưng pháp thuật này quá mức kinh hoàng, cần rất nhiều lực lượng sinh linh, ta vốn không muốn sử dụng nhưng tình cảnh trước mắt lại không thể không dùng.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hồng quang, trong miệng hắn lập tức vang lên những chú ngữ cực kỳ phức tạp. Những chú ngữ này hóa thành hàng loạt Phù Văn xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn rồi dung nhập vào

trong luồng gió lốc. Khoảnh khắc sau Phù Văn đã bao phủ khắp man hoang đại lục.

Tất cả mãnh thú trên trăm man hoang đại lục đều kêu lên thảm thiết, tất cả máu thịt toàn thân lập tức khô héo, ngay cả xương cốt cũng bị hòa tan toàn bộ. Cuối cùng tất cả máu thịt toàn thân lập tức khô héo, ngay cả xương cốt cũng bị hòa tan toàn bộ. Cuối cùng tất cả máu thịt tinh hoa ngưng tụ trong một mảnh da trên mi tâm tạo thành một Phù Văn huyết sắc.

Số lượng mãnh thú không thể nào tính toán được, vì vậy mà khoảnh khắc này những tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên động địa truyền khắp toàn bộ tinh vực cấp năm, điều này làm cho tất cả tu sĩ trên tinh vực cấp năm có những cảm giác hãi hùng. Một số kẻ có tu vi thấp lại sinh ra ảo giác, hầu như không thể khống chế tâm thần.

Khi hàng loạt mãnh thú tan vỡ, rất nhiều Phù Văn bay bổng trên trăm đại lục, giống như muốn che cả bầu trời lại, bùng ra những luồng uy áp kinh người. Luồng uy áp này đủ để hủy diệt một tu sĩ Toái Niết hậu kỳ, có thể làm cho thân thể tan vỡ, nguyên thần cũng không thể bỏ chạy, đạo tiêu mà chết.

- Ngàn vạn kiếm khí hóa thành một chỉ, đây là đòn tấn công đầu tiên ta chuẩn bị cho Đệ Tam Bộ muốn tiêu diệt mình. Tam đại cấm chế dung hợp trên trăm man hoang đại lục tạo thành lực lượng hủy diệt thiên địa, là đòn tấn công thứ hai ta tạo cho hắn.

- Những ký hiệu Phù Tộc do mãnh thú hóa thành có ẩn giấu lực lượng khủng bố chính là đòn tấn công thứ ba.

Bên người Vương Lâm được chất đống rất nhiều nguyên tinh, khi nguyên lực hắn vận chuyển thì liên tục hấp thu, nguyên tinh tan vỡ ầm ầm rồi mất đi, nguyên lực tiêu tán giữa trời đất.

- Ba sát chiêu cực mạnh này, dù là người có tu vi Thiên Nhân Suy Kiếp cũng chắc chắn phải chết. Nhưng đây cũng không phải là cực hạn hai ngàn năm tu đạo của ta.

Vương Lâm vì trận chiến này có thể nói đã dùng hết tất cả, lúc này hắn hít vào một hơi thật sâu, tay phải vung một trảo lên hư không, khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện. Trong khe nứt trữ vật đột nhiên phóng ra một luồng lôi quang.

Khoảnh khắc khi lôi quang này xuất hiện, một tiếng gầm rống lập tức được truyền ra, Xạ Thần Xa được mở ra phong ấn thì lập tức hóa thành Lôi Thú. Con thú này vừa mới xuất hiện thì Vương Lâm lập tức vung tay phải về phía trước, những tiếng ầm ầm vang lên rất cổ quái. Những vật được trang sức trên người Lôi thú rung lên, lúc này giống như nó đã khôi phục lại được vẻ oai hùng năm xưa.

- Grào!

Lôi thú ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, thân thể lóe lên, hai mắt bùng lên tinh qunag bức người và lộ ra vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có. Nó đã thông linh, tất nhiên cũng hiểu được mối nguy cơ sinh tử của Vương Lâm lúc này.

- Trên người Lôi thú do Xạ Thần Xa hóa thành vẫn còn vài luồng phong ấn, nếu tu vi bình thường sẽ không thể mở ra được, nhưng lúc này lại hoàn toàn có thể!

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn há miệng rồi thổi mạnh về phía trước.

Một luồng cuồng phong lập tức gào thét bùng ra trong miệng Vương Lâm, sau khi rơi lên người thì lập tức làm cho thân thể Lôi thú run rẩy dữ dội. Lúc này trong cơ thể Lôi thú vang lên những âm thanh két két giống như một chiếc gương đang vỡ vụn.

- Hai chiếc Xạ Thần Xa đã hoàn toàn được mở ra phong ấn!

Vương Lâm trợn trừng mắt lộ ra hai luồng hàn quang, khi cuồng phong gào thét rơi lên người Lôi thú, lại có một ngụm máu tươi được Vương Lâm phun ra.

Lôi thú phát ra tiếng gầm rống ghê gớm, thân thể đột nhiên phóng to lên, khoảnh khắc này phong ấn trên hai nó nhanh chóng tan vỡ, từng luồng

được mở ra, cuối cùng tất cả đều đã được mở ra.

Khoảnh khắc này Xạ Thần Xa năm xưa đã mai một khi tiên giới tan vỡ lập tức hiện ra giữa đất trời.

Khi thân thể Lôi thú liên tục phóng to, chỉ sau khoảnh khắc thân thể Lôi thú đã cao mấy ngàn trượng, thân thể cũng nhanh chóng thay đổi, nửa phần bên dưới khẽ chuyển động rồi hóa thành một chiếc chiến xa khổng lồ trong thiên địa.

Nửa phần trên của Lôi thú lại thay đổi dữ dội tạo thành một cây trường mâu dài vạn trượng. Trường mâu và chiến xa nối liền vào nhau làm bung fleen những luồng sấm sét vô tận đã xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Một luồng kr kinh thiên động địa điên cuồng bùng ra từ trên chiến xa, nó không phóng thẳng về phía Vương Lâm, nhưng quá trình hít thở của hắn cũng phải ngưng trở lại.

Ngay vả mặt đất trên đại lục cũng ầm ầm run rẩy, gần trăm man hoang đại lục được tam đại cấm chế bao phủ cũng chấn động.

- Thế này mới không hổ danh là Xạ Thần Xa!

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Vương Lâm, hắn vung tay phải lên, Xạ Thần Xa lập tức rơi xuống mặt đất bên trái. Trường mâu vạn trượng trên Xạ Thần Xa bùng lên luồng sát khí lạnh lẽo, nó chỉ thẳng lên bầu trời.

Vương Lâm lại vung một trảo tay phải lên, cánh bướm năm màu lập tức bay ra khỏi khe nứt trữ vật. Lúc này bướm năm màu lập tức vỗ cánh vờn quanh thân thể Vương Lâm.

- Chiếc Xạ Thần Xa thứ ba này là mạnh nhất, dù là bây giờ ta cũng không thể hoàn toàn phá bỏ phong ấn trên mình nó, nhưng ngoại trừ luồng phong ấn cuối cùng thì tất cả những cái khác ta cũng nắm chắc có thể phá được.

Hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết chỉ về phía trước, máu tươi lại phun ra rơi trên cánh bướm năm màu.

Đột nhiên thân thể con bướm này run lên giống như ngay cả cánh cũng ngừng vỗ. Dần dần bốn phía cánh bướm lập tức xuất hiện một cái kén.

Chiếc kén này rất giống với vật của Hồng Điệp năm xưa, khoảnh khắc khi xuất hiện thì nguyên lực thiên địa lại điên cuồng ngưng tụ phóng tới, dù là nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm cũng bị nó nhanh chóng hấp thu.

Khi liên tục hấp thu nguyên lực thì cái kén càng lúc càng lớn, cuối cùng đạt đến độ dài ngàn trượng mới ngừng lại và đứng sừng sững giữa đất trời.

Hai mắt Vương Lâm chợt khép lại, hắn liên tục lấy ra nguyên tinh rồi hấp thu lực lượng thiên địa để bổ sung vào. Dần dần cái kén đã không còn phóng to nhưng khí tức bên trong lại càng ngày càng dữ dội.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày sau!

Cái kén đang bay bổng giữa đất trời đột nhiên tan vỡ ầm ầm tạo thành rất nhiều con sóng điên cuồng khuếch tán về bốn phía. Dù là Vương Lâm cũng bị đẩy ra ngoài ngàn trượng, trong mắt hắn lộ ra vẻ mừng như điên.

Khi chiếc kén tan vỡ, trong đó lập tức lộ ra chiếc chiến xa vài trăm trượng, toàn thân chiến xa lấp lánh những luồng sáng bảy màu. Chiến xa này không có trường mâu nhưng trên mặt lại có những gai sắc trăm trượng, lực lượng thiên địa liên tục bị nó hấp thu. Lúc này bảy cái gai sắc nhọn trên chiến xa đang dần bùng ra những luồng sáng bảy màu.

Chiến xa có gai sắc ầm ầm rơi xuống đất, Vương Lâm đi đến rồi sắp xếp nó và chiếc chiến xa có trường mâu ở hai bên trái phải của mình.

- Hai chiếc Xạ Thần Xa này chính là đòn tấn công thứ tư ta chuẩn bị! Đáng tiếc thời gian cũng không đủ, nếu không, chỉ cần cho ta chút thời

gian thì vẫn còn có thể chuẩn bị thêm vài thứ!

Vương Lâm trầm mặc ngẩng đầu lên nhìn trời, thời gian chỉ còn lại một ngày.

- Chỉ còn lại mười hai canh giờ, khi thôi diễn ta đã tính được sau mười hai canh giờ nữa người giết ta sẽ tiến đến, nguy cơ sinh tử đã sắp đến.

- Thứ ta chuẩn bị cuối cùng chính là dùng thời gian mười hai canh giờ cuối cùng để hút vết máu trên Thiết kiếm ra.

Tay phải Vương Lâm lập tức vung lên, trong khe nứt trữ vật bay ra hai đoạn Thiết kiếm.

Dù có thể sữa chữa Thiết kiếm này thật tốt cũng không thể dùng để chống lại sát kiếp lần này. Hơn nữa Vương Lâm cũng không muốn sữa chữa, thời gian cũng không còn kịp, cái hắn muốn chính là vết máu trên Thiết kiếm.

- Ta cũng phát hiện ra bất kỳ manh mối nào trên Thiết kiếm nhưng cũng có thể cảm nhận được một luồng lực lượng không thể nào tưởng tượng nổi ẩn giấu bên trong. Máu này cùng loại với Cổ Thần nhưng cũng không giống, thậm chí theo như lời nói của Thanh Long Thánh Hoàng thì nó có chút giống máu của thiên đạo.

Vương Lâm trầm mặc rồi há miệng, hắn truyền ra lực hút bao phủ Thiết kiếm, sau đó trực tiếp nuốt nó vào miệng, bắt đầu tế luyện Thiết kiếm trong nguyên thần.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1273: Tiến đến.

Trong tinh không có một hình bóng cô độc, nàng mặc quần áo cũng sắc trắng, mái tóc màu xanh khẽ tung bay, phong thái cực kỳ tao nhã. Lúc này Lý Thiến Mai đang mang theo vẻ mê man và kiên định, nàng phóng đi như tên bắn về phía trước.

Trên mặt ngọc của Lý Thiến Mai đang vương những giọt lệ trong suốt, nàng khẽ cắn môi dưới, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Thế gian này có những chuyện không thể nào nói bằng đạo lý, cần phải cố chấp, dù có đáng hay không cũng phải làm...

Lý Thiến Mai khẽ than một tiếng đau thương và cay đắng, tốc độ của nàng lại nhanh hơn.

Trong tinh vực cấp chín, địa phương Thần Tông ở trên một tu chân tinh sương mù nồng nặc. Nơi đây có một trận pháp kéo dài liên tục, trung tâm trận pháp có một cung điện cực kỳ đẹp.

Mộc Băng Mi đang khoanh chân ngồi trong cung điện, nàng nhìn chằm chằm về phía trước, gương mặt xinh đẹp bùng lên vẻ lạnh lùng.

- Vì sao lại vây khốn ta?

- Mộc tỷ tỷ, mệnh sư khó cải, việc này tiểu muội cũng không thể hiểu, sư tôn muốn tỷ nhanh chóng hồi phục tu vi cho nên mới đưa ra hạ sách này...

Vương San San khoanh chân ngồi trong cung điện, nàng khẽ nhíu cặp mày đẹp rồi khẽ nói.

Mộc Băng Mi cũng trở nên trầm mặc, nàng nghĩ mãi mà không hiểu vì sao đại trưởng lão Thần Tông lại làm như vậy. Tất cả mọi chuyện vó vẻ cực kỳ quỷ dị, một loại cảm giác cực kỳ đau đớn bùng ra từ tận đáy lòng làm nàng không thể nào nhập định. Lúc này giống như có chuyện gì đó rất lớn đang xảy ra, hơn nữa chuyện này lại đổ ập lên đầu người có quen biết với nàng.

Lúc này Mộc Băng Mi cũng không biết Vương Lâm đang đứng giữa nguy cơ sinh tử khủng bố nhất trên đời, khó có thể nói rõ sống chết.

Nếu Mộc Băng Mi biết được tất cả mọi chuyện, nàng sẽ không ngồi yên như vậy...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên man hoang đại lục, nguyên thần trong cơ thể đã hóa thành một ngọn lửa khủng bố bùng lên hai đoạn Thiết kiếm, ngọn lửa đang liên tục bức bách vết máu trên thân kiếm.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... Cho đến mười hai canh giờ.

Với tu vi Vương Lâm và hao tốn rất nhiều nguyên tinh, cuối cùng mới đánh bật ba phần vết máu trên thân Thiết kiếm ra. Ba phần vết máu màu đen hóa thành một giọt máu nhỏ như hạt đậu, giọt máu bùng ra một luồng khí tức cực kỳ quỷ dị và bay bổng trên nguyên thần Vương Lâm.

Vương Lâm ép ra ba phần vết máu trên thân Thiết kiếm đã là cực hạn, dù có cho hắn thêm nhiều thời gian cũng rất khó lấy ra được nhiều hơn. Nếu lúc này không phải toàn thân hắn đang bị bao phủ trong nguy cơ sinh tử điên cuồng thì chẳng thể nào ép vết máu trên thân kiếm ra được nhiều như vậy.

Say khi thu Thiết kiếm, thu Ngân Y nữ tử, Vương Lâm lại khoanh chân ngồi xuống nhập định để điều chỉnh khí tức trong cơ thể. Dần dần trái tim hắn đã trở nên cực kỳ thong thả, chỉ sau mỗi lần hít thở mới đập lên một lần.

Giống như quả tim đang khẽ đếm thời gian.

Thời gian liên tục chảy xuôi, hai canh giờ cuối cùng nhìn thấy rất thong thả nhưng tiến đến rất nhanh. Khoảnh khắc cuối cùng, Vương Lâm mở bừng mắt ra, hắn bình tĩnh nhìn lên tinh không.

Khoảnh khắc này sương mù trong tinh không đột nhiên vận chuyển dữ dội, mơ hồ có một luồng uy áp cực kỳ khủng bố từ trong sương mù chậm rãi truyền ra.

- Đến đây!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm khẽ co rút lại rất nhanh đã khôi phục lại như thường. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Khoảnh khắc khi luồng uy áp kinh thiên động địa truyền đến thì mặt đất lập tức trở nên run rẩy, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Lúc này tất cả sương mù đang bao phủ tinh vực cấp năm lập tức cuốn ngược trở lại.

Sương mù bùng lên như sóng dữ, những tiếng gầm rống bên trong càng trở nên dữ dội, hình như tất cả mãnh thú đang ẩn giấu trong sương mù đều trở nên hãi hùng.

Đúng lúc này, một vòng xoáy khổng lồ do sương mù hóa thành đột nhiên hiện ra ở cuối cùng tinh không trong ánh mắt Vương Lâm. Vòng xoáy này quét ngang phát ra những tiếng nổ ầm ầm, một cánh tay khổng lồ đột nhiên duỗi ra từ vòng xoáy rồi gào thét phóng về phía Vương Lâm.

Cánh tay này rất già cỗi, bên trên có rất nhiều nếp nhăn. Khoảnh khắc khi cánh tay già nua chụp đến Vương Lâm, thiên địa lập tức vang vọng những tiếng nổ khủng bố, giống như tất cả thiên địa chỉ vì một cánh tay mà xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Lúc này nguyên lực thiên địa giống như bị một luồng lực lượng kỳ dị phong ấn lại, tất cả đều tránh đi, trong tinh vực này đã không còn chút nguyên lực nào.

Bàn tay không nhanh đến mức không thể tưởng, hầu như khoảnh khắc khi từ trong vòng xoáy thò ra đã lập tức đến đỉnh đầu Vương Lâm. Bàn tay hướng về phía hắn giống như một trảo bóp chết kiến hôi.

Không có bất kỳ lời nói nào, cũng không có bất kỳ câu hỏi nào, càng không có chút sinh cơ, bàn tay đã hàng lâm.

Tình cảnh này Vương Lâm đã từng được chứng kiến trong thế giới bảy màu, hình như Đệ Tam Bộ đều rất thích dùng phương pháp này để giết chết loại người giống như kiến hôi trong mắt họ.

Nhưng con kiến dù nhỏ cũng biết cắn người, cũng biết vùng vẫy. Cũng biết phản kháng huống hồ Vương Lâm chưa từng bao giờ nghĩ rằng mình là kiến hôi. Dù hắn có thật sự là kiến hôi cũng muốn nuốt trời diệt đất, cũng phải tràn đầy nghịch ý.

Khoảnh khắc khi cánh tay chộp tới, hai mắt Vương Lâm bùng lên vẻ điên cuồng. Hắn hừ lạnh một tiếng, thân thể trực tiếp phóng lên hóa thành lưu tinh phóng thẳng về phía bàn tay đang chộp đến.

- Đệ Tam Bộ cũng đừng hòng bắt ta phải khuất phục!

Chiến ý thiêu đốt trong lòng Vương Lâm, quy tắc tinh do ý cảnh hóa thành trên mi tâm điên cuồng xoay chuyển. Khoảnh khắc khi Vương Lâm phóng ra thì lập tức tiến đến sát bên bàn tay, một trảo chộp tới, hắn phát ra tiếng gầm rống kinh thiên động địa.

- Ngàn vạn kiếm khí!

Ngón trỏ tay phải Vương Lâm chỉ thẳng vào lòng bàn tay khổng lồ, tất cả kiếm khí ẩn giấu trong ngón tay ầm ầm bùng phát. Một luồng, mười

luồng, trăm luồng, nghìn luồng, vạn luồng, mười vạn luồng, trăm vạn... năm trăm vạn, tám trăm vạn... chín trăm chín mươi vạn.

Khoảnh khắc này tất cả kiếm khí chỉ thiếu một luồng kiếm khí cuối cùng, vì vậy mà kiếm khí đã trở thành ngàn vạn, đạt đến mức độ viên mãn.

Khoảnh khắc khi mức độ viên mãn xuất hiện, hai ký hiệu đồ đằng hình nai huyễn hóa ra vờn quanh ngón trỏ tay phải Vương Lâm. Hai đồ đằng đi theo một chỉ đánh thẳng về phía bàn tay đang chộp tới.

Một chỉ và cả bàn tay đánh mạnh vào nhau, ngàn vạn kiếm khí gộp lại thành một có thể giết chết tu si Toái Niết dù là tu sĩ Thiên Nhân Suy Kiếp thì vẻ mặt cũng biến đổi lớn.

Một tiếng ầm vang lên kinh thiên động địa, vang vọng đất trời, chấn động bốn phương tám hướng, sương mù vô tận tan vỡ. Âm thanh này truyền ra khắp tinh vực cấp năm, tất cả tu sĩ trên tinh vực cấp năm đều phun ra máu tươi, vẻ mặt lập tức tái nhợt và lộ ra vẻ kinh hoàng không thân thể tưởng tượng.

Tất cả thiên địa hình như đã trở nên cực kỳ chậm, khoảnh khắc khi ngón trỏ Vương Lâm đánh vào lòng bàn tay chụp tới thì ngàn vạn kiếm khí lập tức bùng phát.

Hàng loạt kiếm khí điên cuồng phóng vào lòng bàn tay khổng lồ, ngàn vạn kiếm khi gào thét mang theo vẻ điên cuồng, mang theo sự không cam lòng, mang theo tất cả những ý niệm nghịch tu và phản kháng của Vương Lâm. Ngàn vạn kiếm khí dùng phương pháp cực đoan nhất nổ vang trong lòng bàn tay khổng lồ.

Đặc biệt là hai ký hiệu hình nai, khi kiếm khí lao ra thì hóa thành hai luồng khí đen trắng dung nhập vào bàn tay khổng lồ. Khoảnh khắc này những tiếng nổ ầm ầm vang lên như sấm động giữa trời quang, tiếng nổ liên tục vang lên, đã thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa, cũng làm cho tất cả hành động phải ngừng lại.

Tất cả thiên địa chỉ còn lại tình cảnh đầu ngón tay Vương Lâm và bàn tay khổng lồ đánh vào nhau.

Bàn tay khổng lồ đột nhiên dừng lại, bên trong truyền ra những âm thanh ầm ầm vô tận. Nếu ở khoảng cách gần thì có thể thấy trong làn da tay có hàng loạt con rắn trắng chui vào, dưới làn da xuất hiện rất nhiều sợi nhỏ màu trắng, những âm thanh ầm ầm càng thêm dữ dội.

Tiếng nổ lại vang lên, giống như tất cả kiếm khí nhập vào trong bàn tay nổ tung, nhưng quỷ dị là không có bất kỳ giọt máu nào văng ra, ngay cả nguyên lực thiên địa cũng không chút thay đổi.

Cánh tay khẽ dừng lại rồi được nâng lên, một tiếng kêu khẽ đột nhiên vang lên từ trong sương mù vô tận sau cánh tay.

- Cũng có chút bản lĩnh! Nhưng đom đóm sao có thể sánh bằng ánh trăng, trước mặt lão phu mà dám phóng lên, đi xuống cho ta!

Giọng nói già nua giống như uy áp bùng ra ngoài, cuối cùng hóa thành những âm thanh ầm ầm từ trên bầu trời hàng lâm xuống.

Uy áp này cực mạnh, tu sĩ Toái Niết chỉ cần khẽ va chạm sẽ tan vỡ thân thể mà chết. Lúc này uy áp rơi lên người làm Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, hắn sinh ra loại cảm giác giống như có hàng trăm hàng vạn chiếc xe ngựa đâm vào người, cũng giống như có rất nhiều tu chân tinh đập vào thân thể, trong thân thể truyền ra những âm thanh ầm ầm của xương cốt bị chèn ép. Thân thể Vương Lâm không tự chủ được phải rơi từ trên bầu trời rồi nện mạnh xuống đất.

Vương Lâm cũng căn bản không có chút sức lực gì để phản kháng!

Nhưng Vương Lâm có thân thể Cổ Thần, hắn chỉ phun ra máu tươi, khóe miệng mang theo vệt máu ma dữ tợn quát:

- Ngàn vạn kiếm khí, vỡ, vỡ, vỡ!

Giọng nói Vương Lâm bùng ra luồng sát khí điên cuồng, cả đời hắn nghịch tu, nghịch chính là thiên địa, tuyệt đối không bao giờ khuất phục.

Khoảnh khắc khi giọng nói của Vương Lâm vang lên, ngàn vạn kiếm khí dung nhập vào lòng bàn tay khổng lồ lập tức chấn động. Nhưng tất cả kiếm khí đều đồng loạt nổ cùng một lúc, tình cảnh này khó thể dùng lời nói để miêu tả. Những tiếng nổ ầm ầm giống như muốn làm tinh vực cấp năm tan vỡ, khoảnh khắc này trên bàn tay khổng lồ đã tróc da rách thịt, rất nhiều kiếm khí nổ tung tạo ra uy lực hủy diệt đất trời.

Giống như có ngàn vạn tu sĩ hóa thành phi kiếm chui vào trong cánh tay, sau đó tất cả lại điên cuồng tự hủy đi thân thể. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, ngàn vạn kiếm khí vỡ tan đột nhiên tiêu tán nhưng bàn tay lại không có bất kỳ thương tổn nào.

Chỉ có duy nhất giữa lòng bàn tay xuất hiện một điểm máu, nơi đó đang nhỏ xuống một giọt máu tươi.

Tất cả thần thông của Vương Lâm đều phải tan vỡ thành hư ảo khi đối mặt với bốn chỉ của Lam Mộng Đạo Tôn trong Thái Cổ Tinh Thần. Hiện nay thần thông của Vương Lâm đã tăng mạnh, lại xóa bỏ phong ấn trên đoản kiếm, vì vậy mà uy lực của thần thông tuyệt đối không tầm thường.

Lần đầu tiên gặp phải Thủy Đạo Tử, lần đầu tiên tấn công Vương Lâm đã phải phun ra máu tươi, xương cốt toàn thân bị ép lại đau đớn dữ dội, thân thể lại sinh ra cảm giác bị xé toạc rồi từ trên bầu trời rơi mạnh xuống đất.

Nhưng Thủy Đạo Tử vẫn bị thương, dù chỉ là vết thương nhỏ nhưng vẫn là bị thương, đây chính là sự thật!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1274: Biến sắc.

Đệ Tam Bộ muốn giết một tu sĩ Toái Niết lại bị kiếm khí của tên tu sĩ kia đánh xuất hiện một vết thương nho nhỏ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì cái tên Vương Lâm đủ để làm khiếp sợ tất cả sinh linh trong Nội hay Ngoại giới.

Đệ Tam Bộ chỉ được nhắc tới trong truyền thuyết, trong toàn bộ Phong giới cũng có rất ít Đệ Tam Bộ, dù là Ngoại giới cũng ít đến cực điểm. Có thể tu đạo đến Đệ Tam Bộ đã đủ để quét ngang thiên địa, ngay cả thiên cũng dám chiến một trận.

Đệ Tam Bộ chính là ông vua giữa đám tu sĩ, tất cả mọi thứ khác trước mặt đều là kiến hôi, đều phải tan thành mây khói.

Tu sĩ Toái Niết có thể là chưởng giáo một phân tông, Thiên Nhân Suy Kiếp có thể trở thành thái thượng trưởng lão, nhưng trong mắt Đệ Tam Bộ thì đám người này đều là kiến hôi, có thể giết chết rất dễ dàng.

Đây là thực lực, là tàn khốc của tu chân giới, mạnh được yếu thua.

Nếu lúc này Vương Lâm đạt đến Đệ Tam Bộ thì Thủy Đạo Tử muốn giết hắn cũng phải cực kỳ cẩn thận, mà căn bản sẽ không xảy ra chiến đấu, sẽ coi Vương Lâm là thượng khách, sẽ ngồi xuống cùng nhau dùng lợi ích đổi lấy tất cả mọi thứ.

Nếu Vương Lâm là tu sĩ Đệ Tam Bộ thì dù là Liên Minh, Vân Hải, La Thiên cũng có thể quét ngang, dù là Lỗ Phu Tử cũng phải khách khí và tôn trọng lẫn nhau, sẽ không đơn giản khai chiến.

Thực lực chính là tất cả mọi thứ, là căn bản để sinh tồn trong tu chân giới tàn khốc.

- Có lẽ ta đã xem thường con kiến hôi nho nhỏ như ngươi rồi, nhưng ngươi càng như vậy lão phu càng muốn giết.

Trong thiên địa vang lên âm thanh già nua, vang vọng qua như sấm sét. Lúc này bàn tay khổng lồ quay về trong sương mù, mà sương mù cũng xoay chuyển dữ dội, trong đó dần đi ra một người đồng tử mặc đạo bào.

Đồng tử này có một mái tóc trắng, nhưng gương mặt lại trắng nõn, lúc đi ra ánh mắt lạnh lùng chuyển xuống người Vương Lâm bên dưới. Tu sĩ Đệ Tam Bộ rất ít khi dùng bản thể để chiến đấu, những cuộc chiến tầm thường đều dung nhập phân thần vào trong thiên địa mà đến. Trong đất trời bao la, dù ở bất kỳ vị trí nào thì Đệ Tam Bộ cũng có thể huyễn hóa ra phân thần.

Chỉ có những cuộc chiến giữa những Đệ Tam Bộ thì mới chọn cách dùng bản thể, lúc này Thủy Đạo Tử đã dùng thân thể thật sự, rõ ràng việc giết chết Vương Lâm rất quan trọng trong lòng. nhưng vấn đề này cũng đã nói rõ, Thủy Đạo Tử đã rất coi trọng Vương Lâm và phải cẩn thận chiến đấu với hắn.

Thủy Đạo Tử sợ Vương Lâm chính là chủ nhân chuyển thế trùng tu, lão sợ trên người Vương Lâm có Thiên Nghịch chí bảo.

Khoảnh khắc khi đồng tử tóc trắng từ trong sương mù đi ra, Vương Lâm đứng trên mặt đất, hai mắt lập tức bùng lên sát khí. Hắn đang đợi giây phút này, đợi đối phương lộ ra thân thể thật sự.

- Cuộc chiến hôm nay tuyệt đối không thể dựa vào con đường sống được thôi diễn ra, nếu không trong lòng sẽ có ỷ lại. Cũng không có nhuệ khí, càng không có ý nghịch ý. Như vậy ta chắc chắn sẽ phải chết!

- Chỉ có đưa mình vào chỗ chết, vứt đi tất cả sinh cơ, liều mạng tìm ra con đường sống.

Vẻ mặt Vương Lâm dữ tợn một cách điên cuồng, trong đầu đã nghĩ thông suốt tất cả, cắt đứt tất cả đường lui của chính mình, dồn mình vào đường cùng.

Thực tế thì khi đồng tử tóc trắng đến cũng chính là lúc hắn rơi vào đường cùng.

Khoảnh khắc khi thân thể đồng tử tóc trắng lộ ra từ trong sương mù, hai tay Vương Lâm đột nhiên vang lên, hắn ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng.

- Muốn giết ta phải trả giá!

Vương Lâm gầm rống lên, thân thể hắn lại phóng lên không, khoảnh khắc này tất cả trăm man hoang đại lục bốn phía cũng chuyển động ầm ầm, trên man hoang đại lục tràn đầy huyết quang. Lúc này đám Phù Văn huyết sắc xuất hiện vô cùng vô tận, nhiều đến mức không có giới hạn, càng không thể tính được số lượng.

Nhưng khi Vương Lâm kêu gọi, tất cả Phù Văn huyết sắc lập tức phóng ra, bùng ra lực lượng phá hủy thiên địa, tất cả đều đồng loạt phóng về

phía đồng tử tóc trắng. Những tiếng gào thét khủng bố vang lên, hãi hùng đến cực điểm.

Mỗi một Phù Văn huyết sắc đều do máu thịt tinh hoa của một mãnh thú ngưng tụ thành, hơn nữa mãnh thú trong Vân Hải còn có đạo hồn làm cho lực lượng lực lượng của Phù Văn huyết sắc này rất mạnh. Lúc này uy lực của Phù Văn huyết sắc đã vượt qua rất xa những thứ đồng loại được luyện hóa trên tinh vực khác.

Phù Văn gào thét phóng lên, ngay cả tinh không cũng bị nhuộm thành màu máu, hàng loạt tiếng gào thét và tiếng nổ ầm ầm vang lên, tất cả đều phóng thẳng về phía đồng tử tóc trắng.

- Ngươi còn có cả thuật thần thông của Phù tộc, chỉ có điều thần thông này cũng vô dụng mà thôi!

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử vẫn như thường, khoảnh khắc khi những Phù Văn vô cùng vô tận phóng đến, tay phải lập tức tùy tiện vung lên phía trước.

- Đại Tự Tại Băng Hội Đạo!

Giọng nói Thủy Đạo Tử rất bình tĩnh nhưng khoảnh khắc khi nó vang lên lại làm người ta sinh ra ảo giác giống như thiên thần đang rống giận. Âm thanh này hóa thành những tiếng gầm rống ngày càng dữ dội rồi điên cuồng truyền ra bốn phía kinh thiên động địa.

Phù Văn huyết sắc và âm thanh vô hình va chạm vào nhay, tất cả đều tan vỡ ầm ầm. Số lượng Phù Văn tan vỡ là vô biên vô tận, những tiếng nổ kinh hoàng bùng ra trong thiên địa.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng làm tinh vực cấp năm trở nên run rẩy dữ dội, một khe nứt khủng bố được xé toạc ra, bị quá trình tan vỡ xé ra, tinh vực cấp năm lập tức một phân thành hai.

- Phù Văn Hóa Huyết!

Hai tay Vương Lâm bấm niệm pháp quyết, hắn phun ra một ngụm máu tươi, màu máu rất yêu dị. Khoảnh khắc khi máu tươi được phun ra lập tức hấp thu điên cuồng tất cả huyết quang tan vỡ ra từ trong Phù Văn. Lúc này máu được Vương Lâm phun ra đã đỏ đến mức cực hạn, nó hóa thành huyết cầu dùng tốc độ cực nhanh phá vỡ tất cả thần thông trước mặt rồi phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Nhưng khoảnh khắc khi huyết cầu đến gần, ánh mắt Thủy Đạo Tử quét qua thì tan vỡ ầm ầm. Lúc này đồng tử tóc trắng vung một trảo tay phải lên, có một giọt máu trong huyết cầu được Vương Lâm phun ra lại không tan vỡ mà dung nhập vào tay đồng tử.

Đồng tử tóc trắng này chụp lấu một giọt máu của Vương Lâm, lão trực tiếp nuốt vào miệng, hai mắt chợt lóe lên.

- Không phải chuyển thế.

Phù Văn huyết sắc tan vỡ cũng không vượt ngoài dự liệu của Vương Lâm, ngay cả ngàn vạn kiếm khí của hắn bùng ra trong lúc đối phương không đề phòng cũng chỉ tạo ra một vết thương nho nhỏ mà thôi. Lúc này đồng tử tóc trắng thi triển thần thông Đệ Tam Bộ, tất cả pháp thuật trước mặt lão đều phải tan vỡ, Phù Văn huyết sắc cũng là một loại pháp thuật, tất nhiên sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

Nhưng cái mà Vương Lâm muốn chính là như vậy.

Khi huyết cầu tan vỡ thì tất cả Phù Văn cũng bị hủy diệt, thiên địa hầu như đã bị nhuộm thành màu đỏ máu. Khoảnh khắc này Vương Lâm vung hai tay lên rồi hét lớn một tiếng:

- Cấm đạo!

Cấm chế không phải là pháp thuật mà chính là những luồng khí tức từ thời thiên địa sơ khai biến thành.

Đặc biệt là Vương Lâm lại dung hợp tam đại cấm chế lại, hầu như đã đạt đến mức độ truy tìm bản nguyên cấm chế vô hạn. Lúc này thi triển ra, cả trăm man hoang đại lục lập tức chấn động rồi nhanh chóng thu nhỏ lại

dưới cấm chế, khi hai tay Vương Lâm vung ra thì man hoang đại lục chuyển động ầm ầm phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử đánh tới.

- Phá Diệt Cấm phong bế thiên địa, Sinh Tử Cấm phong bế thân thể, Tuế Nguyệt Cấm phong thần! Tam đại cấm chế quy về một mối, phong! phong! phong! Phong thiên địa, phong lực lượng thân thể, phong uy lực nguyên thần!

Vương Lâm điểm mạnh một chỉ về phía trước.

Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng, ngoài đại lục Vương Lâm đang đứng, trên trăm man hoang đại lục tạo thành một trận pháp hình tròn bao quanh tất cả vị trí bên ngoài Thủy Đạo Tử. Một luồng uy áp kinh hoàng thiên địa phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử rồi liên tục co rút lại.

Khoảnh khắc này tất cả cấm chế trên trăm man hoang đại lục trước đó đã được nén lại, bây giờ đều điên cuồng bùng ra. Phá Diệt Cấm vờn quanh thiên địa tạo thành một vòng vây khốn khủng bố.

Sinh Tử Cấm hóa thành hai luồng khí tức sinh tử vờn quanh bên ngoài, lại mơ hồ bao phủ thân thể đồng tử tóc trắng. Lúc này hai luồng khí tức một trước một sau tạo thành một bộ Sinh Tử Cấm.

Tuế Nguyệt Cấm dưới thần thông Lưu Nguyệt đã nghịch chuyển năm nghìn năm cũng ầm ầm tuôn ra, khí tức tang thương tồn tại khắp đất trời bùng ra trong vô hình, đồng thời lại bao phủ nguyên thần đồng tử tóc trắng.

Khi giọng nói của Vương Lâm vang lên, tam đại cấm chế lập tức bộc phát ầm ầm.

- Tam đại cấm thuật! Đáng tiếc không có loại cấm thuật thứ tư, nếu không cũng sẽ đủ uy lực.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử chợt lóe lên, tay phải lại vung lên trước mặt.

Khi tay phải Thủy Đạo Tử vung lên, thiên địa tan vỡ, uy lực còn sót lại của Đại Tự Tại Băng Hội Đạo trước đó đã thi triển trực tiếp đạt đến đỉnh phong, hình thành một luồng khí tức có thể làm tan vỡ vạn sinh linh.

Những tiếng nổ ầm ầm lại trở nên vang vọng làm cho trăm man hoang đại lục xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, uy lực của nó rất mạnh cũng chỉ có Đệ Tam Bộ mới thực hiện được.

Nhưng dù trăm man hoang đại lục tan vỡ thì tam đại cấm chế bên trên lại đột nhiên hấp thu tất cả huyết quang do Phù Văn huyết sắc tiêu tán tạo thành, tất cả cấm chế bao phủ bốn phương tám hướng, sau đó bắt đầu phong tỏa đồng tử tóc trắng vào bên trong.

Tam đại cấm chế, phong tỏa thiên địa, phong bế thân thể, phong ấn nguyên thần nhưng không thể nào phong hồn, vì thiếu loại cấm chế thứ tư nên không thể nào chính thức quy về một mối.

Nhưng Vương Lâm lại rất khôn khéo, dựa vào những Phù Văn huyết sắc vô tận bị đồng tử tóc trắng phá hủy, dùng huyết quang và đạo hồn của mãnh thú để làm cho cấm chế trở nên viên mãn một cách kỳ dị.

- Chỉ là thần thông của kiến hôi, dù mượn huyết sắc để viên mãn cũng vô dụng mà thôi.

Đồng tử tóc trắng tiến về phía trước một bước, lão căn bản không thi triển bất kỳ thần thông nào, chỉ cưỡng chế bước đi.

Đồng tử tóc trắng đã tu đạo đến Đệ Tam Bộ, một thân quy tắc đã đủ, khắp mọi vị trí đều là quy tắc, tất cả thần thông đều không thể ngăn cản được. Khi lão đi về phía trước, thiên địa giống như hóa thành sơ khai, đồng thời cũng có một con đường được tạo ra.

Dù tam đại cấm chế dung hợp, dù phong tỏa hết tất cả thần thông thì cũng phải run rẩy trước mặt Thủy Đạo Tử. Lúc này Tuế Nguyệt Cấm tan vỡ đầu tiên, không thể nào phong ấn nguyên thần, ngay sau đó chính là Sinh Tử Cấm ầm ầm tan vỡ, không thể nào phong bế thân thể. Cuối cùng chính là Phá Diệt Cấm, không thể nào phong ấn thiên địa.

Dù tam đại cấm chế bị diệt sạch nhưng vì nó không phải là pháp thuật, không thuộc về quy tắc nhưng khoảnh khắc này cũng làm cho thân thể đồng tử tóc trắng hơi khựng lại.

Vương Lâm làm ra đủ mọi chuẩn bị, cái hắn đợi chính là khoảnh khắc này.

- Xạ Thần Xa!

Đồng tử hai mắt Vương Lâm chợt co rút lại, mái tóc tung bay tán loạn, hai mắt đỏ hồng rồi điên cuồng rống lên một tiếng.

Trường mâu trên Xạ Thần Xa do Lôi thú hóa thành đột nhiên chuyển động ầm ầm rồi hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử. Uy lực của trường mâu cực mạnh, khi phóng ra thì lập tức tạo thành một khe nứt không gian tách đôi tinh vực cấp năm.

Khi trường mâu phóng ra, những chiếc gai nhọn trên Xạ Thần Xa bảy màu dài trăm trượng đột nhiên lóe lên, tất cả hóa thành cầu vồng ngưng tụ lại một chỗ rồi đột nhiên lao ra phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Khoảnh khắc này tất cả quy tắc hầu như đều tan vỡ trước hai chiếc Xạ Thần Xa. Quy tắc không thể nào ngăn cản, thiên địa cũng không, không thể có bất kỳ lực lượng nào ngăn cản được hai chiếc Xạ Thần Xa.

Xạ Thần Xa chính là chiến xa có thể bắn phá thần linh trên trời.

Lần đầu tiên vẻ mặt Thủy Đạo Tử biến đổi.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1275: Bốn cảnh giới của Đệ Tam Bộ.

Năm xưa Xạ Thần Xa được một vị tiên điên khùng có tên là Đa Bảo Thượng Nhân chế tạo ra trên Vũ Tiên giới. Khi chưa kịp hoàn thành, chưa có thời gian ra ngoài tìm tài liệu thì tiên giới đã gặp đại kiếp nạn.

Đa Bảo Thượng Nhân mang theo sự tiếc nuối mà bỏ mình trong kiếm nạn, có thể nói tất cả sở học cả đời, tất cả sở tu đều dùng để chế tạo Xạ Thần Xa, vì vậy mà lão không tiếc đi khắp thiên hạ tìm tài liệu và hao tốn rất nhiều tâm tư. Tuổi thọ vô tận của lão nhanh chóng khô héo, đến

giai đoạn cuối cùng mái tóc đã trắng, sinh cơ cắt đứt, dù tiên giới không gặp nạn thì sau khi Xạ Thần Xa hoàn thành lão cũng sẽ chết.

Giấc mộng của Đa Bảo Thượng Nhân chính là chế tạo ra một pháp khí có uy lực khủng bố trong thiên địa, có thể giết sạch thần linh, có thể hủy diệt quy tắc, có thể phá vỡ thiên địa.

Những tiếc nuối của lão được để lại trong ngọc giản, cuối cùng lại rơi vào tay Vương Lâm. Hôm nay, vào khoảnh khắc này lần đầu tiên Xạ Thần Xa trong tay Vương Lâm bày ra uy lực khủng bố có thể bắn chết thần linh thiên địa.

Dù Thủy Đạo Tử đã sống qua rất nhiều vạn năm, dù đã từng là tôi tớ của kẻ đứng đầu Phong giới, dù là đại trưởng lão Thần Tông nhưng lão cũng không biết được tất cả mọi chuyện trên tứ đại tiên giới. Lão cũng không thể nào biết được có một vị tiên nhân đạo hiệu là Đa Bảo Thượng Nhân từng chế tạo ra một pháp bảo có thể uy hiếp tu sĩ thông thiên Đệ Tam Bộ.

- Chẳng phải bảo vật Không Niết, thậm chí cũng không thể nào phân cấp được, thứ này... Đây là bảo vật gì?

Vẻ mặt đồng tử tóc trắng khẽ biến đổi, lão rất nắm chắc việc đến đây giết chết Vương Lâm, điều duy nhất làm lão cảm thấy lo ngại chính là Thiên Nghịch. Nhưng rõ ràng lão đã không ngờ trong tay đối phương lại có loại pháp bảo đạt đến mức độ này.

Thời gian đã không còn đủ cho Thủy Đạo Tử suy nghĩ nhiều, trường mâu trên Xạ Thần Xa do Lôi thú biến thành đã gào thét phá vỡ trời xanh, tách rời tinh vực cấp năm mà phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, chỉ có một luồng sát khí khó thể miêu tả, hình như trường mâu này có ý thức, nó đã phóng ra là phải giết người.

Sau khi Thủy Đạo Tử tiến vào Đệ Tam Bộ thì rất ít khi dùng hết sức lực thi triển thần thông đánh nhau với kẻ địch, nhưng lúc này hai mắt lão đã trở nên ngưng trọng. Khoảnh khắc khi trường mâu tiến đến, hai tay lão vung lên trước mặt, tay áo khẽ phất lên, tay phải tạo thành một trảo rồi chụp mạnh về phía trước.

- Đại Tự Thiết Cát Đạo!

Khi giọng nói của Thủy Đạo Tử vang vọng thiên địa, tay phải giống như hóa thành một quy tắc cực mạnh cắt đôi thiên địa. Khi tay phải vung lên thì những nơi nào quy tắc phóng qua đồng loạt vang lên những âm thanh ầm ầm chấn động thiên địa, hư không phía trước đã hoàn toàn bị cắt, sụp đổ và chia năm xẻ bảy.

Những vùng hư vô tan vỡ rồi ầm ầm mở rộng hóa thành hình răng cưa liên tục tràn ra khắp bốn phía. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn đã đạt đến đỉnh phong, giống như có những tiếng gầm rống vang vọng thiên địa. Vùng hư vô lập tức mở rộng rồi đánh thẳng vào trường mâu, khi va chạm thì những tiếng nổ kinh thiên vang lên đinh tai nhức óc. Những âm

thanh dữ dội này gào thét trong tinh vực cấp năm, truyền thẳng đến các tinh vực cấp sáu làm cho tất cả tu sĩ nơi đây phải phun ra máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ hãi hùng.

Trường mâu vạn trượng lập tức bị hàng loạt khe nứt không gian hình răng cưa vờn quanh, những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên giống như một con sóng ngày càng cao, ngày càng mạnh. Cuối cùng những âm thanh ma sát bao phủ khắp bốn phía, tiếng động này cực kỳ sắc nhọn, truyền vào tai Vương Lâm làm thất khiếu của hắn chảy máu giống như thân thể đang bị cắt ra. Những cơn đau đớn bùng lên, cơ thể Vương Lâm phụt ra máu tươi rồi nhanh chóng lui ra phía sau.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử càng trở nên ngưng trọng, trong mắt lóe lên tinh quang, tay phải điểm một chỉ lên bầu trời. Khi ánh sáng mặt trời trở nên lấp lánh thì bàn tay hung hăng chém về phía trước.

- Đại Tự Thiết Cát Đạo, phá hủy tất cả quy tắc!

Một tiếng nổ khủng bố vang lên, trong đất trời trước mặt Thủy Đạo Tử đột nhiên xuất hiện khe nứt khủng bố. Khe nứt này không có quy tắc và cũng có hình răng cưa nối liền giữa trời và đất, khoảnh khắc khi khe nứt được mở ra thì phóng thẳng về phía trước.

Nơi nào khe nứt đi qua thì tinh không, thiên địa, tất cả vật chất đều phải chia đôi, bị cắt ra thành hai nửa. Khe nứt phóng đi như tên bắn, chỉ sau khoảnh khắc đã đến phía trên trượng mâu vạn trượng rồi quét mạnh xuống.

- Ầm ầm!

Dưới những âm thanh chấn động, man hoang đại lục cuối cùng Vương Lâm đang đứng đã tan vỡ ầm ầm rồi hóa thành rất nhiều mảnh vỡ tiêu tán. Vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt, máu tươi từ nhiều vị trí trên cơ thể phun ra. Lúc này hầu như Vương Lâm đã trở thành một người máu.

Trường mâu vạn trượng bị rất nhiều lưỡi dao thiên địa đảo qua, liên tục nổ vang và run rẩy, sau đó bị thần thông của Thủy Đạo Tử cưỡng chế cắt ra làm hai.

Sau khi phá hủy trường mâu vạn trượng Thủy Đạo Tử vẫn không có bất kỳ dấu hiệu thả lỏng nào, tất cả tinh thần bùng lên, hai mắt lộ ra vẻ ngưng trọng. Khi trường mâu tan vỡ thì một luồng cầu vồng bảy màu xuyên qua, luồng cầu vồng mang theo những luồng sáng bảy màu đầy trời phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Đây là Xạ Thần Xa thứ ba là pháp khí mạnh nhất được Đa Bảo Thượng Nhân chế tạo trong đời.

Nếu so sánh với trường mâu vạn trượng thì luồng sáng bảy màu rực rỡ kia mới chính là thứ Thủy Đạo Tử chính thức quan tâm, cũng là vật ẩn giấu cảm giác đáng sợ. Cầu vồng phóng đến càng lúc càng nhanh, càng ngày càng điên cuồng, thân thể Thủy Đạo Tử lần đầu tiên phải lui về phía sau vài bước, tay phải cũng vung lên. Lúc này những khe nứt hình

răng cưa trải dài liên tiếp trong thiên địa lập tức quét ngang muốn phá vỡ luồng sáng bảy màu.

Nhưng khoảnh khắc khi khe nứt đánh vào luồng sáng bảy màu thì lập tức co rút lại không một tiếng động, tất cả lập tức hóa thành hư vô trong nháy mắt như chưa từng xuất hiện.

Biến đổi kinh người này lập tức làm cho vẻ mặt Thủy Đạo Tử sinh ra biến đổi lớn, lão lại lui về phía sau vài bước, hai tay bấm pháp quyết chỉ xuống dưới. Lúc này hai mắt lão lóe lên u quang rồi há miệng phun về phía trước một đám sương mù.

Sương mù này có màu đen, khoảnh khắc sau khi xuất hiện thì lập tức phát ra những tiếng gào thét kinh thiên động địa. Trong sương mù lập tức lộ ra chín đầu quỷ dữ và cực kỳ khổng lồ, chúng liên tục gầm rống rồi phóng về phía luồng sáng bảy màu mà thôn phệ.

Mỗi đầu quỷ đều có lực lượng tương đương với tu sĩ Toái Niết, chưa nói đến Đại Tự Băng Diệt Đạo và Đại Tự Thiết Cát Đạo. Chỉ cần một thần thông sương mù được Thủy Đạo Tử phun ra cũng đủ đẻ quét ngang bất kỳ tinh vực nào, rất ít có kẻ nào chống cự được.

Lúc này tất cả đầu quỷ đều gầm lên tức giận, đều phóng đến ngay lập tức muốn thôn phệ luồng sáng bảy màu. Nhưng khoảnh khắc khi thôn phệ thì cả đám lập tức run lên, luồng cầu vồng bảy màu đột nhiên trở nên rực rỡ bao phủ thiên địa làm cho chín đầu quỷ phát ra những tiếng kêu thảm thiết, đều đồng loạt lui về phía sau. Tất cả đầu quỷ đều không dám ngăn

cản, có hai đầu quỷ không tránh kịp bị luồng sáng bảy màu đánh vào và tan vỡ hóa thành những luồng lực lượng thiên địa khủng bố, sau đó thì tiêu tán.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử trở nên âm trầm, lão lại lui về phía sau, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, lại bắt đầu thi triển thần thông.

Lúc này vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng sát khí lại bùng lên trong mắt, tay phải hắn vung lên Tam Xoa Kích ầm ầm xuất hiện. Thân thể hắn lóe lên rồi điên cuồng phóng to, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành thân thể Cổ Thần cao vài trăm trượng. Hắn tiến ra một bước, Tam Xoa Kích mang theo tiếng gào thét phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Khi phóng về phía trước, tay trái Vương Lâm bấm pháp quyết chỉ lên bầu trời, thuật Hô Phong hóa thành vài con Hắc Long bùng ra những luồng gió tịch diệt. Ba thanh trường thương màu đen lập tức được Hắc Long huyễn hóa ra rồi phá vỡ thiên địa phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Lúc này thuật Hoán Vũ cũng bùng ra rồi hóa thành hàng loạt thanh băng kiếm phóng đi trong bầu trời lấp lánh tinh quang.

Đúng lúc này thuật Tát Đậu Thành Binh cũng được thi triển, Phong Tiên Ấn từ trong miệng Vương Lâm bay ra, rất nhiều chiến hồn trong Phong Tiên Ấn ầm ầm chuyển động, hàng loạt tiếng gầm rống vang lên, linh hồn Hư Không Tử và Thiên Vận Tử phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử.

Thuật Sơn Băng cũng bùng ra khi Vương Lâm liên tục phóng lên, dưới chân hắn liên tục nổ vang, trên đường hắn phóng đi liên tục có hàng loạt núi lửa huyễn hóa ra, bùng lên những uy lực hủy thiên diệt địa.

Thủy Đạo Tử không thèm để ý đến tất cả mọi thứ, lão cần quan tâm chính là luồng cầu vồng bảy màu đang điên cuồng phóng đến. Hai tay lão bấm pháp quyết, hai mắt khép chặt lại.

Khoảnh khắc khi hai mắt Thủy Đạo Tử trợn trừng lên, ánh mắt ầm ầm giống như thực chất đảo lên luồng sáng bảy màu trước mặt.

Một tiếng ầm vang vọng, lực tấn công chấn động thiên địa đột nhiên bùng lên. Khoảnh khắc khi luồng sáng bảy màu bị ánh mắt Thủy Đạo Tử chuyển lên thì lập tức tan vỡ có một luồng sáng tan vỡ, sáu luồng còn lại vẫn không ngừng lại mà điên cuồng phóng đến.

Thủy Đạo Tử lại nhắm mắt rồi mở ra, trong khoảng thời gian cực ngắn đã liên tục nhắm và mở mấy lần.

- Ầm ầm ầm ầm!

Khi thần thông không biết tên này bùng ra, những luông sáng đang phóng đến lại tan vỡ ầm ầm, chỉ còn ba luồng sáng tồn tại. Lúc này khaong cách giữa những luồng sáng và Thủy Đạo Tử chỉ còn chưa tới

mười trượng, lúc này mười trượng đối với tốc độ của luồng sáng thì nhanh đến mức không thể nào miêu tả.

- Định Thần Thuật!

Khoảnh khắc nguy cáp này, hai mắt Thủy Đạo Tử bùng ra những luồng sáng kỳ dị, lão há miệng nói ra ba chữ.

Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử mở miệng, lão đã định thiên, định địa, định quy tắc, định vận chuyển, định tất cả thần thông, định tất cả vạn vật sinh linh.

Khoảnh khắc này tất cả thần thông Vương Lâm thi triển ra đều đã ngừng lại giữa hư không. Ngay cả thân thể của hắn cũng ngừng lại, trong mắt hắn bùng lên vẻ hãi hùng, nguyên lực toàn thân ngưng tụ lại nhưng không thể vận chuyển.

Chỉ còn lại một luồng cầu vồng với ba màu vàng, xanh, đỏ truyền ra những âm thanh ầm ầm giống như một cổ xe được rất nhiều ngựa hoang kéo đi như tên bắn bị người ta kéo mạnh dây cương. Tất cả đều đồng loạt giãy giụa dữ dội, nhưng sau đó phải ngừng lại trước mặt Thủy Đạo Tử ngoài ba trượng.

- Pháp bảo quá mạnh, đáng tiếc bên trên còn một luồng phong ấn chưa được phá, nếu không dù la lão phu Không Niết sơ kỳ cũng bị nó làm bị

thương, càng không thể để lão phu thi triển Định Thần Thuật. Lữ Tử Hạo, ngươi có thể làm được điều này cũng là thiên kiêu.

- Không Niết, Không Linh, Không Huyền, Không Kiếp là bốn cảnh giới trong Đệ Tam Bộ, chỉ khi nào có năng lực của không Linh mới hoàn toàn mở ra phong ấn của pháp bảo này mà không tổn thương.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử lóe lên, Xạ Thần Xa đúng là hiếm gặp và quá hãi hùng, nếu không phải lão nắm giữ thuật thần thông không thuộc về thế giới này thì hôm nay sợ rằng chưa giết được Lữ Tử Hạo đã bị thương rồi. Dù lão không chết những thân là Đệ Tam Bộ mà bị một con kiến hôi tấn công bị thương, đây chính là sỉ nhục.

- Pháp bảo đạt đến mức độ này ngươi không có quyền sử dụng, đưa tất cả cho lão phu!

Thủy Đạo Tử vung tay áp lên, trên mi tâm lập tức xuất hiện một vòng xoáy. Khoảnh khắc khi vòng xoáy xuất hiện thì lập tức mở rộng miệng rồi nhanh chóng phóng ra thôn phệ ba luồng cầu vồng màu vàng, xanh, đỏ.

Tu vi giữa hai bên khác biệt nhau quá nhiều, giống như một người muôn đời không thể nào vượt qua khe sâu trước mặt. Vương Lâm sững sờ nhìn tất cả tình cảnh trước mắt, trong mắt bùng lên cảm giác không cam lòng và ngọn lửa cực nóng.

“Ta không cam lòng, ta vẫn còn ba sát chiêu, dù chết cũng phải để cho người này trả một cái giá không thể nào quên.”

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1276: Phản kích

Trước nay Phong Tiên giới chưa ngừng gió. Lúc này gió vẫn liên tục thét gào làm toàn bộ Phong giới bùng ra vẻ thê lương cực điểm.

Từng đàn Văn Thú gào thét phóng qua trong gió, chúng nó chính là chủ nhân duy nhất của Phong giới.

Sâu trong Phong giới, trên một mảng đại lục bay bổng có màu đỏ sậm như máu, mùi máu tanh bao phủ, trên bầu trời là rất nhiều Văn Thú, những luồng gió vang lên vù vù.

Luồng khí tức kỳ dị chậm rãi bùng lên ở một tượng đá nơi đây, nhưng cũng quỷ dị là Văn thú lại không chú ý giống như không có bất kỳ thứ gì tồn tại.

- Lão phu vất vả lắm mới có được một quân cờ, sao lại để cho Thủy Đạo Tử giết chết dễ dàng như vậy được?

Hai mắt tượng đá chợt lóe lên u quang rồi hừ lạnh một tiếng.

- Nhưng có điều nhờ vào hắn mà ta cũng biết được quân cờ này rốt cuộc có phải là Phong giới Tôn Lão kia chuyển thế hay không, hoặc là hạt châu Thiên Nghịch có phải ở trong tay hắn không!

Gió trong Phong Tiên giới ngày càng đậm, dưới những tiếng kêu gào nức nở có một luồng gió thổi ra ngoài khe nứt Phong giới rồi tiêu tán trong tinh không.

Vòng xoáy trên mi tâm Thủy Đạo Tử thôn phệ ba luồng sáng màu xanh, sau khi lão nhắm mắt lại một lát để hấp thu thì mở mắt ra, trong đồng tử có ba luồng sáng màu xanh, vàng và đỏ xoay tròn làm cho những kẻ nhìn thấy phải chấn động tâm thần.

Định Thần Thuật của Thủy Đạo Tử hoàn toàn khác biệt với Định Thân Thuật của Vương Lâm, lúc này định thiên địa giống như nơi đây chỉ còn mình lão tồn tại, tất cả mọi thứ còn lại đều đứng giữa không trung nhưng

cũng quỷ dị là không tiêu tán. Tình cảnh này giống như chỉ cần đồng tử tóc trắng bùng ra một luồng đạo niệm thì tất cả đều phải ở đây vạn năm.

Trường thương Hắc Long do thuật Hô Phong hóa thành cũng đứng bất động giữa không trung, ngay cả những làn gió tịch diệt cũng ngừng lại phía trước một trượng.

Băng kiếm do tinh quang Hoán Vũ hóa thành cũng dừng lại giữa trời đất, từ xa nhìn lại giống như đang có một mảng băng bao quanh, những thanh băng kiếm trông cực kỳ kinh người.

Những chiến hồn vô tận do Tát Đậu Thành Binh hóa thành, ngay cả những chiến hồn mạnh mẽ như Hư Không Tử, Thiên Vận Tử cũng vẫn giữ nguyên động tác vừa rồi, vẫn không nhúc nhích.

Trước khi Vương Lâm phóng lên, dưới chân hắn xuất hiện rất nhiều núi lửa hư ảo, cũng có một vài ngọn núi bùng ra khói đen nồng nặc, có cả dung nham phóng ra. Nhưng lúc này khói đen bất động mà dung nham cũng ngừng chảy, tất cả đều đọng lại, kể cả Vương Lâm đang đạp chân trên một mảng khói đen trên hư không.

Trong tay Vương Lâm vẫn còn nắm chặt lấy Tam Xoa Kích.

- Lục Đạo Tam Trọng Tiên Thuật của Bạch Phàm Lôi giới, nếu tên Lữ Tử Hạo này học được Tam Trọng Thuật thì ta sẽ có chút khó khăn, dù

hắn học được Âm Nguyệt Hữu Tình Thuật cực kỳ có danh tiếng năm xưa thì cũng có chút phiền phức. Nhưng trước mắt, ngoài Âm Nguyệt Hữu Tình thì tất cả những thứ khác đều là trò hề mà thôi.

Thủy Đạo Tử lắc đầu, lão cũng không đi đến Vương Lâm đang dừng lại giữa hư không mà tiến một bước xuống dưới đi đến bên cạnh Xạ Thần Xa do Lôi thú hóa thành.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử đảo qua Xạ Thần Xa, lão hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên rồi vỗ mạnh xuống. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, Xạ Thần Xa do Lôi thú biến thành lập tức tan vỡ, Lôi thú bên trong vì bất động nên trở thành tro bụi.

- Pháp bảo này có quá nhiều khuyết điểm, ta cũng không muốn sử dụng, đơn giản cứ phá hủy đi!

Thủy Đạo Tử này cực kỳ cuồng vọng, giọng nói cũng có chút cổ quái, có lẽ lão rất vui khi phá hủy những bảo vật cực kỳ quan trọng của người khác nhưng điều kiện là nó phải vô dụng với lão.

Thân là tu sĩ Không Niết sơ kỳ đã tiến nửa bước vào Đệ Tam Bộ, Thủy Đạo Tử này rõ ràng có tư cách để làm điều này.

Xạ Thần Xa do Lôi thú biến thành đã tan vỡ, trong mắt Vương Lâm bùng lên vẻ đau thương, hóa thành ngọn lửa vô hình không giới hạn rồi

điên cuồng thiêu đốt. Nhưng tất cả đều bị hạn chế bên trong cơ thể, khi hắn cảm thấy đau đớn thì hai mắt lại chảy xuống hai hàng huyết lệ kinh hoàng.

Xạ Thần Xa đó đã đi theo hắn hớn nửa đời tu đạo, hiện này lại bị phá hủy.

Những tiếng gầm rống tức giận giống như bùng lên trong lòng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Thủy Đạo Tử vẫn cực kỳ âm trầm.

- Nếu Vương Lâm ta thoát chết khỏi kiếp nạn này, ta xin phát thệ, cả đời này dù thế nào cũng phải giết chết tên khốn này, giết chết hắn. Để hắn chịu đựng mọi loại tra tấn mà chết, nếu không thực hiện được lời thề thì Vương Lâm ta đạo tiêu, đạo nghịch thiên tử vong.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử đảo qua người Vương Lâm, tình cảnh lão muốn nhìn nhất chính là vẻ mặt điên cuồng của đối phương kho vài bảo vật quan trọng nhất bị mình phá đi. Khi nhìn thấy vẻ mặt như vậy lão mới cảm nhận được sự hùng mạnh của mình, cảm nhận được uy nghiêm đã mất đi rất nhiều năm trước.

Đặc biệt là Vương Lâm, kẻ mà Thủy Đạo Tử cho rằng đang nắm giữ Thiên Nghịch, hắn rất có thể là truyền nhân của chủ nhân năm xưa. Khi nhìn thấy vẻ mặt Vương Lâm, trong lòng Thủy Đạo Tử càng cảm thấy vui mừng.

Thủy Đạo Tử cất bước đi đến bên cạnh Xạ Thần Xa bảy màu, trong mắt bùng lên những luồng sáng kỳ dị. Lão vung tay áo lên, lập tức muốn lấy Xạ Thần Xa này đi, nhưng trên Xạ Thần Xa lại lóe lên hào quang bảy màu, lại xuất hiện một cánh bướm bảy màu. Lúc này cánh bướm khẽ vỗ cánh rồi tan vỡ ầm ầm hóa thành hàng loạt tinh quang bùng ra, cuối cùng tiêu tán sạch sẽ.

Khi cánh bướm tiêu tán theo gió, Xạ Thần Xa bảy màu cũng trở thành vật phàm.

- Không Linh tự hủy cũng không muốn lão phu lấy đi sao?

Trong mắt Thủy Đạo Tử lập tức lóe lên hàn quang, tay phải khẽ nâng lên rồi vỗ xuống. Nếu Xạ Thần Xa đã không còn Bảo linh thì nên đánh vỡ cho rồi.

- Tiếp theo, lão phu muốn xem trên người ngươi có Thiên Nghịch hay không!

Thủy Đạo Tử hừ lạnh rồi xoay người nhìn về phía Vương Lâm, thiên địa lập tức chấn động ầm ầm giống như tất cả tinh không bên ngoài thân thể Thủy Đạo Tử đã tiêu tán. Lúc này tất cả thiên địa chỉ còn lại hai người gồm lão và Vương Lâm tồn tại, ánh mắt chứa lực lượng xuyên thấu khủng bố của lão trực tiếp rơi trên người Vương Lâm.

Khoảnh khắc này thân thể Vương Lâm đột nhiên chấn động, toàn thân giống như bị xé toạc ra, ngay cả nguyên thần và hồn phách cũng sinh ra cảm giác nhìn xuyên qua. Lúc này tất cả bí ẩn trong thân thể đều rõ ràng hiện ra dưới ánh sáng mặt trời.

Đau đớn dữ dội làm gương mặt Vương Lâm nổi lên gân xanh, toàn thân run rẩy, mồ hôi đổ ra như mưa nhưng hắn vẫn không phát ra bất kỳ âm thanh nào, tất cả đều bị giữ lại trong cơ thể.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử đảo qua thân thể Vương Lâm, đặc biệt là nguyên thần Vương Lâm bị hắn xem xét một cách toàn diện từ đầu đến cuối. Nhưng cặp lông mày của Thủy Đạo Tử khẽ nhăn lại.

- Không có sao? Năm xưa chủ nhân từng nói, Thiên Nghịch sẽ dung hợp với nguyên thần, nhưng nguyên thần của người này lại không có Thiên Nghịch... Hắn không phải là chủ nhân chuyển thế, cũng không có Thiên Nghịch... Chẳng lẽ ra đã nhận lầm người sao?

Thủy Đạo Tử cau mày, thân thể lóe lên tới gần bên người Vương Lâm, tay phải hắn nâng lên đẩy về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên nhưng bên ngoài thân thể Vương Lâm lập tức xuất hiện một khtv, đây là không gian trữ vật của Vương Lâm. Thủy Đạo Tử thần thông kinh người, lão dùng tu vi Đệ Tam Bộ thoải mái mở ra không gian trữ vật của Vương Lâm. Thần thức của lão lập tức bùng ra rồi quét ngang vào bên trong.

- Nếu trong không gian trữ vật cũng không có Thiên Nghịch, ta cần phải sưu hồn kẻ này!

Hai mắt Thủy Đạo Tử lóe lên hàn quang, thần thức vẫn tiếp tục thăm dò không gian trữ vật của Vương Lâm, vẫn tiếp tục lục lọi.

- Những vật phẩm cấp thấp quá nhiều, tất cả cũng chỉ là rác rưởi, nổ!

Những âm thanh ầm ầm chợt vang vọng trong túi trữ vật của Vương Lâm, hễ là chỗ nào được ánh mắt của Thủy Đạo Tử quét qua thì tất cả pháp bảo đều tan vỡ, đều trở thành tro bụi.

Khi ánh mắt liên tục đảo qua, đột nhiên ánh mắt Thủy Đạo Tử ngưng tụ lại, lão thấy được Hứa Lập Quốc trong túi trữ vật của Vương Lâm.

- Kiếm hồn này cũng có chút thú vị! Nhưng chẳng qua chỉ là phế vật!

Khi ánh mắt Thủy Đạo Tử hạ xuống, Hứa Lập Quốc lập tức run rẩy toàn thân. Lúc này Hứa Lập Quốc đang muốn thi triển thuật thần thông nịnh nọt gần đây hay sử dụng để sinh tồn, nhưng còn chưa kịp thi triển thì thần niệm hủy diệt của lão già kia đã bùng đến.

Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử có luồng thần niệm muốn hủy diệt Hứa Lập Quốc thì thân thể đột nhiên chấn động, thần niệm của lão vừa chuyển thì lập tức buông tha cho Hứa Lập Quốc. Vật mà lão vừa nhìn thấy chính là đám Văn thú với số lượng khổng lồ, dù Văn thú đang ở trong không gian trữ vật nhưng vẫn liên lạc được với nhau, thần niệm của Thủy Đạo Tử vừa xuyên qua đã lập tức phát hiện ra.

- Điều này... Sao có nhiều Văn thú khổng lồ như vậy?

Thủy Đạo Tử có chút kinh ngạc, thần thức của lão lại quét qua, lần này lão thấy một cái quan tài phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Trong quan tài là một cô gái đang ngủ say.

- Trong không gian trữ vật này cũng không phải tất cả đều là rác rưởi, không ngờ lại có cả Tị Thiên Quan là bảo vật quan trọng của tiên đế Thiểm giới. Tị Thiên Quan này cũng là một loại bảo vật rất tốt, có tác dụng với ta.

Thần thức Thủy Đạo Tử rơi lên trên Tị Thiên Quan, lão định lấy đi cô gái bên trong quan tài.

Khoảnh khắc này thân thể Vương Lâm đột nhiên chấn động dữ dội, trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng trước nay chưa từng có. Chiếc vảy nghịch của hắn không phải là Thiên Nghịch, cũng không phải thần thức Cổ

Thần, lại càng không phải tất cả bí mật trong linh hồn mà chính là chiếc quan tài này, mà đặc biệt là cô gái bên trong.

- Sao?

Thần thức của Thủy Đạo Tử chợt ngừng lại, lão phát hiện ra điểm khác biệt của Vương Lâm, vẻ châm biếm lại lóe lên trong mắt.

- Không ngờ ngươi là một kẻ si tình, cô gái này chắc chắn cực kỳ quan trọng với ngươi. Được thôi, ta định sau khi lấy được quan tài mới đưa thi thể cô gái này ra nhưng xem ra lúc này nên lấy cô gái này ra trước mặt ngươi. Nghe nói nếu sinh linh tồn tại trong Tị Thiên Quan không dùng đúng phương pháp để lấy ra thì sẽ tiêu tán trong khoảng thời gian cực ngắn, sẽ hoàn toàn tử vong. Cũng chẳng biết tin đồn này là thật hay giả?

Thần thức của Thủy Đạo Tử khẽ động rồi lập tức bao quanh Tị Thiên Quan, muốn mở chiếc quan tài này ra. Lúc này thần thức của lão cũng được phân ra rất nhiều nơi, vài luồng vẫn liên tục quét ngang để tìm kiếm Thiên Nghịch.

Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử muốn mở Tị Thiên Quan, muốn mở chiếc quan tài này ra. Lúc này thần thức của lão cũng được phân ra rất nhiều nơi, vài luồng vẫn liên tục quét ngang để tìm kiếm Thiên Nghịch.

Khoảnh khắc khi thần thức của Thủy Đạo Tử rơi xuống thì Ngân Y Nữ Tử cũng lập tức mở hai mắt ra, hai luồng ánh mắt và thần thức đánh thẳng vào nhau.

- Ngươi... ngươi... ngươi là....

Với định lực như Thủy Đạo Tử, với thân phận Đệ Tam Bộ mà khoảnh khắc này vẻ mặt cũng có biến đổi lớn, cũng lộ ra vẻ kinh hoàng, tâm thần không khỏi rối loạn.

Khoảnh khắc khi tâm thần Thủy Đạo Tử rối loạn, Vương Lâm vẫn đang bị Định Thần Thuật chế ngự thân thể không cách nào chuyển động, hai mắt hắn lóe lên luồng sát khí điên cuồng, trong cơ thể ầm ầm bùng ra một luồng lực lượng khủng bố không thể nào miêu tả. Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử muốn mở Tị Thiên Quan, Vương Lâm lập tức thôn phệ huyết cầu Thiết kiếm không biết tại sao không được Thủy Đạo Tử phát hiện trong nguyên thần.

Dựa vào luồng lực lượng hủy thiên diệt địa này, cơ thể Vương Lâm bùng lên những tiếng nổ dữ dội. Khi lực lượng này tuôn ra, thân thể hắn đang bị giam cầm đột nhiên có lực để hoạt động.

- Đinh bảy màu!

Vương Lâm rống lên một tiếng kinh thiên động địa, cây đinh bảy màu trong thế giới trữ vật lập tức phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử.

Những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, vẻ mặt Thủy Đạo Tử biến đổi dữ dội. Tốc độ của đinh bảy màu quá nhanh, nó đột nhiên phóng thẳng về phía mi tâm lão già này.

Khoảng cách giữa Vương Lâm và Thủy Đạo Tử quá gần, khoảnh khắc khi lão nhìn thất cái đinh thì đồng tử hai mắt khẽ co rút lại.

- Thần Không Đinh bảy màu của Chưởng Tôn! Ngay cả vật này ngươi cũng có sao?

]

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1277: Sống lại.

Lần giao chiến này Vương Lâm đã gây ra cho Thủy Đạo Tử rất nhiều điều kinh hoàng, lúc này lão lại giống như nhìn thấy tình cảnh năm xưa Chưởng Tôn Không Linh hậu kỳ dựa vào thần thông luyện hóa một khối thiên thạch không biết từ nơi nào tiến đến, thiên thạch này đã phóng vào Thái Cổ Tinh Thần không biết bao nhiêu năm tháng.

Khối thiên thạch này toàn thân đều do kim loại kỳ dị tạo thành, được Chưởng Tôn luyện hóa vạn năm. Cuối cùng Chưởng Tôn cũng luyện hóa ra một trăm lẻ tám cây đinh bảy màu, Chưởng Tôn gọi nó là Thất Thải Thần Không Đinh.

Theo truyền thuyết thì khối thiên thạch kia có nguồn gốc cực kỳ thần bí, năm xưa Chưởng Tôn từng thi triển đạo pháp thời gian, muốn nhìn rõ quá khứ của khối thiên thạch. Khoảnh khắc khi đạo pháp sắp thành công thì bị một luồng lực lượng thần bí cắt đứt, Chưởng Tôn suýt nữa vì điều này mà trọng thương.

Nhưng khoảnh khắc này vì tu vi của Chưởng Tôn cực kỳ cao thâm, vì Đệ Tam Bộ mà nhìn thấy một luồng quá khứ mơ hồ của khối thiên thạch.

- Thời kỳ thiên địa sơ khai hóa thành Thái Cổ Tinh Thần, sau đó lại một phân thành hai, thành Nội giới và Ngoại giới. Nhưng thời kỳ tinh không hồng hoang lại không phải chỉ có một mình Thái Cổ Tinh Thần tồn tại, thiên thạch thần bí kia đến từ một tinh không hồng hoang khác, một Tinh Thần khác được chia cắt vĩnh hằng với Thái Cổ Tinh Thần bằng khe nứt.

Đây là câu nói khi Chưởng Tôn thức tỉnh sau khi thi triển đạo pháp và tỉnh dậy, hơn nữa Chưởng Tôn cũng không muốn che giấu chuyện này mà tuyên cáo khắp thiên hạ. Cũng chính vì điều này mà Thất Thải Thần Không Đinh vang danh hiển hách, tất cả những người Đệ Tam Bộ đại năng đều nghe thấy.

Trước đây Thủy Đạo Tử đã từng tận mắt nhìn thấy Chưởng Tôn dùng Thất Thải Thần Không Đinh chiến đấu với chủ nhân. Trong trận chiến đó thì Thủy Đạo Tử hắn cũng không phải chủ lực mà đang bế quan để hiểu rõ Thiên Nghịch, đang cũng vài Đệ Tam Bộ ở trong viễn cổ tiên vực dùng phương pháp cực kỳ ác độc để đánh lén, làm cho chủ nhân bị thương.

Sau đó Chưởng Tôn Thái Cổ Tinh Thần ra tay, lão đưa ra vài lý do để chiến đấu sinh tử với Phong giới Tôn. Khi đó thứ mà Chưởng Tôn thi triển chính là một trăm lẻ bảy cây Thất Thải Thần Không Đinh.

Lúc này Thủy Đạo Tử lại thấy được Thất Thải Thần Không Đinh, lão chấn động, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Lão biết rõ cây đinh này cực kỳ lợi hại, một khi những người mới bước chân vào Đệ Tam Bộ đại năng bị cây đinh này đâm vào tạo thành những vết thương nghiêm trọng.

Cây đinh này cũng không phải được sinh ra để giết chết tu sĩ, mà để giết chết những tên Đệ Tam Bộ đại năng.

Cây đinh bảy màu này rất cổ quái, ngay cả Chưởng Tôn cũng không thể nào hoàn toàn hiểu rõ, vì vật này gặp mạnh thì trở nên cực mạnh, gặp yếu thì rất yếu. Nếu tu vi càng cao thì vết thương gặp phải càng lớn.

Vấn đề quỷ dị này không thể biết được nguyên nhân, tu sĩ Toái Niết thì có thể dễ dàng thoát khỏi cây đinh, ví dụ như Tư Mã Mặc năm xưa còn tìm được phương pháp, ví dụ như Vương Lâm vì thân thể hùng mạnh nên bức được cây đinh ra ngoài.

Nhưng nếu là Đệ Tam Bộ thì rất khó bức được cây đinh ra ngoài.

Sau khi tu vi đạt đến Đệ Tam Bộ thì trong cơ thể sẽ xuất hiện những thay đổi kỳ dị, loại thay đổi này chính là lực lượng thăng hoa nhưng đồng thời cũng biến hóa rất quỷ dị.

Nhưng loại biến hóa này cũng bị cây đinh bảy màu khắc chế, tu vi càng cao, càng lá Đệ Tam Bộ thì càng khó giải thoát khỏi cây đinh bảy màu.

Chuyện thần bí này rất khó giải thích.

Đầu tiên Thủy Đạo Tử bị đám Văn thú với số lượng khổng lồ trong khe nứt trữ vật của Vương Lâm làm cho rung động, sau đó khoảnh khắc khi nhìn thấy Ngân Y Nữ Tử thì lập tức nhận ra thân phận đối phương, vì vậy mà tâm thần chấn động, lần đầu tiên Đệ Tam Bộ phải rối loạn.

Khoảnh khắc khi tâm thần rối loạn, Thủy Đạo Tử lại càng không thể ngờ con kiến hôi vùng khỏi Định Thần Thuật của mình, sau đó lại thi triển cây đinh bảy màu.

Tất cả mọi chuyện làm cho vẻ mặt Thủy Đạo Tử biến đổi dữ dội.

Cây đinh bảy màu quét ngang túi trữ vật của Vương Lâm, nó phóng thẳng qua thần thức của Thủy Đạo Tử rồi bùng lên những luồng sáng bảy màu chói mắt. Khi thần thức của lão già đồng tử tóc trắng này đang bị rối loạn thì cây đinh bảy máu đã lao ra khỏi vết nứt, nó phóng thẳng về phía mi tâm.

Vì khoảng cách quá gần nên thân thể Thủy Đạo Tử vội vàng lui ra phía sau, nhưng tốc độ của cây đinh cũng rất nhanh. Sau khi cây đinh không đâm trúng Thủy Đạo Tử thì lập tức lóe lên rồi phát ra tiếng gào thét kinh thiên, cây đinh phá vỡ tinh không, phá vỡ trời xanh sau đó lóe lên và xuất hiện bên dưới mi tâm Thủy Đạo Tử.

Một tiếng ầm vang lên, cây đinh đâm vào trong mi tâm Thủy Đạo Tử, nó tiến vào một tấc. Cây đinh liên tục xoay tròn như mũi dùi, liên tục xâm nhập vào, nó muốn phá vỡ xương đầu của Thủy Đạo Tử mà tiến vào, sau đó sẽ hủy diệt đạo niệm.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử tái nhợt, thân thể lại lui về phía sau, hai tay bấm pháp quyết cố gắng chống cự cây đinh bảy màu. Nhưng lão lại xem thường Vương Lâm một lần nữa.

Thủy Đạo Tử muốn đưa cô gái trong Tị Thiên Quan ra ngoài nhưng việc này cũng đã động chạm đến vảy nghịch của cả đời Vương Lâm. Rồng có vảy ngược, nếu đụng vao chắc chắn sẽ cực kỳ tức giận, mà Lý Mộ Uyển chính là vảy nghịch của Vương Lâm.

Nếu nói trước đó Vương Lâm bị vây vào giữa sinh tử thì đã điên cuồng nhưng lúc này vì Thủy Đạo Tử muốn lấu đi Lý Mộ Uyển ma làm cho sự điên cuồng của Vương Lâm không thua kém cảm giác bị cây đinh bảy màu đâm vào cơ thể.

Đây không còn là sống hay chết, vấn đề này còn quan trọng hơn cả chuyện sinh tử.

Khi Vương Lâm điên cuồng, huyết cầu trên Thiết kiếm đã hoàn toàn dung hợp vào trong nguyên thần Vương Lâm. Giọt máu này giống như máu Cổ Thần cửu tinh, giống như máu của thiên đạo. Khi máu dung nhập vào trong nguyên thần thì Vương Lâm lập tức cảm giác được toàn thân đang bị thiêu đốt, nguyên thần thì Vương Lâm lập tức cảm giác được toàn thân đang bị thiêu đốt, nguyên thần thiêu đốt, mà ngay cả linh hồn cũng bốc cháy.

Giống như có một luồng lực lượng không thể nào miêu tả đang điên cuồng bùng lên trong cơ thể hắn. Khi những âm thanh ầm ầm vang lên thì Định Thần Thuật đang hạn chế tất cả hành động của hắn lập tức tan vỡ, Vương Lâm xông thẳng ra, Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm của hắn

đột nhiên xoay tròn, quy tắc chi tinh do ý cảnh biến thành cũng xuất hiện.

Vương Lâm cầm trong tay Tam Xoa Kích rồi phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, hồng quang bùng ra dài cả mấy trượng. Những âm thanh ầm ầm trong cơ thể hắn càng vang vọng điên cuồng hầu như người khác không thể nào phân biệt được đó là tiếng trái tim hay xương cốt va chạm vào nhau.

Tình cảnh này xuất hiện, ngay cả Thủy Đạo Tử cũng cảm thấy kinh hoàng, đặc biệt là luồng hồng quang ngập trời bùng ra trong cơ thể Vương Lâm. Đồng tử trong mắt Thủy Đạo Tử đột nhiên co rút lại, hai chân lui về phía sau, tốc độ nhanh chóng tăng mạnh.

Thủy Đạo Tử sợ không phải là thần thông của Vương Lâm, hắn sợ chính là luồng hồng quang huyết sát.

Lúc này tất cả tu vi toàn thân Thủy Đạo Tử hầu như đều đã dồn hết lên mi tâm để chống lại cây đinh bảy màu, căn bản không còn gì để đối phó với Vương Lâm. Hai mắt Thủy Đạo Tử chợt lóe lên, chân nhanh chóng lui về phía sau, hầu như có thể làm tan vỡ hư vô.

Vương Lâm sao lại để cho đối phương lui về phía sau, tất cả mọi chuẩn bị của hắn, tất cả thần thông, đồng thời cũng mất đi rất nhiều pháp bảo nên lúc này mới bùng lên cảnh giới tuyệt sát. Nếu để đối phương có thời gian chống cự lại cây đinh bảy màu, cái chờ đợi hắn chính là tử vong.

Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử lui về phía sau, Vương Lâm điên cuồng phóng đến, thân thể hắn vì nuốt được giọt máu mà bị thiêu đốt. Lúc này Vương Lâm giống như lưu tinh bị đốt cháy, hắn phóng lên rất mạnh rồi điên cuồng ném Tam Xoa Kích về phía trước.

Toàn thân Vương Lâm vang lên những tiếng nổ ầm ầm, tất cả lực lượng đều đã dông lên Tam Xoa Kích, vì vậy mà Tam Xoa Kích hóa thành một ác long gào thét phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Trên mi tâm Thủy Đạo Tử bùng lên những luồng sáng bảy màu chói mắt, cây đinh bảy màu đang cố gắng phá vỡ xương đầu nhưng lại bị tu vi khủng bố của Đệ Tam Bộ chống lại. Lúc này Tam Xoa Kích hóa thành ác long phóng đến, Thủy Đạo Tử lui về phía sau mà hai mắt chợt lóe lên.

- Có Thất Thải Thần Không Đinh cũng vô dụng, ta sẽ cho ngươi biết được sự chênh lệch giữa Đệ Tam Bộ và kiến hôi là thế nào!

Trong mắt Thủy Đạo Tử bùng lên vẻ lạnh lùng, tay phải lão nâng lên, một luồng lực lượng lập tức ngưng tụ ra.

- Ta vốn muốn sưu hồn ngươi, nhưng hiện nay ngươi đã muốn chết thì lão phu sẽ thành toàn. Đại Tự Tại Tuyệt Không Đạo, tuyệt diệt tất cả sinh linh trước mặt cho ta.

Tay phải Thủy Đạo Tử bấm quyết rồi vỗ mạnh về phía trước.

Cái vỗ này làm thiên địa nổ lên ầm ầm, một con sóng năng lượng đột nhiên điên cuồng từ bốn phương tám hướng trong tinh vực kéo đến rồi phong tỏa tất cả tinh không ngàn vạn trượng. Lúc này hàng loạt đường con bạch sắc được huyễn hóa ra, tình cảnh này nếu từ trên cao nhìn xuống sẽ có thể rõ ràng thấy được hàng loạt con đường bạch sắc được huyễn hóa ra, lúc này nếu từ trên cao nhìn xuống sẽ có thể thấy được rõ ràng hàng loạt con bạch sắc giao thoa vào nhau trong phạm vi tinh không ngàn vạn trượng, tất cả tạo thành một hình thoi khổng lồ.

Khoảnh khắc khi hình thoi xuất hiện, những tiếng nổ lại vang lên kinh thiên động địa, hình thoi nhanh chóng co rút lại. Khi hình thoi co rút thì ngọn sóng càng lúc càng lớn, chuyện cảm giác dồn nén không thể miêu tả nổi.

Thủy Đạo Tử muốn dùng phương pháp này để ép chết Vương Lâm.

Hinh thoi điên cuồng co rút lại, nháy mắt đã từ phạm vi ngàn vạn trượng thu lại còn trăm vạn, mười vạn, năm vạn, ba vạn, một vạn! Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa ầm ầm bùng ra , hình thoi lại co rút còn tám ngàn, ba ngàn, một ngàn, năm trăm... Cho đến khi còn trăm trượng.

Trong khoảng thời gian cực ngắn thì phạm vi đã từ ngàn vạn trượng xuống còn trăm trượng, vì hình thoi co rút quá nhanh mà trong thiên địa đột nhiên bùng lên một lực ép cực kỳ hãi hùng, nó có thể phá hủy tất cả lực lượng trong hư vô. Khoảnh khắc này lực lượng chèn ép điên cuồng hàng lâm trên người Vương Lâm, đồng thời cũng bao quanh cả ác long do Tam Xoa Kích hóa thành.

- Tuyệt, diệt, vỡ!

Thân thể Thủy Đạo Tử lui về phía sau, lời nói chợt vang lên trong miệng.

Khoảnh khắc khi giọng nói này vang lên thì hình thoi do đường cong tạo thành điên cuồng co rút lại rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Hình thoi chợt bùng ra một luồng sáng chiếu rọi cả tinh không, tất cả đều co rút lại đập lên người Vương Lâm.

Hình thoi dùng lực lượng trong phạm vi ngàn vạn trượng trong tinh không, đập thẳng lên người, lực lượng này giống như hơn mười cái tu chân tinh đồng thời tan vỡ, tất cả lực lượng hóa thành một đòn tấn công cực kỳ hãi hùng.

Những âm thanh ầm ầm vang vọng khắp tinh không trong nháy mắt, chấn động tinh vực. Khoảnh khắc này những tinh vực cấp năm, cấp sáu, cấp bảy, cấp tám cũng nghe thấy thiên địa nổ vang.

Thân thể Vương Lâm lập tức bị hủy diệt dưới lực lượng này, tất cả đều tan vỡ ầm ầm.

Máu thịt văng ra, ngay cả đầu lâu cũng vỡ nát, không cần phải nói đến Tam Xoa Kích, tất cả đều tuyệt diệt. Một tiếng rên thảm vang lên giống như linh hồn Tam Xoa Kích hoàn toàn tử vong.

Lực lượng của Đệ Tam Bộ quả thật rất uy nghiêm và không thể khiêu chiến, khoảnh khắc này lực lượng được Thủy Đạo Tử bùng ra, chưa từng có bất kỳ tu sĩ nào có thể chiến thắng Đệ Tam Bộ, đây hầu như là quy tắc chí lý nhất trong thiên địa.

Nhưng đúng lúc này thân thể tan vỡ của Vương Lâm đang văng ra máu thịt lại đột nhiên bùng lên những luồng hồng quang cực kỳ quỷ dị, giống như tất cả đã nghịch chuyển, máu thịt co rút lại rồi một lần nữa ngưng tụ ta thân thể Vương Lâm. Lúc này hắn đã hoàn toàn sống lại trong nháy mắt.

Tân sinh!

- Điều này... Tuyệt đối không thể nào!

Thủy Đạo Tử hầu như trở nên cực kỳ kinh hoàng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1278: Một trăm quyền.

Luồng hồng quang yêu dị bao phủ toàn bộ thân thể Vương Lâm, hồng quang này đến từ giọt máu dung nhập vào trong nguyên thần. Dưới lực lượng của giọt máu kỳ dị này, thân thể đã tan vỡ của Vương Lâm lập tức ngưng tụ lại trong nháy mắt.

Vương Lâm cũng không có thời gian suy nghĩ đến tình cảnh bất ngờ này, hắn rõ ràng cảm nhận được lực lượng của giọt máu dung nhập vào trong nguyên thần đang nhanh chóng tiêu tán khi thân thể trọng sinh.

Sợ rằng sẽ không bao lâu nữa lực lượng của giọt máu sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng Vương Lâm cũng chẳng thèm quan tâm đến những vấn đề này, thân thể hắn được ngưng tụ lại thì những ý niệm điên cuồng lại bao phủ khắp toàn thân. Hắn nhìn chằm chằm vào Thủy Đạo Tử, thân thể lại tiếp tục phóng thẳng về phía trước.

Khi Vương Lâm phóng ra, thân thể biến hóa ầm ầm, lại tiếp tục hóa thành một Cổ Thần cao mấy trăm trượng. Sáu tinh điểm trên mi tâm hắn vẫn xoay tròn, quy tắc chi tinh do ý cảnh hóa thành cũng chuyển động trên mi tâm, nếu nhìn thoáng qua thì giống như một Cổ Thần thất tinh.

Khí tức điên cuồng bùng ra từ trong thân thể Cổ Thần, khoảnh khắc này Vương Lâm giống như đã thôn phệ rất nhiều Thăng Tiên Quả, hắn đã điên cuồng.

Hắn không thể chết, tuyệt đối không thể chết, hắn muốn giết tất cả sinh linh trước mặt, cũng không tiếc phải trả giá.

- Grào!

Vương Lâm gầm rống lên giống như một mãnh thú hung ác từ thời thái cổ, tay phải nắm chặt lại rồi phóng về phía Thủy Đạo Tử. Khoảnh khắc khi một quyền được đánh ra, một câu nói Cổ Thần cực kỳ phức tạp từ trong miệng truyền ra ngoài.

Bộ tộc Cổ Thần cũng không có nhiều thần thông nhưng thần thông đều cực kỳ mạnh mẽ, đều không phải những thứ mà tu sĩ có thể giải thích được. Khi lời nói của Vương Lâm vang lên, luồng sinh cơ khủng bố trong thân thể đột nhiên bùng ra ngoài. Tất cả sinh linh trên thế gian không thể nào so sánh với Cổ Thần về sinh cơ.

- Cổ Thần thuật, tiêu diệt tất cả sinh linh!

Vương Lâm khẽ gầm một tiếng, một quyền phóng ra kinh thiên động địa, tất cả hư vô trước mặt hắn đều tan vỡ. Dưới một quyền này, sinh cơ trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng tiêu tán rồi hóa thành một lực lượng thiên địa cực kỳ khủng bố ẩn giấu trong nắm tay, tất cả đều ầm ầm phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử.

Một tiếng ầm vang lên, toàn bộ tinh vực cấp năm giống như muốn tan vỡ, nắm đấm Vương Lâm đánh thẳng vào bàn tay phải của Thủy Đạo Tử. Khi những tiếng nổ kinh thiên vang lên thì Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể lập tức văng ra ngoài. Nhưng khi văng ra ngàn trượng thì dừng, hắn lại trở nên điên cuồng và dữ tợn, lại lao đến một lần nữa.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử vẫn như thường nhưng bàn tay phải đã hơi tê dại, toàn bộ tu vi của lão đều ở trên mi tâm để chống đỡ đinh bảy màu nên lực lượng chuyển xuống bàn tay phải cũng không được nhiều lắm. Nhưng một chưởng vừa rồi của lão cũng đủ để hủy diệt một tu sĩ Toái Niết đại viên mãn.

- Dùng sinh cơ đổi lấy lực lượng, loại thần thông này chẳng qua chỉ là uống rượu độc giải khát, để xem ngươi có thể đánh được mấy quyền.

Thủy Đạo Tử vừa dứt lời thì Vương Lâm đã tiến đến, quyền thứ hai cũng đã đánh ra. Khi một quyền thứ hai được tung ra rồi sinh cơ của hắn lại tiếp tục tiêu tán, tóc của hắn vốn đã bạc nhưng lúc này lại trở nên u tối, những tinh điểm trên mi tâm lại càng trở nên ảm đạm.

Khoảnh khắc khi quyền thứ hai bùng nổ và đánh thẳng vào bàn tay Thủy Đạo Tử, Vương Lâm cố gắng chịu đựng vết thương, trên mặt lộ ra nụ cười thảm nhưng vẫn không lùi bước mà điên cuồng đánh ra quyền thứ ba, thứ tư, thứ năm, sáu, bảy... Chỉ sau khoảng thời gian cực ngắn, Vương Lâm đã đánh ra mười quyền.

Mười quyền này đã làm Vương Lâm hao tốn rất nhiều sinh cơ, mỗi quyền rơi xuống đều vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa, tất cả tinh vực cấp năm đều tan vỡ.

Rất nhiều khe nứt hình thành bão quét về phía tinh vực cấp năm, mái tóc Vương Lâm cũng dần trở nên tàn tạ sau khi tung ra từng quyền, thân thể hắn cũng xuất hiện rất nhiều vết nhăn, cơ thể trở nên già lão trong nháy mắt.

Nhưng trong hai mắt Vương Lâm vẫn lóe lên hàn quang, vẫn bùng ra chiến ý ngập trời.

Những âm thanh ầm ầm liên tục vang lên, từng quyền vung ra, liên tục đánh về phía Thủy Đạo Tử. Khi quyền thứ hai của Vương Lâm phóng đến thì vẻ mặt Thủy Đạo Tử vẫn như thường, nhưng đến quyền thứ sáu thì tay phải lão đã phải thu lại. Lúc này lão lui về phía sau vài bước rồi há miệng phun ra một luồng sương mù.

Thủy Đạo Tử dùng luồng sương mù này chống đỡ những quyền còn lại của Vương Lâm.

- Dù ngươi có thân thể Cổ Thần nhưng loại thần thông tiêu tán sinh cơ này cũng tuyệt đối khó có thể chịu đựng được. Ngươi dùng phương pháp này để chiến đấu với lão phu đúng là nực cười đến cực điểm.

Thủy Đạo Tử cười lạnh một tiếng, cây đinh bảy màu đã bị lão giữ lại trên mi tâm, dù nó có xoay chuyển thế nào cũng không thể phá tan xương đầu. Nhưng cảm giác đau đớn lại liên tục bùng ra trên mi tâm.

- Thất Thải Thần Không Đinh của Chưởng Tôn quá mức quỷ dị, may mà tên kia cũng không biết phương pháp thi triển. Lúc này ta phải đề phòng Thất Thải Thần Không Đinh biến hóa.

Thủy Đạo Tử quát khẽ một tiếng, nhưng toàn bộ tu vi đã bùng ra, lão muốn bức cây đinh bảy màu đang cắm vào một tấc trên mi tâm.

Lúc này sinh cơ trong thân thể Vương Lâm đã tiêu tán hơn phân nửa, cơ thể hắn đã giống như một lão già đi đến con đường cuối cùng trong cuộc đời. Lúc này thân thể hắn bùng ra hàng loạt tử khí, tinh điểm trên mi tâm lại càng trở nên ảm đạm, nếp nhăn phủ khắp toàn thân giống như ngay cả thân thể cũng trở nên cực kỳ già cỗi.

Nhưng ngọn lửa bùng lên trong hai mắt Vương Lâm lại càng đậm, hắn gầm nhẹ một tiếng thê lương rồi lại lao ra giống như một con thiêu thân biết rõ phải chết nhưng vẫn phóng đến ánh đèn. Nào có vài người biết được con thiêu thân đâm đầu vào lửa, có đôi khi cũng không phải thật sự hướng về phía ngọn lửa, mà chính là có trái tim tuyệt diệt muốn dập tắt ngọn lửa vô tình.

Khi lao ra, tay phải Vương Lâm nắm lại thật chặt rồi vung lên. Những tiếng nổ ầm ầm lại vang lên trong thiên địa rồi thay thế tất cả các loại âm thanh khác. Khi tay phải Vương Lâm vung lên thì quyền thứ mười một, mười hai, mười ba... hắn đánh mãi đến quyền thứ mười chín.

Mỗi một quyền đều là tất cả lực lượng đỉnh phong của tu vi Vương Lâm, một đòn tấn công cực mạnh của Cổ Thần đều do sinh cơ của hắn tạo thành.

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp thiên địa, thất khiếu Vương Lâm đều chảy máu, cơ thể hầu như đã tiến đến rất gần cái chết. Nhưng quyền phong của hắn vẫn không có dấu hiệu dừng lại, dù là Thủy Đạo Tử cũng không khỏi cảm thấy kinh hoàng.

Khi hàng loạt tiếng nổ vang lên, Thủy Đạo Tử phải phun ra rất nhiều sương mù, những đám sương mù này chẳng những không tiêu tán mà còn muốn phóng đến thôn phệ Vương Lâm.

- Đáng tiếc, nếu đòn tấn công toàn lực của ngươi có thể duy trì liên tục trăm quyền cũng có thể làm ta bị thương khi dùng tất cả tu vi chống lại cây đinh bảy màu. Nhưng rất tiếc, ngày hôm nay mười chín quyền đã là cực hạn của ngươi, tất cả sinh cơ trong ngươi đã tan vỡ. Thậm chí lão phu cũng không cần ra tay thì một lát sau ngươi sẽ chết.

Giọng nói lạnh lùng của Thủy Đạo Tử lại vang lên, nhưng lúc này Vương Lâm đã không còn nghe thấy bất kỳ điều gì, hai lỗ tai đã trần đầy máu tươi, hầu như không nghe thấy tất cả âm thanh truyền đến.

Vương Lâm rất mệt mỏi, toàn thân tràn ngập tử khí, một luồng cảm giác buông tay dần dần bùng lên trong lòng giống như muốn dẫn hắn rời bỏ Tu Chân Giới tàn khốc, rời khỏi tất cả đau đớn.

Ngay cả hồng quang trong sương mù cũng trở nên ảm đạm, trở nên u tối.

Nhưng khoảnh khắc khi sương mù phóng đến muốn thôn phệ thì Vương Lâm ngẩng mạnh đầu lên, hai mắt ảm đạm đột nhiên bùng lên tinh quang.

- Ta là tu sĩ, ngại gì một trận chiến! Ta đã hiểu chữ chiến này không phải là chiến ý, mà chính là quyết tâm phản kháng dù biết rõ chắc chắn sẽ chết.

Vương Lâm cười lên thê thảm rồi phóng về phía trước một bước, tay phải hắn nâng lên rồi điên cuồng đánh ra một quyền.

Quyền thứ hai mươi.

Khi một quyền này được đánh ra, khóe miệng hắn đã chảy xuống dòng máu đen. Nhưng hắn vẫn không ngừng tay mà cười rộ lên như điên, tiếng cười kinh thiên động địa mang theo luồng khí tức bất khuất cười thẳng vào tất cả sinh linh, tất cả quy tắc và vạn vật trên thế gian.

- Vương Lâm ta mười sáu tuổi tu đạo!

Quyền thứ hai mươi mốt được đánh ra, sương mù cũng không có dấu hiệu dừng lại mà gào thét phóng đến.

- Nhập vào Hằng Nhạc... Giết Đằng Lệ!

Quyền thứ hai mươi hai được đánh ra, sương mù đang phóng tới thôn phệ đột nhiên dừng lại.

- Trốn vào Tu Ma Hải kết thành Kim Đan!

Quyền thứ hai mươi ba, sương mù chấn động, trong đó truyền ra những tiếng gào thét.

- Khi tiến lên Nguyên Anh thì diệt Đằng gia, chấn động Chu Tước, bái nhập Thiên Vận!

Vương Lâm tiến thẳng về phía rốt cuộc, hắn cười lên ha hả rồi lẩm bẩm nói, nhưng nắm tay vẫn điên cuống đánh ra quyền thứ hai mươi bốn, hai mươi lăm, hai mươi sáu. Sương mù nổ tung ầm ầm rồi lập tức bị ép lùi về phía sau ba trượng.

- Đạt đến ba cảnh giới Âm Dương Hư Thực và Toái Niết! Nguy cơ cả đời, bất khuất thiên địa, giết người vô số!

Quyền thứ hai mươi bảy, hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi. Lúc này sương mù đã cuốn ngược trở lại,tiếng gào thét bên trong càng dữ dội, sương mù trở nên hoảng sợ rồi điên cuồng lui về phía sau.

- Sau hai ngàn năm tu đạo và giết người vô số mới đạt đến mức độ như ngày hôm nay.

Quyền thứ ba mươi mốt... ba mươi chín.

- Chiến thiên, chiến địa, hôm nay lại chiến đấu với Đệ Tam Bộ, chết có gì đáng tiếc!

Quyền thứ bốn mươi, bốn mươi mốt, bốn mươi hai... năm mươi ba.

- Chỉ duy nhất một điều nuối tiếc chính là không thể làm sống lại người ta yêu thương, nhưng nếu ta cùng chết với nàng thì ngại gì chứ?

Quyền thứ năm mươi bốn, năm mươi lăm, năm mươi sáu... Sáu mươi bốn. Sương mù nnor ầm một tiếng rồi tan vỡ hóa thành hư vô, tất cả hoàn toàn tiêu tán.

- Dù vứt bỏ sinh cơ thì có gì chứ?

Quyền thứ sáu mươi lăm, sáu mươi sáu, sáu mươi bảy... Bảy mươi lăm.

Máu tươi đã phụt ra khắp toàn thân Vương Lâm, hắn đã trở thành người máu, thân thể cũng nhanh chóng thu nhỏ lại và cực kỳ già nua. Lúc này tử khí đã bao phủ khắp toàn thân, lục phủ ngũ tạng chấn động, sinh cơ đã mất sạch.

Thực tế khi đánh ra quyền thứ hai mươi ba thì sinh cơ của Vương Lâm đã hoàn toàn tiêu tán, tất cả những quyền còn lại đều là uy lực của giọt máu dung hợp với nguyên thần.

- Hành tẩu thiên địa, đội trời đạp đất, dù chết trận thì sao chứ?

Giọng nói khàn khàn của Vương Lâm vang lên giống như ngay cả âm thanh cũng mang theo mùi máu tanh, khi âm thanh rơi vào trong tai thì lập tức làm cho người khác chấn động tâm thần.

Quyền thứ bảy mươi sáu, bảy mươi bảy, bảy mươi tám... tám mươi bốn.

- Sinh cơ đoạn tuyệt thì ta chắc chắn sẽ phải chết, nhưng mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc. Luồng sáng Lưu Nguyệt nghịch chuyển năm ngàn năm sẽ cho ta sinh cơ năm ngàn năm.

Vương Lâm ngửa mặt lên trời cười ha hả, thân thể liên tục tiến lên và đánh ra tám mươi bốn quyền, hắn giống như một chiến tiên không sợ thiên địa, hắn mang theo quyết tâm phải chết để tiến lên từng bước.

Trước mặt đã không còn ai ngăn cản được hắn.

Trong mắt Thủy Đạo Tử bùng lên vẻ ngưng trọng hiếm thấy, lần đầu tiên lão cảm giác được người trước mặt không phải loại tầm thường.

Khoảnh khắc khi lời nói của Vương Lâm vang lên, tinh không bên ngoài thân thể hắn lập tức hóa thành biển rộng, hắn đứng sừng sững trên cánh cửa đá. Lúc này luồng khí tức vạn năm tang thương bùng ra, quá trình nghịch chuyển đã bao phủ toàn thân Vương Lâm.

Quyền thứ tám mươi lăm, tám mươi sáu, tám mươi bảy... Một trăm!

Khoảnh khắc này Vương Lâm đã sử dụng tất cả lực lượng giọt máu, tiêu hao tất cả nguyên lực trong cơ thể để hóa thành thuật Lưu Nguyệt. Sau khi nghịch chuyển ngàn năm thì Vương Lâm đã lấy được đủ sức mạnh, hắn đánh ta một trăm quyền kinh thiên động địa, khiếp sợ quỷ thần.

Đây là một trăm quyền mạnh nhất của Vương Lâm trong đời này, đây là tất cả một đời hắn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1279: Bị thương.

Trong thiên địa hầu như không có bất kỳ lực lượng nào chống đỡ được một trăm quyền của cả đời Vương Lâm.

Một trăm quyền này ẩn giấu sinh cơ vô tận của Vương Lâm, ẩn chứa tất cả những gì hắn đã tu đạo suốt hai ngàn năm qua, ẩn giấu tất cả nguyên lực, càng ẩn giấu uy lực khủng bố của giọt máu trên Thiết kiếm.

Đây là đỉnh phong của cả đời Vương Lâm, hắn mang theo ý niệm chính mình phải chết mà đánh ra lực lượng mạnh nhất. Một trăm quyền tính thêm cả Vương Lâm đã giống như hóa thành một con bướm mang theo khí thế kinh thiên động địa phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Thiêu thân lao đầu vào lửa, muốn dập tắt ngọn lửa, muốn dùng thân thể của mình để dập tắt ngọn lửa vạn năm.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử trở nên ngưng trọng, trong mắt bùng lên cảm giác không dám tin. Dù thế nào lão chuyện không ngờ những gì mình đang nhìn thấy, lão không ngờ con kiến hôi trước mặt lại đánh ra được một trăm quyền.

Đây tuyệt đối không phải là trăm quyền bình thường mà chính là tất cả tinh thần của đối phương, có thể nói cực kỳ hãi hùng. Tình cảnh này lập tức làm cho Thủy Đạo Tử cảm giác được sự nguy hiểm.

Nếu không phải tu vi của Thủy Đạo Tử đều dùng để chống đỡ đinh bảy màu thì lúc này sẽ chẳng đáng là gì, dù sao Đệ Tam Bộ cũng quá mạnh, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi. Nhưng lúc này một trăm quyền lại làm cho Thủy Đạo Tử phải chấn động.

Khoảnh khắc này những âm thanh ầm ầm hóa thành những luồng gió bão quét ngang thiên địa rồi phóng về phía Thủy Đạo Tử.

Ánh mắt Thủy Đạo Tử chợt lóe lên, hai tay bấm pháp quyết chỉ xuống dưới, cũng chính là vị trí nơi ngực. Lúc này một vòng xoáy hãi hùng lập tức xuất hiện rồi lóe lên hóa thành một cái miệng thật lớn phóng về phía trước thôn phệ.

- Thiên Địa Vô Cực, Thủy Đạo Thôn Hư Thuật!

Thủy Đạo Tử khẽ quát lên, vòng xoáy xuất hiện trước mặt lập tức phóng về phía Vương Lâm rồi mở rộng khí tức thôn phệ điên cuồng.

Những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, âm thanh vô tận làm cho tinh không xuất hiện một hang động khủng bố, trở thành hư vô.

Khi tiếng nổ này vang lên, máu tươi khắp toàn thân Vương Lâm đã biến mất, trái tim yếu ớt lập tức đập mạnh lên rồi ầm một tiếng vỡ tung ra, hai mắt đã không còn bất kỳ luồng sáng nào.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, lực lượng một trăm quyền tan vỡ đủ để hủy diệt tất cả sinh linh, dù là người đạt đến Thiên Nhân Suy Kiếp cũng phải chết. Dưới âm thanh tiếng nổ, một luồng lực lượng tấn công khủng bố đột nhiên phóng về phía bốn phương tám hướng, tất cả hóa thành vòng tròn gợn sóng quét ngang Vân Hải.

Khi sóng gợn liên tục bùng ra thì tất cả sương mù đều tan vỡ, tất cả mãnh thú đều tử vong, rất nhiều man hoang đại lục cấp sáu tan biến, ngay cả tinh vực cấp bảy cũng giống như thế.

Vân Hải tinh vực giống như bị người ta phá vỡ một hang động khổng lồ, cuồng phong gào thét bên trong rồi liên tục xé rách giống như có một ma thần đáng sợ từ trong hang động lao ra.

Khi lực lượng sóng gợn bùng ra, bốn phía quanh người Thủy Đạo Tử lập tức nổ lên ầm ầm. Hai tay lão liên tục vùng vẫy, cơ thể lui hẳn về phía sau. Khi những tiếng nổ vang lên, vòng xoáy đang phóng về phía trước thôn phệ đột nhiên bị sóng gợn cuốn về phía ngược lại, sau đó rút vào trong thân thể Thủy Đạo Tử.

Một tiếng ầm vang lên, y phục Thủy Đạo Tử nổ tung, đạo bào hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ, ngay cả tóc trên đầu cũng tiêu tán, thậm chí khóe miệng cũng có vệt máu.

Đệ Tam Bộ cực kỳ khủng bố lại bị thương.

- Xem thường ngươi rồi...

Khoảnh khắc khi Thủy Đạo Tử bị thương, lão không thể nào áp chế cây đinh bảy màu trên mi tâm, vì vậy mà cây đinh bảy màu bùng lên hào quang vạn trượng rồi nổ đùng lên chui vào ba tấc vỡ xương đầu Thủy Đạo Tử. Những cơn đau đớn điên cuồng phóng đến, Thủy Đạo Tử phun máu tươi hóa thành rất nhiều ký hiệu. Lúc này ký hiệu rơi trên mi tâm bắt đầu phong ấn.

- Được, được, con kiến hôi ngươi có thể làm ta bị thương, dù lúc này ta phải chống đỡ Thất Thải Thần Không Đinh nhưng vẫn đáng để làm khiếp sợ tinh không, đủ để mỉm cười nơi chín suối.

Thủy Đạo Tử lau đi vết máu trên khóe miệng, sát khí bùng lên tận trời. Lão tiến ra một bước phóng thẳng về phía Vương Lâm, tay phải nâng lên đột nhiên hóa thành khổng lồ che phủ cả bầu trời rồi hướng về phía Vương Lâm mà vỗ xuống.

- Ngươi chết được rồi. Lúc này ngươi có thể trọng sinh thì lão phu cũng muốn ngươi tử vong. Đại Tự Tại Luân Hồi! Lão phu phá vỡ muôn đời luân hồi của ngươi, cho ngươi chết một trăm lần, để xem ngươi trọng sinh bằng cách nào.

Giọng nói Thủy Đạo Tử như gió lạnh thổi đi, tay phải lão nâng lên giống như rút ra quy tắc luân hồi giữa trời đất tạo thành một Luân Hồi Đạo,

huyễn hóa thành một Pháp Vi Luân khổng lồ hư ảo giữa tinh không. Khi tay phải Thủy Đạo Tử rơi xuống, Pháp Vi Luân ầm ầm chuyển động giống như bùng lên luân hồi, nó phóng thẳng về phía Vương Lâm mà đập xuống.

Nếu bị Pháp Vi Luân đập trúng, Vương Lâm sẽ bị giết đi một trăm lần, không còn khả năng sống sót.

Khoảnh khắc này đột nhiên trong chiến trường tinh không tan vỡ này có một luồng gió thổi qua xé tan tất cả mọi thứ.

- Ngừng, Thủy Đạo Nô, nếu ngươi giết hắn, ta sẽ giết ngươi.

Một giọng nói già nua đột nhiên từ trong luồng gió vang lên rồi truyền vào trong chiến trường, khoảnh khắc khi âm thanh này xuất hiện thì thân thể Thủy Đạo Tử đột nhiên ngừng lại.

Thủy Đạo Tử xoay đầu, lão nhìn về phía hư vô mà vẻ mặt âm trầm.

- Lão gia hỏa, ngươi muốn ngăn cản ta sao? Ngươi bị đại tiên của viễn cổ tiên vực phong ấn toàn thân hóa thành tảng đá, muốn giam ngươi mười vạn năm để luyện hóa thành pháp bảo. Lúc này ngươi mượn lực lượng của Văn Thú ở ngoài Thái Cổ Tinh Thần nên vẫn còn tồn tại, lão phu không đi kiếm ngươi gây rối là tốt lắm rồi, ngươi còn muốn ngăn ta? Ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản ta?

Thủy Đạo Tử hừ lạnh một tiếng không hề do dự, tay phải rơi xuống ầm ầm rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khoảnh khắc này đột nhiên cuồng phong thổi vào chiến tranh đã ầm ầm chuyển động, gió hóa thành bóng người khổng lồ rồi chụp tay thẳng về phía hư ảnh Pháp Vi Luân...

- Tiểu bối nô đạo, năm xưa ngươi chỉ là nô tài trước mặt Phong Tôn, nhìn thấy lão phu cũng phải cung kính. Lúc này vừa bước vào Đệ Tam Bộ lại ngông cuồng đến cực điểm, viễn cổ hung tiên không giết chết được ta, chỉ dám phong ấn ta hơn mười vạn năm để luyện hóa. Ngươi chỉ là nô đạo, ếch ngồi đáy giếng không biết lượng sức mình.

Giọng nói già nua trở nên bình tĩnh, bàn tay khổng lồ do gió tạo thành đã ầm ầm chụp được Pháp Vi Luân, bàn tay kéo mạnh, nhưng tiếng nổ kinh thiên vang lên, âm thanh chấn động và chói tai đột nhiên xuất hiện.

Thủy Đạo Tử biến sắc, hai tay lão bấm pháp quyết chỉ về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Định Thần Thuật!

Khi giọng nói của Thủy Đạo Tử vang lên, bàn tay được gió tạo thành đột nhiên dừng lại, nhưng chẳng qua chỉ là hơi dừng lại rồi lập tức nổ tung trực tiếp thoát khỏi Định Thần Thuật. Lúc này bàn tay hung hăng chụp vào Pháp Vị Luân.

Một tiếng ầm vang lên, Pháp Vi Luân tan vỡ, tiêu tán trong tinh không.

Đồng tử trong mắt Thủy Đạo Tử co rút lại rất mạnh , lão thất thanh nói:

- Không thể nào, ngươi rõ ràng đã bị phong ấn, tuyệt đối không thể chống lại Định Thần Thuật. Ta biết ngươi hấp thu lực lượng bản nguyên ngoài Thái Cổ Tinh Thần... Không ngờ ngươi có thể hấp thu lực lượng Ngoại Tinh Thần.

Thủy Đạo Tử rít lên một tiếng, lão lập tức lui về phía sau, hai tay bấm pháp quyết điểm lên ngực. Lúc này tu vi lão đột nhiên bùng nổ, sau người lập tức xuất hiện một tu chân tinh khổng lồ.

Nguyên lực trên tu chân tinh này cực kỳ nồng đậm, cũng tràn đầy sinh cơ khủng bố, cũng không thấp hơn so với cot ngũ tinh.

Lúc này cũng có những chú ngữ rất nhỏ trên tu chân tinh truyền ra rồi hóa thành một luồng lực lượng kỳ dị dung nhập vào cơ thể Thủy Đạo Tử, hai mắt lão bùng lên tinh quang, quát lớn:

- Hai mươi tỷ âm dương môn đồ, ra cho ta!

Tay phải Thủy Đạo Tử chỉ thẳng lên trời rồi nhanh chóng hạ xuống điểm vài cái cách không lên cánh tay do gió tạo thành phía trước. Mỗi lần bàn tay điểm xuống thì tu chân tinh khổng lồ sau lưng chấn động ầm ầm, một hư ảnh tu chân tinh khổng lồ giống như linh hồn huyễn hóa ra, sau đó lập tức phóng thẳng đi theo ngón tay Thủy Đạo Tử.

Ba chỉ rơi xuống, ba hư ảnh tu chân tinh phóng về phía cánh tay gió, một luồng uy áp kinh thiên hàng lâm trong hư vô.

- Đám hai mươi tỷ âm dương môn đồ này giống như bản thể ngươi, tất cả đều là một đám người không phải nam chẳng phải nữ.

Giọng nói già nua lại phát ra tiếng cười lạnh, cánh tay gió biến thành cũng không ngừng lại mà tiếp tục phóng đến.

Ầm ầm ầm, ba tiếng nổ đột nhiên vang lên.

Ba hư ảnh tu chân tinh nổ lên ầm ầm hình thành một luồng lực lượng hủy diệt rồi điên cuồng hướng về phía cánh tay đánh tới. Cánh tay gió kia bấm niệm pháp quyết tạo ra một luồng ký hiệu cũng được tạo thành từ gió, sau đó luồng ký hiệu cùng đánh vào một chỗ với lực lượng tan vỡ của tu chân tinh.

Những tiếng nổ trở nên vang vọng, cánh tay tan vỡ nhưng cũng không tiêu tán, chỉ bị tan vỡ một cách cực kỳ nghiêm trọng. Cánh tay thoát khỏi

lực lượng nổ tung của ba tinh cầu rồi phóng về phía mi tâm Thủy Đạo Tử nhấn xuống.

-Llão già ngươi thích xen vào chuyện của người khác, bản thể của ngươi không thể nào đến đây được mà chẳng qua chỉ là phân thân, chết đi cho ta, chết!

Thủy Đạo Tử giống như bị lời nói nào đó làm cho tức giận, vẻ mặt lão trở nên cực kỳ dữ tợn, lão vung mạnh ra phía sau một trảo nắm chặt lấy tu chân tinh khủng bố rồi quăng về phía trước.

- Hai mươi tỷ Thủy Đạo môn đồ của lão phu, sau hai ngàn năm hiến tế thì hóa thành hương hỏa vô cùng. Hôm nay vì giết chết phân thân của ngươi, lão phu sẽ để cho năm tỷ Thủy Đạo tan vỡ hóa thành lực lượng hương hỏa Đệ Tam Bộ, giết chết phân thân của ngươi, sau đó lại đến Phong Tiên giới tiêu diệt cả bản thể.

Thủy Đạo Tử rống lên một tiếng cực kỳ dữ tợn, tu chân tinh khổng lồ bị hắn nện xuống trực tiếp đánh thẳng vào cánh tay được gió tạo thành.

Khoảnh khắc khi tu chân tinh đập xuống một tiếng nổ kinh thiên vang lên, bên trong lập tức bùng ra một luồng lực lượng cực mạnh. Năm tỷ Thủy Đạo môn đồ của Đệ Tam Bộ tan vỡ tạo thành một lực lượng kinh hoang, những tiếng ầm ầm vang lên thì lập tức đập tan cánh tay được gió tạo thành.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, một tiếng rên già lão truyền ra, người này lập tức bị thương, cánh tay được gió tạo thành đã tan biến như mây khói, tan vào hư vô.

- Lão già, ngươi tới ngăn ta rõ ràng muốn nói con kiến hôi này quá trình, vì vậy ra càng phải giết hắn. Lúc này phân thân của ngươi không thể tiến vào thêm. Nhưng một bộ phận của đinh bảy màu đâm vào đầu Thủy Đạo Tử đã hòa tan, hào quang bảy màu bùng lên làm Thủy Đạo Tử trở nên hơi điên cuồng.

Thủy Đạo Tử xoay mạnh người lại rồi phóng thẳng về phía Vương Lâm, năm ngón tay mở ra mang theo sát khí khủng bố, nháy mắt đã đến gần.

Nhưng khoảnh khắc này kinh biến lại bùng lên, một ngọn gió hóa thành ngón tay phóng thẳng về phía Thủy Đạo Tử. Ngay sau đó ngón tay xuất hiện trên mi tâm rồi ấn mạnh xuống cái đinh trên mi tâm Thủy Đạo Tử.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử biến đổi dữ dội, nhưng thân thể đột nhiên khựng lại, rất nhiều hư ảnh từ trong thân thể huyễn hóa ra, tất cả đều phóng lên phía trước, thân thể lập tức lui về phía sau.

- Để xem ngươi có chết hay không!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1280: Ba luồng bản nguyên.

Ngón tay này xuất hiện quá mức đột nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nàu, khi Thủy Đạo Tử đã tự cho rằng phân thân của đối phương đã bị hủy diệt thì ngón tay đã điên cuồng và tràn đầy sát khí huyễn hóa ra trên cây đinh bảy màu nơi mi tâm.

Khi ngón tay này xuất hiện có thể nói là thiên cơ. Khi không còn bất kỳ điều gì, so với lần xuất hiện trước đây thì lúc này cực kỳ thích hợp, khoảnh khắc này Thủy Đạo Tử căn bản không còn đề phòng.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử biến đổi dữ dội, thân thể lui về phía sau đạt đến tốc độ cực hạn nhưng vẫn không thể tránh thoát, ngón tay đã ấn xuống. Tất cả hư ảnh được huyễn hóa ra trước người Thủy Đạo Tử, hư ảnh cố gắng ngăn cản nhưng phải tan vỡ ầm ầm.

Những âm thanh ầm ầm kinh thiên vang lên rồi liên tục vang vọng, tất cả hư ảnh đều tan vỡ dưới khí thế khủng bố của ngón tay. Cuối cùng ngón tay hầu như hủy diệt cả hư không mở ra một lỗ hổng kinh hoàng, nó trực tiếp lao ra phóng thẳng lên cây đinh trên mi tâm Thủy Đạo Tử.

Một luồng lực lượng khủng bố đến mức khó thể tưởng tượng ầm ầm bùng ra, Thủy Đạo Tử kêu lên thảm thiết, cây đinh được lực lượng thúc đẩy thì đâm vào sâu hơn, nó đơn giản cứ phá tan tất cả, ba tấc, bốn tấc, năm tấc!

Cây đinh dài bảy tấc nhưng lúc này đã đâm vào mi tâm Thủy Đạo Tử năm tấc, nếu hai tấc phía sau hoàn toàn đâm vào thì Thủy Đạo Tử chắc chắn sẽ trọng thương.

Vì vị trí cây đinh đang đâm vào chính là mi tâm, là cánh cửa sinh mạng của tu sĩ mà không phải xương vai như Vương Lâm năm xưa.

Khoảnh khắc nguy cấp này vẻ mặt Thủy Đạo Tử tái nhợt, trong mắt bùng lên vẻ hoảng sợ. Lão biết rõ uy lực Thất Thải Thần Không Đinh của Chưởng Tôn, năm xưa lão tận mắt nhìn thấy chủ nhân bị chín mươi bốn cây đinh ghịm chặt, vẻ thê thảm lộ rõ trên khuôn mặt chủ nhân vẫn chưa phai mờ trong ký ức Thủy Đạo Tử.

- Chủ nhân cứu ta!

Thủy Đạo Tử lui về phía sau, thấy cây đinh vẫn tiếp tục đâm vào thì tiếng kêu cứu mới vang lên. Nhưng từ trong thân thể lão lập tức ầm ầm bùng lên một luồng lực lượng khủng bố, tất cả đều ngưng tụ trên mu bàn tay phải rồi hóa thành một Phù Chiếu.

Phù Chiếu này vừa mới xuất hiện thì lập tức lóe lên kim quang, lúc này kim quang bùng lên chiếu sáng vả tinh không đen kịt rồi tràn ra ngoài vạn trượng. Cây đinh cắm trên mi tâm Thủy Đạo Tử lập tức bị kim quang quét qua, những âm thanh xoẹt xoẹt vang lên, cây đinh tiêu tán.

- Phong giới tôn sư năm xưa vì một đứa nô tì như ngươi mà phải trả giá, ngươi muốn hắn ban cho bất diệt Phù Chiếu để bảo vệ tính mạng ba lần. Khi ngươi phản bội chủ nhân, Phong giới tôn sư rõ ràng vẫn có cơ hội giết chết ngươi, nhưng lão đã bỏ qua, chỉ làm mất đi hai luồng Phù Chiếu tử vong. Sau ngàn năm trôi qua, lúc này ngươi đã dùng đến Phù Chiếu thứ ba để bảo vệ chính mình, một tên đạo nô phản bội.

- Lão phu bội phục tu vi cả đời ngươi, nhưng đạo làm người lại làm lão phu khinh thường! Thối nát đến cực điểm!

Giọng nói già nua chậm rãi thở dài, chậm rãi tiêu tán.

Toàn thân Thủy Đạo Tử ướt đẫm mồ hôi, lão cố gắng chịu đựng cơn đau đớn dữ dội và cảm giác điên cuồng trên mi tâm. Tâm thần lão trở nên cực kỳ sợ hãi, lão há miệng cười và ngửa mặt lên trời gầm rống.

- Chủ nhân, xin đa tạ, ngươi chết rồi mà vẫn còn muốn bảo vệ ta, cũng làm ta cảm thấy hơi hối hận vì chuyện chính mình đã làm năm xưa. Nhưng ngươi phải chết, phải chết!

Thủy Đạo Tử đã bị những ý niệm điên cuồng của cây đinh bảy màu bao phủ, nhưng lão vẫn dùng tu vi khủng bố của chính mình để ép xuống. Nhưng vì ý nghĩ điên cuồng mà tình cảnh vô tình biến đổi, nếu không thì với tu vi của lão sẽ không bao giờ nói như thế.

- Chỉ cần không phải toàn bộ cây đinh nhập vào mi tâm thì sau khi giết chết con kiến hôi này, ta chỉ cần bế quan là có thể bức ra Thất Thải Thần Không Đinh.

Hai mắt Thủy Đạo Tử trở nên đỏ bừng, lão không hề do dự mà phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn trợn trừng mắt, cảm nhận cái chêt đang đến gần. Tất cả những tình cảnh vừa rồi đều được hắn nhìn thấy rất rõ, lúc này thấy Thủy Đạo Tử tiến đến thì không chút bối rối, ánh mắt lại trở nên thanh tỉnh giống như tất cả ý nghĩ điên cuồng trước đây đều đã đánh ra theo sinh cơ.

Sống hay chết, nhân và quả, thật và giả, tất cả mọi thứ đều tồn tại đối lập với nhau. Sau sinh cơ chính là tử khí, ta có thể đánh ra quyền sinh cơ thì chuyện có thể dùng tử khí khắp toàn thân để đánh ra, đồng quy vu tận.

- Dù ta có thể vỡ tan tất cả Cổ Thần tinh điểm cũng phải đổi lấy một đòn tấn công đỉnh phong.

- Ta có thể hủy diệt quy tắc tinh do ý cảnh tạo thành để đổi lấy nguyên lực vô tận, mở ra con đường lớn giữa thiên địa.

Vương Lâm giống như đã hiểu ra một điều gì đó, hai mắt bùng ra những luồng sáng kỳ dị, khoảnh khắc này tử khí toàn thân lập tức từ trong cơ thể tuôn ra ầm ầm tạo thành một vòng xoáy khổng lồ. Vòng xoáy này kinh thiên động địa giống như phá vỡ âm dương, phá nát luân hồi, trong đó còn mơ hồ sinh ra một luồng lực lượng bản nguyên.

Đây là bản nguyên, là điều quan trọng nhất để trở thành tu sĩ Đệ Tam Bộ.

Vương Lâm cũng không xa lạ gì với bản nguyên, hắn đã từng lấy được một ít, nhưng một chút thu hoạch đó chính là lấy ra từ trong Chiến Tự Thiếp. Tuy nó là bản nguyên nhưng nếu không phải tự Vương Lâm cảm ngộ ra thì cũng chỉ là ngoại lực mà thôi. Nhưng lúc này trong nguy cơ sinh tử Vương Lâm đã hoàn toàn hiểu rõ sống chết, khoảnh khắc khi tử khí toàn thân bùng ra, hắn lại cảm ngộ được... lực bản nguyên của chính mình.

Dù lực bản nguyên này rất yếu nhưng điều này lại chứng tỏ cảnh giới Đệ Tam Bộ đã mở ra một khe cửa cho hắn.

Tình cảnh này rơi vào mắt Thủy Đạo Tử giống như nước lạnh dội lên đầu, cảm giác điên cuồng của lão đã tiêu tán rất nhiều, trong mắt bùng lên vẻ khiếp sợ.

- Kẻ này rất có tiềm chất để trở thành Đệ Tam Bộ, hắn đã cảm ngộ được bản nguyên. Từ thời vũ trụ hồng hoang, số tu sĩ đạt đến cảnh giới Đệ Tam Bộ là cực kỳ ít, nhưng... kẻ này lại đạt được mức độ người người mong ước. Nếu cho hắn thời gian thì chỉ sợ ngàn năm sau nữa, sau khi liên tục phát triển sẽ trở thành Đệ Tam Bộ.

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử trở nên cực kỳ âm trầm, ý nghĩ giết chết Vương Lâm càng trở nên kiên định.

- Người này nhất định phải chết!

Thủy Đạo Tử cất bước phóng về phía Vương Lâm, tay phải nâng lên, tu chân tinh khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong tinh không. Lão muốn dùng lực lượng tu chân tinh để đập chết con kiến hôi trước mặt. Con kiến hôi này hình như đã trở thành phàm nhân, đồng thời còn có cả tiềm chất để trở thành Đệ Tam Bộ.

Dòng xoáy ngoài cơ thể Vương Lâm bùng ra tử khí rồi điên cuồng chuyển động, lực bản nguyên sống hay chết bên trong chậm rãi lớn mạnh. Quá trình lớn mạnh này tuy cực kỳ thong thả nhưng là một tồn tại cực kỳ chân thật, hình như nó muốn thoát khỏi vòng xoáy tử khí, muốn hiện ra trong thiên địa.

Khoảnh khắc này tất cả vương tộc Cổ Thần tinh trên mi tâm Vương Lâm, ngay cả tinh điểm thứ sáu vừa mới khôi phục và chưa thành hình

cũng tan vỡ ầm ầm.

Toái tinh!

Khi sáu tinh điểm hoàn toàn tan vỡ, ngoài vòng xoáy tử khí sát bên thân thể Vương Lâm lại xuất hiện một vòng xoáy khủng bố. Vòng xoáy này hiện lên trong thiên địa, bên trong bùng ra luồng khí tức Cổ Thần khó thể nào miêu tả. Khoảnh khắc khi vòng xoáy xuất hiện, bên trong lại rõ ràng bùng ra lực lượng bản nguyên.

Đây là bản nguyên, sau khi hoàn toàn hiểu rõ nhân quả thì sinh ra bản nguyên. Sau khi Cổ Thần tinh tan vỡ, mỗi một hành động đều là nhân quả, nếu không phá thì chẳng có lập, phá rồi lại lập, đây chính là nhân quả. Trong sinh tử, Cổ Thần Vương Lâm toái tinh, nhưng hắn lại cảm ngộ ra luồng lực lượng bản nguyên thứ hai trong đời.

Nhân và quả chính là bản nguyên.

- Cái này...

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử đột nhiên biến đổi, bản nguyên sinh tử của Vương Lâm đã làm lão phải khiếp sợ nhưng tất cả tình cảnh xảy ra trước mắt lại làm tâm thần lão bùng lên những con sóng chấn động cao ngập trời.

Không ngờ lại có luồng bản nguyên thứ hai, một luồng đã có thể trở thành Đệ Tam Bộ, hai luồng thì cực kỳ hiếm thấy, chỉ có những loại người thiên tư cực kỳ tài giỏi như Chưởng Tôn, Thanh Lâm mới có hai luồng bản nguyên đại thành và nhập đạo, bước chân vào cảnh giới Đệ Tam Bộ.

- Nếu kẻ này hoàn thành đạo quả, trở thành Đệ Tam Bộ, chỉ cần hắn vừa mới bước vào Đệ Tam Bộ thì ta cũng không phải là đối thủ, nếu gặp phải cũng chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

Đời này Thủy Đạo Tử chỉ từng biết hai người đại thành nhập đạo có hai luồng bản nguyên, đó chính là Chưởng Tôn và Thanh Lâm.

Hai người này đều là loại người cực mạnh, Thủy Đạo Tử lão cũng không thể nào sánh bằng. Nhưng lúc này lão lại thấy được tu sĩ thứ ba có hai luồng bản nguyên, khoảnh khắc này lão tự nhiên sinh ra ý nghic luyến tiếc, thậm chí còn muốn nhận Vương Lâm làm đệ tử.

Nhưng ý niệm này vừa lóe lên trong đầu đã bị Thủy Đạo Tử gạt bỏ.

- Tên này hận ta thấu xương, thiên tư hắn cực kỳ hiếm có, sợ rằng sau vài ngàn năm nữa Nội giới hay Ngoài giới trong Thái Cổ Tinh Thần cũng chẳng thể sinh ra được một con người thế này. Kẻ này mà chết trong tay Thủy Đạo Tử ta thì còn sảng khoái hơn rất nhiều so với việc hủy diệt pháp bảo. Ha ha, thống khoái. Muốn giết phải là loại người thiên tư như vậy mới được.

Hai mắt Thủy Đạo Tử trở nên điên cuồng, lão vung tu chân tinh khổng lồ trên tinh không, khoảng cách giữa lão và Vương Lâm ngày càng gần, phóng đi ầm ầm.

Đúng lúc này đột nhiên quy tắc tinh do ý cảnh biến thành trên mi tâm Vương Lâm đột nhiên lại tan vỡ.

Khi quy tắc tinh tan vỡ thì hóa thành dòng xoáy thứ ba quét ngang thiên địa rồi bao phủ bên ngoài thân thể Vương Lâm. Trong vòng xoáy thứ ba lại xuất hiện một luồng bản nguyên.

Tất cả ý cảnh thật giả đều nằm trong tuy tắc tinh, đây là quy tắc mới xuất hiện trong thiên địa. Khoảnh khắc khi quy tắc tinh tan vỡ, ý cảnh thật giả đã đạt đến minh ngộ trong thời gian cực ngắn.

Một luồng bản nguyên thuộc về thật giả xuất hiện trong vòng nước xoáy, đây chính là luồng bản nguyên thứ ba của Vương Lâm.

Sinh tử chính là luồng bản nguyên thứ nhất.

Nhân quả chính là luồng bản nguyên thứ hai.

Thật giả chính là luồng bản nguyên thứ ba.

Khoảnh khắc này ba luồng bản nguyên lập tức từ trong ba vòng xoáy khác nhau bùng ra, nhưng chẳng qua lúc này chúng vẫn còn rất yếu, cần phải có thời gian để tích lũy. Sau khi đạt đến một số lượng nhất định, đạt đến đại thành, lúc đó Vương Lâm có thể dùng ba luồng bản nguyên nhập đạo, trở thành Đệ Tam Bộ kinh thiên động địa.

Tình cảnh này lập tức làm cho Thủy Đạo Tử đang phóng lên tấn công phải dừng lại, hai mắt lão hầu như muốn lồi ra ngoài.

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Ba luồng bản nguyên, trước nay trong thiên địa chưa từng có kẻ nào đạt được ba luồng! Kẻ này nghịch thiên, nếu hắn tiến vào Đệ Tam Bộ thì ngay cả ta cũng không có tư cách bỏ chạy trước mặt hắn.

- Ba luồng bản nguyên, Chưởng Tôn và Thanh Lâm cũng chỉ có hai luồng, dù là chủ nhân cũng chỉ có hai luồng, luồng bản nguyên thứ ba không thể nào cảm ngộ được. Kẻ này sao lại có ba luồng bản nguyên? Loại nhân vật này ngay cả thiên đạo cũng muốn tiêu diệt, dù toàn bộ Thái Cổ Tinh Thần nếu để cho tên này đạt đến Không Kiếp Đệ Tam Bộ thì không ai có thể chống đỡ nổi, hắn có thể hủy thiên diệt địa và trở thành Chí Tôn!

- Rốt cuộc hắn là ai? Tuyệt đối không phải phàm nhân tu luyện lên mà là chuyển thế, nhưng rốt cuộc tên nào có được thần thông khủng bố để sau khi trùng tu có ba luồng bản nguyên?

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn chính là Đệ Tứ Bộ Đạp Thiên Đạo trong truyền thuyết chuyển thế sao?

Thủy Đạo Tử thân là Đệ Tam Bộ Đại Năng nhưng khoảnh khắc này cũng phải cảm thấy hãi hùng với tình cảnh trước mắt.

- Nếu ta đã trêu chọc tồn tại thế này, nhất định phải giết chết hắn, nếu không sau này trong thiên địa sẽ không còn bất kỳ nơi nào cho ta dung thân!

Vẻ mặt Thủy Đạo Tử tái nhợt, lão cắn răng bùng ra tất cả lực lượng của tu sĩ Đệ Tam Bộ, sau khi dung nhập vào trong tu chân tinh thì đánh thẳng xuống Vương Lâm.

Lúc này dù ngươi là Đệ Tứ Bộ Đạp Thiên chuyển thế rồi cũng phải chết, lão phu có thể giết được nhân vật thế này cũng cảm thấy đời này quá đủ! Chết, chết, chết đi!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1281: Ngọc của Phong Giới.

Thủy Đạo Tử đã bị ba đạo bản nguyên xuất hiện trên người Vương Lâm dọa cho mất mật, hai mắt mở to trừng trừng. Ba đạo bản nguyên trên người Vương Lâm đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Hắn cơ hồ không dám nghĩ đến chuyện đối phương lần này không chết, ngàn năm sau ba đạo bản nguyên lực này đại thành, sau khi bước vào Đệ Tam Bộ thì uy lực đạt tới bậc hủy thiên diệt địa thế nào!

Chỉ cần hắn bước một nói chuyện vào Đệ Tam Bộ thì cũng có thể đủ sức đối kháng với những kẻ đã bị vây vô số năm ở Không Niết sơ kỳ. Mà những kẻ này căn bản không phải là đối thủ của hắn. Loại nhân vật nghịch thiên này ắt gặp phải trời đố kỵ, tuyệt đối không thể xuất hiện. Mình muốn giết hắn, phải giết hắn. Nếu không giết hắn thì ngày sau trên trời dưới đất, Thủy Đạo Tử ta không thể có một đường sinh cơ.

Giờ phút này Thủy Đạo Tử cũng không biết là ba đạo bản nguyên căn bản không phải là cực hạn của Vương Lâm.

Khi sinh cơ của hắn sụp đổ đã hiểu rõ được sinh tử bản nguyên, toái diệt Cổ Thần tinh, cảm nhận được đạo nhân quả bản nguyên thứ hai. Ý cảnh chi tinh tiêu tán lại sinh ra đạo bản nguyên chân giả thứ ba.

Nhưng hiện giờ chưa tiêu tán trong cơ thể hắn còn có ngọn lửa Chu Tước!

Ngọn lửa Chu Tước ở trên người Vương Lâm đã lột xác ba lần. Mỗi một lần lột xác lại khiến cho sự hiểu biết của hắn đối với ngọn lửa tăng mạnh. Nhất là lần lột xác thứ ba lại càng khiến cho Vương Lâm trở thành người nắm quyền điều khiển ngọn lửa trong thế gian, đạt tới cảnh giới khó tin.

Hết thảy thần thông hõa diễm trước mặt hắn đều phải khuất phục!

Nếu có tu sĩ tu hành hỏa diễm lực thì hắn lại có thể điều động thần thông hỏa diễm trong cơ thể người đó, giết người đó chỉ như một cái phất tay. Nếu tiến thêm một bước nữa, dù là người không tu luyên thần thông hỏa diễm thì Vương Lâm cũng có thể nhen nhóm hỏa nộ, lấy nộ hỏa thiêu cháy hắn!

Trong tất cả những ngọn lửa trong thiên hạ, mạnh nhất mà con người có thể sử dụng chính là nộ hỏa. Nộ hỏa mỗi người đều có, nó vô hình nhưng lại tồn tại, một khi thiêu đốt thì nếu không thể điều khiển nổi, hắn phải chết chứ không còn gì nghi ngờ.

Trên nộ hỏa chính là phần hỏa. Nếu Vương Lâm có thể đạt tới kinh thiên động địa. Vì nó thiêu đốt chính là ý tứ, ngọn lửa càng thiêu đốt lại càng bùng cháy. Loại uy lực này thật sự khó tin vô cùng.

Nhưng trên phần hỏa chính là đạo hỏa. Nếu Vương Lâm có thể đạt tới đạo hỏa thì hắn có thể đốt cháy ý cảnh của địch nhân, đây không phải là pháp thuật nữa, cũng chẳng phải thần thông mà đã tới cảnh giới rất gần đạo thuật.

Đối với minh ngộ về ngọn lửa, Vương Lâm cảm ngộ không kém chút nào so với sinh tử, nhân quả, chân giả. Mà ba thứ này có thể sinh ra bản nguyên thì hiển nhiên hỏa diễm cũng có thể sinh ra bản nguyên.

Chẳng qua bản nguyên này cực kỳ mờ mịt, với tu vi của Thủy Đạo Tử không thể phát hiện được mà thôi.

Nếu có thể đạt tới cảnh giới Không Linh Đệ Tam Bộ thì có thể tử trong cơ thể Vương Lâm thấy được đạo bản nguyên thứ tư khiến hết thảy tu sĩ Đệ Tam Bộ rung động.

Bốn đạo bản nguyên, bốn đạo! Vượt qua cả cToái Niết, Thanh Lâm, vượt qua cả tôn sư Phong giới, lại càng vượt qua tất cả những tu sĩ trong Thái Cổ Tinh Thần. Loại minh ngộ này có thể nói là kinh thiên động địa. Nếu bị cToái Niết biết được, chắc chắn sẽ không tiếc mọi giá nhận Vương Lâm làm đệ tử, không tiếc bất kỳ giá nào.

Nếu Thủy Đạo Tử mà biết được thì hắn sẽ lại càng run rẩy hơn. Đối với hắn mà nói, Vương Lâm giống như là một mầm mống, một mầm mống có thể trở thành chí tôn thái cổ, chính thức trở thành tiên nhân viễn cổ, trở thành người đạt tới bước thứ tư trong truyền thuyết. Nhân vật như vậy mặc dù còn đang ở trong giai đoạn trưởng thành cũng đủ để khiến người ta sợ hãi.

Nhưng bốn đạo cũng không phải là cực hạn của Vương Lâm.

Bên trong bản nguyên hỏa diễm mờ mịt trong cơ thể của Vương Lâm còn ẩn chứa đạo bản nguyên cuối cùng của hắn.

Lôi đình!

Bản nguyên thiên địa lôi đình!

Cắn nuốt một nửa thái cổ Lôi Long, chuyển hóa nguyên thần ngàn năm, lại hấp thụ thiên lôi của tộc thái cổ, hiểu rõ biến hóa của lôi, trở thành người thay thế nắm quyền điều khiển lôi đình trong thiên địa, tiến thêm

một bước nữa, hắn sẽ bỏ đi chữ thay thế, tự thân điều khiển lôi đình trong thiên địa!

Rồi sau đó nếu tiếp tục có minh ngộ, cắn nuốt được chín loại lôi lực sơ khai trong thiên địa thì hắn có thể trở thành chủ nhân lôi đình, khiến cho bản nguyên lôi đại thành, có thể có bản nguyên lôi.

Thế thiên hành đạo. Người khác là thay trời, còn Vương Lâm là tự mình hành đạo.

Hai đạo bản nguyên này ẩn rất sâu trong cơ thể hắn, Thủy Đạo Tử căn bản không thể phát hiện ra. Chỉ có ba đạo bản nguyên cũng đủ để dọa hắn vỡ mật, nếu hắn biết được thực tế có năm đạo bản nguyên thì không biết vẻ mặt sẽ khiếp sợ tới mức nào.

Nhưng mọi chuyện trong lúc này không thể so sánh với nguy cơ! Chỉ cần công kích của Thủy Đạo Tử giáng xuống thì hoàn toàn có thể đánh tan toàn bộ tương lai của Vương Lâm, khiến hắn bỏ mình.

Một khi tử vong thì năm đạo bản nguyên sẽ tiêu tán trong thiên địa. Một người có năm đạo bản nguyên chưa từng sinh ra trong Thái Cổ Tinh Thần này cũng sẽ vì thế mà mất đi.

Lúc này Vương Lâm trước mặt những kẻ đạt tới Đệ Tam Bộ quả thực quá mức nhỏ yếu. Nhưng nếu có thể cho hắn thời gian, cho hắn kỳ ngộ

thì Vương Lâm có thể nhanh chóng lột xác, trở thành một tồn tại ở Đệ Tam Bộ vô cùng cường đại và khó khuất phục!

Hết thảy mọi chuyện này cũng không thể xác định như thế, nhưng cũng với nguy cơ sinh tử do Thủy Đạo Tử gây nên lúc này, dưới sự đánh sâu vào của bất phá bất lập, lại khiến cho Vương Lâm sinh ra năm đạo bản nguyên, khiến cho hết thảy nghịch chuyển, khiến Vương Lâm trở thành chí tôn từ cổ chí kim có được nhiều bản nguyên nhất!

- Chết đi cho ta!

Thần sắc Thủy Đạo Tử lộ vẻ điên cuồng, mơ hồ lộ ra vẻ hoảng sợ và hưng phấn. Mấy sắc mặt này lần lượt thay đổi, cực kỳ dữ tợn. Hắn muốn giết cái kẻ có tư chất nghịch thiên này, muốn giết người mà hắn hoài nghi có tư cách bước vào Đệ Tứ Bộ trong truyền thuyết này, muốn giết người có thể sánh bằng pháp bảo cường đại nhất trong thiên địa này! Giờ phút này trên cả tu chân tinh khổng lồ này, trên dưới mười lăm triệu môn đồ Thủy Đạo Tử đều tản mát ra lực lượng kinh thiên thuộc Đệ Tam Bộ, ầm ầm đánh xuống, giáng thẳng vào Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh vô cùng, bây giờ cũng không vứt bỏ, đơn giản là mang theo hết thảy tâm tư. Sinh cũng tốt, tử cũng được, hết thảy đều là mây khói. Duy nhất hắn chưa bỏ được chính là thân tình cha mẹ, tình yêu của Uyển Nhi, tình cảm của Tư Đồ Nam và Thanh Thủy.

Ngày đó hắn không nguyện ý vứt bỏ, bây giờ cũng không vứt bỏ, đơn giản là mang theo hết thảy mà đi tới tử vong.

Ánh sáng của tử vong có thể sánh với tinh vân sáng lạn nhất trong thiên địa. Nếu trái tim chẳng có ai ngoài bản thân thì tử vong sẽ vô cùng cô độc và tịch mịch, lại vô cùng lạnh giá.

Nhưng nếu trong lòng còn có lo lắng, vậy thì ánh sáng đó như sao sáng, tỏa ra vạn trượng.

- Ngươi muốn giết ta, vậy thì chúng ta... đồng quy vu tận đi!

Ngay khi tu chân tinh khổng lồ kia lao đến, song chưởng của Vương Lâm mở ra, hướng về phía bên ngoài vung mạnh lên. Ba đạo bản nguyên lực ngoài thân thể hắn điên cuồng chuyển động. Lôi hỏa bản nguyên trong cơ thể hắn cũng đồng thời ầm ầm tràn ra.

Một đòn này đã vượt qua cả trăm quyền trong đời hắn, vượt qua cả Xạ Thần Xa, vượt qua hết thảy thần thông Vương Lâm thi triển suốt đời này. Đây chính là hắn lấy bản nguyên mới sinh ra triển khai thần thông đánh ra thần thông mạnh mẽ, sáng lạn nhất trong đời.

Thiên địa ầm vang, tinh vụ tan nát, thiên không tiêu tán, cả tinh vực cấp năm ầm ầm nổ tung. Tinh vực cấp sáu cũng bị năm cái khe nứt thật lớn chia lìa ra, tạo thành Vân Hải vĩnh hằng.

Ngay cả tinh vực cấp bảy cũng bị xé ra một cái khe, phân thành hai.

Một kích này đã cực kỳ gần với thần thông của Đệ Tam Bộ, đủ để hủy diệt tất cả tu sĩ Toái Niết, hủy diệt mọi tu sĩ đại thần thông Thiên Nhân Suy Kiếp. Cho dù là Thanh Long Thánh Hoàng ở đây thì dưới một kích này cũng chắc chắn phải chết.

Một kích này Vương Lâm cũng chỉ có thể đánh ra một lần. Bởi vì hắn phải trả giá bằng năm đạo bản nguyên của hắn tan nát, hủy diệt năm đạo bản nguyên để đổi lấy việc một tu sĩ nho nhỏ mới bước vào Toái Niết có thể đánh ra một kích sánh được với tu sĩ Đệ Tam Bộ Không Niết!

Đẹp đẽ vô cùng!

Trong mắt Thủy Đạo Tử không có chút do dự. Hắn khiếp sợ vô cùng nhưng lúc này không thể dừng tay. Phải giết chết đối phương, dù là dưới một kích này hắn có thể bị thương, phải bế quan mấy ngàn năm mới có thể khôi phục, dù là có phải hủy diệt cả hơn mười lăm triệu môn đồ Thủy Đạo Tử thì hắn cũng phải ra tay.

Hắn một khi lùi bước thì ngày sau hắn chắc chắn phải chết. Đơn giản là liều mạng bị thương, hoàn toàn gạt bỏ nguy cơ này mới được.

- Chết đi!

Đôi mắt Thủy Đạo Tử bừng bừng hỏa nộ. Tu chân tinh khổng lồ kia lại ầm ầm lao xuống, đụng vào năm dòng chảy ẩn chứa bản nguyên của Vương Lâm.

Nhưng ngày trong tích tắc này, đột nhiên lại xuất hiện một biến cố kinh thiên động địa mà không ai ngờ nổi.

Vương Lâm trước trận chiến này đã từng dung hợp với Thiên Vận Tử để tính toán, cuối cùng hỏng mất Thiên Nghịch phỏng chế, xem xét trong sương mù, tìm một đường sinh cơ.

Một đường sinh cơ này lại chính là Kim Bưu Tử, một ngọc bội trên người Kim Bưu Tử.

Ngay khi thần thông của Thủy Đạo Tử đụng tới dòng chảy bản nguyên của Vương Lâm, ngay lúc bản nguyên đang chuẩn bị vỡ tan, ngay lúc Vương Lâm đang muốn lấy một cái giá cực lớn để khiến Thủy Đạo Tử phải cùng chết rồi mảnh ngọc bội vốn từ sau khi dung nhập với Thiên Nghịch trong nguyên thần của hắn đã biến mất hoàn toàn, dù là Thủy Đạo Tử có dò xét cũng không phát hiện chút nào, đột nhiên xuất hiện.

Ngọc bội này tỏa ra kim quang vô hạn, từ trong thân thể Vương Lâm lập tức lóe lên, lơ lửng trước người hắn. Ngay trong nháy mắt khi ngọc bội này xuất hiện, Thủy Đạo Tử run rẩy kịch liệt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và bối rối vô cùng, sắc mặt lại càng tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Ngay cả tu chân tinh do thần thông của hắn điều khiển lúc này cũng liền dừng lại giữa tinh không. Toàn bộ mười lăm triệu môn đồ Thủy Đạo Tử trong đó đều run rẩy.

Một cỗ uy áp khổng lồ không thể nào hình dung nổi từ trong ngọc bội điên cuồng truyền ra, ầm ầm trào tới khắp tinh không.

- Đây là... Chủ nhân! Là khí tức của chủ nhân, là ngọc bội của chủ nhân. Đây chính là ngọc của Phong giới. Đây là vật duy nhất mà chủ nhân sau khi từ viễn cổ tiên vực xuống đây mang theo.

Cả đời Thủy Đạo Tử tu đạo luôn sợ hãi chủ nhân. Lúc này trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy ngọc bội này, nỗi sợ hãi đã ẩn sâu trong lòng hắn mấy vạn năm liền bùng lên.

Trong khoảnh khắc này, ngọc bội trôi nổi phía trước Vương Lâm, trong kim quang tràn ngập liền có một ngón tay từ đó biến ảo ra. Ngón tay này trong như ngọc, dưới kim quang lại càng sáng lạng, hướng về mi tâm của Thủy Đạo Tử điểm mạnh một cái.

Thiên địa của nó cực nhanh, căn bản là không thể tưởng tượng nổi. Thủy Đạo Tử hầu như đã quên hết mọi sự chống cự. Sự sợ hãi với chủ nhân trong đáy lòng hắn đã lan khắp toàn thân hắn.

Hắn không dám phản kháng, cũng không có thời gian phản kháng! Ngón tay kia đặt trên Thất Thải Đinh trên mi tâm thiên Thủy Đạo Tử, ấn xuống hai tấc!

Vốn Thất Thải Đinh đã ở trên trán Thủy Đạo Tử rất lâu rồi, trong khoảnh khắc này liền hoàn toàn bị ấn sâu vào trong đầu hắn.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1282: Đại tạo hóa bắt đầu.

Thủy Đạo Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người trong nháy mắt như bị một ngọn lửa vô hình điên cuồng thiêu đốt từ trong thân thể hắn, trực tiếp thiêu đốt cả hồn phách, thậm chí cả nguyên thần. Loại thống khổ vô cùng này hóa thành một cỗ ý niệm điên cuồng bộc phát trong nội thể hắn.

Thất Thải Đinh là thứ chuyên để đối phó Đệ Tam Bộ. Nó được làm bởi thứ thiên thạch dùng phương pháp thần bí của thái cổ luyện hóa, trong đó ẩn chưa tinh thần lực mà ngay cả Chưởng Tôn cũng không rõ được. Loại lực lượng này đối với tu sĩ Đệ Tam Bộ có thể gây nên khó mà tin được.

Dù chủ nhân Phong Giới năm đó bị hơn chín mươi cây Thất Thải Đinh găm vào người thì toàn thân cũng tan nát mà chết. Người bị lực lượng không thể giải thích kia đánh sâu vào, tạo thành tổn thương không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này nếu Thất Thải Đinh chưa dung nhập vào trong đầu Thủy Đạo Tử thì đối với hắn cũng chưa có nguy cơ sinh tử gì. Vương Lâm nếu thi triển thần thông thì chỉ có thể đẩy vào một tấc, đối với Thủy Đạo Tử mà nói thì chỉ cần tốn ít tu vi là có thể đẩy cái đinh này ra.

Nhưng phân thân của lão giả ở Phong giới bất ngờ đánh cái đinh sâu vào năm tấc, khiến cho Thủy Đạo Tử chịu một đòn nghiêm trọng, khiến cho hắn điên cuồng không thể áp chế nổi.

Bằng vào tu vi Đệ Tam Bộ cường hãn, Thủy Đạo Tử miễn cưỡng chịu đựng, chuẩn bị sau khi giết Vương Lâm sẽ bế quan dưỡng thương.

Nhưng hắn không thể ngờ nổi là ngay khi hắn thi triển thần thông, chuẩn bị giết chết Vương Lâm thì tử trên người đối phương lại xuất hiện ngọc bội của chủ nhân.

Ngọc bội này khiến hắn rung động, không chút nào nghi ngờ sẽ thấy được Thiên Nghịch, thấy được chủ nhân. Mọi thứ không làm cho hắn thất vọng cho tới khi... ngón tay kia xuất hiện.

Ngón tay này Thủy Đạo Tử rất quen thuộc. Hắn chỉ liếc mắt một cái là nhận ra ngay... Đây chính là ngón tay của chủ nhân hắn.

Sự khẳng định đó khiến hắn hồn phi phách tán, thậm chí không kịp cầu xin tha thứ thì ngón tay đã ầm ầm đánh tới, khiến cho Thất Thải Đinh ở ngoài mi tâm của hắn hoàn toàn găm sâu vào trong đầu hắn.

Cũng trong nháy mắt này, khi Thất Thải Đinh hoàn toàn găm thẳng vào mi tâm Thủy Đạo Tử, đâm sâu vào trong đầu hắn, hoàn toàn cắm vào trong óc hắn thì Thất Thải Đinh liền lập tức bị hòa tan, tỏa ra ánh sáng bảy màu tràn ngập hết thảy vị trí trong não hắn.

Giờ phút này hai mắt, hai lỗ mũi, hai tai, kể cả bên ngoài miệng Thủy Đạo Tử đều tỏa ra ánh sáng bảy màu. Cái đầu hắn như một cái đèn lồng, tỏa ra ánh sáng bảy màu chói mắt.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thủy Đạo Tử như điên cuồng nhanh chóng lùi lại phía sau. Hai mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng cùng đối kháng với ánh sáng bảy màu trong não bộ. Tuy nhiên dù hắn chống cự thế nào đi nữa thì Thất Thải Đinh kia đã dung hợp, không thể nào nghịch chuyển. Dường như ngay lập tức nó đã biến thành chất lỏng bảy màu tràn ngập trong đầu hắn. Đau đớn xé tim, Thủy Đạo Tử ngửa đầu lên trời gào thét, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, vẻ giãy giụa trong mắt càng ngày càng yếu, dường như sẽ hoàn toàn đánh mất tâm thần.

- Chủ nhân, người ban cho ta Bất Diệt Phù Chiếu, miễn cho ta ba lần nguy cơ. Lúc này ba lần đã qua, người tới giết ra... Nhân quả luân hồi, nhân quả luân hồi!

Thủy Đạo Tử vừa lui lại phía sau vừa cười thảm, nhưng thần săc lại lộ vẻ dữ tợn.

- Ta không phục. Người sau khi chết đi ta đã tu đạo đạt đến Đệ Tam Bộ, ta là thiên hạ vô địch, ta là người đứng đầu Thần Tông, ta muốn thay mặt người! Mười lăm triệu môn đồ Thủy Đạo Môn, tự bạo cho ta. Dùng tất cả lực lượng hương hỏa của các ngươi đưa ra chống lại Thất Thải Thần Không Đinh!

Thủy Đạo Tử cất tiếng nói thê lương bi thảm, điên cuồng lui lại phía sau, đảo mắt một cái đã phá tan hư không. Bỏ chạy về phía Thần Tông.

Bên ngoài thân thể hắn, tu chân tinh khổng lồ theo sát phía sau. Bên trong đó, mười lăm triệu môn đồ Thủy Đạo Môn ầm ầm bùng nổ. Hương hỏa độc nhất thuộc về Đệ Tam Bộ ào ạt chảy vào trong cơ thể Thủy Đạo Tử, ở trong đầu hắn đối kháng với Thất Thải Đinh. Những tiếng nổ ầm ầm theo sau Thủy Đạo Tử, điên cuồng truyền ra từ cơ thể hắn cho tới khi hắn biến mất trong tinh không.

Thủy Đạo Tử điên cuồng lao đi, không ngừng chống cự sự hủy diệt, ngay lập tức tiêu tan hoàn toàn,

Tinh vực cấp năm sau khi hắn rời đi, tiếng ầm ầm cũng nhỏ dần, cuối cùng không còn chút tiếng động, bốn phía trở nên vô cùng yên tĩnh, như chẳng còn thứ gì tồn tại.

Vương Lâm chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tất cả mọi thứ của hắn giờ đã sụp đổ. Cho dù không triển khai đòn hủy diệt cuối cùng với Thủy Đạo Tử thì trận chiến này thương thế của hắn cũng cực kỳ nghiêm trọng, vượt xa so với vùng đất Yêu Linh năm đó.

Sinh cơ của hắn toàn bộ dùng hết, giờ phút này tóc bạc tang thương, trở thành một lão già. Ngay khi hắn nhắm mắt lại, ba dòng chảy bên ngoài thân thể hắn lập tức trở về trong thân thể hắn, năm đạo bản nguyên xoay tròn trong đó.

Chỉ là dù thế nào cũng không có cách gì bù đắp được sinh cơ đã mất đi.

Ngay trong khoảnh khắc khi hắn nhắm hai mắt lại, lập tức mi tâm trống không của hắn liền có một dòng chảy hiện ra. Thiên Nghịch châu chậm rãi bay ra. Hạt châu vừa bay ra lập tức hòa tan, lan tràn trên mi tâm của Vương Lâm, sau đó tràn ngập thân thể hắn.

Giờ phút này Vương Lâm dường như trở thành một bức tượng đá, một pho tượng với hình dáng già nua.

Cùng lúc đó, ngọc bội vốn lơ lững trước mặt hắn cũng thoáng chốc bị hòa tan, tiến vào trong mi tâm của Vương Lâm, biến mất hoàn toàn.

Ngay sau đó, ở không xa phía trước, nơi tam xoa kích vỡ vụn lại có một điểm sáng lóe lên. Điểm sáng này bay vụt tới gần Vương Lâm, ngưng tụ lại ở tay phải hắn rồi biến mất.

Cũng trong nháy mắt này, từ nơi khí linh hồ điệp của Xạ Thần Xa tan nát, một ánh sáng bảy màu suy yếu hiện ra, mơ hồ ngưng tụ lại thành hình Thất Thải Hồ Điệp, vố gắng vẫy cánh, chậm rãi bay về phía Vương Lâm, hóa thành vô số ánh sáng bảy màu, dung nhập với cơ thể hắn.

Còn có hai thanh đoản kiếm hắc bạch lúc trước, giờ phút này cũng biến ảo hiện ra, dường như bị một lực lượng kỳ dị lôi lại từ trong tử vong, hóa thành hai con nai con đen trắng, dung nhập vào trên người pho tượng đá Vương Lâm.

Tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Ý thức của Vương Lâm đắm chìn trong một khoảng đen tối, chậm rãi ngủ say.

Thân thể của hắn dưới lực lượng kỳ dị của Thiên Nghịch liền biến thành một tảng đá, mất đi hết thảy thần thông, chậm rãi trôi đi giữa tinh không.

Tinh vực cấp năm sụp đổ, tràn ngập những khe nứt không gian và âm phong, có rất nhiều dòng xoáy ngầm. Trong khoảng không chết chóc này, Vương Lâm hóa thành tượng đá cứ bay đi, càng ngày càng xa.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, có thể một ngày, có thể mười ngày, có thể là một tháng... Tảng đá do Vương Lâm hóa thành đã trở nên bạc màu, ở trong tinh vực cấp năm này trôi nổi mãi, khi gặp phải dòng xoáy ngầm, bị quăng ra rất xa, khi thì gặp phải khe nứt không gian, trên người đã xuất hiện những vết nứt...

Cũng ở trong tinh vực cấp năm này còn có một nữ tử, không biết đã bao nhiêu ngày đi tới nơi xảy ra trận chiến giữa Vương Lâm và Thủy Đạo Tử, nước mắt chảy dài trên má.

Chậm mất rồi... nữ tử này cắn môi dưới, cắn tới chảy máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, mờ mịt nhìn về phía trước. Trong trái tim nàng giờ phút này đã tràn ngập tử vong.

Một luồng tử khí tràn ngập khắp thân thể nàng, rất lâu sau không tiêu tan.

- Người ngươi nhớ đến có thể được cứu...

Một giọng nói già nua từ trong tinh không chậm rãi truyền ra, rơi vào tai nữ tử này.

Thân thể nữ tử run lên.

- Hắn không chết, nhưng cũng là đã chết. Ngươi cần tìm thấy tượng đá do hắn biến thành. Ta dạy ngươi một phương pháp... có lẽ có thể cứu hắn tỉnh lại. Chẳng qua phương pháp này sẽ phải trả giá rất đắt.

Tiếng nói kia dần suy yếu, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng những lời nói của hắn khiến đôi mắt nàng tỏa sáng kiên định. Nữ tử này nhẹ nhàng gật đầu, lau đi nước mắt.

Chậm rãi tìm kiếm trong tinh vực cấp năm này.

Thời gian trôi qua, ba ngày, mười ngày, mười chín ngày... mãi cho tới ba mươi ngày sau...

Ở một góc tinh vực cấp năm, nữ tử này thấy xa xa phía trước có một bức tượng đầu vết thương. Nàng ôm lấy bức tượng, nước mắt thánh thót rơi trên đá nhưng không cất tiếng nói.

Mang theo tượng đá, nước mắt chảy dài, nữ tử dần dần đi xa, tới một nơi không ai có thể tìm thấy, một nơi sâu trong Vân Hải, tới một đại lục

hoang dã không người biết tới.

Trên đại lục này rất nhiều mãnh thú, bởi vì đã rất nhiều năm không có ai phát hiện ra đại lục này, cho nên khi nữ tử này tới nơi, mãnh thú trên đó lập tức gầm thét. Nhưng tiếng gầm thét vừa mới truyền ta lập tức yên tĩnh trở lại. Dường như có một luồng khí tức tràn ngập bên ngoài cơ thể nữ tử khiến cho tất cả mãnh thú ở nơi này cảm thấy đều run rẩy, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ở phía bắc đại lục này, trong một sơn cốc, nữ tử ôm tượng đá hạ xuống, sửa sang lại sơn cốc một phen, sau đó yên lặng nhìn bức tượng, ở lại đây với hắn.

Mỗi ngày nữ tử đều đứng trước mặt tượng đá, cắn đầu ngón tay, lấy máu tươi nhuộm toàn thân tượng đá. Bề ngoài của tượng đá rất thô ráp, ngón tay mang theo vết thương mà vuốt qua sẽ rất đau nhức. Nhưng nữ tử này chỉ nhìn chăm chú vào bức tượng, dường như không biết đau đớn là gì.

Bức tượng đá rất lớn, không khác gì một người thật, dùng máu tươi vẽ lên thì thường...

(thiếu một đoạn)

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1283: Phong Giới tôn sư.

Giấc mộng này rất sâu, khiến người ta chìm trong đó không phân biệt được đâu là thật, đâu là hư ảo. Trước mặt Vương Lâm là một đám sương mù dày đặc. Ở trong đám sương mù này có rất nhiều những vệt sáng chạy xen kẽ, nhanh chóng hiện lên.

Ở nơi này Vương Lâm chỉ như một hồn phách vô hình tồn tại, ở trong thế giới sương mù này chậm rãi bước đi, chậm rãi tiêu tán. Cho đến một ngày hồn phách hắn hoàn toàn biến mất, không bao giờ tồn tại nữa. Hắn rất lạnh. Cảm giác này ngày càng mãnh liệt, dần dần tràn ngập trong hồn phách hắn.

Hắn không biết đã đi bao lâu rồi. Ở nơi này không có ngày tháng, thời gian cũng như đọng lại, hoàn toàn bất đồng so với bên ngoài. Hắn tiến về phía trước, dần dần Vương Lâm phát hiện ra bên trong sương mù kia hóa ra lại ẩn chứa năm loại thiên địa nguyên lực: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Mà khiến hắn cảm thấy quen thuộc chính là ngũ hành nơi này toàn bộ khiến hắn cảm thấy thân thiết.

- Nơi này... chính là thế giới Thiên Nghịch...

Một tháng... hai tháng... ba tháng, cũng có thể là một năm, hai năm, ba năm... cũng không biết là đã qua bao năm tháng, hồn phách Vương Lâm vẫn chưa tiêu tán...

Dường như trong vô số năm tháng này, ở trong thế giới thiên nghịch này đều có một luồng sáng đỏ như máu từ bốn phương tám hướng xuyên thấu tới, xua tan đi giá lạnh của Vương Lâm, dần dần khiến hồn phách hắn dễ chịu, khiến bên ngoài hồn phách của hắn xuất hiện vẻ nửa trong suốt, nhìn ra hình dạng.

Vẻ mê man tràn ngập của Vương Lâm cũng nhờ huyết quang này mà dần dần biến mất. Hắn kinh ngạc nhìn bốn phía, chậm rãi nhớ lại rất nhiều chuyện, lại càng nhớ tới thế giới mà hai ngàn năm nay hắn đã chứng kiến.

- Ngũ hành nơi này là do mình sưu tầm...

Vương Lâm dần dần thoát khỏi mê man, thay vào đó là sự tỉnh táo. Sau khi hắn tỉnh lại, không ngờ lại phát hiện ra mình vẫn còn ở trong mộng.

Yên lặng cảm thụ bốn phía, Vương Lâm quay đầu nhìn lại, không biết bao năm tháng ở nơi này, hắn đã đi sâu vào trong thế giới Thiên Nghịch, không còn tìm thấy đường lối nữa.

Mặc dù là tìm được đường thì cũng không phải là đường ra. Hắn như là người bị nhốt vĩnh viễn ở nơi này vậy.

- Uyển Nhi cũng ở nơi này...

Vương Lâm đã có thói quen cô độc trong thiên địa. Do vật ở nơi này hắn cũng không thấy có gì không tốt.

- Chỉ là mình nhớ rõ ràng mình đã sụp đổ, sao giờ lại ở nơi này...

Vương Lâm nhíu mày, nhìn lại thân thể của mình, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

Hắn thấy được thân thể mình đang ở trạng thái nửa trong suốt, hoàn toàn là vẻ của hồn phách ngưng hình. Hắn lại càng thấy huyết quang ấm áp bốn phía xuất hiện, luôn dung nhập vào trong hồn phách của hắn, nuôi dưỡng hồn phách hắn, khiến cho hồn phách hắn thoát khỏi mê man, có thể ngưng hình.

- Huyết quang này là...

Vương Lâm kinh ngạc nhìn huyết quang không ngừng dung nhập vào trong cơ thể mình, khiến cho hắn thấy vô cùng ấm áp. Cảm giác này

khiến hắn rất thoải mái, chỉ là hắn không sao nghĩ ra được thứ huyết quang này rốt cuộc là cái gì...

- Chẳng lẽ bản thân trong Thiên Nghịch châu đã tồn tại lực lượng kỳ dị có thể nuôi dưỡng hồn phách sao?

Trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng chỉ có đáp án này có thể giải thích được mọi chuyện.

Chẳng qua hắn vẫn cảm thấy có chút không hợp lý, đang muốn kiểm tra lại cẩn thận thì đột nhiên ở trong thế giới Thiên Nghịch này có một giọng nói nỉ non từ xa xa truyền tới.

- Ở đây... ở đây...

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Tiếng nói của người đàn ông này rơi vào trong tai hắn lập tức hóa thành một luồng sóng quanh quẩn trong linh hồn hắn. Đôi mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm về phía trước, lóe sáng

- Tiếng nói này có thể chấn động hồn phách, nhưng lại rất quỷ dị, chắc là chủ nhân của Thiên Nghịch. Nhưng mình cũng phải tới xem đây có phải là hắn không!

Trầm ngâm một chốc lát, Vương Lâm chậm rãi bước tới.

Tốc độ của hắn lúc đầu không nhanh. Nguyên thần và thân thể hồn phách theo gió bay tới, hướng về phía trước, dung nhập vào trong sương mù, biến mất phía chân trời.

Tốc độ của hắn sau đó càng lúc càng nhanh. Ở phía trước hắn, lúc nào hắn cũng cảm nhận được huyết quang. Huyết quang dường như đuổi theo hắn, không ngừng dung nhập vào trong hồn phách của hắn, khiến cho cảm giác ấm áp mà Vương Lâm cảm nhận được càng ngày càng nhiều.

- Huyết quang này rốt cuộc là cái gì...

Vương Lâm vẫn nhíu mày nhưng không thể nghĩ ra huyết quang này là gì.

Hắn tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, giống như một tia chớp lao tới, phá tan mọi sương mù, so với trạng thái mê man qua bao năm tháng kia thì không biết phải nhanh hơn bao nhiêu lần.

Sương mù bị cuốn lên, bị Vương Lâm đánh tan. Cả một đoạn đường Vương Lâm dùng khí thế như chẻ tre ầm ầm lao tới. Thời gian vẫn trôi qua, một năm, hai năm, ba năm...

Vương Lâm không ngừng phi hành. Thân thể hồn phách của hắn không tiêu hao nguyên lực. Nơi này là Thiên Nghịch, hắn là chủ nhân của nơi này, ở đây như cá gặp nước. Sương mù ở phía trước không nồng nặc như trước mà mỏng manh hơn rất nhiều.

Trong mấy năm này, huyết quang kia không ngờ không bao giờ gián đoạn, vẫn luôn luôn tràn ngập, nuôi dưỡng hồn phách của Vương Lâm, khiến cho hồn phách của hắn không còn trong suốt nữa mà đã gần như thực chất.

Nhưng Vương Lâm lại có thể cảm nhận được huyết quang vẫn ấm áp như cũ nhưng đang yếu ớt dần đi, dần dần trở nên lạnh lẽo...

Cũng không biết đã qua bao lâu, Vương Lâm cứ tiến tới, tiếng nói nỉ non kia cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

- Ở đây, ở đây...

Vương Lâm tiến tới càng lúc càng nhanh. Một ngày nọ, cả người hắn ầm một tiếng liền dừng lại, nhìn chằm chằm về phía trước. Trước mặt hắn, trong sương mù mỏng manh có một cánh cửa thông thiên đột nhiên xuất hiện!

Cánh cửa này Vương Lâm không xa lạ gì. Hắn đã thấy nó mấy lần!

Cánh cửa khổng lồ này đứng vững trong thế giới Thiên Nghịch, to lớn vô cùng. Bất luận kẻ nào đứng trước nó đều có cảm giác như bản thân mình chỉ là một con kiến hôi.

Mà giờ phút này trong nháy mắt khi Vương Lâm tới gần, cánh cửa đá khổng lồ vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Hai cánh cửa đá chầm chậm mở ra, trong tiếng động vang dội tạo thành một khe hở thật lớn!

- Ở đây... ở đây...

Tiếng nói chính là truyền từ phía trong cái cửa ra. Ở khoảng cách gần thế này, tiếng nói này truyền vào tai Vương Lâm như là sóng trào, không ngờ khiến nguyên thần hắn cũng vặn vẹo.

- Quả nhiên là nó!

Hai mắt Vương Lâm co rút lại, nhìn cánh cửa đá khổng lồ này, cả người lâm vào trầm mặc. Hắn ở trong này mấy năm đã có suy đoán nhưng hiển nhiên khi nhìn thấy tận mắt cánh cửa đá này vẫn có sự rung động ngoài dự liệu.

Cũng với được huyết quang khiến hắn dễ chịu, khiến hồn phách hắn trở nên thực chất hóa, cũng khiến hắn nhớ lại nhiều điều, cuối cùng nhớ tới trận đánh với Thủy Đạo Tử, sau đó đột nhiên xuất hiện ngọc bội!

Hắn càng nhớ lại lời nói thất thanh của Thủy Đạo Tử, ngọc bội kia tên là ngọc của Phong giới, là vật tùy thân của chủ nhân Phong giới! Một việc Vương Lâm vẫn luôn cảm thấy khó hiểu lúc này đã mơ hồ có đáp án!

Hắn khó hiểu là vì sao đồng tử tóc trắng lại phải tự sát. Nhưng lúc này trí nhớ của hắn thức tỉnh, lại dựa vào trận đánh với Thủy Đạo Tử, Vương Lâm đã có thể phán đoán được rõ ràng, chủ nhân của Thủy Đạo Tử chính là tôn sư của Phong giới, cũng chính là chủ nhân đời trước của Thiên Nghịch.

Vậy đồng tử tóc trắng kia cảm nhận khí tức của chủ nhân cho nên mới đuổi giết mình. Hắn sau khi cắn nuốt máu huyết của Vương Lâm có nói một câu không có ý nghĩa gì.

Phải lục soát linh hồn kiếm Thiên Nghịch, mục đích chính là tìm chủ nhân, giết chủ nhân.

Những chuyện này Vương Lâm đã hiểu rõ. Cũng bởi vì thế mà đồng tử tóc trắng sau khi thấy ngọc bội mới có thể hoảng hốt như vậy, sắc mặt biến đổi kinh khủng vô cùng.

Mà Phong giới Tôn Sư hiển nhiên không phải tử vong một cách bình thường. Trí nhớ của Vương Lâm rõ ràng có cảnh sau khi ngọc bội xuất hiện, bên ngoài xuất hiện kim quang, hóa thành một ngón tay, đánh thẳng vào Thất Thải Đinh trên đầu Thủy Đạo Tử, khiến hắn trọng thương kêu thảm mà bỏ chạy.

- Ở đây... tiến vào đi... ở đây...

Từ khe hở trên cửa đá trước mặt Vương Lâm, tiếng nói nỉ non kia lại truyền ra rõ ràng hơn, giống như một cơn gió quét qua cả thế giới trong Thiên Nghịch.

- Ngươi là ai?

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá, chậm rãi mở miệng.

- Ta... ta là chủ nhân của Phong giới... tiến vào đi... ta không có ác ý... sẽ không hại ngươi...

Trầm mặc một chút, tiếng nói nỉ non mang theo vẻ mê man dần dần truyền ra.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn mơ hồ có cảm giác ở bên trong cánh cửa này ẩn giấu một bí mật kinh thiên, càng chính là nơi mà mình có thể rời khỏi đây.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm không do dự nữa, thân thể nhoáng lên liền đi thẳng tới đại môn, chỉ trong chớp mắt đã tới gần, bước vào khe hở nơi cửa đá, tiến vào trong cánh cửa thông thiên.

Vân Hải, trong tinh vực bậc hai, ở một khoảng không ẩn thế, trên một đại lục hoang dã cực kỳ hẻo lánh. Nơi này không có tu sĩ đến, là một mảnh hoang vu.

Trong một sơn cốc trên đại lục này, Lý Thiến Mai đang ngồi trên mặt đất. Trước mặt nàng có một bức tượng đá trong suốt long lanh.

Trên tượng đá có vết máu nhàn nhạt. Huyết quang đang dần dần tiêu tan. Sắc mặt Lý Thiến Mai cực kỳ tái nhợt, không có chút huyết sắc. Mái tóc màu lam của nàng giờ đã không còn lộng lẫy. Nàng chậm rãi mở mắt, ánh mắt vô thần, chỉ có sự bi ai tỏa ra.

Nàng giơ cánh tay phải ra, bên trên năm ngón tay toàn vết thương khô héo, không giống như một cánh tay của thiếu nữ mà giống cánh tay của một người già.

Trên cánh tay còn có những vết rạch chưa đóng vẩy. Đôi mắt vô thần của Lý Thiến Mai lại dần dần sáng ngời kiên định, một lần nữa lấu máu tươi vẽ lên toàn thân bức tượng.

Thời gian đã trôi qua bốn năm. Trong bốn năm này, Lý Thiến Mai không rời khỏi nơi này nửa bước, vẫn luôn luôn ở đây, yên lặng lấy máu tươi nuôi bức tượng.

Bốn năm trước, một ngày chỉ cần vẽ lên bức tượng đá một lần, nàng có mười canh giờ để nghỉ ngơi. Bốn năm sau, tượng đá càng trong suốt hơn, máu cần lại nhiều hơn. Thường thường một ngày nàng phải vẽ lên lên đó bốn lần, thời gian nghỉ ngơi cũng còn không tới bốn canh giờ...

- Ta sẽ khiến chàng tỉnh lại...

Lý Thiến Mai nhìn tượng đá, khóe mắt đã không còn nước mắt, chỉ còn một vệt như là nước mắt chảy dài nhiều ngày mà biến thành. Trong bốn năm nay nàng cũng đã tự hỏi nhiều lần, hết thảy chuyện này... có đáng không...

Nàng không thể trả lời những lời như sư tôn năm đó trả lời mình. Chính nàng cũng không biết là có đáng hay không. Nàng chỉ biết là có tiếng nói như từ kiếp trước nói bên tai nàng, trong chiến trường trăm năm chém giết chậm rãi thức tỉnh nàng, chậm rãi chứng kiến mình trở thành một con cá dưới mặt nước, nhìn thấy một con chim đang tung bay trên bầu trời phía trên mặt nước, dần dần đi xa...

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1284: Bảy Dặm

Những chuyện này Vương Lâm đều không biết.

Lúc này hắn vừa cất bước vào trong cánh cửa thông thiên trong Thiên Nghịch liền bước vào trong thế giới kia. Nơi này là một mảng tinh không vô tận. Khoảng không gian này không có sương mù, chỉ có ánh sáng của tinh vân như ngọc tỏa ra cực đẹp.

Mảng tinh không này rất yên tĩnh, rất tĩnh lặng...

Và nó cũng rất xa lạ đối với Vương Lâm.

- Ngươi là người thứ ba... bước vào bên trong cánh cửa này...

Âm thanh nỉ non kia từ trong tinh không chậm rãi truyền ra. Ngay trong nháy mắt khi giọng nói này xuất hiện, lập tức trong tinh không đột nhiên có ánh sáng chói lòa bừng lên, trong tiếng ầm ầm một khối tinh thần bộc

phát ra, ngưng tụ trước người Vương Lâm, hóa thành một dòng ánh sáng thật lớn.

- Vào đi... người thứ ba có duyên với ta...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trầm ngâm một chút, sau đó cất bước vào trong dòng ánh sáng nọ. Trong nháy mắt khi hắn tiến vào, hồn phách của hắn liền lập tức tiêu tán, khi xuất hiện thì trước mặt Vương Lâm đã làm bầu trời xanh thẳm và mặt đất màu đen.

Đây chính là bên trong cánh cửa thông thiên, trên mặt đất đen tràn ngập cỏ xanh. Từng cơn gió nhẹ thổi tới khiến cho cỏ xanh rung động lao xao.

Bầu trời xanh thẳm, không một gợn mây, giống như là nước biển bị đặt ngược lên đó vậy.

Phía trước hắn, trên mặt đất là một cái cây khổng lồ che trời. Cái cây này cao vô cùng, trên cây sắc xanh tràn ngập nhưng không che lấp nổi vô số những vết gãy vỡ.

Cái cây khổng lồ này đã mất đi hết thảy sinh cơ, đang giãy giụa, chậm rãi chết đi.

Vương Lâm nhìn cây đại thụ trước mặt, hít sâu một hơi.

- Đây là bổn mạng Niết Kiếp bảo vật của ta biến thành. Chỉ có thế ta mới có thể sống sót tới ngày hôm nay...

Tiếng nói nỉ non từ trong cây đại thụ truyền ra, vang vọng giữa trời đất.

Tâm thần Vương Lâm rung động, nhìn thân cây khổng lồ có thể sánh với Cổ Thần này.

- Ta đến từ Viễn Cổ Tiên Vực, tên là gì thì ta đã quên. Sau khi xuống nơi đây, thế nhân gọi ta là chủ nhân Phong giới hoặc Phong giới tôn sư... Trước ngươi đã có hai người tiến vào nơi này. Ta không biết tên của họ. Nhưng có thể tiến vào nơi này đó là có duyên với ta. Người thứ nhất tiến vào ta cho hắn đạo pháp tuyệt luân, cho hắn cảm ngộ của ta đối với thiên địa... Người thứ hai tiến vào ta cho hắn nửa thân thể quy tắc, khiến cho hắn có tư chất kinh thiên! Ngươi là người thứ ba tiến vào nơi này, ngươi muốn cái gì...

Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu sau nhìn cây đạo thụ, chậm rãi nói:

- Thủy Đạo Tử là do ngươi bức lui?

- Nếu ngươi không có được ngọc bội năm đó đã tiêu tán của ta thì ta cũng không giúp ngươi. Nhưng ngươi đã tìm được ngọc bội, ta có thể thông qua ngọc bội đó thi triển lại một chút lực lượng còn lại... Tên đạo

nô năm đó của ta, ta đã cho hắn ba cơ hội bất diệt, cuối cùng đã dùng hết, thế nên lúc đó mới ra tay...

- Ngươi vì sao lại giúp ta?

Vương Lâm đè nén sự khiếp sợ trong lòng, mặt không đổi sắc, dò hỏi.

Lời nói này của Vương Lâm khiến cho đại thụ trầm mặc, hồi lâu sau tiếng nỉ non mang theo sự già nua vang vọng truyền tới.

- Ở rất lâu trước kia, Thái Cổ Tinh Thần không có phân chia thành nội giới, ngoại giới. Ở trong vùng tinh thần mênh mông vô tận, có một vùng thánh địa được xưng là Viễn Cổ Tiên Vực. Viễn Cổ Tiên Vực này thống lĩnh cả phiến tinh không này, giáo hóa vạn tộc. Tất cả sinh linh trong tinh không khi đạt tới một trình độ nhất định, sau khi mở ra tinh thần bản thân sẽ phi thăng, tiến vào Viễn Cổ Tiên Vực, trở thành dân chúng của tiên vực... Vốn hết thảy mọi chuyện đều nằm trong vòng tuần hoàn. Chỉ bởi vì một chí bảo ngoài tinh không khiến cho tất cả mọi chuyện phát sinh kịch biến nghiêng trời lệch đất. Lần biến đổi này khiến cho Viễn Cổ Tiên Vực phân chia làm hai bộ phận, xuất hiện giới nội và giới ngoại. Trái tim của tinh không này – Viễn Cổ Tiên Vực cũng phân chia, trở thành thánh địa của giới ngoại... Mà ở giới nội cũng có một bộ phận Viễn Cổ Tiên Vực tồn tại. Ta chính là từ nơi đó tới...

Vương Lâm nghe những lời nói của âm thanh già nua này, tâm thần như có sóng to gió lớn. Chuyện bí ẩn thế này những người biết được trên thế

gian này hắn là cực kỳ ít ỏi. Hắn không ngờ là giới ngoại và giới nội có liên hệ như vậy.

Viễn Cổ Tiên Vực phân làm hai, khiến cho Thái Cổ Tinh Thần cũng chia cách, trở thành hai vùng tinh không của giới nội giới ngoại.

- Người Viễn Cổ Tiên Vực trong trận biến đổi lớn năm đó chết vô số, sụp đổ rất nhiều. Ngay cả Tiên Hoàng viễn cổ tồn tại từ khi thiên địa sơ khai cũng bị pháp bảo đó đánh trọng thương phải bế quan, không màng thế sự... Nhưng những người tách khỏi Viễn Cổ Tiên Vực do bốn vị Tiên Phi thống lĩnh thì không lúc nào không nhìn chằm chằm từ giới ngoại. Bọn họ muốn chính là kiện pháp bảo năm đó, muốn chính là đại lộ thông thiên tới Viễn Cổ Tiên Vực trong giới nội.

Ta thân là một đạo tiên của Viễn Cổ Tiên Vực nội giới, sau khi xuống nơi này cũng muốn thống lĩnh hết thảy sinh linh trong giới nội chống lại sự xâm lấn của giới ngoại, lại càng muốn đánh với bọn họ một trận. Chỉ là ta còn chưa hoàn thành tâm nguyện thì lại bị đạo nô đánh lén, lưng lại bị mấy người của giới ngoại Viễn Cổ Tiên Vực liên thủ đánh trọng thương, cuối cùng bị tiên phi diệt thân thể ta, khiến ta không thể không tiến vào trong Thiên Nghịch, lấy pháp bảo chi linh để tồn tại...

- Thiên Nghịch là thứ gì?

Tâm thần Vương Lâm chấn động, nhanh chóng hỏi.

- Pháp bảo năm đó dẫn tới phân chia kịch liệt tại Viễn Cổ Tiên Vực chính là một vật đến từ bên ngoài tinh không, đó là Thiên Nghịch. Chẳng qua Thiên Nghịch cũng chỉ là một cái la bàn. Trên la bàn này còn có ba bảo vật. Thiên Nghịch châu chính là vật được đặt ở trung tâm. Sau khi Viễn Cổ Tiên Vực phân chia xong, ta thân là đạo tiên, muốn thống lĩnh giới nội đấu tranh với giới ngoại một trận liền được Tiên Hoàng ban thưởng cho hạt Thiên Nghịch châu này... Chỉ là ta cũng không phải là chủ nhân đời thứ nhất của Thiên Nghịch châu. Sau khi ta nghiên cứu vô số năm thì mới biết trước ta, Thiên Nghịch châu này còn có hai chủ nhân. Mỗi một người bọn họ đều là những tồn tại vượt xa so với ta... Mà đều là những tu sĩ bên ngoài tinh không! Hơn nữa ta lại suy đoán rằng hạt châu Thiên Nghịch mới chính là vật trọng yếu nhất trên la bàn! Đáng tiếc là Tiên Hoàng bế quan, nếu không thì để người nghiên cứu nhất định có thể phá giải hoàn toàn bí mật của Thiên Nghịch, tìm tới được Thái Cổ Thần Cảnh!

- Thái Cổ Thần Cảnh?

Vương Lâm biết được càng nhiều bí mật kinh thiên, mỗi một cái đều có thể khiến an nghe thấy mà rung động. Lúc này khi vừa nghe thấy Viễn Cổ Tiên Vực xong lại nghe được bốn chữ Thái Cổ Thần Cảnh!

- Thái Cổ Thần Cảnh là một thứ tồn tại... đối với sự hiểu biết của ta thật sự là rất ít... lúc này sinh cơ của ta đã tuyệt diệt, sớm phải chết đi rồi. Nhưng sứ mạng của ta chưa hoàn thành, Tiên Hoàng còn chưa xuất quan, Viễn Cổ Tiên Vực vẫn luôn bị phong ấn, quyết không thể để cho người giới ngoại xâm nhập quấy rầy. Nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Hai người trước tiến vào nơi này bọn họ vẫn chưa trở thành chủ nhân tiếp theo của Thiên Nghịch. Cho dù có trở thành chủ nhân thì cũng chỉ là quân cờ của ta mà thôi. Nhưng ngươi bất đồng. Ngươi đã làm cho Thiên Nghịch dung nhập vào nguyên thần, trở thành chủ nhân của Thiên Nghịch rồi. Cho nên ta mới phải giúp ngươi. Ta muốn ngươi trở thành tôn sư của Phong giới, khiến ngươi giúp ta thủ hộ Phong giới, chống lại sự xâm nhập của giới ngoại, đợi khi Tiên Hoàng thức tỉnh từ trong bế quan, cho tới khi phong ấn của Viễn Cổ Tiên Vực được mở ra! Ta sau khi giúp ngươi sẽ hoàn toàn tiêu tán. Ngọc bội mà ngươi tìm về cùng với Niết Kiếp bảo vật của ta sẽ dung nhập trong đại trận trung tâm của giới, khiến cho uy lực của nó càng mạnh, cho ngươi có thời gian trưởng thành! Ngươi nếu có thể lập được đại công lớn như vậy thì Tiên Hoàng sau khi tỉnh lại, thấy ngươi dâng ra Thiên Nghịch nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi vô cùng, hoàn thành hết thảy tâm nguyện của ngươi. Ngay cả nữ tử mà ngươi đặt trong Tị Thiên Quan cũng có thể sống lại!

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào đại thụ, trầm mặc hắn.

- Người này không ngờ những năm gần đây đã quan sát mình rất lâu, biết được mọi chuyện của mình, lại càng biết được khát vọng của mình đối với việc Uyển Nhi sống lại, muốn mình khuất phục Tiên Hoàng kia! Hắn muốn mình khi Tiên Hoàng thức tỉnh dâng lên Thiên Nghịch, nhưng nếu mình làm theo thì sẽ bị Tiên Hoàng kia hoàn toàn nắm lấy trong tay.

Toàn bộ số mạng mình phải phụ thuộc vào hắn. Hắn vui vẻ rồi có thể cứu sống Uyển Nhi, mà không vui thì có thể mạt sát hai người mình. Loại chuyện này ta sao có thể làm được. Nhưng lúc này nếu mình rời khỏi nơi này thì cũng phải ứng phó với người này một phen. Người này đối với mình cũng không có ác ý, chẳng qua là ương gàn quá mức. Thủy Đạo Tử

phản lại hắn mà hắn vẫn tha cho Thủy Đạo Tử ba lần không chết, làm mất đi cơ hội giết hắn, lưu lại cho tới ngày nay.

- Ngươi có thể cho ta những gì?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói.

Lời nói này của hắn khiến cây đại thụ chấn động toàn thân, nhưng từ trong đó liền tỏa ra một luồng uy áp kinh thiên động địa. Luồng uy áp này biến thành gió lốc ầm ầm lao thẳng tới Vương Lâm, ngay lập tức bao phủ lấy hắn, hút mạnh một cái, trực tiếp cuốn hắn tới bên trong cây đại thụ.

- Ta tìm hiểu Thiên Nghịch nhiều năm, bí mật trong đó có vô cùng. Ta cũng không thể nhìn ra toàn bộ nhưng có thể từ trong Thiên Nghịch lấy ra lực lượng của Thái Cổ Tinh Thần, hóa thành lạc ấn đóng vào hồn phách ngươi. Tuy rằng không thể cho ngươi một bước lên trời nhưng cũng có thể giúp ngươi tiến vào đạo cảnh, hiểu được diễn biến của thiên đạo. Có thể đạt được bao nhiêu thì phải xem vào bản thân ngươi đi!

Tiếng nói già nua vang vọng, chấn động thiên địa, dần dần tiêu tán.

Thời gian lưu chuyển, xoay bánh xe năm tháng, chẳng mấy chốc, xuân đi thu tới, ngày tháng dần qua, hai năm đã trôi qua. Trong tinh vực bậc hai

trong chuyện, trên đại lục hoang dã kia, Lý Thiến Mai làm bạn với Vương Lâm hóa thành tượng đá đã hơn sáu năm.

Thời gian đối với con người mà nói, có khi lại trôi qua chỉ trong nháy mắt. Có thể thấy được sáu năm này nói nhiều không phải là nhiều, nói ít tuyệt đối không phải là ít.

Đối với tu sĩ mà nói, sáu năm chỉ như trong chớp mắt, nhoáng cái đã qua. Nhưng sáu năm này đối với Lý Thiến Mai suốt ngày chỉ bôi máu tươi lên tượng đá, giống như sáu trăm năm...

Dung nhan của nàng vẫn xinh đẹp như xưa nhưng lại đầy vẻ bệnh tật. Thân thể gầy gò hơn rất nhiều, chỉ là ánh mắt nàng vẫn mang theo sự kiên định và cố chấp.

Hiện giờ nàng mỗi ngày nghỉ ngơi không quá hai canh giờ. Trong hai canh giờ này nàng toàn tâm ngồi xuống, tranh thủ khôi phục ít sinh cơ, tiếp tục bôi máu tươi lên tượng đá.

Bộ dáng tiều tụy của nàng giống như là đóa hoa đang héo tàn, khiến cho người ta nhìn thấy mà chua xót trong lòng.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1285: Thức tỉnh! (1)

Tượng đá Vương Lâm bên trong sơn cốc trong sáu năm nay đã từ một lão già tang thương hóa thành một thanh niên, hầu như giống hệt hắn trước khi biến thành tượng đá. Mỗi một lần Lý Thiến Mai yên lặng ngắm nhìn tượng đá cũng như thấy được Vương Lâm đang đứng trước mặt mình.

- Chàng đã đồng ý tiễn ta...

Lý Thiến Mai nhẹ giọng thì thào, giống như nói với bức tượng đá Vương Lâm biến thành.

Những kỷ niệm từ khi quen biết Vương Lâm trong suốt sáu năm này luôn luôn hiện lên trong đầu Lý Thiến Mai, lại càng được khắc sâu hơn. Chỉ là đôi khi nàng cũng tự hỏi chính mình, hết thảy chuyện này vì sao lại trở thành như thế này.

Nàng cũng chưa rõ ràng, chỉ là thân ảnh Vương Lâm ở trong lòng nà đã càng ngày càng sâu đậm...

Nàng càng nghĩ nhiều, khi nhập định, trong đầu lại hiện lên hình ảnh con cá dưới mặt nước, yên lặng nhìn cánh chim đang bay lượn trên không.

Cánh chim này một lần hạ xuống, rũ lông cánh, uống nước, mắt nhìn con cá dưới nước, chỉ là trong chốc lát nhưng lại như vĩnh hằng, tồn tại trong đầu Lý Thiến Mai.

- Thật sự... có kiếp trước không...

Lý Thiến Mai cắn môi dưới. Nàng đã không còn nước mắt, vung mười ngón tay đầy vết máu đông, lại một lần nữa lấy máu huyết vẽ lên tượng đá do Vương Lâm biến thành.

Thời gian cứ thế chầm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc đã lại qua một năm...

Trong một năm này, tốc độ hấp thu máu của tượng đá Vương Lâm càng lúc càng nhanh. Lý Thiến Mai mỗi ngày chỉ còn có thể nghỉ ngơi trong nửa canh giờ. Thời gian còn lại toàn bộ đều phải quan sát tượng đá, khi thấy bên ngoài tượng đá không còn máu thì lại tiếp tục vẽ lên một lần nữa.

Cứ thế, cứ thế... thời gian một năm này dường như tương đương với thời gian sáu năm còn lại. Thân thể Lý Thiến Mai giờ đã hư nhược hơn rất

nhiều... Không có nhiều thời gian khôi phục, chỉ có thể ở dưới loại tiêu hao không ngừng này mà chậm rãi tiêu tán sinh cơ.

Bao nhiêu đan dược trong không gian trữ vật ở trong bảy năm này đã chẳng còn lại mấy, toàn bộ đều bị nàng ăn cả, hóa thành nguyên lực trong cơ thể, vận chuyển sinh cơ.

Chỉ là đan dược nhiều như vậy nhưng còn xa mới so được với sự tiêu hao của nàng, dù là có nhiều đan dược hơn nữa cũng vô dụng... bởi vì giờ phút này Lý Thiến Mai cũng không có thời gian đi tiêu hóa đan dược. Mỗi ngày nàng chỉ còn nửa canh giờ.

Tuy vậy cũng nhờ đan dược mà nàng mới có thể gắng gượng đến ngày hôm nay, không chút gián đoạn. Nếu không thì tất cả nỗ lực của nàng chỉ còn sẽ chảy xuống sông xuống biển hết...

Khuôn mặt Lý Thiến Mai đã ảm đạm không còn chút ánh sáng, không còn chút thần thái. Chỉ có đôi mắt nàng vẫn cố chấp như cũ. Nàng không tự hỏi chuyện này có đáng giá hay không, chỉ biết là bản thân mình làm như vậy, muốn làm như vậy... Không hối hận... Thế là đã đủ rồi.

Sau khi bôi vẽ một lần nữa. Lý Thiến Mai lại lấy ra một viên đan dược, nhanh chóng cho vào trong miệng, tranh thủ thời gian tiêu hóa. Sau nửa canh giờ, nàng bỏ qua không hấp thụ, để cho đan dược lực tùy ý tiêu tán đi, miễn cưỡng đổi lấy chút ít nguyên lực, lại tiếp tục ngưng tụ sinh cơ bản thân, kích thích thân thể chế tạo ra nhiều máu, lại tiếp tục vẽ lên bức tượng...

Một tháng, hai tháng, ba tháng... Một người phụ nữ mang theo sự dẻo dai, mang theo sự cố chấp như vậy. Mặc dù là sau tám trăm năm, cho tới khi tính mạng nàng kết thúc...

- Chàng còn chưa trả lời câu hỏi thứ ba của ta, ta còn chưa được nghe câu trả lời của chàng...

Lý Thiến Mai cắn môi, một lần nữa lại vẽ lên tượng, cho tới vĩnh hằng.

Sau tám năm, nàng ngay cả mỗi ngày nghỉ ngơi nửa canh giờ cũng không còn nữa. Tốc độ hấp thu máu của tượng đá do Vương Lâm biến thành đã đạt đến mức kinh người, hầu như vừa vẽ xong liền lập tức bị hấp thu toàn bộ. Lý Thiến Mai không có chút thời gian do dự đã phải vẽ tiếp.

Phương thức như vậy khiến cho nàng càng thêm tiều tụy, không có thời gian nghỉ ngơi, gần như chỉ dựa vào tu vi Toái Niết và tiêu hao tính mạng của mình.

Một người phụ nữ có thể làm được điều này nếu như hỏi nàng có đáng giá hay không thì đó là một sự kinh nhờn nàng.

Nàng đã mất đi năng lực tự hỏi, đã không còn suy tư bất kỳ điều gì, trong đầu chỉ nhớ tới chuyện quen biết Vương Lâm, hóa thành một cỗ lực

lượng chống đỡ cho nàng, vượt qua tám năm.

Chỉ là tới năm thứ chín còn đáng sợ hơn năm thứ tám. Tượng đá do Vương Lâm biến thành hấp thu máu với tốc độ khủng bố, thậm chí còn chưa vẽ xong lần trước thì đã lập tức bị hút hết.

Do vậy điều này vượt quá cực hạn của Lý Thiến Mai. Nàng dù có dùng cả hai tay thì cũng không thể theo kịp tốc độ này. Ngay khi xảy ra tình huống này, trên mặt Lý Thiến Mai lộ ra vẻ thê thảm. Nàng không chút do dự chút nào, cắn nát đầu lưỡi, bắt đầu dùng tới tinh huyết tâm thần của mình!

Tinh huyết là vật cực kỳ trọng yếu của tu sĩ. Nó có bao nhiêu quyết định tất cả mọi chuyện của tu sĩ. Nó không tồn tại trong thân thể tứ chi mà tồn tại ở đầu lưỡi, là ngọn nguồn của tim.

Một giọt máu tươi nơi này có thể tương đương với máu huyết toàn thân.

Đầu lưỡi phun máu, Lý Thiến Mai sau khi phun ra liền khoanh chân bắt quyết, đem tinh huyết hóa thành huyết vụ, tràn ngập toàn thân tượng đá, lấy loại tiêu hao vô cùng này mới có thể theo kịp tốc độ hấp thu của tượng đá.

Chỉ là mỗi lần phun ra tinh huyết, sắc mặt nàng lại trắng bệch thêm vài phần, cả người thoạt nhìn chỉ còn da bọc xương. Dung nhan tuyệt luân

trong quá khứ tựa hồ không còn nữa.

Nhưng hết thảy vào nửa năm sau của năm thứ chín lại thay đổi một lần nữa. Tượng đá do Vương Lâm lại tăng tốc độ hấp thu, ngay cả tinh huyết cũng không đủ rồi!

Thân thể Lý Thiến Mai đã cực kỳ suy yếu. Ánh mắt nàng lộ vẻ tuyệt vọng nhưng cắn răng, vung tay phải lên, không ngờ lại có một thanh tiểu kiếm màu bạc bay ra, hướng về trái tim nàng đâm một nhát.

Tinh huyết chứa cả trong tim! Đau đớn xé lòng khiến cho thân thể Lý Thiến Mai run rẩy kịch liệt. Nhưng tất cả những điều này không khiến nàng dừng lại. Chỉ là thân thể nàng đã yếu lắm rồi.

Lấy loại phương pháp không thể tưởng tượng này, Lý Thiến Mai đã vượt qua chín năm, đón năm thứ mười...

- Tiếng nói kia đã từng nói, dùng phương pháp này nếu có thể kiên trì mười năm thì chàng có thể thức tỉnh. Lúc này chỉ còn một năm cuối cùng...

Thời gian chín năm khiến Lý Thiến Mai đã có phán đoán, tinh huyết trong năm thứ mười này chắc chắn không thể đủ để đưa lên bức tượng.

Lý Thiến Mai lựa chọn tiếp theo là đạo huyết của nguyên thần... nói là đạo huyết nguyên thần là bởi vì đó là ý cảnh cả đời nàng, dung nhập vào trong nguyên thần, trở thành căn bản của tu vi. Nếu luyện hóa bức ra thứ này thì sẽ hóa thành một luồng khí tức. Luồng khí tức này không pải là máu nhưng lại quý giá hơn máu rất nhiều, ẩn chứa sinh cơ, là toàn bộ những gì Lý Thiến Mai có!

Trong năm cuối cùng này, Lý Thiến Mai cũng đã từng do dự. Chỉ là sự do dự của nàng trong khoảnh khắc khi nhìn thấy bức tượng đá Vương Lâm liền hóa thành một nụ cười tươi, giống như lần đầu tiên gặp mặt năm đó, nụ cười rất động lòng người.

- Trong lòng chàng có một nữ tử khác tồn tại, ta cũng sẽ không cướp đoạt chàng, không khiến chàng phải lựa chọn. Chàng vì nàng ấy mà những năm gần đây vô cùng khổ sở... Ta làm sao có thể bức chàng...

Chàng không thèm để ý tới ta cũng được. Chuyện trên thế gian này không thể tính toán chi ly, cũng chẳng thể thay đổi được... Ta nghĩ, chín năm này nếu để nữ tử kia có mặt. Nàng ấy nhất định sẽ làm tốt hơn ta...

Dù là Mộc Băng Mi kia nếu biết chuyện này, nếu đi tới nơi này, ta nghĩ nàng ta cũng sẽ làm được... Ta không cầu gì xa xôi, chỉ cần hoàn thành hình ảnh vẫn luôn hiện lên trong lòng ta là được.

Kiếp trước chàng là chim bay, ta là cá nhảy... Những năm gần đây ta cũng đã nghĩ rất nhiều, đã rõ ràng rất nhiều rồi. Có lẽ ảo ảnh đó ta cũng đã thấy rất nhiều...

Ta thấy trong mơ hồ cánh chim do chàng hóa thành có hai lần rơi xuống mặt nước nơi ta du đãng, một lần là uống nước, một lần là chàng bị thương, rơi vào trong nước... Ta dùng khí lực toàn thân nâng chàng lên bờ, cho chàng có thể hô hấp, có thể tiếp tục bay.

Lý Thiến Mai mang theo nụ cười ôn hòa, nhìn tượng đá Vương Lâm, nhắm hai mắt lại. Trong nháy mắt khi mắt nàng nhắm lại, nguyên thần trong cơ thể vận chuyển, từ mi tâm chợt hiện ra một dòng chảy. Một dòng đạo huyết chậm rãi tràn ra, rơi xuống toàn thân Vương Lâm.

Lý Thiến Mai suy sụp lại càng nhanh hơn.

Chỉ là năm thứ mười này tựa hồ trở nên dài đằng đẵng, so với chín năm trước còn dài hơn. Tới tháng thứ chín của năm ấy, Lý Thiến Mai lại mở hai mắt. Nàng nhìn pho tượng trầm mặc rất lâu.

Nàng đứng dậy nhìn bầu trời, dường như thấy được cảnh mình nhìn thấy cánh chim bay ở kiếp trước của mình.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Thiến Mai tiếp tục lấy ra một ngọc bội. Đó là mệnh hồn của nàng. Nhìn tượng đá, Lý Thiến Mai ném ngọc bội này bay về phía nó.

- Lấy tất cả mọi thứ của ta cũng không có cách nào giúp chàng vượt qua ba tháng cuối cùng này... ta không làm được rồi... nhưng mà ta biết tất cả tu sĩ khi tới chiến trường Yêu Tông, chỉ cần bị Yêu Tông coi trọng đều được thái thượng trưởng lão Yêu Tông thi triển thần thông, lấy ra một phần hồn huyết. Một khi tử vong ở chiến trường, dựa vào hồn huyết này thì một lần nữa có thể tái tạo hồn phách, chuyển thế trọng tu... Ta năm đó cũng được Yêu Tông coi trọng, cũng để lại hồn huyết. Lúc này ta lấy cả hồn huyết đó ra, may ra có thể giúp chàng vượt qua ba tháng này...

Lý Thiến Mai nhìn bức tượng do Vương Lâm biến thành, hồi lâu thu hồi ánh mắt.

Ở trong sơn cốc phía xa xa, Lý Thiến Mai từ trong không gian trữ vật lấy ra chín thanh phi kiếm, phân biệt đâm về bốn phía, hợp thành một kiếm trận, chính là trận pháp đã giúp nàng chém giết vô số mãnh thú trên chiến trường.

Để lại kiếm trận thủ hộ, Lý Thiến Mai cắn môi, lấy thân thể suy yếu, nuốt vào đan dược sau đó lao đi. Trong mười năm, lần đầu tien nàng rời khỏi đại lục hoang dã này, bay hướng về Yêu Tông ở tinh vực cấp chín!

- Ta không có nhiều thời gian. Ngọc bội mệnh hồn chỉ có thể duy trì tầm một tháng. Trong một tháng, ta phải quay trở về lấy hồn huyết, chỉ là... Hồn huyết không phải muốn lấy là lấy.

Lý Thiến Mai hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất trong tinh không. Bức tượng do Vương Lâm biến thành nàng không thể mang đi. Ba năm

trước, bức tượng này cũng với đại lục hoang dã này đã hợp thể thành một.

Lý Thiến Mai lần này ra đi không trở lại nữa...

Ba tháng cuối cùng chậm rãi trôi qua. Bên trong sơn cốc đã không còn thân ảnh của nàng làm bạn. Tựa hồ bởi nàng rời đi nên sơn cốc này cũng trở nên cô độc. Tiếng mãnh thú rít gào trên đại lục càng ngày càng kịch liệt, dường như đang hướng về phía sơn cốc xông tới.

Chỉ là có đại trận do chín thanh phi kiếm kia tạo thành đã cản tất cả mãnh thú ở bên ngoài.

Con nào tiến vào đều kêu lên thảm thiết mà chết. Đám mãnh thú thối lui, không dám tiến vào nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... chớp mắt đã qua mười ngày.

Ngọc bội Lý Thiến Mai lưu lại đặt trên tương đá do Vương Lâm biến thành tỏa ra ánh sáng nhu hòa, dường như là Lý Thiến Mai chưa hề rời đi, làm bức tượng Vương Lâm dễ chịu.

Mang theo sự ấm áp của nàng, mang theo mười năm khổ sở của nàng, mang theo trái tim nàng, hóa thành một luồng lực lượng, kề bên tượng đá

Vương Lâm...

Ngày thứ mười một, ngày thứ mười hai... cho tới hai mươi ngày.

Lý Thiến Mai vẫn không trở về... nàng dường như đã tiêu tán trong thiên địa, chẳng có chút hồi âm. Dường như trong sơn cốc này chưa từng có một nữ tử như vậy xuất hiện. Chỉ có kiếm trận kia và ngọc bội là chứng kiến tất cả.

Sơn cốc vô cùng yên tĩnh. Chỉ thấy tượng đá tỏa ra ánh sáng trong suốt, mơ hồ chiếu khắp bốn phía cùng với ánh sáng trên ngọc bội. Chỉ là ánh sáng của ngọc bội càng ngày càng mờ nhạt, như ánh nến bị gió thổi qua, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Vào ngày hai mươi bảy Lý Thiến Mai rời đi, trên không trung của đại lục rất ít tu sĩ đi tới nơi này, có một bà lão mặc bạch y đạp bước đi tới.

Vẻ mặt bà lão này âm trầm, cầm trong tay một ngọc giản, vừa đi vừa ấn chứng phương hướng, dần dần khoảng cách tới đại lục hoang dã này càng ngày càng gần

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1286: Thức tỉnh! (2)

Một ngày sau, trong sương mù phía trước bà lão xuất hiện đại lục hoang dã.

Bà lão hừ lạnh một tiếng, bước về phía trước, cả người lập tức tiêu tán, khi xuất hiện đã đứng ở trên đại lục.

Vừa mới hạ xuống, bà lão liền tản thần thức ra, tuôn ra khí tức của Toái Niết đại viên mãn, quét ngang qua đại lục hoang dã này.

Trong phút chốc, bà đã tìm được sơn cốc kia!

Phát hiện ra vị trí của sơn cốc, thân thể bà lão như một đạo cầu vồng lao đi, ầm ầm như lôi điện phóng tới, phá vỡ hư không, xuất hiện ở ngoài sơn cốc có tượng đá Vương Lâm.

- Chính là nơi này rồi!

Lão bà cau mày, đang muốn bước vào trong sơn cốc thì đột nhiên chín đạo kiếm khí vang trời từ trong sơn cốc lao thẳng tới, ngăn cản không cho bà ta tiến vào dù chỉ là nửa bước!

Thần sắc bà lão như thường nhưng trong mắt đã có vẻ phức tạp, nhìn phi kiếm, thầm than, vung ngọc giản trong tay về phía trước. Ngọc giản này lập tức đụng vào chín đạo kiếm khí.

Ngọc giản lóe sáng, bên trong tỏa ra một khí tức nhu hòa, vờn quanh chín đạo kiếm khí. Chín đạo kiếm khí lập tức chấn động, nhưng lập tức không chống cự, tiêu tán trong thiên địa.

Đã không còn kiếm khí ngăn trở, bà lão tiến vào trong sơn cốc, liền lập tức thấy ở trung tâm sơn cốc chính là tượng đá Vương Lâm, lại cũng thấy được ngọc bội trên cổ tượng đá.

Thấy bức tượng do Vương Lâm biến thành, ánh mắt bà lão lộ vẻ phức tạp, hồi lâu thở dài một tiếng.

- Lý Thiến Mai, ngươi hy sinh nhiều như vậy, chỉ vì người này sao! Thôi, lão thân đã đáp ứng ngươi, thay người mang hồn huyết tới, cũng coi như hoàn thành lời hứa với ngươi!

Bà lão vung tay áo lên, lập tức trước người xuất hiện một khe nứt trữ vật. Từ trong đó có một trái cầu máu cỡ nắm tay bay ra.

Trái cầu này không phải là máu chính thức mà là một phần hồn phách ngưng tụ lại, sau khi xuất hiện, dưới cái vung của bà lão liền lao thẳng tới pho tượng do Vương Lâm biến thành, dung nhập vào bên trong.

Ngay trong nháy mắt khi hồn huyết này dung nhập, bức tượng do Vương Lâm biến thành ầm ầm chấn động, bên ngoài tỏa ra huyết quang ngập trời. Nhưng huyết quang này không có chút sát khí nào, ngược lại lại có một luồng sinh cơ, một cỗ ôn nhu của mười năm nay...

Cùng với sự chấn động của tượng đá, có một cỗ khí tức từ trong đó lan ra, dường như muốn bùng nổ! Một loạt tiếng răng rắc vang lên, chỗ hai mắt của bức tượng xuất hiện rất nhiều vết nứt. Vương Lâm hắn trong giấc ngủ say mười năm, lần đầu tiên mở hai mắt!

Cùng với hai mắt mở ra, trên bề mặt tượng đá cũng dần dần nứt ra, sụp đổ dần dần, tựa hồ như muốn vỡ vụn toàn bộ thì cũng cần một chút thời gian nữa.

Trong mắt mang theo vẻ mịt mờ, Vương Lâm dường như vừa trải qua một giấc mộng, hắn tiến vào một cảnh giới kỳ dị, đó là Đạo cảnh.

- Hừ, ngươi đã tỉnh dậy rồi!

Một tiếng nói lạnh như băng cắt đứt sự mê man của Vương Lâm, khiến hai mắt hắn khôi phục thần thái, lóe lên một cái liền nhìn ra bà lão mặc bạch y đứng ở xa xa.

- Ngươi là...

Ánh mắt bình tĩnh nhìn bà lão. Hắn liếc mắt một cái là có thể thấy được trong cơ thể đối phương có một pho tượng nguyên thần đang vận chuyển. Trong nguyên thần nọ có đủ loại thần thông lóe ra, thậm chí dưới ánh mắt của hắn, các loại thần thông trong nguyên thần của đối phương lập tức đình chỉ biến hóa, dường như theo tâm hắn mà động, có thể thấy rõ căn bản của thần thông này!

Theo ánh mắt hắn di động, hắn lại có thể thấy được trên thân thể lão bà này, ở trên trái tim còn có một đạo phong ấn, phong ấn này dùng để trị thương nhưng đã tồn tại không dưới ngàn năm.

Dưới ánh mắt của hắn, sắc mặt bà lão mặc bạch y đại biến, theo tiềm thức lui lại vài bước, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Bà trong khoảnh khắc vừa rồi có cảm giác bao nhiêu bí ẩn trong lòng mình, cả thần thông thuật trong mắt đối phương cũng đều lộ cả. Thậm chí bà có cảm giác, nếu tâm niệm của đối phương vừa động, có thể loại bỏ hoàn toàn thần thông ra khỏi trí nhớ của mình.

Càng làm bà sợ hãi hơn là thân thể bà trong ngàn năm trước khi chém giết với người khác bị trọng thương, được thái thượng trưởng lão của Yêu tông phong ấn chữa thương, dưới ánh mắt của đối phương lại gần như sụp đổ, suýt nữa động tới thương thế sắp khỏi hẳn trong cơ thể bà, dường như có thể nghịch chuyển ngàn năm, khiến bà trong thời gian ngắn lại chịu trọng thương ngàn năm trước.

- Lão thân từ Yêu tông cấp chín tới đây, đem cho ngươi hồn huyết của Lý Thiến Mai, cứu tỉnh ngươi. Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn giết lão thân.

Bà lão này vô cùng hoảng sợ nhưng với tính cách luôn mạnh mẽ, giờ phút này sau khi lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm khẽ quát.

- Lý Thiến Mai?

Vương Lâm ngẩn ra.

Lão bà thấy vẻ mặt của Vương Lâm, tựa như sự hoảng sợ cũng bị ngăn lại, mang theo một tia bi ai, cười dài nói:

- Lý Thiến Mai ơi là Lý Thiến Mai, ngươi làm tất cả mọi chuyện hóa ra người này căn bản nửa điểm cũng không biết! Thôi, hồn huyết lão thân

đã đưa tới, trả được cái tình cho người. Thế là giữa chúng ta không còn nợ nần gì nữa!

Lão bà xoay mạnh người, chuẩn bị rời đi.

- Đạo hữu xin chớ vội đi!

Trong lòng Vương Lâm mơ hồ có chút suy đoán, lập tức mở miệng nói.

Theo tiếng nói của hắn, thiên địa dường như có quy tắc biến hóa ra. Thân thể bà lão chấn động, không thể rời đi. Bà xoay người nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, âm trầm mở miệng:

- Tu vi của ngươi cao, giết ta rất đơn giản, lúc này không cho ta rời đi, không biết là có ý gì?

- Tại hạ hôn mê đã lâu, không biết là đã xảy ra những chuyện gì. Mong đạo hữu kể lại giúp chi tiết một lần!

Vương Lâm nhìn bà lão, chậm rãi mở miệng.

Bà lão kia cười lạnh, hồi lâu nói:

- Ngươi không biết gì? Được, ta nói cho ngươi biết! Ngươi có biết một người tên là Lý Thiến Mai hay không? Ngươi cũng đừng có nói là ngươi không biết! Ta không biết hai người làm sao quen nhau, nhưng ngươi có biết là trong mười năm trước, Lý Thiến Mai đã từ bỏ cơ duyên trở thành đại đệ tử của Yêu tông, bỏ qua sự coi trọng của Yêu tông đối với nàng, trở thành người thứ nhất rời khỏi chiến trường, nghe nói là để tới Vô Cực Tông tìm một người!

Nàng làm chuyện này hiển nhiên là Yêu tông không muốn. Ngay cả luật lệ của Phá Thiên Tông chưa có người nào vi phạm nàng cũng không tuân thủ! Những gì nàng mất đi ngày đó hiển nhiên là không có quan hệ gì, ngươi không biết cũng không nói làm gì!

Vương Lâm sửng sốt. Hắn đích xác không biết chuyện ngày đó. Hắn ở Vô Cực Tông thấy Lý Thiến Mai, nhưng Lý Thiến Mai không hề nói chuyện gì.

- Ngươi cũng biết là mười năm trước Lý Thiến Mai cãi lại mệnh lệnh của sư tôn, rời khỏi Vô Cực Tông, về tới ngoại tông! Điểm này ngươi cũng biết, nhưng ngươi có biết nàng sau khi trở về tông phái liền bị sư tôn giam cầm, không cho đi ra ngoài nửa bước trong vòng ba tháng! Tại sao lại giữ nàng trong vòng ba tháng? Bởi vì lúc đó có một người đang gặp nguy cơ sinh tử! Hết thảy chuyện này lão thân không biết được nhiều lắm, nhưng nói vậy chác ngươi đã hiểu!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn hiển nhiên là biết. Chỉ là những chuyện của Lý Thiến Mai và Phá Thiên Tông thì đây là lần đầu tiên được nghe.

- Ngươi có biết, Lý Thiến Mai vì đi cứu ngươi mà một mực quyết liệt với sư tôn, lấy cái chết để đổi lấy một cơ hội rời đi, từ đó về sau trở thành người không còn môn phái nữa!

- Ngươi có biết Lý Thiến Mai vì giúp ngươi thức tỉnh mà trong vòng mười năm này ngày nào cũng dùng máu tươi vẽ lên toàn thân ngươi. Sau đó máu tươi dùng hết, lại thay thế bằng tinh huyết. Cuối cùng tinh huyết cũng không đủ, phải dùng ý cảnh nguyên thần thay thế!

- Ngươi có biết là trừ mấy tháng cuối cùng của năm nay, nàng chưa bao giờ rời khoi sơn cốc này một bước, ngày và đêm làm bạn với ngươi!

- Ngươi có biết là trong mười năm nay, nàng dùng không chỉ có máu tươi mà còn ẩn chứa sinh cơ của nàng. Nàng dùng tất cả, tiêu hao sinh cơ, dung nhập vào trong máu đưa cho ngươi, giờ đã suy yếu đến cực điểm rồi!

- Ngươi có biết là cuối cùng nàng không thể dùng nguyên thần thay thế, không ngờ lại đi Yêu Tông, trả giá gì để thu hồi hồn huyết, khiến cho lão thân đưa tới đây hay không?

- Ngươi có biết là nàng mặc dù trước khi đi cũng để lại ngọc bội mệnh hồn trên người ngươi, cho thân thể ngươi dễ chịu. Tất cả những điều này ngươi lại không biết? Không ngờ ngươi đều không biết?

Thần sắc bà lão bi phẫn, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lời nói tuôn ra xối xả.

Những lời này rơi vào trong tai Vương Lâm giống như sấm sét ầm ầm, khiến cho thân thể hắn run rẩy kịch liệt. Hắn biết rồi, hắn đã biết tại sao trong Thiên Nghịch lại có đoàn huyết quang không bao giờ gián đoạn, mang theo sự ôn nhu và ấm áp, dù là trong Đạo cảnh cũng vẫn luôn luôn nuôi dưỡng hồn phách hắn. Hắn đã biết nó rốt cuộc là cái gì!

Hắn cúi đầu, lại thấy ngọc bội kia. Ngọc bội tỏa ra ánh sáng ảm đạm, dường như lúc nào cũng có thể tiêu tan. Vương Lâm nhìn thấy không biết vì sao trên ngọc bội đã xuất hiện một cái khe rất nhỏ!

- Ngươi có biết hiện giờ nàng đang ở nơi nào không?

Lão bà cười thảm, mang theo vẻ bi ai.

- Ngươi có biết là để thu hồi hồn huyết, nàng đã đáp ứng điều kiện gì của Yêu Tông hay không? Chuyện này làm sao ngươi biết được. Ta nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, là sư tỷ của nàng. Lần này Yêu Tông ép hỏi nàng mọi chuyện nếu không ta cũng không biết được...

- Nàng đang ở đâu...

Vương Lâm trầm mặc, sau đó khẽ hỏi.

- Quay về lại bị Phá Thiên Tông chối bỏ, Yêu Tông có thể không trừng phạt sao. Nàng muốn lấy lại hồn huyết thì phải trả giá rất đắt.

- Vì thu hồi hồn huyết, nàng đã đáp ứng Yêu Tông đi khe sây nhất của chiến trường dò xét trong đó, xem thế giới tràn ngập những mãnh thú đó có thông đạo với giới ngoại hay không!

- Nếu thật sự có thông đạo với ngoại giới, vậy thì nàng sao có thể trở về an toàn. Mặc dù là không có thông đạo với giới ngoại thì ở đó cũng tồn tại mãnh thú chí cường, nàng chắc chắn sẽ phải chết!

- Càng huống chi sinh cơ của nàng giờ phút này đã tan biến, tu vi đã tổn hao nhiều, tiêu hao sinh mệnh, làm sao có thể tồn tại chứ? Yêu Tông làm thế chính là muốn nàng chết tại chiến trường, coi như là một lời cảnh cáo.

- Nàng vì thu hồi hồn huyết, giờ phút này đã tiến vào khe sâu trong chiến trường. Người Yêu Tông sẽ không cho nàng trở về. Ngay cả hồn huyết nàng cũng chỉ có thể nhờ ta mang tới. Hết thảy mọi chuyện giờ ngươi biết rồi chứ? Nàng không có cho ta nói với ngươi, nhưng nếu ngươi đã

hỏi, ta làm sao không nói cho ngươi, tại sao lại không nói cho ngươi? Ta chính là muốn nói tất cả với ngươi.

Bà lão cười lạnh, từng chữ từng chữ như những nhát búa đánh mạnh vào trong lòng Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm run rẩy. Toàn thân hắn vốn vần một thời gian nữa mới có thể mở được lớp da đá, trong nháy mắt khi nghe xong những chuyện này, những vết nứt lại lan ra kịch liệt, từng trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, toàn bộ sụp đổ!

Lớp da đá này liên kết với máu thịt hắn, lúc này tan nát lập tức khiến cho Vương Lâm toàn thân biến thành một người máu. Nhưng hết thảy đối với hắn không còn quan trọng.

Hắn biến thành tượng đá, cùng với đại lục này đã hòa thành một. Giờ phút này trong nháy mắt sụp đổ, lập tức cả đại lục ầm ầm run rẩy, trong thời gian ngắn không ngờ tan nát.

Những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa lúc này vang lên. Cả đại lục ầm ầm rời ra, những cái khe khổng lồ theo chấn động khiến cho đại lục hoang dã tan nát thành bốn năm mảnh.

Trong nháy mắt khi đại lục sụp đổ, thân thể Vương Lâm lao ra. Một luồng khí tức mạnh mẽ tới cực kỳ trong nháy mắt này từ trên người hắn

tuôn ra. Tu vi cao cường tới mức này có thể nói là kinh thiên động địa.

Sau khi xuất hiện, Vương Lâm nhìn tinh không, thân thể bước một bước, tay phải chụp vào hư không một cái, lập tức bắt được lão bà kia.

- Dẫn đường đi! Ta muốn tới chiến trường Yêu Tông!

Tiếng nói của Vương Lâm bình thản nhưng lại lộ ả một loại uy nghiêm không thể cự tuyệt. Mặc dù là tu sĩ Toái Niết đại viên mãn cũng không thể cự tuyệt. Không dám cự tuyệt!

- Ngươi...

Bà lão dưới khí tức mạnh mẽ của Vương Lâm, nguyên thần run rẩy, thậm chí cả thần thông cũng không thể biến ảo ra, căn bản không thể thoát khỏi tay hắn, ngay lập tức bị Vương Lâm chụp lấy.

- Ta đi cứu nàng!

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1287: Ngàn vạn người không ngăn nổi!

Mấy chữ vô cùng đơn giản.

- Ta đi cứu nàng!

Đây là một loại quyết tâm, một loại kiên định, một quyết tâm không sợ chết vạn lần, vô cùng kiên nghị! Lão bà mặc bạch y nghe những lời này, từng chữ như sấm, từng lời như lệ, từng chữ như máu, là lạc ấn trong tâm thần Vương Lâm. Chỉ là lạc ấn này có màu đỏ như máu. Máu này không có sát khí mà chỉ có sự buồn bã và ấm áp.

Dường như có trăm vạn thiên lôi nổ ầm ầm bên tai Vương Lâm, khiến hắn dưới tiếng động vang trời này cả người đứng sững nơi đó. Một cảm giác đau đớn từ trong lòng truyền tới, truyền từ máu huyết toàn thân hắn, cũng truyền từ trong linh hồn hắn tới.

- Chàng đã đáp ứng ta sẽ tiễn ta...

Những lời nói trước khi ly biệt năm đó của Lý Thiến Mai như nỉ non bên tai Vương Lâm. Từ đầu đến cuối yêu cầu của nàng cũng không cao, chỉ

muốn một lần đưa tiễn, một lần được nhìn thấy hắn mỉm cười, một lời chúc phúc, một ước định mà vĩnh viễn không quên nàng...

Nàng không cướp đoạt địa vị của Lý Mộ Uyển trong lòng Vương Lâm, chuyện chưa bao giờ muốn được thay thế Lý Mộ Uyển. Nàng chỉ nỗ lực muốn hoàn thành giấc mộng mơ hồ của kiếp trước.

Chỉ như thế thôi... nữ tử này, nữ tử tên Lý Thiến Mai này lại dùng phương thức của mình lặng lẽ nỗ lực... có lẽ nàng không như Lý Mộ Uyển chờ đợi hắn trong cô độc trăm năm, cũng không dùng phương pháp cực đoan như Liễu Mi xé nát trái tim hắn, nhưng nàng lại dùng phương thức này khiến Vương Lâm áy náy, khiến hắn không thể trả lại cho nàng mười năm đó, khiến cho trái tim Vương Lâm đau đớn...

- Nếu có một ngày ta qua đời, chàng phải nhớ kỹ những ngày chàng sống, có một nữ tử tên là Lý Thiến Mai, vụt qua đời chàng...

Lòi nói của Lý Thiến Mai ở Vô Cực Tông như vĩnh hằng, giờ đây đã khắc sâu vào trong lòng Vương Lâm.

- Nếu có một ngày ta không trở về... hy vọng chàng có thể nhớ kỹ...

Một nữ tử như vậy, mặc dù là đi rồi nhưng cũng nỗ lực không muốn để Vương Lâm biết. Nàng không muốn! Nếu như không có lão bà này đem hồn huyết tới thì Lý Thiến Mai cũng không muốn nói chuyện này ra.

Nếu không có lão bà này ép hỏi chi tiết, hơn nữa sau khi thấy dung nhan tiều tụy của Lý Thiến Mai thì bà ta cũng không thể biết hết mọi chuyện.

Lý Thiến Mai không hy vọng Vương Lâm biết tất cả những chuyện mình làm, thấy áy náy với mình, cảm thấy thương xót mình, vì thế mà tiếp nhận mình. Chuyện như vậy nàng không muốn!

Nàng cũng không cầu có thể được cùng Vương Lâm sống tới đầu bạc răng long, sống tới vĩnh hằng. Nàng chỉ muốn một ngày nào đó, trong tinh không mờ mịt, Vương Lâm vẫn nhớ tới một nữ tử tên là Lý Thiến Mai...

Dù là nàng sống hay chết... chỉ thế... là đủ!

Nàng muốn cũng chỉ là khi người này cô độc, ngước nhìn lên sao trời... biết rằng có nàng giữa tinh không này. Dù là sinh tử ngăn cách, dù cách xa muôn trùng thì thế cũng đủ rồi.

Nàng không mong rằng có thể cùng hắn du ngoạn giang hồ, chỉ mong rằng sau khi thoáng gặp, ở sâu trong trí nhớ của đối phương có hình ảnh của mình. Dù phần trí nhớ đó nhỏ thôi, nhưng đến khi mình già đi, đến khi tử vong cũng không cảm thấy lạnh lẽo, cũng không tịch mịch, có thể mỉm cười thỏa mãn, nhắm đôi mắt yên lành...

Nà chỉ muốn vậy thôi, không cao sang gì...

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn tinh không đen tối. Trái tim hắn không ngừng đau đớn. Hắn muốn đi cứu Lý Thiến Mai, cứu nữ tử đã nỗ lực vì mình mười năm này!

Mặc dù khe chiến trường rất có thể giao tiếp với giới ngoại, mà Thác Sâm lúc này đang ở giới ngoại, rất có khả năng sẽ bị Thác Sâm phát hiện, sẽ gặp phải nguy cơ.

Mặc dù hắn cần nhất lúc này chính là ngồi xuống bế quan trong thời gian dài, có thể tăng thêm sự hiểu biết của mình trong Đạo cảnh, cuối cùng có thể đạt tới bước thứ ba khó hơn lên trời kia!

Nhưng tất cả đã bị Vương Lâm bỏ qua. Hắn không muốn suy nghĩ, không muốn nghĩ gì nữa. Hắn chỉ biết là có một nữ tử tên Lý Thiến Mai lúc này đang đứng trước nguy cơ sinh tử. Hắn nếu không đi cứu nàng thì cả đời này trái tim hắn không yên. Cả đời này không còn vui vẻ được nữa. Bởi vì hắn nợ nàng thời gian mười năm rất khó có thể hoàn trả!

Chỉ đơn giản bốn chữ đó, đã bao hàm hết thảy!

Bước nửa bước, tinh không liền vang lên tiếng nổ ầm ầm. Thân hình Vương Lâm như một đạo lưu tinh bùng cháy, gào thét lao về phía trước.

Bà lão tóc bạc kia bị hắn bắt lấy. Hai người ầm ầm lao đi, biến mất hoàn toàn.

Bà lão tóc bạc ngơ ngác nhìn Vương Lâm. Tốc độ ầm ầm như muốn xé rách tinh không. Đối phương lao đi giống như là có một thanh kiếm sắc bén rạch nát tinh không. Tốc độ này khiến bà khiếp sợ!

Bà ở tốc độ này lại càng cảm nhận được quyết tâm của Vương Lâm! Đó là một loại khí thế ngàn vạn người không cản nổi!

- Tinh vực dưới cấp ba không có truyền tống trận, cấp bốn Hải Hồn Tông có một truyền tống trận pháp đi tới tinh vực cấp sáu. Từ tinh vực cấp sáu có thể tới Tiên Âm Môn – Phân tông Vô Cực Tông truyền tống đi tới Vô Cực Tông ở tinh vực cấp tám...

Vô Cực Tông cũng có truyền tống trận, có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi tới tinh vực cấp chín! Tới tinh vực cấp chín rồi ta có thể nói cho ngươi biết chỗ của Yêu Tông.

Đây là phương thức nhanh nhất. Chỉ là truyền tống trận mở ra cần quá nhiều nguyên tinh, trên người ta không có đủ, mà các tông phái chỉ mở truyền tống trận vào những lúc tuyệt đối không bình thường, sợ rằng họ sẽ không cho mượn...

Những lời này của lão bà không thấy Vương Lâm trả lời. Sau khi hắn nói xong bốn chữ kia cả đường đều trầm mặc. Loại trầm mặc này hình thành một luồng áp lực cường đại, khiến cho bà lão kinh hãi vỡ mật. Bà không ngờ lại hơi hối hận đã nói cho đối phương mọi chuyện.

Bà mơ hồ cảm thấy, người thanh niên trước mặt này tựa hồ sau khi nghe hết thảy những lời mình nói, sau khi nói xong bốn chữ kia, dường như từ tiên biến thành ma!

Tinh không ầm ầm điên cuồng vang vọng, tốc độ Vương Lâm càng lúc càng nhanh. Mái tóc bạc trắng của hắn tung bay, sắc mặt xanh mét, bộc phát ra một cỗ khí tức điên cuồng. Mặc dù phía trước có bất kỳ thứ gì ngăn cản cũng không thể khiến hắn lui lại phía sau!

Tinh vực cấp hai rất lớn nhưng với tốc độ của Vương Lâm thì tinh vực ở nơi này đều bị cuốn đi, dường như không dám tới gần. Những mãnh thú ẩn trong đó lại càng tránh xa. Chúng rõ ràng cảm nhận được hình như có một vị sát thần đang điên cuồng phóng tới, nếu cản trở đối phương thì hắn phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa!

Tinh vực cấp hai sau khi thân ảnh của Vương Lâm lóe qua, tiếng động ầm ầm vang vọng, xuất hiện một cái khe thật lớn, dường như phân chia tinh vực cấp hai này làm hai.

Dùng tốc độ này, Vương Lâm chạy ra khỏi tinh vực cấp hai, phóng tới tinh vực cấp ba, tiến vào tinh vực cấp bốn – đại lục do Hải Hồn tông sở hữu.

Hải Hồn tông là một phân tông thuộc Tịch Hồn Đạo ở tinh vực cấp tám. Bời vì Tịch Hồn Đạo trong tinh vực cấp tám cực mạnh nên Hải Hồn tông ở trong tinh vực cấp bốn này luôn luôn bá đạo, rất ít người có gan trêu chọc.

Ngoài ra tông chủ có tu vi Khuy Niết đại viên mãn, đủ để xưng hùng ở tinh vực cấp bốn.

Lúc này trên đại lục của Hải Hồn tông đang là ban đêm. Tu sĩ của Hải Hồn tông hầu hết đang ngồi nhập định. Ngay cả tông chủ cũng đang khoanh chân ngồi trong mật thất. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên thiên địa phát ra những tiếng động kịch liệt. Cả đại lục bộc phát những tiếng nổ kinh người, chấn động cực mạnh!

Chấn động này không lớn nhưng cũng đủ để đánh thức tất cả tu sĩ. Tông chủ Hải Hồn tông mở bừng mắt, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể nhoáng lên một cái liền từ trong mật thất lao ra, cùng với hắn còn có các vị trưởng lão của Hải Hồn tông!

Bọn họ hầu như vừa mới xuất hiện, lập tức thấy trận pháp phòng hộ đại lục phát ra ánh sáng chói mắt. Trong khi bọn họ đang trợn mắt há mồm thì trận phâp ầm ầm sụp đổ. Dường như có một bàn tay khổng lồ xé rách trận pháp, trong nháy mắt khi trận pháp sụp đổ liền tiến vào đại lục.

Không đợi bọn họ kịp nói gì, một giọng nói lạnh lùng tới cực điểm như hàn phong vạn năm vang lên quanh quẩn trong thiên địa mênh mông, chấn động trời đất.

- Mở truyền tống trận ra, lấy tất cả nguyên tinh ra, nếu không... chết!

Cùng với tiếng nói này, một người thanh niên tóc bạc, vẻ mặt âm trầm hiện ra. Câu nói của hắn khiến cho toàn bộ Hải Hồn tông đều hoảng sợ tới chấn động tâm thần.

Thân thể của tông chủ Hải Hồn tông run lên. Hắn không nhìn ra tu vi của đối phương nhưng trong nháy mắt người này phá vỡ đại trận phòng hộ thì loại thần thông này cũng phải bình thường. Lúc này khi nghe đối phương nói, hắn vội vàng ôm quyền muốn mở miệng, nhưng khi vừa chạm vào ánh mắt đối phương, tâm thần hắn ầm ầm vang một tiếng, cả người phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Vương Lâm không động thủ mà là tông chủ Hải Hồn tông này quá yếu, ngay trong nháy mắt khi đối mặt với hắn, tâm thần không yên, tự tạo thành thương tích, không quan hệ gì tới hắn.

- Vâng!!

Tông chủ Hải Hồn tông lập tức cung kính, xoay người lập tức không chút do dự lao đi, mang theo các trưởng lão còn đang kinh hoàng mở

truyền tống trận, lại xuất ra toàn bộ nguyên tinh, cung kính dâng lên.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu tốc độ của mình chỉ chậm một chút hoặc có chút do dự thì đối phương tuyệt đối sẽ giết người!

Trong cảm giác của hắn, người trước mặt này dường như không phải là tu sĩ mà là một mãnh thú từ thời viễn cổ, mang theo sát khí ngập trời, giáng xuống thế gian.

Trận pháp muốn mở ra cần một chút thời gian. Lúc này trong trận pháp của Hải Hồn tông, các vị trưởng lão vội vàng ngồi xuống, tranh thủ đẩy nhanh tốc độ. Bởi vì bọn họ có cảm giác sát thần kinh khủng kia đang ở trên bầu trời lạnh lùng nhìn họ.

Vương Lâm không có thời gian chờ đợi. Truyền tống trận này mở ra, mặc dù là tông chủ Hải Hồn tông tự mình ra tay thì nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ. Hắn chờ không được.

Ngay khi trận pháp đang chậm rãi mở ra, Vương Lâm bước nửa bước, tay phải giơ lên hướng về phía trước ầm ầm nhấn một cái.

Thiên địa chợt ầm ầm vang dội, cả nguyên lực trong tinh không trong nháy mắt điên cuồng ngưng tụ, dũng mãnh tiến vào truyền tống trận, dường như muốn truyền tống trận này nổ tung vậy.

Lấy loại phương pháp gây tổn hại nghiêm trọng tới truyền tống trận này, trong chốc lát khiến truyền tống trận run rẩy ầm ầm mở ra. Vương Lâm bước từng bước vào trong. Bà lão tóc bạc kia theo sát phía sau.

Ở trên không trung lấy nguyên tinh của Hải Hồn tôn chuẩn bị xong, Vương Lâm cùng với bà lão tóc bạc biến mất trong trận pháp.

Ngay trong nháy mắt khi hai người bọn hắn biến mất, truyền tống trận không chịu nổi phát ra những tiếng động kinh người, sau đó bên ngoài xuất hiện một loạt khe nứt, ầm ầm sụp đổ.

- Vương mỗ nóng lòng rời đi, hủy trận pháp của các người, lấy tinh nguyên của các người, ngày sau sẽ bồi thường gấp mười lần!

Tiếng nói của Vương Lâm từ trong hư vô truyền tới, rơi vào trong tai những người của Hải Hồn tông.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1288: Uy danh mười năm trước

Trong tinh vực cấp sáu, trên một đại lục có một tòa truyền tống trận. Bên ngoài trận pháp này có hơn mười tu sĩ đang ngồi khoanh chân. Trong đó có một nam một nữ đang thấp giọng nói chuyện với nhau. Nữ tử thỉnh thoảng khẽ cười, ánh mắt nhìn về phía nam tử bên người mang theo nét quyến rũ.

- Ta mới không thèm tin lời huynh. Lữ Tử Hạo có tu vi cao thâm như thế, có thể so với trưởng lão Tiên Âm Môn của chúng ta. Lại còn chuyện đại sư huynh tử vong. Nhân vật như vậy, Vô Cực Tông tất nhiên sẽ toàn lực bảo vệ, làm sao có thể chết như lời huynh nói chứ.

- Sư muội, những lời ta nói đều là sự thật. Lữ Tử Hạo nọ bởi vì đắc tội Thần Tông nên mười năm trước đã bị Thần Tông đuổi giết, mất mạng ở tinh vực cấp năm.

Nam tử cười nói.

- Lữ Tử Hạo này cũng có thể coi là kiêu hùng của Vân Hải chúng ta. Chỉ đáng tiếc là người này cuồng vọng tự đại, trêu chọc vào Thần Tông...

Nam tử này đang nói thì đột nhiên truyền tống trận bọn họ trông coi chợt phát ra ánh sáng chói mắt.

Tiếng nói nam tử này khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn.

- Không biết người nào ở tinh vực cấp dưới mở truyền tống trận.

Thần sắc nam tử cao ngạo. Hắn thân là đệ tử nội môn của Tiên Âm Môn, phụ trách trông coi truyền tống trận. Trước đây mỗi lần người của tinh vực cấp dưới tới đây đều phải đưa một ít tinh thạch cho người phụ trách trông coi truyền tống trận. Đây chính là quy củ của Vân Hải.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên ánh sáng từ truyền tống trận tăng mạnh, nhưng chi trong nháy mắt liền đạt tới đỉnh. Thiên địa ầm vang, phong vân biến sắc. Vô tận nguyên lực ầm ầm ngưng tụ lại, điên cuồng chảy vào trong truyền tống trận, khiến cho truyền tống trận này lập tức phát ra những tiếng động bất thường, sau đó xuất hiện những khe nứt.

Một cảnh tượng bất ngờ lập tức khiến cho hơn mười tu sĩ bên ngoài truyền tống trận săc mặt đại biến. Đám người này lập tức đứng dậy.

- Thật to gan, lại dám mãnh mẽ gia tốc. Một khi truyền tống trận này bị hủy diệt thì chẳng tông phái nào của tinh vực cấp dưới có thể chịu nổi trách nhiệm này! Ta muốn xem người của tông phái nào có thể cuồng vọng như vậy!

Nam tử vừa nói chuyện lúc nãy thần sắc âm trầm, tay phải vỗ vào túi trữ vật. Lập tức từ trong đó bay ra một thanh phi kiếm. Theo ngón tay phải hắn chỉ ra, phi kiếm này gào thét lao thẳng tới truyền tống trận.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi phi kiếm bay tới gần, từ trong truyền tống trận chợt bộc phát ra một tiếng ầm ầm vang kinh thiên động địa. Trong ầm vang đó, truyền tống trận lập tức sụp đổ, tỏa sáng chói mắt. Bên trong đó có hai thân ảnh lao ra, bay thẳng vào tinh không!

- Ngươi...

Nam tử vừa thi triển phi kiếm đó đang muốn nói nhưng lập tức ngừng lời. Hắn mơ hồ thấy được trong nháy mắt hai thân ảnh lao ra, nhận được tướng mạo của một người.

Chỉ liếc mắt một cái liền lập tức khiến cho thần sắc hắn đại biến!

- Lữ Tử Hạo!

Nam tử này năm đó cũng đã tận mắt nhìn thấy trận chiến tuyệt luân của Vương Lâm ở Vô Cực Tông, lại càng thấy cảnh tông chủ và đại trưởng lão tử vong.

Vương Lâm không để ý tới những tu sĩ tiểu bối này. Trong nháy mắt khi lao ra khỏi trận pháp, hắn phóng thẳng về phía xa, hóa thành từng trận tiếng xé gió ầm ầm như lôi đình, trong nháy mắt biến mất giữa tinh không.

- Nơi gần nhất chính là Tiên Âm Môn. Ngươi đi tới nơi đó có thể truyền tống đến Vô Cực Tông!

Bà lão tóc trắng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ sợ hãi.

- Người này điên rồi. Hắn điên rồi! Vì tăng nhanh tốc độ mà hắn ngay cả nửa khắc cũng không chờ được, mà lại lựa chọn một phương thức cực kỳ nguy hiểm là ngưng tụ thiên địa nguyên lực vào trong truyền tống trận, khiến cho tốc độ truyền tống trận hoàn thành trong nháy mắt. Chỉ có người điên mới làm như vậy. Chỉ hơi phạm sai lầm một chút là có thể phải chết trong khe không gian này.

Bà lão tóc bạc hồi tưởng lại quá trình truyền tống vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ âm trầm, cất bước đạp phá tinh không, trong tiếng ầm ầm vang vọng liền theo phương hướng bà lão tóc bạc chỉ, lao thẳng đến Tiên Âm Môn.

Hắn hầu như đã triển khai toàn bộ tốc độ, phóng đi như sấm sét trong tinh vực cấp sáu này. Không lâu sau, ba đại lục của Tiên Âm Môn liền xuất hiện trong mắt hắn.

Tiên Âm Môn dù sao cũng là một tông phái của tinh vực cấp sáu, có ba đại lục được trận pháp phòng ngự cường đại bao phủ, người tầm thường khó có thể phá vỡ. Cho dù tu vi có đạt tới Toái Niết thì cũng khó có thể mở ra trong thời gian ngăn, ít nhất cũng phải mất chút thời gian mới có thể phá hủy trận pháp này.

Nhưng nếu tu sĩ Toái Niết của Tiên Âm Môn ra tay củng cố trận pháp này thì trận pháp sẽ càng mạnh.

Vương Lâm trong tinh không cất bước. Tốc độ của hắn quá nhanh, tạo nên tiếng động ầm ì, tỏa ra một cỗ khí tức điên cuồng, khiến cho toàn bộ người trong Tiên Âm Môn phát hiện ra. Tất cả đệ tử đều bay ra. Ngay cả tông chủ và trưởng lão mới của Tiên Âm Môn cũng đều từ nơi bế quan bay lên, đứng giữa không trung, thần sắc âm trầm, nhìn về phía ngoài.

Nhưng cảnh tượng xảy ra lại khiến sắc mặt những người này ầm ầm đại biến.

- Lữ Tử Hạo!

- Chính là Lữ Tử Hạo!!! Kẻ giết tông chủ và đại trưởng lão – Lữ Tử Hạo!!

- Kẻ này không phải đã bị Thần Tông giết chết rồi sao, thế nào lại không chết!

- Mười năm trước nghe nói Thần Tông ra tay, diệt sát kẻ này ở tinh vực cấp năm. Lúc này hắn chẳng những không chết, ngược lại tu vi càng mạnh. Chẳng lẽ ngay cả Thần Tông cũng không giết nổi hắn!

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Vương Lâm, tất cả tu sĩ Tiên Âm Môn năm đó nhìn thấy tận mắt Vương Lâm đều trở nên xôn xao, tâm thần rung động, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Năm đó thân ảnh Vương Lâm đã khắc một dấu ấn quá sâu trong tâm thần của bọn họ.

Dưới ánh mắt của bọn họ, thân thể Vương Lâm không dừng lại chút nào, bước nửa bước đã đi tới bên ngoài đại trận của ba đại lục, ánh mắt lạnh như băng nhìn trận pháo của Tiên Âm Môn và đông đảo tu sĩ bởi vì hắn tới nơi này mà đang rung động. Hắn ở bên ngoài trận pháp, tay phải giơ lên, mạnh mẽ ấn xuống một cái.

Trong nháy mắt khi lòng bàn tay hắn đụng vào đại trận, toàn thân Vương Lâm đột nhiên bốc lên một cỗ khí thế kinh thiên.

- Sụp đổ cho ta!

Những tiếng ầm ầm trong nháy mắt chấn kinh thiên địa, khiến cho cả ba tòa đại lục chấn động. Nhất là đại trận kia lại càng lóe sáng kịch liệt, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, những tiếng động răng rắc vang lên. Năm khe nứt hiện ra, từ năm ngón tay Vương Lâm lan khắp đại trận.

Năm cái khe này giống như năm con ác long dữ tợn lao ra, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao trùm cả đại trận!

Ầm một tiếng, đại trận mà tu sĩ Toái Niết cũng phải tốn thời gian mới có thể phá vỡ lúc này trước mắt tất cả những tu sĩ của Tiên Âm Môn liền ầm ầm sụp đổ.

Một lực lượng không thể tưởng tượng đánh sâu vào trận pháp trong nháy mắt khi nó sụp đổ lan ra. Truyền tống trận nọ giống như một mặt gương vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi, bên trong ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, như cuồng phong quét ngang, khiến cho những tu sĩ Tiên Âm Môn ở trên bầu trời đang bị cảnh tượng này làm trợn mắt há mồm đều phải lui lại phía sau. Một vài người không kịp né tránh còn bị những cơn cuồng phong này gây thương tích.

Một người, một chưởng, lực lượng một bước, rung động thiên địa.

- Mở truyền tống trận hướng tới Vô Cực Tông ra, giao toàn bộ nguyên tinh ra!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng nhìn về phía trước, đảo qua toàn bộ tu sĩ.

Những lời này giống như thiên uy, trong nháy mắt hạ xuống, tràn nập trong Tiên Âm Môn, khiến cho hết thảy tu sĩ đều run rẩy tâm thần, không dám nói nửa chữ “không”!

Tông chủ tân nhiệm của Tiên Âm Môn toát mồ hôi tràn đầy, ánh mắt nhìn Vương Lâm tràn ngập kinh hãi và kính sợ. Năm đó hắn tận mắt nhìn thấy Vương Lâm ở Vô Cực Tông phát uy, lại càng tận mắt chứng kiến tông chủ tử vong.

- Người này năm đó có thể dễ dàng giết chết tông chủ tiền nhiệm và ba trưởng lão, lại có thể trong mười năm trước bị Thần Tông đuổi giết mà không chết. Lúc này sau mười năm hắn trở về, tu vi so với năm đó lại càng kinh khủng hơn. Nhân vật này tuyệt đối không thể trêu chọc!

Tông chủ Tiên Âm Môn này không chút do dự, phát ra hàng loạt mệnh lệnh, triển khai toàn bộ lực lượng của Tiên Âm Môn, mở truyền tống trận đi tới Vô Cực Tông.

Vương Lâm chuyến này đi không lựa chọn truyền tống trận của Hải Hồn tông bởi vì trận pháp ở đó là trận pháp song hành, phải cần hai đầu mở ra mới có thể truyền tống.

Mà Tiên Âm Môn là tông phái cấp sáu, có thân phận này tất nhiên là không cần bên Vô Cực Tông mở trận pháp. Bọn họ có quyền tự động mở trận pháp để ngừa chuyện bất trắc.

Đương nhiên kiểu mở trận pháp này cũng có hạn chế, một lần truyền tống không thể quá ba người. Mà sau khi truyền tống, người đó cũng sẽ bị tra xét nghiêm khắc, nếu không có chuyện gì đặc biệt trọng yếu thì chắc chắn sẽ bị trừng trị.

Uy danh mười năm trước của Vương Lâm chợt hiện lên trước mắt đám người này. Lúc đó hắn gây nên một hồi gió lốc tại Vân Hải. Mười năm đối với tu sĩ có thể nói là rất ngắn, chỉ như ngày hôm qua mà thôi. Lúc này hắn xuất hiện lại khiến cho Tiên Âm Môn oanh động. Tiên Âm Môn bọn họ đối với Vương Lâm lại càng quen thuộc hơn. Dù sao thì tông chủ và đại trưởng lão năm đó đều chết trong tay Vương Lâm.

Giờ phút này cả Tiên Âm Môn đều vận chuyển lên, nhanh chóng mở trận pháp. Tông chủ tân nhiệm Tiên Âm Môn trong lòng lại càng thầm kêu khổ. Hắn chỉ cầu cho sát tinh này nhanh chóng rời đi, đừng khiến đối phương mất hứng. Năm đó đối phương có thể giết tông chủ Tiên Âm Môn, hôm nay lại càng có khả năng giết người.

Sau khi lấy tất cả nguyên tinh của Tiên Âm Môn cho vào trong không gian trữ vật, Vương Lâm và bà lão tóc bạc bước vào trận pháp. Bà lão này đối với mọi chuyện xảy ra cực kỳ khiếp sợ. Hàng năm bà đều tới chiến trường của Yêu Tông, không biết chuyện mười năm trước đây, mơ hồ không thể tin được cảnh tượng trước mắt mình.

Bà có thể thấy được các vị trưởng lão và tông chủ khi nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lại mang theo vẻ hoảng sợ và kinh hãi tột cùng, tựa hồ đang muốn tiễn ôn thần vậy, khiến hắn nhanh chóng rời đi.

Bà trước đây còn lo lắng vấn đề nguyên tinh, nhưng khi thấy Vương Lâm tiếp nhận túi trữ vật của đối phương thì trong lòng thầm cười khổ. Tiên Âm Môn cũng giao nguyên tinh nhanh thật, cứ như Vương Lâm là người đứng đầu Tiên Âm Môn vậy. Chỉ nói một câu, Tiên Âm Môn liền dùng tốc độ nhanh nhất mà mang toàn bộ nguyên tinh tới.

- Sợ rằng dù là Vô Cực Tông muốn nguyên tinh thì Tiên Âm Môn cũng không giao ra nhanh như vậy, lại càng có khả năng sẽ dấu đi một ít, không giao ra tất cả...

Vương Lâm bước vào trong truyền tống trận, cùng với bà lão mặc bạch y biến mất. Loại truyền tống trận thông tới tinh vực cấp tám này không tồn tại quá trình chờ đợi gì, hầu như chỉ trong nháy mắt là có thể tới Vô Cực Tông.

Mãi cho tới khi thấy Vương Lâm rời đi, những người Tiên Âm Môn mới thở phào được một hơi. Sắc mặt tông chủ Tiên Âm Môn cũng giãn ra

một chút, nhìn truyền tống trận trống trơn và đại trận phòng thủ đã tan nát, trong lòng vẫn còn run sợ.

- Cuối cùng cũng có thể để hắn rời đi. Đừng nói hắn muốn nguyên tinh, cho dù muốn cả Tiên Âm Môn, lão phu cũng chắp tay đưa ra, chỉ cầu hắn có thể nhanh chóng rời đi...

Tinh vực cấp tám, trong tu chân tinh của Vô Cực Tông, lúc này trận pháp lóe sáng, bao phủ thiên địa. Ánh sáng chói mắt này trong thời gian cực ngắn tràn ra.

- Ở Vô Cực Tông này ta còn muốn lấy một thứ pháp bảo!

Thân ảnh Vương Lâm từ trong trận pháp hiện ra, đi về phía Vô Cực Tông mười năm trước.

Tiên Nghịch

Quyển 8: Liên Minh Bí Ẩn

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1289: Cường giả vi tôn!

Một lần nữa lại bước vào Vô Cực Tông, Vương Lâm không dừng lại chút nào, thân thể nhoáng lên đã lao về phía trước. Bà lão mặc bạch y kia vội vàng theo sát phía sau hắn.

Do truyền tống trận mở ra nên trong Vô Cực Tông lập tức có đệ tử phát giác. Những môn nhân nơi đây đều bay về phía này.

Nhưng không đợi bọn họ tới gần, tốc độ của Vương Lâm đã như lôi đình, trực tiếp xuyên qua đám đệ tử Vô Cực Tông, cuốn theo cuồng phong khiến đám đệ tử này đều lui lại, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tốc độ của Vương Lâm đã đạt tới cực hạn. Hắn vừa đi vừa thuấn di một cái liền đã hiện ra giữa không trung của sơn môn Vô Cực Tông năm đó. Trước mắt hắn chính là ngọn núi hùng vĩ kia.

- Chính là nơi này!

Nơi Vương Lâm muốn tới chính là ngọn núi do thanh kiếm của Cổ Thần hóa thành. Đó là thứ hắn hoài nghi là pháp khí của Cổ Thần cửu tinh! Chỉ có nắm được pháp khí này hắn mới chắc chắn có thể cứu được Lý Thiến Mai ở nơi nguy hiểm như chiến trường.

Thời gian không cho phép Vương Lâm suy xét quá nhiều. Hắn chỉ biết một điểm là thứ pháp khí của Cổ Thần này hắn cần phải lấy, phải nhanh chóng đoạt lấy! Nhanh! Nhanh!

Giờ phút này khi tới gần ngọn núi, Vương Lâm hướng về thiên địa ôm quyền.

- Lữ mỗ mượn ngọn núi này dùng một thời gian, nhất định sẽ trả lại. Lần này Lữ mỗ nguyện trả bằng mọi giá! Mong rằng chư vị đạo hữu Vô Cực Tông có thể giúp Lữ mỗ một lần!

Vương Lâm vừa nói, thân thể liền rơi xuống ngọn núi này.

Hắn không chút do dự, trong nháy mắt khi hai chân hạ xuống, toàn bộ Cổ Thần lực ầm ầm vận chuyển. Trong nháy mắt, ngọn núi này giống như từ trong phong ấn thức tỉnh, trong tiếng ầm vang liền phát ra một luồng khí tức tang thương từ lòng núi.

Khí tức này mạnh tới kinh thiên, bên trong lại càng ẩn chứa một cỗ Cổ Thần lực chí cường. Tiếng động ầm ầm này không ngờ khiến cho tinh không bên ngoài lập tức biến ảo ra một dòng chảy, ầm ầm xoay chuyển.

Ngắn ngủi trong nháy mắt, khí tức Cổ Thần trong ngọn núi lập tức bạo phát. Cả ngọn núi run rẩy, ngay cả mặt đất cũng trở nên chấn động. Một

làn sóng Cổ Thần lực mãnh liệt điên cuồng từ ngọn núi theo hai chân chảy vào trong thân thể Vương Lâm.

Trong tích tắc này, ở mi tâm của Vương Lâm liền có Cổ Thần tinh điểm biến ảo hiện ra. Hắn năm đó đã toái tinh nhưng Cổ Thần bên trong vẫn chưa suy xuyển, toàn bộ hóa thành một luồng lực lượng hỗn loạn tràn ngập trong thân thể.

Hôm nay bị khí tức Cổ Thần từ ngọn núi này truyền tới, trên mi tâm của Vương Lâm lại xuất hiện Cổ Thần tinh điểm.

Ngay sau đó, tinh điểm thứ hai lại lóe lên, xuất hiện một lần nữa.

Ngọn núi này đã ngủ say không biết bao lâu. Cổ Thần lực mênh mông điên cuồng tiến vào trong thân thể Vương Lâm. Trong thân thể hắn liền truyền ra những tiếng nổ bùng bùng, khiến cả ngọn núi càng chấn động kịch liệt hơn. Thiên địa nguyên lực trong nháy mắt này càng hỗn loạn.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn.

Một pho tượng Cổ Thần lờ mờ hiện ra, từ trong ngọn núi này cố gắng mở đôi mắt, vừa giãy giụa vừa rống giận gào thét, dường như muốn thoát khốn lao ra vậy!

Bên ngoài ngọn núi này hiện giờ xuất hiện vô số khe nứt, trong những tiếng bùng bùng liền bị phân chia, nứt ra. Bụi bay mù mịt, kinh thiên động địa!

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Ngay khi Vương Lâm nhận được Cổ Thần lực từ ngọn núi, sáu đạo khí tức cực kỳ cường hãn điên cuồng từ bốn phương tám hướng đánh tới. Trong đó có hai đạo không ngờ lại từ trong đại điện của ngọn núi của Vô Cực Tông ầm ầm lao ra.

Trong sáu đạo khí tức này chỉ mỗi đạo đều là những tu sĩ mạnh mẽ đã đạt tới Thiên Nhân Đệ Nhất Suy!

- Lữ Tử Hạo! Không ngờ là ngươi! Ngươi muốn chết sao!

Một tiếng gầm giận dữ quanh quẩn trong thiên địa. Trong hai đạo khí tức từ ngọn núi lao ra có một người. Người này mái tóc bạc trắng, sau khi nhìn thấy rõ động tác của Vương Lâm, thần sắc liền lộ vẻ âm trầm.

Lão giả này Vương Lâm chưa gặp bao giờ, nhưng từ tu vi mà thấy thì hiển nhiên là một trong những thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông.

Ánh mắt lão giả lóe lên, nhưng lại bước lên nửa bước, tay phải giơ lên khiến lôi đình trong thiên địa ầm ầm chấn động. Trên bầu trời lập tức xuất hiện vô số lôi đình biến ảo hiện ra, theo một chưởng của lão giả này nhấn xuống, điên cuồng ngưng tụ, không ngờ hóa thành mười chín lôi cầu kinh thiên động địa ầm ầm lao thẳng về phía Vương Lâm.

Bên cạnh hắn còn có một người. Người này thần sắc cũng âm trầm nhìn về phía Vương Lâm, đó chính là tông chủ Vô Cực Tông.

Trong nháy mắt khi mười chín lôi cầu này gào thét lao tới, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu. Hắn giờ phút này đã nhận được Cổ Thần lực trong ngọn núi này, mi tâm đã có Cổ Thần tinh điểm thứ ba biến ảo ra.

- Lôi!

Hai mắt Vương Lâm tỏa ánh sáng kỳ dị.

Trong khoảnh khắc khi một từ này thoát khỏi miệng hắn, lập tức một làn sóng lớn đụng vào lôi cầu, ầm ầm vang động, không ngờ tất cả lôi cầu đều ngừng lại giữa không trung, run rẩy kịch liệt, trong chốc lát chuyển động về hướng khác, không ngờ không tấn công Vương Lâm nữa, mà lao thẳng tới lão già mặc hắc y.

Dường như Vương Lâm mới chính là chủ nhân chính thức của chúng, là chủ nhân của lôi đình trong thiên địa.

Lão già mặc hắc bào biến sắc, tay áo huy động, lập tức va chạm với những lôi cầu này. Tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp thiên địa, chân chính khắp nơi.

- Lữ đạo hữu, Vô Cực Tông đối đãi với ngươi không tệ. Năm đó ngươi muốn cực âm, lão phu cho ngươi. Người giết người Tiên Âm Môn, lão phu không truy cứu, lại cho Quy Nguyên Tông trở thành tông phái trong tinh vực cấp bảy. Mặc dù là mười năm nay ngươi mất tích, nghe đồn là bỏ mạng nhưng Quy Nguyên Tông vẫn như trước kia. Lần này ngươi xuất hiện liền muốn thu lấy sơn môn Vô Cực Tông chúng ta. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi hôm nay đã đủ tư cách đối kháng với Vô Cực Tông chúng ta sao?

Tông chủ Vô Cực Tông nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, từng chữ từng chữ nói ra như sấm động.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn tông chủ Vô Cực Tông, nửa ngày sau mới chậm rãi nói:

- Nhân tình to lớn vô cùng của Vô Cực Tông đối với tại hạ và vật bị phong ấn trong ngọn núi này ngày sau nhất định hoàn lại. Chỉ là sự tình có chút nguyên nhân, vật ấy ta nhất định phải lấy đi. Ngày sau tại hạ xin tới đây thỉnh tội.

Khí tức Cổ Thần ở ngọn núi dưới chân Vương Lâm lại khởi động một lần nữa, không ngừng chảy vào cơ thể hắn, thổi bùng quần áo toàn thân hắn. Khí tức Cổ Thần bạo tăng. Trên mi tâm của hắn lại xuất hiện tinh điểm thứ tư, ngưng tụ lại.

- Nhân tình, Lữ Tử Hạo ngươi cho rằng mình là ai? Có tư cách nợ nhân tình của Vô Cực Tông ta sao? Ngươi chẳng lẽ cho mình là đại trưởng lão Thần Tông sao.

Hắc y lão giả vừa bị Vương Lâm giành quyền khống chế lôi đình, giờ phút này phải chống cự thần thông của chính mình, sắc mặt đã hơi tái nhợt, cười lạnh trào phúng, lại bước tới phía Vương Lâm, hai tay bắt quyết. Lập tức liền có thần thông biến ảo ra, bên ngoài thân thể lại tuôn ra lôi đình màu tím.

Thần sắc tông chủ Vô Cực Tông âm lãnh hơn. Hắn cũng không phải như lời vừa nói, trong mười năm này đối với Quy Nguyên Tông không phải vẫn như cũ mà sau khi biết Vương Lâm mất tích, tựa hồ đã tử vong, hắn chuẩn bị giao Quy Nguyên Tông cho Thần Tông nếu cần. Hắn tất nhiên sẽ không thể vì một người, một phân tông mà đắc tội với Thần Tông được. Càng không thể đi bảo vệ một Quy Nguyên Tông không có bất kỳ giá trị nào.

Giờ phút này hắn cũng bước lên nửa bước, tay phải chỉ lên bầu trời. Lập tức liền có một thanh trường kiếm bảy thước đột nhiên biến ảo nơi tay

hắn. Thanh trường kiếm này hình như rồng, vung lên liền có tiếng rồng gầm kinh thiên.

Tốc độ hai người nhanh không thể tưởng tượng nổi, ngay lập tức đã tới gần Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi thần thông của bọn họ và long kiếm đã tới gần, ngón tay trỏ Vương Lâm bỗng nhiên điểm về phía trước một chỉ. Lập tức từ trong ngón trỏ của hắn có hai luồng khí tức đen trắng biến ảo ra, không ngờ trở thành hình dạng hai con nai con. Cùng lúc đó, mười vạn, trăm vạn, năm trăm vạn, ngàn vạn đạo kiếm khí trong nháy mắt này ầm ầm bộc phát.

Ngàn vạn đạo kiếm khí phô thiên cái địa trong phút chốc tràn ra. Ngàn vạn đạo kiếm khí này đến ngay cả Thủy Đạo Tử cũng phải e dè uy lực tuyệt luân của nó. Lúc này lần thứ hai nó xuất hiện trong tay Vương Lâm, hóa thành một cơn bão kiếm ầm ầm tràn tới.

Tiếng nổ như sấm dậy quanh quẩn khắp tu chân tinh. Ngay cả sương mù ngoài tinh không lúc này cũng điên cuồng chuyển động, giống như là không dám tới gần vậy. Hắc bào lão giả va chạm với ngàn vạn đạo kiếm khí, lôi đình toàn thân tan nát, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lui lại phía sau, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ chưa từng có.

Tông chủ Vô Cực Tông sắc mặt cũng đại biến, long kiếm trong tay vung lên. Lập tức trước người hắn liền xuất hiện một màn kiếm vô tận, trong tiếng leng keng không ngừng chống cự, nhưng vẫn bị ngàn vạn đạo kiếm

khí đánh lui lại phía sau, không ngờ không thể tới gần Vương Lâm nửa điểm.

- Lữ Tử Hạo này năm đó đã rất mạnh, sau mười năm không gặp không ngờ lại mạnh hơn năm đó rất nhiều!

- Tại hạ không muốn là địch của Vô Cực Tông, chỉ muốn mượn vật bị phong ấn trong núi này dùng một lát, ngày khác nhất định trả lại!

Vương Lâm được bao bọc bởi ngàn vạn đạo kiếm khí, tiếng nói lộ vẻ thành khẩn.

- Vô Cực Tông dựa vào đâu mà phải cho ngươi mượn, dựa vào đâu mà phải tin ngươi!

Tông chủ Vô Cực Tông sau khi lui lại phía sau, tránh được kiếm khí, mở miệng nói.

- Bằng vào Thủy Đạo Tử của Thần Tông muốn giết ta mà không được, ngược lại thân bị trọng thương mà bế quan! Bằng vào ta ở nơi này hạ huyết thệ!

Vương Lâm cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một ký hiệu huyết sắc, trong đó còn ẩn chứa một tia hồn phách của Vương

Lâm. Ký hiệu huyết sắc này lóe ra rồi bay khỏi cơn bão kiếm khí, tới trước mặt tông chủ Vô Cực Tông.

Lời nói của Vương Lâm khiến cho tâm thần của hắc y lão giả và tông chủ Vô Cực Tông chấn động như bị sét đánh.

- Thần Tông Thủy Đạo Tử giết ngươi không có kết quả!

Tông chủ Vô Cực Tông hít sâu một hoi, ánh mắt lộ vẻ không dám tin.

- Lời nói vô căn cứ. Việc này thiên hạ không có ai tin nổi. Mà huyết thệ này của ngươi, lão phu thấy căn bản là vô dụng!

Hắc y lão giả hai lần bị Vương Lâm đánh lui về phía sau. Với tu vi của hắn chưa bao giờ có chuyện này, giờ phút này không khỏi cười lạnh, ánh mắt lóe lên, tay phải giơ lên chụp tới huyết thệ của Vương Lâm, ngoan độc miết một cái.

Một tiếng ầm liền vang lên. Ký hiệu màu máu này lập tức sụp đổ.

Sắc mặt Vương Lâm trở nên tái nhợt, nhưng trong mắt lại lộ ra hàn quang. Hắn đã cố hết sức rồi. Bảo vật Cổ Thần này vốn không phải thuộc về Vô Cực Tông. Hắn đã ở Vô Cực Tông nói năng thành khẩn, không tiếc lưu lại huyết thệ nhưng đều vô dụng.

- Tu chân giới lấy thực lực nói chuyện, cường giả vi tôn...

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

Đúng lúc này, đột nhiên từ xa có bốn đạo khí tức cường đại ầm ầm tới gần. Bốn đạo khí tức này chính là bốn thái tổ trưởng lão của Vô Cực Tông, tu vi rất cao thâm.

Giờ phút này bọn họ tới gần, căn bản không nhiều lời với Vương Lâm mà nhanh chóng thi triển thần thông, đánh thẳng tới hắn!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1290: Một câu nói.

Lão già áo đen kia lại càng nhe răng cười, từng bước bước đến, triển khai thần thông! Còn có tông chủ của Vô Cực Tông kia trong mắt cũng lóe lên sát khí vọt tới.

Sáu đại tu sĩ, sáu trưởng lão đại thần thông, sáu cao thủ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy , giờ phút này đồng thời phát động tấn công, nhìn bộ dáng tựa hồ như phải giết chết Vương Lâm.

- Hắn nói đại trưởng lão của Thần Tông Thủy Đạo Tử giết hắn mà không được, thật là hoang đường đến cực điểm. Nếu người này đắc tội với Thần Tông, đã trốn thoát được, nhưng lại đến trêu chọc Vô Cực Tông ta, chúng ta hãy bắt hắn giao cho Thần Tông, chắc chắn sẽ có được tặng phẩm.

Lão già áo đên kia khi tới gần lập tức quát.

Sáu đạo khí tức kinh thiên động địa, đây là sự vây công của sáu đại tu sĩ thần thông Thiên Nhân Đệ Nhất Suy , chỉ có đạt tới Thiên Nhân Đệ Nhị Suy mới có thể phản kích được sự vây công này, còn những người khác sẽ chết chắc không còn nghi ngờ gì.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, toàn thân có hàng ngàn hàng vạn kiếm khí gào thét, dưới sự tấn công của sáu trưởng lão Vô Cực Tông, lập tức phát ra tiếng vang ầm ầm!

Giờ phút này, giống như toàn bộ đất trời sụp đổ, mặt đất chấn động kịch liệt, đỉnh núi dưới chân Vương Lâm sụp đổ trong phạm vi lớn, rất nhiều sức mạnh Cổ Thần chảy vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, mơ hồ có một uy áp không cách nào hình dung được từ bên trong đỉnh núi không ngừng tràn ngập, dường như có một vật chí bảo đang thức tỉnh, muốn lao ra khỏi đỉnh núi này.

Vương Lâm giơ tay phải lên, đang định thi triển thần thông đột nhiên hắn biến sắc, tay phải thuận thế túm vào hư không một cái, lập tức ở phía trước người cái khe trữ vật lóe lên, một ngọc bội từ bên trong biến ảo hiện ra, rơi vào trong lòng bàn tay Vương Lâm.

Ngọc bội này chính là vật giữ mệnh hồn của Lý Thiến Mai, lúc này đã không còn ấm áp, bên trên đột nhiên có một vết nứt, trong tiếng tách tách kéo dài ra nửa tấc.

Ngọc bội này khi Vương Lâm thức tỉnh lúc trước đã nứt ra, giờ phút này vết nứt lại càng lớn hơn nữa.

Vết nứt trên ngọc bội mệnh hồn cho thấy lúc này Lý Thiến Mai đang gặp nguy cơ sinh tử, nếu như ngọc bội này hoàn toàn vỡ làm đôi, thì có nghĩa là Lý Thiến Mai đã chết.

Lão bà áo trắng ở bên cạnh hắn ngay khi nhìn thấy ngọc bội kia xuất hiện vết nứt nửa tấc, thần sắc nổi lên kịch liệt, ánh mắt lộ ra vẻ bi ai.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn ngọc bội, sự đau đớn trong lòng hắn theo vết nứt trên ngọc bội càng ngày càng kịch liệt, đối với Vương Lâm mà nói giống như là mười năm dài đằng đẵng. Cho đến một lát sau, vết nứt kia mới ngừng lan ra, mệnh hồn của Lý Thiến Mai trên đó vẫn chưa tiêu tan, nhưng đã cực kỳ suy yếu.

Hai mắt Vương Lâm tràn ngập huyết quang, một luồng khí tức kinh thiên động địa từ trên người hắn bùng phát ra, đột nhiên hình thành một cơn gió lốc nối liền đất trời. Trong tiếng nổ ầm ầm trên mi tâm Vương Lâm bỗng nhiên tinh điểm thứ năm biến ảo hiện ra, ngay khi tinh điểm thứ năm xuất hiện, tinh điểm thứ sáu liền xuất hiện.

Lục tinh Cổ Thần! Một lục tinh vương tộc Cổ Thần thật sự.

Nhưng lúc này Vương Lâm không hề vui sướng mà vô cùng lo lắng, thời gian Lý Thiến Mai đã không còn nhiều, hắn không có thời gian để lãng phí trong Vô Cực Tông này, giờ phút này bất luận kẻ nào đứng trước mặt ngăn cản hắn cũng đều không được.

Hàng ngàn vạn kiếm khí ầm ầm chấn động khắp bốn phía, chỉ thấy sáu trưởng lão của Vô Cực Tông kia phá vỡ hết thảy lao thẳng đến Vương Lâm. Từng người trong bọn họ thần thông tràn ngập toàn thân, xuất thủ ẩn chứa thiên địa quy tắc, uy lực kinh thiên.

- Các ngươi muốn chết sao!

Chân phải của Vương Lâm hung hăng đạp xuống ngọn núi bên dưới một cái, sức mạnh Cổ Thần cùng với tu vi của hắn hoàn toàn dung hợp, hóa thành một sức mạnh không thể tưởng tượng được. Cả ngọn núi ầm vang, từng vết nứt từ bên dưới chân hắn điên cuồng lan ra, chỉ thấy ngọn núi này trong thời gian ngắn hoàn toàn sụp đổ.

Ngọn núi sụp đổ, sơn môn của Vô Cực Tông sụp đổ, còn có một lượng lớn bụi đất tràn ngập, vả ngọn núi giờ phút này tan vỡ, rất nhiều đá vụn vỡ tung, hình thành một cơn gió lốc!

Vương Lâm vốn không muốn như vậy, hắn không có ý định phá hủy sơn môn của Vô Cực Tông, cho nên mới lấy phương thức ôn hòa chỉ hấp thụ lấy khí tức của Cổ Thần, chỉ muốn lấy đi pháp khí Cổ Thần trong đó, muốn giữ cho ngọn núi này gần như hoàn chỉnh giữ lại sơn môn cho Vô Cực Tông.

Nhưng lúc này, hắn không thể không hủy diệt ngọn núi này để lấy đi vật đó.

Ngay khi ngọn núi này sụp đổ, khí tức Cổ Thần điên cuồng lao ra, tràn ngập đất trời, thẳng đến thân thể của Vương Lâm. Thân thể hắn lúc này bỗng nhiên truyền ra tiếng ầm ầm, còn hơn cả tiếng sấm nổ!

Trên mi tâm của hắn, sáu tinh điểm Cổ Thần nhanh chóng xoay tròn, theo sức mạnh vô tận của Cổ Thần dung nhập vào, tinh điểm thứ bảy đã hiện hình.

Tuy vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ nhưng đã có một vòng xoáy!

Ngay trong khoảnh khắc này, cả người Vương Lâm nhảy lên, tay phải hướng về phía ngọn núi sụp đổ hung hăng tung một trảo, chỉ thấy thiên địa biến sắc, một luồng khí tức mạnh mẽ tột cùng không cách nào hình dung được từ trong ngọn núi sụp đổ bất chợt lao ra.

Đây là một đạo hồng quang, một đạo hồng quang đỏ như máu! Bên trong đạo hồng quang này có một thanh huyết kiếm to bằng lòng bàn tay. Thanh huyết kiếm này chính là do máu tạo thành, trên đó có máu lưu chuyển, tản mát ra sắc đỏ tràn ngập đất trời.

Lại có tiếng kêu vang lên, bên trong tiếng kêu này ẩn chứa một sự hưng phấn, một sự vui mừng xen lẫn sợ hãi khi bị đè nén vô số năm rốt cuộc cũng đã được lao ra. Trong thời gian ngắn, đạo huyết quang này rơi vào tay phải Vương Lâm, ngay khi Vương Lâm chạm tới huyết kiếm này, một cảm giác như máu mủ tình thâm bất chợt dâng lên, giống như huyết kiếm này vốn thuộc về hắn, vốn là vật của hắn.

Cầm thanh huyết kiếm, khi ngàn vạn đạo kiếm khí suy yếu, ngay khi sáu người của Vô Cực Tông xông tới, sức mạnh Cổ Thần trên toàn thân Vương Lâm chảy vào huyết kiếm, thanh huyết kiếm kia ngay lập tức lóe lên huyết quang chói mắt, hướng về bốn phía tung một trảm.

Tiếng động ầm ầm trong khoảnh khắc này vang lên động trời.

Không thể hình dung được phong thái của một nhát kiếm này. Một kiếm này có thể phá khai đất trời, có thể xuyên thấu trời cao, có thể làm khiếp sợ hàng vạn sinh linh. Ngay khi chém xuống, lão già áo đen trưởng lão của Vô Cực Tông ở gần Vương Lâm nhất ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể hắn bị huyết kiếm chém tới, trong tiếng kêu thảm thiết thân thể hóa thành một đám máu tươi, nguyên thần giãy giụa lui về phía sau, thần sắc tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ở bên cạnh hắn còn có một trưởng lão khác của Vô Cực Tông thân thể ầm ầm sụp đổ.

Còn lại bốn người, toàn bộ đều phun máu tươi, điên cuồng lui về phía sau, thân thể bị huyết quang xuyên thấu, toát ra từng đám khói màu đỏ, thân thể bọn họ cấp tốc héo rũ, đột nhiên trong nháy mắt, dường như chỉ còn da bọc xương.

- Kiếm gì vậy!

- Đây là bảo vật gì!

- Người này rốt cuộc là có tu vi gì!

Một kiếm! Sáu đại tu sĩ thần thông Thiên Nhân Đệ Nhất Suy có hai người sụp đổ thân thể, còn lại toàn bộ bị thương. Đây là do Vương Lâm

không muốn giết người, nếu không nguyên thần hai người thân thể bị sụp đổ kia hoàn toàn không thể chạy thoát.

Một kiếm này đã hoàn toàn trấn áp mọi người, làm cho tâm thần của bọn họ như dâng lên sóng lớn.

Thân thể của Vương Lâm nhoáng lên một cái, vọt qua bên người lão già áo đen đang trợn mắt há hốc mồm bay thẳng lên trời, sáu người của Vô Cực Tông hoàn toàn không dám ngăn cản.

- Lữ mỗ sẽ còn quay lại, nếu Quy Nguyên Tông có một chút tổn thương, Lữ mỗ sẽ xóa tên Vô Cực Tông của các ngươi ra khỏi Vân Hải! Sáu người các ngươi sẽ toàn bộ tiêu tan.

Vương Lâm ở giữa tinh không, quay đầu lại lạnh lùng nhìn thoáng qua sáu người. Sư khách khí, thành khẩn, hứa hẹn của hắn đều vô dụng, trong tu chân giới, chỉ lấy sức mạnh để quyết định tất cả!

Một kiếm, một câu nói, so với tất cả những lời hứa của hắn còn mạnh hơn gấp hàng vạn lần!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1291: Cái khe Yêu Tông.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua sáu trưởng lão của Vô Cực Tông phía dưới rồi thu lại huyết kiếm trên tay phải lóe lên xích quang, hóa thành một giọt máu đỏ tươi, rơi lên mi tâm của hắn, thấm vào thật sâu, dần dần biến mất.

Hắn vung tay phải lên, liền có một cơn gió lốc tràn ngập, cuốn lấy thân thể của lão bà áo trắng, biến mất khỏi tầm mắt của đám người Vô Cực Tông.

- Không biết đây là pháp khí do Cổ Thần cấp độ nào lấy tinh điểm để luyện thành, quả nhiên uy lực kinh thiên! Với thân thể của lục tinh Cổ Thần hiện giờ của ta cũng chỉ có thể phát huy ba thành công lực của kiếm này, nhưng chỉ cần ba thành cũng có thể chém chết bất kỳ tu sĩ đại thần thông Thiên Nhân Đệ Nhất Suy nào trên thế gian này!

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh trong cơn lốc ầm ầm, nhanh chóng bay đi bên trong tinh không. Lão bà áo trắng ở bên cạnh hắn sau khi nhìn thấy hết thảy mọi chuyện đã hoàn toàn ngây ra. Thực lực mà Vương Lâm thể hiện ra làm cho bà ta không thể tin được.

- Trong trận đánh với Thủy Đạo Tử lúc trước, ta đã bước được nửa bước vào Toái Niết, có thể nói đánh với tu sĩ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy, nhưng cũng sẽ là một trận khổ chiến, muốn thắng cũng phải trả giá, rất là gian nan.

Nhưng lúc này, ta vẫn chưa mở phong ấn hạn chế tu vi, chỉ lấy đệ nhất đạo thuật cảm ngộ được trong Đạo cảnh để bảo vệ toàn thân, cũng đủ để chiến tranh tu sĩ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy. Còn đối với người đạt tới Thiên Nhân Đệ Nhị Suy, mặc dù không bằng, nhưng nếu có thêm pháp khí của Cổ Thần này, cũng có thể đánh một trận.

Tu sĩ Thiên Nhân Suy Kiếp, từ đệ nhất suy tới đệ ngũ suy chênh lệch nhau rất lớn, nếu mỗi một suy không thành, sẽ tử vong, nếu thành, sẽ có được sức mạnh khó có thể tưởng tượng được.

Đây chính là lấy sinh mạng để đổi lấy sức mạnh, nhưng rất khó có thể vượt qua.

- Nhưng nếu ta mở ra phong ấn, tu vi bạo tăng, ở ngoại giới mười năm, trong Đạo cảnh bên trong Thiên Nghịch ta cũng cảm ngộ đã lâu, như vậy một khi phong ấn mở ra, ta sẽ có hy vọng có thể một bước đạt tới Toái Niết trung kỳ. Nếu ta có thể đạt tới Toái Niết trung kỳ, Thiên Nhân Đệ Nhị Suy có lẽ cũng không phải là đối thủ của ta, ta có thể đối phó với tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tam Suy.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang.

Hắn hiếm khi cảm nhận được sức mạnh của mình, sức mạnh này như thể hắn đã nắm trong tay, giống như đã nắm được cả đất trời, một sự tự tin tràn ngập trong lòng hắn.

- Mục tiêu của ta đó là đạt tới Đệ Tam Bộ, giết Thủy Đạo Tử, giết lão tổ của gia tộc thượng cổ ở La Thiên năm đó đã lừa gạt đường sống của ta!

Đệ Tam Bộ, đây là một sức mạnh kinh thiên động địa trong truyền thuyết, trong trận chiến với Thủy Đạo Tử lúc trước, đối với Vương Lâm mà nói cũng giống như là thần tiên thật sự, mỗi một lần nhớ đến đều có cảm giác như có một ngọn núi lớn đè xuống, phá hủy hết thảy, không thể phản kháng được.

Nhưng hiện giờ, theo tu vi của Vương Lâm không ngừng được đề cao, theo những cảm ngộ bên trong nghịch cảnh, hết thảy những cơ duyên này khiến cho những tu sĩ Đệ Tam Bộ trong mắt Vương Lâm đã bị giật đi tấm mạng che mặt thần bí, đã phá đi truyền thuyết hùng mạnh bất khả chiến bại, chỉ còn lại là những kẻ mà Vương Lâm muốn giết.

Giết như thế nào!

Lấy yếu giết mạnh, con kiến cắn con với, đây chính là ý nghĩa thật sự của một chữ giết này.

Mang theo sự tự tin, mang theo sự kiên định đi cứu Lý Thiến Mai, Vương Lâm một mạch khai phá tầng thứ tám của tinh vực, lần đầu tiên bước vào tầng thứ chín của Vân Hải tinh vực.

Ngay khi hắn bước vào tầng thứ chín của tinh vực, bên trong Thần Tông ở tầng thứ chín, trong một gian mật thất, một đồng tử tóc trắng đang khoanh chân ngồi, trên mặt nổi đầy gân xanh, toàn thân phát ra ánh sáng bảy màu vô tận, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Dung nhan của hắn nhanh chóng bị lão hóa, nhưng ngay khi lão hóa đến cực hạn lại nghịch chuyển, quá trình này lại bắt đầu lại từ đầu. Sự thống khổ khi sự sống và cái chết đan xen vào nhau người bình thường tuyệt không thể chịu được.

Loại thống khổ này, Thủy Đạo Tử đã phải chịu đựng mười năm.

- Tiểu tạp chủng, những thống khổ mà lão phu phải chịu đựng, sớm muộn cũng sẽ có ngày ta hoàn trả lại cho ngươi hàng ngàn hàng vạn lần. Còn có chủ nhân, mặc dù hắn không chết, tất nhiên cũng cực kỳ suy yếu, nếu không, mười năm trước ta quyết không thể trốn thoát được.

Thủy Đạo Tử mở mạnh hai mắt, thần sắc dữ tợn, nhưng lại nhanh chóng kêu lên thảm thiết.

Hai mắt hắn đã không còn đồng tử, hoàn toàn bị ánh sáng bảy màu che khuất.

Tạm không nói đến Thủy Đạo Tử ở nơi này, sau khi Vương Lâm bước vào tầng thứ chín của tinh vực, lão bà áo trắng lập tức chỉ đường, hai người ầm ầm một mạch phá tan sương mù đi thẳng đến Yêu Tông.

Trong đám sương mù tại tầng thứ chín của tinh vực có mãnh thú cấp mười hai tồn tại, nhưng lúc này Vương Lâm không rảnh đi chém giết những mãnh thú đó, lại càng không muốn bị những mãnh thú này làm chậm trễ thời gian, cho nên ngay khi bước vào trong đám sương mù, tu vi toàn thân liền ầm ầm phát ra, một cỗ sát khí ngợp trời tràn ngập, kinh động những mãnh thú hóa thành sương mù bên trong tinh vụ. Chỉ thấy sương mù cuộn lên, những mãnh thú bên trong đó lần lượt tránh ra.

- Thần Tông, Thủy Đạo Tử, ta nhất quyết phải giết được ngươi!

Bên trong tầng thứ chín của tinh vực, thần sắc Vương Lâm âm trầm, sát khí càng mạnh.

Vương Lâm dọc đường tốc độ không đổi, trong tiếng nổ ầm ầm, phá tan hết thảy sương mù phía trước, theo đường của lão bà áo trắng chỉ, bay thẳng đến cái khe chiến trường của Yêu Tông.

Yêu Tông là tông phái thần bí bậc nhất trong Vân Hải tinh vực, nghe đồn môn nhân đệ tử của Yêu Tông không nhiều, nhưng bất kỳ một người nào cũng đều là hạng người hết sức đáng sợ.

Vô số năm trường kỳ phòng thủ tại cái khe chiến trường, chống cự từng đợt mãnh thú xâm lấn, khiến cho người của Yêu Tông bị chết rất nhiều, hơn nữa lại không hề rời đi Yêu Tông, cho nên khiến cho Yêu Tông trong mắt tu sĩ ở Vân Hải càng thêm thần bí, thậm chí dường như còn đối kháng với Thần Tông.

Nhất là theo những lời đồn, Yêu Tông vốn từ Thần Tông tách ra, nhưng lại không tuân theo lệnh của Thần Tông. Việc này vô cùng quỷ dị, bất luận thật giả cũng đủ để cho thấy sự hùng mạnh của Yêu Tông.

Đóng tại chiến trường vô số năm, giữ gìn sự bình yên cho Vân Hải, lại càng làm cho Yêu Tông bất giác được tu sĩ trong Vân Hải kính sợ. Kính chính là đức, sợ chính là sự kỳ bí.

Trong mắt tu sĩ Vân Hải, người của Yêu Tông hiển nhiên không thể lấy tu sĩ ra để hình dung, mà đúng hơn bọn họ giống như một đội quân, giống như quân đội của hoàng triều trong thế giới của phàm nhân.

Bọn họn lạnh lùng và vô tình, nhưng hết thảy những việc làm đều là bảo vệ cho Vân Hải. Chính nhờ sự tồn tại của Yêu Tông nên Vân Hải tu sĩ sau vô số năm mới có thể an tường bình yên, mới có thể chém giết lẫn nhau, mới có thể giành được tài nguyên.

Nếu có một ngày Yêu Tông không còn ở đây, mãnh thú từ bên trong cái khe chiến trường lao ra không còn gì ngăn trở, sẽ mang đến cho Vân Hải một sự sụp đổ khó có thể tưởng tượng được.

Chính vì sự lạnh lùng và vô tình của người trong Yêu Tông, vì đặc thù trong sứ mệnh của bọn họ, nên những tu sĩ trong Vân Hải đi tới chiến trường này đối với Yêu Tông cực kỳ cung kính, đều phải nghe theo mệnh lệnh.

Nếu có người dám trái lệnh, Yêu Tông lập tức liền giết ngay. Trừ một ít người cực kỳ tuyệt luân, sau khi nhận được sự chấp thuận của Yêu Tông, có cơ hội trở thành môn nhân của Yêu Tông, mới có thể được Yêu Tông coi trọng, có thể hành động theo ý mình.

Lý Thiến Mai chính là một trong ba người năm đó đã được Yêu Tông chấp thuận, cho nên nàng rõ ràng đã trái lại mệnh lệnh rời khỏi, nhưng Yêu Tông vẫn không lấy việc giết chóc để ngăn cản.

Nhưng Lý Thiến Mai lại đi một mạch mười năm, vì thế Yêu Tông tất nhiên rất phẫn nộ, trong mắt của Yêu Tông không có một lý do gì để có thể rời khỏi mười năm, nếu việc này không bị trừng trị, thì Yêu Tông sẽ không còn là Yêu Tông nữa.

Giờ phút này, ở bên cạnh sáu tu chân tinh tạo thành hình tròn của Yêu Tông, ở bên ngoài một cái khe, mấy nghìn cao thủ đến từ khắp mọi nơi

trong Vân Hải đang điên cuồng chém giết, đủ loại thần thông tràn ngập, triển hiện ra.

Bên trong cái khe kia, từng con mãnh thú bộ dạng khác nhau rít gào kinh thiên, giãy giụa muốn từ bên trong cái khe lao ra, muốn xé nát hết thảy sinh linh! Từ trên người chúng toát lên vẻ hung ác, so với mãnh thú trong đám sương mù của Vân Hải khác biệt rất nhiều, hơn rất xa.

Nhưng mãnh thú còn sống sót sau vô số những trận chém giết, không phải là loại mà mãnh thú trong Vân Hải có thể sánh bằng.

Mùi máu tanh tràn ngập, dưới sự tấn công của những mãnh thú này, mấy ngàn tu sĩ ở bên ngoài cái khe đều mặc sức chém giết, đủ loại pháp bảo lóe ra ánh sáng, tràn ngập tinh không, từng trận tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa.

Trong những tu sĩ này có sáu người cực kỳ cường hãn, ở chỗ của bọn họ, thông thường những mãnh thú vừa mới xuất hiện liền lập tức tử vong, mùi máu tản ra, khiến cho trong vòng trăm trượng bốn phía bọn họ hoàn toàn trống trải.

Tu sĩ bốn phía hiển nhiên cũng biết được sự hùng mạnh của sáu người này, cho nên tránh xa ra, không dám lại gần, đối với sáu người này, tràn đầy sự tin tưởng.

Trong sáu người này, có bốn nam và hai nữ.

Bốn nam tử kia trong đó ba người là trung niên, còn một người là một lão già, tu vi đã đạt đến Toái Niết đại viên mãn. Nhất là lão già kia đã mơ hồ có dấu hiệu đạt tới Thiên Nhân Đệ Nhất Suy.

Bốn người này chém giết đều vô cùng quyết đoán, ra tay tàn nhẫn vô cùng, thông thường mỗi một đòn đều có thể khiến cho một mãnh thú từ trên cái khe lao ra phải chết thảm.

Còn hai nữ tử kia, một người là một mỹ phụ trung niên, còn nữ tử kia thoạt nhìn ước chùng khoảng hai lăm tuổi, thần sắc lạnh như băng, trong mắt không có bất kỳ một cảm xúc gì. Trong tay nàng có một thanh kiếm mỏng màu vàng, lúc ra tay toàn thân ẩn hiện vô số những sợi tơ vàng, những hung thú hễ đụng tới những sợi tơ vàng này sẽ lập tức kêu lên thảm thiết, bị phân thành bốn năm mảnh.

Nhưng lúc này mãnh thú từ bên trong cái khe số lượng thật sự rất nhiều, mấy nghìn tu sĩ này trong lức chém giết, dần dần có mấy trăm người thân thể bị mãnh thú xé nát, một vài nguyên thần không bỏ chạy kịp, trong tiếng kêu thảm thiết tan vỡ.

Phía sau có mấy nghìn tu sĩ này, bên trong tinh không hư vô có ba người đang đứng. Ba người này toàn thân tràn ngập sương mù màu lam, thấy không rõ hình dạng bên trong, nhưng khí tức của ba người lại nối liền với nhau một cách quỷ dị, ngưng tụ thành một luồng uy áp Thiên Nhân Đệ Nhất Suy tràn ngập ra.

Hiển nhiên tu vi của ba người này không phải là Thiên Nhân Đệ Nhất Suy, nhưng những đám sương mù màu lam này nối liền nhau giống như là hợp công, có thể phát huy ra uy lực của Đệ Nhất Suy.

Tu sĩ tử vong, mãnh thú tan xác, máu tanh tràn ngập, ba người này dường như đều không để ý, đều đứng ở nơi đó, nhìn cái khe, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bọn họ thật sự là người của Yêu Tông. Trong mấy nghìn người của Yêu Tông đang chém giết kia có người lùi ra phía sau nuốt đan dược, vô tình chạm phải ánh mắt của ba người, tràn ngập kính sợ.

Trong trận chém giết vô tận cùng với tiếng nổ ầm ầm này, những mãnh thú từ bên trong cái khe đột nhiên đồng loạt co rút về phía sau, gào thét lên kịch liệt. Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường hãn từ bên trong cái khe bất chợt bộc phát ra, khiến cho mãnh thú bốn phía theo đó đều toát ra vẻ hung ác.

- Số lượng mãnh thú hôm nay vượt xa trước kia một cách khó hiểu, chẳng lẽ có vương thú xuất hiện!

- Vương thú không xuất hiện nhiều nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến cho rất nhiều tu sĩ của chúng ta tử vong. Nhưng vương thú này cũng là một cơ duyên, nếu có thể giết vương thú...

- Năm đó Lý Thiến Mai chính là một trong ba người đã giết chết một vương thú, cho nên đã được Yêu Tông chấp thuận.

Hôm nay lại có vương thú, cũng là một cơ hội cho chúng ta.

Tu sĩ bốn phía phát hiện ra khí tức từ trong cái khe truyền ra, lập tức thần sắc kịch chấn, đều lui về phía sau, tập trung toàn bộ tinh thần, nhìn chằm chằm cái khe.

Sáu tu sĩ cực kỳ hùng mạnh kia cũng đồng dạng lui ra phía sau, trong đó nữ tử lạnh như băng kia ánh mắt lóe lên, lộ ra sát khí.

- Vương thú? Lý Thiến Mai có thể giết, thì ta cũng có thể giết!

Khí tức này xuất hiện khiến cho tất cả tu sĩ đều trở nên khẩn trương, duy chỉ có ba người bị sương mù màu lam tràn ngập toàn thân kia thủy chung vẫn không có nửa điểm biến hóa.

Giờ phút này, Vương Lâm dưới sự chỉ dẫn của lão bà áo trắng càng ngày càng tới gần nơi đây...

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1292: Thân ảnh áo trắng trong hồng quang.

Lúc này, bên ngoài sáu tu chân tinh của Yêu Tông, bên trong cái khe chiến trường, trong khi rất đông mãnh thú cùng lui về phía sau rít gào, tiếng rống giận này ngày càng kịch liệt, kinh thiên động địa, ngay lúc chấn động toàn bộ tinh không, từ bên trong cái khe bộc phát ra một luồng khí tức còn cường đại hơn. Khí tức này rất mạnh, vừa mới xuất hiện liền lập tức đàn áp toàn bộ mãnh thú xung quanh.

Chỉ thấy một mãnh thú hình con rồng từ bên trong cái khe, ngay khi rất đông mãnh thú lui ra tránh đường, từ bên trong chậm rãi xuất hiện.

Đây là một con rồng toàn thân màu đen. Nhưng nó cũng không phải là rồng thật sự, mà còn có một chút khác biệt. Ở trên thân thể long thú này có đầy vẩy, trên đỉnh đầu có hai chiếc sừng dữ tợn, những chiếc sừng này không thẳng mà uốn lượn.

Thân mình nó dài ước chừng nghìn trượng, giờ phút này xuất hiện liền có một luồng uy áp kinh thiên tràn ngập. Bên trong hai mắt của con rồng này lộ ra vẻ hung tàn, gắt gao nhìn chằm chằm những tu sĩ bên ngoài cái

khe. Ánh mắt này đảo qua những tu sĩ đó, cuối cùng nhìn vào ba người toàn thân tràn ngập màn sương lam ở phía sau đám tu sĩ.

Ngay khi nhìn thấy ba người này, con rồng này liền ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào kịch liệt. Trong tiếng rít gào này lộ ra vẻ điên cuồng, lộ ra vẻ hung ác ngợp trời, còn có một vẻ khát máu.

Nó nhận ra đám sương màu lam kia, trong trí nhớ của nó, những người toàn thân tràn đầy sương lam chính là tử địch của bọn chúng, ngăn cản chúng lao ra khỏi cái khe.

- Không ngờ là một con ấu long từ Cửu U Thâm Uyên. Con rồng này không thể dùng những hiểu biết về mãnh thú để đánh giá, thực lực của nó mới chỉ là cấp mười hai, nhưng cũng có thể bộc phát ra thực lực tương đương với hoàng thú cấp mười ba tầm thường không thể hóa thành hình người!

- Quả thật là Cửu U Long, loại long thú này đã rất lâu không xuất hiện. Trưởng lão từng nói, loài thú này đi theo đàn, vượt qua cả những con thú hóa thành người, trong truyền thuyết là một trong sáu loài thú đồng hành với thiên giai đạo thú Cát Cùng!

- Việc này rất trọng đại, cần phải cấp báo với trưởng lão!

Ba người toàn thân tràn ngập sương mù màu lam kia cùng nhau truyền ra thần niệm, trong đó có một người lập tức lấy ra ngọc giản, vuốt một cái ngọc giản liền tan vỡ, đem tin tức truyền đi.

Ngay khi tin tức này được truyền đi, con Cửu U Long từ bên trong cái khe lại rít gào. Theo tiếng rít gào của nó, lập tức liền có một lượng lớn hắc khí từ những kẽ hở giữa những cái vảy trên thân nó phun ra. Đám sương đen này vừa xuất hiện, lập tức liền hóa thành vô số những chiếc đầu lâu màu đen, mang theo tiếng rít gào xuyên thấu linh hồn hướng về bốn phía tản ra, lao thẳng ra bên ngoài cái khe.

Từ bên trong cái khe này lập tức có tiếng nổ ầm ầm điên cuồng truyền ra, giống như đang run rẩy, phát ra tiếng vang không thể chịu đựng nổi. Vô số đầu lâu màu đen được tạo thành từ đám sương đen kia rít gào lao đến, trực tiếp từ bên trong cái khe vọt ra, hướng về tu sĩ bốn phía hung hăng tấn công.

Ở phía sau rất nhiều đầu lâu hắc khí này, mãnh thú ở bên trong cái khe rít gào đi theo, phát động tấn công. Nhưng con Cửu U Long này vẫn thủy chung ở bên trong cái khe, không hề lao ra, chỉ lạnh lung nhìn chằm chằm bên ngoài, lóe lên vẻ hung tàn.

Mấy nghìn tu sĩ ở bên ngoài cái khe đầu ít nhất cũng đã ở nơi này chém giết hơn trăm năm, tâm thần kiên định, nhưng lúc này cũng phải vì thế mà chấn động. Chỉ là một khi đã tới nơi này, nhất quyết không cho phép không đánh lùi lại, ngay khi những chiếc đầu lâu này đánh tới, những tu sĩ này đều ra tay, triển khai một trận chém giết sinh tử.

Sáu người nhìn có vẻ đáng sợ lúc trước cũng xông lên, lao thẳng đến con Cửu U Long ở bên trong cái khe.

- Sáu người chúng ta liên thủ giết con rồng này, sẽ có thể trở thành người của Yêu Tông!

Một nam tử trung niên trong sáu người quát khẽ một tiếng, hai tay bấm quyết, toàn thân lập tức tràn ngập tử quang. Chỉ thấy toàn thân hắn cũng trở thành màu tím, khí thế ầm ầm bộc phát.

Năm người còn lại đều tự mình thi triển thần thông cực mạnh. Mỹ phụ trung niên kia trong nháy mắt tóc biến thành màu trắng, đột nhiên ở bên ngoài thân thể hình thành một cơn gió lốc tóc trắng, mang theo sức mạnh kinh thiên, lao thẳng đến con Cửu U Long.

Còn có lão già tu vi cao nhất kia, hai tay vung lên, bên ngoài thân thể hắn bỗng nhiên từ hư vô biến ảo ra vô số kim đan. Những kim đan này tương tự với kim đan của tu sĩ, nhưng hoàn toàn khác nhau là thần thông do lão già này tốn bao tâm sức tự nghĩ ra, hấp thụ thiên địa nguyên lực hóa thành kim đan. Những kim đan này tan vỡ đổi lấy uy lực càng mạnh, theo hai tay hắn vung lên, trong thời gian ngắn ở bên ngoài thân thể hắn liền có hơn một vạn kim đan tràn ngập.

Còn có nữ tử lạnh lùng kia, nữ tử này cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lên thanh kiếm trên tay, hình thành một dòng chảy dài màu

vàng vờn quanh thân thểcủa nữ tử này. Kim quang chói mắt lọ ra sức mạnh hủy thiên diệt địa cực lớn, từ trên thân thể xông ra.

Sáu cao thủ đồng thời ra tay, triển khai đợt tấn công kinh thiên động địa, giao chiến với con Cửu U Long kia.

Những tu sĩ còn lại ở bốn phía liên tiếp kêu lên thảm thiết, những đầu lâu do hắc khí hóa thành này quá mức cổ quái, không sợ bất kỳ một thần thông hay pháp bảo gì, trực tiếp xuyên thấu qua, nhào vào người của những tu sĩ. Ngay khi chạm vào, những đầu lâu này liền ầm ầm nổ tung, hình thành một sức mạnh hủy diệt, khiến cho tất cả những tu sĩ bị chạm phải lập tức đều tan vỡ thân thể, nguyên thần tiêu tan.

Lại có thêm nhiều ác thú từ bên trong cái khe lao ra, nhất thời nguy cơ tràn ngập.

Sáu cao thủ trong đám tu sĩ ka giờ phút này đã tới gần Cửu U Long, triển khai thần thông, ầm ầm công kích. Nhưng khi thần thông của bọn họ đánh xuống, ngay khi thân mình lại gần, con Cửu U Long kia liền hất đầu lên, há miệng phun ra một đám sương đen.

Đám sương đen này vừa mới được phun ra, liền ngay lập tức hóa thành một cái đầu lâu to hàng nghìn trượng, trong nháy mắt lao thẳng đến sáu người kia.

Tiếng động ầm ầm trong nháy mắt vang lên động trời, bốn nam tử trong sáu người kia, trừ lão già, còn lại ba người đều phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt thân thể lảo đảo, lượng lớn khí tức từ trong thất khiếu toát ra, đồng loạt bị hút vào trong miệng của cái đầu lâu kia, giống như bị nuốt lấy. Đây chính là sức sống của bọn họ.

Lão già kia trên khóe miệng có vết máu, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt lóe lên hàn quang, hai tay chỉ về phía trước, trong miệng hét lớn:

- Vạn đạo tề bạo!

Theo tiếng quát, hơn một vạn kim đan kia ầm ầm nổ tung, hóa thành một sức mạnh hủy diệt toàn bộ đánh vào cái đầu lâu kia.

Còn lại hai nữ tử kia, mỹ phụ trung niên kia sau khi cơn lốc tóc trắng bên ngoài thân thể ầm ầm tan vỡ, phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau, nhưng ngay lúc lui về phía sau, một lượng lớn sức sống cũng bị hấp thu.

Còn về phần nữ tử lạnh lùng kia, mặt không còn chút máu, hổ khẩu tay phải nứt ra, máu tươi chảy đầy lòng bàn tay. Nhưng nữ tử này cũng cắn răng vung tay về phía trước, lập tức dòng chảy màu vàng ở bên ngoài thân thể của cô ta ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số những giọt mưa màu vàng, lao thẳng đến cái đầu lâu.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, chiếc đầu lâu khổng lồ kia dừng lại, lợi dụng cơ hội này, lão già cùng với nữ tử lạnh lùng kia sau khi thi triển thần thông liền lui về phía sau.

- Mãnh thú quá đông, trước tiên hãy hiến tế trận pháp để giết đã!

Lão già này trong mấy nghìn tu sĩ rất có uy, giờ phút này trong lúc lui về phía sau lau máu tươi trên khóe miệng, lập tức hét lớn.

Theo tiếng hét của hắn, tu sĩ bốn phía đều lui ra phía sau, đồng loạt hai tay bấm quyết, lập tức liền có ánh sáng trận pháp lóe lên trên người bọn họ.

- Lấy sức sống để hiến tế, gọi ra Yêu Tông đại trận!

Mấy nghìn người đông thời hiến tế sức sống, ngay khi lui về phía sau, cùng quát khẽ lên. Mấy nghìn thanh âm này hóa thành một luồng uy áp ẩn chứa sức mạnh kinh thiên.

Ngay khi thanh âm của bọn họ vang lên, lập tức cái khe lớn trên chiến trường này đột nhiên lóe lên u quang kịch liệt. Từng trận tiếng nổ ầm ầm vang vọng, cái khe kia như một cái miệng lớn mở rộng ra, nhưng trong nháy mắt lại bỗng nhiên đóng lại.

Một ít mãnh thú không tránh kịp, ngay khi cái khe đóng lại lập tức liền vỡ nát, hóa thành một đám máu thịt tử vong. Ngay cả Cửu U Long kia trong tiếng rít gào cũng thu đầu lại, tránh khỏi bị cái khe kia đóng lại chặt đứt đầu.

Lão già chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng thầm than. Hắn vốn có ý định hợp lực sáu người, dụ con Cửu U Long xông ra một nửa, sau đó thi triển đại trận để giết, nhưng thực lực của sáu người bọn họ căn bản là không đủ, không thể dẫn dụ được Cửu U Long.

- Nếu là Lý Thiến Maim với tu vi cùng với pháp bảo của cô ta, có lẽ có thể phá được cái đầu lâu, dụ được Cửu U Long ra!

Lão già thầm than, thu hồi tâm tư, lợi dụng thời gian ngắn ngủi khi cái khe đóng lại vung tay phải lên, lại có vô số kim đan biến ảo hiện ra, lao thẳng đên cái đầu lâu kia.

Cùng với hắn còn có nữ tử lạnh lùng kia, những tu sĩ này đã chém giết ở nơi đây rất nhiều năm, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý. Bốn người kia không tấn công cái đầu lâu kia nữa, mà tản ra xông tới những cái đầu lâu nhỏ cùng với mãnh thú bị ngăn cách ở bên ngoài.

Ba tu sĩ Yêu Tông toàn thân tràn ngập sương lam kia vẫn như cũ lơ lửng ở đó không hề nhúc nhích, nhìn trận chém giết này, nhìn mãnh thú cùng với tu sĩ tử vong, một ít mãnh thú cùng với đầu lâu hướng về phía bọn họ vọt tới, thông thường khi vừa mới tới gần, chạm phải đám sương mù này liền lập tức kêu lên thảm thiết mà chết.

- Nơi này là chiến trường, kẻ yếu không thân thể tồn tại, các ngươi nếu muốn sống sót, nếu muốn làm cho mình mạnh lên, đột phá tu vi, nhất định phải liên tục vượt qua sinh tử. Năm đó ba người bọn ta cũng đã trải qua như vậy!

- Đương nhiên Cửu U Long này rất mạnh, đợi cho trận pháp này hết hiệu lực, Cửu U Long này sẽ do ba người chúng ta đối phó.

Ba người trong đám sương lam truyền ra hai âm thanh.

Cái khe bị phong bế kia trong chốc lát lại bắt đầu chấn động, chỉ khép lại trong thời gian ngắn ngủi rồi lại dần dần mở ra, Cửu U Long ở bên trong lại truyền ra tiếng rít gào.

Lão già cùng với nữ tử lạnh lùng kia đang giao chiến với cái đầu lâu khổng lồ, đang vây khốn chuẩn bị tiêu diệt.

Ba người ở trong đám sương lam kia nhìn chằm chằm cái khe đang chậm rãi mở ra, đang định cất bước, bỗng lập tức ba người này toàn bộ sắc mặt đại biến, mạnh mẽ xoay người nhìn về phía xa xa.

Một tiếng gào thét không cách nào hình dung được từ xa xa trong tinh không điên cuồng truyền lại. Tiếng gào thét này động trời, còn ẩn chứa

một khí tức hùng mạnh đến cực điểm, chẳng những thu hút sự chú ý của ba tu sĩ Yêu Tông, mà còn thu hút cả những tu sĩ trên chiến trường này.

Thậm chí ngay cả những mãnh thú bên ngoài cũng không khỏi run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, không tấn công nữa, mà nhất tề lui về phía sau!

Thậm chí lão già cùng với nữ tử lạnh lùng đang chém giết cái đầu lâu khổng lồ kia cũng ngẩn người ra, hai mắt trống rỗng bùng lên ngọn lửa sợ hãi, vùng vẫy kịch liệt, muốn lùi lại.

Biến cố bất ngờ này khiến cho tất cả những tu sĩ ở nơi đây đều tâm thần kịch chấn, nhất tề nhìn về phía xa xa chỗ tiếng gào thét kia truyền đến.

Lọt vào tầm mắt của bọn họ là một đạo hồng quang ngợp trời, bên trong đạo hồng quang có hai người, với tốc độ cực nhanh phá không mà đến.

Một người toàn thân mặc áo trắng, tóc trên đầu cũng bạc trắng, nhưng lại có một tu vi cường hãn bộc phát ra, khiến cho tinh không cũng phải xuất hiện gợn sóng. Ở phía sau nam tử này còn có một lão bà áo trắng đi theo.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1293: Trở thành vật cưỡi của ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Yêu Tông có sáu tu chân tinh, sáu tu chân tinh này xếp thành hình tròn, hình tròn này vô cùng đơn giản, nhưng lại có một luồng khí tức kinh thiên vờn quanh.

Đây là một trận pháp!

Một đại trận lấy sáu tu chân tinh này tạo thành. Trận pháp này rất mạnh, đủ để phá tan đất trời, là do chủ nhân của Yêu Tông vào vô số năm trước sau khi Yêu Tông bị phái tới nơi này tự mình bày ra, trở thành một phòng tuyến cuối cùng ngăn cản mãnh thú tấn công.

Yêu Tông có sáu sơn môn, phân biệt ở trên sáu tu chân tinh này, trong mỗi một sơn môn đều có một vài trưởng lão của Yêu Tông trấn giữ. Sáu sơn môn này có rất ít người lui tới, hầu như đều tự mình hành động.

Hiện tượng này khi Yêu Tông được thành lập năm đó đã được tông chủ đời đầu tiên và cũng là tông chủ cuối cùng tự mình định ra, rồi được duy trì cho tới bây giờ.

Bên trong sơn môn trên sáu tu chân tin này có sáu tấm bia đá chọc trời giống nhau như đúc, trên những tấm bia đá đều có khắc hình ảnh của cùng một người. Người này là một trung niên, quần áo tung bay, dưới chân có đám mây, bầu trời có chi chít những con mắt, dường như đang nhìn xuống mặt đất.

Còn trung niên này ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, dường như đối mặt với những con mắt kia.

Phía sau nam tử trung niên này còn có một cây đại thụ cao chọc trời. Cây đại thụ này rất lớn, dường như cả đất trời cũng không thể ngăn cản nó kéo dài ra.

Mỗi một người trong Yêu Tông đều biết nam tử trung niên được khắc trên những tấm bia đá này chính là tông chủ đời thứ nhất của Yêu Tông và cũng là tông chủ cuối cùng! Còn cây đại thụ kia là bản mệnh pháp bảo của tông chủ Yêu Tông.

Nghe đồn năm đó tông chủ Yêu Tông mạnh đủ để rung chuyển thiên địa, nghe đồn từ rất lâu trước, cái khe chiến trường ở nơi đây so với bây giờ còn lớn hơn gấp hàng trăm lần, mãnh thú nhiều vô cùng, vương thú cũng rất đông, thậm chí còn có hoàng thú cùng với những con thú hóa thành hình người trong truyền thuyết xuất hiện, nhưng đều bị tông chủ Yêu Tông lần lượt đánh bại, còn gần như đem cái khe kia hoàn toàn phong ấn lại.

Nhưng ngay khi phong ấn cũng xuất hiện việc ngoài ý muốn, dường như có người ở bên trong cái khe thi triển ra một thần thông không thể tưởng tượng được, ngăn cản tông chủ Yêu Tông phong ấn.

Nhưng dù vậy, phong ấn này vẫn phát huy được tác dụng, thu nhỏ cái khe lại rất nhiều, hơn nữa dưới tác dụng của phong ấn, khiến cho những mãnh thú quá hùng mạnh ở bên trong cái khe không thể xông ra quá đông.

Còn về ý nghĩa của những con mắt chi chít được khắc trên bia đá, những đệ tử tầm thường của Yêu Tông đều không thể biết được, chỉ có những trưởng lão của Yêu Tông mới có thể hiểu rõ. Những con mắt ở trên không trung này là tượng trưng cho Viễn Cổ Tinh Vực!

Bọn họ cũng nghe qua một vài lời đồn giữa những trưởng lão, nghe nói từ rất lâu trước, sở dĩ Yêu Tông tách ra từ Thần Tông chính là vì mệnh lệnh của tông chủ đời thứ nhất, hắn ra lệnh cho một bộ phận của Thần Tông ra đóng ở bên ngoài chiến trường, hết đời này đến đời khác, hàng ngàn hàng vạn năm, ở nơi này bảo vệ chặt chẽ, không cho bất kỳ một mãnh thú nào còn sống lao ra.

Nghe nói tông chủ Thần Tông và tông chủ Yêu Tông trên thực tế là cùng một người. Nghe nói người này đến từ Viễn Cổ Tinh Vực, nhưng người này đã mất tích, không rõ sống chết. Thần Tông hiện giờ trên thực tế là do người hầu năm đó của người này thay mặt điều khiển.

Vì thế Yêu Tông mới không tiếp nhận mệnh lệnh của Thần Tông, hơn nữa dường như lại còn có thủ đoạn đối phó với Thần Tông.

Đương nhiên, hết thảy những chuyện này đều chỉ là lời đồn, đã chìm vào trong ngày rộng tháng dài, hiếm có người biết được rõ ràng.

Lúc này, chỗ cái khe chiến trường bên ngoài Yêu Tông, tinh không tràn ngập hồng quang, Vương Lâm và lão bà áo trắng ở bên trong liên tục bay tới, rốt cuộc đã đi tới cái khe chiến trường này.

Dọc đường đi Vương Lâm dường như điên cuồng triển khai tốc độ, từ tầng thứ hai của tinh vực, chỉ mất thời gian chưa tới mấy ngày.

- Bạch Bà Tử! Là bà ta!

- Bạch Bà Tử nửa tháng trước rời khỏi, nghe nói là phụng mệnh của Yêu Tông, theo yêu cầu của Lý Thiến Mai đi làm một việc, còn người đi trước bà ta là ai!

- Người này nhìn không ra tu vi, nhưng ở trước mặt hắn, đột nhiên ta lại có cảm giác tâm thần run rẩy. Người này, quá mạnh! Không biết là nhân vật trưởng lão của môn phái nào, vì sao lại đến nơi này.

- Người này quá mức cường hãn, lại cực kỳ quỷ dị, ngay cả mãnh thú cũng đều hoảng sợ lui về phía sau, còn có những đầu lâu do hắc khí biến thành này đột nhiên sau khi cảm nhận được người này đi tới, cũng lộ ra vẻ hoảng sợ!

Lão già trong sáu cao thủ kia nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Chẳng lẽ hắn chính là nguyên nhân khiến cho Lý Thiến Mai bị Yêu Tông trừng phạt phải đi vào sâu bên trong cái khe?

Nữ tử lạnh lùng kia đảo ánh mắt lên người Vương Lâm, tâm thần cũng chấn động, cảm nhận được rõ ràng thần thức cùng với ánh mắt của mình ngay khi tới gần đối phương liền lập tức sụp đổ.

Ba người toàn thân được màn sương lam bao phủ kia lập tức cảnh giác, nhìn chằm chằm Vương Lâm, thần sắc ẩn trong đám sương mù rồi nổi lên sự biến hóa.

- Bạch Bà Tử, hắn là ai vậy?

Một người ở bên trong đám sương mù màu lam truyền ra thanh âm.

Lão bà áo trắng đang định nói chuyện, thân thể Vương Lâm liền bước tới một bước, đi thẳng đến chỗ cái khe đang truyền ra tiếng rít gào kia. Theo hắn tiến về phía trước, những đầu lâu cùng với mãnh thú nhanh chóng tránh ra lùi về phía cái khe, phát ra những tiếng kêu hoảng sợ chói tai.

- Oa oa!

Thân ảnh Vương Lâm quá nhanh, ngay lập tức liền tới gần, tay phải tùy ý vung lên, trong tiếng ầm ầm liền có một cơn cuồng phong quét ngang. Cơn cuồng phong này còn ẩn chứa lôi đình, trong tiếng ầm ầm tràn ngập cái khe, từng con mãnh thú trong tiếng kêu thảm thiết toàn bộ tử vong!

Hết thảy chuyện này đối với Vương Lâm cực kỳ dễ dàng, hắn lo lắng về tình trạng của Lý Thiến Mai lúc này! Những mãnh thú này kêu gào chói tai lại càng làm cho hắn phiền lòng.

Dưới một cái vung tay, toàn bộ mãnh thú ở bên ngoài cái khe lần lượt hóa thành những đám máu thịt, trong thời gian ngắn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả con Cửu U Long bên trong cái khe cũng không thể không ngừng lại.

Về phần cái đầu lâu do hắc khí biến thành kia lại càng run rẩy, giống như đã gặp phải khắc tinh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra vẻ sợ hãi không thể hình dung nổi.

Vương Lâm đứng ở bên ngoài cái khe, nhìn lướt qua đám đầu lâu đang run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

- Ma đầu của Tịch Diệt Giới?

Vương Lâm năm đó trong chiến trường vực ngoại trên Chu Tước Tinh đã thôn hồn, lại cắn nuốt một lượng lớn ma đầu, giờ phút này chứng kiến những đầu lâu này cũng lập tức phát hiện ra trên người bọn chúng có khí tức của ma đầu.

Nơi đây ma đầu không nhiều, nhưng cũng không ít, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, há miệng ra hút một cái. Một cái hút này khiến cho toàn thân hắn dường như hóa thành một cơn lốc xoáy rất lớn, trong tiếng ầm ầm, những đầu lâu này hoàn toàn không dám phản kháng, cả đám ầm ầm tan vỡ, hóa thành hắc khí bay thẳng tới miệng Vương Lâm.

Ngay cả cái đầu lâu khổng lồ kia cũng run rẩy tan vỡ, trở thành đạo hắc khí lớn bị Vương Lâm hút lấy.

Vung tay khiến cho mãnh thú tan xác, hút một cái khiến cho toàn bộ đầu lâu tan rã, tu vi như vậy, thần thông như vậy, giờ phút này khiến cho mọi người ở bốn phía trừ lão bà áo trắng toàn bộ đều tâm thần chấn động.

Sáu cao thủ trong mấy ngàn tu sĩ nơi đây đồng tử trong mắt co rút lại, trong mắt lộ vẻ chấn động.

Còn có ba người của Yêu Tông kia tâm thần cũng chấn động kịch liệt, đối với thực lực của Vương Lâm bắt đầu truyền âm đánh giá.

- Ít nhất là Thiên Nhân Đệ Nhất Suy, chỉ là vì sao trên người hắn lại không có quầng sáng của Thiên Nhân!

- Có lẽ người này có thần thông gì đó có thể đem quầng sáng của Thiên Nhân ẩn giấu đi!

- Người này cũng không phải là hạng người vô danh, chỉ là không biết vì sao lại đi cùng với Bạch Bà Tử đến đây. Ta nhớ rõ Bạch Bà Tử đã mang ngọc giản mệnh hồn của Lý Thiến Mai đi... Chẳng lẽ...

- Chẳng lẽ người này có liên quan đến ngọc giản mệnh hồn của Lý Thiến Mai?

Ba người truyền âm cho nhau, tâm thần cảnh giác.

Duy chỉ có lão bà áo trắng kia đối với hết thảy những chuyện này đã vô cảm, dọc đường đi chứng kiến những hành động của Vương Lâm, ngay cả sáu thái thượng trưởng lão của Vô Cực Tông cũng không dám ngăn cản bước chân của hắn, thậm chí còn bị hắn phá vỡ thân thể của hai người. Mắt thấy Vương Lâm bất quá chỉ giết một ít mãnh thú, trong mắt bà ta không đáng là gì.

Ánh mắt mọi người ngưng tụ lại, không hề khiến cho Vương Lâm chú ý, thời gian của hắn gấp gáp, sau khi thuận tay hấp thụ những đầu lâu kia, nhìn cái khe kia chậm rãi mở ra, rõ ràng cảm nhận được từ bên trong truyền ra một luồng khí tức hùng mạnh. Khí tức này dường như đang do dự và kiên nhẫn.

- Lý Thiến Mai đã đi vào nơi này?

Vương Lâm xoay người nhìn về phía lão bà áo trắng, thanh âm bình tĩnh, giống như một ngọn núi lửa đang muốn bùng phát ngay lập tức.

- Chính là nơi này!

Lão bà áo trắng bị ánh mắt của Vương Lâm nhìn tới, lập tức gật đầu nói.

Vương Lâm thu ánh mắt lại, hắn không có thời gian chờ đợi cái khe chậm rãi mở ra, hai tay duỗi ra, tung một trảo vào hư không phía trước, trong mắt bùng lên tinh quang, trong cơ thể lập tức bộc phát ra một luồng khí tức điên cuồng. Hắn quát khẽ một tiếng, hai tay hung hăng kéo một cái.

Hắn hiển nhiên là muốn xé cái khe có Cửu U Long.

- Con rồng này cực kỳ hùng mạnh, một khi xuất hiện, nơi đây sẽ chết rất nhiều người, mong đạo hữu hãy chờ đợi trong chốc lát, đợi chúng ta tạo thành trận pháp để mở ra một lần nữa!

Người đang nói là một trong ba người Yêu Tông toàn thân tràn ngập sương mù màu lam.

Ba người bọn hắn lại lao ra, lao thẳng đến cái khe kia!

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ, trong tiếng quát khẽ hung hăng kéo một cái, lập tức có một tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, còn có những tiếng rắc rắc tràn ngập, chỉ tháy cái khe bị hắn kéo một cái, đã bị xé rách.

Ngay khi cái khe này mở ra, Cửu U Long ở bên trong lại truyền ra tiếng rít gào, ầm ầm tới gần, mở cái miệng lớn lao thẳng đến Vương Lâm mà nuốt.

Giờ phút này Vương Lâm ở cách Cửu U Long quá gần, con rồng này hai mắt lộ ra vẻ hung tàn điên cuồng, trong lúc cắn nuốt, vảy trên toàn thân phun ra rất nhiều hắc khí, thậm chí ngay cả cái miệng lớn cũng có sương đen trào ra, theo thân mình dài nghìn trượng vây quanh Vương Lâm!

- Nghiệt súc, dám nuốt ta sao!

Vương Lâm mắt lóe hàn quang, hoàn toàn không trốn tránh, ngay khi Cửu U Long nuốt tới, giơ tay phải lên, vỗ về phía trước!

Dưới một cái vỗ này, thiên địa nổ ầm vang kinh thiên động địa, dường như trong khoảnh khắc này, thiên địa nguyên lực vô tận điên cuồng ngưng tụ, dung nhập vào bàn tay của Vương Lâm, hóa thành một chưởng ấn khổng lồ, trực tiếp ấn lên mặt của Cửu U Long!

Cửu U Long kia trong tiếng ầm ầm kêu lên thảm thiết, thân mình run lên, xuất hiện vô số vết thương, máu tươi tuôn ra, thân thể vội vàng lui về phía sau. Hai mắt con rồng này không còn vẻ hung hăng nữa mà đã bị thay thế bởi vẻ sợ hãi.

- Chưa chết sao?

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ ngạc nhiên, thân thể bước tới, tiến vào trong cái khe, giơ tay phải lên vỗ một lần nữa, trong tiếng ầm ầm nện lên hai cái sừng của con Cửu U Long này.

Ầm một tiếng, Cửu U Long lại kêu lên thảm thiết, hai chiếc sừng hoàn toàn bị chặt đứt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Sau hai thần thông mà con rồng này vẫn chưa chết, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, giẫm lên đầu con rồng này.

- Trở thành vật cưỡi của ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Vương Lâm đối với bên trong cái khe này không quen thuộc, có con Cửu U Long này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1294: Đạo thuật.

Con Cửu U Long kia gầm nhẹ một tiếng, nhưng dường như không thể không khuất phục, ở trên người Vương Lâm nó cảm nhận được một luồng khí tức làm cho nó run rẩy. Khí tức này rất hỗn tạp, bên trong như thể có ba bộ phận.

Bộ phận thứ nhất theo trí nhớ được truyền thừa của nó là sức mạnh của thần linh từ thời kỳ thái cổ.

Bộ phận thứ hai làm cho hồn phách nó run rẩy, dường như hồn phách của đối phương có một sức mạnh cắn nuốt có thể khắc chế chính mình!

Bộ phận thứ ba, lại càng làm cho nó sợ hãi hơn, trong trí nhớ được truyền thừa của nó là một khí tức thuộc về thú hoàng Cát Cùng!

Hơn nữa tu vi Vương Lâm biến thành hai chưởng ấn, ẩn chứa sức mạnh kinh thiên, con Cửu U Long này sao có thể chống cự, giờ phút này chỉ có thể khuất phục, trở thành vật cưỡi của Vương Lâm.

Vương Lâm sau hai chưởng đã thu phục được con Cửu U Long này khiến cho những người ở bên ngoài khe nứt chứng kiến đều sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ ngợp trời. Cảnh tượng này so với lúc Vương Lâm hủy diệt những mãnh thú cùng với đầu lâu kia lại càng làm cho bọn họ chấn động, càng khiến cho bọn họ không thể tin được.

Ngay cả ba người của Yêu Tông toàn thân tràn ngập sương mù màu lam kia cũng đều thần sắc đại biến, không thể tin được những gì ở trước mắt, tâm thần chấn động, đám sương mù ở bên ngoài thân thể bọn họ cũng xuất hiện sự vặn vẹo.

- Cửu U Long đã bị hắn thu phục trở thành vật cưỡi! Việc này... việc này...

- Nếu ba người chúng ta đồng thời ra tay, lấy bí thuật của Yêu Tông cũng có thể thắng được Cửu U Long, nhưng muốn làm cho nó khuất phục quả thật là hoàn toàn không có khả năng, đừng nói là muốn nó trở thành vật

cưỡi. Người này rốt cuộc là có thân phận gì, sao có thể mạnh tới mức như vậy.

- Cửu U Long này mặc dù vẫn chưa trưởng thành, nhưng nó cũng là một trong những con thú đồng hành với thiên giai thú Cát Cùng, sao lại có thể bị khuất phục!

Ba người bọn họ trong lòng hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ kinh hãi. Bọn họ còn như vậy, lại càng không cần phải nói tới những người còn lại, giờ phút này những tu sĩ ở bên ngoài khe nứt đã trợn mắt há hốc mồm.

Sáu đại cao thủ kia nguyên thần chấn động, ngơ ngác nhìn Vương Lâm đứng trên đầu Cửu U Long ở bên trong cái khe, giờ phút này thân ảnh Vương Lâm đã khắc sâu vào trong lòng bọn họ, trở thành một hình ảnh vĩnh hằng!

Một thân áo trắng kia, mái tóc bạc kia giống như một tượng đài chiến tiên kinh thiên động địa bất khả chiến bại, làm cho tất cả mọi người đều phải sùng bái.

- Lý Thiến Mai hiển nhiên là vì hắn... hắn đến nơi đây hiển nhiên cũng là vì Lý Thiến Mai... Lý Thiến Mai, ngươi và ta hàng trăm năm nay thủy chung vẫn âm thầm đấu đá nhau, ta vốn tưởng rằng ngươi đi vào trong khe nứt sẽ chết không thể nghi ngờ, nhưng lại không nghĩ rằng có thể có một người mạnh như vậy vì cứu ngươi mà đến...

Nữ tử lạnh lùng kia thầm than.

Vương Lâm đứng trên đầu Cửu U Long, không để ý tới rất đông tu sĩ ở bên ngoài khe nứt đang chấn động, định nhảy vào sâu bên trong khe nứt để tìm Lý Thiến Mai! Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ một trong sáu tu chân tinh của Yêu Tông bên ngoài cái khe, một luồng khí tức cực kỳ cường hãn bùng phát ra, cùng lúc đó, còn có một thân ảnh gào thét bay tới.

Tốc độ của thân ảnh này quá nhanh, hắn bước ra một bước đột nhiên không biết dịch chuyển bằng cách nào đã xuất hiện ở trong tinh không. Hắn ở trong tinh không lại bước ra một bước thứ hai!

Sau bước thứ hai này, cả người hắn lóe lên xuất hiện ở bên cạnh ba người của Yêu Tông ở bên ngoài cái khe. Hắn bước ra bước thứ ba, chỉ thấy toàn thân hắn dường như ngay cả thân ảnh cũng không nhìn thấy, tiến vào bên trong cái khe, hiện ra ở phía trước Vương Lâm.

- Đạo hữu chớ vội, vừa tới đây mà, hãy để cho lão phu xem ngươi có tư cách để tiến vào chỗ sâu bên trong khe nứt này không.

Theo thân ảnh kia tiến tới, một thanh âm ôn hòa vang lên, chấn động cả trong ngoài cái khe. Ngay khi thanh âm này truyền ra, thân ảnh kia giơ tay phải lên, hướng về phía Vương Lâm trên đỉnh đầu của Cửu U Long ấn xuống!

Vương Lâm thần sắc như thường, ngay khi bàn tay này vừa tới gần, giơ tay phải lên trực tiếp vỗ về phía trước, cách không cùng với thủ ảnh kia va chạm vào nhau.

Thiên địa nguyên lực vô biên vô hạn trong khoảnh khắc này điên cuồng ngưng tụ lại, một sức mạnh hủy diệt dường như có thể xé rách tinh không ngay khi chưởng ấn của hai người chạm vào nhau ầm ầm bùng phát ra.

Một sức tấn công không cách nào hình dung được trong nháy mắt tràn ngập tinh không này, hướng về bốn phía điên cuồng phóng ra. Mấy nghìn tu sĩ ở bên ngoài cái khi giống như bị cuồng phong quét qua, cả đám sắc mặt đại biến, đều bị cuốn đi. Ngay cả sáu đại cao thủ kia cũng nhất tề lùi lại phía sau, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ có ba người của Yêu Tông kia dưới sức tấn công này vẫn có thể bất động, quắc mắt nhìn chằm chằm vào bên trong cái khe, sắc mặt ngưng trọng.

Vương Lâm kêu lên một tiếng đau đớn, trong cơ thể truyền ra tiếng ầm ầm, cả người kể cả Cửu U Long dưới chân lập tức lui về phía sau mấy trượng. Thân ảnh trong ba bước đã tới gần kia cũng truyền ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng không lui về phía sau, mà hướng về phía trước bước tới một bước.

- Ngươi muốn chết!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, cả người nhảy lên, từ trên đầu Cửu U Long bay ra, lao thẳng đến thân ảnh kia. Ngay khi tới gần, tay phải hắn nắm lại, mi tâm đột nhiên tràn ngập tinh điểm Cổ Thần, một sức mạnh Cổ Thần ngợp trời điên cuồng bộc phát, dung nhập vào trong tay phải đánh ra.

Ầm một tiếng, thân ảnh kia thân thể dừng lại, lập tức lui về phía sau. Vương Lâm thần sắc âm trầm, cất bước đuổi theo, vung tay phải lên, lập tức liền có huyết quang tràn ngập, từ trong mi tâm bay ra một giọt máu tươi, hóa thành một thanh huyết kiếm toàn thân đỏ như máu!

Cầm thanh huyết kiếm, Vương Lâm trong khi truy kích hướng về phía trước tung ra một trảm!

Thân ảnh kia đang lui về phía sau, khi Vương Lâm xuất ra huyết kiếm lập tức sắc mặt đại biến, hai tay bấm quyết há miệng phun ra một tấm mai rùa, chắn ở trước người.

Ngay khi tấm mai rùa này xuất hiện, huyết kiếm chém xuống, lập tức bổ lên trên mai rùa.

Ầm một tiếng kinh thiên động địa, tấm mai rùa kia hiển nhiên không thể ngăn cản được uy lực của thanh huyết kiếm, vết nứt trên đó nổ tung,

phịch một tiếng tan vỡ, huyết quang xuyên thấu qua, trực tiếp xuyên vào trong thân thể của thân ảnh kia.

Thân ảnh kia lảo đảo, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống, thân thể lại lui về phía sau. Nhưng trong khi lui lại, tay phải hướng về phía trước hung hăng giơ lên, chỉ thấy trong tiếng ầm ầm, thiên địa nguyên lực điên cuồng ngưng tụ.

- Thần, Hoàng, Đấu, Tiên, Oanh! Dịch Linh Ấn hiện!

Thanh âm này đột nhiên vang lên, lập tức có năm ký hiệu bỗng nhiên từ trong thiên địa nguyên lực biến ảo hiện ra, đan xem vào nhau hình thành một chưởng ấn rất lớn.

Chưởng ấn này chính là Dịch Linh Ấn, là Dịch Linh Ấn thực sự, ngay khi xuất hiện, thiên địa nguyên lực ầm ầm ngưng tụ, trong nháy mắt bàn tay kia giống như thực chất hóa, mang theo một khí thế cường đại không thể tưởng tượng được, hướng thẳng đến trán của Vương Lâm phóng đi.

Thân thể Vương Lâm cũng không hề lui lại, trong lúc lao tới hai mắt lóe lên hồng quang, huyết kiếm trong tay tiêu tan, dung nhập vào trong cơ thể. Trong khoảnh khắc này, toàn bộ thân thể hắn phát ra xích quang ngợp trời, thân thể của hắn đã trở thành huyết kiếm!

Hắn, chính là huyết kiếm!

Song chỉ tay phải chỉ về phía trước, đây là mũi kiếm, phá vỡ hết thảy đất trời, thẳng đến chưởng ấn phía trước đâm sâu vào. Giờ phút này, còn có ngàn vạn kiếm khí ầm ầm chuyển động, ở phía trước hắn hóa thành cuồng phong kiếm khí, cùng với chưởng ấn kia va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Chấn động đất trời, chưởng ấn kia va chạm với hàng ngàn hàng vạn kiếm khí lập tức run rẩy, kiếm khí tan vỡ, thế tấn công của chưởng ấn bị ngăn trở, dừng lại. Ngay trong khoảnh khắc này, song chỉ tay phải của Vương Lâm trong hồng quang tràn ngập lại trực tiếp điểm lên chưởng tâm của chưởng ấn kia.

Ầm một tiếng, chưởng ấn kia sụp đổ, thiên địa nguyên lực ẩn chứa bên trong điên cuồng tiêu tan, thân ảnh kia sắc mặt đại biến, muốn lui ra phía sau nhưng đã chậm một bước. Phá tan chưởng ấn, Vương Lâm từng bước tiến tới, song chỉ tay phải nhanh chóng điểm lên trên trán của thân ảnh kia.

Thân ảnh này chấn động, phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, bay ra khỏi cái khe.

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, trực tiếp đuổi theo, tay trái lại giơ lên đặt tại trên mi tâm, dường như đang muốn xé mở cái gì đó.

- Đạo hữu dừng tay! Đạo hữu dừng tay! Việc này là lão phu lỗ mãng!

Thân ảnh kia sau khi nhìn thấy tay trái Vương Lâm cử động, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng nói.

Thân thể của hắn lại lui ra phía sau đứng ở phía trước ba người của Yêu Tông kia, hóa thành một lão già tóc bạc, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

Vương Lâm bước ra khỏi cái khe, nhìn chằm chằm vào lão già kia, buông tay trái xuống.

- Tham kiến trưởng lão.

Ba người phía sau lão già lập tức cung kính nói.

Lão già này hơi gật đầu, sau đó nhìn Vương Lâm, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, ôm quyền nói:

- Đạo hữu tu vi rất cao, lão phu tự thấy là không bằng, nhất là pháp bảo huyết kiếm kia, vật này...

Lão già lắc đầu cười khổ, nhưng cũng không cách nào hình dung được sự chấn động cũng như nỗi kinh hãi mà pháp bảo kia đã gây ra cho hắn.

Vương Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn lão già một cái, không nói lời nào, thu ánh mắt lại, xoay người hướng về khe nứt nhanh chóng bay đi. Cửu U Long bên trong khe nứt giờ phút này đã bị dọa cho vỡ tâm thần, không dám bỏ chạy.

- Đạo hữu, việc này là lão phu lỗ mãng, đạo hữu chắc là muốn đi cứu Lý Thiến Mai. Lý Thiến Mai năm đó là do lão phu yêu mến tài năng mới thu nhận làm môn hạ, năm đó cô ta rời đi, cũng là do lão phu đồng ý.

Lão già nhìn bóng lưng của Vương Lâm, trong lúc nói chuyện, vung tay phải lên, liền có một ngọc giản bay ra, bay thẳng đến Vương Lâm.

- Khe nứt này rất lớn, đạo hữu cứ tìm kiếm mông lung sợ là rất khó tìm thấy Lý Thiến Mai. Bên trong ngọc giản này có một bản đồ, trên đó lão phu đã đánh dấu, theo đó với tốc độ của đạo hữu chắc sẽ có thể đuổi kịp.

Thân mình Vương Lâm dừng lại, tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua, sắc mặt lạnh lùng có chút hòa hoãn, xoay người liếc nhìn lão già kia trầm giọng nói:

- Trở về bế quan ba ngày, chớ sử dụng đạo niệm, tâm thần quy nhất, trong năm canh giờ cuối cùng của ngày thứ ba, đạo niệm của ngươi sẽ vỡ, hãy cẩn thận chịu đựng vượt qua, đừng ngại!

Vương Lâm nói xong, để mặc lão già vẻ mặt đang khiếp sợ và sững sờ, xoay người bước vào bên trong cái khe, đứng lên lưng của Cửu U Long hướng về chỗ tối đen ở sâu trong khe nứt nhanh chóng bay đi.

Lão già nhìn về nơi Vương Lâm biến mất, thần sắc biến đổi, ngưng thần kiểm tra toàn thân, chỉ thấy sắc mặt dần dần trở nên nhợt nhạt, còn lộ ra một vẻ hoảng sợ. Hắn nhìn thấy trong đạo niệm của mình, ý cảnh tâm thần xuất hiện biến hóa kỳ dị, giống như một luồng ngoại lực ầm ầm nhập vào, khiến cho đạo niệm của hắn đang chậm rãi suy yếu.

- Đây... đây là... đạo thuật!!!

Mặt lão già không còn chút máu, trong lòng cảm thấy may mắn, nếu hắn không có lòng tốt đưa ra ngọc giản, đối phương tuyệt đối sẽ không nói cho mình biết việc này. Như vậy, cho dù bản thân có phát hiện ra đạo niệm bị hao tổn, trong lúc trị thương, đến năm canh giờ cuối cùng của ngày thứ ba, sợ là không thể ứng phó kịp. Cho dù không chết, thì cũng sẽ trọng thương.

- Người này chắc chắn có thể cứu Lý Thiến Mai, tu vi Thiên Nhân Đệ Nhị Suy của ta đối kháng với hắn cũng không thể nắm chắc phần thắng, lại còn âm thầm bị hắn đả thương. Đáng sợ là trên thân thể người này còn có phong ấn, nếu vừa rồi hắn mở ra phong ấn...

Lão già ánh mắt ngưng trọng, nhìn thật sâu vào trong khe nứt một lượt, rồi xoay người bay về phía xa xa, trở lại sơn môn trên tu chân tinh, lập tức bế quan.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1295: Manh mối của Lý Thiến Mai.

Thời gian Vương Lâm ở tại khe nứt chiến trường của Yêu Tông có chút ngắn ngủi, nhưng hết thảy những chuyện phát sinh trong thời gian ngắn ngủi này cũng mang đến cho mấy nghìn tu sĩ sự khiếp sợ không thể hình dung được.

Mãnh thú chết, đầu lâu bị diệt, thu phục Cửu U Long, lại cùng với trưởng lão cấp cao của Yêu Tông đánh một trận, chẳng những không bị rơi vào thế hạ phong mà còn cường hành áp đảo, khiến cho trưởng lão của Yêu Tông không ngờ âm thầm bị thương!

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt của mấy nghìn tu sĩ bên ngoài cái khe, vô cùng đáng sợ!

Thân ảnh áo trắng, tóc bạc kia lưu lại rất sâu trong tâm trí của mấy nghìn tu sĩ, cả đời không thể quên được.

Đối với Vân Hải tu sĩ mà nói, thế giới bên trong khe nứt bên ngoài Yêu Tông này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Quen thuộc bởi vì đã chiến đấu ở đây rất lâu, xa lạ chính là ở bên trong rốt cuộc thông tới đâu, ở phía cuối là nơi nào.

Từ khi có Yêu Tông cho tới nay, cũng không phải là không có tu sĩ đại thần thông tiến vào khe nứt dò xét, nhưng tin tức thu được chỉ là bên trong khe nứt quá lớn, giống như là một tinh không khác, với sức lực của một vài người, hoàn toàn không thể biết được toàn bộ phạm vi.

Mà trăm người tiến vào, thông thường người có thể thành công trở về chưa tới ba người, còn lại toàn bộ tử vong, hoặc mất tích. Mặc dù như vậy, nhưng Yêu Tông vẫn chưa bỏ qua, cứ cách một khoảng thời gian lại phái người tiến vào bên trong cái khe.

Với phương thức có xác suất tử vong cực cao này, qua vô số năm, dần dần tìm ra được một thông đạo. Lý Thiến Mai đã trở thành người tiến vào khe nứt để dò xét, đi tới tận cùng của thông đạo này để khám phá, hoặc là còn sống quay trở ra, mang về những thông tin về phát hiện mới, hoặc cũng có thể bặt vô âm tín, trở thành một trong những tu sĩ tử vong hoặc mất tích.

Thần thức của Vương Lâm từ trong ngọc giản trong tay thu hồi lại, nhìn thế giới tối đen không có một chút ánh sáng. Với tu vi của hắn, ở bên trong khe nứt tối đen này cũng chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng bốn phía trong phạm vi chừng trăm trượng, còn lại là một màn tối đen mơ hồ, thấy không rõ.

- Đường đi bên trong ngọc giản này chính là một thông đạo ở chỗ sâu bên trong khe nứt mà Yêu Tông đã phải trả giá bằng rất nhiều sự hy sinh qua vô số năm mới có được, cũng là nơi mà trước đây Lý Thiến Mai đã tiến vào. Chỉ là đất trời bên trong khe nứt này quá lớn, cho dù là thông đạo bên trong ngọc giản sợ là cũng không thật sự dẫn tới được chỗ sâu.

Vương Lâm đứng trên đỉnh đầu của Cửu U Long, tốc độ của con rồng trong thế giới tối đen này rất nhanh, thân mình dài mấy nghìn trượng giống như một tia chớp quỷ dị. Nói là quỷ dị bởi vì con Cửu U Long này tiến về phía trước rất âm thầm, không hề có tiếng ầm vang phá khai thiên địa kia, càng không vì tốc độ quá nhanh mà có tiếng gào thét.

Trong sự bình tĩnh lộ ra vẻ chết chóc, con Cửu U Long này ở bên trong khe nứt không ngừng phóng đi. Nó đối với mệnh lệnh cùng với chỉ dẫn của Vương Lâm không dám có chút phản kháng, sự hùng mạnh của Vương Lâm lúc trước ở bên miệng khe nứt nó đã nhìn thấy rõ ràng. Sự cường hãn của trưởng lão Yêu Tông thì Cửu U Long còn có thể chống cự, nhưng trưởng lão của Yêu Tông lại bại dưới tay người đang đứng trên đỉnh đầu mình, vì thế khiến cho Cửu U Long đối với Vương Lâm lại càng sợ hãi hơn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu Cửu U Long, yên lặng nhìn bốn phía. Thế giới đen tối này dường như hắn hoàn toàn có thể dung nhập vào, không hề có một khó khăn gì.

Hắn không ngừng tiến về phía trước, cũng không biết đã qua bao lâu, bốn phía dần dần không còn yên tĩnh nữa, mà mơ hồ từ xa xa có từng trận tiếng gào thét của mãnh thú chậm rãi truyền đến.

Những tiếng gào thét của mãnh thú này cách quá xa, lúc truyền đến nghe như thể tiếng hô hấp của một người ở bên tai, nhưng không phải là một người, mà là vô số...

Cảm giác quỷ dị có thể khiến cho những tu sĩ Vân Hải lần đầu tiên tiến vào trong khe nứt này phải cảnh giác, toàn thân lông tóc dựng lên, nhưng đối với Vương Lâm mà nói, cũng không làm cho hắn có một chút biến sắc.

Hắn bình tĩnh ngồi ở nơi đó, vẫn yên lặng nhìn kỹ phía trước, ký ức nhớ lại lúc sau khi trở thành tượng đá, mười năm không còn cảm giác trên thân thể, không biết gì về tất cả những việc bên ngoài... còn có huyết quang đầy trời cùng với sự ấm áp dường như không hề mất đi suốt mười năm ở bên trong thế giới Thiên Nghịch.

Nếu không có huyết quang kia, linh hồn Vương Lâm có lẽ sẽ vĩnh viễn tiêu tan bên trong Thiên Nghịch. Hắn nhớ rõ, sau khi mới bắt đầu, bản thân cảm thấy rất lạnh, dần dần suy yếu... cho đến khi huyết quang xuất

hiện, trong sự ấm áp, hắn mới chậm rãi tập trung, khôi phục thần trí, lấy lại được ký ức.

Nguyên nhân chính là vè sự tồn tại của huyết quang hắn mới có thể kiên trì tìm được chủ nhân của Phong giới, có được cơ duyên tiến nhập vào Đạo cảnh, hiểu được đạo thuật thứ nhất thuộc về mình.

- Mộng đạo... Đây chính là thứ ta cảm ngộ được trong Đạo cảnh, sau Tàn Dạ Lưu Nguyệt chính là thần thông thứ ba của ta, nó là đạo thuật...

Vương Lâm than nhẹ, lại nhớ đến lời nói của lão bà áo trắng, nghĩ đến huyết quang tồn tại mười năm bên trong Thiên Nghịch, hắn lại càng mắc nợ Lý Thiến Mai, không thể đền đáp được.

Trong khi Vương Lâm hồi tưởng lại, thời gian chậm rãi trôi qua, bên trong khe nứt này dường như không có bất kỳ một biến hóa nào. Bất luận là chỗ nào cũng đều là một màn tối đen.

Sự khác biệt duy nhất chính là Vương Lâm thi thoảng ngẩng đầu nhìn lên, ở phía ngoài trăm trượng mơ hồ có xuất hiện thú ảnh, càng ngày càng nhiều. Giờ phút này nếu thế giới tối đen này trở nên sáng rõ, cảnh tượng này có thể khiến cho tất cả những tu sĩ nhìn thấy đều phải tê dại da đầu, tâm thần kinh hãi!

Vương Lâm nâng tay phải lên, nguyên lực toàn thân ngưng tụ trong lòng bàn tay, dần dần trong lòng bàn tay có một đạo kim quang sáng đến cực điểm lóe ra, ầm một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này. Đạo kim quang này giống như là lưu tinh từ trong tay phải Vương Lâm bay lên, hướng lên bầu trời không ngừng phóng đại, trong chốc lát ầm ầm tan vỡ, hóa thành một đạo ánh sáng mạnh bao phủ trong phạm vi vạn trượng.

Ngay khi ánh sáng này xuất hiện, bốn phía lập tức liền có mãnh thú rít gào kinh thiên động địa. Nhờ có ánh sáng, Vương Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng ở cách mình mấy trăm trượng, giữa đất trời vô tận, những con mãnh thú hình dạng khác nhau đang bao vây lấy mình và Cửu U Long. Số lượng những con mãnh thú này không dưới mấy vạn.

Bọn chúng dường như đối với ánh sáng cực kỳ mẫn cảm, ngay khi bức màn tối đen này đột nhiên phát sáng, những mãnh thú này rít gào kịch liệt, nhanh chóng lui về phía sau.

Kim quang chói mắt kia rất nhanh bị màn hắc ám bao phủ, khiến cho thế giới bên trong khe nứt lại một lần nữa trở nên tối đen.

Cửu U Long là một trong những vương thú bên trong khe nứt này, bên trong thân thể hiển nhiên là có khí tức của vương thú, khí tức này tản ra, khiến cho những mãnh thú bốn phía không dám tới gần, cho nên mới khiến cho Vương Lâm có thể đi một mạch đến nơi đây.

Tất cả những mãnh thú trên đường hễ gặp phải Cửu U Long vốn muốn hoàn toàn tránh lui, nhưng vì có sự tồn tại của Vương Lâm nên khiến cho

những mãnh thú này trở nên bạo ngược giãy giụa, cho nên mới tụ tập lại càng ngày càng nhiều, nhưng không dám tới quá gần.

Ánh sáng trong nháy mắt khiến cho Vương Lâm thấy được rõ ràng mãnh thú ở bốn phía. Nhưng mãnh thú này tuy nhiều nhưng phần lớn là cấp tám cấp chín, cấp mười trở lên không nhiều lắm.

Ánh sáng tiêu tan, Vương Lâm ngồi trên đỉnh đầu của Cửu U Long, thần sắc như thường, thần niệm thấu xuất thân thể, vờn quanh bốn phía. Cửu U Long kia dường như bị thần niệm này kích thích, ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng. Thanh âm này kinh thiên động địa, hóa thành tiếng sấm ầm ầm, vang vọng kịch liệt ở bên trong khe nứt này.

Tốc độ của con Cửu U Long này chợt nhanh hơn, phóng thẳng về phía trước, mãnh thú bốn phía lập tức lui về phía sau, nhất tề tản ra thành một con đường, khiến cho Cửu U Long giống như lưu tinh phá tan đàn thú, hướng về chỗ sâu trong khe nứt không ngừng phóng đi.

Thế giới ở bên trong khe nứt rất khó cảm nhận được thời gian trôi qua. Nơi này không có ban ngày, chỉ là một bức màn tối đen, theo Cửu U Long xâm nhập, dần dần ánh mắt của Vương Lâm càng thêm ngưng trọng.

Hắn vẫn như cũ chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng trong vòng trăm trượng, nhưng dần dần phát hiện ra sự khác biệt của nơi này. Càng xâm nhập, màu sắc của thế giới đen tối này dường như có chút biến hóa, không phải là màu đen mà là màu tím.

Tốc độ của con Cửu U Long tiến về phía trước càng ngày càng chậm, hơn nữa từ bên trong linh hồn mơ hồ còn truyền ra sự run rẩy, dường như thế giới màu tím này làm cho nó cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Nếu không có thần niệm của Vương Lâm vờn quanh thân thể nó, Cửu U Long này rất có thể sẽ thân thể kịch chấn, sẽ không dám tiếp tục xâm nhập, mà quay đầu chạy ra xa khỏi nơi này. Ngay cả rất đông mãnh thú đi theo ở cách đó trăm trượng cũng đều lùi lại, không dám tiếp tục xâm nhập. Nhưng số lượng mãnh thú vờn quanh chẳng những không hề giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều lên, những mãnh thú này là những mãnh thú sống trong thế giới màu tím này. Sự dị thường của Cửu U Long dĩ nhiên là Vương Lâm đã phát hiện ra, ánh mắt hắn lóe lên, dọc đường đi không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng Vương Lâm dựa vào tốc độ cũng có thể nhẩm tính được quãng đường đã đi. Dựa theo hắn phân tích, chỗ của hắn lúc này chính là biên giới của một chỗ trong thông đạo được gọi là khe nứt Tử Giới.

Nơi này chỉ còn cách điểm tận cùng của thông đạo bên trong ngọc giản rất gần.

Ngồi trên đỉnh đầu của Cửu U Long, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm nhận bốn phía. Dần dần, hắn lờ mờ nhận thấy được ở nơi đây có tồn tại một ít dao động còn sót lại, dường như cách đây không lâu, có người ở nơi đây thi triển thần thông.

Trên đường Vương Lâm đi tới nơi này, ở phía trước còn có một đoạn đường nữa, hắn không biết đoạn đường mình đã đi có chính xác hay không, cũng không tìm được bất kỳ một manh mối nào có liên quan đến Lý Thiến Mai. Thậm chí sau khi tiến vào trong cái khe, trong khi đi, hắn còn mơ hồ nhận thấy được có một vài luồng khí tức cực kỳ hùng mạnh tồn tại. Những khí tức này dường như cũng nhận ra Vương Lâm, nhưng kỳ lạ là lại không hề ngăn cản.

Lúc này ở nơi đây là lần đầu tiên hắn mơ hồ nhận thấy được manh mối về Lý Thiến Mai. Dao động này mặc dù là còn sót lại, nhưng quả thật là có tồn tại, cũng không phải là của mãnh thú mà là của tu sĩ.

- Lý Thiến Mai... là nàng sao...

Vương Lâm mở hai mắt, bên trong lóe lên tinh quang, hai tay bấm quyết, hung hăng điểm lên mi tâm một cái, một luồng đại lực chảy vào trong trán hắn, khiến cho nguyên thần phát ra chấn động kịch liệt.

Trong khi nguyên thần chấn động, những dao động của thần thông còn sót lại ở nơi này lập tức xuất hiện sự biến hóa quỷ dị. Trong mắt Vương Lâm, thế giới trước mắt dường như biến đổi, không còn màu đen nữa, mà bị thay thế bởi những đường nối liền với nhau.

- Tuế nguyệt... nghịch chuyển...

Hai mắt Vương Lâm lóe lên như đuốc, mạnh mẽ xuyên thấu màn hắc ám này. Nhưng đường này lập tức chuyển động, ở trong mắt hắn, hư vô ở trước mặt dường như chịu đựng sự tác động của thời gian, dưới một sức mạnh kỳ dị, tuế nguyệt nghịch chuyển.

Dần dần, hư vô kia dường như bắt đầu vặn vẹo, từ bên trong mơ hồ xuất hiện một thân ảnh nữ tử toàn thân mặc áo lam. Nữ tử này sắc mặt hết sức nhợt nhạt, trên quần áo còn có máu tươi nhìn rất kinh người, trong tay nàng cầm một thanh trường kiếm, bên ngoài thân thể còn có một chiếc bút màu vàng vờn quanh, ở trong hư vô này nhanh chóng bay đi.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1296: Tiếng kêu dài!

Mặt nàng không còn chút máu, cả người cực kỳ gầy yếu, dường như chỉ còn da bọc xương, hai mắt không còn bao nhiêu thần thái. Đột nhiên có một hư ảnh rất lớn giống như là tiên tử ầm ầm lao đến, thẳng đến nữ tử áo trắng kia.

Ngay khi tới gần, thanh trường kiếm trong tay nữ tử này va chạm với tiên ảnh đột nhiên xuất hiện kia. Tiếng ầm ầm chợt vang lên, nữ tử kia

sắc mặt càng tái nhợt hơn, phun ra máu tươi, lao thẳng vào hư không ở chỗ sâu bên trong, tiên ảnh kia ở phía sau đuổi theo không bỏ.

Hư vô vặn vẹo run rẩy, rồi tan vỡ, đồng loạt tan rã, còn có dao động của thần thông còn sót lại kia. Trong mắt Vương Lâm trong khoảnh khắc này lộ ra một vẻ kích động cùng với vui mừng như điên cuồng!

- Lý Thiến Mai!

Nữ tử áo trắng kia mặc dù dung nhan biến đổi, gầy yếu hết sức, nhưng Vương Lâm liếc mắt là có thể nhận ra, nàng chính là Lý Thiến Mai.

Bộ dạng gầy yếu kia, khuôn mặt tái nhợt kia, như từng chiếc châm đâm vào tim Vương Lâm, khiến cho hắn đau nhức, thần niệm điên cuồng bộc phát ra, hóa thành một con sóng lớn ầm ầm xuyên thấu vào trong thân thể của Cửu U Long. Dưới sự kích thích này, Cửu U Long gầm nhẹ, hai đạo khí mạnh mẽ từ trong mũi nó phun ra, cả thân thể trong lúc run rẩy lại bay về phía trước.

Lúc này tốc độ của Cửu U Long nhanh hơn, lóe lên ở bên trong khe nứt màu tím này, tốc độ dường như có thể phá vỡ trời cao. Nhưng trong khi không ngừng xâm nhập, Cửu U Long kia lại càng run rẩy kịch liệt hơn, nhất là hồn phách dường như muốn tan vỡ.

Dường như nơi này chính là cấm địa của nó, là nơi nó không dám bước chân vào.

Không quá lâu sau, Cửu U Long kia lại rít gào lên thê lương, thân thể nó đã không còn bị thần niệm của Vương Lâm kích thích, đột nhiên dừng lại, trong lúc run rẩy cuống quít truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

Một cảm giác lạnh như băng, dường như có một luồng khí tức tràn ngập bên trong thế giới màu tím này. Cửu U Long kia chính là sau khi phát hiện ra khí tức lạnh như băng này mới hoảng sợ như vậy, không để ý tới thần niệm của Vương Lâm, dừng thân mình lại.

Nó chẳng những không tiến lên nữa, ngược lại còn muốn lui về phía sau. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, đứng dậy đang muốn bước ra, nhưng lập tức hắn biến sắc, giơ tay phải lên khẽ lật, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một ngọc bội. Ngọc bội này chính là mệnh hồn của Lý Thiến Mai.

Từng trận tiếng động rắc rắc chói tai vang lên, vết nứt trên ngọc bội lại lan rộng ra, mệnh hồn của Lý Thiến Mai bên trong lại suy yếu hơn, dường như tính mạng đang nguy kịch.

Trái tim Vương Lâm lập tức nhói lên, giống như có một người đánh một quyền vào ngực hắn, toàn thân hắn đột nhiên có một luồng khí tức đáng sợ tràn ngập, không để ý tới Cửu U Long đang run rẩy lui về phía sau, thân mình nhảy lên, hướng về chỗ sâu của khe nứt phía trước điên cuồng phóng đi.

Chỉ là đã không còn uy áp vương thú của Cửu U Long tràn ra, Vương Lâm vừa mới lao ra, lập tức bốn phía liền có tiếng thú rống vang lên kinh thiên, chỉ thấy những mãnh thú tồn tại bên trong thế giới màu tím này, ngay khi Vương Lâm rời khỏi Cửu U Long, ầm ầm lao tới.

Một con mãnh thú giống như con rùa, to chừng trăm trượng, mang theo một sức tấn công hùng mạnh đột nhiên xuất hiện cách Vương Lâm trăm trượng, trong tiếng rít gào điên cuồng lao tới.

Tốc độ của Vương Lâm không hề chậm lại, lao thẳng về phía trước, khoảng cách trăm trượng ngay lập tức tiêu tan.

Trong khi tiến về phía trước, tay phải Vương Lâm nắm lại, trực tiếp vung ra.

Tiếng ầm ầm như thể bắt đầu một khúc nhạc tàn sát, trong nháy mắt tràn ngập cả đất trời. Con mãnh thú hình con rùa kia thân thể run lên, ánh mắt lộ ra vẻ mê man, chỉ trong thời gian ngắn thân thể nó ầm một tiếng, lập tức tan vỡ, hóa thành một đám sương máu tiêu tán.

Thân thể Vương Lâm từ trong đám sương máu xông ra, lao thẳng về phía trước. Nhưng ngay khi hắn lao ra, lập tức mãnh thú ở bốn phía rống lên kinh thiên, lại có hơn mười mãnh thú hình dạng khác lao tới.

Tiếng động ầm ầm chấn kinh thiên địa, Vương Lâm giống như là một pho tượng sát thần, tất cả lực lượng đều không thể ngăn cản hắn nửa bước. Hắn không ngừng tiến về phía trước, hai tay vung lên bên ngoài thân thể, một con mãnh thú giống như sư tử ở bên trái ầm ầm tan vỡ thành một đám máu thịt.

Một con mãng xà dài nghìn trượng thè lưỡi ra vừa mới tới gần, bị chân phải Vương Lâm đạp một cái, lập tức kêu lên thảm thiết mà chết.

Một con nhện mặt người rất lớn, thân thể to lớn nghìn trượng, mở cái miệng đỏ như máu, ngay khi sắp nuốt lấy Vương Lâm, bị tay phải Vương Lâm nhấn vào hư không một cái, con nhện kia thân mình run lên, tan vỡ mà chết.

Những tiếng kêu thảm của mãnh thú bị giết càng ngày càng nhiều, Vương Lâm giống như một cơn gió lốc, trong lúc tiến về phía trước dấy lên một cơn mưa máu, ở bên trong khe nứt điên cuông chém giết tiến lên!

- Cút cút cút cút!!

Vương Lâm hai mắt lóe lên hồng quang, trong tiếng gầm nhẹ tốc độ càng ngày càng nhanh, hai tay bấm quyết, lại có hàng ngàn hàng vạn kiếm khí ầm ầm tràn ngập, quét ngang, mãnh thú ở bốn phía kêu lên thảm thiết lui về phía sau. Nhưng trong lúc lui về phía sau, thân thể chúng ngay lập tức tan vỡ, bị xé thành bốn năm mảnh mà chết.

Nhưng cái chết của chúng cũng chỉ khiến cho mùi máu tanh ngày càng nồng, hấp dẫn càng nhiều mãnh thú.

Những mãnh thú này phải hơn một ngàn con mãnh thú này đến gần, một ngọn lửa màu lam từ trong cơ thể hắn điên cuồng bùng phát ra, lấy thân thể hắn làm trung tâm, hướng về bốn phía điên cuồng tràn ra. Ở những nơi ngọn lửa màu lam này đi qua, hết thảy mãnh thú đều kêu lên thảm thiết, bị thiêu đốt hóa thành tro bụi.

Tốc độ của ngọn lửa màu lam này rất nhanh, xuất hiện cũng rất bất ngờ, giờ phút này mạnh mẽ khuếch tán, lập tức khiến cho phạm vi mấy ngàn trượng quanh thân thể Vương Lâm lập tức hóa thành một biển lửa, không còn một mãnh thú nào.

Chân phải hắn hướng về phía trước bước tới, tốc độ kinh thiên động địa, ầm ầm hướng về phía trước điên cuồng phóng đi.

Nhưng sau khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, lại có rất nhiều mãnh thú hơn tràn đến, lại một lần nữa điên cuồng lao tới, từ bốn phương tám hướng vờn quanh Vương Lâm! Hàn quang trong mắt Vương Lâm càng đậm, hắn vung tay phải lên, lập tức bên trong đất trời tối đen có lôi đình quanh quẩn, vô số ngân xà bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng đến Vương Lâm, hóa thành một đám lôi cầu, hướng về những mãnh thú không biết sống chết kia tấn công.

Tiếng nổ ầm ầm lại vang lên, chấn kinh hư vô, Vương Lâm lại một lần nữa lao ra, một ngọn lửa dữ dội từ bên trong cơ thể Vương Lâm bùng phát ra, dọc đường đi, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, từng con mãnh thú thân thể tan vỡ mà chết.

Còn có một ít mãnh thú ngăn cản ở phía trước bị kiếm khí phá nát, thậm chí còn có một vài con bị Vương Lâm tấn công, trực tiếp đánh vào thân thể, thân thể run lên, cũng ngay lập tức tan vỡ.

Mùi máu tanh càng đậm, Vương Lâm dọc đường tiến lên, không có một con mãnh thú nào ngăn cản. Cứ sau khi hắn đi được một đoạn, mãnh thú ở phía trước lại hiện ra vô số, Vương Lâm hừ lạnh tay phải giơ lên, vung về phía trước.

Trong tiếng ầm ầm, một thủ ấn khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện phía trước Vương Lâm. Thủ ấn này vừa mới biến ảo hiện ra, liền có một lượng lớn thiên địa nguyên lực điên cuông ngưng tụ đến, khiến cho thủ ấn kia lập tức thực chất hóa.

Theo tay phải Vương Lâm vung lên, thủ ấn kia ầm ầm chuyển động, lao thẳng về phía trước, tất cả những mãnh thú ngăn cản phía trước khi va chạm với thủ ấn này đều lập tức kêu thảm mà chết.

Mùi máu tanh càng đậm.

Nhưng tốc độ của Vương Lâm cũng nhanh hơn, nhất là dưới Dịch Linh Ấn, toàn bộ mãnh thú đều bị diệt vong, khiến cho Vương Lâm thế như chẻ tre, dần dần đi tới tận cùng của thông đạo được đánh dấu bên trong ngọc giản.

Đến nơi này sẽ không còn chỉ dẫn nữa, khí tức băng hàn kia lạnh thấu xương truyền đến, vờn quanh bốn phía, xuyên thấu thân thể, dường như ngay cả nguyên thần cũng chậm lại.

Dịch Linh Ấn kia lập tức bị hàn khí này xông tới, tiếng rắc rắc truyền ra, trên đó đã xuất hiện những lớp băng, trong nháy mắt bất ngờ hóa thành một chưởng ấn bằng băng, dừng ở giữa không trung.

Ngay trong khoảnh khắc này, bên trong thế giới tràn ngập khí tức băng hàn kia đột nhiên liền có những đạo khí tức màu trắng bỗng nhiên biến ảo hiện ra, hóa thành những con mãnh thú phát tán ra uy áp âm hàn.

Những con mãnh thú này hình dạng khác nhau, nhưng hai mắt lộ ra hung quang, vượt xa những con mãnh thú bị Vương Lâm giết lúc trước. Chúng vừa xuất hiện, lập tức rít gào, hướng về phía Vương Lâm điên cuồng vọt tới.

Ngước mắt nhìn, bạch khí ở bốn phía hóa thành mãnh thú số lượng ngày càng nhiều, không thể đếm được.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, không chút do dự giơ tay phải lên hướng về phía trước kéo một cái, khe nứt trữ vật lập tức xuất hiện.

- Văn thú, hiện!

Ngay khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, lập tức ầm ầm kinh thiên động địa, xâm nhập vào trong tiếng rít gào vô biên của những mãnh thú này, từng con Văn thú đột nhiên từ bên trong khe nứt trữ vật lao ra.

Một con, hai con, mười con, trăm con, nghìn con... hơn một vạn!

Trong khoảnh khắc này, hơn một vạn Văn thú ầm ầm xuất hiện, tràn ngập bốn phía Vương Lâm, hướng về phía những mãnh thú đang tấn công kia vọt tới.

Vương Lâm lại hô lên một tiếng dài, tiếng hô này kinh thiên, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, hắn hướng về phía trước bước đi.

Lý Thiến Mai cắn môi dưới, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, không có một chút huyết sắc nào, trên vạt áo có dính máu tươi. Nàng đã dùng hết toàn bộ pháp bảo, ngay cả thanh trường kiếm kia cũng đã tan vỡ để đổi lấy cơ hội cho nàng trốn thoát.

Lúc này, trong lòng nàng vô cùng tuyệt vọng, ở thế giới bên trong khe nứt này vô cùng cô độc, không ai trợ giúp. Nơi này mãnh thú rất nhiều, giết như thế nào cũng không hết được...

Nàng nhìn bốn phía, cắn môi dưới, trên mặt lộ ra vẻ thê lương. Xung quanh nàng tràn ngập vô số mãnh thú, những mãnh thú này rít gào kinh thiên, bao vây lấy nàng, từng đạo ánh mắt dữ tợn giống như muốn xé nát thân thể nàng.

Nguyên lực của Lý Thiến Mai đã hao tổn hết, đan dược cũng đã sớm dùng hết, giờ phút này thân thể suy yếu, nhưng lại có một sự kiên định thủy chung vẫn tràn ngập trong lòng, cố gắng chống chọi cho tới bây giờ.

Cây bút màu vàng trong tay nàng vẽ ra từng ký hiệu tràn ngập bốn phía, chống cự lại sự tấn công mãnh thú. Nhưng theo nàng ngày một suy yếu, sức mạnh của những ký hiệu này hoàn toàn không thể làm tổn hại nhiều đến những mãnh thú xung quanh.

Nếu không có một đạo lam quang tràn ngập ở cách nàng mười trượng, ngăn cản những mãnh thú nhảy vào, thì có lẽ nàng đã sớm tử vong.

Những lúc này, đạo lam quang kia không ngừng run rẩy, dường như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, mãnh thú hung ác ở bốn phía không ngừng rít gào tấn công đạo lam quang càng ngày càng mãnh liệt.

Còn có một hư ảnh giống như là tiên tử phá khai hư vô, trong tiếng gào thét kinh thiên lao tới, hung hăng va chạm với đạo lam quang, ầm một tiếng, khiến cho đạo lam quang lại càng run rẩy, tiêu tan trong nháy mắt.

Mỗi một lần như vậy, sẽ có một vài mãnh thú phá vỡ lam quang lao vào, Lý Thiến Mai phải cố hết sức mới có thể giết chết chúng.

Nàng không thể kiên trì được nữa, sức sống trong cơ thể tiêu tan, nguyên lực hao tổn, khiến cho nàng giờ phút này như ngọn đèn cạn dầu.

- Ta sắp chết rồi... không biết chàng đã thức tỉnh chưa... ta không còn cơ hội nhìn thấy chàng nữa... Chỉ là, hết thảy những chuyện này, ta không hối hận...

Trong mắt Lý Thiến Mai lưu lại hai hàng nước mắt, ảm đạm nhìn về phía trước, hồi lâu sau, chậm rãi nhắm lại, chờ đợi lam quang sụp đổ, cái chết tới gần.

- Ta không hối hận...

Lý Thiến Mai thì thào.

Nhưng ngay lúc nàng nhắm mắt lại, một tiếng nổ kinh thiên động địa, mang theo khí tức khiến cho ngàn vạn người phải chú ý, mang theo một

tiếng kêu dài làm cho Lý Thiến Mai tâm thần run rẩy, ầm ầm từ xa truyền đến, khiến cho Lý Thiến Mai mở mạnh hai mắt, không dám tin nhìn về phía nơi âm thanh kia truyền tới, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống...

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1297: Xông ra!!!

Chỉ là thế giới màu tím bên trong khe nứt này còn có những đạo khí tức vô hình lạnh như băng, giống như những dòng chảy ngầm, cuốn động phong vân, khiến cho thế giới này cũng tràn ngập vô số những dị biến không thể đoán được.

Ngay khi nước mắt Lý Thiến Mai chảy xuống, hai mắt mở ra nhìn về nơi truyền ra tiếng kêu, ở bên ngoài đạo lam quang trên thân thể nàng, hư ảnh chiếc roi rất lớn kia ầm ầm tới gần, hung hăng quất lên trên đạo lam quang.

Lam quang chấn động, tan biến trong chốc lát, lập tức liền có một vài con mãnh thú rít gào lao tới, hướng thẳng đến Lý Thiến Mai.

Tiếng ầm ầm vang vọng, hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang mạnh mẽ, xoay người quắc mắt nhìn về phía xa xa. Hắn không nhìn thấy tình hình ở nơi đó, nhưng có thể cảm nhận được ở nơi đó có thần thông dao động.

Ở nơi đó, trong sự dao động của thần thông, có một khí tức mà hắn rất quen thuộc, khí tức này chính là Lý Thiến Mai.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, không chút do dự hướng thẳng đến chỗ thần thông dao động kia điên cuồng lao tới. Vô số mãnh thú ở bốn phía lại không ngừng vọt tới, Vương Lâm gì mắt đỏ bừng, hai tay bấm quyết vung lên, thiên địa nguyên lực đột nhiên ngưng tụ, tạo nên một tiếng nổ ầm ầm, vang vọng giữa trời đất.

Từng con mãnh thú hóa thành những đám máu thịt tan vỡ, tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, ở giữa hơn một vạn Văn thú vờn quanh, khiến cho bốn phía Vương Lâm hình thành nên một cơn lốc xoáy giết chóc khổng lồ. Ở những nơi đi qua, không còn một mãnh thú nào sống sót.

- Chết chết chết chết!!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, điên cuồng lao ta, tiếng kêu thảm thiết của mãnh thú bốn phía không ngừng truyền đến, càng ngày càng thê thảm.

Giữa trận chém giết và tấn công này, tốc độ Vương Lâm đã đạt đến đỉnh điểm, nhảy lên một cái, từ giữa vô số mãnh thú vây quanh này chém giết mở ra một đường máu.

Máu tươi tràn ngập, mùi máu tanh bốc lên toàn bộ đất trời, ngay cả màu tím kia dường như cũng bị nhuốm thàn màu đỏ sẫm. Với tốc độ như vậy, trong chốc lát khoảng cách từ chỗ Vương Lâm đến nơi có thần thông dao động kia càng ngày càng gần. Giờ phút này hắn đã có thể cảm nhận được rõ ràng bên trong thần thông dao động kia truyền ra một khí tức yếu ớt dường như Lý Thiến Mai lúc này đang đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Trong tiếng gầm nhẹ, tay phải Vương Lâm bấm quyết, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, hóa thành một đạo kim quang chói mắt. Đạo kim quang này lao thẳng lên bầu trời, ầm ầm tan vỡ, hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt. Đạo kim quang trong phạm vi ngàn dặm, khiến cho đất trời tối đen này trong tích tắc trở nên sáng rõ.

Ngay khi đất trời sáng lên, Vương Lâm nhìn thấy được một cảnh tượng mà cả đời này hắn không thể quên được.

Cảnh tượng này làm cho hắn tâm thần chấn động mạnh, phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa như thể đất trời sắp sụp đổ. Còn có một sự điên cuồng khiến cho thân thể hắn run rẩy ầm ầm bộc phát ra.

Hắn nhìn thấy ở cách đó mấy nghìn trượng, giữa vô số những mãnh thú vờn quanh, một nữ tử mặc áo trắng, sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn mình chăm chú, lộ ra nụ cười ôn nhu.

Nhưng nụ cười này như thể là vĩnh hằng, ở xung quanh thân thể nàng có một đạo lam quang yếu ớt, chỉ là ở bên ngoài đạo lam quang này có một hư ảnh chiếc roi rất lớn gào thét lao đến, quất lên đạo lam quang.

Lam quang ầm ầm sụp đổ, chiếc roi kia phá tan đạo lam quang lao thẳng đến Lý Thiến Mai! Một khi chiếc roi này quất xuống, Lý Thiến Mai chắc chắn sẽ chết!

Thời gian trong khoảnh khắc này giống như chậm lại, Vương Lâm trong tiếng hô lại giơ lên tay phải, thần sắc lộ ra vẻ điên cuồng cùng với sự dữ tợn, chỉ về hướng chiếc roi ở cách nghìn trượng, quát lớn:

- Định!

Một đạo quy tắc không cách nào hình dung được trong nháy mắt tràn ngập trời đất, hóa thành vô số những sợi tơ lập tức quấn quanh chiếc roi đang quất xuồng Lý Thiến Mai. Từng trận tiếng ầm ầm vang lên, tốc độ của chiếc roi kia chậm lại, nhưng không thể khiến cho nó dừng lại.

Nhưng ngay khi tốc độ nó chậm lại, trong đầu Vương Lâm trống rỗng, ý niệm duy nhất trong đầu chính là phải cứu được Lý Thiến Mai! Hắn giơ

tay phải lên bước về phía trước, lập tức có gợn sóng quanh quẩn ở dưới chân, cả người lập tức biến mất tại chỗ, dung nhập vào trong hư vô. Súc Địa Thành Thốn!

Chiếc roi kia ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị, dường như ngay cả quy tắc cũng không thể ngăn cản, trong tiếng ầm ầm, Định Thân Thuật ở trên thân mình ầm ầm tan vỡ. Chiếc roi kia lao đến Lý Thiến Mai, càng ngày càng gần.

Lý Thiến Mai không thể né tránh cũng như chống cự, giờ phút này sức sống đã cạn kiệt, giống như chiếc đèn đã cạn dầu, cho dù chiếc roi này không quất xuống, nàng cũng không thể sống được lâu, thương thế trong cơ thể đã khiến cho nguyên thần tan vỡ, giờ phút này còn sống cũng chỉ có thể nói là do ý chí cố gắng chống đỡ.

Ngay khi nhìn thấy Vương Lâm, Lý Thiến Mai lộ ra vẻ mỉm cười, nàng đã mãn nguyện, có thể trước lúc chết nhìn thấy Vương Lâm, biết Vương Lâm không gặp nguy hiểm, đã thức tỉnh, như vậy cũng là đủ rồi.

Nàng rất mệt, rất lạnh, kiệt sức không thể chịu nổi, dường như thời gian mười năm đã làm hao tổn tất cả sức lực của nàng, tất cả toàn bộ bùng phát, bao phủ lấy nàng.

Chiếc roi kia tới gần, trong tiếng âm, cây bút màu vàng trong tay Lý Thiến Mai đột nhiên tan vỡ, hóa thành một đám kim quang tản ra. Hư ảnh chiếc roi kia hướng về thân thể Lý Thiến Mai, quất xuống.

Nhưng ngay lúc chiếc roi chỉ còn cách thân thể Lý Thiến Mai bảy tấc, một tiếng rít gào điên cuồng vang lên kinh thiên, một bàn tay bỗng nhiên hiện lên bên cạnh Lý Thiến Mai, túm lấy hư ảnh chiếc roi kia.

Thân ảnh Vương Lâm từ trong hư vô bước ra, toàn thân hắn nổi đầy gân xanh, ánh mắt lộ ra hồng quang nồng đậm, đứng ở phía trước Lý Thiến Mai. Hắn giống như là một tấm lá chắn, vì Lý Thiến Mai mà cản mưa cản gió, bảo vệ sự sống chết.

Lý Thiến Mai kinh ngạc nhìn Vương Lâm, nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu nhưng hai mắt cũng trở nên ảm đạm, ánh sáng dần dần tiêu tan.

Ngay khi Vương Lâm túm được chiếc roi kia, một luồng đại lực ầm ầm truyền ra, giống như là ngàn vạn chiếc xa ngựa đam vào, cho dù là Vương Lâm thân thể cũng run lên, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng thân thể của hắn không hề lùi lại chút nào, bởi vì ở phía sau hắn có một người mà hắn muốn cứu, một nữ tử tên là Lý Thiến Mai.

Vương Lâm cả đời này, chỉ vì Uyển Nhi mà làm hết thảy mọi việc, lúc này lại có thêm một người khiến hắn phải mang nợ quá nhiều, nếu không trả được, thì không xứng là nam nhi.

Bộ mặt hắn trở nên dữ tợn, ngay khi sức mạnh này truyền đến, trong cơ thể Vương Lâm bỗng nhiên có tiếng ầm ầm vang lên. Hắn gầm nhẹ, tay phải nắm chặt chiếc roi, lại hung hăng túm một cái. Tinh điểm Cổ Thần

trên mi tâm chợt biến ảo hiện ra, điên cuồng xoay tròn, một luồng sức mạnh Cổ Thần tràn ngập toàn thân Vương Lâm, cuối cùng dung nhập vào trong tay phải. Bên ngoài thân thể hắn còn có hư ảnh của Cổ Thần biến ảo hiện ra, trong lúc túm lấy, Vương Lâm gầm lên một tiếng kinh thiên!

- Cút đi cho ta!

Trong tiếng rít gào, chiếc roi bị Vương Lâm nắm lấy kia lập tức vang lên tiếng ầm ầm, nhưng ngay lập tức sụp đổ. Chỉ là ngay khi nó sụp đổ, liền có một sức tấn công điên cuồng truyền đến, quét ngang về phía Vương Lâm. Vương Lâm vẫn không vì thế mà lùi lại, đứng ở phía trước Lý Thiến Mai kháng cự lại sức tấn công này. Hắn phun ra máu tươi, nhưng hai mắt lại lộ ra hàn quang sáng ngời!

- Mặc kệ ngươi là ai, ta sẽ không cho ngươi lấy đi tính màng nữ tử này!

Nụ cười trên mặt Lý Thiến Mai lại càng thêm ôn nhu, nàng nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói:

- Cám ơn chàng!

Nói xong lời này, lông mi nàng run rẩy, dần dần nhắm hai mắt lại, giống như là ngủ say.

Thân thể Vương Lâm run lên, xoay mạnh người, tay phải bấm quyết không cần nghĩ ngợi liên tiếp điểm lên người Lý Thiến Mai. Nguyên lực trong cơ thể lưu chuyển, chảy vào trong cơ thể Lý Thiến Mai, phong bế toàn bộ sức sống đang cạn kiệt bên trong cơ thể nàng.

Nhưng hết thảy việc này cũng không thể ngăn cản tử khí tràn ngập, không thể ngăn cản sức sống tiêu tan, nguyên thần của Lý Thiến Mai bắt đầu suy yếu, hồn phách của nàng cũng bắt đầu tan rã, ngay cả thân thể cũng dần mất đi vẻ rạng rỡ, chỉ có nụ cười trên mặt trở thành vĩnh hằng trong trí nhớ của Vương Lâm.

- Không được chết! Nàng không thể chết được!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ bi ai, lại một lần nữa hắn cảm nhận được sự bất lực của mình, lại một lần nữa không thể ngăn chặn được sự tuyệt vọng. Hơn một ngàn năm trước, hắn cũng đã nhìn một người con gái giống như thế này già đi trong vòng tay mình, chậm rãi tử vong, cuối cùng chỉ còn lại thân thể cùng với hồn phách ngủ say.

Một ngàn năm sau, hắn lại nhìn một người con gái thứ hai, ở trước mặt mình, như một đóa hoa đang nhanh chóng tàn lụi.

- Nếu có một ngày ta không còn nữa, chàng phải nhớ kỹ, có một người con gái tên là Lý Thiến Mai, đã vội vã đi qua cuộc đời chàng.

- Nếu có một ngày, ta không còn, hy vọng chàng có thể nhớ kỹ.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ bi ai, trong khoảnh khắc này hắn nhớ đến Lý Mộ Uyển, nhớ tới người yêu đang trong Tị Thiên Quan, đến nay vẫn chưa thức tỉnh. Chỉ làm đất trời này thật tàn khốc, khiến cho hắn lại một lần nữa cảm thấy sự bi ai năm đó.

- Ta không cho nàng chết!!!

Vương Lâm cũng không nghe rõ những lời mình vừa nói, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, giơ tay phải lên, hướng về Lý Thiến Mai nhấn một cái.

- Tuế Nguyệt!

Tuế Nguyệt thần thông ầm ầm hiện ra, thạch môn khổng lồ sừng sững giữa thiên địa, một cảm giác tang thương tràn ngập vô tận, hóa thành một dòng Tuế Nguyệt chảy quanh thân thể của Lý Thiến Mai.

Trong khoảnh khắc này, sức sống của nàng đang nhanh chóng tiêu tan, đã bắt đầu chậm lại. Nhưng Tuế Nguyệt thần thông cũng không thể dừng lại, một khi dừng lại, sức sống của Lý Thiến Mai sẽ tiêu tan trong nháy mắt, từ nay về sau, trong đất trời sẽ có thể còn có một người con gái tên là Lý Thiến Mai chuyện, nhưng bất kỳ một người nào cũng không phải là nàng.

Tuế Nguyệt thần thông ẩn chứa trong tay phải hắn không ngừng tiêu hao nguyên lực trong cơ thể, hắn ôm lấy Lý Thiến Mai đang nhắm nghiền hai mắt lại, xoay người nhìn bầu trời tối đen, ánh mắt lộ ra sát khí ngợp trời.

Mà giờ phút này bên trong hư vô có tiếng gào thét ầm ầm như tiếng sấm truyền ra, chỉ thấy hai hư ảnh chiếc roi rất lớn đột nhiên xuất hiện, hướng về phía Vương Lâm hung hăng quất đến.

Ở phía xa xa, vô số mãnh thú phát ra tiếng rít gào, hướng về phía Vương Lâm vọt tới! Ở xa hơn còn có một vài mãnh thú thân mình to lớn ước chừng vạn trượng, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lóe lên hung quang.

Nơi này, vô biên vô hạn, toàn bộ đều là mãnh thú.

- Thiến Mai, ta mang nàng xông ra!

Vương Lâm nhắm nghiền hai mắt lại, tay phải đặt lên mi tâm, trong phút chốc, ở trên mi tâm lập tức có một đạo phong ấn cấm chế phức tạp lóe ra.

Tay trái hắn cào lên mi tâm một cái, hung hăng kéo xuống, mở ra phong ấn toàn bộ tu vi của hắn ở Thất Thải giới năm đó. Vương Lâm lúc này sau hai ngàn năm, thể hiện tư thái cực mạnh trong khe nứt này!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1298: Mở phong ấn!

Phong ấn cấm chế kia bị Vương Lâm xé ra, ầm ầm sụp đổ. Ngay khi phong ấn sụp đổ, một khí tức cường đại không cách nào hình dung được từ trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát ra.

Khí tức này rất mạnh, hình thành một cơn lốc xoáy, cơn lốc xoáy này càng ngày càng lớn khiến cho mãnh thú bốn phía ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đây chính là đạo quả đã hấp thụ, trong thất thải giới bị Vương Lâm phong ấn, khiến cho tu vi thủy chung chỉ dừng lại ở giữa Tịnh Niết đại viên mãn và Toái Niết, bị áp chế, không thể tiến thêm được bước nào.

Lúc này Vương Lâm ở thế giới bên trong khe nứt, vì Lý Thiến Mai, vì đền đáp ân nghĩa suốt mười năm của nữ tử này, quyết định làm một việc mà một nam nhi nên làm, không chút do dự, mở phong ấn.

Ngay phong ấn này được mở ra, giống như có một tấm kính to lớn ngang với đất trời, trong khoảnh khắc này tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ tiêu tan. Những tiếng vỡ vụn rắc rắc kia cùng với những tiếng nổ ầm ầm truyền ra từ bên trong cơ thể Vương Lâm giờ phút này trở thành thanh âm duy nhất giũa đất trời.

Toàn bộ tiếng rống của những mãnh thú đều bị át đi, thậm chí một vài mãnh thú phát tán ra khí tức của vương thú ở phía sau toàn bộ cũng run rẩy, dường như có một sức mạnh cực kỳ cường đại giờ phút này từ bốn phương tám hướng điên cuồng lao tới, hướng vào bên trong cơ thể Vương Lâm ngưng tụ lại.

Thậm chí ngay cả hai hư ảnh chiếc roi lóe lên gào thét bên trong hư vô tối đen này cũng trong khoảnh khắc này dừng lại, nhưng rất nhanh lập tức như tên bắn lao tới Vương Lâm.

Nhưng ngay khi hai đạo hư ảnh này một trước một sau tới gần, một khí tức không thể nào hình dung được từ bên trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên bùng phát ra. Khí tức này điên cuồng, ngay khi bùng phát liền hình thành một cơn lốc xoáy lớn quét ngang ra. Cơn lốc xoáy hoành hành, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Còn có tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm từ bên trong cơn lốc xoáy truyền ra, một chiếc roi trong hai hư ảnh kia ngay khi đụng tới cơn lốc xoáy này liền ầm ầm vỡ tan. Chiếc roi thứ hai ngay khi thâm nhập vào trong cơn lốc xoáy lại bị một bàn tay túm lấy!

Toàn thân Vương Lâm phát tán ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, tóc trắng trên đầu không gió phất phơ. Tay trái của hắn hung hăng nắm lấy chiếc roi, tay phải ôm lấy Lý Thiến Mai, hai mắt lộ ra hàn quang.

Thanh âm như một tấm kính vỡ kia giờ phút này lại càng kịch liệt hơn, giống như có một sức mạnh muốn từ trong cơ thể Vương Lâm muốn bùng phát ra, khí tức cường đại từ trên cơ thể hắn truyền ra lại càng thêm kịch liệt.

Nguyên lực trong cơ thể hắn điên cuồng lưu chuyển, lại ngay trong khoảnh khắc này, nguyên lực vô tận từ trong thiên địa không ngừng nhập vào, chảy thẳng vào trong cơ thể hắn. Trong lúc nguyên lực này không ngừng ngưng tụ, Vương Lâm đã bước một bước mà đối với tu sĩ là một cửa ải cực kỳ gian nan.

Hắn từ Tịnh Niết đại viên mãn đã thực sự bước một bước, tiến vào Toái Niết.

Ngay khi tiến vào Toái Niết, toàn bộ trời đất trong mắt Vương Lâm đều thay đổi, thiên địa nguyên lực điên cuồng chảy vào trong cơ thể hắn. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào.

- Lỗ chủy!

Tiếng rít gào này kinh thiên động địa, còn hơn cả tiếng sấm, hóa thành một tiếng gầm điên cuồng hướng về bốn phía khuếch tán. Thanh âm kia lại không ngừng vang vọng, hình thành một sức mạnh hủy diệt đất trời!

Trong tiếng rít gào này, một đám mãnh thú ở gần Vương Lâm nhất thất khiếu đều chảy máu, toàn bộ đều kêu lên thảm thiết thân thể sụp đổ, trong tiếng động ầm ầm hóa thành một đám sương máu hình tròn.

Kinh người hơn, đó là huyết linh của chúng còn bị tiếng gầm cuốn đi, lại sụp đổ một lần nữa. Mãnh thú vây quanh bốn phía Vương Lâm lần lượt ầm ầm tan vỡ trở thành một đám máu thịt!

Đây không phải là chém giết, mà là đồ sát!

Trong khe nứt này xuất hiện một trận đồ sát trong pham vi lớn, cực kỳ hiếm thấy/ lúc này theo tiếng rít gào của Vương Lâm, hơn một trăm mãnh thú nổ tung, ngay cả người vương thú ở phía ngoài ánh mắt cũng lộ vẻ sợ hãi, lui về phía sau.

Đối với mãnh thú mà nói, cảnh tượng này giống như là một cơn ác mộng, nhưng lúc này, cơn ác mộng này vẫn chưa hề chấm dứt, mà chỉ vừa mới bắt đầu!

Đột phá Tịnh Niết đại viên mãn, bước vào Toái Niết thành công, trở thành tu sĩ Toái Niết sơ kỳ, nhưng hết thảy điều này vẫn chưa phải là cực

hạn của Vương Lâm. Sức mạnh của đạo quả vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, cảm ngộ của Vương Lâm suốt mười năm ở trong Đạo cảnh, trong khoảnh khắc này vẫn chỉ là một phần.

Khí tức từ trong cơ thể hắn lại một lần nữa ầm ầm lan ra, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng điên cuồng. Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, giờ phút này bùng phát, Vương Lâm đột nhiên từ Toái Niết sơ kỳ, một bước tấn công vào Toái Niết trung kỳ!

Nếu không phải bên trong khe nứt này quỷ dị, Thiên Kiếp không ngờ không thể xuất hiện, thì giờ phút này Thiên Kiếp sẽ ngay lập tức giáng xuống người Vương Lâm. Lúc này Thiên Kiếp so với trước kia phải mạnh hơn vô số lần.

Một nửa đời trước của hắn, muốn một lần đối diện với Thiên Kiếp mạnh nhất!

Tu vi bạo tăng, trong nháy mắt đã đạt đến Toái Niết trung kỳ, hàn quang trong mắt Vương Lâm kinh thiên, thân thể bước từng bước về phía trước. Ngay khi thân thể hắn chuyển động, cơn lốc xoáy do thiên địa nguyên lực bên ngoài thân thể hắn tạo thành ầm ầm nổ tung, hình thành một lực tấn công không cách nào hình dung được hướng về bốn phía quét ngang ra.

Ầm ầm ầm ầm!

Dưới lực tấn công này, những con mãnh thú hung dữ kia hoàn toàn không thể chống cự, đều nổ tung thê thảm mà chết. Mùi máu tanh tràn ngập trong thế giới này càng ngày càng đậm!

Vương Lâm giống như một pho tượng sát thần, trong lúc tiến lên tay trái cầm lấy chiếc roi, hung hăng ném đi, còn há miệng phun ra một đạo huyết quang. Huyết quang kia hóa thành một thanh huyết kiếm to bằng bàn tay, mang theo khí thế kinh thiên động địa, theo chiếc roi lao thẳng đến tận cùng hư vô!

Một tiếng nổ ầm vang lên, dường như đất trời cũng kịch liệt run rẩy.

Trong khi đất trời đang run rẩy, một tiếng kêu rên từ trong hư vô rõ ràng truyền ra, chiếc roi kia đã vỡ tan, biến mất không thấy đâu nữa.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1299: Cấp mười ba.

- Mãnh thú cấp mười ba hóa thành hình người!

Vương Lâm đứng giữa biển máu, ánh mắt lóe lên, sau khi nhìn về phía hư ảnh nữ tử áo đen kia, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra ngay nữ tử này không phải là tu sĩ, mà là một mãnh thú đã dạt tới một trình độ nhất định, có thể biến thành hình người.

Chiếc roi đã làm tan vỡ đạo lam quang bên ngoài thân thể của Lý Thiến Mai chính là do con bọ cạp chín đuôi phía sau nữ tử này tạo thành, nếu không có con bọ cạp này, Lý Thiến Mai quyết sẽ không bị thương nặng như vậy, thậm chí có thể kiên trì đợi Vương Lâm đến.

Ngay khi nhìn thấy nữ tử áo đen cùng với hư ảnh con bọ cạp này, ánh mắt Vương Lâm lộ ra sát khí. Hắn liếc mắt nhìn liền có thể nhận ra, đối phương mặc dù hóa thành hình người, nhưng tu vi cũng phải gần tương đương với tu sĩ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy! Hắn hoàn toàn không cần nói lời nào với đối phương, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp từ trong biển máu hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng về nữ tử áo đen kia bước tới.

Ngay khi thân thể chuyển động, huyết kiếm quét ngang, ngay lập tức đi tới bên cạnh Vương Lâm, tay trái hắn cầm thanh kiếm, hung hăng chém một cái.

Nữ tử áo đen kia biếc sắc, cô ta lúc trước đã bị thanh huyết kiếm này đánh bị thương, giờ phút này thân thể lập tức lui về phía sau, hai tay hướng về phía hai bên vung lên, đột nhiên hư ảnh con bọ cạp phía sau chấn động mạnh, gào thét kinh thiên. Chỉ thấy chín cái đuôi bọ cạp đồng thời vung lên, giống như chín chiếc roi lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc dữ tợn, thân thể không hề dừng lại một chút nào, trong lúc cất bước huyết kiếm quét ngang, hóa thành một đạo kiếm quang đỏ như máu, từng trận tiếng kêu chói tai từ trong kiếm quang truyền ra, hướng về phía chín chiếc roi phóng đi.

Tiếng ầm ầm chợt vang lên, kiếm quang đỏ như máu tứ tán, cuốn động biển máu ở nơi đây, khiến cho biển máu ngợp trời này cuộn lên, hóa thành một cơn lốc xoáy đỏ như máu quét ngang ra. Trong tiếng vang dữ dội, ba chiếc roi ầm ầm tan vỡ.

Ngay khi huyết quang lóe lên, thanh huyết kiếm kia không gì có thể ngăn cản được, lóe lên trực tiếp chặt đứt bốn chiếc roi! Hai chiếc còn lại ngay khi tới gần Vương Lâm, bị Vương Lâm vung tay áo bên trái, dẫn động thiên địa nguyên lực cùng với vận chuyển sức mạnh của Cổ Thần trong thân thể, hóa thành một cơn cuồng phong kinh thiên động địa, va chạm với hai chiếc roi kia.

Tiếng ầm ầm vang lên, hai chiếc roi kia vỡ tan.

Vương Lâm mở phong ấn, tiêu hóa đạo quả, tu vi bước vào Toái Niết, trở thành tu sĩ đại thần thông Toái Niết trung kỳ, lại còn hấp thụ khí tức Cổ Thần ở Vô Cực Tông, Cổ Thần tinh khôi phục, thực sự trở thành lục tinh Cổ Thần, ngay cả tinh điểm thứ bảy cũng đã hiện hình.

Lại còn thêm thanh huyết kiếm được tế luyện từ máu tươi của Cổ Thần, sức mạnh mà Vương Lâm giờ phút này có thể phát huy thậm chí còn vượt xa trận đánh với Thủy Đạo Tử năm đó.

Nhất là trong cơ thể hắn ẩn chứa năm đạo bổn nguyên đã thức tỉnh, mặc dù tản mát ra bản nguyên lực rất yếu, nhưng lúc nào cũng rất hùng mạnh.

Có thể nói, Vương Lâm lúc này chính là mạnh nhất trong hai ngàn năm tu đạo của hắn.

Có thể nói Vương Lâm hiện giờ mới xem như là chính thức bước vào nhóm những cao thủ, bất luận là ở nội giới hay ngoại giới, đủ để trở thành bá chủ một phương.

- Chỉ là một mãnh thú cấp mười ba, ngươi có tư cách gì ngăn cản ta, có tư cách gì hỏi tên họ của ta.

Quần áo Vương Lâm nhuốm máu, ngay cả tóc dường như cũng đã bị máu tươi nhuốm đỏ, trong lúc tiến lên cả người hắn giống như một đạo lưu tinh đỏ như máu, lao thẳng đến nữ tử áo đen kia.

Nữ tử kia sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Cô ta vốn tưởng rằng khó khăn nhất chính là thanh huyết kiếm khiến cho cô ta bị thương, nhưng lúc này đã nhìn ra, tu sĩ trước mắt này tu vi không cao, nhưng không biết vì sao lại có được sức mạnh đủ để giết chết mình.

Mắt thấy Vương Lâm như lưu tinh tới gần, nữ tử này lập tức lui về phía sau, hai tay bấm quyết, tay phải vung lên, lập tức trong tay xuất hiện một chiếc roi toàn thân màu đen. Chiếc roi này không phải là hư ảnh, mà là thực chất, trên đó có đầy gai nhọn, ở phía cuối của chiếc roi còn có một chiếc móc câu trông như một chiếc lưỡi hái.

Đây cũng không phải là một chiếc roi, mà rõ ràng là một cái đuôi bọ cạp. Nữ tử áo đen này cầm lấy chiếc roi, vừa kéo vừa hô, liền có thanh âm chói tai vang lên kinh thiên, hóa thành tiếng nổ ầm ầm, mang theo một đạo tàn ảnh, dường như có thể phá tan đất trời, trong nháy mắt tới gần Vương Lâm quất xuống.

Vương Lâm cười lạnh, tay trái hướng về phía trước vung lên, huyết kiếm kia mang theo vẻ hưng phấn cùng với vui mừng, hóa thành huyết quang lao thẳng về phía trước, chém vào chiếc roi. Cùng lúc đó, tay trái Vương Lâm giơ lên, nhấn về phía trước một cái, lập tức thiên địa nguyên lực điên cuồng ngưng tụ. Ánh mắt hắn như điện, lần lượt nhìn lên năm ngón tay trên bàn tay trái, thay cho tay phải đang ôm Lý Thiến Mai không thể xuất thủ, thi triển ra thần thông học được từ Lỗ Phu Tử.

Thiên địa nguyên lực cuồn cuộn lao đến, ngưng tụ lại, tay trái của Vương Lâm lập tức ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt không cách nào hình dung được, bên trong lại có sức mạnh của Cổ Thần tràn ngập, theo Vương Lâm vỗ về phía nữ tử áo đen, thần thông ẩn chứa trong tay trái trực tiếp lao ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, chưởng ấn được Vương Lâm đánh ra kia hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt, tràn ngập trong phạm vi vạn dặm, giống như là mặt trời, hướng về phía nữ tử áo đen kia.

Sắc mặt nữ tử này lộ ra vẻ hoảng sợ, trong tiếng kêu thê thảm không để ý tới chiếc roi đuôi bọ cạp kia, mà cắn đầu lưỡi phun ra máu tươi. Máu tươi kia lập tức tan ra, hóa thành huyết linh bao vây toàn thân, mang theo vẻ điên cuồng lui về phía sau.

Trong lúc lui về phía sau, thân thể cô ta ngã sấp xuống, quần áo rách bươm, lộ ra da thịt trắng như tuyết, có một cái móc câu sắc bén từ trong cơ thể cô ta dữ tợn đâm ra, như thể bên trong cơ thể cô ta ẩn chứa một con bọ cạp rất lớn.

Giờ phút này trong lúc lui về phía sau, con bọ cạp kia phá tan thân thể vọt ra. Nhưng ngay lúc lao ra ngoài, chưởng ấn lao tới, trực tiếp nhấn vào trong đám sương máu, truyền ra tiếng vang kinh thiên cùng với tiếng kêu gào thảm thiết.

Ngay trong khoảnh khắc này, huyết kiếm quét ngang, chiếc roi bọ cạp hoàn toàn không thể ngăn cản, ầm ầm bị huyết quang chặt đứt, tan vỡ. Trong trận chiến với nữ tử áo đen này, Vương Lâm hoàn toàn áp chế về sức mạnh, nữ tử áo đen kia hoàn toàn không có sức phản kháng, dường như ở trước mặt Vương Lâm chỉ có lui, lui, lui!

- Ta là thuộc hạ của Viễn Cổ Đế Phi, ngươi dám giết ta, Đế Phi chắc chắn sẽ giết toàn tộc nhà ngươi!

Thanh âm thê lương kia truyền ra từ bên trong đám sương máu đang nhanh chóng lui về phía sau, nhưng không thể khiến cho Vương Lâm lui bước, ngược lại còn nhanh chóng đuổi theo.

- Giết toàn tộc ra? Toàn tộc ta đã chết, ta chỉ có một mình! Ngươi đả thương nữ tử này, ta sẽ lấy đi tính mạng nhà ngươi, đem ngươi luyện thành pháp bảo, phải chịu đựng nỗi đau khổ tột cùng!

Thanh âm Vương Lâm lạnh như băng, thân thể trong nháy mắt đuổi theo, tay trái lại một lần nữa giơ lên hung hăng vỗ.

Tiếng ầm ầm chợt vang lên, nhưng ngay khi tay trái Vương Lâm hạ xuống, ánh mắt hắn ngưng lại, thân thể không khỏi dừng lại, lui về phía sau mấy bước.

Ngay khi thân thể hắn lui về phía sau, đám sương máu tiêu tan, một lực tấn công quét ngang ra, một ngọn lửa hung dữ bùng lên ngợp trời. Chỉ thấy bên trong đám sương máu kia, nữ tử hắc y kia đã không còn ở đó.

Một con bọ cạp màu đen rất lớn chợt xuất hiện, con bọ cạp này chỉ to có mấy trượng, nhưng ngay khi xuất hiện liền điên cuồng lớn lên, càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã lớn hàng vạn trượng.

Hư ảnh con bọ cạp phía sau nữ tử kia lại càng trùng điệp, giống như nguyên thần của tu sĩ trở về, ngay khi hoàn toàn chồng lên nhau, một luồng tinh phong đập vào mặt mà đến.

Ở trên đầu của con bọ cạp này giờ phút này máu thịt nhúc nhích, hóa thành một mặt người hé ra. Chỉ thấy nữ tử áo đen độc ác nhìn chằm chằm Vương Lâm, truyền ra tiếng kêu thể thảm.

Chín cái đuôi bọ cạp ở phía sau trong lúc chuyển động lại truyền ra tiếng kêu vang trời, khiến cho hư vô bị cuốn động, như thể là muốn sụp đổ. Mang theo một tiếng rít oán độc, con bọ cạp khổng lồ này lao thẳng đến Vương Lâm, ngoài chín cái đuôi bọ cạp quất xuống, còn có hai chiếc càng rất lớn hướng thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm ở trước mặt con bọ cạp khổng lồ này giống như là một con kiến, không đáng kể, nhưng thần sắc hắn vẫn như thường, trong tiếng hừ lạnh tay trái điểm lên mi tâm, tinh điểm Cổ Thần ầm ầm biến ảo hiện ra, điên cuồng xoay tròn.

Trong lúc xoay tròn sức mạnh Cổ Thần truyền ra, chảy vào toàn thân Vương Lâm khiến cho toàn thân hắn xương cốt không ngừng dài ra, máu thịt phóng đại! Thân thể lớn lên, mười trượng, trăm trượng, trong thời gian ngắng đã lên tới gần ngàn trượng.

Làn da thô ráp, uy áp kinh thiên động địa,còn có khí tức tang thương kia, trong khoảnh khắc này Cổ Thần xuất hiện ở giữa đất trời.

- Cổ Thần!!!

Sau khi nhìn thấy mi tâm của Vương Lâm, trong mắt nữ tử áo đen này lộ ra vẻ hoảng sợ không thể tưởng tượng được.

Hai mắt Vương Lâm ẩn chứa tinh không, lộ ra hòa quang sáng ngời. Lý Thiến Mai được hắn nắm trong lòng bàn tay, thân thể khổng lồ hướng về phía trước từng bước tiến lên, tay trái nắm lại, ầm ầm vung về phía trước.

Trong tiếng ầm ầm, con bọ cạp khổng lồ kia lập tức chấn động mạnh, thân thể bị văng ra, cuốn về một bên. Nhất là chiếc càng kia ngay khi va chạm với tay trái của Vương Lâm liền phát ra tiếng ầm ầm kịch liệt, bên trên xuất hiện những vết nứt.

Cơn đau nhức truyền ra, khiến cho mặt người hiện ra trên con bọ cạp này lộ ra vẻ thống khổ.

Vương Lâm không hề dừng lại, lại một lần nữa lao tới, trong thời gian ngắn đuổi theo con bọ cạp khổng lồ kia, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp đứng trên lưng con bọ cạp, tay trái điên cuồng đánh xuống.

Ầm ầm ầm!

Con bọ cạp kia kêu lên thảm thiết, hai chiếc càng lớn tan vỡ, máu tươi tràn ngập. Ngay khi chín cái đuôi này quất tới, tay trái Vương Lâm hung hăng tung một trảo, trực tiếp bắt được hai cái, chân đạp xuống một cái, thân mình nhảy lên, hai cái đuôi bị Vương Lâm nắm chặt lấy theo hắn nhảy lên, dưới sức mạnh của Cổ Thần hoàn toàn không thể chống cự, bị kéo ra.

Vương Lâm đối với con mãnh thú bọ cạp này hận thấu xương, giờ phút này túm lấy, trực tiếp lôi ra, hướng về phía trước ầm ầm nện xuống đất! Trong tiếng ầm ầm vang vọng, thân thể khổng lồ của con bọ cạp này bị Vương Lâm túm được, trực tiếp quăng ra phía đàn mãnh thú đang đứng quan sát, lập tức gần như tử vong.

Nhưng hết thảy việc này chưa hề chấm dứt, Vương Lâm không ngờ cứ như vậy mà cầm những cái đuôi bò cạp khổng lồ rút ra khỏi thân thể, lao nhanh về phía trước. Dọc đường đi, hắn không ngừng nện xuống, phá tan đám mãnh thú đang vây quanh.

Những mãnh thú này nhìn về phía Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ sợ hãi không cách nào hình dung được, dường như đang nhìn thấy một con mãnh thú cấp mười ba. Chỉ là tốc độ lui lại của chúng so với Vương Lâm thật là quá chậm, nhất là lúc này trong tay Vương Lâm còn có cái đuôi bọ cạp khổng lồ, trong khi hắn lao nhanh tới, ầm vang không ngừng. Con bọ cạp kia trở thành vũ khí của hắn, lần lượt nện xuống, nhưng càng ngày càng suy yếu, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng dần yếu đi.

Văn thú vờn quanh bốn phía Vương Lâm giờ phút này vù vù kịch liệt, nhất là Văn Vương còn quắc mắt nhìn chằm chằm con bọ cạp kia, lộ ra vẻ khát máu.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1300: Tế đàn của Cổ Thần.

- Ngươi làm bị thương nàng, phải trả giá đắt!

Tiếng nói của Vương Lâm lạnh giá, cầm lấy con bọ cạp nện xuống một lần nữa. Ầm một tiếng, con bọ cạp nọ bị hắn nắm lấy hai cái đuôi xé ra. Thân thể khổng lồ của con bọ cạp ầm ầm rơi vào hư vô, toàn thân tan nát, máu tươi tràn ngập không trung.

Trong nháy mắt khi hạ xuống, Văn Vương kêu lên kịch liệt, điên cuồng lao ra, sau khi tới gần con bọ cạp, cái miệng to lớn liền hung hăng đâm lên cái khe trên mình nó, xuyên thẳng vào trong, hút mạnh một cái, thần sắc lộ vẻ hưng phấn.

Phía sau nó, năm nghìn Văn thú còn lại cũng xông tới, bất ngờ vờn quanh con bọ cạp, những cái vòi sắc bén đều đâm vào, điên cuồng hút.

Con bọ cạp kêu lên thảm thiết, dường như lầ một lần giãy giụa cuối cùng trong đời nó. Chỉ là sự giãy giụa này rất yếu ớt, không thể ngăn cản lực hút đồng thời của năm ngàn Văn thú.

Cảnh tượng này dù là Vương Lâm chứng kiến cũng thấy da đầu tê dại.

Chỉ trong chớp mắt, thân thể con bọ cạp nhanh chóng héo rũ xuống, máu huyết toàn thân đã mất sạch, ngay cả lý giải đối với thiên đạo cũng đã tán đi, bị Văn thú hút hết.

Văn vương kêu lên, lộ ra vẻ mừng như điên, thân thể run rẩy, không ngờ tu vi tăng mạnh. Không chỉ có nó, năm nghìn con Văn thú còn lại cũng đều kêu lên hưng phấn.

Chúng nó hút máu của mãnh thú, hấp thu tinh hoa trong đó, bản thân điên cuồng tăng trưởng, giờ phút này mãnh mẽ bay ra, đuổi theo mãnh thú bốn phía đang bỏ trốn. Một khi đuổi theo, chúng thường công kích thành đàn, dường như phát điên, không ngừng hút máu.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn về Văn thú, cất bước đi tới trước thi thể của con bọ cạp, tay trái vung lên, trực tiếp giật bảy cái đuôi còn lại xuống. Hắn cầm chín cái đuôi của con bọ cạp, há mồm phun một đạo nguyên khí, hóa thành ngọn lửa màu lam bùng cháy.

Vừa thiêu đốt, ánh mắt Vương Lâm vừa lóe lên một đạo cấm chế, không ngừng hạ xuống. Trong chốc lát, chín chiếc đuôi bọ cạp dung hợp làm một, bị Vương Lâm thu vào trong khe nứt trữ vật.

Tay trái hắn lại nắm thành quyền, ầm ầm đánh vào đầu con bọ cạp. Đầu nó vỡ tung, lộ ra một hắc đan lớn bằng nắm tay. Ở hắc đan có một khuôn mặt nữ tử lóe lên, lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Mãnh thú cấp mười ba, nếu có thể hóa thành hình người thì giống như có hai tính mạng vậy, dù là thú thể tan nát thì nguyên thần cũng có thể ngưng tụ trong cơ thể.

Khi nữ tử trong hắc đan còn đang hoảng sợ, Vương Lâm đã nắm lấy hắc đan, hai mắt lộ ra hàn quang. Thần thức hắn ầm ầm tản ra, bao phủ lấy hắc đan, phá vỡ hết thảy xâm nhập vào nguyên thần của nữ tử bên trong hắc đan, triển khai lục soát.

Dần dần Vương Lâm thấy được cảnh tượng mãnh thú bọ cạp cấp mười ba này khi còn sống. Hắn chứng kiến được từ vô số năm trước, khi con bọ cạp còn là cấp bảy lại ngẫu nhiên bị một nữ tử nhìn thấy. Nữ tử này điểm tay phải lên trên mình nó, để lại một ấn ký, nói ra một câu.

- Tiểu thú có linh tính thật, ban cho tên là Tử Huyết, thành một trong những thú dưới trướng ta, làm hộ pháp cho ta trị thương.

Thân ảnh nữ tử này mơ hồ, thấy không rõ ràng hình dáng. Trong trí nhớ của con bọ cạp, nó đối với nữ tử này cực kỳ kính sợ.

Trí nhớ trôi qua, đang không ngừng tìm tòi, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Hắn biết trong cái khe này có mười chín mãnh thú có thể hóa thành hình người.

Hắn biết khe nứt này to lớn, vô biên vô hạn. Mặc dù là mãnh thú trong khe này cũng không biết nơi nào là tận cùng, chỉ biết là càng vào sâu thì dường như càng có mãnh thú cường đại tồn tại. Chúng không dễ dàng gì bước ra ngoài, nhưng mỗi lần bước ra thì lại gây nên sóng gió kinh thiên.

Còn về phần lai lịch của khe nứt thì dù là con bọ cạp này cũng không biết. Nó chỉ biết là từ khi sinh ra nó đã ở nơi này…

Nó cũng biết ở trong khe nứt sâu này có một nơi bị giam cầm, là nữ tử mà con bọ cạp này kính sợ ở đó chữa thương. Mà thời gian cũng đã rất xa xưa rồi.

Vương Lâm thu hồi thần thông, trở nên trầm mặc. Hắn đã hiểu đi tới cũng không phải là ngoại giới như Yêu Tông phán đoán mà là một nơi thần bí.

Không biết vì sao, trong nháy mắt khi thần thức Vương Lâm lục soát trong hắc đan, sau khi tìm tòi ký ức của con bọ cạp xong, trong đầu hắn lại hiện ra nơi sâu trong Phong Tiên giới năm đó, thấy cảnh tượng Văn Vương thoát ra khỏi khe nứt. Thế giới trong khe nứt đó là một mảnh hỗn độn, mơ hồ có vô số Văn thú tồn tại.

- Hai địa phương này liệu có chút liên hệ gì chăng…

Vương Lâm trầm ngâm một chút, không suy nghĩ tới việc này nữa mà xoay người hướng về cửa ra bay đi.

Nếu nơi này không chắc chắn có thông đạo hướng ra giới ngoại thì Vương Lâm không muốn lãnh phí thời gian ở đây nữa. Hắn phải nhanh chóng chạy về Yêu Tông, đi tới đại trận Phong Giới, tìm biện pháp phá vỡ trận pháp lao ra, tìm kiếm Lam Mộng Đạo Tôn!

Trong thế giới khe nứt, lúc đầu có rất nhiều mãnh thú vây khốn Vương Lâm. Nhưng lúc này trong lúc Vương Lâm bay ra, những đầu mãnh thú này không ngừng bị Văn thú săn giết, tốc độ của Vương Lâm ra tới miệng khe nứt càng nhanh hơn.

Trên thân thể Lý Thiến Mai, thần thông Tuế Nguyệt của Vương Lâm không dừng lại chút nào, không ngừng thi triển, ngăn cản sinh cơ của nàng bị mất đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm lao nhanh đi, có đầu mãnh thú thì bị Văn thú tiêu diệt, có con thì bị huyết kiếm vờn quanh chém nát.

Còn về phần Cửu U Long trước đây bị thu phục thì lúc này cũng không biết đã chạy đi đâu mất, không còn thấy xuất hiện.

Dần dần, Vương Lâm theo hướng trên ngọc giản ghi lại đã càng ngày càng tới gần cửa ra. Trong lòng hắn không khỏi lo lắng. Tuế Nguyệt thần

thông chỉ có thể trì hoãn không cho sinh cơ của Lý Thiến Mai bị diệt, nhưng lại không khiến nó đình chỉ tiêu tán.

Do đó hắn càng chậm thì Lý Thiến Mai lại càng không có cơ hội sống sót. Chỉ là đại trận Phong Giới Vương Lâm đã chứng kiến một lần, không nắm chắc mấy phần có thể phá được nó.

- Trong khe nứt này không có thiên kiếp phủ xuống nhưng mình có thể cảm nhận được, một khi ra khỏi khe nứt thì thiên kiếp sẽ lập tức giáng xuống. Có lẽ lấy lực lượng của thiên kiếp có thể giúp mình phá vỡ đại trận Phong Giới!

Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng, tốc độ càng nhanh hơn.

Nhưng ngay khi hắn đã đi quá nửa đường, chẳng còn bao lâu nữa là tới gần cửa ra, một tiếng nói êm ái từ trong thiên địa của khe nứt chậm rãi truyền tới.

- Giết thú của ta, lại rời đi dễ dàng như thế. Ngươi phải cho ta một cái công đạo chứ…

Tiếng nói này rất bình tĩnh nhưng xuất hiện quá bất ngờ, dù là Vương Lâm cũng không phát hiện ra trước một chút nào. Trong nháy mắt khi tiếng nói này truyền vào tai, thân thể Vương Lâm lập tức dừng lại, xoay người nhìn về phía sau.

Phía sau hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một nữ tử. Nữ tử này mặc áo hồng, tướng mạo tuyệt đẹp, bình tĩnh nhìn Vương Lâm. Trong ánh mắt nàng như ẩn chứa sao trời, tựa hồ hóa thành một dòng xoáy vô hình, có thể hấp dẫn mọi ánh mắt.

- Ngươi muốn công đạo gì!

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng đồng tử hai mắt đã co rụt lại, tay trái chụp vào hư không một cái. Hồng quang chợt bùng lên ngập trời, huyết kiếm liền biến ảo hiện ra.

Ánh mắt nữ tử rơi vào trên huyết kiếm, lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhẹ giọng nói:

- Ta nhận ra thanh kiếm này. Nó đã từng làm bị thương tiên hoàng… ngươi là vương tộc Côt Thần, cũng có thể phát huy uy lực của kiếm này.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nữ tử, trong lòng thầm cảnh giác. Nữ tử này tạo cho hắn cảm giác là nàng không mạnh mẽ.

Nhưng hắn thầm hiểu rằng nữ tử này không phải là bản thể, mà chỉ là một phân thân mà thôi!

- Chớ có khẩn trương. Bản thể của ta đang chữa thương, phân thân tới nơi này chỉ có tu vi Thiên Nhân Suy Kiếp, chưa chắc đã lưu được ngươi lại. Mà ta cũng không muốn là địch của ngươi!

Nữ tử vuốt tóc, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm không nói một lời, thần sắc lại càng không lộ chút tâm tư nào, nhưng huyết kiếm trong tay trái lại càng nắm chặt.

- Ta là một trong những phi tử của viễn cổ tiên hoàng, tên là Y Nguyệt. Người bên cạnh ngươi sinh cơ sắp tắt, nhưng nhìn thần sắc ngươi dường như có phương pháp khiến nàng sống lại. Ta không thể lưu ngươi lại, nhưng lại có thể ngăn cản ngươi rời đi, khiến cho sinh cơ nữ tử này hoàn toàn tiêu tán…

Nữ tử nhìn Vương Lâm, mở miệng nói khẽ.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không thể hiện gì, chỉ lộ ra vẻ kiên định, chậm rãi nói:

- Nếu nàng có chuyện gì thì ta cũng sẽ không rời đi mà đánh thẳng đến nơi ngươi đang chữa thương, chém giết ngươi! Ngươi có thể thử một lần!

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ tán thưởng, khẽ cười nói:

- Việc này đích xác là có khả năng. Không bằng như thế này đi. Ta đưa ngươi rời khỏi đây, cho người có thời gian cứu sống nàng kia. Chỉ cần ngươi hứa một câu là đủ rồi.

- Hứa điều gì?

Vương Lâm nhíu mày.

- Ngươi sau khi cứu sống nữ tử này thì lại tới khe nứt này một lần, giúp ta chữa thương… Ta cũng không bắt ngươi phải làm không công đâu. Ở sâu trong khe nứt này mặc dù ta chưa hiểu toàn bộ nhưng biết có một tế đàn của Côt Thần. Ngươi giúp ta chữa thương, ta có thể giúp ngươi tới tế đàn đó. Nói tế đàn của Cổ Thần thì ngươi cũng biết rồi. Ta có thể thề kết làm đồng minh với ngươi, không bao giờ trở thành địch.

Nữ tử này nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc. Hắn không biết tế đàn của Cổ Thần là thứ gì nhưng xem bộ dáng của nữ tử này thì dường như nắm chắc mình sẽ động tâm.

- Vì sao lại chọn ta?

- Bởi vì ngươi là vương tộc Côt Thần!

- Bởi vì ngươi có thê điều khiển huyết kiếm năm đó đả thương tiên hoàng.

- Bởi vì trên người ngươi có khí tức mà ta thấy quen thuộc, chứng tỏ ngươi đã đạt được sự đồng ý của hắn!

- Bởi vì trong cơ thể ngươi ẩn chứa năm đạo bổn nguyên. Năm đạo bổn nguyên này một khi đại thành, ngươi thậm chí có thể đánh với tiên hoàng một trận!

- Đó là nguyên nhân vì sao ta lại lựa chọn liên minh với ngươi. Người làm đồng minh với ta sẽ có rất nhiều lợi ích…

Nữ tử nhìn Vương Lâm, nói ra những lời này.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, không nhìn ra nổi chút tâm tư.

Nữ tử khẽ cười, tay phải vung lên. Lập tức liên có một đám bạch quang lóe ra, tung bay về phía Vương Lâm.

- Cầm lấy ngọc bội này, nó có thể từ bất kỳ nơi đâu vào trong khe nứt, cũng có thể thông qua nó mà ra ngay ngoài miệng khe.

Nữ tử này nói xong liền xoay người rời đi. Tựa hồ nàng ta tới đây chỉ là để đưa miếng ngọc bội này vậy.

Sau khi tiếp nhận ngọc bội, Vương Lâm nhìn phương hướng nàng rời đi, nhíu mày.

- Người này rốt cuộc là có mục đích gì? Tế đàn của Cổ Thần nọ là thứ gì…

Trầm mặc một lúc, thần thức của Vương Lâm đảo qua ngọc bội, thấy trong đó đơn giản là có một truyền tống trận. Chẳng qua truyền tống trận này rất phức tạp, dù Vương Lâm rất hiểu cấm chế nhưng cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Hơi trầm ngâm, hắn phân ra một tia thần niệm, tiến vào trong trận pháp. Quang mang lóe lên, một tia thần niệm đã biến mất, xuất hiện bên ngoài khe nứt.

Xác định không có vấn đề gì, Vương Lâm mới nén nghi hoặc, trong ánh sáng của ngọc bội lóe lên, thân thể biến mất.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm rời đi, ở trong thế giới bên trong khe nứt, tại một nơi tối đen như mực, có một tinh thể hình lục giác. Tinh thể này ước chừng mười trượng, giống như một khối băng. Ở trong đó có một nữ tử đang ngồi khoanh chân.

Lông mi nữ tử này run rẩy, chậm rãi mở ra, ánh mắt xuyên thấu qua tinh thể, nhìn vào hư vô, không biết là đang nghĩ gì.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1301: Thiên kiếp giáng xuống.

Bên trong Vân Hải tinh vực, ở bên ngoài khe nứt Yêu Tông hiện giờ có mấy ngàn tu sĩ đang vờn quanh bốn phía như cũ, ngồi khoanh chân khôi phục nguyên lực, đôi mắt thỉnh thoảng mở ra quét về phía khe nứt đen kịt kia.

Cuộc sống như vậy đã trở thành thói quen của bọn họ, qua bao nhiêu năm rồi đều như vậy. Ba người của Yêu Tông được sương mù bao quanh cũng ngồi khoanh chân ở phía xa xa, ánh mắt đảo qua cái khe.

Từ lúc Vương Lâm tiến vào trong cái khe đã gần một tháng trời. Đối với tu sĩ mà nói, một tháng cực kỳ ngắn ngủi, thường thường nhập định một lần là có thể qua mấy tháng.

Chỉ là lúc này tu sĩ bốn phía, thậm chí cả ba người của Yêu Tông đều không có tâm tư nhập định trong thời gian dài. Bởi vì khe nứt vốn bọn họ quen thuộc này trong một tháng này biến hóa cực kỳ quỷ dị.

Trong khe nứt này quá mức yên tĩnh, yên tĩnh khiến cho người ta hoảng sợ. Dường như bên trong đã trở thành một khu vực tử vong. Việc này trong vô số năm qua là cực kỳ hiếm thấy. Phải biết rằng bình thường trong khe nứt này không ngừng có mãnh thú lao ra, thường xuyên có những tiếng gầm rống mơ hồ truyền tới. Nhưng hiện giờ thì lại vô cùng yên tĩnh.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi đi. Nhưng khe nứt này không chỉ yên tĩnh mà còn có mùi máu tanh nhè nhẹ tràn ra. Mùi máu tanh này rất nhạt nhưng lại thủy chung không ngừng. Dường như trong khe nứt này đang có một trận giết chóc kinh thiên động địa vậy. Mà trận giết chóc này trong phạm vi quá lớn, khiến cho toàn bộ thế giới trong khe nứt biến thành địa ngục!

Sự yên tĩnh và mùi máu tanh trong khe nứt truyền ra trong nháy mắt đã hóa thành một cỗ áp lực vô hình. Áp lực này càng ngày càng đậm, đè lên mấy ngàn tu sĩ bên ngoài khe nứt, khiến cho mọi người không còn tâm trí nhập định nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên một luồng sáng xanh từ trong khe nứt lóe lên. Ngay trong nháy mắt khi luồng sáng này xuất hiện, ánh mắt tu sĩ bốn phía đều sững lại, tập trung vào nó. Luồng sáng lao ra liền hóa thành một thân ảnh lão giả. Lão giả này đúng là một trong sáu đại cao thủ trong mấy ngàn tu sĩ nơi này.

Hắn mấy ngày trước đã quyết định lẻn vào trong khe nứt dò xét. Hành vi của hắn không có ai ngăn cản. Mọi người ở nơi này đều muốn biết bên trong khe nứt này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Khi lão giả trở về, thần sắc mang theo vẻ khiếp sợ không thể tin nổi, khuôn mặt tràn ngập kinh hoàng. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tiếng nói của lão khàn khàn, thấp giọng kể.

- Toàn bộ đều là thi thể! Đều là thi thể mãnh thú. Chúng bị phá thành từng mảnh, từ ngoài cửa thẳng tới phía trong… Ta không dám tiến vào quá sâu. Bên trong tràn ngập mùi máu tanh, ta có thể cảm nhận được, ở sâu bên trong khe nứt này, mãnh thú tử vong sợ là vô cùng nhiều, có lẽ đã hình thành biển máu…

Mãnh thú tử vong có đủ loại cấp bậc, thậm chí có cả thú vương… toàn bộ đều là bị một kích mất mạng, thân thể tan nát!

Những lời nói của lão giả khiến cho sắc mặt tu sĩ bốn phía đại biến. Cho dù đã có phán đoán từ trước nhưng khi nghe được những lời xác nhận

này, tâm thần bọn họ vẫn bị chấn động lớn.

Hết thảy tất nhiên là do tu sĩ một tháng trước tiến vào tìm Lý Thiến Mai tạo nên. Tu vi người này khó lường, không ngờ lại có thể tạo thành sát kiếp cho chiến trường này như vậy! Chỉ là… Chỉ là chuyện này quá mức khó tin. Hắn mặc dù tu vi có cao tới đâu thì cũng chỉ là một người, làm sao có thể tạo thành màn giết chóc như vậy chứ?

- Ngay cả trưởng lão Yêu Tông cũng không phải là đối thủ của tu sĩ nọ, không ngờ dưới tay hắn cũng bị thương ngầm. Người này tu vi cao cường tới kinh thiên, nhưng ta không cho rằng tất cả đều là do hắn tạo thành. Dù sao thì mãnh thú trong khe nứt nhiều lắm. Sức một người hắn tuyệt không thể giết chóc được nhiều như vậy.

- Rất có khả năng là trong khe nứt mới sinh ra một đầu hoàng thú, hoặc là vừa xuất hiện một mãnh thú hóa hình người. Đám mãnh thú đó thường xuyên chém giết lẫn nhau, việc này không chừng chính là do thú hoàng thần bí nọ gây nên!

Tu sĩ bốn phía nghe lão giả nói những lời này, lập tức xôn xao hẳn lên, ánh mắt nhìn về khe nứt lộ vẻ khiếp sợ và cảnh giác cao độ.

Ba người của Yêu Tông thần sắc cũng trở nên ngưng trọng. Một người trong đó đang định xuất ra ngọc giản truyền âm về Yêu Tông thì trong tích tắc này, đột nhiên tinh không bên ngoài khe nứt xuất hiện kịch biến.

Tinh không đen kịt, chỉ có ánh sáng như ngọc của tinh vân. Ánh sáng yếu ớt tràn ngập, một khoảng không u tối, tuy vậy không ảnh hưởng gì tới tầm mắt tu sĩ. Thậm chí trong mắt những tu sĩ nơi này, tất cả tinh không đều rất rõ ràng.

Nhưng đột nhiên trong lúc này, cả tinh không dường như đen tối hơn. Một luồng uy áp mênh mông từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ lại. Uy áp này mạnh tới nỗi không hình dung nổi, trong nháy mắt khi xuất hiện liền khiến tinh không vang lên những tiếng nổ răng rắc.

Dường như là tinh không đang bị nén ép, dưới uy áp này đè nén lại.

Mấy ngàn tu sĩ lập tức có một bộ phận tu vi không cao dưới uy áp này sắc mặt tái nhợt, trong cơ thể truyền ra những tiếng bùng bùng, dường như là xương cốt toàn thân cọ sát với nhau vậy. Đám người này phun máu tươi, tâm thần đã bị thương nặng.

- Đây là…

-Đây là cái gì!

Sắc mặt mấy ngàn tu sĩ đều kịch biến, tu vi toàn thân tản ra, đồng thời chống cự uy áp, lập tức ngẩng đầu lên nhìn phía trên tinh không!

Chỉ thấy trên tinh không không ngờ lại xuất hiện tầng mây cuồn cuộn. Mây vốn không nên xuất hiện ở tinh không, nhưng lúc này lại xuất hiện ở đây!

Tầng mây cuồn cuộn này đều là màu tím, dày đặc vô biên vô hạn, đột nhiên xuất hiện trong tinh không, vây quanh tinh vực bốn phía. Tầng mây này đang điên cuồng ngưng tụ.

Cùng với sự ngưng tụ này, uy áp càng ngày càng lớn. Từng hồi tiếng nổ ầm vang từ trong tầng mây truyền ra, giống như những tiếng thét gào kinh thiên động địa, khiến cả tinh không run rẩy.

Bên trong tầng mây cuồn cuộn này dường như mở ra một lỗ hổng thông với thế giới khác. Từ trong lỗ hổng đó mơ hồ xuất hiện một tòa lầu các thật lớn. Tòa lầu các này làm bằng bạch ngọc, đang không ngừng tiến lại gần lỗ hổng.

Những tiếng chấn động ầm ầm kịch liệt hơn nhiều. Lại có vô tận lôi đình chạy khắp tầng mây, đụng vào nhau, phát ra tiếng động kinh thiên. Tinh không trở nên run rẩy, dường như sắp sụp đổ.

Từng luồng uy áp càng lúc càng mạnh tràn ngập khắp nơi, dường như vô biên vô hạn, điên cuồng khuếch tán, không ngờ trong nháy mắt bộc phát. Cũng không biết người nào lùi lại trước, chỉ trong chốc lát, mấy ngàn tu sĩ này điên cuông chạy ra xa, muốn rời xa khỏi nơi bị tầng mây này bao phủ.

- Thiên kiếp! Đây là… đây là thiên kiếp!

Một tiếng hét thê lương chói tai từ trong đám người truyền ra. Tu sĩ bốn phía nghe thấy sắc mặt lại càng trắng bệch. Đám người này điên cuồng lui lại, mất mạng bỏ chạy.

- Thiên kiếp, đúng là thiên kiếp!

Ba người Yêu Tông nọ lúc này trong lòng run rẩy, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, không chút do dự lập tức lui lại phía sau. Ầm ầm một tiếng. Một tiếng sấm từ trong tầng mây truyền ra, khiến cho tinh không chấn động, mấy trăm tu sĩ phun máu tươi rơi xuống.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên hóa thành một đợt sóng âm khuếch tán đi, đảo mắt đã thấy chấn động cả tinh vực cấp chín. Sương mù cuồn cuộn trong tinh vực lúc này dưới tiếng sấm ầm ầm lập tức liền tan nát. Đông đảo mãnh thú bên trong đó cũng phát ra những tiếng gầm hoảng sợ. Cả tinh vực cấp chín trong nháy mắt dường như biến thành tận thế, sóng gió nổi lên!

Trong Yêu Tông, khi tầng mây cuồn cuộn này xuất hiện, tiếng sấm kinh thiên quanh quẩn, tất cả các trưởng lão đang nhập định đều bừng tỉnh. Sắc mặt đám người này đại biến, ngay lập tức lao ra khỏi sơn môn, xuất hiện trong tinh không.

Mười sáu trưởng lão Yêu Tông sau khi xuất hiện, nhìn thấy tầng mây trong tinh không, đồng tử co rút lại.

- Đây là thiên kiếp gì thế?

- Đây là vô lượng kiếp!

Ngay khi các trưởng lão Yêu Tông đang khiếp sợ thì một âm thanh già nua liền vang vọng cả Yêu Tông. Âm thanh này cực kỳ ngưng trọng, tựa hồ thiên kiếp này khiến hắn cực kỳ để ý.

- Tham kiến thái thượng trưởng lão!

Mười sáu trưởng lão sau khi nghe thấy tiếng nói này lập tức quay về Yêu Tông, thần sắc cung kính. Chỉ thấy một đạo cầu vồng từ trong Yêu Tông bay ra, hóa thành một nam tử trung niên mặc đạo bào. Người này nhìn như còn rất trẻ trung nhưng lại có vẻ tang thương tràn ngập, dường như là đã sống rất lâu rồi.

- Thiên kiếp hay thay đổi nhưng không ngoài hồ lôi, thần, uy… Chỉ có vô lượng kiếp thì mới là đáng sợ nhất, bên trong có biến hóa khó lường. Nghe đồn đây là tất sát chi kiếp, dành cho người bằng với thiên địa! Không biết vị đạo hữu nào có thể dẫn phát ra loại thiên kiếp này!

Thần sắc nam tử trung niên lộ ra vẻ cảm khái, nhìn tầng mây cuồn cuộn trong tinh không đang điên cuồng khuếch tán, chậm rãi nói.

- Tông chủ năm đó từng nói qua, chúng sinh khó độ vô lượng kiếp. Không ngờ hôm nay thật sự lão phu có thể chứng kiến vô lượng kiếp. Mau mở trận pháp của sơn môn, khiến cho tất cả môn hạ và tu sĩ bên ngoài khe nứt tiến vào. Nếu không dưới vô lượng kiếp này, bọn họ chỉ có tan thành mây khói!

Nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào tầng mây, thần sắc càng trở nên ngưng trọng.

Lời nói của hắn chính là mệnh lệnh. Mười sáu vị trưởng lão liền tản thần niệm ra. Lập tức tu chân tinh của Yêu Tông mở ra, rất nhiều môn nhân bay ra, thẳng tới bên ngoài chiến trường, chỉ dẫn tu sĩ tiến vào.

Đệ tử Yêu Tông giống như là quân đội của phàm nhân, giờ phút này hiệu lệnh được đưa ra liền làm vô cùng liền lạc, không biết dùng loại phương pháp gì mà có thể chỉ dẫn toàn bộ tu sĩ tiến vào trong tu chân tinh Yêu Tông.

Khi bên ngoài Yêu Tông không còn ai, trong nháy mắt, trận pháp của Yêu Tông liền ầm ầm mở ra. Trận pháp ầm ầm chấn động như muốn trnah uy cùng thiên kiếp, cuối cùng bao phủ toàn bộ tu chân tinh.

- Yêu Tông ta cũng không có người ứng kiếp, với lực lượng của trận pháp hẳn là không ngại! Lão phu muốn xem rốt cuộc là ai có thể dẫn phát thiên kiếp thế này!

Ánh mắt nam tử trung niên như đuốc, dường như xuyên thấu hư không, trực tiếp nhìn về phía khe nứt chiến trường.

Tầng mây cuồn cuộn điên cuồng khuếch tán, trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn toàn bao phủ cả tinh vực cấp chín. Trong tầng mây này có lôi đình ầm vang, khiến cho tất cả tu sĩ chứng kiến phải rung động tâm thần.

Mây mù càng ngày càng không ngừng khuếch tán. Mà lỗ hổng tới thế giới kia cũng không ngừng mở rộng. Tòa lầu các bằng bạch ngọc đã hiện ra một nửa.

Thái thượng trưởng lão của Yêu Tông thân mặc đạo bào, ánh mắt co rụt lại, nhìn chằm chằm vào lầu các bằng bạch ngọc trong mây mù. Hắn thấy trên lầu các có một pho tượng đang ngồi khoanh chân. Trước người pho tượng này cắm hai thanh thạch kiếm!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1302: Một tay che trời.

Tiếng sấm ầm ầm trong tích tắc điên cuồng từ trong tầng mây truyền ra. Hàng loạt tiếng ầm vang không ngừng, liên tiếp như hòa làm một, hình thành một âm thanh ngày càng mãnh liệt vang trời.

Tiếng sấm đã mạnh tới mức không thể hình dung nổi. Tinh không run rẩy kịch liệt, tinh vụ bị cuốn lên khiến cho vô số mãnh thú bên trong ấy bị đánh chết.

Vô số đại lục hoang dã ầm ầm sụp đổ, ngay cả đại trận của Yêu Tông cũng chớp sáng lên, chống cự với lực lượng càng ngày càng mạnh, như khi thiên địa sơ khai của tiếng sấm kia.

Vô số tu sĩ bên trong Yêu Tông lại càng bị lôi âm điên cuồng này khiến cho tâm thần run rẩy, không ngờ không có chút tâm lý chống cự nào, dường như trở thành một con kiến hôi dưới uy nghiêm của thiên địa, không chịu nổi một kích!

- Thiên kiếp thế này… Thiên kiếp thế này…

Trong giờ phút này này, cảnh tượng thiên kiếp này đã tạo thành một lạc ấn khiến cho tất cả tu sĩ chứng kiến cả đời không bao giờ quên nổi.

Nếu bọn họ không thể phá tan đi lạc ấn này thì tu vi cả đời sẽ dừng lại. Chỉ khi nào có thể phá tan lạc ấn này thì tu vi mới có thể đột nhiên tăng mạnh mà thôi.

Tiếng sấm ngày càng kịch liệt, thiên không chấn động, càng ngày càng có nhiều khe nứt bị xé rách ra. Một lát sau, tầng mây dày đặc không ngừng truyền ra tiếng sấm đã tràn ngập khắp tinh vực cấp chín, lại càng hướng về bên ngoài điên cuồng tràn tới, ngay cả tinh vực cấp tám cũng có thể nghe rõ.

- Ứng kiếp… Ứng kiếp…

Tiếng sấm ầm ầm như hóa thành hai chữ này, từ trong tầng mây điên cuồng truyền ra, trong nháy mắt này đã thay thế tất cả tiếng động trong thiên địa, chỉ còn tiếng sấm này vang lên. Tiếng sấm này bao phủ cả tinh vực cấp chín, đột nhiên điên cuồng xuyên thấu ra.

Những tia chớp màu tím từ trong tầng mây liên tục lóe lên, điên cuồng lao về phía khe nứt chiến trường. Từng tia chớp mang theo lôi đình đánh tới. Điện quang màu tím này trong nháy mắt hiện ra trong tinh không, hấp dẫn tất cả ánh mắt tu sĩ trong tinh vực cấp chín.

Tia chớp ấy mang theo âm thanh chấn động đất trời.

Tia chớp màu tím kia dường như chỉ trong nháy mắt có thể vượt qua khoảng cách vô tận. Dường như trước mặt nó, tất cả mọi thứ đều không thể cản nổi, không có cả khái niệm về khoảng cách.

Trong nháy mắt, trong tầng mây bao phủ cả tinh vực cấp chín, những tia chớp màu tím vô tận hiện ra, điên cuồng giáng tới bên ngoài khe nứt, hình thành một lưới điện. Trong lúc ngưng tụ lại, lưới điện co rút, hóa thành một tia sét khổng lồ tới ngàn trượng.

Ầm ầm ầm ầm!

Tia sét này đánh thẳng về hướng khe nứt, mang theo sát khí có thể hủy diệt hết thảy, hủy diệt thiên địa, hủy diệt vạn vật sinh linh, ầm ầm giáng xuống! Tia sét ngàn trượng này thu hút ánh mắt và tâm thần của tất cả mọi người. Trong giờ phút này, toàn bộ tu sĩ chứng kiến cảnh này đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ còn lại hình ảnh một tia sét không thể nào hình dung nổi này.

Một tia sét dường như không có bất kỳ sinh linh nào có thể ngăn cản đánh xuống. Nhưng ngay khi lôi đình giáng xuống khe nứt, ầm ầm đánh tới thì trong khe nứt xuất hiện một người mặc y phục màu đỏ.

Thân ảnh người này vừa xuất hiện liền có vô tận máu tanh tràn ngập. Máu tanh là từ quần áo hắn truyền tới, từ khí tức toàn thân hắn truyền ra. Dường như người này ở trong khe nứt đã giết chóc nhiều lắm, máu tanh đọng lại khắp toàn thân hắn vậy.

Hắn vừa xuất hiện đã thấy lôi đình ầm ầm đánh tới. Tốc độ của lôi đình nhanh vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã tới gần, giáng xuống toàn thân hắn, muốn đánh cho hắn hoàn toàn trở thành tro bụi, vĩnh viễn tiêu tan trong thiên địa.

Thân ảnh áo đỏ chính là Vương Lâm!

Trước khi lôi đình đánh xuống người hắn, tay phải Vương Lâm che chở Lý Thiến Mai, giơ tay trái lên, ấn một cái về phía trước.

Một người, một tay, một đôi mắt lạnh lùng giống như che trời vậy, vừa đi ra khỏi khe nứt liền hướng về thiên kiếp, hướng về thiên đạo khiêu chiến.

Ầm ầm ầm ầm!

Lôi đình nọ đụng vào cánh tay trái của Vương Lâm, truyền ra tiếng vang kịch liệt. Tinh không nơi Vương Lâm đứng ầm ầm sụp đổ. Vô số khe không gian hiện ra. Cái khe phía sau hắn liền bị xé rách ra rộng hơn mấy lần!

Toàn thân hắn chấn động, tay trái run rẩy, nhưng thần sắc lại vẫn bình thản, hung hăng vuốt một cái.

- Lôi đình của thiên kiếp đối với ta vô dụng!

Dưới một cái vuốt này, lôi đình ầm ầm kịch chấn, điên cuồng gầm lên, không ngờ lại có một luồng ý chí từ tay trái Vương Lâm truyền vào trong lôi đình, muốn tranh đoạt quyền điều khiển sấm sét trong thiên địa với thiên kiếp.

Những tiếng ầm ầm vang vọng, hai luồng ý chí va chạm với nhau trong lôi đình ngàn trượng này khiến cho nó sụp đổ. Lấy Vương Lâm làm trung tâm, vô số tia chớp màu tím tỏa ra bốn phía. Trong khoảnh khắc, thiên địa dường như trở thành lôi vực.

Tiếng nổ vang liên tục. Lôi đình ngàn trượng sụp đổ nhưng Vương Lâm cũng không phải như ngày xưa. Hắn đối mặt với thiên kiếp không phải là đơn độc ứng kiếp mà còn muốn phá vỡ thiên kiếp!

Tay phải hắn ôm Lý Thiến Mai, vung về phía sau, khiến cho Lý Thiến Mai nằm trên lưng hắn. Nguyên lực trong cơ thể tràn ra hóa thành sợi dây buộc hai người lại với nhau. Làm xong chuyện này, hai tay Vương Lâm bắt quyết, hướng về phía trước vung mạnh lên. Lập tức lấy hắn làm trung tâm, lôi đình đang khuếch tán lại ầm vang một lần nữa!

- Ta chính là lôi, nắm quyền điều khiển lôi lực trong thiên địa. Tất cả lôi đình nghe hiệu lệnh của ta, lên!

Những lời nói này của Vương Lâm lộ ra sự uy nghiêm. Ngay trong nháy mắt khi tiếng nói của hắn cất lên, lôi đình màu tím đang khuếch tán ra bốn phía liền ầm ầm trở lại, từng luồng sét lao thẳng tới tầng mây trên tinh không.

Vô số lôi đình lao tới, lấy Vương Lâm làm trung tâm. Cảnh tượng này khiến cho tu sĩ trong Yêu Tông đang quan sát vô cùng hoảng sợ, trợn mắt há mồm.

Hai mắt thái thượng trưởng lão của Yêu Tông cũng tỏa sáng, hít một hơi thật sâu.

- Phá tan thiên kiếp cho ta!

Hai tay Vương Lâm hướng về phía tinh không điểm mạnh một cái, gầm lên một tiếng kinh thiên.

Những tiếng ầm ầm vang lên. Lôi đình điên cuồng phóng lên cao, không ngừng ngưng tụ lại. Không ngờ hóa thành một luồng lôi đình ngàn trượng, bên trong ẩn chứa ý chí của Vương Lâm, oanh kích thẳng vào tầng mây.

Hàng loạt tiếng nổ vang trời nổi lên. Lôi đình đụng với tầng mây, hình thành một loạt tiếng động còn kinh khủng hơn so với vừa rồi. Tiếng động này điên cuồng truyền khắp tinh vực cấp chín!

Bên trong Thần Tông, Mộc Băng Mi đã bị giam cầm mười năm nay từ trong đả tọa bừng tỉnh nhìn bầu trời. Giờ phút này thiên không không ngờ đã biến thành màu đen, chấn động kịch liệt, dường như sắp sửa sụp đổ.

Vương San San bên cạnh nàng sắc mặt tái nhợt, cũng đang nhìn lên thiên không!

Trong Thần Tông, tại mật thất của Thủy Đạo Tử, ánh sáng bảy màu trên mi tâm hắn ảm đạm. Thất Thải Đinh lúc này đã lộ ra ngoài mi tâm hắn. Lúc này thân thể hắn nổi đầy gân xanh, đang muốn bức Thất Thải Đinh ra ngoài.

Thiên địa ầm vang lúc trước không khiến hắn phân tâm. Giờ phút này đang là lúc mấu chốt, dù trời có sụp xuống thì hắn cũng không được phép liếc một cái. Toàn bộ tâm thần hắn đang đặt vào việc ép Thất Thải Đinh ra.

Nhưng đúng lúc này tiếng sấm ầm ầm trở lại, trong lôi đình lại ẩn chứa một cỗ ý chí thuộc về Vương Lâm, theo âm thanh vang vọng liền rơi vào trong mật thất của Thủy Đạo Tử. Thất Thải Đinh ở mi tâm hắn vốn đã

ảm đạm trong nháy mắt dưới lôi đình tập trung ý chí của Vương Lâm liền lập tức tỏa sáng chói mắt.

Dưới kịch biến này, sắc mặt Thủy Đạo Tử đại biến, phun ra một ngụm máu tươi, tất cả công sức đều uổng phí!

Hắn ngơ ngác nhìn về phía trước, phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

Phá Thiên Tông bên trong tinh vực cấp chín cũng nghe được tiếng sấm này, thấy tầng mây cuồn cuộn bên trong tinh không, lập tức mở ra đại trận hộ tông!

Tông chủ Phá Thiên Tông đang ngồi bế quan, yên lặng nhìn tinh không, hồi lâu mới thở dài một tiếng, đứng dậy vung tay áp, lại mở đại trận hộ tông, dưới tầng mây thiên kiếp cuồn cuộn này mà cất bước, hướng về khe nứt Yêu Tông đi tới.

Trong tinh vực cấp chín, ngoài Yêu Tông, Phá Thiên Tông còn có Quỷ Tông thần bí. Giờ phút này tầng mây dày đặc trong tinh không, lôi đình ầm vang, tu chân tinh của Quỷ tông cũng đã mở đại trận ra. Chỉ là trên trận pháp này lại có một hư ảnh thật lớn màu đen. Thân thể hư ảnh này ước chừng vạn trượng, đỉnh đầu có một chiếc sừng, giống như là một pho tượng yêu thần vậy.

Nó tham lam nhìn chằm chằm vào tầng mây, yêu khí tràn ngập toàn thân, trong mắt trái có chín yêu tinh xoay tròn.

Mỗi một lần xoay tròn, trong tầng mây giữa tinh không kia lại còn một tia lực lượng kỳ dị dung nhập vào cơ thể nó.

Tiếng lôi minh ầm ầm truyền khắp tinh vực cấp chín, khuếch tán tới tinh vực cấp tám, khiến cho tu sĩ đại tông phái cấp tám đều biến sắc tâm thần chấn động nhưng đều mờ mịt không hiểu.

Bên ngoài khe nứt Yêu Tông, Vương Lâm mang theo Lý Thiến Mai trên lưng, ngẩng đầu nhìn tầng mây màu tím. Thiên kiếp lúc này là lần lớn nhất mà hắn gặp trong đời. Mà cực kỳ quỷ dị chính là chuyện này không khỏi khiến hắn nhớ lại thế giới hắn thấy trong thiên kiếp tại Liên Minh tinh vực. Một pho tượng Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu. Thậm chí còn cả người thanh niên kỳ dị ngồi khoanh chân trên pho tượng năm đó.

Ánh mắt hắn xuyên thấu qua tầng mây, rõ ràng thấy được trong tầng mây có một lỗ hổng thông với thế giới khác. Trong lỗ hổng xuất hiện hơn phân nửa một tòa lầu các bằng bạch ngọc. Trên lầu các đó có một pho tượng ngồi khoanh chân và hai thanh thạch kiếm!

- Thiên kiếp này chưa hoàn toàn bị dẫn phát, e là không đủ để phá vỡ đại trận Phong Giới!

Đúng lúc này thì đột nhiên hai thanh thạch kiếm rung lên. Một luồng khí xanh từ trên thân thạch kiếm này bay ra, như mây khói lượn lờ, lập tức hóa thành một thanh kiếm hư ảo. Kiếm này vừa xuất hiện liền tỏa ra một làn kiếm khí kinh thiên động địa, không thể hình dung nổi phá vỡ tầng mây, đâm thẳng tới Vương Lâm!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, trong nháy mắt khi hư kiếm màu xanh này tới gần, tay phải chỉ về phía trước. Lập tức ngoài đầu ngón tay hắn lóe lên hư ảnh hai con hươu, lần lượt xoay chuyển, bạo phát ra ngàn vạn đạo kiếm khí, ầm ầm vang dội. Ngàn vạn đạo kiếm khí này cũng không khuếch tán đi mà không ngừng ngưng tụ lại, từ ngàn vạn thành một, lao thẳng tới hư kiếm màu xanh.

Tiếng ầm ầm đột nhiên lại vang lên. Hư kiếm màu xanh va chạm với ngàn vạn kiếm khí của Vương Lâm, kiếm quang tràn ngập đất trời, những tiếng leng keng điên cuồng truyền ra. Kiếm khí màu xanh kia không ngừng suy yếu đi, nhưng mãi vẫn không tan rã. Mà trong khoảnh khắc này, thanh thạch kiếm trước người pho tượng ở trên lầu các bằng bạch ngọc kia xuất hiện vô số vết nứt. Trong thời gian ngắn, những vết nứt ngày càng nhiều, cuối cùng ầm một tiếng vỡ tung. Một thanh trường kiếm màu xanh lao ra, tỏa ra ánh sáng xanh bao phủ cả tinh không, hóa thành một luồng sáng xanh điên cuồng phóng về phía Vương Lâm!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1303: Phong giới đại trận.

Huyết kiếm này ở trong thế giới trong khe nứt, hấp thu rất nhiều máu huyết của mãnh thú, ở trong biển máu kết dưỡng, giờ phút này vừa xuất hiện liền khiến cho huyết quang ngập trời, tràn ngập thiên địa, ngay cả tầng mây đang cuồn cuộn trong tinh không cũng dường như bị xuyên thấu.

Huyết kiếm rơi vào trong tay, đôi mắt Vương Lâm tỏa sáng, ngay trong khoảnh khắc khi thạch kiếm kia lao tới hắn, huyết kiếm trong tay hắn chém về phía trước một nhát.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Huyết kiếm này chém xuống khiến cho tinh không đột nhiên có tiếng xé rách truyền ra, không ngờ dưới huyết kiếm lại bị xé ra một vết nứt, ầm ầm va chạm với trường kiếm màu xanh kia.

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên quanh quẩn. Thanh trường kiếm màu xanh kia phát ra tiếng rít sắc bén, thanh quang bên ngoài sụp đổ, bị một mảng lớn tơ máu quấn quanh, nhanh chóng lui lại phía sau.

Huyết kiếm không chút tổn hại gì, reo lên thanh thúy, mang theo một luồng khí tức hung hãn cực kỳ, trực tiếp đuổi theo.

Đúng lúc này, thanh thạch kiếm còn lại ở phía trước bức tượng trên lầu các bằng bạch ngọc kia, liền xuất hiện vết nứt, ầm một tiếng vỡ ra, bên trong cũng tỏa ra ánh sáng màu lam. Một thanh trường kiếm màu lam gào thét lao ra, cùng với thanh trường kiếm màu xanh kia đối kháng với huyết kiếm.

Tiếng nổ vang trời vang lên liên tiếp. Ba thanh kiếm va chạm liên hồi, khiến cho tinh không chấn động!

Huyết kiếm kia lai lịch khó lường, lại ẩn chứa uy lực vô tận, không ngờ lại có thể đấu với hai thanh kiếm thiên kiếp mà không hề suy xuyển nửa điểm, ngược lại càng đánh càng hung mãnh!

Trong tầng mây cuồn cuộn truyền ra tiếng ầm vang. Ngay lúc ba thanh kiếm đang giao chiến thì một luồng uy áp từ trong tầng mây tràn ra. Uy áp này như thực chất, tràn ra lập tức khiến cho lầu các bạch ngọc ở sâu tầng mây lộ ra một chút.

Pho tượng ngồi khoanh chân trên lầu các cùng với việc lầu các lộ ra không ngờ phía sau lại còn có cắm hai thanh trường kiếm nữa. Lúc này một thanh âm tiếng vỡ tan, hắc quang lóe lên, một thanh trường kiếm màu đen điên cuồng lao ra, cùng với trường kiếm màu xanh và màu lam vây công huyết kiếm.

Trong tiếng ầm vang không ngừng, ba thanh kiếm thần bí đồng thời tấn công, khiến cho huyết kiếm càng thêm điên cuồng, huyết quang bên ngoài ngợp trời, nhưng dần dần phải lui về phía sau, hiển nhiên là đã không địch lại nổi.

Huyết kiếm nọ có linh tính, giờ phút này rít gào với ba thanh kiếm kia, dường như là đang tràn ngập phẫn nộ đối với ba thanh kiếm rõ ràng không bằng nó này.

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Thân thể Vương Lâm bước lên nửa bước, Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm, rạch một mảnh da, chảy ra một giọt máu tươi.

Máu tươi này không phải là nguyên thần tinh huyết mà là Cổ Thần lực trong Cổ Thần tinh điểm biến thành. Giờ phút này khi nó vừa xuất hiện liền bay thẳng về phía huyết kiếm. Huyết kiếm hấp thu máu tươi, lập tức bộc phát ra uy áp kinh thiên, huyết quang lại càng thêm nồng nặc hơn mấy lần.

Một hư ảnh thật lớn từ trong huyết kiếm biến ảo ra. Hình dạng hư ảnh này mơ hồ, dường như là hình người. Hắn xuất hiện lập tức khiến cho huyết kiếm quét ngang. Ba thanh kiếm kia vội vàng lui lại phía sau, vang lên những tiếng bang bang, rõ ràng là không địch lại.

Đúng lúc này, thanh thạch kiếm cuối cùng trên lầu các liền ầm ầm vỡ tung. Một luồng sáng vàng rực phóng lên cao, hóa thành một thanh đại

kiếm màu vàng, mang theo uy áp và kiếm khí nồng đậm xuyên thẳng tới, đụng với huyết kiếm.

Ầm một tiếng, huyết kiếm lại lui lại phía sau một lần nữa.

Bốn thanh kiếm xanh, lam, đen, vàng vờn quanh trên không trung, lập tức xoay tròn. Một dòng xoáy thật lớn xuất hiện. Trong dòng xoáy đó là một mảnh hỗn độn, dường như là tồn tại một thế giới khác vậy.

Trong phiến thế giới mơ hồ kia, có thể thấy trong đó có tinh cầu. Trên tinh cầu có vô số con người. Những tiếng nỉ non từ trong dòng xoáy truyền ra, hóa thành một luồng âm thanh quỷ dị tới cực điểm, khiến người nghe chấn động tâm thần.

Âm thanh này truyền đi, nhanh chóng tràn ngập cả tinh vực cấp chín, lại xuyên thấu tất cả đại trận phòng hộ của các tông phái, truyền vào trong mỗi một tu sĩ, trong mỗi linh hồn của mãnh thú.

- Vùng đất ước mơ, một kiếp mở ra… Hai kiếp đóng lại… Vào vùng đất ước mơ, có thể trường sinh, tìm được đại đạo, thoát khỏi hết thảy thống khổ trên thế gian, thoát khỏi mọi phân tranh, có thể trở thành môn đồ của ta…

Người vào vùng đất ước mơ của ta, trở thành niềm kiêu hãnh của thiên địa, trở thành người trên người, có thể tìm được thiên đạo…

Người vào nơi này, người yêu thương chết đi rồi có thể sống lại, sống tự tại viên mãn, thành tựu vô thượng tu chân đạo…

Người vào nơi này không còn luân hồi, không sinh không tử…

Người vào miền đất hứa này, tâm niệm thõa mãn, muốn gì được nấy…

Một tiếng nói tràn ngập uy áp từ trong thế giới trong dòng chảy truyền ra. Âm thanh này vang dội, rơi vào trong tai liền khiến người nghe bất tri bất giác dâng lên một cảm giác tin tưởng diệu kỳ.

Trong đại trận của Yêu Tông, mấy ngàn tu sĩ vừa tiến vào tránh thiên kiếp ánh mắt trở nên mê man. Trong đó có một người thanh niên đồng tử tan ra, bị dòng chảy kia thay thế, thần sắc hắn lộ vẻ vui sướng, nhếch miệng nở một nụ cười.

Nụ cười này vừa xuất hiện nhưng quỷ dị đến cực điểm là trong thời gian ngắn, ngoài thân thể hắn lóe lên ánh sáng. Thân thể hắn liền biến mất.

Trong lúc hắn biến mất, ở bốn phía xung quanh lập tức có mấy trăm người cũng nở nụ cười quỷ dị kia, thân thể lóe sáng, đồng loạt biến mất.

- Đây là lời kêu gọi của vùng đất ước mơ trong vô lượng kiếp. Mau ngưng định tâm thần. Nếu đạo tâm bất ổn sẽ bị lôi vào trong thế giới trong dòng xoáy.

Thái thượng trưởng lão Yêu Tông, nam tử trung niên kia nhìn chằm chằm vào dòng xoáy, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Tiếng nói của hắn như sấm động, âm thanh quanh quẩn trong Yêu Tông, khiến cho những tu sĩ đang đắm chìm bừng tỉnh lại.

Nhưng chỉ là ngay khi họ tỉnh lại liền lại rơi vào mê man.

Người biến mất không chỉ có Yêu Tông, Thần Tông, Phá Thiên Tông mà thậm chí còn có đông đảo mãnh thú trong tinh vụ.

Huyết kiếm vờn quanh thân thể Vương Lâm. Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào dòng xoáy do bốn thanh kiếm tạo thành kia. Tiếng nói kỳ dị kia cũng truyền vào tâm thần hắn. Mà do nguyên nhân hắn là người ứng kiếp, cảm thụ so với người ngoài còn rõ ràng hơn gấp mấy lần. Tiếng nói kia truyền vào tai hắn cũng không phải là âm thanh già nua mà không ngừng biến hóa.

Khi thì là tiếng của phụ mẫu, lúc lại biến thành tiếng của Lý Mộ Uyển, Vương Bình, thậm chí là tiếng nói của Chu Tước lão Thánh hoàng.

Tiếng nói này lần lượt thay đổi, hình thành ầm ầm hưởng quỷ dị tới cực điểm, vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

- Miền đất mơ ước…

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Đạo tâm của hắn tu sĩ bình thường không thể sánh bằng, thậm chí những lão quái tu đạo nhiều năm tại phương diện này cũng chưa chắc đã bằng hắn. Cả đời Vương Lâm sống trong hung hiểm, ảo thuật thì sao có thể lay động tâm thần hắn.

- Có miền đất mơ ước sao!

Tay phải hắn giơ lên, thân thể lao tới, huyết kiếm trong tay hung hăng chém thẳng về phía dòng xoáy do bốn thanh kiếm kia tạo thành.

Thiên địa ầm vang, kiếm quang kinh thiên lóe lên, trực tiếp đánh thẳng vào dòng xoáy. Những tiếng ầm ầm quanh quẩn. Một luồng lực lượng mãnh mẽ từ trong dòng xoáy truyền ra, trực tiếp đánh lên Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm sững lại, lùi lại phía sau mấy bước.

Đúng lúc này, đột nhiên dòng xoáy tăng tốc, tiến lên tiêu tán trong tầng mây cuồn cuộn. Cùng lúc đó, trong tầng mây cuồn cuộn truyền ra tiếng

gào thét kịch liệt, dường như bị dòng xoáy kia dẫn dắt, từ bốn phương tám hướng kéo về phía này ngưng tụ lại.

Trong chốc lát, tầng mây cuồn cuộn này không ngờ lại hóa thành một núi mây! Núi này cao vô hạn, toàn bộ do mây tạo thành, toàn bộ mây tím, tỏa ra uy áp chấn kinh thiên địa.

Ở trên núi này lại có vô số những phù văn lạc ấn, lần lượt lóe lên, hợp thành một chữ “đạo”. Tầng mây trong tinh không trong nháy mắt này điên cuồng dung nhập vào trong núi mây, khiến cho núi này càng ngày càng lớn, dường như trở thành một ngọn cự sơn chống đỡ tinh không!

Tiếng ầm vang không ngừng truyền ra. Ngọn núi khổng lồ hướng về phía Vương Lâm mãnh mẽ đè xuống, dường như muốn hoàn toàn nghiền nát hắn vậy.

Uy áp khổng lồ này khiến cho đại trận của Yêu Tông chấn động kịch liệt, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Những âm thanh răng rắc vang lên, vô số khe nứt tràn ngập khắp nơi.

Vương Lâm ở dưới chân núi, toàn thân truyền ra tiếng răng rắc, thân thể bị áp lực vô tận từ bốn phương tám hướng đè ép, hai chân đạp tinh không càng phát ra âm thanh như không chịu nổi.

Sắc mặt hắn hơi hồng lên, nguyên lực toàn thân vận chuyển, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào ngọn núi mây đang không ngừng đè ép xuống, ánh mắt lóe sáng.

Hắn chờ đợi chính là một khắc khi thiên kiếp triển khai toàn bộ uy lực này. Chính là lúc này. Ánh mắt hắn lóe lên, trong nháy mắt khi núi mây đè xuống, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát, huyết kiếm trong tay hắn hướng về phía dưới chém xuống. Tiếng chấn động đinh tai vang lên. Tinh không phía dưới hắn trong tiếng ầm ầm xuất hiện một cái khe thật lớn.

Khe nứt không ngừng bị xé mở ra. Có toàn thân tu vi của Vương Lâm. Lại có áp lực cường đại do núi mây kia giáng xuống, khiến cho khe nứt này lại càng sụp đổ kịch liệt. Gần như chỉ trong nháy mắt, khe nứt đã bị hoàn toàn mở ra.

Bên trong này lại là một mảnh hư vô.

Phiến hư vô này chính là đại trận Phong Giới!

Khe nứt bị xé mở ra, khí tức âm hàn điên cuồng lao ra. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, trực tiếp bước vào trong khe nứt, tiến vào trong hư vô. Núi mây kia tập trung vào Vương Lâm. Lúc này ầm ầm hạ xuống, trực tiếp rơi vào tinh không, khiến cho vết nứt kia lại càng mở rộng. Núi mây tiến vào trong.

Trong hư vô, sau khi Vương Lâm xuất hiện, sau khi núi mây tiến vào, lập tức một vật như mạng lưới lóe lên, phát ra khí tức cường đại, ngăn cản hết thảy sinh linh phá vỡ nó.

Đôi mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, thân thể vừa lùi lại gần đại trận dạng lưới kia, hai tay bắt quyết.

Cả người hắn liền hóa thành một lạc ấn. Lúc này núi mây đuổi theo Vương Lâm liền ầm ầm nổ, điên cuồng giáng xuống người Vương Lâm.

Hai tay Vương Lâm chợt giơ lên, dường như là chống đỡ ngọn núi. Một luồng lực lượng không thể hình dung nổi ầm ầm truyền tới. Thân thể Vương Lâm lập tức chấn động, phun máu tươi, đem luồng lực lượng này truyền lên đại trận.

Hư vô trong nháy mắt liền trở nên sáng ngời, lộ ra một mạng lưới lớn. Lưới này như vô biên vô hạn, căn bản không nhìn thấy điểm cuối. Nó bao vây cả thiên địa giới nội. Trong vô số năm qua, mặc dù là tu sĩ giới nội có công kích thế nào thì cũng chưa bao giờ có thể phá vỡ trận pháp này trong phạm vi lớn, nhảy vào giới ngoại!

Chỉ có hạng người cá biệt mạnh mẽ mạnh mẽ mới dựa vào tu vi cường hãn, một mình phá trận đi ra.

Nhưng từ cổ chí kim, mượn lực lượng của thiên kiếp và phá vỡ phong ấn thì chưa từng có. Vương Lâm là người đầu tiên!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1304: Cửu cung bát quái.

Ngọn núi mây như sương, tràn ngập bên ngoài Phong Giới đại trận như một tấm lưới khổng lồ lóe lên này, hướng về Vương Lâm không ngừng đè xuống. Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, sắc mặt Vương Lâm càng thêm tái nhợt, nhưng thần sắc không hề có một chút biến hóa, nhìn chằm chằm núi mây, dựa vào Phong Giới đại trận, không hề nhúc nhích.

- Sức mạnh của Thiên Kiếp, ta đã nhìn thấy nhiều lần, cũng đều lần lượt vượt qua. Thiên Kiếp hôm nay quỷ dị, nhưng cũng không thể hủy diệt được ta. Mê tâm của ta bất diệt, một khi tâm thần bất diệt thì thân thể vững như núi, trong đất trời không có một vật nào có thể cản trở được đạo của ta!

Thanh âm Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi truyền ra.

Hai tay hắn bấm quyết, huyết kiếm vờn quanh thân thể, phát ra từng trận tiếng rít, huyết quang bao trùm toàn thân Vương Lâm, hướng ra phía ngoài lan tới. Núi mây kia gào thét, ngay khi lại một lần nữa đè xuống, hai tay Vương Lâm chợt hướng ra phía ngoài vung lên. Lập tức bên ngoài thân thể hắn hư ảnh Cổ Thần ầm ầm xuất hiện. Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm nắm lại giơ lên, cách lóe ầm ầm hướng tới ngọn núi kia, tay trái phóng về một bên, ấn lên Phong Giới đại trận.

Hư ảnh Cổ Thần kia cũng theo đó mà động, tay phải hướng về núi mây đang đè xuống kia trực tiếp tung ra một quyền.

Uy áp của núi mây kia giáng xuống, đột nhiên va chạm với một quyền của Cổ Thần. Tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt vang lên kinh thiên động địa, hóa thành một tiếng rít gào, từng đợt sức mạnh hủy diệt thiên địa trong khoảnh khắc này điên cuồng bộc phát ra, truyền vào bên trong hư ảnh Cổ Thần, theo tay trái của Cổ Thần đang ấn vào Phong Giới đại trận toàn bộ ầm ầm truyền vào.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, chỉ thấy Phong Giới đại trận kia lóe lên kịch liệt, đột nhiên xuất hiện hào quang bảy màu. Hào quang này chói mắt, ngay khi xuất hiện, liền tràn ngập cả Phong Giới đại trận bên trong hư vô.

Trận pháp to lớn này ngay khi hào quang bảy màu xuất hiện liền ầm ầm mở ra.

Trận này mở ra, ngăn cản hết thảy nhưng người ở bên trong bước ra ngoài. Dưới hào quang bảy màu này, thậm chí ngay cả núi mây kia cũng bị xuyên thấu, dường như ở trước hào quang bảy màu kia chỉ là thùng rỗng kêu to.

Một luồng uy áp cường đại ầm ầm từ bên trong Phong Giới đại trận này lóe ra, hóa thành từng trận âm thanh ầm ầm, phá tan đất trời lao đến.

Bởi vì sức tấn công trên trận pháp này truyền đến đã đạt tới yêu cầu biến ảo trận linh, dưới hào quang bảy màu này lóe lên kịch liệt, lập tức liền có một đạo hào quang từ bên trong trận pháp ngưng tụ tỏa ra.

Hào quang này màu trắng bạc, giống như là một tia chớp, trong thời gian ngắn liền có một thanh trường thương biến ảo hiện ra. Thanh trường thương này phát ra những tiếng sấm sét ầm ầm, mang theo một sức mạnh kinh thiên, ngay khi biến ảo hiện ra, giống như một đạo thiểm điện ầm ầm xuyên thấu núi mây kia.

Núi mây chấn động, điên cuồng tan vỡ, hóa thành vô số đám mây cuộn lên, lộ ra bốn thanh bảo kiếm xoay tròn bên trong.

Thân thể Vương Lâm cũng không hề dễ chịu, hắn truyền sức mạnh tấn công vào trong Phong Giới đại trận, bản thân cũng có chút thương thế, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc vẫn kiên định như cũ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Giới đại trận kia cùng với Thiên Kiếp công kích lẫn nhau.

Bất luận là Phong Giới đại trận hay là Thiên Kiếp, cũng không phải là vật ưa thích của Vương Lâm. Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được cảnh tượng mà mình đã chứng kiến trong Thất Thải Giới. Trên Phong Giới đại trận kia, tự cổ chí kim, đã dính rất nhiều máu của tu sĩ giới nội, những tiếng gào thét không cam lòng cho đến bây giờ vẫn quanh quẫn bên tai Vương Lâm.

- Không cam lòng! Ta không cam lòng! cuối cùng sẽ có một ngày, hậu nhân của Bối Tu ta chắc chắn sẽ phá vỡ trận pháp, khiến cho đám người ở bên ngoài các ngươi hàng vạn sinh linh tuyệt diệt không còn!

Thanh âm âm này lần đầu tiên xuất hiện đột nhiên thiêu đốt máu của Vương Lâm, khơi dậy huyết tính của hắn. Hắn sinh ra ở giới nội, sinh trưởng ở giới nội, giới nội chính là nhà của hắn.

Núi mây sụp đổ, bốn thanh kiếm xoay tròn bên trong cũng bị thanh trường thương do thiểm điện hóa thành kia ngăn trở, dừng lại. Đúng lúc này, bên ngoài khe nứt bị xé ra giữa hư vô ở nơi này, bên trong tinh không thực sự tồn tại Thiên Kiếp kia, vì một lượng lớn những tầng mây nhất tề vọt tới, lộ ra rõ ràng bên trong lỗ hổng của thiên kiếp một tòa lầu các bạch ngọc.

Pho tượng đang khoanh chân ngồi trên lầu các bạch ngọc kia lúc này từ trong mi tâm có một đạo hào quang nhẹ nhàng lóe lên. Hào quang này tràn ngập toàn thân pho tượng, khiến cho toàn thân pho tượng này giống

như hòa tan, nhất là tay phải trong nháy mắt dường như từ hình dáng một tảng đá đã thay đổi trở thành máu thịt.

Cánh tay này bỗng nhiên cử động.

Pho tượng này giơ tay phải lên, hướng về phía khe nứt thông với Phong Giới bên dưới nhẹ nhàng ấn một cái.

- Cửu Cung… Vô Lượng…

Thanh âm mơ hồ vang vọng trong tinh không, chỉ thấy ngay khi tay phải của pho tượng kia ấn tới, bên trong hư vô chỗ Phong Giới đại trận, bốn thanh kiếm kia lập tức bay trở về, cùng quay về còn có đám sương mù đã tan vỡ kia.

Đám sương mù này vờn quanh bốn phía pho tượng, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, bên trong hư vô chỗ Phong Giới đại trận, bốn thanh kiếm kia lập tức bay trở về, cùng quay về còn có đám sương mù đã tan vỡ kia.

Đám sương mù này vờn quanh bốn phía pho tượng, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, bên trong còn có bốn thanh kiếm xoay tròn, khiến cho cơn lốc xoáy này trở nên càng lớn.

Theo thanh âm mơ hồ kia tràn ngập, chỉ thấy bên trong tinh không, ở chỗ lầu các bạch ngọc kia, khe nứt ầm ầm bị xé mở ra, trong tiếng rắc rắc, đã bị xé ra một lỗ hổng lớn, lộ ra bên trong một hình ảnh.

Ở bên trong khe nứt, chín tinh cầu dường như giống nhau như đúc, hiển lộ rõ ràng bên trong đất trời. Chín khối tinh cầu này có vẻ như tạo thành một trận pháp, tản mát ra một uy lực của Viễn Cổ Tinh Vực.

Càn cung, khảm cung, cấn cung, chấn cung, trung cung, tốn cung, ly cung, bạng cung, đoài cung.

Trên mỗi một tinh cầu đều có những biến hóa khác nhau.

Ký hiệu màu vàng hình thành một uy áp khó có thể tưởng tương được, ngay khi chín khối tinh cầu này xuất hiện, đột nhiên trong tiếng ầm ầm lao ra khỏi khe nứt, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng sau khi thu nhỏ lại vô số lần, trực tiếp hiện ra ở giữa tinh không.

Lại còn xuyên qua lối vào của Phong Giới đại trận từ tinh không thông tới hư vô, hiện ra bên trong hư vô, ở bên ngoài Phong Giới đại trận, cùng nhay xoay tròn lao thẳng đến Vương Lâm hạ xuống.

- Cửu Cung Phong Tiên! Phong này không phải là phong mệnh, mà là phong ấn!

Cùng lúc đó, trên thân thể của Vương Lâm, trong thời gian ngắn liền xuất hiện chín đốm trắng. Chín đốm trắng này chính là chín đốm máu, nối liền với nhau xuyên suốt toàn thân hắn!

Theo Cửu Cung lao tới, chín đốm máu trên thân thể hắn lập tức truyền ra những đau nhức khó có thể chịu đựng được, giống như có chín chiếc đinh đâm sâu vào trong cơ thể hắn, khiến cho hắn cơ hồ muốn nổi giận.

Thân thể Vương Lâm run rẩy, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, nhìn chằm chằm Cửu Cung đang giáng xuống, đau đớn trên thân thể lại càng kịch liệt hơn. Nhưng đau đớn này cũng kích phát sự bất khuất của Vương Lâm. Cả đời hắn nghịch tu, chưa bao giờ khuất phục, trời cũng không thể làm cho hắn khuất phục, vận mệnh lại càng không thể khiến cho hắn phục tùng, càng không cần nói đến Thiên Kiếp.

Từ lúc hắn chọn cách nghịch tu, hắn đã quyết định cả đời này chống lại trời, chống lại số mệnh! Giờ phút này trong tiếng rít gào, toàn thân Vương Lâm truyền ra tiếng ầm ầm, toàn thân hắn đột nhiên lớn lên.

Lục tinh Cổ Thần, giờ phút này xuất hiện ở bên ngoài Phong Giới đại trận, thân hình cao lớn gần nghìn trượng, khiến cho Vương Lâm giống như là một người khổng lồ đến từ viễn cổ. Trong tiếng rít gào, Lý Thiến Mai được hắn giấu ở trên người, hai tay nắm lại, chân phải bước tới, đi thẳng đến Cửu Cung.

- Ầm ầm ầm ầm!

Ngay khi thân mình hắn lao ra, trong chín đốm máu khắp toàn thân hắn có bốn đốm lập tức tan vỡ, rất nhiều máu tươi phun ra, còn có một luồng sức mạnh có tính hủy diệt tràn ngập toàn thân.

Ngay khi bốn đốm máu này tan vỡ, bốn trong số Cửu Cung đang giáng xuống hóa thành bạch quang với một tốc độ không thể hình dung được xuyên thấu hư vô, lần lượt ấn lên những đốm máu tan vỡ trên người Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm run lên, đúng lúc này tiếng nổ ầm ầm ầm ầm lại một lần nữa từ trong cơ thể hắn điên cuồng truyền ra. Ngũ Cung còn lại đồng thời tan vỡ!

Giống như vậy, năm tinh cầu từ trong hư vô giáng xuống cũng phát tán ra hào quang, ngay khi tiêu tan hào quang trực tiếp phá khai đất trời, nhập vào năm đốm máu đã tan vỡ trên thân thể của Vương Lâm. Chín tinh cầu Cửu Cung này sau khi tiến nhập vào trong cơ thể Vương Lâm lập tức bắt đầu phá phách dữ dội, xuyên thấu qua, hướng về một tinh cầu ở trên ngực ngưng tụ lại. Một khi ngưng tụ xong, Cửu Cung Phong Ấn sẽ hoàn thành.

Cửu Cung hóa thành tinh cầu kia cũng không phải là tu chân tinh, trên đó cũng không có bất kỳ một sinh linh nào, mà là chín thiên thạch khổng lồ ở bên trong tinh không, vô số năm trước đã bị luyện hóa, trở thành vật của Thiên Kiếp.

Đau đớn trong cơ thể của Vương Lâm dường như làm cho nguyên thần hắn muốn sụp đổ. Trong sự đau đớn này, hắn lại càng rít gào kịch liệt, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm cấp tốc xoay tròn, thần sắc càng lộ ra vẻ dữ tợn.

- Chín tảng đá này có thể phong tiên, nhưng ta không phải là tiên, mà là Cổ Thần!

Vương Lâm trong tiếng rít gào, toàn thân chấn động. Sức mạnh Cổ Thần trong nháy mắt điên cuồng từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

Tiếng nổ ầm ầm tràn ngập, chỉ thấy chín đốm máu trên thân thể cao nghìn trượng của hắn máu thịt nhúc nhích, những Cửu Cung thiên thạch bên trong đã bị ngăn cản không thể tiến về phía trước, ngăn cản chúng ngưng tụ với cung cuối cùng ở trên ngục của Vương Lâm.

Nhưng Thiên Kiếp vẫn chưa kết thúc, lôi đình màu tím, bốn thanh kiếm sắc, bỉ ngạn triệu hoán, núi mây diệt linh, hết thảy những thứ này mới chỉ là bắt đầu của Thiên Kiếp! Vô lượng kiếp không có đầu cũng không có cuối, kéo dài vô tận.

Sau Cửu Cung là Bát Quái.

- Bát Quái… Vô Lượng…

Từ bên trong thế giới chỗ lầu các bạch ngọc, theo tay phải của pho tượng vung lên, lập tức tiếng ầm ầm vang lên, chỉ thấy ở phía sau xuất hiện tám ký hiệu rất lớn.

Ký hiệu này chính là Bát Quái Ấn.

Càn, khôn, khảm, ly, chấn, cấn, tốn, đoài! Bát Quái vờn quanh, tạo thành trời đất!

Trong đó càn tượng trưng cho trời, khôn tượng trưng cho đất, khảm tượng trưng cho nước, ly tượng trưng cho hỏa, chấn tượng trưng cho sấm sét, cấn tượng trưng cho núi, tốn tượng trưng cho gió, đoài tượng trưng cho đầm.

Bát Quái này tuyệt luân, ngay khi xuất hiện, trời, đất, nước, lửa, sấm sét, núi, gió, đầm toàn bộ biến ảo hiện ra, hình thành một vòng tròn khổng lồ, trong tiếng ầm ầm chuyển động, xuyên qua lầu các bạch ngọc, lao ra khỏi khe nứt, tiến nhập vào hư vô, điên cuồng triển khai, hóa thành một vòng tròn to lớn như trời đất, hướng thẳng đến Vương Lâm hạ xuống.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, nguyên lực trong cơ thể hắn không có lúc nào ngừng duy trì Tuế Nguyệt thần thông cho Lý Thiến Mai, sức mạnh Cổ Thần không ngừng bức Cửu Cung Tinh từ trong cơ thể ra ngoài.

Giờ phút này đối mặt với Bát Quái so với Cửu Cung lúc trước còn muốn mạnh hơn, hắn không khỏi vội vàng lui về phía sau.

Nhất là vòng tròn do Bát Quái hình thành kia mỗi một lần chuyển động, tám hình thái ẩn chứa trên đó đều ngay lập tức thay đổi, hoàn toàn không thể nhìn ra quy luật, với tốc độ cực nhanh, dường như lập tức ầm ầm tới gần, hướng về phía Vương Lâm đè xuống.

Trong thời khắc nguy hiểm này, sống chết trong gang tấc, trong lòng Vương Lâm bình tĩnh trở lại. Thân thể hắn lui về phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm lên trên Phong Giới đại trận.

- Chủ nhân Phong Giới, ta đã đưa ngươi tới Phong Giới đại trận, ngươi có thể xuất hiện rồi!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1305: Thiên kiếp là kiếp, chỉ vì tạo hóa.

Năm đó khi hồn phách của Vương Lâm tiến vào trong thế giới Thiên Nghịch, sau khi thấy được chủ nhân của Phong Giới, khi được đưa vào trong Đạo Cảnh, trong những lời nói của chủ nhân Phong Giới, câu cuối cùng là về Phong Giới Đại Trận này!

Vì nguyên nhân như vậy, Vương Lâm đối với việc phá vỡ Phong Giới Đại Trận này có chút nắm chắc. Đây là hắn ngoại trừ việc mượn sức mạnh của Thiên Kiếp, còn nắm giữ một cách khác! Giờ phút này, ngay khi hắn truyền ra thần niệm, Thiên Nghịch Châu vốn đã tiêu tan bên trong nguyên thần của hắn đột nhiên xuất hiện. Ngay khi nó xuất hiện, một ngọc bội từ bên trong Thiên Nghịch biến ảo hiện ra, trực tiếp xuyên qua thân thể Vương Lâm, từ bên trong cơ thể hắn bay ra! Ngay khi ngọc bội này xuất hiện, trời đất ầm vang, cả hư vô cũng run lên, ngay cả Bát Quái Thiên Kiếp kia cũng không khỏi chấn động. Bên trong Yêu Tông Đại Trận, thái thượng trưởng lão tu vi khó lường kia thần thức lan tràn, trong lúc quan sát Thiên Kiếp cũng lưu ý tới những phản ứng của Vương Lâm. Giờ phút này ngay khi nhìn thấy ngọc bội kia, nam tử trung niên này thân mình đột nhiên run lên.

Hai mắt hắn mạnh mẽ trợn to, lộ ra vẻ chấn động không thể tin được!

- Ngọc bội của Tông Chủ!!! Hắn, hắn không ngờ lại có được ngọc bội của Tông Chủ!! Chẳng lẽ hắn là truyền nhân mà Tông Chủ chỉ định!!

Nam tử trung niên này đã tu đạo vô số vạn năm, rất ít khi động dung. Nhưng lúc này, tâm thần hắn cực kỳ chấn động, sắc mặt lập tức đỏ lên, cực kỳ kích động! Hắn dường như không nghĩ ngợi, thân thể hướng về phía trước bước đi, phá khai đại trận, trực tiếp xuất hiện giữa tinh không,

từng bước một nhảy vào bên cạnh Phong Giới Đại Trận. Ngay khi hắn tới gần, ngọc bội kia liền có hào quang vờn quanh, còn có tinh quang vô tận tràn ra, một cây đại thụ cao chọc trời ầm ầm từ bên trong ngọc bội biến ảo hiện ra, như thể chống trời! Ngay khi cây đại thụ này hiện ra, toàn bộ hư vô kịch liệt run rẩy, Bát Quái kia lập tức bị một sức mạnh kỳ dị bao phủ, đã dừng tất cả mọi hành động.

Cây đại thụ này quá lớn, tràn ngập hư vô, trên đó dần dần hé lộ ra một mặt người già nua.

- Tông chủ!!!

Thái thượng trưởng lão của Yêu Tông kia thần sắc kích động, nhìn cây đại thụ kia, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ cung kính.

Ngay khi cây đại thụ này xuất hiện, bên trong tầng thứ chín của Vân Hải Tinh Vực đã dậy lên một cơn sóng lớn. Thủy Đạo Tử bên trong Thần Tông thần sắc vốn dữ tợn, ở chỗ đang bế quan không ngừng rít gào, thân thể run lên, mạnh mẽ nhìn về phía xa xa, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Chủ nhân!!!

Còn có cửu tinh Cổ Yêu biến ảo hiện ra ở bên ngoài trận pháp của Quỷ Tông kia đang định âm thầm nuốt lấy sức mạnh của Thiên Kiếp, nhưng

trong nháy mắt, thần sắc hắn lập tức biến đổi, nhìn về phía xa xa, sắc mặt âm tình bất định.

- Chủ nhân Phong Giới… …

Trong tinh không, Tông Chủ của Phá Thiên Tông đang bước tới, nhưng trong nháy mắt thân thể hắn dừng lại, lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn về phía xa xa, trở nên trầm tư. Bên trong hư vô, mặt người hiện ra ở trên cây đại thụ lộ ra khí tức tang thương, mang theo ánh mắt hồi tưởng, yên lặng nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn vào Phong Giới Đại Trận.

Hồi lâu sau, hắn thở dài một tiếng, truyền ra thanh âm già nua uể oải.

- Huyền Bỉnh… …

- Có thuộc hạ!

Thái thượng trưởng lão của Yêu Tông kia thần sắc run lên, dường như quay trở lại trước kia, không chút do dự cung kính nói.

- Người có thể dùng đạo khí của ta năm đó để sửa sang lại Vân Hải Tinh Vực, ngưng tụ toàn bộ lực lượng, chuẩn bị đón cuộc đại chiến với giới ngoại mấy năm sau! Tất cả những người phản kháng, giết!

Thái thượng trưởng lão của Yêu Tông kia thân thể chấn động, mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt lộ hàn quang, cung kính nói:

- Tuân mệnh!

- Ngươi lấy phong mệnh của ta, mượn đạo khí của ta, sau khi sửa sang Vân Hải Tinh Vực sẽ đi tới ba tinh vực còn lại tìm kiếm ba người Nam Vân Tử, Hồng Sam Tử và Chiến Tiên Tử, nói cho bọn họ biết ước định năm đó đã có thể thực hiện được rồi… … Ta muốn ngươi phải nhanh chóng đem ba tinh vực còn lại sửa sang, hợp nhất Tứ Đại Tiên Giới Phong Vũ Lôi Điện, chuẩn bị đón… … cuộc đại chiến mấy năm sau!!

- Tuân mệnh!

Thái thượng trưởng lão của Yêu Tông kia thần sắc kích động. Mặt người già nua ở trên cây đại thụ kia nhìn về phía xa xa, hồi lâu sau hắn nhẹ giọng nói:

- Đạo nô… … ngươi nếu có thể toàn lực trợ giúp Yêu Tông thực hiện việc này, lão phu sẽ không giết ngươi… …

Bên trong mật thất ở Thần Tông, Thủy Đạo Tử thân mình run lên, trán toát ra mồ hôi, hắn lập tức quỳ trên mặt đất, cuống quýt dập đầu.

- Yêu Tôn, năm đó ngươi từ giới ngoại đến, ta đã nhận toàn bộ Quỷ Tông của người làm môn đồ, trợ giúp ngươi chữa thương, giờ phút này thương thế của người đã hồi phục, trở thành cửu tinh Cổ Yêu, ước định của ta và ngươi cũng nên thực hiện đi!

Hư ảnh Cổ Yêu bên ngoài trận pháp của quỷ tông ánh mắt lóe lên, trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu nhìn về phía Phong Giới Đại Trận ở phía xa xa trong hư vô, ánh mắt của Thái Cổ Tinh Thần, hư ảnh cổ yêu này lộ ra hàn quang cùng vẻ giận dữ. Mặt người trên cây đại thụ sau khi nói những lời này, nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, nhẹ giọng nói:

- Thiên Kiếp là kiếp, chỉ vì tạo hóa, có một số việc ta ngại Viễn Cổ Tiên Quy mà không thể nói, ngươi hãy tự thu xếp… … Thiên Kiếp không phải là vật của viễn cổ tiên vực, cho dù là Tiên Hoàng cũng có Thiên Kiếp… … Thiên Kiếp đến từ thái cổ, có từ thuở sơ khai, đến từ thiên đạo của sự sống chết… … Thiên Kiếp mà ngươi đối mặt lúc này chỉ là Tiểu Kiếp, cũng chưa phải là Đại Kiếp, lại càng không phải là Thiên Cực Kiếp có thể diệt hết thảy mọi sinh linh… …

Hắn vừa nói, vừa chậm rãi nhắm hai mắt lại, cây đại thụ kia ầm ầm sụp đổ, tiêu tan vào trong hư vô. Chỉ có ngọc bội kia hóa thành tinh quang, ngay khi rơi xuống, Phong Giới Đại Trận kia ầm ầm chấn động, hào quang trên đó điên cuồng lóe ra, từng khí linh nhanh chóng biến ảo, dường như đang không ngừng chống cự. Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong ngọc bội này cực kỳ quỷ dị, chậm rãi hóa thành vô số sợi tơ, theo Phong Giới Đại Trận vô biên không ngừng lan tràn, dần dần biến mất không thấy. Ngay khi nhưng sợi tơ màu xanh này tiêu tan, vòng tròn Bát Quái

bị dừng lại ở bên trong hư vô kia ầm ầm chuyển động, thoát khỏi trạng thái đứng yên, mang theo tiếng rít gào kinh thiên, lại lao tới Vương Lâm.

- Thiên Kiếp là kiếp, chỉ vì tạo hóa… … Thiên Cực Kiếp… … Cực Kiếp… … Cực Cảnh!!!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vòng tròn Bát Quái kia, hai mắt càng ngày càng sáng! Hắn dường như đã nắm được một cái gì đó, nhưng không thể xác định được.

- Lấy tu vi trước mắt của ngươi, chớ tìm hiểu sức mạnh của Cực Cảnh… … chờ cho tới khi tu vi của ngươi đạt tới Toái Niết, có lẽ… … có thể từ trong Thiên Kiếp mà cảm ngộ ra… …

Lời nói của Thanh Thủy năm đó vang vọng bên tai hắn. Hình tròn Bát Quái kia ầm ầm tới gần, tốc độ càng lúc càng nhanh, lao thẳng đến Vương Lâm. Thần sắc Vương Lâm nhanh chóng biến đổi, ngay khi hình tròn Bát Quái này tới gần, ánh mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng, đã có quyết định!

- Liều mạng!!

Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ bỏ qua việc chống cự, hình tròn Bát Quái kia ầm ầm tới gần, trực tiếp ấn lên toàn thân Vương Lâm, lập tức tan vỡ, hóa thành tám ký hiệu, xuyên thấu làn da của Vương Lâm, trực

tiếp dung nhập vào trong huyết mạch! Bát Quái ẩn chứa trời đất, tạo thành thế giới, ấn lên người Vương Lâm, lập tức hóa thành tám luồng sức mạnh cường đại đến cực điểm, khiến cho toàn thân Vương Lâm cơ hồ muốn sụp đổ, phun ra máu tươi. Bát Quái kia cùng với Cửu Cung cùng lóe sáng lên, hình thành một phong ấn không thể tưởng tượng được, ở bên trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng phá phách!

Vương Lâm thân là Cổ Thần, sức hồi phục cũng là kinh người, dưới sự tấn công của Cửu Cung Bát Quái này, Vương Lâm dữ tợn gầm nhẹ, toàn thân nổi đầy gân xanh, rất nhanh khôi phục. Nhưng Bát Quái kia cũng là cực kỳ quỷ dị, ở bên trong cơ thể của Vương Lâm ầm ầm biến đổi, trở thành tám tám sáu mươi tư quẻ, lại không ngừng biến hóa, thiên địa thủy hỏa lôi sơn phong trạch nhanh chóng biến hóa, hình thành một trăm hai mươi tám quẻ, lại một lần nữa biến đổi, cuối cùng hóa thành vô tận!

Tiến ầm ầm không ngừng từ bên trong cơ thể Vương Lâm truyền ra, thân thể cao ngàn trượng của hắn lập tức bị từng quẻ tràn ra, máu tươi khắp toàn thân chảy ra.

- Chỉ là sức mạnh của Cửu Cung Bát Quái, sao có thể khiến cho ta tử vong!! Không có Thiên Kiếp nào lợi hại hơn sao!

Vương Lâm thần sắc dữ tợn, ngửa mặt lên trời hướng về phía cơn lốc xoáy Thiên Kiếp bên trong cái khe trong tinh không bên ngoài hư vô kia, phát ra tiếng gầm nhẹ! Theo tiếng hô phát ra, cơn lốc xoáy Thiên Kiếp kia truyền ra tiếng ầm vang kinh thiên, có bảy đạo ánh sáng chói mắt đột nhiên từ bên trong lóe ra. Bảy đạo ánh sáng này chính là tinh quang!

Tinh quang lóe lên, ngay khi lao ra khỏi cơn lốc xoáy Thiên Kiếp kia, đột nhiên hóa thành bảy tu chân tinh! Đây thực sự là tu chân tinh, không phải là thiên thạch như Cửu Cung!

Bảy tu chân tinh lóe lên tinh quang, hợp thành Bắc Đẩu trận! Sau Cửu Cung là Bát Quái, sau Bát Quái là Thất Tinh Bắc Đẩu! Thất Tinh Thiên khu, Thiên tuyền, Thiên ki, Thiền quyền, Ngọc nha, Khai dương, Diêu quang!

- Thất Tinh… … Vô lượng…

Ngay khi thanh âm mơ hồ kia truyền ra, thất tinh quang liền điên cuồng lóe lên, xuyên thấu hư vô, xuyên thấu tinh không, tràn ngập cả Vân Hải, át đi hết thảy tinh quang. Trong khoảnh khắc này, dường như toàn bộ hào quang bên trong trời đất tinh không đều bị Thất Tinh này hấp thụ, tạo thành một sát khí kinh thiên động địa!

Đây là sát khí của Thất Tinh, đây là sát khí của Bắc Đẩu!

Thất Tinh là sát, Bắc Đẩu là sát, Thất Tinh Bắc Đẩu này không phải là phong ấn, mà là sát kiếp!! Trong lúc tới gần, dưới tinh quang của Thất Tinh này, đột nhiên hóa thành bảy đạo tinh ngân lao thẳng đến Vương Lâm, giống như bảy thanh sát kiếm hướng về Vương Lâm xuyên thấu mà đến!

Trong khoảnh khắc này, thanh âm mơ hồ kia lại vang lên ở giữa trời đất!

- Thập… … vô lượng… …

Bát hoang, đó là Trên Dưới Đông Tây Nam Bắc, tượng trưng cho thiên hạ! Song song cùng với bát hoang chính tượng trưng cho toàn bộ những phương hướng của vũ trụ hồng hoang này! Ở trong đó, giữa trời đất không có bất cứ một đường lui nào, cho dù là thân thể sụp đổ, nguyên thần cũng không có cách nào bỏ chạy. Đây là Phong Thiên Trận, bị trận pháp này bao phủ, thì chỉ có đánh một trận! Trên Dưới Đông Tây Nam Bắc, sáu phương vị, lập tức có sáu tấm mai rùa biến ảo hiện ra, hướng về Vương Lâm điên cuồng tấn công!

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng sau đó, thanh âm mơ hồ kia lại một lần nữa truyền ra.

- Ngũ hành.. … vô lượng… ..

Kim mộc thủy hỏa thổ, sức mạnh của thiên địa ngũ hành, tuy cũng có chút trùng lặp với Bát Quái nhưng khác nhau rõ ràng. Ngũ hành này là một bộ phận tạo thành trời đất, nếu trời đất không có ngũ hành thì trời long đất lở! Giờ phút này lời nói truyền ra, đột nhiên, bên trong hư vô liền có năm đạo hào quang bỗng dưng xuất hiện, hoá thành năm thủ ấn khổng lồ! Năm thủ ấn này lần lượt trượng trưng cho kim mộc thủy hỏa thổ! Kim thủ ấn có sức mạnh khai thiên, ngay khi xuất hiện liền ẩn chứa

sức mạnh không gì ngăn cản nổi! Mộc thủ ấn tràn ngập khí tức của sinh mệnh, ở giữa sống chết không ngừng mà chuyển hóa, hình thành sức mạnh sinh tử không cách nào hình dung được! Thủy thủ ấn cùng với hỏa thủ ấn là hai thủ ấn cực đoan nhất, ẩn chứa sức mạnh đỉnh điểm của nước và lửa trong ngũ hành, hóa thành sóng nước ngợp trời cùng với ngọn lửa vô tận, hóa thành hai chưởng ấn không lồ, lao về hướng Vương Lâm!

Cuối cùng là thổ thủ ấn, ấn này như thể là đại địa, truyền ra cảm giác rất nặng nề, khi nó xuất hiện, dường như đem toàn bộ sức mạnh của đại địa trong tinh không ngưng tụ lại, mang lại cho người ta một khí tức cường đại không thể phá hủy!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1306: Cực cảnh sinh ra.

Thất Tinh, Ngũ Hành đều xuất hiện, dung hợp lại hình thành lực lượng của thiên kiếp, đủ để hủy diệt hết thảy! Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng đôi mắt lại ngày càng sáng ngời!

Hắn mơ hồ nắm được lời nói của chủ nhân phong giới. Thiên kiếp là kiếp, chỉ vì tạo hóa!

- Chín là số lớn nhất, Cửu Cung, Bát Quái, Thất Tinh, Lục Hòa, Ngũ Hành. Sau đó tất nhiên là tứ, tam, nhị! Tứ tam này mình không biết là gì nhưng nhị thì hẳn là âm dương!

Từ chín tới hai, tầng tầng diễn biến sau đó biến thành một!! Một nọ chẳng lẽ chính là thiên cực kiếp, cũng chính là Cực Cảnh!! Vương Lâm trong lòng chấn động nhưng cũng không dám khẳng định. Chỉ là nếu không hợp lại một lần, không chống cự tới cùng, không tận mắt chứng kiến một chút Cực Cảnh mà hắn khao khát đã lâu thì hắn không cam lòng!

Lúc này Thất Tinh ầm ầm tới gần, thái thượng trưởng lão thần sắc biến hóa. Vừa rồi tông chủ tuy không nói rõ thân phận của người ứng kiếp này nhưng từ lời cuối cùng và ngọc bội này có thể thấy người này có quan hệ tuyệt không tầm thường với tông chủ.

Ánh mắt hắn lóe lên, thân thể bước lên, định trợ giúp Vương Lâm độ kiếp, phản kháng kiếp nạn Thất Tinh!

- Tiền bối không nên tương trợ, kiếp nạn này tại hạ phải một mình đối kháng!

Tiếng nói Vương Lâm vang vọng khắp đất trời. Thân thể thái thượng trưởng lão Yêu tông sững lại, trong tích tắc đó Thất Tinh đã tới gần!

Thất Tinh nọ mang theo thiên sát khí, ầm ầm giáng xuống. Bảy đạo tinh quang đột nhiên rơi lên người Vương Lâm. Trong tiếng ầm vang, máu tươi tràn ngập thân thể hắn, nguyên thần chấn động, cả người lui lại phía sau, mặt không còn chút máu nhưng vẫn gắng gượng ngẩng đầu lên, cười rộ một tràng dài.

Trong nháy mắt khi Thất Tinh nhập thể, hắn lập tức cảm nhận được Bát Quái Cửu Tinh liền liên lạc, vận chuyển với nhau, không ngờ hóa thành lực lượng hủy diệt mạnh hơn, muốn phá tan toàn thân hắn!

Nhưng dưới lực lượng này, Vương Lâm mơ hồ cảm nhận được một tia khí tức của Cực Cảnh. Cảm giác này có chút quen thuộc, giống như năm đó khi hắn mới có được Cực Cảnh!

Sau khi cảm nhận được một tia Cực Cảnh này, Vương Lâm làm sao lại không thích, làm sao lại không cười dài được? Cho dù hắn lúc này trọng thương, nhưng vẫn cười dài. Cho dù thân thể hắn tan nát thì vẫn cười dài, hai tay vung về phía trước, tùy ý để quy giáp từ bốn phương tám hướng ầm ầm đánh lên người.

Một tiếng ầm ầm kinh thiên lại một lần nữa vang lên. Thân thể Vương Lâm huyết nhục mơ hồ, nhưng nơi giấu Lý Thiến Mai vẫn được hắn toàn lực bảo vệ! Thân thể Cổ Thần mạnh mẽ tới mức nào thì hầu như không thể hình dung nổi. Dưới sự đả kích như vậy, không ngờ vẫn có thể điên cuồng khôi phục.

Quy giáp kia sau khi đánh vào liền dung nhập vào trong cơ thể của Vương Lâm, lập tức hòa hợp với Thất Tinh, Bát Quái, Cửu Cung, nổ tung bên trong nguyên thần của hắn. Nguyên thần sụp đổ, nhưng lại bị hắn khóa chặt trong cơ thể, không hề tiêu tán.

Đôi mắt Vương Lâm mờ đi nhưng ánh mắt lại vẫn kiên định như cũ, xuất ra một lượng lớn đan dược nuốt vào. Trong nháy mắt khi đan dược vào miệng thì Ngũ Hành chưởng đã đánh tới!

Khi chưởng ấn vô hình này đánh tới, đôi mắt Vương Lâm tỏa sáng. Hắn chờ đợi chính là giờ khắc này, thân thể nhoáng lên, bước về phía trước nửa bước, há mồm trực tiếp cắn nuốt hỏa chưởng ấn.

- Hỏa của thiên địa, tan trong thân thể ta, trọng tổ nguyên thần ta!

Vương Lâm gầm thét, vừa cắn nuốt hỏa chưởng ấn này. Ngọn lửa vô tận chui vào trong cơ thể, hình thành một luồng sóng nhiệt quét ngang qua nguyên thần đã tan nát. Nguyên thần của Vương Lâm dưới ngọn lửa này không ngờ lại ngưng tụ trở lại, ở trong đó xuất hiện rất nhiều hỏa bổn nguyên, hình thành một dòng xoáy vờn quanh nguyên thần, không ngừng chuyển động, điên cuồng hấp thu lực lượng của hỏa chưởng ấn.

Cùng lúc đó, kim, mộc, thủy, thổ, tứ đại chưởng ấn ầm ầm đánh tới, rơi lên người Vương Lâm, để lại bốn năm dấu ấn rất rõ ràng, trực tiếp xuyên vào trong cơ thể, tàn phá trong đó.

- Bát Quái Ly hỏa, Chấn lôi, bảo vệ thân thể ta!

Dưới tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, Bát Quái dung nhập trong cơ thể hắn trong lúc này liền phân liệt. Ly hỏa, Chấn lôi từ trong Bát Quái cũng bị Vương Lâm điều khiển liền tràn ngập ngoài thân thể, đối kháng với chưởng ấn kia!

Hai quẻ này trong Bát Quái khi dung nhập trong cơ thể Vương Lâm vẫn bị hắn ẩn đi, giờ phút này bộc phát ra nằm ngoại dự liệu của thiên kiếp! Dưới tốc độ khôi phục kinh người của Cổ Thần, dưới tu vị cường hãn của Vương Lâm, dưới sự trợ giúp của hai quẻ trong Bát Quái cùng với Ngũ Hành hỏa chưởng, hắn không ngờ có thể chống cự được Ngũ Hành sụp đổ!

Dưới Cửu Cung, Bát Quái, Thất Tinh, Ngũ Hành mà vẫn chưa bỏ mình!

- Vẫn còn chưa đủ!

Vương Lâm lau máu tươi trên khóe miệng, hướng về phía dòng xoáy thiên kiếp gầm lên.

- Tứ đãi……vô lượng…

Tiếng nói kia lộ ra vẻ vô tình không vui không buồn, dường như là trả lời Vương Lâm vậy, vang vọng trong thiên địa.

Theo tiếng nói này vang vọng, từ trong dòng xoáy thiên kiếp kia truyền ra tiếng thú rống xé gió. Một đầu Thanh Long từ trong đó lao ra gầm thét. Phía sau Thanh Long là Chu Tước mang theo thiên hỏa ngập trời, kêu vang vọng.

Một luồng sát khí ầm ầm truyền tới, một đầu bạch hổ gầm lên lao ra. Sau Bạch Hổ là Huyền Vũ tiến tới!

- Thiên kiếp tứ linh!

- Hóa ra là Tứ Tượng! Chu Tước, quy vị !

Ánh mắt Vương Lâm tỏa sáng, cười dài liền giơ ngón tay phải điểm về phía Chu Tước trong tứ linh. Toàn thân Chu Tước run lên, kêu dài nhưng lại chạy khỏi tam linh, tiến tới phía Vương Lâm.

Ngay khi nó tới gần liền vờn quanh thân thể Vương Lâm, phát ra tiếng kêu hưng phấn. Cùng lúc đó trên thân thể Cổ Thần của Vương Lâm cũng có Chu Tước biến ảo ra, cùng tỏa sáng. Chu Tước kia trực tiếp nhảy vào trong cơ thể Vương Lâm, lập tức có ngọn lửa ngập trời bùng lên.

Sau khi hấp thu Ly hỏa trong Bát Quái, Ngũ Hành hỏa ấn, lại hấp thu Chu Tước trong tứ linh của thiên kiếp, hỏa diễm trong cơ thể Vương Lâm đã lên tới mức khó tin !!!

Chu Tước trong cơ thể hắn đã thức tỉnh ba lần rồi. Mỗi lần thức tỉnh đều khiến cho sự hiểu biết của hắn đối với hỏa diễm lực tăng mạnh. Sau ba lần thức tỉnh, hắn đã có thể nắm trong tay hỏa diễm trong thiên địa, đạt tới cảnh giới khó tin, sinh ra bổn nguyên !

Tất cả thần thông hỏa diễm trước mặt hắn đều phải khuất phục!

Nếu có tu sĩ tu hành hỏa diễm lực, hắn có thể điều động thần thông hỏa diễm trong cơ thể hắn giết người đơn giản một cái phất tay. Nhất là sau khi bổn nguyên sinh ra, có thể nói, hiểu biết của Vương Lâm đối với hỏa diễm đã đạt tới cực hạn. Nhưng cực hạn này chỉ dừng lại ở thực hỏa mà thôi !

Hỏa chia làm hai loại. Một loại là thực chất. Nó bao hàm rất nhiều loại khác nhau. Một loại khác là hư hỏa. Hỏa diễm này quỷ bí vượt xa xa thực hỏa, trừ phi là đạt tới cực hạn của thực hỏa, nếu không thì không có khả năng chạm tới cảnh giới của hư hỏa !

Nộ hỏa chính là một loại hư hỏa. Nó không có thực chất nhưng lại vượt qua uy lực của tất cả ngọn lửa trong thiên địa. Có thể nói, nó là một loại tinh thần, cũng là một loại ý cảnh !

Nếu Vương Lâm có thể khiến Chu Tước lột xác lần thứ tư, thức tỉnh lần thứ tư, đạt tới cảnh giới hư hỏa thì dù là người không tu hành thần thông hỏa diễm cũng bị Vương Lâm nhóm lên nộ hỏa, dùng hộ hỏa tự thiêu !

Thứ hỏa diễm đó cực kỳ kinh khủng. Nộ hỏa người người đều có. Nó vô hình nhưng tồn tại, một khi bị thiêu đốt thì kẻ không thể điều khiển được chắc chắn phải chết !

Giờ phút này, sau khi hấp thu ngọn lửa của thiên kiếp, khoảng cách Vương Lâm tới lần thức tỉnh thứ tư đã rất gần, chỉ kém một đường, dường như đã ra khỏi phạm trù của thực hỏa, đạt tới cảnh giới hư hỏa !

Chu Tước linh trong thân thể hắn reo vang, dung nhập trong cơ thể, lập tức khiến toàn thân dễ chịu, chữa trị nguyên thần, khiến cho Vương Lâm có đủ lực lượng nghênh đón tam linh còn lại đang đánh tới !

Chỉ là công kích của thiên kiếp càng ngày càng mạnh, giờ phút này thanh âm lại một lần nữa truyền ra, không buồn không vui !

- Tam tài... vô lượng...

Tam tài. Thiên, Địa, Nhân ! Đối ứng với Nhật, Nguyệt, Tinh ! Thiên là Nhật, Địa là Nguyệt, Nhân là Tinh ! theo tiếng nói này vang vọng, hư vô ầm ầm biến đổi, trở thành một mảnh hỗ độn, một đám mơ hồ !

Thiên là lực lượng của mặt trời, hóa thành dương, tỏa ra quy tắc ban đầu vô tận ! Hết thảy vạn linh ở trong hư vô này tràn ngập không ngừng !

Địa là lực lượng của nguyệt, hóa thành âm, ẩn chứa quy tắc bất đồng với ban đầu – quy tắc kết thúc, triển hiện ra trong hư vô !

Nhân là lực lượng của tinh, dung nhập trong hỗn độn, nhưng lại ngưng tụ thành một quy tắc mà Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy. Nó không thuộc về ban đầu hay kết thúc ! Ba loại lực lượng kỳ dị này hóa thành ba luồng ánh sáng Nhật, Nguyệt, Tinh lao thẳng tới Vương Lâm.

- Lưỡng Nghi... Vô lượng...

Tiếng nói mơ hồ kia không ngờ lại vang lên một lần nữa, lạnh như băng trong hư không. Dị tượng lại sinh ra !

Lưỡng Nghi chính là lực lượng của âm dương, cũng chỉ là lực lượng của sinh tử, cũng là nhân quả. Tất cả mọi thứ tồn tại trong thiên địa đều ở trong đó. Lưỡng Nghi phân Tứ Tượng, Tứ Tượng hóa Cửu Cung, cùng với Tam tài hình thành một lực lượng kinh thiên, hóa thành một đồ án Thái Cực, xuất hiện trong hư vô.

Thái Cực này lấy Vương Lâm làm trung tâm mà biến ảo ra, vừa mới xuất hiện liền điên cuồng xoay tròn. Tiếng ầm vang quanh quẩn. Đột nhiên Thái Cực co rút lại, lao thẳng về phía hắn.

Cùng lúc đó còn có ánh sáng của Tam Tài tới gần. Loại lực lượng này Vương Lâm không thể chống đỡ. Trong nháy mắt khi tới gần, ánh sáng của Thiên xuyên thấu mi tâm của Vương Lâm. Ánh sáng của Địa xuyên qua ngực hắn, cuối cùng ánh sáng Nhân chia làm bốn phần xuyên qua tứ chi của Vương Lâm !

Cũng trong nháy mắt này, Lưỡng Nghi âm dương thái cực ầm ầm co rút lại, tới gần thân thể Vương Lâm lại ầm ầm phát nổ, trực tiếp bao trùm lấy toàn thân hắn.

Trong tiếng nổ vang trời, thân thể lục tinh Cổ Thần của Vương Lâm cũng không chịu nổi lực lượng mang tính hủy diệt này, huyết nhục mơ hồ, máu tươi tràn ngập. Chỉ là Lý Thiến Mai vẫn không phải chịu chút tổn thương nào. Thiên kiếp này chỉ đánh tới Vương Lâm, người khác thì lại không bị để ý tới !

- Nhất kiếp...vô lượng kiếp bắt đầu...

Trong nháy mắt khi thân thể Vương Lâm sắp sửa sụp đổ, âm thanh mơ hồ kia chậm rãi vang vọng thiên địa. Ngay khi âm thanh này xuất hiện, lập tức hư vô dường như bị hủy diệt, những luồng ánh sáng chói mắt xuất hiện.

Cửu Cung, Bát Quái, Thất Tinh, Ngũ Hành, Tứ Tượng, tam tài, Lưỡng Nghi đồng loạt xuất hiện, vờn quanh nhau, không ngờ trong đó lại sinh

ra một luồng lực lượng cực đoan của thiên đạo !

Đây chính là Cực Cảnh !

Vương Lâm lúc này dù là trọng thương nhưng trong lòng hắn, đạo niệm, ý cảnh vẫn tồn tại, giờ phút này cũng xuất hiện biến dị ! Mà trong cơ thể hắn, không ngờ... Không ngờ cũng theo biến hóa của thiên kiếp hóa thành từ Cửu Cung tới Lưỡng Nghi !

Trong cơ thể hắn cũng có Cực Cảnh sinh ra !

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1307: Thôn Linh Phệ Thể Tuyệt Thiên đại pháp!

Vô lượng kiếp bắt đầu!

Hư vô Cửu Cung biến ảo, chín thiên thạch xếp thành đồ án, trong đó có Bát Quái lóe lên, xoay tròn. Trong Bát Quái lại là thất tinh, tỏa ra thiên

sát khi kinh thiên!

Trong thất tinh là quy giáp khuếch tán, mà sâu trong đó lại là Ngũ Hành lưu chuyển!

Tầng tầng lớp lớp, chồng chất lên nhau. Bên trong Ngũ Hành, bốn tiếng gầm thét vang vang truyền ra. Tứ linh vờn quanh, mỗi lần chuyển động lại khiến cho ngoại giới chuyển động theo!

Ở sâu trong tứ linh là Thiên, Địa Nhân, Tam Tài tỏa sáng chói mắt, khiến toàn bộ hư vô bị bao phủ trong ánh sáng. Mà giữa Tam Tài chính là Lưỡng Nghi!

Lưỡng Nghi âm dương hình thành Thái Cực đồ, chậm rãi vận chuyển. Theo sự chuyển động của nó, tất cả thiên kiếp bên ngoài cũng ầm ầm xoay tròn, chuyển động càng lúc càng nhanh, dường như không thể thấy được quỹ tích của nó. Nhưng quỷ dị hơn chính là bất đồng với lần trước từ Cửu Cung tới Lưỡng Nghi, lần này lại hóa thành tám dòng xoáy, vừa xoay tròn lại dung hợp với nhau!

Trong tiếng ầm ầm vang động, Thái Cực đồ ở trung tâm Lưỡng Nghi liền tỏa ra một luồng sáng không màu, lại truyền ra một cảm giác chí cao, đỉnh điểm của thiên địa, của vạn linh!

Cực Cảnh!

Cùng lúc này, trong cơ thể Vương Lâm cũng ầm ầm chuyển động. Nhưng Cửu Cung Bát Quái những thiên kiếp sau khi dung nhập trong cơ thể hắn cũng quỷ dị dung nhập lại y như bên ngoài, hình thành Thái Cực đồ ở trung tâm, Cực Cảnh sinh ra!

Trong nháy mắt khi Cực Cảnh sinh ra, thân thể Vương Lâm ngừng sụp đổ, nguyên thần ngừng tiêu tán, hết thảy đều yên tĩnh. Vương Lâm mở bừng đôi mắt!

Trong nháy mắt khi đôi mắt hắn mở ra, một tia chớp màu đỏ từ trong đồng tử điên cuồng lóe sáng. Tia chớp màu đỏ đại biểu cho Cực Cảnh đã không xuất hiện một ngàn năm giờ lại hiện lên trong mắt Vương Lâm!

Mái tóc bạc của hắn không gió mà tung bay nhưng ở chân tóc lại xuất hiện màu đỏ, theo sợi tóc lan đi. Chỉ trong nháy mắt, mái tóc bạc của Vương Lâm liền biến thành màu đỏ!

Màu đỏ này như máu!

Tia chớp màu đỏ trong mắt hắn lại càng chói sáng, trong cơ thể tỏa ra một cỗ sát khí ngập trời. Cực Cảnh giáng xuống!

Lấy hy sinh lớn lao, lấy quyết tâm liều chết, trong vô lượng kiếp, thân thể hấp thu đủ loại thiên kiếp, trong nháy mắt khi thiên kiếp xuất hiện

Cực Cảnh, thân thể Vương Lâm lại một lần nữa sinh ra Cực Cảnh đã mất đi từ lâu!!

Trong nháy mắt này, đạo Cực Cảnh trong đồ án Lưỡng Nghi của thiên kiếp gào thét, hóa thành một tia chớp màu đỏ, lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong nháy mắt này, Vương Lâm ngửa mặt lên trời cười dài, tia chớp đỏ trong đôi mứt hắn ầm ầm lao ra, rơi vào tay phải, trực tiếp chụp tới thiên kiếp đang lao tới.

Lực lượng mang tính hủy diệt kia truyền vào trong cơ thể hắn trong tích tắc, thân thể Vương Lâm lui lại phía sau, dựa vào Phong Giới Đại Trận, lấy Cực Cảnh vô cùng quen thuộc làm vật dẫn, đưa lực lượng của thiên kiếp kia ầm ầm đánh lên Phong Giới Đại Trận.

Trận pháp này ầm ầm rung chuyển, khí linh lại biến ảo ra, đang muốn triển khai phản kích thì trong nháy mắt này, trên trận pháp đột nhiên xuất hiện một lượng lớn sợi tơ màu xanh, dây dưa khiến cho khí linh này không thể hiện ra nữa!

Thiên kiếp kia theo thân thể Vương Lâm điên cuồng đánh lên Phong Giới Đại Trận. Trận pháp này chấn động kịch liệt, lóe ra ánh sáng kinh thiên. Thân thể Vương Lâm lui lại phía sau, Phong Giới Đại Trận vừa rồi giống như là một cái lưới khổng lồ, chỗ Vương Lâm lùi lại như một điểm ấn sâu vô hạn vào trong đó!

Tia chớp màu đỏ trong hai mắt Vương Lâm lại lóe lên. Tay phải hắn hướng về phía Phong Giới Đại Trận ầm ầm đánh tới. Cực Cảnh sinh ra trong cơ thể hắn đánh thẳng lên Phong Giới Đại Trận.

Hai đạo Cực Cảnh cùng công kích, thiên kiếp và Cực Cảnh của Vương Lâm trong nháy mắt hòa hợp với nhau, đánh lên Phong Giới Đại Trận với một lực lượng không sao hình dung nổi.

Cũng trong một cái chớp mắt này, những sợi tơ màu xanh trên Phong Giới Đại Trận đột nhiên nhiều hẳn lên, dường như hóa thành một cơn sóng, quanh quẩn trong trận pháp, phá hoại trên phạm vi lớn.

Những tiếng ầm ầm không ngừng vang lên. Ngay phía sau Vương Lâm, đại trận như cái lưới khổng lồ kia lập tức xuất hiện dấu hiệu không chịu nổi, không ngờ lại bị mở ra một lỗ hổng rất nhỏ!

Ngay khi lỗ hổng này xuất hiện trong nháy mắt, Phong Giới Đại Trận truyền ra những tiếng rít gào. Khai Thiên Đại Phủ được Thác Sâm lấy làm tổ khí ầm ầm biến ảo ra!

Trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện, nhưng sợi tơ trên trận pháp sụp đổ, cuốn xuống đối kháng với đại phủ.

- Còn không mau đi, đợi tới khi nào!

Trong Phong Giới Đại Trận đột nhiên truyền ra tiếng nói của chủ nhân Phong Giới. Lỗ hổng phía sau Vương Lâm liền lộ ra một cái khe một người có thể chui qua!

Vương Lâm không chút do dự, thân thể Cổ Thần thu nhỏ lại, hóa thành người thường, tay phải ôm Lý Thiến Mai, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng từ trong lỗ hổng lao ra!

Trước mắt hắn chính là một mảnh tinh không xa lạ. Thái cổ tinh thần! Còn có mấy trăm tu sĩ xa lạ, quần áo kì dị đang há hốc mồm nhìn về phía này!

Những tu si này chính là dân cư của thái cổ tinh thần!

Nhưng ngay khi hắn lao ra khỏi Phong Giới Đại Trận trong nháy mắt, Khai Thiên Phủ của bộ tộc Cổ Thần không ngờ dưới sự quấn lấy của những sợi tơ màu xanh kia lại lao về phía Vương Lâm, cách không chém xuống một nhát!

Một nhát chém này giáng xuống, một luồng sáng từ Khai Thiên Phủ ầm ầm lao ra, cắt ngang thiên địa đánh thẳng về phía Vương Lâm!

- Ngươi là pháp khí của bộ tộc Cổ Thần ta, dám phản chủ sao!!

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, hướng về phía luồng sáng rống to.

Ánh sáng trong nháy mắt khi tới gần hắn lập tức run lên, dường như đang dãy dụa, nhưng cuối cùng lại lóe lên, xuyên qua ngực Vương Lâm!

Máu tươi phun ra, trên ngực Vương Lâm chợt xuất hiện một vết thương rất lớn. Sắc mặt hắn tái nhợt, máu tươi tung toé. Dưới thiên kiếp hắn đã trọng thương, giờ phút này lại bị luồng sáng này chém tới, vết thương càng nghiêm trọng. Nhất là nguyên thần của hắn đã sắp sửa sụp đổ. Thậm chí bên ngoài thân thể, vết thương do ẩn chứa khí tức của Cổ Thần khiến cho không thể khép miệng!!

Máu tươi không ngừng chảy ra, lục phủ ngũ tạng của Vương Lâm toàn bộ bắt đầu vỡ vụn. Hai mắt hắn mờ mịt nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Phong Giới Đại Trận, thân thể lảo đảo chạy đi.

Mà giờ phút này, lỗ hổng ở Phong Giới Đại Trận mà Vương Lâm vừa lao ra đang nhanh chóng khép lại, không ngừng bị phong ấn, không còn chút sơ hở nào. Chỉ có những sợi tơ màu xanh kia là điên cuồng chảy vào chỗ lỗ nhỏ đó, dường như là kết thành một cái rễ vậy!

Còn về Khai Thiên Phủ thì ở trong Phong Giới Đại Trận phía xa xa nhìn về Vương Lâm, trong đó dường như có khí linh, nhìn Vương Lâm hồi lâu rồi từ từ tiêu tán, dung nhập vào trong Phong Giới Đại Trận, biến mất không còn.

Ngay khi Vương Lâm trọng thương đang muốn ngất đi thì những tu sĩ thủ hộ đại trận của thái cổ tinh thần đã tỉnh lại từ trong kinh ngạc, ánh mắt nhìn Vương Lâm lộ ra sát khi rõ rệt.

Giới nội và giới ngoại giết chóc không cần hỏi nguyên nhân!

Có thể nói đây là hai chủng tộc chém giết nhau, không phải ngươi chết thì ta vong!

- …Giết hắn! Người này từ giới nội lao ra đã trọng thương!

- Giết người này, đưa về tộc chắc chắn có thưởng!

- Hắn đã bị linh hồn của trận pháp gây thương tích, giờ phút này sẽ phải mất mạng, sát!!

Đám dân cư thái cổ tinh thần kia tỏa ra sát khí bừng bừng, hai mắt lộ vẻ tàn bạo vô tình, hóa thành từng đạo cầu vồng lao thẳng tới Vương Lâm!

Tu sĩ giới ngoại này tu vi không kém, thấp nhất cũng là Tịnh Niết, cao nhất có Toái Niết hậu kỳ đại viên mãn!

Mấy trăm tu sĩ gào thét lao tới!

- Các ngươi muốn chết!

Vương Lâm bị trọng thương, thân thể cực kỳ suy yếu nhưng hai mắt lại lộ hàn quang. Nơi này là giới ngoại, là thái cổ tinh thần mà hắn chưa bao giờ tới. Đây là nơi mà hắn biết được những bậc tiền bối giới nội trong Thất Thải Giới cả đời điên cuồng muốn lao ra!

- Cuối cùng một ngày nào đó, những tu sĩ sau ta nhất định sẽ phá vỡ trận pháp, khiến cho vạn linh giới ngoại phải diệt tuyệt!! Khiến cho giới ngoại các người máu chảy thành sông!

Tiếng gào thét trước khi chết của tiên nhân lúc này quanh quẩn rõ ràng trong tai Vương Lâm. Hàn quang trong mắt hắn càng ngày càng đậm. Nhìn tinh vực xa lạ trước mắt, nhìn Phong Giới Đại Trận đang biến mất dần, cách một trận này, đối với người trong giới nội là đời đời kiếp kiếp!

Tu sĩ giới ngoại biến thành cầu vồng đang càng ngày càng tới gần. Ngay khi tới phía trước hắn, khuôn mặt đám người này đầy dữ tợn, ánh mắt ẩn chứa vẻ hung tàn đều lọt vào mắt Vương Lâm.

Ánh mắt hắn lóe lên, tay trái bắt quyết điểm vào ngực một cái, miệng bình thản nói.

- Tiên thuật … Thôn Linh Phệ Thể Tuyệt Thiên!

Năm đó Thanh thủy khi mới xuất hiện ở Lôi tiên giới cũng điên cuồng giết chóc. Mỗi một tu sĩ bị hắn giết chết đều bị hắn cắn nuốt cả nguyên thần, huyết nhục, kim thân. Tất cả đều trở thành bổ phẩm để Thanh Thủy chữa thương và khôi phục tu vi!

Loại thần thông tàn nhẫn này khiến người ta nghe thấy mà sợ hãi chính là do Thanh Thủy nghĩ ra. Cả đời hắn trừ Vương Lâm ra chưa truyền cho bất cứ kẻ nào! Cả thiên địa, giới nội, giới ngoại, loại tiên thuật tàn khốc này chỉ có hai người là hắn và Vương Lâm biết!

Đây đâu phải là thiên thuật gì, rõ ràng là ma công cực điểm!

Giờ phút này lần đầu tiên trong cuộc đời Vương Lâm thi triển, cả thần thể liền héo rũ đi như một bộ xương khô. Một luồng khí tức điên cuồng từ trong thân thể hắn bộc phát ra. Ngay cả vết thương trên ngực hắn cũng nhúc nhích, khiến cho máu tươi không chảy ra nữa.

Đứng trước đám tu sĩ giới ngoại kia, trong tiếng cười khằng khặc quanh quẩn, thân thể Vương Lâm bước về phía trước nửa bước, ngay lập tức hóa thành một mảng sương mù màu đen, trược tiếp cuốn tới một tu sĩ giới ngoại. Bên trong sương mù, tu sĩ kia lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Tiếng kêu này kinh thiên động địa, mang theo sự sợ hãi không thể hình dung!

Âm thanh này rơi vào trong tai đám tu sĩ bốn phía khiến đám người này sắc mặt đại biến!

Sương mù màu đen trong nháy mắt liền di động, dung nhập vào trong thiên địa, biến mất. Tu sĩ vừa bị cuốn lấy lúc này đã trở thanh một cái bao da, hai mắt chỉ còn màu xám, tỏa ra sự hoảng sợ khôn cùng. Toàn bộ tinh hoa của hắn đều tiêu tán, thân thể ầm ầm sụp đổ.

Đối với tu sĩ giới ngoại mà nói, cơn ác mộng lúc này mới thực sự bắt đầu!

Ở giới ngoại này có thể phát huy súc địa thành thốn. Vương Lâm thi triển Thôn Linh Phệ Thể Tuyệt Thiên chính là cơn ác mộng của bọn chúng!

Ở phía sau một tu sĩ giới ngoại Tịnh Niết trung kỳ, sương mù xuất hiện. Hắn chưa kịp quay đầu lại thì chỉ thấy sau lưng đau nhói, sương mù màu đen đã biến ảo ra, trực tiếp lao vào thân thể hắn. Trong lúc hắn hoảng sợ kêu thảm thiết, thân thể lại điên cuồng bành trướng, chỉ trong chốc lát đã không chống đỡ nổi rồi tự bạo!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1308: Thác Sâm

Toàn thân tu sĩ bành trướng nhanh chóng rồi tự bạo, máu tươi phun ra nhưng quỷ dị là ở chỗ máu tươi vừa tràn ngập liền ngưng tụ lại, bị đám sương mù màu đen vừa từ trong cơ thể nổ tung của tu sĩ kia chui ra hấp thụ.

Kể cả nguyên thần của tu sĩ này cũng bị thôn phệ toàn bộ.

Tiếng kêu thảm thiết trước khi tử vong của hắn truyền trong tinh không an tĩnh, lan xa ra, vô cùng kinh khiếp!

- Kết trận!!

Ngay trong lúc tu sĩ bốn phía đang run như cầy sấy, một tiếng thét lớn từ trong miệng một lão giả tu vi Toái Niết đại viên mãn vang lên. Theo tiếng hô này, đám tu sĩ liền lập tức lui lại phía sau, đồng thời bắt quyết, đột nhiên ở mi tâm có ấn ký khác nhau lóe lên.

Nhưng ngay khi lão giả tu vi Toái Niết nọ hô lên, sắc mặt hắn liền đại biến, thân thể vội vàng lui lại phía sau. Nhưng đám sương mù màu đen vừa hấp thu thân thể tu sĩ kia đã hướng hắn gào thét lao tới, chỉ trong mấy nhịp thở đã biến mất trong thiên địa, không còn thấy bóng dáng!

Lão giả tu vi Toái Niết đại viên mãn kia không chút do dự, nguyên lực toàn thân vận chuyển, hướng về phía ngoài thân thể bùng phát. Lập tức có một cơn sóng vờn quanh thân thể hắn, phát ra tiếng nổ ầm ầm, lấy hắn làm trung tâm hướng về bốn phía quét tới.

- Người này đã trọng thương, chúng ta phát tu vi ra, hắn không dám tiếp…

Những lời cuối cùng hắn chưa kịp nói thì đã thấy ngoài hư không, sương mù màu đen đột nhiên hiện ra. Trong sương mù màu đen có một đôi mắt chiếu ra, trong ánh mắt ẩn chứa tia chớp màu đỏ, ấn chứa một cỗ lực lượng cực điểm của thiên địa, trong thời gian ngắn, khiến cho tinh không như lâm vào đêm đông lạnh giá!

Tia chớp màu đỏ này trong tích tắc hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ ở nơi này. Màu đỏ như máu, tới cực điểm, đã trở thành thứ duy nhất trong tâm thần bọn họ!

Nhất là lão giả tu vi Toái Niết đại viên mãn kia đồng tử trong hai mắt lại càng co rút lại, trong đó cũng xuất hiện màu đỏ. Ầm ầm một tiếng, tia chớp màu đỏ kia xuyên qua sương mù màu đen, lấy tốc độ khó tin lao thẳng tới lão giả.

Lão giả nọ gầm nhẹ, hai tay bắt quyết, cuống quít chụp về phía trước, thân thể cũng điên cuồng lui lại phía sau. Tay trái hắn chụp vào ngực một cái, khiến cho một tấm khiên hình mặt quỷ thật lớn xuất hiện trước người.

Nguy cơ tử vong chưa từng có dậy lên trong tâm thần lão giả. Toàn bộ tâm thần của hắn, toàn bộ tinh lực đều bị tia chớp màu đỏ kia chấn nhiếp. Thiên địa tuy lớn, tinh không tuy rộng, tu sĩ tuy nhiều nhưng trong nháy mắt này, lão giả có cảm giác như hắn chỉ có một mình.

Hết thảy tinh không, tất cả thiên địa, tất cả tu sĩ, toàn bộ trong nháy mắt này đều biến mất. Trong mắt lão giả chỉ còn tia chớp màu đỏ kia điên cuồng lao tới!

Tay phải hắn ẩn chưa tu vi Toái Niết toàn thân, liên tục chụp tới. Lập tức có thiên địa nguyên lực tràn ngập, hóa thành một mảnh thần thông ngũ sắc, cố gắng ngăn cả tia chớp màu đỏ kia. Chỉ là tia chớp đó mạnh hơn quá xa so với dự đoán của mọi người!

Nó lóe lên, ầm vang khắp tinh không. Thần thông của lão giả thi triển căn bản không có chút tư cách ngăn cản nó, vừa đụng vào tia chớp màu đỏ liền lập tức sụp đổ. Tia chớp màu đỏ dùng thế như chẻ tre trực tiếp xuyên qua, tới gần phía trước tấm khiên mặt quỷ của lão giả!

- Tổ linh có …

Khuôn mặt lão giả xám như tro tàn, hai tay đặt lên tấm khiên, mặt nổi đầy gân xanh, dữ tợn rống to. Hắn còn chưa nói hết lời thì tia chớp màu đỏ đã ầm ầm đánh vào tấm khiên mặt quỷ.

Tiếng răng rắc trong nháy mắt vang động đất trời, truyền vào tai mỗi một tu sĩ bốn phía. Bọn họ ngơ ngác nhìn hết thảy, ánh mắt dần dần lộ ra sự sợ hãi không thể nào hình dung nổi!

Tấm khiên mặt quỷ chỉ tiếp xúc với tia chớp màu đỏ liền rách ra một lỗ. Tia chớp màu đỏ lập tức lao vào trong cái lỗ này. Trong tiếng ầm vang, chiếc khiên mặt quỷ phát ra tiếng kêu thê lương, lập tức sụp đổ, bị tia chớp màu đỏ xuyên qua, nổ tung thành nhiều mảnh!

Ngay trong nháy mắt khi tấm khiên tan nát, tia chớp màu đỏ tiến vào mi tâm của lão giả. Thân thể hắn run lên, hai mắt lờ mờ, có máu đen chảy ra. Cả người hắn run rẩy, trong cơ thể bị tia chớp màu đỏ tàn phá, nguyên thần vừa mới chạm vào nó liền ầm ầm tan rã, không có chút lực chống cự.

Thức hải sụp đổ, nguyên thần diệt tuyệt, sinh cơ toàn bộ thân thể tiêu tán.

Sương mù màu đen lúc này mới lao tới thôn phệ, bao vây lấy thân thể lão giả. Trong chốc lát, sương mù màu đen rời đi, để lại một cái túi xương khô, hóa thành tro bụi tiêu tán.

- Đây là tu sĩ giới ngoại sao…

Một tiếng nói từ trong sương mù màu đen truyền ra, vang vọng tinh không.

Tiếng nói này vang lên trong thời gian ngắn khiến sự sợ hãi trong lòng tất cả tu sĩ bùng lên. Trong mắt bọn họ, sương mù màu đen này chính là

một cơn ác mộng, hễ bị đụng tới là lập tức chết rất thê lương !

Tu sĩ giới nội trong mắt bọn họ vốn giống như một đám cừu, giống như một đám thú bị nhốt, trong lòng không chút coi trọng, thậm chí họ nhận thấy, bọ họ chính là thiên đạo của tu sĩ giới nội. Mỗi một dân cư của thái cổ tinh thần đều tự xưng là thiên đạo của giới nội.

Giới nội giống như một nơi hoang sơ, giống như một đám dã nhân !

Nhưng lúc này trong nháy mắt, toàn bộ ý nghĩ của bọn họ đều sụp đổ, ánh mắt lộ ra sự hoảng sợ ngập trời, không chút do dự điên cuồng lui lại phía sau, giải tán lập tức. Bọn họ không dám tiến tới, giờ phút này chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu là trốn, trốn, trốn !

Sương mù màu đen mơ hồ lộ ra thân hình của Vương Lâm !

Hắn liếm liếm môi. Thôn Linh Phệ Thể Tuyệt Thiên này thực sự là cường đại. Hắn liên tục thôn phệ mấy người xong, thương thế trong cơ thể đã khôi phục được vài phần.

Nhất là cảm giác thoải mái khi thôn phệ người khác này giống như là ăn tiên quả vậy, làm cho người ta mê muội, làm cho người ta không nỡ dừng lại.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hồng quang. Trong nháy mắt khi mấy trăm tu sĩ ầm ầm chạy trốn, Vương Lâm cười khằng khặc, thân thể lại biến ảo ra từ sương mù màu đen, bước từng bước về phía trước.

Thân thể hắn khô quắt lại, toàn thân tràn ngập sương mù, giống như là mới từ địa ngục ma giới đi ra vậy, giờ phút này lao tới ngay gần một tu sĩ giới ngoại.

Tu sĩ này thoạt nhìn tuổi không lớn, chỉ là một thanh niên. Ánh mắt hắn khiếp sợ vô cùng, trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến tới không ngờ quên cả chống cự, hoảng hốt kêu gào.

Chỉ là tiếng kêu mới thốt lên đã vụt tắt. Tay trái Vương Lâm bóp cổ hắn, mang theo hắn, tốc độ không dừng lại chút nào, tiếp tục điên cuồng phóng tới.

Cùng với Vương Lâm phóng tới, thanh niên kia không phát ra chút tiếng động nào, thân thể lại run rẩy kịch liệt, từng trận hắc vụ từ trong cơ thể tuôn ra.

Chỉ trong chốc lát, thân thể hắn liền héo rũ đi, nguyên thần, hồn phách, tất cả nguyên lực và sinh cơ đều bị tay trái Vương Lâm điên cuồng hút sạch.

Hai mắt hắn trợn to, đồng tử trong nháy mắt tan rã, thân thể ầm ầm nổ tung, ngay cả máu cũng bị Vương Lâm hấp thu. Cảnh tượng này như là cả thân thể hắn bị cánh tay trái của Vương Lâm hút sạch vậy.

Vương Lâm tiếp tục đuổi theo mấy tu sĩ giới ngoại. Đây là một nữ tử gương mặt kiều diễm. Trong mắt nàng lộ ra sự sợ hãi vô tận. Vương Lâm lúc trước dùng sương mù màu đen thôn phệ tuy rằng kinh hãi nhưng cũng không khát máu như hiện giờ. Nhưng cảnh vừa nãy khiến cho người ta nhìn vào mà khiếp vía. Nhất là lúc này hắn tới gần, mùi máu tanh tràn vào mũi nữ tử, khiến nàng hét lên thê lương, thân thể đang muốn lui lại thì đã lọt ngay vào ngực Vương Lâm, không ngờ lại bị hắn cuốn lao về phía trước. Tiếng kêu thê lương lại vang lên thảm thiết, thân thể nàng run rẩy, nhanh chóng héo rũ. Hồng nhan không còn, chỉ còn khô cốt...

- Ma !! Người này chính là ma !!

Trong tiếng kêu thảm thiết, tu sĩ bốn phía vội vàng chạy trối chết. Tâm thần đám người này run rẩy, tràn ngập vô tận kinh hoàng. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Cùng với việc Vương Lâm không ngừng cắn nuốt, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, lại phối hợp với súc địa thành thốn. Mấy trăm tu sĩ này trong tinh không rộng lớn căn bản là không có đường trốn ! Thường thường Vương Lâm nhoáng lên một cái liền đuổi theo được một người, dù đối phương là nam hay nữ cũng đều là địch nhân của hắn ! Cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại không có nguyên nhân, chỉ có giết chóc ! Ở Phong giới Đại Trận này, trận giết chóc tanh máu này điên cuồng diễn ra, chỉ có Phong Giới Đại Trận chứng kiến. Hàng ngàn năm trước, tiên nhân của giới nội muốn lao ra khỏi đại trận nhưng đều bị trận linh giết chết. Giới ngoại lạnh lùng quan

sát. Tiên nhân trước khi chết rống giận, trong sự yên lặng ngày hôm nay lại vang vọng trong Phong Giới Đại Trận.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, người đời sau của ta sẽ phá vỡ trận pháp này, khiến cho giới ngoại các người vạn linh tuyệt diệt, khiến cho giới ngoại các người máu chảy thành sông !

Máu không chảy thành sông nhưng so với chảy thành sông lại còn rung động lòng người hơn ! Liên tục thôn phệ, trong thời gian ngắn ngủi, tu vi Vương Lâm cấp tốc khôi phục, nguyên thần đã no đủ, hồn phách càng cô đọng. Chỉ có vết thương trên ngực là khôi phục hơi chậm ! Mấy trăm tu sĩ dưới sự điên cuồng thôn phệ của hắn đã biến mất phân nửa, chỉ còn gần trăm người có tu vi cao nhất là đã chạy rất xa, mang theo sự kinh hoàng, mang theo sự e ngại mà chạy trối chết.

Liếm liếm môi, Vương Lâm xoay mạnh người, nhìn về phía những tu sĩ chạy trối chết phía xa. Toàn thân hắn tràn ngập sương mù màu đen, bao phủ tám hướng.

- Các ngươi trốn không thoát đâu !

Thân thể hắn chợt chuyển động, khiến sương mù màu đen hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, điên cuồng xoay tròn. Càng xoay tròn, dòng xoáy này càng lúc càng lớn. Một lực hút mạnh mẽ truyền ra. Dưới lực hút này, thân thể gần trăm tu sĩ đã chạy rất xa kia liền chậm lại, thậm chí trong hoảng sợ còn phát hiện ra là mình đang bị hút nhanh về phía sau. Sợ hãi sinh tử, một cảnh tượng tanh máu hiện lên khiến đám tu sĩ này trở nên

tuyệt vọng ! Đúng lúc này, sắc mặt Vương Lâm đột nhiên đại biến. Hắn xoay phắt người lại nhìn về phía xa xa, không suy nghĩ chút nào, tay trái vung lên phía trước một cái. Lập tức sương mù màu đen bên ngoài thân thể hóa thanh một cánh tay điên cuồng hướng về bốn phía quơ một cái. Ngay lập tức gần trăm tu sĩ kia thân thể liền bị cuốn lấy, bị thôn phệ ! Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Những tu sĩ thủ trận đều toàn bộ tử vong ! Sau khi thôn phệ đám tu sĩ này, Vương Lâm nhanh chóng bước về phía trước nửa bước, cả người ngay lập tức biến mất hoàn toàn. Ngay trong nháy mắt thân thể hắn biến mất, từ phía xa xa có một tiếng gầm thét điên cuồng truyền tới :

- Vương Lâm !!!

Một thân ảnh thật lớn có thể sánh với tinh không đang hướng về nơi này ầm ầm lao tới !

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1309: Truy sát

- Thác Sâm.

Ngay khi thân mình dung nhập vào trong trời đất, trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, nhìn thoáng qua thân ảnh khổng lồ ở phía sau. Đối phương vẫn còn cách rất xa, nhưng thân ảnh này quá lớn, lại đang rít gào, khiến cho trời đất như muốn sụp đổ.

- Hắn quả nhiên là ở giới ngoại!

Thân ảnh Vương Lâm tiêu tan vào trong trời đất.

Sau khi thân thể hắn biến mất không lâu, bên ngoài Phong Giới Đại Trận lập tức có thanh âm vang trời nổi lên. Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Thác Sâm kia ầm ầm đi tới, toàn thân hắn phát tán ra mùi máu tanh nồng đậm. Ở giới ngoại trong những năm này, hắn không ngừng phẫn nộ đồ sát những bộ lạc thái cổ, vì vậy đã bị những cao thủ bước thứ ba của Thái Cổ Tinh Thần truy sát!

Nếu chỉ là một hai tu sĩ bước thứ ba, Thác Sâm hắn hiển nhiên là không sợ, thậm chí rất có khả năng sẽ bị hắn giết. Nhưng những cao thủ bước thứ ba đang truy sát hắn cũng không phải là một hai người, mà là ba người!

Trong đó có một người tu vi đã đạt tới cảnh giới Không Niết, mặc dù vẫn còn chưa độ kiếp, nhưng có thể phát huy ra thần thông đạo thuật kinh thiên động địa! Chỉ một người này cũng đủ để khiến cho Thác Sâm đau đầu không thôi.

Thác Sâm nhiều năm trước xông vào Phong Giới Đại Trận đã bị thương, lại làm nổ tung mấy tinh điểm để bắt lấy những cao thủ bước thứ ba, có thể nói đây là lúc suy yếu nhất. Nhưng thân thể của hắn, dù sao vẫn còn xa Vương Lâm mới có thể sánh bằng!

Thân thể của hắn… thật sự là thân thể của Cổ Thần… là máu thịt của vương tộc Cổ Thần đã sống qua vô số vạn năm. Mức độ cường hãn của hắn là không thể tưởng tượng được.

Trong khi truy sát những cao thủ bước thứ ba, thương thế của hắn lại càng nặng thêm, nhưng ba người này cũng không chịu nổi, cũng bị thương, không có cách nào gây khó khăn cho đối phương.

Duy chỉ có cao thủ đã đạt tới cảnh giới Không Niết kia đã giáng cho Thác Sâm một đòn nghiêm trọng, khiến cho Thác Sâm trong lúc phẫn nộ lui lại về phía sau. Dọc đường đi, hắn điên cuồng phá hủy hết thảy mọi sinh linh mà hắn nhìn thấy, dường như ba cao thủ bước thứ ba kia không muốn bức bách hắn quá mức, mà muốn dần dần khiến cho Thác Sâm rơi vào tình trạng kiệt sức!

Thời gian mười năm, lửa giận tích tụ trong lòng Thác Sâm đủ để đốt cháy trời đất. Hắn tìm kiếm Vương Lâm, nhưng ở chỗ này cũng không tìm được Vương Lâm, dường như muốn nổi giận.

Nhưng ngay khi lửa giận của hắn ngợp trời, hắn cũng đột nhiên cảm nhận được khí tức của Vương Lâm xuất hiện ở Thái Cổ Tinh Thần này. Phát hiện này khiến cho Thác Sâm không chút do dự, điên cuồng vọt tới!

Ở phía sau hắn, ba đạo cầu vồng ở phía xa bám theo, trong đó có hai nam và một nữ, không nhìn thấy rõ hình dáng. Bên ngoài thân thể của bọn họ đều có những gợn sóng ngăn cản hết thảy mọi thần thức cùng ánh mắt.

Bọn họ không hề dừng lại chút nào, ở phía xa bám theo Thác Sâm, bay về phía trước.

Thác Sâm trong lúc tiến lên, trong tiếng động ầm ầm đi tới bên ngoài Phong Giới Đại Trận, trong tiếng gầm nhẹ tay phải nắm lại, hướng về hư không hung hăng đánh một quyền. Tiếng ầm ầm vang lên, tinh không ở phía trước hắn bị xé mở, lộ ra một cái khe rất lớn. Thân thể hắn đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành nhỏ giống như người thường, trực tiếp bước vào bên trong cái khe, biến mất không thấy.

- Đuổi theo!!

Hắn bất luận như thế nào cũng phải đuổi theo Vương Lâm, nuốt lấy hắn, sau đó quay lại nuốt lấy toàn bộ ba cao thủ bước thứ ba ở phía sau kia mới có thể hả được hết sự phẫn nộ trong lòng hắn!

Vương Lâm dung nhập vào trời đất, thi triển súc địa thành thốn, không có mục tiêu cố định, mà tận dụng tối đa khả năng của mình, hướng về nơi xa nhất mà đi tới.

Bên trong một khoảng tinh không ở phía bắc của Thái Cổ Tinh Thần này, theo một lượng lớn gợn sóng quanh quẩn, thân ảnh Vương Lâm từ bên trong bước ra, toàn thân hắn vẫn tràn ngập sương đen. Lúc này bước ra, không hề dừng lại, lại hướng về phía trước dịch chuyển đi.

Ngay khi thân ảnh hắn xuất hiện, ở phía sau hắn bên trong tinh không lập tức có cuồng phong gào thét hiện ra. Cơn cuồng phong này rất mạnh, không thể hình dung được, đủ để hủy diệt trời đất. Trong tiếng ầm ầm, trong tinh không phía sau hắn lập tức bị xé rách, lộ ra một cái khe rất lớn.

Khí âm hàn điên cuồng thổi ra, còn có một tiếng rít gào vang lên. Chỉ thấy Thác Sâm từ bên trong cái khe điên cuồng lao ra, hai mắt hắn đỏ như máu, lộ ra lòng tham nồng đậm.

- Vương Lâm!! Cuối cùng bổn thần đã tìm thấy ngươi rồi!!

Vương Lâm bước chân phải lên, không dịch chuyển nữa mà lại một lần nữa thi triển súc địa thành thốn, dung nhập vào trong thiên địa, còn quay đầu lại hướng về phía xa trong tinh không nhìn Thác Sâm đang muốn lao ra khỏi cái khe, hai mắt lóe lên hồng quang, Cực Cảnh điên cuồng lóe ra, hóa thành tia chớp màu đỏ, ầm ầm hướng thẳng đến Thác Sâm.

Thác Sâm dữ tợn tay phải nắm lại, hướng về phía trước vung lên.

Sức mạnh của một cái vung tay này có thể phá vỡ một tu chân tinh!

Tốc độ của tay phải hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã va chạm với tia chớp màu đỏ kia. Tia chớp màu đỏ kia trong tiếng ầm ầm chui vào trong cơ thể Thác Sâm, bắt đầu điên cuồng phá hủy.

Nhưng đồng thời, đòn tấn công của Thác Sâm cũng ầm ầm xuất ra, có một phần lao thẳng đến Vương Lâm, ngay khi thân thể Vương Lâm dung nhập vào trong trời đất biến mất, đánh lên người hắn.

Thân thể hắn kịch chấn, phun ra máu tươi, sương đen tràn ngập toàn thân tiêu tan, biến mất giữa trời đất.

Tay phải Thác Sâm dừng lại, trong mắt lập tức lộ ra vẻ kỳ dị!

- Thiên kiếp cực!!... …

Thần sắc hắn biến đổi, tia chớp màu đỏ kia ở bên trong cơ thể hắn không ngờ không thể bị hủy diệt, mà liên tục phá phách, nhưng nhờ sức hồi

phục mạnh mẽ của Cổ Thần nên cũng không lo ngại. Chỉ là lúc này thương thế trên người của Thác Sâm cũng có tai họa ngầm.

Khi đang muốn tiếp tục truy kích, Thác Sâm lập tức nhăn mày lại, ba đạo cầu vồng phía sau gào thét, tốc độ tăng mạnh. Ba người này vẫn đuổi theo bay thẳng về phía hắn, ngay khi nhìn thấy tia chớp màu đỏ kia, với kiến thức của bọn họ hiển nhiên có thể nhận ra, giờ phút này không chút do dự lao tới gần, hóa thành ba đạo cầu vồng kinh thiên, nhắm về phía Thác Sâm!

Bên trong khoảng tinh không trong Thái Cổ Tinh Thần này, thân ảnh Vương Lâm từ bên trong hư vô lảo đảo đi ra, sắc mặt tái nhợt, lại một lần nữa phun ra máu tươi, vết thương trên ngực lại toạc ra, chảy rất nhiều máu tươi, thấm đẫm quần áo.

Bên trong vết thương ẩn chứa khí tức của Khai Thiên Phủ, đối với bộ tộc Cổ Thần mà nói rất khó khôi phục, trừ phi đem khí tức này bức ra, nếu không, phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khép lại.

Ở chỗ này có thể gặp phải Thác Sâm cũng không ngoài dự liệu của Vương Lâm. Chỉ là mặc dù biết rõ Thác Sâm ở chỗ này, biết rõ Thác Sâm muốn giết mình, nhưng Vương Lâm sao có thể sợ chết mà không dám đến đây!

Sau khi thân ảnh hắn biến ảo hiện ra, lập tức vung tay trái lên, huyết kiếm xuất hiện trong tay, thân thể không hề dừng lại, hướng về phía

trước trong nháy mắt dịch chuyển đi. Ngoài Cực Cảnh, hắn còn có thanh huyết kiếm này!

Kiếm này cũng là pháp khí của Cổ Thần, mặc dù không bằng chiếc búa khai thiên kia, nhưng cũng có thể mang lại cho bộ tộc Cổ Thần những vết thương rất nặng. Mà Vương Lâm vừa rồi tiếp xúc với Thác Sâm trong thời gian ngắn ngủi, nhưng lập tức phát hiện ra, Thác Sâm so với lúc ở vùng đất Cổ Thần năm đó rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Quan trọng hơn đó là với tâm trí của Vương Lâm, đối với Thác Sâm hắn hiểu rất rõ, người này ở trong Thái Cổ Tinh Thần, tất nhiên sẽ không ẩn giấu thân mình, mà sẽ đại khai sát giới, nhất định sẽ khiến cho tu sĩ bước thứ ba trong Thái Cổ Tinh Thần chú ý, thậm chí sẽ triển khai vây sát!

Thương thế của Thác Sâm này ngoại trừ vì phá vỡ Phong Giới Đại Trận mà có, tất nhiên cũng có liên quan đến việc bị vây sát, mà xem bộ dáng dường như cũng có chút mệt mỏi, nói vậy lúc này hắn cũng đang bị người tra truy sát! Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể vội vàng dịch chuyển đi.

Thân ảnh của hắn không ngừng lóe lên bên trong tinh không, mỗi một lần lóe lên, đều đi được một khoảng cách vô tận. Một lát sau, Vương Lâm phát hiện ở phía sau không còn dấu hiệu Thác Sâm đuổi theo, trong lòng lại càng thêm khẳng định.

Nhưng hắn hiểu rõ hết thảy những chuyện này chỉ là Thác Sâm ở bên trong Thái Cổ Tinh Thần cực kỳ kiêu ngạo. Nếu trải qua nhiều năm, hắn

bình tĩnh lại, với thân thể cường hãn của hắn, người có thể giết chết hắn sẽ cực kỳ hãn hữu!

Đối phương nhất định trong thời gian ngắn sẽ lại truy sát tới nơi này. Điều này, Vương Lâm hoàn toàn không nghi ngờ gì!

Thời gian của hắn không có nhiều, cần phải nhanh chóng khôi phục lại đỉnh cao, giờ phút này hắn triển khai toàn bộ tốc độ dịch chuyển, điên cuồng lóe lên xuyên qua tinh không này.

- Chỉ có bỏ lại Thác Sâm, mới có thể đưa Lý Thiến Mai tới chỗ của Lam Mộng Đạo Tôn. Lúc trước ta đã nuốt lấy vài trăm tu sĩ, ngay cả trong ký ức của bọn họ cũng đều biết Lam Mộng Đạo Tôn là một trong ngũ đại tôn giả của Thái Cổ Tinh Thần, ở trên lam Sơn chỗ của Lam Ti Tộc!!

Vương Lâm trong lúc lóe lên dịch chuyển bên trong tinh không, thần thức tản ra. Một lát sau trong mắt hắn lóe lên àng quang, nhìn thấy ở phía xa xa, có một tu chân tinh, trên đó có rất nhiều tu sĩ cư trú.

- Giờ phút này không thể có lòng dạ đàn bà, ta sinh ra trong giới nội, lớn lên trong giới nội, trận chiến giữa hai giới sớm muộn cũng sẽ nổ ra, giờ phút này nếu giết thêm một người, trận đại chiến sau này giới ngoại sẽ bớt đi một phần lực lượng! Đây là cuộc chiến giữa hai giới, không có đúng sai!

Vương Lâm trong lúc trầm mặc tốc độ bạo tăng, trong cơ thể lại truyền ra tiếng ầm ầm, đám sương đen lúc trước tiêu tan lại một lần nữa từ trong cơ thể hắn ngưng tụ ra, hóa thành sương mù ngợp trời, cuốn quanh thân thể hắn, hướng về phía tu chân tinh ở đằng xa điên cuồng phóng đi

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, phá khai tinh không, trực tiếp tới gần. Tu chân tinh trước mắt toàn bộ tối đen, trên đó có rất nhiều ao đầm, linh khí cực kỳ nồng đậm, chẳng những có tu sĩ mà còn có rất nhiều linh thú! Nhưng quỷ dị đó là trên đó tràn ngập oán khí, oán khí này nồng đậm, dường như ngợp trời.

Ngay khi hắn tới gần, trên tu chân tinh này lập tức truyền ra tiếng rít chói tai. Trận pháp trên đó ầm ầm mở ra, không biết bằng cách gì đã biết được Vương Lâm tiến đến.

Nhưng tốc độ mở ra của trận pháp này ở trong mắt của Vương Lâm vẫn còn quá chậm. ngay khi trận pháp mở ra, hắn nhoánh lên một cái trực tiếp nhảy vào, đám sương đen trên toàn thân ầm ầm tản ra, hóa thành mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn phần, ở trên tu chân tinh này bắt đầu điên cuồng cắn nuốt!

Tiếng kêu thảm thiết ngay lập tức vang lên kinh thiên trên khắp tu chân tinh tràn ngập oán khí này. Tất cả tu sĩ trên đó trong nháy mắt đều bị sương đen vờn quanh, thân thể nhanh chóng héo rũ, toàn bộ sức sống, huyết mạch, nguyên thần đều bị đám sương đen hút đi.

- Ma tu phương nào dám đến nuốt linh hồn trên Ma Nạp Tinh ta!!

Một lão giả mặc áo xanh lục trực tiếp từ trên tu chân tinh này bay ra, hướng về đám sương đang rít gào trên bầu trời, bên ngoài thân thể ẩn hiện quần sáng xanh biếc, là một đại thần thông tu sĩ tu vi đã đạt tới thiên nhân đệ nhát suy !

- Đại thần thông tu sĩ !

Vương Lâm ở bên trong đám sương đen ánh mắt lộ ra hàn quang, liếm môi thân thể nhoáng lên một cái, toàn thân đột nhiên hóa thành một tia chớp Cực Cảnh màu đỏ, phá tan sương mù, lao thẳng đến lão già kia.

Lão già biến sắc, đang muốn phản kháng, một thanh âm âm trầm đột nhiên vang lên.

- Định !

Một chữ định phát ra, thân thể lão già kia đột nhiên dừng lại, tia chớp màu đỏ do Cực Cảnh hóa thành trực tiếp lao tới, ầm một tiếng chui vào bên trong cơ thể lão già. Lão già kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân lập tức bị sương đen tràn ngập.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1310: Liên hệ

Nuốt lấy thân thể linh hồn, diệt tuyệt hết thảy, lấy hàng vạn sinh linh để sử dụng cho bản thân. Trong tiếng ầm ầm, lão già kia toàn thân sụp đổ, máu thịt kỳ lạ mà không hề tứ tán, mà lại nhanh chóng bốc cháy, trong phút chốc liền hóa thành tro bụi.

Sương mù từ bên trong thân thể sụp đổ của lão già tản ra, trong lúc nhúc nhích lộ ra thân ảnh Vương Lâm. Sắc mặt hắn hồng hào, trên mi tâm mơ hồ có một tia màu đen lượn lờ.

Sau khi hắn hiện thân không hề dừng lại, mà thân thể nhoáng một cái nhảy vào tu chân tinh này. Nhưng nơi hắn đi qua, hễ là tu sĩ đều bị sương đen chui vào cơ thể, trong tiếng kêu thê thảm thân thể héo rũ, máu thịt toàn thân tiêu tan bị Vương Lâm đi qua hấp thụ.

Một lát sau, trên toàn bộ tu chân tinh này, tất cả những tu sĩ ngoại giới gần như toàn bộ bị tiêu diệt, đám sương đen phát tán ra ở bên ngoài thân thể Vương Lâm ngợp trời, hình thành lửa ma. Hắn bay giữa không trung, tay tráu giơ lên hướng xuống mặt đất hung hăn tung một trảo

- Trừu tinh hồn lực!

Ầm một tiếng, toàn bộ tu chân tinh này bắt đầu run lên. từng trận khí tức tang thương điên cuồng lao ra, giống như thức tỉnh sau một giấc ngủ sau.

Từng đạo khói trắng từ bên trong tu chân tinh không nhưng tản ra, bay thẳng đến tay trái của Vương Lâm. Ở trong tay hắn hình thành một đám khí như bông to bằng nắm tay.

Bên trong đám khói mờ ảo kia như là ẩn chứa tinh không.

Cầm đám khí tinh hồn này, đám sương đen quấn quanh thân thể Vương Lâm từng bước biến mất trên tu chân tinh này.

Bên trong tinh không, Vương Lâm dung nhập vào trong trời đất, hướng về phía trước bay đi như tên bắn. Trên đường hễ gặp phải tu chân tinh nào, hắn đều lập tức nhảy vào, sau khi nuốt lấy tinh hồn, dần dần bên ngoài thân thể Vương Lâm đã có bảy đám khí tinh hồn lơ lững.

Tiếng ầm ầm theo hắn tiến về phía trước vang lên kinh thiên, khí tức tang thương lại tràn ngập tinh không!

Dần dần, thương thế của nguyên thần hắn đã hồi phục, vết thương duy nhất trên toàn thân do Khai Thiên Phủ kia tạo thành vẫn đang rĩ máu tươi, ngoài ra, đã không còn đáng ngại.

Thậm chí miệng vết thương đó sau khi Vương Lâm cắn nuốt vô tận cũng đã có dấu hiệu khép lại, nhưng ở bên trong luôn có khí tức của Khai Thiên Phủ lượn lờ, khiến cho vết thương khép lại rất chậm.

- Không bức được khí tức của chiếc búa này ra, vết thương này sẽ rất lâu nữa mới có thể khép lại.

Trong lúc bay đi bên trong tinh không, trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, nhìn về phía tinh vực lấp lánh phía xa xa.

Muốn bức khí tức này ra, chỉ hấp thu máu thịt của những tu sĩ tầm thường ở giới ngoại cũng không thể được, chỉ có hấp thụ sức mạnh của Cổ Thần...ở bên trong Thái Cổ Tinh Thần này, nơi có sức mạnh của Cổ Thần, ta chỉ biết có một chỗ!

Đó chính là Nguyệt Tộc!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong tiếng hừ lạnh thân thể hướng về phía hư không phía trước bước tới, cả người lập tức dịch chuyển đi, hướng về phía tinh vực chổ của Nguyệt Tộc trong trí nhớ phóng đi.

Bên trong Nguyệt Tộc Cao thủ như mây, có rất nhiều lão quái đã sống vô số vạn năm, có thể nói đó là nơi long đàm hổ huyệt, cực kì nguy hiểm. Nhưng Vương Lâm lại có một ý định khác, thông qua việc cắn nuốt ở

bên ngoài Phong Giới trước đây, hắn đã biết được trong những năm này, Nguyệt Tộc chưa bị Thác Sâm hủy diệt.

- Nếu Thác Sâm truy kích không tha, ta sẽ dẫn hắn đến Nguyệt Tộc, đến lúc đó, để xem Nguyệt Tộc chống cự như thế nào!

Hàn quan trong mắt Vương Lâm dần dần càng đậm, trong lúc tiến về phía trước dung nhập vào trong trời đất, trong nháy mắt biến đầu không thấy.

Chỗ của nguyệt tộc, cách vị trí lúc này của Vương Lâm cực kì xa xôi, nơi này hắn chưa bao giờ đi tới. Chỉ là theo ký ức của những tu sĩ cùng với người của nguyệt tộc năm đó trong thất thải giới, hắn cũng biết được một lần Súc Địa Thành Thốn không thể tới được, mà phải mất mấy lần.

Trong lúc bay đi, Vương Lâm không rãnh quan sát cảnh vật bên trong thái cổ tinh thần này. nơi đây khác với tinh không trong giới nội, ngay cả ánh sáng lấp lánh dường như cũng có một cảm giác mông lung, giống như hết thảy đều bị một sức mạnh nào đó hóa thành một lớp màng, giống như bị một chiếc lồng bao phủ.

Điểm này, nếu như chưa đi tới ngoại, thì hoàn toàn không thể chú ý, chỉ biết rằng trời đất vồn là như vậy.

Đối với tu sĩ ngoại giới mà nói, nội giới chính là một chiếc lồng, ngăn chặn bọn họ ham muốn. Vì sự tồn tại của chiếc lông này khiến cho tu sĩ ngoại giới có thể nhờ vào Phong Giới Đại Trận mà một lần nữa triển khai một kế hoạch đối phó với nội giới.

Bất luận là Thất Thải đạo quả, hoặc là Tiên Giới sụp đổ, hoặc là ẩn nấp mai phục, hết thảy những việc này, đều là vô hình chung khiến cho lực lượng nội giới suy yếu trong phạm vi lớn.

Người của nội giới muốn đi ra, đã là khó khăn. Bất luận là Chưởng Tôn, hay Cổ Yêu Cổ Ma năm đó đánh lén Thanh Lâm cũng đều là từ ngoại giới mà đến. Bọn họ tiến vào bên trong Phong Giới Đại Trận dường như không có một trở ngại gì, họ có một phương pháp đặc biệt, phương phám này được Viễn Cổ Tiên Vực ở ngoại giới ban cho.

Hết thảy chuyện này, đều là Vương Lâm nghe được từ những lời của chủ nhân Phong Giới, hắn cũng biết được, ngoài những sinh linh của nội giới, còn có sức mạnh thiên địa.

Sức mạnh thiên địa của nội giới nhìn hình như vô hạn, nhưng thực tế theo thời gian trôi qua, ngày càng thưa thớt, mà ngoại giới thì còn lại vô biên vô hạn.

Ngoài ra, cái khiến cho tâm thần Vương Lâm rung chuyển, còn có Phong Giới Đại Trận ngăn cản thiên địa nguyên lực kia. Vì sự tồn tại của Phong Giới Đại Trận này khiến cho số lượng tu sĩ bước thứ ba của nội giới cực kì ít ỏi. Vô số năm qua, rất ít bổn nguyên được sinh ra, những người có

thiên khiếu chỉ cần bổn nguyên đại thành là có thể bước vào bước thứ ba cũng đều vì Phong Giới Đại Trận mà cả đời không thể bổn nguyên đại thành, chỉ có thể đạo tiêu mà chết.

Hết thảy chuyện này là sức mạnh hương hỏa, là điểm mấu chốt để trở thành cao thủ bước thứ ba. Mặc dù một vài cao thủ đã đạt tới bước thứ ba nhưng vì có Phong Giới Đại Trận này mà không thể không chọn cách bế quan ngủ say, để cho bổn nguyên không bị tiêu tan.

Chính vì Phong Giới Đại Trận này mà giới nội hoàn toàn không có một sức mạnh hương hỏa nào. Cho dù có thể tạo thành, cũng sẽ trong thời gian ngắn bị Phong Giới Đại Trận này hút đi!

Muốn có được sức mạnh hương hỏa duy trì được bổn nguyên lớn mạnh không ngừng, trừ phi phải đi ngoại giới, hoặc trở thành gián điệp của ngoại giới, giống như...Thủy Đạo Tử.

Bốn cảnh giới trong bước thứ ba là Không Niết, Không Linh, Không Kiếp, Không Huyên. Không Niết thì còn có thể được, còn muốn đạt tới Không Linh thì cực kì gian nan, cơ hồ...không thể làm được. Chủ nhân Phong Giới năm đó giáng lâm, việc đầu tiên giải quyết chính là vấn đề sức mạnh hương hỏa này. Cho nên dưới thần thông của hắn, sửa sang lại toàn bộ Tứ Đại Tiên Giới, qua đó đối kháng lại sự hấp thụ sức mạnh hương hỏa của Phong Giới Đại Trận.

Chủ nhân Phong Giới có thần thông và trí tuệ to lớn, dưới sự kết hợp này, hết thảy những sự phát triển cho dù là sức mạnh hương hỏa đều sẽ

được hắn nhờ vào Tứ Đại Tiên Giới này mà ngăn trở sự hấp thụ của Phong Giới Đại Trận.

Hết thảy những điều này một khi cuối cùng bị phá hủy, người của ngoại giới tuyệt sẽ không cho phép nội giới xuất hiện sự biến hóa. Trong kiếp nạn trước đây, chủ nhân Phong giới bị Thủy Đạo Tử đánh lén, bị Chưởng Tôn cùng với một vài người đến từ viễn cổ tiên vực liên thủ đánh trọng thương, gần như tử vong! Bạnh Phàm nổi điên, Thanh Lâm bị con gái của Chưởng Tôn làm tê liệt thâm thần, rồi sau đó lại bị Cổ Yêu Cổ Ma truy sát.

Vân, Thiểm hai giới cũng vậy.

Hết thảy đều bị hủy diệt, khiến cho giới nội vĩnh viễn trở thành một cái lồng giam người, không thể có được trời đất thực sự.

Một lần nữa muốn tấn công Phong Giới Đại Trận, chính là muốn phá vỡ cái lồng giam này!

Thái Cổ Tinh Thần trong giới ngoại, chưa bao giờ triển khai một cuộc chiếm phạm vi lớn với nội giới, chờ cho đến khi sức mạnh của nội giới yếu đến cực hạn, sẽ triển khai một đòn sấm sét.

Nhảy vào trận pháp, hủy diệt giới nội, tìm Thông Thiên Môn, Đi tới Viễn Cổ Tiên Vực trong gới nội.

Ngày này đã tới rất giần, rất gần!

Giới nội hôm nay, sau khi suy yếu vô số năm, đã đến lúc uy yếu nhất. Cái ngày mà ngoại giới đã chờ đợi từ rất lâu đang từ từ đến gần!

Ngay khi phát hiện ra hết thảy những việc này, chủ nhân Phong Giới đã đưa Vương Lâm tiến vào Đạo Cảnh, lại trợ giúp hắn rời khỏi nội giới, mục đích của hắn chính là muốn cho Vương Lâm ở ngoại giới đạt đủ sức mạnh hương hỏa, có thể tăng tiến tu vi, đạt tới bước thứ ba.

Năm đạo bổn nguyên ở trên người Vương Lâm, chủ nhân Phong Giới hiển nhiên là đã nhìn thấy, lúc ấy thần sắc hắn như thường, nhưng tâm thần rung động kinh thiên động địa. Hắn cũng không nói gì, nhưng bởi vì năm đạo bổn nguyên này, mới khiến cho hắn quyết định nhận Vương Lâm làm truyền nhân! Thống lĩnh nội giới, chống lại sự tấn công của ngoại giới, thậm chí là...chém giết ngoại giới!

Hắn chọn cách tự mình dung nhập vào Phong Giới Đại Trận, mục đích là muốn dùng một phần sức mạnh cuối cùng của mình khiến cho Phong Giới Đại Trận này trở thành vật của nội giới, muốn tĩnh dưỡng nội giới, ngăn cản tu sĩ ngoại giới xâm lấn, khi nào tu sĩ nội giới muốn phản kích, sẽ mở ra Phong Giới Đại Trận.

Bất luận cuối cùng hắn có thể làm như thế được hay không, một đời của hắn cũng làm Vương Lâm kính nể!

- Nơi này, không thuộc về ta...ta từ..nội giới...

Ánh mắt nhìn Thái Cổ Tinh Thần ở phía xa trong tinh không thu lại, ánh mắt Vương Lâm trở nên kiên định.

Hắn cất bước đang muốn dung nhập vào trời đất, nhưng lập tức thần sắc khẽ động, mạnh mẽ nhìn về phía sau, hai mắt lóe lên, trực tiếp tiêu tan vào trong tinh không.

Ngay khi thân ảnh hắn tiêu tan, bên trong tinh không truyền ra tiếng nổ ầm ầm, một cái khe rất lớn bỗng nhiên bị xé ra, Thác Sâm hai mắt đỏ ngầu lao ra như tên bắn.

Ở phía sau hắn, ba đạo cầu vồng gài thét, ba cao thu bước thứ ba của Thái Cổ Tinh Thần đã truy sát Thác Sâm không bỏ qua!

Tiếng rít gào của Thác Sâm lại vang lên trong tinh không này, đối với việc truy sát của ba cao thủ bước thứ ba trong mười năm nay khiến cho hắn cực kì phẫn nộ. Nếu không có người thứ ba đã đạt tới cảnh gới Không Linh kia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ chạy, chỉ là khi vừa mới nghĩ đến cao thủ đạt tới cảnh giới Không Linh, Thác Sâm lại nổi giận không thôi.

Hắn mặc dù hành sự lỗ mãng, nhưng không phải thiếu suy nghĩ, hắn hiển nhiên nhìn ra được ba người truy sát mình chắc chắn là có mục đích! Nhưng lúc này hắn muốn đuổi theo Vương Lâm để cắn nuốt, ba người này lại bám theo gắt gao hơn, khiến cho lửa giận của Thác Sâm lại đạt tới đỉnh điểm.

- Không giết ba người này, ta dù đuổi kịp Vương Lâm, cũng không có cơ hội để cắn nuốt!

Thác Sâm lao ra khỏi cái khe, ánh mắt lộ ra hàn quang ngợp trời. Hắn nhìn thoáng qua về hướng Vương Lâm biến mất, mạnh mẽ xoay người, thân thể hắn ầm ầm lớn lên gấp vô số lần, trở thành Cổ Thần khổng lồ.

- Ba người các người bám theo bổn thần mười năm, đơn giản là muốn bổn thần suy yếu. Lúc này, bổn thần sẽ cho các người cơ hội!

Thanh âm của Thác Sâm kinh thiên động địa, khiến cho tinh không run rẩy. Hắn xoay người, thân mình bước tới, lao thẳng tới ba người đang bay ra khỏi cái khe!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1311: Trận chiến định mệnh (1)

Một quyền kinh thiên, mang theo tiếng gào thét ầm ầm, khí thế giống như một tu chân tinh nện xuống, ở bên trong tinh không lóe lên. Ba cao thủ bước thứ ba của Viễn Cổ Tinh Thần đang lao ra khỏi cái khe, trong đó có một người đạt tới cảnh giới Không Linh, còn một nam một nữ kia cũng đều là Không Niết Sơ Kỳ. Ba người này đã quen thuộc với cách tấn công của Thác Sâm, giờ phút này thần sắc như thường, không hề tản ra, mà dừng thân lại đều tự vỗ vào mi tâm của mình.

Trong thời gian ngắn, liền có một sức mạnh vô biên từ trong cơ thể của ba người này bộc phát ra, hóa thành ba đạo lưu quang quỷ dị, lao thẳng đến nắm tay của Thác Sâm.

Tiếng nổ ầm ầm trong khoảnh khắc này vàng vọng trong trời đất, lại trong tiếng rắc rắc, tinh không bị xé ra một cái khe rất lớn, quét ngang ra, giống như tinh không bị chia ra làm hai.

Cuộc chiến của bước thứ ba, có thể làm tinh hà tan vỡ!

Thác Sâm kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt hắn lộ ra một vẻ điên cuồng. Ba tu sĩ đang truy sát này quyết không tách ra, mười năm nay

thủy chung vẫn như vậy, mặc cho hắn tấn công thế nào, ba người này cũng không tách ra chút nào để cho hắn có cơ hội đánh chết!

Nhưng lúc này, Thác Sâm vì để có thể nhanh chóng truy kích Vương Lâm, không thể dây dưa với ba người này, lộ ra vẻ điên cuồng.

- Cả đời bổn thần đã giết rất nhiều cao thủ bước thứ ba, bị các người truy bức mười năm, thật đúng là bổn thần không thể kiên nhẫn với các người được nữa! Cút đi cho ta, toái tinh!!!

Tinh điểm trên mi tâm của Thác Sâm đột nhiên lóe lên, trong đó có một viên ầm ầm bay ra, phát tán ra hảo quang chói mắt. Hào quang này mang theo sức mạnh xuyên thấu khó tin, cho dù và Vương Lâm đang dung nhập vào trời đất đi xa cũng cảm nhận được sức mạnh không thể hình dung được của Cổ Thần.

Tinh điểm Cổ Thần tỏa ra hào quang vạn trượng, ngay khi lóe lên, tiếng rít gào của Thác Sâm điên cuồng truyền ra.

Bạo!!!

Hắn không tiếc phá vỡ một tinh điểm, muốn ngăn cản ba cao thủ bước thứ 3 này bám theo, có thể thấy được ý định nhất quyết phải nuốt lấy Vương Lâm của hắn!

Tinh điểm Cổ Thần kia lộ ra vẻ tang thương vô tận, bùng phát ra uy lực đủ để hủy diệt trời đất, ầm ầm nổ tung, càng lúc càng lớn, cuối cùng dấy lên một cơn gió lốc, lấy nơi này làm trung tâm, hướng về bốn phía quét ra.

Ầm ầm ầm ầm!!

Thanh âm kịch liệt kia giống như trời đất đang không ngừng sụp đổ, tinh không ào ào xé mở, từng cái khe rất lớn điên cuồng đảo qua, trong tinh không ngàn dặm, mười ngàn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm toàn bộ đều bị bao phủ bên trong.

Vô số tu chân tinh trong phạm vi này, vô số tu sĩ cùng sinh linh trong tiếng ầm ầm, tan thành tro bụi!

Gần một nửa Thái Cổ Tinh Thần dường như cũng cảm nhận được sự chấn động trong tinh không cùng với sự điên cuồng bộc phát của sức mạnh hủy diệt kia, hóa thành một sức tấn công giống như là sóng biển, lại một lần nữa cuộn lên, quét ngang quanh quẩn.

Ba cao thủ bước thứ ba kia dưới sức tấn công này đều xuất ra toàn bộ pháp bảo của bản thân, thi triển ra thần thông đạo thuật. Nhưng dưới sức tấn công này, ba người này cũng không ngừng lui về phía sau, mạnh mẽ bị tản ra!

Lão già cảnh giới Không Linh kia hai tay bấm quyết, thân thể tuy đang lui ra phía sau, sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng vẫn chưa bị thương quá nặng, toàn bộ sức mạnh toái tinh ở phía trước hắn ngay khi tới gần liền tầng tầng lớp lớp tiêu tan. Nhưng hai người một nam một nữa kia cũng phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui lại phía sau, trong tiếng ầm ầm không ngừng vang vọng bên ngoài thân thể họ. Trong lúc lùi lại, ba người cứ như vậy mà tách ra!!

- Rốt cuộc cũng tản ra rồi!

Thác Sâm không tiếc toái tinh cũng chỉ để phân tán ba người. Ngay khi ba người kia tản ra, hắn không còn chút sợ hãi nào nữa, giờ phút này trong lúc nhe răng cười thân mình bước về phía trước. Thân mình hắn vốn vô cùng khổng lồ, bước từng bước, trời đất ầm vang, trong nháy mắt đã tới gần bên người nam tử Không Niết kia, tinh điểm trên mi tâm ầm ầm xoay tròn, những tinh điểm còn lại đồng thời bay ra, nhanh chóng xoay tròn hình thành một cơn lốc xoáy lớn, ầm ầm lao thẳng đến cao thủ Không Niết kia!

- Ti Mặc Tử, lùi lại!

Lão già cảnh giới Không Linh kia sắc mặt đại biến, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức tinh không ở xung quanh hắn giống như mặt nước gợn sóng, khiến cho tốc độ hắn chợt tăng mạnh, lao thẳng đến Ti Mặc Tử đang bị cơn lốc xoáy tinh điểm của Thác Sâm bao phủ.

Ti Mặc Tử kia là một trung niên, hai mắt lóe lên u quang, ngay khi cơn lốc xoáy tinh điểm của Thác Sâm tới gần, hai tay hắn bấm quyết, trong miệng truyền ra tiếng than nhẹ:

- Tù phong thiên chi đạo, chúng sanh nhu độ vô lượng kiếp, ly khai thâm ngục nhất chấp niệm, chúng sanh diệc vu vô lượng tiền, giải kim mang thế, thoát khốn thiên niệm, thủ lai sanh đạo, tỏa vong thiên vận, ấn minh triêu, chúng sanh chi sở bất đắc chân đạo giả, thường trầm khổ hài, vĩnh thất chân đạo, phụng chí tu chân hành....

Thanh âm quỷ dị của hắn ngay khi truyền ra, sắc mặt Thác Sâm lập tức nổi lên sự biến hóa. Tay phải hắn nắm lại, mạnh mẽ hướng tới lão già Không Linh kia ầm ầm đánh tới, ngăn cản lão già này tiến về phía trước, Thác Sâm bỏ qua Ti Mặc Tử, mà bước tới từng bước, đi qua lão gia Không Linh này, trong thời gian ngắn xuất hiện bên cạnh tu sĩ bước thứ ba còn lại.

Người này là một nữ tử, cô ta sau khi Thác Sâm toái tinh đã bị thương, trong khi đang nhanh chóng lui về phía sau, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, liếc mắt một cái đã thấy Thác Sâm đang tới gần.

Cô ta đang định thi triển thần thông, nhưng nắm tay của Thác Sâm đã ầm ầm nện xuống, trong tiếng nổ lớn, nữ tử này phun máu tươi, trong nháy mắt lui về phía sau. Cơn lốc xoáy do tinh điểm trên mi tâm Thác Sâm hóa thành nhanh chóng giáng xuống, vòng quanh bên ngoài thân thể nữ tử này, cuốn thân thể cô ta trực tiếp quay trở về mi tâm của hắn. Nữ tử kia lập tức bị phong ấn bên trong tinh điểm thứ hai.

Hết thảy việc này chỉ diễn ra chỉ trong nháy mắt, sau khi phong ấn nữ tử này, tay phải Thác Sâm lại kéo một cái vào tinh không, cả người lập tức chui vào bên trong biến mất giữa tinh không.

- Bổn thần còn có vài tinh điểm nữa chưa vỡ, chờ hai ngươi đuổi theo!

Thác Sâm mặc dù đã biến mất, nhưng thanh âm âm trầm của hắn vẫn còn vang vọng bên trong tinh không.

Lão già cảnh giới Không Linh kia ánh mắt lóe lên, cùng với Ti Mặc Tử nhìn nhau, khóe miệng hai người không khỏi lộ ra một nụ cười quỷ dị. Chỉ là bên trong nụ cười này cọn mang theo một vẻ hâm mộ, hóa thành cầu vồng, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Người ma Thác Sâm truy đuổi cũng có khí tức của Cổ Thần lan ra, cũng là vương tộc...

- Vương tộc Cổ Thần trong trời đất này có lẽ chỉ còn hai người này. Thác Sâm đã không còn gì đáng ngại, còn về người kia, nếu chúng ta không thể bắt được...

- Chỉ là không biết, vương tộc Cổ Thần rốt cuộc đối với bọn họ có tác dụng gì, vì sao phải cố gắng như vậy, đành phải tiến hành lại thay đổi kế hoạch...

- Điều này là tuyệt mật, lúc trước ta có nghe nói một chút, nhưng không biết là thật hay giả. Nghe nói, vương tộc Cổ Thần có được thần tính của thái cổ thiên địa thuở sơ khai, có thể khiến cho...

Hai người trong lúc bay đi truyền thần niệm cho nhau, nhưng câu cuối cùng của lão già Không Linh này chưa kịp nói xong, thần sắc khẽ động, lại không nói nữa.

Ti Mặc Tử bên người hắn cũng nhìn về phía trước.

Bên trong tinh không phía trước hai người bọn họ, có một nữ tử từ từ đi tới. Nữ tử này toàn thân mặc áo trắng, tướng mạo mơ hồ không rõ ràng, lúc đi tới vô cùng bất ngờ, dường như có thể vượt qua khoảng cách vô tận.

Khi tức mơ hồ lộ ra từ thân thể nữ tử này dường như vốn không phải tồn tại trong trời đất, mà là người của Tiên Vực.

- Đa tạ hai vị!

Thanh âm nữ tử này nhẹ nhàng bất định, từ từ vang lên, tay phải vung lên, liên có hai đạo bạch quang lóe ra, rơi vào tay hai người bọn Ti Mặc Tử.

- Đây là lục phẩm đạo linh như đã hứa.

Cô ta vừa nói, thân mình không hề dừng lại mà xuyên qua bên cạnh hai người này, chậm rãi đi về phía xa xa. Lão già Không Linh nhìn thoáng qua đạo bạch quang trong tay, hơi giật đầu, liếc mắt nhìn Ti Mặc Tử một cái. Hai người thủy chung không nói gì, hóa thành cầu vồng biến mất trong tinh không.

Cả trời đất phút này dường như chỉ còn lại nữ tử áo trắng kia. Cô ta chậm rãi mà đi, trong lúc bước đi, tinh hà dưới chân tiêu tan, hướng về phía Thác Sâm đang truy đuổi, dần dần tiến tới.

Thân ảnh Vương Lâm không ngừng sdtt, hướng về chỗ của Nguyệt Tộc trong trí nhớ ngày càng tới gần. Sắc mặt hắn âm trầm, khí tức dao động từ trong tinh không truyền ra mà hắn phát hiện lúc trước làm cho hắn cũng mơ hồ đoán ra.

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ nhiều, Vương Lâm sau nhiều lần sdtt, đã xuất hiện bên trong một tinh vực phát ra nguyệt quang nhẹ nhàng. Nguyệt quang trong tinh vực này là từ trong những tinh cầu ở bốn phía phát ra, tràn ngập khắp tinh vực, khiến cho nơi này nhìn thoáng qua cực kì diễm lệ, giống như là trong một giấc mơ.

- Chính là nơi này!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Nguyệt tộc trong trí nhớ của hắn chính là nơi này!

Đúng lúc này, đột nhiên ở phía sau hắn lại một lần nữa có tiếng ầm vang truyền đến. Vương Lâm không quay đầu lại mà thân thể lại nhoáng lên một cái, hướng thẳng về phía trước phá khai mà đi, thần thức tản ra, lập tức trong tinh vực phía trước phát hiện một nơi tràn ngập khí tức Cổ Thần!

- Đưa vua nhập cung!

Trên mặt Vương Lâm lộ ra một nụ cười lạnh. Cùng lúc đó, tinh không bị xé rách truyền ra tiếng ầm ầm, lập tức vang lên kinh thiên bên trong tinh vực tràn ngập nguyệt quang này.

Tinh không bị xé mở, Thác Sâm mang vẻ uể oải bước ra.

Giờ phút này rất là quỷ dị, tiếng vang kịch liệt này không ngờ lại không làm cho Nguyệt Tộc chú ý một chút nào, hoàn toàn yên lặng.

- Người trốn không thoát đâu!

Thanh âm Thác Sâm như sấm, ầm ầm vang lên. Hai mắt lộ ra hàn quang, tay phải giơ lên hướng về phía Vương Lâm nhanh chóng đánh ra một quyền!

- Ta cũng không trốn nữa!

Vương Lâm tiến về phía trước tới chỗ tràn ngập khí tức Cổ Thần, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nơi này có một vài pho tượng Cổ Thần rất lớn đứng sừng sững, khí tức Cổ Thần là từ trong những pho tượng này truyền ra, tràn ngập không ngừng.

Hắn xoay mạnh người, ánh mắt lộ hàn quang, trong cơ thể truyền ra những tiếng ầm ầm, cả người trong thời gian ngắn hóa thành cao lớn ngàn trượng, sáu tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, sức mạnh vô biên của Cổ Thần từ trong cơ thể ầm ầm bộc phát ra.

Hắn vung tay phải lên, lập tức huyết quang lóe ra, thanh huyết kiếm kia lập tức biến ảo hiện ra trong tay, đã biến thành một thanh đại kiếm dài trăm trượng, hướng về Thác Sâm vung lên, nhanh chóng chém xuống.

Thân mình hắn vẫn từng bước đi tới gần những pho tượng Cổ Thần ở bốn phía, hút một cái, khí tức Cổ Thần ở nơi dây điên cuồng hướng về thân thể hắn ngưng tụ lại, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể, trong tiếng Vương Lâm gầm nhẹ, toàn bộ tập trung vào vết thương trên ngực. Sức mạnh của Khai Thiên Phut lưu lại bên trong vết thương kia bị sức mạnh vô biên của Cổ Thần xông vào, lại phối hợp với sức mạnh Cổ Thần bên trong cơ thể Vương Lâm, lập tức có tiếng ầm ầm vang lên.

Trong tiếng ầm ầm này, chỉ thấy hư ảnh mơ hồ của một chiếc búa ầm một tiếng bị bức ra khỏi ngực của Vương Lâm

Đã không còn sức mạnh của Khai Thiên Phủ lưu lại trong cơ thể, vết thương trên ngực Vương Lâm lập tức khép lại, không còn một chút thương thế nào!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1312: Trận chiến định mệnh (2)

Sức mạnh trong một quyền của Thác Sâm sau khi toái tinh vẫn cực kỳ cường hãn. Hắn mặc dù e ngại hạn chế của phép tắc truyền thừa, không thể thi triển quá nhiều thần thông, nhưng sức mạnh của thân thể cũng đủ để kinh thiên động địa.

Giờ phút này quyền phong như nổ tung, trong tiếng ầm ầm va chạm với kiếm quang của huyết kiếm trong lúc Vương Lâm lùi lại phía sau chém tới.

Tiếng nổ ầm ầm chấn kinh thiên địa, hóa thành một lực xung kích điên cuồng hướng về bốn phía ầm ầm tản ra.

Cùng lúc đó, khí tức còn lại của Khai Thiên Phủ bị bức ra từ vết thương trên ngực Vương Lâm biến thành một chiếc búa hư ảo, bị Vương Lâm vung lên, như lưu tinh lao thẳng đến Thác Sâm.

Khí tức còn lại của Khai Thiên Phủ này bộc phát ra khí Cổ Thần nồng đậm, còn ẩn chứa một sức mạnh có thể phá tan hết thảy mọi trở ngại trong trời đất, trong thời gian ngắn ầm ầm tới gần tay phải của Thác Sâm, va chạm với nắm tay của hắn.

Thanh âm ầm ầm vang lên, Thác Sâm tuy mạnh nhưng thanh huyết kiếm năm đó có thể khiến có Viễn Cổ Tiên Hoàng thụ thương lai lịch lại cực kỳ thần bí, sau khi rơi vào tay Vương Lâm dường như không có gì có thể ngăn chặn được.

Thân thể của Thác Sâm cũng không thể so sánh với sự sắc bén của nó, nắm tay chạm phải, máu tươi liền phun ra, ngay khi máu tươi tràn ra, khí tức do Khai Thiên Phủ lưu lại đã tới gần, từ nắm tay phải của Thác Sâm chui vào bên trong cánh tay phải, tạo nên một thanh âm kinh thiên liên tiếp. Trong tiếng nổ ầm ầm kia, cánh tay phải của Thác Sâm nổi đầy gân xanh, huyết mạch căng lên, thần sắc uể oải lộ ra lửa giận, thân thể dừng lại!

Ngay khi thân thể hắn đứng lại, tiếng động ầm ầm lại vang lên trong cánh tay phải này, giống như có một sức mạnh hủy diệt từ bên trong cánh tay phải nay muốn lao ra!

Đây có thể nói là lần đầu tiên Vương Lâm và Thác Sâm thực sự chính diện giao phong!

Thân ảnh Thác Sâm bị cản trở, nhưng sức mạnh vô biên ẩn chứa trên nắm tay hắn cũng có một bộ phận lao ra, hóa thành một cơn lốc lao tới thân thể cao ngàn trượng của Vương Lâm.

Ngay khi quyền phong kia tới gần, Vương Lâm gầm nhẹ song chưởng đưa về phía trước, toàn bộ sức mạnh Cổ Thần phát ra, đối kháng trực tiếp với quyền phong kia. Tiếng động ầm ầm lại vang lên, Vương Lâm có cảm giác như va chạm với một tu chân tinh, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đạp vào khoảng không lùi lại, trực tiếp va vào một pho tượng Cổ Thần.

Pho tượng này bị va chạm phải, lập tức có những vết nứt từ chỗ va chạm lan ra, trong nháy mắt tràn ngập cả pho tượng. Một lực lượng lớn khí tức Cổ Thần đột nhiên từ trong những vết nứt kia tràn ra, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của Vương Lâm, bất ngờ khiến cho thương thế trên thân thể hắn trong nháy mắt khôi phục.

Vương Lâm trong lúc nhe răng cười tay trái vỗ vào pho tượng phía sau, cả người bước tới một bước, tay trái chỉ lên bầu trời, hung hăng nắm lại.

Ngay khi nắm tay lại, bảy đạo ánh sang màu trắng sữa đột nhiên từ bên trong cánh tay và nắm tay trái ngay lập tức khuếch tán ra.

Khí tức tang thương tràn ngập trời đất, tinh hồn của bảy tu chân tinh bị Vương Lâm hút lấy trên đường tới đây vờn quanh thân thể!

- Thác Sâm!!!

Vương Lâm quát lớn cái tên này, tay trái hung hăng vung lên, lập tức tinh hồn của bảy tu chân tinh lập tức bay ra, lao thẳng đến Thác Sâm vừa dừng lại giữa không trung.

Trong tiếng gào thét, trên tinh hồn của bảy tu chân tinh đột nhiên có hư ảnh của bảy tu chân tinh khổng lồ biến ảo ra. Cảnh tượng này giống như là không gian hỗn loạn, Vương Lâm điều khiển bảy tu chân tinh khổng lồ này đồng loại đụng vào Thác Sâm.

Sắc mặt Thác Sâm âm trầm, hắn năm đó ở Phong Giới Đại Trận đã cho nổ một tinh điểm, trận chiến với ba cao thủ bước thứ ba lúc trước hắn cũng đã cho nổ một tinh điểm nữa, giờ phút này hắn chỉ còn lại sáu tinh điểm

Theo lý mà nói, hắn cũng phải giống như Vương Lâm, nhưng hắn là Thác Sâm, hắn còn là Cổ Thần Đồ Ti!!!

Đồ Ti đã sống rất lâu, ngoài thân thể cường hãn, cũng không phải là lục tinh, mà tiếp cận rất gần đến cửu tinh, mặc dù tinh điểm nổ tung, nhưng thân thể hắn vẫn rất cường hãn!

Hơn nữa Thác Sâm với tư chất cực cao, không ngờ nghĩ ra cách phong ấn cao thủ bước thứ ba, lấy đó để thôi phát những thuật đại thần thông là sức mạnh tự thân của tinh điểm. Ở bên trong tinh điểm của hắn, mặc dù năm đó xông vào Phong Giới Đại Trận đã hủy diệt một số, nhưng vẫn có một cao thủ bước thứ ba bị phong ấn, lại còn them nữ tử bị phong ấn lúc trước, nên thực lực của hắn vẫn còn rất mạnh!

Sức mạnh của hắn, Vương Lâm cũng không thể chống cự!

Dù sao năm đó Vương Lâm chỉ có được ký ức truyền thừa, còn sức mạnh truyền thừa toàn bộ bị Thác Sâm nắm giữ. Thác Sâm nắm giữ toàn bộ sức mạnh thân thể của Đồ Ti, mức độ hùng mạnh của hắn, đủ để khiến cho hết thảy những người chứng kiến phải sợ hãi.

- Ngươi và ta dung hợp, bổn thần sẽ có thể đạt tới đỉnh điểm giống như Đồ Ti năm đó, người…..không thể chống cự!

Thác Sâm trong tiếng rít gào thân thể bước tới phía trước, hai tay vung lên, hướng về phía những tinh hồn của bảy tu chân tinh kia đánh tới.

- Dung hợp với ta, trở thành vương tộc Cổ Thần thực sự. Ngươi……sao lại từ chối?

Thác Sâm trong tiếng gào thét song quyền ầm ầm lập tức va chạm với bảy tinh hồn kia.

Trong tiếng ầm ầm, mỗi một lần va chạm, tiếng hô của Thác Sâm lại kinh thiên động địa, giống như trong trời đất không có bất kỳ một sức mạnh gì có thể ngăn cản hắn tiến về phía trước. Tinh hồn của bảy tu chân tinh kia lại càng chấn động kịch liệt, dường như muốn sụp đổ.

Ầm một tiếng, một tinh hồn bị Thác Sâm một quyền đánh vỡ, hóa thành lực tấn công vô biên hình thành một cơn lốc xoáy điên cuồng thổi ra bốn phía.

Ngay cả nguyên quang tràn ngập tinh vực này trong nháy mắt cũng tan vỡ, hóa thành những đốm nguyệt tinh, tiêu tan.

- Dung hợp với ta, khiến cho bổn thân phá vỡ phép tắc truyền thừa, có thể phát huy hết tất cả các thần thong của bộ tộc Cổ Thần ta, có thể tái hiện lại thời kỳ huy hoàng của bộ tộc Cổ Thần ta. Ngươi …không được trốn!

Thác Sâm như thể điên cuồng, trong tiếng ầm ầm lại có hai tinh hồn bị hắn đánh vỡ!

- Ký ức truyền thừa trong tay người, hoàn toàn không thể phát huy tác dụng. Cho dù biết được thần thông của bộ tộc Cổ Thần, nhưng không có sức mạnh thi triển. Chỉ có Thác Sâm ta mới có thể thi triển ra thần thông nghich thiên của Cổ Thần!

Khoảng cách giữa Vương Lâm và trong nháy mắt rút ngắn, thân thể hắn giống như một đạo lưu tinh khổng lồ, bốn tinh hồn còn lại va chạm phải toàn bộ đều tan vỡ.

Tiếng nổ ầm ầm trong thời gian ngắn trở thành thanh âm duy nhất trong trời đất, thậm chí ngay cả tiếng rít gào của Thác Sâm cung bị thanh âm kịch liệt này át đi!

- Cho dù người đã đạt tới lục tinh, nhưng không có sức mạnh truyền thừa của bộ tộc Cổ Thần ta, lại càng không thể hiểu được sức mạnh của bổn nguyên, ngươi dựa vào cái gì mà tranh đoạt với ta. Trong trời đất này, chỉ có Thác Sâm ta mới là Cổ Thần thật sự, mới có tư cách có được toàn bộ truyền thừa!

Thác Sâm ầm ầm trong nháy mắt lao đến Vương Lâm.

Ngay khi hắn tới gần, Vương Lâm hai tay bấm quyết, tả chưởng hướng về phía trước vỗ một cái, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị, trong tiếng amaamf nguyên lực cùng với sức mạnh Cổ Thần toàn bộ hiện lên, hướng thẳng

đến tay trái, hóa thành một chưởng ấn to lớn ngang trời đát, còn hấp dẫn thiên địa nguyên lực điên cuồng ngưng tụ nhập vào.

Trong nháy mắt, chưởng ấn này thực chất hóa, trong tiếng nổ ầm ầm, lao thẳng đến Thác Sâm tấn công tới!

- Ngươi chỉ là một ma niệm của Đồ Ti, cũng dám xưng là thần!

Tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm truyền ra, chưởng ấn kia ầm ầm va chạm với Thác Sâm đang tới gần. Thác Sâm trong tiếng rít gào hai tay giơ lên hung hăng kéo về phía trước.

Chấn động ầm vang, tinh không run rẩy, vùng đất của Nguyệt Tộc như muốn sụp đổ, theo hai tay của Thác Sâm dường như bị xé mở ra. Trong tiếng ầm ầm này, chưởng ấn khổng lồ kia đã bị Thác Sâm xé rách, lướt qua bên người hắn.

Sau khi thi triển Dịch Linh Ấn, Vương Lâm cũng không mong là có thể ngăn cản được Thác Sâm, mà đồng thời nâng tay trái lên, ngay khi tay phải của Thác Sâm tới gần, giống như Lỗ Phu Tử năm đó đặt lên tay phải của Thác Sâm, tay phải của hắn nhanh chóng điểm liên tiếp lên lưng bàn tay trái, giống như mượn thiên địa nguyên lực vô tận từ bên trong tinh không này dung nhập toàn thân hóa thành một chưởng này, cùng với Thác Sâm triển khai một đợt công kích.

Tiếng ầm ầm(lại ầm ầm, nghe hoài- ^^!) vang lên, Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể bị một luồng đại lực tấn công, xương cốt toàn thân lại truyền ra tiếng ầm ầm không ngớt, trong lúc không ngừng lùi ra phía sau lại va vào một pho tượng Cổ Thần khác, một lượng lớn khí Cổ Thần tràn ra, chui thẳng vào trong thân thể hắn.

Thân thể khổng lồ của Thác Sâm dưới đòn tấn công của Vương Lâm liền dừng lại, nhưng chỉ trong chốc lát lại bước tới, trong lúc há miệng ra hút khí, khí Cổ Thần ở nơi này đột nhiên chia ra hơn phân nữa bị hút vào trong miệng hắn.

- Yếu, yếu lắm!!! Vương Lâm, bổn thần sẽ cho người không chịu nổi một đòn!

Phịch một tiếng, Thác Sâm giẫm lên mặt đất đầy những pho tượng Cổ Thần.

Ngay khi hắn giẫm xuống, mặt đất này ầm vang, bắt đầu run rẩy kịch liệt, tay phải của hắn vung lên hóa thành một thủ chưởng khổng lồ che lấp cả tinh không này hướng về Vương Lâm gào thét lao đến. Hắn không muốn giết chết Vương Lâm, mà chỉ muốn bắt giữ.

Ngay khi bàn tay này tới gần, Vương Lâm điên cuồng hấp thụ khí Cổ Thần, vòng xoáy tinh điểm thứ bảy mông lung trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, dường như chỉ muốn ngưng tụ lại.

Khí tức Cổ Thần nơi đây chia làm hai phần, Vương Lâm hấp thụ không hơn Thác Sâm, nhưng cũng gần chiếm gần bốn thành. Ngay khi bàn tay Thác Sâm chụp tới, hắn phát ra tiếng rít gào giận dữ, giơ song chưởng lên, sức mạnh Cổ Thần toàn thân điên cuồng chuyển động, cả thân mình từ mặt đất xông tới, trong khi sức mạnh của Cổ Thần tràn ngập, thanh huyết kiếm kia cũng bay ra, xoay quanh song chưởng của hắn, phát ra hồng quang ngợp trời.

- Cổ Thần, thần quyền!

Vương Lâm hô lên kinh thiên. Hắn không tùy tiện thi triển thần thông này của Cổ Thần, bởi vì thần thông này của Cổ Thần thông thường cần rất nhiều sức mạnh của Cổ Thần. Dù sao hắn cũng chỉ là Cổ Thần sống mới hơn hai ngàn năm, nhưng giờ phút này, nhờ vào sức mạnh của Cổ Thần bốn phía, Vương Lâm cũng không chút do dự triển khai một thức thần thông của Cổ Thần mà chỉ có lục tinh Cổ Thần mới có thể phát huy!

- Thần quyền!

Song chưởng nắm lại, huyết kiếm trong tay, cả người Vương Lâm hóa thành một cơn lốc xoáy kinh thiên, lao thẳng đến tay phải của Thác Sâm. Bên ngoài thân thể hắn, còn có một hư ảnh Cổ Thần biến ảo hiện ra, trong tiếng rít gào ầm ầm va chạm với tay phải của Thác Sâm.

Tiếng ầm ầm này kinh thiên động địa, sức mạnh của thần quyền trong nháy mắt bộc phát ra toàn bộ.

Sức mạnh của Cổ Thần hóa thành một quyền, hủy diệt càn khôn!

Tay phải Thác Sâm chấn động, trong tiếng ầm ầm này bị chấn động nâng lên, Vương Lâm phun ra máu tươi, cả người trở thành một huyết nhân, thân thể nhanh chóng rơi xuống, ầm một tiếng rơi xuống mặt đất.

- Lại đây cho ta!!

Tay phải Thác Sâm tê dại, tâm thần rung động, hắn không ngờ trong thời gian ngắn ngủi Vương Lâm đã có thể trưởng thành đến như vậy, giờ phút này không hạ tay phải xuống nữa, mà sáu tinh điểm trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn lao tới bao phủ lấy Vương Lâm, giống như nuốt cao thủ bước thứ ba, nuốt lấy Vương Lâm.

Trong giờ phút nguy hiểm này, trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn chính là đang chờ giây phút này!

- Thác Sâm, ngươi nghĩ Đồ Ti thật sự đã chết sao!!

- Cái gì???

Lời này vừa nói ra, cường hãn như Thác Sâm cũng phải trong tiếng ầm ầm sắc mặt đại biến!

Dị biến đột nhiên nổi lên!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1313: Trận chiến định mệnh (3)

- Người cho rằng Đồ Ti thật sự đã chết sao???

Thanh âm của hắn như lôi đình trong nháy mắt xẹt qua tinh không, kinh thiên động địa truyền vào trong tâm thần Thác Sâm, trực tiếp đánh trúng điểm yếu nhất trong nội tâm đối phương.

Thác Sâm cả đời cuồng vọng, trời đất cũng không sợ, nhưng có một người mà cả cuộc đời này hắn e ngại nhất, đó chính là Đồ Ti!

Hắn vốn sinh ra từ một tia ma niệm của đt, đối với đt, có một sự sợ hãi không thể tưởng tượng được, giờ phút này hắn điều khiển thân thể của đt, nhưng qua vô số vạn năm, cũng có những suy đoán không thể tưởng tượng được…

- đt, rốt cuộc đã chết hay vẫn còn sống…

Hắn không chắc chắn, không dám nghĩ tới, mặc dù tất cả những biểu hiện đều cho thấy đt dưới phân thân thuật của Mặc Lưu đã diệt vong!

- Người muốn nuốt ta, thì cứ nuốt, nhưng lúc Vương Lâm ta chết, chính là lúc đt thức tỉnh! Đến lúc đó Thác Sâm người sẽ bị tiêu diệt thành tro bụi!

Thanh âm Vương Lâm rít gào như sấm, ầm ầm truyền đến.

Thác Sâm tâm thần chấn động, sáu tinh điểm đang xoay tròn đột nhiên dừng lại, trong mắt hiếm thấy có một vẻ do dự cùng khiếp sợ!

Ngay lúc tâm thần hắn đại loạn, trong khoảnh khắc hắn xuất hiện sự do dự không nên có, vùng đất của Nguyệt Tộc này đột nhiên xuất hiện sự dị biến kinh thiên!

Một tiếng gào thét từ trong nguyệt quang sụp đổ tan rã ở bốn phương tám hướng đột nhiên truyền ra, một khí tức hùng mạnh đến kinh người như cuồng phong lao tới, trong tiếng ầm ầm truyền khắp cả tinh vực của Nguyệt Tộc!

- Phong Thần Đại Trận, mở!!!

Một thanh âm già nua toán ra một vẻ điên cuồng cùng với sự hưng phấn, còn lộ ra một sự sợ hãi không thể che dấu từ bên trong tinh không truyền ra.

Theo thanh âm này xuất hiện, tinh vực của Nguyệt Tộc vốn yên tĩnh trong thời gian ngắn liên có những u ảnh lập tức biến ảo ra. Những u ảnh này toàn bộ đều là người của Nguyệt Tộc! Đám người bọn họ có cả nam lẫn nữ, trên mi tâm của bọn họ còn có những ấn ký hình trăng lưỡi liềm lóe lên.

Số lượng những người này rất nhiều, chi chit không dưới mười vạn, giờ phút này tràn ngập bốn phía. Vị trí của những người này đều đã qua vô số lần tính toán mới tạo thành một bộ phận của Phong Thần Đại Trận này.

Thứ mà Phong Thần Đại Trận này phong ấn, chính là Cổ Thần

Trong ngoài tinh vực ngoài đám người này, tất cả những tu chân tinh nơi đây cũng theo kết cấu của đại trận này được phóng ra. Giờ phút này, ngay khi thanh âm già nua kia truyền ra, toàn bộ tinh không trong tiếng âm ầm hoàn toàn thay đổi.

Tinh không không còn nữa, mà bị thay thế bởi một vầng nguyệt quang. Thế giới này, tinh vực này, toàn bộ tiêu tan, chỉ có nguyệt quang vô tận tản ra.

Một vầng nguyệt quang rất lớn đột nhiên xuất hiện bên trong tinh không, nguyệt quang vô tận kia từ bên trong tràn ngập ra, bao phủ hết thảy!

Những tu chân tinh ở bốn phía, trên mỗi một tu chân tinh giờ phút này đều có một lão già Nguyệt Tộc đang khoanh chân ngồi, tóc bạc phất phơ hai tay bấm ấn ký, tu vi toàn thân vận chuyển, khiến cho pháp trận nguyệt quang này đã đạt tới sự nồng đậm đến cực điểm.

Đối với Nguyệt Tộc mà nói, một Cổ Thần đã chết còn xa mới có thể so sánh được với một Cổ Thần còn sống, mà lúc này lại là vương tộc Cổ Thần, đối với bọn họ mà nói có một sức hấp dẫn kinh người.

Nếu có thể phong ấn được một vương tộc Cổ Thần còn sống, trở thành nô bộc của Nguyệt Tộc bọn họ, chuyện này chỉ cần một người của Nguyệt Tộc vừa nghĩ tới sẽ lập tức hưng phấn đến mức nguyên thần run rẩy, dường như muốn hét lên.

Một khi chuyện này thành công, Nguyệt Tộc thậm chí sẽ có được cơ hội quật khởi!

Vì chờ đợi ngày này, bộ tộc Nguyệt Tộc đã chuẩn bị từ rất lâu, thậm chí có thể nói, từ vô số vạn năm trước đã chuẩn bị hết thảy cho chuyện này, chờ đợi một ngày có thể phong ấn một Cổ Thần còn sống.

Cho đến khi Thác Sâm tới đây mấy năm trước, khiến cho cả Nguyệt Tộc sợ hãi, đồng thời cũng trở nên hưng phấn. Họ đã phát động hết thảy, mở ra pháp trận từ tổ tiên truyền lại, chờ đợi Thác Sâm tới.

Theo lý mà giải thích, Thác Sâm thân là Cổ Thần, tất nhiên sẽ tìm đến Nguyệt Tộc, chỉ là sau khi chờ đợi mười năm, Thác Sâm vẫn chưa tới.

Ngay lúc toàn bộ Nguyệt Tộc sắp hết kiên nhẫn chờ đợi, thì Vương Lâm lại dụ Thác Sâm tới đây.

Điều này làm cho Nguyệt Tộc hưng phấn, đó là lúc này không chỉ có một Thác Sâm là vương tộc Cổ Thần, mà có tới hai người.

Pháp trận mở ra, trời đất trở thành nguyệt quang, thế giới nguyệt quang này là một không gian hư ảo mà các đời tổ tiên của Nguyệt Tộc qua vô số năm vì để phong ấn Cổ Thần mà mở ra, bị phong ấn trong này, rất khó có thể đi ra ngoài.

Trong lúc Thác Sâm vì lời nói của Vương Lâm mà chấn động, đột nhiên Nguyệt Tộc kịch biến, mở ra Phong Thần Đại Trận, nguyệt quang bao phủ đầy trời, làm cho tâm thần hắn không khỏi lo lắng, vung tay phải lên, sáu tinh điểm kia không nuốt lấy Vương Lâm nữa, mà ngay khi quay trở về mi tâm, tay phải hắn ầm ầm quét ra bốn phía.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, cả trời đất bị nguyệt quang bao phủ không ngờ không hề sụp đổ, mà trong lúc không ngừng vặn vẹo, hóa thành vô số đạo ánh sang, điên cuồng hướng về phía Thác Sâm và Vương Lâm cuốn quanh. Tốc độ cuốn quanh cực kỳ nhanh, trong nháy mắt như trên thân mình Thác Sâm và Vương Lâm có vô số những sợi tơ!

Hai mắt Thác Sâm lóe tinh quang, ngửa mặt lên trời gào một tiếng. Tiếng gào thét của Cổ Thần ầm ầm như sấm, ở bên trong thế giới nguyệt quang này điên cuồng truyền ra, tạo thành một cơn chấn động, muốn phá tan thế giới này.

Nhưng theo tiếng gào thét của hắn, nguyệt quang lại một lần nữa vặn vẹo, hình thành thêm nhiều sợi tơ, liên miên không dứt quấn quanh tới.

- Nguyệt Thần Sát, Thí Thần Khu!

Thanh âm già nua vang lên

Trong nháy mắt, toàn bộ những sợi tơ bên trong thế giới nguyệt sắc này đột nhiên bạo tăng, hóa thành những sợi dây sắc bén, bắt đầu quấn lấy.

Những sợi dây này cực kỳ cứng, lại dài vô cùng vô tận, cho dù Thác Sâm có giãy giụa như thế nào, cứ sau khi tan vỡ lại biến ra nhiều hơn.

- Gọi ra chí bảo của Nguyệt Tộc, Vân Thần Diệt Phiến!

Thanh âm gia nua kia lại vang lên, trong khi phong ấn Vương Lâm cùng với Thác Sâm, nguyệt quang đột nhiên ngưng tụ, một cây quạt nguyệt sắc lớn trăm trượng ầm ầm hiện ra. Ngay khi cây quạt này xuất hiện, lập tức phẩy một cái!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, gió lốc ngợp trời đi đến, bên trong gió lốc ẩn chứa nguyệt sắc, lao thẳng đến Thác Sâm, Thác Sâm trong tiếng gầm nhẹ giơ tay phải lên, phá vỡ những sợi dây kia hướng về phía cơn lốc đánh một quyền!

Vương Lâm giờ phút này cũng bị vô số những sợi dây nhỏ tràn ngập, huyết kiếm bên ngoài thân thể hắn lóe ra, hình thành một cơn lốc xoáy cắt đứt những sợi dây này. Nhưng những sợi dây này vô biên vô hạn, hoàn toàn không cắt hết được.

Giờ phút này Vân Thân Diệt Phiến phất lên, gió lốc cũng hướng về phía hắn, trong tiếng ầm ầm, Vương Lâm như thể bị cuồng phong quét qua,

thân thể lập tức lui về phía sau. Nhưng ngay khi lui về phía sau, nguyệt quang vô tận từ bên trong cơ lốc lan ra, giống như một thanh kiếm sắc, xuyên quan thân hắn.

Nếu là nhưng thanh kiếm nguyệt quang bình thường, Vương Lâm có thể không để ý tới, nhưng bên trong nguyệt quang này ấn chứa một khí tứ giống như chiếc Khai Thiên Phủ kia, đối với Cổ Thần, có sức đả thương kinh người.

Nhìn Thác Sâm ở chỗ kia cũng giống như vậy, tiếng rít gào của hắn vang vọng, nắm tay chống lại cơn lốc, trong tiếng nổ ầm vang, hóa thành vô số thanh kiếm sắc lao tới, ngay khi xuyên thấu qua, để lại trên thân thể hắn vô số vệt máu tươi.

- Một lũ to gan, dám đả thương bổn thần, các ngươi chết đi!!!

Thác Sâm đã phẫn nộ đến cực điểm. Hắn giao chiến với Vương Lâm, nhưng vẫn còn nhìn nhận Vương Lâm là người của bổn tộc, nhưng đối với những người của Nguyệt Tộc ở trước mắt, hắn cũng chỉ xem như những con kiến. Giờ phút này những con kiến lại dám cắn người, sao hắn không nổi điên cho được.

Dưới lửa giận, Thác Sâm như thể điên cuồng, bên trong thế giới nguyệt sắc này, bắt đầu phá phách. Chỉ là thế giới nguyệt sắc này càng sụp đổ, lại càng có nhiều sợi dây biến hóa ra, trong nháy mắt, cả trời đất cũng mơ hồ không rõ, toàn bộ đã bị những sợi dây tràn ngập.

Trong mười vạn người của Nguyệt Tộc ở bên ngoài pháp trận, đã có hơn một vạn người phun máu tươi, thân thể không chịu nổi lực phản chấn của pháp trận lập tức tử vong. Nhưng ngay khi bọn họ tử vong, ấn ký hình trăng lưỡi liềm liền trên mi tâm bay ra in lên pháp trận.

Trong thời gian ngắn, chỉ thấy bên trong pháp trận tràn ngập những sợi dây nguyệt sắc này, hồn phách của hơn một vạn người Nguyệt Tộc vừa mới tử vọng đột nhiên xuất hiện.

- Lấy máu của tộc ta, nuôi dưỡng thần linh, lấy hồn của tộc ta, pháp vỡ thần linh! Đại Nguyệt Diệt Thần thuật!

Thanh âm già nua kia điên cuồng truyền ra. Hơn một vạn hồn phách lập tức gào thét, bắt đầu bành trướng, hóa thành những đạo nguyệt quang, khiến cho bên trong thế giới nguyệt sắc kia, nguyệt quang đã đạt đỉnh điểm.

Hơn một vạn đạo nguyệt quang này trong tiếng nổ ầm ầm có hơn phân nữa lao tới Thác Sâm, phần còn lại dành cho Vương Lâm.

- Gọi ra chí bảo của Nguyệt Tộc, Huyết Nguyệt Thú!! Huyết tế!

Thanh âm già nua lại vang lên. Lúc này, Phong Thần Đại Trận đột nhiên có mấy nghìn người của Nguyệt Tộc biến ảo ra, trong tay bọn họ đều

nắm một con mãnh thú, những con mãnh thú này đang không ngừng giãy giụa gầm rống.

Theo thanh âm già nua phát ra, mấy nghìn tu sĩ Nguyệt Tộc này toàn bộ thần sắc dữ tợn, đánh nát những con mãnh thú đang cầm trong tay. Mấy nghìn con mãnh thú bị đánh nát hóa thành một đám máu thịt vô tận, ào ạt rơi lên trên Phong Thần Đại Trận, nhưng ngay khi hạ xuống, liền bị đại trận hấp thụ.

Mấy nghìn tu sĩ này chỉ là đợt thứ nhất, ở phía sau bọn họ, lại có thêm một đợt nữa biến ảo hiện ra, đánh nát mãnh thú. Pháp trận cũng đã bị huyết quang tràn ngập.

Trong khi huyết quang này không ngừng ngưng tụ, hai đạo ấn ký huyết sắc đột nhiên xuất hiện bên trong pháp trận, lao thẳng đến Vương Lâm và Thác Sâm.

- Gọi ra chí bảo của Nguyệt Tộc, Cổ Thần Cửu Cốt!

Bên trong hư không bên ngoài pháp trận, một lão già mặc áo đen biến ảo hiện ra. Hắn duỗi song chưởng, thân sắc lộ vẻ tham lam điên cuồng.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, lập tức ở phía trước lão gia này liền có một cái khe lớn xuất hiện, từ bên trong bay ra chín cái đầu lâu Cổ Thần khổng lồ.

Chín cái đầu lâu này truyền ra khí tức Cổ Thần nồng đậm, trên đó tràn ngập những ấn ký hình trăng lưỡi liềm, còn bị nguyệt sắc bao phủ, ngay sau khi xuất hiện, liền bay thẳng đến pháp trận, ngay khi tiến nhập vào, liền hóa thành gió lốc phóng thẳng về phía Vương Lâm và Thác Sâm.

- Gọi ra chí bảo của Nguyệt Tộc, Hội Thần Dịch!

Lão già kia tóc bạc tung bay một cách quỷ dị, ngay khi nói xong câu này liền cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi màu đen

Những tu sĩ Nguyệt Tộc trên mấy trăm tu chân tinh ở bốn phía tạo thành pháp trận cũng đồng thời cắn đầu lưỡi, đều phun ra một ngụm máu tươi mang theo một mùi hôi thối nồng đậm!

Máu tươi này dường như có linh tính, cùng nhau ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một biển máu đen kịt hôi thối, giống như là cuốn cả trời đất, nhảy vào bên trong pháp trận

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1314: Trận chiến định mệnh (4)

Bốn loại chí bảo thần thông này mỗi loại đều cực kỳ cường đại, là thứ pháp bảo cực mạnh do Nguyệt Tộc qua vô số ngàn năm vì bắt sống Cổ Thần mà chuẩn bị!

Phải biết rằng ngày nay hiểu rõ Cổ Thần tộc nhất ngoài Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu ra thì chỉ còn Nguyệt Tộc!

Nhằm vào Cổ Thần, Nguyệt Tộc có thể nói là đã có vô số phương pháp!

Tiếng gầm thét của Thác Sâm vang dội trong thế giới đầy nguyệt quang. Đối mặt với vô số mũi nhọn nguyệt quang, song chưởng hắn vung lên, toàn thân bộc phát ra một lực lượng khó có thể tưởng tượng. Dưới những tiếng động ầm ầm, hễ là nguyệt quang tới gần đều toàn bộ sụp đổ.

Cánh của Huyết Nguyệt quét ngang tới cũng bị quyền của Thác Sâm đánh nát. Nhưng huyết dực này lại tỏa ra vô số lông, trực tiếp đâm lên thân thể Thác Sâm.

Cường đại hơn là chín cái đầu lâu của Cổ Thần. Chín cái đầu lâu này đều đã tử vong từ vô số năm trước, chính thức là Cổ Thần. Chúng xuất hiện như chín vầng mặt trời, phát ra lực trùng kích thẳng tới Thác Sâm.

Sắc mặt Vương Lâm cũng âm trầm, huyết kiếm gào thét bên ngoài thân thể, các loại thần thông không ngừng lóe lên trong tay, đối kháng với vô tận Nguyệt Nha. Nhất là đối với huyết dực hóa thành vô số lông chim kia, mang theo lực xuyên thấu mãnh liệt, xuyên qua thân thể hắn.

Máu tươi tràn ngập, thân thể Vương Lâm thậm chỉ còn không có chỗ nào không dính máu, giờ phút này đều bị huyết dực xuyên qua.

Còn về đầu lâu của Cổ Thần thì lại không tới gần Vương Lâm mà lao thẳng về phía Thác Sâm. Chín cái đầu lâu gào thét, trong nháy mắt khi tới gần Thác Sâm liền ầm ầm sụp đổ.

Một luồng lực trùng kích không thể hình dung nổi trong nháy mắt tràn tới. Mạnh mẽ như Thác Sâm cũng phải phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc dữ tợn hơn

Lúc này đây, vì Cổ Thần, Nguyệt Tộc có thể nói đã dùng hết vốn liếng liều mạng trong vô số năm, lấy lực lượng toàn lực muốn bắt sống Cổ Thần.

Chín cái đầu lâu Cổ Thần kia là bảo vật hộ tộc của Nguyệt Tộc. Bất cứ cái nào nổ tung cũng tương đương với một tu sĩ bước thứ ba tự bạo. Giờ phút này chín cái đồng loạn nổ tung, uy lực vô cùng lớn.

Nhưng nếu so sánh với chúng, Hội Thần Dịch cuối cùng tiến vào trận pháp lại còn trân quý hơn nhiều. Thần dịch này là một trong tám loại trong cơ thể Nguyệt Tộc sinh ra, cũng không biết là trong vô số năm trước vì sao lại có được. Chỉ biết là thần dịch này từng thành công giết chết Cổ Thần.

Trải qua vô số năm được Nguyệt Tộc nuôi dưỡng, thần dịch này đã mạnh đến mức khiến người ta nghe phải sợ hãi.

Giờ phút này thần dịch hóa thành một biển máu chảy vào, quét ngang một cái liền cuốn lấy Vương Lâm và Thác Sâm, hình thành một dòng xoáy màu máu khổng lồ. Vương Lâm lập tức cảm thấy trong dòng xoáy, Cổ Thần lực không ngờ lại không ngừng bị luyện hóa. Một cảm giác nguy hiểm cực độ lập tức truyền vào tâm thần hắn.

Thần sắc Thác Sâm lại càng ngưng trọng hơn.

Chỉ là thủ đoạn của Nguyệt Tộc cũng không phải chỉ có vậy. Bọn họ đã sớm chuẩn bị vô số năm, giờ phút này chỉ mới đưa ra một phần mà thôi.

- Thỉnh chí bảo của Nguyệt Tộc, mắt của Cổ Thần!

Lão già nọ nhìn chằm chằm vào trận pháp, giờ phút này hét lớn.

Lập tức trong tinh không liền có đôi mắt đỏ như máu đột nhiên xuất hiện. Ánh mắt tự hồ mang theo máu tanh, hướng về phía trận pháp nhìn chằm chằm vào Thác Sâm và Vương Lâm.

- Thỉnh chí bảo của Nguyệt Tộc, Cự Linh Chung!

Một cái chuông cổ ầm ầm xuất hiện trên bầu trời, từ đó truyền ra một tiếng chuông ngân vang, hóa thành một cơn sóng truyền thẳng vào trong trận pháp.

- Thỉnh chí bảo Nguyệt Tộc, Diet Thế Đệ Cửu Linh!

Hai tay lão gia bắt quyết, phát ra tiếng rít ngập trời, thất khiếu lại chảy máu, mái tóc bạc trắng quỷ dị nhúc nhích. Bên ngoài cơ thể hắn chợt có một hư ảnh màu xanh biến ảo. Hư ảnh này không nhìn rõ hình dáng, toàn thân thanh quang, nhưng lại khiến cho Thác Sâm trong trận pháp đồng tử co rụt lại.

Vương Lâm trong nháy mắt khi nhìn thấy hư ảnh này, tâm thành giật nẩy lên. Hắn mơ hồ nhận ra hư ảnh đầy thanh quang này lại có khí tức giống hệt như đầu lâu của Cổ Thần trong vùng đất Yêu Linh.

Mỗi một dạng pháp bảo đều chuyên môn nhằm vào Cổ Thần, nếu đổi lại là tu sĩ bước thứ ba thì có thẻ những pháp bảo này không thể hiện toàn

bộ uy lực. Nhưng đối với Cổ Thần, những pháp bảo này lại có thể phát huy tới mức tận cùng.

Thác Sâm trong tiếng gào thét, thân thế hướng ra ngoài lao mạnh. Một lực trùng kích mạnh mẽ lập tức tỏa ra, thôi động biển máu tràn ngập bốn phía. Hắn nhìn về Vương Lâm, giờ phút này không chút do dự, tinh điểm thứ sáu trên mi tâm lóe sáng, lập tức lao tới bao phủ Vương Lâm.

- Nuốt ngươi rồi, đợi bổn thần dung hợp xong sẽ phá tan phong ấn, khiên cho Nguyệt Tộc này máu chảy thành sông!

- Thác Sâm, ta có được truyền thừa ký ức của Đồ Ti. Người nếu nuốt ta, truyền thừa trong cơ thể ngươi sẽ hợp nhất, lập tức thức tỉnh Đồ Ti. Ngươi chẳng lẽ không tin! Thế thì cứ thử một lần xem!

Vương Lâm cười lạnh nhưng lại không phản kháng mà để tinh điểm thứ sáu kia lao tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thác Sâm.

Những lời này liền uy hiếp Thác Sâm. Hắn phát ra tiếng gào thét điên cuồng, ánh mắt lộ hồng quang.

- Ngươi chỉ là muốn truyền thừa pháp tắc để sử dụng thần thông mà khi bị phong ấn không thi triển được. Việc này không cần phải nuốt ta mới được. Thậm chí hai người chúng ta phối hợp thì đôi bên cùng có lợi. Vương Lâm ta không phải là đối thủ của ngươi nhưng nếu Đồ Ti thức

tỉnh thì ngươi hắn phải chết! Trước mặt Đồ Ti ngươi làm gì có tư cách trốn chạy chứ?

Giờ phút này biển máu ngập trời vờn quanh, đôi mắt Cổ Thần nhìn chằm chằm xuống, tràn ra một luồng khí tức kinh người. Lại còn tiếng chuông lớn ngân vang, tạo thành đợt sóng đánh sâu vào.

Cuối cùng là Diệt Thế Cửu Linh mang theo thanh quan lóe ra xông tới. Còn có vô tận nguyệt quang tràn ngập bốn phía.

- Ngươi và ta dù sao cũng đều là Cổ Thần, làm sao có thể để cho nô tộc này phong ấn nhục nhã chứ. Nếu ngươi tin ta, ta và ngươi trước tiên đối phó với nô tộc này, ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục!

Vương Lâm cũng không thèm nhìn những pháp bảo tới gần, Thác Sâm cuối cùng cũng không dám đánh cuộc. Hắn không thể xác định trong truyền thừa ký ức Vương Lâm đạt được có điều này hay không. Dù chỉ là một phần một vạn vạn thì hắn cũng không dám đánh cuộc.

Một khi thua, Đồ Ti sống lại thì hắn không thể đối mặt với Đô Ti, chắc chắn sẽ chết.

- Được!!!

Thác Sâm cắn răng gầm lên. Hắn đang nghĩ rằng sau khi diệt xong nô tộc thì Vương Lâm căn bản không còn chỗ trốn.

Đến lúc đó hắn bắt đối phương hiển nhiên có đủ thời gian chậm rãi nghiên cứu!

- Nếu lời hắn là thật thì minh đơn giản bỏ qua việc trở thành cửu tinh Cổ Thần, phá tan truyền thừa ký ức của hắn, khiến cho Đồ Ti không bao giờ có thể thức tỉnh!

Thấy Thác Sâm đã đồng ý, Vương Lâm lập tức bắt quyết, không chút do dự vung tay lên về phía trước, trong miệng truyền ra tiếng nói của Cổ Thần.

- Thiên địa sơ khai, có một tộc cổ, tộc chia làm ba, Cổ Thần là một, nghich đạo mà đi. Đánh một trận với thiên địa, hiểu vũ trụ hồng hoang, hủy diệt thiên đạo, phá cả càn khôn! Cổ Thần bát tinh thuật, hư!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, sáu tinh điểm trên mi tâm của hắn điên cuồng xoay tròn, Cổ Thần lực toàn thân điên cuồng dũng mãnh tiến vào hai tay.

Trong phút chốc, tất cả thân thông pháp bảo của Nguyệt Tộc tới sát người thì một ký hiệu không trọn vẹn lập tức hiện ra trước hai tay hắn.

Ký hiệu này mặc dù không trọn vẹn nhưng lại tỏa ra khí tức kinh thiên động địa, khiến tinh không sụp đổ. Khí tức này là thần thông có thể hủy diệt, phá tan hết thảy, là lực lượng có thể đối đầu với thiên đạo.

Đây là hư! là hư lực của Cổ Thần có thể hủy diệt thiên địa!

- Thác Sâm, cổ thần lực!

Vương Lâm gầm to.

Thác Sâm cắn răng một cái, tay phải vung lên, sáu Cổ Thần tinh điểm xoay tròn, Cổ Thần lực còn nồng đậm hơn Vương Lâm gấp mấy lần ào ạt tuông ra, điên cuồng nhảy vào trong ký hiệu không trọn vẹn nọ.

Trong thời gian ngắn, ký hiệu đó liền nhúc nhích, từ không trọn vẹn trở thành trọn vẹn.

Ký hiệu hoàn chỉnh này trong nháy mắt xuất hiện trong thiên địa. Đây là thần thông của bát tinh Cổ Thần, là thần thông từ thái cổ, đã qua vô số ngàn năm không xuất hiện.

Lão già tóc bạc bên ngoài trận pháp sắc mặt đại biến.

Ký hiệu nó ầm ầm tản ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này dường như có hai màu đen trắng, lấy Vương Lâm và Thác Sâm làm trung tâm điên cuồng tràn ra bốn phía.

Thần huyết liền bị cuốn đi, mắt của Cổ Thần ầm ầm nổ tung, cơn sóng do chiếc chuông lớn nhất thời tiêu tán. Thậm chí cả hư ảnh màu xanh kia cũng vì không thuần mà cố chống cự một lát liền tan thành mây khói.

Những sợi nguyệt quang bốn phía ầm ầm đổ nát, hết thảy đều dưới ánh sáng này bị đẩy lùi lại phía sau. Phong thần đại trận tạo thành thế giới nguyệt quang cũng xuất hiện vô số khe nứt vô hình, chấn động kịch liệt.

- Thỉnh đệ nhất bảo vật của Nguyệt Tộc, Cổ Thần tàn cốt!

Thần sắc lão già rất thê lương, điên cuồng rống lên những lời này. Lập tức một cái khe thật lớn ầm ầm mở ra. Một luồng uy áp không thể hình dung nổi từ trong đó tràn ra.

Một ngón tay lớn bằng nửa tu chân tinh từ trong khe chậm rãi hiện ra. Ngón tay không có huyết nhục, chỉ có khớp xương.

Đây là một đốt ngón tay bị đứt!

- Diệt thần!

Lão già tóc bạc rống lên kinh thiên. Cùng lúc đó, mười vạn tu sĩ Nguyệt Tộc bốn phía, mấy trăm tu sĩ duy trì pháp trận trên tu chân tinh toàn bộ đồng loạt rống to.

- Diệt thần!

Diệt thần. Bọn họ vốn là người của Nguyệt Tộc, vô số năm trước phản lại Cổ Thần, cũng từng diệt thần. Lúc này bọn họ lại muốn diệt thần, tiêu diệt thần đã từng trợ giúp bọn họ vô số năm về trước.

Mười vạn người đồng thời hét lớn, tiếng hét này kinh thiên động địa, hóa thành một tiếng gầm chấn động cả tinh không!

- Đây là..đây là.. ngón tay Cổ Thần cửu tinh!!!

Thần sắc Thác Sâm giờ phút này đại biến.

Đoạn xương ngón tay không hoàn chỉnh kia hạ xuống trong nháy mắt. Đại trận phong thần bị ánh sáng của ký hiệu xuyên thấu, ầm ầm sụp đổ. Trong nháy mắt, ký hiệu và đốt xương đụng vào nhau.Tiếng nổ ầm ầm vang dội khắp nơi. Thác Sâm phun một ngụm máu tươi, thân thể thoáng một cái đã bị ném ra xa.

Toàn thân Vương Lâm truyền ra một loạt tiếng bang bang, không ngờ đốt xương cốt vỡ vụn toàn bộ, cả người tràn ngập máu tươi, bay về một hướng khác. Đoạn xương ngón tay kia chẳng hề tổn hao chút nào, ầm một tiếng liền rơi xuống mặt đất.

Trong một khác bị bắn tung di, Vương Lâm không chút do dự, lại một lần nữa thi triển Thôn Linh Phệ Tuyệt Thiên, thân thể tỏa ra hắc vụ, theo lực đánh sau vào lao thẳng tới đám người tạo thành trận pháp. Sương mù màu đen lan tới đâu liền có từng trận tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Vương Lâm điên cuồng triển khai hấp thu.

Những nơi hắn đi qua, người Nguyệt Tộc toàn thân héo rũ thành những thi hài, đùng đùng tan nát.

Ở nơi xa hơn. tiếng gầm thét của Thác Sâm truyền tới, cũng đang triển khai phản kích!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1315: Trận chiến định mệnh (5)

Ra khỏi trận pháp. Vương Lâm biết Thác Sâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình. Giờ phút này dù là hắn đã trọng thương nhưng vẫn cắn răng triển khai cắn nuốt điên cuồng. Người của Nguyệt tộc cũng không phải đều là cường giả. Trong mười vạn tộc nhân của Nguyệt tộc này đại bộ phận đều không chịu nổi một kích của hắn.

Vương Lâm gào thét một đường, thôn phệ vô số, thương thế trong cơ thể khôi phục với tốc độ kinh người. Xương cốt đã vỡ vụn nhanh chóng dung hợp lại, vết thương lại khỏi càng nhanh hơn.

Cả tinh vực của Nguyệt tộc trở thành một khu đại loạn! Lão giả ngồi khoanh chân trên tinh cầu duy trì trận pháp trong nháy mắt khi trận pháp sụp đổ liền phun máu tươi. Nhưng giờ phút này đám người duy trì trận pháp đều phải xốc lại tinh thần, một bộ phận lao tới sương mù màu đen do Vương Lâm hóa thành, một bộ phận dưới sự thống lĩnh của lão giả nhằm về hướng Thác Sâm.

Lão giả tóc bạc kia gầm nhẹ, tay phải vung lên, thân thể liền ầm ầm bành trướng, ấn ký trăng khuyết trên mi tâm xoay tròn, thân thể chợt hóa thành lớn cỡ trăm trượng, cơ hồ tương xứng với Cổ Thần !

Nguyệt tộc của bọn họ trong vô số năm nghiên cứu, muốn tự thân trở thành Cổ Thần mà sáng tạo ra thần thông, không ngừng hấp thu Cổ Thần lực, khiến cho thân thể ở một mức độ nào đó có thể mô phỏng Cổ Thần !

Hóa thành trăm trượng cũng không phải chỉ có mình hắn mà có chín người! Chín người này sau khi mô phỏng Cổ Thần liền có một lực lượng cực kỳ cường hãn, ầm ầm tấn công Thác Sâm!

Chỉ là bọn hắn căn bản không phải là đối thủ của Thác Sâm. Dưới tiếng gầm thét của Thác Sâm, đám người này ầm ầm lui về phía sau!

Lão giả nhằm vào Vương Lâm ngay trong nháy mắt khi lại gần hắn, thân thể Vương Lâm liền dung nhập thiên địa, lập tức tiêu tán, sau khi xuất hiện đã ở phương hướng khác, điên cuồng thôn phệ.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương tràn ngập dọc đường đi của hắn. Chỉ trong chốc lát đã có hơn ba vạn người bị Vương Lâm thôn phệ. Thương thế toàn thân hắn đã khôi phục được phân nửa. Không đợi tới khi lão giả Nguyệt tộc tới, hắn đã lao đi! Thác Sâm bên kia cũng gầm nhẹ.

- Phá cho ta!

Ầm một tiếng, một lão giả mô phòng Cổ Thần dưới một quyền của Thác Sâm, thân thể nổ tung. Chỉ là thân thể còn chưa tiêu tán thì sương mù màu đen đã tràn ngập tới, điên cuồng quét qua. Vương Lâm sớm đã chú ý tới nơi này, trực tiếp cuốn lấy lão giả, trong nháy mắt trước khi hắn chết đã thôn phệ!

Cả Nguyệt tộc hoàn toàn rối loạn, tộc nhân đều tản ra, nhanh chóng lui lại phía sau. Trên mặt đám người này lộ vẻ kinh hoàng. Rất nhiều người trong bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Thẩn còn sống, cũng là lần đầu tiên thấy sự cường đại của Cổ Thần !

Vương Lâm và Thác Sâm phối hợp thế này cũng là lần đầu tiên nhưng lại cực kỳ ăn ý. Tuy vậy thời gian này vô cùng ngắn ngủi. Đôi mắt Thác Sâm lúc này lóe lên hàn quang, sau khi đánh tan lão giả kia liền giơ tay phải lên, chộp thẳng tới Vương Lâm!

- Mặc kệ lời ngươi nói là thật hay giả, hôm nay ngươi không trốn thoát đâu!

Vương Lâm sớm đã đề phòng Thác Sâm, giờ phút này khi thấy tay hắn chộp tới, khóe miệng nở một nụ cười lạnh. Thân thể hắn nhanh chóng lui lại phía sau, hai tay bắt quyết, trên mặt nổi gân xanh, huyết mạch bành trướng, hướng về phía Thác Sâm gầm nhẹ!

- Thuật của Cổ Thần, dòng chảy tinh thần!

Vừa nói, hai tay Vương Lâm chợt điểm vào mi tâm.

Ầm một tiếng, sáu tinh điểm xoay tròn, từ mi tâm bay ra hình thành một dòng chảy khống lồ. Cảnh tượng này không ngờ lại cũng kinh người như khi Thác Sâm dùng tinh điểm cắn nuốt.

Đây là thần thông của Cổ Thần, vốn Vương Lâm không có khả năng sử dụng. Hắn không có Cổ Thần lực cường đại như vậy. Nhưng hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn. Lúc trước ở trong đại trận phong thần, khi hắn thi triển Cổ Thần hư thuật đã dung hợp Cổ Thần lực mênh mông của Thác Sâm. Nhưng pháp thuật là do Vương Lâm triển khai. Hắn trong nháy mắt khi tàn cốt của Cổ Thần đánh tới liền lập tức hút đi một nửa Cổ Thần lực trong ký hiệu giữ lại trong cơ thể. Ngoài việc hắn muốn cho Thác Sâm bị thương dưới tàn cốt của Cổ Thần, còn là muốn thi triển ra Cổ Thần thuật vào lúc này!

Giờ phút này dòng chảy tinh thần xuất hiện, Cổ Thần lực cường hãn tràn ngập khắp nơi, bao gồm cả Cổ Thần lực bản thân Vương Lâm dung nhập vào trong thần thông này!

Một quyền của Thác Sâm ngay lập tức đánh vào dòng chảy tinh thần này, phát ra tiếng ầm ầm vang động. Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, thân thể lùi nhanh lại phía sau, tay phải giơ huyết kiếm, hung hãn chém mạnh về phía trước.

Thác Sâm cũng không chịu nổi. Hắn liên tiếp bị thương hai ba lần, lại càng không ngờ được là Vương Lâm có thể triển khai thần thông của Cổ Thần. Trong dòng chảy tinh thần nọ có vô tận lực hút, không ngờ trong nháy mắt khi nắm tay hắn đụng tới lại có một bộ phận Cổ Thần lực điên cuồng bị hút đi, hóa thành công kích của đối phương, va chạm với nắm tay hắn.

Tay phải hắn chấn động tới tê dại, bị dừng lại trong chốc lát. Chính trong khoảnh khắc này thì huyết kiếm của Vương Lâm chém tới, rơi vào cánh tay hắn!

Xoẹt một tiếng, ngón trỏ của hắn liền bị chặt đứt! Máu tươi phun ra. Đây chính là tổn thất lớn nhất của Thác Sâm từ khi hai người giao chiến tới nay!

Tay đứt ruột xót. Trong mắt Thác Sâm tòa ra sát khí ngập trời. Hắn lúc này thậm chí không muốn thôn phệ mà chỉ muốn giết, giết, giết! Giết chết đồng tộc trước mặt này của hắn!

Nhưng ngay lúc Vương Lâm đang chuẩn bị đánh một trận theo số phận thì lão giả của Nguyệt tộc bị Thác Sâm đánh trọng thương lập tức lui lại phía sau. Thân phận cao nhất trong bọn họ là lão giả tóc bạc. Lúc này thần sắc hắn dữ tợn, khóe miệng mang theo máu tươi, nhìn chằm chằm vào Thác Sâm. Hắn hiển nhiên nhìn ra Thác Sâm và Vương Lâm là địch. Một khi hai Cổ Thần này quyết thắng bại xong thì Nguyệt tộc bọn họ hắn là phải chết!

Giờ phút này hắn không ngại đi trợ giúp Vương Lâm. Đây cũng chính là cơ hội của Nguyệt tộc bọn họ!

- Chư vị đồng tộc, mau phá tan Nguyệt linh, vì Nguyệt tộc chúng ta hiến tế!

Hắn vội vã nói, thần sắc mọi người đều lộ vẻ bi ai nhưng không chút do dự, dứt khoát điềm vào mi tâm. Ấn ký hình trăng rằm từ trong mi tâm bay ra, đồng loạt dung nhập vào trong cơ thể lão giả tóc bạc.

Toàn thân lão liền bành trướng, hai tay hướng về phía dưới hung hăng điểm một cái, miệng khàn khàn hét lớn:

- Lại xin thỉnh chí bảo của Nguyệt tộc, Cổ Thần tàn cốt!

Ngay khi lời nói này vừa vang lên trong nháy mắt, toàn thân hắn phát ra nguyệt quang ngập trời. Chỉ cốt Cổ Thần đang đâm trên mặt đất ầm ầm chấn động, ngay lập tức bay lên, tập trung vào Thác Sâm điểm một cái!

Tàn cốt của Cổ Thần này với tốc độ cực nhanh lao tới. Thác Sâm bốn bề thọ địch, một người chiến một đám người. Giờ phút này do ngón tay bị Vương Lâm chém đứt, trong cơn giận dữ Thác Sâm ngửa mặt lên trời gầm thét điên cuồng, không ngờ vung hai tay bắt lấy tàn chỉ của Cổ Thần kia. Toàn thân hắn nổi gân xanh, không chịu nổi lực lượng mạnh mẽ của đốt xương ngón tay này, ầm ầm lui lại phía sau, vừa rít gào, tinh điểm trên mi tâm liền cấp tốc xoay tròn. Nhất là trong một viên mi tâm có phong ấn tu sĩ bước thứ ba, trong nháy mắt này bị Thác Sâm không chút do dự bùng nổ, hóa thành một lực lượng kinh khủng trực tiếp tràn khắp toàn thân Thác Sâm!

Xu thế lui lại phía sau của hắn chậm lại, gầm lên. Sáu tinh điểm xoay tròn hóa thành một dòng xoáy khổng lồ!

- Đây không phải là xương của Cổ Thần cửu tinh mà là chỉ là rất gần với cửu tinh thôi. Nuốt cho ta!

Hắn không ngờ lại muốn thôn phệ tàn cốt của Cổ Thần cửu tinh này, giống như là tu sĩ bước thứ ba, hút vào tinh điểm! Mà giờ phút này, sáu tinh điểm của hắn ngoại trừ nữ tu bước thứ ba ở Thái Cổ Tinh Thần hắn mới thôn phệ thì cũng chẳng còn người nào nữa!

Cảnh tượng này cho dù là Vương Lâm cũng bị rung động sâu sắc, không thể không sợ hãi sự điên cuồng của Thác Sâm. Hắn đã gặp qua nhiều kẻ điên cuồng nhưng chưa từng thấy người điên cuồng như Thác Sâm!

Khí tức trong tàn cốt của Cổ Thần như ngựa hoang, căn bản không thể bị hấp thu, mặc dù đều là Cổ Thần nhưng dưới khí tức này cũng chẳng khác gì một con kiến hôi!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Hắn có thể hấp thu thì mình cũng có thể!

Vương Lâm cắn răng một cái, không muốn bỏ qua cơ hội này. Lúc này đốt xương ngón tay này đang bị Thác Sâm thôn phệ, chính là một cơ hội ngàn năm!

Tính cách Vương Lâm quyết đoán, một khi đã quyết định là không do dự chút nào. Hắn không lùi lại mà lao tới, hóa thành một đạo cầu vồng trong nháy mắt tới gần, tay phải giơ huyết kiếm lên hung hăng chém một nhát vào đốt xương ngón tay khổng lồ của Cổ Thần kia!

Ầm một tiếng, đốt xương chấn động mãnh liệt, không ngờ dưới huyết kiếm lại nứt ra một đường, cùng với lực hút điên cuồng của Thác Sâm liền từ từ phân làm hai! Sự sắc bén của huyết kiếm này khiến người ta nghe thấy mà sợ hãi!

Đốt xương ầm ầm đứt ra. Trong nháy mắt khi nó đứt ra, từ trong đó bộc phát một lực xung kích cường đại. Lực lượng này quét ngang bốn phía, trong đó tuyệt đại bộ phận là nhằm vào Thác Sâm. Thác Sâm kêu một tiếng bi thảm, bị lực lượng đó giáng vào người, phun một ngụm lớn máu tươi, thân thể vội vàng lui lại phía sau, đảo mắt một cái đã bắn tung ra rất xa. Một nửa đốt xương kia dưới lực trùng kích liền dung nhập vào trong dòng xoáy của Thác Sâm, tiến vào trong một tinh điểm!

Chỉ là giờ phút này Thác Sâm bị thương quá nặng, máu tươi không ngừng phun ra. Nhưng hắn vẫn không từ bỏ việc truy đuổi Vương Lâm, đang muốn cố gắng ngăn cản xu thế lui lại phía sau của mình thì lập tức nữ tu bước thứ ba ở Thái Cổ Tinh Thần trong mi tâm hắn đột nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Cả người Thác Sâm ngẩn ra, trong nháy mắt đại biến, không ngờ bỏ qua Vương Lâm, hóa thành một đạo cầu vồng phun máu, vội vàng bỏ chạy!

Lực lượng trùng kích của đốt ngón tay kia quét ngang. Lão giả Nguyệt tộc kia dưới lực lượng này toàn thân phát ra tiếng bang bang, trực tiếp phun máu tươi, thân thể ầm ầm sụp đổ, nguyên thần suy yếu hướng về phía xa xa bỏ chạy lấy mạng.

Người Nguyệt tộc bốn phía chưa kịp tản ra dưới lực lượng này cũng như bị một bàn tay khổng lồ đập xuống, máu bắn tung tóe, tử vong vô số!

Mà Vương Lâm cũng phun máu tươi. Khoảng cách của hắn tới lực lượng này quá gần. Dù là lực lượng này hầu hết dồn vào Thác Sâm nhưng cũng không ít rơi trên người Vương Lâm. Với thân thể của hắn căn bản không thể thừa nhận lực lượng này. Nhưng trong nháy mắt khi lực trùng kích này đánh tới, Vương Lâm gầm nhẹ, trong cơ thể điên cuồng bộc phát một ngọn lửa màu lam, lại có cả một luồng lôi đình, có nhân quả tuần hoàn, sinh tử luân phiên, chân giả khó lường!

Năm đạo bổn nguyên đồng thời xuất hiện, hóa thành một dòng xoáy trước người hắn, ầm ầm đối kháng với lực lượng trùng kích kia. Cũng trong nháy mắt này, hai mắt Vương Lâm lóe hồng quang. Cực Cảnh lao ra!

Nhưng tiếng bùng bùng không ngừng vang lên. Thân thể Vương Lâm vội vàng lùi lại phía sau, mang theo đốt xương bằng nửa tu chân tinh kia lùi lại, dung nhập thiên địa, dùng súc địa thành thốn rời đi.

Nhưng trong tích tắc khi hắn rời đi, dù đôi mắt đã tràn ngập tơ máu, lộ vể uể oải nhưng hàn quang vẫn lóe lên, tâm thần vừa động, ngoài thân thể hắn liền có một cây roi biển ảo ra! Côn Cực tiên!

Roi này vừa xuất hiện liền hóa thành dài vô hạn, ầm ầm cuốn lấy nguyên thần đã suy yếu đang bỏ chạy của lão giả tóc bạc, hung hăng giật một cái, cùng với Vương Lâm khiêng theo đốt xương khổng lồ biến mất khỏi tinh vực của Nguyệt tộc! Thu hoạch lớn rời đi!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1316: Đưa nàng cho ta.

Trên người Thác Sâm đã phát sinh dị biến gì khiến cho hắn bỏ qua việc đuổi giết mình, vội vàng bỏ chạy. Điểm này Vương Lâm đoán không ra. Trong trí nhớ của hắn, hình ảnh cuối cùng là trong tinh điểm ở mi tâm Thác Sâm tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Thái Cổ Tinh Thần, trong khu vực tinh không ánh sáng như ngọc, một mảnh sóng gợn lên, chậm rãi nhộn nhạo, dường như là rung động trong lòng tình nhân, dần dần ngày càng xa.

Trong trung tâm của rung động này, Vương Lâm lảo đảo đi ra. Sắc mặt hắn tái nhợt, trong nháy mắt khi xuất hiện liền lập tức giơ tay phải chụp vào hư không một cái. Khe trữ vật xuất hiện trước người hắn. Thân thể mềm mại, hai mắt nhắm nghiền của Lý Thiến Mai được hắn ôm vào trong lòng.

Thần sắc Lý Thiến Mai càng thêm suy sụp, sắp sửa héo rũ đi.

Từ lúc Thác Sâm đuổi giết tới giờ, Vương Lâm sợ làm Lý Thiến Mai tổn thương nên đã phân ra một cỗ nguyên lực vờn quanh, đưa nàng vào trong khe trữ vật. Nguyên lực này hóa thành thần thông Tuế Nguyệt, không ngừng duy trì liên tục, khiến Lý Thiến Mai trong lúc Vương Lâm đánh một trận với Thác Sâm vẫn chưa bị hao tổn.

Chỉ là dù sao ở trong khe trữ vật vẫn không thể bằng ở bên người Vương Lâm. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, sinh cơ của Lý Thiến Mai đã tiêu tán đi rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt tiều tụy của Lý Thiến Mai, trong lòng Vương Lâm nổi lên sự đau đớn và thương cảm, giống như năm đó hắn đã đáp ứng Lý Mộ Uyển, dù là trời khiến nàng chết thì hắn cũng sẽ cướp nàng lại. Hắn đã hứa hẹn với Lý Thiến Mai, dù phải trả mọi giá cũng khiến nàng không tiêu tán trong thiên địa!

Đây là lời hứa của hắn, một lời hứa của nam nhân.

Tay phải nhẹ nhàng vuốt quanh thân thể Lý Thiến Mai, Vương Lâm không để ý tới thương thế, liên tục duy trì vận chuyển nguyên lực, hóa thành thần thông Tuế Nguyệt tràn ngập toàn thân Lý Thiến Mai, làm tâm thần và sinh cơ của nàng thoải mái.

Tinh không rất yên tĩnh, không có chút tiếng động. Cả thiên địa trong giờ khắc này cũng yên lặng tối sầm lại, chỉ còn một nam một nữ này, ở trong tinh không yên tĩnh đang lặng lẽ bay về phía trước.

Nửa đốt xương ngón tay của Cổ Thần đã được Vương Lâm đưa vào trong khe trữ vật. Hắn không rảnh để nghiên cứu chi tiết. Cho dù là lão giả tóc bạc đang bị Côn Cực tiên trói chặt cũng bị Vương Lâm lấy Côn Cực tiên hóa thành phong ấn, phong bế toàn thân lão giả, thu vào trong không gian trữ vật.

Trong tinh không yên tĩnh này, hiện tại Vương Lâm không muốn để chuyện gì quấy rầy mình. Hắn chỉ muốn yên lặng mà cùng Lý Thiến Mai đi tới chỗ Lam Mộng Đạo Tôn, hay nói là nơi mà Lý Thiến Mai có cơ hội sống sót....

- Đợi tới khi ta ra đi... Ta muốn chàng tiễn ta...

Tiếng nói của Lý Thiến Mai mười năm trước nhẹ nhàng vang lên bên tai Vương Lâm.

Hôm nay Vương Lâm chính là đang thực hiện lời hứa đó, tiễn Lý Thiến Mai đi.

Tinh không tuyệt đẹp không có những tinh vân tỏa sáng như ngọc, lại càng không có thiên thạch bay qua. Sự yên tĩnh này đã đến cực hạn. Trong sự an tĩnh này, có thể khiến cho con người cảm thấy vô cùng tịch mịch và cô độc, khiến cho người ta cảm thấy như trong thiên địa này chỉ có một mình mình lạnh lẽo...

Ôm Lý Thiến Mai, hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng nhu hòa, hướng về phía trước, hướng về vị trí Lam Ti tộc của Lam Mộng Đạo Tôn trong trí nhớ hắn, bay càng lúc càng nhanh.

Ánh sáng của các tinh tú chiếu lên người hắn và nàng, dường như yên lặng làm bạn với hai người, đưa hai người đi qua hành trình cuối cùng. Lý Thiến Mai càng ngày càng suy yếu. Tuế Nguyệt thần thông Vương Lâm truyền vào người nàng cũng không khỏi càng ngày càng nhiều.

Hai người không ngừng bay đi trong tinh không, dưới Súc Địa Thành Thốn dung nhập trong thiên địa, chậm rãi kéo gần khoảng cách. Lam Ti tinh vực ở nơi tương đối hẻo lánh, trong tinh hải mờ mịt, Vương Lâm yên lặng bước đi.

Lam Ti tộc là một trong nhưng tộc lạc hiếm thấy ở Thái Cổ Tinh Thần không ham chém giết. Giống như tên gọi, người của tộc này tóc đều màu

lam.

Màu lam buồn bã như tràn ngập trong chỗ sâu nhất ở linh hồn mỗi người của Lam Ti tộc. Đối với pháp thuật thần thông, đối với tu đạo, người của tộc Lam Ti dường như không có thiên phú cao. Từ cổ chí kim, đại thần thông tu sĩ xuất hiện không nhiều, trừ Lam Mộng Đạo Tôn nổi danh Thái Cổ Tinh Thần ra.

Trước khi Lam Mộng Đạo Tôn chưa nổi danh Thái Cổ Tinh Thần, Lam Ti tộc chỉ là một tộc lạc nhỏ bé, tộc nhân trong tộc dù thiên phú tu đạo không cao nhưng đối với nhạc khúc, luyện đan, đối với luyện khí lại có nghiên cứu sâu đậm. Nhất là đối với nhạc khúc, dường như đã đạt tới đỉnh điểm.

Mỗi một tộc nhân của Lam Ti tộc đều là một đại sư trên phương diện âm nhạc. Đồng thời tộc Lam Ti cũng là một tộc lạc xinh đẹp. Người trong tộc này nam nữ đều có tướng mạo cực kỳ ưu tú.

Cũng bởi vì những chuyện này mà sau khi tộc Lam Ti phát triển vô số năm liền dần dần trở thành sủng cơ và luyến đồng(l) của một số đại tộc.

(1): Nam nữ nuôi để phục vụ cho nhu cầu mua vui và nhục dục.

Đối với Lam Ti tộc mà nói, đó là một nổi đau sâu sắc, một sự tổn thương, giống như màu mái tóc họ, khiến cho loại bi thương này tràn

ngập trong lòng, thật lâu không tiêu tan, khiến cho nữ tử Lam Ti tộc đều có một vẻ xinh đẹp khác thường, cũng khiến cho nam tử Lam Ti tộc như vậy.

Nhạc khúc của bọn họ cũng không còn vui sướng nữa mà tràn ngập bi ai, nương theo âm nhạc trở thành tộc phụ thuộc vào đại tộc khác trong Thái Cổ Tinh Thần.

Bọn họ không có tự do. Mỗi một tộc nhân của Lam Ti tộc sau khi trưởng thành đều bị mang đi, sinh tử không do mình quyết định. Thậm chí sau khi rời đi, cuộc đời này không còn có cơ hội trở về nữa.

Hết thảy mọi chuyện cho tới khi Lam Mộng Đạo Tôn quật khởi liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Lam Mộng Đạo Tôn chính là người có thiên tư đệ nhất trong Lam Ti tộc trong vô số năm qua. Truyền thuyết có liên quan tới hắn không ngừng truyền khắp Thái Cổ Tinh Thần....

Trong Thái Cổ Tinh Thần, nhắc tới Lam Mộng Đạo Tôn thường thường người thứ nhất nghĩ tới cũng không phải là sự cường đại của hắn, mà là sự si tình của hắn.

Lam Mộng Đạo Tôn chỉ yêu một nữ tử.

Đó là vết thương trong lòng hắn, là nỗi đau trong lòng hắn, làm bạn với hắn trong những năm tháng đằng đẵng.

Nghe đồn là cũng chính bởi vì tình cảm mà Lam Mộng Đạo Tôn mới có thể đạt tới bước này, trở thành một trong ngũ tôn của Thái Cổ Tinh Thần. Cho dù là chưởng tôn đối với hắn cũng có chút kiêng kỵ!

Lam Ti tộc cũng bởi vì Lam Mộng Đạo Tôn mới trở thành một trong các đại tộc của Thái Cổ Tinh Thần, chiếm cứ một phiến tinh vực. Chỉ là bản tính Lam Ti tộc cũng không bởi vậy mà thay đổi. Bọn họ vẫn yên tĩnh ở trong một tinh vực khổng lồ, bi ai trong nhạc khúc cũng dần dần tiêu tán, thay thế bằng sự vui sướng.

Bọn họ vui sướng từ khi có Lam Mộng Đạo Tôn thủ hộ. Đối với Lam Ti tộc, Lam Mộng Đạo Tôn đã trở thành thần linh, được cả Lam Ti tộc kính ngưỡng.

Lam Sơn mà hắn cư ngụ cũng trở thành thánh địa của Lam Ti tộc! Chỉ là so với sự vui sướng của Lam Ti tộc, thì nỗi bi ai trong khúc nhạc từ Lam Sơn vọng xuống vẫn nhẹ nhàng, vĩnh viễn không tan.

Trong ký ức của Lam Mộng Đạo Tôn, cảm giác ưu thương đã trở thành vĩnh hằng.

Giở phút này, trên Lam Sơn, ở trong một gian nhà tầm thường trong gió núi, một nam tử trung niên mặc áo lam nhìn cổ cầm trước người, một lúc lâu sau mới dần dần ngẩng đẩu lên.

Vẻ mặt hắn có thể khiến cho tất cả nam tử trong thiên hạ thất sắc, dù là nữ tử đứng trước mặt hắn cũng phải ảm đạm.

Vẻ đẹp của hắn tựa hồ không nên xuất hiện trong thiên địa.

Chỉ là vẻ uể oải trên khuôn mặt và đôi mắt lộ ra nét nhớ nhung khiến cho cả người hắn tràn ngập một luồng khí tức u buồn, hơi lộ vẻ già nua.

Mái tóc màu lam của hắn đã có vài sợi tóc bạc, tựa hồ nói rằng vô số năm qua, cuộc sống của hắn không vui vẻ.

Đôi mắt nam tử trung niên lộ vẻ bi ai, yên lặng cúi đẩu nhìn cổ cầm trước mặt, hai tay chậm rãi vuốt nhẹ.

Cửa phòng một lúc lâu sau yên lặng mở ra. Một nữ tử xuất hiện, đi tới.

Vẻ ngoài nữ tử này rất đẹp, mặc quần áo màu hồng nhạt. Nàng nhẹ nhàng tới gần.

- Chàng ...vẫn không quên được nàng sao....

Nữ tử này yên lặng hồi lâu, nhẹ giọng nói.

Nam tử trung niên kia không nói gì, cũng không ngẩng đẩu, chỉ vuốt ve cổ cầm, vẻ nhớ nhung trong mắt lại càng đậm.

- Đã bao lâu rồi, nàng đã chết rồi, chàng...chàng cần gì phải như thế!

Nữ tử cắn môi dưới, phức tạp nhìn nam tử.

- Nàng không chết!

Nam tử trung niên ngẩng đẩu, ánh mắt như điện nhìn nữ tử này.

- Nhưng hiện tại nàng cũng chẳng khác gì đã chết. Nàng đã chết rồi!

Nữ tử này giật mình nhìn nam tử, thần sắc lộ vẻ đau khổ.

Nam tử trung niên trầm mặc, hồi lâu đứng dậy, bình tĩnh mở miệng nói:

- Tỷ tỷ của muội chưa chết, nàng không chết!

Đôi mắt nữ tử như có nước mắt trào ra.

Nam tử trung niên than nhẹ, đẩy cửa phòng đi ra ngoài, nhìn về phía mặt trời đang dần dần hạ xuống phía chân trời xa xa. Hắn bước về phía trước nửa bước, cả người tòa ra ánh sáng màu lam nhu hòa, biến mất trong thiên địa.

Tinh vực của Lam Ti tộc cực kỳ rộng lớn. Giờ phút này ở bên bờ của tinh vực đang có một nữ tử mặc bạch y, thần sắc bình tĩnh bước từng bước tới. Cả đoạn đường nàng theo Vương Lâm tới nơi này.

Đang định đi vào trong tinh vực của Lam Ti tộc, thân thể bạch y nữ tử sững lại, dừng bước, bình thản nhìn về phía trước.

Trong tinh không trước người nàng, đột nhiên có ánh sáng màu lam lóe lên. Nam tử trung niên vừa biến mất trên Lam Sơn kia từ trong vầng sáng đi ra.

- Biến!

Ánh mắt nam tử trung niên lạnh như băng, chỉ nói một chữ.

Bạch y nữ tử trầm mặc, thần sắc như thường, vẫn không vì một chữ này mà có chút biến hóa.

- Hắn đã bị lựa chọn rồi, ngươi không bảo vệ được hắn đâu.

Hồi lâu, bạch y nữ tử này nhẹ nhàng mở miệng.

-Biến!!!

Sát khí trong mắt nam tử trung niên chợt lóe lên, tiếng nói bình tĩnh nhưng lại có một luồng khí tức không cách nào hình dung nổi ầm ầm truyền ra, lao thẳng tới bạch y nữ tử. Trong phút chốc, cả tinh không tối sầm lại. Một cổ ý cảnh tuyệt sát tràn ngập không gian.

Đồng tử trong mắt bạch y nữ tử co rụt lại, tay phải giơ lên vỗ về phía trước, thân thể nhẹ nhàng lui lại phía sau.

- Hắn sẽ phải đi ra.

Tiếng nói của nữ tử này vẫn bình thản như trước, dần dần lùi càng xa, tiêu tan trong thiên địa.

Không biết đã Na Di bao nhiêu lần trong tinh không, một ngày Vương Lâm mang theo Lý Thiến Mai đi tới Lam Ti tộc xinh đẹp, đi tới chỗ của Lam Mộng Đạo Tôn, đi tới nhà của Lý Thiến Mai....

Trong tinh không mờ mịt, phía trước Vương Lâm dần dần có ánh sáng như ngọc tỏa ra. Tinh vực của Lam Ti tộc cực kỳ xinh đẹp, tựa như mỗi một khối tu chân tinh đều tỏa ra màu lam, ánh sáng giống nhau, nhu hòa lan ra rất xa.

- Thiến Mai, chúng ta tới rồi....

Vương Lâm cúi đầu nhìn Lý Thiến Mai đang nhắm mắt như ngủ say trong lòng, nhẹ giọng nói. Đúng lúc này, trong tinh vực của Lam Ti tộc đột nhiên tràn ra ánh sáng màu lam vô tận. Dưới ánh sáng bao phủ. một tiếng nói trầm thấp vang vọng.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1317: Nối lại...

Trong ánh sáng màu lam, một nam tử trung niên đi tới. Ánh mắt hắn cũng không nhìn Vương Lâm một cái, chỉ nhìn Lý Thiến Mai đang được hắn ôm trong lòng, vẻ mặt lộ ra tình thân và sự đau đớn.

Trong nháy mắt khi âm thanh xuất hiện, tâm thần Vương Lâm chấn động, ngẩng phắt đầu, liếc mắt một cái liền thấy nam tử trung niên mặc áo lam kia. Ngay trong nháy mắt khi nhìn thấy nam tử này, trong đầu Vương Lâm liền ầm vang.

Hình dáng nam tử này không ngờ lại cực kỳ giống Lý Thiến Mai. Hai người chỉ nhìn là biết là người chí thân!

Lam Mộng Đạo Tôn!

Vương Lâm nhìn nam tử trung niên nọ. Hắn cũng nhận ra tiếng nói của đối phương. Tiếng nói đó năm xưa trong Thất Thải Giới là tai ương tột cùng của hắn! Hắn vĩnh viễn sẽ không quên!

Chuyện thế gian này thật sự khó lường. Người nào có thể ngờ rằng, hơn mười năm trước, trong Thất Thải Giới, hai người gián tiếp đánh một trận, vậy mà ngắn ngủi mười năm sau, tại Thái Cổ Tinh Thần, họ lại chính thức gặp mặt nhau.

Nam tử trung niên nhìn Lý Thiến Mai, vẻ đau lòng trong mắt càng đậm, tay áo vung lên liền có một cỗ gió lốc ầm ầm lao ra, thẳng tới Vương Lâm, tốc độ cực nhanh, ngay lập tức đã tới gần, ầm ầm nổ ra.

Một cỗ lực lượng cực mạnh tràn ngập, trực tiếp cuốn lấy Lý Thiến Mai đang được Vương Lâm ôm trong lòng, nhu hòa bay về phía nam tử trung niên. Nam tử này ôm Lý Thiến Mai, vẻ đau lòng trong mắt còn lộ ra sự yêu thương.

Hắn xoay người, ôm Lý Thiến Mai hướng về phía xa xa cất bước. Ánh sáng màu lam rực trời lại ngưng tụ, cùng với thân ảnh của hắn biến mất trong tinh không, từ đầu chí cuối không liếc Vương Lâm một cái!

Vương Lâm bị gió lốc đánh sâu vào, lui lại mấy bước mới ngừng nổi, phức tạp nhìn về phía Lam Mộng Đạo Tôn biến mất, trở nên trầm mặc.

Hắn cơ hồ có thể chắc chắn là Lam Mộng Đạo Tôn và Lý Thiến Mai tất nhiên là có thân tình. Lam Mộng Đạo Tôn mang Lý Thiến Mai đi hiển nhiên có phương pháp khiến nàng thức tỉnh.

Theo ý định của hắn trước đây, đến lúc này hắn đúng ra phải rời đi, rời khỏi Lam Ti tộc, rời khỏi tinh vực này. Chỉ là sau khi Vương Lâm trầm mặc lại không có lựa chọn lập tức rời đi. Hắn muốn xác nhận một chút xem Lý Thiến Mai có thể thực sự tỉnh lại hay không.

Trong trầm mặc, thân thể Vương Lâm nhoáng một cái về phía trước, hóa thành một đạo cầu vồng lao tới, dần dần xâm nhập vào trong tu chân tinh của Lam Ti tộc, không cần tản ra thần thức, hắn có thế thấy rõ ràng trong tinh hải vô tận, trên một tu chân tinh tòa ra ánh sáng màu lam. Nơi đó chính là chỗ của Lam Mộng Đạo Tôn.

Trên tu chân tinh này có ánh sáng màu lam tràn ngập, ngay cả trong tu chân tinh cũng là cả một mảnh màu lam, dường như là hải dương tràn ngập vậy. Thân ảnh Vương Lâm na di tới đây, bước vào trong tu chân tinh màu lam này.

Không có bất cứ trận pháp phòng hộ nào, cả người Vương Lâm đứng trên không trung của tu chân tinh. Mảnh hải dương phía dưới, nhưng tiếng sóng rì rào chậm rãi truyền tới.

Ở ngoài khơi còn có một đội thuyền. Tiếng nhạc rất nhỏ theo gió truyền tới, bay vào tai Vương Lâm. Trong khúc nhạc tràn ngập vui sướng, vang vọng không ngừng.

Một hồi lâu sau, Vương Lâm bước nửa bước trên hư không, đạp phá thiên không, biến mất vô ảnh. Khi xuất hiện hắn đã ở dưới một ngọn núi màu lam.

Ngọn núi đường đi khúc khỉu, cây cối um tùm. Nhưng trước mặt ngọn núi màu lam này, lại có ảo giác như mình trở nên thấp bé. Ngọn núi này cũng không phải màu lam mà là bên ngoài có vô tận ánh sáng màu lam, cho nên nhìn từ xa lại giống như là Lam Sơn!

Nhìn ngọn núi màu lam trước mặt, trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ phức tạp. Hồi lâu, hắn thầm than một tiếng, thân thế nhoáng lên một cái, như cầu vồng cắt ngang bầu trời, lao thẳng về phía Lam Sơn.

Nhưng trong nháy mắt khi tới gần, thần sắc hắn biến đổi, thân thế sững lại giữa không trung. Khoảng cách của hắn tới Lam Sơn lúc này không tới ngàn trượng!

Lam quang tản mát ra từ ngọn núi tiến vào trong cơ thể lập tức hóa thành một lực cản vô cùng, ngăn cản tất cả những người muốn tới gần!

- Trận pháp cấm chế thật mạnh!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lam Sơn. Với tu vi của hắn về cấm chế, hiển nhiên là vừa nhìn có thể nhận ra Lam Sơn này đã bị người ta bố trí trận pháp.

Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nguyên lực toàn thân vận chuyển, Cổ Thần lực tràn ngập, thân thể hóa thành một đạo lưu tinh

ầm ầm lao về phía trước, tiến vào trong Lam Sơn!

Khi hắn không ngừng tiến vào, lực cản càng lúc càng lớn, tới cuối cùng dường như hóa thành thành đồng vách sắt, khi Vương Lâm tới gần không ngừng phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Trong nháy mắt khi hai chân hắn đặt lên Lam Sơn, lực cản đó đã lên tới mức kinh thiên, khiến cho toàn thân Vương Lâm phát ra tiếng động răng rắc.

Nhưng hết thảy không thể ngăn cản bước chân Vương Lâm. Hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi tràn ngập mây mù, lượn lờ lam quang phía xa xa, ánh mắt lộ vẻ kiên nghị, cất bước đi tới đỉnh núi.

Lam Sơn này cao vút trong mây, nhìn không thấy đâu là điểm cuối nhưng lại có những bậc thang uốn lượn từ đỉnh núi xuống tới chân núi. Vương Lâm bước trên bậc thang, từng bước đi tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, không dừng lại chút nào, vừa bước trên bậc thang, nguyên lực toàn thân vừa cấp tốc vận chuyển, ầm ầm đối kháng với lực cản kia. Cả đoạn đường hắn đi, trong cơ thể phát ra tiếng ầm vang. Nhưng dưới sự kiên trì của hắn, cuối cùng hắn đã đi được ba phần bậc thang.

Nhưng lúc này lực cản do ngọn núi truyền tới đã đến mức kinh thiên động địa, dường như là cả một tu chân tinh đè xuống, ngăn cản bước chân Vương Lâm. Mỗi khi hắn bước nửa bước là lại phải chịu đựng uy áp và lực cản kinh người. Càng đi lên cao, lực cản này lại càng tăng lên gấp bội.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trên đỉnh Lam Sơn, trong căn phòng tầm thường nọ, Lý Thiến Mai đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân lóe ra từng luồng lam quang. Lam Mộng Đạo Tôn đang ở phía sau, hai tay bắt quyết, ngón tay điểm vào hư không.

Mỗi một lần ngón tay hạ xuống, thân thể Lý Thiến Mai lại run lên. Một cỗ hắc khí từ thất khiếu của nàng lan ra, biến mất trong phòng.

Bên ngoài căn phòng, tiếng địch vang vọng. Nữ tử mặc áo hồng kia đang ngồi trên một tảng đá, cầm cây địch, nhẹ nhàng thổi. Âm thanh này lộ ra trái tim phức tạp, quanh quẩn trong thiên địa, truyền vào trong phòng, truyền tới Vương Lâm đang leo ở dưới chân núi.

Tiếng địch lọt vào tai, Vương Lâm đã đi hết một nửa số bậc thang. Thần sắc hắn uể oải, hai mắt lộ tơ máu. Lực cản từ ngọn núi truyền xuống giờ phút này đã không thể hình dung nổi, dường như có mấy tu chân tinh đồng thời giáng xuống đè lên người Vương Lâm vậy, khiến cho mỗi nửa bước của hắn đều cực kỳ gian nan!

Cổ Thần lực ở trong cơ thể đồng thời vận chuyển với nguyên lực, hóa thành một luồng lực lượng mạnh mẽ, từ trong cơ thể hắn bộc phát ra,

khiến cho hai mắt hắn lộ tinh quang, lại tiếp tục hướng lên phía ngọn núi không ngừng bước tiếp!

Những âm thanh bùng bùng từ trong cơ thể hắn truyền ra, lại có rất nhiều mồ hôi chảy xuống. Trong mồ hôi không ngờ lại có màu đỏ như máu. Đó là do máu huyết toàn thân hắn lưu chuyển quá nhanh, dưới áp lực kia phun ra.

Dần dần, nguyên lực của hắn đã vận chuyển đến đỉnh điểm, mỗi lần hít thở là thiên địa nguyên lực lại ầm ầm cuộn tới, nhảy vào trong cơ thể. Thời gian trôi qua, Cổ Thần lực của hắn cũng vận chuyển tới đỉnh.

Hai luồng lực lượng này chống đỡ cho hắn, khiến khoảng cách của hắn tới đỉnh núi càng ngày càng gần.

Thời gian ba ngày, Vương Lâm đi được tám phần mười số bậc thang. Giờ phút này nơi hắn đứng, ngẩng đầu lên có thể thấy bậc thang cuối cùng. Chỉ là lúc này thần sắc hắn cực kỳ uể oải, cơ thể phát ra tiếng như tiếng trống. Áp lực vô tận tràn ngập, khiến thân thế hắn không khỏi run rẩy.

Hắn dường như trở lại năm đó khi chưa tu đạo, ở sơn môn của Hằng Nhạc phái, trải qua kiểm tra để nhập môn vậy. Lực cản mênh mông kia dường như là cả thiên địa ép xuống, muốn nghiền nát hắn!

Đáng sợ hơn chính là đi lên tới đây, chẳng những có lực cản từ trên giáng xuống mà ngay cả dưới chân cũng có lực cản, khiến hắn lại phải phân ra một phần khí lực để giữ vững cơ thể. Nếu không thì dù chỉ lơi lỏng một phút, lập tức lực cản dưới chân sẽ ầm ầm lôi tuột hắn xuống.

Dưới hai lần trọng lực này, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, mồ hôi ướt đẫm quần áo. Nhưng thần sắc hắn vẫn kiên nghị. Hắn muốn đi tới đỉnh núi, nhìn xem Lý Thiến Mai có thức tỉnh hay không!

Sau khi nhìn nàng, hắn sẽ rời đi. Nhưng nếu chưa thấy được nàng thì dù trời long đất lở cũng không có lực lượng nào ngăn được bước chân hắn!

- Ta đưa Lý Thiến Mai tới đây, nhất định phải nhìn thấy mới thôi!

Vương Lâm cắn răng. Trong miệng hắn đã có vị tanh của máu, bước từng bước về phía trước.

Càng tới gần, lực cản và uy áp kia lại càng không thế nào tưởng tượng nổi. Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, mạch máu toàn thân dường như muốn nổ tung. Lúc này hắn đã đi được chín phần mười số bậc thang!

Trên đỉnh ngọn núi, bên trong phòng. Lam Mộng Đạo Tôn mở hai mắt. Từ thất khiếu của Lý Thiến Mai trước người hắn đã tỏa ra đạo hắc khí

cuối cùng, cả người tràn ngập trong lam quang, dung mạo héo rũ đã nhanh chóng khôi phục. Đôi mi nàng run rẩy, chậm rãi mở hai mắt.

Cánh cửa phòng liền được mở ra. Nữ tử mặc áo hồng đi vào, ánh mắt đảo qua người Lý Thiến Mai, hơi hoảng hốt. Một hồi lâu nàng mới nhẹ giọng nói:

- Hắn sắp lên đây...có gặp hay không?

- Nguyệt nhi, con đi đi...nói với hắn tên của con..

Lam Mộng Đạo Tôn cúi đầu nhìn cổ cầm bên cạnh, vuốt ve nó, nhẹ giọng nói.

Lý Thiến Mai gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt lộ ra một chút mê mang, đi khỏi phòng.

Khi nàng nhìn thấy ánh bình minh, vẻ mê mang trong mắt càng đậm.

Dưới lực cản vô tận, Vương Lâm bước ra nửa bước cuối cùng, đặt chân lên đỉnh núi. Hắn đã đi qua bậc thang cuối cùng, đứng trên đỉnh ngọn núi này!

Ở nơi này lực cản chợt tăng mạnh, hóa thành tiếng gầm thét vô thành điên cuồng đè nén hắn. Nhưng thân thể hắn vẫn không nhúc nhích. Trong nháy mắt khi hắn bước tới đỉnh núi, hắn đã thấy được Lý Thiến Mai, thấy được nữ tử trong ánh bình minh xa xa. Gió núi thổi qua, quần áo nàng tung bay trông đẹp như tiên tử.

Nữ tử này cũng quay đầu lại nhìn Vương Lâm.

Ánh mắt hai người trong nháy mắt chạm nhau. Vương Lâm mỉm cười. Lý Thiến Mai thức tỉnh rồi!

- Phụ thân muốn ta tới nói với người, tên của ta là Lam Nguyệt, ngươi là ai?

Vương Lâm hơi sững người, nhìn hai mắt Lý Thiến Mai, hồi lâu vẻ mặt hắn khổ sở, nhẹ giọng nói:

- Ta là Vương Lâm....

Hắn vừa nói vừa từ bỏ sự chống cự đối với lực cản từ bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt buông lỏng này, lực cản liền ầm một tiếng đè xuống, khiến thân thế hắn đột nhiên bay vụt về phía xa.

Khoảng cách giữa hắn và nữ tử trên đỉnh núi trong nháy mắt bị kéo ra vô tận. Cho dù là ánh mắt cũng dần dần cũng bị không gian ngăn cách, không thấy rõ nữa.

- Quên hết mọi chuyện, cũng tốt...cũng tốt....

Trong lòng Vương Lâm phức tạp, chẳng nói sao cho rõ, trong lúc bị đẩy tung đi, xoay người bay về phía xa xa.

Vẻ mê mang trong mắt Lam Nguyệt càng đậm. Nàng mơ hồ cảm thấy rất đau lòng, cảm thấy hít thở không thông, dường như tất cả trước mắt biến thành mặt nước. Nàng đang ở dưới nước, nhìn một cánh chim trên bầu trời, càng ngày càng xa.

- Phụ thân, tại sao khi con thấy hắn lại có một cảm giác quen thuộc. Dường như vốn trong trí nhớ của con... Hắn rất quan trọng...rất quan trọng....

Lam Nguyệt quay đầu, nhẹ giọng nói.

- Khoảng cách xa nhất trên thế gian này không phải là chân trời góc bể, không phải là âm dương ngăn cách mà chính là lãng quên...thời gian sai lầm, tới địa điểm sai lầm, gặp phải một đoạn tình cảm sai lầm, vốn ban đầu là sai lầm, chính là sai lầm....nếu sau khi quên đi mà hai người còn có thể bắt đầu lại thì phụ thân tuyệt sẽ không ngăn cản nữa...dù là hắn bị

viễn cổ tiên vực lựa chọn thì phụ thân cũng dám đánh một trận với viễn cổ tiên vực!

Lam Mộng Đạo Tôn không trả lời câu hòi Lý Thiến Mai mà chỉ nhắm mắt, vuốt ve cổ cầm.

- Khoảng cách xa nhất... Là lãng quên... Mộng nhi, nàng có bao giờ nhớ ta không....

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1318: Bạch y nữ tử.

Trong lòng tràn ngập bi thương, rất lãnh đạm, rất lãnh đạm...chỉ là thủy chung vẫn quanh quẩn tâm thần, không tiêu tan, không tiêu tan.

Mang theo tiếng than nhẹ, khoảng cách giữa thân thể Vương Lâm và Lam Sơn càng ngày càng xa. Lúc nhìn lại, tất cả đã mơ hồ như cảnh trong mộng. Mà giờ phút này, hắn đã tỉnh lại.

Mang theo Lý Thiến Mai mà đến, rời đi một mình. Loại cảm giác cô độc này đối với Vương Lâm đã trở thành thói quen. Chỉ là lúc này đây hắn khó tránh khỏi phiền muộn.

Gần hai ngàn năm tu đạo, khám phá ra hết thảy mọi chuyện trên thế gian, sống cả đời trong cô độc tịch mịch, trong u buồn như màu lam kia.

- Thôi đi....

Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua ngọn núi màu lam đã mơ hồ, lờ mờ thấy được thân ảnh trên ngọn núi, xoay người hướng về phía xa xa bước đi. Bóng lưng hắn có chút hiu quạnh, càng ngày càng xa.

Phạm vi tinh vực của Lam Ti tộc rất lớn. Trong tinh hải mênh mang này, Vương Lâm đi giữa tinh không, hướng về phía xa xa bước tới.

Hắn không biết vì sao trong lòng lại thấy uể oải. Loại uể oải này đến từ tâm thần, đến từ bi thương nhàn nhạt nó. Trên đường đi, sau vài lần Na Di, hắn đã tới bờ tinh vực của Lam Ti tộc. Phía trước không xa là ra khỏi phạm vi của Lam Ti tộc.

Thân ảnh hắn Na Di thoáng hiện lên, đang chuẩn bị rời khỏi Lam Ti tộc thì đột nhiên thân thể sững lại. Đôi mắt Vương Lâm như đuốc, nhìn chằm chằm về phía trước.

Trong tinh không phía trước hắn, ánh sáng như ngọc và an tĩnh, trong sự đẹp đẽ lại lộ ra một luồng cảm giác quỷ dị.

Chỉ là Vương Lâm cảm thấy trong nháy mắt khi tới nơi này, cảm giác hãi hùng chợt bùng lên.

Loại cảm giác này hắn không xa lạ, trong hai ngàn năm hắn tu đạo đã xuất hiện nhiều lần, mỗi lần đều là nguy cơ sinh tử!

Lần cuối cùng một lần chính là đến từ Thủy Đạo Tử!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng. Đây là lần đầu tiên sau khi hắn tới Thái Cổ Tinh Thần có loại cảm giác này. Mặc dù là Thác Sâm xuất hiện hắn cũng không từng hãi hùng khiếp vía như thế này!

Giờ phút này trong tinh không an tĩnh phía trước, Vương Lâm dần dần nhắm mắt lại, thần thức tràn ngập, hướng về phía bên ngoài kéo dài. Tinh không yên tĩnh, thần thức của hắn không phát hiện ra bất cứ điều gì. Vương Lâm nhíu mày. Mở to hai mắt.

Phía trước là một khoảng trống không nhưng cảm giác hãi hùng lại càng bùng lên mãnh liệt! Trong lúc trầm mặc, hai mắt Vương Lâm lóe sáng, lại một lần nữa nhắm mắt lại. Sâu trong đồng tử hắn, một ngọn lửa màu lam thiêu đốt. Phía bên ngoài ngọn lửa có tràn ngập tia chớp!

Bên ngoài ngọn lửa và tia chớp lại có sinh tử Thái Cực xuất hiện, chuyển động hình thành nhân quả, lóe lên, ẩn chứa cả chân giả biến động!

Năm đạo bổn nguyên tràn ngập sâu trong đồng tử Vương Lâm, trong khi nhanh chóng xoay tròn, Vương Lâm mở bừng đôi mắt, nhìn về phía trước! Một cái liếc mắt này coi như khai mở hết thảy mọi tấm màn trong thiên địa, có thể thấy được bổn nguyên vạn vật!

Ánh mắt này đã gần tới vô hạn so với ánh mắt năm đó Vương Lâm vô tình thi triển ra ở La Thiên Tinh Vực.

Ánh mắt ác mộng!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn mở đôi mắt, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, toàn thân lông tóc dựng ngược, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khiến cho đôi mắt hắn như có điện quang!

Phía trước không xa, hắn thấy một bạch y nữ tử!

Bạch y nữ tử này tung bay trong tinh không, dường như là u hồn, không ngờ lại không có chút dấu hiệu của sinh cơ. Mặc dù là thần thức cũng không thể phát hiện ra nàng. Mái tóc đen tung bay qua vai, lại có chút ánh sáng bao phủ toàn thân khiến tướng mạo nàng không thể thấy rõ!

Một lực lượng kỳ dị vờn quanh thân thể nàng, khiến cho tất cả ánh mắt rơi trên người nàng đều xuyên thấu qua!

Tâm thần Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm về phía trước.

Nữ tử kia yên lặng đứng đó, yên lặng nhìn Vương Lâm. Giữa hai người lúc này có một sự yên lặng như tịch diệt.

Nàng không nói, Vương Lâm cũng không mở miệng. Hắn vốn không thể thấy được nữ tử này nhưng vì năm đạo bổn nguyên trong đồng tử mới khiến ánh mắt hắn phá tan thiên địa, nhìn thấy nữ tử quỷ dị theo sau hắn đã lâu này!

Cảm giác đầu tiên mà nữ tử này gây cho hắn là tâm thần chấn động, một cỗ nguy cơ mãnh liệt tới từ linh hồn trong nháy mắt bùng lên!

- Nàng ta không phải là người!

Trong đầu Vương Lâm không biết vì sao lại đột nhiên hiện lên câu nói này.

Sau khi yên lặng hồi lâu, Vương Lâm lùi lại phía sau. Hắn lùi lại rất chậm, hai mắt nhắm lại, tay phải tùy ý buông một bên, bên ngoài ẩn hiện huyết quang.

Nữ tử kia cũng chưa hề di động, chỉ yên lặng nhìn Vương Lâm cho tới khi hắn lùi rất xa, biến mất trong tinh không.

Một hồi lâu sau, nữ tử này thì thào, dường như tự nhủ.

- Hắn, không ngờ lại có thể cảm nhận được ta....

Không ngừng lùi lại phía sau, khoảng cách tới nữ tử kia ngày càng xa, cảm giác hãi hùng mới dần dần yếu bớt nhưng thủy chung vẫn tồn tại, khiến cho sắc mặt Vương Lâm âm trầm hẳn.

Hắn không biết vì sao trong đầu lại hiện ra hình ảnh mi tâm Thác Sâm phát ra ánh sáng chói mắt, thần sắc đại biến mà vội vàng lui lại phía sau. Vương Lâm mơ hồ cảm giác dường như chuyện này có chút liên quan.

Trong lúc trầm mặc, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể thoáng một cái tiến vào trong một tu chân tinh gần nhất của Lam Ti tộc. Trên này cũng là một tinh cầu màu lam, hải dương chiếm phân nữa.

Trên tu chân tinh này, Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về đỉnh một ngọn núi. Gió núi nơi này gào thét, mang theo hơi lạnh nhè nhẹ, thổi tung quần áo Vương Lâm.

Hắn nhìn bầu trời, năm đạo bổn nguyên trong đồng tử xoay tròn, cẩn thận xem xét hồi lâu, không thấy thân ảnh nữ tử kia nữa rồi mới khoanh chân ngồi xuống.

- Người này rốt cục có mục đích gì!

Cau mày, Vương Lâm đơn giản nhắm hai mắt lại, bắt đầu thổ nạp.

Tuy nhiên trong đồng tử của hắn, bổn nguyên vẫn chưa tiêu tán mà cực kỳ cảnh giác.

Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã qua bảy ngày!

Trong bảy ngày này Vương Lâm cũng chưa hề di động, mà bạch y nữ tử kia cũng không xuất hiện.

Bảy ngày sau, Vương Lâm mở đôi mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng, tâm thần bình phục. Chỉ là thân ảnh nữ tử kia vẫn tồn tại trong lòng hắn, hóa thành mây mù che phủ.

- Người này hiển nhiên không ngờ được mình sẽ ra khỏi phạm vi của Lam Ti tộc lại có thể nhìn thấy nàng ta. Vị trí của nàng là ở bên ngoài tinh vực của Lam Ti tộc. Lam Mộng Đạo Tôn, tu vi không thể ước lượng, có lẽ đây là lý do nàng ta không thể bước vào trong Lam Ti tộc!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Bảy ngày đả tọa, hắn đã cẩn thận nhớ lại những chuyện trên đường từ lúc tiến vào Thái Cổ Tinh Thần này. Dần dần, hắn phát giác ra từ sau khi gặp Thác Sâm, cảm giác hãi hùng này đã mơ hồ xuất hiện.

Ngay lúc đó hắn còn tưởng là do gặp phải Thác Sâm nên mới vậy. Nhưng giờ phút này sau khi bình tĩnh lại, Vương Lâm lập tức tìm ra manh mối. Cảm giác hãi hùng đó không phải do Thác Sâm mang lại!

Mặc dù hắn mang theo Lý Thiến Mai đi về phía Lam Ti tộc, cảm giác này vẫn tồn tại như cũ, chỉ có điều cực kỳ yếu ớt, yếu ớt tới mức hầu như không thể phát hiện. Mà trong lúc đó do hắn lo lắng cho Lý Thiến Mai nên cũng đã bỏ qua chuyện dị thường khó có thể phát hiện này.

Giờ phút này khi hắn bình tĩnh lại, nhớ lại chuyện mấy ngày này, rốt cục đã phát hiện ra!

- Người này đã theo sau mình nhiều ngày, ngay sau khi mình tiến vào Lam Ti tộc mới ngừng đi theo!

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Hắn từ khi tu đạo tới nay gặp rất ít chuyện giống như vậy. Không ngờ có người đi theo hắn mà hắn lại không phát hiện ra chút nào!

- Không đúng!

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ nghi ngờ. Hắn nghĩ tới một việc.

- Mặc dù là mình có năm đạo bổn nguyên, có thể nhìn thấy thân ảnh của người này nhưng nếu không có cảm giác kinh hãi mãnh liệt kia thì mình cũng sẽ không hao phí bổn nguyên để đi thăm dò. Mà đoạn đường trước đây người này đi theo, cảm giác kinh hãi cũng có nhưng lại hầu như không thể phát hiện...vì sao ở Lam Ti tộc mình trong nháy mắt khi chuẩn bị ra ngoài thì cảm giác này lại tăng lên gấp bội?

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, nguyên lực vận chuyển trong cơ thể, Cổ Thần lực tràn ngập cũng vận chuyển một lần nữa. Dần dần đôi mắt hắn sáng ngời.

- Nguyên lực so với dĩ vãng nhiều hơn một chút...dù là Cổ Thần lực tuy không nhiều nhưng lại hùng hậu hơn... Dường như bị nén lại...nhất là nguyên thần và linh hồn mình lại càng bất đồng so với trước kia, dường như đã trải qua biến hóa nào đó, nhạy cảm hơn nhiều....

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa. Ánh mắt hắn mơ hồ có thể xuyên thấy qua tinh không khôn cùng, rơi vào tu chân tinh của Lam Mộng Đạo Tôn trong Lam Ti tộc, nơi Lam Sơn phát ra lam quang kia!

Hắn mơ hồ đoán được đáp án, thần sắc lộ vẻ phức tạp.

Mấy ngày leo lên Lam Sơn, dưới lực cản vô tận, toàn thân hắn đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất. Biến hóa này không chỉ ở tu vi mà lại còn khiến cho hắn nhạy cảm hơn trước vô số lần, đạt tới trình độ có thể phát hiện ra cảm giác hãi hùng yếu ớt trong tâm thần nọ!

- Lam Mộng Đạo Tôn ... Nếu đây là do hắn cố ý làm vậy thì suy đoán của mình hắn là đúng. Bạch y nữ tử nọ là cố kỵ Lam Mộng Đạo Tôn nên mới không tiến vào Lam Ti tộc!

Mà Lam Mộng Đạo Tôn cũng là dùng phương pháp này âm thầm cảnh báo cho mình, rời khỏi Lam Ti tộc là gặp nguy hiểm!

Trong lòng Vương Lâm đã lần ra dấu vết, giống như là đang tìm cách phá cấm chế, tâm thần không ngừng tính toán để tìm ra đáp án chính thức!

- Hơn nữa nữ tử này hắn là có lai lịch rất lớn, không ngờ lại khiến Lam Mộng Đạo Tôn không thể nói thẳng ra, mà lại dùng cách ám chỉ này khiến mình biết được! Nếu hết thảy chuyện này là thật thì bạch y nữ tử

này rốt cục là ai? Nếu đúng như vậy thì Lam Mộng Đạo Tôn tất nhiên là tính ra mình sẽ lựa chọn ở lại Lam Ti tộc...

Ánh mắt Vương Lâm càng thêm ngưng trọng, nhìn bầu trời, trầm mặc hẳn.

Hắn đơn giản bỏ qua ý niệm lập tức rời đi mà khoanh chân ngồi trên ngọn núi này, bắt đầu thổ nạp. Tâm thần vốn uể oải theo thời gian trôi đi bắt đầu thả lỏng hơn.

Thời gian trôi qua, đảo mắt một cái, Vương Lâm đã ở trên ngọn núi của tu chân tinh này thổ nạp một tháng. Thiên địa nguyên lực không ngừng dung nhập vào thân thể hắn, ngưng tụ trong cơ thể hắn.

Thương thế chịu trên Lam Sơn cũng đã chuyển biến tốt đẹp, khiến cho hắn trong thời gian này khôi phục tu vi tới đỉnh phong.

Một ngày nọ, ở bên ngoài ngọn núi nơi Vương Lâm ngồi, trên bầu trời xuất hiện ánh sáng màu lam. Ánh sáng này nhu hòa tràn ngập bao phủ cả thiên địa. Một thân ảnh mơ hồ từ trong quầng sáng đi ra, dần dần ngưng thật lên.

Vương Lâm mở hai mắt, bình tĩnh nhìn nam tử trung niên xuất hiện trong ánh sáng màu lam ngập trời, Lam Mộng Đạo Tôn.

- Ta có chín đại thần thông, ngươi có học hay không?

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1319: Lựa chọn.

Đôi mắt Vương Lâm tỏa sáng, nhìn Lam Mộng Đạo Tôn. Lam Mộng Đạo Tôn đang ở giữa không trung, bước từng bước xuống đỉnh núi, quay đầu, chắp tay sau lưng nhìn bầu trời đầy lam quang, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Vương Lâm. Gió núi thổi tới khiến cả mái tóc màu lam của hắn tung bay, trên người lại tỏa ra một cỗ uy áp nhu hóa.

Hắn đứng trên đỉnh núi, nhưng ngọn núi trước mặt hắn dường như biến mất. Hắn đứng trên tu chân này khiến hết thảy khí tức đều như biến mất, hắn đứng trong thiên địa, thiên địa cũng trở nên thấp kém. Hết thảy, hết thảy trước mặt Lam Mộng Đạo Tôn đều phải cúi đầu.

Hắn đứng trong tinh không, thì tất cả ánh sáng của tinh không cũng đều né tránh. Hắn chính là núi, hắn chính là thiên địa, chính là tinh không!

- Pháp thuật cả đời ta tự nghĩ ra có chín thức thần thông, sáu thức tiên pháp, ba thức đạo thuật, một thức sinh tử, nhưng đều truyền hết cho ngươi. Ngươi có học hay không?

Vương Lâm trầm mặc, cũng không nói gì.

- Ta có hương hỏa của hai ngàn triệu môn đồ, một thân cảm ngộ đối với thiên đạo của ta, ngươi có muốn không?

Vương Lâm hô hấp dồn dập hẳn, nhìn Lam Mộng Đạo Tôn, nhưng vẫn không nói gì.

- Ta còn có năm thiên thạch thiên ngoại luyện hóa thành đạo khí, dù là chưởng tôn đối với ta cũng phải cố kỵ không thôi. Năm đạo khí đó xuất ra là trời long đất lở. Ngươi có muốn hay không?

Mắt Vương Lâm đột nhiên lóe sáng, hô hấp nặng nề hơn.

- Ta còn có một đạo thuật bước thứ ba, cho tới nay chưa truyền cho bất kỳ ai, có muốn hay không?

- Ta còn có thể mang người đi du lãm thái cổ, từ tứ tôn còn lại đổi lấy đạo linh cho ngươi. Ngươi có thể thành tựu thần thông vô thượng!

- Ta cũng có thể giúp người phá tan hư vô, đi tới mộ địa cổ trong truyền thuyết, hấp thu cổ hồn, cho thân thể Cổ Thần của ngươi đại thành!

- Trong cơ thể ngươi có năm đạo bổn nguyên, thiên tư kinh người, từ cổ chí kim ta chưa từng nghe thấy người nào có thể sinh ra được năm đạo bồn nguyên. Ta có thể giúp ngươi đại thành tất cả bổn nguyên, để ngươi kế thừa đạo thống của ta, có được bảy đạo bổn nguyên!

Tiếng nói của Lam Mộng Đạo Tôn bình tĩnh, ánh mắt nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng:

- Hết thảy chuyện này ngươi có muốn hay không?

Hai mắt Vương Lâm lộ tơ máu, nhìn chằm chằm vào Lam Mộng Đạo Tôn. Sự hấp dẫn của nhưng lời này đối với Vương Lâm mà nói có thể nói là kinh thiên động địa. Làm sao hắn có thể không động tâm cho được?

Hắn cực kỳ động tâm!

- Nguy cơ bên ngoài Lam Ti tộc ngươi đã phát hiện ra. Nữ tử đó có lai lịch cực lớn. Ngươi nếu trở thành truyền nhân đạo thống của ta, hết thảy nguy cơ ta sẽ gánh cho ngươi! Người tự mình suy nghĩ đi!

- Điều kiện!!

Tiếng nói của Vương Lâm khàn khàn cất lên. Những lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn như sấm động trong lòng hắn.

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn như thường, nhìn thẳng vào mắt Vương Lâm, nhẹ nhàng nói:

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ có hai thôi! Một, từ nay về sau ngươi không còn là người giới nội, mà là người của Thái Cổ Tinh Thần chúng ta, là người của Lam Ti tộc! Ngươi phải ăn vong tâm quả, phát lời thề bổn nguyên, thoát ly giới nội!

Con người ngươi, trái tim ngươi, tất cả của ngươi từ này về sau không còn chút liên hệ với giới nội. Dù là cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại ngươi không tham dự, nhưng cũng không thể tới giúp giới nội!

Những lời này của Lam Mộng Đạo Tôn từng chữ như đao, đánh thẳng vào cơ thể Vương Lâm, khiến thân thể hắn chấn động.

- Thứ hai, ta mặc kệ ngươi có tình cảm gì trong giới nội, có vướng mắc gì, từ nay về sau toàn bộ kết thúc! Ta chỉ có một nữ nhi. Ngươi và nó kết thành đạo lữ, cả đời này chỉ có thể có một mình nó!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Sự hấp dẫn của những điều Lam Mộng Đạo Tôn nói là thứ lớn nhất mà Vương Lâm trong đời này trải qua. Nhưng nếu thay đổi bằng bất cứ điều kiện nào khác thì Vương Lâm đều có thể động tâm, thậm chí có thể tiếp nhận!

Nhưng hai điều kiện của Lam Mộng Đạo Tôn làm sao hắn có thể đồng ý được??

Hắn là người giới nội, sinh ra trong giới nội, lớn lên trong giới nội. Nếu nói ví dụ như giới nội là một quốc gia thì nếu hắn đồng ý, đó là phản quốc! Những lời nói của tiên nhân tử vong trong Phong Giới Đại Trận như đang gào thét bên tai hắn. Chủ nhân Phong Giới không tiếc hy sinh, nhập vào phong ấn vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

Điều kiện thứ nhất hắn không thể tiếp nhận, càng không nói tới điều kiện thứ hai, từ bỏ Lý Mộ Uyển. Đây dường như chính là bắt hắn từ bỏ tất cả những gì hắn theo đuổi cả đời này, từ bỏ một lời hứa cả đời này!

Hắn quyết không thể tiếp nhận!

Mở bừng hai mắt, đôi mắt hắn tràn ngập tơ máu. trầm giọng nói:

- Ta, có thể không cần, không học...

Hai mắt Lam Mộng Đạo Tôn lóe lên hàn quang, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm không biết chính là, nhiều năm trước, Thanh Lâm tại Vũ giới cũng đã phải chịu sự hấp dẫn vô cùng như thể này.

Chẳng qua người hấp dẫn Thanh Lâm là chưởng tôn, mà người Vương Lâm đối mặt là Lam Mộng Đạo Tôn!

- Tiền bối tu vi khó lường nhưng vãn bối muốn hỏi một câu. Tiền bối cả đời này có người nào so với tính mạng còn trọng yếu hơn không?

Vương Lâm cúi đầu. nhẹ giọng nói.

-Có!

Lam Mộng Đạo Tôn trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói.

- Nếu tiền bối là ta, để người từ bỏ người trọng yếu kia, đối lấy tu vi vô thượng, tiền bối có đồng ý không?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Lam Mộng Đạo Tôn.

- Ngoài việc đó ra, lại khiến tiền bối từ bỏ cả Lam Ti tộc, tiền bối có đồng ý không?

Lam Mộng Đạo Tôn không trả lời câu hỏi này, mà sau khi trầm mặc một lúc liền mở miệng.

- Bước thứ ba tu đạo gọi là tứ cảnh Không! Trong đó Không Niết là bước đầu, Không Linh là cánh cửa, Không Huyền là đại đạo, Không Kiếp là đỉnh phong! Từ cổ chí kim ta chỉ nghe nói có người đạt Không Kiếp hậu kỳ đại viên mãn, nhưng chưa bao giờ có người độ kiếp thành công, người trong truyền thuyết đạt bước thứ tư đạp thiên trong truyền thuyết thì chưa từng nghe bao giờ!

Dù là bát phi của viễn cổ tinh vực cũng không đạt tới!

Lam Mộng Đạo Tôn thu hồi ánh mắt nhìn Vương Lâm, nhìn về phía chân trời xa xa, chậm rãi nói.

- Trong cơ thể ta có hai đạo bổn nguyên, trong đó có một đạo đạt tới Không Huyền trung kỳ. Một đạo bổn nguyên khác bị ta phong ấn, đạt tới gần vô hạn Không Kiếp sơ kỳ. Hai đạo dung hợp thì có thể phát ra uy lực của Không Huyền đỉnh phong!

Người cũng biết người như ta ở giới ngoại có bao nhiêu không? Lam Mộng Đạo Tôn bình thản nói.

- Không tính viễn cổ bát phi thì ít nhất có bảy người!

- Trong giới nội các người không có hương hỏa, lại bị Phong Giới Đại Trận vây khốn vô số năm. Hơn nữa chưởng tôn giỏi dùng âm mưu, mai phục một số lớn người giới ngoại trong đó, khiến cho giới nội chia năm xẻ bảy! Ngươi lại cứ chấp mê bất ngộ như vậy thì có ích lợi gì?

Lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn rơi vào trong tâm thần Vương Lâm khiến hắn trầm mặc. Một lúc lâu sau. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Lam Mộng Đạo Tôn, trầm giọng nói:

- Những lời tiền bối nói đều là sự thật. Nhưng nếu như vậy thì vì sao giới ngoại chưa triển khai đại chiến với giới nội mà lại muốn qua năm tháng, chậm rãi tiêu tán tất cả lực lượng của giới nội? Sợ rằng trong giới nội còn có thứ tồn tại khiến cho đám người giới ngoại của tiền bối cực kỳ cố kỵ!

Lam Mộng Đạo Tôn trầm mặc trong chốc lát, bình tĩnh nói:

- Đích xác có một lực lượng như thế, có thể khiến cho chưởng tôn hoảng sợ bỏ chạy!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn vốn chỉ là đoán như vậy, nhưng không ngờ Lam Mộng Đạo Tôn có thể nói cho hắn biết bí mật này!

Trong lòng ngươi đã quyết, ta cũng không cưỡng cầu nữa. Ngươi đưa Nguyệt Nhi tới đây, nhân quả trước đây ta cũng không nhắc tới nữa. Hương hỏa không thể cho ngươi. Ta sẽ truyền cho người ba thức thần thông. Ngươi có thể học bao nhiêu thì phải xem ngộ tính bản thân ngươi!

Lam Mộng Đạo Tôn trong lòng thầm than. Đôi mắt đẹp đẽ của hắn nhìn vào Vương Lâm, những lời nói lúc trước hoàn toàn là thật lòng, không chút miễn cưỡng.

Hắn thân là thái cổ tam tôn -- Tu sĩ bước thứ ba vô cùng cao ngạo, cũng không muốn ép buộc người khác!

- Ngươi xem cho kỹ. Đây là thức thần thông thứ nhất của ta!

Lam Mộng Đạo Tôn giơ tay phải lên, hướng về phía bầu trời chụp một cái. Lập tức thiên địa ầm vang, phong vân nổi lên. Cả bầu trời trong thời gian ngắn lập tức tràn ngập lam quang, mơ hồ xuất hiện một dòng xoáy thật lớn.

Dòng xoáy này ầm ầm cuộn chảy, từng luồng thiên địa nguyên lực từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, trong thời gian ngắn hóa thành một

cái ấn khổng lồ! Đây là một đại ấn do nguyên khí tạo thành, giống như đế vương ấn của phàm nhân!

Một ấn hạ xuống, thiên địa ầm vang, kịch liệt chấn động. Đột nhiên trời biến thành đất, mà đất lại chuyên thành trời, thiên địa nghịch chuyển!

Ngọn núi chỗ Vương Lâm đứng trong tích tắc này cũng đảo ngược lên. Mặt đất biến thành bầu trời. Đỉnh núi này lại biến thành một mũi nhọn thật lớn. Nhưng quỷ dị chính là không có một hòn đá nào rơi xuống. Chỉ là Vương Lâm cảm thấy tâm thần rung chuyển. Một luồng lực lượng không cách nào hình dung nổi điên cuồng tràn ngập thiên địa.

Phía dưới hắn là một bầu trời tràn ngập lam quang. Tầng mây, mặt trời, hết thảy, hết thảy đều hoàn toàn bị đảo ngược. Chỉ có một mình Lam Mộng Đạo Tôn là sừng sững đứng trong thiên địa!

- Thức thần thông này tên là Phiên Thiên Ấn, có thể lật trời! Theo ta thấy, có thể lật trời thành đất, biến đất thành trời. Đây là ấn mạnh nhất trên thể gian!

Tay phải Lam Mộng Đạo Tôn vung về phía dưới. Lập tức bầu trời vừa bị biến thành mặt đất liền ầm ầm đánh tới phía trên!

Tâm thần Vương Lâm ầm ầm chấn động nhìn cảnh tượng này, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi. Hắn không thể ngờ tới, trong thiên địa này lại có

thể tồn tại loại thần thông này. Thần thông này mạnh tới mức nếu đánh ra trong tinh không có thể đồ diệt vạn linh!

- Nếu ở trong tinh không thi triển nó thì trong tâm ngươi phải tồn tại thiên địa!

Lam Mộng Đạo Tôn giơ tay phải lên, vung tay áo. Lập tức thiên địa ầm vang, dường như thời gian đảo ngược, nhất thời khôi phục lại như thường, trời lại là trời, đất lại thành đất!

- Trong thiên địa tinh không vật gì là nhiều nhất? Không phải là người, không phải là linh, không phải là thần thông, không phải là thiên địa nguyên lực. Theo ta thấy thì đó chính là ánh sáng! Thiên địa, tinh không, vũ trụ, vật nhiều nhất chính là ánh sáng! Ánh sáng không nơi nào không có, tồn tại khắp nơi! Phiên Thiên Ấn là một thần thông tấn công. Thức thần thông thứ hai của ta chính là thuật phòng ngự. ngươi xem cho cẩn thận!

Lam Mộng Đạo Tôn căn bản không cho Vương Lâm có thời gian tiêu hóa, Phiên Thiên Ấn sau thi triển xong, tay phải là vung lên một lần nữa.

Trong nháy mắt khi tay phải hắn giơ lên, cỏ cây vạn vật trong thiên địa, hết thảy nhưng gì tồn tại đều tản mát ra ánh sáng vô tận. Ngay cả sao trời bên ngoài bầu trời cũng tràn ngập ánh sáng như ngọc.

Ánh sáng vô tận trong phút chốc ào tới, kinh thiên động địa, vờn quanh bên ngoài thân thể Lam Mộng Đạo Tôn. Giờ phút này bên ngoài thân thể hắn trở thành một dòng xoáy ánh sáng. Ánh sáng chói mắt, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy hai mắt đau đớn.

Một pho tượng tỏa sáng chói mắt xuất hiện bên ngoài thân thể Lam Mộng Đạo Tôn, cao như đội trời!

- Thuật này không phải là đạo thuật nhưng là cảm ngộ của lão phu khi đạt tới cảnh giới Không Linh. Nếu ngươi có thể học được thì ở trong Thái Cổ Tinh Thần này có thể thừa sức tự bảo vệ mình! Còn thức cuối cùng lão phu truyền cho ngươi là thức kỳ ảo nhất của lão phu, một trong tam đại đạo thuật của lão phu!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1320: Dung.

Lam Mộng Đạo Tôn truyền thức thứ nhất là Phiên Thiên Ấn, có thể nói là đòn tấn công chí cực! Thức thứ hai Quang ảnh thuẫn là thức phòng thủ đỉnh phong! Hai thức thần thông này xuất ra khiến thiên địa biến sắc!

Vương Lâm còn chưa hoàn toàn hiểu được Phiên Thiên Ấn, liền đắm chìm trong Quang ảnh thuẫn. Hai thức thần thông một thủ một công này luân phiên quanh quẩn trong tâm thần hắn.

- Ngươi xem cho kỹ. Ta truyền cho ngươi thức thứ ba, đạo thuật Dung biến! Thuật này không phải là công kích hay phòng thủ mà là một loại thần thông tiến hành dung hợp thay đổi bổn nguyên bản thân. Nếu ngươi có thể học được thuật này thì có thể dung hợp thuật bản thân hóa thành ngàn vạn, hoặc hóa ngàn vạn thành duy nhất!

Tiếng nói của Lam Mộng Đạo Tôn bình thản. Sau khi thi triển Phiên Thiên Ấn và Quang ảnh thuẫn thì tay phải vẫn chưa buông xuống mà bắt một ấn quyết quỷ dị, hướng về hư không điểm một cái.

Mây mù trên bầu trời vốn đã bị cuốn đi sạch trong thời gian ngắn liền cuồn cuộn tụ lại, vờn quanh đầu ngón tay Lam Mộng Đạo Tôn, hóa thành một bóng mây, tản mát ra những tia sáng màu bạc, không ngừng xoay tròn.

Nó xoay tròn càng lúc càng nhanh, trong phút chốc liền tán ra, hóa thành hơi nước màu trắng tràn ngập không trung. Hơi nước màu trắng này vừa xuất hiện lập tức cũng xoay tròn, hóa thành một dòng xoáy quét ngang đi.

Nhưng rất nhanh, dòng xoáy kia lại biến đổi, không ngờ trở thành một đám những giọt nước lấp lánh ánh sáng, lơ lửng trên đầu ngón tay Lam Mộng Đạo Tôn, xoay tròn với tốc độ cao hơn.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Vương Lâm, khiến hắn mơ hồ có minh ngộ.

Đúng lúc này thì đám giọt nước kia lại xuất hiện biến hóa. Trong những tiếng động xé gió, chúng hóa thành mảnh băng, ngưng tụ lại, tạo ra những tiếng răng rắc ngày càng kịch liệt, không ngờ lại không kém tiếng sấm động chút nào. Trong tiếng nồ ầm ầm, trên ngón tay Lam Mộng Đạo Tôn xuất hiện một băng kiếm!

Kiếm này dài bảy thước, chiều rộng ba tấc, phát ra hàn khí vô tận, dưới ánh mặt trời bao phủ, từ mũi kiếm tỏa ra ánh sáng năm màu!

Từ mây tới hơi nước, từ hơi nước lại hóa thành băng, cuối cùng thay đổi bổn nguyên thành băng kiếm! Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, tâm thần Vương Lâm rung động, mơ hồ nắm được thứ gì đó.

- Đây là đạo thuật thay đổi bổn nguyên của ta. Còn có dung hợp thần thông trong cơ thể. Ngươi đánh ra hai thức thần thông cần dung hợp xem!

Lam Mộng Đạo Tôn nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không chút do dự giơ tay phải lên vung về phía trước. Lập tức thiên địa ầm vang, hắc phong cuồn cuộn gào thét mà tới, từ trong đó bay ra bảy con hắc long. Bảy con hắc long này cực kỳ dữ tợn, vừa mới xuất hiện liền hướng về thiên địa gầm thét. Hắc phong tràn ngập, lộ ra âm hàn có thể thối tắt ánh lửa sinh mạng.

- Ồ? Lục đạo tam trọng thuật của tiên đế Bạch Phàm, đây là Hô Phong đạo! Dù đây không phải là đạo thuật nhưng nếu tu đạo tới cực hạn thì cũng rất cường hãn!

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn hơi kinh ngạc.

Hô Phong hoàn tất, Vương Lâm không dừng lại mà tay phải bắt quyết hướng về phía bảy con hắc long điểm một cái. Bảy con hắc long gầm thét kinh thiên động địa, ầm ầm hướng về bốn phía cuốn tới. Trong tiếng gầm kịch liệt, thiên địa đột nhiên xuất hiện một quầng sáng. Những giọt nước mưa đột ngột hiện ra!

- Vũ đạo trong lục đạo của Bạch Phàm!

Lam Mộng Đạo Tôn nhướng mày. Hắn không ngờ Vương Lâm lại thi triển hai loại thần thông này. Lam Mộng Đạo Tôn đã từng nghe nói tới Bạch Phàm này - Chí tôn của Lôi giới. Thần thông của người này rất khó dung hợp.

Người này đúng là cũng rất giảo hoạt, muốn ta giúp hắn dung hợp hai thuật này, tạo ra một thần thông cực mạnh....

Lam Mộng Đạo Tôn như cười như không liếc nhìn Vương Lâm một cái, tay phải giơ lên. Lập tức thân thể bảy con hắc long do Hô Phong hình thành chấn động, đột nhiên xoay tròn quanh nhau, hình thành một dòng xoáy thật lớn, hút nước mưa bốn phía vào trong đó.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang vọng khắp thiên địa. Dòng xoáy cực lớn kia càng ngày càng lớn, dường như có thể thay thế bầu trời.

- Theo lý giải của ta thì Hô Phong Hoán Vũ của Bạch Phàm mục đích là Hô Phong che trời, Hóa Vũ phủ đất, tự thành một giới! Hai loại thần thông này dung hợp hóa thành một đạo, có thể có lực phòng hộ tương đương với Quang ảnh thuẫn!

Lam Mộng Đạo Tôn vung tay phải. Dòng xoáy khổng lồ trên bầu trời ầm vang, trong thời gian ngắn không ngờ điên cuồng tản ra trùng kích về bốn phía.

Trời bị hắc phong tràn ngập, đất bị nước mưa bao phủ. Cả thiên địa không có chút ánh sáng nào, trở thành một mảnh đen tối. Ngay cả thiên địa nguyên lực cũng không có nửa điểm, dường như là đã chia lìa cùng tinh không, tự thành một giới!

Một giới này có thể lớn, có thể nhỏ. Lớn thì lớn tới vô hạn, nhỏ có thể bao quanh thân thể, trở thành phòng hộ rất mạnh!

Tay phải Lam Mộng Đạo Tôn chụp vào hư không một cái, thiên địa chấn động, khôi phục như thưởng. Duy chỉ có một dòng chảy màu đen nhỏ như quả cầu thì đang lơ lửng bên cạnh băng kiếm.

- Ba thức thần thông ngươi có thể lĩnh ngộ hay không thì xem vào vận mệnh của ngươi đi. Thân thể Lam Mộng Đạo Tôn bước về phía trước một bước, hóa thành một luồng sáng màu lam, biến mất trong thiên địa. Chỉ có lời nói vừa rồi của hắn thì vẫn vang vọng ở nơi này.

- Nếu có thể khiến cho nàng khôi phục trí nhớ, chớ nói là Lam Ti tộc, dù là làm phản đồ của Thái Cổ Tinh Thần thì cũng có sao đâu!

Trong lời nói của hắn lộ ra một quyết tâm, cũng lộ ra tính cách của hắn, trả lời câu hỏi trước đây của Vương Lâm....

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, thiên địa bình lặng, dường như những chấn động vừa rồi đều là hư ảo, chỉ là một thứ ký ức mà thôi.

Lam Mộng Đạo Tôn vừa rời đi, Vương Lâm vẫn không phát hiện ra, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào băng kiếm vào dòng xoáy nhỏ đang lơ lửng giữa không trung, tâm thần chìm đắm vào cảnh tượng vừa rồi.

Trong đầu hắn, ba thức thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn lóe lên liên tục, được hắn nhanh chóng ấn chứng và lĩnh ngộ.

Thời gian trôi qua. Ba ngày, bảy ngày, nửa tháng...chẳng mấy chốc đã quá một tháng!

Trong một tháng này, Vương Lâm thủy chung vẫn ngồi khoanh chân ở nơi này, không nhúc nhích. Trong hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, lộ ra vẻ mê mang, trong đầu óc đang trào dâng như sóng biển, hóa thành vô số sấm sét rít gào. Trong thời gian một tháng này sự lĩnh ngộ của Vương Lâm đối với ba đại thần thông này chỉ là ba thần thông này ẩn chứa thiên địa. Dù là Lam Mộng Đạo Tôn tự mình thi triển và giải thích nhưng muốn tu thành thì rất gian nan.

- Phiên Thiên Ấn..-lật trời thành đất....

Vương Lâm lẩm bẩm, nhắm đôi mắt uể oải lại, dường như đã ngủ say. Nhưng trong tâm thần hắn thì vẫn như đang thôi diễn cấm chế, điên cuồng tính toán đủ loại biến hóa của Phiên Thiên Ấn.

Một tháng, hai tháng...ba tháng trôi qua.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên ngọn núi này đã bốn tháng, hơn một trăm đêm rồi. Tu chân tinh này đã bắt đầu vào mùa mưa. Bầu trời không

còn màu xanh lam mà đã trở nên âm u, mây đen tràn ngập. Ngay cả ánh sáng dường như cũng tối sầm lại. Làn nước mưa ào ào đổ xuống, rơi trên mặt đất, khiến cho từng đợt hơi nước bốc lên, khiến cho trời đất trở nên mông lung.

Vương Lâm ngồi ở nơi đó mặc cho nước mưa rơi trên người hắn, dường như không phát hiện ra. Hai mắt hắn vẫn đang nhắm chặt, nhưng toàn thân như chảy hai hàng huyết lệ. Bị nước mưa này kích thích, thôi diễn trong tâm thần hắn dường như đã đạt đến đỉnh điểm.

Một ngày nọ, trong đêm tối, mưa tầm tã rơi. Trên bầu trời thỉnh thoảng lại lóe lên một tia chớp, chiếu sáng mặt đất trong nháy mắt. Toàn thân quần áo Vương Lâm sớm đã ướt như chuột lột, thân thể hắn run rẩy nhè nhẹ. Nhưng sự run rẩy này ngày càng mãnh liệt. Tới cuối cùng, ngay cả ngọn núi dưới thân hắn cũng run rẩy theo.

Hắn mở bừng hai mắt. Trong tích tắc khi hắn mở mắt, lôi đình trong đêm đen ầm ầm nổi lên, chiếu sáng mặt đất, cùng khiến thiên địa hiện ra rõ ràng trong mắt Vương Lâm.

Hai mắt hắn đỏ như máu nhưng sâu trong đồng tử lại chiếu rọi cả thiên địa. Ngay cả lôi đình trong khoảng không, nước mưa trên mặt đất, và quỷ dị hơn là thiên địa trong đồng tử của hắn cũng đang chậm rãi chuyển động!

Chuyển động đó rất yếu ớt, nhưng lại không ngừng nghỉ. Thiên địa trong đồng tử của hắn dường như đang nghiêng đi...chính là lật trời thành đất!

Cùng với sự chuyển động này, hai mắt đỏ bừng của Vương Lâm nhìn chằm chằm vào bầu trời phía trước. Mà dưới ánh mắt của hắn, thiên địa trong đêm tối đang mưa tầm tã đột nhiên cũng vặn vẹo, dường như giống thiên địa trong đồng tử của hắn...nghiêng đi!

Sấm chớp trên bầu trời ầm ầm, nước mưa dày đặc. Dường như nước mưa cũng phát hiện ra nguy cơ, đang muốn tranh thủ thời gian mà rơi hết vậy. Nhưng cùng với thiên địa trong đồng tử của Vương Lâm chậm rãi chuyển động, nước mưa ở thiên địa bên trong đồng tử cũng sững lại trong thời gian ngắn ngủi.

Ngay trong nháy mắt khi nước mưa này dừng lại, nước mưa bên ngoài cũng dừng lại!

Trong tích tắc này, hai mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải giơ lên hướng về bầu trời nhấn một cái, trong miệng thấp giọng hô:

- Chuyển trời!

Khi tiếng nói của hắn vừa thốt ra, thiên địa ầm vang, thiên địa trong đồng tử của Vương Lâm chuyển đối, trời thành đất, mà đất thành trời!

Nước mưa tầm tã rơi từ trên trời xuống cũng xoay chuyển, ầm ầm tan nát.

Biến hóa của thiên địa trong mắt hắn cũng khiến cho thiên địa ở tu chân tinh này biến hóa!

Cả bầu trời sấm sét tràn ngập, ầm ầm hóa thành mặt đất, mặt đất lại trở thành bầu trời. Hết thảy mọi thứ đều nghịch chuyển. Nước mưa tan nát, tầng mây sụp đổ, sấm sét nổ tung, chớp biến mất!

Thay thế bầu trời là mặt đất lại phát ra tiếng nổ ầm ầm, theo tay phải Vương Lâm chậm rãi ấn xuống, mặt đất này cũng ầm ầm đè xuồng!

Bầu trời giờ đang thay thế mặt đất. Nếu có người ngẩng đầu nhìn lên thậm chí có thể thấy nước biển đang đổi chiều, thấy đô thành của con người trên đại lục, thấy những con người đang hành tẩu trong mưa.

Thậm chí có thể thấy một vài tiểu thú trong rừng, một con mãng xà đang lao đi trong nước. Bọn chúng đối với tất cả chuyện này đều không có chút phát hiện nào!

Mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn cảm nhận được rõ ràng lực lượng của thần thông Phiên Thiên Ấn này một khi đè xuống thì có thể hủy thiên diệt địa, so với hết thảy thần thông của hắn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tay phải Vương Lâm vung lên, mặt đất không đè xuống mà lập tức khôi phục, trời lại là trời!

- Phiên Thiên Ấn này cũng không chỉ có một thức này! Nếu nói thân thể con người làm ví dụ, da bên ngoài là trời, nội tạng là địa. Nếu nghịch chuyển thì lực sát thương so với Phiên Thiên Ấn này còn mạnh hơn vô số lần!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, nén sự vui sướng vì hiểu rõ Phiên Thiên Ấn trong lòng lại, nhắm hai mắt, tiếp tục thôi diễn thức thần thông thứ hai.

Cùng lúc Vương Lâm thi triển Phiên Thiên Ấn, bàn tay Lam Mộng Đạo Tôn ở trên Lam Sơn đang vuốt ve cổ cầm hơi ngừng lại.

- Người có năm đạo bổn nguyên quả nhiên khiến người ta khiếp sợ. Bốn tháng có thể học được Phiên Thiên Ấn…ta vốn tưởng hắn phải mất mấy năm...

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1321: Bức tường ngăn cách bước thứ ba.

Trong tinh vực chỗ của Lam Ti Tộc, những tu chân tinh ở đây đều đang trong mùa mưa, mưa rơi liên miên không ngừng, khi thì róc rách như suối, khi thì mưa tầm tã, từ trên bầu trời rơi xuống, khiến cho mặt đất ướt đầm.

Mùa mưa như thế này thông thường kéo dài liên tục trong nửa năm mới có thể chấm dứt, rồi sau đó trên những tu chân tinh khác nhau sẽ đón những mùa khác nhau. Tu chân tinh mà Vương Lâm cảm ngộ thần thông sau bảy tháng mùa mưa đã xuất hiện mùa đông.

Mùa đông sau mùa mưa này khiến cho người ta cảm thấy rất lạnh lẽo, mặt đất đã hoàn toàn ướt đẫm, lập tức bị những bông tuyết cùng với hàn khí làm cho đóng băng, đi ở bên trên có thể cảm nhận được rõ ràng từng trận khí tức lạnh như băng từ trong mặt đất truyền ra, theo hai chân chui vào bên trong cơ thể. Ngay cả máu dường như cũng bị đông cứng, lưu chuyển chậm hắn lại.

Đối với phàm nhân mà nói, những mùa như thế này rất đáng sợ, nhưng đối với những phàm nhân trên tu chân tinh của Lam Ti Tộc đã quen với khí hậu như thế này. Nhất là có tu sĩ của Lam Ti Tộc trợ giúp, năm nào cũng như vậy, nên cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

Thậm chí một ít lương thực cũng có thể sinh trưởng trong mùa đông này, trời càng rét, lại càng tươi tốt.

Hoa tuyết tung bay, đóng băng ngàn dặm, tràn ngập trong trời đất, rất là xinh đẹp. Ngọn núi chỗ của Vương Lâm giờ phút này toàn bộ trắng xóa, giống như là một ngọn tuyết sơn.

Nhưng cũng có một vài chỗ ở dưới lớp tuyết lộ ra núi đá màu đen, tạo nên một sự điểm xuyết, cho thấy màu sắc cùng với ký ức của ngọn núi này, chờ đợi mùa đông trôi qua.

Trên đỉnh núi, tuyết rất dày, bên trên mịn như pha lê, không có một dấu chân. Vương Lâm vẫn khoanh chân ngồi ở nơi đó, nhắm hai mắt, bị tuyết bao phủ.

Ở giữa không trung, thanh kiếm băng cùng với tiểu cầu lốc xoáy kia thủy chung vẫn trôi nổi, tuyết không thể bám lên trên đó, ngay khi tới gần liền lập tức bị văng ra rơi xuống đất.

Sau khi hiểu được Phiên Thiên Ấn, Vương Lâm đã ở trên ngọn núi này được bốn tháng, cho đến khi mùa đông đến, thức thần thông thứ hai Quang Anh Thuẫn ở bên trên ẩn chứa sức mạnh hào quang ngưng tụ, rất là mơ hồ. Vương Lâm đang không ngừng thôi diễn, luôn luôn lần mò nhưng cũng không thể tìm ra manh mối.

Cảnh tượng Lam Mộng Đạo Tôn thi triển thức thần thông này đang không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Tới một ngày, Vương Lâm mệt mỏi mở hai mắt, kinh ngạc nhìn tuyết ở phía trước, thì thào tự nói:

- Trong Tàn Dạ của ta có ánh sáng, có quy tắc ban đầu, chỉ là loại ánh sáng này là thần thông

của Lam Mông Đạo Tôn không có liên hệ với quy tắc ban đầu, ngưng tụ lại, là ánh sáng của tất cả vạn vật, tất cả sinh linh trong trời đất… …loại ánh sáng này, rốt cuộc là cái gì… …

Vương Lâm trong lúc trầm mặc thần thức tản ra, lấy đỉnh núi này làm trung tâm, hướng về bốn phía chậm rãi tản ra, ở bên trong thần thức hùng mạnh này, hắn giống như là hóa thành ngàn vạn, hướng về bốn phương tám hướng mà đi.

Hắn nhìn thấy được từng ngọn núi trắng xóa, nhìn thấy được mặt đất đọng đầy tuyết, thấy được những dòng sông bị đóng băng, còn nhìn thấy cả biển lớn với những tảng băng trôi.

Hắn thấy được những con người ở thành thị, thấy được những phàm nhân bên trong những căn nhà, đang cầm những ngọn đèn dầu, vờn quanh chiếc bếp lửa ấm áp.

Hắn thấy được những người giàu sang ăn sung mặc sướng, thấy được hoàng tộc xa hoa, thấy được những tu sĩ của Lam Ti Tộc trên tu chân tinh này, còn nghe được những khúc nhạc tuyệt vời do chính tay họ tấu nên.

Hắn thấy được những bông tuyết rơi xuống từ trên bầu trời, thấy được những con cá bơi trong những dòng sông bị đóng băng, thấy được những loài cây sinh trưởng trong mùa đông trên mặt đất lạnh lẽo.

Hắn thấy được trời đất mênh mông, tinh không vô tận, thấy được gió lạnh, thấy được sự trong suốt như pha lê của những bông tuyết.

Hắn còn thấy được một vài con thú nhỏ run rẩy trong màu đông giá rét này cùng với những bộ xương khô, hắn nhìn thấy được hết thảy. Theo thần thức Vương Lâm tràn ngập, cả tu chân tinh, toàn bộ đã ở trong tâm thần của hắn.

Hắn yên lặng nhìn, yên lặng quan sát, yên lặng trở thành một bộ phận của trời đất, cho đến khi mùa đông này trôi qua, cho đến khi tuyết trên mặt đất đã có dấu hiệu tan rã.

Không biết từ lúc nào, Vương Lâm đã nhìn thấy ánh sáng, hắn từ một phàm nhân trong một gia đình ba người, ở trong sự ấm áp thân tình, hắn thấy được một ánh sáng rất ấm áp.

Ánh sáng này rất yếu, giống như chỉ cần gió thối sẽ tắt ngấm, những thật sự đang tồn tại. Dần

dần hắn thấy được nhiều ánh sáng hơn, từ trên hai người mà hắn yêu quý hắn nhìn thấy ánh

sáng, từ những người giàu sang hắn nhìn thấy ánh sáng… …

Cho dù là những trên những hài cốt hắn cũng thấy được ánh sáng, ánh sáng kia lộ ra vẻ bi ai, lộ ra vè giãy giụa không cam lòng. Từ trên thân mình những con thú nhỏ hắn cũng thấy được ánh sáng!

Vạn vật trên thế gian này, toàn bộ sinh linh trong giờ phút này cũng đều phát tán ra ánh sáng. Núi, sông, biển cả, mặt đất, bầu trời, hoàn vạn sinh linh toàn bộ đều tràn ngập ánh sáng yếu ớt. Ngay cả tinh không kia cũng có tinh quang tán xuất ra, được hắn dần dần thấy rõ.

Trong tâm thần hắn, toàn bộ tu chân tinh này đều ẩn chứa ánh sáng, những ánh sáng này càng ngày càng nhiều, giống như là những đốm lửa có thể thiêu cháy đồng cỏ, tràn ngập toàn bộ tâm thần Vương Lâm.

Hắn nháy hai mắt.

Ngay khi hắn nháy mắt, thần thức của hắn tràn ngập chứng kiến hết thảy ánh sáng đột nhiên ngưng tụ đến, từ bốn phương tám hướng điên cuồng lao tới, vờn quanh bên ngoài thân thể. Mặt đất, bầu trời, cũng có ánh sáng lan ra, cỏ cây, núi sông, phát sáng không ngừng!

Bên trong tinh không cũng có tinh quang đi tới, thậm chí ngay cả đỉnh núi chỗ Vương Lâm đang khoanh chân ngồi cũng lan ra ánh sáng. Những ánh sáng này vờn quanh càng ngày càng dày, cuối cùng khiến cho Vương Lâm giống như trở thành một mặt trời! Dưới hào quang vạn trượng kia, dần dần hóa thành một quang ảnh khổng lồ!

Quang ảnh này ở bên ngoài, Vương Lâm ở bên trong, ánh mắt hắn lộ ra vẻ minh ngộ, nhưng trong sự minh ngộ này vẫn còn có một chút mê man.

- Là sức sống… …

Hắn trong lúc trầm mặc vung tay về phía trước, quang ảnh tiêu tan, hào quang biến mất, hết thảy khôi phục lại như thường.

Hắn thủy chung vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu ra ánh sáng này rốt cuộc là cái gì… …mơ hồ luôn luôn có một bức tường ngăn cách cản trở hắn tiếp tục hiểu ra. Nếu không phá vỡ bức tường này, hắn vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Vương Lâm cũng không biết bức tường này là một cửa ải để một tu sĩ tiến vào bước thứ ba. Người có thể cảm nhận được bức tường ngăn cách này có thể cực kỳ hiếm thấy, mà những người sau khi cảm nhận được có thể phá vỡ lại càng hiếm thấy hơn!

Tam đại thần thông do Lam Mông Đạo Tôn truyền thụ là có thâm ý của nó… …

Theo hào quang tiêu tan, ánh mắt Vương Lâm lại một lần nữa nhìn vào thanh kiếm băng và tiểu cầu lốc xoáy vẫn còn y như lúc Lam Mộng Đạo Tôn rời khỏi chưa hề biến hóa đang trôi nổi giữa không trung.

Nhìn hai vật này, Vương Lâm hít sâu vào một hơi, ba thức thần thông chỉ còn lại có một đạo thuật cuối cùng này!

Tay phải hắn túm một cái, tiểu cầu lốc xoáy kia bay tới, bị hắn giữ ở giữa hai ngón tay, hai mắt như đuốc nhìn vào.

Tiểu cầu lốc xoáy này là Lam Mộng Đạo Tôn lấy đạo thuật dung hợp vào, ngưng tụ ra một thần thông so với Hô Phong Hoán Vũ còn hùng mạnh hơn, hóa thành một giới! Sức mạnh ngưng tụ dung hợp này chính là đạo thuật mà Lam Mộng Đạo Tôn truyền thụ cho Vương Lâm!

Cẩn thận quan sát tiểu cầu giữa hai ngón tay, trong mắt Vương Lâm dần dần xuất hiện năm đạo bổn nguyên. Năm đạo bổn nguyên tuần hoàn lẫn

nhau, xoay tròn bên trong đồng tử của hắn, những tia khí vô hình từ bên trong tiểu cầu tán xuất ra, bay thẳng đến hai mắt Vương Lâm. Dần dần, tiểu cầu kia càng ngày càng nhỏ đi, mấy ngày sau, tiểu cầu lốc xoáy này hoàn toàn tiêu tan. Vương Lâm nhắm hai mắt lại, bắt đầu yên lặng cảm thụ.

Đạo thuật, cùng với thần thông hoàn toàn khác nhau. Thần thông cũng được, mà pháp thuật cũng được, đều là những loại có thể nói rõ ràng, có thể nói rõ hình thái, bất luận là tấn công hay phòng thủ, cũng có thể nhìn ra.

Như Phiên Thiên Ấn, như Quang Anh Thuẫn, hết thảy đều có thể nhìn thấy, là những thuật có thể hóa thành hình thái!

Những đạo thuật lại vô hình vô ảnh, là một loại dị thuật không thể nói rõ ràng. Đạo thuật mà cả đời Vương Lâm tiếp xúc qua, sớm nhất là Đạo Tiêu của lão già ở bên trong Thất Thải Giới kia. Thuật này không thể chống cự, nếu dưới Đạo Tiêu Thuật này không phải là Cực cảnh cùng với Thiên Nghịch, Vương Lâm cũng không thể chống cự.

Lần thứ hai tiếp xúc với đạo thuật là sau mấy năm dưới sự giúp đỡ của chủ nhân Phong Giới tiến nhập vào trong Đạo Cảnh, hiểu ra được một đạo thuật của riêng mình. Thuật này cũng không thể nói rõ ràng, mà cũng không đầy đủ, nhưng có thể khiến cho đạo niệm của Vương Lâm biến hóa ra một gợn sóng quỷ dị, đả thương địch thủ một cách vô hình. Ở bên ngoài cái khe chiến trường của Yêu Tông, trưởng lão của Yêu Tông bất tri bất giác bị thương cho thấy điều đó.

Lúc này, là lần thứ ba hắn tiếp xúc với đạo thuật, tâm thần chìm đắm trong một trạng thái kỳ dị. Trong trạng thái này, hắn mơ hồ có một loại ý thức có thể thay đổi bất cứ một loại thần thông hay vật chất gì.

So với hai thần thông trước, đạo thuật này đối với Vương Lâm mà nói dường như phải rất lâu mới có thể hiểu ra. Đạo thuật thông thường đều như vậy, nếu hiểu được thì thôi, những nếu không hiểu được, thì một nghìn năm, mười vạn năm cũng không thể nào hiểu được!

Nhắm hai mắt lại, tay phải của Vương Lâm túm vào hư không, thanh kiếm băng kia lập tức

bay tới, rơi vào trong tay Vương Lâm. Hắn cầm thanh kiếm này vẫn không hề mở hai mắt,

những theo hắn cảm giác cái mình đang nắm không phải là một thanh kiếm mà là một đám

mây… …

Theo hắn cảm nhận, từ bên trong tinh thể băng kia truyền ra âm thanh tách tách, trên đó bất chợt có rất nhiều vết nứt xuất hiện, một lát sau, ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành những mảnh băng.

Những mảnh băng này vờn quanh tay phải Vương Lâm, trong lúc xoay tròn hòa tan một cách quỷ dị, trở thành những giọt nước mưa, nước mưa tạo thành lốc xoáy, nhanh chóng xoay tròn rồi tiêu tan, trở thành sương mù.

Đám sương mù này như là một cơn lốc nhỏ gào thét trong tay phải của Vương Lâm, dần dần, sương mù tiêu tan, còn lại một đám mây trắng… …Tay Vương Lâm nắm lấy đám mây trắng này vung về phía trước, đám mây này chậm rãi bay lên không, hướng về phía xa xa bay đi.

Vương Lâm, mở hai mắt, nhìn đám mây này trôi đi xa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Thuật này có thể dung hợp thần thông, lúc này thuật đầu tiên mà ta muốn dung hợp chính là Súc Địa Thành Thốn! Thần thông này mặc dù mạnh, có thể di chuyển ngay lập tức trong tinh không vô tận, nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là một khi thiên địa nguyên lực bị rối loạn sẽ không thể thi triển… …Nữ tử áo trắng dừng lại ở bên ngoài Lam Ti Tộc kia chỉ có thể hoàn toàn bỏ qua mới có thể tung hoành bên trong Thái Cố Tinh Thần này!

Hấp thụ đủ hương hỏa, sẽ khiến cho năm đạo bổn nguyên của ta có thể đại thành! Lửa của Hỏa Tước Tộc, sấm sét của Thiểm Lôi Tộc, hết thảy những thứ này đều để nuôi dưỡng cho bổn nguyên của ta đại thành!

Thậm chí ấn ký của Thái cổ Tinh Thần trên mi tâm này cũng có chỗ kỳ bí, dường như có thể

cắn nuốt lẫn nhau, không ngừng đạt tới sự tiến hóa hoàn mỹ… …

Ta cũng muốn biết Chưởng Tôn đầy âm mưu kia thuộc về bộ tộc thái cổ nào!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, bên trong không gian trữ vật của hắn có nguyên thần của trưởng lão Nguyệt Tộc, hết thảy đáp án, có thể tìm được trên nguyên thần của lão già này.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1322: Dị biến.

Thời gian trôi qua, gió xuân trên Lam Ti Tộc thổi qua mặt đất, vạn vật khôi phục, cỏ xanh tràn ngập, hương thơm mờ ảo, ngay cả bầu trời cũng

trong xanh thẳm thẳm, rất lâu không thay đổi.

Trên đỉnh núi chỗ của Vương Lâm, trong mấy tháng nay sau khi hắn đã hiểu ra sự dung hợp, tới một ngày, hắn từ trong nhập định thức tỉnh.

Dưới sự dung hợp của đạo thuật. Súc Địa Thành Thốn của Vương Lâm không ngừng dung hợp với trời đất, còn dung hợp với thân thể của hắn hòa thành một thể, nhất là ý định dịch chuyển của hắn, ý niệm không gian cùng với trời đất chồng lên nhau, đem Súc Địa Thành Thốn không ngừng thúc đẩy tới một biến hóa cực lớn.

Ngay khi mở hai mắt ra, trong hai mắt Vương Lâm có mây khói cuộn lên, khúc xạ bầu trời xanh thẳm, còn ẩn chứa cả vũ trụ tinh không.

Sơ hở của Súc Địa Thành Thốn chính là khi dung nhập mà thiên địa không ổn định, nguyên lực biến hóa, khiến cho thuật này bị cắt đứt. Nhưng lúc này dưới đạo thuật của Vương Lâm dung nhập vào, hắn dần dần bù đắp được sơ hở đó.

Lấy bản thân như là trời đất, dẫn động thần thông Súc Địa Thành Thốn thực sự dung nhập vào trong tinh không, vì bản thân bất biến, cho nên dù nguyên lực bốn phía rối loạn, chỉ cần trời đất bất động, thì sẽ không ảnh hưởng đến việc thi triển Súc Địa Thành Thốn.

Sự cải biến của loại thần thông này là Vương Lâm vì chính mình mà chuẩn bị, tay phải hắn hướng về phía trước vung lên, đột nhiên thiên địa nguyên lực bốn phía đỉnh núi lập tức xuất hiện gợn sóng, hóa thành một trận dao động. Ngay cả ánh mặt trời chiếu xuống nơi này cũng lần lượt tan biến.

Nếu là trước kia, trong khi nguyên lực đang rối loạn như vậy, hắn sẽ không thể thi triển Súc Địa Thành Thốn. Nhưng lúc này, hai mắt Vương Lâm lóe lên, lần đầu tiên đứng lên, bước về phía trước một bước.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh của hắn giống như là thuấn di, chợt biến mất.

Một lát sau, ở vị trí hắn biến mất, Vương Lâm biến ảo hiện ra, ánh mắt hắn lộ ra vẻ vui sướng, một lần nữa khoanh chân ngồi ở chỗ cũ, vung tay áo, thiên địa nguyên lực hỗn loạn ở bốn phía lập tức tiêu tan, khôi phục lại như thường, không tan biến nữa.

- Thuật này cũng có chút thành công, mặc dù vẫn còn một chút khiếm khuyết. Vì đem Súc Địa Thành Thốn dung nhập vào trong cơ thể, trong khi giải trừ được sơ hở, nhưng lại có một hạn chế là tiêu hao nhiều nguyên lực của bản thân hơn. Với tu vi của ta, một mạch có thể thi triển hơn mười lần Súc Địa Thành Thốn, nhưng sau đó phải nhanh chóng bổ sung nguyên lực trong cơ thể. Tuy nói như vậy, nhưng nó cũng cực kỳ hữu dụng, tối thiểu là trong lúc này, cũng có rất ít người có thể cản trở ta thi triển thuật này!

Vương Lâm trong lúc tự nói ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt của hắn mơ hồ xuyên thấu qua tinh không nhìn vào bên ngoài Lam Ti Tộc. Hồi lâu sau, Vương Lâm thu ánh mắt lại.

- Không thể ở lại mãi Lam Tinh Tộc này. Thái Cổ Tinh Thần này, ta vẫn còn muốn khám phá! Lúc này Súc Địa Thành Thốn đã dung hợp, đã có sức bỏ chạy, tiếp theo, ta muốn đem thần thông toàn thân ta cũng dung hợp một phen! Nhất là thuật của Bạch Phàm!

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm nhìn lại sở học thần thông cả đời mình.

Định Thân Thuật đã cùng hắn đi suốt cuộc đời, Tiên Thuật của Bạch Phàm đã mấy lần cứu hắn thoát khỏi nguy cơ, còn có nhị thức Tàn Dạ Lưu Nguyệt mà hắn tự nghĩ ra, hiện giờ còn thêm Phiên Thiên Ấn cùng với Quang Anh Thuẫn do Lam Mộng Đạo Tôn truyền cho.

- Hô Phong Hoán Vũ dưới sự trợ giúp của Lam Mộng Đạo Tôn đã dung hợp được, thi triển ra, công thủ song toàn… …nhưng chỉ là dung hợp hai thức thần thông… …nếu ta có thể dung nhập Rải Đậu Thành Binh vào, thì uy lực của nó... …

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tim đập thình thịch.

Tay phải hắn đưa một ngón lên bầu trời, hai mắt hắn lộ ra vẻ kỳ dị, u quang tràn ngập, chỉ thấy trên đầu ngón tay, tiểu cầu lốc xoáy do Hô

Phong Hoán Vũ dung hợp thành đột nhiên xuất hiện.

Tiểu cầu lốc xoáy này không lớn, nhưng bất cứ một tu sĩ nào chính mắt nhìn thấy cũng đều có cảm giác bên trong đó có ẩn chứa càn khôn. Tiểu cầu lốc xoáy này giống như há miệng to, sau khi xuất hiện bắt đầu không ngừng cắn nuốt mọi thứ.

Một khi triển khai, chính là một giới.

Đây là Lam Mộng Đạo Tôn giúp Vương Lâm dung hợp, có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ, không có một chút tì vết nào, uy lực vô biên!

- Tát Đậu Thành Binh!

Vương Lâm há miệng phun ra Phong Tiên Ấn. Ấn này vừa xuất hiện, liền có tiếng ầm ầm vang vọng, theo Vương Lâm vung tay áo, tầng thứ bảy lóe lên, từ bên trong Phong Tiên Ấn chợt có vô số chiến hồn biến ảo hiện ra.

Từng trận tiếng gào thét sau đó tràn ngập, nhưng chiến hồn này thần sắc dữ tợn, phát tán ra vẻ hung ác ngợp trời. Ở trong đó, có không ít người Thái cổ, trong số đó có mấy trăm tu sĩ ở bên ngoài trận pháp Phong Giới, còn có rất nhiều người của Nguyệt Phệ Tộc, thậm chí tất cả những tu sĩ của Thái Cổ Tinh Thần bị Vương Lâm nuốt trên đường đi toàn bộ cũng có ở đây!

Những tu sĩ của Thái cổ Tinh Thần, trên mi tâm đều có ấn ký lóe ra, lúc này biến ảo bên trong phong ấn, cũng khiến cho tất cả những người nhìn thấy đều tâm thần chấn động!

Nhìn chằm chằm toàn bộ nhưng sinh linh đã bị hắn giết suốt hai ngàn năm qua trên Phong Tiên Ấn, Vương Lâm giơ tay trái lên lập tức bấm quyết, hóa thành rất nhiều ấn ký lần lượt rơi trên Phong Tiên Ấn.

Phong Tiên Ấn này đột nhiên nhanh chóng lóe lên, cùng với tiểu cầu lốc xoáy kia hòa tan. Chỉ là sự dung hợp này mới đầu thì không có gì đáng ngại, nhưng một lát sau liền xuất hiện sự bài xích rất lớn! Giống như thủy hỏa bất dung, hoàn toàn không thể dung hợp cùng nhau được.

Vương Lâm nhướng mày, há miệng phun ra tinh khí của nguyên thần, hóa thành một đám sương trắng đem tiểu cầu lốc xoáy và Phong Tiên Ấn bao vây lại, lại thêm thần thức tản ra, cưỡng bức cho chúng ở tại một chỗ.

Dưới tinh khí của nguyên thần cùng với thần thức, sự bài xích giữa tiểu cầu lốc xoáy và Phong Tiên Ấn kia bị đè nén xuống, cả hai bắt đầu dung hợp. Vương Lâm thủy chung nhìn chằm chằm sự biến hóa này, thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần Phong Tiên Ấn đã gần như hoàn toàn dung nhập vào trong tiểu cầu lốc xoáy.

Ngay khi trong lòng Vương Lâm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên hắn biến sắc, toàn thân không chút do dự nhảy về phía sau, hai tay bấm quyết hướng về phía trước không ngừng vung lên, hình thành vô số tầng phòng hộ.

Trong thời gian ngắn, tiểu cầu dung hợp với Phong Tiên Ấn đột nhiên lóe lên, tản mát ra một sức mạnh hủy diệt, ầm ầm nổ tung!

Khi nó nổ tung, Vương Lâm đã lui về phía sau rất xa, vung tay áo, tu vi toàn thân điên cuồng lan ra, gắt gao áp chế sự bạo phát của tiểu cầu lốc xoáy này, cùng lúc đó thân thể nhoáng một cái, mang theo tiểu cầu lốc xoáy đang muốn nổ tung này trực tiếp Súc Địa Thành Thốn xuất hiện trong một vùng tinh không bên ngoài tu chân tinh này, gần biên giới tinh vực của Lam Ti Tộc!

Ngay khi thân ảnh hắn xuất hiện trong tinh không, tiểu cầu lốc xoáy kia tan vỡ, không còn cách nào ngăn cản, hóa thành một cơn gió lốc cùng với một vụ nổ chấn động tinh không, đột nhiên truyền khắp cả tinh vực.

Tiếng nổ ầm ầm này hóa thành lực xung kích, cuốn lấy toàn thân Vương Lâm, hình thành một sức mạnh hủy diệt không thể nào tưởng tượng được, giống như ở bên trong tinh không dấy lên một cơn sóng lớn. Trong tiếng ầm ầm, một nguy cơ sinh tử ở trong tâm thần Vương Lâm điên cuồng tràn ngập, hắn không chút do dự vung hai tay lên, hào quang vô tận biến hóa trong tinh không, lao thẳng đến thân thể hắn.

Một quang ảnh rất lớn đột nhiên xuất hiện bên ngoài thân thể Vương Lâm, vừa kịp lúc sức mạnh hủy diệt trời đất kia tới gần, va chạm với quang ảnh bên ngoài thân thể hắn.

Ẩm ầm không ngớt, tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ sức mạnh hủy diệt giờ phút này đều nhằm về phía Vương Lâm, nhưng ngay khi đụng phải quang ảnh kia, hào quang trên đó kinh thiên chói mắt, đã xuất hiện một luồng sức mạnh phản xạ!

Ánh sáng phản xạ, ánh sáng chiết xạ!

Dưới sự phản xạ này, sức tấn công hủy diệt hung mãnh lao tới kia đột nhiên dừng lại, va chạm với quang ảnh này, liền lập tức bị phản xạ lại, lao thẳng ra bên ngoài tinh vực chỗ của Lam Ti Tộc, hướng ra tinh không vô tận.

Tiếng ầm ầm vẫn tiếp tục vang vọng, phải sau nửa nén hương mới từ từ tiêu tan. Quang ảnh biến mất, Vương Lâm mang theo nụ cười khổ, lộ thân ảnh ra.

Ở phía trước người hắn, tiểu cầu lốc xoáy đã tách khỏi Phong Tiến Ấn, bay ra một bên, phát ra u quang.

- Thuật dung hợp này, cũng không tránh khỏi… …một chút nguy hiểm… …

Vẻ cười khổ của Vương Lâm càng đậm, không ngờ cưỡng ép dung hợp lại gặp phải sức tấn công kinh người như vậy.

Nhưng nếu cứ thế này mà bỏ qua thì thật là đáng tiếc, Vương Lâm đang ở trong tinh không, nhìn chằm chằm tiểu cầu lốc xoáy kia, trong mắt dần lộ ra vẻ không cam lòng. Một lát sau mắt hắn lóe lên tinh quang, há miệng hút một cái, Phong Tiến Ấn lập tức bị thu vào trong miệng. Ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên túm vào hư không một cái, tiểu cầu lốc xoáy kia lập tức rơi vào trong tay, bị hắn bóp một cái, đột nhiên tiêu tan.

Cùng lúc đó, u quang ở bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên lóe lên, tràn ngập toàn thân hắn. Theo tâm thần Vương Lâm khẽ động, u quang kia lập tức bạo tăng, lấy hắn làm trung tâm, hướng ra phía ngoài điên cuồng đẩy ra, trong nháy mắt đã tràn ngập ngàn trượng!

Trong phạm vi ngàn trượng, không ăn nhập với giới ngoại, giống như một giới khác được mở ra! Thực tế chính xác là như vậy, Hô Phong Hoán Vũ, cùng với Hô Phong che trời, Hoán Vũ phủ đất, tự tạo thành một giới!

Trong phạm vi ngàn trượng, không có một chút thiên địa nguyên lực nào, toàn bộ đều chỉ có ý niệm của Vương Lâm! Trong ngàn trượng này, hắn chính là chủ nhân của giới này!

- Nếu cưỡng ép dung hợp không được, thì phải đổi cách khác!

Vương Lâm ở bên trong giới ngàn trượng, há miệng phun ra Phong Tiên Ấn, dùng cách này, để tồn tại bên trong giới của Hô Phong Hoán Vũ.

Ngay khi Phong Tiên Ấn xuất hiện, lập tức có một sức mạnh bài xích điên cuồng truyền ra. Sức mạnh này rất lớn, có thể gần tương tự với sức mạnh lúc ở trên Lam Sơn. Dưới sức mạnh bài xích kinh thiên này, từ bên trong Phong Tiên Ấn truyền ra tiếng ầm ầm, giống như không thể chịu đựng được, đột nhiên xuất hiện vết nứt!

Cảnh tượng này khiến cho ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ do dự. Trong lúc hắn do dự, những vết nứt trên Phong Tiên Ấn chợt ngày càng nhiều, vô số chiến hồn ở bên trong lại càng gào thét không ngừng, giống như gặp phải ngày tận thế!

Phong Tiên Ấn này là lấy đại địa của Lôi Tiên Giới tạo thành, đã trải qua Thiên Kiếp, gần như không gì có thể phá được. Nhưng lúc này, ở trong giới này trong khi bị bài xích đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, dường như sắp sụp đổ.

Điều này khiến cho Vương Lâm cực kỳ khiếp sợ! Hắn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh bài xích đã khiến cho Phong Tiên Ấn sụp đổ trên thực tế cũng không quá mạnh mẽ, nhưng dường như có một hạn chế, sự tồn tại của hạn chế này khiến cho Phong Tiên Ấn không thể xuất hiện ở bên trong giới ngàn trượng này! Càng chưa nói đến việc dung hợp!

- Hô Phong Hoán Vũ có ý chí của ta, Phong Tiên Ấn này cũng có ý chí của ta, cả hai không thể dung hợp sao? Ta không tin!!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kiên định, không chút do dự tâm thần khẽ động, giới Hô Phong Hoán Vũ ngàn trượng đột nhiên co rút lại!

Tiếng nổ ầm ầm lập tức vang lên kinh thiên, trong lúc không ngừng co rút, những vết nứt trên Phong Tiên Ấn càng lúc càng nhiều. Trong phút chốc, Phong Tiên Ấn sụp đổ, trong tiếng ầm ầm, hóa thành từng mảnh.

Vô số cấm chế bên trong đó cũng sụp đổ, dung nhập vào trong giới này, đột nhiên… …bên trong giới ngàn trượng đang không ngừng co rút lại này, hình thành một vùng thiên địa!

Càng khiến cho Vương Lâm ngây người ta, chính là vô số nhưng chiến hồn đã bị hắn giết ầm ầm tản ra, hóa thành vô số tinh quang rơi vào trong từng mảnh vỡ… …

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1323: Hương hoả.

Giới ngàn trượng co rút lại tiêu tan, dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Nhưng giờ phút này Vương Lâm cũng đứng kinh ngạc nhìn tinh không, hồi lâu sau mới hồi phục lại, thần sắc hắn cực kỳ cổ quái, dường như lộ ra vẻ không thể tin được.

Trong lúc trầm mặc thân thể nhoáng lên một cái, biến mất bên trong tinh không, lúc hiện ra đã về tới ngọn núi trên tu chân tinh, khoanh chân ngồi xuống, ngây ra nửa ngày, thần sắc vẫn lộ ra vẻ khó tin.

Sau nửa nén hương, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tâm thần tản ra. Trên nguyên thần trong cơ thể hắn có một tiểu cầu lốc xoáy đang trôi nổi, ở bên trong đó là Hô Phong Hoán Vũ giới !

Hô Phong Hoán Vũ giới này mặc dù ở bên ngoài cơ thể Vương Lâm chỉ có ngàn trượng, nhưng khi ở trong tiêu cầu lốc xoáy bên trong cơ thể hắn lại vô biên vô hạn! Lúc này ở trong đó như có cả một thế giới, có rất nhiều đại lục trôi nổi, những đại lục này, đều là do Phong Tiên Ấn sụp đổ biến thành

Trên rất nhiều những đại lục lớn nhỏ khác nhau này có tồn tại những chiến hồn, những chiến hồn này không truyền ra những tiếng gào thét thê lương, mà cả đám khoanh chân ngồi xuống, một luồng khí tức màu trắng sữa từ trên đỉnh đầu bọn họ lan ra, hướng lên bầu trời, trong khi bị giới

này hấp thụ, không ngờ dung nhập vào tâm thần Vương Lâm, đi thẳng đến năm đạo bổn nguyên của hắn.

Năm đạo bổn nguyên của Vương Lâm bị những đạo khí tức màu trắng sữa này vờn quanh giống như là cây khô gặp mùa xuân, tỏa ra sức sống mãnh liệt!

- Đây… …đây là… …

Vương Lâm mãi cho đến bây giờ vẫn còn rung động, chính bởi vì hắn đã nhận ra khí tức màu trắng này, cho nên lại càng rung động kịch liệt hơn, giống như có sấm sét ở bên trong tâm thần không ngừng vang vọng.

Loại khí tức này Vương Lâm không xa lạ, trên pho tượng do Cổ Yêu hóa thành ở vùng đất Yêu Linh, được sự cúng bái của một bộ tộc cấp mười ba, cũng có loại khí tức này… …

Ở Vân Hải Tinh Vực, trong trận đánh với Thủy Đạo Tử, thần thông cuối cùng mà Thủy Đạo Tử thi triển, hấp thụ, cũng là loại khí tức này… …

Trong lời nói của chủ nhân Phong Giới, trong sự chỉ điểm của Lam Mộng Đạo Tôn, đều đề cập đến một thứ khiến cho bổn nguyên đại thành, là điểm mấu chốt để tiến vào bước thứ ba, môn đồ hương hỏa!

Môn đồ hương hỏa rốt cuộc là cái gì, sinh ra như thế nào, điểm này, Vương Lâm không biết. Nhưng lúc này, hắn vô tình trong lúc dung hợp Phong Tiên Ấn với Hô Phong Hoán Vũ, lại làm ra được một cảnh tượng như vậy, cũng lại làm cho hắn càng mê man hơn.

Những chiến hồn này toàn bộ đều là do cả đời hắn giết, nhưng lúc này, lại trở thành những người vì hắn mà cung cấp môn đồ hương hỏa. Đây cũng là may mắn của Vương Lâm, cũng là di nguyện của chủ nhân Phong Giới, còn là một sự dị biến gần như không thể tái hiện. Cho dù là Lam Mộng Đạo Tôn cũng không thể ngờ được đạo dung hợp mà hắn truyền thụ lại có thể xuất hiện một biến hóa như vây.

Phong Tiên Ấn do đại lục của Lôi Tiên Giới luyện thành, mà Lôi Tiên Giới lại là một trong Tứ Đại Tiên Giới, vô số năm trước, là nơi chủ nhân Phong Giới đã cố gắng dùng để ngăn cản Phong Giới Đại Trận hấp thụ hương hỏa, khiến cho người trong giới nội cũng sinh ra hương hỏa cần thiết.

Mặc dù cuối cùng Tứ Đại Tiên Giới bị hủy hoại, nhưng đại lục bên trong Tiên Giới vẫn còn ở giữa trời đất, sinh ra chất liệu hương hỏa tốt nhất! Nếu chỉ như vậy, cũng không có hương hỏa xuất hiện, nhưng dưới Thiên Kiếp năm đó, những mảnh vỡ Tiên Giới này đã được Thiên Kiếp luyện hóa, cũng giống như thiên đạo vì Vương Lâm mà luyện pháp bảo, khiến cho những mảnh vỡ này được luyện thành một loại chí bảo!

Những loại hương hỏa được sinh ra trong đó dưới Thiên Kiếp này ngưng tụ, lại được tế luyện lại một lần nữa.

Lại bởi vì Vương Lâm trong lúc vô ý lại lấy vật này để sử dụng Rải Đậu Thành Binh, ở trong đó tự tạo thành sinh tử, hóa thành mười tám tầng địa ngục, thu nạp hồn phách cả đời hắn đã giết, khiến cho bọn họ không thể luân hồi, sau một thời gian dài, dần dần bị hương hỏa sinh ra bên trong những đại lục này tràn ngập.

Chỉ là, hết thảy chuyện này nếu không có một cơ hội mở ra, dần dần cũng sẽ tiêu tan, Vương Lâm lại càng không thể phát hiện ra sự dị thường của chiến hồn, bọn họ cũng sẽ chỉ bị sức mạnh hương hỏa tràn ngập, mà sẽ không tản mát ra một chút sức mạnh hương hỏa nào.

Cơ hội này, chính là Lam Mộng Đạo Tôn trợ giúp Vương Lâm đem Hô Phong Hoán Vũ dung hợp thành một giới! Cũng giống như khiến cho những cây bèo không có gốc rễ tìm được gốc rễ!

Lại thêm Vương Lâm thử dung hợp Phong Tiên Ấn, Rải Đậu Thành Binh cùng với giới này, nên xuất hiện dị biến, xuất hiện cơ hội, xuất hiện một cảnh tượng như vậy!

Mặc dù lúc này chiến hồn ở trong giới này không nhiều lắm, sức mạnh hương hỏa cũng rất yếu ớt, so với hai mươi triệu môn đồ của Thủy Đạo Tử vẫn còn kém hơn rất nhiều. Nhưng, đây là hương hỏa thật sự, là mấu chốt để tiến vào bước thứ ba, là một đạo bảo mà những tu sĩ bước thứ ba điên cuồng tranh đoạt!

Thần sắc Vương Lâm rất là cổ quái, mở hai mắt, trầm mặc trong chốc lát, không suy nghĩ đến việc này nữa. Lúc này những nguy cơ đến từ Lam Ti Tộc chưa vượt qua, cho dù trong lúc vô ý tạo ra được một bảo bối như vậy, nhưng nếu không giải quyết nguy cơ đến từ nữ tử áo trắng kia thì cũng là vô dụng. Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm túm vào hư không, cái khe trữ vật xuất hiện ở phía trước người, một đốt ngón tay rất lớn từ bên trong cái khe chậm rãi bay ra, trôi giữa không trung, nhìn giống như một khổi đại lục!

Đốt ngón tay của Cổ Thần này có thể so với một tu chân tinh, lúc này mặc dù chỉ là một nửa, nhưng sự uy nghiêm vẫn còn rất nồng đậm, Vương Lâm ở phía dưới cảm nhận được rõ ràng.

Khí tức Cổ Thần ẩn chứa trong đốt ngón tay này rất nồng đậm, dường như thực chất hóa, nhưng không cách nào hấp thụ được, ở bên trong khí tức này, lờ mờ có một ý chí tồn tại, không cho người khác cắn nuốt.

Nhìn chằm chằm nửa đốt ngón tay, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm của Vương Lâm biến ảo chậm rãi xoay tròn, cố gắng hấp thụ, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Thác Sâm lấy tinh điểm để hấp thụ đốt ngón tay này, thuật này rất mạnh, hắn còn có thể nuốt được cao thủ bước thứ ba.

Sức mạnh tinh điểm của Cổ Thần Mặc dù đốt ngón tay của Cổ Thần này ẩn chứa ý chí, Thác Sâm hắn muốn cắn nuốt cũng cực kỳ khó khăn Hơn

nữa, ta cũng không phải là không có cách hấp thụ Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giơ tay phải lên một lần nữa chụp về

cái khe không gian.

Ở bên trong lóe lên u quang, Côn Cực Tiên cuốn nguyên thần của lão già tóc trắng của Nguyệt Tộc trực tiếp bay ra, rơi xuống trước người của Vương Lâm.

Nguyên thần lão già tóc bạc nhắm chặt hai mắt, ấn ký trăng lưỡi liềm trên mi tâm hắn lóe ra nguyệt quang yếu ớt, đối kháng với Côn Cực Tiên.

- Đốt ngón tay của Cổ Thần nếu để Nguyệt Tộc có được, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ có một vài phương pháp có thể lợi dụng được

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên nguyên thần của lão già tóc trắng.

Người này tu vi cực cao, tương đương với Thanh Long Thánh Hoàng thoát khỏi Vũ Tiên Giới năm đó, tu vi dường như đã đạt tới Thiên Nhân đệ tứ suy. Nếu Vương Lâm một mình gặp phải, tất nhiên sẽ không phải là đối thủ.

Những người này trước sự tấn công cường hãn của Thác Sâm, rõ ràng là không bằng, cuối cùng bị Thác Sâm đánh trọng thương, lại ngay khi đốt

ngón tay này tan vỡ bị sức mạnh Cổ Thần ở bên trong bộc phát ra khiến thân thể bị trọng thương tiêu tan.

Cho dù là nguyên thần cũng bị thương nặng, lúc này mới khiến cho Vương Lâm có cơ hội bắt được!

Nhưng tu vi của lão già này quá mạnh, nguyên thần lại thực chất hóa, có thể so sánh với thân thể, nếu không nhờ Côn Cực Tiên quỷ dị, nhằm vào hồn thể nguyên thần đánh một đòn trí mạng. Vương Lâm cũng không thể phong ấn hắn.

Nhìn chằm chằm nguyên thần của lão già tóc bạc, Vương Lâm hai tay bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức Côn Cực Tiên nhanh chóng co rút lại, phát ra kim quang. Nguyên thần của lão già tóc bạc kia lập tức run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, mở hai mắt lạnh lùng nhìn Vương Lâm.

- Chỉ là lục tinh Cổ Thần, trước đây Nguyệt Tộc ta đã giết không ít, cho dù ngươi nắm được nguyên thần lão phu, thì có thể làm được gì! Nguyên thần của lão phu đã thực chất, bất tử bất diệt!

Lão già kia cười lạnh, chỉ đơn giản nhắm hai mắt lại, không nhìn Vương Lâm nữa, thử vận chuyên nguyên lực. Nhưng trong Côn Cực Tiên này, hết thảy đều bị phong ấn.

Vương Lâm không nói gì, mà vung tay phải lên, huyết quang tràn ngập. Huyết kiếm kia lóe ra, bị hắn cầm trong tay hướng về phía nguyên thần lão già tóc bạc kia hung hăng đâm một cái.

Ầm một tiếng, huyết kiếm kia trực tiếp xuyên thấu nguyên thần của lão già tóc bạc. Lão già kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, mạnh mẽ mở hai mắt, nhìn chằm chằm Vương Lâm. Trong tiếng kêu thảm của hắn, Vương Lâm cầm thanh huyết kiếm rút ra, lập tức từ bên trong nguyên thần của lão già rất nhiều tinh khí nguyên thần bay ra, bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể.

- Ta không thể giết ngươi sao? Người của Nô Tộc mà cũng dám cuồng vọng!

Thanh âm Vương Lâm lạnh như băng, trong lúc nói tay phải cầm huyết kiếm lại một lần nữa vung lên, trực tiếp chém vào nguyên thần lão già áo trắng này. Tiếng kêu thảm thiết của lão già kia lại càng kịch liệt hơn, nhìn chằm chằm huyết kiếm trong tay Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Đây... đây là kiếm gì!!!

Vương Lâm không trả lời câu hỏi của lão già tóc bạc này, thần sắc lạnh lùng, tay phải cầm huyết kiếm không ngừng vung lên, đâm vào nguyên thần của lão già tóc bạc này. Thanh âm thê lương của lão già kia càng ngày càng yếu ớt, hắn đã mơ hồ biết được ý định của Vương Lâm, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm

Vương Lâm vẫn chưa giết hắn, mà không ngừng làm cho hắn suy yếu, hơn nữa ở dưới Côn Cực Tiên này, nguyên thần của lão già tóc bạc không thể khôi phục, chỉ có thể càng ngày càng hoảng sợ nhìn tinh khí nguyên thần mất đi, thậm chí ngay cả tự bạo cũng không thể làm được.

Mấy canh giờ sau, lão già này đã suy yếu tới cực hạn, nguyên lực trong cơ thể đã mất đi rất nhiều, vết thương tràn ngập toàn thân. Nhất là thanh huyết kiếm kia lại ẩn chứa lực hút, mỗi một lần đảo qua trong cơ thể, đều hấp thụ một lượng lớn sức sống, khiến cho hắn hấp hối thống khổ.

Đúng lúc này, Vương Lâm hai mắt lóe lên, ngay khi thu hồi huyết kiếm, tay phải giơ lên hung hăng đặt lên nguyên thần của lão già tóc bạc, thần thức ầm ầm tản ra, hướng thẳng vào nguyên thần của lão già, bắt đầu tìm kiếm thần thuật!

Tiếng kêu thảm thiết của lão già kia vốn đã suy yếu đột nhiên lại càng thê lương, hai mắt lộ ra vẻ chống cự điên cuồng. Nhưng ngay khi hắn chống cự, Vương Lâm vung tay trái lên, huyết kiếm lại xuất hiện, trực tiếp xuyên thấu qua nguyên thần của người này.

Thân thể lão già kia kịch chấn, vẻ chống cự trong hai mắt tiêu tan, hai mắt ngây ra, toàn thân dần dần trong suốt, giống như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Hồi lâu sau. Vương Lâm giơ tay phải lên, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Nguyên thần của lão già tóc bạc kia đã hoàn toàn trong suốt, chậm rãi tiêu tan. Nhưng ngay khi tiêu tan, đột nhiên huyết quang lóe lên, huyết kiếm trực tiếp từ trên thiên linh hạ xuống, xuyên qua toàn thân, đem hắn hoàn toàn hủy diệt!

Ngay khi hắn tử vong, bên trong Hô Phong Hoán Vũ giới trong cơ thể Vương Lâm, trên một đại lục, hồn phách một lão già tóc bạc biến ảo hiện ra, khoanh chân ngồi ở đó, trên đỉnh đầu tản mát ra một khí tức màu trắng sữa kinh người… …

- Nguyệt Tộc cực kỳ khổng lồ, ta cùng với Thác Sâm hủy diệt chỉ là một bộ lạc, bên trong Thái Cổ Tinh Thần này, Nguyệt Tộc còn có ba bộ lạc nữa... thậm chí trong bộ lạc ở hướng chính đông, còn có một lão tổ tông của Nguyệt Tộc. Người này… …là cao thủ bước thứ ba!

Trong trí nhớ của lão già này, cả đời hắn chưa từng nhìn thấy Chưởng Tôn, chỉ biết được năm đó Chưởng Tôn dường như đã bị trọng thương từ trong giới nội trở về, ở một nơi thần bí nào đó bế quan trị thương!

Kết hợp với lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn, Chưởng Tôn bị một sức mạnh khủng khiếp ở trong giới nội đả thương mà bỏ chạy. Lời này, có thể tin được! Chưởng Tôn trọng thương bế quan… …chỉ là không biết thương thế của hắn rốt cuộc đã khôi phục được bao nhiêu… …

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, ngẩng mặt nhìn bầu trời.

- Phải đi thôi… …nữ tử áo trắng kia vẫn còn ở bên ngoài đợi… …

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1324: Ra khỏi Lam Ti.

Nguyệt Tộc, một trong những Nô Tộc của Cổ Thần!

Tộc này sau khi nổi loạn chống lại Cổ Thần, đã tự xưng là Nguyệt Phệ, một chữ Phệ này chỉ ra ý muốn nuốt lấy thần của Nguyệt Tộc. Từ nay về sau, không còn Nguyệt Tộc nữa, mà là Nguyệt Phệ Tộc!

Ngoài ra, năm đó khi Nguyệt Tộc vẫn còn đi theo Cổ Thần, đã được một đám người cực kỳ thần bí trợ giúp. Đám người này tu vi cao thâm, thần thông cực kỳ kinh người, hoàn toàn khác với pháp thuật của Thái Cổ Tinh Thần. Nhất là những thuật liên quan đến phong ấn đã đạt đến mức cực kỳ khủng khiếp.

Với sự trợ giúp của bọn họ. Nguyệt Phệ Tộc mới có ý chí thoát khỏi sự sùng bái Cổ Thần!

Nhưng thân phận của những người thần bí này cho đến ngày nay, ngay cả Nguyệt Tộc cũng không đoán ra, cho dù là lão tổ bước thứ ba đối với chuyện này cũng không biết được nhiều.

Theo lời đồn, đám tu sĩ đột nhiên xuất hiện trong Thái Cổ Tinh Thần này cũng đã từng giao lưu với rất nhiều bộ tộc, nhưng với Viễn Cổ Tiên Vực dường như không có liên hệ gì… … … … …Một chữ Phệ của Nguyệt Phệ Tộc là do những người này gợi ý, còn truyền cho một thần thông quỷ dị khó lường, thần thông này, có thể khiến cho người của Nguyệt Tộc có thể hấp thụ được sức mạnh của Cổ Thần!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm tư, hắn tìm kiếm trong trí nhớ của lão già này, tìm được thần thông này, nhưng thần thông này cũng không đầy đủ, tên là Thanh Vân Linh Thuật, không phải người nào cũng có thể tu luyện, mà cần một thứ được gọi là Linh Chủng!

Linh Chủng này, năm đó đám người kia khi rời khỏi đã để lại một ít, ký sinh trong cơn thể của người Nguyệt Phệ Tộc, dần dần được trồng ngày càng nhiều.

Nguyệt Phệ Tộc cũng dựa vào Thanh Vân Linh Thuật này mà trong cuộc đại chiến năm đó đã nuốt lấy những Cổ Thần tử vong, khiến cho tộc này phát triển đến ngày nay, trở thành một đại tộc trong Thái Cổ Tinh Thần.

Trong lúc trầm mặc, thần sắc Vương Lâm có chút âm trầm, hắn biết được càng nhiều, càng có cảm giác quỷ dị, dường như có những tầng sương mù che phủ trời đất. Nếu không phá tan được sương mù này, thì không thể biết được toàn bộ.

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm vung tay phải, thu đốt ngón tay của Cổ Thần ở trước mặt vào trong cái khe trữ vật, sửa soạn lại một chút, quay đầu nhìn thoáng qua mặt đất, thân thể bước tới, rời khỏi tu chân tinh này, xuất hiện trong tinh vực của Lam Ti Tộc.

Tinh không lấp lánh, ở bên trong đó, Vương Lâm nhìn bầu trời phía xa xa, giữa bầu trời hiện lên cảnh tượng quỷ dị lúc trước nhìn thấy nữ tử áo trắng. Chỉ là trong lòng hắn, vẫn còn có một vài suy đoán… …Hồi lâu sau, Vương Lâm nén lại suy đoán trong lòng, yên lặng nhìn về phía Lam Sơn, hắn như nhìn thấy Lý Thiến Mai, nhìn thấy Lam Mộng Đạo Tôn.

Ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, Vương Lâm thầm than, xoay người hóa thành một đạo cầu vồng, bay nhanh ra bên ngoài tinh vực của Lam Ti Tộc!

Chưa ra khỏi phạm vi tinh vực của Lam Ti Tộc, Vương Lâm trong lúc đi liền có gợn sóng quanh quẩn dưới chân, trong lúc tràn ngập, thân thể hắn lập tức tiêu tan, dung nhập vào trong trời đất, biến mất không thấy.

Chỉ còn gợn sóng kia tản ra rất xa, dần dần tiêu tan bên trong tinh vực.

Vương Lâm, đã rời khỏi.

Ngay khi hắn rời khỏi, Lam Mộng Đạo Tôn ở trên Lam Sơn vẫn còn đang vuốt ve cổ cầm, không hề ngẩng đầu. Ở bên cạnh hắn, Lý Thiến Mai yên lặng ngồi thổ nạp, giống như không có bất cứ một phát hiện gì… …Súc Địa Thành Thốn dung nhập vào trong trời đất, sau vài nhịp thở tại một vùng tinh không bên trong Thái Cổ Tinh Thần đột nhiên có gợn sóng quanh quẩn. Ở trung tâm của gợn sóng, mơ hồ như sắp xuất hiện một thân ảnh.

Ở bên ngoài gợn sóng này, bên trong tinh không có một nữ tử áo trắng trôi lở lửng. Nữ tử áo trắng này không biết xuất hiện ở đây từ lúc nào, dường như lúc trước còn ở Lam Ti Tộc, sau một khắc đã đứng ở nơi này.

Nàng bình tĩnh nhìn gợn sóng kia, chờ đợi thân ảnh từ bên trong lộ ra. Nhưng vào lúc này, gợn sóng quanh quẩn kia đột nhiên có biến hóa, thân ảnh ở bên trong đang muốn đi ra, dường như lại bước tới một bước nữa.

Trong thời gian ngắn, gợn sóng kịch liệt, trong lúc quanh quẩn khuếch tán ra, càng ngày càng yếu, cuối cùng gợn sóng biến mất bên trong tinh không.

Nữ tử áo trắng kia trong mắt lại một lần nữa lộ ra vẻ kỳ dị. Nàng yên lặng nhìn gợn sóng biến mất, thân thể dần dần hóa thành hư vô.

Ở một vùng tinh không khác bên trong Thái Cổ Tinh Thần, ngay khi thân ảnh nữ tử áo trắng kia xuất hiện, nàng giống như là biết tiên tri, ở phía trước, lại có gợn sóng nổi lên.

Nhưng cũng giống như lúc trước, gợn sóng này vừa mới xuất hiện, liền lập tức trở nên kịch liệt. Nhưng lần này nữ tử áo trắng cũng giơ tay phải lên, ngón tay đảo về phía trước.

Bỗng nhiên, gợn sóng hình tròn này chợt dừng lại, giống như bị một lưỡi dao sắc bén chém xuống, từ đó bị phân làm hai, vỡ vụn!

Ngay khi gợn sóng vỡ vụn, bên trong tinh không ở chỗ của nữ tử áo trắng này, thiên địa nguyên lực chợt điên cuồng phát ra từng trận tiếng rít gào quét ngang, hình thành một cơn lốc xoáy tràn ngập trong phạm vi mấy vạn trượng. Cơn lốc xoáy này ầm ầm xoay tròn, cuốn lấy cả trời đất, hết thảy thần thông Thuấn Di ở trong cơn lốc xoáy này đều mất đi tác dụng!

Ngay khi gợn sóng vở vụn, lốc xoáy xuất hiện, thân ảnh Vương Lâm từ trong hư vô thoáng hiện ra, năm đạo bổn nguyên ẩn chứa trong đồng tử hai mắt hắn khiến hắn có thể nhìn thấy nữ tử áo trắng ở trong cơn lốc xoáy kia!

- Các hạ mấy lần ngăn cản ta rời khỏi, không biết là có ý gì!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, thanh âm bình tĩnh.

Nữ tử kia không nói gì, giơ tay phải lên, hướng về phía Vương Lâm ấn ngón tay một cái!

Dưới một chỉ này, cơn lốc xoáy bên trong tinh không phát ra tiếng ầm vang kinh thiên. Theo một chỉ này, cơn lốc xoáy lập tức đã đạt tới cực hạn, hướng thẳng đến Vương Lâm cuốn lấy.

Thân thể Vương Lâm giống như ở trong bùn, ở bên trong cơn lốc xoáy này dường như không thể giãy giụa. Cơn lốc xoáy kia gào thét lao tới, ngay khi cơn lốc xoáy kia tới gần, hắn vung tay phải lên, lập tức ở trên ngón tay hắn có hai con lộc thú biến ảo hiện ra, trong lúc vờn quanh phát ra ngàn vạn đạo kiếm khí. Kiếm khí này ầm ầm hình thành một sức mạnh kinh thiên động địa. hướng về cơn lốc xoáy ở bốn phía quét ngang.

Tiếng ầm vang tràn ngập, cơn lốc xoáy kia dưới kiếm khí này hơi chút dừng lại, thân thể Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, muốn thoát khỏi cơn lốc xoáy này.

Nữ tử áo trắng kia thần sắc bình tĩnh, nhìn Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, lại một lần nữa điểm về phía trước! Dưới một chỉ này, ở tinh không phía sau Vương Lâm, lập tức biến hóa ra một bàn tay rất lớn. Bàn tay này phát ra ánh sáng như ngọc, sau khi xuất hiện liền trực tiếp hướng về Vương Lâm tung một trảo.

Bàn tay này xuất hiện quá mức bất ngờ, mà tốc độ lại cực nhanh, dường như ngay khi xuất hiện, liền lập tức bắt lấy Vương Lâm, nắm chặt trong tay.

Cùng lúc đó, nữ tử này nhẹ nhàng bước tới, vượt qua cơn lốc xoáy, trong thời gian ngắn đã đi tới trước Vương Lâm, khoảng cách giữa hai người lúc này không tới nửa trượng!

Hết thảy những chuyện này đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới mức khó tin, dường như trước bàn tay này, không có bất cứ một sức mạnh gì có thể phản kháng!

- Rốt cuộc ngươi là ai!!

Vương Lâm không hề giãy giụa, để mặt cho bàn tay kia nắm lấy mình, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng phía trước, trầm giọng nói.

- Lan Phi, Lâu Lan… …

Nữ tử áo trắng nhìn Vương Lâm, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với Vương Lâm.Thanh âm của nàng rất dễ nghe, mang theo một sức quyến rũ kỳ dị.

–Viễn Cổ Bát Phi!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Nữ tử áo trắng kia gật đầu, nhẹ nhàng bước tới, đứng cách Vương Lâm không tới bảy thước, dường như có một mùi hương từ trên người nàng lan ra, bay vào mũi Vương Lâm, nhưng hắn lại không hề ngửi thấy gì… …

- Ta vốn không định hấp thu thần tính của ngươi bây giờ, nhưng ngươi lại phát hiện ra ta rồi… … … … …ta cũng không thể đợi được nữa… … … …

Nữ tử áo trắng này nhẹ giọng nói, khoảng cách với Vương Lâm chỉ còn chưa tới bảy tấc, hai người dường như là đang đối mặt. Dung nhan của nữ tử áo trắng kia không còn mơ hồ, hiện lên rõ ràng trong mắt Vương Lâm.

Ngay khi nhìn thấy dung mạo của nữ tử áo trắng này, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, tâm thần như có sấm đánh ầm ầm, ngay lập tức hoảng hốt.

Dung nhan của nữ tử này không ngờ chính là Lý Mộ Uyển!

Ngay khi thần sắc Vương Lâm hiện lên sự hoảng hốt, tâm thần chấn động, nữ tử áo trắng này đôi môi khẽ nhếch lên, hơi thở như hương lan, nhẹ nhàng hút một cái.

Dưới một cái hút này, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm đột nhiên biến ảo cấp tốc xoay tròn, mơ hồ từ bên trong những tinh điểm kia có những làn khói màu vàng bay ra!

Thần sắc nữ tử kia vẫn bình tĩnh, ngay khi nhìn thấy những làn khói này, lập tức có một vẻ kích động cùng tham lam, hút một cái, những làn khói màu vàng kia bị nàng hút vào trong miệng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, trong hai mắt Vương Lâm không còn vẻ hoảng hốt, mà là một vẻ sáng tỏ!

- Giới!

Một chữ như gió lạnh toát ra khỏi miệng, trong thời gian ngắn bên trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên có quang lóe lên. Một đạo hào quang màu đen từ bên trong cơn thể hắn bộc phát ra, quét ngang ra phía ngoài!

Hô Phong Hoán Vũ Giới, ẩn chứa hương hỏa môn đồ của Vương Lâm, trong khoảnh khắc này bộc phát ra!

Nữ tử áo trắng kia cách Vương Lâm quá gần, giờ phút này dưới u quang chói mắt, theo Hô Phong Hoán Vũ điên cuồng tràn ra, trong nháy mắt tràn ngập ngàn trượng. Nữ tử áo trắng kia ở bên trong Hô Phong Hoán Vũ Giới này thân mình không ngừng lui về phía sau!

Thần sắc nàng đột nhiên biến đối!

Cùng lúc đó, những làn khói vàng trên mi tâm của Vương Lâm ngay khi Hô Phong Hoán Vũ Giới này xuất hiện cũng lập tức co rút lại, không bị nữ tử này hấp thụ một chút nào, đều trở lại bên trong tinh điểm!

Huyết quang ngập trời, huyết kiếm chợt lóe lên, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm nhanh chóng vờn quanh, xuyên thấu bàn tay hư ảo đang nắm lấy mình. Trong tiếng ầm vang, bàn tay kia sụp đổ, thân thể Vương Lâm lập tức thoát vây!

Hết thảy những việc vừa rồi, đều là do Vương Lâm cố ý hành động, mục đích của hắn, chính là muốn biết được thân phận của nữ tử áo trắng này, và rốt cuộc là cô ta muốn làm gì!

Chỉ có biết được những điều này, hắn mới có thể yên tâm!

Quan trọng hơn là nhờ sự mạo hiểm này để hắn kiểm chứng lại suy đoán trong lòng sau khi nhìn thấy nữ tử áo trắng này!

Nữ tử áo trắng kia mặc dù Hô Phong Hoán Vũ Giới đẩy lùi lại ngàn trượng, nhưng hai mắt lại lộ ra hàn quang, giơ tay phải lên vung vào hư không, lập tức ở phía trước người nàng vang lên ầm ầm. Một cái khe khổng lồ hiện ra giữa tinh không, giống như muốn nuốt lấy hết thảy, lao thẳng đến Vương Lâm.

Thân mình nàng lại bước tới!

Vương Lâm cười lạnh, giới ngàn trượng ở bên ngoài thân thể chợt co rút lại, tràn ngập trong phạm vi mười trượng quanh thân thể, hình thành một lớp phòng hộ. Đồng thời, tay phải hắn chỉ vào tinh không, lạnh giọng nói:

- Nếu bản thể ngươi tới đây, ta hiển nhiên không phải là đối thủ. Nhưng đây chỉ là phân thân, không thể qua mắt được ta đâu!

Ngay khi Vương Lâm nói ra lời này, sắc mặt nữ tử áo trắng kia chợt biến đổi, không hề ngờ được Vương Lâm đã nhìn ra nàng chỉ là phân thân!

- Nhất định là Lam Mộng Đạo Tôn đã nói cho ngươi biết! Nữ tử áo trắng kia trong lúc nói lao tới gần.

- Phiên Thiên Ấn!

Tay phải Vương Lâm chỉ vào tinh không lập tức biến thành chưởng, hướng xuống phía dưới! Tinh không nghịch chuyển bên trong đồng tử hai mắt hắn, tinh không bên ngoài lập tức theo đó mà biến hóa!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1325: Hình chiếu phân thân.

Tiếng ầm vang quanh quẩn, cả tinh không trong nháy mắt tiếng ầm ầm nghịch biến. Tinh không vốn không phân thiên địa nhưng giờ phút này trong tâm Vương Lâm ẩn chứa thiên địa, đảo một cái liền xuất hiện vô số hư ảnh bốn phía xung quanh hắn.

Những hư ảnh này nhìn như mây mù, vừa mới xuất hiện liền tràn ngập cả tinh không. Mây mù quay cuồng cuồn cuộn, bên trong lại truyền ra những tiếng ầm vang kịch liệt. Mây mù một phân làm hai, thứ nặng thì chìm xuống trở thành mặt đất.

Thứ nhẹ thì bay lên, phía trên mặt đất, hình thành bầu trời.

Thiên địa xuất hiện!

Hết thảy chuyện này chỉ trong chốc lát là đã hoàn thành. Ngay khi thần thông của Bạch Y Nữ Tử tới đây, tay phải Vương Lâm lật một cái, thiên địa ầm vang, mặt đất liền nghịch chuyển, trở thành bầu trời.

Mà bầu trời lại xoay tròn xuống dưới, trở thành mặt đất.

Ngay cả thân thể Bạch Y Nữ Tử cũng không kìm được mà nghịch chuyển theo.

- Ngươi theo ta một đoạn đường, chắc hẳn có mưu đồ với ta, chết đi!

Tay phải Vương Lâm hung hăng nhấn xuống một cái, thiên địa ầm ầm chuyển động. Đại địa vừa hình thành liền sụp xuống, nghiêng trời lệch đất.

Cùng với đại địa sụp xuống, hư ảnh bầu trời kia cũng run rẩy kịch liệt. Một lực áp bức không thể hình dung đột nhiên xuất hiện, khiến cho Bạch Y Nữ Tử phải biến sắc.

- Phiên Thiên Ấn của Lam Mộng Đạo Tôn! Hắn không ngờ lại truyền thần thông này cho ngươi!!!

Thân thể nữ tử lại có xu thế trầm xuống, giờ phút này thân thể bị vây trong sự nghịch chuyển, hai tay bắt quyết, từ trong môi trường truyền ra một loạt tiếng rì rầm. Một đạo bạch quang từ trong cơ thể nàng lan ra, đối kháng với thần thông ngất trời này.

Nhưng Phiên Thiên Ấn là một trong những đại thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn, giờ phút này thi triển ra khiến thiên địa ầm vang không ngừng. Bầu trời và mặt đất kia ầm ầm nện xuống, lao thẳng tới Bạch Y Nữ Tử.

Cái khe do Bạch Y Nữ Tử thi triển ra liền lập tức sụp đổ. Bạch quang vừa tản ra bên ngoài cơ thể lúc này cũng đã tan rã. Thần sắc nàng kịch biến, trong lúc nguy cấp liền há miệng phun ra một miếng ngọc bội. Ngọc bội nọ vừa xuất hiện, cả thiên địa tinh không ầm ầm chấn động. Cùng lúc đó, ngọc bội này lơ lửng phía trước nữ tử này, hình thành một tầng phòng hộ màu trắng.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp thiên không. Mặt đất và bầu trời lúc này chồng chất lên nhau. Áp lực vô hình kia bạo tăng, khiến cho tinh không cũng phải sụp đổ, xuất hiện những mãnh vỡ lớn. Một lát sau, hết thảy đều tan thành mây khói, hư ảo mây mù tạo thành thiên địa trong nháy mắt chồng lên nhau giờ tiêu tan.

Trong thiên địa giờ chỉ còn tồn tại lực hủy diệt vẫn đang tràn lan quanh quẩn.

Trong tinh không đang không ngừng sụp đổ, Bạch Y Nữ Tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ ra sát khí, ngọc bội vờn quanh thân thể, khiến nàng dưới Phiên Thiên Ấn chưa tử vong.

- Chỉ là một phân thân, tu vi mới tới thiên nhân tam suy, cũng dám theo sau ta có mưu đồ. Nếu không phải ngươi có thân ảnh quỷ dị, khiến người ta không thể phát hiện, khiến cho ta e ngại thì ta đã sớm giết ngươi rồi.

- Từ lần đầu tiên ngươi bị ta phát hiện, ta đã nghi hoặc trong lòng. Ngươi nếu là tu sĩ Đệ Tam Bộ thì làm sao ta có thể dể dàng phát hiện ra được. Nếu là thực thể thì vừa rồi làm sao có thể tới gần ta mà ta không thể cảm nhận ra, làm sao lại phải dùng pháp bảo đối kháng với Phiên Thiên Ấn của ta chứ!

Vương Lâm cười lạnh. Những lời nói của hắn sắc bén như dao rơi trên người nữ tử kia.

Đây chỉ là suy đoán của hắn, cho nên vì chứng thực nó, hắn không lựa chọn bỏ chạy mà lại đấu với Bạch Y Nữ Tử một trận.

Nếu người này thực sự là tu sĩ Đệ Tam Bộ thì hắn cho dù có Súc Địa Thành Thốn cũng sợ rằng rất khó có thể bỏ chạy. Nhưng nếu người này không phải thì Vương Lâm hắn cũng không phải hạng người dễ chọc.

- Ngươi chỉ là một phân thân không có huyết nhục, không ngờ lại muốn dùng ảo thuật để làm ảnh hưởng tới tâm thần của ta! Chỉ nói tới điểm này thôi ngươi đã nhất định phải chết!

Vương Lâm vừa nói, thân thể vừa tiến từng bước về phía trước. Hô Phong Hoán Vũ giới vờn quanh bên ngoài thân thể hắn chợt bùng lên, trực tiếp lan tràn ra ngàn trượng, đồng thời chiến hồn bay ra ngày càng nhiều, chi chít rậm rạm, rít gào thê lương hướng về phía Bạch Y Nữ Tử lao tới.

Sắc mặt Bạch Y Nữ Tử trở nên âm trầm. Nàng không thể thừa nhận là mình đã xem thường đối phương. Gặp phải Vương Lâm vốn chỉ là ngẫu nhiên, theo nàng nghĩ sẽ không có khả năng thất bại. Nhưng lần đầu tiên gặp đã bị đối phương nhận ra, đến lần thứ hai gặp mặt giao chiến thì liền bị thua thiệt.

- Đáng tiếng bản thể không thể tới đây. Nếu không ...

Ánh mắt nữ tử lóe lên hàn quang, nhưng lúc này trong Hô Phong Hoán Vũ giới của Vương Lâm có vô số chiến hồn xông ra, lập tức sắc mặt nàng lại biến hóa một lần nữa.

- Đây... đây là ...

Trong khi Bạch Y Nữ Tử này đang khiếp sợ, vô số chiến hồn này lao ra tràn ngập bốn phía. Những chiến hồn này trên người tràn ngập khí tức màu trắng sữa, vờn quanh liền triển khai công kích ồ ạt.

Tiếng chấn động vang vọng không ngừng. Bạch Y Nữ Tử nọ lui lại phía sau, hai tay bắt quyết, tay phải giơ lên điểm vào hư không một cái.

Lập tức một đạo hắc quang đột nhiên hiện ra, lóe lên trong tay nàng.

- Thiên Linh Quang!

Sát khí trong mắt Bạch Y Nữ Tử lóe lên, tay phải chợt vung về phía chiến hồn bốn phía xung quanh. Hắc quang này lập tức tản ra, ngay trong nháy mắt khi đụng với chiến hồn, Hô Phong Hoán Vũ giới lập tức tan rã, hóa thành vạn phần. Những chiến hồn vờn quanh bốn phía liên đối kháng với hắc quang.

Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên.

Dưới hắc quang nọ, chiến hồn đồng loạt lui về phía sau nhưng không có thương tổn gì. Toàn bộ công kích đều bị triệt tiêu bên ngoài Hô Phong Hoán Vũ giới.

Bạch Y Nữ Tử nọ không ngừng lui lại phía sau, đảo mắt đã rời khỏi mấy ngàn trượng. Thân thể Vương Lâm bước về phía trước từng bước, đi tới gần Bạch Y Nữ Tử. Bên ngoài thân thể nữ tử này có ngọc bội vờn quanh phòng hộ, không sợ bị thương tổn, giờ phút này tay phải lại giơ lên. Hắc quang trong thời gian ngắn liên nồng đậm hẳn lên, ngưng tụ hóa thành một thanh trường kiếm màu đen.

Kiếm này vừa xuất hiện, thiên địa biến sắc, tinh không lại ầm vang. Bạch Y Nữ Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tay phải vung lên. Lập tức trường kiếm màu đen kia lền lao thẳng về phía Vương Lâm.

- Quang Ảnh Thuẫn!

Lời này vừa thốt ra, lập tức tất cả ánh sáng trong tinh không liền tụ lại. Ánh sáng của các vì sao, tinh vân, thiên hà, thậm chí là những ánh sáng mà mắt thường không nhìn thấy được nhưng tồn tại trong tinh không nháy mắt liền điên cuồng ngưng tụ bên ngoài thân thể Vương Lâm.

Dưới ánh sáng chói lòa, một pho tượng thật lớn biến ảo ra. Trường kiếm màu đen tới gần, ầm ầm đụng với pho tượng ánh sáng.

Tiếng ầm vang kinh người không ngừng quanh quẩn, bức tượng ánh sáng bên ngoài thân thể Vương Lâm tỏa sáng chói mắt. Trường kiếm màu đen kia rơi vào trên người nó, khiến cho thân thể bức tượng sụp đổ một nửa, đồng thời một luồng phản lực cực mạnh đẩy ngược lại không ngờ chuyển hưởng lao thẳng tới Bạch Y Nữ Tử.

Bạch Y Nữ Tử trong nháy mắt khi nhìn thấy Quang Ảnh Thuẫn của Vương Lâm, đôi đồng tử liền co rụt lại, thân thể vội vàng lùi lại phía sau. Nhưng tốc độ của thanh trường kiếm màu đen quá nhanh, ầm ầm đuổi theo, đâm thẳng vào thân thể nàng.

Một tiếng nổ ầm vang. Sắc mặt nàng tái nhợt, ngọc bội cản trường kiếm màu đen ở bên ngoài lúc này vô cùng yếu ớt. Nhưng hết thảy chưa chấm dứt. Trong nháy mắt khi thanh trường kiêm bị chiết xạ đi, thân thể Vương Lâm lại nhoáng lên.

Tay phải hắn giơ lên, chụp một trảo vào hư không, tinh không chấn động, huyết kiếm đã hiện ra nơi tay hắn, hướng về phía trước hung hăng chém một nhát.

- Chết đi cho ta!

Trong tiếng hô, huyết quang kinh thiên bùng lên, tràn ngập khắp tinh không, hóa thành sát khí cuồn cuộn lao thẳng về phía Bạch Y Nữ Tử. Sắc mặt nàng đại biến, vội vàng lui lại phía sau, hai tay bắt quyết, hóa thành vô số lớp phòng hộ.

Nhưng huyết quang này quá nhanh, ầm ầm hạ xuống, trực tiếp đánh tan vô số phòng hộ kia, đánh thẳng vào ngọc bội. Một tiếng nổ chấn động cả thiên địa, tinh không. Ngọc bội vang lên một tiếng kêu thanh thúy, trên mặt đã xuất hiện một vết nứt.

Bạch Y Nữ Tử phun một ngụm máu tươi, thân thể dùng tốc độ nhanh hơn lùi lại phía sau, trong nháy mắt thân ảnh liền biến mất.

Thấy nàng phun ra một ngụm máu tươi, Vương Lâm tâm thần sửng sốt. Hắn phân tích và suy đoán nữ tử chẳng qua chỉ là hình chiếu phân thân, không phải là thực chất. Nhưng lúc này không ngờ lại có máu tươi.

Nhưng lúc giao chiến thì không thể suy nghĩ nhiều. Sát khi trong mắt Vương Lâm lóe lên, cầm huyết kiếm trực tiếp đuổi theo. Năm đạo bổn nguyên trong mắt điên cuồng xoay tròn, đảo một cái lại thấy rõ thân thể Bạch Y Nữ Tử nọ. Huyết kiếm hung hăng chém một nhát nữa.

- Bổn tôn cứu ta!

Thần sắc Bạch Y Nữ Tử vô cùng thê lương, lui lại phía sau, há miệng đọc chú ngữ, hai tay vung lên về phía ngoài. Lập tức trước người nàng có một cái khe mở ra. Ngọc bội lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt. Một cánh tay trắng như ngọc từ trong ngọc bội hiện ra, hướng về phía Vương Lâm điểm một cái.

Cánh tay này xuất hiện, trong phút chốc khiến cho tinh không như ngừng lại, không còn vận chuyển chút nào, ngay cả ánh sáng củng ảm đạm đi. Dưới ngón tay này, sao trời như mất đi ánh sáng.

Dường như tinh không này trong nháy mắt đã hoàn toàn bị cánh tay này thay thế, bị quỹ tích của ngón tay kia phá hỏng. Trong khoảnh khắc khi một ngón tay này ấn xuống, Vương Lâm cảm giác được nguy cơ sinh tử mãnh liệt, vượt qua cả Thủy Đạo Tử năm đó. Vương Lâm lập tức dừng lại, không chút do dự vung tay lên. Hô Phong Hoán Vũ giới tràn ngập bên ngoài thân thể đã hóa thành ngàn trượng trong nháy mắt dung hợp làm một, vờn quanh thân thể.

Cũng trong tích tắc này, Quang Ảnh Thuẫn lại được hắn thi triển ra. Ánh sáng kinh thiên tràn ngập bên ngoài thân thể hắn, hóa thành một quang ảnh thật lớn.

Đúng lúc này, ngón trỏ của ngón tay trắng như ngọc kia ấn xuống, đụng vào Quang Ảnh Thuẫn bên ngoài thân thể Vương Lâm. Quang Ảnh Thuẫn lập tức run rẫy, phát ra tiếng động như không chịu nổi, chuẩn bị tan rã.

Cùng với sự tan rã của nó, lực phản xạ ầm ầm tràn ra, đối kháng với ngón tay. Nhưng cuối cùng nó cũng không thể làm ngón tay dừng lại nửa điểm, trực tiếp xuyên qua, khiến Quanh Ảnh Thuẫn hoàn toàn tan rã.

Trong nháy mắt khi nó tan rã, ngón tay này liên đụng vào Hô Phong Hoán Vũ giới. Vừa mới chạm vào, lập tức giới này run rẩy kịch liệt. Vô số chiến hồn bên trong lại càng kêu thê lương. Khí tức màu trắng sữa bên ngoài thân thể họ lan ra, vờn quanh giới này, đối kháng với ngón tay.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1326: Truy sát.

Nhưng lực lượng của ngón tay này cường đại tới khó tin. Sau khi Quang Ảnh Thuẫn sụp đổ, trong nháy mắt ấn tới Hô Phong Hoán Vũ giới khiến cho giới này run rẩy, dường như lúc nào cũng có thể tan rã!

Ngón tay nọ ấn xuống khiến cho Hô Phong Hoán Vũ giới lõm xuống một mảnh, không ngừng xâm nhập vào, khiến giới này ngày càng chấn động kịch liệt hơn.

Khí tức màu trắng sữa bên trong điên cuồng đối kháng, muốn chống trả lại lực lượng của ngón tay.

Thân thể Vương Lâm cấp tốc lui lại phía sau, trong tâm thần cảm nhận được Hô Phong Hoán Vũ giới không duy trì được bao lâu nữa. Trong lúc nguy cấp này, đôi mắt hắn lộ vẻ điên cuồng, tay phải vung lên, trước người hiện lên cái khe trữ vật.

Ngay trong nháy mắt cái khe trữ vật xuất hiện, Hô Phong Hoán Vũ giới nhanh chóng co rút lại, hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Vương Lâm. Do đó ngón tay không còn bị gì cản trở, ấn thẳng tới mi tâm của Vương Lâm.

Nhưng trong nháy mắt này, cùng với một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, một mảnh xương ngón tay khổng lồ của Cổ Thần ầm ầm từ trong khe trữ vật lao ra, chắn trước người Vương Lâm.

Ngón tay trắng như ngọc kia ấn lên đốt xương ngón tay Cổ Thần. Một tiếng nổ ầm ầm vang khắp không gian, khiến cho tinh không bốn phía run rẩy.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể theo đốt xương lui lại phía sau. Một luồng ánh sáng vô hình xuyên thấu qua đốt xương ngón tay Cổ Thần, xuyên qua ngực Vương Lâm, xuyên qua cả lưng hắn.

Ngón tay trắng nõn như ngọc kia trong nháy mắt khi đụng vào đốt xương ngón tay của Cổ Thần liền chịu một lực chấn động ầm ầm, trở nên trong suốt, dường như sắp tiêu tán.

Đau đớn xe tâm can, nếu đổi lại là người khác thì nhất định trong đầu sẽ có ý niệm bỏ chạy. Nhưng Vương Lâm thì không, đối với đau đớn hắn dường như chẳng thèm để ý. Thần sắc hắn dữ tợn, nhân lúc ngón tay kia dừng lại, lập tức phất tay phải, huyết quang ngưng tụ, hóa thành huyết kiếm trên tay hắn, chém mạnh về phía ngón tay kia.

Huyết kiếm lóe lên, trực tiếp chém lên ngón tay kia. Trong nháy mắt khi nó tới gần, cánh tay muốn giơ lên bắt lấy nhưng khi đụng vào huyết kiếm, không ngờ huyết kiếm lại xuyên qua cánh tay, chém ngang qua.

Mơ hồ có một tiếng kêu mềm mại truyền ra. Cánh tay kia phân làm hai, tiêu tán trong thiên địa, dường như chưa từng xuất hiện vậy. Ngọc bội của Bạch Y Nữ Tử kia lại càng nứt nhiều hơn, cuối cùng cũng vỡ tan thành từng mảnh...

Sắc mặt Bạch Y Nữ Tử tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, vội vàng lùi lại phía sau, thân hình ẩn đi mà bỏ chạy.

- Ngươi muốn trốn cũng không được!

Trước ngực Vương Lâm huyết nhục mơ hồ, máu tươi chảy xuống, lực lượng của ngón tay kia dù có Quang Ảnh Thuẫn, Hô Phong Hoán Vũ giới và cả đốt xương ngón tay Cổ Thần cản lại nhưng vẫn có một tia xuyên qua ngực Vương Lâm. Nếu là tu sĩ tầm thường thì chỉ một kích này không chết cũng bị trọng thương.

Nhưng Vương Lâm thân là Cổ Thần, có sực khôi phục mạnh mẽ. Chỉ trong chốc lát, vết thương đã khép miệng, không còn chút dấu vết nào. Trong nháy mắt khi Bạch Y Nữ Tử bỏ chạy, Vương Lâm thu hồi hết pháp bảo, thân thể bước từng bước đuổi theo.

Theo gợn sóng mà Bạch Y Nữ Tử rời đi để lại, thân thể Vương Lâm dung nhập vào thiên địa, theo dấu vết đó đuổi theo.

Cảnh tượng này cùng với cảnh trước đây hoàn toàn trái ngược. Từ người đuổi giết, giờ lại trở thành kẻ bị truy sát. Bạch Y Nữ Tử sợ hãi bỏ chạy, Vương Lâm dữ tợn theo sát phía sau truy kích.

- Nữ tử này tu vi quái dị, nhìn như hình chiếu phân thân nhưng lại có huyết nhục, như thực thể thật. Như vậy thì ả phải chết. Nếu không thừa dịp này ả đang bị trọng thương mà giết đi, ngày sau tất sẽ gặp phải phiền toái không ngừng.

Trên người nữ tử này chắc chắn có bí ẩn, thần thông vừa rồi thi triển rõ ràng là triệu hồi lực lượng của bổn tôn tới. Nếu thần thông của mình trong Lam Ti tộc không cường đại hơn thì chắc chắn đã phải chết rồi. Nữ tử này hiểu rõ Thái Cổ Tinh Thần, phải nhanh hơn một chút. Nếu không để ả trốn tới nơi ta không thể đuổi tới coi như uổng công mọi công sức trước đây.

Trong khi truy kích, Vương Lâm không ngưng dung nhập vào thiên địa, trong Thái Cổ Tinh Thần này điên cuồng truy sát.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, giữa tinh không, sóng gợn quanh quẩn, Bạch Y Nữ Tử lảo đảo bước ra, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng cực kỳ hiếm thấy, thân thể thuấn di một cái rời đi.

Nhưng lập tức sắc mặt nàng biến đổi, cắn răng một cái liền dừng thuấn di, tiếp tục dung nhập vào trong thiên địa, vội vàng bỏ chạy. Trong nháy mắt khi nàng rời đi, trong tinh không xuất hiện sóng gợn, thân ảnh Vương Lâm lóe ra. Hắn không hiện thân mà mơ hồ bước về phía trước nửa bước, lại biến mất một lần nữa.

Hai người truy đuổi trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, chưa tơi nữa nén nhang, cũng đã mấy lần suýt gặp nhau. Mà khoảng cách thời gian càng lúc càng ngắn. Bạch Y Nữ Tử kia tâm thần lo âu. Vương Lâm như giòi trong xương, liên tục truy kích, gây cho nàng áp lực thật lớn.

Chạy xa xa trốn khỏi hắn đúng là chuyện không tưởng. Lo lắng trong lòng nàng càng lúc càng nhiều.

- Chỉ cần ba lần nữa là có thể an toàn rồi. Chỉ cần ba lần nữa thôi!

Thân thể Bạch Y Nữ Tử xuất hiện trong tinh không, sắc mặt tái nhợt, vừa mới xuất hiện đã tiếp tục di chuyển. Nhưng ngay lúc dưới chân nàng xuất hiện sóng gợn thì thiên địa nơi này ầm ầm chấn động, trong tiếng ầm vang có vô tận lôi đình điên cuồng lao tới, vờn quanh bốn phía hình thành một dòng xoáy thật lớn, nhiễu động thiên địa nguyên lực, cắt đứt việc di chuyển của nữ tử này.

Sắc mặt nàng vừa đại biến, Vương Lâm đã từ trong hư vô bước ra, thần sắc âm lãnh. Sau khi hắn xuất hiện, không nói một câu mà vung tay phải lên. Mây mù trong tiếng ầm vang lại tràn ngập khắp tinh không.

Thiên địa hình thành, Phiên Thiên Ấn đánh tới.

Nghịch chuyển lại xảy ra, thiên địa chất chồng, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Bạch Y Nữ Tử ở trong thiên địa phun máu tươi, vội vàng lui lại. Nhưng trong nháy mắt này, huyết quang chợt lóe lên phía sau nàng, xuyên thẳng qua hậu tâm của nàng.

Tiếng kêu thảm thiết của Bạch Y Nữ Tử vang lên, bên ngoài thân thể không gian vặn vẹo, trong khi vặn vẹo lại mơ hồ xuất hiện vô số hình ảnh lóe lên!

Trong hình ảnh có một nữ tử quỳ trên mặt đất, trước người trong hư vô hiện ra một cánh tay trắng noãn như ngọc, đặt lên mi tâm nàng.

Chỉ trong chốc lát, hình ảnh kia sụp đổ. Một luồng khí tức màu trắng sữa cực kỳ nồng đậm từ trong thiên linh của nữ tử này thoát ra. Khí tức này hầu như trở thành thực chất, bên trong không ngờ lại có một tia sáng màu vàng.

Khí tức màu trắng sữa này Vương Lâm không xa lạ gì, chính là lực lượng hương hỏa của môn đồ.

Nhưng lực lượng hương hỏa môn đồ của nữ tử này lại nồng đậm khiến hắn thất kinh. Hương hỏa của nữ tử này không ngờ vượt quá ba thành trong Hô Phong Hoán Vũ giới của Vương Lâm.

Khí tức màu trắng sữa tràn ngập thiên linh của nữ tử. Vết thương do huyết kiếm xuyên qua cơ thể cô ta lập tức không có máu tươi chảy ra nữa, thân thể vội vàng lùi lại phía sau. Được khí tức màu trắng sữa này bao vây, không ngờ trong khi lùi lại phía sau lại không để ý tới nguyên lực bốn phía đang hỗn loạn, lại tiếp tục dung nhập vào trong thiên địa, tiêu tán.

- Nữ tử này nếu có thể trở thành một hồn trong Hô Phong Hoán Vũ giới của mình...

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch, trong nháy mắt khi nữ tử này rời đi, thân thể hắn nhoáng lên, hầu như đồng thời biến mất, đuổi theo nàng một lần nữa.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, ở phía tây bắc có một tinh vực. Nơi này là nơi ở của Ma Hạt Tộc. Ma Hạt Tộc trong Thái Cổ Tinh Thần cũng không phải là một đại tộc nhưng sự nổi tiếng về hung tàn thì ai cũng biết.

Giờ phút này trong tinh vực của Ma Hạt Tộc, ở trên một tu chân tinh, tinh không gợn sóng, thân thể suy yếu của Bạch Y Nữ Tử bước nửa bước ra. Miệng nàng có máu tươi không ngừng chảy dài, sau khi xuất hiện liền không chút do dự, đang muốn chạy tiếp.

- Còn hai lần, hai lần nữa là có thể chạy thoát, không còn nguy hiểm nữa!

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị biến mất thì huyết quang kinh thiên lại tràn ra. Tốc độ huyết kiếm này quá nhanh, Bạch Y Nữ Tử căn bản không kịp né tránh, càng không kịp biến mất.

Trong lúc nguy cấp này, khí tức màu trắng sữa lại ầm ầm từ mi tâm tràn ra, ngăn cản trước người nàng, va chạm ầm một tiếng với huyết kiếm.

Huyết kiếm xuyên thấu qua khí tức màu trắng sữa này nhưng lại bị thay đổi phương hướng, đâm xuyên qua vai nữ tử.

Trong tiếng thảm thiết, thân thể nữ tử lại vội vã lùi lại phía sau, ác độc nhìn chằm chằm về phía trước. Cánh tay phải của nàng không thể nâng lên được nữa. Đúng lúc này, Vương Lâm từ trong hư vô bước ra, tay phải hung hăng chụp một cái về phía nữ tử này.

- Ngươi chạy đi đâu cho thoát!

Mắt thấy chuẩn bị bắt được nữ tử này, nàng lại cắn chót lưỡi, phun máu tươi, cùng với khí tức màu trắng sữa bên ngoài thân thể dung hợp, lập tức phát ra tiếng động ầm ầm kinh thiên, tỏa ra một lực xung kích điên cuồng.

Trong lực xung kích này, thân thể nữ tử liên bị đẩy mạnh, thoát khỏi một trảo của Vương Lâm lao thẳng về phía tu chân tinh bên dưới.

Cùng lúc đó, nữ tử này lại phát ra tiếng rít thê lương:

- Ma Hạt Tộc ở đâu, ta là một trong những phân thân của Lan phi. Các người mau dùng tính mạng ngăn cản người này. Trong nháy mắt khi âm thanh này truyền đi, ở tu chân tinh phía dưới liền ầm ầm vang dội, trong phút chốc không ngờ lại bay ra mấy ngàn tu sĩ.

Những tu sĩ này vừa hiện ra lập tức không chút do dự mà lao về phía Vương Lâm giữa tinh không, ngăn chặn hắn, để cho nữ tử kia nuốt đan dược, quay đầu ác độc nhìn Vương Lâm, thân thể nhoáng lên, lại một lần nữa biến mất.

Vương Lâm sao có thể cho nàng bỏ chạy, tay phải vung lên, thân thể liền điên cuồng bành trướng, trong nháy mắt hóa thành thân ngàn trượng của Cổ Thần. Hắn lao mạnh về phía trước, tay phải vung lên hóa thành quyền lướt qua một cái, hướng về phía hư không đấm một quyền.

Dưới một kích này, tiếng động ầm vang thiên địa lại xuất hiện. Một khe nứt thật lớn liền hiện ra, mở ra như vô hạn, như muốn cắt đôi tinh không.

Trong nháy mắt khi cái khe này xuất hiện, Bạch Y Nữ Tử vốn đã dung nhập trong thiên địa lập tức bị bức ra. Sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể lui lại.

Vương Lâm vọt tới phía trước, thần thông và pháp bảo của mấy ngàn tu sĩ oanh kích hắn không coi vào đâu, lướt đi trong thiên địa. Trong nháy mắt, ánh sáng của vạn vật trong tinh không ngoài thân thể ngàn trượng của hắn chợt hóa thành một quang ảnh.

Hết thảy mọi thần thông, hết thảy mọi pháp bảo trong nháy mắt khi va chạm với quang ảnh đều bị phản xạ trở lại.

Trong khi phản xạ lại, cả ngàn trượng bên ngoài cơ thể Vương Lâm vang lên những tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Những tu sĩ này có người bị thần thông của chính mình phản xạ lại mà bị thương, có người bị thân thể Vương Lâm lao vào đụng nát.

Trong nháy mắt này, Vương Lâm đã tới gần, tay phải vung về phía Bạch Y Nữ Tử đang lui về phía sau.

Một quyền đánh tới.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1327: Âm mưu.

Thiên quân vạn mã cũng vậy, mấy ngàn tu sĩ cũng thế. Nhưng dù sao đây cũng là tinh vực của Ma Hạt Tộc, những tu chân tinh còn lại giờ phút này cũng đã phát hiện ra, bay ra rất nhiều tu sĩ.

Nhưng lúc này Bạch Y Nữ Tử cảm giác, trong thiên địa chỉ còn lại một mình mình và thân hình ngàn trượng kia. Lúc này không có kẻ nào có thể ngăn cản cho mình.

Trong nguy cơ, cơ thể nàng phát ra càng nhiều khí tức màu trắng sữa. Trong nháy mắt khi nắm tay Vương Lâm đánh tới, khí tức màu trắng sữa điên cuồng chảy ra khỏi mi tâm. Bất ngờ, mi tâm nàng vốn trơn nhẵn thì lúc này lại xuất hiện một cái ấn ký!

Đây là một ấn ký hình chữ "xuyên"(1), bên ngoài phát ra ba đạo ánh sáng màu đỏ, vàng, lam. Trong nháy mắt khi ấn ký này xuất hiện, tâm thần Bạch Y Nữ Tử đột nhiên xuất hiện ra một đoạn ký ức đã quên từ lâu.

Trong trí nhớ của nàng, nàng đang quỳ trên mặt đất, được tuyển làm thánh nữ của bộ tộc. Trước người nàng, trong hư vô xuất hiện một bàn tay trắng nõn như ngọc. Bàn tay này mang theo sự ấm áp, đặt lên mi tâm nàng vuốt một cái liền xóa đi tộc ấn của nàng.

- Từ nay về sau, ngươi là một trong những phân thân của ta, dùng thân thể ngươi nuôi dưỡng hình chiếu phân thân của ta, trợ giúp ta chữa

thương...ngươi cũng trở thành cánh cửa hương hỏa của ta...

Đoạn ký ức này chợt lóe lên trong tâm thần của nàng nhưng thời gian này không cho nàng tự hỏi. Trong nháy mắt khi ấn ký ở mi tâm xuất hiện, khí tức màu trắng sữa vờn quanh thân thể nàng liền hóa thành một dòng chảy,ầm ầm dựng lên, trực tiếp đối kháng với nắm tay của Vương Lâm.

Tiếng chấn động ầm vang quanh quẩn. Tinh không chấn động. Bạch Y Nữ Tử phun máu tươi, thân thể bay lên nhưng ngay trong nháy mắt này lại được khí tức màu trắng sữa này cuốn đi, không ngờ mang theo thân thể nàng, phá vỡ mọi rào cản, dung nhập vào trong thiên địa.

Tay phải Vương Lâm chấn động tới tê dại, ánh mặt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Cùng lúc thân thể Bạch Y Nữ Tử tiêu tan, hắn cũng bước một bước, cả người biến mất giữa tinh không.

Hắn vừa mới rời đi, ánh sáng tinh không không còn nữa, chỉ còn lại vô số thi hài khiến cho đám tu sĩ Ma Hạt Tộc đến sau phải chấn động.

Phía đông Thái Cổ Tinh Thần, tinh không vặn vẹo, khí tức màu trắng sữa biến ảo ra, trong đó có Bạch Y Nữ Tử như đèn đã cạn dầu, sau khi xuất hiện không chút do dự, bước nửa bước cuối cùng.

- Một lần na di cuối cùng này, đi tới đó ta sẽ được cứu!

Nhưng ngay khi nữ tử này đang bước ra thì thiên địa lại ầm vang, mơ hồ truyền ra một tiếng rít gào khủng khiếp. Tinh không chấn động, huyết quang từ bốn phương tám hướng điên cuồng tràn tới, không ngờ hóa thành vô số lợi kiếm phá tan tinh không, điên cuồng lao về phía Bạch Y Nữ Tử.

Bạch Y Nữ Tử này cũng không nhìn tới, chỉ nhìn về phía xa xa trong tinh không truy kích Vương Lâm đang biến ảo đến, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc và châm chọc. Ngay khi vạn kiếm đâm xuyên đến, thân thể nàng dần dần trong suốt, mặc cho huyết quang xuyên qua thân thể, không có cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì.

- Lần này tạm thời bỏ qua cho ngươi, nhưng lần sau, ngươi chắc chắn sẽ chết, hãy giữ gìn thần tính của người thật tốt...không lâu sau, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Ngay khi Bạch Y Nữ Tử này sắp sữa hoàn toàn tiêu tan, truyền ra lời nói lạnh như băng. Nhưng để trả lời nàng, Vương Lâm liền giơ ngón trỏ tay phải lên, cùng với một thanh âm âm hàn!

- Định Thần Thuật!!

Lời nói vừa nói ra, trời đất đang vận chuyển đột nhiên dừng lại, ngay cả Bạch Y Nữ Tử kia đang dần trở nên trong suốt, cũng ngay lập tức dừng lại, trong mắt nàng thậm chí vẫn còn giữ lại vẻ lạnh lùng và trào phúng.

Toàn bộ trời đất đều dừng lại. Ngay khi dừng lại, Vương Lâm không suy nghĩ gì thêm bước tới, giơ tay phải lên hướng về phía Bạch Y Nữ Tử hung hăng tung một trảo. Năm đạo bổn nguyên trong hai mắt cấp tốc xoay tròn, phân ra một luồng bổn nguyên lực ngưng tụ vào trong tay phải Vương Lâm.

Khiến cho một trảo này của hắn phá vỡ hết thảy, trong lúc gợn sóng không ngừng vặn vẹo, chụp vào thân thể trong suốt của Bạch Y Nữ Tử, hướng ra ngoài hung hăng kéo một cái, lôi từ bên trong hư vô ra.

- Ta đã nói là ngươi không thể chạy thoát mà!

Sau khi bắt được Bạch Y Nữ Tử kia. Định Thân Thuật tiêu tan, thân thể nữ tử này nhanh chóng từ trong suốt hóa thành thực chất, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin được cùng hoảng sợ.

Thân thể Vương Lâm giờ đã khôi phục lại kích cỡ như bình thường, tay phải túm lấy Bạch Y Nữ Tử, hướng về phía thiên linh của đối phương ấn một cái, đang muốn lục soát hồn. Nhưng lập tức từ bên trong thân thể của nữ tử này có một luồng khí tức nồng đậm lao ra, cũng không phải

muốn tấn công Vương Lâm, mà là tự hủy diệt thân thể của Bạch Y Nữ Tử này.

Chưa kịp chạm tới hồn, Vương Lâm không nỡ buông tha cho hồn của nữ tử này. Ngay khi khí tức bên trong cơ thể nữ tử này lao ra, tay phải Vương Lâm lóe lên hồng quang, huyết kiếm trực tiếp từ trên thiên linh của Bạch Y Nữ Tử đâm vào, phá hỏng nguyên thần trước khi khí tức màu trắng kia hủy diệt thân thể.

Hành động này chính là đoạt hồn cùng với luân hồi, cùng với Viễn Cổ Lan Phi cướp đoạt hương hỏa.

Thân thể Bạch Y Nữ Tử này run lên, ngay khi hoàn toàn tử vong, Hô Phong Hoán Vũ giới trong cơ thể Vương Lâm lại có thể một hồn phách nữ tử, một sức mạnh hương hỏa nồng đậm ầm ầm từ bên trong hồn phách của nữ tử này lan ra, bị Vương Lâm hấp thụ.

Sau khi Bạch Y Nữ Tử kia tử vong, thân thể nàng lập tức hóa thành một đám máu thịt. Nhưng vào lúc này, một đạo kim tuyến từ bên trong thi thể lóe ra, lao thẳng vào hư vô!

Kim tuyến này chính là phân thân của Lan Phi trong Viễn Cổ Bát Phi ký sinh trong cơ thể của Bạch Y Nữ Tử hóa thành. Giờ phút này Bạch Y Nữ Tử đã chết, kim tuyến này phá khai hư vô, quay trở về trị thương ở bên người Lan Phi.

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, huyết kiếm trong tay lóe lên, trực tiếp chém về phía kim tuyến kia. Nhưng cực kỳ quỷ dị là huyết kiếm không gì không thể phá được kia đã xuyên qua kim tuyến, mà không hề gây ra cho kim tuyến một thương tổn gì. Dường như đây không phải là một vật của thế giới này, giống như không phải là thực chất, tất cả thần thông pháp bảo đều không thể gây thương tổn. Mắt thấy kim tuyến này bay càng ngày càng xa, sắp sửa biến mất.

Đúng lúc này, Vương Lâm bỗng tâm thần chấn động, cái khe không gian trữ vật của hắn đột nhiên không chịu sự khống chế mở ra, từ bên trong xuất hiện một nữ tử.

Nữ tử này toàn thân mặc áo bạc, chính là ngân y nữ thi kia.

Nàng bỗng nhiên từ bên trong cái khe đi ra, nhìn kim tuyến đang dần bay đi xa, thần sắc lộ vẻ vui mừng . Mắt thấy kim tuyến kia phá khai hư vô, đã biến mất không thấy, ngân y nữ tử này nhẹ nhàng giơ tay phải lên, hướng về hư không tùy ý túm một cái.

Tinh không ầm vang, kim tuyến kia đã biến mất vào hư vô kia giống như thời gian đảo ngược, đột nhiên lại lộ ra bóng dáng, trong khi không ngừng giãy giụa, không có một chút tác dụng nào nhanh chóng tới gần ngân y nữ tử, bị nữ tử này chụp vào trong tay.

Kim tuyến kia vừa rơi vào trong tay ngân y nữ tử, liên lập tức run rẩy kịch liệt, giống như cực kỳ sợ hãi, không giám có một chút giãy giụa nào. Ngân y nữ tử yên lặng nhìn kim tuyến trong tay, hồi lâu sau, trong mắt tràn ngập vẻ mê man, nhẹ nhàng vuốt lên.

Vuốt một cái, kim tuyến kia lập tức ầm ầm tan vỡ, hóa thành một đám sương mù màu vàng chui vào trong thất khiếu của ngân y nữ tử, giống như là bị nàng cắn nuốt.

Vương Lâm nheo hai mắt lại, nhìn cảnh tượng trước mắt. Thân phận của ngân y nữ tử này, hắn đã sớm nghi ngờ, nhưng đầu mối quá ít, không thể biết được thân phận.

Chỉ có năm đó Thủy Đạo Tử ở bên trong cái khe trữ vật sau khi nhìn thấy ngân y nữ tử này thân sắc liền đại biến, lộ ra vẻ sợ hãi, Vương Lâm liền biết được, thân phận của nữ tử này thật không đơn giản.

- Người như vậy, sao có thể lại trở thành một thi thể bị luyện hóa của Tu Chân Liên Minh...Tu Chân Liên Minh sao có thể có được...

Vương Lâm quan sát ngân thi quen thuộc này, trong mắt đối phương vẫn lộ ra vẻ mê man, nhìn xa xa không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Đang nhớ lại mình là ai?

Ngân Y Nữ Tử trầm mặc, quay đầu lại nhìn Vương Lâm, vẻ mê man trong mắt càng đậm, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ta chỉ có cảm giác khí tức của kim tuyến vừa rồi rất quen thuộc...

Ánh mắt Vương Lâm không thể không lóe lên, cẩn thận quan sát Ngân Y Nữ Tử này, đột nhiên nói:

- Ngươi chẳng lẽ là một trong Viễn Cổ Bát Phi!

Trong khi nói, ánh mắt hắn như điện, nhìn chằm chằm vào mắt Ngân Y Nữ Tử này.

Nữ tử này nghe nói đến bốn chữ Viễn Cổ Bát Phi, vẻ mê man trong mắt càng thêm đậm, nhẹ giọng nói:

- Không nhớ..., từ sau khi ta tỉnh dậy vẫn không thể nhớ ra...

Trong thần sắc của nàng lộ ra vẻ thống khổ, lắc đầu xoay người, đi vào cái khe trữ vật. Dường như chỉ có ở nơi đó, nàng không phải nghĩ đến những việc liên quan đến mình, chỉ có yên lặng ngồi xuống.

Nhưng ngay khi tiến vào cái khe trữ vật, Ngân Y Nữ Tử này dừng thân mình lại, vẻ mê man trong mắt mơ hồ xuất hiện một tia sáng tỏ. Nang do dự một chút quay đầu lại nhìn Vương Lâm.

- Ta mặc dù không nhớ được rất nhiều chuyện, nhưng mơ hồ có nhớ được một chút gì đó. Ta có thể nhìn ra, trong cơ thể ngươi có một chút sức mạnh hương hỏa...ta mơ hồ nhớ được, hương hỏa là một loại....là một âm mưu...rất lớn...ta dường như vì nó mà mất đi hết thảy....

Cái khe trữ vật theo Ngân Y Nữ Tử tiến vào mà co rút lại, biến mất bên trong tinh không.

Nhưng lời nói vừa rồi của nàng cũng khiến cho tâm thần Vương Lâm dậy sóng, khiến cho hai mắt hắn lộ ra ánh sáng chói mắt. Hắn từ trong lời nói của chủ nhân Phong Giới, từ một trận đánh với Thủy Đạo Tử, từ trong lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn đều thấy được môn đồ hương hỏa là điểm mấu chốt để tiến vào bước thứ ba, là mấu chốt để nuôi dưỡng bổn nguyên.

Dần dần, chính hắn cũng tin là như vậy, nhưng lúc này, lời nói của Ngân Y Nữ Tử lại hoàn toàn trái ngược.

Không biết vì sao, Vương Lâm cảm thấy thân thể đột nhiên phát lạnh, hắn ngẩn đầu nhìn tinh không, mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Âm mưu...

Trầm ngâm trong chốc lát, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, dung nhập vào trong trời đất

- Bạch Y Nữ Tử đã chết, trở thành hồn trong Hô Phong Hoán Vũ giới của ta, lúc này trong Thái Cổ Tinh Thần, trong thời gian ngắn hắn không ai chú ý tới ta...như vậy, ta sẽ có cơ hội khiến cho bổn nguyên đại thành.

Vương Lâm trong lúc dung nhập vào trong thiên địa, thần niệm tràn ra.

- Căn cứ vào trí nhớ của những tu sĩ bị ta cắn nuốt, trong Thiểm Lôi Tộc không có tu sĩ Đệ Tam Bộ....Trong tộc đó, có một đạo thiểm điện dường như có từ thời khai thiên lập địa. Đạo thiểm điện này vạn vạn năm bất diệt, thủy chung xuyên qua trời đất, là thánh vật của Thiểm Lôi Tộc. Cũng là nguồn suối sức mạnh của toàn bộ Thiểm Lôi Tộc!

Nếu nuốt được đạo thiểm điện này, sẽ khiến cho lôi bổn nguyên của ta tiến thêm một bước lớn! Còn về môn đồ hương hỏa, rốt cuộc trong bọn họ, ai mới thực sự nói thật...

Vương Lâm trong lúc sdtt, xuất hiện bên trong một vùng tinh vực xa lạ. Hai mắt hắn lóe lên, lộ ra hàn quang.

- Mặc kệ thật giả, việc này cần cực kỳ cảnh giác, cả đời ta tu đạo, cũng chưa bao giờ cần đến môn đồ hương hỏa gì, toàn bộ đều dựa vào minh ngộ của bản thân, cho dù là bổn nguyên, cũng là tự mình hiểu ra, chưa từng dựa vào môn đồ hương hỏa.

Thân thể Vương Lâm lại dung nhập vào trong thiên địa, hướng về chỗ của Thiểm Lôi Tộc trong trí nhớ mà phóng đi.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1328: Đoạt xá.

Trong tinh vực mênh mông trong Thái Cổ Tinh Thần có một địa phương tràn ngập sấm sét, đây chính là địa phương của Thiểm Lôi Tộc có tiếng tăm lẫy lưng trong các bộ tộc ở Thái Cổ Tinh Thần.

Từ xa nhìn lại, tinh vực của Thiểm Lôi Tộc giống như một lôi trì, bên trong vang vọng hàng loạt tiếng sấm sét.

Dù ở khoảng cách xa cũng có thể nghe rõ ràng tiếng sấm động đã tồn tại từ thời kỳ viễn cổ.

Những tiếng sấm động đã thay thế tất cả âm thanh trong tinh không, tất cả mãnh thú và tu sĩ đều muốn tránh xa. Nếu có người ngoài tiến vào, nếu không có lệnh bài của Thiểm Lôi Tộc thì lập tức bị lôi trì tấn công.

Mấy trăm vạn, hàng ngàn vạn sấm sét đồng loạt tấn công, uy lực kinh thiên động địa. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân làm cho Thiểm Lôi Tộc không có tu sĩ đệ tam bộ nhưng vẫn có thể trở thành một bộ tộc hùng mạnh trong Thái Cổ Tinh Thần.

Hơn nữa Thiểm Lôi Tộc còn có một quá khứ rất huy hoàng, nhiều năm trước đã đứng trên thế đỉnh phong.

Trong đại trận của Thủy Đạo Tử còn có cả pháp khí.

Trên địa phương của người Thiểm Lôi Tộc có một luồng sấm sét tuyệt đối không tiêu tán và tồn tại vĩnh hằng, bất cứ lúc nào luồng sấm sét này cũng có thể phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Người Thiểm Lôi Tộc xây

một miếu thờ trong vùng đất sấm sét, miếu thờ này dùng để cúng bái sấm sét.

Địa phương được xây dựng miếu thờ chính là cấm địa của Thiểm Lôi Tộc, nơi đây được canh giữ cực kỳ nghiêm ngặt, những người tầm thường rất khó tiến vào nửa bước. Hơn nữa nơi đây còn được tất cả các đời đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc thủ hộ, dù không có tu sĩ Đệ Tam Bộ nhưng Thiểm Lôi Tộc cũng có một Thiên Nhân Ngũ Suy, là cương giả dưới Đệ Tam Bộ.

Đối với Vương Lâm thì Thiểm Lôi Tộc này giống như tường đồng vách sắt, cường giả bên trong rất nhiều, giống như Phù Tộc năm xưa chỉ dựa vào lực lượng của bộ tộc cũng đủ làm bùng lên những con sóng chiến loạn.

Tất cả những người Thiểm Lôi Tộc đều tu luyện Lôi đạo, bọn họ cho rằng lôi chia ra lục đạo, nếu tu được tất cả thì có thể phá vỡ thiên địa, nhận được truyền thừa của sấm sét vạn cổ, lấy được bản nguyên lôi, vì vậy mà có thể phóng lên Niết Kiếp trong tứ đại cảnh giới.

Nhưng từ xưa đến nay số người có thể tiến vào Niết Kiếp trong tứ đại cảnh giới quả thật là quá ít. Ngay cả Thiểm Lôi Tộc đã trải qua rất nhiều năm, rất nhiều đời cũng chỉ có một người duy nhất tiến lên dtb đại năng vào thời kỳ Thiểm Lôi Tộc huy hoàng nhất.

Tuy nói Thiểm Lôi Tộc không có tu sĩ dtb nhưng muốn xông vào địa phương này thì khó hơn lên trời.

Vương Lâm bình tĩnh đứng bên ngoài tinh vực Thiểm Lôi Tộc, trăm dặm phía trước chính là giới hạn của Thiểm Lôi Tộc, trong đó sấm sét ầm ầm hóa thành lôi trì, tia chớp giao thoa vào nhau giống như những con rắn chạy qua xẹt lại.

Tình cảnh trước mắt có thể làm cho phần lớn tu sĩ chấn động tâm thần, không dám tiến vào nữa bước dưới hàng loạt sấm sét phủ đầy thiên địa. Nơi đây còn khủng bố hơn lôi trì Vương Lâm gặp ở La Thiên năm xưa rất nhiều.

Chưa đến gần mà Vương Lâm đã cảm nhận được lông tóc toàn thân bị một luồng lực từ hút mà dựng đứng cả lên. Hơn nữa ngay cả tinh không bên ngoài tinh vực lôi trì cũng được bao phủ trong lực lượng sấm sét, chốc chốc lại lóe lên hàng loạt tia chớp.

Nếu là khi ở La Thiên, dù Vương Lâm đã nuốt được nửa con Thái Cổ Lôi Long, chính hắn có được Lôi Nguyên thần nhưng khi phải đối mặt với sấm sét giữa thiên địa, muốn đi vào cũng cực kì khó khăn. Nếu phóng vào thì rất có thể bị đẩy ra, nhưng nếu cưỡng chế xâm nhập thì chẳng cần người Thiểm Lôi Tộc ra tay, chỉ cần sấm sét cũng đủ đánh cho tan xác.

Nhưng lúc này thì khác, sau khi hấp thụ lực lượng sấm sét trong pho tượng của Thiểm Lôi Tộc ở thế giới bảy màu, sau khi nuốt Đạo quả trong tinh vực dưỡng đạo, sau đó lại từ trong tình cảnh sinh tử tìm ra lôi

bản nguyên, lúc nay đối với việc điều khiển sấm sét thì Vương Lâm đã đạt đến một mức độ đáng sợ. Hắn lặng lẽ đứng nhìn lôi trì ở trước mặt, rất lâu sau thân thể mới lóe lên phóng về phía trước rồi dần tiến vào trong tinh vực Thiểm Lôi Tộc.

Vương Lâm tiến về phía trước, khoảng cách trăm dặm đã được hắn chậm rãi vượt qua trong thời gian nửa nén hương. Hắn tiến từng bước, mỗi bước chân giẫm xuống đều làm lông tóc toàn thân dựng đứng lên, một luồng lực lượng sấm sét từ trong cơ thể bùng ra rồi bao phủ tất cả lỗ chân lông trên cơ thể.

Tâm thần Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh, không bị động và khinh thường, cơ thể giống như tiến vào một loại cảnh giới trống rỗng, trước mắt hắn đã không còn Thiểm Lôi Tộc, nếu có cũng chỉ là một vùng lôi vực không giới hạn. Nơi đây chỉ có những đám mây sấm sét, hàng loạt sấm sét phủ quanh thiên địa, những luồng sấm sét bất diệt tồn tại từ thời kỳ thiên địa sơ khai.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm đi qua trăm dặm và tiếp cận giới hạn Thiểm Lôi Tộc thì lôi trì khủng bố lập tức chấn động ầm ầm, mơ hồ truyền đến hàng loạt tiếng gào thét của sấm sét vô tận. Tất cả tình cảnh trước mắt Vương Lâm đều bị sấm sét thay thế, tinh không bốn phía lập tức trở lên rực sáng.

Giống như tình cảnh ban ngày trên một tu chân tinh.

Hàng loạt tia chớp phóng đi trong lôi trì giống như ngân long, tất cả đều vờn quanh bốn phía Vương Lâm, đồng thời còn phát ra những tiếng nổ vang trời.

Lúc này chân trái của Vương Lâm đã đạp vào trong lôi trì, nửa thân thể của hắn đã vào trong lôi trì.

Hàng loạt điện quang giống như ngân xa phóng đến ngay lập tức, tất cả đều lao về phía chân trái của Vương Lâm rồi bao phủ xung quanh, sau đó lại từ chân trái lan ra khắp toàn thân. Khoảnh khắc này nếu là người ngoài thì lập tức sẽ bị sấm sét bao phủ làm thân thể nổ tung, vì nguyên thần không thể chịu đựng được lực lượng sấm sét khó có thể miêu ta này mà tan tành thành tro bụi

Ngay cả không gian trữ vật cũng bị lôi đình đánh tan nát, tất cả pháp bảo đều tiêu tán.

Hai mắt Vương Lâm khẽ khép lại, cơ thể bị sấm sét bao phủ, những tia chớp và sấm sét đến từ lôi trì giống như đang há rộng miệng để thôn phệ. Lúc này bên ngoài thân thể Vương Lâm đều là sấm sét vô tận.

Những âm thanh ầm ầm liên tục vang vọng kinh thiên động địa, thân thể Vương Lâm vẫn không nhúc nhích, hắn vẫn giữ nguyên tư thế nữa người trong lôi trì.

Vương Lâm vẫn giẫm chân trong lôi trì, thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã qua một nén nhang.

Khoảnh khắc này đột nhiên lôi trì khổng lồ lại bùng lên như cơn sóng cuộn, những tiếng ầm ầm trở nên vang vọng, Vương Lâm mở bừng hai mắt ra, ký hiệu tia chớp lóe lên trong mắt phải, chỉ trong chớp mắt nhưng ký hiệu tia chớp lóe lên hơn một nghìn lần.

Mỗi lần ký hiệu lóe lên thì sấm sét đang gầm rống khắp bốn phía lại trở nên nồng đậm hơn rất nhiều. Khoảnh khắc này thiên địa đã hoàn toàn bị tiếng sấm sét thay thế, Vương Lâm tiến về phía trước một bước, cơ thể hắn đã hoàn toàn tiến vào trong lôi vực của Thiểm Lôi Tộc.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến vào, lôi trì đang bao phủ toàn bộ Thiểm Lôi Tộc đột nhiên bùng nổ dữ dội, hàng loạt tia chớp xẹt qua lại như ngân xa.

Vương Lâm chậm rãi tiến thẳng về phía trước, khi phóng đi thì tia chớp bên dưới giống như đang reo hò, tất cả đều nhanh chóng dung hợp vào trong cơ thể Vương Lâm giống như đã trở thành lôi tiên. Khi sấm sét dung nhập vào trong cơ thể thì phóng vào ngưng tụ trong mắt phải, lúc này ký hiệu trong mắt phải đã ngày càng rõ ràng.

Khi liên tục tiến lên phía trước, không biết đã trải qua bao lâu, Vương Lâm đã tiến vào địa phương sâu nhất trong lôi trì của Thiểm Lôi Tộc. Sấm sét nơi đây dày đặt hơn bên ngoài rất nhiều, những âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa vang lên liên tục. Tia chớp khắp bốn phía tạo thành hàng loạt lưới điện bao phủ hết tất cả mọi thứ, thần thức không thể xuyên qua, ánh mắt bị cắt đứt.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, trong lúc hắn lặng lẽ thổ nạp thì sấm sét từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ đến càng ngày càng nhiều, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa lại càng trở nên dữ dội.

Dần dần, khí tức của Vương Lâm đã hoàn toàn tiêu tán, đã hoàn toàn biến mất. Hắn đang khoanh chân ngồi nơi đây nhưng nếu có người đứng trước mặt nhắm mắt lại sẽ không thể cảm nhận bất cứ khí tức nào.

Lúc này Vương Lâm đã hoàn toàn trở thành một luồng sấm sét, hắn đã dung hợp vào lôi trì, tuy hai mà một.

Một lúc sau, một luồng ký hiệu tia chớp đột nhiên xuyên qua từ trong mắt phải khép chặt của Vương Lâm, nhanh chóng phóng ra rồi dung nhập vào trong lôi trì, sau đó lại lao thẳng về phía phương xa.

Ký hiệu tia chớp này chẳng qua chỉ là một luồng sấm sét rất bình thường, nhưng khi nó phóng về phía trước thì tất cả sấm sét trong lôi trì đều phải nhường đường, đều phải chỉ ra phương hướng. Điều này làm cho tốc độ của ký hiệu tia chớp trở nên cực nhanh, càng lúc càng nhanh hơn.

Đây giống như một lôi trì không giới hạn, là một vòng sấm sét được bao phủ trong sấm sét, giống như lôi tinh do lôi điện tạo thành.

Tất cả mười sáu tu chân tinh tạo thành một vòng tròn, ở vị trí trung tâm hình tròn có tồn tại mộn mảnh đại lục đổ nát. Mảnh đại lục đổ nát này giống như bị người ta đánh vỡ ra từ một đại lục đầy đủ, bên trên không có quy tắc, vùng biên giới có rất nhiều đá vụn trôi nổi.

Mảnh đại lục đổ nát này có màu đen, không có chút sinh cơ nào, nhưng tất cả tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc từ khi có được trí nhớ thì đều biết đây là đại lục Vân Tàn, là thánh địa của Thiểm Lôi Tộc.

Trên đại lục Vân Tàn có một tòa miếu thờ thông thiên, một luồng tia chớp hàng lâm từ trên hư vô đánh thẳng xuống miếu thờ, đã liên tục sau vài ngàn năm nay, chưa bao giờ gián đoạn.

Tia chớp này có màu đen, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy được bên trong có rất nhiều màu, những màu sắc này giao thoa lại với nhau tạo thành tia sét.

Lúc này trong số mười sáu tu chân tinh có một tinh cầu màu vàng được bao phủ trong sấm sét, trên tu chân tinh này được xây dựng rất nhiều động phủ.

Số lượng động phủ là ngàn vạn, lớn có nhỏ có, tất cả đều là địa phương tu hành của từng tộc nhân trưởng thành trong Thiểm Lôi Tộc.

Trong Thiểm Lôi Tộc, một khi tộc nhân trưởng thành, sau khi có một chút tu vi thì sẽ rời bỏ tinh cầu quê hương mà tiến lên mười ba tinh cầu còn lại để tìm kiếm động phủ cho mình. Có thể được người khác truyền thừa, cũng có thể tự mở ra, hoặc có thể cướp đoạt.

Tộc nhân trong Thiểm Lôi Tộc có thể chiến đấu với nhau nhưng không cho phép chém giết sinh tử, nếu có người chết thì lập tức trừng phạt, nếu bị trừng phạt mà không chết thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả. Thiểm Lôi Tộc dùng phương pháp này, dùng chiến đấu tàn khốc để bồi dưỡng ra nhiều thế hệ nhân tài vĩ đại.

Kẻ yếu sẽ bị đào thải!

Lúc này trên một tu chân tinh màu vàng có một người thanh niên mặc hắc y, trước ngực người này máu thịt lẫn lộn, hắn đang cúi đầu dùng ánh mắt mờ mịt nhìn xuống vùng đồng bằng bên dưới.

Mặt đất bên dưới đã không còn giới hạn, giống như tâm tình của hắn lúc này, yếu ớt và đau thương.

- Ta biết vì mình tu vi không cao, ta hận vì chính mình là tu sĩ, ta càng hận mình là tộc nhân Thiểm Lôi Tộc!

Người thanh niên này khẽ lẩm bẩm, vẻ mặt hắn co rút dữ dội.

Tâm tình người thanh niên này kích động lập tức ảnh hưởng đến vết thương, hắn há miệng phun ngụm máu lớn rồi cười thảm ngã thẳng xuống mặt đất. Khi ánh mắt hắn chuyển lên bầu trời bao la thì vẻ đau thương lại càng trở nên nồng đậm.

- Ta không muốn trở thành tu sĩ...Ta muốn làm một phàm nhân bình thường...

Hai mắt người thanh niên này dần tan rã, nhưng hắn vung tay phải lên, hắn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn qua các ngón tay. Một lát sau trong mắt hắn bùng lên vẻ điên cuồng, hắn dùng tất cả sức lực cuối cùng của mình để chụp mạnh một trảo về phía mi tâm rồi kéo ra bên ngoài.

Lúc này máu thịt cũng được kéo ra, một trảo của người thanh niên đã kéo ký hiệu Thiểm Lôi Tộc trên mi tâm ra ngoài.

Người thanh niên hắc y cười thảm rồi dần nhắm mắt lại...

Người này không thể biết được, khoảnh khắc khi hai mắt hắn nhắm lại thì một luồng sấm sét phá vỡ hư vô hiện ra trên bầu trời, nó hình như phát hiện ra sự tồn tại của người thanh niên mà hơi dừng lại. Sau đó tia chớp phóng thẳng lên miệng vết thương trên mi tâm người thanh niên.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1329: Thiểm lôi bảng (1).

Tia chớp ầm ầm hàng lâm rồi dung nhập vào trong mi tâm người thanh niên hắc y. Thân thể người này chợt run lên, sinh cơ và hồn phách sắp tiêu tán đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng co rút giống như đang bị giam cầm.

Miệng vết thương trên mi tâm người này nhanh chóng khép lại, ngay cả miệng vết thương máu thịt mơ hồ trước ngực cũng được khôi phục lại

trong khoảng thời gian cực ngắn.Đặt biệt là trên mi tâm, một ký hiệu tia chớp cực kỳ rõ ràng đã xuất hiện, khi ký hiệu lóe lên lập tức bùng ra hàng loạt u quang.

Một lúc sau, người thanh niên này chậm rãi mở mắt.

Trong hai mắt người thanh niên đã không còn vẻ nhu nhược và đau thương, trong đó chỉ còn cái nhìn lạnh băng và cực kỳ đau thương. Ánh mắt này giống như đã khám phá được tất cả thiên địa, nhìn thấu chân lý nhân sinh, vượt qua rất nhiều năm tháng....

Khoảnh khắc khi hai mắt người thanh niên mở ra thì khí tức lạnh lẽo đột nhiên từ trong cơ thể bùng ra bao phủ khắp bốn phía. Bãi cỏ bên dưới bị luồng khí tức lạnh lẽo này tràn đến thì lập tức trở nên run động, tất cả đều ngã rạp xuống giống như không có tư cách đứng thẳng.

- Bộ dạng và thân thể này cũng không tệ lắm...

Một luồng tu vi hùng mạnh chợt xoay chuyển trong thân thể, khoảnh khắc này lực lượng thiên địa từ bốn phương tám hướng phóng đến ngưng tụ lại. Nhưng cuối cùng tu vi của người thanh niên vẫn dừng lại ở mức Kết Đan Kỳ, không có bất cứ sự thay đổi và cải tạo nào.

Hắn chính là Vương Lâm.

Nói một cách chính xác hơn thì một bộ phận nguyên thần Vương Lâm tiến hành đoạt xá, còn bản thể của hắn đang ở trong lôi vực không giới hạn và dung nhập vào lôi trì. Vương Lâm không ngông cuồng đến mức cho rằng chỉ dựa vào sức lực của chính mình mà có thể chống được toàn bộ Thiểm Lôi Tộc. Vì Thiểm Lôi Tộc là một trong những bộ tộc cực lớn của Thái Cổ Tinh Thần, tất nhiên cường giả cũng không ít.

Nếu Vương Lâm cứ một mực xông thẳng đến hấp thu sấm sét bất diệt thì chờ đợi hắn phía trước chính là quan tài.

Cho nên Vương Lâm đã sớm có tính toán, hắn dùng phương pháp đoạt xá để trở thành người của Thiểm Lôi Tộc, sau đó mới bắt đầu kế hoạch hấp thu luồng sấm sét bất diệt. Hơn nữa chuyện hắn giả dạng làm người Thiểm Lôi Tộc sẽ không có bất kỳ điểm sơ hở nào, vì hắn cũng là dạng người có thể điều khiển được sấm sét.

Đặt biệt là lúc này Vương Lâm đoạt xá thân thể của người chưa hoàn toàn tử vong, vì vậy hắn lại càng phải cẩn thận. Thậm chí cũng coi như Vương Lâm gián tiếp cứu mạng của người này. Sau khi Vương Lâm hấp thụ sấm sét bất diệt và rời khỏi nơi đây thì người này có thể khôi phục lại quyền điều khiển thân thể. Hơn nữa vì Vương Lâm chỉ điều khiển thân thể này trong một thời gian ngắn nhưng người này sẽ nhận được những lợi ích khổng lồ.

Vương Lâm khẽ hoạt động thân thể, với tu vi của hắn thì không cần quan tâm đến những hạn chế xảy ra khi đoạt xá, hơn nữa hắn cũng không muốn chính thức đoạt xá.

Vương Lâm lục lọi ký ức của người này, hắn biết được người này tên là Vu Phi, là một tộc nhân cực kỳ tầm thường của Thiểm Lôi Tộc. Cha mẹ tên Vu Phi này đều đã chết trước đó rất lâu, hắn chỉ còn lại một mình, sau khi vất vả Kết Đan thì được nhận truyền thừa là một tòa động phủ được cha mẹ để lại.

Động phủ của cha mẹ tên Vu Phi này ở vào vùng đất có linh mạch, coi như cũng thuộc loại không tệ nhưng với tu vi của hắn thì không thể nào có được động phủ. Sau khi hắn nhận được động phủ truyền thừa đến ngày thứ ba thì bị người ta cướp mất, sau đó tống cổ ra ngoài.

Hai trăm năm sau, tu vi Vu Phi vẫn một mực ngừng trệ, nếu không phải thể chất của người Thiểm Lôi Tộc có thể làm cho tuổi thọ được nâng cao thì hắn đã chết từ lâu rồi. Nhưng kiếp sống trong hai trăm năm đối với hắn mà nói là cực kỳ đau khổ, bị người ta chèn ép, cực kỳ đau thương.

Đặt biệt là những ngày gần đây hắn phải phụ thuộc vào thế lực của một tu sĩ Nguyên Anh trong bộ tộc. Tên tu sĩ Nguyên Anh này chính là kẻ đã cướp động phủ truyền thừa của hắn khi xưa.

Trong động phủ có một cây Lôi quả được chính cha mẹ giữa lại cho hắn. Khi nuốt vào loại Lôi quả này thì sẽ làm cho ký hiệu tia chớp của người Thiểm Lôi Tộc mở rộng ra thêm một chút, thậm chí ngay cả tuổi thọ cũng được gia tăng.

Nhưng nếu muốn lôi quả chính thì nhất định phải là tu sĩ có tu vi thấp nhất là Kết Đan, nếu không sẽ chẳng có đủ lực lượng sấm sét để tẩm bổ cho cây này.

Tu sĩ Nguyên Anh kia không cần phải sử dụng Lôi Quả.

Vu Phi biết được tu vi của mình ngừng trệ, tuổi thọ leo lắt như ngọn đèn trước gió, vì vậy sau khi do dự đã trực tiếp trồng chín cây lôi quả. Nhưng khi hắn nuốt vào một quả thì tai họa lại ập đến.

Nếu không phải quy định của Thiểm Lôi Tộc là không được chiến đấu sinh tử thì hắn đã chết sớm từ lâu. Nhưng tuy không chết thì hắn cũng chẳng có được kết cục tốt hơn, nhận lấy trọng thương, tu vi của hắn bị người ta hút đi, sau đó lại bị xua đuổi.

Trí nhớ của Vu Phi rất ngắn, trong đó lại tràn đầy rất nhiều mặt tiêu cực, hơn nữa lại có một luồng hận ý ngập trời. Hắn hận chính mình, hận Thiểm Lôi Tộc, hận tất cả tộc nhân, tính cách của hắn rất quái dị.

Thần thức của Vương Lâm rời khỏi trí nhớ của Vu Phi, ánh mắt hắn hơi lóe lên.

- Lôi quả...tộc ấn mở ra nhiều hơn một chút...

Sau khi Vương Lâm đi vào Thái Cổ Tinh Thần, sau khi thôn phệ rất nhiều tu sĩ thì lúc này đã rất quen thuộc với phương pháp tu luyện trong Thái Cổ Tinh Thần.

Thái Cổ Tinh Thần hoàn toàn khác biệt với nội giới, đám người ở đây đều không tu luyện ý cảnh, tất cả tu vi đều nằm trong ký hiệu trên mi tâm. Ký hiệu này thuộc về truyền thừa, mở ra càng nhiều thì tu vi càng cao.

Vương Lâm đưa tay sờ lên ký hiệu trên mi tâm, ký hiệu này do chính hắn ngưng tụ ra, nhìn thì khá giống với ký hiệu của Thiểm Lôi Tộc nhưng thực tế lại rất khác biệt.

Ký hiệu của Thiểm Lôi Tộc đạt được từ trong luồng sấm sét bất diệt đã tồn tại từ muôn đời. Nếu coi luồng sấm sét bất diệt này là một sinh linh thì tất cả ký hiệu trên mi tâm tộc nhân Thiểm Lôi Tộc chính là một nhánh của sinh linh này.

Nhưng ký hiệu trên mi tâm Vương Lâm lại được hắn tự mình sinh ra, cấp độ của ký hiệu này cao hơn rất nhiều. Ký hiệu của Thiểm Lôi Tộc và luồng sấm sét bất diệt chính là một trạng thái hoàn toàn giống nhau.

- Ký hiệu này cần phải nghiên cứu thêm...hơn nữa còn liêu quan đến Thiểm Lôi Tộc.

- Tên Vu Phi này vì trở ngại tu vi mà không hiểu được nhiều lắm, có lẽ tu sĩ Nguyên Anh sẽ hiểu biết nhiều hơn một chút.

Vương Lâm trở nên trầm ngâm rồi thân thể tiến về phía trước một bước. Hắn hóa thành cầu vồng dựa vào trí nhớ của Vu Phi mà phóng về phía động phủ được truyền thừa.

Tinh cầu này rất lớn, Vương Lâm cũng không nóng lòng thuấn di mà trực tiếp phi hành, đảo mắt qua mọi vật trên mặt đất, thần thức của hắn mơ hồ bùng ra để quan sát.

Không lâu sau trước mặt Vương Lâm xuất hiện ba luồng cầu vòng gào thét phóng đến. Trong ba luồng cầu vòng có ba người một nam hai nữ. Người thanh niên mặt y phục trắng, tướng mạo anh tuấn, hai cô gái sau lưng đều rất xinh đẹp.

Ba người đạp trên phi kiếm vừa đi về phía trước vừa cười nói đàm đạo với nhau. Người thanh niên tu vi đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, hai cô gái thì Kết Đan sơ kỳ.

Tên thanh niên vừa nói chuyện vừa đảo mắt nhìn về phía trước, hắn lập tức thấy được Vương Lâm đang phi hành ở phương xa. Đặc biệt là khi Vương Lâm trực tiếp phóng người qua cũng chẳng thèm nhìn hắn.

- Vu Phi, ngươi đến đây!

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ, thần thức hắn đảo qua vùng đất phía dưới giống như đã mơ hồ phát hiện một vài bí ấn có liên quan đến tu chân tinh này. khi Vương Lâm vẫn còn đi về phía trước, tên thanh niên áo trắng nhìn thấy Vương Lâm vẫn không để ý tới mình thì trong mắt chợt lóe lên hàn quang. Hắn hừ lạnh một tiếng, thân thể lóe lên rồi đột nhiên thay đổi phương hướng phóng về phía Vương Lâm. Tay phải người thanh niên này vung lên, một thanh phi kiếm lấp lánh hôi quanh lập tức lóe ra từ trong túi trữ vật. Tên thanh niên áo trắng gầm lên mang theo tiếng như sấm động:

- Vu Phi, ngươi thật to gan, nhìn thấy bản công tử mà không đến bái kiến sao?

Lôi quang trên trường kiếm lập tức phóng ra ầm ầm, nhưng khoảnh khắc tiến đến gần Vương Lâm thì lập tức chấn động rồi ngừng giữa không trung và liên tục run rẩy. Vương Lâm thu hồi thần thức, hắn xoay người dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía tên thanh niên áo trắng.

- Ngươi đang nói chuyện với ta sao?

Một câu nói vô cùng đơn giản mà ai cũng có thể nói ra khỏi miệng, nhưng những lời này lại được chính Vương Lâm nói ra, dù hắn bây giờ đang ở trong thân thể Vu Phi nhưng những luồng sáng lạnh lùng bùng ra trong mắt lại hóa thành rất nhiều hàn băng sắc như kiếm. Tất cả hóa thành một luồng gió bão không có giới hạn rồi quét ngang thiên địa.

người thanh niên áo trắng đứng mũi chịu sao, khoảnh khắc khi hắn nhìn vào hai mắt Vương Lâm thì Kim Đan trong cơ thể nổ lên ầm ầm giống như bị sét đánh trúng, cũng giống như đã rơi vào trong hàn băng vô tận. Tên thanh niên này đột nhiên sinh ra một loại cảm giác giống như tất cả thân thể như trần trụi trước cái nhìn đối phương, không còn bất cứ bí mật nào tồn tại.

Càng làm cho tên thanh niên áo trắng cảm thấy hoảng sợ chính là Kim Đan trong cơ thể giống như nổ vang và ngừng xoay chuyển dưới cái nhìn của đối phương. Lúc này trên Kim Đan xuất hiện vết nứt giống như không thể chịu nổi ánh mắt của đối phương mà muốn nổ tung.

Không những chỉ có tên thanh niên áo trắng, hai cô gái phía sau vốn cũng dùng ánh mắt tràn đầy chế nhạo và khinh thường nhìn về phía Vương Lâm, nhưng khi Vương Lâm xoay người và nói ra một câu, ánh mắt hắn xoay chuyển làm cho hai cô gái kia cảm giác được thiên địa nổ lên vang vọng, phong vân đảo lộn giống như trời sập. Khoảnh khắc này giống như tên Vu Phi nhu nhược đứng trước mặt các nàng đã trở thành một mãnh thủ viễn cổ, đang bùng ra lửa giận ngập trời.

Lúc này hai cô gái đều sinh ra một loại cảm giác, chỉ cần đối phương có một ý niệm thì chính mình đều nổ tung mà chết.

Trong lòng đám người một nam hai nữ đều vang lên những tiếng nổ ầm ầm, nhưng thiên địa bên ngoài lại cực kỳ yên tĩnh. Cảm giác lúc này đúng là cực kỳ quỷ dị.

Vẻ mặt người thanh niên áo trắng trở nên tái nhợt, hai mắt tan rã và bùng lên nỗi sợ hãi không thể nào tưởng tượng.

Vương Lâm nhíu mày, với tu vi của hắn cũng thật sự không muốn ức hiếp loại tiểu bối này ở ngoại giới. Hắn thu hồi ánh mắt rồi xoay người phóng về phía phương xa.

Một lúc lâu sau khi Vương Lâm phóng đi. người thanh niên áo trắng mới phun ra một ngụm máu tươi, hai cô gái đi sau cũng vậy. Lúc này vết nứt trên Kim Đan trong cơ thể họ vẫn không ngừng lại, vẫn tiếp tục tràn ra.

Vẻ mặt hai cô gái trở nên trắng bệch, tu vi lập tức thụt lùi, khoảnh khắc sau đã từ Kết Đan Sơ kỳ xuống Trúc Cơ.

Kim Đan của tên thanh niên áo trắng cũng vỡ vụn, ánh mắt của hắn nhìn về phía Vương Lâm biến mất, trong đó tràn đầy hoảng sợ và hãi hùng.

- Hắn...hắn...

Ba người đưa mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau không nói nên lời, thậm chí ngay cả ý nghĩ oán hận cũng bị quét sạch, ngược lại trong lòng còn bùng lên cảm giác được sống sót sau đại họa.

Động phủ trong trí nhớ của Vu Phi cũng không xa, một lát sau nó đã xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Tòa động phủ này cũng không tồi, nó nằm trong một sơn cốc ở vùng đất chứa linh mạch. Vương Lâm còn nhìn thấy trong sơn cốc có một dòng sông nhỏ, con sông này rửa sạch linh mạch rồi tiến đến, nước sông trong vắt, mơ hồ tràn đây linh khí.

Bên ngoài động phủ có một chút cấm chế bảo vệ, nhưng trong mắt Vương Lâm thì những cấm chế này thật sự....chả ra gì.

Vẻ mặt Vương Lâm cực kỳ bình tĩnh, hắn tiến về phía trước và giẫm chân vào trong trận pháp ngoài động phủ. Khi hắn vừa đến gần cũng không thi triển ra bất kỳ thần thông gì nhưng sơn môn đã mở ra ầm ầm tạo thành một con đường.

Vương Lâm cũng không dừng lại mà tiến thẳng vào trong động phủ, khi hắn tiến về phía trước thì những tiếng nổ liên tục vang vọng bên cạnh, những luồng sáng rực rỡ lóe lên dữ dội, tất cả cấm chế trong động phủ đều được mở ra khi Vương Lâm tiến vào.

Vương Lâm cũng không thèm đảo mắt nhìn, hắn chỉ tiến từng bước về phía trước trong tiếng nổ ầm ầm.

Mười trượng trước mặt Vương Lâm có một lão già áo xanh đang khoanh chân ngồi thổ nạp, cặp mắt hung ác của lão già trợn trừng rồi ngơ ngác

nhìn Vương Lâm đang tiến về phía trước, lúc này trong mắt lão đã bùng lên vẻ sợ hãi cùng cực.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1330: Thiểm lôi bảng (2).

Hai mắt lão già nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, vẻ hoảng sợ và không thể tin hiện rõ trên gương mặt và khó thể nào che dấu. Lão vốn đang ngồi xuống nhập định, không có bất kỳ phát hiện nào thì cửa động phủ đã

ầm ầm mở ra.

Chuyện quỷ dị thế này lão tu đạo mấy trăm năm nhưng chưa từng bao giờ gặp qua, càng làm lão cảm thấy sởn tóc gáy chính là khoảnh khắc khi cánh cửa động phủ mở ra thì một hình bóng cực kỳ quen thuộc lập tức đi từ bên ngoài vào.

Trong động phủ này được ẩn giấu rất nhiều cấm chế, trong đó có một bộ phận được giữ lại từ trước, những thứ khác đều do chính lão già này tự mình tạo ra trong mấy trăm năm qua. Một khi tất cả cấm chế đều được mở ra thì tu sĩ Kết Đan đi vào chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì, dù lão quái Nguyên Anh tiến vào cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí cũng bị diệt vong.

Nhưng...nhưng lão vẫn phải trơ mắt nhìn hình bóng quen thuộc tiến vào từng bước trong những tiếng nổ vang vọng của cấm chế và những luồng sáng pháp thuật, hình bóng này chậm rãi đi tới.

Khoảnh khắc này da đầu lão chợt trở nên tê dại, đặt biệt là ánh mắt lạnh lùng của đối phương giống như hàng vạn mũi tên xuyên qua tim. Khi ánh mắt của hình bóng kia chuyển lên mặt thì lập tức làm cho

Nguyên Anh lão già trở nên đau đớn giống như hóa thành thực chất, toàn thân xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát ra ngoài.

Hơn nữa còn có một luồng uy áp vô hình dần bùng ra khi đối phương tiến tới từng bước, mỗi bước chân giống như đang giẫm lên Nguyên Anh làm vẻ mặt lão già càng trở nên tái nhợt. Thân thể lão trở nên run rẩy, lão phun ra máu tươi, trong mắt bùng lên vẻ hãi hùng, không kịp đứng lên mà cứ liên tục lết về phía sau.

Vương Lâm đi qua tầng tầng cấm chế, hắn tiến vào trong động phủ, ánh mắt chuyển lên người tiểu bối Nguyên Anh ở phía trước. Sau đó hắn thu

hồi ánh mắt để quan sát động phủ.

Động phủ này khá lớn, bên trong có sáu thạch thất đâm xuyên qua sơn cốc, bên trong cũng có một con đường nhỏ đi vào cốc.

Vương Lâm mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, bầu không khí trong cốc còn có một mùi hương thơm ngát, rõ ràng nơi đây đã trồng rất nhiều linh thảo.

Đồng phủ rất sạch sẽ, gọn gàng, tường đá bốn phía bóng loáng, mơ hồ có thể phản xạ lại ánh sáng. Đặt biệt là trên động phủ được chạm khắc một trận pháp khổng lồ, trận pháp đang chậm rãi xoay chuyển, một khi mở ra có thể nhìn thấy bầu trời bên trên, đồng thời tường đá cũng trở nên trong suốt để người ngồi bên trong có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Trái tim lão già Nguyên Anh đập thình thịch nhưng không dám có bất kỳ hành động nào. Trong mắt lão lúc này vẫn bùng lên cái nhìn cực kỳ hoàng sợ, trong mắt lão thì Vương Lâm đã giống như một chủ nhân thật sự của động phủ, hắn nhàn nhã quan sát, mà chính lão đã trở thành người ngoài, đứng ngồi không yên, tâm trí bàng hoàng. Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn trận pháp, dù trận pháp này nhìn qua rất thô sơ nhưng lại có chỗ tinh diệu.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm ngẩn đầu, trong mắt lão già chợt bùng lên sát khí, thân thể lão phóng thẳng về phía trước đồng thời đã thì triển thuật thuấn di chỉ có tu sĩ Nguyên Anh trở lên mới làm được.

Chỉ trong nháy mắt lão già đã xuất hiện sau lưng Vương Lâm, lão há miệng phun ra một luồng lục quang ẩn giấu một luồng sấm sét, mơ hồ còn ẩn giấu rất nhiều hư ảnh oan hồn thê lương. Lúc này tất cả hư ảnh oan hồn đều bao quanh luồng sấm sét rồi đánh thẳng về phía Vương Lâm.

Lão già kia cũng không muốn nhìn kết quả, lão trực tiếp phun ra bản mệnh pháp bảo để bảo vệ phía sau muốn thuấn di ra khỏi động phủ.

Nhưng khoảnh khắc khi lão chuẩn bị thuấn di thì hai mắt trợn trừng, thân thể hoàn toàn dừng lại giữa không trung, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía trước, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vương Lâm vốn đang ở phía sau nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt lão, hắn đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão.

- Ta cho ngươi đi sao?

Vương Lâm dùng hai ngón tay phải bóp chặt luồng sấm sét lục quang rồi hất tay áo lên, thân thể lão già lập tức bị văng về phía sau. Lão phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể đâm vào vách tường phía sau phát ra một tiếng nổ ầm ầm vỡ vụn. Lúc này vẻ hoảng sợ bao trùm ánh mắt lão, lão thất thanh nói:

- Ngươi...sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?

Hai ngón tay Vương Lâm bóp nhẹ, sấm sét thiên lôi đột nhiên bị dập tắt rồi tiêu tan.

Tình cảnh này giống như búa tạ đập thẳng vào tâm thần lão già, thân thể lão chấn động, vẻ mặt không còn chút máu, Nguyên Anh trong cơ thể trở nên uể oải, khỏe miệng chảy ra dòng máu đen.

- Ngươi không thể giết ta! Người cùng tộc không được phép chém giết sinh tử, nếu ngươi giết ta thì trưởng lão nhất định sẽ ...

Lúc này cảm giác sợ hãi đã bao phủ toàn thân lão già, sự hùng mạnh của Vương Lâm đã vượt qua sức tưởng tượng của lão. Một tên tu sĩ Kết Đan trước đó bị mình tùy ý đuổi đi, nhưng chỉ sau vài ngày đã mạnh đến mức khủng bố như vậy.

Nhưng lão già còn chưa kịp nói xong thì thần thức Vương Lâm đã bùng ra rồi hóa thành một bàn tay vô hình phóng lên hư không trực tiếp đặt lên thiên linh lão già. Lúc này Sưu Thần Thuật của Vương Lâm lập tức vận chuyển, dưới

tu vi hùng mạnh của hắn thì lão già này không có tư cách để phản kháng. Thân thể lão lập tức run rẫy, lúc sau đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Khi lục lọi ký ức của lão, ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên, hắn rơi vào trầm tư.

Vương Lâm cũng không giết chết nhiều người Thiểm Lôi Tộc trong Thái Cổ Tinh Thần, nhưng hắn đã đoạt được tất cả ký ức của đám người bị giết, vì vậy mà cũng hiểu khá rõ Thiểm Lôi Tộc.

- Dùng phương pháp phân tán và nuôi dưỡng, bắt buộc đám người trong tộc đấu đá lẫn nhau để bọn họ ngày càng mạnh hơn.

- Dùng phương pháp này để chọn ra những người xuất sắc nhất!

Mười sáu tu chân tinh màu vàng, ngoài ba mẫu tinh có rất nhiều người thì mười ba tu chân tinh còn lại đều là những tinh cầu rèn luyện của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc. Cứ sau trăm năm sẽ có một danh sách tiến vào thánh địa, chỉ có một danh sách duy nhất, tất cả tộc nhân trên mươi ba tu chân tinh đều có thể tham gia tranh đoạt.

Người nào có thể tiến vào thánh địa, có thể tự mình tiếp xúc với sấm sét bất diệt thì tộc ấn sẽ được mở ra ngày càng nhiều, đồng thời tu vi kẻ đó cũng tăng mạnh.

Lúc này khoảng thời gian đến cuộc chiến tranh đoạt danh sách chỉ còn bảy năm...Nhưng phương pháp được Thiểm Lôi Tộc đưa ra để chọn

người vào trong danh sách cũng cực kỳ thú vị, thật sự không phải chỉ dựa vào chiến đấu, hơn nữa còn phải đạt được Lôi Tinh.

- Bảy năm sau, kẻ nào có Lôi Tinh nhiều nhất sẽ được tiến vào thánh địa, cơ hội này không thể nào bỏ qua được, nó có thể cho ta cơ hội tiến vào thánh địa một cách quang minh chính đại để hấp thu luồng sấm sét bất diệt.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn vung tay vung một trảo lên hư không, ký hiệu trên mi tâm lão gia đột nhiên trở nên rung động. Trong mi tâm chợt lóe lên u quang rồi bay ra một khối ngọc giản.

Người Thái Cổ Tinh Thần thường rất ít dùng túi trữ vật, thường thì trên mi tâm bọn họ đều ẩn dấu không gian trữ vật, tất cả mọi vật đều có thể để vào trong đó.

Trong ngọc giản này ẩn dấu một trận pháp bất cứ lúc nào cũng có thể vận chuyển, nó mơ hồ dung hợp cùng thiên địa, nội dung bên trong có thể thay đổi bất cứ lúc nào, bao gồm một danh sách.

Trên danh sách này có một loạt tên người, tổng cộng khoảng tám trăm cái tên, phía sau mỗi tên đều có một con số khá dài, số này chính là Lôi Tinh.

Rõ ràng tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc tuyệt đối không phải chỉ có tám trăm, nhưng chỉ khi nào tiến vào trong đám tám trăm người này mới có tư cách xếp vào danh sách đi lên thánh địa.

- Mười chín tỷ bảy trăm....

Vương Lâm nhìn lướt qua người có số lượng Lôi Tinh đứng đầu danh sách, hắn khẽ nhăn mày, người xếp ở vị trí thứ nhất có tên là Vân Sam Tử.

- Mười ba tỷ chín ngàn...

Người xếp vị trí thứ hai chính là Phù Dung.

Vương Lâm vội vàng quét mắt qua, dù xếp ở vị trí tám trăm cũng có hơn bốn mươi vạn Lôi Tinh. Lão già Nguyên Anh trong động phủ chỉ có vẻn vẹn bảy vạn Lôi Tinh, ít đến mức đáng thương.

Lôi Tinh không phải là một vật mà chỉ là một cái tên để xưng hô, có rất nhiều phương pháp để nhận được Lôi Tinh nhưng nhanh nhất chính là hiến tặng đồ vật này nọ.

Dù là công pháp thần thông, pháp bảo đan dược, tài liệu luyện khí luyện đan, thậm chí lực lượng hương hỏa, chỉ cần hiến tặng cho Thiểm Lôi Tộc thì có thể đổi lấy Lôi Tinh.

Trong các phương pháp trên thì lực lượng hương hỏa sẽ đổi được nhiều nhất, những vật phẩm còn lại phải dựa vào đẳng cấp mới có thể quyết định được.

Những chuyện thế này cũng không phải Vương Lâm lần đầu tiên trông thấy. Năm xưa khi tiến vào vùng đất Yêu Linh thì cũng giống như lúc này. Vùng đất yêu linh muốn chiến công còn Thiểm Lôi Tộc thì lại thay bằng phương pháp khác, phương pháp này đã phát động tất cả tộc nhân tìm kiếm đủ mọi vật để Thiểm Lôi Tộc không những tăng cao tu vi mà còn có thể tích lũy được nhiều tài nguyên phong phú.

- Đúng là thú vị!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, tay phải vung lên hư không rồi ấn xuống mi tâm lão già Nguyên Anh. Ký hiệu của lão già hoàn toàn mở ra, tất cả pháp bảo đan dược bên trong đều bị Vương Lâm lấy đi.

Vương Lâm cũng không giết chết lão này, hắn tất nhiên biết rõ Thiểm Lôi Tộc ngăn tất cả tộc nhân chém giết sinh tử.Nếu giết đi thì sẽ có rất nhiều phiền phức.

Vương Lâm cũng không thèm nhìn lão già đang hôn mê trên mặt đất mà trực tiếp đi trên con đường nhỏ tiến thẳng vào sâu trong động phủ. Hắn tiến vào trong thì tiếng nước chảy ào ào lại càng thêm rõ ràng, trước mặt hắn không xa có một dòng sông nhỏ đang xuôi dòng.

Hai bên bờ sông được trồng rất nhiều cỏ tiên, thứ hấp dẫn chú ý của Vương Lâm nhất chính là một cây phát ra những luồng lực lượng sấm sét rất yếu. Cây này sinh sống trên vách đá sơn cốc, thân cây thò ra bên ngoài bảy thước, trên đó có sáu quả to như năm tay và có màu xanh sậm.

Khi Vương Lâm đang quan sát lôi quả kỳ dị thì ngoài động phủ ngàn dặm có bốn luồng kiếm quang đang gào thét phóng đến. Có bốn lão già đứng trên bốn luồng kiếm quang, ánh mắt bốn người đều như điện, tu vi không thấp. Một lão già trong số đó có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, vẻ mặt kiêu căng, hàn quang xoay chuyển trong mắt.

Trong ba lão già đang bay phía sau, một lão chỉ tay về phía trước rồi cung kính nói:

- Tộc Quyền, trước mặt chính là động phủ của Tề Trì, hắn là lão quái Nguyên Anh sơ kỳ duy nhất trong phạm vi mười dặm quanh đây, nhiều năm qua lão đã cướp đoạt được rất nhiều bảo vật.

Lão già Nguyên Anh trung kỳ khẽ gật đầu, gương mặt lộ ra vẻ tham lam không thèm che dấu, chậm rãi nói:

- Rất tốt, sau khi xong chuyện thì ba người các người có thể đến Thiên Lôi Tông nhận lấy lợi ích. Nếu đã làm việc cho Thiên Lôi Tông của ta thì tất nhiên sẽ không thể nào bạc đãi được.

Trong ánh mắt ba tên tu sĩ Kết Đan phía sau lập tức lộ ra vẻ vui mừng như điên, tên trước đó đã mở miệng cũng cung kính nói:

- Nếu lần này Tộc thúc lấy được tất cả bảo vật thì nhất định đổi được rất nhiều Lôi Tinh, lúc đó chắc chắn địa vị ở Thiên Lôi Tông cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

Lão già Nguyên Anh nhìn thoáng qua tên tu sĩ Kết Đan vừa mở miệng khẽ nói:

- Những vật lão phu lấy được cũng không phải để

cho chính mình đi đổi lấy lôi tinh mà phải giao cho tông chủ. Lúc này tông chủ Thiên Lôi Tông ta đã gần tiến vào trong Thiểm Lôi Bảng, sau một thời gian ngắn nữa sẽ có tên trong danh sách.

Lời vừa được nói ra thì trong mắt ba tên tu sĩ Kết Đan lập tức bùng lên vẻ khiếp sợ, vẻ mặt lại càng trở nên cung kính.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1331: Vì tiền bối

Trong sơn cốc động phủ, Lôi quả trên cành đều được bao phủ trong những tia chớp liên tục xẹt qua lại.

- Đây là Lôi quả sao?

Vương Lâm vung một trảo lên hư không, một Lôi quả lập tức rời khỏi cành rơi vào trong tay. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua Lôi quả, bên trong quả màu xanh này cũng không ẩn giấu nhiều lực lượng sấm sét, sau khi nuốt vào thì sẽ cải thiện thể chất, thân thể từ trong ra ngoài sẽ trở nên hoàn toàn thích hợp cho việc thi triển thần thông sấm sét.

- Trong kỳ ức tên Tề Trì và Vu Phi thì một Lôi quả có thể đổi lấy một khối Lôi Tinh...

Vương Lâm cầm lấy Lôi quả, hắn cũng không ăn mà bóp mạnh tay. Lôi quả vỡ vụn ầm ầm, hàng loạt tia chớp từ trong lóe ra đi theo tay phải Vương Lâm vào trong cơ thể, sau đó lại bị nguyên thần hấp thu.

Vương Lâm khẽ nhắm mắt lại, nguyên thần lặng lẽ quan sát lực lượng sấm sét trong Lôi quả. Một lát sau hắn mở mắt ra, trong mắt bùng lên tia chớp, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài động phủ. Lúc này vẻ mặt hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn khẽ lẩm bẩm:

- Ta đang muốn đi cướp, không ngờ lại có kẻ đưa đầu vào rọ.

Lúc này bốn luồng cầu vồng đã gào thét phóng đến ngoài động phủ, rất nhanh đã phóng đến bầu trời phía trên động phủ. Không đợi lão già Nguyên Anh phải mở miệng, một tên tu sĩ Kết Đan ở bên cạnh đã tiến ra rồi hướng về phía động phủ bên dưới mà quát lớn:

- Tề Tri, Thiên Lôi Tông đã đến đây, còn không mau ra tiếp kiến!

Âm thanh ầm ầm truyền vào trong động phủ, một lúc sau vẫn không tiêu tán.

lão già Nguyên Anh nhìn thoáng qua cấm chế bên ngoài động phủ, lông mày lão khẽ nhíu lại. Cấm chế trong động phủ mà Vương Lâm đã đi qua trước đó vẫn chưa được mở ra, cấm chế không có ý nghĩa trong mắt Vương Lâm, nhưng đối với lão già Nguyên Anh thì cực kỳ tinh diệu.

- Xem ra tên Tề Trì này có thể trở thành lão quái Nguyên Anh cũng không phải chuyện tầm thường, chỉ cần nhìn trận pháp cấm chế ngoài

động phủ thì có thể biết được.

lão già Nguyên Anh vung tay ngăn tên tu sĩ Kết Đan kỳ tiếp tục kêu gọi đầu hàng, lão dùng giọng âm trầm để truyền âm xuống:

- Tề đạo hữu, lão phu Khâu Đức Hải là một trong tứ đại trưởng lão của Thiên Lôi Tông. Hôm nay lão phu đến đây cũng vì chuyện tông chủ Thiên Lôi Tông tiến vào Thiểm Lôi Bảng, cho nên cần Tề đạo hữu đưa ra một số pháp bảo và đan dược.

Giọng nói của lão già Nguyên Anh rất âm trầm, hơn nữa tu vi Nguyên Anh trung kỳ còn ẩn giấu vào trong âm thanh rồi truyền thẳng vào động phủ.

Khoảnh khắc khi giọng nói của lão già Nguyên Anh vang lên thì cửa chính động phủ bên dưới chợt mở ra ầm ầm, bên trong có một thứ được ném ra ngoài, đó chính là Tề Trì đang còn hôn mê.

Tình cảnh này đột nhiên xảy ra làm ba tên tu sĩ Kết Đan kỳ trở nên sửng sờ, đồng tử Khâu Đức Hải cùng lập tức co rút.

- Ngươi muốn tìm hắn sao?

Một giọng nói cực kỳ lạnh lùng từ trong động phủ truyền ra, Vương Lâm mặc một bộ y phục màu trắng xuất hiện. Hắn tiến ra ngoài rất ung dung, rất chậm rãi, đồng thời còn bùng ra một luồng uy áp cực kỳ đáng sợ,

- Ngươi...Ngươi là Vu Phi!

Một tên tu sĩ Kết Đan kỳ trong đám ba người rõ ràng nhận ra Vu Phi. Tuy hắn nhận ra người bên dưới nhưng Kim Đan lại liên tục run rẩy dưới uy áp, ngay cả giọng nói cùng tràn đầy vẻ hoảng sợ và không thể nào tin.

lão già Nguyên Anh nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, Nguyên Anh chấn động và mơ hồ sinh ra cảm giác không ổn. Vương Lâm đứng đó nhưng thần thức lão già Nguyên Anh đảo qua lại không phát hiện được giống như kẻ này không hề tồn tại.

Loại cảm giác này chỉ xuất hiện trên người tông chủ, nhưng lúc này tình cảnh trước mắt lại làm cho lão già Nguyên Anh sinh ra ảo giác, giống như dù tông chủ có xuất hiện ở đây cùng không thể phát hiện được khí tức của người thanh niên trước mặt.

Càng làm cho da đầu lão già Nguyên Anh trở nên tê dại chính là uy áp bùng ra trên người đối phương. Luồng uy áp này cực mạnh làm lão già cảm nhận được rất sâu sắc, dưới uy áp này thì ngay cả linh lực trong cơ thể cùng giống như đông cứng lại. Đặc biệt là khoảnh khắc khi giọng nói lạnh như băng của đối phương lọt vào tai giống như hóa thành một lực lượng khủng bố muốn xé toạc thân thể ra.

Khâu Đức Hải vã mồ hôi lạnh, lão nuốt vào một ngụm nước miếng rồi chậm rãi lui người về phía sau, lão ôm quyền nói:

- Lão phu không quen biết với Tề Tri, hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nếu đạo hữu đã tới trước thì lão phu sẽ rời đi ngay, chuyện này chẳng qua chỉ là hiểu lầm!

Khâu Đức Hải cố gắng áp chế Nguyên Anh đang run rầy rồi chậm rãi lui về phía sau, lão cảm giác được tên Vu Phi này là loại người có tu vi cực mạnh, mình tuyệt đổi không thể nào chống lại được. Tình hình trước mắt nên bỏ qua cho đối phương, mình cần nhanh chóng quay trở về tông phái,

Ba tên tu sĩ Kết Đan cũng cảm thây không ổn, cả đám lui về phía sau cực kỳ hoảng sợ, kẻ nào cùng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này,

-Cứ như vậy mà đi sao?

Gương mặt Vương Lâm lộ ra vẻ như cười như không, hắn đảo mắt về phía bốn người. Dưới cái nhìn của Vương Lâm, trong lòng lão già tu sĩ Nguyên Anh Khâu Đức Hải vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Lão không do dự vỗ hai tay về phía trước, một luồng lực lượng khổng lồ cuốn quanh ba tên tu sĩ Kết Đan phóng về phía Vương Lâm làm vật cản, đồng thời thân thể lão già cùng nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này mồ hôi lạnh đã vã ra khắp toàn thân, lão già lập tức muốn dùng thuấn di bỏ chạy,

Thiểm Lôi Tộc không cho phép tộc nhân được chém giết sinh tử, nhưng có thể phế bỏ tu vi, có thể giết chết kẻ khác một cách gián tiếp. Lão già Khâu Đức Hải này biết rõ tất cả mọi chuyện, hơn nữa cùng đã ra tay rất nhiều lần, lúc này tâm thần lão chấn động và cực kỳ hoảng sợ, ý niệm đầu tiên chính là bỏ trốn. Vương Lâm không thèm nhìn tu sĩ Nguyên Anh đang thuấn di, hắn trực tiếp vung tay phải về phía trước, ba tên tu sĩ Kết Đan lập tức kêu lên thảm thiết, ký hiệu trên mi tâm tan vỡ ầm ầm, rất nhiều pháp bảo bay ra bị Vương Lâm hất tay áo lên lấy đi. Sau đó Vương Lâm tiến về phía trước một bước rồi phóng thẳng lên không trung. Ba tên tu sĩ Kết Đan phun ra máu tươi. Từng tên rơi xuống mặt đất, Kim Đan trong cơ thể đã vỡ. Tuy không chết nhưng đã hoàn toàn bị phế.

Khâu Đức Hải vừa mới thi triển thuấn di đã nghe được những tiếng kêu thảm, trong lòng lão cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, thi triển thuấn di không chút do dự, khoảnh khắc đã biến mất giữa đất trời.

Khi Khâu Đức Hải xuất hiện thì đã ở một khoảng cách rất xa, khoảnh khắc khi xuất hiện lão lại lập tức thuấn di. Sau mấy lượt thuấn di, linh lực trong cơ thể lão đã tiêu hao quá lớn, nhưng lão vẫn không dừng lại mà lập tức lấy ra đan dược nuốt vào rồi tiếp tục thuấn di.

Hình bóng và giọng nói của Vương Lâm lúc này hầu như đã trở thành đám mây đen bao phủ toàn bộ tâm thần lão già Khâu Đức Hải. Lúc này mây đen đang ép chặt lên Nguyên Anh, lão rất sợ bị hình bóng kia đuổi theo.

Sau khi thuấn di mười lần liên tục thì Khâu Đức Hải đã chạy ra ngoài gần mười vạn dặm, lão đã nuốt vào rất nhiều đan dược, có thể nói là liều mạng. Khi thuấn di lão lập tức bóp nát ngọc giản cầu cứu của tông môn để kêu gọi đồng môn đến cứu viện.

Trong Thiểm Lôi Tộc thì những tông phái nhỏ như Thiên Lôi tông có rất nhiều, những tông phái này đều do chính tộc nhân Thiểm Lôi Tộc lập ra. Đối với vẫn đề này, Thiểm Lôi Tộc tất nhiên sẽ không can thiệp, ngược lại còn khích lệ tộc nhân thành lập càng nhiều tông phái càng tốt.

Sau nhiều lần thuấn di liên tục, toàn thân Khâu Đức Hải đã vã đầy mồ hôi, hít thở cùng trở nên dồn dập. Lúc này sau một lần thuấn di thì trước mặt Khâu Đức Hải đột nhiên lóe lên hào quang, một người đàn ông trung niên áo xanh thuấn di ra, hắn cau mày quét mắt về phía Khâu Đức Hải:

- Khâu trưởng lão, ngươi gặp phải chuyện gì mà kinh hoàng như vậy, lại còn bóp nát cả ngọc giản cầu cứu?

Khi Khâu Đức Hải nhìn thấy người đàn ông trung niên thì khẽ thở ra một hơi, lão cùng không trả lời đối phương mà lập tức ngoảnh mặt lại nhìn về phía sau. Thần thức Khâu Đức Hải đảo qua một lượt, sau khi không phát hiện ra một chút dấu hiệu của Vương Lâm thì đành cười khổ, lão nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mặt và chuẩn bị nói chuyện.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh làm cho Khâu Đức Hải hồn bay phách lạc lại lạnh lùng truyền ra từ trong thiên địa.

- Không chạy sao?

Khoảnh khắc này da đầu Khâu Đức Hải lại trở nên tê dại, đồng tử hai mắt bùng lên vẻ hãi hùng cực điểm. Lão làm gì có thời gian nói chuyện với tên đàn ông trung niên kia mà vội vàng thuấn di về phía trước.

Người đàn ông trung niên kia cũng sững sờ, khoảnh khắc khi âm thanh của Vương Lâm vang lên thì Nguyên Anh trong cơ thể giống như bị búa tạ đập vào thật mạnh. Người này phun máu tươi, đặc biệt là hành vi của Khâu Đức Hải lại càng làm cho người này hoảng sợ, Người đàn ông này cùng lập tức thuấn di theo Khâu Đức Hải không chút do dự.

- Nếu hai người các ngươi tản ra thì sẽ lập tức bị phế bỏ tu vi!

Hai người này điên cuồng bỏ chạy, trên đường đi liên tục sử dụng rất nhiều đan dược và không dám dừng lại, hơn nữa cũng không dám tách ra, Nhưng sau nhiều lần thuấn di liên tiếp, vì tiêu hao quá nhiều tinh lực nên hai người khó có thể chịu đựng được.

- Khâu Đức Hải, ngươi chọc giận loại người như vậy thì tự mình chịu tội, sao lại kéo cả ta vào?

Người đàn ông trung niên kia nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào Khâu Đức Hải, nỗi tức giận bốc thẳng lên tận trời cao.

Vẻ mặt Khâu Đức Hải cực kỳ tái nhợt và sợ hãi, lão đang muốn mở miệng nói chuyện thì giọng nói kinh hoàng của Vương Lâm lại vang vọng trong thiên địa.

- Tiếp tục cầu cứu cho ta, gọi tất cả tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Lôi tông tới đây! Đưa ta đến sơn môn Thiên Lôi Tông của các ngươi, nếu không...Phế bỏ tu vi!

Người đàn ông trung niên được Khâu Đức Hải gọi tới vội vàng bóp nát ngọc giản cầu cứu không chút do dự, hắn cực kỳ căm hận Khâu Đức Hải, nếu không kéo cả đám người đến cùng chết với nhau thì chẳng thể nào phát tiết được mối căm giận trong lòng.

Một lúc sau trên tu chân tinh Thiểm Lôi Tộc đột nhiên xuất hiện tình cảnh cực kỳ quỷ dị, bốn tên tu sĩ Nguyên Anh phóng đi như tên bắn với vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, ba người trong số đó vừa hoảng sợ lại vừa nghiến răng cực kỳ căm giận.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn chậm rãi tiến lên từng bước không nhanh không chậm đi theo phía sau đám bốn tên tu sĩ Nguyên Anh, trên đường đi hai người Khâu Đức Hải liên tục kêu cứu, lại có thêm hai trưởng lão Thiên Lôi Tông nhập bọn, Bốn vị trưởng lão vội

vàng cùng nhau bỏ chạy, tất cả đều bắt buộc phải làm theo yêu cầu của Vương Lâm, đều phóng về phía sơn môn tông phái.

Dần dần vùng đất phương xa lập tức xuất hiện một ngọn núi, ngọn núi này không cao nhưng mây phủ đầy bên trên, có một con đường đá uốn lượn từ trên đỉnh núi xuống dưới, trên đỉnh núi có một lầu các, thoạt nhìn cùng có chút bộ dạng của một tông phái.

- Phía trước! Tiền bối...Nơi đây...Đây chính là Thiên Lôi Tông!

Bốn tên tu sĩ Nguyên Anh đều cực kỳ hoảng sợ phóng đến nơi này, Khâu Đức Hải vội vàng mở miệng nói với âm thanh run rẩy.

Trên đường bọn họ buộc phải phóng đi như tên bắn, lúc này trong cơ thể hầu như đã không còn linh lực, vì còn phải chịu đựng sự hoảng sợ nên tâm thần bốn người liên tục bị tra tấn.

Vương Lâm nhìn đỉnh núi trước mặt, hắn vung tay phải lên, một luồng cuồng phong đột nhiên xuất hiện rồi trực tiếp phóng thẳng về phía bốn tên tu sĩ Nguyên Anh, ký hiệu trên mi tâm đám người này lập tức nổ tung, khi những tiếng kêu thảm thiết vang lên thì tất cả bảo vật và pháp bảo bên trong ký hiệu bay ra đều bị Vương Lâm lấy đi. Đồng thời thân thể đám người này bị cuồng phong cuốn quanh, cuồng phong trực tiếp phá vỡ mây mù, một tiếng ầm vang lên, cuồng phong đã rơi trên quảng trường trong đại điện Thiên Lôi Tông.

Thiên Lôi Tông trở nên cực kỳ yên tĩnh, những người có tu vi cao vốn vẫn còn đang ngồi trên quảng trường thổ nạp, lúc này tất cả đều dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía tứ đại trưởng lão bị ném từ trên trời xuống, một lúc lâu sau cùng không ai nói nên lời.

- Tiền bối, tiền bối, cuối cùng ngài cũng đã tới!

Trong bấu không khí yên tĩnh, từ trong đại điện Thiên Lôi tông lập tức có một người phóng ra. Người này rất gầy, tướng mạo có chút xấu xí nhưng tu vi đã đạt đến Hóa Thần sơ kỳ. Hai mắt hắn rất sáng, hắn đang nhìn về phía Vương Lâm đang ở trên bầu trời, vẻ mặt cực kỳ kích động.

- Khoảnh khắc khi nhìn thấy tiền bối thì tâm tình cùa ta không thể nào bình tĩnh nổi, tiền bối tu vi thông thiên, tác phong không kẻ nào có thể so sánh được. Khoảnh khắc này giống như ta đã được nhìn thấy hình bóng của tiền bối trong luân hồi ngàn vạn năm trước, vì vậy mà ta không thể nào áp chế được kích động. Ta thầm nghĩ chỉ cần nhìn nhiều lần nhưng lại nhìn thấy kết cục của cuộc đời, mỗi lần nhìn đều làm cho linh lực toàn thân tự động vận chuyển giống như nuốt vào rất nhiều Lôi quả, thậm chí ngay cả tu vi cũng được tăng cường. Trong thiên địa chỉ có tiền bối mới có thần thông như vậy, đừng nói tới những tên trưởng lão của Thiên Lôi Tộc, ngay cả tộc trưởng đến đây đứng trước mặt tiền bối cùng tuyệt đối không thể nào so sánh được.

- Tiền bối, vàn bối không có mong ước gì, chỉ tình nguyện xin dâng lên tất cả pháp bảo đã sưu tập được, tất cả đều dùng để dâng hiến cho tiền

bối, chỉ mong sao cuộc đời còn có thể được nhìn thấy tiền bối nhiều lần nữa mà thôi. Ta chỉ mong sao có thể được nhìn thấy tiền bối bừng lên như mặt trời giữa trưa, để cho ta làm tôi tớ, vì tiền bối mà nằm gai nếm mật, vì tiền bối mà chém trời rạch đất, vì tiền bối mà đánh ngã tất cả kẻ địch, vì tiền bối mà cúc cung tận tụy chết không hối tiếc.

Với tu vi như Vương Lâm mà nghe được những lời nói kích động của tên gầy bên dưới cùng không khỏi cảm thấy sửng sốt, hắn nhớ tới Hứa Lập Quốc. Thực tế không phải chỉ có hắn, dù là bất kỳ một tu sĩ nào khác mà gặp phải tình cảnh này chắc chắn sẽ giật mình.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1332: Kình địch

Tu sĩ gầy còm bên dưới phát ra rất nhiều lời nói, từng câu từng chữ đều rất chân thành, đám người Thiểm Lôi Tộc trên quảng trường cũng đều trợn mắt há mồm. Dù bọn họ ở trong Thiên Lôi Tông thời gian không ngắn, nhưng chưa từng thấy vị tông chủ uy nghiêm và bá đạo này nói ra những câu như vậy bao giờ.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, khi tu sĩ gầy còm mở miệng thì Vương Lâm lộ ra nụ cười cổ quái.

Vẻ mặt tên tu sĩ gầy còm kia không có chút giả tạo, giống như tất cả những gì hắn nói vừa rồi đều là đạo lý hiển nhiên, vốn đều phải là như thế. Bộ dạng của hắn như vậy làm cho Vương Lâm không thể xuất thủ phế bỏ tu vi được.

Với tâm trí của Vương Lâm thì tất nhiên chỉ cần liếc mắt đã phát hiện ra tất cả mọi chuyện đều là sự cơ trí của tên tu sĩ gầy còm.

Người này rõ ràng biết được không thể nào chống lại mình, chỉ như vậy mới giữ lại được tu vi.

- Ngươi tên gì?

Thân thể Vương Lâm từ giữa không trung hạ xuống, giống như lá liễu rơi theo gió, sau đó đứng thẳng trên quảng trường Thiên Lôi Tông.

- Thưa tiền bối. vãn bối là Chung Đại Hồng, chung ở đây chỉ là loại chuông chùa nhỏ mà thôi, đại hồng chẳng qua chỉ là sóng lăn tăn. Cả đời này vãn bối sẽ tận lực làm việc, chỉ mong vì tiền bối mà nằm gai nếm mật, chém trời rạch đất, đánh chết ...

Tên tu sĩ gầy còm vẫn còn đang tiếp tục nhưng bị Vương Lâm vung tay cất đứt.

- Được rồi, ngươi mang tất cả những vật có thể đổi lấy Lôi tinh ra đây.

Đừng tưởng vẻ mặt Chung Đại Hồng cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng đã bị người ta dọa cho sợ bể mật. Trước đó hắn đang ngồi trong đại điện, nghe thấy trong quảng trường truyền ra những âm thanh giống như có vật nặng rơi xuống, khi đảo thần thức qua thì nhìn thấy tứ đại trưởng lão hắn thu phục đã bị người ta phế bỏ tu vi vứt xuống bên dưới, điều này làm hắn cảm thấy kinh hoàng và cực kỳ tức giận.

Nhưng khoảnh khắc khi Chung Đại Hồng nhìn thấy Vương Lâm thì tâm thần run lên, lửa giận vừa mới được sinh ra đã hoàn toàn biến mất.

Tu vi của hắn đã đạt đến Hóa Thần sơ kỳ, dù không giống như tu sĩ Nội giới cảm ngộ ý cảnh nhưng tộc ấn trên mi tâm đã mở rộng được ba phần. Cũng vì nguyên nhân tu vi mà hắn đã được gặp qua tu sĩ Vấn Đỉnh.

Khi nhìn thấy Vương Lâm thì hắn lập tức cảm thấy hãi hùng khiếp vía, thậm chí còn sinh ra một loại cảm giác long trời lỡ đất. Loại cảm giác này còn dữ dội hơn năm xưa hắn được gặp tu sĩ Vấn Đỉnh trong bộ tộc rất nhiều lần. Hắn cảm thấy cực kỳ kinh hoàng, vì hắn tu đạo cực kỳ cơ trí nên đổi lo sợ chuyển thành kích động không chút do dự, sau đó lại liên tục nịnh hót đối phương.

Cả đời Chung Đại Hồng cũng chỉ dùng qua kỹ thuật nịnh hót này đúng ba lần. Lần đầu tiên hắn dùng nó để hóa giải nguy hiểm, lần thứ hai khi có tu vi Nguyên Anh nhưng gặp phải tu sĩ Vấn Đỉnh, lúc đó cũng có kinh hoàng nhưng không nguy hiểm. Sau đó hắn đã thấy được những lợi ích khủng bố từ phương pháp "tuyệt vời" này, hiện tại hắn lại thi triển "pháp thuật vô địch" trước mặt Vương Lâm.

Trong mắt Chung Đại Hồng thì tu vi thần thông của mình cũng chỉ có pháp thuật vô địch này mới chính là mạnh nhất, giờ nào phút nào cũng có thể giữ được tu vi. Vì vậy hắn đã luyện tập nó đến mức độ "khủng bố", biến nó trở thành đòn sát thủ của riêng mình, vào những tình cảnh đơn giản thì không bao giờ để lộ ra.

Lúc này nghe thấy mệnh lệnh của Vương Lâm thì Chung Đại Hồng vội vàng dùng tay phải bấm pháp quyết vỗ lên mi tâm, trên mi tâm lập tức lóe lên hào quang, rất nhiều vật dùng để đổi Lôi tinh được lấy ra, được xếp chồng như một ngọn núi nhỏ.

- Tiền bối, những vật này đều được vãn bối vơ vét nhiều năm qua, dù chỉ là những vật không có giá trị gì đặc biệt nhưng được cái có số lượng lớn, vì vậy...

Khi Chung Đại Hồng nói chuyện thì liên tục quan sát vẻ mặt Vương Lâm, sau khi thấy Vương Lâm khẽ nhíu mày thì Chung Đại Hồng lập tức kinh hoàng, hắn cắn răng rồi vội vàng nói:

- Tiền bối, vãn bối còn một vài vật đang được cất giấu rất kỹ, tất cả đều sẽ được đưa ra ngay.

Chung Đại Hồng nói xong lập tức vung tay phải vỗ lên mi tâm, bên trong lại bay ra hai vật phẩm.

Vật phẩm đầu tiên là một cành cây to như cánh tay và lóe lên Lôi quang, vật phẩm thứ hai chính là một đan dược được bao phủ trong những luồng sáng tử quang.

- Hai vật phẩm này chỉ là những lễ vật nhỏ cần dâng cho tiền bối, hai vật này có thể đổi lấy một vạn Lôi tinh.

Vương Lâm nhìn Chung Đại Hồng bằng ánh mắt như cười như không, ánh mắt này lập tức làm cho da đầu Chung Đại Hồng trở nên tê dại. Khi Chung Đại Hồng còn muốn mở miệng nói chuyện thì Vương Lâm đã hất tay áo lên, tất cả vật phẩm dùng để đổi lấy Lôi tinh đột nhiên biến mất không một tiếng động, tất cả đều bị hắn lấy đi.

Dưới tình huống không có bắt kỳ người nào phát hiện ra, Vương Lâm mở túi trữ vật truyền vào một luồng thần niệm. Trong túi trữ vật lập tức bùng lên một giọng cười cực kỳ vui mừng.

- Chủ tử, cuối cũng cũng nhớ đến ta. Chủ tử à, đã nhiều năm như vậy ta đây vẫn liên tục dạy bảo Lưu Kim Bưu, không lúc nào rãnh rỗi đâu đấy

nhé.

Giọng nói của Hứa lập Quốc từ trong túi trữ vật truyền ra nhưng khi rơi vào trong tai đám người bốn phía thì giống như được phát ra trong hư vô.

Đúng lúc này thì thân thể Hứa lập Quốc đột nhiên xuất hiện trong Thiên Lôi Tông.

- Chủ tử, Tiểu Hứa Tử hoàn toàn dựa theo sự phân phó của người mà lúc nào cũng tra tấn tên Lưu Kim Bưu, lão tiểu tử kia cũng thật đáng thương, không đắc tội với ai lại dám đụng vào chủ tử sáng suốt uy phong, anh tuấn tiêu sái, khí khái anh hùng kinh người nhà ta.

Hứa Lập Quốc vừa mới xuất hiện cũng không thèm nhìn người khác, vẻ mặt hắn cực kỳ nịnh nọt, hai tay xoa lại với nhau với bộ dạng luyến tiếc, cặp mắt mong chờ nhìn về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường nhưng tâm thần Chung Đại Hồng lại nổ vang ầm ầm và nhìn chằm chằm vào Hứa Lập Quốc. Hai đồng tử của Chung Đại Hồng co rút lại, bên trong chứa ý đối địch. Vừa rồi hắn mơ hồ cảm giác được đối phương chính là kẻ địch khủng bố của mình, nhưng lúc này lại cực kỳ hiểu rõ, người này nhất định cũng tu luyện "pháp thuật vô địch" y hệt như mình. Hơn nữa thấy đối phương chỉ cần dùng vài câu ngắn ngủi đã bùng lên "pháp thuật vô địch" đỉnh cao, rõ ràng hơn hẳn quá trình thao thao bất tuyệt của chính mình lúc vừa rồi.

- Kình địch. người này tuyệt đối là kẻ địch khủng bố của Chung Đại Hồng ta.

Chung Đại Hồng hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt hắn vẫn tỉnh bơ, vẫn tiếp tục đánh giá đối phương.

- Chủ tử, lần này được ra ngoài nên cho Tiểu Hứa Tử làm vài việc gì đó. đừng bắt ta quay trở về ngay!

Hứa lập Quốc trừng mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ.

"Ngay cả vẻ mặt cũng chứa ý niệm "pháp thuật vô địch"!"

Chung Đại Hồng nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Lập Quốc thì càng trở nên ngưng trọng.

Ánh mắt như cười như không của Vương Lâm đảo qua người Hứa lập Quốc và Chung Đại Hồng, Vương Lâm gọi Hứa lập Quốc ra cũng vì chuyện có liên quan đến Chung Đại Hồng.

- Có lẽ để Hứa Lập Quốc đi cướp lấy những vật để đổi Lôi tinh thì thích hợp hơn so với ta...

Vương Lâm đã quyết định, hắn khẽ gật đầu rồi chậm rãi nói:

- Nếu ngươi có thể làm tốt mọi chuyện thì tất cả đều có thể.

Vương Lâm vừa mở miệng vừa truyền thần niệm vào trong tai Hứa lập Quốc để nói rõ một lượt. Sau khi nghe được nội dung thần niệm của Vương Lâm, thân thể Hứa Lập Quốc lập tức trở nên run rẩy, đâv chính là kích động mà run rẩy. Hai mắt Hứa lập Quốc trở nên sáng rực, sau khi nghe rõ ràng thần niệm, hắn lập tức ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

- Những chuyện thế này còn ai có thể làm tốt hơn Hứa gia gia chứ...Khụ. so với Tiểu Hứa Tử ta đây. Chủ tử cứ yên tâmm chỉ là vài chục tỷ Lôi tinh. Cứ đặt trên người Hứa lập Quốc ta là được!

Cảm giác bất ổn trong lòng Chung Đại Hồng ngày càng nặng nề, hắn tiến lên phía trước, vẻ mặt trở nên cung kính rồi nhìn về phía Vương Lâm mở miệng:

- Tiền bối! vừa rồi tiểu bối còn chưa nói hết. Nơi đây vẫn còn một loại bảo vật có thể đổi lấy mười vạn Lôi tinh. Lúc này vãn bối xin dâng cho tiền bối, cũng chỉ có những người tu vi thông thiên như tiền bối mới có được những loại pháp bảo như vậy.

Chung Đại Hồng nói xong thì vỗ lên mi tâm, trong ký hiệu lập tức phóng ra một luồng ô quang. Trong ô quang là một thanh phi kiếm cực kỳ sắc bén, đồng thời còn bùng ra những luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn khẽ gật đầu rồi thu lấy thanh phi kiếm.

Hứa Lập Quốc xoay người lại, ánh mắt hắn quét qua người Chung Đại Hồng. Trước đó hắn không chú ý đến đám người bên cạnh, nhưng khi hắn bắt đầu lưu ý thì lập tức sĩnh ra cảm giác không đúng.

"Trên người tên này mơ hồ bùng ra một luồng hương vị vô sĩ...chỉ có điều bản lĩnh nịnh hót của nhà ngươi còn kém xa Hứa gia gia ta đây. Khi Hứa gia gia của ngươi chém trời rạch đất thì không biết ngươi còn đang bú sữa ở phương nào."

Trên mặt Hứa lập Quốc lập tức lộ ra nụ cười, hắn dùng ánh mắt thân thiết nhìn về phía Chung Đại Hồng rồi cười nói:

- Vị đạo hữu này là?

Chung Đại Hồng xoay người nhìn về phía Hứa lập Quốc, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười, hắn ôm quyền nói:

- Tại hạ là Chung Đại Hồng, chuông là chuông loại lớn, hồng là đại hồng thủy!

Khoảnh khắc khi ánh mắt hai người giao thoa vào nhau, nụ cười trên gương mặt Hứa Lập Quốc vẫn không thay đổi, ánh mắt hắn lại đảo qua, đang định mở miệng nói chuyện. Đúng lúc này thì Chung Đại Hồng lại tiến lên một bước, hắn hướng về phía Vương Lâm rồi nói bằng giọng điệu nịnh nọt:

- Tiền bối! Thiên Lôi Tông của vãn bối có rất nhiều người, hãy để tiểu bối lấy tất cả những vật đổi lấy Lôi tinh dâng lên cho tiền bối.

Chung Đại Hồng nói xong thì lập tức xoay người nhìn về phía đám người đang trợn mắt há mồm trên quảng trường, hắn lập tức gào lên vang dội.

Khi Chung Đại Hồng gào lên, tất cả những vật có thể đổi được Lôi tinh đều rơi vào trong tay. Hắn lại dâng lên, Vương Lâm lại thu đi. Lúc này

ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải khẽ lật, bên trong xuất hiện một viên đan dược. T

Đan dược này chỉ là Vương Lâm tiện tay lấy ra, nó không có giá trị gì với hắn. Chẳng qua chỉ là dan dược hắn tiện tay luyện chế bằng thú hồn cấp bốn trên Vân Hải tinh vực. Nhưng khi Chung Đại Hồng nhìn thấy đan dược này thì cặp mắt trợn trừng, vẻ mặt kích động rồi kêu lên bằng giọng kinh hoàng:

- Hàm Hồn đan! Đan dược này có thể đổi lấy hai vạn Lôi tinh. hơn nữa lại cực kỳ hiếm có!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải khẽ vung, đan dược đã rơi vào trong tay Chung Đại Hồng.

- Thuốc này ta cho ngươi, từ nay về sau chịu khó vì ta mà sưu tập những vật đổi lấy Lôi tinh!

Vương Lâm nói bằng giọng điệu cực kỳ bình thản, hắn cũng không muốn lấy đan dược của chính mình đi đổi lấy Lôi tinh của Thiểm Lôi Tộc. Nếu như vậy thì cần lấy ra số lượng rất lớn, vì vậy mà vô tình tăng thêm thực lực cho Thiểm Lôi Tộc. Cho nên Vương Lâm hắn mới tặng ra một phần cực nhỏ, mục đích là bắt buộc Chung Đại Hồng tận tâm sưu tập hàng loạt pháp bảo của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc, dùng vật phẩm của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc để đổi lấy Lôi tinh về cho mình.

Chung Đại Hồng hít vào một hơi thật sâu, hắn nhận lấy đan dược rồi nói:

- Tiến bối yên tâm. vãn bối nhất định sẽ xuất hết toàn lực.

Hứa Lập Quốc nhìn chằm chằm vào Chung Đại Hồng với ánh mắt không có gì tốt đẹp. Tuy đan dược chẳng là gì với Hứa Lập Quốc hắn nhưng lúc này nhìn thế nào cũng thấy tên Chung Đại Hồng kia cục kỳ gai mắt, trong lòng bùng lên ý nghĩ ác độc.

- Con mẹ nó! dám cùng Hứa gia gia tranh đoạt địa vị được sủng ái trước mặt sát tinh, tiểu tử ngươi cũng to gan thật. Ta thấy ngươi không nên gọi là Chung Đại Hồng, nên gọi là Chủng Đại Hồng mới đúng. Ngươi cứ đợi đấy, Hứa gia gia ta nhớ rất kỹ, hai ngàn năm nay ở bên cạnh sát tinh cũng chỉ có một mình sủng vật như Hứa gia gia là có kết cục tốt đẹp. Nhà ngươi cứ để cho Hứa gia gia có thời gian, xem ta giết ngươi thế nào! Ta sẽ để cho Lưu Kim Bưu đi giết ngươi.

Ánh mắt Hứa lập Quốc đột nhiên lóe lên. Trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1333: Thế này mới là sống chứ!

Thời gian chậm rãi trôi qua trên tu chân tinh Thiểm Lôi Tộc, chỉ trong nháy mắt Vương Lâm đã ở trong Thiểm Lôi Tộc được một tháng. Khoảng thời gian này Vương Lâm cũng không quay trở về động phủ trước đó mà chọn cách ở lại Thiên Lôi Tông, hắn nhắm mắt ngồi xuống và khoanh chân thổ nạp. Một tháng này Hứa Lập Quốc và Chung Đại Hồng lấy Thiên Lôi Tông làm trung tâm rồi quét ngang về bốn phía, lấy đi rất nhiều vật phẩm có thể đổi lấy Lôi tinh.

Lúc này những vật phẩm trong tay Vương Làm đã có thể đổi được gần mười vạn Lôi tinh.

Hứa Lập Quốc được đi ra từ trong khe nứt trữ vật, dưới sự hưng phấn và kích động mà điên cuồng triển khai hành động bên ngoài Thiên Lôi Tông. Hắn không những hành động một mình mà mang theo mười tên đệ tử Trúc Cơ của Thiên Lôi Tông, trên đường đi giống hệt như giòi bọ. Cũng không biết hắn dùng phương pháp đặc biệt gì mà những tu sĩ Kết Đan gặp phải đều được thu dưới trướng. Chỉ trong khoảng thời gian một tháng nhưng số người Thiểm Lôi Tộc đi theo bên cạnh Hứa Lập Quốc đã đạt đến gần một trăm.

Cũng không biết tên Hứa Lập Quốc này học từ nơi nào mà bắt đám người Thiểm Lôi Tộc dùng tre tạo thành một ngai vàng cực kỳ khủng bố. Ngai vàng này dài trên trăm trượng, bên trên hào quang rực rỡ, Hứa Lập Quốc nằm trong ngai vàng, bên cạnh hắn còn có bốn cô nàng nữ tu làm bạn. "dâm ô" đến mức cực điểm.

Ngai vàng trăm trượng này được khiêng bằng mười tên tu sĩ, phía trước có vài chục tên tu sĩ mở đường, ngay cả phía sau cũng là như thế. Khi đi về phía trước. Hứa Lập Quốc đặc biệt chọn ra hai tên tu sĩ Kết Đan có giọng nói cực kỳ khủng bố, hai tên này liên tục gào rống:

- Hứa gia gia xuất hành, khí thế như cầu vồng, bạt trời rạch đất, cái thế vô song, anh tuấn tiêu sái, không ai sánh bằng.

Những âm thanh này như tiếng sấm động, liên tục vang vọng. Hứa Lập Quốc nghe được mà cười ha hả, cực kỳ đắc ý. Hắn dựa người lên một nữ tu, bên cạnh còn có một nữ tu khác "mớm" hoa quả trên tinh cầu Thiểm Lôi Tộc. Hắn uống rượu ngon, lại được hai nữ tu "ve vuốt" thân thể đã mơ hồ hóa thành thực chất. Loại hưởng thụ này làm toàn thân Hứa Lập Quốc trở nên cực kỳ sung sướng.

Trên ngai vàng trăm trượng ngoài bốn nữ tu còn có bốn tên tu sĩ thanh niên tướng mạo tuấn tú, bốn tên này cũng đều quỳ gối hầu hạ Hứa Lập Quốc.

- Đây mới là cuộc sống! Đây mới là Hứa Lập Quốc ta hưởng thụ cuộc đời, hai ngàn năm qua sát tinh kia cứ chạy đông chạy tây, lúc này Hứa

Lập Quốc ta mới được hưởng cảm giác vui vẻ. Ha ha... vẫn là Hứa Lập Quốc ta thông minh, cuộc đời thật là đắc ý, thật là "sướng"...

Bên tai Hứa Lập Quốc truyền đến tiếng rống vang dội, bên cạnh lại có nữ tu và tu sĩ thanh niên hầu hạ, cảm giác thân thể cứ sướng rần rần, hai mắt khép hờ, dần dần lại cảm thấy xúc động.

- Đã lâu rồi không được sung sướng thế này...Con bà nó. nếu không phải sát tinh chụp được lão tử. thì lúc này lão tử cũng đang hưởng thụ cuộc đời tươi đẹp...Khụ. sợ rằng đã đứt thọ mà chết rồi...

- Thôi. nghĩ nhiều vậy làm gì cho mệt, bây giờ cuộc đời tươi đẹp đã mất đi trong hai ngàn năm đã quay trở lại, nhưng nữ tu lại quá ít, nếu hơn một trăm...Một ngàn thì hoàn mỹ hơn. Đồng thời cũng phải có thêm một ngàn tu sĩ thanh niên đẹp trai. có thêm một vạn tu sĩ nâng đỡ ngai vàng, tất cả đều rống lên, điều này mới thật sự là hoàn mỹ.

Hứa Lập Quốc vì mục tiêu này mà đặc biệt ráng sức, hắn cũng trở nên hăng hái hơn. Đúng lúc này bầu trời trước mặt lại có một luồng cầu vồng phóng tới, trong đó là một tu sĩ Kết Đan.

Tên này tới gần ngai vàng mười trượng rồi ôm quyền nói:

- Đại tiên tại thượng, khí thế như cầu vồng, anh tuấn tiêu sái, không gì sánh bằng!

Nói xong, người này hít vào vài hơi rồi vội vàng mở miệng:

- Trăm dặm phía trước là động phủ của một lão quái Nguyên Anh hậu kỳ, lão già này đã phát hiện ra chúng ta. tất cả cấm chế bên ngoài động phủ đều đã được mở.

Hứa Lập Quốc khẽ véo lên gương mặt một nữ tu rồi vung tay cực kỳ đắc ý:

- Tiếp tục đi về phía trước, để cho các ngươi thấy Hứa gia gia ta thu phục một tên tu sĩ Nguyên Anh nho nhỏ thế nào!

Đám người phóng qua khoảng cách trăm dặm rất nhanh, ngai vàng tạo ra một bóng râm dưới ánh mặt trời, bóng râm bao phủ ngọn núi bên dưới giống như mây đen đang kéo đến.

Giữa ngọn núi kia có một tòa động phủ, bên ngoài có rất nhiều cấm chế, hơn nữa còn đặc biệt chặt chẽ. Có tám lá cờ nhỏ được treo bên ngoài ngọn núi, tất cả nhanh chóng xoay chuyển rồi hóa thành trận pháp bùng ra sương đen bao phủ bốn phía.

Khi ngai vàng đến gần, vẻ mặt Hứa Lập Quốc cực kỳ tự đắc. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, sau khi thu hút tất cả ánh mắt của tu sĩ khắp bốn phía thì Hứa Lập Quốc mới vung tay về phía trước.

Khi tay phải Hứa Lập Quốc vung lên, thiên địa nổ vang, hàng loạt bóng kiếm vô tận được huyễn hóa ra từ trong trời đất. Khi bóng kiếm xuất hiện thì truyền ra những tiếng kiếm rít kinh thiên động địa, những luồng kiếm khí vô tận cuốn ngược mây gió, bầu trời hôm nay cũng trở nên tối sầm.

Hứa Lập Quốc thân là kiếm linh, cũng có được ý niệm truyền thừa từ cổ kiếm, dù rất lười biếng nhưng khi còn ở trên Tứ Thánh Tông đã bị Vương Lâm phong ấn lại nên chẳng thể không dốc sức tu luyện. Đừng nói tới tiểu bối Nguyên Anh, dù là Vấn Đỉnh, Âm Dương Hư Thực, ngay cả tu sĩ Khuy Niết cũng không phải là đối thủ của Hứa Lập Quốc.

Khi tay phải Hứa Lập Quốc vung lên, thiên địa chấn động, trời đất lập tức bùng lên những luồng kiếm khí vô tận, số lượng kiếm khí quá lớn làm cho đám tu sĩ bên cạnh Hứa Lập Quốc trở nên run rẩy, sinh ra cảm giác như đưa thân vào trong Cửu Thiên Huyền Băng. Kiếm khí vô tận lập tức phóng đi ầm ầm, tất cả đều trực tiếp hướng về phía ngọn núi bên dưới. Lúc này sương mù đen bao phủ bên ngoài lập tức tan vỡ, khoảnh khắc khi tám lá cờ sắp nổ tung thì Hứa Lập Quốc vung một trảo lên hư không chụp hẳn vào trong tay.

- Sát tinh đã nói. không được làm hư hại bất kỳ một loại pháp bảo nào. tất cả mọi vật đều có thể đổi được Lôi tinh.

Kiếm khí phá vỡ sương mù đen rồi trực tiếp rơi lên ngọn núi, Hứa Lập Quốc cố tình khoe khoang, kiếm khí Lập tức quét ngang, những âm thanh ầm ầm lại vang vọng. Ngọn núi bị kiếm khí xuyên qua thì lập tức tan rã từng tầng rồi tiêu tán trong nháy mắt. Lúc này bên dưới chỉ còn lại một động phủ trống trơn không còn vách tường. Giống như một căn nhà phàm nhân bị người ta lấy mất nóc, trong động phủ lộ ra một người đàn ông trung niên với vẻ mặt ngơ ngấn, rõ ràng đã bị tất cả mọi chuyện làm cho cực kỳ hoảng sợ.

- Hứa gia gia xuất hành, khí thế như cầu vồng, bạt trời rạch đất, cái thế vô song, anh tuấn tiêu sái, không gì sánh bằng.

Những âm thanh khủng bố truyền ra từ trong miệng rất nhiều tu sĩ, đúng là bùng ra khí thế có thể chém trời rạch đất. Tất cả âm thanh đã làm người đàn ông trung niên bên dưới thanh tinh trở lại.

- Tuân lệnh Hứa gia gia thì dâng lên tất cả vật phẩm đổi lấy Lôi tinh. nếu không thì Hứa gia gia phế bỏ tu vi và giam cầm cả đời.

Hai tên tu sĩ to mồm nhất lập tức hét toáng lên.

Người đàn ông trung niên tu sĩ Nguyên Anh Lập tức dùng ánh mắt ngơ ngẫn nhìn lên ngai vàng khủng bố trên bầu trời, ngai vàng quá lớn gây cho hắn áp lực kinh hoàng. Người đàn ông trung niên vội vàng nuốt nước miếng rồi ôm quyền cung kính không chút do dự, hắn vội vàng nói:

- Vãn bối tình nguyện dâng hiến tất cả mọi vật.

Hứa Lập Quốc cười lên ha hả, hắn cúi đầu nhìn tên tu sĩ bên dưới, ánh mắt quét qua quét lại trên người tên khốn này rồi nở nụ cười:

- Tốt. sau này hãy đi theo Hứa gia gia, ta hỏi ngươi, nơi đây địa phương nào có nữ tu?

Người đàn ông trung niên kia cảm thấy da đầu tê dại dưới cái nhìn của Hứa Lập Quốc, cũng mơ hồ sinh ra cảm giác không ổn, nhưng tất cả đều không thể nói nên lời. Lúc này nghe thấy câu hỏi của đối phương thì vội vàng nói:

- Nếu là nữ tu thì cách nơi này mười vạn dặm có một tông phái tên là Lôi Tiên Đạo. bên trong có rất nhiều nữ tu, nghe nói tông chủ lại xinh đẹp tuyệt trần! Nhưng có điều tu vi lại khá cao...Nghe nói có tình bạn cũ với một người trong bộ tộc của ta...

Hứa Lập Quốc vừa nghe thấy chữ xinh đẹp tuyệt trần thì ánh mắt sáng lên như ánh sao, hắn cần quái gì phải bận tâm đến tu vi mà lập tức vung tay lên quát lớn:

- Dẫn đường! Đưa Hứa gia gia đi cướp người đoạt bảo!

Đoàn người lại chậm rãi tiến về phía trước như sóng cuộn, ngai vàng khổng lồ cực kỳ chói mắt dưới ánh sáng mặt trời, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng cười đắc ý của Hứa Lập Quốc, đồng thời còn vang lên những tiếng hét kinh thiên của gần trăm người.

Tạm thời không nhắc đến Hứa Lập Quốc bên này, nhưng Chung Đại Hồng bên kia cũng điên cuồng vơ vét vật phẩm. Chung Đại Hồng chỉ có tu vi Hóa Thần, vì để hắn hoàn thành nhiệm vụ mà Vương Lâm đưa cho hắn một thanh phi kiếm.

Kiếm này rất tầm thường nhưng đối với tu sĩ Đệ Nhất Bộ thì chính là bảo vật khủng bố. Phi kiếm rơi vào trong tay, Chung Đại Hồng có thể chiến đấu với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, dù gặp phải tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ cũng có thể chống đỡ được.

Không kiêu ngạo như Hứa Lập Quốc mà Chung Đại Hồng lại cực kỳ cẩn thận, dù hắn mang theo rất nhiều tu sĩ nhưng cũng không được "sướng" như Hứa Lập Quốc. Được cái Chung Đại Hồng lại có lợi thế cực kỳ quen thuộc tinh cầu này của Thiểm Lôi Tộc, cũng biết được rất nhiều động phủ. Hơn nữa sau khi được Vương Lâm ban cho đan dược và pháp bảo thì tinh thần phấn chấn, mơ hồ biết được tạo hóa của cuộc đời mình đã đến, chỉ cần hắn hầu hạ Vương Lâm cho tốt, để hắn cảm thấy thỏa mãn thì không chừng còn kiếm thêm được vài khối đan dược.

Nghĩ đến đây, Chung Đại Hồng Lập tức cảm thấy động lực bùng lên mạnh mẽ, cực kỳ hưng phấn. Nhưng trong lòng hắn cũng rất đề phòng Hứa Lập Quốc, hắn cho rằng Hứa Lập Quốc chính là kình địch cả đời của chính mình.

- Chết tiệt, nếu bên cạnh tiền bối chỉ có một mình Chung Đại Hồng ta thì đây chính là tạo hóa trời ban, ai ngờ lại có thêm tên khốn Hứa Lập Quốc. Tên này rò ràng là loại người cực kỳ vô sĩ, cũng tu luyện "pháp thuật vô địch"! Tu vi của hắn cao hơn ta, chắc cũng chỉ vì đi theo tiền bối lâu năm, dùng pháp thuật vô địch để lấy được nhiều lợi ích.

- Nhưng Chung Đại Hồng ta sẽ tuyệt đối không chịu thua, tuy tu vi của ta không đủ! Nhưng đã tu luyện và nghiên cứu pháp thuật vô địch vài trăm năm. Trước đây rất ít khi phát huy nhưng lúc này đối đầu với kẻ địch khủng bố như Hứa Lập Quốc thì nhất định phải xuất toàn lực đối chiến một trận! Chưa biết được mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Khóe miệng Chung Đại Hồng lộ ra một nụ cười lạnh, hắn mang theo mấy tên tu sĩ bên cạnh mà liên tục phá hủy vài động phủ, lại điên cuồng vơ vét vật phẩm. Trong lòng cũng âm thầm lóe lên những lời nói cần phải mở miệng khi đối mặt với Vương Lâm, chuẩn bị sẵn để có thể thi triển "pháp thuật vô địch" bất cứ lúc nào.

- Chung Đại Hồng ta rất có thiên phú tu luyện "pháp thuật vô địch", ta không tin phải chịu thua Hứa Lập Quốc ngươi!

Khi Hứa Lập Quốc và Chung Đại Hồng đang điên cuồng vơ vét thì Vương Lâm đang bình tĩnh ngồi khoanh chân trong Thiên Lôi Tông. Trước mặt hắn có một khối ngọc giản, bên trong trong có một bộ công pháp tu luyện của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc. Công pháp này có tên là Tụ Lôi Ấn, có thể nén lực lượng sấm sét trong cơ thể lại mấy lần để bùng ra phản lực khủng bố chỉ trong nháy mắt. Nhưng công pháp này cần phối hợp với tộc ấn, hơn nữa phải tu luyện thời gian dài mới có thể làm tộc ấn chậm rãi mở ra.

Mục đích Vương Lâm nghiên cứu công pháp này chính là điều tra những tin tức liên quan đến tộc ấn của Thiểm Lôi Tộc. Hắn mơ hồ cảm giác được vấn đề mình hấp thu sấm sét bất diệt là cực kỳ quan trọng.]

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1334: Suy đoán đáng sợ

Với tâm trí khủng bố của Vương Lâm, cũng không mất nhiều thời gian hắn đã hiểu rõ những gì huyền bí trong công pháp lôi ấn này. Lôi ấn chỉ được thi triển khi người đó là tu sĩ tu luyện lôi đạo, uy lực cũng biến đổi

theo lực lượng sấm sét trong cơ thể, sấm sét ép lại càng nhiều thì uy lực càng mạnh.

Ví dụ như Chung Đại Hồng, với tu vi Hóa Thần thì hắn có thể nén lực lượng sấm sét trong cơ thể lại gấp mười lần, vì vậy mà đổi lấy sự bùng phát lực lượng trong nháy mắt. Nếu trong Thiểm Lôi Tộc thì tương đối bình thường, nhưng nếu ở trên quê hương Chu Tước Tinh trong Nội giới của Vương Lâm thì lực lượng này đủ để thôn phệ một cường giả.

Nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là thứ yếu, nếu muốn chính thức ngưng tụ lực lượng lại trong lôi ấn thì cần phải có tu vi vượt qua Đệ Nhất Bộ. Sau khi đạt đến Đệ Nhị Bộ thì có thể rút lấy lực lượng sấm sét trong thiên địa, có thể điên cuồng ép lực lượng sấm sét đến mức đỉnh phong, cho đến mức độ ngàn lần vạn lần.

Như vậy uy lực cũng trở nên kinh thiên động địa.

Phương pháp điều khiển sấm sét này chỉ là một loại thần thông của Thiểm Lôi Tộc, nhưng công pháp này được người Thiểm Lôi Tộc kiểm tra và nghiên cứu vài ngàn năm. Loại pháp thuật điều khiển sấm sét này chính là nguyên nhân để Thiểm Lôi Tộc tuy không có Đệ Tam Bộ nhưng vẫn là một tồn tại cực mạnh trong Thái Cổ Tinh Thần.

Vương Lâm thu hồi thần thức khỏi ngọc giản, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Người mạnh nhất trong Thiểm Lôi Tộc chính là lão tổ đã đạt đến Thiên Nhân Ngũ Suy. Tuy khoảng cách từ người này đến Đệ Tam Bộ chỉ còn rất ngắn nhưng sự hùng mạnh lại không thể nghi ngờ. Nếu người này thi triển pháp thuật tụ lôi thì ít nhất cũng nén lại được vạn lần.. .Dù là Đệ Tam Bộ đại năng thì người này cũng có thể chống đỡ được...

Vương Lâm trở nên trầm ngâm, hắn ghi nhớ Tụ Lôi Ấn, tay phải vang lên tạo ra một ký hiệu, bốn phía đại điện lập tức vang vọng tiếng sấm động. Hàng loạt tia chớp tự nhiên xuất hiện giống như rất nhiều ngân xà. Tất cả đều phóng đến tay phải của hắn, sau khi ngưng tụ thì hóa thành một lôi cầu to như nắm tay.

Trong lôi cầu này vang lên những âm thanh ầm ầm, hơn nữa lại liên tục được nén gấp mười, gấp trăm, nghìn, vạn lần. Trong nháy mắt lôi cầu đã được nén lại gần ba vạn lần.

Lôi cầu đột nhiên tiêu tán mà mắt thường không thể nào phát hiện được, chỉ có thể bùng ra thần thức mới thấy được trên tay phải Vương Lâm có một luồng lực lượng sấm sét bị nén lại ba vạn lần và hầu như đã trở thành tro bụi.

- Thân thể của Vu Phi đã được ta cải tạo lại, tối đa cũng chỉ bùng ra tu vi Hóa Thần, nhưng nguyên thần của ta cực kỳ khổng lồ, nên không bị thân thể ảnh hưởng, hơn nữa người ngoài cũng không thể phát hiện ra. Vì lúc này nguyên thần của ta đã trở thành sấm sét, là tồn tại giống như sấm sét giữa thiên địa. Dù là lão tổ Thiên Nhân Ngũ Suy của Thiểm Lôi Tộc

nhưng chỉ cần tu luyện ký hiệu bộ tộc, tu luyện sấm sét trong thiên địa, dù tu vi vượt hơn hắn ta nhưng lại không thể đạt được mức độ sấm sét như ta lúc này.

Vương Lâm đảo mắt qua lực lượng sấm sét đã giống như tro bụi, hắn trở nên trầm mặc.

- Nén lại ba vạn lần, đây chính là mức độ cực hạn mà thân thể có thể chắp nhận được, nếu gượng ép thì chắc chắn cơ thể sẽ tan vỡ.

Vương Lâm vung tay phải lên, lực lượng sấm sét được nén lại ba vạn lần lập tức biến mất không một tiếng động trong đại điện.

- Chung Đại Hồng vốn là người Thiểm Lôi Tộc nên làm việc cũng không bị người khác chú ý. Còn Hứa Lập Quốc cũng không phải là tu sĩ mà chính là kiếm linh, vậy cứ mặc kệ cho hắn sung sướng. Hơn nữa Thiểm Lôi Tộc này cũng vì sự tồn tại của lôi vực bên ngoài, không phải là người trong tộc thì chẳng thể tiến vào được bên trong, cho nên cũng không quá đề phòng kiểm tra thân phận trong bộ tộc.

- Ta cũng không cần phải lo lắng nhiều làm gì...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn không nghĩ đến vấn đề này nữa mà hai mắt khép chặt, bắt đầu nghiên cứu tộc ấn của Thiểm Lôi Tộc.

Từng nhánh của luồng sấm sét bất diệt trong Thiểm Lôi Tộc hay từng ký hiệu đều do lực lượng sấm sét bất diệt phát triển ra. Khi nghiên cứu tộc ấn thì chính là nghiên cứu sấm sét bất diệt.

Ký hiệu tia chớp mà Vương Lâm đang nghiên cứu chính là tộc ấn của Vu Phi, dù ký hiệu này đã bị Vu Phi kéo ra nhưng vì nguyên nhân dung nhập vào linh hồn nên không thể phá hủy dễ dàng như vậy được.

Khi nghiên cứu, Vương Lâm càng có thể cảm nhận được sự lâu đời và hùng mạnh của sấm sét thiên địa, chỉ là ký hiệu ở một nhánh nhỏ mà mơ hồ ẩn giấu đủ loại biến hóa sấm sét. Chỉ là một ký hiệu nho nhỏ nhưng bên trong lại ẩn giấu bản nguyên sấm sét.

Nhưng lực lượng này lại căn bản không thể hấp thụ được, bên trong có ẩn giấu một ý chí. Lúc này ý chí đang ngủ say nhưng lúc nào cũng có thể hấp thu lực lượng trên ký hiệu từng nhánh của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc để dung nhập vào trong ký hiệu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm đã ở trong đại điện Thiên lôi Tông hơn một tháng. Khi hắn liên tục nghiên cứu thì mơ hồ phát hiện ra một chuyện rất quỷ dị.

Hai mắt Vương Lâm khẽ hé mở, bên trong lộ ra vẻ mệt mỗi nhưng cũng lóe lên những luồng sáng kỳ dị.

- Tất cả đám người Thiểm Lôi Tộc đều biết luồng sấm sét bất diệt, rất nhiều năm trôi qua, dựa vào tộc ấn trên mi tâm mở ra, đã đổi lấy lực lượng sấm sét vô tận. Vì vậy mà tu vi cũng tăng mạnh....nhưng cũng liên tục kính dâng tính mạng và tất cả sấm sét tu luyện...

- Vấn đề này và Môn Đồ Hương Hỏa...Cực kỳ giống nhau!

Hào quang trong mắt Vương Lâm ngày càng bùng lên dữ dội.

- Nếu như coi sấm sét thiên địa ở nơi đây là Đệ Tam Bộ đại năng thì tất cả Thiểm Lôi Tộc đều vì nó mà được sinh ra, nhưng những môn đồ của sấm sét bất diệt này...Những người này lại có được ký hiệu, tất cả đều đang liên tục tu hành để dâng lên tất cả...Nhưng cũng căn cứ vào những gì dâng lên mà phân chỉa ra tu vi khác biệt...Tất cả mọi chuyện đều giống như Lôi tinh được sử dụng để tiến vào Thiểm Lôi Bảng của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc.

Vương Lâm mơ hồ cảm giác được một bí mật kinh thiên, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi lầm bẩm:

- Tất cả chủng tộc trong Thái Cổ Tinh Thần đều có một ký hiệu...Ký hiệu này không chỉ xuất hiện trên mi tâm! ví dụ như màu tóc màu xanh của Lam Ti Tộc cũng là một loại ký hiệu. Nếu toàn bộ tộc ấn của tất cả bộ tộc trong Thái Cổ Tinh Thần cũng giống như Thiểm Lôi Tộc...Thì Thái Cổ Tinh Thần này, chẳng lẽ...Chẳng lẽ...

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, hắn ngẩng đầu nhìn lên hư không, ánh mắt hắn phá vỡ đại điện rồi trực tiếp rơi lên vùng đất cấm địa của Thiểm Lôi Tộc, vẻ mặt âm trầm như nước.

- Chẳng lẽ trên Thái Cổ Tinh Thần này vẫn còn một tồn tại với tu vi kỳ dị không thể nào tưởng tượng được giống như năm xưa, tạo thành một vùng đất nuôi dưỡng sao? Giống như một trận chiến năm xưa giữa ta và Thủy Đạo Tử, lão đã mở ra một thế giới trong đó có hai mươi tỷ Thủy Đạo môn đồ, cũng có rất nhiều tu chân tinh. Đám Thủy Đạo môn đồ kia sống ở đó, Thủy Đạo Tử giống như thần linh đối với đám người bọn họ.

Càng suy đoán thì Vương Lâm càng cảm thấy lạnh lẽo, ánh mắt hắn nhìn lên bầu trời đã không thể nào xuyên qua được lớp sương mù dày đặc.

- Đây chẳng qua chỉ là những suy đoán của ta...Có lẽ mọi chuyện vẫn không hoàn toàn giồng như vậy...nhưng sự tồn tại của đại trận Phong giới cũng không phải chỉ đơn giản là vây quanh đám người Nội giới, chưa hẳn đã giống như lời nói của người đứng đấu Phong giới...

- Hơn nữa còn có những lời nói của Ngân Y Nữ Tử, hương khói có độc, là một âm mưu...Hơn nữa Lam Mộng Đạo Tôn đã từng nói vì bị lực lượng một tiếng rống của người Nội giới mà trọng thương và hoảng sợ bỏ chạy...Rốt cuộc tất cả mọi chuyện có gì liên quan đến nhau hay không? Rốt cuộc có bí ẩn gì đang bao phủ cả Nội và Ngoại giới?

- Còn tồn tại Viễn Cổ Tiên Vực có tác dụng gì?

Vương Lâm càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, trong lòng chấn động, tâm thần xuất hiện dấu hiệu run rẩy hiếm thấy.

Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu, hắn trở nên trầm mặc, đã đem tất cả những suy đoán vừa rồi vùi sâu vào tận đáy lòng.

- Dù là thật hay giả thì hương hỏa này ta tuyệt đối không bao giờ tu luyện.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, bên trong bùng lên vẻ kiên định.

Mấy ngày sau, Chung Đại Hồng đã quay trở về trước cả Hứa Lập Quốc, khi đi vào sơn môn Thiên lôi Tông thì vẻ mặt kích động của hắn lập tức được thay thế bằng sự cung kính. Đặc biệt là sau khi nghe thấy Vương Lâm bế quan thì vội vàng đi đến đại điện quát đám tu sĩ bên ngoài tránh đường. Hắn tự mình đứng bên ngoài và đưa lưng về phía đại điện, vẻ mặt cực kỳ cảnh giác, ánh mắt đảo khắp bổn phía, cố gắng ra vẻ đang bảo vệ cho chủ nhân.

Giống như nếu có tu sĩ Vấn Đỉnh tiến đến thì phải bước qua thi thể Chung Đại Hồng hắn mới được đi vào đại điện.

Không lâu sau khi bày ra bộ dạng như vậy, âm thanh kêu gọi của Vương Lâm đã vang lên trong lòng Chung Đại Hồng. Lúc này tinh thần Chung Đại Hồng cực kỳ chấn động, hắn vội vàng xoay người đi đến trước đại điện, phủi sạch quấn áo giống như muốn giũ sạch tất cả bụi bẩn. Sau khi sửa sang lại bộ dạng thì ngểnh đấu ưởn ngực, mang theo sự nịnh hót đi nhanh vào đại điện.

Khoảnh khắc khi vừa đi vào, không đợi Vương Lâm phải mở miệng, Chung Đại Hồng lập tức nói bằng giọng điệu kích động:

- Tiểu Chung Đại Hồng đã không phụ lòng tiến bối, tất cả những vật phẩm có thể đổi lấy Lôi tinh đều dâng hết lên cho tiền bối.

Chung Đại Hồng vừa nói vừa đi nhanh vào đại điện, tay phải hắn vỗ lên ký hiệu trên mi tâm, lập tức lấy tất cả mọi vật đã sưu tầm ra ngoài. Khi lấy ra mọi thứ thì chất thành đống như ngọn núi trong đại điện.

Vẻ mặt Chung Đại Hồng cực kỳ phấn chấn, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi lại càng trở nên kích động:

- Tháng này Tiểu Chung không được thấy mặt tiền bối, lúc này được gặp thì tinh thần lập tức sảng khoái, hít vào khí tức ngồi xuống thổ nạp của tiền bối làm tu vi của vãn bối tăng trường mạnh, chỉ hận không thể được đi theo bên cạnh tiền bối, nhưng vì tiền bối mà làm việc cũng là một vinh

hạnh cực lớn của Đại Hồng, cũng hận không thể chỉa ra thật nhiều phân thân, để sưu tầm vật phẩm được nhanh hơn.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn nhìn về phía Chung Đại Hồng rồi vung tay phải lên, tất cả những vật phẩm dùng để đổi lấy Lôi tinh đang chất đống trong đại điện lập tức bị hắn thu sạch.

- Rất tốt! đây là ta ban cho ngươi!

Vương Lâm búng ngón trõ, một viên thuốc lập tức phóng vào trong tay Chung Đại Hồng.

Chung Đại Hồng cúi đầu xem xét, tâm thần lập tức chấn động, vẻ vui sướng không thèm che giấu. hắn vội vàng nói:

- Vì tiền bối làm việc chính là vinh hạnh cho tiểu bối, phong thái của tiền bối như hào quang trời đất, dù không được ban thưởng bất cứ thứ gì thì vãn bối cũng rất vui lòng. Tiền bối, chỉ còn vài hôm nữa là đến ngày đổi Lôi tinh, hơn nữa Lôi Tinh Điện cũng sắp mở cửa, chúng ta có nên lên đường đi đổi trước một ít không?

Vương Lâm suy nghĩ một chút, hắn nhìn Chung Đại Hồng bằng ánh mắt như cười như không rồi khẽ gật đầu.

Chung Đại Hồng thấy Vương Lâm đồng ý thì trong lòng cảm thấy cục kỳ sung sướng, hắn cố ý về trước Hứa Lập Quốc để có thể cũng Vương Lâm ở chung một chỗ, để triển khai "pháp thuật vô địch". Đồng thời muốn đi với Vương Lâm đến Lôi Tinh Điện để Hứa Lập Quốc quay về không thể nào gặp được Vương Lâm.

- Hừ hừ! Hứa Lập Quốc! Lúc này Chung Đại Hồng ta muốn khai chiến với ngươi, ta cũng không tin đấu không lại ngươi, chỉ cần để tiền bối tiếp nhận ta, dù là đi đổi vật phẩm lấy Lôi tinh, ta đi theo bên cạnh cũng có rất nhiều lợi ích. Hơn nữa xem bộ dạng của tiền bối thì chắc chắn sẽ giành lấy địa vị trong Thiểm Lôi Bảng, đến lúc đó nước dâng thuyền lên. Chung Đại Hồng ta cũng sẽ có ngày nổi danh. Không chừng sau này tất cả Thiểm Lôi Tộc đều biết đến một tồn tại nhỏ nhoi như Chung Đại Hồng ta đây.

Chung Đại Hồng có dã tâm rất lớn, điều này chính là điểm khác biệt khủng bố giữa hắn và Hứa Lập Quốc.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1335: Lôi tinh điện.

Trong Thiểm Lôi Tộc chẳng phải lúc nào cũng có thể đi đổi lấy Lôi tinh, mỗi năm Lôi Tinh Điện tồn tại trên mười ba tu chân tinh chỉ được mở ra ba ngày. Nếu muốn đổi lấy Lôi tinh thì phải đến Lôi Tinh Điện vào khoảng thời gian này.

Trong thời gian ba ngày này, phần lớn tu sĩ trên tất cả tu chân tinh đều chạy đến Lôi Tinh Điện để đổi lấy Lôi tinh từ trong tay vị Trưởng lão Thiểm Lôi Tộc phụ trách Lôi Tinh Điện. Hơn nữa cũng có thể thông qua Lôi tinh để mua sắm một vài pháp bảo và công pháp của Thiểm Lôi Tộc.

Nhưng cũng không thể lén giao địch Lôi tinh, trong Thiểm Lôi Tộc, Lôi tinh không thể nào đem đi, chỉ có thể giao dịch với Lôi Tinh Điện mà thôi.

Tuy là như vậy nhưng tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc quá đông tất nhiên cũng có phương pháp giao dịch mà không cần phải dùng Lôi tinh. Nếu muốn giao dịch riêng thì chỉ cần lấy ra vật có số lượng Lôi tinh tương ứng, vì vậy có thể thay thế cho Lôi tinh. Nhưng phương pháp này lại tồn tại rất nhiều nguy hiểm, cho nên chỉ có những lão quái tu vi cao thâm mới lén lút giao dịch với nhau.

Loại Lôi tinh không thể nào mang đi, không thể lén giao dịch với nhau, đối với tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc thì phương pháp này quá bất tiện. Nhưng vẫn liên tục được duy trì rất nhiều năm qua, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Vương Lâm có thêm Chung Đại Hồng đi bên cạnh, cả hai hóa thành hai luồng cầu vồng phóng đi như tên bắn trên bầu trời, lao về phía Lôi Tinh Điện.

Lôi Tinh Điện đứng sừng sững trên một ngọn núi ở địa phương trung tâm tu chân tinh. Ngọn núi này cao ngập vào mây, là đỉnh núi cao nhất trên tu chân tinh, bốn phía là một vùng lòng chảo, lúc nào cũng được sương mù xanh bao phủ, không để cho bất kỳ tộc nhân Thiểm Lôi Tộc nào được phép tiến vào. Một khi tiến vào trong sương mù thì lập tức bị sấm sét bên trong đánh phủ đầu, kẻ nào nhẹ thì trọng thương trốn ra, nặng thì trực tiếp vỡ tan và tử vong.

Nơi đây chính là cấm địa.

Trong khoảng thời gian ba ngày đổi Lôi tinh thì sương mù xanh mới tiêu tán đi một ít rồi lộ ra một con đường để tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đi vào.

Thiểm Lôi Tộc có khoảng cách khá xa với Lôi Tinh Điện, thực tế thì địa phương Thiên Lôi Tông chẳng qua chỉ là vùng biên giới của tu chân tinh này, giống như Triệu quốc trên Chu Tước Tinh năm xưa.

Địa phương này không được ngươi ta coi trọng, cũng không cần kẻ khác phải đi kiểm tra. Dù nơi đó có cường giả gì, trừ khi xảy ra biến đổi kinh thiên, nếu không vẫn chẳng có ý nghĩa gì với tu chân tinh khổng lồ này.

Ví dụ như Vu Phi, từ khi sinh ra đến giờ vẫn chưa vượt qua khoảng cách mười vạn dặm. Dù trong phạm vi mười vạn dặm thì biết được vài người nhưng khi đi ra ngoài thì lập tức mù tịt.

Ngay cả Chung Đại Hồng cũng giống như vậy.

Vì biết được điều này nên Vương Lâm đã không còn có nhiều lo lắng về việc tu vi của tên Vu Phi bị mình đoạt xá này biến đổi quá lớn. Dưới tình huống Vương Lâm không thi triển thần thông thì hắn cùng Chung Đại Hồng phi hành hơn nửa thống mới phóng đến vùng đất Trung tâm của tu chân tinh.

Trên đường đi Chung Đại Hồng triển khai toàn bộ khí lực, liên tục dùng pháp thuật vô địch để nịnh hót. Nếu chỉ là như vậy thì không thể nào lộ rõ thủ đoạn của Chung Đại Hồng nhưng hắn không những mở miệng nịnh hót và còn cố gắng lao trước phóng sau, chỉ cần Vương Lâm có một ánh mắt là hắn lập tức đoán ra được ý nghĩ, vì vậy mà ra tay giành việc ngay tức khắc.

Có thể nói trên đoạn đường này Chung Đại Hồng hầu hạ Vương Lâm cực kỳ chu đáo.

Đây chính là điều mà Hứa Lập Quốc không thể bằng, ngay cả Vương Lâm cũng phải ném cho Chung Đại Hồng vài viên đan dược, chỉ điểm cho đối phương một vài đầu mối trên phương diện tu vi.

Vì vậy mà Chung Đại Hồng càng trở nên phấn chấn, hắn không đợi Vương Lâm phân phó mà trên đương hễ gặp phải kẻ nào có thể vơ vét thì lập tức phóng đi với vẻ mặt cực kỳ hung ác. Sau đó lại quay về với rất nhiều vật phẩm đổi lấy Lôi tinh, cũng không giữ lại bất cứ thứ gì mà đưa hết cho Vương Lâm.

- Chủ tử, địa phương phía trước chính là phạm vi trong Lôi Tinh Điện, trong đây không được cướp đoạt vật phẩm đổi Lôi tinh. Hơn nữa trong thời gian ba ngày thì nghiêm cấm đấu đá lẫn nhau trong phạm vi Lôi Tinh Điện, điều này được đưa ra cũng chỉ với tác dụng bảo vệ tộc nhân. Đoạn đường trước đó chúng ta đi cũng không phải là thẳng tắp, cho nên sẽ dẫn đến sự chú ý của những tu sĩ đại thần thông. Tiểu nhân biết chủ tử tu vi thông thiên nhưng sau khi trở về thì nhất định sẽ gặp phải vài phiền phức nhỏ.

Trong khoáng thời gian vừa qua, Chung Đại Hồng đã biến đổi cách xưng hô từ Tiền bối thành chủ nhân lúc nào không biết.

Hai từ ngữ này hoàn toàn khác biệt, ý nghĩa cũng giống như trời và đất. Chung Đại Hồng cho rằng từ tiền bối này chỉ đề dùng gọi người ngoài, hơn cũng phải gọi Vương Lâm bằng chủ nhân giống Hứa Lập Quốc để tỏ vẻ là người một nhà.

Hơn nữa Vương Lâm cũng không từ chối, cứ để mặc Chung Đại Hồng muốn gọi sao cũng được.

Khi tiến vào trong phạm vi của Lôi Tinh Điện thì tu sĩ ngày càng đông, những luồng yển vồng xuất hiện như thoi đưa trên bầu trời, hàng loạt yển vồng phóng qua liên tục. vẻ mặt Chung Đại Hồng cũng cực kỳ cảnh giác. dù nơi đây nghiêm cấm chiến đấu nhưng khi phải đối mặt với đám tu sĩ đại thần thông thì hắn vẫn cảm thấy căng thẳng.

Cũng có rất nhiều tu sĩ đến theo nhóm, cả đám hơn mười mấy tên tu sĩ cùng nhau hóa thành yển vồng quét ngang không trung cực kỳ kiêu căng. những người bên cạnh lập tức tránh ra nhường đường.

- Về mặt tu vi thì tu sĩ trên Thiểm Lôi Tộc này cao hơn rất nhiều so với Nội giới...Trong đây có thể tùy ý nhìn thấy tu sĩ Hóa Thần, Anh Biến cũng rất nhiều...

Vương Lâm đi về phía trước, ánh mắt hắn chuyển lên những đạo yển vồng trước mắt rồi nhanh chóng thu hồi.

Đúng lúc này đột nhiên một luồng khí tức cực kỳ khủng bố gào thét phóng đến sau lưng Vương Lâm và Chung Đại Hồng. Khí tức này như sóng dữ, vang lên những âm thanh ầm ầm, hơn nữa lại được bao phủ trong sấm sét.

Vẻ mặt đám tu sĩ đang phi hành khắp bốn phía lập tức trở nên cực kỳ sợ hãi, tất cả đều quay đầu nhìn lại, vẻ mặt cung kính.

Lại có một ngươi đàn ông trung niêu hắc y đầu đội đạo quan, hay tay chắp sau lưng tiến đến. Người này phóng qua bên cạnh Vương Lâm làm bùng lên hàng loạt luồng gió cực mạnh.

- Lão quái Vấn Đỉnh!

- Hắc Ma Pháp Vương Vũ Di Sơn, nghe nói tu vi người này đã đạt đến Vấn Đỉnh sơ kỳ đỉnh phong, lúc nào cũng có thể tiến vào trung kỳ.

- Nghe nói lão quái này ít khi nào bước ra khỏi Vũ Di Sơn, lần này đi vào Lôi Tinh Điện chắc chắn sẽ đổi lấy một lượng lớn Lôi tinh!

- Điều này là đương nhiên. Hắc Ma Pháp Vương này xếp hạng thứ bảy trăm sáu mươi sáu trên Thiểm Lôi Bảng, lần này sau khi đổi Lôi tinh có thể sẽ vươn lên vài hạng nữa không chừng.

Tất cả tu sĩ bốn phía đều ôm quyền rất cung kính, sau người đàn ông trung niên kia đi qua thì lập tức bàn luận ồn ào.

- Chủ tử, người này là Hắc Ma Pháp Vương ở Vũ Di Sơn. Trong Vũ Di Sơn có Tứ vương, ngươi nào cũng là lão quái Vấn Đỉnh!

Chung Đại Hồng lập tức khẽ giải thích với Vương Lâm.

Dù Vương Lâm muốn sưu tầm ký ức của Chung Đại Hồng nhưng Lâm vậy chỉ nhìn thấy được vài chuyện quan trọng mà thôi. Vì vậy mà những gì được biết về các tu sĩ Vấn Đỉnh trong ký ức của Chung Đại Hồng sẽ bị mất sạch, nhìn không được rõ ràng.

Ánh mắt Vương Lâm rơi trên người Hắc Ma Pháp Vương đang đi phía trước, hắn khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Hắc Ma Pháp Vương ở phương xa đã quen với chuyện đám tu sĩ bàn tán ở sau lưng, hắn đi về phía trước mà căn bản không quan tâm mọi chuyện đang xảy ra phía sau. Nhưng khoảnh khắc khi Vương Lâm quét mắt lên người thì tâm thần Hắc Ma Pháp Vương lập tức nhảy dựng lên toàn thân giống như đang run rẩy, trên trán lập tức vã mồ hôi lạnh. Cũng may cảm giác này đã tiêu tán trong nháy mắt, nhưng Hắc Ma Pháp Vương lại không dám quay đầu. Hắn vội vàng phóng về phía trước như tên bắn.

Dưới sự hầu hạ của Chung Đại Hồng, vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, cả hai đều phóng về Lôi Tinh Điện đang ngày càng gần ở phía trước. Lúc này đã thấy được sương mù màu xanh đang bao phủ, bên trong có một khe nứt giống như bị người ta bổ ra, vì vậy mà tạo thành một con đường rộng hơn mười trượng. Ngoài sương mù xanh có hai tu sĩ mặc áo đỏ với vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng. Hai người này thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, nhưng thực tế lại chính là những lão quái sống vài ngàn năm. Tu vi của hai tên này đã vượt qua Đệ Nhất Bộ và đạt đến cảnh giới Âm Hư.

Ánh mắt hai tu sĩ áo đỏ lạnh như băng, liên tục đảo qua trên người đám tu sĩ đi vào. Kẻ nào bị ánh mắt của hai tên tu sĩ này chuyển lên đều run rẩy thân thể, vẻ mặt lộ ra sự hoảng sợ và cung kính.

Dù là Hắc Ma Pháp Vương thì cũng phải cung kính như phàm nhân gặp tiên tử khi đối mặt với hai tu sĩ áo đỏ này.

Không cẩn Chung Đại Hồng giới thiệu thì Vương Lâm cũng biết hai người này phụ trách việc trông coi con đường khe nứt. Trong con đường giữa hai người tu sĩ áo đỏ có rất nhiều tu sĩ hóa thành cấu vồng bước vào rồi phóng đi như tên bắn.

Số lượng tu sĩ bốn phía rất nhiều, không dưới một ngàn người, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu hỗn loạn, lại càng không có những âm thanh ồn ào. Tất cả đều lặng lẽ tiến vào trong con đường khe nứt.

Không lâu sau, vẻ mặt Vương Lâm khẽ động, hắn tùy ý đảo mắt nhìn về chân trời xa. Một lát sau, mây mù cuồn cuộn phóng từ chân trời đến, dùng mắt nhìn có thể thấy trong mây mù có tiếng sấm động ầm ầm, bùng ra những tia chớp vô tận giống như nối liền thiên địa.

Những đám mây sấm sét ầm ầm phóng đến lập tức làm cho tâm thần rất nhiều tu sĩ ở bên ngoài con đường khe nứt chấn động dữ dội. Ngay cả vẻ mặt hai tu sĩ mặc áo đỏ đứng bên ngoài cùng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Một tiếng sấm động từ trong hư vô truyền ra, mây sấm sét đột nhiên thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một tấm áo choàng khoác lên người một lão già đi từ trong mây ra ngoài.

Lão già này có mái tóc trắng xóa, hai mắt lóe lên những luồng tinh quang kinh người. lão tiến về phía trước một bước nhưng giống như vượt qua không gian và thời gian. làm cho thiên địa xuất hiện dấu hiện vặn vẹo.

- Tu sĩ Khuy Niết...

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười khó thể nào phát hiện được.

Lão già này vừa xuất hiện thì lập tức làm cho tất cả tu sĩ đứng ngoài con đường khe nứt phải hoảng sợ. Một số người biết được thì không dám bàn luận mà đồng loạt ôm quyền rồi dùng giọng cung kính nói:

- Tham kiến Chu Thiên Tử tiền bối!!!

Ngay cả vẻ mặt hai tu sĩ áo đỏ bên đứng ngoài khe nứt cũng trở nên cung kính. cả hai đều tiến lên rồi vội vàng ôm quyền cung kính nói:

- vãn bối ra mắt Chu Thiên Tử tiền bối. lần này tiền bối đến Lôi Tinh Điện để lọt vào tốp mười trong Thiểm Lôi Bảng phải không?

Lão già tóc trắng hơi ôm quyền rồi cười nói:

- Nhóm mười người đứng đầu thì không thể. nhưng có thể tiến vào nhóm ba mươi người.

Lão già tóc trắng vừa nói chuyện thì ngón tay phải cũng búng ra, lập tức có hai khối đan dược bay ra rơi vào trong tay hai tu sĩ áo đỏ, lão già cùng không nói thêm điều gì mà trực tiếp đi vào khe nứt và phóng về phía trước. Trên đường lão già tóc trắng phi hành, tất cả tu sĩ đều phải nhường đường.

Hai tu sĩ áo đỏ nhìn thoáng qua khối đan dược trong tay, vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hài và vui mừng, sau đó thì liên tục hướng về phía hình bóng lão già tóc trắng mà ôm quyền.

Vương Lâm nhìn về phía lão già tóc trắng phóng đi. trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Khi lão già kia đã phóng đi một lúc lâu thì trong đám tu sĩ khắp bốn phía mới truyền ra những âm thanh bàn luận sôi nổi.

- Những tu sĩ đại thần thông Đệ Nhị Bộ đều đến đây vào ngày cuối cùng. không ngờ Chu Thiên Tử tiền bối lại vào đây sớm như vậy.

- Ôi! không biết khi nào tộc ấn của ta mới mở ra và đạt đến tu vi như Chu Thiên Tử tiền bối. sợ rằng cả đời này cùng không có hy vọng.

- Chẳng phải không có khả năng, nghe nói trước đây Chu Thiên Tử tiền bối gặp được kỳ ngộ, cho nên tu vi mới tăng trường đến mức độ cao như vậy. Đời người tạo hóa ở khắp nơi, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp được kỳ ngộ.

Trong tiếng người bàn luận ồn ào, Vương Lâm và Chung Đại Hồng tiến về phía khe nứt. Ánh mắt hai tu sĩ áo đỏ đảo lên hai người Vương Lâm và Chung Đại Hồng, tất nhiên sẽ không thể phát hiện ra bất cứ điều gì, vì vậy để hai người tùy ý tiến vào. Trong mắt hai người tu sĩ áo đỏ thì Vương Lâm và Chung Đại Hồng chẳng qua chỉ là những nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới.

Khi tiến vào trong khe nứt sương mù, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Sau khi hắn đi vào trong Thiểm Lôi Tộc thì đây chính là lần đầu tiên hắn vào địa phương quan trọng thế này. Hắn nhìn chằm chằm vào sương mù xanh bốn phía, trong mắt cũng dần bùng ra những luồng sáng kỳ dị.

- Sương mù này...

Nếu hơn được điểm sáu thì sẽ đưa ra tin vui ngay!

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1336: Chính thức tiến lên Thiểm Lôi Bảng

Sương mù màu xanh liên tục chuyển động, bên trong chốc chốc lại lóe lên tia chớp, mơ hồ truyền ra những âm thanh như có như không. Điều này làm cho tất cả tu sĩ tiến vào khe nứt đều sinh ra tâm tư kính sợ.

Đám tu sĩ không dám đi gần lại sương mù xanh mà lựa chọ phương pháp phi hành ở vị trí trung tâm khe nứt, giống như sợ sương mù sẽ thò ra một bàn tay kéo mình vào vậy. Dù không phải là lần đầu tiên Chung Đại Hồng đến Lôi Tinh Điện, nhưng sau khi tiến vào trong khe nứt thì hắn liên tục kinh hoàng, cẩn thận phóng về phía trước. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại chuyển lên đám sương mù xanh.

Sương mù này trong mắt người khác thì rất đáng sợ và khó lường nhưng đối với Vương Lâm thì lại không thể sinh ra một chút cảm giác sợ hãi nào.

- Sương mù này rất có thể…

Dưới ánh mắt Vương Lâm, hắn đã nhìn thấy sương mù này không phải hoàn toàn là sương mù mà lại tràn đầy sấm sét, rõ ràng bị người ta dùng thuật đại thần thông hút ra từ trong Lôi vực, sau đó lại bóp nát ra thành sương mù, lại thêm vào vài thần thông đặc biệt để tạo ra một vòng phòng hộ.

- Thì ra là sấm sét hóa thành sương mù, không ngờ thần thông của Thiểm Lôi Tộc đối với Lôi đạo đã nghiên cứu đến mức độ này rồi… dùng sấm sét hóa sương mù, từ vô hình trở thành hữu hình rồi có thể thay đổi hình dạng. Trên tầng phòng hộ còn mơ hồ sinh ra hiệu quả giống như thuật Hô Phong Hoán Vũ của ta…

- Khi tâm thần khẽ động thì sương mù sấm sét này sẽ co rút lại tạo thành nơi giam cầm, biến hóa vô cùng, quả nhiên rất kỳ diệu.

Vương Lâm cất bước trong khe nứt tiến về phía trước, đồng thời những gì quan sát được càng ngày càng thêm sâu sắc.

- Hơn nữa Thiểm Lôi Tộc này căn bản không nghĩ người ngoài sẽ tiến vào, nên mới đạt sương mù sấm sét ở nơi này. Đặc biệt là khi khe nứt mở ra, chẳng khác nào thần thông sương mù sấm sét này mở ra phòng hộ, đã đem tất cả những gì ẩn giấu bên trong bộc lộ ra ngoài, có thể tùy ý xem xét… Nếu đã như vật thì ta từ chối cũng là không kính trọng người khác.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức của hắn đột nhiên bùng ra phóng thẳng vào trong sương mù sấm sét. Ngay sau đó, thần thức lập tức tiến vào trong sương mù và liên tục nghiên cứu.

Thần thức của Vương Lâm quá mạnh, nó vững vàng chặn đứng sương mù sấm sét làm cho sương mù không thể nào phản kháng và vùng vẫy, để mặc cho Vương Lâm kiểm tra. Nếu sương mù sấm sét này không mở ra khe nứt thì Vương Lâm muốn nghiên cứu được phải đặc biệt cẩn thận, hơn nữa phải mất rất nhiều thời gian mới có thể chứng kiến phương pháp ngưng tụ bản nguyên này.

Nhưng lúc này Vương Lâm lại có được một cơ hội cực kỳ thuận lợi, dưới sự bao phủ thần thức, hắn đã nhanh chóng thôi diễn ra thuật thần thông trong sương mù. Thuật sấm sét hóa sương mù này cực kỳ tinh diệu, dù là Vương Lâm cũng phải liên tục khen ngợi.

Sau vô số vạn năm, Thiểm Lôi Tộc chưa từng xảy ra chuyện này, càng không ngờ có người tiến vào trong khe nứt sương mù. Hơn nữa lại có thể tiến vào trong sương mù nhanh như vậy, lại nhìn ra thần thông bản nguyên bên trong, vì vậy mà đi ngược lại rồi thôi diễn ra những ký hiệu và biến hóa của pháp thuật.

Từ xưa đến nay, Vương Lâm là người đầu tiên làm được như vậy.

Thiểm Lôi Tộc lại càng không ngờ có người phá vỡ được Lôi vực Ngoại giới để trà trộn vào trong. Loại chuyện này quá mức khó tưởng, phải biết rằng Lôi vực rất khủng bố, chỉ có Đệ Tam Bộ đại năng mới tiến vào

trong mà không hao tổn bất kỳ thứ gì, những người còn lại căn bản không thể tiến vào.

Điều này cũng vì nguyên thần Vương Lâm có tồn tại một luồng sấm sét, là một tồn tại bất diệt, cho nên mới có thể hoàn thành chuyện tiến vào trong Thiểm Lôi Tộc hầu như không thể có khả năng tồn tại này được.

Lúc này Vương Lâm đã đi đến trọng địa của Thiểm Lôi Tộc, lại giống như kéo ra chiếc khăn che mặt trong sương mù sấm sét, đã thấy được tất cả những thứ bên trong, học được một trong những tuyệt học thất truyền của Thiểm Lôi Tộc, Hóa Lôi Vi Vụ!

Nếu người Thiểm Lôi Tộc biết được điều này thì chắc chắn sẽ cực kỳ hãi hùng, điều này vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Khe nứt này cũng không dài, chỉ sau thời gian nửa nén hương đã có thể đi xuyên qua. Sương mù bị Vương Lâm áp chế nên người ngoài không thể nhìn ra chút biến hóa nào khác. Dù sao thần thức của Vương Lâm cũng là sấm sét, dùng sấm sét đi tìm hiểu sấm sét tất nhiên sẽ không có chút sơ hở nào.

Khoảnh khắc khi đi qua khe nứt, Vương Lâm lập tức thu hồi thần thức vào trong cơ thể, hai mắt hắn lóe lên tinh quang, mơ hồ xuất hiện một ký hiệu.

Ký hiệu này chính là thuật Hóa Lôi Vi Vụ.

Đi khỏi khe nứt, trước mặt Vương Lâm xuất hiện một ngọn núi cao ngất trời, trên đỉnh núi có một tòa điện cực kỳ xa hoa, sấm sét xẹt qua lại trên đại điện tạo thành ba chữ “Lôi Tinh Điện”

Bốn phía lập tức bùng lên rất nhiều luồng cầu vồng, đám tu sĩ vừa rồi đi qua khe nứt sương mù vào đây lập tức phóng về phía đại điện trên đỉnh núi. Vương Lâm và Chung Đại Hồng cũng phóng đi, rất nhanh sau đó đã đến đỉnh núi, cả hai đứng dưới đại điện.

- Chủ tử, đại điện này có ba cánh cửa, theo thứ tự đông, tây và nam. Trong đó cửa đông chính là nơi đổi lấy Lôi tinh. Cửa nam thì đi về phía địa phương dùng Lôi tinh đổi lấy pháp bảo và đan dược của Lôi Tinh Điện. Còn cửa tây chỉ có tu sĩ đại thần thông mới có thể tiến vào, nơi đó địa phương của bộ tộc giao nhiệm vụ, sau khi hoàn thành thì có thể nhận được rất nhiều Loi tinh.

Chung Đại Hồng cũng biết Vương Lâm chưa từng đến Lôi Tinh Điện, dù có chút nghi ngờ nhưng so với những lợi ích mà Vương Lâm đã cho, hắn lập tức giả vờ không biết.

Tất nhiên những thứ này Vương Lâm cũng biết từ trong trí nhớ của Vu Phi và Tề Trì, sau khi nghe vậy thì hắn gật đầu nói:

- Ta đi vào một mình là được rồi, khi nào đi sẽ nói cho ngươi biết.

Chung Đại Hồng vội vàng xưng vâng, Vương Lâm cũng không để ý đến Chung Đại Hồng, ánh mắt cũng thu hồi không còn chuyển lên đại điện. Với tu vi của hắn thì liếc mắt đã nhìn thấy đại điện ẩn chứa không gian, nhìn như một tòa đại điện nhưng thực chất lại có bốn tầng không gian.

Cửa đông, nam, tây chính là ba không gian khác biệt, nhưng vẫn còn khác nhau ở một điểm chính là không tiến vào cửa nhưng chỉ cần quét thần thức qua thì rõ ràng phát hiện trong không gian thứ tư có chín luồng hơi thở, tất cả đều đang thổ nạp.

- Thiểm Lôi Tộc này cũng có rất nhiều cường giả, trong chín luồng hơi thở có năm người Khuy Niết, ba người Tịnh Niết còn một người đã đạt đến Toái Niết!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn đi về phía cửa đông.

Nơi đây có rất nhiều tộc nhân Thiểm Lôi Tộc, đứng thành từng đám hoặc đứng một mình, hay tụm năm tụm ba, ra ra vào vào cực kỳ náo nhiệt.

Đặc biệt là ở cửa đông còn có nhiều tu sĩ hơn, tu sĩ thường từ trong đó đi ra, vẻ hưng phấn được che giấu rất sâu trên mặt. Tất cả đều vội vàng cất bước, hơn nữa còn có một vài người che giấu rất tốt, loại người đa mưu

túc trí, dù là đi ra hay vào thì vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, che giấu biểu cảm.

Tâm cơ này có liên quan đến tính cách, cũng có liên quan rất lớn đến tuổi tác. Vương Lâm đã tu đạo hai ngàn năm, đã nhìn thấu tất cả, tâm cơ sâu sắc không kém những lão quái đã tu đạo cả vạn năm, thậm chí còn có điểm vượt xa.

Dù sao ở tu chân giới, ngoài tu vi thì tâm trí cũng là một đặc điểm cực kỳ quan trọng để có thể tồn tại.

Vương Lâm cũng không nóng lòng vào cửa đông ngay, hắn đứng đó nhìn cả nửa ngày, vẻ mặt lạnh lùng giống như không phải là người lạ lẫm nơi đây. Sau đó Vương Lâm đi về phía cửa đông, hắn không quen bất kỳ người nào nơi đây, cũng không có ai biết được hắn. Hắn phải cố gắng trở nên cực kỳ lạnh lùng để người khác không dám đến gần bắt chuyện.

Khoảnh khắc khi bước vào cửa đông, Vương Lâm lập tức cảm nhận được chính mình tiến vào trong một không gian được người ta mở ra. Trước mặt hắn có một cái ao đen kịt, bên trong có rất nhiều vật giống như bùn nhão, chốc chốc lại nổi lên bọt khí.

Có ba lão già khoanh chân ngồi bên cạnh ao, tu vi ba người này cũng không kém, một người đã đến Dương Thực, hai người còn lại đều là Âm Hư, trong thân thể tràn ngập lực lượng sấm sét.

Trước đó Vương Lâm đã biết được phải làm sao để đổi lấy Lôi tinh từ trong ký ức của Chung Đại Hồng, hắn cũng không rầy rà mà tiến lên vỗ vào mi tâm. Lúc này những vật phẩm dùng để đổi lấy Lôi tinh phóng ra rồi rơi ầm ầm xuống ao bùn, sau đó lại bị bùn nhão bên dưới thôn phệ sạch sẽ.

Nửa ngày sau, Vương Lâm còn chưa kết thúc, ba lão già đang ngồi khoanh chân lập tức giương cặp mắt cẩn thận lên nhìn Vương Lâm, trong mắt bùng ra những luồng sáng kỳ dị.

Ba người bọn họ phụ trách nơi đây, rất ít khi thất được người có thể lấy ra nhiều vật phẩm đổi Lôi tinh như vậy. Tu vi của Vương Lâm chuyển động theo tâm thần, bất kỳ lúc nào cũng có biến đổi trước mặt người khác. Lúc này trong mắt ba lão quái phía trước, hắn là một tu sĩ Vấn Đỉnh.

Một lát sau, khi tất cả vật phẩm đổi lấy Lôi tinh đều đã được lấy ra, đều bị ao đen thôn phệ. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn khẽ lật tay phải và lấy ra một khối ngọc giản, thứ này là vật của Vu Phi, trên đó có mệnh hồn, là vật để ghi chép Lôi tinh.

Vương Lâm ném ngọc giản đi, nó chìm vào trong ao đen. Lúc này trong ao mơ hồ truyền ta những âm thanh rầu rĩ, gầm rống và nổ vang. Không lâu sau, bùn nhão trong ao lập tức quay cuồng, ngọc giản bị Vương Lâm ném vào lại bay ra rồi phóng thẳng đến, hắn lập tức chụp vào trong tay.

Đúng lúc này tất cả ngọc giản Thiểm Lôi Bảng của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc trên tất cả tu chân tinh lập tức bùng ra những con sóng gợn, điều này chứng tỏ trên bảng xếp hạng Lôi tinh đã có sự thay đổi.

Ba ngày sau khi Lôi Tinh Điện mở cửa chính là những ngày mà Thiểm Lôi Bảng xảy ra nhiều biến đổi nhiều, vị trí bên trên cũng tùy theo đó mà thay đổi. Nhưng trên cơ bản thì tám trăm vị trí trên bảng cũng rất ít khi thay đổi, nhiều lắm cũng chỉ là vị trí có sự thay đổi cho nhau mà thôi.

Nhưng ngày hôm nay, vào khoảnh khắc này thì Thiểm Lôi Bảng bùng lên những con sóng gợn cực kỳ dữ dội. Chuyện này chỉ có một cách giải thích, chính là có gương mặt mới tiến vào Thiểm Lôi Bảng.

Hầu như tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đều lấy ngọc giản Thiểm Lôi Bảng ra rồi nhìn lại.

Người xếp vị trí đầu tiên chính là Vân Quế Tử, nhưng số lượng mười bốn tỷ bảy ngàn trước đó đã biến thành hai mươi bốn tỷ chín ngàn.

Khi thần thức của đám tu sĩ Thiểm Lôi Tộc đảo qua trên ngọc giản, có một vài kẻ thông minh đơn giản nhìn từ phía sau lên trước, lúc này lập tức nhìn thấy gương mặt mới đã làm Thiểm Lôi Bảng bùng lên những con sóng dữ dội.

Vị trí thứ bảy trăm chín mươi chín là Vu Phi, số lượng Lôi tinh của người này chính là bốn mươi sáu vạn bốn ngàn, vẻn vẹn chỉ cao hơn người xếp vị trí tám trăm ba ngàn.

- Vu Phi sao? Không biết tên này là người trên tinh cầu tu chân nào, thoáng cái đã tiến vào Thiểm Lôi Bảng.

- Cũng chưa từng nghe nói qua về người này, nhưng tộc nhân quá nhiều, chẳng phải chuyện gì cũng biết được. Người này có thể tiến vào Thiểm Lôi Bảng thì không nên xem thường, tuy xếp ở vị trí cuối cùng nhưng chỉ cần là người tiến vào trong bảng xếp hạng thì chắc chắn là nhân tài…

- Tên này cũng rất dễ nhớ, Vu Phi, Vu Phi! Nhưng không biết trong khoảng thời gian ba ngày khi Thiểm Lôi Bảng xảy ra thay đổi, chẳng biết vị trí của người này có thể giữ lại được hay không.

Khoảnh khắc này trên mười ba tu chân tinh khác biệt có rất nhiều lời bàn tán liên quan đến Vương Lâm, dù sao người có thể tiến vào Thiểm Lôi Bảng, đã vào thì chắc chắn sẽ nổi danh.

Khoảnh khắc này cái tên Vu Phi được rất nhiều người Thiểm Lôi Tộc ghi tạc vào trong lòng.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1337: Bí mật Thiểm Lôi Tộc

Vương Lâm đang đứng trong Lôi Tinh Điện, hắn thu hồi ngọc giản, đang định bỏ đi. Nhưng đúng lúc này một người trong số ba lão già đang ngồi khoanh chân bên cạnh ao bùn chậm rãi mở miệng:

- Ngươi chính là Vu Phi!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn khẽ gật đầu.

Lão già kia đánh giá Vương Lâm vài lần rồi chậm rãi nói:

- Rất tốt, có thể trấn tĩnh dưới uy áp của lão phu, xem ta cũng thuộc loại người tâm niệm kiên định. Hơn nữa tuổi đời cũng còn rất trẻ mà hôm nay đã đổi được số lượng Lôi tinh như vậy, cũng có thể thấy được ngươi là loại người tâm tư thâm trầm, rất tốt.

- Ngươi đã có tư cách tiến vào cửa Tây, đi xem có nhiệm vụ thích hợp gì hay không. Chỉ những tu sĩ cấp thấp mới dùng tài nguyên để đổi lấy Lôi tinh, ngươi đã tiến vào Thiểm Lôi Bảng thì có thể đi hoàn thành nhiệm vụ của bộ tộc, sẽ có được cơ hội lấy rất nhiều Lôi tinh.

Trong mắt lão già kia lộ ra vẻ khen ngợi, lão rất hài lòng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, hắn khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

- Không ngờ trước mặt ba người chúng ta lại có người tiến vào Thiểm Lôi Bảng, dựa theo quy củ, hễ là người phụ trách cửa đông gặp được gương mặt mới tiến vào Thiểm Lôi Bảng đều phải đưa ra chút tạo hóa. Đây là Tụ Lôi Hoàn được lão phu tự mình luyện hóa, đã nén lại tám ngàn chín trăm lần, tặng ngươi để phòng thân.

Lão già kia vung tay lên, lập tức có một lôi cầu như ngón tay cái bay đến trước mặt Vương Lâm.

Hai lão già còn lại cũng nhìn nhau cười, một người trong số đó cũng lật tay xuất hiện một khối ngọc giản, lão vung tay ném về phía Vương Lâm rồi trầm giọng nói:

- Trong ngọc giản này có chép lại một bộ công pháp của Thiểm Lôi Tộc chúng ta, tuy vô dụng với ta nhưng lại có thể làm cho tộc ấn của ngươi

mở ra nhiều hơn nữa khi tu luyện, xem như đây là quà gặp mặt!

Lão già cuối cùng cũng là người có tu vi Dương Thực, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, lão cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lượt rồi cười nói:

- Ta không tặng ngươi pháp bảo, đan dược hay công pháp mà tặng ngươi một câu, đi cửa tây chọn nhiệm vụ, đây chính là phương pháp giúp ngươi có thể thu được nhiều Lôi tinh nhất. Ngươi cầm lấy ngọc giản của ta, có thể tiếp nhận nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Lão già nói xong thì vung tay phải lên, một ngọc giản bùng ra lôi quang bay về phía Vương Lâm.

- Niệm Lôi!

Khi Vương Lâm thôn phệ và kiểm tra trí nhớ của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc, cũng không thể phát hiện ra hai chữ “Niệm Lôi”.

- Ngươi đã đi vào Thiểm Lôi Bảng cũng có tư cách biết được một chuyện, tất cả các đời tổ tiên của Thiểm Lôi Tộc ta nghiên cứu Lôi đạo, đến ngày hôm nay đã phát hiện ra lôi chia làm Lục đạo. Trong thiên địa có tất cả sáu loại sấm sét, nếu có thể hấp thu và luyện hóa được toàn bộ thì có được lực lượng sấm sét quỷ thần khó lường.

- Lôi chia Lục đạo có thứ tự là Thiên Uẩn Lôi, Địa Dung Lôi, Nguyên Hóa Lôi, Từ Xá Lôi, Đạo Ý Lôi và cuối cùng là Linh Niệm Lôi! Để ngươi đi tiếp nhận nhiệm vụ, không phải chỉ lấy Lôi tinh mà quan trọng là tiếp xúc Lôi Lục Đạo! Được rồi, ngươi ra đi!

Lão già kia giải thích cho Vương Lâm.

Vương Lâm gật đầu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hắn ôm quyền rồi xoay người rời đi.

Khi Vương Lâm đi ra ngoài cửa đông thì lập tức nghe thấy ngoài cửa truyền đến hàng loạt những lời bàn tán, nói chung tất cả đều nói đến cái tên “Vu Phi”. Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn đi xuyên qua đám tu sĩ bên ngoài, sau đó trở nên trầm ngâm.

- Lục Đạo Lôi… Dù là Thiểm Lôi Tộc này không thể điều khiển sấm sét bằng ta nhưng nghiên cứu sấm sét lại đến mức độ đỉnh cao… Tiểu bối Dương Thực nói ta đi nhận nhiệm vụ Niệm Lôi, Niệm Lôi… Linh Niệm Lôi, đây rốt cuộc là loại sấm sét gì…

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên trong lúc trầm ngâm, hắn tài cao gan lớn, đơn giản thay đổi phương hướng đi đến cửa nam, chuyển sang cửa tây

Cửa tây trong Lôi Tinh Điện có rất ít tu sĩ, nơi đây trống trải, lâu lắm mới có một người từ bên trong đi ra. Dù vẻ mặt vẫn như thường nhưng Vương Lâm vẫn có thể nhìn thấy đám người này có dấu hiệu uể oải, hình như không phát hiện hoặc không thể tiếp nhận nhiệm vụ thỏa mãn.

Vương Lâm đứng ngoài cửa tây nửa ngày rồi đi vào bên trong với vẻ mặt ung dung. Khi hắn vừa bước qua cửa tây thì lập tức xuất hiện bên trong một không gian, nơi đây rất rộng giống như hư vô, bốn phía được bao phủ trong sấm sét, mơ hồ có những tiếng nổ vang vọng. Nhưng rõ ràng nơi đây đã được ngăn cách âm thanh, vì vậy mà những âm thanh sấm sét vang lên nơi đây đều giống như có khoảng cách rất xa.

Trong cửa tây có sáu lão già đạt đến Âm Dương Hư Thực đang ngồi khoanh chân ở sáu vị trí hẻo lánh, ánh mắt lạnh lùng, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì.

Giữa không trung đang nổi lơ lửng trên trăm cái ngọc giản, mỗi ngọc giản đều bùng ra thanh quang, nhưng thanh quang trên ngọc giản cũng có yếu có mạnh, có ánh sáng êm dịu, có ánh sáng chói mắt.

Trong chỗ này ngoài Vương Lâm và sáu lão già rõ ràng là người phụ trách nơi đây ra, còn có hơn mười tu sĩ khác.

Đám tu sĩ này đứng rải rác ở khắp nơi, người nào cũng ngẩng đầu bùng thần thức ra đảo qua trăm khối ngọc giản đang lơ lửng trên không trung.

Trong đám người này có cả Hắc Ma Pháp Vương.

Thậm chí ngay Chu Thiên Tử được đám người bên ngoài khe nứt cực kỳ tôn trọng cũng đứng nơi đây. Vẻ mặt lão già tóc trắng này cực kỳ bình tĩnh, không biết được đang vui hay hay buồn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khối ngọc giản bùng ra hào quang chói sáng nhất, sau đó lại trầm ngâm.

Vương Lâm tiến vào cũng không làm cho bất kỳ người nào chú ý, lợi dụng tình cảnh không ai lưu ý thì thần thức của hắn lập tức bùng ra, sau đó lại đảo qua trên những khối ngọc giản trôi nổi trong không trung.

Một lát sau, Vương Lâm đã kiểm tra được rất rõ ràng.

Trong những khối ngọc giản này có hàng loạt nhiệm vụ, tất cả đều là nhiệm vụ do Thiểm Lôi Tộc phân phát, trong đó còn có cả nhiệm vụ rời khỏi Thiểm Lôi Tộc đi đuổi giết một tu sĩ nào đó. Cũng có nhiệm vụ thu thập những loại tài liệu cực kỳ đặc biệt.

Hào quang càng sáng thì chứng tỏ độ sáng càng cao, đồng thời lại càng có nhiều Lôi tinh.

Sau khi quét qua các loại thì ánh mắt Vương Lâm chuyển lên khối ngọc giản bùng ra những luồng hào quang chói mắt, ngọc giản này chính là cái mà Chu Thiên Tử đang xem xét.

- Bảy trăm vạn thiên địa, hóa thành thiên đạo, thiên kiếp hàng lâm…

Vương Lâm bắt đầu đảo mắt qua, nhưng sau khi nhìn đi nhìn lại vài lần thì lại trở nên sững sờ, hắn cẩn thận xem xét lại:

- Thiên kiếp hàng lâm, trừng phạt bảy trăm vạn thiên địa, tu luyện đến Hóa Thần đỉnh phong, phải phá thiên, phi thăng tiên giới tu luyện, sưu tập Linh Niệm Lôi…

Nội dung này trong khối ngọc giản rất nhiều, sau khi Vương Lâm xem qua một lượt thì tâm thần chấn động và bùng lên những con sóng khủng bố, hắn không dám tin.

Linh Niệm Lôi trong đó có một chữ linh, đại biểu cho vạn linh, trong thiên địa có cỏ cây, mãnh thú, tu sĩ và hàng loạt sinh linh. Tất cả những sinh linh này đều có thể tu luyện thần thông, nhưng sau khi đạt đến Hóa Thần đỉnh phong thì sẽ phi thăng tiên giới trở thành Tiên nhân.

Điều này Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ, trước kia khi còn ở trên Chu Tước tinh hắn đã biết, nếu không phải Vũ Tiên giới tan vỡ thì một khi tu vi đạt đến Hóa Thần đỉnh phong thì chắc chắn sẽ độ kiếp phi thăng vào Tiên giới. Sau khi đạt đến Anh Biến thì chính thức trở thành Tiên nhân, cho nên tu sĩ Anh Biến cần phải có tiên ngọc để tu hành.

Trong Thiểm Lôi Tộc có một địa phương là tổ tiên bộ tộc, được coi là địa phương có những cường giả đệ nhất Thiểm Lôi Tộc từ xưa đến này. Nơi đó có cả Đệ Tam Bộ đại năng dẫn dắt Thiểm Lôi Tộc tiến vào đỉnh phong, còn có cả người bố trí pháp bảo quý giá nhất của bộ tộc dung nhập vào đại trận Phong giới.

Hơn nữa người này cũng không phải được một người sắp xếp mà được một số tu sĩ thần bí giúp đỡ mới hoàn thành, mà nơi này được hậu nhân Thiểm Lôi Tộc gọi là bảy trăm vạn thiên địa.

Ý nghĩa của vùng đất này cũng giống như tên gọi, nơi đó có bảy trăm vạn thiên địa giống như bảy trăm vạn cái thế giới, trong đó tồn tại rất nhiều sinh linh, bọn họ cũng tu tiên.

Đám người trên bảy trăm vạn thiên địa cho rằng có Tiên giới tồn tại, hoặc là có thể nói có người bắt bọn họ phải tin có Tiên giới tồn tại sau rất nhiều vạn năm, nhưng Tiên giới này lại chính là Thiểm Lôi Tộc.

Sinh linh trong mỗi một trăm vạn thiên địa trong mắt Thiểm Lôi Tộc chỉ là kiến hôi, bọn họ vì một số nguyên nhân đặc biệt mà tuyệt đối không cho phép địa phương này xuất hiện tu sĩ cấp bậc cao. Một khi có người đạt đến Hóa Thần đỉnh phong sẽ có thiên đạo xuất hiện, sấm sét phóng xuống để hủy diệt.

Nhưng cũng có những tu sĩ trong bảy trăm vạn thiên địa này vì tư chất kinh người hoặc vi những nguyên nhân đặc biệt khác mà trong cơ thể sinh ra một luồng lực lượng cực kỳ quỷ dị.

Lực lượng này sẽ phát sinh những biến đổi kỳ dị khi thiên kiếp hàng lâm, vì vậy mà ngưng tụ ra Linh Niệm Lôi trong Lục Đạo Lôi của Thiểm Lôi Tộc.

Mà hễ những tu sĩ ngưng tụ ra Linh Niệm Lôi trong bảy trăm vạn thiên địa thì độ kiếp đều thành công và tiến vào trong Tiên Giới, để lại rất nhiều giai thoại, trở thành truyền thuyết trong bảy trăm vạn thiên địa, được đời sau ca tụng và kính ngưỡng, cũng liên tục được nói lại cho con cháu.

Nhưng thật sự thì đám tu sĩ độ kiếp thành công thì hình thần câu diệt trở thành Linh Niệm Lôi cho Thiểm Lôi Tộc. Mà thiên đạo, ngay cả vị tiên hàng lâm trong thiên kiếp cũng chính là tộc nhân Thiểm Lôi Tộc.

Đối với Thiểm Lôi Tộc thì thiên đạo và thiên kiếp của bảy trăm vạn thiên địa chẳng qua chỉ là những nhiệm vụ khác biệt trong Lôi Tinh Điện của Thiểm Lôi Tộc mà thôi.

Sau khi sửng sốt một lúc lâu thì Vương Lâm mới tỉnh lại từ trong rung động, hắn nhìn thoáng qua ngọc giản nhỏ đang bùng phát ra những luồng hào quang chói mắt rồi đột nhiên trở nên trầm mặc.

Từ khi tiến vào Thái Cổ Tinh Thần đến nay, đã nhiều lần Vương Lâm cảm nhận được nơi đây cực kỳ hùng mạnh, thậm chí ngay cả lời nói của

Lam Mộng Đạo Tôn cũng chỉ rõ điều này. Nhưng mãi đến tận bây giờ thì Vương Lâm mới thật sự cảm nhậnđc Thái Cổ Tinh Thần rất mạnh.

- Ta còn nhớ năm xưa khi chiến đấu với Vọng Nguyệt thì lần đầu tiên được nhìn thấy người Thái Cổ Tinh Thần trong hư vô, hắn tự xưng là… Thiên Đạo… Đây chính là một người Thiểm Lôi Tộc, là một bộ tộc trong Thái Cổ Tinh Thần. Chỉ là bộ tộc mà đã có bí mật như vậy, đã có vốn liếng khủng bố như vậy, làm người khác hầu như không thể tin được.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên vả phức tạp, hắn thừa nhận chính mình đã đánh giá thấp Thiểm Lôi Tộc…

- Nhưng dù là như vậy thì ta cũng phải hấp thu sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc, dù sao Thiểm Lôi Tộc cũng yếu hơn thiên!

Vương Lâm cả đời vùng khỏi nghịch cảnh, chưa từng bị ai áp đảo, Chu Tước Tử cũng không, Thiên Vận Tử cũng không, Tu Chân Liên Minh cũng không, La Thiên cũng không, mà ngay cả Thủy Đạo Tử cũng không thể làm được.

Tình cảnh lúc này được tiếp cận bí mật của Thiểm Lôi Tộc, tiếp xúc bí mật của Thái Cổ Tinh Thần nhưng cũng không thể làm Vương Lâm cảm thấy khuất phục.

- Ta cũng muốn xem Linh Niệm Lôi rốt cuộc là thứ gì?

Vương Lâm không do dự, hắn vung một trảo tay phải lên hư không. Nhưng khoảnh khắc trước khi Vương Lâm vung trảo lên thì Chu Thiên Tử đã có quyết định, lão già này vung tay phải chộp về phía ngọc giản.

Chu Thiên Tử có khoảng cách gần so với ngọc giản, vì nó nằm ngay trong tầm tay của lão, hơn nữa lão lại ra tay nhanh hơn với Vương Lâm. Vương Lâm vừa vung trảo lên thì nhíu mày, sau đó thì buông tay, ngọc giản lập tức bị Chu Thiên Tử chộp được.

Chu Thiên Tử cầm lấy ngọc giản thì lạnh lùng quét mắt về phía Vương Lâm, lão chỉ đơn giản nói ra một chữ:

- Cút!

Vẻ mặt Chu Thiên Tử cực kỳ lạnh lung, không cần kiêu ngạo nhưng cũng có một luồng uy áp bùng ra. Đây là sự ngạo nghễ của tu sĩ Khuy Niết, ngạo nghễ một người trên vạn vạn người. Trong mắt lão già tóc trắng này Vương Lâm chỉ là một con kiến hôi, chỉ cần vung tay là có thể chết đi hàng trăm lần, chỉ dùng một ngón tay cũng có thể nghiền nát đối phương.

Tiểu bối như vậy mà dám tranh đoạt ngọc giản nhiệm vụ với Chu Thiên Tử, đúng là không biết sống chết, tự tìm đường chết.

Vẹm Vương Lâm vẫn lạnh như băng, trong mắt đột nhiên lóe lên một luồng hàn quang khó thể phát hiện, đây là điềm báo hắn muốn giết người.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1338: Giết Chu Thiên Tử

Vương Lâm tu đạo hai ngàn năm, trên con đường này cực kỳ nguy hiểm, hắn dựa vào tâm cơ để không cam lòng với vận mệnh và vùng vẫy giữa thiên địa. Trước nay hắn thường đi lại giữa sống và chết, đã rèn luyện lên một ý chí chém thiên rạch nguyệt.

Ngay cả Thủy Đạo Tử là đại trưởng lão Thần Tông, là Đệ Tam Bộ đại năng hắn cũng dám chiến một trận. Nếu không phải trước đây bị Thác Sâm truy kích trong Thái Cổ Tinh Thần, sau đó lại gặp phải Lam Mộng Đạo Tôn, thì Vương Lâm sẽ sinh ra một loại cảm giác sâu không thể dò với Thái Cổ Tinh Thần, sau khi tiến vào Thiểm Lôi Tộc thì chắc chắn sẽ lựa chọn phương pháp quan sát và hành động.

Nhưng tất cả mọi thứ cũng có giới hạn, nếu có người vượt qua thì Vương Lâm với tính cách coi trời bằng vung sẽ bùng nổ, dù trước đó đã tính toán sẽ quan sát và hành động nhưng hắn vẫn muốn giết người.

Luồng bản nguyên chiến ý của Chiến Tinh Dã đã ăn sâu vào gốc rễ trong tâm thần Vương Lâm.

Chu Thiên Tử này chẳng qua chỉ có tu vi Đệ Nhị Bộ mà dám hung hăng trước mặt Vương Lâm, trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn nhìn Chu Thiên Tử mà khóe miệng dần lộ ra một nụ cười lạnh.

Khi nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm thì trong lòng Chu Thiên Tử đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm, mơ hồ sinh ra một cảm giác nguy hiểm cực độ. Nhưng khi Chu Thiên Tử nhìn lại thì Vương Lâm chẳng qua chỉ là một tu sĩ Vấn Đỉnh, một tu sĩ Vấn Đỉnh nho nhỏ mà dám làm như vậy sao. Điều này làm cho Chu Thiên Tử phải nhướng mày, trong lòng bùng lên sát ý.

Dù thế nào Chu Thiên Tử cũng không thể ngờ có người dám giả mạo người Thiểm Lôi Tộc tiến vào lôi vực, hơn nữa còn tiến vào Lôi Tinh Điện. Người trước mắt là loại kiến hôi không thể chịu nổi một kích của hắn, thực tế thì lão chính là mãnh thú viễn cổ, lúc này ngọn lửa hung ác đã bùng ra ngập trời.

Khoảnh khắc này cực kỳ căng thẳng, bảy tu sĩ Thiểm Lôi Tộc phụ trách nơi đây lập tức mở hai mắt ra, ánh mắt lập tức ngưng tụ và chuyển đến trong khoảng thời gian cực ngắn. Một lão già trong số đó đứng lên nhìn về phía Vương Lâm rồi đột nhiên nói:

- Ngươi là Vu Phi sao?

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, với tâm trí hắn thì lập tức đoán được lão già kia biết tên mình, sợ rằng có liên quan đến ngọc giản mà tiểu bối Dương Thực Thiểm Lôi Tộc ở trong không gian cửa Đông đã tặng cho mình.

Vương Lâm cũng không nhiều lời, hắn lật tay phải, ngọc giản lập tức xuất hiện. Hắn ném khối ngọc giản về phía lão tu sĩ đang nói chuyện với mình.

Ánh mắt lão tu sĩ kia trở nên ngưng tụ, sau khi chụp lấy ngọc giản và đánh giá cẩn thận Vương Lâm thì hướng về phía Chu Thiên Tử ôm quyền cười nói:

- Chu Thiên Tử tiền bối, kính xin nể mặt cho đám vãn bối chút tình mọn. Người này được bạn cũ vãn bối cất nhắc, để hắn tiến vào bảy trăm vạn thiên địa tu luyện, nhiệm vụ này cũng không phải chỉ yêu cầu một người được tiếp nhận, không bằng cho hắn đi theo luôn.

Vẻ mặt Chu Thiên Tử cực kỳ lạnh lẽo, lão quét mắt nhìn về phía lão già đang nói chuyện với mình. Tên tu sĩ phụ trách cửa tây này chuyện không chịu nổi một kích của lão, nhưng dù sao cũng là người có chức vụ trong bộ tộc. Hơn nữa sau lưng tên này còn có trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, Chu Thiên Tử lão dù ngông cuồng nhưng cũng phải xem xét lại mọi chuyện.

- Nếu giết người ở đây sẽ làm khó đám trưởng lão, cứ để tên giòi bọ không biết trời cao đất rộng này tiến vào bảy trăm vạn thiên địa rồi đánh chết ở đó, như vậy sẽ chẳng ai phát hiên ra được. Vì bảy trăm vạn thiên địa có tồn tại cấm chế, dù lão tổ tông cũng không thể đưa thần thức vào trong để thăm dò, thực tế thì đây chỉ là một nơi giải quyết ân oán cá nhân của những người trong tộc mà thôi, cũng là nơi mà mọi người giao dịch với nhau.

Chu Thiên Tử lập tức có quyết định, lão cũng không thèm nhìn về phía Vương Lâm mà khẽ gật đầu. Khoảnh khắc này thân thể lão lập tức biến mất, lão đã thông qua ngọc giản mà tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa.

Khi hình bóng Chu Thiên Tử biến mất thì ngọc giản nhiệm vụ bùng ra những luồng hào quang chói mắt bị Vương Lâm chộp vào trong tay. Hắn đưa thần thức vào trong thăm dò, sau đó hình bóng của hắn cũng theo đó mà tiêu tán, đã tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa.

Đám tu sĩ phụ trách nơi đây đều nhíu mày, lộ ra vẻ không vui.

- Người này đúng là không biết tốt xấu, chúng ta giúp đỡ hắn cũng không biết nói một lời cám ơn.

- Thôi! Ta muốn khuyên hắn không nên đi vào bảy trăm vạn thiên địa, sát khí trong mắt Chu Thiên Tử thì tên kia không nhìn thấy nhưng chúng ta lại rõ ràng, một khi tiến vào sợ rằng sẽ gặp nguy cơ sinh tử.

- Chỉ đáng tiếc cho lời giao phó của Hạo Nhiên đạo hữu, ta thấy trong lời truyền âm thì Hạo Nhiên đạo hữu rất khen ngợi tên này.

- Chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, hắn sống hay chết đều là ý trời.

Sáu lão già trong cửa tây thầm truyền âm với nhau, sau đó không để ý đến chuyện này nữa mà nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tọa.

Nói đến Vương Lâm, khoảnh khắc khi hình bóng của hắn biến mất thì trước mắt lập tức hoa lên, nhưng vì nguyên thần quá mạnh mà lập tức khôi phục lại như thường. Hắn thấy rõ nơi đây chính là một con đường dài và nhỏ, con đường này bùng ra những luồng sáng lóng lánh, hào quang chói mắt. Người nào bị những luồng sáng này chiếu vào thì lập tức trở nên trong suốt, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khi thần thức Vương Lâm bùng ra quan sát thì hắn rõ ràng cảm nhận được con đường trong suốt này ẩn giấu một lực cản cực kỳ khủng bố, bức tường lực cản này ngăn không cho thần thức bùng ra ngoài. Hơn nữa nơi đây cũng có hàng loạt không gian loạn lưu mơ hồ di chuyển.

- Nơi đây quá quỷ dị, vì bức tường lực cản khủng bố mà thần thức không thể nào bùng ra ngoài, nếu giết người trong đây cũng không có bất kỳ kẻ nào phát hiện được.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, thân thể phóng thẳng về phía trước, tốc độ ầm ầm bùng phát, dùng phương pháp kinh người gào thét tiến về phía trước.

Khi tốc độ Vương Lâm tăng mạnh thì không gian loạn lưu cũng bị khuấy động, cũng xuất hiện những miệng vết rách khổng lồ. Nhưng tất cả mọi thứ đều không thể nào ngăn cản được Vương Lâm, hắn xông thẳng qua, hàng loạt khe nứt không gian lập tức vỡ vụn ầm ầm, sau đó lại tiêu tán.

Sao Vương Lâm không nhìn ra sát khí trong mắt Chu Thiên Tử. Tính cách Vương Lâm lúc nào cũng là như vậy, người không đánh ta, ta không phạm người. Người muốn giết ra, ta phải giết người.

Hai người Vương Lâm và Chu Thiên Tử tiến vào trong con đường bảy trăm vạn thiên địa không kém nhau bao lâu, hầu như chỉ là cách nhau một bước chân trước sau. Lúc này Chu Thiên Tử cũng đang ở trong con đường, tốc độ của lão rất nhanh, nhưng vẫn phải cố tránh khỏi những vết nứt không gian loạn lưu, vì vậy mà chốc chốc lại phải giảm tốc độ.

Sau lưng Chu Thiên Tử là tấm áo choàng lấp lánh lôi quang đang bao phủ khắp toàn thân, làm cho cả người lão nhìn qua giống như một đám mây sấm sét. Lão lóe lên và tiến về phía trước, ánh mắt lão quét về phương xa mang theo những luồng sấm sét lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm như nước, đồng thời còn có cả sự kiêu ngạo.

Thân là tu sĩ Khuy Niết, tất nhiên Chu Thiên Tử có tư cách để ngạo nghễ, đặc biệt là khi tiến vào bảy trăm vạn thiên địa thì lại càng coi trời bằng vung. Những tu sĩ đại thần thông của Thiểm Lôi Tộc rất thích địa phương này, dù âm thầm giao dịch hay giải quyết ân oán cá nhân cũng sẽ không bị trưởng lão trong tộ phát hiện ra, ở đây kẻ mạnh là vua.

Con đường này cũng không quá dài, cũng không mất bao lâu thì Chu Thiên Tử đã tiếp cận cửa ra vào, vẻ kiêu ngạo bùng lên trên gương mặt, trong lòng lão thầm nghĩ:

- Khi ta và Hạo Côn Tử giao dịch với nhau thì cần phải để phòng, tu vi người này cao hơn ta một chút, nếu hắn có ý niệm chiếm đoạt thì ta cũng không phải là đối thủ.

- Nhưng lần này đến đây ta đã hẹn trước một vài hảo hữu, đến lúc đó sẽ cùng nhau tiến đến, Hạo Côn Tử cũng sẽ phải kiêng dè hơn…

Chu Thiên Tử trở nên trầm ngâm mà tốc độ lại càng được đẩy mạnh, những suy nghĩ của lão đều liên quan đến vấn đề giao dịch, đối với

Vương Lâm thì lão chỉ xem như là một con kiến hôi, không đáng nhắc tới. Lão sẽ ở trên quảng trường bảy trăm vạn thiên địa đợi tên khốn Vu Phi kia xuất hiện, lúc đó lão sẽ giết hắn ngay lập tức.

Nhưng khi Chu Thiên Tử sắp đến cửa ra, khoảnh khắc khi lão nghĩ đến chuyện trao đổi vật phẩm thì lông tóc toàn thân lập tức dựng ngược lên. Một luồng nguy cơ có thể nói là khủng bố nhất trong đời lão lập tức hàng lâm ầm ầm, từ trong thân thể lão bùng ra ngoài.

Khi tình cảnh nguy cấp bao phủ khắp toàn thân, sau lưng Chu Thiên Tử lại truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

- Ngươi muốn giết ta sao?

Âm thanh này giống như khí lạnh đến từ chính tầng địa ngục, gào thét phóng ra rồi rơi vào trong tai làm vẻ mặt Chu Thiên Tử đột nhiên biến đổi lớn. lão xoay người lại thật mạnh, nhìn thấy Vương Lâm đang chậm rãi đi đến từ phía sau.

Đồng tử trong hai mắt Chu Thiên Tử co rút lại thật mạnh, trong mắt bùng ra cái nhìn không thể tin. Đây là lần đầu tiên trong đời lão được nhìn thấy tình cảnh có người đi trong con đường trăm vạn thiên địa, đi trong hàng loạt không gian loạn lưu vô tận mà ung dung như vậy.

Đặc biệt là những luồng không gian loạn lưu ầm ầm tan vỡ rốt cuộc người tên Vu Phi này, hơn nữa tất cả con đường phía sau đều bị phá thành mảnh vụn nhỏ. Tình cảnh trước mắt giống như người này phá vỡ thiên địa mà đến.

Giọng nói lạnh như băng của Vương Lâm vang lên lập tức làm cho Chu Thiên Tử biết tên kia có ý chí phá vỡ thiên địa đến giết mình.

- Ngươi… ngươi… Ngươi ẩn giấu tu vi!

Vẻ mặt Chu Thiên Tử lập tức tái nhợt, nhưng hai mắt đột nhiên được bao phủ trong sát khí. Lão thân là tu sĩ Khuy Niết, thời gian tu đạo không ngắn, tất nhiên cũng đã trải qua rất nhiều lần sinh tử. Lúc này dù lão cực kỳ rung động nhưng đã có phản ứng rất nhanh, thân thể lão lập tức lóe lên rồi vỗ lên mi tâm không chút do dự. Ký hiệu trên mi tâm bay ra ngoài, những âm thanh ầm ầm vang lên ngoài thân thể lão, những luồng sấm sét vô tận đột nhiên xuất hiện.

Trong con đường nhỏ hẹp, toàn thân Chu Thiên Tử tràn đầy lực lượng sấm sét giống như hóa thành một Lôi long. Lúc này Lôi long đang gào thét và mở rộng miệng phóng về phía Vương Lâm mà thôn phệ.

- Ta vốn muốn giết ngươi trong bảy trăm vạn thiên địa, nhưng nếu đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi ngay tại đây.

Giọng nói âm trầm của Chu Thiên Tử từ trong Lôi long truyền ra ngoài thì hóa thành những tiếng gầm rống vang vọng trong không gian con đường nhỏ. Tình cảnh lúc này giống như có rất nhiều người đang cùng nhau hò hét, mơ hồ bùng lên những con sóng âm khủng bố, sóng âm và sấm sét dung hợp lại với nhau đã bùng ra lực lượng manh nhất của một tu sĩ Khuy Niết.

Vừa ra tay đã vội dùng toàn lực, có thể thấy được sự e sợ và nghi ngờ trong lòng Chu Thiên Tử đối với tình cảnh Vương Lâm đuổi theo và xuất hiện sau lưng hắn.

- Không biết tự lượng sức mình! Tất cả sấm sét trong thiên địa, nghe theo hiệu lệnh của ta, nổ!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, trong mắt bùng lên cái nhìn châm biếm. Hắn chỉ nhẹ nhàng vung tay phải về phía trước.

Lôi long gào thét phóng đến mang theo những tiếng âm kinh thiên động địa đột nhiên lại phải phát ra những âm thanh thê lương và cực kỳ hoảng sợ. Khoảnh khắc này thân thể Lôi long bắt đầu tan vỡ từ vị trí đỉnh đầu, sau đó quá trình tan vỡ lan ra khắp toàn thân, chỉ trong nháy mắt thì toàn bộ Lôi long đều đã vỡ vụn ầm ầm.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, sau khi Lôi long tan vỡ thì bên trong huyễn hóa ra hình bóng của Chu Thiên Tử. Lão phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt bùng ra vẻ hoảng sợ và không thể nào tin. Lúc này hai mắt lão lồi ra ngoài, bên trong lộ ra vẻ hãi hùng.

- Toái Niết! Đây là tu vi Toái Niết! Không, đã vượt qua Toái Niết, đây là…

Da đầu của Chu Thiên Tử lập tức trở nên tê dại, hồn bay phách lạn, tâm thần bị dọa cho điên cuồng lui về phía sau không chút do dự.

Lúc này trong đầu Chu Thiên Tử chỉ có một ý niệm duy nhất, phải trốn, trốn, trốn ngay!

- Không phải ngươi muốn giết ta sao?

Giọng nói cực kỳ lạnh lẽo vẫn vang vọng trong con đường đi đến bảy trăm vạn thiên địa.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1339: Không có ý tốt

Khoảng cách đến cửa ra vào ở cuối con đường bảy trăm vạn thiên địa chỉ còn không quá mười dặm, với tốc độ của một tu sĩ Khuy Niết thì dù không thể thuấn di nhưng có thể vượt qua trong nháy mắt, nhưng Chu Thiên Tử cũng không có được khoảng thời gian chỉ là trong nháy mắt này.

Khoảnh khắc khi lão vừa bỏ chạy, đang chuẩn bị phóng đi như tên bắn thì giọng nói châm biếm của Vương Lâm rơi vào trong tâm thần. Lúc này lão đã hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, đồng tử trong hai mắt ầm ầm co rút lại, đồng thời Vương Lâm đã xuất hiện trước mặt lão từ lúc nào. Ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm giống như hàng loạt sấm sét trực tiếp đánh thẳng vào hai mắt Chu Thiên Tử, ầm ầm ầm ầm! Giống như ngàn vạn sấm sét điên cuồng theo mắt Chu Thiên Tử phóng vào trong cơ thể, nguyên thần trong cơ thể lão điên cuồng theo mắt Chu Thiên Tử phóng vào trong cơ thể, nguyên thần trong cơ thể lão điên cuồng tan vỡ tạo thành một luồng gió bão không thể nào tưởng tượng được, luồng gió bão này lại điên cuồng xé rách cả thân thể.

Chu Thiên Tử há miệng phun ra máu tươi, trong đó có lẫn nội tạng đã tan nát, hai mắt tan rã, trong mắt tràn đầy vẻ hãi hùng và hầu như muốn làm hai mắt nổ tung theo. Tất cả nguy cơ trong cả đời Chu Thiên Tử gộp lại cũng chưa chắc bằng tình cảnh ngày hôm nay. Đặc biệt là ở trong con đường đi đến bảy trăm vạn thiên địa, lão kêu trời không biết kêu đất cũng không nghe và chắc chắn phải chết. Khoảnh khắc này trong lòng lão bùng lên cảm giác hối hận đến mức vô tận, nếu không trêu chọc đối phương trong Lôi Tinh Điện thì sẽ không có kết cục hôm nay.

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn, thần thông của Vương Lâm dung nhập vào trong ánh mắt chuyển đã chuyển vào trong người Chu Thiên

Tử. Ánh mắt Vương Lâm giống như ngọn lửa mang theo sấm động kinh thiên làm cho tất cả sấm sét trong người được Chu Thiên Tử tu luyện mấy ngàn năm phải bùng lên, sau đó đồng loạt tan vỡ. Khi những âm thanh ầm ầm vang lên, tất cả lực lượng sấm sét trong thân thể đã không còn nằm dưới sự khống chế của Chu Thiên Tử, tất cả đều nổ tung. Lúc này Chu Thiên Tử thậm chí không kịp kêu lên một tiếng, thân thể nổ ầm ầm một tiếng hóa thành máu thịt văng ra, sau đó từng khối thịt lại tan vỡ một lần nữa, lại liên tục khuếch tán.

Trong tiếng nổ kinh thiên, nguyên thần Chu Thiên Tử được tộc ấn bao quanh từ trong thân thể xông ra ngoài. Lúc này nguyên thần đã trọng thương, hầu như đã trở nên trong suốt, sau khi lao ra khỏi thân thể tan vỡ thì bỏ chạy về phương xa như tên bắn.

Nhưng trước mặt Vương Lâm thì đừng nói là Chu Thiên Tử, dù tu vi đạt đến Toái Niết thì không được Vương Lâm đồng ý cũng không thể nào có tư cách bỏ chạy. Vương Lâm vung một trảo tay phải lên hư không, nguyên thần Chu Thiên Tử thét lên vang dội và bị hút ngược trở lại, ngay sau đó đã rơi vào trong tay Vương Lâm.

Vì tu vi có sự khác biệt quá lớn nên Chu Thiên Tử cũng không có tư cách tự bạo. Khoảnh khắc khi bị Vương Lâm chụp được, Chu Thiên Tử lập tức phát ra âm thanh cầu xin tha thứ.

- Trưởng lão, trưởng lão tha mạng, vãn bối vô tình mạo phạm, trưởng lão tha thứ…

Chu Thiên Tử vừa nói đến đây thì hai mắt đột nhiên trợn trừng, trong đó lộ ra cái nhìn không thể tin. Vì ở khoảng cách quá gần, đặc biệt là đang đứng trên con đường bảy trăm vạn thiên địa nên thân thể Vương Lâm cũng trở nên trong suốt, lúc này Chu Thiên Tử thấy được trong cơ thể Vương Lâm có một hồn phách bị phong ấn…

- Ngươi… ngươi không phải…

Chu Thiên Tử còn chưa kịp nói xong thì Vương Lâm đã khẽ bóp tay lại với vẻ mặt lạnh lùng như băng, Chu Thiên Tử lập tức hình thần câu diệt. Một luồng lực lượng sấm sét từ trong nguyên thần phóng ra và bị Vương Lâm hấp thu ngay lập tức, ngay cả tộc ấn cũng bị Vương Lâm lấy đi. Từ khi Vương Lâm ra tay đến khi bóp nát nguyên thần Chu Thiên Tử chỉ xảy ra trong khoảng thời gian cực ngắn. Vương Lâm giết Chu Thiên Tử như đè chết một con kiến hôi, thân thể lóe lên rồi phá vỡ tất cả những gì ngăn cản phía trước với tiếng nổ vang vọng, hắn phóng thẳng về phía cửa ra vào, chỉ sau khoảnh khắc đã đến nơi.

Hắn tiến lên phóng thẳng vào trọng địa của Thiểm Lôi Tộc, đây chính là bảy trăm vạn thiên địa. Từ khi bảy trăm vạn thiên địa của Thiểm Lôi Tộc được xây dựng lên, ngoài những tu sĩ thần bí năm xưa đã trợ giúp vị lão tổ Đệ Tam Bộ của Thiểm Lôi Tộc thì không có bất kỳ tu sĩ người ngoài nào khác tiến vào được nơi đây, Vương Lâm cũng chính là người đầu tiên đến đây sau đám tu sĩ thần bí kia.

Đây là một vùng tinh không mênh mông và cực kỳ sáng chói, tinh vân bao phủ khắp nơi, trong đó ẩn giấu bảy trăm vạn tu chân tinh. Đám tu chân tinh này cũng không phải ở cùng một chỗ với nhau mà được phân

tán ra, và thường có khoảng cách rất xa. Vùng tinh không này rộng đến mức hầu như không có giới hạn, nhưng khi rơi vào trong mắt Vương Lâm thì lại xuất hiện dấu hiệu giả tạo. Những hình ảnh chói sáng của nó giống như được người ta trang điểm lên, dù nó rộng lớn thế nào cũng bị người ta khai thác. Tất cả mọi thứ, ngay cả khoảng cách giữa mỗi tu chân tinh cũng đều giống nhau. Tại vị trí trung tâm của tinh không vô tận có một mảng đại lục khổng lồ, trên đó có hàng loạt ngôi lầu cao ngất, bên trong cũng có một pho tượng khổng lồ đứng sừng sững giữa đại lục. Pho tượng này tạc một nam một nữ, toàn thân tràn ngập sấm sét. Từ xa nhìn lại giống như hai người khổng lồ đang nhìn về phía phương trời xa. Đây chính là quảng trường trung tâm của bảy trăm vạn thiên địa, cũng là mảnh đất mà sau khi tất cả những người tiếp nhận nhiệm vụ Thiểm Lôi Tộc phải xuất hiện.

Lúc này bên ngoài những lầu các cao ngất có rất nhiều tu sĩ, thậm chí ngay cả trên đại lục khổng lồ này cũng có hơn mấy vạn tu sĩ. Tất cả tu sĩ nơi đây hầu hết có tu vi Anh Biến, Vấn Đỉnh cũng rất nhiều, thậm chí ngay cả Âm Dương Hư Thực cũng có thể gặp được vài người, kẻ nào cũng vội vàng mà đến vội vàng mà đi. Bên ngoài mỗi đại điện đều có một truyền tống trận khổng lồ, hình bóng của Vương Lâm cũng chính là xuất hiện trong một truyền tống trận. Sau khi hắn xuất hiện thì lập tức nhìn về bốn phía, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẻ mặt vẫn tràn ngập khiếp sợ.

Biểu cảm của Vương Lâm cũng không làm cho người canh giữ truyền tống trận chú ý, bất kỳ tu sĩ Thiểm Lôi Tộc nào lần đầu tiên đến đây cũng là như thế.

- Được rồi, đừng đứng nhìn trong truyền tống trận nữa, sau khi ngươi rời khỏi đây thì tha hồ mà nhìn. Ngươi chắc là người đến đây lần đầu tiên,

đưa ngọc giản đây cho ta, ta muốn kiểm tra một chút.

Một giọng nói không kiên nhẫn cắt đứt sự trầm tư của Vương Lâm, đó là một tu sĩ Âm Hư ngồi bên ngoài trận pháp.

Vương Lâm lấy ra ngọc giản trong tộc của Vu Phi rồi ném về phía trước. Vị tu sĩ kia nhận lấy ngọc giản kiểm tra, sau đó trả lại cho Vương Lâm. Đồng thời người này cũng vung tay phải lên, một luồng u quang lập tức phóng về phía Vương Lâm.

- Cầm lấy vật này, đi qua một bên mà xem xét.

Trong luồng u quang có ba loại vật phẩm, vật thứ nhất là ngọc giản, hai là linh phù, cuối cùng là một tia chớp.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn rất bình tĩnh, hắn chộp lấy u quang rồi đi ra ngoài truyền tống trận. Nơi này có rất nhiều tu sĩ đến và đi, giọng nói huyên náo, nên Vương Lâm cũng không được nhiều người chú ý đến. Hắn cầm lấy u quang đi đến một địa phương ít người rồi lấy ngọc giản ra xem xét. Ngọc giản này giới thiệu cách đi lại và những nơi cần chú ý trong bảy trăm vạn thiên địa. Vật quan trọng nhất trong hai thứ còn lại để tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa chính là linh phù, vì chỉ có nó mới được phép đi vào. Còn tia chớp lại làm Vương Lâm cảm thấy cực kỳ coi trọng.

Tia chớp này dùng mắt nhìn thì thấy có tồn tại nhưng đưa tay sờ lại thấy vô hình, những luồng sáng sấm sét lóe lên bên trong giống như đã được sắp xếp thành một trận pháp, khi dùng thần thức quét qua tia chớp nho nhỏ này thì lập tức cảm thấy lực lượng của nó không thua kém gì lôi trì mười vạn dặm được ngưng tụ ra. Càng làm Vương Lâm cảm thấy kỳ dị chính là bên trong tia chớp còn có một luồng ý niệm nói không rõ, trong ý niệm ẩn giấu những luồng sinh cơ bừng bừng, cũng có một luồng cảm giác cố chấp đối với sinh mệnh. Tia chớp này được Vương Lâm cầm trong tay, giống như nó không hẳn là tia chớp mà chính là một sinh linh. Phát hiện này làm Vương Lâm hít vào một hơi thật sâu.

- Đây là một luồng Linh Niệm Lôi sao? Trong ngọc giản cũng đã từng nói qua, hễ là người tiến vào bảy trăm vạn thiên địa lần đầu tiên đều được Thiểm Lôi Tộc đưa cho một luồng Linh Niệm Lôi, phải dùng cái này để sưu tập Linh Niệm Lôi ở nơi đây.

- Đây chỉ là một luồng Linh Niệm Lôi, không phải hoàn chỉnh, như vậy muốn có được niệm lôi thì cần phải có một ngàn Linh Niệm Lôi. Đây cũng chính là tộc quy của Thiểm Lôi Tộc dùng để bảo vệ và phòng ngừa tộc nhân với nhau.

- Hơn nữa bất kỳ tộc nhân nào của Thiểm Lôi Tộc, cả đời cũng chỉ có một cơ hội có được Linh Niệm Lôi, nếu đánh mắt thì không thể nào nhận được từ Thiểm Lôi Tộc, trừ khi là đi cướp đoạt, hoặc lén lút trao đổi với nhau.

- Nhưng dù là vậy thì trên quảng trường trung tâm bảy trăm vạn thiên địa vẫn còn tồn tại một vài tu sĩ thường xuất hiện để chiếm đoạt một luồng

Linh Niệm Lôi của người mới tiến vào đây.

Lúc này có ba tu sĩ nhìn chằm chằm vào một luồng Linh Niệm Lôi trong tay Vương Lâm.

- Vị đạo hữu này! Tại hạ là Trương Cảnh Vân, đạo hữu chắc chắn là người lần đầu tiên đến bảy trăm vạn thiên địa phải không?

Khi Vương Lâm quan sát niệm lôi thì có một tu sĩ trung niên từ phương xa đi đến. Trên mặt người này lộ ra một nụ cười, tu vi đã đạt đến Vấn Đỉnh trung kỳ.

Vương Lâm ngẩng đầu, hắn khẽ lật tay phải và niêm lôi lập tức biến mất. Hắn đảo mắt nhìn về phía người tu sĩ trung niên rồi khẽ gật đầu.

- Tất cả mọi người đều cùng tộc, đây là lần thứ hai tại hạ đến bảy trăm vạn thiên địa, ít nhiều cũng quen thuộc hơn, không bằng mọi người kết bạn với nhau. Được tại hạ giới thiệu thì sẽ thuận tiện hơn cho đạo hữu, hơn nữa nếu có nhiều người thì cũng rất tiện lợi. Đạo hữu thấy thế nào?

Vẻ mặt tu sĩ trung niên kia rất chân thành, giọng nói cũng rất ôn hòa.

Nhưng trong mắt Vương Lâm thì bộ dạng người này đã lộ ra rất nhiều sơ hở, dù sao người đàn ông trung niên này cũng không thể so sánh với một

lão quái sống hai ngàn năm như Vương Lâm. Tất nhiên nếu so sánh về tâm trí thì sẽ không thể nào bằng.

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười, hắn dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn về phía người đàn ông trung niên rồi ôm quyền nói:

- Như vậy thì xin đa tạ đạo hữu!

Người tu sĩ trung niên kia bị Vương Lâm quét mắt nhìn qua thì tâm thần lập tức trở nên cảnh giác, hắn mơ hồ sinh ra cảm giác bị người ta nhìn thấy bí mật trong lòng. Nhưng sau khi người này đánh giá lại Vương Lâm một lần nữa thì không phát hiện bất kỳ đầu mối nào, vì vậy người này lập tức cười nói:

- Không sao, người cùng tộc thì nên giúp đỡ lẫn nhau, chẳng hiểu tên đạo hữu là gì?

- Vu Phi!

Vương Lâm cười nói.

- Vu Phi sao? Cái tên này nghe hơi quen tai…

Người đàn ông trung niên kia suy nghĩ một chút rồi trong mắt lập tức bùng ra luồng sáng kỳ dị, hắn ôm quyền rồi cười nói:

- Thì ra là Vu Phi đạo hữu mới thăng cấp trong Thiểm Lôi Bảng ngày hôm nay, thất kính, thất kính!

Sau khi người đàn ông trung niên này bắt chuyện vài câu, tất nhiên sau khi hiểu rõ Vương Lâm thì mới nói:

- Vu đạo hữu, nơi đây cũng không phải chỗ thích hợp nói chuyện, hơn nữa trận pháp trước bảy trăm vạn thiên địa cũng sắp mở ra, không bằng lúc này chúng ta cùng nhau đi đến đấy.

Sau khi Vương Lâm đồng ý, vị tu sĩ trung niên kia lập tức dẫn Vương Lâm đi xuyên qua đám người tiến về phương xa. Một vài tu sĩ nhìn thấy tình cảnh này thì âm thầm lắc đầu.

- Lại có người gặp xui, người nào bị tên Trương Cảnh Vân kia dẫn theo, sợ rằng không những niệm lôi bị mất mà ngay cả tính mạng cũng khó giữ được…

Tên Trương Cảnh Vân này rõ ràng được đám tu sĩ nơi đây cực kỳ quen thuộc và cố kỵ, một lúc sau hắn dẫn Vương Lâm đi đến bên ngoài trận pháp khổng lồ, bên ngoài trận pháp cũng đã có mấy trăm tu sĩ đang chờ. Tất cả tu sĩ đều chia thành từng tổ, trong đó có một tổ hơn mười người

giống như cũng lần đầu tiên đến đây. Trong tổ mười người này có người tu vi thấp hơn, có bốn người tu vi khá cao, còn có người đạt đến cảnh giới Âm Hư.

- Các vị, ta lại mang về một người, đây là Vu Phi đạo hữu, chắc hẳn mọi người cũng đã từng được nghe nói đến.

Trương Cảnh Vân tiến lên, hắn cười ha hả nói.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1340: Đây là thiên kiếp sao?

Trương Cảnh Vân cười xởi lởi, hắn hướng dẫn Vương Lâm đến rồi hướng về phía mọi người giới thiệu.

Đám tu sĩ vừa tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa đều hướng về phía Vương Lâm ôm quyền rồi bắt chuyện vài ba câu, giống như đã nghe qua đại danh… Còn những tâm tư trong lòng thì Vương Lâm nhìn thấy cực kỳ rõ ràng giống như một đám trẻ.

Còn bốn tên tu sĩ giống như Trương Cảnh Vân đều dùng ánh mắt giống như thấy dê béo khi đảo qua người Vương Lâm. Bọn họ cũng ứng phó với Vương Lâm bằng vài câu với giọng điệu bồ tát bụng một bồ dao găm.

Vẻ mặt đám tu sĩ đứng bên ngoài trận pháp đều cực kỳ lạnh lùng, tất nhiên nhìn rõ manh mối bên trong nhưng không người nào thèm quan tâm. Những chuyện thế này thường xuyên xảy ra trong quảng trường bảy trăm vạn thiên địa.

Đám người Trương Cảnh Vân mơ hồ đứng quanh bên ngoài giống như đang đề phòng những chuyện ngoài ý muốn. Vương Lâm nhìn thoáng qua, sau đó hai mắt khẽ nhắm lại, cũng không thèm nhìn vẻ mặt đám người kia khi chúng truyền âm với nhau.

- Trương huynh ra tay quả nhiên lợi hại, không ngờ có thể kéo được tên Vu Phi vừa mới tiến vào trong Thiểm Lôi Bảng đến đây, bội phục!

- Nhưng nhất định phải chú ý, người có thể tiến vào Thiểm Lôi Bảng thì nhất định có chỗ hơn người, chúng ta đừng phạm phải sai lầm là được.

- Chu huynh không nên quá mức cẩn thận, tu vi người này chỉ là Vấn Đỉnh sơ kỳ, chưa nói bốn chúng ta cùng nhau ra tay, chỉ cần một người là đủ để hắn phải chết rồi. Hơn nữa ở đây cũng có Triệu tiền bối, tên Vu Phi kia chắc chắn sẽ không thể vùng vẫy gì được.

- Cũng đúng, tu vi của Triệu tiền bối đã là Âm Hư, chỉ cần tiến thêm một bước nữa thì sẽ lên Dương Thực, có thể nói là một người trên vạn người. Lúc này có tiền bối, tất nhiên chúng ta phải cung kính như mạng.

- Lần này sau khi thu vào niệm lôi của đám người mới, chúng ta gộp lại với nhau cũng có thể được một luồng Linh Niệm Lôi, như vậy có thể đi đến Lôi Tinh Điện đổi lấy bốn thanh phi kiếm tiên phẩm.

Không lâu sau, trận pháp có mấy trăm tu sĩ đứng bên trong dần lóe lên hào quang, mơ hồ có dấu hiệu muốn mở ra. Đám tu sĩ khắp bốn phía lập tức có thêm tinh thần, cũng có vài người vẻ mặt trở nên hưng phấn, rõ ràng biết hưởng thụ loại cảm giác đi hóa thân thành thiên đạo. Dù là tên tu sĩ Âm Hư đi theo Trương Cảnh Vân cũng liếm liếm môi.

Một lát sau, trận pháp phát ra những tiếng nổ vang vọng, Vương Lâm mở hai mắt ra.

- Các vị, trận pháp đã mở, mọi người hãy lấy linh phù ra, năm người chúng tôi sẽ cố gắng hộ pháp để sau khi mọi người được truyền tống vào sẽ không bị phân tán. Đến lúc đó tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa, cùng nhau trở thành thiên đạo, chẳng phải là chuyện cực kỳ vui sướng sao?

Vẻ mặt Trương Cảnh Vân lộ ra vẻ hưng phấn, hắn cười nói.

- Các vị chỉ cần đi thử cảm giác hóa thân thành thiên đạo một lần, đảm bảo sẽ rất thích thú. Được rồi, không nói nhiều nữa, chúng ta đi thôi!

Thấy đám người Vương Lâm đã lấy linh phù ra, Trương Cảnh Vân lập tức mở miệng nói. Đám người Vương Lâm được bọn Trương Cảnh Vân bao quanh, tất cả đều bay lên phóng thẳng vào trong trận pháp.

Khoảnh khắc khi tiến vào trong trận pháp đang bùng lên những luồng hào quang vạn trượng thì những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hình thành một luồng gió bão giống như có thể xé rách tinh không. Luồng gió bão này bao quanh mọi người, tất cả đều biến mất trong trận pháp thiên địa ngay lập tức.

Thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm làm cho bảy trăm vạn thiên địa xuất hiện mưa to gió lớn, tạo thành những cơn bão vô tận quét ngang, tiếng sấm động vang vọng, những giọt mưa to như hạt đậu từ trên những tầng mây rơi xuống đất.

Dưới mặt đất trong thiên địa có một thành trì phàm nhân, lúc này đang vào ban đêm, mưa rơi ào ào, người đi đường rất tí.

Nhưng trên ngọn núi phương xa lại có một người.

Người này đầu tóc trắng xóa, hai mắt như điện, lão đứng trong mưa gió giống như ánh nắng mặt trời gay gắt. Thân thể người này khá cao, cơ thể bùng ra những luồng khí tức Hóa Thần đỉnh phong, tóc trắng bay phất phơ theo gió, quần áo màu xanh cũng phát ra những âm thanh phần phật.

- Vi Lỗ Bị bảy tuổi tu tiên, minh ngộ biến hóa thiên địa, quan sát phong vân chuyển động, ba trăm bảy mươi hai tuổi Hóa Thần, đến nay sau khi tu đạo hơn năm trăm năm cuối cùng cũng tiến vào Hóa Thần đỉnh phong. Hôm nay ta muốn phá vỡ thiên địa, nghênh đón thiên kiếp, tiến vào Tiên giới và trở thành Tiên nhân.

Giọng nói của Vi Lỗ Bị cực kỳ bình tĩnh, giống như lão đang tự nói với mình, nhưng lão lại ngửa mặt lên trời giống như đang gào thét lên với thiên.

- Lần này độ kiếp thất bại thì chuyển thế trùng tu, nếu thành công thì ta sẽ ở trên Tiên giới chờ các ngươi!

Hai mắt lão lóe lên tinh quang, lão hất tay áo lên, thiên địa lập tức vang lên những tiếng sấm động.

Khoảnh khắc này sấm sét lập tức chiếu sáng cả thiên địa bên dưới, nhưng lại có mấy ngàn tu sĩ đang quỳ bên dưới ngọn núi, vẻ mặt họ cực kỳ phấn chấn, tất cả đều dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía lão già đang đứng trên đỉnh núi. Bọn họ đều là con cháu của lão già này.

- Thành tiên, thành tiên, ngày hôm nay ta muốn thành tiên! Thiên kiếp muốn cản ta thì ta sẽ độ kiếp, Tiên nhân ngăn thì ta sẽ giết tiên!

Lão già gầm khẽ rồi phóng thẳng lên bầu trời.

Đúng lúc này, thiên địa đột nhiên nổ lên vang vọng, phong vân cuốn ngược, hàng loạt kiếp vân đột nhiên xuất hiện rồi gào thét bao phủ bầu trời. Sau khi liên tục ngưng tụ lại thì hóa thành những mảng mây thiên kiếp khủng bố.

Trên kiếp vân mơ hồ có thể nhìn thấy hư ảnh của mười người, những hư ảnh này toàn thân lóe lên tinh quang, lại có một luồng tiên khí bùng ra giống hệt Tiên nhân.

Đặc biệt là không gian phía sau hư ảnh giống như bị xé toạc lộ ra một mảng đại lục khổng lồ, trên đó đầy lầu các, tiên khí bao phủ, mơ hồ có rất nhiều tiên hạc bay múa, chuyện có cả tiên cung đứng sừng sững.

- Tiên giới, đây chính là tiên giới.

- Lần này lão tổ độ kiếp có hơn mười Tiên nhân xuất hiện, đây là điềm lành, điềm lành!

Mấy ngàn tu sĩ ở phía dưới ngọn núi đều trợn trừng mắt, tất cả nhìn chằm chằm lên bầu trời mà tâm thần cực kỳ phấn chấn. Tình cảnh này là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy trong đời, đồng thời khát vọng thành tiên trong lòng bọn họ cũng điên cuồng bùng lên.

Khoảnh khắc khi kiếp vân xuất hiện thì một luồng uy áp khổng lồ hàng lâm xuống ầm ầm làm cho mặt đất phải run rẩy. Mấy ngàn tu sĩ dưới chân núi lập tức bị đẩy ra xa, bị xua ra khỏi phạm vi mười dặm.

Vương Lâm chính là một trong mười hư ảnh, hắn kinh ngạc nhìn xuống dưới. Loại cảm giác này rất quỷ dị, người khác có lẽ đã cực kỳ hưng phấn, dù sao loại cảm giác hóa thân thành thiên đạo đánh xuống thiên kiếp cũng đủ để cho tất cả tu sĩ phải đắm chìm vào trong, không thể nào vùng ra được, cũng không muốn thoát ra ngoài.

Nhưng Vương Lâm là người đã tự mình trải qua thiên kiếp, hơn nữa cũng không phải chỉ là một lần mà rất nhiều lần. Điều này hầu như tất cả tu sĩ đều không thể biết và minh ngộ được.

Thiên kiếp mà Vương Lâm trải qua hầu như cũng giống như của lão già đang nghênh đón ở bên dưới. Nhưng phạm vi rộng hơn, uy lực mạnh hơn.

Một luồng cảm giác đáng sợ tràn ngập trong lòng Vương Lâm, điều này làm cho hắn không thể nào dung nhập vào cảm giác hưng phấn, cũng không có chút hưng phấn.

- Dựa theo quy củ, chỉ cần trận pháp mở ra thì tiến vào sẽ gặp được người muốn độ kiếp. Lúc này chư vị cũng đừng giành mất phần của Trương mỗ, nhường cho Trương mỗ nhé!

Trong mắt Trương Cảnh Vân lộ ra vẻ kích động, hắn vội vàng ôm quyền hướng về phía những người còn lại.

- Được, nhường cho huynh!

Đám người còn lại đều cười ha hả, đều gật đầu.

Vẻ kích động trong mắt Trương Cảnh Vân lại càng nồng đậm, thân thể hắn lóe lên tinh quang rồi tiến một bước đi ra khỏi tầng mây. Lúc hắn xuất hiện thì đã ở bên dưới kiếp vân.

Lúc này toàn thân Trương Cảnh Vân tràn đầy tiên khí, dù kẻ nào nhìn thấy thì trong lòng cũng bùng lên cảm giác kính ngưỡng. Hắn nâng tay phải lên rồi chỉ về phía lão già bên dưới, trong miệng phát ra những âm thanh như tiếng sấm động.

- Tu sĩ hạ giới, độ kiếp thăng tiên!

Khoảnh khắc khi lời nói của Trương Cảnh Vân vang lên, kiếp vân trên đầu hắn lập tức vang lên những tiếng sấm động. Lúc này một tia chớp to như thùng nước ầm ầm từ trong phóng ra rồi lao xuống bên dưới.

Lão già Vi Lỗ Bị kia đang ngơ ngác nhìn lên mười hư ảnh trên bầu trời, da đầu trở nên tê dại. Lão không ngờ mình độ kiếp lại dẫn đến nhiều Tiên nhân hàng lâm như vậy.

Nhưng đồng thời cũng có một cảm giác tự hào bùng ra khắp toàn thân Vi Lỗ Bị. Lão gầm khẽ một tiếng, tu vi lập tức bùng ra rồi đánh thẳng về phía sấm sét thiên kiếp.

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên làm cho đất trời rung chuyển, ngay cả những giọt mưa từ trên trời rơi xuống cũng bị thổi ngược trở lại rồi tan vỡ. Khi sấm sét đi qua, vẻ mặt lão già Vi Lỗ Bị trở nên tái nhợt, vài loại pháp bảo trước mặt lập tức tan vỡ.

Nhưng Vi Lỗ Bị cũng không tuyệt vọng mà hai mắt bùng ra cái nhìn bất khuất, lão gầm lên rồi hai tay bấm pháp quyết, sau khi sắp xếp rất nhiều thứ để bảo vệ thì chuẩn bị nghênh đón luồng sấm sét thứ hai.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn qua tất cả mọi chuyện, tâm thần rung động, một lúc lâu sau vẫn còn không thể ép xuống. Lúc này có một người mới tiến vào nơi đây đang đứng bên cạnh Vương Lâm lập tức mở miệng hỏi:

- Các vị đạo hữu, kiếp hàng lâm không đánh chết tên này đi, sao lại phải làm cho từng luồng sấm sét mạnh dần lên?

Khoảnh khắc khi câu hỏi này vang lên thì hai mắt Vương Lâm bùng lên những luồng sáng kỳ dị. Hắn đã vượt qua nhiều thiên kiếp, tất cả cũng đều như thế này, thường thì luồng thiên kiếp thứ nhất cũng không mạnh nhưng sau đó càng ngày càng khủng bố.

Khi chưa tiến vào bảy trăm vạn thiên địa thì vấn đề này không có trong đầu Vương Lâm, giống như tất cả nên là như thế, hắn cũng không có gì cần nghi ngờ. Nhưng vào tình cảnh trước mắt, câu hỏi này lại giống như một luồng sấm sét bổ thẳng vào đầu Vương Lâm.

- Thiên đạo có đức hiếu sinh, vạn hiểm nguy nhưng cũng có một đường sinh cơ. Thiên kiếp hàng lâm cũng chỉ có tác dụng rèn luyện tu sĩ, phải càng ngày càng mạnh thì khi tâm thần đối phương bị phá hủy mới hoàn toàn cảm nhận được uy lực của thiên đạo. Tất nhiên, đây chỉ là những gi người trong tộc hay nói.

- Nhưng thực tế thì điều khiển cho thiên kiếp ngày càng mạnh cũng chỉ vì bắt buộc tu sĩ phải vùng vẫy và có ý chí bất khuất, như vậy mới làm cho trong cơ thể bọn họ sinh ra một luồng lực lượng Linh Niệm Lôi.

Tu sĩ họ Chu trước đó đã cùng Trương Cảnh Vân dùng thần niệm nói chuyện với nhau, lúc này hắn cũng chậm rãi mở miệng.

Những lời nói này rơi vào trong tai Vương Lâm lại có sự khác biệt, hắn nhắm hai mắt lại, tâm thần bùng lên người con sóng khủng bố, mơ hồ hiểu ra một điều gì đó…

Bên dưới vang lên những tiếng nổ lớn, những luồng sấm sét thứ hai, thứ ba, thứ bốn, thứ năm được Trương Cảnh Vân điều khiển lập tức lóe ra từ trong kiếp vân. Lúc này gương mặt Trương Cảnh Vân trở nên vặn vẹo, lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn. Hắn thấy cảm giác này còn thoải mái hơn gấp vạn lần so với chuyện song tu.

- Ta là thiên đạo, đánh xuống sấm sét!

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, lão già đang đứng bên dưới độ kiếp lập tức phun ra máu tươi, máu thịt toàn thân đã trở nên mơ hồ, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Mà khoảnh khắc này luồng sấm sét thứ sáu đã ầm ầm phóng đến.

Luồng sấm sét thứ sáu này rộng khoảng một trượng, vừa mới xuất hiện đã làm xoay chuyển thiên địa. Hơn nữa ngay cả mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, mơ hồ giống như muốn tan vỡ.

Những âm thanh ầm ầm vang lên, lão già bên dưới rống lên tiếng nói cuối cùng trong đời.

- Ta muốn thành tiên!

Âm thanh này cực kỳ kinh thiên, truyền vào tai Vương Lâm làm cho hắn phải mở hai mắt ra.

Những tiếng nổ bao phủ khắp không gian, khi luồng sấm sét thứ sáu rơi xuống, thân thể lão già tan vỡ, hình thần câu diệt.

Tiên Nghịch

Quyển 9: Đỉnh cao Vân Hải

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1341: Ta chính là thiên kiếp

Dư âm của tiếng sấm động vẫn còn vang vọng, trong mắt mấy ngàn tu sĩ bị đẩy ra ngoài rất xa lập tức lộ ra vẻ đau thương, cả đám kinh ngạc nhìn lên bầu trời, một lúc lây sau vẫn không nói nên lời.

Kiếp vân trên bầu trời dần tiêu tán, Trương Cảnh Vân vẫn còn chưa thỏa mãn, thân thể lóe lên rồi bước vào trong kiếp vân.

- Thật là đáng tiếc, đã lâu rồi không trở thành thiên đạo, nhất thời cũng không thể ngừng tay, muốn diệt sạch tất cả kiến hôi… Đáng tiếc người này đã tu luyện uổng phí đến tu vi Hóa Thần đỉnh phong nhưng lại là phế vật, không sinh ra được Linh Niệm Lôi.

Trương Cảnh Vân liên tục lắc đầu, vẻ mặt rất chán nản.

- Không sao, trong bảy trăm vạn thiên địa còn rất nhiều cơ hội, hơn nữa loại Linh Niệm Lôi này cũng không phải được sinh ra một cách dễ dàng, phải xem kỳ ngộ, bây giờ phải giải quyết đám người mới này đã.

Vẻ mặt tu sĩ họ Chu lập tức trở nên lạnh lùng, hắn vung tay phải lên, kiếp vân lập tức xoay chuyển cuồn cuộn và cản trở hết thảy tất cả ánh mắt bên dưới. Sau đó hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người Vương Lâm.

Không những chỉ có hắn, ngoài tu sĩ Âm Hư vẫn khép chặt hai mắt chẳng quan tâm đến chuyển bên ngoài, bốn người Trương Cảnh Vân lập tức bao quanh đám hơn mười tu sĩ bên trong.

- Các ngươi…

Vẻ mặt đám người vừa mới đến bảy trăm vạn thiên địa lần đầu tiên lập tức có biến đổi lớn, trong đó lập tức có một người tức giận mắng chửi.

- Chúng ta không oán không cừu, các ngươi làm vậy là có ý gì?

- Tất cả đều là người cùng tộc, các ngươi muốn làm gì?

- Ra tay!

Tu sĩ họ Chu lập tức cười lạnh, thân thể lóe lên tiến về phía trước, hai tay lập tức được bao phủ trong sấm sét hóa thành hai luồng sấm sét khủng bố. Người này cũng không tấn công Vương Lâm mà trực tiếp phóng về phía hai tên khác.

Ba người khác cũng đồng thời ra tay, bọn họ đều là những tu sĩ ngoài Vấn Đỉnh trung kỳ, ra tay cực kỳ cay độc, hơn nữa đã phối hợp với nhau nhiều lần, vì vậy mà triển khai thế tấn công rất toàn diện.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, tu sĩ họ Chu ra tay rất độc ác, hắn chọn hai tu sĩ vừa mới đạt đến Anh Biến, hai người này căn bản không có sức phản kháng, lập tức chết một cách thê thảm.

Máu thịt tung tóe ra, mùi máu tanh tràn ngập.

Người ra tay với Vương Lâm chính là Trương Cảnh Vân trước đó vẫn rất ôn hòa, hắn hình như còn chưa kịp khôi phục lại từ trong hoàn cảnh hóa thân thành thiên đạo. Lúc này hai mắt hắn lộ ra vẻ khinh thường, lại ẩn

chứa vẻ kiêu ngạo, hai tay bấm pháp quyết rồi huyễn hóa ra sấm sét giống như thiên kiếp.

- Những con kiến hôi hạ giới, đưa ra niệm lôi rồi chết cho ta!

Vẻ mặt Trương Cảnh Vân cực kỳ dữ tợn và mang theo một luồng cảm giác sảng khoái, hắn phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, tay phải hắn vung lên rồi khẽ siết lại. Gương mặt dữ tợn của Trương Cảnh Vân lập tức tan vỡ, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin. Hắn đứng giữa không trung giống như đang bị một bàn tay vô hình giữ chặt.

- Ngươi… Ngươi…

Giọng nói Trương Cảnh Vân trở nên run rẩy, hắn nhìn về phía Vương Lâm mà ánh mắt bùng lên vẻ hoảng sợ cực kỳ khủng bố. Một luồng lực lượng làm hắn hồn bay phách lạc lập tức phóng vào trong cơ thể, thân thể run lên, những tiếng kêu thê lương lập tức truyền thẳng vào trong tai đám tu sĩ bốn phía.

- Đám người các ngươi tự so mình với thiên đạo, tùy ý hàng lâm thiên kiếp… Như vậy ngày hôm nay ta chính là thiên đạo của các ngươi!

Giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm ẩn giấu một luồng cảm giác không thể nói nên lời, hắn nắm chặt tay.

Một tiếng ầm vang lên, thân thể Trương Cảnh Vân lập tức tan vỡ thành máu thịt giống như lão già vừa rồi hủy diệt trong tay hắn, máu thịt tung tóe, hình thần câu diệt.

Tình cảnh đột nhiên xuất hiện này lập tức làm cho tâm thần tất cả tu sĩ khắp bốn phía chấn động, đặc biệt là ba tên làm bạn với Trương Cảnh Vân. Lúc này bọn họ đã lấy được tất cả ký hiệu của đám người mới tới, nhưng trừ Vương Lâm ra.

Tiếng kêu thảm thiết của Trương Cảnh Vân và giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm truyền vào trong tai làm ánh mắt ba người còn lại bùng lên vẻ hãi hùng kinh thiên. Trương Cảnh Vân tự nhận chính mình dẫn tới một con dê béo, nhưng đã phải trả một cái giá đắt là tử vong. Lúc này người mà hắn dẫn tới đã không còn là dê béo mà chính là một con sói hung ác đến từ Nội giới.

Tu sĩ Âm Hư lúc này cũng trợn trừng mắt, bên trong bùng ra cái nhìn không thể tin, thân thể run lên. Khoảnh khắc khi Vương Lâm giết người, tên kia lập tức rõ ràng cảm nhận được sự hùng mạnh hầu như làm người khác không thể nào hít thở được bùng ra trên người Vương Lâm.

Dưới khí tức hùng mạnh này tên tu sĩ Âm Hư không thể nào có được sức phản kháng, da đầu hắn tê dại, tâm thần bùng lên sóng dữ, thân thể lập

tức lui về phía sau nhưng sau đó lại điên cuồng bỏ chạy không chút do dự.

Nhưng khi hắn chuẩn bị phóng đi thì ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm quét tới, thân thể người này run lên, tâm thần nổ vang.

- Ai cho ngươi tư cách bỏ trốn!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhưng một câu nói lại làm cho nguyên thần của tu sĩ Âm Hư thiếu chút nữa đã vỡ tan. Người này lại phun ra máu tươi, lúc này đã không dám bỏ chạy.

Đúng lúc này thân thể ba tên tu sĩ Vấn Đỉnh còn lại, trong đó có cả tên họ Chu lập tức trở nên run rẩy rồi điên cuồng phóng về phía sau. Tất cả rất muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi địa phương làm cho bọn họ cực kỳ sợ hãi.

Nhưng ánh mắt Vương Lâm lại lóe lên hồng quang, trong mắt hắn lập tức phóng ra một tia chớp hồng sắc.

Cực cảnh.

Phần lớn cực cảnh đều nằm trong bản thể của Vương Lâm, nguyên thần trong thân thể được đoạt xá này có rất ít. Nhưng lúc này Vương Lâm vẫn

có thể thi triển được, bởi vì cực cảnh này chính là thiên kiếp.

- Ta đã thấy rõ thiên kiếp của các ngươi, tất nhiên dùng thiên kiếp diệt sinh linh!

Tia chớp màu đỏ gào thét phóng thẳng về phía một tu sĩ. Đồng thời hai mắt người này lập tức bị ánh hồng quang thay thế, hắn kinh hoàng và liên tục phát ra những tiếng kêu cực kỳ thảm thiết. Nhưng lúc này cực cảnh lại lóe lên rồi tiến vào trong thân thể, hình thần câu diệt, tất cả tan vỡ ầm ầm, giống hệt như lão già vừa rồi đã chết trong thiên kiếp.

- Tự so với thiên đạo, đúng là không biết lượng sức mình. Nếu ngươi là thiên đạo thì ta chính là người diệt thiên kiếp!

Vương Lâm vừa nói dứt lời thì tia chớp hồng sắc đã xuyên qua máu thịt tung tóe của tên tu sĩ đầu tiên, nó đang phóng thẳng về phía tu sĩ thứ hai. Trong mắt tên tu sĩ này bùng lên cái nhìn cực kỳ hãi hùng, hắn điên cuồng vỗ về phía ký hiệu, tất cả pháp bảo hầu như đều đã được lấy ra, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, hắn chọn cách tự bạo.

Nhưng ngay cả Chu Thiên Tử cũng không có tư cách tự bạo trước mặt Vương Lâm, vì vậy không cần phải nói đến những tu sĩ Vấn Đỉnh này.

Những pháp bảo tên tu sĩ kia vừa lấy ra lập tức bị tia chớp cực cảnh xuyên qua và vỡ tan, ngay khi tên này chuẩn bị tự bạo thân thể thì tia

chớp đã xông đến. Lúc này giống như nước lạnh dập tắt lửa, thân thể hắn run lên, thất khiếu chảy máu, thân thể vỡ vụn, hình thần câu diệt.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong khoảng thời gian cực ngắn, giết những người kia không làm Vương Lâm mất đi chút sức lực nào.

- Chỉ là tu sĩ Vấn Đỉnh mà dám tự so mình với thiên đạo, Thiểm Lôi Tộc cuồng vọng, đây chính là nguyên nhân của sự diệt tộc.

Vương Lâm vừa nói vừa xoay người, hắn nhìn về phía tên tu sĩ Âm Hư vẫn đứng yên mà không dám chạy trốn. Hắn cũng không thèm nhìn tên tu sĩ cuối cùng bị tia chớp hồng sắc đánh vào co thể rồi lập tức tử vong, là tên tu sĩ họ Chu.

- Kế tiếp, đến lượt ngươi!

Khi giọng nói của Vương Lâm vang lên, tia chớp hồng sắc đã giết chết ba người lập tức quay vòng trở lại, khoảnh khắc sau đã phóng vào trong cơ thể tu sĩ Âm Hư. Thân thể tên này lập tức run rẩy kịch liệt, đồng tử trong hai mắt lập tức tan rã, nguyên thần tử vong, thi thể cũng không vỡ vụn mà từ trên không rơi xuống, trực tiếp hàng lâm ở mặt đất bên dưới.

Người khi thân thể tên tu sĩ này rơi xuống thì tộc ấn đã bị Vương Lâm lấy đi.

Mấy ngàn tu sĩ đang đứng bên dưới lập tức thấy được một tình cảnh cả đời khó quên, một thi thể, một thi thể Tiên nhân bùng ra tiên khí rơi từ trên trời xuống.

Một Tiên nhân trước đó còn đứng trong kiếp vân đã hóa thành thi thể rơi xuống, từ trên không ầm ầm rơi xuống. Khi rơi xuống đất thì giống như có một mảng lưới tung ra làm cho thi thể này không còn tiên khí, làm cho thi thể này nhìn qua giống hệt như bọn họ, đây không phải là Tiên nhân.

Mà là một tu sĩ.

Trên mi tâm thi thể này đã máu thịt mơ hồ, khi rơi xuống đất thì hai mắt ảm đạm vẫn còn trợn trừng, trong đó lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi trước khi chết.

- Đây chính là Tiên nhân trong mắt các ngươi.

Vương Lâm từ trong kiếp vân tiêu tán đi ra, hắn lạnh lùng nhìn xuống mặt đất. Sau khi nói ra lời này, Vương Lâm xoay người tiến về phía trước một bước rồi biến mất giữa trời đất. Nhưng hình bóng của hắn vĩnh viễn khắc sâu trong lòng mấy ngàn tu sĩ bên dưới.

Mãi đến khi Vương Lâm bỏ đi thật lâu thì đám người bên dưới vẫn chưa thể từ trong rung động mà khôi phục trở lại. Ngày hôm nay bọn họ thấy

được thiên kiếp, thấy được lão tổ bị đánh chết, hơn nữa còn thấy được một thi thể Tiên nhân rơi xuống. Hơn nữa bọn họ còn thấy được một tồn tại hùng mạnh có thể đánh chết Tiên nhân, lại được nghe một câu nói giống như mỉa mai nhưng phần lớn lại giống như đang tự cười chính mình.

Mấy ngàn tu sĩ kia đi đến bên cạnh thi thể, tất cả dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn qua thân thi thể…

- Đây là Tiên nhân sao?

- Nhưng vì sao ta lại cảm thấy người này cũng chỉ là một tu sĩ như chúng ta…

- Nhưng mạnh hơn chúng ta rất nhiều…

Một lúc lâu sau mấy ngàn tu sĩ mới từ trong rung động mà thanh tỉnh trở lại. Một giọng nói êm dịu đột nhiên vang vọng trong thiên địa, truyền vào trong tai mấy ngàn tu sĩ.

- Ta có thể mang thi thể này đi được không?

Khi giọng nói vang lên thì một người thanh niên xuất hiện. Người này không có tóc, đầu láng bóng, vẻ mặt cực kỳ hiền lành, hắn đạp chân trên

hư không mà đến rồi tiếc từng bước đến bên cạnh thi thể.

- Ngài là… Tán Linh Thượng Nhân!

Trong đám tu sĩ bốn phía có một lão già đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ do dự hỏi với sự nghi ngờ.

- Đúng vậy, bất kỳ người nào trong bảy trăm vạn thiên địa này giống như ta, thì đó chính là ta.

Người thanh niên đầu láng cười rất ôn hòa, hắn cũng không chú ý đến những người này mà vung một trảo lên hư không rồi chụp lấy thi thể vào trong tay. Lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía hư không. Ánh mắt chuyển về phía Vương Lâm đã bỏ đi, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị.

- Hắn không giống với những người tự nói mình là thiên đạo… Hắn, có lẽ không phải là nô lệ của sấm sét…

Người thanh niên này trở nên trầm ngâm, hình bóng biến mất trong thiên địa. Tu vi của hắn đã vượt qua Hóa Thần đỉnh phong, vượt qua Vấn Đỉnh, mơ hồ đạt đến Tịnh Niết.

Loại chuyện này không thể nào xuất hiện trong bảy trăm vạn thiên địa, tuyệt đối không thể xảy ra. Nếu Thiểm Lôi Tộc biết được chuyện này thì

chắc chắn sẽ bùng lên những con sóng dữ, đến lúc đó tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc, thậm chí ngay cả lão tổ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy bế quan quanh năm cũng bị kinh động, tất cả đều sẽ đến đây điều tra.

Đúng lúc này, ngoài bảy trăm vạn thiên địa, trong phạm vi Thiểm Lôi Tộc, trên tu chân tinh Vương Lâm đã bỏ đi, Hứa Lập Quốc đang cực kỳ sung sướng mang theo vài ngàn người, hắn tiếp tục điên cuồng vơ vét. Ngai vàng gần trăm trượng của hắn đã được đổi thành năm trăm trượng, bên trên đầy những nữ tu xinh đẹp.

Có một nữ tu tướng mạo có thể nói là tuyệt vời, nàng lạnh lùng ngồi một chỗ rồi dùng ánh mắt cực kỳ căm hận nhìn chằm chằm vào Hứa Lập Quốc.

- Ngươi chỉ là một khí linh mà dám giam cầm ta, ngươi đã rước lấy tai họa ngập đầu rồi. Chẳng những ngươi mà ngay cả chủ nhân ngươi cũng sẽ bị diệt sạch. Không cần biết ngươi là ai, dù chủ ngươi có thân phận gì trong tộc, có tu vi gì, các ngươi chắc chắn phải chết.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1253 (1342): Con đường lôi tu đại năng

Trong bảy trăm vạn thiên địa thế giới, chỗ này không phải biên giới không giới hạn hình như cũng không có tồn tại cuối cùng. Hễ là tu sĩ Thiểm Lôi Tộc tiến vào nơi này thì không cần phải cố gắng tìm kiếm người độ kiếp, vì có người độ kiếp xuất hiện thì những tu sĩ Thiểm Lôi

Tộc cầm theo linh phù ở nơi đó sẽ lập tức phát hiện ra, vì vậy mà những tu sĩ có khoảng cách gần với vùng đó nhất sẽ thuấn di đến và hóa thành thiên đạo.

Vương Lâm phóng đi như tên bắn trong tinh không bảy trăm vạn thiên địa, hắn nhìn qua hàng loạt thiên địa mà trong lòng cảm thấy phức tạp. Trên đường đi vẻ mặt hắn cực kỳ âm trầm, đi qua mọi chỗ hầu như cũng không thể phân biệt được với thế giới hiện thực. Sau một lúc lâu, hắn thở dài một tiếng, tay phải vung lên hư không, trong tay lập tức xuất hiện hơn mười tộc ấn của người Thiểm Lôi Tộc.

Sau khi bóp nát từng cái tộc ấn, bên trong tuôn ra rất nhiều vật phẩm đổi lấy Lôi tinh, tất cả đều bị Vương Lâm thu hồi. Sau đó ánh mắt hắn đã chuyển xuống những tia chớp lóe lên sấm sét.

Tất cả đều là những Linh Niệm Lôi hoàn chỉnh, đây là tất cả những gì đám người Trương Cảnh Vân vơ vét được của đám người mới tiến vào bảy trăm vạn thiên địa sau rất nhiều năm tháng. Số lượng Linh Niệm Lôi gần một ngàn, sau khi dung hợp lại có thể tạo thành một luồng Linh Niệm Lôi hoàn chỉnh.

Khi Vương Lâm vung tay phải lên, ngàn luồng Linh Niệm Lôi lập tức dung nhập vào nhau, u quang lập tức lóe lên chói mắt trong tinh không. Một lát sau, khi liên tục dung hợp, cuối cùng chỉ còn lại một luồng Linh Niệm Lôi.

Từ xa nhìn lại, Linh Niệm Lôi đã không phải là một tia chớp mà giống như một làn khói xoay quanh tạo thành hình cầu, trong đó mơ hồ xuất hiện rất nhiều gương mặt. Những gương mặt bên trong liên tục lóe lên, liên tục thay đổi.

Dù đám mây hình cầu này không liên quan gì đến sấm sét nhưng lại có một luồng lực lượng sấm sét kỳ dị từ trong quả cầu xoay tròn này bùng ra. Nhưng luồng lực lượng này hoàn toàn khác biệt với sấm sét mà Vương Lâm đang tu luyện, nhưng khoảnh khắc khi lực lượng này xuất hiện thì sấm sét trong mắt phải Vương Lâm lóe lên dữ dội.

Quả cầu khói này run lên rồi lập tức không thể khống chế được mà phóng thẳng về phía mắt phải Vương Lâm. Quả cầu xuyên qua mắt phải Vương Lâm rất quỷ dị rồi dung nhập vào trong nguyên thần, sau đó lại dung nhập vào sấm sét trong nguyên thần Vương Lâm.

Tiếng sấm động điên cuồng vang vọng trong cơ thể Vương Lâm, mái tóc dài của hắn không gió mà bay, cơ thể bùng ra những luồng sấm sét vô tận giống như những tia sáng mặt trời vạn trượng. Lúc này những luồng lôi quang cuồn cuộn bùng về khắp tinh không bốn phía.

Khoảnh khắc khi quả cầu Linh Niệm Lôi và sấm sét trong nguyên thần Vương Lâm dung hợp lại làm một, nguyên thần Vương Lâm lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Lúc này hàng loạt hình ảnh giống như đến từ ký ức thái cổ từ trong gốc rễ nguyên thần điên cuồng bùng lên.

Từng hình ảnh ký ức này giống như gió bão cuốn qua nguyên thần làm toàn thân Vương Lâm vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Tất cả thiên địa trước mắt giống như bị sấm sét phá vỡ, tan vỡ thành từng tầng. Sấm sét liên tục tan vỡ trong trời đất, sau đó lại bùng ra một hình ảnh khổng lồ mà Vương Lâm có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Hình ảnh này chính là những truyền thừa của lôi bản nguyên từ thời kỳ thiên địa sơ khai, lần đầu tiên sinh ra ký ức của sấm sét, ký ức này chứa lôi bản nguyên, rất ít khi mở ra trong muôn đời năm tháng. Hôm nay khi Vương Lâm hấp thu một luồng Linh Niệm Lôi hoàn chỉnh thì mở ra một lỗ hổng, và ký ức sấm sét đã bùng ra.

Trong ký ức sấm sét này có một luồng sấm sét vô tận từ trong hư vô phóng ra, sấm sét này hào quang vạn trượng, mơ hồ ẩn giấu khí tức bản nguyên hùng mạnh đến mức không thể nào miêu tả. Bên trong luồng sấm sét có chín loại tia chớp khác biệt quấn quanh lấy nhau, dung hợp vào nhau tạo thành một đồ án cực kỳ quái dị.

Lôi bản nguyên bên trong dựa vào chín loại sấm sét mà liên tục xoay tròn, làm cho thiên địa bùng lên một loại cảm giác cực kỳ hoàn mỹ.

Đây mới thật sự là lôi bản nguyên chân chính.

- Cửu lôi có hạn, bản nguyên vì vậy mà sinh, chín tiến lên mười, mười luồng viên mãn, bản nguyên đại thành...

Một âm thanh như tiếng sấm sét giống như đến từ thời viễn cổ đã phá vỡ năm tháng và truyền đến bên tai, sau đó lại vang vọng trong nguyên thần Vương Lâm. Âm thanh này cực kỳ tang thương, giống như âm thanh của thiên địa.

Khoảnh khắc khi âm thanh này xuất hiện, nguyên thần Vương Lâm lập tức nổ ầm một tiếng, tất cả hình ảnh trước mặt đột nhiên tan vỡ, cơ thể hoàn toàn khôi phục trở lại. Lúc này Vương Lâm vẫn còn đang đứng trên tinh không bảy trăm vạn thiên địa, bốn phía vẫn là một màu đen kịt, chỉ có hàng loạt tinh quang lóe lên. Nhưng quần áo Vương Lâm đã ướt đẫm mồ hôi, trong mắt bùng lên vẻ khiếp sợ.

Trong mắt phải Vương Lâm vốn chỉ có một tia chớp, nhưng lúc này bên cạnh ký hiệu tia chớp lại xuất hiện một tia chớp thứ hai, nhưng tia chớp này lại nhỏ hơn rất nhiều.

Một tia chớp rất nhỏ đang vờn quanh bốn phía ký hiệu tia chớp trong mắt phải Vương Lâm, mỗi khi chuyển động một vòng đều làm cho lôi bản nguyên của Vương Lâm chậm rãi tăng trưởng.

Một luồng cảm giác minh ngộ rất sâu đối với sấm sét thiên địa đột nhiên bao phủ trong lòng Vương Lâm. Một lúc sau, Vương Lâm mới khôi phục trở lại từ trong sự khiếp sợ, ánh mắt hắn lóe lên, dần dần đã hiểu rõ tất cả.

- Thiểm Lôi Tộc từng nói lôi chia lục đạo, nhưng thực tế dù là Thiểm Lôi Tộc cũng không biết, lôi không phải chỉ có Lục đạo mà những chín đạo.

Chín luồng sấm sét này đều đi theo, đều đi kèm theo lôi bản nguyên... Như vậy muốn hoàn toàn viên mãn thì phải có mười đạo.

- Lúc này lôi bản nguyên của ta đã sớm xuất hiện, là tồn tại giống như sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc. Sấm sét bất diệt cũng được sinh ra từ lôi bản nguyên. Nếu ta có thể hấp thu thì lôi bản nguyên sẽ lớn mạnh, mà ta có thể lần lượt tìm được chín loại sấm sét khác, sau khi hấp thu toàn bộ thì lôi bản nguyên sẽ đại thành.

- Thậm chí ta có thể đột phá bức tường ngăn cản Đệ Nhị Bộ để trở thành Đệ Tam Bộ đại năng với lôi bản nguyên. Lúc này ta đã hấp thu loại sấm sét thứ chín trong Linh Niệm Lôi, chỉ còn thiếu tám luồng nữa.

Chưa bao giờ Vương Lâm cảm thấy hiểu rõ tu vi tương lai hơn lúc này.

Một chút ký ức lôi bản nguyên đã mở ra cho Vương Lâm một cánh cửa thông thiên. Có thể nói tất cả mọi thứ đều cực kỳ liên quan đến Thiểm Lôi Tộc, nếu Vương Lâm không tiến vào Thiểm Lôi Tộc, hơn nữa lại tiến vào bảy trăm vạn thiên địa thì cả đời hắn mãi cho đến khi chết cũng không biết làm sao cho lôi bản nguyên chính thức trở nên viên mãn.

Thiểm Lôi Tộc cũng không phải mong muốn trực tiếp cấp cho Vương Lâm một lần thiên địa tạo hóa.

Tia chớp trong mắt phải Vương Lâm lại lóe lên dữ dội, tâm thần vừa khẽ động, sấm sét trong mắt phải lập tức bùng ra rồi bay bổng trước người. Trong ký hiệu lôi bản nguyên bùng ra hàng loạt sinh cơ, bên ngoài có một niệm lôi rất nhỏ đang xoay quanh.

Tình cảnh này rất giống với hình ảnh vừa rồi Vương Lâm nhìn thấy, điểm khác biệt chính là còn thiếu tám luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên. Điều đáng tiếc duy nhất chính là chỉ có một luồng Linh Niệm Lôi, vì vậy mà quá mức nhỏ yếu, tuy nói một luồng nhưng thực chất chỉ có một chút mà thôi.

Mắt phải Vương Lâm lóe lên, đồ án lôi bản nguyên vốn phải còn lâu mới hoàn thành lại lập tức hóa thành lôi quang thu vào mắt phải. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên hàn quang, hắn lẩm bẩm:

- Ta không muốn giết những tu sĩ độ kiếp để ngưng tụ niệm lôi, nhưng giết tộc nhân Thiểm Lôi Tộc để đoạt niệm lôi trên người bọn họ thì hoàn toàn có thể...

Vương Lâm cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên rồi biến mất trong tinh không. Thần thức hắn bùng ra hóa thành một con sóng vang vọng. Một cơn ác mộng bắt đầu bùng lên trong bảy trăm vạn thiên địa.

Trong tinh không có vài tu sĩ Thiểm Lôi Tộc hóa thành cầu vồng phóng đi như tên bắn, trong đó tu vi thấp nhất cũng là Vấn Đỉnh, kẻ cao nhất là Dương Thực. Bọn họ vừa phi hành vừa chú ý linh phù, chỉ cần có sóng dao động thì lập tức phóng đến.

- Linh Niệm Lôi này rất khó sưu tập, chúng ta trước đó đã liên tục giết chết bốn tên tu sĩ độ kiếp nhưng không có kẻ nào sinh ra Linh Niệm Lôi.

- Không nên nóng vội, chuyện này cần phải có cơ duyên, nếu như Linh Niệm Lôi vẫn không chịu xuất hiện thì cướp đoạt của người khác bổ sung vào.

Vẻ mặt tên tu sĩ Dương Thực cực kỳ kiêu ngạo, hắn chậm rãi nói.

Tu sĩ ở bốn phía lập tức mở lời nịnh hót.

Đúng lúc này, đột nhiên trong mắt một tên tu sĩ Vấn Đỉnh bùng lên vẻ nghi ngờ, hắn chỉ tay về phía trước rồi nói:

- Các vị, các người xem đó là thứ gì... Ta chưa bao giờ thấy trong bảy trăm vạn thiên địa...

Không đợi hắn nói xong, những tiếng sấm động ầm ầm đột nhiên gào thét phóng đến càng ngày càng gần. Lúc này tiếng sấm lập tức thu hút sự chú ý của tất cả tu sĩ, đặc biệt là tu sĩ Dương Thực, hai mắt hắn trợn trắng và bùng lên vẻ kinh ngạc.

Tinh không trước mặt đám tu sĩ là một cơn gió bão sấm sét có phạm vi vạn trượng đang bùng lên như sóng dữ, nó đang gào thét phóng đến. Chưa tới gần nhưng bên cạnh đã bùng lên những tia chớp xẹt qua xẹt lại, mơ hồ có rất nhiều sấm sét gào thét, kinh thiên động địa.

- Đây là thứ gì? Chạy mau!

Vẻ mặt những tên tu sĩ lập tức tái nhợt, da đầu trở nên tê dại, khoảnh khắc này tất cả đều muốn lui về phía sau và phóng đi như tên bắn.

Nhưng có một vài tu sĩ cơ trí lại lựa chọn phương pháp thuấn di, trong đó có cả tên tu sĩ Dương Thực.

Nhưng tốc độ của bọn họ vẫn là quá chậm, khoảnh khắc này con sóng sấm sét khổng lồ ở phía trước lập tức tăng tốc độ và quét đến ngay lập tức. Con sóng trực tiếp cuốn sạch cả đám tu sĩ, dù là tu sĩ Dương Thực cũng bị hút vào trong con sóng khi đang thuấn di, vẻ mặt giống như hồn bay phách lạc.

Những tiếng sấm động vang lên ầm ầm... Đám tu sĩ này lập tức hình thần câu diệt.

Gió bão bao phủ tinh không, bên trong lộ ra một gương mặt khổng lồ, đó chính là Vương Lâm.

Gương mặt Vương Lâm giấu vào trong gió bão và tiếp tục gào thét phóng về phía trước. Trên đường đi hễ gặp phải tu sĩ Thiểm Lôi Tộc thì tất cả không thể nào bỏ chạy, đều lập tức tử vong.

Có một lão già Khuy Niết Thiểm Lôi Tộc đang phóng đi một mình trong tinh không, lão phóng đi như tên bắn, nhưng khoảnh khắc này thân thể lại run lên. Lão xoay người lại thật mạnh, đồng tử trong mắt co rút lại, bên trong lộ ra cái nhìn không thể nào tin.

Lão già này còn chưa kịp bỏ chạy thì gió bão ở phía sau đã quét đến, thân thể lão trực tiếp bị cuốn vào trong, sau đó gió bão sấm sét lại tiếp tục bao phủ và tiến về phía trước.

Khi Vương Lâm điên cuồng giết chóc, dù Âm Hư Dương Thực hay Khuy Niết Tịnh Niết, tất cả đều không thể phản kháng trong gió bão sấm sét, từng người bị thôn phệ.

Trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, số tu sĩ Thiểm Lôi Tộc chết trong tay Vương Lâm đã lên đến con số một ngàn. Tất cả mọi thứ trong ký hiệu trên mi tâm của đám tu sĩ này đều bị Vương Lâm lấy đi, hơn nữa từ trên người đám tu sĩ này Vương Lâm cũng lấy được bốn luồng lôi niệm hoàn chỉnh.

Tất cả niệm lôi đều bị Vương Lâm hút vào trong mắt phải và liên tục lớn mạnh.

Ngày thứ tư, sau khi Vương Lâm hóa thành gió bão sấm sét thôn phệ ba tên tu sĩ Khuy Niết, hắn đang muốn tiến về phía trước thì tâm thần đột nhiên khẽ động, linh phù trong tay hắn cảm ứng được địa phương trong bảy trăm vạn thiên địa gần đây có người muốn độ kiếp. Nhưng linh phù cũng ngừng run rẩy ngay lập tức, rõ ràng đã có người phóng về thiên địa có người độ kiếp trước Vương Lâm.

Lúc này gió bão sấm sét giống như bị hút đi rồi nhanh chóng co rút lại, sau khoảnh khắc thì hình thành một vòng xoáy, hình bóng Vương Lâm lộ

ra ở vị trí trung tâm vòng xoáy. Ánh mắt hắn lóe lên, tay phải cầm lấy linh phù tiến lên phía trước một bước, sau đó biến mất trong tinh không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1254: Mồi nhử

Những bông tuyết như lông ngỗng từ trên bầu trời rơi xuống, từ trên những tầng trời cao nhìn xuống thì toàn bộ thiên địa bên dưới là một mảnh trắng xóa. Ngay cả cỏ cây cũng được xếp chồng lên một tầng tuyết cực dày, thậm chí còn có rất nhiều tảng băng rũ xuống rồi được ánh sáng mặt trời làm bùng lên những sắc màu đẹp đẽ.

Nhìn tuyết rơi trên cành cây mà sinh ra một loại cảm giác kinh sợ, giống như có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Thiên địa bên dưới đang ở vào buổi sớm mai của hàng loạt thành trì và thôn xóm, khói bếp dần lượn lờ bay lên rồi lơ lửng trên bầu trời giống như muốn đánh văng những bông tuyết. Nhưng cuối cùng tất cả đều bị bông tuyết và gió lạnh thổi tới làm cho phân tán thành nhiều sợi khói mảnh.

Những âm thanh ồn ào từ trong thành trì và thôn xóm truyền ra, một ngày mới lại bắt đầu.

Ở phương xa trong mùa đông giá lạnh, ngay cả những tia nắng ấm áp cũng ít hơn rất nhiều so với nơi khác, ánh sáng mặt trời làm bùng lên nhưng cũng không đủ để xua tan giá lạnh. Vùng thiên địa phía đông có một đồng bằng vào mùa hạ thì xanh tươi cỏ cây, đây là địa phương mà phàm nhân chăn thả gia súc, đặc biệt là bầu trời xanh thẳm và rộng lớn bên trên.

Nhưng lúc này nơi đây không còn lại bất kỳ cây cỏ nào, chỉ còn lại một vùng trắng xóa, ánh mặt trời chiếu xuống bùng lên những luồng hào quang chói mắt. Nếu người nào vào đây mở mắt nhìn một lúc lâu thì ngay cả nước mắt cũng chảy ra, đồng bằng này rộng mênh mông giống như vô tận.

Khi mùa đông đến thì không có bất kỳ phàm nhân nào đi đến vùng đồng bằng này, nơi đây chỉ có tuyết trắng, cũng không có bất kỳ dấu chân người nào. Nhưng ngày hôm nay, ở một vị trí sâu trong đồng bằng lại có một người đang khoanh chân ngồi.

Đây là một người đàn ông trung niên, tướng mạo anh tuấn, gương mặt tràn đầy vẻ chính trực. Hắn đang dùng ánh mắt lặng lẽ nhìn lên bầu trời, đông thời trong mắt cũng lóe lên vẻ phức tạp.

- Tu vi không thể nào áp chế nổi.

Người đàn ông trung niên này than khẽ một tiếng, hắn dùng ánh mắt lưu luyến nhìn tuyết trắng trong trời đất mà trở nên trầm mặc. Lúc này hắn đang chờ đợi thiên kiếp tiến đến.

Không lâu sau, thiên địa lập tức nổ vang, những bông tuyết rơi xuống lập tức tan vỡ hàng loạt và mơ hồ có cuồng phong từ trên trời bùng xuống. Luồng cuồng phong cuốn những bông tuyết về khắp bốn phía, khi cuồng phong phóng xuống địa phương người đàn ông trung niên đang ngồi thì những bông tuyết đọng trên mặt đất lập tức bị cuốn ra tung tóe.

Tuyết như những con sóng, tất cả đều bị cuồng phong cuốn lên lộ ra mặt đất trụi lủi bên dưới. Từ trên trời nhìn xuống thì thấy mặt đất trơ trọi bên dưới và tình cảnh tuyết trắng bốn phía cực kỳ tương phản với nhau.

Đúng lúc này thì kiếp vân lập tức xuất hiện trên bầu trời, kiếp vân cuồn cuộn tiến đến, chỉ trong khoảnh khắc đã tạo thành kiếp vân thiên kiếp. Trong kiếp vân mơ hồ có một người đang đứng, toàn thân người này được bao phủ trong tiên khí, bùng ra vẻ uy nghiêm vô tận.

- Tu sĩ hạ giới, độ kiếp thành tiên!

Âm thanh này cuồn cuộn hóa thành tiếng sấm từ trong kiếp vân bùng ra kinh thiên động địa. Nhưng khi lời nói này rơi vào trong tai người đàn ông trung niên bên dưới lại không làm cho vẻ mặt sinh ra chút biểu cảm nào.

Người này vỗ vỗ quần áo rồi đứng lên, hắn nhìn lên kiếp vân trên bầu trời, nhìn qua Tiên nhân đang đứng trên kiếp vân, ánh mắt phức tạp mang theo vẻ châm biếm nồng đậm.

- Thành tiên sao?

Vẻ mỉa mai lại bùng lên trong mắt người đàn ông.

Khoảnh khắc khi vẻ châm biếm bùng lên trong mắt người đàn ông trung niên, trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm động. Tiên nhân trong kiếp vân lập tức chỉ tay xuống dưới. Kiếp vân nổ lên ầm ầm, một luồng sấm sét có thể rạch trời chém đất ầm ầm phóng ra rồi hàng lâm về phía người đàn ông trung niên bên dưới.

Khoảnh khắc khi sấm sét hàng lâm xuống, người đàn ông trung niên vốn không nhúc nhích lại vung tay phải lên rồi vỗ về phía trước. Sấm sét đánh thẳng lên người vang lên những tiếng nổ kinh thiên, vẻ mặt người này tái nhợt nhưng vẫn ngẩng lên trời.

Người đàn ông lại thấy Tiên nhân trên kiếp vân nâng tay phải lên một lần nữa, nhưng tiếng nổ lại vang vọng. Luồng sấm sét thứ hai xuất hiện, những tiếng gào thét vang lên, một lát sau lại ầm ầm hàng lâm.

Nhưng khoảnh khắc này đột nhiên có những biến đổi kinh thiên.

Bầu trời vốn được bao phủ trong kiếp vân, những đám mây đen cuồn cuộn giống như không có giới hạn. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có

một luồng lực lượng ầm ầm phóng tới hóa thành hai bàn tay khổng lồ xuyên qua kiếp vân rồi xé sang hai bên.

Kiếp vân vang lên những tiếng nổ kinh thiên, sau đó mây đen bị xé ra, một khe nứt khổng lồ xuất hiện.

Có một người thanh niên mặc áo trắng từ trong khe nứt đi ra.

Người này vừa xuất hiện thì mặt Tiên nhân trên kiếp vân lập tức biến đổi lớn, âm thanh tức giận vang lên:

- Ngươi là người phương nào, lão phu tới đây trước.

- Ta vì thiên kiếp của ngươi mà tới đây, diệt thiên kiếp thu niệm lôi!

Vương Lâm vung tay phải lên rồi chỉ thẳng về phía kiếp vân thiên kiếp.

Những tiếng nổ trở nên vang vọng, thân thể lão già đứng trên đám mây chợt run lên, sấm sét trong cơ thể không còn được chính lão điều khiển, khoảnh khắc này sấm sét trở nên điên cuồng. Vẻ mặt lão già biến đổi lớn nhưng cũng không bỏ chạy, thân thể lão già lóe lên rồi từ đám mây phóng ra, hai tay bấm pháp quyết há miệng phun ra một hạt châu lôi quang, hạt châu phóng thẳng về phía Vương Lâm.

- Quá mức cuồng vọng!

Tốc độ lão già kia cực nhanh, nháy mắt đã đến gần, toàn thân bùng ra khí tức Khuy Niết hậu kỳ đại viên mãn, mơ hồ sắp đột phá lên Tịnh Niết.

Hạt châu lôi quang ẩn giấu sấm sét là pháp bảo do năm luồng niệm lôi hóa thành.

Hạt châu trong tay lão già lập tức bùng ra những uy lực kinh thiên động địa, lão hướng về phía Vương Lâm mà tấn công.

- Ta thích hạt châu này.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn tiến về phía trước một bước, toàn thân lập tức biến mất. Khi xuất hiện thì Vương Lâm đã ở sau lưng lão già, hắn cũng không quay đầu lại mà tay phải tùy ý điểm về phía sau trúng ngay ót lão già.

Vẻ mặt lão già lập tức tái nhợt, cảm giác hãi hùng bùng lên trong mắt, lão phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể run rẩy và lập tức xuất hiện hàng loạt vết nứt màu đỏ máu từ trên đầu. Sau khoảnh khắc, tất cả vết nứt đã lan ra khắp toàn thân, một tiếng ầm vang lên, thân thể lão già tan vỡ, hình thần câu diệt, tộc ấn bị thu lấy.

Tay trái Vương Lâm chụp lấy hạt châu do năm luồng niệm lôi hóa thành, giết lão già này đối với Vương Lâm thì không tốn quá nhiều sức lực. Khi tay trái Vương Lâm khẽ bóp thì hạt châu nổ tung, năm luồng niệm lôi nhanh chóng bị mắt phải hấp thu. Tia chớp liên tục xoay tròn trong mắt phải Vương Lâm, nhìn thấy sẽ sinh ra cảm giác cực kỳ yêu dị.

Tình cảnh này xảy ra quá nhanh, hầu như chỉ là trong nháy mắt, người đàn ông trung niên dưới mặt đất đang trợn mắt há mồm, vừa giật mình vừa cảm thấy kinh hoàng, một lúc lâu sau vẫn chưa khôi phục trở lại bình thường.

- Ngươi tản ra toàn bộ tu vi, tiếp tục độ kiếp!

Mắt phải Vương Lâm hấp thu hoàn toàn năm luồng niệm lôi, hắn đứng giữa không trung rồi chậm rãi mở miệng.

Người đàn ông trung niên kia hít vào một hơi thật sâu, hắn cố gắng áp chế sự bất an trong lòng. Sau khi nhìn về phía Vương Lâm, tên này liên tục bùng ra tu vi khắp toàn thân, lực lượng Hóa Thần đỉnh phong bao phủ khắp thiên địa.

Sau mười lần hít thở, khi kiếp vân trên bầu trời còn chưa kịp tiêu tán thì lôi quang lại lóe lên giống như bầu trời bị xé ra một lỗ hổng, trong đó lập tức có người phóng ra.

- Ha ha, cuối cùng ta cũng gặp được người đầu tiên độ kiếp.

Người này từ trong lỗ hổng đi ra rồi lập tức cười lên như điên, nhưng tiếng cười còn chưa kịp kết thúc thì Vương Lâm đã vung tay phải chỉ về phía trước.

Người này đến chưa kịp đứng được một khắc, chưa kịp nhìn rõ tất cả tình cảnh thì thân thể đã nổ tung ầm ầm. Người đàn ông trung niên đang độ kiếp bên dưới lập tức cảm thấy da đầu tê dại, lúc này hắn mới biết mình trở thành mồi nhử Tiên nhân cho người thanh niên áo trắng.

“Hắn lại đánh chết Tiên nhân!”

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã có người từ trong lỗ hổng lao ra, hai tay kẻ này bấm pháp quyết tạo thành rất nhiều tầng phòng hộ bên ngoài thân thể. Nhưng Vương Lâm chỉ cần vung tay thì tầng phòng hộ khắp toàn thân của tu sĩ còn chưa kịp nhìn rõ dàng người này lập tức tan vỡ ầm ầm, ngay cả thân thể cũng vỡ tan, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, hình thần câu diệt.

Sau khoảng thời gian một nén hương ngắn ngủi, có người đàn ông trung niên làm con mồi, đã có hơn mười người Thiểm Lôi Tộc lục tục phóng đến. Nhưng tất cả mới xuất hiện thì tử vong trong nháy mắt.

Lúc này người đàn ông trung niên độ kiếp bên dưới đã chết lặng, nhưng vẻ hoảng sợ trong lòng lại càng bùng lên dữ dội, cười khổ nhưng cũng không muốn nhìn, chỉ biết nhắm mắt lại.

Tốc độ giết chóc người Thiểm Lôi Tộc theo phương pháp này còn nhanh hơn Vương Lâm tự mình phóng đi rất nhiều lần. Sau nửa canh giờ, số lượng tộc nhân Thiểm Lôi Tộc chết trong tay hắn đã trên một trăm.

- Cuối cùng cũng có một tên Toái Niết!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trên mặt lộ ra nụ cười. Hắn nhìn về phía lỗ hổng, lôi quang lóe lên và một lão già đi ra.

Lão già này mặc áo bào màu đen, thân thể tràn đầy uy nghiêm, vừa nhìn thấy tình cảnh bên dưới thì vẻ mặt chợt biến đổi lớn. lão cúi đầu nhìn về phía Vương Lâm và thiên địa bao phủ trong mùi máu tanh nồng nặc.

Hai mắt lão già áo bào đen lộ ra vẻ ngưng trọng, vẻ mặt bùng lên sát khí, thân thể lóe lên nhưng không lui lại mà trực tiếp phóng về phía Vương Lâm. Hai tay lão già bấm pháp quyết rồi liên tục điểm chỉ vào hư không.

- Dám dùng phương pháp này để tàn sát người cùng tộc, ngươi đáng chết!

Lão già áo bào đen gầm khẽ một tiếng, toàn thân lóe lên lôi quang hóa thành một luồng sấm sét phóng về phía Vương Lâm. Đúng lúc này sau luồng sấm sét lại xuất hiện một hư ảnh, hư ảnh này cũng chính là lão già áo bào đen.

Khoảnh khắc này thân thể lão già áo bào đen một phân thành hai, một hư ảnh phóng về phía Vương Lâm, một hư ảnh khác mang theo vẻ kinh hoàng mà điên cuồng lui về phía sau. Lão già muốn dùng pháp thuật này để rời khỏi nơi đây.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thương, tu sĩ Toái Niết này của Thiểm Lôi Tộc cũng là một người quyết đoán, không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ ra phương pháp hủy diệt một phân thân để bỏ chạy.

Lúc này Vương Lâm không phải là bản thể nên cũng không có cực cảnh trong người, chỉ dựa vào tu vi Toái Niết mà muốn giữ lại lão già thì cũng có chút khó khăn. Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên hồng quang, tia chớp màu đỏ ầm ầm xuất hiện rồi lập tức xuyên qua hư ảnh phân thân đang tấn công mình. Phân thân này lập tức run lên, hai mắt ảm đạm, tia chớp xuyên qua, thân thể tan vỡ ầm ầm. Khoảnh khắc khi lão già Toái Niết Thiểm Lôi Tộc săp thi triển thần thông rời khỏi nơi đây thì tia chớp đã xông thẳng vào trong cơ thể.

Lão già phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt bùng lên vẻ cực kỳ sợ hãi. Khoảnh khắc sau, hào quang trong mắt lão đã tan vỡ, nguyên thần trong cơ thể bị hủy diệt, mất đi tất cả sinh cơ, thi thể từ trên không rơi xuống, tộc ấn bị thu.

- Ngươi còn muốn che giấu đến khi nào?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, sau khi giết chết tên tu sĩ Toái Niết này, hắn xoay người nhìn về phía hư không phương xa. Cực cảnh hóa thành tia chớp màu đỏ chĩa vào vị trí đó rồi phát ra những âm thanh rẹt rẹt khi sấm sét giao thoa vào nhau, tia chớp có thể phóng đi hủy diệt thiên địa bất kỳ lúc nào.

Bầu trời đột nhiên vặn vẹo, người thanh niên đầu láng trước đó đã lấy đi thi thể Thiểm Lôi Tộc, người được tu sĩ bảy trăm vạn thiên địa gọi là Tán Linh Thượng Nhân xuất hiện trong những con sóng gợn.

- Ngươi vẫn liên tục đi theo ta, lúc này ta chỉ cho ngươi một câu giải thích, nếu không làm ta thỏa mãn thì ngươi sẽ chết.

Vương Lâm dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn qua người thanh niên đầu láng, hắn chậm rãi mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1255: Tán Linh Thượng Nhân

Trên mặt người thanh niên đầu láng lộ ra nụ cười nhưng trong hai mắt lại ẩn giấu sự ngưng trọng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm mơ hồ

mang theo vẻ hãi hùng. Hắn liên tục đi theo, đã tận mắt nhìn thấy những tình cảnh đối phương giết hại Tiên nhân. Hơn nữa hắn còn thấy người trước mặt dùng tu sĩ Hóa Thần làm mồi nhử, chỉ trong thời gian nửa canh giờ đã giết trên trăm người.

Cảnh làm hắn cảm thấy rung động chính là ngay cả tu sĩ Toái Niết cực kỳ hùng mạnh cũng không chịu nổi một đòn trước mặt kẻ này.

“Rốt cuộc hắn là ai?”

Tất cả những rung động đã làm bùng lên những con sóng khủng bố trong tâm thần người thanh niên đầu láng. Những rung động này còn không thể bằng một câu nói của Vương Lâm chỉ ra địa phương ẩn giấu thân thể, làm hắn cực kỳ hoảng sợ. Từ trong lời nói của đối phương đã có thể hiểu được ý nghĩ, nhưng người này đã sớm biết được mình bám theo phía sau, tất nhiên cũng vượt ra khỏi những gì mà người thanh niên đầu lang đã suy tính.

Tu vi của người thanh niên đầu láng không phải là tuyệt đỉnh nhưng thần thông che giấu thân thể lại đến mức xuất thần nhập hóa, đã được truyền thừa từ rất lâu. Rất nhiều năm qua hắn âm thầm đi lại trong bảy trăm vạn thiên địa như người của Thiểm Lôi Tộc, không bị bất kỳ một vị Tiên nhân nào phát hiện, dù là người tu vi hơn hắn cũng chưa từng phát hiện ra.

Dù năm xưa có một người đạt đến tu vi Thiên Nhân Đệ Tứ Suy thì tên thanh niên đầu láng này cũng đi theo sau lưng mấy tháng, nhưng tu sĩ kia

cũng không phát hiện ra được.

Tình cảnh trước mắt lập tức làm người thanh niên đầu láng cảm thấy miệng lưỡi khô chát, đặc biệt là tia chớp bùng ra hồng quang làm cho hắn cảm nhận được mối nguy lớn nhất trong đời. Mỗi lần tia chớp lóe lên hồng quang đều làm trái tim của hắn đập lên kinh hồn, hắn mơ hồ cảm giác được mình không thể nào né tránh, chỉ cần tia chớp kia xông đến thì chính mình chắc chắn sẽ phải chết.

Hơn nữa lời nói bình tĩnh mà lạnh như băng của Vương Lâm cũng giống như những thanh kiếm cực kỳ sắc bén xuyên qua tâm thần, mang đến cho người thanh niên đầu láng những cảm giác lạnh lẽo đến vô tận.

Bốn phía trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ có kiếp vân đang phát ra những âm thanh ầm ầm, mồ hôi từ trên gương mặt người thanh niên đầu láng vã ra như tắm. Ánh mắt Vương Lâm vẫn nhìn chằm chằm vào người này, sau vài lần hít thở thì hắn lập tức trầm mặc. Hắn khẽ nhíu mày.

Thấy Vương Lâm nhíu mày, tâm thần người thanh niên đầu láng lập tức nổ ầm lên một tiếng, hắn lập tức ôm quyền không chút do dự rồi mở miệng nói:

- Thượng tiên bớt giận, sinh linh hạ giới vô tình mạo phạm, kính xin...

Không đợi người này nói xong, Vương Lâm vung tay phải lên, tia chớp hồng sắc lập tức bùng lên hồng quang vạn trượng. Tia chớp hóa thành một luồng cầu vồng phóng thẳng về phía người thanh niên đầu láng, tốc độ cực nhanh, không gì sánh kịp.

Người thanh niên đầu láng chỉ cảm thấy trước mặt tràn đầy hồng quang, tia chớp màu đỏ lập tức nổ ầm ầm một tiếng và xuyên qua mi tâm.

Thân thể người thanh niên đầu láng đột nhiên trở nên run rẩy, hắn phun ra máu tươi nhưng không chết. Một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố đột nhiên phá vỡ mi tâm rồi bùng ra, sau đó lại hóa thành những luồng khí vờn quanh ngoài thân thể như những con sóng. Khi sóng khí vờn quanh người, tu vi người này lập tức bùng ra, một luồng khí tức tang thương và kinh thiên động địa chợt phát tán.

Giống như trong cơ thể người thanh niên đầu láng có một linh hồn cực kỳ khủng bố đang ngủ say, linh hồn này rất mạnh, ngay cả cực cảnh cũng không thể giết được.

- Quả nhiên đúng như ta dự đoán.

Ánh mắt Vương Lâm bùng ra những luồng hào quang kỳ dị, hắn tiến về phía trước một bước, tay phải vung một trảo về phía người thanh niên đầu láng.

Hai mắt người thanh niên đầu láng đang bị sóng khí vờn quanh lập tức trở nên thanh tỉnh, lộ ra những luồng khí tức cực kỳ tang thương. Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến đến, thì người này khẽ mở miệng.

- Nếu đạo hữu muốn Linh Niệm Lôi thì hãy nghe ta nói một câu.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn đứng giữa không trung rồi lạnh lùng nhìn đối phương giống như đã biến thành một người hoàn toàn khác. Ánh mắt người này vừa rồi rất non nớt nhưng lúc này vẻ mặt lại bùng lên những luồng khí tức tang thương vài ngàn năm.

- Lão phu tên là Tán Linh, đã tồn tại hơn vài vạn năm, tu vi đạt đến Thiên Nhân Tứ Suy...

Người thanh niên đầu láng khẽ mở miệng nói.

- Lão phu có tổng cộng chín trăm bảy mươi mốt thân thể giống như đang đứng trước mặt đạo hữu, trong mỗi thân thể đều chứa một phân thân của ta. Cho nên những phân thân này, dù có tu sĩ Thiểm Lôi Tộc xuất hiện, nhưng phân thân tiến vào trong tinh không sẽ không bị kẻ nào phát hiện được.

- Ta âm thầm đi theo cũng không có ác ý mà muốn xin đạo hữu cầu cứu, đổi lại sẽ là một khoản giao dịch lớn. nếu đạo hữu có hứng thú thì việc này đối với hai người chúng ta đều có lợi.

Người thanh niên đầu láng nhìn qua Vương Lâm rồi khẽ nói.

- Ngươi biết được Thiểm Lôi Tộc sao?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn như thường, hắn chậm rãi nói.

Vẻ mặt người thanh niên đầu láng lộ ra vẻ phức tạp, hắn khẽ gật đầu.

- Đạo hữu có thể cùng ta đi đến một địa phương, trên đường đi ta sẽ nói tất cả.

- Địa phương nào?

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn không thể nhìn rõ đang buồn hay vui, hắn bình thản mở miệng.

- Tận cùng thế giới...

Người thanh niên đầu láng thở dài một tiếng, hắn vung tay phải lên bầu trời, kiếp vân lập tức tiêu tán. Đúng lúc này thì một luồng ký hiệu từ trong tay người thanh niên đầu láng phóng thẳng về phía người đàn ông

trung niên đã nhìn rõ tất cả ở bên dưới. Khi ký hiệu rơi vào mi tâm người này thì tu vi lập tức bị che giấu, cũng sẽ không dẫn đến thiên kiếp.

Làm xong tất cả mọi chuyện thì những sóng khí bên ngoài người thanh niên đầu láng này lập tức co rút lại, tất cả dung nhập vào trong cơ thể. Người này ôm quyền hướng về phía Vương Lâm, hắn xoay người tiến lên một bước trực tiếp phá vỡ hư vô rồi rời khỏi vùng trời này.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, thân thể cũng cất bước tiến theo, cùng người thanh niên đầu láng đạp vỡ hư không phóng đi.

- Lão phu trăm năm Hóa Thần, cảm ngộ thiên địa, sau mấy lần quan sát thiên kiếp thì dần dần phát hiện cái gọi là Tiên nhân hình như cũng không giống như những gì mà tổ tiên đã nói... Cố gắng áp chế nghi ngờ, lão phu cũng áp chế cả tu vi, không đạt đến Hóa Thần đỉnh phong, âm thầm tìm ra đáp án...

Người thanh niên đầu láng tiến về phía trước, mỗi bước chân giẫm xuống đều phá vỡ một vùng thiên địa, đi xuyên qua bảy trăm vạn thiên địa, phóng về phương xa như tên bắn.

Vương Lâm đi theo bên cạnh, vẻ mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, cũng cất bước xuyên qua bảy trăm vạn thiên địa.

Hàng loạt thành trì phàm nhân, hàng loạt tinh không, thậm chí mưa xuân gió thu, trời hè tuyết đông cũng liên tục hiện lên trong đất trời.

- Đáng tiếc, dù tư chất ta không tệ nhưng không thể nào áp chế tu vi quá lâu. Khi lão phu hơn hai trăm tuổi thì không thể nào áp chế được, dẫn đến thiên kiếp... Tiên nhân hàng lâm lúc đó chính là đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc ngày hôm nay...

- Năm xưa hắn chỉ có tu vi Khuy Niết, dưới thiên kiếp lần đó ta đã bị trọng thương sắp chết, căn bản không thể nào chống đỡ nổi... nhưng hắn không giết ta mà chỉ phế bỏ tu vi rồi bỏ đi...

- Lúc đó ta còn tưởng rằng thiên đạo có đức hiếu sinh, nhưng rất nhiều năm sau ta mới biết, hắn giữ lại cho ta một mạng để ta còn cơ hội tiếp tục tu luyện. Vì vậy mà cơ hội sinh ra Linh Niệm Lôi lại càng cao.

Giọng nói người thanh niên đầu láng cực kỳ cay đắng, hắn vừa đi vừa khẽ nói.

- Nhưng hắn lại không ngờ, ta không những tu luyện lấy lại tu vi, mà còn ở lần đầu tiên chống đỡ thiên kiếp đã hiểu rõ biến hóa thiên địa, dùng những tồn tại trên bảy trăm vạn thiên địa để áp chế tu vi. Hơn nữa ta còn nghĩ ra một thần thông làm cho tu vi ngày càng mạnh nhưng lại không dẫn đến thiên kiếp.

Người thanh niên đầu láng bình tĩnh mở miệng, trong mắt hanlooj ra những hồi ức/

- Đó là tán linh vào các phân thân!

Vương Lâm liếc mắt nhìn đối phương, hắn khẽ nói.

Người thanh niên đầu láng khẽ gật đầu.

- Ta dùng thuật tán linh, đem tu vi vượt qua Hóa Thần dung nhập vào trong cơ thể con người. Khi áp dụng phương pháp này, sau một ngàn năm, ta đã tu luyện đến Vấn Đỉnh... Mà phân thân của ta cũng có chín trăm bảy mươi mốt người.

- Chín trăm bảy mươi mốt người là cực hạn của ta, không thể nào vượt qua được. Vì vậy ta phải nghĩ biện pháp khác, dùng mỗi phân thân hợp vào chủ thể để thi triển thuật tán linh... tám trăm bảy mươi mốt cái phân thân khác.

- Khi liên tục áp dụng phương pháp này, tu vi của ta đã chậm rãi tăng trưởng cho đến khi đạt đến Tịnh Niết.

Người thanh niên đầu láng nói đến đây thì khẽ thở dài.

Hắn và Vương Lâm đều là tu sĩ đại thần thông, phi hành phá vỡ thiên địa, liên tục xuyên toa, dần dần đã càng ngày càng xa.

- Sau khi đạt đến Tịnh Niết, ta bắt đầu truy tìm những nghi ngờ. Ta muốn biết thiên rốt cuộc có phải là thiên, địa rốt cuộc có phải là địa. Tiên giới có phải là Tiên giới, Tiên nhân có phải là Tiên nhân hay không?

- Ta muốn truy tìm truyền thuyết đã được lưu truyền từ xưa đến nay, đã được các đời tổ tông truyền xuống, những khao khát đối với miêu tả về Tiên giới. Nhưng dù tu vi của ta đã đến Tịnh Niết, dù phân thân của ta tu vi không thấp, nhưng không thể nào bỏ đi khỏi bảy trăm vạn thiên địa. Ta chỉ có thể xuyên toa, có thể tiến vào hư không có một cái lồng vô hình ngăn cách.

- Vì vậy, ta nghĩ ra một phương pháp, điều khiển rất nhiều phân thân lần lượt vượt qua hóa thần đỉnh phong để tạo ta thiên kiếp. Lúc đó một phần nhỏ thiên kiếp trong bảy trăm vạn thiên địa đều là phân thân của ta gây nên.

- Mỗi lần thiên kiếp xuất hiện thì ta cũng ở bên cạnh quan sát, dần dần, khi thời gian trôi qua, khi nhìn thấy thiên kiếp thì ta đã hiểu được một chuyện nhưng chính vì những thứ đó mà ta cảm thấy rung động.

- Ta không thể nào đi ra ngoài được, thế giới này tồn tại được là do người khác tạo ra. Ta không thể nào tin tất cả những sinh mạng của chính

mình, trong mắt người khác chỉ là kiến hôi, chỉ để người ta sưu tập Linh Niệm Lôi...

Vương Lâm trở nên trầm mặc, khi nghe đến những lời này của người thanh niên đầu láng thì trong mắt Vương Lâm mơ hồ lộ ra vẻ phức tạp...

- Ta mê man, bàng hoàng và bất lực, ta đem chuyện này nói với một số người nhưng không kẻ nào tin... Thậm chí ngay cả chính minh cũng không tin, ta không muốn tin tất cả những điều này đều là sự thật... Ta tình nguyện chưa từng phát hiện ra điều gì. Chấp nhận những gì ta biết được đều chỉ là suy đoán...

- Ta mơ màng vài ngàn năm... Cho đến một ngày ta nhìn thấy hai Tiên nhân giao chiến, một người tử vong thi thể từ trên không rơi xuống, rớt xuống đất... Ta đứng trước thi thể đó thật lâu cho đến khi nó thối rữa, cho đến khi tất cả đều tiêu tán. Lúc đó ta ngửa mặt lên trời cười to, cười đến mức nước mắt đều chảy xuống. Thi thể kia làm gì có chỗ nào là Tiên nhân, đó chỉ là một tu sĩ như chúng ta mà thôi.

- Sau ngày hôm đó ta đã không còn mê man, ta tự nói với chính mình, ta muốn phá vỡ thiên địa này, ta muốn đi ra, muốn nhìn thế giới bên ngoài xem nó là cái gì. Ta muốn xem những không mình đã suy đoán vài vạn năm, rốt cuộc có bao nhiêu là thật!

Trong mắt người thanh niên đầu láng lộ ra vẻ kích động, đây là lần đầu tiên hắn đem những lời này nói ra trước mặt người khác.

- Ta bắt đầu tu luyện, hơn chín trăm phân thân khác cũng thi triển tán linh, liên tục phân thân để tu luyện. Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng những căm hận trong lòng ta lại càng ngày càng đậm... Cho đến khi tu vi của ta đạt đến Toái Niết, cho đến khi mà ngay cả phân thân nhỏ nhất của ta cũng đạt đến Tịnh Niết, Khuy Niết. Ngày đó ta sẽ phá vỡ lao ngục, bước chân vào tinh không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1256: Tận cùng thiên địa

Tâm thần Vương Lâm chấn động, khi nghe rõ lời nói của đối phương thì hắn cũng phải bội phục ý chí của người này. Tư chất của người này đã vượt qua tất cả tu sĩ mà Vương Lâm đã từng gặp trong rất nhiều năm qua.

Dù là Hồng Điệp, Lý Thiến Mai hay Tư Đồ Nam. Nếu so sánh với người này đều không thể nào bằng. Hơn nữa cũng không thể nào có quyết tâm phá vỡ và tìm kiếm tất cả chân tướng sự thật.

- Ta đã phá vỡ tầng phòng hộ trên tu chân tinh, lần đầu tiên thấy được thế giới tươi đẹp bên ngoài...Đó là tinh không, rất đẹp. rất đẹp...Những suy đoán của ta đã là sự thật...Ta nhìn thấy một đám người tu sĩ, nhưng đám tu sĩ này lại quá yếu... Yếu nhất cũng chỉ là Hóa Thần...

- Nhưng chỉ là một tu sĩ Hóa Thần mà có thể hóa thân thành thiên đạo, tự xưng Tiên nhân, hàng lâm thiên kiếm giết chết tộc nhân của ta. Lúc đó ta tức giận triển khai giết chóc, sau nhiều lần giết chóc, ta từ trong miệng đám người bị giết biết rõ tất cả chân tướng sự thật.

- Chân tướng!

Người thanh niên đầu láng cười lên rất lớn, trong mắt chảy xuồng hai hàng lệ.

- Chân tướng sự thật là địa phương nơi ta sinh sống được gọi là bảy trăm vạn thiên địa. Nơi này được một người Thiểm Lôi Tộc tạo nên, chúng ta giống như đám súc vật được nuôi bên trong, bị Thiểm Lôi Tộc dùng ngọn roi thiên đạo áp bức. Khi chúng ta đạt đến Hóa Thần thì lập tức có thiên kiếp hàng lâm để lấy đi Linh Niệm Lôi.

- Ta cũng biết được, trước khi ta được sinh ra rất nhiều năm, tất cả những tổ tiên của bảy trăm vạn thiên địa, tất cả những giai thoại mà bọn họ lưu truyền lại đều là giả! Đều là giả dối! Bọn họ đều đã chết, khoảnh khắc khi chết đi thì hình thần câu diệt.

- Đâu là tiên giới! đâu là tiên nhân?

Giọng nói của người thanh niên đầu láng lộ ra vẻ đau thương điên cuồng, cùng tràn đầy căm hận. Vương Lâm trầm mặc, những ý nghĩ phức tạp lại

càng đậm.

- Thiên đạo và thiên kiếp trong mắt chúng ta chẳng qua chỉ là tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc, một cái nhiệm vụ, mỗi người trong tộc đều có thể tiếp nhận. Buồn cười là đến lúc đó ta vẫn không tin điều này là sự thật, khi ta giết chết đám người Thiểm Lôi Tộc kia, cũng không dám buông tay giết hại quá nhiều...

- Ta rất sợ, ta rất kinh hoàng, ta biết được tên tu sĩ hóa thân thiên đạo hàng lâm thiên kiếp xuống người ta năm xưa đã trở thành đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc...Ta sợ Thiểm Lôi Tộc phát giác ra chuyện ta biết được tất cả, ta sợ tiên giới đã ép lên người ta, lên bảy trăm vạn thiên địa rất nhiều năm...

- Ta...Ta không dám phản kháng...

Người thanh niên đầu láng liên tục tuôn ra hai hàng lệ, những ký ức kia là nổi đau cả đời hắn.

- Thậm chí ta còn tự nói với mình, tất cả mọi chuyện vẫn chưa phải là sự thật. Thiên địa nơi đây không phải là ngục tù, ta muốn trốn tránh...Trốn khỏi tất cả sự thật chính mình phát hiện ra, vì vậy ta liên tục bay về phương xa, bay qua tinh không, liên tục xuyên qua bảy trăm vạn thiên địa giống như lúc này...

Vẻ mặt người thanh niên đầu láng lại hiện lên vẻ đau khổ, hắn vẫn liên tục cất bước vượt qua thiên địa.

- Mãi cho đến một ngày, ta đến được nơi đây...

Thân thể người thanh niên đầu láng hơi chậm lại, hắn nhìn về phía Vương Lâm rồi nâng tay phải lên chỉ về phía trước.

Tinh không này cũng chẳng phải rất dài, người thanh niên đầu láng đã xuyên qua bảy trăm vạn thiên địa, địa phương mà tay phải hắn đang chỉ vẫn là tinh không, nhưng nơi đây có sương mù bao phủ. Nơi đây cực kỳ yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào.

Người thanh niên đầu láng đi về phía trước nhưng lại dừng trước sương mù. Hắn vung tay phải rồi khẽ nhấn. sương mù lập tức chuyển động cuồn cuộn, sau đó lại nhanh chóng di chuyển, một luồng hào quang chói mắt lóe lên từ tinh không phương xa.

Đúng lúc này đột nhiên có những con sóng gạn bùng lên, nhưng phía sau luồng hào quang có một tầm màn chắn khổng lồ dần lộ ra. Tầm màn chắn này giống như một bức tường, cao đến vô tận. bao trùm thiên địa. Tu sĩ đứng trước mặt nó chỉ nhỏ như hạt bụi.

- Ta trốn đến nơi đây, đi đến cuối cùng bảy trăm vạn thiên địa, đến cuối cùng thế giới...Khi đến đây thì tất cả những ý niệm trốn tránh trong đầu

ta lập tức tan vỡ, tất cả đều vỡ nát, ta phải đi đối diện với sự thật, đối mặt với tất cả sự thật!

Người thanh niên đầu láng khẽ mở miệng.

- Ta không trốn tránh, ta phải đối mặt, phải phản kháng! Ta về bảy trăm vạn thiên địa, tạo ra Tán Linh Tông, mỗi phân thân đều là Tán Linh Thượng Nhân để truyền bá ý niệm của Tông phái, để điều khiển tất cả tu sĩ trong bảy trăm vạn thiên địa.

- Ta truyền cho bọn họ công pháp mà chính mình đã tu luyện để tiến lên Hóa Thần nhanh nhất, ta càng phải điên cuồng tu luyện phân thân, phân thân, phân thân...Sau vài ngàn năm tu luyện, hôm nay ta đã đạt đến mức độ Thiên Nhân Tứ Suy theo như những gì trong miệng đám người Tiên nhân các ngươi.

Người thanh niên đấu láng xoay người nhìn về phía Vương Lâm.

- Ta muốn diệt tiên, ta muốn phá tan Thiểm Lòi Tộc, ta muốn mang tộc nhân của mình ra khỏi nơi đây, từ nơi này đi ra ngoài. Nhưng sau vài ngàn năm, liên tục bồi dưỡng và đào tạo, liên tục tích lũy lực lượng, ta vẫn không thể nào chiến thắng đại trưởng lão Thiên Nhân Ngũ Suy năm xưa...

- Ta liều mạng tất cả, cố gắng bồi dưỡng ra tu sĩ, chúng ta cùng nhau ra tay. Dù có thêm đại trận vài tỷ tính mạng nhưng dưới phân tích của ta cũng chỉ có thể làm cho đối phương trọng thương mà không thể giết chết, lại càng không cần phải nói đến những trưởng lão khác của Thiểm Lôi Tộc...

- Hơn nữa tu vi của ta cũng đã đến cực hạn, không thể nào tiếp nhận được tử kiếp Thiên Nhân Ngũ Suy, vì vậy ta cần sự trợ giúp của ngươi!

Ánh mắt người thanh niên đấu láng chuyển lên người Vương Lâm, bên trong lộ ra vẻ cầu xin.

- Ngươi không giống với đám người Thiểm Lôi Tộc kia, ngươi là người đầu tiên để ta nhìn thấy có hy vọng. Với tu vi của ngươi, ngươi có thể giúp ta, vì ta có thể nhìn ra được.

- Ngươi cũng không có tình cảm gì đối với Thiểm Lòi Tộc, ta và ngươi phối hợp, tất cả đều có lợi.

Vương Lâm vẫn trở nên trầm mặc.

- Ta đi theo ngươi, thấy ngươi sưu tập Linh Niệm Lôi, mà thứ này ta cũng có. Nếu ngươi đồng ý liên thủ với ta, ta sẽ tặng ngươi tất cả Linh Niệm Lôi.

Người thanh niên đầu láng cắn răng nói.

Vương Lâm vẫn không mở miệng, nhưng hắn ngẳng đầu nhìn bức tường ngăn cách ở tận cùng thế giới, trong mắt lộ ra vẻ mê man.

- Hơn nữa. trong bảy trăm vạn thiên địa này ta có rất nhiều tu sĩ, nếu thành công, nếu bộ tộc của ta có thể thoát khỏi ngục tù này thì từ nay về sau dù ngươi có bất kỳ yêu cầu gì, dù là việc gì ta cũng có thể đồng ý. Dù ta chết thì bộ tộc cùng phải đi thực hiện, nghe lệnh tuyệt đối...

- Ta từ trong ký ức của người Thiểm Lôi Tộc mà biết được, trong thiên địa của các ngươi có Nội giới và Ngoại giới. Nếu ngươi cần, ta có thể dùng tất cả lực lượng toàn tộc giúp ngươi chiến đấu với người Nội giới.

- Ngươi nắm chắc mấy phần?

Một lúc lâu sau. Vương Lâm khẽ mở miệng.

- Nếu ngươi và ta liên thủ thì ta có bảy phần nắm chắc.

Ánh mắt người thanh niên đầu láng lóe lên, hắn trầm ngâm một lát rồi trầm giọng nói.

- Bảy phần...

Vương Lâm trở nên trầm mặc, ánh mắt được thu hồi từ trên bức tường ngăn cách. Lúc này trong mắt hắn bùng lên những luồng sáng kỳ dị, hắn khẽ gật đầu. vẻ mặt người thanh niên đầu láng trở nên phấn chấn, hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm rồi cười rộ lên.

- Tốt! Ta sẽ giết tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc ở nơi đây, như vậy Thiểm Lôi Tộc sẽ chú ý, đến lúc đó đại trưởng lão chắc chắn sẽ đi đến.

- Không nên làm như vậy, nếu tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc nơi đây đều chết, dù sau đó Thiểm Lôi Tộc sẽ phái người tới dò xét nhưng tuyệt đối không phải chỉ là một mình đại trưởng lão. Đến lúc đó vì có quá nhiều trưởng lão đến đây mà chúng ta có thêm nhiều phiền phức.

- Nếu ngươi có phương pháp để ta tự do tiến vào chỗ này thì ta có thể dụ tên đại trưởng lão tới! Hắn chết thì chuyện lớn sẽ thành.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn nhìn về phía người thanh niên đầu láng. Người này trầm mặc một lát rồi khẽ gật đầu.

- Ta tự hủy hai phân thân thì có thể ngưng tụ ra linh phù, dùng linh phù sẽ phối hợp pháp thuật với ta trong đây, sẽ làm ngươi ở bên ngoài mở ra con đường đi vào trong đây sau ba lần hít thở. Con đường này không thể đi ra nhưng lại có thể đi vào.

Người thanh niên đầu láng này nói xong thì nhắm mắt lại không chút do dự.

Khoảnh khắc khi người thanh niên đầu láng nhắm mắt lại, trong bảy trăm vạn thiên địa có mấy vạn tu sĩ đang khoanh chân ngồi thì thân thể chợt run lên rồi ầm ầm tan vỡ. Tất cả đều hóa thành máu thịt, đồng thời cũng nhanh chóng tiêu tán trong hư không.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, vẻ mặt người thanh niên đầu láng hơi tái, tay phải bấm pháp quyết chỉ xuống dưới. Lúc này tất cả lực lượng của mấy vạn phân thân đều dùng phương pháp cực kỳ quỷ dị để phóng đến đây ngưng tụ lại. Một lúc sau, một linh phù huyết sắc đã hiện ra trong tay. Người thanh niên đầu láng đưa linh phù cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận, hắn cẩn thận nhìn thoáng qua rồi ôm quyền hướng về phía người thanh niên đầu láng. Hắn xoay người, lập tức biến mất không còn tung tích.

- Chờ tin của ta!

Âm thanh của Vương Lâm vang vọng rồi dần tiêu tán.

Người thanh niên đầu láng nhìn về phía Vương Lâm bỏ đi. hắn trầm mặc một lúc lâu rồi khẽ lẩm bẩm:

- Ta chỉ có thể tin hắn...chỉ có thể tin hắn...

Vương Lâm phóng đi như tên bắn trong tinh không, ánh mắt hắn chợt lóe rồi lộ ra vẻ trầm tư. Hắn cũng không hoàn toàn tin vào lời nói của người thanh niên đầu láng, vì đây là tính cách của hắn, mà cũng vì vậy hắn mới yêu cầu đối phương đưa ra linh phù. Với tu vi của Vương Lâm tất nhiên sẽ biết được muốn mở ra loại thiên địa bị phong ấn này thì những lực lượng cấn thiết không phải chuyện đơn giản. Khi nhìn thấy đối phương có quyết đoán. dùng phương pháp hy sinh để đổi lấy linh phù. cùng coi như có thành ý.

Vương Lâm đồng ý điều này, đại trưởng lão Thiểm Lòi Tộc chẳng qua chỉ là thứ yếu.

Quan trọng là hắn muốn giúp đỡ người này. Đây là một loại cảm giác, hắn muốn phá vỡ một cái gì đó, muốn để người thanh niên đầu láng đi ra, muốn dùng điều này để chứng minh điều gì đó.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, hắn liên tục xuyèn qua tinh không phóng thẳng vào quảng trường trên mảng đại lục trung tâm. Không lâu sau, quảng trường trung tâm đã xuất hiện trong mắt. Hắn tiến tới một bước, vượt qua một khoảng cách lớn, đạp chân lên quảng trường trung tâm.

Vương Lâm cũng không để ý đến ánh mắt mọi người nơi đây mà thân thể lóe lên biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã ở bên ngoài một tòa đại điện cao ngất. Nơi đây chính là địa phương rời khỏi bảy trăm vạn thiên địa để trở về Thiểm Lôi Tộc.

Bên cạnh đại điện có một trận pháp khổng lồ. lúc này trận pháp đang vận chuyển, trong đó mơ hồ có hơn mười bóng người. Trận pháp đã bắt đầu truyền tống, ngoài trận pháp có mấy người Thiểm Lôi Tộc đang phụ trách việc điều khiển.

Hình bóng Vương Lâm lập tức xuất hiện, hắn cũng không thèm nhìn mà trực tiếp tiến vào truyền tống trận.

- Dừng lại! trận pháp đang vận chuyển, ngươi đợi nhóm sau đi!

Trong đám tu sĩ Thiểm Lôi Tộc phụ trách vận chuyển lập tức có người quát khẽ.

Hhưng khi tiếng quát của người này còn chưa được vang lên thì Vương Lâm đã vung tay phải về phía trước rồi khẽ xé, dưới tiếng nổ kinh thiên, trận pháp đang vận chuyển lập tức bị xé ra một lổ hổng. Lúc này Vương Lâm tiến vào trong trận pháp trong những tiếng nổ ầm ầm.

Tình cảnh này làm cho vẻ mặt đám tu sĩ bên ngoài và đám người điều khiển trận pháp trở nên biến đối lớn, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Ngay cả mười người sắp được truyền tống về Thiểm Lôi Tộc cùng trở nên xôn xao, kẻ nào cùng kinh hoàng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1257: Chủ nhân ở đâu?

Trong địa phương Thiểm Lôi Tộc được lôi vực vô tận bao quanh, trên một tu chân tinh trong mười sáu tu chân tinh đột nhiên xảy ra kinh biến.

Hứa Lập Quốc hóa thành sương đen quấn quanh người một cô gái tuyệt đẹp rồi nhanh chóng bỏ chạy về phương xa, trên mặt cô gái lộ ra vẻ kinh hoàng và độc ác, nàng liên tục rống lên tức giận.

- Ngươi trốn không thoát đâu, trước khi ngươi bắt ta đã gây ra đại họa, trước mắt chỉ là một trưởng lão đã làm ngươi chạy trối chết. Không bao lâu nữa cha ta sẽ xuất quan đi đến, sẽ luyện hóa ngươi thành một lôi hồn, chịu đựng tra tấn vạn năm, giải mối hận trong lòng ta.

- Câm mồm! Hứa gia gia nhà ngươi đã có sóng gió gì chưa trải qua, chỉ là vài giọt mưa gió thì đáng gì.

Hứa Lập Quốc đang hóa thân thành sương đen đột nhiên thò tay ra trực tiếp cho cô gái này một cái tát, hắn tức giận nói.

Trong mắt cô gái xinh đẹp lóe lên sát khí, nàng hừ lạnh một tiếng rồi nhổ ra một ngụm máu. Đúng lúc này bầu trời nổ lên vang vọng, hàng loạt tiếng sấm động vang lên kinh thiên động địa, hóa thành những tiếng gào thét kinh hồn đoạt phách. Khi những âm thanh này vang lên, tất cả sinh linh trên mặt đất đều phải run rẩy, tất cả Thiểm Lôi Tộc ở tất cả mọi nơi đều cảm thấy kinh hồn.

Toàn bộ bầu trời trở nên u ám, nhưng chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều tia chớp xẹt qua phóng lại, sau đó lại giao thoa vào nhau bao phủ bầu trời trời như ngày tận thế đang hàng lâm.

Một lão già mặc áo xanh đang tiến nhanh đến trên bầu trời, mỗi một bước chân của lão giống như vượt qua cả thiên địa.

- Chỉ là một kiếm linh mà dám làm càn trước mặt lão phu. trước đó ngươi có thể chạy thoát nhưng lúc này chắc chắn phải chết.

Lão già kia vừa nói vừa bấm phép quyết rồi điểm một chỉ hướng về phía Hứa Lập Quốc đang bỏ chạy ở phía trước.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, sấm chớp đang bao phủ bầu trời đột nhiên ngưng tụ hóa thành ngạn vạn ngân xà phóng về phía Hứa Lập Quốc. Lúc này Hứa Lập Quốc vội vàng hét lên một tiếng, hắn bao quanh cô gái xinh đẹp rồi mạnh mẽ xoay người, hai tay khép lại chém mạnh về phía tia chớp đang phóng đến. Một tiếng tiếng ầm vang

lên, luồng kiếm khí vô tận đột nhiên bùng ra từ bên ngoài thân thể Hứa Lập Quốc, từng luồng kiếm khí chấn động thiên địa phát ra những luồng khí lạnh vô tận đánh thẳng về phía luồng sấm sét.

Ầm ầm ầm ầm! Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, lại có cả lực trùng kích quét ngang. Hứa Lập Quốc lập tức phun ra một ngụm khí linh hồn, cơ thể cùng trở nên uể oải. Nhưng thân thể hắn lại trực tiếp lui về phía sau dưới lực trùng kích, hắn lại tiếp tục bao quanh cô gái xinh đẹp rồi bỏ chạy.

- Nếu ngươi thả ta ra, ta có thể xem xét mà giảm nhẹ trừng phạt, nhưng nếu ngươi...

Cô gái xinh đẹp cũng phun ra một ngụm máu tươi dưới lực trùng kích, nàng nhìn chằm chằm vào Hứa Lập Quốc, nhưng nàng còn chưa kịp nói xong thì Hứa Lập Quốc tiếp tục chửi mắng. Hắn đơn giản thò tay vào trong vạt áo rồi chụp mạnh xuống bộ ngực của nàng.

- Con mụ lắm mồm ngươi im lại cho ông, dù ông chết cũng phải cho ngươi chết trước. Hứa Lập Quốc ác độc mở miệng, hắn sờ làm cho vẻ mặt cô gái xinh đẹp trở nên tái nhợt. Rõ ràng là đau xót đến tận xương tủy.

Nhưng đúng lúc này trong mắt lão già đang trụy đuổi phía sau cũng bùng lên ngọn lửa căm phẫn cực độ, lão đã đuổi giết từ rất lâu nhưng thần thông của kiếm linh này lại cực kỳ tuyệt vời, lúc nào cũng có thể hóa giải

được, đặc biệt là tốc độ nhanh khó tường, thậm chí lão cảm thấy không thể nào truy kích được.

Lúc này lão già áo xanh thấy đối phương dám giở trò dâm ô trước mặt mình thì nổi giận gầm lên một tiếng, lão vung tay phải lên vỗ xuống dưới, tộc ấn trên mi tâm chợt lóe lên rồi bay ra một lôi cầu màu đen.

Lôi cầu này phóng đi khi lão già vỗ tay xuống, nó phá vỡ thiên địa rồi phóng về phía Hứa Lập Quốc.

- Con bà nó, lại là thứ này nữa!

Hứa Lập Quốc rống lên, hắn vung tay phải về phía sau, sương đen lập tức tản về bốn phía. Khoảnh khắc khi lôi cầu tiến đến thì một tiếng nổ ầm kinh thiên động địa vang lên, mặt đất run rẩy kịch liệt, bầu trời cũng xuất hiện vết rách, sấm sét vô tận bùng về bốn phương tám hướng tạo thành hàng loạt tiếng nổ liên tiếp.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể nào tường tượng nổi. Sau khi lôi cầu tan vỡ thì sương đen lập tức huyễn hóa ra ở phương trời xa, Hứa Lập Quốc lại xuất hiện. Lúc này toàn thân hắn trở nên mơ hồ, ngay cả linh thể cùng trọng thương nhưng bàn tay hắn vẫn giữ chặt lấy cô gái xinh đẹp.

Khoảnh khắc khi Hứa Lập Quốc hiện thân thì có ba tia chớp màu đen lóe lên từ trong lôi cầu tan vỡ, tia chớp phóng thẳng về phía Hứa Lập Quốc, mỗi một tia chớp đều ẩn giấu lực lượng hầu như có thể hủy thiên diệt địa. Khoảnh khắc khi tia chớp phóng đến, Hứa Lập Quốc lui người về phía sau rồi nhe răng cười, hắn giơ cô gái xinh đẹp lên phía trước để đỡ. Ba tia chớp lập tức dừng lại một chút rồi thay đổi phương hướng.

Lợi dụng cơ hội này, Hứa Lập Quốc lập tức lui về phía sau như tên bắn. hắn hét lớn:

- Lão già chết tiệt. Hứa gia gia nhà ngươi làm gì có sóng gió nào chưa từng trải qua, với tu vi Tịnh Niết của ngươi cùng chỉ là loại tôm tép mà thôi. Đợi đến khi chủ nhân của ta trở về, chỉ cần một chỉ là có thể đánh chết lão già khốn nạn ngươi rồi.

Trên mặt lão già áo xanh đang truy kích Hứa Lập Quốc lập tức bùng lên hắc khí, lão tức giận tới cực điểm. Cả đời lão đã gặp rất nhiều kẻ địch nhưng chưa từng gặp qua loại người có giọng nói độc ác như vậy. Trên quảng đường đuổi giết, đối phương liên tục chửi bới, dù tâm tư lão tĩnh lặng như nước nhưng cũng phải bùng lên những con sóng khủng bố.

- Lão phu bắt được sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

- Lão già kia. không biết dùng lời nói nào khác sao? Những lời này ngươi đã nói một trăm lần rồi, một trăm lần, một trăm lần. Nghe ta nói này lão già. Có phải ngươi muốn nhìn ta “sờ mó” con mụ này không?

Nếu không với tu vi của ngươi sao chẳng đuổi kịp ta chứ? Ngươi có phải muốn xem một trăm sờ, một trăm sờ phải không?

Hứa Lập Quốc cắn răng phóng đi như tên bắn, dù cơ thể cực kỳ suy yếu hầu như là dầu hết đèn tắt nhưng lời nói vang lên lại cực kỳ thâm độc.

- Được. Hứa gia gia nhà ngươi sẽ ban ơn, để lão già như ông được xem cho no mắt. Hứa Lập Quốc vừa bỏ chạy vừa vung tay phải chụp lên người cô gái xinh đẹp, sau đó lại xé ra ngoài. Một tiếng “roạc” vang lên, quần áo của cô gái đã bị xé hơn phân nửa, lộ ra da thịt trắng muốt bên trong.

- Ta sẽ giết ngươi!

Trong mắt cô gái xinh đẹp bùng lên những luồng sáng cực kỳ ác độc. âm thanh cực kỳ thê lương.

- Câm mồm. con mụ khốn kiếp nếu côn chọc giận làm Hứa gia gia mất hứng thì sẽ đoạt xá thân thể ngươi. He he. ngươi cùng biết ta là một linh thể. đoạt xá rất dễ. sau khi đoạt xá ta sẽ cỡi quần áo...

Dù lời lẽ của Hứa Lập Quốc cực kỳ ác độc nhưng trong lòng lại cảm thấy rất cay đắng.

- “Chủ tử. nếu ngươi không trở lại thì Hứa gia gia ta chết chắc rồi. Là ngươi thả ta ra, lúc này ngươi lại mặc kệ ta! Chủ tử ơi. xuất hiện nhanh đi.”

Cô gái kia sau khi nghe được lời nói của Hứa Lập Quốc thì vẻ mặt trở nên trắng bệch không côn chút máu. Nhưng nàng cũng lập tức ngậm miệng lại không dám nói thêm lời nào.

Khi lão già áo xanh đang truy kích ở phía sau nghe được lời nói của Hứa Lập Quốc. đặc biệt là vài câu cuối cùng thì tức giận bùng lên khắp toàn thân. thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu. lão cùng không nói thêm điều gì mà điên cuồng truy kích.

Trong lúc bị truy kích thì Hứa Lập Quốc càng trở nên suy yếu, nhưng những lời nói ác độc lại liên tục được phát ra. Những lời nói của Hứa Lập Quốc kích thích làm cho lão già hầu như giận sôi máu.

- Hay cho một kiếm linh miệng lưỡi sắc bén! Ta muốn xem khi rút sạch linh thể rồi nhập vào thân thể heo chó, xem ngươi còn có thể nói ra những lời như vậy nữa không!

Một giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên giữa đất trời.

Khi âm thanh này vang lên. một người đàn ông trung niên mặc đạo bào màu xanh xuất hiện cực kỳ quỷ dị. xuất hiện ngay trước mặt Hứa Lập

Quốc.

- Cha nuôi!

Cô gái xinh đẹp lập tức kêu lên vui mừng.

- Toái Niết viên mãn!

Đồng tử trong hai mắt Hứa Lập Quốc đột nhiên ro rút lại. thân thể đột nhiên lui về phía sau.

Nhưng người đàn ông trung niên kia vung tay phải lên rồi tùy ý đẩy về phía trước. Lúc này trong cơ thể Hứa Lập Quốc đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm, thân thể đột nhiên tách ra làm bốn năm phần rồi hóa thành sương đen tản ra khắp bốn phía. Cô gái bị Hứa Lập Quốc giữa chặt lại được một luồng lực lượng ôn hòa kéo về phía người đàn ông trung niên.

Lúc này lão già áo xanh cũng đi đến bên người đàn ông trung niên mà khói đen do thân thể Hứa Lập Quốc tan vỡ hóa thành cũng nhanh chóng ngưng tụ lại thành hình, nhưng lúc này Hứa Lập Quốc lại càng suy yếu hơn giống như chỉ cần một luồng gió thổi qua là có thể tan biến.

- Hì hì. không ngờ cha nuôi của con mụ lắm mồn kia lại trẻ như vậy, cha nuôi. cha nuôi. Ôi dào. theo ta thấy phải là tình nhân mới đúng.

Hứa Lập Quốc vừa nói xong thì vẻ mặt người đàn ông trung niên trở nên cực kỳ âm trầm, hắn vung tay phải lên, sấm sét lập tức bùng lên cuồn cuộn rồi phóng thẳng về phía Hứa Lập Quốc.

Khi những âm thanh ầm ầm vang lên, thân thể Hứa Lập Quốc lại tan vỡ, lại khôi phục, sau đó lại tiếp tục tan vỡ...Cứ xoay tròn như vậy, nhưng Hứa Lập Quốc cũng nhanh chóng suy yếu, hầu như đã sắp diệt vong.

- Ta cũng không muốn giết ngươi ngay, mà muốn ngươi liên tục tan rã để gặm nhấm nổi sợ hãi của cái chết.

Giọng nói ôn hòa của người đàn ông trung niên kia vang lên như mây khói. nhưng trong ánh mắt cô gái bên cạnh lại bùng lên những luồng căm hận ngập trời.

- Chủ nhân! cứu ta! nếu không thì lúc này Hứa gia gia sẽ chết mất.

Tâm thần Hứa Lập Quốc cực kỳ khủng hoảng, nếu không phải hắn trêu chọc cô gái kia quá đáng thì căn bản không có phải chiến đấu, mà lúc này cùng đã sớm khuất phục.

- Đúng rồi, ngươi còn chủ nhân, ta muốn xem chủ nhân của ngươi là loại ăn gan hùm mật báo gì. là người phương nào trong tộc, ta muốn để hắn chôn cùng với ngươi.

Trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng từ trong thiên địa chậm rãi truyền đến, âm thanh này giống như hàng loạt mũi dao sắc bén, lại ẩn giấu những luồng ý lạnh vô tận.

- Chủ nhân của hắn chính là ta.

Khoảnh khắc khi âm thanh này xuất hiện thì nụ cười trên gương mặt người đàn ông trung niên đột nhiên đông cứng lại, trong mắt bùng lên vẻ khiếp sợ. Trước sau hắn vẫn tản thần thức ra nhưng cho đến khi âm thanh này vang lên lại không thể phát hiện được.

Khoảnh khắc này sấm sét đột nhiên nổ vang trên bầu trời, giống như lúc này tiếng sấm động đã thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa giống như có người kéo lôi vực đến đây vậy.

Hình bóng Vương Làm chợt đi ra giữa sấm sét trong bầu trời. hắn tiến ra từng bước một.

- Chủ nhân. chủ nhân cứu ta!

Chưa bao giờ Hứa Lập Quốc giống như lúc này, hắn cực kỳ vui sướng khi thấy Vương Lâm xuất hiện, nhưng trong lòng cùng tràn đầy uất ức. Thân thể hắn lóe lên muốn bay về phía Vương Lâm.

Nhưng lão già áo xanh đứng gần Hứa Lập Quốc vì quá căm hận mà vô tình vung tay lên ngăn cản, nhưng động tác vô thức này chính là họa tử vong.

Khoảnh khắc khi tay phải lão già vung lên. Vương Lâm hất tay áo, thân thể biến mất. Khi hắn xuất hiện đã ở bên cạnh, tay phải tùy ý điểm lên mi tâm lão già. Thân thể lão già áo xanh chợt run lên, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể nào tin, thân thể ầm ầm tan vỡ, nguyên thần cũng diệt vong.

Đồng tử trong hai mắt người đàn ông áo xanh cũng co rút lại, trán vã mồ hôi lạnh, trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Hắn lập tức lui về phía sau vài bước, hắn giữ chặt lấy cô gái và muốn bỏ trốn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1258: Cuộc chiến trên Thiểm Lôi Tộc

Vương Lâm cũng không ngăn cản, hắn nhìn về phía người đàn ông trung niên kia mang theo vẻ hoảng sợ và cô gái xinh đẹp nhanh chóng lui về

phía sau, nháy mắt đã biến mất ở phương xa.

- Tu sĩ Toái Niết ở Ngoại giới nhất định phải chết.....

Hai mắt Vương Lâm tóe lên hồng quang, cực cảnh ầm ầm lao ra rồi hoá thành tia chớp hồng sắc phóng thẳng về phía trước.

Cực cảnh vừa phóng ra đã dẫn động tất cả sấm sét vô tận trên bầu trời, sấm sét gào thét ầm ầm giống như bầu trời muốn sụp đổ xuống. Hàng loạt sấm sét hàng lâm bổ xuống mặt đất tạo thành một luồng tia chớp dài và hẹp giống như đây không phải là sấm sét của trời đất, làm cho tu chân tinh này giống như trở thành lôi ngục.

Người đàn ông kia vẫn phóng đi, vẻ mặt lộ ra sự sợ hãi cùng cực, hắn liên tục thi triển thần thông, lại lấy ra rất nhiều pháp bảo muốn chống lại tia chớp màu đỏ gây ra cho hắn nguy cơ sinh tử khủng bố kia.

Nhưng đây cũng chỉ là vài pháp bảo và chút thần thông, khi tia chớp hồng sắc đánh vào thì ầm ầm tan vỡ, không thể nào ngăn cản được dù chỉ là một lần hít thở.

- Đây là sấm sét gì?

Người đàn ông trung niên kia dùng tay phải cầm lấy con gái nuôi không một chút do dự, nhưng thực tế đây chỉ là một nữ tử cùng hắn song tu. Khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì lập tức bị người đàn ông trung niên kia giơ lên trước người, sau đó ném thẳng về phía tia chớp hồng sắc.

Một tiếng ầm vang lên, trong mắt cô gái bùng lên cái nhìn không thể tin, thân thể tan vỡ.

Lợi dụng khoảnh khắc này, người đàn ông trung niên điên cuồng lui về phía sau, hắn xé toạc hư không muốn tiến vào trong. Nhưng khoảnh khắc khi thân thể hắn đã tiến vào một nửa thì tia chớp hồng sắc đã xuyên qua tất cả phóng đến, sau đó lại chui vào trong hậu tâm.

Thân thể người đàn ông trung niên khẽ rung lên, đồng tử hai mắt lập tức tan rã, toàn thân nổ ầm ầm, nguyên thần diệt vong.

Từ khi Vương Lâm xuất hiện đến lúc chấm dứt tất cả chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn. Hắn cũng không muốn giết chết cô gái kia, những nhân vật nhỏ bé này không thể nào làm bùng con sống chấn động nào, kết thúc như vậy cũng không quan trọng gì đối với Vương Lâm.

Hứa Lập Quốc nhìn thấy tất cả mọi chuyện, hắn lại được nhìn thấy sự hùng mạnh của Vương Lâm, lúc này vội vàng a dua. Hắn đang định nói chuyện thì bị Vương Lâm vung một trảo tay phải trực tiếp thu vào túi trữ vật. Thân thể Vương Lâm lóe lên hoá thành cầu vồng phóng thẳng lên bầu trời.

- Tiếp theo, ta muốn nghênh chiến toàn bộ Thiểm Lôi Tộc.

Ánh mắt Vương Lâm bùng lên hàn quang, tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã phóng ra khỏi tầng cuồng phong ngoài tu chân tinh rồi xuất hiện trong tinh không.

Tinh không vang lên những tiếng sấm ầm ầm, hình như lúc này lôi vực cũng cảm nhận được ý chí của Vương Lâm mà phát ra những tiếng gào thét điên cuồng, Vương Lâm đạp lên tinh không, hắn phóng thẳng về phía đại lục đang được mười sáu tu chân tinh bao quanh.

Vương Lâm phóng người vào trong sấm sét làm vang lên những tiếng nổ kinh thiên động địa, tia chớp liên tục chạy qua chạy lại trên thân thể tạo thành một hình ảnh cực kỳ kinh người, giống như sấm sét vô tận đều được hắn gọi đến.

Vương Lâm khoác sấm sét, đạp lên tia chớp rồi hướng về phía vùng đất thánh địa mà phóng tới ầm ầm.

Lúc này luồng sấm sét bất diệt từ tinh không vô tận phóng xuống và được lập miếu thờ trong thánh điện của Thiểm Lôi Tộc đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm, mơ hồ bùng ra xu hướng muốn đối kháng với Vương Lâm.

Tu chân tinh của Vương Lâm vừa mới đi ra cũng không xa thánh địa Thiểm Lôi Tộc, lúc này hắn dùng tốc độ cực nhanh phóng tới gần nhất. Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến vào thì từ trên thánh địa lập tức có một âm thanh uy nghiêm phả thẳng vào mặt.

- Thánh địa của bộ tộc, không kêu gọi thì không được vào, ngươi nhanh chóng lui ra.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn cũng chẳng thèm để ý đến âm thanh này. Hắn nâng tay phải chỉ về phía trước, sâm sét vô tận lập tức nổ vang ngoài cơ thể, sau đó lại điên cuồng ngưng tụ lại. Tình cảnh này xuất hiện giống như một chỉ của Vương Lâm đã hút thu sấm sét thiên địa rồi hóa thành hàng loạt tia chớp đánh thẳng về phía thánh địa Thiểm Lôi Tộc.

Những tiếng nổ kinh thiên vang lên, khoảnh khắc khi hàng loạt tia chớp đánh xuống thì một luồng hồng quang lập tức lóe lên bên ngoài thánh địa. Khi sấm sét đánh xuống thì giống như hạt mưa rơi xuống làm bùng ra những con sóng gợn.

- To gan, ngươi tự tiện xông vào thánh địa, chết!

Khoảnh khắc khi tiếng gầm tức giận vang lên, trong thánh địa đột nhiên có một người phóng ra. Người này tu vị đạt đến Toái Niết, là một lão già, vẻ mặt ẩn dấu gió lốc. Lão già tiến một bước ra khỏi tầng phòng hộ, tay phải nâng lên tạo thành thủ ấn rồi đánh thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh, thân thể không những chẳng bị dồn ép mà phóng thẳng tới, khoảnh khắc sau đã xuất hiện trước mặt lão già. Lúc này lão già cực kỳ sững sờ, trong mắt bùng lên vẻ hãi hùng, lão còn chưa kịp phản ứng thì Vương Lâm đã vung trảo tay phải chụp vào người. Sau khi một trảo chụp trúng, Vương Lâm vung tay phải lên, thân thể lão già bị nhấc bổng lên.

Khoảnh khắc khi lão già bị nâng lên, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm gào thét bùng ra rồi tất cả phóng vào trong cở thể lão già. Nguyên lực phóng đi ầm ầm, thế như chẻ tre, lão già lập tức tử vong.

Vương Lâm đây tay phải về phía trước, lão già phát ra một tiếng thét thê lương, thân thể ầm ầm ngã trên vầng sáng của tầng phòng hộ rồi trực tiếp vỡ tan.

Lão già này vừa chết lập tức gây ra kinh động cho tất cả tu sĩ trong thánh địa Thiểm Lôi Tộc, những tiếng thét chói tai từ trong thánh địa truyền ra. Khoảnh khắc này tất cả ngọc giản của tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đều chấn động và bùng ra hồng quang chói mắt.

Loại chấn động này, loại hồng quang này làm cho rất nhiều tộc nhân Thiểm Lôi Tộc phải sửng sờ, nhưng rất nhanh đã có phản ứng, vẻ mặt lập tức có biến đổi lớn.

Hồng quang này bùng lên chứng tỏ có người tự tiện xông vào thánh địa.

Ngọc giản trên người của Vương Lâm cũng bùng lên hồng quang, nhưng bị hắn lấy ra rồi bóp chặt vào trong tay. Lúc này hai tay hắn bấm pháp quyết, thiên địa lập tức nổ vang, những luồng sấm sét vô tận đột nhiên xuất hiện rồi vờn quanh ngoài thân thể. Vương Lâm lập tức điểm ra một chỉ, tất cả sấm sét phóng thẳng về phía tầng phòng hộ.

Những âm thanh ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, đúng lúc này lập tức có mấy trăm tu sĩ từ mười sáu tu chân tinh nhanh chóng thuấn di đi ra ngoài. Vẻ mặt đám người này cực kỳ âm trầm, tất cả đều phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Đám tu sĩ này phần lớn đều có tu vị Âm Hư, Dương Thực và Khuy Niết, lúc này khi còn chưa tới gần thì kẻ nào cũng thi triển pháp bảo và thần thông, tất cả hoá thành một đòn tấn công khủng bố và phóng đến cực nhanh.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, khoảnh khắc khi mấy trăm tu sĩ này đến gần thì hai tay hắn giang mạnh ra ngoài, hắn há miệng rồi điên cuồng hút vào.

- Sấm sét trong thiên địa, nghe hiệu lệnh của ta!

Lời này vừa nói ra thì thân thể đám tu sĩ đang phóng tới lập tức chấn động, vẻ mặt biến đổi lớn. Khoảnh khắc này sấm sét trong cơ thể bọn họ

đều giống như mất đi lực điều khiển, đều trở nên run rẩy dữ dội giống như gặp phải vương giả của sấm sét.

- Ngưng tụ!

Vương Lâm gầm nhẹ lên một tiếng, khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên thì đám mấy trăm tu sĩ lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết. Lúc này tất cả sấm sét trong cơ thể đám tu sĩ bùng ra ngoài rồi điên cuồng nổ tung, sau đó lại tạo thành hàng loạt tia chớp phóng về phía Vương Lâm.

Tất cả sấm sét nhanh chóng ngưng tụ bên ngoài thân thể Vương Lâm hóa thành một lôi cầu vài trăm trượng. Lôi cầu được Vương Lâm đỡ trên tay, sau đó hắn ném mạnh xuống tầng phòng hộ bên dưới.

Những âm thanh ầm ầm điên cuồng bùng ra, tầng phòng hộ bên trên thánh địa run rẩy dữ dội.

- Lời nói đúng là ngông cuồng, sấm sét thiên địa đều phải nghe lệnh, Thiểm Lôi Tộc ta khi nào lại xuất hiện một tên nghịch tử kiêu ngạo thế này.

Một giọng nói cực gì âm trầm đột nhiên truyền ra từ trong thánh địa, một lão già mặc hắc y từ trong miếu thờ nơi thánh địa tiến một bước ra ngoài. Người này có mai tóc hoa râm, vẻ mặt âm trầm, tu vị bùng ra trực tiếp

vượt qua Toái Niết đạt đến mức độ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy đại thần thông.

Khoảnh khắc khi lão già mở miệng thì trên mười sáu tu chân tinh lập tức có vài ngàn tu sĩ gào thét phóng ra.

- Để ta xem, ngươi rốt cuộc có tư cách để ngông cuồng hay không!

Lão già hắc y cười lạnh, khi mở miệng nói chuyện thì đã tiến ra khỏi tầng phòng hộ, tay phải bấm pháp quyết, tộc ấn trên mi tâm lập tức xuất hiện ầm ầm. Một tiếng sấm sét như rồng gầm vang lên kinh thiên, tộc ấn hoá thành lôi long vạn trượng gào thét phóng về phía Vương Lâm.

Lão già đạp chân lên đỉnh đầu lôi long, lão vung một trảo tay phải lên hư không, một thanh trường kiếm lóe lên điện quang lập tức xuất hiện.

Vương Lâm dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn người này, hắn khẽ lắc đầu.

- Ngươi không có tư cách cùng ta chiến đấu một trận!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hồng quang, cực cảnh gào thét phóng ra dùng tốc độ cực nhanh trực tiếp lóe đi. Cực cảnh lập tức phá vỡ tất cả hư không rồi trực tiếp đánh thẳng vào lôi long.

Một tiếng nổ vang lên kinh thiên, thân thể lôi long run rẩy, những tiếng gầm rống thê lương vang lên rồi ầm ầm tang vỡ. Trong mắt lão già Thiên Nhân Đệ Nhất Suy bên trên bùng ra vẻ hãi hùng không thể nào miêu tả, lão vung tay phải lên, trường kiếm trong tay lập tức ngăn trước mặt, muốn chống lại tia chớp hồng sắc.

Những tiếng ầm ầm lại vang lên, trường kiếm trong tay lão già hắc y lập tức tan vỡ rồi hoá thành rất nhiều mảnh nhỏ cuốn ngược trở lại. Vẻ mặt lão già lập tức tái nhợt và lui về phía sau, nhưng tia chớp hồng sắc lại còn nhanh hơn, sau khi phá vỡ thanh trường kiếm thì lập tức phóng vào trong thân thể lão già.

Hai mắt lão già hắc y bùng lên cái nhìn cực kỳ hoảng sợ, cảm giác cái chết chưa bao giờ đến gần như lúc này. Khoảnh khắc khi tia chớp hồng sắc phóng vào mi tâm lão già, một tiếng rống từ trong miếu thờ trên thánh điện vang ra ngoài.

- Dừng tay!

Khi tiếng rống vang lên, một người đàn ông trung niên có thân thể cao lớn lập tức từ trong miếu thờ đi ra. Hắn chỉ tiến một bước nhưng trực tiếp phá vỡ tầng phòng hộ và xuất hiện bên cạnh lão già Thiên Nhân Đệ Nhất Suy.

Nhưng tốc độ của người này vẫn còn chậm hơn cực cảnh, khoảnh khắc này tia chớp hồng sắc đã phóng vào mi tâm của lão già Thiên Nhân Đệ Nhất Suy rồi trực tiếp lao xuyên qua đầu.

Hai mắt lão già này lập tức trở nên tan rã, cơ thể phun ra máu tươi, đầu rơi xuống đất, thân thể tan vỡ nhưng nguyên thần lại trọng thương từ bên trong lao ra, cũng không tử vong.

Vương Lâm nhíu mày, dù sao hắn cũng không phải là bản thể, cực cảnh ẩn giấu bên trong cũng không nhiều, không cách nào trực tiếp giết chết một tu sĩ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy.

- Ngươi dám phản tộc sao?

Người đàn ông trung niên cao lớn Thiểm Lôi Tộc đã bắt được nguyên thần lão già hắc y, hắn nhìn về phía Vương Lâm, hai mắt bùng lên sát khí. Lúc này khí tức Thiên Nhân Đệ Tam Suy từ trong thân thể bùng ra kinh thiên động địa, ngay cả tinh không cũng bị cuốn ngược trở lại rồi bùng lên những con sóng khủng bố.

Vương Lâm cũng không nói nhiều, hắn vung tay phải vỗ mạnh lên mi tâm, trên đỉnh đầu lập tức vang lên những tiếng sấm nổ ầm ầm. Nguyên thần Vương Lập trực tiếp từ trong cơ thể Vu Phi bay ra rồi xuất hiện giữa thiên địa.

Nguyên thần lóe lên lôi quang, bên ngoài có niệm lôi của Vương Lâm bao quanh, phát ra những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa.

- Sấm sét thiên địa, nghe theo hiệu lệnh của ta, từ lôi vực vô tận tiến đến đây, tan vỡ cho ta!

Thần niệm của Vương Lâm điên cuồng tản ra, khoảnh khắc này lôi vực đang bao quanh bốn phía Thiểm Lôi Tộc lập tức bùng lên những con sống khủng bố giống như biển rộng. Khi những âm thanh ầm ầm vang lên, tất cả lôi vực đều cuồn cuộn phóng đến, tất cả đều từ bốn phương tám hướng gào thét mà phóng về phía Vương Lâm.

Từ xa có thể nhìn thấy lôi vực giống như những con sóng tiến đến ầm ầm.

Tình cảnh này giống như sấm sét phá vỡ tinh không làm cho vẻ mặt đám tu sĩ trên tất cả tu chân tinh biến đổi dữ dội. Ngay cả vẻ mặt người đàn ông trung niên cao to cũng đột nhiên biến đổi.

Tiếng sấm sét đã thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa, nhưng trong khoảnh khắc này, trong miếu thờ trên thánh điện, trong luồng sấm sét bất diệt nối liền thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng gầm cuồn cuộn.

- Ngươi...Ngươi là người phương nào?

Thật sự cũng không phải ở trong miếu thờ, mà người đang tu luyện trong luồng sấm sét bất diệt chính là tộc nhân Thiểm Lôi Tộc, là đại trưởng lão Thiên Nhân Đệ Ngủ Suy.

Trong luồng sấm sét bất diệt chợt lộ ra một gương mặt trên trăm trượng, tộc ấn trên mi tâm gương mặt này bùng ra những luồng sáng đoạt thiên chiếm địa, giống như ánh nắng mặt trời chiếu rọi cả tinh không.

- Vương Lâm ta hôm nay tới đây để thu sấm sét bất diệt, đồng thời cũng diệt Thiểm Lôi Tộc của ngươi!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn chậm rãi mở miệng.

Lúc này nguyên thần của Vương Lâm đã xuất khiếu, đã rời khỏi thân thể Vu Phi, mà lúc này thân thể Vu Phi cùng chậm rãi trôi nổi về tinh không phía sau. Vương Lâm xuất hiện trước mặt tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc ở nơi đây, toàn thân hắn lóe lên lôi quang giống như một luồng sấm sét hàng lâm.

Khoảnh khắc này lời nói bình tĩnh của Vương Lâm đã vờn quanh mười sáu tu chân tinh được bao phủ trong lôi vực vô tận, đồng thời còn làm vang lên những tiếng nổ kinh thiên giống như được hô ứng với nhau.

Tình cảnh này làm cho đồng tử người đàn ông trung niên to cao đứng bên ngoài tầng phòng hộ đột nhiên ro rút lại dữ dội. Với tu vi của hắn, tất

nhiên sẽ lập tức cảm nhận được trên người Vương Lâm bùng ra lôi uy hầu như làm người ta khó thể hít thở.

- Thì ra ngươi không phải là tộc nhân của Thiểm Lôi Tộc chúng ta!

Trong luồng sấm sét bất diệt đến từ hư vô nơi miếu thờ trên thánh địa, gương mặt vài trăm trượng lập tức phát ra âm thanh cục kỳ âm trầm.

- Với tu vi của ngươi mà dám đến Thiểm Lôi Tộc ta dương oai, muốn diệt Thiểm Lôi Tộc của ta, đúng là cuồng vọng đến cực điểm.

Gương mặt này lộ ra vẻ mỉa mai, giọng nói như sấm động ầm ầm lập tức ép về phía lôi vực đang phóng đến như những con sóng.

Nguyên thần Vương Lâm lơ lửng giữa tinh không, được sấm sét bao phủ. mơ hồ xuất hiện hình dạng của rồng. Vẻ mặt hắn vẫn như thường, không có chút thay đổi nào dưới giọng nói của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Nhưng lúc này hai mắt Vương Lâm lại lóe lên hàn quang, tay phải nâng lên điểm một chỉ về phía gương mặt trong luồng sấm sét bất diệt trên miếu thờ, hắn dùng giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi có dám cùng ta chiến đấu trong lôi vực không?

Vương Lâm không cần bất kỳ âm mưu quỳ kế gì, hôm nay hắn đến đây chỉ vì một trận chiến.

Tất cả mọi chuyện hắn đã làm trước đó cũng chỉ vì một trận chiến này, vì vậy hắn mới buông tha thân thể Vu Phi, nguyên thần xuất khiếu, cùng vì vậy mà thu hút đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Vương Lâm tin, với khả năng điều khiển sấm sét của mình, nếu bình thường sẽ không thể nhìn ra sự khác biệt trong nguyên thần chính mình. Nhưng lúc này mình đã bỏ đi tất cả, đối phương nhất định sẽ nhìn ra manh mối.

Vương Lâm dùng thân làm mồi, nhất định chiến một trận với đại trưởng lão đệ nhất cường giả Thiểm Lôi Tộc.

Khoảnh khắc khi vừa mở miệng, Vương Lâm lùi về phía sau hóa thành một luồng sấm sét phóng đi như tên bắn. Tiếng sấm sét vang lên ầm ầm, trên người hắn bùng ra thiên uy vô tận, nhưng dưới tình cảnh kinh thiên động địa này thì không ai dám tiến lên ngăn cản.

Ánh mắt người đàn ông trung nên cao lớn đang đứng bên ngoài thánh địa đột nhiên lóe lên, hắn đang muốn cất bước truy kích. Thậm chí ngay lúc này thì trong miếu thờ cùng có chín luồng khí tức ầm ầm phóng ra, mơ hồ muốn tập trung vào Vương Lâm.

Chín luồng khí tức này đều là tu sĩ Thiên Nhân Suy Kiếp.

- Chiến một trận với ta sao? Được!

Âm thanh giống như tiếng sấm lại vang vọng, sấm sét lại nổ vang trên bầu trời, gương mặt khổng lồ chợt co rút lại rồi hóa thành một bóng người bùng ra những luồng tia chớp vạn trượng, người này tiến một bước ra ngoài.

Người này trên dưới bốn mươi. hai mắt bùng ra cái nhìn không vui không giận, môi hơi mỏng, rõ ràng là loại người cay nghiệt trời sinh. Lúc này vừa tiến ra thì sấm sét đã bao phủ toàn thân, hắn trực tiếp đi ra khỏi thánh địa.

- Tham kiến đại trưởng lão!

Người đàn ông có thân thể cao lớn lập tức khom người, khoảnh khắc khi đại trưởng lão xuất hiện thì trong mắt tất cả những tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đang đứng phương xa cũng bùng lên vẻ cuồng nhiệt.

Vị đại trưởng lão này chính là thần linh, là tất cả quyền lợi đỉnh phong của Thiểm Lôi Tộc, được rất nhiều tộc nhân Thiểm Lôi Tộc kính ngưỡng và thờ phụng, trong mắt bọn họ thì đại trưởng lão chính là thiên.

Ngay cả chín luồng khí tức vừa rồi đã tập trung vào Vương Lâm cũng huyễn hóa ra thành chín người có độ tuổi khác biệt, tất cả đều khom người.

- Kẻ này trên người có rất nhiều bí ẩn. có tác dụng rất lớn với ta! Hơn nữa với tu vi này mà dám đi đến Thiểm Lôi Tộc chúng ta thì sợ rằng không phải chỉ có một người. Các ngươi chờ nơi đây và bảo vệ, ta sẽ chạy đến xem tên kia có bản lĩnh gì!

Cặp môi mỏng của vị đại trưởng lão phát ra những âm thanh lạnh lùng, khi nói chuyện thì hai tay chắp sau lưng rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Người này bước đi không nhanh nhưng mỗi bước đều vượt qua một khoảng cách khủng bố, giống như tinh không thiên địa trước mặt đã co rút lại với mức độ vô tận.

Vương Lâm phóng đi như tên bắn về phía trước, cơ thể giống như một luồng sấm sét ầm ầm lao đi, chỉ sau một lát, hắn xoay người lại thật mạnh, đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc sau lưng hắn đã tiến ra hai bước và phóng đi một khoảng cách khá xa. Người này bỏ Thiểm Lôi Tộc lại ở phía sau, xuất hiện sau lưng Vương Lâm chưa tới trăm trượng.

Khoảng cách từ nơi này đến thánh địa Thiểm Lôi Tộc đã rất xa, tinh không bốn phía không những có sấm sét nổ vang, ánh sáng gay gắt. Hơn nữa cũng không còn người thứ ba nào tồn tại.

- Kiếp Cảnh Lôi, Linh Niệm Lôi, còn có một luồng lôi nguyên bất diệt tồn tại ngang bằng với thánh lôi của bộ tộc ta...Không tồi, trên người

ngươi quả thật có điểm hấp dẫn lão phu, đây cũng chính là nguyên nhân mà ngươi tin tưởng lão phu sẽ hiện thân.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vẫn cực kỳ bình tĩnh. hắn đã sống rất lâu. tâm trí cực cao. tất cả mọi thứ của Vương Lâm đều được phô bày rõ ràng trước mặt.

- Ngươi không phải là đối thủ của lão phu, để kẻ giúp đỡ ngươi xuất hiện đi!

Vẻ mặt đại trưởng lão trước sau cùng không có bất kỳ chút biểu cảm vui buồn nào, bình tĩnh như mặt nước dưới vực sâu, bùng ra luồng khí tức đáng sợ.

Khoảnh khắc khi mở miệng, đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc tùy tiện vung tay về phía trước, một vòng xoáy khổng lồ đột nhiên xuất hiện, vòng xoáy này kinh thiên động địa, vừa xuất hiện thì bên trong đã vang lên những tiếng gào thét tức giận.

Một tia chớp hình lôi long dài và hẹp đang điên cuồng từ trong vòng xoáy phóng ra, một con, hai, ba...chỉ trong nháy mắt đã có chín trăm chín mươi chín Lôi long gào thét. Mỗi lôi long đều có thân thể dài vạn trượng, khi xuất hiện lập tức trùn ngập tinh không, những tiếng rống giận của lôi long làm sấm sét vô tận ngưng tụ lại quanh người, tất cả đều phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với cường giả Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy. Dù kém xa Đệ Tam Bộ, nhưng lại là mạnh nhất dưới Đệ Tam Bộ. Lúc này nhìn thấy đối phương phất tay đã xuất hiện chín trăm chín mươi chín lôi long, thần thông đã đủ để khiếp sợ thiên địa, vượt qua khỏi phạm trù pháp thuật.

Đám lôi long gào thét, không cho phép Vương Lâm có thời gian suy xét, tất cả đều rống lên giận dữ và phóng đến. Thân thể Vương Lâm lùi về phía sau như tên bắn, hai tay bầm pháp quyết chỉ xuống dưới, nguyên thần lập tức lóe lên tạo thành một vòng tròn lôi quang bao phủ bên ngoài.

Khoảnh khắc khi vòng sáng xuất hiện, Vương Lâm đẩy mạnh hai tay ra ngoài, hắn lạnh lùng nói:

- Sấm sét trong thiên địa nghe theo hiệu lệnh của ta. nghịch chuyển càn khôn. vỡ cho ta!

Khi hai tay của Vương Lâm đẩy ra, vòng sáng lôi quang bên ngoài nguyên thần lập tức khuếch tán ầm ầm ra bên ngoài, giống như đánh thẳng về bốn phương tám hướng. Lấy hắn làm trung tâm, tất cả đều điên cuồng bùng ra, đám lôi long đụng vào vầng sáng lôi quang thì thân thể run rẩy, trong mắt chúng bùng ra vẻ mê man và vùng vẫy.

Vương Lâm nâng tay phải về phía trước rồi lập tức điểm vài chỉ, lôi long nào bị ngón tay Vương Lâm chỉ trúng thì vẻ mê man trong hai mắt ầm ầm tan vỡ rồi hóa thành vẻ dữ tợn, chúng xoay người lại rồi há miệng

thoát khỏi sự điều khiển của đại trưởng lão, tất cả bắt đầu quay lại cắn trả.

Tình cảnh này đột nhiên xuất hiện lập tức làm cho thần thông của đại trưởng lão xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn. Hai mắt đại trưởng lão chợt lóe, bùng lên một nụ cười lạnh.

- Thú vị, rất thú vị!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vừa nói chuyện vừa nâng tay phải lên tạo thành ký hiệu, hắn chỉ vào tinh không rồi chậm rãi mở miệng:

- Lấy danh nghĩa đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, là nô lệ của thánh lôi. kêu gọi sấm sét thiên địa. ấn giấu ý chí của chúng ta phá tan thiên địa.

Lời của đại trưởng lão vừa vang lên, gần ngàn lôi long lại lập tức vờn quanh người Vương Lâm. Lôi quang trên toàn thân lôi long lại tăng mạnh phát ra những tiếng gầm rống kinh thiên động địa giống như đang cực kỳ tức giận. tất cả đều phóng về phía Vương Lâm. Dù là những lôi long bị Vương Lâm điều khiển cũng rống lên tức giận. khoảnh khắc sau đã thoát khỏi sự điều khiển của Vương Lâm. tất cả trở thành sấm sét ý chí của đại trưởng lão và đồng loạt hàng lâm.

- Ầm ầm ầm!

Đám Lôi long kia giống như hàng loạt sấm sét liên tục tấn công, nguyên thần Vương Lâm hầu như muốn tan vỡ, hắn liên tục lui về phía sau nhưng mơ hồ đã xuất hiện trạng thái trong suốt.

Đặc biệt là trong mỗi luồng sấm sét do lôi long hóa thành đều ẩn chứa ý chí của đại trưởng lão, khi chuyển lên người không những làm tổn thương nguyên thần mà còn có cả ý chí phóng vào, giống như đại trưởng lão đang muốn điều khiển nguyên thần Vương Lâm.

Tình cảnh này lần đầu tiên Vương Lâm gặp phải, tâm thần hắn khẽ động, dưới những đòn tấn công liên tục, hắn lui về phía sau càng lúc càng nhanh.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng khoảnh khắc khi Vương Lâm lui về phía sau vài ngàn trượng thì vẻ mặt hắn có thay đổi lớn, há miệng phun ra một luồng khí nguyên thần. Thân thể hắn tiến về phía trước một bước, tất cả nguyên thần lập tức co rút lại.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm dùng tốc độ cực nhanh thay đổi phương hướng và phóng đi, trong địa phương hạn đứng trước đó, hư vô bùng ra những sóng gạn vang vọng, một cánh tay già nua vươn ra rồi vỗ mạnh về phía trước.

Tuy Vương Lâm vẫn có thể tránh khỏi nguy cơ nhưng vẫn bị làn gió của bàn tay tạo ra quét trúng, hắn tiếp tục phóng về phía trước mà tâm thần chấn động, vẻ mặt lập tức tái nhợt.

- Trốn đi đúng là không chậm...Nhưng ngươi có thể trốn được mấy lần...

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc từ trong sóng gạn đi ra, vẻ mặt bình tĩnh, hắn nhìn về phía Vương Lâm mà trong mắt bùng ra vẻ chế giễu.

- Đây là những gì ngươi nói vừa rồi, muốn hấp thu sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc ta, diệt Thiểm Lôi Tộc ta phải không? Nếu ngươi chỉ có chút tu vi thế này thì chưa đủ tư cách thực hiện được.

Vương Lâm cũng không nói lời nào, nguyên thần rút về phía sau rồi từ hình người chuyển hóa thành hình dạng Thái cổ Lôi Long, sau đó lại cuộn tròn phóng về phương xa.

Đại trưởng lão cười lạnh, tay phải khẽ lật, mấy trăm lôi long còn lại ở bốn phía lập tức gào thét đuổi theo. Những âm thanh ầm ầm vang lên kinh thiên, tình cảnh lúc này trong tinh không có thể làm cho bắt kỳ kẻ nào nhìn thấy đều chấn động tâm thần.

Một nguyên thần hóa thành Thái cổ Lôi Long phóng đi phía trước, phía sau có vài trăm luồng sấm sét truy kích, có một người đàn ông trung niên nhàn nhã chắp tay sau lưng, người này đang cất bước đuổi theo không nhanh không chậm.

- Ngươi muốn chạy vào lôi vực vô tận, mượn sấm sét để chiến đấu với lão phu một trận...nhưng trước mặt lão phu thì tất cả sấm sét thiên địa đều là ý chí, sao ngươi có thể mượn đi được.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc chậm rãi mở miệng, âm thanh của hắn làm vang lên những tiếng sấm ầm ầm, nghe rất rõ ràng.

Vương Lâm không nói một lời, hắn triển khai tất cả tốc độ và điên cuồng phóng về phía trước. Tốc độ của hắn quá nhanh, chỉ trong thời gian cực ngắn đã phóng vào trong lôi vực vô tận đang bùng lên những con sóng sấm sét khủng bố.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm phóng vào lôi vục, những con sóng sấm sét lại bùng lên càng thêm dữ dội, ầm ầm kinh thiên.

Đúng lúc này từ vị trí rất sâu trong lôi vực, bản thể Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong một lôi cầu vạn trượng đột nhiên mở hai mắt ra, bên trong bùng ra hàn quang dày đặc.

- Cuối cùng ngươi cũng đã tới!

Khoảnh khắc khi hai mắt bản thể Vương Lâm mở ra, toàn bộ lôi vục bao quanh mười sáu tu chân tinh Thiểm Lôi Tộc lập tức trở nên sôi trào, giống như một vị vương thức tinh, bùng ra lực lượng sấm sét thiên địa khủng bố đến cực điểm.

Khoảnh khắc khi bản thể Vương Lâm thức tỉnh, vài trăm lôi long của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đang truy kích phía sau nguyên thần Vương Lâm đột nhiên trở nên run rẩy dữ dội, cũng có một vài lôi long trực tiếp tan vỡ ầm ầm.

Đám lôi long còn lại tuy không tan vỡ nhưng bị một luồng uy áp từ trong lôi vực bùng ra không dám tiến về phía trước. Ngay cả vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vốn rất bình tĩnh cùng xuất hiện thay đổi, cước bộ truy kích cũng vi vậy mà ngừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Lúc này nguyên thần Vương Lâm biến thành Thái cổ Lôi Long đã xông vào trong lôi vực, hắn xoay người lại thật mạnh nhìn chằm chằm vào đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Lúc này Lôi long cùng nhanh chóng biến đồi trở thành hình người.

- Hôm nay Vương Lâm ta đến đây, thu sấm sét bất diệt, diệt Thiểm Lôi Tộc của ngươi. Vương Lâm lại chậm rãi nói ra từng chữ, nguyên thần của hắn lui về phía sau rồi dung nhập vào trong Lôi vực.

Ánh mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lại lóe lên, lão cười lạnh và thân thể lóe lên trực tiếp đuổi theo, tiến lên một bước đã vào Lôi vực. Lôi vực đang gào thét kinh thiên và cuồn cuộn như sóng dữ nhưng khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc tiến vào lại giống như bị uy áp vô hình mà vẻn tĩnh trở lại trong nháy mắt.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bùng thần thức ra, tất cả những địa phương hắn đi qua thì sấm sét trở nên yên tĩnh trở lại rồi vờn quanh thân thể giống như coi hắn là chủ nhân.

- Đây là người giúp đỡ ngươi sao? lão phu cũng muốn xem sự trợ giúp của ngươi là thế nào, làm sao diệt Thiểm Lôi Tộc của ta.

Giọng nói cuồn cuộn của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc điên cuồng hướng về bốn phía rồi khuếch tán ra ngoài.

Nhưng khoảnh khắc khi âm thanh này vang lên, một âm thanh lạnh lùng đột nhiên từ vùng biên giới vô tận chậm rãi truyền đến.

- Như ngươi mong muốn.

Chỉ là bốn chữ đơn giản nhưng lại bùng lên những luồng sấm sét ngập trời, những tiếng nổ vang lên gấp mười lần, gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần. Những tiếng nổ vang lên kinh thiên, chấn động thiên địa, chấn động toàn bộ lôi vực.

Đúng lúc này lôi vực cuồn cuộn trước mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vang lên những âm thanh ầm ầm như nắm tay vung lên, truyền đến rất mạnh.

Những âm thanh ầm ầm mang theo khí thế điên cuồng, mang theo một luồng khí thế xé rách thiên địa, lại mang theo một luồng khí thế như chẻ tre mênh mòng cuồn cuộn chưa từng có từ trước đến nay. Lúc này lôi vực bùng lên những luồng gió bào kinh thiên động địa.

Hai mắt đại trưởng lão Thiểm lôi Tộc trở nên ngưng tụ, hắn nhìn về phương xa, địa phương mà ánh mắt hắn rơi xuống thì sấm sét quay cuồng, tia chớp giao thoa, ngân xà chuyển động, những âm thanh ầm ầm giống như truyền đến từ thời viễn cổ càng ngày càng gần.

Lúc này nếu từ trên tinh không nhìn xuống sẽ thấy một tình cảnh kinh thiên động địa.

Trong lôi vực vô tận. ở một địa phương cách đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc rất xa có một người thanh niên tóc trắng, người này đang phóng đi như tên bắn trên một con đường thẳng tắp hướng về phía đại trưởng lão.

Khi Vương Lâm tiến về phía trước thì quyền tay phải liên tục đánh về phía trước, mỗi một quyền được đánh ra thì những tiếng nổ kinh thiên động địa lại trở nên vang vọng. Càng kinh người hơn chính là mỗi quyền rơi xuống đều làm cho sấm sét điên cuồng ngưng tụ lại, dần dần trước mặt người thanh niên đã có một nắm tay hư ảo và cực kỳ khổng lồ.

Lúc đầu nắm tay này chỉ mười trượng nhưng khi Vương Lâm liên tục tiến về phía trước và tấn công, hấp thu sấm sét thì nắm tay hóa thành trăm trượng, ngàn trượng, thậm chí là vạn trượng.

Nắm tay vạn trượng này đều do sấm sét tạo thành, nhìn thấy cực kỳ khủng bố, có thể làm cho tất cả những người nhìn thấy phải chấn động tâm thần, vẻ mặt trở nên cực kỳ hãi hùng.

Những tiếng nổ vang vọng dần tiếp cận. âm thanh chấn động thiên địa, càng ngày càng truyền đi xa. Ngay cả những tộc nhân Thiểm Lôi Tộc trên mười sáu tinh cầu ở phương xa cũng nghe thấy những tiếng sấm trong thiên địa rất rõ ràng.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc trở nên thay đổi lớn và lộ ra vẻ ngưng trọng, dù hắn đã biết đối phương đưa mình tới đây, tất nhiên phải có chỗ dựa, nhưng hắn cùng biết tu vi của mình là đệ nhất dưới Đệ Tam Bộ, mà cơ bản lại đang ở trong Thiểm Lôi Tộc nên hắn không thêm quan tâm.

Lúc này hắn giương mắt nhìn nắm tay khổng lồ do sấm sét tạo thành trước mắt, nhưng tâm thần lại chấn động.

- Đây cũng tuyệt đối không phải là lực lượng sấm sét, bên trong còn ẩn giấu đủ loại thần thông khác.

Khi những tiếng nổ kinh thiên vang lên. Vương Lâm cất bước tiến đến sau nắm tay vạn trượng. Lúc này tay phải hắn lại đánh ra, những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, sấm sét lại ngưng tụ, nắm tay vạn trượng lại bành trướng, khoảnh khắc sau đã hóa thành hai vạn trượng.

Vì vậy mà bầu trời giống như bị che khuất, nắm tay khổng lồ đã thay thế tất cả thiên địa và điên cuồng phóng thẳng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

- Lão già, ngươi dám chiến một trận với ta không?

Vương Lâm làm giẫm chân tiến đến gần, tay phải hắn nâng lên đánh ra một quyền vận chuyển toàn bộ lực lượng Cổ Thần toàn thân. Lúc này những tinh điểm cổ Thần trên mi tâm điên cuồng lóe lên và xoay chuyển, lực lượng cổ Thần khủng bố bùng ra rồi hóa thành một quyền đỉnh phong.

Một quyền cổ thần lại có thêm lực lượng tu vi của Vương Lâm, có thêm uy thế điều khiển sấm sét thiên địa, lúc này đã trở thành một quyền thần thông đỉnh phong tuyệt thiên diệt địa. Một quyền khổng lồ hơn hai vạn trượng do sấm sét tạo thành ầm ầm hàng lâm giống như đến từ một thế giới khác với khí thế che trời phủ đất phóng thẳng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lui về phía sau, tay phải hắn vung lên trực tiếp vỗ lên tộc ấn trên mi tâm. Lúc này y phục toàn thân không gió mà bay giống như đang bùng lên, mái tóc cũng tung bay, hai mắt bùng ra tinh quang vạn trượng, hắn gầm nhẹ nói:

- Hay cho một quyền, lão phu chiến với ngươi.

Khoảnh khắc tay phải đại trưởng lão rơi lên mi tâm thì tộc ấn đột nhiên lóe lên hào quang, bên trong lập tức bay ra một pháp bảo.

Pháp bảo này là một chiẻc kính cổ có một mặt màu xanh, mặt sau có một luồng ký hiệu tia chớp. Ký hiệu này nhìn qua giống hệt như sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc.

- Lôi Sát Kính, phá vỡ tất cả cho ta!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc gầm nhẹ một tiếng rồi ném về phía trước.

Bên trong Lôi Sát Kính lập tức truyền ra những tiếng sấm nổ ầm ầm, chỉ trong nháy mắt đã phóng to ra rất nhiều lần.

Sau khoảnh khắc Lôi Sát Kính đã hóa thành một chiếc gương vạn trượng chắn trước mặt đại trưởng lão.

Khi một quyền của Vương Lâm tiến đến, trong chiếc gương vạn trượng lập tức lóe lên tia chóp, bên trong cũng chiếu ra một quyền khổng lồ.

Lôi Sát Kính này chính là một trong những bảo vật quan trọng của Thiểm Lôi Tộc, tất cả thần thông của những kẻ có tu vi dưới Đệ Tam Bộ

đều được phục chế trước mặt kính, hơn nữa uy lực không kém đi chút nào so với bản thể, có thể phản kích lại tất cả thần thông.

Loại pháp bảo này là loại cực kỳ nghịch thiên, có thể so sánh với pháp bảo cửu phẩm Thứ Không Niết của Huyền Bảo Thượng Nhân. Pháp bảo này chính là bảo vật trong nhị phẩm Thứ Không Niết, vượt xa phạm trù Không Chi, đã tiếp cận gần như là vô hạn với pháp bảo Niết phẩm.

Lôi quyền do Lôi Sát Kính vạn trượng phục chế ra cục kỳ khổng lồ, khoảng khắc khi tiếng sấm động vang lên trong gương thì Lôi quyền phóng ra, tình cảnh này giống như có một người khổng lồ đang được che giấu trong gương và đánh ra một quyền.

Một quyền này giống hệt như của Vương Lâm thi triển, thậm chí ngay cả độ lớn và những tia chớp lóe lên bên ngoài, ngay cả quy đạo cùng không có điểm chênh lệch nào.

Trong khoảnh khắc, hai nắm tay khổng lồ ầm ầm đánh thẳng vào nhau bên ngoài Lôi Sát Kính.

- Âm! Âm! Ầm!

Những âm thanh dữ dội vang lên, một luồng lực lượng bùng ra xé toạc hư không rồi điên cuồng quét ngang khắp bốn phía, nhưng hai quyền

khổng lồ này lại không tiêu tán mà giống như hai người khổng lồ đang đầm nhau bên ngoài chiếc gương, những tiếng nổ vang lên liên tục.

Vương Lâm đang ở phía sau lôi quyền, vẻ mặt dữ tợn, thân thể liên tục phóng về phía trước, tay phải nắm chặt và đánh thẳng ra, mỗi lần tay phải đánh đi thì một quyền khổng lồ phía trước cùng chuyển động, nhưng Lôi quyền do chiếc gương phục chế ra cũng càng thêm kịch liệt, vẫn triển khai thế tấn công điên cuồng.

Hai quyền khổng lồ đánh vào nhau tạo thành những âm thanh khủng bố bao phủ khắp thiên địa, truyền ra toàn bộ Thiểm Lôi Tộc. Thậm chí bên ngoài tinh không Thiểm Lôi Tộc cùng vang vọng những âm thanh ầm ầm.

- Vỡ cho ta! Vỡ! Vỡ!

Vương Lâm gầm lên tức giận, hắn lại tiến về phía trước, lực lượng cổ thần khắp toàn thân lại điên cuồng ngưng tụ, những cổ thần tinh điểm trên mi tâm xoay tròn đã không còn nhìn thấy rõ, hàng loạt quyền phong được đánh ra.

Lôi quyền được Lôi Sát Kính phục chế ra cũng có được tất cả thần thông, nhưng không thể nào so sánh với lực phục chế của cổ Thần, cổ Thần chính là toàn bộ sinh linh thái cổ, là vạn vật thần tiên, pháp bảo này sao có thể phục chế được, không thể phục chế.

Khi Vương Lâm tiến về phía trước, một quyền được phục chế đã bắt đầu lui về phía sau. Hắn khẽ cười gằn, hắn muốn đánh cho một quyền vừa được phục chế phải chui vào trong gương, muốn cho pháp bảo hình chiếc gương này phải tan vỡ.

Tình cảnh này làm cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc phải chấn động tâm thần, hai tay lão bấm pháp quyết đang định thi triển thần thông, nhưng đúng lúc này. Vương Lâm phát ra một tiếng gầm kinh thiên, hai tay hắn hợp lại cùng một chỗ rồi vung lên thật mạnh đập xuống bên dưới.

Những tiếng nổ lại vang lên kinh thiên động địa, một quyền được phục chế ra đột nhiên tan vỡ, một quyền khổng lồ của Vương Lâm đánh sâu vào rồi trực tiếp đập vào trong gương. Khoảnh khắc này Vương Lâm đang đứng giữa không trang, hắn há miệng lóe lên hồng quang, huyết kiếm đã lao ra hóa thành một luồng huyết quang kinh thiên. Lúc này tất cả thiên địa bốn phía đều bị bao phủ trong huyết quang, huyết kiếm trực tiếp lao ra phá vỡ tất cả, sau đó lại trực tiếp rơi lên trên Lôi Sát Kính vạn trượng.

Một tiếng “keng” trong trẻo vang lên, bảo vật cực kỳ quý giá của Thiểm Lôi Tộc là Lôi Sát Kính bị huyết kiếm đâm trúng và xuất hiện rất nhiều vết nứt. Dưới ánh mắt không dám tin của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, chiếc gương ầm ầm tan vỡ, chỉa năm xẻ bảy.

Huyết quang lại lóe lên trở về bên cạnh Vương Lâm, lúc này hắn mang theo một quyền còn sót lại đánh ầm một tiếng xuyên qua Lôi Sát Kính đã

vỡ vụn, một quyền trực tiếp hiện ra trước mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc gầm lên tức giận và lui người về phía sau, hắn thổi bùng ra một luồng khí tức đánh thẳng vào Lôi quyền phía trước, những tiếng gào thét kinh thiên lại vang lên.

Dưới những tiếng nổ đinh tai nhức óc, thân thể Vương Lâm chấn động, hắn lập tức lui về phía sau vài bước.

Lôi quyền tan vỡ.

Nhưng đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cũng phải lui người về phía sau, y phục toàn thân rách nát, ánh mắt bùng ra tinh quang, trong cơ thể vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

- Có tư cách để chiến một trận với lão phu, nhưng trước mặt ta ngươi chắc chắn phải chết, đã từ lâu rồi lão phu chưa từng thi triển tu vi ngoài Thiên Nhân Tứ Suy, giết ngươi cũng không cần Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết lực lượng đỉnh phong của Thiên Nhân Đệ Tứ Suy đại viên mãn là thế nào.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vung tay phải lẽn mi tâm rồi kéo ra, tộc ấn trên mi tâm lóe lên dữ dội. Khi tiếng rách toạc vang lên giống như đang xé ra một luồng phong ấn, khi phong ấn mở ra thì một luồng tu vi khủng bố từ trên người hắn điên cuồng bùng ra ngoài.

Tu vi này quá mức hãi hùng làm cho tinh không run rẩy, ngay cả sấm sét khắp bốn phía cũng không dám lại gần, tất cả đều phải lùi ra thật xa.

- Tụ Lôi Ấn!

Phong ấn vừa được xé toạc thì bùng ra một luồng tu vi đỉnh phong của Thiên Nhân Đệ Tứ Suy viên mãn. Lúc này khí tức tu vi khủng bố đang xoay chuyển khắp toàn thân đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, giống như đây là một người hoàn toàn khác biệt so với trước đó, đồng thời còn bùng ra một luồng uy áp cực mạnh.

Dưới uy áp này tinh không giống như không thể nào chịu đựng được, tinh không xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo và rất nhiều khe nứt.

Đặc biệt là khoảnh khắc khi ba chữ Tụ Lôi Ấn được nói ra, tinh không nổ lên vang vọng, sấm sét bị áp chế ở khắp bốn phía lập tức phóng đến ầm ầm, tất cả đều phóng đến tay phải đang được đại trưởng lão vung lên.

Một lôi cầu khổng lồ ầm ầm xuất hiện.

Lôi cầu này được sấm sét khắp bốn phía liên tục ngưng tụ lại, khoảnh khắc sau đã phóng to lên vài trượng, bên trong tia chớp xẹt qua lại, sấm động ầm ầm, tất cả đều nhanh chóng xoay chuyển.

- Ngưng tụ lại cho ta!

Đại trưởng lão gầm nhẹ một tiếng, bên trong lôi cầu mấy vạn trượng lập tức vang lên những tiếng nổ kinh thiên, những âm thanh ầm ầm làm lôi cầu điên cuồng nén lại.

Mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần, mười vạn, trăm vạn...Khi lôi cầu liên tục nén lại thì sấm sét vang lên ầm ầm, tia chớp bùng lên hào quang chói mắt. Lôi cầu càng ngày càng sáng và bao phủ toàn bộ tinh không. Ngay cả thân thể đại trưởng lão cũng giống như biến mất trong hào quang, mắt thường không thể nhìn thấy được.

Tình cảnh này giống như tất cả thiên địa, tất cả sấm sét, tất cả âm thanh đều ngưng tụ vào trong lôi cầu đại trưởng lão đang cầm trong tay, đang liên tục được nén lại, nén lại, rồi nén lại. Tình cảnh đáng sợ này, dù là Vương Lâm cùng cảm thấy tâm thần chấn động, đồng tử trong hai mắt co rút lại. Hắn rõ ràng biết được thần thông đối phương thi triển là thứ gì, hắn đã từng tu luyện nó khi còn ẩn giấu trong Thiểm Lôi Tộc. Lúc này ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn cũng nâng tay phải lên tinh không.

- Tụ Lôi Ấn!

Giọng nói của Vương Lâm vang vọng, tất cả sấm sét đang ngưng tụ về phía tay phải đại trưởng lão lập tức chấn động. Lúc này ký hiệu trong mắt phải Vương Lâm lóe lên, bên cạnh ký hiệu tia chớp còn có một luồng Linh Niệm Lôi huyễn hóa ra, Linh Niệm Lôi bao quanh tia chớp làm cho mắt phải Vương Lâm bùng ra hào quang vạn trượng, bùng ra cảm giác yêu dị.

Khoảnh khắc này tất cả lực lượng sấm sét trong thiên địa tinh không lại chia thành hai phần, có một nửa phóng về phía bàn tay phải của Vương Lâm. một lúc sau đã ngưng tụ ra một lôi cầu khổng lồ.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc thấy Vương Lâm thi triển Tụ Lôi ấn thì hai mắt co rút lại nhưng cùng không mở miệng.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, cả hai cùng nâng lôi cầu lên và điên cuồng triển khai quá trình dồn nén.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lôi cầu trong tay Vương Lâm đã được nén lại hơn một vạn lần, vẫn còn đang liên tục được nén lại. Những âm thanh ầm ầm từ trong lôi cầu truyền ra, kinh thiên động địa.

Trăm vạn lần, hai trăm vạn lần...Cho đến ba trăm vạn lần, lôi cầu trong tay Vương Lâm bùng ra một luồng lực lượng khủng bố đủ để hủy thiên diệt địa. Lúc này trong tay hắn không phải đang nắm lấy một lôi cầu đơn giản mà chính là sấm sét tuyệt thế.

Những tiếng sấm động vang lên ầm ầm, lôi cầu trong tay đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bên kia cùng điên cuồng nén lại, liên tục hấp thu sấm sét, đã nén lại hơn năm trăm vạn lần.

Tất cả quá trình dồn nén sấm sét đều xảy ra trong nháy mắt, khi hai người dồn nén thì toàn bộ tinh không bắt đầu có những biến đổi kịch liệt giống như được tách ra giữa hai người, tất cả hướng về hai bên phóng đến.

Khoảnh khắc này hai luồng lực lượng sấm sét khác biệt tách ra từ trong tinh không và vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc có sấm sét bất diệt, đây là một luồng sấm sét bản nguyên đã hàng lâm trước đó rất nhiều vạn năm.

Hai mắt đại trưởng lão bùng ra những luồng sáng kỳ dị, thân thể đột nhiên nhảy dựng lên, hắn nâng sấm sét đã dồn nén lại năm trăm vạn lần phóng về phía Vương Lâm.

- Chết cho ta!

Tát cả mhững gì Vương Lâm có đều phải dựa vào chính mình, hắn tiến tới từng bước, dùng một nửa Thái cổ Lôi Long làm vật dẫn để tự mình minh ngộ bản nguyên sấm sét. Dù những gì được hiểu ra so ra kém rất nhiều sấm sét bất diệt nhưng cũng đã có được bản nguyên, nếu xét về mức độ thì hai người là những tồn tại ngang hàng.

Khoảnh khắc khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vung tay thì Vương Lâm cũng nhảy dựng lên, sấm sét được dồn nén ba trăm vạn lần trên tay phải lập tức lao ra, Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ.

- Lấy lôi bản nguyên của Vương Lâm ta, ra lệnh cho tất cả sấm sét. ngưng tụ lại cho ta!

Những âm thanh ầm ầm từ sấm sét trong tay Vương Lâm điên cuồng truyền ra, chỉ sau khoảnh khắc mức độ dồn nén đã từ ba trăm lần đạt đến bốn trăm vạn lần.

Mức độ dồn ép này là cực hạn đối với tu vi của Vương Lâm, hai mắt hắn bùng lên vẻ điên cuồng và phóng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Khoảnh khắc này giữa hai tinh không được tách ra đã bắt đầu một cuộc chiến.

Hai người này đều tu lôi, giữa những người tu Lôi giao chiến với nhau, nếu nói là đơn giản thì cũng cực kỳ đơn giản, liều mạng điều khiển sấm sét thì chính là liều mạng, nói chung tất cả đều phụ thuộc vào quyền điều khiển sấm sét.

Hơn nữa trong thân thể hai người đều có luồng lực lượng chống cự sấm sét, những luồng sấm sét tầm thường không thể nào ảnh hưởng được. Nhưng sấm sét trước mặt lại có ấn giấu ý chí của đối phương, cho nên có thể tạo thành những vết thương khủng bố.

Khoảnh khắc khi hai người đánh thẳng vào nhau thì tinh không lập tức điên cuồng tan vỡ trong phạm vi lớn, xé toạc ra rất nhiều khe nứt không gian, lôi vực rung chuyển. Hai Lôi cầu đánh thẳng vào nhau tạo thành một lực trùng kích không thể nào tưởng tượng nổi.

Những tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa.

Những con sóng sấm sét trùng kích bùng ra làm lôi vục trở nên sôi trào rồi khếch trương về khắp bốn phía. Khoảnh khắc này lôi vực đang liên tục lớn lên gấp trăm lần, tạo thành một tiếng nổ khủng bố bùng ra khắp tinh không Thái Cổ Tinh Thần.

Những tu chân tinh có khoảng cách gần với Thiểm Lôi Tộc lập tức bị những con sóng sấm sét truyền đến, giống như những cơn mưa sấm sét hàng lâm.

Tình cảnh này giống như một luồng lực lượng xé toạc từ trên Thiểm Lôi Tộc trong Thái cổ Tinh Thần bùng ra. Lực lượng này quá mạnh, khi liên tục bùng ra lập tức làm cho rất nhiều cường giả trong Thái cổ Tinh Thần phải chú ý, cũng có Đệ Tam Bộ đại năng nhận ra những biến đổi kinh thiên trong Thiểm Lôi Tộc.

Lôi cầu đánh thẳng vào nhau, sấm sét được Vương Lâm dồn nén đã tan vỡ, hắn phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí còn có một số nội tạng lẫn vào trong, xương cốt toàn thân giống như đang vỡ vụn, những cơn đau đớn kịch liệt giống như thủy triều cuốn phăng tất cả mọi thứ. Lúc này Vương Lâm bị đánh văng đi giống như bị cuồng phong quét trúng.

Khi lực trùng kích đầu tiên bùng ra, Vương Lâm đã bị ném văng ra ngoài, khi lực lượng sấm sét sinh ra do va chạm ầm ầm phóng ra, khí thế này đủ để hủy thiên diệt địa, đủ để đánh tan tất cả sinh linh.

Khi lực trùng kích khủng bố tiến tới, trong khoảnh khắc nguy cơ sinh tử, Vương Lâm chỉ hoàn toàn lo lắng cho sinh tử của chính mình, còn chuyện đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc có trọng thương hay không thì hắn tin đối phương cùng chẳng tốt đẹp gì. Lúc này hắn cần phải đối diện với lực trùng kích khủng bố trước mặt.

- Liều mạng!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng, tính cách của hắn là như thế, ẩn giấu một tâm tình bùng phát khi sa chân vào bước đường cùng. Càng nguy hiểm thì lá gan của hắn càng lớn, lại càng phải dựa vào những suy tính cực kỳ chính xác và tâm cơ khủng bố. Vì vậy Vương Lâm hắn mới có nhiều cơ hội chiến thắng những cường địch hấu như khó thể nào chống đỡ được.

Khoảnh khắc khi luồng lực lượng trùng kích thứ hai phóng đến, hai tay Vương Lâm bấm pháp quyết lập tức chỉ về phía trước. Đột nhiên trong không gian loạn lưu xuất hiện từng luồng đạo quang.

Hàng loạt đạo quang, trong đó có lôi quang, có điện quang, có ánh sáng tinh không, có ánh sáng hủy diệt, còn có cả những luồng ánh sáng vô

hình bao phủ vết nứt không gian, thậm chí ngay cả ánh sáng trên tu chân tinh Thiểm Lôi Tộc ở phương xa, còn có rất nhiều ánh sáng của tu sĩ Thiểm Lôi Tộc. Đặc biệt là những luồng sáng linh phù đến từ bảy trăm vạn thiên địa phóng ra từ không gian trữ vật, hàng loạt luồng sáng điên cuồng ngưng tụ và bao phủ toàn thân Vương Lâm. Khoảnh khắc này đột nhiên có một chùm sáng khổng lồ bùng ra, chùm sáng này bao phủ bên ngoài thân thể Vương Lâm.

Từ xa nhìn lại đã không còn nhìn thấy hình bóng của Vương Lâm, tất cả chỉ còn lại một chùm sáng khổng lồ đang hấp thu hào quang thiên địa.

Thần thông hùng mạnh nhất dùng để bảo vệ của Lam Mộng Đạo Tôn, Quang Ảnh Thuẫn. Khoảnh khắc khi quang ảnh xuất hiện thì luồng lực lượng trùng kích khổng lồ đã phóng đến ầm ầm, trực tiếp phóng về phía quang ảnh khổng lồ bao phủ thân thể Vương Lâm. Lúc này quang ảnh lập tức run rẩy kịch liệt, hào quang bên trên lập tức bùng lên trong nháy mắt, bùng ra những luồng hào quang vô tận chiếu sáng thiên địa, chiếu sáng toàn bộ tinh không.

Khoảnh khắc khi quang ảnh đã bắt đầu vang lên những âm thanh không thể chịu đụng được lực trùng kích thì Vương Lâm gầm lên một tiếng kinh thiên, hắn phun ra một ngụm máu tươi lên quang ảnh. Lúc này quang ảnh lập tức tràn ngập huyết quang, trong những tiếng nổ ầm ầm quanh ảnh đã làm cho luồng lực lượng trùng kích thứ hai, thứ ba, thứ tư điên cuồng bắn ngược trở lại.

Khoảnh khắc khi tất cả lực lượng sấm sét trùng kích bị đánh ngược trở lại, vẻ mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng vẫn bùng ra những luồng sát khí

điên cuồng. Hắn vung tay phải lên, huyết quang lóe lên, huyết kiếm vô địch nương theo lực trùng kích bị đánh ngược trở lại mà phóng đi.

- Chết cho ta!

Ký hiệu tia chớp trong mắt phải Vương Lâm lóe lên cục kỳ dữ dội, sau đó lại trực tiếp bay ra khỏi mắt phải cực kỳ yêu dị, ký hiệu được Linh Niệm Lôi bao quanh và phóng đi theo huyết kiếm. Đồng thời hai mắt Vương Lâm cùng lóe lên hồng quang, cực cảnh lại xuất hiện.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh và hầu như chỉ trong nháy mắt, khi lực trùng kích bị đánh ngược trở lại thì còn có thêm huyết kiếm, tia chớp bản nguyên và cực cảnh của Vương Lâm. Khoảnh khắc này cả ba loại lực lượng khủng bố đều hóa thành sát kiếp rồi điên cuồng phóng về phía trước.

Lúc này đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cũng đã lui về phía sau, hai tay vung lên tinh không phá vỡ một lực lượng trùng kích. Nhưng khoảnh khắc này vẻ mặt hắn lại có biến đổi lớn, đồng tử co rút lại lộ ra vẻ hãi hùng. Hắn không ngờ Vương Lâm lại lớn gan như vậy, dưới tình trạng đó còn có thể phát ra những hành động khó tin thế này.

Đặc biệt là khi quang ảnh xuất hiện thì giống như một cây búa tạ đập mạnh lên tâm thần đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

- Đây...đây chẳng phải là Quang Ảnh Thuẫn của Lam Mộng Đạo Tôn sao? Chẳng lẽ Lam Mộng Đạo Tôn muốn giết ta?

Tất cả những luồng lực lượng trùng kích bị đáng bật trở lại thì lập tức ầm ầm phóng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, tất cả dung hợp vào luồng trùng kích cuối cùng đang hướng về phía đại trưởng lão, giống như khoảnh khắc này đại trưởng lão phải chịu đựng tất cả lực lượng sấm sét tan vỡ. Đặc biệt là trong lực lượng trùng kích khủng bố kia còn có cả huyết kiếm, ẩn giấu tia chớp bản nguyên và cực cảnh của Vương Lâm.

Một cảm giác nguy cơ sinh tử đã từ lâu chưa từng xuất hiện đột nhiên bùng lên như sóng dữ trong lòng đại trưởng lão. Hắn cùng không kịp có thời gian để suy xét, tất cả lực lượng trùng kích đã phóng thẳng đến thôn phệ. Những âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa giống như không bao giờ chầm dứt, mãi một lúc lâu sau mới tiêu tán. Vương Lâm vừa lui về phía sau vừa thi triển Hô Phong Hoán Vũ, dùng thứ này để chống lại lực lượng sấm sét đang rải rác trong tinh không, hắn phóng đi rất xa.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm rống kinh thiên động địa đồng thời còn mang theo sự tức giận khủng bố đột nhiên vang lên cuồn cuộn như sóng dữ. Khi lực trùng kích tiêu tán, một hình bóng bùng ra sấm sét đột nhiên tiến lên từng bước. Đây đúng là đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, một luồng khí tức còn khủng bố hơn vừa rồi rất nhiều lần tạo thành những cơn gió bão cuốn lấy thân thể. Khí tức này cực mạnh, kinh tâm động phách, đã tiến đến rất gần Đệ Tam Bộ. Y phục của đại trưởng lão đã tổn hại, mi tâm có vết nứt bị cực cảnh xé rách, toàn thân rất nhiều vết thương, máu tươi tung tóe, đây là những vết thương do tia chớp bản nguyên của Vương Lâm gây ra. Nguyên thần của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc xuất hiện dấu hiệu uể oải, đã bị lực trùng kích của sấm sét đánh cho trọng thương.

- Ngươi nhất định phải chết, lấy sinh cơ vô tận của Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, lấy danh nghĩa thánh lôi bất diệt của bộ tộc ta, hãy mở ra lôi giới thái cổ, triệu hoán tồn tại muôn đời...Thái cổ Lôi Long!

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc trở nên cực kỳ dữ tợn, vẻ bình tĩnh và ngạo nghễ trước đó đã bị quét sạch. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, trong một trận chiến khủng bố, Vương Lâm đã gây ra cho hắn quá nhiều điều khó tưởng và khiếp sợ.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vốn cũng không thèm quan tâm đến Vương Lâm, hắn cho rằng chỉ cần bùng ra tu vi Thiên Nhân Đệ Tứ Suy cùng đủ để giết chết đối phương. Nhưng khi nguy cơ sinh tử khủng bố chưa từng có sau mấy vạn năm bùng lên thì hắn đã thanh tỉnh trở lại.

Nếu không phải đại trưởng lão không tiếc bị thương xé toạc một luồng phong ấn cuối cùng trong nguy cơ sinh tử, bùng ra tất cả tu vi, tản ra khí tức khủng bố của Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy thì dưới lực trùng kích kinh hồn vừa rồi đã làm hắn phải trọng thương, thậm chí là đi đời nhà ma.

Lôi cầu đánh vào nhau tạo ra lực trùng kích khủng bố giống như những con sóng dữ bùng lên thôn phệ, phá vỡ tất cả những tầng phòng hộ của đại trưởng lão. Khoảnh khắc khi những tầng phòng hộ vỡ tan thì tia chớp hồng sắc ầm ầm rơi xuống, trực tiếp phóng vào tộc ấn trên mi tâm. Trong tia chớp này ẩn giấu một luồng lực lượng khó thể tưởng làm tộc ấn của hắn phải run rẩy rồi ầm ầm xé toạc.

Đồng thời còn có cả huyết kiếm cực kỳ quỳ dị và hầu như là vô địch lại càng gây ra cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc một cơn ác mộng. Huyết kiếm phá vỡ tất cả, trực tiếp xuyên qua ngục làm tuôn ra máu tươi. Nếu không phải đã bùng ra tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy thì chỉ cần một kiếm này cùng đủ làm cho hắn phải vã mồ hôi lạnh khắp toàn thân.

Hơn nữa đối phương còn có tia chóp bản nguyên phóng đến trong lực lượng trùng kích khủng bố, nó hóa thành sấm sét ẩn giấu ý chí, lại dẫn động lực lượng sấm sét trong thân thể, cả trong và ngoài thân thể đều tấn công làm toàn thân đại trưởng lão hắn có rất nhiều vết thương.

Tất cả mọi thứ là một bài học làm cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc rõ ràng tinh ngộ trở lại, người thanh niên trước mặt này tuyệt đối là kình địch. Hơn nữa đối với thần thông Quang Ảnh Thuẫn của Lam Mộng Đạo Tôn mà đối phương thi triển lại càng làm cho đại trưởng lão phải chấn động và bùng lên rất nhiều suy đoán.

Nhưng nếu so sánh thì dù là bị thương hay là thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn đều chỉ có thể làm cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc phải khiếp sợ mà không thể làm hắn hoảng sợ. Lúc này hắn hoảng sợ chính là những tính toán và nắm chắc thời cơ của đối phương, đồng thời đối phương còn cực kỳ lớn gan, thủ đoạn và tâm cơ khủng bố.

- Dưới tình huống cực kỳ nguy hiểm khi lực lượng sấm sét trùng kích phóng đến, người này không tiếc tất cả mà bùng ra Quang Ảnh Thuẫn để ta nhận lấy một đòn tấn công khi chưa kịp trở tay. Chuyện này nói thì rất đơn giản nhưng những người thật sự nắm chắc và vặn dụng cơ hội một cách hoàn mỹ lại cực kỳ hiếm có. Nếu là ta thì chắc chắn cũng có do dự.

- Người này tuổi không lớn nhưng đã có được tâm trí tàn nhẫn như vậy, tuyệt đối không phải loại người vô danh trong Thái cổ Tinh Thần, đáng lẽ phải có uy danh hiển hách mới đúng, nhưng ta chưa từng bao giờ nghe qua hai chữ Vương Lâm.

- Rốt cuộc hắn là ai?

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc trở nên cực kỳ ngưng trọng, còn được bao phủ trong sự dữ tợn. Sau khi thoát khỏi lực trùng kích khủng bố thì tâm thần của hắn đã bùng lên luồng sát khí cực kỳ nổng đậm đối với Vương Lâm. Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc gầm khẽ, hai tay vung lên và kéo mạnh về hai bên.

- Mở thái cổ lôi giới.

Tiếng sấm vang lên ầm ầm, những tiếng sấm sét nổ lên kinh thiên động địa. còn có lực chấn động hơn vừa rồi rất nhiều, giống như thiên địa đang tan vỡ. Trước mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lập tức xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Trung tâm của vòng xoáy có màu đen kịt, bốn phía có rất nhiều tia chớp liên tục xoay chuyển, mơ hồ tạo thành một hắc động tiến sang thế giới khác.

thần thông này đã gần như tiếp cận với Đệ Tam Bộ đại năng, rút lực hương hỏa.

Vương Lâm đang ở phương xạ, vẻ mặt hơi tái. Trước đó khi lực trùng kích phóng đến thì hắn cũng bị thương, nếu không phải lập tức thi triển Hô Phong Hoán Vũ để chống lại thì chỉ sợ rằng lúc này đã trọng thương.

Đây là một tran ác chiến, có thể nói đây là một đối thủ chính thức khủng bố nhất trong cuộc đời này của Vương Lâm. Thủy Đạo Tử thân là Đệ Tam Bộ đại năng, lão có thể giết chết Vương Lâm như phủi bụi, nhưng đó cũng không phải là Vương Lâm ra tay mà chính là chủ nhân Phong giới.

Cho nên lần này đối mặt với đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, tất cả mọi thứ Vương Lâm đã chuẩn bị cùng chỉ vì chiến đấu với người này, vi vậy mà máu nóng của hắn sôi trào như thiêu đốt.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên sát khí.

- Ta là một tu sĩ, ngại gì một trận chiến, đáng gì một trận chiến.

- Nếu không thể chiến thắng Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy thì làm gì có tư cách khiêu chiến Đệ Tam Bộ đại năng, sao có thể giết chết Thủy Đạo Tử?

Vương Lâm ngửa mặt lên trời thét dài, hai tay hắn bấm pháp quyết, toàn thân truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, cổ Thần tinh điểm xoay tròn trên mi tâm, đồng thời trong đòn có cả quy tắc tinh.

Tu vi toàn thân Vương Lâm nhanh chóng vận chuyển, huyết kiếm đã sóm quay về bay quanh cơ thể, bùng ra những luồng kiếm khí vô tận. Hai mắt Vương Lâm sáng rực như đuốc, không cho đại trưởng lão tiếp tục có cơ hội thi triển thần thông, hắn vung tay phải lên rồi đột nhiên phóng về phía trước.

Huyết kiếm mở đường, những luồng sấm sét vô tận bao phủ bên ngoài thân thể hắn, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi Vương Lâm đã giống như lưu tinh được rất nhiều sấm sét bao quanh, hắn phóng đi trong những tiếng sấm nổ ầm ầm vang vọng.

- Ánh sáng đom đóm mà dám so với mặt trời!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cười lạnh rồi cắn đầu chót lưỡi phun ra một ngụm máu của tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy. Khoảnh khắc khi máu tươi phun ra thì đã lập tức bị vòng xoáy khổng lồ bên ngoài thân thể đại trưởng lão hấp thu.

- Thái CỔ Lôi Long đã tiêu tán và tử vong sau rất nhiều năm tháng, hôm nay ta dùng thân phận nô bộc của sấm sét bất diệt kêu gọi hồn phách tiêu tán của ngươi thức tỉnh trở lại. Dùng máu của ta làm vại dẫn để sấm sét từ trong hư vô hàng lâm thiên địa, hàng lâm Thái cổ Tinh Thần, tái hiện lại thần lực khiếp sợ chúng sinh thời thái cổ.

Khoảnh khắc khi ngụm máu của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bị vòng xoáy hấp thu thì lập tức truyền ra những tiếng gào thét rầu rĩ, những tiếng gào thét kinh thiên động địa. Lúc này vòng xoáy đột nhiên rung chuyển, tinh không trở nên run rẩy, đồng thời tất cả sấm sét trong tinh không cùng bùng lên.

Khoảnh khắc khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc nói hết lời, những âm thanh ầm ầm lại vang vọng trong vòng xoáy giống như bên trong có một tồn tại hùng mạnh tấn công phá vỡ vòng xoáy để lao ra ngoài.

- Thái cổ Lôi Long hàng lâm!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, hai tay hắn lại kéo ra, vòng xoáy đang điên cuồng xoay chuyển, bên trong phát ra một tiếng ầm kinh thiên.

Một cái đầu rồng khổng lồ thò ra từ trung tâm vòng xoáy, đầu rồng này bùng lên ánh sáng xanh, ẩn giấu sấm sét vô tận. Khi đầu rồng vừa xuất hiện thì lập tức phát ra một tiếng gầm rống đặc biệt của Thái cổ Lôi Long.

- Grào!

Vương Lâm tiến đến mang theo rất nhiều sấm sét, nhưng khoảnh khắc này tất cả sấm sét bên ngoài thân thể đã không còn nằm trong sự điều khiển của hắn, dưới tiếng gầm của Thái cổ Lôi Long thì dù là Vương Lâm thì toàn thân cũng phát ra những tiếng nổ ầm ầm giống như thân thể muốn nổ tung. Hắn phun ra máu tươi, thân thể lập tức bị thổi ngược về phía sau, trong mắt lộ ra cái nhìn không thể tin.

- Một Thái cổ Lôi Long hoàn chỉnh!

Vương Lâm liên tục lui về phía sau, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Đầu rồng khổng lồ trong vòng xoáy mang theo lửa giận ngập trời và cực kỳ dữ tợn, nó ầm ầm từ trong vòng xoáy vùng vẫy lao ra, thân thể nó dài hơn vạn trượng, từng chiếc vảy màu xanh trên người cũng ẩn giấu sấm sét vô tận.

Thái cổ Lôi Long lao ra lập tức làm cho tinh không tan vỡ trong phạm vi lớn, giống như thân thể nó vừa chuyển động thì thiên địa đã rơi vào ngày tận thế.

Nếu chỉ là một Thái cổ Lôi Long thì Vương Lâm đã không khiếp sợ như vậy, nhưng sau khi Thái cổ Lôi Long đầu tiên lao ra thì trong vòng xoáy lại thò ra một đầu Thái cổ Lôi Long thứ hai, nó đang gầm rống muốn lao ra ngoài.

Hai con, ba con, bốn con...Cho đến khi con Thái cổ Lôi Long thứ tám xuất hiện trước mắt Vương Lâm, xuất hiện giữa tinh không, hàng làm trong thiên địa, rõ ràng đây là tám Thái cổ Lôi Long.

Mỗi một Thái cổ Lôi Long đều có những thần thông vô tận, mạnh mẽ không thể nào miêu tả được. Lúc này tám Thái cổ Lôi Long đồng thời xuất hiện, tất cả sấm sét đều phải nghe theo mệnh lệnh của chúng.

- Tất cả Thái cổ Lôi Long, hãy giết chết tên này!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cười gằn, hắn vung tay phải lên điểm một chỉ về phía Vương Lâm. Tám Thái cổ Lôi Long lập tức gào thét kinh thiên động địa, tất cả từ tám phương hướng khác nhau phóng như thiên binh vạn mã về phía Vương Lâm.

Tốc độ của tám Thái cổ Lôi Long cục nhanh và phát ra những tiếng chấn động ầm ầm, chỉ sau khoảnh khắc đã tiến đến. Trước mặt Thái cổ Lôi Long thì tất cả sấm sét đều không có tác dụng, bởi vì chúng là Thái cổ Lôi Long, là tồn tại có quyền lợi điều khiển sấm sét mạnh nhất sau thiên đạo.

Lúc này tám Thái cổ Lôi Long ầm ầm phóng đến, khoảnh khắc sau đã có thể thôn phệ Vương Lâm.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên, Vương Lâm gầm lên giận dữ, hắn dùng hai tay ôm lấy một Thái cổ Lôi Long. Thân thể hắn run lên giống như bị bị một chiếc xe ngựa vạn cân đâm vào, hắn phun ra máu tươi rồi lập tức lui về phía sau.

Nhưng khi hắn vừa lui về phía sau ba bước, hai Thái cổ Lôi Long khác lại phóng đến thôn phệ. Sau khi liên tục bị tấn công. Vương Lâm phun ra từng ngụm máu tươi, thân thể không thể nào dừng lại, liên tục lui về phía sau.

Nhưng lúc này sau lưng Vương Lâm cũng có ba Thái cổ Lôi Long tiến đến vây hắn vào trung tâm, tám Thái cổ Lôi Long đồng loạt gào thét phóng về phía hắn thôn phệ.

Một luồng cảm giác nguy cơ sinh tử điên cuồng bùng lên trong tâm thần Vương Lâm, vẻ mặt hắn tái nhợt nhưng đồng thời cũng có vẻ điên cuồng, toàn thân máu thịt mơ hồ, không thể khôi phục lại bất kỳ lực lượng sấm sét nào.

Thái cổ Lôi Long quá mạnh, vượt qua những gì Vương Lâm tưởng tượng, còn mạnh hơn rất nhiều so với Thái cổ Lôi Long năm xưa Vương Lâm thôn phệ.

- Đây là Thái Cổ Lôi Long trưởng thành! Nhưng Thái cổ Lôi Long đã chết sạch, vì vậy tám Thái cổ Lôi Long này cùng không phải là tồn tại chân thật mà chỉ là hồn phách ngưng tụ ra. Nhưng dù là như vậy thì tám con lôi long này đồng thời tiến đến cũng đủ giết chết ta, dù ta có thân thể cổ thần, cũng vì tinh điểm có hạn nên cùng không thể nào chống đỡ được.

- Nhưng năm xua vì ta thôn phệ được nửa con Thái cổ Lôi Long nên mới có cơ hội sinh ra Lôi bản nguyên. Nơi đây có tổng cộng tám linh hồn Thái cổ Lôi Long, nếu ta có thể thôn phệ thì lực lượng sấm sét sẽ tăng mạnh.

Tình trạng vết thương của Vương Lâm ngày càng nặng khi tám Thái cổ Lôi Long liên tục tấn công, chỉ sau khoảnh khắc thì nguyên thần hầu như muốn tan vỡ, thân thể đã đến mức giới hạn không thể chịu đựng nổi.

- Làm sao bây giờ? Hồn phách! Hồn phách! Đám Thái cổ Lôi Long này chắc chắc là những tồn tại cực mạnh khi còn sống, nhưng lúc này chẳng qua chỉ là hồn phách mà thỏi. Ta cần một cơ hội!

Hai mắt Vương Lâm tràn đầy tơ máu khi liên tục bị Thái cổ Lôi Long tấn công, bên trong còn bùng ra những luồng sáng kỳ dị. Hắn không còn lui về phía sau, tám con Thái cổ Lôi Long vẫn còn há rộng miệng phóng về phía hắn thôn phệ. Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm một tiếng không thua kém gì tiếng rồng của Thái cổ Lôi Long.

- Grào!

Trên mi tâm Vương Lâm xuất hiện một vòng xoáy, nguyên thần trực tiếp phóng ra, sau đó lại tạo thành hình dáng Thái cổ Lôi Long, đồng thời cũng phát ra tiếng rống của Thái cổ Lôi Long.

Khoảnh khắc khi tiếng rống của hắn vang lên kinh thiên động địa, tám con Thái cổ Lôi Long cùng phải khựng người lại.

- Côn Cực Tiên!

Khoảnh khắc khi tám Thái cổ Lôi Long khựng lại, ngoài thân thể Vương Lâm lập tức lóe lên u quang, Côn Cực Tiên là một tồn tại thần bí khó lường và không biết rõ lai lịch từ khi Vương Lâm tu đạo đến nay đột nhiên xuất hiện.

Từ khi Còn Cực Tiên dung nhập vào đạo niệm của Vương Lâm thì có thể khổng chế được độ lớn, lúc này huyễn hóa ra thì dài hơn vạn trượng vờn quanh bên ngoài thân thể Vương Lâm rồi quật thẳng về phía tám con Thái cổ Lôi Long.

Tác giả: Những ngày gần đây mục thảo luận rất “nóng”, ta biết rõ trong lòng mọi người vì nóng lòng, vì cảm xúc nhất thời, nhưng ta hv vọng mọi người có thể dằn xuống. Tất cả mọi người đều yêu mến Tiên Nghịch

vì vậy trong mục thảo luận cũng đừng nên dùng những từ ngữ có tính chất suy đoán độc địa như vậy.

Mỗi người đặt bút viết ra đều không phải dễ dàng, nên đừng suy bụng ta ra bụng người. Nếu có một tác phẩm khác được nói đến trong mục bình luận Tiên Nghịch thì độc giả hoặc tác giả cùng đều cảm thấy khó chịu.

Tóm lại trong khu vực bình luận Tiên Nghịch thì chỉ nói về Tiên Nghịch, được chứ? Chúng ta muốn tranh Nguyện Phiếu, nhưng nên để lý trí tranh chấp, đóng cửa lại đừng để người ngoài nhìn thấy rồi cười chê chúng ta.

Khoảnh khắc khi Côn Cực Tiên xuất hiện, hai mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đột nhiên trợn trừng, hắn nhìn chằm chằm vào Côn Cực Tiên, trong mắt bùng lên vẻ nghi ngờ.

- Đây...Đây là...Không đúng, khí tức không giống, nhưng bộ dạng lại cực giống...

Khi Côn Cực Tiên hóa thành vạn trượng quét về bốn phía thì những âm thanh vun vút vang lên kinh thiên động địa. Tám Thái Cổ Lôi Long bị Côn Cực Tiên quật trúng, những tiếng gầm rống cực kỳ đau đớn điên cuồng từ trong miệng Thái Cổ Lôi Long phát ra. Tất cả Thái Cổ Lôi Long đang muốn phóng lên tấn công thì Vương Lâm vung tay chụp được Côn Cực Tiên, hắn quấn quanh người rồi lập tức quật điên cuồng.

Côn Cực Tiên này Vương Lâm lấy được từ trên Chu Tước Tinh, cây roi này chuyên đánh hồn phách và nguyên thần, từ trước đến nay đều cực kỳ thuận lợi. Dù là tu vi gì, chỉ cần là nguyên thần hoặc hồn phách rời khỏi thân thể thì chẳng còn hy vọng dưới Côn Cực Tiên.

Không thể nào bỏ chạy được.

Ngay cả Thiên Quỷ năm xưa cũng không thể nào ẩn giấu dưới Côn Cực Tiên, hắn giật mình và cuốn lại, toàn thân run rẩy.

Lúc này Vương Lâm chụp được Côn Cực Tiên, những âm thanh vun vút liên tục vang lên không ngớt, tám con Thái Cổ Lôi Long lại gầm rống ngày càng dữ dội. Lúc này Thái Cổ Lôi Long đã không thể nào xông lên, tất cả đều co rút lại rồi quay về phía sau.

Khi liên tục lui về phía sau, thân thể Thái Cổ Lôi Long bị Côn Cực Tiên quật trúng giống như bùng lên ngọn lửa thiêu đốt, xuất hiện dấu hiệu hòa tan.

Tinh thần Vương Lâm chấn động, hắn không cần suy nghĩ nhiều mà tu vi toàn thân điên cuồng tuôn vào trong Côn Cực Tiên. Cây roi này lập tức bùng lên u quang dữ dội, mơ hồ còn có những luồng kim quang bùng lên bao phủ.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy kim quang, vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lại biến đổi dữ dội, trong mắt bùng lên vẻ sợ hãi.

- Kim quang! Đây là kim quang, chẳng lẽ vật này là...Không thể nào, không phải năm xưa cây roi đó đã bị mang đi rồi à? sao lại nằm trong tay hắn, tuyệt đối là không thể.

- Ta cũng muốn xem cây roi mô phỏng này có gì kỳ dị! Thái Cổ Lôi Long, thôn phệ nó cho ta.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc nhìn chằm chằm vào Côn Cực Tiên, hai tay bấm pháp quyết, trong miệng lại phun ra máu tươi. Khi máu tươi bùng ra dung nhập vào trong tám con Thái Cổ Lôi Long thì lập tức làm chúng gào thét càng thêm dữ dội, tất cả không còn lui về phía sau mà điên cuồng phóng lên.

Vương Lâm tiến về phía trước, Côn Cực Tiên trong tay nhanh chóng quật ra cùng tám con Thái Cổ Lôi Long chiến đấu một trận kinh tâm động phách. Lúc này u quang trên thân roi ngày càng ít, những chỗ bị tổn hại lập tức được kim quang thay thế.

Một lúc sau, tám con Thái Cổ Lôi Long giống như đã hoàn toàn trở nên điên cuồng, tất cả đều buông tha cho Vương Lâm mà đồng loạt phóng về phía Côn Cực Tiên.

- Thái Cổ Lôi Long, nổ, nổ, nổ!

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cực kỳ dữ tợn, hắn nhìn chằm chằm vào Côn Cực Tiên rồi lập tức rống lên.

Khi lời nói của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vang lên, thân thể tám con Thái Cổ Lôi Long lập tức chấn động ầm ầm. Lúc này một con trong số đó lập tức nổ tung, những âm thanh ầm ầm vang lên không thể miêu tả, sấm sét từ trong thân thể vỡ tan lại điên cuông bùng ra tạo thành một luồng gió bão hủy diệt.

Cũng không phải chỉ là một Thái Cổ Lôi Long tự bạo, mà chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn cả tám con Thái Cổ Lôi Long đồng loạt tự bạo. Tám luồng gió bão cất trời rạch đất bùng ra đủ để hủy diệt tất cả sinh linh trong tinh không.

Gió bão xoay chuyển rồi phóng về phía Vương Lâm. Dưới khoảnh khắc nguy hiểm cực độ này, Côn Cực Tiên trong tay Vương Lâm điên cuồng quét ngang, nhưng gió bão quá mạnh làm vang lên những tiếng nổ ầm ầm, lần đấu tiên Côn Cực Tiên xuất hiện dấu hiệu không thể nào chống đỡ được.

Nhưng đúng lúc này trên thân roi lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt, lại có những âm thanh ầm ầm truyền ra, đoạn roi đấu tiên đã tan vỡ ầm ầm.

Toàn thân Vương Lâm đã trở nên máu thịt mơ hồ. Khoảnh khắc này trong lòng đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc mới thầm thờ phào nhẹ nhỏm, hình như thấy Côn Cực Tiên tan vỡ hắn mới phát hiện ra đây không phải là pháp bảo làm cho mình sợ hãi. Lúc này tâm thần lão buông lỏng, sát khí bùng lên, thân thể tiến ra một bước muốn phối hợp với gió bão để hoàn toàn giết chết Vương Lâm.

- Chết cho lão phu!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc mĩm cười cực kỳ ác độc rồi lập tức đến gần, hắn nâng tay phải lên muốn chụp mạnh xuống hư không.

Nhưng khoảnh khắc này đột nhiên có biến đổi kinh thiên.

Vương Lâm đang vùng vẫy trong tám luồng gió bão khủng bố được Thái Cổ Lôi Long tan vỡ tạo thành, thân thể cổ Thần hầu như muốn tan vỡ, nguyên thần run rẩy, xuất hiện dấu hiệu uể oải khi trọng thương.

Hai mắt Vương Lâm đầy tơ máu, hắn thầm than một tiếng, với tu vi của hắn ngày hôm nay không đủ để chiến một trận với Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy. Khoảnh khắc này hắn chuẩn bị mở linh phù huyết sắc ra để đi đến bảy trăm vạn thiên địa, nhưng đột nhiên trong mắt hắn lại lóe lên vẻ cực kỳ sợ hãi.

Một luồng kim quang chói mắt lóe lên khi Côn Cực Tiên liên tục tan vỡ, chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng loạt luồng kim quang vô tận bùng ra trên thân roi. Trong những luồng kim quang lại chậm rãi bùng ra một luồng khí tức không thể miêu tả. Lúc này gió bão do Thái Cổ Lôi Long tan vỡ tạo ra đột nhiên khựng lại trong luồng khí tức và kim quang bùng ra trên Côn Cực Tiên.

Mà ngay cả những vận chuyển của thiên địa cũng khựng lại giống như được thi triển Định Thân thuật.

Khoảnh khắc này trong thiên địa đã không còn bắt kỳ âm thanh nào, ngay cả sấm sét cũng giống như bị diệt sạch, đã không còn nổ lên vang vọng. Tất cả mọi thứ đều ngừng lại, lúc này chỉ còn luồng khí tức và kim quang đang bùng ra trên Côn Cực Tiên.

Côn Cực Tiên vạn trượng nhanh chóng thu nhỏ lại trong kim quang, thân roi liên tục tan vỡ không một tiếng động, bị xé toạc ra từng mảng làm cho kim quang bùng lên ngày càng nhiều, ngày càng đậm.

Chỉ trong chốc lát, Côn Cực Tiên vạn trượng chỉ còn lại mười trượng, mảnh da cuối cùng trên thân roi cùng bị xé toạc ra. Đúng lúc này, hình dạng của Côn Cực Tiên đột nhiên xuất hiện những biến đổi kinh người.

Lúc này nhìn lại thì Côn Cực Tiên đã không còn là một cây roi, cái này rõ ràng là một luồng hào quang, một luồng kim quang.

Giống như kim quang được một người nào đó rút ra trong thiên địa, sau đó lại dùng thần thông khủng bố để tạo thành một luồng kim quang mười trượng. Một luồng uy áp không thể nào miêu tả đang bùng ra trong kim quang.

Cái Vương Lâm đang cầm trong tay chính là luồng hào quang kim sắc, khoảnh khắc này tâm thần hắn chấn động, trước mắt mê man, hắn mơ hồ sinh ra một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị. Lúc này giống như trong tay Vương Lâm đang nắm chặt vài tỷ hồn phách sinh linh, đám hồn phách và ánh sáng bị một loại thần thông kỳ dị dung hợp vào nhau tạo thành Côn Cực Tiên chuyèn dùng để tấn công nguyên thần và hồn phách.

Trong lúc mơ hồ có một cảm giác minh ngộ chậm rãi bùng lên đầu. Vương Lâm cầm lấy luồng ánh sáng kim sắc mười trượng rồi vung lên quét về bốn phía. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, luồng ánh sáng kim sắc uốn lượn như rắn, nó trực tiếp quét về phía những luồng gió bão đang co rút lại do Thái Cổ Lôi Long tạo thành.

Khoảnh khắc khi luồng ánh sáng kim sắc bùng ra thì lập tức kéo dài ra vô hạn, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, vài vạn trượng.

Luồng sáng kim sắc này tràn ra vô hạn, liên tục quét ngang rồi trực tiếp xuyên qua những cơn bão đang bao phủ bốn phía quanh cơ thể Vương Lâm. Những luồng gió bão lập tức run rẩy, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, sau đó lại ầm ầm tan vỡ.

Trong lúc tan vỡ, hồn phách tám con Thái Cổ Lôi Long lập tức huyễn hóa ra, thân thể khổng lồ lập tức chia thành hai phần. Lúc này những tiếng gào thét thê lương vang lên, tất cả Thái Cổ Lôi Long giống như muốn tiêu tán giữa thiên địa, lại một lần nữa biến mất trong năm tháng.

Lúc này trong mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bùng ra vẻ hãi hùng, khoảnh khắc khi luồng ánh sáng kim sắc phóng đến người thì thân thể phóng về phía sau như tên bắn, nhưng hắn vẫn bị ngọn roi quét trúng. Hắn lập tức phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, vẻ mặt tái nhợt rồi thắt thanh nói:

- Đây...Điều này không thể nào, chiếc roi vạn giới phong hồn này năm xưa đã bị mang đi, tuyệt đối không thể nào xuất hiện trong thế gian được.

- Ngươi rốt cuộc là ai, đến từ phương nào, vì sao lại có pháp bảo của vị thủ lĩnh đám tu sĩ năm xưa đến giúp đỡ lão tổ.

Từ khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc giao chiến với Vương Lâm đến bây giờ, lúc này vẻ hoảng sợ của hắn đã đạt đến cực hạn. Trong tâm thần hắn bùng ra vẻ sợ hãi không thể nào miêu tả với Côn Cực Tiên, năm xưa hắn đã từng được nhìn thấy chiếc roi này.

Năm xưa lão tổ vẫn còn, hắn chẳng qua chỉ là một tu sĩ Hóa thần, hắn đã tận mắt nhìn thấy vị thủ lĩnh của đám tu sĩ thần bí cầm cây roi này vung lên làm thiên địa tan vỡ, năm tháng xoay chuyển, tinh không xuất hiện

khe nứt, hầu như làm cho càn khôn chuyển dời, trong lúc vô hình cùng xuất hiện bảy trăm vạn thiên địa.

Khi vị đại trưởng lão này đến thì vị tu sĩ kia vung ra roi thứ hai, phá vỡ trời xanh và hư vô, roi này quấn lấy bóng tối trong vô tận, đồng thời cùng cuốn lấy vài sinh linh, đem những sinh linh này đặt vào trong bảy trăm vạn thiên địa, những sinh linh này trở thành nhóm người đầu tiên xuất hiện trên bảy trăm vạn thiên địa.

Vị đại trưởng lão này cũng được nhìn thấy khi tu sĩ kia cuốn ra những sinh linh và phá vỡ hư vô thì lập tức truyền ra một tiếng gầm giận dữ. Lúc đó cùng có một luồng khí tức làm cho ký ức của vị đại trưởng lão lúc đó cảm thấy cực kỳ khủng bố điên cuồng truyền ra từ trong hư vô, trong khí tức kia có một hình bóng lao ra khỏi hư vô.

Nhưng roi thứ ba của tu sĩ thần bí kia lại vung lên làm cho hình bóng khủng bố tan vỡ, ầm ầm tan vỡ.

- Bọn họ đã đi, đã mang theo chiếc roi này đi, vì sao pháp bảo của vị tu sĩ thủ lĩnh năm xưa lại xuất hiện, hơn nữa lại ở trong tay tên này? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ đây là ý trời, lão tổ anh linh hiện ra đưa người này đến đây, mang Vạn Giới Phong Hồn Tiên đến cho Thiểm Lôi Tộc của ta?

Trong mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bùng ra vẻ tham lam điên cuồng.

Vương Lâm cùng không có thời gian xem xét tâm tư của vị đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, lúc này hai mắt hắn bùng ra những luồng sáng kỳ dị, trái tim đập lên thình thịch. Hắn nhìn chằm chằm vào những linh hồn bị chia hai và sắp tiêu tán của Thái Cổ Lôi Long.

- Đây là Thái Cổ Lôi Long, dù chỉ là hồn phách nhưng chính thức là Thái Cổ Lôi Long. Năm xưa ta đã thôn phệ nữa con Thái Cổ Lôi Long nhưng lúc này không thể bỏ lỡ cơ hội được.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hào quang, thấy đám hồn phách kia sắp tiêu tán, nếu tiêu tán thì cả đời này hắn sẽ không còn cơ hội tuyệt vời thế này. Khoảnh khắc này hắn bất chấp tất cả, hắn khép mắt lại nhưng mi tâm lại xuất hiện vòng xoáy, nguyên thần trực tiếp lao ra.

Nguyên thần Thái Cổ Lôi Long Vương Lâm lại nhanh chóng thay đổi trạng thái, hầu như chỉ trong nháy mắt nó đã hóa thành một làn sương mù rồi kéo dài ra không giới hạn.

Năm xưa nguyên thần Vương Lâm thôn phệ nửa con Thái Cổ Lôi Long vì trước đó trên Chu Tước Tinh hắn đã trở thành Thôn Hồn. Hơn nữa Thôn Hồn này có thể thôn phệ tất cả hồn phách và nguyên thần trong thiên địa.

Dù ngày nay Vương Lâm rất ít khi sử dụng nhưng lúc này hắn lại thi triển.

- Nuốt,nuốt, nuốt, nuốt hồn phách của tám con Thái Cổ Lôi Long này, nuốt chúng nó vào thì lực lượng sấm sét của ta sẽ tăng mạnh!

Ý niệm của Vương Lâm điên cuồng bùng ra, nguyên thần cũng theo đó mà động rồi lập tức hóa thành một cái miệng khổng lồ hướng về phía trước hút mạnh. bắt đầu thôn phệ.

Đám linh hồn Thái Cổ Lôi Long sắp tiêu tán lập tức run rẩy, nhưng nháy mắt này đã có một bộ phận bị Vương Lâm thôn phệ.

Khoảnh khắc này nguyên thần Vương Lâm điên cuồng bùng nổ, tia chớp lóe lên ầm ầm bên trong, lực lượng sấm sét chưa từng bao giờ trở nên mạnh mẽ như vậy.

Tình cảnh này hiện lên làm đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc trọn mắt há mồm, hai mắt lồi hẳn ra, bên trong lộ ra vẻ không thể nào tin. Hắn nằm mơ cũng không ngờ Vương Lâm dám nuốt, hơn nữa lại là Thái Cổ Lôi Long.

Hồn phách của tám con Thái Cổ Lôi Long bị xé toạc ra vài phần, lúc này đang chuẩn bị tiêu tán nhưng bị Vương Lâm há miệng nuốt vào, tất cả linh hồn Thái Cổ Lôi Long đều run rẩy, trong đó có ba phần bị Vương Lâm hút vào trong nguyên thần.

Những hồn phách bị cắt đôi của Thái Cổ Lôi Long vừa bị Vương Lâm nuốt vào trong nguyên thần thì sấm sét điên cuồng lóe lên rồi bùng nổ, ánh điện quang chạy ầm ầm hóa thành những con ngân xà mười trượng và trăm trượng chạy qua chạy lại. Những âm thanh xoẹt xoẹt vang lên xé toạc tinh không thiên địa.

Một luồng uy áp sấm sét không thể nào miêu tả ầm ầm khuếch tán từ trong nguyên thần Vương Lâm, kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc này tất cả tia chớp trong tinh không, tất cả sấm sét, tất cả những vật phẩm có liên quan đến sấm sét nhanh chóng huyễn hóa ra trong nguyên thần Vương Lâm, hắn mơ hồ nắm giữ một thứ gì đó, nhưng thứ này lại khá mờ nhạt.

Lúc này lôi bản nguyên trong nguyên thần Vương Lâm điên cuồng phóng to giống như một trái tim đang đập lên dữ dội, phát ra những âm thanh thình thịch, mỗi một lần âm thanh vang lên thì lôi bản nguyên lại tăng mạnh, lại sinh ra rất nhiều lực lượng bản nguyên.

Càng kinh người hơn, khi nguyên thần của Vương Lâm thôn phệ nửa con Thái Cổ Lôi Long trên vùng đất Yêu Linh thì hóa thành hình dáng lôi long, nhưng sau rất nhiều năm tháng thì dần dần chuyển hóa tạo thành bản nguyên, làm cho nguyên thần hấu như hóa thành một luồng sấm sét.

Nhưng đây cũng chỉ là hầu như mà thôi, nguyên thần của Vương Lâm vẫn chưa chính thức trở thành sấm sét thiên địa.

Nhưng lúc này nguyên thần của Vương Lâm lại xảy ra những biến đổi vừa kỳ dị vừa dữ dội đồng thời còn làm điên đảo càn khôn, nó đang liên tục tiến hóa hướng về phía lôi nguyên thần. Những hồn phách Thái Cổ Lôi Long liên tục bị thôn phệ đã làm cho nguyên thần Vương Lâm dần dần tiến lên mức độ viên mãn.

Trước đây thì nguyên thần của hắn dù có thể nói là tồn tại ngang hàng với sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc, nhưng dù ngang hàng cùng có mức độ, trong đó vẫn có sự phân chia mạnh yếu. Nhưng lúc này tất cả mọi thứ đã bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

Những minh ngộ với sấm sét đã được kiểm chứng gấp trăm nghìn lần trong nguyên thần Vương Lâm. Lúc này nguyên thần của hắn lại phát ra những tiếng gầm rống kinh thiên, lại hóa thành Thôn Hồn mở rộng miệng hút mạnh vào.

Thiên địa biến sắc, tinh không chấn động tạo ra rất nhiều khe nứt, tất cả hồn phách Thái Cổ Lôi Long còn lại đều run rẩy và ầm ầm tuôn vào trong nguyên thần Vương Lâm.

Khoảnh khắc này nguyên thần Vương Lâm điên cuồng chuyển động, trạng thái sương mù nhanh chóng thay đổi. Nguyên thần co rút lại, một luồng khí tức Lôi bản nguyên đáng sợ bùng ra từ trong quá trình co rút.

Khí tức này bùng ra làm cho Lôi vực đang bao quanh Thiểm Lôi Tộc lập tức rút về phía sau, tia chớp run rẩy, sấm sét phục tùng. Khoảnh khắc khi khí tức này bùng ra, thì luồng sấm sét bất diệt trong miếu thờ trên thánh địa Thiểm Lôi Tộc đột nhiên phát ra những tiếng nổ ầm ầm khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Tiếng sấm động này giống như được truyền đến từ thời kỳ Thái Cổ, đồng thời còn mang theo một luồng uy áp kinh thiên không thể nào miêu tả. Lúc này tiếng sấm truyền ra ngoài giống như luồng sấm sét bất diệt này đã nhận ra một tồn tại sấm sét khổng lồ, đã nhận ra sự nguy hiểm đối với chính mình, phát ra những tiếng sấm động khiêu chiến.

Nguyên thần Vương Lâm liên tục co rút lại, khí tức Lôi bản nguyên lại bùng ra, nhưng khoảnh khắc này lập tức có một luồng điện quang rực rỡ từ trong nguyên thần bùng ra. Nguyên thần nhanh chóng co rút, trạng thái sương mù đã biến mất, lúc này tồn tại trong tinh không chính là một đồ đằng tia chớp khổng lồ.

Đồ đằng tia chớp này vừa mới xuất hiện thì lập tức ầm ầm bùng ra một luồng uy áp không thua kém gì sấm sét bất diệt, thiên địa run rẩy, tinh không tan vỡ trong phạm vi lớn, tiếng sấm động vang lên kinh thiên động địa.

Linh Niệm Lôi lập tức xoay chuyển bên ngoài đồ đằng hình tia chớp, tất cả tạo thành một lôi đồ.

Tất cả nói ra thong thả nhưng thực tế lại xảy ra chỉ trong thời gian vài lần hít thở. Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc trợn mắt há mồm nhìn những biến cố bất ngờ trước mặt, tình cảnh này làm hắn không thể nào hiểu nổi, trong suy nghĩ của hắn trước giờ chưa từng nghe nói có tồn tại nào thôn phệ được Thái Cổ Lôi Long.

Nhưng lúc này một luồng nguy cơ mãnh liệt điên cuồng bùng lên trong tâm thần đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, hắn mơ hồ cảm thấy không ổn. Hơn nữa âm thanh gào thét của luồng sấm sét bất diệt trên thánh địa truyền đến giống như đang thúc dục hắn ra tay hành động.

- Tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục, nhất định phải ngăn lại nếu không đại họa sẽ đổ lên đầu Thiểm Lôi Tộc.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lập tức trở nên cực kỳ dữ tợn, hắn thanh tỉnh trở lại rồi gầm nhẹ một tiếng, thân thể hắn phóng về phía trước, khoảnh khắc sau đã tiếp cận Vương Lâm.

Nhưng khoảnh khắc khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc phóng đến gần, lôi đồ do nguyên thần Vương Lâm tạo thành lập tức lui về phía sau rồi trực tiếp ấn lên mi tâm và dung nhập vào trong cơ thể. Trong nháy mắt khi nguyên thần trở về vị trí cũ, toàn thân Vương Lâm truyền ra những tiếng nổ vang vọng, lúc này mỗi một cơ thịt, mỗi một tấc xương, thậm chí ngay cả lục phủ ngũ tạng và tất cả mọi thứ đều tràn ngập lực lượng sấm sét.

Toàn thân Vương Lâm giống như đã hóa thành sấm sét.

Mắt phải Vương Lâm chợt lóe lên, lôi bổn nguyên lại được huyễn hóa ra, lúc này nó đã mạnh mẽ hơn vừa rồi không chỉ gấp mười lần. Khoảnh khắc khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc phóng đến, Vương Lâm nâng tay phải rồi vỗ về phía trước.

Những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, sau đó lại điên cuồng vang vọng về bốn phía. Một mảng lưới do hàng loạt sấm sét tạo thành lập tức xuất hiện bên ngoài thân thể Vương Lâm, những mảng lưới này ẩn giấu ý chí của hắn, kiên cố đến mức không thể phá vỡ. Dù là người tu luyện sấm sét, trừ khi có thể chống đối với lôi bản nguyên của Vương Lâm nếu không thì sẽ chẳng bao giờ có khả năng. Khi Vương Lâm vung tay lên thì mảng lưới sấm sét ngày càng nhiều, ngày càng dày, chỉ trong nháy mắt đã là mười tầng, trăm tầng, ngàn tầng, vạn tầng...Bảy vạn tầng.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc ầm ầm tiến đến, hắn vung hai tay lên phía trước, tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy lập tức bùng ra trên hai tay. Hai tay hắn hung hăng kéo ra, những tiếng nổ lại vang vọng. Hắn chỉ cần ra tay đơn giản đã xé nát bảy tầng lưới sấm sét, nhưng khoảnh khắc khi lưới sấm sét được xé ra thì lập tức khôi phục trở lại.

- Lúc này ta cần phải rời khỏi nơi đây kiếm một chỗ an toàn bế quan tiêu hóa lực lượng sấm sét, không nên tiếp tục tham chiến với kẻ này.

Thân thể Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, hắn lật tay trái, trong tay lập tức xuất hiện linh phù đi đến bảy trăm vạn thiên địa.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc thấy Vương Lâm lui về phía sau thì giống như nổi giận, nguy cơ trong lòng hắn càng lúc càng đậm.

- Tuyệt đổi không thể cho kẻ này bỏ chạy!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc gầm nhẹ một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi hóa thành lôi quang huyết sắc. Lúc này tộc ẩn trên mi tâm cùng lóe lên, sấm sét toàn thân ngưng tụ trong máu tươi tạo thành một huyết lôi rồi đập thẳng vào mảng lưới sấm sét trước mặt.

Những tiếng nổ ầm ầm tuyệt thiên vang lên tạo thành những con sóng âm gào thét, khoảnh khắc này lập tức có sáu vạn tầng lưới sấm sét tan vỡ. Nhưng khoảnh khắc khi đại trưởng lão muốn tiến lên xé toạc những tầng lưới cuối cùng thi sáu tầng lưới vừa rồi lại được khôi phục trở lại.

Tu vi của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đều dựa trên sấm sét, cùng chiến đấu với Vương Lâm thì lúc đấu vẫn còn chiếm đỉnh phong, nhưng lúc này Lôi bản nguyên của Vương Lâm đã tăng lên rất mạnh, mơ hồ bùng ra ý muốn chống đối. Nếu là tu sĩ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy khác thì muốn giết chết Vương Lâm sẽ đơn giản hơn rất nhiều, tuyệt đối không thể phiền phức thế này. Nhưng đại trưởng lão thì không thể, hắn và Vương Lâm đều tu lôi, chiến đấu chính là so sánh quyền điều khiển sấm sét.

Khi nhìn thấy Vương Lâm lui về phía sau càng lúc càng nhanh, đặc biệt là linh phù trong tay làm cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc sinh ra cảm

giác không ổn. Lúc này hắn không kịp nghĩ nhiều, hai mắt lóe lẻ vẻ quyết đoán.

Thân là Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy thì tuyệt đối không chỉ có những thủ đoạn vừa thi triển. Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy chính là cường giả dưới Đệ Tam Bộ, một khi tu vi đạt đến mức độ này thì vượt xa tất cả những tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy.

Nhưng có một thần thông đặc biệt mà chỉ tu sĩ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy mới có thể thi triển.

Sinh mệnh thần thông!

Hy sinh thọ nguyên của mình, tản ra sinh cơ bản thân, dùng thứ này để cưỡng chế thúc đẩy thần thông, có thể phát huy ra một luồng khí tức Đệ Tam Bộ đại năng. Đây mới chính là nguyên nhân làm cho Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy trở thành cường giả duy nhất dưới Đệ Tam Bộ.

Từ lúc giao chiến đến nay đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc chưa từng thi triển thần thông này, thọ nguyên của hắn cùng không còn nhiều, lúc nào cùng phải phong ấn tu vi để thọ nguyên trôi qua thong thả, như vậy mới có thể sinh tồn chờ đợi cơ duyên Đệ Tam Bộ.

Nhưng tình cảnh này đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc không có quá nhiều thứ để suy nghĩ, trong mắt hắn lóe lên sát khí, tay phải bấm pháp quyết

chỉ lên bầu trời, miệng khẽ quát:

- Tế tổ thông thiên, lấy danh phận nô bộc, hiến tế sinh cơ năm trăm năm thọ nguyên đổi lấy thánh thể, thỉnh thánh lôi chuyển lên người ta, hóa thành...Hồn Độn Bất Diệt Lôi!

Giọng nói của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc có ngữ điệu cực kỳ quỳ dị, khoảnh khắc khi hắn vừa mở miệng thì tộc ấn trên mi tâm lập tức lóe lên những luồng sáng chói mắt.

Có một la bàn khổng lồ mơ hồ xuất hiện trong thiên địa, la bàn này rất lớn, vô biên vô hạn. Khi ngẩng đầu nhìn lên thì thậm chí ngay cả những tinh vực ngoài Thiểm Lôi Tộc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

La bàn này bùng ra những luồng khí tức tang thương muôn đời, bên ngoài la bàn đã bị phá hoại rất nhiều chỗ giống như vừa trải qua một trận chiến ở đâu đó và thiếu chút nữa đã tan vỡ. Nhưng khi la bàn xuất hiện, một luồng uy áp không thể miêu tả đột nhiên hàng lâm như sóng dữ.

Uy áp này vừa bùng ra lập tức làm cho bảy vạn tầng lưới đang bao phủ ngoài thân thể Vương Lâm phát ra những âm thanh không thể chịu đựng nổi. Lúc này vẻ mặt Vương Lâm lập tức biến đổi lớn, hắn nhìn chằm chằm vào la bàn, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tay phải Vương Lâm đang giữ lấy linh phù, động tác cũng hơi khựng lại.

Hắn muốn biết la bàn kỳ dị kia rốt cuộc là vật gì, rốt cuộc thần thông của Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy hùng mạnh thế nào.

Sau khi la bàn xuất hiện thì chậm rãi chuyển động nửa vòng không một tiếng động. Khoảnh khắc khi la bàn vận chuyển giống như năm tháng trôi qua, thiên địa vận chuyển nhanh hơn rất nhiều.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiẻm Lôi Tộc lập tức trở nên tái nhợt giống như linh hồn bị cắt đi một bộ phận, trên mặt bùng lên một luồng tử khí, nhưng luồng tử khí này cũng tiêu tán ngay lập tức.

Khi tử khí tiêu tán thì la bàn khổng lồ kia giống như đã hấp thu đủ sinh cơ thọ nguyên rồi dẩn dần biến mất giữa tinh không. Khoảnh khắc khi la bàn biến mất, luồng sấm sét bất diệt đang hàng làm trong miếu thờ Thiểm Lôi Tộc đột nhiên vang lên những tiếng nổ ầm ầm, giống như được phân ra một luồng phá vỡ thiên địa phóng thẳng đến chiến trường.

Khoảnh khắc khi một luồng sấm sét bất diệt ầm ầm phóng đến, đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc ở phương xa đột nhiên gầm nhẹ một tiếng rồi vung tay phải điểm ra một chỉ. Luồng sấm sét bất diệt lập tức hàng lâm ầm ầm giống như thiên kiếp rơi lên bảy vạn tầng lưới sấm sét bao phủ bên ngoài thân thể Vương Lâm.

Những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, toàn bộ bảy vạn tầng lưới sấm sét lập tức tan vỡ, dù khôi phục lại cùng tan vỡ trong nháy

mắt, một luồng lôi uy đáng sợ đột nhiên bao phủ bốn phía. Đồng tử hai mắt Vương Lâm co rút lại, khoảnh khắc khi luồng sấm sét phóng đến hắn lập tức bóp nát linh phù trong tay.

Một vòng xoáy tạo thành hắc động đột nhiên xuất hiện sau lưng Vương Lâm, hắn liên tục lui ra phía sau rồi trực tiếp tiến vào hắc động, hình bóng cũng tiêu tán. Nhưng luồng sấm sét bất diệt vẫn lóe lên rồi trực tiếp đuổi theo vào bên trong.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cũng hơi do dự, nhưng khi thấy vòng xoáy sắp tiêu tán thì không cần suy nghĩ nhiều mà phóng về phía trước, thân thể rơi vào trong hắc động của vòng xoáy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1259: Thất kiếm trảm thiên sơn

Khoảnh khắc khi Vương Lâm thông qua linh phù tiến vào trong bảy trăm vạn thiên địa thì lập tức có một mảng lưới trắng sáng hiện phía sau, mảnh lưới này lóe lên tạo thành một tầng phòng hộ và ngăn cách cực kỳ hiệu quả, điều này làm Vương Lâm lui về phía sau nhanh hơn.

Luồng sấm sét bất diệt ầm ầm đuổi theo rồi đập lên mảng lưới ánh sáng, khoảnh khắc này những tiếng nổ dữ dội điên cuồng vang vọng khắp đất trời bảy trăm vạn thiên địa. Lúc này mảng lưới ánh sáng lập tức lóe lên và run rẩy, sau đó lại ầm ầm tan vỡ.

Khoảnh khắc khi mảng lưới tan vỡ thì tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc tồn tại trong bảy trăm vạn thiên địa lập tức thất khiếu chảy máu, tất cả đều bị sấm sét bao phủ, ầm ầm tử vong.

Sau khi Vương Lâm rời đi thì Tán Linh Thượng Nhân âm thầm ra tay bắt lấy tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc trong bảy trăm vạn thiên địa. Hắn không giết chết đám người này mà phong ấn từng tên, dùng thân thể bọn họ để tạo thành mảng lưới ánh sáng phòng hộ và chịu lực.

Lúc này mảng lưới ánh sáng tan vỡ, tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đều thét lên một tiếng thê lương mà chết.

Luồng sấm sét bất diệt cũng chấn động, nhưng mảng lưới ánh sáng phòng hộ cũng rất mạnh nên làm cho luồng sấm sét này tiêu tán rất nhiều. Khoảnh khắc khi luồng sấm sét còn muốn đuổi theo Vương Lâm thì tinh không phía trước lập tức có một hình ảnh hư ảo vội vàng phóng ra.

Tán Linh Thượng Nhân tiến ra một bước từ trong hư vô, trong mắt lộ ra những luồng ánh sáng kỳ dị, hắn nâng tay phải lên chụp lấy luồng sấm sét bất diệt.

Những âm thanh ầm ầm lại nổ lên kinh thiên, y phục toàn thân Tán Linh Thượng Nhân lập tức vang lên những tiếng phần phật. Hắn há miệng

phun ra một ngụm máu tươi, nhưng luồng sấm sét bất diệt vẫn bị hắn giữ chặt, luồng sấm sét này nhanh chóng tiêu tán nhưng không tan vỡ.

Vương Lâm không tiếp tục lui về sau, hắn lóe lên, tay phải nắm lại rồi đánh thẳng về tinh không phía trước không chút do dự. Tia chớp bản nguyên trong mắt phải Vương Lâm lại phóng lớn lên hóa thành một mảnh điện quang khuếch tán về bốn phía.

Tán Linh Thượng Nhân lại quát khẽ một tiếng rồi nắm chặt tay lại làm cho luồng sấm sét bất diệt tiêu tán thêm rất nhiều. Khoảnh khắc khi hắn buông tay thì một quyền của Vương Lâm đã phóng đến ầm ầm, đồng thời còn có cả lực lôi bổn nguyên bùng ra, tất cả phóng xuống luồng sấm sét bất diệt.

Những tiếng nổ tung trời vang lên, dưới những đòn tấn công của hai người Vương Lâm và Tán Linh Thượng Nhân thì luồng sấm sét bất diệt tan vỡ ầm ầm.

Một luồng lực lượng trùng kích bùng ra làm Vương Lâm và Tán Linh Thượng Nhân phải đồng loạt lui về phía sau tránh né. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, khoảnh khắc khi hai người lui về phía sau thì hình bóng đại trưởng lão Thiêm Lôi Tộc đã hiện ra cách đó không xa.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc vừa mới xuất hiện thì vẻ mặt biến đổi lớn.

“Đây là bảy trăm vạn thiên địa!”

Khi đại trưởng lão nhìn thấy Tán Linh Thượng Nhân thì hai mắt đột nhiên co rút lại rất nhiều.

- Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc ngươi còn nhớ ta chứ?

Tán Linh Thượng Nhân nhìn chằm chằm vào đại trưởng lão, hắn chầm rãi mở miệng.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng, với tâm trí của hắn thì lúc này nháy mắt đã hiểu rõ tất cả. Vương Lâm dụ mình đến đây vì sợ dẫn đến hoài nghi mà triển khai một trận chiến, khoảnh khắc quyết định là khi tiến vào bảy trăm vạn thiên địa, vì vậy mình bùng lên sát khí mà truy đuổi đến đây.

Khi mình tiến vào bảy trăm vạn thiên địa thì đối phương đã chuẩn bị sẵn một bẫy sát kiếp. Nhưng tu vị của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc hắn đã thông thiên, rất gần với Đệ Tam Bộ đại năng, dù biết đối phương dám đưa mình tới thì chắc chắn phải có chỗ dựa, nhưng đại trưởng lão hắn vẫn không kinh hoàng. Hắn đảo mắt nhìn về phía Tán Linh Thượng Nhân, cặp lông mày khẽ nhăn lại.

- Là ngươi! Năm xưa chỉ là loại kiến hôi, nếu không phải ta buông tay thì ngươi đã sớm chết dưới thiên kiếp.

Mặc dù vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đã giống như muốn chiến đấu, nhưng tâm thần lại cực kỳ hãi hùng. Hắn nhận ra đối phương, nhưng dù thế nào cũng không thể ngờ trong bảy trăm vạn thiên địa lại xuất hiện một loại người với tu vị khủng bố như vậy, hơn nữa toàn bộ Thiểm Lôi Tộc lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Loại chuyện này đã hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, càng làm cho hắn cảm thấy không thể ngờ. Nhưng lúc này khi phát hiện ra thì hắn nhất định phải giết chết đối phương.

Tán Linh Thượng Nhân cười lên ha hả, trong mắt lộ ra oán hận ngập trời, hắn nhìn chằm chằm vào đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc rồi mở miệng nói:

- Ta còn sống được đến ngày hôm nay chính là muốn mở toang thiên địa này, hủy diệt đám Thiểm Lôi Tộc tự gọi mình là Tiên giới, giết sạch các ngươi.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cười lạnh, thân thể hắn chợt lóe, tay phải vung lên rồi quét ngang về phía trước, trong miệng truyền ra giọng nói lạnh lùng:

- Không biết tự lượng sức, dù hai người các ngươi liên thủ cũng chưa hẳn là đối thủ của lão phu.

Khoảnh khắc khi tay phải đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc quét ngang thì những luồng sấm sét vô tận chợt huyễn hóa ra bên ngoài thân thể, sau đó tạo thành rất nhiều lôi cầu. Tất cả đều ầm ầm phóng về phía Vương Lâm và Tán Linh.

Tán Linh Thượng Nhân nở nụ cười ác độc, vẻ mặt bùng lên sự hưng phấn và điên cuồng đến mức cực hạn. Hắn đã nhịn rất nhiều năm, áp chế rất nhiều năm, tồn tại rất nhiều năm, cuối cùng ngày hôm nay, đúng vào lúc này hắn đã có cơ hội bùng phát.

Tán Linh Thượng Nhân có mối hận khắc cốt ghi tâm với Tiên Giới hư ảo, mối hận với Thiểm Lôi Tộc làm hắn phải ngửa mặt lên trời cười một tiếng thê lương.

- Hôm nay, Tán Linh ta sẽ báo thù cho đời đời kiếp kiếp bộ tộc bảy trăm vạn thiên địa chết dưới tay Thiểm Lôi Tộc ngươi, ta muốn giết tiên!

Tán Linh cười lên ha hả rồi tiến về phía trước từng bước, hai tay bấm pháp quyết rồi chỉ xuống dưới, sau đó mở rộng ra bên ngoài.

- Lão phu đã đi khắp bảy trăm vạn thiên địa trong vài ngàn năm, đã dùng một chữ bao quanh bốn phía bảy trăm vạn thiên địa. Bất kỳ vùng đất nào ta để lại dấu chân đều minh ngộ ra một đạo lý, cảm ngộ ra một thức thần thông!

- Bảy trăm vạn giết tiên ấn!

Khi giọng nói thê lương của Tán Linh vang lên thì tinh không bảy trăm vạn thiên địa lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm giống như đang thức tỉnh trong giấc ngủ say. Đúng lúc này, bên ngoài thân thể Tán Linh đột nhiên có rất nhiều mảnh vỡ hư ảo xuất hiện.

Những mảnh vỡ nhỏ này có rất nhiều, nếu đưa mắt nhìn thì thấy cực kỳ chằn chịt và không có giới hạn nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra điểm kinh người. Tất cả những mảnh vỡ này hoàn toàn giống như bảy trăm vạn thiên địa ở nới đây.

Đây là thuật đại thần thông của Tán Linh, người này tư chất rất cao, đã dùng thần thức để khắc này toàn bộ bảy trăm vạn thiên địa vào trong lòng. Sau rất nhiều năm tế luyện, trong lòng đã tạo hình bảy trăm vạn thiên địa thành công.

Điều này giống như Vương Lâm nhìn biển, nhìn cánh cửa đá trong Phong Tiên giới rồi in dấu trong tâm thần.

Thần thông này vừa được thi triển lập tức làm thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, bảy trăm vạn thiên địa chi chít xuất hiện vô biên vô hạn. Lúc này những âm thanh ầm ầm hóa thành hàng loạt gió bão bao phủ khắp bốn phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, tất cả mảnh nhỏ dung hợp lại với nhau tạo thành một hình dạng bảy trăm vạn thiên địa thu nhỏ.

- Phong!

Tán Linh Thượng Nhân gầm khẽ, tất cả mảnh nhỏ đột nhiên co rút lại tạo thành một phong ấn khổng lồ.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lập tức có biến đổi lớn, nếu chỉ là một mình Tán Linh thì hắn không thèm quan tâm, vẫn có thể đối mặt, nhưng vẫn còn một tồn tại làm hắn phải kiêng kỵ, chính là Vương Lâm.

Dù lúc này Vương Lâm không ra tay nhưng hai mắt như kiếm nhìn chằm chằm vào người đại trưởng lão.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc này cũng không muốn phân tâm, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn chuẩn bị thi triển thần thông Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy để giết chết hai tên trước mặt một lượt. Hắn mơ hồ cảm giác được nếu keo kiệt giữ lại thọ nguyên thì chắc chắn sẽ sinh biến.

Sau khi hạ quyết tâm, hai tay đại trưởng lão lập tức bấm pháp quyết không chút do dự rồi lập tức duỗi hẳn ra ngoài. Lúc này y phục toàn thân bay lên phần phật, mái tóc không gió mà bay, cơ thể ầm ầm bùng ra tu vị cực mạnh.

- Ta sẽ cho các ngươi thấy lực lượng chân chính của Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy! Năm tháng vòng đời, ta nguyện ý bỏ ra một ngàn năm thọ nguyên

để đổi lấy lôi vân thiên địa, Hình Lôi Chấn Thuật, Lôi Vân Chấn, hàng lâm!

Tộc ấn trên mi tâm đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lóe lên dữ dội, những tiếng nổ ầm ầm vang lên. La bàn khổng lồ đã xuất hiện trước đó đột nhiên xuất hiện trên tinh không bảy trăm vạn thiên địa.

La bàn lập tức xoay chuyển không một tiếng động, vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lại trở nên tái nhợt nhưng vẻ dữ tợn lại càng khủng bố. Hai tay hắn khẽ giơ lên tinh không, khoảnh khắc này giống như trời long đất lở, có rất nhiều tầng mây đột nhiên xuất hiện. Tất cả đều nhanh chóng ngưng tụ lại, chỉ trong nháy mắt đã trở nên vô biên vô hạng.

Tầng mây cuồn cuộn trên tinh không, bên trong ẩn giấu những luồng sấm sét khủng bố. Sấm sét liên tục gào thét và đập vào tầng mây tạo thành hàng loạt tiếng sấm động che trời đậy đất.

Những tiếng sấm động này ngày càng trở nên dữ dội, chỉ trong khoảnh khắc đã thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa. Lúc này hàng loạt tiếng nổ hóa thành những con sóng âm khủng bố, những gợn sóng từ trong tầng mây điên cuồng bùng ra.

Những gợn sóng ầm ầm nay do thần thông Vân Lôi Chấn của đại trưởng lão biến thành, dùng chấn động để làm máu huyết trong cơ thể đối phương lưu chuyển, dẫn động ra những biến đổi trong tâm thần. Vì vậy mà làm cho thân thể tất cả những người bị ảnh hưởng phải tan vỡ, hình thân cầu diệt.

Những tiếng nổ ầm ầm trở nên vang vọng, thân thể Vương Lâm run rẩy, hắn phun ra máu tươi, hai tay bấm pháp quyết chỉ xuống dưới. Lúc này bên ngoài thân thể Vương Lâm được Hô Phong Hoán Vũ bao quanh, cố gắng chống đỡ lại thần thông của đối phương.

Vẻ mặt Tán Linh Thượng Nhân cũng hơi tái, hắn gầm khẽ một tiếng rồi hất tay áo, sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này máu tươi bùng ra dung nhập vào trong làm cho hư ảnh bảy trăm vạn thiên địa nổ lên ầm ầm và nhanh chóng co rút, tất cả muốn vây quanh và giết chết đại trưởng lão.

Những gợn sóng do Vân Lôi Chấn biến thành ngày càng dữ dội, sóng gợn đánh thẳng vào bảy trăm vạn thiên địa đang liên tục co rút tạo thành những âm thanh kinh thiên động địa.

- Ầm, ầm, ầm!

Bảy trăm vạn thiên địa nhanh chóng co rút lại rồi ầm ầm tan vỡ. Tuy tan vỡ nhưng lại có một luồng lực lượng phản kích phóng ra làm cho Lôi Vân Chấn xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn và tan rã hơn phân nửa.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn lập tức tiến lên một bước, tay phải tạo thành chưởng vung lên một chỉ vào tinh không, sau đó lại ấn xuống dưới thật mạnh. Khoảnh khắc này thiên địa và tinh không trong mắt hắn lập tức trở nên điên đảo.

Phiên Thiên Ấn!

Phiên Thiên là địa, Phiên Tinh là không! Khoảnh khắc này toàn bộ tinh không, toàn bộ thiên địa đều chuyển động theo đồng tử Vương Lâm, tất cả đều nghịch chuyển, càn khôn biến đổi.

Khoảnh khắc khi tất cả mọi thứ đều thay đổi, trong tinh không lập tức huyễn hóa ra một tấm màng thiên địa, tất cả đều nghịch chuyển và triển khai khí thế đè ép ầm ầm. Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc biến đổi lớn, hắn vung hai tay lên. Lúc này tầng mây đang bao phủ bầu trời đột nhiên khuếch tán ra cực nhanh giống như muốn chống đỡ lại.

Ánh mắt Tán Linh lóe lên, cơ thể hắn lập tức phóng ra, phóng thẳng về phía đại trưởng lão đang đứng giữa thiên địa đang nghịch chuyển. Hai tay hắn bấm pháp quyết, đột nhiên có chín trăm bảy mươi mốt ký hiệu bao phủ bên ngoài cơ thể, tất cả đều điên cuồng phóng theo hắn.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên hàn quang và sát khí, hắn nâng tay trái lên, trong đầu hiện ra Dịch Linh Ấn rồi đẩy mạnh tay về phía trước. Những tiếng nổ vang lên chấn động thiên địa, một bàn tay khổng lồ xuất hiện và phóng thẳng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

Bàn tay khủng bố này hầu như bao phủ cả bầu trời, bên trong ẩn giấu những luồng lực lượng khủng bố, ẩn giấu thần thông vô tận làm cho

đồng tử trong hai mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc co rút lại đến mức độ hãi hùng.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, Tán Linh Thượng Nhân tiến lên một bước rồi phóng đến, trong mắt bùng ra sát khí, hai tay vung lên phía trước. Lúc này chín trăm bảy mươi mốt cái ký hiệu điên cuồng bùng ra, tất cả đều bao quanh tầng mây bên ngoài thân thể đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc.

Tầng mây kia phát ra những tiếng nổ ầm ầm, sau đó lại lập tức tan vỡ.

Khoảnh khắc khi tầng mây tan vỡ thì Phiên Thiên Ấn đã nghịch chuyển thiên địa mà không có bất kỳ thứ gì chống đỡ, sau đó lại đánh mạnh đến. Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc điên cuồng lui về phía sau, nhưng vẫn bị luồng uy áp nghiêng trời lệch đất đánh thẳng vào, vẻ mặt hắn lập tức tái nhợt.

Khi đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lui người về phía sau thì Dịch Linh Ấn ầm ầm phóng đến với tốc độ cực nhanh không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ sau khoảnh khắc đã đánh thẳng lên người đại trưởng lão.

Những âm thanh ầm ầm vang vọng, Tán Linh Thượng Nhân giống như đã nổi giận, hắn xoay người mang theo chín trăm bảy mươi mốt ký hiệu và đuổi theo. Hắn chỉ hai tay về phía trước, gần ngàn ký hiệu ầm ầm phóng đi cùng Dịch Linh Ấn bùng ra uy lực hủy diệt thiên địa.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bị đẩy văng ra ngoài dưới tiếng nổ khủng bố, hắn phun ra một ngụm máu tươi. Lần này bị thương làm tóc tai hắn trở nên bù xù, vẻ mặt dữ tợn, liên tục gầm lên giận dữ rồi khựng người lại không tiếp tục lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, sau đó lại vỗ tay lên tộc ấn trên mi tâm.

- Lôi chia lục đạo, lôi ẩn giấu trong thiên, lôi dung vào trong đất, lôi ẩn giấu từ trường, lôi ẩn đạo ý, Linh Niệm Lôi, tất cả xuất hiện cho ta.

Khoảnh khắc khi tiếng rống vang lên, Lục Đạo Lôi ầm ầm từ trong tộc ấn phóng ra rồi hóa thành trăm trượng giống như nối liền thiên địa.

Thiên chính là tinh không mà thiên ẩn giấu lôi thì chính là tinh không ẩn giấu lôi, một luồng sấm sét chính là một tu chân tinh. Lúc này phối hợp với bí thuật của Thiểm Lôi Tộc thì lập tức ngưng tụ ra.

Địa dung lôi chính là rất nhiều bụi bặm trong tinh không, rất nhiều mảnh tinh cầu đã từng tan vỡ đang dùng một loại phương pháp cúng bái để dung hợp tạo thành sấm sét.

NGuyên hóa lôi là đơn giản nhất, tu sĩ ngưng tụ nguyên lực thiên địa, sau khi điên cuồng ngưng tụ thì phá vỡ nguyên thần. Khoảnh khắc khi làm cho nguyên thần tử vong thì tạo thành hắc động giống như vĩnh viễn không có tận cùng, có thể hấp thu vô hạn nguyên lực thiên địa, trả cái giá này thì có thể ngưng tụ ra nguyên hóa lôi.

Từ hàm lôi chính là trong tinh không có khu vực đặc biệt tràn đầy lực từ, tất cả pháp bảo đều mất đi hiệu lực ở nơi đây, ngay cả thần thông cũng không có tác dụng. Như vậy với địa phương này, dùng phương pháp đặc biệt của Thiểm Lôi Tộc, mỗi ba nghìn năm sẽ sinh ra một luồng sấm sét và thứ này chính là Từ hàm lôi.

Đạo ý lôi là loại cực kỳ hiếm thấy trong Thái Cổ Tinh Thần, khi tổ tiên Thiểm Lôi Tộc chiến đấu với Nội giới đã sưu tập được ý cảnh của người Nội giới mà luyện hóa tạo thành đạo niêm.

Sáu luồng sấm sét này bao quanh thân thể đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, hắn vung vẫy hai tay tạo thành một vòng xoáy sấm sét khổng lồ giống như đang giúp vòng xoáy này điên cuồng phóng về phía trước.

Dịch Linh Ấn và vòng xoáy đánh vào nhau thì lập tức rung rẩy, những âm thanh ken két bùng ra, sau đó lại xuất hiện rất nhiều vết nứt rồi ầm ầm tan vỡ. Chín trăm bảy mươi mốt ký hiệu của Tán Linh Thượng Nhân cũng không thể nào chống đỡ nổi, tất cả đều lui về phía sau.

- Để xem các ngươi làm sao chống lại toàn bộ Lục Đạo Thần Lôi mà tất cả các thế hệ Thiểm Lôi Tộc của lão phu đã sưu tầm từ trước đến nay chết hết cho ta. Sau khi giết chết hai người các ngươi, lão phu sẽ giết sach sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa cho hả giận, tàn sát tất cả tu sĩ nơi đây để Thiểm Lôi Tộc ta vạn năm không còn gì lo lắng.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc điên cuồng gào lên tức giận, hắn đẩy mạnh vòng xoáy Lục Đại Thần Lôi ầm ầm phóng đến. Vương Lâm và

Tán Linh Thượng Nhân liên tục lui về phía sau, hai mắt Vương Lâm chợt lóe, hắn liên tục lui về phía sau rồi lập tức quát khẽ:

- Đây là ngươi nói nắm chắc bảy phần sao?

Vẻ mặt Tán Linh Thượng Nhân vẫn cực kỳ âm trầm, hắn không nói gì mà thân thể khựng lại, hai tay hắn bấm pháp quyết, trong mắt bùng ra u quang. Lúc này hắn chợt gầm lên:

- Băng Diệt Thuật! Chín trăm bảy mươi mốt, tan vỡ cho ta!

Khoành khắc khi lời nói của Tán Linh vang lên, chín trăm bảy mươi mốt ký hiệu đang lui về phía sau lập tức bùng ra những luồng hào quang kinh thiên. Lúc này một luồng khí tức hủy diệt điên cuồng bùng ra, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, tất cả đều nổ tung.

Gần ngàn ký hiệu đồng thời tan vỡ tạo thành một lực lượng hủy thiên diệt địa không thể nào miêu tả. Khoảnh khắc khi ký hiệu tan vỡ thì một luồng lực lượng đột nhiên cuốn cả thiên địa đánh thẳng về phía vòng xoáy Lục Đạo Thần Lôi.

những tiếng nổ ầm ầm vang lên điên cuồng và xé toạc hư vô, tất cả đều hướng truyền về bốn phương tám hướng. Khoảnh khắc khi những tiếng nổ kinh thiên vang lên thì vòng xoáy Lục Đạo Thần Lôi đột nhiên khựng lại.

Lực trùng kích sinh ra do va chạm quá mức hùng mạnh, không chút nào thua kém những ký hiệu của Tán Linh tự bùng nổ. Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc lại phun ra một ngụm máu tươi, vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm.

Vương Lâm cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, Vương Lâm cũng không muốn lưu thủ, trận chiến hôm nay nếu không phả đại trưởng lão THiểm Lôi Tộc chết thì chính là Vương Lâm hắn vong mạng. Vương Lâm vội vàng nâng tay phải chỉ về phía trước, hai hư ảnh hình nai lập tức huyễn hóa, ngàn vạn kiếm khí lập tức ầm ầm hóa thành mưa kiếm phóng thẳng về phía trước.

Khoảnh khắc này tay trái Vương Lâm bấm pháp quyết rồi vung lên hướng về phía trước. Toàn thân hắn bùng ra những luồng hào quang vạn trượng, tất cả hào quang xuất hiện khắp bốn phía đều đồng loạt ngưng tụ quanh toàn thân tạo thành một quang ảnh khủng bố.

Đúng lúc này, khi Quang Ảnh Thuẫn của Vương Lâm được triển khai thì tất cả sinh linh, phàm nhân, tu sĩ, dù là hoa cỏ cây cối, dã thú chim chóc trong bảy trăm vạn thiên địa đều bùng ra hào quang. Những luồng hào quang này ầm ầm phá vữ hư vô mà phóng thẳng về phía Vương Lâm. Sau khi những luồng hào quang ngưng tụ lại quanh thân thể thì quang ảnh lập tức bùng lên rất nhiều lần, sau đó lại đạt đến mức độ trước nay chưa từng có.

Khi Vương Lâm làm xong tất cả thì ngàn vạn kiếm khí đã phóng vào trong vòng xoáy Lục Đạo Thần Lôi. Hàng loạt kiếm khí tan vỡ, vòng xoáy ầm ầm đến gần rồi trực tiếp đánh thẳng lên quanh ảnh đang bao quanh thân thể.

Vương Lâm phun ra máu tươi, quang ảnh run rẩy dữ dội, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Nhưng đúng lúc này có một lực lượng Lục Đạo Thần Lôi khủng bố bị quang ảnh phản xạ, tất cả đều phóng thẳng lên người đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Đại trưởng lão lại tiếp tục phun ra máu tươi, vẻ mặt cực kỳ tái nhợt.

Đúng lúc này Tán Linh Thượng Nhân đột nhiên tiến lên một bước, hai tay hắm bấm pháp quyết rồi chỉ xuống dưới, toàn thân giống như thiêu đốt bùng ra những ngọn lửa ngập trời. Tán Linh lựa chọn phương pháp thiêu dốt tất cả nguyên lực trong cơ thể, hắn dựa vào luồng lực lượng thiêu đốt này mà nhanh chóng hóa thành một luồng lưu tinh giống như lửa, Tán Linh vỗ hai tay vào hư không tạo thành một luồng gió bão phóng thẳng về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc quá mạnh, hắn xoay người thật mạnh, một tay thúc đẩy vòng xoáy Lục Đạo Thần Lôi tấn công Vương Lâm, tay còn lại bấm pháp quyết. Lúc này cánh tay hầu như đã hóa thành sấm sét và tấn công Tán Linh Thượng Nhân.

Nhưng dù là Vương Lâm hay Tán Linh Thượng Nhân cũng đều là loại người rất mạnh, lúc này hai người liên thủ, hơn nữa trong người đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đã trúng thương, vì vậy rất khó quyết định thắng bại trong khoảng thời gian ngắn.

- Hắn đã bị thương nhưng vẫn chưa đủ, chỉ cần làm hắn bị thương thêm lần nữa, ta sẽ có thể giết chết hắn.

Tán Linh Thượng Nhân liên tục tấn công, hắn ngửa mặt lên trời gầm một tiếng. Lúc này đã là giai đoạn quan trọng nhất, hắn cũng không cần lo đại trưởng lão nghe được.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, quang ảnh đã sắp tan vỡ, nếu tan vỡ và không có gì bảo vệ thì trận chiến này sẽ lập tức rơi vào thế bại. Hắn cũng không cần suy nghĩ nhiều, trong mắt bùng ra vẻ quyết đoán, Hô Phong Hoán Vũ lại lập tức ầm ầm bùng ra ngoài thân thể.

- Ta sẽ tin ngươi lần nữa!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên cái nhìn quyết đoán, muốn làm cho đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc bị thương cũng không phải chuyện dễ, hơn nữa thần thông của đối phương lại quá mạnh, dùng lực lượng một người chống đố với hai người như Vương Lâm mà vẫn không rơi vào thế hạ phong. Lúc này ngay cả thọ nguyên và sinh cơ của đối phương cũng có thể hóa thành thuật thần thông, cũng ẩn giấu những nguy cơ vô tận.

Nếu lúc còn ở ngoài bảy trăm vạn thiên địa mà vị đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc này tình nguyện bỏ ra ngàn năm thọ nguyên, chắc chắn Vương Lâm sẽ không thể nào địch lại.

- Lúc này ta muốn đánh hắn bị thương thì chỉ có thể dùng hương hỏa. Hương hỏa này có độc, vô dụng với ta, nhưng dùng để giết người thì hoàn toàn có thể.

Trong khoảng thời gian cực ngắn, những ý nghĩ liên tục lóe lên trong đầu Vương Lâm. Lúc này Hô Phong Hoán Vũ ầm ầm bùng lên, khi thần niệm truyền ra thì bên trong Hô Phong Hoán Vũ lập tức truyền ra những âm thanh cuồn cuộn như sóng dữ.

- Các ngươi bị ta giết, thờ phụng ta, trở thành môn đồ cho ta, không tiếc diệt hồn, dâng lên tất cả lực lượng hương hỏa, nhưng tụ lại cho ta!

Khi thần niệm của Vương Lâm bùng ra, tất cả những hồn phách bị Vương Lâm giết chết chưa nhập vào luân hồi ở trong Hô Phong Hoán Vũ, những llinh hồn này ầm ầm tuôn ra những luồng lực lượng hương hỏa cực kỳ khủng bố trên thiên linh. Cũng có rất nhiều hồn phách tan vỡ, dùng diệt hồn làmc ái giá để tạo ra luồng lực lượng hương hỏa khổng lồ.

Đặc biệt la những linh hồn tu vi cao thâm, lực lượng hương hỏa lại càng cuồn cuộn như sóng dữ, nhưng nếu so sánh với bạch y nữ tử là viễn cổ tiên phi thì vẫn không thể nào bằng. Lực lượng hương hỏa của nàng là một bộ phận của tất cả lực lượng hương hỏa.

Tất cả những lực lượng hương hỏa đều bị Vương Lâm rút ra từ trong thuật Hô Phong Hoán Vũ và ngưng tụ bên ngoài cơ thể, khoảnh khắc này

tất cả lực lượng hương hỏa đã tạo thành một vất có hình dạng như tiểu cầu, lực lượng hương hỏa bên trong điên cuồng xoay chuyển và bùng ra những luồng uy áp vô tận.

Khoảnh khắc khi uy áp bùng ra, đồng tử trong hai mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc co rút lại rất mạnh, bên trong bùng ra cái nhìn không thể tin. Trận chiến này Vương Lâm đã gây ra cho hắn quá nhiều điều ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn thấy tiểu cầu thì càng làm đại trưởng lão cảm thấy kinh hoàng.

- Hương hỏa! Ngươi...Thậm chí ngươi còn có cả hương hỏa!

Vương Lâm biêt được thời gian cực kỳ gấp rút, khoảnh khắc khi lực lượng hương hỏa ngưng tụ lại thì ánh mắt bùng lên sát khí, hắn vung một trảo tay phải lên hư không rồi đẩy mạnh về phía trước. Lúc này tiểu cầu hương hỏa lập tức phóng đi rồi đập mạnh vào vòng xoáy Lục Đạo Thần Lôi, sau đó lại tan vỡ ầm ầm.

Lực lượng hương hỏa chính là thần thông cả Đệ Tam Bộ đại năg, khoảnh khắc này lực lượng này đang điên cuồng bùng ra, thiên đại chấn động, tinh không tan rã từng tầng, Lục Đạo Thần Lôi run rẩy.

Khi hương hỏa tan vỡ hơn một nửa thì thần niệm của Vương Lâm lại trở nên điên cuồng trong Hô Phong Hoán Vũ.

- Diệt hồn, tế ra hương hỏa!

Khi âm thanh này vang lên, tất cả hồn phách với số lượng khủng bố trong Hô Phong Hoán Vũ lập tức tan vỡ ầm ầm, phương pháp này lại bùng ra một luồng lực lượng hương hỏa cực kỳ nồng đậm, tất cả đều đánh thẳng về phía đại trưởng lão.

Vòng xoáy do Lục Đạo Thần Lôi biến thành lập tức tan vỡ ầm ầm, lực lượng hương hỏa cuốn đi tất cả những gì còn sót lại phóng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc. Đúng lúc này thì những đòn tấn công của Tán Linh lại càng trở nên điên cuồng.

Những âm thanh ầm ầm vang lên cắt đứt thiên địa, đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc liên tục phun ra vài ngụm máu tươi, không biết từ lúc nào bên ngoài thân thể hắn đã ngưng tụ ra một bộ giáp bùng ra lôi quang thanh sắc. Lúc này hắn liên tục lui ra phía sau, hai mắt hơi tan rã, bên trong tràn đầy tơ máu, bùng ra vẻ điên cuồng.

- Dâng hiến sinh cơ thọ nguyên, kêu gọi thánh lôi bất diệt hàng lâm, hàng lâm bảy trăm bạn thiên địa, lôi phát chúng sinh!

Khi tiếng rống vang lên, bên ngoài bảy trăm vạn thiên địa, luồng sâm sét bất diệt trong miếu thờ trên thánh địa đột nhiên chấn động ầm ầm. Lúc này giống như luồng sấm sét này đã thức tỉnh, sấm sét liên tục nổ lên ầm ầm rồi lóe lên, sau đó lại hoàn toàn rời khỏi thánh địa, phá vỡ hư không phóng thẳng về phía bảy trăm vạn thiên địa.

- Lúc này chính là bảy phần nắm chắc mà trước đó ta đã nói.

Tán Linh Thượng Nhân hít vào một hơi thật sâu, hắn khoanh chân ngồi xuống, gương mặt lộ ra vẻ bi ai nhưng tràn đầy sự kiên định.

- Đại trận vài tỷ sinh linh bảy trăm vạn thiên địa, mở ra cho ta!

Trong mắt Tán Linh thượng nhân bùng lên vẻ đau thương giống như trận pháp này mở ra là một chuyện không muốn, nhưng lại không thể không làm như vậy. Hắn không muốn bắt buộc bất kỳ người nào, nhưng sau rất nhiều năm, hắn truyền đạo xuống dưới, dù là phàm nhân hay tu sĩ...

- Thiên địa của chúng ta là giả tạo, Tiên giới được tương truyền là chí cao- vô thượng cũng là giả, tất cả chân tướng cần chúng ta hợp lực phá vỡ, phá vỡ thiên địa này, đi ra ngoài để là một... Người chân chính! Đây chính là Tán Linh Đạo!

Đại trận hàng vạn sinh linh bảy trăm vạn thiên địa chính là dùng tính mạng của tất cả sinh linh trên bảy trăm vạn thiên địa làm trận pháp. Khoảnh khắc khi lời nói của Tán Linh thượng nhân vang lên, trong tất cả thành trì hay thôn xóm trên bảy trăm vạn thiên địa, tất cả phàm nhân, cả nam cả nữ, cả già cả trẻ đều đi ra khỏi nhà và khoanh chân ngồi bên ngoài. Bọn họ không có thần thông nhưng có một luồng ý niệm bao phủ toàn thân, ý niệm này chính là quyết tâm phá vỡ thiên địa.

- Chúng ta không phải là kiến hôi, chúng ta không phải là súc vật, chúng ta không muốn được nuôi nhốt, chúng ta muốn phá vỡ thiên địa, diệt sạch càn khôn, muốn đánh tan Tiên giới. Ta tình nguyên dâng hiến tính mạng của mình để cho tất cả đời đời kiếp kiếp con cháu về sau có được một tương lai tươi sáng.

Trong đất trời bảy trăm vạn thiên địa, hàng loạt những con người tu tiên cũng đều đi ra khỏi tông phái, tất cả yên lặng ngẩng đầu dùng ánh mắt tang thương nhìn lên bầu trời, trên đó đang có khát vọng của họ. Tất cả yên lặng ngồi xuống, giọt nước mắt lặng lẽ rơi, đồng thời một luồng ý niệm cực kỳ khủng bố bùng ra ngoài.

- Chúng ta chẳng phải không chí tu hành, không phải để mặc kẻ khác hóa thành thiên kiếp giết chết, ta là người có quyền lợi, có máu thịt, có đau buồn có hạnh phúc. Tu tiên có đại đạo cũng chỉ vì phi thăng tiên giới, nhưng Tiên giới này lại chỉ là giả tạo, Tiên giới bất nhân thì ta muốn hủy diệt Tiên giới, tự mình trở thành tiên nhân.

Cũng có rất nhiều người sau rất nhiều năm được Tán Linh giúp đỡ áp chế tu vi, trước nay chưa từng gây ra thiên kiếp khi trở thành tu sĩ Hóa thần đỉnh phong, đám người này từ khắp nơi trong đất trời bảy trăm vạn thiên địa đi ra. Vẻ mặt mọi người lộ ra vẻ oán hận, bùng ra sự điên cuồng, bọn họ khoanh chân ngồi xuống, ý niệm khủng bố.

- Chúng ta là người, không phải là súc vật để kẻ khác tùy ý giết hại, chúng ta là tu sĩ, không phải là vật sinh ra niệm lôi cho Tiên giới. Tiên

giới phải vỡ, thiên địa phải mở ra, chúng ta phải đi ra khỏi ngục tù.

Hàng loạt sinh linh, những ý nghĩ trong đầu bọn họ trở nên điên cuồng trong thời gian cực ngắn, tất cả đều ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một luồng gió bão khó thể tưởng tượng.

Luồng gió bão này chính là những bộc phát và phản kháng lại ngục tù của tất cả sinh linh bị áp chế trong bảy trăm vạn thiên địa rất nhiều năm qua, một luồng ý niệm không cam lòng phóng to lên rất nhiều lần rồi hóa thành lực lượng khủng bố.

luồng lực lượng này không gì có thể sánh nổi, dù là thiên đạo ở dưới luồng lực lượng này cũng phải chấn động. Đây là những gì mà con kiến hôi phản kháng, đây là một luồng lực lượng nghịch thiên làm tâm thần Vương Lâm chấn động.

Đây không phải chỉ là một người nghịch mà của rất nhiều sinh linh, của tất cả cộng đồng phàm nhân và tu sĩ trên bảy trăm vạn thiên địa.

- Lấy máu thịt sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa của ta mở ra đại trận phong ấn, ngăn cản tất cả lực lượng bên ngoài tiến vào.

Giọng nói của Tán Linh thượng nhân vang lên kinh thiên động địa, cuồn cuộn như sóng dữ và truyền đi khắp mọi ngõ ngách trong bảy trăm vạn thiên địa.

Khi giọng nói của Tán Linh vang lên, luồng lực lượng ý niệm nghịch thiên của sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa lập tức tăng mạnh, càng ngày càng khủng bố, cuối cùng hóa thành một luồng gió bão. Luồng gió bão này cực kỳ khủng bố, cả đời Vương Lâm cũng chưa từng thấy qua.

Thậm chí có dùng mắt thường cũng chẳng thể nhìn thấy, không thể thấy được bất cứ đặc điểm gì, nhưng khi nhắm mắt lại dùng thần thức đảo qua thì cảm nhận được gió bão giống như mặt trời đang nổ tung, đang bùng ra một luồng lực lượng kinh thiên động địa.

Luồng gió bão này chính là tất cả ý niệm và tính mạng của sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa, bao phủ tất cả đất trời, nơi nào cũng có.

Tất cả tạo thành một ký hiệu gió bão kinh khủng, giống như tường đồng vách sắt ngăn cản tất cả lực lượng bên ngoài tiến vào.

Tất cả mọi chuyện nói thì rất thong thả nhưng xảy ra chỉ trong nháy mắt, khi luồng gió bão gồm niềm tin, tính mạng và những ý nghĩ vùng vẫy không cam lòng bao phủ khắp tất cả thì luồng sấm sét bất diệt từ trong miếu thờ trong thánh địa Thiểm Lôi tộc đã bày ra, phá vỡ hư vô, ầm ầm hàng lâm. Khoảnh khắc này một luồng sấm sét khổng lồ muôn đời bất diệt lập tức đánh thẳng vào luồng gió bão do hàng tỷ sinh linh trên bảy trăm vạn thiên địa tạo thành.

Sấm sét muốn phá vỡ gió bão tiến vào trong.

Những tiếng nổ muôn đời khủng bố vang lên khiếp sợ tinh vực, bảy trăm vạn thiên địa lập tức rung lên dữ dội, trong gió bão mơ hồ bùng ra những tiếng gào thét không cam lòng và rống giận kinh thiên. Khi những tiếng gào thét khủng bố này vang lên, rất nhiều âm thanh tu sĩ, hàng loạt tiếng hò hét của phàm nhân trong bảy trăm vạn thiên địa giao thoa lại với nhau tạo thành một âm thanh tuyệt diệu chống đỡ thiên địa, chống lại thiên đạo.

Vương Lâm dùng ánh mắt hãi hùng nhìn qua tất cả tình cảnh đang xảy ra, tâm thần chấn động, ngay cả linh hồn cũng sinh ra cộng hưởng dưới âm thanh đau thương này. Linh hồn hắn giống như được gột rửa, những gì cần chứng minh trong lòng đã dần trở nên rõ ràng.

Khi luồng sấm sét bất diệt phóng xuống, không những gió bão chẳng tan mà càng trở nên hùng mạnh. Những tiếng rống giận bên trong tạo thành hàng loạt âm thanh vang vọng giống như có hàng tỷ người đang gào thét.

Luồng lực lượng này phóng ra làm sấm sét bất diệt phải ầm ầm văng ra phía sau vài trăm trượng.

Tiếng sấm động vang lên tuyệt diệt thiên địa, luồng sấm sét bất diệt giống như nối liền đất trời, lại phóng đến một lần nữa. Tình cảnh chấn động lòng người này làm cho ánh mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi tột cùng. Hắn không ngờ trong bảy trăm vạn thiên địa lại có thể xảy ra những biến đổi kinh thiên như vậy.

Đừng nói là đại trưởng lão, dù là vị tổ tiên năm xưa của Thiểm Lôi tộc cũng không thể nào tưởng tượng được.

- Điên rồi... điên hết rồi, tu sĩ trên bảy trăm vạn thiên địa điên hết rồi, ngay cả phàm nhân cũng điên cuồng, rõ ràng... Tất cả sinh linh đều phát điên.

Sấm sét bất diệt lại phóng đến ầm ầm bên ngoài luồng gió bão bao phủ bảy trăm vạn thiên địa, sấm sét lại lao xuống một lần nữa, phát ra những tiếng sấm sét không thể nào miêu tả, ầm ầm, lại đánh lên phía trên gió bão.

Gió bão chấn động ầm ầm, hàng loạt phàm nhân vùng vẫy bò lên, dù máu tươi trong miệng điên cuồng tuôn ra nhưng vẫn muốn dâng một phần sức lực của mình.

Đám tu sĩ phun máu tươi, ý niệm của họ vượt hẳn phàm nhân cho nên lực phản phệ cũng cực kỳ khủng bố. hàng loạt tu sĩ nổ tung thân thể, số còn lại cũng không chịu lùi bước, dù chết bọn họ cũng cam lòng, bọn họ không còn đường để lùi.

Trong mắt Tán Linh thượng nhân bùng lên vẻ đau thương khủng bố, hắn lặng lẽ khoanh chân ngồi xuống rồi nhắm chặt mắt lại. Khoảnh khắc này hắ giống như tiêu tán giữa đất trời, đã dung hợp vào bảy trăm vạn thiên địa, đã trở thành một phần của đất trời.

Khoảnh khắc này, những luồng hào quang vô tận từ trong thân thể tán Linh thượng nhân bùng ra ngoài kinh thiên động địa. Gió lốc bao phủ bên ngoài bảy trăm vạn thiên địa lập tức lấy vị trí của Tán Linh làm trung tâm mà vùng lên cực kỳ mạnh mẽ, giống như hắn là trận linh của cả trận pháp.

Gió bão vẫn gào thét, dù sấm sét bất diệt bên ngoài có tấn công thế nào cũng đứng sừng sững bất động.

lúc này một thanh kiếm hư ảo bùng ra tinh quang lập tức huyễn hóa ra trong gió bão. Khi thanh kiếm xuất hiện thì thiên địa biến sắc, kiếm nhanh chóng hàng lâm trên đỉnh đầu Tán Linh thượng nhân.

Kiếm này dài bảy thước, rộng ba tấc, hào quang xoay chuyển ở bốn phía và phát ra những ánh sáng rực rỡ.

- Đạo hữu, lão phu dùng tính mệnh sinh linh bảy trăm vạn thiên địa, dùng tất cả đại lục bố trí ra Tuyệt Thiên trận phong ấn bát hoang, đồng thời cũng ngưng tụ ra Trảm Thiên kiếm. Ngươi cầm thanh kiếm này giống như cầm trong tay bảy trăm vạn thiên địa, chém giống bảy kiếm giết chết đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, đây chính là bảy phần lão phu nắm chắc.

Trường kiếm bảy thước lóe lên phóng thẳng về phía Vương Lâm. Khi Vương Lâm đưa tay ra, kiếm đã vào tay, hắn lập tức rõ ràng cảm nhận được bên trong đang điên cuồng bùng lên luồng khí tức không thể nào tưởng tượng nổi.

Khí tức này cực kỳ không cam lòng, tràn đầy ý niệm phá vỡ thiên địa mà đi. Đây rõ ràng không phải là kiếm, rõ ràng là tất cả hy vọng của sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa. Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc lúc này cực kỳ biến đổi, hắn nhìn chằm chằm vào trường kiếm bảy thước, ánh mắt bùng lên hàn quang.

- Chỉ là bảy trăm vạn thiên địa, đúng là không biết tự lượng sức.

Đại trưởng lão cười lạnh, hắn tiến về phía trước một bước, phóng về phía Vương Lâm. Hắn nâng tay phải lên hòa thành một màn sấm sét ầm ầm tiến đến. Vương Lâm vẫn trầm mặc giống như không nhìn thấy đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đang phóng đến gần. Khoảnh khắc này những luồng sấm sét vô tận ầm ầm bao phủ khắp toàn thân, đồng thời cũng có rất nhiều lôi cầu muốn đánh thẳng xuống người Vương Lâm, hơn nữa khoảng cách giữa đại trưởng lão và Vương Lâm cũng còn chưa tới mười trượng.

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, tay phải nắm chặt trường kiếm bảy thước rồi đột nhiên chém về phía trước.

Thiên địa nổ vang, hào quang kinh thiên bùng lên, hào quang bao phủ thiên địa, giống như chỉ một kiếm mà hấp thu tất cả ánh sáng, trở thành một luồng kiếm quang duy nhất vào thời kỳ thiên địa sơ khai. Lúc này một kiếm chém xuống, kinh thiên động địa.

Không có kiếm khí bùng ra nhưng vang lên rất nhiều tiếng gào thét đủ để phá vỡ màng nhĩ những kẻ nào được nghe thấy. Khoảnh khắc khi một kiếm được chém ra, hàng loạt sinh linh bảy trăm vạn thiên địa dâng lên tính mạng, có rất nhiều người tử vong.

Nhưng cái chết này là bọn họ tình nguyệt, lại hóa thành một luồng lực lượng không thể nào miêu tả cuồn cuộn lao ra từ trong thân kiếm.

Rất nhiều linh hồn tạo thành hàng loạt kiếm quang ầm ầm phóng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc. Tất cả những sấm sét vừa rồi hắn đã thi triển đều tan vỡ trong nháy mắt, cũng không có chút bất kỳ lực lượng gì để chống lại. Tâm thần đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc chấn động dữ dội, hắn vội vàng lui về phía sau, bộ giáp sấm sét lại được huyễn hóa rồi phóng to ra ngăn ở trước mặt. Khi luồng kiếm quang đầu tiên phóng xuống thì đánh thăng lên bộ giáp sấm sét.

Những tiếng nổ kinh thiên vang lên, hàng loạt tiếng kêu thê lương từ trong luồng kiếm quang bùng ra, trong mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc bùng ra cái nhìn không thể tin, thậm chí còn có cả vẻ sợ hãi cực đậm. Bộ giáp trước mặt chính là của vị tổ tiên Đệ TAm Bộ Thiểm Lôi tộc năm xưa để lại, có thể chống đỡ được lực lượng hương hỏa vừa rồi của Vương Lâm, nhưng lúc này dưới một kiếm lại run lên ầm ầm. Đại trưởng lão phun ra máu tươi, thân thể văng ra ngoài ngàn trượng.

Kiếm quang tiêu tán, kiếm đầu tiên đã được chém ra.

Trong mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc bị văng ra ngoài ngàn trượng lập tức bùng lên vẻ sợ hãi ngập trời, thân thể hắn run lên, đồng thời bên ngoài cũng vang lên những âm thanh ken két. Lúc này hàng loạt vết nứt xuất hiện, chỉ trong khoảnh khắc thì một tiếng ầm vang lên, bảo vật cực kỳ quý giá được truyền thừa vài vạn năm ầm ầm tan vỡ, tất cả hóa thành những mảnh vụn rơi xuống.

Một vết thương thật sâu đột nhiên xuất hiện trước ngực đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, cực kỳ khủng bố, máu thịt lẫn lộn. Lúc này vẻ mặt hắn cực kỳ tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu tươi rồi lui ra phía sau không chút do dự.

Lúc này đại trưởng lão thiểm Lôi tộc đã bị uy lực một kiếm làm chấn động, tâm thần cực kỳ sợ hãi. Một kiếm này đủ hủy diệt thiên địa, nếu không phải có bộ giáp sấm sét thì hắn chắc chắn phải chết, ngay cả nguyên thần cũng không có cơ hội bỏ chạy, đã hình thành thân câu diệt từ lâu rồi.

- Đây là kiếm gì? ngay cả bộ giáp sấm sét bất diệt cũng không thể chống đỡ, vẫn làm cho ta trọng thương.

Vẻ mặt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc cực kỳ tái nhợt, cực kỳ hoảng sợ.

Bộ giáp sấm sét bất diệt chính là một trong ba loại bảo vật cực kỳ quý giá của Thiểm Lôi tộc. Bộ giáp này vượt xa Lôi Sát kính, do chính tay vị tổ tiên Đệ Tam bộ đại năng của Thiểm Lôi tộc năm xưa chế luyện ra, sau

đó được truyền thừa cho hậu nhân che chở cho Thiểm Lôi tộc vài ngàn năm.

Trong tất cả các thế hệ chỉ có những người tu vi từ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy mới có thể sử dụng, dựa vào bộ giáp này thì dù là Đệ Tam Bộ ra tay cũng có thể chống đỡ được.

Nhưng lúc này bộ giáp lại tan vỡ dưới một kiếm, điều này làm cho da đầu đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc trở nên tê dại. Hắn lập tức phóng về phía sau như tên bắn mà không chút do dự, nhưng hai mắt Vương Lâm lại lóe lên hàn quang, tay phải cầm trường kiếm bảy thước chậm rãi nâng lên.

Dù uy lực một kiếm này cực mạnh nhưng Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được mỗi khi một kiếm được chém ra thì tất cả sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa đều lầm tan. Đây là rất nhiều con người tinh nguyện dùng chính sinh mệnh của mình mà tạo ra một kiếm.

Vì vậy mà kiếm này rất nặng, đặc biệt nặng...

Khi hai tay Vương Lâm nâng lên, đồng tử trong hai mắt đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc điên cuồng co rút lại, hắn gầm nhẹ một tiếng và hai tay bấm pháp quyết chỉ lên bầu trời, trong miệng điên cuồng vang lên tiếng gào thét:

- Thánh lôi bất diệt, phá tan gió bão, hàng lâm!

khi đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc mở miệng gầm rốngthif tay phải vỗ mạnh lên tộc ấn trên mi tâm, hắn kích thích bùng ra tất cả lực lượng tộc ấn hóa thành một luồng lực lượng mơ hồ có thể xé toạc thiên địa. Lực lượng này giống như đang kêu gọi luồng sấm sét bất diệt bên ngoài gió bão phóng vào trong.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc biết rõ, ngày hôm nay chỉ có luồng sấm sét bất diệt tiến đến thì chính mình mới toàn mạng.

nếu không, ngày hôm nay hắn chắc chắn phải chết.

Đã từ lâu rồi đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc chưa từng cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt thế này, lúc này hắn hầu như muốn nổi giận. Khi hắn gầm lên, luồng sấm sét bất diệt bên ngoài lập tức trở nên hùng mạnh hơn gấp nhiều lần, tiếng sấm vang lên kinh thiên động địa, sấm sét bất diệt lại hướng về phía gió bão điên cuồng tấn công.

Những âm thanh ầm ầm xé toạc thiên địa vang lên, những tiếng nổ lại vang vọng trong tinh không, mỗi lần sấm sét bất diệt đánh xuống thì gió bão lại chấn động dữ dội, sinh linh lại càng oán thán.

Vương Lâm cũng không có thời gian quan tâm đến chuyện bên ngoài, tay phải nắm chặt lấy trường kiếm bảy màu rồi nâng lên. Hắn nhìn chằm

chằm vào đại trưởng lão thiểm Lôi tộc ở phương xa, khoảnh khắc này kiếm thứ hai lại xé toạc thiên địa mà phóng đi ầm ầm.

kiếm quang gào thét và tràn đầy tính mạng sinh linh, cũng ẩn giấu luồng sát khí ngập trời, tất cả hóa thành một luồng kiếm quang không thể nào miêu tả phóng đi ầm ầm, phóng thẳng về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc ngửa mặt lên trời gầm khẽ:

- Sấm sét bất diệt, hàng lâm, hàng lâm, hàng lâm...

Tộc ấn trên mi tâm đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc lập tức nổ tung hơn một nửa tạo thành một luồng lực lượng kinh thiên bao quanh bên ngoài cơ thể.

Đúng lúc này hình như luồng sấm sét bên ngoài gió bão biết được, đột nhiên không biết luồng sấm sét này dùng cách thức nào mà phóng to lên rất nhiều lần. Lúc này sấm sét đã thành ngàn trượng phóng thẳng xuống luồng gió bão bên dưới.

luồng gió bão bên dưới chấn động, sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa lại liên tục có kẻ tử vong, tu sĩ cũng tan vỡ. Khoảnh khắc khi những chấn động của gió bão trở nên dữ dội, ngay cả Vương Lâm đang vung một kiếm thứ hai cũng cảm nhận được ảnh hưởng. Kiếm quang chưa kịp

phóng đến người đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc thì đã có hơn phân nửa lực lượng tiêu tán.

Tán Linh thượng nhân dùng hai tay bấm pháp quyết rồi điểm lên ngực, hắn phun ra máu tươi, cơ thể hình như trở nên uể oải, nhưng có một luồng lực lượng cuồn cuộn bùng ra từ trong bảy trăm vạn thiên địa. lực lượng này của tất cả núi sông, đất đai cỏ cây, tất cả dã thú và chim muông, tất cả dung nhập vào trong gió bão và chống lại luồng sấm sét bất diệt, ngăn cản một đòn tấn công khủng bố thiếu chút nữa đã làm cho gió bão tan vỡ.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc gầm lên thảm thiết rồi rút lui, hắn liên tục phun ra sáu ngụm máu tươi, tầng phòng hộ do một nửa tộc ấn tan vỡ hóa thành lập tức tan vỡ ầm ầm, trên ngực hắn lại xuất hiện một vết thương, thậm chí có thể thấy được cả xương trắng.

nếu chỉ là như vậy thì cũng chưa thể hiện uy lực một kiếm, trong hai vết thương trước ngực đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc có ẩn giấu rất nhiều hồn phách sinh linh bảy trăm vạn thiên địa, tất cả đều hóa thành những linh hồn thê lương điên cuồng thôn phệ vết thương, hắn khí cũng lập tức bao phủ đất trời.

Nếu không phải luồng sấm sét bất diệt bùng ra uy lực quấy rối gió bão làm cho uy lực một kiếm thứ hai giảm đi bảy phần thì đại trưởng lão lần này không thể có khả năng bỏ chạy.

Nhưng dù như vậy thì vết thương của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc vẫn càng ngày càng mạnh.

Những cơn đau đớn có thể làm người ta hung tàn, có thể làm cho con người trở nên tuyệt vọng và điên cuồng lập tức bùng lên trong người đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc. Đồng thời những cảm giác đau đờn khi hàng loạt hồn phách thê lương thôn phệ vết thương tràn ra khắp toàn thân làm cho hắn không thể nào chịu đựng được. Hơn nữa còn có cả cảm giác tuyệt vọng bùng lên bao phủ tâm thần, luồng gió bão bên ngoài không thể mở ra, hắn sao có thể bỏ chạy được?

Khi đã trở nên điên cuồng thì đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã không còn bỏ chạy mà vẻ mặt trở nên điên cuồng, hai tay hắn bấm pháp quyết vung mạnh sang hai bên, hắn quát lên cực kỳ dữ tợn:

- Đừng hòng có kẻ nào giết được lão phu, lão phu hiến tế ba ngàn năm thọ nguyên, mở ra Thiểm Lôi ấn hóa thành thuật thần thông của tổ tiên Đệ Tam Bộ Thiểm Lôi tộc.

khi tiếng rống giận của đại trưởng lão vang lên, vẻ mặt hắn lại càng trở nên tái nhợt, ba ngàn năm thọ nguyên lập tức tiêu tán. Lúc này một luồng lực lượng khủng bố đột nhiên bùng lên từ trong thân thể hắn.

Một luồng lực lượng ầm ầm xoay quanh trước người đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, đột nhiên tạo thành một Âm Dương đồ. Lúc này âm dương chuyển động trở thành vòng xoáy và bùng ra những tiếng sấm

động ầm ầm, một luồng uy áp vượt qua Đệ Tam Bộ bùng ra khi Âm Dương đồ xuất hiện, kinh thiên động địa.

- Sấm sét âm dương bất diệt giết chết người này cho ta!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc gầm lên một tiếng cực kỳ tức giận, Âm Dương đồ ầm ầm nổ tung rồi một phân thành hai. Lúc này hai luồng sấm sét đột nhiên từ trong lóe lên, một luồng sấm sét phá vỡ nguyên thần, một luồng sấm sét phá vỡ thân thể, cả hai vờn quanh thân thể đại trưởng lão rồi tạo thành sấm sét âm dương bất diệt.

Khoảnh khắc khi luồng sấm sét này phóng về phía Vương Lâm như tên bắn thì tay phải hắn lại nâng lên, bắt đầu triển khai kiếm thứ ba, chém mạnh về phía trước. Kiếm quang bùng lên chói mắt giống như vĩnh hằng, hóa thành rất nhiều hồn phách sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa. Những tiếng rống thê lương vang lên, không ngớt giống như một linh hồn khổng lồ ầm ầm phóng đi, sau đó lại đánh thẳng vào luồng sấm sét âm dương bất diệt.

Những tiếng nổ rung trời vang lên, Vương Lâm phun ra máu tươi, hắn lui về phía sau rồi ngẩng đầu lộ ra cái nhìn tàn nhẫn. Hắn trực tiếp phóng về phía trước, tay phải nâng lên, chỉ trong nháy mắt đã chém ra kiếm thứ tư.

Luồng sầm sét âm dương bất diệt tuy mạnh nhưng khi phải chống lại luồng kiếm quang do sinh linh bảy trăm vạn thiên địa biến thành thì ầm ầm tan vỡ, tạo thành một luồng lực lượng trùng kích khủng bố cuốn

ngược trở lại. Tất cả rơi trên người đại trưởng lão, hắn phun ra máu tươi, vẻ mặt tái xanh, trước ngực nổ vang và xuất hiện vết thương thứ ba, đồng thời lục phủ ngũ tạng cũng tan vỡ. Lúc này rất nhiều hồn phách nhảy vào trong cơ thể hắn, hồn phách điên cuồng thôn phệ, đau đớn làm cho đại trưởng lão càng trở nên điên cuồng. Hắn liều mạng thân thể trọng thương mà tiến về phía trước một bước, phóng về phía Vương Lâm.

- Dù chết thì lão phu cũng kéo ngươi vào luân hồi, vạn năm không trở lại.

nhưng khoảnh khắc khi đại trưởng lão xông đến thì luồng kiếm quang thứ tư của Vương Lâm đã ầm ầm chém xuống. Kiếm quang gào thét mang theo linh hồn sinh linh bảy trăm vạn thiên địa, mang theo những nổi căm giận và phản kháng đột nhiên hàng lâm.

Khoảnh khắc này tay phải Vương Lâm vung lên, hắn chém ra kiếm thứ năm không chút do dự.

Hai luồng kiếm quang một trước một sau hầu như liên tiếp với nhau cùng một chỗ tạo thanh một con sóng kiếm, bên trong có rất nhiều tiếng kêu gào thê lương của hồn phách sinh linh, cả hai đều điên cuồng phóng đi. đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã cực kỳ tức giận trong cơn đau xé nát tim can, hắn không còn lo lắng đến thọ nguyên, hai tay vung về phía trước.

- Dâng hiến vạn năm thọ nguyên vô hạn, tan vỡ những căn nguyên truyền thừa Đệ Tam Bộ của ta, dùng hương hỏa của tất cả tộc nhân Thiểm Lôi tộc thúc động thần thông của ta, Nam Đẩu thuật!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc gầm lên ngập trời, hắn phóng về phía trước và dâng lên vạn năm thọ nguyên.

Nam Đẩu thuật là đệ nhất thần thông của Thiểm Lôi tộc, Nam Đẩu là sao, mượn lực lượng của sao trời để hóa thành Cửu Kiếp Sa Tinh. Lúc này tinh không bên ngoài thân thể đại trưởng lão đột nhiên sáng chói lên hàng loạt tinh quang, sau đó lại hóa thành một tinh đồ Cửu Tinh Liên Châu. Tinh đồ này cực kỳ khủng bố, tràn đầy khí tức khủng bố, người ngoài đưa mắt nhìn thì lập tức sinh ra cảm giác giống như bị hút vào bên trong.

Cửu Tinh lóe lên yeu quang rồi đột nhiên biến đổi thành chín luồng u quang trực tiếp xuyên qua tinh đồ vang vọng hư không, sóng kiếm gào thét và Cửu Kiếp Sa Tinh được thần thông Nam Đẩu thuật đệ nhất của Thiểm lôi tộc biến thành lập tức đánh thẳng vào nhau.

Những tiếng nổ dữ dội bao phủ khắp đất trời giống như tinh không tan vỡ, những khe nứt khổng lồ xuất hiện, bên trong bùng ra những luồng lực lượng vô tận. Quảng trường trung tâm của Thiểm Lôi tộc trên bảy trăm vạn thiên địa lập tức xuất hiện rất nhiều khe nứt và vỡ vụn, tất cả hóa thành những mảnh nhỏ và tiếp tục tan vỡ.

Những tiếng nổ trở nên vang vọng, tinh đô Nam Đẩu thuật chấn động và xuất hiện rất nhiều vết nứt bùng ra những luồng lực lượng vô tận. Tất cả u quang do Cửu Kiếp Sa Tinh biến thành cũng đều bị xé toạc, máu thịt toàn thân đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc trở nên mơ hồ, một tiếng ầm vang lên và nửa thân thể bên dưới lập tức nổ tung. Lúc này đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc chỉ còn lại nửa thân trên mang theo vẻ sợ hãi không thể tưởng tượng, hắn điên cuồng thanh tỉnh lại rồi nhanh chóng phóng về phía sau. Hai tay hắn bấm pháp quyết, nửa người bên dưới lập tức chuyển động rồi nhanh chóng khôi phục lại.

- Người này có vạn giới phong hồn tiên, tuyệt đối không thể để nguyên thần hắn bỏ chạy.

Thân thể Vương Lâm run lên, kiếm thứ tư và thứ năm đồng loạt tiêu tán. Lúc này sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa đã tử vong rất nhiều, ngay cả thân thể hắn cũng vang lên những tiếng nổ ầm ầm, máu thịt và xương cốt liên tục va chạm vào nhau.

Vương Lâm ngẩng đầu lên thật mạnh, hắn nhìn chằm chằm về phía đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc ở phía trước, sát khí điên cuồng bùng lên trong mắt, hắn gầm khẽ:

- Nếu hôm nay ngươi không chết, Vương Lâm ta thề không ngừng tay.

Trong mắt Vương Lâm tràn đầy tơ máu, hắn phóng về phía trước, trường kiếm bảy thước trong tay lại vung lên, kiếm thứ sáu đã được chém xuống.

Kiếm thứ sáu vừa bùng ra, thiên địa đột nhiên rung động, vùng biên giới bảy trăm vạn thiên địa ầm ầm tan vỡ thành từng mảng lớn giống như không thể nào chịu nổi uy lực một kiếm này. Lúc này tinh không cũng xuất hiện rất nhiều khe nứt, ngay cả địa phương tận cùng bảy trăm vạn thiên địa cũng vỡ vụn thành từng mảnh lớn, giống như bảy trăm vạn thiên địa đã sắp hoàn toàn tan vỡ.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc nhìn thấy tình cảnh như vậy thì hồn bay phách tán, hắn về phía sau càng nhanh và càng điên cuồng, trong mắt bùng ra vẻ sợ hãi cực độ, điều này là chuyện chưa từng xảy ra trong đời.

Lúc này nếu có người Thái Cổ Tinh Thần nhìn thấy tình cảnh này của đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, người lúc nào cũng cao cao tại thượng đối mặt với Đệ Tam Bộ đại năng cũng không dễ dàng cúi đầu, chắc chắn sẽ không thể nào tin.

Vương Lâm cầm lấy trường kiếm bảy thước, hắn rõ ràng cảm nhận được kiếm thứ sáu này hùng mạnh hơn năm kiếm trước đó rất nhiều lần. Hơn nữa trong kiếm quang lại mơ hồ bùng lên luồng oán khí ngập trời.

Luồng oán khí này cực đậm, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy chấn động. Trước kia hắn người từng sưu tập oán khí, nhưng nếu so sánh với oán khí trong kiếm khí lúc này thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Khoảnh khắc khi kiếm thứ sáu được chém xuống, thiên địa nổ lên vang vọng, đồng thời đồng tử hai mắt Vương Lâm cũng co rút lại. Hắn thấy được từ trong hư vô đột nhiên xuất hiện hàng loạt linh hồn, đám linh hồn này hoàn toàn khác biệt so với trước đó, trên người bọn họ bùng ra rất nhiều oán khí, hơn nữa lại cực kỳ kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc này những linh hồn bùng ra oán khí vô tận giống như được kêu gọi đi ra và xuất hiện trong tinh không thiên địa. Hàng loạt hồn phách này chỉ là hư ảnh, nhưng có nam có nữ, trong mắt bùng ra những luồng oán niệm vô tận, đồng thời sau những tiếng gào thê lương còn ngưng tụ vào cùng nhau rồi vời quanh luồng kiếm quang thứ sáu. Lúc này tất cả đã tạo thành một luồng kiếm quang thứ sáu khiếp sợ quỷ thần.

Đây là một kiếm oán niệm.

Đây là tất cả những linh hồn của tu sĩ bị thiên kiếp đánh chết trong rất nhiều năm qua trong trăm vạn thiên địa ngưng tụ lại với nhau. Tuy bọn họ đều đã chết, tuy hồn bay phách lạc nhưng oán khí vẫn ở lại trong bảy trăm vạn thiên địa.

Bọn họ không cam lòng tiêu tán, khoảnh khắc khi họ tử vong thì mơ hồ hiểu ra tất cả, bọn họ oán giận tiên giới, oán hận tiên nhân.

Lúc này một kiếm thứ sáu chém ra lại dẫn động tất cả những hồn phách oán khí tồn tại trong bảy trăm vạn thiên địa sau rất nhiều năm, tất cả đều xuất hiện để thôn phệ tiên nhân, muốn bùng tất cả những oán khí này ra ngoài.

Khoảnh khắc khi kiếm thứ sáu của Vương Lâm chém xuống, kiếm quang gào thét phóng đến đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc. Những oan hồn giống như đã tìm được nơi bùng nổ, tất cả đều điên cuồng hóa thành oán tiên kiếm, tất cả đều chém xuống ầm ầm.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc còn chưa kịp lùi lại quá xa, căn bản chưa kịp thi triển bất kỳ thần thông gì. Hơn nữa lúc này hắn đã trọng thương, thọ nguyên hầu như đã mất sạch, khoảnh khắc này giống như bị một dòng sông đủ loại oan hồn cuốn lấy, những tiến nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc liên tục kêu lên thảm thiết, thân thể bị oan hồn bao phủ và thôn phệ điên cuồng. Chỉ sau khoảnh khắc thì nửa thân dưới vừa được khôi phục lập tức bị cắn nuốt không còn một mảnh, ngay cả xương cốt cũng bị cắn sạch.

Nửa thân trên đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc cũng bị oan hồn vô biên vô tận bao phủ và thôn phệ, máu thịt mơ hồ, từng khối thịt nhanh chóng tiêu tán. Loại cảm giác đau đớn này làm cho đại trưởng lão kêu lên những tiếng cực kỳ thê lương, từng khối máu thịt bị đám oán hồn vô tận cắn khỏi thân thể.

Chỉ sau khoảnh khắc thì máu thịt toàn thân đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã bị thôn phệ sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không còn, chỉ còn lại nguyên thần được bao phủ trong sấm sét. Nhưng dù là nguyên thần thì lúc này cũng bị đám oan hồn vô tận thôn phệ.

Dưới cơn đau đớn kịch liệt, thần trí đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã không còn được thanh tĩnh. Những tiếng gầm rống đau đớn của hắn liên tục vang lên, sấm sét nổ tung khắp toàn thân, sau đó lại liên tục tản ra ngoài. Một số oan hồn bị tan vỡ, nhưng lại có rất nhiều oan hồn phóng lên, hình như nếu không thôn phệ thì không bao giờ cam lòng.

- Chết, chết, chết, chết hết đi cho lão phu!

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc rống lên kinh thiên động địa, hắn liên tục lui người về phía sau, tộc ấn trên mi tâm nguyên thần đã nổ ầm ầm. Khi tộc ấn vỡ thì một luồng lực lượng ngập trời đột nhiên bùng lên hóa thành luồng sấm sét xé toạc thiên địa, sấm sét quét ngang lập tức giết sạch tất cả oan hồn.

Tộc ấn tan vỡ tương đương với tu sĩ Nội giới tự bạo, nhưng vì tu sĩ trong Thái Cổ Tinh Thần có điểm khác biệt nên sau khi tộc ấn nổ tung cũng không chết ngay mà lấy được lực lượng khủng bố, có thể sinh tồn được một khoảng thời gian ngắn sau đó.

Lúc này tộc ấn đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc nổ tung, tu vi lập tức tăng lên điên cuồng, bên ngoài nguyên thần lại nhanh chóng ngưng tụ một thân thể sấm sét hoàn chỉnh. Sau khi hủy diệt tất cả linh hồn, hai mắt đại trưởng lão đã không còn thanh tĩnh, bên trong bùng ra những luồng hồng quang điên cuồng, hắn phóng thẳng về phía Vương Lâm.

- Chết, chết, chết! Các ngươi đều phải chết! Dâng hiến toàn bộ tu vi, dâng lên toàn bộ thọ nguyên, lão phu muốn thi triển Tam Tức Thuật! Các ngươi đều phải chết!

Tam Tức Thuật cũng không phải là thần thông của Thiểm Lôi tộc, năm xưa khi đám tu sĩ thần bí kia bỏ đi thì truyền lại một tuyệt học, thuật này là một loại đạo thuật.

Trong ba lần hít thở có thể làm tất cả kẻ địch mất hết tất cả thọ nguyên, nhưng cái giá phải trả cũng cực cao, người thi triển pháp thuật này sẽ không còn khả năng sống sót, đây là thuật lấy mạng đổi mạng.

Với loại đạo thuật này thì Đệ Tam Bộ đại năng đối mặt cũng cảm thấy cực kỳ đau đầu, điều này cũng chính là một trong những nguyên nhân cơ bản khi mà Thiểm Lôi tộc không có Đệ Tam Bộ nhưng vẫn là bộ tộc cực mạnh trong Thái Cổ Tinh Thần.

Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã hoàn toàn nổi giận, hắn nâng tay phải điểm một chỉ hư không về phía Vương Lâm, trong miệng vang lên những tiếng gầm vang dội:

- Tam Tức Thuật, chết cho ta!

Đột nhiên một luồng khí tức không thể nào miêu tả nổi chợt xuất hiện trong trời đất bảy trăm vạn thiên địa, tất cả điên cuồng ngưng tụ về phía

Vương Lâm. Luồng lực lượng này chính là lực đạo thuật.

Vẻ mặt Vương Lâm lập tức biến đổi lớn, lực lượng này không thể nào chống cự, không thể nào tan vỡ, đồng thời còn tiến lên ngay lập tức. Khoảnh khắc này thọ nguyên trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên rũ xuống giống như tất cả đang bị hút đi.

Một hơi thở trôi qua rất nhanh, khoảnh khắc khi trôi qua, trong tâm thần Vương Lâm lập tức hiện lên cánh cửa đá khổng lồ trong Phong Tiên giới, thần thông tuế nguyệt đột nhiên điên cuồng từ trong người bùng ra.

- Tuế nguyệt thuật, nghịch chuyển ngàn năm!

Khoản khắc khi thần thông Tuế nguyệt nhanh chóng vận chuyển thì tay phải Vương Lâm lại nâng lên, hắn chém ra kiếm thứ bảy, đây là kiếm cuối cùng.

Kiếm thứ bảy này chấn động trời đất, trường kiếm bảy thước rời khỏi tay Vương Lâm hóa thành một luồng cầu vồng phá vỡ tất cả tinh không. Cuối cùng vì sự xuất hiện của một kiếm thứ bảy quá mạnh mẽ mà tinh không lập tức tan vỡ, bảy trăm vạn thiên địa cũng sụp xuống ầm ầm, những tiếng nổ kịch liệt vang lên tạo thành một tình cảnh khủng khiếp.

Tất cả mọi địa phương trên bảy trăm vạn thiên địa đều đồng loạt tan vỡ và hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ, trên mỗi mảnh vỡ đều có rất nhiều tu sĩ

và phàm nhân, tất cả đều tình nguyện dâng lên tất cả.

Một luồng kiếm quang thậm chí đã tiếp cận rất gần với Đệ Tam Bộ đột nhiên ầm ầm xuất hiện trong bảy trăm vạn thiên địa.

Dù Thủy Đạo Tử gặp phải một kiếm này thì vẻ mặt cũng biến đổi lớn, sẽ vội vàng bỏ chạy, một khi bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ phải chết.

Kiếm khí như cầu vồng, dù đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc giống như bỏ chạy nhưng cũng không thể nào tránh thoát. Khoảnh khắc này một kiếm đã rơi xuống ầm ầm, đại trưởng lão phun ra một luồng khí nguyên thần, thân thể vừa mới được ngưng tụ ra đã tan vỡ ầm ầm.

Nguyên thần đại trưởng lão căn bản không thể nào bỏ chạy, đã bị luồng kiếm khsi này đâm xuyên qua. Những tiếng gầm rống thê lương vang vọng khắp thiên địa, nguyên thần đại trưởng lão nhanh chóng tiêu tán, thân thể bị kiếm khí đánh văng về phía sau.

Khi thấy mình sắp tử vong, đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc lập tức trợn trừng mắt, hắn phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên trước khi chết:

- Sấm sét bất diệt, cứu... cứu ta!

Khoảnh khắc khi âm thanh đại trưởng lão vang lên, luồng sấm sét bất diệt đang liên tục tấn công bên ngoài gió bão lập tức khựng hẳn lại, giống như nó đã cảm nhận được tiếng rống cuả nô bộc. Luồng sấm sét này đột nhiên nổ lên những tiếng vang vọng ngập trời, chỉ sau khoảnh khắc đã phóng to lên rất nhiều lần hóa thành thần lôi vạn trượng kinh thiên.

Luồng sấm sét đánh thẳng về phía gió bão, đây là sấm sét bất diệt vạn trượng, uy lực của nó điên cuồng tăng mạnh. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, gió bão hóa thành phong ấn lập tức rung lên dữ dội, khoảnh khắc sau đột nhiên tan vỡ.

Khoảnh khắc này hàng loạt vết nứt bao phủ bên ngoài gió bão, vết nứt ngày càng nhiều, ngày càng lớn, cuối cùng gió bão cũng tan vỡ, ầm ầm tan vỡ, sau đó lại liên tục khuếch tán về bốn phía.

Tán Linh thượng nhân phun ra máu tươi, thân thể bị ép ra khỏi quá trình dung hợp vào bảy trăm vạn thiên địa. Đúng lúc này luồng sấm sét bất diệt chợt phóng vào trong trời đất bảy trăm vạn thiên địa, sấm sét dùng tốc độ không thể tưởng trực tiếp hàng lâm trước người đại trưởng lão đang sắp tử vong. Lúc này kiếm khí và sấm sét đánh thẳng vào nhau.

Kiếm khí run rẩy, lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, nhưng trong kiếm khí lại có bản thể trường kiếm bảy thước. Lúc này thân kiếm phóng ầm ầm về phía luồng sấm sét bất diệt.

Khoảnh khắc này Tán Linh thượng nhân dùng hai tay bấm pháp quyết, toàn thân căng lên, hắn mở miệng gầm rống:

- Bảy trăm vạn thiên địa hủy diệt, tộc nhân của ta thoát khỏi ngục tù. Hôm nay tất cả tộc nhân, tất cả sinh linh, chúng ta cùng nhau phá vỡ Tiên giới.

Bảy trăm vạn thiên địa tan vỡ hóa thành rất nhiều mảnh đại lục, bên trên những mảnh đại lục này có rất nhiều sinh linh, khoảnh khắc này tất cả đều không tiếc tử vong, tất cả đã đem tính mạng của mình hiến dâng, dung nhập vào trong trường kiếm bảy thước. Lúc này thanh kiếm bắt đầu triển khai cuộc chiến cuối cùng với sấm sét bất diệt.

Trường kiếm bảy thước đại biểu cho tất cả lực lượng trong bảy trăm vạn thiên địa, luồng sấm sét bất diệt là thánh vật của Thiểm Lôi tộc, khi hai loại lực lượng này chống lại nhau thì tất cả sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa đều không thèm quan tâm đến sinh mạng của chính mình.

Những tiếng nổ khiếp sợ quỷ thần hoàn toàn vang lên trong thiên địa và tinh không, những âm thanh này khủng bố đến cực điểm làm cho bốn phía thế giới xuất hiện hàng loạt khe nứt khổng lồ, nhưng sau đó lại tan vỡ ầm ầm.

Khi khe nứt cuối cùng tan vỡ thì lập tức có một luồng khí loạn lưu từ bên ngoài điên cuồng phóng vào làm cho bảy trăm vạn thiên địa bắt đầu quá trình tan vỡ toàn diện.

Đúng lúc này, trường kiếm bảy thước đã ngưng tụ tất cả mọi thứ lập tức tan vỡ rồi hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ ầm ầm tiêu tán. Nhưng luồng sấm sét bất diệt cũng giống như bị trọng thương, những tiếng sấm vang lên chấn động thiên địa, sấm sét lúc này cũng không quan tâm đến đại trưởng lão mà nhanh chóng lui ra phía sau, sấm sét phá vỡ hư vô rồi biến mất, sau đó đã về trong miếu thờ trên thánh địa Thiểm Lôi tộc. Đúng lúc này trên mười sáu tu chân tinh anh của Thiểm Lôi tộc đột nhiên mở ra một đại trận khổng lồ mà không thể có tu sĩ nào khống chế được, không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào nửa bước.

- Tất cả các tộc nhân còn lại, Tiên giới đã mở, thiên địa đã tan vỡ, chúng ta đi ra ngoài!

Trong mắt Tán Linh thượng nhân bùng ra những luồng sáng hưng phấn ngập trời, hắn hất tay áo lên cuốn đi tất cả những người còn sống trên bảy trăm vạn thiên địa. Tất cả hóa thành gió bão đi theo lỗ hổng hư vô do sấm sét bất diệt tạo thành, phóng đi ầm ầm.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, Côn Cực Tiên đột nhiên xuất hiện rồi phóng về phía nguyên thần đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc lúc này đã không còn chút lực lượng nào, sắp tử vong.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1260: Truyền thuyết

Nguyên thần đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đang cực kỳ yếu ớt, nguyên thần trước đó đã bị kiếm khí gây thương tích, sau khi sấm sét bất diệt và trường kiếm bảy thước đánh thẳng vào nhau thì lại bị lực trùng kích bùng ra làm hơn phân nửa nguyên thần tan vỡ, vì vậy mà sắp tan biến.

Lúc này những gì còn lại chỉ là một nguyên thần bị tàn phá, trí nhớ tiêu tán hơn phân nửa, ngay cả thần trí cũng cực kỳ mơ hồ. Khi nguyên thần sắp tiêu tán trong thiên địa thì bị Côn Cực Tiên kim quang của Vương Lâm lóe lên và quét đến, cây roi kim quang lập tức bao quanh nguyên thần rồi kéo lại.

Sau khi Côn Cực Tiên hóa thành roi kim quang thì hoàn toàn có thể dài có thể ngắn. Khi roi kim quang kéo nguyên thần lại, đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc cao ngạo trước đây đã lập tức bị Vương Lâm chụp vào trong tay.

Nguyên thần của tu sĩ đại thần thông Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy ở mức độ này chỉ còn cách một khoảng ngắn là có thể trở thành Đệ Tam Bộ đại năng, sao Vương Lâm có thể buông tha được? Chỉ cần giết chết và lấy hồn trở thành Tát Đậu Thành Binh thì đã cực kỳ hùng mạnh, lại càng không cần phải nói trong nguyên thần có những cảm ngộ cực kỳ khủng bố đối với sấm sét.

Đối với người ngoài thì nguyên thần của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc có thể so sánh với những bảo vật cực kỳ quý giá, nhưng ở trong tay Vương Lâm thì còn quý hơn bảo vật rất nhiều lần, hầu như có thể so sánh với một cơ hội tạo hóa.

- Nguyên thần người này có tác dụng rất lớn với ta!

Vương Lâm lóe lên đi theo Tán Linh ra ngoài bảy trăm vạn thiên địa, phóng người về phía lỗ hổng trong tinh không.

Khoảnh khắc này, sau khi trải qua một trận đại chiến khủng bố thì bảy trăm vạn thiên địa tồn tại vài vạn năm đã cực kỳ tàn phá đến mức không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa bốn phía thế giới đã bắt đầu tan vỡ, gió bão quét ngang, liên tục bị hủy hoại, một luồng khí tức hủy diệt điên cuồng bùng lên và thôn phệ tất cả.

Bảy trăm vạn thiên địa này được người ta chế tạo ra, lúc này bụi về với bụi, đất về với đất, tất cả mọi thứ đột nhiên tiêu tán. Quá trình tiêu tán này phát ra những âm thanh ầm ầm giống như gõ vang tiếng chuông báo tang làm bảy trăm vạn thiên địa tiêu tán, bức tranh thiên địa bị xé toạc.

Khi Vương Lâm rời khỏi bảy trăm vạn thiên địa thì trong lòng cảm thấy thanh tỉnh, tuy thời gian hắn đến Thái Cổ Tinh thần không dài nhưng đã thôn phệ rất nhiều tu sĩ, đã lấy được rất nhiều ký ức. Hắn biết Thiểm Lôi tộc là một tộc khổng lồ trong Thái Cổ Tinh Thần, đại trưởng lão ở Thiểm Lôi tộc giống như một vị vua, quyền uy tuyệt đối.

Dù trong Thái Cổ Tinh Thần thì đại trưởng lão THiểm Lôi tộc cũng là loại người cực kỳ có danh tiếng, ngoài đám Đệ Tam Bộ đại năng cực kỳ ít thì hầu như không có người nào dám trêu chọc. Hơn nữa THiểm Lôi

tộc lại là một đại tộc trong Thái Cổ Tinh Thần, vì thánh khí của bộ tộc đã bị đưa #vào đại trận Phong giới cho nên vị đại trưởng lão rất quan trọng đối với Thái Cổ Tinh Thần.

Cái chết của đại trưởng lão nhất định sẽ làm bùng lên một đại họa, phải biết rằng giống như Thác Sâm nhiều năm qua đã giết hại rất nhiều người ở Thái Cổ Tinh Thần nhưng nếu xét về mức độ thân phận thì chưa từng có nhân vật nào như đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc chết trong tay hắn.

Khi biết rõ chính mình không thể nào là đối thủ của đối phương thì rất ít có người chọn con đường chết, thường chỉ cần tộc nhân của người ta tiến lên thì mình đã chọn con đường bỏ chạy rồi.

Như vậy cái chết của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc chắc chắn sẽ làm kinh động toàn bộ Thái Cổ Tinh Thần, Vương Lâm không biết được những tên Đệ Tam Bộ đại năng số lượng cực ít trong Thái Cổ tinh Thần có thần thông để phát hiện ra chuyện này hay không. Nhưng dù thế nào, những gì chờ đợi trước mắt Vương Lâm vẫn là nguy cơ cực kỳ khủng khiếp.

Đặc biệt là người bảy trăm vạn thiên địa đi ra thì Thiểm Lôi tộc chắc chắn sẽ bị diệt tộc, chắc chắn sẽ sinh ra những biến đổi kinh người. Một đại tộc tan vỡ toàn bộ, những chuyện này dù xảy ra ở bất kỳ địa phương nào cũng được người nơi đó cực kỳ coi trọng.

Vương Lâm phóng về phía trước mà ánh mắt lóe lên, dù nguy cơ kinh thiên nhưng hắn sẽ không lùi bước.

Những tiếng nổ ầm ầm trong bảy trăm vạn thiên địa đã bị bỏ lại phía sau, trận chiến vừa rồi còn khó khăn và dữ dội hơn so với Thủy Đạo Tử năm xưa rất nhiều. Dù sao thì Vương Lâm cũng không có sức phản kháng trước Thủy Đạo Tử, mà đại trưởng lão thì không, nhưng vì như vậy mà lại càng gian khổ. Nếu không phải Vương Lâm liên thủ với Tán Linh thượng nhân thì tuyệt đối không thể giết chết Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy đại thần thông.

Khi đi theo lỗ hổng, phía trước đã rất nhanh xuất hiện ánh hào quang, Tán Linh Thượng nhân kích động bao quanh tất cả tộc nhân ầm ầm phóng ra, bước chân vào Thiểm Lôi tộc trong Thái Cổ Tinh Thần.

Khoảnh khắc khi bước chân ra, hai hàng nước mắt từ trên mặt Tán Linh lập tức chảy xuôi, hắn ngửa mặt lên trời cười rộ lên, trong tiếng cười lộ ra những kích động vô tận. Không phải chỉ có hắn, tất cả những tu sĩ và phàm nhân trong bảy trăm vạn thiên địa còn sót lại, lúc này không vì nguyên nhân tu vi và thân thể mà tử vong, dù sao bọn họ cũng được thần thông của Tán Linh thượng nhân bảo vệ, đã tận mắt nhìn thấy tất cả. Khi đi ra khỏi bảy trăm vạn thiên địa và bước vào Tiên giới đã bao phủ bọn họ rất nhiều năm thì những kích động và tâm tình đã không thể nào dùng lời nói để miêu tả được.

- Đây là tiên giới, đây là vùng đất của những tiên nhân đã quyết định sống chết của chúng ta. Từ nay về sau tộc ta sẽ là tiên nhân, nơi đây đã có Thiểm Lôi tộc, có các bộ tộc khác thì cũng phải có tiên tộc của chúng ta.

Tiếng cười của Tán Linh thượng nhân ngày càng lớn, hắn cười nhưng lại khóc rộ lên.

Không phải chỉ có hắn, tất cả người trên bảy trăm vạn thiên địa đều khóc rống lên, nhìn vẻ phấn chấn trong nụ cười và những giọt nước mắt chảy xuôi thì hắn thầm than, hắn trở nên trầm mặc.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên tinh không Thái Cổ tinh Thần, hắn hy vọng ánh mắt có thể phá vỡ tất cả, có thể kéo dài ra vô tận, để xem trên tinh không này rốt cuộc có thứ gì...

- Thật là thoát khỏi lao ngục sao?

Một lúc sau Vương Lâm cúi đầu, trong đầu hắn không khỏi hiện lên tình cảnh năm xưa ba người hắn, Lô Vân Tòng và Lý thiến Mai luận đạo trong VÂn Hải tinh vực.

Thiên địa chính là một vòng tròn lớn, có thể đi ra bên ngoài nhưng ngoài kia lại có một vòng tròn lớn, lại phải đi ra ngoài...

Tán Linh thượng nhân dần áp chế những kích động trong lòng, hắn xoay người nhìn về phía Vương Lâm rồi lập tức ôm quyền, vẻ mặt cực kỳ chân thành.

- Ơn của đạo hữu, cả đời Tán Linh không quên, tất cả tiên tộc của ta, đời đời kiếp kiếp sẽ không bao giờ quên. Dù đạo hữu có bất kỳ yêu cầu nào, dù đặt tiên tộc ta vào tình thế dầu sôi lửa bỏng, không bao giờ chối từ!

Tán linh nói xong, cả trăm vạn tộc nhân còn lại đều nhìn về phía Vương Lâm bằng ánh mắt không chút dao động, bên trong bùng ra sự cảm kích nồng đậm, tất cả đều ôm quyền.

- Dù tiên tộc ta rơi vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng cũng không bao giờ chối từ!

Tán Linh vung tay lên, một luồng sấm sét lập tức huyễn hóa ra từ trong tay hắn, đây chính là một vạn Linh Niệm Lôi, tất cả đều phóng về phía Vương Lâm.

- Đây là vật đã đồng ý với ngươi!

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn bình tĩnh, hắn hất tay áo lên lấy đi toàn bộ hơn vạn Linh Niệm Lôi, đây là những vật hắn cần phải có được, dù mỗi một Linh Niệm Lôi đều đại biểu cho tính mạng một người Thiểm Lôi tộc.

- Luồng sấm sét bất diệt Thiểm Lôi tộc chỉ bị thương mà thôi, ta muốn tấn công Thiểm Lôi tộc, muốn thôn phệ sấm sét bất diệt, các người thấy thế nào?

Ánh mắt Vương Lâm rơi lên người Tán Linh.

Trong mắt Tán Linh bùng lên sát khí, sau khi nghe vậy thì trầm giọng nói:

- Như thế rất hay, Thiểm Lôi tộc này ta sẽ không bỏ qua, nếu không thừa cơ hội lúc này mà hủy diệt thì không giải được mối hận chín phần dân số bảy trăm vạn thiên địa phải chết mới có thể thoát lao ngục.

Vương Lâm cũng không nói nhiều, hắn tiến về phía trước một bước, mắt phải lóe lên, cơ thể hóa thành một luồng sấm sét. Lúc này hắn phóng đi với bản thể, tất nhiên phải hùng mạnh hơn thân thể dùng nguyên thần đoạt xá trước đây rất nhiều lần.

Thiểm Lôi tộc này chỉ có một đại trưởng lão Thiên Nhân Đệ ngũ Suy làm Vương Lâm cảm thấy kiêng kị, những người còn lại nếu không tu lôi thì còn sinh ra chút phiền phức, dù gì thì ở Thiểm Lôi tộc vẫn còn hai THiên Nhân Đệ Tứ Suy.

Nhưng tất cả đám người ở Thiểm Lôi tộc đều tu lôi, như vậy dù là Thiên Nhân Đệ Tứ suy thì Vương Lâm cũng không sợ. Cuộc chiến với tu sĩ lôi thì chẳng qua chỉ là sự so sánh về khả năng điều khiển sấm sét.

Vương Lâm thôn phệ tám con Thái Cổ Lôi Long, lúc này lại có hơn vạn luồng Linh Niệm Lôi, dù chưa tìm được địa phương để luyện hóa nhưng

chỉ cần như hiện tại, chỉ cần sự hùng mạnh của lôi bản nguyên thì cũng đã đủ kinh thiên động địa, ai có thể so sánh được với lôi bản nguyên của hắn?

Hai tên tu vi Thiên Nhân Đệ Tứ Suy cũng tuyết đối không là gì cả. Đại trưởng lão đã chết vì Tam trưởng lão không thể nào gắng sức được nữa.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tốc độ càng lúc càng nhanh. Lúc này sấm sét ầm ầm, hắn phóng về phía đại trận phòng hộ bên ngoài mười sáu tu chân của Thiểm Lôi Tộc.

- Trận chiến này phải nhanh, phải dùng tốc độ cực nhanh để giết vào trong, thôn phệ xong luồng sấm sét bất diệt thì đi ngay lập tức.

Vương Lâm cất bước làm thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, trên đường đi có rất nhiều sấm sét huyễn hóa ra, tất cả đều hướng về phía hắn ngưng tụ lại. Sấm sét vờn quanh thân thể Vương Lâm giống như đế vương xuất hành, thiên quân vạn mã đi theo.

Điều này cũng vì lôi bản nguyên của Vương Lâm quá mạnh đã thu hút tất cả sấm sét trong tinh không tự ngưng tụ lại, sấm sét ngày càng nhiều, phạm vi ngày càng lớn.

Khoảnh khắc sau, bên ngoài thân thể Vương Lâm đã được bao phủ trong sấm sét giống như một lôi vực đang phóng đi, che trời dậy đất. Lúc này

một luồng uy lực sấm sét vô tận bùng ra, dù là thiên kiếp cũng sợ rằg chỉ được như thế mà thôi.

Lúc này Vương Lâm giống như đã hóa thân thành sấm sét kinh thiên động địa, nếu có người ngoài nhìn thấy thì chắc chắn sẽ cực kỳ khiếp sợ, dù là Đệ Tam Bộ đại năng nhìn qua thì hai mắt cũng trở nên ngưng tụ.

Trong thiên địa, trong truyền thuyết đã có từ rất lâu, đã lưu truyền một cái tin đồn được ẩn giấu trong năm tháng. Nghe nói cách thức để tiến lên Đệ Tam Bộ đại năng là cực kỳ bí ẩn.

Nghe nói dựa vào lực lượng hương hỏa môn đồ liên tục lớn mạnh để tẩm bổ bản nguyên, cuối cùng mới có thể mở ra cánh cửa chính trong thiên địa làm cho bản nguyên đại thành, làm cho tu sĩ thoát thai hoán cốt và xuất hiện những biến đổi kinh thiên. Cuối cùng thì tu sĩ tiến vào Đệ Tam Bộ, từ đó về sau, không còn được gọi là tu sĩ, mà là... đại năng.

Nhưng hầu nhưng cũng có rất ít người biết được còn có một truyền thuyết còn lâu đời hơn truyền thuyết kia rất nhiều. Vào thời đại đó thì có một truyền thuyết, để trở thành Đệ Tam Bộ đại năng cũng không cần đến bất kỳ lực lượng hương hỏa nào mà dựa vào cảm ngộ của chính bản thân. Tu sĩ dùng một loại phương pháp mà không người nào biết được, chỉ dựa vào chính sức của mình làm cho bản nguyên đại thành, đánh vỡ cánh cửa thiên địa, chính thức trở thành Đệ Tam Bộ đại năng.

Tu sĩ nào dùng phương pháp này để trở thành Đệ Tam Bộ thì sẽ trở thành truyền thuyết trong Tam Bộ.

Con đường Vương Lâm tu đạo đang hướng về phía truyền thuyết này, hắn đang tiến từng bước đến gần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1261: Trụ tinh thần sụp đổ

Sấm sét kinh thiên động địa giống như lôi vực lấy Vương Lâm làm trung tâm mà ầm ầm bùng ra khắp bốn phía. Khi Vương Lâm liên tục phóng về phía trước thì sấm sét xung quanh ngưng tụ lại ngày càng nhiều, từ xa nhìn sẽ thấy tình cảnh này cực kỳ kinh người.

Tán Linh thượng nhân đi theo sau lưng Vương Lâm, khoảnh khắc khi thấy được tình cảnh trước mặt thì ánh mắt lóe lên vẻ suy tính. Tán Linh hắn đã rõ ràng hiểu được sự hùng mạnh của Vương Lâm trong trận chiến với đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, hàng loạt thần thông pháp bảo của người này có thể nói là tranh đoạt công của tạo hóa.

Lúc này từ trong bảy trăm vạn thiên địa đi ra, đối với những chuyển động của đối phương làm cho sấm sét thiên địa sinh ra cộng hưởng, những tiếng nổ ầm ầm vang lên liên tục. Tình cảnh này làm cho Tán Linh phải ghé mắt quan sát.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn lạnh lùng, hắn liên tục phóng về phía trước, khoảng cách đến đại trận phòng hộ bên ngoài mươii sáu tu chân Thiểm

Tinh tộc càng ngày càng gần.

Khi Vương Lâm liên tục phóng về phía trước thì lôi vực bao phủ quanh người hắn liên tục phát ra những tiếng gào thét kinh thiên, bùng ra những tiếng nổ vang vọng, bên trong còn có những tia chớp xẹt qua lại và cực kỳ rạng rỡ. một lát sau, đại trận phòng hộ của Thiểm Lôi tộc đột nhiên xuất hiện trước mắt Vương Lâm.

Đại trận bao phủ ngoài mười sáu tu chân tinh bùng ra những luồng thanh quang, đồng thời còn có một vòng tử quang bao phủ bên ngoài tạo thành hình tròn. Khi Vương Lâm đến gần thì lập tức nghe thấy trong thanh quang vang lên những tiến ken két, khoản khắc này thanh quang nhìn có chút hư ảo lại trở thành thực chất.

Thanh quang đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được tạo thành hình dạng giống như một vỏ trứng bao quanh THiểm Lôi tộc.

Sau khi phá vỡ vỏ trứng thanh quang này thì tất cả Thiểm Lôi tộc sẽ được mở ra, sẽ hiện trước mặt Vương Lâm.

- Tiến!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hắn dừng lại bên ngoài thanh quang, hai tay vươn ra tạo thành một trảo trên hư không. Lúc này một

trảo của hắn giống như chụp lấy tất cả lôi vực vô biên vô hạn bên ngoài thân thể, dưới một tiếng gầm nhẹ, hai tay của hắn lập tức hất mạnh lên.

Thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, sấm sét điên cuồng gào thét, những tiếng nổ chấn động cũng vang lên liên tục, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu nghiêng lệch. Nếu từ trên nhìn xuống thì sẽ thấy lôi vực bên ngoài thân thể Vương Lâm giống như một chiếc gương, một mảnh hải dương. Lúc này lực lượng kinh thiên của Vương Lâm bùng ra làm cho mặt biển bắt đầu nghiêng.

Những Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm bắt đầu xoay tròn, hai tay hắn nổi lên gân xanh. Một tiếng gầm khẽ vang lên, hai tay Vương Lâm hoàn toàn được vung lên, những tiếng nổ lại trở nên vang vọng, âm thanh sấm sét vô tận đang bao phủ bên ngoài thân thể hắn cũng trở nên cực kỳ dữ dội. Dưới những tiếng nổ kịch liệt, lôi vực giống như mặt biển bao quanh Vương Lâm lập tức dựng đứng lên.

Giống như một chiếc gương được dựng đứng lên, mặt biển bị dựng ngược lên và hiện ra trên tinh không.

Đồng tử trong mắt Tán linh thượng nhân lập tức co rút lại, hắn vô thức lui ra phía sau vài bước rồi dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Vương Lâm. Không phải chỉ có hắn, lúc này tất cả Thiểm Lôi tộc đã biết có cường địch tiến đến, tất cả tu sĩ Thiên Nhân Suy Kiếp, đều từ trong thánh địa đi ra, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang đứng ngoài đại trận phòng hộ.

Khoảnh khắc khi đám người nhìn rõ hình dạng của Vương Lâm thì trong lòng vang lên những tiếng nổ ầm ầm, vẻ mặt biến đổi lớn.

Trước đó khi Vương Lâm phóng đến bên ngoài thánh địa của Thiểm Lôi tộc thì dùng thân thể Vu Phi mà hắn đã đoạt xá. Nhưng khi muốn phá vỡ tầng phòng hộ của thánh địa thì nguyên thần của hắn lại phóng xa, bản thể xuất hiện và bị đám người THiểm Lôi tộc nhìn thấy.

Mà khoảnh khắc này đại trưởng lão đuổi giết người này đã không trở lại, người này tiến đến đây làm cho tâm thần đám người Thiểm Lôi tộc cảm thấy hãi hùng và bùng lên rất nhiều suy đoán. Nhưng mỗi cái suy đoán đều làm cho tâm thần đám người trở nên cực kỳ khủng hoảng.

- Đại trưởng lão tu vi thông thiên, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra, sợ rằng ngài đã bị người này dùng phương pháp đặc biệt, hoặc có người nào giúp đỡ dụ đại trưởng lão đi xa, cho nên hắn mới có thể đến đây phá trận. Chúng ta không nên hoảng hốt, chỉ cần thủ trận một lát thì đại trưởng lão chắc chắn sẽ về.

- Đúng vậy, với tu vi của đại trưởng lão thì trong Thái Cổ Tinh Thần ngoài Đệ Tam Bộ đại năng ra thì không còn bất kỳ kẻ nào có thể chống lại pháp bảo và thần thông của người, không có chuyện gì đâu.

- Nhưng... Nhưng vừa rồi thánh lôi đột nhiên phóng đi, sau đó trở về lại yếu hơn rất nhiều, đại trận phòng hộ cũng được mở ra mà không cần điều khiển, điều này...

Vẻ mặt đám người THiểm Lôi tộc trong tầng phòng hộ đều cực kỳ âm trầm, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang ở bên ngoài. Nhưng đám người THiểm Lôi tộc vẫn tin tưởng đại trưởng lão không có chuyện gì, đại trưởng lão chắc chắn sẽ trở về rất nhanh.

Vương Lâm vung hai tay giống như đang nâng lôi vực khổng lồ lên, hai mắt đột nhiên lóe lên những luồng sáng kỳ dị, hắn chậm rãi mở miệng:

- Hỡi hồn phách Thái Cổ Lôi Long đã dung nhập vào trong nguyên thần của ta, lấy danh nghĩa Vương Lâm, ta ra lệnh cho các ngươi, Bát Long Hợp Nhất! Lại thêm vào nguyên thần Thái Cổ Lôi Long của ta, Cửu Long Quy Vị, Trí Trận Thôn Lôi.

Âm thanh của Vương Lâm vang vọng thiên địa, khoảnh khắc này toàn thân hắn bùng ra những tia chớp rực rỡ. Lúc này thân thể hắn được sấm sét vờn quanh rồi trực tiếp nhảy vào trong lôi vực như tấm gương đang dựng đứng.

Trên mặt của chiếc gương lôi vực phát ra những tiếng nổ ầm ầm, một tiếng gào thét khủng bố từ bên trong cuồn cuộn truyền ra. Đúng lúc này một cái đầu rồng khổng lồ mang theo vẻ dữ tợn, những tiếng rống tức giận, có cả ngọn lửa hung ác bùng lên ngập trời trực tiếp từ trong chiếc gương lôi vực đang dựng đứng phóng ra ngoài.

Đầu rồng này quá lớn, những chiếc vảy màu xanh lóe lên sấm sét phủ khắp toàn thân, trông cực kỳ khủng bố. Ngọn lửa hung ác bùng lên ngập trời, con rồng lao ra ầm ầm giống như ma long hủy thiên diệt địa.

Chỉ là một cái đầu mà đã làm cho tinh không vạn trượng nổ ầm ầm vang vọng. Khi đầu rồng thò hẳn ra ngoài thì toàn thân cũng theo đó mà chuyển động, một lát sau, toàn bộ một con rồng hoàn chỉnh từ trong mặt gương lôi vực phóng ra ngoài.

Lôi vực càng ngày càng nhỏ, khoảnh khắc khi đuôi rồng vung lên thì lôi vực cũng tiêu tán trong tinh không.

Một lôi long thân thể vạn trượng kinh thiên động địa đột nhiên hàng lâm giữa đất trời. Con rồng này được tạo thành từ tám linh hồn Thái Cổ Lôi Long bị nguyên thần Vương Lâm thôn phệ, sau đó lại dung nhập với nguyên thần Thái Cổ Lôi Long của Vương Lâm rồi huyễn hóa ra ngoài.

Tuy con rồng chỉ là hình ảnh hư ảo nhưng trong thân thể lại ẩn giấu những luồng lực lượng sấm sét khó thể tưởng tượng. Nếu dùng thần thức để nhìn thì hoàn toàn có thể thấy rõ trong thân thể con rồng khổng lồ có chín hồn phách đang chém giết và thôn phệ lẫn nhau. Nhưng rõ ràng trong đó có một linh hồn mạnh mẽ nhất, tám con còn lại liên tục thất bại và rút lui, bị áp chế rất mạnh.

Lôi long mười vạn trượng liên tục gào thét, trên đỉnh đầu sấm sét giao thoa vào nhau, Vương Lâm huyễn hóa ra, hắn giẫm chân lên đỉnh đầu lôi long, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, tay phải hắn nâng lên chỉ về phía trước.

Một chỉ vừa được điểm ra thì lôi long khổng lồ lập tức rống lên, thân thể nó xông thẳng về phía trước. Lôi long mang theo khí thế vạn quân phóng thẳng về phía đại trận phòng hộ Thiểm Lôi tộc.

Khoảng cách ngàn trượng chỉ là khoảnh khắc đối với lôi long này, thân thể khổng lồ của nó đã đánh ầm ầm lên trên đại trận phòng hộ. Khi những tiếng nổ chấn động vang lên thì điên cuồng tràn về bốn phương tám hướng.

Đại trận phòng hộ vang lên những tiếng nổ ầm ầm, bên trên đột nhiên xuất hiện hàng loạt vết nứt. Lúc này đại trận hình vỏ trứng đã không thể nào chịu đựng được mức độ va chạm này, hầu như muốn tan vỡ.

Trong đại trận truyền ra những âm thanh xôn xao, đám tộc nhân Thiểm Lôi tộc trợn mắt há mồm, trong mắt lộ ra vẻ hãi hùng, nhưng còn có cả cái nhìn không dám tin.

- Đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc đã tan vỡ thân thể, nguyên thần bị ta bắt giữ, ngay cả luồng sấm sét bất diệt của bộ tộc các ngươi cũng bị thương chạy về, đại trận phòng hộ này sao có thể ngăn cản được bước chân của ta?

Giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm truyền ra giống như tiếng sấm động, âm thanh này rơi vào trong tai từng người Thiểm Lôi tộc.

Khoảnh khắc khi giọng nói của Vương Lâm vang lên thì cơ thể đám tộc nhân Thiểm Lôi tôc trở nên run rẩy, trong mắt bùng lên cái nhìn không thể tin.

- Không thể nào, người này muốn làm loạn tâm thần của chúng ta, với tu vi thông thiên của đại trưởng lão thì sao có thể bại trong tay kẻ này được.

- Cực kỳ hoang đường, khẩu khí của các hạ quá lớn, lời nói hoang đường này không thể tin nổi.

- Dù là Đệ Tam Bộ đại năng thì đại trưởng lão cũng có rất nhiều pháp bảo thần thông, không cần phải lo lắng đến tính mạng.

- Không biết tự lượng sức, lời nói của ngươi buồn cười đến cực điểm, nếu đại trưởng lão suy yếu đến như vậy thì lão phu không cần ngươi động tay cũng sẽ tự hủy tu vi mà chết, buồn cười, quả thật quá mức đáng cười.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, lôi long bên dưới lập tức gầm khẽ rồi ngẩng đầu lên trời gầm rống. Những tiếng nổ khủng bố chợt vang lên, lôi long đập mạnh đầu xuống.

Một tiếng ầm kinh thiên lại vang lên, đại trận phòng hộ giống như vỏ trứng đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, mơ hồ muốn tan vỡ.

Những âm thanh ầm ầm vang lên liên tục, lôi long giống như đã nổi giận, nó liên tục đập đầu xuống. Ngay cả thân thể lôi long cũng xoay chuyển, ngay cả phần đuôi cũng co rút lại.

Dưới hàng loạt đòn tấn công kinh thiên động địa, trận pháp cũng không thể nào chịu đựng được. Một lát sau, khoảnh khắc khi đầu rồng tới một lần nữa thì vị trí tấn công đã ầm ầm tan vỡ, trận pháp tan rã hóa thành rất nhiều mảnh vỡ văng ra, một lỗ hổng khổng lồ được xé toạc ra.

Lôi long gầm rống, cái đầu đã đánh tan trận pháp không ngừng lại mà trực tiếp phóng qua lỗ hổng vào bên trong. Đầu rồng này quá lớn, khi phóng vào trận pháp thì lập tức làm cho tất cả tu sĩ Thiểm Lôi tộc phải vô thức lui người về phía sau.

Ánh mắt Tán Linh thượng nhân lóe lên, hắn theo sát lôi long tiến từng bước vào trong Thiểm Lôi tộc. Vẻ mặt hắn cực kỳ phức tạp đồng thời cũng bùng ra cái nhìn cừu hận, hắn lao ầm ầm về phía trước.

- Người này chỉ có tu vi Toái Niết nhưng không biết dùng phương pháp nào để bùng ra lực lượng Thiên Nhân Suy Kiếp.

- Chúng ta cùng nhau ra tay đánh chết hắn cho nhanh!

- Tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy mới chính là kẻ địch mạnh nhất, tất cả mau ngăn cản bước tiến của người này.

Trong Thiểm Lôi tộc có mười một người đạt đến THiên Nhân Suy kiếp, lúc này đã có bảy tu sĩ phóng về phía Tán Linh thượng nhân, người dẫn đầu đoàn người chính là một trong hai tu sĩ Thiên Nhân Đệ tứ Suy của Thiểm Lôi Tộc.

Những tên Thiên Nhân Suy Kiếp còn lại lập tức được một tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy khác mang theo phóng về phía Vương Lâm.

- Đã không còn đại trưởng lão thì Thiểm Lôi tộc các ngươi đừng hòng ngăn cản được bước tiến của ta!

Vương Lâm lắc đầu, hắn không muốn dây dưa với đám tu sĩ này, hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất đi hấp thụ sấm sét bất diệt.

Thân thể lôi long khẽ động làm toàn bộ cơ thể chui hẳn vào trong Thiểm Lôi tộc, nó xông thẳng về phía trước mang theo những tiếng nổ kinh thiên động địa. Lúc này vẻ mặt đám tu sĩ muốn ngăn cản Vương Lâm đều có biến đổi lớn, kẻ nào cũng vội vàng lui về phía sau.

- Đại trưởng lão sẽ trở về ngay thôi, chúng ta hãy xuất taonf lực ngăn cản bọn họ.

- Khi đại trưởng lão trở về thì hai tên này chắc chắn sẽ chết.

Ánh mắt đám tộc nhân Thiểm Lôi tộc trở nên đỏ bừng, ngay cả đám tu sĩ đang lui về phía sau cũng vọt hẳn tới, đã không còn quan tâm đến chuyện sống chết, thậm chí còn có kẻ tự bạo tộc ấn để ngăn cản đối phương.

Tất cả mọi thứ cũng chỉ vì đám tộc nhân THiểm Lôi tộc tuyệt đối không tin đại trưởng lão của bọn họ sẽ bại. Bọn họ tin đại trưởng lão sẽ chạy đến rất nhanh, nếu có đại trưởng lão thì Thiểm Lôi tộc sẽ không bao giờ sinh ra bất cứ điều gì.

Đại trưởng lão chính là cây trụ tinh thần của toàn bộ tộc nhân THiểm Lôi tộc.

Vương Lâm cười lạnh, khi lôi long bên dưới liên tục phóng về phía trước thì tay phải hắn vung lên và Côn Cực Tiên xuất hiện trong vùng tinh không Thiểm Lôi tộc. Côn Cực Tiên bùng ra những luồng kim quang vạn trượng, thân roi đang quấn quanh một tàn thần, chính là một nguyên thần đã bị hủy hoại và nó đúng là đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1262: Xuống cho ta

Kim quang bùng lên rực rõ lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt của đám tộc nhân Thiểm Lôi Tộc ở nơi đây, nhưng khi ánh mắt bọn họ rơi lên nguyên thần đang bị Côn Cực Tiên quấn quanh thì vẻ mặt lại biến đổi ầm ầm.

- Đại trưởng lão!

- Điều này...Điều này...Không thể nào! Sao đại trưởng lão lại bị người ta bắt được, chẳng lẽ có Đệ Tam Bộ đại năng ra tay?

- Người này...Người này nói đúng, đại trưởng lão đã tan vỡ thân thể, ngay cả nguyên thần cũng chuẩn bị tiêu tán chỉ còn một tàn thần!

- Rốt cuộc kẻ này là ai? Đại trưởng lão đã bại trong tay hắn, thánh lôi bất diệt cũng suy yếu, điều này.....

Những âm thanh xôn xao vang lên kinh thiên, đại trưởng lão là cây trụ tinh thần của toàn bộ Thiểm Lôi Tộc, là tổ tiên mà bọn họ xem như thần linh. Bọn họ đã không tin lời nói trước đó của Vương Lâm, nhưng khi nhìn thấy nguyên thần của đại trưởng lão nằm trong tay đối phương thì trong mắt lại bùng lên vẽ hãi hùng khó thể miêu tả.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, đối với tu sĩ Ngoại giới thì Vương Lâm ra tay cực kỳ độc ác và không chút lưu tình. Trước tiên hắn nói chuyện trưởng lão bị bắt bên ngoài đại trận phòng hộ, hắn biết uy nghiêm của đại trưởng lão thì những tộc nhân Thiểm Lôi Tộc sẽ không

bao giờ tin, nhưng Vương Lâm lại dùng phương pháp này để chôn vùi niềm tin của đám người Thiểm Lôi Tộc.

Sau đó Vương Lâm pháp vỡ trận pháp, khoảnh khắc tâm thần đám người Thiểm Lôi Tộc trở nên hỗn loạn khi trận pháp phòng hộ bị phá vỡ thì Vương Lâm lập tức lấy Côn Cực Tiên ra. Đám người này chỉ cần nhìn thấy nguyên thần của đại trưởng lão thì giống như bị quật trúng một roi vô hình, lúc này giống như đã có một Côn Cực Tiên quấn quanh tâm thần của tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc đang nhìn thấy tình cảnh khủng bố trên.

Niềm tin của tất cả tộc Thiểm Lôi Tộc đã vỡ tan tành, đã hoàn toàn bùng phát. Loại biến đổi đột ngột này đã giống như những gì Vương Lâm dự đoán, đã làm cho Thiểm Lôi Tộc bùng lên đại loạn.

Khoảnh khắc khi tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc trở nên rối loạn vì sự xuất hiện của nguyên thần đại trưởng lão thì trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên sát khí, lôi long bên dưới lập tức phóng đi như tên bắn. Vương Lâm vung tay hay làm lóe lên huyết quang, huyết kiếm vô địch lập tức quét ngang tinh không, khoảnh khắc này thanh kiếm đã phóng về phía tên tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy ở phía trước.

Đây là kết quả mà Vương Lâm đã dự tính, lúc này huyết quang lóe lên, huyết kiếm dùng một loại tốc độ khó tưởng phóng đến. Khoảnh khắc khi tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy kịp phản ứng thì huyết kiếm đã xuyên ầm qua mi tâm.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên động địa làm cho tất cả tộc nhân Thiểm Lôi Tộc tỉnh táo trở lại, tình cảnh này không duy trì lâu nhưng cái giá phải trả lại quá đắt.

Trên mi tâm tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy lộ ra một lỗ hổng khủng bố, thân thể ầm ầm tan vỡ, nguyên thần gào thét phòng ra. Nhưng khoảnh khắc này huyết kiếm lại lóe lên và đuổi theo, sau đó đã trực tiếp xuyên qua nguyên thần một lần nữa.

Nếu bình thường ở vào tình cảnh không bị hỗn loạn tâm thần thì Vương Lâm muốn giết một người Thiên Nhân Đệ Tứ Suy, tuy cũng là tu lôi những cũng không khó, nhưng cũng không thể nào nhanh gọn như lúc này, đơn giản giết người chỉ trong nháy mắt.

Nếu tu sĩ này khốn tu lôi thì Vương Lâm muốn thắng được phải khổ chiến, dù sao thì lực lượng của hắn cũng chỉ có thể chiến thắng Thiên Nhân Đệ Tam Suy nhưng đối với Đệ Tứ Suy thì cực kỳ khó khăn.

Tình cảnh này xảy ra quá nhanh, khi đám người Thiểm Lôi Tộc còn chưa kịp tiếp nhận sự thật đại trưởng lão bị bắt thì Vương Lâm lại ra tay giết chết một tu sĩ Thiên Nhân Đệ Tứ Suy Thiểm Lôi Tộc trước mắt đám người.

Vẻ mặt Vương Lâm cực kỳ lạnh lùng, hắn không thèm quan tâm đến đám người lúc này. Lúc này huyết quang lại lóe lên bao quanh thân thể Vương Lâm, hắn giẫm chân trên lôi long rồi phóng về phía trước. Đám

tu sĩ trước mặt lập tức hoảng sợ bỏ chạy, không kẻ nào dám đứng lại ngăn cản.

- Tâm thần đám người này đã loạn, Tán Linh đạo hữu, với tu vị của ngươi thì đã đủ.

Vương Lâm giẫm chân lên lôi long ầm ầm tiến về phía trước, hắn xuyên qua đám tộc nhân Thiểm Lôi Tộc phóng về thánh địa.

Thánh đại Thiểm Lôi Tộc ở giữa sáu tu chân tinh, lúc này Vương Lâm đến đây lần thức hai, trong mắt hắn bùng lên tinh quang. Kohảnh khắc khi tới gần thánh địa thì Vương Lâm lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn khoanh chân ngồi trên đầu lôi long, hai tay bấm pháp quyết, tu vị toàn thân ầm ầm vận chuyển. Lúc này hắn vào lôi long bên dưới đã dung hợp lại với nhau, tuy hai mà một.

Khí ánh mắt Vương Lâm bùng lên sát khí thì lôi long bên dưới gầm lên những âm thanh kinh thiên động địa.

Lúc này bên ngoài thánh địa cũng có rất nhiều tu sĩ Thiểm Lôi Tộc, nhưng khoảnh khắc khi đám người nhìn thấy hình bóng khổng lồ trước mặt thì trở nên cực lỳ hoảng sợ, tất cả vội vàng rút lui về phía sau.

Những âm thanh ầm ầm vang lên khiếp sợ quỷ thần, lôi long phóng vào thánh địa rồi đâm sầm vào mặt trên của tầng phòng hộ.

Thánh đại chợt vang lên những tiếng nổ khủng bố, trân pháp phòng hộ bên trên bị tấn công dữ dội lập tức nổ ầm rồi tan vỡ hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ, Lúc nào mặt đất thánh đại run rẩy dữ dội, những vùng biên giới lập tức tan vỡ hàng loạt hóa thành rất nhiều đá vụn tiêu tán trong tinh không.

Mảng địa lục thánh đại run rẩy dữ dội, mặt đất pháp ra những tiếng nổ ầm ầm giống như đang có đại long cày xới. Một khe nứt khổng lồ đột nhiên xuất hiện, những tiếng nổ dữ dội vang lên trong miếu thờ trên thánh địa Thiểm Lôi Tộc.

Luồng sấm sét bất diệt hàng lâm từ hư vô trong miếu thờ đã yếu đi rất nhiều, những khoảnh khắc khi lôi long dưới chân Vương Lâm đạp thẳng vào tầng phòng hộ thì bên trong luồng sấm sét bất diệt lập tức vang lên những âm thanh ầm ầm. Lúc này một luồng lực lượng sấm sét bùng ra dữ dội, miếu thờ lập tức nổ tung hóa thành rất nhiều mảnh vỡ văng ra khắp bốn phía.

Khi miếu thờ tan vỡ thì giống như luồng sấm sét đã biết được nguy hiểm. Dưới những tiếng sấm động ầm ầm, luồng sấm sét bất diệt lập tức co rút lại rồi từ trong thánh điện phóng lên, luồng sấm sét này nhanh chóng bay vào hư vô.

Từ xa nhìn lại thì rõ ràng đây chính là hư vô tinh không.

Khoảnh khắc này trong hư vô đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, trong vòng xoáy là hàng loạt tia chớp xẹt qua lại và liên tục xoay chuyển. Luồng sấm sét bất diệt đang phóng về phía trung tâm của vòng xoáy này.

Khi nhìn thấy luồng sấm sét bất diệt muốn bỏ trốn, Vương Lâm lập tức đứng thẳng người trên đầu lôi long, hắn đạp mạnh chân và nhanh chóng bay lên. Lúc này hắn tiến ra ba bước rồi tiến gần đến sát bên luồng sấm sét bất diệt.

Vị trí mà Vương Lâm xuất hiện là ở bên dưới vòng xoáy khổng lồ, lúc này luồng sấm sét bất diệt đã có hơn phân nửa phóng vào trong vòng xoáy, sấm sét đang ầm ầm phóng vào và chỉ còn một nửa đang ở bên ngoài.

Vương Lâm cũng không cần do dự, hắn gầm khẽ một tiếng và hai tay vung lên một trảo về hư không phía trước. Lúc này hắn đã giữ chắt lấy luồng sấm sét bất diệt đang muốn bỏ chạy. Khoảnh khắc khi vương Lâm chụp được sấm sét bất diệt thì kéo mạnh xuống dưới.

- Xuống cho ta!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mở hồ có tiếng gầm rống từ trong vòng xoáy truyền ra ngoài. Một luồng lực lượng khủng bố cũng bùng lên làm Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, hắn sinh ra cảm giác không thể nào chống lại lực lượng bùng ra từ trong vòng xoáy.

Luồng sấm sét bất diệt dưới sự bảo về của lực lượng khủng bố trong vòng xoáy đã phóng vào bên trong thêm một phần. Lúc này phần còn lộ ra bên ngoài chỉ còn hơn mười trượng, thân thể Vương Lâm bị lực lượng khủng bố kéo ngược cũng giống như muốn tiến bào trong vòng xoáy.

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên cực kỳ dữ tợn, hắn không tiếc bất kỳ cái giá nào mà ẩn giấu và chém giết, cuối cùng cùng với Tán Linh chém giết chết đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc, vì cái gì? Chính là vì muốn thôn phệ luồng sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc. Lúc này chính là thời khắc cực kỳ quan trọng, luồng sấm sét bất diệt đang muốn trốn chạy.

Nếu luồng sấm sét bất diệt bỏ chạy ra ngoài tinh không thì Vương Lâm hoàn toàn có thể truy kích, nhưng tình cảnh trước mắt lại vượt ra khỏi sức tưởng tượng của hắn. Vòng xoáy trước mặt không biết thông đến nơi nào nhưng luồng khó tức từ trong bùng ta làm cho Vương Lâm cảm thấy cực kỳ xa lạ, hơn nữa còn làm hắn mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Loại cảm giác này làm cho da đầu Vương Lâm tê dại, giống như năm xưa Tán Linh Thượng Nhân lần đầu tiên phóng ra ngoài tinh không bảy trăm vạn thiên địa thấy được tiên giới.

- Sấm sét bất diệt là vật mà Vương Lâm ta thích, đừng hòng kẻ nào muốn tranh giành. Tiên đoạt ra giết tiên, thần đoạt ra sát thần!

Nghịch ý trong lòng Vương Lâm cũng giống như tất cả sinh linh trong bảy trăm vạn thiên địa vì tự do, vì sinh tồn mà sinh ra phản kháng. Lúc này hắn mặc kệ vòng xoáy đến từ phương nào, nhưng chỉ cần có ý muốn cướp đoạt vật của hắn thì sẽ tuyết đối không bỏ qua!

- Thân thể Cổ Thần, hiện cho ta!

Hai tay Vương Lâm cầm thật chặt luồng sấm sét bất diệt, những Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm nhanh chóng xoay chuyển, trong cơ thể vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Khoảnh khắc này thân thể hắn diên cuồng phóng to, nháy mắt đã hóa thành Cổ Thần ngàn trượng.

Cổ Thần ngàng trượng kinh thiên động đại, hai tay Vương Lâm cũng phóng lớn chỉ trong nháy mắt, đã to lớn đén mức vô hạn, máu huyết toàn thân lưu chuyển dữ dội, trái tim đập vang lên những tiếng khủng bố. Mỗi lần trái tim đập mạnh đều làm cho máu huyết chảy đi khắp toàn thân để đổi lấy lực lượng càng ngày càng mạnh.

Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm vương Lâm cũng xoay chuyển trở thành gió bão, lúc lượng Cổ Thần từ mỗi thớ thịt, mỗi tấc xương trong cơ thể tuôn ta ầm ầm giống như bên trong bùng lên một buồng gió bão không thể miêu ra.

Luồng gió bão này và nhịp tim của Vương Lâm dung hợp lại với nhau tạo thành một tiếng rống kinh thiên động đại. Tiếng rống này đã hóa thành một lực lượng bùng phát khủng bố phóng thẳng về phía tay, toàn

thân Vương Lâm nổi lên gân xanh, gương mặt trở nên cực kỳ dữ tợn, hắn lại kéo xuống dưới thật mạnh.

- Xuống!

Những tiếng nổ ầm ầm lại vang vọng, Vương Lâm gầm lên và lui mạnh xuống dưới, hai tay cầm chặt lấy luồng sấm sét bất diệt. Lúc này luồng sấm sét đã bị Vương Lâm kéo ra khỏi vòng xoáy trăm trượng.

Từ trong võng xoáy đột nhiên bùng ra một lực lượng sấm sét giống như cố gắng giựt ngược trở lại, lúc lượng bày bắt đầu tranh đoạt với Vương Lâm.

- Không bao giờ được tranh đoạt vật của Vương mỗ!

Vẻ mặt Vương Lâm trở nên cực kỳ dữ tợn, mỗi một khối máu thịt toàn thân đều chuyển động, trái tim đập mạnh lên kinh thiên động đại, tinh điểm xoay tròn trên mi tâm. Lúc này mắt thường đã không nhìn thấy rõ ràng, ngay cả dùng thần thức cũng không thể nào phát hiện được.

Một luồng sức mạnh còn mạnh hơn cả Cổ Thần từ trong thân thể Vương Lâm bùng ra, một tiếng gầm giận dữ lại vang lên và hắn lại kéo mạnh xuống. Thiên địa ầm ầm rách toạc, trong vòng xoáy khổng lồ mơ hồ truyền ra tiếng gào cực kỳ tức giận.

Dưới lực kéo của Vương Lâm thì luồng sấm sét bất diệt lại bị kéo ra vài trăm trượng.

Tình cảnh này làm cho tất cả tu sĩ Thiểm Lôi Tộc ở bốn phía phải trợn mắt há mồm.

- Ngươi hãy buông ra ngay, sấm sét này không phải thứ của một người, nếu vẫn còn ngoan cố thì ra sẽ giết chết người!

Một âm thanh rầu rĩ từ trong vòng xoáy ầm ầm truyền ra, khi rơi vào tinh không thì kập tức làm cho toàn bộ Thái Cổ Tinh Thần phải chấn động.

Khoảnh khắc này có rất nhiều người trong Thái Cổ Tinh Thần nghe thấy rất rõ ràng.

Trong tộc Tam Ti, trên Lam sơn, Lý Thiến Mai dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn về phương xa, chốc chốc trong mắt lại bùng lên vẻ mê man và vùng vẫy, hình như...Có một ký ức nào đó nàng không thể nào quên đang chậm rãi thức tỉnh.

Lam Mộng Đạo Tôn bên cạnh Lý Thiến Mai khẽ than một tiếng, lão không tiếp tục đánh đàn cổ mà ngẩng đầu muốn nói gì đó. Đúng lúc này vẻ mặt hắn đột nhiên có biến đổi lớn, cơ thể chợt lóe và lập tức phóng từ trong phòng lên bầu trời. Lão ngẩng đầu, hai mắt bùng lên hàn quang nhìn chằm chằm vào tinh không vô tận.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1263: Sứ giả thiên đạo xuất hiện

- Dấu hiệu ở Viễn Cổ Tiên Phi lại xuất hiện một lần nữa.

Vẻ mặt Lâm Mộng Đạo Tôn trở nên cực kỳ âm trầm, hắn nhìn lên bầu trời, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu cả hư vô.

Khoảnh khắc này không phải chỉ có Lâm Đạo Tôn mà tất cả vẻ mặt những tu sĩ Đệ Tam Bộ đại năng trong Thái Cổ Tinh Thần cũng biến đổi lớn, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên tinh không, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Trong một bộ phận ở Viễn Cổ Tiên Vực tồn tại trong Thái Cổ Tinh Thần, chỗ nàu có rất ít người biết đến, lúc này trong Viễn Cổ Tiên Vựcc cũng có vài cô gái mở bừng hai mắt ra từ trong tĩnh tọa, tất cả đều nhìn lên trên.

Trong một Man Hoang địa lúc trong Thái Cổ Tinh Thần có một hình bóng khổng lồ đang phóng đi như tên bắn, hình bóng này kinh thiên động địa, đó chính là Thác Sâm. Lúc này hai mắt hắn đỏ bừng lên, tay phải điên cuồng đánh lên mi tâm, những tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

- Muốn bản thần làm nô lệ sao? Ngươi nằm mơ! Bản thần là tồn tại cao quý nhất trong vạn sinh linh, người chỉ là một tu sĩ bình thường mà dám bắt bản thần làm nô lệ, muốn đoạt hồn phách của ta, cút ra cho ta!

Trong mắt Thác Sâm bùng lên vẻ điên cuồng, trong tiếng gầm rống cũng vàn lên sự điên cuồng.

Đột nhiên thân thể Thác Sâm chấn động, tất cả đọng tác đều khựng lại, hắn ngẩng đầu lên thật mạnh, hai mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm vào tinh không trước mặt.

- Khí tức của người cùng tộc, khí tức này cực kỳ quen thuộc, rất quen thuộc, ta mơ hồ nhận ra được hắn! Không, Đồ Ti biết hắn.

Khi âm thanh kia vang lên trong tai Vương Lâm thì giống như tiếng sấm động. Nhưng hai tay hắn vẫn giữ chặt lấy luồng sấm sét bất diệt. Hắn không những chẳng buông ra mà ngược lại khi âm thanh kia xuất hiện thì kéo mạnh xuống dưới.

- Nược cười, ngươi có thể làm cho Vương mỗ buông tay ra sao? Ta không cần biết người là ai, luồng sấm sét bất diệt này là của ta, là vật cả ta, nếu ngươi còn hung hăng thì đừng trách Vương mỗ tàn nhẫn.

Âm thanh trong vòng xoáy lại hóa thành tiếng gầm cực kỳ tức giận, giống như muốn chống lại lời nói của Vương Lâm, làm cho tồn tại thần bí kia bùng lên lửa giận. Lúc này tinh không vang lên những tiếng nổ ầm ầm, những luồng sấm sét điên cuồng xẹt qua lại trong vòng xoáy giống như mơ hồ có một lực lượng từ trong đó phóng ra.

Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được lửa giận bùng ra trong vòng xoáy, trong mắt hắn bùng lên cái nhìn lạnh lùng.

- Lửa giận sao? Nếu hỏa bản nguyên của ta đại thành thì lúc này dù có lửa giận hoảng sợ quỷ thần cũng vẫn có thể làm cho nó cắn trả lại người, không chết cũng trọng thương.

Hai tay Vương Lâm nắm chặt lấy luồng sấm sét bất diệt, hắn cũng không có dấu hiệu ngừng lại mà lực lượng Cổ Thần bùng ra khắp toàn thân rồi điên cuồng kéo luồng sấm sét bất diệt xuống dưới. Lúc này luồng sấm sét bất diệt phóng và trong vòng xoáy đã sắp bị hắn lôi ra toàn bộ.

Vòng xoáy càng gầm rống dữ dội, dù cũng đã bị xé rách nhưng rõ ràng không thể nào chống lại lực lượng Cổ Thần khắp toàn thân Vương Lâm.

- Phản không diệt đạo, dư nghiệt đời sau của bộ tộc Cổ Thần bị tinh không trừng phạt, nếu không phải trên người ngươi có khí tức mà ra rất quen thuộc thì đã sớm giết chết người. Nếu lúc này người đã muốn chết thì ra sẽ thành toàn cho!

Khoảnh khắc khi những âm thanh ầm ầm như thiên uy từ trong vòng xoáy truyền ra thì trung tâm vòng xoáy khổng lồ lập tức tan vỡ, từng luồng khí đen từ trong phóng ra rồi hóa thành hai bàn tay khổng lồ, sau đó lại xé mạnh về hai bên

Những tiếng nổ trở nên vang vọng, vòng xoáy đột nhiên bị hai bàn tay xé thành một khe nứt. Khi khe nứt này xuất hiện thì bên trong có màu đen kịt, căn bản không thể thấy được bất cứ thứ gì. Nhưng trong không gian đen đó lại có một cành tay khổng lồ ầm ầm duỗi ra.

Cánh tay này vừa mới xuất hiện lập tức làm cho tinh không vỡ tan ầm ầm, giống như nó không nên xuất hiện tại thế giới này. Khoảnh khắc khi

cánh tay phóng xuống thì toàn thân Vương Lâm giống như bị sét đánh, hai mắt đỏ bừng trong khoảnh khắc, hắn mơ hồ nhận ra nó.

Vương Lâm nhận ra cánh tay này vì trước đây rất lâu, hơn một ngàn năm trước hắn đã từng gặp được nó, đã từng chiến thắng một lần, tình cảnh đó làm cho cả đời hắn khó quên.

Khi đó Vương Lâm không biết bất cứ điều gì về tu đạo, về những bí ẩn Nội giới và Ngoại giới, lúc đó hắn cực kỳ mơ hồ. Nhưng lúc này sau khi trỉa qua quá nhiều chuyện, đã trải qua hơn nghìn năm, mỗi lần hắn nhớ lại tình cảnh năm xưa thì đều trấn động tâm thần.

Một luồng ý niệm điên cuồng ầm ầm bùng ra từ trong thân thể Vương Lâm, hắn nhìn chằm chằm vào cánh tay rồi phát ra một âm thanh cực kỳ thê lương:

- Chính là các người! Năm xưa cướp đi hồn phách của Uyển Nhi trong tay ra, chính là các người! Sứ giả thiên đạo!

Giọng nói của Vương Lâm cực kỳ thê lương, nhưng lúc này hai mắt hắn bùng lên vẻ điên cuồng giống như mãnh thú làm tất cả những người nhìn thấy phải chấn động tâm thần.

Trong vòng xoáy truyền ra một tiếng hừ lạnh, cánh tay ầm ầm rơi xuống phóng về phía Vương Lâm. Lúc này cánh tay được bao phủ trong sấm

sét, trong hàng loạt tia chớp, giống như cánh tay này chính là một luồng sấm sét.

Lúc này cánh tay hàng lâm ầm ầm, chỉ trong thời gian cực ngắn đã phóng đến Vương Lâm, cánh tay che cả bầu trời rồi vung lên một trảo cực mạnh.

Lúc này hai tay Vương Lâm đang nắm chặt đột nhiên buông tay ra, hắn buông luồng sấm sét bất diệt ra rồi phóng thẳng về phía cánh tay khổng lồ.

Khi tiến về phía trước thì lực lượng Cổ Thần khắp toàn thân bùng ra ầm ầm, tu vi trong cơ thể điên cuồng thiêu đốt. Lúc này sau lưng hắn lập tức xuất hiện một hư anh Cổ Thần khổng lồ kinh thiên động địa, bùng ra một luồng uy áp không thể nào tưởng tượng nổi.

- Đây...Đây là Đồ Ti!

Trong vòng xoáy đột nhiên truyền ra âm thanh khiếp sợ.

- Hỏa!

Trong mắt Vương Lâm bùng lên vẻ điên cuồng khó thể miêu ra, tay trái đột nhiên vung lên, mắt trái lập tức lóe lên ngọn lửa lam sắc. Khoảnh

khắc này lửa bùng ra bao phủ khắp toàn thân, một Chu Tước lam sắc cũng đột nhiên huyễn hóa thành hình phát ra một tiếng hót vang dội.

Khoảnh khắc khi Chu Tước cất vang tiếng hót thì lửa nhanh chóng bùng ra, chỉ sau khoảnh khắc đã bao phủ phạm vi vô tận, lam quang lóe lên dữ dội.

Hỏa Lên Thành Phiến!

- Chiến!

Tiếng rống khổng lồ của Vương Lâm lập tức làm cho huyết quang lóe lên, huyết kiếm trực tiếp xuất hiện. Chỉ khoảnh khắc huyết kiếm đã phóng ra hoán thành trăm trượng rồi được Vương Lâm chụp vào trong tay.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm nắm chặt lấy huyết kiếm thì hư ảnh Cổ Thần phía sau cũng nâng tay phải lên. Dưới những âm thanh ầm ầm, trong tay phải hư ảnh Cổ Thần cũng lóe lên huyết quanh, một thanh huyết kiếm hư ảo mấy ngàn trượng xuất hiện trong nháy mắt.

Khoảnh khắc này toàn bộ lực lượng Cổ Thần trong thân thể Vương Lâm đều dồn lên tay phải, đề tuôn vào trong huyết kiếm, bên ngoài cơ thể hắn được bao phủ trong ngọn lửa lam sắc vô tận,. Lúc này tất cả đều co rút

lại và dung nhập vào trong huyết kiếm, ngay cả chu tước lam sắc cũng hót lên vang dội và trở thành một bộ phận của huyết kiếm.

Đúng lúc này, lôi long khổng lồ gầm rống rồi âm ầm chui vào trong cơ thể Vương Lâm. Cơ thể hắn đã giống như một hắc động, khoảnh khắc khi hấp thu lôi long khổng lồ thì điên cuồng dung nhập vào trong huyết kiếm.

Lôi và hỏa dung hợp lại với nhau, lực lượng Cổ Thần bùng ra, hơn nữa quy tắc tinh trên mi tâm Vương Lâm cũng xoay chuyển, chiến ý bùng lên ngập trời. Tất cả mọi thức làm cho khoảnh khắc khi cánh tay chộp tới thì Vương Lâm chém mạnh về phía trước.

Thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm, một con sóng dao động không thể miêu tả điên cuồng phóng đi ầm ầm về bốn phía. Lúc này thánh đại bên dưới lập tức tan vỡ hóa thành rất nhiều mảnh nhỏ. Mười sáu tu chân tinh ở phương xa cũng giống như bị người ta đẩy mạnh dưới lực trùng kích, tất cả đều bị đẩy đi dưới những âm thanh ầm ầm, đã hoàn toàn thay đổi quỹ tích.

Một kiếm của Vương Lâm là chém thiên!

Huyết quang bùng lên cực kỳ rực rỡ và trở thành luồng hào quang duy nhất trong tinh không. Huyết quang quét ngang, cánh tay muống chộp lấy Vương Lâm đột nhiên run lên, những ngón tay hơi run, một vệt máu đột nhiên xuất hiện trên cổ tay.

Một kiếm quét ngang lập tức làm cho bàn tay đứt lìa và rơi xuống ầm ầm, máu tươi phun ra xối xả.

Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền ra từ trong vòng xoáy, cánh tay nhanh chóng rụt trở lại. Nhưng khoảnh khắc khi cánh tay rút vào trong vòng xoáy thì xu thế huyết kiếm chém xuống lại không tiêu rán mà lại vùng lên, huyết kiêm phóng thẳng về phía vòng xoáy.

Một kiếm phòng tới làm vòng xoáy bùng lên những tiếng nổ ầm ầm nhưng lại không chút tổn thương, quá trình xoay chuyển của vòng xoáy trở nên nhanh chóng hơn giống như bị lực lượng đạp vào tạo thành một vệt lõm thật sâu. Cánh tay bị chặt đứt, bàn tay lập tức được thu hồi vào trong vòng xoáy và biến mất giữa tinh không giống như chưa từng được xuất hiện.

Khoảnh khắc khi vòng xoáy sắp tiên tán thì Vương Lâm tiến lên một bước, hắn cầm huyết kiếm, ánh mắt đỏ bừng lên phóng vào vòng xoáy. Hắn lại chém xuống một lần nữa, huyết kiếm cực kỳ khủng bố nhưng dù vũng vẫy điên cuồng cỡ nào cũng không thể làm vòng xoáy suy chuyển.

Vương Lâm trơ mắt nhìn vòng xoáy chậm rãi tiêu tán, từ trong truyền ra tiếng gào thét và rống giận.

- Sao người lại có được thanh kiếm này, thanh kiếm này.....

Âm thang này chậm rãi tiêu tán theo vòng xoáy, một kiếm cuối cùng của Vương Lâm đã ầm ầm rơi vào địa phương vòng xoáy biến mất, hắn chém vào tinh không.

- Ta không cần biết các người là ai và đến từ đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày Vương Lâm ta phá vỡ thiên địa phóng lên,đám người năm xưa cướp lấy linh hồn hiền thê của ta, để nàng rơi vào tình cảnh như vậy, thù này không thể đội trời chung!

Vẻ mặt của Cương Lâm cực kỳ dữ tợn, đây chính thức là lần phẫn nộ và điên cuồng đầu tiên kể từ khi hắn tiến vào trong Thái Cổ Tinh Thần.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta hầu như không kịp phản ứng, nhanh đến mức dù là luồng sấm sét bất diệt cũng không kịp chui vào trong vòng xoáy. Tất cả đột nhiên chấm dứt, vòng xoáy tiêu tán trong tinh không để lại luồng sấm sét bất diệt không biết nên chạy đi đâu.

Vương Lâm xoay mạnh người lại, hắn nhìn chằm chằm vào luồng sấm sét bất diệt. Sau khi luồng sấm sét bất diệt này bị trường kiếm bảy thước đánh cho trọng thương trong bảy trăm vạn thiên địa thì lúc này đã cực kỳ suy yếu, hơn nữa trước đó Vương Lâm nổi điên cũng ảnh hưởng đến nó. Khoảnh khắc này hắn nhìn về phía luồng sấm sét bất diệt làm cho nó nanh chóng lui về phía sau giống như có được thần trí.

- Ngươi chạy đi đâu được?

Vương Lâm vẫn còn bùng ra sát khí, hắn tiến lên một bước Súc Địa Thành Thốn rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt luồng sấm sét bất diệt, tay phải hắn vung về phía trước một trảo.

Trong luồng sấm sét bất diệt vang lên những tiếng nổ ầm ầm, nó không còn bỏ chạy mà phóng về phía Vương Lâm tấn công. Nhưng khoảnh khắc khi nó tiến đến thì Vương Lâm đã dùng tay phải chụp được, sấm sét vùng vẫy điên cuồng nhưng Vương Lâm lập tức há miệng nuốt vào.

Chỉ sau khoảnh khắc thì sấm sét đã bị hắn nuốt vào trong miệng

- Luyện hóa luồng sấm sét này, luyện hóa hồn phách tám con Thái Cổ Lôi Long, vơ vét những minh ngộ về sấm sét trong nguyên thần đại trưởng lão thì lôi bản nguyên của ta sẽ đại thành! Tu vi tăng mạnh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1264: Thời gian yên bình

Những đo thành nơi đây cực kỳ khổng lồ, dân cư dày đặc, đây là hướng tây và cũng là chỗ dân cư tập trung. Vương Lâm phóng về phía trước vượt qua ba địa phương còn lại, hắn nhìn và thấy, dần dần hắn biết được thế gian này thực sự dùng ngân lượng giống như trên Chu Tước Tinh.

Nơi đây có một vật được gọi là Phàn Tinh, phân biệt theo độ lớn nhỏ, và đây chính là bật được thay thế cho ngân lượng

Loại Phàn Tinh này không có tác dụng gì đối với tu sĩ, nhưng vì cực kỳ sáng, hơn nữa sản lượng cũng không có nhiều lắm nên có thể dùng làm tiền để giao dịch. Với tu vi của Vương Lâm thì muốn có được Phàn Tinh là một chuyện cực kỳ dễ dàng.

Lúc này Vương Lâm đang ở trong một đô thành, nguyên thần được chia ra một phần nhỏ để theo hai chân dung nhập vào trong lòng đất. Sau khi quyét nhanh một vòng, dưới tình huống không có bất kỳ người nào phát hiện, hắn lập tức tìm được một mỏ Phàn Tinh dưới lòng đất.

Vương Lâm khẽ thu lấy một phần Phàn Tinh để luyện hóa. Khi nguyên thần quay trở về cơ thể thì trong không gian trữ vật của Vương Lâm đã có rất nhiều Phàn Tinh.

Khi Vương Lâm đi dạo trong thành trì thì không sử dụng thần thông, dần dần đi tới thành tây. Khi đưa mắt nhìn thấy nhà cửa nơi đây cực kỳ chen chúc, đường đi cũng rất xấu, ngay cả nhà cửa cũng chưa được tu sửa, một số cực kỳ bẩn thỉu.

Nhưng chỉ có một điều kỳ dị chính là hầu như tất cả căn nhà đều treo một xâu lá cây dưới mái hiên, rõ ràng là một tập tục kỳ dị ở nơi đây.

Những người đi trên đường cũng ăn mặc quần áo rất mộc mạc, đều đi lại rất vội vàng.

Vương Lâm đi vào cũng không làm cho người xung quanh phải chú ý, hắn tìm kiếm một lúc thì dễ dàng tìm ra một nơi yên chuyên bán nhà. Hắn chọn một địa phương đông dân cư nhất, sau đó mua một căn nhà.

Ngôi nhà này ở giữa một con đường, ngoài cửa có cây đại thụ, dưới mái hiên bày mặt quá, ngoài bán mì còn có rượu gạo. Những người nghèo khổ thường không thể đến tửu điếm, vì vậy đến nơi này ăn xong thì uống chút rượu gạo để lấp đầy bụng.

Lúc này đã là hoàng hôn, sắc trời hơi tối, cũng đúng là bữa cơm tối. Mỗi nhà ở đại phương này đều khá ồn ào, vài nhà hàng xóm ngồi lại nói chuyện to nhỏ với nhau, cũng có một vài đứa trẻ đang chơi đùa, cầm những hòn đá nhỏ ném đi.

Vương Lâm ngồi trong căn nhà của mình, hắn mỉm cười nhìn tất cả tình cảnh đang vận chuyển trước mặt. Sau khi hắn mua nhà thì có một vài hàng xóm đến nói chuyện, đối với những người phàm nhân lúc nào cũng chất phác thì Vương Lâm cực kỳ ôn hòa. Sau khi nói chuyện, những người hàng xóm xung quanh biết được Vương Lâm là một học trò tới đây thi, vì không có tiền ở trong khách điếm nên thuê nhà ở đây đọc sách đợi kỳ thi sang năm.

Khi sắc trời dần tối thì khói bếp cũng lơ đãng bay lên, những người đàn ông sau khi trả qua một ngày làm việc mệt mỏi đang nói chuyện cũng lục đục trở về nhà, dần dần bốn phía cũng yên tĩnh trở lại.

Màn đêm dần buông xuống ánh trăng mờ cũng dần xuất hiện, lão già chủ quán than trước cổng thôn lưng đã còng đang đưa mắt nhìn hai tiểu nhị thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn quán rời đi. Lão cầm tẩu thuốc trong ta, sau khi hít vào một hơi thì chuyển mắt nhìn về phía Vương Lâm đang ngẩng đầu nhìn trời cách đó không xa. Lúc này lão cầm bầu rượu bên cạnh đi về phía Vương Lâm.

- Chàng trai trẻ, đêm rất lạnh đấy, bình rượu gạo này cho cậu, uống vào để thân thể ấm áp mà đọc sách. Sau này nếu có ngày nổi danh thì đến cho ta chút tiền thưởng là được.

Lão già cười rất tươi rồi ném bình rượu sang cho Vương Lâm, lão xoay người dẫn hai tiểu nhị rời khỏi quán.

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu gạo rồi nhìn vào bên trong, bên trong vẫn con hơn phân nửa. Hắn nở nụ cười thoáng nhìn về phía lão già bỏ đi mà trong lòng cảm thấy rất yên ắng. Thực tế nếu so sáng với tu chân giới thối nát thì Vương Lâm thích cuộc sống này hơn.

Ánh trăng dần trở nên sáng, gió lạnh cũng chậm rãi thổi nến, những tiếng rít nhỏ khẽ vang vọng trong gió. Lúc này gió thổi qua mái hiên làm cho những xâu lá đang treo bên dưới phát ra những tiếng xào xạc rồi lay động qua lại.

Luồng gió này rất lạnh đặc biệt là thổi đi dưới ánh trăng càng bùng lên ý lạnh. Một vài hòn đá nhỏ bị thổi lăn đi, bụi đất cũng bốc lên che phủ ánh mắt giống như đang đi trong sương mù.

Từng nhà bắt đầu lên đèn trong bóng đêm, ánh đèn dầu từ trong những ăn nhà chiếu ra leo lắt trong ánh trăng làm người ta sinh ra rất nhiều cảm xúc. Vương Lâm cầm bầu rượu đứng thẳng người lên, hắn lặng lẽ nhìn qua tất cả tình cảnh khắp bốn phía, sau đó lại xoay người đi vào nhà.

Căn nhà này rất đơn sơ nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, sau khi đóng cửa lại thì những tiếng gió rít bên ngoài giống như đã bị ngăn cách ở hai thế giới khác biệt, hầu như đã không còn nghe thấy tiếng gió.

Vương Lâm thắp một ngọn đèn đầu, ánh sáng bập bùng cũng làm cho căn nhà trở nên ấm áp hơn, bóng đêm trước đó đã bị đẩy lùi vào những góc tối

- Ở đây làm cho tâm tình trở nên tĩnh lặng.....

Vương Lâm đặt bầu rượu bên cạnh ngọn đèn, hắng khoanh chân ngồi một bên rồi nhắm ămts bế công.

Khoảnh khắc khi hai mắt nhắm lại, nguyên thần trong cở thể Vương Lâm nhanh chóng xoay chuyển và phóng ra những luồng nguyên lực khủng

bố. Nguyên thần liên tục va chạm vào nhau như sóng dữ bùng lên ngập trời nhưng bên ngoài lại không thể nghe thấy và phát hiện được. Vương Lâm bình tĩnh ngồi xuống dưới ánh đèn dầu, gió nhẹ liên tục thổi qua.

Lúc này cái bóng của Vương Lâm dưới đất cũng trở nên lay động.

Trong tâm thần Vương Lâm đã xuất hiện một tình cảnh kinh thiên, tám con Thái Cổ Lôi Long gầm lên tức giận, chúng vùng vẫy muốn phá tan nguyên thần phóng ra ngoài. Nhưng đối với tám con Thái Cổ Lôi Long này thì nguyên thần Vương Lâm giống như một lao ngục, dù chúng tấn công thế nào thì cũng không chút rung chuyển.

Muốn luyện hóa và hấp thu linh hồn tám con Thái Cổ Lôi Long này, dù với tu vi như Vương Lâm cũng không phải chuyện dễ, hắn cần phải tế luyện liên tục. Nhưng cũng may mà trong nguyên thần của hắn ngoài lôi bản nguyên thì vẫn còn hỏa bản nguyên.

Vì vậy khi tám con Thái Cổ Lôi Long liên tục vùng vẫy trong nguyên thần thì lập tức có biển lửa lam sắc bùng ra bao phủ tất cả, tám con Thái Cổ Lôi Long cũng bị bao quanh, sau đó lại bắt đầu quá trình thiêu đốt luyện hóa điên cuồng.

Hư ảnh chu tước lóe lên trong biển lửa lam sắc, chu tước liên tục bay vòng quanh tám con Thái Cổ Lôi Long, chốc chốc nó lại phun ra một số lượng cực lớn, gia tăng quá hỏa lực luyện hóa.

Nguyên thần Vương Lâm cũng do nửa con Thái Cổ Lôi Long tạo thành, lúc này trong biển lửa luyện hóa cũng có sấm sét bùng ra bao phủ nguyên thần và hóa thành con lôi long thứ chính. Lôi mlong này phóng đi nhìn chằm chằm vào tám con Thái Cổ Lôi Long đang bị luyện hóa, nó đang chờ đợi cơ hội thôn phệ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tám con Thái Cổ Lôi Long liên tục phát ra những tiếng gầm thảm thiết trong ngọn lửa màu lam. Những tiếng rống hoàn toàn bị ngăn cách trong nguyên thần, ngăn cách trong thân thể Vương Lâm, không có bất kỳ âm thanh nào được truyền ra ngoài.

Trong nhà Vương Lâm và bên ngoài vẫn là một vùng yên tĩnh không có bất kỳ âm thanh nào. Khi đêm khuya đến, ngọn đèn dầu trong những căn nhà cũng dần được tắt đi, cuối cùng đưa mắt nhìn lại toàn bộ thành tây chỉ còn rải rác vài ngọn đèn dầu, tất cả không gian còn lại đều là một vùng đen kịt.

Những âm thanh “cóc cóc” mơ hồ từ ngoài đường truyền đến, dần dần giọng nói của người gõ mõ cầm canh phá tan không gian yên tĩnh, nhưng cũng không quá mức chói tai ngược lại còn có cảm giác dung nhập vào không gian yên tĩnh.

- Đêm khuya lạnh lẽo, tắt đèn đóng của.....

Giọng nói này chậm rãi đi xa, bên ngoài lại khôi phúc lại sự yên tĩnh.

Nhưng khoảnh khắc khi người gõ mõ đi xa, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong phòng lại mở mắt ra thật mạnh, bên trong lóe lên tinh quanh. Hắn vung tay một trảo tay phải lên hư không, bầu rượu trên bàn laạp tức bay đến bị hắn nắm chặt trong tay đặt lên miệng, sau đó uống vào một ngụm lớn.

Rượu cay xè rơi vào trong bụng lập tức cảm giắc được luồng hơi nóng bùng ra khắp toàn thân, cảm giác cay nồng bùng len, Vương Lâm tiếp tục hnắm mắt. Lúc này nguyên lực vận chuyển, rượu trong bụng dưới giống như bị thiêu đốt mà ầm ầm bùng lên làm trong cơ thể Vương Lâm sinh ra rất nhiều lực lượng ngọn lửa.

Tât cả lực lượng ngọn lửa đều tuôn vào nguyên thần làm cho biển lửa lam sắc càng thêm kịch liệt, đồng thời cũng bùng lên ngập trời, rượu uống vào trong cơ thể giống như bị loại bổ những chấp hỗn tạp mà chỉ con lại tinh hoa. Lúc này hơi rượu được cuốn vào trong nguyên thần Vương Lâm hóa thành một cơn mưa xối xả, tất cả đều rơi lên biển lửa.

Khoảnh khắc này biển lủa ầm ầm bùng nổ, mức độ ngày càng trở nên dữ dội, bắt đầu triển khai sự thiêu đốt điên cuồng. Lúc này nhiệt độ tăng mạnh, ngọn lửa ầm ầm bùng lên lập tức làm cho một trong tám con Thái Cổ Lôi Long gầm lên thê lương.

Thân thể Thái Cổ Lôi Long này trở nên run rẩy, toàn thân bị ngọn lửa thiêu đốt đột nhiên tan vỡ. Nhưng khoảnh khắc khi tan vỡ thì nguyên thần Vương Lâm hóa thành Thái Cổ Lôi Long thứ chính đang vòng quanh bên ngoài chờ cơ hội trực tiếp phóng vào, nó dùng tốc độ như sấm sét khẽ hút.

Thái Cổ Lôi Long đang tan vỡ giống như mất đi tất cả lực lượng phản kháng, đã hoàn toàn bị Vương Lâm luyện hóa, đã trở thành một bộ phận không thể cách ly của chính mình.

Vương Lâm vẫn ngồi trong nhà, hắn khoanh chân ngồi mà vẻ mặt hơi đỏ giống như vừa ăn vào vật gì đó cực bổ. Dù hắn nhắm mắt nhưng trên mi tâm lại mơ hồ có tia chớp bùng lên, đang nhanh chóng tăng mạnh.

Trong nhà rất yên tĩnh, ngọn đèn dầu trên bàn lại bập bùng dữ dội làm cho cái bóng của Vương Lâm rung chuyển trở nên vặn vẹo. Một lát sau, ánh đèn dầu vang lên một tiếng phụt và vụt tắt, cả căn phòng lập tức trở nên đen kịt, lập tức giống hệt như bầu không gian bên ngoài.

Chỉ có ký hiệu tia chớp trên mi tâm Vương Lâm vẫn đang bùng ra những luồng sáng yếu ớt.....

Tám con Thái Cổ Lôi Long trong nguyên thần Vương Lâm chỉ còn lại bảy, tất cả đều đang điên cuồng giãy dụa và gầm rống trong biển lủa ngập trời. Nhưng ngọn lủa này nhiệt độ khủng bố có thể luyện hóa tất cả mọi vật trong thiên địa, tám phần phân tán trước đó đã thay đôi chỉ còn lại bảy phần, như vậy ngọn lửa trên thân đám Thái Cổ Lôi Long còn lại đã hùng mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Dưới ánh lủa thiêu đốtm đám lôi long kia lại gầm lên những tiếng thảm thiết. Một lúc sau lại có một Thái Cổ Lôi Long ầm ầm tan vỡ, lại bị

nguyên thần hóa thành Thái Cổ Lôi Long của Vương Lâm thôn phệ.

Lúc này nguyên thần Vương Lâm trở nên cực kỳ hưng phấn, nguyên thần Thái Cổ Lôi Long phóng thẳng đến gần sáu con còn lại, dựa vào biển ngập trời mà điên cuồng triển khai thế tấn công và thôn phệ.

Đêm dần trôi, những luồng sáng vòa buổi bình minh đã làm cho thành trì thức tỉnh sau một con mê dài. Nhưng ánh mặt trời buổi bình minh lại đến hơi chậm, đồng thời lại bị những đám mây đen cực kỳ nặng nề chia cắt, làm cho mặt đất cũng trở nên lờ mờ.

Hàng loạt tiếng sấm rầu rĩ từ trong mây vang ra, nhưng đột nhiên có một cơn mưa lớn rơi xuống.

Vương Lâm đang ngồi khoanh chân đột nhiên mở bừng mắt.

- Tám Thái Cổ Lôi Long đã bị Vương Lâm ta thôn phệ và dung hợp hết bảy, lúc này chỉ còn lại một con cuối cùng.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1265: Thái Cổ Tinh Thần Lệnh

Mây đen cuồn cuộn che kín bầu trời, tất cả ánh mặt trời đều dung nhập vào trong những hạt mưa, lúc này mưa rơi xuống đất ào ào, mưa tầm tã. Những âm thanh ào ào giống như vạn mã bôn đăng, mưa rơi lên nóc nhà, rơi xuống mặt đất, rơi vào trên cơ thể từng người đang đi ngoài đường.

Vương Lâm ở trong nhà có thể nghe thấy tiếng mưa đập lên ào ào, mưa từ trên mái nhà chảy xuống như một tấm rèm làm người ta sinh ra những cảm xúc bất tận.

Đặc biệt là những âm thanh xào xạc của chuỗi lá cây treo dưới mái hiên, những âm thanh này hòa quyện vào tiếng mưa, cùng tan vào với màn mưa.

Mặt đất đã khô hạn từ lâu, mưa xuống lập tức làm bùng lên những đám bụi mù mịt. Nhưng bụi đất chưa bốc lên cao đã bị màn mưa vô tận xuyên qua, bụi dặm dung nhập vào nước mưa và quay trở về đất, lúc này trở thành một bộ phần trong vũng bùn lầy lôi.

Người đi trên đường cũng vội vàng, ai cũng mặc áo tơi, kẻ nào cũng cúi đầu nhìn qua cơ thể rồi nhanh chóng đi qua. Dù lúc này trời mưa rất to nhưng cũng là buổi bình minh, tất nhiên có người phải đi làm việc.

Một vài đứa trẻ đứng nơi cửa sổ thò tay ra ngaoì sờ mưa phát ra những tiếng cười sung sướng, âm thanh này truyền đi rất xa.

Cơn mưa này cũng vì Vương Lâm mà đến.

Vương Lâm đẩy cửa phòng, hắn lập tức cảm nhận được một luồng hơi ẩm mang theo những hạt mưa li ti phả thẳng vào trong mặt, cực kỳ dễ chịu. Hăng ngẩng đầu nhìn những hạt mưa như thủy tinh đang giăng khắp bầu trời bao la, nơi đó mây đen bao phủ, sấm sét gầm rống. Khi Vương Lâm đang quan sát thì lập tức có một tia chớp phá vỡ đường chân trời, khi tia chớp phóng đi thì hàng loạt tiếng nổ ầm ầm truyền đến. Lúc đầu âm thanh này vẫn còn ở rất xa, những chỉ trong khoảnh khắc đã nổ vang bên tai dọa cho vài đứa trẻ không dám đứng gần cửa sổ.

Vẻ mặt vẫn Vương Lâm bình tĩnh, hắn cầm lấy bầu rượu uống vào một ngụm, hắn mỉm cười nhìn từng tình cảnh quen thuộc của thế gian trong làn mưa. Đặc biệt là những đứa trẻ kia càn làm tâm thần Vương Lâm bùng lên hồi ức.

Trước khi, khi hắn vẫn còn là một đứa trẻ trên Chu Tước tinh, hắn cũng đã từng đi đến cửa sổ nhìn mưa rơi, cũng đã từng đưa tay vào làn mưa và phát ra những tiếng cười ngây thơ.

- Mới đây thôi mà đã qua hai ngàn năm rồi...Người tu đạo không thấy được năm tháng trôi qua, những kẻ có thể nhớ lại kỷ niệm đẹp cũng có rất ít...Lúc này ta đã không thể nào nhớ rõ tuổi tác.....

Vương Lâm lại cầm bầu rượu lên uống mộy ngụm, vẻ mặt có chút u sầu.

Khí lạnh từ phía nam thổi tới rất mạnh, mơ hồ làm người ta cảm thấy lạnh thấu xương, gió lạnh chuyển lên người Vương Lâm, thổi ùa vào phòng. Sau khi trầm mặc một lát, Vương Lâm đang muốn đi ra đóng cửa thì đột nhiên vẻ mặt động, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời vẫn là mây đen cuồn cuộn, mưa tầm tã làm giảm bớt tầm nhìn, cũng có những ánh nắng lọt qua mây đen chiếu xuống. Nhưng tất cả không có tác dụng gì đối với Vương Lâm,hắn thấy được trên mây đen, trong tin không vạn dặm có hai luồng kiếm quang gào thét phóng đi.

Hai người trong kiếm quang lag một nam một nữ, nam mặc áo xanh, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, tu vi cũng không thấp, đã mơ hồ đạt đến Khuy Niết. Cô gái bên cạnh dáng người thướt tha, y phúc mặc trên người đẹp như lông phượng, dung nhan xinh đẹp, đồng thời còn bùng lên một luồng khí chất cao quý.

Phía dưới hai người chính là đám mây đen cuồn cuộn, ở vị trí này nhìn xuống có thể thấy được sấm sét và tia chớp đang chạy ầm ầm bên dưới.

- Nguyệt Huyên, lần này bộ tộc kêu gọi khẩn cấp, chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra, người tu vi không đủ nên đừng quá gắng sức.

Cô gái y phục rực rỡ dùng ánh mắt nhu hòa nhìn về phía người thanh niên

- Ta cứ nghe theo lời người là được, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì mà những trưởng lão trong tộc lại phải kêu gọi khẩn cấp như vậy, chuyện này khiến khi xảy ra.

Vẻ mặt người thanh niên kia trở nên cực kỳ nhưng trọng, trong lòng hắn cũng đang có nghi hoặc. Hắn vừa định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên ngẩn đầu nhìn về phương xa, tay trái hắn chắn ngang trước người cô gái phía sau, hai người đồng loạt dừng lại trên không trung.

Chỉ thấy một luồng gió đen trừ xa tiến đến trên tầng mây, phương hướng của gió đen cũng không trùng hợp với hai người một nam một nữ, nhưng rõ ràng vì đã nhận ra hai người này nên thay đổi phương hướng và phóng đến ầm ầm.

Khoảnh khắc sau gió đen đã phóng đến, sau khi cuốn lại một vòng thì từ trong có một người thanh niên mặc hắc y đi ra. Vẻ mặt người này cực kỳ lạnh lùng, sau khi xuất hiện thì dùng ánh mắt đảo lên người cô gái Nguyệt Huyên rồi trở nên trầm mặc.

- Dự mỗ xin ra mắt Chu huynh!

Đồng tử trong mắt người thanh niên đưa tay cản trước mặt cô gái đột nhiên co rút lại, hắn ôm quyền nói.

- Tiểu muội xin ra mắt Chu đại ca!

Cô gái y phục rực rỡ cũng lộ ra nụ cười dịu dàng, nàng khẽ nói.

Vẻ mặt người thanh niên họ Chu có chút phức tạp, hắn thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía người thanh niên áo xanh bên cạnh Nguyệt Huyên, hắn lạnh lùng nói

- Toàn bộ Thiểm Lôi Tộc đã bị tiêu diệt, đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc cũng thất bại và mất tích, việc này đã đượng Trưởng Tôn Hội chứng thực, sau đó tuyên bố Thái Cổ Tinh Thần Lệnh nói cho tất cả bộ tộc biết. Lần này kêu gọi khẩn cấp chính là tuyên bố những mệnh lệnh của Trường Tôn Hội.

- Hơn nữa Đại Tư Vân Lạc Trường Tôn Hội đã thôi diễn thuật Thiên Đại Tinh Thần để tìm ra hình ảnh và ký ức thần thức của thủ phạm tiêu diệt Thiểm Lôi và giết chết đại trưởng lão. Sau đó những thứ ngày được phân tán ra để tất cả sinh linh Thái Cổ Tinh Thần truy sát.

- Việc này rất hệ trọng, sơ ràng ngay cả chúng ta cũng phải ra ngoài điều tra. Dù tu chân tinh này cũng phải tìm kiếm thật kỹ, ngươi tự giải quyết cho tốt đi

- Cái gì?

Vẻ mặt người thanh niên họ Dự đột nhiên biến đổi ầm ầm, trong mắt bùng ra cái nhing không thể tin.

Cô gái bên cạnh cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Nghe nói đại trưởng lão Thiểm Lôi Tộc đã đạt đến tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, ngoài Đệ Tam Bộ ra thì không ai có thể giết chết được, chẳng lẽ...Chẳng lẽ nơi đây có một Đệ Tam Bộ đại năng cực kỳ hung ác sao? Hơn nưa Thiểm Lôi Tộc có hơn mười vạn người, cao thủ rất nhiều, sao bị người ta diệt tộc được?

- Hơn nữa Thiểm Lôi Tóc còn có luồng sấm sét bất diệt nghe nói đã tồn tại từ muôn đời đến nay, việc này...Điều này...

Người thanh niên áo đen vừa muốn quay người bỏ đi, sau khi nghe nói vậy thì lạnh lùng nói

- Cụ thể thì không rõ những nghe Trường Tôn Hội nói luồng sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc đã bị người đó thôn phệ. Lúc này toàn bộ Tthái Cổ Tinh Thần đều tìm kiếm, Trường Tôn Hội cũng sẽ phái trưởng lão ra truy tìm kẻ này.

Vương Lâm đang ngồi trong căn nhà trên thành trì dưới đám mây đen khổng lồ, hắn thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh. Lúc này hắn đóng cửa phòng lại rồi khoanh chân ngồi một bên.

Mắt hắn mơ hồ lóe lên, hắn lẩm bẩm nói:

- Đã phát hiện ra nhanh như vậy sao? Trường Tôn Hội...Xem ra thời gian của ta cũng không còn nhiều lắm, phải nhanh chóng luyện hóa lôi long cuối cùng, sau đó dung hợp luồng sấm sét bất diệt.

Vương Lâm trở nên trầm mắc rồi nhắm mắt lại, hắn lập tức dung nhập vào trong nguyên thần để điều khiên ngọn lửa luyện hóa con lôi long cuối cùng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, tất cả thiên địa đều bị mây đen bao phủ, trên bầu trời thành trì cũng cực kỳ u ám.

Dù đến giữa trưa thì cũng không có nhiều ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua đám mây đen. Sau khi luyện hóa được nửa ngày, ngọn lửa trong nguyên thần Vương Lâm cực kỳ ầm ầm, tất cả đều chuyện động. Thái Cổ Lôi Long cuối cùng không thể gầm lên một tiếng, cũng không thể vùng vẫy, thân thể vỡ rồi bị nguyên thần Vương Lâm hâp thu.

Đến lúc này thì tám con Thái Cổ Lôi Long đều bị dung hợp vào trong nguyên thần Vương Lâm, đã hoàn toàn trở thành một bộ phận của bản thân. Khoảnh khắc này nguyên thần Vương Lâm điên cuồng tăng mạnh, ngọn lửa bên trong đã tiêu tán mà chuyển thành những luồng sấm sét vô tận

Trong năm luồng bản nguyên thì luồng lôi bản nguyên trong người hắn đã điên cuồng lớn lên, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được, kinh thiên động địa. Dần dần nguyên thần Vương Lâm đã không còn hình rồng mà trở thành tia chớp.

Một tia chớp nối liền thiên đại, thiên chính là đỉnh đầu Vương Lâm, địa chính là bàn chân. Tia chớp này nối liền thiên địa trong cơ thể hắn và giống hệt như luồng sấm sét bất diệt của Thiểm Lôi Tộc.

Khoảnh khắc khi tia chớp ngưng tụ lại thành hình dạng và hoàn toàn xuất hiện thì những đám mây đen bên ngoài ngày càng nhiều, mưa càng lúc càng tầm tã. Sấm sét trong tầng mây giống như đang nổi giận, tất cả đều gầm rống dữ dội.

Tất cả tu chân tinh đều có thể nghe được tầng mây truyền ra những tiếng sấm động kinh thiên.

Trong hoàng thành phía đông có vài lão già mặc đạo bào đứng ở một căn lầu cao nhất, mỗi kẻ đều có tu vi Tịnh Niết, lão già tóc trắng đã đạt đến Toái Niết.

Đám lão già này đứng trong căn lầu, tất cả đều đưa mắt nhìn lên bầu trời mây đen cuồn cuộn, nghe những tiếng sấm động điên cuồng mà vẻ mặt lộ ra vẻ kỳ dị.

- Cơn mưa này đến qua bất chợt...Còn có cả sấm sét, cũng không phải đã quá mức dữ dội rồi đấy chứ?

- Nhưng chúng ta đều đã quét thần thức qua, lại không phát hiện được bất cứ manh mối nào...

- Có lẽ là chúng ta quá đa nghi...

Một lão già bên cạnh trầm giọng nói.

- Ôi, Thiểm Lôi Tộc là một bộ tộc khủng bố mà còn bị người ta tiêu diệt, đại trưởng lão cũng thât bại. Khi nghe đến chuyện này, đồng thời nhìn lại những luồng sấm sét trước mặt, ta lại luôn sinh ra cảm giắc trái tim đạp lên thật mạnh. Có lẽ là chúng ta đa nghi.

Lão già tu vi Toái Niết khẽ lắc đầu, sau đó cũng không có nói thêm điều gì.

- Dù kẻ kia là ai, lần này Thái Cổ Tinh Thần đã hạ lệnh, nếu người này bị phát hiện ra thì chắc chắn sẽ chết.

Phía đông tu chân tinh còn có một dãy núi kéo dài liên tiếp, nơi đây chính là sơn môn của Chân Ngôn Tộc. Bộ tộc này có sự hkắc biệt rất lớn với Thiểm Lôi Tộc, Chân Ngôn chỉ là một tộc nhỏ, chiếm giữ một tu chân tinh, giống như một tông phái trong Nội giới.

Lúc này trong sơn môn Chân Ngôn Tộc, trên đỉnh núi cao ngập trời có một người đang đứng. Người này đầu tóc trắng xáo cực kỳ già nưa, lão nhìn về phương xa, một lúc lúc sau lại than khẽ rồi khẽ lẩm bẩm:

- Vì sao ta luôn sinh ra một loại cảm giác địa nạn ập xuống đầu...

Vương Lâm biết được thời gian đã cực kỳ gấp gáp, sau khi hoàn toàn thôn phệ tám con Thái Cổ Lôi Long thì lập tức thả luồng sám sét bất diệt đang phong ấn trong cơ thể ra. Khi luồng sấm sét bất diệt xuất hiện thì lập tức muốn phóng ra khỏi cơ thể Vương Lâm.

Nhưng khoảnh khắc này thì tia chơp nguyên thần của Vương Lâm đã ầm ầm phóng tới, tia chớp trực tiếp lao vào luồng sấm sét bất diệt rồi triển khai khí thế thôn phệ dữ dội.

Luồng sấm sét bất diệt bắt đầu vùng vẫy, bên trong ẩn giấu một luồng ý chí giống như thần thức tu sĩ Luồng sấm sét bất diệt liên tục vùng vẫy và thôn phệ với tia chớp của Vương Lâm, thế chiến đấu bắt đầu xuất hiện.

- Dung hợp với ra, trở thành vật trong nguyên thần của ta, để cho lôi bản nguyên của ta đại thành. Dựa vào lực lượng sấm sét để phá vỡ trời xanh, tu vi tăng mạnh.

Thần thức Vương Lâm quét ngang giống như gió bão trực tiếp xé toạc tất cả khả năng chống đỡ của luồng ấm sét bất diệt.

- Đạo thuật...Dung hợp!

Hai mắt Vương Lâm mở ra thật mạnh, trong mắt phải lóe lên hai luồng sấm sét khác biệt.

Ký hiệu lôi bản nguyên nhanh chóng xoay tròn làm cho Vương Lâm trở nên cực kỳ yêu dị.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1266: Ba hình ảnh

Tiếng gió thét gào, sấm sét ầm ầm, mây đen giống như muốn trút tất cả nước mưa xuống dưới đất, tất cả rơi xuống tạo thành một con mưa cực kỳ khủng bố. Trên mặt đất trong thành lại bùng lên hàng loạt con sóng nước rung động.

Mưa rất mạnh giống như không có tận cùng, nước mưa liên tục từ trên trời rơi xuống cũng nhờ giữa ngã tư đường có đào đường, nước chảy làm cho nước mưa chảy hết vào bên trong. Lúc này nước đã ngập tất cả đường dẫn nước mưa của thành trì, giống như hành loạt giọt nước nhỏ rơi vào biển lớn, nước cũng theo đường cống mà chảy ra khỏi thành.

Cả ngày hôm nay đều là mưa, khi màn đêm buông xuống thì không còn âm thanh náo nhiệt như ngày hôm qua, tất cả mọi người đều trốn trong nhà, không kẻ nào đi ra ngoài.

Trong màn đêm không nhìn thấy tầng mây, nhưng những luồng sấm sét lại lóe lên chiếu sáng tất cả thiên địa như ban ngày.

Trong mưa cũng bùng lên những làn gió lạnh, gió nức nở nghẹn ngào thổi nghiêng giọt mưa rơi xuống khắp nơi trên mặt đất. Những chuỗi lá cây treo dưới mái hiên cũng đã ướt sũng nước, xâu lá kéo dãn xuống, khi gió mưa bùng lên dữ dội thì một vài xâu lá không chắc chắn bị gió thổi đứt làm cho những chiếc lá giống như những con thuyền lênh đênh trên sóng dữ, tất cả nhanh chóng bay lượn trong gió mưa mịt mùng.

Một vài chiếc là bị gió cuốn lên bầu trời, sau khi bay vài vòng trên không trung thì tiêu tán trong bóng tối. Cũng có một phần rơi xuống những vũng bùn lầy lội dưới đât, sau khi dính bùn thì muốn theo gió bay lên một lần nữa, nhưng dù lá có lòng nhưng mưa gió vô tình, mưa ào ào như gót giày nện lên làm lá hoàn toàn ngập vào trong bùn...Không cách nào vùng vẫy.

Khoảnh khắc này sấm sét đột nhiên nổ vang, tia chớp phóng đến chiếu sáng tất cả thiên địa giống như ban ngày. Khoanht khắc khi ánh sáng lóe lên thì trên đường đất ở thành tây có một lão già mặc đạo bào với hai mắt như đuốc, lão già chắp tay sau lưng đứng yên nơi đó.

Dưới chân phải lão già vẫn đang giẫm trên một chiếc lá cây, gió vẫn bùng lên, mưa vẫn thét gào...

Trên mi tâm của lão già đột nhiên xuất hiện một đồ án quỷ dị.

Sau lưng lão già có bảy tu sĩ trung niên ánh mắt lạnh băng. Khi lão già vung tay lên, bảy người phía sau lập tức phóng về phía trước bao quanh lấy cơ thể lão già, tất cả đều dùng hai tay bấm pháp quyết. Khoảnh khắc này có một luồng u quanh từ trong tay bảy người tu sĩ thanh niên lóe lên, u quang hóa thanhg một luồng sáng như tia chớp, tất cả đều được nối liền với thân thể lão già.

Hình ảnh này giống hết như đồ án trên mi tâm lão già, giống như lão già đã trở thành điểm trung tâm, có bảy luồng sáng bùng ra từ trên thân thể.

Lão già khép mắt lại, một lát sau mở ra thật mạnh. Khoảnh khắc khi lão già mở mắt, những luồng hào quanh rực rỡ trên tộc ấn mi tâm bùng ra dữ dội, tất cả tạo thành hình quạt quét ngang bốn phía.

Đúng lúc này bảy luồng u quang đang tạo thành luồng sáng nối liền thân thể lão già lập tức bùng ra những luồng hào quan tực rõ, sau khi tất cả nhưng tụ lại thì phóng vào thân thể lão già làm cho tộc ấn trên mi tâm lại càng trở nên huy hoang.

Khi luồng hào quang bùng ra từ mi tâm lão già quét ngang thiên địa thì tất cả hình ảnh của những căn nhà trước mặt đều thay đổi. Những căn nhà này giống như đã nghịch chuyển năm tháng, từ bộ dàng cũ kỹ trở nên mới tinh. Khi tất cả đều trở nên tươi mới thì ầm ầm biến đổi, nơi nào cũng trở thành một đống hoang tàn.

Không những chỉ có hình ảnh nhà cửa bị nghịch chuyển năm tháng, mà ngay cả những phàm nhân bên trong cũng trở về tuổi thanh xuân trong luồng hào quang bùng ra từ mi tâm lão già, khoảnh khắc sau thì tất cả hình ảnh tiêu tán giống như trước nay chưa từng xuất hiện trong thế giới này.

Thậm chí cả những nơi chôn cất người chết, những kẻ đã mất cũng sống lại, hiện lên từng tình cảnh đã xảy ra khi còn sống.

Vương Lâm vẫn đang khoanh chân ngồi trong căn nhà lụp xụp, nguyên thần đang điên cuồng thôn phệ luồng sấm sét bất diệt. Lúc này đã đến giờ phút quyết định, ý chí ẩn giấu trong luồng sấm sét bất diệt đang điên cuồng vùng vẫy, giống như những luồng sấm sét đang lóe lên ầm ầm bên ngoài.

Nhưng dù luồng sấm sét bất diệt này có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra khỏi thân thể Vương Lâm. Sau khi nguyên thần dung hợp tám con Thái Cổ Lôi Long thì hầu như đã trở thành lôi nguyên thần. Trong lúc liên tục tấn công và thôn phệ giống như có hai luồng sấm sét đang tranh đoạt quyền điều khiển sấm sét trong thời kỳ thiên địa sơ khai, nhưng chỉ có thôn phệ đối phương thì mới chính thức trở thành tia chớp vương giả có thể điều khiển sấm sét trong thiên địa.

Nhưng đúng lúc này Vương Lâm đang nhắm mắt đột nhiên mở bùng ra, trong mắt chợt lóe lên tinh quang. Vẻ mặt hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, tay phải vung lên lập tức làm cho căn nhà trở nên vặn vẹo giống như một chiếc gương bị xoắn lại và xuất hiện hàng loạt vết nứt. Cuối cùng chiếc gương cũng “xoảng” một tiếng rồi tan vỡ, rất nhiều mảnh nhỏ văng ra khắp bốn phía.

Làm xong tất cả mọi chuyện thì Vương Lâm lại nhắm mắt, hắn không thèm để ý đến chuyện bên ngoài mà tiếp tục nhập định, hắn đắm chìm vào trong cuộc chiến thôn phệ cuối cùng giữa chính mình và luồng sấm sét bất diệt trong nguyên thần.

Trong cơn mưa tầm tã, ánh mắt lão già mặc đạo bào trên con đường thành công vẫn lóe lên. Ánh mắt lão già chuyển lên căn nhà Vương Lâm đang ỏe, đồng thời cũng không có dấu hiệu dừng lại. Khi ánh mắt lão chuyển lên căn nhà Vương Lâm thì tất cả lập tức tiên tán, hình ảnh thư sinh đang ở bên trong cũng tiêu tán, sau đó lại xuất hiện tất cả hình bóng của những người từng ở tại nơi đây.

Một lúc sau, lão già đã đảo mắt qua toàn bộ thành tây, sau khi không có chút phát hiện nào thì ánh mắt lão trở nên cực kỳ bình tĩnh. Lão già dùng hai tay bấm pháp quyết rồi điểm lên mi tâm, trong miệng truyền ra một tiếng gầm khẽ.

Khoảnh khắc này hào quang trên tộc ấn nơi mi tâm lại tăng mạnh, lão già lại đảo mắt nhìn khắp làm tòa thành lập tức tiêu tán giống như năm tháng đang liên tục cuốn ngược trở lại. Rất nhanh, trong mắt lão già đã xuất hiện một tình cảnh chiến trường cổ, rất nhiều quân đội phàm nhân chém giết nhau, mặt đất sậm màu máu.

Hai mắt lão già đột nhiên được khép lại, hào quang trên tộc ấn ở mi tâm cũng dần tiêu tán, cuối cùng thì khôi phục lại như thường. Lúc này bảy tu sĩ trung niên bên ngoài thân thể lão già cũng thu hồi ấn ký, vẻ mặt đám người hơi tái.

- Nơi đây không có tu sĩ che giấu, tiếp tục tìm kiếm ở nơi khác.

Lão già hất áo rồi thân thể nhảy dựng lên hóa thành cầu vồng phá voec mây đen bay về phương xa, bảy tu sĩ trung niên vội vàng theo phía sau.

Tình cảnh này không những xảy ra trên tất cả các địa phương của tu chân tinh Vương Lâm đang ở, hơn nưa còn được tiếng hành trên tất cả tu chân tinh trong Thái Cô Tinh Thần.

Thâí Cổ Tinh Thần hạ lệnh thì tất cả bộ tộc đều phải nghe theo, tất cả đều phải điều động lực lượng đi tìm kiếm tất cả tu chân tinh, tinh cầu bỏ hoang và tinh không vô tận.

Vẻ mặt Vương Lâm vẫn cực kỳ bình tĩnh, đối với chuyện đấm người kia bỏ đi hắn không có chút biểu cảm nào, ngay cả hai mắt cũng không mở ra, luồng sấm sét bất diệt gầm rống ngày càng nhỏ trong nguyên thần, quá trình vùng vẫy cũng ngày càng yếu.

Tầng mây trên bầu trời vẫn rất dày, từ khi mưa bắt đầu hàng lâm đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện đâu hiệu ngừng lại. Trong đêm mưa, ngay cả những tên báo canh cũng không cuất hiện, ngoài tiếng sấm sét ầm ầm và tiếng mưa ào ào thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Hai luồng sấm sét trong nguyên thần Vương Lâm liên tục tấn công nhau, cuối cùng cả hai ầm ầm dung hợp vào nhau. Lúc nào luồng sấm sét bất diệt gầm lên những tiếng không cam lòng cũng chẳng còn tác dụng, sấm sét này đã bị nguyên thần Vương Lâm thôn phệ hoàn toàn.

Khoảnh khắc khi luồng sấm sét bất diệt bị Vương Lâm thôn phệ thì tất cả những ý chí tồn tại bên trong cũng bị luyện hóa, đồng thời thần thức của hắn cũng dung nhập vào bên trong. Đột nhiên luồng sấm sét do nguyên thần Vương Lâm hóa thành lại chấn động, hắn rõ ràng cảm giác được lôi bản nguyên trong nguyên thần đang điên cuồng tăng mạnh với một loại tốc độ khó tin.

Sự gia tăng của lôi bản nguyên khó có thể miêu rả được, hầu như chỉ trong khoảnh khắc thì lục lượng lôi bản nguyên đã làm cho tu vi Vương Lâm, đơn thuần chỉ xét trên mặt tu lôi đã phá vỡ Toái Niết trung kỳ đỉnh phong, đang hướng về Toái Niết hậu kỳ.

Lực lượng lôi bản nguyên nổ lên vang vọng, khoảnh khắc này Vương Lâm chỉ thi triển lực lượng sấm sét thì đã đạt đến tu vi Toái Niết hậu kỳ.

Lực bản nguyên, tất cả quy tắc và ý cảnh căn bản đều chỉ dùng minh ngộ ra bản nguyên, chẳng khác nào tất cả ý cảnh và quy tắc sấm sét đã được hiểu rõ, vì vậy không có sự hạn chế của ý cảnh nên tu vi trăng lên rất mạnh.

Khoảnh khắc khi thôn phệ xong ý chí ẩn giấu trong luồng sấm sét bất diệt, tâm thần Vương Lâm vang lên những tiếng nổ ầm ầm, từng hình ảnh đột nhiên lóe lên từ trong ý chí. Đây là ký ức của luồng sấm sét bất diệt, ký ức ý chí.

Ký ức này đã trải qua thời gian quá lâu, tồn tại và không còn được đầy đủ, chỉ xuất hiện ba loại hình ảnh mà thôi.

Hình ảnh đầu tiên chính là sự tan vỡ, tất cả tinh không, tinh vực, thiên địa đều tan vỡ. Rất nhiều tinh không, rất nhiều tinh vực, vô biên vô hạn...Thậm chí còn vượt xa rất nhiều so với Nội giới và Ngoại giới, tình cảnh tan vỡ này giống như một kiếp nạn.

Khi quá trình tan vỡ xảy ra, rất nhiều sinh linh diệt vong, Vương Lâm thấy được những tu sĩ y phục kỳ dị, thấy được những loại mãnh thú kỳ quái. Thậm chí hắn còn nhìn thấy một Văn Thú lớn như một tu chân tinh đang bùng ra hắc mang, còn thấy được rất nhiều đầu lâu.

Nhưng khi hắn muốn tiếp tục nhìn kỹ thì một luồng sấm sét lao ra từ trong vị trí tan vỡ giống như đang muốn chạy trốn, sấm sét này được bao phủ trong những luồng hào quang vô tận.

Đây chỉ là một hình ảnh rất ngắn nhưng lại gây ra cho Vương Lâm rất nhiều rung động, nhưng tia chớp như ngọn sóng kinh thiên động địa kia chính là luồng sấm sét bất diệt.

Nhưng luồng sấm sét bất diệt này còn mạnh hơn rất nhiều lần so với khi bị Vương Lâm thôn phệ

Hình ảnh thứ hai chính là luồng sấm sét phóng khỏi tay một người đàn ông trung niên. Vẻ mặt người này cực kỳ lạnh lùng, trong mi tâm có một đồ án hoa bảy cánh, có bảy màu khác biệt.

- Đáng tiếc luồng sấm sét bất diệt này vẫn còn quá yếu, sợ rằng muôn đời cũng không thể khôi phục lại như năm xưa...Thôi, đưa ra ngoài, xem ngươi có duyên tạo hóa hay không.

Người đàn ông trung niên lắc đầy, tay phải vung lên, luống sấm sét này phóng ầm ầm về hư vô rồi biến mất.

Hình ảnh thứ ba chính là trên miếu thờ của Thiểm Lôi Tộc có một luồng sấm sét bất diệt giống như tồn tại từ muôn đời, sấm sét phát ra những tiếng nổ kinh thiên long trời lở đất.

Bên ngoài luồng sấm sét có tám người tu sĩ, trên mi tâm một lão già trong số tám người này chợt xuất huện một ký hiệu tia chớp.

Bảy người còn lại mặc những bộ y phục rất cổ quái hiống như không biết dùng vật chất gì tạo thành. Y phục đám người này bùng lên lưu quang giống như đang mặc cả dòng sông lên người.

Đặc biệt là một người đứng ở vị trí đầu tiên, rõ ràng người này là thủ lĩnh. Ánh mắt lão già Thiểm Lôi Tộc nhìn về phía người này cũng bùng lên cái nhìn cực kỳ cung kính và mơ hồ có cả sự sợ hãi.

Quanh thân thể người này có mọt luồng kim quanh bao quanh, Vương Lâm rất quen thuộc với luồng kim quang này.

- Không ngờ nó lại ở chỗ này...Đáng tiếc...Đáng tiếc

Vị thủ lĩnh lắc đầu, hắn xoay người. Khoảnh khắc khi kẻ này xoay người thì trong đầu Vương Lâm chợt nổ vang, đồng tử trong mắt co lại, trở nên sửng sờ.

- Hắn...Hắn là...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1267: Cực cảnh năm màu

Hình ảnh tiêu tán.

nhưng dung mạo của người đàn ông khi xoay người lại nói chuyện trước khi hình ảnh hoàn toàn biến mất lại rõ ràng khắc sâu trong tâm thần Vương Lâm giống như một dấu vết khó phai mờ.

Tướng mạo của người này rất lạ với Vương Lâm, hắn tin mình chưa từng gặp qua người này, nhưng... trong mắt trái của người này lại lóe lên một luồng sáng năm màu, mà luồng sáng này Vương Lâm lại cực kỳ quen thuộc, hắn chỉ nhìn một lần là biết được đây chính là cực cảnh.

cực cảnh năm màu.

Trong khoảng thời gian cả đời trước đây Vương Lâm chỉ mới nhìn thấy thứ này một lần, đó là thời gian rất lâu trước đo trên Chu Tước tinh, là vật trên Ngũ Hành tinh của Nạp Đa và hầu như đã gần biến mất khỏi ký ức Vương Lâm.

thậm chí khoảnh khắc khi Vương Lâm nhìn thấy cực cảnh năm màu lóe lên trong mắt trái của vị tu sĩ kia thì hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nói không nên lời. Vật này và cực cảnh năm màu của Nạp Đa rất có thể là một.

Vương Lâm quen với Nạp Đa thì cũng chính thức biết được chính mình đã mở ra một cánh cửa lớn cho cực cảnh, cũng làm cho Vương Lâm lần đầu tiên biết được cực cảnh không phải chỉ có một loại.

Năm xưa Nạp Đa cũng là một người trong nhóm đuổi giết Tư Đồ Nam, hắn trị thương trên Chu Tước tinh, bị Vương Lâm lấy mất túi trữ vật. sau khi đến Triệu Quốc báo thù thì bị người này đuổi theo.

Dù lúc này hình ảnh đã tiêu tán nhưng hai mắt Vương Lâm vẫn lóe lên, hắn mơ hồ phát hiện ra được một bí mật khổng lồ.

- Sợi kim quang bao quanh người này rõ ràng là Côn Cực Tiên, nếu kết hợp với những gì đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc nói trong trận chiến trước đó... Còn có cả cực cảnh năm màu... Đám tu sĩ thần bí này chẳng lẽ đi vào nội giới sao?

- Không biết trong Nội giới đã xảy ra biến cố gì mà cực cảnh năm màu lại rơi vào trong tay Nạp Đa. Thậm chí ngay cả pháp bảo Côn Cực Tiên cũng rớt xuống Chu Tước tinh...

- Tất cả mọi chuyện, rõ ràng Nạp Đa biết được rất nhiều chuyện... Ngũ Hành tinh... Nạp Đa...

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên trong lúc trầm mặc, hắn hít vào một hơi thật sâu sau đó cố gắng áp chế tất cả nghi ngờ xuống, dù sao đây cũng không phải lúc để suy tư.

Lúc này nguyên thần sấm sét của Vương Lâm đã mạnh hơn trước đây rất nhiều lần, nguyên thần xuyên khắp toàn thân, lôi bản nguyên cuồn cuộn giống như một vòng xoáy khổng lồ ầm ầm chuyển động bên trong.

Mỗi lần lôi bản nguyên vận chuyển đều làm cho mỗi tấc thịt mỗi tấc xương trong cơ thể Vương Lâm đều lóe lên tia chớp. Lúc này Vương Lâm hắn đã không còn là một tu sĩ mà chính là một luồng sấm sét.

Một luồng sấm sét nghịch thiên không cam lòng với vận mệnh.

Tu vi của Vương Lâm lúc này cũng đã xuất hiện những biến đổi cực kỳ kỳ dị, những thay đổi này dù là Ngoại giới hay Nội giới cũng chưa từng xuất hiện. Đơn giả cần thi triển lực lượng sấm sét thì tu vi của Vương Lâm đã vượt qua Toái Niết trung kỳ tiến lên toái Niết hậu kỳ.

Nhưng nếu không vận chuyển sấm sét mà chỉ dựa vào ngọn lửa, ý cảnh của chính bản thân và nguyên lực thiên địa thì tu vi Vương Lâm vẫn giữ nguyên là Toái Niết trung kỳ.

Điều này trực tiếp liên quan đến năm luồng bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm.

Bên ngoài mưa vẫn rơi ào ào, chốc chốc lại có sấm chớp bùng lên, bầu trời vẫn là ban đêm. Lúc này Vương Lâm trầm mặc đứng lên, hắn cầm trong tay chiếc áo tơi rách nát đã được người ở đây trước đó lưu lại rồi mặc lên người đẩy cửa ra khỏi nhà.

Khoảnh khắc khi cửa phòng được đẩy ra thì sấm chớp đột nhiên tiến đến chiếu sáng cả con đường đen kịt. Những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi, những ngôi nhà khắp bốn phía đã không còn ánh sáng đèn dầu, rõ ràng nhà nào cũng đang ngủ say.

Chốc chốc lại truyền đến tiếng khóc của một đứa trẻ bị sấm sét dọa cho sợ hãi, nhưng rất nhanh đã bị chính cha mẹ hô lên bắt đi ngủ.

Cơn mưa ào ào trên mặt đất đầy nước tạo thành những con sóng gợn, bên trong còn có rất nhiều lá cây. Vương Lâm đứng ngay cửa, hắn ngẩng đầu nhìn tia chớp xẹt qua lại trên bầu trời đen, hắn nắm chặt áo tơi rồi đi ra khỏi phòng.

Con đường không có người, chỉ có một mình Vương Lâm lặng lẽ đi về phía trước, ngoài mưa thì chỉ còn lại những tiếng gió hú nức nở.

Ở vị trí giao tiếp giữa cuối thành tây và thành bắc, nơi này tương đối náo nhiệt, ngày thường thời tiết tốt thì dù ban ngày hay ban đêm nơi đây cũng rộn rã tiếng người, dù là thanh lâu hay sòng bạc thì ban đêm ở đây vẫn có rất nhiều người.

Nhưng trời đổ mưa quá lớn làm nơi này cũng yên tĩnh trở lại, chỉ có vài gian tửu lâu và khách sạn lộ ra những luồng ánh sáng yếu ớt, ánh sáng cũng bập bùng trong mưa gió.

Vương Lâm chậm rãi đi qua thành tây, hắn đi đến bên ngoài một căn lầu các, trong đó chỉ có một ngọn đèn dầu yếu ớt, có ba người đàn ông đang ngồi uống rượu nhìn bầu trời đêm mưa gió rồi khẽ nói chuyện với nhau. Tiểu nhị cửa hàng ngồi ở bên cạnh, hắn ngáp một cái thật sâu, hai mắt nhập nhèm hình như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Vương Lâm đi vào trong tửu lâu, hắn nâng bầu rượu đặt lên mặt bàn trước mặt tên tiểu nhị rồi khẽ nói:

- lấy cho một bầu rượu!

Vì Vương Lâm đi vào mà trong tửu lâu chợt bùng lên một luồng gió lạnh, lúc này tiểu nhị bị hơi lạnh phóng đến, hắn dụi dụi mắt nhìn Vương Lâm. Sau khi nói khẽ vài câu thì hắn đứng lên cầm bầu rượu trên bàn trực tiếp đi vào phòng sau. Một lúc sau hắn đi ra đặt bầu rượu trước mặt Vương Lâm rồi nói:

- Ba tiền Phàn Tinh!

Vương Lâm trả tiền, hắn cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, một cảm giác cay nồng quen thuộc bùng lên trong cuống họng rồi hóa thành một luồng khí nóng chuyển xuống bụng. Rượu này rất mạnh, thích hợp để uống vào khi giết người, loại này Vương Lâm rất thích.

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu đi khỏi tửu điếm, hắn đi trong mưa gió tiến về phương xa. Lúc này bầu trời đầy sấm sét, những tia chớp lóe lên chiếu sáng cả con đường trước mặt Vương Lâm. Hắn không quay về thành tây mà đi về thành bắc, chậm rãi cất bước đi tới.

Trong đêm mưa cứ chốc chốc Vương Lâm lại uống một ngụm rượu, nhịp bước không nhanh nhưng mỗi lần tiến lên giống như ngay cả mưa cũng hơi khựng lại.

Phía bắc tu chân tinh, trong bầu trời mênh mông cách đô thành không xa, lão già trước đó đã thi triển thuật thần thông kiểm tra đang cất bước đi với vẻ mặt âm trầm. Bảy người đàn ông trung niên đang đi theo phía sau, vẻ mặt có chút mỏi mệt.

Đêm nay đám người bọn họ đã tìm kiếm rất nhiều địa phương nhưng không có bất kỳ phát hiện gì, rõ ràng người hủy diệt Thiểm Lôi tộc không có ở nơi đây.

- Trưởng lão, tất cả tu chân tinh trong tinh vực đều đã được rất nhiều người kiểm tra, nhưng cho đến lúc này vẫn không có bất kỳ phát hiện nào, nói không chừng tên hung thủ không có ở đây...

- Có lẽ hắn không ở trong tu chân tinh này nhưng nhất định là đang ở trong tinh vực này.

Lão già mặc đạo bào vẫn tiến về tinh không phía trước, lão mở miệng nói bằng giọng âm trầm.

- Vân Lạc Đại Tư Trường Tôn Hội đã tính ra người đó ở trong tinh vực này, không bao lâu nữa sẽ tìm ra được tung tích. Nếu chúng ta có thể tìm được người đó trước khi VÂn Lạc Đại Tư tính toán ra, tất nhiên...

Ánh mắt lão già chợt lóe lên, lão vừa nói đến đây thì bầu trời đột nhiên nổ vang, tia chớp giao thoa vào nhau chiếu sáng cả thiên địa, ngay sau đó không gian lại trở nên đen tối. Khoảnh khắc khi bóng tối bao phủ thì có một hình bóng đang mặc áo tơi cầm bầu rượu tiến tới từng bước.

Tốc độ của hình bóng kia quá nhanh, nhanh đến mức không người nào phát hiện ra, nhanh đến mức ngay cả lão già và bảy người phía sau cũng không thể nào phát hiện được. đúng lúc này hình bóng áo tơi đã đi đến trước mặt lão già chưa đến ba thước.

Đồng tử trong mắt lão giả mặc đạo bạo chợt co rút lại bùng ra vẻ khiếp sợ và kinh hoàng. Lão căn bản không có chút phản ứng nào, người mặc áo tơi dùng tay phải đưa bầu rượu lên ngửa cổ uống một ngụm, sau đó tay trái tùy tiện vung lên điểm lên mi tâm lão già.

Khoảnh khắc này bầu trời đột nhiên vang lên những tiếng sấm ầm ầm, nguyên thần trong cơ thể lão già đột nhiên được chia ra một phần rồi phóng ra khỏi cơ thể, xuất hiện ở phía sau.

Khoảnh khắc khi một phần nguyên thần rời khỏi cơ thể lão già thì hình bóng Vương Lâm vẫn tiến về phía trước, tay trái hắn chụp lấy nguyên thần rồi đi về phương xa.

Lúc này tiếng sấm vừa lúc biến mất nhưng dư âm vẫn còn vang vọng trong thiên địa. Khi tia chớp lóe lên chiếu sáng mặt đất thì bảy người tu sĩ căn bản không phát hiện ra bất cứ điều gì. giống như lão già mặc đạo bào trước mặt cũng lộ ra vẻ mê man những cũng khôi phục lại rất nhanh.

- Tất nhiên sẽ lập được công lớn.

Vẻ mặt lão già đạo bào vẫn âm trầm như trước nhưng hình như đã trở nên trắng bệch. Lão hầu như không thể nào phát hiện ra, cũng không thể nhớ được tình cảnh hoảng sợ vừa rồi. thân thể lão già lóe lên rồi phóng về phương xa.

KHoảnh khắc khi tia chớp lóe lên chiếu sáng thiên địa, hình bóng áo tơi ở sau lưng tám tu sĩ đã càng ngày càng xa. Trong tay trái của Vương Lâm đang cầm một phần nguyên thần, bộ dạng của nguyên thần chính là lão già đạo bào vừa rồi. Lão muốn mở miệng kêu cứu nhưng không có bất kỳ âm thanh nào được truyền ra.

Ngay cả bảy người đang phóng đi phía trước và lão già đạo bào chỉ cần quay đầu nhìn lại thì sẽ thấy hình bóng áo tơi, nhưng bọn họ lại không biết, vì vậy mà dần đi xa.

Vương Lâm uống vào một ngụm rượu, hắn tiến bước trên con đường đầy bùn ở thành tây. Lúc này hắn đi thẳng về phía trước, khi đến trước nhà thì đẩy mạnh cửa đi vào.

Tay trái Vương Lâm vẫn cầm lấy một phần nguyên thần, khoảnh khắc khi hắn tiến vào giữa phòng thì tay trái khẽ bóp. Lúc này một phần nguyên thần lập tức tan vỡ, tất cả ký ức bên trong đều bị Vương Lâm rút ra ngoài.

Tất nhiên Vương Lâm sẽ không mạo hiểm giết chết lão già đạo bào, nhưng hắn lại rất muốn biết những tình cảnh đang xảy ra trên Thái Cổ Tinh Thần. Vì vậy hắn lợi dụng lúc đối phương không phát hiện ra mà

dùng thuật sấm sét cắt một phần nguyên thần đối phương, dùng phương pháp này mà lấy được ký ức.

- Quả nhiên giống như ta dự đoán, Thái Cổ Tinh Thần đang triển khai tìm kiếm trên diện rộng. Còn VÂn Lạc Đại Tư Trường tôn hội...thần thông của người này có thể tính ra ta đang ở địa phương nào...

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, thông qua ký ức nguyên thần mà hắn biết được Thái Cổ tinh thần đang dồn toàn lực truy tìm chính mình, đồng thời hắn cũng biết được tất cả bố trí trong toàn bộ tinh vực này.

Vương Lâm cười lạnh rồi vung tay phải lên, trong tay hắn lập tức xuất hiện một nguyên thần. Đây là nguyên thần của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, lúc này hai mắt hắn đang nhắm chặt, hơi thở mong manh.

- Ngoài niệm lôi thì vẫn còn năm luồng sấm sét khác nữa, ta phải đạt được từ trong nguyên thần của vị đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc này. Trước đó người này đã thi triển thần thông sáu luồng sấm sét, cũng không phải được ngưng tụ từ trong thân thể ra mà được triệu hoán. Sau đó tuy tiêu tán nhưng cũng không phải tận diệt, có thể kêu gọi ngưng tụ ra một lần nữa. đáng tiếc là sấm sét có chín luồng, lúc này vẫn chưa được đầy đủ... Chẳng biết có thể đủ lực lượng sấm sét để ta vượt qua Thiên Nhân Suy Kiếp và dùng lôi đạo để tiến lên Đệ Tam Bộ đại năng hay không?

Vương Lâm cũng không nói nhiều mà há miệng khẽ hút, nguyên thần đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc lập tức hóa thành một luồng lưu quang bị nuốt

vào miệng. Lúc này nguyên thần sấm sét trong cơ thể lập tức nổ vang, nguyên thần đại trưởng lão lập tức vỡ vụn, sau đó lại bị hấp thu vào.

Khoảnh khắc này nguyên thần sấm sét của Vương Lâm đột nhiên chuyển động, sau khi thôn phệ đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc thì thay đổi hình dạng. đột nhiên nguyên thần của Vương Lâm lại hóa thành hình dạng của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc.

Nguyên thần Vương Lâm đang trợn trừng mắt, trong mắt lóe lên lôi quang cực kỳ dữ dội.

- Thiên Ẩn Lôi, Địa Dung Lôi, Nguyên hóa lôi, Từ Hợp lôi, Đạo Ý lôi, Linh Niệm lôi, tất cả xuất hiện cho ta.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1268: Tư Mặc Tử

Khoảnh khắc Lôi Lục đạo được truyền ra từ trong thần niệm của nguyên thần Vương Lâm thì lập tức bùng ra những luồng hào quang kinh người. May mà những luồng sáng này đã được thân thể hắn ngăn cách, nếu không sợ rằng toàn bộ tu chân tinh sẽ được chiếu sáng như ban ngày.

Khi hào quang bùng lên dữ dội thì trong nguyên thần của Vương Lâm giống như được xé toạc ra một lỗ hổng, một khe nứt lập tức xuất hiện. Khe nứt này được sinh ra trên nguyên thần Vương Lâm nhưng không

mang đến bất kỳ tổn thương nào, trong khe nứt có màu đen kịt giống như đi thông sang một thế giới khác.

Dưới sự kêu gọi của thần niệm Vương Lâm, bên trong khe nứt lập tức chuyển động giống như một dòng khí đang xoay chuyển, mơ hồ truyền ra những âm thanh ầm ầm.

Khoảnh khắc này Lôi Lục đạo từ trong khe nứt bay ra trong tiếng nổ ầm ầm. Lôi lục đạo đã được Thiểm Lôi tộc sưu tập cả vài vạn năm vì vậy mà rất hùng mạnh, lúc này vừa lao ra thì lập tức vờn quanh bên ngoài thân thể Vương Lâm, sau đó lại nhanh chóng xoay tròn.

Một loại cảm giác bành trướng lập tức từ trong thân thể Vương Lâm bùng ra, cũng may hắn có thân thể Cổ Thần, nếu là tu sĩ tầm thường thì thân thể chắc chắn sẽ nổ tung.

Nhưng dù là như vậy thì cũng có hàng loạt luồng sấm sét từ trong lỗ chân lông của Vương Lâm chui ra, y phục toàn thân không gió mà bay, tất cả mọi vật trong nhà đều có sấm sét xẹt qua xẹt lại.

Vì vậy mà sấm sét trong những đám mây bên ngoài lập tức trở nên điên cuồng, những tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Mưa rơi xuống ngày càng lớn, những biến hóa dữ dội này làm Vương Lâm mở bừng hai mắt ra.

- Có sơ xuất...

Vẻ mặt Vương Lâm hơi âm trầm, thân thể hắp lập tức lóe lên không chút do dự rồi biến mất khỏi căn nhà. SẤm sét và tia chớp vẫn ầm ầm và xẹt qua lại trên bầu trời, hình bóng Vương Lâm thuấn di ra ngoài rồi hiện thân ở vị trí cuối cùng ở phía nam tu chân tinh, đây là Thập Vạn đại sơn, một vùng núi non hiểm trở kéo dài liên tục.

Hình bóng Vương Lâm lóe lên rồi xuất hiện trong một sơn cốc ở một vị trí rất sâu trong Thập Vạn đại sơn. Khi Vương Lâm xuất hiện thì bên ngoài cơ thể lập tức được bao phủ trong hào quang, quá trình hào quang vặn vẹo làm không gian xung quanh tan ra một thể, tuy hai mà một.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống dưới luồng hào quang, hai tay hắn bấm pháp quyết rồi bắt đầu luyện hóa thật nhanh.

Lúc đầu Vương Lâm cứ tưởng rằng Lôi Lục đạo sẽ đi theo sấm sét trong người và không hiện ra bên ngoài, hắn tưởng chỉ cần dùng chính nguyên thần của mình thì sẽ đủ để bao phủ tất cả. Nhưng Vương Lâm không nghĩ rằng sau khi Lục Đạo xuất hiện thì nguyên thần không thể thôn phệ trong khoảng thời gian ngắn được, hơn nữa lại có lôi quang từ trong thân thể bùng ra.

luồng lôi quang này rất nhỏ nhưng khoảnh khắc khi xuất hiện lại làm cho một vài tu sĩ trên tu chân tinh này phải chú ý.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm rời khỏi nhà thì vẻ mặt đám tu sĩ trong lầu các cao nhất ở hoàng thành đột nhiên biến đổi, bọn họ mơ hồ phát hiện được ở thành tây bùng lên một luồng sấm sét kinh người. Đám người này lập tức quét thần thức tới nhưng lại không có bất kỳ phát hiện gì.

Đám tu sĩ này tâm trí cực cao, chỉ trong khoảnh khắc đã suy đoán được nguyên nhân và kết quả.

- Dù không phải là kẻ đã tiêu diệt Thiểm Lôi tộc, nhưng ẩn giấu ở đây thì nhất định có mưu đồ gì đó.

Vẻ mặt lão già Toái Niết trở nên âm trầm, thân thể lão lóe lên rồi phóng thẳng về phương xa. Đám người còn lại cũng vội vàng đi theo phía sau.

Không phải chỉ có đám người này, lão già đạo bào bị lấy mất một phần nguyên thần đang định rời khỏi tu chân tinh cũng xoay người lại thật mạnh, trong mắt bùng ra những luồng sáng kỳ dị. Lão không nói nhiều mà lập tức thay đổi phương hướng, sau đó lại bùng thần thức ra kiểm tra thật kỹ.

Địa phương phía tây tu chân tinh cũng có một đám tu sĩ mặc áo trắng quét thần thức qua, sau khi tìm kiếm ở phía tây không phát hiện ra bất kỳ điều gì, vốn cũng muốn bỏ đi nhưng vẻ mặt người đàn ông trung niên dẫn đầu đoàn người lại biến đổi lớn, người này không cần suy nghĩ nhiều mà trực tiếp thay đổi phương hướng.

Đúng lúc này, trong Thái Cổ tinh thần có một vùng tinh vực bị sương mù bao phủ, chỗ này là địa phương của rất nhiều đại tộc, lúc này trong một địa phương rất sâu, trên một tu chân tinh màu xanh, nơi đây có một hồ nước như gương và tuyệt đẹp.

Trong hồ nước có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có rất nhiều lầu các trang nhã và cực kỳ khác biệt. Bốn phía nơi đây được trồng rất nhiều hoa cỏ, hương thơm kinh người, gió thổi qua làm hồ nước rung động đồng thời cũng đưa mùi hương này về phương xa.

Có một cô gái hắc y đang khoanh chân ngồi ngoài một căn lầu, cô gái này có mái tóc dài đến eo, khi gió thổi qua thì những lọn tóc bay bổng. Gương mặt của nàng bị mái tóc đen che khuất nên không thể nhìn rõ, hai tay như ngọc, trước người có một khối nước hình cầu chậm rãi xoay tròn và bùng ra hàng loạt hơi nước.

Trong quả cầu nước đang xoay tròn giống như đang chứa những hình ảnh hỗn loạn, bên trong đầy hào quang đang vận chuyển và vặn vjeo, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó đang xuất hiện hình bóng của một người thanh niên áo trắngm, hình bóng này có chút cảm giác cô đơn và lạnh lẽo.

Không lâu sau, quả cầu nước vặn vẹo, hình bóng kia ngày càng rõ ràng, đây đúng là Vương Lâm.

Đúng lúc này hai mắt đang được giấu trong lớp tóc đen bóng của cô gái hắc y chợt lóe lên ánh sáng kỳ dị, quả cầu nước trước người nàng lập tức

nổ tung hóa thành hàng loạt giọt nước nhỏ.

Trong một màn nước do những giọt nước nhỏ tạo thành chợt hiện lên một vùng tinh không, tinh không này chỉ có duy nhất một tu chân tinh.

- Nói cho Trường Tội Hội và các vị trưởng lão biết, VÂn Lạc đã tính ra được người hủy diệt THiểm Lôi tộc hiện đang ở chỗ nào rồi.

Cố gái hắc y khẽ mở miệng nói.

Khoảng khắc khi lời nói vang lên thì bầu trời hòn đảo nhỏ lập tức có ba bóng người đựoc huyễn hóa ra, ba người này đều ôm quyền hướng về phía cô gái, sau đó hình bóng chợt tiêu tán.

Không lâu sau, ngoài tu chân tinh mà Vương Lâm đang trú ngụ, tất cả tu sĩ Thái Cổ tinh thần trong phạm vi rất nhiều vạn dặm xung quanh tu chân tinh này đều nhận được mệnh lệnh của Trường Tôn Hội, tất cả đều phải tụ tập về đây.

Đúng lúc này, trong tinh không Thái Cổ tinh thần có một khe nứt rất sâu, nơi đây thường chìm vào trong bóng tối, đồng thời còn có những luồng khí lạnh bùng lên. nếu có sinh linh nào bị hút vào trong này thì chắc chắn sẽ chết.

Nhưng lúc này ở rất sâu trong khe nứt hư vô, trong bóng tối đang được những luồng khí lạnh bao phủ có một người đàn ông trung niên đang khoanh chân ngồi. Vẻ mặt người này cực kỳ âm trầm, hai mắt hắn khép chặt lại, đang chậm rãi thổ nạp.

Mỗi lần người này hít vào một hơi đều làm cho những luồng khí lạnh vô tận điên cuồng phóng đến ngưng tụ lại. Những tiếng ken két vang lên, rất nhiều hàn băng được tạo ra nhưng lại tan vỡ ngay lập tức, sau đó bị người đàn ông trung niên hút vào trong thân thể.

Trước mặt người đàn ông trung niên đang bay bổng một luồng bạch quang, bên trong luồng sáng này giống như có ẩn giấu hồn phách nhưng không thể nhìn rõ bộ dạng. Luồng bạch quang chậm rãi chuyển động giống như những sợi khói trắng mờ ảo đang từ trong đó bùng ra, sau đó được hút vào trong thất khiếu người đàn ông trung niên.

Một lúc lâu sau người đàn ông trung niên này mở bừng mắt ra, hắn nhìn về luồng bạch quang trước mặt rồi lẩm bẩm:

- Lục Phẩm đạo linh quả nhiên có lực lượng kinh thiên động động. TA mới hấp thu được sáu phần đã mơ hồ có dấu hiệu đột phá Không Niết sơ kỳ... Tuy khoảng cách đột phá vẫn còn rất xa, nhưng loại cảm giác này từ lâu rồi chưa từng xuất hiện... Bốn cảnh giới Không là Niết, Linh, Huyền Kiếp!

Người đàn ông trung niên này mở miệng nói thì vẻ mặt khẽ động, hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa. Chỉ thấy một luồng sáng đỏ thẫm phá vỡ

thiên địa phóng vào sâu trong vết nứt rồi xuất hiện trước mặt người này.

Luồng sáng đỏ thẫm chiếu sáng tất cả không gian khe nứt, trong trung tâm luồng sáng là một huyết chỉ.

- Tư Mặc Tử đại năng, lệnh của Trường Tôn Hội, bắt giữ người hủy diệt Thiểm Lôi tộc được một Lục Phẩm đạo linh, giết chết người này được nhận một Cửu Phẩm đạo linh.

Người đàn ông trung niên này chính là một trong ba người Đệ Tam Bộ đại năng đuổi giết Thác SÂm khi Vương Lâm tiến vào trong Thái Cổ tinh thần.

Tư Mặc Tử.

Ánh mắt Tư Mặc Tử lóe lên, hắn vung tay phải về phía trước, hyuết chỉ lập tức rơi vào tay. Sau khi hắn bó p lại thì huyết chỉ vỡ tan hóa thành một luồng khí tức màu đỏ chui vào trong cánh tay Tư Mặc Tử.

- Việc này đơn giản, ta có thể hoàn thành!

Tư Mặc Tử chậm rãi mở miệng, hai mắt đột nhiên khép chặt, một hình ảnh hư ảo từ trong thân thể bùng ra rồi hóa thành một bộ dạng cực kỳ

giống với Tư Mặc Tử. Nhưng tu vi của hình ảnh hư ảo này không phải là Đệ Tam Bộ mà chính là Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy.

Hình ảnh hư ảo tiến về phía trước rồi biến mất trong khe nứt.

lúc này Vương Lâm đang ẩn thân trong Thập Vạn đại sơn, hắn không quan tâm đến chuyện taonf bộ tu sĩ đang tiến hành điều tra trên tu chân tinh. Dù trên đỉnh đầu có hàng loạt cầu vồng phóng qua nhưng hai mắt Vương Lâm vẫn khép chặt, hắn bắt đầu điên cuồng luyện hóa Lục Đạo Lôi.

Lúc bắt đầu thì Vương Lâm luyện hóa Linh Niệm Lôi, hiện nay Vương Lâm cũng đã có rất nhiều Linh Niệm lôi vì vậy quá trình luyện hóa cũng rất đơn giản. Không lâu sau, tất cả Linh Niệm lôi được Thiểm Lôi tộc kiếm đựoc trong rất nhiều năm qua đã bị Vương Lâm hấp thu toàn bộ.

Vì vậy mà Linh Niệm lôi của Vương Lâm trở nên cuwjc kỳ hùng hậu. Linh Niệm lôi bao quanh nguyên thần sấm sét của Vương Lâm rồi chậm rãi xoay tròn, mỗi lần nó chuyển động một vòng đều là nguyên thần Vương Lâm nở ra một ít, tu vi cũng vì vậy mà tăng mạnh.

Quá trình lôi tu đang tiến về phía Toái Niết đại viên mãn, đang liên tục tiến thẳng lên. Nếu không tu hành vạn năm thì rất khó đạt đến tu vi Toái Niết trong ba cảnh giới Đệ Nhị Bộ, vì vậy không cần phải nói đến chuyện đột phá. Thời gian tu đạo của Vương Lâm cũng không thể nào so sánh với những lão quái, hắn bước vào Toái Niết nhờ Đạo quả, lúc này lại tăng mạnh, lại lấy được tạo hóa sấm sét.

nhưng dù như vậy thì cũng không thể nào tiến lên rất cao, trừ khi... Chín luồng sấm sét đi kèm theo lôi bản nguyên trở nên đại thành.

Nhưng sau khi đại thành thì có thể tiến vào Đệ Tam Bộ hay không? Điều này Vương Lâm cũng không thể biết được, hắn mơ hồ có cảm giác hình như không phải mọi chuyện đều đơn giản như vậy, dù sao hắn cũng không lựa chọn phương pháp tu luyện hương hỏa...

- Dù thế nào cũng không nên tu luyện hương hỏa!

Tu tưởng của Vương Lâm cực kỳ kiên định, sau khi dung hợp Linh Niệm lôi thì nguyên thần sấm sét lập tức há miệng, phóng về phía những luồng sấm sét còn lại mà thôn phệ.

Thời gian chậm rãi trôi, chỉ nháy mắt đã qua một ngày.

Trong khoảng thời gian một ngày này có rất nhiều tu sĩ tụ tập đến tu chân tinh của Chân Ngôn tộc, tu sĩ rất đông với số lượng trên vài vạn. Trong đám tu sĩ này có rất nhiều cường giả, những người được phái đến đây thì có rất ít người yếu đuối.

Trong khoảng thời gian một ngày này toàn bộ tu chân tinh đều bị một đám vài vạn tu sĩ điên cuồng tìm kiếm, hàng loạt địa phương bị lục lọi hầu như muốn lật ngược tu chân tinh này lên.

Dù là Thập Vạn đại sơn vương cũng bị nhóm tu sĩ này kiểm tra từng tấc đấc, nhưng cuối cùng dù bọn họ có tìm kiếm thế nào cũng không thể phát hiện ra một chút dấu hiệu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1269: Cánh cửa Không Chi

Địa phương Vương Lâm cũng có vài tu sĩ đi qua, cũng có rất nhiều luồng thần thức đảo qua nhưng không có bất kỳ người nào phát hiện được sự tồn tại của Vương Lâm.

Vương Lâm khoanh chân ngồi giống như hòa cùng một thể với hoàn cảnh xung quanh, tất cả thần thông và ánh mắt rơi xuống đều không phát hiện được bất kỳ sự biến đổi nào ở đây.

Khí tức của cả người Vương Lâm đã sớm hòa cùng một thể với Thập Vạn đại sơn, tuy hai mà một.

Thiên Ẩn lôi đã được luyện hóa thành công trong tâm thần Vương Lâm, đã trở thành một luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên. Ngay cả Địa Dung lôi cũng đã được hắn điên cuồng thôn phệ thành công trước đó vài canh giờ.

lúc này Vương Lâm đã biết được thời gian cực kỳ cấp bách, hầu như hắn không chút do dự hướng về phía luồng sấm sét thứ tư mà thôn phệ.

Nguyên Hóa lôi được nguyên lực trong thiên địa ngưng tụ ra, dưới nguyên thần sấm sét khủng bố của Vương Lâm thì sau ba canh giờ Nguyên Hóa lôi đã ầm ầm run rẩy, không thể nào phản kháng, sau đó bị Vương Lâm thôn phệ.

Bên ngoài nguyên thần sấm sét của Vương Lâm đã có bốn luồng sấm sét xoay quanh, nguyên thần của hắn càng lúc càng mạnh, tu vi cũng đánh thẳng về phía cánh cửa cuối cùng của Toái Niết đại viên mãn.

- Từ Hợp lôi, ta đã dùng danh nghĩa sấm sét thiên địa ra lệnh cho ngươi trở thành một luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên.

Nguyên thần sấm sét vang lên những tiếng nổ ầm ầm, luồng sấm sét Từ Hợp lôi thứ năm đang điên cuồng vùng vẫy. Luồng sấm sét này cực kỳ quỷ dị, ẩn giấu một luồng từ tính, đồng thời còn bùng ra một lực lượng bài xích cực mạnh.

Muốn hoàn toàn lyuện hóa luồng sấm sét này thì phải mất vài ngày, vì vậy mới chậm rãi làm cho lực bài xích tiêu tán và trở thành một luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên. Nhưng Vương Lâm cũng không có thời gian dây dưa, khi thấy Từ Hợp lôi này phản kháng dữ dội thì hừ lạnh một tiếng, bốn luồng sấm sét đang bao quanh nguyên thần đột nhiên nổ mạnh, sau đó trực tiếp phóng lên Từ Hợp lôi.

Tất cả hóa thành một luồng lực lượng khổng lồ ầm ầm đánh vào luồng lực từ bài xích, những tiếng nổ dữ dội vang lên. Từ Hợp lôi không thể nào chống cự lại được, nó hơi giãy dụa rồi ầm ầm tan vỡ.

Khoảnh khắc khi Từ Hợp lôi tan vỡ thì nguyên thần Vương Lâm há rộng miệng nuốt vào, nguyên thần đột nhiên thôn phệ Từ Hợp lôi. Vì không phải được tạo thành do luyện hóa mà hấp thu khi tan vỡ nên Từ Hợp lôi này yếu hơn rất nhiều những luồng sấm sét khác đang bao quanh nguyên thần.

Nhưng Vương Lâm lại không quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, sau khi hấp thu luồng sấm sét thứ năm này thì bên ngoài nguyên thần của hắn đã có năm luồng sấm sét điên cuồng xoay chuyển. Những tiếng nổ ầm ầm vang lên, tu vi Vương Lâm đột nhiên phá tan cánh cửa Toái Niết hậu kỳ để tiến lên Toái Niết đại viên mãn.

Khoảnh khắc khi Vương Lâm tiến lên Toái Niết đại viên mãn thì nguyên thần trong cơ thể nhanh chóng bành trướng, nguyên thần phóng thẳng về phía Đạo Ý lôi.

Đạo Ý lôi này được Thiểm Lôi tộc sưu tầm trong nội giới, dù sao thì chỉ những nhân tài có ý cảnh khủng bố mới ngưng tụ ra đạo niệm và Đạo Ý Lôi này chính là như vậy.

Nếu Đạo Ý lôi dám phản kháng thì chắc chắn Vương Lâm sẽ không do dự mà đánh tan rồi hấp thu, lúc này nguyên thần của hắn bùng lên khí thế vạn quânn, khoảnh khắc khi đến gần Đạo Ý lôi thì luồng sấm sét này lại không dám vùng vẫy.

Trong Đạo Ý lôi bùng ra một luồng đạo niệm cực kỳ hỗn tạp, những đạo niệm này hóa thành hàng loạt hồn phách. đám hồn phách này tạo ra cho Vương Lâm cảm giác cực kỳ quen thuộc, bọn họ đều là tu sĩ Nội giới.

Đám hồn phách này cũng cảm nhận được đạo niệm của Vương Lâm, tất cả lập tức ngưng tụ lại rồi phóng thẳng vào nguyên thần mà chẳng cần Vương Lâm thôn phệ. Đạo Ý lôi đã tự động tiến hành quá trình dung hợp.

Một quá trình dung hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Sau khi hoàn toàn luyện hóa sáu luồng sấm sét thì tất cả đều vờn quanh nguyên thần Vương Lâm, tất cả đều nhanh chóng xoay tròn. Tu vi trên phương diện lôi tu của Vương Lâm đã đạt đến Toái Niết đỉnh phong trong Đệ Nhị Bộ.

Hai mắt Vương Lâm mở bừng ra, bên ngoài ký hiệu sấm sét trong mắt phải có sáu luồng sấm sét khác đang xoay tròn, những tiếng sấm động ầm ầm liên tục vang vọng bầu trời tu chân tinh.

Vài vạn tu sĩ đang tìm kiếm tung tích Vương Lâm lập tức cảm nhận được tiếng sấm động ngày hôm nay có chút khác lạ, tất cả đều tản thần thức ra tạo thành một con sóng quét ngang thiên địa nhưng không phát hiện được bất kỳ điều gì.

Nếu không phải Chân Ngôn tộc liều mạng ngăn cản thì đám tu sĩ này đã sớm luyện hóa cả tu chân tinh, không thèm để ý đến sinh linh nơi đây, dù thế nào cũng phải để Vương Lâm thò mặt ra.

Những luồng cầu vồng bao phủ cả bầu trời, dù bất kỳ địa phương nào cũng có sự tồn tại của tu sĩ.

Vương Lâm lộ ra một nụ cười lạnh, sáu luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên đã hoàn thành, nhưng đây không phải là mức độ cuối cùng của hắn. Nếu muốn lôi bản nguyên được đại thành thì cần phải có ba luồng sấm sét nữa. Vương Lâm chỉ biết còn lại ba loại nhưng không lần ra bất kỳ manh mối nào.

- Đối với sấm sét bao quanh lôi bản nguyên thì không cần phải đi tìm theo phương pháp cũ, ta nói nó là sấm sét bao quanh lôi bản nguyên thì nó chính là như vậy.

Vương Lâm vốn cũng là một người coi trời bằng vung, nếu đã không còn bất kỳ tin tức nào về ba luồng sấm sét còn lại thì hắn chuẩn bị tự mình tjao ra.

- Ta muốn xem sau khi chín luồng sấm sét bao quanh lôi bản nguyên được đại thành thì tu vi của ta có thể đạt đến mức độ đại thành, đạt đến Đệ Tam Bộ theo lôi bản nguyên hay không.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên hồng quang, cực cảnh đột nhiên lóe lên rồi xông ra.

- Cực cảnh hay thiên kiếp cũng là một loại sấm sét! Ta mặc kệ cực cảnh thiên kiếp trước đó là thứ gì, nhưng lúc này ngươi là tia chớp cực cảnh, chính là luồng sấm sét thứ bảy của Vương Lâm ta. Ta là người nắm giữ sấm sét đứng đầu thiên địa, lời nói của ta chính là mệnh lệnh năm tháng với ngươi. Cực cảnh sấm sét, trở về vị trí cũ cho ta.

Dưới thần niệm của Vương Lâm, tia chớp cực cảnh lập tức nổ lên ầm ầm. Nhưng lúc này cực cảnh lại xoay ngược lại phóng vào mắt phải Vương Lâm, khoảnh khắc này đã trực tiếp xuất hiện trong mắt phải.

Cực cảnh đã trở thành luồng sấm sét thứ bảy.

lúc này bên ngoài ký hiệu lôi bản nguyên trong mắt phải Vương Lâm đã có bảy luồng sấm sét bao quanh, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố từ trong người hắn bùng ra ngoài.

Lúc này Vương Lâm đã hoàn toàn dung hợp với Thập Vạn Đại Sơn, sấm sét bùng ra trên người hắp lập tức khuếch tán ra khắp Thập Vạn Đại Sơn,

sau đó lại khuếc tán ra khắp tất cả đại lục trên tu chân tinh.

Những âm thanh ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, trên tất cả đại lục của tu chân tinh đang bùng lên số lượng sấm sét vô tận.

Luồng sấm sét này không đánh phàm nhân bị thương nhưng hào quang bùng lên kinh thiên.

Vài vạn tu sĩ đang tìm kiếm tung tích Vương Lâm đã bị biến đổi đột nhiên làm cho khiếp sợ và hưng phấn, tất cả lại bắt đầu điên cuồng tìm kiếm.

Có những tu sĩ Thái Cổ Tinh Thần đạt đến Thiên Nhân Suy Kiếp liên hợp lại cùng với nhau để thần thức tăng mạnh, sau đó lại quét ngang thiên địa.

- Lôi Oa, ngươi là mãnh thú ẩn chứa huyết mạch sấm sét, có được ý chí sinh linh. Ngươi đã theo ta nhiều năm, dù tu vi không cao nhưng ẩn giấu ý chí nghịch tu cả đời Vương Lâm ta.

- Hôm nay ta lấy danh nghĩa là kẻ đứng đầu sấm sét thiên địa phong cho ngươi làm linh hồn lôi đồ thứ tám, trở thành luồng sấm sét thứ tám, ta ban cho ngươi tên là Huyết Mạch lôi. Ta không thèm quan tâm đến chuyện quá khứ, nhưng kể từ hôm nay ngươi có thân phận là luồng sấm

sét thứ tám, ngươi đã trở thành luồng sấm sét thứ tám tồn tại vĩnh hằng muôn đời.

Khoảnh khắc khi luồng thần niệm mênh mông và khủng bố của Vương Lâm truyền ra, Lôi Oa đã đi theo Vương Lâm rất nhiều năm đột nhiên phóng ầm ầm từ trong không gian trữ vật ra ngoài. Lúc này toàn thân Lôi oa được bao phủ trong sấm sét, nó ầm ầm hóa thành một luồng sấm sét rồi phóng thẳng vào trong mắt phải Vương Lâm.

Khoảnh khắc khi Lôi Oa tiêu tán thì một luồng Huyết Mạch Lôi bùng lên trong mắt phải Vương Lâm. Lúc này bên ngoài lôi bản nguyên đã có tám luồng sấm sét bao quanh, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược.

Không những chỉ trên mặt đất tu chân tinh này mà ngay cả bầu trời cũng bị sấm sét quét ngang, những tiếng nổ ầm ầm điên cuồng bùng ra làm khiếp sợ tâm thần tất cả tu sĩ.

Lúc này bầu trời cũng có sấm sét, mặt đất cũng có sấm sét, ngay cả hư vô cũng được sấm sét bao quanh. Dưới sự thu hút của sấm sét thiên địa làm bùng lên những tia chớp xé toạc không gian.

Vài vạn tu sĩ đang truy tìm tung tích Vương Lâm đã không còn phấn chấn mà cảm thấy cực kỳ hoảng sợ. Cả đời bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn sấm sét nổ vang ầm ầm mà tâm thần đám tu sĩ trở nên run rẩy.

- Luồng sấm sét cuối cùng này ta không thể tìm thấy trong thiên địa, nhưng cả đời ta nghịch thiên không cam lòng trước vận mệnh, muốn trở thành người đứng đầu thiên địa, muốn đạp chân lên tất cả, phá tan tất cả.

- Ta tranh đoạt linh hồn hiền thê với thiên đạo, đánh bại năm tháng, cả đời đã làm ra rất nhiều chuyện. Có lẽ cũng gây ra sinh linh đồ thán nhưng ta không thẹn với lương tâm, Vương Lâm ta hành tẩu thiên địa đã hai nghìn năm, trong lòng cảm thấy bình thản, cái ta cầu chính là tâm nghịch tu, cái ta muốn chính là nghịch.

- Luồng sấm sét cuối cùng này ta không thể tìm ra được, dùng cả đời nghịch tu của ta hóa thành một luồng nghịch lôi. Luồng nghịch lôi này chưa từng xuất hiện trong thiên địa, nhưng hôm nay dùng sinh mệnh của Vương Lâm ta làm cho thiên địa từ nay về sau xuất hiện thêm một luồng sấm sét thay thế cho luồng sấm sét thứ chín trước đây, từ nay về sau trở thành luồng sấm sét thứ chín duy nhất, Nghịch mệnh lôi.

Trong thần niệm Vương Lâm bùng lên vẻ điên cuồng và bá đạo, hắn đang ngồi khoanh chân đột nhiên đứng thẳng lên ngẩng đầu nhìn trời.

Thân thể hắn thẳng tắp như tùng, giống như một cột xương sống nghịch thiên. Hai mắt lóe lên như điện quang, khí tức phóng lên trời, vì tâm của hắn mang theo sự phản kháng và vùng vẫy đối với vận mệnh, đối với thiên địa.

- Những gì bảy trăm vạn thiên địa đã gặp phải đã xóa sạch chút do dự cuối cùng trong lòng ta, thiên địa bất nhân, tu sĩ như ta phải phản kháng.

Thiên dựa vào gì để bất nhân, dựa vào cái gì để điều khiển hàng vạn sinh linh, dựa vào cái gì để chi phối vận mệnh của ta?

Lời nói ầm ầm của Vương Lâm làm cho thiên địa bốn phía cộng hưởng vang lên những tiếng nổ vô tận. Tất cả sấm sét hóa thành lôi vực ngập trời ầm ầm phóng về bốn phương tám hướng.

Một luồng sấm sét chưa từng xuất hiện trên thế gian từ thời kỳ thiên địa sơ khai ầm ầm sinh ra dưới những lời nói của Vương Lâm. Đây chính là Nghịch mệnh lôi, vô hình vô ảnh, người thường không bao giờ nhìn thấy, chỉ có những kẻ có nghịch ý, thân là nghịch tu mới phát hiện ra được.

Luồng sấm sét này ầm ầm hàng lâm trong trời đất, nó mang theo một sự vùng vẫy dữ dội đối với thiên địa và với vận mệnh. Khoảnh khắc này luồng sám sét Nghịch mệnh lôi đã phóng vào mắt phải Vương Lâm.

Những âm thanh ầm ầm vang lên bao phủ bầu trời, tất cả tu sĩ đều trợn mắt há mồm, một cánh cửa hư ảo đột nhiên huyễn hóa ra cực kỳ khủng bố.

Cánh cửa này vô biên vô hạn bao phủ cả bầu trời giống như nó chính là tinh không, thiên địa là khung, khi cánh cửa mở ra thì có thể vứt cả thiên địa này vào bên trong.

- Đệ Tam Bộ, Không Đại Môn!

Tu sĩ bốn phía lập tức có người phát hiện ra điều kỳ dị này, những vẻ mặt tất cả lại biến đổi lớn, thân thể run rẩy, trong mắt bùng ra cái nhìn không thể tin.

Khi cánh cửa vừa mới xuất hiện thì Vương Lâm lập tức cảm nhận được trên người mình bùng ra một lực lượng không thể nào miêu tả. Hình như tất cả mọi vật đối diện với lực lượng này đều chỉ là tro bụi.

- Dù không thể nào đánh vỡ nhưng ta vẫn phải thử một lần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1270: Sấm sét vang trời

Khoảnh khắc này Vương Lâm đã không cần phải ẩn thân, hắn nâng tay phải xé rách cấm chế ẩn thân. Hắn đột nhiên phóng ra rồi xuất hiện giữa thiên địa.

Lôi bản nguyên bùng ra những luồng sáng khủng bố chiếu sáng khắp bốn phía, khoảnh khắc khi chín luồng sấm sét liên tục xoay tròn xung quanh tạo thành lôi đồ thì Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

- Dùng lôi bản nguyên của ta phá vỡ tất cả Thiên Địa đại môn! Lôi đồ, hiện!

Khoảnh khắc khi lời nói của hắn vang lên thì mắt phải đột nhiên bùng lên hào quang vạn trượng, lôi đồ từ bên trong lao ra rồi phóng lớn vạn trượng trước mặt Vương Lâm.

Lôi đồ này phát ra những tiếng nổ ầm ầm, vừa xuất hiện đã lập tức dẫn động tất cả sấm sét thiên địa. Nó chính là tồn tại đứng đầu sấm sét, là lôi đồ mà Vương Lâm tự mình ngưng tụ ra.

- Phá vỡ cánh cửa này cho ta!

Vương Lâm gầm lên tức giận, hai tay hắn nâng lên giống như điều khiển lôi đồ. Hắn đột nhiên phóng từ dưới đất lên, phóng thẳng về phía cảnh cửa trên bầu trời, những tiếng nổ khiếp sợ quỷ thần lại vang vọng.

Từ xa nhìn lại thì có thể thấy Vương Lâm đã hóa thành một luồng sấm sét, thân thể, nguyên thần, ý niệm... Tất cả mọi thứ đều tơr thành sấm sét, đây là một luồng sấm sét nghịch thiên.

Luồng sấm sét ầm ầm này điên cuồng phóng về phía cánh cửa khổng lồ trên bầu trời, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gần.

Vài vạn tu sĩ bốn phía vẫn không nhúc nhích, tất cả đều sững sờ nhìn tình cảnh này, vẻ hoảng sợ đông cứng trong mắt, tâm thần bùng lên sóng chấn động.

Nếu mở được cánh cửa này ra thì có thể tiến lên Đệ Tam Bộ đại năng. Vương Lâm với tốc độ sấm chớp ầm ầm đã phóng đến gần cánh cửa trong nháy mắt, những luồng sấm sét khủng bố đánh mạnh lên cánh cửa, những tiếng nổ kinh thiên điên cuồng bắn ngược trở lại cuốn động mặt đất, ngay cả tinh không cũng run rẩy, sau đó còn truyền ra khắp cả tinh vực.

- Ta lấy lôi làm chủ, tất cả sấm sét cắt nát thiên địa ngưng tụ lại cho ta!

Vương Lâm vừa nói dứt lời thì sấm sét điên cuồng phóng về phía tu chân tinh, đây là sấm sét đến từ những vùng tinh không ngoài trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm,...

Trong tinh không ngàn vạn dặm xuất hiện những luồng sấm sét vô tận làm cho tinh không hầu như trở thành lôi trì. Lúc này lôi trì bắt đầu chuyển động, tất cả đều dùng tốc độ điên cuồng phóng về phía tu chân tinh Vương Lâm đang đứng.

Khoảnh khắc này Vương Lâm giống như trở thành một vòng xoáy khổng lồ thu hút tất cả sấm sét thiên địa, tất cả tiến vào trong thân thể và khuấy động tinh không tạo thành một lôi đồ vài vạn trượng.

Lôi đồ này ẩn giấu những ý niệm không cam lòng của Vương Lâm, khoảnh khắc khi được ngưng tụ ra thì Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm rống lần thứ ba:

- Tiến lên, đi!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lôi đồ vài vạn trượng ầm ầm đập thẳng vào cánh cửa khổng lồ sắp tiêu tán trong tinh không. Khoảnh khắc này thân thể Vương Lâm chấn động, lôi đồ ầm ầm bùng ra rồi tan vỡ.

Một lực lượng trùng kích không thể miêu tả đột nhiên điên cuồng quét ngang về bốn phía, Vương Lâm phun ra máu tươi, máu thịt toàn thân nổ tung, sau đó lại bị lực lượng trùng kích này cuốn văng ra ngoài. Cánh cửa khổng lồ sừng sững giữa không trung bị lực lượng sấm sét nghịch mệnh của Vương Lâm đánh vào cũng phát ra những tiếng nổ khủng bố, lúc này đã có một khe nứt xuất hiện, tuy rất nhỏ nhưng đây vẫn là một khe nứt. Tuy khoảng cách đến khi cánh cửa mở ra vẫn còn rất xa nhưng lại làm cho Vương Lâm nhìn thấy hy vọng.

Cánh cửa hư ảo và vô tận trên bầu trời chậm rãi tiêu tán, thân thể Vương Lâm bị lực trùng kích cuốn xuống rơi ầm ầm lên mặt đất. Sau vài khắc ngắn ngủi, cũng không biết trong đám tu sĩ bốn phía là ai hô lên trước, nhưng vẫn không có vài người không tránh kịp, đám người này bị sấm sét đánh cho phun ra máu tươi, thân thể tan vỡ.

Cũng có một bộ phận tan vỡ nguyên thần rồi tiêu tán.

Nhưng nếu chỉ là như thế thì vẫn chưa thể hiện rõ thủ đoạn của Vương Lâm, dù hắn bị thương nhưng đây là hố sâu ngăn cách Đệ Tam Bộ. Cánh cửa ngăn cách lên cảnh giới không chi đã bị thương, tu vi tu lôi của hắn đã đạt đến Toái NIết đại viên mãn, hắn chẳng thèm quan tâm những tên tu sĩ bình thường.

- Thập Vạn Đại Sơn ẩn giấu sấm sét, hãy hóa thành mười vạn phong lôi dùng núi đè ép, tuy không thể ép các ngươi chết hết nhưng cũng đủ để Vương Lâm ta ung dung rời khỏi đây.

Vương Lâm cười lạnh rồi vung tay lên, hắn thu hút những luồng sấm sét vô tận ầm ầm tản ra rồi dung hợp vào trong Thập Vạn Đại Sơn.

Mười vạn lôi sơn nổ lên ầm ầm rồi mang theo những tiếng gào thét hàng lâm trên đỉnh đầu vài vạn tu sĩ. Tất cả lôi sơn nối liền thành một mảnh, hầu như chi chít che khuất cả bầu trời, tất cả đều ầm ầm rơi xuống.

Vài vạn tu sĩ bên dưới lập tức kinh hoàng và tản ra nhưng bốn phía có sấm sét bùng lên làm rối loạn nguyên lực thiên địa, điều này làm cho tất cả tu sĩ không thể nào chạy ra ngoài.

Những tiếng nổ kinh thiên vang lên, mười vạn lôi sơn đồng loạt từ trên bầu trời đánh xuống. Một tiếng ầm khiếp sợ quỷ thần vang lên, tất cả lôi sơn đều đập thẳng xuống đất một lượt, tất cả tu sĩ đều bị đè xuống bên dưới. Trong đám tu sĩ này có đủ loại tu vi, với sức của một mình Vương Lâm thì không thể nào chống đối được, vì vậy hắn mới mượn lực lôi sơn để trấn áp đám người này xuống dưới. Nhưng đám tu sĩ lại phản kháng

và vùng vẫy làm lôi sơn phát ra những tiếng nổ ầm ầm và hầu như muốn tan vỡ.

Lúc này những lôi sơn do Thập Vạn Đại Sơn hóa thành lập tức run rẩy, hàng loạt khối đá từ trên đỉnh núi tróc ra, hình như lúc nào cũng có thể nổ tung để đám tu sĩ bị đè bên dưới thoát ra ngoài.

Vương Lâm nở một nụ cười lạnh lẽo, đồng tử mắt phải lại lóe lên lôi quang, lôi đồ lại được ngưng tụ ra một lần nữa. Khi lôi đồ xuất hiện thì lập tức hấp dẫn sấm sét thiên địa, Vương Lâm nâng tay phải lên rồi điểm một chỉ thì lôi đồ phóng xuống rồi ầm ầm phân tán trên đỉnh Thập Vạn Đại Sơn.

Giống như Vương Lâm đang dùng ký hiệu để chính thức tạo ra trấn áp.

Dùng mười vạn lôi sơn trấn áp vài vạn tu sĩ, hành động lần này đủ để Vương Lâm một đòn thành danh. Sau khi lôi đồ hàng lâm thì mười vạn lôi sơn bên dưới đã không còn run rẩy mà trở nên cực kỳ chắc chắn.

Dưới chân núi mơ hồ truyền lên những tiếng gầm rống, nhưng dù bọn họ làm thế nào cũng không thể phá vỡ được trận pháp áp chế trong thời gian ngắn.

Lúc này vẻ mặt Vương Lâm cực kỳ tái nhợt, đầu tiên hắn bị thương khi tấn công cánh cửa tiến lên cảnh giới Không Chi, sau đó hắn lại chèn ép

vài vạn tu sĩ, lúc này vốn cũng đã kiệt lực.

- Đây chỉ là giai đoạn bắt đầu của quá trình Thái Cổ Tinh Thần đuổi giết Vương Lâm ta, nơi đây không nên ở lâu...

Thân thể Vương Lâm lóe lên rồi trực tiếp tiến một bước về phía trước, Súc địa Thành Thốn bùng ra những con sóng gợn, Vương Lâm biến mất giữa thiên địa.

- Lôi bản nguyên đại thành cũng không thể phá vỡ vách ngăn tiến lên Đệ Tam Bộ, không thể làm cho cánh cửa Không Chi mở ra được...

Hình bóng Vương Lâm xuất hiện trong một vùng tinh không, vừa mới hiện ra thì hắn lập tức tiến về phía trước một bước.

- Nhưng nếu một luồng bản nguyên đại thành không thể làm gì được thì ta sẽ dùng hai bản nguyên đại thành để đánh vỡ vách ngăn. Nếu hai luồng vẫn không được thì ta không tin sau khi năm luồng đều đại thành không phá vỡ được cánh cửa Không Chi. đến lúc đó ta sẽ trở thành Đệ Tam Bộ đại năng, dù trong đệ Tam Bộ đại năng cũng là một cường giả.

Trong mắt Vương Lâm bùng ra hàn quang và vẻ kiên định, thân thể hắn biến mất trong tinh không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1271: Nhận lầm người

Khi Vương Lâm rời khỏi tu chân tinh Chân Ngôn Tộc không lâu thì lôi quang bùng lên trên Thập Vạn đại Sơn đồng thời còn có những âm thanh loẹt xoẹt. Những tiếng gầm rống của vài vạn tu sĩ cũng càng ngày càng yếu giống như đã hoàn toàn bị phong ấn, dần dần đã không còn bất kỳ âm thanh nào được truyền ra.

Lôi đồ phân tán ra trên Thập Vạn Đại Sơn lại bùng lên những luồng u quang, còn mơ hồ ẩn giấu uy lực thiên địa.

Một lúc lâu sau, trên hư không thập vạn đại sơn lại bùng lên những luồng u quang, còn mơ hồ ẩn giấu uy lực thiên địa.

Một lúc lâu sau, trên hư không thập Vạn Đại Sơn đột nhiên xuất hiện những gợn sóng vặn vẹo, bên trong có một người đi ra. Đây là một người đàn ông trung niên mặc một bộ y phục xanh, khoảnh khắc khi hắn xuất hiện thì đồng tử trong mắt chợt co rút lại, cũng không phải đưa mắt nhìn xuống Thập Vạn Đại Sơn mà chuyển lên bầu trời.

- Nơi đây vừa xuất hiện Không Môn! Đúng vậy, đây là khí tức Không Môn, hoàn toàn là Không Môn!

Vẻ mặt người đàn ông trung niên trở nên cực kỳ âm trầm, hắn nhìn chằm chằm lên bầu trời giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Chắc chắn Không Môn chưa được đánh vỡ, nếu không thì... Ta sẽ phát hiện ra được... Tu sĩ có thể dẫn động KHông Môn xuất hiện... Thú vị...

- Khó trách Trường Tôn Hội lại hào phóng như vậy, xuất ra một Lục Phẩm Đạo Linh để hấp dẫn kẻ khác.

Người đàn ông trung niên này chính là phân thân của Tư Mặc Tử.

Tư Mặc Tử cũng không nóng vội mà chỉ nhàn nhã đi đến đây, hắn cũng không thèm quan tâm đến chuyện bắt giữ hay giết chết đối phương. Nhưng lúc này tình cảnh trước mắt lại cực kỳ khác biệt làm cho hắn trở nên ngưng trọng.

Tư Mặc Tử thu hồi ánh mắt nhìn về phía bầu trời, lúc này lại chuyển mắt nhìn xuống đất, nhìn Thập Vạn Đại Sơn. Lúc này đồng tử trong hai mắt hắn lại co rút rồi hít vào một hơi thật sâu, hắn nhìn chằm chằm vào Thập Vạn Đại Sơn, vẻ mặt lại càng trở nên ngưng trọng.

- Người này là lôi tu! Hắn dùng lôi tu để phóng lên đệ Tam Bộ đại năng. Từ xưa đến nay lôi tu là những tu sĩ khó tiến lên Đệ Tam Bộ nhất. Lôi chính là lực lượng thiên địa, đuowjc thiên đạo khống chế. Dù là Thiểm Lôi tộc thì sau biết bao nhiêu đời cũng chỉ có một người tiến vào, hơn

nữa cũng chỉ dừng lại ở Không Niết sơ kỳ mà thôi. Nhưng người này mà nổi giận thì lập tức bùng lên sấm sét thiên địa, cũng đủ làm cho Không Niết trung kỳ cực kỳ đau đầu.

- hèn gì tên này tiêu diệt cả Thiểm Lôi tộc, sợ rằng mục đích của hắn chính là luồng sấm sét bất diệt. Sau khi thôn phệ sấm sét bất diệt hắn mới có thể dùng lực lượng sấm sét để làm cho Không Môn xuất hiện.

Vẻ mặt Tư Mặc Tử trở nên cực kỳ âm trầm, hắn giống như đã phân tích được toàn bộ.

- Đáng sợ là sau khi người này đánh thắng lên Không Môn lại có thể dùng lực lượng sấm sét dung hợp vào trong núi tạo thành lôi sơn trấn áp vài vạn tu sĩ... phương pháp này, loại người có thể làm ra hành vi này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường. Tất cả mọi thứ đều đã được người này tính toán rất chu đáo, như vậy mới có thể ung dung rời khỏi đây.

Tư Mặc Tử hít vào một hơi thật sâu, trong mắt hắn bùng ra những luồng sáng kỳ dị, nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ hứng thú với Vương Lâm.

- Truy sát Cổ Thần đã làm cho ta hưng phấn, nhưng hiện giờ truy sát loại tu sĩ mức độ này mới tốt. Được lắm!

Tư Mặc Tử cười lên ha hả, hắn cũng không thèm mở phong ấn cho vài vạn tu sĩ dưới Thập Vạn Đại Sơn mà xoay người bỏ đi.

Nhưng khoảnh khắc khi Tư Mặc Tử định phóng đi thì thân thể lại đột nhiên chấn động, hắn đứng lặng người dùng ánh mắt cẩn thận nhìn về phía tinh không mà trước đó đã huyễn hóa ra Không môn.

- Không đúng...

lần đầu tiên vẻ mặt Tư Mặc Tử lộ ra vẻ kinh hoàng không thể nào tin, đồng thời còn cực kỳ hãi hùng.

- Không... Không có khí tức lực hương hỏa?

Tư Mặc Tử ngây người một lúc lâu, sau đó tay phải hắn vung lên, cuồng phong chợt bùng lên trong thiên địa. Dần dần tất cả tạo thành một hình ảnh khổng lồ, hình ảnh này rõ ràng lộ ra tình cảnh ba lần Vương Lâm tấn công Không Môn, sau đó lại dùng Thập Vạn Đại Sơn để trấn áp vài vạn tu sĩ.

Tư Mặc Tử ngơ ngác nhìn tất cả mọi tình cảnh, vẻ mặt hắn nhanh chóng trở nên trắng bệch.

- Hắn... Hắn không cần sử dụng bất kỳ lực lượng hương hỏa nào, thậm chí ngay cả thân thể cũng không có chút khí tức hương hỏa... hắn không dựa vào hương hỏa, chỉ dựa vào bản nguyên đại thành mà làm cho Không Môn xuất hiện. Việc này... Điều này chưa từng nghe nói... Hơn nữa hắn còn làm cho Không Môn xuất hiện khe nứt.

- Điều này sao có thể được? kẻ nào có thể không cần lực lượng hương hỏa mà làm cho bản nguyên đại thành, có thể không sử dụng lực lượng hương hỏa để huyễn hóa ra không môn được chứ?

Vẻ hoảng sợ trong mắt Tư Mặc Tử dần được che dấu, trong mắt chỉ còn lại một mảnh âm u. Hắn tiến thẳng về phía trước một bước, dùng tốc độ gấp mấy lần trước đó mà đi truy tìm dấu vết của Vương Lâm, nhanh chóng truy đuổi.

Đúng lúc này, khoảnh khắc khi lôi bản nguyên của Vương Lâm đại thành, khoảnh khắc khi Không Môn được mở ra thì trong Thái Cổ Tinh Thần, trên núi Lam Sơn trong Lam Ti tộc, Lam Mộng Đạo Tôn khẽ vuốt lên cây đàn cổ nhưng bàn tay lại đột nhiên run lên bần bật. Lão ngẩng đầu lên rồi vung tay áo trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Lý Thiến Mai đang khoanh chân ngồi một bên nhìn cha mình, vẻ mặt nàng cực kỳ bình tĩnh, cũng không nói lời nào. Nhưng trong mắt đã không còn mê man mà lộ ra vẻ thanh tỉnh, giống như lúc này nàng đã nhớ ra rất nhiều chuyện. Lý Thiến Mai khẽ đứng thẳng người lên rồi cũng đi ra ngoài.

Khoảnh khắc khi Lam Mộng Đạo Tôn bước ra khỏi phòng thì vung tay phải lên trời. sau khi bấm pháp quyết thì bầu trời lập tức bùng lên lam quang vô tận, lam quang vạn trượng nhanh chóng ngưng tụ lại rồi đột nhiên xuất hiện vài hình ảnh.

Hình ảnh trên bầu trời chính là ba lần Vương Lâm đánh lên Không Môn.

Lam Mộng Đạo tôn nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên trời, lão cẩn thận nhìn lại, sau đó vẻ mặt lại càng trở nên ngưng trọng, cuối cùng thì chỉ còn lại nổi khiếp sợ.

Những loại biểu cảm này đúng là vạn năm hiếm thấy đối với Lam Mộng Đạo tôn.

- Làm người... Xem thường một người... Đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy...

Một lúc lâu sau khi lam quang tiêu tán nhưng trong mắt Lam Mộng đạo tôn vẫn bùng lên cái nhìn không thể nào tin.

- Cha có thể tiếp tục sai, không ai có thể nhìn thấu tương lai của huynh ấy cả. Dù cha là một trong Thái Cổ Ngũ Tôn cũng không thể làm được.

Lý Thiến Mai nhìn hình bóng người đàn ông nghịch thiên đang đánh lên Không Môn rồi lộ ra nụ cười vui vẻ, nàng nói.

- Con... Đang trách cha sao?

Trong mắt Lam Mộng Đạo Tôn bùng lên cái nhìn phức tạp, lão nhìn về phía con gái của mình.

Lý Thiến Mai lắc đầu rồi khẽ nói:

- Trí nhớ của con vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, chỉ có một vài phần mà thôi, như vậy đã là quá tốt rồi. Nếu như con có thể thật sự quên được huynh ấy thì cũng coi như cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ. Nhưng con đã nhớ được một phần... Vì vậy... con sẽ không buông tay... Khi trí nhớ của con hoàn toàn khôi phục, con sẽ đi tìm huynh ấy.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, một hòn đảo nhỏ nằm giữa hồ nước trong tinh vực Phiêu Miễu tộc chính là nơi mà cô gái hắc y tính ra vị trí của Vương Lâm. Nàng vốn đang khoanh chân thổ nạp nhưng khoảnh khắc khi Vương Lâm làm cho Không Môn. nàng vốn đang khoanh chân thổ nạp nhưng khoảnh khắc khi Vương Lâm làm cho Không Môn huyễn hóa ra thì rất nhiều hoa cỏ trên hòn đảo đột nhiên héo rũ, sau phút chốc đã hoàn toàn suy tàn. Lúc này hồ nước bên ngoài hòn đảo cũng bùng lên những ngọn sóng dữ dội, mơ hồ tạo thành một vòng nước xoáy khổng lồ và liên tục gào thét.

Cô gái hắc y mở bừng cặp mắt ra, trong ánh mắt bùng lên cái nhìn khiếp sợ.

- Một là hoa rữa nhụy tàn,

Hai là sóng nước thét gào cuộn quanh.

Ba là sấm sét liên thành,

Bốn là biển lửa giăng giăng ngập trời.

Năm là đảo nhỏ chia lìa,

Sáu là xương cốt tổ tiên tan tành...

Khoảnh khắc khi cô gái hắc y nói lên điều này thì bầu trời đột nhiên chấn động và nổ vang, một luồng sấm sét trực tiếp hàng lâm. Luồng sấm sét này làm cho hồ nước bên ngoài hòn đảo nổ lên những tiếng kinh thiên động địa. Vẻ mặt cô gái hắc y chợt biến đổi lớn.

- Chín quẻ mà tổ tiên truyền xuống, lúc này lại xuất hiện ba quẻ!

...

Trong Thái Cổ Tinh Thần trên một vùng tinh vực có rất nhiều tu chân tinh, hầu như tu chân tinh ở đây xếp chi chít nhau không dưới mấy ngàn, hầu như vô biên vô hạn.

Nơi này cũng cực kỳ có danh tiếng trong Thái Cổ Tinh Thần, được gọi là Điên Lạc Địa, tất cả do ba trăm bảy mươi hai bộ tộc nhỏ tạo thành. Vì vậy mà nơi đây cực kỳ đông đúc, và cũng cực kỳ hỗn loạn.

Cũng vì hỗn loạn mà nơi đây là chiếc nôi cho những tên phản đồ của bộ tộc lớn hoặc là những kẻ đã trêu chọc vào kẻ địch hùng mạnh.

Dần dần người vào đây càng ngày càng nhiều, cuối cùng trở thành một lực lượng không thể xem thường trong Thái Cổ Tinh Thần.

Trường Tôn Hội vốn không cho phép một địa phương như vậy tồn tại trong Thái Cổ Tinh Thần, vì nơi đây chứa chấp rất nhiều phản đồ cho nên bị khắp các bộ tộc căm thù.

Nhưng những năm qua rất ít có kẻ nào dám phát động tấn công vào địa phương này. Hai vạn năm trước nghe nói có một đại tộc đuổi giết phản đồ và nhìn thấy tên kia phóng vào nơi đây thì đám người đuổi giết trực tiếp tiến vào trong.

Nhưng khoảnh khắc khi đám người tiến vào thì lập tức có một luồng cuồn gphong từ hư vô phóng tới và quét ngang đám người đại tộc. Gần ngàn tu sĩ đuổi giết đến tận đây bị tan vỡ thân thể, nguyên thần cũng diệt vong.

Đây chỉ là một nguyên nhân, trong truyền thyuết đã từng nhắc đến chuyện một trong Thái Cổ Ngũ Tôn là Cửu Thiên ma Tôn đã từng âm thầm lẻn vào nơi này nhưng cuối cùng cũng bị trọng thương mà rút lui. Sau đó Cửu Thiên Ma Tôn đã lập lời thề độc, cả đời sẽ không tiến vào địa phương này nửa bước.

Còn có một chuyện khác, vạn năm trước Trường Tôn Hội cũng từng truy đuổi một người, nghe nói kẻ này đã trộm một loại pháp bảo gì đó của Trường Tôn Hội, nhưng tên này bị đuổi giết lại trốn vào trong Điên Lạc Địa. Dù là Trường Tôn Hội cũng cực kỳ kiêng kị, sau khi thương lượng và thỏa hiệp thì tạo ra giao ước trăm năm, cuối cùng thì rút lui.

Tất cả mọi chuyện đã tạo ra cho vùng đất Điên Lạc địa này một tầng thần bí, hiếm có người nào biết được tất cả bí mật bên trong. nhưng lại có rất nhiều tu sĩ vì những nguyên nhân khác nhau mà lén lút tiến vào đây nhờ che chở.

Dần dần Điên Lạc Địa này trở thành một địa phương cực kỳ náo nhiệt dùng để giao dịch vật phẩm và các loại công pháp ở Thái Cổ Tinh Thần, tất cả các giao dịch nơi đây đều thành công.

Lúc này trong Điên Lạc Địa, trong một tu chân tinh không có linh khí, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong một động phủ. Động phủ này chiếm gần nửa ngọn núi, trong đây chỉ có một mình Vương Lâm.

Tiến vào Điên Lạc Địa cũng là một quyết định trước đó của Vương Lâm. Sau khi thôn phệ rất nhiều ký ức truyền thừa của người Thái Cổ Tinh Thần thì hắn đã sớm biết đến địa phương này.

Đặc biệt là đối với những người bị truy nã thì nơi đây chính là địa phương an toàn nhất, dù sao địa phương này cũng không thuộc vào quyền khống chế của Trường Tôn Hội. Dù Thái Cổ Tinh Thần Lệnh cũng không truyền vào đến nơi đây.

Hơn nữa nơi đây cũng không phải cực kỳ an toàn, nhưng trong Thái Cổ Tinh Thần này làm gì còn chỗ nào giống nơi đây, bất cứ lúc nào cũng bị người ta đuổi giết. SAu này sợ rằng ngay cả Đệ Tam Bộ đại năng cũng ra tay.

Vì vậy đi nơi nào thì có khác gì nhau.

Điên Lạc Địa này chỉ nhận pháp bảo và đan dược... Càng là những thứ quý hiếm thì càng tốt, thậm chí còn buôn bán cả nguyên tinh. Sau khi Vương Lâm đến đây thì lấy ra một ít đan dược để đổi lấy một động phủ và thời gian trăm năm.

Sau vài ngày, Vương Lâm vẫn liên tục ngồi thổ nạp trong động phủ, đồng thời còn nuốt vào đan dược để chữa thương, dần dần tình trạng vết thương đã khôi phục lại rất nhiều. Còn thân thể, vì thân thể Cổ Thần rất mạnh nên mọi thứ vẫn chuyển biến tốt đẹp.

Vào một ngày, Vương Lâm đang nhắm mắt định thần thì vẻ mặt khẽ biến đổi rồi chậm rãi mở hai mắt ra. Lúc này cánh cửa chính của động phủ dần được mở ra, có một người bước vào rất nhanh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1272: Ta không thể nhịn

- Chủ nhân, ta đã hỏi thăm rồi. Đan dược nơi này giá trị cao nhất, vượt qua pháp bảo. Thậm chí nơi này còn có buôn bán con rối, tuy rằng tu vi của con rối không cao nhưng lại cực kỳ đắt hàng, chỉ cần hạ thần thức là có thể tùy tâm khống chế!

Chung Đại Hồng mang theo hưng phấn, cuống quít mở miệng.

Vương Lâm sau khi tới nơi này liền thả Chung Đại Hồng ra, cho hắn đi sưu tầm tin tức ở nơi này. Dù sao thì Chung Đại Hồng cũng là người của Thái Cổ Tinh Thần, ra ngoài tìm hiểu sẽ không khiến cho người ta hoài nghi.

- Hơn nưa nơi này chưa nghe nói tới chuyện Thái Cổ Tinh Thần Lệnh, chủ nhân có thể yên tâm.

Sau khi thả Chung Đại Hồng ra, Vương Lâm từng thi triển thần thông, xem xét tâm tính người này. Dù sao thì Vương Lâm đã hủy diệt Thiểm Lôi Tộc, mà Chung Đại Hồng này là người của Thiểm Lôi Tộc, không biết là hắn suy nghĩ gì.

Nhưng khiến cho Vương Lâm kỳ dị chính là Chung Đại Hồng đối với Thiểm Lôi Tộc lại chẳng có chút cảm tình. Theo hắn thấy, Thiểm Lôi Tộc cũng không có trợ giúp gì cho hắn, ngược lại vì chuyện lôi tinh mà thường xuyên phải cống hiến, thậm chí cho tới ngày nay, tất cả tu vi của Chung Đại Hồng đều dựa vào bản thân hắn. Tộc nhân hắn gặp qua toàn là những kẻ vô tình, chẳng có chút cảm giác gì.

Cho nên sau khi biết được đi theo Vương Lâm cường đại, Chung Đại Hồng không chút do dự rời khỏi Thiểm Lôi Tộc.

Mà Thiểm Lôi Tộc tuy rằng dị diệt nhưng tộc nhân trong mấy vạn năm qua rời khỏi tộc ra ngoài sinh tồn không ít, ở nơi này xuất hiện người của Thiểm Lôi Tộc cũng không có gì là lạ.

- Con rối sao?

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Chung Đại Hồng run rẩy tinh thần, vội vàng nói:

Hôm nay số ta may mắn còn có thể đổi được con rối, nếu không...

Lão già chưa nói hết lời, đồng tử hai mắt lập tức co rút lại, nhìn chằm chằm về phía trước.

Chung Đại Hồng ngẩn ra, nhưng lập tức da đầu tê tái, không cần nghĩ ngợi lùi lại phía sau, nhanh chóng bỏ chạy.

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong thiên địa, ngay sau đó hai luồng hắc quang từ phía sau, nhanh chóng bỏ chạy.

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong thiên địa, ngay sau đó hai luồng hắc quang từ phía sau Chung Đại Hồng lao tới, một đạo đánh thẳng vào lão già khô gầy. Người này căn bản không có chút sức phản kháng nào, trong tiếng kêu thảm thiết liền bị bắt.

Một luồng hắc quang khác trong nháy mắt đuổi theo Chung Đại Hồng, trực tiếp đánh vào hậu tâm của hắn. Sắc mặt Chung Đại Hồng lập tức nổi lên hắc khí, phun một ngụm máu tươi, hồn phi phách tán mà điên cuông bỏ chạy.

Thân ảnh nam tử trung niên Ám Hạt tộc trên bầu trời biến ảo ra, lạnh lùng nhìn thoáng qua Chung Đại Hồng, đang bỏ chạy, xoay người chụp lấy lão già khô gầy đã hôn mê, biến mất về phía đại điện của Ám hạt tộc.

Sắc mặt Chung Đại Hồng tái nhợt. Nguy cơ sinh tử vừa rồi khiến hắn biết được sự hung hiểm ở nơi này Thiểm Lôi tộc không thể so sánh được.

- Đan dược đã lộ ra rồi, ôi... Việt này mình làm sai rồi, phiền tới Chương đạo hữu không nói, lại suýt nữa khiến bản thân gặp đại họa.

Chung Đại Hồng hầu như dùng hết tốc độ, lóe lên liền bay về phía động phủ của ff.

- Tu vi! Nếu ta có tu vi cường đại như Hứa Lập Quốc kia thì những chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Chung Đại Hồng ta nhất định phải trở nên cường đại!!

Chung Đại Hồng cắn răng, mang theo sự bàng hoàng, một lúc lâu sâu trong mắt hắn cuối cùng cũng xuất hiện ngọn núi nơi có động phủ của ff.

Bước vào ngọn núi này, Chung Đại Hồng lộ ra vẻ khổ sở, thân thể thoáng một cái liền tiến vào trong động phủ, vừa rơi xuống liền phun một ngụm máu tươi.

ff đang ngồi khoanh chân thổ nạp nhưng trong nháy mắt khi Chung Đại Hồng tiến vào thì hắn liền mở bừng hai mắt, ánh mắt lóe lên nhưng hai ngọn đèn rơi vào người Chung Đại Hồng.

Từng luồng hương thơm tỏa ra tràn ngập động hpủ.

Chung Đại Hồng nhìn đan dược, nuốt nước bọt một cái, vội vàng cung kính tiếp nhận.

Cầm lấy đan dược, Chung Đại Hồng mang theo nụ cười a dua, thấp giọng nói:

- Chủ nhân, nơi này có có giao dịch lô đỉnh, có cần tiểu nhân đi...

Vương Lâm nhướng mày. Chung Đại Hồngvội vàng ngậm miệng, cười khan rồi nhanh chóng rời đi.

Đi ra khỏi động phủ, một cơn gió thổi qua, quần áo sau lưng Chung Đại Hồng đã ướt đãm. ở bên cạnh Vương Lâm có nhiều lợi ích nhưng vừa rồi Vương Lâm chau mày lập tức khiến cho Chung Đại Hồng giật mình. Đối với Vương Lâm, hắn cực kỳ sợ hãi.

- Trong không gian trữ vật của chủ nhân có tên Hứa Lập Quốc quá mức ghê tởm. Hắn ỷ vào tu vi cao hơn mình mà nhiều lần khi nhục mình.

Việc này Chung Đại Hồng ta sẽ nhớ kỹ, sớm muộn cũng có ngày tu vi lão tử đủ rồi, lập tức khiến cho Hứa Lập Quốc hắn đẹp mặt!

Hừ hừ, chỉ cần hầu hạ chủ nhân thật tốt, ngày đó không còn xa.

Hắn ở nơi này đã mấy ngày, dựa vào thần công vô địch mà tính cách cơ trí đã quen biết với không ít tu sĩ cấp thấp ở nơi này. Giờ phút này vừa đi chưua được bao lâu đã tới ngoài một sơn cốc. Chung Đại Hồng dừng lại, cao giọng ôm quyền nói:

- Chương lão ca, Chung Mỗ xin bái phỏng.

Sơn cốc này tất u tĩnh, bên trong tràn ngập những thứ thực vật nhọn hoắc, thoạt nhìn có vẻ hơi hoang vu, âm khí tràn ngập, trên mặt đất còn không ít xương cốt thú vật vung vãi, dường như là dựa theo một trận pháp nào đó dao động.

Bên trong sơn cốc có một tòa động phủ. Động phủ này không có cửa mà chỉ có một đám sương mù màu đen tràn ngập, không thể thấy rõ bên trong.

Chung Đại Hồng vừa dứt lời, một tràng cười khằng khặc quái dị từ trong đám sương mù truyền ra. Ngay sau đó, sương mù mạnh mẽ cuốn ra phía ngoài, tràn ngập bầu tời. Cùng lúc đó, một lão già mặc hắc bào, thân hình khô gầy từ trong động phủ bước ra.

Mái tóc lão già này rối tung, tay chân gầy như chỉ có da bọc xương, hai mắt mơ hồ lộ ra tơ máu, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

- Hóa ra là Chung lão đệ. Lần trước người nói là trở về phụng mệnh chủ nhân, không ngờ là lại tới nhanh như vậy.

Lão già khô gầy này tiến lại gần Chung Đại Hồng, âm trầm mở miệng nói.

Thần sắc Chung Đại Hồng như thường, mỉm cười lật tay phải, đưa ba viên đan dược Vương Lâm cho hắn, trực tiếp bắn về phía lão già khô gầy.

Hai mắt lão già sững lại, lập tức tiếp nhận, cẩn thận quan sát, thần sắc hắn liền lập tức biến hóa, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

- Đây là thượng phẩm đan dược! Đúng là rất thích hợp với tu vi của lão phu, cực kỳ khó tìm! Chung lão đệ, thứ này...

Chung Đại Hồng cười ha hả, ôm quyền nói:

- Không sao, loại dan dược này gia chủ của ta cũng đã sớm không thèm coi vào đâu. Tiểu đệ thấy tu vi của Chương đại ca đã dừng lại ở Hóa Thần hậu kỳ rất lâu, đan dược này hẳn là rât cần nên nhận lấy đi thôi.

Lão già khô gầy hít sâu một hơi, không hề khách khí nữa mà vội vàng trân trọng thu lại đan dược này, nhìn Chung Đại Hồng thấp giọng nói:

- Chung lão đệ, tu vi của chủ nhân ngươi chả lẽ là...

Lão già khô gầy này do dự một chút lại hỏi:

- Chẳng lẽ là Âm Dương Hư Thực?

Chung Đại Hồng thấy đối phương đúng như mình dự đoán, hỏi về chủ nhân, lập tức lộ ra vẻ vô cùng cung kính, thấp giọng nói:

- Chủ nhân của ta tu vi thông thiên, kể cả ta cũng không thể biết được. Nhưng ra đã tận mắt thấy ngày cả tu sĩ Khuy Niết trước mặt chủ nhân của ta cũng một đòn là chết!

Lão già khô gầy kia hít sâu một hơi. Hắn trong thời gian ngắn cũng không dám phân tích thật giả. Dù thật hay giả thì người có thể tùy ý cầm loại đan dược này hắn cũng không thể tùy tiện trêu chọc.

- Chung lão đệ thật là may mắn. Đi theo chủ nhân như vậy ngày sau tu vi lão đệ sẽ như diều gặp gió, lúc ấy chớ quên giúp đỡ Chương mỗ một phen.

Đôi mắt lão già khô gầy hiện ra vẻ hâm mộ, ôm quyền nói.

- Việc này có gì đâu. Lần này Chung mỗ ra đây thật ra là cũng muốn nhờ Chương đại ca hỗ trợ

Chung Đại Hồng ôm quyền cười nói.

- Lão đệ cứ nói, đừng ngại. Chỉ cần Cương mỗ có thể làm thì tuyệt đối không cau mày.

Lão già khô gầy mở miệng nói. Hắn mấy ngày trước biết Chung Đại Hồng, thấy đối phương ra tay rất rộng rãi, hiển nhiên là lai lịch bất phàm. Đan dược bán ra lại càng khiến hắn đỏ mắt, muốn cướp đoạt. Nhưng hắn vốn cẩn thận, sau khi tìm hiểu mới biết là sau lưng đối phương còn có chủ nhân.

Có thể khiến tu sĩ Hóa Thần nhận làm chủ nhân thì người như vậy hắn tự nhận không thể đối kháng, cho nên mới nén lòng tham laiọ. Mà Chung Đại Hồng này có thể nói là biếu lão không ít đan dược. Dần dần hai người bọn họ có thể coi là trong lòng đều có tư tâm, cũng xem như là quen biết.

Vốn trong lòng lão già họ Chương này cũng còn có chút nghi ngờ, nhưng lúc này khi thấy đối phương xuất đan dược cỡ này thì lại càng biết là chủ nhân của hắn cao thâm khó lường tới mức nào.

- Trước đây Chương địa ca đã từng nhắc tới con rối. Tiểu đệ trở về bẩm báo với chủ nhân. Chủ nhân của ta muốn mua một con rối như vậy Chương đại ca cũng biết là tiểu đệ mới tới nơi này, đối với chuyện này cũng không quen thuộc,mong nhờ Chương đại ca chỉ dẫn cho sẽ tiện lợi hơn nhiều. Sau khi chuyện này thành, tại hạ nhất định sẽ có lễ vật tạ ơn.

Ánh mắt Chung Đại Hồng âm thầm lóe lên, mang lại nụ cười nhìn về phía đối phương.

Lão già khô gầy kia khi nghe vậy thì hơi do dự một chút, thấp giọng nói:

- Chung lão đệ, con rối này cũng không dể mua...Nếu là ở trên chủ tinh thì còn tốt. Nhưng giao dịch con rối này là do Ám Hạt Tộc nắm giữ. Mà Ám Hạt Tộc này cực kỳ bá đạo, giá cả cao hơn mấy lần, ngươi thật sự muốn mua chứ?

Thấy Chung Đại Hồng gật đầu xong, lão già khô gầy trầm ngâm chốc lát, cắn răng nói:

- Được, vậy thì Cương mỗ mang người đi một lần!

Hắn vừa nói liền đi trước dẫn đường, cùng Chung Đại Hồng bay vút đi.

Ở phía tây của tu chân tin này có một tòa thành trì hoang phế, gạch vỡ khắp nơi, bị một sa mạc bao quanh, liên tực tàn phá nhưng lại cực kỳ náo nhiệt, tu sĩ tới lui đông đảo.

Lão già khô gầy này đối với nơi đây hiển nhiên khá quen thuộc, mang theo Chung Đại Hồng rất nhanh tiến vào thành, ở của một đại diện coi như đầy đủ, cẩn cẩn thận cùng Chung Đại Hồng đi vào.

Đại điện này nằm ở trung tâm thành trì nhưng bốn phía rất ít tu sĩ, tựa hồ tu sĩ tới nơi này rất kiêng kỵ với đại điện, không dễ dàng bước vào, thường thường đều tản ra xa.

Thân ảnh hai người Chung Đại Hồng lập tức bị rất nhiều tu sĩ nhìn thấy, trong đó không ít người âm thầm lắc đầu.

Vừa mới tiền vào đại điện, lập tức thân thể Chung Đại Hồng run lên, cảm thấy một luồng khó âm hàn ập tới trước mặt, tu vi căn bản không thể ngăn cản, lập tức bị hàn khí xâm nhập cơ thể, sắc mặt tái nhợt, giống như là bị búa tạ đánh thẳng vào tim, sau khi lùi lại mấy bước liền phun một ngụm máu tưới.

Lão già kia thì tốt hơn một chút nhưng mặt cũng không còn chút máu, vội vàng quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói:

- Hai người vãn bối không có ác ý, chỉ là muốn mua con rối mà thôi.

Chính giữa đại điện có một pho tượng. Toàn thân pho tượng này đen kịt, bất ngờ lại là một con bọ cạp khổng lồ. Con bọ cạp này vô cùng dữ tợn, cái đuôi vung lên tỏa ra hàn khí dầy đặc. Khí tức âm hàn khiến Chung Đại Hồng phun máu tươi chính là từ con bọ cạp này lan ra.

- Muốn mua con rối sao? Chỉ bằng hai tên tu sĩ Hóa Thần nho nhỏ như cái người thì có thể lấy gì mua con rối?

Một giọng nói lạnh như băng truyền ra. Từ phía sau đại điện có một người bước ra.

Người này mặc hắc y, thoạt nhìn ước chừng bốn mươi tuổi, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, ở trên mi tâm không ngờ có tộc ấn hình bọ cạp.

Con bọ cạp này trông rất sống động, dường như là vật sống, không ngờ lại chậm rãi chuyển động, đuôi bọ cạp lắc lư, trông tràn ngập cảm giác yêu dị.

Chung Đại Hồng hít sâu một hơi, vội vàng khom người đưa ra một viên đan dược Vương Lâm cho hắn, cung kính giao lên, thấp giọng nói:

- Vãn bối muốn dùng đan dược này đổi lấy một con rối.

Thần sắc nam tử trung niên kia như trước, tay phải chụp vào hư không một cái, hút đan dược kia tới, cầm trong tay tùy ý nhìn, nhưng vừa liếc mắt nhìn thì sắc mặt biến đổi, không để ý tới hai người Chung Đại Hồng mà đặt trước mũi hít một hơi, sau đó thần thức tản ra đảo qua, đồng tử trong mắt lập tức co rút lại.

- Không ngờ lại là hồn đan!

Ánh mắt nam tử trung niên đảo qua, rơi lên người Chung Đại Hồng chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi còn có bao nhiều viên?

Chung Đại Hồng cười khổ, thấp giọng nói:

- Còn có một viên.

Hắn vừa nói, cũng không cần đối phương động tay liền giao đan dược của mình ra.

Cầm hai viên đan dược xong, nam tử trung niên đánh giá Chung Đại Hồng, hồi lâu mới thu hồi lại. Theo hắn thấy thì đối phương chắc gặp cơ duyên gì nên mới có đan dược bậc này, tuyệt đối không nhiều. Loại đan dược này hai hạt là rất nhiều rồi.

Gật đầu, nam tử trung niên vung tay phải lên, tộc ấn ở mi tâm lóe sáng, trong phút chốc một con rối giống hệt như chân thân hiện ra, xuất hiện trước người hắn.

Trên mi tâm con rối này không có tộc ấn, thần sắc ngây ngẩn, không có nửa điểm linh tính, càng không có chút sinh cơ nào, chỉ có khí tức âm trầm, tu vi Hóa Thần sơ kỳ.

- Hai viên đan dược này của người chỉ có thể đổi lại con rối này. Hai người các người cút đi.

Nam tử trung niên xoay người, hướng về phía đại điện bước đi.

Cho tới khi rời đi, Chung Đại Hồng và lão già khô gầy nhìn nhau, đều thấy được vẻ mặt sợ hãi trong mắt đối phương. Chung Đại Hồng mơ hồ hối hận. Hắn cũng không nghĩ tới chỉ là tới đổi một con rối lại suýt nữa gặp nguy cơ sinh tử.

Ngay sau đó hắn vội bước lên thu hồi con rối, cùng lão già lập tức rời đi.

Lại nói về nam tử trung niên kia, sau khi đi vào sâu đại điện này lại có càn khôn khác.

Bên dưới nền đại điện lại là một tháp cao. Nam tử trung niên rất nhanh đi tới tầng hai của tháp. ở nơi này cũng thờ một bức tượng bò cạp, bên ngoài có một người thanh niên đang ngồi khoanh chân.

Thanh niên này thổ nạp dường như hấp thu lực lượng từ pho tượng, sau khi thấy nam tử trung niên tiến vào liền mở mắt.

- Thiếu chủ, vừa rồi có hai tu sĩ Hóa Thần cầm hai viên đan dược này tới!

Nam tử trung niên này vừa nói vừa vội vàng đem đan dược giao ra. Thần sắc thanh niên kia cao ngạo, nhìn thoáng qua một chút rồi chậm rãi mở miệng:

- Hồn đan...câp bậc tầm thường trong có hồn cũng không có gì đáng kinh ngạc. Hai tiểu tu kia bắt lấy một người, đả thương một người, lưu lại lạc ấn thần thức để xem hắn đi đâu! Sau này những việc nhỏ này đừng quấy rầy ta nữa!

Thanh niên lại nhắm mắt, không để ý tới nam tử trung niên kia nữa.

Nam tử trung niên này khom người vâng lệnh, lập tức rời đi.

Chung Đại Hồng và lão già khô gầy kia vội vã rời khỏi thành trì. Ở giữa không trung, lão già cười khổ nói.

- Chung lão đệ, Ám Hạt Tộc này cực kỳ bá đạo, ở tinh không này không ai dám dây vào.

Hôm nay số ta may mắn còn có thể đổi được con rối, nếu không...

Lão già chưa nói hết lời, đồng tử hai mắt lập tức co rút lại, nhìn chằm chằm về phía trước.

Chung Đại Hồng ngẩn ra, nhưng lập tức da đầu tê tái, không cần nghĩ ngợi lùi lại phía sau, nhanh chóng bỏ chạy

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong thiên địa, ngay sau đó hai luồng hắc quang từ phía sau Chung Đại Hồng lao tới, một đạo đánh thẳng vào lão già khô gầy. Người này căn bản không có chút sức phản kháng nào, trong tiếng kêu thảm thiết liền bị bắt.

Một luồng hắc quang khác trong nháy mắt đuổi theo Chung Đại Hồng, trực tiếp đánh vào hậu tâm của hắn. Sắc mặt Chung Đại Hồng lập tức nổi lên hắc khí, phun một ngụm máu tưới, hồn phi phách tán mà điên cuồng bỏ chạy.

Thân ảnh nam tử trung niên Ám Hạt Tộc trên bầy trời biến ảo ra,lạnh lùng nhìn thoáng qua Chung Đại Hồng đang bỏ chạy, xoay người chụp lấy lão già khô gầy đang hôn mê, biến mất về phía đại điện của Ám Hạt Tộc.

Sắc mặt Chung Đại Hồng tái nhợt. Nguy cơ sinh tử vừa rồi khiến hắn biết được sự hung hiểm ở nơi này Thiểm Lôi Tộc không thể so sánh được.

- Đan dược đã lộ ra rồi, ôi... Việc này mình đã làm sai rồi, phiền tới Chương đạo hữu không nói, lại suýt nữa khiến bản thân gặp đại họa.

Chung Đại Hồng hầu như dùng hết tốc độ, lóe lên liền bay về phía động phủ Vương Lâm.

- Tu vi! Nếu ta có tu vi cường đại như Hứa Lập Quốc kia thì những nguyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Chung Đại Hồng ta nhất định phải trở nên cường đại!

Chung Đại Hồng cắn răng mang theo sự bàng hoàng, một lúc sau trong mắt hắn cuối cùng cũng xuất hiện ngọn núi nơi có động phủ của Vương Lâm.

Bước vào ngọn núi này, Chung Đại Hồng lộ vẻ khổ sở, thân thể thoáng một cái liền tiến vào trong động phủ, vừa rơi xuống liền phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Lâm đang ngồi khoanh chân thổ nạp nhưng trong nháy mắt khi Chung Đại Hồng tiến vào thì hắn mở bừng hai mắt, ánh mắt lóe lên như hai ngọn đèn rơi vào người Chung Đại Hồng đang lảo đảo.

- Con rối đâu?

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Khuôn mặt Chung Đại Hồng không còn chút máu, vừa trầm mặc vừa vung tay phải lên. Lập tức con rối liền xuất hiện. Vương Lâm giơ tay phải chụp vào hư không một cái. Con rối kia liền trực tiếp bay tới, lơ lửng giữa không trung. Ánh mắt đảo qua một cái, cẩn thận quan sát liền lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Vật này...

Một lát sau Vương Lâm thu hồi ánh mắt, vung tay phải lên, nhẹ nhàng mở miệng nói.

- Vết thương trên người người là sao?

Chung Đại Hồng trầm mặc hồi lâu, thấp giọng kể lại chuyện đã xảy ra, cuối cùng thấy thần sắc Vương Lâm dần dần âm trầm, cúi đầu khổ sở nói:

- Chủ nhân, việc này là do ta lỗ mãng rồi. Nếu nắm giữ tin tức của nơi này nhiều một chút thì cũng không đến nỗi xảy ra chuyện như vậy. Cũng may là ta lấy được con rối, coi như là hoàn thành yêu cầu của chủ nhân...

Còn về thương thế của ta, thì chỉ cần bế quan một thời gian là có thể khôi phục thôi.

Hắn thấy Vương Lâm không nói gì, thần sắc càng thêm âm trầm, trong lòng hắn run lên, thấp giọng nói:

- Chủ nhân đến nơi này là để tránh đuổi giết, việc này tiểu nhân có thể nhịn...

Không đợi hắn nói xong, chỉ thấy Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, sắc mặt liền lập tức tái nhợt hơn.

- Thủ đoạn độc ác như vậy, người dù bế quan bao lâu cũng không thể dễ dàng khôi phục. Người này chặt đứt quỹ tích vận chuyển tu vi trong người ngươi, lại còn để lại lạc ấn thần thức...

Thân thể Chung Đại Hồng, nắm chặt bàn tay nhưng nhanh chóng buông ra, trầm mặc không nói.

- Ngươi là người của ta, người có thể nhịn nhưng ta không thể nhịn được!

Vương Lâm đứng lên, cất bước ra khỏi động hpủ.

Chung Đại Hồng ngẩng đầu mạnh đầu, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, hai mắt đỏ lên, thấp giọng nói:

- Chủ nhân...

- Còn không dẫn đường đi!

Vương Lâm vẫn không quay đầu, lạnh lùng mở miệng

Chung Đại Hồng hít sâu một hơi, hai mắt lộ sát khí, không chút di dự bước tới, dẫn theo Vương Lâm bay thẳng đến thành trì kia! Vương Lâm ngại tốc độ hắn chậm, di trước vung tay phải lên một cái, dưới sự dẫn đường của Chung Đại Hồng, tốc độ sét đánh, ầm ầm vang vọng phá tan thiên đại lao đi

Tất cả tu sĩ trên tu chân tinh nay trong tích tắc đều cảm nhận được một sự run sợ tời từ tâm thần. Thiên địa biến sắc, đại địa ầm vang, phong vân cuồn cuộn xoay chuyển.

Gần như chủ trong chốc lát, Vương Lâm đã mang theo Chung Đại Hồng tới tòa thành trì bị tàn phá kia. Hắn buông tay để Chung Đại Hồng tùy ý đứng một bên. Chung Đại Hồng tâm thần phấn chấn, một ngón tay chỉ về phía đại điện ở trung tâm thành trì, thấp giọng nói:

- Chủ nhân, Ám Hạt Tộc đó ở chỗ này!

Ánh mắt Vương Lâm như duốc, từ bầu trời đảo qua thành trì phía dưới.

- Trong vòng ba hơi thở, thành trì này bị diệt, ai nấy mau chóng rời đi!

Tiếng nói của hắn như sấm động, ầm ầm giáng xuống tòa thành bên dưới. Âm thanh này hóa thành sóng không khí, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, cũng làm cho thành trì chấn động mạnh, cát bụi tung bay mù mịt.

Đám người trong thành sắc mặt đại biến, lại có nhiều người chấn động tới phun máu, giờ phút này không chút do dự điên cuồng dùng tốc độ cao nhất bay ra khỏi tòa thành.

Nam tử trung niên trong đại điện đang ngồi khoanh chân, bên cạnh là lão già họ Chương sắc mặt tái nhợt, ánh mặt lộ vẻ sợ hãi đang muốn tiếp tục cầu xin tha thứ thì lúc này tiếng nói của Vương Lâm ầm ầm vọng tới.

Nam tử trung niên kia mở bừng đôi mắt, lộ vẻ kinh hãi, thân thể bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi, lập tức đứng lên.

Không chỉ có hắn, trong bảo tháp ở đại điện, đám tu sĩ của Ám Hạt Tộc đang thôn nạp trên từng tần thấp cũng đều nhanh chóng mở bừng hai mắt, lộ vẻ khiếp sợ.

Cho dù là thanh niên trên tầng hai cũng run lên, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Tiếng nói kia xuyên thấu qua mặt đất, trực tiếp đánh tới nơi này, khiến cho cả bảo tháp chấn động.

Thời gian ba nhịp thở trong nháy mắt trôi qua. Vương Lâm giơ tay phải lên, nhấn mạnh xuống phía dưới một cái. Thiên địa ầm vang, vô tận lôi đình từ bốn phương tám hướng ầm ầm lao tới, hóa thành một lôi võng khổng lồ tràn ngập thiên đại, theo cánh tay Vương Lâm ấn xuống lao thẳng vào mặt đất của thành trì.

Lôi đình vô tận hình thành lưới điện khiến cho tất cả tu sĩ vừa cấp tốc rời khỏi thành trì tâm thần khiếp sợ. Một tiếng nổ âm vang nổi lên, mặt đất chấn động kịch liệt. Một cơn gió lốc quét qua. Lưới điện kia hạ xuống khiến cho toàn bộ thàng trì tan nát, ngay cả đại điện kia cũng ầm ầm nổ tung. Cả tòa thành này cũng vì thế mà tan thành mây khói.

Mặt đất lộ ra vô số khe nứt, sâu tới hơn trăm trượng!

Bảo tháp ẩn thế dưới đất kia lộ ra rõ ràng một nửa! Bảo tháp nứt vỡ sụp đổ. Lão họ Chương ở bên trong đại điện ngơ ngác nhìn bầu trời, cũng thấy Chung Đại Hồng, tâm thần chấn động ầm vang.

- Hắn...hắn chính là chủ nhân của Chung Đại Hồng?

Nam tử trung niêm bên cạnh lão già họ Chương lại càng trợn mắt há mồm. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Thân thể Vương Lâm chậm rãi hạ xuống, đứng là nóc đại điện tan nát. Chung Đại Hồng đi theo sau, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn và kích động vô cùng.

- Là hắn đả thương ngươi sao?

Ngón tay Vương Lâm chỉ vào nam tử trung niên đứng đó, nhìn về phía Chung Đại Hồng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1273: Viêm hỏa dị tinh

Chung Đại Hồng hung ác nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên, hung hăng gật đầu, cười hung dữ, cắn răng nói:

- Không sai, chính là hắn!

Sắc mặt nam ử trung niên trong nháy mắt tái nhợt. Hắn hầu như không chút do dự, thân thể lùi vụt lại phía sai, hai tay vung len bắt quyết. Lập tức tộc ấn hình bọ cạp ở mi tâm liền nhúc nhích, dường như là sống vậy, tỏa ánh sáng yêu dị.

Ngay trong tích tắc này, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh điểm một ngón tay về phía trước. Một chỉ này điểm ra, thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyển, từng đợt tiếng sấm rền vang kinh thiên động địa. Trên bầu trời này đột nhiên xuất hiện vô tận lôi vân.

Theo ngón tay Vương Lâm hạ xuống, trong nháy mắt khi nam tử trung niên vừa lui lại từ trên bầu tời đánh thẳng xuống vào đầu hắn.

Một luồng lực lượng mang tính hủy diệt lập tức từ thiên linh cái của nam tử trung niên này ầm ầm tràn vào cơ thể. Trong tiếng sấm động, thân thể người này truyền ra tiếng nổ bang bang, da thịt tan nát, xương cốt vỡ vụn, nguyên thần trực tiếp bị diệt vong!

Tiếng sấm trôi đi, nam tử trung niên này biến mất không còn dất vết, dường như chưa từng tồn tại trên đời vậy.

Tiếng sấm tắt dần, bốn phía trong thời gian ngắn vô cùng yên tĩnh. Ánh mắt đông đảo tu sĩ vừa thoát khỏi thành trì bị tàn phá này đều lộ ra vẻ vô cùng sợ, nhìn về phía Vương Lâm với vẻ mặt kinh hãi.

Nâng tay phong vân biến động, lôi đình giáng xuống trực tiếp đánh cho một tu sĩ Âm hư hình thần cầu diệt, không để lại nửa điểm dấu vết. Loại thần thông này đủ để kinh thiên động địa, chấn kinh tâm thần tất cả tu sĩ tại đây, tạo nên sóng gió ngập trời!

Sắc mặt lão giả khô gầy đang bị giam cầm lại càng tái nhợt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dừng hẳn, ngơ ngác nhìn moi chuyện, khuôn mặt lộ ra sự sợ hãi không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Chung Đại Hồng thân thể cũng run lên. Hắn ở Thiểm Lôi Tộc tuy đã chứng kiến Vương Lâm phát uy nhưng lúc này khi một lần nữa chứng kiến vẫn có cảm giác sự cường đại của Vương Lâm là không thể đoán nổi.

Thần sắc Vương Lâm không có nửa điểm biến hóa. Kể cả lúc này hắn đang bị truy sát, tạm thời phải tránh né ở nơi này, nếu là người khác thì sẽ cố gắng nhẫn nhịn, khó có khả năng dễ dàng ra tay.

Nhưng Vương Lâm tu vi thông thiên, cả đời trả qua quá nhiều gian khổ, nhiều lần trải qua sống chết rồi. Cho dù là bị kẻ truy sát phát hiện mấy lần thì đã sao? Cho dù là có khiến kẻ địch cường đại tới thì cũng không phải bởi vậy mà khi người của mình bị đả thương, Vương Lâm lại không hỏi tới!

Cũng giống như lời của hắn trước kia: Ngươi có thể nhịn nhưng ta thì không!

Thế gian này cũng hiếm có người khiến hắn có thể nhịn! Lúc này Vương Lâm đã sớm không còn như trong quá khứ. Hắn đã trở thành cường giả, càng có được trái tim của cường giả!

Có câu hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, rồng vào bãi cạn tôm nhờn mặt. Nhưng nói rõ ràng ra thì đó là hổ cam tâm để bị khinh, rồng nguyện ý bị nhờn mặt. Nếu chúng không muốn thì ai dám tiến lên?

Giết nam tử trung niên, việc này cũng chưua kế thúc. Nếu đã ra tay thì phải như lôi đình, diệt toàn bộ những kẻ liên quan. Chân phải Vương Lâm dẫm một cái về phía mặt đất.

Bảo tháp liền ầm ầm chấn động, những khe nứt lấy nơi chân phải hắn đạp làm trung tâm ầm ầm lan về bốn phía. Trong thời gian ngắn, khắp mặt đất toàn là khe nứt.

Một tiếng nổ ầm vang, đỉnh bảo tháp liền sụp đổ. Chung Đại Hồng đỡ lấy lão già họ Chương.

Hai người bay lên không trung, ngơ ngác nhìn xuống phía dưới.

Vương Lâm đứng tại nơi tần đỉnh của báo tháp vừa sụp đổ, thân thể trầm xuống, trực tiếp tiến vào tầng hai của bảo tháp. Thên thể hắn vừa hạ xuống, bốn phía còn đang tràn ngập đá vụn thì đột nhiên một luồng khí tức hung ác ngập trời bùng lên, sát khí điên cuồng bộc phát. Một tiếng gầm nhẹ từ sâu trong bảo tháp truyền ra. Cùng lúc đó, một đạo u quang lao thẳng về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, trong nháy mắt khi u quang tới gần, tay phải tùy ý giờ về phía trước chụp một cái. Lập tức trước người hắn có một bàn tay khổng lồ biến ảo ra, chụp gọn lấy u quang, mặc cho u quang có giãy dụa như thế nào cũng không thể thoát được.

Trong bàn tay hư ảo kia, u quang lóe lên kịch liệt, trong đó xuất hiện một hạt châu màu tím. Hạt châu này tỏa ra sát khí kinh người, theo quang mang tỏa ra lại càng bộc phát mãnh liệt.

- Ám hạt châu, nổ!!!

Một tiếng gầm nhẹ truyền ra, từ trong hạt châu liền có một lực lượng hủy diệt trào ra, ngay lúc muốn nổ tung thì tay phải Vương Lâm hung hăng vuốt một cái.

Ầm một tiếng, hạt châu trực tiếp nổ tung, bộc phát ra một lục trùng kích cường đại khiến cả tầng bảo tháp này hoàn toàn bị hủy diệt.

Trong khói bụi, thanh niên được nam tử trung niên gọi là thiếu chủ kia sắc mặt tái nhợt, thân thể vội vàng lui lại phía sau, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, trong mắt lộ ra vẻ rung động

- Hạt châu này cũng có chút huyền diệu!

Tiếng nói lạnh lùng của Vương Lâm từ trong khói bụi truyền ra, thân thể không có chút thương tích chậm rãi đi ra.

Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, thanh niên lộ ra thần sắc không thể tin nôi, da đầu tê dại, cơ hồ hồn phi phách tán. Hắn cực kỳ rõ ràng uy lực của Ám hạt châu, nếu bị đánh lén thì đủ để một tu sĩ Khuy Niết bị thương. Nhưng đối phương chỉ tùy ý sờ một cái, nhận lấy toàn bộ lực lượng của hạt châu, không ngờ lông tóc cũng chẳng tổn hao gì. Loại chuyện này khiến cho thân thể thanh niên run lẩy bẩy.

Hắn trong tâm trạng hoảng sợ muốn bỏ chạy thì tay phải Vương Lâm vung lên. Lập tức một tấm lưới điện chợt xuất hiện, tràn ngập toàn thân thanh niên này. Người này kêu lên thảm thiết mất đi khả năng chống cự, không thể thoát ra, dường như bị phong ấn vậy, lơ lững giữa không trung.

Vương Lâm cũng chẳng thèm nhìn hắn một cái, chân phải lại dẫm lên mặt đất một lần nữa, đi xuống tầng tiếp theo. Vừa mới bước nào, tay hắn liền vùng lên một cái. Một biển lửa ầm ầm tràn ra, cuốn lấy hai lão già đang muốn xông lên ở tầng này. Hai lão già này bị ngọn lửa táp qua, lập

tức thân thể kịch chấn, phun một ngụm máu tươi, cũng bị ngọn lửa xâm nhập vào cơ thể, hình thành phong ấn lơ lửng giữa không trung.

- Đúng là giống loài bọ cạp, chỉ thích sinh hoạt ở những cái khe âm u. Lần này còn không chịu chui ra toàn bộ cho ta...

Vương Lâm bình tĩnh đi tường bước tiến tới, tiến vào tầng tháp tiếp theo.

Cứ như vậy, từng tầng một, trong bảo tháp này không ngừng vang lên những tiếng độn ầm ầm và tiếng kêu thảm thiết thê lương, càng nhiều tộc nhân Ám Hạt Tộc bị phong ấn, vứt vào giữa không trung. Không lâu sau, đám người Ám Hạt Tộc lơ lững giữa không trung đã không dưới mười người.

- Các hạ khinh người quá đáng!!!

Ngay lúc Vương Lâm đang không ngừng tiến vào thì từ tầng cuối cùng chôn sâu trong lòng đất của bảo tháp có một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Đồng thời một lực lượng mạnh mẽ âm ầm từ dưới đó hình thành một cơn lốc lao thẳng tới Vương Lâm.

Cơn lốc này thế như chẻ tre, không tiếc hủy diệt bảo tháp này, từ tầng cuối cùng ầm ầm oanh kích lên, trong thời gian ngắn đã có nhiều luồng

khí tức dung nhập vào trong đó, hình thành một lực trùng kích cường đại, đảo mắt một cái đã trực tiếp phá vỡ mặt đất của tầng tháp mà Vương Lâm đang đứng, ầm một tiếng đánh lên!

Cơn lốc này hiện ra rõ ràng trước mắt Vương Lâm nhưng lại là một con bọ cạp màu đen hư ảo lớn gần mười trượng. Con bọ cạp này là do thần thông biến thành, sau khi xuất hiện liền lao thẳng tới Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể không lui lại. Tay phải hắn nắm quyền, Cổ Thần lực toàn thân điên cuồng ngưng tụ, ngay trong nháy mắt khi con bọ cạp mười trượng kia tới gần thì tay phải hắn ầm ầm đấm tới!

Nắm đấm vừa vung lên, lập tức một hư ảnh Cổ Thần liền xuất hiện, đồng thời đánh ra một quyền, ầm ầm va chạm với con bọ cạp.

Một tiếng nổ vang thật lớn trong tích tắc này chấn động thiên địa, hóa thành một làn sóng xung kích không cách nào hình dung được quét về bốn phương tám hướng. Mặt đất ầm vang, ngay cả tu chân tinh này cũng run rẩy, vô số bụi đất bốc lên. Ầm một tiếng, bộ phận của tòa bảo tháp lộ ra trên mặt đất dưới chấn động quá mạnh, vô số khe nứt xuất hiện, mở rộng, toàn bộ sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ nổ tung

Thậm chí ngay cả một phần vẫn ẩn dưới mặt đất trong tiếng ầm vang này cũng sụp đổ, bắn tung lên mặt đất, khiến cho mặt đất dường như bị địa long chuyển mình, tạo thành cuộn sóng cuốn về bốn phía, ầm ầm tràn ra.

Cũng trong sự sụp đổ này, hơn mười tu sĩ từ trong tòa bảo tháp bị cuốn ra. Đám người này sắc mặt tái nhợt, phun máu tươi, ánh mắt nhìn Vương

Lâm tràn ngập hoảng sợ.

Tu sĩ bốn phía đang quan chiến lại vàng vội vàng lui về phía sau. Đám người bị cảnh tượng mà cả đời chưa từng gặp lần này làm cho hoàn toàn chấn động

Trong trung tâm của báo tháp, quần áo Vương Lâm toàn thân dường như bị cuồng phong thổi qua, mái tóc tung bay, nhưng thân thể vẫn không di chuyển, thu hồi tay phải, cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất, tiếng nói lạnh lùng nói:

- Đả thương người của ta, lại còn dám nói khinh người quá đáng sao? Người quá yếu ớt rồi!

Phía dưới mặt đất chỗ Vương Lâm đứng, giờ phút này lộ ra một lỗ hổng ước chừng ngàn trượng. Bên trong lỗ hổng này đen kịt, vốn là chỗ của bảo tháp. Lúc này bảo tháp sụp đổ khiến cho hết thảy ở phía dưới lộ ra trong mắt mọi người.

Sâu trong lỗ thủng này, trên một tảng đó nứt nẻ có một lão già đang ngồi khoanh chân. Lão già này thân mặc hắc bào, trên áo có một con bọ cạp dữ tợn. Con bọ cạp này hơi quỷ dị, không ngờ có chín đuôi!

Ở mi tâm hắn cũng có ấn ký hình bọ cạp. Chẳng qua nếu so sáng với con bọ cạp trên áo thì không giống. Tộc ấn chỉ có bốn đuôi!

Bốn đuôi của con bọ cạp đang rũ xuống, tràn ngập mặt lão giả, khiến hắn trong có hơi đáng sợ. Nhưng giờ phú này sắc mặt hắn tái nhợt, phun một ngụm mắt tươi, ngẩng phắt đầu, ánh mắt lộ ra hung hăng, cả người lập tức lao tới hướng thẳng phía Vương Lâm.

- Ám Hạt Tộc ta cho dù là một tiểu tộc nhưng cũng là một trong ba trăm bảy mươi hai tộc của Điên Lạc. Ngươi hôm nay đối kháng với tộc của ra chính là đối kháng với toàn bộ Điên Lạc! Đến lúc đó thì Điên Lạc đại đế tất nhiên tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!

- Chỉ là thiên nhân đệ nhị suy mà cũng dám nói vậy trước mặt ta.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt như điện, rơi vào trong mắt của lão giả. Lôi quang trong mắt phải hắn chợt lóe lên, thiên địa liền ầm vang.

Sắc mặt lão giả địa biến, trong mắt hắn đã không còn thấy đối phương mà chỉ còn là một đạo lôi đình. Đạo lôi đình này từ trên trời giáng xuống, xuyên thẳng qua hai mắt mình, trực tiếp đánh vào trong tâm thần.

Tâm thần lão chấn động ầm ầm, trong nháy mắt tái nhợt, lại tiếp tục phun máu tưới, thân thể vội vàng lui lại phía sau, ánh mắt không thể tin nổi.

- Thiên nhân tứ suy!!! Đây là tuyệt đối là lực lượng của thiên nhân tứ suy. Đáng chết. Ám Hạt Tộc chúng ta sao lại trêu chọc vào lão quái vật như vậy!

Lão giả đang muốn lui lại phía sau thì tay áo Vương Lâm lại vung lên, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái.

Lập tức lão giả phát hiện ra thiên địa nguyên lực bốn phía điên cuồng cuộn lên, phảng phất trong nháy mắt bị đối phương khống chế, hóa thành một lồng giam vô hình, từ bốn phương tám hướng điên cuồng đè ép về phía mình.

Trong cơ thể hắn vang lên tiếng động bang bang không ngừng, đau nhức truyền khắp toàn thân, cảm giác như từng đốt xương đều sắp tan vỡ, nguy cơ sinh tử tràn ngập. Lão giả không dám lùi lại, hắn dự cảm chỉ cần lùi lại một bước là bản thân hắn phải chết. Giờ phút này hắn không chút suy tư, lập tức giơ tay phải lên hung hăng vỗ vào mi tâm một cái. Trong phút chốc, tộc ấn ở mi tâm hắn liền nhúc nhích một cách quỷ dị.

Đột nhiên, con bọ cạp buốn đuôi trong thời gian ngắn thoát khỏi mi tâm của hắn, tung bay về phía trước, đón gió lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành trăm trượng, bốn cái đuôi vung lên phát ra những tiếng động ầm ầm.

Con bọ cạp trăm trượng này cực kỳ dữ tợn, sau khi xuất hiện liền ngửa mặt lên trời kêu dài, bốn cái đuôi hình thành tàn ảnh quất thẳng tới Vương Lâm. Lão giả kia còn lo lắng, cắn răng chụp một cái vào hư

không, phất mạnh về phía trước. Đột nhiên một luồng u quang xuất hiện, trong thời gian ngắn liền có bốn con rối lớn cỡ trăm trượng ầm ầm lao ra!

Mỗi một con rối đều tỏa ra khí tức tương đương với âm dương hư thực, giờ phút này sau khi xuất hiện liền vây lấy Vương Lâm.

- Tất cả con rối, nổ cho ta!

Thần sắc lão giả dữ tợn, trong nháy mắt rống lên câu này, không chút do dự lui lại phía sau, Vương Lâm cười lạnh, cũng chẳng thèm nhìn con bọ cạp buốn đuôi và bốn con rồi kia một cái, giơ chân bước một bước về phía trước. Sóng gợn lóe lên, cả người hắn liền biến mất.

Lão già kia đang lùi lại nhanh phía sau, nhưng lập tức thân thể run lên. Ngay phía sau hắn, thân ảnh Vương Lâm từ trong hư vô đi ra, tùy ý giơ ngón trỏ tay phải lên điểm lên đầu hắn.

Bóng ma tử vong tràn ngập tâm thần lão giả. Ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, muốn né tránh như thực lực chênh lệch là vậy khiến hắn căn bản không có thể né tránh, chỉ còn biết trơ mắt nhìn ngón tay nọ điểm vào mi tâm của mình. Ngón tay kia chưa hạ xuống thì đã có một luồng khí tức ẩn chứa trong đó ầm ầm đánh sâu vào trong cơ thể lão giả.

Ầm!

Thân thể lão giả chấn động kịch liệt, nguyên thần bị một chỉ chấn bay ra ngoài cơ thể, tung bay giữa không trung, ngay cả cử động cũng không dám, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi ngập trời, mơ hồ lộ vẻ cầu xin tha thứ. Con bọ cạp bốn đuôi kia cũng đồng thời tiêu tan, hóa thành u quanh trở lại nguyện thần của lão giả, hình thành ấn ký.

Thân thể mất đi nguyên thần vẽ lên một đường cong, rơi xuống mặt đất, máu tươi phun ra, bịch một cái nện xuống đất, tạo thành khói bụi mù mịt.

- Lại còn muốn chạy trốn sao?

Ngón tay Vương Lâm điểm vào trán nguyên thần của lão giả, chậm rãi mở miệng nói.

- Chỉ cần khí tức của một chỉ này có thể khiến nguyên thần ra xuất khiếu, thân thể trọng thương bay mất. Nếu một chỉ này điểm trúng thì ta hiển nhiên sẽ hình thành cầu diệt! Người này...người này không phải là thiên nhân tứ suy!!!

Nguyên thần lão giả run rẩy, cuống quít lắc đầu. Giờ phút này hắn hầu như đã hồn phi phách tán. Lực lượng một chỉ kia khiến trong lòng hắn không còn chút ý niệm phản kháng nào. Một chỉ này căn bản chưua điểm vào mi tâm hắn, nhưng như vậy lại càng khiến cho tâm thần hắn run rẩy.

- Từ nay về sau, người Ám Hạt Tộc tôn ta là chủ nhân, theo tất cả mệnh lệnh của ta. Nếu không, diệt toàn tộc!

Vương Lâm thu hồi ngón tay, lạnh lùng liếc mắt nhìn nguyên thần của lão giả này một cái.

Lão giả vừa run rẩy vừa liên tục gật đầu, thấp giọng nói:

- Điên Lạc vốn là nơi cường giả vi tôn. Có chủ nhân mạnh mẽ như vậy che chở là may mắn của Ám Hạt Tộc chúng ta. Ám Hạt Tộc ta toàn bộ có một trăm bảy mươi sáu người, toàn bộ nghe theo lệnh chủ nhân, không dám không theo!

- Chủ nhân, quyết không thể chỉ nghe theo lời một phía của hắn, phải để cho bọn hắn lấy tộc ấn phát lời thề của tộc thái cổ, nếu phản lại sẽ bị tộc ấn cắn trả, chết không chỗ chôn! Vạn cổ tuế nguyệt, toàn bộ Ám Hạt Tộc diệt tuyệt!

Đôi mắt Chung Đại Hồng lóe lên, lập tức mở miệng.

Lão già nghe thầy Chung Đại Hồng nói như vậy, thân thể run lên, ánh mắt hung ác nhìn Chung Đại Hồng một cái nhưng rất nhanh liền tan biến, lộ vẻ khổ sở, gật đầu nói:

- Được, lão phu xin lấy tộc ấn phát lời thề của tộc thái cổ, nguyện để ngài làm chủ nhân, nếu phản bội sẽ bị tộc ấn cắn trả, chết không chỗ chôn!

Trong nháy mắt khi hắn thốt ra lời này, trong tộc ấn liền phát ra u quang. Con bọ cạp bốn đuôi kia trông cực kỳ thống khổ, truyền ra tiếng gào thét, sau đó trở nên uể oải. Nhưng có một đạo ấn kỳ tang thương chậm rãi xuất hiện trên người nó, giống như là đóng dấu lên vậy.

Tộc nhân Ám Hạt Tộc bốn phía dưới một cái vung tay của Vương Lâm liền mở phong ấn. Bọn họ đã thấy hết cảnh tượng trước mắt, ánh mắt nhìn Vương Lâm giờ phút này, gồm cả người được gọi là thiếu chủ kia cũng đều mang theo vẻ sợ hãi.

Lấy tộc ấn phát lời thề xong, Ám Hạt Tộc tại Điên Lạc này trở thành bộ tộc thái cổ đầu tiên bị Vương Lâm thu phục.

Động phủ của Vương Lâm cũng biến thành thánh địa cả Ám Hạt Tộc. Đám tộc nhân này vây quanh, dùng pháp lực khiến cho bốn xung quanh động phủ hình thành sa mạc, đem nó trở thành khu vực của Ám Hạt Tộc trên tu chân tinh này.

Lão giả họ Chương sau khi thấy được sự cường đại của Vương Lâm xong, tâm thần chấn động, quyết định một chuyện, nói là gì cũng phải theo Chung Đại Hồng để tạo quan hệ.

Về phần Chung Đại Hồng thì cả người run rẩy, lần tu vi Hóa Thần hoành thành tại Ám Hạt Tộc.

- Vùng Điên Lạc có ba trăm bảy mươi hai tiểu tộc. Ám Hạt Tộc chúng ta là thấp kém nhất, chỉ khống chế một tu chân tinh vứt đi này, tộc nhân cũng rất thưa thớt.

- Thái Cổ Tinh Thần có Trường Tôn hội, ở Điên Lạc có Lạc Sinh hội. Trong Lạc Sinh hội có mười ba vị trưởng lão phục trách. Bọn họ là người nắm quyền ở Điên Lạc, còn về người mà ta nói trước đây là Điên Lạc đại đế đạt tới bước thứ ba. Cũng nhờ có sự tồn tại của hắn mà nơi đây mới không bị Trường Tôn hội quản lý.

- Trưởng lão Lạc Sinh hội cũng không phải cố định mà cứ một trăm năm lại tiếp nhận một lần khiêu chiến, người thắng có thể trở thành một trong số trưởng lão. Nghe đồn Trường Tôn hội trong những năm qua đã âm thầm đưa đông đảo tu sĩ vào, muốn đoạt vị trí trưởng lão nàynhưng chưa bao giờ thành công, toàn bộ trong khi khiêu chiến đều tử vong một cách không rõ ràng.

Còn nếu họ không có ý định trở thành trưởng lão Lạc Sinh hội thì tính mạng không có gì phải lo lắng.

Nói tới đây, lão giả Ám Hạt Tộc ngẩng đầu lên liếc nhìnVương Lâm một cái.

Hắn lúc này cung kính đứng trong động phủ của Vương Lâm, nói chi tiết tất cả những gì hắn biết cho Vương Lâm.

- Về con rối theo lời chủ nhân nói, vật ấy chỉ có trên tinh cầu tương ứng với bộ tộc của trưởng lão Lạc Sinh hội mới bán. Ám Hạt Tộc chúng ta cũng đều từ đó mua được.

Chẳng qua con rối này tu vi càng cao thì càng không dễ mua, tu sĩ tầm thường căn bản không có tư cách mua, chỉ có bộ tộc của Điên Lạc đại đế thần bí truyền thụ phương pháp chế tạo. Cụ thể làm sao chế tạo thành thì chỉ có mười ba trưởng lão mới biết

Trong Ám Hạt Tộc, con rối cao nhất là Tịnh Niết trung kỳ. Vật ấy giá cực cao, nếu ở bên ngoài Điên Lạc nhất định đổi được không ít pháp bảo và đan dược.

Lão giả vừa nói vừa vỗ tộc ấn ở mi tâm. Lập tức u quang lóe lên, bên cạnh hắn xuất hiện một con rối hình dạng một trung niên nam tử.

Thần sắc con rối này trơ trơ, nhìn thoáng qua thì không khác gì người thật, nhưng nhìn kỹ thì lại không có chút sinh cơ, toàn thân có vô số phong ấn bao phủ, khiến cho người ta không thể nhìn rõ bên trong.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cẩn thận nhìn con rối này, trầm mặc một lát mới chậm rãi mở miệng nói:

- Điên Lạc có con rối Toái Niết không?

Lão giả do dự một chút, hồi lâu mới thấp giọng nói:

- Có.

Tâm thần Vương Lâm chấn động nhưng thần sắc lại bình thản, chậm rãi nói:

- Ồ? Như vậy rất có thể có con rối thiên nhân suy kiếp rồi?

Lão giả trầm mặc càng lâu, thấp giọng nói:

- Việc này tiểu nhân cũng không rõ. Nhưng...nhưng nghe nói là đã có người từng gặp qua con rối thiên nhân suy kiếp...chỉ là không biết thật giả ra sao.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn không ngờ tại Điên Lạc trong Thái Cổ Tinh Thần này lại có chuyện không thể tưởng tượng như vậy. Con rối thiên nhân suy kiếp. Chuyện này quả thật là quá mức kinh người rồi!

- Nếu ngay cả con rối thiên nhân suy kiếp cũng có thì cũng có thể có con rối bước thứ ba!

Vương Lâm không hỏi. Việc này quá mức hoang đường, hắn tuyệt đối sẽ không tin.

- Hỏa Tước tộc có thể lực như thế nào ở đây?

Một lúc sau, Vương Lâm hỏi.

- Hải hồn tông thân là thái cổ đại tộc, những năm gần đây không ít người tới nơi này. Bắt đầu quy mô ước chừng mấy trăm người, đại đế đều biết là họ do Hỏa Tước tộc phái tới nhưng bởi vì chưa bao giờ tham dự vào chuyện tranh đoạt trưởng lão nên vẫn an toàn. Bọn họ ở chỗ này kết giao với các bộ tộc, giao dịch con rối, âm thầm sưu tầm Viêm hỏa dị tinh, một thời gian lại trở về Hỏa Tước tộc.

- Viêm hỏa dị tinh?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

- Đây là một vật của Điên Lạc, nghe đồn cũng là Điên Lạc đại đế mang đến, nghe nói là một trong những tài liệu chế tạo con rối. Chẳng qua số

lượng của nó không nhiều lắm, rất hiếm thấy...ta...ta ở đây cũng có một khối nhỏ, có thể hiến cho chủ nhân.

Lão giả do dự một chút, tay phải lật một cái, xuất hiện đá nhỏ như hạt gạo.

Tay phải Vương Lâm chụp vào hư không một cái, lập tức cầm viên đá trong tay, cẩn thận quan sát, đồng tử hai mắt chợt co rút lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

- Người đi ra đi, sưu tầm tất cả tin tức về Hỏa Tước tộc, rõ ràng chi tiết cho ta.

Vương Lâm tay lên. Lão giả vội vàng cung kính vâng dạ, lùi về phía sau.

Sau khi hắn rời đi, đại môn của động phủ ầm ầm đóng lại, lại bị Vương Lâm đánh cấm chế lên, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm viên đá màu trắng trong tay, hai mắt phát ra ánh sáng, mơ hồ lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Viêm hỏa dị tinh...hóa ra nó gọi là Viêm hỏa dị tinh!!! Năm đó Chu Tước lão Thánh Hoàng từng nói, Tứ Thánh Tông vốn là từ Thái Cổ Tinh Thần tới, sau đó mới tiến vào giới nội...lời ấy quả nhiên không giả!

Viêm hỏa dị tinh do Điên Lạc đại đế thần bí mang đến, Điên Lạc đại đé này vì sao lại có vật này...chẳng lẽ...chẳng lẽ...

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, lại lộ ra vẻ kích động không thể che dấu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1274: Tư Mặc Tử tới rồi

Trong nháy mắt khi lão giả của Ám Hạt Tộc xuất ra Viêm hỏa dị tinh này thì Vương Lâm đã lập tức nhận ra vật ấy. Chính xác mà nói, Vương Lâm đã từng dùng nó chữa thương mấy năm.

Tại Chu Tước Thánh Tông trong liên minh Tinh Vực, ở sâu trong mảnh tinh không bị thiêu đốt, lơ lửng một hòn đá màu trắng rất lớn. Đó chính là nơi Chu Tước lão Thánh Tông ngồi.

Vật được gọi là Viêm hỏa dị tinh tại Điên Lạc rõ ràng là thứ giống hệt như hòn đá mà Chu Tước Thánh Hoàng ngồi!

- Chẳng lẽ Điên Lạc đại đế này có liên quan tới Chu Tước Thánh Tông...

Đối với Chu Tước Thánh Tông Vương Lâm có cảm tình nhiều lắm. Nhưng Chu Tước lão Thánh Hoàng có ơn tái sinh đối với hắn. Cái ơn

này quá to lớn, Vương Lâm cả đời này khó mà quên được.

Nhất là việc lão Thánh Hoàng yên lặng nỗ lực mấy vạn năm lại càng khiến cho Vương Lâm kính trọng. Theo hắn thấy, lão Thánh Tông và chủ nhân phong giới là cùng một loại người. Một người thì thủ hộ Tứ Thánh Tông, một người thì thủ hộ toàn bộ giới nội.

Nhìn thấy Viêm hỏa dị tinh này khiến cho vẻ mặt Vương Lâm lộ ra vẻ kích động. Hắn nghĩ tới lời nói của lão Thánh Hoàng trước khi qua đời nói với hắn.

- Lão phu Lỗ Vân, sinh ra từ thời luyện khí thượng cổ, thuở nhỏ là một dược đồng bên cạnh Thánh Hoàng đời thứ tư, được Thánh Hoàng không chê mà truyền cho ta thuật luyện khí. Khi ta một ngàn ba trăm bảy mươi hai tuổi, luyện khí có chút thành tựu, đi theo thánh hoàng, chứng kiến một khắc huy hoàng của Chu Tước Thánh Tông...

Năm lão phu mười vạn một ngàn bốn trăm sáu mươi tuổi, Hành Văn tộc từ giới ngoại tới, nhiễu loạn thiên địa, Chu Tước Thánh Tông chúng ra trợ giúp Tiên giới chiến phù văn! Sau trận chiến này, Thánh Hoàng đời thứ ba và thứ tư đều đi tới giới ngoại. Khi đó ta chỉ còn cách thay mặt Thánh Hoàng đời thứ năm!

Ánh mắt Vương Lâm đặt trên Viêm hỏa dị tinh kia, đôi mắt lóe sáng.

- Theo lời lão Thánh Hoàng năm đó, Thánh Hoàng đời thứ tư và đời thứ ba đều đi tới giới ngoại, kể từ đó không có chút tin tức gì...mà Điên Lạc đại đế lại có được vật của Chu Tước Thánh Tông...chẳng lẽ Thánh Hoàng đời thứ tư năm đó đã đi tới Điên Lạc này!

Nhưng từ thời gian mà suy tính thì có hơi không đúng...

Vương Lâm nén kích động trong lòng, chậm rãi suy tư nhưng vẫn không thể khẳng định, hồi lâu đành thở dài một hơi.

- Việc này sớm muộn mình cũng sẽ biết, không ngờ là ở Điên Lạc này lại ẩn chứa bí mật như vậy...nếu nơi này là nơi Thánh Hoàng đời thứ tư dừng chân thì tốt, không chừng mình có thể ở nơi này khiến Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư!! Từ thực hỏa quá độ tới hư hỏa, dẫn phát hết thảy nộ hỏa của địch nhân, khiến cho địch nhân tự thiêu mà chết!

Như vậy thì dù là hỏa bổn nguyên còn chưa viên mãn nhưng uy lực so với hiện tại sẽ như trời với đất! Mà Viêm hỏa dị tinh này năm đó ta nhìn không thấy, nhưng hiện giờ lấy lực lượng Chu Tước ba lần thứ tỉnh của ta lại có thể thấy vậy này trong nháy mắt bộc phát lực lượng hủy diệt thiên địa!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải phất một cái liền thu Viêm hỏa dị tinh vào trong không gian trữ vật.

Trong không gian trữ vật của hắn còn một tượng đá. Tượng đá này là thân thể Chu Tước lão Thánh Hoàng biến thành, vẫn duy trì động tác điểm vào mi tâm, lộ ra vẻ tang thương.

Thần thức đảo qua bức tượng này, Vương Lâm trầm mặc trong chôc lát, lúc này mới đưa mắt nhìn về con rối bên người.

Con rối này là một nam tử trung niên, đứng ngây ra đó không nhúc nhích. Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nó, thần thức ầm ầm lan ra, trực tiếp bao phủ toàn thân con rối, dường như là vô số cây châm trong phút chốc xuyên thấu vào trong cơ thể nó.

Thần thức Vương Lâm thong thả dung nhập, cẩn thận tìm tòi, muốn nhìn ra bí mật trong con rối này. Thời gian chậm rãi trôi đi, thần sắc hắn dần dần trở nên ngừng trọng hẳn lên.

Trong cơ thể con rối này không có huyết nhục mà có những tinh thể kỳ dị. Tinh thể này dường như là một khối, vô cùng mềm mại, kết nối với nhau hình thành thân thể con rối này.

Còn về phần não của con rối này cũng là do tinh thể tạo thành, chằng qua lại cực kỳ cứng rắn, mơ hồ tỏa ra nguyên lực vô tận. Ở trong cơ thể con rối còn có một tầng ánh sáng nhu hòa. Ánh sáng này cực kỳ cứng cỏi, thần thứ Vương Lâm vừa muốn dò xét lập tức bị ngăn cản ở bên ngoài.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, triển khai toàn bộ thần thức, hóa thành một cơn gió lốc ầm ầm đánh tới, phá vỡ thân thể con rối. Toàn bộ thần thức của hắn có thể hủy diệt hoàn toàn con rối này nhưng lại không có cách nào đột nhập vào tầng phòng hộ kia!

Thậm chí vừa rồi nếu hắn không lập tức thu hồi thần thức thì tần phòng hộ ánh sáng đó sẽ lập tức nổ tung, khiến tất cả bí ẩn trong đó tan thành mây khói nhưng không cho thần thức của người ngoài tiến vào.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần sắc ngưng trọng, lộ ra vể trầm tư.

- Con rối này ta cũng có hứng thú...

Tay phải Vương Lâm chụp về hư không phía trước một cái, lập tức thân thể con rối bay tới rơi xuống cách người hắn ba thước, khiến cho tay phải hắn rất dễ dàng đặt trên ngực con rối này.

Thần thức của hắn lại một lần nữa hiện lên, theo tay phải tiến vào trong cơ thể con rối, trong tích tắc đang muốn tiếp tục triển khai thì đột nhiên cả người hắn chấn động, khẽ kêu một tiếng.

- Cơ thể con rối này không ngờ lại có kinh mạch!!

Vương Lâm ở khoảng cách gần như vậy tiếp xúc, thần thứ quét qua mới chú ý tới thứ mà vừa nãy không nhận ra.

Trong cơ thể con rối này ngoài thứ thay thế huyết nhục kia, hắn còn thấy đuộc những kinh mạch hầu như đã ẩn đi và khô héo, rất khó phát hiện ra...

- Chuyện này...

Ánh mắt của Vương Lâm liên lục lóe lên, hít sâu một hơi, cẩn thận xem xét xong liền lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Đây không phải là con rối mà là tu sĩ! Đây là tu sĩ không biết dùng phương pháp gì tế luyện, sau đó nhưng tụ ra con rối này!

Vương Lâm trầm mặc, nhìn con rối nọ.

Bộ dáng con rối trơ trơ, không chút biểu cảm, hai mắt trống rỗng, không có bất cứ sinh cơ và linh tính gì.

- Phương pháp thay thế huyết nhục bằng khối tinh thể kia cũng khiến mình cảm thấy quen thuộc, dường như là đã gặp ở địa phương nào rồi...

Vương Lâm trầm ngâm một chút, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

- Bí ẩn của con rối này nằm ở tất cả trong tầng ánh sáng phòng hộ kia, chỉ có thể thấy rõ bên trong thì mới hiểu được!

Thần thức Vương Lâm chợt động, lôi quang trong mắt hắn lóe lên, đột nhiên ầm ầm lao ra.

Cả động phủ trong thời gian ngắn đã tràn ngập lôi quang, phát ra tiếng sấm vang trời, hướng về bốn phía khuếch tán đi. Chớp lóe liên hồi, sấm động kinh thiên, cũng theo mặt đất truyền đi, khiến cho tộc nhân Ám Hạt Tộc bên ngoài động phủ sắc mặt tái nhợt, đồng loạt nhìn về phía động phủ.

Sau khi triển khai lôi đồ, tu vi Vương Lâm bạo tặng, thậm chí ngay cả thần thức cũng điên cuồng mạnh lên, hóa thành một cơn lốc cực mạnh trực tiếp nhảy vào trong cơ thể con rối, hướng về tầng phòng hộ kia oanh kích.

Dưới sự va chạm này, một tiếng ầm vang bỗng nhiên nổi lên. Tầng phòng hộ ánh sáng trong cơ thể con rối không thể thừa nhận thần thức khổng lồ này lập tức sụp đổ. Nhưng trong nháy mắt khi nó sụp đổ, căn bản là khôg cho người ngoài cơ hội để nhìn rõ bên trong. Những thứ trong ánh sáng trong nháy mắt này cũng đồng loạt tan nát!

Nhưng ngay trong tích tắc này, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, quát khẽ:

- Định!

Một chữ định phát ra liền đình chỉ mọi thứ vận động trong thiên dịa, đình chỉ hết thảy biến hóa, khiến cho toàn thân con rối chấn động, hết thảy những gì trong cơ thể nó cũng đều dừng lại. Chỉ duy có màn ánh sáng kia là thoáng chậm lại một chút rồi trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, ầm một tiếng sụp đổ.

Cùng lúc nó sụp đổ, thân thể con rối đang bị đình chỉ liền lập tức nổ tung, hình thành một lực xung kích đánh sâu vào trong ngọn núi này, đụng vào bốn cách tường phát ra tiếng chấn động ầm ầm.

Ngọn núi chấn động, một lực lượng lớn bụi đất lóe lên. Nếu không có cấm chế Vương Lâm hạ trên ngọn núi thì nó đã sụp đổ trở thành một đống đổ nát, thậm chí cả tu chân tinh này cũng kịch liệt chấn động, xuất hiện khe nứt.

Tu sĩ Ám Hạt Tộc bốn phía sợ hãi nhìn động phủ, hoàn toàn yên lặng. Lão giả Ám Hạt Tộc cười khổ. Hắn từ lực lượng trùng kích này có thể cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc. Hắn biết là con rối của Ám Hạt Tộc hắn là đã bị hủy rồi.

Trong động phủ bụi đất tràn ngập, dần dần tiêu tán. Vương Lâm vẫn đứng ở đó, ánh mắt sáng ngời. Trong nháy mắt khi Định thân thuật của hắn đình chỉ tầng ánh sáng phòng hộ, dù là thời gian ngắn ngủi nhưng lại khiến hắn nhìn ra chút dấu vết trong đó!

Hắn thấy được bên trong đó lơ lửng một bình thường! Bề ngoài của nguyên thần này giống hệt như con rối! Chỉ dựa vào điều đó khiến Vương Lâm có thể khẳng định, con rối này chính là tu sĩ!

Cũng trong nháy mắt khi con rối sụp đổ, khối tinh thể thay thế huyết nhục trong thân thể nó tan nát nhưng trong não Vương Lâm lại như có một tia chớp lóe lên, hoàn toàn nhớ lại!

Hắn ở trong vùng đất Yêu Linh ở Liên Minh Tinh Vực đã từng gặp một cái đầu lâu của Cổ Thần, trên miệng vết thương cũng lưu lại một chút tinh thể. Thứ tinh thể này cực kỳ giống với tinh thể thay thế huyết nhục của con rối này!

Thậm chí trong không gian trữ vật của Vương Lâm hiện giờ vẫn còn một bình nhỏ, trong đó có chứa tinh thể lưu lại trên vết thương ở đầu Cổ Thần kia!

Mơ hồ Vương Lâm nảy ra một số ý nghĩ nhưng vẫn còn rất rối rắm, chưa kết nối được.

- Điên Lạc đại đế...người này rốt cục là ai??

Vương Lâm trầm mặc, thân thể tiến về phía trước, bước từng bước một.

Đại môn của động phủ ầm ầm mở ra. Thân thể hắn từ trong đó đi ra.

- Kiệt trưởng lão, dẫn đường đi tới tu chân tinh của trưởng lão Lạc Sinh hội sinh sống gần nhất!

Thân thể Vương Lâm bước vào hư không một cái, trong nháy mắt khi lời nói phát ra, lão giả của Ám Hạt Tộc vội vàng cung kính vâng dạ, thân thể bay lên dẫn đường.

Mà ngay trong lúc này, ở bên ngoài Điên Lạc, trong tinh không có một mảng sóng gợn hiện ra. Từ trong đó đi ra một nam tử trung niên. Người này chính là kẻ đuổi giết Vương Lâm, Tư Mặc Tử. Ánh mắt hắn âm trầm, lộ ra ánh sáng kỳ dị, tu vi cường hẵn vờn quanh thân thể, nhìn về khoảng tinh không chịu sự điều khiển của Trường Tôn hội ở phía trước.

- Vân Lạc đại ti đã tính hắn trốn tại Điên Lạc này...Nơi này long xà hỗn tạp, cần phải cẩn thận làm việc...nhưng may mắn là năm đó ta đã từng sinh sống ở đây, cùng với trưởng lão thứ chín – Tộc trưởng Long Giáp tộc có quen biết, mượn thân phận Long Giáp Tộc cũng không ngại!

Tư Mặc Tử trầm ngâm, thân thể nhoáng một cái lao về phía trước, thẳng hướng Điên Lạc mà tiến tới.

- Phải tìm hắn nhanh một chút, bất luận sinh tử mà sưu hồn, thu lại bí mật dẫn động hương hỏa của hắn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1275: Sơ ngộ Hỏa tước

- Chủ nhân, tu chân tinh nơi có trưởng lão của Lạc Sinh hội sinh sống cách chúng ra gần nhất là chủ tinh của trưởng lão thứ chín – Long Giáp Tộc. Nơi này tu sĩ đông đảo, tương đối hỗn loạn.

Lão giả Ám Hạt Tộc vừa dẫn đường vừa thấp giọng nói.

Trên đường Vương Lâm rất ít khi mở miệng. Hai người hóa thành một đạo cầu vồng rời khỏi tu chân tinh của Ám Hạt Tộc, bay nhanh trong tinh không.

Tâm thần Vương Lâm vẫn chìm đắm vào cảnh tượng trong con rối như trước, mơ hồ suy nghĩ nhưng lại còn cách một tầng sương mù, không thể hiểu rõ.

- Long Giáp Tộc tuy chỉ là tiểu tộc nhưng tộc nhân cũng có tới mấy ngàn, trong đó tộc trưởng Long Giáp Tộc tu vi đã đạt tới thiên nhân tứ suy, thi triển thần thông tộc ấn Long Giáp Tộc thì tu sĩ bình thường không thể phá vỡ lớp phòng hộ bên ngoài. Trong Lạc Sinh hội, trưởng lão Long Giáp Tộc là thanh danh hiển hách, Ám Hạt Tộc chúng ta nửa phần bất kính cũng không dám.

Lão giả Ám Hạt Tộc thấp giọng giới thiệu tất cả tin tức mà hắn biết đến liên quan tới Long Giáp Tộc cho Vương Lâm.

- Vậy Viêm hỏa dị tinh kia Long Giáp Tộc có buôn bán hay không?

Một hồi lâu, Vương Lâm hỏi.

- Có nhưng Hỏa Tước tộc sưu tầm vật ấy rất nhiều, ngay khi xuất hiện là họ sẽ không tiếc giá cao thế nào mà mà mua đi, người bên ngoài khó mà đấu lại được với bọn họ. Mà nếu muốn mua vật ấy hay con rối thì đều phải đi tới phường thị của Long Giáp Tộc

Lão giả Ám Hạt Tộc vội vàng nói.

Tu vi hai người cũng không thấp kém, triển khai tốc độ chỉ cần mấy canh giờ là đã vượt qua tinh không, rời xa khỏi tu chân tinh của Ám Hạt Tộc. Lúc này cuối cùng trong tầm mắt của Vương Lâm hiện ra một tu chân tinh màu xanh.

Tu chân tinh này màu xanh tràn ngập, tỏa ra sinh cơ nồng đậm, rát nhiều linh lực vơà quanh, vượt xa so với Ám Hạt Tộc.

Hai người vừa tới gần thì trong tu chân tinh màu xanh bay ra ba đạo kiếm quang như cầu vồng, thẳng tới phía hai người. Trong ba đạo kiếm quang, đi tới trước là một lão giả. Người này mặc thanh sam, mỉm cười từ xa ôm quyền nói:

- Trưởng lão đã tính là Ám Hạt Tộc sắp tới đây nên cho ba người chúng tôi ở nơi này chờ đợi, xin mời tộc trưởng của Ám Hạt Tộc cùng vào với chúng tôi.

Hai người phía sau lão giả đều ôm quyền, nói năng cực kỳ khách khí.

Ám Hạt Tộc dù sao cũng là một trong ba trăm bảy mươi hai bộ tộc, tuy rằng không phải là trưởng lão của Lạc Sinh hội nhưng tuyệt đối những tộc nhân bình thường không dám coi thường. Lão giả Ám Hạt Tộc mỉm cười gật đầu, ôm quyền đáp lễ xong liền mời Vương Lâm đi trước, hắn đi theo sau, dưới sự dẫn đường của ba người Long Giáp Tộc tiến về phía tu chân tinh.

Ba người Long Giáp Tộc thấy hành động của tộc trưởng Ám Hạt Tộc như vậy thì đều vô cùng ngạc nhiên. Nhất là lão giả đi trước, ánh mắt liền lóe lên, cẩn thận đánh giá Vương Lâm vài lân, tuy nói không nhìn ra vấn đề gì nhưng trong lòng cũng đã lưu ý.

- Có thể khiến tộc trưởng Ám Hạt Tộc khách khí như vậy, người này tuyệt đối không thể xem thường...

Mọi người hóa thành mấy đạo cầu vồng, dần dần tới gần tu chân tinh. Ngay khi sắp sửa đi vào trong tần khí quyển thì tâm thần Vương Lâm khẽ động, tùy ý liếc về phía tinh không phía sau.

Trong tinh không xuất hiện một mảng sóng gợn, không biết từ khi nào đã đi ra một nam tử trung niên. Ánh mắt nam tử trung niên này nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra một nụ cười âm trầm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, dường như không hề để ý, quay đầu theo đám người bước vào trong tầng khí quyển, biến mất hoàn toàn.

Gió thổi kịch liệt gào thét bên người, tạo nên cuồng phong khắp trời. Trong lòng Vương Lâm lúc này rất âm trầm. Nam tử trung niên kia nhìn về phía hắn khiến hắng cảnh giác, cho nên mới quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái liền khiến tâm thần Vương Lâm âm trầm hẳn. Bộ dáng của đối phương chính là một trong ba người tu vi bước thứ ba truy đuổi Thác Sâm khi Vương Lâm mới bước vào Thái Cổ Tinh Thần đã gặp!

Giờ phút này tại Điên Lạc lại gặp phải đối phương, Vương Lâm lập tức phán đoán ra, người này cũng không phải là tộc nhân của vùng đất Điên

Lạc mà đến từ Thái Cổ Tinh Thần!

Ngay khi đối phương là tu sĩ bước thứ ba tiến tới nơi này, mục đích chẳng cần đoán thì Vương Lâm cũng đã rõ ràng!

- Hắn nhất định là vì giết mình mà mới tới đây...chẳng qua hắn hắn không phải là bản thể, nếu không thì vừa rồi cũng không thể hiện ra khí tức thiên nhân đệ ngũ suy...đương nhiên cũng có khả năng hắn ẩn dấu tu vi...mà người này đối với vùng đất Điên Lạc này cũng cực kỳ kiêng kỵ, nếu không vừa rồi hắn đã ra tay rồi...

Trường Tôn hội truy kích thật nhanh...thiên nhân đệ ngũ suy sao...

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra chiến ý, cười lạnh lẽo theo mọi người đi xuyên qua tầng cuồng phong, tiến vào trong tu chân tinh.

Bên ngoài tu chân tinh của Long Gáp Tộc, ở giữa tinh không, Tư Mặc Tử thu hồi ánh mắt, nụ cười mỉm cười ở khóe môi vẫn chưa tiêu tán. Hắn không ngờ mình vừa mới tới vùng đất Điên Lạc đa lại có thể gặp người muốn bắt. Hình dáng vào khí tức của đối phương, sớm đã được Vân Lạc địa ti tính ra rồi, truyền lại cho hắn, liếc mắt một cái là có thể nhận ra thân phận đối phương.

- Đáng tiếc là nơi này động thủ hơi khó khăn, nếu là để cho Điên Lạc đại đế xuất hiện thì không ổn...nhưng người này nếu ở trên tu chân này thì

hắn khó thoát rồi! Chỉ cần tìm được lý do thỏa đáng bắt đi là được!

Tư Mặc Tử mỉm cười, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía xa xa. Đột nhiên từ phía sau có một thân ảnh gào thét lao tới, trong tiếng cười dài, hóa thành một lão giả tóc bạc tang thương. Lão giả này mặc lam bào, từ trong tu chân tinh của Long Giáp Tộc bay ra.

- Tư Mặc Tử tiền bối, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa!

Lão giả này tiếng cười hào sảng, trong khi di chuyển khiến thiên địa nguyên lực bốn phía chuyển động, lộ ra khí tức của thiên nhân tứ suy.

- Tôn đạo hữu nói đùa rồi, từ biệt mấy trăm năm, hôm nay lão phu lại tới quấy rầy rồi.

Tư Mặc Tử cười ha hả, ôm quyền nói.

- Tiền bối nói đùa rồi. Làm gì có chuyện quấy rầy chứ. Người và ta quen biết đã lâu. Năm đó nếu không có Tư Mặc Tử tiền bối chỉ điểm thì lão phu sợ đã chết trong tam suy. Tư Mặc Tử tiền bối, xin mời tới động phủ của lão phu!

Lão giả ôm quyền cười nói. Hắn thân là trưởng lão thứ chính của Lạc Sinh hội, bình thường không hỏi thế sự, vốn ở trong động đả tạo nhưng

khi nhận được thần niệm truyền âm của Tư Mặc Tử thì lập tức tới đây.

Hai người vừa cười vừa nói, hướng về tu chân tinh bước đi, thân ảnh dần dần biến mất.

Vương Lâm và tộc trưởng Ám Hạt Tộc sau khi tiến vào tu chân tinh, ba người Long Giáp Tộc dẫn đường liền ôm quyền cung kính cáo lui. Ba người bọn họ sau khi rời đi, lão giả Ám Hạt Tộc liền vội vàng mang Vương Lâm tới một địa thành phía đông của tu chân tinh này.

- Chủ nhân. Nếu muốn mua con rối hoặc Viêm hỏa dị tính thì chỉ có thể tới phường thị phía đông này. Nơi đó có cửa hàng của Long Giáp Tộc. Ta mỗi lần tới đây nếu không có hội đấu giá khổng lồ nào thì cũng đều đi tới nơi này.

Lão giả Ám Hạt Tộc đi trước, thấp giọng nói.

Vương Lâm hơi gật đầu nhưng trong lòng dần dần tràn ngập sát khí. Hắn tới đây vốn là định mua một ít con rối cao giai về nghiên cứu, nếu có thể gặp Viêm hỏa dị tinh thì cũng mua một ít.

Vật ấy đối với Chu Tước đệ tứ biến của hắn có tác dụng đẩy mạnh, nếu hấp thụ một lượng lớn thì amnh lại rất nhiều lợi ích. Mặt khác Viêm hỏa dị tinh cũng có liên quan tới việc hắn thu hoạch Hỏa Tước tộc bổn nguyên.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tư Mặc Tử, Vương Lâm lại thay đổi chủ ý. Đối phương nếu đã đuổi giết tới đây hiển nhiên mình rất khó bỏ chạy. Mà Vương Lâm cũng không định bỏ chạy. Hắn muốn ở nơi này đánh với đối phương một trận!

- Người này đuổi giết mình nhưng vì có chút đố kỵ nên vừa rồi mới không ra tay. Hắn tới nơi này tất nhiên là chuẩn bị kỹ lượng một chút lý do có thể diệt sát mình...hắn đã có sự cố kỵ thì mới là tốt nhất...tu vi của thiên nhân ngũ suy, hiển nhiên là không muốn thể hiện ra lực lượng của bước thứ ba, hoặc đây chỉ là phân thân của hắn mà thôi...

Nếu thật sự là phân thân mà dám đuổi giết ta thì ta nhất định khiến hắn diệt vong, lấy chuyện đó mà cảnh báo hắn! Chẳng qua trước khi chiến đấu phải chuẩn bị một chút. Dù sao tu vi nguyên nhân ngũ suy cũng rất cao cường, tuyệt đối không đơn giản. Ta tuy rằng lôi bổn nguyên đại thành nhưng vãn phải cẩn thận!

Thần sắc Vương Lâm lạnh lẽo, sau khi biết được phương hướng tiếp theo, hắn liền mang theo lão giả Ám Hạt Tộc, tốc độ dột nhiên tăng mạnh, đảo mắt một cái đã tới trên bầu trời thành trì phía đông, hóa thành hai đạo cầu vồng bay vụt xuống phía dưới.

- Mau mau dẫn đường!

Buông lão giả ra, Vương Lâm trầm giọng nói.

Lúc này lão giả Ám Hạt Tộc thấy trên người Vương Lâm tràn ngập sát khí, tâm thần chấn động, lập tức mang Vương Lâm vào trong thành trì, lao nhanh đi, không bao lâu đã tới trước một lầu các cao vút.

Lầu các này nhìn rất cổ kính. Hai người vừa tiến vào thì lập tức trong lầu các có một người đi ra. Người này chính là một nữ tử, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, trông rất quyến rũ. Người này vừa mới tiến ra đã có một làn gió thơm thổi tới.

- U, không phải là tộc trưởng Ám Hạt Tộc.

Ánh mắt nàng đảo qua người Vương Lâm một chút, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc khó phát hiện.

Lão già Ám Hạt Tộc cười ha hả, ôm quyền nói:

- Hôm nay lão phu chỉ dẫn đường, mang vị đạo hữu này tới đây!

Nử tử che miệng cười, cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần, cúi người nói:

- Mời đạo hữu lên lầu nói chuyện. Nếu có cần vật gì thì xin mời cứ nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hơi ôm quyền, đi theo nữ tử lên lầu hai. Lầu hai không lớn, chỉ đặt vài chiếc ghế cổ kính đẹp đẽ. Vương Lâm ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía nữ tử kia.

Lão giả Ám Hạt Tộc đứng phía sau Vương Lâm, không dám ngồi xuống.

Nữ tử thấy cảnh này trong ánh mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Không biết đạo hữu mua thứ gì?

- Viêm hỏa dị tinh!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, ánh mắt rời khỏi người nữ tử này, rơi vào lối vào lầu hai, trong mắt hiện lên một tia sáng.

- Lão phu cũng muốn mua Viêm hỏa dị tinh!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm vừa nói ra, từ lối vào lầu hai truyền tới một tiếng nói lạnh như băng. Ngay sau đó có một người đi lên.

Người này mặc áo bào đỏ rực, tóc bạc phất phơ nhưng trong cơ thể lại dường như ẩn chứa cả một biển lửa, từ bên ngoài đi vào lập tức khiến cho nhiệt độ của lầu các tăng vọt.

Nhất là hai chân người này đạp lên bậc thang lại để lại vết chân là lửa. Ngọn lửa không cháy tới thang lầu, dường như cháy trong không khí, sau đó dần dần tiêu tan.

Ở mi tâm người này không ngờ có ấn ký ngọn lửa! Ngọn lửa này rất sống động, dường như đang bùng cháy! Hắn đi tới lầu hai, ánh mắt va chạm với ánh mắt của Vương Lâm.

- Vị đão hữu này, Viêm hỏa dị tinh hay là tặng cho lão phu đi.

Vương Lâm mỉm cười.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1276: Có dám đánh một trận

Thiên nhân đệ tam suy!

Dù là ở giới nội hay giới ngoại, dù là trong tộc lạc hay tông phái này, tu vi thiên nhân đệ tam suy cũng đủ thành cường giả, hiếm thấy có người

nào có gan trêu trọc, thân phận thường cực kỳ cao quý, hưởng lợi rất lớn lao.

Trong giới nội, tông phái cấp tám ở Vân Hải tinh vực nếu có người đạt tu vi thiên nhân đệ tam suy là đủ trở thành người đứng đầu. Ngay cả ở trong tông phái cấp chín thì người đạt tu vi thiên nhân đệ tam suy cũng không nhiều.

Tổng thể mà nói, thực lực giới nội xa xa không bằng giới ngoại. Lúc này lão giả xuất hiện trước mặt Vương Lâm là một tu sĩ đệ tam suy, là tộc nhân của đại tộc Hỏa Tước tộc của Thái Cổ Tinh Thần, là thủ lĩnh của phân tộc ở vùng đất Điên Lạc này.

Từ trước khi tiến vào lầu các Vương Lâm đã nhận ra trong lầu các này có khí tức của người Hỏa Tước tộc. Đối với sự xuất hiện của lão giả này, hắn cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Tại vùng đất Điên Lạc này gặp được người của Hỏa Tước tộc, trên mặt Vương Lâm liền hiện lên một nụ cười.

Lão giả Hỏa Tước tộc kia bước vào lầu hai, rất tùy ý ngồi xuống, ánh mắt như đuốc đánh giá Vương Lâm. Thần sắc hắn có vẻ bình tĩnh như vậy nhưng thực tế là cực kỳ cảnh giác.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc phía sau Vương Lâm tất nhiên là hắn nhận ra, lại càng biết tu vi của đối phương. Nhân vật như vậy lại không có tư cách ngồi ở trước mặt thanh niên này mà giống như người hầu đứng phía sau.

Vô hình trung, Vương Lâm trong mắt lão giả này đã trở nên thần bí khó lương.

Mặt khác là hắn không nhìn thấu tu vi của Vương Lâm!

Dù thần thức hắn có tản ra thì cũng không thể cảm nhận được một chút khí tức tu vi trên người Vương Lâm, càng không cần nói là nhận ra đối phương là người tộc nào.

Người của Thái Cổ Tinh Thần cũng không phải ai cũng có tộc ấn ở mi tâm. Thậm chí một số người có đại thần thông còn có thể ẩn tộc ấn, không cho người ngoài nhận ra chút nào.

- Người nói là muốn ta nhường Viêm hỏa dị tinh cho người sao?

Vương Lâm như cười mà như không, ánh mắt Vương Lâm không ngờ mơ hồ lại không dám dối mặt. Hắn trầm mặc một lát rồi ôm quyền nói:

- Viêm hỏa dị tinh đối với Đoạn thị trưởng chúng ra có tác dụng rất lớn, lão phu...

Hắn vừa nói tới đây thì Vương Lâm liền hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ này dường như là trăm vạn tiếng sét ầm ầm nổ tung trên tầng hai của lầu các này, hình thành một cơn lốc quét ngang qua. Nữ tử quyến rũ kia sắc mặt lập tức biến đổi, thân thể theo tiềm thức lui lại phía sau, thần sắc trở nên tái nhợt.

Về phần lão giả Hỏa Tước tộc kia thân thể lại càng run mạnh lên, tiếng chấn động kịch liệt vang lên. Cả người hắn như bị một chiếc xe trăm vạn cân trực tiếp lao vào, nguyên thần trong thân thể run rẩy, đồng tử trong mắt co rút lại, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngọn lửa toàn thân hắn dường như không còn điều khiển được nữa, lập tức từ trong cơ thể bộc phát ra. Chiếc ghế hắn đang ngồi trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi. Mắt thấy ngọn lửa lan ra, tay phải Vương Lâm vung lên một cái. Trong phút chốc một con gió vô tình gào thét, hướng về phía lão giả Hỏa Tước tộc ầm ầm lao tới.

Ngọn lửa ngoài thân thể hắn vừa tản lập tức bị ngọn gió vô tình này hung hăng đè nén, liền tắt ngóm, lại có một chút bị đẩy ngược lại người hắn.

Sắc mặt lão giả trong nháy mắt trắng bệch, thân thể lùi mạnh lại phía sau, bịch bịch lùi liên tiếp lại ba bước, mỗi bước hạ xuống đều lưu lại một dấu chân thật sâu trên mặt đất của tầng lầu này. Những dấu chân này dường như bị lửa thiêu, đen kịt còn có khói trắng bốc lên.

Sau ba bước, lão giả gầm nhẹ một tiếng, vận chuyển lực lượng hỏa diễm toàn thân, chỉ muốn ngăn cản xu thế lui lại phía sau. Ánh mắt của Vương Lâm vẫn lạnh lùng va chạm với đôi mắt lão giả. Trong phút chốc, tâm thần lão giả chấn động ầm ầm. Ánh mắt Vương Lâm như một thanh lợi kiếm vô hình vụt tới, phá vỡ đôi mắt của lão giả, trực tiếp đánh thẳng vào nguyên thần, hóa thành một cổ lực lượng hủy thiên địa. Ngay cả nguyên lực trong cơ thể lão giả cũng như một tấm màn tơ tằm, không thể ngăn cản thanh lợi kiếm này xuyên thấu.

Thân thể lão lại lui lại phía sau một lần nữa, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ ngập trời. Nguyên thần trong cơ thể hắn trong nháy mắt bị ánh mắt Vương Lâm biến thành lợi kiếm đánh tới, không bị nó xuyên qua mà vòng quanh vận chuyển quanh nguyên thần của lão, dần dần biến mất.

Hết thảy mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc nhưng đối với lão giả của Hỏa Tước tộc này lại giống như một cơn ác mộng, sinh tử chỉ cách nhau một sợi tơ.

- Trước mặt ta mà ngươi cũng dám xưng lão phu!

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Nữ tử quyến rũ kia hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ cung kính vô cùng, trong đó còn ẩn chưa sự sợ hãi sâu sắc.

- Ồ...vãn bối lỗ mãng rồi. Xin tiền bối chớ nên để ý. Vãn bối biết sai rồi.

Lão giả Hỏa Tước tộc kia toàn thân ướt sũng mồ hôi. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một hơi đã khiến tâm thần hắn nổi lên sóng lớn. Hắn biết được nếu vừa rồi đối phương muốn giết chết mình thì cực kỳ đơn giản.

Lúc này hắn không còn chút kiêu hãnh nào như lúc lên lầu mà cung kính đứng ở đó, không dám ngồi xuống nữa, tựa hồ trước mặt thanh niên này, không người nào có tư cách ngồi.

- Đem Viêm hỏa dị tinh mà người giao dịch được từ nơi khác giao hết ra đây đi.

Vương Lâm cũng không để ý tới lão giả này nữa mà tùy ý mở miệng nói.

Nữ tử quyến rũ kia cung kính hạ thấp người, lấy ra một ngọc giản ra vuốt một cái. Ngọc giản này lập tức lóe lên thanh quang, được nữ tử này vung lên. Thanh quang vờn quanh ngọc giản, nhất thời bay lên, rơi vào vách tường trước mặt Vương Lâm, dung nhập vào trong đó. Vánh tường lập

tức nhúc nhích, bên trong có sóng gợn hiện lên. Không bao lâu sau, cả vách tường biến thanh trong suốt, có thể nhìn rõ bên trong.

Chỉ thấy trong vách tường có đủ các màu sắc, trong đó có ba hòn đá màu trắng lớn bằng nắm tay đang lơ lửng, chậm rãi chuyển động.

- Tiền bối, Long Giáp Tộc chúng ta cho phép bán ra không nhiều Viêm hỏa dị tinh, lúc này chỉ có ba khối...vốn Hà đạo hữu đến đây chính là vì để đổi ba khối Viêm hỏa dị tinh này. Nếu hiện giờ tiền bối coi trọng thì cũng hơi làm khó cho vãn bối rồi.

Nữ tử quyến rũ kia cúi đầu nhẹ giọng nói.

Lão giả Hỏa Tước tộc kia ngẩng đầu nhìn vào ba hòn đá màu trắng bên trong vách tường trong suốt kia, thầm than một tiếng, ôm quyền nói:

- Tiền bối đã lưu ý thì vãn bối làm sao dám tranh đoạt chứ.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua vách tường. Bên trong vách tường này không còn Viêm hỏa dị tinh, chẳng qua chỉ là dùng một chút thuật thần thông chiết xạ để tránh người ta quan sát mà thôi.

Tay phải phất một cái, trong tay Vương Lâm xuất hiện ba hạt đan dược. Đan dược này vừa xuất hiện thì lập tức bên trong có một lực lượng hỏa

diễm vờn quanh, nhìn giống như là ba hỏa cầu vậy. Vương Lâm vung tay một cái, lao thẳng tới nữ tử quyến rũ kia.

Nữ tử này trong nháy mắt khi nhìn thấy ba viên đan dược này ánh mắt bừng sáng, lập tức đưa tay tiếp nhận, cẩn thận nhìn thoáng qua một chút, thất thanh nói:

- Trời...đây là hỏa thú đỉnh cấp chế thành hồn đan!!

- Đôi lấy Viêm hỏa dị tinh đã đủ chưa?

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Nữ tử quyến rũ kia hít sâu một hơi, cầm đan dược cẩn thận nhìn thoáng qua một chút, gật đầu nói:

- Đủ rồi!!

Đúng lúc này thì lão giả Hỏa Tước tộc đột nhiên mở miệng.

- Triệu đạo hữu, có thể cho lão phu nhìn thứ này một cái được không.

Lão giả nói chuyện như bình thường nhưng trong lòng lại ầm ầm chấn động. Vừa mới nhìn thấy những hạt đan dược này, hắn mơ hồ cảm thấy bên trong đan dược có một tia khí tức khiến tâm thần hắn rung động mãnh liệt.

Nữ tử quyến rũ kia nhìn lão giả Hỏa Tước tộc một cái, hơi do dự nhưng thấy Vương Lâm không mở miệng, hai mắt nhắm lại, phảng phất không để ý gì tới chuyện khác liền đưa một viên đan dược cho lão giả Hỏa Tước tộc.

Lão giả hít sâu một hơi, cầm đan dược, thần thức chợt động, trong nháy mắt khi dung nhập vào trong đan dược, thân thể hắn chấn động mạnh, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, cẩn thận quan sát một lần nữa, hai mắt nhắm lại, một lúc lâu sau mới mở ra, trao trả đan dược cho nữ tử kia.

Thần sắc hắn thoạt nhìn như bình thường nhưng tâm thần như sóng biển ngập trời đang trào dâng!

- Bổn nguyên!! Đây là hỏa bổn nguyên!! Trong đan dược này không ngờ lại ẩn chứa một tia hỏa bổn nguyên!!! Một viên đan dược này đối với người bên ngoài có tác dụng không lớn như đối với Hỏa Tước tộc chúng ta có thể nói là không thể tưởng tượng!! Chỉ là bổn nguyên này rốt cuộc từ đâu đến??

Vương Lâm mở hai mắt, tùy ý nhìn lướt qua lão giả Hỏa Tước tộc, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh không thể phát hiện, chậm rãi mở miệng:

- Đem ba khối Viêm hỏa dị tinh cho ta đi.

Nữ tử quyến rũ kia vội vàng vâng dạ, cầm ba viên đan dược, vội vã đi xuống lầu. Trong lầu các yên tĩnh hoàn toàn. Lão giả Hỏa Tước tộc kia vẫn trầm mặc, ánh mắt mơ hồ lóe sáng, không biết đang suy nghĩ gì.

Vương Lâm cũng không nóng nảy. Một lát sau, dưới lầu truyền lên tiếng bước chân. Nữ tử quyến rũ kia vội vã đi lên, chẳng qua bên cạnh còn có một nam tử trung niên. Nam tử này mặc đạo bào, mái tóc màu tím, vẻ mặt không giận mà uy. Nữ từ đi phía sau hắn, thần sắc lộ ra vẻ cung kính.

Nam tử này vừa mới đi lầu, tộc trưởng Ám Hạt Tộc phía sau Vương Lâm hơi biến sắc, khom lưng thấp giọng nói với Vương Lâm:

- Là thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc. Kỳ quái, người này thân phận cao quý, rất ít khi tới nơi này.

Nam tử này đi tới lầu hai, cười ha hả, cũng không nhìn lão giả Hỏa Tước tộc một cái mà hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, cười nói:

- Đan dược của tiền bối Long Giáp Tộc chúng tôi cần. Đây là ba khối Viêm hỏa dị tinh.

Hắn vừa nói, tay phải lật một cái. Lập tức trong tay hắn liền xuất hiện ba hòn đá màu trắng nhẹ nhàng tung bay hướng về phía Vương Lâm, chứng kiến Vương Lâm thu nhận xong rồi, ánh mắt nam tử lóe lên, cười nói:

- Không biết loại đan dược này tiền bối còn có bao nhiêu? Có muốn đổi lấy vật khác hay không?

- Đan dược thì không ít, chỉ là không biết ngươi có thể xuất ra vật gì để đổi lại. Vương Lâm mĩm cười nhìn nam tử trung niên nọ.

Nam tử sau khi bị hỏi ngược lại thì hơi sững lại, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói:

- Con rối và Viêm hỏa dị tinh, tại bất cứ chủ tinh của trưởng lão nào cũng có thể đổi được. Nhưng Long Giáp Tộc chúng ta có tam bảo! Tam bảo này trừ Long Giáp Tộc ra thì không có địa phương nào có được. Đệ nhất bảo vật chính là Long Giáp Tộc lân. Đây chính là long lân, có ba ngàn chín trăm tám mươi hai phiến. Ngoài ra còn có máu huyết của tộc nhân Long Giáp Tộc ta, sau khi phối hợp thi triển thần thông thì có thể khiến cho phòng hộ tăng lên gấp bội, pháp bảo tầm thường không thể phá vỡ nỗi chút nào! Mặc dù là thần thông cũng có thể ngăn cản một chút.

Sau khi nói ra những lời này, nam tử nhìn Vương Lâm một cái, lại nói:

- Bảo vật thứ hai chính là bạch cốt long. Đây là do hài cốt của tộc nhân từ xưa của Long Giáp Tộc chúng ta luyện hóa thành, số lượng nhiều lắm, nhưng mỗi một con bạch cốt long này cũng có lực lượng kinh thiên động địa. Mà quan trọng nhất là chúng vốn đã tử vong. cho nên suốt đời bất diệt!

- Hả? Vậy bảo vật thứ ba là gì?

Vương Lâm cười nói.

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc mĩm cười, chậm rãi nói:

Bảo vật thứ ba là một vật cực mạnh của Long Giáp Tộc chúng ta. Vật ấy tên là Băng long đan! Đan này không phải để nuốt vào mà là để nổ tung đả thương địch thủ! Một quả Băng long đan có lẽ uy lực không lớn. Nhưng trăm quả. ngàn quả, vạn quả thì uy lực có thể nói là vô cùng!

Trong tam bảo của Long Giáp Tộc ta, trừ bảo vật thứ nhất ra, hai loại còn lại không phải do tộc ta sáng tạo mà là Điên Lạc đại đế ban tặng, là vật chỉ thuộc về Long Giáp Tộc chúng ta!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói:

- Long lân, bạch cốt ta không cần. Nhưng Băng long đan thì ta có chút hứng thú. Ngươi cầm tới đây ta xem một chút.

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc giơ tay chụp vào hư không một cái, không biết dùng phương pháp gì lập tức có ánh sáng lóe lên trong tay. Trong thời gian ngắn, bên trong có một mảnh đan dược màu trắng xuất hiện trong tay hắn, bị hắn vung lên một cái liền bay thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận, liếc mắt một cái.

Bên trong đan dược này ẩn chứa bốn loại khí tức. Bốn loại khí tức này lần lượt thay đổi, hình thành một loại cân bằng. Nhưng một khi loại cân bằng này bị phá vỡ thì sẽ lập tức nổ tung, uy lực tương đương với một kích của tu sĩ khuy niết.

- Một viên hồn đan đổi một trăm hạt này! Lời nói của Vương Lâm như chém đinh chặt sắt.

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt lóe lên, gật đầu.

- Được, không biết tiền bối muốn đổi bao nhiêu Băng long đan?

- Một vạn đi.

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc vừa nghe Vương Lâm nói như vậy, hai mắt co rút lại, gật đầu nói:

- Một vạn Băng long đan, nếu toàn bộ nổ tung thì có thể uy hiếp tu sĩ thiên nhân đệ nhất suy. Tay phải hắn vung lên một cái. Lập tức trong lầu các này, quang mang bốn phía bùng lên.

Một đám Băng long đan lập tức xuất hiện, dần dần chất đống như núi nhỏ.

Tay áo Vương Lâm vung lên, thu lại tất cả Băng long đan này, sau đó để lại một trăm hạt hồn đan, đứng dậy rời đi. Tộc trưởng Ám Hạt Tộc vội vàng đi theo phía sau.

Ra khỏi lầu các, Vương Lâm nở nụ cười lạnh, nói:

- Ngươi về Ám Hạt Tộc trước, ta có chút chuyện riêng cần xử lý.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc cung kính vâng dạ, không dám nói nguyên nhân, vội vàng bay đi.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ở trong thành trì trên tu chân tinh của Long Giáp Tộc chậm rãi đi lại. Hắn đã thả mồi, giờ chỉ còn chờ cá cắn câu.

- Thiểm Lôi tộc là ta trực tiếp xông vào. Còn về phần Hỏa Tước tộc thì để bọn họ mời ta vào đi!

Vương Lâm đang đi, không bao lâu sau thì thân thể sững lại, xoay người nhìn về phía sau.

- Ngươi theo ta một đoạn đường như vậy là muốn chết phải không?

Lời nói của Vương Lâm lạnh như băng, sau khi truyền ra thì phía sau hắn liền có gợn sóng quanh quẩn. Trưởng lão Hỏa Tước tộc bước một bước hiện ra, thần sắc cực kỳ cung kính, ôm quyền cúi người nói:

- Tiền bối bớt giận. Vãn bối đi theo chỉ là muốn giao dịch với tiền bối mà thôi.

Vương Lâm không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn lão giả Hỏa Tước tộc kia. Trán lão giả mồ hôi đầm đìa, vội vàng nói:

- Vãn bối có rất nhiều Viêm Hỏa dị tinh, nếu tiền bối muốn thì có thể đổi toàn bộ. Vãn bối chỉ cần lấy hồn đan nọ!

- Ngươi có bao nhiêu Viêm Hỏa dị tinh.

Vương Lâm tùy ý mở miệng.

- Kích cỡ như ba khối tiền bối vừa đổi vãn bối có trăm khối!

Lão già bị ánh mắt Vương Lâm nhìn chằm chằm, tâm thần chấn động, sau khi nói ra mấy chữ này thì lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

- Mang tới đây đi. Vương Lâm nhẹ nhàng nói.

Lão giả hơi do dự, cắn răng một cái liền không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức vỗ lên mi tâm. Nhất thời trong tay hắn xuất hiện một đám hỏa diễm màu lam nhạt, tung về phía trước. Ngọn lửa này bay thẳng về phía Vương Lâm.

Sau khi Vương Lâm tiếp nhận được thì có thể nhận ra ngọn lửa nho nhỏ này thực tế giống như một túi trữ vật, bên trong có một trăm viên Viêm Hỏa dị tinh, lớn nhỏ tuy bất đồng nhưng tống thể mà nói thì cũng không sai biệt lắm.

Sau khi xuất ra trăm hạt hồn đan cho đối phương xong, Vương Lâm xoay người bước từng bước rời đi, thân ảnh biến mất trong thành trì.

Sau lúc xuất hiện, Vương Lâm đã đứng ở trên đỉnh một ngọn núi của tu chân tinh này. Tay phải hắn vung lên, lập tức một vạn Băng long đan được hắn xuất ra, dày đặc ở bốn phía.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, cười lạnh, lẩm bẩm:

- Hồn đan mặc dù có quý nhưng lại không có khả năng một viên đổi một trăm viên Băng long đan có thể so với một kích của tu sĩ khuy niết! Long Giáp Tộc. Các người đã tham dự vào chuyện này thì đừng trách Vương Lâm khiến các người gặp tai bay vạ gió!

Vừa cười lạnh, Vương Lâm vừa vung tay phải lên. Lập tức tu vi toàn thân hắn ầm ầm lan ra, ngọn lửa nơi mắt trái bùng cháy, trực tiếp lao ra, hóa thành một biển lửa vờn quanh một vạn hạt Băng long đan này.

- Luyện cho ta!

Lời nói Vương Lâm vừa mới thoát ra khói miệng, ngọn lửa liền biến thành những lưỡi lửa màu lam, quét ngang một vạn Băng long đan này. Lập tức những tiếng bang bang vang lên, nhưng dưới nhiệt độ cao này, đan dược lập tức bị hòa tan.

- Đạo thuật! Dung! Hết thảy vạn vật trong thiên địa, thần thông cũng vậy, pháp bảo cũng thế, lực lượng cũng được, quy tắc cũng tốt, dung hợp cho ta!

Thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn cực kỳ cường đại, có rất nhiều tác dụng. Chỉ cần đạo thuật dung hợp này cũng đã trợ giúp rất lớn lao cho Vương Lâm.

Giờ phút này có hỏa diễm phụ trợ, đạo thuật dung hợp khiến cho một vạn Băng long đan bắt đầu dung hợp. Dần dần, nhiệt độ ngọn lửa càng ngày càng cao.

Một viên đan dược lớn như cái móng tay lóe lên ánh sáng màu vàng xuất hiện trong biển lửa! Cuối cùng tay phải Vương Lâm chụp một cái, ngọn lửa ầm ầm co rút lại, toàn bộ tiến vào trong đan dược, biến mất khỏi thiên địa.

Một viên đan dược nho nhỏ này lúc này ẩn chứa một lực lượng hủy thiên diệt địa. Trong đó không chỉ có bốn luồng khí tức mà đã thành năm luồng.

Nhiều thêm một luồng chính là hỏa diễm lực! Do đó, uy lực của đan dược này đã điên cuồng tăng lên.

- Một vạn hạt đan dược hợp làm một, khí tức không tiêu tan, như thể đã có thể tạo thành uy lực so với thiên nhân đệ nhất suy. Nhất là dưới thuật dung hợp bên trong có thể biến hóa, không ngừng áp súc, đã gần tới vô hạn với thiên nhân đệ nhị suy! Mà ta lại gia tăng thêm lực lượng hỏa diễm, do đó Băng long đan này khi nổ tung có thể đạt tới uy lực của thiên nhân đệ tam suy!

Mắt phải Vương Lâm lóe lên, lôi đình gào thét lao ra, hóa thành lôi đồ ầm ầm trực tiếp dung nhập vào trong đan dược màu vàng kia. Đan dược này liền phát ra tiếng bang bang, lại một lần nữa được áp súc.

Cùng với sự áp súc này, thiên địa biến sắc, lôi đình tràn ngập, đồng loạt chui vào trong đan dược này.

- Sáu luồng khí tức, hơn nữa có thần thông ngưng lôi của Thiểm Lôi tộc, lúc này lực lượng của đan dược này ẩn chứa đã có thể làm bị thương tu sĩ thiên nhân đệ tứ suy!

Trong mắt Vương Lâm tràn ngập sát khí, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu này là máu của Cổ Thần, cũng có cả tinh khí nguyên thần của Vương Lâm.

Trong tiếng ầm ầm, máu huyết rơi vào đan dược. Đan dược màu vàng này bị huyết quang trùm kín, kim quang lập tức ảm đạm, lộ ra màu đỏ như máu! Huyết sắc này kinh thiên, ẩn chứa sát khí!

- Có máu Cổ Thần và tinh khí của ta thì đan dược này đủ để uy hiếp tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy!

Tay phải Vương Lâm vung lên một lần nữa, lập tức toàn bộ Viêm hỏa dị tinh hắn đạt được liền xuất hiện, lơ lững trước người hắn, lại bị ngọn lửa trong mắt trái Vương Lâm lao ra, dung hợp với nhau.

- Viêm hỏa dị tinh này không thể khiến cho Chu Tước của ta tỉnh giấc lần thứ tư, nuốt cũng vô dụng. Nhưng nếu lấy khả năng điều khiển hỏa diễm của ta thì có thể khiến chúng trở thành thứ pháp bảo có uy lực hủy thiên diệt địa, không kém gì Băng long đan mà ta vừa tế luyện lại!

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi gì, lập tức truyền khai đạo dung hợp, mắt trái lại mơ hồ xuất hiện hình ảnh Chu Tước, khiến cho ngọn lửa càng đậm!

- Thiên nhân đệ ngũ suy thì đã sao! Nếu thật sự là phân thân của ngươi tới nơi này thì Vương Lâm ta sẽ khiến ngươi diệt tuyệt tại đây! Nếu ngươi không phải là phân thân, bộc phát ra lực lượng của bước thứ ba thì ta cũng không tin tại vùng đất Điên Lạc này ngươi có thể may man sống sót. Dù sao thì thần thông của tu sĩ bước thứ ba thi triển ra thì vùng đất Điên Lạc này chỉ trong khoảng khắc sẽ sụp đổ! Mặc dù thật sự không có ai ngăn cản thì cùng lắm lão tử chạy khỏi nơi này. Lúc đố hắn là Hỏa Tước tộc sẽ chờ sẵn mà tìm tới ta!

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa trước người co rút lại, luyện hóa tất cả Viêm hỏa dị tinh, hình thành một tinh thể màu lam đậm, bên

trong không chỉ ẩn chứa bổn nguyên lực hỏa diễm mà còn có cả hình ảnh Chu Tước tồn tại!

Sát khí trong ánh mắt Vương Lâm càng đậm. Tay phải hắn giơ lên, ngón trỏ chỉ lên bầu trời. Lập tức có hai con lộc thú biến ảo ra. Chúng vừa xuất hiện, Vương Lâm lập tức quát khẽ:

- Đoạn kiếm lộc cốt này còn một đạo phong ấn cuôi cùng chưa mở ra. Lúc này ta dùng bổn nguyên lôi đình đại thành thử một chút xem có thể mở được hay không!

Trong giọng nói của Vương Lâm, lôi đình toàn thân hắn ầm ầm hóa thành từng luồng tia chớp ầm ầm theo ngón trỏ của Vương Lâm hình thành một tấm lôi võng bao trùm trời đất, vờn quanh bốn phía của ngón trỏ. Nhưng tiếng ầm ầm điên cuồng truyền ra.

Một đạo, hai đạo, trăm đạo, vạn đạo, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn đạo kiếm khí ở phía trong lôi võng này không ngừng bộc phát ra, cuối cùng ầm một cái liền phá tan cực hạn ngàn vạn đạo, cũng chạy thoát ra khỏi lôi võng, phóng ra ngoài thiên địa.

Trong phút chốc, cả bầu trời hoàn toàn bị kiếm khí thay thế, tràn ngập sát khí. Một ngàn vạn, hai ngàn vạn....cuối cùng kiếm khí này đạt tới ba ngàn chín trăm chín mươi chín vạn thì dừng lại!

- Phong ấn còn một chút chưa mở ra được toàn bộ nhưng có thể phá tan một bộ phận thì cũng khiến cho uy lực của kiếm khí tăng vọt. Lúc này muốn chiến thì chến đi!.

Vương Lâm đứng dậy, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng!

- Ta ở nơi này chờ ngươi, có dám đánh một trận không!

Tiếng thét kinh thiên động địa mang theo một sự khiêu chiến hướng về bốn phương tám hướng điên cuồng truyền đi. Trên tu chân tinh này, trong nháy mắt tất cả tu sĩ đều nghe thấy rõ.

Trong thành trì phía đông của tu chân tinh này, sắc mặt lão giả Hòa Tước tộc ngưng trọng. Bên cạnh hắn còn có bảy tộc nhân khác của Hỏa Tước tộc, thần sắc có tỏ vẻ khiếp sợ không thể kìm nén được.

Trước mặt lão giả nọ là một trăm viên hồn đan bị ngọn lửa thiêu đốt, đang dần dần bị hòa tan. Cuối cùng hồn đan không còn, ngay cả hồn phách trong đó cũng tan thành mây khói, chỉ còn một giọt máu tươi phát ra màu đỏ đậm, bên trong ngọn lửa trông vô cùng đẹp đẽ!

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão phu. Đan dược này sở dĩ có khí tức của bổn nguyên đúng là do có thứ máu này!! Đây..là thứ máu gì!!

Lão giả Hỏa Tước tộc hít sâu một hơi, đột nhiên lúc này tiếng hét mang theo ý khiêu chiến kinh thiên động địa truyền tới.

Lão giả Hỏa Tước tộc biến sắc, ngẩng phất đầu.

Đồng thời trong lúc này, tại thánh địa của Long Giáp Tộc, trong một lầu các, tộc trưởng Long Giáp Tộc và Tư Mặc Tử đang ngồi, trước mặt bọn họ có một người đang đứng cung kính một bên. Người này chính là Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc!

- Phụ tôn! Đã dựa theo lời người phân phó, đem một vạn Băng long đan xuất ra rồi! Tộc trưởng Long Giáp Tộc trầm ngâm, nhìn về phía Tư Mặc Tử, chậm rãi mở miệng nói:

- Người này cướp đi một vạn Băng long đan của Long Giáp Tộc chúng ta, vậy xin mời Tư Mặc Tử tiền bối hỗ trợ bắt giết hắn, sau này Long Giáp Tộc chúng ta nhất định trọng tạ!

Tư Mặc Tử mĩm cười, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên trong lúc này, cả thiên địa chợt truyền tới tiếng thét kinh thiên!

Trong tiếng thét đó lộ ra ý khiêu chiến. Tư Mặc Tử sắc mặt lạnh như băng, cũng lộ ra sát khí vô cùng!

- Ta ở nơi này chờ, ngươi có dám đánh một trận không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1277: Đại tông sư

Thần sắc Tư Mặc Tử biến đổi, đứng vọt dậy, ánh mắt như điện, ầm ầm lan về phía xa. Ánh mắt dường như có thể xuyên thấu thiên địa, ầm ầm phá vỡ hư vô, trực tiếp thấy được trên đỉnh núi của tu chân tinh này, Vương Lâm đang đứng thẳng, ánh mắt ngạo nghễ!

- Xem thường tâm trí người này rồi! Nhưng dưới tu vi tuyệt đối mà nói thì hết thảy đều vô dụng!

Tư Mặc Tử vừa cười lạnh, thân thể vừa bước về phía trước một bước, biến mất trong hư vô. Trong đại điện chỉ còn hai phụ tử Long Giáp Tộc tộc trưởng, thần sắc âm trầm.

- Phụ tôn, tu sĩ kia tu vi cao thâm, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lúc này tránh né ở vùng đất Điên Lạc, chúng ta có phải là...có phải là hơi...

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc hơi do dự thấp giọng nói.

- Hắn đương nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ rồi. Nếu ta đoán không lầm thì người này chính là người đã hủy dệt Thiểm Lôi tộc, giết đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, giải thoát cho mấy vạn tu sĩ. Hắn bị Trường Tôn hội phát Thái Cổ Tinh Thần lệnh truy đuổi!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc - Trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội âm trầm mở miệng nói.

- Chuyện này!!

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc sững sốt, thần sắc lập tức đại biến.

- Nếu không phải như vậy thì Tư Mặc Tử với tu vi bước thứ ba làm sao lại đột nhiên tới nơi này! Hừ, nếu không phải là tu vi hắn cao thâm thì vi phụ tuyệt đối không hỗ trợ như vậy. Nhưng nếu đem so sánh thì người hủy diệt Thiểm Lôi tộc dù sao cũng không phải là tu sĩ bước thứ ba, chỉ có thể giúp cho Tư Mặc Tử!

- Nhưng mà phụ tôn, nếu Tư Mặc Tử tiền bối thành công thì thôi. Chẳng may mà...

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng nói.

- Chuyện này có thể nói là không thể xảy ra! Mặc dù là có chẳng may thì hắn không chết cũng trọng thương, bỏ chạy chữa thương là đương nhiên, làm gì còn tìm tới Long Giáp Tộc gây phiền toái nữa. Huống hồ nếu hắn dám tới thì lão phu sẽ cho hắn có đi mà không thể trở về! Vi phụ dù sao cũng là trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội, đại biểu cho Lạc Sinh hội. Hắn làm sao dám chứ!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc thần sắc hãnh diện, vung tay áo đứng dậy rời đi.

Trước khi có đại sự thì thường rất yên tĩnh!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tâm thần không bi không hỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hai tay hắn chắp sau lưng, bạch sam đón gió tung bay. Vài sợi tóc bị gió thổi tung, khiến cho hắn thoạt nhìn trông như tiên nhân!

Hắn đứng ở nơi đó, dung hợp với thiên địa. Hắn chính là thiên, hắn chính là địa.

Đồng tử nhỏ bé hai ngàn năm tu đạo giờ đã đứng trên đỉnh của tu chân giới, có thể khiêu chiến tu sĩ bước thứ ba! Cho dù đây có là phân thân của tu sĩ bước thứ ba chỉ có tu vi thiên nhân đệ ngũ suy đi nữa!

Nhưng đưa mắt nhìn khắp thiên địa, ngoài Vương Lâm hắn ra thì làm gì có người nào có dũng khí đi khiêu chiến tu sĩ bước thứ ba!

Cho tới giờ phút này, trên người Vương Lâm đã có phong phạm của đại tông sư, vẻ mặt hắn bình tĩnh, ẩn tàng một cơn lốc nghịch thiên, tồn tại sát cơ vô tận!

Dám đấu với trời, dám tranh với mệnh, dám phản bác đạo!

Đó chính là Vương Lâm! Đoạt mệnh Lý Mộ Uyên với thiên đạo, trong hung hiểm tìm một đường sinh cơ, có thể ngưng tụ hương hỏa nhưng lại bỏ qua, tự bằng năm đạo bổn nguyên của bản thân bước tới cánh cửa to lớn của đại đạo, đi trên con đường từ cổ chí kim hiếm người bước qua!

Dẫn đường cho dân chúng trong bảy trăm dặm phá tan thiên không, trở về tinh không! Giết chết đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc, lấy tu vi yếu ớt chống trời! Lại cũng dựa vào lực lượng bản thân mà tới Thái Cổố Tinh Thần chỉ vì tiễn Lý Thiến Mai!

Tung hoành Thái Cổ Tinh Thần, bị cả thái cố đuổi giết. Hết thảy mọi chuyện này cho dù Thanh Lâm năm đó cũng cảm thấy không bằng!

Đó chính là Vương Lâm! Hành tẩu thiên địa, không cần lưu danh vạn cố, chỉ cần cả đời

Vương lâm sắp hiện ra.

- Thần thông của lão tử, thuật bỏ chạy là cường hãn nhất. Trong thiên địa này, nếu nói về bỏ chạy thì hiếm người nào có thể sánh với lão phu! Nếu hông phải vậy thì pháp bảo trên người ta sớm đã bị kẻ khác rình lấy sạch bao nhiêu lần rồi!

Tham Lang hừ lạnh, thân thể lại nhoáng lên, lập tức bắt đầu cấp tốc bỏ chạy.

Nhưng đột nhiên trong lúc này, giữa tinh không lại xuất hiện một đạo huyết quang kinh thiên. Huyết quang lúc này xuất hiện dường như ở xa vô tận nhung trong nháy mắt đã bao phủ cả tinh không. Từng trận rít gào bén nhọn vang lên kinh thiên động địa.

Sắc mặt Tham Lang lập tức đại biến, không kịp né tránh. Huyết quang như thủy triều ngay lập tức ập tới, từ xa nhìn lại trông vô cùng kinh người. Huyết quang kia ngập trời, giống như một cái miệng lớn lấy tốc độ không thể tưởng tượng trực tiếp lao tới cắn nuốt Tham Lang.

Cùng với huyết quang xuyên thấu qua người Tham Lang, những tiếng bang bang vang lên khắp Tham Lang, lại có những tiếng va chạm như tiếng kim loại va chạm truyền ra.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Huyết quang trôi qua, thân thể Tham Lang bị đánh tung. Hắn cũng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt,

tren ngực áo lộ ra một mảnh đen kịt. Hóa ra trên người hắn có ẩn dấu một bộ áo giáp.

Trên ngực áo hắn lúc này xuất hiện vô số khe nứt, lan tràn ra bốn phía. Ngoài thân thể hắn, huyết kiếm bị chấn bay ra hơn mười trượng.

Tham Lang giơ tay phải lên, hai ma ảnh dưới chân lập tức hóa thành hai đạo hắc khí, vờn quanh thân thể hắn, hình thành một luồng gió lốc màu đen, vừa xoay tròn vừa phát ra tiếng chấn động kịch liệt, cuốn Tham Lang nhanh chóng bỏ chạy.

hết thảy mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt. Ngay khi tham Lang ở trong cơn lốc màu đen bỏ chạy, ở chỗ lá cây phong ấn, Vương lâm bước ra. Sau khi hiện thân, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải chụp về phía trước một cái, lập tức nắm lấy cái lá kia.

Tham Lang trọng thương bỏ chạy dĩ nhiên là không thể điều khiển phiến lá này nữa. SAu khi truyền ra, tạo thành một làn sóng âm kinh thiên động địa!

Dãy núi vờn quanh người, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hai mắt lộ ra sát khí và hàn ý!

Thần sắc Tư Mặc Tử ngưng trọng. Hắn không dám xem thường người dựa vào lực lượng bổn nguyên, không cần tới hương hỏa mà có thể dẫn

động lực lượng của bước thứ ba này. Lúc này hai tay hắn bắt quyết vung về phía trước. Lập tức cơn lốc bên ngoài thân thể trong sự chấn động và gào thét xuyên qua thân thể hắn, trong tiếng vang kịch liệt lao thẳng tới Vương Lâm oanh kích!

Cùng lúc đó. Vương Lâm giơ tay lên chỉ vào bầu trời, đột nhiên hung hăng chém xuống một cái!

- Sơn, đệ nhất băng!

Cùng với tiếng nói của Vương Lâm vang lên, vô số hư ảnh núi lửa ầm ầm chấn động, từ trong đó tuôn ra khói đen cuồn cuộn, như bao phủ bầu trời, hướng về bốn phương tám hướng tràn tới, trực tiếp va chạm với cơn lốc kia.

Những tiếng ầm ầm chấn động thiên địa vang lên, hóa thành một lực trùng kích quét ngang bốn phía. Bầu trời run rẩy, mặt đất rung chuyển.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả tu chân tinh này cũng chấn động.

- Sơn, đệ nhị băng, đệ tam băng!

Núi lửa ầm vang. Một luồng sóng nhiệt trào ra, hóa thành một luồng nham thạch nóng chảy đỏ rực, cuồn cuộn cuốn tới cơn lốc.

Tiếng va chạm lúc này đủ để chấn động tan màng nhĩ. Dường như thiên địa bị xé rách, xuất hiện một cái khe không gian thật lớn. Trên mặt đất của tu chân tinh này cũng xuất hiện một cái rãnh thật sâu!

- Sơn, đệ tứ băng, đệ ngũ băng!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng. Lập tức ngọn lửa dường như được gấp lên mấy lần, hóa thành núi lửa chính thức, bộc phát ra lực lượng hủy diệt!

Chẳng qua núi lửa này vẫn chưa phải là chân chính, bởi nó không có hồn, chỉ lấy thần thông ngưng tụ mà thôi!

Trong tích tắc này, thân thể Vương Lâm vọt lên, tay phải hướng về phía mặt đất hung hăng chụp một cái, quát khẽ nói:

- Sơn Băng thuật nếu không có hồn thì ta liền ban cho thuật này hồn phách! Lấy tất cả sơn hồn trên tu chân tinh này!!

Lời nói của Vương Lâm truyền ra, toàn thể tu chân tinh này chấn động, mặt đất run rẩy, dường như là địa long cuộn mình. Trên tu chân tinh này, từng ngọn núi đều chấn động, trong tiếng động ầm ầm liền sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn rơi xuống, dường như là vì không còn gì chống đỡ nên sụp xuống vậy!

Bởi vì sống lưng của chúng chính là sơn hồn, trong nháy mắt này đã bị Vương Lâm hút lấy toàn bộ!

Từng ngọn núi lần lượt sụp đổ, một tia sơn hồn liền bị hút ra, từ trên ngọn núi của tu chân tinh này bay ra, đồng loạt ngưng tụ lại, trong phút chốc vờn quanh tay Vương Lâm!

Trên tu chân tình này giờ phút này không còn bất cứ một ngọn núi nào, chỉ còn những đống đá chồng chất!

Vương Lâm lấy sơn hồn của cả tu chân tinh, nắm trong tay, trong nháy mắt khi gió lốc của Tư Mặc Tử tới gần, sơn hồn này và Sơn Băng thuật dung hợp!

Trong nháy mắt này, hỏa sơn hư ảo do Sơn Băng thuật ngưng tụ đã có hồn phách! Hồn phách của nó cực kỳ hùng hậu, là do vô số sơn hồn ngưng tụ mà thành. Hỏa sơn này lúc này mới là núi lửa chân chính!

Sơn Băng thuật tới giờ mới được coi là hoàn toàn viên mãn!

- Băng, đệ cửu băng!!!

Bỏ qua vài bậc, trực tiếp tới lần sụp đổ cuối cùng của Sơn Băng! Ngọn núi lửa kia ầm ầm chấn động, dường như bên trong có một cơn lốc bùng phát, vỡ tan tành, hình thành một cơn gió lốc tuyệt thiên địa do núi đá, nham thạch nóng chảy, khói đen và sơn hồn dung hợp lại!

Cơn lốc này ầm ầm va chạm với cơn lốc do Tư Mặc Tử thi triển!

Một lực trùng kích mang tính hủy diệt trong nháy mắt bùng phát, giống như cuồng phong cuộn lên, rơi vào trên người Vương Lâm. Quần áo hắn bị thổi điên cuồng, mái tóc tung bay, sắc mặt tái nhợt nhưng thân thể lại không hề lùi lại mà ngược lại còn tiến thêm một bước nữa, tới thẳng hướng Tư Mặc Tử!

Sắc mặt Tư Mặc Tử cũng tái nhợt. Khi gió lốc va chạm tiêu tan, lực trùng kích tỏa ra thì trong nháy mắt này thân thể hắn hóa thành một đạo cầu vồng bay ra.

- Sơn Băng thuật? Đây là thần thông của Bạch Phàm!!!

Tốc độ của Tư Mặc Tử như chớp giật, trong nháy mắt khi gió lốc va chạm, hai tay bắt quyết, vung mạnh về phía ngoài, lạnh giọng quát khẽ:

- Trời là tranh!

Lời này vừa thốt ra thì lập tức bầu trời biến đối, xuất hiện vô số gợn sóng và những mảng vặn vẹo lớn. Trong nháy mắt, hết thảy màu sắc đều tiêu tan, trở thành một màu trắng thuần túy!

Màu trắng này giống như là màu của một bức tranh, trong đó có vô tận hư ảnh, sơn thủy uốn lượn!

- Đất là mực!

Tiếng nói của Tư Mặc Tử ầm ầm vang lên. Mặt đất trong giờ phút này cũng vặn vẹo, trở nên đen kịt một mảnh, nơi nơi có nhưng gợn sóng quanh quẩn, dường như đã trở thành mực!

- Ta là bút, một bút phá thiên, nên ta phá thiên đạo!

Tư Mặc Tử cất bước, tay phải giơ lên, dường như trở thành một cây bút, vung lên trong thiên địa, khiến thiên địa thay đổi, dường như trở thành một giới!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn đã từng cùng Lý Thiến Mai luận đạo, cũng có nói qua về thần thông thuật, lại cũng đạt được ngọc giản của Tư Mã Mặc. Mà ở trong Thất Thải Giới cũng đã tới động phủ của Tư Mã Mặc, biết rất nhiều chuyện. Do vậy hắn biết trong Phá Thiên tông cũng có một thần thông tên là Phá Thiên Đạo!

Thuật này chỉ có các đời tông chủ và đại đệ tử mới được tu hành, uy lực cực kỳ kinh khủng!

- Tư Mặc Tư.... Tư Mặc Tử.... Chẳng lẽ hắn là...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1278: Đại đế

Tư Mặc Tử đang ở trong bức tranh thiên địa, tay phải giơ lên vung xuống dưới. Lập tức mặt đất đã trở thành mực trong tiếng ầm ầm nổi lên sóng mực cuồn cuộn, dưới những cái vung tay của Tư Mặc Tử giống như là mực dính lên cây bút, ở trên bức tranh vẽ ra toàn bộ sơn thủy.

Chỉ một vài nét bút nhưng ở trong bức tranh này đã hoàn toàn vẽ ra cả tu chân tinh này, bên trong đó không ngờ lại có cả thân ảnh Vương Lâm!

- Phân thân của lão phu tới đây cũng đủ để giết ngươi dưới Phá Thiên Đạo này!

Ánh mắt Tư Mặc Tử lộ ra hàn quang, tay phải giơ lên hướng về mặt đất hung hăng phất một cái!

Nhưng ngay trong tích tắc này, hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, ngửa mặt lên trời hét lớn một cái:

- Phá Thiên tông, Tư Mã Mặc!

Tiếng hét của hắn như sấm động, ầm ầm truyền trong thiên địa, dường như là tiếng rống giận của thiên đạo! Cánh tay phải của Tư Mặc Tử đang

giơ lên trong nháy mắt run lên một chút. Hắn ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, thân thể Vương Lâm bước về phía trước một bước, tay phải giơ lên, ngón trỏ bỗng nhiên hung hăng điểm một cái về phía trước! Thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyên. Thân ảnh Vương Lâm chợt biến mất, khi xuất hiện đã ở trước người Tư Mặc Tử, ngón trỏ tay phải như che trời hướng tới mi tâm Tư Mặc Tử hung hăng hạ xuống!

Sắc mặt Tư Mặc Tử kịch biến, bởi vì tiếng hét của Vương Lâm mà mất đi cơ hội thi triển thần thông, giờ phút này không còn thời gian suy tính. Tay phải của hắn hung hăng phất về phía trước, một bút phá tan bức tranh thiên địa!

Dưới một bút này, hình ảnh sơn thủy trong bức tranh lập tức ầm ầm bị xé rách, theo sự sụp đổ của nó, thân ảnh của Vương Lâm trong đó cũng xuất hiện sự vặn vẹo.

Một lực giằng xé từ trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên truyền ra, hóa thành sự đau đớn, khiến cho sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, máu tươi tuôn ra nhưng bị hắn nuốt ngược trở lại. Sát khí trong mắt Vương Lâm tràn ngập, ngón trỏ tay phải hung hăng điểm tới!

Lực lượng một chỉ này khiến trong mắt Tư Mặc Tử toát ra vẻ sợ hãi. Thân thể hắn vội vàng lui lại phía sau, tay phải giơ lên phất mặt đất hóa thành mực kia, lập tức ngăn trước người hắn. Không ngờ hắn mơ hồ cảm

nhận được trong ngón tay Vương Lâm một nguy cơ sinh tử đã rất lâu không xuất hiện trong đầu hắn.

- Đây là thứ thần thông gì??

Mực đen kịt lập tức ngăn cản trước mặt Vương Lâm, đụng với ngón trỏ tay phải Vương Lâm. Ngay trong tích tắc này, từng đạo kiếm khí ầm ầm từ trong ngón tay Vương Lâm bạo phát ra!

Đây là sát chiêu của Vương Lâm, là một trong ba chiêu Vương Lâm chuẩn bị cho Tư Mặc Tử! Kiếm khí như sóng triều, một đạo, hai đạo, mười đạo, trăm đạo, ngàn đạo, vạn đạo, trăm vạn đạo, ngàn vạn đạo...một chỉ này ẩn chứa ba vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín đạo kiếm khí, lại thêm ngón tay hắn nưda chính là bốn ngàn vạn đạo kiếm khí!

Uy lực của bốn ngàn vạn đạo kiếm khí quả thực kinh thiên động địa, trong nháy mắt toàn bộ điên cuồng bộc phát! Ở ngoài ngón tay của Vương Lâm lại còn có hư ảnh của hai con lộc thú xoay tròn, theo kiếm khí gào thét ra!

Hai đồng tử Tư Mặc Tử nhanh chóng co rút lại, lộ ra vẻ không thể tin được:

- Đây là.....

Tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Màn mực do mặt đất hóa thành vừa mới đụng vào kiếm khí từ ngón tay Vương Lâm bộc phát ra liền ầm ầm sụp đổ, bị kiếm khí xuyên thấu qua, lao thẳng tới Tư Mặc Tử!

Bốn ngàn vạn đạo kiếm khí gào thét chuyển động, lấy thân thể Vương Lâm làm trung tâm hình thành một đạo kiếm phong.

Nổ!

Cơn gió lốc kinh thiên động địa, kiếm khí nồng đậm phát ra tiếng rít chói tai, không ngừng xoay tròn lao tới, từ xa nhìn lại phảng phất như mấy ngàn vạn linh xà uốn lượn, rung động tâm thần!

Hết thảy mọi chuyện điều ra trong nháy mắt, chỉ chớp mắt một cái đã bốn ngàn vạn đạo kiếm khí ngưng tụ trong ngón tay hắn, ầm ầm đánh vào người Tư Mặc Tử. Tư Mặc Tử phun một ngụm máu tươi, thân thể thoáng một cái liền phân làm bốn năm mảnh! Cũng không phải là thân thể của hắn tan nát mà dùng một phương pháp đặc thù, trực tiếp tránh được một kích tất sát của Vương Lâm, xuất hiện ở bên ngoài ngàn trượng.

Vị trí của Vương Lâm hiện giờ vẫn ở trong thiên địa nhưng phía trước hắn lúc này lại xuất hiện một hình ảnh cực kỳ quỷ dị!

Chỉ thấy thiên địa lúc này dù là thiên không hay đại địa, cả Phá Thiên Đạo trên thực tế chính là một thiên địa do thần thông tạo thành, hình thành tù ngục, dung nhập trong cơ thể địch nhân, lấy việc phá vỡ bức tranh của Tư Mặc Tử mà giết người.

Vương Lâm bị vây trong hư ảnh thiên địa của Phá Thiên Đạo này không thể lao ra! Thần sắc Tư Mặc Tử dữ tợn, sau khi hiện thân hai tay liền bắt quyết, mạnh mẽ mở ra, lập tức hợp lại, hung hăng chém xuống một cái, gầm lên:

- Phá thiên!

Cùng với tiếng hô này, thiên địa chỗ Vương Lâm phát ra tiếng động ầm vang. Bầu trời trở thành bức tranh kia bị phá vỡ trong phạm vi lớn. Hư ảnh của Vương Lâm trong đó cũng bị xé rách, trở nên vặn vẹo.

Trong tích tắc này, tất cả tu sĩ trên tu chân tinh này tâm thần đều chấn động. Ngay cả đám người lão giả Hỏa Tước tộc thần thức cũng đã sớm tản ra quan sát trận chiến này, khi thấy cảnh tượng trước mắt, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, thở dài một tiếng, lộ ra vẻ phức tạp.

- Người này hắn là phải chết không phải nghi ngờ gì nữa! Phá Thiên Đạo, không hổ là thần thông tuyệt học! Tư Mặc Tử.... Tư Mặc Tử.... Không ngờ hắn lại có thể tới nơi này. Nếu thế thì thân phận của người

bán đan dược cho ta hắn là không phải tầm thường! Đáng tiếc là ta còn chưa biết được máu trong hồn đan kia đến từ đâu!

Lão giả Hỏa Tước tộc lắc đầu, nhận định kết cục của Vương Lâm hắn là phải chết.

Trong thánh địa của Long Giáp Tộc, Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc cũng đồng thời triển khai thần thức ra quan sát, giờ phút này cũng thở phào một hơi.

- Người này rất mạnh, đáng tiếc là dưới thần thông của Tư Mặc Tử không thể thoát vây. Phá Thiên Đạo này cũng thật quá đáng sợ, có thể phá tan bầu trời!

Trong thánh địa của Long Giáp Tộc, tộc trưởng Long Giáp Tộc cũng thu hồi ánh mắt nhìn về bầu trời, thần sắc trở nên thoải mái hơn nhiều.

- Không biết tự lượng sức. Tư Mặc Tử là tu sĩ bước thứ ba, mặc dù là phân thân tới đây cũng không phải là người bình thường có thể đối kháng. Người này có thể giết được trưởng lão Thiểm Lôi tộc nhưng ở trong tay Tư Mặc Tử thì chẳng thể có một chút sinh cơ!

Nhưng hắn có thể khiến Tư Mặc Tử bị thương cũng không đơn giản. Cũng may là hắn không còn sống, nếu không thì hắn tìm Long Giáp Tộc ta trả thù vì chúng ta đã giúp Tư Mặc Tử thì đúng là phiền toái!

Nhưng ngay lúc tất cả mọi người nhận định là Vương Lâm nhất định sẽ chết trong thiên địa do Phá Thiên Đạo biến thành kia thì dị biến phát sinh!

Đau nhức truyền từ trong cơ thể ra khiến đôi mắt Vương Lâm đỏ bừng, bốn ngàn vạn kiếm khí vờn quanh thân thể hắn, lao thẳng tới bầu trời như bức họa kia!

- Bốn ngàn vạn đạo kiếm khí, phá tan thiên địa của bức họa cho ta!!!

Thân thể Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng, tự thân mình biến thành một đạo kiếm khí!

Đạo kiếm khí này đã tăng bốn vạn đạo kiếm khí thêm một đạo!

Kiếm khí vờn quanh thân thể, tỏa ra uy lực hủy diệt, xoay tròn mang Vương Lâm lao đi. Khoảng cách tới bức tranh thiên địa càng ngày càng gần, trong phút chốc ầm ầm đụng vào nhau!

Hơn bốn ngàn vạn đạo kiếm khí điên cuồng lộ ra, khiến cho thiên địa trong lúc này bị tiếng động ầm ầm thay thế.

- Phá tan cho ta!!

Tiếng rống của Vương Lâm mơ hồ khàn khàn, đau nhức trong thân thể càng kịch liệt. Hắn phun một ngụm máu tươi, tay phải hung hăng vung lên, kiếm khí ầm vang. Thiên địa do Phá Thiên Đạo hình thành kia liền sụp đổ!!

Thiên địa sụp đổ, hóa thành một lực trùng kích tràn ra, quét ngang tu chân tinh!

Vương Lâm lao ra!

Trong nháy mắt khi hắn lao ra, hai mắt lão giả Hỏa Tước tộc mở bừng lên, lộ ra vẻ không thể tin được, hít sâu một hơi.

Không chỉ có hắn, Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc tâm thần cũng chấn động, thân thể theo tiềm thức lùi lại phía sau mấy bước, thất thanh nói:

- Chuyện này...này...

Tộc trưởng Long Giáp Tộc cũng biến sắc, trở nên cực kỳ âm trầm.

- Tư Mặc Tử, cuộc chiến của ta và ngươi lúc này mới bắt đầu!

Vương Lâm sau khi lao ra thân thể nhoáng lên, tay phải giơ lên bầu trời, quát khẽ một tiếng:

- Ngươi dùng thiên địa vây ta, ta liền dùng thiên địa nén ngươi!!

Theo lời Vương Lâm nói, trong đồng tử hai mắt hắn lập tức có thiên địa biến ảo ra. Thiên địa nghịch chuyển, trời thành đất, đất thành trời!

Cũng trong tích tắc này, thiên địa bên ngoài ầm ầm chấn động, lập tức nghịch chuyển!

- Phiên thiên thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn!

Thần sắc Tư Mặc Tử cực kỳ ngưng trọng, tay phải vung lên, xuất ra một pháp bào! Một cây quạt mười trượng đột nhiên hiện ra bên cạnh Tư Mặc Tử. Bên ngoài cây quạt này có vô số cấm chế biến ảo ra, lộ ra một cỗ khí tức tang thương! Tuế Nguyệt Cấm!

Đại phiên mười trượng này phất lên như che cả trời đất, Tuế Nguyệt Cấm từ trong đó ầm ầm tràn ra, hóa thành ngàn vạn cấm chế quét ngang quan, bay quanh toàn thân Tư Mặc Tử, hóa thành một dòng xoáy cấm chế rất lớn!

Giờ phút này thiên địa nghịch chuyển, bầu trời ở dưới chân, mặt đất lại ở trên đầu. Cảnh tượng này khiến cho tất cả nhưng người chứng kiến đều rung động tâm thần! Nhất là tộc trưởng Long Giáp Tộc, đôi mắt lại càng co rụt lại.

- Người này không ngờ lại có thần thông của Lam Mộng Đạo Tôn!! Hừ, dù là vậy ta cũng tin là hắn sẽ phải chết dưới thần thông của Tư Mặc Tử!

Vương Lâm gầm khẽ một tiếng, tay phải hung hăng lật một cái, thiên địa ầm ầm liền áp sát vào nhau, đè nén Tư Mặc Tử đang ở trong thiên địa!

Toàn thân Tư Mặc Tử tràn đầy cấm chế, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Tuế Nguyệt cấm, trong năm tháng, dù là thiên địa thì cũng đều tiêu tan, sụp đổ, tan rã!

Hai tay Tư Mặc Tử hướng ra phía ngoài vung lên. Lập tức cấm chế bốn phía ầm ầm tản ra, hướng về bên ngoài quét tới, đối kháng với thiên địa. Tiếng chấn động ầm ầm vang lên, thiên địa dưới lực trùng kích của Tuế Nguyệt Cấm dường như bị năm tháng tràn ngập, tỏa ra vẻ thê lương, không ngờ mơ hồ xuất hiện dấu hiệu sụp đổ!

- Tuế Nguyệt cấm thuật, thiên hoang địa lão!

Tiếng nói điên cuồng của Tư Mặc Tử truyền ra!

Đồng tử hai mắt Vương Lâm co rút lại, đang muốn thi triển thần thông thì lúc này đột nhiên có một tiếng cười khẽ từ hư vô truyền tới. Tiếng cười này rất nhỏ nhưng lại truyền rõ ràng vào trong tai tất cả sinh linh trên tu chân tinh này!

- Có ý tứ, trong vòng năm nhịp thở có thể chiến thắng phân thân của người bước thứ ba này thì ta đảm bảo cho ngươi ở vùng đất Điên Lạc này bình an!

- Đại đế!!

Trong thánh địa của Long Giáp Tộc, trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội sắc mặt đại biến, thất thanh cả kinh nói.

Tư Mặc Tử cũng đồng thời biến sắc, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt!

- Một!

Tiếng nói truyền từ hư vô kia bất đầu đếm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1279: Bốn nhịp thở

Năm nhịp thở!

Thời gian năm nhịp thở có lẽ quá ngắn, dù là đối với tu sĩ mà nói thì trong thời gian năm nhịp thở cũng chỉ như thời gian một tia chớp xoẹt qua chân trời mà thôi!

Muốn trong vòng thời gian năm nhịp thở mà chiến đấu thì dù là tộc trưởng Long Giáp Tộc hay là lão giả Hỏa Tước tộc hoặc Tư Mặc Tử cũng không tin tưởng. Trong thời gian năm nhịp thở mà kết thúc thì đúng là chuyện không có khả năng! Dù sao thì Vương Lâm đối đầu cũng là Tư Mặc Tử!

Nhưng Vương Lâm nghe xong câu này thì đôi mắt bừng sáng, một tiếng "một" truyền ra từ trong hư vô, tiếng nói còn chưa tiêu tán thì hai tay Vương Lâm đã vung về phía trước, tu vi toàn thân lập tức bùng phát!

Thiên hoang địa lão, thuật này của Tư Mặc Tử là do hắn hiểu ra được từ Tuế Nguyệt cấm, cùng với dòng chảy Tuế Nguyệt của Vương Lâm chỉ là khác về bề ngoài mà thôi! Giờ phút này khi hắn thi triển ra thì lập tức gió lốc do cấm chế phát ra ầm vang, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán

Thiên địa nghịch chuyển trong gió lốc không ngừng mở rộng lập tức chấn động kịch liệt, bầu trời càng trở thành một mảnh khô vàng, mơ hồ xuất hiện những mụn mủ! Mụn mủ càng ngày cả tăng lên, lần lượt vỡ tan, lộ ra nước đặc màu vàng. Cả bầu trời trở nên hoang uế!

Mặt đất cũng ầm ầm lộ ra vô số khe nứt, có tầng tầng lớp lớp vết nhăn, dường như mặt đất đang nhanh chóng già đi vậy! Hết thảy mọi chuyện đều diễn ra trong tích tắc, nhưng chỉ trong nháy mắt thì thiên địa đè ép xuống đã sụp đổ trong Tuế Nguyệt cấm!

Trong nháy mắt khi nó sụp đổ, dòng xoáy Tuế Nguyệt cấm quét ngang, cuốn lấy thiên địa đang sụp đổ kia, hóa thành một lực lượng hủy diệt không thể hình dung đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Mà trong giờ phút này, chính là lúc tiếng “một” kia vẫn đang ầm vang. Toàn thân tu vi Vương Lâm vận chuyển, ngoài thân thể bộc phát ra một luồng ánh sáng chói mắt. Trong mắt Vương Lâm lúc này, tinh không, tu chân tinh, vạn linh tồn tại đều có ánh sáng tỏa ra, nhanh chóng ngưng tụ lại ngoài thân thể hắn, hình thành một quang ảnh lớn.

Quang ảnh thuẫn!

Trong nháy mắt khi Tuế Nguyệt cấm tới gần. Quang ảnh thuẫn thành hình, ầm ầm va chạm với Tuế Nguyệt cấm!

Quang ảnh thuẫn vừa biến ảo ra ngoài thân thể Vương Lâm liền lóe lên kịch liệt, dưới sự bao phủ của Tuế Nguyệt cấm, khiến cho Tuế Nguyệt thuật lưu chuyển trên người Vương Lâm tăng lên gấp mấy lần.

Thần thông Tuế Nguyệt cấm này nếu đổi lại là người khác thì sợ là rất khó chống cự. Nhưng đối với Vương Lâm, hắn cũng có Tuế Nguyệt cấm, cũng hiểu được thức thần thông thứ hai của dòng chảy Tuế Nguyệt!

Trong nháy mắt khi va chạm với cơn lốc Tuế Nguyệt, tay phải Vương Lâm vung lên. Trong thiên địa liền vang lên tiếng động ầm ầm, đột nhiên phía sau Vương Lâm xuất hiện một cánh cửa đá. Trên cánh cửa này ẩn chứa khí tức thê lương vô tận, dung hợp với Vương Lâm.

Từ xa nhìn lại, Vương Lâm giống như là đang đạp trên cánh cửa đá kia, bị năm tháng bao phủ, mặc cho phong vân xoay chuyển nhưng thân thể vẫn không chuyển động nửa điểm!

Cũng trong nháy mắt này, lực lượng của quang ảnh thuẫn ầm ầm bộc phát, phát ra ánh sáng vạn trượng, lập tức chiết xạ ra, khiến Tư Mặc Tử biến sắc, không cần nghĩ ngợi, thân thể lui lại phía sau từng bước một, tay phải giơ lên, hướng về phía Vương Lâm hung hăng ấn một cái!

Dưới một ấn này, một chưởng ấn kinh thiên động địa hiện ra. Chưởng ấn này ẩn chứa toàn bộ lực lượng của thiên nhân đệ ngũ suy, mang theo

toàn bộ lực lượng và cuồn cuộn sát cơ ầm ầm phá tan Tuế Nguyệt cấm đang vờn quanh Quang ảnh thuẫn, đánh thẳng lên Quang ảnh thuẫn.

Những tiếng chấn động vang lên kinh thiên, kịch liệt truyền ra bốn phương tám hướng.

Quang ảnh thuẫn run rẩy, nhanh chóng sụp đổ. Nhưng trong nháy mắt khi nó sụp đổ, tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm truyền ra, lại một lần nữa hình thành Quang ảnh thuẫn!

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, trong thời gian ngắn ngủi một hơi thở, Quang ảnh thuẫn đã xuất hiện ba lần!

Sau ba lần xuất hiện rồi sụp đổ cũng khiến cho lực lượng của chưởng kia vào lực lượng Tuế Nguyệt, chiết xạ ra hơn phân nửa, hóa thành một lực trùng kích đánh tới Tư Mặc Tử!

- Hai....

Tiếng nói từ trong hư vô lại vang lên một lần nữa!

Chỉ còn lại ba hơi thở!! Tất cả những người dùng thần thức chứng kiến trận chiến khoáng thế này không ai tin rằng Vương Lâm có thể trong vòng ba hơi thở chiến thắng!

Trong nháy mắt khi tiếng “hai” vang lênn, ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Quang ảnh thuẫn sụp đổ, hắn cũng bị lực trùng kích tấn công, phun một ngụm máu tươi, nhưng lại ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, trực tiếp phóng về phía trước!

Cũng trong nháy mắt lao ra này, Vương Lâm triển khai toàn bộ tốc độ, nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi. Trong tích tắc khi hắn lao ra, mắt phải lóe lên lôi quang, trong đồng tử có ấn ký lôi đình biến ảo ra. Chín đạo ấn ký lôi đình xoay tròn. Hắn lại phát ra tiếng thét dài, khiến lôi đình ầm ầm lao ra, hình thành một lôi đồ lớn vạn trượng trước người hắn!

Lôi đồ kinh thiên động địa, bên trong ẩn chứa lôi bổn nguyên dày đặc. Chín đạo lôi đình phát ra tiếng động vang trời, nhất là ba đạo cuối cùng chính là cực kiếp lôi, huyết mạch lôi và nghịch mệnh lôi!

Ba đạo lôi đình này bộc phát ra năng lượng vô cùng, khiến cho lôi đồ phát ra quang mang vạn trượng.

Cũng trong tích tắc này, cả thiên địa đột nhiên xuất hiện vô số ngân xà. Nhưng tia chớp liên tục lóe lên, tràn ngập bầu trời, đồng loạt hướng về phía lôi đồ ngưng tụ.

Vạn trượng lôi đồ kinh thiên động địa, sau khi xuất hiện liền theo hai tay Vương Lâm đẩy ra, giống như là một kích của tu sĩ bước thứ ba hướng

về phía Tư Mặc Tử tấn công!

Lôi đồ tràn ngập thiên địa, lao thẳng tới Tư Mặc Tử!

Thần sắc Tư Mặc Tử cực kỳ ngưng trọng. Cả đoạn đường hắn truy kích kiêng kỵ nhất chính là thuật lôi đình của đối phương. Thuật lôi đình này hắn chưa bao giờ gặp qua, chưa từng giao thủ nhưng một màn trên Chân Ngôn tộc gần đó đã đủ khiến hắn kinh hãi!

Giờ phút này khi nhìn thấy lôi đồ lao tới, trong đầu hắn lập tức hiện ra một cảnh tượng chứng kiến đối phương oanh kích trên tu chân tinh của Chân Ngôn tộc. Hai tay hắn bắt quyết, vung lên một cái, Tuế Nguyệt cấm lại lần nữa xuất hiện, hóa thành cơn gió lốc tràn ngập bốn phía, bao phủ dày đặc thân ảnh hắn.

- Để xem uy lực lôi đình của ngươi mạnh mẽ hay là Tuế Nguyệt của lão phu lợi hại!

Tốc độ Vương Lâm như chớp, trong lúc cất bước thôi động lôi đồ, lại càng hấp thu rất nhiều tia chớp trong thiên địa, dường như đã trở thành thiên lôi, hóa thành một đạo lôi đình bất diệt từ vạn cổ, lấy một phương thức như thiên kiếp đánh thẳng tới Tư Mặc Tử!

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, trong thời gian ngắn tiếng nói từ hư vô kia lại một lần nữa vang lên.

- Ba....

Trong nháy mắt khi tiếng ba này vang lên, toàn thân Vương Lâm đã hòa hợp với lôi đồ vạn trượng, thân ảnh hắn biến mất, cùng với lôi đình không hề phân biệt được nữa, đánh thẳng vào trong gió lốc do Tuế Nguyệt cấm của Tư Mặc Tử biến thành.

Tiếng ầm ầm vang lên khắp thiên địa, hướng về bốn phía xa xa truyền đi. Trong lực lượng trùng kích kịch liệt này, gió lốc tạo thành từ cấm chế của Tư Mặc Tử ầm ầm chấn động, trong tiếng bang bang liền lập tức sụp đổ, dường như là một lực lượng mạnh mẽ xé tan, để lôi đình đánh thẳng vào Tư Mặc Tử.

Cũng trong lôi đình này cuốn tới, lôi đồ cũng tiến tới gần.

Hết thảy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong nháy mắt. Lôi đồ nọ lập tức đánh thẳng vào ngực Tư Mặc Tử, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, máu tươi không áp chế được liền phun ra, thân thể lui lại phía sau.

Ở ngực hắn, tia chớp tràn ngập, phát ra tiếng loẹt xoẹt, khiến cho cơ thể Tư Mặc Tử trong khi lui lại thương thế lại càng nặng hơn!

Thần sắc hắn lộ ra vẻ hoảng sợ. Cho dù hắn đánh giá cao lực lượng lôi đình của Vương Lâm nhưng giờ phút này vẫn không thể tin nổi lực

lượng có khả năng chuyển trời rạch đất này!

Tuế Nguyệt cấm trước mặt lôi đình này đều tan nát!

Vương Lâm cũng trong nháy mắt khi lôi đình va chạm với Tuế Nguyệt cấm bị Tuế Nguyệt cấm quét ngang, vẻ mặt trở nên già nua hẳn, dường như trong nháy mắt trở thành một lão già tang thương.

Nhưng trong một hơi thở này, có vô tận sinh cơ từ trong cơ thể Vương Lâm bộc phát, nghịch chuyển Tuế Nguyệt, khiến cho vẻ già nua tan đi, khôi phục như thường. Chẳng qua sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt. Hiển nhiên là cùng phân thân của tu sĩ bước thứ ba đánh một trận đối với hắn cực kỳ gian nan.

Mắt thấy Tư Mặc Tử lui lại phía sau, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, sát khí tòa ra ngập trời, thân thể tiến về phía trước, đang muốn truy kích! Nhưng đúng lúc này, tiếng nói từ trong hư vô lại truyền tới vang lên quanh quẩn.

- Bốn...

Tiếng nói kia còn chưa kết thúc, Vương Lâm đã thét lên một tiếng cắt đứt, tốc độ như một đạo cầu vồng cắt ngang trời, ầm ầm đuổi theo Tư Mặc Tử, hai tay vung mạnh về phía trước.

Lập tức có một viên đan dược màu vàng chừng cái móng tay từ trong hư vô xuất hiện, hướng về Tư Mặc Tử với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, trong chớp mắt đã chỉ còn cách người hắn không tới mười trượng.

- NỔ!

Không đợi cho đan dược này tới gần thêm, Vương Lâm không chút do dự gầm lên.

Theo tiếng hô lớn này, một tiếng ầm vang chấn động thiên địa vang lên. Tiếng động này dường như là cả một tu chân tinh nổ tung, hóa thành sóng âm khôn cùng, cũng bộc phát ra một lực lượng hủy diệt!

Tư Mặc Tử ở khoảng cách quá gần, trong lúc đan dược nổ tung liền phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ!

Hắn không ngờ là trên người đối phương lại có pháp bảo thế này, lúc này đã bị lực lượng của đan dược màu vàng này đánh sâu vào toàn thân, huyết nhục bị xé rách, ngay cả xương cốt cũng đều bị đánh gãy.

Nếu không phải bổn tôn của hắn là bước thứ ba vì ngưng tụ ra phân thân này đã tốn nhiều tâm huyết sưu tầm rất nhiều tài liệu, luyện hóa một thân phòng hộ gần như bất diệt thì giờ phút này thân thể đã tan tành.

Phân thân này là khi Tư Mặc Tử phát hiện ra tu vi bị đình trệ ở Không Niết sơ kỳ không thể tiến lên, không có nhiều đạo linh, nên mới luyện hóa ra, để cho phân thân đạt tới bước thứ ba, có thể đề cao thần thông bản thân.

Giờ phút này lực lượng bạo tạc của đan dược đánh sâu vào phân thân, trong nháy mắt bị cuốn về phía sau. Lúc này Vương Lâm đã cất bước đi tới, vung tay lên. Viêm hỏa dị tinh bị áp súc vô số lần liền lóe ra.

- NỒ!

Vương Lâm chẳng chút do dự, ngay khi Viêm hỏa dị tinh tới gần Tư Mặc Tử liền ầm một tiếng như đan dược màu vàng kia, nổ tung, tỏa ra lực lượng hủy diệt lần thứ hai!

Mọi chuyện nói ra thì dài nhưng trên thực tế lại chỉ xảy ra trong nháy mắt.

- Không tốt!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc đang dùng thần thức quan sát trận chiến không chớp mắt, khi nhìn thấy cảnh tượng này thần sắc ầm ầm đại biến.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1280: Thiếu đế

Đan dược kia nổ tung dư âm vẫn còn thì tiếng ầm vang lại ù ù dựng lên trong thiên địa. Tư Mặc Tử bị lực trùng kích gây thương tích, máu phun đầy miệng, giờ phút này đồng tử hai mắt co rút lại, vẻ sợ hãi chưa từng có bao trùm toàn bộ hai mắt.

Hắn điên cuồng lui lại phía sau, một nguy cơ tử vong ầm ầm phủ xuống, dường như hóa thành một áp lực vô hình muốn nghiền nát toàn thân hắn!

Viêm hỏa dị tinh nổ tung so với Băng long đan còn kịch liệt hơn. Nó ẩn chứa hỏa diễm của thiên địa, dưới sự khống chế của Vương Lâm lại bị đè ép vô số lần, hình thành một lực lượng có thể uy hiếp sinh tử tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy.

Thân thể Tư Mặc Tử bị thương, hầu như chỉ trong nháy mắt khi hắn lùi lại thì tiếng hô “nổ” kinh thiên động địa của Vương Lầm lại vang lên. Viêm hỏa dị tinh kia chợt tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tu chân tinh, phủ khắp thiên địa.

Tư Mặc Tử hét thảm một tiếng, toàn thân bị ánh sáng này bao phủ, lập tức bốc cháy.

Hỏa diễm của thiên địa này màu lam đậm, không thiêu đốt quần áo, chỉ đốt cháy huyết nhục và nguyên thần.

Tiếng thét thê lương thống khổ khiến cho tất cả những người nghe được tâm thần rung động!

Nếu chỉ như vậy thì thôi, sau khi nhận hai sát chiêu của Vương Lâm thì Tư Mặc Tử mới trọng thương nhưng vẫn chưa tử vong, chẳng qua là hai mắt tan rã, lộ ra vẻ sợ hãi chưa từng có, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất. Đó là trốn! Trốn! Trốn!

Nhưng ngay trong nháy mắt lúc ý niệm này nổi lên trong đầu thì trong ánh lửa lại tràn ngập huyết sắc, giống như máu tươi tràn ngập đất trời, cùng lúc đó có một tiếng kiếm reo vang khắp thiên địa, trong thời gian ngắn, từ trong huyết quang bay ra một thanh đoản kiếm lao thẳng tới Tư Mặc Tử.

Tốc độ đoản kiếm này cực nhanh, mắt thường không thể nhận ra, dù là thần thức cũng không thể tập trung. Tốc độ của nỏ dường như thoát ly quy tắc của thiên địa, đột nhiên tới gần Tư Mặc Tử.

Tư Mặc Tử đã bị trọng thương căn bản không thể né tránh. Ầm một tiếng, thanh huyết kiếm xuyên thấu qua ngực hắn. Máu tươi đồng thời phun ra từ phía trước lẫn phía sau Tư Mặc Từ. Trong cơ thể hắn có tiếng bang bang không ngừng xuất hiện, tuy vậy vẫn chưa tử vong mà vội vã lùi lại phía sau!

Phân thân của Tư Mặc Tử dù sao cũng là thiên nhân đệ ngũ suy, không thể dễ dàng bị giết chết như vậy. Toàn bộ những gì Vương Lâm vì một trận chiến với Tư Mặc Tử mà chuẩn bị là Băng long đan, Viêm hỏa dị tinh, ngàn vạn đạo kiếm khí, ngay tại thời khắc mấu chốt nhất xuất huyết kiếm. Trong thời gian ngắn ngủi này, Vương Lâm đã triển khai toàn bộ thần thông, cuối cùng vẫn không thể giết chết tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy.

Nhưng có thể khiến hắn trọng thương tới mức này thì Vương Lâm đủ để vang danh giới ngoại. Phải biết rằng hiện tại hắn mới chỉ có một đạo bổn nguyên đại thành. Nếu tới đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm đại thành mà nói thì lúc đó Vương Lâm dù không mở ra không môn cũng có thể liều mạng với tu sĩ bước thứ ba!

Chứng kiến Tư Mặc Tử vẫn chưa tử vong, thần sắc Vương Lâm âm trầm, thân thể trước tiếp bước nửa bước, tay phải giơ liên điểm một chỉ lên không, thi triển thần thông đuổi giết. Nhưng vào lúc này, tiếng nói từ trong hư vô truyền ra vang vọng:

- Vùng đất Điên Lạc, có phải là chỗ ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu.

Trong khi lời nói này vang lên, Tư Mặc Tử đã trốn tới chân trời, bên ngoài thân thể đã xuất hiện gợn sóng, sắp sửa hoàn toàn thuấn di mà đi. Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một mảnh vặn vẹo.

Một luồng sóng không khí vô hình bỗng dựng lên, hình thành một dòng xoáy khổng lồ.

Ngay trong nháy mắt khi thân thể Tư Mặc Tử sắp tiêu tan, từ giữa dòng xoáy mênh mông trong không trung, một ngón tay ầm ầm xuyên ra, hướng về phía Tư Mặc Tử hung hăng điểm một cái!

Ngón tay này quá lớn, dường như có thể chống trời, do sóng không khí tạo thành, từ xa nhìn lại phảng phất trong suốt, không khác gì bầu trời. Giờ phút này nó điểm xuống với tốc độ không thể hình dung nổi, ầm ầm một cái đã tới nơi, dường như muốn đem mặt đất phía dưới đục thủng, muốn phá nát cả tinh không vậy.

Vương Lâm cau mày. Hồi lâu sau hắn thở dài một tiếng, vung tay áo thu ngân y nữ tử vào trong không gian trữ vật một lần nữa.

- Việc này đối với ta mà nói quá mức khó lường, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Lúc này tốt nhất là luyện hóa pháp bảo của Tham Lang trước, lấy việc thu bổn nguyên của Hỏa Tước tộc làm trọng!

Vương Lâm trầm mặc nửa ngày, không suy tư tới những chuyện liên quan tới pho tượng nữa mà xuất hết pháp bảo của tham Lang ra, bắt đầu tế luyện và nghiên cứu một lần nữa.

- Chín mươi chín thanh phi kiếm là tham Lang lấy được ở bên cạnh một cái đầu lâu trong cổ mộ. Hắn nhớ là trong mắt đầu lâu kia không có tinh điểm. Chín mươi chín thanh phi kiếm bên ngoài cái đầu lâu này đều nhiễm máu tươi, hợp thành một kiếm trận.

Vương Lâm vung tay phải lên. Chín mươi chín thanh kiếm này liền vờn quanh thân thể hắn, mỗi một thanh đều tràn ngập hàn khí.

Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng, thần thức tràn ra, cẩn thận đảo qua chín mươi chín thanh kiếm này.

- Đích xác là bảo vật của bộ tộc cổ yêu, bên trong có yêu khí nồng đậm. Trong tay ta có lẽ không thể phát huy được uy lực lớn nhất nhưng nếu để cho phân thân thứ hai của ta đại thành thì phân thân Cổ Yêu đó cầm kiếm này uy lực tất nhiên là bất phàm! Bảo vật này lưu lại hay luyện hóa đây...

Vương lâm hơi trầm ngâm tay phải lại vung lên. Chín mươi chín thanh kiếm này được hắn để lại lạc ấn và cấm chế xong lại một lần nữa được thu vào trong túi trữ vật.

- Nếu luyện hóa thì yêu khí trong đó sẽ tiêu tán một cách lãng phí. Cứ lưu lại đợi tới khi trở về giới nội, đưa cho phân thân thứ hai của ta hấp thu! Đáng tiếc là do Phong Giới đại trận khiến ta không thể liên lạc được với phân thân. Nếu không thì ta cũng có thể tự chuyển hóa được.

- Không biết những năm gần đây phân thân thứ hai thế nào...

Vương Lâm trầm mặc, lại xuất ra một kiện pháp bảo. Đó là Hộ Cốt Thạch Bi!

Chín tấm bia đá bay xung quanh, tỏa ra từng luồng khí tức quen thuộc đối với Vương Lâm! Đây là khí tức của Cổ Thần!

Phân thân của Tư Mặc Tử dù là trọng thương nhưng có thể dùng một chỉ giết chết, tu vi đại đế nọ tuyệt đối hơn hắn Thủy Đạo Tử một bậc, không biết so với Lam Mộng Đạo Tôn thì ra sao! Mà người này rõ ràng là đang giúp mình...

Ánh mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên. Vốn hắn đã muốn rời đi. Dù sao thì thương thế trong cơ thể hắn cần lập tức chữa trị.

Nhưng khi ánh mắt Vương Lâm rơi lên tu chân tinh này thì trong nháy mắt liền có hàn quang lóe lên.

- Trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội....có gan giúp Tư Mặc Tử, đố chính là đối địch với ta! Trưởng lão thứ chín...ta hiện giờ muốn thử xem kẻ dưới của đại đế thế nào!

Tính cách của Vương Lâm có thù tất báo. Hắn không đi trêu chọc vào người khác nhưng một khi có người chủ động chọc vào hắn thì Vương Lâm rất ít khi bỏ qua.

Giờ phút này hắn hừ lạnh một tiếng, thân thể khẽ chuyển, hướng về phía Long Giáp Tộc bay nhanh đi!

Tốc độ của hắn cực nhanh, như cầu vồng ngang trời, hóa thành những tiếng nổ ầm ầm, khiến cho toàn bộ tu sĩ trên tu chân tình này sắc mặt đại biến, mà sau khi thấy trận chiến giữa Vương Lâm và Tư Mặc Tử thì chẳng có ai dám tiến lên ngăn cản.

Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc sắc mặt trắng bệch, theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, thất thanh nói:

- Phụ tôn, hắn...hắn....

Tâm thần tộc trưởng Long Giáp Tộc cũng chấn động một cái, âm thầm kêu khổ. Hắn không ngờ là đối phương thực sự có dũng khí tới tìm mình gây phiền toái, giờ phút này tuy rằng tâm thần chấn động nhưng khi nghĩ tới thương thế của đối phương thì thần sắc liền lộ vẻ dữ tợn.

- Tất cả tộc nhân bước thứ hai của Long Giáp Tộc, ngăn cản tất cả ngoại nhân tiến vào Long Giáp Tộc nửa bước!

Tiếng nói ầm vang truyền ra. Lập tức khí tức của Long Giáp Tộc ầm ầm bốc lên, có gần mười tu sĩ bước thứ hai bay ra, tâm thần khẩn trương đang muốn ngăn cản.

Nhưng trong lúc này thiên địa ầm vang, lôi đình như lưu tinh giáng xuống. Vương Lâm bước nửa bước hiện ra, thân hình xuất hiện trên bầu trời Long Giáp Tộc. Trong nháy mắt những tu sĩ bước thứ hai vừa vọt lên, tay phải Vương Lâm giơ lên rồi nhấn xuống phía dưới một cái!

- Cút ngay cho ta!

Giọng nói lạnh như băng vang lên kinh thiên động địa. Theo chưởng ấn của Vương Lâm hạ xuống, thiên địa chấn động. Một chưởng ấn khổng lồ liền biến ảo ra hướng về phía dưới điên cuồng đánh sâu xuống.

Gần mười tu sĩ bước thứ hai của Long Giáp Tộc đụng vào chưởng ấn kia lập tức phun máu tươi, có ba người thân thể lập tức tan nát.

Không thể ngăn cản nửa điểm, tùy ý để chưởng ấn kia xuyên thấu, ầm một tiếng đánh lên mặt đất, khiến cho mặt đất chấn động kịch liệt, cả vùng đất của Long Giáp Tộc lập tức sụp đổ!

- Chỉ là một tiểu tộc mà dám bày mưu với Vương mỗ, đúng là đi tìm chết!

Vương Lâm vừa cười lạnh, thân thể vừa hạ xuống, ánh mắt như đuốc rơi vào người hai phụ tử tộc trưởng Long Giáp Tộc sác mặt đang tái nhợt.

Ánh mắt tộc trưởng Long Giáp Tộc lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn không thể ngờ nổi là Vương Lâm dù bị thương mà vẫn có lực lượng mạnh mẽ tới vậy. Một chưởng vừa rồi hắn không có tự tin có thể tiếp nổi.

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng, tay phải giơ lên điểm lên bầu trời. Lập tức lôi đình ầm ầm ngưng tụ lại.

Sắc mặt tộc trưởng Long Giáp Tộc đại biến, ôm nhi tử lập tức lùi lại phía sau, quát to:

- Ngươi dám giết ta!! Ta chính là trưởng lão thứ chính của Lạc Sinh hội, do chính đại đế tự mình chỉ định. Đừng nói là giết ta, dù là làm bị thương ta thì đại đế nhất định sẽ băm thây ngươi làm vạn đoạn!!

Đúng lúc này thì đột nhiên từ xa xa trong thiên địa có một đạo kiếm quang gào thét lao tới. Kiếm quang kinh thiên, từ xa nhìn lại như một đạo cầu vồng che trời, trong nháy mắt đã tới nơi này.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đạo kiếm quang như cầu vồng này, sự kinh hoàng trong mắt tộc trưởng Long Giáp Tộc liền tiêu tan, thay vào đó là vẻ mừng rỡ như điên!

- Sứ giả của đại đế!! Ha ha, sứ giả của đại đế tới rồi. Ngươi chỉ là một ngoại nhân mà dám trêu chọc vào Lạc Sinh hội chúng ta. Hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Không chỉ có hắn mà ngay cả Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc cũng lộ vẻ vui mừng, thở phào một hơi, sắc mặt rất thoải mái!

Vương Lâm ngẩng đầu, vẫn chưa vội ra tay mà lạnh lùng nhìn lại.

Từ trong kiếm quang như cầu vồng, một nam tử trung niên mặc hồng sam bước ra. Trên người người này không có chút khí tức của tu vi nào, dù là Vương Lâm cũng không cách nào phát hiện ra. Hiển nhiên hắn tu luyện một công pháp ẩn dấu tu vi tuyệt đỉnh nào đó.

- Trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội bái kiến sứ giả của đại đế. Sứ giả đã tới, nhất định xin làm chủ cho tại hạ!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc cực kỳ cung kính, nhi tử bên cạnh cũng cúi đầu.

Nam tử trung niên thần sắc lạnh lùng, tay phải phất lên, trong tay liền xuất hiện một ngọc giản màu đỏ.

- Tuyên khẩu dụ của đại đế!

Thần sắc tộc trưởng Long Giáp Tộc run lên, cúi đầu cung kính hơn nữa.

- Tước bỏ tư cách trưởng lão thứ chín của tộc trưởng Long Giáp Tộc, ban cho một viên đan dược, lập tức nuốt vào!

Nam tử trung niên nọ nói xong, tay áo vung lên, lập tức có một viên đan dược bay thẳng về phía tộc trưởng Long Giáp Tộc.

Thân thể tộc trưởng Long Giáp Tộc chấn động, sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác đứng đó, kinh ngạc nhìn viên đan dược màu đen lơ lửng trước mặt.

- Độc.... Độc mệnh đan...đây....đây

Thần sắc nam tử trung niên kia như thường, chậm rãi mở miệng nói:

- Có một số người ngươi không thể trêu chọc và bày mưu hãm hại. Nếu chọc vào sẽ phải trả giá đắt!

Hắn nói xong lập tức nhìn về phía Vương Lâm, vẻ mặt không còn lạnh băng mà nở nụ cười, cung kính ôm quyền nói:

- Thuộc hạ tham kiến thiếu đế!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1281: Cố nhân

- Thiếu đế!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc nghe tới câu này thì ngực như bị đập một chùy thật mạnh, trên mặt không còn chút máu, ngơ ngác nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ và khổ sở vô cùng.

Không chỉ có hắn mà những người Long Giáp Tộc đứng bên ngoài sắc mặt cũng trắng bệch, tâm thần run rẩy, thần sắc lộ vẻ mờ mịt không thể tin nổi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần sắc không chút biến hóa, đôi mắt lạnh như băng đảo qua trên người sứ giả.

- Thiếu đế?

Nam tử trung niên sứ giả kia vẻ mặt vẫn lộ vẻ cung kính và mĩm cười, vội vàng ôm quyền nói:

- Đại đế đã truyền lệnh xuống, báo cho tất cả tộc lạc tại vùng đất Điên Lạc, ngài là thiếu đế do đại đế lựa chọn, ở trong vùng đất Điên Lạc vị trí cao hơn cả mười ba trưởng lão!

Thần sắc Vương Lâm như thường, không nói gì.

Giờ phút này tộc trưởng Long Giáp Tộc khổ não cầm đan dược, trầm mặc một hồi, thấp giọng nói với sứ giả của đại đế:

- Sứ giả... Đại nhân..có thể tha cho nhi tử độc nhất của lão phu hay không....

Vẻ tươi cười trên mặt sứ giả biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Ta chỉ tới đưa đan dược, tuyên khẩu dụ của đại đế. Còn về phần sinh tử của người khác không có quan hệ với ta.

Ánh mắt tộc trưởng Long Giáp Tộc lộ vẻ tuyệt vọng, nhìn thoáng qua nhi tử đã hoảng loạn tới thất thần, cắn răng hướng về phía Vương Lâm cúi đầu thật sâu, khổ sở mang theo vẻ cung kính thấp giọng nói:

- Thiếu...thiếu đế đại nhân. Lúc trước mạo phạm, xin người hãy khai ân mà bỏ qua cho khuyển tử.

Hết thảy mọi chuyện ta xin một mình gánh chịu, xin thiếu đế khai ân...

Hắn nói tới đây liền ngẩng mạnh đầu lên, tay phải chụp về phía trước một cái, lập tức túm lấy nhi tử. Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc đang sửng sốt thì đột nhiên kêu lên thảm thiết, đã bị nguyên lực của tộc trưởng Long Giáp Tộc ầm ầm chảy vào trong cơ thể hắn, thế như chẻ tre, vang lên những tiếng bang bang kinh thiên động địa, trực tiếp phế bỏ kinh mạch toàn thân hắn, đánh nát nguyên thần, khiến cho tu vi hắn trong nháy mắt mất sạch, biến thành con người.

Sự đau đớn từ trong cơ thể Thiếu tộc trưởng Long Giáp Tộc điên cuồng truyền ra, khiến hắn phun máu tươi, sắc mặt như tro tàn. Thiên địa bên ngoài cơ thể hắn vặn vẹo, dường như có một luồng khí tức từ trong cơ thể hắn không ngừng tràn ra, cuối cùng dưới nỗi đau quá lớn mà hôn mê đi.

- Thiếu đế, khuyển tử giờ đã mất tất cả tu vi, từ nay về sau không còn tu luyện được nữa, lại càng không thể uy hiếp gì tới thiếu đế. Xin người...cho hắn một con đường sống!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc khom lưng, khổ sở cầu khẩn. Vương Lâm trầm mặc, sau một lát liền gật đầu.

Tộc trưởng Long Giáp Tộc lộ vẻ cảm kích, tay phải vung lên một cái, đem nhi tử đã hôn mê tới một vùng đất an toàn, hít sâu một hơi, cầm đan dược không chút do dự nuốt vào.

Đan dược này vừa vào miệng liền lập tức hóa thành một luồng hỏa diễm màu đen tự động chui vào trong cơ thể hắn. Ngọn lửa màu đen này lộ ra vẻ yêu dị, ở trong cơ thể điên cuồng bốc cháy. Chỉ trong thời gian ngắn, nó đã thiêu rụi nguyên thần và toàn thân huyết nhục xương cốt của hắn. Từ bên ngoài nhìn vào, toàn thân tộc trưởng Long Giáp Tộc đỏ bừng, lộ ra màu đen. Ngọn lửa màu đen từ mỗi một lỗ chân lông bộc phát ra, khiến cho cả người hắn hóa thành một hỏa cầu màu đen, sau khi ngọn lửa tiêu tan đi thì ngay cả một chút cặn bã cũng chẳng còn!

- Đây là...thứ lửa gì?? Đồng tử hai mắt Vương Lâm co rút lại.

Trên cả tu chân tinh rơi vào yên tĩnh. Rất nhiều người đều thấy được cảnh tượng này, tâm thần run rẩy. Oai nghiêm của đại đế ở vùng đất Điên Lạc này tựa như thần linh, không ai dám chống lại!

Nhất là tộc nhân Long Giáp Tộc bốn phía. Đám người này trong mắt đều lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu.

- Tu sĩ thiên nhân tứ suy ở trong giới nội đều là nhân kiệt, dù là ở giới ngoại cũng là trưởng lão của đại tộc, địa vị cao quý! Thế nhưng ở trong vùng đất Điên Lạc này thì chỉ cần khẩu dụ của một người là không dám phản kháng chút nào, nuốt độc đan mà chết....oai nghiêm của đại đế này

rõ ràng đã xâm nhập trong lòng người...mà hắn sở dĩ ban cho tộc trưởng Long Giáp Tộc độc đan sợ là muốn cho ta xem, gián tiếp cảnh cáo ta!

Tộc trưởng Long Giáp Tộc tử vong đại biểu cho chuyện này chấm dứt. Nam tử trung niên sứ giả kia lại lộ vẻ tươi cười, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, cung kính nói:

- Long Giáp Tộc không thể một ngày không có chủ. Tộc trưởng tân nhiệm của Long Giáp Tộc mong thiếu đế định đoạt.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần sắc như thường, nhìn vào một thanh niên tu vi Khuy Niết ở phía xa, mở miệng nói:

- Để người này làm đi.

Thanh niên kia đang run rẩy dưới oai nghiêm của đại đế khi ban cho tộc trưởng cái chết, bị Vương Lâm chỉ tới cả người hơi sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn hoảng hốt, cảm thấy như vừa lúc trước ở trong biển lửa địa ngục, lúc sau đã bay tới tiên giới vậy!

Biến hóa kịch liệt này căn bản là khiến cho mọi người không kịp phản ứng. Tu vi của hắn trong Long Giáp Tộc cũng không phải là người cao nhất, cả đời này tuyệt đối không thể trở thành tộc trưởng Long Giáp Tộc, chỉ có thể là trưởng lão mà thôi.

Nhưng lúc này sau khi được Vương Lâm lựa chọn xong lại khiến trong tâm thần thanh niên này như có sóng gió ngập trời. Thân thể hắn run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên, trở nên kích động, vội vàng bước về phía trước nửa bước, hướng về phía Vương Lâm cung kính ôm quyền, run giọng nói:

- Đa...đa tạ thiếu đế coi trọng. Từ nay về sau, Long Giáp Tộc của vãn bối xin tùy theo sự sai khiến của thiếu đế, dù diệt tộc cũng quyết không từ nan! Vãn bối....

Vương Lâm vung tay lên cắt đứt lời nói của người này, chậm rãi nói:

- Đưa tất cả Băng long đan của tộc các người, các Viêm hỏa dị tinh, còn có con rối, toàn bộ cầm hết ra đây. Ta muốn lấy đi.

Thanh niên kia vội vàng vâng dạ, đừng nói là giờ Vương Lâm bảo hắn lấy những bảo vật đó ra, dù là Vương Lâm có muốn nguyên thần của tộc nhân Long Giáp Tộc thì hắn cũng không chút do dự đi lấy, có thể trở thành tộc trưởng Long Giáp Tộc đối với thanh niên này mà nói thật sự là may mắn quá lớn lao!

Lúc này hắn đã sớm quên mất chuyện tộc trưởng tiền nhiệm chết ra sao, trong lòng đang đắm chìm vào trong hưng phấn và kích động, rất muốn nịnh nọt Vương Lâm.

Nam tử trung niên sứ giả của đại đế hướng về phía Vương Lâm ôm quyền cười nói:

- Thiếu đế đại nhân. Tại hạ xin cáo từ trước, phải trở về phục mệnh đại đế.

Hắn vừa nói tay phải phất lên, xuất ra một ngọc bội màu xanh, cung kính đưa cho Vương Lâm.

- Thiếu đế đại nhân. Ngọc bội này là của đại đế sai ta đưa tới, đại biểu cho thân phận của ngài. Ngọc bội này như đại đế đích thân tới, ở vùng đất Điên Lạc không người nào dám làm chuyện bất lợi đối với ngài.

- Đại đế còn nói sau ba tháng nữa sẽ là ngày tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội, người muốn ngài tới dự.

Sứ giả sau khi đưa ngọc bội xong liền ôm quyền cung kính rời đi, hóa thành một đạo cầu vồng biến mất phía xa xa trong thiên địa.

Vương Lâm cầm ngọc bội, cẩn thận quan sát. Ngọc bội này chất liệu tầm thường, bên ngoài chỉ có một chữ “đế”. Nét bút của chữ này đơn giản, giống như là liên tục ấn xuống, lộ ra một hơi thở tang thương, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy trong đó có một luồng lực lượng kỳ dị áp vào mặt.

Bên ngoài tinh vực Điên Lạc, trong Thái Cổ Tinh Thần, trong nháy mắt khi phân thân của Tư Mặc Tử tử vong, ở trong tinh không mờ mịt, bổn tôn của Tư Mặc Tử đang ngồi trong một cái khe lớn. Hắn từ trong đả tọa mở bừng mắt.

Trong nháy mắt khi đôi mắt hắn mở ra, ánh sáng bùng lên, giống như điện quang xoẹt qua cái khe trong hư vô, khiến cho bốn phía chấn động ầm vang, dường như cái khe này sắp sụp đổ vậy!

Một luồng khí tức bạo ngược từ bổn tôn Tư Mặc Tử phát ra, hóa thành một con lốc vờn quanh thân thể, hướng về bốn phía điên cuồng cuốn tới.

Quần áo Tư Mặc Tử bay phần phật, mái tóc dài phất phơ, vẻ mặt âm trầm như nước, ánh sáng trong mắt nhạt dần nhưng thay vào đó là sát khí và hàn ý nồng đậm trên khuôn mặt.

Phân thân chết đối với tu vi của bổn tôn hắn cũng không có ảnh hưởng gì. Phân thân đó hắn tế luyện là vì tu vi không thể đột phá, muốn tu luyện thêm một thân thể bước thứ ba nữa.

Nhưng phân thân chết đi lại phá hủy kế hoạch của hắn, khiến cho ý định hắn đã tính toán rất lâu trong đầu sụp đổ.

Do vậy chẳng khác nào hủy đi tâm huyết bao năm của hắn.

- Điên Lạc đại đế!!

Tư Mặc Tử nghiến răng nghiến lợi, thần sắc lộ vẻ dữ tợn.

- Còn cái tiểu bối lôi tu kia nữa. Người này không ngờ ngoài lôi bổn nguyên còn có một tia hỏa bổn nguyên!! Mà hắn lại biết được tên gọi năm đó của ta!! Chăng lẽ người này tới từ giới nội!

Ánh mắt Tư Mặc Tử lóe lên, tay phải giơ về phía trước hung hăng chụp một cái. Cái khe này lại ầm vang, chấn động kịch liệt, bị mở ra một lỗ hổng.

Tư Mặc Tử đứng dậy, bước về phía trước, tay phải chụp vào lỗ hổng một cái, quát khẽ:

- Thất Thải Thần Không Đinh, hiện ra cho ta!

Ánh sáng bảy màu đột nhiên hiện ra từ trong lỗ hổng, tỏa sáng vạn trượng. Ánh sáng tràn ngập bốn phía đẩy lùi màn đêm đen kịt, khiến mọi vật hiện ra dưới ánh sáng bảy màu.

Một cây đinh bảy màu nhanh chóng từ trong lỗ hổng bay ra, lơ lửng trước người Tư Mặc Tử. Một lát sau tổng cộng có hai mươi chín cây đinh bay ra, xoay tròn xung quanh thân thể hắn, khiến cho ánh sáng bảy

màu càng ngày càng đậm, che khuất cả thân ảnh Tư Mặc Tử, khiến cho người ta không nhìn rõ thân thể hắn, chỉ còn thấy một màn sáng bảy màu.

- Chưởng tôn ban cho ta Thất Thải Thần Không Đinh chuyên để giết tu sĩ bước thứ ba... Điên Lạc đại đế kia một mình ta không thể chống cự, nhưng nếu tập trung tất cả tu sĩ bước thứ ba của Trường Tôn hội thì nhất định có thể giết người này. Hết thảy phải xem Trường Tôn hội quyết định thế nào đã!

Tư Mặc Tử vung tay phải lên, Thất Thải Đinh bên ngoài thân thể lập tức thu vào trong tay, biến mất hoàn toàn. Thân thể hắn bước về phía trước nửa bước, cả người biến mất.

Trong Điên Lạc tinh vực, giờ phút này có một đám tu sĩ bay đi. Đám tu sĩ này số lượng lên tới gần một ngàn, tu vi không kém, trong đó ước chừng có hơn mười tu sĩ đạt tới bước thứ hai, vây quanh một người.

Người này quần áo hoa lệ, là một lão giả, tướng mạo tầm thường nhưng nhìn lại cực kỳ âm trầm.

Tham Lang đại cung phụng. Tu chân tinh của Ám Hạt Tộc cách chúng ta không xa! Chúng ta đã tra ra, thi thể con bọ cạp vạn cổ có khả năng nhất là ở nơi này!

Lão giả được mọi người vây quanh thần sắc cao ngạo, hơi gật đầu, kiêu hãnh nói:

- Tốt lắm. Nếu việc này là thật thì các ngươi sẽ được không ít lợi ích!

Lời này vừa thốt lên liền khiến đám tu sĩ bốn phía lộ vẻ vui mừng. Nếu người khác nói lời này thì bọn họ cũng không tỏ vẻ vui mừng không thể che dấu như vậy. Nhưng người nói lời này lại là Tham Lang!

Những năm gần đây trong Điên Lạc tinh vực không ai không biết Tham Lang! Tham Lang không đi những nơi không có bảo vật. Những lời này tu sĩ tại vùng đất Điên Lạc đều đồng ý. Do vậy những lợi ích người này đưa cho tuyệt đối không tầm thường!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1282: Tham Lang

Tham Lang này ở vùng đất Điên Lạc hầu hết tu sĩ đều biết. Lai lịch người này thần bí, không biết đã xuất hiện ở vùng đất Điên Lạc từ năm nào, tu vi tầm thường, chỉ ở Khuy Niết mà thôi.

Nhưng người này từ khi xuất hiện đều khiến người ta kinh ngạc, đan dược và pháp bảo xuất ra đều gây nên sóng gió ở vùng đất Điên Lạc này.

Mà tu vi của Tham Lang tuy không cao nhưng lại cực kỳ giảo hoạt, hơn nữa am hiểu một chút thần thông quỷ dị, thường thường có uy lực vô cùng, lại có pháp bảo phòng ngự mạnh, cho dù là người có tu vi cao hơn muốn bắt người này cũng phi thường khó khăn.

Nhất là người này lại am hiểu một loại thần thông bỏ chạy, thoáng một cái là tốc độ có thể tâng tới gấp chín mươi bảy lần, người tầm thường căn bản không thể truy kích nổi hắn. Tham Lang này lại cực kỳ cẩn thận, thường thường thấy tình thế hơi không ổn là không chút do dự bỏ chạy. Do đó hắn rất ít khi gặp phải nguy cơ.

Thời gian trôi qua. Tham Lang này không biết vì nguyên nhân gì, tu vi tăng trưởng ổn định, chẳng ai hay biết đã trở thành tu sĩ Tịnh Niết, thần thông quỷ dị khó lường.

Dần dần, cũng có một số cường giả trong các tộc lạc ở vùng đất Điên Lạc nổi lên lòng tham với Tham Lang, triển khai đuổi giết hắn. Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tham Lang hắn phải chết thì lúc này hắn liền xuất ra rất nhiều pháp bào chưa bao giờ thi triển!

Mỗi một dạng pháp bảo đều có thần thông kinh thiên động địa, khiến cho ba tu sĩ Toái Niết đuổi giết hắn bị pháp bào của Tham Lang gây thương tích, trong ba người không ngờ còn có một người bị giết chết!

Hai người còn lại trọng thương bỏ chạy!

Việc này đã gây nên một cơn sóng lớn trong vùng đất Điên Lạc. Đây là việc quá mức khó tin. Một tu sĩ Tịnh Niết không ngờ dưới sự đuổi giết của ba tu sĩ Toái Niết đã không chết, ngược lại còn giết được một người!

Tên tuổi Tham Lang lập tức như một cơn cuồng phong lan đi, nổi danh hiển hách trong vùng đất Điên Lạc này. Nhưng hắn cũng bị tộc lạc có tu sĩ Toái Niết bị giết phẩn nộ. Tộc lạc này tuy không có trưởng lão của Lạc Sinh hội nhưng thực lực cũng rất mạnh, vì giết Tham Lang, tộc này phái ra một tu sĩ đại thần thông tu vi đạt tới thiên nhân đệ nhất suy!

Tu sĩ thiên nhân đệ nhất suy đuổi giết một tu sĩ Tịnh Niết. Chuyện này dường như là mãnh hổ dẫm một con kiến dưới chân! Việc này lúc bây giờ cực kỳ oanh động. Nhưng ngay khi mọi người cho rằng Tham Lang khó thoát khỏi tai kiếp này thì trên người Tham Lang lại một lần nữa xuất hiện kỳ tích!

Tham Lang lại xuất ra đủ loại pháp bảo. Trong số đó có một pháp bảo mà nghe đồn là một pho tượng bị tàn phá!

Pho tượng này vừa xuất hiện, cả vùng đất Điên Lạc liền có mây mù ầm ầm cuồn cuộn bao phủ cả tinh vực, rất nhiều tiếng động như tiếng rít gào kinh thiên động địa từ thái cổ vang lên. Tu sĩ thiên nhân đệ nhất suy dưới uy lực của pháp bảo này không ngờ bị diệt tuyệt!

Nếu chỉ như thế thì thôi nhưng luồng lực lượng này lại chấn kinh tất cả tu sĩ thiên nhân suy kiếp ở vùng đất Điên Lạc. Luồng lực lượng này đủ để hủy diệt tu sĩ đệ tam suy!

Cho dù là đệ tứ suy thì cũng dễ dàng bị lực lượng này làm trọng thương!

Chỉ là chẳng ai biết Tham Lang ngoài pháp bảo này thì còn có pháp bảo mạnh hơn nữa hay không. Dù sao thì pháp bảo trên người Tham Lang cũng tầng tầng lớp lớp.

Những pháp bảo như vậy đi vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, thậm chí cả bản thân họ không thể nghĩ ra là trong thiên địa này lại có thứ bảo vật có thể do tu sĩ Tịnh Niết sử dụng mà giết nổi tu sĩ thiên nhân suy!

Sau trận chiến này Tham Lang liền biệt tích. Nghe đồn là Điên Lạc đại đế đối với hắn rất coi trọng, tìm kiếm Tham Lang. Tham Lang lại nhân cơ hội dâng lên một thứ pháp bảo. Điên Lạc đại đế sau khi nhận lấy liền ban cho hắn đan dược đề cao tu vi.

Vài năm sau. Tham Lang lại một lần nữa xuất hiện trước thế nhân, tu vi đã đạt tới Toái Niết trung kỳ! Lần này hắn xuất hiện khiến cho tu sĩ thiên nhân đệ tứ suy ở vùng đất Điên Lạc tập trung chú ý.

Âm thầm có một tu sĩ thiên nhân đệ tứ suy tham đồ vật của người này, ra tay cướp đoạt, cuối cùng trọng thương rời đi. Kể từ đó cái tên Tham Lang lại một lần nữa vang dội ở nơi này, không có bất cứ người nào dám có chủ ý với hắn nữa!

Dần dần bảo vật của Tham Lang cũng được truyền ra.

Mà Tham Lang trừ thần thông pháp bảo ra thì còn có một loại bản lãnh. Hễ là nơi hắn xuất hiện thì nơi ấy nhất định có thiên tài địa bảo xuất hiện. Mặc dù chỉ là một tinh cầu hoang di, nếu hắn xuất hiện thì cũng có thể tìm ra bảo vật khiến mọi người khiếp sợ.

Chính bởi vì vậy nên lời đồn Tham Lang không đi tới nơi không có bảo vật liên truyền ra càng rộng.

Mà Tham Lang trừ pháp bảo và thiên phú tiềm kiếm các loại bảo vật thì còn có một điểm nghịch lân. Phàm người nào ở trước mặt hắn lộ vẻ quái dị hoặc nhắc tới đều chịu sự trả thù của người này.

Nghịch lân của hắn chính là mùi trên thân thể hắn!

Tham Lang này không biết tu luyện loại thần thông gì mà hễ ra ngoài đều có xú khí xung thiên, thường thường ở rất xa đã có thể ngửi thấy, rất lâu không tiêu tan.

Hơn mười tu sĩ vây quanh Tham Lang cũng ngửi được mùi thối không chịu nổi này nhưng cũng chẳng dám thể hiện ra nửa điểm khác thường, thần sắc cung kính.

Tốc độ của đoàn người cực nhanh, không bao lâu sau đã thấy được tu chân tinh của Ám Hạt Tộc. Ánh mắt Tham Lang như điện, nhìn chằm chằm vào tu chân tinh phía xa, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Hắn năm đó cửu tử nhất sinh đi tới giới ngoại, dựa vào nổ lực của bản thân mà có được thành tựu ngày hôm nay, cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Thậm chí ngay cả pháp bảo những năm gần đây cũng hoàn toàn thay đổi.

Trong đó có mấy thứ pháp bảo cơ hồ hắn phải dùng mạng đánh đổi, cường đại vô cùng! Hôm nay hắn sớm đã không còn là một tiểu nhân vật ở giới nội như trước nữa, tất nhiên thân phận cao quý vô cùng.

Nhưng làm hắn mất đi một nửa sự hưng phấn chính là khí thối trên cơ thể giống như bóng ma tràn ngập trong lòng hắn. Chính hắn mặc dù cũng không chịu nổi nhưng mỗi khi chứng kiến biểu hiện của những kẻ bên người thì đều nổi giận đùng đùng.

Vì để tiêu tan khí thối này hắn đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng mùi thối này tồn tại trong tận nguyên thần, đã thâm căn cố đế, hoàn toàn hòa hợp, vô luận hắn làm thế nào đi nữa cũng không thể xua tan đi mùi thối này.

Loại thống khổ này hành hạ Tham Lang tới nay, khiến cho hắn đối với đám người Vương Lâm, Thiên Vận Tử và Vọng Nguyệt hận tới tận

xương tủy!

- Thiên Vận Tử, nếu không phải các ngươi năm đó bức ta đi vào La Thiên thì ta làm sao rơi vào kết cục thê thảm như vậy. Còn có Vọng Nguyệt, lào phu thề nhất định phải băm thay người làm vạn đoạn!!!

Mà trọng yếu nhất là Vương Lâm nọ!! Người này... Người này chính là khắc tinh của Tham Lang ta. Hắn đoạt đi tất cả pháp bảo của ta, đại đỉnh na di của ta, Thái Cổ lôi long của ta, Sơn Hà Đồ của ta, cả tiên sơn trừu hồn và đủ loại pháp bảo mà ta mất mấy vạn năm sưu tầm đều bị hắn cướp sạch!

Mỗi lần nghĩ tới đây Tham Lang đều đau lòng cực độ. Nhưng đối với Vương Lâm ngoài hận ra thì hắn còn có một bóng ma sợ hãi nồng đậm. Sau mấy lần giao thủ với Vương Lâm, đối với Vương Lâm hắn cực kỳ kiêng kỵ.

Loại kiêng kỵ này càng ngày càng tăng lên, đã thành một loại sợ hãi. Dù là tu vi hắn đã được đề cao nhưng sự sợ hãi này không tiêu tan nửa điểm mà ngược lại càng ngày càng đậm.

Hắn tự mình không hiểu nổi nguyên nhân nhưng mỗi lần nghĩ tới Vương Lâm thì tâm thân hắn lại run lên.

- Đúng là khắc tinh trong số mệnh!! Trên Chu Tước Tinh pháp bảo Thiên Nghịch ta nhìn trúng, lại bị người này cuối cùng cướp được, ở vùng đất Yêu Linh rõ ràng tu vi ta cao hơn hắn mà cuối cùng lại bị hắn cắn nuốt thái cổ lôi long của ta!!! Thái cổ lôi long đó từ nhỏ đã theo ta lớn lên. Nếu giờ còn nó thì ta có thể hoàn toàn dung hợp, luyện hóa trở thành lôi tu!!!

Mà cũng dưới sự bức bách của đám người Thiên Vận Tử kích ta vào La Thiên tìm người này, cuối cùng lại bị Vọng Nguyệt chết tiệt nuốt vào chỗ bài tiết, chịu đủ loại hành hạ, lúc này lại gặp phải Vương Lâm! Hắn cướp đi đại đỉnh, cướp đi Sơn Hà Đồ, cướp đi hết thẩy của ta!!

Tham Lang thường xuyên nhớ lại chuyện cũ, cũng nhớ lại những lần gặp Vương Lâm. Đó chính là nguyên nhân thống khổ của hắn!

Bảo vật cả đời hắn sưu tầm cuối cùng lại bị Vương Lâm năm lần bảy lượt cướp sạch, hơn nữa còn suýt tử vong. Đối với hắn đó chính là một cơn ác mộng.

Hôm nay ta đã thay pháp bảo toàn thân, tu vi vượt xa năm đó. Trong pháp bảo còn có những thứ mạnh hơn vô số lần những thứ ta có trước kia. Ta cũng không tin là Vương Lâm ngươi lại có thể từ giới nội lao đến Thái Cổ Tinh Thần, lại tới vùng đất Điên Lạc này mà đoạt bảo vật của ta!! Nếu mà lại còn có chuyện như thế thì Vương Lâm ngươi đúng thật sự là khắc tinh của Tham Lang ta rồi!

Tham Lang cười lạnh. Hắn không nhận thấy là những điều này có thể xảy ra. Theo hắn thấy, căn bản đây là chuyện không tưởng.

- Vân Độn Tộc này có bảo vật có thể làm mùi trên thân thể ta tiêu tan. Chẳng qua bảo vật này không thể lấy khỏi Vân Độn Tộc, chỉ có thể trở thành cung phụ của Vân Độn Tộc, từ từ nghiên cứu rõ ràng rồi tính. Đến lúc đó thiên địa bao la, ta tùy ý đi lại, quả quyết sẽ không đụng tới khắc tinh kia nữa.

Ý niệm trong đầu Tham Lang loạn chuyển, tràn ngập vẫn sự rầu rĩ, nhớ lại cả cuộc đời mình. Hắn buôn bã từ tận đáy lòng.

- Pháp bảo năm đó của mình.....ôi, khắc tinh, khắc tinh trong số mệnh của mình. Cũng may lão phu đang ở giới ngoại, quả quyết sẽ không đụng phải khắc tinh kia. Nếu không thì toàn thân pháp bảo của ta sẽ lại đổi chủ mất.

Sự kiêng kỵ của Tham Lang đối với Vương Lâm đến từ cơn ác mộng năm đó. Dù giờ phút này tu vi hắn đã cao thì cơn ác mộng vẫn không thể xua tan, mơ hồ vô cùng sợ hãi Vương Lâm.

Hắn giống như một cơn chim trúng tên, mặc dù sống sót, mặc dù cường đại lên, thậm chí đứng đầu trong các loại chim thì cảnh tượng bị thương năm đó vẫn hằn sâu trong lòng hắn, cả đời không thể tiêu tan. Thậm chí chỉ cần nghe thấy tiếng dây cung là trong lòng hắn liền run lên.

Đây là một khe hở trong đạo tâm! Trừ phi Tham Lang có thể tự tay giết được Vương Lâm, phá hủy cơn ác mộng này, nếu không cả đời này hắn chỉ như chim sợ cành cong!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1283: Chim sợ cành cong

Trong tinh không, Vương Lâm lao vút đi. Hắn rời khỏi tu chân tinh của Long Giáp Tộc, lấy đi tất cả tích lũy của tộc này. Hiện giờ trong không gian trữ vật của hắn có rất nhiều Băng long đan và không ít Viêm hỏa dị tinh.

Vô số con rối, trong đó tu vi cao nhất là một con rối lên tới thiên nhân đệ nhất suy. Đây là toàn bộ tích súc của Long Giáp Tộc, lúc này bị tân tộc trưởng giao ra cả.

Trong khi phi hành, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cả đoạn đường Vương Lâm trầm ngâm. Đánh một trận với Tư Mặc Tử. Điên Lạc đại đế thần bí đột nhiên xuất hiện, cuối cùng cho hắn một cái danh hiệu thiếu đế.

- Đại đế nọ rốt cục có quan hệ với Tứ Thánh Tông ra sao...nếu nói có thì hắn là ai? Nếu không thì người này vì mục đích gì lại giúp ta như vậy...hắn chỉ đưa ta ngọc bội, cũng chưa có ý định gặp mặt ta...trong chuyện này còn ẩn chứa bí mật gì?

Vương Lâm cau mày, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Người này lúc đầu chỉ nói là ước định trong năm hơi thở. Điều này hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta. Dù sao thì ta đánh một trận với Tư Mặc Tử rất có khả năng lôi hắn ra. Tư Mặc Tử vì đuổi giết ta mà tới, dựa theo quy định của vùng đất Điên Lạc thì nhất định sẽ bị trừng phạt, đuổi khỏi vùng đất Điên Lạc.

Nhưng đại đế này không ngờ lại giết chết phân thân của Tư Mặc Tử. Nếu chỉ là đuổi đi thì còn nói được, nhưng ra tay giết người mà nói thì không thể nghi ngờ gì nữa đó là biểu thị thái độ! Dù sao thì Tư Mặc Tử cũng là tu sĩ bước thứ ba....đại đế thể hiện thái độ này chính là cho Trường Tôn hội xem!

Rất hiển nhiên là trong năm hơi thở này đại đế đã thay đổi ý nghĩ. Mới đầu hắn chỉ có ý định đứng nhìn, nhưng cuối cùng lại tự mình tham dự vào. Về chuyện này rốt cục còn có điều gì bí ẩn, khiến hắn phải thay đổi ý nghĩ...

Vẻ trầm tư trong ánh mắt Vương Lâm càng dày đặc, đang tiến về phía trước đột nhiên thân thể hắn sững lại. Hắn nghĩ tới một khả năng!

- Ta có năm đạo bổn nguyên lực. Điên Lạc đại đế này tu vi cao thâm, rất có khả năng đã nhìn ra...hoặc là khi ta thi triển, Viêm hỏa dị tinh thì đã lộ ra hỏa bổn nguyên lực. Nếu đại đế này có liên quan tới Tứ Thánh Tông thì hiển nhiên liếc mắt một cái có thể nhận ra ta là chu tước!

Có lẽ chính điều này khiến hắn thay đổi ý định! Chẳng qua tất cả đều chỉ là phỏng đoán của ta chưa biết sự thật thế nào.

Mà hắn thông qua sứ giả nọ truyền khẩu dụ trừng phạt tộc trưởng Long Giáp Tộc, cũng là cảnh cáo ta.

Ba tháng sau là lúc Lạc Sinh hội tuyển trưởng lão, muốn ta tới đó...

Việc này hơi quỷ dị. Ba tháng sau mình phải đi một chuyến, xem rốt cục Điên Lạc đại đế này có mục đích gì!

Ánh sáng trong mắt Vương Lâm lóe lên, thu hồi tâm tư, bước về phía trước, thi triển súc địa thành thốn đi thẳng về phía tu chân tinh của Ám Hạt Tộc.

Đoàn người Tham Lang có tốc độ cực nhanh, khoảng cách tới tu chân tinh của Ám Hạt Tộc đã rất gần. Hơn một ngàn đạo cầu vồng gào thét, tạo nên một cơn sóng gọn, quét ngang qua tạo thành tiếng động kinh thiên, thẳng tới tu chân tinh của Ám Hạt Tộc.

Một lát sau, hơn một ngàn đạo cầu vồng này phủ xuông. Mấy trăm tu sĩ đi trước tiến tới như chẻ tre, trực tiếp phá tan tầng cương phong của tu chân tinh, lao thẳng xuống dưới.

Tham Lang được mọi người vây quanh, thần sắc ngạo nghễ, cất bước đi xuống!

Trên tu chân tinh của Ám Hạt Tộc, thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyểnn, cả bầu trời dường như bị người ta rạch ra một khe hở lớn, từng đạo kiếm quang từ trong đó gào thét lao ra.

Tất cả tu sĩ trên tu chân tinh này sắc mặt đều đại biến, nhìn bầu trời, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Thiên địa ầm vang. Theo kịch biến trên bầu trời, đại địa run rẩy, dường như dưới uy áp tỏa ra không ngừng của đám tu sĩ mà không thể thừa nhận nổi.

Vùng đất mới của Ám Hạt Tộc, bên ngoài động phủ của Vương Lâm. Giờ phút này Chung Đại Hồng đang chắp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc hướng về mấy tộc nhân của Ám Hạt Tộc răn dạy.

Phía sau Chung Đại Hồng là lào giả họ Chương, thần sắc hơi cung kính, lại có chút tự đắc. Nhất là khi thấy đám tộc nhân Ám Hạt Tộc tu vi cao thâm dưới sự răn dạy của Chung Đại Hồng đều không dám mở miệng, vẻ mặt nghe lời thì trong lòng hắn lại càng thỏa mãn.

- Không phải tôi muốn nói các người. Các người tự xem lại mình một chút đi. Đã vài ngày rồi phải không? Vài ngày rồi mà để các ngươi dò xét chút tin tức mà cả một cái rắm cũng không dò ra! Chủ nhân trở về rồi lúc ấy trách tội thì các ngươi có thể gánh được không! Hừ!

Chung Đại Hồng vung tay áo, hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh này của hắn lập tức khiến cho mấy tộc nhân Ám Hạt Tộc trước mặt mặt mũi tái nhợt. Một người trong đó do dự ôm quyền mở miệng nói:

- Chuyện này....

Hắn chưa kịp nói xong thì sắc mặt đã đại biến, ngẩng phất đầu nhìn bầu trời. Trong nháy mắt này, tất cả tộc nhân Ám Hạt Tộc đều ngẩng đâu, lộ vẻ khiếp sợ.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc đang ngồi thổ nạp ở sơn cốc bên ngoài động phủ của Vương Lâm. Hắn theo lời Vương Lâm trở về trước, giờ phút này mở bừng đôi mắt, lộ vẻ hoảng sợ, thân thể nhoáng lên một cái liền bay lên không trung.

Chung Đại Hồng cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trên trời, sắc mặt hắn tái nhợt, lộ vẻ hoảng sợ. Lào giả họ Chương bên cạnh lại càng hít sâu một hơi, đứng sững ra ở đó.

Cả bầu trời tràn đầy sóng gợn, dường như hóa thành biển cả, trào dâng con sóng ngập trời. Từng đạo kiếm quang từ xa xa bay tới, liền mạch giáng xuống trong tiếng gào thét ầm ầm!

Tiếng động này lúc đầu còn yếu ớt nhưng rất nhanh sau đó liền trở nên kinh thiên động địa, đồng loạt rít gào!

- Vân Độn tộc tới đây tìm vật, sử dụng tu chân tinh này ba tháng. Toàn Ám Hạt Tộc lập tức nhanh chóng rời khỏi đây, khồng có ngoại lệ!

Một tiếng gầm nhẹ từng trong hơn ngàn đạo kiếm quang như cầu vồng trên bầu trời truyền ra, hóa thành tiếng động ầm điên cuồng vang vọng khắp thiên địa.

- Vân Độn tộc, các ngươi muốn làm gì!!! Ám Hạt Tộc chúng ta tuy nhỏ nhưng vẫn là một tộc lạc của Lạc Sinh hội. Các ngươi....

Sắc mặt tộc trưởng Ám Hạt Tộc đại biến, ở giữa không trung lập tức mở miệng nói.

Nhưng không đợi hắn nói xong, một tiếng hừ lạnh từ trên trời cao giáng xuống!

- Nhiều lời!

Tiếng nói này lạnh như băng, lập tức áp đảo hết tất cả âm thanh, rõ ràng rơi xuống mặt đất. Từ trong hơn một ngàn tu sĩ bầu trời đi ra một người!

Người này vừa xuất hiện tu vi liền vận chuyển. Một mùi thối nồng nặc tràn ngập khắp bốn phía, lập tức khiến cho tộc trưởng Ám Hạt Tộc lùi lại mấy bước, thất thanh nói:

- Tham Lang!!

Mùi thối nãy rất nồng, thật lâu không tiêu tan, bao phủ cả mặt đất. Lập tức có một số tộc nhân Ám Hạt Tộc suýt nôn mửa.

Tu vi của Chung Đại Hồng không đủ, lại càng không biết thân phận của Tham Lang, hít phải một hơi thối này, lập tức nôn mửa.

Hắn vừa nôn ra liền khiến cho sắc mặt Tham Lang cực kỳ âm trầm. Hắn vung tay áo, lập tức thiên địa biến sắc. Một cây quạt lớn đột nhiên xuất hiện. Cây quạt này có quang mang lưu chuyển, sau khi xuất hiện liền vung mạnh về phía trước một cái.

Tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Vô số ngọn núi sụp đổ. Ngay cả động phủ của Vương Lâm trong nháy mắt cũng tan tành.

Hơn trăm tộc nhân của Ám Hạt Tộc dưới cuồng phong này cũng không thể chống cự, cả đám người phun máu tươi, thân thể như một chiếc lá khô bị gió cuốn đi, hung hăng ném về phía sau.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc đau khổ giãy dụa nhưng thân thể không tự chủ được bị cuốn lui lại phía sau.

Mặt đất sụp đổ, bầu trời như bị xé rách. Lão già họ Chương phun một ngụm máu tươi liền trực tiếp hôn mê, thân thể bay đi thật xa, không còn thấy tung tích.

Một quạt này làm rung động tất cả tu sĩ ở nơi này!

Chung Đại Hồng bị một lực lượng mạnh mẽ lôi đi, trực tiếp kéo tới trước mặt Tham Lang. Càng tới gần Tham Lang, khí thối càng nồng đậm. Chung Đại Hồng bị mùi này tràn vào mũi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Thối lắm sao?

Tham Lang nhìn chằm chằm vào Chung Đại Hồng, chậm rãi mở miệng.

- Không thối. không thối...

Tâm thần Chung Đại Hồng run rẩy, vội vàng chịu đựng mùi thối, sau khi nói xong còn sợ đối phương không tin, lập tức cắn răng hít sâu vào một hơi, khuôn mặt lộ vẻ say mê. Chẳng qua hít một hơi này lại càng khiến mùi thối xộc vào mũi nồng nặc, khiến cho hắn lại nôn mửa một lần nữa.

Mắt thấy Tham Lang hiện lên sát khí. Chung Đại Hồng lập tức gắng gượng thét to:

- Chủ nhân của ta tu vi thông thiên. Ngươi nếu giết ta, thì ngươi chắc chắn sẽ phải chết! Tộc trưởng Ám Hạt Tộc ngay cả một thức thần thông của chủ nhân ta cũng không tiếp được. Tu vi ngươi mặc dù cao nhưng không phải là đối thủ của chủ nhân của ta đâu!!

Tham Lang cười lạnh.

- Chủ nhân của ta đang trên đường trở về, lúc này cũng có thể tới đây. Ngươi nếu dám động vào ta thì ngươi chết chắc rồi!! Ám Hạt Tộc vì làm ta bị thương mà cuối cùng trở thành nô lệ của chủ nhân ta. Ngươi cũng sẽ như vậy thôi!!

Dưới nguy cơ sinh tử này. Chung Đại Hồng có gì liền lập tức phun sạch.

- Tu vi thông thiên. Nếu ngươi không nói thì thôi. Ngươi đã có chủ nhân thì ta muốn nhìn xem chủ nhân của ngươi có bản lãnh gì. Nô tài dám đắc

tội với lão phu, chủ nhân cũng có lỗi. Kẻ phạm lỗi này đối với lão phu đều phải chết!

Tham Lang vung tay phải lên, tống một cỗ lực lượng vào trong cơ thể Chung Đại Hồng, khiến cho Chung Đại Hồng phun máu tươi, toàn thân gần như tan nát, để hắn trên mặt đất cách đó không xa.

- Nếu chủ nhân của ngươi là người của Ám Hạt Tộc thì lão phu còn không tiện giết người. Nhưng nếu không phải thì ta muốn nhìn thử xem chủ nhân của ngươi có thể khiến ta chết như thế nào.

Tay áo Tham Lang vung lên. Lập tức cuồng phong trong thiên địa lại hiện lên, cuốn tộc nhân Ám Hạt Tộc bốn phía đi, đuổi họ ra khỏi tu chân tinh.

Làm xong việc này, tay áo Tham Lang vung lên, hướng về tu sĩ của Vân Độn tộc ở xung quanh kiêu hãnh nói:

- Các ngươi chờ ta tiếp chủ nhân của gã nô tài này, cũng để cho các ngươi thấy một chút pháp bảo của Tham Lang ta!

Các người có thể thấy được lão phu thi triển pháp bảo thì chính là cơ hội lớn trong đời này của các người. Pháp bảo của lão phu trong thiên địa này hiếm có người nào sánh bằng. Cho các người thấy một chút xem lão

phu lấy pháp bảo giết tu sĩ thiên nhân đệ nhất suy như thế nào, khiến các người cả đời này khó có thể quên được!

Những lời này của Tham Lang cực kỳ cuồng ngạo, tay phải vung lên, lập tức trước người xuất hiện chín tấm bia đá tang thương. Mấy tấm bia đá này vừa xuất hiện liền khiến cho thiên địa biến sắc. Hắn lại vung lên một lần nữa, có chín mươi chín thanh trường kiếm biến ảo ra, tạo nên kiếm khí cuồn cuồn.

Hắn vừa vung tay một cái liền có thêm một mảnh thanh quang. Thanh quang này rơi xuống đất liền khiến cho mặt đất chấn động, trong tiếng động ầm ầm, nháy mắt trên tinh cầu này liền mọc lên một cây đại thụ. Cây cối hiện ra dày đặc, trong nháy mắt liền hình thành một khu rừng rậm.

Cảnh tượng này khiến cho tu sĩ Vân Độn tộc phấn chấn tinh thần, có thể tận mắt thấy Tham Lang thi triển pháp bảo là chuyện bọn hắn mơ tưởng đã lâu.

- Pháp bảo của đại cung phụng Tham Lang ở vùng đất Điên Lạc này đã nghe đồn từ lâu, hôm nay ta mới có may mắn được nhìn thấy. Nói không chừng có thể cảm ngộ được gì đó!

- Nghe đồn Tham Lang có thể dùng pháp bảo đánh chết tu sĩ thiên nhân suy kiếp. Loại chuyện này chưa gặp bao giờ, lại càng không thể hiểu nổi thứ pháp bảo đó là thứ gì mà lại có uy lực kinh thiên động địa như vậy. Hôm nay rốt cục ta cũng được thấy rồi!

- Đại cung phụng Tham Lang rất nhiều pháp bảo, không ai biết hết được. Lúc này có thể thấy tận mắt thật đúng là may mắn!

Đám tu sĩ Vân Độn tộc bốn phía thần sắc hưng phấn, cung kính vâng dạ.

Chung Đại Hồng trên mặt đất ngơ ngác nhìn một màn này, tâm thần hoảng sợ. Hắn không biết thân phận Tham Lang, nhưng lúc này khi thấy tu sĩ bốn phía nói vậy thì trong lòng vô cùng hồi hộp.

Ánh mắt Tham Lang hãnh diện, tay phải lại vung lên một lần nữa. Lập tức rừng rậm trên mặt đất truyền ra nhưng tiếng rít gào nhè nhẹ. Dường như cả khu rừng này thức tỉnh vậy, nhất thời vặn vẹo, tạo ra tiếng ầm ầm kinh thiên, thể hiện một cảnh tượng khiến tất cả các tu sĩ đều phải hít sâu một hơi!

Một mảng rừng rậm lớn không ngờ lại sống dậy trên mặt đất.

Đây đâu phải là rừng rậm gì, rõ ràng là một người do vô số đại thụ tạo thành!

Tất cả các cây đại thụ đều ngưng tụ lại, tạo thành một thụ nhân cực lớn, chậm rãi đứng lên.

Thân thể thụ nhân này to lớn không thể tưởng tượng nổi, lại có một luồng khí tức cực kỳ cường đại trong nháy mắt trào ra mênh mông.

Thân thể Tham Lang nhoáng một cái liền đứng trên đầu thụ nhân nọ, thần sắc càng cuồng ngạo. Hắn lại giơ tay phải lên một lần nữa, phất về phía trước một cái. Lập tức tha ầm vang, trước mặt hắn xuất hiện một cái khe thật lớn.

Một cái lò thật lớn từ trong đó chậm rãi xuất hiện, lơ lửng một bên!

- Thiên Hoàng lô!! Đây chính là Thiên Hoàng lô chí bảo của Tham Lang!!

- Nghe đồn năm đó Tham Lang tu vi còn ở Tịnh Niết chính là dùng thứ bảo vật này trong sự truy kích của ba người Toái Niết mà phản kích giết một người, làm trọng thương hai người còn lại!!

Tay phải Tham Lang lại vung lên một lần nữa. Thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét, hắc vụ đột nhiên xuất hiện, nhúc nhích trước người hắn, cuối cùng nhanh chóng co rút lại, hóa thành một cây trường thương!

Cây trường thương này do sương mù tạo thành, vừa xuất hiện liền lộ ra lực lượng hủy thiên diệt địa!

Loại pháp bảo này vừa xuất ra liền khiến cho tu sĩ bốn phía rung động không thôi, ánh mắt nhìn về phía Tham Lang càng lộ vẻ kính sợ. Ngay cả Chung Đại Hồng trong lòng cũng vô cùng bối rối, lộ vẻ khổ sở.

Tham Lang rất hưởng thụ loại ánh mắt này. Dưới ánh mắt này hắn có thể quên đi mùi thối trên người, có thể quên đi mối nhục và bóng ma sợ hãi đối với Vương Lâm năm đó.

- Đây chỉ là một bộ phận nhỏ trong vô số pháp bảo của lão phu. Những pháp bảo cường đại chính thức lão phu còn chưa xuất ra. Pháp bảo của lão phu vô số, uy lực cực mạnh có thể so sánh với tu sĩ bước thứ ba!

Các người coi như hôm nay may mắn, cẩn thận mà quan sát, xem tu sĩ thiên nhân suy kiếp trước mặt lão phu có thể trụ được mấy hơi thở!

Tiếng nói Tham Lang vang vọng, ầm ầm dậy sóng, khiến cho tu sĩ bốn phía hưng phấn vô cùng, rất mong đợi trận chiến.

Sắc mặt Chung Đại Hồng trắng bệch, trong lòng hiện lên sự hối hận vô vùng, thầm nghĩ:

- Xong rồi....xong hết rồi Không ngờ người này có nhiều pháp bảo như vậy. Trông có vẻ cường đại lắm. Cứ nhìn vẻ mặt của đám người bốn phía thì người này cũng giết cả tu sĩ thiên nhân suy kiếp, là người cực kỳ nổi danh ở vùng đất Điên Lạc này....xong rồi....xong hết rồi.

Trong lúc này thì đột nhiên thụ nhân khổng lồ do phiến rừng rậm tạo thành đột nhiên ngẩng phất đầu, ánh mắt lộ ra thanh quang ngập trời! Tham Lang với thần sắc cao ngạo cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Pháp bảo bốn phía của hắn ầm ầm chấn động, mơ hồ có dấu hiệu mở ra! Đám tu sĩ vờn quanh trở nên kích động, đồng thời ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi được chứng kiến Tham Lang thi triển pháp bảo!

Dưới ánh mắt tập trung của mọi người, giờ phút này bầu trời có gợn sóng quanh quẩn. Từ trung tâm của gợn sóng chậm rãi lộ ra một thân ảnh!

Thân ảnh ấy dong dỏng, giờ phút này mơ hồ hiện ra nhưng lại có một cảm giác lạnh lùng tràn ngập thiên địa

Thần sắc Tham Lang cực kỳ kiêu ngạo, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy thân ảnh kia thì thân thể kịch chấn, đồng tử hai mắt co rút mạnh, tâm thần chấn động, ánh mắt lộ vẻ không thể tin, theo tiềm thức vuốt vuốt hai tròng mắt, cản thận nhìn. Vừa nhìn lại một lần nữa, sắc mặt hắn đại biến!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ được là lại có thể thấy Vương Lâm - Căn nguyên của nỗi sợ hãi của hắn, người đã cướp đi tất cả pháp bảo của hắn, trở thành cơn ác mộng không thể xua tan của hắn ở nơi này!

- Đây....đây không có khả năng, nhất định là ta hoa mắt!!

Tâm thần Tham Lang ầm vang, trong nháy mắt mồ hôi lạnh ướt nhẹp, trong lòng sóng gió ngập trời, cả người run rẩy không ngừng. Thân ảnh nọ rõ ràng hơn, sau đó Tham Lang nhìn lại một lần nữa thì trong tâm thần hắn dường như có trăm vạn lôi đình ầm ầm nổ vang, khiến hai mắt hắn mở to, lộ vẻ không thể tin.

Cảnh tượng như ác mộng trong ký ức lại một lần nữa bộc phát. Thái cổ Lôi Long bị đoạt, đại đỉnh na dị bị cướp, Sơn Hà đồ bị lấy đi, trừu hồn sơn bị đoạt, tất cả các pháp bảo khác đều bị lấy sạch. Ký ức này như thủy triều bộc phát trong lòng hắn, khiến toàn thân hắn lúc này bị bao phủ trong kinh hãi.

- Hắn...là hắn!!! Hắn sao lại có thể ở nơi này. Không có khả năng, không có khả năng, không thể có khả năng!! Hắn ở giới nội, sao lại có thể xuất hiện ở giới ngoại!! Khắc tinh, hắn là khắc tinh của ta, hắn biết được ta có một thân pháp bảo nên tới cướp đoạt!!!

Hết thảy mọi chuyện diễn ra trong tích tắc, ngay lúc thân ảnh kia hiện rõ, bước nửa bước về phía trước, tu sĩ bốn phía còn đang kích động, chờ mong được chứng kiến Tham Lang lấy pháp bảo giết chết đối phương trong nháy mắt!

Tham Lang hét lên một tiếng, âm thanh thể lương, kinh thiên động địa. Hắn hầu như không chút do dự, không chút nghĩ ngợi lùi mạnh về phía sau, tu vi toàn thân ầm ầm bộc phát, nguyên lực trong cơ thể tăng tốc vận chuyển, tốc độ bạo tăng tới hơn chín mươi lần, tốc độ lùi lại cực nhanh, mắt thường không thể thấy rõ, thần thức cũng không thể tập trung, đột ngột bỏ chạy!

Hắn bỏ chạy cực nhanh, không thể hình dung nổi, như chim sợ cành cong, thậm chí pháp bảo đã xuất ra cũng không kịp thu hồi, bỏ của chạy lấy người...

Cảnh tượng này quá đột ngột, khiến cho tu sĩ bốn phía và Chung Đại Hồng đều sửng sờ.

- Đại cung phụng Tham Lang đang thi triển thần thông gì thế?

- Tốc độ của hắn thật nhanh, đảo mắt đã không thấy đâu nữa...chẳng lẽ là muốn xuất ra pháp bảo cường đại gì sao?

- Hắn vừa rồi thét lên chói tai như vậy, hình như...hình như hơi không hợp lý, dường như gặp phải điều gì rất đáng sợ...

- Ta...ta cảm thấy hình như đại cung phụng Tham Lang đang chạy trốn....

- Trốn?!!

- Tham Lang!

Thân ảnh Vương Lâm từ trong thiên địa đi ra cũng vô cùng sửng sốt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1284: Thu bảo

Vương Lâm chưa bao giờ ngờ được là ở Thái Cổ Tinh Thần lại có thể thấy Tham Lang! Trong trí nhớ của hắn, Tham Lang hắn là phải chết rồi mới đúng, chết ở trong Vọng Nguyệt năm đó, đã hoàn toàn bị diệt tuyệt!

Lúc này ở Thái Cổ Tinh Thần, trong nháy mắt khi ấy Tham Lang, với định lực của Vương Lâm cũng không khỏi có chút hốt hoảng.

Nhìn lại thì đã thấy Tham Lang chạy trốn không còn bóng dáng, chỉ còn lại hơn ngàn tu sĩ đang tụ tập, trợn mắt há mồm.

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm nghĩ ngợi. Với tu vi của Tham Lang thì tuyệt đối không thể lao ra khỏi Phong Giới Đại Trận, nhưng hôm nay đối phương lại xuất hiện ở nơi này!

Mà tốc độ Tham Lang bỏ chạy cực nhanh, khiến cho Vương Lâm cũng phải sửng sốt. Chỉ trong nháy mắt đối phương đã trốn khỏi tu chân tinh này, thậm chí cả mấy thứ pháp bảo trên mặt đất hắn cũng không kịp lấy.

Thụ nhân trên mặt đất do rừng rậm biến thành ngơ ngác đứng đó. Mất đi sự điều khiển của Tham Lang, nó cũng không chút bất cứ lực hủy diệt gì nữa.

Bên cạnh thụ nhân còn có cái lò khổng lồ, từ đó lan ra khí tức tang thương, làm cho người ta chưa tới gần đã cảm nhận được uy áp kinh khủng.

Một bên còn có trường thương do sương mù màu đen tạo thành. Nó cũng không hoàn toàn ngưng tụ thành hình mà sương mù ở trường thương không ngừng chuyển hóa, thường thường chỉ trong một nhịp thở sẽ chuyển hóa không dưới trăm lần.

Chung quanh còn có chín tấm bia đá khổng lồ, dường như hợp thành một trận pháp, phát ra u quanh, hình thành một tầng phòng hộ tinh tế. Mà bên ngoài còn có chín mươi chín thanh phi kiếm đang xoay tròn, từng đạo kiếm khí gào thét liên tiếp như vô số kiếm long, kinh thiên động địa!

Nhìn những bảo vật này, Vương Lâm hít sâu một hơi, đồng tử co lại.

- Tham Lang này...nhiều năm không gặp, không ngờ lại có nhiều pháp bảo như vậy!!

Vương Lâm liếm liếm môi, thân thể bước từng bước về phía trước, không thèm nhìn cả ngàn tu sĩ một cái, tay phải giơ lên hung hăng chụp xuống.

Lập tức một đại thủ hư ảo hiện ra, bao phủ xuống. Chín mươi chín thanh phi kiếm liền run rẩy, dường như đại thủ do Vương Lâm biến ảo ra tràn ngập lực hút, trực tiếp hút toàn bộ chín mươi chín thanh kiếm này!

Sau khi bắt được chín mươi chín thanh phi kiếm, Vương Lâm há mồm phun ra một luồng nguyên thần tinh khí, hóa thành cuồng phong bao vậy chín mươi chín thanh phi kiếm này. Những tiếng bang bang vang lên, tất cả thần thức ấn ký của Tham Lang đều lập tức tan tành.

Trong nháy mắt khi thần thức của Tham Lang bị mạnh mẽ xóa đi, ở trong tinh vực cách rất xa tu chân tinh này, thần sắc Tham Lang đầy hoảng sợ, vội vã bỏ trốn.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm, trong đầu Tham Lang không còn ý niệm nào khác, ngay cả chút ý nghĩ phản kháng cũng không thể nổi lên, lập tức bị sự sợ hãi đối với Vương Lâm chiếm cứ thể xác và tinh thần, thân thể không kịp để đại não tự hỏi, liền triển khai toàn bộ tốc độ, điên cuồng bỏ chạy.

Hắn còn lo tốc độ chậm, hành động chậm thì sợ rằng tất cả pháp bảo sẽ như năm đó, bị đối phương cướp sạch.

Tất cả đối với hắn chỉ trong nháy mắt. Lúc này khi tiến tới nơi này, cả người hắn dường như bừng tỉnh, thân thể sững lại, đứng ở trong tinh không thần sắc đầy do dự.

- Lão tử hiện giờ tu vi so với năm đó cao hơn vô số lần, có thể nói là tiếp cận với thiên nhân suy kiếp, pháp bảo lại càng nhiều hơn năm đó, mạnh hơn năm đó, dù là tu sĩ thiên nhân suy kiếp lão tử cũng dám đánh một trận! Chỉ một tên tiểu bối Vương Lâm này lão tử sao phải chạy trốn!!

Tham Lang cắn răng hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi liền phẫn nộ. Hắn không phẫn nộ Vương Lâm mà phẫn nộ bản thân.

- Lão tử không chạy, trở về giết chết Vương Lâm này, trả mối hận năm đó!

Ánh mắt Tham Lang lộ ra sát khí, đang muốn chuyển hướng quay lại thì đột nhiên lúc này sắc mặt hắn ầm ầm đại biến, thân thể sững lại, đồng tử hai mắt co rút.

- Thần thức trên chín mươi chín thanh phi kiếm không ngờ bị mạnh mẽ xóa đi!! Đáng chết, Vương Lâm này hiện giờ rốt cục có tu vi gì mà có thể mạnh mẽ xóa bỏ thần thức lạc ấn của ta!!

Thân thể Tham Lang lập tức dừng lại, sắc mặt âm trầm như nước. Giờ phút này hắn lại nhớ tới cơn ác mộng năm xưa.

Ý niệm trong đầu điên cuồng vận chuyển, Tham Lang dậm mạnh chân, vẫn chưa lùi lại mà đi thẳng tới tu chân tinh của Vương Lâm. Chỉ là hắn đi được ba bước thì lại sững lại một lần nữa, sắc mặt tái nhợt hơn, lộ vẻ khiếp sợ.

- Thần thức lạc ấn trên Hộ cốt Cửu Bi không ngờ... Không ngờ cũng bị mạnh mẽ xóa sạch!! Hộ Cốt Cửu Bi này là ta tại một cổ mộ thần bí, mấy vạn năm không có thần thức lưu lại, bị thần thức lạc ấn của ta đặt lên đã hoàn toàn dung hợp, tuyệt không phải là người tầm thường có thể xóa nổi....này...mới qua bao lâu mà hắn lại có thể xóa được thần thức của ta trên đó!

Tham Lang do dự. Hắn mơ hồ có cảm giác tu vi của đối phương tuyệt không đơn giản.

- Đáng hận là ta vừa rồi chạy trốn quá nhanh, căn bản không kịp xem tu vi của Vương Lâm kia...nhưng dù là cốt Bi và phi kiếm bị hắn cướp thì Thiên Hoàng Lô và Vụ Ma thương, còn có Táng Thiên Mộc Linh của ta hắn tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn lấy được. Hôm nay lão tử liều một phen!

Thần sắc Tham Lang dữ tợn, vọt đi, quay ngược lại đường vừa đào tẩu.

Chỉ là..... Gần trong thời gian ba nhịp thở. Tham Lang đang lao đi cơ thể đột nhiên ầm một cái lại xuất hiện, cả người phun máu tươi. sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kịch biến!

- Vụ Ma Thương...bị hắn thu!!

Thần sắc Tham Lang hoảng sợ. Sự sợ hãi như thủy triều tràn ngập trong tâm thần, hoàn toàn bao phủ lấy hắn. Giờ phút này hắn không còn ý định quay lại tìm Vương Lâm gây phiền toái nữa. Ý nghĩ điên cuồng bỏ chạy vừa nãy lại một lần nữa chiếm cứ tâm thần hắn.

Không cần phải nghĩ ngợi, Tham Lang lập tức xoay người hướng về phía xa xa dùng tốc độ bạo tăng tới hơn chín mươi lần ầm ầm lao đi!

- Khắc tinh, khắc tinh của ta!! Vương Lâm đáng chết chém ngàn đao này. Hắn đúng là sát tinh cả đời ta!!!

Trong lòng Tham Lang tràn đầy khổ sở, lộ vẻ không cam lòng và phẫn nộ vô cùng, trong đó lại càng có một sự...oan ức!

Năm đó hắn thật vất vả mới chạy ra khỏi Phong Giới Đại Trận, trải qua cửu tử nhất sinh, rốt cục dựa vào đại cơ duyên, đổi được một thân pháp bảo chí cường, vốn tưởng rằng đủ để kinh thiên động địa. Trên thực tế thì tại vùng đất Điên Lạc này hắn cũng đã làm được như thế.

Chỉ là cuộc sống sung sướng của hắn không kéo dài được bao lâu, lúc này khiến hắn gặp phải Vương Lâm. Tham Lang đau khổ từ tận trong tim, vừa bỏ chạy vừa gầm thét giận dữ!

Nhưng sau đó, Tham Lang đang rít gào thì thân thể lại run lên, một lần nữa phun máu tươi, thân thể lảo đảo, tốc độ bỏ chạy lại càng nhanh hơn.

- Khắc tinh đáng chết ngàn đao, vạn đao!! Ngay cả Thiên Hoàng Lô của ta cũng bị cướp rồi!!! Thiên Hoàng Lô của ta!!!

Trong lòng Tham Lang đau đớn, phảng phất như có một bàn tay đánh thẳng vào ngực, giựt cả huyết ra.

- Ngàn lần vạn lần không nên làm trò trước mặt tu sĩ Vân Độn tộc kia, xuất ra nhiều pháp bảo như vậy! Nếu chỉ lấy một thứ hoặc là không lấy ra thứ gì....

Tham Lang rất hối hận, sắc mặt trắng bệch, vừa rống giận vừa bỏ chạy.

Tốc độ bỏ chạy của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã cách tu chân tinh của Vương Lâm rất xa, hướng về sâu trong vùng đất Điên Lạc đi tới.

Trên tu chân tinh của Ám Hạt Tộc, đại thủ che trời của Vương Lâm quét ngang, liên tục thu chín tấm bia, trường thương hóa vụ, cùng với cái lò khổng lồ rồi, ánh mắt lại rơi vào thụ nhân rất lớn trên mặt đất.

- Tham Lang lần này cầm bảo vật tới so với bảo vật năm đó cường đại hơn vô số lần. Chỉ cần chín mươi chín thanh phi kiếm này là có thể đánh khắp giới nội năm đó! Còn có chín tấm bia kia nữa, giống như từ xương cốt biến thành, trong đó ẩn chứa khí tức rất mạnh!

....Quan trọng nhất là trường thương hóa vụ này, bên ngoài không ngờ lại có khí tức của Cổ Ma. Khí tức này lộ vẻ tang thương, sợ là đã trải qua ít nhất mấy vạn năm rồi... Thậm chí là còn nhiều hơn nữa!

Về phần cái lò kia cũng tuyệt đối không đơn giản. Phương pháp Tham Lang lưu lại thần thức căn bản là không đúng, giống như Cổ Thần đại đỉnh, chỉ điều khiển được một chút mà thôi. Trên thực tế cái lò này có quan hệ lớn lao với Cổ Yêu! Bên trong nó không có yêu khí nhưng ta lại có thể mơ hồ cảm nhận được, vật này có liên quan tới Cổ Yêu!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đại thủ che trời lại ầm ầm hạ xuống, thẳng tới thụ nhân không có người điều khiển đang đứng ngơ ngác trên mặt đất.

Ầm một tiếng, bàn tay Vương Lâm đã rơi trên người thụ nhân. Một cái vỗ này khiến thụ nhân phát ra tiếng ầm vang nhưng vẫn chẳng di động mảy may, ngược lại bàn tay của Vương Lâm lại bị bắn ngược lên, có một luồng khí tức màu xanh từ trên người thụ nhân lan ra, đánh tới, không

ngờ lại có thể làm cho bàn tay của Vương Lâm chấn động, ầm một tiếng sụp đổ, tứ phân ngũ liệt!

Sắc mặt Vương Lâm lóe lên vẻ vui mừng. Hắn không ngờ là thụ nhân này lại ẩn chứa lực phòng hộ. Với một chưởng vừa rồi của hắn có thể đánh chết một tu sĩ Toái Niết, vậy mà thụ nhân này lại chẳng tổn thương gì, ngược lại có thể phản kích!

Phải biết rằng đây là dưới tình huống pháp bảo không có người điều khiển. Nếu có người điều khiển thì uy lực của bảo vật sẽ tăng lên gấp mấy lần!

- Đại bộ phận bảo vật của ta đều tới từ Tham Lang. Tham Lang này thật sự có đại cơ duyên, là con cưng của thiên đạo, bảo vật vô số, đủ để rung động tất cả tu sĩ!

Vương Lâm há mồm phun ra nguyên thần tinh khí, hóa thành một tấm lưới ánh sáng thật lớn, trực tiếp bao phủ lấy thụ nhân, sau đó vung tay áo, lập tức cuốn luôn thụ nhân vào không gian trữ vật.

Làm xong hết thảy, Vương Lâm xoay người nhìn cả ngàn tu sĩ đã bị hành động của hắn khiến tâm thần rung động, hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên. Trong lòng bàn tay hắn liền xuất hiện một ngọc bội.

- Các người có nhận ra vật này hay không?

Cả ngàn tu sĩ bốn phía lập tức có một lão giả trong nháy mắt khi nhìn thấy tấm ngọc bội, thân thể ầm ầm run lên, vẻ mặt không thể tin, ngay lập tức bước lên, cẩn thận quan sát, sau khi nhìn thoáng qua mặt liền xám như cho tàn, thất thanh nói:

- Đế lệnh!!

- Khi ta chưa trở về, các người một người cũng không được rời đi, toàn bộ chờ ở nơi này!

Vương Lâm lạnh như băng nói, một ngón tay chỉ về phía Chung Đại Hồng đang hưng phấn đứng cách đó không xa.

- Nghe theo lệnh người này!

Sau khi phân phó xong, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía chân trời, cất bước liền hiện lên sóng gợn, thân ảnh biến mất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1285: Đầu mối

Trong tinh không vùng đất Điên Lạc. Tham Lang hóa thành một đạo cầu vồng, điên cuồng bỏ chạy, dọc đường đi thầm mắng chửi liên hồi, tựa hồ chỉ có vậy mới khiến hắn dễ chịu được một chút. Nếu không thì một khi nhớ tới chuyện pháp bảo bị người ta cướp đi hắn sẽ đau lòng tới phát điên mất.

Giờ phút này vừa lao nhanh đi, tinh không phía trước Tham Lang đột nhiên có sóng gợn quanh quẩn. Trong nháy mắt khi nhìn thấy gợn sóng này, sắc mặt Tham Lang đại biến, không chút do dự chuyển hướng, tay phải giơ về phía trước. Lập tức liền có một phiến lá khô lớn bằng ba bàn tay xuất hiện.

Phiến lá cây này vừa xuất hiện liền bị Tham Lang lập tức cầm lấy, hung hăng vứt về phía sóng gợn giữa tinh không.

- Nhất diệp phong thiên!

Phiến lá khô vàng này thoạt nhìn thì rất tầm thường, không có bất cứ sự thần kỳ nào nhưng trong nháy mắt khi nó rơi vào trong sóng gợn thì liền có ánh sáng vào từ đó bộc phát ra. Một lực phong ấn mênh mông tràn tới!

Đột nhiên phiến lá khô vàng kia dường như được phóng đại lên vô số lần, trực tiếp khắc vào tinh không, vây kín sóng gợn kia, mặc cho nó giãy dụa thế nào cũng không thê thoát khỏi phạm vi của lá cây.

Tham Lang sau khi ném lá cũng không dám nhìn kết quả mà thân thể nhoáng lên, dưới hai chân liền hiện lên ánh sáng màu tím, chợt hóa thành hai luồng sương mù màu tím.

Sương mù này cuồn cuộn quay cuồng, mơ hồ truyền ra tiếng rít gào thê lương, lại hình thành hai ma ảnh màu tím thật lớn. Hai ma ảnh này không ngờ lại có hình dáng của Cổ ma.

Dẫm lên hai ma ảnh, trong tiếng gào thét, tốc độ của Tham Lang lại nhanh hơn, chớp mắt một cái liền biến mất.

Thân ảnh hắn vừa biến mất thì từ trong sóng gợn bị lá cây phong ấn trong tinh không, Vương Lâm bước ra. Thần sắc hắn âm trầm, sau khi xuất hiện tay phải liền vung lên đánh về phía trước một cái.

Ầm một tiếng, hữu quyền của Vương Lâm đã cách không va chạm với lá cây phong ấn, tạo nên tiếng chấn động đinh tai. Nhưng lá cây kia lại chẳng hề di động mảy may!

Một lực phản chấn mạnh mẽ đánh trở lại Vương Lâm!

- Đây là thứ lá cây gì!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, vẫn chưa tấn công tiếp mà bước về phía sau một bước, thân thể dung nhập thiên địa, không đi từ nơi này mà vòng qua lá cây truy đuổi Tham Lang.

Sau lúc Vương Lâm rời đi, sóng gợn tiêu tan, lá cây kia chợt lóe lên ánh sáng vàng, cũng biến mất.

Tham Lang trong tinh không phóng đi, hai ma ảnh dưới chân truyền ra tiếng gầm thét, khiến cho tốc độ của hắn mắt thường không thể thấy nổi. Đang lao đi thì thần sắc hắn lại biến đổi, tay phải giơ lên, trong lòng bàn tay lại xuất hiện phiến lá khô vừa vất lúc này. Nhìn lá cây, trên mặt Tham Lang lộ ra một tia đắc ý.

- Nhất diệp phong thiên của lão phu dù là tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy muốn phá vỡ cũng phải tốn một phen công phu. Ta không tin là tu vi của Vương Lâm này đã đạt tới thiên nhân đệ ngũ suy!

Tham Lang thu hồi lá cây, hướng về phía trước bay nhanh đi. Một lát sau, thân thể hắn lại sững lại, lộ ra nụ cười lạnh, tay phải lại vung lên một lần nữa. Phiến lá cây kia liền bay ra, hướng thẳng về hư không phía trước.

Trong nháy mắt khi lá cây rơi xuống, trong hư không liền có sóng gợn hiện ra. Nhưng Tham Lang không biết sử dụng phương pháp gì mà không ngờ lại biết trước được chuẩn xác nơi Vương Lâm sắp hiện ra.

- Thần thông của lão tử, thuật bỏ chạy là cường hãn nhất. Trong thiên địa này, nếu nói về bỏ chạy thì hiếm người nào có thể sánh với lão phu! Nếu không phải vậy thì pháp bảo trên người ta sớm đã bị kẻ khác rình lấy sạch bao nhiêu lần rồi!

Tham Lang hừ lạnh, thân thể lại nhoáng lên, lập tức bắt đầu cấp tốc bỏ chạy. Nhưng đột nhiên trong lúc này, giữa tinh không lại xuất hiện một đạo huyết quang kinh thiên. Huyết quang này lúc xuất hiện dường như ở xa vô tận nhưng trong nháy mắt đã bao phủ cả tinh không. Từng trận rít gào bén nhọn vang lên kinh thiên động địa!

Sắc mặt Tham Lang lập tức đại biến, không kịp né tránh. Huyết quang như thủy triều ngay lập tức ập tới, từ xa nhìn lại trông vô cùng kinh người. Huyết quang kia ngập trời, giống như một cái miệng lớn lấy tốc độ không thể tưởng tượng trực tiếp lao tới cắn nuốt Tham Lang.

Cùng với huyết quang xuyên thấu qua người Tham Lang, nhưng tiếng bang bang vang lên khắp Tham Lang, lại có những tiếng va chạm như tiếng kim loại va chạm truyền ra.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Huyết quang trôi qua, thân thể Tham Lang bị đánh tung. Hắn cũng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, trên ngực áo lộ ra một mảnh đen kịt. Hóa ra trên người hắn có ẩn dấu một bộ áo giáp!

Trên ngực áo hắn lúc này xuất hiện vô số khe nứt, lan tràn ra bốn phía. Ngoài thân thể hắn, huyết kiếm bị chấn bay ra hơn mười trượng.

Tham Lang giơ tay phải lên, hai ma ảnh dưới chân lập tức hóa thành hai đạo hắc khí, vờn quanh thân thể hắn, hình thành một luồng gió lốc màu đen, vừa xoay tròn vừa phát ra tiếng chấn động kịch liệt, cuốn Tham Lang nhanh chóng bỏ chạy.

Hết thảy mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt. Ngay khi Tham Lang ở trong cơn lốc màu đen bỏ chạy, ở chỗ lá cây phong ấn, Vương Lâm bước ra. Sau khi hiện thân, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải chụp về phía trước một cái, lập tức nắm lấy cái lá kia..

Tham Lang trọng thương bỏ chạy dĩ nhiên là không thể điều khiển phiến lá này nữa. Sau khi bị Vương Lâm chụp lấy, liền bị hắn đánh lên vô số cấm chế phong ấn, không rảnh mà đi nghiên cứu, trực tiếp ném vào trong không gian trữ vật.

Khi ngẩng đầu lên thì Tham Lang đã trốn không thấy tung tích. Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng nhưng mơ hồ lại hiện lên vẻ hưng phấn.

- Có ý tứ, Tham Lang này trên người quả có không ít pháp bảo. Mọi lần gặp được người này ta đều gặp vận may thật lớn, lại càng đoạt được vô số pháp bảo.

Năm đó toàn bộ pháp bảo của hắn đã bị ta lột sạch, vốn tưởng là hắn phải chết, không ngở hôm nay gặp lại lại càng có nhiều pháp bảo hơn! Tính cách người này ta cũng hiểu một chút, nếu ta không bức hắn nóng

lên thì hắn rất ít khi lộ ra loại pháp bảo giống như ở trên tu chân tinh kia! Hắn chỉ biết lấy ra từng thứ từng thứ một!

Mà trên người kẻ này có rất nhiều bí mật. Trước tiên không nói hắn lấy được pháp bảo từ nơi nào, chỉ cần nói hắn dùng loại phương pháp nào tiến vào Thái Cổ Tinh Thần đã là điều ta muốn tìm hiểu!

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước một bước, biến mất!

Hai người trong tinh không một đuổi một chạy, cả đoạn đường ầm ầm mà đi, khiến cho nhiều tộc lạc trong vùng đất Điên Lạc chú ý. Nhưng khi nhìn thấy tốc độ của hai người thì đám người này không dám để ý tới nữa.

Người có loại tốc độ này tu vi hiển nhiên rất mạnh mẽ!

Trong khi bỏ chạy, Tham Lang kêu khổ không ngừng. Vương Lâm như dòi trong xương, căn bản không thể thoát. Một đoạn đường này Tham Lang cũng đã ít nhiều nhìn ra tu vi của Vương Lâm. Hắn mơ hồ cảm giác mình không thể đối kháng.

Nhưng nếu như thúc thủ chịu trói thì lại không phải là tính cách của hắn. Giờ phút này Tham Lang vừa lao đi, sắc mặt lại biến đối, cảm thấy tinh không bên phải có biến đổi rất nhỏ. Hắn cắn răng, tay phải lật lên, chụp

vào hư không một cái. Lập tức có một cái bình ngọc màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Bình ngọc này lạnh như băng, từng trận ma khí tràn ngập lan ra. Bên ngoài bình ngọc có điêu khắc một đồ án, không ngờ có hình dáng như Cổ ma!

Phun một ngụm máu tươi lên bình ngọc, Tham Lang hét lớn:

- Ta mượn ba trăm ma hồn, phong sát người này xong xin trả lại ba vạn phách của sinh linh!

Máu tươi hắn vừa mới đụng tới bình ngọc lập tức bị nó hấp thụ. Cùng lúc đó, trên bình ngọc ở nơi Tham Lang nắm liền có hai cái răng nanh thò ra đâm vào ngón tay Tham Lang. Máu tươi trong cơ thể hắn liền bị hút một lượng lớn vào trong bình.

Mọi chuyện trong nháy mắt đã hoàn thành. Bình ngọc kia sau khi hấp thụ đủ máu thì bên trong liền có một tiếng như tiếng thở dài vang lên.

Cùng lúc đó một lượng lớn sương mù màu đen từ trong bình ngọc phun ra. Cảnh tượng này giống như chiếc bình đã trở thành một ngọn núi lửa đang bộc phát!

Sương mù màu đen ngay lập tức sau khi phun ra liền hóa thành một ma hồn dữ tợn. Trên đầu ma hồn này có một chiếc sừng, hóa ra là Cổ Ma!

Trong hai mắt Cổ Ma này tỏa ra vẻ điên cuồng và oán độc vô tận, dường như bị áp chế trong vô tận năm tháng, đã phải trải qua sự thống khổ không thể tưởng tượng nổi, giờ phút này toàn bộ phóng ra. Lập tức oán khí ngập trời trào ra.

Một tiếng kêu thê lương từ trong miệng ma hồn này truyền ra, kinh thiên động địa! Trong nháy mắt, ở giữa tinh không này, bên ngoài thân thể Tham Lang đã có ba trăm ma hồn ầm ầm lao ra!

Mỗi một ma hồn đều tỏa ra khí tức tương đương với tu sĩ thiên nhân đệ nhất suy. Chúng xoay tròn quanh người Tham Lang, tạo ra gió lốc kinh thiên động địa!

Ma khí tung hoành, trong lúc xoay tròn gào thét liền ầm ầm lao tới tinh không phía trước! Trong tích tắc này, sóng gợn trong tinh không chấn động, thân ảnh Vương Lâm hư ảo hiện ra. Nhưng hắn còn không kịp đi ra thì gió lốc đã tới trước rồi!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, liếc mắt một cái là có thể nhận ra trong gió lốc là hình ảnh của Cổ Ma! Cổ Ma này cực kỳ giống với Tháp Già năm đó!

Duy có một chút bất đồng đó là trong đồng tử bên trái của Cổ Ma không có tinh điểm mà là một đám khí lượn lờ. Đám khí này lưu động trong nháy mắt khi rơi vào mắt Vương Lâm thì trên mi tâm hắn liền có Cổ Thần tinh điểm tự động biến ảo ra, xoay tròn!

- Khí tức của Cổ Thần!

Thần sắc Vương Lâm biến đổi.

Hắn cảm nhận được rõ ràng dòng khí trong đồng tử của pho tượng Cổ Ma trong gió lốc bất ngờ chính là do Cổ Thần lực ngưng tụ ra!

- Ba trăm Cổ Ma bị một Cổ Thần lực cường đại phong ấn!

Chỉ trong tích tắc này Vương Lâm đã hoàn toàn minh bạch. Trong nháy mắt khi cơn gió lốc Cổ Ma tới gần, trong người Vương Lâm truyền ra tiếng bang bang, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng!!

- Hống.

Đây không phải là tiếng rống dùng pháp thuật thần thông tạo nên mà là tiếng rống của Cổ thần! Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm của Vương Lâm xoay tròn, Cổ Thần lực mênh mông tràn ngập toàn thân, hóa thành tiếng rống kinh thiên động địa!

Một tiếng rống này khiến cho ma phong đang bay tới ầm ầm rung chuyển, không ngờ lại ngừng lại, không dám đi tới. Ba trăm Cổ Ma trong đó ánh mắt lộ ra sự sợ hãi không thể hình dung. Chúng từ tiếng rống này cảm nhận được sự tồn tại của Cổ Thần. Sâu trong trí nhớ của chúng, cảnh tượng năm đó lại trào lên, bao phủ chúng.

Ầm một tiếng, ma phong liền tự tan nát. Ba trăm Cổ Ma bay tứ tán về bốn phương tám hướng! Biến hóa này quá nhanh, khiến cho Tham Lang căn bản không kịp phản ứng, sững sờ đứng đó. Hắn chẳng sao hiểu nổi một kiện chí bảo lại chỉ vì một tiếng rống mà hỏng mất!

- Ta rốt cục đã biết Tham Lang ngươi tìm được những pháp bảo này ở đâu rồi! Không ngờ được. Không ngờ được ngươi lại có thể tới nơi đó!!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mừng rỡ như điên, bước từng bước về phía Tham Lang!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1286: Không phải sợ

- Khắc tinh....hắn là khắc tinh của ta!! Ngay cả pháp bảo cũng bị hắn khắc!!

Tham Lang vừa hét lên chỏi tai, thân thể vừa vội vàng lùi lại phía sau. Khi thấy Vương Lâm đuổi theo từng bước, Tham Lang liền vứt mạnh bình ngọc màu tím trong tay phải về một hướng!

Động tác này năm đó hắn đã làm...

Hắn sau khi đi tới Thái Cổ Tinh Thần mỗi lần nhớ lại chuyện năm đó đều đau lòng nổi giận, lại cũng phát lời thề cuộc đời này sẽ không bao giờ làm chuyện vì bỏ chạy mà vứt bỏ pháp bảo để hấp dẫn đối phương nữa. Theo hắn thấy, khi pháp bảo bị đoạt đi thì so với việc giết hắn còn khiến hắn điên cuồng khó chịu hơn.

Giống như Đại đỉnh Na di, như Thái cổ Lôi Long năm đó....nếu hắn biết Đại đỉnh Na di đã mấy lần giúp Vương Lâm thoát khỏi sát kiếp, nếu hắn biết được nhờ vào thái cổ Lôi Long mới khiến Vương Lâm có cơ hội lôi tu, lại càng khiến cho Vương Lâm tại La Thiên Tinh Vực thanh danh hiển hách, thậm chí cuối cùng còn sinh ra bổn nguyên lôi đình!

Hết thảy chuyện này nếu hắn biết được chắc chắn sẽ phun máu tươi, đau lòng muốn chết!

- Lão phu có được vận may lớn, có được đại cơ duyên, là con cưng của thiên địa, được thiên đạo ân sủng, tám tuổi đã đào được Hoàng tinh trăm năm nuốt vào, mười ba tuổi lần đầu tiên ở sườn núi tìm được một cây Chu quả năm trăm năm, mười tám tuổi lúc Trúc Cơ lại có được Thái cổ lôi long! Sau khi Kết Đan chém giết cường địch, khi thấy không địch lại thì trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một đại đỉnh đập chết hắn!

Từ đó về sau cả đời trót lọt, Sơn Hà đồ, trừu hồn sơn, thần châm, đủ loại bảo vật ta đều có được. Cuộc đời ta chỉ có một Thiên Nghịch là không gặp thuận lợi!

Cho tới khi gặp phải khắc tinh đáng chết này. Chính hắn đã lấy đi toàn bộ pháp bảo của ta, cướp đi toàn bộ tâm huyết của ta. Cũng may là ta có số may, đại nạn không chết, ngược lại còn có kỳ ngộ khác, đạt được càng nhiều pháp bảo hơn, có được tu vi càng mạnh hơn. Nhưng khắc tinh đáng chém ngàn vạn đao này không ngờ lại không buông tha cho ta, tới tận Thái Cổ Tinh Thần!!

Tham Lang nhớ lại tất cả mọi chuyện, trên mặt tràn đầy bi phẫn, vội vàng lùi lại phía sau.

Vương Lâm cất bước, khuôn mặt lộ vẻ như cười như không, khi thấy Tham Lang ném bình ngọc màu tím kia về một hướng khác rồi chạy về

hướng ngược lại, hắn liền không đuổi theo Tham Lang nữa mà nhoáng lên, lao tới bình ngọc đó.

Tham Lang thấy Vương Lâm thay đổi phương hướng liền vội vàng vung tay lên, trong tay liền hiện ra một cây quạt lớn. Cây quạt này màu vàng, vừa mới xuất hiện liền có kim quang sáng chói tinh không.

Trên mặt cái quạt này có khắc hình một con thú kỳ dị, bộ dáng dữ tợn, thân như rồng nhưng không có trảo, ngược lại lại có rất nhiều cánh. Nửa thân thể nó nhập vào trong mây, giống như đang bay rất nhanh.

Xuất ra cây quạt này, Tham Lang vung mạnh lên. Lập tức một tiếng kêu to từ trong quạt truyền ra, bên ngoài truyền tới tiếng gió rít kinh thiên, hóa thành sấm động ầm ầm. Đột nhiên mãnh thú trên quạt như sống dậy, trong tiếng rít gào liền từ trong cái quạt biến ảo ra, lập tức quấn quanh Tham Lang, hướng về phía xa hóaa thành một mảng mây đen, dùng tốc độ cực nhanh bay đi!

Vương Lâm không để ý tới Tham Lang, cất bước nhanh chóng đuổi theo cái bình ngọc màu tím, tay áo vung lên liền trực tiếp bắt lấy cái bình ngọc này, trong tiếng cười dài liền chuyển thân, dùng súc địa thành thốn đuổi theo một lần nữa!

- Tham Lang này đúng là phúc tinh trên đường tu đạo của Vương Lâm ta!

Vương Lâm vừa cười to, thân ảnh biến mất.

Thân thể Tham Lang được tầng mây bao phủ, có mãnh thú kỳ dị dài cả trăm trượng kia quấn quanh. Trên người nó có gần trăm đôi cánh, mỗi lần đập cánh thì tốc độ đều tăng mạnh, lấy mắt thường không thể nhìn rõ tốc độ bay đi của hắn.

Trong tinh không, một mảng sóng gợn lại hiện lên, đuổi theo không bỏ. Sóng gợn kia giống, như sóng ngoài khơi xa, ầm ầm tới gần, bên trong mơ hồ hiện ra thân ảnh của Vương Lâm, càng đuổi càng nhanh!

Nhưng tốc độ Tham Lang giờ phút này đã đạt tới cực hạn, thủy chung vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định với Vương Lâm, dù Vương Lâm dùng bổn nguyên lôi đình đại thành, dùng lôi lực truy đuổi thì cũng không cách nào trong thời gian ngắn đuổi theo.

Nhưng Vương Lâm không vội. Tha hương gặp cố tri, việc này vốn là chuyện khiến người ta cao hứng. Giờ phút này Vương Lâm lại càng cao hứng hơn, có thể gặp được Tham Lang, khiến hắn ngạc nhiên, lại càng khiến hắn vui mừng!

Nhất là lúc này Vương Lâm đã nhìn ra, tất cả pháp bảo của đối phương đều có liên quan tới ba đại cổ tộc, đã xác định bảo vật của Tham Lang này là lấy từ nơi nào. Địa phương kia đối với người khác có lẽ tác dụng không lớn nhưng đối với Vương Lâm mà nói lại là một cơ may không thể tưởng tượng nổi!

Đối với Tham Lang đã đem tới cơ may này cho mình, Vương Lâm càng nhìn càng thấy thuận mắt!

- Âm hồn không tan!! Âm hồn không tan!!

Tham Lang cực kỳ khó chịu, dường như có cây kim không ngừng châm vào trái tim hắn, khiến hắn đau đớn. Mà nguyên nhân của sự thống khổ này chính là phải thấy pháp bảo bị đoạt.

Hắn đoạt đi phi kiếm, Hộ cốt Bị, lấy Thiên Hoàng Lô, Vụ Ma Thương, lại cả Vạn Cổ Mộc Linh cũng không tha, thậm chí cả Cổ Tức Diệp và Ma Hồn Bình cũng cướp rồi. Một nửa pháp bảo trên người ta giờ phút này đã thành của hắn. Vương Lâm đáng chết này còn không cho ta đi, không cướp toàn bộ pháp bảo của ta thì không bỏ qua!!

Tham Lang càng nghĩ lại càng bi phẫn, vừa gầm thét thì lửa giận cũng bùng lên trong lòng, hắn cắn răng một cái, đơn giản không chạy nữa, xoay mạnh người, dữ tợn nhìn chằm chằm về phía sau.

- Lão tử không chạy nữa, liều mạng với tên đáng chém ngàn đao ngươi!!

Ánh mắt Tham Lang đỏ bừng. Hắn vốn là hạng người lạnh lùng, sát lục cực nặng. Nếu không phải là bị Vương Lâm hù dọa, đạo tâm có khe hở,

khiến cho Vương Lâm trở thành ác mộng của hắn thì quả quyết sẽ không thể không chiến mà bỏ chạy, càng không đến mức chật vật thế này.

Lúc này hắn bị Vương Lâm bức tới tức điên, trong nháy mắt lại quên mất bóng ma trong ác mộng của mình, hai tay bắt quyết hướng về phía trước vung lên. Lập tức trước người hắn ầm ầm mở ra một cái khe không gian rất lớn.

- Yêu Lang hàng thế, phạt diệt đạo thiên!

Tham Lang vừa rít gào, quần áo vừa bay phần phật, tóc không gió mà tung bay. Trong cái khe trước người đột nhiên tỏa ra yêu khí ngập trời! Yêu khí này Vương Lâm rất rõ ràng, chính là khí tức của Cổ Yêu!

Yêu khí ầm ầm từ trong cái khe trào ran, tràn ngập tinh không trong nháy mắt. Một luồng sương mù màu đỏ từ trong đó lan ra rất nhanh, trong nháy mắt liền chui vào thất khiếu của Tham Lang.

Những tiếng gào thét thống khổ từ trong miệng Tham Lang truyền ra. Toàn thân hắn nổi gân xanh, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, trong tiếng gầm nhẹ, quần áo vỡ vụng, lộ ra một bộ áo giáp đen ngòm!

Cùng lúc này thì ở phía sau, tinh không dường như nghịch chuyển. Một hư ảnh cả vạn trượng ầm ầm xuất hiện! Hư ảnh này là một đầu lang! Một yêu lang!

Yêu lang này xuất hiện trong tinh không liền khiến cho yêu khí trong tinh không tăng lên gấp bội. hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, lấy Tham Lang làm trung tâm, như sóng lớn tràn ra khắp phương viên ngàn vạn dặm bốn phía!

Trong vạn dặm, toàn bộ biến thành dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này xoay tròn phát ra tiếng động ầm ầm.

Giữa trung tâm của dòng xoáy, yêu lang toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ, nhất là hai mắt lại có màu tím, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sói tru!

Tiếng hú này kinh thiên động địa, khiến cho hết thảy sinh linh khi nghe thấy mà tâm thần rung động, dâng lên nổi sợ hãi từ tận sâu trong tâm hồn!

- Cổ Yêu!

Thần sắc Vương Lâm hơi ngưng trọng, dưới lực tấn công của yêu khí kia khiến cho hắn đang dung nhập thiên địa phải lộ ra thân ảnh. Ngay lúc thân ảnh hắn xuất hiện, đầu yêu lang kia lại gầm thét một lần nữa, cúi đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thân thể đột nhiên lao vọt ra!

Nó lao tới khiến Vương Lâm cảm thấy như một tinh cầu lao tới, lại cũng khiến cho dòng xoáy bốn phía do yêu khí hóa thành điên cuồng co rút, ngưng tụ lại, dường như khiến yêu lang biến thành một cái động không đáy!

Trong phạm vi mười vạn dặm, yêu khí không ngừng co rút lại, cuốn cả tinh không, hình thành một lực hút thật lớn. Dưới lực hút này, bất luận kẻ nào cũng khó có thể lui lại phía sau.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt. Yêu lang nọ mở miệng gầm thét một lần nữa, hướng về phía Vương Lâm cắn tới!

- Năm đó đoạt pháp bảo của ta, đáng chết! Hiện giờ lại tới cướp đoạt, đáng chết! Tham Lang ta từ khi tu đạo tới nay chưa từng bị người nào khi nhục như thế, ngươi đáng chết! Chết! Chết! Chết!

Tiếng nói chói tai của Tham Lang vang lên như điên cuồng.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hừ lạnh một cái, trong tích tắc khi yêu khí mười vạn dặm cuốn tới, trong cơ thể hắn lập tức có tiếng bang bang truyền ra, cả thân bành trướng, trong thời gian ngắn liền hóa thành lớn gần ngàn trượng, trở thành một Cổ Thần lục tinh!

Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm cấp tốc xoay tròn. Thân thể Vương Lâm lùi về phía sau một bước, tay phải giơ mạnh lên, dưới một tiếng gầm nhẹ

liền xuất hiện huyết quang ngập trời. Từ xa nhìn lại, dường như tay phải Vương Lâm đang cầm cả một thiên địa huyết quang.

Huyết quang kia phát ra ánh sáng chói mắt, dưới tay phải đang giơ cao của Vương Lâm hóa thành một thanh huyết kiếm lớn trăm trượng!

Cầm huyết kiếm trong tay, ngay trong khoảnh khắc khi yêu lang cắn tới còn cách hắn không tới mười trượng, tay phải Vương Lâm hung hăng chém xuống!

Huyết kiếm trăm trượng ầm ầm chém xuống, bên ngoài tuôn ra kiếm quang vạn trượng. Kiếm mang màu đỏ đậm như máu tươi, từ xa nhìn lại dường như Vương Lâm không phải cầm một thanh kiếm mà là một cái roi thật lớn, kéo dài, trực tiếp va chạm với yêu lang.

Trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, kiếm quang đỏ đậm rơi vào đầu yêu lang. Lập tức nó kêu lên một tiếng thảm thiết, bị kiếm mang thế như chẻ tre kia trực tiếp chém tan đầu, mở ra một cái rãnh rất sâu!

Kiếm mang kia nhanh chóng chém vào trong cái rãnh đó, khiến cái rãnh càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu, cuối cùng ầm một tiếng liền xuyên thấu qua cơ thể yêu lang! Một kiếm này chém yêu lang thành hai nửa!

Thân thể yêu lang bị chia làm hai, dưới lực lao tới lúc đầu giờ đây liền lao qua hai bên Vương Lâm, ở phía sau hắn phân tán ra, tiêu tan trong tinh không, chỉ còn lưu lại một tiếng rít gào không cam lòng vang vọng.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt như đuốc nhìn về phía Tham Lang. Ánh mắt Tham Lang lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng, trong tiếng thét chói tai liền lui lại phía sau, tay phải vung lên, không chút do dự xuất ra pháp bảo cực mạnh của hắn!

Đây là một pho tượng khắc gỗ bị tàn phá!

Ngay trong nháy mắt khi pho tượng khắc gỗ này xuất hiện, giọng nói bình tĩnh của Vương Lâm liền vang lên trong tinh không.

- Định!

Thân thể Tham Lang đột nhiên sững lại, không thể di động nửa điểm, vẻ hoảng sợ trong mắt lập tức bạo tăng.

- Không phải sợ! Trả lời ta vài vấn đề, ta sẽ không giết ngươi!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1287: Thân phận và lai lịch pho tượng

- Ta không ngờ lại bị hắn thi triển Định thân thuật cực kỳ bá đạo này!!

Trong lòng Tham Lang nổi lên sóng lớn, sự sợ hãi trong mắt tràn lan, chiếm toàn bộ hai mắt hắn.

- Khắc tinh này thật hèn hạ. Hắn đã có loại thần thông định thân này mà từ đầu không thèm sử dụng ngay, đợi ta xuất ra pháp bảo cực mạnh mới thi triển, chặt đứt hi vọng cuối cùng của ta!

Nguyên thần và nguyên lực trong cơ thể Tham Lang, thậm chí là cả thần thức cũng không thể di động nửa điểm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Lâm từ xa đi lại.

Pho tượng bị tàn phá kia không có bất cứ khí tức gì lan ra, lẳng lặng lơ lửng bên phải Tham Lang.

Thân thể Vương Lâm trong khi di động dần dần thu nhỏ lại. Hắn khi đứng trước người Tham Lang thì đã hóa thành một người bình thường, vẫn chưa thèm để ý tới Tham Lang mà vươn tay chụp một cái, cầm pho tượng bị tàn phá trong tay.

Thấy Vương Lâm lấy đi pháp bảo cực mạnh của mình, trong lòng Tham Lang giống như bị một thanh lợi kiếm xuyên qua rồi lại rút ra, liên tục cả

trăm, cả ngàn lần, vạn lần. Nỗi đau đớn kịch liệt khiến cho Tham Lang bị lửa giận công tâm, máu tươi trào ra khỏi miệng.

- Chỉ là chút bảo vật, Tham Lang tiền bối sẽ không hẹp hòi như vậy chứ. Năm đó tiền bối đã tặng tại hạ không ít pháp bảo, hôm nay gặp lại lại tiếp tục tặng. Vương Lâm ta lại không tiện bất kính, đành phải nhận vậy.

Vương Lâm nở nụ cười, trong lúc này chuyển ánh mắt rơi vào pho tượng bị tàn phá này quan sát kỹ.

Vừa nhìn lại, thần sắc Vương Lâm liền có biến hóa.

Pho tượng này thoạt nhìn rất tầm thường, bên ngoài lại có nhiều chỗ hư hỏng, trông tương đối quỷ dị, khắc một người.

Người này thoạt nhìn như trung niên, toàn thân mặc một bộ đạo sam lưu vân, tướng mạo tầm thường, nhưng từ trên người hắn lại mơ hồ lan ra một sự uy nghiêm nhè nhẹ, cũng không khiến người ta chấn động sợ hãi. Nhưng ánh mắt Vương Lâm khi vừa tiếp xúc với ánh mắt pho tượng này thì trong tích tắc, cả người hắn ầm ầm run lên!

Chính là run rẩy, run rẩy toàn thân!

Trước mắt Vương Lâm, tinh không trong nháy mắt sụp đổ, bị xé rách, có một luồng lực lượng không thể hình dung từ trong pho tượng bộc phát ra, theo hai mắt Vương Lâm trực tiếp nhảy vào trong tâm thần hắn.

Trong tai Vương Lâm, thiên địa ầm vang, dường như là cả lôi đình đều bị đánh tan! Dù là tinh không, thiên địa, hết thảy vạn vật tồn tại trong nháy mắt đều sụp đổ, hóa thành hư vô. Cũng trong hư vô này, Vương Lâm mất đi tâm thần, cả người bị cỗ lực lượng này đánh sâu vào, lâm vào mê mang.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mười năm, trăm năm, ngàn năm, mười vạn năm....

Cho tới một ngày Vương Lâm thấy trong tinh không vốn đã không còn tồn tại thiên địa tựa hồ xuất hiện một đại lục. Đại lục này vô biên vô hạn. Trong mơ hồ, Vương Lâm có cảm giác minh ngộ. Phạm vi của đại lục này đã vượt qua cả Thái Cổ Tinh Thần, vượt qua cả giới nội. Cho dù là hai giới hợp lại thì cũng còn xa mới có thể bằng một phần vạn của đại lục này!

Trong tâm thần đã xem xét tất cả, lúc này mọi thứ lại hóa thành một mảnh hư vô. Vương Lâm sững người, run lên, tỉnh lại.

Trong tinh không hay là phiến thiên địa này, Tham Lang trong mắt vẫn tỏa ra sự sợ hãi nồng đậm, bị Định thân thuật khiến không thể di động.

Vương Lâm trầm mặc.

Vô luận là hắn đắm chìm trong trạng thái kỳ dị kia bao nhiêu năm, thực tế là đã tỉnh lại trong một khắc. Vương Lâm hiểu rõ, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Nếu nói chính xác ra thì thời gian đó chỉ trong tích tắc khi hai mắt hắn tiếp xúc với pho tượng mà thôi!

- Chỉ là ảo giác...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ phức tạp. Hắn không muốn nghĩ thêm, nhưng cảnh tượng vừa chứng kiến trong tâm thần lại in dấu trong lòng hắn, cả đời này không thể tiêu tan, càng không thể quên nổi.

- Thứ...thứ này là thứ gì...

Ánh mắt Vương Lâm lại một lần nữa rơi lên người pho tượng. Lần thứ hai nhìn lại, cảm thụ lại hoàn toàn bất đồng với lần đầu, chỉ thấy mọi việc như bình thường. Giờ phút này pho tượng lộ ra uy nghiêm khó có thể hình dung được!

Uy nghiêm này có thể khiến tất cả tu sĩ trước mắt mặt trở thành kiến hôi! Cho dù là cả thiên địa thì trước mặt nó cũng phải khuất phục! Thậm chí

Vương Lâm có thể mơ hồ cảm thụ, chỉ sợ là tu sĩ bước thứ ba ở trước mặt pho tượng này cũng phải run rẩy!

- Hắn rốt cục là ai...

Vương Lâm trầm mặc.

Cả đời hắn đã gặp rất nhiều pho tượng. Trước nay chỉ có pho tượng Thanh Lâm trong vùng đất Yêu Linh là khiến cho hắn rung động nhất, có thể khiến cho người nhìn nó tâm thần như muốn sụp đổ. Chỉ là nếu so sánh với pho tượng trước mặt này thì tuy cái cảm giác tâm thần sụp đổ không dày nhưng Vương Lâm lại mơ hồ cảm thấy, trước pho tượng này thì Thanh Lâm cũng chỉ như một con kiến hôi.

Pho tượng khắc một người nam tử trung niên bình thường. Nam tử này đang ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh, không buồn không vui, vẻ mặt không thể hiện gì.

- Pho tượng này ngươi lấy được từ nơi nào!

Vương Lâm thủy chung vẫn nhìn pho tượng này, không nhìn về phía Tham Lang, chậm rãi mở miệng.

Trong lúc nói chuyện, tay phải hắn vung lên, khiến cho Định thân thuật trên người Tham Lang hơi lỏng ra một chút, có thể nói chuyện.

- Ở trong một khu mộ.

Tham Lang trầm mặc chỉ trong chốc lát, trong lòng thầm than, mở miệng nói.

- Muốn vào Thái Cổ Tinh Thần thì phải phá vỡ Phong Giới Đại Trận. Với tu vi của ngươi quyết không có khả năng mở được trận pháp này. Ngươi làm sao tiến vào được nơi này?

Tiếng nói của Vương Lâm lạnh như băng, ẩn chứa một tia hàn ý, xâm nhập trong tâm thần Tham Lang khiến thân thể hắn run lên.

- Cũng là ở khu mộ đó...tất cả pháp bảo của ta: Phù Kinh Kiếm, Cốt bi, Vụ Ma Thương, Thiên Hoàng Lô, còn có cả Vạn Cổ Mộc Linh, Cổ Tức Diệp và Ma hồn bình đều là lấy được từ cổ mộ đó.

Tham Lang thấp giọng nói, bỏ qua mọi phản kháng. Hắn hiểu rõ rằng nếu mình nói thật thì có lẽ còn có thể giữ mạng. Nếu không nói thì trước mặt hạng người sát khí ngập trời này tuyệt hắn sẽ không nương tay. Thậm chí nếu để đối phương nghi ngờ, thi triển sưu thần thuật thì bản thân mình dù không chết cũng trở thành ngu ngốc.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn về phía Tham Lang, chậm rãi nói:

- Cổ mộ gì! Kể lại chi tiết một chút, chớ để ta phải sưu hồn ngươi!

Tham Lang không dám giấu diếm, vội vàng thấp giọng mở miệng.

- Năm đó ta từ chỗ Vọng Nguyệt bỏ chạy không chết mà ẩn thế ở trong một tu chân tinh hoang phế tại La Thiên Tinh Vực, tránh né sự đuổi giết của ngươi, toàn lực chữa thương.

Rất lâu sau đó, ta nghĩ ngươi sẽ không đuổi theo, có lẽ là ngươi còn cho rằng ta đã chết, liền an tâm ở trên tu chân tinh đó nghỉ ngơi lấy sức. Cho tới khi toàn bộ thương thế của ta hoàn toàn hồi phục thì ta mới rời khỏi nơi này.

Lúc đó ngươi đã không còn ở La Thiên Tinh Vực. Cả La Thiên Tinh Vực cực kỳ trống trải, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều đã đi Liên Minh Tinh Vực, triển khai chém giết, cho nên ta cũng có cơ hội.

Cả đoạn đường đi ta đều an toàn, đang tự hỏi không biết có nên trở lại Liên Minh Tinh Vực hay không. Hơn nữa năm đó sau khi Vọng Nguyệt nuốt ta thì toàn thân, kể cả nguyên thần đều bị dính hơi thối không thể xua tan, từ rất xa người ta đã ngửi thấy, khiến cho ta cũng không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy ta liền chu du trong tinh không, tìm phương pháp làm tiêu tan mùi thối trên cơ thể. Một năm nọ ta ở bên bờ La Thiên Tinh Vực, mơ hồ phát hiện hàng rào của giới nội, lại thấy một dòng xoáy kỳ dị.

Dòng xoáy nọ xuất hiện rất đột ngột, dường như là trực tiếp hiện ra trước mặt ta vậy. Chuyện như thế ta cũng cảm thấy bất ngờ. Cả đời này ta gặp còn nhiều chuyện cổ quái hơn nhiều. Thậm chí năm đó khi Kết Đan, đang chém giết với người khác, sắp không địch lại được hắn thì Đại đỉnh Na di từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đụng chết đối phương....

Vương Lâm nhướng mày, mở miệng nói:

- Nói vào trọng điểm đi! Thân thể Tham Lang run lên, vội vàng nói:

- Dòng chảy kia vừa xuất hiện, trong tâm thần ta liền có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt. Loại cảm giác này cả đời ta chưa bao giờ cảm thấy mãnh liệt như vậy. Dù là năm đó đại đỉnh đập,chết địch thủ rơi xuống trước mặt ta cũng không có cảm giác mãnh liệt như vậy. Dù là lần đầu ta gặp Vọng Nguyệt cũng không....

Hắn vừa nói tới đây liền thấy Vương Lâm nhíu mày lần nữa, trong lòng lạnh ngắt, vội vàng không nói nhảm nữa mà nói thẳng ra:

- Ta không chút do dự nhảy vào trong dòng xoáy nọ. Vừa đi vào thì dòng xoáy này liền tiêu tan. Từ lúc nó xuất hiện tới lúc tiêu tan không đầy ba

hơi thở.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, dần dần trở nên lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Tham Lang, từ từ mở miệng:

- Nghe như là dòng xoáy này đặc biệt mở ra vì ngươi.

Sắc mặt Tham Lang đại biến, vội vàng mở miệng nói:

- Ta không nói dối. Những lời này hoàn toàn là từ tâm can. Ta biết loại chuyện này có lẽ ngươi không tin, nhưng sự thật là như thế. Những chuyện như thế này không chỉ phát sinh với ta một lần!

Tám tuổi ta ở ngoài thôn chơi đùa cũng có thể nhặt được Hoàng Tinh. Rơi xuống sườn núi cũng có thể tìm được Chu quả. Rồi cả Thái cổ lôi long, cùng người ta chém giết thì Đại đỉnh Na di từ trên trời giáng xuống. Người khác muốn đi Vũ Tiên Giới phải cướp đoạt Vũ đỉnh, ta thì đang phi hành, Vũ đỉnh tự động bay tới trước mặt.

Người khác tiến vào tiên giới phải cẩn thận tìm Tiên kiếm ngọc mà cũng chỉ có rất ít. Ta lần đầu đi vào liền được truyền tống ngay tới một động phủ của tiên vương....

Còn có một nơi di tích thượng cổ ở Liên Minh Tinh Vực năm đó, người khác rất khó tìm được cửa vào. Ta vừa đi ba bước đã được truyền tống vào trong....

Tham Lang sợ Vương Lâm không tin. Nếu điều này là nói dối thì thôi, nhưng mà Tham Lang biết, tất cả những gì mình kể đều là sự thật.

Có đôi khi chính bản thân hắn cũng cảm thấy rất khó tin.

- Ngươi tiếp tục nói đi. Sau khi tiến vào dòng xoáy, ngươi thấy gì.

Vương Lâm cắt lời Tham Lang, mở miệng nói.

- Trong dòng xoáy kia dường như là một thế giới khác, cực kỳ hỗn loạn, lại cũng có không gian loạn lưu tràn ngập, chỉ hơi đi nhầm một bước là rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nơi này có vô số cự thạch trôi nổi, vờn quanh bốn phía, ở chỗ sâu nhất còn có một mảnh sương mù bao phủ, không thấy rõ ràng.

Ta ở trong đó không tìm được đường ra, bị vây mấy trăm năm. Nơi đó tử khí rất đậm, mà theo quan sát của ta thì hình như nơi đó là một phần mộ!

Thậm chí ở đó trên một tảng đá ta còn tìm thấy một cái đầu lâu. Cái đầu lâu này vô cùng khổng lồ, ước chừng trăm trượng, cực kỳ dữ tợn, ở mi

tâm của hắn còn có tinh điểm... Thiên Hoàng Lô cũng được ta phát hiện ở đó. Lúc ấy trong lò còn có hương thơm tỏa ra....Dường như là đang tế bái vậy.

Càng đi sâu vào trong ta dần dần phát hiện ra bên trong có càng nhiều đầu lâu, toàn bộ đều lộ ra oán khí nồng đậm và vẻ không cam lòng, trong đó còn có một số đầu lâu có một sừng hoặc hai sừng! Mà một bộ phận trong đó trước mặt có đặt pháp bảo! Ánh mắt Tham Lang lộ vẻ nhớ lại, mơ hồ có cả vẻ sợ hãi.

- Pháp bảo này của ta trừ pho tượng và Vạn Cố Mộc Linh đều là lấy được ở trước những đầu lâu này. Chẳng qua thời gian mấy năm ta đều ở phía ngoại vi cẩn thận na di, không dám tiến vào bên trọng, lại càng không hiểu bên trong đó có gì.

Cho tới một ngày ta di động giữa hai tảng cự thạch thì gặp phải một lượng lớn không gian loạn lưu, nếu bị cuốn vào thì với tu vi của ta hẳn là phải chết. Dưới nguy cơ ta liền vội vàng lui lại phía sau, bước vào chỗ sâu bên trong.

Sau khi tiến vào bên bờ của nơi này, ta liền lập tức cảm nhận được những tiếng kêu thê lương từ bốn phương tám hướng điên cuồng truyền tới. Tiếng kêu đó rơi vào tai khiến cho thân thể ta run rẩy, run rẩy từ tận linh hồn.

Ta không dám đi loạn ở nơi này, cho tới mấy năm sau mới cũng không có can đảm, muốn rời khỏi nơi này. Trở lại bên ngoài, ta mơ hồ cảm thấy

chỗ sâu bên trong không phải nơi ta có thể tiến vào. Nếu ta tiếp tục tiến vào thì hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng ngay lúc ta cẩn thận nghĩ tới việc rời đi thì lại bị một cơn gió lốc lớn đánh tới, trọng thương hôn mê đi. Tới khi ta tỉnh lại thì đã ở trong một khu rừng rậm khô héo.

Khu rừng rậm này quá lớn, liếc mắt nhìn không thấy tận cùng, dù là thần thức tản ra thì cũng không thể bao phủ toàn bộ. Mà nhìn cây cối trước mắt thì đều đã chết khô, không có một cái lá nào.

Ta sợ hãi tiến tới, cũng không biết là đi đã bao nhiêu năm, đột nhiên ta thấy được một cây đại thụ duy nhất chưa hoàn toàn khô héo. Trên cây đại thụ đó có một cái lá cây khô vàng. Đây là cái lá cây đầu tiên ta nhìn thấy ở nơi này! Cái lá đó sau đó bị ta lấy đi, cùng với cây đại thụ chưa khô héo đặt vào trong túi trữ vật.

Ta không biết là khu rừng rậm này rốt cục là địa phương thần bí nào, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước. Dần dần ta cảm giác tựa hồ như đã trải qua cả trăm ngàn năm. Càng tiến về phía trước thì sự khô héo lại càng nghiêm trọng, tới cuối cùng dường nhưng nơi này chỉ chạm vào là hóa thành tro bụi....

Cho tới một ngày ta đi tới được trung tâm khu rừng rậm này, ở đó ta thấy được một pho tượng. Trong nháy mắt khi ta nhìn thấy pho tượng này, ta mơ hồ có cảm giác, có lẽ bởi vì pho tượng này mà cả khu rừng rậm vô biên vô hạn đều bị héo rũ và tử vong.

Ta cảm thấy pho tượng này nhất định là một bảo bối vì thế liền đem đi. Ngay trong nháy mắt khi chạm vào nó, lập tức trước người ta liền xuất hiện một dòng xoáy. Dòng xoáy này cùng với cái mà ta tiến vào giống hệt nhau. Ta mừng như điên, không chút do dự lập tức nhảy vào trong dòng xoáy.

Sau ta khi xuất hiện thì đã ở một mảnh tinh vực xa lạ, về sau ta mới biết nơi này chính là ngoài Phong Giới Đại Trận...

Tham Lang nói xong liền nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm chau mày, đôi mắt lộ vẻ suy tư.

Trong ánh mắt Tham Lang lóe lên tia sáng không thể tra xét được. Hắn từ khi nói xong một nửa đã thấy thân thể không còn bị hạn chế nữa. Hình như thời gian có hiệu lực của Định thân thuật đã trôi qua.

Giờ phút này trong nháy mắt khi Vương Lâm trầm tư, trong lòng Tham Lang cực kỳ khẩn trương nhưng lại chậm rãi lui về phía sau, sau đó lao mạnh đi, bỏ chạy. Nhưng trong nháy mắt khi thân thể hắn lao ra thì Vương Lâm lại tùy ý giơ tay phải lên chụp một cái.

Nhất thời Tham Lang liền kêu lên một tiếng bi thảm, thân thể dường như bị cách không bắt lấy, bay về phía tay phải Vương Lâm. Mắt thấy thiên

linh sắp sửa bị Vương Lâm chụp phải thì từng luồng lực hút kỳ dị từ trong lòng bàn tay Vương Lâm truyền sâu vào trong đầu Tham Lang.

Sự sợ hãi như hồng thủy bao trùm Tham Lang. Hắn thê lương hét lên:

- Ngươi đã đáp ứng không giết ta rồi!!!

Hắn vừa nói lời này thì đột nhiên tay phải Vương Lâm rơi vào thiên linh của hắn, thần thức ầm ầm truyền ra, tiến vào trong nguyên thần hắn tra xét trí nhớ!

Cùng lúc đó, dưới thần thức mênh mông của Vương Lâm, lôi đình ầm ầm giáng xuống. Tia chớp lóe lên quanh quẩn trong tinh không, ngưng tụ vào tay phải Vương Lâm, chui vào trong nguyên thần của Tham Lang.

Lấy bổn nguyên lực lôi đình của Vương Lâm thì đã có thể một lần quét kỹ càng một lượt ký ức của Tham Lang.

Thân thể Tham Lang run rẩy, chỉ trong chốc lát mồ hôi ướt nhẹp. Nhưng cũng chính trong lúc này, tay phải Vương Lâm vung lên, ném Tham Lang ra xa.

- Ta cũng không lấy không pháp bảo của ngươi, ngươi đi đi!

Sắc mặt Tham Lang trắng bệch, lập tức cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một đạo cầu vồng vội vàng lóe lên, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng hắn.

Trong tinh không, ánh mắt Tham Lang lộ vẻ khiếp sợ sau khi chết hụt, lại còn tràn ngập ủy khuất.

Đây là lần thứ hai ta bị hắn đoạt pháp bảo. Ta thề suốt đời này sẽ không để chuyện này phát sinh lần thứ ba!! Lúc này pháp bảo đã mất sạch, mà ở vùng đất Điên Lạc này quá mức nguy hiểm. Ta phải nhanh chóng trở về động phủ lấy những vật còn lại, rời khỏi vùng đất Điên Lạc!

Tham Lang vừa bỏ chạy, vẻ ủy khuất càng nồng đậm, sau khi đổi hướng đi vô số lần, xác định Vương Lâm không đuổi theo, thân thể liền nhoáng lên, biến mất hoàn toàn.

Khi hắn xuất hiện thì đã ở trên một tu chân tinh. Hắn vừa hiện thân liền bay thẳng tới một ngọn núi, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng lao vào trong ngọn núi, tay áo vung lên. Ngọn núi liền truyền ra tiếng ầm ầm, xuất hiện một đạo khe hở.

Tham Lang không chút do dự tiến vào. Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn tiến vào động phủ thì thân thể sững lại, một luồng hơi thối từ bên trong cái khe truyền ra, áp vào mặt hắn suýt nữa khiến hắn ngất xỉu.

- Sao lại thối như vậy....

Tham Lang vừa mắng, đột nhiên ngẩn ra, kêu lên sửng sốt. Hắn vội vàng đưa tay lên chóp mũi, cẩn thận hít hà, sau đó lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Mùi thối trên người ta đã không còn!!! Ngay cả khứu giác cũng khôi phục bình thường. Mùi thối vốn từ trong phủ tạng, ta đã quen, căn bản là không thể ngửi được!

Ánh mắt Tham Lang lộ vẻ vui mừng. Mấy trăm năm qua hắn đã luôn mơ tới việc giải quyết được hơi thối trên người. Sau khi gặp phải Vương Lâm, mất đi cơ hội đoạt thi thể bọ cạp vạn cổ, vốn đã tuyệt vọng nhưng lúc này không ngờ lại có thể loại bỏ được mùi thối trên cơ thể!

- Ta cũng không lấy không pháp bảo của ngươi....

Tham Lang lập tức nhớ lại lời nói trước khi đi của Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ phức tạp. Bỏ qua cho Tham Lang xong, Vương Lâm xoay người cất bước, trở tu chân tinh của Ám Hạt Tộc. Tham Lang không ngại cách trở giữa giới nội và giới ngoại, tới tận Thái Cổ Tinh Thần này chờ mình, đem pháp bảo tới giao cho mình. Hơn nữa còn có niềm vui khi tha hương gặp lại cố tri khiến cho Vương Lâm không thể ra tay giết hắn.

- Tham Lang này đúng là phúc tinh của ta, không thể giết, phải thả ra. Ta còn rất chờ mong gặp được hắn lần thứ ba. Đến lúc đó không chừng lại có thêm một ít pháp bảo nữa!

Vương Lâm mĩm cười, lắc đầu liền xuất hiện trên tu chân tinh của Ám Hạt Tộc.

Gần một ngàn tu sĩ của Vân Độn tộc lúc này không dám rời đi, vẫn đang ở đây chờ đợi.

Chung Đại Hồng vừa hưng phấn, khí thế cao ngất trời chỉ vào mấy tu sĩ Vân Độn tộc đang chữa thương cho mình, nằm nghiêng ở đó không ngừng hừ lạnh.

Mỗi một tiếng hừ lạnh này khiến cho đám người này đều run rẩy tâm thần.

Ánh mắt họ nhìn về phía Chung Đại Hồng đều lộ vẻ kính sợ. Bọn họ không phải sợ Chung Đại Hồng mà sợ chủ nhân của Chung Đại Hồng! Nhất là tộc trưởng khi thấy ngọc bội của Vương Lâm thì ánh mắt cũng như lời nói đều lộ ra cho mọi người biết được là lần này đã trêu chọc phải người không thể chọc, sợ là đại họa tới nơi rồi.

Ám Hạt Tộc bị đuổi tản ra ngoài hiện giờ cũng được Vân Độn tộc cung kính mời trở về, lại cũng được xuất ra đan dược trị thương. Thậm chí

ngay cả lão giả họ Chương đi theo Chung Đại Hồng cũng được mời về.

- Sớm biết thế này thì lúc đầu cần gì làm vậy! Hừ, lão phu đã nói từ sớm rồi, ngươi lại mãi không chịu tin! Con mắt như thế thì giữ lại làm cái gì chứ?

Phía sau Chung Đại Hồng có hai nữ tu của Vân Độn tộc đã xoa bóp cho hắn. Thần sắc hắn rất thoải mái, giọng nói cuồng ngạo.

- Không phải là lão phu xem thường các người. Tu vi của các người thì chủ nhân của ta chẳng thèm coi vào đâu, chỉ một chưởng là đủ khiến các người bay tất, chẳng khác gì giết một đám kiến hôi!!

Chung Đại Hồng ngẩng đầu, khinh thường giáo huấn.

Tu sĩ Vân Độn tộc bốn phía liên tục gật đầu vâng dạ. Mặc dù người này có hơi cao ngạo nhưng mà toàn tộc đang đứng trước đại họa, không dám phản bác.

Tộc trưởng Vân Độn tộc và mấy trưởng lão đều cung kính đứng bên cạnh Chung Đại Hồng, vẻ mặt đầy nụ cười a dua, không ngừng gật đầu.

- Xin đại nhân thứ lỗi cho. Ta thật sự không biết thân phận của đại nhân. Xin ngài hãy nói giúp cho chúng ta. Sau này tiểu nhân còn xin dâng lên

hậu lễ.

Tộc trưởng Vân Độn tộc trong lòng khô sở. Tu vi của hắn rõ ràng cao hơn đối phương rất nhiều, một ngón tay cũng có thể giết đối phương tới trăm ngàn lần nhưng lúc này lại phải cẩn thận hầu hạ hắn.

Chung Đại Hồng được nữ tu phía sau xoa bóp rất thoải mái, kiêu ngạo nói:

- Nếu biết sai rồi thì ta cũng cho các người cơ hội sửa sai, nhưng mà....

Tộc trưởng Vân Độn tộc vội vàng tiếng tới vài bước, tay phải lật lên, xuất ra một chiếc bình ngọc, trong mắt hiện lên một tia đau lòng không nỡ nhưng cắn răng vội vàng đưa ra.

- Một chút tấm lòng nho nhỏ, xin đại nhân nhận lấy.

Chung Đại Hồng cầm lấy mở ra, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, thu lại, ho một tiếng, kiêu ngạo nói:

- Lão phu sẽ thử xem.

Đúng lúc này thì trên bầu trời có sóng gợn quanh quẩn, thân ảnh của Vương Lâm từ trong đó bước ra. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, thần sắc Chung Đại Hồng lập tức biến đổi, đứng vọt dậy, sợ rằng động tác chậm chạp, đẩy nữ tu phía sau ra, vẻ mặt a dua nói:

- Cung nghênh chủ nhân khải hoàn trở về. Chung Đại Hồng mấy ngày nay không được gặp người, không được nghe lời nói của người, ngay cả nhập định cũng không nổi, luôn luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, mỗi lần đều muốn hô tên chủ nhân một trăm lần mới có thể nhập định. Nhưng dù là vậy cũng không thể thể hiện sự nhớ nhung trong lòng tiểu nhân đối với chủ nhân. Chỉ có nhìn thấy chủ nhân, ở bên cạnh chủ nhân thì trong lòng tiểu nhân mới yên tĩnh lại.

Chung Đại Hồng bước lên phía trước, ngẩng đầu thi triển thần công vô địch, lại càng cẩn thận sợ ngôn ngữ của mình quá khoa trương sẽ khiến Vương Lâm không hài lòng.

Giờ phút này vẻ cao ngạo của hắn đã không còn, thay thế bằng một vẻ a dua không ngừng. Tu sĩ Vân Độn tộc lần đầu tiên được thấy cảnh tượng như vậy. Cả đám người lập tức trợn mắt há mồm, ngay cả tộc trưởng Vân Độn tộc vừa mới tặng hậu lễ cũng hơi sửng sốt. Hắn không thể tưởng tượng nổi một người trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể biến hóa tới tương phản như thế.

- Mau tránh hết ra, đừng đứng ở đó cản đường chủ nhân của Tư Mặc Tử. (có lẽ ở đây DG nhầm)

Chung Đại Hồng đi phía trước Vương Lâm, đẩy mấy tu sĩ Vân Độn tộc ra, lại càng đẩy tộc trưởng Vân Độn tộc ra, dường như đã quên mất vẻ mặt vui mừng khi nhận hậu lễ của hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1288: Lừa đảo

Vân Độn tộc cuối cùng cũng không thể rời khỏi tu chân tinh này. Không có sự đồng ý của Vương Lâm, bọn họ không dám.

Mà Vương Lâm sau khi trở về liền lập tức thi triển thần thông, tạo ra một tòa động phủ khổng lồ, sau đó bắt đầu bế quan. Bên ngoài động phủ có nhiều tầng cấm chế, khiến trong trong phạm vi mấy trăm dặm không có bất cứ tu sĩ nào có thể bước vào nửa bước.

Bên ngoài mấy trăm dặm động phủ của Vương Lâm, địa vị của Ám Hạt Tộc tất nhiên là cao nhất, chiếm một khu vực, Vân Độn tộc bất đắc dĩ chỉ còn cách tìm một nơi khác ở tạm.

Chung Đại Hồng cực kỳ kiêu ngạo, bước vào chỗ của hai tộc như chỗ không người, trong thời gian này vui vẻ vô cùng. Cái loại cảm giác được người khác luôn luôn quan tâm này khi hắn ở Thiểm Lôi tộc chưa từng được hưởng.

Trong động phủ, Vương Lâm ngồi khoanh chân, hai mắt lộ vẻ trầm tư. Hắn lúc trước ở Long Giáp Tộc đã được sứ giả của đại đế nói qua, sau ba tháng sẽ là một ngày cực kỳ trọng yếu của vùng đất Điên Lạc - Chính là ngày tuyển chọn trường lão Lạc Sinh hội một lần nữa.

Có lẽ thân phận của nhưng người hiện nay, có người còn giữ được, có người sẽ bị thay thế. Chẳng qua việc này Vương Lâm cũng không quan tâm, không có quan hệ với hắn. Hắn để ý tới chính là Hỏa Tước tộc, làm thế nào để có thể thông qua lần tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh hội lần này mà đạt được mục đích.

- Mồi đã tung ra rồi...

Hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nhắm mắt lại, thần thức yên lặng tản ra, cảm thụ trong cõi mơ hồ có một sự liên lạc kỳ dị. Dần dần thần thức của hắn dường như dung nhập vào trong thiên địa, trở thành một bộ phận của thiên địa.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm chậm rãi mở mắt ra. Một tia khí tức quen thuộc tựa hồ từ trong tinh không xa xôi, không biết từ nơi nào, càng ngày càng đi xa.

Ở bên ngoài vùng đất Điên Lạc, trong tinh vực Lạo Hắc tinh, ba tộc nhân của Hỏa Tước tộc đang bay vút đi. Giữa ba người chính là nam tử năm đó, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, vừa đi vừa chạm tay vào mi tâm, hai mắt lóa lên ánh sáng kỳ dị.

- Trưởng lão để ta đưa thứ máu trong đan dược đó về tộc nghiên cứu. Việc này đối với tộc ta cực kỳ trọng yếu, tuyệt đối không thể có sai lầm. Nếu như trưởng lão phân tích đúng thì tộc trưởng và các đại trưởng lão sau khi nhìn thấy thứ máu này tất nhiên sẽ đưa ra mệnh lệnh.

Ánh mắt nam tử lộ vẻ kiên định, cùng với hai người bên cạnh tăng tốc, nhanh chóng biến mất ở nơi xa.

Vương Lâm mở hai mắt, thần thức tiêu tan, khóe miệng lộ nụ cười lạnh. Máu trong hồn đan kia ẩn chứa nhiệt độ cực cao, có một tia khí tức của bổn nguyên, trừ máu của bản thân hắn ra thì không có thứ gì có thể thay thế.

Cho nên hắn có thể dựa vào sự liên lạc giữa máu huyết mà ở giữa khoảng cách tinh vực vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí đại khái.

- Máu có một tia bổn nguyên kia sau khi đưa về Hỏa Tước tộc chắc chắn sẽ gây lên sóng gió. Đến lúc đó phối hợp với kế hoạch của ta thì việc thu được hỏa bổn nguyên của Hỏa Tước tộc hắn sẽ thành!

Lúc này nếu máu đã được mang đi, vậy thì nên triển khai bước thứ hai rồi...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ vẻ âm u, tay phải giơ lên vung một cái. Lập tức trước mặt hắn mở ra một khe không gian.

Khe không gian kia vừa mở ra, lập tức có tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Tiếng kêu kia thê lương tới mức khiến cho tâm thần run lên.

- Hứa gia gia, tiểu Bưu sai rồi, thật sự sai rồi, cầu mong Hứu gia gia tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân từ nay về sau không dám nữa, a!!

Một tiếng hét thảm lại truyền ra, kèm theo là tiếng cười dâm dâm của Hứa Lập Quốc.

- Rơi vào tay Hứa gia gia nhà ngươi cũng là người may mắn. Hứa gia gia nhà ngươi cô độc đã mấy ngàn năm nay rồi, tuyệt đối sẽ không giết ngươi đâu, nhất định sẽ thương hương tiếc ngọc. Kim Bưu tiểu bảo bối, ngươi yên tâm đi. Hứa gia gia sẽ không khiến ngươi đau đớn đâu....

Tiếng kêu thảm thiết kia lại vang lên liên tiếp, bi thảm vô cùng....

Vương Lâm cau mày, ho khẽ một tiếng. Tiếng động này rơi vào trong không gian trữ vật khiến cho trong đó đột nhiên lặng ngắt như tờ. Ngay sau đó tiếng nói vui mừng và sợ hãi của Hứa Lập Quốc vang vọng thiên địa, cả người hóa thành một đạo ô quang từ trong không gian trữ vật lao ra.

Trên tay Hứa Lập Quốc còn mang theo một người. Quần áo người này bị tàn phá, cứ như là vừa bị cường bạo vậy, thần sắc cực kỳ tiều tụy, đôi mắt cũng lộ vẻ hoảng sợ, bị Hứa Lập Quốc nắm trong tay, xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Chủ nhân, có chuyện gì cần làm sao? Người yên tâm, Tiểu Hứa Tử lần này nhất định làm tốt, không để giống như chuyện Thiểm Lôi tộc.

Hứa Lập Quốc ném Kim Bưu sang một bên, xoa tay cuống quít cam đoan.

Vương Lâm vẫn không nhìn Hứa Lập Quốc mà nhìn vào Kim Bưu bên cạnh. Kim Bưu bị ánh mắt Vương Lâm đảo qua, thân thể lập tức ầm ầm run rẩy, trong nội tâm tràn ngập sự sợ hãi không thể hình dung. Hắn sau khi bị ném vào không gian trữ vật, cả ngày bị Hứa Lập Quốc nọ hành hạ, chịu đủ mọi khổ sở, lại càng bởi vì sự ác độc của Hứa Lập Quốc mà khiến cho mỗi khi nghĩ tới khiến hắn cảm thấy như một cơn ác mộng.

- Kim Bưu Tử....ngươi cũng biết lỗi sao?

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Lời nói này rơi vào tai Kim Bưu khiến hắn run rẩy kịch liệt hơn, phịch một tiếng liền quỳ xuống mặt đất, nước mắt ròng ròng mà nói:

- Thượng tiên...tiểu nhân biết lỗi rồi, biết lỗi rồi. Mong thượng tiên cho tiểu nhân một cơ hội sửa sai. Sau này tiểu nhân không bao giờ dám đi lừa gạt người khác nữa...

Vương Lâm khoanh chân, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ lên gối, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn Lưu Kim Bưu, trầm giọng nói:

- Nói cho ta biết, nếu như không có ngọc bội kia thì ngươi làm sao có thể lừa gạt người ta?

Lưu Kim Bưu lau nước mắt, thần sắc tràn ngập hối lỗi, vội vàng nói:

- Thượng tiên, thuật lừa gạt của tiểu nhân đều dựa vào ngọc bội đó mới có thể hành động được. Hiện giờ ngọc bội đã bị thượng tiên thu rồi, tiểu nhân không thể lừa gạt được ai nữa, cầu mong thượng tiên bỏ qua cho tiểu nhân, thả cho tiểu nhân đi. Tiểu nhân tuyệt đối không thể lừa gạt ai nữa rồi....

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, gật đầu, chậm rãi mở miệng nói:

- Nếu không có thuật lừa gạt thì lưu lại mạng ngươi cũng không cần thiết nữa.

Vẻ mặt Lưu Kim Bưu lộ ra vẻ vui mừng nhưng rất nhanh liền biến thành sửng sốt. Khi hiểu ra ý tứ của Vương Lâm, thần sắc hắn đại biến. Nhất là khi thấy hàn quang trong mắt Vương Lâm, thân thể hắn lại càng run lên, vội vàng cao giọng van xin:

- Thượng tiên hiểu lầm rồi!!! Thượng tiên hiểu lầm rồi!! Tiểu nhân nói sai rồi. Dù là không có ngọc bội kia thì thuật lừa gạt của tiểu nhân cũng kinh thiên động địa, đưa mắt khắp Vân Hải tinh vực không người nào có thể sánh bằng. Tiểu nhân đã sớm nghĩ là không nên quá mức ỷ lại vào ngọc bội đó, cho nên bình thường không phải vạn bất đắc dĩ thì cũng không sử dụng ngọc bội, đều là tự mình lừa gạt. Cứ luyện tập thường xuyên như vậy, lúc này đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi!!!

- Hả? Như ngươi nói thế thì ngươi có giải thích gì về thuật lừa gạt?

Ngón trỏ tay phải Vương Lâm vẫn gõ lên đầu gối như trước, lời nói bình thản. Nhưng động tác này rơi vào trong mắt Lưu Kim Bưu thì khiến tâm thần hắn như nhảy lên theo ngón tay của Vương Lâm.

- Thuật lừa gạt nói trắng ra chính là phải sắp đặt kỳ lưỡng, lợi dụng tất cả thủ đoạn. Chỉ cần người khác tin tưởng hoặc hiểu lầm, thậm chí là thành kiến cũng có thể đạt được mục đích.

Trong thủ đoạn còn phải ngụy trang, thậm chí có thể khiến bản thân hoàn toàn tin tưởng những gì mình nói, sau đó mới có thể khiến người khác tin tưởng!

Lưu Kim Bưu cẩn thận giải thích, sau đó ngẩng đầu nhìn thần sắc Vương Lâm. Thấy Vương Lâm hơi hơi gật đầu, trong lòng hắn mới nhẹ nhàng hơn một chút.

- Thuật lừa gạt tiểu nhân nghiên cứu chia làm ba cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất chính là lừa gạt người khác. Cảnh giới thứ hai là lừa gạt chính mình. Cảnh giới thứ ba đã đạt tới trình độ tương đối cao, sau khi hiểu được thì nhìn núi là núi nhưng lại không phải là núi, phản phác quy chân, lại trở về cảnh giới ban đầu là lừa gạt người khác!

Nói về ba cảnh giới này thì có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế trong cuộc sống của những kẻ lừa gạt chúng ta hầu hết đều kẹt tại cảnh giới thứ nhất. Nói thẳng ra họ chính mình còn không tin, lừa gạt cũng chỉ để lừa gạt, thật sự không có chút thành tựu!

Lưu Kim Bưu hoàn toàn trầm tĩnh, nhưng nói năng vẫn cẩn thận như trước.

- Chỉ có sau khi đạt tới cảnh giới nhất định rồi thì đối với chuyện lừa gạt mới có minh ngộ, tự nhiên mà tiến vào cảnh giới thứ hai - Lừa gạt chính mình! Lợi dụng tất cả các phương pháp, tất cả kinh nghiệm trong cuộc sống, lúc nào cũng tự lừa gạt bản thân, chậm rãi khiến mình tin tưởng. Do đó. thuật lừa gạt đã khá thành công!

Lưu Kim Bưu hít sâu một hơi, tựa hồ quên đi hoàn cảnh của mình, thần sắc lộ vẻ nghiêm túc!

- Trong những người đồng thế hệ của tiểu nhân, người có thể đạt tới cảnh giới thứ hai này không phải là không có. Lão phu mất mấy năm nay hành tẩu thiên địa cũng gặp qua không ít đồng đạo. Mỗi lần gặp nhau đều tiến hành luận đạo một phen, cùng nhau ấn chứng, cùng nhau cảm ngộ.

Nhưng khi thấy những người này dù là đang ở cảnh giới thứ hai đều không dám xâm nhập quá sâu. Dù sao những người ở cảnh giới thứ hai, đối với chúng ta mà nói cũng cực kỳ nguy hiểm! Loại nguy hiểm này là do tự bản thân mình, tự mình lừa gạt mình nên rất dễ bị lạc lối, đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế được, hoặc trở thành quân tử, hoặc trở thành tiểu nhân, lại cũng có thể trở thành người điên!

Cũng có một số người thì ở trong cảnh giới thứ hai chìm vào quá sâu, thậm chí đã quên mất mình là một kẻ lừa đảo. Mỗi lần gặp một người như vậy, lão phu lại thấy bi thương!

Thật đáng buồn, thật đáng buồn!

Lưu Kim Bưu lúc này đã hoàn toàn quên đi hoàn cảnh của mình, trong lời nói lộ ra một ý vị kỳ dị. Hứa Lập Quốc ở một bên trừng mất cứng lưỡi, cười nhạo nói:

- Không phải chỉ là một tên lừa đảo thôi sao. Làm sao lại nói như là tu đạo vậy....

Không đợi Hứa Lập Quốc nói xong, Lưu Kim Bưu đã xoay phắt người lại, căm tức nhìn Hứa Lập Quốc, ánh mắt lộ ra một tia cao ngạo. Chẳng qua trong cao ngạo lại ẩn chứa một chút cô độc. Đó là một vẻ đang đứng trên đỉnh cao, xem thường chúng sinh!

- Trẻ con không biết gì làm sao có thể hiểu được trái tim của lão phu!

- Lão phu bốn tuổi đã bất đầu lừa đảo, chín tuổi liền được gọi là thần đồng, dùng thân thể con người lừa gạt cả tu sĩ Trúc cơ! Mười sáu tuổi chỉ nhìn ánh mắt đã có thể đọc thấu suy nghĩ trong lòng người. Từ đó về sau ta hành tẩu thiên địa, truy tìm chính là thuật lừa gạt đỉnh cao!

Trời đất bao la, thường nói có ba ngàn đại đạo. Nhưng lại có ai nói là đã biết hết cả ba nghìn đại đạo này, có ai nói được là trong ba nghìn đại đạo đó không có thuật lừa đào đâu!

Người tu luyện là tu vi, có thể gọi là đạo, lão phu tu luyện chẳng lẽ không phải là đạo sao? Trong chúng sinh có bao nhiêu sinh linh, từ thời vạn cổ tới nay cũng có bao nhiêu sinh linh diệt vong. Thiên địa từ lúc sơ khai đã có sinh linh, có sinh linh liền có thuật lừa đảo. Nếu nói thuật lừa đảo vô dụng thì đã sớm tuyệt diệt trong năm tháng, làm gì còn được truyền lưu tới ngày này! Lão phu đi tìm chính là muốn hỏi trời một cảu, trong ba nghìn đại đạo, thuật lừa đảo là nhóm thứ mấy. Nếu trong ba

nghìn đại đạo thật sự không có thuật lừa đảo thì lão phu cam nguyện sáng chế ra đạo....ngoài ba nghìn đại đạo!

Hứa Lập Quốc trợn mắt há mồm. Ngay cả Vương Lâm cũng cảm thấy run sợ một chút.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1289: Chu Tước đời thứ sáu

Giờ phút này Lưu Kim Bưu nhìn có vẻ thể lương. Hắn đứng ở đó cho dù là quần áo bị tàn phá, nhưng lại có một cảm giác không thể nói ra.

- Đây là đạo của lão phu. Thuật lừa đảo đạt tới cảnh giới thứ hai, các người có thể coi là dễ dàng. Lừa gạt chính mình một lần dễ dàng, nhưng khó hơn là lừa gạt bản thân cả đời, không có lúc nào không lừa gạt bản thân, cuối cùng ảnh hưởng tới cả nguyên thần của mình, ngay cả trí nhớ cũng bị ảnh hưởng, vì thế mà thay đổi.

Dù là dưới thần thông mạnh mẽ của tu sĩ, đối với những người đạt tới cảnh giới thứ hai trong chúng ta, muốn thi triển tra tìm ký ức cũng không thấy được gì. Bởi vì trí nhớ của bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ rồi!

Nhưng người đạt tới cảnh giới thứ hai là lừa gạt chính mình, khi đạt tới đỉnh điểm sẽ không thể tự kiềm chế, trở thành một người khác, hoặc là từ niết bàn tái sinh, đột phá cảnh giới thứ hai, có thể tỉnh táo lại. Nhân vật

như vậy cực kỳ hiếm thấy, nhưng chỉ có những người như vậy mới có thể đạt tới bước thứ ba, phản phác quy chân!

Lão phu nếu không phải có ngọc bội kia, khiến cho đạo tâm của mình không kiên định, quá mức ỷ lại vào ngoại vật thì cho dù là thượng tiên muốn bắt ta cũng sẽ không dễ dàng như vậy!

Lúc này người lấy đi ngọc bội của ta, phá hủy chỗ dựa dẫm của ta, cũng chính là cho ta một cơ hội niết bàn, lại để ta ở trong không gian trữ vật, thuật lừa đảo đã ở đỉnh điểm của bước thứ hai, tiến vào bước thứ ba nửa bước!

Lưu Kim Bưu vung tay áo chắp sau lưng, thần sắc lộ ra vẻ lạnh lùng.

- Có chút thú vị....

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, như cười như không nói.

Hứa Lập Quốc bị Lưu Kim Bưu khiển trách xong cũng không cãi lại mà sau khi sửng sốt một chút thì ánh mắt hắn nhìn về phía Lưu Kim Bưu đã hơi khác. Hắn hướng về phía Lưu Kim Bưu ôm quyền, trầm giọng nói:

- Những lời này của Kim Bưu đạo hữu khiến cho Hứa mỗ đột nhiên hiểu ra. Trong ba ngàn đại đạo có cả đạo lừa gạt! Hay, hay, hay lam! Hứa Lập

Quốc ta cũng muốn biết thứ mà ta truy tìm có ở trong ba ngàn đại đạo hay không!

Lưu Kim Bưu nghe vậy trong mắt nhất thời lộ vẻ vui mừng, dường như trở thành người khác, vẻ lạnh lùng trong nháy mắt tan biến, thân thể cúi xuống, trên mặt còn mang theo chút sợ hãi, thấp giọng nịnh nói:

- Chỉ là một chút thuật lừa đảo nho nhỏ, không đáng để ngợi khen. Hứa đại gia sau này chớ bắt nạt tiểu nhân, tiểu nhân đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hắn biến đổi quá đột ngột khiến cho Hứa Lập Quốc lại sửng sốt lần nữa, thấp giọng mắng hoảng vài câu, nhưng trong thời gian ngắn không biết phải nói gì.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, cẩn thận nhìn Lưu Kim Bưu vài lần, chậm rãi nói:

- Ta có thể cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi làm tốt thì sau đó ta liền trả lại tự do cho ngươi, lại còn cho ngươi một cơ may rất lớn!

Thân thể Lưu Kim Bưu chấn động, nhìn về phía Vương Lâm.

- Ngươi thường lui tới lừa gạt một người hoặc một tông phái. Lần này ta muốn ngươi đi lừa gạt một bộ tộc! Ngươi có dám không?

Tiếng nói của Vương Lâm bình tĩnh nhưng rơi vào tai Lưu Kim Bưu khiến trong lòng hắn chấn động.

- Chuyện này...kỳ thật lừa gạt ai không quan trọng. Chỉ là cần phải sắp đặt một âm mưu, phải biết rõ chi tiết mọi chuyện...

Lưu Kim Bưu do dự một chút, thấp giọng nói.

- Không vấn đề gì. Ngươi có thời gian ba tháng chuẩn bị! Theo lời ngươi vừa nói thì ngươi đã đạt tới cảnh giới thứ hai, tự mình lừa gạt mình, khiến mình hoàn toàn tin là thật, ngay cả trí nhớ và tâm thần cũng như vậy. Thế thì giờ ta sẽ đưa cho ngươi một chút ký ức!

Mắt trái của Vương Lâm lóe lên ngọn lửa màu lam, trực tiếp từ trong mắt lao ra, hỏa thành một cơn sóng lửa gào thét, cuốn Lưu Kim Bưu lại gần, hình thành một hỏa cầu, hướng ra ngoài bùng lên. Hứa Lập Quốc vội vàng lui lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Tu vi của sát tinh này không ngờ lại cao tới vậy!!

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng. Hứa Lập Quốc vốn định rời khỏi động phủ ra ngoài hưởng thụ một phen nhưng ngay khi vừa đi ra thì liền bị cấm chế ngăn lại, đánh bật trở về.

Nếm thử vài lần, Hứa Lập Quốc không ngừng mắng to, đôi mắt nhìn về phía ngoài trông mong tới phát ngốc.

Một ngày nọ, Hứa Lập Quốc còn đang ngây ngốc thì đột nhiên thần sắc biến đổi, xoay mạnh người. Hắn thấy từ phía sâu trong động phủ, hỏa cầu màu lam thiêu đốt hơn một tháng giờ đang điên cuồng xoay chuyển, truyền ra những tiếng động ầm ầm.

Chẳng bao lâu saum ngọn lửa phát ra tiếng ầm vang kịch liệt, hóa thành một biển lửa phóng lên cao, trở thành một con Chu Tước khổng lồ. Chu Tước nọ ở trong lửa bay lượn, truyền ra tiếng kêu thanh thúy.

Ngay sau đó, trong hỏa cầu liền chậm rãi hiện ra một thân ảnh. Thân ảnh này lúc đầu còn hơi mơ hồ, nhưng sau đó chậm rãi đi ra một bước, lúc này mới rõ ràng!

Đồng tử trong hai mắt Hứa Lập Quốc co rụt lại, ngây người sửng sốt. Hắn mơ hồ cảm thấy người từ trong ngọn lửa đi ra có hơi quen, nhìn kỹ lại đột nhiên hai mắt trợn trừng lên.

Người đi ra từ trong hỏa cầu đứng trước mặt Hứa Lập Quốc, quần áo vẫn bị tàn phá như trước nhưng trên người lại tỏa ra sự uy nghiêm và khí thế.

Tướng mạo người này, hoặc nói là tướng mạo giả của hắn theo Hứa Lập Quốc thấy thì trông rất khác. Lưu Kim Bưu trước mắt này giờ phút này dường như đã trở thành một đại tông sư, một tu sĩ có đại thần thông!

Hắn đứng nơi đó liền có một luồng uy áp vô hình áp tới, khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều chấn động tâm thần.

Một ngọn lửa vờn quanh người Lưu Kim Bưu, cũng hóa thành hình dạng Chu Tước. Hai mắt hắn lạnh lùng, dáng vè bình tĩnh, thần sắc không giận mà uy. Nhất là hai mắt như đuốc, đảo một cái lên người Hứa Lập Quốc không ngờ có thể khiến Hứa Lập Quốc phải hít sâu một hơi.

Lưu Kim Bưu này tu vi thoạt nhìn không cố định, khi thì cực kỳ mạnh mẽ, khi thì rất tầm thường. Nhưng chính loại biến hóa này lại khiến hắn tỏa ra vẻ thần bí. Hai mắt hắn lạnh lùng nhưng sâu trong đó lại lộ ra một tia tang thương.

Sự tang thương này tu sĩ tầm thường tuyệt không thể có được. Chỉ có tu sĩ trải qua vạn vạn năm, nhìn thấu nhân sinh, thọ nguyên cực dài mới có thể sinh ra một loại cảm giác uể oải này!

Vẻ uể oải là xuất phát từ tính mạng, trải qua thời gian quá dài mà tự nhiên sinh ra.

Hứa Lập Quốc hoàn toàn đứng sững ở đó. Hắn không thể phân biệt được đối phương có phải là Lưu Kim Bưu mà mình vẫn bắt nạt trong không gian trữ vật hay không. Dù hai người trông giống hệt nhau nhưng nhìn vào lại có một cảm giác khác biệt không thể hình dung nổi.

- Này...ngươi...

Hứa Lập Quốc vừa mở miệng thì bị Lưu Kim Bưu lạnh lùng liếc mắt một cái. Hứa Lập Quốc liền thấy da đầu tê tái, theo tiềm thức lùi lại phía sau vài bước.

- Lão phu là Chu Tước thứ sáu của Chu Tước Thánh Tông, tới Thái Cổ Tinh Thần để tìm Chu Tước đời thứ tư. Do bị trận pháp áp chế nên giờ này trọng thương chưa lành!

Lưu Kim Bưu chậm rãi mở miệng, giọng nói lộ vẻ của người được vạn người tôn quý. Loại cảm giác này chỉ có người ở địa vị cao trong thời gian dài, nắm trong tay sinh tử mấy vạn người mới có được.

Hắn lúc này sớm đã quên mắt bản thân là một tên lừa đảo. Toàn bộ trí nhớ của hắn đã bị thay đổi. Hắn tin rằng bản thân mình chính là người đứng đầu Chu Tước Thánh Tông, tin rằng mình chính là Chu Tước đời sáu!

Dù là tu sĩ có đại thần thông thi triển thuật sưu hồn thì cũng không thể tìm ra chút sơ hở. Tất cả ký ức này đều chân thật!

Lưu Kim Bưu lạnh lùng giơ chân bước về phía trước.

Giờ phút này từ trong hỏa cầu màu lam trong động phủ truyền ra tiếng nói của Vương Lâm.

- Hứa Lập Quốc, hầu hạ Chu Tước đời sáu, nghe theo mệnh lệnh của hắn, nếu vi phạm thì trên trời dưới đất sẽ bị xóa đi sự tồn tại của ngươi!

Thân thể Hứa Lập Quốc run lên, vội vàng vâng dạ, đi theo phía sau Lưu Kim Bưu, ra khỏi động phủ. Cấm chế của động phủ tự động mở ra, để hai người bay đi.

Trừ Lưu Kim Bưu ra chưa ai biết được. Vương Lâm trong một tháng này đã để lại trên người hắn thứ gì...

Cho tới khi hai người rời đi rồi, hỏa cầu dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một biển lửa, bị thu toàn bộ vào trong mắt trái của Vương Lâm. Hắn vẫn ngồi khoanh chân như cũ, thần sắc bình tĩnh. Chẳng qua trong mắt hắn giờ lóe lên vẻ cơ trí.

- Mồi câu thứ hai đã được thả ra rồi... Hỏa Tước tộc, các người đừng để ta thất vọng! Khóe miệng Vương Lâm lộ nụ cười lạnh, tay phải phất lên, lập tức trước người hắn xuất hiện không gian trữ vật, từ trong đó bay ra một pho tượng. Pho tượng này chính là vật của Tham Lang.

- Tham Lang lần này đem tới không ít bảo vật, cần lưu lại thần thức lạc ấn. Chỉ sau khi biết rõ uy lực của nó thì trong chiến đấu sau này mới có thể phát huy uy lực cực mạnh của nó!

Pho tượng này hiển nhiên là pháp bảo cường đại nhất, nếu không nó cũng không được hắn xuất ra cuối cùng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Tham Lang không phải là kẻ lừa đảo đạt tới bước thứ hai như Lưu Kim Bưu. không thể thay đổi trí nhớ và tâm thần.

Vương Lâm đã tra xét trí nhớ của Tham Lang, biết được những lời nói của Tham Lang hầu như là chân thật, cũng biết được hai điểm!

Một là vị trí ở La Thiên Tinh Vực gần hàng rào của giới nội, nơi xuất hiện dòng xoáy.

Điểm còn lại chính là ở Thái Cổ Tinh Thần, vị trí Tham Lang từ trong cổ mộ thần bí đi ra!

- Hai điểm này hắn là hữu dụng đối với ta. Điểm ở Thái Cổ Tinh Thần kia cần phải đi dò xét một phen, nói không chừng sẽ có thu hoạch! Còn về phần cổ mộ mà hắn đi qua rất có khả năng chính là mộ phần vạn cổ trong truyền thuyết!

Đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư, ánh mắt đảo về phía pho tượng.

- Pho tượng này rốt cục là vì sao lại xuất hiện trong phần mộ cổ đó...

Vấn đề này Vương Lâm đã suy nghĩ rất nhiều mà chưa tìm ra lời giải. Trầm ngâm hồi lâu, Vương Lâm triển khai thần thức hướng tới pho tượng.

Nhưng ngay khi thần thức hắn sắp đụng vào pho tượng thì trong nháy mắt, hai mắt hắn lộ ra ánh sáng!

- Có lẽ nàng sẽ biết!

Đôi mắt Vương Lâm bừng sáng, tay phải giơ lên vung về phía trước, mở ra khe không gian thứ hai!

Khe không gian này là Vương Lâm lúc đầu mở ra chỉ để một người!

Ánh sáng như trăng rằm từ trong cái khe tỏa ra, tràn ngập trong động phủ, khiến động phủ như bị bao phủ bởi ánh trăng. Một nữ tử tuyệt đẹp từ trong khe bước ra, chính là ngân y nữ tử trước kia!

- Ngươi có biết hắn không?

Vương Lâm trầm giọng mở miệng nói.

Ngân y nữ tử sau khi nghe xong, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía pho tượng. Nhưng ngay trong tích tắc này, hai đồng tử của nàng co rụt lại, thừ người ra, sau đó lập tức hét lên thê lương!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1290: Lại là bảy màu

Tiếng thét chói tai vang lên, ẩn chứa một nỗi sợ hãi khôn cùng. Dường như pho tượng này đã từng gây cho ngân y nữ tử sự tổn thương lớn lao. Thế nên mặc dù trí nhớ của nàng chưa hồi phục hoàn toàn nhưng trong tích tắc khi nhìn thấy pho tượng này liền phát ra tiếng thét thê lương tới cực điểm như vậy.

Kịch biến của ngân y nữ tử khiến cho Vương Lâm bất ngờ. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện này ở đối phương, đồng tử hai mắt co rụt lại, đứng phắt dậy, vung tay phải lên, nhanh chóng thu hồi pho tượng.

Ngân y nữ tử lúc này đã lui lại cuối động phủ, đôi mắt tràn ngập vẻ sợ hãi vô cùng, thân thể run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng bệch, nhìn tựa như một con thuyền cô độc giữa biển khơi bão tố vậy, vô cùng đáng thương.

Vương Lâm đang muốn tiến lại gần thì nàng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi không thể tưởng tượng, kêu lớn:

- Đừng lại đây!!

Tiếng kêu này đầy vẻ bất lực và bàng hoàng, thể hiện sự không tin tưởng đối với tất cả sinh linh trong thiên địa. Cho dù là Vương Lâm thì giờ khắc này cũng không thể nào khiến nữ tử này tín nhiệm.

Vương Lâm yên lặng đứng đó, sự hối hận trào dâng trong lòng. Hắn chỉ muốn biết được thân phận của pho tượng này, không ngờ lại khiến cho ngân y nữ tử khiếp hãi như vậy.

Tiếng khóc nhỏ truyền lại từ phía nữ tử này. Hai dòng nước mắt chảy xuống từ mặt tới cằm, nhỏ xuống mặt đất phát ra nhưng tiếng vang khe khẽ.

Nước mắt vỡ tan trên mặt đất, tạo thành những vết ẩm lan dần ra.

- Đừng lại đây... Ngươi đừng có tới đây.... Ta không phạm sai lầm...cánh cửa đó không phải là do ta mở ra... Không phải ta....

Nữ tử cắn môi, hai tay ôm lấy thân thể, dựa vào vách động phủ, chậm rãi ngồi xuống, nước mắt không ngừng rơi xuống, hai vai khẽ run. Cảnh tượng này khiến cho người ta chứng kiến, không khỏi cảm thấy thương xót.

Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu than khẽ, thấp giọng nói:

- Xin lỗi....

Nữ tử úp mặt vào trong đôi bàn tay, tiếng khóc vẫn vang lên mang theo sự sợ hãi vô cùng. Vương Lâm chậm rãi đi về phía trước, dần dần tới bên người nữ tử, yên lặng ngồi xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve an ủi nàng, ôn nhu nói:

- Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi... Không nên nghĩ tới nữa. Nếu đã quên thì cứ để nó quên đi cũng tốt.

Nhờ có Vương Lâm nhẹ giọng an ủi, nữ tử kia dần dần bình tĩnh lại, thân thể vẫn hơi run rẩy. Một hồi lâu sau nàng mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi khôn cùng. Đôi môi bị cắn chặt đã chảy máu tươi.

- Cánh cửa không phải là do ta mở ra....thật sự không phải ta...

Nữ tử thì thào, nhìn thẳng vào đôi mắt Vương Lâm, trong nổi sợ hãi còn có một chút mờ mịt.

- Ta biết, ta biết mà...

Vương Lâm thấp giọng nói nhưng đôi mắt lại lộ ra tia sáng kỳ dị. Nữ tử này hiển nhiên nhận ra pho tượng kia, thậm chí đã từng tiếp xúc với người được khắc tượng!

Người này rốt cục là ai! Ánh mắt Vương Lâm lóe lên!

- Ta biết không phải là ngươi mở cửa rồi, không cần nghĩ ngợi nữa.

Vương Lâm ôn nhu nói.

- Đều chết cả rồi...đều bị giết cả rồi...

Nữ tử dường như không nghe được lời nói của Vương Lâm, vẻ mờ mịt trong mắt càng đậm, thay thế một phần sự sợ hãi, thì thào nói.

- Đào Vân đã chết...Tử Lạc cũng đã chết...chết hết rồi...

- Hắn nghĩ là chúng ta mở ra cánh cửa đó...cũng chết rồi...ta cũng đã chết rồi....

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, nhìn nữ tử đang run rẩy trước mặt mình, hồi lâu mới đột nhiên hỏi:

- Hắn là ai?

- Hắn là....

Thân thể ngân y nữ tử run bần bật, sự sợ hãi trong mắt nồng đậm hơn mấy lần. Cùng lúc đó khuôn mặt nàng trở nên vặn vẹo, dường như có một nỗi đau đớn từ trong cơ thể điên cuồng trào ra, hóa thành một cơn sóng lớn ầm ầm bao phủ lấy toàn thân nàng.

Trong cơn đau đớn này, nữ tử lại phát ra một tiếng thét chói tai, dường như không muốn nhớ lại nữa. cũng không muốn nghĩ tới bất cứ tin tức gì liên quan tới nam tử kia nữa.

Cũng trong sự đau đớn này, khuôn mặt nữ tử đột nhiên có một luồng khí xanh lượn lờ, dường như là di chuyển dưới da, trong nháy mắt hình thành một ấn ký quỷ dị. Ấn ký này hoàn toàn phủ kín cả dung mạo nàng,

khiến cho khuôn mặt nàng vốn xinh đẹp lập tức trở nên giống như La Sát vậy.

Nàng ngẩng mạnh đầu, sự sợ hãi và mê mang trong nháy mắt đã biến mất, thay thế vào đó là sự lạnh lùng và tĩnh mịch, không còn chút tình cảm nào. Cũng trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu, một lực lượng như gió lốc ầm ầm từ trong cơ thể nàng bộc phát ra.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, lập tức cảm nhận được một nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, thân thể không chút do dự liền lui lại phía sau. Ngay lúc hắn lui về phía sau, nữ tử kia giơ tay phải lên, hướng về phía Vương Lâm hung hăng đánh ra một chưởng!

Một chưởng này đánh tới không có chút thiên địa nguyên lực ba động nào nhưng lại khiến cả tu chân tinh chấn động, phong vân biến sắc, vốn bầu trời đang xanh trong, gió nhẹ mây lành nhưng chỉ trong tích tắc dường như bị mực đổ tràn ra. Bầu trời chỉ trong nháy mắt biến thành đen kịt!

Màu đen này che cả ánh mặt trời, ngăn cách giữa thiên địa, khiến cho cả tu chân tinh trở nên tối mịt. Trong bóng tối này, bầu trời ầm ầm một tiếng, không phải là tiếng sấm mà là một tiếng động còn mạnh hơn cả tiếng sấm. Dưới tiếng động này, bầu trời bất chợt bị xé rách ra một cái khe thật lớn! Cái khe này hoàn toàn bất đồng với những khe không gian bình thường! Nó rất sâu, bên trong đó tất cả tinh không thiên địa đều không thể chiếu tới. Dường như cái khe này thông tới một địa phương thần bí khó lường, một tầng không gian kỳ dị ở dưới cùng trong tinh vực này!

Trong tích tắc khi cái khe xuất hiện, một luồng khí xanh từ trong đó gào thét lao ra, ngay lập tức nhằm thẳng về phía động phủ của Vương Lâm giáng xuống. Phần đất bên ngoài động phủ và cấm chế không hề có chút tác dụng ngăn cản nào, bị khí xanh đó xuyên thẳng qua, vờn quanh phải của nữ tử.

Mọi chuyện nói ra thì dài nhưng thực tế lại diễn ra trong nháy mắt, hầu như chỉ khi nữ tử kia vừa giơ tay phải lên là khí xanh đã lao tới!

- Đây không phải là linh lực, không phải là tiên lực, không phải là thiên địa nguyên lực, lại càng không phải là Cổ Ma, Cổ Yêu khí, cũng chẳng phải Cổ Thần lực!!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, thân thể vội vàng lui lại phía sau. Tay phải nữ tử chợt hạ xuống, khí xanh bao quanh trong nhất thời ngưng tụ lại, hóa thành một chưởng ấn màu xanh, ầm ầm đánh về phía Vương Lâm!

Chỉ trong nháy mắt, chưởng ấn kia đã tới rất gần. Hai tay Vương Lâm bắt quyết, nguyên lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, vung hai tay ra. Trước thân thể hắn hiện lên một dòng xoáy khổng lồ, lập tức va chạm với chưởng ấn kia.

Ầm một tiếng, dòng xoáy kia tan nát mà chưởng ấn không chút tổn hao gì, xuyên thấu qua. Thân thể Vương Lâm vẫn đang lùi lại, cũng nương

theo lực chấn động khi dòng xoáy tan nát mà vọt ra khỏi động phủ. Mắt phải hắn lóe lên lôi điện, ầm ầm từ trong đồng tử biến ảo ra, hình thành lôi đồ khổng lồ trước cơ thể!

Chín đạo lôi đình vờn quanh, khiến cho lôi đồ này trở nên kinh thiên động địa, phát ra lôi đình vạn trượng, tràn ngập bốn phương, xoay chuyển ngăn cản chưởng ấn kia!

Một tiếng nổ kịch liệt hơn so với vừa rồi không biết bao nhiều lần vang lên kinh thiên. Dưới những tiếng ầm vang, lôi đồ bị cuốn đi, chưởng ấn nọ chấn động, khí xanh bên ngoài đã tiêu tan đi hơn một nửa, không ngờ lại tiếp tục đánh tới.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, chân phải lui lại phía sau một bước, thân thể dừng lại giữa không trung, không lùi lại nữa mà giơ tay phải lên chụp một cái vào hư không. Huyết quang ngập trời xuất hiện. Huyết kiếm liền hiện ra trong tay hắn.

Cầm huyết kiếm trong tay, trong nháy mắt khi chưởng ấn xuyên thấu qua lôi đồ. Vương Lâm hừ lạnh, tay phải cầm huyết kiếm chém mạnh về phía chưởng ấn!

Huyết quang trong nháy mắt trở nên chói mắt, dường như trở thành một biển máu ngập trời, hình thành kiếm quang màu máu rơi thẳng lên trên chưởng ấn. Tiếng chấn động ầm ầm vang lên, huyết kiếm hơi sững lại một chút liền bổ xuống chưởng ấn, chém nó thành hai nửa!

Chưởng ấn nọ ầm ầm sụp đổ, nhưng khí xanh trong đó vẫn chưa tiêu tan mà ngưng tụ lại thành một hình cầu, trực tiếp bay lên giữa không trung, lại chui vào trong cái khe khổng lồ trên bầu trời.

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, trong miệng có vị ngòn ngọt, máu tươi suýt phun ra nhưng hắn nhịn được, thần sắc lộ vẻ lạnh như băng, cả người mang theo huyết kiếm lao lên, ngay trong nháy mắt khi quả cầu do khí xanh tụ thành chui vào trong cái khe trên bầu trời, tay phải Vương Lâm giơ lên, hướng về phía bầu trời hung hăng chụp một cái!

- Xuống đây cho ta!

Thiên địa chấn động. Một bàn tay hư ảo không lồ xuất hiện trong thiên địa, hướng về phía khí xanh kia chụp một cái, nắm nó trong lòng bàn tay!

Khi nháy mắt khi khí xanh bị Vương Lâm bắt được, cái khe lớn trên bầu trời ầm ầm thu lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Bầu trời đen kịt cũng nhanh chóng tiêu tan, khôi phục lại như bình thường. Mặt đất lại sáng ngời một lần nữa.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, cầm quả cầu nhỏ do khí xanh tạo thành, xuất hiện trong động phủ, nhưng nhìn vào nơi này hắn liền nhíu mày.

Ngân y nữ tử đã ngã xuống đất bất tỉnh, sắc mặt như tro tàn, thân thể run rẩy một cách vô thức, miệng vẫn đang thì thào điều gì đó.

- Không phải ta...Không phải ta mở cánh cửa đó...Không phải ta....

Sắc mặt âm trầm, Vương Lâm đi tới bên cạnh nữ tử, cẩn thận xem xét, tay trái bắt quyết hóa thành vô số cấm chế rơi xuống người nữ tử này.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, hắn chau mày nhìn vào luồng khí xanh đang nắm trong tay!

- Đây là thứ không nằm trong thiên địa nguyên lực, là một lực lượng khác! Nó không phải là lực lượng hương hỏa, không phải là bổn nguyên, nhưng lại cực giống với bổn nguyên! Nó rốt cục là thứ gì....có liên quan tới pho tượng....ngân y nữ tử này ẩn chứa quá nhiều bí mật...nàng ta rốt cục có thân phận gì!!

- Viễn cổ bát phi....

Vương Lâm đoán không ra.

- Nữ tử này từng nói là hương hỏa có độc. Lúc đầu ta chỉ phán đoán đại khái rằng nàng ta năm đó đã từng tu hương hỏa, rồi sau đó bị hương hỏa

làm hại nên mới rơi vào kết cục thế này...nhưng lúc này xem ra phương diện này sợ rằng không phải đơn giản như vậy!

Chẳng lẽ nữ tử này không tu hương hỏa mà đã biết trước là hương hỏa có độc sao?

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào nữ tử đang hôn mê, hồi lâu mới giơ tay phải lên, trực tiếp ấn vào thiên linh của nữ tử này, thi triển thuật mà hắn vẫn luôn không muốn dùng trên người nàng: Sưu thần thuật!

- Ngươi và ta không cừu không oán, ta cũng không muốn làm ngươi bị tổn thương. Nhưng những bí ẩn mà ngươi biết đối với ta rất hữu dụng. Với tu vi của ta thi triển sưu thần thuật cũng sẽ không làm tổn thương tâm thần của ngươi!

Hai mắt Vương Lâm nhắm lại, thần thức theo cánh tay phải tiến vào trong thiên linh của nữ tử.

Thức hải của nữ tử này rất vẩn đục, có nhiều thanh quang thinh thoảng lại lóe lên. Thần thức của Vương Lâm quét ngang qua, muốn lục lọi ký ức của nữ tử này nhưng mặc Vương Lâm có dò xét thế nào đi nữa thì cũng không phát hiện ra bất cứ tin tức có liên quan gì tới ký ức.

Ở nơi này chỉ có một mảnh vẩn đục như trước.

Thần thức Vương Lâm lan tràn không biết đã bao lâu, đột nhiên thần thức bị chấn động mạnh, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, lao thẳng tới một khu vực tràn ngập sương mù màu xanh.

Sương mù màu xanh ở nơi này tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Thần thức của Vương Lâm vờn quanh bên ngoài vài vòng, cẩn thận từ từ tiến vào. Khi vừa đi vào, ánh sáng xanh trong sương mù bùng lên, không ngừng từ trong sương mù lóe ra, lao thẳng tới thần thức của Vương Lâm. Ánh sáng xanh này cùng với thứ khí xanh bên ngoài trông cực kỳ giống nhau!

Trong nháy mắt khi một lượng lớn ánh sáng xanh từ bốn phương tám hướng lao tới, thần thức Vương Lâm như tơ tằm liền vội vàng né tránh ánh sáng xanh đang lao tới, hướng về phía sâu bên trong lan đi.

Càng dò xét ở chỗ sâu bên trong, ánh sáng xanh càng nhiều. Tới cuối cùng nơi này ánh sáng xanh dày đặc tạo thành một khối, gào thét vây kín lại, không để cho thần thức của Vương Lâm có nửa điểm cơ hội thoát đi, ầm ầm lao tới.

Thần thức của Vương Lâm trong tích tắc này cấp tốc thu lại. Tất cả thần thức tiến vào nơi này trong thời gian ngắn liền hóa thành những mũi châm, trong một khắc khi ánh sáng xanh lao tới liền lao vọt ra, va chạm với chúng.

Tiếng động ầm ầm lập tức vang lên. Vương Lâm đang ngồi trong động phủ, tay phải đặt lên thiên linh của nữ tử, sắc mặt nhất thời tái nhợt, máu tươi từ khóe miệng trào ra nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, không hề mở ra.

Trong thức hải của nữ tử, thần thức của Vương Lâm tiêu tan hơn một nửa, rút cục phá tan được một lỗ hổng trong ánh sáng xanh. Thần thức còn sót lại liền lao ra, hướng về chỗ sâu nhất phóng thẳng tới!

Ánh sáng xanh càng lúc càng nhiều, ầm ầm lao tới, trong nháy mắt bít kín lỗ hổng. Nhưng lúc này thần thức của Vương Lâm rốt cục cũng thoát khỏi tầng ngăn cách, tiến được vào chỗ sâu nhất trong sương mù màu xanh.

Trong nháy mắt khi tiến vào nơi này, thần thức của Vương Lâm ầm ầm chấn động, Hắn nhìn thấy một cảnh tượng khiến tâm thần rung động, cả đời không thể quên được!

Ở sâu trong sương mù màu xanh này không ngờ có một người đang ngồi đả tọa!

Người này mặc áo bảy màu, vẻ ngoài là một trung niên đang khoanh chân ngồi, toàn thân tràn ngập ánh sáng bảy màu. Hắn không phải là nguyên thần, cũng không phải là thực chất mà là do một đạo phong ấn biến thành!

Trong động phủ, Vương Lâm mở bừng hai mắt, trong đó lộ rõ vẻ khiếp sợ. Hắn thu tay phải khỏi thiên linh nữ tử này. Lần thi triển pháp thuật này hắn không thu được chút ký ức nào của nữ tử nhưng lại có thu hoạch rất lớn!

- Thân ảnh trong tâm thần nữ tử này và pho tượng kia giống nhau như đúc!

Vương Lâm trầm mặc.

Lại là bảy màu...

Trong nháy mắt khi nhìn thấy thân ảnh kia, một ý niệm liền hiện lên trong đầu Vương Lâm. Người này là chưởng tôn! Nhưng ý nghĩ này chỉ hiện lên một lát thì hắn liền loại bỏ.

Chưởng tôn tuy mạnh nhưng còn chưa mạnh tới mức như pho tượng này, có thể khiến Vương Lâm hoảng sợ tới vậy! Hắn không phải là chưa từng cảm nhận được thực lực của Lam Mộng Đạo Tôn - Tu sĩ bước thứ ba có thực lực không kém là bao so với chưởng tôn. Dưới uy áp của Lam Mộng Đạo Tôn Vương Lâm vẫn có thể thừa nhận.

- Bảy màu....bảy màu...ta tu đạo cả đời đã nhiều lần gặp phải bảy màu này. Thiên Vận Tử có bảy màu, chưởng tôn cũng là bảy màu. Ngay cả

một ít thần thông cũng ẩn chứa bảy màu này...lại còn có Thất Thải Giới nơi chứa đạo quả!

Còn có Thất Thải Thần Không Đinh!

Ánh mắt lóe lên. Hắn mơ hồ cảm thấy trong bảy màu này ẩn chứa một bí mật kinh thiên!

- Còn có khí xanh và ánh sáng màu xanh kia, chẳng lẽ cũng là một trong bảy màu!

Vương Lâm cau mày. Hồi lâu sau hắn thở dài một tiếng, vung tay áo thu ngân y nữ tử vào trong không gian trữ vật một lần nữa.

- Việc này đối với ta mà nói quá mức khó lường, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Lúc này tốt nhất là luyện hóa pháp bảo của Tham Lang trước, lấy việc thu bổn nguyên của Hỏa Tước tộc làm trọng!

Vương Lâm trầm mặc nửa ngày, không suy tư tới những chuyện liên quan tới pho tượng nữa mà xuất hết pháp bảo của Tham Lang ra, bắt đầu tế luyện và nghiên cứu một lần nữa.

- Chín mươi chín thanh phi kiếm là Tham Lang lấy được ở bên cạnh một cái đầu lâu trong cổ mộ. Hắn nhớ là trong mắt đầu lâu kia không có tinh

điểm. Chín mươi chín thanh phi kiếm bên ngoài cái đầu lâu này đều nhiễm máu tươi, hợp thành một kiếm trận!

Vương Lâm vung tay phải lên. Chín mươi chính thanh kiếm này liền vờn quanh thân thể hắn, mỗi một thanh đều tràn ngập hàn khí.

Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng, thần thức tràn ra, cẩn thận đảo qua chín mươi chín thanh kiếm này.

- Đích xác là bảo vật của bộ tộc Cổ Yêu, bên trong có yêu khí nồng đậm! Trong tay ta có lẽ không thể phát huy được uy lực lớn nhất nhưng nếu để cho phân thân thứ hai của ta đại thành thì phân thân Cổ Yêu đó cầm kiếm này uy lực tất nhiên là bất phàm! Bảo vật này lưu lại hay luyện hóa đây...

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay phải lại vung lên. Chín mươi chín thanh kiếm này được hắn để lại lạc ấn và cấm chế xong lại một lần nữa được thu vào trong túi trữ vật.

- Nếu luyện hóa thì yêu khí trong đó sẽ tiêu tán một cách lãng phí. Cứ lưu lại đợi tới khi trở về giới nội, đưa cho phân thân thứ hai của ta hấp thu! Đáng tiếc là do Phong Giới Đại Trận khiến ta không thể liên lạc được với phân thân. Nếu không thì ta cũng có thể tự chuyển hóa được!

- Không biết những năm gần đây phân thân thứ hai thế nào... Vương Lâm trầm mặc, lại xuất ra một kiện pháp bảo. Đó là Hộ cốt Thạch Bi!

Chín tấm bia đá bay xung quanh, tỏa ra từng luồng khí tức quen thuộc đối với Vương Lâm! Đây là khí tức của Cổ Thần!

Tay phải hắn giơ lên, vuốt ve trên một tấm bia đá. Trong trí nhớ của Tham Lang thì Hộ cốt Thạch Bi này là hắn lấy được ở gần một cái đầu lâu của Cổ Thần trên một tảng đá lớn.

Đầu lâu của Cổ Thần kia thoạt nhìn rất trẻ, tựa hồ còn chưa hoàn toàn trưởng thành, trong ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ và mê mang, mãi mãi không tiêu tan.

- Tấm bia đá này chất liệu tạo thành chính là xương cốt của tộc Cổ Thần...nhưng lại không phải là được tế luyện một cách ác ý mà là tổ tiên sau khi chết đi cam tâm lấy thi hài để hậu nhân luyện hóa thành bảo vật...nếu không thì bên trong hắn phải có oán khí nồng đậm chứ không thể bình thản như hiện nay.

Vương Lâm than khẽ.

- Tham Lang lấy bảo vật này làm vật phòng hộ nhưng lại không có năng lực mở ra thần thông của Cổ Thần ẩn bên trong...

Tay phải Vương Lâm lại vung lên. Lập tức chín tấm bia đá tỏa ra ánh sáng vạn trượng. Từng đợt khí tức nồng đậm của Cổ Thần lan ra. Trong tiếng ầm vang, chín tấm bia đá xoay tròn quanh Vương Lâm, cuối cùng đột nhiên thu nhỏ lại, ngưng tụ trên cánh tay phải của Vương Lâm, tổ hợp lại hình thành một tấm bảo vệ tay!

Tấm bảo vệ tay này màu xám trắng như xương vậy!

Nó bao phủ cả nắm tay, khiến cho bàn tay phải của Vương Lâm lớn hơn một chút, ngay cả năm ngón tay cũng như hóa thành xương, khi nắm tay lại còn có tiếng răng rắc vang lên.

Bên ngoài tấm bảo vệ tay này có rất nhiều vết thương tổn, có vết kiếm, có vết nứt, chứng tỏ rằng tấm bảo vệ tay này khi còn trong tay vị Cổ Thần trẻ tuổi kia đã từng trải qua nhiều trận chiến.

- Trong bảo vật của Cổ Thần này còn có một chút thần thức của cổ thần...Giống như Mộng Hồi Viễn Cổ năm đó, đều là loại thần thông bảo mệnh...đáng tiếc là thần thông bảo mệnh này cũng không thể bảo vệ nổi tính mạng của Cổ Thần kia.

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ phức tạp, Cổ Thần lực trong cơ thể vận chuyển, truyền ầm ầm vào trong tấm bảo vệ tay.

- Thần thông của Cổ Thần bát tinh – Tổ Hồn trợ giúp! Thuật này trong trí nhớ của Đồ Ti không có.

Vương Lâm đắm chìm trong thần thông của tấm bảo vệ tay, phải qua thời gian một nén nhang mới tỉnh táo lại.

- Thần thông này nếu phối hợp cùng với Quang ảnh thuẫn có thể trở thành một thuật cực mạnh!

Nhìn lại cánh tay phải của mình một chút, theo ý nghĩ của hắn, tấm bảo vệ tay dường như bị hòa tan, cuối cùng biến mất trong cánh tay, dung nhập vào trong huyết nhục.

Vương Lâm giơ tay chụp vào hư không một cái, lập tức bảo vật thứ ba liền ầm ầm xuất hiện! Thiên Hoàng Lô!!

Thiên Hoàng Lô này Vương Lâm từ khi mới nhìn thấy thì đã cảm nhận được một cổ khí tức cực kỳ quen thuộc. Thứ khí tức này chỉ có ở pháp bảo của vương tộc Cổ Thần, cũng chỉ có vương tộc Cổ Thần mới có thể cảm nhận được rõ ràng như vậy!

- Không ngờ được Tham Lang nọ lại có thể chiếm được một pháp khí của vương tộc Cổ Thần! Dù không phải được truyền thừa mà là hậu nhân tự mình tế luyện nhưng nó đích xác là pháp khí của vương tộc cổ thần!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn Thiên Hoàng Lô, Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm cấp tốc xoay tròn, một lát sau liền có ánh sáng tỏa ra, chiểu vào Thiên Hoàng Lô. Bảo vật này cũng tỏa sáng theo, lập tức phát ra tiếng động ầm ầm, không ngờ bắt đầu xoay tròn, cuối cùng phát sáng chói mắt, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới mi tâm của Vương Lâm.

Nó nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng ầm một tiếng đã cùng với tinh điểm thứ nhất trong sáu tinh điểm của dung hợp làm một!

Thác Sâm dung họp với tu sĩ bước thứ ba, mà Vương Lâm thì lại dung hợp với pháp bảo. Bổn nguyên của hai người bất đồng, phương hướng trong tương lai hiển nhiên cũng không giống nhau.

Thân thể Vương Lâm chấn động, Cổ Thần lực trong cơ thể đột nhiên tăng mạnh. Những tiếng chấn động từ trong cơ thể hắn vang lên, thật lâu sau mới từ từ biến mất. Mái tóc hắn không gió cũng tung bay, thân thể trở nên rắn chắc hơn trước.

- Dù là kém hơn huyết kiếm và chân linh Khai Thiên Phủ ở trong Phong Giới Đại Trận nhưng vật này so với Diệt Thần mâu của Đồ Ti cũng không chênh lệch nhiều lắm, nếu có thể luyện hóa hoàn toàn thì uy lực vô cùng to lớn! Quan trọng hơn là thứ bảo vật này trọng yếu ở chữ. Luyện!

Vẻ vui mừng trong ánh mắt Vương Lâm càng thêm nồng đậm, tay áo vung lên, trước người liền xuất hiện kiện pháp bảo thứ tư. Thứ này chính

là Vụ Ma Thương luôn chuyển hóa giữa hư và thực!

Khi nó vừa xuất hiện thì lập tức ma khí tung hoành, tràn ngập trong động phủ, mơ hồ truyền ra từng đợt gào thét thê lương, khiến cho Vụ Ma Thương tăng thêm vài phần khí thế.

- Bảo vật của Cổ Ma.... Đáng tiếc là ta lại không có phân thân Cổ Ma. Nếu không thì bảo vật này cho phân thân Cổ Ma cầm tất nhiên sẽ phát huy được uy lực cực mạnh!

Phân thân Cổ Ma... Năm đó ta đã từng phán đoán, nếu có thể dung hợp cả ba tộc lại thì có lẽ có thể phân tổ thành cổ!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào Vụ Ma Thương, lộ vẻ trầm tư.

- Cổ Thần là do ta tự tu luyện mà thành. Cổ Yêu thì là một tia tàn hồn do bộ tộc của Mười Ba cúng bái và lực lượng của hương hỏa, khiến cho Cổ Yêu kia tin rằng hắn là ta, do đó ta không cần tốn sức lắm cũng có thể trở thành phân thân của ta...

Còn về Cổ Ma thì ta chỉ còn cách tự tạo ra một phân thân! Đương nhiên nếu có thể tìm được một Cổ Ma thì tốt rồi!

Vương Lâm vừa trầm ngâm, tay phải vừa giơ lên chụp vào hư không mộ cái. Lập tức chỉ bảo của Tham Lang - Ma Hồn Bình xuất hiện trước mặt Vương Lâm!

Ma Hồn Bình này vừa xuất hiện khiến liền khiến cho ma khí trong động phủ điên cuồng tăng lên, cuồn cuộn cuốn tới, xuất hiện vô số ma ảnh. Những ma ảnh này tỏa ra, tràn ngập cả tu chân tinh.

Từ trong tinh không nhìn lại, tu chân tinh của Ám Hạt Tộc lúc này đã bị một đám ma vụ vờn quanh, trông cực kỳ kinh người!

- Ta không tạo ra ma thể được nhưng nếu ta lấy một ma hồn, dùng ma hồn điều khiển pháp bảo của Cổ Ma thì uy lực tất nhiên không kém. Nếu có cơ hội thì ta lại lấy một ma hồn đoạt xá một thân thể Cổ Ma, tạo thành phân thân thứ ba của ta! Chỉ là không biết có bao nhiêu phần trăm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1291: Gió nổi

Một lát sau, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kiên định, tay phải giơ lên chỉ vẽ phía trước, cách không điểm lên trên Ma Hồn bình, lập tức phía trong Ma Hồn bình có tiếng gào thét thê lương vang lên. Tiếng thét này rất chói tai, dường như mang theo một lực xuyên thấu, trực tiếp chui vào tâm thần Vương Lâm.

- Đom đóm mà cũng muốn dám đua sáng với trăng!

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, hóa thành tầng tầng lớp lớp sóng âm, va chạm với tiếng thét thê lương kia, phát ra những tiếng bang bang.

Ngay sau đó, từ Ma Hồn bình liền có sương mù màu đen phun ra. Đám Cổ Ma trong sương mù màu đen gào thét, lượn lờ ở trong sương mù, vừa mới xuất hiện đã lập tức cuốn tới tấn công Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, trong nháy mắt khi đám ma hồn lao tới, hai tay đột nhiên giơ lên, vung mạnh về phía trước. Lập tức có một cơn cuồng phong gào thét cuốn tới đám ma hồn, khiến chúng bị hai tay Vương Lâm bắt lấy.

- Đạo thuật. Dung!

Tiếng nói của Vương Lâm bình tĩnh vang lên nhưng đầy vẻ lạnh lùng.

Lời nói vừa thốt ra, lập tức hai mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị. Đạo thuật Dung của Lam Mộng Đạo Tôn được hắn thi triển ra. Trong động phủ vang lên nhưng tiếng chấn động bang bang. Những ma hồn bị dung hợp lại làm một phát ra tiếng rít gào thê lương, muốn thoát khỏi khống chế nhưng đôi tay Vương Lâm giống như Thiên lao, không để cho chúng chút cơ hội thoát ra.

Vương Lâm đơn giản là nhắm hai mắt lại, toàn bộ tâm thần tập trung vào dung hợp. Dưới sự bao phủ bởi đạo thuật này, rất nhiều ma hồn bị dung hợp lại. Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này Vương Lâm vẫn luôn luôn thi triển thuật dung hợp, không hề có chút nới lỏng. Tới một ngày, ma hồn trong hai tay hắn đã hóa thành một thứ giống như cái kén. Vào lúc này, đột nhiên từ trong kén lóe lên u quang, càng ngày càng sáng, chỉ trong nháy mắt đã chiếu rọi khắp động phủ.

Một luồng khí tức cuồng bạo bỗng nhiên từ trong kén tràn ra. Cùng lúc đó, một tiếng gào thét như tiếng thét của vô số ma hồn ầm ầm truyền tới.

- Muốn luyện hóa bộ tộc Cổ Ma ta là không có khả năng!!!

- Huyết luyện!

Đôi mắt Vương Lâm vụt mở ra, không cần nghĩ ngợi liền cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi rơi vào cái kén này. Trong máu tươi này ẩn chứ bổn nguyên lực, cũng có cả máu Cổ Thần của Vương Lâm!

Trong nháy mắt khi máu huyết của Vương Lâm rơi lên cái kén, trong kén truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Hình dáng cái kén lại càng trở nên hỗn loạn, dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

U quang ở trong đó cũng như tan rã, bị một vùng huyết sắc thay thế. Huyết sắc khi di động, dần dần tràn ngập cả cái kén. Một lúc lâu sau, cả cái kén đã đỏ sẫm!

Vương Lâm thầm thở phào một hơi, tay phải giơ lên đưa về phía trước, lập tức chụp lấy Ma Hồn bình, nguyên lực tràn ra dũng mãnh tiến vào trong bình. Lập tức lại có một mảng sương mù màu đen lớn cuốn theo vô số ma hồn lao ra. Những ma hồn này vừa mới xuất hiện liền bị cái kén màu đỏ điên cuồng hấp thu.

- Trong pháp bảo của Cổ Ma này ẩn chứa tới ba nghìn hồn phách của Cổ Ma. Ta đem ba nghìn hồn phách này dung hợp có thể tạo thành hồn phách Cổ Ma của ta!

Tay áo Vương Lâm vung lên, trong nháy mắt động phủ liền tràn ngập sương mù, vờn quanh bao phủ hoàn toàn thân thể hắn, hình thành một đám ma vụ nồng đậm.

Thời gian Vương Lâm luyện hóa ma hồn chậm rãi trôi qua. Chẳng mấy chốc đã qua một tháng. Ngày Lạc Sinh hội tuyển chọn trưởng lão sắp còn không tới một tháng nữa. Vương Lâm ở Ám Hạt Tộc bế quan đã hơn hai tháng. Trong hai tháng này, vùng đất Điên Lạc xảy ra một đại sự!

Ở một góc của vùng đất Điên Lạc, trên một tinh cầu hoang dã, đột nhiên có một ngọn lửa nồng đậm bộc phát. Ngọn lửa này màu lam, khi bộc phát liền bao trùm cả tu chân tinh hoang dã kia.

Chẳng qua ngọn lửa này cũng không duy trì lâu lắm, chỉ trong thời gian nửa nén nhang là lập tức tiêu tan, trở lại bình thường. Nhưng thời gian nửa nén nhang đã khiến cho tất cả hỏa tu ở vùng đất Điên Lạc phải hãi hùng khiếp vía!

Bọn họ hoặc đang trong lúc nhập định, hoặc đang lúc chiến đấu, cho dù là đang làm gì thì trong tích tắc khi ngọn lửa trên tu chân tinh hoang dã kia bộc phát, toàn bộ tâm thần đều ầm ầm chấn động, lực lượng ngọn lửa trong cơ thể dường như không chịu khống chế, bất ngờ muốn thoát khỏi cơ thể lao ra, mơ hồ hướng về phía tu chân tinh bái lạy, tựa hồ bị gọi về vậy!

Chuyện quỹ dị như vậy khiến cho tất cả hỏa tu thất kinh! Nhất là người Hỏa Tước tộc lại càng cảm nhận rõ ràng nhất. Trưởng lão Hỏa Tước tộc trước đây giao dịch với Vương Lâm vốn đang ngồi đả tọa, đột nhiên ngọn lửa toàn thân bùng lên, hóa thành một con hỏa điểu giương cánh giống như muốn bay đi, khiến cho sắc mặt hắn đại biến!

Việc này khiến cho Hỏa Tước tộc ở vùng đất Điên Lạc chú ý cao độ. Trưởng lão Hỏa Tước tộc lại càng không cần nghĩ ngợi, vội vàng rời khỏi nơi bế quan, mang theo tộc nhân tới thẳng tu chân tinh hoang dã kia. Chỉ là khi hắn tới nơi này thì dù là xem xét thế nào cũng không thu hoạch được gì.

Nhưng ở nơi này hắn lại cảm nhận được một tia bổn nguyên giống hệt như trong hồn đan kia!

Cũng trong mấy ngày này, trong Hỏa Tước tộc ở Thái Cổ Tinh Thần cũng xảy ra một đại sự kiện khiến cao tầng toàn tộc rung động!

Ba người từ vùng đất Điên Lạc hộ tống trở về một vật, sau khi nộp lên liền lập tức được triệu kiến. Trong lòng bọn họ cũng không yên, không biết vật ấy có được tộc mình coi trọng hay không.

Tước tộc ở Thái Cổ Tinh Thần chiếm cứ một tinh vực rộng lớn, trên chủ tinh Hỏa tước có một pho tượng Hỏa tước. Pho tượng này cao như vươn tận tới trời, toàn thân bị lửa thiêu đốt bừng bừng.

Ở dưới pho tượng này, trong một đại điện lúc này có một lão giả đang ngồi đả tọa. Người này mặt đầy hồng quang, ngọn lửa tràn ngập toàn thân. Hắn chính là tộc trưởng Hỏa Tước tộc!

Lúc này trước mặt hắn đang lơ lửng một giọt máu tươi cũng đang bị thiêu đốt. Hắn nhìn chằm chằm vào giọt máu này, ánh mắt lộ vẻ rung động.

- Đây là....Bổn nguyên!!

Đôi mắt lão giả tỏa sáng, đứng phắt dậy bắt lấy giọt máu đó, bước nửa bước về phía trước, đột nhiên biến mất.

Khi hắn xuất hiện thì đã ở bên trong tu chân tinh này. Không gian ở đây bị một biển lửa nồng đậm bao phủ, dù là hỏa tu thì tiến vào nơi này cũng không thể chịu nổi.

Lão giả lao nhanh đi trong biển lửa, chẳng bao lâu sau đã tới chỗ sâu nhất trong tu chân tinh này. Ngọn lửa nơi này có màu tím đậm, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ!

Ở trung tâm của ngọn lửa màu tím đậm này có thể thấy một toàn trận pháp mơ hồ hiện lên, ở trong trận pháp này có một nam tử trung niên đang ngồi đả tọa. Quần áo người này cũng có màu tím, trong khi hít thở có một luồng khí tức kinh thiên chậm rãi vận chuyển trong cơ thể hắn.

Lão giả nọ dường như không dám chạm vào ngọn lửa màu tím đậm kia, chỉ ở phía bên ngoài cung kính nói:

- Vãn bối cầu kiến lão tổ!

Lão giả nói xong những lời này liền đứng im ở nơi đó, chờ đợi được triệu kiến. Một lúc lâu sau, nam tử trung niên đang ngồi đả tỏa trong biển lửa màu tím chậm rãi mở mắt. Trong nháy mắt khi đôi mắt hắn mở ra, ở mi tâm và hai mắt không ngờ đồng thời xuất hiện ba cái ấn ký quỷ dị!

Đây là ba ấn ký hình ngọn lửa nhưng màu sắc lại cực kỳ tươi sáng. Ngọn lửa trên mi tâm là màu tím, ngọn lửa ở mắt trái là màu lam, còn ngọn lửa ở mắt phải lại hư ảo, dường như không tồn tại, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại có thể thấy được một chút dấu vết.

Hư hỏa này dường như không ổn định, mơ hồ không rõ.

Nhưng đây đúng là một tia hư hỏa, khiến cho lão già bên ngoài khi nhìn thấy tâm thần chấn động, cúi đầu không dám nhìn lại lần hai.

- Nơi này là thánh địa, dù ngươi là tộc trưởng nhưng nếu lão phu không triệu kiến thì cũng không được tiến vào nửa bước! Ngươi đã quên rồi sao?

Tiếng nói bình thản của nam tử trung niên vang lên.

Khuôn mặt lão giả đầy mồ hôi, mím môi, vội vàng thấp giọng nói:

- Lão tổ bớt giận. Vãn bối nhất thời nóng lòng. Chỉ vì tộc nhân tìm được một giọt máu. Giọt máu này cực kỳ quái dị, cần lão tổ tự mình xem xét.

Thần sắc nam tử trung niên kia như thường, dường như tất cả mọi vật trong thiên địa không thể khiến thần sắc của hắn biến hóa chút nào, nghe vậy ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước. Loại lạnh lùng này hoàn toàn đối

lập vói ngọn lửa mãnh liệt trong đồng tử, khiến cho người này càng nhìn càng quỷ dị.

- Loại việc nhỏ này cũng có thể khiến ngươi rối loạn như vậy! Tộc trưởng như thế thật khiến ta không hài lòng! Mau đưa thứ máu đó đây. Ngươi lui ra, theo điều thứ ba của tộc quy mà tự phạt!.

Sắc mặt lão giả lập tức tái nhợt, định cố giải thích nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn lão tổ trong biển lửa màu tím lại đành thấp giọng vâng dạ, phất tay phải lên một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện giọt máu đang bùng cháy. Sau khi để nó bay ra, lão giả cúi đầu lui ra.

Nam tử trung niên tùy tiện cầm đưa tay về phía trước. Lập tức giọt máu nọ liền xuyên qua biển lửa màu tím, rơi vào trong tay hắn. Thần sắc hắn bình tĩnh, cầm giọt máu tùy ý đảo qua. Nhưng khi vừa đảo qua, thân thể hắn chấn động mạnh mẽ, hai mắt đột nhiên trợn to, nhìn chằm chằm vào giọt máu.

- Đây....đây là....

Vẻ mặt bình tĩnh của nam tử trung niên trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ khiếp sợ và không thể tin nôi. Hắn vội vàng cầm giọt máu đặt trước mắt, thần thức ầm ầm tản ra, cẩn thận xem xét mấy trăm lần xong, vẻ khiếp sợ trong mắt lại càng đậm!

- Máu Chu Tước!!! Đây là máu Chu Tước!!!

Nam tử trung niên đứng bật dậy, cầm giọt máu đưa lên mép, vươn đầu lưỡi liếm một chút, thân thể lại chấn động một lần nữa.

- Không sai, về bổn nguyên cũng không sai. Đây chính là máu Chu Tước!! Chu Tước!!

Thần sắc nam tử trung niên này kích động, giơ tay trái lên chụp về phía trước một cái.

Tộc trưởng Hỏa Tước tộc đã gần ra khỏi lòng đất của tu chân tinh, chuẩn bị trở về mặt đất. Lúc này vẻ mặt hắn hối hận, vừa than thầm vừa lao đi. Đột nhiên phía sau truyền tới tiếng gào thét. Hắn sửng sốt quay đầu lại, hai đồng tử lập tức co rút, ở phía sau hắn, biển lửa hóa thành một bàn tay khổng lồ trực tiếp tóm lấy hắn ầm ầm kéo về phía sau.

Gần như chỉ trong chớp mắt, bàn tay đã đưa lão giả tới trước mặt nam tử trung niên.

- Thứ máu này từ đâu mà có!!

Không đợi cho lão giả kịp phản ứng, hắn đã nghe thấy tiếng nói kích động của lão tổ. Hắn hơi sửng sốt một chút. Cả đời lão giả chưa bao giờ

thấy tâm tình lão tổ biến hỏa như lúc này, vộivàng thấp giọng nói:

- Là do tộc nhân từ vùng đất Điên Lạc đem về!

Nam tử trung niên nghe vậy lập tức cười ha hả, trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ mừng như điên. Ngay cả ba ấn ký hình ngọn lửa cũng điên cuồng bốc cháy.

- Tốt, tốt, tốt lắm! Ngươi không hổ là tộc trưởng được lão phu lựa chọn, tố chất tốt lắm!! Lập tức phát tộc mệnh, không tiếc mọi giá đi tới vùng đất Điên Lạc, tìm nơi xuất phát của thứ máu này!!

Tộc trưởng Hỏa Tước tộc vội vàng vâng dạ, đang muốn lui ra thì ánh mắt nam tử trung niên chợt lóe lên, kiềm chế kích động trong lòng, trầm giọng nói:

- Vùng đất Điên Lạc ta không tiện tới, chỉ có thể ở bên ngoài tiếp ứng các ngươi. Ngươi sau khi tới nơi đó phải cẩn thận xem xét xem việc này có âm mưu gì hay không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1292: Sóng dâng

Tu chân tinh của Ám Hạt Tộc trong khoảng thời gian này vẫn luôn bị một luồng sương mù do ma khí hình thành vây quanh, từ xa nhìn lại trong quỷ dị khó lường. Ngay cả sinh linh trên tu chân tinh này dưới ma khí này cũng đã có chút biến đổi.

Một ngày nọ, khi chỉ còn cách ngày tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh hội sáu ngày, ma vụ trên tu chân tinh của Ám Hạt Tộc đột nhiên xuất hiện biến hóa kịch liệt. Từ xa nhìn lại, cả tu chân tinh cuồn cuộn ma khí, phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa. Cùng lúc đó, ma khí nhanh chóng co lại, đồng loạt hướng về bên trong tu chân tinh! Biến cố bất thình lình này khiến cho Ám Hạt Tộc và Vân Độn tộc chú ý cao độ. Đám người bọn họ vội tản thần thức ra, đang muốn quan sát thì lại phát hiện ra, tất cả ma vụ trong thiên địa đều đồng loạt lao về phía động phủ Vương Lâm đang bế quan!

Dường như trong động phủ này có một cái hố đen đang hấp thu tất cả ma khí tới! Chỉ trong chốc lát, ma khí vô tận trong thiên địa chợt biến mất, toàn bộ đều bị hút vào trong động phủ của Vương Lâm. Cả quá trình này nếu từ trên bầu trời nhìn xuống thì có thể chứng kiến rõ ràng, ma khí như thủy triều, hóa thành một dòng xoáy thật lớn. Mà trung tâm của dòng xoáy đó chính là động phủ của Vương Lâm. Nó xoay chuyển rất nhanh, co lại rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã kết thúc, nhanh tới mức khiến cho người ta không kịp có chút phản ứng nào!

Trong động phủ của Vương Lâm, ma khí ngưng tụ hình thành một tầng sương mù dày đặc mà thần thức cũng không thể xuyên thấu. Sương mù này tiếp tục co lại, ở sâu trong sương mù. Vương Lâm vẫn đang ngồi khoanh chân, trước người lơ lửng một thân người nhỏ bé màu đỏ sậm. Thân thể này mơ hồ, thoạt nhìn như thể nguyên thần, lại cũng giống như một linh hồn.

Hình dáng của hắn không ngờ giống hệt Vương Lâm, chẳng qua bộ mặt hiện lên vẻ bạo ngược, điên cuồng và dữ tợn vô cùng.

Giờ phút này hắn đang mở miệng không ngừng thôn phệ ma khí đang tràn tới! Một lát sau, tất cả ma khí trong động phủ dường như là cá voi hút nước, bị hắn hút sạch. Thân thể của hắn hơi ngưng thật, nhưng vẫn chưa rõ ràng. Vẻ bạo ngược trên khuôn mặt càng thêm nồng đầm, xoay người nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, rít lên một tiếng chói tai, lao tới tấn công hắn. Dường như ngay cả là Vương Lâm nó cũng phải thôn phệ. Trong nháy mắt này, đôi mắt Vương Lâm mở bừng ra, bên trong lộ vẻ lạnh lùng, ánh mắt như điện va chạm với ánh mắt của người này.

- Biến!

Một tiếng hừ lạnh vang lên. Không thấv Vương Lâm thi triển thần thông gì nhưng tiểu nhân sắp đánh tới liền kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể bay người lại phía sau rơi xuống một bên.

- Ta sáng tạo ra ngươi thì hiển nhiên cũng có thể hủy diệt ngươi!

Vương Lâm đứng dậy, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái, lập tức bắt lấy thân thể nhỏ bé kia, vẻ mặt của con người nhỏ bé này sợ hãi, trong nháy mắt khi tay phải Vương Lâm chụp tới đột nhiên thân thể nhoáng lên, cả người ầm một tiếng tan rã, hóa thành sương mù tản ra bốn

phương tám hướng. Sương mù này sau khi chạy thoát khỏi bàn tay của Vương Lâm liền ở bên ngoài động phủ ngưng tụ lại thành hình.

Vừa mới xuất hiện nó liền lập tức lao nhanh đi, hóa thành một đám ma vụ, dùng tốc độ cực nhanh biến mắt. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, tay phải bắt quyết đánh ra một ấn ký, đặt trước miệng thổi một cái. Lập tức từ phía chân trời truyền lại một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Không bao lâu sau, ma hồn nhỏ bé kia vốn đã chạy rất xa tự mình bay trở về, quỳ gối trước mặt Vương Lâm, thân thể run rẩy, trở nên mơ hồ hơn rất nhiều, dường như lúc nào cũng có thể tiêu tan.

- Ta chỉ cần thổi một cái cũng có thể khiến ngươi tan thành mây khói!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, chậm rãi mở miệng. Ma hồn kia lại càng run rẩy kịch liệt hơn, vội vàng dập đầu giong như đang cầu xin tha thứ vậy. Tay phải Vương Lâm giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức Vụ Ma Thương liền xuất hiện trước người hắn, sau đó chỉ một cái vào ma hồn. Ma hồn này tâm ý tương thông với Vương Lâm, vẻ mặt lộ ra sự do dự và giãy dụa. Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Ma hồn lập tức run lên, thân thể hóa thành một đạo hắc quang, bay thẳng về phía Vụ Ma Thương, sau đó liền dung nhập vào trong. Trong nháy mắt khi nó dung nhập, Vụ Ma Thương dường như có linh hồn, bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ cường đại. Khí tức này ầm ầm lao ra, hóa thành một con mãng xà màu đen, phá tan động phủ, bay lên bầu trời phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa!

Đám người Ám Hạt Tộc trên tu chân tinh này trợn mắt há mồm nhìn bầu trời bị con mãng xà màu đen kia che kín, tâm thần rung động. Tu sĩ Vân Độn tộc một bên cũng như vậy, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, ngơ ngác nhìn hắc mãng đang gào thét trên bầu trời. Một cảm giác sợ hãi không nói lên lời tràn ngập trong tâm thần bọn họ. Hắc mãng kia ẩn chứa sự bạo ngược và điên cuồng khó có thể tưởng tượng, lại có vẻ khát máu nồng đậm. Dường như tất cả sinh linh trong thiên địa đều là địch nhân của nó vậy!

Chung Đại Hồng nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Hắn và Hứa Lập Quốc bất đồng. Vương Lâm càng mạnh hắn càng cảm thấy vinh quang. Giờ phút này dưới sự kích động, hắn lập tức quỳ xuống mặt đất lớn tiếng hô:

- Pháp bảo của chủ nhân đại thành, thần công vô địch!

Hắc mãng trong khi rít gào trên bầu trời, thân thể dần dần tiêu tán, hóa thành một luồng sáng đen lao về phía Vương Lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Ở bên cạnh nguyên thần trong cơ thể Vương Lâm giờ phút này có thêm một thân thể ma hồn nhỏ. Thân thể này hai mắt nhắm nghiền, bị nguyên thần của Vương Lâm áp chế, không thể phản kháng hay dãy dụa chút nào. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng trong mắt hơi lộ ra vẻ vui mừng. Cho dù phân thân ma hồn còn chưa đại thành nhưng đã bắt đầu có cơ sở, sau nhiều lần tế luyện có thể trở thành phân thân chân chính!

- Không biết sau khi ba thân thể thần, ma, yêu của ta hợp nhất xong có thể giống như phỏng đoán của ta, phản tổ thành cổ hay không!

Vương Lâm liếm liếm môi, chụp về hư không phía trước một cái. Lập tức phía trước người hắn xuất hiện hai bảo vật.

Một cái là một phiến lá cây khô vàng, một là một thụ nhân bị phong ấn!

Trong vùng đất Điên Lạc, tại thời điểm tuyển chọn trưởng lão, những người có tư cách tranh đoạt vị trí trưởng lão ở tất cả tiểu tộc đều đang tích cực chuẩn bị, đi tới nơi tiến hành thịnh điển. Đó chính là địa phương thần bí nhất trong vùng đất Điên Lạc - Đại đế tinh!

Tinh cầu này ở Thái Cổ Tinh Thần vô cùng nổi tiếng, cũng là một tinh cầu được Trường Tôn hội nghiên cứu trọng điểm, có liên quan tới rất nhiều lời đồn đại về đại đế được truyền lưu trong Thái Cổ Tinh Thần. Phải biết rằng ở Thái Cổ Tinh Thần, hễ là tu chân tinh thì hầu hết đều là hình cầu. Mặc dù có thể có một chút ít không hoàn toàn như vậy thì đại thể cũng vẫn là hình cầu. Đây là một hiện tượng rất kỳ quái. Từng có rất nhiều tu sĩ có đại thần thông nghiên cứu, muốn tìm ra bí ẩn trong đó nhưng cuối cùng cũng chỉ lần ra được chút dấu vết chứ không thể tìm hiểu hết được. Cho dù là Trường Tôn hội dưới nhiều năm nghiên cứu thì cũng chỉ có thể tuyên bố được một quy tắc. Quy tắc tên là quy tắc xoay tròn. Bọn họ cho rằng tất cả các tinh cầu đều luôn luôn xoay tròn, trong năm tháng vạn cổ, bất cứ tu chân tinh nào cũng đều trở thành hình cầu.

Nhưng quy tắc này gặp phải đại đế thì lại hoàn toàn thay đổi. Đại đế tinh nhìn lại giống một đường thẳng. Thậm chí nếu từ trên bầu trời nhìn lại. Đại đế tinh trông như một cái kim la bàn, chậm rãi xoay tròn. Không ai biết vì sao Đại đế tinh lại như vậy. Nơi này chính là thánh địa của các bộ tộc trong vùng đất Điên Lạc, cũng là động phủ của đại đế. Ngày thường ở Đại đế tinh tràn ngập từ lực và lực giằng xé, khiến cho pháp bảo của tất cả tu sĩ tới nơi này đều mất đi hiệu lực, ngay cả tu vi cũng bị áp chế.

Chỉ có mỗi một lần tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh hội thì từ lực và lực giằng xé này mới giảm đi rất nhiều, còn có mấy thông đạo cố định, để cho người khác có thể tiến vào. Đại hội tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội ngoài hơn ba trăm tiểu tộc tham gia thì còn có một số người của Thái Cổ Tinh Thần cũng tới đây quan chiến. Những người này đại bộ phận đều là được các tiểu tộc yêu cầu tới, thậm chí có khi còn có thể trợ chiến. Đối với việc này Điên Lạc đại đế chưa bao giờ để ý. Dần dần đây trở thành một luật bất thành văn. Tuy nhiên còn có một quy luật, đó là nếu không phải là người của tộc lạc Điên Lạc thì không được phép trở thành trưởng lão, nếu không chắc chắn phải chết! Mỗi một lần tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội, Trường Tôn hội cũng đều phái người tới đây làm khách, biểu thị sự tán thành đối với Lạc Sinh hội và sự coi trọng đối với đại đế. Ngoài ra đây họ cũng muốn tiếp cận quan sát các bộ tộc ở đây.

Trừ Trường Tôn hội ra thì mỗi một lần tuyển chọn trưởng lão, Lạc Sinh hội cũng sẽ đưa ra một số ngọc giản, mời một ít cường giả của Thái Cổ Tinh Thần tới. Việc này Điên Lạc đại đế không để ý tới, dường như đối với hắn việc tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh hội chỉ là một dịp náo nhiệt mà thôi.

Trong tinh không, Vương Lâm cùng với Ám Hạt Tộc, Vân Độn tộc hướng về phía Đại đế tinh bay đi. Ở bên ngoài vùng đất Điên Lạc, trong Thái Cổ Tinh Thần, một nữ tử có mái tóc dài quá vai, đứng trên một đồ án bát giác yên lặng nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì. Bên cạnh này còn có một nam tử trung niên. Nam tử này cũng đang nhìn về phía trước, thần sắc âm trầm.

- Vân Lạc đại ti. Điên Lạc đại đế giết phân thân của ta, việc này Trưởng Tôn hội nói gì?

- Sẽ bồi thường.

Nữ tử tóc dài kia nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn về phía tinh không, trong lòng yên lặng thầm nhủ:

- Có thể khiến Điên Lạc đại đế che chở....người này, ta thật sự muốn chính mắt gặp một lần...chỉ không biết là hắn có phải là người được đề cập tới trong quẻ tượng của tổ tiên ta hay không.

Cũng ở một phương hướng khác trong Thái Cổ Tinh Thần, trong lam quang tràn ngập. Lam Mộng Đạo Tôn chắp tay sau lưng chậm rãi tiến về phía trước. Sau lưng hắn, Liêu Thiên Cửu yên lặng đi theo.

Ở một nơi xa hơn, tại một tinh vực không có bóng người, có một con mãnh thú thân thể cực kỳ khổng lồ, có thể sánh ngang với một tu chân

tinh đang chậm rãi phi hành. Bên ngoài thân thể nó tràn ngập xúc tu dài mấy vạn trượng đang chầm chậm chập chờn. Nó là Vọng Nguyệt! Ở trên lưng nó là một lão giả mặc trường bào màu trắng. Tướng mạo lão giả cực kỳ quỷ dị, nửa mặt mày đen nửa trông như là phân rõ âm dương vậy. Phía sau hắn có ba người hầu đang đứng. Nếu Vương Lâm nhìn thấy ba người này thì sẽ lập tức sẽ nhận ra! Nhất Mộc Tử, Vũ Đông Thiện...còn có người vốn đã tử vong...Cực Hiền Thiên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1293: Thình thịch

Trước ngày tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh hội một ngày, Vương Lâm dưới sự hộ tống của Ám Hạt Tộc và Vân Độn tộc đi tới bên ngoài Đại đế tinh. Nhìn tu chân tinh kỳ dị phía xa xa, hai mắt Vương Lâm không khỏi sửng lại.

Đại đế tinh bị bao phủ trong một mảng hư ảo, trông có vẻ mơ hồ, dường như bị một làn sương mù vờn quanh. Chẳng qua trong sương mù hư ảo lại thỉnh thoảng xuất hiện những cái khe như những cái miệng đầy răng nanh muốn cắn nuốt mọi vật.

Cũng trong sương mù hư ảo lại có những dảy nhở màu xám di động liên hồi. Những thứ đó nếu nhìn kỹ thì có thể thấy chúng cũng không phải là thực chất mà là một loại từ lực hút đẩy mà tạo thành.

Chưa tới gần Vương Lâm đã cảm nhận được trong sương mù tồn tại một lực lượng cực kỳ kinh người. Lực lượng này có thể khiến thiên địa tê liệt, cũng khiến cho thần thông của tu sĩ tan rã, pháp bản sụp đổ.

Đây không phải do con người tạo thành, cũng không phải là lực lượng của pháp bảo mà là một loại uy lực của thiên địa, là khả năng của tạo hóa.

Hai đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, cẩn thận quan sát thật lâu, thân thể dừng lại bên ngoài sương mù hư ảo.

Ở bên ngoài sương mù lúc này cũng đang có rất nhiều tu sĩ. Đám tu sĩ này đứng thành đám mấy chục mấy trăm người tụ tập thành nhóm, không ít người quen biết đang thấp giọng nói chuyện.

Số lượng tu sĩ nhìn rất đông đúc. Đoàn người Vương Lâm đến lập tức thu hút không ít thần thức, nhưng sau khi đảo qua Ám Hạt Tộc vào Vân Độn tộc thì liền thu lại.

Còn về phần Vương Lâm, lấy tu vi của hắn thì rất ít người có thể phát hiện ra.

Thần sắc Vương Lâm như thường, lạnh lùng nhìn về phía trước.

- Tiền bối, mỗi lần Lạc Sinh hội tổ chức tuyển chọn trưởng lão đều tiến hành ở Đại đế tinh. Chẳng qua ở nơi này tồn tại vô số lực giằng xé và từ lực, chỉ có sau khi toàn bộ đám người tới nơi này thì bên trong mới mở ra một thông đạo cho mọi người tiến vào.

Chúng ta đến cũng không tính là muộn. Chẳng bao lâu nữa chắc là thông đạo sẽ mở ra.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc đứng bên cạnh Vương Lâm thấp giọng nói.

Vương Lâm khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua đông đảo tu sĩ bên ngoài Đại đế tinh. Tu sĩ ở nơi đây sợ ràng không dưới mấy vạn người. Nhưng cho dù nhân số đông đảo như vậy thì ở trong tinh không này bọn họ cũng không phải tất cả đều là người của Điên Lạc tộc.

Không ngờ Vân Độn tộc và Ám Hạt Tộc như vậy lại được coi trọng! Thật là thú vị!

Đúng lúc này một tiếng động chói tai từ phía trước truyền tới. Một nam tử trung niên mặc áo lam đi ra từ trong gần ngàn tộc lạc.

Nam tử này tướng mạo tầm thường nhưng hai mắt lại như độc xà, ẩn hiện vẻ lạnh lùng, trên mi tâm có một ấn kỳ hình con rắn, khiến cho người này thoạt nhìn lại càng âm trầm hơn.

Lời nói của hắn mang theo vẻ trào phúng, trong lúc nói chuyện liền dừng lại, ánh mắt đảo qua đoàn người Vương Lâm.

Tộc trưởng Ám Hạt Tộc bên cạnh Vương Lâm biến sắc, nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên đang nói chuyện, khẽ hừ một tiếng.

- Đó là đại trưởng lão Hồn Xà tộc. Hồn Xà tộc trong một lần tuyển chọn trưởng lão đã từng giao chiến với Vân Độn tộc, không phân thắng bại, đồng thời không được tuyển. Hai tộc trong quá khứ cũng có va chạm.

Tộc trưởng Ám Hạt tộc thấp giọng nói.

Bên cạnh Vương Lâm hiển nhiên là tộc trưởng Vân Độn tộc. Hắn nghe những lời nói của đại trưởng lão Hồn Xà tộc thì thần sắc bình tĩnh, cúi đầu không nói.

- Nghe nói Vân Độn tộc mời Tham Lang làm cung phụng, có Tham Lang ở đây thì lần tuyển chọn này khó khăn rồi! Nhưng sao ta lại không thấy tiền bối Tham Lang ở đây?

Nam tử trung niên như cười như không chậm rãi nói.

Lời nói của hắn không lớn nhưng lại ẩn chứa tu vi, vang vọng khắp không gian. Mấy vạn tu sĩ ở nơi này đều là tiểu tộc của Điên Lạc tới tranh đoạt vị trí hội trưởng Lạc Sinh hội, có thể nói là bất cứ trưởng lão của tộc lạc nào có tư cách đoạt chức vị này cũng đều coi nhau như địch thủ.

Do đó họ cũng tìm hiểu một chút tin tức của đối phương, hiểu được chút ít nông sâu của đối phương. Đạt được vị trí trưởng lão của Lạc Sinh hội sẽ có lợi ích rất lớn. Lúc này khi nghe lời nói của Hồn Xà tộc, người của tộc lạc bốn phía đều nhìn về phía Vân Độn tộc.

Tham Lang ở vùng đất Điên Lạc này tiếng tăm hiển hách, có hắn trợ giúp thì Vân Độn tộc đủ để khiến các bộ tộc khác coi trọng.

- Lão phu cũng nghe nói Tham Lang đạo hữu đã trở thành cung phụng của Vân Độn tộc. Năm trước Tham Lang đạo hữu đã từng trợ giúp lão phu, cho nên lão phu vẫn muốn tới gặp mặt. Vân Độn tử, không biết Tham Lang đạo hữu vì sao không tới?

Người nói chuyện là một lão giả mặc đạo bào màu tím, sắc mặt lão giả này hơi tái nhợt nhưng tiếng nói lại sang sảng, trên mi tâm có ba đạo ấn ký hình vòng cung trông như sóng nước vậy.

- Tiền bối Tham Lang có chuyện quan trọng rời đi, sẽ không trở lại nữa. Chư vị cũng không nên suy đoán thêm nữa!

Tộc trưởng Vân Độn tộc ngẩng đầu lên, ánh mắt khẽ liếc Vương Lâm một cái, lạnh lùng nói xong liền cúi đầu không nói gì nữa

Cảnh tượng này khiến cho lão giả kia khi nhìn thấy đồng tử trong hai mắt liền co rụt lại.

- Người này là tộc trưởng Hà tộc, phân chi của Ngũ Hành Thủy tộc. Hắn hiện đang giữ vị trí trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội!

Tộc trưởng Ám Hạt tộc thấp giọng giới thiệu với Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hơi gật đầu.

- Là ai dám nhắc tới tục danh của lão phu!!

Tộc trưởng Hà tộc - Trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội lạnh lùng vang lên, ánh mắt như điện rơi xuống người Vương Lâm và tộc trưởng Ám Hạt tộc.

- Một hạt tộc nho nhỏ nhìn thấy lão phu mà không quỳ!

Ánh mắt tộc trưởng Hà tộc đột nhiên lóe lên, chậm rãi mở miệng, nhưng ánh mắt lại rơi lên người Vương Lâm.

Sắc mặt tộc trưởng Ám Hạt tộc lập tức biến đổi. Trước mặt bao nhiêu tu sĩ như vậy mà đối phương không ngờ lại lấy danh nghĩa trưởng lão Lạc Sinh hội bắt mình quỳ lạy. Điều này quả thực là sự vũ nhục quá lớn!

Biến cố nơi đây đã thu hút sự chú ý của tu sĩ bốn phía. Họ đều mang theo tâm lý muốn xem trò vui mà nhìn lại.

Nam tử trung niên Hồn Xà tộc mĩm cười, lắc đầu nói:

- Chỉ là một hạt tộc nho nhỏ, dù là muốn nương nhờ vào tộc cao hơn thì cũng nên lựa chọn kỹ càng. Đi theo Vân Độn tộc quả thật là không mấy khôn ngoan. Nhưng cũng không thể trách các người. Hạt tộc vốn cả ngày sinh hoạt trong lòng đất, vốn là một đám người mắt mũi không sáng sủa.

- Làm sao? Không tới sao? Cũng được. Ngươi mau tới đây, quỳ xuống!

Tộc trưởng Hà tộc - Trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội giơ tay phải lên, trực tiếp chỉ về phía Vương Lâm.

Lời nói này vừa thốt lên, sắc mặt tộc trưởng Ám Hạt tộc lập tức khôi phục, khóe miệng nở nụ cười trào phúng. Không chỉ có hắn, ngay cả tộc trưởng Vân Độn tộc đang cúi đầu cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ châm chọc và một tia đắc ý rất khó nhận ra. Vương Lâm mĩm cười nhìn lão giả vừa nói, chậm rãi cất lời:

- Tên của ngươi không thể gọi sao?

Ánh mắt trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội lóe lên. Hắn vừa nãy nhìn thấy tộc trưởng Vân Độn tộc liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, mà vị trí hắn đứng mơ hồ như coi Vương Lâm là người đứng đầu, thế nên mới nói những lời vừa rồi.

Hắn là trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội, lần tuyển chọn này vì muốn có thể giữ vị trí nên muốn lập uy một phen. Dù Ám Hạt Tộc rất nhỏ nhưng Vân Độn tộc lại không kém. Mà tiếng tăm của Tham Lang được chọn là cung phụng lại rất lớn, dùng họ để lập uy là lựa chọn tốt nhất.

Theo lão giả này thấy, Vương Lâm tất nhiên là người tạm thời thay thế trước khi Tham Lang tới! Có thể dùng Vương Lâm để lập uy thì chẳng khác nào dùng Tham Lang để lập uy! Chẳng qua khi hắn thấy vẻ trào phúng trong mắt tộc trưởng Ám Hạt tộc và Vân Độn tộc thì trong lòng lão giả này đột nhiên thấy có chút không ổn.

Người này tất nhiên là do Tham Lang phái tới. Tuy Tham Lang mạnh nhưng ta là một trưởng lão của Lạc Sinh hội, ta cũng không sợ hắn! Nghĩ tới đây, lão giả hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Phải là người có tư cách mới có thể nói ra tên lão phu. Chỉ không biết ngươi có phải là người có tư cách đó hay không?

Tộc trưởng và trưởng lão các tộc lạc bốn phía đều là hạng người gian hoạt, quan sát tới bây giờ thì cũng đều có thể đoán ra chút ít, cũng suy

đoán giống như trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội, hầu hết cho rằng Vương Lâm là người Tham Lang phái tới.

Ngươi tưởng rằng không phải là người của Điên Lạc chúng ta thì không phải quỳ sao? Phải biết rằng dù là chủ nhân Tham Lang của ngươi khi gặp trường hợp này cũng chỉ có cách quỳ lạy.

Ánh mắt đại trưởng lão Hồn Xà tộc lóe lên. Cuộc tranh chấp này đúng là do hắn khơi mào. Hắn rất thích chứng kiến cảnh Vân Độn tộc trở thành đối tượng để cho trưởng lão thứ mười ba lập uy....

Vương Lâm cười:

- Ai dám nói tiền bối không có tư cách này!

Một tiếng gầm nhẹ từ đằng xa truyền tới. Từng đột tiếng gào thét kinh thiên vang lên. Một loạt đạo cầu vồng lúc này từ phía xa bay tới. Hơn một ngàn tu sĩ ở trong tinh không đang lao nhanh về hướng này.

Người đi đầu là một thanh niên, ở hai bên hắn còn có mấy lão giả đạt tới thiên nhân suy kiếp. Đoàn người này khí thế ầm vang, trong nháy mắt đã tới đứng bên cạnh Vương Lâm.

Thanh niên kia lập tức tiến về phía Vương Lâm cung kính vái chào, ôm quyền ngẩng đầu, thần sắc cực kỳ cung kính, lớn tiếng nói:

- Vãn bối là tộc trưởng Long Giáp Tộc, tham kiến tiền bối.

Phía sau hắn, hơn một ngàn tộc nhân Long Giáp Tộc, trong đó có cả các tu sĩ có đại thần thông đều cung kính, mơ hồ còn lộ vẻ sợ hãi, đồng loạt ôm quyền khom lưng nói:

- Xin tham kiến tiền bối!

Cảnh tượng này khiến cho tất cả tu sĩ ở nơi này đều biến sắc!

Long Giáp Tộc!!

Trưởng lão thứ chính là tộc trưởng Long Giáp Tộc!

Nghe đồn trưởng lão thứ chín của Lạc Sinh hội - Tộc trưởng Long Giáp Tộc mấy tháng trước bị thu lại vị trí, Long Giáp Tộc mới tuyển tộc trưởng mới!

Việc này lan truyền rất rộng, nhưng việc vị trí trưởng lão thứ chín bị thu lại vẫn là một chuyện cực kỳ bí ẩn, hiếm người biết được!

Tộc nhân Long Giáp Tộc tuy rằng không nhiều lắm nhưng rất mạnh, ở trong ba trăm bảy mươi hai tộc của Điên Lạc có thể nằm trong mười vị trí đứng đầu!

Người này rốt cục là ai mà lại có thể khiến cho Long Giáp Tộc bái kiến??

Chẳng lẽ hắn không có quan hệ với Tham Lang sao?

Nam tử trung niên Hồn Xà tộc sửng sốt, ánh mắt lóe lên, về phần lão già Hà tộc sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lại vừa nhìn về phía ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi của tộc nhân Long Giáp Tộc, trong giây lát một suy đoán đáng sợ đột nhiên hiện lên trong lòng hắn.

Suy đoán này lập tức khiến hắn như bị dội nước lạnh, cả người run rẩy, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng, lại có vẻ không thể tin nổi.

- Không có khả năng là thế....nhất định là do mình suy nghĩ quá nhiều thôi!

Đúng lúc này, đám sương mù hư ảo do từ lực và lực giằng xé biến thành đột nhiên cuồn cuộn chuyển động. Hàng loạt tiếng ầm ầm trầm muộn truyền ra, không ngừng khuếch tán về bốn phương tám hướng. Ngay sau đó, từ trong màn sương mù hư vô kia, một thông đạo ầm ầm được mở ra, hướng từ trong ra ngoài lao tới!

Trong thông đạo có mười tu sĩ thần sắc lạnh lùng. Người dần đầu là sứ giả của đại đế đã xuất hiện ở tu chân tinh của Long Giáp Tộc. Người này sau khi xuất hiện cũng không thèm nhìn mọi người bốn phía mà đi thẳng về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng này khiến cho trái tim trưởng lão thứ mười ba đập thình thịch một cái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1294: Hoàng mao nha đầu

Tốc độ sứ giả của đại đế rất nhanh, đi thẳng về phía Vương Lâm, chỉ trong chốc lát đã tới gần, khuôn mặt lộ vẻ cung kính, hướng về phía Vương Lâm đang ở phía trước mười trượng, khom người cười nói:

- Thuộc hạ ra mắt thiếu đế đại nhân!

Không chỉ có hắn đi nhanh tới, tất cả các tu sĩ từ trong thông đạo đi ra ở phía sau hắn đều vội vàng đi tới, dừng lại phía trước Vương Lâm mười

trượng, thần sắc cung kính, ôm quyền đồng thanh nói:

- Tham kiến thiếu đế đại nhân!

Cả tinh không đột nhiên trở nên yên lặng. Mấy trăm tộc lạc, sắc mặt mấy vạn tu sĩ đều đại biến, ngơ ngác nhìn đoàn người Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ chấn động và không tin nổi!

Sự tồn tại của thiếu đế trong mấy tháng trước đã được Điên Lạc đại đế phát ngọc giản, báo cho tất cả các bộ tộc, nhưng không nói rõ là người nào. Cho nên lúc này là lần đầu tiên các tu sĩ được nhìn thấy con người này

- Thiếu..... thiếu đế?!!

Sắc mặt nam tử trung niên Hồn Xà tộc lập tức trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Trái tim hắn đập thình thịch, miệng khô lưỡi nóng, mồ hôi lạnh đầy trán, ánh mắt sửng sờ nhìn Vương Lâm, cả người ngơ ngẩn.

Trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội cũng như vậy, thần sắc đại biến, theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, tâm thần chấn động, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Hắn không thể ngờ nổi suy đoán của bản thân lại trở thành sự thật!

- Trưởng lão Long Giáp Tộc bởi vì đác tội với người này nên mới bị thu hồi chức vụ!! Ta.... Không ngờ ta lại định lấy hắn lập uy....

Tâm thần tộc trưởng Hà tộc run rẩy, liếm liếm đôi môi khô khốc, trong thời gian ngắn trở nên hoảng loạn.

- Khiến thiếu đế đại nhân phải đợi lâu rồi. Thật sự là muốn mở thông đạo qua vùng lực lượng giằng xé này cần phải tốn chút thời gian.

Sứ giả của đại đế cuống quít ôm quyền, cung kính giải thích.

Hắn nói hết những lời này, mấy vạn tu sĩ bốn phía mới có phản ứng. Hiện giờ vẫn chưa tới thời gian thông đạo được chính thức mở ra. Nếu như trước kia thì đúng ra còn phải chờ thêm mấy canh giờ mới đúng.

Lúc này không ngờ thông đạo được mở ra sớm hơn. Thiếu đế này...

Ở vùng đất Điên Lạc, chỉ có hai thiếu đế. Lúc này lại xuất hiện người thứ ba!!

Mà người thứ ba này hiển nhiên được đại đế coi trọng hơn rất nhiều. Nếu không thì sẽ vì hắn mà mở thông đạo sớm hơn. Loại chuyện này từ trước tới nay chưa từng xảy ra.

Hắc hắc, trưởng lão thứ mươi ba đúng là đui mù, trêu chọc thiếu đế. Để xem hắn sẽ gánh hậu quả gì!

Còn cả đại trưởng lão Hồn Xà tộc. Người này e là cũng bị tai vạ thôi.

Hai câu nói của sứ giả của đại đế khiến cho sóng gió ngập trời nổi lên trong lòng mấy vạn tu sĩ. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhìn về mấy tu sĩ đang bái kiến mình, khẽ gật đầu.

- Thiếu đế. Xin mời vào Đại đế tinh!

Sứ giả của đại đế vội vàng bước sang bên cạnh mấy bước, cung kính nhường đường. Vương Lâm bình tĩnh đi về phía trước, dưới sự chú ý của mấy vạn người, được sứ giả của đại đế hộ tống, đi về phía thông đạo vừa được mở ra trong vùng sương mù từ lực.

Thấy cảnh tượng này, trong lòng trưởng lão thứ mười ba thầm thở phào hô may mắn, cho rằng Vương Lâm không phải là loại người nhớ thù nhỏ, sẽ không làm khó mình.

Dù sao thì mình cũng là trưởng lão Lạc Sinh hội. Đối phương mặc dù là thiếu đế nhưng cũng sẽ nể mặt mình một chút, thậm chí là mượn sức mình cũng nên.

Người này trái tim nhân hậu, tuy là thiếu đế nhưng đúng là một người vẫn chịu khinh thị.....

Hắn còn đang vui mừng thì đồng tử hai mặt đột nhiên co rụt lại.

Hắn thấy Vương Lâm đi mấy bước, đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn về nam từ trung niên của Hồn Xà tộc trong đám tu sĩ.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, trong nháy mất khi rơi lên người nam tử trung niên khiến thân thể hắn run rẩy, mồ hôi tủa ra. Hắn cảm thấy ánh mắt đối phương như hóa thành thực chất, giống như một thanh kiếm sắc bén trong nháy mắt đã xuyên qua tâm thần mình, khiến toàn thân, hắn tràn ngập hàn ý.

Sứ giả của đại đế đang đi bên cạnh Vương Lâm cũng tùy ý ngừng lại, lộ vẻ nghi hoặc, cũng xoay người nhìn về phía nam tử trung niên Hồn Xà tộc, lập tức sắc mặt trở nên âm trầm.

- Bắt người này lại!

Tiếng nói của sứ giả của đại đế lạnh như băng. Lời nói vừa thốt ra, lập tức một người bên cạnh hắn thân thể nhoáng lên, bay thẳng về phía nam tử trung niên.

Nam tử trung niên Hồn Xà tộc kia cười thảm một tiếng, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Tộc nhân Hồn Xà tộc phía sau hắn thần sắc kịch biến, cũng lộ vẻ sợ hãi.

- Tội không đáng chết nhưng hủy bỏ tư cách dự tuyển chọn trưởng lão của Hồn Xà tộc các người!

Vương Lâm nhẹ nhàng mở miệng, tiếng nói rất lạnh lùng nhưng rõ ràng truyền vào tai tu sĩ bốn phía.

Người đang phóng tới nam tử trung niên sửng lại, không chút do dự lui lại phía sau Vương Lâm.

Sắc mặt nam tử trung niên Hồn Xà tộc tái nhợt, nghe thấy lời nói của Vương Lâm xong thân thể lại run rẩy một lần nữa, vẻ tuyệt vọng trong mắt càng đậm. Lời nói này đối với hắn so với giết hắn lại càng nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Phải biết rằng dù hắn chết thì cũng chỉ là chuyện một người. Nhưng lúc này tuy hắn có thể giữ mạng nhưng lại trở thành tội nhân của toàn tộc. Cười thảm một tiếng, nam tử trung niên hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, khổ sở cất tiếng nói:

- Đa tạ thiếu đế khai ân.

Vương Lâm vẫn chưa để ý tới người này, ánh mắt lại rơi vào người tộc trưởng Hà tộc -Trưởng lão thứ mười ba của Lạc Sinh hội.

Trái tim trưởng lão thứ mười ba lại đập thình thịch một cái, mặt xám như tro tàn.

- Hủy bỏ tư cách trưởng lão Lạc Sinh hội của hắn, đày đi tu chân tinh của Ám Hạt Tộc phạt quỳ trăm năm!

Tay phải Vương Lâm chỉ về phía trưởng lão thứ mười ba, chậm rãi nói với sứ giả của đại đế.

Sứ giả của đại đế hơi do dự một chút nhưng thấy trong mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng lạnh lùng thì liền gật đầu.

- Hủy bỏ tư cách dự tuyển trưởng lão của Hà tộc!

Vương Lâm nói xong lại nhìn về phía tộc trưởng Vân Độn tộc ở cách đó không xa, chậm rãi nói:

- Tự chặt một tay, kẻ dưới trướng ta cũng không phải ngoại lệ!

Tộc trưởng Vân Độn tộc sửng sốt, trán toát mồ hôi lạnh. Hắn biết Vương Lâm cường đại thế nên vừa rồi mới cố tình nhìn về phía Vương Lâm, hướng mũi dùi về phía Vương Lâm, để cho người khác đi chọc vào hắn, lại không ngờ rằng hành động bí mật này bị Vương Lâm phát hiện ra.

Giờ phút này khi nghe vậy, hắn cắn răng giơ tay phải lên, song chỉ như kiếm không do dự điểm lên vai trái. Ẩm một tiếng, cánh tay trái lập tức nhũn ra, kinh mạch ở nơi đó đã đứt rời.

- Đa tạ thiếu đế khai ân. Vãn bối biết sai rồi.

Sắc mặt tộc trưởng Vân Độn tộc tái nhợt, thấp giọng nói.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, xoay người đi về phía thông đạo được mở ra từ sương mù. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Ánh mắt mấy vạn tu sĩ đều tập trung trên người Vương Lâm. Tâm thần cả đám người này đều chấn động, nổi lên lòng kính sợ. Nhưng cũng có một số người đối với lời nói và hành động của Vương Lâm lại rất khinh thường, cho rằng Vương Lâm là hồ giả hô uy.

- Hừ, người này nếu không phải là thiếu đế thì có thể kiêu ngạo như thế chắc!

- Thiếu đế không phải chỉ có mình hắn. Lần này hắn đi tới Đại đế tinh, tất nhiên là muốn tham gia thí luyện của thiếu đế. Chỉ có sau khi thành công thì mới có thể trở thành thiếu đế chính thức!

- Không sai, thí luyện thiếu đế cực kỳ khó khăn, những năm gần đây hễ là người có tư cách tham gia, tuy không phải được đại đế lựa chọn nhưng cũng chẳng có ai thành công. Người này mặc dù được đại đế lựa chọn nhưng e rằng cũng rất khó thông qua!

- Chức trách của thiếu đế rất lớn, thậm chí có thể thay mặt đại đế thống lĩnh tu sĩ vùng đất Điên Lạc, dù là Trưởng Tôn hội của Thái Cổ Tinh Thần cũng rất khách khí với thiếu đế.

Sứ giả của đại đế đi sau Vương Lâm, dần dần tới gần thông đạo. Vừa mới bước vào, Vương Lâm liền lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng giằng xé tràn ngập bốn phía thông đạo, còn có từ lực như muốn hút nguyên lực trong cơ thể ra ngoài, khiến nguyên lực tan rã.

Chẳng qua lực hút trong thông đạo cũng không phải là quá mạnh. Nếu ở trong sương mù ngoài thông đạo thì cực kỳ kinh khủng. Thần thức tản ra xem xét một chút, Vương Lâm cất bước đi về phía trước.

Nhưng ngay lúc Vương Lâm mới đi được mười trượng thì thần sắc hắn đột nhiên biến đổi, quay đầu nhìn lại phía xa xa. Tiếng gào thét kinh thiên động địa trong thời gian ngắn từ xa ầm ầm lao tới.

Tiếng gào thét này cực kỳ kinh người, lập tức phá tan sự yên lặng bên ngoài Đại đế tinh, thu hút ánh mắt của mọi người. Ngay cả sứ giả của đại đế cũng biến sắc.

Chỉ thấy xa xa trong tinh không, có một đồ hình bát giác khổng lồ ầm ầm lao tới. Đồ hình này tới mấy trăm trượng, tỏa ra ánh sáng chói mắt, còn có rất nhiều ký hiệu lóe sáng, tăng thêm vài phần khí thế.

Tấm đồ hình bát giác này chỉ trong nháy mắt đã tới gần Đại đế tinh, bên trên đó có hai người! Người đứng trước là một nữ tử tóc dài quá vai, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, hai mắt như trăng sáng, tỏa ra ánh sáng kỳ dị mê lòng người.

Nàng đứng ở đó giống như tiên nữ, quần áo nhẹ nhàng cùng mái tóc tung bay.

Bên cạnh nàng là một nam tử trung niên. Thần sắc người này âm trầm, thân ảnh như núi, tỏa ra một cỗ uy áp cực kỳ đáng sợ, trào ra tràn ngập. Uy áp này như gió lốc, khuếch tán ra khiến sắc mặt tất cả tu sĩ đều đại biến, đồng loạt lui lại.

Bên ngoài thân thể nam tử này còn có một làn khói mơ hồ vờn quanh. Trong làn khói này ẩn chứa một đám người hư ảo vặn vẹo, phát ra tiếng gào thét vô thanh. Những khuôn mặt hư ảo kia rất nhiều, không dưới mấy trăm vạn.

- Lực lượng hương hỏa! Tu sĩ bước thứ ba!!

Tu sĩ bốn phía lập tức nhận ra nhân vật có làn khói này là người thế nào, thần sắc nhất thời kịch biến.

- Tiểu nữ Vân Lạc, thay mặt Trường Tôn hội tới bái kiến đại đế, đáp ứng lời mời của Lạc Sinh hội, tới xem tuyển chọn trưởng lão, xin ra mắt các vị đạo hữu vùng đất Điên Lạc.

Lời nói của nữ tử tóc dài êm ái, nở nụ cười nhu nhược, nhẹ nhàng mở miệng.

- Tư Mặc Tử, bái kiến đại đế!

Nam tử trung niên đứng bên cạnh nữ tử, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt nhìn về Đại đế tinh, trong nháy mắt lập tức sát khí bùng lên!

Hắn thấy được Vương Lâm đang đứng trong thông đạo vào Đại đế tinh!

Vương Lâm cũng thấy Tư Mặc Tử!

Ánh mắt hai người chạm vào nhau giống như hai thanh kiếm sắc bén có thể hủy thiên diệt địa, ầm ầm va chạm giữa không trung!

- Tiểu tạp chủng!!

Ánh mắt Tư Mặc Tử lộ vẻ dữ tợn, tiếng nói rít qua kẽ răng, ẩn chứa sát khí nồng đậm.

- Bại tướng dưới tay ta! Chỉ giỏi nói mà thôi, chẳng có khả năng gì!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, từ từ mở miệng.

- Ngươi! Ngươi có dám đánh một trận với ta không!!

Tư Mặc Tử hận nhất là chuyện phân thân bị giết, lúc này Vương Lâm nhắc tới, sát khí liền bốc lên ngập trời.

Vương Lâm nghe vậy cười dài, ánh mắt châm chọc, mở miệng nói:

- Ngươi dám tiến vào sương mù đầy từ lực này, tự hủy đi tu vi thiên nhân ngũ suy, đánh một trận với ta không!

Lời này nói ra khiến bốn phía liền xôn xao hẳn lên!

Tư Mặc Tử sững lại, nói không ra lời, nhưng sắc mắt lại âm trầm tới cực điểm!

Hắn không dám!

- Vị đạo hữu này nói năng rất sắc bén, không biết tên là chi, có thể vui lòng cho Vân Lạc biết chăng?

Nữ tử tóc dài mĩm cười, ánh mắt như ánh trăng nhìn về Vương Lâm. Chẳng qua vẻ tươi cười này theo Vương Lâm thấy lại hoàn toàn là vờ vịt, khiến người ta lạnh người.

- Đại ti Trường Tôn hội, không kể tu vi, từ đời xưa đã được truyền thừa. Ngươi chỉ là một con bé ranh miệng còn hơi sữa, tu luyện chỉ sợ còn chưa tới ngàn năm mà cũng dám bằng vai phải lứa gọi ta là đạo hữu sao? Không phân lớn nhỏ! Sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi hỏi tên tiền bối thế sao?

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, lời nói lại càng lạnh lùng hơn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1295: Cổ hồn cấm

Nữ tử kia sửng sốt, sắc mặt lộ vẻ âm trầm nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, nở nụ cười yếu đuối, hướng về phía Vương Lâm hơi hạ thấp người, nhẹ giọng nói:

- Tiểu nữ xin nghe dạy bảo. Không biết tiền bối có tiện cho biết tên tuổi hay không?

Nữ tử này hai lần hỏi tên tuổi Vương Lâm đã khiến Vương Lâm chú ý. Hắn cho dù chưa từng nghe thấy thần thông nào thi triển dựa vào tên tuổi nhưng Đại ti thuật của Trường Tôn hội ở Thái Cổ Tinh Thần cực kỳ thần bí, quỷ dị khó lường.

Nhất là khi nghĩ tới đối phương có thể tính ra chỗ mình ẩn trốn như tận mắt nhìn thấy thì Vương Lâm không khỏi nghĩ tới một người mà hắn luôn khắc sâu trong ký ức - Thiên Vận Tử!

Trên thực tế từ khi tu đạo tới nay, Thiên Vận Tử có thể nói là người mà Vương Lâm không nhìn thấy được, khiến hắn cực kỳ kiêng kỵ. Loại câm giác kiêng kỵ này thì dù là Thủy Đạo Tử cũng không bằng.

Giờ phút này vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh nhưng trong lòng lại cực kỳ cảnh giác. Hắn liếc nhìn nữ tử kia một cái, chậm rãi nói:

- Hứa Mộc!

Tên của hắn nếu là người để tâm thì không có gì là bí mật. Nhưng để người ta biết và hắn nói ra thì Vương Lâm lại mơ hồ cảm thấy bất đồng.

Ánh mắt nữ tử kia chợp lóe lên, trong lòng thầm đọc ba làn Hứa Mộc, sau đó đôi mi âm thầm nhíu lại.

- Người này không tự mình nói ra tên thật, không thể thi triển thuật Danh khôi ti thuật (Thuật con rối dựa vào tên tuổi.)....

Vương Lâm xoay người không để ý tới nữ tử và Tư Mặc Tử nữa mà đi nhanh vào sâu trong thông đạo. Sứ giả của đại đế vội vàng theo sau, dần dần bóng dáng hai người ngày càng xa.

Vương Lâm đi trước hai mắt lóe lên. Hắn đối với hành động vừa rồi của mình với Hà Tộc và Hồn Xà tộc chính là mang ý dò xét, ở trong vùng đất Điên Lạc này, đối với đại đế thần bí kia Vương Lâm biết quá ít. Người này đột nhiên cho hắn lợi ích khiến cho Vương Lâm có nhiều suy đoán.

Muốn biết đối phương có ý đồ gì thì nhất định phải thử dò xét. Mấy tháng trước Long Giáp Tộc chính là như vậy, Hà tộc và Hồn Xà tộc vừa rồi cũng là như thế. Dưới sự dò xét không ngừng, Vương Lâm mới biết là đối phương còn ẩn dấu gì!

- Bỏ đi hai trưởng lão Lạc Sinh hội, cho ta chọn tộc trưởng một bộ tộc. Thậm chí ta hủy bỏ tư cách dự tuyển của hai bộ tộc ở thời điểm mấu chốt.... Xem ra Lạc Sinh hội đối với đại đế căn bản là không quan trọng!

Vương Lâm vừa trầm ngâm, ánh mắt lóe lên, đột nhiên mở miệng nói với sứ giả của đại đế ở phía sau một câu.

- Tộc trưởng Ám Hạt Tộc không tồi. Ta muốn cho hắn thành trưởng lão Lạc Sinh hội. Sứ giả của đại đế nọ sửng sốt, do dự trong chốc lát. Ánh mắt Vương Lâm tùy ý đảo qua trên người hắn, hai đồng tử co rút lại. Hắn mơ hồ phát hiện ra sứ giả của đại đế đang dùng một phương pháp đặc thù để truyền âm với người khác.

Nửa ngày sau, sứ giả của đại đế dường như không do dự nữa, gật đầu nói:

- Nếu thiếu đế đã coi trọng thì hiển nhiên là không có vấn đề!

Vương Lâm mĩm cười, xoay người tiếp tục đi về phía trước nhưng sau khi xoay người thì vẻ tươi cười dần dần biến mất.

- Không sai rồi! Đại đế thần bí kia căn bản không cần Lạc Sinh hội! Hắn...rốt cục là ai?

Cả đường đi Vương Lâm trầm mặc. Hai người hóa thành hai đạo cầu vồng lao đi. Không bao lâu sau, hai người liền xuyên qua thông đạo, đi vào phạm vi của Đại đế tinh. Ở gần Đại đế tinh như vậy, Vương Lâm nén chấn động trong tâm thần, cẩn thận nhìn vài lần.

Trong Đại đế tinh có một sự uy nghiêm cường đại, mắt thường không thể phát hiện được đang chuyển động, chậm rãi tản ra bốn phía. Dưới sự dẫn đường của sứ giả của đại đế, Vương Lâm từng bước, từng bước đi về phía trước, bước vào trong Đại đế tinh!

- Không có tầng cương phong sao? Vừa tiến vào trong Đại đế tinh, trong lòng Vương Lâm lại chấn động. Tinh cầu quỷ dị như vậy là lần đầu tiên Vương Lâm gặp phải. Đi vào trong tinh cầu không ngờ lại không thấy tầng cương phong.

Cả Đại đế tinh không có núi!

Toàn bộ đều là bình nguyên, trên đó mọc một loại thực vật cổ quái. Thứ thực vật này thường có lá rất lớn, mở rộng ra đủ để một người nằm mà không thấy chật chội.

Thực vật dày đặc nhìn như vô tận, chiếm hầu như toàn bộ Đại đế tinh.

Duy chỉ có phía tây bắc là thứ thực vật cổ quái dần dần thưa thớt, lộ ra mặt đất màu xám. Lại có một khoảng đất trống khoảng ngàn dặm, bốn phía có vô số cấm chế.

- Đây là...

Nhìn chằm chằm vào nơi có vô số cấm chế tồn tại kia, hai mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên, tâm thần kinh động.

- Đó là nơi tổ chức những trận đấu tuyển chọn trường lão Lạc Sinh hội vào ngày mai.

Sứ giả của đại đế thấy ánh mắt Vương Lâm nhìn về hướng tây bắc liền vội vàng giải thích.

- Thiếu đế đại nhân. Thuộc hạ phụng mệnh đại đế đưa người tới, giờ phải về tiếp các tu sĩ khác. Nếu thiếu đế không còn gì dặn dò nữa thì thuộc hạ xin cáo lui trước

Sứ giả của đại đế sau khi giới thiệu xong liền ôm quyền nói.

Vương Lâm vốn không định lưu người này bên cạnh, thấy hắn nói vậy liền cũng ôm quyền mở miệng nói:

- Đa tạ!

Tính cách của hắn vốn là người khác khách khí với hắn thì hắn cũng sẽ khách khí lại. Sứ giả của đại đế này hai lần gặp mặt đều cung kính đối đãi với hắn, tất nhiên là Vương Lâm sẽ đối xử lại cho phải.

- Thiếu đế đại nhân trước tiên làm quen với Đại đế tinh một chút. Sáng sớm ngày mai tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội, sẽ có người tới báo cho thiếu đế.

Sứ giả của đại đế khom người cáo lui, hóa thành một đạo cầu vồng biến mất phía chân trời xa xa lất phất mưa bay.

Người này sau khi rời đi, đưa mắt nhìn khắp Đại đế tinh, dường như thiên địa bao la chỉ còn một mình Vương Lâm. Hắn đứng đó, ánh mắt nhìn về phía địa điểm thi đấu ở hướng tây bắc, hồi lâu thu lại ánh mắt, thân thể nhoáng lên liền biến mất.

Sau khi xuất hiện, Vương Lâm đã ở bên ngoài khu vực thi đấu này. Trường đấu ngàn dặm, ở trong mắt con người thì khổng lồ tới khó tin, cho dù có dùng ngựa khỏe chạy nhanh thì cũng phải mất thời gian một ngày. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, trường đấu như vậy cũng chỉ là vừa vừa mà thôi.

Ở bên ngoài trường đấu đầy cấm chế, Vương Lâm giơ tay phải nhấn về hư không phía trước một cái. Lập tức có một lực lượng cấm chế mênh mông ầm ầm từ trong hư vô ngưng tụ lại trước tay phải Vương Lâm. Chỉ trong một thời gian ngắn, ngay phía trước tay phải hắn liền xuất hiện một mảnh giống như là mai rùa thật vậy

Bên trong mai rùa này có vô số dòng xoáy đang chuyển động nhanh chóng. Tay phải Vương Lâm chạm vào mai rùa. Lập tức một phản lực mạnh mẽ ầm ầm tràn ra. Tay phải hắn tê rần, cả người lùi bịch bịch ba bước về phía sau mới có thể ngừng lại được.

Cũng trong lực phản chấn này còn mơ hồ tồn tại một tia hồn phách tang thương.

- Cấm chế thật mạnh!! Đây không phải là Phá Diệt cấm, không phải là Sinh Tử cấm, lại càng không phải là Tuế Nguyệt cấm...cứ xem hình dáng thì có vẻ là một trong tứ đại cấm chế đã thất truyền trong truyền thuyết – Cổ Hồn cấm!!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn vừa rồi khi ỏe bên cạnh sứ giả của đại đế đã nhận ra cấm chế trên trường đấu này có chút cổ quái, lúc này sau khi xem xét trong lòng liền ngạc nhiên vô cùng.

- Thú vị!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn biết một lát sau sợ rằng sẽ có người được sứ giả của đại đế mang tới, thời gian gấp gáp, không cho phép hắn lãng phí. Hắn bay lên, ở giữa trung mắt phải liền lóe lên lôi quang, hai tay bắt quyết hướng về phía dưới vung mạnh một cái. Lập tức thiên địa ầm vang, ấn ký lôi đình trong mắt phải lóe lên nhanh chóng, ầm ầm lao ra, biến ảo trước người Vương Lâm, hình thành một lôi đồ khổng lồ.

Lôi đồ này vừa xuất hiện liền khiến cho vô số tia chớp trong thiên địa bị thu hút, khiến cho mui bụi đang lất phất đầy trời dường như bị cả đám mây lôi điện bao phủ. Cả mặt đất cũng theo những tia chớp liên tục lóe lên mà lúc sáng lúc tối.

Hai tay vận chuyển lôi đồ giữa hư không, thân thể Vương Lâm giống như sao băng từ giữa không trung hướng về trường đấu ngàn dặm phía dưới lao thẳng tới! Lôi đồ ầm ầm theo Vương Lâm đánh xuống, khoảng cách tới trường đấu ngày càng gần!

Ngay trong nháy mắt khi lôi đồ tới gần trường đấu thì trường đấu ngàn dặm này đột nhiên lóe lên ánh sáng màu xám, giống như sương mù đột nhiên cuồn cuộn biến ảo ra, ở bên dưới lôi đồ ngưng tụ lại thành một tấm mai rùa khổng lồ!

Mai rùa này lớn hơn vài lần so với tấm mai rùa mà Vương Lâm vừa thử dùng tay dò xét, bên trong cũng có những dòng xoáy, chuyển hóa nhanh chóng giữa hư thực.

Lôi đình ầm ầm vang lên. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Lôi đồ lao tới gần, đúng lúc này thì tấm mai rùa vừa xuất hiện liền mở rộng ra bốn phía, chi trong tích tắc đã mở rộng ra bao nhiêu lần. Lúc này nhìn trên bầu trời trường đấu ngàn dặm là một tấm mai rùa khổng lồ!

Đồng tử hai mắt Vương Lâm co rút lại, hít sâu một hơi. Đây đâu có phải là mai rùa gì chứ. Đây rõ ràng là một con rùa khổng lồ lớn cả ngàn dặm!

Ở phía tây của trường đấu, bên dưới tấm mai rùa khổng lồ là một cái đầu rùa không lồ. Thậm chí bốn phía mai rùa còn có bốn cái chân rùa. Mà phía đông của cái mai lại có cả cái đuôi rùa thò ra.

Trong thời gian ngắn ngủi, một con rùa khổng lồ đã xuất hiện trên mặt đất.

Một luồng khí tức tang thương lập tức tràn ngập, khuếch tán trong Đại đế tinh! Con rùa khổng lồ này toàn thân màu xám. Nhất là trên đầu nó, đôi mắt trong sáng, trong nháy mắt khi Vương Lâm tới gần liền ngẩng phắt đầu lên gầm dài một tiếng!

Tiếng gầm này kinh thiên động địa, hóa thành một luồng chấn động vặn véo khiến cho thiên địa biến sắc, sóng âm vô tận ầm ầm truyền ra.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Con rùa không hồ ngẩng đầu gầm thét, bề ngoài cực kỳ dữ tợn, toàn thân lóe lên ánh sáng màu xám. Bốn

cái chân rùa thò ra những cái móng sắc bén. Những cái móng này dường như có thể xé tan cả đất trời!

Ở đuôi của nó lại có mấy cái cái túi thịt, từ trong đó thò ra những cái gai lóe lên u quang, hiển nhiên là chứa kịch độc!

Nhất là đầu nó, trong tiếng gầm dài liền ló ra một cái sừng. Một làn sóng nước tràn ngập bốn phía con rùa, mơ hồ khiến cho Vương Lâm có một loại ảo giác như nhìn thấy biển khơi. Dường như mặt đất này chỉ trong phút chốc liền hóa thành biển rộng mênh mông! Vương Lâm vung hai tay lên. Nhất thời lôi đồ trước người hắn liền hóa thành lôi quang lao trở lại mắt phải, tiêu tán trong thiên địa. Hắn vốn không có ý định tấn công trường đấu này, thi triển lôi đồ chỉ là muốn cấm chế này hoàn toàn mở ra.

Lúc này mục đích đã đạt được, thân thể Vương Lâm lập tức lui lại phía sau, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Không ngờ đúng thật là Cổ Hồn cấm!!!

Sau khi Vương Lâm lui lại, con rùa không lồ kia liền dần dần cúi đầu, thân thể chậm rãi tiêu tán, nửa ngày sau tất cả liền khôi phục là như thường.

Trong tứ đại cấm, Cổ Hồn cấm cực kỳ thần bí, đã thất truyền rất nhiều năm rồi. Theo một số căn cứ còn sót lại thì có thể nói rằng Cổ Hồn cấm có liên quan tới mãnh thú, lấy hồn phách của mãnh thú cùng thân thể nó biến thành cấm chế, lại phối hợp với đủ lại thủ đoạn đặc thù. Uy lực của nó cực kỳ cường đại!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1296: Hồ tâm tàng nguyệt

Trong lúc lui lại phía sau, ánh mắt Vương Lâm như đuốc, vẫn nhìn chằm chằm vào con rùa khổng lồ đang dần dần tiêu tan kia, cho tới khi nó hoàn toàn biến mất. Ánh mắt hắn lộ vẻ mừng như điên.

- Không ngờ tới trên Đại đế tinh này lại có Cổ Hồn cấm!!

Vương Lâm hít sâu một hơi, hồi lâu mới nén được kích động trong lòng. Hắn không thể không kích động.

Nếu có thể học được toàn bộ tứ đại cấm, dung hợp lại thì dựa vào cơ duyên lớn lao hắn có khả năng hiểu được bốn nguyên cấm chế. Nếu thật như vậy thì bổn nguyên của Vương Lâm sẽ không phải năm đạo mà là... Sáu đạo!! Sáu đạo bổn nguyên!

Loại chuyện này nếu truyền ra sẽ khiến tất cả tu sĩ rung động. Cho dù là tu sĩ bước thứ ba cao cao tại thượng cũng phải hoảng sợ. Càng là người

hiểu rõ bổn nguyên thì lại càng hiểu rõ sáu đạo bổn nguyên đại biểu cho điều gì!

Năm đạo bổn nguyên vốn đã cực kỳ kinh người rồi. Lúc này lại thêm một đạo thì đúng là kinh thiên! Nhưng cũng vì thế mà sáu đạo bổn nguyên muốn toàn bộ đại thành thì khó khăn hơn gấp bội.

- Phá Diệt cấm, Sinh Tử cấm, Tuế Nguyệt cấm ta đều đã có. Dù là không có thời gian thôi diễn nhưng nếu có thể học được Cổ Hồn cấm này thì tứ đại cấm chế hoàn toàn đầy đủ....đến lúc đó thì.....

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch đập loạn. Cơ hội như thế này thật sự là vô cùng bất ngờ. Vương Lâm không hề có chút chuẩn bị nào, lúc này đột nhiên xuất hiện.

- Đại đế này rốt cục là nhân vật thể nào, có thể sử dụng Cổ Hồn cấm bố trí một cấm chế cho trường đấu lớn như thế này.

Đối với đại đế thần bí này, sự kiêng kỵ trong lòng Vương Lâm lại càng đậm.

- Hắn để ta tiến vào trước...chẳng lẽ hết thảy đều đã được hắn dự liệu trước. Chẳng lẽ hắn có thể tính ra mình nhất định bị cấm chế này hấp dẫn...

Vương Lâm trầm mặc, càng nghĩ thì kích động lại càng tiêu tan.

- Đại đế tinh này khắp nơi đầy quỷ dị... Không có tầng cương phong, thực vật kỳ dị, lại còn Cổ Hồn cấm....

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, rơi vào mặt đất thưa thớt thực vật ở phía tây bắc.

Trên mặt đất là một đám đất bụi bặm. Vương Lâm sau khi hạ xuống tay phải liền nắm một nắm đất cẩn thận quan sát nửa ngày, thần sắc lại càng thêm thâm trầm.

Đúng lúc này thì bầu trời xa xa có những đạo cầu vồng gào thét xuất hiện. Mấy sứ giả của đại đế của đại đế mang theo một số tu sĩ đã tới.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua bọn họ, xoay người bước từng bước, thân thể biến mất. Khi hắn xuất hiện thì đã ở phía đông Đại đế tinh, nơi tràn ngập thực vật vô tận, ở trên một tấm lá cây lớn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống đó, nhìn đám bùn đất màu xám trong tay, lông mày nhíu lại.

- Thứ bùn đất này nhìn như tầm thường như ta lại cảm thấy có gì đó không đúng... Vương Lâm vừa trầm ngâm, hai mắt nhắm lại, trong đầu

hiện ra cảnh tượng năm đó Thiên Nghịch mở ra, mình bước nửa bước vào bên trong, hóa thân thành hỗn độn, phiêu đãng trong hư vô, cuối cùng trở thành một tu chân tinh.

Ký ức này Vương Lâm có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, cũng là nhờ một lần trải nghiệm này mà hắn đối với rất nhiều sự vật có chút nhận thức mơ hồ.

Hắn nhớ rõ là năm đó chính mình hóa thân thành một tu chân tinh, trải qua vô số năm tháng, núi lửa trên tu chân tinh bộc phát, phun trào tất cả vật chất trong tu chân tinh ra, tràn ngập khắp cả tu chân tinh. Từ đó về sau những vật chất này phong hóa, trở thành những khối đá, cuối cùng thành bùn đất.

Cũng trong bùn đất này sinh ra một số thực vật nguyên thủy, trải qua sinh trưởng và tử vong, khiến cho mặt đất dần dần có sinh cơ, cùng với sinh cơ của cả tu chân tinh hòa hợp làm một thể.

- Tu chân tinh trong tinh không lúc mới sinh ra không có bùn đất....bùn đất là dần dần sinh ra...nói cách khác, tuổi của bùn đất chính là tuổi của tu chân tinh.

Vương Lâm mở bừng hai mắt, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào đám bùn đất trong tay, hồi lâu mới mở miệng nói khẽ:

- Lưu Nguyệt....

Một cảm giác tuế nguyệt đột nhiên tràn ngập trên thân thể hắn, bao phủ đám bùn đất trên tay. Năm tháng trôi qua, dường như muốn tìm lại ngày đám bùn đất này sinh ra.

Chẳng qua ngày mà đám bùn đất này được sinh ra đã cách hiện tại lâu lắm rồi, với tu vi của Vương Lâm căn bản không thể truy tìm đầy đủ được. Nhưng hắn lại đại khái lần ra được chút manh mối.

Một lúc lâu sau, tay phải Vương Lâm vung lên. Đám bùn đất nọ bay tung về bốn phía. Ngay sau đó thân thể hắn nhoáng lên, xuất hiện bên dưới đám thực vật, nằm lên một miếng đất dưới gốc cây, lại thi triển thuật Lưu Nguyệt một lần nữa.

Nửa ngày sau, Vương Lâm buông đám bùn đất trong tay ra, tùy ý cho rơi xuống, ánh mắt lộ vẻ minh ngộ.

- Bùn đất này hiển nhiên này tự nhiên hình thành, vốn thời gian tồn tại phải có sai biệt, nhưng ở đây bùn đất lại không sai khác mấy, đồng thời được sinh ra, tuổi của nó giống nhau!! Loại chuyện này có hai cách giải thích!

Thứ nhất là núi lửa trên tu chân tinh này trong khi tu chân tinh mới sinh ra không lâu đồng thời bộc phát, toàn bộ bị hủy diệt, hình thành bùn đất một cách đồng thời....nhưng chuyện này thật khó có thể xảy ra. Dù sao

thì những thực vật nguyên thủy sinh sôi trên bùn đất này thời nguyên thủy cũng không thể đồng thời xuất hiện, đồng thời tử vong...

Nếu cách giải thích thứ nhất đã không đúng vậy thì chỉ còn cách giải thích thứ hai.... Tất cả nơi này đều được tạo thành từ thần thông thuật!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn cũng là tu sĩ có đại thần thông, có thể tưởng tượng ra chuyện một mình chế tạo ra một tu chân tinh trong tinh không này thì tu vi người đó phải mạnh mẽ tới mức nào. Người đó mạnh tới mức không tưởng tượng nổi!

Trong khi trầm mặc, Vương Lâm lấc đầu. Phán đoán này của hắn chính bản thản hắn cũng không thể tin nổi. Trên thực tế thì nếu có người biết được hắn có thể có được phán đoán này thì sẽ khiến họ cực kỳ khiếp sợ.

Bới vì rất ít tu sĩ có thể thông qua bùn đất mà phân tích được chuyện đã xảy ra như vậy. Mặc dù có năng lực này thì cũng không thể hiểu biết cả quá trình tu chân tinh sinh ra tới khi bị hủy diệt, do vậy cũng khó có thể phân tích được.

Đến nay chỉ có Vương Lâm là người đầu tiên từ đám bùn đất này mà phân tích ra được nguyên nhân tu chân tinh này xuất hiện!

Nếu đại đế thần bí kia biết được thì tất nhiên sẽ thất kinh. Việc này đối với hắn còn đáng khiếp sợ hắn là cảm giác Vương Lâm biết người ta tạo

ra tinh cầu này!

Tu sĩ khi tu đạo thì có chênh lệch chính là do lý giải với đạo. Trên thực tế, đó chính là một loại đạo lý. Hiểu rõ mọi đạo lý, biết hết mọi nhân quả, phối hợp với tu vi tương xứng thì sẽ đạt tới trình độ vô cùng đáng sợ, không thể tin nổi!

Bỏ bùn đất trong tay đi, Vương Lâm trầm mặc, nằm trên một phiến lá lớn, nhìn bầu trời mưa bụi lất phất, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Hắn là một người thích suy tư. Chính nhờ suy tư nên trong cuộc đời hắn mới có thể thoát khỏi đủ loại nguy cơ mà sống tới giờ phút này.

Đối với Vân Lạc đại ti và Tư Mặc Tử của Trường Tôn hội, Vương Lâm mặc dù nói lời nói ngạo mạn như vậy nhưng trong lòng lại cực kỳ thận trọng. Hắn không biết đại đế có ý đồ gì nhưng hắn cũng không ngại mượn thế lực của đại đế, biến thành một phần lực lượng của bản thân.

Cách làm này ở trong tu chân giới tàn khốc vô cùng hữu dụng. Hiểu được cách mượn thế lực của người khác mới có thể trong lúc tha hương mà đạt được kết quả mà mình mong muốn.

Xa xa trên bầu trời giờ phút này liên tục có những đạo cầu vồng lóe lên. Nhưng dần dần, càng nhiều người tiến vào Đại đế tinh. Vương Lâm nhìn những đạo trường hồng xa xa, nằm xuống, tay phải chậm rãi vuốt cái lá cây khổng lồ phía dưới.

Đúng lúc này thần sác hắn biến đổi, nhìn về phía tay phải của mình. Trong nháy mắt vừa rồi, tay phải hắn ma sát với lá cây, mơ hồ cảm thấy một tia nguyên lực yếu ớt không chịu sự điều khiển của bản thân từ bàn tay chui ra, bị hút vào trong cái lá.

Nhưng khi cẩn thận xem xét thì lại không thấy gì, dường như vừa rồi là ảo giác vậy. Ngồi dậy, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Cho dù không phát hiện ra bất cứ điều gì nhưng hắn lại luôn luôn có cảm giác khiếp hãi trong lòng, trầm ngâm bay lên không trung, nhìn xuống phía dưới.

Thực vật vô tận dưới mặt đất chậm rãi chập chờn....

- Đại đế tinh khắp nơi quỷ dị....

Vương Lâm không muốn tiếp tục ở trên lá cây, hóa thành một đạo cầu vồng bay qua Đại đế tinh, thần thức cẩn thận tản ra, quan sát kỹ càng.

Sắc trời tối dần, chỉ thấy từng đạo trường hồng thỉnh thoảng lại hiện lên ở phía chân trời. Tốc độ Vương Lâm bay đi không nhanh. Vào lúc hoàng hôn hắn thấy ở một hồ nước bị vô số thực vật vờn quanh có một lão giả mặc bạch y!

Lão giả nọ ngồi bên hồ, tay cầm một cái cần câu đang buông câu, bên cạnh còn đặt một bầu rượu.

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Đây là người đầu tiên hắn ở đây trừ sứ giả của đại đế. Hắn hơi trầm ngâm một chút, không rời đi mà chậm rãi hạ xuống, đi tới phía sau lão già.

Lão giả vẫn không để ý tới hắn, ngồi nơi đó nhìn vào mặt hồ.

Vương Lâm khoanh chân ngồi một bên, cũng không mở miệng. Bốn phía vẫn tĩnh, chỉ có ở phía xa xa thỉnh thoảng lại truyền tới từng trận ầm thanh xé gió nho nhỏ nhưng hoàn toàn hòa hợp với sự yên lặng ở nơi này, chẳng có cảm giác huyên náo chút nào.

Nước hồ trong suốt, nhìn một cái tuy không thấy rõ đáy hồ nhưng đại khái cũng có thể thấy dưới nước không có cá.

Một già một trẻ, hai người ngồi hai bên bầu rượu ở nơi này. Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần sắc trời tối sẩm lại. Một vầng trăng sáng chậm rãi xuất hiện trên bầu trời.

Gió nhẹ thổi qua, khiến thực vật bốn xung quanh hồ nước phát ra tiếng xào xạc, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ an bình ở nơi này.

Mặt hồ dưới làn gió nhẹ thổi có những gợn sóng lăn tăn, giống như là đem mặt trăng kia đặt dưới đáy hồ. Nhìn mặt hồ, khiến người ta không phân biệt được mặt trăng lúc này đang ở đâu...

Vầng trăng ở trên bầu trời hay là ở giữa hồ, trong sự yên lặng khắp bốn phía thể hiện hình ảnh cực kỳ xinh đẹp của mình. Trong hoàn cảnh như vậy, trái tim sau khi tới Thái Cổ Tinh Thần đã trở nên uể oải của Vương Lâm cũng dần dần trầm tĩnh lại.

- Ngươi có uống rượu không?

Chẳng biết bao lâu sau, tiếng nói khàn khàn của lảo giả vang lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1297: Câu rồng

Vương Lâm cầm bầu rượu bên cạnh, cũng không nhìn mà đặt lên mép uống một ngụm lớn.

Rượu vào miệng liền hóa thành một luồng khí cay đắng từ yết hầu chảy xuống bụng, giống như hắn vừa nuốt vào một con hỏa long vậy. Những giọt mồ hôi nho nhỏ rịn ra trên trán Vương Lâm, nhưng trong nháy mắt khi vừa xuất hiện liền lập tức hóa thành một đám khí trắng bốc lên.

Cảm giác nóng như lửa vẫn chưa tiêu tan, ngược lại càng đậm hơn, chỉ trong nháy mắt liền tràn ngập toàn thân, khiến cho thân thể Vương Lâm từ trong ra ngoài cảm thấy như bị thiêu đốt. Lực lượng của ngọn lửa dường như muốn từ trong cơ thể hắn trào ra.

Nhiệt khí lưu chuyển toàn thân, đột nhiên lại khiến cho nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm dường như được truyền một luồng sinh cơ, tốc độ vận chuyển tăng mạnh. Một lát sau Vương Lâm lập tức phát hiện rõ ràng, nguyên lực trong cơ thể không ngờ lại nhiều thêm một tia.

Nếu chỉ như vậy thì thôi, nhưng ngay trong nháy mắt khi cơ thể hắn nhiều thêm một tia nguyên lực, cảm giác nóng như lửa lại tăng lên gấp bội, hừng hực quanh quẩn trong cơ thể Vương Lâm. Thậm chỉ có tác tai bên ngoài cũng như bốc cháy. Từng luồng sóng nhiệt từ lông tóc toàn thân hắn trào ra, cực kỳ kinh người!

Ngọn lửa càng ngày càng đậm, trong thời gian ngắn khiến mắt trái Vương Lâm lộ ra ấn ký Chu Tước. Một ngọn lửa màu lam từ mắt trái của hắn bộc phát ra, tràn ngập toàn thân, cùng với nhiệt lượng trong thân thể dung hợp.

Một tiếng Chu Tước kêu đột nhiên vang lên. Từ mắt trái Vương Lâm có một con Chu Tước màu lam bay ra, xoay mình khắp không trung, lộ vẻ cực kỳ thoải mái.

Cho tới hết một nén nhang, Chu Tước nọ mới trở lại mắt trái của Vương Lâm một lần nữa, biến mất hoàn toàn. Lửa nóng khắp toàn thân hắn cũng dần dần biến mất. Vương Lâm hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Rượu ngon!

Lão giả quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, trên mặt hiện lên nụ cười đầy thiện ý, lại một lần nữa nhìn về phía mặt hồ.

- Hà, ngươi thật là, lại uống một ngụm lớn như vậy.

- Đây là thứ rượu gì?

Vương Lâm liếm liếm môi. Trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm thấy hỏa bổn nguyên trong cơ thể lại nồng đậm hơn một chút. Càng khiến hắn động tâm hơn là trong rượu lại còn ẩn chứa lực lượng của hỏa diễm, khiến lần tỉnh giấc tiếp theo của Vương Lâm gần thêm một bước!

- Đây không phải là rượu mà là máu!

Thần sắc lão già hòa ái, mở miệng nói.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Đúng lúc này thì đột nhiên mặt hồ bình lặng lại nổi sóng kịch liệt, mơ hồ có tiếng gầm thét trầm trầm truyền ra từ đáy hồ.

Nước hồ trong suốt trong nháy mắt liền trở nên đục ngầu, dù là thần thức cũng không thể tản ra nửa tấc.

Lão già kia cười ha hả, tay phải cầm cần giật mạnh một cái. Chiếc cần câu giơ lên, dưới ánh trăng hiện ra một sợi dây câu màu bạc phát ra ánh sáng chói mặt, đang hơi chùng lập tức thẳng tắp, cùng với chiếc cần đang bị giật lên liền bắt đầu chuyển động.

Tiếng gầm thét dưới đáy hồ lại càng kịch liệt, càng lúc càng gần. Trong phút chốc, sợi dây câu bị kéo căng. Một cái đầu cả trăm trượng ầm một tiếng phá tan mặt hồ vọt lên!

Cái đầu trăm trượng này không ngờ lại là một cái đầu rồng. ở giữa đầu rồng có một khối nhỏ nhô lên, nhìn màu sắc thì đậm hơn vảy của nó, có màu đỏ chói!

Lão già này đâu phải câu cá, rõ ràng là đang câu rồng.

Con rồng này toàn thân màu đỏ, miệng rồng dữ tợn mở ra, sợi dây câu đang nằm bên trong đó. Trong thời gian ngắn, cả thân rồng lộ ra khỏi mặt hồ, dài chừng ngàn trượng, che cả đất trời, hoàn toàn hiện ra trước mặt Vương Lâm.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến cho thần sắc Vương Lâm biến đổi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Trước mặt cự long, Vương Lâm giống như một con kiến hôi, vô cùng thấp kém. Con rồng đỏ gầm thét kinh thiên, thân thể vùng vẫy giống như muốn giãy khỏi sợi dây câu.

Nhưng không biết sợi dây này làm bằng chất liệu gì mà cực kỳ cứng cỏi, cho dù có cự long đỏ sẫm này có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát nổi. Lão già cười dài, đứng dậy vung cần câu về phía sau một cái. Hành động này khiến con rồng gào thét càng kịch liệt.

Hết thảy mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh không thể tưởng tượng!

Đúng lúc này thì cự long dường như phát hiện ra là giãy dụa vô vọng, cúi mạnh đầu gầm thét, mở to miệng, không ngờ lao thẳng về phía lão già định cắn nuốt. Thân thể khổng lồ của nó chưa tới gần thì đã có một con gió tanh tưởi ập tới.

Cũng trong cơn gió tanh tưởi này, đầu rồng không ngừng tới gần, lực áp bức không thể hình dung đột nhiên từ trong cơ thể cự long bộc phát ra. Lực áp bách này mạnh kinh thiên động địa.

Vương Lâm bị uy áp này đánh tới, sắc mặt nhất thời tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Cự long kia giống như một cái chậu ma quái khổng lồ có thể nghiền nát tất cả sinh linh. Vương Lâm theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước.

- Bước thứ ba!!

hắn cảm nhận được rõ ràng uy áp này không ngờ không kém cảm giác Thủy Đạo Tử gây ra cho hắn năm đó chút nào.

- Hung thú mạnh mẽ có thể so sánh với tu sĩ bước thứ ba!!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng này. Lão già trước mặt không phải là câu cá là câu rồng thì thôi, nhưng câu không ngờ lại là một con rồng bước thứ ba!

Lão già trong tiếng cười dài thân thể nhoáng lên, tay phải cầm cần câu, tay trái giơ lên hướng về phía cự long chụp một cái. Vương Lâm chứng kiến rõ ràng trên tay trái của lão già trong thời gian ngắn có một ngọn lửa tràn ngập.

Ngọn lửa này dường như hư ảo, giống như là một đám sương mù lửa! Lão già vung tay lên, cũng không thấy thần thông gì hiện lên. Đột nhiên một tiếng ầm vang kinh thiên động địa dội tới. Cự long nọ kêu lên một tiếng thảm thiết, cái đầu bị một lực lượng vô hình đánh mạnh về phía sau, trực tiếp bị cuốn ra ngoài.

Trong nháy mắt khi nó lùi lại, một luồng hỏa vụ liền lan tràn khắp phần thân đã vươn ra ngoài hồ nước của cự long. Những tiếng thiêu đốt xèo xèo vang lên. Cự long kêu thảm thiết, thân thể nhoáng lên lùi lại đáy hồ.

Tay phải lão già cầm cần câu vung lên, dây câu thẳng tắp, giữ chặt cự long, khiến nó đang muốn lùi lại đáy hồ liền kêu thảm thiết, lại bị lôi ra mấy trăm trượng.

- Hừ, trước mặt lão phu, một viêm long nho nhỏ mà cũng dám trốn!!

Lão già quát khẽ một tiếng, đang ở giữa không trung liền nhoáng lên một cái, trực tiếp đáp lên đầu cự long, tay trái lại giơ lên, hướng về đầu nó hung hăng vỗ một cái.

Trong nháy mắt tay trái lão giơ lên, tâm thần Vương Lâm ầm ầm chấn động, đồng tử trong mắt co rút lại, lộ vẻ khiếp sợ. Hắn rõ ràng nhìn thấy phía sau lão già trong tích tắc xuất hiện một pho tượng...

Pho tượng này là một pho tượng Chu Tước lớn hơn của Vương Lâm rất nhiều, như che kín bầu trời. Một cỗ khí tức tang thương từ trong cơ thể Chu Tước khổng lồ lan ra. Cũng có một ngọn lửa hư ảo tràn ngập toàn thân Chu Tước này.

Hư hỏa!

Chu Tước này vừa xuất hiện lập tức ngửa mặt lên trời kêu lên cao vút, phát tiếng kêu kinh thiên động địa.

Cảnh tượng này khiến cho Vương Lâm trợn mắt há mồm. Ngọn lửa ẩn chứa trong Chu Tước này mạnh mẽ vượt xa Chu Tước lão Thánh Hoàng năm xưa, thậm chí hai người không thể so sánh được.

Đây giống như là Chu Tước còn non so với tổ tông vậy.

Tay trái lão già chợt hạ xuống. Trong tích tắc khi cánh tay hạ xuống, hư ảnh Chu Tước cực lớn kia bắt đầu khởi động, lao thẳng tới ngưng tụ bên ngoài cánh tay trái, trong phút chốc hòa làm một thể, đánh thẳng xuống đầu rồng. Từ xa nhìn lại, cánh tay trái của lão già không ngờ lại như chiếc mỏ Chu Tước sắc bén.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt, chiếc mỏ sắc nhọn đã đánh lên chỗ nhô lên trên đầu rồng, trực tiếp xuyên vào bên trong. Một tia máu từ trong đó chợt phun ra.

- Còn làm gì đó, mau cầm bầu rượu ra đây! Ngươi khiến cái thân già này phải lăn qua lăn lại được à!

Lão già ngẩng đầu quát khẽ, tiếng nói như tiếng sấm truyền vào tai Vương Lâm.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, cầm bầu rượu lên, thân thể nhoáng lên liền bay tới, thu đám máu tươi vào trong bầu rượu. Chẳng qua bầu rượu

này có hạn, sau khi đầy vẫn còn rất nhiều máu rồng không thể thu vào. Vương Lâm liền lập tức lấy vài bình thuốc ra chứa máu.

Nhưng bình thuốc vừa mới đụng vào máu liền lập tức bị hòa tan, không thể chứa được!

Chuyện này xảy ra trong chớp mắt. Khi thấy máu rồng kia còn lại không nhiều lắm, không có cách nào lấy đi, sắp rơi xuống mặt hồ, Vương Lâm lại biết thứ máu này quý giá, hai mắt trợn trừng, không suy tư gì nữa, thân thể lao thẳng về phía trước, mở miệng hút mạnh một cái.

Một cái hút này khiến cho máu rồng còn sót lại sắp rơi xuống mặt hồ liền bị hút toàn bộ vào miệng hắn. Chỗ máu này phải bằng ba ngụm mà Vương Lâm vừa uống lúc nãy.

Lão giả thấy hành động của Vương Lâm, vẻ mặt hớn hở, thân thể nhoáng lên một cái liền rời khỏi đầu rồng, tay phải cầm cây vung lên một cái liền thu lại dây cau, chân rời khỏi đầu rồng, đạp một cái đi xuống.

Cự long kia cực kỳ phẫn nộ nhưng cũng không dám gầm thét, nương theo cái đạp của lão già, nhanh chóng chui vào mặt hồ, lao đi, biến mất không thấy tăm hơi.

- Tốt, không hổ là tộc nhân Chu Tước của ta, biết lãng phí là không tốt!

Lão già cười ha hả, ngồi xuống bên cạnh Vương Lâm.

Vương Lâm sau khi nuốt đám máu rồng kia vào, giờ phút này trong cơ thể bùng lên ngọn lửa ngập trời, sắc mặt đỏ hồng, không rảnh để ý tới lão già, trực tiếp ngồi xuống khoanh chân, nguyên lực cấp tốc vận chuyển luyện hóa.

Lão giả ngồi cạnh Vương Lâm ánh mắt quét tới quét lui trên người hắn, vẻ mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

- Vốn tưởng là không còn nhìn thấy tiểu bối trong tộc nữa, không ngờ giờ lại có thể thấy một người. Hắn xem ra là Chu Tước đời thứ sáu của tộc ta đây... Không tồi, không tồi!

Lão già càng nhìn lại càng mừng rỡ, ngồi xổm xuống, tay phải đặt lên mặt Vương Lâm nhéo vài cái, lại cũng cẩn thận vỗ khắp toàn thân Vương Lâm.

- Ừ, đúng là tộc nhân Chu Tước tộc ta, không sai rồi. Không phải kẻ thù. Nhưng mà thân thể tên nhóc này không ngờ lại là cổ thần... ha ha, thú vị, thú vị!

Ánh mắt lão già lộ vẻ hưng phấn.

- Chu Tước đời thứ tư phong lưu thành tính, tu không được thần thông của lão phu. Sắc mặt thằng nhóc đời thứ sáu này lạnh như băng, hẳn là có thể...

Lão già đang vỗ lên cơ thể Vương Lâm đột nhiên sửng sốt, kêu lên một tiếng, không vỗ nữa mà ngồi xuống một bên.

- Đám tiểu bối bây giờ... cái đám này... ôi... chỉ có lão phu năm đó là có định lực, dương khí của nguyên thần đến nay vẫn đầy đủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1298: Chu Tước lão tổ

Lão già nói thầm nửa ngày, nhìn Vương Lâm có vẻ tiếc hận, liên tục lắc đầu.

- Dương khí của nguyên thần bị phá thì không thể tu luyện được thần thông của lão phu. Cho dù là hư hỏa thì so với người có dương khí nguyên thần đầy đủ cũng rất khó so bì được. Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Lão già thở dài, đôi mắt nhìn Vương Lâm đang ngồi đả tọa, đột nhiên mở to khẽ kêu một tiếng.

- Có chút không đúng... Trong cơ thể tên nhóc này... Đây là...

Hai mắt lão già mở to, thân thể đứng phắt dậy đi từng bước về phía Vương Lâm, khuôn mặt lộ vẻ kích động, giống như là nhìn thấy một việc không thể tưởng tượng nổi. Hắn dứt khoát giơ tay phải lên, hướng về thiên linh của Vương Lâm nhấn xuống.

Một chưởng này không đả thương Vương Lâm chút nào, nhưng lại có một lực lượng kỳ dị trực tiếp đi vào trong cơ thể Vương Lâm, sau đó bạo phát ra.

Lão già thu hồi tay phải, hai mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào thiên linh của Vương Lâm.

Đúng lúc này thì đột nhiên có một luồng lửa vô hình chợt từ thiên linh Vương Lâm ầm ầm lao ra. Ngọn lửa này vừa xuất hiện liền lập tức tràn ngập thiên địa, trong nháy mắt tỏa ra một luồng nhiệt độ không thể hình dung nổi. Luồng lửa vô hình này co rút lại, cuối cùng hóa tahnhf một ngọn lửa yếu ớt. Nhưng nó cho dù yếu ớt nhưng lại tỏa ra khí tức khiến người ta hít thở không thông, bên trong ẩn chứa hỏa bổn nguyên của Vương Lâm. Lão già khi thấy bổn nguyên thần sắc không có chút biến hóa, dường như đã sớm biết việc này.

Sau khi ngọn lửa hiện ra, thiên linh Vương Lâm lại phát ra ánh sáng một lần nữa. Ánh sáng này kinh thiên động địa, tỏa ra chói mắt. Nhưng tiếng sấm ầm ầm nổ vang. Từ trong thiên linh của Vương Lâm, một đạo lôi đình xuất hiện, hóa thành một ấn ký, bốn phía có chín tia lôi điện vờn

quanh, tỏa ra một lực lượng khiến thiên địa biến sắc, phong vân xoay chuyển. Lôi đồ này ẩn chứa khí tức bổn nguyên tràn ngập, nồng đậm vô cùng, chính là đạo bổn nguyên thứ hai của Vương Lâm.

- Khá lắm, hỏa bổn nguyên còn chưa tính, dù sao Chu Tước cũng chỉ mới thức tỉnh mấy lần. Nhưng lôi bổn nguyên này thì ta tuy đã nhìn ra nhưng khi chính thức thấy tận mắt thì không khỏi kinh ngạc. Lôi bổn nguyên này đã đại thành rồi, tới trình độ có thể mở không môn. Hắn làm sao tu luyện được? Chẳng lẽ là hắn nuốt thái cổ Lôi Long!

Lão già kia hít sâu một hơi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên thiên linh Vương Lâm lại lóe lên ánh sáng. Hai mắt lão giả mở to, lộ vẻ kích động.

- Đúng là thế. Lão phu vừa nhìn đã thấy trong cơ thể tên nhóc này...

Ánh sáng trên thiên linh Vương Lâm lóe lên. Một luồng sáng hai màu đen trắng trực tiếp lao ầm ầm ra. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một dòng sông hư ảo. đÂy chính là Hoàng Tuyền do sinh tử luân hồi của Vương Lâm biến thành. Dòng sông này quét ngang trời, bên trong đục ngầu, có một luồng khí tức sinh tử đột nhiên bộc phát ra.

Đây chính là sinh tử ý cảnh của Vương Lâm biến thành bổn nguyên. Vẻ mặt lão già lộ ra sự kích động không thể hình dung được, ánh mắt mừng

như điên. Loại vui sướng này đã mấy vạn năm nay hắn chưa từng cảm nhận được.

Hắn mở to hai mắt, cười dài nói:

- Tốt, tốt lắm, không ngờ lại có ba đạo bổn nguyên, lão phu trước vẫn chưa nhìn kỹ, thật dúng là bất ngờ! Ta...

Còn không đợi hắn nói xong thì đột nhiên sửng sốt, lại thấy trên thiên linh Vương Lâm có ánh sáng lóe lên. Một hình Thái Cực hư ảo từ trên thiên linh của hắn bay ra.

Thái Cực đồ này ẩn chứa nhân quả, sau khi xuất hiện liền dường như tìm khắp thiên địa, khiến cho thiên địa dường như trở nên hỗn loạn, có rất nhiều cảm giác nhân quả tuần hoàn hiện ra.

Cũng may là bốn phía không có tu sĩ khác, nếu không lập tức sẽ bị lực lượng nhân quả này quấn lấy, bị vây trong tâm ma, rất khó có thể tự kìm chế. Đến lúc đó thì tất cả nguyên nhân trong cuộc đời sẽ trở thành quả hủy diệt bản thân, trong nháy mắt bộc phát, hình thần câu diệt!

- Không ngờ vẫn còn!

Lão già hoàn toàn ngây ngẩn, thần sắc lộ vẻ khiếp sợ.

- Bốn đạo bổn nguyên... cái này... tiểu tử này rốt cục làm sao mà tu luyện được, không ngờ lại có bốn đạo bổn nguyên. Thế này thì quá mức biến...

Lão già còn đang rung động, đồng tử hai mắt co rụt lại lần nữa, thừ người ra, lời nói ngắt quãng. Bởi vì lúc này trên thiên linh Vương Lâm lại lóe lên ánh sáng một lần nữa.

lúc này ánh sáng cực kỳ quỷ dị, nhìn thì như tồn tại nhưng lại như không có, bị vây trong chân giả, nhanh chóng thay đổi, cũng xuất hiện một đám hình ảnh chân thật mà hư ảo mơ hồ, khiến cho người ta nhìn mà không thể nhận rõ ràng.

Ngơ ngác nhìn năm đạo bổn nguyên bất đồng lơ lửng trên thiên linh Vương Lâm, lão già nuốt nước bọt, nửa ngày không nói ra lời. Cho tới khi năm đạo bổn nguyên toàn bộ quay trở lại cơ thể Vương Lâm, hắn lúc này mới hít sâu một hơi.

- Không còn nữa sao? Hoàn hảo, hoàn hảo.

Lão già nhìn về phía Vương Lâm như là đang nhìn yêu quái.

- Năm đạo bổn nguyên... năm đạo bổn nguyên... thằng nhóc so với Chu Tước đời thứ tư còn biến thái hơn!! Trong thiên địa này sao lại có yêu vật như vậy chứ!!

Trong miệng lão già lẩm bẩm nhưng vẻ kích động trong ánh mắt thì không thể hình dung nổi.

Ánh trăng ngày càng sáng hơn, gió nhẹ thổi qua khiến cho thực vật bốn phía quanh hồ đung đưa xào xạc. Dần dần một đêm trôi qua, ánh ban mai ló rạn gphisa chân trời, chậm rãi xua đi bóng tối trên mặt đất, cũng mang đi chút lạnh lẽo cuả màn đêm.

Vương Lâm đã ngồi đả tọa một đêm.

Lực lượng hỏa diễm trong cơ thể hắn lúc này hùng hậu hơn không ít, chẳng qua khoảng cách tới lần thức tỉnh thứ tư của Chu tước vẫn còn kém một tia, mãi vẫn không thể đột phá.

Tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội tiến hành vào sáng sớm ngày hôm nay.

Cho tới khi vầng mặt trời bắt đầu nhô lên, sắp tới buổi trưa thì lực lượng của máu rồng mà Vương Lâm nuốt vào mới chậm rãi tiêu tan, khiến cho sắc mặt Vương Lâm khôi phục bình thường, mở hai mắt.

Hắn thở ra một hơi trọc khí màu đen kịt, sau khi phun ra rơi xuống đất lập tức khiến mặt đất truyền ra tiếng răng rắc, xuất hiện vẻ như bị thiêu đốt, rất nhiều khe nứt tản ra.

Trong tích tắc khi Vương Lâm mở mắt, Vương Lâm liền nhìn thấy lão già đang ngồi đối diện. Hắn trầm mặc một chút, đứng dậy khom lưng, cung kính thấp giọng nói:

- Vãn bối Vương Lâm tham kiến... lão tổ đời thứ tư...

Ánh mắt lão già nhìn về phía Vương Lâm có chút cổ quái, ho một tiếng, ẩn dấu vẻ cổ quái kia đi, cười nói:

- Lão phu không phải là Chu Tước đời thứ tư.

Vương Lâm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lão già, tâm thần chấn động:

- Người... người là... Chu Tước đời đầu tiên?

Lão già cười ha hả, lắc đầu nói:

- Lão phu cũng không phải là Chu Tước đời đầu tiên, mà là đời thứ hai. Chuyện này đã rất lâu rồi, rất nhiều chuyện phức tạp. Chu Tước đời thứ tư cũng ở nơi này. Sau hắn ngươi chính là tộc nhân thứ hai ta nhìn thấy.

- Người là đại đế?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, chần chừ hỏi.

- Cũng giống như ngươi, là thiếu đế!

Khuôn mặt lão già lộ nụ cười, thấy thần sắc suy tư của Vương Lâm liền giải thích.

- Lão phu và tiểu tử đời bốn kia đều là thiếu đế. Còn về phần Điên Lạc đại đế là cách gọi của người ngoài, trong Chu Tước thánh tộc chúng ta thì đó chính là Chu Tước lão tổ, là một trong tứ đại chiến tướng cực mạnh dưới trướng viễn cổ tiên tôn!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, ngẩng mạnh đầu.

- Chuyện cụ thể có liên quan tới Chu Tước thánh tộc chúng ta thì đợi ngươi tiến hành thí luyện xong sẽ biết.

Lão giả cười nói.

- Đợt thí luyện này không phải muốn là được. Đối với ngươi mà nói, có lẽ sẽ là cơ hội vô cùng lớn để đột phá thực hỏa chuyển thành hư hỏa. Nhưng việc này rất khó, ngươi cũng không nên tự gây nhiều áp lực cho bản thân.

Lão già đứng dậy, ánh mắt nhìn về hướng tây bắc, hơn trầm ngâm, giọng nói mang theo một chút bất mãn, nói:

- Tư Mặc Tử kai hướng về phía ngươi khiêu chiến, vì sao không đáp ứng hắn. Chu Tước nhất tộc ta chẳng lẽ lại sợ hắn. Ngươi sau khi thí luyện xong cứ thả tay mà đánh, mọi chuyện đã có lão phu. Tất cả những người tới đây để tham gia cái gọi là tuyển chọn trưởng lão Lạc Sinh hội chẳng qua chỉ là một trò đùa mà thôi. Lần này mời không ít tu sĩ bước thứ ba tới chính là muốn cho mọi người biết vùng đất Điên Lạc xuất hiện một thiếu đế mới. Ngươi là người của Chu Tước tộc ta, mặc kệ ngươi là người từ giới nội hay là từ nơi nào tới thì điều này không thể thay đổi. Ngươi nếu rời khỏi nơi này thì lão phu không thể bảo vệ ngươi. Nhưng ở trong nhà chúng ta thì ta xem ai dám đả thương ngươi. Ngươi phải nhớ kỹ, Chu Tước tộc làm việc phải bá đạo, phải bao che. Bá đạo khiến cho ai cũng không thể phản kháng, chỉ có vậy mới có thể ở nơi hỗn loạn như thế này mà giữ vị trí trung lập. Chỉ có như vậy thì sau khi người rời khỏi đây, những người dám động vào ngươi mới phải kiêng kỵ. Thế nên dấu đầu lòi đuôi không bằng lập uy. Tư Mặc Tử chính là đối tượng để ngươi lập uy. Tu sĩ bước thứ ba thì sao, mượn hắn để lập uy!

Lão già nói những lời này cực kỳ bá đạo. Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, gật đầu, trong mắt lóe lên hàn quang.

Thấy ánh mắt của Vương Lâm, lão già hơi hài lòng, nhìn về phía hồ nước trầm ngâm một chút, lại nói:

- Bình Long Thần huyết tửu kia ngươi nên uống trước khi thí luyện. Lão phu còn có một thần thông nhưng ngươi không thể tu luyện. Nhưng đã gặp được ngươi thì lão phu sẽ truyền cho ngươi vài thứ... như vậy đi, lão phu truyền cho ngươi một thức bí thuật của tộc ta!

Lão già nói xong hai chữ bí thuật, vẻ mặt rất cổ quái.

- Dù sao thì ngươi cũng là người của tộc ta, nói cho ngươi cũng không sao. Chu Tước tộc chúng ta cho tới bây giờ không có bí thuật gì. Vì bí thuật trên thực tế là do lão tổ khi còn trẻ đoạt được thuật đại thần thông từ Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ đem về, sau đó tự xưng là bí thuật trong tam tộc. Khí lực bộ tộc Huyền Vũ lớn nhất, ta phát hiện ra thân thể nguơi không biết thế nào lại thành Cổ Thần. Cổ Thần lực nếu lấy thuật này thi triển thì uy lực hiển nhiên lại càng mạnh. Đây cũng không phải là thần thông mà là một phương pháp vận dụng lực lượng. Ngươi xem cho kỹ đây.

Lão già vừa nói vừa đi tới bên hồ, nhìn hồ nước, tay phải giơ lên hướng về phía mặt hồ đánh một chưởng. Lập tức nước hồ run rẩy, lõm hẳn xuống. Nhưng vết lõm này vừa mới thành hình thì tay phải lão già đã cách không vỗ lên trên mặt nước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1299: Dùng lực chứng đạo

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Nước hồ chấn động kịch liệt, sóng trào lan ra, tràn đầy rung động, lại có một tầng nước hồ ầm ầm tan nát, hóa thành vô số giọt nước li ti. Nhưng giọt nước này vừa xuất hiện đã lập tức va chạm, lại tan nát một lần nữa. Nước ở nơi đó tan rã không ngừng, gần như chỉ trong thời gian ngắn một tầng nước hồ đã hoàn toàn tiêu tán, hóa thành một đám hơi nước bay lên giữa không trung.

Trên mặt hồ, mực nước giảm xuống một trượng.

Cảnh tượng này rất tầm thường, thoạt nhìn không có chút gì thần kỳ. Nếu lấy thần thông thi triển thì đừng nói là một trượng nước hồ, cho dù có khiến cả hồ nước này bốc hơi cũng cực kỳ đơn giản.

Không cần phải lão già này mà cả Vương Lâm cũng có hơn mười loại phương pháp có thể đánh một kích trông mạnh mẽ hơn cảnh này.

- Rất bình thường phải không?

Lão già quay đầu nhìn Vương Lâm, nở nụ cười đầy thâm ý.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào hồ nước, trong đầu hiện lên cảnh tượng đối phương đánh ra một chưởng vừa rồi, ngưng thần

suy nghĩ, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Chứng kiến Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào hồ nước, trong đầu hiện lên cảnh tượng đối phương đánh ra một chưởng vừa rồi, ngưng thần suy nghĩ, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Chứng kiến Vương Lâm như vậy, lão già lại càng thoải mái, không quấy rầy hắn. Lão muốn nhìn xem ngộ tính của Vương Lâm như thế nào, có thể nhìn ra đầu mối của thuật này hay không.

- Năm đó ta khi học được thuật này của lão tổ cũng không thể tự mình nghĩ ra thâm ý của nó. Mặc dù là Chu Tước đời thứ tư thiên tư kinh người ngày đó cũng không lĩnh ngộ được, chỉ có thể tiến tới sát mức hiểu ra thì phải nhờ lão tổ giải thích mới có thể bừng tỉnh đại ngộ. Vậy bây giờ thử xem cái tên nhóc đời thứ sáu này thế nào.

Nhưng ta thấy tư chất của người này hắn là không thể so sánh với Chu Tước đời thứ tư. Tu vi của hắn hiện giờ hắn là do may mắn vô cùng lớn, hoặc có liê quan tới cái tên đệ tử của Chu Tước đời thứ tư kia.

Nếu không thì quả quyết không có khả năng một người mới gần hai ngàn năm tu hành lại có thể tìm hiểu tới bên bờ của hư hỏa. Cho dù là lão tổ sợ là khi bằng tuổi hắn cũng làm không được.

Lão già khi nghĩ tới đây đột nhiên nhớ tới năm đạo bổn nguyên dị thường trong thân thể Vương Lâm, ý nghĩ trong nội tâm lập tức sững sờ.

- Có lẽ... đại khái tên nhóc này có thể nhìn ra chăng?

Lão già hơi buồn bực nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cau mày, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng vừa rồi. Một chưởng của đối phương hết sức tầm thường, chỉ là chấn động mặt hồ một chút, làm bốc lên một số giọt nước, sau đó những giọt nước va chạm, cuối cùng sau khi va chạm vô số lần thì hoàn toàn tan nát mà hóa thành hơi nước.

Nhưng theo như lời đối phương này thì thuật này rõ ràng ẩn chứa một đạo lý nào đó cực kỳ cường đại...

Vừa trầm ngâm, Vương Lâm đi tới bên hồ, ngồi xổm xuống, tay phải giơ lên hướng về phía mặt hồ nhẹ nhàng nhấn một cái. Hắn không có thi triển bất cứ thần thông gì, gần như là con người, đánh lên mặt hồ.

Trong tích tắc khi bàn tay đánh xuống mặt hồ, Vương Lâm rõ ràng cảm nhận được một lực phản chấn truyền lại. Lực phản chấn này rất yếu, hầu như không thể phát hiện. Sự thật vốn là như thế.

Mặt nước cho dù rất mềm mại nhưng lại có thể đỡ được lá cây nổi trên đó. Bàn tay hạ xuống tất nhiên cũng sẽ gặp phải cách trở nhỏ. Việc này trong quá khứ không làm Vương Lâm chú ý, cũng không suy tư vì sao lại như vậy.

Nhưng lúc này trong nháy mắt khi xuất hiện lực phản chấn, đôi mắt Vương Lâm sững lại.

Sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, rung động vờn quanh bàn tay của Vương Lâm lan ra. Trái tim Vương Lâm giờ đây cũng vậy, cũng như sóng gợn lan ra như tiếng đàn trong tâm.

Hắn và người bên ngoài bất đồng. Hắn vốn là Cổ Thần. Bộ tộc Cổ Thần ngoài thần thông ra thì mạnh nhất chính là lực lượng. Một quyền khai thiên, đủ để đánh tan một tu chân tinh. Lực lượng kinh thiên như vậy tạo thành sự cường đại không thể tưởng tượng của Cổ thần.

Nguyên nhân là thế nên Vương Lâm so với tu sĩ nắm giữ thuật thần thông, hay nói là ỷ lại vào thuật thần thông rất bất đồng.

- Ta từ khi đọc sách đã từng thấy có miêu tả tới chuyện nước nhỏ giọt có thể xuyên quá đá. Nước nhìn như vô cùng mềm mại nhưng trên thực tế cũng là vật chất. Một giọt nước rơi xuống chạm vào hòn đá liền tan thành vô số giọt nhỏ. Nhưng trong nháy mắt khi đụng tới hòn đá thì cũng ra lực phản chấn. Lực phản chấn này dù là rất yếu nhưng liên tục rơi xuống, chấn động qua từng năm thì đủ để xuyên thấu hòn đá.

Đừng nói là hòn đá mà dù là Cổ Thần nằm ở đó thì qua năm tháng lâu dài, thân thể không thể bị thần thông phá vỡ cũng sẽ bị giọt nước này xuyên thấu.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ minh ngộ, đứng lên nhìn về phía lão già.

Thần sắc lão già lập tức ngưng trọng, lộ ra một tia khiếp sợ. Hắn không thể ngờ được Vương Lâm lại có thể dựa vào bản thân mà mơ hồ tìm hiểu được tới ranh giới của thuật này.

- Người này thiên tư không thể so sánh với Chu Tước đời thứ tư, có thể nói là cách nhau một trời một vực nhưng khả năng minh ngộ thì lại có khiến cho người ta sợ hãi, không ngờ có thể dùng minh ngộ để bù vào thiên tư, đạt tới trình độ cảm ngộ của Chu Tước đời thứ tư năm đó! Khó trách hắn lại có thể có được năm đạo bổn nguyên dị thường tới vậy. Việc này có lẽ cũng không phải là ngẫu nhiên..

Lão già hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Vương Lâm lại có vẻ tán thưởng nhiều hơn, sau khi gật đầu, đang muốn mở miệng giải thích. THeo hắn thấy thì đối phương có thể tìm hiểu tới bước này đã là cực kỳ đáng khen rồi, sợ là đã là cực hạn, không thể hiểu sâu hơn.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, hai mắt Vương Lâm lóe sáng, chậm rãi nói:

- Chỉ là còn nữa....

Lão già sửng sốt.

- Nước ấn chứa lực lượng mềm mại mà cứng cỏi vô cùng. giọt nước sau khi thành hồ thì mặt hồ hiển nhiên cũng tồn tại lực phản chấn... bàn tay ta ẩn chứa lực lượng càng mạnh thì lực phản chấn sẽ càng mạnh! Một quyền đánh vào mặt nước trên thực tế, lực phản chấn từ mặt nước truyền lại cũng không kém lực lượng một quyền của ta chút nào.

Do đó tương đương với hai luồng lực lượng trong nháy mắt thay đổi, sẽ sinh ra một sự sụp đổ cực kỳ đáng sợ. Cho nên tiền bối vừa rồi đánh ra một chưởng, vô số giọt nước rất nhỏ trong nháy mắt đã va chạm mấy vạn, thậm chí là mấy trăm vạn lần, khiến cho một tầng nước hồ hoàn toàn tan nát.

Quá trình tan nát này cũng chính là một loại chuyển biến từ trạng thái nước sang trạng thái hơi! Nhìn thì đơn giản như vậy nhưng trên thực tế bên trong đó lại ẩn chứa một loại lực lượng kinh thiên!

Đó là lực lượng thay đổi hình thái của sinh linh.

Vương Lâm càng nói ánh mắt càng sáng ngời, trong đầu trong sáng vô cùng, đủ loại ý niệm hiện lên. Cảnh tượng lão già vừa đánh một chưởng

xuống mặt hồ cũng lặp đi lặp lại hơn một ngàn lần.

- Hắn là như thế này. Tiền bối vừa rồi đánh một chưởng chính là ẩn chứa một loại đạo lý, một quyền khai thiên, dù có thể đánh nát cả một tu chân tinh nhưng cũng có một lực phản chấn truyền ra. Lực phản chấn này trong nháy mắt truyền ra tu chân tinh đã không chịu nổi mà tan nát. lực lượng đánh nát một viên tu chân tinh ngoài lực lượng của bản thân còn có thể mượn lực lượng phản chấn của bản thân nó!

Nhưng nước thì bất đồng. Nước có tính bền dai, có thể nói là đỉnh điểm của thiên địa. Nhất là sau khi tích lũy tới một mức độ nhất định thì biến thành hồ, biến thành biển. Lực lượng ẩn chứa trong đó có thể nói là kinh người. Cũng là một quyền đánh ra, nếu đánh lên biển rộng thì lực phản chấn có thể khiến người sụp đổ!

Lão Chu Tước hai mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong mắt dần dần lại hiện ra thần sắc bị năm đạo bổn nguyên của Vương Lâm hù dọa lúc trước.

- Loại minh ngộ đối với thiên địa này lão phu cả đời chưa gặp người nào như vậy. Loại lực minh ngộ này so với thiên tư lại càng mạnh mẽ hơn vô số lần. Người này có năm đạo bổn nguyên cũng không phải là may mắn.

Lão Chu Tước hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lại càng trở nên cổ quái.

Giờ phút này hắn còn không biết là nếu Vương Lâm học xong Cổ Hồn cấm thì sẽ có thể có một chút khả năng dung hợp mà hiểu ra đỉnh phong cấm chế, đạt tới hư cấp, nhờ thế mà có lẽ có thể sinh ra đạo bổn nguyên thứ sáu, bổn nguyên cấm chế!

Đương nhiên đây chỉ là một khả năng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể xảy ra.

- Một chưởng này của tiền bối muốn dạy vãn bối phải vận dụng luồng lực phản chấn này như thế nào. Vì thế có thể một quyền đánh ra, mượn lực phản chấn mà giết địch, uy lực tăng mạnh! Thậm chí thay đổi hình thái vật chất. Đây tuy nói không phải là thần thông gì nhưng lại là thủ đoạn mà không thần thông nào hình dung nổi. Tiền bối, vãn bối nói có đúng không?

Ánh mắt Vương Lâm sáng ngời, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng. Loại phương pháp vận dụng lực lượng này nếu là người khác thì tác dụng không lớn. Tất cả các tu sĩ đấu pháp sẽ không dùng quyền cước mà đấu đá. Nhưng Vương Lâm là Cổ thần. điều này đối với hắn có thể so với tất cả thần thông.

Trong trí nhớ Cổ Thần của Vương Lâm không có thuật vận dụng lực lượng. Lúc này được lão Chu Tước truyền thụ, đối với Vương Lâm mà nói, ý nghĩ thực sự quá lớn!

Nhất là khi nhớ lại trận đánh với Thác Sâm, rất hiển nhiên là Thác Sâm đối với phương diện này vượt xa Vương Lâm. Năm đó hắn so với Thác SÂm giống như là trẻ con so với trung niên vậy!

Nói hắn là Cổ Thần chỉ biết cậy mạnh thật không sai chút nào!

Lão Chu Tước nuốt nước bọt, thần sắc cố gắng kiềm chế sự vui mừng vô cùng. Hắn dù sao cũng là lão quái sống đã làm, làm ra vẻ cao thâm khó lường không khó, nghe vậy gật đầu, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, từ từ mở miệng nói:

- Không sai, ngươi nói đều là đạo lý đơn giản, cũng là những lời lão phu định nói với ngươi.

Lão Chu Tước tuy nói như vậy nhưng nội tâm lại rất cẩn thận, thầm nghĩ:

- Cũng không thể để thằng nhóc này nhìn ra sơ hở. Nếu hắn biết lão phu không hiểu ra thì chẳng phải là cái mặt già trưởng bối này mất hết sao... sớm biết thế thì truyền cho hắn bí thuật của Bạch Hổ hoặc Thanh Long còn hơn. Mấy thứ kia không phải ai cũng muốn luyện, lấy lực minh ngộ của tiểu yêu vật này hắn là nên đi nghiên cứu mấy thứ đó.

Lão Chu Tước vội vàng ho khan vài tiếng, tránh nói ra những lời này, hai mắt trợn trừng, quát lớn:

- Được rồi, bí thuật đã học xong. Theo ta đi thí luyện. Thí luyện xong liền lấy Tư Mặc Tử lập uy!

Hắn vừa nói lập tức liền vung tay, cuốn lấy Vương Lâm, hóa thành một đám lửa hư ảo bay thẳng về phía tây bắc.

Vương Lâm trong ngọn lửa hư ảo cẩn thận nhìn vài lần, âm thầm kinh hãi.

- Đây là hư ảo sao... Không có chút nhiệt độ cao nào lan ra nhưng lại khiến người ta cảm thấy dường như linh hồn đang bị thiêu đốt.

Lấy tu vi của lão Chu Tước thì chỉ trong chớp mắt đã cuốn Vương Lâm tới phía tây bắc, bên trên trường đấu ngàn dặm. Giờ phút này giữa sân đấu đang có hai tu sĩ chiến đấu hăng say, tranh đoạt vị trí trưởng lão.

Bốn phía trường đấu có mấy vạn tu sĩ đang vây quanh. Thần sắc đám người này ngưng trọng quan sát. Ở giữa không trung còn có một số nơi mà không có bất cứ tu sĩ nào có gan tới gần.

Một chỗ trong đó là vị trí của Tư Mặc Tử và VÂn Lạc đại ti của Trường Tôn hội!

một chỗ khác là ở gần bọn hắn, một đôi phụ tử toàn thân tràn ngập lam quang!

Một chỗ nữa là một người mặc thanh sam. Thoạt nhìn người này chỉ là một thiếu niên. Hắn nằm trên một đám mây, lười biếng nhìn những người giao chiến phía dưới, ngáp một cái, tay phải phất lên liền lấy ra một quả như quả đào, đưa vào miệng cắn một cái.

Chỗ cuối cùng là một con thú khổng lồ. thân thể nó đen kịt, bộ dáng cực kỳ hung tợn. Nó lơ lửng giữa không trung. Một lão già mặc áo da thú đang ngồi khoanh chân trên người nó.

Lão già này toàn bộ thân thể đều đầy lỗ, hai tai có hai cái khuyên tai màu đen lớn bằng nắm tay. Thậm chí ngay cả đôi môi cũng có bốn cây châm màu đỏ xuyên qua, trông như khóa miệng lại vậy.

ngay trong tích tắc, đám người ở những nơi không ai dám tới gần này đều biến đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1300: Lão Chu Tước bao che

- Lần này mấy lão quái tới cũng không ít nhỉ.

ngay trong nháy mắt mọi người ngẩng đầu lên, tiếng nói của lão Chu Tước từ trên trời liền vọng xuống, bên trong đó còn mang theo vẻ châm chọc. Thân thể lão lơ lửng, ở bên ngoài còn có một đám hư ảo. Ngọn lửa

này tràn ngập bốn phía, trong nháy mắt khi thân thể hạ xuống, liền tiêu tan.

Phía sau lão Chu Tước hiện ra thân ảnh của Vương Lâm.

Thân hình Vương Lâm vừa hiện ra lập tức đã thu hút rất nhiều ánh mắt.

Ánh mắt thứ nhất đến từ Tư Mặc Tử. Trong ánh mắt tư Mặc Tử cực kỳ băng hàn, lộ ra sát khí. Ánh mắt thứ hai rất nhu hòa, mang theo một chút mê man, như muốn nhớ lại, chính là nữ tử trong hai phụ tử thân thể tràn ngập lam quang kia. ÁNh mắt thứ ba chính là từ thiếu niên xinh xắn đang ăn đào, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, vẻ mặt như cười như không.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hai mắt đảo qua, rơi trên người hai phụ tử tràn ngập lam quang, trong ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp nhàn nhạt nhưng rất nhanh liền biến mất.

- Vãn bối xin ra mắt Lam Mộng đạo tôn tiền bối.

Vương Lâm ôm quyền cung kính nói.

Lam Mộng đạo tôn mỉm cười, gật đầu nhẹ giọng nói:

- trứoc kia thực sự xem thường ngươi.

Vương Lâm và Lam Mộng đạo tôn quen biết nằm ngoài dự liệu của lão Chu Tước. Thần sắc hắn cổ quái quét qua bên người Lý Thiến Mai bên cạnh Lam Mộng đạo tôn, cười hắc hắc, không để ý tới việc này nữa mà trừng mắt nhìn Tư Mặc tử.

- thằng nhãi còn, ngươi nhìn cái gì? Chẳng lẽ người bất mãn với lão phu sao? Muốn khiêu chiến lão phu có phải không? Tới đây đi. Ngươi muốn đánh thì lão phu liền chơi đùa với ngươi.

Lão Chu Tước không có chút phong phạm tiền bối nào, trừng mắt nhìn tư mặc Tử, tay phải giơ lên vẫy vẫy.

Sắc mặt Tư Mặc Tử nhất thời biến đổi. Hắn biết đối phương là thiếu đế thứ nhất của vùng đất Điên Lạc, thanh danh hiển hách, có thể nói là người cao nhất dưới trướng đại đế, đối với lão gia hỏa này đã có tìm hiểu, biết rằng cực kỳ không dễ chọc.

- Tu vi tiền bối thông thiên, vãn bối... vãn bối không phải là đối thủ.

Tư Mặc Tử vội vàng ôm quyền, sát khí trong mắt đã sớm tiêu tan, thấp giọng nói.

- Hừ, không dám giao thủ với lão phu, hết lần này đến lần khác muốn ra tay với tiểu bối nhà ta, lại còn dám nói năng bậy bạ, đáng đánh!

Lão Chu Tước nhìn thế nào cũng thấy Tư Mặc Tử không vừa mắt, hừ lạnh một cái, tay phải giơ lên vung về phía trước một cái.

Một cái vung lên này cũng chẳng thấy thần thông gì biến ảo ra nhưng sắc mặt Vân Lạc đại ti đột nhiên đại biến, thân thể không chút do dự nhanh chóng bước sang bên cạnh mấy bước. Đồng tử trong hai mắt Tư Mặc Tử cũng co rút lại, gầm nhẹ tiếng, hai tay bắt quyết nhưng ấn quyết còn chưa xong thì một tiếng ầm vang kinh thiên động địa đã vang lên.

Chỉ thấy thân thể Tư Mặc Tử lại phía sau, hai tay âm thầm run rẩy, sắc mặt tái nhợt, toàn thân đột nhiên bị một luồng lửa hư ảo thiêu đốt. Hắn lui lại phía sau ba trượng, luồng lửa này lóe lên ba lần. Mỗi lần lóe lên này, lực thiêu đốt trên cơ thể Tư Mặc Tử lại bộc phát mạnh hơn.

Sau ba trượng, thân thể Tư Mặc Tử chấn động kịch liệt, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

- Tiền bối lấy lớn khi nhỏ, ra tay đối với tại hạ trước mặt nhiều người như vậy là có ý gì?

Trên mặt Tư Mặc Tử hiện lên lửa giận này lại khiến cho hư hỏa bên ngoài ầm ầm bạo tăng, dường như hấp thu lửa giận mà càng ngày càng hung mãnh vậy.

Tư Mặc Tử lại phun một ngụm máu tươi nữa. Lúc này VÂn Lạc đại ti vội vàng bước tới, ngọc thủ đặt lên lưng Tư Mặc Tử, hiển nhiên là thi triển một loại bí thuật nào đó, lúc này mới khiến cho sắc mặt tư Mặc Tử tốt hơn một chút nhưng vẫn trắng bệch.

- Lấy lớn khi nhỏ sao? Ngươi cũng biết lấy lớn khi nhỏ. Ngươi lấy tu vi bước thứ ba bức người của ta đánh một trận mà cũng dám nói lão phu lấy lớn khi nhỏ. Lão phu lấy lớn khi nhỏ thì đã sao!

Đừng thấy lão Chu Tước tu hành đã nhiều năm, đối với Vương Lâm hòa ái, có vẻ tính tình rất tốt mà nhầm. Trên thực tế năm đó khi hắn thành danh chính là nổi tiếng bởi tính tình nóng như lửa. Giờ phút này khi nghe Tư Mặc Tử nói như vậy, đôi mắt lại trợn lên, thân thẻ bước về phía trước từng bước một.

Tốc độ hắn quá nhanh, mắt thường và thần thức đều không thể nhìn ra. Lão Chu Tước đi tới trước mặt Tư Mặc Tử, tay phải giơ lên tát một cái, trực tiếp rơi trên mặt Tư Mặc Tử. Chỉ nghe chát một tiếng, mặt Tử Mặc Tử đã bị tát bay.

Một tát này khiến Tư Mặc Tử kêu lên đau đớn, thân thể lui lại mấy trượng, mặt trái lập tức sưng vù lên, đen kịt một mảnh.

Vân Lạc đại ti ở phía sau sắc mặt nhất thời tái nhợt, thân thể cũng lui lại phía sau, trầm giọng nói:

- Tiền bối dừng tay, Trường Tôn hội chúng ta...

- Con nhóc này câm miệng cho lão phu. Nói thêm thì cả ngươi cũng ăn tát! Hôm nay lão phu sẽ chơi trò lấy lớn khi nhỏ.

Không đợi VÂn Lạc đại ti nói xong, lão Chu Tước đã hung tợn trừng mắt.

Một câu nói này lập tức khiến Vân Lạc đại ti cắn môi, không dám nói thêm.

Tư Mặc Tử vừa mới lui lại phía sau vài trượng liền thấy hoa mắt lên.

- Ngươi là thứ gì mà dám cả gan nhục mạ tiểu tử nhà ta là tạp chủng?? Ngươi mới là tạp chủng. Bà nó chứ. Cả nhà ngươi đều là tạp chủng.

Lão Chu Tước vừa nói vừa từng bước tới gần, lúc này lại giơ tay trái lên, một lần nữa vung ra. Chát một cái lại tát lên mặt Tư Mặc Tử.

Tư Mặc Tử kêu lên một tiếng, miệng phun ra máu tươi, vội vàng lui lại phía sau, lửa giận ngút trời. Chẳng qua lửa giận này lập tức hoá thành ngọn lửa thiêu đốt bản thân, khiến hắn bi thảm kêu lên, cuống quít nén lửa giận.

- Tiểu tử nhà ta mà là tạp chủng, thế chẳng phải lão phu cũng là tạp chủng sao? Ngươi dám mắng lão phu?

Lão Chu Tước trừng mắt, lại cất bước đuổi theo.

- Vãn bối không...

Tâm thần Tư Mặc Tử kịch chấn, đang muốn giải thích nhưng hiển nhiên tốc độ không thể nhanh bằng lão Chu Tước. Chỉ trong chớp mắt, tay phải lão Chu Tước lại vung lên.

Chát một tiếng, mặt Tư Mặc Tử vốn đã đen xì giờ lại càng sưng lên, phun ra vài cái răng và máu tươi, thân thể hóa thành một đường thẳng bị đánh bay đi thật xa.

- Hừ, dám chửi lão phu!

Ánh mắt lão Chu Tước lộ ra sát khí nhàn nhạt. Nếu không phải hắn có ý định để cho Vương Lâm lấy đối phương lập uy thì lần này tuyệt đối không phải chỉ là ba tát mà trực tiếp muốn lấy mạng đối phương.

Lão Chu Tước này ngay cả rồng còn dám câu, tu vi lại cực kỳ đáng sợ. Tư Mặc Tử dù là bước thư ba nhưng mới chỉ vừa bước vào. nếu là người khác thì dù là có tu vi như lão Chu Tước nhưng sẽ do dự vì nghĩ tới Trường Tôn hội phía sau Tư mặc Tử.

Nhưng lão Chu Tước căn bản là không lo lắng tới việc này. ý nghĩ của hắn chỉ có một. Trêu chọc Chu Tước tộc là không xong. Dù đối tu vi có cao hơn hắn thì lão Chu Tước cũng không cần sợ, hiển nhiên có lão tổ đời thứ nhất ra mặt.

Chu Tước nhất tộc có tiếng bao che, đời đời lưu truyền đã ăn vào cốt tủy.

Vương Lâm nhìn thấy cảnh tượng này liền nở nụ cười. Hắn nhìn lão Chu Tước này không ngờ lại thấy được cảm giác khi ở cạnh Thanh Thủy, cũng như thấy được bóng dáng của Chu Tước lão Thánh Hoàng.

Tính cách của Vương Lâm đôi khi rất đơn giản. Người tốt đối với hắn thì hắn sẽ tốt lại gấp mấy lần. Như Tư Đồ Nam, như Thanh Thủy, như Chu Tước lão Thánh Hoàng, như Độn THiên...

Tu sĩ đang giao chiến trong trường đấu tranh đoạt vị trí trưởng lão Lạc Sinh hội đã dừng tay, lui lại. Mấy vạn tu sĩ vùng đất Điên lạc bốn phía thần sắc cực kỳ cung kính. Trong số bọn họ còn có mười một sứ giả của đại đế cũng đang cung kính nhìn lên bầu trời.

Về phần những người còn lại trên không cũng không mở miệng ngăn cản.

Sau tát vài cái, ánh mắt lão Chu Tước thu hồi ánh mắt, đi tới bên cạnh Vương Lâm, chẳng thèm để ý tới Tư Mặc Tử cực kỳ chật vật và VÂn Lạc đại ti thần sắc vô cùng âm trầm.

- chư vị hôm nay có thể tới Đại đế tinh, lão phu rất cao hứng. Tuy rằng có một vài lão gia hỏa không tới nhưng không sao. Hôm nay chư vị tới đây thì xin chứng kiến thí luyện của thiếu đế thứ ba của vùng đất Điên Lạc chúng ta!

nếu thí luyện thành công thì từ nay về sau hắn sẽ chính thức là thiếu đế của chúng ta. Là địch nhân của hắn thì cũng chính là địch nhân của lão phu, cùng là kẻ địch của vùng đất Điên Lạc này.

Lão Chu Tước hướng về bốn phía ôm quyền, kéo Vương Lâm ra, một ngón tay chỉ về thiếu niên kia.

- Tiểu tử, Lam mộng đạo tôn ngươi biết ròi, ta không giới thiệu nữa. Nhìn thiếu niên đang ăn đào kia. Đừng thấy hắn có vẻ trẻ tuổi, thực tế chính là một lão quái. người này có lẽ ngươi cũng từng nghe nói tới, là một trong ngũ tôn thái cổ - Diệu Âm đạo tôn.

thần sắc Vương Lâm như thường nhưng tâm thần lại chấn động. Diệu Âm đạo tôn hắn đã từng nghe qua. Giờ phút này khi thấy đối phương nhưng lại không phát hiện ra chút tu vi nào trên người hắn. Vương Lâm bình tĩnh ôm quyền ra mắt hắn.

Thiếu niên xinh xắn kia cười ha hả, hướng về phía Vương Lâm gật đầu.

- Còn có cái lão già miệng cắm châm kia, ngươi cũng nên biết một chút. Người này không phải một trong thái cổ ngũ tôn, nhưng tu vi không kém chút nào, tên là Thái Hoang Công. Nhân, một thân độc công, hung danh vang dội!

Lão Chu Tước chỉ về phía lão già khoác da thú đang ngồi trên con thằn lằn.

Ánh mắt lão già lóe lên, hừ lạnh một tiếng, đôi môi không động nhưng lại có tiếng nói từ trong cơ thể truyền ra.

- Lão điểu, hôm nay lão phu tới đây không có muốn xem xét gì, mà là muốn đánh với ngươi một trận nữa. Nhưng mà tiểu bối này cũng coi như

không tồi, tặng ngươi một vật phòng thân.

Lão già mặc da thú kia giơ tay phải lên búng một cái. Lập tức một đoạn móng tay ngón trỏ đứt ra, lao thẳng tới Vương Lâm.

Ô quang lóe lên, một nửa đoạn móng tay kia đã tung bay trước mặt Vương Lâm.

Lão Chu Tước vốn sau khi nghe thấy hai chữ “lão điểu” thì tròng mắt đã dựng lên, nhưng khi thấy nửa đoạn móng tay kia thì mặt mày hớn hở, ha hả nói:

- Tiểu độc trùng nhà ngươi cũng coi như hào phóng.

- Nhận lấy đi, vật ấy chứa độc công của tiểu độc trùng, dùng để đả thương địch thủ cũng có thể coi là lợi khí.

Lão Chu Tước vừa nói, tay phải bỗng giơ lên hướng về phía trường đấu ngàn dặm nhấn một cái, trong miệng quát khẽ:

- Sau khi tuyển chọn xong trưởng lão Lạc Sinh hội, thiếu đế thí luyện, mở ra!

Tiếng nói như sấm, ầm ầm vang vọng. Trường đấu ngàn dặm dưới mặt đất liền có những tiếng bang bang vang lên. Ngay sau đó một tiếng long quy gầm thét kinh thiên vọng khắp thiên địa. Cự quy trước từng xuất hiện dưới thần thông của Vương Lâm từ một mảnh mai rùa đột nhiên biến ảo ra.

Cự quy to lớn ngàn dặm, hình dáng cực kỳ khổng lồ, dáng vẻ dữ tợn, khiến cho người ta nhìn thấy thì cả đời khó quên. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, một lực trùng kích liền tràn ra khắp bốn phương tám hướng, khiến cho mấy vạn tu sĩ bên ngoài đều lộ vẻ cuồng nhiệt và cung kính, vội vàng tránh ra, vây quanh từ xa xa.

Cự quy gầm thét, sau khi hiện thân liền ngẩng phắt đầu chăm chú nhìn lão Chu Tước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1301: Phù sinh nhược mộng

- Dâng hương!

Lão Chu Tước vung hai tay lên, không còn vẻ đùa cợt như vừa rồi mà thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Lập tức có một cảm giác không giận mà uy tỏa ra, bên trong lại còn ẩn chứa một luồng cảm giác bá đạo.

Dường như chỗ hắn đứng theo lời nói của hắn vừa thốt ra, thiên địa ầm vang, trên lưng cự quy liền có ba cây hương to lớn hiện ra chỉ thẳng lên trời. Từ xa nhìn lại cự quy dường như biến thành một tòa tế đàn khổng lồ. Trên tế đàn khổng lồ này có ba cây hương kinh thiên.

- Vùng đất Điên Lạc chúng ta thí luyện thiếu đế cực kỳ đơn giản. Ba cây hương đại biểu cho Thiên, Địa, Nhân ba huyễn giới mà người đều phải đưa hồn vào, đốt ba cây hương này! Thứ hai là cây hương này sau khi bị đốt, đừng thấy nó dài cả ngàn trượng nhưng sau khi bị đốt thì trong thời gian ngắn sẽ cháy thành tro. Người cần làm chính là tìm mọi cách khiến cho nó cháy thong thả, trước khi bị đốt hết hồn phách có thể từ trong đó đi ra, trở lại thân thể.

Sắc mặt lão Chu Tước cực kỳ nghiêm túc, nhìn về phía Vương Lâm.

- Bất cứ thí luyện nào đều có nguy hiểm. Vùng đất Điên Lạc thí luyện thiếu đế cũng như vậy.

Ngươi nếu không vượt qua nổi, sau khi đốt hương nếu trước khi cây hương cháy hết không thể ra ngoài thì hồn phách sẽ bị thiêu đốt trong đó mà chết. Có lão phu ở đây, cho dù ngươi không chết thật thì cũng sẽ khiến lão phu rất thất vọng.

Thí luyện này từ trước tới nay chỉ có hai người thành công. Lão phu là người đầu tiên, còn trước ngươi có một người. Người này thiên tư tuyệt luân, cây hương thứ nhất năm hơi thở, cây hương thứ hai chín hơi thở,

cây hương thứ ba thì bị vây trong mười bốn nhịp thở. Cho dù là lão phu cũng không được như hắn.

Ngươi có dám thí luyện hay không? Trả lời cho ta biết!

Ánh mắt lão Chu Tước như đuốc nhìn Vương Lâm.

- Có gì không dám!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, mở miệng nói.

- Được, ta mong ngươi có thể mang đến sự vui mừng lần thứ ba cho ta!

Lão Chu Tước cười to, tay phải vung lên, hóa thành một cơn cuồng phong trực tiếp cuốn lấy thân thể Vương Lâm. Dưới cuồng phong, Vương Lâm tự nhiên hóa thành một tia chớp, lao thẳng tới trên lưng cự quy, tới gần cây hương thứ nhất. Ánh mắt Tư Mặc Tử lộ vẻ ác độc vô cùng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Giờ phút này vẻ mặt hắn tím đen, dù là thần thông cũng không có cách nào trong thời gian ngắn làm mất đi được. Dù sao đây cũng là thương tích do lão Chu Tước gây ra, cố tình lưu lại làm nhục hắn.

Lúc này Tư Mặc Tử cũng không dám tỏ địch ý rành rành như trước đối với Vương Lâm, nhưng sát khí trong lòng lại càng đậm hơn.

- Thí luyện ở vùng đất Điên Lạc này Trường Tôn hội đã có nghiên cứu khá sâu. Tiểu tạp chủng này tu vi như thế quyết không thể thành công.

Tư Mặc Tử trong lòng thầm hừ lạnh.

Vân Lạc đại ti bên cạnh hắn thần sắc cũng âm trầm. Tay phải nàng đặt trong áo khẽ động, bắt ấn quyết, dường như đang thôi diễn gì đó, nhưng ánh mắt lại âm thầm liếc nhìn DIệu Âm đạo tôn ở phía xa xa một cái.

Về phần Diệu Âm đạo tôn vẫn nằm trên đám mây, đôi mắt nheo lại một chút, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Tên nhóc nào chính là Vương Lâm theo lời Thủy Đạo Tử truyền âm... Chủ nhân phong giới không chết sao... Thủy Đạo Tử hắn không dám lừa ta. Nhưng việc này vẫn cần phải cẩn thận một chút... Năm đó ta sở dĩ ra tay là bởi vì chưởng tôn cho ta lợi ích lớn, là lúc này... Muốn ta ra tay thì phải xem trường Tôn hội có thể bỏ ra những gì.

Thần sắc Diệu Âm đạo tôn bình tĩnh nhìn thẳng vào Vương Lâm đang tiến tới cây hương, trong lòng thầm than.

- Người này chỉ trong thời gian ngắn khiến cho Thiểm Lôi tộc bị hủy diệt, lại có thể liên hệ sâu sắc tới vùng đất Điên Lạc, ta thật sự là xem

thường hắn... thân là một trong thái cũ ngũ tôn, ta có trách nhiệm thủ hộ Thái Cổ Tinh thần. Nhưng người này với Nguyệt Nhi...

Lam Mộng đạo tôn nhìn thoáng qua nữ nhi bên cạnh, ánh mắt lộ ra chút phức tạp.

- Trường Tôn hội ta có thể không cần, coi như là chưởng tôn có xuất quan thì ta cũng có thể nói năng để cự tuyệt. Chỉ là... Nếu như Mộng Nhi tới thì ta phải làm thế nào...

nhớ tới thê tử, trong lòng Lam Mộng đạo tôn nổi lên sự đau đớn. Hắn vĩnh viễn không thể quên thê tử năm đó sau khi ra đi liền trở thành một người xa lạ.

Lão giả mặc da thú lúc này đơn giản nhắm mắt, căn bản không thèm để ý, dường như mọi chuyện ngày hôm nay đều không có chút hấp dẫn so với trận chiến với Chu Tước lão điểu.

Từ mũi con thằn lằn khổng lồ dưới thân hắn phun ra hai luồng bạch khí, đôi mắt âm lãnh nhắm lại.

Bốn phía xung quanh cự quy, mấy vạn tu sĩ cũng bình tĩnh ngưng thần, nhìn thân ảnh Vương Lâm đã tới gần cây hương thứ nhất, trong lòng có đủ loại tâm tư.

- Hừ, người này thật sự may mắn, không ngờ được thiếu đế thứ nhất coi trọng. Nhưng thí luyện nọ cực kỳ gian nan, ta tin chắc hắn không thể thành công!

- ta lấy tu vi thiên nhân ngũ suy của trưởng lão thứ nhất Lạc Sinh hội cũng không dám tiến hành thí luyện thiếu đế. Người này cho dù được đại đế và thiếu đế thứ nhất coi trọng nhưng muốn thành công cũng chỉ là si tâm vọng tưởng.

Ở bên trên trường đấu của đại đế tinh, mấy vạn tu sĩ ngưng thần quan sát. Vương Lâm đi tới bên cạnh cây hương thứ nhất, rơi lên trên mai rùa. Đứng gần cây hương, thân ảnh Vương Lâm thật quá nhỏ bé.

Cây hương này trông như núi, một làn hương lan ra, truyền vào mũi khiến cho tinh thần người ta rung lên.

Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải giơ lên, đặt lên cây hương trước người. Trong nháy mắt khi hắn tiếp xúc với cây hương, hai mắt hắn nhắm lại, thân thể không nhúc nhích, hồn phách tiến vào trong cây hương... cửa thí luyện thứ nhất, chính là Nhân giới trong Thiên, Địa, Nhân. Bên tai Vương Lâm truyền tới những tiếng nước chảy ào ào. Có rất nhiều tiếng ồn ào dần dần nổi lên, càng ngày càng rõ ràng, ccho tới khi át cả tiếng nước chảy, thay thế tiếng động đó bên tai Vương Lâm.

Bầu trời là một màu xanh thẳm tuyệt đẹp, những đám mây trắng lững lờ trôi. Chẳng qua nhìn kỹ thì thấy dường như không chân thật lắm.

Vương Lâm đang đứng trên một cây cầu. Nước sông dưới cầu chảy xuôi, xa xa giữa sông còn có mấy chiếc thuyền, mơ hồ truyền ra tiếng nhạc. Hai bên cầu là đường phố huyên náo, rất đông người đi lại, mơ hồ không thấy rõ diện mạo bọn họ.

Thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời, cả người Vương Lâm dường như đi vào trong mộng, tất cả đều là hư ảo, khiến cho hắn không thấy bất cứ cảm giác chân thật nào.

Dù là cây cầu này thì trong mắt hắn cũng mơ mơ hồ hồ, dường như lúc nào cũng có thể tan biến. Dường như trong thiên địa này, tất cả ngoài hắn là rõ ràng ra, toàn bộ đều là mờ ảo.

Đây là một thành trì của phàm nhân. thành trì không lớn nhưng lại rất nhiều người. Trên đường phố có rất nhiều hàng rong, tiếng rao bán liên miên không dứt.

Chẳng qua tất cả đều ở trong mơ hồ, không hề hòa hợp với hắn:

-... Đây là đệ nhất quan sao...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, đang muốn xoay người xuống cầu thì lúc này thân thể hắn chấn động, quay mạnh về phía bờ sông. ở trên sông có một chiếc thuyền lớn đang từ từ trôi tới. Ngồi trên thuyền là một thanh niên, trong tay cầm chén rượu, trước người có mấy người con gái đang múa, phía sau hắn còn có vài tùy tùng.

- Vạn vật trong thiên địa chỉ đều là tạm bợ; thời gian trôi đi, trăm năm cũng qua trong nháy mắt. Đời người là giấc mộng, biết thế nào là vui... thế nào không vui!

Trong tiếng cười dài, tiếng nói của hắn truyền ra yếu ớt nhưng lại rất ngông cuồng.

Người thanh niên kia cầm chén rượu uống cạn! Vương Lâm từ khi tới nơi này ngoài bản thân ra thì mọi vật đều mơ hồ. Nhưng giờ phút này trong nháy mắt khi nhìn thấy người tahnh niên này thì lập tức trở nên rõ ràng. Loại rõ ràng này hoàn toàn đối lập với vẻ mơ hồ bốn phía, cực kỳ sáng lạn. Vương Lâm chỉ liếc mắt một cái, thân thể liền sững ra, tâm thần ầm ầm như trời long đất lở. Hình dáng người thanh niên này hắn vô cùng quen thuộc, gần như là...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1302: Nhược hồn bi

Đây dường như chính là bản thân hắn!

Thanh niên thi từ cuồng phóng, nâng chén uống cạn không ngờ lại giống hệt Vương Lâm!!

Thứ duy nhất khác nhau chính là dấu vết năm tháng. Vương Lâm dù nhìn như thanh niên nhưng trên thực tế đã hai ngàn tuổi. Trên người hắn

hiển nhiên tràn ngập cảm giác năm tháng.

Còn người thanh niên đang uống rượu này trên người lại tràn ngập sinh cơ, nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ là một phàm nhân gần ba mươi tuổi mà thôi!

Cả người Vương Lâm sững sờ nhìn chiếc thuyền đang trôi xa dần. Thanh niên trên thuyền buông chén rượu, giơ tay lau vết rượu nơi khóe miệng.

- Hay, thơ của công tử thật không giống bình thường. Theo như tiểu nhân thấy thì bài thơ này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó có thể nghe thấy. Hay lắm, tuyệt!

Một tùy tùng phía sau thanh niên nói. Tùy tùng này thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi, tỏ vẻ than thở lắc đầu nói.

- Nói nhảm, đây rõ ràng là thi từ do cổ nhân lưu lại. ngươi nói cứ như là do bổn công tử tự mình làm ra vậy.

Thanh niên kia mỉm cười, cầm cây quạt ở phía trước chỉ vào tên tùy tùng, nói.

Tên tùy tùng kia cười hắc hắc, cũng không ngại, ngẩng đầu nhìn bốn phía thở dài nói:

- Công tử, chúng ta cũng không còn nhiều bạc nữa, thuê thuyền trên sông thế này tốn rất nhiều. Cũng đã bốn ngày rồi, không bằng đi về kinh thôi...

Thanh niên nọ lắc đầu, lại cầm bầu rượu bên người, uống một ngụm, đang muốn nói chuyện thì thân thể hắn sững lại, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên cây cầu bắc ngang sông.

Ở trên cầu, Vương Lâm đứng đó, ánh mắt hắn và thanh niên nọ yên lặng va chạm trong tích tắc.

Thân thể thanh niên kia run lên, sắc mặt lập tức có biến hóa, lộ vẻ kinh ngạc, nhẹ nhàng buông chén rượu, đứng lên, hướng về phía Vương Lâm đang đứng trên cầu ôm quyền cất cao giọng nói:

- vị huynh đài này, có thể lên đây đối ẩm một phen không?

Giờ phút này Vương Lâm dần dần nén lại chấn động trong tâm thần, ánh mắt lộ tia sáng kỳ dị, thân thể bước một bước về phía trước, cả người giống như một chiếc lá bị gió cuốn đi, nhẹ nhàng rơi lên thuyền.

Ba bốn người tùy tùng bên cạnh người thanh niên cặp mắt đều trợn trừng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ không dám tin. Họ giật mình không chỉ vì động tác của Vương Lâm mà còn vì hình dáng của Vương Lâm giống hệt công tử nhà họ!

Rơi lên thuyền, Vương Lâm cũng không nói gì, trực tiếp ngồi xuống đối diện với người thanh niên kia.

Người thanh niên nọ cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần, càng nhìn trong lòng lại càng kinh ngạc. Bề ngoài của đối phương thật sự giống mình. Hắn do dự một chút, ngồi xuống, sai tùy tùng chuẩn bị chén rượu.

Chẳng bao lâu sau, tùy tùng đã mang một chén rượu khác đặt lên bàn. Người thanh niên tự mình rót rượu, ánh mắt vẫn đánh giá Vương Lâm, trong lòng thầm lấy làm kỳ quái.

- Bề ngoài của huynh đài có hơi giống tại hạ. Tại hạ trên đường gặp qua không ít người nhưng chưa bao giờ gặp phải trường hợp thế này. Xin hỏi tên tuổi của huynh đài là gì, có tiện cho biết chăng?

Thanh niên nọ mỉm cười, mang theo vẻ tò mò hỏi.

Vương Lâm không nói gì, trong mắt luông có vẻ trầm tư, cầm chén rượu một mình uống cạn.

Thấy Vương Lâm không đáp lời, người thanh niên cũng không ngại, tự mình cầm bầu rượu, lại rót đầy chén cho Vương Lâm.

Nước chảy róc rách êm tai bên thuyền. Dần dần chiếc thuyền theo bờ sông đi qua cầu đá, hướng về phía xa xa chậm rãi trôi đi. CA múa trên đầu thuyền vẫn còn, chẳng qua người thưởng thức vẫn đang trầm mặc.

Vương Lâm cứ từng chén từng chén uống cạn, trong mắt lộ vẻ suy tư, hóa thành hàng ngàn sợi tơ làm rối rắm tâm thần hắn, khiến cho rượu hắn uống cũng trở nên vô vị.

- Đây rốt cục là chuyện gì... thì luyện này là Nhân luyện, vì sao lại gặp phải một người như vậy... người này chẳng những bề ngoài giống ta mà ngay cả linh hồn cũng...

Vương Lâm cau mày, lại một lần nữa uống cạn chén rượu.

Thanh niên nọ vẫn luôn mang theo vẻ tươi cười, không lên tiếng nữa. Nhưng tùy tùng đi bên cạnh hắn thì bũi môi, trong lòng thầm coi thường.

- Đây là Quế Hoa lão tửu của Tô thành, cực kỳ đắt tiền đó...

Dần dần màn đêm buông xuống, một cơn gió mang theo khí lạnh trên sông thổi nhẹ qua thuyền. Những ca kỹ ở đầu thuyền sớm đã lui ra, chỉ để lại Vương Lâm và ba người tùy tùng.

Ánh trăng chậm rãi tràn ngập mặt đất, chiếu rọi khắp mặt sông. gió nhẹ thổi qua, mặt nước xuất hiện những vệt sáng, trông vô cùng đẹp mắt.

Thần sắc của đám tùy tùng đã không còn kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn sắc trời, không lâu sau dường như không nhịn được mà khom lưng cúi đầu kéo kéo áo người thanh niên, nháy mắt ra dấu.

Người thanh niên nọ lắc đầu cười, không để ý tới hắn.

Người tùy tùng cười khổ, thấp giọng nói:

- Công tử, nếu đi tiếp nữa thì lại phải thêm tiền thuê thuyền... còn có rượu này, sắp hết rồi...

- Uống của ta đi.

Vẻ trầm tư trong mắt Vương Lâm dần dần tiêu tán, lấy ra một bầu rượu. Bầu rượu này không phải là Long Huyết, cũng không phải là thứ rượu tầm thường. Phàm nhân uống vào sẽ kéo dài tuổi thọ, linh trí rộng mở.

Thấy không Vương Lâm không biết làm thế nào lại biến ra một bầu rượu, người tùy tùng kia đôi mắt lại trợn trừng lên, lộ vẻ hoảng sợ, không dám thúc dục công tử nhà mình nữa.

Rót cho bản thân một chén, Vương Lâm đặt bầu rượu lên bàn, cầm chén rượu, sau khi uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nói:

- Nơi này là Triệu quốc sao...

Người thanh niên kia cũng bị cảnh tượng Vương Lâm xuất ra bầu rượu làm khiếp sợ, hồi lâu mới hít sâu một hơi, gật đầu.

- Tiền bối là... là tiên nhân sao?

- Người thuở nhỏ lớn lên trong sơn thôn, phụ thân tên là Vương Thiên thủy, là con thứ hai trong nhà, làm nghề thợ mộc... mẫu thân là Chu Anh Tố, là người của Chu gia trang, từng đọc mấy năm thi thư. Người khi còn bé được mẹ dạy dỗ, bắt đầu đọc sách nhận chữ...

Vương Lâm cầm chén rượu, thấp giọng tự nhủ.

Những lời nói này giống như sấm sét rơi vào tai người thanh niên kia. Cả người hắn sững sờ ở đó.

Vương Lâm thở dài một tiếng, buông chén rượu phức tạp nhìn thanh niên nọ một cái, nhẹ giọng nói:

- Nhân sinh ngươi lựa chọn cứ như thế mà qua đi...

nói xong Vương Lâm đứng dậy, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, mọi mơ hồ trước mặt trong tích tắc này hoàn toàn tiêu tan, tất cả trở nên rõ ràng.

Hắn hướng về bờ sông cất bước, đi thẳng lên trời, cất bước từ từ đi xa dần.

Thân thể tùy tùng trên thuyền run rẩy, cơ quắp ngồi một bên, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, ngơ ngác nhìn thân ảnh Vương Lâm biến mất, run giọng nói:

- Thật... thật sự là tiên nhân... công tử, đúng là tiên nhân đó. Giấc mộng của người là thật!!

Người thanh niên kia kinh ngạc nhìn bầu trời, hồi lâu thở dài một hơi, cúi đầu nhìn thoáng qua bầu rượu trên bàn, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc rất nồng.

Vương Lâm ở trên bầu trời nhìn xuống mặt đất. Mặt đất nơi này hắn rất quen thuộc, so với triệu quốc trên Chu tước tinh giống hệt nhau.

- Cửa Nhân này ta lấy hồn tiến vào, vốn tưởng là khảo nghiệm giống như Thiên Vận Tử vấn đạo, nhưng lại không ngờ rằng nơi này không phải là vấn đạo mà là tâm ma...

Vương Lâm thầm than, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

- Ta chán nản tu đạo sao... nếu không thì sao lại có thể hiện ra một hư hồn nhân sinh thế này...

Vương Lâm trầm mặc.

- Nếu so sánh với vấn đạo của Thiên VẬn Tử năm đó, lúc này ta biết rõ bản thân tồn tại, biết rõ tất cả đều là hư ảo, biết rằng hồn phách mình tiến vào đây, cũng biết rằng mục đích của ta tới đây... ta muốn đốt cây hương đó...

Vương Lâm ngẩng đầu, mang theo một tia phiền muộn không thể nói rõ. Hắn vừa rồi trong nháy mắt nhìn rõ mọi mơ hồ trong thiên địa đã hiểu được, đệ nhất quan này - Cây hương đại diện cho Nhân làm sao mà đốt.

Nếu hắn muốn thì hiện giờ có thể đốt hương.

- Chỉ là ta còn muốn trước khi đốt hương đi nhìn... bọn họ... còn có nàng...

Ánh mắt Vương Lâm hiện ra một chút cô độc và bi ai. Hắn biết rõ tất cả đều là già, đều là do hồn phách biến thành nhưng vẫn không nhịn được, muốn coi tất cả là thật, muốn nhìn một lần. Đây chính là thứ mà cả đời hắn không muốn động chạm, là nghịch lân của hắn... nàng.

- Chỉ cần liếc mắt một cái, ta liền đốt nén hương này...

Vương Lâm nhìn về phía trước, cất bước một cái, cả người biến mất hoàn toàn.

Trên Đại Đế tinh, ánh mắt mấy vạn người đang tập trung nhìn vào lưng cự quy hư ảo. Thân ảnh đang đặt tay lên cây hương thứ nhất vẫn không nhúc nhích.

Gió nhẹ thổi tới khiến cho mái tóc và y phục của thân ảnh đó tung bay.

Ánh mắt lão Chu Tước lộ ra một tia lo lắng, nhìn về thân ảnh đó tung bay.

Ánh mắt lão Chu Tước lộ ra một tia lo lắng, nhìn về thân ảnh đó, vẻ lo lắng càng đậm.

- Làm sao lại chậm như vậy... đốt cây hương thứ nhất lấy tu vi của hắn hắn là phải sớm hoàn thành rồi mới phải. Ta vốn dự tính hắn nhiều nhất cũng chỉ mất hai khắc là đốt, trong một nhịp thở sẽ thoát ra. Lúc này đã qua một canh giờ, tương đương với nửa ngày trong đó. Chẳng lẽ người này mấy ngàn năm không rõ, hồn không về quê cũ không xong.

khóe miệng Tư Mặc Tử lộ nụ cười nhàn nhạt, nhìn chằm chằm vào thân ảnh cạnh cây hương, trong lòng thầm nghĩ:

- lúc này mới là cây hương đầu tiên hắn đã tỏ vẻ kém cỏi. Tiểu tạp chủng này nhất định không thể thông qua thí luyện. Hắn một khi không thông qua, xấu mặt trước bao nhiêu tu sĩ thế này, thiếu đế thứ nhất cũng sẽ không bỏ qua cho hắn...

Đôi mày thanh tú của VÂn Lạc đại ti nhíu chặt, tay phải dấu trong ống tay áo tốc độ bắt quyết càng nhanh hơn, dường như đang tính toán tới thời khắc mấu chốt vậy.

Mà lúc này thì ánh mắt lão Chu Tước nhìn về phía cây hương đột nhiên sững lại. Không chỉ có hắn, đại bộ phận tu sĩ nơi này cũng thấy thân ảnh đang nhắm mắt, mặc bạch y, đặt tay lên cây hương, từ đôi mắt cho hai hàng lệ trong suốt chậm rãi chảy xuống.

- Hồn về quê cũ... hồn phách đau buồn, khi trở về thân thể sẽ có lệ đau đớn rơi xuống... cửa Nhân hay lắm...

Ánh mắt Lam Mộng đạo tôn nhìn vào giọt lệ, nhẹ giọng tự nói.

Trong huyễn giới của cửa Nhân, Vương Lâm đứng trên Hằng Nhạc phái nhìn sơn thôn phía dưới, xoay người rời đi, vừa gạt lệ trong mắt đang chảy xuống.

Trong Hỏa Phần quốc, Lạc hà môn.

Tại đan phòng phía sau núi, một thiếu nữ xinh đẹp đang cau mày, đôi mắt trông mong nhìn đan lộ đang tỏa khói đen phía trước, thấp goịng nói với nữ tử trung niên đang ở bên cạnh:

- Sư tôn, Uyển nhi lại không luyện thành...

- Được rồi được rồi. Lần nào cũng là cái vẻ đáng thương này. Người đi về phía sau dược phong của vi sư lấy ít Thủy Nguyệt thảo về đây. Ta xem có thể luyện lại đan lô này một chút hay không.

Nữ tử trung niên kia trừng mắt lườm thiếu nữ một cái.

Thiếu nữ lè lưỡi, trông vô cùng đáng yêu, mặt mày hớn hở vội vàng chạy khỏi đan phòng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1303: Ta không muốn

Thiếu nữ này mặc một tiểu sam màu vàng, mái tóc bện làm hai, nhẹ nhàng phất phơ phía sau thân thể, khiến nàng thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Tướng mạo nàng cũng không phải là tuyệt mỹ, cũng không phải rất tinh xảo, trên mặt còn có nét thơ ngây của trẻ con nhưng vẫn có thể thấy tính tình ôn nhu của nàng.

- Luyện đan thật sự đúng là quá khó, luyện mãi không xong. Mình rõ ràng đã rất để tâm rồi.

Thiếu nữ đi trong núi, bĩu môi nói.

- Không biết ca ca hiện giờ thế nào. THiên tư huynh ấy tốt hơn mình, vừa vào phái đã được bồi dưỡng trọng điểm. Ta cần phải cố gắng hơn nữa, không để huynh ấy xem thường.

Thiếu nữ đang đi đột nhiên dừng thân, ánh mắt rơi vào một cây thảo dược phát sáng ở dưới một gốc cây không xa, bước tới nhẹ nhàng hái vài lá thảo dược, không hề phát hiện ra phía sau nàng từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh cô độc.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn thiếu nữ phía trước. Tuy rằng vẻ ngoài đối phương so với năm xưa có hơi khác nhưng hắn chỉ nhìn một cái là nhận ra.

Ánh mắt Vương Lâm dần dần lộ vẻ ôn nhu, đứng ở nơi đó, lòng đầy đau khổ.

Thiếu nữ sau khi hái vài lá thảo dược, cẩn thận đặt trong túi trữ vật, đứng dậy đang muốn rời đi, đột nhiên thân thể sững lại, lùi lại phía sau vài bước, ngồi xuống gạt bụi cỏ ra, thấy một con thú nhỏ.

Con thú này trông như con sóc, đang nằm hấp hối, đùi phải bị thương huyết nhục mơ hồ, dường như bị cắn một cái mà ra thế này.

Thiéu nữ thở dài một tiếng, ánh mắt lộ vẻ thương xót, vội vàng xuất túi trữ vật, lấy ra một ít thảo dược, sau khi nghiền nát mới bôi lên miệng vết thương của con thú.

Chỉ là thứ thảo dược này hiển nhiên không thể giúp con thú nhỏ có thể sống sót. Hai mắt nó ảm đạm dần, máu chảy ra rất nhiều, sắp chết tới nơi rồi.

Ánh mắt thiếu nữ lo lắng, vội vàng ôm nhẹ lấy con thú nhỏ, xoay người đi về phía đan phòng dưới nói gặp sư tôn. nhưng vừa quay đầu lại, nàng

lập tức kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể nhanh chóng lùi lại, đôi mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Khi nàng đột nhiên xoay người hiển nhiên là nhìn thấy Vương Lâm ở phía sau, nhất thời bị dọa khiếp hãi.

- Để ta giúp.

thấy ánh mắt sợ hãi của thiếu nữ, trong lòng Vương Lâm run rẩy, êm ái mở miệng, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức một đạo bạch quang lóe lên rơi vào người con thú nhỏ trong lòng thiếu nữ. Vết thương trên người con thú nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Ngay cả đôi mắt đã mờ dần trong nháy mắt cũng có thần thái.

Con thú nhỏ sau khi hồi phục thân thể liền nhoáng lên, từ trong lòng thiếu nữ nhảy lên một nhánh cây, quay đầu nhìn hai người một cái, sau đó liền biến mất phía xa xa.

Thiếu nữ hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực, tò mò nhìn Vương Lâm, thấp giọng nói:

- Vãn bối Lý Mộ Uyển ra mắt tiền bối. Không biết tiền bối là ở môn phái nào, muốn tới tìm sư tôn của vãn bối sao?

Vương Lâm lắc đầu, nhìn thiếu nữ trước mắt, thần sắc càng thêm ôn nhu, nhẹ giọng nói:

- Ta không phải tới tìm sư tôn nàng, ta ở nơi này.

- Ở nơi này?

Lý Mộ Uyển trợn trừng mắt.

Vương Lâm mỉm cười, tay áo vung lên. Lập tức có một cơn lốc tràn ra, cuốn lấy thân thể Lý Mộ uyển, trong nháy mắt hai người liền biến mất, sau khi xuất hiện đã ở trên ngọn núi cao nhất nơi này, mây khói lượn lờ.

Nơi này không biết từ bao giờ đã xuất hiện một tòa động phủ.

Ngoài động phủ, Lý Mộ Uyển mơ to đôi mắt, nhìn cảnh tượng này, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn đầy ngạc nhiên.

- Tiền bối nhất định là lão quái lánh đời của Lạc Hà môn ta... à, không phải lão quái, là cao nhân lánh đời.

Lý Mộ uyển vừa cười vừa lui lại vài bước, trong mắt hiện lên chút ý cảnh giác.

Nơi này bốn bề vắng lặng, nàng lại bị Vương Lâm cuốn tới đây, hiển nhiên là hoảng hốt. Tuy rằng Vương Lâm trông không giống người xấu nhưng trong lòng Lý Mộ Uyển vẫn lo lắng.

- Vãn bối... vãn bối được lệnh sư tôn đi hái thảo dược... đã lâu rồi, sư tôn chắc chắn đang lo lắng tìm kiếm. VÃn bối xin cáo lui trước.

Lý mộ uyển cuống quít lui về phía sau, giọng nói lại càng chỉ ra sư tôn sẽ tới bất cứ lúc nào.

Vẻ mặt Vương Lâm tươi cười. Hắn chưa bao giờ gặp phải ánh mắt Lý mộ uyển như vậy, nghe thế gật đầu.

Lý Mộ Uyển vội vàng lui lại phía sau, theo sơn đạo nhanh chóng rời đi. Cho tới sau khi xuống núi nàng mới thở phào một hơi, quay đầu nhìn lại đỉnh núi.

- Sư tỷ từng nói lão quái ở tu chân giới đều cổ quái, hơn nữa lại thích lấy lô đỉnh tu luyện, dọa mình chết mất! Lão quái này xuất hiện vô thanh vô tức, lại nhoáng một cái cuốn mình lên đỉnh núi. Hừ, nếu không phải mình phản ứng nhanh, nói tới sư tôn thì sợ là hôm nay mình nguy rồi...

nhưng mà lão quái này thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ, không giống người xấu... có lẽ là mình nghĩ ngợi quá nhiều rồi.

Thấp giọng thì thầm vài câu, Lý Mộ uyển vội vàng rời đi.

Vương Lâm ở trên đỉnh núi, ánh mắt có thể nhìn thấy mọi vật, thấy ánh mắt của Lý mộ uyển, thậm chí có thể nghe rõ những lời nàng nói.

Cho tới khi Lý mộ Uyển rời đi, Vương Lâm mới thu hồi ánh mắt, trên mặt hiện lên nét vui mừng nhàn nhạt, nhưng lại mang theo vẻ buồn phiền.

- Đây là do trí nhớ trong hồn ta biến ảo ra hay là... tồn tại thật sự... trong ký ức của ta rõ ràng không có cảnh này...

Vương Lâm than nhẹ, không muốn nghĩ tới việc này nữa, yên lặng nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, thấp giọng lẩm bẩm:

- Nhìn nàng một lần nữa, nói chuyện với nàng một hồi rồi ta sẽ rời đi... đốt cây hương thứ nhất này.

Thời gian chầm chầm trôi đi. Một ngày, hai ngày.. trong nháy mắt đã qua bốn ngày.

Trong bốn ngày này Lý Mộ Uyển không xuất hiện nữa. Vương Lâm vẫn ở trên đỉnh núi kia chờ đợi, giống như trong ký ức của hắn, Lý Mộ uyển ở VÂn Thiên Tông, cùng với tiếng đàn làm bạn, chờ đợi mình trở về.

Trong thời gian bốn ngày, Vương Lâm không đả tọa mà ngồi yên lặng nhìn bầu trời, chờ đợi.

Cho tới ngày thứ năm, sau giờ ngọ, một loạt tiếng thở hổn hển từ chân núi truyền tới. Lý Mộ Uyển từ chân núi leo lên. Sau khi đi tới đỉnh núi, Lý Mộ Uyển lau mồ hôi trên trán, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng và cảnh giác nhưng cắn răng đi tới trước mặt Vương Lâm.

Vương Lâm lẳng lặng nhìn Lý Mộ Uyển, trên mặt hiện lên vẻ ôn nhu.

Chẳng qua vẻ ôn nhu này khi rơi vào mắt Lý mộ Uyển lại khiến nàng theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, sự cảnh giác trong lòng càng đậm.

- Tiền bối... tiền bối, người có thể cứu chữa cho nó hay không...

Lý mộ Uyển cắn môi, cẩn thận từ trong lòng đưa ra một con thú nhỏ cỡ bàn tay.

Con thú này giống mèo nhưng vẫn còn nhỏ, thân thể đầy lông mượt mà, nằm trong tay Lý mộ Uyển run rẩy, hai mắt chỉ hở ra một chút, dường như muốn mở ra nhưng không còn chút sức lực.

Vương Lâm bật cười, gật đầu, tay phải giơ lên vuốt lên người con thú một cái. Bạch quang lóe lên, con thú nọ dường như được rót sinh cơ, hai mắt mở ra, tỏa ra sức sống.

Ánh mắt Lý Mộ Uyển vui mừng, nhảy nhót hô vang, vội vàng vuốt ve bộ lông mượt mà của con thú nhỏ, vẻ cảnh giác trong ánh mắt đối với Vương Lâm cũng ít đi một chút.

- Đa tạ tiền bối.

Vẻ mặt Lý Mộ Uyển tươi cười, cúi đầu hành lễ với Vương Lâm, rất nhanh lui lại phía sau, vội vàng xuống núi, hiển nhiên là trong lòng đối với hai chữ lão quái vẫn rất đề phòng, nếu không phải là bất đắc dĩ thì nàng nói gì cũng sẽ không trở lại nữa.

- Lão quái này hẳn không phải là người xấu...

Lý Mộ uyển xuống núi, quay đầu nhìn lại ngọn núi, thấp giọng thì thào.

Lần thứ hai Vương Lâm đưa mắt nhìn Lý Mộ Uyển rời đi, vẻ không đành trong mắt càng đậm.

Đúng lúc này thì đột nhiên phong vân trên bầu trời cuồn cuộn, cả thiên địa biến sắc, có lôi đình ầm ầm phủ xuống, hướng về bốn phương tám hương điên cuồng lan ra. Trên không trung cũng xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ.

Dòng xoáy này cấp tốc xoay tròn, tràn khắp thiên địa, tỏa ra một luồng uy áp cực kỳ kinh người, tràn ngập cả giới này. Nhưng kỳ dị là tất cả sinh linh hư ảo đều không phát hiện ra chút nào. Dường như trời đất biến đổi này chỉ hướng tới Vương Lâm, chỉ vì hắn.

- Vương Lâm, còn không mau đốt hương đi, đợi tới khi nào!!

Bốn chữ cuối cùng hóa thành gió lốc, hình thành vô số tiếng vang, ầm ầm chấn động thiên địa.

- Đợi tới khi nào...

Trên Đại đế tinh, lão Chu Tước chờ đợi quá lâu, lo lắng hồn Vương Lâm vào trong đó khó tự kiềm chế, không tiếc vi phạm quy định thí luyện,

tiến tới, tay phải đặt trên cây hương, nhảy vào trong hồn Vương Lâm, gầm nhẹ:

- Đốt hương, không khó. Chỉ cần dùng hỏa diễm trong hồn người tản ra, trong thời gian ngắn khiến toàn bộ thế giới này thành biển lửa, không để lại chút nào là có thể đốt hương...

- Ta không muốn!!

Vương Lâm ngẩng đầu, trong mắt như có ngọn lửa thiêu đốt, nhìn về dòng xoáy trên bầu trời.

- Lấy hồn nhập vào thế giới như thực, ma luyện hồn tâm, xóa đi chút ý niệm phàm trần còn sót lại, dùng hỏa diễm đốt cháy, thiêu bên ngoài hồn, sau đó dung nhập ngọn lửa vào trong hồn, giao một tia hồn hỏa bất diệt, khiến cho Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư. Trả giá như vậy để đốt một tia phàm niệm của ta, ta làm không được!

Vương Lâm đứng lên, nhìn dòng xoáy trên bầu trời.

Nơi này là hồn của hắn. Mặc dù lão Chu Tước có tu vi khó lường nhưng nơi đây là do Chu Tước đời đầu dùng pháp bảo huyễn hóa ra, dùng một thần thông không ai có thể giải thích sáng tạo ra nơi này, lão Chu Tước cũng không thể can thiệp nổi.

- Ngươi... nơi này chỉ là hư ảo, cũng không phải chân thật. Năm đó lão phu cũng từng tiến vào. Ngươi chỉ cần hủy diệt đi, sau đó rời khỏi cây hương, thế là có thể thông qua, vì sao còn chấp mê bất ngộ!

Tiếng nói của lão Chu Tước lộ vẻ lo lắng. Dòng xoáy trên bầu trời đột nhien tan nát, tiếng nói dần dần tiêu tan.

Trong nháy mắt khi tiếng nói tiêu tan, lời nói của Vương Lâm truyền vào dòng xoáy.

- Cả đời Vương Lâm ta cũng không bỏ qua chấp niệm trong lòng. Mặc dù là khi Vấn Đỉnh dẫn động cả thiên kiếp cũng không khiến ta bỏ qua. Loại bất diệt hồn hỏa trong hồn này cũng không phải chỉ có đốt cháy giới này mới có thể tạo thành. Nếu thật sự không như thế không tạo nên được hồn hỏa thì ta liền nghịch đạo mà làm, lấy chấp niệm bản thân hỏa thành nghiệp hỏa, không cần bất diệt hồn hỏa mà dùng chấp nghiệp đốt lên nghiệp chướng luân hồi!!

Trên Đại đế tinh, tay phải lão Chu Tước thu hồi, nhìn Vương Lâm đang nhắm mắt, thở dài một tiếng.

Cho dù Tư Mặc Tử không biết trong Nhân giới kia đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ nhìn cảnh cũng đoán ra được ít nhiều, không nhịn được cười lạnh nói:

- Tiền bối, lúc này đã rất lâu rồi, hình như là thiếu đế thứ ba thí luyện xuất hiện chuyện ngoài ý muốn...

Không đợi hắn nói xong, lão Chu Tước đã quay phắt đàu lại, hai tròng mắt trừng lên, tay phải trực tiếp tát một cái. Lại nghe chát một tiếng, cho Tư Mặc Tử ăn một bạt tai.

Tư Mặc Tử phun máu tươi, thân thể bị cuốn đi vạn trượng.

- Ngoài ý muốn cái rắm. Con cháu nhà lão tử dùng chấp niệm để đốt lên nghiệp chướng, há loại hỗn tạp như ngươi có thể hiểu được.

Tát cho hắn một cái xong, cơn tức giận trong lòng lão Chu Tước hơi tiêu tan, ánh mắt lấp lánh, trong lòng thầm nghĩ:

- Nghiệp chướng, nghiệp chướng. Hay lắm, tiểu tử này có khí phách, có dũng khí đốt lên ngọn lửa nghiệp chướng. Lão tổ đời đầu năm đó cũng từng nói, Chu Tước tộc thành tựu hư hỏa mượn bất diệt hồn hỏa không phải là chánh đồ, chỉ vì nghiệp hỏa nhập hồn cực kỳ gian nan, từ cổ chí kim chỉ có lão tổ năm đó mới có thể thành công, cho nên mới không cho phép tộc nhân lựa chọn. Tiểu tử này nếu có thể thành công thì về sau sẽ trở thành nhân vật đệ nhất của Chu Tước tộc ta.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1304: Nghiệp hỏa hồn trung khởi

Trong Nhân phương giới, dòng xoáy trên bầu trời chỉ một mình Vương Lâm cảm nhận được ầm ầm sụp đổ, dường như có một lực lượng vô hình xé tan, dần dần tiêu tán. Một lát sau bầu trời khôi phục lại bình thường.

Cảnh tượng diễn ra ngắn ngủi này người trong nhân phương giới ngoài Vương Lâm ra không có bất cứ người nào phát hiện ra, dường như không tồn tại.

Vương Lâm đứng ở trên đỉnh núi, thu hồi ánh mắt nhìn trời cao, khoanh chân ngồi xuống.

nhóm lên nghiệp chướng luân hồi, lấy một tia chấp niệm hóa thành nghiệp hỏa, không đốt cháy thiên địa, không hủy diệt giới này mà là đốt cả hồn phách mình, từ trong cửu tử nhất sinh, trong nháy mắt khi hồn phách hoàn toàn bị thiêu đốt hủy diệt mà tìm ra một đường sinh cơ, hóa thành mầm mống nghiệp hóa, vì thế mà có có hội khiến Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư, từ trong cảnh giới thực hỏa đột phá, bước vào cảnh giới từ cổ chí kim cực ít người của Chu Tước tội đạt tới, cảnh giới hư hỏa!

Người có thể đạt tới cảnh giới hư hỏa thì sự cường đại tuy không bằng tu sĩ bước thứ ba nhưng cũng đủ để khiến tu sĩ bước thứ ba coi trọng, có thể cùng tu sĩ bước thứ ba giao chiến. Ngươi không thể tức giận, không thể mừng rỡ, không thể nóng ruột, cũng không thể có bất cứ giao động tâm tình nào. Bởi vì một khi giao động thì cũng để trở thành thần thông có người hư hỏa giết địch!

Đây là một loại thuật thần thông rất kinh khủng. Phải biết rằng hễ là sinh linh thì dù tu vi có cao tới đâu đều có tình cảm, dù là kẻ có âm trầm tới mấy hay người ẩn thế thì cũng đều tồn tại tâm tình.

Thậm chí là tưởng niệm của Lam Mộng đạo tôn với thê tử, sự trìu mến đối với nữ nhi cũng có thể trở thành hư hỏa! Trừ phi có thể khóa chặt một cách hoàn mỹ hết thảy tâm tình, hoặc là triệt tiêu toàn bộ tâm tình thì mới có thể không sợ tu sĩ có hư hỏa!

Sự đáng sợ của tu sĩ có hư hỏa quan trọng nhất không phải là ở phương diện chiến đấu đơn độc mà ở quần chiến!

Một tu sĩ có hư hỏa có thể như thiên quân vạn mã...

Trong thiên địa, bước đầu hiểu lôi tu nhập đạo vô cùng gian nan, mở không môn cực kỳ gian nan. Nguyên nhân là bởi lôi vốn là do thiên địa điều khiển, lấy thứ này phá thiên thì khó lại càng thêm khó.

Mà hỏa bổn nguyên cũng như vậy. Hỏa là một trong ngũ hành của thiên địa. Chỉ có sau khi đạt tới hư hỏa thì mới thoát ly khỏi ngũ hành. Không còn ở trong vòng ngũ hành nữa, nếu tiến thêm một bước nữa, hình thành đạo hỏa thì có thể thành tựu đại bổn nguyên thuật, có thể dùng lửa mở không môn, trở thành tu sĩ bước thứ ba!

Ánh mắt Vương Lâm vô cùng bình tĩnh. Hư hỏa khó khăn chính là khó ở chỗ nhen lên ngọn lửa, làm cho Chu Tước tỉnh giấc lần thứ tư! Nhưng hắn không muốn đốt cháy giới này để hóa thành mầm mống của bất diệt hỏa, mà muốn chọn con đường gian nan hơn.

Con đường này sinh tử khó lường. Vương Lâm giờ phút này còn có thể lựa chọn từ bỏ, rời khỏi nơi này, thất bại trong thí luyện này.

- Lão Chu Tước coi trọng ta như vậy, ta làm sao có thể từ bỏ!

Vương Lâm thì thào, trong mắt lộ vẻ kiên định.

Cũng như việc hắn không muốn đốt cháy nơi này, tính cách của Vương Lâm đối với ân huệ cực kỳ coi trọng. Hắn cũng không thể làm lão Chu tước thất vọng!

Vương Lâm hít sâu một hơi, hai mắt từ từ nhắm lại. Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt, toàn thân hắn liền có một ngọn lửa màu lam ầm ầm bùng lên. Ngọn lửa này không tỏa ra ngoài mà hừng hực thiêu đốt bên trong cơ thể hắn.

Ngọn lửa này người ngoài không thể nhìn thấy, nhưng lại khiến cho hồn phách bị thiêu đốt đến đau đớn. Dù là Vương Lâm thì thân thể cũng trở nên run rẩy. Hắn cắn chặt hàm răng, cố gắng chịu được cảm giác hồn

phách bị thiêu đốt, chịu đựng việc dùng chấp niệm của mình hoàn toàn hủy diệt bản thân.

- Ta lấy một tia chấp niệm nhập đạo, thiên kiếp cũng không thể hủy diệt ta, ai có thể cản ta!!!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, trợn mắt giận dữ. Ngọn lửa ầm một cái vờn quanh toàn thân. Ngọn lửa hừng hực kinh thiên nhưng người bên ngoài lại không ai có thể chứng kiến!

Ở trong Nhân giới này, từng ngày trôi qua. Lý Mộ Uyển đi tới ngọn núi này dần dần nhiều lên. Mỗi lần Vương Lâm thấy Lý Mộ Uyển thì dù hồn phách bị thiêu đốt thống khổ tới mấy thì trong mắt hắn cũng không lộ ra nửa điểm, biến thành hồ sâu đầy ôn nhu.

Đối với loại thần sắc này của Vương Lâm, Lý Mộ Uyển cũng dần dần thích ứng, có khi lại còn tò mò nói chuyện với Vương Lâm vài câu.

Chẳng qua Lý Mộ uyển vốn rất tinh tế, chậm rãi phát hiện ra mỗi lần tới ngọn núi này, tiền bối cổ quái kia dường như càg trở nên hư nhược hơn, thậm chí bộ dáng hắn ngồi cũng chậm rãi già nua đi.

Nàng căn bản không biết lúc này Vương Lâm đang chịu nỗi thống khổ không thể hình dung. Hắn muốn nhóm lên nghiệp chướng, chính là dựa

vào một tia chấp niệm trong lòng. Tia chấp niệm này càng sâu thì ngọn lửa bốc lên sẽ càng mạnh!

Mỗi lần gặp Lý mộ Uyển, chấp niệm của Vương Lâm sẽ càng sâu, ngọn lửa lại càng dữ dội hơn. Nỗi thống khổ cũng vì thế mà càng đậm hơn!

Năm tháng qua đi, cũng không biết đã qua bao lâu, hỏa diễm trong hồn phách của Vương Lâm đã nồng đậm tới một mức nhất định. Hai mắt hắn đã tan rã, thân thể cực kỳ suy yếu. Ngay cả mặt mũi cũng từ một thanh niên trở thành một trung niên.

Dường như thời gian hai ngàn năm qua trong thời gian hồn phách bị thiêu đốt này đã phủ xuống thân thể Vương Lâm với tốc độ cực nhanh.

- Bỏ cuộc đi... ngươi không thể chịu nổi nỗi thống khổ khi hồn phách bị đốt cháy. Loại cảm giác này lão phu tuy không có kinh nghiệm nhưng từ một lần lão tổ nói chuyện ta đã biết là năm đó nó khiến cho lão tổ khôgn sao quên nổi...

Trên bầu trời, dòng chảy lúc trước sụp đổ lại xuất hiện. Giọng nói của lão chu Tước mang theo sự lo lắng, còn ẩn chứa cả sự không đành lòng.

Vương Lâm cắn chặt răng, thần trí đã mơ hồ, thống khổ kịch liệt như thủy triều đã sớm bao phủ hắn. Loại thống khổ này so với cả đời Vương Lâm gặp phải nhiều hơn gấp mấy lần.

Chỉ có năm đó gặp Cổ Thần kiếp, thân thể một lần nữa sụp đổ và tái tạo vô số lần thì dường như mới có thể so sánh. Tuy nhiên hai loại thống khổ này lại có bất đồng rất lớn.

- Người hiện giờ chỉ là hồn phách bị thiêu đốt, chấp niệm chưa chuyển hóa thành nghiệp hỏa, sự thống khổ mới bắt đầu. Chỉ khi nào nghiệp hỏa xuất hiện ngươi mới trải qua Cửu chuyển nghiệp kiếp. Dưới nghiệp kiếp, lão tổ cũng phải có người bảo vệ mới có thể vượt qua. Ngươi hiện giờ bỏ cuộc vẫn còn kịp. Một khi chấp niệm hóa thành nghiệp hỏa, nghiệp hỏa dấy lên thì hồn phách của ngươi lập tức sẽ bị hủy diệt ngay lập tức, căn bản không thể hóa thành nghiệp chướng!

Lão tổ ngày đó có tiên tôn bảo vệ nếu không quả quyết cũng không thể thành công!

Tiếng nói của lão Chu Tước cực kỳ lo lắng.

Cô bé kia chính là chấp niệm trong lòng ngươi sao... trong Nhân giới này, tất cả chỉ là hư ảo. ngươi sao lại khổ như vậy, vì một ký ức hư ảo mà khiến mình lâm vào nguy cơ sinh tử!

Vương Lâm, ngươi vì sao vẫn chấp mê bất ngộ!

Tiếng nói của lão Chu tước lại càng lo âu hơn, mơ hồ mang theo vẻ nghiêm khắc.

Vương Lâm không nói gì. Giờ phút này thần trí hắn đã không còn tỉnh táo, bị sự thống khổ khi hồn phách bị thiêu đốt hóa thành một đám ký ức, tràn ngập trong hồn phách hắn.

lần đầu gặp gỡ Lý Mộ uyển... Tu Ma Hải VÂn Thiên Tông... Hồng nhan khô cốt... cuối cùng biến thành một khối thi thể ngủ say trong Tị thiên quan.

Tất cả những chuyện này thiêu đốt trong linh hồn nó.

- đã quá lâu rồi. Nếu người tiếp tục thế này thì sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử. Ngươi vẫn không bỏ được chuyện phàm trần, không thể đốt cháy giới này, lão phu dù ngày sau có bị ngươi hận thì cũng sẽ giúp ngươi hủy diệt giới này!

Lão Chu Tước nói xong, lập tức trong dòng xoáy trên bầu trời liền có một biển lửa ầm ầm tràn ra, kinh thiên động địa, trong phút chốc từ trên bầu trời tràn về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã tràn ngập cả bầu trời, tuôn về phía dưới, trong nháy mắt sắp sửa đốt cháy giới này!

Mà đúng lúc này, thân ảnh Lý Mộ Uyển lại xuất hiện trên đỉnh núi, mang theo hơi thở gấp gáp đang leo lên. Nàng không nhìn thấy ngọn lửa nhưng

trong mắt Vương Lâm lại thấy cả biển lửa từ trên trời giáng xuống, nhưng một cái miệng lửa thật lớn lao thẳng tới Lý Mộ Uyển.

Trong tích tắc này, vẻ mờ mịt trong mắt Vương Lâm lập tức trở thành rõ ràng. Đôi mắt hắn bùng lên ánh lửa ngập trời, đứng vụt dậy bước về phía trước một bước. Trong nháy mắt khi ngọn lửa kia đụng vào Lý mộ uyển đang còn chưa biết chuyện gì xảy ra, Vương Lâm đã ôm lấy thắt lưng Lý Mộ Uyển, lấy lưng ngăn cản biển lửa hừng hực kia!

Lý Mộ Uyển còn đang sững sờ thì Vương Lâm ôm nàng, xoay người ngẩng phắt đầu lên trời gầm nhẹ một tiếng!

- Ta có thể làm được!

- Ngươi!!

Lão Chu Tước lửa giận bốc lên tận đầu, ngọn lửa trên bầu trời lập tức bị dừng lại.

- Lão tổ, vãn bối cả đời tu đạo, chỉ vì một người!!! Cho dù là hư ảo, vãn bối cũng không muốn làm thương tổn, lại càng không muốn hủy diệt.

Vương Lâm nhìn bầu trời, nước mắt chảy dài. Nước mắt này rơi lên mặt Lý Mộ Uyển, mang theo nhiệt độ cực cao, lại như thấm vào tâm can

nàng, khiến trong mắt nàng hiện lên vẻ mê man.

Ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm nói xong câu này, ngọn lửa trong hồn phách hắn đột nhiên độc phát một lần nữa. Lần này còn kịch liệt hơn những lần trước vô số lần.

Cũng dưới ngọn lửa này còn có một tia lửa đen đột nhiên bùng lên. Tia lửa đen này vừa xuất hiện thiên địa liền biến sắc, ngay cả ngọn lửa màu lam đang thiêu đốt trong linh hồn Vương Lâm cũng trong chốc lát bị áp đảo.

Nghiệp hỏa!!

Lão Chu Tước hít sâu một hơi, thở dài.

- Chấp niệm hóa thành nghiệp hỏa, ngoài lão tổ đời thứ nhất ra thì chẳng còn người nào có cách ngăn cản nghiệp hỏa thiêu đốt thân thể ngươi... ngươi đã lựa chọn như vậy thì thôi đi...

Tiếng nói của lão Chu Tước dần dần tiêu tan. Biển lửa trên bầu trời cũng hoàn toàn biến mất, dòng xoáy tan biến.

Ngọn lửa màu đen kia trong thời gian ngắn liền tràn ngập thân thể Vương Lâm, lan tràn ở phía trong ngọn lửa màu lam. Gần như chỉ trong

chốc lát, tám phần mười ngọn lửa màu lam đã hóa thành ngọn lửa màu đen.

Nỗi đau đớn từ tận linh hồn truyền đến khiến thân thể Vương Lâm run rẩy. Sự thống khổ này so với vừa rồi còn nồng đậm hơn cả trăm ngàn lần. Hồn phách của hắn lấy mắt thường có thể thấy đang nhanh chóng bị hủy diệt.

Thân thể hắn lại cũng nhanh chóng tiêu tan. Nhưng cánh tay hắn vẫn ôm chặt Lý Mộ Uyển, đôi mắt dùng tất cả khả năng che dấu đi sự thống khổ và đau đớn, ôn nhu nhìn nàng.

- Có thể làm bạn với nàng vài ngày, ta đã rất thỏa mãn rồi... dù nàng chỉ là hư ảo thì ta quyết cũng không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương nàng...

Vương Lâm yên lặng nhìn Lý Mộ Uyển, nhẹ giọng nói.

Chẳng qua tiéng nói của hắn lại khiến cho tâm thần Lý Mộ Uyển chấn động vô cùng.

- Ngươi... là ai..

Lý Mộ Uyển kinh ngạc nhìn Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1305: Lang yên thương hương nhiên

Chuyện ngàn năm trước như cánh bướm từ trong tay Vương Lâm, hóa thành một tàn hồn. Hắn buông tay ra, chỉ có thể nhìn cánh bướm kia chầm chậm tiêu tan trong bàn tay, hóa thành làn gió bay đi.

Vương Lâm ôm Lý Mộ Uyển trong lòng. Ánh mắt nàng không đành, mang theo sự quyến luyến, khuôn mặt chậm rãi già đi, dường như trải qua cả đời người, cuối cùng tóc bạc da mồi, nhìn Vương Lâm với đôi mắt mà hắn không thể quên được.

Nàng giơ tay phải lên như muốn chạm vào khuôn mặt Vương Lâm, nhưng cuối cùng ở giữa không trung mất đi tất cả sức lực, rơi xuống. Nước mắt theo khóe mắt nhỏ xuống mặt đất, hóa thành những vết ẩm lan ra.

Trong nháy mắt, cả trăm ngàn năm qua đi, bãi bể nương dâu chỉ trong chớp mắt.

Trong thiên địa này, thời gian trăm ngàn năm tuy không thể xưng là lâu như trời đất nhưng có thể khiến mọi người quên đi hết thảy. Nhưng mà thời gian dường như nghịch chuyển. Vương Lâmd đang ôm người hắn

không thể bỏ, là Lý mộ uyển năm đó đã hóa thành một đám u hồn, bàn tay hắn không giữ nổi.

Hiện giờ Lý Mộ uyển dù là hư ảo nhưng trong lòng Vương Lâm vẫn cảm thấy chân thật như vậy, như đang ôm cả thế giới này... chỉ là hắn hiện giờ không còn bao nhiêu sức lực, đã không còn thân thể. Lồng ngực và hai tay hắn dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa đen trong linh hồn trở nên trong suốt, xuyên qua cơ thể Lý Mộ uyển, tiêu tan. Khuôn mặt hắn cũng biến hóa nhanh chóng, từ một trung niên thành một lão già đầy nếp nhăn... cảnh tượng năm đó dường như lặp lại, chỉ là thân phận thì đã thay đổi mà thôi.

Duy chỉ có một thứ không thay đổi đó là sự ôn nhu trong đôi mắt Vương Lâm. Cùng với thân thể hắn tiêu tan, ngọn lửa đen kia cuối cùng lan ra khắp ngọn lửa màu lam, hàon toàn hóa thành nghiệp hỏa. Vương Lâm hoàn toàn biến mất trong thiên địa, chỉ còn có ánh mắt tràn ngập ngọn lửa đen đang càng ngày càng xa Lý mộ Uyển, càng ngày càng cao.

Thân thể Lý Mộ Uyển tê liệt co quắp ngồi trên mặt đất. Nàng kinh ngạc nhìn ánh mắt như vĩnh hằng trên bầu trời, tâm thần chấn động.

- Ngươi rốt cục là ai!!

Lý mộ Uyển gắng gượng hô lên. Trong đầu nàng có một cảm giác đau đớn. Nàng không biết nó tới từ nơi nào nhưng càng ngày càng đậm.

Nghiệp hỏa dấy lên, hủy diệt hết thảy, nhưng không hủy diệt được trái tim của Vương Lâm, không hủy diệt được ký ức của hắn.

- Nghiệp hỏa do chấp niệm của ta tạo thành. Ta lấy chấp niệm tu đạo, cả đời vì nàng!

- Thiên địa bất nhân, muốn xóa đi tất cả chấp niệm, nhưng chấp niệm của ta đã hóa nghiệp hỏa, dù là trời cũng không thể xóa được!!

nếu như nghiệp hỏa này đốt cháy thân thể ta, nếu như chấp niệm này muốn hủy diệt ta thì ta cũng không hối hận! Nghiệp hỏa này là ý niệm cả đời Vương Lâm ta, chính là thiên đạo của Vương Lâm ta!

Thiên đạo bất nhân với vạn vật, tu có tích sự gì. Ta lấy chấp niệm nhập đạo, lấy niệm tạo nghiệp, hóa thành nghiệp chướng luân hồi, không lên tới trời, dù là xuống mười tám tầng địa ngục thì cũng tiêu dao nơi địa ngục, có gì phải sợ!!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bị nghiệp hỏa hủy diệt, một tiếng kêu của Chu Tước vang lên kinh thiên, đột ngột truyền ra từ trong ngọn lửa màu đen. Một con Chu Tước lập tức biến ảo ra. Thân thể Chu Tước này không còn là màu lam mà là màu đen, giống như một con Hắc Phượng Hoàng, ở trong ngọn lửa đen dường như vừa được tái sinh, kêu vang. Tiếng kêu của Chu Tước trong thời gian ngắn truyền khắp thiên địa, xuyên thấu cả Nhân phương giới này, từ trong cây hương thứ nhất trên lưng cự quy tại Đại đế tinh ầm ầm truyền ra, chấn động cả Đại đế tinh. Diệu Âm đạo tôn có hình dáng như thiếu niên kia vốn đã không còn kiên

nhẫn thì lúc này thân thể đột nhiên chấn động, ngẩng phắt đầu, nhìn chằm chằm vào cây hương đầu tiên đang vang lên tiếng Chu tước kêu vang khắp thiên địa. Đôi mắt Lam Mộng đạo tôn đột nhiên tỏa sáng, trong ánh mắt có vẻ kỳ dị, cũng ẩn chứa một tia khiếp sợ.

- Tiếng Chu Tước này... Không phải là Chu Tước tầm thường, đây là... Tiếng Chu Tước như tiếng sấm, tuyệt đối khác thường! Trong tiếng kêu này lộ ra vẻ dữ tợn, có một luồng khí tức không cam lòng không tuân phục, dường như là đến từ chín tầng địa ngục chứ không phải đến từ trời cao!

- Không có khả năng! Vân Lạc đại ti cũng đã tính ra tiểu tạp chủng này khó thoát khỏi cái chết, tuyệt đối khó thoát!

Sắc mặt Tư Mặc Tử đại biến, đồng tử hai mắt co rút lại, nhìn chằm chằm vào cây hương đầu tiên.

Vân Lạc đại ti ở bên cạnh hắn cũng lộ vẻ khiếp sợ, tốc độ bắt quyết của bàn tay trong tay áo càng nhanh hơn, hầu như đã hình thành tàn ảnh. Nhưng trong tích tắc này ngón tay nàng chợt run rẩy, đầu ngón tay rách toạc, máu tươi phun ra. Dường như trong u minh có một luồng lực lượng đột nhiên cắt đứt sự tính toán của nàng! Dường như trạng thái của Vương Lâm vượt quá khỏi khả năng tính toán của nàng! Vẻ mặt lão Chu Tước chấn động, cất tiếng cười dài, ánh mắt lóe sáng. Hắn là Chu Tước đời thứ hai, đối với tiếng kêu của Chu Tước hiểu rất rõ. GIờ phút này chỉ cần nghe tiếng kêu là biết ở trong cây hương đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu tử khá lắm! Không ngờ lại có thể biến ảo ra Chu Tước trong nghiệp hỏa! Vượt qua cửa này thì Cửu chuyển hỏa kiếp bắt đầu. Đây mới chính là cửa ải khó khăn nhất.

Chỉ có lão già ngồi trên con thằn lằn là vẫn nhắm mắt, dường như mọi chuyện đều không thể khiến hắn chú ý.

Nữ tử bên cạnh Lam Mộng đạo tôn kinh ngạc nhìn cây hương đầu tiên, cắn cắn môi, trong mắt có nước mắt phức tạp chảy xuống.

Trong nhân phương giới, Chu tước màu đen ở trong ngọn lửa đen bay lên duỗi thân như muốn che trời. Toàn thân nó có lửa đen vô tận vờn quanh, tỏa ra nhiệt độ cao không thể hình dung nổi. nhiệt độ này lại không hề mang chút hủy diệt nào cho Nhân phương giới mà toàn bộ độ nóng của nó đều ngưng tụ trên người Chu Tước.

Những tiếng Chu Tước kêu kịch liệt vang lên cao vút, bên trong lộ ra ba động tâm thần của Chu Tước màu đen do hồn phách Vương Lâm biến thành.

- Nghiệp hỏa đã nổi, liền nhóm lên nghiệp chướng luân hồi, trợ giúp Chu Tước ta thức tỉnh lần thứ tư!

Chu Tước màu đen kêu dài, thân thể khổng lồ lao thẳng về phía chân trời. Trong nháy mắt khi nói với cuối bầu trời, ngọn lửa màu đen từ trong

thân thể nó ầm ầm bùng lên.

Từ xa nhìn lại, ngọn lửa đó như là một cây đuốc khổng lồ. Mà ở trung tâm của ngọn lửa, Chu Tước đang bay lượn:

- Lấy nghiệp hỏa do chấp niệm của ta...

Tiếng nói của Vương Lâm trong nháy mắt vang vọng, ngọn lửa ngoài thân thể trong nháy mắt hóa thành biển lửa. Biển lửa này lấy Chu Tước làm trung tâm, bỗng nhiên ầm ầm tản ra bốn phía.

Trong nháy mắt, cả bầu trời hoàn toàn tràn ngập ngọn lửa màu đen kia. Nhưng ở dưới Nhân phương giới lại không có sinh linh nào cảm nhận được. Ngọn lửa che trời này càng ngày càng đậm, chỉ trong chốc lát như một cơn sóng lớn quét ngang bầu trời.

- Đốt, Nhân phương hương!!

Vương Lâm gầm nhẹ hóa thành tiếng của Chu Tước, trong tích tắc này hướng về phía cuối trời điên cuồng đánh tới. Chỉ trong thời gian ngắn, biển lửa ngập trời đột nhiên co lại, lao thẳng về phía Chu Tước do Vương Lâm biến thành, hình thành một cây cột lửa ầm ầm phóng về phía trên.

Trong hỏa diễm này, trên Chu Tước màu đen, hồn ảnh của Vương Lâm bỗng nhiên lại ngưng tụ ra. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai tay hướng về phía trên vung lên.

Ầm ầm ầm. Những tiếng nổ không ngừng lập tức vang lên trên bầu trời, hóa thành một lực lượng giằng xé, dường như muốn mở cả thiên không.

Cũng trong thời khắc này, trên Đại đế tinh, trên đỉnh cây hương thứ nhất trên lưng cự quy có một tia khói đen đột nhiên xuất hiện:

- Đốt rồi! Cây hương thứ nhất đã cháy rồi!

- Để xem hắn có thể duy trì mấy nhịp thở!

mấy vạn tu sĩ đã chờ đợi nhiều ngày ở bốn phía vốn đã không còn kiên nhẫn nữa. Nếu không phải là không dám rời đi thì sợ rằng đám người này đã giải tán lâu rồi. Trong nháy mắt khi khói đen bốc lên, cả đám người xôn xao hẳn lên.

Khói đen kia lúc bắt đầu như tơ tằm, nhưng chỉ trong chớp mắt liền hóa thành khói đặc cuồn cuộn, như khói lang yên tràn ngập chân trời. Một luồng nhiệt độ rất cao tản ra bốn phía. Dưới nhiệt độ này, cây hương bị thiêu đốt kịch liệt, hừng hực bốc cháy, từ xa nhìn lại ngọn lửa ngập trời, điên cuồng cắn nuốt xuống phía dưới. Cây hương này cháy cực nhanh, khiến cho người ta không thể hình dung. Gần như chỉ trong tích tắc, hơn

phân nửa cây hương đã bị đốt thành tro. Mấy vạn tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm này đều cho rằng cây hương này chỉ thoáng cái sẽ cháy sạch thì trong nháy mắt, ngọn lửa trên cây hương đột nhiên sững lại, dường như dung nhập vào trong tâm thần của tất cả tu sĩ nơi này, khiến trái tim bọn họ chấn động. Tư Mặc Tử nhìn chằm chằm vào cây hương nọ, con ngươi không hề chuyển động. VÂn Lạc đại ti bên cạnh hắn sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt hiện lên một tia âm trầm.

Trong Nhân phương giới, Vương Lâm nhìn bầu trời, đứng trên lưng Chu Tước màu đen, toàn thân tràn ngập lửa đen. Dưới nghiệp hỏa cuồn cuộn, hắn thở dài một hơi, cúi đầu nhìn ngọn núi xa xa phía dưới, thân ảnh nhu nhược co quắp ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói:

- Ta tên là Vương Lâm!

Nói xong câu nói cuối cùng này với Lý Mộ Uyển, hắn ngẩng phắt đầu.

- Cửu chuyển nghiệp kiếp, tới đây đi!

Cửu chuyển nghiệp kiếp, là hỏa kiếp của nghiệp chướng. Năm đó Chu Tước đời thứ nhất dưới hỏa kiếp này suýt nữa là bỏ mạng, nếu không phải có viễn cổ tiên tôn che chở thì đã hồn phi phách tán.

Mà lúc này Vương Lâm - Chu Tước đời thứ sáu, không có ai che chở, muốn một mình độ Cửu chuyển nghiệp kiếp. Trong thiên địa có Xích,

Chanh, HOàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, trên dưới có Hắc, Bạch, tổng cộng là chín màu. Mỗi một màu là một chuyển, chín kiếp từ màu đen mà bắt đầu, tới lửa đen thì diệt, đó là luân hồi.

Nếu vượt qua thì có thể đốt lên nghiệp chướng luân hồi, lấy đột phá này mà khiến cho Chu tước thức tỉnh lần thứ tư, thực hỏa chuyển thành hư hỏa, bước tới cảnh giới hư hỏa. Cửu chuyển nghiệp kiếp phủ xuống, ngọn lửa đen bên ngoài thân thể Vương Lâm trong thời gian ngắn như bị cuồng phong quét ngang, hoàn toàn trở thành màu đỏ như máu. Ánh sáng đỏ chiếu rọi khiến cho mặt đất cũng bị nhuộm hồng.

Tiếng ầm vang kinh thiên vang lên. Ngọn lửa màu đỏ vô tận bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên bị cuốn ầm ầm từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới Vương Lâm mà thiêu đốt. Cây hương thứ nhất trên Đại đế tinh kia sau khi sững lại một chút lại ầm ầm bị đốt cháy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1306: Kinh biến

Ngọn lửa đỏ như máu tràn ngập Nhân phương giới, hóa thành một cơn sóng lửa màu đỏ, từ bốn phương tám hướng lao thẳng đến Vương Lâm hừng hực thiêu đốt. Ở bên trong biển lửa màu đỏ này ẩn chứa một sức mạnh đủ để thiêu đốt trời đất.

Vương Lâm ở bên trong ngọn lửa, đứng trên Chu Tước màu đen, đối với sức nóng này cảm nhận cực kỳ sâu sắc, ngay khi cơn sóng lửa màu đỏ tới

gần, lập tức liền có một trận đau nhức như bị thiêu đốt xuất hiện.

Cửu Chuyển Nghiệp Hỏa Kiếp, ngọn lửa màu đỏ này là đệ nhất kiếp, thứ mà nó đại diện chính là sát kiếp vô biên do Vương Lâm vì chấp niệm mà sinh ra. Sát kiếp giờ phút này cuộn lên, ầm ầm thiêu đốt.

Chu Tước ở dưới chân Vương Lâm, ở bên trong ngọn lửa màu đỏ đang thiêu đốt này phát ra từng trận tiếng kêu thê lương, dường như không thể chịu đựng được. Cho dù là Vương Lâm cũng trong phút chốc hồn phách vừa ngưng tụ lại dường như muốn tan vỡ, sắp bị thiêu đến chết.

cho dù hắn đánh giá cao sức mạnh của Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp, nhưng cũng không thể ngờ tới mới chỉ kiếp thứ nhất này mà dường như hắn đã không thể chịu đựng nổi.

Ở dưới ngọn lửa màu đỏ này, cho dù chỉ trong chốc lát cũng cảm thấy giống như hàng vạn năm. Trong nháy mắt, Chu Tước màu đen kia liền không chịu nổi, thân thể vội vàng thu nhỏ lại, ngọn lửa đen trên thân thể với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, điên cuồng hóa thành màu đỏ.

Một khi toàn bộ hóa thành màu đỏ, Chu Tước này sẽ hóa thành một bộ phận của đệ nhất chuyển chi kiếp, khiến cho uy lực của kiếp này lại càng tăng, đánh ngược trở lại Vương Lâm. Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng. Sự cường đại không ngờ của kiếp thứ nhất này không thể chống cự, nhưng để làm cho Vương Lâm khuất phục

cũng là tuyệt đối không thể. Hắn chỉ đơn giản vung song chưởng lên, mở miệng hút mạnh một cái.

- Đệ nhất chuyển nghiệp hỏa kiếp, để xem là ngươi đem Vương Lâm ta hoàn toàn thiêu cháy, hay là bị ta cắn nuốt luyện hóa!!

Trong lòng Vương Lâm liền có một sự cứng rắn điên cuồng, nguy cơ càng lớn, hắn lại càng bất khuất. Giờ phút này hắn một cái hút, ngọn lửa màu đỏ tràn ngập bốn phương tám hướng đột nhiên lao thẳng vào trong miệng hắn, trong thời gian ngắn đã bị Vương Lâm nuốt vào trong thân thể. Hết thảy chuyện này đều diễn ra chỉ trong phút chốc, nhanh một cách khó tin, ngọn lửa màu đỏ ngợp trời trong khoảnh khắc tiêu tan, nhưng lại ở trong thân thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát. Thân thể của hắn lập tức giống như là một huyết nhân, huyết quang từ trong cơ thể lan ra, dường như muốn xé rách thân thể hắn.

Thân thể của Vương Lâm là do hồn phách biến thành, giờ phút này ngọn lửa màu đỏ chính là đang thiêu đốt ở trong hồn phách Vương Lâm.

Trên Đại đế tinh, cây hương thứ nhất ở trên lưng rùa kia đột nhiên bùng lên như đuốc. Ngay khi nó cháy lên, dưới ánh mắt mọi người, khói đen bốc lên cuồn cuộn trên đó liền lập tức hóa thành màu đỏ. Khói đỏ ngợp trời, cả Đại đế tinh giống như là được chiếu rọi.

mấy vạn tu sĩ ở bốn phía đều hít sâu, đều không kìm được lui về phía sau.

Đúng lúc này, hồng quang càng đậm từ trên thân thể Vương Lâm ở dưới cây hương thứ nhất kia đột nhiên tản ra. Hồng quang này lưu chuyển ở bên trong cơ thể hắn, hình thành một sức nóng tràn ra.

Cùng lúc đó, tốc độ cháy của cây hương thứ nhất kia không biết tại sao liền đột nhiên dừng lại, dường như có một sức mạnh đối kháng từ bên trong bộc phát ra, ngăn cản nó tiếp tục cháy.

Lão Chu Tứoc nhìn không chớp mắt, nhìn cây hương thứ nhất kia, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Ở bên trong Nhân phương giới, Vương Lâm nuốt lấy toàn bộ ngọn lửa màu đỏ, trong cơ thể giống như có hàng trăm vạn hỏa lôi tan vỡ, sự thống khổ kịch liệt kia dường như muốn khiến hắn toàn bộ tan rã.

Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ vung tay phải về phía trước, chỉ thấy Chu Tước một nửa thân thể bị nhuốm thành màu đỏ kia trong một tiếng kêu dài lao thẳng đến Vương Lâm, trong thời gian ngắn liền cùng với Vương Lâm hợp thành một thể.

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, hắn mặc cho ngọn lửa thiêu đốt bên trong cơ thể, trong sự đau nhức này không ngừng luyện hóa, cố gắng khiến cho ngọn lửa màu đỏ kia tan vào trong thân thể. Đúng lúc này, đột nhiên biến đổi, chỉ thấy có ánh cam đột nhiên xuất hiện, ngay khi ánh sáng màu cam này lóe lên, đệ nhị kiếp trong Cửu Chuyển Nghiệp Hỏa Kiếp giáng

xuống, hoàn toàn không để cho Vương Lâm một chút thời gian để luyện hóa. Không trung ở xung quanh hắn lập tức bị ngọn lửa màu cam hóa thành một biển lửa tràn ngập, cuồn cuộn ầm vang, thẳng đến Vương Lâm ngưng tụ.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng ngay sau ngọn lửa màu cam, liền có ánh sáng màu vàng ngợp trời, ở bên ngoài bất ngờ xuất hiện một biển lửa màu vàng. Còn kinh người hơn, ngay sau ngọn lửa màu vàng, thậm chí còn có những đạo lục quang giống như là quỷ hỏa bùng lên kinh thiên, dường như hình thành một bức tường, hóa thành một ngọn lửa màu lục nhìn thấy mà kinh tâm, cùng với hai ngọn lửa kia đồng thời xuất hiện! Tam kiếp chi nghiệp, giờ phút này xuất hiện, đây mới chính là chỗ đáng sợ của Cửu Chuyển Nghiệp Hỏa Kiếp. Nó không giống như THiên Kiếp kia, vẫn để lại cho người ta một đường sống, mỗi khi một kiếp giáng xuống, đều có một khe hở ngắn ngủi, Cửu Chuyển Nghiệp Hỏa này là kiếp hủy diệt, đã hiện ra, sẽ phải khiến cho người ta chết không còn nghi ngờ gì. TAm kiếp tràn ngập bầu trơi trong Nhân phương giới, ở trên Đại đế tinh kia, ở bên ngoài cây hương thứ nhất cũng có phản ứng. Chỉ thấy bên trong đám khói đỏ cuồn cuộn đột nhiên xuất hiện ba làn khói màu cam, vàng, lục cuồn cuộn cuốn lên.

- Chưa vượt qua đệ nhất kiếp, Chanh, Hoàng, Lục tam kiếp đồng thời giáng xuống, đây... đây là thế nào!!

Sắc mặt Lão Chu Tước đại biến. Hắn cũng là lần đầu tiên chứng kiến Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp, nhưng không nghĩ tới nó lại hung mãnh như vậy.

Vui mừng nhất chính là TI Mặc Tử, khóe miệng hắn ẩn hiện nụ cười ác độc, nhìn chằm chằm cây hương thứ nhất kia, trong lòng thầm nghĩ:

- Mặc dù không biết cụ thể tiểu tạp chủng kia ở bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng dạng cũng là khó thoát chết. Chỉ là đáng tiếc cho những bí mật ở trên người hắn, nhưng chết đi cũng tốt.

Vân Lạc Đại Ti kia cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vết thương trên tay phải đã khép lại, nàng nhìn cây hương thứ nhất kia, trong lòng trầm mặc:

- Xem ra, hắn không phải là người mà quẻ của tổ tiên nói tới...

Lý Thiến Mai cắn môi dưới, quay đầu nhìn về phía Lam Mộng Đạo Tôn, trong đôi mắt đẹp còn có vẻ mê man, nhưng giờ phút này bị thay thế bởi vẻ thống khổ cùng cầu xin.

Lam Mộng đạo tôn thở dài, nhẹ giọng nói:

- Ta sẽ giúp hắn, con yên tâm, chỉ là một kiếp này, ta cảm thấy hắn có thể vượt qua được.

Trong Nhân phương giới, toàn thân Vương Lâm vẫn có hồng quang lưu chuyển, bên trong hai mắt lộ ra sự giãy giụa đối với vận mệnh.

- Cửu Chuyển Nghiệp Hỏa, một lần giáng xuống ba kiếp, hay, hay, hay! Vương mỗ muốn xem nghiệp hỏa tam kiếp này sẽ tiêu diệt hồn phách của ta như thế nào!

Trong cơn đau nhức, hắn không hề lộ ra sự khuất phục, trong tiếng cười dài nén sự thống khổ trong cơ thể xuống, song chưởng vung lên lại một lần nữa mở miệng, hút mạnh một cái.

- Đem toàn bộ bốn chuyển nghiệp hỏa này hút vào bên trong hồn phách của ta, nếu các ngươi không hoàn toàn đốt cháy được ta, thì Vương Lâm ta sẽ cắn trả lại các ngươi đó!

Một sự hào sảng nói không nên lời, một thái độ đối với nhân sinh không thể nói rõ được, một sự cao ngạo đối với thiên đạo, đối với trời đất không thể tả nổi, còn có một cảnh tượng về sự theo đuổi đối với chấp niệm không thể vẽ nên được, cuối cùng dung hợp thành một, trong một tiếng cười dài của Vương Lâm, tấu lên một khúc nhạc nghịch mệnh ở trong tiếng cười dài này. CẢ đời hai ngàn năm tu đạo thoáng qua trước mắt Vương Lâm, từng cảnh tượng thoáng qua trong ký ức hắn, hình ảnh cha mẹ hiện lên trong tim, sự đau khổ khi hồn phách về quê cũ, hình ảnh thanh niên quỳ trước phần mộ, còn có tình cảm với cha mẹ trong những đêm mưa gió sấm chớp kia, từng cảnh tượng lần lượt xuất hiện.

Trong khi những ký ức này hiện, ngọn lửa màu cam kia gào thét lao tới, dũng mãnh chui vào trong miệng Vương Lâm, bị hút vào trong cơ thể, cùng với ngọn lửa màu đỏ kia đan xen với nhau.

Nếu hồn buồn, cha mẹ ở ngàn dặm quay về, trước mộ tim nhỏ lệ... Ở phía sau ngọn lửa màu cam, ngọn lửa màu vàng kiếp thứ ba lóe lên, ầm ầm lao tới, theo sát phía sau ngọn lửa màu cam, dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, điên cuồng thiêu đốt.

Bầu trời của hoàng tuyền cũng có nỗi nhớ từ trời cao nhập vào mặt đất, nhưng năm tháng trôi qua vô tình, nỗi nhớ cách biệt như người với trời cũng trở thành vết thương vĩnh hằng, trong suốt cuộc đời không lành được... Ngọn lửa màu lục u ám ầm ầm lao tới, đem toàn bộ không trung nhuộm thành màu lục, cực kỳ yêu dị. Ngọn lửa màu lục như quỷ hỏa kia đột nhiên dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên hào quang, ký ức đang lưu chuyển chợt dừng lại, bốn ngọn lửa trong cơ thể điên cuồng thiêu đốt, một sức mạnh hủy diệt ầm ầm tràn ngập, với tốc độ luyện hóa trong cơ thể của Vương Lâm, hoàn toàn không thể chịu đựng được. Ngay khi thấy được cảm giác sẽ bị thiêu đốt hoàn toàn, Vương Lâm mạnh mẽ giơ tay phải vung lên phía trước, chỉ thấy trời đất ầm vang, không gian trữ vật mở ra.

Túm một cái, một bầu rượu đầy máu rồng xuất hiện ở trong tay Vương Lâm. Máu rồng này, uống một ngụm cũng có thể làm cho ngọn lửa trong cơ thể Vương Lâm bạo tăng. Lúc này, hắn không chút do dự, trong tiếng cười dài cầm lấy bầu rượu, uống mạnh một hơi, không để lại một giọt nào, sau đó vung tay phải lên vứt bầu rượu kia đi. Ngọn lửa trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bạo tăng, máu rồng này cực nóng, hóa thành biển lửa, cùng với bốn ngọn lửa bên trong cơ thể hắn bắt đầu điên cuồng đối kháng lẫn nhau. Trong lúc chúng đối kháng, ở sâu bên trong hồn phách Vương Lâm, ở bên trong biển lửa đang thiêu đốt, có một luồng khí xoáy

chậm rãi xuất hiện. ở bên trong luồng khí xoáy này, có một khí tức đến từ Thiên Nghịch châu, dang dần dần thức tỉnh.

- Ta đem toàn bộ tứ chuyển hỏa kiếp nuốt vào trong hồn phách, khiến cho bên trong Nhân phương giới không còn lửa cháy. Dệ ngũ chuyển hỏa kiếp kia, còn không giáng xuống!

Ngọn lửa toàn thân hắn đã đạt tới cực hạn, trong khi đang thiêu đốt, Vương Lâm ngửa mặt lên trời rít gào lên một tiếng, cả người xông tới, lao thẳng lên trời. Bầu trời giống như là một bức tường, khi Vương Lâm tới gần, mạnh mẽ chạm tới tận cùng.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, chỉ thấy bầu trời kia tan vỡ. Sau khi bầu trời tan vỡ, đột nhiên xuất hiện một mặt đất khác. Đó là một mặt đất tràn ngập vô số hồn phách, giống như Cửu U ở bên ngoài Đại đế tinh. Mấy vạn tu sĩ nhìn chằm chằm cây hương thứ nhất kia thấy ngọn trên cây hương này đã hoàn toàn ngừng lại, dừng ở phía trên thân thể của Vương Lâm mười trượng không hề nhúc nhích.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một nhịp thở, lại một nhịp thở... trong nháy mắt đã qua năm nhịp thở. Chu Tước đời thứ tư năm đó ở dưới cây hương này cũng chỉ duy trì được năm nhịp thở, nhưng hôm nay, Vương Lâm không ngờ đã vượt qua được năm nhịp thở, sáu nhịp thở, bảy nhịp thở. Diệu ÂM tiên tôn trông như thiếu niên kia hai mắt sững lại, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Ngay khi cây hương thứ nhất kéo dài đến bảy nhịp thở, trên Đại đế tinh này, đột nhiên liền có tiếng kinh hô truyền ra. Đây không phải là một người kinh hô, mà là mấy ngàn, mấy vạn người đồng thời kinh hô. Số lượng này còn tăng nhanh, dường như trong phút chốc, tiếng kinh hô ngợp trời. Điều khiến cho bọn họ kinh hô không chỉ là cây hương thứ nhất kia kéo dài tới bảy nhịp thở, mà là... Nhân Phương Hương kia ở nhịp thở thứ bảy này, đột nhiên... tắt ngấm. Cảnh tượng bất ngờ này lập tức làm nỗi lên sự xôn xao hỗn loạn, ngay cả Lão Chu Tước kia hai mắt cũng lộ ra một vẻ không thể tin được.

- Đây... đây...

Ti Mặc Tử trong chốc lát thừ người ra, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vân Lạc đại ti ở bên cạnh hắn cũng sắc mặt đại biến, không để ý tới vết thương trên tay nữa, lại bấm quyết tính toán.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1307: Tỉnh giấc lần thứ tư

- Nhân Phương hương tắt, loại chuyện này chưa bao giờ xuất hiện qua, ngay cả năm đó ta thí luyện, ngay cả tiểu Chu Tước đời thứ tư thí luyện, cũng chưa có bao giờ có việc này!! Cây hương này thật sự đã tắt rồi!

Tâm thần lão Chu Tước chấn động, nhìn Nhân Phương Hương đã tắt kia, trong mắt có vẻ hoảng sợ.

- Hương này đã tắt, thời gian thí luyện rốt cuộc là bảy nhịp thở... hay là vĩnh hằng...

- Thiếu đế thứ ba kia thí luyện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao có thể làm cho hương này bị tắt!

- Việc này khiến cho người ta nghe mà vô cùng sợ hãi, hoàn toàn không thể tưởng tượng được...

Ngay trong khi những tu sĩ ở bốn phía đang xôn xao khiếp sợ, chuyện khiến cho họ lại càng chấn động hơn bỗng xuất hiện! Chỉ thấy cây hương thứ hai kia, Địa Phương Hương đại diện cho thí luyện ở Địa Phương giới, bỗng nhiên cháy lên một cách quỷ dị!

Không hề có người nào chạm vào, nhưng cây hương thứ hai này đột nhiên có khói đặc cuộn lên không trung!

Vương Lâm phá khai bầu trời của Nhân Phương giới, xuất hiện trên một vùng đất mênh mông vô tận của Địa Phương giới. Ở chỗ hắn xuất hiện, mặt đất tràn ngập vô số những vết nứt, còn có một hố sâu khổng lồ. Cái hố này, thông đến Nhân Phương giới!

Vương Lâm từ bên trong hố sâu này lao ra, ngọn lửa toàn thân hướng về bốn phương tám hướng mạnh mẽ tản ra, lập tức ánh lửa chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Ngay khi hắn xuất hiện, ở chỗ tận cùng trên đại địa này có một ngọn núi trọc, trên ngọn núi có một người đang ngồi. Người này nhìn như là một trung niên, toàn thân mặc văn bào, đeo khen, bên trong mi tâm có một con Chu Tước hư ảo.

hắn vốn đang khoanh chân ngồi, dường như cả vạn năm không hề nhúc nhích, nhưng lúc này, lại chậm rãi mở hai mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

- Khí tức của tộc nhân...

Ngay khi Vương Lâm xuất hiện ở Địa Phương giới này, biển lửa ngập trời lập tức bùng lên kịch liệt, thanh quang nhanh chóng lóe lên, trong nháy mắt bao phủ trời đất. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngọn lửa màu xanh bỗng nhiên bùng lên.

Phía sau ngọn lửa xanh có một ngọn lửa màu lam theo sau, hai màu xanh đan xen vào nhau, ngập trời lao đến.

Thanh vốn xuất phát từ lam, lúc này hai ngọn lửa cuộn vào nhau, sức nóng cuồn cuộn. Ở phía sau hai màu thanh lam kia, còn có một sắc tím

quét ngang, che lấp bầu trời, hóa thành một đám khí màu tím như ma khí cuồn cuộn tung hoành.

Ngọn lửa ba màu thanh lam tím ầm ầm tới gần, hóa thành biển lửa tràn ngập, lao thẳng đến Vương Lâm thiêu đốt. Bộ mặt Vương Lâm nhăn nhó, hồn phách dường như muốn tan vỡ, trong cơ thể có đủ loại ngọn lửa bùng lên, khiến cho hắn xuất hiện màu đục ngầu.

Trong thời gian ngắn, những ngọn lửa trong cơ thể hắn xuyên thấu ra ngoài cơ thể, ầm ầm bùng phát ra. Bốn ngọn lửa Xích, Chanh, Hồng, Lục cuồn cuộn, đột nhiên xé rách thân thể hắn, ngay cả Chu Tước dung nhập vào trong cơ thể kia trong tiếng kêu thảm thiết cũng bị thiêu cháy mà chết.

Hồn phách Vương Lâm tan vỡ.

Cùng lúc đó, ngọn lửa ba màu thanh lam tím kia tới gần, ở bốn phía hồn phách đang tan vỡ của Vương Lâm, ngọn lửa bảy màu tụ lại, từ xa nhìn lại, dường như hình thành một cảnh tượng cầu vồng thiêu đốt bầu trời.

Nam tử trung niên ở phía tận cùng mặt đất kia thần sắc biến đổi, tay phải chợt giơ lên, vung mạnh về phía trước. Chỉ thấy ấn ký trên mi tâm đột nhiên lóe lên, từ trong mi tâm bay ra, với tốc độ cực nhanh phá không mà đi, lao thẳng đến ngọn lửa bảy màu.

Trong nháy mắt, Vương Lâm dưới Nhân Phương hương trên Đại đế tinh toàn thân bị ánh lửa bảy màu bao phủ thân thể lập tức xuất hiện chi chít những vết nứt. Những khe nứt này trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, còn có những tia máu tươi từ trong những vết nứt đỏ chảy ra, thoạt nhìn có chút kinh người.

Lão Chu Tước không cần nghĩ ngợi, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp đi tới bên dưới cây hương thứ hai đột nhiên cháy lên kia, không để ý tới cây hương này đang cháy lên rất nhanh, tay phải lập tức đặt lên trên, thần thức vô biên ầm ầm tản ra, tiến thẳng vào bên trong.

Lam Mộng đạo tôn kia thân thể cũng tiến về phía trước, trong nháy mắt xuất hiện ở dưới cây hương thứ hai, toàn thân lóe lên, hai ngón tay phải bỗng nhiên điểm lên trên cây hương thứ hai này.

Trong Địa phương giới, bên trong ngọn lửa bảy màu, Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp mà ngay cả các đời Chu Tước lão tổ cũng không thể vượt qua, cần Tiên Tôn che chở đang thiêu đốt hồn phách Vương Lâm.

Ngay lúc hồn phách hắn tiêu tan, ba luồng sức mạnh tương cứu đột nhiên lao tới. Nhưng ngay khi ba đạo khí tức này tới gần, từ bên trong ngọn lửa bảy màu đang hừng hực thiêu đôt kia, đột nhiên có một sức mạnh kỳ dị dường như thức tỉnh, ầm ầm bộc phát ra.

luồng sức mạnh này lộ ra một sự tang thương từ vạn cổ, còn có một vẻ chí tốn trong trời đất, giống như là tổ tiên của vạn vật, từ bên trong ngọn lửa bảy màu này ầm ầm lao ra.

Ấn ký Chu Tước của nam tử trung niên ở phía tận cùng mặt đất kia vừa mới chạm vào sức mạnh kỳ dị này liền lập tức ầm một tiếng, trực tiếp bị bắn trở về, bị cuốn đi hàng ngàn vạn dặm.

Dường như sức mạnh kỳ dị vừa mới thức tỉnh kia quyết không cho phép bất kỳ một kẻ nào tới gần, hoặc cũng có thể nói, không có bất kỳ một kẻ nào có đủ tư cách tới gần nó!

Trên ngọn núi trọc ở phía tận cùng mặt đất, nam tử trung niên kia hai mắt sững lại, thân thể lập tức đứng lên, trong mắt có một vẻ hoảng sợ điên cuồng.

- Đây.. đây là cái gì!!

Thần thức của Lão Chu Tước tới gần, nhưng vừa mới chạm vào sức mạnh kỳ dị kia liền lập tức bị cuốn đi, không ngờ trực tiếp bị bắn ra khỏi Địa phương giới này.

Thần thức của Lam Mộng đạo tôn cũng theo sát mà đến, nhưng sau khi chạm vào sức mạnh kỳ dị kia cũng nhanh chóng lóe lên lam quang, chợt lui về phía sau, trong thời gian ngắn đã bị bức ra khỏi Địa phương giới.

Trên Đại đế tinh, bên ngoài cây hương thứ hai kia, tay phải của Lão Chu Tước bị một luồng đại lực đẩy bật lên, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin,

bất giác lui về phía sau vài bước.

- Đây là sức mạnh gì!!

Hai ngón tay của Lam Mộng đạo tôn tê rần, thân thể cũng lui về phía sau mấy bước, thần sắc lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn đối với Vương Lâm hiểu rất rõ, giờ phút này liếc mắt một cái liền nhận ra sức mạnh làm cho hắn cảm thấy đáng sợ kia chính là.

- Thiên Nghịch...

Lam Mộng đạo tôn không hề mở miệng, trầm ngâm hồi lâu, xoay người đi tới bên người Lý THiến Mai.

- Hắn lần này không có đáng ngại!

Ti Mặt tử nhìn hết thảy chuyện này, thần sắc lộ ra vẻ rung động. Hắn hiển nhiên nhìn ra hành động cứu người của người đám Lam Mộng đạo tôn, nhưng thế nào hắn cũng không tới hai đại cao thủ này không ngờ bị đánh văng ra!

Vân Lạc đại ti kia thần sắc cực kỳ âm trầm, tay phải bấm quyết càng nhanh, nàng mơ hồ có cảm giác dường như sẽ biết được toàn bộ bí ẩn của những sự việc ở nơi này.

Còn có Diệu Âm đạo tôn kia, cả người từ trên đám mây mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt lóe lên.

- Thủy Đạo Tử nói quả nhiên không sai!

Bên trong Địa Phương giới, ngay khi hồn phách Vương Lâm bị thiêu đốt hoàn toàn, Thiên Nghịch cuối cùng cũng xuất hiện! Từ sau khi chủ nhân Phong giới rời khỏi năm đó, THiên Nghịch thủy chung vẫn chưa hề xuất hiện, cho dù là Vương Lâm ở bên trong tâm thần tìm kiếm như thế nào cũng không thể thấy được, dường như là đã mất tích.

Nhưng giờ phút này, Thiên Nghịch lại hiện ra!

Ngay khi nó xuất hiện, ngọn lửa bảy màu ở bốn phía bỗng nhiên chấn động, lập tức điên cuồng xoay tròn, toàn bộ bị hút vào bên trong sức mạnh kỳ dị từ Thiên Nghịch kia, hóa thành bảy ngọn lửa bất diệt!

Một hạt châu to bằng nắm tay của trẻ con bất ngờ trôi giữa không trung, bảy ngọn lửa bất diệt kia lơ lửng xung quanh. Dần dần, một thân ảnh hư ảo dường như được ngưng luyện, xuất hiện ở giữa trời đất.

Vị trí của bảy ngọn lửa bất diệt không ngờ chính là những vị trí trên thân thể của hư ảnh kia!

Hai mắt mở ra, ngọn lửa bảy màu ầm ầm tuôn ra, hóa thành một cơn bão lửa bảy màu, ở bên trong trời đất rít gào lao ra. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ở bên trong cơn bão lửa bảy màu này, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa trên bầu trời.

Toàn bộ trời đất trong nháy mắt này, dường như bị rút đi toàn bộ màu sắc. Ngoài cơn bão lửa bảy màu ở bên ngoài thân thể Vương Lâm, hết thảy bốn phía đều biến thành hai màu đen trắng!

Giống như là một bức tranh thủy mặc, hai màu đen trắng này lộ ra một vẻ thê lương vô tận.

Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp, hai kiếp cuối cùng đã giáng xuống!

Màu trắng là trời, màu đen là đất, hóa thành hai ngọn lửa có màu sắc tương phản, hướng về Vương Lâm ngưng tụ. Trong nháy mắt, hai ngọn lửa này ầm ầm tới gần, dường như trời đất trong tích tắc này ép xuống, muốn đem cơn bão lửa bảy màu cùng với Vương Lâm ở bên trong hủy diệt.

Tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, ngọn lửa màu trắng kia ở phía trước, trong lúc khuếch tán sức nóng trực tiếp thiêu đốt cơn bão lửa bảy màu. Cơn bão lửa bảy màu kia đang xoay tròn lập tức dừng lại, theo sự dung nhập của ngọn lửa màu trắng kia, bảy màu ngày một nhạt đi!

Bị ngọn lửa tám màu vờn quanh, thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, nhìn ngọn lửa màu đen cuối cùng lao tới!

Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp, từ hắc viêm dựng lên, cho tới khi hắc viêm tắt, trở thành một vòng luân hồi

Ngay khi ngọn lửa màu đen kia tới gần, hai mắt Vương Lâm chậm rãi nhắm lại. Tiếng ầm ầm chợt vang lên, ngọn lửa màu đen cuốn theo mặt đất tiến vào, khiến cho ngọn lửa tám màu kia trong thời gian ngắn trở thành chín màu chí cực trong trời đất!

Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp toàn bộ đã xuất hiện, hình thành một cơn lốc kinh thiên động địa, ở bên trong trời đất rít gào. Vương Lâm ở trung tâm của cơn lốc, tóc không gió mà động, bên ngoài thân thể ngoài bảy ngọn lửa bất diệt kia, hai ngọn lửa đen và trắng cũng nhanh chóng ngưng tụ.

Ngọn lửa màu trắng tụ ở đan điền, ngọn lửa màu đen tụ ở mi tâm!

Ngay khi hai ngọn lửa hoàn toàn biến hóa, Vương Lâm mạnh mẽ mở bừng đôi mắt!

Trời đất ầm vang!

- Đốt lên ngọn lửa nghiệp chướng luân hồi của ta!

Thanh âm của Vương Lâm hướng về bốn phía truyền ra. Trong thời gian ngắn, ngọn lửa chín màu bên trong thân thể hắn từ các nơi ngưng tụ đến mi tâm, trong nháy mắt ở trên mi tâm dung hợp với nhau, hóa thành một bông sen lửa chín màu!

Bông sen lửa kia có chín cánh hoa mang chín màu khác nhau! Ngay khi nó xuất hiện, một Chu Tước chín màu từ bên trong bông sen lửa đột nhiên biến ảo, trực tiếp lao ra!

Chu Tước chín màu, dường như tái sinh từ trong ngọn lửa, bay lượn trên bầu trời, ngửa đầu phát ra một tiếng kêu kinh thiên, tiếng kêu của Chu Tước!

Tiếng kêu sau bốn lần tỉnh giấc!

Trên Đại đế tinh, tiếng kêu tỉnh giấc này vang vọng, Địa Phương hương kia đang cháy hết gần một nửa đột nhiên dừng lại, bên trên tỏa ra ánh sáng chín màu, chiếu rọi Đại đế tinh.

Lão Chu Tước sửng sốt, ngửa mặt lên trời cười rộ lên, thần sắc lộ ra vẻ kích động.

- Không ngờ vượt qua được Cửu Chuyển Nghiệp Kiếp, làm dấy lên luân hồi nghiệp chướng, khiến cho Chu Tước lần thứ tư thức tỉnh. Lần thức tỉnh thứ tư cần sức mạnh của ngọn lửa rất lớn, có thể thức tỉnh hoàn toàn hay không, có thể từ trong thực hỏa tiến nhập vào cảnh giới hư hỏa hay không, chính là lúc này đây!! Ta thân là trưởng bối, cho dù là gian lận, cũng phải giúp hắn một phen!

Lão Chu Tước trong tiếng cười dài thân thể nhoáng lên một cái, trước sự ngẩn ngơ của mọi người, lập tức thân ảnh biến mất.

Gần như chỉ trong chốc lát, ở phía xa trên Đại đế tinh liền có một tiếng rít gào của rồng điên cuồng truyền ra. Tiếng rít gào kia lộ ra vẻ phẫn nộ cùng với uất ức, chỉ thấy ở phía chân trời xa xa, một con viêm long dài vạn trượng bị Lão Chu Tước nâng chân giẫm lên.

Trong khi tu sĩ bốn phía đang trợn mắt há hốc miệng Lão Chu Tước giẫm lên con viêm long vẫn đang giãy giụa rít gào,, đi tới trên Địa Phương hương, vung tay phải lên, bất ngờ tại miệng vết thương đã đóng vảy trên đầu của con viêm long này mở ra một vết thương. Máu tươi phun ra, đột nhiên chảy xuống, nhuốm đỏ Địa Phương hương đang cháy kia!

Trong lúc đau đớn, trong mắt con viêm long này dường như có nước mắt, mang theo vẻ uất ức không cam lòng, giãy giụa càng kịch liệt hơn.

Ầm một tiếng, chỉ thấy một tay của Lão Chu Tước đặt lên trên thân thể của con viêm long, một ngọn lửa điên cuồng chảy vào trong cơ thể của

nó, thôi thúc thân thể, khiến cho máu tươi phun ra nhanh hơn, nhiều hơn.

- Con bà nó, con tiểu long nhà ngươi đừng có lộn xộn, lần này nếu tiểu tử kia thức tỉnh thành công, lão tử sẽ thả ngươi tự do.

Viêm long vừa nghe nói vậy, trong mắt lập tức có sự do dự, nhưng nhanh chóng cắn răng một cái, ra sức ép máu tươi chảy ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1308: Chín màu hợp nhất

Máu tươi trong cơ thể con viêm long dài vạn trượng quả thật rất nhiều, nhưng cái mà lão Chu Tước muốn, chính là cố lấy được viêm huyết ở trên đỉnh đầu của con viêm long này.

Máu này ẩn chứa tinh hoa của lửa khắp toàn thân của con viêm long, so với máu ở những chỗ khác có giá trị hơn rất nhiều.

Vì thế, máu này hiển nhiên cũng rất ít ỏi, lại bị một chưởng này của lão Chu Tước đánh vào, lập tức toàn bộ viêm huyết của con rồng này dường như chảy hết ra, rơi lên trên Địa Phương hương đang cháy kia.

Máu tươi vừa mới rơi lên trên đó, lập tức dung nhập vào trong cây hương biến mất không thấy.

Bên trong Địa Phương giới, ngọn lửa chín màu thiêu đốt bầu trời. Thân thể Vương Lâm khoanh chân ngồi trên hỏa liên, Chu Tước bảy màu khổng lồ ở phía sau kêu lên không ngừng. Tiếng kêu này lộ ra vẻ giãy giụa, giống như muốn tái sinh. Giữa trời đất có hào quang vô tận lóe lên, hướng về bốn phương tám hướng lan ra, bao phủ Địa Phương giới này, còn có biển lửa vờn quanh, hướng về bốn phía ầm ầm thiêu đốt.

Ánh mắt Vương Lâm như ngọn đuốc, hai tay bấm quyết, mắt trái lập tức liền có ngọn lửa bùng lên. Ngọn lửa chín màu này xoay tròn trong đồng tử bên trái của Vương Lâm, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một cơn lốc lửa chín màu.

- Chín màu hợp nhất, Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư!

Trong lòng Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ, cả đời này của hắn đã trải qua ba lần Chu Tước thức tỉnh, mỗi một lần thức tỉnh, cũng đều khiến cho uy lực ngọn lửa của hắn bạo tăng vô số lần, nhưng cả ba lần trước so sánh với lần này cũng không bằng. Đây là lần thứ tư Chu Tước thức tỉnh, là một sự việc cực kỳ trọng đại trong bộ tộc Chu Tước, đó là một bước quan trọng từ thực hỏa chuyển hóa thành hư hỏa. Từ cổ chí kim, người có thể khiến cho Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư thật sự rất ít, không vượt quá năm người! Chu Tước đời đầu tiên, Chu Tước đời thứ hai, Chu Tước đời thứ ba, Chu Tước đời thứ tư, ngoài bốn người họ ra cũng chỉ có Vương Lâm! Ngay cả lão tổ bước thứ ba của Hỏa Tước tộc kia, mặc dù sức mạnh của lửa cũng có một tia hư hỏa sinh ra, nhưng hắn cũng không

phải là Chu tước thức tỉnh. Hắn vốn không phải là Chu Tước, sao còn nói đến chuyện thức tỉnh.

Cho dù người này sinh ra được hư hỏa, nhưng so với Chu Tước chính tông cũng chỉ là bàng môn tả đạo mà thôi. Lần thức tỉnh thứ tư, qua vô số vạn năm, mức độ khó khăn không thể hình dung được, nhất là thần thông hư hỏa có thể khiến cho trời đất run rẩy, đủ để khiến cho tất cả tu sĩ phải kiêng kỵ.

Chỉ là khi Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư, sức mạnh của ngọn lửa cần phải có cũng đạt tới một mức độ rất khó tin. Chỉ có nắm giữ được đủ thiên địa chi hỏa mới có thể có khả năng thức tỉnh thành công. Vương Lâm trong lúc khoanh chân, hỏa liên chín màu ở phía dưới phát ra ngọn lửa chín màu vô tận. Ngọn lửa này nhất tề ầm ầm nhập vào trong cơ thể hắn, ở trong đồng tử bên trái của hắn biến ảo, khiến cho ngọn lửa chín màu kia xoay chuyển nhanh hơn.

Cùng lúc đó, Chu Tước chín màu ở phía sau lại càng kêu lên kịch liệt, thanh âm này đủ để khai thiên lập địa, khiến cho Địa phương giới này run len.

- Chưa đủ, sức mạnh của lửa vẫn chưa đủ!!

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, thân thể đột nhiên cháy bùng lên, cơn lốc chín màu từ trong đồng tử bên trái biến ảo xông ra, vờn quanh thân thể hắn hình thành một cơn bão lửa. Cơn bão này ngợp trời, giống như là muốn hủy diệt thế giới này.

Lần thứ tư Chu Tước của Vương Lâm thức tỉnh, là do chấp niệm nghiệp hỏa của hắn, là do hắn làm dấy luân hồi nghiệp chướng mà thành, vì thế lại càng phải có sức mạnh của lửa. Ngay lúc này, đột nhiên giữa không trung của Địa Phương giới lập tức liền có một đám huyết quang đỏ sẫm hóe lên, trong lúc trời đất ầm vang, giáng xuống. Một cơn mưa máu từ trên trời rơi xuống, bên trong mỗi một giọt đều ẩn chứa tinh hoa của ngọn lửa viêm long, phát tán ra sức nóng hủy thiên diệt địa. Cơn mưa này rơi xuống lập tức mang tới cho Vương Lâm một ngọn lửa mới.

Những giọt mưa máu này rơi xuống, chưa kịp chạm tới mặt đất liền lập tức nhất tề ngưng tụ lại, vờn quanh bốn phía Vương Lâm, bất ngờ hình thành một huyết cầu không lớn lắm.

Huyết cầu này cháy lên, vừa mới tụ lại liền lập tức bị Chu Tước chín màu hấp thụ. Trong tiếng ầm ầm, ngọn lửa trên thân thể Vương Lâm bạo tăng, ngay cả Chu Tước chín màu kia cũng phát ra tiếng kêu kinh thiên.

Toàn bộ ngọn lửa trong Địa Phương giới này theo thời gian trở nên càng nồng đậm.

Cơn mưa máu vẫn thủy chung rơi xuống, hai tay Vương Lâm bấm quyết, ngọn lửa điên cuồng tiếp tục thiêu đốt. Chu Tước chín màu bên trong ngọn lửa phát ra tiếng kêu bén nhọn, trong lúc dung nhập cơn mưa máu này, lông vũ chín màu toàn thân lập tức theo đó mà bốc cháy lên.

- Vẫn còn chưa đủ.

Trong mắt Vương Lâm lộ ra tinh quang. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh ngọn lửa khiến cho Chu Tước của mình lần thứ tư thức tỉnh vẫn chưa đạt tới mức độ cần thiết.

Đúng lúc này, ở bên trong Địa phương giới, nam tử trung niên ở trên ngọn núi trọc kia trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn về phía xa xa, hai tay bấm quyết đẩy ra phía ngoài. Chỉ thấy ấn ký ngọn lửa ở trên mi tâm lập tức lóe lên xuất hiện, lơ lửng ở phía trước người hắn.

Ngọn lửa này màu tro, dường như không tồn tại.

Nam tử trung niên kia than nhẹ, lẩm bẩm nói:

- Trên thân thể người này có khí tức rất quen thuộc, chính là khí tức của tên lỗ mãng Lỗ Vân... Năm đó ta rời khỏi, cũng chỉ lo cho hài tử kia...

Nam tử trung niên kia thần sắc ảm đạm, tay phải chụp vào hư hỏa ở phía trước người, hướng ra phía ngoài vung lên.

Bên trong Địa phương giới, lập tức có một ngọn lửa hư ảo cuồn cuộn bùng lên. ngọn lửa hư ảo này không có sức nóng, nhưng đủ để đốt cháy

hết thảy, giờ phút này sau khi xuất hiện lập tức liền phá khai thiên địa, lao thẳng lại gần vị trí của Vương Lâm.

Trong nháy mắt, ngọn hư hỏa ngợp trời này liền xuất hiện xung quanh Vương Lâm, với tốc độ cực nhanh dung nhập vào trong cơ thể của Chu Tước chín màu đang giãy giụa kia.

Nam tử trung niên này chính là sư phụ của Chu Tước đời thứ năm Lỗ Vân, Chu Tước đời thứ tư. Hắn dĩ nhiên đã trải qua lần thức tỉnh thứ tư của Chu Tước, tiến vào cảnh giới hư hỏa, giờ phút này vung tay đem hư hỏa của hắn tương trợ, ngay khi dung nhập vào trong Chu Tước chín màu của Vương Lâm, Chu Tước kia lại một lần nữa phát ra một tiếng kêu vang dội.

Ngọn lửa tràn ngập bên ngoài thân thể Vương Lâm trong nháy mắt bạo tăng vô số lần. Dưới sự tương trợ của ngọn lửa bạo tăng này, Vương Lâm đang ngồi trên đóa hoa hỏa liên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu dài, ngọn lửa toàn thân hắn lập tức điên cuồng bùng lên. Cơn bão lửa chín màu ầm ầm chuyển động, bao phủ lấy Vương Lâm cùng với Chu Tước. Trong cơn bão xoay tròn này, dường như chín màu hợp nhất chuyển động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt, trong tiếng ầm vang không ngừng, cơn bão lửa chín màu dần dần hóa thành một đám hỗn độn. Chín màu sắc ở trong đó dường như trở nên mờ nhạt, màu đỏ trong chín màu đột nhiên biến mất, tiêu tan không còn! Ngay sau đó, màu cam cũng theo đó chấn động, ngay lập tức ngọn lửa hai màu vừa mới tiêu tan này dường như dung hợp với nhau, khiến cho cơn bão lửa này lại càng dữ dội.

Toàn bộ Địa Phương giới đều bị biển lửa này tràn ngập, hừng hực thiêu đốt.

Lúc này trên Đại đế tinh, mắt viêm long nhìn lão Chu Tước một cách trông mong. Toàn bộ viêm huyết trên đỉnh đầu nó đã chảy cạn, không còn chảy ra một chút nào nữa.

Lão Chu Tước trừng hai mắt, quát khẽ:

- Con bà nó, nhìn cái gì, không còn long viêm huyết, ngươi cũng phải cho ta long huyết bình thường. Thân thể ngươi lớn như vậy, chảy máu một chút cũng không ngại gì.

Con viêm long kia đang muốn phát ra tiếng gào thét phản kháng, nhưng lão Chu Tước cũng nhanh hơn nó một bước, trực tiếp vung hai tay lên, liền hóa ra một sức mạnh vô hình đột nhiên khóa miệng con rồng lại, khiến cho tiếng rít gào không phát ra được chút nào, quay lại vào trong cơ thể.

Nương theo lực của tiếng rít gào bị bức quay trở về, tay phải của Lão Chu Tước đảo qua trên thân thể của con viêm long. Lập tức liền có một vết thương dài trăm trượng xuất hiện, máu tươi ầm ầm trào ra.

- Ngươi cũng đã hết long viêm huyết rồi, nếu lúc này tha cho ngươi, tiểu tử sẽ không thể thức tỉnh được, ta hiển nhiên không thể không giữ lời

hứa.

Vẻ uất ức trong mắt con viêm long kia càng đậm, nhưng sau khi nghe lời nói của Lão Chu Tước, cũng nhắm hai mắt lại, điên cuồng phun máu tươi từ trong thân thể ra, nội tâm bắt đầu gào thét.

- Đám người Chu Tước này đều là những người dị thường, năm đó chính Chu Tước đời đầu đã lừa ta khi đó còn nhỏ ra khỏi viêm vực, còn không ngừng lấy máu tươi từ thân thể ta. Cuộc sống như thế này đến khi nào mới chấm dứt!!! Bây giờ Chu Tước đời thứ hai đã hứa rồi, lão long ta cũng phải liều mạng một phen.

Một lượng lớn long huyết dung nhập vào trong Địa Phương hương, khiến cho trong Địa Phương giới mưa rơi tầm tã, ào ào rơi xuống, biển lửa càng dữ dội hơn. Long huyết này tuy không bằng long viêm huyết, nhưng hơn ở số lượng rất nhiều, ví thế cũng khiến cho ngọn lửa của Vương Lâm cần để thức tỉnh Chu Tước lần thứ tư đột nhiên càng đậm.

Cơn bão lửa bên ngoài thân thể hắn vang lên ầm ầm, sau khi hai màu đỏ cam tiêu tan, ngọn lửa màu vàng kia cũng ầm ầm biến mất, ngay sau đó, ngọn quỷ hỏa màu lục quỷ dị kia cũng tiêu tan. Trên Đại đế tinh, Lão Chu Tước mắt lộ tinh quang, trong lúc cắn răng tay trái bấm quyết điểm lên mi tâm một cái, tiện tay chỉ thẳng vào Địa Phương hương. Chỉ thấy từ trong thân thể hắn có một ngọn hư hỏa biến hóa, theo một chỉ này lao thẳng tới Địa Phương hương.

- Tiểu tử kia, lão phu vì trợ giúp ngươi có thể liều mạng hết thảy. Có thể thức tỉnh làn thứ tư thành công hay không, còn phải xem vận may của ngươi!

Bên trong Địa Phương giới, sau cơn mưa máu tầm tã, ngọn hư hỏa của Lão Chu Tước ầm ầm xuất ra, như che phủ trời đất, điên cuồng dung nhập vào bên trong Chu Tước của Vương Lâm.

Luồng sức mạnh này mạnh mẽ hiện lên, khiến cho ba ngọn lửa màu thanh, lam, tím trong cơn bão lửa ở bên ngoài thân thể Vương Lâm đồng thời tan vỡ, tiêu tan không còn. Lúc này trong cơn bão lửa, bảy màu đã hòa tan, chỉ còn hai màu đen trắng vẫn còn vùng vẫy bên trong cơn bão lửa. Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, hai tay nâng lên, hướng ra phía ngoài vung lên, trong miệng thấp giọng nói:

- Lửa đã đến cực điểm, không còn là vật có thể nuốt. Đã như vậy, ta cũng không cần trợ giúp nữa, hai màu trắng đen này ta sẽ dùng đạo thuật để hòa tan!

Trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, cơn bão lửa có hai màu đen trắng ở bên ngoài thân thể hắn lập tức chấn động. Chỉ thấy từ trong cơ thể Vương Lâm phát tán ra một sức mạnh quỷ dị, sức mạnh này có thể dung hòa vạn vật trong trời đất, ngay khi phát tán, lập tức màu trắng trong đó đột nhiên tiêu tan.

Trong cơn bão lửa chỉ còn lại màu đen, màu đen này xoay tròn ở bên trên cơn bão, nhưng màu sắc cũng càng ngày càng nhạt, càng ngày càng suy

yếu. Một lát sau, khi Vương Lâm đứng dậy ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài, ngọn lửa màu đen kia đột nhiên tan vỡ. Ngay khi chín màu hợp thành một, ở bên trong cơn bão. Chu Tước của Vương Lâm trực tiếp lao ra. Chu Tước này toàn thân có hư hỏa ẩn hiện lưu chuyển, ngay khi lao ra khỏi cơn bão, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, tiếng kêu của Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư thành công.

- Lần thức tỉnh thứ tư đã đưa thực hỏa của ta nhập hư!

Vương Lâm đứng mạnh dậy. Hỏa liên chín màu dưới chân đột nhiên nở tung, hóa thành vô số mảnh ngưng tụ về phía Chu Tước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1309: Thiên Nghịch chi biến

Trong tích tắc khi Chu Tước tỉnh giấc lần thứ tư, ngọn lửa trong Địa phương giới sững lại, đồng thời từ bốn phương tám hướng điên cuồng tràn về, giống như quét ngang mặt đất tụ lại trên toàn thân Chu Tước.

Nhất là hỏa liên chín màu kia liền ở trên người Chu Tước hình thành một bộ áo giáp chín màu, sau khi vờn quanh toàn thân thì biển lửa bốn phía cũng đã tràn tới, chỉ trong chốc lát liền bị hút vào trong cơ thể Chu Tước, không để lại chút gì.

Từ xa nhìn lại, đây nào còn phải Chu Tước gì, rõ ràng là một luồng linh hỏa bất diệt trong thiên địa. Trong thân thể nó đã tràn ngập hỏa diễm, đạt tới cực đại của thực hỏa, chỉ còn một bước nữa là tiến vào cảnh giới hư hỏa.

Hỏa linh Chu Tước này dường như đang vặn vẹo, ở trong ngọn lửa tiến hành biến hóa lần cuối. Quá trình này có thể lâu dài có thể ngắn nhưng không thể bị quấy rầy chút nào, nếu không cơ hội khó gặp này chỉ trong chớp mắt sẽ tiêu tan, lần thứ tư Chu Tước thức tỉnh sẽ thất bại, cả đời này không bao giờ có thể thức tỉnh Chu Tước nữa.

Thời khắc này đối với Vương Lâm mà nói là cực kỳ mấu chốt.

Nhưng đúng lúc này thì có một dị biến kinh thiên mà Vương Lâm không thể đoán trước xảy ra!

Ở bên ngoài Thiên phương giới, trên Đại đế tinh, mấy vạn tu sĩ vẫn chăm chú nhìn không chuyển mắt vào Vương Lâm. Hiếm có người để ý rằng bên ngoài Đại đế tinh này, sương mù do từ lực biến hóa thành đang chuyển động nhanh hẳn lên, trong khi cuồn cuộn lên thì còn có những tiếng ầm ì truyền ra.

Hình dạng Đại đế tinh vốn thẳng, tốc độ chuyển động ở bên ngoài vốn là khó phát hiện ra nhưng giờ phút này, cả Đại đế tinh ầm ầm chấn động, ào ào như vũ bão. Mấy vạn tu sĩ tập trung quanh đấu trường lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng như núi lở, chấn động xé rách bầu trời!

Lúc này đại đế tinh bất ngờ chậm rãi chuyển động.

Chuyển động của nó lúc đầu rất nhỏ, khó phát hiện, càng lúc càng nhanh. Chỉ trong chốc lát, Đại đế tinh này giống như một cây kim la bàn điên cuồng xoay tròn!

Biến cố này lập tức khiến cho sắc mặt tu sĩ bốn phía đại biến. Ánh mắt Tư Mặc Tử lộ vẻ hoảng sợ, ngẩng phắt đầu nhìn lên.

Vân Lạc đại ti bên cạnh hắn đang bắt quyết, ầm một cái, tay phải đã đổ máu mơ hồ. Thân thể nàng cũng lùi lại phía sau, sắc mặt lập tức trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

- Điên Lạc đế tinh kịch biến, hạo kiếp của thái cổ nổi lên!!

Vân Lạc đại ti trong khi lùi lại phía sau lẩm bẩm.

Nàng vừa rồi tính toán đã tới lúc gần có kết quả thì trong tích tắc nọ liền bị một lực lượng không hiểu nổi tràn tới, khiến cho tay phải nàng rách nát.

Tính toán của nàng trong nháy mắt liền bị cắt đứt, tốn công vô ích. Nhưng trong nháy mắt này trong đầu nàng cũng hiện lên một cảnh tượng hư ảo.

Trong cảnh tượng này, một bóng người mơ hồ, bên ngoài thân thể có một hạt châu. Bên ngoài hạt châu có một cây kim la bàn. Ở phía sau hắn chính là Thái Cổ Tinh Thần tràn ngập huyết quang, tử thi vô tận!

Cả Thái Cổ Tinh Thần đều bị nhuộm thành màu máu.

Nàng thấy được thân thể Diệu Âm đạo tôn tan nát, nguyên thần tử vong, cũng thấy được những tu sĩ bước thứ ba của Thái Cổ Tinh Thần đều chết thảm.

Nàng còn thấy được Phong Giới Đại Trận sụp đổ!

Cô lại cũng thấy bản thân mình bị bàn tay của bóng người mơ hồ kia chụp tới, toàn thân đau đớn, cháy thành tro, nguyên thần ầm ầm diệt vong. Trong nháy mắt khi nguyên thần nàng diệt vong liền thét lên một tiếng thảm thiết.

Trong tiếng kêu thảm thiết này, ngay trong nháy mắt khi nàng tử vong, thân ảnh mơ hồ kia liền xoay người, dường như liếc nhìn nàng một cái.

Cái liếc này đã trở thành ác mộng của nàng!

Lại phun máu tươi một lần nữa, Vân Lạc đại ti lùi lại phía sau mấy trượng, thần sắc tràn ngập vẻ sợ hãi chưa từng có.

Diệu Âm đạo tôn cũng đứng vọt dậy, tầng mây dưới chân tiêu tan, hóa thành một cây quạt bị hắn chụp lấy. Thần thức hắn đảo qua giữa không trung, thần sắc lập tức có biến hóa.

Không chỉ có hắn, Lam Mộng Đạo Tôn cũng sững người, tay phải vung lên, toàn thân tỏa ra lam quang, tràn ngập thân thể nữ nhi của mình, ánh mắt như điện ngẩng đầu nhìn bầu trời hỗn loạn.

Bầu trời lúc này đã bị một mảng sương mù thay thế. Sương mù nọ tràn ngập từ lực, có lực giằng xé rất mạnh. Đó chính là thứ sương mù từ lực xung quanh Đại đế tinh đột nhiên chuyển động, cuốn về phía này!

Thần sắc lão Chu Tước cực kỳ ngưng trọng, ngẩng đầu không nói.

Cự quy bên trên trường đấu ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít sắc bén.

Càng ngày càng nhiều sương mù từ lực xuất hiện trên bầu trời, chảy thành một dòng lao thẳng tới cự quy trên trường đấu.

Mấy vạn tu sĩ xôn xao hẳn lên, cả đám người lộ vẻ khiếp sợ vô cùng.

Chỉ có đám người lão Chu Tước vẫn chưa động đậy, nhìn chằm chằm vào dòng chảy sương mù đang lao tới rất nhanh kia.

Dòng chảy sương mù này lao tới không phải là tập kích cự quy mà là thẳng tới cây hương thứ hai trên lưng nó, Địa phương hương! Trong phút chốc, dòng chảy này với tốc độ cực nhanh, ầm một tiếng đã dung nhập vào bên trong Địa phương hương!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Dương như địa phương hương đã trở thành một cái hố đen, hút tất cả sương mù từ lực trong không trung vậy.

Ánh mắt lão Chu Tước lộ vẻ khiếp sợ, theo tiềm thức hít sâu một hơi.

- Chuyện này...

Thần sắc Tư Mặc Tử lộ vẻ hoảng sợ, mờ mịt nhìn về Địa phương hương, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn về VÂn Lạc đại ti sắc mặt đang trắng bệch thì sau khi nhìn thấy sương mù từ lực này dũng mãnh tiến vào Địa phương hương, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm.

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ bóng người hư ảo kia, là hắn!!!

Diệu Âm đạo tôn cũng nhìn chằm chằm vào Địa phương hương, tâm thần rung động, trong nội tâm không ngừng điên cuồng rít gào:

- Thiên Nghịch, đây tuyệt đối là lực lượng của Thiên Nghịch, thiên đạo!!

Trong Địa phương hương, Vương Lâm đang ở thời điểm mấu chốt chuyển hóa từ thực hỏa thành hư hỏa nhưng đột nhiên ngoài thân thể hắn, hạt châu Thiên Nghịch vốn đã ẩn đi trong lúc này lại bộc phát ra một lực lượng chấn động thiên địa.

Thần sắc Vương Lâm biến đổi, trong nháy mắt liền cảm nhận được cả giới này ầm ầm chấn động, dường như đang xoay tròn rất nhanh. Chẳng qua hắn đang ở nơi này nên trong thời gian ngắn không thể đưa ra được phán đoán rõ ràng.

Cũng trong tích tắc này, bầu trời giới này đột nhiên bị một mảng sương mù thay thế. Sương mù này tràn ngập một từ lực cực kỳ cường đại, che trời phủ đất lao thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không thể tránh né. Sương mù từ lực vô tận kia ầm ầm tới gần, đồng loạt chui vào trong cơ thể hắn, chui vào trong Thiên Nghịch! Ở trong lồng ngực Vương Lâm, hạt châu Thiên Nghịch biến ảo ra, nhìn lại trông giống như một dòng xoáy, điên cuồng cắn nuốt sương mù đang dũng mãnh tiến vào.

Bên ngoài hạt châu có ánh sáng lóe lên, cứ mỗi lần lóe lên là sương mù kia lại bị hút mạnh vào.

Chuyện này xảy ra trong tích tắc. Vương Lâm chỉ cảm thấy thân thể ầm vang, Thiên Nghịch trong khi hấp thu sương mù từ lực cũng đồng thời phóng ra một luồng lực lượng vào trong hồn phách của hắn. Trong hồn phách Vương Lâm đột nhiên lóe lên một vài hình ảnh.

Hình ảnh này là về một vật phẩm!

Đó là một cái la bàn khổng lồ!

Chiếc la bàn khổng lồ này có thể so với cả tinh không! Ở trên la bàn này có một cây kim la bàn rất lớn, đang chậm rãi chuyển động, bên ngoài lóe lên u quang. U quang theo cây kim chuyển động lóe lên bắn ra, chẳng biết đi đâu.

Ở trung tâm của la bàn có một hạt châu khổng lồ. Hạt châu này không ngờ chính là... Thiên Nghịch.

Đồng thời khi trong hồn Vương Lâm xuất hiện hình ảnh này, tại Thái Cổ Tinh Thần, ở bên ngoài Đại đế tinh cũng có một hình ảnh hư ảo xuất hiện khiến tất cả những người chứng kiến rung động tâm thần!

Bên ngoài Đại đế tinh, tinh không có ánh sáng vô tận lóe lên, dần dần hiện ra một hình tròn rất lớn, tạo thành một cái đế! Đại đế tinh nằm giữa vật ấy ở bên ngoài nhìn lại trông giống như là một cây kim la bàn!

Giờ phút này Đại đế tinh đang xoay tròn rất nhanh, giống hệt một cây kim la bàn đang xoay!

Ở trung tâm của la bàn bất ngờ có một hạt châu mơ hồ lóe lên. Hạt châu nọ mờ đục, ở bên trong mơ hồ hiện ra thân ảnh một người. Người này chính là Vương Lâm!

Cây kim la bàn do Đại đế tinh biến thành ở trong vòng tròn xoay tròn rất nhanh sau đó đột nhiên run rẩy, ngừng xoay, hướng nó chỉ là hướng Tây Nam!

Trong nháy mắt khi nó ngừng xoay, một luồng u quay ở trên cây kim do Đại đế tinh biến thành lóe lên, phóng thẳng về hướng Tây Nam trong tinh không!

U quang kia không biết là vật gì, đột nhiên rời khỏi vùng đất Điên Lạc, dùng tốc độ khó có thể hình dung lóe lên phóng tới. Trên đường đi dù là vật gì ngăn cản, tu sĩ cũng được, tu chân tinh cũng vậy, toàn bộ trong nháy mắt khi đụng vào u quang này liền biến mất không để lại chút dấu vết.

Chỉ trong nháy mắt, u quang đã đi tới chỗ cuối cùng của hướng tây nam. Nơi này bất ngờ lại chính là Phong Giới Đại Trận! Ở đây từ vạn cổ đều có tu sĩ trấn giữ. GIờ phút này những tu sĩ nọ chỉ cảm thấy hoa mắt, dường như u quang lóe lên. Nhưng những tu sĩ thần thông cao cường này thân thể chợt run rẩy, tan rã.

U quang nọ trực tiếp đụng vào Phong Giới đại trận. Phong Giới đại trận dường như sôi trào, khí linh bên trong biến ảo ra toàn bộ, tỏa sáng vạn trượng. U quang tiêu tán, không biết là nhập vào đại trận hay đã phá tan đại trận đi vào.

La bàn hư ảo bên ngoài Đại đế tinh cũng chậm rãi tiêu tán. Đại đế tinh cũng không xoay tròn nữa, dường như khôi phục là bình thường. Trong Địa phương giới, THiên Nghịch trong cơ thể Vương Lâm đã hấp thu hết đám sương mù cuối cùng, đột nhiên tràn ra một luồng từ lực mạnh mẽ, dường như phun sạch ra những gì vừa cắn nuốt vậy.

Thân thể Vương Lâm giống như là một cái sàng, sương mù từ lực trong cơ thể hắn lại đột nhiên từ thân thể hắn bộc phát ra. Chu Tước của hắn đang ở trong giai đoạn mấu chốt chuyển hóa giữa thực hỏa và hư hỏa, lúc này đứng mũi chịu sào, bị sương mù từ lực này đánh sâu vào.

Trong nháy mắt khi sương mù từ lực đảo qua, thân thể Chu Tước liền chấn động mạnh mẽ, toàn bộ thực hỏa tan nát, hoàn toàn hóa thành hư hỏa. Chỉ là hư hỏa này vì bị từ lực quét qua nên bên trong cũng xuất hiện biến hóa cực kỳ quỷ dị.

Loại biến hóa này dù là lão tổ Chu Tước đời đầu tiên chứng kiến cũng sẽ phải rung động!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1310: Vang dội Điên Lạc

Hư hỏa vô hình có thể thiêu đốt tất cả tâm tình, hóa thành hỏa diễm nhưng lại chỉ có thể đả thương tu sĩ ngoại tộc, đối với bản thân tu sĩ Chu Tước tộc thì lại không có tác dụng đề cao tu vi bản thân.

Hư hỏa chính là ngọn lửa diệt thế của Chu Tước tộc. Nó cũng có thể sát nhân nhưng lại không thể tinh luyện ra từ trong cơ thể tu sĩ. Số lượng của nó cố định, vì thế vĩnh hằng bất diệt.

Thực hỏa chuyển hóa thành bao nhiêu thì cho tới khi tu sĩ tử vong cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Nhưng lúc này trong nháy mắt khi hư hỏa của Vương Lâm sinh ra lại bị mây mù từ lực quét ngang, bên trong lại xảy ra một loại biến hóa quỷ dị mà ngay cả lão tổ đời thứ nhất cũng không thể lý giải. Hư hỏa trong nháy mắt khi sinh ra lại hấp thu một tia từ lực. Nếu như vậy thôi thì cũng không đáng nói, một tia từ lực ngưng tụ từ bên ngoài thì lúc nào lực hút cũng có thể tiêu tan.

Nhưng trong hư hỏa của Vương Lâm lại chính là từ lực do thiên đạo tạo ra, lực hút vĩnh hằng. Do vậy hư hỏa dù uy lực không có biến hóa nhưng sự tồn tại của nó lại có thể khiến cho Vương Lâm là người thứ nhất từ cổ chí kim có thể hấp thu thêm hư hỏa. Lúc hư hỏa sinh ra cũng không nhiều như nếu như không ngừng hấp thu thêm hư hỏa. Lúc hư hỏa sinh ra cũng không nhiều như nếu như không ngừng hấp thu thì sự cường đại của hư hỏa của hắn có thể khiến cho ai cũng phải kinh sợ. sương mù chứa từ lực ở bên trong thân thể Vương Lâm điên cuồng khuếch tán ra, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ Địa phương giới, một lát sau đã phá vỡ giới này, từ nơi này cuồn cuộn lan ra Đại đế tinh.

Vô tận sương mù từ lực lao ra, tràn ngập khắp bầu trời Đại đế tinh, trong lúc khuếch tán lại trở lên bên ngoài Đại đế tinh, trở thành sương mù vờn quanh Đại đế tinh.

Nhìn qua thì tựa hồ làn sương mù này cũng chẳng có gì biến hóa. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ thì vẫn có thể phát hiện có những chỗ bất đồng.

Trước khi tiến vào THiên Nghịch thì sương mù từ lực này dường như là vật chết, tràn đầy bạo ngược. Nhưng lúc này phảng phất nó đã hóa thành một chỉnh thể, dường như tràn ngập sinh cơ.

Mấy vạn tu sĩ trên Đại đế tinh ngơ ngác nhìn cảnh tượng này. Trong ánh mắt họ, sau khi tất cả sương mù từ lực từ trong cây hương kia tràn ra, cây hương đã bị đốt một nửa giờ phút này phát ra tiếng răng rắc.

Tiếng động này rất chói tai, rõ ràng truyền vào tai của những tu sĩ xung quanh. Trên cây hương xuất hiện những khe nứt mịn màng. Những khe nứt này càng lúc càng nhiều, chỉ trong chốc lát đã tràn ngập toàn bộ cây hương.

Ầm một tiếng, cây hương này đột nhiên bị gãy nghiêng rồi đổ xuống, rầm một cái xuyên thấu qua cự quy, rơi xuống dưới đấu trường phía dưới.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Trên lưng cự quy, Nhân phương hương tắt, Địa phương hương gãy... chỉ còn cây hương cuối cùng, cao vút - Thiên phương hương. Sắc mặt Vân Lạc đại ti càng tái nhợt hơn. Trong nháy mắt khi Địa phương hương bị gãy, dường như tinh thần của nàng cũng bị chặt đứt. Vẻ sợ hãi trong mắt nàng càng đậm hơn.

- Không phải là hắn, không phải... Tuyệt đối không phải là hắn!

Tư Mặc Tử miệng khô lưỡi đắng, những cảnh tượng xuất hiện khi Vương Lâm thí luyện đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Cho đến bây giờ hắn vẫn còn hoảng hốt, tâm thần đối với hồn phách của Vương Lâm đã sinh ra một sự kiêng kỵ vô cùng.

Tình huống một tu sĩ bước thứ ba sợ hãi một tu sĩ bước thứ hai, nảy sinh sự kiêng kỵ vốn không thể xảy ra thì lúc này lại xuất hiện ở Tư Mặc Tử.

Diệu Âm đạo tôn nhìn chằm chằm vào Địa phương hương bị gãy đôi, nheo mắt, tay phải phất một cái, lấy ra một quả đào, hung hăng cắn một cái, vẻ tham lam trong mắt chợt lóe lên.

- THiên Nghịch... Thiên Nghịch... Diệu Âm đạo tôn ta nhất định lấy!

Ánh mắt Lam Mộng đạo tôn đầy phức tạp, thu hồi ánh mắt, trầm mặc không nói. Lý THiến Mai bên cạnh hắn, cúi đầu không biết có biểu hiện gì.

Tay phải lão Chu Tước vỗ lên đầu, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

- Tên nhóc này rốt cục là đã phạm vào thứ gì... Biến cố vừa rồi trên Đại đế tinh rõ ràng là có liên quan với hắn... trên người tiểu tử này rốt cục còn ẩn dấu bao nhiêu bí mật... lúc này thì hay rồi. Cây hương đầu tiên thì tắt, cây thứ hai thì gãy... thế này thì còn thí luyện gì nữa đây...

Mấy vạn tu sĩ bốn phía sau khi im lặng thì lúc này liền ồ lên.

- Cây hương thứ hai không ngờ lại bị đánh gãy! Thế... thế này thì thiếu đế thứ ba rốt cục là có tu vi gì, làm sao có thể làm ra chuyện này? Cây hương đầu tiên tắt đã khiến người ta khiếp sợ, nhưng so với đánh gãy hương thì chẳng đánh gì.

- Việc này sợ là cũng không mấy liên quan tới thiếu đế thứ ba. Cây hương bị gãy chỉ sợ là do sương mù từ lực vừa nãy dồn vào! Chẳng qua không hiểu tại sao sương mù này đột nhiên lại bị cuốn vào bên trong hương...

Tâm tư mỗi người đều khác nhau nhưng ánh mắt đều chằm chằm nhìn vào Vương Lâm vẫn luôn nhắm mắt đứng bên cây hương thứ nhất, đợi hắn thức tỉnh:

- Người này có thức tỉnh không, hay là lại đốt tiếp cây hương tiếp theo...

Ở bên trong Địa phương giới, sau khi sương mù từ trong cơ thể Vương Lâm tràn ra hết thì hạt châu Thiên Nghịch cũng dần dần ẩn đi, biến mất hoàn toàn.

Toàn bộ Địa phương giới yên tĩnh hoàn toàn. Chỉ còn ngọn lửa hư huyễn của Chu Tước ở trước người Vương Lâm vẫn đang yên lặng thiêu đốt.

Một lúc lâu sau, Vương Lâm nhìn về phía Chu Tước, há mồm hút một cái. Lập tức Chu Tước kêu lên một tiếng, lao về phía Vương Lâm, dung nhập vào trong mắt phải của hắn. Cũng trong nháy mắt này, cơ thể Vương Lâm ầm ầm tràn ngập hư hỏa. Hư hỏa này vô hình vô sắc, tràn ngập bốn phía Vương Lâm, tản mát ra một luồng lực lượng diệt thế.

Thở dài ra một hơi trọc khí, Vương Lâm ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xăm. Trầm ngâm một lát, hắn vẫn chưa rời khỏi giới này mà bước về phía trước một bước, thân ảnh như thoi đưa, trực tiếp vượt qua ngàn vạn trượng, khi xuất hiện đã ở cuối cùng của giới này, ở trong hỏa hải lúc trước, ngọn núi trọc thủy chung không bị đốt hết.

Trên ngọn núi trọc, Chu Tước đời thứ tư yên lặng ngồi ở đó. Hắn ngồi ở chỗ này, cảm thụ đối với cảnh tượng vừa rồi của Vương Lâm cực kỳ rõ ràng, tâm thần chấn động.

Nhưng dù sao cũng không phải là người thường, rất nhanh đè nén chấn động xuống, trầm mặc nhìn về phía xa.

Ở phía trước hắn, thiên địa vặn vẹo, Vương Lâm đi ra, đi tới cách Chu Tước đời thứ tư mấy trượng, đứng ở đó, cũng trầm mặc.

- Chu tước sau khi thức tỉnh lần thứ tư, hư hỏa còn cần phải săn sóc cẩn thận một thời gian. Ngươi phải nhớ cho kỹ.

Chu Tước đời thứ tư quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ phức tạp, ôm quyền nói với nam tử trung niên này:

- Tiền bối có phải là Chu Tước đời thứ tư không?

- Đúng vậy.

Nam tử trung niên gật đầu.

Vương Lâm không nói gì, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói:

- CHu tước đời thứ năm có đại ân đối với vãn bối. Người trước khi chết vẫn không quên tiền bối, không quên thời kỳ làm dược đồng bên cạnh Chu Tước đời thứ tư người...

Ánh mắt nam tử trung niên lộ vẻ bi thương, yên lặng gật đầu, tiếng nói mang theo phiền muộn, nhẹ giọng nói:

- Lão thánh hoàng. Đệ tử từ Chu Tước tông mang người về, hôm nay đưa người tới bên cạnh Chu Tước đời thứ tư, đưa người về nhà... Ân huệ

năm đó không sao báo đáp nổi. Lời hứa của ta nhất định sẽ giữ.

Sau khi đứng dậy, Vương Lâm phức tạp nhìn Chu Tước Thánh Hoàng đời thứ tư, ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền bối vừa rồi giúp đỡ. Vãn bối xin cáo từ.

Vương Lâm thầm than, xoay người bay về phía bầu trời.

Hắn có thể chấp nhận Chu Tước đời thứ hai nhưng lại không thể chấp nhận Chu Tước đời thứ tư... nếu không có việc Chu Tước đời thứ tư rời đi thì trong lần thức tỉnh thứ tư, chắc chắn lão thành hoàng cũng không sao. Nếu không có việc Chu Tước đời thứ tư rời đi thì lão Thánh Hoàng tuyệt đối sẽ không chết.

Chu Tước đời thứ tư nhìn thi hài của đệ tử mình, thân thể run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ đau đớn vô cùng, chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh thi hài, tay phải giơ lên vuốt lên mặt đệ tử mình.

- Lỗ Vân... vi sư... xin lỗi ngươi...

Chu Tước đời thứ tư ngân ngấn nước mắt.

- Tất cả mọi chuyện của Tứ Thánh Tông vi sư đều biết... chỉ là ta không thể quay về... năm đó ta sau khi đi tới Thái Cổ Tinh Thần liền xuất hiện biến cố, bị một người thần bí hạ phong ấn...

Chu Tước đời thứ tư thì thào, vẻ ngoài dường như trở nên già nua hơn, nhìn về phía thi hài của đê tử mình lộ vẻ bi ai nhớ lại.

- Những năm gần đây ta từng mấy lần muốn phá vỡ phong ấn của bản thân nhưng mãi vẫn không thành công... cho dù là lão tổ đời thứ nhất cũng không thể phá bỏ phong ấn này... ta chỉ có thể lưu lại ở trong giới này, không thể đi ra ngoài nửa bước... một ngày đi ra ngoài thì phong ấn liền bạo phát, khiến ta đánh mất tâm thần, trở nên điên cuồng... Lỗ Vân, không phải là vi sư không về... là không thể quay về...

Nước mắt của Chu Tước đời thứ tư, rơi vào thi thể của đệ tử, mang theo bi thương vô tận, còn mang theo hồi ức thống khổ, lại có cả một loại hổ thẹn.

- Phong ấn này không chỉ có trên người ta mà cả trên người Chu Tước đời thứ hai cũng có. Hắn áp chế được nên không phải vào giới này, nhưng lại không thể đi ra khỏi vùng đất Điên Lạc... Vùng đất Điên Lạc này... nếu sụp đổ, Chu Tước tộc ta sẽ phát điên mà chết ở đây!

Chu Tước đời thứ tư khổ sở thì thào, dường như một giải thích với đệ tử...

Thân ảnh Vương Lâm hướng về phía bầu trời mà đi, càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn biến mất, trên Đại đế tinh, ở dưới cây Nhân phương hương, thân thể hắn vẫn nhắm hai mắt lúc này bỗng nhiên mở ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1311: Cổ mộ chi địa... khai

Trong tích tắc khi hắn mở mắt ra, ngọn lửa chín màu trong mắt Vương Lâm hóa thành hư hỏa, nhanh chóng xoay tròn, khiến cho bề ngoài hắn trông cực kỳ quỷ dị. Cũng trong tích tắc này, một luồng hư hỏa từ trong

cơ thể hắn ầm ầm bộc phát. Hư hỏa này kinh thiên động địa, ầm ầm tràn ra bốn phương tám hướng.

Mái tóc Vương Lâm không gió mà tung bay, quần áo phấp phới. Hắn chậm rãi thu hồi cánh tay đang đặt ở cây hương thứ nhất, xoay người nhìn về bốn phía. Vân Lạc đại ti đang nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong nháy mắt khi mở mắt, nàng nhìn thấy mắt trái của hắn. Trong tích tắc này, hai mắt Vân Lạc đại ti trợn trừng, đồng tử co rụt lại, trong lòng dâng lên nổi sợ hãi ngập trời.

thân thể nàng run rẩy, không ngừng lùi lại phía sau, tâm thần giờ phút này như bị ngàn vạn lôi đình nổ vang, ầm ầm chấn động, cả người mất đi tất cả lực lượng, sắc mặt trắng bệch giống như người chết:

- Ánh mắt... này...

Vân Lạc đại ti vĩnh viễn không thể quên được trong hình ảnh vừa rồi, trong nháy mắt khi mình tử vong, bóng lưng mơ hồ xoay người, ánh mắt nhìn về phía mình. Người kia không rõ tướng mạo nhưng trong mắt trái có chín màu xoay chuyển. Tư Mặc Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trầm mặc không nói.

Cũng nhìn về phía Vương Lâm còn có Diệu Âm đạo tôn, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, khóe miệng âm thầm hiện lên một nụ cười lạnh.

Lão Chu Tước cất tiếng cười dài, thần sắc tràn ngập vui mừng nhưng cũng rất khiếp sợ với cảnh tượng vừa rồi. Ngoài chuyện có năm đạo bổn nguyên ra, Vương Lâm lại một lần nữa khiến hắn kinh ngạc và vui sướng:

- nghiệp chướng luân hồi hóa cửu sắc, đốt lên ngọn lửa khiến Chu Tước tỉnh giấc lần thứ tư, hóa thực hỏa thành hư hỏa, hay, hay lắm!

Lão Chu Tước cười to.

Ánh mắt lão giả ngồi khoanh chân trên lưng con thằn lằn đã khác. Hắn cùng với lão Chu Tước giao chiến nhiều lần, hiểu rất rõ sự cường đại của hư hỏa. giờ phút này khi nhìn thấy Vương Lâm không ngờ có thể bước vào cảnh giới hư hỏa thì không thể không lưu ý.

Phía sau Lam Mộng đạo tôn, nữ tử kia yên lặng nhìn Vương Lâm. Ánh mắt nàng bị Lam Mộng đạo tôn thấy được, trong lòng thầm than một tiếng.

- Nếu năm đó ta không xóa đi ký ức của Nguyệt Nhi mà lưu Vương Lâm này lại, toàn lực trợ giúp hắn tu luyện... cũng không chỉ truyền có ba thức thần thông...

Lam Mộng đạo tôn trầm mặc, trong lòng lần đầu tiên nổi lên sự hối hận với quyết định ngày đó.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua mọi người, sau đó hít sâu một hơi. Hắn ở trên người từng người đều thấy được một tia tâm tình lưu chuyển. Nếu hắn muốn thì tia tâm tình này liền hóa thành hư hỏa.

Theo ánh mắt của Vương Lâm, khi hắn nhìn về phía Vân Lạc đại ti, nữ tử này lập tức cúi đầu, thân thể chậm rãi lui về phía sau. Nhưng trên người nàng, Vương Lâm có thể thấy tâm tình nồng đậm hơn so với người khác vô số lần.

THu hồi ánh mắt, Vương Lâm hướng về phía lão Chu Tước ôm quyền, cung kính nói:

- Vãn bối không nhục mệnh, đã tỉnh giấc!

Vẻ tươi cười trên mặt lão Chu Tước càng tăng, tay phải vung lên, cầm Viêm long kia ném ra xa, cười dài nói:

- Tiểu long người được tự do rồi!

Viêm long giờ phút này đã hấp hối, máu huyết toàn thân đã bị phun ra gần hết, nhưng vừa nghe thấy câu này, hai mắt bừng sáng, gầm thét một tiếng liền gắng gượng bay vụt đi, biến mất ở chân trời xa xa.

- Thí luyện còn chưa kết thúc, trong cây Thiên phương hương cuối cùng đang có người chờ ngươi, đi đi!

Lão Chu Tước nhìn Vương Lâm đầy thâm ý nói.

- Nhân phương hương diệt, Địa phương hương gãy, nhưng Thiên phương hương sẽ không tắt không gãy. Cây hương này chính là Điên lạc đại đế - Lão tổ đầu tiên của bộ tộc ta tự mình trấn giữ, khảo nghiệm chính là tiềm lực! Thời gian duy trì càng lâu thì tiềm lực càng lớn... lão phu năm đó là mười hai nhịp thở, Chu Tước đời thứ tư là mười bốn nhịp thở... ta muốn biết ngươi có thể duy trì được bao nhiêu! Nếu ngươi có thể khiến ta một lần nữa vui mừng thì lão phu sẽ dạy ngươi phương pháp cấm chế con rồng ngốc kia cho ngươi. Đợi tới khi con rồng đó chạy ra khỏi vùng đất Điên Lạc thì người có thể dễ dàng tìm được nó. Có con rồng này thủ hộ, ngươi rời khỏi nơi này lão phu cũng an tâm.

Lời nói của lão Chu Tước truyền vào trong tâm thần của Vương Lâm, ngoài hắn ra thì không ai có thể nghe thấy.

Vương Lâm gật đầu, ánh mắt rơi vào bầu trời phía xa xa, nơi con rồng phóng đi, rời khỏi Đại đế tinh, thần sắc còn đang hưng phấn.

- Tự do rồi, rốt cục được tư do rồi!! Grao!! Lão long ta cuối cùng đã được giải thoát của bàn tay ma quái kia. Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi!!

Viêm long vừa gầm thét, trong mắt đầy nước mắt. Giờ phút này nó không hề biết là năm đó nó bị Chu Tước đời đầu tiên lừa, giờ lại bị Chu Tước đời thứ hai tặng cho người khác...

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, không nhìn mọi người nữa mà đi tới cây Thiên phương hương cuối cùng. trầm mặc một lát, hắn hít sâu một hơi, giơ tay phải lên đặt trên thiên phương hương.

- Chu Tước lão tổ đời đầu tiên... Là tổ của Chu Tước tộc ta... Một trong tứ đại chiến tướng dưới trướng viễn cổ tiên tôn... Nhân vật bậc này sợ là biết rất nhiều chuyện bí ẩn...

- Chu Tước tộc đã ở Thái Cổ Tinh Thần, vì sao lại còn có cả hỏa tước tộc tồn tại!

- Chu Tước tộc có thể tồn tại đến ngày nay, vậy thì Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, ba tộc còn lại ở nơi nào...

- Viễn cổ tiên tôn và người mà chủ nhân phong giới gọi là viễn cổ tiên hoàng có phải là một người hay không. nếu không thì hai người này có quan hệ gì...

Vương Lâm trầm mặc, nhắm hai mắt lại.

Thiên phương giới cùng với hai giới lúc trước hoàn toàn bất đồng. Nơi này là một thế giới tràn ngập mây trắng. Ngoài mây trắng ra thì chỉ còn một pho tượng rất lớn. Pho tượng này cực kỳ khổng lồ, từ xa nhìn lại cơ hồ chiếm gần một nửa thiên địa, khắc một lão giả tướng mạo như Chu Tước, mũi khoằm, sau lưng có một cặp cánh Chu Tước, đôi mắt nhắm lại, ở mi tâm có một ngọn lửa chín màu đang hừng hực thiêu đốt.

Tay phải pho tượng này duỗi ra, bàn tay hướng lên. Thân ảnh Vương Lâm lóe ra trong một vần sáng xanh, xuất hiện ở trên bàn tay này.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, ở một mảnh tinh không yên tĩnh có sóng gợn quanh quẩn hiện ra, chậm rãi lan ra xa. Không lâu trước đó có u quang từ trong hư vô lóe lên, lướt qua nơi này.

Trước khi u quang lóe lên thì nơi này có một tinh cầu hoang dã. Trên tinh cầu này không có bất cứ sinh linh nào, cũng không có linh khí, hoàn toàn là một tinh cầu hoang phế.

Dù là tu sĩ tới gần thì tinh cầu này cũng không thèm liếc nhìn một cái. Chỉ là tinh cầu này tồn tại trên đường đi của u quang, trong nháy mắt khi u quang xuyên qua, tinh cầu vô thanh vô tức tan thành tro bụi, chỉ còn sóng gợn chậm rãi lan về bốn phía.

Nhưng trong một khắc này, ở vị trí tinh cầu hoang dã nọ, trong sóng gợn lại lộ ra một cái khe chừng mười trượng. Cái khe này tỏa ra từng làn tử khí, trào ra bên ngoài, khiến cho cái khe càng lúc càng lớn.

Xuyên qua cái khe có thể tháy như trong đó là một thế giới khác, tràn ngập những tảng đá vụn trôi nổi... trên mỗi tảng đá đều có một cái đầu lâu thật lớn... Hoặc là Cổ Thần, hoặc là cổ ma, hoặc cổ yêu... cái khe đó mở ra tới trăm trượng mới dừng lại, lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó, không di động chút nào, giống như một cái miệng dữ tợn mở ra đợi thức ăn của nó tới.... nó xuất hiện trong Thái Cổ Tinh Thần này sẽ gây nên một cơn sóng gió khiến vô số tu sĩ Thái Cổ Tinh Thần khiếp sợ - Cổ Mộ đã mở ra...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1312: Tam đại nghiệt tước

Trong Thiên Phương giới, Vương Lâm nhìn pho tượng khổng lồ chiếm cả thiên địa kia, ánh mắt lấp lánh.

Hình dáng pho tượng này vô cùng cổ quái, Vương Lâm chưa gặp bao giờ. Người này nhìn thế nào cũng không giống tu sĩ, ngược lại giống như Chu Tước biến thành.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm hai tay ôm quyền, hướng về phía bức tượng xa xa vái một cái, trầm giọng nói:

- Vãn bối là Chu Tước đời thứ sáu, ra mắt lão tổ.

Trong nháy mắt khi hắn nói những lời này, ngọn lửa chín màu trên mi tâm của pho tượng ầm ầm bốc lên tận trời cao, hoá thành ánh lửa chín màu tràn ngập bốn phía. Hai mắt pho tượng đang nhắm cũng bừng sáng.

- Có thể với huyết mạch không nhiều mà tỉnh giấc bốn lần, ngươi không tồi...

Tiếng nói ầm ầm vang vọng thiên địa.

- Vãn bối...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đang muốn nói.

- Người có vấn đề gì thì có thể hỏi. Bổn tước năm đó bị thương chưa lành, thời gian tỉnh táo không nhiều lắm. Ngươi nếu ở trong thí luyện này có thể kiên trì mỗi năm nhịp thở thì ta có thể trả lời ngươi một câu hỏi!

Tiếng nói ong ong kia không mang theo chút tình cảm nào, cắt lời Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi tiếng nói này vang lên, bàn tay Vương Lâm đang đứng liền có một ngọn lửa bùng lên. Ngọn lửa này nhanh chóng biến đổi

giữa thực chất thành hư ảo, biến đổi tới lần thứ chín thì uy lực của nó tăng mạnh.

- Đây không phải là hư hỏa mà là tâm thần hỏa của bổn tước. Trong thời đại của bổn tước, thứ lửa này được gọi là Chu Tước Sâm La Viêm.

Lúc Vương Lâm đang thí luyện thì trong Thái Cổ Tinh Thần, cái khe trăm trượng tới mộ địa kia có một luồng khí tức tang thương từ trong đó tỏa ra tràn ngập, dung nhập vào trong Thái Cổ Tinh Thần, chấn động cả tinh không, cũng không ngừng khuếc tán, hút những hạt bụi mà mắt thường rất khó phát hiện ở bốn xung quanh lại.

Đám bụi này ngày càng nhiều, cuối cùng hình thành một cơn lốc. Cơn lốc này lấy cái khe làm trung tâm, hướng về bốn phía gào thét cuốn đi. Từ xa nhìn lại, nơi này giống như là một đám tinh vân đang xoay tròn vậy.

Cơn lốc xoáy nọ càng lúc càng lớn, trong chớp mắt đã tràn ra vô tận, chấn động cả Thái Cổ Tinh Thần.

Một lực lượng cực kỳ đáng sợ trào ra từ cơn lốc này, hủy diệt hết thảy sinh linh. DƯớii lực hút của dòng xoáy, thậm chí nhiều phế tinh xung quanh còn bị thay đổi quỹ tích, hướng về nơi này ầm ầm lao tới, cuối cùng bị hút vào trong dòng xoáy, nhanh chóng bị cắn nát, trở thành một bộ phận của dòng xoáy.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, ở tinh không phía bắc xa xôi, có mười chín tu chân tinh xếp thành một hàng. Ở trung tâm của mười chín tu chân tinh này, là một tu chân tinh mà từ xa nhìn lại hầu như toàn bộ đều là hải dương, giống như một quả cầu nước vậy.

Sâu trong hải dương, dưới làn nước biển vô tận có một tu sĩ khoanh chân ngồi.

Vẻ ngoài người này già nua, mái tóc bạc di động trong dòng nước. Mỗi một lần thổ nạp đều khiến cho hải dương của tu chân tinh này gầm thét, tạo ra những cơn sóng ầm vang cuồn cuộn cuốn về bốn phía.

Trong thời khắc cổ mộ mở ra, cơn lốc xoáy hình thành trong nháy mắt, lão già này mở bừng đôi mắt, ánh mắt vô cùng thâm thúy, trông tựa như biển rộng vậy.

- Không đúng rồi!

Ánh mắt lão già lóe sáng, trầm ngâm một chút liền lộ vẻ do dự.

- Trên Đại đế tinh không thể lấy được Thiên nghịch, đơn giản sau đó... phân thân, mau trở về, đi tới dòng xoáy kia tra xét tới tận cùng!

Lão già này chính là bản thể của Diệu Âm đạo tôn - Một trong thái cổ ngũ tôn. Thiếu niên trên Đại đế tinh kia chẳng qua chỉ là phân thân bước thứ ba của hắn mà thôi. Cùng lúc đó, ở bên ngoài vùng đất Điên Lạc, một cự thú có thân thể cực kỳ khổng lồ, có thể so với một tu chân tinh, trên người tỏa ra những xúc tu vô tận chậm rãi đi tới. Lão già có khuôn mặt âm dương trên lưng nó vốn đang nhắm mắt giờ phút này đột nhiên mở bừng mắt, nhìn về phía xa xa, ánh mắt tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

- Đây là...

Hắn còn chưa nói xong, Vọng nguyệt dưới thân hắn đã sững lại, lập tức nhìn về phía xa xa, thân thể run rẩy, trong đôi mắt hung ác lộ ra vẻ sợ hãi và kích động, cũng mở miệng phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên.

Lão già mặt âm dương kia hơi do dự, sau đó chuyển hướng, điều khiển Vọng Nguyệt lao thẳng tới hướng cổ mộ mở ra.

Trên Đại đế tinh, mấy vạn tu sĩ đang nhìn về phía Thiên phương hương. Đột nhiên sắc mặt thiếu niên đang ngồi trên đám mây biến đổi, không cần nghĩ ngợi mà hướng về đám người lão Chu Tước ôm quyền cười nói:

- Chư vị đạo hữu, tại hạ có chuyện quan trọng, không thể tiếp tục dự lễ, cáo từ!

Nói xong hắn liền xoay người, bước một bước vào hư không, thân ảnh hóa thành một luồng sáng tiêu tan trong thiên địa.

Biến cố đột ngột này khiến cho người ta kinh ngạc. Tất cả tu sĩ bước thứ ba ở nơi này gồm cả lão Chu Tước đều biến đổi thần sắc.

Ánh mắt Lam Mộng đạo tôn sững lại, ngẩng đầu về phía xa, hơi trầm ngâm, cũng hướng về phía lão Chu Tước ôm quyền, trầm giọng nói:

- Việc này rất quỷ bí, lão phu cũng phải nhanh chân tới xem.

Hắn nói xong nhìn lướt qua Lý Thiến Mai bên cạnh, thầm than, tay áo vung lên, lam quang bao phủ hai phụ tử, sau đó tiêu tán trong thiên địa.

Còn có lão già ngồi trên con thằn lằn, hai mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, cái miệng bị những cây châm xuyên qua dường như hơi chuyển động, hướng về phía lão Chu Tước ôm quyền, không nói gì, tay phải vỗ lên con thằn lằn dưới người. Con thằn lằn đó liền rít lên một tiếng dài rồi bay lên, cuồng phong cuốn tới, lao thẳng về phía chân trời.

Vân Lạc đại ti cùng với Tư Mặc Tử nhìn nhau. Vân Lạc đại ti muốn ôm quyền nói chuyện thì lúc này, trên Thiên phương hương, đột nhiên khói bóc lên không ngừng.

- Thiên phương hương cháy rồi!!

- Nhanh như vậy đã đốt được cây hương cuối cùng!

- Không biết thiếu đế thứ ba này có thể duy trì được mấy nhịp thở, có thể vượt qua thiếu đế thứ hai năm đó hay không.

Ánh mắt tu sĩ bốn phái ngưng tụ trên Thiên phương hương, ngay cả Vân Lạc đại ti chuẩn bị rời đi cũng liếc mắt nhìn lại.

Thiên phương hương cháy lên, khói tỏa ngập trời, sóng nhiệt ập vào mặt mọi người giống như hỏa diễm. Ngọn lửa nọ hừng hực, nhanh chóng tiến về phía dưới.

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở... Thiên phương hương giới, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên bàn tay của pho tượng khổng lồ, ở trong ngọn lửa chín màu đang thiêu đốt, từ xa nhìn lại giống như là bàn tay nọ đang nâng một quả cầu lửa.

Ngọn lửa này vừa mới bùng lên đã ẩn chứa một lực lượng hủy diệt đáng sợ. Thời gian ba nhịp thở thoáng chốc trôi qua nhưng nhiệt lượng trong ngọn lửa khiến Vương Lâm trong nháy mắt cảm nhận được một sức nóng không thể hình dung nổi.

Hắn thậm chí còn có cảm giác dường như mình đang ở trong một cái lò luyện đan, bị người ta luyện hóa. Loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Ngọn lửa kia thiêu đốt không ngừng, cơ hồ trong một nhịp thở đều chuyển biến chín lần. Do vậy cứ mỗi lần qua một nhịp thở là uy lực của ngọn lửa sẽ điên cuồng tăng lên. Sau ba nhịp thở, nhiệt độ khiến cho toàn thân Vương Lâm gần tan rã.

Đây đâu phải là thí luyện gì, rõ ràng là đang lyuện hồn. Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, nếu không phải là mình đã thức tỉnh Chu Tước lần thứ tư, trong cơ thể sinh ra hư hỏa thì sợ là trong ba nhịp thở này, hồn phách đã bị thiêu thành tro bụi.

Bên ngoài Đại đế tinh, thân thể của hắn cũng bởi trạng thái của hồn phách mà run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu toát ra khắp toàn thân nhưng mới vừa xuất hiện liền xèo một cái hóa thành một đám sương mù.

Thân thể hắn lúc này dường như đã trở thành một khối sắt cực nóng, giống như là thân xác cũng đang bị thiêu đốt vậy. Bên trong Thiên phương hương, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thần sắc không còn cung kính nữa mà trở nên dữ tợn, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, hai tay bắt quyết hướng về phía trước vung mạnh lên. Ngọn lửa chín màu trong mắt trái ầm ầm biến ảo ra, dưới cái vung tay này điên cuồng tràn tới, vờn quanh thân thể, lấy hỏa kháng hỏa. Những tiếng ầm ầm vang vọng trên bàn tay khổng lồ kia không ngừng. Trong vòng bốn nhịp thở, mấy vạn tu sĩ trên Đại đế tinh đều ngưng thần, nhìn chằm chằm vào thân thể Vương Lâm. thân thể hắn giờ phút này đã tràn đầy sương mù do mồ hôi hóa thành. Trong nháy mắt khi vượt qua năm nhịp thở, thân thể hắn ầm một cái liền vỡ tan.

Ngay lúc này, Thiên phương hương đang cháy đã được gần một nửa đột nhiên sững lại một chút.

- Chu Tước tộc còn ở Thái Cổ Tinh Thần, vì sao lại còn Hỏa Tước tộc tồn tại!

Trong Thiên phương giới, Vương Lâm vượt qua được năm nhịp thở, lớn tiếng gầm lên.

- Nghiệt tước đời thứ ba trộm chí bảo của ta rồi trốn đi, lập thành Hỏa Tước tộc. bổn tước bị phong ấn, không thể thanh lý môn hộ! Mà Hỏa tước tộc tồn tại đối với Chu Tước tộc cũng có lợi!

Tiếng nói ong ong kia trả lời rất đơn giản, lời nói vừa dứt liền lâm vào trầm mặc.

Nhưng ngọn lửa thiêu đốt xung quanh thân thể Vương Lâm lại ầm ầm tăng mạnh. Lực lượng hỏa diễm tới từ lão tổ đời đầu tiên đã hóa thành một cơn lốc, bốc lên ngút trời.

Vương Lâm ở trong đó bị cơn lốc đánh tới, lập tức ngọn lửa chín màu xung quanh thân thể tan nát, hồn phách truyền ra những cơn đau nhức kinh hồn, phun ra một ngụm hồn khí, sắc mặt trắng bệch.

Hồn phách còn như thế, không nói tới thân thể. thân thể hắn bên ngoài Đại đế tinh chấn động kịch liệt, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, chưa được một tích tắc đã bị đốt cho khô cháy, hóa thành một đám bụi đen tiêu tán.

Thấy cảnh tượng này, hai mắt lão Chu Tước liền lộ vẻ ngưng trọng hẳn lên, thần sắc biến ảo, trông cực kỳ âm trầm.

- Lão tổ đời đầu tiên chẳng lẽ đầu óc không tỉnh táo, không ngờ lại dùng tới Sâm La Viêm thí luyện!! Thiên phương hương thí luyện vốn là để xác định cơ may. Người làm như vậy là có ý gì!

Ánh mắt Tư Mặc Tử lóe sáng, cũng lộ vẻ ngạc nhiên, không khỏi trao đổi ánh mắt với Vân Lạc đại ti ở bên cạnh. Vân Lạc đại ti cắn môi, nheo hai mắt. Nàng định cố tình tính toán một phen nữa, nhưng nghĩ tới hai mắt Vương Lâm vừa rồi, tâm thần liền run lên, không ngờ không dám tính toán nữa.

Qua sáu nhịp thở... dưới Thiên phương hương, máu tươi từ miệng Vương Lâm không ngừng chảy ra, da dẻ toàn thân khô nẻ, dường như ngay cả máu tươi trong cơ thể cũng bị ngọn lửa trong linh hồn khiến cho bốc hơi vậy.

Hồn phách của Vương Lâm ở trong Thiên phương giới cũng cắn chặt hàm răng, ánh mắt vặn vẹo. Cơn lốc lửa bên ngoài cơ thể hắn do Chu Tước đời đầu tiên tạo thành đã không phải là chín màu nữa mà trở thành

một vùng hỗn độn. Nhiệt độ bên trong đó đã đạt tới cực hạn mà Vương Lâm có thể thừa nhận.

Dưới sự thiêu đốt kịch liệt này, thống khổ như nước thủy triều tràn tới, thậm chí còn kịch liệt hơn hai thí luyện trước gấp mấy lần.

- Đây là thí luyện sao?

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, dữ tợn nhìn chằm chằm vào pho tượng Chu Tước đời đầu tiên, hai mắt lộ ra lửa giận, bắt quyết. Mắt phải hắn liền có lôi đồ biến ảo ra. Trong nháy mắt lôi đình ầm vang thiên địa. Trong Thiên phương giới đột nhiên xuất hiện vô số tia chớp. Những tia chớp này ầm ầm đánh tới, lao thẳng về phía mắt phải Vương Lâm. Trong thời gian ngắn, lôi đồ liền xuất hiện, vờn quanh thân thể hắn.

Lôi đồ này quay cuồng khiến lôi đình ầm vang, những tia sét lóe lên, khiến Vương Lâm có thể vượt qua thời gian chín, rồi mười nhịp thở.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1313: Tu hành như chưởng

Trong nháy mắt khi mười nhịp thở trôi qua, lôi đồ bên ngoài thân thể Vương Lâm tỏa sáng vạn trượng, bên trong ẩn chứa cả ngọn lửa Chu Tước bốn lần tỉnh giấc của Vương Lâm.

- Viễn cổ tiên tôn và viễn cổ tiên hoàng có quan hệ thế nào!

- Ở thế giới của ngươi gọi là tiên hoàng, ở thời đại của ta gọi là tiên tôn...

Chu Tước đời đầu tiên chậm rãi mở miệng, trong tiếng nói không hề thể hiện chút tâm tình nào.

Nhưng trong nháy mắt khi lời nói này vừa dứt, ngọn lửa trên bàn tay nơi Vương Lâm đứng lại một lần nữa tăng mạnh. Ngọn lửa như gió lốc lập tức bị xé nát, ở bàn tay hình thành một con Chu Tước khổng lồ. Con Chu TƯớc này thoạt nhìn rất già nua, dường như đã trải qua vô số năm tháng. Ánh mắt Chu Tước này âm u, vừa xuất hiện liền kêu lên một tiếng kinh thiên động địa, sau đó thân thể liền lao thẳng tới Vương Lâm.

Mười một nhịp thở trôi qua, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ điên cuồng, hai tay bắt quyết, lôi đồ và ngọn lửa bên ngoài cơ thể bành trướng. Trong nháy mắt khi Chu Tước kia vọt tới, hắn đứng dậy, ầm ầm đẩy lên trên một cái.

Chu Tước già nua vừa biến ảo ra kia va chạm với lôi đồ. Tiếng ầm vang điên cuồng vọng khắp thiên địa, lại có một lực trùng kích tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể Vương Lâm kịch chấn. Thân thể hồn phách dưới lực trùng kích này liền bị nổ tung một nửa, hồn lực tiêu tán rất nhiều. Thân thể bên ngoài Đại đế tinh cũng rung động mạnh.

Thân thể hắn phun ra máu tươi, lung lay muốn ngã, sắc mặt xám như tro tàn, lại có một lượng lớn sương mù màu đỏ từ trong cơ thể tràn ra. Đó là máu huyết toàn thân hắn bị bốc hơi một lượng lớn mà thành.

Cảnh tượng này khiến tu sĩ đang xem xét bốn phía trợn mắt há mồm, mà đôi mắt lão Chu Tước cũng co rút lại, gầm nhẹ một tiếng liền bước về phía trước, trực tiếp đi tới dưới Thiên phương hương, tay phải giơ lên đặt lên đó, thần thức ầm ầm tràn vào trong Thiên phương giới.

Trong nháy mắt khi thần thức tiến vào, tiếng nói của hắn đã gầm thét trong giới này.

- Lão tổ!! ngươi có ý gì vậy. Chẳng lẽ hắn không phải là tộc nhân của Chu Tước tộc ta, chẳng lẽ hắn là do người khác tạo ra.

- ngươi lui ra!

Tiếng nói ong ong kia gầm nhẹ, hóa thành một lực lượng vô hình trực tiếp rơi lên thần thức của lão Chu Tước, đẩy thẳng thần thức của hắn ra khỏi Thiên phương hương.

- Bổn tước tự có tính toán!

Sau mười hai nhịp thở, lôi đồ sụp đổ, hóa thành nhiều mảnh bị cuốn về đồng tử trong mắt Vương Lâm. Ngọn lửa trên thân thể Chu Tước già nua kia hơi sững lại, thân thể sụp đổ lùi lại phía sau hơn mười trượng.

Tay phải Vương Lâm vung lên, trước người lại xuất hiện một cái khe trữ vật, bên trong lóe lên huyết quang. Huyết kiếm vọt ra. thần sắc Vương Lâm dữ tợn, điểm một cái, huyết kiếm lao thẳng về phía chân trời, đánh tới Chu Tước kia.

Cũng trong tích tắc này, theo sát huyết kiếm, hai tay Vương Lâm bắt quyết, điểm một chỉ lên bầu trời, quát:

- lấy danh nghĩa lôi đỉnh của ta, ngưng tụ vạn đạo lôi đồ, mở ra cổ lôi giới!!

Tiếng nói của hắn trong nhịp thở thứ mười ba vang lên càng ngày càng lớn, cũng trong nháy mắt khi ra khỏi miệng hắn, tay phải Vương Lâm giơ lên hư không phía trước kéo một cái.

Thiên địa ầm vang. Đột nhiên thiên không vặn vẹo. Một cái khe lớn cỡ ngàn trượng chợt mở ra, từ trong đó truyền ra những tiếng rít gào vô tận, mơ hồ có thể nhìn thấy một vài thân thể khổng lồ của thái cổ Lôi Long đang uốn lượn.

Mở ra cổ lôi giới. Đây vốn là thần thông của đại trưởng lão Thiểm Lôi tộc. Nhưng Vương Lâm dưới thuật sưu hồn, hơn nữa lôi đình bổn nguyên đại thành vẫn có thể thi triển được lôi thuật cực cao này. lôi long rống giận, từ trong cái khe ngàn trượng kia liền chui ra một vài thái cổ lôi long. Nhưng đúng lúc này thì tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên liền vang khắp thiên địa.

- Chu Tước ấn, phong!

Tiếng nói lạnh lùng từ trên bầu trời vọng tới. Chu Tước kêu vang một tiếng, lao thẳng tới cái khe kia. Trong thời gian ngắn, ngọn lửa toàn thân nó lóe lên, trực tiếp phủ lên cái khe ngàn trượng kia.

Từ xa nhìn lại, Chu Tước kia như hóa thành một phong ấn khổng lồ, ầm ầm phong kín lôi giới thái cổ ngàn trượng kia lại. Vài con thái cổ Lôi Long ở trong đó đang gầm thét, muốn lao ra nhưng dù là tấn công thế nào cũng không thể phá vỡ được Chu Tước ấn này. Nhịp thở thứ mười bốn, thân thể Vương Lâm chấn động, không cần nghĩ ngợi, tay phải vung lên. Huyết kiếm trên bầu trời chuyển hướng, lao thẳng về phía pho tượng. Trong nháy mắt huyết quang đã tới gần. Nhưng đúng vào lúc này, pho tượng vẫn luôn nhắm mắt liền mở bừng đôi mắt.

Đây là một đôi mắt không có bất cứ sắc thái tình cảm gì. Trong nháy mắt khi nó mở ra, huyết kiếm đột nhiên bị một lực lượng vô hình bao phủ, dừng lại trước mi tâm pho tượng, không thể tiến về phía trước.

- Thanh kiếm này không ngờ lại nằm trong tay ngươi!

Tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên lần đầu lộ vẻ khiếp sợ.

Ở trên Đại đế tinh, sắc mặt lão Chu Tước âm trầm, tay phải bị hất văng ra, lui lại phía sau mấy bước, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Lâm. Hắn không đoán nổi lão tổ có ý gì, vì sao lại có hành động như vậy.

- Mười bốn nhịp thở... thiếu đế này không ngờ cũng vượt qua được mười bốn nhịp thở!

TU sĩ bốn phía nhất thời có người kinh hô. Bọn họ vẫn luôn tính thời gian. Giờ phút này khi thấy Vương Lâm đã đạt tới thời gian mười bốn nhịp thở, cả đám người hít sâu một hơi.

- Mười bốn nhịp thở đã là cực hạn của người này. Người thấy thân thể hắn hầu như đã sắp bị hủy diệt rồi kìa.

Tư Mặc Tử nheo mắt. lấy tu vi của hắn hiển nhiên nhìn ra được vẻ âm trầm của lão Chu Tước, trong lòng âm thầm cười lạnh.

- Xem ra lại vừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tiểu tạp chủng này lần này thí luyện có rất nhiều lắt léo, tốt nhất là chết trong thí luyện đi, tránh cho lão phu lại phải tốn công sức một phen.

Thiên phương hương bị thiêu đốt kịch liệt, lúc này bị đốt đã gần hết, khoảng cách tới đoạn cuối cùng chỉ còn không tới mười trượng, sóng nhiệt ầm ầm truyền xuống. Thời gian mười lăm nhịp thở đã qua, ở trong Thiên phương hương, trong nháy mắt khi qua nhịp thở thứ mười lăm, bàn tay Vương Lâm đang đứng ầm ầm chấn động! Bàn tay nọ nắm thành quyền, trong tiếng ầm vang, dưới ngọn lửa tràn ngập, chậm rãi bóp lấy Vương Lâm đang ở trong lòng bàn tay. Căn bản không để cho Vương Lâm hỏi tới vấn đề thứ ba, năm ngón tay đã ầm ầm đè xuống.

Một luồng lực lượng kỳ dị phủ xuống khiến cho Vương Lâm không thể thoát vây. Mắt thấy năm ngón tay nọ như núi đè xuống, Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, hai tay đẩy mạnh về phía trước, toàn thân lập tức truyền ra những tiếng bang bang. Năm đầu ngón tay đang hạ xuống kia liền av chạm với hai tay hắn.

Một lực lượng như khiến toàn thân hắn như muốn tan tành xuất hiện. thần sắc Vương Lâm dữ tợn, cất tiếng gầm nhẹ, nửa người dưới bị lực lượng quá mạnh mẽ khiến cho ầm ầm tan nát.

Mười sáu, mười bảy, mười tám nhịp thở, thân thể Vương Lâm không ngừng sụp đổ. Hắn đã không còn nhìn thấy bầu trời mà chỉ còn thấy năm ngón tay khổng lồ che hết thảy. Vương Lâm kiên trì tới nhịp thở thứ mười chín thì bàn tay kia đã nắm được lại. Trong nháy mắt khi bàn tay nắm lại, tiếng Chu Tước đột nhiên ầm ầm vang vọng tới kinh thiên, từ trong nắm tay truyền ra. Một đám hư hỏa từ trong khe hở của nắm tay lóe lên. Hồn phách của Vương Lâm đã hóa thành Chu Tước.

Hai mắt pho tượng Chu Tước đời đầu tiên lộ ánh sáng kỳ dị, nhìn vào nắm tay của mình, dường như có thể nhìn xuyên qua nó, thấy Chu Tước do hồn phách Vương Lâm hóa thành đang đau khổ giãy dụa trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa chín màu trên mi tâm hắn lóe lên, từ trong đó lan ra một luồng lửa hư ảo, lao thẳng về phía nắm tay.

Luồng lửa hư ảo này vô hình nhưng trong nháy mắt khi nhập vào nắm tay thì bàn tay hắn lập tức tràn ngập ngọn lửa.

- Sinh tử của ngươi chỉ do một ý niệm của ta quyết định. Tới lúc này bổn tước nói thật. Ở trên tu chân tinh của Long Giáp tộc, bổn tước vốn đã nhận ra dấu vết trên người ngươi. Nếu không phải là muốn biết thân phận ngươi thì ta đã giết ngươi ngay lúc đó! Ta an bài cho người có thân phận thiếu đế chính là muốn đem người tới nơi này. Ta lại để cho Chu Tước đời thứ hai xuất hiện là muốn đưa ngươi vào trong thí luyện. Lúc này rốt cục ngươi đã tới trước mặt ta. Hiện giờ ngươi nói cho ta biết, ngươi rốt cục là ai! Vì sao lại giả mạo tộc nhân Chu Tước chúng ta! Tiểu bối nhìn không ra bí ẩn trên người ngươi nhưng đối với bổn tước, ngươi không dấu nổi đâu!

Trong nháy mắt lời nói này vừa dứt, hai mắt Chu Tước đời đầu tiên lộ ra ngọn lửa ngập trời, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang giãy dụa trong nắm tay, quan sát kỹ mọi ánh mắt của Vương Lâm.

Nghe lời nói này, Vương Lâm đang giãy dụa liền sửng sốt, sau đó cười rộ lên.

- Ngươi đã chấp mê bất ngộ thì bổn tước ban cho ngươi cái chết.

Ánh sáng kỳ dị trong mắt Chu Tước đời đầu tiên càng đậm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Sau khi nói những lời này, ngọn lửa hư huyền trên cánh tay hắn mạnh hẳn lên, ầm ầm tràn vào trong cơ thể Chu Tước do Vương Lâm biến thành.

Trong tích tắc khi hư hỏa tiến vào Chu Tước do Vương Lâm biến thành, mắt Chu Tước đời đầu bỗng nhìn thấy một cảnh tượng hư ảo. Trong hình ảnh đó, hắn thấy được Chu Tước đời thứ năm để lại ấn ký Chu Tước trên mi tâm Vương Lâm, thấy được cảnh Vương Lâm lần đầu thức tỉnh Chu Tước, lần thứ hai tỉnh giấc, lần thứ ba tỉnh giấc.

Cảnh tượng này Chu Tước đời đầu không chỉ lướt qua mà trong nháy mắt cẩn thận xem đi xem lại mấy ngàn mấy vạn lần, cuối cùng thở dài một hơi, tia sáng kỳ dị trong mắt tiêu tan, lộ vẻ hiền lành chưa bao giờ xuất hiện.

Thưởng.

Năm tay hắn cũng chậm rãi buông ra.

- Còn có thể chịu đựng không?

Tiếng nói của hắn không còn lạnh lùng vô tình mà lại lộ ra một chút khen ngợi. Chu Tước do Vương Lâm biến thành lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão tổ đời đầu, không nói một câu.

- Lão phu năm đó chính là bởi vì nhìn nhầm một người, cho hắn trở thành tộc nhân cho nên mới rơi vào kết cục như ngày nay... Không thể rời khỏi Thiên phương giới nửa bước... ngươi đột nhiên xuất hiện, cho dù có tất cả đặc điểm phù hợp của tộc nhân thì lão phu cũng phải cẩn thận kiểm tra. Hy vọng là ngươi có thể hiểu được.

Vương Lâm trầm mặc, Chu Tước do hắn biến thành dần dần tiêu tán, lại một lần nữa hóa thành hình người, mở miệng nói:

- Chu Tước đời thứ ba?

- Không sai. Dù là sưu hồn cũng không tìm ra chút sơ hở. Mặc cho lão phu đã quan sát hết thảy nhưng cũng không nhìn ra chút dấu vết, cho tới cuối cùng mới biết là hắn được người ta tạo ra...

Giọng nói của Chu Tước đời đầu tiên lộ ra vẻ căm hận sâu sắc.

- Dưới tình huống không có hương hỏa, trong cơ thể của ngươi lại có năm đạo bổn nguyên, điểm này cực kỳ hiếm thấy. Cho dù năm đạo bổn nguyên chỉ mới thành hình nhưng đây cũng là điều rất khó có được. Chỉ có điều còn đường của ngươi lại nhầm rồi!

Chu Tước đời đầu tiên nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

- Sau khi lôi đình bổn nguyên đại thành, ứng với việc xuất hiện không môn, nhưng lại không mở ra... ngươi cho rằng lực lượng không đủ. Cũng đúng, nhưng cũng không đúng. Suy nghĩ trong lòng ngươi là đợi tới khi hỏa bổn nguyên đại thành thì lại một lần nữa đột phá không môn. Thậm chí ngươi còn nghĩ, đối với thiên nhân ngũ suy, căn bản là không cần coi trọng. Ngươi không muốn độ thiên nhân ngũ suy mà muốn từ cảnh giới Khuy Niết đại viên mãn trực tiếp một bước lên trời! Nếu ngươi nghĩ như vậy thì ngươi sai lầm lớn rồi!

Vương Lâm lẳng lặng không nói gì.

Chu Tước đời đầu tiên than nhẹ, hai mắt chậm rãi nhắm lại, tiếng nói vang vọng trong thiên địa.

- Ngươi có biết vì sao mỗi bàn tay lại có năm đầu ngón tay hay không? Ở thời đại của ta cũng có thiên nhân ngũ suy. Chẳng qua lúc đó gọi là phá không ngũ chỉ... tu hành, tu hành, trên thực tế dù là ngươi hay là ta thì cũng chỉ như một bàn tay mà thôi. Bước đầu tiên là bàn tay, bước thứ hai là vân tay, chính là quy tắc. Vân tay mỗi người cũng không giống nhau, quy tắc tất nhiên là bất đồng.

Phá không ngũ chỉ hay thiên nhân ngũ suy đó chính là ngón tay trên bàn tay. Ngươi nếu muốn một tay che trời thì năm ngón tay phải đầy đủ. Lời này ngươi hiểu thì tốt, nếu không hiểu thì sẽ không có khả năng phá không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1314: Cũng có thể

Vương Lâm nhướng mày. Những lời nói của Chu Tước đời đầu tiên vang vọng trong tâm thần hắn, khiến hắn trở nên trầm mặc.

- Phá không ngũ chỉ chính là cả quá trình ngươi ngưng tụ lực lượng phá không. Chỉ có khiến lực lượng này tu tới đỉnh điểm, tu tới cực hạn của bước thứ hai, mượn bổn nguyên lực thì mới có thể một lần phá tan không môn. Ngươi tu luyện rất hỗn tạp. Trước tiên nói về thân thể Cổ Thần của ngươi. Cổ thần, Cổ Thần. Không ngờ được là hậu nhân của Chu Tước tộc ta lại có thể thành Cổ thần.

Ánh mắt Chu Tước đời đầu tiên lóe lên vẻ kỳ dị, nhìn về huyết kiếm đang lơ lửng trước mi tâm.

- Cổ Thần tu luyện như thế nào lão phu không hiểu rõ lắm. Nhưng ở thời đại của lão phu, Cổ Thần mạnh tới mức kinh thiên động địa. Năm đó Cổ

Thần tồn tại, dù là chưa được liệt vào hàng tiên tôn thì tu vi cũng khiến các tiên tôn e dè...

- Đạo cổ?

Vương Lâm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Chu Tước đời đầu tiên.

- Việc này ta ngại lời thề năm đó, không thể nói cho ngươi, đừng nên hỏi nữa. Nếu ngươi có cơ duyên thì có thể tự mình tìm ra đáp án trong những năm tháng đã trôi qua.

Thần sắc Chu Tước đời đầu tiên hơi ảm đạm đi.

- Nếu ngươi tu luyện thân thể Cổ Thần, dùng lực chứng đạo, đánh tan không môn, có lẽ có thể đơn giản đi không ít... nhưng trong cơ thể của ngươi lúc này lại còn có bổn nguyên, mà lại còn có tới năm đạo bổn nguyên cực kỳ ít thấy từ xưa tới nay, muốn bước vào cảnh giới Niết Không bước thứ ba thì lại càng thêm khó khăn. Bổn nguyên càng nhiều thì tiến vào Niết Không lại càng khó khăn. Trừ phi là ngươi có thể từ bỏ tất cả bổn nguyên, lấy Cổ thần chứng đạo, hoặc là từ bỏ thân thể Cổ Thần và bốn loại bổn nguyên,chỉ lưu lại một loại, tu tới viên mãn đỉnh phong thì mới mượn lực lượng của nó để tiến vào Niết Không!

Vương Lâm trầm mặc.

- Ba bước Niết Không cảnh chính là cần bổn nguyên đại thành. Nếu có hương hỏa phụ trợ, phối hợp với thôn phệ đạo linh, dưới cơ duyên xảo hợp có thể bước vào Niết Không. Chỉ là trên người ngươi ta vẫn không cảm nhận được nửa điểm khí tức hương hỏa.

Con đường ngươi đi là một con đường gian nan, cùng với Chu Tước đời bốn và đời hai hoàn toàn bất đồng. Điểm này ta không thể giúp ngươi... nhưng lúc này ngươi có thể có một lựa chọn mà ngươi nên suy nghĩ cẩn thận.

Vương Lâm nhìn Chu Tước đời đầu tiên, mở miệng nói:

- Lựa chọn gì?

- Từ bỏ thân thể Cổ thần, bỏ qua bổn nguyên đại thành nhưng thực tế lại có tỳ vết - Lôi bổn nguyên của ngươi, trừ hỏa bổn nguyên ra thì tất cả các bổn nguyên còn lại đều từ bỏ... ở lại THiên phương giới này, lão phu trong vòng trăm năm trợ giúp ngươi đi vào bước thứ ba. Sau đó ngươi chỉ có một đạo bổn nguyên, đó là ngọn lửa của Chu Tước! Sau khi ngươi đạt tới bước thứ ba, lão phu sẽ truyền cho ngươi Sâm La Viêm! Ngươi ở nơi này cùng với Chu Tước đời thứ hai và đời thứ tư an tâm tu luyện, đợi tới khi lão phu phá vỡ phong ấn, lão phu sẽ mang ba người các ngươi rời khỏi nơi này.

Chu Tước đời đầu tiên chậm rãi nói.

- Rời khỏi nơi này?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, mơ hồ cảm thấy bốn chữ này có chút manh mối.

- Rời khỏi nơi này!

Chu Tước đời đầu tiên lộ vẻ nhớ lại, nhẹ giọng nói:

- Trở lại thế giới của ta...

Tâm thần Vương Lâm chấn động, đang muốn mở miệng.

- Đừng có hỏi, không thể nói, nói sẽ chết! Bọn họ muốn tranh đấu, muốn đoạt, lão phu mệt rồi, không muốn tham gia nữa, muốn... về nhà.

Tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên lộ vẻ uể oải.

- Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, hy vọng ngươi sẽ nghĩ cho kỹ càng...

Chu Tước đời đầu tiên than nhẹ.

Hơi thở Vương Lâm hơi dồn dập lên, thần sắc lộ vẻ do dự. Lời nói của Chu Tước đời đầu tiên đối với hắn có sức hấp dẫn rất lớn, thậm chí còn hấp dẫn hơn cả lời Lam Mộng đạo tôn nói năm đó. Dù sao thì Lam Mộng đạo tôn cũng không phải là người của Chu Tước tộc, trong tâm lý của Vương Lâm vẫn có khuynh hướng theo lời Chu Tước tộc đời đầu tiên.

- Nếu như từ bỏ thân thể Cổ thần, từ bỏ những bổn nguyên còn lại thì sau khi trở thành tu sĩ bước thứ ba có thể trọng tu bổn nguyên hay không?

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ do dự, thấp giọng hỏi.

- Hiển nhiên có thể. Tu sĩ bước vào Không Niết cũng là tu bổn nguyên. Bổn nguyên càng nhiều thì cảm ngộ càng sâu, tu vi cũng tăng trưởng. Chẳng qua nếu không thể viên mãn thì cả đời chỉ dừng lại ở bước thứ ba. Nhưng việc này đối với ngươi mà nói thì không có gì nguy hiểm mà là một con đường bằng phẳng, lại càng không cần từ bỏ chấp niệm. Lão phu năm đó cũng là nghiệp hỏa dấn thân, biết được đối với chấp niệm này ngươi không thể từ bỏ được...

Chu tước đời đầu tiên nhìn Vương Lâm, dường như thấy được hình ảnh năm đó của mình, than nhẹ một tiếng.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hô hấp càng trở nên dồn dập hơn, dao động trước sự lựa chọn này, dường như đã hoàn toàn được quyết định.

Trong lòng hắn, dường như có một tiếng nói mang theo vẻ uể oải của ai ngàn năm tu đạo, mang theo khả năng có cuộc sống bình thản, mang theo một tia kích động không ngừng nói nhỏ với hắn.

- Ở lại nơi này...

Ở lại nơi này.. Không cần phải trải qua gió tanh mưa máu, không cần lo lắng tới nguy cơ sinh tử... Ở chỗ này... Trăm năm là có thể bước vào bước thứ ba... Dù là có từ bỏ bổn nguyên, dù là có từ bỏ thân thể Cổ thần nhưng đạt tới bước thứ ba thì lại có thể trọng tu... cho dù cuối cùng không thể viên mãn nhưng thân là tu sĩ, cuộc đời có thể đạt tới bước thứ ba cũng coi như là tốt rồi, cũng đáng rồi!

- Ở lại nơi này... Nhân sinh hai ngàn năm tu đạo, ngươi không phải là chán ghét rồi sao? Cứ sinh với tử mãi, ngươi không thấy sợ hãi sao... ở lại nơi này, ở lại nơi này...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ do dự kịch liệt hơn, hơi thở dồn dập. Thời gian ngắn ngủi này đối với hắn mà nói như cả ngàn năm. Hồi lâu sau, Vương Lâm ngẩng phắt đầu nhìn Chu Tước đời đầu tiên, tiếng nói khàn khàn, thấp giọng nói:

- Cuối cùng khi lão tổ rời đi, chỉ có thể mang theo ba người cúng ta sao? Có thể mang theo thêm vài người không? Vãn bối còn có một vài người bằng hữu không thể bỏ rơi...

Chu Tước đời đầu tiên trầm mặc, nửa ngày sau tiếng nói mới vang lên quanh quẩn trong thiên địa.

- Mang ba người các ngươi đã là cực hạn của lão phu... thôi, nếu thật có ngày có thể rời đi, lão phu nhiều nhất có thể cho thêm một vị trí nữa! Nếu nhiều hơn thì sợ là không thể trở về.

- Một vị trí nữa...

Trong mắt Vương Lâm hiện lên hình ảnh Lý Mộ Uyển, Tư Đồ Nam, Thanh Thủy, lại cả Chu Như... hiện lên Lý Thiến Mai... hiện lên thân ảnh đám người trong hai ngàn năm tu đạo khiến hắn không thể từ bỏ.

- Hiện giờ ngươi nói cho ta biết sự lựa chọn của ngươi được chưa?

Tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên truyền vào trong tâm thần Vương Lâm.

Trong lòng Vương Lâm lúc này sóng gió ngập trời. Lựa chọn này khiến cho hắn rất băn khoăn... nửa ngày sau, tay phải Vương Lâm giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trước người hắn xuất hiện không gian trữ vật. Từ trong đó chầm chậm bay ra một cái quan tài. Ở trong quan tài, Lý Mộ Uyển yên lặng nằm đó, dường như đang ngủ say.

- Tiền bối có thể làm cho nàng sống lại hay không?

Vương Lâm ngẩng đầu lên, hai mắt đầy tơ máu, dường như khó khăn lắm mới quyết định được. Khi hắn nói dường như đã trải qua một trận chiếc ác liệt vậy. Một tiếng thở dài vang lên, tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên lại truyền tới.

- Lần trước ngươi mở không gian trữ vật lão phu đã thấy cái quan tài này rồi... nữ tử này chính là chấp niệm của ngươi... quan tài này đúng là do hậu nhân tế luyện ra, lão phu chưa từng gặp nhưng có thể cảm nhận được tác dụng của vật này... nữ tử này thọ nguyên đã tuyệt, Nguyên Anh bị thương nặng, đã tử vong... ngươi lấy quan tài này đặt Nguyên Anh vào, một lần nữa hình thành thân thể. Chỉ là hồn phách nữ tử này đã tan nát...

Thân thể Vương Lâm run rẩy, kinh ngạc nhìn Lý Mộ uyển trong quan tài.

- Quan tài này rất kỳ dị, có thể mơ hồ khiến cho linh hồn đã tan nát trong thiên địa trong thời gian ngắn không tiêu tán, nếu tìm được phương pháp điều khiển chính xác có lẽ có thể tìm lại được linh hồn đã tan vỡ... nhưng dù là như thế, cho dù ngươi có thể tìm lại toàn bộ linh hồn, muốn nàng sống lại, lão phu cũng không làm được...

Trong lòng Vương Lâm tràn ngập tuyệt vọng, thần thái trong mắt dần dần ảm đạm, ngơ ngác nhìn quan tài, trong lòng dường như bi xé tan, đau đớn tràn tới như thủy triều.

- Nhưng lão phu làm không được không có nghĩa là người khác không làm được. Ở quê nhà của lão phu có ba người có thể làm cho hồn phách này dung hợp, khiến thiếu nữ này sống lại! Chẳng qua... ba người này đều là hạng người vô cùng cao quý, lão phu không thể nhờ bọn họ... nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ cố hết sức...

Chu Tước đời đầu tiên trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói.

Vương Lâm không ngẩng đầu, yên lặng thu hồi ánh mắt nhìn chiếc quan tài, tay phải vỗ lên quan tài một cái. Chiếc quan tài lóe lên ánh sáng, bị hắn thu vào trong không gian trữ vật.

- Ba người lão tổ nói đối với vãn bối quá mức xa xôi. Ba người này nếu có thể làm được như vậy hẳn là liên quan tới tu vi. Tu vi của bọn họ nhất định sâu không thể lường được...

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn vào pho tượng Chu Tước đời đầu tiên, trong mắt dù là tràn ngập tơ máu nhưng đã không còn vẻ do dự mà lộ ra vẻ kiên định và sáng tỏ.

- Vãn bối cũng muốn một cuộc đời yên lành, chán ghét tu chân giới luôn phải lo sinh tử, chán ghét lòng người hiểm trá, rất muốn ở lại chỗ này, yên lặng già đi. Mặc dù cả đời này chỉ đạt tới tu vi bước thứ ba thì có làm sao!

Ánh mắt Vương Lâm bừng sáng, tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Chỉ là vãn bối không làm nổi... chuyện nhờ người khác quá mức mờ ảo, sinh tử đều nằm trong ý nghĩ ngươi ta, không thuộc về lựa chọn của vãn bối... nếu đã như thế thì ta không cầu bọn họ. bọn họ có thể tu tới trình độ như thế thì Vương Lâm ta cũng có thể!

-.... Cũng có thể!

Ba chữ này không lớn nhưng từ trong miệng Vương Lâm nói ra xong thì cả người hắn dường như có một lực lượng không thể nào hình dung nổi dung nhập toàn thân, cả người tự nhiên trở nên cao vời vợi.

Ba chữ này dường như nổi lên những tiếng vang, ầm ầm truyền khắp thiên địa. Cho dù là Chu Tước đời đầu tiên, đôi mắt cũng sững lại.

- Thân thể Cổ thần ta không thể từ bỏ! Trừ hỏa bốn nguyên ra, bốn đạo bổn nguyên khác ta cũng không thể từ bỏ. Cho dù là con đường này có gian nan hơn ta vẫn muốn đi tiếp. Ta không thể để tu vi của bản thân dừng lại...

Vương Lâm hướng về phía Chu Tước đời đầu tiên vái một cái, hai chân đạp bước về hư không phía trước, tiến lên bầu trời.

- Thiện ý của lão tổ vãn bối xin nhận... thiên nhân ngũ suy cũng tốt, phá không ngũ chỉ cũng được. Đều là tu sĩ tự mình ngộ ra, để chuẩn bị lực lượng trước khi phá không... nếu như thế thì tại sao vãn bối không thể tự mình ngộ ra một con đường tu hành chỉ thuộc về mình Vương Lâm ta! Tiền bối đã từng nói, ngũ suy như ngũ chỉ, chỉ có năm ngón tay đầy đủ mới có thể che trời. Ngũ suy này vãn bối không muốn độ thân thể Cổ Thần mà năm ngón tay của vãn bối chính là năm đạo bổn nguyên! Thiên nhân ngũ suy, phá không ngũ chỉ, bổn nguyên năm đạo, tên bất đồng nhưng ý nghĩ lại giống nhau. Một khi đạo bổn nguyên của vãn bối đại thành thì chẳng khác nào vãn bối đã đạt tới tu vi nhất suy. Sau khi năm đạo bổn nguyên đại thành thì ta chính là tu sĩ thiên nhân ngũ suy viên mãn, đánh tan không môn, thành đạo của bản thân Vương mỗ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1315: Tới đây

Vương Lâm ở giữa không trung hướng về phía pho tượng Chu Tước đời đầu tiên vái một cái, tay phải vung lên. Huyết kiếm ở phía trước pho tượng lập tức reo vang kinh thiên, lui mạnh về phía sau, bay thẳng tới hướng Vương Lâm.

Lời nói của hắn lộ ra ý chí cực kỳ kiên định, lọt vào tai Chu Tước đời đầu tiên khiến hắn trầm mặc.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngọn lửa trong mắt trái bùng lên, mắt phải lóe lôi quang, dường như có thể chống đỡ thiên địa. Hắn trầm

giọng, tiếng nói vang vọng.

- Làm cho Uyển Nhi sống lại cũng không thể trông cậy vào người khác. Ta chỉ có thể dựa vào sức của bản thân ta! Lão tổ tông không có khả năng mang bằng hữu của ta rời đi, ta liền lưu lại. Tới ngày có thể đánh tan thiên không thì ta sẽ mang toàn bộ bằng hữu thăng tiên.

Lời nói của hắn vang lên như một lời thề, cuồn cuộn ầm vang trong trời đất, nghe như tiếng sấm, kinh thiên động địa.

Nếu coi rời khỏi thế giới này là thành tiên thì lời nói này của Vương Lâm chính là muốn một người thành tiên, gà chó thăng thiên. Nửa ngày sau, Chu Tước đời đầu tiên mới than nhẹ.

- Có thể ngươi đúng... mà thôi, thí luyện ở Thiên phương giới ngươi đã vượt qua rồi... ta biết ngươi ở trên một tinh cầu hoang dã của vùng đất Điên lạc để lại máu Chu Tước, muốn dụ dỗ Hỏa tước tộc tới đó lấy... ý định là muốn cướp hỏa bổn nguyên của Hỏa tước tộc... ngươi mặc dù đã thức tỉnh chu Tước lần thứ tư, sinh ra hư hỏa nhưng nếu có thể thôn phệ được hỏa bổn nguyên do nghiệt tước đời thứ ba lưu lại thì cũng có thể khiến hỏa bổn nguyên của ngươi tăng tiến. Nghiệt tước đời thứ ba tuy rằng là do người ta tạo ra nhưng cũng là kẻ có thiên tư đứng hàng đệ nhất trong số những người lão phu từng gặp. Mặc dù năm đó hắn bị lão phu đánh trọng thương nhưng tu vi người này cao thâm, tính cách gian trá dị thường, năm đó vẫn còn lưu lại đường lui.

Lão phu nghi ngờ là hắn ở Thái Cổ Tinh Thần còn có một thân phận khác. Chẳng qua lão phu không thể rời khỏi nơi này, chẳng thể tra xét việc này. Ngươi nếu đã có chủ ý với Hỏa tước tộc thì cần phải cẩn thận với nghiệt tước đời thứ ba... người này có thể ở thánh địa của Hỏa Tước tộc bế quan... nếu hắn thật sự ở nơi đó thì ta tặng ngươi một vật. Vật này ngưng tụ Sâm La Hỏa của lão phu. Ngươi có vật này thì ở trước mặt nghiệt tước đời thứ ba cũng có thể bảo vệ tính mạng... nếu lão phu đoán không lầm thì vật ấy có thể trở thành lợi khí phòng thân của ngươi!

Chu Tước đời đầu tiên nói xong, ngọn lửa chín màu ở mi tâm liền lóe lên, xoay tròn rồi ngưng tụ lại thành một cái lông chim chín màu, từ từ bay về phía Vương Lâm.

- Trong tay nghiệt tước đời thứ ba có chí bảo của Chu Tước tộc ta. Phương pháp điều khiển vật ấy nghiệt tước đời thứ ba không biết. ta truyền cho ngươi. Nếu ngươi có đủ tu vi đoạt lại nó thì chí bảo đó cũng cho ngươi!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm cầm lấy cái lông chim chín màu, một khẩu quyết phức tạp liền ghi sâu vào trong linh hồn hắn.

- Tộc nhân của Hỏa tước tộc ngươi hãy cố gắng lưu lại. Bọn họ đối với ta còn có tác dụng lớn! Ta sẽ giúp ngươi có thể khiến máu Chu Tước trên tinh cầu kia càng thật hơn, ngoại trừ nghiệt tước đời thứ ba ra thì không ai có thể phát hiện được. Ngươi đi đi.

Tiếng nói của Chu Tước đời đầu tiên dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất. Pho tượng kia cũng mất đi sinh cơ, hóa thành giống như vật chết.

Vương Lâm nhìn pho tượng Chu Tước đời đầu tiên, trầm mặc nửa ngày, cúi đầu thật sâu, sau đó xoay người bay về phía chân trời, thân ảnh dần dần biến mất.

Ở trên Đại đế tinh, Thiên phương hương vẫn đang cháy, dường như là vĩnh hằng, không có bắt đầu, không có kết thúc. Thời gian chậm rãi trôi qua, một nhịp thở, rồi lại một nhịp thở... thời gian trôi qua đã hai mươi ba nhịp thở. Mặc dù Vương Lâm nói chuyện với Chu Tước đời đầu tiên rất lâu nhưng có hắn khống chế, thời gian so với bên ngoài chỉ tính bằng nhịp thở mà thôi.

Sau hai mươi bốn nhịp thở, tu sĩ bốn phía đang chăm chú quan sát đã lộ vẻ khiếp sợ. Tư Mặc Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ bất thiện.

Tay phải Vân lạc đại ti bắt quyết, hóa thành hư ảnh, nhìn chằm chằm vào Thiên phương hương.

Chỉ có lão Chu Tước là thần sắc vẫn luôn âm trầm. Hắn mơ hồ có thể đoán ra tâm tư của lão tổ. Thí lyuện lần này chính là một lần khảo nghiệm.. thời gian hai mươi sáu nhịp thở đã trôi qua.

- Hai mươi bảy nhịp thở!! Thiếu đế thứ ba không ngờ lại ở trong Thiên phương hương, tới lúc này. Xem ra hắn đã thoát khỏi nguy cơ sinh tử vừa rồi rồi!

Tu sĩ bốn phía chậm rãi nghị luận không ngừng. Lúc này thời gian mỗi một nhịp thở trôi qua đều khiến cho tâm thần bọn họ rung động. Đúng lúc này thì lửa trên Thiên phương hương ầm ầm cháy lên. Ngọn lửa này ngập trời, hầu như chiếu rọi cả nửa bầu trời.

Cũng trong nháy mắt này, ngọn lửa ào ào cháy hết cả Thiên phương hương vốn chỉ còn non nửa. Trong nháy mắt, Thiên phương hương bị đốt sạch.

Biến cố này lập tức hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ bốn phía. Ngay cả lão Chu Tước ánh mắt cũng lóe lên, ngưng thần nhìn lại.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Ngọn lửa trên thiên phương hương lan xuống, dường như trong nháy mắt là thiêu tới Vương Lâm đang đứng phía dưới.

Mà vào lúc này, hồn phách Vương Lâm còn chưa trở về. Nếu hắn trước khi Thiên phương hương bị đốt cháy hết mà còn không trở về thì dù là thí luyện thành công nhưng tu sĩ bốn phía nhìn lại cũng đánh giá hắn là thất bại. Trong tích tắc này, Thiên phương hương cháy mạnh lên, hóa thành một lực lượng vô hình làm chấn động tâm thần tu sĩ bốn phía.

Trong mắt bọn họ, Thiên phương hương lửa cháy bừng bừng, trong thời gian ngắn sẽ đốt cháy cả Vương Lâm, tới khi ngọn lửa đốt sạch Thiên phương hương.

- Chưa đi ra!! Hồn phách thiếu đế thứ ba chưa đi ra!!

- Thất bại rồi! hừ, ta đã nói rồi mà. Thí luyện này cực kỳ gian nan, người này không thể thành công nổi!

- Tu vi kinh thiên thì đã sao, đều phải thất bại trong thí luyện thôi. Xem thiếu đế thứ nhất làm sao mà cứu hắn đây?

Tu sĩ bốn phía ồ lên. Tư Mặc Tử cũng thở phào một hơi, sắc mặt vui mừng. Nhưng đột nhiên vẻ mặt hắn đờ ra, sắc mặt vui mừng tan biến, chỉ còn lại là vẻ âm trầm vô tận.

Tay phải Vân Lạc đại ti bấm quyết lúc này đã tràn ngập tơ máu, lần thứ hai bị cắt ngang. Lần này cắt ngang sự tính toán của nàng không phải là luồng lực lượng kỳ dị trong u minh mà lại tới từ Thiên phương hương đã cháy hết. Lực lượng hỏa diễm nồng đậm đột nhiên trào ra. Ánh mắt như lửa, như sấm sét trong tích tắc xuất hiện, khiến cho thiên địa chấn động. Trong ngọn lửa thiêu đốt, một bóng đen dần dần lộ ra. Bóng đen này ra khỏi ngọn lửa, hiện ra trước mặt tu sĩ bốn phía chính là Vương Lâm thần sắc âm trầm! Trong nháy mắt khi Thiên phương hương cháy hết, hồn phách hắn trở về thân thể. Hắn nhìn quanh, không để ý tới vẻ khiếp sợ của tu sĩ bốn phía, tay phải vung lên môt cái. Ngọn lửa ầm ầm bùng lên, hóa thành một dòng sông lửa, cuồn cuộn vờn quanh cánh tay Vương

Lâm. Sau đó hắn nắm mạnh bàn tay. Ngọn lửa liền ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành những đốm lửa tàn về bốn phương tám hướng.

Những đốm lửa này như đom đóm lấy Vương Lâm làm trung tâm tỏa ra tràn ngập thiên địa. Từ xa nhìn lại, dường như khắp đất trời là những chiếc lông lửa, tung bay khắp bốn phía. Trong tích tắc này, mắt trái Vương Lâm có ngọn lửa chín màu xoay tròn, hóa thành một ngọn lửa hư ảo, mắt phải có lôi đồ chuyển động, chín luồng lôi điện vờn quanh, lại có những tia chớp lóe sáng không ngừng.

Y phục của hắn tung bay, mái tóc dài không gió mà phất phới. Ánh mắt tu sĩ bốn phía giờ phút này Vương Lâm như thể là tiên ma, có một khí thế không thể hình dung nổi, ầm ầm tràn ra. thương thế toàn thân hắn trong nháy mắt này liền khôi phục, cũng trong nháy mắt khi hồn phách hắn trở về thân thể, sau khi bị thiêu đốt lại ngưng tụ hơn một phần. Dưới ánh mắt của hắn, không cần cố sức cũng khiến tu sĩ bị nhìn tâm thần rung động, nổi lên sóng gió, trong tích tắc cơ thể dường như bị thiêu đốt. Tâm thần càng chấn động thì cảm giác bị thiêu đốt càng đậm. Gần như ngay lập tức, ngọn lửa đã có thể thiêu đốt người đó ra tro. Càng kinh người hơn là người mà bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua thì cả hồn phách cũng như không còn thuộc về bản thân, trong khoảnh khắc liền có một cảm giác hư ảo là mình đang bị đặt trong một lôi đồ khổng lồ trong thiên địa, bốn phía có chín luồng thiên lôi bất đồng nổ vang xoay tròn, muốn lập tức hủy diệt nguyên thần của mình.

Cảm giác này đối với tu sĩ ở đây chỉ diễn ra trong nháy mắt, khi ánh mắt Vương Lâm rời đi là biến mất nhưng lại ghi xương khắc cốt, để lại dấu ấn thật sâu trong tâm thần. Cảm giác đáng sợ đó cả đời bọn họ không thể quên được. Vương Lâm lập uy, ánh mắt quét ngang toàn bộ tu sĩ nơi này,

khiến cho tu sĩ bốn phía tâm thần ầm vang, sắc mặt đại biến, lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu, không dám đối mặt với Vương Lâm.

Nhất là những người vừa rồi bất kính với Vương Lâm, nói năng bậy bạ thì sắc mặt lúc này lại càng tái nhợt, tâm thần run rẩy. Bọn họ có một cảm giác cực kỳ rõ ràng, tựa hồ chỉ cần một ý nghĩ của đối phương là thân thể bản thân sẽ bị thiêu thành tro, nguyên thần hồn phách cũng bị sét đánh tan tành. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua toàn bộ tu sĩ ở nơi này, dù họ có tu vi gì thì lúc này bị Vương Lâm nhìn một cái, trên người đều có ngọn lửa hư huyễn, tâm tình khó lòng khống chế. Cảm giác bị lửa thiêu đốt lại càng đậm. Một cảm giác vô cùng cường đại tràn ngập tâm thần Vương Lâm. Khuôn mặt hắn lạnh lùng, hai tay vung mạnh lên. Thiên địa ầm vang, trên thân thể mấy vạn tu sĩ bốn phía liền đột nhiên xuất hiện một đám hư hỏa. Hư hỏa này vừa xuất hiện liền tỏa ra nhiệt độ đáng sợ, khiến đám tu sĩ sắc mặt đại biến.Hư hỏa trong cơ thể mấy vạn tu sĩ trong nháy mắt dường như bị hút mạnh, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Từng đạo hư hỏa từ bốn phía bay lên ngập trời, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, trong nháy mắt đã bị Vương Lâm hút tới, vờn quanh thân thể hắn, hình thành một cơn lốc hư hỏa cuộn tới tận trời cao. Cơn lốc này xoáy rất nhanh, tạo nên cuồng phong khiến thân thể tu sĩ bốn phía lay động, đẩy cả đám người này ra ngoài nghìn trượng.

- Đây là... ngưng tụ hư hỏa bên ngoài!

Hai mắt lão Chu Tước trợn trừng, lộ vẻ khiếp sợ.

Sắc mặt Vân Lạc đại ti tái nhợt, tâm thần chấn động. Vương Lâm lúc này và hình ảnh mà nàng nhìn thấy trong hư ảo hầu như giống hệt nhau.

Vương Lâm ở trong cơn lốc hư hỏa, thân thể bay lên, cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt như đuốc hướng về Tư Mặc Tử vẻ mặt âm trầm đang đứng cạnh Vân Lạc đại ti.

- Tư Mặc Tử, ngươi không phải muốn giết ta sao. ta cho ngươi một cơ hội, tới đây!

Vương Lâm vươn tay phải, ở giữa không trung hướng về phía Tư Mặc Tử vẫy một cái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1316: Chiến

Khiêu chiến!

Khiêu chiến với cao thủ bước thứ ba khiêu chiến! Từ xưa tới nay, cao thủ bước thứ ba đối với tu sĩ bước thứ hai mà nói giống như là thần linh, nhân vật như vậy, gần như không thể đánh bại, trừ khi tu sĩ bước thứ ba bị suy yếu. Nhưng cao thủ bước thứ ba, cũng không có khả năng thua trong tay của tu sĩ bước thứ hai.

Đó cũng giống như là một quy tắc, chẳng những tồn tại vĩnh hằng cùng với trời đất, mà còn khắc sâu vào trong lòng của hết thảy tu sĩ. Không thể chiến thắng cao thủ bước thứ ba! Hết thảy tu sĩ khi đứng trước cao thủ bước thứ ba đều giống như là những con kiến. Nhìn Ti Mặc Tử bị Lão Chu Tước làm nhục như vậy, nhưng trên thực tế, nếu đổi lại ở những chỗ tầm thường khác, bất luận là giới nội giới ngoại, Ti Mặc Tử chỉ giẫm chân một cái, cũng có thể dấy lên một thảm họa lớn. Mặc dù trong Không Tứ Cảnh của bước thứ ba, hắn mới chỉ đạt tới cảnh giới thứ nhất Không Niết Sơ kỳ, nhưng cho dù là như vậy, trong mắt hết thảy tu sĩ bước thứ hai, Ti Mặc Tử vẫn giống như là một bậc thần linh. Nhưng lúc này, ngoài sự dự liệu của mấy vạn tu sĩ nơi đây, điều khiến cho bọn họ tâm thần ầm ầm chấn động, lời nói lộ ra vẻ không thể tin được, chính là lời nói giống như là lôi đình vang vọng trên Đại đế tinh này. Hắn.... hắn dám khiêu chiến với cao thủ bước thứ ba...!

- Thiếu đế thứ ba tuy tu vi khó lường, nhưng đối với cao thủ bước thứ ba trong truyền thuyết vẫn còn một khoảng cách rất lớn, lúc này khiêu chiến, thật sự là ngu xuẩn!

- Nhất là người này vừa mới trải qua thí luyện, sợ là trong cơ thể còn có thương thế, không ngờ dám lộng ngôn muốn cùng với cao thủ bước thứ ba đánh một trận? Thật quá mức buồn cười, quá mức buồn cười!

- Theo ta thì chưa chắc. Mặc dù tu vi của hắn không thể so sánh với cao thủ bước thứ ba, nhưng dường như lúc này sau khi thí luyện, nhờ vào cảnh tượng chấn động lúc trước, đã đem khí thế của bản thân tăng lên mức cao nhất. Nếu giờ phút này không đánh, sẽ hoàn toàn lãng phí mất cơ hội này!

- Hừ, bất kể thế nào, cao thủ bước thứ ba sao có thể là người mà bọn ta có thể khiêu chiến. Theo ta, Ti Mặc Tử kia chỉ cần một thức thần thông cũng có thể khiến cho Thiếu đế thứ ba kia biết được hậu quả của việc cuồng vọng!

- Thật ra sự việc này cũng khiến ta dường như cảm thấy kính nể Thiếu đế thứ ba này. Bất kể hắn khiêu chiến có thành công hay không, chỉ cần hắn dám nói ra câu nói kia, dám làm điều này, từ cổ chí kim có mấy người có dũng khí như vậy? Các ngươi ở đây khinh người như vậy, nhưng có dám khiêu chiến như Thiếu đế thứ ba không?

Mấy vạn tu sĩ xung quanh, từ lúc ban đầu dường như toàn bộ lời nói đều chống lại Vương Lâm, sau một loạt những cuộc thí luyện, sau khi Vương Lâm khiêu chiến lúc này cũng phân ra một bộ phận trong lời nói đối với Vương Lâm có sự kính nể. Nhất là một chữ cuối cùng kia. “Tới đây!” lộ ra một sự tự tin rất lớn. VÂn Lạc đại ti cũng tâm thần chấn động, nàng cũng thật không ngờ đối phương lại có dũng khí khiêu chiến Ti Mặc Tử. Giờ phút này trong lòng nàng, Vương Lâm ở trước mắt cùng với thân ảnh đáng sợ trong bức họa kia đang nhanh chóng thay đổi cho nhau, thậm chí khiến cho nàng hoảng hốt, gần như không thể phân biệt rõ.

Lão Chu Tước trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, đây chính là kết quả mà hắn muốn. Hắn chính là muốn khiến cho vãn bối của mình làm ra một việc mà tất cả mọi người đều không thể ngờ được.

- Bước thứ ba tuy mạnh, nhưng vài cái tát lúc trước của lão phu cũng không nhẹ đâu!

Ánh mắt lão Chu tước lóe lên, nhìn về phía Ti Mặc tử.

Ti Mặc Tử nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong mắt phút chốc trở nên sáng rõ, trong vẻ không vui không buồn này còn có một vẻ lạnh lùng tràn ngập toàn thân. Hắn giờ phút này so với lúc trước như hai người hàon toàn khác nhau, một vẻ uy nghiêm cường đại từ trong cơ thể hắn chậm rãi tản ra bốn phía, khiến cho trời đất bắt đầu ầm ầm vặn vẹo.

Trong lúc trời đất vặn vẹo, mơ hồ xuất hiện vô số những hồn phách hư ảo. Mỗi một hồn phách đều mang một thần sắc thê lương, từng trận tiếng khóc vô thanh truyền khắp Đại đế tinh.

- Ngươi tưởng rằng chiến thắng được phân thân của ta là có thể khiêu chiến được với bước thứ ba sao. Nếu ngươi muốn chết, lão phu sẽ cho ngươi toại nguyện!

Thần sắc TI Mặc Tử bình tĩnh, thân thể từng bước hướng về phía trước, thân ảnh hắn như lưu quang lao thẳng đến Vương Lâm.

Tu sĩ bốn phía cả đám nhìn không chớp mắt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngưng lại, gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt. Một sự

kích động rất khó hình dung dường như tràn ngập trong tâm thần của tất cả tu sĩ nơi đây.

Cao thủ bước thứ ba ra tay, cảnh tượng này, trận chiến này, đối với bọn họ mà nói chính là cơ hội ngàn năm một thuở, có lẽ cả đời cũng cực khó có được, sao có thể không kích động.

- Phá Không Cửu Diệt!

Thanh âm Tư Mặc Tử bình tĩnh, vang lên giữa trời đất. Thân thể hắn trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm chưa tới trăm trượng, trong mắt không lộ ra bất kỳ sát khí hay hàn ý gì, tay phải giơ lên phía trước bỗng nhiên vung lên.

- Nhất diệt thiên!

Một cái vung, cả bầu trời ầm ầm chấn động, vô số vết nứt đột nhiên xuất hiện, dường như bị xé mạnh ra, hóa thành những vết sẹo dữ tợn ầm ầm lao thẳng đến Vương Lâm.

Ở giữa không trung, những vết nứt xuất hiện ngày càng nhiều.

- Nhị diệt địa!

Thanh âm Tư Mặc Tử vang lên, mặt đất ầm vang, tu sĩ bốn phía hoảng sợ đều lui ra phía sau rất xa. Chỉ thấy toàn bộ mặt đất run rẩy, giống như đang nhúc nhích, bỗng nhiên có vô số những ngọn núi rẽ đất mọc lên. Những ngọn núi này trong tiếng ầm ầm dường như mọc cao lên tới trời, ngay khi xuất hiện lập tức phía dưới chân vỡ tung, đồng loạt dâng lên, lao thẳng tới Vương Lâm. giờ phút này, Vương Lâm bị những vết nứt trên bầu trời vặn vẹo cùng với vô số những ngọn núi hiện ra ầm ầm tới gần.

- Tam diệt sinh!

Ánh mắt bình tĩnh của Tư mặc Tử lóe lên, trong lúc tay phải vung lên, một luồng gió lạnh bỗng nhiên xuất hiện giữa trời đất, lao thẳng đến Vương Lâm. Luồng gió lạnh này rất giống với Hô Phong Thuật của Vương Lâm, thổi tắt hết thảy những ngọn lửa sức sống. Toàn bộ những chuyện này đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, Tư mặc Tử này thi triển ra đại thần thông, chính là có ý nhất định phải giết chết Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, ngay khi ba thuật diệt thiên diệt địa diệt sinh này lao tới, cơn lốc hư hỏa ở bên ngoài thân thể hắn chợt ầm ầm nhanh chóng xoay tròn.

- Cửu sắc hư hỏa, nhân danh ta, hóa thành viêm linh giáng lâm!

Hai tay Vương Lâm bấm quyết, từ bên trong cơn lốc hư hỏa vung mạnh ra phía ngoài. cơn lốc hư hỏa kia lập tức truyền ra tiếng ầm vang kinh

thiên, bên trong tiếng ầm vang này còn có một tiếng rồng gầm điên cuồng vang vọng.

Chỉ thấy cơn lốc hư hỏa kia với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được đột nhiên có một con rồng rất lớn biến ảo hiện ra. Con rồng này toàn thân màu đỏ, trong tiếng gầm nhẹ trực tiếp lao ra, hướng về những vết nứt trên không trung bay tới.

Lửa đỏ ngợp trời, ngay lập tức lấp đầy những vết nứt này, khiến cho bầu trời thoạt nhìn rất dữ tợn. Trong khoảnh khắc này, bên trong cơn lốc lại lộ ra một cái đầu rồng, chỉ thấy một con rồng màu cam rống giận lao ra, lao thẳng tới những ngọn núi đang tấn công tới. Con rồng này dài mấy ngàn trượng, cuốn một cái, những ngọn núi này lập tức bị thiêu đốt.

Ngay sau đó, bên trong cơn lốc lửa bên ngoài thân thể Vương Lâm lại vang lên tiếng rống điên cuồng, chỉ thấy con rồng thứ ba, thứ tư, thứ năm... cho đến hắc viêm long thứ chín, bảy con rồng đồng thời xuất hiện, từ bên trong cơn lốc ầm ầm lao ra, cơn lốc tiêu tan! Vương Lâm đứng ở giữa trời đất, thêm hai con rồng lúc trước, là có chín con rồng vờn quanh. Đồng tử bên trái của hắn là ngọn lửa chín màu xoay tròn, cảnh tượng này cực kỳ kinh người, còn có một khí thế cường đại từ trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát ra.

Mấy vạn tu sĩ xung quanh bị bực ra xa, cả đám tâm thần chấn động. Thân ảnh Vương Lâm giờ phút này khắc sâu trong tâm trí bon họ, cả đời không thể quên được.

- Tứ diệt táng vong, ngũ diệt thì quang, lục diệt hư vô, thất diệt hồng hoang, bát diệt luân hồi... cửu diệt... phá thiên!

Thần sắc Tư Mặc Tử vẫn như thường, không có một chút sát khí cũng như tức giận, tâm thần lại càng bình tĩnh. giao chiến với hư hỏa cần phải giữ vững tâm thần, nếu tâm thần loạn, tâm tình nảy sinh, sẽ bị đối phương dấy lên hư hỏa. Mỗi một lời Tư Mặc Tử nói ra, mỗi khi nói một chữ diệt, thân thể hắn lại tiến về phía trước một bước, từng bước tới gần Vương Lâm. Ngay khi lời nói của hắn truyền ra, bên ngoài thân thể hắn còn có vô số hư ảnh biến ảo hiện ra.

Xuất hiện đầu tiên là một ngôi mộ hư ảo. Ngôi mộ này như một cái bao, trong nháy mắt liền có những ngôi mộ tràn ngập giữa trời đất, tử khí ngợp trời. Tiếp theo là tuế nguyệt lưu chuyển trên hai chân của Tư Mặc Tử tiến về phía trước, hóa thành những gợn sóng lăn tăn, dường như theo hắn tiến về phía trước, thời gian nhanh chóng biến hóa.

Những ngay sau đó một màn hư vô mơ hồ bao phủ, khiến cho vô số những ngôi mộ kia cùng với thân ảnh của Tư Mặc Tử bị bao trùm vào bên trong màn sương, khiến cho người ta nhìn không rõ.

Trong màn hư vô, dường như còn phát tán ra một khí tức tang thương, theo từng bước của hắn trong nháy mắt đã đến gần Vương Lâm cách chưa tới mười trượng. Ngay khi một câu phá thiên cuối cùng phát ra, Tư Mặc Tử bước về phía trước một bước, trong tiếng ầm ầm, bước tới cách Vương Lâm ba trượng, tay phải hắn giơ lên, hướng về Vương Lâm hung hăng vỗ môt cái.

- Phá không cửu diệt, cửu bộ diệt thiên!

Trời đất ầm vang, ngay khi một chưởng của Tư mặc Tử hạ xuống, toàn bộ hư ảnh phía sau hắn ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ như một con sông dài lao thẳng tới tay phải của Tư Mặc Tử, bị hắn hấp thụ vào bên trong. Một chưởng- này tới gần, hết thảy diễn ra trong nháy mắt, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, song chỉ tay phải tạo thành kiếm, ngay khi một chưởng của Tư Mặc Tử tới gần, bỗng nhiên điểm ra. Chín con viêm long ở bên ngoài thân thể hắn trong tiếng gầm nhẹ nhanh chóng vờn quanh song chỉ của hắn, lao thẳng đến Tư Mặc Tử. Cảnh tượng này từ xa nhìn lại thật kinh thiên động địa. Một chưởng này của Tư Mặc Tử dường như có sức mạnh phá thiên, mượn khí thế cửu thiên, triển khai thần thông bước thứ ba của hắn, hóa thành một chưởng có thể phá tan vạn vật. Trên song chỉ của Vương Lâm, chín con viêm long cuộn vào nhau, khiến cho song chỉ của Vương Lâm nhìn giống như là thân rồng. Chín con rồng kia rít gào, tràn ngập hỏa quang. Trong thời gian ngắn, song chỉ của Vương Lâm cùng với bàn tay của Tư mặc Tử đột nhiên đụng vào nhau. Đây là sức mạnh phá thiên va chạm với sức mạnh thiêu đốt thế giới của hư hỏa, còn có thanh âm ầm ầm kịch liệt của sức mạnh quy tắc đối kháng nhau điên cuồng truyền khắp Đại đế tinh, khuếch tán ra phía ngoài vô tận. Mấy vạn tu sĩ bốn phía lập tức có gần một vạn người phun ra máu tươi, hai tai ầm ầm, tâm thần thụ thương, thân thể vội vàng lui về phía sau.

Trong tiếng ầm vang, thân thể Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau, đạp đạp vài cái, đã lui lại trăm trượng, sắc mặt có một vẻ hồng hào khác thường, ngẩng mạnh đầu, ánh mắt lộ ra hàn quang.

- Bước thứ ba quả nhiên kinh người!

Bàn tay Tư Mặc Tử chấn động, hắn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh một ngọn lửa đang cuốn tới, có thể công kích Phá Thiên ấn của hắn, không ngờ không thể dập tắt ngọn lửa này. Vẻ bình tĩnh trong mắt hắn lập tức tiêu tan, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhưng ngay khi hắn xuất hiện một tia khiếp sợ, trong mắt Vương Lâm lập tức lóe lên tinh quang, tay phải chợt giơ lên, hướng về Tư Mặc Tử chỉ tới.

- Hư hỏa bốc lên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1317: Hương hỏa nhất bái

Hư hỏa không thuộc thiên địa ngũ hành, sau khi từ thực hỏa tiến nửa bước vào phá toái hư không, chuyển hóa thực hỏa thành hư hỏa thì có thể thiêu đốt mọi tâm tình của tu sĩ. Tất cả tâm tình đều là nguồn sức mạnh của hư hỏa. giao chiến với tu sĩ có hư hỏa, tâm tình tuyệt đối không được có một chút dao động. Tư Mặc Tử là tu sĩ bước thứ ba, tu vi cao thâm, đối với việc khống chế tâm tình có thể nói là vô cùng thành thạo. Hắn tuyệt đối không ngờ được lại có thể xuất hiện dao động tâm tình như thế này. Điều này khiến Tư Mặc Tử vô cùng khiếp sợ. Một tia tâm tình hiện lên đã là không có khả năng, nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn chưa kịp suy nghĩ xem tại sao lại như vậy, còn đang khiếp sợ thì

một mảnh hư hỏa ầm ầm bộc phát. Hư hỏa này từ trong cơ thể hắn bùng lên, trong nháy mắt tràn ra ngoài thân thể. Từ xa nhìn lại, hư hỏa ngập trời, khiến cho sắc mặt Tư mặc Tử đại biến. Nhưng ba động tâm tình kia dưới hư hỏa lại càng trở nên mãnh liệt. Lão Chu Tước nhìn thấy cảnh này liền âm thầm nở nụ cười âm hiểm, trong lòng thầm nghĩ:

- Mấy cái tát kia của lão phu không chỉ muốn giáo huấn ngươi mà còn lưu lại hư hỏa trên người ngươi. Nếu không thì đánh với một tu sĩ bước thứ ba quá gian nan. TIểu tử kia, phải xem ngươi có nắm được cơ hội hay không thôi...

Vương Lâm cả đời chém giết vô số, từ giữa sinh tử mà đi ra, cơ bản sẽ không lãng phí bất cứ cơ hội nào. Lúc này khi thấy cơ thể Tư Mặc Tử bùng lên hư hỏa, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, nén thương thế do Phá không cửu diệt vừa nãy, hai tay bắt quyết điểm mạnh về phía trước.

Thần sắc Vương Lâm hơi dữ tợn, hai tay điểm ra, ngọn lửa chín màu trong đồng tử ầm ầm từ trong đó bay ra, hóa thành hư hỏa lao tới tư Mặc Tử.

- Hư hỏa còn chưa đủ. Thiên địa hư hỏa, ngưng tụ cho ta!!

Vương Lâm vừa cất bước, tay áo liền vung lên. Một cơn cuồng phong quét ngang thiên địa, trực tiếp cuốn tới mấy vạn tu sĩ đang quan chiến bốn phía.

Cuồng phong này mang theo nhiệt độ cao, quét ngang qua khiến trong cơ thể đám tu sĩ bốn phía lại nổi lên tâm tình ba động kịch liệt, sinh ra hư hỏa. Hư hỏa này không thiêu đốt thân thể bọn họ mà vừa xuất hiện liền lập tức từ trong cơ thể tu sĩ lao ra, hóa thành một con viêm long hư hỏa.

Trong phút chốc, một con viêm long gầm thét từ trong cơ thể đám tu sĩ lao ra, tràn ngập thiên địa. Tổng cộng có tất cả ba vạn sáu ngàn bảy trăm chín mươi ba con viêm long hư hỏa, gầm thét xuất hiện trong thiên địa.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Dường như Vương Lâm không phải một mình chiến đấu với Tư Mặc Tử có tu vi bước thứ ba mà là ngưng tụ tâm tình của mấy vạn tu sĩ nơi này chiến đấu với hắn vậy. Đưa mắt khắp tu chân giới, người có thể làm được điều này bằng hỏa diễm chỉ có mình Vương Lâm. Dù là Chu Tước đời thứ tư, Chu Tước đời thứ hai cũng không thể làm được. Hư hỏa của bọn họ mặc dù mạnh nhưng lại có cực hạn, chỉ có thể phóng ra từ bên trong, không thể hấp thu và ngưng tụ. Nhưng hư hỏa của Vương Lâm lại có từ lực trong Thiên nghịch, giờ phút này hấp thu khiến cho thiên địa ầm ầm, mấy vạn viêm long hư hỏa hóa thành một cơn lốc hư hỏa kinh thiên động địa, dùng một khí thế khủng khiếp hiện ra trên Đại đế tinh này. Những chuyện này xảy ra trong nháy mắt, dường như ngay khi hư hỏa trong cơ thể Tư Mặc Tử dấy lên thì hư hỏa đầy trời này đã cuồn cuộn lao tới, dùng tốc độ không thể ngăn cản lao thẳng vào trong cơ thể Tư Mặc Tử.

Sắc mặt Tư Mặc Tử lập tức tái nhợt, thân thể lui nhanh lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ nhưng rất nhanh đã bị hắn mạnh mẽ áp chế, khiến cho tâm tình bản thân ổn định lại.

- Còn thiếu chút nữa!

Hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang, thân thể tiến về phía trước, ánh mắt lóe sáng, quát to:

- Tư mặc Tử, ngươi có còn nhớ tới Phá Thiên tông!!

Thân thể Tư Mặc Tử đang lui lại phía sau liền chấn động, hai mắt lộ ra vẻ gắng gượng, nhưng lại bị hắn ngăn chặn mọi tâm tình.

- Tư Mặc Tử, ngươi có còn nhớ nhị sư đệ của ngươi, tam sư đệ... còn có cả thập lục sư đệ bị ngươi đuổi khỏi động phủ không??

Sắc mặt Tư Mặc Tử tái nhợt, thân thể lung lay.

- Tư Mặc Tử, ngươi có nhận ra vật này không?

Tay phải Vương Lâm vươn về phía trước chụp một cái. Khe trữ vật đột nhiên mở ra. Từ trong khe bay ra một ngọc bội. Ngọc bội này chính là ngọc bội tượng trưng cho thân phận Tư Mặc Tử ở Phá Thiên tông. Vẻ gắng gượng trong mắt hắn càng đậm, dường như chuẩn bị sụp đổ.

- Tư Mặc Tử, ngươi có nhận ra vật này không?

Tay phải Vương Lâm phất lên, không ngờ lại có thêm một vật. Vật ấy không ngờ lại là một khối thú cốt lớn bằng một bàn tay. Đây chính là nguyên nhân Tư Mặc Tử năm đó bị đuổi khỏi Phá Thiên Tông.

- Câm mồm!

Sắc mặt Tư Mặc Tử trắng bệch, sau đó đỏ bừng, thần sắc lộ vẻ dữ tợn hướng về phía Vương Lâm rống to.

- Ta nên gọi ngươi là Tư Mặc Tử hay là Tư Mã Mặc?

Câu nói cuối cùng của Vương Lâm khiến cho toàn thân Tư mặc Tử bốc lên hư hỏa bừng bừng. Ngọn lửa này thiêu đốt khiến cho trong cơ thể Tư Mặc Tử truyền ra tiếng bang bang.

Một vẻ điên cuồng đột nhiên bùng lên trong đôi mắt Tư Mặc Tử. hắn không lui lại phía sau nữa, tùy ý để cho hư hỏa thiêu đốt, thần sắc vặn vẹo, trong cơ thể không ngờ có ánh sáng bảy màu lóe lên. Trong bảy màu đó thì màu tím có phần lất át các màu khác.

- Lão phu không phải là Tư Mã Mặc, lão phu tên là Tư Mặc Tử!

Tư Mặc Tử bị hư hỏa trong cơ thể thiêu đốt, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi vừa xuất hiện liền lập tức bị thiêu thành tro. Hắn dữ tợn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hai mắt lộ ra sát khí nồng đậm, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Thiên địa ầm ầm tối sầm lại. Dưới một trảo của Tư Mặc Tử, lập tức một cái khe thật lớn hiện ra. Cái khe này cực kỳ khổng lồ, vừa mới xuất hiện đã khiến cho tu sĩ bốn phía thấy ở trong cái khe dường như có một thế giới khác. Trong đó tràn ngập tu chân tinh, trên mỗi tu chân tinh đều có vô số sinh linh đang quỳ ở đó cúng bái. Từng luồng lực hương hỏa mênh mông truyền ra.

- Mở hương hỏa giới lão phu luyện hóa, hồn môn đồ hiện!

Tay áo Tư Mặc Tử vung lên. Lập tức từ trong cái khe, trên các tu chân tinh có vô số sinh linh lập tức truyền ra tiếng thì thào. Tiếng nói đó dung hợp lại, hình thành một âm thanh như chú ngữ, ầm ầm truyền ra từ trong khe.

Cũng trong nháy mắt khi âm thanh này truyền ra, bốn phía quanh thân thể Tư Mặc Tử đột nhiên xuất hiện một đám hồn phách hư ảo. Đám hồn phách nhà biến ảo ra dần dần, chỉ trong nháy mắt đã chiếm cả thiên địa. Liếc mắt một cái, đám hồn phách này dường như vô biên vô hạn, đầy trời khắp đất đều là hồn phách. Số lượng chúng lớn tới kinh người, trong

khoảng thời gian ngắn không thể tính toán hết được! Thậm chí trong cái khe kia vẫn còn vô số hồn phách chưa được ra. Ánh mắt của đám hồn phách này lộ vẻ cuồng nhiệt, hương hỏa nồng đậm lan ra, kinh thiên động địa!

- Hương hỏa thần thông!! Đây là thần thông chỉ thuộc về bước thứ ba... thần thông hương hỏa!! Dưới thần thông hương hỏa, tất cả sinh linh đều phải diệt vong!!

Đám tu sĩ bốn phía xôn xao lên, sau đó lại lui về phía sau, không dám tiến lên phía trước chút nào.

ánh mắt lão Chu tước lóe lên, nhìn chằm chằm vào Tư Mặc Tử, thần sắc không lộ chút tâm tư nào.

- Môn đồ của lão phu tế bái ta!

Tư mặc Tử gầm nhẹ. Vô số hồn phách hương hỏa hư ảo đầy trời này ầm ầm hướng về phía Tư Mặc Tử vái một cái. Một vái này khiến thiên địa ầm vang. Một cơn gió hương hỏa gào thét xuất hiện trong thiên địa. Cơn gió này màu tím, ngập trời quét tới Tư Mặc Tử, khiến tiếng ầm ầm lại càng vang dội. Hư hỏa trên người tư mặc Tử lập tức bị dập tắt một mảng lớn. Chỉ trong nháy mắt, hư hỏa trên người Tư Mặc Tử đều tiên tán không còn chút nào. Chẳng qua đám hồn phách hương hỏa kia cũng mơ hồ hẳn. Dường như một vái này đã khiến bọn họ rất hao tổn khí lực, cảnh tượng kinh người này khiến sắc mặt Vương Lâm liền biến đổi.

- Đây là bước thứ ba!! Tư Mặc Tử đúng là bước thứ ba!! Hư hỏa cũng bị hương hỏa dập tắt. Chẳng lẽ thật sự không thể chiến thắng??

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ không cam lòng. Đôi mắt hắn như điện, trong nội tâm thầm gầm lên:

- Bước thứ ba thì đã sao?

Đúng lúc này Tư Mặc Tử xoay phắt người lại, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, gầm nhẹ:

- Lão phu có vô tận môn đồ. Lực hương hỏa này cung cấp cho ta, nếu chưa đạt tới bước thứ ba thì không thể chịu nổi lực lượng một vái này. Ngươi đã muốn chết thì ta sẽ cho ngươii chết triệt để!! Môn đồ hương hỏa, vái hắn một vái cho lão phu!! Lão phu muốn nhìn xem ngươi làm sao có thể thừa nhận một vái của vô tận môn đồ này!

Ngón tay Tư Mặc Tử chỉ về phía Vương Lâm.

Một chỉ này liền khiến cho hồn phách hương hỏa vô tận kia đồng loạt xoay người về phía Vương Lâm. Đám người này không thể tính nổi số lượng, bao phủ trời đất. Bị đám người này tập trung quan sát, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy một cảm giác tập trung quan sát, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy một cảm giác kinh tâm động phách.

- Vái một vái!

Tiếng nói của Tư Mặc Tử vang lên. Đám hồn phách vô tận kia ầm ầm hướng về phía Vương Lâm vái một cái. Cuồng phong màu tím liền cuộn lên trong thiên địa, gào thét lao về phía Vương Lâm! Hắn lập tức cảm thấy một quy tắc không nói nên lời từ bốn phương tám hướng điên cuồng tràn tới, áp bức khiến thân thể hắn đau đớn như sắp bị xé tan thành nhiều mảnh. Thần sắc Vương Lâm biến hóa kịch liệt. Hắn cũng không có chỗ lùi lại. Luồng lực lượng này tới từ thiên địa, không có chỗ trốn.

- Ta muốn xem ngươi làm sao có thể thừa nhận lực lượng một vái này. Không tới bước thứ ba mà có gan khiêu chiến lão phu, đúng là không biết tự lượng sức!

Đôi mắt tư Mặc Tử tràn ngập màu tím, toàn thân lóe lên tử quang.

Nhưng ngay dưới tử quang này, dù là toàn thân hắn tràn ngập màu tím thì ở mi tâm lại có một chỗ lớn bằng cái móng tay lóe ra ánh lửa nhỏ nhoi. Ánh mắt Vương Lâm bất ngờ nhìn thấy nơi đó có một thân hình nhỏ bé giống hệt tư Mặc tử đang ngồi khoanh chân. Vẻ mặt người này lộ vẻ thống khổ, có hai hàng nước mắt chảy ra.

- Cứu ta...

Trong nháy mắt khi cơn gió màu tím kia ập tới, Vương Lâm lại nghe thấy tiếng kêu yếu ớt truyền tới từ Tư Mặc Tử nhỏ bé kia.

- Hương hỏa của Tư mặc Tử này cũng nhiều thật!

Thần sắc lão Chu Tước biến hóa, thân thể nhoáng lên định ra tay.

Nhưng ngay khi hắn bước ra nửa bước thì tiếng nói của Vương Lâm đang vang lên khắp thiên địa.

- Lão tổ, vãn bối làm được!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1318: Phong hương hỏa giới

Những hồn phách hương hỏa này lần lượt bị tiêu diệt.

Quần áo toàn thân Ti Mặc tử tung bay, ánh mắt lộ ra tinh quang, dưới sức tấn công này, thân thể từng bước lui về phía sau, vung hai tay lên, trong miệng quát khẽ:

- Hồn phách hương hỏa của lão phu là vô tận, ngươi hủy diệt chừng này, lại có càng nhiều hơn. Bên trong hương hỏa giới, môn đồ tái xuất!

Trong tiếng hô của hắn, chỉ thấy bên trong cái khe hương hỏa giới khổng lồ phía sau Tư mặc Tử lại có rất nhiều hồn phách hương hỏa bất chợt lao ra.

Khóe miệng Vương Lâm có máu tươi tràn ra, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể đạp đạp lui về phía sau. Nhưng ngay khi lui ra phía sau, hắn liền ngẩng mạnh đầu, ánh mắt lộ ra chiến ý ngợp trời. Hắn ngừng lui về phía sau, từng bước tiến lên phía trước, cả người nhanh như lưu tinh, trong lúc tiến về phía trước tay phải vung lên, chỉ thấy trong tay hắn bất ngờ xuất hiện một chiếc lá cây khô vàng. Ngay khi chiếc lá cây này xuất hiện, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm biến ảo hiện ra. Hắn há miệng phun ra máu tươi. Máu tươi này chính là máu tươi của Cổ Thần rơi lên chiếc lá cây khô, lập tức khiến cho chiếc lá cây này tản mát là hồng quang nồng đậm. Sau một cái vung tay của Vương Lâm, chiếc lá cây này bị hồng quang vờn quanh, lao thẳng đến Tư Mặc Tử tấn công. Tốc độ của nó cực nhanh, không cách nào hình dung được, trong nháy mắt đã tới gần. Kích cỡ của nó còn bạo tăng, giống như đón gió lớn lên, ngay lập tức hóa thành lớn trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng. Cổ Tức Diệp này là một trong những bảo vật mà Tham Lang năm đó đã lấy được từ vùng đất cổ mộ, lai lịch thần bí khó lường. Với tu vi của Tham Lang, thi triển bảo vật này cũng có thể phong ấn thuật Súc Địa Thành Thốn của Vương Lâm, khiến cho Vương Lâm không thể dừng sức mạnh để phá vỡ, chỉ có thể né tránh.

Lúc này Vương Lâm thi triển ra, hắn thân là Cổ Thần, còn lấy máu tươi của Cổ Thần thấm ướt, sử dụng phương pháp thao túng chính xác, uy lực của nó so với khi ở trong tay Tham Lang cao hơn vô số lần. Cổ Tức Diệp

bất chợt xuyên thấu qua thân thể của Tư mặc tử, xuất hiện ở bên ngoài cái khe hương hỏa giới, dán chặt lên trên đó.

- Khóa lại cho ta! Khóa! Khóa!

Tiếng hô của Vương Lâm vang vọng. Cổ tức Diệp kia nhanh chóng lóe lên hào quang, giống như là một ký hiệu phong ấn, ngay khi dán lên cái khe hương hỏa giới của tư Mặc Tử, liền triển khai một sức mạnh phong ấn cực kỳ hùng mạnh. Dưới sự phong ấn của Cổ tức Diệp, hương hỏa ở bên trong đột nhiên không thể lao ra. Biến cố bất ngờ này khiến cho Tư Mặc tử thất kinh, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Cả đời hắn tu đạo, chưa bao giờ nghe nói trong trời đất lại có một pháp bảo có thể phong ấn hương hỏa giới của tu sĩ bước thứ ba.

- Đây... đây là loại pháp bảo gì!!

Không chỉ có Tư Mặc tử khiếp sợ, mà ngay cả Lão Chu tước đồng tử trong hai mắt cũng co rụt lại, lộ ra vẻ không thể tin.

- Không ngờ trên người tiểu tử này lại có một loại bảo vật như vậy!!

Vân Lạc đại ti kia sắc mặt lại càng tái nhợt hơn, vẻ sợ hãi trong mắt đã tới mức độ không thể che giấu, tâm thần nàng run rẩy, bất giác lui ra phía sau mấy bước. Nàng nhớ rõ ràng, ở bên trong bức họa mà nàng nhìn thấy, trong đó có một cảnh tượng chính người ở trước mắt trong lúc phất

tay, có chín mươi chín chiếc lá giống như vậy xuất hiện, phong ấn trời đất, sử dụng một tuyệt thế đạo thuật đem rất nhiều tu sĩ của Thái Cổ tinh thần hoàn toàn phong ấn. Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, sau khi lấy Cổ Tức Diệp phong ấn hương hỏa giới của Tư Mặc tử, thân thể hắn không hề dừng lại, mà từng bước tiến về phía trước,, đi thẳng đến tư Mặc tử.

- Cổ Ma Hồn, ra đây cho ta!

Ngay khi Vương Lâm tới gần cách Tư Mặc tử trăm trượng, trong tiếng gầm nhẹ của hắn, trên ngực của hắn lập tức có sương đen xoay tròn tràn ra. Đám sương đen này vừa xuất hiện, liền có ma khí tung hoành.

Chỉ thấy một người nhỏ bé giống y hệt Vương Lâm biến hóa ra, đây chính là Cổ Mộ Hồn. Người nhỏ bé này vừa xuất hiện liền ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu chói tai, ma khí bên ngoài thân thể hắn quay cuồng, lập tức liền có một thanh trường thương hư hư thực thực bất chợt hiện ra, bị thân thể người nhỏ bé kia cuốn lấy, lao thẳng đến tư Mặc tử. Trong mắt Tư Mặc tử chợt lóe lên hàn quang, nhưng ngay khi sát khí kia bốc lên, hư hỏa bên trong cơ thể lại một lần nữa tái sinh. Không để ý tới hư hỏa này, Tư Mặc tử từng bước tiến về phía trước, tay phải giơ lên, tử quang điên cuồng lóe lên trên tay phải của hắn.

- Lão phu năm đó vì Chưởng Tôn đại nhân mà lập nhiều công lao, được Chưởng Tôn đại nhân ban cho đạo bổn nguyên màu tím trong bảy màu. Tử đạo này một khi xuất ra, lấy đau đớn làm khởi đầu. Pháp bảo nhỏ nhoi này của ngươi, chỉ cần có linh hồn, sẽ ở dưới tử đạo của lão phu mà phát điên!

Tay phải của tư Mặc Tử dường như nắm hết màu tím bên trong trời đất, hướng về phía trước vung mạnh lên.

Tiếng ầm ầm vang lên, màu tím như sương mù trong lúc quét ngang tới gần Cổ Ma Hồn của Vương Lâm. Cổ Ma hồn kia trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ thấy tiếng kêu cuống quýt, không đợi đám sương màu tím kia hoàn toàn tới gần đã mạnh mẽ xông về phía trước, mở miệng hung hăng hút một cái.

Vẻ hưng phấn trong mắt nó càng trở nên nồng đậm.

Cổ Ma đứng đầu ma trong trời đất. Thân là ma, cảm giác điên cuồng lại càng điên cuồng hơn, ma tính của nó lại càng dày. Giờ phút này nuốt lấy một phần đám sương màu tím, Cổ Ma này hai mắt lập tức đỏ bừng, lấy tốc độ nhanh hơn trực tiếp xuyên qua màn sương màu tím, lao thẳng đến Tư Mặc Tử.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1319: Nhân tài

Vụ Ma thương vờn quanh Cổ ma này tốc độ càng nhanh, đột nhiên tới gần Tư Mặc Tử. Đồng tử trong hai mắt Tư Mặc Tử co rụt lại. Hắn đã sớm đoán trước được, nhưng lại không ngờ nó lại cường hãn tới mức như vậy.

- Người này chưa đạt tới bước thứ ba, nhưng lại có thể cùng ta đánh một trận, nếu như hắn phá vỡ không môn, chỉ sợ ta hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Nếu hắn biết được chuyện liên quan tới ta năm đó, chắc chắn người đến từ nội giới này phải chết... Đáng tiếc lúc này ở trên Đại đế tinh, ta không thể ra sát chiêu!

Thân thể Tư Mặc Tử cũng không lùi lại, mà ngay khi hai mắt co rút lại, ánh mắt lộ ra hàn quang. Chỉ là ngay khi hàn quang này lóe lên, hắn liền lập tức biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bất chợt lùi lại.

- Đáng chết, Chưởng Tôn đại nhân nói rất đúng, tất cả những hư hỏa tu sĩ đều đáng chết!! Đáng chết!! Hư hỏa này không thể né tránh, chỉ cần tâm tình khẽ động sẽ bị thiêu đốt. Nếu cứ tiếp tục như thế này, trận chiến này đối với ta sẽ rất bất lợi!

Tư Mặc tử không suy nghĩ nhiều, tay phải giơ lên vung về phía trước, lập tức một dải lụa màu trắng bất ngờ xuất hiện trong tay hắn. Trên dải lụa này còn có một vết máu tươi giống như là một bông hoa mai, vệt máu này thoạt nhìn mà giật mình, cực kỳ kinh người.

Dải lụa màu trắng này bị Tư Mặc tử vung lên, lập tức tung bay. Ngay cả vết máu tươi trên đó cũng hóa thành một đám sương đỏ, tràn ngập phía trước tư Mặc Tử.

Bên trong đám sương mù mơ hồ truyền ra một tiếng than dài. Dưới ánh mắt Vương Lâm, hắn rõ ràng thấy được bên trong đám sương đỏ kia đột nhiên có một thân ảnh uyển chuyển đi ra.

Thân ảnh này nhìn không rõ hình dáng, toàn thân mặc một bộ đồ lụa trắng, sau khi xuất hiện giơ tay lên, ấn về phía Cổ Ma hồn đang tới gần.

Một luồng sức mạnh tuế nguyệt trong tiếng ầm ầm từ trong tay của nữ tử này tràn ra, khiến cho phía trước vặn vẹo, bao vây Cổ Ma Hồn vào bên trong.

Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, thân thể Vương Lâm bước về phía trước, tay phải vung lên, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm cấp tốc xoay tròn, lập tức liền có một đám u quang từ bên trong tinh điểm nhanh chóng lóe ra.

Trong nháy mắt, giữa trời đất ở phía trước Vương Lâm, ầm một tiếng, một cái lò màu đỏ rất lớn biến ảo hiện ra. Cái lò này to lớn vô cùng, sau khi xuất hiện liền tản ra một luồng khí tức tang thương.

Kinh người hơn là cái lò này vừa xuất hiện, liền bất ngờ đem Tư mặc Tử cùng với thân ảnh nữ tử bên trong đám sương đỏ ở phía trước thể thể hắn bao phủ vào bên trong pháp khí của vương tộc Cổ Thần, Thiên hoàng Lô này. Tư Mặc Tử sắc mặt lập tức biến đổi, ngẩg mạnh đầu, thân thể hắn từng bước tiến về phía trước, muốn mang theo nữ tử bên trong đám sương đỏ ra khỏi Thiên Hoàng Lô. Nhưng ngay khi thân thể hắn định

chuyển động, hai mắt Vương Lâm lóe lên hồng quang ngợp trời, tay phải giơ lên hướng về phía Tư Mặc Tử tung một chỉ, trong miệng gầm nhẹ:

- Định! Định! Định!

Ba tiếng định giống như lôi đình xẹt qua. Vương Lâm còn phun ra ba ngụm máu tươi, thần sắc có chút uể oải, nhưng vẻ điên cuồng trong hai mắt cũng càng kịch liệt hơn. Lực phản chấn vượt qua sức chịu đựng của bản thân ngay khi bạo phát ra, thân thể Tư Mặc Tử rốt cuộc cũng dừng lại trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi.

Khoảnh khắc dừng lại này mang lại cho Vương Lâm một cơ hội rất lớn.

- Pháp khí vương tộc, mở lò!

Vương Lâm không để ý tới thương thế, hai tay bấm quyết mạnh mẽ đẩy ra hai bên. Lập tức Thiên Hoàng Lô vừa biến ảo hiện ra đột nhiên xoay tròn, một luồng khí tức tang thương từ bên trong tràn ngập ra.

- Hôm nay Vương mỗ sẽ luyện bao thủ bước thứ ba nhà ngươi!

Thân thể Vương Lâm bước tới từng bước, mạnh mẽ xoay người, lập tức ngồi lên trên thiên hoàng Lô khổng lồ kia, hai tay đặt lên đỉnh lò, ngọn

lửa trong mắt trái ầm ầm, ngọn lửa chín màu tràn ra, theo tay trái hắn vờn quanh toàn bộ chiếc lò.

Lôi đồ trong mắt phải lại hiện ra, hóa thành lôi đình vô tận, ầm ầm theo tay phải dung nhập vào bên trong lò. Lôi trợ giúp uy lực cho hỏa, hỏa trợ giúp khí thế cho lôi, sự giao hòa giữa lôi hỏa này bắt đầu một quá trình luyện hóa điên cuồng. Cảnh tượng này lập tức khiến cho tu sĩ bốn phía cuốn đi cực xa, nhưng vẫn không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này. Toàn bộ tu sĩ dùng thần thức quan sát đều sắc mặt đại biến.

- Luyện hóa cao thủ bước thứ ba. Từ cổ chí kim chưa bao giờ nghe nói có người có thể luyện hóa cao thủ bước thứ ba! Thiếu đế thứ ba này không ngờ lại có bản lãnh như vậy!

- Không thể tin được! Không thể tin được! Thiếu đế thứ ba này điên rồi, chẳng lẽ hắn tưởng đây là luyện đan?

Tiếng xôn xao với một sự chấn động chưa bao giờ có ầm ầm nổi lên.

Không nói tới bọn họ, ngay cả Lão Chu Tước cũng trợn tròn hai mắt. Hắn vốn không nghĩ tới Vương Lâm có thể chiến thắng Tư Mặc Tử, chỉ cần hắn âm thầm trợ giúp, nếu hai người ngang sức, là Vương Lâm có được uy danh lấy tu vi bước thứ hai đánh ngang sức với cao thủ bước thứ ba. Chuyện này hoàn toàn đủ để chấn kinh toàn bộ Thái Cổ, tuy chuyện này cũng nhờ có hắn âm thầm giúp đỡ từ trước, vì có hắn dọa nạt khiến cho Tư Mặc Tử không dám xuất ra sát chiêu. Nhưng quả thật là lúc này

Vương Lâm lại muốn luyện hóa Tư Mặc Tử, cảnh tượng này khiến cho Lão Chu Tước cũng phải hít sâu.

- Giỏi!! Không hổ là hậu bối của tộc ta, bất kể có luyện hóa được hay không, có thể có ý tưởng này, có thể táo bạo như vậy, người này đúng là một nhân tài!

Lão Chu Tước cười rộ lên, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Toàn bộ bầu trời, ngoài hương hỏa dị giới bị Cổ Tức Diệp phong ấn, chỉ còn có chiếc lò khổng lồ này. Vương Lâm ngồi ở trên đó, không ngừng vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, còn huy động bổn nguyên, khiến cho lôi hỏa ầm ầm dung nhập vào bên trong Thiên Hoàng Lô, bắt đầu lyuện hóa. Thiên Hoàng Lô này là pháp khí của vương tộc Cổ Thần, uy lực kinh thiên động địa, giờ phút này được Vương Lâm là một vương tộc Cổ Thần điều khiển cũng bộc phát ra uy lực rất mạnh! Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm của Vương Lâm lại càng nhanh chóng xoay tròn, từng trận sức mạnh Cổ Thần từ trong cơ thể điên cuồng lộ ra, tiến vào bên trong Thiên hoàng Lô. Tư Mặc Tử ở bên trong Thiên hoàng Lô ánh mắt nhìn bốn phía, bên người là một đám hỗn độn, thần sắc hắn cực kỳ dữ tợn. Hắn nhất thời không cẩn thận, bị Vương Lâm sắp đặt bị vây khốn bên trong chiếc lò kỳ dị này.

- Chỉ là một cái lò cũng dám vây ta!

Hai tay Tư Mặc Tử bấm quyết, hướng về bốn phía bỗng nhiên vung lên, lập tức tử ý bao phủ toàn thân, hóa thành hai bàn tay lớn hướng về thành

lò ở bốn phía tấn công.

Hai bàn tay lớn kia ngay lập tức đập vào thành lò, đòn tấn công này phát ra tiếng ầm vang kịch liệt. Toàn bộ cái lò lập tức chấn động, Vương Lâm ở trên đỉnh lò thân thể cũng theo đó mà chấn động, hai mắt lộ hàn quang, phun ra máu tươi lên trên lò, hai mắt nhắm lại, điên cuồng vận chuyển sức mạnh trong cơ thể tiếp tục luyện hóa.

- Đây là pháp bảo gì!!

Tư Mặc tử ở bên trong lò không ngừng thi triển thần thông, nhưng chiếc lò này rất dai, khiến cho thần sắc hắn càng trở nên âm trầm. Trong khi hắn không ngừng tấn công, một sức nóng càng ngày càng lớn đột nhiên ngưng tụ ở bên trong lò. Dưới nhiệt độ này, còn có những tiếng gào thét thê lương từ bốn phương tám hướng từ từ truyền đến.

Hai mắt Tư Mặc Tử lóe lên tinh quang, mạnh mẽ nhìn lại, lập tức thần sắc hắn đại biến. Chỉ thấy ở bốn phía xuất hiện rất nhiều hồn phách hư ảo, những hồn phách này thân thể cực kỳ khổng lồ, không ngờ chính là Cổ Ma, Cổ Yêu! Số lượng của bọn chúng không thể tính được, những tiếng kêu thảm thiết kia lại càng đâm vào trong tâm thần của Tư Mặc Tử, khiến cho đồng tử trong mắt hắn co rụt lại.

Những hồn phách hư ảo này vờn quanh thân thể của Tư Mặc Tử, tiếng kêu thê lương càng ngày càng kịch liệt. Những hồn phách này đều là những sinh linh từ cổ chí kim bị luyện chết bên trong lò này. Cổ Ma Hồn đang quấn lấy hư ảnh bên trong đám sương đỏ kia lúc này chợt lui về

phía sau lóe lên, lập tức cùng với toàn bộ hồn phách hư ảo hợp thành một thể, không thể phân biệt được.

Đám sương đỏ co rút lại, nữ tử màu trắng kia yên lặng đứng ở bên cạnh Tư Mặc Tử, một tiếng không nói, vẫn không nhìn thấy rõ tướng mạo, nhưng vẻ ôn nhu ở trong mắt lộ ra bên ngoài cũng rất rõ ràng.

Tư Mặc Tử thu ánh mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trên, lạnh giọng nói:

- Tiểu tạp chủng này có không ít pháp bảo, nhưng nếu ngươi tưởng có thể vây khốn ta đúng là không biết tự lượng sức mình!

Trong tiếng hừ lạnh, Tư Mặc Tử giơ tay phải lên bỗng nhiên vung về phía trước, trong miệng quát khẽ:

- Thất Thải Thần Không Đinh!

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, chỉ thấy hai mươi chín đạo hào quang bảy màu đột nhiên xuất hiện ở phía trước Tư mặc Tử. Những hào quang này đan xen vào nhau, lập tức chiếu rọi chiếc lò này. Bên trong ánh hào quang, hồn phách hư ảo ở bốn phía đồng loạt lùi lại, giống như đối với hai mươi chín chiếc đinh này cực kỳ sợ hãi.

- Thất Thải Đinh, phá vỡ cái lò này cho ta!

Tư Mặc Tử vung tay áo, lập tức hai mươi chín cái đinh bảy màu này phát ra tiếng gào thét kinh thiên, lao thẳng ra bốn phía. Tiếng ầm ầm vang lên kịch liệt, chỉ thấy hai mươi chín cái đinh bảy màu kia trực tiếp đâm vào vách Thiên Hồng Lộ, còn hung hăng đâm xuyên ra thế giới bên ngoài. Vương Lâm trong lúc khoanh chân mở mạnh hai mắt, Thiên hoàng Lô bên dưới ầm vang, chỉ thấy có những gai nhọn từ trên lò đột nhiên đâm ra, tổng cộng có hai mươi chín cái gai nhọn, lộ ra ánh sáng bảy màu, giống như muốn phá vỡ Thiên Hoàng Lô này. Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải giơ lên hư không, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc bình ngọc, Ma Hồn Bình. Cầm chiếc bình này, Vương Lâm cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi của Cổ Thần lên trên đó, trong miệng quát khẽ:

- Nhân danh vương tộc Cổ Thần, triệu ba vạn Cổ ma, giúp ta luyện hóa!

Ma khí ầm ầm từ bên trong miệng bình phun ra, hư ảnh một pho tượng Cổ Ma rít gào xuất hiện, sau khi hấp thụ máu tươi của Vương Lâm, lao thẳng tới Thiên Hoàng Lô. Tư Mặc Tử ở bên trong Thiên Hoàng Lô hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng, trong tiếng gầm nhẹ hai tay tung một trảo vào hư không, lập tức trong tay xuất hiện một vật! Vật này là một bộ xương thú, bộ xương thú này không lớn, chưa tới ba thước, vốn rất bình thường không có gì đặc biệt, nhưng trên đó rõ ràng có một chưởng ấn in rất sâu lên trên bộ xương thú, thậm chí cả những đường vân bên trong chưởng ấn cũng có thể nhìn rất rõ.

- chỉ là một cái lò, hãy xem lão phu phá như thế nào!

Bộ xương thú này là năm đó hắn được Chưởng Tôn ban tặng, chưởng ấn trên đó cũng là của chưởng tôn, trong bộ xương thú này có ẩn chứa sức mạnh của Chưởng Tôn. Nhìn bộ xương thú trong tay, trong mắt Tư Mặc Tử lóe lên một chút phức tạp, tay phải hắn giơ lên đang định đặt lên chưởng ấn trên bộ xương thú. Đúng lúc này, từ phía sau truyền lại tiếng than u uất.

- Tư Mã... đưa muội về nhà... được không...

Giờ phút này, ở thế giới bên ngoài, trên Thiên Hoàng Lô, hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn hai tay bấm quyết, hít thật sâu thở ra một hơi. Một hơi này vô hình, rơi lên Thiên Hoàng Lô, thổi tản ra...

- Đạo thuật... Mộng Đạo...

Cả đời Vương Lâm nghĩ ra ba thuật, Tàn Dạ, Lưu nguyệt... sau này, ở trong Thiên nghịch, bên trong Đạo Cảnh, lại sáng chế đệ nhất đạo thuật cả đời, Mộng Đạo!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1320: Mộng đạo chủng ma

Vương Lâm tu đạo hai ngàn năm tới nay cũng chỉ sáng tạo ra có ba thức thần thông. Tàn Dạ mạnh tới kinh thiên, có quy tắc ban đầu khó lường khó thấy, chỉ trong tích tắc khi ngày mới vừa bắt đầu, dưới tình huống không tổn hao nguyên lực có thể thể hiện toàn bộ uy lực cực mạnh của thuật này.

Cho dù là tu vi hiện nay của Vương Lâm thì nếu mạnh mẽ sử dụng Tàn Dạ, thay đổi tinh không, chuyển vị quỹ tích của tinh cầu, hóa thành ngày đêm, hóa đêm thành bình minh, khởi động lực lượng của Tàn Dạ thì cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Còn về thần thông Nguyệt Lưu thì dù uy lực còn thua kém Tàn Dạ một chút nhưng thuật này lại có quy tắc Tuế Nguyệt, trong thiên địa không có bất cứ kẻ nào có thể phòng ngự và chống cự nổi. Năm tháng có thể bao trùm vạn vật, vô hình trung có thể so sánh với thiên đạo.

Khoảnh khắc khi đêm tàn, ánh sáng của tuế nguyệt, mộng hồi đạo cổ... Ba thức thần thông của Vương Lâm từ sau khi đánh một trận với Thủy Đạo Tử, trọng thương suýt chết, bị phủ trong Thiên Nghịch, được chủ nhân phong giới trợ giúp, bước vào địa phương cực kỳ huyền diệu. Dù là hiện giờ Vương Lâm cũng không rõ hết những thứ trong Đạo Cảnh. Trong đầu Vương Lâm hiện lên có hai thức thần thông. Thức thứ nhất chính là khi gặp Thiên Vân Tử tu vi thiên nhân suy kiếp tại vùng đất Yêu Linh, Vương Lâm bị thương nặng, thi triển ra Mộng Về Viễn Cổ - Thần thông bảo mệnh của Cổ thần bát tinh. Đó là lần đầu tiên trong đời hắn thi triển một thức thần thông tiếp cận với đạo thuật. Thức thứ hai chính là lão giả Phong diệt tộc thi triển ra - Tán Đạo. Hai thức thần thông cường đại này ăn sâu vào trong trí nhớ của Vương Lâm, không thể xóa nhòa. Ở trong Đạo Cảnh mười năm, Vương Lâm hiểu được thần thông có uy lực kinh người như Mộng Về Viễn Cổ của Cổ Thần vốn tu sĩ không có khả

năng th itiêrn. Dù Vương Lâm là Cổ thần thì cũng không thể làm nổi. Nhưng cả đời Vương Lâm trải qua rất nhiều nguy cơ và cơ duyên, đối với Tán Đạo của lão già Phong diệt tộc trong Phong giới năm xưa lại có thể mở ra một cánh cửa đạo thuật mới.

Chẳng qua đạo thuật này quá mức mơ hồ, nếu là lúc tầm thường thì Vương Lâm cũng không thể cân nhắc thấu triệt được. Nhưng ở trong Đạo Cảnh, Vương Lâm lại lấy nghị lực và sự kiên trì lớn lao, mượn Đạo Cảnh đem dung hợp thuật này với Mộng Về Viễn Cổ, sáng chế ra Mộng Đạo thuật. Năm đó ở bên ngoài cái khe của Yêu Tông tại Vân Hải tinh vực, Vương Lâm đã hơi thi triển ra, liền khiến cho trưởng lão thiên nhân suy kiếp của Yêu Tông căn bản không phát hiện ra nửa điểm, suýt nữa đạo tâm sụp đổ. Nếu không phải là Vương Lâm nói ra thì ngày đó trưởng lão Yêu Tông nhất định sẽ tan nát đạo tâm, chết bởi Mộng Đạo. Nói thì phức tạp nhưng trên thực tế, đó chính là một loại ma hóa tâm ma trong đạo niệm của đối phương, lấy tâm ma của đối phương phá tan đạo tâm, tự hủy diệt bản thân! Dù có là tu sĩ không tu hành ý cảnh thì cũng sẽ có tâm ma. Mà tâm ma này chính là đạo thuật của Vương Lâm. Đạo thuật này cực kỳ huyền diệu, cho dù là tu sĩ bước thứ ba thì tuyệt đối cũng không có nhiều người nắm được. Có thể có được loại đạo thuật này là một cơ duyên lớn lao. Dù mạnh mẽ như Lam Mộng đạo tôn thì cũng không thể có nổi.

Mộng Về Đạo Cổ, lúc này tấn công chính là ký ức của đối phương! Dù là không được như lão già của Phong diệt tộc tán Đạo nhưng Vương Lâm có thể bằng thuật này đưa vào trong ký ức của đối phương một đoạn trí nhớ hư ảo, tồn tại vĩnh hằng trong tâm thần của đối phương, không thể loại bỏ, trở thành chân thật! Đấy chính là gieo tâm ma. Miệng Vương Lâm thổi một hơi - đó lại đạo tức của Vương Lâm, rơi vào trong Thiên Hoàng Lô, nhanh chóng dung nhập thẩm thấu vào bên trong...

Tư Mặc Tử quay đầu lại nhìn hư ảnh phía sau, hai mắt lộ vẻ khiếp sợ. Thân ảnh ấy đã làm bạn với hắn mấy vạn năm, trở thành một phần cuộc sống của hắn. Nhưng mấy vạn năm qua hắn lại chưa từng mở miệng nói với nàng một câu... vốn phải chết rồi mới đúng... chỉ là trong trái tim của hắn, nơi đó vẫn đau đớn xé lòng... chiếc áo trắng nàng mặc khi tự vẫn, bên trên còn điểm những vệt máu như hoa mai, chính là ngụm máu khi TƯ Mặc Tử bi phẫn phun ra... Thân thể hắn run rẩy rất mạnh. Biến cố đột ngột này khiến cho hắn sững sờ ở đó, quên mất cả thú cốt trên tay, quên cả bàn tay đang muốn đặt lên chưởng ấn trên thú cốt.

Đốm lửa nhỏ như móng tay trên mi tâm lại lóe lên kịch liệt hơn, trên như ánh nến:

- Muội muội... là muội... là muội nói đó sao...

Tư Mặc Tử ngơ ngác nhìn nữ tử hư ảo, đôi mắt trong suốt dần dần trở nên mơ hồ.

- Ca ca, ca ca, mau tới đây xem. Chỗ này mọc một nhành lan tím...

- Ca ca à, đừng ngủ nữa. Huynh đã đồng ý hôm nay đưa muội đi chơi rồi...

Tại Vân Hải tinh vực, ở trên một đại lục lơ lửng, có một thôn trang của phàm nhân. Một đứa bé gái tầm tám tuổi đang chu cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng thúc dục đứa bé trai đang ngủ.

- Tiểu Lan, để huynh ngủ tiếp đã. Tối hôm qua đi cùng đám Hổ Tử trộm trứng gà nhà họ Hứa, mệt lắm...

Đứa bé trai lớn hơn một chút, chừng mười tuổi, hé mi mắt, sau khi lẩm bẩm vài câu lại nhắm mắt ngủ khò khò.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua, một năm thêm một tuổi...

- Ca ca, hôm nay Hổ Tử bắt nạt em, hắn... hắn hôn trộm em!

Trong thôn, hai thiếu niên nam nữ đang đi trong ráng chiều. Cái bóng của bọn họ đổ dài theo ánh nắng.

Sau lưng thiếu niên kia còn có một cái giỏ thuốc, bên cạnh là một cô bé đang thở hổn hển, mặc áo hoa, thoạt nhìn chừng mười ba mười bốn tuổi, tay cầm một cây cỏ dại, vừa nói vừa hung hăng bút nhành cỏ trong tay.

- Ca ca, huynh có nghe muội nói không vậy!!

Cô bé gái trừng mắt với thiếu niên, lớn tiếng nói.

- Nghe mà, nghe mà. Tiểu Lan à, cha mẹ mất rồi. Hổ Tử mấy năm nay rất quan tâm chăm sóc chúng ta. Anh thấy Hổ Tử không tồi. Em cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên tính chuyện cưới xin đi.

Thiếu niên kia cười hăng hắc, quay đầu nhìn muội muội đang đi bên cạnh.

- Huynh!! Có người ca ca nào như huynh không!! Huynh rõ ràng là thích Hồng Hồng tỷ, muốn đem muội gả cho đệ đệ tỷ ấy, nhân cơ hội tiếp cận! Ca ca của muội thế đấy hả!

Cô bé gái dậm chân một cái, hung hăng trừng mắt lườm thiếu niên.

Mặt thiếu niên kia đỏ bừng, lại cười ha hả, vội đổi đề tài khác, cố ý dùng chuyện khác rời sự chú ý của cô bé. Không bao lâu sau, hai người lại cười rộ lên, càng chạy càng xa.

Năm tháng như bánh xe xoay vần, dù không ai hay biết vẫn chuyển động, mang đi cả tuổi niên thiếu.

- Ca ca, Hồng Hồng tỷ đã có người trong lòng rồi, huynh...

Cô bé ngây ngô năm đó giờ đã trở thành thiếu nữ mười sáu, xinh đẹp như hoa, tới kỳ nở rộ.

Giờ phút này thiếu nữ nhìn gã thiếu niên gầy yếu trước mặt, cắn cắn môi, nhẹ giọng nói.

Thân thể thiếu niên gầy gò, vóc dáng không cao, màu da hơi sậm, nhìn như có vẻ bị bệnh lâu ngày. Chỉ là đôi mắt của hắn lại rất sáng, như ánh sao đêm, là chỗ dựa mãi mãi cho thiếu nữ.

Những năm gần đây nàng biết tuy ca ca nàng không nói nhưng trên thực tế đối với mình vô cùng tốt. Chỉ cần mình thích thứ gì thì ca ca đều cố gắng đem lại cho mình.

Thiếu niên nhe răng cười. Hàm răng hắn rất trắng, khi cười liền khiến cho tinh thần tốt lên không ít. Sau khi nghe thấy thiếu nữ nói, thiếu niên đặt tay phải lên mái tóc nàng vuốt ve, nhẹ giọng nói:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều. Ca ca của muội cũng không yếu ớt như vậy. Giấc mộng của ca ca là trở thành tiên nhân. Mấy ngày nữa sau đại hôn của muội và Hổ Tử, ca ca phải rời khỏi nơi này một thời gian, đi tiên sơn bái sư cầu đạo!

Thiếu nữ đỏ bừng mặt, thấp giọng nói:

- Hổ Tử rất đáng ghét. Muội đã nói với hắn, nếu Hồng Hồng tỷ không lấy huynh thì muội cũng không lấy hắn!

Thiếu niên cười ha hả, ánh mắt lộ vẻ ôn nhu, nhẹ giọng nói:

- Được rồi. Muội đã lớn rồi, chẳng mấy chốc là trở thành vợ người ta, không nên giữ mãi tính tình của trẻ con nữa. Giấc mộng của ca ca đúng là trở thành tiên nhân. Ta không muốn sống bình thản tới hết cuộc đời này...

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt.

- cuộc đời Tư Mã Mặc ta tuyệt đối không tầm thường như thế... Tiểu Lan, muội hãy chờ ca ca. Chờ ta học đạo thành công ta sẽ giúp muội và Hổ Tử trường sinh, có khi còn có mấy đứa cháu nữa, ha ha.

Vẻ mặt thiếu niên vui vẻ.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt. từ khi cha mẹ mất đi, ca ca đã trở thành trời của nàng, vẫn luôn che chở cho nàng. Hai mắt nàng đỏ lên, cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Ca ca nhất định làm được. Tiểu Lan sẽ đợi ca ca trở về.

- Được rồi, đợi đại hôn của muội tới, ca ca sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ cưới cho muội, nhất định để Tiểu Lan vẻ vang cưới người ta.

Thiếu niên nhìn muội muội, ánh mắt lộ vẻ trìu mến.

Tiếng nhạc náo nhiệt vang lên vào một ngày nọ, phá tan không gian yên tĩnh của thôn trang tầm thường nọ. Thiếu nữ mặc áo cưới, đội khăn đỏ, trong lúc bước lên kiệu hoa ngẩng đầu nhìn qua góc khăn về phía xa xa, vẻ mặt lộ ra một tia lo lắng.

- Ca ca đi đâu rồi... tại sao còn chưa trở về...

Đám cưới trong thôn, dân chúng bốn phía xung quanh cũng đều tới, rất là náo nhiệt. Lại có nhiều trẻ con cười đùa đi theo kiệu hoa, hát những bài đồng dao vui vẻ.

Người già ở bốn phía đều nở nụ cười hiền lành, nhìn cảnh tượng vui mừng này.

Chẳng người nào chú ý ở trên đường đầu thôn có mười một con ngựa khỏe đang lao tới. Trên lưng ngựa là mười một đại hán. Đám người này như hung thần ác sát, vừa đi vừa lớn tiếng cười nói.

Tiếng vó ngựa dồn dập giống như địa long uốn mình từ trên mặt đất truyền tới, khiến cho chấn động truyền đi xa xa vào trong thôn... Ở một ngọn núi cách đó không xa, quanh năm mây mù bao phủ, nghe đồn là trên đó có tiên nhân, có một thiếu niên gầy gò đang mang theo nụ cười đắc ý, vội vã đi xuống từ trên con đường núi nhỏ.

Giỏ thuốc sau lưng hắn có rất nhiều thảo dược, trong đó có một gốc nhân sâm! nhân sâm này to như cánh tay trẻ con mới sinh, rễ rất dài, bên ngoài còn tỏa ra chút linh khí.

- Cây sâm vương này sợ là đã có tuổi thọ cả trăm năm rồi. Vì nó mà lãng phí thêm mất mấy ngày, nhưng làm hồi môn cho Tiểu Lan hắn là đủ rồi!

Vẻ tươi cười trên mặt thiếu niên càng đậm, lúc này đang đi xuống sườn núi, tùy ý nhìn về phía thôn trang ở chân núi. Nhưng chỉ một cái liếc mắt này khiến cho thân thể hắn run rẩy, cả người sững ra không nhúc nhích.

Thôn trang dưới chân núi, từ xa nhìn lại lúc này ánh lửa ngập trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1321: Có lẽ sẽ có một ngày

Đôi mắt thiếu niên lộ vẻ điên cuồng. Một dự cảm không ổn chợt bao phủ toàn thân hắn. Trong nháy mắt thân thể hắn lạnh như bằng, không chút do dự vội vàng lao thẳng xuống dưới chân núi.

Lên núi khó, xuống núi càng khó hơn. THiếu niên đi xuống vội vàng, thân thể có nhiều vết thương chảy máu. Nhưng thiếu niên dường như quên cả đau đớn, liều lĩnh bò dậy tiếp tục lao xuống.

- Nhất định là đi lấy nước, nhất định là đi lấy nước!! Sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!!

Đôi môi thiếu niên kia nhếch lên, điên cuồng chạy xuống, một số thảo dược ở giỏ thuốc phía sau rơi xuống hắn cũng đều ngoảnh mặt làm ngơ, liều mạng lao xuống.

Trên đường đi hắn ngã vài lần, hơn nữa có một lần đùi phải còn bị một nhánh cây rạch một vết thương. Nhưng hắn căn bản là không thèm nhìn một cái. Ánh mắt hắn lúc này đã bị vẻ lo lắng phủ kín.

Hồi lâu sau, thiếu niên thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt xuống núi, theo con đường nhỏ nhanh chóng chạy về. Trái tim hắn đang đập thình thịch, sự sợ hãi lan khắp toàn thân.

- Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Trong lòng thiếu niên thầm kêu, mọi thứ trước mắt dường như trở nên mơ hồ, chỉ thấy con đường phía trước là rõ ràng. Hắn dùng toàn bộ khí lực chạy theo con đường nhỏ về thôn. Thôn nhỏ đã ở một dặm về phía trước.

Chẳng qua mặc dù ở nơi này hắn không nhìn thấy thôn nhưng lại có thể thấy ánh lửa ngập trời bốc lên, còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Tiếng kêu kinh thiên này dường như khiến mặt đất run rẩy, dường như chấn động dưới chân hắn:

- Muội muội!!

Thiếu niên như phát điên, lao thẳng về phía trước.

Đúng lúc này thì trên quan đạo phía trước, mặt đất càng chấn động kịch liệt. Một nhóm hơn mười con ngựa lao nhanh tới. Trên ngựa còn có mười mấy ác hán quần áo xộc xệch, vừa phóng đi vừa cười vang.

- Ha ha, không ngờ trong một tiểu thôn nho nhỏ lại có nhiều con gái dáng vẻ không tồi. Nếu không phải là giờ còn phải hoàn thành mệnh lệnh của bang chủ thì ta cũng muốn bắt đi mấy người.

- Đúng, nhất là cô dâu kia lại càng không tồi...

Mười mấy con ngựa phi nhanh tới trước mặt thiếu niên. Lập tức một đại hán giơ tay phải cầm roi ngựa, quất một cái đánh hắn bay sang bên đường.

- Tiểu tạp chủng, dám chắn đường ngựa của mấy ông. Cút sang một bên.

Thân thể thiếu niên bị đánh bay, kêu lên thảm thiết. Một lực trùng kích mạnh mẽ đánh vào hắn khiến thân thể hắn ngã phịch một cái ra đất, lăn ra bất tỉnh.

Mười con ngựa phóng vụt đi... thời gian chầm chậm trôi qua. Bóng đêm bao phủ xuống, giá lạnh như thủy triều tràn tới, cuốn động cả vùng đất này. thân thể thiếu niên bên đường run lên, chậm chạp mở hai mắt. Đôi mắt hắn lộ vẻ mê man. Sắc mặt hắn lúc này tái nhợt như tro tàn.

Gắng gượng đứng lên, thiếu niên thì thào, lảo đảo chạy về phía thôn.

- Sẽ không có chuyện gì đâu... muội muội sẽ không có chuyện gì đâu... sẽ không đâu...

Hồi lâu, thôn trang bị thiêu cháy tan tành đã hiện ra dưới ánh trăng trong tầm mắt của thiếu niên. Thân thể hắn chấn động, ngơ ngác nhìn cảnh tượng phía trước, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Hắn phát ra một tiếng kêu thê lương, vội vàng chạy về phía trước.

- Muội muội... muội muội... Tiểu Lan!!

Vừa chạy, thiếu niên vừa tiến vào trong thôn trang. Khói gay mũi vẫn còn lưu lại, trong thôn đầy mùi máu tanh lan khắp bốn phía. Trên mặt đất ngoài máu tươi thì còn có những thi thể mắt mở trừng trừng, yên lặng nhìn bầu trời đêm.

Tất cả cảnh tượng này hóa thành một cơn đau đâm thẳng vào trong trái tim thiếu niên, khiến hắn gần như sụp đổ. Một số thi thể là những người hắn rất thân quen.

Nhà cửa bốn phía bị hủy phân nửa. Phía trước lại còn có một cỗ kiệu hoa đẹp đẽ là chưa bị đốt cháy, để ở nơi này cùng với cảnh tượng hoang tàn bốn xung quanh, màu sắc tươi sáng của nó lại khiến người ta nhìn mà giật mình. Thiếu niên cắn môi dưới, run rẩy, mang theo nỗi sợ hãi không thể hình dung tới ngôi nhà đã bị thiêu hủy bên cạnh kiệu hoa. Thi thể ở nơi đó chính là Hồ Tử... bên cạnh Hồ Tử còn có một thi thể phụ nữ trần truồng. Đó là Hồng Hồng tỷ... cảnh tượng này khiến thiếu niên gần như sụp đổ. Hắn lao thẳng vào trong góc phòng. Ở đó hắn thấy được muội muội của hắn. Trong căn phòng bị thiêu hủy còn có một cây xà chưa cháy. Ở đó có một dải lụa trắng. Một thi thể thiếu nữ đang lơ lửng ở đó. Thiếu như này quần áo xộc xệch, đôi mắt mờ mịt mở to nhìn về phía xa,

dường như đang đợi thân nhân vậy... thiếu niên khi nhìn thấy thiếu nữ kia liền phun một ngụm máu tươi.

- Muội muội!!!

Tiếng kêu của hắn thê lương tới cùng cực, vang lên trong bóng đêm, tại thôn trang tịch mịch này rung động cả trời cao, thật lâu sau không tiêu tan...

- Đừng có khóc, Tiểu Lan ngoan. Ca ca không ngũ nữa. Ca ca đưa muội đi hái hoa lan tím kia. Được rồi, đừng khóc nữa.

- Tiểu Lan, muội hỏi ta cha mẹ đi đâu rồi... ca ca không phải đã nói với muội rồi sao. Cha mẹ đã đi tới một nơi rất xa... bọn họ ở đó nhìn chúng ta, nhìn Lan Lan lớn lên, nhìn Lan Lan lập gia đình... đừng khóc...

- Ấy... nếu muội không thích Hổ Tử thì cũng cứ từ từ đi. Ca ca không phải giống muội nói, thích tỷ tỷ của hắn đâu...

- Ước mơ của ca ca là trở thành tiên nhân! Tiểu lan muội phải ở đây chờ ta, chờ ca ca sau khi trở về sẽ để muội và Hổ Tử trường sinh!

- Đợi tới đám cưới của muội, ca ca sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ cưới, nhất định phải để Tiểu Lan cưới người ta thật vẻ vang.

Đôi mắt thiếu niên chảy xuống hai hàng huyết lệ, nhìn muội muội, ánh mắt trống rỗng.

Mấy ngày sau, thiếu niên mai táng những thi thể trong thôn trang, đem thi thể của muội muội mình chôn trên núi. Vị trí của nơi đó rất cao, bốn phía đều có hoa lan tím, hương lan lan tỏa. Nơi đó có thể nhìn ra rất xa. Muội muội không phải bị lăng nhục mà chết mà là tự vẫn... dải lụa màu trắng kia thiếu niên giữ lại trong ngực. Ở đó hắn có thể cảm nhận được hồn phách muội muội dường như vẫn luôn ở trong dải lụa này.

Rời khỏi sơn thôn, thiếu niên lấy dải lụa trắng ra, bên tai dường như vẫn nghe thấy tiếng cười như chuông bạc và lời nói:

- Ca ca... ca ca, huynh mau tỉnh lại... huynh nhìn xem, nơi đó có một nhành lan tím... ca ca, cha mẹ đi đâu rồi... Lan Lan nhớ cha mẹ.... Ca ca...

Thiếu niên cắn nát đôi môi, máu tươi chảy ra khóe miệng rơi trên dải lụa trắng, hóa thành vết máu như hoa mai...

- Đám mã phỉ kia...

Ánh mắt thiếu niên tràn ngập cừu hận và sát khí, xoay người đi về phía xa.

- Ca ca, muội chờ huynh quay về...

Năm tháng trôi qua như bạch câu qua khe cửa, thoáng cái đã vài chục năm... thiếu niên kia thiên tư nằm ngoài dự liệu của bản thân hắn, tuy không phải là tuyệt đỉnh nhưng cũng rất kinh nguuoiwf. Hắn xin vào Phá Thiên tông, lại dựa vào sự kiên nghị phi thường mà trở thành nhân tài kiệt xuất trong hàng đệ tử. Đám mã phỉ gồm hơn một ngàn bốn trăm tên trong một đêm mưa gió đều tử vong, gà chó không tha... ngay cả ngựa cũng bị giết sạch. Nhất là bảy tám kẻ trước khi chết còn bị hành hạ thê lương, tuyệt đối người thường không thể tưởng tượng nổi, rên rỉ hơn nửa tháng mới được chết.

Hồn phách của bọn chúng đều bị rút ra, phải nỗi khổ luyện hồn, không được vào luân hồi, chẳng qua nỗi đau của Tư Mặc Tử vẫn như kim châm, không ngừng xuyên thấu trong lòng hắn.

- Thủ phạm năm đó vũ nhục muội muội nhiều năm trước đã qua đời vì bệnh.

Dưới thuật sưu hồn, Tư Mặc Tử biết đối phương trước khi chết cũng không phải chịu nhiều đau khổ. Hắn không cam lòng trở lại sơn môn. Lại một trăm năm trôi qua... Tu vi của Tư Mặc Tử đạt tới Nguyên Anh, trở thành một trong những người mạnh nhất hàng tiểu bối, lập tức được Phá Thiên tông tông chủ nhìn trúng, thu làm đệ tử.

Mùa đông một năm nọ, Tư Mã Mặc lại một lần nữa hạ sơn, bằng vào thuật thần thông tính ra thủ phạm kia sau khi luân hồi chuyển thế ở đâu, tiến hành một lần giết chóc. Dạng cừu hận gì có thể khiến cho một người ngay cả kẻ thù đã đầu thai chuyển thế vẫn phải giết chết... Vương Lâm ở trong ký ức của Tư Mặc Tử thấy được tất cả. Hắn trở nên trầm mặc.

Hắn cũng thấy được vài ngàn năm sau, Tư Mặc Tử trong Thất Thải Giới thấy đồng môn tử vong, thân thể sau khi bị đóng Thất Thải Đinh thì chưởng tôn giáng xuống mang đi...

- Tư Mã Mặc ta mặc dù bị đuổi khỏi Phá Thiên tông nhưng ta là người giới nội, cho dù có chết cũng không trở thành chó săn cho giới ngoại! Sao có thể vì chuyện sinh tử mà lại bị ngươi dụ dỗ. Người muốn giết thì giết đi!

- Lão phu chẳng những có thể cho ngươi không chết... mà còn có thể khiến muội muội ngươi ngưng hóa thành hình... ta không có cách gì khiến nàng có thể sống lại nhưng lại có thể khiến nàng theo cạnh ngươi tới vĩnh hằng... nếu ngươi có thể tăng tiến tu vi, có lẽ có thể khiến nàng sống lại... còn nếu giờ ngươi chết đi, tất cả đều tan biến...

Một tiếng nói tang thương truyền khắp thiên địa, chấn động tâm thần Tư Mã Mặc.

Tâm thần Tư Mã Mặc bị lay chuyển:

- Đi cùng lão phu... từ nay ngươi không còn là tu sĩ Tư Mã Mặc của giới nội nữa, mà là người của chưởng tôn ta, ban cho tên là Tư Mặc Tử!

Trong Thiên Hoàng Lô, ánh mắt Tư Mặc Tử mơ hồ, nước mắt chảy xuống... ánh lửa nho đom đóm trên mi tâm của hắn, dần dần khuếch tán ra, chiếm cả thiên linh.

Ngoài Thiên Hoàng Lô, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh lò. Dưới ánh mắt của mấy vạn tu sĩ phía xa xa, hắn mở bừng đôi mắt, ánh mắt lộ vẻ mê man... Một lúc sau, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, đứng lên bước một bước về nơi xa, tay phải vung lên. Thiên Hoàng Lô ầm ầm chấn động, tiêu tan trong thiên địa.

Thân ảnh Tư Mặc Tử hiện ra.

Đạo thuật này Vương Lâm cũng không cố ý để lại trong trí nhớ của Tư Mặc Tử thứ gì, nhưng lại lưu lại một số suy nghĩ... hắn bỏ qua việc luyện hóa.

Nếu tiếp tục luyện hóa có lẽ sẽ không thành công. Tư Mặc Tử còn có nhiều thủ đoạn công kích và pháp bảo chưa thi triển. Trận chiến này nếu tiếp tục cũng không còn ý nghĩa nữa.

Tư Mặc Tử đứng giữa không trung, trầm mặc hồi lâu, tay phải vung lên. Hư ảnh của thiếu nữ kia biến mất trong tay áo hắn.

Cảnh tượng vừa rồi dựa vào tu vi của Tư Mặc Tử cũng mơ hồ hiểu được. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ phức tạp vô cùng.

- Xin nói cho ta biết... lời nói của muội ấy vừa rồi... là do ngươi thi triển pháp thuật hay...

- Ta cũng không biết.

Vương Lâm than nhẹ.

- Nếu như ngày đó ta là Tư Mã Mặc, muội muội kia là uyển Nhi thì ta... sẽ lựa chọn ra sao...

Vương Lâm không dám nghĩ tới đáp án... hoặc là hắn từ Tư Mặc Tử đã có đáp án rồi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1322: Chia tay

Tư Mặc Tử rời đi...

Vân Lạc đại ti cùng đi với hắn, dưới ánh mắt Vương Lâm, rời khỏi Đại đế tinh, dần dần đi xa không nhìn thấy thân ảnh.

Kết quả của trận chiến này vượt ra ngoài sự dự liệu của tất cả tu sĩ nơi đây. Ngay cả Lão Chu Tước cũng thật không ngờ, nhưng với tu vi hùng mạnh cũng mơ hồ nhìn ra một chút gì đó.

Cho dù như vậy, cũng không cản trở uy danh của Vương Lâm quật khởi ở nơi đây! Trong mắt mấy vạn tu sĩ, một trận chiến vừa rồi cũng đủ để cho họ thấy được Vương Lâm là người có thể giao chiến với cao thủ bước thứ ba!

Cuộc tuyển chọn trưởng lão của Lạc Sinh Hội bị gián đoạn cho tới bây giờ cũng lại bắt đầu tiếp tục, nhưng tất cả những chuyện này, bất kể chuyện gì cũng đã không còn liên quan đến Vương Lâm.

Trong vùng đất Điên Lạc, Lưu Kim Bưu cùng với Hứa Lập Quốc đang ở trên một tinh cầu hoang dã, trong khoảng thời gian này đã bị người của Hỏa Tước tộc lùng sục gắt gao một lượt.

Đối với Hỏa Tước tộc mà nói, cuộc thí luyện trên Đại đế tinh là một cơ hội tuyệt diệu cho bọn họ.

Trong lúc truy tìm gắt gao, người của Hỏa Tước tộc đã tìm thấy Lưu Kim Bưu cùng với linh hồn thủ hộ Hứa Lập Quốc đang ẩn náu ở chỗ sâu nhất trên tinh cầu hoang dã.

Sau một hồi ác chiến, Lưu Kim Bưu bị bắt, bị bí mật đưa ra khỏi vùng đất Điên Lạc, gặp lão tổ của Hỏa Tước tộc ở bên ngoài.

Lưu Kim Bưu dọc đường thần sắc âm trầm, một lời không nói, nhưng tren người hắn cũng có một khí thế của nhất đại tông sư, một khí thế vô hình của một người nắm giữ quyền lực rất lâu, một lời nói ra có thể tiêu diệt vạn người.

Trong Thái Cổ Tinh Thần bên ngoài vùng đất Điên Lạc, sau khi Lưu Kim Bưu bị người của Hỏa Tước tộc đưa ra, lão tổ của Hỏa Tước tộc thủy chung vẫn cẩn thận không dám lại gần nửa bước kia trong mắt lập tức lóe lên vẻ vui mừng như điên.

Thân thể hắn bước về phía trước một bước, không để ý tới người của Hỏa tước tộc đang bái kiến, tay phải giơ lên hóa thành một ngọn lửa, trực tiếp vỗ về phía Lưu Kim Bưu!

Lưu Kim Bưu thần sắc không hề có một chút hoảng loạn, lộ ra vẻ tang thương vô tận, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão tổ của Hỏa tước tộc đang tới gần!

Ánh mắt bình tĩnh của hắn rơi vào trong mắt lão tổ của Hỏa Tước tộc cũng khiến cho lão tổ này tâm thần chấn động.

- Chắc chắn không thể sai được. Loại khí thế áp đảo này chỉ có người quanh năm chiến giữ địa vị cao mới có được. Người này nếu thực sự là Chu tước thì phải như vậy!

Trong tiếng hừ lạnh, tay phải của lão tổ này ầm ầm đánh lên người Lưu Kim Bưu. Sức mạnh của ngọn lửa bất chợt chảy vào bên trong cơ thể của Lưu Kim Bưu, ngay khi quét ngang liền ngưng tụ lại trên mi tâm.

- Hỏa Tước tiểu tộc, lợi dụng lúc lão phu bế quan chữa thương chưa lành đánh lén, ngươi cũng giống như tổ tiên của ngươi, cũng chỉ làm ra một trò đùa mà thôi!

Lưu Kim Bưu cười nhạt nói.

Lão tổ của Hỏa Tước tộc này ánh mắt lóe lên, sự nghi hoặc trong lòng lập tức tiêu tan. Lúc trước hắn quan sát đã phát hiện ra sức mạnh của ngọn lửa trong cơ thể đối phương không nhiều lắm, lúc này nghe nói vậy sao còn có thể nghi ngờ, tay phải vung lên. Lập tức cánh tay phải của Lưu Kim Bưu ầm ầm chấn động, một vết thương đột nhiên xuất hiện, từ bên trong chảy ra rất nhiều máu tươi.

Máu tươi này lập tức bị lão tổ Hỏa Tước tộc cuốn đi, hóa thành một huyết cầu nắm trong tay. Sắc mặt hắn lộ vẻ vui mừng càng đậm, do dự một chút, rồi nuốt vào trong miệng.

Tiên huyết chảy vào trong bụng, lập tức hóa thành một sức mạnh của lửa cực kỳ cường đại, ở trong cơ thể của lão tổ Hỏa Tước tộc bạo phát ra, sau đó ở phía sau lão tổ này xuất hiện một màn hư ảo.

Chỉ thấy bên trong màn hư ảo này, một con chim lửa toàn thân tỏa ra ngọn lửa, giương đôi cánh kêu dài. Ở phía trước người nó còn có một con Chu tước hơi nhỏ, Chu Tước này hình dạng không rõ, dường như bị trọng lương chưa lành, thần thái hơi uể oải, lúc này vật lộn cùng với con chim lửa, nhanh chóng bị con chim lửa này há miệng ra nuốt lấy.

Sau khi nuốt lấy, ngọn lửa toàn thân con hỏa điểu này đột nhiên trở nên nồng đậm, mơ hồ có chút biến hóa, càng ngày càng giống Chu Tước.

- Tốt! Quả nhiên là Chu Tước!!

Lão tổ Hỏa Tước tộc kia trong mắt lộ ra vẻ vui mừng như điên, trong tiếng cười dài giơ tay phải lên, trực tiếp đánh lên đỉnh đầu của lưu Kim Bưu.

Lão tổ của Hỏa Tước tộc này tu vi thông thiên, có thể luyện tới được trình độ như vậy dĩ nhiên tâm trí cực cao, lại càng thêm vô cùng đa nghi, sau vài lần cẩn thận kiểm tra, cho dù đã có xác định, nhưng vẫn thi triển Sưu Hồn Thuật.

Theo hắn, tất cả mọi thứ trong trời đất đều là giả tạo, chỉ có Sưu Hồn Thuật này mới là chân thực nhất. Tay phải hắn đặt lên thiên linh của Lưu Kim Bưu, ngọn lửa ầm ầm bốc lên, trong nháy mắt triển khai Sưu Hồn Thuật.

Một loạt ký ức hiện lên trong tâm thần hắn, một lát sau thần sắc của lão tổ Hỏa Tước tộc này lộ ra vẻ thỏa mãn. Mặc dù vẫn còn có chút nghi ngờ, nhưng người ở trước mắt chắc chắn là Chu Tước đời thứ sáu rồi.

Vung tay áo, lão tổ của Hỏa Tước tộc này cuốn lấy Lưu Kim Bưu, lướt qua tộc nhân của Hỏa Tước tộc, nhoáng lên trong hư không biến mất không thấy, sử dụng thuật đại thần thông, nhanh chóng bay về tổng bộ của Hỏa tước tộc.

Cùng lúc lão tổ của Hỏa Tước tộc rời khỏi, trên Đại đế tinh, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi cạnh Lão Chu Tước bên hồ nước, hai mắt mở ra, lộ ra một tia tinh quang.

- Đạo thuật của Lưu Kim Bưu này quả nhiên cao minh, ngay cả lão tổ của Hỏa Tước tộc cũng bị lừa, không phát hiện ra được sơ hở nào... lúc này cần phải chuẩn bị một lượt, chỉ chờ Lưu Kim Bưu bị đưa vào thánh địa của Hỏa Tước Tộc!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay bấm quyết, biến hóa ra một ấn ký tràn ngập xung quanh thân thể hắn.

Cấm chế càng ngày càng nhiều, hồi lâu sau, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm hình thành một trận pháp. Trận pháp này chính là một Truyền Tống trận, một khi mở ra, có thể lấy phương thức đặc biệt, khiến cho Vương Lâm đi xuyên qua.

- Lão tổ, trong vùng đất Điên Lạc vãn bối còn có một thuộc hạ, người này tên là Chung Đại Hồng, mong lão tổ chiếu cố.

Ngay khi hoàng hôn buông xuống, Vương Lâm mở hai mắt, bình tĩnh mở miệng.

Ở phía trước hắn, Lão Chu Tước kia ngồi ở bên hồ, trong tay cầm cần câu, ở bên cạnh đặt một bầu rượu, nghe thấy vậy quay đầu lại nhìn Vương Lâm, trong mắt lộ ra vẻ hiền hậu.

- Đã chuẩn bị tốt chưa?

Vương Lâm gật đầu.

- Còn có vài thứ pháp bảo cần phải tế luyện một chút, cần phải mở ra phong ấn.

Lão Chu Tước buông cần câu, cầm lấy bầu rượu bên cạnh uống một ngụm, trầm giọng nói:

- Phương thức điều khiển viêm long lão phu đã truyền cho ngươi rồi, lúc này ngươi muốn rời, lần đi này nguy cơ trùng điệp, không biết có ngày gặp lại không... ngươi có yêu cầu gì có thể nói ra.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn Lão Chu Tước. Hắn cùng với đối phương quen biết chỉ có vài ngày, nhưng sự giúp đỡ cùng với sự che chở của Lão Chu Tước cũng khiến cho Vương Lâm rất cảm kích. Lúc này sắp sửa chia tay, trong lòng cũng có chút thương cảm.

Lão Chu Tước nhìn bộ dạng trầm mặc của Vương Lâm, vẻ hiền hậu trong mắt càng đậm, cười nói:

- Sau này nếu có cơ hội, tổ tôn hai người chúng ta sẽ còn gặp lại, không nên giống như là trẻ con như vậy. Lần sau gặp ngươi, lão phu muốn ngươi có thể khiến cho ta phải khiếp sợ một chút.

Vương Lâm nhìn Lão Chu Tước, hít sâu, gật đầu trầm giọng nói:

- Lão tổ, vãn bối muốn phương pháp tu luyện Cổ Hồn Cấm trên đấu trường kia!

- Ngươi muốn Cổ Hồn Cấm sao?

Lão Chu Tước hơi trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng nói:

Cổ Hồn Cấm này là do lão tổ đời đầu tiên năm đó để lại, lão phu cũng không có phương pháp tu luyện... Mà thôi, ta đem cấm chế này đưa cho ngươi phòng thân, ngươi có thời gian hãy tự mình nghiên cứu một chút, có thể với ngộ tính của ngươi không chừng sẽ có thu hoạch.

Lão Chu Tước nói xong, tay phải giơ lên hướng về bầu trời tung một trảo. Ở phía xa xa, mặt đất nổ vang, chỉ thấy bầu trời đột nhiên biến sắc, phong vân chuyển động, toàn bộ bầu trời có u quang lóe lên.

Dần dần, một con rùa xuất hiện giữa không trung. Con rùa này ánh mắt lạnh lùng, cúi đầu nhìn lão Chu Tước.

Lão Chu Tước tay phải bấm quyết, hương về phía nó điểm một chỉ, con rùa lớn kia lần thứ hai lóe lên u quang vạn trượng, thân thể nó đột nhiên thu nhỏ lại. U quang càng lúc càng chói mắt, trong thời gian ngắn, con rùa lớn kia chỉ còn là một cái mai rùa to bằng bàn tay.

U quang như ánh trăng bao phủ trời đất.

Lão Chu Tước đem cái mai rùa ném về phía Vương Lâm.

Vương Lâm đón lấy, sau khi nhìn thoáng qua liền thu hồi lại, hướng về phía Lão Chu tước ôm quyền đang muốn mở miệng, lập tức bị Lão Chu tước cắt ngang.

- Được nói lời cảm tạ, đã là bề trên ban cho vãn bối, cần gì vãn bối phải nói lời cảm tạ. Nếu ngươi thật sự cảm kích, hãy đem tới cho lão phu một người...

Lão Chu Tước thần sắc có chút nghiêm túc, vội ho một tiếng, nói.

- Lão tổ cứ nói, chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ đi làm!

Lời nói của Vương Lâm không lớn, nhưng chắc như đinh đóng cột.

Lão Chu Tước sắc mặt đỏ lên, buông cần câu xoa hai tay, thấp giọng nói:

- Ngươi thức tỉnh Chu Tước bốn lần, có thể đưa ấn ký Chu Tước cho tộc nhân. Lão phu muốn ngươi tuyển chọn Chu Tước đời thứ bảy... việc này...

Vương Lâm nhìn Lão Chu Tước, bình tĩnh chờ đối phương nói xong.

- Việc này... phải tuyển chọn người tốt... không được tuyển chọn bừa bãi. Ngươi hiểu chưa?

Lão Chu Tước trừng mắt nhìn.

Vương Lâm nhướng mày, cũng không hiểu rõ lắm, sau khi trầm ngâm một chút, gật đầu nói:

- Lão tổ yên tâm, về việc tuyển chọn Chu Tước đời thứ bảy, vãn bối sẽ cực kỳ cẩn thận, quyết không để việc của Chu Tước đời thứ ba tái hiện!

- Lão phu không phải là có ý này...

Lão Chu Tước lại xoa hai bàn tay, cắn răng nói:

- Ý của lão phu là ngươi tuyển chọn Chu Tước đời thứ bảy, không thể là hạng người phong lưu. Ôi, sao ngươi còn chưa hiểu, chẳng phải ngộ tính của ngươi cao lắm sao?

Vương Lâm hơi sửng sốt, thần sắc lộ ra vẻ nghi hoặc, gật đầu nói:

- Được, vãn bối quyết sẽ không tuyển chọn hàng người phong lưu làm Chu Tước đời thứ bảy. Dù sao nếu quá tham lam nữ sắc, đối với tu đạo không có lợi.

Lão Chu Tước trừng mắt, thấp giọng quát khẽ:

- Không phải là không quá tham lam nữ sắc, mà là không được ham muốn một chút nào, không được chạm vào. Ôi, ngộ tính của ngươi đi đâu hết rồi? Phải để lão phu nói rõ, ôi, cái lão phu muốn chính là định lực hơn người... Ôi, tốt nhất là ngươi tuyển chọn Chu Tước đời thứ bảy từ đám trẻ con, khi lớn lên nguyên thần chi dương sẽ bị phá, không tu luyện được công pháp của lão phu! Cứ như vậy đi, ngươi trong đám trẻ con tuyển chọn một người, sau đó lần sau gặp mặt đưa tới cho lão phu!

Phải nhớ kỹ, nhất định nguyên thần chi dương không bị phá! Đây không phải là ta nói ngươi, ngươi nhìn xem ngươi, tuổi còn trẻ, mà không có định lực bằng lão phu. Phải biết rằng lão phu vô số vạn năm qua, nguyên thần chi dương chưa hề có một chút nào tiêu tan. Không hiểu nổi đám tiểu bối các ngươi, song tu thuật thì có cái gì tốt. Lão phu chưa bao giờ cùng người ta song tu, ngày nào cũng tràn đầy tinh lực, chưa nói đến sức sống.

Vương Lâm đứng ở đó kinh ngạc nhìn Lão Chu tước, nửa ngày không nói nên lời, cười khổ gật đầu.

Lão Chu Tước nói ra những lời này, đem toàn bộ mong muốn đặt lên vai Vương Lâm. Sau khi thấy Vương Lâm gật đầu, Lão Chu Tước vội ho

một tiếng, nói:

- Thần thông của lão phu chỉ có người nào bảo tồn hoàn hảo nguyên dương mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, cũng không có nguyên nhân gì khác. Lão phu cũng không để cho ngươi giúp không ta đâu, ta sẽ truyền cho ngươi một thức thần thông!

Thần thông này là một trong ba thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc ta, được Viễn Cổ tiên tôn truyền lại, mặc dù nguyên dương của ngươi bị phá, những cũng có thể tu luyện được một chút. Thuật này uy lực rất lớn, sẽ thiêu đốt tuổi thọ, không thể tùy tiện sử dụng, là một thuật bảo mệnh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1323: Quyết tâm

- Hãy nhớ, không phải vạn bất đắc dĩ, không được thi triển thuật này!

Thần sắc Lão Chu Tước cực kỳ nghiêm túc, vừa nói xong, hắn hít sâu, tay phải ở phía trước đánh ra một ấn quyết có chút cổ quái.

Theo ấn quyết xuất hiện, trên mi tâm của Lão Chu Tước bỗng nhiên tràn ngập hư hỏa, dung nhập vào bên trong ấn quyết, khiến cho ấn ký kia trong thời gian ngắn lóe lên ánh lửa, dung hợp với nhau, bất ngờ hình thành một bộ xương lửa dài như một cây gậy.

Nói là xương, nhưng cũng không chính xác. Bộ xương này như cây gậy, thẳng tắp không gãy khúc.

Ngay khi hỏa cốt này xuất hiện, Lão Chu Tước ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, hai tay lại một lần nữa bấm quyết, vung lên. Lại một ấn quyết hư ảo nữa hiện ra, hóa thành một sợi dây nhỏ. Sợi dây này không vờn quanh hỏa cốt, mà nối thẳng vào đỉnh của hỏa cốt, hướng ra phía ngoài kéo dài ra.

Từ xa nhìn lại, vật do thần thông của Lão Chu Tước biến thành này có chút cổ quái, nếu ở trên mặt có quấn một chút giấy dầu thì sẽ rất giống với cây dù mà phàm nhân sử dụng trong những ngày mưa.

Vương Lâm nhìn không chớp mắt, hắn chứng kiến Lão Chu Tước đánh ra hai ấn quyết khác nhau. Ấn quyết thứ nhất tổng cộng có chín trăm chín mươi chín ấn ký trong nháy mắt hợp thành, ấn quyết thứ hai còn vượt xa ấn quyết thứ nhất, trong nháy mắt có chín ngày chín trăm chín mươi chín ấn ký được đánh ra. Trong trời đất không có một tia nguyên lực dao động, phong vân cũng không hề chuyển động, bốn phía hoàn toàn bình yên vô sự. Ngay cả những gợn sóng trên mặt hồ cũng vẫn như bình thường, không có một chút rung động.

Dường như hết thảy đều không có bất cứ một biến hóa nào.

Đánh xong hai ấn quyết, thần sắc Lão Chu Tước còn ngưng trọng hơn. Hắn hít sâu, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị, vung mạnh hai tay lên, lập tức hai tay đồng thời bấm quyết. Chỉ thấy hào quang trong phút chốc lóe lên vạn trượng, trực tiếp xuyên thấu hồ nước bốn phía, hướng về tám phương lan tràn ra vô tận.

Tốc độ Lão Chu Tước bấm quyết càng lúc càng nhanh, không hề dừng lại chút nào. Lại có một ấn ký từ trong tay hắn biến ảo hiện ra, trăm cái, ngàn cái, vạn cái, mười vạn cái... Tốc độ hai tay của Lão Chu Tước rất nhanh, mắt thường không thể nhìn rõ, ngay cả thần thức dò xét cũng sẽ bị một sức mạnh kỳ dị ngăn cản ở bên ngoài.

Lão Chu Tước ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng, ấn quyết trong tay đã lên tới hơn trăm vạn. Trăm vạn ấn ký kia đồng thời xuất hiện, cuốn động trời đất, hóa thành một cơn lốc. Cơn lốc này ầm ầm lao đi, ngay khi tới gần hỏa cốt, cơn lốc liền cùng với hỏa cốt dung hợp, đem nó cuốn vào bên trong cơn lốc, lao thẳng lên trời. Vương Lâm hít sâu, ngẩng mạnh đầu nhìn lên, đồng tử trong hai mắt co rụt lại.

Chỉ thấy trên trời, cơn lốc kia cuốn động, giống như là một cái ô lớn vẫn chưa mở ra! Từng ngọn lửa như ngọn đèn hư ảo vờn quanh bên ngoài, hình thành vô số hỏa long rít gào, cả bầu trời liếc mắt nhìn giống như bị hỏa long chiếm cứ. Những con hỏa long này tràn ngập ở bên ngoài cơn lốc, rống giận không ngừng. Cảnh tượng này, ở tất cả mọi nơi trên Đại đế tinh đều có thể chứng kiến rõ ràng.

- Phần Giới Cổ Tán!

Lão Chu Tước gầm nhẹ lên một tiếng, trời đất ầm ầm chấn động. Cơn lốc kia lập tức ngừng xoay tròn, lẳng lặng trôi giữa không trung, không hề nhúc nhích, một luồng uy áp không thể tả nổi chậm rãi từ trên trời giáng xuống. Trên mặt đất, thực vật bị uốn cong, bên trong hồ nước, những con cá nhanh chóng bơi qua bơi lại, hồ nước kia giống như là sôi trào, tuôn ra từng đám bọt khí.

Mặt đất còn có những cái khe đột nhiên xuất hiện chi chít, dường như bị nứt ra.

Toàn bộ tu sĩ chứng kiến cảnh tượng này, máu trong cơ thể đột nhiên có dấu hiệu bị thiêu đốt cạn khô.

Bên trong tinh không tràn ngập vô số gợn sóng, dường như không thể chịu nổi cơn lốc yên lặng này. Những gợn sóng kia không ngừng lan tràn, trong nháy mắt đã tràn ngập một nửa vùng đất Điên Lạc. Tất cả những tinh cầu bị bao phủ đều giống như gặp hạn hán hàng vạn năm, xuất hiện những dấu hiệu như sắp sửa bị hủy diệt.

Hơi thở của Lão Chu Tước có chút dồn dập, hiển nhiên thi triển một thức thần thông này đối với hắn cũng là một gánh nặng rất lớn.

- Lần thứ nhất là chín trăm chín mươi chín ấn quyết, lần thứ hai là chín ngàn chín trăm chín mươi chín, cho tới lần thứ ba và lần thứ tư đều là chín mươi chín vạn. Số lượng lớn cực điểm này trong mấy nhịp thở phải

đánh ra toàn bộ, trong mỗi ấn ký đều ẩn chứa sức mạnh của bản thân nguyên thần, còn có sức mạnh của tu vi toàn thân, lại phối hợp với khẩu quyết đặc biệt, có thể kết hợp xuất ra thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc ta, Phần Giới Cổ Tán!

Chỉ cần có một ấn quyết sai lầm, cũng sẽ gây ra lực phản phệ khó có thể tưởng tượng được. Ngay cả lão phu có tu vi Huyền Không trung kỳ, dưới lực phản phệ này cũng bị trọng thương, nếu đổi lại không phải là người hỏa tu, rất có khả năng sẽ bị tiêu tan!

Thuật này được truyền từ Viễn Cổ Tiên Tôn, lão phu từng nghe lão tổ nói, năm đó ở quê hương của lão tổ, Tiên Tôn đã từng dùng thuật này, trực tiếp hủy diệt một vạn người của một giới, cho nên mới gọi là Phần Giới thuật.

Thuật này ở trong tay Viễn Cổ tiên tôn là một thần thông cực kỳ cường đại, lão phu biết thuật này không chỉ ở trong phạm vi của đạo thuật, nhưng nghe lão tổ đời thứ nhất nói, Phần Giới Cổ Tán mở ra chín lần, hủy diệt liên tục!

Năm đó Viễn Cổ tiên tôn hủy diệt một giới, mở ra tám lần! Lần thứ chín, ngay cả Tiên tôn cũng không dám mở ra! Lão tổ đời thứ nhất tu vi thông thiên, đã đạt tới Không Kiếp sơ kỳ, cũng chỉ có thể mở ra năm lần. Còn về phần lão phu, nhờ nguyên dương qua vô số vạn năm chưa bao giờ bị phá, lấy nguyên dương dẫn dắt, với tu vi Huyền Không trung kỳ cũng có thể mở ô hai lần!

Thuật này vốn không nên truyền cho ngươi, vì thuật này quá mức nguy hiểm, chỉ cần có chút không cẩn thận sẽ gặp phải đại họa. Lão tổ đời thứ nhất đã từng nói, thuật này không hoàn chỉnh, là do Viễn Cổ tiên tôn năm đó đã học trộm mà thành, nhưng ngộ tính của ngươi kinh người, cũng có thể tự mình định đoạt!

Lão Chu Tước vội vàng nói ra, Vương Lâm nhìn chằm chằm cơn lốc như cái ô chưa mở trên bầu trời, tâm thần bị lời nói của Lão Chu Tước làm cho chấn động. Hắn vốn tưởng rằng thuật của Lão Chu Tước truyền lại nhiều nhất cũng chỉ là đạo thuật mà thôi, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới lại là loại thần thông uy lực không thể nào tưởng tượng được này.

- Mở ô tám lần, hủy diệt vạn người của một giới... Đây... đây là loại thần thông gì!!

Hơi thở của Lão Chu Tước càng dồn dập hơn, tay phải vung lênn, cơn lốc yên tĩnh trên bầu trời ầm àm chấn động, lập tức mơ hồ có dấu hiệu tiêu tan.

Thuật này chỉ có thể truyền cho ngươi tới đây, không thể tùy ý mở ra. Một khi mở ra, sẽ khiến cho nơi này bị thương tổn rất lớn!

Lão Chu Tước cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi Huyền Không trung kỳ, hóa thành một đám sương máu thiêu đốt ngợp trời, cuốn về phía cơn lốc, sau khi cùng với cơn lốc dung hợp, khiến cho cơn lốc kia dần dần tan đi.

Nửa nén hương sau, cơn lốc này cuối cùng biến mất giữa trời đất, toàn bộ Đại đế tinh chậm rãi khôi phục lại như thường, những gợn sóng trong tinh không cũng chậm rãi hồi phục.

Cảnh tượng này không kéo dài, nhưng cũng làm cho Vương Lâm da đầu tê dại, trong mắt lại lóe lên ánh sáng. sự hùng mạnh của thuật này mặc dù chưa triển khai, nhưng Vương Lâm cũng có chút cảm nhận được, trái tim đập nhanh, kêu lên thình thịch.

Cho đến khi trời đất hoàn toàn bình thường, Lão Chu Tước kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt dần dần trở nên bình thường, tay phải vung lên hư không, lập tức có một ngọc giản xuất hiện, bay thẳng tới Vương Lâm.

- Trong ngọc giản này chính là toàn bộ ấn quyết, còn có thuật mở ô, ngươi hãy nhanh chóng nhớ lấy, sau khi nhớ kỹ càng thì hủy ngọc giản này đi!

Lão Chu TƯớc nói xong, khoanh chân ngồi ở một bên, nhắm mắt bắt đầu thổ nạp.

Vương Lâm đón lấy ngọc giản, nhìn chằm chằm vật trong tay, trong mắt hiện lên cảnh tượng vừa rồi Lão Chu Tước thi triển thuật này. Vương Lâm động lòng, cả đời này hắn rất ít khi vì bảo vật hay pháp thuật mà động lòng, nhưng trống ngực bất thường này cũng là tâm động dữ dội.

Hắn cả đời tu luyện cấm chế, là một cấm chế đại sư, đối với người khác mà nói, trong chín nhịp thở thi triển gần hai trăm vạn ấn quyết cũng là một sự việc cực kỳ khó khăn.

Trên thực tế quả thực là như vậy, chín nhịp thở quá ngắn ngủi, khi Vương Lâm đạt tới Kết Đan, muốn thi triển cấm chế, cần phải đánh ra ấn quyết với tốc độ rất nhanh. Có một vài cấm chế nếu muốn bố trí hoặc phá giải, cơ hội chỉ có trong tích tắc, trong thời gian ngắn ngủi đó, phải đánh ra một lượng lớn ấn quyết cấm chế mới có khả năng làm được.

Cho nên cửa ải thứ nhất này đối với Vương Lâm mặc dù khó khăn, nhưng cũng chưa đến mức tuyệt đối! Điều thật sự khiến cho Vương Lâm rung động, chín là nội dung trong lời nói của Lão Chu Tước.

- Phần Giới Cổ Tán này là do Viễn Cổ tiên tôn, cũng chính là Viễn Cổ Tiên hoàng năm đó học trộm mà thành, thuật này không hoàn chỉnh...

Vương Lâm hít sâu, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Những lời này từng chữ đều tồn tại vô số bí ẩn, một khi là sự thật, thì hàm ý mà nó biểu đạt thực sự khiến cho người ta quá mức khiếp sợ.

- Thuật này... rốt cuộc là do ai sáng tạo ra... Viễn Cổ tiên hoàng đã học trộm được từ đâu... Nếu đúng là như vậy, chỉ một thần thông được học trộm không hoàn chỉnh đã đủ để diệt thế, thì thuật hoàn chỉnh...

Vương Lâm trong lúc trầm mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, có cảm giác giống như năm đó vẫn còn là phàm nhân, nhìn bầu trời cảm thấy mình cực kỳ nhỏ bé.

- Tu vi lúc này đã đạt tới đâu... hiện giờ, rốt cuộc đã mạnh đến đâu! Ngoài bầu trời này rốt cuộc là cái gì...

Hồi lâu sau, Vương Lâm thở dài một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ quật khởi.

Biết được càng nhiều lại càng cảm thấy nhỏ bé, nhưng Vương Lâm cũng không vì vậy mà chán chường, ngược lại còn kích phát sự bất cam trong tính cách, giống như câu nói lúc trước hắn nói với Chu Tước đời đầu tiên.

- Ta có thể là Vương Lâm, sao không thể là vạn vật trong trời đất, có người là phàm nhân, có người là tiên, có người kém người khác, có người hơn người khác, trời sinh vạn vật, mọi vật khác nhau, thế gian này vốn tồn tại sự bất công rất lớn, nhưng cũng cực kỳ công bằng. Có người có thể sáng tạo ra loại thần thông này, còn có người có thể tu luyện đến trình độ không thể tưởng tượng được này, Vương Lâm ta cũng có thể làm được như vậy! Thiên tư của ta có thể không đủ, nhưng không thể là gông cùm cản trở bước chân của ta. Hôm nay ta sẽ học Phần Giới thần thông do người khác sáng chế được Tiên Hoàng học trộm để lại, ngày khác... ta sẽ phải khiến cho người kia học thuật của Vương Lâm ta!

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ kiên định. Hắn không hề kêu lên, không hề hò hét, chỉ nói thầm trong lòng, giống như là quyết tâm. Có lẽ chính là hắn đang hạ quyết tâm. Hai mắt nhắm lại, toàn bộ tâm thần Vương Lâm dung nhập vào bên trong ngọc giản, đem vô số ấn quyết trong đó khắc thật sâu vào trong tâm trí, rồi để ngọc giản ghi cách mở ô trong lòng bàn tay, ầm một tiếng vỡ thành từng mảnh tiêu tan, bị gió cuốn đi. Tro bụi hướng về phía chân trời bay đi, giống như đại diện cho quyết Vương Lâm, càng bay càng xa...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1324: Ý tưởng điên cuồng

Lão tổ của Hỏa tước tộc thân là cao thủ bước thứ ba, mặc dù chỉ là Không Niết sơ kỳ, nhưng trong tinh không này, chỉ nhấc chân lên cũng có thể chấn kinh thiên địa. Hắn thi triển độn thuật, lại thêm Súc Địa Thành Thốn, mang theo Lưu Kim Bưu đi thẳng về tổng bộ của Hỏa Tước tộc.

Bên ngoài Hỏa Tước tinh, lão tổ này ở trong tinh không vặn vẹo, một bước phóng tới, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng điên cuồng, nhoáng một cái đi thẳng vào sâu bên trong tu chân tinh bị lửa vờn quanh này.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã tới chỗ hắn bình thường vẫn bế quan.

Ở nơi này, sức nóng của ngọn lửa cực kỳ đáng sợ, có thể khiến cho tu sĩ thân thể bị thiêu cháy mà chết. Nhưng lão tổ Hỏa Tước tộc này lại không hề có bất cứ một thương tổn nào, mang theo Lưu Kim Bưu nhanh chóng tới gần.

Dọc đường thần sắc của Lưu Kim Bưu vẫn âm trầm như trước, lạnh lùng nhìn lão tổ của Hỏa Tước tộc, nhìn không ra một chút tâm tư nào. Giờ phút này hắn đã hoàn toàn quên đi quá khứ của mình, tự lừa gạt chính mình, coi như Lưu mỗ chính là Chu Tước đời thứ sáu, sau khi nắm giữ quyền lực rất lâu, đã bị Hỏa Tước tộc đánh lén bắt giữ. Nhưng mặc dù như vậy, hắn thân là Chu Tước đời thứ sáu, có địa vị cao quý, cho dù là gặp nguy cơ sinh tử cũng sẽ không mở miệng cầu xin tha thứ.

Chỗ bế quan của lão tổ Hỏa Tước tộc có một cánh cửa hư ảo. Cánh cửa này toàn bộ là hư ảo, ẩn giấu bên trong biển lửa, người thường hoàn toàn không có cách nào bước vào. Hơn nữa, cánh cửa này lão tổ tự mình canh gác, cực kỳ cẩn mật.

Mấy ngày nay tuy hắn rời khỏi, nhưng cánh cửa hư ảo bên trong ngọn lửa này cũng ẩn chứa một cấm chế hùng mạnh. Cấm chế này không phải do hắn bố trí, mà là do chủ nhân của nó lưu lại, cấm chế này hùng mạnh tới mức ngay cả tu sĩ bước thứ ba cũng không thể phá vỡ trong thời gian ngắn.

Đi tới cánh cửa này, lão tổ Hỏa Tước tộc cố nén sự kích động trong lòng, phịch một tiếng, quỳ xuống. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt của Lưu Kim Bưu.

Cao thủ bước thứ ba, lão tổ của Hỏa Tước tộc lại quỳ gối!

- Chủ nhân, lão nô đã bắt giữ Chu Tước đời thứ sáu, dâng lên cho chủ nhân, trợ giúp cho chủ nhân hồi phục thương thế!

- Chủ nhân?

Da đầu Lưu Kim Bưu tê rần, mắt hắn lộ ra vẻ rung động. Hắn chằm chằm nhìn bên trong cánh cửa hư ảo, trong lòng dậy sóng!!

- Chủ nhân của cao thủ bước thứ ba... việc này... việc này...

Bên trong cánh cửa không có tiếng động nào, lão tổ của Hỏa Tước tộc quỳ ở đó đợi đã lâu, thần sắc không hề có một chút thiếu kiên nhẫn, thủy chung vẫn rất cung kính. Hắn càng như vậy, Lưu Kim Bưu trong lòng lại càng rung động, thậm chí có dấu hiệu thức tỉnh lại.

hắn đã bị làm cho tỉnh lại!

- Chu Tước đời thứ sáu?

Hồi lâu sau, một thanh âm hư ảo từ bên trong cánh cửa kia truyền ra.

Thân thể của lão tổ Hỏa Tước tộc chấn động, thần sắc càng thêm cung kính, mắt lộ ra vẻ kích động, vội vàng nói:

- Lão nô đã kiểm tra kỹ lưỡng, thi triển Sưu Hồn thuật lên hắn, tuyệt đối không sai! Người này chính là Chu Tước đời thứ sáu!

Người này là lão nô bắt giữ ở vùng đất Điên LẠc!...

Thanh âm của hắn dường như trở nên trầm mặc. Trong khi hắn trở nên trầm mặc, một luồng uy áp vô hình dần dần bao phủ, khiến cho thân thể Lưu Kim Bưu run lên, vẻ cao ngạo trong mắt đã sớm tiêu tan, thay vào đó là một nỗi sợ hãi vô tận.

Hắn đã hoàn toàn thức tỉnh!

- Nguy rồi! Lần này nguy rồi!

Lưu Kim Bưu miệng đắng lưỡi khô, mắt lộ vẻ hoảng sợ, trong lòng điên cuồng gào thét:

- Dùng cao thủ bước thứ ba làm nô bộc, đây... đây rốt cuộc là ai. Vương Lâm đã sắp xếp ta tới đây, nói là có thể cứu ta ra ngoài, nhưng cho dù là hắn, chỉ sợ cũng phải bỏ mạng...

Sau khi yên lặng hồi lâu, thanh âm hư ảo này lại một lần nữa từ bên trong từ từ truyền ra.

- Đưa hắn vào đây!

Thân thể Lưu Kim Bưu lập tức run lên, mở miệng đang định giải thích, nhưng lão tổ Hỏa Tước tộc lập tức nắm lấy thân thể hắn, đi thẳng đến cánh cửa hư ảo kia!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Lưu Kim Bưu không kịp mở miệng giải thích, lập tức cảm thấy thân thể ầm ầm chấn động, bị lão tổ Hỏa Tước tộc túm lấy, ầm ầm xông vào bên trong cánh cửa!

Cấm chế trên cánh cửa này dường như bị áp chế, không hề bộc phát, để mặc cho lão tổ Hỏa Tước tộc tiến vào.

Tiến vào bên trong, hiện lên ở trước mắt Lưu Kim Bưu là một cảnh tượng khiến cho hắn cả đời này không thể quên được.

Đây là một vùng tinh không, không có trời, không có đất, chỉ có một ngọn lửa khổng lồ! Ngọn lửa kia chiếm bảy phần tinh không, trong lúc tràn ngập thiêu đốt truyền ra tiếng nổ rầm rầm.

Trong tinh không bên ngoài ngọn lửa, không có bất cứ tinh ngân nào, chỉ có những sợi tơ giống như những cánh tay kéo dài tràn ngập tinh không. Liếc mắt nhìn giống như là mạng nhện!

ngọn lửa kia ở giữa trung tâm của cái mạng nhện! Những chi nhánh của mạng nhện dường như có những thông đạo hẹp, có vô số những đốm nhúc nhích, theo bốn phương tám hướng bay thẳng đến ngọn lửa ở trung tâm, giống như bị ngọn lửa hấp thụ.

Ngọn lửa có bảy màu! Không có hai màu trắng đen. Ngọn lửa bảy màu này thiêu đốt ngợp trời, mơ hồ có thể thấy ở sâu bên trong có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi!

Thân ảnh này toàn thân giống như mặc khôi giáp, sau lưng còn có một con Chu Tước bảy màu lấp lánh.

- Ngươi lui ra đi...

Thanh âm hư ảo vang vọng một cách quỷ dị trong tinh không, còn có một ngọn lửa bảy màu to bằng nắm tay bay ra, lao thẳng đến lão tổ Hỏa tước tộc, dung nhập vào trong mi tâm của hắn.

Thân thể lão tổ của hỏa tước tộc chấn động, trong mắt lộ vẻ vui mừng điên cuồng.

Lão tổ của Hỏa tước tộc cung kính lui về phía sau, biến mất bên trong tinh không.

Bên trong tinh không quỷ dị này chỉ còn có Lưu Kim Bưu cùng với thân ảnh bên trong ngọn lửa kia.

Thân thể Lưu Kim Bưu run rẩy, hắn có thể cảm nhận được đối phương ở bên trong ngọn lửa có một uy áp khiến cho hít thở không ra hơi. Uy áp này đủ để giết chết hắn ngàn vạn lần!

- Ngươi không phải là Chu Tước đời thứ sáu...

Thanh âm hư ảo này chậm rãi truyền đến, rơi vào trong tâm thần của Lưu Kim Bưu, khiến cho trong tâm thần của hắn ầm vang, da đầu run lên, hồn bay phách tán.

Phịch một tiếng, Lưu Kim Bưu quỳ trên mặt đất, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ tột cùng, không nghĩ ngợi lập tức cầu xin tha thứ, nói:

- Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng... tiểu nhân là Lưu Kim Bưu, chỉ là một tiểu tu sĩ, bị kẻ xấu uy hiếp, không thể không tới nơi này, nếu không tuân theo sẽ nguy đến tính mạng. Xin đại tiên khai ân, tiểu nhân xin dốc sức khuyển mã hầu hạ đại tiên...

- Nhưng trên người của nguơi có thứ làm cho bản tôn cảm thấy hứng thú...

Thanh âm hư ảo này cắt đứt lời nói của Lưu Kim Bưu. Lập tức vô số những sợi tơ có những thông đạo ở bốn phía Lưu Kim Bưu đồng loạt dâng lên, trực tiếp cuốn lên thân thể Lưu Kim Bưu, phá vỡ thân thể hắn, chui vào bên trong cơ thể, khẽ hút một cái. Lưu Kim Bưu lập tức hét lên thảm thiết.

Thân thể hắn nhanh chóng héo rũ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, một lượng lớn máu tươi nhanh chóng bị rút ra hóa thành những đốm trên những chi nhánh kia, đi thẳng đến ngọn lửa.

Ngoài máu của hắn, sức sống của hắn dưới một cái hút này cũng nhanh chóng tiêu tan. Trong lúc nguy ngập, Lưu Kim Bưu giãy giụa rít lên một tiếng, phun ra một ngụm tinh khí!

Ngụm tinh khí này vừa phun ra, lập tức liền có kiếm khí ngợp trời ầm ầm xuất hiện. Chỉ thấy Hứa Lập Quốc biến hóa thành một thanh đại kiếm, sau khi xuất hiện không đâm về phía ngọn lửa hư ảo, mà ầm ầm xoay tròn hóa thành một cơn lốc kiếm!

- Chủ nhân, thông đạo đã mở!

Hứa Lập Quốc lúc này cũng hồn bay phách tán, tâm thần kịch chấn, sau khi xuất hiện trong lòng gào thét lên.

- Tất cả đều là do tên sát tinh này, hắn cho rằng thánh địa này có hỏa bổn nguyên, không ngờ rằng ở đây còn có người sống, hơn nữa lại còn là người có thể dùng cao thủ bước thứ ba làm nô bộc!!

- Rất thông minh...

Thanh âm hư ảo kia như mang theo vẻ mỉm cười, chậm rãi vang vọng.

Trên Đại đế tinh ở vùng đất Điên Lạc, Vương Lâm đang nhắm mắt khoanh chân ngồi bên trong Truyền tống trận, tâm thần dung nhập vào trong Hô Phong Hoán Vũ giới tìm kiếm hồn phách của Thiên Vận Tử, dung nhập vào thể xác và tinh thần hắn với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt, hắn đột nhiên mở mạnh hai mắt, trong đó lóe lên vẻ bạo ngược!

Trong thánh địa của Hỏa Tước tộc có người đang trị thương, việc này trước khi Vương Lâm tới Đại đế tinh quả thực không thể biết được. Nhưng sau khi hắn nói chuyện với Chu Tước đời đầu tiên, trong lòng cũng hiểu rõ trong đó tất nhiên có người!

Lúc trước hắn có thể bỏ qua kế hoạch, gọi bọn Lưu Kim Bưu trở về, nhưng trong lòng Vương Lâm lại có một ý tưởng điên cuồng!

Lão tổ đời đầu tiên từng nói người trị thương này rất có thể là tam đại nghiệt tước, là người mà trong lòng nhất đại lão tổ rất căm hận, nếu không phải là không có cách nào rời khỏi Thiên Phương Giới, hắn nhất định sẽ tới Hỏa Tước tộc, tự tay tiêu diệt tên nghiệt tước này!

Mặc dù hắn không nói rõ, nhưng trong lúc nói chuyện với Vương Lâm cũng có thể hiểu, hắn giúp Vương Lâm hoàn thiện kế hoạch, có thể lẻn vào thánh địa của Hỏa Tước tộc, còn đưa cho hắn một lông chim chí bảo.

Hết thảy điều này cho thấy rõ vấn đề!

Quan trọng hơnn là tam đại nghiệt tước này trong Thái Cổ Tinh Thần còn có thân phận khác, thân phận này Vương Lâm đã từng suy đoán, trên thực tế, trong lòng hắn đã có bảy phần đoán được! Thậm chsi có thể nói, đáp án này đã lên tới chín phần chính xác!

Bảy phần đã đủ để cho hắn quyết định một chuyện kinh thiên động địa, huống hồ là chín phần! Làm xong chuyện này, hắn sẽ rời khỏi Thái Cổ, trở lại Phong Giới!

- Bị Chu Tước đời đầu tiên đả thương, lại bị sức mạnh của tu sĩ thần bí trong giới nội đánh trọng thương, không thể không bế quan trị thương. Vài ngàn năm không lộ diện, nhưng âm thầm thao túng Thái Cổ, chuẩn bị một màn âm mưu quỷ kế! Con gái của hắn đi vào giới nội dụ dỗ Thanh Lâm, hủy diệt sức mạnh hương hỏa Tứ Đại Tiên giới của chủ nhân Phong Giới, liên thủ với mọi người bức bách chủ nhân Phong giới thân thể tan vỡ, suýt nữa tử vong.

Phàm là người bị hắn để ý trong giới nội, đều bị hắn dùng thủ đoạn dụ dỗ. Như Tư Mã Mặc, thanh Lâm, thậm chí nếu như ta đoán không sai, việc Thanh Thủy năm đó trở nên điên khùng cũng rất có thể liên quan đến người này!

Hết thảy mọi chuyện đềuu là âm mưu của hắn... Hiện giờ hắn đang bế quan trị thương, sao ta có thể bỏ qua cơ hội này!!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng. Việc mà hắn muốn làm vốn là một việc điên cuồng!

Hào quang của trận pháp này đột nhiên lóe lên, trong nháy mắt liền có thanh âm rầm rầm kinh thiên vang dội. Trận pháp này nhanh chóng xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy, trong tiếng nổ ầm ầm biến mất trên Đại đế tinh. Thân ảnh Vương Lâm cũng theo đó mà biến mất!

Lão Chu Tước ngồi bên hồ, mở hai mắt, yên lặng nhìn về nơi Vương Lâm vừa biến mất. Hồi lâu sau, hắn nói khẽ:

- Lão tổ, người thủy chung cảm thấy hắn không phải là người của Chu Tước tộc ta mặc dù hắn đã vượt qua thí luyện, nhưng đệ tử tin đúng là hắn. Ta không nghe theo sự phân phó của người, tự tiện truyền thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc ta cho hắn, bởi vì đây vốn là điều mà hắn đạt được sau khi kết thúc thí luyện...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1325: Mò trăng đáy giếng

Trong thánh địa của Hỏa Tước tộc, Lưu Kim Bưu bị vô số sợi tơ quấn quanh, thanh âm thê lương vang vọng. Hứa Lập Quốc kia tâm thần gào thét, vội vàng gọi Vương Lâm tới.

Thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu kia không hề ngăn cản Hứa Lập Quốc, mà chỉ nói ra ba chữ.

- Rất thông minh...

Ngay lúc ba chữ này truyền ra khỏi miệng, bên trong cơn lốc kiếm Hứa lập Quốc biến thành vang lên tiếng ầm ầm kinh thiên, dường như có một sức mạnh từ trong hư vô truyền đến, theo vị trí mà Hứa Lập Quốc định vị, từ bên trong tinh không mịt mờ tìm được chỗ này, xé mở cơn lốc kia. Trong tiếng ầm vang, ở sâu bên trong cơn lốc dường như có hai bàn tay lớn vô hình từ trong hư vô xuyên ra, giống như xé một tấm sắt, hướng về

hai bên hung hăng xé ra. tiếng ầm ầm đột nhiên vang vọng trời đất, chỉ thấy cơn lốc kia bị chia thành hai, tan vỡ.

Ngay khi cơn lốc tan vỡ, một cái khe khổng lồ xuất hiện giữa trời đất ở nơi đây. Cái khe lóe lên lôi quang, còn có ngọn lửa ngợp trời, thân ảnh Vương Lâm từ bên trong bước ra, một đầu tóc trắng, toàn thân áo trắng. Trong mắt Vương Lâm ẩn chứa vẻ bạo ngược, ngay khi đi ra liếc mắt nhìn về phía thân ảnh đang khoanh chân ngồi bên trong ngọn lửa bảy màu kia.

- Chưởng Tôn!

Ngọn lửa bảy màu kia hừng hực thiêu đốt, thân ảnh bên trong dường như mở hai mắt, lộ ra hai đạo ánh sáng tang thương, chiếu lên người Vương Lâm.

- Ta vẫn nhớ rõ, ngươi là Vương Lâm!

Thanh âm mơ hồ trầm bổng không ngừng giữa trời đất.

- Đúng vậy!

Vương Lâm không hề giấu diếm thân phận, thần sắc càng bạo ngược hơn, ngay khi mở miệng liền vung tay phải lên, lập tức liền có lôi đình

cùng với ngọn lửa chín màu biến ảo hiện ra, lao thẳng đến Hứa Lập Quốc, cuốn lấy Hứa lập Quốc đưa về bên trong không gian trữ vật.

Lôi đình kia trong tiếng ầm vang, mang theo ngọn lửa chín màu còn tới gần Lưu Kim Bưu, tràn ngập hóa thành một bàn tay lửa cùng với lôi đình lấp lánh túm mạnh lấy Lưu Kim Bưu, đem Lưu kim Bưu đang giãy giụa giữa vô số những xúc tu, đưa vào bên trong không gian trữ vật.

Hành động này của hắn không hề bị thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu kia ngăn cản.

- Rất hay... Bổn tôn thấy được ở trên người ngươi cảm giác của Thanh Lâm, Thanh Thủy, còn có Tư Mã Mặc kia... Ngươi biết rõ bổn tôn ở chỗ này, còn dám tới đây, có lẽ lão già Chu Tước đời thứ nhất kia đã cho ngươi can đảm... Ngươi cảm thấy bổn tôn bị trọng thương, những năm gần đây thủy chung không hồi phục, cho nên ngươi mới có ý rình rập...

- Đúng vậy!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, vẻ bạo ngược càng đậm, cả người từng bước tiến về phía trước, đi thẳng đến ngọn lửa bảy màu. Ngọn lửa trong mắt trái bạo tăng, ầm ầm trực tiếp từ trong mắt lóe ra, hóa thành một ngọn lửa hư ảo chín màu, hình thành một cơn lốc tấn công.

Lôi quang trong mắt phải lóe lên, lôi đình hiện ra. Ngọn lựa chỉ màu mang theo lôi đình vờn quanh, hóa thành chín con thái Cổ Lôi Long. Ở bên trong lôi đình mơ hồ còn xuất hiện một cái khe, cái khe này thông tới Thái Cổ Lôi giới. Tay trái hắn bấm quyết, trong lúc tiến về phía trước chỉ lên trời, lập tức liền có mùi hương cỏ cây đột nhiên tràn ngập, biến hóa ra vô số rừng rậm, trong tiếng ầm ầm, vạn cổ mộc linh kia bỗng từ đâu nổi dậy, trong tiếng gầm nhẹ tấn công về phía ngọn lửa bảy màu.

Còn có huyết quang ngợp trời, hóa thành tiếng gào thét. Theo một chỉ của Vương Lâm, huyết kiếm nhanh chóng phóng đi.

Thậm chí hai tay Vương Lâm bấm quyết, tu vi toàn thân hắn đột nhiên bạo phát, tràn ngập bốn phía, hình thành một sức tấn công ầm ầm tới gần. Hết thảy mọi thứ đều diễn ra trong nháy mắt, nhanh đến khó tin, trong nháy mắt, Vương Lâm đã thi triển hết toàn bộ thần thông pháp bảo của hắn, hướng về phía ngọn lửa bảy màu kia triển khai tấn công. thân ảnh trong ngọn lửa bảy màu kia cười dài, bên trong tiếng cười lộ ra vẻ thê lương.

- Ngươi đoán không sai, bổn tộc quả thực là trọng thương chưa lành, nhưng ngươi mang tới Thiên nghịch cũng là tặng cho bổn tôn hy vọng bình phục hoàn toàn!

thân ảnh kia giơ tay phải lên, tay phải hắn nhìn không rõ, chỉ có thể thấy mơ hồ trên đó có áo giáp.

- Bổn tôn tu đạo tới nay, có rất nhiều người hận ta thấu xương, nhưng cuối cùng cũng không ai có thể giết chết ta... Ngươi mặc dù có tài, nhưng vẫn còn chưa đủ tư cách... Bổn tôn chỉ cần xuất ra một thuật!

Thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu kia trong lúc giơ tay phải lên hướng lên không trung tung một trảo.

- Trời đất ở giới này, có thể coi như là một cái giếng...

Lời này vừa nói ra, cả tinh không ầm ầm chấn động, phía dưới xuất hiện gợn sóng rung động, một luồng thủy khí tràn ngập. Chỉ thấy tinh không này trong nháy mắt đã bị một luồng lực lượng không thể nào hình dung được khuếch tán ra, hóa thành mặt nước. Nếu như ở trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng mặt nước này không ngờ chính là một cái giếng.

- Vạn vật ở nơi này, toàn bộ thần thông pháp bảo của ngươi, ngay cả thân thể của ngươi cũng ở bên trong cái giếng này...

Tinh không trở thành mặt nước, từng trận gợn sóng bình tĩnh trở lại. Ngay khi mọi thứ trở bình tĩnh, chỉ thấy mọi thứ ở phía trên đều phản chiếu lên mặt nước, phản chiếu ngọn lửa của Vương Lâm, cơn lốc của Vương Lâm, lôi đình bất diệt của Vương Lâm, cùng với vạn cổ mộc linh... ở chính giữa còn có thân ảnh của Vương Lâm. Cảnh tượng quỷ dị này nếu người ngoài chứng kiến nhất định sẽ tâm thần chấn động. Mặt nước kia phản chiếu hết thảy, duy chỉ có ngọn lửa bảy màu kia dường như không nhìn rõ rốt cuộc ngọn lửa ở trên mặt nước hay ở dưới mặt nước mới là thật. Ngay trong khoảnh khắc này, thân thể Vương Lâm lập

tức ngừng lại giữa không trung. Không chỉ có thân thể hắn dừng lại, ngay cả toàn bộ những pháp bảo kia cũng đều dừng lại, dường như hồn phách của chúng đều bị mặt nước kia mê hoặc. Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng thân thể ở bên trong mặt nước do tinh không hóa thành này dường như chính là mình! Cảm giác này rất là huyền diệu, nhưng cực kỳ chân thật.

- Thức thần thông này của bổn tôn có tên là... Mò trăng đáy giếng. Trong giếng vốn không có trăng, cho dù xuất hiện cũng chỉ là ánh trăng phản chiếu trên trời.

Lời nói của thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu lập tức biến thành một thuật đại thần thông kinh thiên động địa. Câu "Mò trăng đáy giếng" vừa nói ra, thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu buông tay phải, cách không hướng về mặt nước phía dưới tùy ý chụp tới. Mặt nước này lập tức có sóng gợn quanh quẩn, chỉ thấy thân ảnh Vương Lâm phản chiếu trong đó bất ngờ ngay lúc cánh tay kia chụp xuống, bỗng nhiên bị mò lên. Không phải là nước, mà là một Vương Lâm đang giãy giụa! Nhưng Vương Lâm này, bên trong hai mắt tràn ngập vẻ bạo ngược. Tâm thần Vương Lâm ngưng lại.

- Lão phu nhìn ánh trắng dưới giếng rất đẹp, cũng muốn có được. Hiện giờ, ta đã có được rồi.

Thân ảnh bên trong ngọn lửa bảy màu thu tay phải lại, Vương Lâm bị hắn bắt lấy kia bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

- Hắn, chính là ngươi!

ngọn lửa bảy màu ầm ầm thiêu đốt, hướng về bốn phía tràn ngập, lộ ra thân ảnh mơ hồ bên trong là một nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt bình tĩnh như nước. Nam tử trung niên này rất anh tuấn, rất có tiên phong đạo cốt, hắn không nhìn Vương Lâm, mà bình tĩnh nhìn Vương Lâm bị bắt ở trong tay hắn.

- Ngươi xem, giết ngươi thật sự rất dễ dàng...

Toàn thân nam tử trung niên này mặc một bộ áo giáp màu xám, hình dạng cực kỳ cổ quái, giống như là một phần của thân thể, không thể phân biệt được lẫn nhau.

- Mò trăng đáy giếng, thứ mò ra là hồn.

- Xem ra ngươi thật sự bị thương rất nặng...

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Ngay khi hắn nói ra lời này, thần sắc hắn không còn một chút bạo ngược, mà là hoàn toàn bình tĩnh. Nam tử trung niên đang cầm Vương Lâm lấy từ trong mặt nước trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Dưới thuật mò trăng đáy giếng của hắn, tất cả những người bị phản chiếu đều mất đi toàn bộ sức mạnh trên thân thể, tuyệt đối không thể mở miệng nói chuyện. Nhưng lời nói của Vương Lâm lại truyền vào trong tai hắn rất rõ ràng.

Ngay lúc Vương Lâm nói ra lời này, thân thể hắn từng bước tiến về phía trước, tay phải vung lên, chỉ thấy một cái lông Chu Tước đột nhiên xuất hiện trong tay. Dưới một cái vung tay, chiếc lông kia lập tức tản mát ra ngọn lửa kinh thiên, ngọn lửa này quét ngang, trực tiếp bao phủ bầu trời trong giới này. Liếc mắt nhìn, bầu trời đã biến thành biển lửa, tiếng nổ ầm ầm điên cuồng vang vọng, khiến cho biển lửa trên không trung đột nhiên giống như là phẫn nộ, thiêu đốt kịch liệt. Nam tử trung niên kia tay phải hung hăng bóp một cái, Vương Lâm bị hắn nắm trong tay lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, lập tức toàn thân ầm ầm tan vỡ, hoàn toàn tử vong. Thân thể Vương Lâm run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, nhưng thân thể hắn không hề dừng lại, giơ tay phải chỉ lên bầu trời, dựa theo khẩu quyết mà Chu Tước đời thứ nhất truyền cho, quát khẽ:

- Chu Tước đời thứ sáu ta, lấy Trạch Lưu Tước Vũ, gọi ra nguyên linh của Chu Tước tộc ta, từ trong Thái Cổ Giới giáng lâm.

Trời đất ầm vang, ngay khi Vương Lâm nói dứt lời, nam tử trung niên kia đứng mạnh lên, ánh mắt chợt lóe, thanh âm lạnh lùng truyền ra.

- Đúng là bổn tôn đã xem thường ngươi. Không ngờ trước khi ngươi tới đây đã chuẩn bị tới mức như vậy, lấy một Cổ Ma Hồn để thay cho bản thân mình. Hay, hay lắm!

Vương Lâm không nói lời nào. Trước khi hắn tới đây đã dung hợp với hồn của Thiên Vân Tử, triển khai một kế hoạch điên cuồng, giống như trận chiến năm đó với Thủy Đạo Tử, hắn mơ hồ thấy được một dấu hiệu.

Dấu hiệu mơ hồ này là một nguy cơ sinh tử, nguy cơ này có quan hệ rất lớn đến hồn phách của Vương Lâm. Bằng sự cẩn thận và cơ trí của mình, hắn dám có âm mưu với trưởng tôn bị trọng thương, thì hắn cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng, thâm chí ngay cả đường lui hắn cũng đã chuẩn bị rất nhiều.

Để đề phòng vạn nhất, hắn xóa đi thần trí của Cổ Ma Hồn, thế chỗ cho hồn phách của bản thân, khiến cho nó trở thành hồn phách bổn tôn của hắn. Thuật mò trăng đáy giếng cực kỳ bá đạo, uy lực cực kỳ kinh thiên, nhưng bị cái mò lấy lại là Cổ Ma Hồn, mà không phải là hồn phách của Vương Lâm.

Lấy Cổ ma Hồn thay cho hồn của bản thân, cũng chỉ có Vương Lâm là Cổ Thần mới có thể làm được, nếu là người khác quyết không làm được như vậy, ngay cả người có tu vi cao hơn Vương Lâm, dưới thần thông mò trăng đáy giếng này cũng sẽ bị tan vỡ, hoặc bị người ta phát hiện.

Cổ Thần và Cổ Ma giống nhau, vì thế có thể thay thế một cách hoàn hảo, nhưng cũng vì Chưởng tôn bị trọng thương nên Vương Lâm mới có thể thành công! Nhưng cho dù là thất bại, Vương Lâm cũng phải có một đường lui thật tốt, quyết sẽ không lỗ mãng đi tới nơi này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1326: Mở ô diệt thế

Lúc này Vương Lâm nắm trong tay cơ hội do bản thân tạo ra, ngay khi pháp thuật của nam tử bên trong ngọn lửa bảy màu thất bại, hắn không chút do dự xuất ra chiếc lông chí bảo mà Chu Tước đời thứ nhất ban tặng để giết tam đại nghiệt tước. Bên trong biển lửa ngợp trời, trong tiếng hô của Vương Lâm, ngay khi nguyên linh Chu Tước kia xuất hiện, ngọn lửa trên không trung bùng phát, biển lửa cuồn cuộn nhanh chóng chuyển động. Ở chính giữa, phía trên Vương Lâm, còn xuất hiện một cơn lốc xoáy lớn, cơn lốc xoáy lửa này vừa mới xuất hiện, dường như hóa thành một hắc động, mở ra một cánh cửa dẫn tới một thế giới huyền bí. Ngay khi cơn lốc xoáy khổng lồ này xuất hiện, một tiếng kêu của Chu Tước đột nhiên từ bên trong rít gào truyền ra. Tiếng kêu Chu Tước này kinh thiên, ngay khi xuất hiện, Vương Lâm lập tức có một cảm giác chấn kinh hãi hùng. Chu Tước thức tỉnh lần thứ tư ở bên ngoài thân thể hắn biến ảo hiện ra, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ, dường như bổn mệnh Chu Tước của Vương Lâm đối với tiếng kêu này có một sự sợ hãi đến từ bản năng. Nam tử trung niên ở phía sau ngọn lửa bảy màu kia ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu, trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi, không dám bay lên không trung. Cảnh tượng này quá mức đột ngột, đồng tử trong mắt nam tử trung niên kia co rụt lại.

- Lão già này không ngờ còn đem vật này tới để giết ta!!

Trong tiếng kêu kinh thiên của Chu Tước kia, bên trong cơn lốc lửa trên không trung, một luồng uy áp cực kỳ đáng sợ ầm ầm lộ ra, giáng xuống. giữa trời đất, uy áp kia tràn ra, khiến cho sức nóng nơi đây tăng lên, dường như trở thành một thế giới lửa. Dưới uy áp này, bên trong ngọn

lửa ngợp trời xuất hiện một hình ảnh đáng sợ khiến cho Vương Lâm cả đời này cũng không thể quên được. Một con Chu Tước khổng lồ từ bên trong cơn lốc lửa ầm ầm giáng xuống, chỉ có một con nhưng đã chiếm hơn phân nửa bầu trời, uy áp trong khoảnh khắc này lại càng tăng lên vô số lần.

Nguyên linh Chu Tước! Một chiếc lông kia là vật chí bảo của Chu Tước đời thứ nhất, chỉ có hắn mới có vật này thôi. Vật được gọi ra chính là một con Chu Tước chân chính, chỉ có ở quê hương của Chu Tước đời thứ nhất! Đây không phải là bổn mệnh Chu Tước của tu sĩ Chu Tước tộc, mà là một con Chu Tước thực sự. Con Chu Tước này từ bên trong cơn lốc lửa dẫn động toàn bộ những ngọn lửa trên bầu trời, theo nó hạ xuống, biển lửa trên không trung lõm xuống, ở tận cùng phía dưới là con Chu Tước kia. Theo nó hạ xuống, tốc độ chuyển động của ngọn lửa là không thể tưởng tượng được, lao thẳng đến nam tử trung niên ở bê trong ngọn lửa bảy màu kia! Trong lúc này, toàn bộ bầu trời hóa thành cái đầu khổng lồ của nguyên linh Chu Tước. Con Chu Tước này thần thái kinh người, trong mắt còn lộ ra lửa giận điên cuồng. Thần sắc này, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, không ngờ cực kỳ giống với Chu Tước đời thứ nhất. Trời đất ầm vang không ngừng, con Chu Tước khổng lồ che khuất cả bầu trời kia với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã hạ xuống cách ngọn lửa bảy màu trăm tượng. Cảnh tượng này có thể so sánh với một chỉ của Cổ Thần, nhưng thanh thế cũng vượt xa hơn rất nhiều, nếu muốn so sánh, thì chỉ có thần thông do một bát tinh Cổ Thần đã trưởng thành thi triển mới có thể đối kháng. Ở bên trong ngọn lửa bảy màu, nam tử trung niên phát ra tiếng rít gào rống giận, hai tay vung lên, lập tức ngọn lửa bảy màu bên ngoài thân thân thể ầm ầm phóng lên cao, bất ngờ cũng hóa thành một con Chu Tước, trực tiếp lao thẳng tới con Chu Tước khổng lồ kia.

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa, con Chu Tước bảy màu kia vừa mới đâm vào con Chu Tước khổng lồ như thiên uy đang giáng xuống, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, ầm ầm tan vỡ.

Nam tử trung niên kia phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc dữ tợn, hai tay bấm quyết, vung mạnh lên, trong miệng quát khẽ:

- Địa, thủy, hỏa, phong!

Lời nói của hắn chấn động tám phương. Chữ địa xuất ra, dưới chân lập tức xuất hiện một mặt đất vô biên. Chữ thủy xuất ra, trên mặt đất đột nhiên có sóng biển cuồn cuộn. Chữ hỏa xuất ra, nước biển kia đột nhiên bốc cháy, trên đó tràn ngập ngọn lửa bảy màu, hừng hực ngợp trời. Chữ phong cuối cùng xuất ra, chỉ thấy cuồng phong rít gào, quét ngang bên trên ngọn lửa kia.

- Tứ Đại Giai Không!!

Nam tử trung niên thần sắc dữ tợn, hai tay đẩy mạnh, cuồng phong ầm ầm nổi lên. Ở phía sau ngọn lửa, còn có nước biển cuồn cuộn. Cuối cùng là mặt đất, xuyên qua thân thể nam tử trung niên hướng lên bầu trời như tảng đá xé trời, trực tiếp lao tới. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Vương Lâm cũng khiến cho tâm thần hắn chấn động. Bất luận là Chu Tước hay là nam tử trung niên, tu vi phát huy ra Thủy Đạo Tử cùng Tư mặc Tử quyết không thể sánh bằng. Đó là một tu vi cực kỳ cường hãn, nhất là Tứ Đại Giai Không Thuật này nếu va chạm với Chu Tước khổng lồ, lực xung kích bùng phát ra đủ để phá nát thánh địa của Hỏa Tước tộc

này, ngay cả Vương Lâm cũng không thể sống sót. Ngoại trừ hắn có thể triển khai một thuật đại thần thông tương đương như vậy, lấy đó để đối kháng. Hắn có thể tránh khỏi lực xung kích diệt thế sắp sửa bùng phát ra này, hoặc chọn đường lui đã được chuẩn bị từ trước, rời khỏi giới ngoại, quay trở về giới nội. Nhưng cơ hội trước mắt, hắn có thể đánh trọng thương hoặc giết chết Chưởng Tôn, nếu bỏ qua, muốn có thêm một cơ hội tốt như vậy gần như là không có khả năng. Cả đời Vương Lâm đều tìm sự sống trong hiểm cảnh, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này. Hắn muốn ở tại giới ngoại này, sau khi hủy diệt Thiểm Lôi tộc, làm một việc kinh thiên động địa khiến cho cả Thái Cổ chấn kinh, đó là giết chết Chưởng Tôn.

- Chu Tước đời thứ nhât tàn nhẫn lắm!!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Chu Tước đời thứ nhất kia đã sống rât lâu, tâm tư hắn cực kỳ thâm sâu, Vương Lâm hiển nhiên không thể sánh bằng, giờ phút này tuy đã hiểu toàn bộ kế hoạch của hắn, nhưng so với hắn vẫn còn kém một bước.

- Lão tổ đời thứ hai đột nhiên lại truyền cho ta thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc, hiển nhiên là đã nhìn thấu chuyện này, lấy đó để trợ giúp cho ta.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, hai tay giơ lên nhanh chóng bấm quyết! Trong nhịp thở thứ nhất, cuồng phong của nam tử trung niên kia chạm vào Chu Tước, tiếng ầm ầm vang vọng trong trời đất, cuồng phong tan vỡ! Chu Tước kia chấn động, ngọn lửa truyền ra vô số những tiếng nổ ầm ầm, một lực tấn công hướng về bốn phương tám hướng tràn ra.

Vương Lâm đem nhóm ấn quyết thứ nhất trực tiếp đánh ra! Ở phía trước người hắn, thiên địa biến sắc, một hỏa cốt rất lớn bỗng nhiên xuất hiện. Nhịp thở thứ hai, ngọn lửa bảy màu kia ầm ầm bùng lên, lại trực tiếp va vào cho Chu Tước. Trời đất ầm vang, Chu Tước kia run mạnh lên, ngọn lửa bảy màu ầm ầm tan vỡ, lực tấn công thứ hai lại quét ngang trời đất. Nhóm ấn quyết thứ hai của Vương Lâm đột nhiên xuất ra, trên hỏa cốt ở phía trước người hắn xuất hiện những nhánh ô. Nhịp thở thứ ba, nhịp thở thứ tư trong nháy mắt trôi qua. Nước biển cuồn cuộn phủ xuống Chu Tước kia, trong tiếng ầm ầm, nước biể hóa thành vô số luồng hơi nước, hướng về bốn phương tám hướng cuốn đi. Mỏ của Chu Tước kia vỡ tan, con Chu Tước phát ra một tiếng kêu to, há miệng phun ra một làn khí mỏng. Làn khí này ầm ầm lao thẳng về phía mặt đất cuối cùng kia. Ngay lúc này, một thanh âm chưa từng có ở trong thánh địa của Hỏa Tước tộc này bộc phát ra, tạo nên một âm thanh hủy diệt trời đất. Tiếng gào thét của Chưởng Tôn cũng ở trong đó, chỉ thấy Chu Tước kia ầm một tiếng tan vỡ. Ngay khi nó tan vỡ, lực tấn công thứ ba hướng về bốn phía khuếch tán, vô số vết nứt liên tục xuất hiện bên trong tinh không. Ngay khi những vết nứt xuất hiện bên trong tinh không này, từng đạo khí tức cuồng bạo còn lại tràn ngập tinh không. Thánh địa của Hỏa Tước tộc dưới sức tấn công này đã bắt đầu sụp đổ. Khí tức mà nguyên linh Chu Tước phun ra rơi lên trên mặt đất đang lao tới, khiến cho mặt đất này có vô số những vết nứt trong tiếng rắc rắc xuất hiện. Mắt thấy mặt đất này sắp sửa bị tan rã, Chưởng Tôn phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một đám sương đỏ trực tiếp thao túng mặt đất này hướng lên bầu trời ầm ầm lao đi. Mặt đất kia được máu tươi ngấm vào, lập tức ngừng tan rã, mà mang theo một khí thế không cách nào hình dung được xé trời đánh tới. Tiếng ầm vang kinh thiên động địa, chỉ thấy mặt đất có vô số vết nứt trực tiếp lao lên trên bầu trời, đem ngọn lửa giữa không trung kia nén chặt lại, còn bổ lên trên đem cơn lốc xoáy khổng lồ chỗ nguyên linh Chu Tước xuất hiện. Tinh không run rẩy, sức tấn công kia quét ngang, tinh không bị xé rách, toàn bộ mọi thứ trong nháy mắt điên cuồng tan rã. Chưởng Tôn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt hơn. Hắn xoay mạnh người, dữ tợn nhìn chằm chằm Vương Lâm, nâng chân từng bước bước tới. Vương Lâm bị sức tấn công này nhập vào trong cơ thể, khóe miệng

tràn ra máu tươi, nhưng hai tay rất nhanh, gắt gao vùng vẫy, không ngừng đánh ra từng ấn quyết. Ở xung quanh hắn đã có hơn một vạn ấn quyết điên cuồng xuất hiện.

Chưởng Tôn kia nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt ầm ầm đại biến:

- Đáng chết, lão già kia không ngờ đã truyền cho ngươi thuật này!

Hắn không nghĩ ngợi, cất bước đi thẳng tới Vương Lâm. Nhưng ngay lúc tới gần, vạn cổ mộc linh được Vương Lâm phóng ra đã ầm ầm xuất hiện ở phía trước Vương Lâm, hướng về Chưởng Tôn quấn lấy.

Chưởng Tôn thần sắc dữ tợn, tay phải giơ lên hướng về phía trước hung hăng vung lên. Một luồng sức mạnh vô tận nổi lên, hóa thành một chưởng ấn rất lớn, giống là mặt trời lao thẳng tới vạn cổ mộc linh kia.

Tiếng ầm ầm vang lên, thân thể vạn cổ mộc linh run lên, lập tức thân thể bị chưởng ấn kia xuyên thấu, lao thẳng tới Vương Lâm. Lúc này đã là nhịp thở thứ chín, tay phải Vương Lâm đánh ra ấn quyết cuối cùng, hai tay hắn dường như sau khi đánh ra những ấn kỳ này không thể cử động. Gần hai trăm vạn ấn ký bên ngoài thân thể Vương Lâm trong nháy mắt toàn bộ hoàn thành, lập tức hóa thành một cơn lốc lửa bốc lên ngợp trời, dung hợp với cái ô hỏa cốt kia, hình thành Phần Giới Cổ Tán không lồ chưa mở ra.

- Phần Giới Cổ Tán!!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, ngay khi chưởng ấn này tới gần, đem thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc thi triển ra. Thuật này tuy hắn mới vừa học được, nhưng hắn vốn là Chu Tước, lại tu luyện thuật cấm chế lấy tốc độ cực nhanh để đánh ra thần thông ấn ký, cho nên mới có thể thi triển được. Nhưng dù sao hắn vẫn hiểu được không nhiều lắm, giờ phút này thi triển uy lực cũng vẫn còn yếu. Nhưng loại đại thần thông này cho dù uy lực vẫn còn yếu thì cũng đã kinh thiên. Phun ra một ngụm máu tươi, Vương Lâm cảm thấy rõ ràng sức sống trong cơ thể điên cuồng bị rút đi, bị chiếc Cổ Tán kia hấp thụ, hóa thành sức mạnh để chống giữ ô.

- Mở ô diệt thế!!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, hai tay vung mạnh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1327: Ngày này đã tới

Cơn lốc lửa dừng lại giữa không trung, dung hợp với cái ô kia, hình thành Phần giới cổ tán. Một ngụm máu tươi rơi lên trên đó, liền có sức sống vô biên điên cuồng nhập vào, khiến cho chiếc ô này phát ra từng trận tiếng động ầm ầm.

Trong tiếng động này, thánh địa của Hỏa Tước tộc đang sắp sửa sụp đổ, lập tức tràn ngập một sức nóng không thể nào hình dung được. Bên trong sức nóng này, ngay cả chưởng ấn đang tới gần cũng bị sóng nhiệt này xông tới, hơi dừng lại một chút.

Chưởng Tôn kia sắc mặt càng đại biến! Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm đột nhiên vang lên kinh thiên, cái ô kia chậm rãi mở ra. Theo nó mở ra, một ngọn lửa diệt thế từ bên trong cái ô tràn tới. Ngọn lửa này không có màu sắc, thậm chí nó không thể gọi là ngọn lửa, mà là một luồng khí, một luồng hỏa khí vô hình. Cái ô kia dần dần chuyển động, khi mở ra được một phần, chưởng ấn tới gần. Hỏa khí này ầm ầm xuất hiện, trong nháy mắt va chạm với chưởng ấn. Trong tiếng động đinh tai, chưởng ấn kia lập tức tan vỡ, hỏa khí kia không hề dừng lại, mà hướng về bốn phương tám hướng chậm rãi khuếch tán ra. Phàm là những nơi bị nó bao phủ đều bị hủy diệt hoàn toàn, trở thành một thế giới chết! Đây là sức mạnh diệt thế, bên trong tinh không này vừa rồi nguyên linh Chu TƯớc xuyết hiện, va chạm với thần thông của Chưởng Tôn mà hình thành nên lực tấn công vô tận hủy diệt hết thảy sinh linh, giờ phút này lực tấn công kia lại cùng với hỏa khí va chạm, trong tiếng ầm ầm, lực tấn công này tiêu tan, bị hỏa khí thiêu đốt.

- Phần Giới Cổ Tán!!

Sắc mặt của Chưởng Tôn tái nhợt. Hắn vốn đang trọng thương, hôm nay thi triển Mò trăng đáy giếng thất bại, sau đó lại bị nguyên linh Chu Tước đánh trọng thương, lúc này vừa thấy Vương Lâm thi triển ra Phần Giới Cổ Tán cực kỳ đáng sợ này, hắn đã bị thương lại càng thêm bị thương! Thần sắc hắn lộ ra vẻ dữ tợn, hai tay bấm quyết, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, trong tiếng gầm nhẹ hướng ra phía ngoài xé một cái. Một cơn đau nhức kéo tới, hắn đã đem tấm áo giáp dung hợp trên thân thể hắn xé

xuống, vung một cái, tấm áo giáp này hóa thành một đạo ánh sáng màu xám xuất hiện giữa trời đất, bất ngờ hóa thành một bàn tay vô cùng lớn.

- Phần Giới Cổ Tán sao có thể dễ dàng khởi động như vậy. Áo giáp này là lão phu lấy được từ sư tôn, là một thái cổ chí bảo, đối với Cổ Tán chưa hoàn toàn mở ra đủ sức để đối kháng!

chưởng Tôn trong tiếng gầm nhẹ, bàn tay khổng lồ do áo giáp biến thành kia bay thẳng tới Vương Lâm. Tốc độ của nó cực nhanh, kích thước đủ để che trời, có thể so sánh với Chu Tước khổng lồ kia, giờ phút nó quét ngang đến, trực tiếp va chạm với hỏa khí từ bên trong Cổ Tán tiết ra.

Tiếng ầm vang điên cuồng nổi lên, trong tiếng ầm ầm này, hỏa khí đã bị bàn tay kia xuyên thấu. Bàn tay kia trong lúc đang không ngừng tiêu tan, lao thẳng tới chiếc ô đang mở ra bên trong đám hỏa khí tấn công.

Toàn bộ chuyện này diễn ra trong phút chốc, nhanh tới mức khó tin. Bàn tay kia sau khi không ngừng tiêu tan, ngay lập tức tới bên ngoài chiếc ô, kích thước đã thu lại một nửa, phịch một tiếng rơi lên trên chiếc ô.

- Phá Phần Giới Cổ Tán cho ta!

Ầm một tiếng, chiếc ô kia chấn động mạnh, Vương Lâm phun ra máu tươi, thể nội đột nhiên rối loạn. Dù sao tu vi của hắn còn chưa đủ, không thể phát huy uy lực chân chính của chiếc ô này, có thể mở ra hai phần,

khiến cho một chưởng của Chưởng Tôn tiêu tan một nửa đã là cực hạn. Phun ra máu tươi, thân thể Vương Lâm lảo đảo, trực tiếp lui về phía sau. Không còn sức sống nhập vào, chiếc ô kia chậm rãi tiêu tan, nó tiêu tan không phải là do bàn tay kia. Nhưng ngay lúc nó sắp sửa biến mất, Vương Lâm trong lúc lui về phía sau thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, quát khẽ:

- Bạo!!!

Cổ Tán đang chuẩn bị biến mất bỗng nhiên chấn động, ngay khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, ầm một tiếng nổ tung. Một sức mạnh có thể hủy diệt hết thảy từ bên trong đột nhiên khuếch tán ra, toàn bộ thánh địa của Hỏa Tước tộc hoàn toàn sụp đổ! Chưởng ấn màu xám do áo giáp biến thành đang truy kích Vương Lâm kia lập tức bị cuốn đi, tan vỡ.

Ở bên ngoài cửa lớn của thánh địa Hỏa Tước tộc, lão tổ của Hỏa Tước tộc đang khoanh chân ngồi, mở mạnh hai mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cánh cửa mơ hồ kia. Nhưng ngay lúc hắn quay đầu lại, cánh cửa kia ầm ầm tan vỡ, vô số mảnh vỡ theo đó tấn công ra, lao thẳng tới lão tổ Hỏa tước tộc.

Cảnh tượng này quá mức đột ngột, lão tổ Hỏa Tước tộc, hoàn toàn không phát hiện được một chút nào, bị những mảnh vỡ kia trực tiếp đâm lên người. Hắn phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ chấn kinh và khiếp sợ. Trong khi hắn vẫn còn chưa tin được, ở bên trong cánh cửa vỡ, thân ảnh Vương Lâm lóe lên xuất hiện, nhanh chóng lui về phía sau. Ở phía sau hắn, thánh địa kia lại càng điên cuồng

sụp đổ, hóa thành một sức tấn công hủy diệt, từ trong cánh cửa ầm ầm tràn ra.

Tiếng gầm nhẹ của Chưởng Tôn từ bên trong truyền ra, thân ảnh của hắn chợt lóe lên, ở bên trong luồng sức mạnh hủy diệt tràn ra, lao thẳng tới Vương Lâm truy kích! Với tu vi của hắn, mặc dù lúc này đang bị trọng thương, nhưng vẫn có thể truy kích Vương Lâm.

Trong lúc lao tới, Chưởng Tôn giơ tay phải lên, hướng về phía trước hung hăng vỗ một cái, liền có một chưởng ấn khổng lồ ầm ầm đuổi theo Vương Lâm. Nhìn thấy nguy cơ bị hủy diệt, Vương Lâm trong lúc lui về phía sau sắc mặt tái nhợt, máu tươi tràn ra, hai tay bấm quyết vung lên. Chỉ thấy ở bên ngoài thân thể hắn xuất hiện Hô Phong Hoán Vũ giới. Giới này vừa xuất hiện, lập tức va chạm với chưởng ấn kia.

Ầm một tiếng, Hô Phong Hoán Vũ giới tan vỡ, Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể đột nhiên có bạch quang lóe lên, sau khi rời khỏi cửa lớn của thánh địa, xuất hiện giữa trung tâm của tu chân tinh này, lóe lên hào quang vô tận, trực tiếp ngưng tụ bên ngoài thân thể Vương Lâm, hình thành một quang ảnh khổng lồ. Đây là thần thông của Lam Mộng đạo tôn, Quang Ảnh thuẫn. Quang Ảnh thuẫn vừa mới xuất hiện, đã bị chưởng ấn kia đánh lên trên. Quang Ảnh thuẫn lóe lên kịch liệt, điên cuồng khúc xạ, nhưng cuối cùng cũng không thể kiên trì nổi, ầm một tiếng tan vỡ, hóa thành vô số mảnh quang ảnh cuốn đi. Sắc mặt Vương Lâm cực kỳ tái nhợt, lại phun ra máu tươi. Mắt thấy chưởng ấn kia sắp đánh lên người, trong tiếng Vương Lâm gầm nhẹ, tinh điểm Cổ Thần đột nhiên biến ảo hiện ra trên mi tâm, trong lúc xoay tròn từ bên trong tinh điểm thứ nhất Thiên Hoàng Lô ầm ầm bay ra, xuất hiện ở bên ngoài thân thể Vương Lâm, hình thành một tầng phòng hộ, va chạm với chưởng ấn kia.

Tiếng ầm ầm chấn động, thân thể Vương Lâm đạp đạp lui ra phía sau, thân thể có rất nhiều vết thương, máu tươi tràn ngập. Thiên Hoàng Lô này dưới chưởng ấn vẫn chưa tan vỡ, nhưng bị chưởng ấn kia tấn công cũng không thể thành hình, bị đánh trở vào bên trong mi tâm của Vương Lâm.

- Để bổn tôn xem ngươi làm thế nào để chống cự, làm thế nào để chạy thoát!!

Chưởng Tôn ở phía sau truy kích, ánh mắt lộ sát khí. Mắt thấy chưởng ấn chỉ còn cách chưa tới bảy thước, uy áp trên đó lan ra cũng khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động, nguyên thần của hắn dường như bị bức ra khỏi cơ thể. Đứng trước nguy cơ, Vương Lâm giơ mạnh tay phải lên, đặt ở trước người, từ trên cánh tay lập tức có khí tức Cổ Thần tràn ngập ra, hóa thành Cổ Thần hộ tí, một pháp khí được luyện từ xương của Cổ Thần. Ngay khi Cổ Thần hộ tí này xuất hiện, liền bị chưởng ấn đánh lên trên, ầm ầm ầm ầm! Vương Lâm liên tục phun ra máu tươi, tu chân tinh này không thể chịu đựng được lực tấn công liên tục này, toàn bộ tu chân tinh lập tức tan vỡ thành từng mảnh. Trên mặt đất xuất hiện rất nhiều vết nứt, giống như là một thủy cầu bị đập tan, trong tiếng ầm ầm tan rã. Thân thể Vương Lâm bị bắn về phía sau, đụng phải trung tâm mặt đất bị tan vỡ, ầm ầm xuyên qua, lui về phía sau vô tận, xuyên thấu tu chân tinh đang sụp đổ này, xuất hiện bên trong tinh không của Thái cổ Tinh Thần! Thân thể điên cuồng lui về phía sau, thân thể hắn dường như muốn tan vỡ, nguyên thần trở nên uể oải.

Cũng may thân thể hắn là Cổ Thần, nếu không chỉ cần một lực tấn công cũng đủ khiến cho hắn tử vong, nhưng hắn đã trực tiếp chặn một đòn của

Chưởng Tôn mà vẫn chưa chết!! Chưởng Tôn kia đang từng bước truy kích, đi bên trong tinh không, tay phải giơ lên, lại một lần nữa vỗ về phía trước. Bất ngờ có một chưởng ấn ầm ầm hiện ra, với tốc độ nhanh hơn, uy áp mạnh hơn, lao thẳng tới Vương Lâm. Vương Lâm thần sắc dữ tợn, giơ mạnh tay trái lên đặt lên trên hộ tí của tay phải, trong miệng quát khẽ:

- Thuật bảo mệnh bát tinh Cổ Thần, cổ chi tí hữu!!

Sức mạnh Cổ Thần từ bên trong thân thể Vương Lâm với tốc độ cực nhanh toàn bộ hướng về phía hộ tí. Ngay khi lời của hắn vừa dứt, bên trong tinh không xuất hiện vô số gợn sóng, một luồng khí tức vô biên của Cổ Thần đột nhiên hiện lên giữa tinh không. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy ở phía trước Vương Lâm, một Cổ Thần cao lớn có thể so sánh với một tu chân tinh đột nhiên xuất hiện. Cổ Thần này toàn thân hư ảo, lộ ra vẻ tang thương vô tận, trên đó còn có nhiều vết thương, hiển nhiên đã từng trải qua hàng trăm trận chiếc! Lưng hắn hướng về phía Chưởng Tôn đang đuổi tới, song chưởng vòng qua ôm lấy Vương Lâm vào trong lòng, giống như là bảo vệ con mình, lấy thân thể bảo vệ Vương Lâm. Từ trên thân thể hắn truyền ra một cảm giáp ấm áp, giống như là hơi ấm của cha mẹ, được ôm ở trong lòng, cho dù là trời long đất lở, cha mẹ cũng đều che chở. toàn bộ chuyện này nói ra thì lâu, nhưng diễn ra rất nhanh, ngay lúc Cổ Thần này xuất hiện, chưởng ấn của Chưởng tôn ầm ầm lao tới, trực tiếp đánh vào lưng của Cổ Thần này. Tiếng ầm ầm điên cuồng truyền ra bên trong tinh không, Cổ Thần này chưa hề động đậy, chưởng ấn kia đã tan vỡ, dường như lực tấn công đối với hắn mà nói chỉ giống như đuổi ruồi.

Cảnh tượng này ngay cả Chưởng Tôn cũng phải sững hai mắt lại, đang định thi triển thần thông, nhưng đúng lúc này, Cổ Thần kia liền cử động

tay phải. Bảo mệnh thần thông cho Cổ Thần còn nhỏ tuyệt nhiên không chỉ để phòng ngự, Cổ Thần khổng lồ kia ngay khi hai mắt của Chưởng tôn co rút lại liền xoay mạnh người, tay phải hắn nắm lại, dường như chuẩn bị quay lại tung một quyền. Ngay khi hắn xoay người, một quyền lao thẳng tới Chưởng Tôn tấn công, trên mi tâm hắn hiện rõ tám tinh điểm xoay tròn. Ầm một tiếng, Chưởng Tôn hoàn toàn không có cơ hội né tránh, một quyền của Cổ thần cũng giống như là một lưu tinh thiên thạch khổng lồ trực tiếp rơi lên người của Chưởng Tôn.

Chưởng Tôn sắc mặt trắng bệch, phun ra máu tươi, hoàn toàn trọng thương, thân thể lảo đảo, truyền ra một tiếng kêu thê lương.

Một quyền này, cộng thêm hắn đã toàn lực đem toàn lực áp chế Chu Tước cùng với Phần Giới Cổ Tán khiến cho thương thế hàng vạn năm điều dưỡng không còn có thể ngăn chặn, điên cuồng bộc phát ra.

Sau một quyền, thân ảnh Cổ Thần kia tiêu tan, một lần nửa trở thành hộ tí, dung nhập vào trong cánh tay phải của Vương Lâm, biến mất không thấy.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, lúc này hắn vốn nên bỏ chạy không chút do dự, nhưng hắn lại vung tay phải, huyết quang lóe lên. Trong tất cả những pháp bảo trứoc khi rời khỏi thánh địa đã được hắn thu lại, thanh huyết kiếm kia ầm ầm bay ra, lao thẳng tới Chưởng Tôn đang lùi lại kia. Ầm một tiếng, Chưởng Tôn không biết xuất ra pháp bảo gì, nhưng ngay khi huyết kiếm kia tới gần, huyết kiếm liền lảo đảo. Trong lòng Vương Lâm thầm than, thương thế của hắn quá nặng, chỉ còn một chút khẩu khí, nếu như khí tán, chỉ sợ sẽ lập tức ngã xuống. Giờ

phút này không cần nghĩ ngợi, hắn cầm lấy huyết kiếm, lao thẳng về phía trước vội vàng bỏ chạy.

Nhưng ngay lúc Vương Lâm chuẩn bị thi triển Súc Địa thành thốn bỏ chạy, thanh âm yếu ớt của Chưởng Tôn vang lên bên trong tinh không. Thanh âm này từng chữ rơi vào trong tai Vương Lâm, cũng khiến cho thân thể hắn ầm ầm chấn động, mạnh mẽ dừng lại.

- Vương Lâm... Vương Lâm ngươi to gan lớn mật, thủ đoạn độc ác, giảo hoạt đến cực điểm. Nếu ngươi trở thành người của lão phu, chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ có thể làm cho vợ con ngươi sống lại!! Không phải là đánh thức linh hồn, mà là sống lại!!

Trong đầu Vương Lâm ong lên, toàn thân như bị sét đánh, hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng, nhìn chằm chằm nam tử trung niên đang ôm ngực ở đằng xa.

- Nếu như có một ngày ta đổi thành Tư Mã Mặc, muội muội của hắn đổi lại thành Uyển Nhi, ta... phải lựa chọn như thế nào đây... Có lẽ... ngày đó... ngày đó tới rồi...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1328: Tình và ân

- Lão phu không lừa ngươi đâu. Hai ngàn hai trăm năm trước, lão phu đã từng nghe qua tên của ngươi, còn biết được ngươi cả đời tu đạo chỉ muốn làm cho thê tử ngươi sống lại!

Thanh âm của Chưởng Tôn mang theo vẻ suy yếu, chậm rãi ở bên trong tinh không truyền vào trong tâm thần Vương Lâm, giống như là búa tạ.

Nhưng thanh âm như búa tạ này cũng hóa thành một cơn sóng lớn, điên cuồng tàn phá trong đầu Vương Lâm, khiến cho hắn nghe thấy hết toàn bộ lời nói của Chưởng Tôn. Bốn chữ cuối cùng kia như lôi đình xé rách thân thể hắn, nhập vào trong hồ phách.

- Thê tử sống lại!

- Lão phu còn biết được ngươi vì muốn làm cho thê tử sống lại mà đã tu luyện rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không ai có thể làm được chuyện ấy! Lời nói của lão phu trong lòng ngươi tất nhiên sẽ không tin, chắc ngươi cho là lão phu còn đang trọng thương, sao có thể làm được chuyện này!

Chuyện này quả thực là cực kỳ khó khăn, ngay cả lúc trước khi lão phu trọng thương cũng tuyệt đối không thể khiến cho thê tử ngươi sống lại. Nhưng sư tôn của lão phu là một người đã cùng tề danh với Viễn cổ tiên tôn, lão nhân gia người tại Thái Cổ này cũng là thanh danh hiển hách. Lão phu sẽ đi cầu sư tôn, tìm sinh linh giới, giết hàng vạn người, lấy hồn phách của họ hóa thành Trường sinh ấn, chẳng những có thể khiến cho

vợ ngươi sống lại, mà ngay cả đứa con trai độc nhất của ngươi cũng có thể hồi sinh.

Cả người Vương Lâm ngây ra ở đó, trong tâm thần ầm ầm, nửa ngày không nói nên lời. Thương thế trong cơ thể hắn vốn rất nặng, chỉ còn một chút khẩu khí, giờ phút này khí tiết ra, thân thể run lên, phun ra máu tươi.

Chỉ cần ngươi đồng ý, trở thành người của lão phu, lão phu sẽ có thể giúp ngươi làm chuyện đó!

Thanh âm của Chưởng Tôn vẫn yếu ớt như trước, nhưng có một luồng ma lực ầm ầm tràn ngập khắp người Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ đấu tranh, loại đấu tranh này trước đây chưa từng kịch liệt như vậy, bất luận là đề nghị của Lam Mộng đạo tôn năm đó, hay là lời nói của Chu Tước đời đầu tiên cũng còn xa mới có thể sánh bằng! Dường như Chưởng Tôn đã trực tiếp đánh vào điểm yếu nhất trong tim hắn, rơi vào trong đạo tâm của hắn, giống như một thức Mò trăng đáy giếng mò ra hồn phách của Uyển Nhi! Để làm cho Lý Mộ Uyển sống lại, Vương Lâm có thể làm hết thảy mọi việc! Trong khi đang liều mạng một cách vô vọng, hắn vẫn khát khao tìm kiếm hy vọng. Lúc này có hy vọng, dù chỉ là một tia, nhưng cũng giống như vạn quân đè lên người Vương Lâm, khiến cho thần sắc hắn vật lộn như trong sóng dữ ngợp trời.

- Trở thành người của lão phu, ngươi sẽ còn vượt qua cả Tư Mặc Tử, vượt qua cả Thanh Thủy và thanh Lâm, ngươi sẽ là người quan trọng nhất của bổn tôn. Nếu ngươi đồng ý, lão phu sẽ ban cho ngươi ngoại hiệu Lâm Thương Tử, ngay cả làm cho thê tử ngươi sống lại, sư tôn của lão phu cũng có thể làm được. Thậm chí nếu ngươi không tin, ta có thể nhờ sư tôn tái sinh thê tử ngươi trước, sau khi cả nhà ngươi đoàn tụ sẽ đồng ý cũng chưa muộn!

Sắc mặt Vương Lâm xám như tro, vẻ đấu tranh trên mặt đã lên tới cực điểm, trong đầu hắn điên cuồng gào thét, hò hét, chấn động toàn thân.

- Đồng ý với hắn, trở thành người của Chưởng Tôn, Uyển Nhi có thể sống lại. Vương Lâm, ngươi cả đời tu đạo, không phải chỉ là vì cô ấy thôi sao!

Đồng ý với hắn, sau năm trăm năm ly biệt sẽ có thể đoàn tụ. Còn có Vương Bình có thể tái sinh, đến lúc đó các ngươi cả nhà đoàn tụ, đây chẳng phải là giấc mộng lớn nhất của cả đời ngươi hay sao!

Đồng ý với hắn, không phải ngươi trở thành nô bộc của Chưởng Tôn, không phải nhất nhất phải nghe theo lệnh của hắn, mà bản thân ngươi vẫn hoàn toàn tự do. So với tính mạng của Uyển Nhi, cái nào quan trọng hơn?

Đồng ý với hắn, trở thành Tư Mặc Tử thứ hai, trở thành người của Chưởng Tôn, thoát ly khỏi giới nội, cùng với đám người Tư Đồ Nam,

Thanh Thủy, và toàn bộ những đạo hữu của ngươi trong giới nội, từ nay về sau trở thành đối lập!

Thanh âm này càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành rít gào kinh thiên động địa, điên cuồng vang lên trong mắt Vương Lâm. Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể bất giác lui về phía sau mấy bước, trong mắt lập tức lộ ra những tia máu, thân thể run rẩy, tâm thần dường như muốn tan vỡ, vật vã, đấu tranh, hóa thành hồng thủy muốn triệt để bao phủ hắn.

- Nếu có một ngày, Chưởng Tôn muốn ta giết Tư Đồ... ta sẽ phải làm thế nào... Nếu có một ngày, Chưởng Tôn muốn ta thiêu cháy Thanh thủy... ta sẽ phải làm thế nào... Nếu có một ngày, Chưởng Tôn muốn ta quay trở lại giới nội, ta còn mặt mũi nào đối mặt với mọi người... Chu Dật, Chu Như, đầu to, tất cả mọi người... Nếu có một ngày, Chưởng Tôn muốn ta hại Chu Tước đời thứ hai... ta có thể hạ thủ được không...

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ cười thảm, khóe miệng tràn ra máu tươi nhìn mà giật mình. Trái tim hắn dường như chia làm hai nửa, bị xé mạnh ra, sự thống khổ này không có cách nào có thể hình dung được. Uyển Nhi là tất cả của hắn, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào làm cho nàng thương tổn. Vì Uyển Nhi, Vương Lâm có thể bỏ qua rất nhiều thứ, để làm cho Uyển Nhi sống lại, năm đó hắn có thể bất kể sống chết, lúc này hắn cũng có thể bỏ qua tính mạng. Chỉ là có một số việc so với tính mạng của hắn còn quan trọng hơn! Chỉ là trong cuộc đời mỗi người, ngoài chữ tình, còn có một chữ ân mà hắn không thể vứt bỏ.

- Từ nay về sau, Luyện Hồn Tông sẽ giao cho ngươi...

Trên Chu Tước tinh, lão tổ của Luyện Hồn Tông lúc chết mang theo vẻ hiền từ mỉm cười, đem chí bảo của Luyện Hồn Tông truyền lại cho hắn, đem hương hỏa của Luyện Hồn Tông đặt lên vai hắn, mỉm cười nhắm mắt... Tư Đồ Nam bỏ qua khả năng lấy đi Thiên Nghịch, theo Vương Lâm mấy trăm năm, từ nhỏ đã bắt đầu dạy hắn tu đạo, cũng giống như là sư phụ, sư huynh của hắn...

Nếu không có Tư Đồ Nam, cũng sẽ không có Vương Lâm hắn! Đối với Tư Đồ Nam, Vương Lâm đã từng nói một câu, câu nói này là toàn bộ sự cảm kích trong lòng hắn đối với Tư Đồ nam.

- Cả đời Vương Lâm ta, không quỳ trước trời đất, chỉ kính Tư Đồ!

Chu Dật, cả đời vì si tình, tiên ý của pháp thuật cũng không che hết sự si mê suốt ngàn năm kia, còn cho Vương Lâm một cơ hội sinh tử, giúp Vương Lâm trsanh được một kiếp nạn trong đời! Chu Dật si mê Thanh Sương, nếu Vương Lâm đồng ý, nhất định sau này sẽ có một trận chiến đau lòng.

- Cả đời Chu Dật ta chỉ muốn làm một việc, đó là cùng với Thanh Sương gắn bó mãi mãi...

Thanh Thủy sư huynh, mặt lạnh nhưng trong lòng ấm áp, khi đã thừa nhận Vương Lâm là cách đại truyền nhân của sư tôn Bạch Phàm, bất

chấp tất cả cũng không cho bất cứ kẻ nào làm bị thương một sợi tóc của Vương Lâm, không ngại cùng với người khác đánh một trận.

- Hắn là sư đệ của bổn quân, người khác không được làm tổn thương hắn. Các ngươi làm hắn bị thương một ngón tay, bổn quân sẽ lấy mạng của các ngươi!

Cơn điên của Thanh Thủy, sự bi phẫn năm đó đã giết chết thê tử, hiển nhiên là do âm mưu đến từ giới ngoại, nếu hắn biết được sư đệ mà hắn muốn bảo vệ đã trở thành chó săn, nô bộc cho kẻ đã làm cho hắn phát điên, sự đau đớn của hắn sẽ là rất lớn... Còn có Chu Tước đời thứ năm kia, rõ ràng là ngọn đèn cạn dầu, nhưng vẫn vì Vương Lâm mà trị thương, thậm chí còn đem Chu Tước Thánh Tông giao phó cho hắn. Ánh mắt hiền lành kia giống như là vĩnh hằng khắc sâu vào trong lòng Vương Lâm.

- Cả đời Lỗ Vân lão phu toàn bộ hiến tặng cho Chu Tước thánh tông... cho dù đến lúc quy tiên cũng có thể ngậm cười ra đi... Ngươi rất tốt, rất có tài, Chu Tước thánh tông, ngươi hãy chiếu cố giúp ta.

Cốt cách của lão Thánh Hoàng khiến cho Vương Lâm kính trọng, trong sự biết ơn kính trọng như vậy, hắn không thể đối mặt với lão nhân hiền từ đã quy tiên, với sự thất vọng, phẫn nộ không cách nào nhìn rõ.

Chu tước đời thứ hai, chỉ tiếp xúc trong mấy ngày ngắn ngủi, tiếng cười sang sảng, thần sắc vui mừng, ánh mắt tán thưởng, không giấu giếm một chút nào sự yêu quý đối với Vương Lâm, bắt rồng lấy máu, nhiều lần trợ

giúp nguy cơ lúc thí luyện, còn ở trong Thiên Phương Hương không tiếc quát hỏi Chu Tước đời đầu tiên, giao cho hắn phương pháp thao túng viêm long, đưa cho hắn mai rùa Cổ Hồn Cấm, hơn nữa trước khi Vương Lâm đi, còn không tuân theo ý định của Chu Tước đời đầu tiên, không biết vì sao lại cho truyềnn cho Vương Lâm thuật mạnh nhất của Chu Tước tộc, Phần giới cổ tán.

- Tiểu tử kia, không được quên, lần sau gặp lại phải đưa tới cho lão phu Chu Tước đời thứ bảy, nhất định phải chọn người có đủ định lực! Tên tiểu tử nhà người, thoạt nhìn thì lạnh như băng, không ngờ cũng đã từng nếm trải qua, đáng tiếc, đáng tiếc quá. Song tu thì có gì tốt, lão phu thật không thể lý giải nổi... lại còn có rất nhiều người, rất nhiều người...

Hết thảy những chuyện này, làm sao Vương Lâm có thể hoàn toàn dứt bỏ được. Ký ức của Tư Mặc Tử, từng cảnh tượng lại tràn ngập trong tâm thần Vương Lâm. Hắn thấy được Tư Mặc Tử lúc còn sống như thể nhìn thấy chính ký ức của mình.

Tư Mặc Tử hôm nay chính là Vương Lâm sau này. Tư Mặc Tử vì muốn muội muội sống lại mà đã từ bỏ Phá Thiên tông, từ bỏ tất cả những sư huynh đệ thân thiết, ngay cả linh hồn của chính mình hắn cũng từ bỏ, trở thành nô bộc của Chưởng Tôn, trở thành tay sai của hắn, vì hắn mà chém giết. Một cái chỉ tay của Chưởng Tôn, ngay cả sư tôn năm đó, Tư Mặc Tử cũng chảy nước mắt, giơ đao đồ sát. Nếu như không chứng kiến ký ức của Tư Mặc Tử, có lẽ sự lựa chọn của Vương Lâm sẽ càng khó khăn hơn.

Nếu như không trải qua đề nghị của Lam Mộng đạo tôn, không trải qua những lời nói của Chu Tước đời đầu tiên, có lẽ Vương Lâm cho đến bây giờ cũng chưa từng phải đưa ra một lựa chọn đau khổ trọng đại nhất trong cuộc đời. Nhưng sau khi nhìn thấy ký ức của Tư Mặc Tử, Vương Lâm tự hỏi nếu như chính mình có ngày đó, thì sẽ phải lựa chọn như thế nào. Hắn không ngờ lúc này đây, ngày đó lại đến nhanh như vậy, ngày hôm nay giống như là một kiếp, trong kiếp đó, ký ức của Tư Mặc Tử đã cho Vương Lâm một đạo lộ...

- Ta không muốn trở thành Tư Mặc Tử...

Vương Lâm thì thào nói khẽ, vẻ đấu tranh trong mắt bị sự thống khổ thay thế. Nhưng sự thống khổ này cũng lộ ra sự kiên định.

- Ta không muốn trở thành người của ngươi!

Ta không muốn, bởi vì ta không thể từ bỏ ân đức của họ.

Tình, là nỗi đau ta không thể dứt bỏ, là cả đời tu đạo đã gây nên hết thảy... Chỉ là, trong cuộc đời ta không chỉ có tình!

Giống như Tư Mặc Tử, vì thân tình mà bỏ qua hết thảy, vì một người mà phải chịu sự chỉ trích của nhiều người, Vương Lâm ta kính nể! Nhưng ta rất sợ, sợ phải đối mặt với tất cả những người có ân với ta... cho dù thê tử

ta sống lại, chúng ta cũng sẽ trở thành những con rối... ta sẽ không chọn làm việc đó...

Có lẽ, sư tôn của ngươi thật sự có cách làm cho thê tử ta sống lại, nhưng nếu hắn có thể làm việc đó, thì Vương Lâm ta cũng có thể!

Thê tử của Vương Lâm ta, ta muốn tự mình tái sinh!

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn Chưởng Tôn ở đằng xa, xoay người, hướng về tinh không vô tận, hóa thành một đạo cầu vồng, mang theo khí tức bi ai, bay đi xa.

Không ai nhìn thấy hai hàng nước mắt trong suốt từ trong khóe mắt Vương Lâm chảy xuống, rơi vào tinh không mịt mờ, không nhìn thấy bóng dáng.

- Uyển Nhi... Bình Nhi... Các người đừng trách ta...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1329: Hắn có phải là Chưởng Tôn không?

Trong lúc mơ màng dường như có một sức mạnh không thể nói rõ, sau khi khiến cho Vương Lâm giãy giụa không thể hình dung được, cũng đã

hóa thành một đạo cầu vồng rời khỏi.

Nếu không có lần lựa chọn đầu tiên với đề nghị của Lam Mộng Đạo Tôn, nếu không có Chu Tước đời đầu tiên đã cho Vương Lâm lần khảo nghiệm thứ hai, khiến cho đạo tâm của hắn, khiến cho niềm tin của hắn đã dần đạt tới trình độ của một nhất đại tông sư.

Quan trọng hơn đó là nếu không nhìn thấy ký ức của Ti Mặc Tử, thấy được những thứ rất giống với bản thân mình, nếu không có những hình ảnh cho thấy sự lựa chọn con đường khác nhau, thì có lẽ Vương Lâm thực sự đã lựa chọn ở lại... trở thành nô bộc của Chưởng tôn... lời nói của Chưởng tôn đã điểm lên tử huyệt của Vương Lâm. Mặc dù đã rời khỏi phạm vi của Hỏa Tước tộc, nhưng lập tức liền bị lực xung kích sau khi thánh địa của Hỏa tước tộc sụp đổ tràn tới từ phía sau. Một ngọn lửa tạo thành hình tròn hướng về bốn phương tám hướng ầm ầm lao tới, liên tục hủy diệt những bộ lạc của Hỏa Tước tộc ở gần nhất. Ngọn lửa này bùng lên ngợp trời ở phía sau lưng Vương Lâm.

Tiếng ầm vang mơ hồ chầm chậm truyền đến, chấn động cả tinh không, nhưng Vương Lâm đang mơ màng cũng không hề tỉnh lại chút nào.

Trái tim hắn giống như đã bị nứt ra, toàn thân đau nhức.

Không biết qua bao lâu, vẻ mê man trong mắt Vương Lâm dần dần tiêu tan, thay vào đó là một vẻ ảm đạm. Thương thế trong cơ thể cũng đã tới mức phải được chữa trị, nếu không tu vi sẽ bị thụt lùi không cách nào hồi phục được.

Tu đạo tới trình độ của hắn, thương thế tầm thường cũng không có gì đáng ngại, chỉ khi nào bị trọng thương, sự nghiêm trọng của thương thế cũng phải đạt tới mức kinh người, nếu không cẩn thận, sẽ ảnh hưởng tới tu vi.

Cũng may mắn hắn thân là Cổ Thần, sức hồi phục của thân thể cực kỳ mạnh mẽ, đây cũng là điều khiến cho Vương Lâm so với những tu sĩ khác hoàn toàn khác biệt. Cùng một thương thế, có lẽ người khác phải mất hàng trăm năm mới có thể hồi phục, nhưng đối với hắn thời gian được rút ngắn đi rất nhiều.

- Uyển Nhi, hãy tin ta, ta có thể làm cho nàng sống lại... Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng với Bình Nhi, cả nhà sẽ sống trong một sơn thôn không ai nhận ra chúng ta, yên bình mà sống cả đời... Ta còn muốn dạy Bình Nhi khắc tượng gỗ, đem kỹ thuật của phụ thân truyền cho nó...

Vương Lâm thì thào, hắn đột nhiên rất nhớ nhà, rất nhớ tinh không trong giới nội. Thái Cổ Tinh Thần này tuy rộng lớn, nhưng làm cho hắn cảm thấy thân thuộc.

Ở nơi này, tinh không mịt mù, nhìn không thấy giới hạn. Tinh không tối đen, những điểm tinh quang lấp lánh, nhưng không có một chút ấm áp, chỉ có sự lạnh lẽo. Nếu có, thì chỉ có cảm giác cô độc nổi lên trong lòng Vương Lâm.

Vương Lâm khi còn sống đã trải qua hai ngàn năm cô độc, hắn vốn đã quen với sự cô đơn, quen với sự tịch mịch. Vẻ lạnh lùng trên mặt không phải là hắn cố ý giả bộ, mà là sau mấy ngàn năm cô đơn đã dần dần trở thành vẻ mặt của hắn.

Vẻ mặt của hắn chỉ có sự lạnh lùng.. thậm chí ngay cả tươi cười cũng rất ít... THứ thủy chung không thay đổi là thứ ẩn giấu rất sâu đằng sau vẻ lạnh lùng kia chính là nỗi bi ai khôn nguôi theo hắn cả đời, không bao giờ vui vẻ.

Trong sự đau khổ, thương thế của Vương Lâm càng nặng. Hắn lảo đảo bước từng bước, thi triển Súc Địa Thành Thốn rời đi xa vô tận. Trong một vùng tinh không bên trong Thái Cổ Tinh Thần, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện trên một tu chân tinh bỏ hoang.

Tu chân tinh này có lẽ đã từng rất huy hoàng, có lẽ ở đây đã từng có tu sĩ đại thần thông.

Nhưng giờ phút này hết thảy vinh quang, đó cũng đã theo gió bay đi, hóa thành cát bụi, giống như những thành trì không có một chút linh khí kia, như một lão nhân đi tới đường cùng, chỉ còn một chút sức tàn, giãy giụa không muốn trút ra hơi thở cuối cùng.

Lúc này, ở phía đông tu chân tinh này, chỗ bị khí âm hàn bao phủ, gió thu từ từ cuốn đi những chiếc lá rụng. Màu sắc vàng khô kia nhìn như những đốm trên khuôn mặt của lão nhân, có một hương vị thê lương.

Lá mùa thu bị gió cuốn đi, xuyên qua những mảng màu vàng khô, có thể nhìn thấy ở đằng xa có một con sông, nước sông ào ạt, uốn lượn chảy về hướng bắc.

Ở bên bờ sông có một thân ảnh áo trắng, yên lặng ngồi ở đó, để mặc cho những chiếc lá thu vàng khô bay bên ngoài.

Vương Lâm nhìn mặt nước, có một vài chiếc lá thu bị gió cuốn đưa tới nơi này, khiến cho những chiếc lá kia tung bay trên mặt sông, sau khi bị thấm ướt phân nửa liền bay về phía xa xa.

Lá rụng về cội, chỉ là bị gió đưa tới nơi này, rơi trên mặt nước, chúng có lẽ cả đời này cũng không thể quay trở về được quê nhà, không biết bị đưa tới phương nào, có lẽ vài năm sau, sẽ biến mất dưới đáy sông trở thành một phần của bùn đất. Nếu chúng có linh hồn, hồn của chúng sẽ mang theo ý niệm, bay ra khỏi mặt nước, trở lại quê hương nơi chúng đã sinh ra.

Trên mặt nước phản chiếu thân ảnh của Vương Lâm, diện mạo hắn được phản chiếu rất rõ ràng. Vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng kia, còn có vẻ bi thương trong mắt dường như cũng dung nhập vào trong mặt nước, trong tiếng ào ào, chảy đi xa.

- Phải quay về thôi...

Vương Lâm nhẹ giọng thì thào.

Đường về nhà ngoài Phong Giới Đại Trận, còn có một đường khác, đó chính là ngọc giản mà nữ tử thần bí đã xuất ra trong cái khe ở tầng thứ chín của VÂn Hải Tinh vực.

Năm đó nữ tử kia đã từng nói, cần Vương Lâm giúp đỡ tìm kiếm một vùng đất, đưa cho Vương Lâm ngọc giản này, cũng nói là ở giới ngoại mở ngọc giản này ra, có thể tránh Phong giới đại trận mà quay trở về bên trong cái khe.

Vương Lâm đã từng nhiều lần nghiên cứu ngọc giản này, bên trong có rất nhiều cấm chế, có một vài cấm chế ngay cả hắn cũng không thể hiểu rõ.

Dường như những cấm chế bên trong cũng không phải tu sĩ giới này có thể nắm giữ, mà đến từ một thế giới khác.

Nhưng Vương Lâm đối với cấm chế cũng là bậc đại sư, mặc dù không hiểu rõ, nhưng từ trên đó cũng nhìn ra được ngọc giản này có bảy phần có thể đưa hắn quay trở lại cái khe. Vuốt ngọc giản, Vương Lâm không mở ra, mà thu vào trong không gian trữ vật. Cấm chế bên trong ngọc giản này nếu muốn mở ra cần phải có tu vi nhất định, hơn nữa điều quan trọng nhất là Vương Lâm ở trạng thái này cũng không cho phép mình xuất hiện trước mặt nữ tử thần bí chưa rõ bạn hay thù kia.

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thì thào tự nói.

- Hắn rốt cuộc có phải là Chưởng tôn hay không...

Nam tử trung niên bị trọng thương bên trong ngọn lửa bảy màu cũng đã thừa nhận thân phận Chưởng Tôn của hắn, nhưng sau khi bình tĩnh trở lại, Vương Lâm cũng không khỏi nghi ngờ.

Tu vi của người này lúc cao lúc thấp, có thể đối kháng với nguyên linh Chu Tước, có thể thi triển Mò trăng đáy giếng, còn có thuật Tứ Đại Giai Không, biết được chuyện của Ti Mặc Tử, còn biết cả tên mình. Dựa theo những phân tích trên, thì hắn chính là Chưởng Tôn âm mưu trùng điệp không còn nghi ngờ gì.

- Hắn tu luyện hỏa thuật, còn có Chu Tước bảy màu biến ảo hiện ra, chắc chắn là tam đại nghiệt tước... Chỉ là, hắn có thật là Chưởng Tôn hay không...

Vương Lâm sở dĩ phán đoán tam đại nghiệt tước là Chưởng tôn bởi vì hắn đã từng phân tích, bên trong Thái Cổ Tinh Thần, lai lịch của Chưởng Tôn là thần bí nhất, chưa người nào biết được hắn là người của tộc nào. Ngoài ra, còn có một việc, năm đó ở vùng đất Yêu Linh, Vương Lâm đã từng gặp một người, người này sau này hắn biết được chính là đệ tử của Chưởng Tôn! Thứ mà người này thi triển chính là hỏa thuật, quyết không

thể tìm được tu sĩ nào có thể tu luyện được đến trình độ như vậy, cho nên Chưởng Tôn mới có thể biết được thực hư của vùng đất Điên Lạc, không dám lỗ mãng. Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy Chưởng tôn, Vương Lâm cũng nổi lên sự hoài nghi.

Thanh Lâm từng nói, bổn nguyên mà Chưởng tôn tu luyện là Thái sơ lực! Nhưng người này từ đầu đến cuối không hề xuất ra một thần thông nào có liên quan đến Thái Sơ Lực... Mà quan trọng nhất là Chưởng Tôn này mấy vạn năm tu đạo, tâm trí thâm sâu, còn nhiều lần có âm mưu với giới nội, nam tử trung niên thừa nhận mình là Chưởng tôn kia dường như không có cái cảm giác giống như là kiêu hùng này... mà cảm giác dường như cũng không hùng mạnh lắm. Vương Lâm nhíu mày, nửa ngày sau cũng không tìm ra câu trả lời, than nhẹ một tiếng, không suy nghĩ việc này nữa mà lấy từ trong túi trữ vật ra một ít đan dược toàn bộ nuốt vào miệng, ngồi ở đó, bắt đầu nhắm mắt thổ nạp.

Gió thu hây hẩy, thân ảnh Vương Lâm chậm rãi trở nên mơ hồ, giống như cùng với nước sông bốn phía và gió thu hòa thành một thể. Cho dù là có tu sĩ đến nơi đây cũng không thể phát hiện ra bên bờ sông có một người đang ngồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày. Trong ba ngày này, thương thế trong cơ thể Vương Lâm vẫn chưa có chuyển biến tốt, chỉ là không còn có thể xấu đi nữa, nhưng thương thế trên thân thể cũng đã khôi phục hơn phân nửa.

Không tính thuật thần thông của hắn, chỉ cần uy lực của lục tinh Cổ thần phát huy ra cũng khiến cho hắn hồi phục được năm phần. Vương Lâm

biết thời gian gấp gáp, mình đã khiến cho người bị nghi là Chưởng tôn kia trọng thương, tất nhiên trong Thái Cổ tinh thần sẽ dấy lên một cơn sóng lớn. Nhất là hắn lại bị người trong Thái Cổ truy sát, vừa rời khỏi vùng đất Điên Lạc, chắc chắn sẽ có người đuổi theo lấy mạng.

Còn về vùng đất Điên Lạc, khi mình rời khỏi, chỉ sợ ở bên ngoài đã có người bố trí phong ấn. Nếu mình tùy tiện quay về thì quyết không thể tiến vào được vùng đất Điên Lạc, chỉ có tự chui đầu vào lưới. Cho nên hắn tận dụng thời gian khiến cho tu vi của mình nhanh chóng hồi phục.

Nhưng tới một ngày, Vương Lâm đang trong lúc thổ nạp đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lóe lên hàn quang. Trong lòng hắn không hiểu sao lại có một cảm giác khiếp sợ, cảm giác này là một loại dự cảm sau khi hắn tu hành đến trình độ nhất định, từ trong sự mê man có được.

- Không ổn!

Vương Lâm đứng lên, ánh mắt đảo qua bốn phía, thần sắc âm trầm hơn. Bốn phía không biết từ khi nào đã hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả gió thu cũng biến mất.

Lúc này đang là đêm tối, trăng sáng trên trời chiếu rọi khắp nơi, ánh trăng chiếu lên mặt đất khiến cho Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng trên mặt sông có gợn sóng chi chít, giống như đang run rẩy bắt đầu chuyển thành chấn động.

Lá thu rơi xuống mặt sông không biết từ khi nào xếp thành vòng tròn, chậm rãi xoay tròn.

Không cần nghĩ ngợi, thân thể Vương Lâm bước về phía trước, trời đất vặn vẹo, gợn sóng quanh quẩn. Dưới một bước của Vương Lâm, vốn thân thể sẽ tiêu tan, nhưng trong khoảnh khắc này, ngay khi thân thể sắp dung nhập vào trời đất, chỉ thấy bầu trời ầm ầm chấn động, trong khi trời đất biến sắc, một cái khe rất lớn đột nhiên quét ngang xuất hiện.

Một luồng uy áp vô biên giáng xuống tu chân tinh bình thường này. Ở bên trong cái khe còn có một bàn tay to, mạnh mẽ vươn ra, chộp lấy Vương Lâm đang sắp sửa dung nhập vào trong trời đất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1330: Phụng Thiên Lang

Cái khe khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời này truyền ra một thanh âm kinh thiên động địa. Thanh âm này không phải là tiếng rít gào, mà giống như là sói tru, âm u đến cực điểm, khiến cho thân thể Vương Lâm đang dung nhập vào trong thiên địa bị bức ra. Hết thảy chuyện này xảy ra trong nháy mắt, ngay khi thân thể Vương Lâm bị tiếng sói tru kia bức ra, bàn tay khổng lồ kia liền ầm ầm chộp tới! Dường như tất cả đều được tính toán rất hoàn hảo, tìm được Vương Lâm, đoán trước được Vương Lâm sẽ dùng Súc địa thành thốn bỏ chạy, không biết lấy loại thần thông hay pháp bảo gì này phát ra tiếng sói tru ầm vang, cản trở Vương Lâm rời đi.

Trong khoảnh khắc này, cánh tay kia ầm ầm chộp tới, khí tức từ trên cánh tay tràn ra còn ẩn chứa một sức mạnh hương hỏa. Người muốn giết Vương Lâm này không phải là tu sĩ bước thứ hai, mà là tu sĩ bước thứ ba! Nói một cách chính xác, là vừa mới bước vào bước thứ ba, cũng giống như Tư Mã Mặc, là Không Niết sơ kỳ. Nhất là trong khí tức của hắn còn tràn ngập một vẻ bạo ngược, lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm không chút do dự, xoay mạnh người, vung tay phải lên, trong tay hắn liền xuất hiện một cái móng tay! Cái móng tay này đen kịt, vừa mới xuất hiện liền có khí tức âm trầm tràn ngập, bị ánh trăng chiếu vào, chiếc móng tay màu đen kia hình như còn có từng trận tiếng kêu thê lương truyền ra.

Chiếc móng tay này chính là vật được Đại Hoang thượng nhân ở trước mặt Lão Chu Tước tặng cho. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, giơ tay phải vung lên, chiếc móng tay kia mang theo tiếng rít gào, ầm ầm lao thẳng tới bàn tay kia. Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới mức khó tin. Chiếc móng tay này dấy lên một cơn hắc phong, va chạm với bàn tay kia.

Một tiếng nổ ầm vang lên, chiếc móng tay kia đã xuyên thấu bàn tay, ầm một tiếng tan vỡ. Ngay khi nó tan vỡ, một cơn đau nhức lập tức lan ra khắp cả bàn tay, hướng thẳng lên cánh tay.

Gió thu thổi qua, cánh tay kia chợt run lên, hóa thành một đám bụi đen kịt tiêu tan.

Chiếc móng tay này rất mạnh, vượt ra ngoài dự liệu của Vương Lâm, nhưng bàn tay kia mặc dù tiêu tan, nhưng vẫn thổi tới một luồng khí tức cuồng bạo lên thân thể hắn, khiến cho Vương Lâm phun ra máu tươi. Trong vẻ dữ tợn, tay phải hắn lại một lần nữa vung lên, lập tức Cổ Tức Diệp kia như lưu tinh lao thẳng tới cái khe xuất hiện trên bầu trời.

- Phong!

Cổ Tức Diệp đón gió đột nhiên lớn lên, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, trong tiếng ầm ầm, phong ấn cái khe kia. Ngay khi tiếng rít gào từ bên trong cái khe truyền ra. Vương Lâm từng bước tiến về phía trước, toàn thân dung nhập vào trong thiên địa, ngay lập tức biến mất. Ba nhịp thở sau khi hắn rời khỏi, Cổ Tức Diệp đang phong ấn cái khe trên bầu trời kia hóa thành những điểm tinh quang, tiêu tan không còn.

Trong tinh không của Thái Cổ tinh thần, Vương Lâm bước ra, thần sắc âm trầm, tay phải bấm quyết nói:

- Lạc diệp quy căn! (Lá rụng về cội)

Lập tức ở phía trước người hắn liền có tinh quang bỗng nhiên xuất hiện, biến thành Cổ Tức Diệp, bị hắn cầm trong tay.

Trong mắt hắn lóe lên hàn quang, thân thể cấp tốc hướng về phía trước bay đi, lại một lần nữa sử dụng Súc Địa thành thốn, biến mất trong tinh

không.

- Tình trạng lúc này chưa thể quay về cái khe ở Vân Hải, sự truy sát của Chưởng Tôn mới chỉ xem có thể dẫn dụ ra bao nhiêu cao thủ, trong lúc bị truy sát, ta sẽ có thể lợi dụng cắn nuốt, khôi phục tu vi!

Vương Lâm cười lạnh.

Trên tu chân tinh hoang phế kia, sau khi Cổ Tức Diệp biến mất khỏi cái khe trên bầu trời, từ bên trong có một thân ảnh đi ra. Thân ảnh này là một đại hán, thân cao ba trượng, thần sắc dữ tợn, hai mắt lộ ra hàn quang vô tình. Trên mi tâm của hắn có một ấn ký, ấn ký này không ngờ chính là cái đầu sói màu xanh đáng sợ. Dưới trướng của Chưởng tôn có tứ đại Thái cổ hung tộc, Phụng Thiên lang tộc là một trong số đó. Ở trên vai hắn còn có một thiếu nữ đang ngồi, cô gái này toàn thân mặc áo đỏ, tướng mạo cực kỳ quyến rũ, khuôn mặt xinh xắn như trsai đào, ẩn chứa sự phong tình mê người, mỗi cử động có thể hút hồn người. Trên mi tâm của nàng cũng có một ấn ký, ấn ký này là một ký hiệu rất cổ quái, nếu Vương Lâm nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra ngay. Ấn ký này không ngờ chính là Phong Diệt tộc cực kỳ thần bí trong Thái Cổ tinh thần. Năm đó trong Thất Thải giới, Vương Lâm đã gặp một lão già của Phong Diệt tộc, hắn đã đem tới cho Vương Lâm một kiếp nạn sinh tử cực kỳ hung hiểm! Nhất là đạo thuật của hắn càng khiến cho Vương Lâm nhớ rõ. Nhưng tu vi của nữ tử này vẫn chưa đến bước thứ ba, vẫn chỉ ở Thiên Nhân đệ tam suy mà thôi, nàng cầm trong tay một cái la bàn, cúi xuống gõ vào cái, ngẩng đầu cười khẽ nói:

- Hướng chính đông, mười chín vạn bảy ngàn tám trăm bốn mươi lăm dặm! Nhưng cánh tay của ngươi đã trúng độc, chiến lực đã giảm xuống ba thành, nếu không có ta giúp ngươi, chất độc kia có thể xâm nhập vào trong cơ thể.

Đại hán kia hừ lạnh một tiếng, thân thể tiến về phía trước, trong tiếng ầm ầm, trời đất chấn động, mặt đất trên tu chân tinh hoang phế này sụp đổ, trong nháy mắt liền vỡ thành từng mảnh. Tu chân tinh này dưới một bước chân của đại hán kia ầm ầm tan rã, ngay lúc sụp đổ, một lực xung kích khổng lồ khuếch tán ra. Nhưng chưa đợi lực xung kích này tràn ra, liền bị đại hán kia vung tay trái lên, ngưng tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một quang cầu hư ảo lấp lánh, hướng về tinh không phía trước vung lên.

Quang cầu kia rơi vào hư không, phát ra tiếng nổ ầm ầm, khiến cho hư không vặn vẹo bị xé rách, hình thành một cái hố đen chớp tắt không ngừng. Đại hán bước từng bước, trực tiếp đi vào bên trong hố đen.

Vương Lâm đang ở trong Thái Cổ tinh thần này thi triển Súc địa thành thốn tiến về phía trước, lúc này vừa mới hiện thân, liền vung mạnh tay phải lên, đem Cổ Tức Diệp không chút do dự hướng về phía sau vung lên.

Đúng lúc này, trong tinh không phía sau hắn đột nhiên có một hố đen xoáy tròn hiện ra.Từ bên trong thân ảnh của đại hán Phung Thiên lang tộc biến ảo hiện ra.

Những ngay lúc vòng xoáy hố đen này xuất hiện, Cổ Tức Diệp đột nhiên rơi lên trên đó.

- Phong!

Lời nói của Vương Lâm lạnh lùng truyền ra. Nhưng đồng tử trong hai mắt hắn không thể không lóe lên, hắn mơ hồ thấy được nữ tử ngồi trên vai của đại hán bên trong hố đen, ấn ký trên mi tâm khiến cho tâm thần hắn chấn động! Không hề biến sắc, Vương Lâm từng bước bước đi, thân ảnh biến mất.

Tiếng rít gào từ bên trong hố đen điên cuồng truyền ra, còn có tiếng ầm ầm vang vọng, nhưng Cổ Tức Diệp vẫn không động đậy chút nào! Một lát sau, cách Cổ Tức Diệp không xa, tinh không gợn sóng, lại xuất hiện thêm một vòng xoáy đen nữa. Đại hán Phụng Thiên lang tộc thần sắc âm trầm từng bước đi ra, quay đầu nhìn về phía Cổ Tức Diệp.

Ngay khi ánh mắt hắn đảo qua, chiếc lá này hóa thành tinh quang tiêu tan.

- Đáng chết, đây là pháp gì! Tư Mặc Tử đã giao chiến với người này, sao lại không nói ra! Còn có Vân Lạc đại ti kia, sau khi trở về liền lập tức bế quan!

- Ngươi không nên xem thường người này. Người này nếu như không bị trọng thương, với tu vi của ngươi muốn bắt được hắn sẽ không dễ dàng đâu...

Nữ tử kia khẽ cười, cúi đầu nhìn la bàn trong tay.

- Hướng Tây Bắc, ba mươi bảy vạn tám ngàn bốn trăm chín mươi sáu dặm!

Đại hán kia lạnh lùng liếc mắt nhìn cô gái trên vai một cái. Tu vi của hắn mặc dù đã đạt tới bước thứ ba, nhưng cũng không dám đắc tội với cô gái này. Cô gái này là thị nữ của Diệu Âm đạo tôn, một trong Thái Cổ ngũ tôn, đột nhiên lại đích thân tới đây, giúp hắn truy sát.

- Chủ nhân của ngươi chắc đã tới vùng đất cổ mộ kia, ngươi đột nhiên tới tìm ta là có mục đích gì, nói ra trước đi.

Đại hán kia không nóng nảy đuổi theo Vương Lâm, mà bình tĩnh mở miệng.

- Có phải là vùng đất cổ mộ hay không thì còn chưa rõ, nhưng căn cứ vào một vài điển tịch từ xưa, thì mơ hồ cũng có vài phần khẳng định... đừng nói là chủ nhân, rất nhiều cao thủ trong Thái Cổ tinh thần này cũng đang đi tới nơi đó.

Thôi, không nói chuyện này nữa, người kia đã rời khỏi hơn trăm vạn dặm, nếu ngươi không đuổi theo, hắn sẽ có thể trốn mất đấy.

Nữ tử kia nhoẻn miệng cười, thần sắc lại càng quyến rũ động lòng người.

Đại hán kia không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nữ tử chằm chằm.

- Được rồi được rồi, thế này đi, chờ sau khi bắt được người kia, ngươi phải để ta lấy tất cả đồ vật trên người hắn, nếu ngươi đồng ý, sau này Đạo Tôn sẽ thưởng cho ngươi một lục phẩm đạo linh để đáp tạ.

Cô gái trừng mắt nhìn, khẽ cười nói.

Đại hán kia trầm mặc trong chốc lát, không nói gì nữa, mà bước về phía trước.

- Hướng tây bắc, hai trăm bảy mươi chín vạn tám ngàn bốn trăm sáu mươi mốt dặm! Đây là chỗ một bộ lạc phân tông của Phụng Thiên lang tộc ngươi.

Đại hán hừ mạnh một tiếng, trong lúc bước tới hư không phía trước ầm ầm bị xé rách, thân ảnh hắn lập tức biến mất.

Trong tinh không của Thái Cổ tinh thần, Vương Lâm từ trong gợn sóng bước ra, sáu tu chân tinh phía trước sắp thành hình tròn, bên ngoài còn có hào quang của một trận pháp, hiển nhiên là chỗ của một bộ lạc trong Thái Cổ tinh thần.

Liếc mắt nhìn lại, trên trận pháp bên ngoài sáu tu chân tinh kia có một cái đầu sói hư ảo lóe gào mang theo sát khí ngợp trời. Trong tiếng gào thét, đại hán này điên cuồng hướng về phía trước phóng đi. Tinh không ầm ầm, giống như dưới bước chân của hắn xuất hiện những dấu hiệu sụp đổ! Ở phía sau hắn, còn có một con sói hư ảo màu xanh khổng lồ dữ tợn xuất hiện.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1331: Vương Lâm phục kích

Thanh Lang to lớn cả vạn trượng, cho dù ở trong tinh không không thể hiện rõ sự to lớn của nó nhưng cũng khiến những người chứng kiến chấn động tâm thần.

Phía sau sáu tu chân tinh của Phụng Thiên Lang tộc, sương mù màu đỏ ngập trời tỏa ra. Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện. Hai mắt hắn lóe lên hồng quang, thương thế của nguyên thần đã hơi khôi phục, lạnh lùng nhìn lại, hai tay không dừng lại chút nào, vừa lùi lại phía sau vừa hướng về sáu tu chân tinh kia cách không vỗ một cái. Sáu khối tu chân tinh đi trước vừa ầm ầm bộc phát. Một tu chân tinh trong số đó dưới chấn động kịch liệt ầm ầm sụp đổ. Lực lượng sụp đổ này cực kỳ kinh thiên. Tu chân tinh này không phải là một phế tinh mà lại là một tu chân tinh mà Phụng

Thiên lang tộc vất vả lắm mới có được, tràn ngập linh khí. Lực lượng sụp đổ của nó tu chân tinh hoang phế không thể so sánh nổi. Trên đó không chỉ có núi non đại địa mà còn có linh khí nồng đậm tràn ra. Tiếng động ầm ầm vang lên chấn động thiên địa. Tu chân tinh này tứ phân ngũ liệt, vô số đá vụn bị cuốn ra, hình thành một cơn lốc thổi tới.

Trong nháy mắt khi tu chân tinh này nổ tung, Vương Lâm nắm chắc cơ hội. Hắn đã sớm tính rằng đối phương sẽ đuổi theo, sau khi thôn phệ để khôi phục nguyên thần thì lại lưu lại nơi này phục kích đại hán của Phụng Thiên lang tộc, đợi tới khi hắn tới đây liền đánh tan tu chân tinh này. Nếu chỉ là một tu chân tinh thì không thể thể hiện hết sự quyết đoán và sát khí của Vương Lâm. Trong nháy mắt khi tu chân tinh đầu tiên nổ tung, năm tu chân tinh còn lại cũng đồng thời ầm ầm bùng nổ. Vô số đá vụn bay ra, không ngừng sụp đổ, hóa thành một lực lượng kinh khủng ầm ầm khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này như là trời sụp, như ngày tận thế đã tới. Sáu tu chân tinh đồng thời nổ tung, hình thành một cơn lốc, bùng lên như một cái miệng khổng lồ lao thẳng về phía đại hán mà cắn nuốt, trong nháy mắt đã nuốt trọn hắn.

Những tiếng chấn động ầm ầm kịch liệt điên cuồng vang lên trong sao trời. Nhưng đúng lúc này, một tiếng Thiên Lang gầm rú kinh thiên vang lên. Chỉ thấy trong cơn lốc do sáu tu chân tinh, Thanh Lang vạn trượng kia dữ tợn lao ra, bên ngoài tuy không nhỏ đi chút nào nhưng đã trở nên hư ảo hơn phân nửa, ngay cả thần thái cũng ảm đạm đi không ít.

Lúc này khi lao ra, vừa rống giận, nó vừa lao thẳng về phía Vương Lâm như Thiên Lang thôn nguyệt, há to miệng sói, trực tiếp cắn tới. Thấy cái miệng sói kia đã tới gần, sắp nuốt trọng Vương Lâm thì Vương Lâm vừa lui lại vừa cười lạnh, tay phải bỗng nhiên vung lên. Lập tức một cái mai rùa xuất hiện trước người hắn. Cái mai rùa này tỏa ra u quang vạn trượng, như những luồng kiếm quang chiếu về bốn phía, điên cuồng xuyên thấu ra. Ánh sáng lóe lên, cái mai rùa đó lại trở nên hư ảo, điên cuồng bành trướng, bất ngờ hóa thành một con rùa khổng lồ. Con rùa này chính là lão Chu Tước tặng cho Vương Lâm, vốn là Cổ Hồn cấm trên đấu trường của Đại đế tinh biến ảo ra. Nó che chở Vương Lâm, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng kinh thiên. Thanh Lang kia lao tới ầm một tiếng liền cắn vào mai rùa.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này trông vô cùng đồ sộ. Sáu tu chân tinh sụp đổ, gió lốc quét ngang, bên ngoài gió lốc là Thanh Lang hư ảo vạn trượng vô cùng dữ tợn, va chạm mạnh mẽ với cự quy khổng lồ đang gầm thét. Tiếng chấn động ầm ầm lan khắp tinh không, hóa thành vô số gợn sóng không ngừng khuếch tán như sóng dữ trên mặt biển rộng. Mai rùa kia chấn động, nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào tay Vương Lâm. Hắn cũng nhanh chóng lui lại phía sau.

Còn về Thanh Lang kia, đầu tiên đã bị cơn lốc do tu chân tinh nổ tung, tạo thành gây thương tích, lại bị phản chấn do Cổ Hồn cấm biến thành cự quy gây ra, thân thể đã sụp đổ một nửa, bị cuốn về phía sau vạn trượng.

Thân ảnh đại hán của Phụng Thiên Lang tộc từ trong cơn lốc do tu chân tinh nổ tung đi ra, tay phải vung lên, Thanh Lang vừa mới sụp đổ hơn phân nửa liền trở lại phía sau hắn.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, khóe miệng tràn ra rất nhiều máu tươi, thân thể không ngừng lùi lại phía sau, sóng gợn quanh quẩn dưới chân nhưng ngay trong nháy mắt hắn chuẩn bị rời đi bằng Súc địa thành thốn thì ánh mắt hắn lại mơ hồ nhìn thấy thiếu nữ trên vai đại hán. Đồng tử trong mắt hắn co rụt lại, lộ ra tia sáng không thể phát hiện ra.

Thiếu nữ đó cũng thật không ngờ trong lúc Vương Lâm chuẩn bị bỏ chạy ánh mắt lại rơi lên người mình. Nếu nàng hiểu được Vương Lâm thì giờ phút này tâm thần ắt sẽ chấn động, có cảm giác không ổn nổi lên.

Ánh mắt đại hán Phụng THiên lang tộc kia lộ ra sát khí, đang cất bước muốn đuổi theo thì đột nhiên sắc mặt biến đổi, đã thấy trong cơ thể tràn ngập một ngọn lửa hư ảo. Ngọn lửa này hung hăng thiêu đốt, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn thân hắn, thậm chí còn bao phủ cả thanh Lang đã suy yếu phía sau hắn, khiến nó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Tu sĩ hư hỏa!! Đáng chết!!

Sắc mặt đại hán nọ lập tức tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ. Thiếu nữ trên lưng hắn cũng nhíu đôi mi thanh tú, lui lại phía sau xa xa, lại thấy Vương Lâm đang chuẩn bị bỏ chạy, ngọc thủ giơ lên vuốt vào mi tâm một cái, nhẹ giọng nói:

- Hậu nhân Phong diệt tộc, gọi về đại thần thông phong ấn của tộc ta, phong ấn đường lui của người này...

Chú ngữ của nàng vừa mới đọc tới đây thì đột nhiên Vương Lâm đang lùi lại ở phía sau, hai mắt bừng sáng. Trong nháy mắt khi đôi mắt hắn sáng lên, cơn lốc tạo thành do sau tu chân tinh nổ tung đang lan tràn về bốn phía đột nhiên tỏa ra huyết quang ngập trời!

Huyết kiếm kia sớm đã bị Vương Lâm giấu trên một tu chân tinh. Dù là khi tu chân tinh nổ tung thì nó vẫn ẩn sâu trong vùng hỗn loạn, mãi không hiện thân.

Nhưng lúc này nó đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt huyết quang tỏa sáng tinh không, lao thẳng tới thiếu nữ kia, chớp mắt đã tới sát nàng ta, đâm thẳng tới mi tâm, xuyên thẳng vào. Đột biến này khiến cho thiếu nữ sững sờ đứng đó.

Huyết quang lóe lên, dùng tốc độ không thể tưởng tượng xuyên thấu qua mi tâm của thiếu nữ, từ phía sau đầu lao ra, lóe lên bay thẳng về phía Vương Lâm, theo thân ảnh Vương Lâm dùng Súc địa thành thốn nhanh chóng biến mất. Cảnh tượng này khiến đồng tử trong mắt đại hán Phụng Thiên Lang tộc co rụt lại, tâm thần chấn động ầm ầm, trong lòng cũng dần nổi lên một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

- Rõ ràng là tu sĩ có hư hỏa mà vẫn luôn ẩn nhẫn, đợi cho tới vừa rồi mới đột nhiên thôi động tâm tình của ta, trong lúc ta toàn lực áp chế hư hỏa thì không ngờ hắn đã sớm ẩn chứa bảo kiếm trong tu chân tinh, lóe lên một cái liền lấy mạng thị nữ của Diệu Âm đạo tôn, đúng là tâm cơ thật quá thâm trầm!

- Bảo kiếm nọ không ngờ lại là một thứ dị vật, có tốc độ nhanh như vậy, lại sắc bén tới cực điểm. Người này biết ta là tu sĩ bước thứ ba, có lẽ có thủ đoạn chống được huyết kiếm đó, vì vậy để đảm bảo sát thương, hắn bỏ qua không đánh lén ta mà lại hủy diệt nữ tử này...

Trong mắt đại hán lộ vẻ kiêng kỵ. Hắn kiêng kỵ không phải là tu vi của đối phương, mà là tầng tầng lớp lớp thủ đoạn được che dấu của đối phương và tâm cơ thâm trầm như biển của Vương Lâm. Hắn không biết là Vương Lâm ngoài việc biết bản thân không thể giết đại hán thì còn có một nguyên nhân trọng yếu nhất, đó là Vương Lâm nhận ra ấn ký trên mi tâm của thiếu nữ. Ấn ký này đại biểu cho sự cường đại và đáng sợ khắc sâu trong trí nhớ của hắn, chính là Phong diệt tộc! Đây là một trong những chủng tộc hiếm thấy của thái cổ, số lượng lại cực kỳ thưa thớt! Sự có mặt của nữ tử này khiến cho hết thảy thần thông của Vương Lâm có thể bị phong ấn! Mà một khi bị phong ấn thì hậu quả không thể đoán trước. Thậm chí Vương Lâm cho rằng, nữ tử này tuy tu vi không cao nhưng sự uy hiếp của nàng đối với hắn không kém so với đại hán có tu vi bước thứ ba Không Niết kia.

- Thật là một kẻ nhẫn tâm...

Một tiếng thở dài sâu kín từ trên vai đại hán Phụng Thiên Lang tộc truyền ra. THiếu nữ mà mi tâm bị xuyên thấu, máu chảy ra khiến người khác nhìn mà giật mình, đôi mắt vừa rồi còn ảm đạm vô thần giờ lại long lanh đầy sức sống.

Vết thương trên mi tâm nàng đang khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, cuối cùng hoàn toàn khôi phục, nhưng để lại một vết sẹo

vĩnh viễn nằm ở đó.

Vết thương ở phía sau đầu nàng cũng khép lại như vậy.

Thiếu nữ giơ tay vuốt lên máu tươi ở vết sẹo trên mi tâm, đưa vào miệng mút mút.

- Tâm cơ và tính toán rất kinh người... hắn đã sớm tính ra lộ tuyến chúng ta đuổi theo. Đầu tiên là sáu tu chân tinh này đã lưu lại cấm chế. Trong nháy mắt chúng ta tới nơi này thì nương theo sự hỗn loạn khi tu chân tinh nổ tung mà không lưu ý đến phi kiếm ẩn trong đó... đây mới đúng là mục đích của hắn...

Ánh mắt thiếu nữ lóe sáng.

- Hắn hắn là biết ta là tộc nhân của Phong diệt tộc.. bố cục này chính là.. để giết ta!

Khóe miệng nữ tử lộ ra một nụ cười động lòng người nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ kiêng kỵ không thể che dấu.

- Tâm cơ thật là thâm trầm, một khi đã coi là địch nhân thì quyết đoán tàn nhẫn. Nhân vật như vậy không dễ chọc... chúng ta đã xem thường

hắn rồi... ngay cả chủ nhân cũng đã xem thường hắn... nếu không phải Phong diệt tộc ta có mệnh ba hồn thì vừa rồi.. ta đã chết rồi.

Thiếu nữ cắn răng, thần sắc tuy trấn định nhưng tâm thần lại tràn ngập sợ hãi. Trong nháy mắt vừa rồi căn bản nàng ngay cả cơ hội suy nghĩ cũng không có, trong nháy mắt đã chết một lần.

Loại chuyện này cả đời này nàng mới lần đầu gặp phải.

- Đuổi theo. Dù là chân trời góc biển cũng phải giết chết hắn. Phía Đông Bắc, trong một trăm bảy mươi ba vạn, bốn ngàn năm trăm ba mươi hai dặm! Người này tâm cơ quá sâu, hết thảy đều phải đề phòng. Sợ là lộ tuyến bỏ chạy của hắn cũng có hàm nghĩa khác... phương hướng... này...

Nữ tử nhẹ giọng nói. Bàn tay nàng cầm la bàn nhẹ nhàng run rẩy. Nàng ngẩng phắt đầu, nhìn về phía Đông Bắc.

- Nơi đó là hướng cổ mộ! Hắn vì sao lại trốn vào trong đó!

Đại hán Phụng Thiên Lang tộc trầm mặc, từng bước đi về phía trước. Tinh không ầm ầm chấn động, bị hắn mở ra một cái khe để hắn rời đi. Cái khe đó sau khi thu lại, tinh không bình tĩnh trở lại, chỉ còn cơn lốc do tu chân tinh nổ tung biến thành kia còn đang lan tràn ra... Bên ngoài cái khe cổ một tràn ngập sương mù dày đặc. Sương mù này vẫn quay cuồng cuồn cuộn, bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ, cho dù là tu sĩ bước thứ

ba thì dưới lực lượng này nếu không cẩn thận cũng sẽ bị cuốn vào trong sương mù.

Đám sương mù này dày đặc, tràn ngập trong vòng mười vạn dặm. Ở bên ngoài có rất nhiều tu sĩ của Thái Cổ Tinh Thần đang đứng.

Chưa người nào chú ý tới giờ phút này ở sâu bên trong sương mù, trong cổ mộ có kịch biến đang xảy ra. Một lát sau, một luồng khí tức khiến cả thái cổ ầm ầm chấn động bộc phát.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1332: Cổ mộ mở ra

Một cơn cuồng phong ầm ầm tràn ra từ trong cái khe cổ mộ. Tử khí tích tụ qua vô tận năm tháng ở nơi này, dung hợp với oán khí của rất nhiều đầu lâu của Cổ thần và Cổ ma, Cổ yêu chết đầy phẫn nộ ở đây, khiến cho cơn lốc này điên cuồng lao ra khỏi cái khe, xé tan tầng sương mù bên ngoài. Sương mù dầy đặc khắp mười vạn dặm tinh không bị cơn lốc này tràn ra, lập tức vang lên tiếng động ầm ầm kinh thiên. Tiếng ầm ầm này lúc đầu còn yếu ớt nhưng trong nháy mắt liền vang vọng, chấn động cả mười vạn dặm tinh không. Sương mù cuồn cuộn, dường như có một linh hồn đang phẫn nộ gầm thét, quét ngang cả tinh không.

Sương mù kia bắt đầu chuyển động mạnh mẽ, với tốc độ cực nhanh tràn về bốn phía. Vốn tu sĩ ở ngoài mười vạn dặm sương mù vẫn luôn quan sát chăm chú, thậm chí còn có vài người cá biệt tiến vào trong sương mù

quan sát. Nhưng lúc này khi sương mù bắt đầu cuốn tới, sắc mặt đám người này đều đại biến, vội vàng lui lại phía sau.

Cổ mộ mở ra, khiến hầu hết tu sĩ có đại thần thông ở Thái Cổ Tinh Thần chú ý, trong thời gian này đều bỏ qua tất cả mọi chuyện mà chạy tới nơi này.

Nhưng trong lúc này, những người có đại thần thông chạy tới nơi này tâm thần đều chấn động, không thể không lùi lại khi sương mù đang đánh tới. Nếu nhìn từ trên cao xuống, sương mù giống như đang sụp đổ, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, ầm ầm điên cuồng xoay chuyển.

Một lão giả đạt tới tu vi thiên nhân tứ suy lui lại phía sau không kịp, bị cơn lốc sương mù kia quét tới, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân run rẩy, huyết nhục trong nháy mắt bị ăn mòn, hóa thành một bộ xương vô thần, bị sương mù cuốn đi. Dưới sương mù cuồn cuộn này, vô số cái chết thê thảm cũng diễn ra khắp nơi. Mắt thấy cơn lốc sương mù không ngừng khuếc tán ra, điên cuồng tăng mạnh trong khắp mười vạn dặm, ba mươi vạn dặm, năm mươi vạn dặm, một trăm ngàn dặm... Không chút ngừng lại. Sương mù lần này tăng lên gấp bội... Hai trăm vạn, ba trăm vạn, năm trăm vạn... cho tới một ngàn vạn dặm, mấy ngàn vạn dặm đều tràn ngập sương mù. Rất nhiều tu sĩ đã hóa thành xương khô, tan thành mây khói... tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt. Có thể nói, hạo kiếp này quá quỷ dị. Nhưng cũng không phải là tu sĩ nào bị cuốn vào trong sương mù cũng tử vong. Hầu như cứ trong mười người lại có một người từ trong sương mù lao ra, trên thân thể không có chút thương thế nào mà lại tràn ngập sinh cơ, dường như trẻ lại ngàn năm vậy. Trên mi tâm họ đột nhiên xuất hiện một cái ấn ký cổ quái, thoạt nhìn trông giống như một con số! Mà đúng nó chính là một con số! Hễ những người mà trên mi tâm có ấn ký hình số này thì lập tức bên ngoài thân thể

sẽ xuất hiện một lực lượng không thể chống nổi, trực tiếp bị hút vào trong trung tâm của dòng xoáy cả mấy ngàn vạn dặm này. THiếu niên phân thân của Diệu Âm đạo tôn nọ lúc này nhanh chóng lui lại phía sau. Sắc mặt hắn âm trầm, rời khỏi khoảng cách mấy ngàn vạn dặm nhưng vẫn không cam lòng rời đi.

- Đúng là vùng đất cổ mộ, nơi này nhất định là nó. Nghe đồn vùng đất cổ mộ từ khi mới có trời đất tới nay chỉ mới mở ra một lần. Hễ là người tiến vào trong đó đều gặp được may mắn vô cùng, có pháp bảo, đan dược, lại còn có rất nhiều thuật thần thông. Thậm chí bên trong đó còn ẩn chứa cả phương pháp khiến cho tu sĩ bước thứ ba tiến vào Không Kiếp đại cảnh!

Thần sắc Diệu Âm đạo tôn â.m tình bất định, nhanh chóng lui lại phía sau. Hắn cắn răng một cái, vung tay lên, chưa thấy hương hỏa giới mở ra nhưng đã có hương hỏa lực nồng đậm vờn khắp toàn thân, hình thành một đám hương hỏa hồn dày đặc vờn quanh bên ngoài cơ thể hắn. Liếc mắt nhìn lại, đám hương hỏa hồn này không ngờ đều là nam tử tuấn mỹ, số lượng vượt quá cả trăm triệu người!

- Lao lên!

Thần sắc Diệu Âm đạo tôn vặn vẹo, bước về phía trước một bước, không lùi lại nữa mà lao thẳng vào trong sương mù! Vừa mới đụng vào sương mù này, cả trăm triệu hương hỏa hồn bên ngoài thân thể hắn liền kêu lên từng tràng thảm thiết.

Từ trong sương mù liền trào ra một lực lượng cường đại không thể hình dung nổi, không người nào có thể chống nổi. Lao về phía trước, thân thể Diệu Âm đạo tôn ầm vang kinh thiên. Bốn phần hương hỏa hồn đều bị hủy diệt không còn. Sắc mặt Diệu Âm đạo tôn tái nhợt. Giờ phút này hắn gần như mới chỉ bước được bước thứ ba, gầm nhẹ một tiếng, lại bước thêm một bước nữa, hai tay bắt quyết, đánh ra đạo thuật! Nhưng trong nháy mắt khi bước thứ tư hạ xuống, lực lượng khổng lồ từ trong sương mù truyền ra đánh lên người hắn. Hương hỏa hồn còn lại ngoài cơ thể hắn trong tiếng ầm ầm... Toàn bộ bị hủy diệt. Diệu Âm đạo tôn phun một ngụm máu tươi, thân thể vội vàng lùi lại phía sau.

- Không thể mạnh mẽ xông vào! Đánh cuốc một lần hay không??

Lui về phía sau, một lựa chọn gian nan xuất hiện trước mắt Diệu Âm đạo tôn.

- Cho dù có từ bỏ một phân thân, bổn tôn cũng muốn thử một lần!

Thần sắc Diệu Âm đạo tôn vặn vẹo, thân thể dữ tợn lao về phía trước, không thi triển bất cứ thần thông nào, trực tiếp tiến vào trong sương mù.

Thân thể của hắn bị sương mù ập tới liền run rẩy kịch liệt. Tu vi của phân thân này của hắn đã đạt tới Không Linh trung kỳ, nhưng giờ phút này bị sương mù bao phủ liền điên cuồng tụt xuống. Không Linh sơ kỳ, Không Niết viên mãn, Không Niết hậu kỳ, trung kỳ, sơ kỳ! Chỉ trong nháy mắt tu vi của hắn đã suy yếu tới chín lần, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng héo rũ, không còn vẻ phong độ như trước kia.

Ở mi tâm của hắn đột nhiên xuất hiện một tiêu ký! Trong nháy mắt tiêu ký này xuất hiện, lực hút đã tới, cuốn thân thể hắn vào trong trung tâm của cái khe.

- Ta hiểu rồi. Tu vi bước thứ ba có thể hóa giải lực lượng của sương mù này. Nhưng bên trong vùng đất cổ mộ này hạn chế cao nhất để tiến vào chính là Không Niết sơ kỳ!

Cảnh tượng giống như vậy trong sương mù ngàn vạn dặm cũng phát sinh ở vài nơi. Ở hướng Tây, có một mãnh thú thân thể khổng lồ như một tu chân tinh - Vọng Nguyệt! Trên lưng nó chính là lão giả mặt âm dương, cũng nhìn ra mánh khóe của sương mù này, ánh mắt lóe lên, quyết định, hai tay bắt quyết rất nhanh, đồng thời ở mi tâm cũng ầm ầm lao ra Vũ Đông Thiện, Cực Hiền Thiên chui vào trong cơ thể Vọng Nguyệt.

Xong việc này, sắc mặt lão giả tái nhợt, vội vàng lui lại phía sau, quát khẽ:

- Vũ Đông Thiện, Cực Hiền Thiên, Vọng Nguyệt thú, ba người tiến vào trong cổ mộ!

Sương mù ầm ầm đánh sâu tới. Trên mi tâm của Vọng Nguyệt và hai người kia đồng thời xuất hiện số hiệu, bị lực hút hút vào sâu trong sương mù. Thân thể lão giả kia lùi lại phía sau, thân ảnh biến mất rời xa khỏi phạm vi sương mù, khi xuất hiện đã ở trên một tu chân tinh cực xa, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Còn có lão giả mặc da thú mà lão Chu Tước gọi là Đại Hoang thượng nhân cũng nhìn đám sương mù này, ánh mắt lóe sáng. Cả đời hắn tu đạo không có phân thân, lại càng không dám làm suy yếu tu vi bản thể để tiến vào trong vùng đất cổ mộ đầy cơ duyên và nguy cơ tử vong này. Nhưng hắn cũng không ngừng lại mà giơ tay phải lên. Mỗi lần giơ lên, dù là tu sĩ đã lùi ra cách sương mù rất xa cũng bị hắn bắt lấy, trực tiếp ầm ầm ném vào sương mù. Đám người này kêu lên thảm thiết, hóa thành xương trắng. Nhưng sau khi bảy người bị như vậy, tới người thứ tám thì thân thể một tu sĩ bị lão già bắt được chấn động, không tử vong mà trên mi tâm xuất hiện một con số. Tu sĩ này là một lão già sắc mặt vàng vọt, giống như bị bệnh nặng lâu ngày vậy. Ngay trong tích tắc khi trên mi tâm hắn xuất hiện ký hiệu, hàn quang trong mắt Đại Hoang thượng nhân lóe lên, một đám nguyên thần từ trong cơ thể hắn lao thẳng tới lão già sắp bị hút vào trong sương mù, nhảy thẳng vào mi tâm hắn, trực tiếp đoạt xá.

Thân thể lão già kia run rẩy, trong tiếng thét thảm thiết liền biến mất trong sương mù. Sắc mặt Đại Hoang thượng nhân cũng hơi tái nhợt đi, xoay người biến mất khỏi nơi này.

Tu sĩ bước thứ ba đều thể hiện thần thông như vậy. Sương mù cuồn cuộn tràn ngập mấy ngàn dặm xong vẫn không đình chỉ mà lại một lần nữa ầm ầm khuếch tán ra, dường như không có bến bờ. Thân ảnh Vương Lâm lúc này trong một khoảng tinh không vặn vẹo liền biến ảo ra. Vừa xuất hiện, hắn không dừng lại chút nào mà phóng thẳng về phía trước. Nhưng đi được gần trăm trượng thì đồng tử trong mắt hắn bỗng nhiên co rụt lại, ngẩng phắt đầu nhìn về hướng xa xa. Chợt thấy trong tinh không như có vạn mã bôn đằng, cuốn lên mây mù tràn ngập.

- Đây là thứ gì!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. hắn trước khi bỏ chạy đã phân thần thức ra dung nhập vào Thiên Vận Tử, mơ hồ tính ra là nên chạy theo hướng này, đối với hắn có ích lợi vô cùng. Đúng lúc này thì đột nhiên tinh không bị xé tan, vặn vẹo sụp đổ. Đại hán Phụng Thiên Lang tộc bước ra, nữ tử trên vai vẫn chưa tử vong, nhưng quỷ dị là ngồi trên đó nhưng ẩn đi, rất khó phát hiện. Đại hán Phụng Thiên Lang tộc sau khi xuất hiện thì cũng nhìn thấy cơn lốc phía xa xa, thần sắc lập tức có biến hóa. Hắn hình như hơi do dự, nhưng rất nhanh liền lao tới Vương Lâm, tay phải giơ lên bắt quyết, thân thể lại truyền ra tiếng sói tru.

- Bát phương cực lang đạo!

Đại hán phụng Thiên Lang tộc quát khẽ. Tinh không bốn phía ầm vang, tám hư ảnh sói lớn mấy ngàn trượng đột nhiên biến ảo ra, vờn quanh tám hướng, gầm rống lao tới Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể hóa thành lưu tinh vọt tới. Tốc độ của hắn đột nhiên nhanh hẳn lên. Chỉ thấy cơn lốc sương mù từ xa xa trong nháy mắt ầm ầm tràn tới tám con Thanh lang kia.

Ầm ầm ầm! Cơn lốc đánh tới khiến tám con Thanh Lang lập tức tan tành, sau đó trong tiếng ầm ầm tiếp tục cuốn tới người đại hán Phụng Thiên Lang tộc đã biến sắc, đang lui lại phía sau.

Đại hán này không biết sự quỷ dị của sương mù, nhưng phát hiện ra trong đó ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại. Tốc độ của hắn chậm hơn cơn lốc, bị sương mù lao tới. TU vi hắn vốn là Không Niết sơ kỳ, không thể suy yếu nữa, trên mi tâm đột nhiên xuất hiện ấn ký. Nhưng trên vai phải hắn đột nhiên truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1333: Âm mưu đáng sợ

Trong tiếng kêu thảm thiết ẩn chứa trong cơn cuồng phong ầm ầm chuyển động, chỉ thấy bên trong đám sương mù, thiếu nữ vốn vẫn ẩn mình đang có âm mưu với Vương Lâm ngồi trên vai phải của đại hán Phụng Thiên Lang tộc kia thân ảnh bị bức ra khỏi đám sương mù của vùng đất cổ mộ. Bất luận tu vi như thế nào cũng đều phải trải qua khảo nghiệm, ngay cả cao thủ bước thứ ba cũng phải như vậy, huống chi chỉ là một nữ tử của Phong Diệt tộc này. Thân ảnh nàng vừa mới xuất hiện, liền ngay lập tức chấn động, toàn thân lập tức héo rũ, trong nháy mắt đã bị sương mù ăn mòn hoàn toàn, trở thành một bộ xương khô. Nhưng bên trong đám sương mù, thiếu nữ này lại một lần nữa tử vong, nhưng xương cốt vẫn không tiêu tan, mà ngay lúc tử vong, từ bên trong tản mát ra từng trận ánh sáng màu xám. Trong nháy mắt, máu thịt bỗng nhiên sinh ra một cách quỷ dị, gần như ngay lập tức, thiếu nữ vừa mới chết đi kia lại sống lại, ánh mắt nàng lộ ra vẻ sợ hãi khó mà kìm nén được. Chỉ trong thời gian ngắn, lần thứ nhất nàng bị Vương Lâm giết chết một lần, vốn vẫn còn là may mắn, nhưng vừa rồi bị sương mù tấn công tới, lập tức không có một chút sức lực nào chống cự mà tử vong.

Phong diệt tộc có ba mạng, bây giờ đã chết mất hai, nhưng tất cả chuyện này không phải là nguyên nhân khiến nàng sợ hãi, giờ phút này cái mà

nàng sợ hãi đó là mặc dù còn sống, vẫn còn có một mạng cuối cùng, nhưng nàng vẫn còn ở trong đám sương mù. Đám sương mù này giết người vô hình, cho dù nàng vẫn còn sống, nhưng nếu lại bị đám sương mù này tấn công tới thì chắc chắn sẽ chết thực sự. Vì thế ngay khi sống lại thiếu nữ này lập tức sắc mặt trắng bệch, vội vàng lui về phía sau, muốn rời khỏi đám sương mù này. Nhưng tốc độ của đám sương mù sao nàng có thể sánh được, thân mình nàng vừa mới xuất hiện trở lại, chưa kịp lui lại phía sau, lập tức đám sương mù kia đã dũng mãnh nhập vào trong cơ thể. Ánh mắt thiếu nữ kia lộ ra vẻ tuyệt vọng, Phong Diệt tộc của nàng có thể nói là thân thể bất tử, nhưng lúc này, nỗi sợ hãi cái chết cũng là ngợp trời. Hết thảy mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới mức khó tin, thiếu nữ kia lại một lần nữa bị đám sương mù bao phủ, vốn đã vô cùng tuyệt vọng, nhưng sương mù trong cơ thể chuyển động đột nhiên rời khỏi, chẳng những nàng không chết, ngược lại còn có một sức sống nảy sinh bên trong cơ thể, dũng mãnh nhập vào mi tâm, hình thành những ký hiệu con số. Trong thời gian ngắn ngủi này, thiếu nữ đã trải qua khoảnh khắc sinh tử, mồ hôi thấm ướt quần áo, tinh thần chưa kịp phục hồi lại, lập tức liền có một lực hút bao phủ toàn thân, trong sự hoảng sợ không thể giãy giụa, trực tiếp bị hút vào sâu bên trong đám sương mù.

Còn có đại hán của Phụng Thiên lang tộc kia, trước nữ tử kia một bước đã bị hút vào sâu bên trong đám sương mù. Cảnh tượng này Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt lóe lên, cảnh tượng nữ tử kia sống lại khiến cho tâm thần hắn chấn động.

- Trước đây ta đã giết cô ta một lần, nay đám sương mù quỷ dị kia lại giết cô ta một lần nữa, chẳng lẽ cô ta bất tử! Phong Diệt tộc... thảo nào quá mức hùng mạnh!

- Nhưng nhìn vẻ mặt của cô ta không phải là làm bộ, ánh mắt tuyệt vọng kia cũng là từ trong nội tâm lộ ra, nữ tử này nếu chết một lần nữa, chắc chắn sẽ không thể sống lại!

Vương Lâm quan sát rất kỹ, tâm cơ thâm trầm, phân tích ra điều này với hắn không phải là việc khó.

Điều làm cho hắn thực sự khó hiểu là tình trạng của mình lúc này. Hắn bị đám sương mù kia xông tới, nhưng sau khi đám sương mù này nhập thể lại không hình thành những ký hiệu con số trên mi tâm, mà hóa thành một luồng sức mạnh Cổ Thần, ngay lập tức bị tinh điểm trên mi tâm hấp thụ.

Nhưng trong sức mạnh của Cổ Thần này lại tồn tại rất nhiều tử khí, còn có oán khí tràn ngập, sau khi Vương Lâm hấp thụ, trong cơ thể liền nảy sinh một sự bạo ngược, như thể hóa thành một luồng khí tức cuồng bạo, ầm ầm trong đầu.

Nếu hắn không áp chế nhanh, ngay lập tức ngăn cản sự hấp thụ, thì khí tức kia sẽ nhiễu loạn tâm thần. Tuy nói là như vậy, nhưng sau khi xua tan luồng sức mạnh Cổ Thần cuồng bạo này, trong đầu hắn lại có một sự sáng tỏ trước nay chưa từng có. Loại cảm giác này cực kỳ rõ ràng, giống như là đã thông suốt.

Trên mi tâm của hắn không có một ký hiệu con số nào, vì thế sẽ không bị lực hút kia tác động. Thân mình ở trong đám sương mù, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong đầu không ngừng phân tích.

Dần dần, hai mắt càng ngày càng phát sáng, nhớ lại những ký hiệu con số cùng với phương vị của nơi này, đồng tử trong mắt cũng co rụt lại.

- Những ký hiệu con số kia người ngoài nhìn không hiểu, nhưng rõ ràng là những chữ cổ văn! Nơi này chẳng lẽ chính là phương hướng rới khỏi vùng đất cổ mộ theo như lời của Tham Lang nói!

Tâm thần Vương Lâm ầm ầm chấn động, hắn xoay mạnh người, quắc mắt nhìn thẳng vào sâu bên trong đám sương mù về hướng đại hán của Phụng Thiên lang tộc cùng với nữ tử kia.

- Khó trách trên mi tâm của ta không xuất hiện những ký hiệu cổ văn kia... khó trách đám sương mù kia sau khi tiến vào trong cơ thể ta liền hóa thành sức mạnh Cổ Thần... Con số trên mi tâm của đại hán kia là một bốn.... trên mi tâm của nữ tử kia là hai...

Vương Lâm liếm liếm môi, trầm ngâm hồi lâu.

- Nơi đây nguy cơ trùng điệp, vùng đất cổ mộ kia lại càng hung hiểm hơn... đi, hay là không đi!

Vài nhịp thở sau, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, tính cách của hắn vốn là như vậy, tìm phú quý từ trong hung hiểm! Nếu bỏ qua không tiến vào vùng đất cổ mộ, muốn nó mở ra một lần nữa, không biết sẽ phải

chờ tới khi nào, thậm chí cả đời này chỉ sợ là cũng không còn cơ hội như vậy nữa. Ánh mắt lóe lên, thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, bay thẳng vào sâu bên trong đám sương mù.

- Càng nguy hiểm càng cho thấy có nhiều cơ may và cơ duyên. Để Vương mỗ ta xem vùng đất cổ mộ rốt cuộc có sự đáng sợ hay tạo hóa gì! Ta thân là Cổ thần, tiến vào nơi này tất nhiên so với người khác tốt hơn rất nhiều!

Thân mình Vương Lâm như cá bơi trong nước, nhanh chóng tiến về phía trước, kiên quyết bỏ qua việc hấp thụ đám sương mù tràn đầy tử khí và oán khí này. Mặc dù đám sương mù này có thể khiến cho sức mạnh Cổ Thần của hắn mạnh thêm, nhưng Vương Lâm hiểu được chỉ sợ thần trí sẽ không thuộc về mình nữa, mà sẽ bị tử khí cùng oán khí kia thao túng, trở thành một cái thây sống. Tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, nhưng thần sắc cũng cẩn thận hơn, tuy không phải quá mức cẩn trọng, nhưng cũng không gần như vậy. Cả đời này hắn chính là dựa vào cẩn thận mới có thể vượt qua bao nhiêu nguy cơ sinh tử. Nếu là lỗ mãn, chỉ có kế hoạch đối với người bị nghi là Chưởng Tôn kia, đây là một ý niệm điên cuồng lóe lên trong đầu hắn, không có một âm mưu gì từ trước, nói một cách chính xác, là sau khi nói chuyện với nhất đại Chu Tước đột nhiên nảy sinh.

Trong lòng hắn, vì việc này còn nghĩ ra không ít ý tưởng và lý do rất tự nhiên, còn dung nhập vào hồn phách của Thiên Vận Tử đến tiến hành kế hoạch, thậm chí còn đưa ra một chủ ý, nếu như nơi đó thật sự có Chưởng Tôn đang bế quan, nếu thương thế của hắn đã có chút hồi phục, thì mình sẽ lập tức lấy ngọc giản kia chạy trốn về giới nội.

Hết thảy chuyện này dường như đều là ý tưởng của bản thân hắn, tự nhiên xuất hiện.

Nhưng sau khi chạy ra khỏi thánh địa của Hỏa Tước tộc, từ lúc Vương Lâm bắt đầu hoài nghi nam tử trung niên kia có phải là Chưởng Tôn hay không, trong đầu hắn cũng hiện lên một nghi ngờ đáng sợ, khiến cho thân thể hắn lạnh toát.

- Sao ta lại có thể làm một việc điên cuồng như vậy...

Nhưng nghi ngờ này vừa xuất hiện liền lập tức tiêu tan trong đầu hắn, dường như bị một vấn đề khác làm nhiễu loạn, khiến cho hắn quên đi. Ngay khi nghi ngờ thân phận của Chưởng Tôn liền có một sự nghi ngờ khác xuất hiện.

Nhưng sau khi tiến vào bên trong đám sương mù, trong đầu hắn cũng đột nhiên hiểu rõ, dường như bên trong đám sương mù này cùng với ngoại giới là hai trời đất khác nhau. Trong lúc mơ màng liền có một luồng sức mạnh không biết từ lúc nào giáng xuống cơ thể Vương Lâm, sau khi tiến vào bên trong đám sương mù lập tức bị ngăn trở. Sự tiêu tan của sức mạnh này khiến cho nghi ngờ vốn đã tiêu tan kia lại một lần nữa dâng lên, càng ngày càng đậm, gần như chỉ trong chốc lát, hắn đã toát mồ hôi lạnh.

Quay mạnh đầu lại, Vương Lâm nhìn chằm chằm đám sương mù quay cuồng phía sau, ánh mắt hắn dường như có thể xuyên thấu vô tận, nhìn thấy Thái Cổ Tinh Thần yên bình kia.

Hồi lâu sau, Vương Lâm thu ánh mắt lại, ánh mắt hắn lộ ra một tia sợ hãi. Cảm giác này cả đời hắn chưa bao giờ có, hắn hồi tưởng lại cảnh tượng sau khi hắn đi tới Thái Cổ Tinh Thần, Vương Lâm có một cảm giác như có một sức mạnh ở trong hư vô thao túng bản thân mình.

Trầm mặc trong chốc lát, vẻ sợ hãi trong mắt Vương Lâm bị hàn quang thay thế, cẩn thận trầm ngâm hồi lâu, xác định là chuyện tiến vào vùng đất cổ mộ này là quyết định của hắn sau khi đã tự phân tích, không phải là sau khi sự mơ màng xuất hiện, rồi xoay người tiến thẳng vào sâu bên trong đám sương mù.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, như thể hóa thành một đạo cầu vồng, không ngừng tiến gần vào chỗ sâu bên trong đám sương mù, nhìn thấy những tu sĩ đang giãy giụa, bị lực hút hoành hành, gào thét lướt qua bên người.

- Trên mi tâm của những người này đều có những con số 4 5, 7 1...

Vương Lâm trong lúc trầm mặc dần dần đi tới chỗ sâu nhất bên trong đám sương mù, thấy được xa xa bên trong đó có một cái khe rất dữ tợn.

THế giới bên trong cái khe đó không có sương mù, nhưng có từng trận sóng gợn. Mặc dù như vậy, nhưng Vương Lâm cũng có thể nhìn thấy trên những tảng đá trôi nổi bên trong đó là những cái đầu dữ tợn trải khắp vùng đất cổ mộ. Vương Lâm ánh mắt lóe lên, cất bước tiến vào bên trong cái khe. Đột nhiên sương mù bốn phía ầm vang, Vương Lâm quay mạnh đầu lại, hai mắt co rụt lại.

Chỉ thấy sương mù ở phía sau cuộn lên, trong tiếng ầm vang không ngừng, từ bên trong có một người chậm rãi đi ra. Người này là một văn sĩ trung niên, nhưng bộ dạng cũng cực kỳ mỹ miều, mơ hồ có ẩn chứa nữ tính! Nhưng lúc này sắc mặt hắn có hơi tái nhợt, hiển nhiên là đi tới nơi này đối với hắn quả thật rất gian nan.

Bên ngoài thân thể hắn có chín pho tượng kỳ dị vờn quanh, những pho tượng này không có tóc, hoặc tức giận, hoặc vui, hoặc buồn, vẻ mặt của những pho tượng này không giống nhau, vờn quanh thân thể văn sĩ giống như nữ tử này, phát ra từng trận ánh sáng màu vàng nhạt. Đi từ bên trong đám sương mù tới nơi này khiến cho mi tâm của văn sĩ kia cũng có ký hiệu con số! Hắn nhìn thấy Vương Lâm, vẻ mặt mệt mỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Thần sắc Vương Lâm như thường, nhưng trong lòng cũng dậy sóng. Hắn biết sự hùng mạnh của đám sương mù này, nhưng người trước mặt không ngờ lại có thể tới được nơi đây. Không hề mở miệng, Vương Lâm xoay người trực tiếp bước vào trong cái khe, tiến vào vùng đất cổ mộ.

- Vị đạo hữu này có thể giúp đỡ một chút được không?

Một thanh âm rất dễ nghe giống như của một nữ tử từ trong miệng văn sĩ kia truyền ra.

Bên trong Thái Cổ Tinh Thần, trong một vùng tinh không vô biên có một cung điện rất lớn trôi nổi, dường như được ẩn giấu bên trong Thái Cổ Tinh Thần, không ai có thể tìm được.

Trong cung điện hơi có một chút u ám, chỉ có vài ánh nến, trong ánh lửa u ám bất định phát ra những tiếng tách tách rất nhỏ.

Nhờ ánh lửa có thể mơ hồ nhìn thấy trên mặt đất của cung điện này có một cái giếng, mặt nước trong giếng trong suốt như gương, phản xạ ba ngọn nến không thể phân biệt rõ thật giả.

Một người toàn thân mặc hắc bào, nhìn không thấy một chút tướng mạo, yên lặng đứng bên miệng giếng, nhìn mặt nước. Bên trong mặt nước kia ngoài bóng của ba ngọn nến còn có một thân ảnh tóc bạc.

Thân ảnh ấy không ngờ lại là Vương Lâm! Thân ảnh Vương Lâm bị ba ngọn nến kia vờn quanh, giống như đang bị phong ấn. Nhưng ngay lúc Vương Lâm ở Thái Cổ Tinh Thần, bước vào trong đám sương mù, dưới mặt nước trong giếng bên trong cung điện này bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, bắt đầu run lên, giống như bị một luồng sức mạnh không thuộc về thế giới này quấy nhiễu. Trong lúc rung động, thân ảnh Vương Lâm bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng dần dần tiêu tan.

- Cổ mộ đột nhiên mở ra, làm nhiễu loạn kế hoạch của lão phu... Đáng tiếc... đáng tiếc... Tĩnh trung lao nguyệt (Mò trăng đáy giếng), chỉ thiếu có một chút...

Người ẩn giấu toàn thân trong hắc bào kia nhìn hết thảy chuyện này, thanh âm già nua khàn khàn bình tĩnh truyền ra. Hắn giơ tay phải lên, đưa móng tay dài nhỏ hơi uốn lượn điểm lên mặt nước.

TG: Vùng đất cổ mộ có liên quan rất lớn, cực kỳ quan trọng, cần phải được ưu tiên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1334: Tam tỷ, tứ muội

Nhưng ngay lúc ngón tay lão già toàn thân ẩn trong hắc bào chuẩn bị điểm xuống mặt nước, chỉ thấy từ bên trong mặt nước đột nhiên có một đạo lam quang nồng đậm chói mắt nổi lên, trong nháy mắt tràn ngập mặt nước, va chạm với ngón tay của lão già mặc hắc bào kia.

Không có bất cứ một âm thanh gì, nhưng có một gợn sóng hình tròn ngay lúc lam quang tiếp xúc với ngón tay của lão già đột nhiên khuếch tán ra, hóa thành một lực xung kích tràn ra, thổi vào lão già mặc hắc bào, khiến cho chiếc áo bào phát ra tiếng phần phật.

- Ta có thể không để ý ngươi thi triển mò trăng dưới giếng lên người hắn... nhưng nếu ngươi muốn giết hắn, ta nghĩ...

Một thanh âm bình tĩnh từ bên trong lam quang trên mặt nước truyền ra, sau khi dừng lại, lại nói tiếp.

- Ta sẽ ra tay.

Lão già mặc hắc bào kia trầm mặc ít lâu, khàn khàn nói.

- Ngươi không phải là đối thủ của lão phu, ta có thể khiến cho thương thế của ngươi tăng thêm.

Thanh âm bên trong lam quang vẫn bình tĩnh như trước. Lão già mặc hắc bào không nói gì, hồi lâu sau, giống như là than nhẹ một tiếng, thanh âm khàn khàn tràn ngập.

- Chúng ta có ước định...

- Năm đó ngươi muốn ta ra tay, ta cũng ra tay rồi.

- Thân thể của vợ con ngươi, ngươi không muốn lấy lại sao... Đừng quên ngươi là một trong thái Cổ ngũ tôn.

Thanh âm trầm mặc từ bên trong lam quang hạ xuống, nửa ngày sau, thanh âm này mang theo vẻ già nua và mệt mỏi, vang lên trong đại điện.

- Ta, còn có một phụ thân.

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nổ rất nhỏ của những ngọn nến kia. Bên trong đại điện yên tĩnh này, nghe hơi rõ một thanh âm như là đang tự hỏi.

- Chỉ một lần này thôi...

Lão già kia chậm rãi xoay người, đi sâu vào trong đại điện.

Lam quang trong giếng yên lặng tiêu tan.

- Vị đạo hữu này, có thể giúp đỡ một chút được không?

Bên ngoài cái khe vùng đất cổ mộ, trong đám sương mù dày đặc tràn ngập, Vương Lâm bước vào bên trong cái khe, không vì một câu nói này,

hoặc vì một thanh âm dễ nghe nào đó mà dừng lại chút nào.

Dường như hắn ngoảnh mặt làm ngơ, giống như không hề nghe thấy những lời này, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng chói mắt, trực tiếp tiến vào bên trong gợn sóng bên ngoài cái khe.

Sương mù vặn vẹo theo Vương Lâm bước vào. Cả người hắn giống như là rời khỏi thế giới này, toàn bộ khí tức tiêu tan không còn dấu vết, thân ảnh hắn trong lúc văn sĩ trung niên còn đang ngẩn người ra trong nháy mắt biến mất không còn, tiến vào bên trong cái khe vùng đất cổ mộ.

Vương Lâm không phải là trẻ con, cũng không có tính hiếu kỳ, trong lòng lại càng không có ý nghĩ giúp đỡ người khác làm vui. Văn sĩ trung niên giống như nữ tử kia có thể đi cả đoạn đường tới nơi này, trong mắt Vương Lâm là cực kỳ đáng sợ. Nhân vật như vậy hắn không hề muốn tiếp xúc.

Ngay cả đối phương có ý tốt, muốn trợ giúp hắn, thì Vương Lâm cũng sẽ không chút do dự bỏ đi. Lúc này thần trí hắn cực kỳ tỉnh táo, so với trước khi tiến vào bên trong đám sương mù của vùng đất cổ mộ này rất khác biệt. Nhưng sự khác biệt này cũng khiến cho hắn cảm nhận được một nguy cơ.

Càng nhớ lại những hành động của mình bên trong Thái Cổ Tinh Thần, Vương Lâm lại càng cảm thấy không phải là chính mình, mà có một sức mạnh mờ ám tiến vào bên trong cơ thể mình, ở một chỗ rất nhỏ, yên lặng thao túng những suy nghĩ trong đầu mình... Vì thế, hắn vô cùng hãi

hùng, nhưng cũng càng cẩn thận hơn, không hề để ý tới văn sĩ kỳ dị kia, ngay khi hắn nói liền nhanh chóng bỏ đi. Văn sĩ trung niên này nhướng mày, vị trí lúc này của hắn chỉ còn cách cái khe vùng đất cổ mộ chưa tới trăm trượng, nhưng dựa vào tu vi hùng mạnh của bản thân cùng với pháp bảo, hắn cũng chỉ có thể đi được đến đây. TIếp tục tiến lên, hắn không thể làm được.

Mắt thấy sương mù bốn phía quay cuồng, giống như càng ngày càng mạnh, văn sĩ trung niên này thầm than một tiếng.

- Xem ra muốn lấy bản thể để tiến vào trong cổ mộ là không thể được... Trên mi tâm tên kia không có dấu ấn của cổ mộ.. Thân phận người này đã rõ, ngoài tên mãng phu Thác Sâm, có thể làm được như vậy, thì chỉ có tên Cổ thần đã làm cho phân thân của thất muội diệt vong....

Văn sĩ trung niên này ánh mắt lóe lên, giơ hai tay bấm quyết tung một chỉ, lập tức chín pho tượng ở bên ngoài thân thể hắn lập tức liền có từng trận hào quang lóe lên. Dưới một cái vung tay của hắn, hào quang của chín pho tượng này còn tăng lên rất nhiều, những hào quang này nối liền lại với nhau, dường như bao phủ hoàn toàn thân thể hắn.

Trong chốc lát, ở bên trong đám sương mù, từ trong hào quang này có thân ảnh một nữ tử đi ra. Nữ tử này tướng mạo tuyệt trần, toàn thân mặc áo trắng, thân thể nàng có chút trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong có chín đạo hào quang lưu chuyển.

Ngay khi thân ảnh nữ tử này xuất hiện, sương mù ầm ầm cuốn tới, nhảy vào bên trong cơ thể nàng. Trong nháy mắt, trên mi tâm của nữ tử này xuất hiện một ấn ký mờ mờ.

Trong tiếng than nhẹ, nữ tử này bước một bước, tiến vào bên trong cái khe vùng đất cổ mộ.

Cùng với thân ảnh nàng bước vào, hào quang bên trong sương mù có chút tiêu tan. THân thể văn sĩ trung niên từ bên trong lùi lại, đi thẳng về phía sau. Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, trong lúc lui về phía sau trong lòng thầm nói:

- Chỉ có xuất ra phân thân tiến vào cổ mộ... Trên cơ thể của Cổ Thần kia mơ hồ vẫn còn dấu vết của Tĩnh trung lao nguyệt, người có thể thi triển thuật này, trong Thái Cổ Tinh Thần ngoài hắn ra thì không còn ai khác. Có lẽ ta cùng với Cổ Thần này có thể hợp tác với nhau... Đại tỷ, bát muội mất tích nhiều năm, nhị tỷ đã tìm được người hợp tác, ngay cả lão tứ cũng bất chấp tất cả hợp tác với tên mãng phu Thác Sâm... Ngũ muội đoạt xá thân thể, Lam Mộng đạo tôn kia hiển nhiên cũng giúp đỡ. Nếu như ta không tìm được người hợp tác, chỉ sợ sẽ bị cô lập...

Văn sĩ trung niên này trong lúc trầm ngâm, dần dần thân ảnh càng ngày càng xa.

Ngay khi hắn muốn rời khỏi đám sương mù của cổ mộ này, văn sĩ trung niên kia đột nhiên ánh mắt lóe lên, thân thể bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn về phía xa xa.

Ở đằng xa sương mù quay cuồng, từ bên trong mơ hồ có tiếng gầm nhẹ truyền ra, một luồng khí tức bạo ngược khuếch tán, thanh âm rít gào kia còn ẩn chứa một vẻ điên cuồng.

- Ngươi không cần phải gọi, bổn thần cũng tự mình đến! Con bà ngươi, câm miệng cho ta! Câm miệng! câm miệng!

Một trận cười làm xôn xao lòng người trong thanh âm rít gào này truyền ra. Tiếng cười này tràn ngập một vẻ hấp dẫn, giống như là một ma âm.

- Nhân gia không nói không được, ngươi càng điên cuồng, nhân gia lại càng thích ngươi... Ở cùng với ngươi có thể so với Tiên Tôn vô dụng kia, rất là vui vẻ...

Trong thời gian ngắn, có thể nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ ầm ầm từ bên trong đám sương mù bước ra. Thân ảnh này quá lớn, giống như là một tu chân tinh, nhưng thân thể của hắn không phải tiến về phía trước, mà là đang đi lùi.

Hắn chính là Thác Sâm. Lúc này Thác Sâm hai mắt đỏ bừng, dường như là phát điên, thần sắc dữ tợn, nhưng lại có một khí thế bá đạo ầm ầm lan ra. Hắn trong lúc bước đi không ngừng rít gào, đi qua bên người văn sĩ trung niên kia.

- Đây chẳng phải là tam tỷ luôn luôn xấc láo sao, tại sao với tu vi bước thứ ba mà lại không vào được cổ mộ vậy.

Thanh âm tràn ngập vẻ hấp dẫn kia mang theo một tia giễu cợt từ trên mi tâm của Thác Sâm truyền ra.

Văn sĩ trung niên kia cười lạnh, thân thể lui về phía sau vài bước, rời đi xa theo một hướng khác, thanh âm hắn truyền tới.

- Hồ Mị Tử bản tính khó sửa, từ xa cũng có thể cảm nhận được khí tức ác độc.

- Những vẫn còn kém sự thanh cao của tam tỷ đã từng là thánh nữ của Thiên Đạo Môn, chỉ sợ đến nay vẫn còn là xử nữ. Ngươi năm đó bị Tiên tôn bắt tới, nuôi dưỡng nhiều năm, trở thành một lô đỉnh tuyệt hảo. Nhưng đáng tiếc lão già kia không có phúc hưởng thụ, không biết sau này người nào sẽ chiếm được ngươi...

Thanh âm mang theo vẻ hấp dẫn kia cười rộ lên, giống như là không thèm để ý, theo thân ảnh Thác Sâm dần dần đi xa.

Văn sĩ áo trắng kia trong mắt lóe lên hàn quang, trong tiếng hừ lạnh càng chạy đi xa.

Bên trong cái khe cổ mộ, ngay khi Vương Lâm bước vào lập tức liền cảm nhận được một sức mạnh truyền tống, chưa kịp thấy rõ toàn bộ nơi này liền lập tức thân thể nhoáng lên một cái, nhanh chóng lui về phía sau mấy trượng, hai tay bấm quyết, bên ngoài thân thể liền có từng trận hào quang vờn quanh, mơ hồ xuất hiện một quang ảnh dung hợp với thân thể.

Đây là sự cẩn thận cần thiết, nơi này dù sao cũng là vùng đất cổ mộ, trước hắn có không ít người tiến vào nơi này, cần phải đề phòng.

Ngay khi toàn thân Vương Lâm xuất hiện quang ảnh, chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, có một luồng sức mạnh cường hãn đột nhiên đánh lên người Vương Lâm, va vào quang ảnh bên ngoài thân thể hắn.

Cũng may Vương Lâm có tính cẩn thận, trước khi bị đánh lén đã kịp thi triển Quang Ảnh thuẫn. Lúc này trong tiếng ầm ầm, hào quang của quang ảnh bên ngoài thân thể hắn phát ra vạn trượng, sức mạnh tấn công tới bị Quang Ảnh thuẫn này khúc xạ, đột nhiên phản kích ra. Một tiếng kêu đau đớn dường như có một người đang vội vàng lui về phía sau.

Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, dường như ngay lúc Vương Lâm bước vào cái khe này liền có người đánh lén, nhưng trong nháy mắt cũng lập tức lui về phía sau.

Lúc này Vương Lâm không nhìn rõ xung quanh, nơi đây so với bên ngoài cái khe có chút khác nhau, mặc dù cũng hơi tương tự, nhưng hiển nhiên không phải là cùng một chỗ.

Hiển nhiên là ngay khi tiến vào bên trong cái khe, tất cả mọi người đều bị phân tán đưa tới những nơi khác nhau. Bầu trời u ám, mặt đất có sương mù nồng đậm, sương mù này như biển, sâu không thể lường được, chậm rãi chuyển động, thi thoảng lại mở ra như một cái hố đen sâu hun hút, dường như đang đợi để cắn nuốt.

Giữa không trung nơi nào cũng có những đài cao trôi nổi, trên những đài cao này có những cái đầu lâu. Liếc mắt nhìn những tảng đá này có rất nhiều, tràn ngập bầu trời, nhìn không thấy giới hạn.

Trong khi Vương Lâm tiến về phía trước, có một nam tử trung niên mình mặc đạo bào vội vàng lui về phía sau. Sắc mặt hắn tái nhợt, khóe miệng còn có máu tươi tràn ra, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn chính là người vừa mới đánh lén. Trên không trung giờ phút này có hơn mười tu sĩ, những người này giờ đây thần sắc đều rất hoảng sợ, ngay khi ánh mắt của Vương Lâm quét tới, cả đám đều bất giác lui về phía sau.

Bốn phía tràn ngập mùi máu tanh, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lập tức đoán ra những người này không chỉ một lần liên thủ xuất kích, giết chết những tu sĩ đang mê man hoảng sợ khi vừa mới bị cuốn vào nơi này, giết người đoạt bảo vật. Ở đằng xa còn có những tu sĩ rải rác, đang đứng trên những đài cao. Chỉ là những đài cao này dường như có một sức mạnh kỳ dị vờn quanh, mặc cho thần thông tràn ngập, nhưng không người nào có

thể phá vỡ tiến vào. Liếc mắt nhìn, nơi đây có mấy trăm tu sĩ, nhưng chỗ này rất rộng lớn, cho nên thoạt nhìn cũng không có cảm giác chật chội.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1335: Tình ngữ, sát kiếp

Tính cách của Vương Lâm là có thù tất báo, vừa mới đến nơi đây đã bị người ta đánh lén, sao có thể bỏ qua. Mà vùng đất cổ mộ này vốn rất nguy hiểm, tất cả đều dựa vào thực lực mà giải quyết, nếu lộ ra sự mềm yếu, chắc chắn sẽ bị người khác liên thủ vây công.

Cho nên ở chỗ này hắn nhất định phải thể hiện sự tàn nhẫn. Trong mắt hắn tràn ngập hàn quang, nhìn về phía nam tử trung niên đang vội vàng lui về phía sau kia, chân phải tiến lên một bước! Hắn đi nhanh như tia chớp, như lưu tinh ầm vang.

Tu vi của tu sĩ trung niên này không quá cao, chưa đạt tới thiên nhân đệ ngũ suy, chỉ mới có đệ tam suy mà thôi. Thần thông mà hắn thi triển đánh lén khi Vương Lâm vừa tiến vào nơi này cũng có chín phần chắc chắn.

Bị đánh lén như vậy, cho dù là người có tu vi cao hơn hắn cũng sẽ bị thương. Dù sao bất cứ kẻ nào sau khi bị hút vào nơi này cũng sẽ bị mê man cùng khủng hoảng trong thời gian ngắn. Cơ hội trong nháy mắt này đủ để ra đòn trí mạng.

Một khi đánh trọng thương tu sĩ, bọn họ sẽ cùng nhau xông lên. Bọn họ đánh lén đã có ước định, trước khi gặp được cường địch, ước định này vẫn còn có tác dụng.

Đương nhiên, cũng có khả năng cao thủ bước thứ ba cũng bị cuốn vào bên trong cái khe, nhưng cao thủ bước thứ ba dù sao cũng quá ít, nếu vì sợ hãi mà bỏ qua cơ hội đánh lén đoạt bảo vật này thì cũng là không có chí lớn.

Mặt khác uy áp của cao thủ bước thứ ba cực kỳ mãnh liệt, cho dù lúc tiến vào bên trong cái khe cũng sẽ tràn ra ngợp trời, vì thế họ cũng không sợ phạm phải sai lầm.

Nhưng nam tử trung niên này thế nào cũng không ngờ tới Vương Lâm mặc dù không phải là cao thủ bước thứ ba, nhưng hắn tới nơi này không phải bị lực hút cuốn tới, mà từ mình đi đến, không hề có một chút bối rối hay mê man nào.

Thần thông của hắn ngay khi đánh lên người đối phương toàn bộ đều bị phản xạ trở lại, đánh lên chính thân thể hắn, khiến cho hắn lập tức phun ra máu tươi, tâm thần khiếp sợ, da đầu tê dại, hồn bay phách tán. Trong lòng hắn kêu lên không ổn, lui về phía sau, không cần nghĩ ngợi hướng về đằng xa bay đi như tên bắn. Giờ phút này thấy ánh mắt Vương Lâm mang theo sát khí nhìn lại, nam tử trung niên này tâm thần chấn động, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt không còn chút máu, trong lúc lui về

phía sau cắn răng, đổi hướng nhanh chóng bay vào bên trong đám sương mù.

Phản ứng của nam tử trung niên này cực nhanh, hiển nhiên cũng là người có kinh nghiệm chinh chiến. Hắn mơ hồ cũng nhìn ra được sự hùng mạnh của Vương Lâm, hiểu được cho dù mình có lùi lại nhanh hơn nữa cũng không thể thoát được sát kiếp, nên liều chết hạ thân thể xuống, muốn xông vào trong đám sương mù thần bí kia.

Tiến vào trong đám sương mù có thể sẽ chết, nhưng nếu không vào thì chắc chắn sẽ chết. Đây là một điều rất dễ hiểu, nhưng cũng là một lựa chọn rất khó khăn. Vương Lâm trong lúc bước tới thân ảnh như cầu vồng, gào thét tiến thẳng tới tu sĩ trung niên kia. Người này lúc này thân thể đang hạ xuống, sau khi nhìn thấy Vương Lâm tới nhanh như vậy, ánh mắt cũng lộ ra vẻ điên cuồng, tay phải vỗ lên ngực, trực tiếp phun ra một ngụm nguyên thần huyết, triển khai Huyết Độn thuật có thể gây ra cho bản thân thương tổn cực lớn, khiến cho tốc độ của hắn bạo tănng, ầm ầm xông vào đám sương mù phía dưới, sắp sửa tiến vào trong đám sương mù.

- Người này cũng khôgn tầm thường!

Đối phương phân tích nhanh, hành động quyết đoán, lộ ra toàn bộ cơ trí và phản ứng của tu sĩ thiên nhân đệ tam suy, nhưng hắn lại đánh lén không thành. Lúc này đối mắt với hắn, Vương Lâm không sử dụng Định Thân thuật, cũng không thi triển huyết kiếm để chém giết, những thủ đoạn này Vương Lâm sẽ không dễ dàng để lộ ra.

Trong lúc tiến về phía trước Vương Lâm giơ tay phải lên, đột nhiên hướng về phía tu sĩ trung niên đang sắp sửa chìm vào bên trong đám sương mù kia vung xuống, Dịch Thiên Ấn lập tức ầm ầm hiện ra, thu hút sự chú ý của tuyệt đại tu sĩ bốn phía.

Chỉ thấy chưởng ấn hư ảo này biến ảo vô biên, với tốc độ không thể tưởng tượng được lao thẳng tới tu sĩ trung niên kia.

Tu sĩ trung niên kia trong lúc đang Huyết Độn đột nhiên tiến vào bên trong đám sương mù, đang định nhanh chóng đi xuống dưới, nhưng lập tức cảm nhận được sương mù bốn phía quay cuồng kịch liệt. Một luồng sức mạnh có thể so sánh với thiên uy ầm ầm từ trên trời giáng xuống. Chưởng ấn khổng lồ kia ầm một tiếng, dường như phá khai thiên địa trực tiếp rơi lên trên đám sương mù. Đám sương mù cuộn lên nhanh chóng, hướng về bốn phía kịch liệt khuếch tán, lộ ra rõ ràng một chưởng ấn khổng lồ ở bên trong. Tiếng kêu thê lương thảm thiết bị đè bên dưới chưởng ấn kia, trong tiếng ầm vang, theo chưởng ấn từ trên đám sương mù hạ xuống. Trong tiếng ầm ầm, chưởng ấn kia như thể xuyên thấu đám sương mù, trực tiếp tiến vào sâu bên trong, khiến cho bên trong đám sương mù lộ ra một lỗ đen hình chưởng ấn, nhìn thấy mà giật mình. Bên trong còn có một đám sương máu cùng với nguyên lực còn lại của nguyên thần tiêu tan khuếch tán ra, tu sĩ trung niên kia bị chưởng ấn xuyên thấu thân thể, tan vỡ mà chết. Toàn bộ chuyện này nói tuy dài nhưng thực tế rất nhanh chóng. Giơ tay giết người, dấu chưởng ấn lưu lại trên đám sương mù kia dần dần bị sương mù bốn phía che phủ, tuy có chút tiêu tan, nhưng chỉ một cái vung tay mà thành, cũng đã khiến cho tu sĩ bốn phía nhìn thấy rõ ràng.

Trong đó có không ít tu sĩ ánh mắt lóe lên, dường như vẫn chưa có ý e ngại, nhưng cũng có chút cẩn thận.

Còn có một vài người ánh mắt nhìn Vương Lâm mơ hồ lộ ra vẻ suy tư, cảm giác Vương Lâm có chút quen thuộc, dường như đã nhìn thấy ở nơi nào. Ở đằng xa, phía sau một đài cao đang trôi nổi, một thiếu nữ toàn thân mặc áo đỏ ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, chính là nữ tử của Phong Diệt tộc chỉ còn có một mạng. Nàng cùng với đại hán của Phụng Thiên Lang tộc sau khi bị cuốn vào cổ mộ đã bị tách ra, không biết đại hán kia đang ở nơi nào, nhưng nữ tử này lại ở cùng một chỗ với Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, từng bước tiến về phía trước, nhanh chóng tới gần một đài cao đang trôi nổi ở phía trước. Đài cao này ước chừng ngàn trượng, trên đó có một cái đầu lâu dữ tợn. Đầu lâu này hai mắt mở to, lộ ra vẻ phẫn nộ không cam lòng, trên mi tâm của nó có một cái lỗ rất lớn, ấn ký trên mi tâm đã bị người ta lấy đi.

Nhưng không cần đến ấn ký, Vương Lâm cũng có thể cảm nhận được cái đầu lâu này chính là đầu của Cổ Thần. Trên mặt đất ở phía trước có cắm ba cây cờ lớn dài ba trượng, lá cờ rủ xuống không hề động đậy, giống như là không còn sức sống.

Đến gần chỗ này, Vương Lâm lập tức cảm nhận được trên đài cao này truyền ra từng trận lực bài xích, hình như có một tầng phòng hộ tràn ngập, ngăn cản tất cả những kẻ bước vào.

Đang quan sát, thần sắc Vương Lâm đột nhiên khẽ động, xoay mạnh người nhìn về phía bầu trời. Chỉ thấy trên bầu trời lóe lên hào quang, lại có một người sau khi bị cuốn vào được đưa tới nơi đây. Những người này sau khi nhìn thấy người đánh lén Vương Lâm thất bại bị giết chết, hơn mười tu sĩ trên không trung trong lòng đã khiếp đảm, không dám ra tay đánh lén nữa.

Người này là một nữ tử áo trắng, nữ tử này tóc trên đầu đen và dài chạm tới mông, dung nhanh xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ẩn chứa vẻ lạnh lùng như băng.

Sự xuất hiện của nàng khiến cho đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại. HÌnh dáng của nữ tử này so với văn sĩ trung niên mà hắn nhìn thấy lúc ở bên ngoài cái khe cực kỳ giống nhau.

Nữ tử áo trắng kia cũng nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt hai người ngay khi chạm vào nhau, ở bên trong cổ mộ này xuất hiện kinh biến. Trên bầu trời u ám đột nhiên truyền đến từng trận tiếng ầm ầm rầu rĩ, từ xa truyền lại, giống như tiếng rít gào rống giận, truyền khắp bốn phương tám hướng. Sương mù bên dưới tạo thành mặt đất, còn quay cuồng kịch liệt, giống như có vô số con ác long qua lại bên trong,cuốn động sương mù như một cơn sóng phẫn nộ.

Cả trời đất trong khoảnh khắc này dường như một gian mật thất vốn bị mở ra ngoài ý muốn, đột nhiên lại bị đóng lại, không còn có một chút gió thổi vào, bắt đầu trở nên u ám.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, cái khe bên trong đám sương mù trong thời gian ngắn nhanh chóng khép lại, cuối cùng hoàn toàn đóng chặt, chỉ còn đám sương mù vẫn còn tràn ngập bốn phía, giống như là vĩnh hằng.

Trong vùng đất cổ mộ, ngay khi cái khe tiêu tan, ở chỗ của Vương Lâm, hắn lập tức cảm thấy một nguy cơ cực kỳ mãnh liệt ầm ầm từ trong lòng tuôn ra. Chỉ thấy đám sương mù bên dưới quay cuồng, đột nhiên có một cột sương mù mười trượng xoay tròn phóng lên cao. Có một tu sĩ tránh không kịp, bị sương mù này trực tiếp bao phủ toàn thân, trong tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng tử vong. Những ấn ký con số trên mi tâm của hắn hóa thành những ký hiệu lóe lên, hướng về một bên trôi đi.

Biến cố bất ngờ này khiến cho mấy trăm tu sĩ bốn phía xôn xao, trong khoảnh khắc này, những đài cao đặt những chiếc đầu lâu trôi nổi giữa không trung có một bộ phận lực phòng hộ không thể mở ra vờn quanh phía trên bỗng nhiên tiêu tan. Tổng cộng lực phòng hộ của chín mươi chín đài cao tiêu tan, cùng lúc đó, trong đám sương mù phía dưới có hơn mười cột sương mù lao ra, hễ là tu sĩ bị đụng tới, toàn bộ đều kêu lên thê lương, ấn ký con số trên mi tâm bay ra, hóa thành ký hiệu trôi nổi giữa không trung.

Ở bên dưới Vương Lâm, cũng có một cột sương mù ầm ầm dựng lên, tốc độ quá nhanh, dường như trong nháy mắt đã tới cách Vương Lâm chưa tới mười trượng. Vương Lâm không nghĩ ngợi, ngay khi cột sương mù này tấn công tới, bước về phía trước, trực tiếp tiến vào cái đài cao đã không còn lực phòng hộ kia.

Ngay khi hắn bước lên cái đài cao này, cột sương mù lướt qua bên cạnh cái đài cao, ầm ầm lao thẳng lên trời, nhưng không gây ra cho Vương Lâm bất cứ một thương tổn gì.

Người thông minh cũng không phải chỉ có mỗi Vương Lâm. Ngay khi Vương Lâm bước lên cái đài cao để tránh né, có không ít tu sĩ thân thể đều nhoáng lên một cái, hết người này đến người khác bước lên những đài cao ở gần chỗ của mình nhất.

Nhưng những đài cao không còn lực phòng hộ này cũng chỉ có chín mươi chín cái, lực phòng hộ trên những đài cao còn lại không hề tiêu tan một chút nào. Vì thế mấy trăm tu sĩ nơi đây khó tránh khỏi có nhiều người cùng bước lên một đài cao.

Vương Lâm nhìn ở đằng xa có hai người đồng thời bước lên một đài cao, ngay lúc thân thể bọn họ hạ xuống, tưởng rằng có thể tránh được sương mù, nhưng ở dưới đài cao này ầm ầm có một đám sương mù ngàn trượng từ bên dưới bùng phát ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đài cao này. Trên đài cao này có đầu lâu của Cổ Yêu, còn có hai tu sĩ, toàn bộ đều bị bao phủ vào bên trong đám sương mù, toàn bộ tan rã... Đây là sức mạnh có thể hủy diệt toàn bộ tu sĩ nơi đây, sức mạnh này rất hùng mạnh, cho dù là cao thủ bước thứ ba nếu bị tấn công, cũng phải tử vong. Cảnh tượng này không chỉ xuất hiện một lần, trong sự hoảng loạn vừa rồi, trên năm mươi cái đài cao đồng thời có hai tu sĩ bước lên trên, tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, từng đám sương mù ngàn trượng bốc lên, dường như bao phủ thiên địa, khiến cho tất cả tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng này đều tâm thần hoảng sợ. Hai mắt Vương Lâm co rụt lại, không chút do dự hai tay bấm quyết, lập tức liền có một đạo khí mỏng từ bên trong cơ thể khuếch tán ra, vờn quanh đài cao ngàn trượng chỗ hắn, ngăn cản tất cả những kẻ nào muốn bước vào. Những tu sĩ tiến vào nơi này khoảng gần

hai trăm, những đài cao không còn tầng phòng hộ có thể bước vào chỉ còn bốn mươi ba, không bước lên được đài cao, sẽ bị đám sương mù càng ngày càng nhiều ầm ầm ở bên dưới giết chết. Muốn sống, phải tranh đoạt, nhất định phải rất nhanh, nếu không, một khi đài cao có hai người đồng thời bước vào, thì ngay cả ở trên đài cao này toàn bộ cũng bị tiêu diệt. Lúc này ở xung quanh Vương Lâm có hơn mười tu sĩ hai mắt đỏ bừng điên cuồng lao thẳng tới Vương Lâm liều sống chết.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1336: Ba người, ba người lại ba người

Sương mù phía dưới ầm vang, từng cột sương mù chọc trời, sát khí tràn ngập trong thiên địa. Ở khu vực này, trên bốn mươi ba đài cao đều chỉ có một tu sĩ đang đứng.

Phàm là những người ngay trong đợt sương mù đầu tiên có thể chiếm được một đài cao, trừ những tu sĩ cực kỳ may mắn, còn tuyệt đại bộ phận đều là những người tu vi cao thâm, hoặc những người ra tay tàn nhẫn.

Thậm chí còn có năm sáu người tâm cơ thâm trầm, tuy trước đó không hề nhìn ra manh mối gì ở nơi này, nhưng tính cách cẩn thận cũng khiến bon họ vì đề phòng nguy hiểm mà đã sớm giết hết những người cùng chiếm đoạt đài cao với mình.

Khi tình thế trước mắt đã rõ ràng, sau khi biết được sau khi bước lên được đài cao mới có thể giữ được tính mạng, những đài cao này không

thể chứa hết mấy trăm tu sĩ, nên những tu sĩ kia mắt đỏ bừng bừng, để sống sót, cho dù là huynh đệ cũng chém giết.

Đột nhiên, mấy trăm tu sĩ này chợt điên cuồng lao thẳng tới bốn mươi ba cái đài cao. Trong cảnh hỗn loạn này, Vương Lâm không rảnh đứng xem những tu sĩ kia chiếm cứ bốn mươi ba cái đài cao còn lại, hai tay hắn bấm quyết, khí mỏng vờn quanh bốn phía, hình thành một bức tường khí, ngăn cản những tu sĩ kia tiến tới.

Hơn mười tu sĩ này, người có tu vi cao nhất là một lão già đã đạt tới Thiên Nhân Đệ Tứ Suy, những người còn lại tu vi cũng không kém, thấp nhất cũng là Tịnh Niết Hậu Kỳ.

Tu vi của những người này mặc dù không phải là tuyệt đỉnh, nhưng lúc này trước nguy cơ sinh tử cũng xuất ra toàn bộ tiềm lực, hơn nữa nhân số cũng không ít, từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới đài cao của Vương Lâm.

Tiếng nổ vang lên, thần thông của hơn mười tu sĩ đánh lên màn khí của Vương Lâm. Màn khí kia chấn động, lập tức trở nên vặn vẹo, hơn mười tu sĩ kia lại càng điên cuồng thi triển tất cả những thần thông có thể sử dụng được, còn xuất ra tất cả những pháp bảo, ra sức tranh đoạt. Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên, trong tiếng hừ lạnh tay phải bấm quyết, hướng ra phía ngoài vung lên, hóa thành một chưởng ấn khổng lồ, vờn quanh bốn phía quét ngang ra. Từ xa nhìn lại, chưởng ấn này xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, chưởng ấn kia quét ngang lập tức khiên cho hơn nửa tu sĩ đang không ngừng thi triển thần thông muốn xông lên đài cao theo cơn lốc xoáy do chưởng ấn biến thành thổi vào, thân thể lảo đảo lui về sau.

Biển xương mù rít gào, một lượng lớn cột sương ầm ầm chọc lên trời, bao phủ những tu sĩ ở bên ngoài đài cao chỗ Vương Lâm. Kể cả những tu sĩ ở bốn phía đang cố gắng cướp đoạt những đài cao còn lại, lập tức có mấy chục người, trong tiếng kêu thê lương, chết trong đám sương mù.

Mùi máu tanh tràn ngập, hư âm của những tiếng kêu thảm còn vang vọng, khiên cho mấy trăm tu sĩ cũng không có đài cao bảo vệ trở nên điên cuồng hơn, tiếng gào rít kinh thiên, giống như là phát điên nhảy vào những đài cao kia.

Vương Lâm đứng ở đó, sau khi hơn mười tu sĩ này tử vong, còn lại chín người hai mắt lúc này đỏ bừng, vội vàng lao đến, đủ loại pháp bảo từ trên người bọn họ lóe ra, phối hợp với những loại thần thông ầm ầm công tới.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hừ lạnh một tiếng, thân thể hướng về phía trước bước đi, trong nháy mắt đã tới trước mặt một tu sĩ trung niên. Tu sĩ trung niên kia thần sắc dữ tợn, ngay khi Vương Lâm xuất hiện, liền há miệng phun ra một đạo kiếm quang lóe lên, hai ngón tay phải cua Vương Lâm so với phi kiếm kia còn nhanh hơn, trực tiếp điểm lên mi tâm người này.

Nguyên lực điên cuồng chảy vào trong cơ thể người này. Ầm một tiếng, thân thể tu sĩ trung niên này tan vỡ, nguyên thần tử vong, nhưng vẫn chưa tiên tan, mà hóa thành một đám sương máu, bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau khi Vương Lâm giết người, thân thể hướng về một bên bước đi, tránh được phi kiếm đang đâm tới một cách dễ dàng, sau đó lại tiến lên, đi thẳng về phía một lão già áo trắng.

Thân thể hắn không hề dừng lại, tay trái vung lên tùy ý vỗ một cái, phịch một tiếng đánh vào hậu tâm của lão già. Lão già kia đang định quay đầu lại, nhưng thân thể chấn động, tan vỡ thành một đám sương máu, bị hút vào tay trái của Vương Lâm.

Vương Lâm liếm liếm môi, thân thể nhoáng lên một cái, xuất hiên bên cạnh một tu sĩ trung niên khác. Thanh niên kia sắc mặt tái nhợt không chút do dự vội vàng lui về phía sau, hai tay bấm quyết phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi kia ở giữa không trung hóa thành một cái đầu lâu đỏ như máu, mang theo tiếng rít gào lao thẳng tới Vương Lâm cắn nuốt. Vương Lâm chẳng những không thèm né tránh, ngược lại còn tiến thẳng đến tu sĩ trung niên kia. Mắt thấy chiếc đầu lâu đỏ như máu kia lao tới cắn nuốt, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kỳ dị, hướng về phía trước gầm nhẹ một tiếng. Mặc dù là sương mù bốn phía vang lên ầm ầm, còn có vô số tu sĩ đang chém giết, tiếng nổ kịch liệt, nhưng dưới một tiếng gầm của Vương Lâm, dường như tất cả thanh âm này đều bị áp đảo, toàn bộ bị át đi, kinh thiên động địa. Chiếc đầu lâu đỏ như máu kia ầm ầm chấn động, trong tiếng gầm nhẹ này bị cơn cuồng phong không thể kháng cự quét qua, lập tức tiêu tan một cách thê thảm. Cơn cuồng phong này thổi thẳng tới tu sĩ thanh niên đang lùi về phía sau kia, hắn hoàn toàn không có bất

cứ một cách nào để né tránh, trong thời gian ngắn bị cơn cuồng phong này quét qua, thân thể hắn giống như được tạo thành từ cát bụi, trong gió hóa thành một đám khói đỏ như máu, mờ ảo không nhìn rõ.

Sạch sẽ gọn gàng, liên tục giết ba người không hề dừng lại. Sáu người còn lại mặc dù đã nhìn thấy hết thảy mọi việc, nhưng lúc này lùi về phía sau chỉ có đường chết, cần phải cướp đoạt. Từng người cắn răng xông đến thừa dịp Vương Lâm rời khỏi đài cao đang lơ lửng, lao thẳng tới đài cao bước vào.

- Không biết sống chết!

Lời nói Vương Lâm lạnh lung. Nếu sáu người này muốn rời khỏi, hắn tuyệt nhiên cũng không đuổi cùng giết tận. Nhưng lúc này sáu người lại vô cùng cố chấp, Vương Lâm trong lúc tiến lên liên tục tung ra ba chỉ về phía trước. Trong thời gian ngắn, kiếm khí ngợp trời nổi lên, ngàn vạn kiếm khí gào thét, hóa thành ba phần, lao thẳng tới ba người gần nhất.

Trong tiếng ầm vang, một màn ánh sáng màu tím bỗng dưng xuất hiện, được tu sĩ trung niên này giơ hai tay lên, hóa thành một màn ánh sáng rất lớn ngăn cản kiếm khí đang lao tới.

Trong tiếng ầm ầm, trung niêm nam tử kia phun máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau, màn ánh sáng ở phía trước tan vỡ, kiếm khí nhanh chóng lao tới, xuyên vào trong cơ thể, khiến cho thân thể người này run lên, tan vỡ.

Còn có một nữ tử trung niên, sắc mặt tái nhợt đang muốn né tránh. Tu vi của nàng không cao, nhưng tốc độ thì cực nhanh, nếu không đã không có khả năng vượt lên trước những người khác.

Giờ phút này nữ tử kia vội vàng né tránh, ngay khi kiếm khí đến gần thân thể đã tránh được một nửa, trong tiếng ầm vang, vai phải của nữ tử này bị đánh thành một đám thịt nát, kêu lên thảm thiết nhưng tránh được cái chết.

Trong ba người, một chết một bị thương, cuối cùng là lão già Thiên Nhân Đệ Tứ Suy kia. Lão già này hai tay bấn quyết, toàn thân lập tức tràn ngập chín con hắc long, trong tiếng rồng gầm nhanh chóng vờn quanh thân thể hắn. Tiếng ầm ầm vang lên, theo kiếm khí không ngừng tấn công tới, lão già này thân thể điên cuồng lui về phía sau, trong lúc lui lại hắn còn giơ tay phải lên hướng về một bên tung trảo, trực tiếp túm một tu sĩ bên cạnh chặn ở phía trước.

Toàn bộ kiếm khí nhập vào trong thân thể tu sĩ bị tóm được này, khiến cho thân thể hắn vỡ tan.

Trong nháy mắt, sau khi Vương Lâm giết ba người rồi lại đến ba người khác, lúc này trên đài cao giữa không trung chỉ còn lại ba người. Vương Lâm mặc áo trắng như tuyết, một vết máu cũng không có, từng bước tiến vào đài cao chỗ của hắn, ánh mắt như điện đảo qua ba người còn lại, thanh âm lạnh lung nói:

- Cút.

Nữ tu sĩ mất đi cánh tay kia sắc mặt tái nhợt, chết tuy là đáng dợ, nhưng lúc này ở nơi đây còn có một thứ đáng sợ hơn cái chết rất nhiều. Trong mắt của nàng, trung sĩ áo trắng kia giống như là một ngọn núi không thể đánh bại, nàng không muốn chết, nên nàng phải lùi lại, đi tới chiếm cứ những đài cao còn lại. Lão già Thiên Nhân Đệ Tứ Suy kia mặt cũng không còn chút máu, không chút do dự xoay người lui lại. Còn có một người cuối cùng, tu vi yếu nhất, tốc độ cũng không nhanh, cố gắng tránh khỏi sát kiếp đến từ Vương Lâm, lúc này hồn bay phách tán, nhanh chóng lui về phía sau.

Tiếng nổ chợt vang lên, chỉ thấy ở trên một đài cao ở đằng xa, một đám sương mù ngàn trương tràn ra, khiến cho sáu tu sĩ trên đó toàn bộ diệt vong.

Cũng chưa hết, đám sương mù ngàn trượng lại một lần nữa xuất hiện trên một đài cao khác, hủy diệt toàn bộ.

Trong nháy mắt, bốn mươi ba cái đài cao chỉ còn lại có hai mươi tám cái, mấy trăm tu sĩ không có đài cao đẻ dung thân số lương càng giảm, chỉ còn lại chưa tới tám mươi người.

Vương Lâm đứng trên đài cao, lạnh lùng nhìn lại. Xung quanh hắn không có một tu sĩ nào dám tới gần, cảnh tượng chém giết lúc trước đủ để chấn động nhân tâm.

Trong lúc ánh mắt Vương Lâm đảo qua, hắn nhìn thấy thiếu nữ của Phong Diệt Tộc kia. Nữ tử này đang chiếm một đài cao, trong lúc khoanh chân, mi tâm lóe lên hào quang, một đạo hào quang nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ đài cao, mặc cho tu sĩ bốn phía vây công, cũng chỉ vặn vẹo chớp lên, nhưng không hề tan vỡ chút nào.

Ngoài thiếu nữ này, còn có năm người cũng khiên Vương Lâm chú ý.

Người thứ nhất hiển nhiên là nữ tử áo trắng tóc dài kia. Nữ tử này chỉ yên lặng đứng ở đó, nhìn chân trời phía xa xa, hễ có tu sĩ nào tiến gần đài cao, chưa kịp bước vào liền lập tức kêu lên thảm thiết, hai mắt chảy ra máu đen, toàn thân tỏa ra hắc khí, như thể bị trung độc.

Còn có một người là một tu sĩ trung niên. Người này mặc áo vải, tay trái cầm một bầu rượu, tay phải cầm một thanh trường kiếm dài bảy thước.

- Người xưa nói.....tam bôi thổ nhiên mặc, ngũ nhạc đảo vi khinh (1).....

(1): đây là một câu trong Hiệp Khách Hành của Lý Bạch.

Tu sĩ trung niên kia uống một ngụm rượu, trường kiếm tùy ý vung lên, cũng không thấy hắn có thêm động tác gì, mũi kiếm kia đã đâm vào mi tâm một người đang lao tới. Lúc rút kiếm ra, trên mi tâm người kia phun ra một tia máu tươi, rơi lên đài cao, thành một hình hoa mai.

Ở trên đài cao kia, hơn mười đóa hoa mai đó như máu bất ngờ nở rộ. Còn có một người là một nam tử mặc áo màu tím. Người này sắc mặt âm trầm, tràn ngập khí âm hàn, tay áo trong lúc vung lên, ở phía sau liền có một con cá dữ tợn dài ngàn trượng chạy ra, mang theo tinh phong cắn nuốt, khiến cho tất cả những tu sĩ lại gần bị nuốt vào bụng.

Hai người cuối cùng, một người gầy như bộ xương, thân hình cực cao, mặc áo đen, hai mắt thủy chung nhắm lại. Thân ảnh hắn cực nhanh, ngay cả Vương Lâm cũng không nhìn rõ tung tích, trong lúc lóe lên, tàn ảnh giống như vẫn còn ở nguyên một chỗ, nhưng tu sĩ bốn phía cũng lần lượt kêu lên thảm thiết tử vong. Mỗi một người chết đều là nguyên thần bị kéo ra, thân thể rơi vào đám sương mù phía dưới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1337: Nghe đồn, nghe đồn lại nghe đồn

Ở trên đài cao cách tu sĩ gầy gò kia không xa có một người dáng vẻ hoàn toàn trái ngược với hắn. Thân thể người đó mập mạp vô cùng, trông chẳng khác gì một quả bóng thịt, khuôn mặt mang theo vẻ mỉm cười hiền lành, mặc một bộ áo giáp viên ngoại, trên đầu còn đội mũ dẹt.

Trên tay hắn còn cầm một cái bàn tính nhỏ, vung vẩy phát ra tiếng lách cách vui tai.

- Không có lời, không có lời rồi...

Tu sĩ mập mạp này lắc đầu, thịt trên mặt run rẩy, vừa nói thầm, vừa nâng tay biến ảo ra vô số cấm chế, rơi vào đám tu sĩ điên cuồng xông tới. Mỗi lần cấm chế này hạ xuống thì thân thể tu sĩ đang lao tới liền sững lại, dường như bị phong ấn, rơi xuống biển sương mù phía dưới.

Dù chỉ còn lại hai mươi tám đài cao thì đã có bảy nơi bị tu sĩ bên ngoài xông vào thành công, sau khi chem. giết cuối cùng có thể cướp đoạt được nơi đứng. Những người như vậy tuyệt đối không tầm thường.

Bảy người cướp đoạt đài cao thành công đều khiến Vương Lâm chú ý. Mà khiến hắn bất ngờ là lão già đạt tới Thiên Nhân Tứ Suy bị hắn đuổi chạy lại là một trong số đó.

Năm tu sĩ khác tu vi đều không kém, đến từ những bộ tộc bất đồng, lúc này tỏ vẻ hung ác ngợp trời, giống như sát thần vậy.

Một người là một lão bà mặc áo lục, trên mặt đầy mụn nhọt, trông vô cùng kinh khủng. Bà ta không thấy thi triển thần thông gì nhưng lại khiên tất cả tu sĩ ở xung quanh lộ vẻ mê mang.

Trên đài cao bà ta vừa đoạt có hơn mười tu sĩ đang chém giết thế nhưng khi bà ta tới gần thì toàn bộ mười người đều lộ vẻ không tỉnh táo, không ngờ lại đồng loạt lùi lại, rời khỏi đài cao. Thậm chí ngay cả chủ nhân của

đài cao này cung mê mang rời đi, tùy ý để bà ta tới đài cao này, ngồi ở nơi đó.

Biển sương mù ầm vang, càng ngày càng có nhiều cột sương mù tràn lên. Sự chem. giết dường như vừa mới bùng nổ thì đã kết thúc. Trong khu vực này chỉ còn lại hai mươi tám đài cao không có phòng hộ là có người đang dung thân. Mấy trăm tu sĩ bên ngoài toàn bộ tử vong, thi thể tan thành máu thịt, chìm vào biển sương mù.

Cảnh tượng vừa rồi ngắn ngủi nhưng lại là một vòng tuyển chọn cực kỳ tàn khốc. Mấy trăm tu sĩ chỉ trong chốc lát đã tử vong tới chín phần, chỉ còn lại hai mươi tám người.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt thổ nạp, lấy lực lượng và nguyên lực của những tu sĩ vừa cắn nuốt biến thành lực lượng để chữa thương. Cho tới hiện giờ hắn còn chưa để lộ nhiều thủ đoạn lắm, dù thân phận là tu sĩ hư hỏa hay là đủ loại thần thông, thậm chí cả pháp bảo cũng chưa từng xuất ra.

Nơi này tràn ngập nguy cơ, lại càng có nhiều điều quỷ dị. Nguy hiểm không phải là toàn bộ đến từ vùng đất cổ mộ này mà còn từ tu sĩ bốn phía. Hơi dấu mình đi sẽ khiến người khác cảm thấy thần bí khó lường, tới lúc cần phải lập uy mới ra tay thể hiện ra thủ đoạn.

Tu sĩ ở đài cao bốn phía giờ phút này cũng đều im lặng. Đám người này thôn nạp nhưng lại có một dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động, khiến cho hầu hết các tu sĩ thôn nạp đều cảnh giác quan sát lẫn nhau.

Trận đánh vừa rồi tuy rằng ngắn ngủi nhưng lại khiến mọi người quan sát được thần thông của nhau.

Giống như Vương Lâm chú ý tới một số tu sĩ, cũng không ít người để ý tới Vương Lâm.

Vương Lâm trước đó nhanh chóng giết cả sáu người đã đủ khiến người khác coi trọng. Mà nhất là tiếng gầm thét của hắn có thể áp chế tất cả tiếng động của nơi này, lại đánh nát thân thể một tu sĩ thiên nhân suy kiếp. Loại thần thông này khiến cho ánh mắt tu sĩ bốn phía nhìn Vương Lâm lộ vẻ cảnh giác.

- Người này vừa rồi chiến đấu không lộ nhiều thần thông nên nhìn không ra chút manh mối nào...

Nam tử mặc áo tím có hư ảnh con cá ngàn trượng ở sau lưng ngồi đả tọa, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm thần sắc âm trầm.

- Lực lượng một tiếng gầm của hắn có thể khiến thần thông của đối phương sụp đổ, xem ra thần thông của người này có liên quan đến âm thanh...

Một tu sĩ hung ác cướp đoạt thành công một đài cao nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ không lành.

-Người khác chú ý tới tiếng gầm của hắn mà lại quên mất khi hắn giết người thì liền thôn phệ huyết vụ... ma công cỡ này những năm gần đây ở Thái Cổ Tinh Thần xuất hiện không ít...

Viên ngoại thân thể mập mạp kia tủm tỉm cười, ánh mắt đảo qua Vương Lâm, bàn tính trong tay phát ra tiếng lách cách.

- Hắn tất nhiên là muốn giết ta... Cần nhanh chóng tìm người tới giúp đỡ...

Sắc mặt nữ tủ Phong Diệt Tộc tái nhợt, cắn môi dưới, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm.

- Người này không nên trêu chọc. Hắn vừa rồi không giết ta, thật ra đã cho ta một ân tình...

Lão già thiên nhân tứ suy được Vương Lâm bỏ qua cúi đầu ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Trận chiến vừa rồi đã khiến hắn không thể quên nổi.

Nữ tử tóc dài mặc bạch y yên lặng thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa xa, quay đầu nhìn Vương Lâm, sau đó nhìn về nơi khác, thần sắc bình tĩnh, không biết đang nghĩ gì.

Ngay lúc mọi người còn đang âm thầm đánh giá, yên lặng chữa thương thì biển sương mù vừa rồi còn quay cuồng thì giờ lại yên tĩnh trở lại. Sau khi nó khôi phục thì lập tức có tu sĩ đứng dậy đi thẳng tới những pháp bảo ở trên đài cao phía trước đầu lâu.

Vương Lâm mở hai mắt, tay phải hư không chụp về phía sau một cái. Ầm một tiếng, cây quạt lớn cỡ ba trượng phía trước đầu lâu Cổ Thần liền rơi vào tay hắn. Vương Lâm ngưng thần đảo thần thức qua. Vật này là pháp bảo của Cổ Thần nhưng không phải là tuyệt hảo.

Hắn không đổi sắc mặt, thu lại pháp bảo, sau đó đứng lên.

Nhưng vào lúc này thì đột nhiên kịch biến lại nổi lên. Hai mươi tám đài cao ầm ầm chấn động. Bầu trời đen tối lại gầm thét một lần nữa. Rất nhiều lôi đình lóe lên, ầm ầm nổ ra như muốn xé tung bầu trời. Ngay sau đó, khi thần sắc các tu sĩ đại biến thì hai mươi tám cái đài cao này rung động kịch liệt.

Vừa chấn động, hai mươi tám cái đài cao này ầm ầm trầm xuống, tốc độ trầm xuống cực nhanh, không cho tu sĩ bên trên bất cứ cơ hội nào phản ứng. Dường như chỉ trong nháy mắt, mấy cái đài cao đã chìm xuống vạn trượng. Gió thổi ào ào xung quanh các đài cao. Hai mươi tám cái đài cao này chìm xuống quá nhanh khiến có một cảm giác bị xé rách lập tức hiện lên bên trong thân thể tu sĩ. Dường như ngay cả máu huyết của bọn họ cũng đang nhanh chóng chìm xuống vậy.

Những tu sĩ đã có thể vượt qua trân chém giết vừa rồi thì tâm trí hiển nhiên rất kiên định, dù gặp phải biến cố này thì cũng chả ai hét lên mà cố gắng bảo trì thân thể ở trên đài, theo nó rơi xuống rất nhanh.

Khoảng cách giữa họ và bầu trời ngày càng xa. Những đài cao chưa mở ra ở phía trên, trong mắt bọn họ dần trở thành những điểm đen.

Hai mươi tám đài cao rơi xuống, chỉ trong nháy mắt đã chìm vào trong sương mù. Sương mù ầm ầm bao phủ bên ngoài những đài cao này.

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng, thấy sương mù vờn quanh bốn phía. Hắn cảm nhận được rất rõ ràng dường như bản thân đang đi vào địa ngục vậy.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu rồi, một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Đài cao bốn phía cũng ngừng rơi xuống. Khắp xung quanh toàn là sương mù. Nhìn không ra vật gì.

Đúng lúc này thì đột nhiên một cảm giác nguy cơ lập tức tràn ngập tâm thần Vương Lâm. Hắn xoay phắt người lại, tay phải vung về phía sau. Ầm một tiếng, sương mù phía sau hắn quay cuồng lộ ra trong đó bộ mặt một con thú dữ tợn. Toàn thân nó đầy mụn mủ, hình dạng giống như con người. Hai móng tay con thú này sắc nhọn, dài nhỏ, thân thể bị Vương Lâm cách không chụp một cái liền nhanh chóng bị đẩy lùi về phía sau, trong nháy mắt đã ẩn vào trong sương mù.

Cùng lúc đó, cách đó không xa có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hiển nhiên là trong đám tu sĩ đã có người bị đánh lén.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn nhận ra mãnh thú này dù bề ngoài có hơi bất đồng giống như vật kỳ dị tạo ra từ đầu lâu của Cổ Thần ở vùng đất Yêu Linh. Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, hai tay vung lên, cuồng phong quét khắp bốn phương, điên cuồng thổi tan đám sương mù đang tràn ngập này. Tu sĩ có hành vi giống như hắn cũng không ít. Hầu như mọi người đầu tiên đều dùng thần thông thổi tan sương mù ra đã. Trong nháy mắt, sương mù trong mấy vạn trượng ở bốn phía đều bị đẩy lùi. Hai mươi tám đài cao giờ đã có ba chỗ không có bong người.

Một luồng khí tức âm lãnh từ cơ thể tu sĩ tràn ra. Mấy vạn trượng bốn phía đều là sương mù, nhìn không thấu. Trên dưới trái phải đều bị sương mù vây quanh.

Những tiếng rên rỉ từ trong sương mù bốn phía truyền ra. Dưới ánh mắt của đám người Vương Lâm, một thân quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Mãnh thú hình người ẩn hiện trong sương mù, nhìn lại thì thấy bốn phía dày đặc thứ này, căn bản không thể đếm nổi.

- Chư vị đạo hữu, dù là người của tộc nào thì lúc này chúng ta cũng đã bị truyền tống tới nơi đây, coi như là có duyên phận. Lúc này nguy cơ tràn ngập, xin không nên ẩn dấu nữa... Ta đọc sách cổ, đối với vùng đất cổ mộ này cũng có chút ít hiểu biết. Chúng ta hiện giờ đang ở ngoại vi của vùng đất cổ mộ, sau khi vượt qua khảo nghiệm thì mới được tiến vào.

Bà lão khiến đối phương mê mang lúc này cất giọng khàn khàn nói.

Ngay khi âm thanh này nổi lên, đám mãnh thú trong sương mù gầm rống,toàn bộ chạy khỏi sương mù, lao thẳng đến những người còn lại trên hai mươi tám đài cao. Hai mươi năm tu sĩ thấy cảnh tượng này đều chấn động tâm thần. Số lượng mãnh thú không dưới mấy ngàn. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn thấy trong cơ thể mãnh thú này tâm tình bạo ngược.

Tu sĩ tu luyện hư hỏa dù là giới nội hay giới ngoại đều là những tồn tại cực kỳ thần bí, rất ít người gặp phải. Nhưng sự đáng sợ và thần thông của tu sĩ hư hỏa thì ở Thái Cổ Tinh Thần này vô cùng nổi tiếng. Bởi vì loại tu sĩ này mấy vạn năm không có một người. Cho nên theo lời đồn thì tu sĩ hư hỏa có thể sánh được tu sĩ bước thứ ba. Những tin đồn đại về tu sĩ hư hỏa lại càng tràn ngập trong Thái Cổ Tinh Thần. Trong lòng tu sĩ giới này, nhất là những nơi có tu sĩ thuộc hạng cao thâm như ở đây thì đều nghe nói qua một số lời đồn rất đáng sợ.

Nghe đồn tu sĩ hư hỏa chỉ phất tay một cái là khiến thiên quân vạn mã tan thành mây khói... ánh mắt tu sĩ hư hỏa có thể khiến thất tình lục dục nổi lên, không thể chống cự... nghe đồn tu sĩ hư hỏa có thể dựa vào cơn ác mộng trong lòng người ta mà đốt cháy tâm tình đối phương, khiến họ bị thiêu chết... nghe đồn tu sĩ hư hỏa giận dữ có thể kích phát lửa giận của mọi người, trở thành người duy nhất điều khiển được ngọn lửa giận này... nghe đồn... nghe đồn... vẫn là nghe đồn... Ngoài nữ tử Phong Diệt Tộc ra, tất cả mọi người ở đây đều không biết. Mặc dì nữ tử bạch y cũng không hiểu hết. Nghe đồn tu sĩ hư hỏa đều ẩn thế... hư hỏa trong lúc không thi triển thì không thể nhìn thấy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1338: Cơ hội trị thương

Mấy ngàn mãnh thú hình người tuy nói có lẽ không nhiều, nhưng thục tế tận mắt nhìn thấy, nhất là lúc chúng từ trong đám sương mù lao ra, những tiếng kêu chói tai cũng đủ khiến người ta cảm giác bị tấn công một cách mãnh liệt.

Thần sắc dữ tợn và tốc độ cực nhanh, cung với bề ngoài đáng sợ khiến những mãnh thú hình người này hình thành một khí thế cường đại, ầm ầm lao tới gần.

So với mấy ngàn mãnh thú, đám người Vương Lâm chỉ có hai mươi lăm người, giống như bị ném vào giữa biển cả, tất cả mọi hương đều bị bao vây.

Những mãnh thú hình người tu vi cũng không thấp, cao nhất cũng có thể đạt tới thiên nhân đệ tam suy, thấp nhất cũng có thực lực Toái Niết viên mãn.

Nếu từng con một thì không nói, nhưng lúc này mấy ngàn con tràn tới, hơn nữa tốc độ nhanh một cách quỷ dị cũng khó ứng phó. Tuy nói là khó ứng phó nhưng những tu sĩ nơi đây tuyệt không phải là những kẻ yếu,

ngay khi mấy ngàn mãnh thú tràn tới, đám người này liền thi triển ra thần thông pháp bảo, biến hóa ra vô số đòn tấn công ầm ầm chém giết.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tay phải trong lúc giơ lên, ngàn vạn kiếm khí từ trên đầu ngón tay gào thét ầm ầm xuất ra, từ xa nhìn lai hóa thành cơn lốc kiếm khí quét ngang thiên địa, đem toàn bộ những con thú đang xông tới hắn bị cuốn vào trong cơn lốc giết chết.

Nhưng ngay khi những mãnh thú kia tử vong, bỗng nhiên trên thân thể chúng có luồng hồng quang nhanh chóng lóe ra, mặc dù bị cơn lốc kiếm khí chém tan nát, nhưng vẫn bộc phát ra một sức mạnh hủy thiên diệt địa, nổ ầm một tiếng, tự bạo tan vỡ.

Uy lực do tự bạo hình thành còn lớn hơn tu vi bản thân mấy lần, nhất là số lượng lại rất nhiều, sau khi đồng thời tự bạo, tiếng nổ kịch liệt trong nháy mắt át đi tất cả các tiếng động khác, ầm ầm lan truyền bên trong đám sương mù này, tràn ngập không có giới hạn.

Những mãnh thú bị Vương Lâm giết ước chừng vài chục, lúc này đồng thời nổ tung, uy lực tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy. Hai mắt Vương Lâm lóe lên, ngay khi lực tấn công tự bạo của mãnh thú cuốn tới, thân thể hắn có vô số bạch quang xuất hiện, trong nháy mắt hóa thành một quang ảnh lớn xuất hiện ở phía sau hắn!

Quang ảnh này bao phủ toàn thân, chiếu sáng vạn trượng, ngay khi lực tấn công kia ầm ầm kéo tới, hai bên đột nhiên va chạm vào nhau, tiếng nổ ầm vang thiên địa, điên cuồng vang vọng. Quang ảnh vội vàng vặn

vẹo, nhưng không hề tan vỡ, mà hào quang lại tăng lên, đem toàn bộ sức mạnh hủy diệt phản xạ ra ngoài, quét ngang ra tám hướng.

Xung quanh Vương Lâm, đợt mãnh thú thứ hai xông lên, lập tức bị lực phản xạ này lan tới, cả đám trong tiếng kêu gào thảm thiết mà tan vỡ. Nhưng chúng tan vỡ, lại hình thành một lực tấn công tự bạo còn lớn hơn, tầng tầng lớp lớp vây lấy Vương Lâm làm trung tâm tạo nên một cơn lốc.

Sức mạnh tự bạo hủy diệt càng ngày càng lớn cuốn tới Vương Lâm. Thần sắc hắn bình tĩnh, quang ảnh bên ngoài thân thể càng ngày càng sáng hơn, đứng bên trong hào quang sáng ngời này khiến cho một tia lóe lên trong hai mắt hắn bị ẩn giấu đi, người ngoài không thể nhìn thấu vẻ mặt của Vương Lâm lúc này.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, cũng không phải toàn bộ mãnh thú đều có cơ hội tự bạo trước khi tử vong, có một số hoàn toàn chưa kịp tự bạo đã bị Vương Lâm giết chết. Mỗi khi chuyện như vậy xảy ra,liền có một đạo bạch khí tiến vào bên trong cơ thể hắn. Đạo bạch khí này không phải Cổ Thần lực mà là một tia sức sống.

Sức sống này nhập vào cơ thể, lập tức hóa thành một yếu tố để trị thương mà so với cắn nuốt tu sĩ còn nhanh hơn. Liếm môi, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bước rời khỏi đài cao của mình, lao thẳng về phía những mãnh thú.

Cách đó không xa, những tu sĩ còn lại đang chống cự, cũng có vài người không thể trụ được, bị lực tấn công do mãnh thú tự bạo lan tới, ầm ầm

phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau bị mãnh thú vây quanh, đang muốn kháng cự lập tức bị những mãnh thú tự bạo một lần nữa, hóa thành một đợt tấn công hùng mạnh hơn, cho đến lúc hủy diệt người này mới thôi.

Nhàn nhã nhất phải nói tới nữ tử áo trắng kia, nữ tử thủy chung thần sắc như thường, cũng không thấy thi triển thần thông gì,bình tĩnh đứng nơi đó, toàn bộ mãnh thú tới gần nàng liền toàn thân lập tức tỏa ra hắc khí, thất khiếu chảy máu, kêu thảm thiết lùi lại.

Thân ảnh Vương Lâm như điện, là người thứ nhất trong hai mươi lăm tu sĩ lao ra, xông vào đám mãnh thú. Hành động của hắn trong cuộc chém giết này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người!

Vương Lâm đối với hết thảy những ánh mắt này coi như không nhìn thấy, trong lúc hắn xông vào đàn mãnh thú, tay phải giơ lên, hàng vạn kiếm khí gào thét quét ngang ra, trực tiếp xé rách thân thể những mãnh thú này,nhảy vào trong cơ thể chúng, tiếng nổ vang lên, trước khi chúng tự bạo, chỉ thấy có một bộ phận bị Vương Lâm giết chết, từng đạo bạch khí lao thẳng tới Vương Lâm, bị hắn hấp thụ.

Những tia sức sống này bị nguyên thần của hắn hấp thụ, thương thế lập tức được hồi phục một chút. Vương Lâm tìm được chỗ tốt này, nương theo lực tấn công lui về phía sau, nhoáng một cái đã xuất hiên ở bên ngoài một đám mãnh thú ở đàng xa đang bao vây một đám người, song chỉ tay phải giơ lên thành kiếm, trực tiếp điểm lên thân thể một con mãnh thú. Ngay khi nó bị hủy diệt, thân thể Vương Lâm như một con cá bơi đi.

Tiếng ầm ầm nổ vang lên không ngùng, hơn mười con mãnh thú này toàn bộ bị giết, những tu sĩ bị mãnh thú bao vây vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, lập tức trở lên phấn khích, ánh mắt nhìn về Vương Lâm tràn ngập sự cảm kích.

Vương Lâm không để ý tới, xoay người đi thẳng ra xa.

Thời gian trôi qua cực nhanh, hành động Vương Lâm khiến cho tu sĩ nơi đây không thể không nhìn kỹ. Chỗ hắn xuất hiện hễ là mãnh thú liền lập tức bị hắn giết sạch với tốc độ cực nhanh, sau đó đi tới chỗ khác.

Tu sĩ trung niên tay trái cầm bầu rượu, tay phải cầm kiếm kia kiếm quang lóe lên, từ một con mãnh thú rút ra, ngửa mặt lên trời cười dài, đối mặt với hơn một trăm con mãnh thú tấn công tới, tay trái cầm bầu rượu lên mép, uống một hớp lớn, tay trái đang định thi triển thần thông. Đột nhiên bạch quang hiện lên, chỉ thấy thân ảnh Vương Lâm như điện, trực tiếp tới gần, lóe lên vài cái, tiếng ầm ầm vang vọng, gần một trăm con mãnh thú tử vong hơn phân nửa, Vương Lâm sau khi hấp thụ sức sống lại bước đi.

Tu sĩ trung niên kia nhướng mày, nói thầm vài câu nhưng đột nhiên ánh mắt sững lại, cũng đã nhìn ra một chút manh mối. Cũng hiểu ra vấn đề có không ít người, nhưng tu sĩ nơi này đều là những người tâm cơ thâm trầm, hành động của Vương Lâm bọn họ vừa quan sát liền thấy ngay được nguyên nhân.

- Mãnh thú hình người chưa kịp tự bạo, trước khi chết sẽ có sức sống, sức sống này chẳng những trị được thương thế, mà còn có thể làm tăng tu vi, tương đương với ngồi thổ nạp mấy ngày!

Chỉ là khi bọn họ đã hiểu ra vấn đề, mấy ngàn mãnh thú dường như có gần một ngàn đã chết về tay Vương Lâm, còn có ba phần trong khi những tu sĩ còn lại chém giết tự bạo, cuối cung chỉ còn lại chừng một ngàn, nhưng tụ tập thành một đám. Thân ảnh Vương Lâm như tia chớp lóe lên, vượt lên những tu sĩ còn lại, tiến thẳng tới một ngàn con mãnh thú này.

Ở phía sau hắn, ngoài nữ tử Phong Diệt Tộc thủy chung vẫn không dám rời khỏi đài cao, còn có nữ tử áo trắng kia thần sắc vẫn bình tĩnh, không có hành động gì, còn những người khác đều biến sắc. Gần một ngàn con mãnh thú này trong mắt bọn họ đã trở thành những đan dược đại bổ, giờ phút này vội vàng xông ra, hóa thành hơn hai mươi đạo cầu vồng muốn tranh giành với Vương Lâm ở phía trước!

- Vị đạo hữu áo trắng này, chúng ta có duyên với nhau, vì thế một ngàn con mãnh thú này hiển nhiên không thể để cho một mình ngươi đối mặt được, hãy đứng qua một bên đi!

- Đạo hữu hãy từ từ, một ngàn con mãnh thú này mà tự bạo, uy lực sẽ rất khủng khiếp, hãy cẩn thận một chút!

- Tu sĩ áo trắng, hãy để cho lão phu ba trăm con!

Tiếng hò hét nhanh chóng truyền đến, hơn hai mươi tu sĩ kia tốc độ bạo tăng, đuổi theo Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, cười lạnh, ngay khi đến gần đám mãnh thú ngàn con kia, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn đột nhiên lóe lên, từ bên trong một tinh điểm chợt có một đạo u quang lóe ra.

Vương Lâm hai tay bấm quyết, hướng ra phía ngoài vung lên. Thiên Hoàng Lô trong tiếng ầm ầm xuất hiện giữa thiên địa, đem gần một ngàn con mãnh thú đang gào thét tới gần bao phủ toàn bộ bên trong. Thiên Hoàng Lô khổng lồ kia biến ảo hiện ra, còn có một luồng khí tức tang thương vờn quanh hóa thành một cơn lốc xoáy kinh thiên, cuốn động tám phương!

- Luyện!

Ngay khi những tu sĩ kia tới gần, Vương Lâm gầm lên. Một chữ vùa phát ra, Thiên Hoang Lô kia ầm vang, gần một ngàn mãnh thú bên trong kêu lên thảm thiết, chưa kịp tự bạo đã bị bao phủ vào trong cái lò này. Từng trận khí tức Cổ Thần tràn ngập, trong nháy mắt, khi hơn hai mươi tu sĩ kia đang há hốc miệng trợn mắt. Thiên Hoàng Lô khổng lồ này giống như là thực chất, ở giữa thiên địa, trong tiếng ầm ầm chợt thu nhỏ lại, hóa thành một đạo u quang, biến mất trên mi tâm của Vương Lâm.

Hết thảy chuyện này đều diễn ra trong nháy mắt, dường như chỉ trong chốc lát, Vương Lâm đã đem toàn bộ gần một ngàn con mãnh thú này toàn bộ hấp thụ, không để lại một con nào!

Trong lúc xoay người, thần sắc Vương Lâm lạnh lung, nhìn lướt qua đám người đuổi theo. Trong thân thể những người này, hắn nhìn được sự dậy song trong lòng, tùng bước tiến tới, trở về đài cao của mình. Vương Lâm phất tay áo, một tu vi cường hãn chấn át bốn phương.

Hơn hai mươi tu sĩ kia cả đám ánh mắt khó chịu, nhưng kiêng kỵ tu vi của Vương Lâm, trong lúc trầm mặc còn chưa người nào dám ra tay. Thiếu nữ Phong Diệt Tộc ở đằng xa tâm thần chấn động, nhìn ra được cơ hội này, sắc mặt lập tức tái nhợt, dừng bước chân lại, không dám có một cử động nào.

Một lát sau, hơn hai mươi tu sĩ kia lần lượt trở về đài cao của mình, tạm thời bỏ qua việc này, nhưng ánh mắt nhìn về Vương Lâm cũng cực kỳ khó chịu. Chỉ có nữ tử áo trắng kia trong mắt lộ vẻ tán thưởng, hướng về v gật đầu tỏ ý.

Đúng lúc này, đài cao mà mọi người vẫn đứng ầm ầm chấn động, sau khi dừng lại trong thời gian ngắn ngủi,lại hướng về phía trước bay nhanh đi. Tiếng ầm ầm vang vọng bên tai, hơn hai mươi đài cao này tốc độ cực nhanh, trực tiếp đi vào đám sương mù phía trước, biến mất không thấy.

- Những mãnh thú hình người này có tác dụng trị thương rất lớn, sao ta có thể để cho các ngươi tranh đoạt!

Vương Lâm bình tĩnh đứng trên đài cao, thần sắc không lộ ra chút tâm tu nào, nhưng hai mắt cũng lóe lên hàn quang, Thiên Hoàng Lô bên trong mi tâm bộc phát từng trận sức sống vô biên, không ngừng chảy vào trong cơ thể, khiến cho thương thế của hắn được hồi phục với tốc độ cực nhanh.

- Đến lúc lập uy rồi.....

Ngọn lửa hư ảo trong mắt trái bỗng nhiên bùng lên, dần dần bốc cháy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1339: Tu sĩ hư hỏa

Hơn hai mươi đài cao như một sức manh vô hình kéo đi, với một phương thức và một tốc độ không thể nào giải thích được, ở bên trong đám sương mù này nhanh chóng bay về phía trước. Tốc độ của những đài cao này nhanh không kém gì tốc độ toàn lực của tu sĩ thiên nhân suy kiếp.

Những đài cao quỷ dị này chuyển động khiến cho vùng đất cổ mộ này tràn ngập những dấu vết thần bí không thể nhận biết được. Vương Lâm đứng ở trên đài cao, đón những ngọn gió thổi với tốc độ cực nhanh, khiến cho tóc hắn bị thổi bay lên.

Sương mù giống như là những sợi tơ nhanh chóng bay lướt qua thân thể hắn, hai mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm. Từ sau khi hắn tiến vào vùng đất cổ mộ này, hắn vẫn liên tục quan sát.

Hết thảy mọi thứ này cực kỳ quỷ dị, trước khi nhận biết được rõ ràng, Vương Lâm không muốn có hành động gì sơ suất. Hắn muốn xem rốt cuộc những đài cao này sẽ đưa mình đến chỗ nào.

Còn về biển sương mù phía dưới, vô biên vô hạn, lại càng không biết nó sâu tới cỡ nào, nhưng trong khi đài cao bay nhanh đi, Vương Lâm cũng mơ hồ cảm giác được bên trong biển sương mù này hình như có một cặp mắt đang nhìn tất cả những tu sĩ bị bao phủ bên trong.

- Số lượng người tiến vào cổ mộ này chắc chắn không ít, nhưng đã bị tách ra. Có lẽ những người khác cũng giống như chúng ta, cũng đứng ở trên những đài cao này rồi bị đưa đi...

Trong lúc trầm ngâm, thời gian chầm chậm trôi qua, thiên địa dường như tràn ngập những tiếng than khóc nức nở do những đài cao bay nhanh phát ra, không biết đã đi được bao xa...

Mấy canh giờ sau, hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên nhìn về phía trước bỗng nhiên sững lại. Phía trước mặc dù vẫn còn sương mù, nhưng sương mù này cũng có chút vặn vẹo, hắn chưa kịp nhìn kỹ, thì những đài cao này đã ầm ầm đi vào bên trong đám sương mù vặn vẹo kia.

Thiên địa phía trước đột nhiên biến đổi, từng trận tiếng kinh hô đột nhiên từ trong miệng những tu sĩ tâm thần bị chấn động truyền ra. Vị trí xuất hiện của đám người Vương Lâm hai mươi lăm người không ngờ chính là một chỗ dường như từ rất lau về trước bị phong ấn bên trong cổ mộ này, vô số năm không có bất cứ một kẻ nào bước vào!

Phạm vi nơi này ước chừng hơn mười vạn trượng, ngoài rìa bốn phía toàn bộ đều là những vùng không gian bị xé rách vặn vẹo, hình thành một cái nhà tù rất lớn, đem nơi này hoàn toàn nhốt ở bên trong.

Những đài cao của đám người Vương Lâm từ bên trong một không gian bị xé rách bay ra, thiên địa hiện ra trước mắt hắn chỉ có một màu đỏ bao phủ! Bầu trời bị phong ấn này là màu đỏ, mặt đất không phải là sương mù mà là mặt đất thật sự, trên đó những con sông nhỏ nước sông toàn bộ đều màu đỏ như máu!

Từng trận mùi máu tanh không ngừng tràn ra.

Ở trung tâm của mặt đất này có một thân ảnh rất lớn. Đây là một Cổ Thần ước chừng cao mấy ngàn trượng! Hắn đang quỳ ở nơi đó, thần sắc dữ tợn, trên mi tâm có một cái lỗ lớn, máu như thể vĩnh viễn vô tận theo mắt hắn chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Đầu gối của hắn đã vỡ, có thể nhìn thấy những khớp xương đen kịt ở bên trong, hiển nhiên không biết đã từ bao nhiêu năm trước, hắn không muốn quỳ, nhưng đã bị người ta đánh nát đầu gối, không thể không quỳ!

Hắn quỳ gối, khom mình, trên lưng không ngờ mang theo một khối đài cao bị vỡ rộng ngàn trượng. Đài cao bị vỡ này toàn bộ đỏ như máu, trên đó còn có vô số sương máu vờn quanh, không nhìn thấy rõ chỗ sâu bên trong. Nhưng mơ hồ cũng có một cấm chế bạo ngược từ bên trong đám sương mù lóe ra, giống như là để phong ấn.

Ở xa về phía bên phải Cổ Thần, còn có một thân ảnh ước chừng bốn trăm trượng quỳ ở đó, thân ảnh này trên đỉnh đầu có một chiếc sừng, thần sắc dữ tợn, mát trái còn lưu lại vẻ điên cuồng và không cam lòng, mắt phải trống trơn, đã bị người ta móc đi, có máu tươi từ trong hốc mắt chảy ra.

Bên trái Cổ Thần là một Cổ Yêu cao ba trăm trượng cũng quỳ xuống, mắt trái trống trơn, mắt phải còn sót lại sự sợ hãi nồng đậm.

Cổ Thần cõng khối đá, Cổ Yêu, Cổ Ma quỳ ở hai bên, giống như đang bái lạy khối đá vỡ kia, cảnh tượng quỷ dị này làm rung động lòng người. Nhưng cái thật sự khiến cho tu sĩ kia truyền ra tiếng kinh hô chính là ở trên mặt đất này, ngoài những dòng sông máu kia, còn có chi chít những thân ảnh đang ngẩng đầu lấy đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời đột nhiên xuất hiện ở vùng đất bị phong ấn này.

Không dưới mấy vạn mãnh thú hình người hoàn toàn tràn ngập toàn bộ mặt đất bị phong ấn này, trong số đó có không ít con đang uống nước trong những dòng sông đỏ như máu kia, còn có một bộ phận đang đánh

nhau, nhưng ngay khi đám người Vương Lâm xuất hiện, toàn bộ đều ngẩng đầu lên.

Sau một khoảnh khắc tĩnh mịch, những con mãnh thú trên mặt đất kia lập tức phát ra những tiếng rống kinh thiên động địa. Mấy vạn mãnh thú đòng thời gào lên, hóa thành một đợt sóng gào thét trực tiếp quét ngang qua những người trên không trung!

Một vài tu sĩ tu vi không cao lắm, lúc trước đã bị thương trong tiếng ầm ầm bị cơn sóng kia tấn công vào trong cơ thể, phun ra máu tươi, còn có hai người thân thể trực tiếp bị bắn ra, rơi xuống phía dưới.

Bọn họ chưa kịp vùng vẫy liền bị một đám gần một ngàn con mãnh thú lao lên xé xác, trở thành một đám thịt tiêu tan.

Mãnh thú trên mặt đất điên cuồng nhảy lên, lao thẳng tới mọi người. Nhưng sau khi đã trải qua trận đáng với mấy ngàn quái thú lúc trước, những tu sĩ này đã biết được điểm tốt của những mãnh thú này, giờ phút này mặc dù bị số lượng làm cho chấn động, nhưng cũng không sợ hãi nhiều lắm, ầm ầm tản ra, lao thẳng tới đám mãnh thú phía dưới.

- Nuốt được toàn bộ những mãnh thú này, thương thế ta sẽ có thể khôi phục hoàn toàn!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, liếm môi hướng về phía trước bước đi. Ngay khi hắn bước đi, ở phía trước đã có hơn mười tu sĩ nhanh hơn hắn một bước.

Những tu sĩ này cả đám ánh mắt lóe lên, cũng đã quyết định chủ ý, lần này quyết không thể để cho Vương Lâm độc chiếm toàn bộ. Những mãnh thú này mặc dù hung ác, nhưng nếu là hấp thụ sức sống, cũng đủ khiến người ta tim đập thình thịch.

- Nếu tu sĩ áo trắng kia lại cướp mất, ta cũng muốn liên thủ để giết người! Làm cho hắn biết hậu quả!

Nhất là những tu sĩ lúc trước cướp đoạt đài cao thành công, đều là hạng người lòng dạ độc ác, giờ phút này nhìn lẫn nhau cũng có sự ăn ý.

- Đạo hữu tóc bạc kia, mãnh thú nơi này ngươi không thể giết hơn mười con, nếu không, lão gia sẽ trở mặt, đem ngươi diệt hồn luyện thần!

Tu sĩ thân thể to béo, mặc áo như viên ngoại, vung bàn tính trong tay lên, cười tủm tỉm nói.

- Nếu giết hơn một con, hôm nay ngươi sẽ phải chết ở chỗ này! Ai cũng không thể cứu được ngươi!

Tu sĩ áo đen, thân thể gầy đét thủy chung nhắm hai mắt kia trong lúc tiến lên lạnh lùng mở miệng.

- Đạo hữu mặc dù tu vi bất phàm, nhưng nếu chọc giận bọn ta, thì hãy biến ra khỏi nhóm, tự mình lo sống chết, nếu ngươi không tự biến, bổn tọa sẽ cho thi thể của ngươi biến!

Nam tử áo tím sau lưng có con cá hung ác biến ảo trong mắt lóe lên sát khí, trong lúc cất bước hừ lạnh nói.

- Đạo hữu vừa rồi quá mức lỗ mãng, tạo hóa ở đây ai cũng có thể có được, nếu quá mức tham lam, ngay cả lão bà cũng nhìn có chút không vừa mắt. Nếu ngươi vẫn còn tham lam, thì lão bà sẽ tự tay giết ngươi, cho dù tu vi của ngươi có cao đến đâu, nếu không nghe lời, cũng là muốn chết!

Lão bà mặc lục bào mặt đầy mụn kia thanh âm vang lên.

- Tu vi cho dù cao, nhưng làm việc cũng không đúng mực, lãng phí tu vi, vứt bỏ tính mạng, cũng là ngu dốt đến cực điểm... Đáng tiếc, đáng tiếc! Trong thiên hạ không ngờ lại có những người tham lam ngu xuẩn đến thế này, ngươi tưởng ràng ngươi là cao thủ bước thứ ba sao!

Tu sĩ trung niên tay trái cầm bầu rượu, lắc đầu uống rượu xong, lao thẳng tới đám mãnh thú phía dưới.

Từng câu từng chữ đều lộ sát khí, hiển nhiên đối với việc Vương Lâm nuốt hơn phân nửa những đám mãnh thú vừa rồi khiến cho đại tu sĩ bất mãn. Ngoài những người nói chuyện ra, những tu sĩ còn lại trong mắt cũng đều lộ sát khí, đã có người quyết định ra tay giết người.

Thiếu nữ của Phong Diệt Tộc vẫn chưa rời khỏi đài cao, trong mắt lộ vẻ vui mừng, nhưng vừa nghĩ đến sự đáng sợ của Vương Lâm, sắc mặt vui mừng không khỏi bị dập tắt.

Tiếng mọi người truyền lại, Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, trong mắt lóe lên hàn quang, mắt trái lại có hư hỏa mơ hồ thiêu đốt, trong tiếng hừ lạnh, chẳng những hắn không hề lui bước, mà tốc độ tăng lên, từng bước vượt qua khoản cách vô tận, lấy tu vi cường hãn, giống như là một lưu tinh ầm ầm lao đi, vượt qua những tu sĩ phía trước, lao thẳng tới những mãnh thú từ dưới mặt đất đang tới gần.

- Thật to gan!!

- Ngươi dám!!

- Cuồng vọng đến cực điểm. Ngươi muốn chết sao!

Hành động của Vương Lâm hoàn toàn chọc giận mọi người, sát khí ầm ầm nổi lên, có người đã bấm quyết xuất ra thần thông. Nhưng lúc này,

chỉ thấy Vương Lâm trong tiếng gào thét của mấy vạn mãnh thú này đột nhiên tới gần, cũng không thấy hắn thi triển một thần thông gì, chỉ là tay phải vung lên về phía trước, thiên địa ầm ầm chấn động!

Những con mãnh thú vừa lao lên không trung đột nhiên hét lên thảm thiết, bên trong cơ thể bọn chúng đột nhiên có một ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, hai mắt lập tức tràn ngập vẻ sợ hãi, thân thể giãy giụa, tiếng kêu lại càng thẩm thiết hơn.

Trong nháy mắt, Vương Lâm vung tay, gần một ngàn con mãnh thú trong tiếng ầm ầm đã bị hư hỏa sinh ra trong cơ thể đốt cháy toàn thân, hóa thành một đám hỏa cầu, toàn bộ đều tử vong!

Từng đạo sức sống màu trắng bay ra, chui thẳng vào trong cơ thể Vương Lâm!

Ở bên trong cơ thể của những mãnh thú vừa tử vong, hư hỏa đột nhiên ầm ầm tràn ra, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán, càng có nhiều mãnh thú trong cơ thể đồng thời bộc phát hư hỏa, bị thiêu đốt, sức nóng ngợp trời tràn ngập cả thiên địa.

Tiếng nổ vang lên không ngừng, những mãnh thú kia bị thiêu đốt một cách cực kỳ quỷ dị, không ngừng biến hóa thành hỏa cầu rồi hóa thành bụi đen, từng đạo sức sống màu trắng tràn ngập cả thiên địa, điên cuồng chui vào trong cơ thể của Vương Lâm, bị hắn hấp thụ.

Ngọn lửa bùng lên, trong lúc khuếch tán, mấy vạn mãnh thú lập tức có hơn phân nửa trong tiếng kêu gào thảm thiết hóa thành một phần của biển lửa... Vương Lâm không hề dừng lại, sức sống vô tận kia ở bên trong cơ thể được nguyên thần của hắn hấp thụ mạnh mẽ, thương thế của hắn khôi phục với một tốc độ không thể nào tưởng tượng được.

Một ngàn, ba ngàn, tám ngàn, mười vạn... một lượng lớn sức sống màu trắng dường như tràn ngập thân ảnh của Vương Lâm, dường như trong nháy mắt này, bên trong cơ thể của toàn bộ mãnh thú nơi đây đều có hư hỏa bốc lên hừng hực!

Theo sức sống chảy vào, thương thế Vương Lâm trong khoảnh khắc khôi phục hoàn toàn!

Trong tiếng gầm vang, toàn bộ mãnh thú đều bị tử vong!

Còn có một số hư hỏa sau khi hủy diệt những con mãnh thú, từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới gần Vương Lâm, cuối cùng toàn bộ chui vào trong mắt trái của hắn.

Vô cùng đơn giản, vô cùng kinh người!

- Ai muốn giết ta?

Vương Lâm xoay người, ánh mắt lạnh lung đảo qua những tu sĩ đang trợn mắt há hốc miệng ở phía sau. Trong mắt trái của hắn, một ngọn hư hỏa chín màu bùng lên.

- Tu sĩ hư hỏa!

- Không ngờ lại là tu sĩ hư hỏa! sao lại có thể như vậy!

- Nghe đồn mấy vạn năm cũng khó có một lần tu sĩ hư hỏa xuất hiện, hắn, hắn không ngờ lại là tu sĩ hư hỏa. Một cái vung tay, mấy vạn mãnh thú bị hư hỏa thiêu chết, tu vi bậc này... ta... ta vừa rồi còn muốn giết hắn.....

Tu sĩ hư hỏa trong lời đồn, lấy một ngọn lửa đặc biệt, thể hiện trong vùng đất bị phong ấn này, cả đám tu sĩ kia nhìn thấy, tất cả mọi người bên trong tâm thần lập tức dậy lên một cơn sóng ngợp trời!

Ngay cả khi ánh mắt Vương Lâm đảo qua, mọi người đều bất giác nhanh chóng lui về phía sau hơn mười trượng, cả đám thần sắc hoảng loạn, ánh mắt lộ vẻ rung động. Nhất là mấy người vừa mới nói những lời ngông cuồng, vẻ mặt lập tức không còn chút máu!

Ngay cả nữ tử áo trắng thủy chung vẫn bình tĩnh kia trong khoảnh khắc này ánh mắt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, có một tia sáng kỳ dị lóe lên.

Thình thịch, thình thịch. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có những tiếng tim đập dồn dập từ trong cơ thể mọi người vang lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1340: Địch tới

Ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm đảo qua trên người những tu si vừa lui lại phía sau mười trượng. Tâm tình trên cơ thể những người này xảy ra kịch biến, chỉ cần hắn có ý định là có thể khiến cho hư hỏa bùng lên, tạo thành thương tổn cực lớn cho đối phương.

Chẳng qua ở vùng đất cổ mộ này nguy cơ tứ phía, còn chưa tìm hiểu rõ mọi chuyện ở nơi này thì nếu không cần thiết, Vương Lâm cũng không hề có ý định giết sạch những tu sĩ này. Ở nơi này còn có mấy người tu khó lường, bức họ nổi điên lên mà liên thủ lại thì ở trong vùng đất cổ mộ này, Vương Lâm không có ích lợi gì.

Không có lợi mà giết người, loại chuyện này Vương Lâm rất ít khi làm.

Mắt hắn bừng sáng, hư hỏa chín màu trong mắt trái xoay tròn, mái tóc bạc phất phơ, thoạt nhìn tràn ngập vẻ yêu dị. Cùng với ánh mắt hắn quét tới, hễ là tu sĩ tiếp xúc với ánh mắt Vương Lâm tâm thần đều chấn động kịch liệt, sắc mặt cũng tái nhợt.

- Trước đây ngươi nói, nếu Vương mỗ giết được hơn mười mãnh thú ở nơi này thì ngươi liền trở mặt, muốn diệt hồn luyện thần ta?

Tay phải Vương Lâm giơ lên, chỉ về phìa một tu sĩ thân thể to béo, mặc áo bào viên ngoại, tay cầm bàn tính.

Thân thể tu sĩ này run lên, ngay cả da thịt béo mút trên mặt cũng run rẩy, gượng cười nhưng nội tâm âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ bản thân vừa rồi không biết đối phương là tu sĩ hư hỏa.Luyện hồn tu sĩ hư hỏa, việc này ngay cả bản thân hắn cũng không thể tin nổi.

Sợ là đối phương còn không luyện hồn mình thì thân thể mình đã bị hư hỏa thiêu cháy sạch sẽ.

Hai mắt Vương Lâm dần dần trở lên âm lãnh, nhìn chằm chằm vào tu sĩ béo kia, trong mắt có một tia sắt khí lúc ẩn lúc hiện.

Tu sĩ béo kia liền toát mồ hôi đầy trán.

Tâm thần hắn chấn động, mơ hồ cảm thấy dường như trong cơ thể có một luồng lửa nóng đang chậm rãi thiêu đốt, khiến cho miệng khô lưỡi nóng. Tu sĩ này vội vàng phất tay phải, trong tay hiện ra một mảnh lân giáp lớn bằng bàn tay, vội vàng đưa ra khổ sở nói:

- Tiểu đạo đúng là có nói như vậy, xin đạo hữu thứ lỗi cho. Vật này tiểu đạo lấy từ trên bình đài của cổ mộ, xin đạo hữu nhận cho, tha lỗi cho sự lỗ mãng vừa rồi của tiểu đạo.

Tay phải Vương Lâm chụp một cái vào hư không, lập tức hút miếng lân phiến kia lại, nhìn qua một cái liền thu lấy, dời ánh mắt từ trên người tu sĩ béo tới người còn lại.

- Ngươi vừa rồi nói, nếu Vương mỗ giết thêm một một hung thú nữa thì sẽ khiến ta phải chết ở nơi này. Giờ ta cho ngươi một cơ hội đấy!

Lời nói của Vương Lâm lạnh như băng, chậm rãi mở miệng.

Tu sĩ to béo thấy Vương Lâm không còn nhằm vào mình nữa, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tu sĩ mặc hắc y vừa nói chuyện lúc này tâm thần lại chấn động. Hai mắt hắn nhắm lại, dường như là người mù, lúc này trở lên trầm mặc, sắc mặt biến hóa liên tục.

Nửa ngày sau, tu sĩ mặc hắc y này mới ôm quyên hướng về phía Vương Lâm, vung tay phải lên. Một thanh phi kiếm màu đen bay thẳng tới Vương Lâm. Trên phi kiếm nọ tràn ngập khí tức của Cổ Ma, vờn khắp xung quanh nó.

- Lúc trước lỗ mãng, đạo hữu xin đừng để ý.

Tu sĩ mặc hắc y kia thấp giọng nói.

Vương Lâm sau khi tiếp nhận thanh khiếm này, lại nhìn tu sĩ mặc hắc y này một lần nữa. Người này khiến Vương Lâm thấy vô cùng cổ quái. Tâm tình trên thân thể hắn mặc dù có nhưng lại không rõ ràng. Nếu chỉ có thế thì thôi, nhưng ở trên mi tâm của người này có một luồng lực lượng kì dị, dường như là một phong ấn vậy. Tựa hồ nếu người này mở đôi mắt, lực lượng phong ấn kia sẽ ầm ầm bộc phát ra.

- Còn có ngươi, muốn cho ta cút khỏi nơi này sao? Nếu không cút ngươi sẽ cho ta thành một thi thể mà đá văng đi?

Vương Lâm vốn không muốn chèn ép người khác. Nhưng nếu hắn muốn lập uy thì đơn giản là cứ kiêu ngạo một phen. Nếu có kẻ đui mù thì hắn cũng không ngại giết sạch.

Nam tử mặc áo tím sau lưng có hình ảnh con cá hung ác biến ảo ra sắc mặt tái nhợt, mồ hôi ướt lưng, nghe vậy cười khổ, cuống quýt ôm quyền, không nói gì mà trực tiếp xuất ra một bảo vật hình hồ lô đoạt được trên một đài cao trong cổ mộ, cung kính đưa tới.

- Một câu cũng không nên nói, nếu không thì đã không mất đi bảo vật như thế này, ôi...

Trong lòng nam tử mặc áo tím vô cùng khổ sở, cảm giác hối hận nổi lên.

- Còn có ngươi nữa, lúc trước rất cao giọng. Vương mỗ không nghe lơi ngươi, ngươi sẽ giết ta phải không?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào bà lão mặc áo lục. Trong những người này thì thần thông của bà lão này cực kì quỷ dị, Vương Lâm mãi cho tới lúc này vẫn chưa nhìn ra được nhiều dấu vết lắm.

Mà trọng yếu nhất là trong cơ thể của bà lão này, Vương Lâm không thấy bất cứ dao động tâm tình nào, dương như tâm tình của người này đã bị ẩn rất sâu rồi.

Bà lão áo lục nọ nhìn Vương Lâm, ánh mắt lóe lên tia sáng quỳ dị, không biết đang suy nghĩ điều gì, hơi do dự một chút. Thân thể Vương Lâm đột nhiên bước về phía trước một bước, tốc đọ cực nhanh, trong nháy mắt đã như một tia chớp ầm ầm tới gần bà lão áo lục kia.

Sức mặt bà lão áo lục trầm xuống, thân thể vội vàng lùi lại mấy bước, hai tay bắt quyết. Thiên địa nguyên lực liền từ trong cơ thể tràn ra, khiến cho không gian bốn phía bị vặn vẹo.

Trong tích tắc khi vương Lâm tới gần, nhảy vào trong khoảng không bị vặn vẹo kia, thần sắc bình tĩnh, tay phải vỗ về phía trước. Một tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên, hóa thành một tiếng rít gào truyền khắp bốn phương tám hướng.

Trong thời gian ngắn, tiếng trấn động không ngừng truyền ra. Vương Lâm và bà lão kia đã va chạm nguyên lực giữa không trung tới mấy mươi lần, khiến tiếng chấn động ngày càng kịch liệt. Bên ngài thân thể hai người, do nguyên lực đối kháng mà hình thành một cơn lốc nguyên lực lan ra bốn phía.

Những người khác đều lui lại phía sau. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt. Bà lão kia phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thần sắc dữ tợn vội vàng lui lại phía sau. Trong nháy mắt khi bà ta lùi lại, thân ảnh Vương Lâm từ trong cơn lốc nguyên lực lao ra, bạch y chói mắt. Ngay trong khoảnh khắc khi hắn xuất hiện song chỉ liền như kiếm điểm về phía trước.

Một chỉ Tuế nguyệt. Trong tâm thần Vương Lâm có cánh cửa cửa đá thê lương của Phong tiên giới biến ảo ra, giống như theo một chỉ này ầm ầm cuốn động thiên địa, khiến cho nơi bị phong ấn này chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập một luồng khí tức tang thương, dung nhập vào một chỉ này, đánh thẳng tới bà lão áo lục. Sắc mặt bà ta đại biến. Bà mặc dù đã đánh giá cao Vương Lâm nhưng vẫn không thể ngờ được đối phương chẳng những là tu sĩ hư hòa mà lại càng đáng sợ hơn. Tu vi thiên nhân ngũ suy, thậm chí ngay cả thần thông cũng cực kì kinh người. Trong nháy mắt đầy nguy cơ này, bà ta cũng không còn cách nào ấn dấu thần thông nữa, thân thể đột nhiên ngừng lui lại về phía sau, hai tay bắt quyết điểm vào huyệt Thái Dương, há môm phun ra một đám sương mù đỏ nhạt.

Đám sương mù này vừa xuất hiện liền tỏa ra làn hương thơm ngát. Trước mắt Vương Lâm hoa lên, dường như xuất hiện ảo giác. Phía sau thân thể bà lão kia mơ hồ xuất hiện những hư ảnh liên tiếp.

Đám hư ảnh này đều là những người Vương Lâm quen thuộc. Không chỉ có Vương Lâm mà cả đám tu sĩ đã quan chiến ánh mắt cũng đều lộ vẻ mê mang. Theo bọn họ thấy, bà lão áo lục dường như biến thành người chí thân của mình. Thấy Vương Lâm không ngờ lại dám giết người chí thân của mình, một luồn lửa giận ầm ầm thiêu đốt tâm can họ.

- Người này không ngờ lại là người của một trong tam đại kỳ tộc – Phong huyễn tộc...

Ánh mắt của nữ tử Phong diệt tộc sững lại, lộ vẻ kinh ngạc.

Hết thảy mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Khi ánh mắt của đám tu sĩ mơ hồ xuất hiện vẻ mê hoặc thì Tuế Nguyệt nhất chi của Vương Lâm đã ầm ầm va chạm với đám sương mù màu đỏ nhạt.

Tiếng ầm ầm kịch liệt vang vọng khắp phong ấn. Đám sương mù màu đỏ nhạt kia nhanh chóng bị cuốn đi, giống như là không thể đối kháng với một chỉ của Vương Lâm, bị cuồng phong đảo qua lập tức tan thành tro bụi, tiêu tan trong năm tháng, khiến cho một chỉ này điểm lên mi tâm bà lão áo lục.

Thân thể bà lão này chấn động, bay vọt về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi. Tâm tình ẩn dấu trong cơ thể cũng bị một chỉ này đánh tan, không còn dấu giếm được nữa, bộc phát ra kịch liệt, lập tức hóa thành một đám hư hỏa, bừng bừng thiêu đốt. Ấn ký vốn ẩn dấu trên mi tâm giờ

cũng hiện ra trông như bong lưng một nữ tử. Bà lão áo lục bị ngọn lửa thiêu đốt kêu lên thảm thiết. Vẻ mê man trong mắt đám tu sĩ bốn phía lập tức tiêu tán, thoáng lộ vẻ hoảng sợ.

- Phong huyễn thuật!!

- Bà lão này là người của Phong huyễn tộc, một trong tam đại kỳ tộc!

Thân thể Vương Lâm đứng giữa không trung. Hắn ra tay trừ việc muốn giết người thì quan trọng hơn là thần thông của bà lão này quỷ dị, hắn muốn lần ra manh mối. Lúc này khi đã có đáp án, hắn lại có ý định khác, bỏ qua việc giết chóc.

Hư hỏa trên thân thể của bà lão áo lục theo ý niệm của Vương Lâm liền nhanh chóng tiêu tan, hóa thành một mồi lửa, trở thành một thứ như cấm chế vậy.

Đã không còn bị hư hỏa thiêu đốt, sắc mặt bà lão kia trắng bệch, ánh mắt nhìn Vương Lâm đấy vẻ sợ hãi và kiêng kỵ, vừa trầm mặc vừa xuất ra một kiện pháp bảo lấy từ cổ mộ, không chút do dự đưa cho Vương Lâm.

Đám tu sĩ còn lại tâm thần đều rung động, lần lượt đưa pháp bảo ra, vội vàng nộp lên để xin tha lỗi cho sự bất kính vừa rồi. Ngay cả nữ tử Phong diệt tộc cũng giun như cầy sấy mà sợ hãi nộp pháp bảo ra.

Chỉ có nữ tử có mái tóc dài quá lưng kia là nhìn Vương Lâm thật sâu, trên mặt nở nụ cười, thân thể nhoáng lên liền từ trên một đài cao từ từ bay lên, tiến thẳng về phía bầu trời.

- Trong chỗ phong ấn này có kỳ bảo. Nếu ngươi cảm thấy hứng thú thì ta sẽ rời đi. Hắn là ở trong vùng đất cổ mộ, chúng ta còn gặp lại nhau...

Tiếng nói của nữ tử kia bình thản truyền tới. thân ảnh đã từ trên đài dần dần bay xa, chui vào trong một khe hở trên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, không nói câu gì.

Một hồi gió lửa cứ như vậy mà chấm dứt. Ánh mắt mọi người không khỏi rơi trên mặt đất. Đài cao ngàn trượng có Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu nâng dỡ kia bên ngoài có sương mù màu đỏ lượn lờ, quay cuồng chuyển động, giống như là phong ấn một vật gì cực kì cường đại vậy. Ánh mắt Vương Lâm cung hướng về hướng mà Cổ Thần nhìn lại. Nhưng vào lúc này thần sắc hắn biến đổi, đột ngột ngẩng phắt đầu nhìn về phía chân trời.

Thiên địa dột nhiên ầm vang. Toàn bộ tu sĩ nơi này đều bị kịch biến làm cho chấn kinh. Chỉ thấy ở phía chân trời đột nhiên xuất hiện một mảnh vặn vẹo, mơ hồ có thể nhìn thấy chín cái đài cao không lồ đang ầm ầm lao tới.

- Nơi này không ngờ lại có người! Cũng tốt, các người dâng ra pháp bảo đoạt được từ cổ mộ, sau đó đợi quyết định của ta!

Tiếng nói này đầy âm trầm, lại tỏa ra uy áp tràn ngập, ầm ầm phủ xuống nơi bị phong ấn này. Những cái khe ở chan trời bốn phía vặn vẹo, dường như bị xé mở ra. Chín cái đài cao loa ầm ầm lao tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1341: Nhị giai mộ thai

Trên chín đài cao có chín tu sĩ đang đứng, trong số đó không có nữ mà toàn nam tu, bảy người đã già, còn hai người thoạt nhìn khoảng bốn mươi. Ánh mắt đám người này âm trầm, sát khí tràn ngập. Một mùi máu tanh cùng với sự xuất hiện của bọn họ tràn vào trong chỗ phong ấn.

Chín cái đài cao này hầu như đã bị nhuộm thành màu đỏ, tràn ngập máu tươi! Kinh người hơn là trên chín đài cao này cũng lơ lửng rất nhiều hồn phách. Đám hồn phách này giãy giụa, phát ra những tiếng kêu thê lương.

Tu vi của chín người này không hề yếu, trong đó có năm người không ngờ đều là thiên nhân đệ tứ suy, còn lại hai người đã thiên nhân đệ ngũ suy. Trong đó có một lão già mái tóc đỏ như máu, trên thân thể tỏa ra một luồng khí tức hương hỏa yếu ớt, đúng là người đã bước nửa bước vào bước thứ ba. Chẳng qua người này vì nguyên nhân nào đó mà không thể thành công. Nếu không có lượng hương hỏa lớn thì hắn không thể tiến thêm được. Người này đứng đó đầy vẻ uy nghiêm, hiển nhiên ở Thái

Cổ Tinh Thần cũng là hạng người có thân phận cực kỳ tôn quý, rất hiếm khi phải hiện thân. Người cuối cùng là một tu sĩ trung niên, tay cầm một cây quạt lông chim, hai mắt nheo lại, liên tục tỏa sáng, tu vi chỉ là thiên nhân đệ tam suy, nhưng hắn lại có thể đứng trong hàng ngũ chín người này thì tất nhiên có chỗ bất phàm. Nhưng khiến mọi người khiếp sợ chính là không ngờ ở dưới chín đài cao này chừng hai ngàn trượng, đài cao lại được mở ra gấp đôi.

Lão già đã tiến nửa bước vào bước thứ ba kia nói:

- Ngay cả mộ thai bậc hai cũng không đoạt được mà cũng có lòng tham đoạt bảo vật nơi này...

Ánh mắt lão già đó bình thản, đảo qua đám người Vương Lâm. Hai mắt Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào đài cao phía dưới lão già, không nói gì. Đám tu sĩ bốn phía xung quanh hắn cũng đều trầm mặc, hiển nhiên là nhìn ra sự cường đại của lão già này, chầm chậm tụ lại một chỗ, không ngờ lại coi Vương Lâm là người cầm đầu.

Ánh mắt lão già sáng như đuốc, lập tức rơi lên người Vương Lâm. Không chỉ có hắn, tu sĩ trên tám đài cao còn lại cũng đều mang theo sát khí liếc tới. Cảm giác âm trầm liền tràn ngập nơi này, khí tức máu tanh bùng lên.

Đúng lúc này thì văn sĩ trung niên tu vi chỉ tới thiên nhân đệ tam suy kia đột nhiên tiến lên vài bước, nói nhỏ với lão già kia vài câu. Ánh mắt lão

già sững lại, nhìn thoáng qua mặt đất, lại nhìn đài cao mà Cổ Thần đang manh trên lưng, ánh mắt sau đó đảo qua đám người Vương Lâm.

- Ngươi lại đây.

Tay phải lão già chỉ về một tu sĩ bên cạnh Vương Lâm. Tu sĩ này chính là một trong năm người lúc trước cướp đoạt đài cao thành công. Lúc này bị đối phương chỉ tới, sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch. Hắn do dự không dám bước ra, yên lặng tiến lên từng bước, hướng về lão già ôm quyền, cung kính nói:

- Vãn bối ra mắt Linh Động Thượng Nhân.

- Hả? Ngươi nhận ra lão phu sao?

Thần sắc lão già kia không thể hiện tình cảm gì.

- Tiếng tăm của Linh Động Thượng Nhân ở Thái Cổ Tinh Thần vô cùng hiển hách, vãn bối hiển nhiên là nhận ra người.

Tu sĩ kia vội nói.

- Ngươi đi phá vỡ phong ấn trên lưng Cổ Thần này cho ta. Nếu có thể phá, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Linh Động Thượng Nhân chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói tràn ngập vẻ không thể chối từ. Tu sĩ kia lập tức biến sắc, giống như đang rất do dự, nửa ngày sau mới gật đầu, hít sâu một hơi, hai tay bắt quyết, thần thông tràn ra, sau đó lao tới phía đài cao trên lưng Cổ Thần.

Chỉ trong nháy mắt, tu sĩ này đã tới gần đài cao mà bên ngoài mấy trượng tràn ngập sương mù màu đỏ trên lưng Cổ Thần. Hắn nhìn hồi lâu, cắn răng một cái, tay phải bắt quyết. Lập tức một hình ảnh hư ảo hiện ra, hướng về phía đám sương mù ầm ầm đánh tới. Hư ảnh do tay phải tu sĩ này biến thành liền đụng vào sương mù. Nhưng ngay trong nháy mắt khi tiếp xúc với đám sương mù này thì bên trong đó truyền ra hàng loạt tiếng rít gào. Trong phút chốc, sương mù bỗng nhiên dài ra, dường như là há to miệng, dùng tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nuốt lấy tu sĩ kia.

Không có chút khả năng né tránh, chỉ một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên vang lên, tu sĩ kia lập tức bị sương mù màu hồng nuốt vào, lôi vào bên trong. Những tiếng kêu thê lương truyền ra khiến người ta kinh tâm động phách.

- Đạo linh ở nơi này cũng có chút chất lượng.

Ánh mắt lão già bước nửa bước vào bước thứ ba lóe lên vẻ vui mừng. Hắn lại tiến nửa bước về phía trước, ầm ầm tiến tới bên ngoài sương mù, tay phải giơ lên, hướng về phía sương mù chụp tới.

Ngay trong nháy mắt khi bàn tay sắp sửa hạ xuống, tiếng gầm thét trong sương mù lại lần nữa xuất hiện. Đám sương mù quay cuồng kịch liệt, không ngờ hóa thành một ma ảnh khổng lồ, điên cuồng thổi sương mù màu đỏ về phía lão già. Đám sương mù bị thổi về phía lão già với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã va chạm với nhau. Tiếng ầm ầm kinh thiên nổi lên trong chỗ phong ấn này. Sắc mặt lão già biến đổi, thân thể lập tức lui về phía sau, liên tiếp lùi hơn mười trượng mới có thể dừng lại được.

- Ít nhất là phải tới lục phẩm, đáng tiếc là ở bên ngoài có cấm chế.

- Là Cổ Hồn cấm.

Ánh mắt tu sĩ trung niên lóe lên, chậm rãi mở miệng nói. Trong bảy người bên cạnh hắn có một lão già mặc thanh bào, nheo đôi mắt lại, giống như là cũng nhận ra được một chút manh mối.

- Cổ Hồn cấm...lão phu không hiểu về cấm chế lắm. Ngươi nắm được mấy phần có thể phá được nó?

Linh Động Thượng Nhân nhìn chằm chằm lên đài cao tràn ngập sương mù màu đỏ trên lưng Cổ Thần, trầm giọng nói.

- Chuyện này...chỉ nắm chắc hai phần...

Văn sĩ trung niên do dự một chút, mở miệng nói.

- Hai phần.

Linh Động Thượng Nhân nhướng mày.

Vương Lâm vẫn luôn quan sát cảnh tượng này. Trên thực tế khi hắn vừa đến nơi này đã mơ hồ nhìn ra cấm chế trên sương mù màu đỏ. Cấm chế đúng là Cổ Hồn cấm, ngưng bên trong còn ẩn chứa cấm chế khác. Người ngoài muốn phá tuyệt không đơn giản. Hắn không biểu hiện gì, ánh mắt lạnh lung nhìn xem chín người này làm sao có thể phá giải cấm chế.

Ngay lúc Linh Động Thượng Nhân còn đang nhíu mày trầm ngâm thì lão già mặc thanh bào đã tiến lên vài bước, hướng về Linh Động Thượng Nhân ôm quyền cất tiếng nói:

- Thượng Nhân, cấm chế này tại hạ có vài phần nắm chắc có thể phá được. Chỉ là sau khi phá xong...

Hắn không nói hết câu mà ngẩng đầu nhìn về phía Linh Động Thượng Nhân.

- Ngươi nếu có thể phá được cấm chế này thì trừ đạo linh ra, pháp bảo bên trong toàn bộ thuộc về ngươi. Còn mấy bảo vật mà mấy tiêu tu này đoạt được trong vùng đất cổ mộ này ngươi cũng lấy được một nửa. Linh Động Thượng Nhân trầm giọng nói.

Ánh mắt lão già mặc thanh bào lộ vẻ mừng như điênm nghe vậy cười nói:

- Xin Thượng Nhân cứ yên tâm. Tại hạ học thuật cấm chế từ nhỏ, chuyện khác không dám nói chứ cấm chế này trong thiên hạ trừ lão phu ra thì không ai có thể phá giải. Dù là Tiêu Tĩnh đạo hữu cũng còn phải kém lão phu.

Ánh mắt hắn đảo qua người văn sĩ trung niên. Văn sĩ này liền nở nụ cười ôn hòa, ôm quyền nói:

- Cao tiền bối nói rất đúng. Tiên mỗ về thuật cấm chế thì chỉ là người đi sau.

Lão già mặc thanh bào kia cười ha ha, hãnh diện nói:

- Thuật cấm chế là bổn nguyên của trận pháp. Lão phu nghiên cứu đã gần ngàn năm, tự hỏi cũng đã tìm ra chút manh mối của đại đạo, tự nghĩ ra một môn Vạn cấm phá quyết, nhất định có thể phá được cấm chế trong sương mù này. Cấm chế này vốn không phải là Cổ Hồn cấm. Lão

phu nghiên cứu thuật cấm chế còn chưa bao giờ nghe nói tới cấm chế tên thế này.

Hắn vừa nói, vừa cất bước đi thẳng tới sương mù màu đen. Sau khi tới còn cách mấy trượng, tay phải hắn liền bắt quyết, vung về phía trước. Lập tức ánh sáng cấm chế liền lóe lên. Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng này liền hóa thành một ký hiệu khổng lồ. Ký hiệu do cấm chế tạo thành, tỏa sáng vạn trượng, nhìn thanh thế lại có thể đối kháng được với sương mù màu đỏ. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, tiếng gầm thét trong sương mù màu đỏ liền dừng lại, cuồng phong từ sương mù màu đỏ cũng lui lại phía sau một chút.

Lão già lại càng đắc ý, quát khẽ một tiếng điểm về phía trước một cái. Ký hiệu khổng lồ kia liền lao thẳng vào trong sương mù màu đỏ.

- Phá cho lão phu...

Lão già mặc thanh bào rống to. Ký hiệu ầm ầm đụng vào sương mù màu đỏ nhưng đúng lúc này, khi lão già còn chưa nói hết lời thì sương mù màu đỏ kia lại tràn ra một lần nữa, với tốc độ cực nhanh lao ra cắn nuốt ký hiệu kia, lại cũng nuốt luôn lão già mặc thanh bào vào trong sương mù.

Lời nói còn chưa dứt thì tiếng kêu thê lương đã vang vọng khắp thiên địa. Khuôn mặt Linh Động Thượng Nhân hiện lên hắc khí. Hắn thật không ngờ đối phương tràn ngập tự tin như vậy mà cuối cùng lại rơi vào kết cục này.

Một tiếng cười khe vang lên từ một tu sĩ bên cạnh Vương Lâm. Người phát ra tiếng cười chính là tu sĩ có thân thể mập mạp kia. Tiếng cười của hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt u ám của Linh Động Thượng Nhân.

Tu sĩ to béo mặc áo viên ngoại này liền tiến tới vài bước, đi lên phía trước Vương Lâm, hướng về phía Linh Động Thượng Nhân ôm quyền, mỉm cười nói:

- Vãn bối Hứa Phúc, xin ra mắt Linh Động Thượng Nhân. Cấm chế trong sương mù màu đỏ này vãn bối có hơi nắm chắc là có thể phá giải. Vãn bối và người này không có chút quan hệ nào, chỉ là tình cờ bị truyền tống vào đây mà thôi. Vãn bối còn có một chuyện bí mật muốn nói cho tiền bối biết, hắn là hư...

- Ngươi có thể phá giải được sương mù màu đỏ này thì ta sẽ lưu lại tính mạng và pháp bảo cho ngươi, còn cho ngươi theo bên cạnh.

Linh Động Thượng Nhân cắt lời tu sĩ to béo. Chuyện bí mật trong lời nói của hắn lão không hứng thú. Lúc này lão chỉ muốn duy nhất chính là đạo linh trong sương mù.

- Thương Nhân xin yên tâm. Cấm chế trong sương mù màu đỏ này tại hạ đã quan sát một lúc lâu, tuy không phải nắm chắc mười phần nhưng nếu tiền bối phối hợp thì có bảy phần nắm chắc có thể phá được.

Tu sĩ to béo kia nghe vậy vô cùng vui vẻ, quay đầu lạnh lung liếc Vương Lâm một cái, khóe miệng nở nụ cười lạnh, xoay người đi thẳng về phía sương mù màu đỏ. Cách sương mù màu đỏ mười trượng, hắn dừng lại, vẻ mặt cẩn thận, bàn tính trên tay phải phát ra tiếng lách cách không ngừng. Ầm một tiếng, bàn tính liền vỡ tung ra, con tính trên bay ra, đột nhiên hóa thành một đoàn xoáy cấm chế khổng lồ. Tu sĩ mập mạp này hít sâu một hơi, đi thẳng tới đám sương mù.

- Muốn chết!

Thần sắc Vương Lâm bình thản nhưng trong lòng không ngừng cười lạnh. Ánh mắt hắn liếc nhìn đám người đối phương, thấy khóe miệng văn sĩ trung niên hình như lóe lên nụ cười trào phúng.

- Người này dù có tu vi thiên nhân đệ tam suy nhưng lại có thể ở nơi này, tâm cơ thâm trầm, bình tĩnh, đa mưu túc trí. Người này có lẽ chú ý tới đám sương mù này....

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1342: Bọ ngựa rình ve sầu

Tu sĩ to béo họ Hứa kia hai tay bấm quyết, những hạt châu trên bàn tính trong bàn tay nhanh chóng xoay tròn bên ngoài thân thể, theo một cái

vung tay của hắn, những hạt châu này bất ngờ hóa thành một đồ hình quỷ dị, xuất hiện ở phía trước người hắn.

Đồ hình này thoạt nhìn như thể là một bàn cờ tàn cuộc, những hạt châu này nghiễm nhiên trở thành những quân cờ, bố trí rất dày đặc.

Tu sĩ này vẻ mặt ngưng trọng, miệng lẩm bẩm, tay phải nhanh chóng giơ lên bấn quyết chỉ về phía trước. Trong phút chốc, những hạt châu giống như một bàn cờ kia bỗng nhiên lao thẳng tới đám sương mù kia, trong nháy mắt đã tới gần. Đám sương đỏ này đột nhiên quay cuồng, từ bên trong có tiếng rit gào truyền ra, ngay sau đó đám sương mù xông tới, hướng về phía bàn cờ này nuốt lấy.

Ầm một tiếng, ngay khi bị đám sương mù màu đỏ này nuốt lấy, trên bàn cờ kia lập tức có ánh sáng đủ màu không ngừng lóe lên, còn có những thân ảnh hư ảo xuất hiện, mỗi thân ảnh này đều mang theo mình một ấn ký, vỗ về phía đám sương đỏ.

Dường như có một sức mạnh vô hình tràn ngập, khiến cho đám sương đỏ ầm ầm cuộn lên, không ngờ không thể cắn nuốt được. Cảnh tượng này khiến ánh mắt những tu sĩ đang xem sững lại, trong mắt Linh Động Thượng Nhân cũng lóe lên vẻ vui mừng, duy chỉ có văn sĩ trung niên kia tự mình cười thầm. Tu sĩ to béo thần sắc đắc ý, tay phải giơ lên lại tung ra một chỉ, bàn cờ kia dưới từng trân hào quang, trong khi những thân ảnh hư ảo kia vờn quanh, hướng về phía đám sương đỏ kia bức tới gần.

Vương Lâm nhìn thấy hết thảy chuyện này không nháy mắt, trong mắt lóe lên hàn quang, phương pháp phá cấm chế của tu sĩ to béo kia cung xcos chút hữu dụng. Pháp bảo của người này là một cái bàn tính, là một vật phi phàm, bên trong mỗi hạt châu kia đều ẩn chứa rất nhiều cấm chế tổ hợp lại với nhau, rất kỳ diệu.

Nếu là cấm chế tầm thường, có lẽ đã có thể bị người này phá vỡ, nhưng dựa vào thủ đoạn này mà muốn phá vỡ cấm chế trên đám sương đỏ này cũng là không có khả năng. Cấm chế trên đám sương đỏ này cực kỳ phức tạp, chẳng những có Cổ Hồn cấm, mà còn có Tuế Nguyệt cấm ở bên trong, kết hợp với nhau, uy lực kinh thiên.

Chỉ thấy bàn cờ của tu sĩ to béo bên trong hàn quang vừa mới tới gần đám sương mù đỏ, liền lập tức biến mất ở bên trong, từ trong đám sương đỏ còn truyền ra tiếng rít gào kịch liệt. Ngay khi mợi người đều ngưng thần nhìn lại, tu sĩ to béo đột nhiên biến sắc, ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên pháp bảo đã bị hủy. Pháp bảo này cùng với nguyên thần đã bị cắt đứt liên hệ. Hắn lập tức lui về sau, nhưng tu sĩ to béo này chưa kịp lùi lại hai bước, đám sương đỏ kia đột nhiên rít gào điên cuồng, mạnh mẽ khuếch tán ra, giống như một đám mây đỏ che trời, trực tiếp bao vây tu sĩ to béo này, mạnh mẽ lôi vào bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong vùng đất bị phong ấn này, còn có những tiếng rắc rắc của xương vỡ khiến cho người ta chấn động tâm thần.

- Đồ bỏ đi.

Linh Động Thượng Nhân kia thần sắc âm trầm. Cấm chế này nếu không có cách phá giải, thì phải dùng sức để phá vỡ, nếu như vậy chắc chắn đối với đạo linh trong đó sẽ tạo thành thương tổn rất lớn, cho dù mở ra được cấm chế thì cái được cũng không đủ bù mất.

- Lão phu không làm được thì người khác cũng đừng mong làm được, đơn giản là dùng sức để mở ra.

Trong mắt Linh Động Thượng Nhân lóe lên hàn quang, thân thể nhoáng lên một cái, đang muốn tiến lên.

Nhưng đúng lúc này, đọt nhiên tu sĩ trung niên cầm quạt lông kia ôm quyền thấp giọng nói:

- Thượng Nhân, trước khi dùng sức mở ra, hãy để tại hạ mở trước một phen xem sao, cho dù là không thể phá vỡ hoàn toàn, nhưng cũng có thể phá vỡ được một chút. Nói không chừng khi Thượng Nhân dùng sức mạnh để mở ra, tổn thương đối với đạo linh bên trong cũng nhẹ hơn một chút.

Linh Động Thượng Nhân kia liền xoay người nhìn văn sĩ trung niên kia, hơi trầm ngâm một chút, gật đầu từ tốn nói:

- Ngươi hãy cẩn thận!

Văn sĩ trung niên kia mỉm cười gật đầu, thu chiếc quạt lại, gõ vào lòng bàn tay trái, chậm rãi đi về phía đám sương đỏ.

Thần sắc Vương Lâm như thường, nhưng trong lòng cũng bắt đầu chú ý. Cấm chế dưới chân trong lúc mọi người không phát hiện đang ngưng tụ ngày càng nhiều,

Văn sĩ trung niên kia tới gần đám sương đỏ, sau khi quan sát hồi lâu liền giơ tay bấm độn giống như đang tính toán, trong mắt lóe lên vẻ suy ngẫm. Một lát sau,tay hắn chỉ mạnh về phía trước, tay hắn xuất hiện tàn, ngay lập tức điểm lên trên đám sương đỏ.

Bên trong đám sương đỏ vang lên tiếng ầm ầm, trong tiếng rít gào vang vọng, từ bên cạnh đám sương đỏ như một cánh tay lớn cuốn tới nam tử trung niên này. Nhưng hắn dường như không nhìn tới, tay phải không hề dừng lại chút nào, bấm quyết điểm tới.

Ầm một tiếng, cũng không biết văn sĩ trung niên này điểm tới những vị trí gì, đám sương đỏ cuồn cuộn kia run lên, không ngờ trước khi chạm tới người này, đột nhiên tiêu tan không còn.

Cảnh tượng này lập tức khiến cho hai mắt Linh Động kia lóe lên. Vương Lâm nheo hai mắt lại, văn sĩ trung niên này quả có chút thủ đoạn, đối với cấm chế vượt qua những người lúc trước.

Văn sĩ trung niên kia trên trán toát mồ hôi lạnh, nhưng thần sắc lại tỉnh táo một cách dị thường, thân thể nhoáng lên một cái giống như một con du long, ngay lúc đám sương đỏ ở bên ngoài cuồn cuộn, tay phải hắn không hề dừng lại, trong lúc chạy không ngừng bấm quyết, không ngừng điểm vào bên trong đám sương mù. Dần dần, tiếng rít gào bên trong đám sương mù đỏ kia ngày càng kịch liệt, mơ hồ lộ ra vẻ nóng nảy.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh. Tu sĩ trung niên này mặc dù ẩn dấu động tác rất kỹ, nhìn như là phá giải, nhưng thực tế Vương Lâm đã nhìn ra thủ đoạn cung với hàm ý của người này.

Đúng lúc này, văn sĩ trung niên kia đột nhiên gầm nhẹ lên một tiếng, thân mình hắn ngay lập tức dừng lại, hai tay đồng thời bấm quyết, hướng về phía đám sương mù hung hăng ấn tới.

- Thượng Nhân hãy giúp ta, triển khai lực lượng hương hỏa có thể pha vỡ một nửa cấm chế này.

Thanh âm người này khẩn cấp, Linh Động kia hiển nhiên đối với người này rất tín nhiệm, nghe vậy từng bước tiến lên, không chút do dự, tay phải trong lúc giơ lên liền có một tia hương hỏa lực từ trong cơ thể điên cuồng bay ra, ngay lập tức ngưng tụ trên tay phải của hắn, hướng về phía đám sương đỏ kia cách không ầm ầm vỗ tới. Một chưởng ấn do hương hỏa tạo thành đột nhiên lao ra, trong tiếng nổ ầm ầm với tốc độ cực nhanh lao thẳng tới đám sương mù đỏ, cùng với hai tay tu sĩ trung niên

kia đồng thời ấn lên đám sương đỏ. Một tiếng nổ ầm ầm điên cuồng vang lên giữa thiên địa, vùng ngoại vi của đám sương đỏ đột nhiên tan vỡ, tạo thành hình tròn khuếch tán ra bốn phía, khiến cho sương mù phía trên tiêu tan hơn phân nửa. Nhưng ngay khi trong mắt Linh Động lóe lên vẻ vui mừng, chỉ thấy đám sương đỏ kia rít gào kinh thiên, một cơn cuồng phong từ bên trong thổi ra, hóa thành một cái miệng lớn đem văn sĩ trung niên mặt lập tức biến thành trắng bệch kia trực tiếp nuốt lấy.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay trong khoảnh khắc này, đám sương đỏ kia hấp thụ chưởng ấn hương hỏa của Linh Động, lập tức từ bên trong đột nhiên bùng ra một sức tấn công hủy thiên diệt địa. Tiếng ầm ầm điên cuồng vang lên, giống như là sấm sét, khiến cho thiên địa bị phong ấn này bắt đầu chấn động kịch liệt. Trong khoảnh khắc này, còn có một sức mạnh hủy diệt đột nhiên bùng phát ra, hình thành một cơn lốc bao phủ toàn bộ thiên địa, điên cuồng hướng về bốn phía khuếch tán ra. Cơn lốc này từ xa nhìn lại toàn bộ đều là do đám sương đỏ tạo thành, lúc này tốc độ khuếch tán quá nhanh, khiến cho thiên địa bị phong ấn này xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, có một vài tu sĩ không tránh kịp, bị cơn lốc sương đỏ kia đụng vào thân thể, lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể tan vỡ, nguyên thần nổ tung. Linh Động kia sắc mặt đại biến, cơn lốc này ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ, ngay cả hắn cũng có một cảm giác kinh hãi, giờ phút này không chút do dự thân thể vội vàng lui về phía sau, đứng trên một đài cao hai ngàn trượng, vung tay áo, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng bay về phía chân trời. Không chỉ có hắn, giờ phút này toàn bộ tu sĩ ngay khi sức mạnh hủy diệt này phá tan thiên địa, đều điên cuồng lui lại phía sau. Có vài người lui chậm, lập tức bị cơn lốc cuốn tới, trong tiếng ầm ầm tử vong. Vương Lâm lui lại phía sau nhanh nhất, thậm chí so với Linh Động kia còn nhanh hơn một chút. Dường như ngay sau khi văn sĩ trung niên kia bị nuốt lấy, hắn từ trên cấm chế nổi lên ở dưới chân từ rất lâu đột nhiên rời khỏi, lao thẳng xuống phía dưới, ngay sau đó thân thể hắn không hề dừng lại, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng lên trời.

Cơn lốc màu đỏ này giống như thủy triều, sức mạnh hủy diệt xé rách bầu trời, không ngừng khuếch tán cắn nuốt. Mọi người điên cuồng bỏ chạy, nhảy vào bên trong những cái khe trên không trung, lần lượt biến mất. Hết thảy mọi chuyện diễn ra rất nhanh, trong nháy mắt liền có hơn mười người bị cơn lốc màu đỏ nổi lên bất thình lình này hủy diệt, những người chạy thoát được cũng chưa tới mười người. Vương Lâm cũng bước vào trong một cái khe vặn vẹo, biến mất hoàn toàn. Ngay khi bọn họ rời khỏi, đám sương đỏ này tràn ngập toàn bộ thiên địa, không còn bất cứ một khe hở nào tồn tại.

Hồi lâu sau, đám sương mù này trong lúc quay cuồng chậm rãi lùi lại, cuối cùng lại một lần nữa ngưng tụ ở bên trên đài cao trên lưng Cổ Thần kia, bầu trời trở thành màu đỏ sẫm, những ái khe vặn vẹo toàn bộ biến mất, tất cả lối vào nơi này dều hoàn toàn bị phong ấn.

Tiếng rít gào bên trong đám sương mù kia cũng dần dần tiêu tan, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến nửa canh giờ sau, bên trong đám sương mù có một người chậm rãi đi ra. Người này chính là văn sĩ trung niên dường như đã tử vong ở trước mặt mọi người, miệng hắn nở ra một nụ cười âm trầm, trong mắt có một vẻ đắc ý.

- Linh Động Thượng Nhân sao có thể có được bảo vật mà Tiêu Tĩnh ta đã để ý, ai cũng không thể cướp đoạt của ta được. Chỉ cần một mẹo nhỏ

đã đuổi được mọi người ra khỏi nơi này, lúc này, đạo linh bên trong đám sương mù là một mình Tiên mỗ ta.

Trong tiếng cười điên cuồng, vẻ đắc ý trên mặt văn sĩ trung niên này cang đậm, hắn xoay người nhìn đám sương mù, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, liếm môi, tay phải vung lên, lập tức trong tay xuất hiện chín ngọc giản.

- Cổ Hồn cấm, Tuế Nguyệt cấm tuy ta không thể phá giải toàn bộ nhưng cũng có thể khiến cho những cấm chế này ngừng vận hành trong hai mươi nhịp thở.

Văn sĩ trung niên này vung tay về phía trước, lập tức chín ngọc giản phát ra u quang, cùng nhau xếp thành một hình tròn, lao thẳng tới đám sương đỏ, trong tiêng ầm ầm nhanh chóng rơi lên trên. Đám sương mù cuồn cuộn điên cuồng, tiếng rít gào từ bên trong lại truyền ra càng kịch liệt, nhưng chỉ nhúc nhích trong thời gian ngắn ngủi, liền lập tức bị những u quang trên những ngọc giản lóe lên, dừng hết thảy mọi hành động. Văn sĩ trung niên kia từng bước tiến về phía trước, trực tiếp bước vào bên trong vòng tròn do những ngọc giản tạo thành, hai tay kéo mạnh về phía trước, lập tức đem đám sương mù đã dừng hết thảy mọi hành động kia xé mở ra một cái khe. Vẻ tham lam trong mắt hắn dày đặc, thân thể hướng về phía trước, đang định bước vào bên trong cái khe.

Nhưng lúc này, đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa thiên địa yên tĩnh này.

- Không thể nào, vẫn còn có cấm chế, rõ ràng ta đã đợi tất cả cấm chế dừng lại rồi cơ mà...

Văn sĩ trung niên kia lùi lại phía sau, bộ mặt máu thịt lẫn lộn, toàn thân nhanh chóng bị thối rữa, trong nháy mắt đã lui về phía sau ba trượng, ầm một tiếng, toàn thân hắn vỡ vụn thành một cái thây nát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt, đã qua hai mươi nhịp thở, hào quang của chín ngọc giản trên đám sương đỏ kia cũng nhanh chóng tiêu ta, đám sương mù dường như có dấu hiệu hoạt động, cuối cùng đã hoàn toàn hồi phục.

Một nén nhang nhanh chóng trôi qua, cái thây nát kia đột nhiên mở hai mắt, hình dạng của nó nhanh chóng biến hóa, lại một lần nữa biến thành văn sĩ trung niên lúc trước.

- Xem ra không ai lẻn vào nơi này...

Nam tử trung niên này ánh mắt lóe lên, đi về phía đám sương đỏ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1343: Ai là hoàng tước

Nhìn đám sương đỏ kia, văn sĩ trung niên này khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Hắn trời sinh tính cẩn thận, giảo hoạt như cáo, cho dù là trong Thái Cổ Tinh Thần cũng có biệt danh là mưu hồ.

Tu vi tuy mới chỉ là thiên nhân đệ tam suy, nhưng hắn luôn cho rằng mưu kế của mình có thể bù đắp được hết thảy. Sự thật đúng là như vậy, rất nhiều lúc hắn nhờ vào tính cách giảo hoạt của mình mà qua lại giữa sinh tử, cuối cùng trở thành người chiến thắng.

Lúc này, hắn muốn lấy bảo vật mà Linh Động Thượng Nhân để ý, lại càng phải cẩn thận hơn. Giả chết một lần hắn vẫn còn cảm thấy lo lắng, cho nên lấy ngọc giản đình chỉ sự vận hành của cấm chế trên đám sương mù, chẳng khác nào đem cửa lớn của đám sương mù này mở ra, bản thân lại giả chết một lần nữa. Nếu có người cũng đang ở nơi này với hắn, nhất đinh sẽ không bỏ qua cơ hội này mà lao ra.

Một khi thật sự có người xuất hiện tiến vào bên trong đám sương mù, văn sĩ trung niên này sẽ triển khai phản kích, đem đối phương bao vây trong đám sương mù.

Hơn nữa người này đối với thuật giả chết cảu mình rất là tự tin. Năm đó hắn đã có may mắn học được một loại thần thông có thể khiến chính mình giống như thật sự đã chết, ngay cả nguyên thần cũng tan vỡ, người khác không thể phát hiện ra thật giả.

Hơn nữa hắn còn cố ý tạo ra bộ dạng thối rữa, lại càng khó phát hiện hơn. Văn sĩ trung niên này hoàn toàn yên tâm, ở phía trước đám sương

đỏ vung tay phải lên, lập tức đám sương mù chuyển động lui về phía sau, lộ ra chín ngọc giản. Người này điểm lên những ngọc giản này vài cái, lập tức có sáu ngọc giản ầm ầm vỡ vụn, hóa thành bụi tiêu tan, sương mù lại một lần nữa dừng lại, dường như đứng yên.

Chín ngọc giản này không ngờ có sáu quả là để giết người. Đình chỉ sự vận chuyển của cấm chế, trên mặt lộ ra một vẻ cực kỳ đắc ý, văn sĩ trung niên này hít một hơi thật sâu, thân thể bước tới tiến vào bên trong một cánh cửa do ba ngọc giản tạo thành.

Toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt lên trên đó, bấm quyết tính toán một hồi, tay phải liên tiếp điểm lên trên đám sương mù phía trước, khiến cho đám sương mù ngưng tụ ở phía trước chậm rãi bị hắn xé mở ra.

Không lâu sau, tầng tầng sương mù bị người này nhấc lên, dần dần đi thẳng sâu vào bên trong. Ánh mắt tu sĩ trung niên này lộ vẻ hưng phấn, tay phải lại điểm một lần nữa, nhưng ngay lúc ngón tay hắn hạ xuống, đột nhiên khóe miệng hắn bất giác khẽ động, lộ ra một nụ cười quỷ dị đến cực điểm.

Ngay khi nụ cười này xuất hiện, văn sĩ trung niên này sắc mặt ầm ầm đại biến. Hắn lui mạnh về phía sau, tay phải vuốt lên mặt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Nhưng trên mặt hắn, nụ cười thủy chung vẫn tồn tại, cùng với sự sợ hãi trong mắt tạo thành một sự đối lập rất rõ ràng.

- Không thể nào... không thể nào...

Thân thể văn sĩ trung niên này run rẩy, vẻ sợ hãi trong mắt đã tới cực điểm, nụ cười trên mặt lại càng tăng thêm. Hắn điên cuồng giơ hai tay lên, đặt lên mặt mình không ngừng đè xuống, dường như muốn xóa đi nụ cười kia. Nhưng nụ cười quỷ dị này cho dù hắn xoa bóp thế nào cũng vẫn tiếp tục duy trì, không những thế còn càng ngày càng đậm.

Máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra, nhưng hắn dường như không phát hiện thấy, điên cuồng chà sát lên mặt, nhưng không có bất cứ một chút tác dụng gì.

- Tại sao lại có thể như vậy.

Văn sĩ trung niên này gầm lên thê lương, nhưng tiếng ầm ầm này lại từ bên trong tiếng cười quỷ dị truyền ra. Dần dần hắn không khống chế được nụ cười kia nữa, ngửa mặt lên trời cười ha hả. Nhưng trong hai mắt hắn, sự sợ hãi giống như là thủy triều bao phủ lấy hắn.

- Không được cười, không được cười.

Trong tiếng cười to, thân thể hắn vội vàng lui về phía sau mấy trượng, thân thể hắn ầm ầm chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt ảm đạm, không còn chút thần thái gì, thân thể hắn phịch một tiếng ngã lên trên mặt đất.

Trên mặt hắn vẫn thủy chung mang theo nụ cười quỷ dị kia, nhìn lên trên bầu trời. Nguyên thần bên trong cơ thể hắn cũng lộ ra nụ cười này, hoàn toàn tử vong...

- Sinh Tử cấm.

Mặt đất yên tĩnh lóe lên hào quang, Vương Lâm thần sắc nhẹ nhàng từ bên trong cấm chế kia từng bước đi ra. Nam tử trung niên kia lúc trước đi vào trong đám sương đỏ, toàn bộ cấm chế đánh ra người ngoài không thể hiểu được, thậm chí ngay cả cấm chế đại sư cũng rất khó để nhìn ra mánh khóe. Nếu Vương Lâm không thông hiểu ba trong tứ đại cấm chế, còn có khả năng tạo cấm chế phi phàm, thì cũng không có cách nào nhìn ra được.

Những cấm chế đơn độc mà nam tử trung niên đánh ra chính xác là để phá giải, nhưng sau khi vô số những cấm chế này tổ hợp lại cũng có một sự nghịch chuyển quỷ dị, chẳng những không phá giải cấm chế của đám sương đỏ, mà ngược lại còn trở thành lực kích thích, cuối cùng còn mượn một đòn hương hỏa của Linh Động, hoàn toàn kích động cấm chế của đám sương đỏ này bùng lên gấp mấy lần, cố gắng giết chết hoặc đuổi đám người đi khỏi nơi đây.

Sợ người khác hoài nghi, hắn đã tự mình xông vào chỗ hiểm, không biết sử dụng phương pháp gì ẩn mình bên trong đám sương đỏ, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, khiến cho tất cả mọi người tin rằng hắn đã chết.

Hơn phân nửa những người ở đây đã bị giết chết, còn lại toàn bộ chạy ra ngoài, trong lúc đám sương đỏ không ngừng khuếch tán, còn khiến toàn bộ những cái khe lối vào vùng đất bị phong ấn này tan rã, khiến cho người khác không thể còn thông qua những cái khe này để tiến vào, chỉ còn lại một mình hắn. Mưu kế này, sự can đảm này cũng có thể được gọi là một người tài. Vương Lâm nhìn thi thể trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị ở phía trước, tay pahir giơ lên vỗ về phía thi thể, ầm một tiếng, thi thể này tan vỡ, hóa thành một đám tro bụi tiêu tan.

- Như vậy cho dù là ngươi vẫn còn đang giả chết thì cũng không có cơ hội sống lại.

Hắn đã sớm nhìn ra mánh khóe người này, đơn giản là tương kế tựu kế, để lại một cấm chế giống như là một truyền tống trận định vị ở nơi này.

Với tu vi của hắn, lưu lại cấm chế cũng không sợ bị đối phương phát hiện, sau đó mặc dù từ bên trong cái khe trên bầu trời kia thuấn di trở về, nhưng văn sĩ trung niên này cũng không phải do hắn giết, mà là bản thân hắn cũng nhìn không ra bên trong đám sương đỏ này ngoài Cổ Hồn cấm, Tuế Nguyệt cấm, còn có Sinh Tử cấm. Còn cảnh tượng giả chết của tu sĩ này lúc trước, Vương Lâm hiển nhiên đã nhìn thấy, nhưng loại thủ đoạn này đối với Vương Lâm không hề có hiệu quả. Ánh mắt từ trên thi thể của văn sĩ kia thu lại, Vương Lâm từng bước tiến về phía trước, đi tới bên ngoài cấm chế của đám sương đỏ kia. Cấm chế đơn giản này đã cướp đi tính mạng của rất nhiều người, tu chân giới rất tàn khốc, Vương Lâm lại một lần nữa cảm nhận được.

Nhìn ba ngọc giản khiến cho đám sương mù dừng lại kia, Vương Lâm chậm rãi tiến vào bên trong, đứng ở chỗ văn sĩ trung niên lúc trước, ánh mắt lóe lên, vẻ suy tư nhanh chóng biến đổi.

- Quả nhiên là Sinh Tử cấm....

Hồi lâu sau, Vương Lâm giơ tay phải lên, nhanh chóng điểm về phía trước. Tiếng ầm ầm rất nhỏ truyền ra, sương mù phía trước vốn đang dừng lại, giờ phút này tiếp tục xoay tròn, trở thành một cơn lốc màu đỏ.

Bên trong cơn lốc màu đỏ này mơ hồ lộ ra một đường màu đen, cùng với màu đỏ đam xen vào nhau, có vẻ tươi sáng. Phá giải Sinh Tử cấm, quan trọng nhất là phải từ bên trong cái chết tìm ra một đường sống, nếu có thể tìm được, thì đem đường sống này rút ra, Sinh Tử cấm sẽ bị phá vỡ. Nhưng đối với tu sĩ không hiểu về Sinh Tử cấm, hoàn toàn không có cách nào rút ra đường sống này. Vương Lâm không hề chớp mắt, sau khi quan sát một lúc, tay phải hắn liền nhanh chóng bấm quyết, trong nháy mắt liền có một đạo cấm chế xuất hiện trong tay. Hít một hơi thật sâu, Vương Lâm cẩn thận đem cấm chế này chậm rãi ấn về phía đám sương đỏ kia. Tiếng ầm ầm chậm rãi vang lên, cơn lốc kia đột nhiên dừng lại, hấp thu lấy cấm chế của Vương Lâm, dần dần đường màu đen ở bên trong hiện ra càng ngày càng rõ ràng. Hai mắt Vương Lâm lóe lên, không chút do dự đưa tay phải trực tiếp xâm nhập vào bên trong đám sương mù, nắm lấy đường màu đen, mạnh mẽ lôi ra bên ngoài.

Đường màu đen kia ầm một tiếng bị Vương Lâm hoàn toàn lôi ra, giống như là một con rắn giãy giụa, tiêu tan trong tay Vương Lâm. Ngay sau đó, cơn lốc sương mù màu đỏ kia tan vỡ, giống như nước sôi đổ lên

tuyết, từng mảng, từng mảng biến mất, lộ ra một thông đạo. Thông đạo này rất dài, giống như nối liền với đài cao ngàn trượng ở bên trong đám sương mù.

- Vẫn còn...

Ngay khi thông đạo này xuất hiện, hai mắt Vương Lâm co rụt lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường, thần sắc không lộ ra bất cứ biểu hiện gì, chỉ có một vẻ vui mừng như điên chợt lóe lên, rất nhanh sau đó hoàn toàn bị áp chế. Thân thể hắn không hề dừng lại, nhảy vào bên trong thông đạo.

-Đứng lại!

Ngay lúc Vương Lâm đang định nhảy vào, một thanh âm lạnh lung xuất hiện giữa thiên địa.

- Đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau!

Theo thanh âm này vang lên, trên không trung bên ngoài đám sương mù, có một thân ảnh mơ hồ xuất hiện. Sau khi hiện rõ, không ngờ lại chính là Linh Động Thượng Nhân vừa tiến vào bước thứ ba đang ở phía sau hắn, từ trên đài cao hai ngàn trượng từ từ đi ra.

Lúc này vẻ mặt hắn không vui không buồn, không còn bộ dạng ngu dốt như vừ rồi, mà trong mắt hắn còn tràn ngập một vẻ châm chọc.

Thân thể Vương Lâm dừng lại, chậm rãi xoay người, thần sắc lộ vẻ khó coi, nhìn Linh Động ở phía sau, trong lúc cười khổ ánh mắt lộ ra vẻ khủng hoảng.

- Vãn bối... tham kiến Linh Động Thượng Nhân...

Vương Lâm ôm quyền, thân mình kín đáo lui về phía sau một bước nhỏ.

- Ngươi bước đi, lão phu sẽ giết ngươi!

Thanh âm của Linh Động vang lên.

- Thượng Nhân tính toán không có sơ hở, ẩn dấu trong lòng, vãn bối bội phục.

Thân mình Vương Lâm dừng lại, vẻ cười khổ trên mặt càng đậm, vẻ bối rối trong mắt bị hắn kìm nén xuống.

- Lão phu đã sớm biết Tiêu Tĩnh kia có dã tâm, chỉ là một tiểu bối, mà tự cho mình có thể qua mặt được lão phu, nực cười đến cực điểm. Lão phu tuy không giỏi về cấm chế, nhưng nếu hai người các ngươi lại am hiểu, lại vì lão phu mà mở ra, cũng khiến cho lão phu đõ mất một phần sức lực.

Linh Động kia cười lạnh, những hành động rất nhỏ của Vương Lâm cũng khiến cho hắn trong lòng càng thêm chắc chắn. Hắn chậm rãi nói:

- Đi ra, đứng ở một bên.

Đạo linh tự nhiên sinh ra cần phải trải qua sưu hồn đoạt vật, cúng tế hồn phách đầy đủ, theo Linh Động nghĩ, Vương Lâm quyết sẽ không làm loạn, càng không thoát khỏi lòng bàn tay mình, cho nên tạm thời để lại tính mạng, chờ đến lúc tế linh.

Sắc mặt Vương Lâm tai nhợt, dường như đang do dự, nhưng một lát sau thầm than một tiếng, cúi đầu, chậm rãi đi ra khỏi đám sương mù. Ngay khi thân thể hắn đi ra, Linh Đông kia vung tay phải lên, liền có một sức manh vô biên rơi lên người Vương Lâm, hóa thành một đám bọt khí như một cái lồng bao vây Vương Lâm ở bên trong.

Cũng không nhìn tới Vương Lâm, Linh Động đối với thủ đoạn của mình cực kỳ tự tin, thân thể từng bước tiến về phía trước, trục tiếp tiến vào trong đám sương mù, nhoáng lên một cái chuẩn bị nhảy vào trong thông đạo. Nhưng ngay khi bước vào, bước chân hắn dừng lại, quay mạnh đầu về phía Vương Lâm, hai mắt như điện.

Thần sắc Vương Lâm thủy chung mang theo vẻ đau khổ, không có bất cứ một biến hóa gì, cho dù ánh mắt Linh Động quét qua một cách cực kỳ đột ngột, nhưng cũng không nhìn ra một âm mưu nào.

- Lão phu đổi ý rồi, ngươi hãy bước vào trước.

Vương Lâm sửng sốt, vẻ vui mừng trên mặt chưa kịp hiện lên đã bị đè nén xuống, nhưng vẫn có một tia thần sắc khẽ động. Linh Động kia cười dài không hề để ý tới Vương Lâm xoay người không chút do dự nào tiến vào bên trong thông đạo. Nhưng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

- Vẫn còn cấm chế.

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, hai mắt lóe lên sát khí.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1344: Thừa dịp giết người

Ngay khi cấm chế kia bị kích động, Vương Lâm liền vung tay phải lên, huyết kiếm xuất hiện. Huyết quang này ở bên trong đám bọt khí nhanh chóng lóe lên, chém về phía trước tốc độ ầm ầm nhanh như thiểm điện, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Ầm một tiếng, đám bọt khí kia đột nhiên

tan vỡ, Vương Lâm tùng bước tiến lên! Hắn vốn đã nhìn ra bên trong thông đạo này vẫn còn có vấn đề, cho dù Linh Động Thượng Nhân bắt hắn tiến vào, hắn cũng có biện pháp hóa giải ám toán của đối phương. Lúc này trong khi bước vào, bên trong đám sương mù ở sâu bên trong thông đạo, Linh Động Thượng Nhân phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể chợt lui ra phía sau. Đôi mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, huyết kiếm lao thẳng tới đám sương mù chỗ Linh Động Thượng Nhân.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Linh Động Thượng Nhân kia vung tay phải lên, nhưng không ngờ huyết kiếm không có gì cản được, trục tiếp xuyên qua tay phải hắn. Trong tiếng rên rỉ, thân thể Linh Động Thượng Nhân không thể không dừng lại. Vương Lâm vẫn còn một chút do dự, hắn biết được đối phương vừa mới đạt tới bước thứ ba, quyết sẽ không có chút nhẹ tay với mình, muốn giết, nhát định phải quyết đoán. Cùng với sự xuất hiện của huyết kiếm, lôi đình trong mắt phải lóe lên, thiên địa ầm vang, lôi đồ trực tiếp biến ảo hiện ra. Chín đạo lôi đình theo đó vờn quanh bên ngoài, trong tiếng ầm ầm trực tiếp xông vào trong đám sương mù, hướng về thân thể Linh Động Thượng Nhân đang dừng lại ầm ầm lao tới.

- Lôi đình bổn nguyên!!!

Linh Động Thượng Nhân kia đầu tiên bị cấm chế làm cho bị trọng thương, vừa rồi lại bị huyết kiếm gây thương tích, trong lúc lo lắng lại bị lôi đò của Vương Lâm tấn công, ánh mắt lộ ra vẻ rung động.

Lôi đồ này tốc độ quá nhanh, khoảng cách giữa hai người lại quá gần, trong nháy mắt đã lao tới. Sắc mặt Linh Động Thượng Nhân tái nhợt,

song chưởng chợt vung lên tới. Sắc mặt Linh Động Thượng Nhân tái nhợt, song chưởng chợt vung lên, toàn thân ầm ầm bộc phát ra một lượng hư hỏa lực không nhiêu lắm, hóa thành một pho tượng rất lớn chắn ngang ở trước người.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, lôi đồ rơi lên thân thể của pho tượng này, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa. Pho tượng kia toàn thân đen kịt, song chưởng vờn quanh ngực, thiên địa lôi đình bên trong lôi đồ kia điên cuồng lộ ra, khiến cho pho tượng này phát ra những tiếng rắc rắc kịch liệt, lập tức xuất hiện vô số những vết nứt. Trong tiếng ầm ầm, pho tượng này vỡ tan, lôi đồ lại lộn lại, quay trở về mắt phải của Vương Lâm. Linh Động Thượng Nhân kia phun ra máu tươi, thần sắc dữ tợn từng bước tiến tới, đang muốn xông ra khỏi đám sương mù này. Ở phía sau hắn còn có tiếng rít gào truyền ra, vật bị phong ấn bên trong đám sương mù kia dường như đang nhanh chóng lao tới. Trong nháy mắt, chỉ thấy ở sâu bên trong thông đạo sương đỏ cuồn cuộn, bên trong đám sương mù, một con thú màu đỏ trông như một con kì lân đang rít gào lao tới.

- Quả nhiên là tứ phẩm hỏa đạo linh!

Linh Động Thượng Nhân tâm thần chấn động, nhưng giờ phút này hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều. Hắn đang bị vây bên trong đám sương mù này, ở phía trước có Vương Lâm, ở phía sau có tứ phẩm đạo linh cuồng bạo, chưa qua luyện hóa, mà đạo linh này đã là tứ phẩm! Quan trọng hơn, cấm chế bên trong đám sương mù này dường như đang thức tỉnh, nếu hắn không nhanh chóng đi ra, một khi cấm chế này hoàn toàn mở ra, hắn bị vây ở chỗ này sẽ cực kì nguy hiểm. Hơn nữa hắn ở bên trong thông đạo, bị trúng kế của Vương Lâm, bị một đạo cấm chế quỷ dị đánh lên người, còn dung nhập vào trong nguyên thần, khiến cho hắn bị

trọng thương. Cấm chế này vốn đã bị hắn áp chế, nhưng huyết kiếm của Vương Lâm cũng làm cho cấm chế kia được nới lỏng ra, sau đó còn có lôi đình bổn nguyên, đã phá hỏng hoàn toàn sự áp chế của hắn, khiến cho cấm chế kia ở bên trong nguyên thần dần dần bộc phát.

Loại nguy cơ sinh tử này, Linh Động Thượng nhân đã mấy vạn năm qua chưa từng gặp phải, hắn thế nào cũng không ngờ mình lại ở trong tay một tiểu bối mà rơi vào một tình cảnh thê thảm thế này.

Nhưng dù sao hắn cũng vừa mới tiến vào bước thứ ba, giờ phút này mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn quyết định bỏ qua đạo linh kia, cất bước lao thẳng tới Vương Lâm. Ánh mắt hắn lộ ra sát khí ngột trời, đối với Vương Lâm hận tới tận sương tủy.

- Ngươi cho rằng có thể vây khốn được lão phu sao, đợi sau khi tar a khỏi đây, sẽ đem ngươi luyện hồn diệt thần!!

Trong tiếng gầm nhẹ, Linh Động Thượng nhân này với một tốc độ không thể nào hình dung được lao ra khỏi thông đạo. Mắt thấy hắn sắp đi ra khỏi sương mù, Vương Lâm sao có thể để cho hắn đi ra, ngay sau khi thi triển lôi đình, mắt trái của hắn lập tức có hư hỏa chín màu hừng hực thiêu đốt, chợt từ bên trong mắt trái bộc phát ra, hóa thành một cơn lốc lửa chín màu, lao thẳng tới Linh Động Thượng Nhân bên trong đám sương mù.

- Lại còn có hỏa bổn nguyên!!! Rốt cuộc ngươi là ai!!

Linh Động Thượng Nhân kia trong tiếng rít gào hai tay bấm quyết, phun ra một ngụm nguyên thần khí, hóa thành một bức sơn hải đồ. Bên trong bức tranh kia là biển rộng vô biên, ở tận cùng của mặt biển mơ hồ có một ngọn núi. Ngay khi va chạm với cơn lốc lửa, Linh Động Thượng Nhân gầm nhẹ lên một tiếng:

- Hải khiếu!!

Đồng thời với thanh âm của hắn truyền ra, biển rộng bên trong bức sơn hải đồ của hắn lập tức điên cuồng trào ra, hình thành một cơn sóng biển điên cuồng cao trăm trượng vô biên vô hạn lao thẳng tới cơn lốc lửa kia.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, rất nhiều bạch khí bay lên trời, cơn lốc chín màu của Vương Lâm ầm ầm tan vỡ, hóa thành chín màu cuộn đi. Nhưng biển rộng này cũng bị bốc hơi, bên trong bức Sơn hải đò không còn một chút nước biển nào, chỉ còn một ngọn núi kia! Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lùi lại phía sau vài bước, nhưng thần sắc lại trở lên hung dữ tợn, trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng.

Tuyệt đối không thể để cho đối phương lao ra! Hắn muốn giết cao thủ vừa mới đạt tới bước thứ ba này.

- Sơn lâm!

Linh Động Thượng Nhân trong lúc tiến tới, khoảng cách rời khỏi đám sương mù chỉ còn chưa tới ba trượng, tứ phẩm hỏa linh ở phía sau trong tiếng rít gào đang tới ngày càng gần. Ngay khi hắn vung tay phải lên, Ngọn núi ở bên trong Son hải đồ ầm ầm xuất hiện, lao thẳng tới Vương Lâm.

- Lui lại cho ta!!

Mắt trái Vương Lâm có ngọn lửa thiêu đốt, mắt phải có lôi đình lóe lên, giờ phút này nhất tề xông ra. Ở trên mi tâm xủa hắn, lôi hòa dung hợp, trong nháy mắt hóa thành một đạo thiểm điện bốc cháy, trong tiếng ầm ầm giống như lưu tinh phóng thẳng tới phía trước.

- Sức mạnh thiên địa lôi đình, hết thảy lôi đình bổn nguyên ngưng tụ lại cho ta. Sức mạnh thiên địa hỏa diễm, hết thảy ngọn lửa bổn nguyên, ngưng tụ lại cho ta. Lôi hỏa giao hòa, vạn pháp đại phá!!

Lôi hòa lóe lên như lưu tinh, trong tiếng ầm ầm lao thẳng tới ngọn núi kia, trong nháy mắt điên cuồng va chạm vào nhau. Ầm ầm ầm ầm, tiếng vang vô biên vô hạn kia giống như muốn phá tan thiên địa, còn cuốn theo sương mù hóa thành một lực tấn công rất lớn.

Ngọn núi vỡ tan, Linh Động Thượng Nhân kia trong mắt lộ ra vẻ không thể tin, thân thể hắn đã bị lực tấn công kia ngăn cản! Thân thể Vương Lâm cũng không lùi lại, mà cố trụ vững, thần sắc dữ tợn giơ tay phải lên tung một chỉ vào Ling Động Thượng Nhân ở bên trong đám sương mù.

- Hư hỏa, đốt!!

Linh Động Thượng Nhân kia trong lúc khiếp sợ, trong cơ thể dột nhiên có hư hỏa ầm ầm thiêu đốt. Hư hỏa này tới quá mức đột ngột, hắn chưa có bất cứ một sự chuẩn bị nào, thậm chí không có một chút phản kháng nào, trong lúc lao tới, hư hỏa điên cuồng bốc cháy lên.

Trong tiếng kêu thảm thiết, Linh Động Thượng Nhân bị ngọn lửa tràn ngập, máu tươi lập tức bị bốc hơi, sự đau nhức truyền đến, cấm chế quỷ dị ở trong cơ thể lại bộc phát ra, khiến cho hắn bị thương rất nặng.

- Hư hỏa tu sĩ đáng chết!!

Linh động thượng nhân trong tiếng rống giận chịu đựng sự thống khổ toàn thân thiêu đốt, vật vã hướng về phía trước bước tới, khoảng cách ra khỏi đám sương mù chỉ còn hai trượng. Hắn giống như phát điên, từng bước tiến tới đồng thời hai tay kéo mạnh, rít gào nói:

- Mở ra Linh Động Đại Ma Giới, lấy hương hỏa của lão phu, gọi ra Thủy Động Ma Thần của Linh Động Tộc ta!

Đột nhiên, bên ngoài đám sương mù ở phía trước hắn chợt xuất hiện một cái khe rất lớn, từng trận ma khí từ bên trong truyền ra vô tận. Ngay khi

cái khe này xuất hiện, Vương Lâm liền vung tay phải lên, lập tức Cổ Tức Diệp nhanh chóng hiện ra, chuẩn bị phong ấn lên trên đó.

Nhưng vào lúc này, một Cổ Tức Diệp thứ hai từ trong tay Linh Động Thượng Nhân vung ra. Hai chiếc lá này đụng vào nhau, phong ấn lẫn nhau, trong tiếng ầm ầm cuốn về một bên. Không bị Cổ Tức Diệp phong ấn, bên trong cái khe lớn kia, dưới ma khí tung hoành, lập tức có một pho tượng màu đen rất lớn ầm ầm đi ra. Phong tượng này so với pho tượng Linh Động Thượng Nhân vừa biến ảo ra giống y hệt nhau, nhưng ngưng thật hơn, hai tay ôm trước ngực, ngay khi xuất hiện giữa thiên địa, pho tượng này đột nhiên chấn động.

Lập tức hai tay ôm trước ngực chợt buông ra, có một sức mạnh hủy diệt ngay sau khi hai tay hạ xuống trong nháy mắt ầm ầm quét ngang thiên địa, bức thẳng tới Vương Lâm. Sức mạnh hủy diệt này khiến cho Vương Lâm cảm thấy một nguy cơ cực kì mãnh liệt, thậm chí ngay cả thân thể Cổ Thần của hắn, còn có cảm giác xương thịt như muốn rời ra. Trong lúc hung hiểm, Vương Lâm không chút do dự, tay phải đột nhiên giơ lên, Cổ Thần hộ tí trên đó nhanh chóng biến ảo hiện ra.

- Cổ chi tí hữu!

Trong phút chốc, hư ảnh Cổ Thần cao chọc trời kia biến ảo hiện ra ở trước Vương Lâm, thân hình khổng lồ đầy vết thương, lấy lưng ngăn cảm hết những đòn tấn công cho Vương Lâm, hai tay ôm lấy Vương Lâm, che chở vào trong ngực.

Trong tiếng ầm ầm, sức manh hủy diệt đến từ pho tượng kia đánh vào lưng của Cổ Thần hư ảo này. Cổ Thần này vốn chưa hề động đậy, ngay khi kháng cự lại sức mạnh hủy diệt thiên địa này, thân thể khổng lồ mạnh mẽ chuyển động, tay phải lắm lại, có thể so sánh với một thiên thạch khổng lồ, giống như quay đầu lại, xoay người ầm ầm vung tới một quyền. Mặc dù lần thứ hai chứng kiến cảnh tượng này, nhưng phong thái của Cổ Thần này cùng với sự ấm áp cũng khiến cho Vương Lâm rung động. Chỉ thấy một quyền kia đánh tới, trực tiếp đánh lên trên thân thể pho tượng khổng lồ kia. Pho tượng này chấn động kịch liệt, ầm một tiếng vỡ thành từng mảnh, một luồng đại lực cuồn cuộn, mang theo những mảnh vỡ của pho tượng, mang theo lực tand dư của một quyền của Cổ

Thần sau khi đánh lên pho tượng, liền đánh lên thân thể Linh Động Thượng Nhân vừa bước ra khỏi đám sương mù.

Trong tiếng ầm ầm vang lên, Linh Động Thượng Nhân phun ra mọt ngụm máu tươi, thân thể hắn lại bị đấy vào trong đám sương mù, Hư ảnh Cổ Thần tiêu tan, Vương Lâm trong lúc dữ tợn đã biết đối phương đã bị thương tới mức độ nhất định, vì vậy không chờ đợi nữa, tay trái bấm quyết hướng về đám sương mù vung lên. Ba ngọc giản văn sĩ trung niên lưu lại bên trong đám sương mù lập tức lóe lên u quang, bị vương Lâm cách không nắm lấy, kéo mạnh ra ngoài.

Ngọc giản lóe lên, đám sương đỏ đang dừng vận chuyển trong khoảnh khắc này hoàn toàn khôi phục, điên cuồng nhúc nhích, lỗ hổng lúc trước nhanh chóng khép lại.

- Không!!

Linh Động Thượng Nhân rống giận thân thể lóe lên, tứ phẩm đạo linh kia đã tới gần. Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang lạnh như băng, tay phải vung về phía Linh Động Thượng Nhân ở bên trong đám sương mù, một nửa thân thể vẫn chưa bị nuốt, đang muốn lao ra ngoài cách không trung một chỉ

- Định!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1345: Bí mật ngôi mộ cổ

Một chỉ định thân, chỉ dùng trong những thời điểm mấu chốt nhất, không thể thi triển sớm khiến cho người khác đề phòng. Cho nên muốn thành công, phải xuất kỳ bất ý ra tay. Suốt cả đời Vương Lâm, định thân thuật đã theo hắn hơn một ngàn năm, mỗi lần ra tay đều có được hiệu quả kỳ diệu, giờ phút này thi triển ra, Linh Động Thượng Nhân kia vốn đã bị trọng thương, dường như chỉ còn một chút sức lực, thân thể đột nhiên chấn động, đám sương đỏ ầm ầm chuyển động, đem lỗ hổng kia hoàn toàn bao phủ, nuốt Linh Động Thượng Nhân vào bên trong.

Lấy cái giá nhỏ nhất để đổi lấy thắng lợi lớn nhất, đó là nguyên tắc chém giết cả đời Vương Lâm, nếu như khi thu ngọc giản lại lúc trước, thương thế của Linh Động Thượng Nhân chưa tới mức độ nhất định, nói không chừng có thể thoát được vòng vây.

Định Thân Thuật cũng dựa trên đạo lý này, nếu Vương Lâm muốn làm cho đối phương trọng thương đến cực điểm, sau đó vào thời điểm mấu chốt thu ngọc giản lại, thi triển định thân thuật, mang lại cho đối phương một vết thương chí mạng. Trân chiến này vô cùng gọn gang, Vương Lâm hai tay bấm quyết, ngay lập tức đánh ra vô số cấm chế lên đám sương đỏ, từ bên trong có tiếng ầm ầm truyền ra, tiếng rít gào không ngừng suy yếu đi, hồi lâu sau dần dần tiêu tan.

- Cấm chế ta không sợ, nhưng đạo linh bị cấm chế này phong ấn hiển nhiên là một vật cực kỳ cường hãn, để cho nó tấn công Linh Động đang

trọng thương, đối với ta là một việc có lợi nhất.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, toàn bộ mọi chuyện đều nằm trong tính toán của hắn. Nếu như Linh Động không bị trọng thương, có lẽ đạo linh kia không phải là đối thủ, trong lúc giao chiến khó tránh khỏi bị trọng thương.

Nhưng lúc này mọi chuyện rất phù hợp với tính toán của Vương Lâm. Lông đình trong mắt phải của Vương Lâm khẽ động, lôi đồ biến ảo ra, lơ lửng phía trên đám sương đỏ ngàn trượng. Lôi đình ầm ầm, từng tia chớp không ngừng lóe lên, nối liền thành một tấm lưới.

Ngọn lửa trong mắt trái bùng lên, hung hăng vờn quanh đám sương mù ngàn trượng này, hình thành biển lửa thiêu đốt, cùng với lôi đình dung hợp, bắt đầu phong tỏa một cách nghiêm mật.

Làm xong đâu đấy, Vương Lâm giơ tay phải điểm lên mi tâm, lập tức tinh điểm Cổ Thần xoay tròn, Thiên Hoàng Lô hiện ra, đem toàn bộ đám sương mù ngàn trượng này bao phủ vào bên trong.

Vương Lâm hai tay bấm quyết đánh ra một đạo ấn ký, Thiên Hoàng Lô bắt đầu luyện hóa. Nhìn đám sương mù, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Thiên Hoàng Lô là pháp khí của Cổ Thần, ngoài khả năng phòng ngự rất mạnh, quan trọng hơn chính là một chữ luyện. Cái lò này không phải để luyện đan, cũng không phải luyện bảo vật, cái mà nó luyện chính là nô bộc của Cổ Thần. Làm xong tất cả mọi chuyện, Vương Lâm không nhìn đám sương mù nữa, mà cất bước đi thẳng tới chỗ hai Cổ Tức Diệp đang

phong ấn lẫn nhau ở đằng xa, tay phải vung lên hư không, hai Cổ Tức Diệp bay tới.

- Không ngờ Linh Động Thượng Nhân này cũng có một Cổ Tức Diệp... Chỉ là không biết hắn từ đâu mà có được.

Vương Lâm tách hai chiếc lá ra, cầm chiếc lá của Linh Động Thượng Nhân, thần thức ầm ầm tản ra, cuốn lên trên đó, bên trong còn ẩn chứa sức mạnh của Cổ Thần, làm tản mát thần thức của Linh Động ở trên đó. Dù sao vật này cũng thuộc về một bộ tộc cổ, người ngoài hoàn toàn không có khả năng nắm giữ thực sự.

Sau khi lưu lại khí tức Cổ Thần của mình, Vương Lâm đem hai lá Cổ Tức Diệp này thận trọng thu hồi lại. Bảo vật này đối với hắn có tác dụng rất lớn, có nhiều lúc còn có thể so sánh với định thân thuật. Ánh mắt đảo qua, Vương Lâm nhìn về phía đài cao màu đỏ cao hai ngàn trượng lơ lửng giữa không trung, thân thể hắn nhoáng lên một cái, bước lên trên.

- Lúc trước Linh Động đã từng nói về đài cao bậc hai, nói như vậy chính là vật này... chỉ là không biết đài cao này có tác dụng gì...

Hồi lâu sau, ánh mắt Vương Lâm sững lại, nhìn ra một chút manh mối. Trên mặt của đài cao này, dưới màu đỏ như máu, có rất nhiều ký hiệu. Vương Lâm liếc mắt một cái có thể nhìn thấy, biết được toàn bộ ký hiệu này không ngờ chính là những dấu ấn con số hiện lên trên mi tâm của những tu sĩ tiến vào nơi này. Vương Lâm nhớ rõ ràng đám người muốn đoạt đài cao của mình, những tu sĩ khi tử vong đều tan vỡ thân thể,

nhưng dấu ấn con số trên mi tâm vẫn không hề tiêu tan, mà hóa thành những ký hiệu trôi nổi ở đó.

Lúc đó hắn nhìn thấy cảnh tượng này không nghĩ tới manh mối bên trong, nhưng lúc này, nhìn thấy đài cao này cũng đã hiểu ra toàn bộ.

- Những dấu ấn con số kia dung nhập trên đài cao này, có thể khiến cho đài cao này tăng bậc...

Vương Lâm thì thào, cúi đầu nhìn qua một lượt, những dấu ấn trên đài cao này có năm trăm tám mươi chín cái.

Bên trong vùng đất bị phong ấn, lúc trước đã có hơn mười tu sĩ tử vong. Những người này mặc dù tử vong, nhưng dấu ấn ký hiệu trên mi tâm bọn họ lại hóa thành những ký hiệu như ẩn như hiện, trôi nổi giữa thiên địa.

Cho dù là cơn lốc sương đỏ lúc trước cũng không hủy diệt những ký hiệu này, hơn nữa Linh Động Thượng Nhân cùng với văn sĩ trung niên kia nóng lòng muốn lấy bảo vật, cũng không có thời gian để ý.

Vương Lâm trong mắt lóe lên tinh quang, tay phải phất tay áo quét ngang, lập tức hơn mười ký hiệu đang trôi nổi này bay thẳng về phía hắn. Sau khi cẩn thận xem xét lại một hồi, Vương Lâm liền đem những ký hiệu này vung xuống đài cao phía dưới.

Những ký hiệu này lần lượt rơi lên trên đó, nhanh chóng dung hợp với đài cao này thành một thể, nhưng ngay lúc ký hiệu thứ mười một nhập vào, đài cao này ầm ầm chấn động, bắt đầu run rẩy.

Bốn phía thiên địa trong thời gian ngắn liền có vô số bụi đất ầm ầm bay đến, dung nhập vào bên trong đài cao này. Dưới ánh mắt Vương Lâm, đài cao này đột nhiên mở rộng ra. Cùng lúc đó, càng có nhiều bụi đất dường như khai phá hư vô từ trong thiên địa vô tận bay vào vùng đất bị phong ấn này, không ngừng dung nhập vào trong đài cao.

Dần dần, đài cao này càng lúc càng lớn, hai ngàn ba trăm trượng, hai ngàn năm trăm trượng, hai ngàn tám trăm trượng... cho tới khi đạt tới ba ngàn trượng mới ngừng chấn động, mà sắc trên đó không còn là đỏ sẫm nữa, mà đã trở thành màu tím lơ lửng giữa không trung. Liếc mắt nhìn lại, giống như một đại lục nhỏ, có chút kinh người. Vương Lâm biến sắc, cúi mạnh đầu nhìn chằm chằm đài cao này, thứ khiến cho hắn khiếp sợ không phải là đài cao này đột nhiên lớn lên, mà ngay khi trở thành ba ngàn trượng, có một khí tức như thể thần thức từ bên trong đài cao này tràn ra, theo hai chân Vương Lâm, trực tiếp tiến vào cơ thể hắn, hóa thành những hình ảnh. Những hình ảnh này rất nhanh dung hợp với ký ức của Vương Lâm, hoàn toan không cho hắn bất cứ cơ hội nào phản kháng, trở thành một bộ phận của bản thân hắn.

Nhắm hai mắt lại, trước Vương Lâm lập tức hiện ra một thứ giống như một tấm bản đồ. Tấm bản đồ này rất lớn, nhưng trên đó tuyệt đại bô phận đều bị sương đen bao phủ, chỉ có ba chỗ sương đen đã tiêu tan. Ba chỗ này tổ hợp lại với nhau, chiếm ba phần của toàn bộ bản đồ.

Sau khi cẩn thận quan sát, Vương Lâm ở trên bản đồ đã tìm được vị trí của mình lúc này. Nơi này được gọi là Hỏa Đạo Phong Địa, những phong địa giống như thế này, trên tấm bản đồ do ba khối ghép lại, tổng cộng có ba chỗ. Trên tấm bản đồ này Vương Lâm còn mơ hồ thấy được một con đường. Một con đường xâm nhập sâu vào bên trong vùng đất cổ mộ này.

Tâm thần chấn động, hồi lâu sau Vương Lâm mở hai mắt. Ngay khi hắn mở mắt, hắn sửng sốt một chút, vùng đất bị phong ấn lúc này trước mắt hắn đã có vô số cái khe. Những cái khe này giống như là những vết thương, lúc đóng lúc mở rất là quỷ dị.

Ánh mắt sững lại, Vương Lâm tùng bước tiến lên phía trước, rời khỏi đài cao. Ngay lúc hắn rời khỏi, những cái khe vốn có thể nhìn thấy đột nhiên biến mất không còn, bị xóa đi trong mắt Vương Lâm.

Lui trở về đài cao, những cái khe này lại lần nữa hiện ra trong mắt Vương Lâm.

- Đài cao này thật là quỷ dị...

Vương Lâm trầm ngâm trong giây lát, nghĩ không ra nguyên nhân. Nhưng hắn mơ hồ hiểu được, trong vùng đất cổ mộ này, có lẽ đài cao này là mấu chốt cho tất cả.

- Lúc này hắn đã đạt tới bậc ba...Nếu có thể cao lên thêm một chút, có lẽ có thể nhìn thấy toàn bộ bản đồ. Đài cao này có thể còn có thần thông gì khác...

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm tư, một lát sau ánh mắt nhìn lên trên Thiên Hoàng Lô.

Bên trong lò này lôi hỏa đan xen nhau, còn có khí tức Cổ Thần tràn ngập, đang không ngừng luyện hóa. Đám sương mù kia đã co rút lại từ ngàn trượng chỉ còn có hơn tám trăm trượng, vẫn còn đang tiếp tục chạm rãi co rút lại. Trong lúc cười lạnh, Vương Lâm bước tới, khoanh chân ngồi bên ngoài Thiên Hoàng Lô. Hai tay bấm quyết, hắn không ngừng đánh ra cấm chế, xuyên qua Thiên Hoàng Lô, trực tiếp đánh lên đám sương mù.

Những cấm chế mà Vương Lâm có, ngoài Cổ Hồn cấm, còn lại đều rất am hiểu. Giờ phút này biến hóa, cấm chế kia không ngừng suy yếu, cuối cùng tầng tầng tiêu tan. Nửa canh giờ sau, sương mù chỉ còn lại trăm trượng, lộ ra đài cao trên lưng Cổ Thần ở phía dưới. Vương Lâm tay phải vung lên, ba ngọc giản của văn sĩ trung niên kia lập tức xuyên qua Thiên Hoàng Lô, trực tiếp ấn lên đám sương mù trăm trượng. Đám sương mù kia đột nhiên dừng lại, đình chỉ hết thảy mọi chuyển động.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đứng dậy, hai tay đặt lên Thiên Hoàng Lô, sức mạnh Cổ Thần điên cuồng tuôn ra. Từ bên trong Thiên Hoàng Lô có từng trận thanh âm thê lương xuất hiện, vô số hồn phách biến ảo hiện ra, hình thành hai bàn tay lớn do hồn phách tạo thành, trực tiếp nhảy vào trong đám sương mù trăm trượng, hung hăng keo ra phía ngoài. Phịch

một tiếng, đám sương mù trăm trượng kia bị hai bàn tay khổng lồ này xé mở, lộ ra hình dáng bên trong. Vương Lâm cẩn thận quan sát, từ bên trong đám sương mù bị xé mở kia lập tức có một tiếng rít gào kinh thiên. Chỉ thấy tứ phẩm đạo linh kia rống giận lao ra, giống như đã phát hiện ra Vương Lâm, lao thẳng về phía Vương Lâm ở bên ngoài Thiên Hoàng Lô.

Tiếng ầm ầm chấn động, Vương Lâm lạnh lung nhìn đạo linh giống như kỳ lân kia va chạm vào Thiên Hoàng Lô, lảo đảo quay về. Trên người nó tràn ngập những vết thương, thần thái vô cùng mệt mỏi, hiển nhiên bên trong đám sương mù đã giao chiến với Linh Động Thượng Nhân rất là gian nan.

Nhưng hung quang lộ ra trong hai mắt nó cũng không giảm bớt chút nào, giờ phút này trong lúc lui về phía sau, không ngừng gầm lên. Ở phía sau nó có một thi thể nằm ở đó, máu thịt lẫn lộn, chính là Linh Động kia. Thiên Hoàng Lô là vật của Vương Lâm, Linh Động Thượng Nhân ở bên trong đó không có chỗ nào lẩn trốn, Vương Lâm liếc mắt là có thể nhận ra người này vẫn chưa chết, mà nguyên thần đang co rút bên trong cơ thể, đang nhanh chóng trị thương.

Hắn giơ tay phải lên điểm lên Thiên Hoàng Lô, bên trong lập tức có một đám mù mịt cuốn lấy đạo linh không biết đưa về đâu, chỉ còn lại duy nhất thân thể Linh Đông Thượng Nhân nằm ở đó.

- Không cần phải giả chết, ta cũng không có ý định giết ngươi. So với một Linh Động đã chết, ta muốn một Cô Nô bước thứ ba hơn.

Thanh âm Vương Lâm lạnh lung, sáu tinh điểm Cô Thần trên mi tâm xoay tròn, sức mạnh Cô Thần điên cuồng dũng mãnh nhập vào trong Thiên Hoang Lô, bắt đầu quá trình luyện nô tàn khốc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1346: Ban cho tên Cổ Nô Tử

Linh Động Thượng Nhân nằm ở nơi đó mở bừng hai con mắt, thần sắc hiện lên một vẻ dữ tợn, đứng dậy khoanh chân ngồi ở tại chỗ, ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm về phía trước, dường như có thể nhìn thấu Thiên Hoàng Lô này, nhìn thấy Vương Lâm ở bên ngoài đang thổ nạp luyện hóa. Nhưng giờ phút này hắn giống như ngọn đèn cạn dầu, sắc mặt tái nhợt.

- Có thể khiến cho lão phu phải chật vật như vậy, ngươi cũng không phải hạng người vô danh. Ngươi, rốt cuộc là ai!

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng Linh Động Thượng Nhân truyền ra, lộ ra hận ý ngợp trời.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, câu trả lời chính xác là sức mạnh Cổ Thần chảy vào. Lực luyện hóa bên trong Thiên Hoàng Lô kia nhanh chóng vận chuyển, trong sự mù mịt từng trận thanh âm thê lương vang vọng ở bên trong lò.

- Muốn luyện hóa lão phu tuyệt đối không thể! Lão phu mặc dù trúng kế bị ngươi ám toán, nhưng lão phu mấy vạn năm tu đạo tâm kiên định, sao có thể để cho ngươi luyện hóa!

Linh Động Thượng Nhân cười lạnh, nhìn Vương Lâm không nói lời nào, hai mắt nhắm lại, bắt đầu trị thương.

Hắn quả quyết trong thời gian ngắn đối phương tuyệt đối không thể luyện hóa được mình, chỉ cần tu vi khôi phục một chút, hắn sẽ có thể phá vỡ cái lò cổ quái này, một bước lao ra. Luyện hóa cao thủ bước thứ ba, với tu vi của Vương Lâm không thể làm được điều này, ngay cả khi có Thiên Hoàng Lô cũng cần phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thành công. Hiển nhiên trong vùng đất cổ mộ này, Vương Lâm không có nhiều thời gian như vậy.

- Không luyện hóa được sao.....

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên vẻ trào phúng, gia tăng sức mạnh Cổ Thần dung nhập vào, khiến cho những hồn phách bên trong Thiên Hoàng Lô càng ngày càng nhiều, dường như hình thành một cơn lốc hồn phách, vờn quanh Linh Động Thượng Nhân. Cơn lốc hồn phách kia gào thét, bất ngờ hóa thành một hư ảnh rất lớn, hư ảnh này là một Cổ Thần. Cổ Thần này hình dáng cực kỳ quỷ dị, toàn thân hắn đỏ sẫm, cầm trong tay một cây búa rất lớn vừa mới biến ảo hiện ra, mạnh mẽ giơ cây búa lên, hướng về phía Linh Động Thượng Nhân ầm ầm chém tới.

- Thiên Hoàng Vương Lộ, thập phủ luyện nô!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, từng trận ngôn ngữ Cổ Thần từ trong miệng hắn truyền ra, hóa thành những ký hư ảo, đột nhiên rơi lên trên Thiên Hoàng Lô.

Bên trong Thiên Hoàng Lô ầm ầm kinh thiên, Cổ Thần toàn thân đỏ sẫm kia tay phải cầm chiếc búa chém mạnh xuống, trực tiếp xuyên thấu cơn lốc, hướng thẳng tới Linh Động Thượng Nhân.

- Lão phu muốn xem ngươi sẽ luyện hóa lão phu thế nào!

Linh Động Thượng Nhân biến sắc, hai mắt bỗng nhiên mở ra, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cây búa kia, trong tiếng gầm nhẹ, hai tay bấm quyết, liền có một pho tượng rất lớn biến ảo hiện ra. Pho tượng này chính là Ma Thần mà lúc trước hắn đã từng gọi ra.

Trong tiếng ầm ầm, cây búa kia hạ xuống, tiếng nổ vang lên kinh thiên, va chạm với pho tượng phát ra u quang kia. Nó ầm một tiếng, cây búa kia tiêu tan, pho tượng chấn đông phịch một tiếng tan vỡ.

Linh Động Thượng Nhân phun ra máu tươi, nhưng máu tươi vừa xuất hiện lại lập tức hóa thành pho tượng kia, từ từ đứng dậy.

Sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt, trong mắt lóe lên hàn quang, không cần nghĩ ngợi giơ tay phải lên chỉ về phía trước. Lập tức bên trong Thiên Hoàng Lô, Cổ Thần kia lại giơ tay phải lên, cây búa lại xuất hiện, hướng xuống phía dưới chém lần thứ hai. Lần chém thứ hai này chưa kịp hạ xuống, ở phía sau Cổ Thần này bất ngờ có hồn phách ngưng tụ, trong cơn lốc ngợp trời lại biến hóa ra một Cổ Thần nữa. Cổ Thần thứ hai này tay phải cũng cầm một cây búa, ngay khi xuất hiện liền giơ tay lên hung hăng chém xuống phía dưới. Một chém này vẫn chưa phải là kết thúc, ở phía sau hắn, hông phách lại điên cuồng ngưng tụ, Cổ Thần thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy lần lượt biến ảo hiện ra. Tám Cổ Thần, tám cây búa kinh thiên, trong nháy mắt giống như dung hợp với nhau, lại giống như hóa thành một tản ảnh liên tiếp, hướng thẳng tới Linh Động Thượng Nhân.

- Luyện cho ta!!

Vương Lâm trong lúc gầm nhẹ mắt lộ ra sát khí.

Ầm ầm ầm ầm, tiêng nổ kịch liệt ở bên trong Thiên Hoàng Lô này vang vọng vô tận, pho tượng bên ngoài Linh Động Thượng Nhân lập tức bị cây búa thứ nhất chém xuống, ầm vang chấn động, nhưng chưa tiêu tan, mà vẫn chịu đựng được.

Cây búa thứ hai mạnh mẽ chém xuống.

Cây búa thứ ba, thứ tư..... cho tới cây búa thứ tám, cũng giống như nhau phát ra sức tấn công ngợp trời. Pho tượng kia rốt cuộc cũng không chịu

đựng nổi, ầm một tiếng vỡ vụn, dư lực của những lưỡi búa xuyên qua pho tượng, lao thẳng tới Linh Động, với một tốc độ không thể tưởng tượng được chém xuống thiên linh của hắn, không hề dưng lại mà xuyên qua, xuống tận mặt đất.

Toàn bộ Thiên Hoàng Lô kịch chấn, Linh Động Thượng Nhân kia phun ra máu tươi, trong mắt có một vẻ mê man ngắn ngủi.

Vương Lâm chờ chính là một thoáng mê man này. Ngay khi Linh Động Thượng Nhân xuất hiện sự mê man, hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quỷ dị, hai tay bấm quyết điểm mạnh lên mi tâm, lẩm bẩm nói:

- Đạo thuật..... Mộng đạo!

Bên trong Thiên Hoàng Lộ, thân thể Linh Động Thượng nhân đột nhiên chấn động, vẻ mê man trong mắt càng đậm, mơ hồ hình như trong mắt hắn có kí ức cả đời nhanh chóng hiện lên.

- Thiên tư của ngươi không tồi, ta có thể dẫn ngươi vào Linh Động Tộc tu đạo, nếu có thể đạt được thành tựu, thì đó chính là số phận của ngươi! Hãy nhớ kĩ tên ta, tên ta là Vương Lâm!

Một thân ảnh thanh niên mơ hồ nhìn thấy thiếu niên đang quỳ ở trước mặt, chậm rãi mở miệng.

- Vãn bối xin ghi nhớ, cả đời không quên!

Thiếu niên kia vẻ mặt lộ ra vẻ kiên định, trong mắt mang theo vẻ cảm kích nồng đậm.

- Ngươi mặc dù không phải là người của Linh Động Tộc, nhưng ngươi lại trung thành với tộc ta, thiên tư lại tuyệt vời, vì thế lão phu sẽ tự mình lấy tộc ấn ra đưa cho ngươi, hy vọng ngươi..... sẽ tự thu xếp cho tốt!

Một lão già mặc áo đen, sắc mặt tái nhợt, trên ngực máu thịt lẫn lộn, hiển nhiên là đang bị trọng thương. Ngay cả nguyên thần cũng chuẩn bị tan vỡ, sắp sửa qua đời.

Ở phía trước hắn có một nam tử trung niên đang quỳ, nam tử này chính là Linh Động.

- Tên thật của vi sư ngươi cũng biết rồi, đó là... Vương Lâm!

- Vương Lâm...

Nam tử kia sửng sốt, cái tên Vương Lâm này hắn không hề xa lạ.

Trong tinh không ở Thái Cổ Tinh Thần, có một lão già đang cấp tốc bỏ chạy. Sắc mặt hắn tái nhợt, không ngừng phun máu tươi, phía sau còn có ba người truy kích gắt gao.

- Chẳng lẽ Linh Động ta hôm nay lại chết ở chỗ này!

Ánh mắt lão già lộ vẻ tuyệt vọng.

Ba người truy kích ở phía sau giờ phút này ầm ầm tới gần, thần thông hóa thành ba con ác long rít gào lao tới cắn nuốt, chuẩn bị tới gần lão già này. Hắn trong tiếng cười thảm đã quyết định tự bạo giết người.

Nhưng đúng lúc này, bên trong tinh không tỏa ra một ánh sáng nhẹ nhàng, một bàn tay hư ảo rất lớn hiện ra, hướng về ba người kia vung lên. Ba người này lập tức phun ra máu tươi, hoảng sợ lùi lại.

- Người cứu ngươi, Vương Lâm!

Lão già kia sống sót sau kiếp nạn, nhưng ngay khi nghe thấy cái tên này, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ cùng mê man rất sâu.

- Lại là Vương Lâm.

Không biết qua bao nhiêu năm tháng, trong Linh Động tộc, một lão già tóc bạc. toàn thân rữa nát, mùi rữa nát kia truyền đi rất xa, hiển nhiên là sắp đến lúc chết rồi.

- Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy... Đệ Ngũ Suy... Linh Động ta cả đời tu đạo, chẳng lẽ lại dừng ở chỗ này!

Lão già cười thảm, khóe miệng tràn ra một ngụm máu đen, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Nhưng ngay lúc hai mắt hắn nhắm lại, hắn chưa thể tiến vào một vùng thiên địa kỳ dị, khắp mọi nơi đều mơ hồ, toàn bộ đều không nhìn thấy rõ. Duy chỉ có một thân ảnh phía trước, quay lưng về phía hắn, hiện lên rõ ràng trong tầm mắt.

- Làm nô bộc cho ta, ta sẽ cho ngươi đắc đạo!

Thanh âm lạnh như băng từ từ truyền đến.

- Ngươi là ai?

Lão già kia hai mắt sững lại.

- Vương Lâm!

Thân ảnh kia quay lại, ánh mắt như điện, nhìn về phía lão già, hình dáng của hắn không ngờ chính là Vương Lâm. Sắc mặt lão già ầm ầm biến đổi, với định lực của hắn vốn sẽ không như vậy, nhưng cái tên Vương Lâm này dường như cả đời đã theo hắn, từ lúc còn nhỏ tiến vào Linh Động Tộc, đến lúc ân sư ban cho tộc ấn, đều nói ra cái tên Vương Lâm.

Cho đến mấy lần gặp nguy cơ sinh tử, đều có một người tự xưng là Vương Lâm cứu hắn. Hết thảy những chuyện này dường như đã trở thành mộng ảo của đời hắn.

- Nếu ngươi đồng ý, từ nay về sau ngươi không còn là Linh Động nữa, mà tên ngươi sẽ là Cổ Nô Tử!

Ngay khi thanh âm này truyền ra, thiên địa mơ hồ này ầm ầm tan vỡ, hoa thành vô số mảnh nhỏ cuộn lên, còn tìm tòi bên trong kí ức của Linh Động Thượng Nhân, khiến cho hắn ở bên trong Thiên Hoàng Lô thân thể run lên kịch liệt, tỉnh táo trở lại.

Nhưng sự tỉnh táo lúc này vẫn còn một vẻ mê man.

Ngay khi hắn tỉnh lại, bên trong Thiên Hoàng Lô, tám thân ảnh Cổ Thần hiện ra chồng lên nhau, bỗng nhiên dung hợp lại với nhau, trở thành Cổ Thần thứ chín. Cổ Thần này giơ cây búa lên, hướng về phía Linh Động

Thượng Nhân chém xuống lần thứ mười. Lưỡi búa kêu lên kinh thiên, ầm ầm lao tới, trong nháy mắt đã tới gần thân thể Linh Động Thượng Nhân chưa tới vài trượng. Linh Động trong lúc đang mê man ngẩng đầu, trong đó có một vẻ giãy giụa nhanh chóng lóe lên, phản kháng một cách vô thức.

Nhưng lúc này, một thanh âm lạnh như băng vang cọng bên trong Thiên Hoàng Lô này.

- Ngươi là Linh Động, hay là Cổ Nô Tử.....

Toàn thân Linh Động Thượng Nhân ầm ầm chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, hắn ngửa mặt lên trời gầm nhẹ.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Ta là Vương Lâm!

Vương Lâm ở bên ngoài Thiên Hoàng Lô, thần sắc tràn đầy vẻ mệt mỏi, thanh âm chậm rãi truyền bên trong Thiên Hoàng Lô, hóa thành vô số lôi đình ầm ầm bên trong tâm hồn của Linh Động Thượng Nhân, khiến cho toàn thân hắn đứng ngây ra đó, vang vọng bên tai hắn đều là hai chữ Vương Lâm. Lưỡi búa lóe lên. Lưỡi búa lóe lên lần thứ mười chém xuống đỉnh đầu Linh Động, ở trên mi tâm hắn, hóa thành một ấn kí hình

tròn..... hai mắt hắn không còn bất cứ một thần thái gì, ngã về phía sau, bị một cơn lốc hồn phách cuốn đi, chẳng biết đi tới nơi nào.

Bên ngoài Thiên Hoàng Lô, vẻ mệt mỏi của Vương Lâm càng đậm, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ vui mừng. Hắn hít sâu, nhờ có Thiên Hoàng Lô, thuật Mộng Đạo của hắn làm rối loạn tâm thần của Linh Động thành công, để lại dấu ấn của mình. Nhưng lúc này vẫn còn một thời gian để tế luyện kĩ lưỡng, sau đó còn phải gia tăng rất nhiều cấm chế để đề phòng, mới có thể khiến cho đối phương chính thức để cho hắn sử dụng.

- Đáng tiếc vẫn còn không ít nhược điểm..... nhưng thời gian có hạn, cũng chỉ có thể làm được đến mức này.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, vung tay áo, bên trong Thiên Hoàng Lô dường như thay trời đổi đất, trở lên mù mịt. nhưng sự mù mịt này nhanh chóng tiêu tan, bên trong lại lộ ra một thiên địa khác. Bên trong thiên địa này, đạo linh giống như kỳ lân kia bị Vương Lâm phong ấn đơn độc ở đây, đang không ngừng gầm nhẹ, toàn thân tràn ngập ngọn lửa, thương thế trong cơ thể đang lấy một tốc độ cực kì kinh khủng mạnh mẽ hồi phục.

Nhìn bộ dạng của nó có lẽ không lâu nữa sẽ hồi phục hoàn toàn như lúc đầu. Đạo linh là cái gì, Vương Lâm không hiểu rõ, thậm chí vật ở trước mắt hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trong đời. Giờ phút này phát hiện vật này không ngờ có một tốc độ trị thương kinh người, Vương Lâm không khỏi hai mắt sững lại.

- Ta muốn nhìn xem đạo linh là cai gì!

Vương Lâm hai tay bấm quyết hướng về phía trước vung lên, trong tiếng ầm ầm, ở phía trước đạo linh bên trong Thiên Hoang Lô đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ. Đây chính là Thông Thiên Môn ở trong Phong Tiên Giới Vương Lâm đã cảm ngộ lưu nguyệt.

- Lưu nguyệt..... nghịch chuyển thời gian!

Lưu nguyệt thi triển ra, thời gian đảo ngược, ánh mắt Vương Lâm xuyên thấu cánh cửa đá khổng lồ kia, nhìn thấy rõ ràng đạo linh ở bên trong, theo thời gian bị bóc đi từng lớp màn thần bí.

Một lát sau, Vương Lâm đột nhiên biến sắc, thân thể đứng mạnh lên, bất giác lui ra phía sau vài bước.

- Chuyện này..... không thể nào...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1347: Câu trả lời

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ ngưng trọng, sau khi ngây ra đó nửa ngày trong mắt vẫn còn lưu lại sự chấn động. Cảnh tượng mà hắn vừa nhìn thấy khiến cho hắn không những không thể tin được, mà còn không dám tin, thậm chí trong lòng hắn không thể phân biệt rõ hết thảy chuyện này là thật hay giả.

- Thiên đạo đã chết... thiên đạo đã chết...

Sống qua hai ngàn năm, Vương Lâm không chỉ một lần nghe qua những lời này. Hắn còn đi tìm rất nhiều lần, thiên đạo, là cái gì, hết thảy đều không có câu trả lời, toàn bộ đều là một hỗn loạn, khiến cho người ta không thể tìm ra đầu mối chính xác. Điều duy nhất biết được, chính là thiên đạo có lẽ thật sự đã chết... Sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt, ánh mắt phức tạp xuyên thấu Thiên Hoàng Lô, nhìn lên trên thân thể đạo linh đằng sau cánh cưa hư ảo.

Đạo linh trong lúc đang nhanh chóng hồi phục dường như cũng cảm nhận được ánh mắt chú ý của Vương Lâm, ngẩng đầu phát ra từng trận tiếng gầm nhẹ, hai mắt lóe lên hung quang, lộ ra vẻ điên cuồng.

Vương Lâm trầm mặc, nhờ Lưu Nguyệt lúc trước, ở trước mắt hắn hiện lên một cảnh tượng... đạo linh này đã sống qua một thời gian rất dài, thần thông Lưu Nguyệt cũng không thể thúc đẩy toàn bộ, điều này Vương Lâm hiểu rất rõ, hắn vốn chỉ có ý định thúc đẩy một chút, lấy đó để tìm ra những manh mối liên quan đến đạo linh.

Nhưng ngay khi thần thông Lưu Nguyệt tràn ngập đạo linh, liền xuất hiện những biến hóa kỳ dị. Có lẽ vì nguyên nhân nơi đây vùng đất cổ mộ, hoặc vì đời sóng đạo linh này cực kỳ đơn giản, chỉ có hai bộ phận, cho nên mới sinh ra loại biến hóa này, khiến cho thời gian nghịch chuyển trên thân thể đạo linh kia ầm ầm chuyển động, trong nháy mắt đã vượt qua thời gian của Vương Lâm.

Sự xuất hiện của loại biến hóa này khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng hắn lại cực kỳ tỉnh táo, không hề ngăn cản, để mặc cho Lưu Nguyệt điên cuồng nghịch chuyển trên thân thể đạo linh kia.

Dần dần sau khi không biết đã nghịch chuyển bao nhiêu thời gian, Vương Lâm nhìn thấy một cảnh tượng. Toàn thân đạo linh tỏa ra hào quang vạn trượng, cực kỳ chói mắt. Hào quang này càng ngày càng chói mắt, khiến chi người ta rất khó có thể nhìn rõ hào quang này tồn tại.

Dưới hào quang này tràn ngập, thân hình đạo linh kia mơ hồ tiêu tan, không nhìn thấy nữa. Hào quang vạn trượng này tuy che lấp hết thảy, nhưng với tu vi của Vương Lâm, hai mắt sững lại cũng có thể thấy rõ ràng vật ở bên trong hào quang này. Trước mắt hắn, nguyên nhân khiến cho vừa rồi Vương Lâm biến sắc lần đầu tiên được hắn nhìn thấy rõ ràng. Ở bên trong hào quang này là một hào quang to như đầu người, nhanh chóng xoay tròn, hào quang này chính là từ bên trong đan dược này khuếch tán ra. Đây là đạo lịnh gì, rõ ràng là một đan dược, không ngờ đạo linh là do đan dược biến thành. Nếu chỉ như vậy, cũng chỉ có thể khiến cho Vương Lâm biến sắc thôi, không có khả năng khiến cho hắn đứng phắt dậy như vậy. Nguyên nhân thực sư khiến cho hắn đứng dậy chính là cảnh tượng mà hắn nhìn thấy tiếp sau. Thời gian lại nghịch chuyển, như dòng sông chảy không quay lại, trong nháy mắt. đan dược kia ầm ầm vặn vẹo, một lát sau toàn bộ vỡ tan, để lộ ra một tinh không

không biết tồn tại từ khi nào. Tinh không này không phải là giới ngoại, càng không phải là giới nội, nó giống như tồn tại cùng với thời gian, lộ ra vạn cổ tang thương, dường như nếu giới nội và giới ngoại so sánh với tinh không này cũng giống như là thiếu niên và người già vậy.

Ở bên trong tinh không xa lạ này có vô số tu chân tinh, liếc mắt nhìn không thể thấy giới hạn, tầm ngắm chỉ có thể thấy chín tinh cầu đang bốc cháy. Chín tinh cầu này bốc lên ngọn lửa ngợp trời, hừng hực tuôn ra ánh sáng, chiếu rọi bốn phương tám hướng giống như là mặt trời, chúng chính là những mặt trời trong thời kỳ hỗn mang. Đột nhiên có một thân ảnh mơ hồ toàn thân mặc đạo bào bẩy màu xuất hiện bên trong tinh không này, hắn giơ tay phải lên, trên ngón tay trỏ bên phải hắn co mang theo một chiếc nhẫn xanh biếc.

Trong khi hắn vung tay lên, một trong chín mặt trời này ầm ầm chấn động, tinh không ầm vang, thay đổi quỹ đạo, lao thẳng tới người mặc đạo bào bẩy màu kia.

Khoảng cách vô tận này dường như ngay lập tức bị phá vỡ, sức nóng cuộn lên, khiến cho cả tinh không run rẩy. Người mặc đạo bào bẩy màu này nhìn không rõ thần sắc, chỉ thấy tay phải hắn lại một lần nữa vung lên, tám mặt trời thiêu đốt còn lại đồng thời rung động, quỹ đạo đồng loạt thay đổi lao tới.

Ở phía trước người mặc đạo bào kia, chín mặt trời cùng nhau lao tới, vang lên một tiếng nổ không thể hình dung nổi, dương như tinh không này sắp sửa tan vỡ.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu,chín mặt trời kia va chạm với nhau, có sự dung hợp, cuối cùng chín mặt trời hợp thành một, người mặc đạo bào bảy màu kia phun ra một đạo khí bảy màu tràn ra, phía trước mạnh mẽ co rút lại, trong tiếng ầm ầm, một đan dược màu vang to bằng đầu người bất ngờ xuất hiên ở phía trên, còn có ngọn lửa kịch liệt thiêu đốt, hào quang của nó có thể kéo dài đến tận cùng tinh không. Đan dược màu vang này chính là vật mà Vương Lâm đã nhìn thấy do đạo linh hóa thành. Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, Vương Lâm mới có thể bất ngờ mà mạnh mẽ đứng lên như thế, lộ ra vẻ rung động. Thứ làm hắn rung động, ngoài đan dược này do chín mặt trời biến hóa thành, còn có người mặc đạo bào bảy màu kia. Người này mặc dù nhìn không rõ hình dáng, nhưng mơ hồ Vương Lâm cũng nhận ra hắn chính là pho tượng mà Vương Lâm đã lấy được từ Tham Lang, nhưng ngón trỏ tay phải của pho tượng này không có chiếc nhẫn kia. Pho tượng đó chính là vật Tham Lang lấy được từ cổ mộ này. Ở nơi này, Vương Lâm thông qua đạo linh lại một lần nữa nhìn thấy, mặc dù rung động, nhưng thứ khiến cho hắn lùi lại sau vài bước lại hoàn toàn khác. Bất giác lui ra phía sau chỉ có một sự giải thích, sự hoảng sợ không thể tưởng tượng cùng với một việc kinh thiên động địa không thể nghĩ tới khiến hắn sợ hãi và không thể tin. Người mặc đạo bào bẩy màu kia sau khi giơ tay phải lên cầm lấy đan dược liền nói một câu:

- Lấy đạo đan dược nuôi dưỡng thiên đạo, quả thực không phải chuyện dễ... vẫn còn cần có một biện pháp khác... mới có thể khiến cho thiên đạo mà ta lấy được nhanh chóng thành công...

Một câu nói này khiến cho Vương Lâm tâm thần chấn động ầm ầm, Lưu Nguyệt thuật không thể tiếp tục vận chuyển, đột nhiên tan rã, trong lúc hắn sợ hãi không thể tin được, lại lui ra phía sau mấy bước, dường như

nếu hắn không lùi lại, sẽ bị toàn bộ tin tức mà câu nói này mang lại xé rách thân thể, dường như ngay cả thân thể Cổ Thần trước chuyện kinh thiên bao hàm trong câu nói này cũng phải tan vỡ, không thể chịu đựng được. Nuôi dưỡng thiên đạo, bốn chữ này điên cuồng vang vọng bên tai Vương Lâm, át đi hết thảy những âm thanh trong thiên địa. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, hồi lâu sau đè nén sự chấn động trong lòng, hít một hơi thật sâu.

- Thiên đạo là cái gì... đạo linh này chính là vật đã nuốt thiên đạo... người mặc đạo bào bảy màu là ai... chẳng lẽ là Viễn Cổ Tiên Hoàng...

Mắt Vương Lâm hiện lên vẻ mê man. Biết được càng nhiều, bí mật dường như càng dày, hỗn loạn, khiến cho Vương Lâm mơ hồ cảm nhận được, nhưng thủy chung cũng không thể hiểu được hoàn toàn. Hắn đứng ở đó,vẻ mê man trong mắt càng nhiều.

- Máu thiên đạo... Thiên Vận Tử năm đó đã tính toán hết thảy, chính là để lấy được máu thiên đạo của Vũ Tiên Giới... Thanh Long Thánh Hoàng nghe nói đã nuốt máu thiên đạo...

- Thiên đạo có máu, thiên đạo còn cần phải có đạo linh nuôi dưỡng... thiên đạo là cái gì?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm mặc đứng đó.

- Có lẽ thiên đạo cũng giống như pháp bảo, là một loại đan dược, hoặc có lẽ là một mãnh thú...

Thần sắc Vương Lâm phức tạp, hắn nhớ tới khi còn ở La Thiên, nhìn thấy U Minh thú... con thú này vô cùng khổng lồ, trong cơ thể còn có càn khôn, dung nạp cả một giới. Vương Lâm đứng ở nơi đó, thần sắc âm trầm, tâm thần dần dần hồi phục, sự chấn động và nghi ngờ cũng bị hắn chôn sâu vào trong đáy lòng. Lúc này, bên trong Thiên Hoàng Lô, tứ phẩm đạo linh kia đã hồi phục hơn phân nửa, thân thể nó tràn ngập hào quang, trong tiếng gầm nhẹ còn có phong lôi cuồn cuộn.

Nhưng hiện giờ đạo linh này trong mắt Vương Lâm đã không còn quá thần bí.

- Ngươi là một đạo linh do đan dược biến thành, dường như ngươi là từ chín mặt trời luyện hóa thành, nhưng phong ấn mấy vạn năm đã khiến cho sức mạnh tiêu tan hơn phân nửa, ngươi lại không có may mắn được lấy đi để nuôi dưỡng thiên đạo, vậy ngươi hãy để cho Vương mỗ sử dụng đi.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, liếm môi, hắn giờ phút này đã trở lại như thường, nhìn đan dược kia, hai tay bấm quyết hướng về phía trước vung lên. Trong tiếng ầm ầm, Thiên Hoang Lô kịch liệt chấn động, bên trong đó có ngọn lửa cuồn cuộn, còn có cơn lốc hồn phách quét ngang, ngăn trở việc trị thương của đạo linh, bắt đầu luyện hóa nó. Vương Lâm từng bước tiến về phía trước, cả người dung nhập vào bên trong Thiên Hoàng Lô, tự mình ra tay. Tiếng ầm ầm cùng với tiếng rít gào ở bên trong vùng đất bị phong ấn này không ngưng vang vọng, thời gian chậm rãi trôi qua,

trong nháy mắt đã qua ba ngày, bên trong Thiên Hoàng Lô đột nhiên sinh ra một luồng bạch khí ngợp trời, dung nhập vào trong những con sông đỏ như máu vẫn chưa tan vỡ ở trên mặt đất.

Bên trong đám bạch khí, thân ảnh Vương Lâm nhoáng lên một cái, ở giữa không trung vung tay áo. Thiên Hoàng Lô tiêu tan, hòa thành u quang nhập vào bên trong mi tâm biến mất không còn.

Ở phía trước Vương Lâm, sau khi hắn vung tay liền xuất hiện một đan dược to bằng đầu người. Từ xa nhìn lại, đan dược này tỏa ra kim quang vạn trượng, trôi nổi ở phía trước Vương Lâm giống như là mặt trời thiêu đốt. Nhìn chằm chằm đan dược này, Vương Lâm có thể cảm nhận được một sức mạnh vô biên, hắn thậm chí còn có cảm giác nếu mình nuốt đan dược này vào, ngay cả thân thể Cổ Thần của mình cũng sẽ lập tức nổ tung. Cầm đan dược đặt ở trước mặt, Vương Lâm không nuốt vào, mà hướng về đan dược hung hăng hút một hơi, lập tức liền có một ngọn lửa như một làn khói từ bên trong đan dược bay ra, chui thẳng vào mũi Vương Lâm, bị hắn hút vào trong cơ thể.

Thân thể Vương Lâm đột nhiên có tiếng nổ ầm ầm truyền ra, ngọn lửa trong mắt trái bạo tăng, sức mạnh ngọn lửa trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khiến cho hỏa bổn nguyên tăng thêm một chút. Ngay cả lôi đò bên trong mắt phải cũng có ngọn lửa thiêu đốt, phát ra tiếng tách tách, giống như muốn đem những tạp chất bên trong lôi đồ này toàn bộ tiêu hủy, khiên cho lôi đồ viên mãn hoàn chỉnh.

- Sau hư hỏa, là hỏa bổn nguyên đạo hỏa đại thành, một khi đạo hỏa bùng lên, lôi hỏa bổn nguyên của ta sẽ có thể hoàn toàn đại thành.

Nhưng đan dược này vẫn chưa đủ linh động, dường như cần phải có thứ gì đó để tế luyện... nhưng nó không linh động cũng tốt, như thế ta có thể chậm rãi hấp thụ.

Vương Lâm lại hút vào một lần nữa, sức mạnh ngọn lửa trong co thể ầm vang, một cảm giác cực kỳ thoải mái tràn ngập toàn thân, khiến cho hắn tâm thần chấn động, trong lúc cúi đầu nhìn lên những con sông đỏ như máu ở trên mặt đất.

- Nơi này có thể sinh ra nhiều mãnh thú hình người như vậy, chắc những con sông này cũng có liên quan, những con sông này trong lúc tan vỡ vừa rồi không hề hấn gì, chắc không phải là bình thường.

Vương Lâm không nghĩ ngợi, vung tay phải lên, cái khe trữ vật xuất hiện, một tiếng gào thét từ bên trong cái khe truyền ra. Đột nhiên có vô số Văn thú ầm ầm lao ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1348: Đại Hoang Lão Độc

Mười vạn Văn Thú gào thét tràn ngập thiên địa, con dẫn đầu chính là Hồng Vương của Vương Lâm. Văn Thú này cực kỳ trung thành, đối với Vương Lâm mà nói có cảm giác giống như phụ thân.

Giờ phút này bay ra, Văn Thú Vương kia hít một hơi thật sâu, lập tức cọ lên người Vương Lâm, trong mắt mặc dù vẫn còn vẻ hung ác, toàn thân nhìn mặc dù dữ tợn, nhưng thần sắc lại có một vẻ mừng rỡ và không muốn rời xa, đối với Vương Lâm cũng là một lòng một dạ.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, sau khi vuốt lên cái xúc tu sắc bén dữ tợn của Văn Thú, liền chỉ xuống dòng sông đỏ như máu phía dưới.

Văn Thú Vương hí lên, lập tức liền có một Văn Thú cúi người bay thẳng xuống phía dưới, đi tới bên cạnh một dòng sông, đưa xúc tu vào trong mạnh mẽ hút một cái, lập tức thân thể bắt đầu run lên, trong cơ thể còn có tiếng ầm ầm truyền ra. Trong nháy mắt đã to hơn gấp đôi!

Trên người nó toát ra một đám huyết quang, khí thế ầm ầm! Nó ngẩng mạnh đầu lên, hướng về phía Văn Thú Vương hí lên một tiếng, lập tức mười vạn Văn Thú ở nơi này đồng thời kêu lên, theo Văn Thú Vương dẫn dắt, lao thẳng xuống mặt đất.

Từ xa nhìn lại, trên mặt đất chi chít toàn là Văn Thú!

Những dòng sông máu kia Vương Lâm đã quan sát qua, đối với mãnh thú có tác dụng rất tốt, có thể xúc tiến sự tăng trưởng, nếu hấp thụ được toàn bộ, sức chiến đấu của mười vạn Văn Thú này sẽ tăng lên không ít!

Sau khi mắt thấy từng con Văn Thú hấp thụ dòng sông máu lớn lên, càng ngày càng dữ tợn, Vương Lâm không để ý tới nữa, mà nhìn về phía thi hài của Cổ Thần, Cổ Ma kia!

Ba thi hài của ba bộ tộc cổ đại này đã hoàn toàn tử vong, chỉ còn lại thể xác, còn bên trong đã hoàn toàn tử vong.

- Nếu có thể phát hiện thi thể Cổ Ma chưa hoàn toàn tử vong..... có lẽ phân thân Cổ Ma của ta sẽ có thể thành công!

Thân thể Vương Lâm hạ xuống, tay phải đặt lên trên người của Cổ Ma kia, sau khi lưu chuyển nguyên lực, thì thào tự nói.

Nửa canh giờ sau, những dòng sông trên mặt đất đã khô cạn, không còn lại một giọt, giống như toàn bộ đều Vương Lâm đoạt đi. Ngay cả đài cao ngàn trượng Cổ Thần vác trên lưng kia cũng bị Vương Lâm đưa vào trong không gian trữ vật.

Quay trở về đài cao bậc ba màu tím đoạt được từ Linh Động Thượng Nhân, Vương Lâm vung tay áo, mười vạn Văn Thú thân thể đã to lớn lên gấp đôi vờn quanh bốn phía, chi chít nhìn cực kỳ kinh người.

Ánh mắt xuyên qua đám Văn Thú bốn phía, Vương Lâm nhìn ba thi thể bộ tộc cổ đại phía dưới, bọn họ thủy chung vẫn duy trì tư thế từ vạn cổ, dữ tợn quay ở nơi đó.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm không đưa bọn họ đi, mà xoay người bước lên đài cao bậc ba, phóng thẳng lên trời, từ một cái khe đang ẩn dấu trực tiếp xé mở rời đi.

Đi ra khỏi vùng đất phong ấn, hiện ra ở trước mắt Vương Lâm là một đám sương mù nồng đậm. Văn thú rít lên, ở bên trong đám sương mù này xuyên qua, khiến cho sương mù cuộn cuộn lên.

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, trong dầu hiện lên bản đồ ba khối hợp lại với nhau, sau khi tìm được con đường đi vào trong chỗ sâu của cổ mộ, ánh mắt lóe lên, đài cao bậc ba dưới chân có một tốc độ cực nhanh, ầm ầm bay thẳng về phía trước!

Dọc đường hoành hành, tiếng kêu thảm thiết vang lên ở những nơi Vương Lâm bay qua, bên trong đám sương mù kia còn ẩn chứa rất nhiều mãnh thú hình người, nhưng bị đám Văn Thú này tản ra, chưa kịp chờ Vương Lâm tới gần, đã lập tức bị đám Văn Thú này xông lên xé xác.

Mùi máu tanh tràn ngập bốn phía. Thần sắc Vương Lâm hắn bình tĩnh, tiếp tục tiến lên phía trước.

Trên đường, Vương Lâm còn gặp một đám ước chừng hơn ba mươi tu sĩ, những đài cao của những tu sĩ này ngoài một đài cao bậc hai, còn lại toàn bộ đều là bậc một.

Đài cao của những người này bay nhanh đi, thần sắc cực kỳ cẩn trọng, nhưng gặp phải những mãnh thú hình người vây quanh, đang tử chiến một cách đau khổ!

Ngay khi bọn họ đang quyết chiến, đám sương mù ở phía xa ầm vang, một con Văn Thú rất lớn từ bên trong đám sương mù lao ra, dữ tợn nhìn đám mãnh thú hình người đang bao vây mọi người.

Ngay khi nó xuất hiện, liền lập tức khiến cho hơn ba mươi tu sĩ này chú ý!

- Đây là mãnh thú gì?

- Lại có mãnh thú mới xuất hiện!!

Ngay khi tiếng kinh hô này vang lên, ánh mắt hơn ba mươi tu sĩ kia lộ ra vẻ khiếp sợ. Khiến cho những tiếng kinh hô chính là ở phía sau con Văn Thú kia bỗng nhiên còn có rất nhiều Văn Thú gào thét từ bên trong sương mù lao ra!

Ở phía sau đám Văn Thú này còn có một đài cao ba ngàn trượng ầm ầm xuất hiện! Trên đài cao, Vương Lâm một đầu tóc trắng, toàn thân mặc áo trắng, lạnh lung nhìn về phía mọi người.

- Đài cao bậc ba!

Lão già đứng trên đài cao bậc hai đồng tử trong hai mắt co rụt lại. Đài cao dưới chân Vương Lâm dừng lại, giơ tay phải lên chỉ về phía trước. Trong tiếng ầm ầm, mười vạn Văn Thú xung quanh hắn hai mắt đỏ bừng, phát ra tiếng kêu hưng phấn, lao thẳng đến một vạn mãnh thú hình người kia, triển khai một cuộc chém giết điên cuồng khiến cho hơn ba mươi tu sĩ kia tâm thần chấn động.

Những mãnh thú hình người này đối với tu sĩ mà nói chính là thuốc bổ, đối với Văn Thú cũng là như vậy!

Giống như cuồng phong quét qua, mười Văn Thú tấn công một mãnh thú, máu tươi ngợp trời, khí thế kinh thiên, tiếng ầm ầm vang vọng, khiến cho hơn ba mươi tu sĩ kia đúng ngây ra ở đó. Ngay khi trận chém giết này chấm dứt, mười vạn Văn Thú này đã chết gần một vạn, nhưng số sống sót đã cắn nuốt một vạn mãnh thú này, sức sống trong cơ thể tăng trưởng, lại càng trở lên hung mạnh hơn.

Sau khi trong thời gian ngắn giết chết toàn bộ một vạn mãnh thú này, Văn Thú cũng chưa biến mất mà còn mang theo ánh mắt bạo ngược đỏ như máu, nhìn chằm chằm hơn ba mươi tu sĩ bị chúng bao vây bên trong.

Dường như chỉ cần Vương Lâm chỉ tay một cái, chúng sẽ ầm ầm lao tới.

- Ta giúp các ngươi tiêu diệt mãnh thú, các ngươi phải đưa đài cao bậc hai cho ta!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn lên lão già trên đài cao bậc hai. Lão già này thần sắc âm trầm, giống như đang cân nhắc, sau khi trầm ngâm một lát, không nói lời nào, thân thể nhảy lên tới một đài cao bên cạnh, ngay lúc đó, đài cao bậc hai vốn thuộc về hắn ầm ầm bay ra, theo đám Văn Thú nhường đường, bay tới gần Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua lên trên đài cao này, trên đó có tổng cộng ba trăm mười hai ấn ký. Hắn giơ tay phải lên, cách không vỗ một cái, đài cao bậc hai này ầm ầm chấn động, tất cả ấn ký hiện trên đó bay ra, lao thẳng tới Vương Lâm, dung nhập trên đài cao bậc ba dưới chân hắn.

Đài cao mất đi ký hiệu kia chấn động, dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng phịch một tiếng tan vỡ, phân tán ra bốn phía.

Trên đài cao của Vương Lâm, số lượng ấn ký đã lên tới hơ chín trăm, màu tím trên đó gần như trở thành màu đen, thoạt nhìn có chút giật mình, dường như có dấu hiệu đột phá lên bậc bốn.

- Vẫn là bậc ba, không biết tới bậc bốn cần bao nhiêu nữa... chắc là cũng sắp rồi...

Không để ý tới những tu sĩ kia, đài cao dưới chân Vương Lâm chấn động, nhanh chóng bay về phía trước. Đám Văn Thú vây quanh những tu sĩ gào thét bay qua bên người bọn họ, về tới bên cạnh Vương Lâm, trong lúc tràn ngập, dần dần đi xa.

Hơn ba mươi tu sĩ này từng người sắc mặt âm trầm, nhìn về phía Vương Lâm rời khỏi.

- Chu Công, mãnh thú cổ quái này tuy nhiều, nhưng nếu ta toàn lực phản kháng, không chừng cũng có thể xông ra!

Một tu sĩ trung niên không cam lòng, trầm giọng nói.

- Người này có đài cao bậc ba, tu vi sao có thể yếu được. Lại còn có những mãnh thú này nghe lệnh, cho dù chúng ta xông ra được, cũng sẽ bị trọng thương, khó có thể chống cự được...

Lão già lúc trước có đài cao bậc hai lắc đầu. Tu sĩ trung niên kia nhướng mày đang định nói chuyện, nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một biến cố kinh người.

Vương Lâm vẫn còn chưa đi quá xa, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động, xoay mạnh người nhìn về phía đám tu sĩ ở đằng xa, đồng tử trong mắt co rụt lại. Văn thú xung quanh hắn cả đám chợt run lên, đồng loạt lui về phía sau, ngay cả tiếng kêu cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Ở dưới chân đám tu sĩ này, sương mù cuộn lên điên cuồng, hóa thành từng tầng sương mù chuyển động ngợp trời, còn có tiếng ầm ầm kịch liệt vang lên. Ngay sau đó, một cánh tay rất lớn ước chừng vạn trượng từ bên trong sương mù lao ra.

Dường như ở sâu trong đám sương mù, có một người khổng lồ giờ phút này vươn cánh tay xuyên thấu sương mù, ngón tay hắn như những ngọn núi trong tiếng ầm ầm từ bên dưới bao phủ hơn ba mươi tu sĩ này. Những người này sắc mặt đại biến, thậm chí còn không kịp né tránh, cánh tay này ầm ầm tới gần, năm ngón tay xòe ra, hung hăng túm lấy.

Ầm một tiếng, hơn ba mươi đài cao dưới thân thể bọn họ đột nhiên tan vỡ, vô số đá vụn tản ra, tất cả bọn họ đều bị bàn tay khổng lồ kia chộp vào trong lòng bàn tay.

Cánh tay vạn trượng này nhanh chóng hạ xuống, ở bên trong đám sương mù không ngừng nhúc nhích lùi vào bên trong, biến mất không thấy. Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt. Từ lúc cánh tay này vươn lên đến lúc biến mất gần như chỉ trong nháy mắt.

Hồi lâu sau, sương mù dần dần yên ổn lại, toàn bộ khôi phục lại như thường. Nếu không tận mắt nhìn thấy, không ai có thể tin được mới vừa rồi ở nơi này vẫn còn có ba mươi tu sĩ tồn tại...

Vương Lâm trầm mặc, trong mắt lóe lên hàn quang. Cánh tay khổng lồ kia khiến cho tâm thần hắn chấn động, ở bên trong cánh tay này hình như có một khí tức giống như Cổ Thần tồn tại, chỉ là nó xuất hiện quá mức đột ngột, trong nháy mắt đã biến mất, Vương Lâm không thể phân tích cẩn thận khí tức kia.

Nhưng hắn cũng nhìn ra sức mạnh của cánh tay kia là không thể chống cự!

- Cổ mộ gia...

Hàn quang trong mắt Vương Lâm dần dần tiêu tan, hắn cúi đầu nhìn đám sương mù vô tận bên dưới. Sự quỷ dị và thần bí nơi này càng ngày càng đậm.

Thu ánh mắt lại, Vương Lâm bên trong đám sương mù này càng cẩn thận hơn, dựa theo con đường trong đầu bay nhanh về phía trước.

- Nếu bản đồ này không sai, phía trước còn có một vùng đất bị phong ấn, nơi này đã bị người ta mở ra, trong đó cũng bị phong ấn một tứ phẩm đạo linh... Tìm được nơi đó, nếu phương hướng không sai, tiếp tục đi về phía trước, sẽ có thể đi sâu vào bên trong cổ mộ.

Còn nữ tử Phong Diệt Tộc kia, ở trên cơ thể cô ta đã âm thầm để lại một ấn ký, ta có thể cảm nhận được vị trí của cô ta. Hiện giờ cô ta đang ở

phía trước... Nữ tử này rất là hữu dụng, nhất định phải tìm ra ví ẩn của hai lần bất tử... nếu ta có thể làm như vậy...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Ở rất xa phía trước Vương Lâm, chính xác như hắn dự liệu, có một vùng đất phong ấn. Lúc này, ở bên trong vùng đất phong ấn này sát khí ngợp trời. Trong thiên địa âm u, cuồng phong tàn phá, giữa không trung có hai thân ảnh chém giết lẫn nhau, tiếng ầm ầm vang vọng. Ở phía dưới có gần một trăm tu sĩ cũng đang chém giết, trong đó nữ tử của Phong Diệt Tộc sát khí trên mặt càng đậm, bên cạnh có gần mười người bị tử thương.

- Diệu Âm, hôm nay ngươi dám đoạt đạo linh của lão phu, bổn tôn của lão phu sẽ lập tức tới Âm Hải, quyết chiến với bổn tôn của ngươi.

- Đại Hoang lão độc, đây là phân hồn của ngươi, nhưng phân hồn của ngươi tới nơi này cũng không phải là đối thủ của ta, giết phân hồn của ngươi, bổn tôn của ngươi vẫn còn dám tới Âm Hải sao? Nực cười, nực cười. Ngươi tính tình cổ quái, trong Thái Cổ Tinh Thần ngoài Lão Điểu không bao giờ ra khỏi vùng đất Điên Lạc, không còn có quan hệ tốt với một đạo hữu nào, ở bên trong cổ mộ này, lại càng không có người nào giúp ngươi, ngươi lấy cái gì cùng với bổn tôn tranh đoạt đạo linh.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1349: Lạnh lùng nhìn trời

Lão già có phân hồn của Đại Hoang Thượng Nhân nhập vào kia tay phải trong lúc vung lên liền có tinh phong tràn ngập, còn có hương hỏa lực vờn quanh bốn phía, đối kháng với Diệu Âm Đạo Tôn.

Hai người đều là những cao thủ, mặc dù giờ phút này khả năng phát huy cực hạn chỉ đạt tới Không Niết Sơ Kỳ, nhưng trong lúc giao chiến cũng vô cùng khốc liệt, kinh thiên động địa.

Đại Hoang Thượng Nhân thần sắc âm trầm, hắn là người đầu tiên đến vùng đất bị phong ấn này, cấm chế cũng là do hắn mất không ít thời gian để phá giải, mắt thấy sắp sửa lấy được tứ phẩm mộc đạo linh nhưng ngay lúc đó liền bị Diệu Âm Đạo Tôn này đột nhiên xuất hiện, đánh lén rồi cướp đi đạo linh, triển khai một trận ác đấu.

Đúng như đối phương nói, tuy phần hồn của hắn tới đây, nhưng bất luận là thân thể hay là sự thành thục thần thông cũng đều không thể so sánh với phân thân của đối phương. Thậm chí ngay cả việc điều động hương hỏa lực cũng vì thân thể này không thể tự mình ngưng luyện ra được, cho nên có chút không đủ.

Nếu cùng cao thủ thứ ba bình thường giao chiến, thì những vấn đề này có lẽ cũng không phải là nghiêm trọng, nhưng lúc này đối phương cũng là hạng người cùng tề danh với mình, vì thế những vấn đề này kết hợp lại cũng gây ra nhược điểm chí mạng. Hơn nữa Đại Hoang Thượng Nhân hắn cũng là người cao ngạo, tính cách lạ càng cổ quái, quả thật là có rất

ít bạn bè, ở bên trong vùng đất cổ mộ này lại càng cô lập, không có người trợ giúp. Lúc này hắn nghe thấy vậy, hừ lạnh, không thể nói lại.

Hai người trong thời gian ngắn ngủi đã giao chiến với nhau hàng trăm chiêu. Ở phía sau họ, còn có một đài cao màu đen bốn ngàn trượng lơ lửng, hình thành một luồng uy áp tràn ngập. Thần thông của hai người va chạm vào nhau, tiếng ầm ầm vang vọng bên trong vùng đất bị phong ấn này. Gần một trăm tu sĩ chém giết bên dưới còn bị thanh âm này làm cho chấn động, tâm thần run rẩy không ngừng.

Giờ phút này, bên ngoài vùng đất bị phong ấn, một đài cao bậc ba màu tím sẫm ở bên trong đám sương mù bay nhanh đi. Vương Lâm đứng ở bên trên, xung quanh tràn ngập mấy vạn Văn Thú, ánh mắt lạnh như băng dựa vào còn đường trong đầu nhanh chóng tiến về phía trước.

Sương mù ở bốn phía gào thét lướt qua, dần dần khoảng cách tới vùng đất bị phong ấn phía trước càng ngày càng gần. Mấy canh giờ sau, hai mắt Vương Lâm lóe lên, ánh mắt như điện trực tiếp nhìn về phía trước. Chỉ thấy ở cách đó không xa, sương mù xuất hiên sự vặn vẹo, giống như có một thế giới khác tồn tại.

- Quả nhiên có một vùng đất bị phong ấn, xem ra con đường trong bản đồ không hề sai, từ nơi này thẳng về hướng bắc, có thể rời khỏi vùng ngoại vi, tiến vào chỗ sâu bên trong cổ mộ.

Ở phía ngoài vùng đất phong ấn đang vặn vẹo này chừng vạn trượng, đài cao dưới chân Vương Lâm chợt dừng lại. Đứng ở nơi đó, hắn nhìn chằm

chằm phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Nữ tử Phong Diệt tộc kia dường như đang ở trong đó... chỉ là không biết bên trong vùng đất bị phong ấn này có cao thủ bước thứ ba không... hết thảy mọi chuyện đều phải cẩn thận.

Tay phải nâng lên chỉ về phía trước, lập tức bên trong đàn Văn Thú ở bên phải hắn liền có một con kêu lên bay ra. Sau khi được Vương Lâm xuất ra một tia thần thức nhập vào bên trong cơ thể, con Văn Thú dữ tợn này bay thẳng về phía đám sương mù vặn vẹo phía trước.

Trong nháy mắt nó đã tới gần, vừa mới chạm vào đám sương mù vặn vẹo này, thân thể nó đột nhiên lóe lên biến mất không thấy.

Trên không trung bên trong vùng đất bị phong ấn, Diệu Âm Đạo Tôn và Đại Hoang Thượng Nhân đang không ngừng giao chiến, còn có một cơn lốc vờn quanh, không thấy rõ bên trong. Cơn lốc này kịch liệt quét ngang thiên địa, cực kỳ kinh người.

Văn Thú từ một góc chợt lộ ra, đậu ở nơi đó không hề nhúc nhích. Thần thức mà Vương Lâm nhập vào bên trong cơ thể nó trong thời gian ngắn đã nhìn thấy toàn bộ mọi chuyện. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một hào quang từ bên trong cơn lốc động thiên kia lóe lên, trong nháy mắt lao thẳng đến Văn Thú, ngay lập tức bắn lên thân thể nó. Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Văn Thú tan vỡ, ngay cả một tia thần thức của Vương Lâm cũng bị tiêu diệt.

- Nơi đây không cho phép người ngoài xuất hiện, cút đi cho bổn tôn.

Thanh âm của Diệu Âm Đạo Tôn vang lên kinh thiên. Bên ngoài vùng đất bị phong ấn, sắc mặt Vương Lâm có chút nhăn lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, ánh mắt hắn lóe lên hàn quang.

- Diệu Âm Đạo Tôn... người giao chiến với hắn toàn thân hiện lên tinh độc mạnh mẽ, cũng là một cao thủ bước thứ ba... thời gian quá nhanh không thể nhìn rõ người này là ai.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn nghĩ tới nữ tử của Phong Diệt Tộc trong đám gần một trăm tu sĩ đang chém giết bên dưới.

- Diệu Âm Đạo Tôn này tu vi có chút cổ quái... vừa rồi quan sát so với đám người của Ti Mặc Tử cũng không khác biệt nhiều... Người giao chiến với hắn cũng giống như vậy...

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm tư, hắn lúc trước khi mới tiến vào vùng đất cổ mộ nhìn thấy nữ tử này, ngay lập tức đã nhìn ra tu vi của đối phương đã bị giảm rất nhiều, trong lòng đã có nghi ngờ.

Giờ phút này vừa nhìn thấy Diệu Âm Đạo Tôn, thấy đối phương cũng giống như vậy, trong lòng lại càng nghi ngờ.

- Không bình thường...

Vương Lâm nhíu mày.

Nếu nghi ngờ của hắn sai, vùng đất bị phong ấn này tuyệt đối không thể bước vào, uy danh của Thái Cổ Ngũ Tôn quá lớn, Vương Lâm hoàn toàn không thể kháng cự.

Một lát sau, trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, không nghĩ ngợi mang theo mấy vạn Văn Thú, lao thẳng tới đám sương mù vặn vẹo phía trước.

- Ta đoán tu vi của hắn đã bị cổ mộ này áp chế, nếu không, cũng không cần phải tiêu diệt thần thức của ta. Hắn thân là Thái Cổ Ngũ Tôn, sao có thể sợ người khác tiến vào nơi này. Nhất định là hắn rất kiêng kỵ trong khi giao chiến với người khác, cơ hội như thế này sao ta có thể bỏ qua. Còn nữ tử Phong Diệt Tộc kia, mặc dù là nô tì của hắn, nhưng cũng là bị tình thế bắt buộc.

Tốc độ Vương Lâm ầm ầm, trong nháy mắt đã nhảy vào trong đám sương mù vặn vẹo kia, cùng với đám Văn Thú bốn phía ngay lập tức biến mất không thấy.

Bên trong vùng đất bị phong ấn, tiếng ầm vang ngợp trời, nhưng vào lúc này đột nhiên cả bầu trời xuất hiện những thanh âm ầm ầm kịch liệt, một gợn sóng lớn điên cuồng lóe lên, từng con Văn Thú trong nháy mắt biến ảo hiện ra. Những Văn Thú này xuất hiện thu hút sự chú ý của những tu sĩ bên dưới.

Văn Thú này số lượng rất nhiều, dường như trong nháy mắt toàn bộ xuất hiện bên trong thiên địa, cả đàn hạ xuống đen kịt, thoạt nhìn rất là kinh người. Sau khi đàn Văn Thú này xuất hiện, một đài cao màu tím sẫm ba nghìn trượng đột nhiên hiện ra, Vương Lâm đứng ở trên đài cao, tóc trắng tung bay, ánh mắt như điện. Vương Lâm đột nhiên xuất hiện, lập tức khiến cho toàn bộ nơi này chấn động. Nữ tử Phong Diệt Tộc ngay khi ngẩng đầu nhìn thấy Vương Lâm xuất hiện, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhưng trong nháy mắt liền nổi lên sát khí.

- Đài cao bậc ba, chẳng lẽ là cao thủ tới?

- Người này hình dáng rất lạ, hắn là cao thủ nơi nào?

- Những mãnh thú này bộ dáng dữ tợn, chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ là mãnh thú trong cổ mộ?

Mấy trăm tu sĩ phía dưới nhìn chằm chằm Vương Lâm xuất hiện trên bầu trời cùng với đàn Văn Thú hạ xuống.

Vương Lâm không chút do dự, không hề dừng lại chút nào, ngay khi xuất hiện, hắn đưa tay phải chỉ xuống dưới, lập tức Văn Thú trong tiếng vù vù lao thẳng xuống những tu sĩ bên dưới.

Vương Lâm cũng không nhìn Diệu Âm Đạo Tôn ở bên trong cơn lốc kia, thân thể từng bước từ trên đài cao bước ra, với một tốc độ nhanh như một tia chớp, lao thẳng tới nữ tủ Phong Diệt Tộc.

- Chủ nhân cứu ta!

Thiếu nữ Phong Diệt Tộc này trong tiếng kêu chói tai thân thể vội vàng lui về phía sau. Ở xung quanh nàng là hơn mười tu sĩ đi theo Diệu Âm Đạo Tôn, cả đám tung ra thần thông tràn ngập, bảo vệ cho thiếu nữ kia lui lại.

Thiếu nữ này trong lúc lui nhanh hai tay bấm quyết, ấn ký Phong Diệt Tộc lóe lên trên mi tâm. Nàng giơ tay phải lên chỉ về phía Vương Lâm, trong miệng quát to:

- Hậu nhân của Phong Diệt Tộc, hiến tế hồn của ta...

Nhưng tốc độ của Vương Lâm quá nhanh, ngay khi hắn gần tới phía dưới, ở phía trước có một tu sĩ trung niên ánh mắt lóe lên sát khí, nhìn ra Vương Lâm không phải là cao thủ bước thứ ba, hướng về phía trước xông lên, ngăn cản Vương Lâm tiến tới.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ngay khi tới gần tu sĩ trung niên kia giơ tay phải lên cách không điểm một chỉ. Nam tử trung niên kia lập tức tâm thần chấn động, sát khí ngợp trời hóa thành một ngọn hư hỏa từ trong cơ thể điên cuồng thiêu đốt.

Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, tu sĩ trung niên này hoảng sợ lui về phía sau, nhưng hư hỏa này càng lớn hơn, khiến cho thân thể hắn dường như hóa thành một hỏa cầu.

Vương Lâm không hề dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước. Tốc độ của hắn quá nhanh, mắt thường không thể nhìn rõ được. Bảy tám tu sĩ phía trước vốn muốn xông tới tấn công, nhưng bị ngọn hư hỏa kia làm cho chấn động, không khỏi dừng lại, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Thần sắc Vương Lâm như thường, trong lúc tiến tới tay phải vung lên, hư hỏa lại bùng lên, bảy tám tu sĩ này lập tức bị biển lửa tràn ngập toàn thân. Cả đám nhanh chóng lui về phía sau, không dám ngăn cản.

-... gọi đại thần thông phong ấn của tộc ta...

Nữ tử Phong Diệt Tộc kia sắc mặt trắng bệch, liên tục lui về phía sau, thanh âm lạc đi, mang theo vẻ hoảng sợ nồng đậm, trở lên rất chói tai.

Vương Lâm từ lúc xuất hiện ở vùng đất bị phong ấn này, cho đến bây giờ cũng chỉ mới trong nháy mắt. Lúc này, trong lúc hắn đang tiến về phía trước, khoảng cách đến thiếu nữ Phong Diệt Tộc kia chỉ còn chư tới ba mươi trượng, ngoài bảy tám tu sĩ kêu la thảm thiết lui ra phía sau, còn có hơn mười tu sĩ nữa. Những tu sĩ này thần sắc cả đám lộ ra vẻ hoảng sợ, trơ mắt nhìn Vương Lâm nhanh chóng tới gần, cũng không khỏi lui về phía sau, không dám ngăn cản. Khí thế như cầu vồng, cảnh tượng này nếu từ xa nhìn lại, thân thể Vương Lâm chỉ có thể dùng những chữ này để hình dung. Những nơi hắn đi qua, tất cả mọi người đều phải lui lại, khoảng cách ba mươi trượng trong nháy mắt chỉ còn hai mươi trượng trống trải, mười trượng, ba trượng.

- Ngươi dám...

Ngay lúc Vương Lâm tới gần ba trượng, bên trong cơn lốc trên bầu trời ầm ầm truyền ra thanh âm của Diệu Âm Đạo Tôn, còn có một tiếng cười dài từ bên trong cơn lốc truyền ra, giống như là đang ngăn cản, khiến cho bên trong cơn lốc kia lại ầm ầm vang lên. Ngay sau đó, Diệu Âm Đạo Tôn kia giống như là hừ lạnh một tiếng, một đạo hào quang từ bên trong cơn lốc xuyên thấu ra, phá vỡ hư không, giống như là thuấn di, trực tiếp tới gần Vương Lâm, bên trong đạo hào quang này có ẩn chứa hương hỏa lực, ngưng tụ lại một chỗ, hào quang như kiếm lại ầm ầm lao tới. Thanh âm của thiếu nữ Phong Diệt Tộc vang lên.

-... phong ấn bổn nguyên của người này...

Vương Lâm cũng không nhìn tới, lôi quang trong mắt phải ầm ầm, ở phía sau lập tức có lôi đồ biến ảo hiện ra. Trong lúc chín đạo lôi đồ xoay

tròn, ngọn lửa chín màu bên trong mắt trái của Vương Lâm bùng lên, dung nhập vào bên trong lôi đồ. Lôi hỏa bổn nguyên dung nhập một cách hoàn mỹ, hình thành một lôi đồ bốc cháy ở trên lưng, cùng với hương hỏa lực biến thành kiếm quang kia va chạm với nhau, tiếng ầm ầm lập tức vang lên kinh thiên. Vương Lâm kêu lên một tiếng đau đớn, mượn lực tiến lên ba trượng, tay phải đột nhiên điểm lên mi tâm của thiếu nữ Phong Diệt Tộc kia.

Thiếu nữ này chưa kịp nói xong, trong mắt tràn ngập hình ảnh song chỉ của Vương Lâm. Phịch một tiếng, song chỉ của Vương Lâm điểm lên trên trán của thiếu nữ này. Thiếu nữ này khóe miệng tràn ra máu tươi, hai mắt tràn ngập vô số cấm chế, toàn thân ngay lập tức bị vô sốc cấm chế phong kín, bị Vương Lâm vung tay áo lên, trực tiếp thu vào không gian trữ vật.

Sạch sẽ gọn gang như nước chảy mây trôi, Vương Lâm thu tay trái lại xoay người bay lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn bầu trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1350: Chia rẽ

Gần một trăm tu sĩ ở bốn phía cả đám tâm thần rung chuyển, hết thảy mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến cho người ta hoàn toàn không có một phản ứng gì, cuộc chiến đã kết thúc.

Vương Lâm bên trong đám người cứ một mạch thẳng tiến, không ai dám cản trở, bắt thị nữ của Diệu Âm Đạo Tôn, một trong Thái Cổ Ngũ Tôn từ bên trong cơn lốc giữa không trung kia, người này... không ngờ lại có thể chống cự mà không hề bị thương tổn!! Chuyện này đủ để khiến cho tất cả những tu sĩ bốn phía tâm thần chấn động.

- Hư hỏa tu sĩ!

- Người này chẳng những là hư hỏa tu sĩ, ngay cả một đòn của Đạo Tôn cũng không thể giết chết hắn!!!

- Đâu chỉ là không thể giết chết, người này còn không có một chút thương thế nào.

- Thần thông mà vừa rồi hắn thi triển rõ ràng chính là bổn nguyên, người này mặc dù không phải là cao thủ bước thứ ba, nhưng cũng chỉ kém có một bước.

- Hắn là ai vậy?

Đàn Văn Thú dày đặc giờ phút này đã hạ xuống phía dưới, không phải tốc độ của chúng chậm mà tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Theo đàn Văn Thú hạ xuống, cùng với sự ra tay của Vương Lâm vừa rồi khiến cho đám tu sĩ bốn phía cả đám lui về phía sau, ngưng toàn bộ việc chém giết.

Cơn lốc trên bầu trời ầm ầm kinh thiên, ngay khi ánh mắt lạnh lung của Vương Lâm nhìn tới, từ bên trong ầm một tiếng, dường như có hai bàn tay vô hình khổng lồ túm lấy cơn lốc, hướng ra phía ngoài kéo mạnh một cái, khiến cho cơn lốc này tan vỡ, hai bong người một trái một phải vội vàng từ bên trong cơn lốc lui về phía sau.

Người ở phía bên phải chính là Đại Hoang Thượng Nhân, trong lúc hắn lui về hai mắt lóe ra hàn quang cười dài nói:

- Hay lắm, không hổ là hậu bối của lão điểu, dám ở trước mặt Diệu Âm Đạo Tôn, một trong Thái Cổ Ngũ Tôn mà bắt thị nữ của hắn. Sự can đảm này, sự quyết đoán này đúng là của một nhân tài. Không uổng công lão phu lúc trước cho ngươi độc giáp hộ thân.

Đại Hoang Thượng Nhân trong lúc nói khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Hắn nhìn ra sự bất phàm của Vương Lâm, nếu hai người liên thủ...

Người bên trái chính là Diệu Âm Đạo Tôn trông như thiếu niên kia. Lúc này thần sắc hắn cực kỳ âm trầm, ở giữa không trung cúi đầu nhìn chằm chằm Vương Lâm, đột nhiên nở nụ cười.

- Rất tốt!

Nụ cười của hắn rất lạnh, sau liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái ngẩng đầu nhìn Đại Hoang Thượng Nhân, vung tay phải lên, lập tức trong tay xuất hiện một con thanh xà dài chừng ngàn trượng. Con thanh xà này không ngừng giãy giụa, phát ra từng trận tiếng rít gào.

Hắn vuốt một cái, con thanh xà kêu lên thảm thiết, thân thể lập tức trở thành hư ảo, trong nháy mắt đã tan vỡ, hóa thành một đan dược to bằng đầu người, lơ lửng trên tay Diệu Âm Đạo Tôn.

Từng trận hương thơm tràn ngập, hít vào một hơi giống như là máu toàn thân nhanh chóng di chuyển, làm cho người ta tâm thần chấn động.

- Đại Hoang lão độc, trong cổ mộ này ta không phải là đối thủ của ngươi, có đánh nữa cũng vô ích, bổn tôn đoạt đạo linh của ngươi trước, đạo linh này trả lại cho ngươi. Ngươi hãy bỏ qua cho ta rời khỏi nơi này, như thế có được không?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Đại Hoang Thượng Nhân lóe lên. Trong ánh mắt của Vương Lâm lóe lên hàn quang, một câu nói này nghịch chuyển càn khôn, rất thâm độc.

Thái Cổ Ngũ Tôn, bất cứ người nào đều là hạng tâm trí cao thâm, đã tu luyện qua mấy vạn năm, tuyệt không phải là người ngu. Diệu Âm Đạo Tôn liền nhìn ran gay giữa Vương Lâm và Đại Hoang Thượng Nhân có dấu hiệu liên thủ, cho nên dùng một câu nói này liền lập tức khiến cho dấu hiệu này vừa nổi lên cũng không có khả năng liên thủ, xuất hiện một cái rạn nứt lớn.

Cái mà Diệu Âm Đạo Tôn muốn không phải là đạo linh, mà chính là Thiên Nghịch trên người Vương Lâm, so với nó, đạo linh chẳng là cái gì. Diệu Âm Đạo Tôn thần sắc bình tĩnh, chờ đợi sự lựa chọn của Đại Hoang Thượng Nhân.

Vương Lâm cười lạnh. Nếu là ở giới ngoại, hắn gặp phải Diệu Âm Đạo Tôn sẽ lập tức bỏ chạy ra, sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn. Nhưng ở chỗ này, Vương Lâm đã chắc chắn với phán đoán của mình, Diệu Âm Đạo Tôn mặc dù là Thái Cổ Ngũ Tôn, nhưng chỉ có thể phát huy ra thực lực Không Niết Sơ Kỳ.

Về phần mình tuy nói không có phần thắng, nhưng nếu đối phương muốn giết hắn cũng cần phải mất rất nhiều sức lực. Quan trọng nhất đó là Vương Lâm vẫn còn một Cổ Nô Tử.

Đại Hoang Thượng Nhân nheo hai mắt lại, sau khi trầm ngâm liền nở ra một nụ cười, không nhìn Vương Lâm mà hướng về phía Diệu Âm Đạo Tôn gật đầu một cái nói:

- Ngươi hãy đem đạo linh tới đây, lão phu sẽ rời khỏi.

Diệu Âm Đạo Tôn không nói gì, chỉ nhìn Đại Hoang Thượng Nhân.

- Lão phu Đại Hoang, lấy hương hỏa thề, lấy được đạo linh một đi không trỏ lại.

Đại Hoang Thượng Nhân liền hiểu được ý đối phương đang chờ cái gì, không do dự, trong lúc nói tay phải bấm quyết, lập tức có một đạo ký hiệu kỳ dị hiện ra.

Lấy hương hỏa thề, hóa thành thệ phù, là một phương pháp ước định giữa những cao thủ bước thư ba. Đại Hoang vung tay phải lên, thệ phù này bay về phía Diệu Âm Đạo Tôn.

Tiếp nhận ký hiệu này, nội tâm Diệu Âm thả lỏng, ném đan dược trong tay đi. Đại Hoang Thượng Nhân vung tay áo, nhận lấy đan dược, dường như là đang cười liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, xoay người đi thẳng về phía xa. Ngay lúc hắn bước vào một cái khe biến mất, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên từ mặt đất ầm một tiếng bay ra.

Lôi đồ hiện ra, ngọn lửa bùng lên, ngay khi Vương Lâm bay lên, lôi đồ xuất hiện ở bên ngoài thân thể hắn, lao thẳng tới Diệu Âm Đạo Tôn đang ở giữa không trung. Diêu Âm Đạo Tôn hừ lạnh, hai mắt lộ ra vẻ vô tình. Giao chiến với hư hỏa tu sĩ, trước tiên cần phải phong kín tất cả mọi cảm xúc.

Tay phải hắn bấm quyết, hướng về phía dưới ầm ầm vỗ xuống, đột nhiên liền có hương hỏa lực ầm ầm xuất ra, hóa thành một tiên nữ hư ảo rất xinh đẹp. Tiên nữ này trong tay cầm ngọc kiếm, sau khi xuất hiện lao thẳng tới Vương Lâm, một kiếm chém tới.

Kiếm quang ngợp trời, giống như có thể chém đứt vùng đất bị phong ấn này, trong tiếng gào thét kinh thiên, chém về phía lôi đồ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh. Trong nháy mắt, kiếm quang của tiên nữ này ầm ầm va chạm với lôi đồ, tiếng nổ kinh thiên vang lên. Kiếm khí trong tay tiên nữ này cũng không phải chỉ có một, ngay khi chém vào lôi đồ, liền lập tức hóa thành ngàn vạn.

Trong thời gian ngắn, lôi đồ tan vỡ, Vương Lâm phun ra máu tươi vội vàng lui về phía sau, thần sắc trở lên uể oải, giống như bị trọng thương đang muốn bỏ chạy.

Thân thể Diệu Âm Đạo Tôn kia nhoáng lên một cái, đang định đuổi theo, nhưng đúng lúc này, ở phía sau hắn có một luồn hắc phong gào thét lao đến. Chỉ thấy cả bầu trời đột nhiên vặn vẹo, một bóng đen rất lớn từ bên trong trực tiếp lao ra, hóa thành một bàn tay màu đen phát tán ra tinh phong độc khí vô tận, ấn vào sau lưng Diệu Âm Đạo Tôn.

Bàn tay này xuất hiện quá mức đột ngột, nhanh tới mức không thể tưởng tượng được, trong nháy mắt đã tới gần Diêu Âm Đạo Tôn. Diệu Âm sắc mặt đại biến, quyết định bỏ qua việc truy sát Vương Lâm, mà xoay mạnh người, hai tay bấm quyết hướng ra phía ngoài vỗ một cái. Cùng lúc đó, hắn há miệng phun ra một đạo sương mù màu tím, ở bên trong sương mù có một tấm thuẫn lao ra, chắn ở trước người hắn.

Tiếng nổ ầm vang lên, bàn tay màu đen kia trực tiếp đánh lên tấm thuẫn. Trong tiếng ầm ầm, tấm thuẫn này xuất hiện vô số vết nứt, nhưng vẫn chưa vỡ, mà bị sức tấn công này đánh bật lại, trực tiếp nện lên người của Diệu Âm Đạo Tôn.

Diệu Âm Đạo Tôn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau. Nhưng ngay lúc hắn lui lại, vẻ uể oải của Vương Lâm lập tức tiêu tan, hai mắt lóe lên sát khí, giơ mạnh tay phải vung lên phía trước, chỉ thấy huyết quang ngợp trời, huyết kiếm trực tiếp hiện ra lao thẳng tới Diệu Âm.

- Ta muốn toàn bộ hương hỏa của hắn.

Trong lúc lao ra, Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

- Có thể được, lão phu muốn thân thể hắn, dung nhập hồn của ta.

Thanh âm già nua vang vọng bên trong thiên địa này.

Diệu Âm Đạo Tôn trong lúc lui về phía sau vẫn chưa để ý tới Vương Lâm mà hai tay bấm quyết khiến cho tấm thuẫn ở trước người bay ra ngăn cản bàn tay khổng lồ ở phía trước đang ầm ầm chụp tới, ánh mắt lộ vẻ tức giận lạnh lung nói:

- Đại Hoang Lão Độc, ngươi không giữ lời hứa.

- Nực cười, sao lão phu phải giữ lời hứa? Ngươi có thể đoạt bảo vật của lão phu một lần, ở trong cổ mộ này nhất định sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Sao có thể để cho ngươi đoạt nhiều lần như vậy.

Trong tiếng cười dài, ở trong bàn tay màu đen kia lộ ra thân ảnh của Đại Hoang Thượng Nhân.

- Mà đạo hữu này lại là hậu bối của lão điểu, lão điểu là bạn chí cốt cả đời này của lão phu, sao lão phu có thể rời khỏi? Thân thể này của ngươi lão phu quyết định rồi.

Đại Hoang Thượng Nhân trong lúc nói giơ tay phải chỉ lên, chỉ thấy năm móng tay trên bàn tay màu đen khổng lồ kia vỡ tung, hóa thành những đạo hắc khí như loan đao trong tiếng gào thét chói tai bay thẳng tới Diệu Âm Đạo Tôn.

Diệu Âm Đạo Tôn vội vàng lui về phía sau, lúc này huyết kiếm phía sau đã lao tới. Đối với huyết kiếm, đối với Vương Lâm, Diệu Âm vẫn chưa coi ra gì. Hắn nghĩ Vương Lâm nhiều nhất cũng chỉ có thể phân tán tác dụng thần thông của hắn, kẻ địch thật sự của hắn chính là Đại Hoang ở trước mặt.

Nhất là lúc này, chứng kiến năm móng tay kia lao tới, hơn phân nửa tâm thần của Diệu Âm Đạo Tôn đặt ở phía trước, khiến cho bên trong tấm thuẫn kia tràn ngập tử khí vô tận, mơ hồ ở bên trong giống như hóa thành một vùng biển màu tím.

- Vương Lâm, cút đi cho ta, đợi bổn tôn xong việc sẽ quay lại giết ngươi.

Trong lúc hắn lui về sau, tay trái vung lên, một đạo khí giống như luồng gió biển hiện ra, hóa thành một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh này cao ước chừng trăm trượng, toàn thân mặc áo giáp màu tím, trong tay cầm một cây tam xoa kích. Ngay khi xuất hiện, hư ảnh này hai mắt lóe lên, vung cây tam xoa kích lao thẳng tới Vương Lâm ở phía sau thanh huyết kiếm.

Nếu như Diệu Âm chứng kiến trận chiến giữa Vương Lâm va Ti Mặc Tử, nếu như hắn lúc ở trên Đại Đế Tinh không nóng lòng rời khỏi để đi tới cổ mộ này, thậm chí còn không biết được một chút nào những chuyện sau này ở trên Đại Đế Tinh, nếu không như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không xem thường Vương Lâm, đặt toàn bộ tâm trí ở phía trước, bởi vì sau hắn là một sát tiên. Là một người đã luyện hóa Linh Động Thượng Nhân, là một Cổ Thần lực lượng đã đại tăng.

Huyết kiếm gào thét nhanh chóng lao tới, trong nháy mắt đã đụng tới tam xoa kích của thân ảnh trăm trượng kia. Ầm một tiếng vang lên, sự sắc nhọn của huyết kiếm trong thiên địa dường như không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn được, trực tiếp xuyên qua tam xoa kích kia, còn xuyên thấu hư ảnh trăm trượng, đam thẳng tới phía sau Diệu Âm.

Biến cố đột ngột này khiến cho Diệu Âm Đạo Tôn đại biến, hắn không kịp né tránh, ở phía trước hắn năm móng tay của Đại Hoang Thượng Nhân như những loan đao đang ầm ầm tới gần.

Trong lúc nguy hiểm, Diệu Âm Đạo Tôn gầm nhẹ, bỗng nhiên vung hai tay lên, trên thân thể hắn lập tức hiện lên những chiếc vẩy. Những chiếc vẩy này toàn bộ màu tím, tản ra tử quang yêu dị, trong nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Ầm một tiếng, năm móng tay tấn công vào tấm thuẫn, tấm thuẫn này chấn động kịch liệt trực tiếp vỡ thành từng mảnh tan biến, móng tay xuyên qua, trực tiếp đâm lên người Diệu Âm Đạo Tôn. Cùng lúc đó huyết kiếm lại đâm vào trong cơ thể của Diệu Âm.

Tiếng nổ kinh thiên động địa truyền khắp vùng đất bị phong ấn này, dưới sự tấn công kịch liệt này, bầu trời của vùng đất bị phong ấn này bị xé ra một cái khe lớn, sương mù ở bên ngoài tràn vào.

Trong tiếng ầm vang, Diệu Âm Đạo Tôn phun ra máu tươi, trước ngực máu thịt lẫn lộn, độc khí tràn ngập, huyết kiếm lại xuyên qua trước ngực, bay theo đường cong trở lại bên cạnh Vương Lâm.

- Âm bổn nguyên, thủy bổn nguyên, âm lãng diệt đạo!

Diệu Âm Đạo Tôn thần sắc dữ tợn, thân thể hướng về một bên vội vàng lui lại. Hắn không chấp nhận, nhìn về phía Vương Lâm, phát ra tiếng kêu kinh thiên. Nhưng hắn vẫn còn chưa biết nội tình, một đòn mạnh nhất của Vương Lâm đã chuẩn bị xong.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1351: Đòn sát thủ

Lấy âm bổn nguyên đại thành để phá vỡ cửa ải không niết, sau khi trở thành cao thủ bước thứ ba, lại luyện hóa Thái Cổ Thiên Tinh Hải, ngẫu nhiên có được cơ may lớn vô cùng, khiến cho thủy bổn nguyên trở thành chính quả, mặc dù vẫn chưa viên mãn đại thành, nhưng nếu dung hợp uy lực của cả hai, thì cũng đủ long trời lở đất. Đây chính là Diệu Âm Đạo Tôn trong Thái Cổ Ngũ Tôn.

Lúc này hơn phân nửa những vảy tím trên toàn thân hắn đã tan vỡ, máu thịt rơi xuống, bộ dáng hắn cực kỳ dữ tợn, ngay khi hướng về một bên lui lại, hắn liền kêu lên một tiếng kinh thiên động địa.

Đây là một nguy cơ sinh tử hiện ra trước mắt Diệu Âm Đạo Tôn.

- Đại Hoang Lão Độc, thệ phù của ngươi đang ở trong tay ta, để ta xem ngươi ứng phó với lời thề hương hỏa thế nào?

Trong lúc lui về phía sau, Diệu Âm vung tay phải lên, trong tay hắn lập tức xuất hiên ký hiệu lúc trước lời thề hương hỏa của Đại Hoang biến thành.

Cầm ký hiệu này, Diệu Âm hung hăng vuốt một cái, trong tiếng ầm vang, ký hiệu này lập tức tan vỡ, hóa thành những điểm tinh quang tứ tán.

Bên trong bàn tay màu đen đang gắt gao truy kích đến kia, Đại Hoang Thượng Nhân lập tức sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc lại không hề có chút uể oải nào, trong lúc tiến về phía trước nhe răng cười nói:

- Công pháp lão phu tu luyện khác với ngươi, lấy tạo hóa của thiên địa, chỉ là một hương hỏa thệ phù, hoàn toàn không thể khiến cho lão phu trọng thương. Một ngụm máu tươi đã là đủ rồi.

Ngay khi Đại Hoang Thượng Nhân phun ra máu tươi, trong tinh không của Thái Cổ Tinh Thần bên ngoài vùng đất cổ mộ, trên một tinh cầu hoang dã, bổn tôn của Đại Hoang Thượng Nhân đang khoanh chân ngồi cũng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng ngay khi phun ra ngụm máu tươi này, toàn bộ sinh linh trên tinh cầu hoang dã này, thậm chí cả núi sông, toàn bộ trong nháy mắt héo rũ, trở thành một đống cát vàng đổ nát, theo tinh cầu hoang dã này trong thời gian ngắn như trải qua thời gian vô tận trở thành một tinh cầu chết.

Bên trong vùng đất cổ mộ, Đại Hoang Thượng Nhân vung tay phải lên, hắc phong ngợp trời, bàn tay khổng lồ kia lao thẳng tới Diệu Âm Đạo Tôn. Trong nháy mắt này, năm ngón tay của bàn tay kia cũng bỗng nhiên biến đổi. Ngón trỏ hóa thành một con rết dài trăm trượng, con rết này dài trăm trượng, râu rất dài, thân thể không ngừng uốn lượn, dữ tợn vô cùng, sau khi xuất hiện rít lên, chấn động nhân tâm.

Bốn ngón còn lại đồng thời lóe lên hào quang, lần lượt hóa thành một con hắc xà trên đầu có một sừng dài trăm trượng, một con nhện đen rất lớn, còn có một con bọ cạp khổng lồ, cái đuôi của con bọ cạp này lay động, dường như có thể phá vỡ hư vô. Cuối cùng là ngón cái biến thành một con cóc hình dáng rất sợ, trên lưng con cóc này có rất nhiều những cái u, ẩn chứa độc lực không thể nào tưởng tượng được.

Ngũ độc hiện ra, mang theo tinh phong sắc bén gào thét, lao thẳng tới Diệu Âm Đạo Tôn. Ở giữa bon chúng là Đại Hoang Thượng Nhân kia, hắn hai tay bấm quyết, phun ra một ngụm độc khí. Độc khí này không nhắm về phía Diệu Âm mà cuộn lên lập tức trên mặt của Đại Hoang. Trong nháy mắt, thân thể phân hồn của Đại Hoang này đột nhiên đại biến.

Dung nhan có màu vàng đen này giống như là bị thối rữa, phát tán ra từng trân hơi thối, nhúc nhích một cách quỷ dị, gần như ngay lập tức, bộ dáng của hắn đã hoàn toàn biến thành dung nhan của bổn tôn. Khuôn mặt đầy sẹo, đôi môi bị ba cây châm xuyên qua, tóc đen trên đầu rối tung, ánh mắt lộ ra hàn quang vô tận.

- Lão phu bốn vạn năm trước đã luyện hóa Đại Hoang Tam Tiên thành những cây châm phong ấn ở trên miệng, hôm nay giết ngươi, ta sẽ cho ngươi biết vì sao ta phải tự phong ấn mình. Tam Tiên, giải ấn!

Đại Hoang Thượng Nhân trong lúc tiến về phía trước từ trong cơ thể truyền ra tiếng quát khẽ. Chỉ thấy trên khuôn mặt của bổn tôn vừa mới biến hóa thành, ba cây châm đang xuyên qua môi kia đột nhiên trực tiếp bay ra, hóa thành ba đạo hắc quang bay thẳng tới Diệu Âm Đạo Tôn. Cùng lúc đó, đôi môi của Đại Hoang Thượng Nhân mở ra một chút.

Diệu Âm Đạo Tôn trong lúc lui về phía sau, hai tay vung lên phía trước người, tiếng nổ ầm ầm bỗng nhiên xuất hiện. Tiếng vang này càng ngày càng kịch liệt, chỉ trong thời gian ngắn, át đi hết thảy những thanh âm trong thiên địa.

Còn có một hải dương màu tím bên trong thân thể hắn hiện ra, tiếng sóng đánh ầm ầm. Âm đạo, thủy đạo kết hợp, nếu hình thành biển lớn thì âm thanh chính là thanh âm của biển, tiếng gào thét của biển. Thanh âm này sau khi phóng đại vô số lần đủ để hủy thiên diệt địa. Thanh âm ầm ầm điên cuồng vang lên, vùng đất phong ấn này đột nhiên sụp đổ.

Ngay cả gần một trăm tu sĩ trên mặt đất lúc này cũng không cách nào né tránh, dưới tiếng gào thét của biển này, cả đám kêu lên thảm thiết, thân thể ầm ầm tan vỡ. Vùng đất bị phong ấn này tan rã, trong nháy mắt đã vỡ tung ra, bên ngoài có một lượng lớn sương mù tràn vào, dung hợp với biển sương mù thành một thể.

Vương Lâm phản ứng cực nhanh, ngay khi thần thông của Diệu Âm Đạo Tôn xuất hiện, vung tay áo thu lấy toàn bộ Văn Thú lại, thân thể hướng về phía trước tiến tới, đối diện với Đại Hoang Thượng Nhân, lại lần nữa hình thành thế giáp công.

Lúc này trong khi hắn tiến về phía Diệu Âm, bên ngoài thân thể lóe lên hàn quang, đề kháng lại chất độc, lôi đồ bốc cháy chắn ở phía trước người triệt tiêu tiếng biển rống ầm ầm kia.

- Hải dân giới! Mở!

Diệu Âm ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, thiên địa phía sau trong lúc sụp đổ đột nhiên xuất hiện một cái khe khổng lồ mấy vạn trượng. Ở bên trong cái khe là một vùng tinh không, nhưng trong đó không có bất cứ một tu chân tinh nào, mà là một vùng biển màu tím. Trong vùng biển này có vô số sinh linh, chúng toàn bộ đều là hương hỏa hải dân của Diệu Âm.

Lúc này, Diệu Âm Đạo Tôn thi triển thần thông, hai tay hắn ở phía sau kéo mạnh một cái, ầm một tiếng, chỉ thấy cái khe mấy vạn trượng kia lại bị xé rách, đã lớn lên gấp mười lần, dường như độ lớn của cái khe này là vô biên vô hạn, trong khi vùng đất bị phong ấn đang sụp đổ, lập tức lại bị kéo dài ra.

Tiếng sóng biển ầm ầm kinh thiên, từ bên trong cái khe khổng lồ này, nước biển màu tím vô tận cuồn cuộn nổi lên cao vạn trượng. Ở bên trong đó còn hàng triệu sinh linh hương hỏa, ầm ầm lao ra khỏi cái khe, giống

như một cơn đại hồng thủy, hướng về phía Đại Hoang Thượng Nhân ở phía trước vỗ tới.

Hết thảy chuyện này đều diễn ra chỉ trong nháy mắt, nước biển màu tím ngợp trời trong tiếng gào thét không cách nào hình dung được va chạm với ngũ độc của Đại Hoang Thượng Nhân.

Tiếng ầm vang điên cuồng khuếch tán, vùng đất bị phong ấn hoàn toàn vỡ thành từng mảnh, khiến cho chỗ ba người vừa đứng lúc này hoàn toàn bị vây bên trong biển sương mù. Đám sương mù kia bị tấn công cuộn lên, hướng về bốn phía không ngừng lui lại.

Thân ảnh của Đại Hoang Thượng Nhân sắp bị nước màu tím bao phủ, nhưng trong khoảnh khắc này, có một tiếng gào thét truyền ra. Chỉ thấy một đạo hào quang màu tím đen từ trong đôi môi của Đại Hoang chợt lóe lên.

Đó là một cái lưỡi!

Một cái lưỡi dường như không thể nào là của một con người, nó có màu tím đen, ngay khi lao ra lập tức va chạm với nước biển màu tím đang ào tới kia. Tiếng ầm ầm vang lên. Đại Hoang Thượng Nhân kia kêu lên một tiếng đau đớn, nước biển màu tím tràn qua cái lưỡi quỷ dị kia, trực tiếp vỗ lên thân thể hắn, khiến hắn phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp tan vỡ.

Một phân hồn hiện ra lập tức lui về phía sau.

Cùng lúc đó, nước biển màu tím kia đột nhiên biến đổi màu sắc, màu tím vốn có sau khi chạm vào cái lưỡi của Đại Hoang Thượng Nhân lập tức hóa thành màu đen. Trong nháy mắt còn có một mùi thối nồng nặc bốc lên, toàn bộ biển hương hỏa đã hoàn toàn biến thành biển độc.

Bên trong nước biển, ngũ độc vốn bị tấn công vặn vẹo như thể sắp tan vỡ, nhưng lúc này cũng lập tức hóa thành năm đạo hắc khí dung nhập vào bên trong biển nước hôi thối này, nhanh chóng lao thẳng tới Diệu Âm ở phía trước.

Trong nháy mắt, ở phía sau biển độc vô tận, Diệu Âm Đạo Tôn phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau, trên mi tâm của hắn bất ngờ bị ba cây châm đâm vào.

Một nửa của ba cây châm này hình thành một lượng lớn màu đen khuếch tán ra. Trên ngực máu thịt lẫn lộn của Diệu Âm còn có năm đạo hắc khí xoay tròn, hóa thành hình dáng của ngũ độc, chui sâu vào trong cơ thể của Diệu Âm.

Biển hương hỏa bị vấy bẩn, bản thân bị trúng độc, nhưng đã hủy diệt được thân thể đối phương, chỉ còn lại một phân hồn, trận chiến này xem như Diệu Âm đã chiến thắng một cách thê thảm.

Chỉ là hết thảy chuyện này nếu không có Vương Lâm thì có lẽ sẽ không có biến cố gì, nhưng vì có Vương Lâm tồn tại, nên ngay lúc đó xuất hiện kịch biến.

Vương Lâm chỉ chờ có vậy, trong lúc tới gần hai mắt lóe lên hàn quang, Diệu Âm Đạo Tôn lại đang lùi về phía sau, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người chỉ còn chưa đến mười trượng. Diệu Âm không ngừng phun ra máu tươi, lúc này quay mạnh đầu lại,giơ tay phải vung về phía sau, trong tiếng ầm ầm, cánh tay của hắn không ngờ đứt lìa khỏi cơ thể, ầm một tiếng nổ tung, hóa thành một đám máu thịt cùng với xương vỡ, hình thành một cơn cuồng phong quét thẳng tới Vương Lâm.

Bên trong cơn cuồng phong này còn ẩn chứa một đòn Diệu Âm chặt tay để giết người. Lúc hắn như ngọn đèn đã cạn dầu, phải lập tức giết chết Vương Lâm mới có đường lui.

- Biến!!

Mặc dù lúc trước hắn bị huyết kiếm của Vương Lâm đánh lén, nhưng trong lòng của Diệu Âm, Vương Lâm này một khi chưa trở thành tu sĩ bước thứ ba thì vẫn chỉ là một con kiến.

Thân thể Vương Lâm bỗng nhiên dừng lại, ngay khi cơn cuồng phong này tấn công tới, hắn giơ tay phải điểm mạnh lên mi tâm. Đột nhiên trong lúc đó, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn hiện ra, từ bên trong một tinh điểm, Thiên Hoàng Lô biến ảo hiện ra.

Thiên Hoàng Lô hư ảo dường như trong nháy mắt thực chất hóa, ngay khi nó xuất hiện cơn cuồng phong kia quét ngang tới, trực tiếp đánh lên Thiên Hoàng Lô.

Thiên Hoàng Lô ầm vang chấn động, nhưng đúng lúc này, trên mặt ngoài của cái lò hướng về phía Diệu Âm như là đang tan ra, một luồng sát khí đã ẩn dấu từ lâu trong nháy mắt tuôn ra, một thân ảnh cực nhanh, trực tiếp đang từ chỗ hòa tan lao ra, xông thẳng vào bên trong cơn cuồng phong.

Ngay khi thân ảnh này xuất hiện, một pho tượng màu đen rất lớn bỗng nhiên theo thân ảnh này hiện ra. Pho tượng này giống như là một Ma Thần, hai tay ôm trước ngực, lúc này theo một tiếng gào thét, song chưởng của pho tượng này chợt buông xuống, một sức mạnh hủy diệt thiên địa ầm ầm tuôn ra, trực tiếp xông thẳng tới Diệu Âm.

Thời cơ được nắm cực kỳ chuẩn xác, đúng lúc Diệu Âm Đạo Tôn kia đang trọng thương, khoảng cách lại quá gần, hắn hoàn toàn không thể né tránh. Cho tới bây giờ hắn cũng không thể ngờ, Vương Lâm giống như một con kiến, không ngờ còn có thủ đoạn khiến hắn hoảng sợi tâm thần kịch chấn.

- Linh Động!!

Sắc mặt Diệu Âm đại biến, lời nói vừa ra khỏi miệng, sức mạnh hủy diệt trên pho tượng kia ầm ầm cuốn lấy thân thể hắn. Bên trong sức mạnh hủy diệt này, tay phải của Linh Động điểm mạnh lên mi tâm của Diệu Âm, khiến cho ba cây châm trên trán hắn đâm sâu vào một tấc, nhưng vẫn chưa đâm hết vào trong mi tâm hắn.

Diệu Âm Đạo Tôn kêu lên thảm thiết, hắn lập tức bị màu đen bao phủ, độc tố trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, lại thêm sức mạnh hủy diệt này, trọng thương gần chết.

Thân thể hắn lảo đảo, toàn thân tuôn ra sương máu, lao thẳng về phía sau. Cùng lúc đó, phân hồn của Đại Hoang Thượng Nhân đã mất đi thân thể kia vội vàng lao tới, muốn nhập vào trong cơ thể của Diệu Âm Đạo Tôn, cưỡng bức đoạt xá.

Đây chính là đòn sát thủ của Vương Lâm, vì đối phương mà chuẩn bị, là một đòn mạnh nhất cực kỳ bất ngờ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1352: Bàn tay khổng lồ tái hiện

Linh Động do trở thành Cổ Nô Tử chưa lâu, còn cần ôn dưỡng trong thời gian dài cho nên không thể gọi ra lâu được mà chỉ có thể lập tức đánh

một kích. Cho nên Vương Lâm nắm chắc thời gian, trong thời điểm mấu chốt mới gọi Linh Động ra tay.

Cho dù như thế nhưng Diệu Âm cũng là một trong Thái Cổ Ngũ Tôn, mặc dù tu vi của phân thân bị áp chế nhưng sự mạnh mẽ cũng không thể tưởng tượng được. Nếu không phải đầu tiên bị Vương Lâm dùng huyết kiếm đánh lén, lại đang chém giết tới lúc hung hiểm với Đại Hoang Thượng Nhân, cuối cùng dưới thần thông của hắn mà bị trọng thương thì Vương Lâm muốn đả thương Diệu Âm Đạo Tôn là không có khả năng.

Điều quan trọng nhất là sự hiểu biết của Diệu Âm đối với Vương Lâm chỉ dừng lại trên Đại Đế Tinh. Hắn làm sao có thể ngờ được Vương Lâm lại có thể thu phục được Linh Động đã đạt tới bước thứ ba chứ.

Đây chính là điểm mấu chốt mang tính chí mạng.

Nhưng cho dù là như vậy, Linh Động thi triển ra thần thông, đánh xong một chưởng cũng bị phản chấn, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn đi, ngay cả pho tượng kia cũng ầm ầm sụp đổ.

Khóe miệng Vương Lâm cũng tràn ra một vệt máu, màng nhĩ ầm vang, bị âm thanh bén nhọn của Diệu Âm đạo tôn tràn vào trong cơ thể, nguyên thần đau đớn, vừa lùi lại vừa phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng hắn chỉ lùi vài bước liền gắng gượng dừng lại, ánh mắt lóe lên hàn quang, thân thể bước từng bước về phía trước, không để ý tới Diệu Âm đạo tôn bị cuốn đi kia mà vung mạnh tay phải lên. Thiên Hoàng Lô đột nhiên mở rộng, thoáng cái đã lớn mấy vạn trượng, trực tiếp dung nạp cả hải dương màu đen kia vào trong.

Nước biển này đã bị nhiễm độc, hôi thối vô cùng, bên trong còn có hồn phách hương hỏa vô tận. Đám người này cũng tràn ngập độc tố, trở thành độc hồn, không thể tiếp tục dâng lên một chút lực hương hỏa nào.

Nhưng cả độc hải này đối với Vương Lâm mà nói lại là một thứ pháp bảo khó có được, phải cướp đoạt trước Đại Hoang Thượng Nhân, sau khi luyện hóa trong Thiên Hoàng Lô, nếu có thể luyện thành một giọt nước thì lực sát thương của nó có thể chấn động cả đám tu sĩ bước thứ ba.

Còn về phần Đại Hoang Thượng Nhân kia thì nói gì thì nói, Vương Lâm sao có thể dễ dàng tin tưởng được. Liên thủ với hắn chẳng qua chỉ là do lợi ích đối với song phương đều có lợi mà thôi.

Những lão quái tu đạo đã mấy vạn năm, tâm tư sâu kín, tuyệt đối không thể xem thường. Hắn đã có thể hủy lời thề với Diệu Âm đạo tôn thì hiển nhiên cũng có thể hủy ước định với mình. Điểm này Vương Lâm hiểu rất rõ.

Cho nên hắn đã sớm động tay chân lên người Linh Động khiến cho Diệu Âm đạo tôn bị cuốn xa hơn, lại không ấn toàn bộ ba cây châm kia vào mi

tâm Diệu Âm đạo tôn, để cho hắn còn có một đường sinh cơ, dùng thời gian này để trì hoãn.

Phân hồn còn lại của Đại Hoang Thượng Nhân lao đi, thẳng tới phía Diệu Âm đạo tôn bị cuốn đi, ngay lập tức hóa thành một luồng hắc khí chui vào trong thất khiếu của Diệu Âm, triển khai đoạt xá tàn nhẫn.

Nếu Vương Lâm vừa rồi ấn ba cây châm vào thì Diệu Âm đạo tôn căn bản không có lực chống cự nhiều lắm. Nhưng lúc này thì khác. Hai người ở trong cơ thể triển khai chiến đấu bằng thần thức.

Do vậy mà Vương Lâm có thời gian chiếm hải dương bị nhiễm độc kia. Hắn không hề dừng lại, hai tay bắt quyết, gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng thu toàn bộ độc hải vào trong Thiên Hoàng Lô.

Bên trong Thiên Hoàng Lô tồn tại vô số thế giới. Với tu vi của Vương Lâm chỉ có thể mở ra được hai thế giới. Lúc này hắn phất tay một cái, một thế giới liền hút độc hải đi, một giới thu Cổ Nô Tử lại.

Giờ phút này Diệu Âm đạo tôn đang cùng phân hồn của Đại Hoang Thượng Nhân đối kháng trong cơ thể. Cái khe khổng lồ tràn ra Hải dân giới lúc nãy trong khi hai người tranh đoạt đã nhanh chóng thu nhỏ lại, đang sắp sửa biến mất.

Vương Lâm làm sao có thể cho hương hỏa hải dân giới này tiêu tan được. Hắn liên thủ với Đại Hoang Thượng Nhân chính là vì hương hỏa của Diệu Âm đạo tôn.

Hương hỏa này bản thân hắn không cần nhưng Linh Động – Cổ Nô Tử của hắn lại đã bước nửa bước vào bước thứ ba, chỉ còn thiếu hương hỏa. Nếu đủ hương hỏa thì Cổ Nô Tử sẽ hoàn thành nửa bước kia, trở thành cao thủ bước thứ ba chính thức.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng, thân thể vọt về phía trước, lao thẳng tới hương hỏa Hải dân giới đang nhanh chóng co rút lại. Bên trong Hải dân giới vẫn có nước biển vô tận chưa bị nhiễm độc, trong nước biển vẫn tồn tại dân cư hương hỏa nhiều không thể tính toán.

Đó chính là do Diệu Âm đạo tôn sưu tầm và cướp đoạt mấy vạn năm nay, là điểm căn bản để hắn trở thành Thái Cổ Ngũ Tôn.

Sương mù bốn phía do trận chém giết kinh thiên vừa rồi mà bị đẩy dạt ra cực xa, như sóng tràn ầm ì mơ hồ về tám hướng. Chỗ phong ấn này đã sớm sụp đổ, tất cả tu sĩ trong đó đều đã tử vong.

Biển sương mù phía dưới bị lực trùng kích đánh tới không ngừng chuyển động, lộ ra một khoảng trống trải ở phía dưới. Nhưng đột nhiên biến động kinh thiên xảy ra.

Từ bên trong biển sương mù, đột nhiên sương mù cuồng bạo hắn lên, dường như thức tỉnh. Từ bên dưới bỗng có một lượng lớn sương mù ầm ầm tràn ra, tốc độ cực nhanh. Kinh người hơn chính là bên trong biển sương mù có một cánh tay mấy vạn trượng ầm ầm vươn ra.

Cánh tay này vừa mới xuất hiện liền tỏa ra một cỗ khí tức chí cường, tràn ngập cả biển sương mù. Tốc độ của nó quá nhanh, chỉ thoáng cái đã tới gần, mở bàn tay ra chụp về phía Vương Lâm và thân thể Diệu Âm đạo tôn đang bị hai người tranh đoạt.

Cánh tay này Vương Lâm đã nhìn thấy lần này là lần thứ hai. Sắc mặt hắn đại biến. Một sức mạnh không thể chống cự tràn tới, dường như muốn xé tan thân thể hắn.

Cánh tay nọ cực nhanh, trong nháy mắt khi đụng vào thân thể Diệu Âm đạo tôn liền khiến hắn phun máu, nguyên thần trong cơ thể lúc này bị Đại Hoang Thượng Nhân mượn cơ hội mạnh mẽ áp chế. Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, thân thể liền bị hút vào bàn tay không lồ kia, không thể thoát ra.

Cũng trong tích tắc, bàn tay khổng lồ này liền lao đến Vương Lâm. Năm ngón tay mở ra như năm cây cột chống trời, ầm ầm sụp đổ, hương về phía Vương Lâm hung hăng nắm lấy.

Lực trùng kích mạnh mẽ đánh tới khiến Vương Lâm phun máu tươi. Hắn căn bản không thể chạy thoát khỏi bàn tay này. Nhưng hắn không cam

lòng. Hắn không cam lòng để bàn tay này bắt lấy, lại càng không cam lòng đối với cái khe hương hỏa giới cách hắn không tới trăm trượng.

Cái khe đó lúc này đã co lại không đến ngàn trượng, chỉ trong chớp mắt sẽ hoàn toàn tiêu tán. Một khi nó biến mất, tất cả thành quả do công sức Vương Lâm liên thủ với Đại Hoang Thượng Nhân đánh trọng thương Diệu Âm đạo tôn sẽ tan thành mây khói.

Cổ Thần hộ tí trên tay phải Vương Lâm có thần thông Cổ Chi Tí Hữu. Thần thông này Vương Lâm trước đó đã dùng hết, giờ phút này không thể tiếp tục mở ra. Mỗi lần sử dụng thần thông này lại tạo thành tổn thương đối với hộ tí, cuối cùng sẽ hỏng mất.

Khi thấy bàn tay khổng lồ kia chỉ chớp mắt sẽ ập tới, Vương Lâm không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong lúc nguy cấp liền ngửa mặt lên trời gầm thét, trong mắt hiện vẻ quyết đoán. Hắn cắn răng một cái, thân thể ầm ầm lớn lên, trong nháy mắt liền đạt tới mấy trăm trượng. Chân thân Cổ Thần liền hiện ra.

Thân thể đột nhiên hóa lớn khiến cho Vương Lâm ở trong bàn tay khổng lồ kia đã cao hơn hai trăm trượng, cũng khiến khoảng cách cả trăm trượng giữa hắn và cái khe hương hỏa kia bị xóa đi.

- Phong!

Vương Lâm sau khi thể hiện ra chân thân Cổ Thần liền gầm lên, tay phải vung lên. Ngay lập tức, hai Cổ Tức Diệp liền chia ra ấn lên hai bên cái khe trăm trượng kia, khiến nó đang co rút lại liền dùng lại trong chốc lát.

Chỉ trong tích tắc khi nó dừng lại, Vương Lâm như lưu tinh trực tiếp luồn tay vào cái khe, hướng vào trong đó hung hăng chụp một cái, bắt lấy vô số hồn phách hương hỏa.

Cùng lúc đó, cánh tay vươn ra từ trong sương mù ầm một tiếng đã nắm lấy ngực Vương Lâm. Sự đau đớn tràn ra. Lực lượng ẩn chứa từ trong cánh tay đó ầm ầm truyền vào trong cơ thể Vương Lâm, như muốn bóp nát thân thể hắn.

Cũng trong nháy mắt khi bắt được Vương Lâm, cánh tay kia liền chìm xuống phía dưới, dường như là muốn lôi Vương Lâm và thân thể vừa bị Đại Hoang Thượng Nhân đoạt xá thành công biến vào trong biển sương mù.

Lực lôi này quá lớn, kéo theo cả những thứ Vương Lâm vừa lôi khỏi cái khe, tiến về phía biển sương mù. Dưới lực lượng khổng lồ này, Vương Lâm gầm lên, trong nháy mắt liền hướng về phía hai Cổ Tức Diệp đang phong ấn bên bờ cái khe kia điên cuồng vận chuyển Cổ Thần lực toàn thân, tay trái giơ lên chụp vào cạnh cái khe.

Cảnh tượng này trông cực kỳ kinh người. Nếu từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cũng khiến người ta phải giật mình. Một Cổ Thần cao cả trăm trượng

hai tay nắm lấy hai mép cái khe. Mà cái khe kia như một cái cọc bị hắn liều chết nắm lấy.

Ở ngực hắn có một bàn tay khổng lồ đang túm lấy, mạnh mẽ lôi thân thể hắn xuống phía dưới. Cử động đó khiến nỗi đau đớn như thủy triều tràn tới. Vương Lâm cảm thấy thân thể hắn như bị lôi thành hai đoạn, lại càng có cảm giác tiếng xé rách truyền ra. Cái khe trăm trượng kia theo thân thể Vương Lâm cũng bị xé mở ra.

Bên trong cái khe trăm trượng bị mở ra kia lộ ra hải dương màu tím vô tận, chứa rất nhiều hồn phách hư hỏa. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, hai mắt lộ vẻ điên cuồng, mở miệng hướng về cái khe hút mạnh một cái.

Giờ phút này hắn không quản được nhiều chuyện nữa, phải dùng khả năng lớn nhất của mình để cướp đi càng nhiều hương hỏa càng tốt. Một cái hút này khiến cho hồn phách hương hỏa trong cái khe ầm ầm chuyển động, đồng loạt lao về phía miệng Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm giống như một cái động không đáy, nhanh chóng hút hương hỏa hồn này vào miệng. Một cái hút này dường như đã hút một thành của hương hỏa trong cái khe. Mà lúc này thân thể hắn bị cái tay kia túm lại lôi xuống phía dưới mấy ngàn trượng. Nhưng hai tay hắn vẫn kẹp chặt hai mép cái khe hương hỏa kia, khiến cho cái khe sắp sửa tiêu tán kia không thể khép lại, theo cánh tay Vương Lâm bị mở ra rộng đến ngàn trượng.

- Thiên Hoàng Lô!

Cái khe kia mở ra, Vương Lâm gầm lên, trực tiếp để Thiên Hoàng Lô xâm nhập vào bên trong. Miệng lò mở ra, biến hóa ra một giới khác trong lò, mạnh mẽ hút vào.

Một lượng lớn nước biển màu tím điên cuồng bị hút vào trong Thiên Hoàng Lô, trong đó có vô tận hương hỏa hồn. Trong phút chốc, hương hỏa giới này của Diệu Âm lại bị hút đi hai phần nữa. Hai phần biển này đã tràn đầy Thiên Hoàng Lô khiến nó không thể hút thêm.

Những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt. Thân thể Vương Lâm chịu đựng sự đau đớn, đồng thời buông lỏng hai tay. Thiên Hoàng Lô liền hóa thành một luồng u quang lao thẳng về mi tâm hắn mà biến mất.

Thân thể hắn bị bàn tay khổng lồ kia hoàn toàn kéo đi, lao thẳng vào bên trong biển sương mù, nhanh chóng biến mất, chỉ còn thấy sương mù từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại ở chỗ cánh tay kia chìm xuống mà tạo thành một dòng xoáy.

Không bao lâu sau, nơi này bị sương mù tràn ngập, chẳng còn nhìn ra chút nào khác thường, chầm chậm yên bình trở lại. Một canh giờ sau, một đội ngũ hơn hai mươi tu sĩ ở trên đài cao lao qua nơi này, không có phát hiện ra chút dấu vết nào.

- Kỳ quái, dựa theo bản đồ thì nơi này phải có một chỗ phong ấn mới đúng...

- Chúng ta tìm thật lâu mà mãi cũng không thấy. Chẳng lẽ bản đồ sai sao?

Đám người dần dần đi xa...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1353: Ba lần sát cơ

Sâu bên trong biển sương mù, một bàn tay khổng lồ đột nhiên giáng xuống, nhanh chóng cuốn theo sương mù bốn xung quanh, tốc độ như chớp giật. Tiếng gió rít của bàn tay này truyền khắp bốn phương tám hướng, bị sương mù hấp thụ, ầm ì truyền ra không xa lắm. Nhưng cánh tay này giáng xuống lại không thẳng tắp mà hơi nghiêng đi...

Thân thể Vương Lâm từ ngực trở xuống bị bàn tay đó nắm lấy, đau đớn truyền ra. Năm ngón tay của bàn tay kia cũng nắm lại, dường như muốn nắm chặt lấy thân thể Vương Lâm vậy.

Thân thể Diện Âm Đạo Tôn hiện giờ đã bị nguyên thần của Đại Hoang Thượng Nhân chiếm cứ, lúc này đang khoanh chân ngồi trong lòng bàn tay, ánh mắt lóe sáng sắc mặt âm trầm.

Trong bàn tay mấy vạn trượng này cũng có ba đài cao bị hút tới, chính là đài mộ của Vương Lâm, Diệu Âm Đạo Tôn và Đại Hoang Thượng Nhân! Đài mộ này bị thương tổn không lớn, bên ngoài chỉ xuất hiện một ít khe nứt mà thôi. Hiển nhiên là bàn tay này không muốn bóp nát chúng.

Hàn quang trong hai mắt Đại Hoang Thượng Nhân lóe lên, tay phải giơ lên chụp một cái, năm ngón tay có hắc khí vờn quanh, ẩn chứa kịch độc. Trong tiếng hừ lạnh, hắn đang định đặt năm ngón tay vào trong lòng bàn tay khổng lồ kia thì Vương Lâm đột nhiên liền mở miệng.

- Tiền bối ra tay chậm đã!

Đại Hoang Thượng Nhân nhướng mày, trong nháy mắt khi đang định hạ tay xuống liền dừng lại, nhìn về phía Vương Lâm.

- Tiền bối vừa mới đoạt xá, còn chưa hoàn toàn thích ứng với thân thể của Diệu Âm Đạo Tôn này, trong lòng rối loạn... cánh tay này rất quỷ dị, không phải chìm thẳng xuống...

Vương Lâm vừa nói chuyện, trong cơ thể vừa mơ hồ truyền ra tiếng bang bang. Thân thể trăm trượng của hắn chỉ trong nháy mắt liền thu nhỏ lại, hóa thành một người bình thường.

Trong tích tắc khi hắn thu nhỏ lại, thân thể Vương Lâm chợt hạ xuống, tùy ý để năm ngón tay kia bắt lấy, phát ra tiếng động vang trời.

Rơi vào trong lòng bàn tay, đôi mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, tay phải tùy ý vuốt vuốt mi tâm, chậm rãi mở miệng nói.

Đại Hoang Thượng Nhân tuyệt đối không phỉ là một tu sĩ bình thường, tâm cơ thâm trầm, giờ phút này như được Vương Lâm thức tỉnh, phát hiện ra điểm nhỏ nhặt này. Cánh tay này không phải chìm thẳng xuống mà hạ xuống nghiêng nghiêng.

- Tiền bối nếu kích thích cánh tay quỷ dị này thì sợ là nó lập tức sẽ lắm chặt lại. Đến lúc đó sợ ràng hai người chúng ta sẽ khó khăn...

Vương Lâm rất tùy ý lui lại phía sau vài bước, buông cánh tay phải vừa vuốt mi tâm xuống. Trong khi buông xuống, thân thể hắn đã lùi lại phía sau mấy trượng.

- Ý ngươi là gì?

Vẻ mặt phân thân của Diệu Âm Đạo Tôn bị Đại Hoang Thượng Nhân vặn vẹo, dần dần lộ ra tướng mạo dữ tợn của bổn tôn.

Cánh tay khổng lồ này nắm lại nhưng không nắm thật chặt, đẻ ra những khe hở lớn, giống như là một mảnh đại lục nhỏ vậy. Vương Lâm trong khi lui lại phía sau liền khoang chân ngồi cách Đại Hoang Thượng Nhân chừng trăm trượng, nhìn về phía đối phương, thu lấy đài mộ của mình và

Diệu Âm Đạo Tôn. Sắc mặt hắn tuy tái nhợt nhưng hai mắt lại bừng sáng.

- Vãn bối vừa rồi quan sát đường đi của cánh tay khổng lồ này khi chìm xuống, mơ hồ có một suy đoán. Nếu suy đoán này không đúng thì đến lúc đó hai người chúng ta tìm kiếm phương pháp thoát khỏi nơi này... Nhưng nếu suy đoán của ta là đúng thì cánh tay khổng lồ này xuất hiện đối với hai người chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện không tốt!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Vừa nói Vương Lâm vừa giơ tay phải lên, mở miệng nói:

- Nếu thật sự muốn bắt hai người chúng ta thì cánh tay này hẳn phải chìm thẳng xuống!

- Nhưng lúc này rõ ràng là đi nghiêng nghiêng, cho nên chỉ có thể là...

Tay phải Vương Lâm đưa về phía sau, khi nghiêng người đến một mức nhất định thì hắn liền hất mạnh tay về phía trước, Một luồng huyết quang tràn ngập bên ngoài thân thể hắn.

- Như vậy!

Hai mắt Đại Hoang Thượng Nhân sững lại, không ngăn cản Vương Lâm thu lấy đài mộ của Diệu Âm Đạo Tôn, tay phải vung lên, sau khi thu lại đài mộ của mình liền tỏ ra vẻ trầm tư. Trong thời gian ngắn, đôi mắt hắn lộ vẻ hiểu ra, liếc nhìn Vương Lâm một cái.

- Ngươi thông minh hơn lão điểu nhiều!

- Không có liên quan tới sự thông minh. Đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Vương Lâm lắc đầu nói.

Hai người vừa nói chuyện, cánh tay khổng lồ bắt lấy họ kia đã nghiêng tới một mức nhất định, sau đó đột nhiên chấn động, dường như dừng lại trong sương mù. Âm thanh rít gào trong nháy mắt tan biến, bốn phía trở lên vô cùng yên tĩnh!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, tâm thần tràn ngập toàn thân, cả người giống như cây cung căng ra thẳng tắp, chờ đợi xem suy đoán của mình có phải là sự thật hay không?

Đại Hoang Thượng Nhân hiển nhiên rất tin tưởng suy đoán của Vương Lâm, giờ phút này cũng thể hiện vẻ ngưng trọng, vận sức chờ đợi!

Đúng lúc này thì một tiếng rít gào chói tai ầm vang, đột nhiên điên cuồng nổi lên. Cánh tay khổng lồ kia sau khi dừng lại liền trong tiếng rít gào từ sâu trong biển sương mù mà hành động!

Giống như là một người khổng lồ cầm một hòn đá trong tay phải, sau đó nghiêng về phía sau, ném mạnh về phía trước vậy! Cánh tay khổng lồ này trong tiếng gào thét kinh thiên liền ném mạnh một cái!

Koong cách này hình dung nổi lực lượng mạnh mẽ của cú ném này. Bởi tốc độ quá nhanh khiến cho sương mù bị phá vỡ trở thành những lưỡi dao sắc bén, cắt lên người Vương Lâm và Đại Hoang Thượng Nhân.

Cánh tay đó cong đi, dùng sức tới cực hạn, buông lỏng năm ngón tay, ầm ầm ném thân thể Vương Lâm và Đại Hoang Thượng Nhân như hai hòn đá bay đi. Hai người bị người khổng lồ này hung hăng ném sâu vào bên trong cổ mộ!

Lực lượng mạnh mẽ của cánh tay tràn ra đẩy thân thể hai người, dùng tốc độ còn nhanh hơn cả tu sĩ bước thứ ba ầm ầm ném thẳng về phía trước.

Tốc độ này quá nhanh, nếu không phải Vương Lâm có thân thể Cổ Thần thì dưới lực ném này đã bị sương mù chém nát. Sương mù tuy còn mỏng manh nhưng khi tốc độ đạt tới một mức nhất định thì vật này cũng có thể trở nên cứng rắn nhất thiên hạ.

Toàn thân Vương Lâm phát ra tiếng bang bang, máu tươi tràn ra. Nhưng thân thể hắn phá tan tầng sương mù, ầm ầm bay về sâu trong cổ mộ. Việc này Vương Lâm sớm đoán trước, đã có sự chuẩn bị đầy đủ. Hầu như trong nháy mắt khi cánh tay kia ném hắn đi, Vương Lâm đã cong người ầm ầm lao ra, nguyên lực toàn thân vận chuyển, tầng tầng phòng ngự tràn ngập khắp người, còn có Quang ảnh thuẫn biến ảo ra.

Thậm chí trước khi bị ném, chân phải hắn còn dẫm mạnh vào bàn tay một cái, mượn lực lượng của đối phương tạo thành phản lực cho bản thân. Hai luồng lực lượng này dung nhập vào nhau khiến cho tốc độ của hắn vượt hắn Đại Hoang Thượng Nhân. Vương Lâm vọt qua Đại Hoang Thượng Nhân, thân thể biến mất trong sương mù.

Một cú dậm này vô cùng xảo diệu. Nếu không phải Vương Lâm thi triển phương pháp lấy lực chứng đạo của bộ tộc Huyền Vũ thì hắn tuyệt không dám ở trong lúc bàn tay với tốc độ cực nhanh này nén đi mà đạp vào nó. Lực phản chấn nọ có thể không những không có tác dụng mà còn hủy diệt bản thân hắn.

Đại Hoang Thượng Nhân dù bị thương nhưng Vương Lâm cung có thương thế. Mà người này là địch hay bạn Vương Lâm cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ, phải thừa dịp này mà dời đi. Nó mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

Trên thực tế nếu như không phải đối phương tâm tư thâm trầm, vừa rồi có ý định công kích cánh tay này thì Vương Lâm cũng không muốn nói

ra suy nghĩ của bản thân. Thậm chí trong lòng Vương Lâm còn đoán, đối phương có lẽ đã sớm nhận ra manh mối, cố ý làm ra động tác kia. Cụ thể ra sao thì Vương Lâm không có thời gian để phân tích kỹ, đơn giản là dời đi mà thôi.

Tốc độ của Đại Hoang Thượng Nhân cũng cực nhanh, sau khi bị cánh tay ném đi liền như lưu tinh lao đi. Khi thấy tốc độ của Vương Lâm lại nhanh hơn cả hắn vọt lên bên cạnh thì trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, ấn ký không biết thi triển từ khi nào trên tay phải chậm rãi buông ra.

- Người này tính tình cẩn thận, lại là hạng người nhiều mưu kế... vừa rồi ba lần sát cơ của ta đã bị hắn hóa giải rất xảo diệu... vốn ta định thừa dịp hắn suy yếu mà đầu độc chết nhưng hắn lại nhìn ra manh mối, mượn lức đào tẩu.

Thần sắc Đại Hoang âm trầm, thân ảnh biến mất trong sương mù.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, ầm ầm bay đi trong sương mù. Quang ảnh thuẫn bên ngoài thân thể hắn lần lượt tan nát rồi ngưng tụ mấy lần. Cấm chế phòng ngự hắn bố trí cũng tan rã tầng tầng lớp lớp. Lực lượng mạnh mẽ đẩy cơ thể đi sau nửa canh giờ vẫn không suy xuyển.

Đợi khi tốc độ chậm lại thì sương mù phía trước không có khả năng làm tổn thương thân thể nữa. Vương Lâm lau vết máu trên khóe miệng, quay đầu nhìn lại phía sau, đôi mắt lóe lên hàn quang.

Nửa ngày sau, Vương Lâm xoay người lấy ra đài mộ, khoanh chân ngồi trên đó rồi lấy ra đài mộ của Diệu Âm đạo tôn, tay phải giơ lên hung hăng vỗ một cái. Đài mộ của Diệu Âm đạo tôn liền ầm vang, những ký hiệu trên đó đều chấn động rơi ra, sau khi Vương Lâm vung tay đều rơi lên đài mộ của hắn.

Cùng với sự dung nhập của ký hiệu, đài mộ Vương Lâm chấn động kịch liệt, bên ngoài bừng lên ánh sáng, bành trướng ra, từ ba ngàn trượng liền nhanh chóng mở rộng, cuối cùng bất ngờ trở thành lớn tới bốn ngàn trượng. Màu sắc của nó đã hoàn toàn trở thành màu đen, như hòa làm một thể với đám sương mù này.

Đài mộ cấp bốn!

Vương Lâm không dừng lại mà tay phải lại chụp vào hư không một cái nữa. Gần một trăm ký hiệu lại xuất hiện. Những ký hiệu này đều là của đám tu sĩ tử vong trong chỗ phong ấn, không biết Vương Lâm từ lúc nào đã thu lại.

Giờ phút này khi hắn xuất ra, dung nhập vào trong đài mộ cấp bốn này, đài mộ lại ầm vang một lần nữa, độ lớn lại tăng lên, trong nháy mắt đã đạt tới năm ngàn trượng. Từ xa nhìn lại, đài mộ này vô cùng khổng lồ, trông rất kinh người.

Đài mộ của Diệu Âm đạo tôn đã gần tới cấp bốn, lại thêm gần trăm ký hiệu của Vương Lâm khiến nó bất ngờ đạt tới cấp năm.

Khoanh chân ngồi trên đó, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng thần thức từ trong đài mộ chui thẳng vào thân thể mình. Hắn đã từng có linh nghiệm, lúc này không hoảng hốt mà ngưng thần quan sát. Dần dần bản đồ trong đầu hắn lại mở ra hai mảnh nữa.

Năm mảnh bản đồ tiếp xúc với nhau, lại một lần nữa vén lên gần một nửa tấm màn che phủ của vùng đất cổ mộ này. Đợi tới khi Vương Lâm tìm ra vị trí của bản thân rồi, hai mắt hắn không khỏi sững lại.

- Không ngờ đã tới được nơi này.

Ngắn ngủi chỉ trong nửa canh giờ, bị bàn tay khổng lồ kia ném đi đã khiến Vương Lâm trực tiếp bay qua ba tấm bản đồ trong sương mù, cũng xuyên qua luôn tấm bản đồ thứ tư, xuất hiện ở cuối tấm bản đồ thứ năm.

Nơi này đã hoàn toàn rời khỏi vùng đất cổ mộ, tiến vào bên trong. Ở trên tấm bản đồ thứ năm, cách Vương Lâm không xa về phía trước có một hình lá cây, biểu thị là có một khu rừng. Khu rừng này Vương Lâm rất quen thuộc, chính là nơi mà Tham Lang lấy được Cổ Tức Diệp.

Cũng ở nơi này, Tham Lang đã lấy được pho tượng khiến ngân y nữ tử hoảng sợ thét lên chói tai.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1354: Thêm một cái?

Trong lúc khi đài mộ của Vương Lâm trở thành cấp năm, ở trong mảnh bản đồ thứ sáu, nơi sương mù không nồng đậm lắm mà hơi mỏng manh, tồn tại vô số dòng chảy, chỉ không cẩn thận một chút là có thể bị cuốn lấy, xé tan thân thể.

Ở nơi này có một đài mộ khổng lồ sáu ngàn trượng, trên đài mộ chất đống một đám đầu người. Đám đầu lâu này nhìn thì như hỗn loạn nhưng trên thực tế lại trở thành một trận pháp. Dưới mùi máu tanh tràn ngập, ở trung tâm có một lão già đang ngồi khoanh chân.

Lão già này mặc hắc y, mái tóc nửa đen nửa trắng, vẻ mặt biến hóa nhanh chóng, lúc trẻ lúc già. Trên mi tâm hắn còn có một hình trăng khuyết. Nhưng đó không phải là ấn ký của Nguyệt tộc mà dường như là một ma ấn.

Nếu như phân thân của Diệu Âm đạo tôn không bị đoạt xá mà ở đây vào lúc này, nhìn thấy người này đồng tử trong mắt hắn nhất định sẽ co rụt lại, tâm thần cảnh giác. Người này chính là một trong Thái Cổ Ngũ Tôn, năm đó ở vùng đất Điên Lạc đã bị đánh trọng thương- Cửu Thiên ma tôn.

Trong khi khoanh chân, đôi mắt Cửu Thiên ma tôn đột ngột mở bừng ra, bên trong liền có ánh sáng hai màu đen trắng lóe lên.

- Cái thứ sáu...

Cửu Thiên ma tôn thì thào, tiếng nói khàn khàn như hai thanh phi kiếm cọ vào nhau vậy.

Trong mảnh bản đồ thứ tư, sương mù như suối, cuồn cuộn chuyển động, giống như vô số oan hồn gào thét xé gió, truyền vào tai người ta khiến tâm thần chấn động. Trong khu vực này cực kỳ hiếm thấy tu sĩ. Cùng với sự quay cuồng của sương mù, mơ hồ có thể thấy được một đài mộ năm ngàn trượng đang nhanh chóng lao đi.

Đứng trên đài mộ này là một đại hán. Nửa thân trên của hắn lộ vẻ cường hãn, phía sau còn có hư ảnh con sói khổng lồ biến ảo ra, dường như đang gầm gừ khe khẽ. Ở trên đài có nhiều vết máu đã khô, trên người hắn cũng có một vài vết thương. Hắn chính là đại hán Phụng Thiên Lang tộc tu vi đạt tới bước thứ ba đuổi giết Vương Lâm tiến vào cổ mộ này.

Đài mộ lao nhanh về phía trước. Sắc mặt đại hán này ngưng trọng, nhưng đột nhiên hai mắt hắn lóe sáng, tay phải bắt quyết ấn xuống phía dưới đài một cái, não bộ liền có những tiếng ầm vang. Nửa ngày sau, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ âm trầm.

- Vừa xuất hiện một đài mộ cấp năm nữa. Không biết là vị bước thứ ba nào...

Ở sâu trong cổ mộ, trong biển sương mù trên không lơ lửng vô số đài cao bị phong ấn. Ở trên những đài cao này, phía dưới bầu trời đen tối là một đài mộ lớn tới năm ngàn trượng đang nhanh chóng bay đi.

Trên đài mộ là một nữ tử. Nữ tử này mặc bạch y, tóc đen tung bay, thần sắc lạnh lung. Đang lao đi thì đột nhiên đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, hồi lâu sau đôi mắt liền lóe lên hàn mang.

- Là người nào vậy... có lẽ là Diệu Âm...

Nữ tử này trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đài mộ tiếp tục lao đi.

Ở trong vùng đất cổ mộ, tại một nơi còn sâu hơn những người này. Nơi này không có sương mù, chỉ có dòng khí gào thét cuồn cuộn, giống như có thể xé tan hết thảy thân thể và pháp bảo bảo vệ.

Một tiếng gầm thét khe khẽ mơ hồ truyền ra. Một thân ảnh cao tới mười trượng đang bước nhanh đi, điên cuồng lao về phía trước. Tốc độ của hắn không nhanh, mỗi lần bị dòng khí vô tận ầm ầm đánh vào thân thể tạo thành một vết thương, khiến cho thân ảnh đó rống giận càng kịch liệt hơn.

Phía sau thân ảnh đó lơ lửng một đài mộ ngàn trượng. Trên đài mộ đó có một nữ tử mặc áo hồng đang khoanh chân ngồi. Tướng mạo nữ tử cục kỳ quyến rũ, lộ ra vẻ mị hoặc như muốn đoạt lấy tâm thần người khác.

- Thác Sâm ca ca phải nhanh lên một chút đi. Tiểu muội có thể tiến vào xâu trong cổ mộ hay không đều dựa vào ca ca đó.

Nữ tử áo hồng này che miệng cười, đôi mắt tràn ngập phong tình, tiếng nói đầy vẻ quyến rũ, nghe như rên rỉ vậy, khiến người ta nghe thấy mà lòng dạ ngứa ran.

- Câm miệng cho bổn thần. Mụ yêu quái ngươi quá mức phiền phức, nếu còn nói thêm thì bổn thần...

Thác Sâm gầm lên, không đợi nói xong thì tiếng cười kiều mị của nữ tử kia đã vang lên. Trong tiếng cười, thân thể nữ tử này cũng run rẩy, dường như một nhành hoa trong gió vậy.

- Người ta lại thích vẻ thô lỗ này của ca ca... hay là chúng ta dừng lại, để người ta cho ca ca một chút lợi ích, phát tiết tức giận... có được hay không nào...

Bộ mặt Thác Sâm đầy gân xanh, trong tiếng gầm nhẹ liền không để ý tới nữ tử này nữa, cất bước đi về phía trước. Hai người dần dần biến mất ở

phía xa xa, chỉ có tiếng cười phóng đãng mơ hồ truyền đến, rất lâu không tiêu tán.

.....

Trong mảnh bản đồ thứ năm, Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát tâm thần đã từ trong đài mộ thu lại. Nhưng đột nhiên vào lúc này, thần thức từ đài mộ trong não hắn liền biến đổi, hóa thành một tiếng nói giống như truyền tới từ thượng cổ ầm ầm vang lên trong đầu hắn.

- Mở ra mộ cấp năm có thể mở ra cánh cửa luân hồi, trở thành một trong số những người thí luyện truyền thừa của bổn đạo.Nếu không phải tộc ta mà có thể đạt tới cấp chín thì có thể lấy địa phủ của bổn đạo mà rời đi... bổn đạo... Diệp Mịch.

Tiếng nói này vang vọng trong tâm thần Vương Lâm. Trong tích tắc khi nó biến mất, Vương Lâm đột nhiên như hòa hợp thành một thể với thần thức từ cổ mộ này, cảm nhận được rõ ràng ở trong cổ mộ này ngoài mình ra còn có bốn luồng khí tức như ẩn như hiện.

- Đạo Cổ Diệp Mịch...

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Đây là lần thứ hai hắn nghe thấy cái tên này. Lần đầu chính là từ Chu Tước đời đầu tiên. Hắn nhớ rõ ràng Chu Tước đời đầu tiên đã từng nói qua một câu:

- Cách tu luyện của cổ thân lão phu hiểu không rõ lắm nhưng ở thời đại lão phu, sự mạnh mẽ của Cổ Thần có thể kinh thiên động địa. Năm đó Đạo Cổ Diệp Mịch cho dù không nằm trong nhóm tiên tôn nhưng tu vi cũng đủ khiến các tiên tôn khác phải e dè...

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, hai mắt bừng sáng, trầm ngâm hẳn. Lấy tâm trí của Vương Lâm hiển nhiên là có thể phân tích ra bốn luồng khí tức kia giống mình, đều là đài mộ cấp năm.

- Đài mộ của ta sau khi thành cấp năm liền cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ, hiển nhiên là lúc này bọn hắn cũng cảm nhận được đài mộ của ta sinh ra...

- Vùng đất cổ mộ này cực kỳ quỷ dị, trong tiếng nói vừa rồi có đề cập đến địa phủ, không biết là thứ gì...

Sau một lát suy tư, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nén chấn động trong lòng do tiếng nói kia sinh ra, cúi đầu nhìn thoáng qua đài mộ phía dưới, trong lòng đã có xác định. Ở trong vùng đất cổ mộ này, đài mộ chính là thứ mấu chốt nhất.

- Dựa theo ý tứ trong lời nói kia dường như là phải đẩy nhanh tốc độ, đoạt đài mộ của người khác để đài mộ mình đạt đến cấp chín...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trong sương mù xa xa, dựa theo ký hiệu trên bản đồ thì đó chính là cánh rừng kỳ dị kia.

- Tham Lang năm đó ở nơi này phát hiện ra Cổ Tức Diệp và pho tượng. Mà trong nháy mắt hắn đụng vào pho tượng này thì liền xuất hiện một dòng xoáy. Hắn sau khi vào liền có thể rời khỏi cổ mộ này, xuất hiện ở giới ngoại. Không biết dòng xoáy đó còn có hay không? Dù sao đi nữa thì khu rừng quỷ dị này ta nhất định phải xem xét một phen.

Quyết định xong, Vương Lâm điều khiển đài mộ hướng về phía trước lao đi. Trên đường đi hắn khoanh chân ngồi đả tọa, rất nhanh thổ nạp chữa thương, khiến bản thân nhanh chóng bình phục.

Hắn cũng tỏa ra khí tức, dần dần càng nhiều mãnh thú hình người trong sương mù gào thét lao ra. Đám mãnh thú này khi tới gần toàn bộ đều bị huyết quang lóe lên mà chết rất thê lương, hóa thành sinh cơ bay vào trong cơ thể Vương Lâm, khiên cho thương thế hắn nhanh chóng hồi phục.

Cả một đoạn đường đi về phía trước, giết chóc không ngừng, sau mấy canh giờ Vương Lâm rời đi đã để lại vô số thi thể mãnh thú bị sương mù thôn phệ. Hồi lâu, đài mộ thong thả dừng lại. Ở phía trước đài mộ không có sương mù mà là một mảnh đất vàng mênh mông, hóa ra những khu vực vặn vẹo.

Vương Lâm đang ngồi đả tọa liền mở hai mắt, nhìn về khu vực vặn vẹo phía trước, thần thức tản ra phía trước nhưng vừa đụng phải vùng vặn

vẹo kia thì liền có một lực lượng mạnh mẽ bùng lên. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đã thấy vùng khô vàng kia tỏa sáng, bên trong lại hóa ra một vết lõm.

Cái vết lõm kia trông giống hệt như Cổ Tức Diệp.

Tay phải hắn chụp một cái vào hư không, trong tay Vương Lâm liền xuất hiện một mảnh Đồ Ti, vung về phía trước. Cổ Tức Diệp kia liền lao thẳng đến vùng khô vàng kia, trong thời gian ngắn liền rơi vào trong vết lõm kia.

Một tiếng ầm ầm vang lên. Chỗ lõm kia liền xuất hiện vô số khe nứt, dường như đang sụp đổ. Chỉ trong nháy mắt đã khuếch trương ra ngoài, tạo ra một lỗ hổng.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, thu hồi đài mộ, thân thể bước về phía trước, lập tức tiến vào bên trong lỗ hổng, biến mất hoàn toàn. Sau khi thân thể hắn tiến vào, lỗ hổng chậm rãi co rút lại, cuối cùng lại hình thành vùng vặn vẹo lần nữa.

Một khí tức khô héo ập vào mắt Vương Lâm. Trong khí tức này còn có một mùi vị của sự tử vong. Lúc Vương Lâm xuất hiện, đưa mắt nhìn lại nơi này đã thấy một mảng rừng rậm vô tận, tất cả cây cối đều đã héo rũ, trông vô cùng dữ tợn.

- Chính là nơi này rồi...

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua. Nơi này đúng là nơi độc nhất vô nhị mà Tham Lang đã miêu tả. Vương Lâm cất bước về phía trước, tốc độ ầm ầm tăng lên, lao thẳng vào trung tâm của đám rừng khô héo này.

Khu rừng này quá lớn, vô biên vô hạn, với tốc độ của Vương Lâm mà cũng phải mất nửa ngày mới thấy được trung tâm của cánh rừng đó. Nơi này là một mảnh đất trống không có cây khô.

Trên mảnh đất trống có một dòng xoáy không ngừng xoay tròn. Bên trong dòng xoáy tối đen giống như là thông với một thế giới khác vậy.

Thân thể Vương Lâm dừng lại bên ngoài dòng xoáy trăm trượng, ngưng thần nhìn lại. Phía dưới mặt đất chỗ dòng xoáy có những vết hằn sâu, giống như ở nơi đó đã từng có một pho tượng, lại có một cái cây chưa khô héo hẳn.

- Cổ Tức Diệp là chí bảo, nếu được sinh ra ở nơi này vậy thì chắc chắn có phương pháp có thêm một ít.

Vương Lâm lui lại phía sau vài bước, đi tới bên cạnh một thân cây khô héo, tay phải đặt lên trên đó, thần thức lan ra dũng mãnh tiến vào trong thân cây đó quan sát. Nhưng trong nháy mắt, khi thần thức hắn tiến vào trong thân cây thì Vương Lâm kêu khẽ một tiếng. Hắn rõ ràng cảm nhận

được thần thức của bản thân chạy dọc theo bộ rễ của cái cây này, xâm nhập vào mặt đất phía dưới lại mơ hồ thấy được một vật khiến hắn kinh nghi.

Vương Lâm nhanh chóng thu hồi tay phải, thân thể nhảy mạnh lên, bay tới giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Cả phiến rừng rậm này không ngờ lại có hình một cái đầu lâu.

- Hóa ra là như vậy.

Ánh mắt xuyên qua khu rừng khô héo, quét ngang xuống mặt đất, sau khi nhìn rõ ràng vật ẩn dưới đó xong, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, không cần phải nghĩ ngợi, tay phải bỗng nhiên rung lên phía trước một cái. Huyết quang bao trùm trời đất hiện ra. Huyết kiếm xuất hiện, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới mặt đất. Kiếm khí gào thét, ầm ầm chấn động thiên địa.

Ngay lúc này thì ở chỗ cuối của phần bản đồ thứ tư, đại hán Phụng Thiên Lang Tộc đang cưỡi đài mộ nhanh chóng lao đi. Ở bên trong não bộ hắn xuất hiện phần bản đồ thứ năm. Trên mặt hắn hơi lộ vẻ dữ tợn, trong mắt lóe lên vẻ tham lam. Trong nháy mắt khi hắn bước vào mảnh bản đồ thứ năm, tay phải hắn lật lên, không ngờ lại xuất hiện một mảnh Cổ Tức Diệp.

- Lão phu lao tâm lao lực cướp đoạt với người ta, rốt cuộc cũng đoạt được một trong hai phiến lá. Đáng tiếc là một phiến lại bị Linh Động Thượng Nhân cướp đi, chẳng biết đã đi đâu. Phiến lá này thoạt nhìn rất

bình thường, nếu không phải khi đuổi giết tiểu tu kia thấy được sự cường đại của phiến lá này có thể so với sự quỷ dị của Phong diệt tộc thì lão phu cũng không biết sự trọng yếu của vật này. Ở mảnh bản đồ thứ năm này có một nơi có dấu hiệu hình cái lá, có lẽ nơi đó sẽ có nhiều vật này hơn.

Đại hán Phụng Thiên Lang Tộc liếm môi, điều khiển đài mộ lao đi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1355: Giả thiết

Huyết kiếm gào thét, tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt đã ầm ầm đánh thẳng xuống mặt đất. Ngay khi huyết kiếm kia đánh xuống, từ mặt đất đột nhiên có tiếng rít gào trầm trầm truyền ra.

Đột nhiên mặt đất hiện ra những cái khe nứt li ti, ánh sáng màu tím tràn ngập từ trong khe chiếu ra, khuếch tán ra ngoài, từ xa nhìn lại dường như dưới mặt đất có dấu một mặt trời màu tím vậy.

Tiếng động ầm ầm vang lên. Đất đá vụn tung bay khắp mặt đất, lập tức bị huyết kiếm đánh cho nát bấy, hình thành một cái hố thật lớn. Cái hố kia không ngừng xâm nhập xuống nền đất, trong chớp mắt đã thấy ánh sáng màu tím bừng lên, dường như phá tan bề mặt đất, lộ ra vật bị chôn sâu dưới lòng đất.

Ánh sáng màu tím kia lóe lên, từ đằng xa nhìn lại như thể một con mãng xà thân thể dài chừng mấy trăm trượng đột nhiên từ sâu trong nền đất lao ra. Vật ấy không có đầu, ở chỗ đáng lý là cái đầu thì chỉ có một cái khe. Một luồng nước độc màu tím phun ra từ đó, cuốn thẳng tới huyết kiếm.

Ầm một tiếng, huyết kiếm xuyên thấu qua nước độc, trực tiếp đánh vào trong cái khe của con thú, xâm nhập vào trong thân thể mấy trăm trượng của nó, thế như chẻ tre trực tiếp xuyên qua. Tiếng gào thét thê lương vang vọng khắp mặt đất. Huyết kiếm lóe lên ầm vang không ngừng.

Vương Lâm đứng giữa không trung, hai tay bắt quyết vung về phía trước. Một chưởng ấn khổng lồ ầm ầm hiện ra, lao thẳng xuống mặt đất.

Hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong chớp mắt. Chưởng ấn nọ vừa mới xuất hiện đã lập tức hấp thụ nguyên lực vô tận, mang theo cuồng phong kinh thiên, gào thét ầm ầm đánh xuống mặt đất.

Mặt đất chấn động, vô số cây cỏ khô héo lập tức hóa thành mảnh vụn bị lực lượng trùng kích thổi về bốn phương tám hướng. Chưởng ấn nọ rơi xuống mặt đất tạo lên một tiếng vang lớn, hóa thành một lực phản chấn mênh mông điên cuồng truyền xuống nền đất.

- Còn không ra?

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Chưởng ấn hạ xuống, mặt đất chấn động và bắt đầu sụp đổ. Một mảnh đất đai trở thành tro bụi, bị thổi đi, tầng tầng tan rã, bất ngờ hình thành một cái khe thật lớn. Bên trong cái khe lộ ra một bộ phận của một cái đầu lâu màu trắng xám.

Đầu lâu này rất khổng lồ, hầu như chiếm toàn bộ nền đất dưới cánh rừng, giờ phút này lộ ra hốc mắt. Ở trong hốc mắt có bốn con mãng xà màu tím lần lượt chui ra, gầm thét dữ dội.

Vương Lâm đúng giữa không trung có thể thấy rõ ràng thân thể của bốn con mãng xà này, bên trong đầu lâu còn ẩn chứa một trái cầu thịt lớn.

Bốn con mãng xà kia không ngờ chỉ là những xúc tu.

Đây là một con vật giống như Vọng Nguyệt nhưng không phải Vọng Nguyệt. Vương Lâm lúc này khi xem xét đám cây cối đã thấy được dưới phiến rừng rậm này có chôn một cái đầu lâu khổng lồ. Mà phiến rừng rậm này không ngờ lại hoàn toàn sinh trưởng trên cái đầu lâu này.

Ở bên trong đầu lâu, Vương Lâm cũng cảm nhận được một luồng sinh cơ bạo ngược. Thần thức hắn đảo qua khiến cho vật ấy công kích, cho nên không chút do dự bay lên không trung, xuất ra huyết kiếm ra tay trước.

Lấy tu vi Vương Lâm lúc này thì dù là Vọng Nguyệt ở La Thiên tinh vực năm đó hắn cũng có tư cách đánh một trận, huống chi con mãnh thú này tuy cùng loại với Vọng Nguyệt nhưng thực lực yếu hơn rất nhiều.

Ngay cả Linh Động tu vi đạt tới bước thứ ba cũng trở thành Cổ Nô Tử của hắn cũng chứng minh sự cường đại và trưởng thành của Vương Lâm.

Giờ phút này tâm thần Vương Lâm bình thản, thân thể lao xuống phía dưới như tia chớp, thoáng một cái đã tới gần bốn xúc tu kia. Trong nháy mắt khi bốn xúc tu này gào thét lao tới, mắt trái Vương Lâm liền có một ngọn lửa chín màu thiêu đốt, tay phải vung lên phía trước. Lập tức một cơn lốc lửa liền ầm ầm tràn ra, bao vây lấy bốn xúc tu.

Dưới tiếng xèo xèo, bốn cái xúc tu ầm ầm bốc cháy. Tiếng rên thảm thiết liên tục vang vọng đất trời. Ngọn lửa theo xúc tu chui vào hốc mắt của cái đầu lâu, thiêu đốt thẳng tới bản thể. Bên trong đó còn có huyết quang lóe lên. Huyết kiếm kia không ngừng xuyên thấu, tạo nên lực sát thương rất lớn.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Đột nhiên ánh sáng màu tím lóe lên. Thân thể như khối thịt ẩn trong hốc mắt càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một luồng ánh sáng tím từ trong hốc mắt phải lao ra, bỏ chạy thẳng về phía chân trời.

Sau khi nó lao ra, thân thể hoàn toàn hiển lộ ra, là một khối cầu thịt thật lớn, bốn phía có xúc tu, tỏa ra mùi hôi thối tràn ngập. Vật này và Vọng Nguyệt thực sự giống nhau, nếu không phải là trong cơ thể nó không có chút khí tức của Cổ Thần nào thì rất có thể Vương Lâm đã cho rằng nó là Vọng Nguyệt biến dị.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, lôi đồ ở mắt phải lóe lên, ầm ầm lao ra. Bầu trời trên cánh rừng này đột nhiên chấn động, cả vùng trời hình thành một dòng xoáy lôi đình khổng lồ. Lôi đồ biến ảo ra, thay thế bầu trời, hướng về phía cầu thịt kia giáng xuống.

Vô số tia sét đánh thẳng lên quả cầu thịt.

Sau ba nhịp thở, lôi đồ hạ xuống toàn bộ, trực tiếp bao phủ quả cầu thịt này. Một tiếng ầm kinh thiên vang lên. Tiếng gào thảm thiết vọng khắp thiên địa. Quả cầu thịt kia ầm ầm tan nát, không để lại nửa điểm tro bụi.

Nhanh chóng giết quả cầu thịt này, ánh mắt Vương Lâm như điện, rơi lên cái đầu lâu trong cái khe trên mặt đất, thân thể dần dần hạ xuống, đạp lên trên đầu lâu, tay phải vung về phía trước. Bùn đất ầm ầm tiêu tán, trong nháy mắt cả cánh rừng rậm khổng lồ đã mất đi một nửa. Mặt đất bị cuốn tung lên, sau đó bị cuồng phong thổi bay, lộ ra ở rất sâu phía dưới một cái đầu lâu khổng lồ.

Cái đầu lâu này quá lớn, giờ phút này mới chỉ lộ ra một nửa mà thôi. Bên ngoài đầu lâu có chín tinh điểm nhưng chín tinh điểm hơi mơ hồ.

- Cổ Thần cửu tinh.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, hít sâu một hơi. Đây là lần đầu tiên hắn thấy đầu lâu của Cửu tinh Cổ Thần. Nhìn cái đầu lâu này, Vương Lâm trầm mặc. Hắn liếc mắt một cái là có thể thấy vị trí đặt bức tượng bảy màu kia chính là để áp chế cái đầu lâu này. Cũng có thể nói là pho tượng này tồn tại chính là để phong ấn cái đầu của Cổ Thần cửu tinh này. Trong mắt Vương Lâm tràn ngập vẻ bi ai. Từ khi hắn vào trong vùng đất cổ mộ này đã thấy rất nhiều đầu lâu của Cổ Thần, trong lòng cực kỳ phức tạp. Lúc này hắn nhìn thấy cái đầu lâu của Cổ Thần cửu tinh này thì sự phức tạp tích lũy trong lòng hắn như thủy triều tràn ra, khiến trong lòng hắn tràn ngập bi thương.

- Ngay cả Cô Thần cửu tinh cũng chết sao?

Vương Lâm chậm rãi đi tới ngồi xuống trên đầu lâu nọ, tay phải vuốt ve lên tinh điểm trên đầu lâu. Cái đầu lâu này không còn nhiều khí tức của Cổ Thần lắm, hầu như đã mất đi theo năm tháng. Vương Lâm vuốt ve tinh điểm trên đầu lâu, không khó đoán được cảnh tượng năm đó Cổ Thần thân thể khổng lồ này sau khi chiến đấu với tu sĩ bảy màu kia liền bị chém đầu, sau đó dùng pho tượng phong ấn nơi này. Năm tháng vô tận trôi đi, không biết vì nguyên nhân gì ở nơi này lại dần dần sinh ra cây cối, trở thành rừng rậm. Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt Vương Lâm bỗng dưng sững lại, cẩn thận nhìn qua đầu lâu dưới chân, đôi mày nhíu lại.

Cổ Thần cửu tinh mạnh không thể tưởng tượng nổi, thân thể vô cùng khổng lồ, đầu lâu tuyệt đối không thể chỉ lớn có từng này, trù phi áp chế chân thân thu nhỏ lại, hoặc là...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể nhún một cái, chui thẳng vào trong hốc mắt của đầu lâu. Nơi này rất lớn, sau khi thân ảnh Vương Lâm xuất hiện bên trong lập tức lao ra, trong tay hắn lúc này có một khúc xương lớn cỡ ba bàn tay.

- Hắn ở trong thời gian Cổ Thần thất tổn thất kiếp mới bị người ta giết chết.

Vương Lâm ngồi trên đầu lâu, nhìn vào khúc xương trong tay, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm.

- Vùng đất cổ mộ này là địa phương do người nào tạo ra, rốt cục có mục đích gì?

Vương Lâm trong khi trầm mặc nhớ lại hết thảy mọi chuyện sau khi mình vào trong vùng đất cổ mộ thần bí cho tới nay. Vương Lâm nhớ kỹ lại từng chuyện, đột nhiên có một cảnh tượng khiến tâm thần hắn chấn động.

Lấy đan dược nuôi thiên đạo đúng là chuyến khiến người khác dễ liên tưởng tới chuyện có người muốn nghĩ biện pháp khiến thiên đạo nhanh chóng trưởng thành.

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên. Những lời này hắn vẫn luôn suy nghĩ. Thiên đạo là vật mà đạo nhân bảy màu đoạt từ đâu tới, điểm này Vương Lâm không thể biết được. Hắn phân tích lời nói của đạo nhân bảy màu, thấy hắn nói là có ý nhắc tới một biện pháp khác.

- Biện pháp khác?

Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua đầu lâu dưới chân, trong lòng hiện ra một suy đoán cực kỳ lớn mật.

Giả thiết là đạo nhân bảy màu chính là viễn cổ tiên hoàng, năm đó trước khi la bàn Thiên Nghịch bị cướp đi đã có được thiên đạo. Bởi vì muốn nuôi thiên đạo mà hắn cảm thấy nuôi dưỡng đạo linh cực kỳ khó khăn, cho nên mới sắp đặt mọi chuyện.

Ánh mắt Vương Lâm càng thêm sáng ngời, tiếp tục phân tích. Hắn nhớ rõ ràng rằng Chu Tước đời đầu tiên đã từng nói thế giới của hắn có Cổ Thần tồn tại. Cổ Thần dù không phải là xếp trong tiên tôn của thế giới đó nhưng cũng có thể đối kháng họ. mà Chu Tước đời đầu tiên còn nhắc tới một người tên là Cổ Diệp Mịch.

Mà tại sao lại gọi là Cổ Diệp Mịch mà không gọi là Cổ Yêu Diệp Mịch, Cổ Ma hay Cổ Thần. Bởi vì người này đích thực là cổ, không phải là thần, yêu hay ma.

- Còn nhớ năm đó ta tại vùng đất Yêu Linh khi Vấn Đỉnh, gặp thiên kiếp lần thứ hai Cổ Yêu Tháp Giả đã từng nói nghịch tu đời thứ nhất chiến thiên đạo mà chết, sau này mới nảy sinh ra các bộ tộc đời thứ hai tu luyện để chiến thiên đạo.

- Còn có lúc trước Uyển Nhi đột ngột mất thọ nguyên, sứ giả của thiên đạo đột nhiên xuất hiện rõ ràng là một Cổ Thần bị phong ấn. Còn có sứ giả thiên đạo ở Thiểm Lôi tộc, sau khi bị ta chặt một tay, nhưng hắn trước khi đi đã nhìn ra ta là Cổ Thần, liền nói rằng ta là bộ tộc diệt đạo.

Hô hấp của Vương Lâm hơi dồn dập lên. Hắn mơ hồ đoán ra điều gì đó.

Thanh Lâm nói thiên đạo đã chết. Sứ giả thiên đạo nói ta là bộ tộc diệt đạo. Nhưng bộ tộc diệt đạo đời đầu tiên là ai? Chẳng lẽ là đạo nhân bảy màu, hoặc là viễn cổ tiên hoàng trong lời nói của Chu Tước đời đầu tiên.

Nếu như việc này đúng thì lại có rất nhiều chỗ không thông. Sứ giả thiên đạo vì sao lại là Cổ Thần? Nếu thiên đạo đã chết thì rốt cuộc thiên đạo là cái gì? Không phải nói nó không có hình thể, nó tồn tại cùng thiên địa sao? Chẳng lẽ tu sĩ tu đạo chính là thứ thiên đạo không biết là đã tử vong từ bao giờ này?

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mê mang.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1356: Ban thưởng đạo

-... Ta giả thiết đây là Đạo Cổ, như vậy biện pháp khác mà Tiên Hoàng nghĩ tới rất có thể liên quan đến Đạo Cổ. Tiên Hoàng sắp xếp từ thế giới của hắn dẫn tới Đạo Cổ... mục đích của hắn chính là ám hại Đạo Cổ, ám hại tam tộc, muốn dùng bọn họ để thay thế đạo linh nuôi dưỡng thiên đạo.

Những nhân vật như Tiên Hoàng ra tay nhất định có mười phần nắm chắc, nếu hắn có thể sắp xếp dẫn tới Đạo Cổ, đáng lẽ phải thành công mới đúng... nhưng cuối cùng tại sao lại vì thiên đạo mà chết...

Lại thêm năm đó ở Liên Minh Tinh Vực, lúc ta độ kiếp đã từng trong lúc vô ý mở ra một cái khe thông đạo, thần thức tiến vào nơi đó đã nhìn thấy một vùng thiên địa kỳ dị. Nơi đó có rất nhiều pho tượng Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu... nơi đó là chỗ nào, có liên quan đến cổ mộ này không, có liên quan tới đạo nhân bảy màu này hay không?

Còn các đời Chu Tước dường như đề bị người ta phong ấn, mọi đầu mối đầu dẫn người ta đến sư phụ của Chưởng Tôn... sư phụ của Chưởng Tôn là ai?

Còn có nữ tử áo bạc sau khi nhìn thấy pho tượng của đạo nhân bảy màu lập tức hét lên như phát cuồng, không ngừng nói cửa không phải do cô ta mở... rốt cuộc là cánh cửa gì, tại sao sau khi mở ra đạo nhân bảy màu kia lại phẫn nộ đồ sát như vậy?

Cánh cửa này, chẳng lẽ là cánh cửa để nuôi dưỡng thiên đạo? Hay là cánh cửa để vây khốn địch thủ? Hay là... cánh cửa đi thông đến một thế giới khác?

Cũng có thể, tất cả những suy đoán của ta đều sai... Vương Lâm chau mày, đủ loại đầu mối cũng chỉ giúp hắn phân tích đến đây, còn có chính xác hay không thì hắn cũng không biết.

- Khi đài cao cấp năm thành hình, người tự xưng là Đạo Cổ Diệp Mịch kia đã nói nếu tộc nhân của hắn có thể tiến vào cánh cửa luân hồi đạt được truyền thừa, nếu không phải tộc nhân của hắn đi tới địa phủ... địa phủ là cái gì?

Vương Lâm vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt lóe lên.

- Bất kể như thế nào, sự tồn tại của vùng đất cổ mộ này chắc chắn có liên hệ rất lớn tới đạo nhân bảy màu kia. Nơi này, rốt cuộc là nơi nuôi dưỡng thiên đạo mà hắn để lại... hay chính là nơi mà Đạo Cổ Diệp Mịch trước khi chết để lại truyền thừa...?

Nơi này được gọi là vùng đất cổ mộ... đây có phải chính là mộ của Đạo Cổ Diệp Mịch kia hay không...?

Càng suy nghĩ, trong đầu Vương Lâm càng trở nên rối loạn, không thể tìm ra manh mối. Hồi lâu sau, hắn thầm than một tiếng, không suy nghĩ về chuyện làm cho người ta phiền lòng này nữa, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía những cây cối héo rũ trên mặt đất xung quanh.

- Cây cối ở nơi này nếu ta đoán không lầm hắn là được người ta trồng đồng thời với việc phong ấn đầu lâu của Cổ Thần khiến cho những cây cối này hấp thụ khí tức Cổ Thần bên trong đầu lâu.

Sở dĩ toàn bộ héo rũ tử vong là bởi vì khí tức Cổ Thần bên trong đầu lâu theo thời gian đã tiêu tan gần như không còn, những cây cối này đã không còn được nuôi dưỡng, hiển nhiên sẽ tự héo rũ. Tham Lang đến nơi này chỉ nhìn thấy một viên mộc linh, có lẽ cũng chỉ còn lại một viên này. Nếu Tham Lang không tới, chỉ sợ sau một thời gian nữa, cái cây cuối cùng sẽ bị héo rũ.

Như vậy cũng có thể thấy được, ngoài Tham Lang, nơi này đã rất lâu chưa có người tới, kể cả người trồng cây năm đó rất có thể sau đó cũng không quay trở lại...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, sau khi trầm ngâm một lát ánh mắt lộ vẻ quyết đoán. Hắn khoanh chân ngồi trên mi tâm của cái đầu lâu, hít sâu một hơi, hai tay bấm quyết, liền có một lượng lớn cấm chế gào thét tràn ngập bầu trời, hình thành một tầng phòng hộ.

Hắn còn có biến hóa ra lôi đồ ẩn giấu rất sâu trên bầu trời, còn có ngọn lửa chín màu cũng tràn ngập bầu trời, thậm chí huyết kiếm cũng được Vương Lâm chém ra, giấu ở trên bầu trời. Những chuẩn bị của hắn đan xen vào nhau, hình thành một sát trận rất hung mạnh, nếu có người mạo muội xông vào, sẽ lập tức chạm phải sát trận này.

Làm xong tầng phòng hộ này, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, sức mạnh Cổ Thần toàn thân vận chuyển, từ thân thể dần dần dung nhập vào trong đầu lâu bên dưới. Cái đầu lâu này giống như là một cái dộng không đáy, mặc dù sức mạnh Cổ Thần của Vương Lâm dũng mãnh nhập vào, nhưng cũng không hề có một chút biến hóa nào. Vương Lâm cũng không hề dừng lại, mà thủy chung duy trì sức mạnh Cổ Thần nhập vào bên trong đầu lâu.

Dần dần, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn lóe lên, sáu tinh điểm vờn quanh, sức mạnh Cổ Thần tuôn ra càng đậm. Mấy canh giờ sau, nhờ sức mạnh Cổ Thần trong thân thể Vương Lâm hóa thành chất nuôi dưỡng, hắn nhìn rõ ràng đầu lâu Cổ Thần dưới thân thể hình như có một chút khác biệt, cây cối héo rũ xung quanh dường như có một chút tươi tốt, dần dần tỏa ra những tia sức sống. Nhưng nếu muốn toàn bộ cây cối này phát ra sức sống, chẳng những tốn nhiều thời gian, mà sức mạnh Cổ Thần trong cơ thể Vương Lâm cũng không đủ.

Trầm ngâm một lát, Vương Lâm bỏ qua việc làm sống lại toàn bộ mà tập trung sức mạnh Cô Thần, thông qua cái đầu lâu kia bao phủ mười chín cái cây, toàn lực nuôi dưỡng.

Thời gian trôi qua, dần dần hình dáng của mười chín cái cây héo rũ kia chậm rãi chuyển hóa, sức sống càng ngày càng nhiều, rễ cây dần khôi phục lại màu sắc vốn có, chậm rãi lan lên phía trên.

Quá trình diễn ra tương đối buồn tẻ, Vương Lâm một mặt duy trì sức mạnh Cổ Thần dung nhập vào, một mặt giơ tay phải lên điểm lên mi tâm, trong tiếng ầm vang, Thiên Hoàng Lô biến ảo hiện ra, lơ lửng phía trước người.

Thiên Hoàng Lô này có thể to nhỏ tùy ý, lúc này chỉ lớn có mười trượng, ở bên trong là một đám hỗn độn, mơ hồ truyền ra những tiếng rít gào. Vương Lâm nghĩ là làm ngay, hai tay bấm quyết hướng vào cái lò này điểm một cái. Lập tức đám hỗn độn bên trong Thiên Hoàng Lô này tiêu tan, hiện ra trước mắt Vương Lâm là một vùng biển độc đen kịt. Nước biển tĩnh mịch, không có một chút gợn sóng, trên đó còn có một lượng lớn hồn phách hương hỏa bị nhiễm độc.

- Luyện!

Tay phải Vương Lâm điểm về phía trước, lập tức biển độc ở bên trong bị thiêu đốt, phát ra tiếng ầm vang rầu rĩ, còn nổi lên sóng lớn, hình thành

những vùng nước xoáy lớn, ầm ầm xoay tròn.

- Biển này là do cái lưỡi độc quỷ dị của Đại Hoang Thượng Nhân hóa ra, còn ẩn chứa hồn phách hương hỏa của Diệu Âm Đạo Tôn, sau khi ta luyện hóa xong sẽ có một bảo vật mang độc uy lực hung mạnh.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, bắt đầu luyện hóa.

Nước biển trong Thiên Hoàng Lô này rít gào càng ngày càng kịch liệt, vô số hồn phách hương hỏa ở bên trong phát ra tiếng gào thét thê lương. Thanh âm này rất chói tai, nhưng bị Thiên Hoàng Lô ngăn trở, chỉ truyền được rất ít ra bên ngoài.

Ầm vang không ngừng, dần dần, từ trên biển độc này phát ra sương đen vô tận, đám sương đen này là khí thể luyện hóa từ nước biển, dần dần tràn ngập toàn bộ Thiên Hoàng Lô. Nhưng đám sương đen này không thể tiêu tan, chỉ càng ngày càng nhiều, cuối cùng sau khi tích tụ đến một mức độ nhất định, bất ngờ hình thành một đám mây đen, từng giọt nước mưa đen từ bên trong rơi xuống, rơi vào trong biển.

Cảnh tượng này giống như tuần hoàn, nhưng trên thực tế, nước biển chuyển hóa thành nước mưa cũng ít đi rất nhiều. Nước biển độc này ít đi không phải là do bỗng nhiên tiêu tan, mà ngưng tụ lại với nhau, khiến cho độc tố bên trong nước biển càng ngày càng đậm. Không lâu sau, đám mây đen bên trong Thiên Hoàng Lô càng ngày càng nhiều, nước mưa rơi xuống tầm tã, khiến cho sóng biển ầm ầm. Theo Vương Lâm không ngừng luyện hóa, dần dần nước biển càng ngày càng ít, ba ngày

sau, mặc dù nước mưa không ngừng rơi xuống nhưng toàn bộ mặt biển đã giảm xuống gần một nửa.

Màu của nước biển cũng đen kịt, thậm chí ngay cả thần thức cũng không thể xuyên thấu, độc tố bên trong cũng đáng sợ hơn. Mắt thấy không có hiện tượng dị thường phát sinh, nước biển độc kia thủy chung vẫn bị luyện hóa, Vương Lâm yên tâm vung tay phải lên, lập tức biển độc bên trong Thiên Hoàng Lô tiêu tan, hiện ra một thế giới khác.

Bên trong thế giới này cũng tràn ngập nước biển, nhưng nước biển này có màu tím, bên trong ẩn chứa rất nhiều hồn phách hương hỏa cực khó có được.

Thân thể Linh Động khoanh chân ngồi dưới đáy biển, hai tay bấm quyết, đang điên cuồng luyện hóa những hồn phách hương hỏa này, cố gắng thay đổi toàn bộ bọn họ, vì hắn mà hiến tế hương hỏa của bản thân.

Ở phía sau Linh Động có một pho tượng rất lớn. Pho tượng này chính là tượng Ma Thần của Linh Động tộc, song chưởng vờn quanh. Pho tượng này phát ra hào quang vạn trượng, hễ là hồn phách hương hỏa bị bao phủ thần sắc đều lộ ra vẻ mê man và giãy giụa.

Còn có không nhiều hồn phách hương hỏa đã bị thay đổi, bị cải biến, hiến hương hỏa bản thân cho Linh Động hấp thụ. Sắc mặt Linh Động hồng hào, ẩn chứa một sự kích động.

Vương Lâm nhìn nơi này, nhíu mày một chút. Những hồn phách hương hỏa này thuộc về Diệu Âm Đạo Tôn, muốn cải biến bọn họ, cho dù là Linh Động cũng cần có thời gian rất lâu. Vương Lâm tuy không vội nhưng ở bên trong cổ mộ này, nếu có thể làm cho Linh Động hấp thụ nhanh hơn, tiến vào bước thứ ba thành công, đối với Vương Lâm mà nói đó là sự trợ giúp rất lớn.

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm phân ra một tia nguyên thần dung nhập vào bên trong Thiên Hoàng Lô. Đột nhiên, chỉ thấy trên không trung bên trong vùng biển màu tím, thân ảnh Vương Lâm hiện ra.

- Cổ Nô Tử!

Một lời nói uy nghiêm vang vọng bên trong Thiên Hoang Lô. Linh Động ngồi dưới đáy biển mở mạnh hai mắt, lộ ra vẻ cung kính cuồng nhiệt, thân thể hắn nhảy dựng lên, trong tiếng ầm vang của biển trực tiếp bay lên. Ở cách Vương Lâm mười trượng, Linh Động quỳ xuống, ở giữa không trung thấp giọng nói:

- Cổ Nô Linh Động tham kiến chủ nhân, không biết chủ nhân có việc gì cần Cổ Nô làm?

Thân ảnh Vương Lâm biến ảo hiện ra, lạnh lung nhìn Linh Động, hồi lâu sau chậm rãi mở miệng:

- Ta thưởng cho ngươi một thuật, với tu vi của ngươi có thể hoc được rất nhanh. Ngươi hãy lấy thuật này nhanh chóng hấp thụ hương hỏa ở nơi này, chính thức tiến vào bước thứ ba.

Linh Động ngẩng mạnh đầu, vẻ cuồng nhiệt trong mắt hắn càng đậm. Hắn cả đời tu đạo chính là để trở thành cao thủ bước thứ ba, đáng tiếc vì hương hỏa mà cuối cùng phải dừng lại, lúc này đừng nói là hắn đã bị Mộng Đạo cùng với Thiên Hoàng Lô luyện hóa, ngay cả không có chuyện này, nếu Vương Lâm có thể cho hắn một tạo hóa lớn như vậy nhất định hắn đối với sự phân phó của Vương Lâm cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần thành đạo, không tiếc hết thảy.

Vương Lâm giơ tay chỉ về phía trước, lập tức liền có một lạc ấn bay thẳng đến mi tâm của Linh Động. Linh Động không hề né tránh, để mặc cho lạc ấn kia xuyên sâu vào trong trán, tiến vào bên trong nguyên thần.

- Đạo thuật, Dung! Ngươi hãy nhanh chóng cảm ngộ thuật này!

Vương Lâm thu ánh mắt lại, đối với việc thu phục Linh Động hắn cực kỳ hài lòng. Có Thiên Hoàng Lô cùng với đủ mọi thủ đoạn, hắn không sợ đối phương có thể làm phản.

- Nếu có thể gặp lại được một người đạt tới bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ, có Linh Động phối hợp thì đánh cũng không khó... Nếu lại có thể luyện hóa được một Cổ Nô nữa...

Vương Lâm bỗng nhiên động tâm, thân ảnh do thần thức biến thành biến mất trên không trung, quay về bên trong bản thể. Cùng lúc đó, ở bên ngoài cổ mộ này, đại hán Phụng Thiên Lang tộc đứng trên đài cao bậc năm, thế như chẻ tre xông qua sương mù vô tận, dần dần khoảng cách tới mục tiêu của hắn càng ngày càng gần.

- Không còn xa nữa, chỉ còn ba ngày nữa là ta có thể đến đó. Nếu ta có thể lấy được chín chiếc lá loại này, phối hợp với thần thông của tộc ta, có thể làm cho Phụng Thiên Lang Đạo vĩnh viễn ở lại bên người, khóa lại đường lui, để cho ta sử dụng. Đến lúc đó, tu vi của ta mặc dù là Không Niết Sơ Kỳ nhưng cũng là kẻ Không Niết Sơ Kỳ mạnh nhất.

Đại hán Phụng Thiên Lang Tộc kia trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, điều khiển tốc độ của đài cao càng lúc càng nhanh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1357: Bốn niềm vui

Linh Động được Vương Lâm ban cho đạo thuật, toàn thân chấn động, thân thể dần dần cúi xuống. Hắn vốn tư chất hơn người, nếu không cũng không có khả năng chỉ cách bước thứ ba nửa bước.

Đạo thuật Dung này chỉ mấy canh giờ sau đã được Linh Động hoàn toàn hiểu rõ, mặc dù vẫn chưa sâu sắc được như Vương Lâm, nhưng dung hợp những hồn phách hương hỏa đã không còn chủ nhân này vẫn có thể làm được.

Biển bên trong Thiên Hoàng Lô cuồn cuộn kịch liệt, trong tiếng ầm ầm hình thành một vùng nước xoáy chính là Linh Động. Lúc này, hai mắt hắn lộ ra vẻ kỳ dị, thi triển đạo thuật mà Vương Lâm ban cho, bắt đầu mạnh mẽ dung hợp.

Vương Lâm ở bên ngoài Thiên Hoàng Lô thủy chung vẫn khoanh chân, không ngừng vận chuyển sức mạnh Cổ Thần nuôi dưỡng mười chín cái cây kia. Những cái cây giờ đây đã không còn bộ dáng héo rũ mà tỏa ra sức sống mãnh liệt, trên những cành cây đã xuất hiện dấu hiệu lá cây mọc lên.

Thu ánh mắt lại, Vương Lâm nâng tay phải hướng về bên cạnh đảo qua, không gian trữ vật hiện lên, hắn hướng vào phía trong túm một cái, liền đem thiếu nữ Phong Diệt tộc bị phong ấn lôi ra ngoài. Thiếu nữ Phong Diệt tộc này tướng mạo mặc dù không phải là tuyệt mỹ, nhưng vẫn là xinh đẹp tuyệt trần, tóc trên đầu đen nhánh, khuôn mặt xinh xắn tái nhợt, hai mắt gắt gao nhắm lại, ẩn hiện một vẻ sợ hãi, khiến người ta nhìn thấy không khỏi dâng lên cảm giác trìu mến.

- Ngươi tên là gì?

Ngay khi lôi đối phương ra khỏi không gian trữ vật, Vương Lâm liền nới phong ấn ra một chút, khiến cho thiếu nữ này thức tỉnh, nhưng hai mắt nàng vẫn thủy chung nhắm lại. Lúc này nghe thấy câu hỏi của Vương Lâm, lông mi nữ tử này khẽ động, chậm rãi mở hai mắt. Hai tròng mắt của nàng rất đẹp, trắng đen rõ ràng, nhưng giờ phút này tràn ngập vẻ bối rối, cắn môi dưới, không dám nhìn Vương Lâm.

Nhìn đối phương, trong đầu Vương Lâm không khỏi hiện lên một gương mặt khác, cũng bối rối như vậy, cũng sợ hãi như vậy, nhưng khác ở chỗ trong mắt của gương mặt kia có một vẻ quật cường cùng oán hận.

- Rất giống Diêu Tích Tuyết...

Ánh mắt Vương Lâm dần dần lạnh như băng, chậm rãi nói:

- Tên ngươi là gì?

- Chi Mạn... Phong Chỉ Mạn...

Thiếu nữ Phong Diệt tộc này trong thanh âm mang vẻ run rẩy, thấp giọng nói.

- Chỉ Mạn... đúng là cái tên rất hay. Trước đây ngươi đã chết hai lần, vì sao vẫn còn có thể sống sót?

Vương Lâm bình tĩnh hỏi, còn có một áp lực tự nhiên từ trên người hắn lan ra, bao phủ thiếu nữ này.

- Ta là thị nữ của Diệu Âm đạo tôn, ngươi bắt ta, đạo tôn sẽ giết ngươi...

Thiếu nữ này cắn đôi môi, nhìn về phía Vương Lâm, vẻ sợ hãi trong mắt nàng cố gắng nén xuống.

- Hắn không vào được cổ mộ đâu.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Thiếu nữ này vừa nghe thấy vậy, lập tức sắc mặt càng tái nhợt hơn. Nàng vốn cơ trí hơn người, hàm ý trong lời nói này của Vương Lâm nàng nghe xong lập tức hiểu ra.

- Không thể nào. Phân thân của đạo tôn không thể bị giết!

Thiếu nữ này hoảng sợ, ngay cả thanh âm cũng trở nên run rẩy. Vương Lâm lạnh lung nhìn thiếu nữ này, không giải thích gì, mà tay phải khẽ lật, liền có một ngọc giản xuất hiện, trục tiếp ném về phía nữ tử này, áp lên mi tâm của nàng, những cảnh tượng có liên quan đến Diệu Âm lập tức xuất hiện trong đầu cô gái.

Thiếu nữ này là người thân cận của Diệu Âm đạo tôn, đối với thần thông của Diệu Âm biết được rất rõ, hình ảnh trong ngọc giản có phải là thật hay không tự mình cũng có thể phán đoán. Sắc mặt cô gái càng ngày càng tái nhợt, cảnh tượng bên trong ngọc giản cô không khó để nhận ra đây là sự thật. Dưới sự liên thủ của đối phương cùng Đại Hoang thượng nhân, chỉ là một phân thân tu vi bị hạn chế, cũng không có khả năng sống sót. Nhất là cảnh tượng đoạt xá của Đại Hoang thượng nhân càng phá hỏng một tia ảo tưởng cuối cùng của thiếu nữ này, khiến cho nàng toàn thân run rẩy.

- Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn, nếu ngươi không trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ soát hồn.

Thanh âm của Vương Lâm dần dần lạnh như băng, hắn biết sự quỷ dị của Phong Diệt tộc cho nên không trực tiếp soát hồn, mà muốn trước tiên làm tan rã tâm thần đối phương. Vẻ hoảng sợ trong mắt cô gái kia ngày càng đậm, nàng thấy rõ hiện tại không có bất cứ khả năng nào để có thể thoát nguy, chủ nhân cũng đã tử vong, đường lui đã bị cắt đứt.

- Ngươi và ta không thù không oán, mặc dù ngươi đuổi giết ta, nhưng ta cũng đã giết ngươi một lần, có thể bỏ qua, nếu ngươi chịu hợp tác thì ta sẽ không giết ngươi, thậm chí thả ngươi cũng không phải là không thể được.

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Tộc nhân của Phong Diệt tộc ta có ba mạng...

Cô gái trầm giọng trong chốc lát rồi thấp giọng nói.

- Đó là thần thông gì?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lập tức hỏi.

- Không phải là thần thông, tộc nhân của Phong Diệt tộc ta từ khi mới sinh ra đã được trưởng lão trong tộc mang đi tế tổ. Sau khi tế tổ cả đời sẽ có ba mạng sống.

Cô gái mím môi nhẹ giọng nói.

- Không biết sống chết, còn giấu giếm ta, chính là ngươi muốn chết, đừng có trách Vương mỗ.

Vương Lâm trong mắt lóe sát khí, tay phải đột nhiên giơ lên, trực tiếp vỗ vào thiên linh của thiếu nữ. Thiếu nữ này ngẩng đầu, thần sắc lộ vẻ sợ hãi vô cùng, thanh âm mang theo vẻ run rẩy, khàn khàn vội vàng nói:

- Ta không hề giấu giếm. Tộc nhân ta khi sinh ra không có bất kỳ một ấn ký nào, chỉ sau khi tế tổ mới được tộc ấn, sau khi có tộc ấn sẽ có ba mạng.

Tay phai Vương Lâm dừng lại, cách thiên linh của cô gái ba tấc, lạnh lung nhìn chằm chằm đối phương.

- Thuật phong ấn của Phong Diệt tộc thi triển ra như thế nào?

- Hiến tế tính mạng, mở ra tộc ấn, từ bên trong tộc ấn sẽ tràn ra sức mạnh của tổ tiên, sau đó tiến hành phong ấn...

Thiếu nữ kia trong lúc sợ hãi vội vàng trả lời. Ngay khi những lời này được nói ra, tay phải của Vương Lâm ầm ầm chạm vào thiên linh của nàng, thần thức trực tiếp nhảy vào triển khai soát hồn, tâm thần của thiếu nữ này đã không còn khả năng chống cự.

Với Vương Lâm hiện giờ, tu vi đủ để có thể soát hồn mà không làm tổn thương hồn, sau khi biết được toàn bộ ký ức cô gái này, ánh mắt hắn lóe lên, tay phải vuốt lên mi tâm của cô gái này, trong khi thân thể của nàng run lên, đem ấn ký của cô gái này lôi ra.

Sau khi vung tay thu lại phong ấn trên toàn thân nữ tử này vào bên trong không gian trữ vật, ánh mắt hắn lộ vẻ trầm ngâm, nhìn chằm chằm tộc ấn của Phong Diệt tộc đang lóe lên hào quang yếu ớt trong tay.

Phong Diệt tộc là một bộ tộc rất kỳ quái, tộc nhân của bọn họ không có quan hệ huyết thống, mà đến các nơi khác cướp trẻ con về, sau khi tế tổ

nếu có thể sống sót thì sẽ trở thành tộc nhân. Tỉ lệ tử vong rất cao, hơn nữa từ rất lâu trước, tế đàn của Phong Diệt tộc đột nhiên mất tích, cho nên đến ngày nay, tộc nhân của Phong Diệt tộc cực kỳ hiếm thấy.

Chính vì tộc ấn này là được ấn vào, cho nên nếu mất đi tộc ấn cũng sẽ không bị tử vong, tu vi cũng không giảm xuống, chỉ là không còn thuộc về Phong Diệt tộc nữa mà thôi.

Phong Diệt tộc ngoài sức mạnh phong ấn quỷ dị, kinh người nhất chính là thuật tam mệnh này. Thuật này có thể bị người khác cướp đi dùng trên chính thân thể mình. Diệu Âm đạo tôn cũng chính là có mục đích này cho nên mới lao lực tìm kiếm, tìm được một tộc nhân của Phong Diệt tộc nhận làm thị nữ. Nhưng đạt được tam mệnh thuật quá mức gian nan, cần phải có tế đàn của Phong Diệt tộc mới có thể làm được, mà khả năng thành công lại không lớn, một khi thất bại sẽ bị phản phệ, hơn nữa tế đàn mất tích đã lâu, cho nên vẫn còn trì hoãn cho tới bây giờ.

Cầm tộc ấn của Phong Diệt tộc, Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát rồi thu lại. Còn thiếu nữ của Phong Diệt tộc kia, Vương Lâm không định giết, hắn cùng với nàng không có thù hận gì, lấy tộc ấn của nàng sau khi rời khỏi cổ mộ sẽ thả đi.

Vương Lâm vừa mới thu hồi tộc ấn, đột nhiên thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía mười chín cái cây được sức mạnh Cổ Thần nuôi dưỡng. Những cái cây này tràn trề sức sống, tràn ngập màu xanh, trên đó còn xuất hiện vô số lá cây. Chỉ là những lá cây này không phải là Cổ Tức Diệp. Vương Lâm không hề sốt ruột, sức mạnh Cổ Thần không ngừng dung nhập vào, chỉ thấy có một cái cây gần nhất giống như là đã tới mùa

thu, những lá từ trên cành rụng xuống, chỉ là những lá cây bình thường không có gì khác lạ.

Vì thế, toàn bộ sức mạnh Cổ Thần dung nhập vào bên trong cái cây này liền ầm ầm dung nhập vào những chiếc lá kia. Vương Lâm nhìn không chớp mắt, những lá cây kia sau khi hấp thụ sức mạnh Cổ Thần, bên trên liền có hào quang lóe lên, nhưng thủy chung vẫn giống như những chiếc lá bình thường, không hề có bất kỳ khí tức của Cổ Tức Diệp.

Trong khoảnh khắc này, ở phần rễ những chiếc lá xuất hiện những cử động rất nhỏ, dường như muốn giống những chiếc lá kia rơi xuống, Hai mắt Vương Lâm sững lại, đúng lúc này, những chiếc lá này hoàn toàn tách khỏi thân cây, hào quang trên đó dần dần tiêu tan, rơi trên mặt đất không khác gì những chiếc lá bình thường. Cái cây kia không còn hấp thụ sức mạnh Cổ Thần, chậm rãi héo rũ, cuối cùng hóa thành một đám tro bụi tiêu tan.

Vương Lâm nhíu mày, lúc này chỉ còn lại mười tám cây, cũng bắt đầu rụng lá, nhìn bộ dạng cũng rất giống với cái cây trước đó. Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có khả năng Vương Lâm sẽ hao phí rất nhiều sức mạnh Cổ Thần mà không thu được gì, như vậy là công giã tràng.

- Tại sao lại như vậy?... chẳng lẽ ta đoán sai?... Cổ Tức Diệp... Cổ Tức Diệp... Cổ... Tức...

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên lóe lên hào quang, dường như mơ hồ đã nắm được trọng điểm. Hắn đứng mạnh lên, nhìn chằm chằm mười tám

cái cây phía trước, hít sâu một hơi, đột nhiên thổi về phía trước. Hơi thở của hắn như gió, trong tiếng gào thét lao thẳng tới mười tám cái cây kia. Cơn gió này chín là do khí tức Cổ Thần của hắn biến thành.

Cơn gió quét ngang qua, lá trên mười tám cái cây kia ào ào động đậy, đồng loạt bị tách ra, duy chỉ có mười tám chiếc lá vẫn còn nguyên ở trên cây, bị khí tức của Vương Lâm thổi vào, giống như là đang hấp thu khí tức, tản mát ra hào quang vạn trượng.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ vui mừng, tay phải túm vào hư không, lập tức mười tám chiếc lá kia tách khỏi thân cây, đột nhiên bay tới, vờn quanh trước người Vương Lâm.

- Cổ Tức Diệp.

Sự sung sướng chưa tan, còn có một niềm vui khác. Chỉ thấy biển độc bên trong Thiên Hoàng Lô trong tiếng ầm vang, toàn bộ nước biển tiêu tan, hóa thành chín giọt độc dịch đủ khiến cho Đại Hoang thượng nhân giật mình. Trong mỗi giọt độc dịch này còn ẩn chứa vô số hồn phách hương hỏa, còn có một chất chí độc trong thiên địa.

Ba niềm vui đã tới. Ở một thế giới khác trong Thiên Hoàng Lô, Linh Động đã dung nhập được bốn phần hồn phách hương hỏa, trong một tiếng kêu dài, rốt cuộc cũng đã tiến được nửa bước mấu chốt, trở thành một cao thủ bước thứ ba thực sự. Vùng xoáy trên biển màu tím ầm ầm chuyển động, Linh Động từ bên trong lao ra, trong mắt hiện một vẻ kích động, còn có một khí thế cường hãn từ trên thân thể hắn bộc phát ra. Vô

số hương hỏa như những dải lụa hư ảo như ẩn như hiện bên ngoài cơ thể Linh Động. Đây chính là dặc trưng của cao thủ bước thứ ba.

Sau ba niềm vui, còn có niềm vui thứ tư.

Bên trong khu rừng tràn ngập thiên địa này, trên bầu trời lúc này có tiếng ầm ầm vang vọng, chỉ thấy trong từng trận gợn sóng, một cái đài cao năm ngàn trượng xuất hiện, ở trên đài cao có một đại hán đang đứng. Đại hán này lúc này thần sắc ngẩn ra, giống như là không ngờ tới ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1358: Chế địch

Ngay khi nhìn thấy đại hán Phụng Thiên Lang tộc kia, Vương Lâm liền vung tay phải lên trời, bỗng nhiên lôi đồ đang ẩn giấu trên bầu trời chợt hiện ra, trong từng trận tiếng nổ ầm trời, lao thẳng tới đại hán này. Hết thảy chuyện này phát sinh trong phút chốc, trong nháy mắt lôi đồ này giáng xuống.

Phản ứng của đại hán kia cũng cực nhanh, tay trái vung lên, Cổ Tức Diệp lại biến ảo hiện ra, được hắn trực tiếp dán vào ngực, khóa kín tâm tình dao động trong cơ thể, phòng ngừa bị hư hỏa của Vương Lâm thao túng. Ánh mắt hắn lộ vẻ trào phúng, tay phải bấm quyết chỉ về phía trước, lập tức ở bên ngoài cơ thể liền có một con Phụng Thiên Lang lớn ngàn trượng xuất hiện, trong tiếng rít gào lao thẳng tới lôi đồ.

Nhưng vào lúc này, sau lôi đồ, ngọn lửa chín màu lại hừng hực thiêu đốt, trong tiếng ầm ầm hóa thành biển lửa cuồn cuộn, lập tức vờn quanh Phụng Thiên Lang kia, huyết quang trong đó lóe lên, chỉ thấy huyết kiếm xông ra, trức tiếp xuyên qua Phụng Thiên Lang, lao thẳng tới đại hán.

- Không ngờ lại gặp ngươi ở nơi này, đúng là ngươi có số chết, không ngờ ngươi lại chín là người có đài cao bậc năm kia, giết ngươi, đài cao của lão phu sẽ trở thành bậc sáu. Nếu trách thì trách vận khí ngươi quá tồi, ở nơi này lén lút tìm bảo vật, bị lão phu gặp phải.

Đại hán này trong tiếng cười dài, tay trái vung lên phía trước, lập tức liền có hương hỏa lực hiện ra, ngưng tụ thành một con sói lớn ngàn trượng, rít gào nhằm về phía huyết kiếm.

Đại hán này còn tiến về phía trước, nhanh như một tia chớp, dọc đường thế như chẻ tre, còn giải khai cấm chế của Vương Lâm, hướng thẳng tới Vương Lâm lao đến. Hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào mười tám Cổ Tức Diệp ở trước người Vương Lâm, lộ ra vẻ tham lam.

- Giết ngươi lấy những chiếc lá kia, đúng là nhất cử lưỡng tiện. Việc này quả là tuyệt diệu.

Trong lúc lao tới, đại hán này trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, năm ngón tay phải tạo thành một trảo, hướng về Vương Lâm ầm ầm chộp tới.

- Đừng có nắm lời!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ngay khi đại hán kia tới gần, hắn vung tay phải lên, Thiên Hoàng Lô ở phía trước người ầm ầm lao tới, ném thẳng về phía đại hán.

- Hôm nay ngươi chắc chắn chết không còn nghi ngờ gì, mọi sự phản kháng đều vô dụng thôi.

Đại hán kia trong lúc tiến tới lắc đầu, tay phải tùy ý vỗ về phía trước, đánh lên trên Thiên Hoàng Lô, lập tức Thiên Hoàng Lô này ầm ầm chấn động. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên Thiên Hoàng Lô ở chỗ bị đại hán này vỗ vào, lập tức có một lực phản chấn cường đại ầm ầm lao ra, theo tay phải của đại hán truyền vào trong cơ thể hắn, khiến cho sắc mặt của đại hán này đột nhiên biến đổi, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đang định lui về phía sau.

Bên trong Thiên Hoàng Lô phát ra một tiếng cười dài kinh thiên, chỉ thấy Linh Động khóe miệng có vết máu từ biển lửa màu tím trong Thiên Hoàng Lô xông ra, bước trên những con sóng màu tím, ánh mắt lộ ra sát khí, lao thẳng tới đại hán. Bên ngoài thân thể hắn có hương hỏa vô tận vờn quanh, còn có từng trận tiếng nam mô vang vọng.

- Linh Động!!!

Đồng tử trong mắt đại hán kia co rụt lại, có cảm giác không ổn. Sự xuất hiện của Linh Động khiến cho sự hiểu biết của hắn với Vương Lâm trở nên sai lầm, không những khiếp sợ hương hỏa ở bên ngoài thân thể Linh Động, còn hoảng sợ không biết đối phương vì sao lại ra tay trợ giúp Vương Lâm.

- Chu Cẩn!

Linh Động bay nhanh tới, trong nháy mắt đã tới gần đại hán của Phụng Thiên Lang tộc, hai tay vung lên, biển màu tím gào thét, một pho tượng hiện lên trên mặt biển, song chưởng đang ôm trước ngực trong tiếng gầm nhẹ của Linh Động bỗng duỗi ra, một sức mạnh hủy diệt ầm ầm lao thẳng tới đại hán.

Đại hán kia vội vàng lui ra phía sau, hai tay bấm quyết, ở phía sau lập tức có một cái khe hắc ám xuất hiện, một mùi máu tanh điên cuồng tràn ngập, từ bên trong cái khe lộ ra một đôi mắt đỏ như máu.

Đôi mắt kia thấu xuất ra vẻ vô tình. Một tiếng sói tru kinh thiên vang lên, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ khổng lồ từ bên trong cái khe lao ra, bất ngờ hóa thành một con sói màu đỏ cao lớn mấy ngàn trượng, lao thẳng tới pho tượng của Linh Động.

Đại hán kia tâm thần kinh hoàng, thầm kêu không ổn. Tu vi của Vương Lâm vốn không kém, lại giảo hoạt đa đoan, lúc này còn thêm Linh Động

đã tiến vào bước thứ ba thành công, khiến cho đại hán không chút do dự bỏ qua sự tôn nghiêm của cao thủ bước thứ ba, ngay khi con sói đỏ này lao tới, trong nháy mắt vội vàng lui về phía sau, muốn rời khỏi nơi này.

- Cuộc chiến này không thể tiếp tục, phải chạy ngay! Linh Động kia khi là thiên nhân đệ ngũ suy thì ta vẫn chỉ là một tiểu bối, nếu không phải hắn không biết tốt xấu, không đủ hương hỏa, thì hắn đã sớm trở thành cao thủ bước thứ ba.

Vương Lâm thủy chung đứng trên đầu lâu của Cổ Thần trên mặt đất, nửa bước cũng không lùi lại, thậm chí ngay cả thần sắc cũng không biến đổi nhiều, trong lúc bay lên nhìn đại hán của Phụng Thiên Lang tộc kiêu ngạo truy sát mình suốt dọc đường tiến vào cổ mộ từ lúc lao tới cho đến lúc khiếp sợ lùi lại phía sau. Khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng, Vương Lâm chậm rãi mở miệng:

- Ngươi nhìn thấy ta đã vui mừng, nhưng ngươi không biết sau khi nhìn thấy ngươi, ta còn sung sướng hơn.

Vương Lâm tay phải vung về phía trước, lập tức trong mười tám lá Cổ Tức Diệp ở trước người có hai lá trực tiếp bay ra. Tốc độ của chúng cực nhanh, không thể tưởng tượng được, ngay khi ở phía sau đại hán của Phụng Thiên Lang tộc xuất hiện cái khe, ngay khi con sói đỏ gào lên, trực tiếp xuyên thấu qua không gian, ầm một tiếng dán lên trên.

- Muốn bỏ chạy?

Tay phải Vương Lâm chỉ về phía trước, có hai lá Cổ Tức Diệp bay ra. Tốc độ của chúng quá nhanh, có thể phong ấn hết thảy mọi vật trong thiên địa, trong nháy mắt bay qua đại hán kia, hình thành một phong ấn ở phía sau hắn.

Đại hán này biết được sự quỷ dị của Cổ Tức Diệp, lúc này mạnh mẽ thay đổi phương hướng, hướng về bên trái bước đi.

- Bên trái sao?

Hai lá Cổ Tức Diệp ở trước người Vương Lâm lóe lên, trong tiếng ầm ầm, phong ấn thiên địa phía bên trái của đại hán lại. Thân mình đại hán này nhoáng lên một cái, lại nhắm về phía bên phải. Khóe miệng của Vương Lâm cười lạnh, phát tay một cái, lại có hai lá Cổ Tức Diệp phong ấn thiên địa bên phải.

- Lại hướng về bên phải sao? Ngay cả trên dưới cũng không thể đi.

Lại có bốn lá Cổ Tức Diệp nữa bay ra, phong tỏa toàn bộ những phương vị trên dưới của đại hán. Chỉ còn lại phía trước, nhưng phía trước lúc này cũng ầm vang kinh thiên, sức mạnh từ pho tượng của Linh Động cùng với con sói kia bắt đầu chém giết, trong tiếng ầm ầm có gợn sóng cuộn lên.

Thân thể Vương Lâm từng bước tiến về phía trước, tay phải trực tiếp quét ngang, toàn bộ Cổ Tức Diệp còn lại ở phía trước đột nhiên bay ra lao thẳng tới đại hán của Phụng Thiên Lang tộc. Linh Động trong lúc tấn công thân thể cũng lóe lên, nhằm về phía đại hán.

Trong tiếng ầm ầm, toàn bộ đường lui của đại hán này đều bị chặn đứng. Nguy cơ ở trước mắt, hai tay hắn bấm quyết, chỉ mạnh về phía trước, lập tức có một lượng lớn hồn phách hương hỏa từ bên trong cơ thể không ngừng khuếch tán ra, hình thành một đám gợn sóng vặn vẹo, mơ hồ. Đại hán này ở bên trong gợn sóng trên, hai tay chui ra vô số gai nhọn, những gai nhọn này thoạt nhìn như là nanh sói.

- Quần lang bái nguyệt!

Trong tiếng gầm nhẹ, đại hán vung song chưởng lên, trong tiếng ầm ầm, toàn bộ răng sói trên người tách ra, hóa thành những con sói dữ tợn. Những con sói này số lượng rất nhiều, trong nháy mắt đã tràn ngập thiên địa, đã lên tới hơn mười vạn. Lúc này toàn bộ những con sói này ngẩng đầu, ngay lúc đang định gào thét, bầu trời lập tức trở nên xám xịt, chỉ thấy một mặt trăng đỏ như máu bỗng nhiên mơ hồ hiện ra!

Một luồng uy áp đột nhiên lan ra. Chỉ là hắn không có cơ hội đem thuật của cao thủ bước thứ ba này hoàn toàn thi triển ra, Vương Lâm trong lúc tiến tới giơ tay phải chỉ lên bầu trời. Trong tiếng ầm ầm, Thiên Hoàng Lô lớn lên, đem thiên địa hoàn toàn bao phủ vào bên trong, che khuất mặt trăng màu đỏ này, bao vây mấy vạn con sói hung dữ.

Bị Linh Động kiềm chế, đại hán Chu Cẩn này sắc mặt biến đổi, đang định không tiếc hết thảy thi triển thần thông phản kháng, nhưng lập tức thân thể chấn động, tay phải đang bấm quyết cũng không thể hoàn thành.

Ở xung quanh thân thể hắn xuất hiện chín giọt nước màu đen, tản mát ra một khí tức kinh khủng khiến cho da đầu Chu Cẩn tê dại. Hắn không dám cử động.

- Cử động là chết!

Thanh âm của Vương Lâm tràn ngập hàn ý, từ từ truyền tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1359: Phá vỡ quy tắc

Lời nói này của Vương Lâm lạnh như băng, làm đông cứng hết thảy mọi hành động của đại hán Phụng Thiên Lang Tộc, trên trán hắn lập tức chảy mồ hôi, nhìn chằm chằm chín giọt độc dịch màu đen đang vây quanh mình.

Với tu vi của hắn có thể cảm nhận được rõ ràng chín giọt độc dịch này ẩn chứa một lượng độc tố không thể tưởng tượng được. Chỉ cần một giọt cũng đủ khiến cho thân thể và nguyên thần hắn toàn bộ bị ăn mòn, một chút cũng không để lại.

Càng làm cho da đầu hắn tê dại hơn chính là bên trong chín giọt độc dịch kia còn tràn ngập rất nhiều hồn phách phương hòa. Những hương hỏa này đã bị nhiễm độc, trở thành độc hồn, bị mạnh mẽ luyện hóa phong ấn ở bên trong độc dịch, tản mát ra oán khí vô tận cùng với sức tấn công hủy diệt thiên địa.

Hắn không dám cử động, một chút cũng không dám, trận đánh này quá nhanh, diễn biến gọn gàng không ngờ. Đầu tiên là hắn không ngờ là gặp phải Linh Động, càng không ngờ Linh Động đã tiến vào bước thứ ba!

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, sau khi bị Cổ Tức Diệp phong ấn hơn một nửa phương hướng, hắn cũng vẫn còn có sức phản kháng, nhưng chín giọt độc dịch này xuất hiện cũng khiến cho tâm thần hắn dường như muốn tan vỡ. Khí tức kinh khủng của chín giọt độc dịch này khiến cho làn da Chu Cẩn của Phụng Thiên Lang Tộc nổi lên những đốm rất nhỏ.

Sau khi nhìn thấy Chu Cẩn bị vây khốn, sắc mặt tái nhợt, Vương Lâm hai mắt lóe lên, chậm rãi mở miệng nói:

- Linh Động.

Linh Động hướng về phía trước bước đi, dừng lại cách Vương Lâm mười trượng, trực tiếp quỳ xuống ở trên hư không, trong mắt lộ ra vẻ cung kính cuồng nhiệt mở miệng nói:

- Chủ nhân muốn giết hay muốn luyện hóa hắn.

- Chủ nhân!!

Hai chữ này truyền vào trong tai của Chu Cẩn, khiến cho hắn sửng sốt, dường như có chút không thể tin được. Cao thủ bước thứ ba này là những người hung mạnh nhất trong tinh không này, số lượng cực kỳ ít ỏi, mỗi một người đều là hạng người thanh danh hiển hách, nhân vật như vậy sao có thể nhận chủ nhân, càng không thể nhận một người chưa đến bước thứ ba làm chủ nhân!

- Luyện!

Vương Lâm vung tay phải lên, bên trong Thiên Hoang Lô lập tức biến hóa, mười tám lá Cổ Tức Diệp nhanh chóng phong ấn lên trên Thiên Hoang Lô, ở bên trong tràn ngập hồn phách, bắt đầu luyện hóa.

Linh Động dưới sự trợ giúp của Vương Lâm từ hương hỏa giới của hắn bước vào trong độc hải giới, khoanh chân ngồi ở giữa không trung, hỗ trợ triển khai luyện hóa! Chu Cẩn của Phụng Thiên Lang Tộc này không giống như Linh Động, hắn đã chính thức bước vào bước thứ ba, muốn luyện nó cũng không dễ dàng. Ngay cả thuật Mộng Đạo cũng cần phải khiến cho đối phương hao tổn hết tâm thần mới có thể gia tăng khả năng thành công.

Hiện giờ Chu Cẩn này bị áp chế ở bên trong Thiên Hoàng Lô, có Linh Động trông coi, còn có Cổ Tức Diệp phong ấn, quan trọng nhất chính là chín giọt độc dịch vờn quanh, Vương Lâm có mười phần nắm chắc đối phương không thể thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Độc dịch chỉ có chín giọt, hắn không muốn tùy tiện lãng phí, vật này hiện giờ uy bức vây khốn đã phát huy tác dụng lớn nhất. Mà Chu Cẩn này Vương Lâm cũng không định đầu độc chết, nếu có thể luyện hóa thành Cổ Nô, sau khi Vương Lâm trở lại giới nội, ở bên cạnh có hai cao thủ bước thứ ba phò tá, đại địch Thủy Đạo Tử năm đó nhìn thấy chắc chắn sẽ hồn bay phách tán, sẽ lập tức hoảng sợ mà bỏ chạy.

Mi tâm của Vương Lâm lóe lên, tinh điểm Cổ Thần xuất hiện, trong lúc xoay tròn đem Thiên Hoàng Lô này thu vào bên trong mi tâm. Hắn đứng ở giữa không trung, nhìn xuống dưới mặt đất.

Khu rừng tràn ngập cây khô này hiện giờ ở bên trong đã thông thoáng, chỉ còn có gần một trăm cây cối còn tồn tại. Ở trung tâm của khu rừng này, vòng xoáy Tham Lang rời khỏi cổ mộ không bị bất cứ chút ảnh hưởng nào, vẫn lơ lửng ở đó.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm vốn định đem toàn bộ khu rừng cùng với đầu lâu được mai tang ở đây lấy cả đi, nhưng hắn không thể xác định được sau khi lấy đi, vòng xoáy truyền tống kia có tiêu tan hay không, một khi tiêu tan thì cái được cũng không bù được cái mất.

Vòng xoáy này đối với Vương Lâm rất quan trọng, thần thức của hắn đã đảo qua một chút, mặc dù không biết vòng xoáy này có truyền tống đến Thái Cổ Tinh Thần hay không, nhưng hắn nhìn ra vật này quả thật có tác dụng truyền tống.

Hồi lâu sau, Vương Lâm không khinh thường vọng động, mà hai tay bấm quyết, liền có rất nhiều cấm chế hiện ra, lao thẳng lên trời, triển khai từng tầng phong ấn.

Mấy ngày sau, sau khi Vương Lâm đã hoàn toàn phong ấn nơi này, hắn xoay người bước đi, trực tiếp rời khỏi vùng thiên địa chỗ rừng rậm này.

Lúc hiện ra, hắn đang ở trong đám sương mù của cổ mộ, lại một lần nữa thi triển cấm chế, sau khi từ bên ngoài phong ấn nơi này hắn mới yên lòng. Lúc này cả khu rừng rậm đã bị hắn cả trong lẫn ngoài ấn lên rất nhiều cấm chế, hoàn toàn phong kín, cho dù có người trong lúc vô ý lấy được Cổ Tức Diệp mà đến, cũng không thể trong thời gian ngắn phá vỡ, mà còn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Đối với cấm chế Vương Lâm có sự tin tưởng rất lớn, sau khi phong ấn, hai mắt hắn lóe lên hào quang, chỉ thấy cánh cửa Lưu Nguyệt ầm ầm hiện ra. Thời gian lưu chuyển, đem tuế nguyệt cấm trên phong ấn này thêm vào phong ấn, khiến cho uy lực của phong ấn này càng tăng.

Làm xong tất cả, ánh mắt Vương Lâm nhìn lên cái đài cao bậc năm của đại hán Phụng Thiên Lang tộc, tay phải vỗ vào hư không, cái đài cao này

ầm vang chấn động, một lượng lớn ấn ký trên đó bay ra, hướng thẳng tới Vương Lâm.

Ngay khi những ký hiệu này tới gần, Vương Lâm lấy ra đài cao bậc năm của mình. Trong lúc hấp thụ cái đài cao này chấn động kịch liệt, chợt hướng ra phía ngoài lớn lên, trong nháy mắt đã lên tới sáu ngàn trượng. Đứng ở trên đài cao, lập tức Vương Lâm cảm nhận được thần thức quen thuộc nhập vào tâm thần. Bản đồ ở trong đầu lại hiện thêm được một tấm.

Trong khoảnh khắc này, còn có một thanh âm uy nghiêm vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

- Cấp chín là cấp cuối cùng... bổn đạo có tam phủ Thiên Địa Nhân... Nhân phủ có Nhân Hỏa Kiếm, kiếm này theo bổn đạo chém giết cả đời, là một thanh kiếm tàn ác nhất trong thiên hạ... vì chém giết mà thành ma, cho nên bổn đạo đã để lại ba đạo phong ấn lên trên đó...

Thanh âm tiêu tan, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hồi lâu sau ánh mắt hắn lóe lên, điều khiển đài cao sáu ngàn trượng dưới chân bay thẳng về phía trước, dần dần biến mất ở bên trong đám sương mù.

Vương Lâm dọc đường bay nhanh đi, mơ hồ hắn có thể cảm nhận được ở phía trước có khí tức của một vài đài cao, những đài cao này đều là đài cao từ bậc năm trở lên, vị trí bọn chúng ở cách Vương Lâm khá xa. Trong đó ở hướng thẳng về phía trước, theo phân tích của Vương Lâm, phương vị đó thậm chí đã tới tấm bản đồ thứ tám.

- Chín tấm bản đồ, ý tứ trong câu nói của Đạo Cổ Diệp Mịch kia dường như cũng không phải là người nào nhanh nhất tiến vào tấm bản đồ thứ chín, mà là người thứ nhất có đài cao đạt tới cấp chín mới tính là đạt yêu cầu... Dựa theo vị trí hiện tại của ta, không thể nhanh hơn những người ở phía trước...

Vương Lâm khoanh chân ngồi ở bên trong đài cao, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm. Hồi lâu sau hắn sờ lên mi tâm, trong mắt dần dần lộ ra tinh quang.

- Người trong cổ mộ này ai cũng có dấu ấn con số, duy chỉ có ta là không có... nếu như Thác Sâm kia cũng tới đây, hắn tất nhiên cũng không có dấu ấn con số này...

- Ta là Cổ Thần, cho nên khi tiến vào nơi này không cần dấu ấn con số... như vậy dấu ấn con số này rốt cuộc là cái gì...?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn dường như đã hiểu ra cái gì đó, cúi đầu đưa tay phải vỗ lên trên đài cao, lập tức có một dấu ấn con số bay lên, bị hắn đưa tay chộp lấy.

Từ sau khi tiến vào cổ mộ này, Vương Lâm thúy chung vẫn bị động, chịu sự điều khiển chỉ dẫn của sức mạnh mờ ám ở nơi đây, theo ý của nó mà đi, cho dù là bàn tay khổng lồ kia xuất hiện, dường như cũng là có người thao túng.

Loại cảm giác này khiến hắn rất không thoải mái, lúc này Vương Lâm lần đầu tiên cẩn thận quan sát những dấu ấn con số cực kỳ quan trọng bên trong đài cao này, nhìn chằm chằm vật ấy, Vương Lâm dần dần nhíu mày.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm để mặc cho đài cao này nhanh chóng tiến về phía trước, xuyên qua tấm bản đồ thứ năm, tiến vào bên trong tấm bản đồ thứ sáu. Dấu ấn con số ở trong tay hắn đã thay đổi đến cái thứ mấy trăm, mỗi một ký hiệu hắn đều quan sát cực kỳ cẩn thận.

- Trong ký hiệu này ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ cổ quái, tác dụng của sức mạnh này khiến cho người ta trong thời gian ngắn có thể tồn tại ở nơi này... nếu không có ký hiệu này...

Vương Lâm giơ tay phải hướng về phía trước túm một cái, lập tức thân thể của thiếu nữ Phong Diệt tộc lơ lửng ở trước mặt Vương Lâm. Mặc dù thiếu nữ này đã bị Vương Lâm lấy đi tộc ấn, nhưng trên mi tâm vẫn mơ hồ có một dấu ấn, dấu ấn này chính là dấu ấn con số.

Thiếu nữ này hai mắt nhắm nghiền, giống như là đang ngủ say. Vương Lâm nhìn chằm chằm mi tâm của nàng, hồi lâu sau giơ tay phải lên, sức mạnh Cổ Thần tràn ngập trong lòng bàn tay, hướng lên mi tâm của thiếu nữ kia vuốt nhẹ một cái.

Thân thể thiếu nữ run lên, sau khi tay phải Vương Lâm bỏ ra, ở trên mi tâm của nàng, dấu ấn con số này vẫn còn tồn tại.

Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, mở không gian trữ vật ra, lấy ra Cổ Hồn Bình, tay phải vỗ lên đó, trong tiếng gào thét thê lương, từ bên trong lập tức bay ra một hồn phách của Cổ Ma. Cổ Ma này vừa mới xuất hiện liền lập tức bị Vương Lâm đưa tay hung hăng vuốt một cái, Cổ Ma hồn này lập tức kêu lên mà chết, hóa thành một đạo Cổ Ma lực vờn quanh tay phải của Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, sức mạnh Cổ Thần trong cơ thể bắt đầu chuyển động, tràn ngập trên tay phải dung hợp với Cổ Ma lực kia.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự dung hợp thủy chung cũng không thể viên mãn, vẫn không thể dung nhập một cách hoàn hảo, dường như vẫn còn thiếu sót gì đó.

- Cổ Yêu lực.....

Hai mắt Vương Lâm càng ngày càng sáng, tay trái tung một trảo vào hư không, lập tức từ bên trong không gian trữ vật có một cái hồ lô bay ra. Đây là cái hồ lô của một tu sĩ vì giữ tính mạng mà giao cho hắn ở vùng đất bị phong ấn thứ nhất.

Lúc ấy thần thức Vương Lâm đảo qua, biết được vật ấy là bảo vật của Cổ Yêu, bên trong ẩn chứa không nhiều Cổ Yêu lực.

Lúc này hắn lấy ra, không cần nghĩ ngợi đưa tay trái gõ lên trên, lập tức từ bên trong hồ lô có yêu khí tràn ra. Yêu khí kia đang ngưng tụ thành hình, liền bị tay trái Vương Lâm lấy ra một phần, đặt lên trên Cổ Thần lực và Cổ Ma lực đang dung hợp.

Ba bộ tộc cổ đại, ba khí tức trong phút chốc ngưng tụ, lập tức ở trên tay phải Vương Lâm hoàn toàn dung hợp lại với nhau, hình thành một sức mạnh đặc biệt, sức mạnh này vượt xa Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu. Nắm trong tay sức mạnh này, Vương Lâm có cảm giác như có thể nắm được thiên địa.

Hắn không chút do dự, tay phải giơ lên trực tiếp vuốt lên mi tâm của thiếu nữ Phong Diệt tộc, đột nhiên, thiếu nữ này mở hai mắt, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, dấu ấn con số trên mi tâm đã bị bàn tay của Vương Lâm xóa đi.

Thiếu nữ này đã không còn dấu ấn con số, thân thể lập tức run lên kịch liệt, sương mù bốn phía trong khoảnh khắc này giống như là sôi trào, điên cuồng từ bốn phương tám hướng tấn công tới, lao thẳng đến thiếu nữ này, giống như sự tồn tại của thiếu nữ này hiện giờ cùng với quy tắc của cổ mộ phát sinh một sự xung đột mãnh liệt, dẫn tới một loạt những kịch biến bên trong cổ mộ, muốn đem sự biến hóa không nên có này xóa đi.

Biến hóa này quá mức đột nhiên, ngay cả Vương Lâm cũng không ngờ tới, dường như trong nháy mắt sương mù bốn phía điên cuồng tràn ngập. Trong phút chốc, thiếu nữ này đã bị sương mù bao phủ, biến mất ở phía trước Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1360: Gian lận

...Đôi mắt Vương Lâm ngưng trọng nhìn chằm chằm vào phía sương mù phía trước đang chậm rãi tiêu tan. Thân ảnh của thiếu nữ kia cũng theo sương mù biến mất, không biết bị mang tới nơi nào.

- Thú vị...

Vương Lâm thì thào nhìn tiêu ký hình con số từ trên mi tâm của thiếu nữ Phong Diệt tộc, đặt sang một bên, tùy ý để cho đài mộ phóng về phía trước, sau một hồi lại lấy ra một Cổ Ma hồn, bóp nát hóa thành Cổ Ma lực, dung hợp với Cổ Thần lực, sau đó lại lấy trong hồ lô ra một ít khí tức Cổ Yêu. Ba thứ này nhanh chóng dung hợp viên mãn trong nháy mắt. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải trực tiếp đánh vào mi tâm của mình.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm chấn động mạnh, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, ắc mặt lập tức trở lên trắng bệch nhưng hai mắt lại lóe sáng. Mi tâm hắn lúc này đã có một dòng xoáy khí tức của ba tộc cổ dung hợp đang xoay chuyển. Từng cơn đau đớn truyền ra từ mi tâm hắn, giống như có một con dao đang đâm thẳng vào vậy.

Sau nửa ngày, cảm giác đau nhức dần dần biến mất. Trên mi tâm Vương Lâm không ngờ lại xuất hiện thêm vài tiêu ký. Ngay trong nháy mắt khi con số xuất hiện, sương mù liền ầm ầm chuyển động, mơ hồ truyền ra tiếng động như tiếng gầm rít, tràn ngập không gian, giống như muốn thôn phệ cả Vương Lâm lẫn đài mộ sáu ngàn trượng của hắn vậy.

Dường như hành động của Vương Lâm làm rối loạn quy tắc của vùng đất cổ mộ này vậy. Hắn cũng giống như thiếu nữ Phong Diệt tộc, bị cổ mộ lập tức giết chết.

Ngay khi tiếng gào thét bốn phía trở nên cuồng bạo, Vương Lâm không chút do dự vuốt mạnh tay phải lên mi tâm, lôi thẳng ký hiệu kia xuống!

Trong nháy mắt hi bị kéo xuống, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt hơn, hô hấp hơi hổn hển. Hắn bắt đầu nhìn chằm chằm vào đám sương mù, quan sát mọi động tĩnh, chuẩn bị sẵn sang. Nhưng quỷ dị chính là cùng với ấn ký ở mi tâm của Vương Lâm bị lôi xuống, sương mù dần dần yên ổn trở lại, nhanh chóng lùi về.

Một lúc lâu sau, tiếng cười của Vương Lâm liền vang lên khắp trong sương mù. Hắn nhìn ấn ký trong tay, trong lòng đã xác định được một việc.

Vùng đất cổ mộ này đúng là bởi vì hắn thân là Cổ Thần cho nên trên mi tâm mới không có ấn ký nhưng ấn ký này có thể sinh ran gay trong khi khí tức của tam tộc cổ dung hợp. Cũng chính bởi nguyên nhân này cho

nên hắn mới không bị như thiếu nữ Phong Diệt tộc, sau khi bị xóa đi ấn ký thì bị cổ mộ giết chết. Bởi vì bản thân hắn không có ấn ký.

- Ấn ký này chẳng qua chỉ là để cho tất cả những người không thuộc ba tộc cổ mà thôi, để cho bọn họ có thể tồn tại trong thời gian ngắn ở trong nơi bị phong ấn này.

Nơi này chính là vùng đất cổ mộ, chỉ có ba tộc cổ mới có thể tiến vào. Người ngoài muốn tiến vào thì nhất định phải có thứ ấn ký này. Do vậy khi ấn ký mất đi, lập tức sẽ bị cổ mộ xóa sổ.

Sở dĩ người của ba tộc cổ không có ấn ký nhưng lại vẫn lấy việc thăng cấp đài mộ làm trọng điểm chính là muốn cho hậu nhân của ba tộc cổ ở nơi này giết chóc ngoại nhân, cướp lấy ấn ký... ngoại nhân ở nơi này không phải là người được tham gia thí luyện truyền thừa. Bọn họ chính là một sản phẩm của thí luyện. Chỉ có ta mới chính thức là người được thí luyện. Nếu như Thác Sâm tới nơi này thì hắn cũng sẽ trở thành người thí luyện.

Chẳng qua Thác Sâm cũng là người cuồng vọng tới cực điểm, đầu óc lại có hơi hỗn loạn, chưa chắc đã nghĩ ra điểm mấu chốt này...

Vương Lâm nhìn ấn ký trong tay, đặt lên trên đài mộ, lập tức dung nhập vào trong đài mộ, trở thành một bộ phận của nó.

- Giết người đoạt ấn ký cũng không phải là con đường duy nhất. Ta không thể so với những lão quái kia, thời gian cũng không nhiều bằng. Nhưng ta lại có một loại phương pháp khác.

Trên mặt Vương Lâm hiện lên nụ cười, lại một lần nữa hợp nhất khí tức của ba tộc cổ, hóa thành lực lượng kỳ dị, không chút do dự đặt lên mi tâm. Ngay trong nháy mắt khi ấn ký hiện ra, lập tức lại bị Vương Lâm lôi ra.

Một cái, hai cái, mười cái, ba mươi cái... chỉ trong nháy mắt đã có gần trăm ký hiệu bị Vương Lâm dùng chính thân thể mình không ngừng ngưng tụ ra, dung nhập vào trong đài mộ. Bốn phía xung quanh hắn bởi hành động liên tục này của hắn mà khiến cho sương mù tám hướng càng cuồng bạo, cuồn cuộn chuyển động, rít gào kịch liệt. Nhưng Vương Lâm nắm thời cơ rất chuẩn xác, không để cho sương mù có thời gian cuốn tới.

Dần dần, loại phương pháp trái ngược của vùng đất cổ mộ này khiến cho Vương Lâm trong thời gian ngắn ngủi một canh giờ đã ngưng tụ ra mấy trăm ký hiệu, dung nhập hết vào trong đài mộ phía dưới.

Tiếng ầm ầm vang lên, đài mộ sau khi hấp thu tất cả ký hiệu của đại hán Phụng Thiên Lang tộc đã mở rộng tới hơn cấp sáu, giờ phút này bị Vương Lâm dùng phương pháp dị thường khiến cho nhanh chóng đạt tới cấp bảy.

Trong tiếng ầm vang, đài một phía dưới Vương Lâm nhanh chóng bành trướng ra. Từng trân bụi bặm trong sương mù bị hút ra, từ bốn phương

tám hướng ngưng tụ lại, khiến cho đài mộ sáu ngàn trượng này không ngừng mở rộng.

Sáu ngàn ba trăm trượng, sáu ngàn bảy trăm trượng... cho tới bảy ngàn trượng.

Đài mộ cấp bảy!

Đài mộ bảy ngàn trượng to lớn kinh người, từ xa nhìn lại giống như một đại lục xuất hiện trong sương mù. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, sương mù giống như bị cuồng phong tràn qua, không dám tới gần, đồng loạt bị bức lui.

Từng trận kim quang lóe lên từ trên đài mộ xa hàng trượng, khiến cho sương mù bốn phía lại lui lại một lần nữa. Những đám sương mù lùi lại chậm bị kim quang này đảo qua liền tiêu tan không còn, dường như bị bốc hơi vậy.

Bản đồ trong đầu Vương Lâm đột nhiên mở ra một mảnh mới. Nhưng hắn còn chưa kịp nhìn tấm bản đồ thì trong lòng đã vang lên âm thanh lần thứ ba.

-... Địa phủ có hồn. Cả đời ta giết ba tiên tôn, tù ấn trong địa phủ, vốn muốn luyện thành phân thân của bổn đạo, hậu nhân nếu có thể lấy được... tam hồn này cực kỳ cường đại, người đời sau nếu không nắm

chắc mười phần thì chớ có thả ra... Tam hồn này khi còn sống đều là hạng người thanh danh vang dội...

Tiếng nói tiêu tan, tinh thần Vương Lâm cũng chấn động. Hắn rốt cuộc cũng đã biết rồi. Địa phủ mà lần đầu tiên lời nói này nhắc tới là vật gì. Còn về những ai là người bị phong ấn trong đó thì Vương Lâm cũng có chút phán đoán rồi.

Trong nháy mắt khi đài mộ của Vương Lâm trở thành cấp bảy, ở trong khu vực tấm bản đồ thứ tám, Cửu Thiên ma tôn đang ngồi khoanh chân trên đài mộ cấp bảy đột nhiên mở bừng hai mắt, thân thể đứng mọt dậy, nhìn về phía sau.

- Người này rốt cục là ai. Không ngờ có thể đạt tới cấp bảy. Ngay cả sáu người mở ra đài mộ vừa rồi có một người tiêu tán, bị người này hấp thụ, khiến đài mộ của hắn trở thành cấp sáu, nhưng trong thời gian ngắn ngủi hắn không ngờ có thể thăng cấp đài mộ một lần nữa. Thật là...

Thần sắc Cửu Thiên ma tôn âm trầm, suy nghĩ bao nhiêu cũng không lý giải nổi.

- Ta có thể lấy nhiều phân thân ở ngoại vi giết người đoạt phù, đưa vào đài mộ của ban thân. Chắc người này có phương pháp giống như vậy... cấp bảy... lão phu còn chưa coi vào đâu. Rất nhanh đài mộ của lão phu sẽ trở thành cấp tám. Ta muốn thử xem hai ta nhanh hơn.

Cửu Thiên ma tôn trầm mặc, lại ngồi xuống tiếp tục đả tọa. Cũng ở trong mảnh bản đồ thứ tám này, chẳng qua không ở trong biển sương mù mà là ở bên trên bầu trời của biển sương mù, có một cái đài rất nhanh sẽ trở thành cấp bảy. Trong lúc đang phóng đi, nữ tử trên đài mộ cau mày, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu. Nàng cũng nhận biết hiện tượng quỷ dị này nhưng cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

- Là ai vậy... ta bởi vì có bí thuật nên mới có thể hấp thu những ký hiệu rải rác trong vùng đất cổ mộ này, khiến cho đài mộ của bản thân thăng cấp. Người này chỉ trong thời gian ngắn đã thăng cấp đài mộ hai lần. Hắn làm sao có thể làm được như vậy...? Hắn rốt cuộc là ai...?

Nữ tử bạch y vuốt vuốt mi tâm, đang muốn suy nghĩ tiếp thì lúc này đài mộ ầm ầm chấn động, hấp thụ đủ cấp ký hieuj mà bành trướng thành cấp bảy. Biến cố này cắt đứt sự trầm tư của nàng.

Trong khu vực bản đồ thứ chín, nơi này tràn ngập không gian loạn lưu, dày đặc vô tận. Thác Sâm không thể không giảm tốc độ, thần sắc dữ tợn, đạp bước đi tới.

- Vùng đất cổ mộ đáng chết này, Đạo Cổ đáng chết, chuẩn bị cái thứ truyền thừa chó má gì, muốn đạt được lại gian nan tới vậy. Đạo Cổ Diệp Mịch, bổn thần chính là tộc nhân của ngươi, truyền thừa này ngươi không truyền cho ta thì truyền cho ai...

Trên đài mộ phía sau Thác Sâm, nữ tử nổi bật nọ thần sắc hơi ngưng trọng. Nàng không thể hiện vẻ phong tình nữa mà ánh mắt lóe lên nhìn

thẳng về phía trước.

- Vừa mới xuất hiện một chút biến hóa... chẳng qua còn cách cấp chín xa. Lúc này ta đã ở trong bản đồ thứ chín. Có Thác Sâm này cảm ứng phương vị, tất nhiên tiến vào nhanh hơn nhiều so với người khác... tam tiên tôn trong địa phủ kia người khác có thể không điều khiển được nhưng ta lại nắm chắc. Hơn nữa Diệp Mịch cũng chưa nói thật. Địa phủ ngoài tam tiên tôn ra còn có một thứ... vật ấy khiến chon gay cả lão già kia cũng đỏ mắt...

Ánh mắt nữ tử này hiện lên một tia tham lam.

Chẳng ai có thể ngờ tới Vương Lâm lại dùng phương pháp kia khiến cho đài mộ của mình tiến giai nhanh chóng. Hắn không dừng lại chút nào, ngay khi đài mộ trở thành cấp bảy lại nhanh chóng dùng phương pháp tương tự ngưng tụ ra một đám ký hiệu nữa.

Những ký hiệu này không ngừng dung nhập vào bên trong đài mộ, khiên cho nó nhanh chóng tiến về cấp tám.

Thủ pháp của Vương Lâm đã cực kỳ thuần thục, phất tay một cái mi tâm liền hiện lên ấn ký, thoáng cái đã vuốt xuống dung nhập vào trong đài mộ. Trải qua mấy canh giờ, ký hiệu trên đài mộ đã tích lũy tới một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Số lượng Cổ Ma trong Ma Hồn bình không ít, có thể đủ để tiêu hao. Cổ Thần lực trong cơ thể Vương Lâm có thể tái sinh. Nhưng Cổ Yêu lực của hắn lại là ít nhất, lúc này khí tức của Cổ Yêu trong hồ lô đã không còn lại nhiều lắm.

Cũng may là trong không gian trữ vật của Vương Lâm sau khi tiến vào vùng đất cổ mộ đã chiếm được rất nhiều bảo vật của Cổ Yêu, vì rút ra khí tức từ đó Vương Lâm sẵn sang hủy diệt pháp bảo này, nhờ đó mà miễn cưỡng tiếp tục ngưng tụ được ký hiệu.

Sau mấy canh giờ, kiện bảo vật cuối cùng của Cổ Yêu trong tay Vương Lâm đã tan nát. Khí tức bị rút ra từ trong đó đã dung hợp viên mãn tại ấn ký nơi mi tâm. Trong nháy mắt khi ấn ký này dung nhập vào trong đài mộ, đài mộ ầm ầm chấn động, kim quang lại lóe ra, ầm ầm bành trướng một lần nữa.

Sương mù bốn phía điên cuồng lui lại phía sau, cả biển sương mù đều bị khuấy động. Đài mộ dưới chân Vương Lâm bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã đạt tới tám ngàn trượng.

Đài mộ cấp tám, trong mọi người ở vùng đất cổ mộ, đây là đài mộ cấp tám đầu tiên.

Đài mộ cấp tám vừa xuất hiện, biển sương mù quay cuồng kịch liệt, điên cuồng cuốn về bốn phía, giống như là biển động vậy, tạo ra những tiếng động kinh thiên, truyền khắp bên trong vùng đất cổ mộ.

Cũng trong nháy mắt này, tất cả tu sĩ bên trong vùng đất cổ mộ đều cảm nhận được biến hóa kịch liệt bên trong sương mù.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1463 (1361) Gian lận

Đôi mắt Vương Lâm ngưng trọng nhìn chằm chằm vào phía sương mù phía trước đang chậm rãi tiêu tan. Thân ảnh của thiếu nữ kia cũng theo sương mù biến mất, không biết bị mang tới nơi nào.

- Thú vị…

Vương Lâm thì thào nhìn tiêu ký hình con số từ trên mi tâm của thiếu nữ Phong Diệt tộc, đặt sang một bên, tùy ý để cho đài mộ phóng về phía trước, sau một hồi lại lấy ra một Cổ Ma hồn, bóp nát hóa thành Cổ Ma lực, dung hợp với Cổ Thần lực, sau đó lại lấy trong hồ lô ra một ít khí tức Cổ Yêu. Ba thứ này nhanh chóng dung hợp viên mãn trong nháy mắt. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải trực tiếp đánh vào mi tâm của mình.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm chấn động mạnh, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, ắc mặt lập tức trở lên trắng bệch nhưng hai mắt lại lóe sáng. Mi tâm hắn lúc này đã có một dòng xoáy khí tức của

ba tộc cổ dung hợp đang xoay chuyển. Từng cơn đau đớn truyền ra từ mi tâm hắn, giống như có một con dao đang đâm thẳng vào vậy.

Sau nửa ngày, cảm giác đau nhức dần dần biến mất. Trên mi tâm Vương Lâm không ngờ lại xuất hiện thêm vài tiêu ký. Ngay trong nháy mắt khi con số xuất hiện, sương mù liền ầm ầm chuyển động, mơ hồ truyền ra tiếng động như tiếng gầm rít, tràn ngập không gian, giống như muốn thôn phệ cả Vương Lâm lẫn đài mộ sáu ngàn trượng của hắn vậy.

Dường như hành động của Vương Lâm làm rối loạn quy tắc của vùng đất cổ mộ này vậy. Hắn cũng giống như thiếu nữ Phong Diệt tộc, bị cổ mộ lập tức giết chết.

Ngay khi tiếng gào thét bốn phía trở nên cuồng bạo, Vương Lâm không chút do dự vuốt mạnh tay phải lên mi tâm, lôi thẳng ký hiệu kia xuống!

Trong nháy mắt hi bị kéo xuống, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt hơn, hô hấp hơi hổn hển. Hắn bắt đầu nhìn chằm chằm vào đám sương mù, quan sát mọi động tĩnh, chuẩn bị sẵn sang. Nhưng quỷ dị chính là cùng với ấn ký ở mi tâm của Vương Lâm bị lôi xuống, sương mù dần dần yên ổn trở lại, nhanh chóng lùi về.

Một lúc lâu sau, tiếng cười của Vương Lâm liền vang lên khắp trong sương mù. Hắn nhìn ấn ký trong tay, trong lòng đã xác định được một việc.

Vùng đất cổ mộ này đúng là bởi vì hắn thân là Cổ Thần cho nên trên mi tâm mới không có ấn ký nhưng ấn ký này có thể sinh ran gay trong khi khí tức của tam tộc cổ dung hợp. Cũng chính bởi nguyên nhân này cho nên hắn mới không bị như thiếu nữ Phong Diệt tộc, sau khi bị xóa đi ấn ký thì bị cổ mộ giết chết. Bởi vì bản thân hắn không có ấn ký.

- Ấn ký này chẳng qua chỉ là để cho tất cả những người không thuộc ba tộc cổ mà thôi, để cho bọn họ có thể tồn tại trong thời gian ngắn ở trong nơi bị phong ấn này.

Nơi này chính là vùng đất cổ mộ, chỉ có ba tộc cổ mới có thể tiến vào. Người ngoài muốn tiến vào thì nhất định phải có thứ ấn ký này. Do vậy khi ấn ký mất đi, lập tức sẽ bị cổ mộ xóa sổ.

Sở dĩ người của ba tộc cổ không có ấn ký nhưng lại vẫn lấy việc thăng cấp đài mộ làm trọng điểm chính là muốn cho hậu nhân của ba tộc cổ ở nơi này giết chóc ngoại nhân, cướp lấy ấn ký… ngoại nhân ở nơi này không phải là người được tham gia thí luyện truyền thừa. Bọn họ chính là một sản phẩm của thí luyện. Chỉ có ta mới chính thức là người được thí luyện. Nếu như Thác Sâm tới nơi này thì hắn cũng sẽ trở thành người thí luyện.

Chẳng qua Thác Sâm cũng là người cuồng vọng tới cực điểm, đầu óc lại có hơi hỗn loạn, chưa chắc đã nghĩ ra điểm mấu chốt này…

Vương Lâm nhìn ấn ký trong tay, đặt lên trên đài mộ, lập tức dung nhập vào trong đài mộ, trở thành một bộ phận của nó.

- Giết người đoạt ấn ký cũng không phải là con đường duy nhất. Ta không thể so với những lão quái kia, thời gian cũng không nhiều bằng. Nhưng ta lại có một loại phương pháp khác.

Trên mặt Vương Lâm hiện lên nụ cười, lại một lần nữa hợp nhất khí tức của ba tộc cổ, hóa thành lực lượng kỳ dị, không chút do dự đặt lên mi tâm. Ngay trong nháy mắt khi ấn ký hiện ra, lập tức lại bị Vương Lâm lôi ra.

Một cái, hai cái, mười cái, ba mươi cái… chỉ trong nháy mắt đã có gần trăm ký hiệu bị Vương Lâm dùng chính thân thể mình không ngừng ngưng tụ ra, dung nhập vào trong đài mộ. Bốn phía xung quanh hắn bởi hành động liên tục này của hắn mà khiến cho sương mù tám hướng càng cuồng bạo, cuồn cuộn chuyển động, rít gào kịch liệt. Nhưng Vương Lâm nắm thời cơ rất chuẩn xác, không để cho sương mù có thời gian cuốn tới.

Dần dần, loại phương pháp trái ngược của vùng đất cổ mộ này khiến cho Vương Lâm trong thời gian ngắn ngủi một canh giờ đã ngưng tụ ra mấy trăm ký hiệu, dung nhập hết vào trong đài mộ phía dưới.

Tiếng ầm ầm vang lên, đài mộ sau khi hấp thu tất cả ký hiệu của đại hán Phụng Thiên Lang tộc đã mở rộng tới hơn cấp sáu, giờ phút này bị Vương Lâm dùng phương pháp dị thường khiến cho nhanh chóng đạt tới cấp bảy.

Trong tiếng ầm vang, đài một phía dưới Vương Lâm nhanh chóng bành trướng ra. Từng trân bụi bặm trong sương mù bị hút ra, từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, khiến cho đài mộ sáu ngàn trượng này không ngừng mở rộng.

Sáu ngàn ba trăm trượng, sáu ngàn bảy trăm trượng… cho tới bảy ngàn trượng.

Đài mộ cấp bảy!

Đài mộ bảy ngàn trượng to lớn kinh người, từ xa nhìn lại giống như một đại lục xuất hiện trong sương mù. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, sương mù giống như bị cuồng phong tràn qua, không dám tới gần, đồng loạt bị bức lui.

Từng trận kim quang lóe lên từ trên đài mộ xa hàng trượng, khiến cho sương mù bốn phía lại lui lại một lần nữa. Những đám sương mù lùi lại chậm bị kim quang này đảo qua liền tiêu tan không còn, dường như bị bốc hơi vậy.

Bản đồ trong đầu Vương Lâm đột nhiên mở ra một mảnh mới. Nhưng hắn còn chưa kịp nhìn tấm bản đồ thì trong lòng đã vang lên âm thanh lần thứ ba.

- … Địa phủ có hồn. Cả đời ta giết ba tiên tôn, tù ấn trong địa phủ, vốn muốn luyện thành phân thân của bổn đạo, hậu nhân nếu có thể lấy được… tam hồn này cực kỳ cường đại, người đời sau nếu không nắm chắc mười phần thì chớ có thả ra… Tam hồn này khi còn sống đều là hạng người thanh danh vang dội…

Tiếng nói tiêu tan, tinh thần Vương Lâm cũng chấn động. Hắn rốt cuộc cũng đã biết rồi. Địa phủ mà lần đầu tiên lời nói này nhắc tới là vật gì. Còn về những ai là người bị phong ấn trong đó thì Vương Lâm cũng có chút phán đoán rồi.

Trong nháy mắt khi đài mộ của Vương Lâm trở thành cấp bảy, ở trong khu vực tấm bản đồ thứ tám, Cửu Thiên ma tôn đang ngồi khoanh chân trên đài mộ cấp bảy đột nhiên mở bừng hai mắt, thân thể đứng mọt dậy, nhìn về phía sau.

- Người này rốt cục là ai. Không ngờ có thể đạt tới cấp bảy. Ngay cả sáu người mở ra đài mộ vừa rồi có một người tiêu tán, bị người này hấp thụ, khiến đài mộ của hắn trở thành cấp sáu, nhưng trong thời gian ngắn ngủi hắn không ngờ có thể thăng cấp đài mộ một lần nữa. Thật là…

Thần sắc Cửu Thiên ma tôn âm trầm, suy nghĩ bao nhiêu cũng không lý giải nổi.

- Ta có thể lấy nhiều phân thân ở ngoại vi giết người đoạt phù, đưa vào đài mộ của ban thân. Chắc người này có phương pháp giống như vậy…

cấp bảy… lão phu còn chưa coi vào đâu. Rất nhanh đài mộ của lão phu sẽ trở thành cấp tám. Ta muốn thử xem hai ta nhanh hơn.

Cửu Thiên ma tôn trầm mặc, lại ngồi xuống tiếp tục đả tọa. Cũng ở trong mảnh bản đồ thứ tám này, chẳng qua không ở trong biển sương mù mà là ở bên trên bầu trời của biển sương mù, có một cái đài rất nhanh sẽ trở thành cấp bảy. Trong lúc đang phóng đi, nữ tử trên đài mộ cau mày, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu. Nàng cũng nhận biết hiện tượng quỷ dị này nhưng cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

- Là ai vậy… ta bởi vì có bí thuật nên mới có thể hấp thu những ký hiệu rải rác trong vùng đất cổ mộ này, khiến cho đài mộ của bản thân thăng cấp. Người này chỉ trong thời gian ngắn đã thăng cấp đài mộ hai lần. Hắn làm sao có thể làm được như vậy…? Hắn rốt cuộc là ai…?

Nữ tử bạch y vuốt vuốt mi tâm, đang muốn suy nghĩ tiếp thì lúc này đài mộ ầm ầm chấn động, hấp thụ đủ cấp ký hieuj mà bành trướng thành cấp bảy. Biến cố này cắt đứt sự trầm tư của nàng.

Trong khu vực bản đồ thứ chín, nơi này tràn ngập không gian loạn lưu, dày đặc vô tận. Thác Sâm không thể không giảm tốc độ, thần sắc dữ tợn, đạp bước đi tới.

- Vùng đất cổ mộ đáng chết này, Đạo Cổ đáng chết, chuẩn bị cái thứ truyền thừa chó má gì, muốn đạt được lại gian nan tới vậy. Đạo Cổ Diệp Mịch, bổn thần chính là tộc nhân của ngươi, truyền thừa này ngươi không truyền cho ta thì truyền cho ai…

Trên đài mộ phía sau Thác Sâm, nữ tử nổi bật nọ thần sắc hơi ngưng trọng. Nàng không thể hiện vẻ phong tình nữa mà ánh mắt lóe lên nhìn thẳng về phía trước.

- Vừa mới xuất hiện một chút biến hóa… chẳng qua còn cách cấp chín xa. Lúc này ta đã ở trong bản đồ thứ chín. Có Thác Sâm này cảm ứng phương vị, tất nhiên tiến vào nhanh hơn nhiều so với người khác… tam tiên tôn trong địa phủ kia người khác có thể không điều khiển được nhưng ta lại nắm chắc. Hơn nữa Diệp Mịch cũng chưa nói thật. Địa phủ ngoài tam tiên tôn ra còn có một thứ… vật ấy khiến chon gay cả lão già kia cũng đỏ mắt…

Ánh mắt nữ tử này hiện lên một tia tham lam.

Chẳng ai có thể ngờ tới Vương Lâm lại dùng phương pháp kia khiến cho đài mộ của mình tiến giai nhanh chóng. Hắn không dừng lại chút nào, ngay khi đài mộ trở thành cấp bảy lại nhanh chóng dùng phương pháp tương tự ngưng tụ ra một đám ký hiệu nữa.

Những ký hiệu này không ngừng dung nhập vào bên trong đài mộ, khiên cho nó nhanh chóng tiến về cấp tám.

Thủ pháp của Vương Lâm đã cực kỳ thuần thục, phất tay một cái mi tâm liền hiện lên ấn ký, thoáng cái đã vuốt xuống dung nhập vào trong đài

mộ. Trải qua mấy canh giờ, ký hiệu trên đài mộ đã tích lũy tới một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Số lượng Cổ Ma trong Ma Hồn bình không ít, có thể đủ để tiêu hao. Cổ Thần lực trong cơ thể Vương Lâm có thể tái sinh. Nhưng Cổ Yêu lực của hắn lại là ít nhất, lúc này khí tức của Cổ Yêu trong hồ lô đã không còn lại nhiều lắm.

Cũng may là trong không gian trữ vật của Vương Lâm sau khi tiến vào vùng đất cổ mộ đã chiếm được rất nhiều bảo vật của Cổ Yêu, vì rút ra khí tức từ đó Vương Lâm sẵn sang hủy diệt pháp bảo này, nhờ đó mà miễn cưỡng tiếp tục ngưng tụ được ký hiệu.

Sau mấy canh giờ, kiện bảo vật cuối cùng của Cổ Yêu trong tay Vương Lâm đã tan nát. Khí tức bị rút ra từ trong đó đã dung hợp viên mãn tại ấn ký nơi mi tâm. Trong nháy mắt khi ấn ký này dung nhập vào trong đài mộ, đài mộ ầm ầm chấn động, kim quang lại lóe ra, ầm ầm bành trướng một lần nữa.

Sương mù bốn phía điên cuồng lui lại phía sau, cả biển sương mù đều bị khuấy động. Đài mộ dưới chân Vương Lâm bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã đạt tới tám ngàn trượng.

Đài mộ cấp tám, trong mọi người ở vùng đất cổ mộ, đây là đài mộ cấp tám đầu tiên.

Đài mộ cấp tám vừa xuất hiện, biển sương mù quay cuồng kịch liệt, điên cuồng cuốn về bốn phía, giống như là biển động vậy, tạo ra những tiếng động kinh thiên, truyền khắp bên trong vùng đất cổ mộ.

Cũng trong nháy mắt này, tất cả tu sĩ bên trong vùng đất cổ mộ đều cảm nhận được biến hóa kịch liệt bên trong sương mù.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1464: Người nào nhanh hơn!

Lúc này bên trong cổ mộ, số lượng tu sĩ còn lại không rõ bao nhiêu, những người còn lại toàn bộ đều là sắc mặt đại biến, sương mù bốn phía đột nhiên cuộn lên kịch liệt, khiến cho bọn họ lập tức trở nên hoang mang.

Việc tính toán vị trí lại càng cấp bách hơn.

Một đám hơn mười tu sĩ vốn đang bị rất nhiều mãnh thú bao vây ở bên trong tấm bản đồ thứ ba, ra sức chém giết. Nhưng đúng lúc này, sương mù kịch liệt quay cuồng, giống như là sóng biển quét ngang đến, những mãnh thú hình người này cả đám trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi, chưa kịp lui về phía sau, đã bị đám sương mù tràn tới, giống như một bàn tay khổng lồ đánh vào, ầm ầm tử vong.

Hơn mười tu sĩ kia cũng không cách nào tránh khỏi, trơ mắt nhìn đám sương mù gào thét trong thời gian ngắn quét qua người bọn họ, tiếng ầm ầm át đi những tiếng kêu thảm thiết của bọn họ trước khi chết.

Bên trong tấm bản đồ thứ tư, có một đài mộ đã đạt tới cấp ba đang nhanh chóng tiến về phía trước, trên đó có một tu sĩ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tu sĩ này lộ ra vẻ kinh hoàng, thi thoảng lại quay đầu nhìn lại.

Ở xa phía sau có ba đài mộ đang truy kích tới, chuẩn bị đoạt lấy ký hiệu trên đài mộ này. Nhưng đúng lúc này, biển sương mù biến hóa kịch liệt, ầm ầm chuyển động. Trong tiếng gào thét, biển sương mù kia bỗng nhiên cuộn lên, trực tiếp vỗ về phía đài mộ của tu sĩ đang bỏ chạy. Đài mộ này không có bất cứ một sự phản kháng nào, đột nhiên tan vỡ, kể cả tu sĩ ở bên trên cũng bị biển sương mù nuốt lấy.

Biến cố bất ngờ này khiến cho ba người đang truy kích sắc mặt đại biến, đang định lui về phía sau, nhưng tốc độ của sương mù nhanh hơn, trong tiếng gào thét, một cơn sóng lớn vỗ tới, thân thể ba người cùng với đài mộ đều tan vỡ tiêu tan.

Những cảnh tượng như vậy ở bên trong cổ mộ này không ngừng diễn ra, giết chết rất nhiều người, những người may mắn sống sót toàn bộ cũng đều vui mừng xen lẫn sợ hãi!

Bên trong sương mù, sau khi rất nhiều tu sĩ tử vong, những dấu ấn con số của bọn họ không ngừng lóe lên, bị những tu sĩ còn sống sót điên cuồng tranh đoạt.

Trong những người tranh đoạt này, cũng không có người nào có thể sánh với Đại Hoang Thượng Nhân. Đài mộ của Đại Hoang Thượng Nhân cũng đã đạt tới một trình độ nhất định, giờ phút này tranh đoạt với bọn họ, nhanh chóng trở thành một đài mộ cấp năm!

Ngay khi trở thành đài mộ cấp năm, hắn cảm ứng được những đài mộ khác, thần sắc liền biến hóa.

Ở tận cùng của mảnh bản đồ thứ tám, Cửu Thiên Ma Tôn vừa mới nén lại sự khó hiểu trong lòng, trong lúc điều khiển đài mộ cấp bảy tiến về phía trước, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin, đài mộ của hắn dừng lại, lần đầu tiên dừng ở giữa không trung.

- Không thể nào!!!

Ánh mắt Cửu Thiên Ma Tôn lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn cảm nhận được rõ ràng đài mộ này mấy canh giờ trước vừa mới lên cấp bảy, mà lúc này đã lại một lần nữa lên cấp, trở thành đài mộ cấp tám!

Đài mộ cấp tám đầu tiên!

Biến hóa này ngoài sức tưởng tượng của Cửu Thiên Ma Tôn, thần sắc hắn khiếp sợ, nếu không phải ở trên đài cao có thể cảm nhận được rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ không tin lại có thể nhanh đến như vậy!

- Trong thời gian chưa tới một ngày, mà người này đã từ cấp năm đạt tới cấp tám…..chuyện này…..

Cửu Thiên Ma Tôn thở hổn hển, cả người đứng sững ở nơi đó.

Hắn vốn tràn đầy tự tin, cho rằng mình tuyệt đối có thể trở thành người đầu tiên đạt tới đài mộ cấp tám, nhưng biến hóa kịch liệt lúc này cũng làm cho tâm thần hắn chấn động.

- Người này là ai!!

Ánh mắt Cửu Thiên Ma Tôn lộ ra sát khí cùng với vẻ kiêng kỵ. Hắn trầm mặc một lát, rồi mạnh mẽ chuyển hướng, điều khiển đài mộ không tiến về phía trước nữa, mà nhanh chóng đi về phía sau.

- Lão phu muốn xem người này là đạo hữu nào! Cấp tám….cấp tám….giết người này, cướp lấy đài mộ của hắn, hy vọng ta có thể tăng lên nhiều! Còn có bí mật khiến cho hắn có thể đạt tới cấp tám nhanh như vậy, nếu ta hiểu được, thì địa phủ của Đạo Cổ Diệp Mịch kia ngoài lão phu còn ai có thể lấy được!

Trên biển sương mù trong tấm bản đồ thứ tám, nữ tử áo trắng kia thần sắc âm trầm. Đài mộ của nàng cũng dừng tại chỗ, sau khi trầm mặc một lát, nàng hừ lạnh một tiếng, cũng giống như Cửu Thiên Ma Tôn, chuyển

hướng quay lại phía sau, thông qua sự cảm ứng mờ ảo này mà hướng thẳng tới đài mộ vừa mới lên cấp tám kia.

Nàng biết rằng nếu không hiểu rõ nhân vật thần bí kia làm thế nào có thể khiến cho đài mộ tăng cấp nhanh như vậy, thì chỉ sợ không quá mấy canh giờ nữa đối phương rất có khả năng sẽ trở thành người đầu tiên đạt tới cấp chín!

Chuyện này, nàng cũng giống như Cửu Thiên Ma Tôn, quyết không cho phép xảy ra!

Bên trong tấm bản đồ thứ chín, nữ tử trên đài mộ ở phía sau Thác Sâm lúc này đã đứng lên, trên mặt không còn một chút vẻ phong tình, mà bị sát khí thay thế.

- Người này nhất định phải trừ khử, phương pháp có thể tăng cấp nhanh như vậy nếu ta không chiếm được, quyết không để người khác có được!

Trong lúc trầm mặc, trong mắt nữ tử này lóe lên sát khí, không để ý tới Thác Sâm chút nào, cũng điều khiển đài mộ thay đổi phương hướng, đi thẳng về phía sau.

Phong vân cuốn động, hết thảy mọi mục tiêu lúc này đều hướng về Vương Lâm!

Vương Lâm lúc này đang khoanh chân ngồi trên đài mộ khổng lồ tám ngàn trượng, hào quang của đài mộ này càng đậm, từ xa nhìn lại giống như một mặt trời. Sương mù xung quanh vì nó mà chuyển động, vì nó mà lùi lại!

Trong đầu Vương Lâm, tấm bản đồ thứ tám mở ra, khiến cho vùng đất cổ mộ này đã lộ ra hơn phân nửa, được Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng!

Trong khoảnh khắc này, thanh âm vạn cổ tang thương kia lần thứ tư truyền đến!

Tam phủ Thiên Địa Nhân, Thiên Phủ này được bổn đạo truyền thừa, tộc nhân của tộc ta sau khi tu tới cực hạn, có thể lấy truyền thừa này để thành đạo… rời khỏi giới này, đi tới quê hương của bổn đạo, tìm tộc môn của bổn đạo….

Thanh âm này vang vọng rồi tiêu tan, càng ngày càng yếu, Vương Lâm lập tức có cảm nhận so với mọi người còn rõ ràng hơn. Ở bên trong cổ mộ này, có ba đài mộ cấp bảy, đang nhanh chóng hướng về vị trí của mình. Hắn còn cảm nhận được trong tấm bản đồ thứ năm ở phía sau còn có một đài mộ vừa mới lên cấp năm, người trên đài mộ này, Vương Lâm lập tức đoán ra được ngay chính là Đại Hoang!

Lúc này, Đại Hoang Thượng Nhân cũng nhanh chóng bay tới, hướng thẳng đến chỗ mình.

- Trong thời gian chưa tới một ngày, đài mộ đã liên tục tăng ba cấp, khiến cho những người này hoảng sợ….lúc này đang tới đây tìm đáp án, giết chết ta.

Thần sắc Vương Lâm như thường, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn ở trên đài mộ cấp tám có thể biết được rõ ràng phương vị chính xác của đối phương, nhưng đối phương tìm hắn, phương hướng lại rất mơ hồ, chỉ biết đại khái.

- Đáng tiếc pháp khí Cổ Yêu hầu như đã không còn, lượng còn lại cho dù dùng hết cũng không đủ để đài mộ trở thành cấp chín….

Sau khi đài mộ trở thành cấp tám, giống như là một cái động không đáy, Vương Lâm mơ hồ đoán được cần phải có một lượng dấu ấn ký hiệu rất lớn!

Dựa theo quy tắc của cổ mộ, Vương Lâm cần phải giết toàn bộ những người tới đây truy sát, cướp đoạt đài mộ của bọn họ dung nhập vào của mình, mới có thể khiến cho đài mộ của mình đạt tới cấp chín.

Nhưng phương pháp này Vương Lâm tất nhiên sẽ không làm. Hắn trong lúc cười lạnh thân thể nhoáng lên một cái, điều khiển đài mộ bay nhanh về phía trước.

Tốc độ của đài mộ cấp tám có thể so sánh với cao thủ bước thứ ba, cực kỳ nhanh, còn xa đài mộ cấp bảy mới có thể sánh bằng. Hơn nữa, Vương Lâm có thể biết được chính xác phương vị của đối phương, cho nên hắn cũng rất tự tin những người này trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp.

Lúc này cần phải tìm kiếm hết thảy những vật có liên quan đến cổ Yêu, dùng phương pháp của mình nhanh chóng khiến cho đài mộ trở thành cấp chín. Để xem ta nhanh, hay là bọn họ nhanh!

Đài cao dưới chân Vương Lâm nhanh chóng tiến về phía trước, trong tiếng ầm ầm tỏa ra kim quang vạn trượng, sương mù nhanh chóng tránh ra. Không có sương mù ngăn cản, tốc độ của Vương Lâm nhanh hơn.

Hắn hiểu rõ ưu thế của mình ở nơi này, ưu thế của hắn chính là người đầu tiên có được đài mộ cấp tám, người đầu tiên mở ra tấm bản đồ thứ tám!

So với những người còn lại đang ở trong tấm bản đồ thứ tám mò mẫm đường đi, Vương Lâm hoàn toàn không cần, toàn bộ đường đi bên trong tấm bản đồ thứ tám, hết thảy những vùng đất phong ấn toàn bộ hiện lên trong đầu.

- Lúc này chỉ có một chữ nhanh!

Vương Lâm không chút do dự, không lãng phí một chút thời gian nào, trong lúc đài mộ tiến về phía trước hắn khoanh chân nhắm hai mắt lại, toàn lực cảm nhận vị trí của đối phương.

Dọc đường ầm vang, trong lúc Vương Lâm tiến về phía trước, trước sau bốn người tiến thẳng về phía hắn đều bị hắn tránh được, chạy ra khòi tấm bản đồ thứ sáu, tiến vào bên trong tấm bản đồ thứ bảy.

Cửu Thiên Ma Tôn đang ở trong tấm bản đồ thứ bảy, giờ phút này sắc mặt âm trầm, đối phương giống như một con cá trạch trơn tuột, tránh được truy kích một cách kỳ diệu, giống như đã sớm biết được vị trí chính xác của mình.

- Chắc chắn là đài cao cấp tám có thể cảm thụ rõ ràng hơn sự tồn tại của những người khác...

Ánh mắt Cửu Thiên Ma Tôn lóe lên, hai tay bấm quyết đặt mạnh lên đài mộ. Đài mộ kia ầm vang, tốc độ bạo tăng, phóng thẳng về phía trước.

Nữ tử áo trắng, còn có nữ tử phong tình kia, hai người đều ở trong cổ mộ này bay nhanh đi, không ngừng tới gần Vương Lâm.

Còn có Đại Hoang Thượng Nhân, đài mộ của hắn mặc dù chỉ là cấp năm, nhưng hắn thân là cao thủ bước thứ ba, cũng có cách làm cho tốc độ của đài mộ nhanh hơn, đuổi theo Vương Lâm.

Bên trong tấm bản đồ thứ bảy, Vương Lâm trong lúc tiến về phía trước mở mạnh hai mắt, hắn cảm thấy rõ ràng có hai đạo khí tức đã tiến đến không còn xa, hai người này một trái một phải đang tiến thẳng tới chỗ mình.

Ánh mắt lóe lên, đài mộ dưới chân Vương Lâm dừng lại, không tiếp tục tiến lên nữa, mà mạnh mẽ bay lên, trong nháy mắt đã bay lên mấy vạn trượng. Hai đạo khí tức ở hai bên trái phải kia lập tức thay đổi theo, cũng nhanh chóng bay lên truy kích.

Chưa tới gần, Vương Lâm đã cảm nhận được rõ ràng sương mù bốn phía giống như đang bị đè ép xuống, truyền ra tiếng ầm ầm.

Trong tiếng cười lạnh, đài mộ của Vương Lâm đột nhiên dừng lại, không bay lên nữa mà lao xuống lượn nghiêng về phía trước. Trong tiếng ầm vang không ngừng, thân thể Vương Lâm đứng lên, trong lúc đài mộ bay đi nhìn về phía sau, trong mắt tràn ngập hàn quang. Hít một hơi thật sâu, hắn đột nhiên giơ hai tay lên, hướng về phía sau vung mạnh, mấy trăm vạn ấn ký trong một cái vung tay này nhanh chóng hiện ra.

Sương mù cuồn cuộn ầm ầm, ở phía sau Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một biển lửa. Chỉ thấy ở bên trong biển lửa kia có một cái ô rất lớn, đột nhiên từ cán ô, khung ô, mặt ô lần lượt hiện ra.

- Phần Giới Cổ Tán!

Vương Lâm gầm nhẹ, cái ô khổng lồ này bất ngờ toàn bộ hiện ra, xuất hiện bên trong đám sương mù.

- Tán khai diệt thế!

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi này lập tức hừng hực thiêu đốt, bay thẳng đến chiếc ô. Trong phút chốc, chiếc ô kia có dấu hiệu mờ ra, đã mờ được hai phần!

Theo chiếc ô mờ ra, một ngọn lửa diệt thế từ dưới chiếc ô điên cuồng lao ra, ầm ầm hướng về bốn phương tám hướng.

Giờ phút này, phía bên trái xuất hiện một đài mộ bảy ngàn trượng, thân ảnh của Cửu Thiên Ma Tôn ở bên trong đám sương mù như ẩn như hiện. Phía bên phải cũng có một đài mộ hiện ra, ánh mắt nữ tử áo trắng kia như điện, ngay khi nhìn thấy rõ Vương Lâm, cũng hiện lên một vẻ sửng sốt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1465: Cổ Yêu còn sống.

Phần Giới Cổ Tán cũ uy lực tuyệt luân, dù mới mở được hai phần nhưng hỏa diễm diệt thế này lại là thứ chẳng có vật gì trong thiên địa có thể

chống cự. Giờ phút này biển lửa từ trong chiếc ô tỏa ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng chuyển động hóa thành một lực lượng mạnh mẽ, hủy diệt hết thảy.

Sương mù bốn phía dưới biển lửa tràn ngập liền lập tức bùng cháy. Sương mù bị thiêu cháy nọ cuốn lên, tạo thành một cơn lốc khủng khiếp ầm ầm tràn ra, tiếng chấn động vang vọng chín tầng trời. Thân ảnh Cửu Thiên Ma Tôn vừa hiện ra trong sương mù, thần sắc hơi ngưng trọng. Dưới sức tấn công của hỏa diễm diệt thế này, dù là bổn tôn của hắn tới thì may ra mới chống nổi còn phân thân đã bị áp chế tu vi thì không thể không tránh né biển lửa này. Thân thể hắn đột nhiên lui lại phía sau. Thần sắc bạch y nữ tử cũng biến hóa liên tục, không biết là trong lòng đang nghĩ gì, hơi cúi đầu, thân thể cũng lui lại phía sau.

Hai người đều lui lại, Vương Lâm cũng lau đi vết máu tươi ở khóe miệng, nương theo lực tấn công của chiếc ô mà phóng vọt đi, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua bản đồ thứ bảy, tiến vào vùng bản đồ thứ tám. Nhưng trong nháy mắt khi hắn sắp sửa bước vào, ánh mắt Cửu Thiên Ma Tôn từ xa nhìn lại dường như có thể xuyên thấu không gian, thấy được tất cả. Hắn liền giơ tay phải lên điểm vào mi tâm một cái, miệng thì thào:

- Chỉ cần ta có thể nhìn thấy thân ảnh của ngươi một lần thì dù ngươi có cách xa bao nhiêu thì bổn tôn của ta cũng có thể vượt qua mà tới giết ngươi.

- Cách Sơn Chi Tiên.

Tay phải Cửu Thiên ma tôn đặt ở mi tâm liền mạnh mẽ điểm về phía trước một cái. Trong nháy mắt này, trong đồng tử hai mắt Cửu Thiên ma tôn liền có thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra, vẫn giữ tư thế thi triển Phần Giới Cổ Tán. Lúc này một chỉ của Cửu Thiên Ma Tôn điểm tới, thân ảnh Vương Lâm lập tức vặn vẹo, dường như có một lực lượng quỷ dị muốn xé tan thân thể Vương Lâm. Nhưng ngay khi Cửu Thiên Ma Tôn định thi triển đại đạo thuật nổi tiếng chỉ dưới Tinh Trung Lao Nguyệt thì ánh mắt bạch y nữ tử ở cách hắn không xa lộ ra một tia quyết đoán.

Ngọc thủ của nàng vỗ vào hư không, miệng ngâm khẽ:

- Thiên môn tam đạo Nhật Nguyệt Tinh. Tinh môn mở ra.

Vừa dứt lời thì tay phải nàng đã bắt quyết, trực tiếp vung lên. Tiếng ầm ầm vang lên, chỉ thấy phía trước Cửu Thiên ma tôn đột nhiên có vô số tia sáng xuất hiện.

Ánh sáng này lần lượt biến đổi, không ngờ lại hóa ra một cánh cửa khổng lồ. Ba cánh cửa này bề ngoài giống hệt những cánh cửa bước vào bước thứ ba, nhưng hiển nhiên là thực chất chúng không giống nhau.

Trong nháy mắt khi cánh cửa này xuất hiện, một chỉ của Cửu Thiên Ma Tôn đã điểm tới. Hai loại đạo thuật liền va chạm nhau trong tích tắc.

Không chút tiếng động, cánh cửa kia liền chấn động, dần dần hóa thành ánh sáng tan biến trong vùng đất cổ mộ. Cửu Thiên Ma Tôn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hơi tái nhợt đi, thân thể nhanh chóng lùi lại mấy trăm trượng, ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm vào bạch y nữ tử:

- Tiên phi vì sao lại cản trở bổn tôn?

Sắc mặt bạch y nữ tử kia cũng hơi tái nhợt, thân thể lui về phía sau cả trăm trượng, nhưng thần sắc bình tĩnh như nước, chậm rãi mở miệng nói:

- Bổn cung làm việc mà lại cần phải giải thích với ngươi sao? Ngươi là có tư cách gì?

Cửu Thiên Ma Tôn nhìn chằm chằm vào bạch y nữ tử, nửa ngày sau thần sắc mới dần dần bình phục, không chút tức giận mà ngược lại khóe miệng còn nở nụ cười, lắc đầu quay người bay về phía xa xa, đuổi theo Vương Lâm vào vùng bản đồ thứ tám.

Bạch y nữ tử nhíu mày nhìn về phía Vương Lâm vừa biến mất, thầm than rồi cất bước.

Vương Lâm trong nháy mắt khi bước vào vùng bản đồ thứ tám, toàn thân liền bùng lên hàn khí. Một luồng nguy cơ mãnh liệt trong tích tắc tràn ngập khắp tâm thần hắn. Hắn không cần phải nghĩ ngợi, tay phải đặt lên

mi tâm vội vàng điểm một cái, Thiên Hoàng Lô liền biến ảo ra phía bên ngoài thân thể hắn.

Ngay khi tiến vào vùng bản đồ thứ tám thì cảm giác nguy cơ liền tiêu tan. Vương Lâm xoay người ngưng thần nhìn thoáng về phía sau một cái, không chút do dự điều khiển đài mộ bay về phía sâu trong đó.

Sau khi hắn rời đi không lâu, Cửu Thiên Ma Tôn đã đuổi tới nơi này. Hắn vốn rất xa lạ với vùng bản đồ thứ tám này, hơi trầm ngâm một chút, Cửu Thiên Ma Tôn dựa theo cảm ứng mà tiếp tục đuổi theo.

Cùng lúc đó thì nữ tử phong tình trong bát phi đứng trên đài mộ từ bản đồ thứ chín tiến vào trong vùng bản đồ thứ tám.

Người trong vùng đất cổ mộ này không ai quen thuộc vùng bản đồ thứ tám này hơn Vương Lâm. Tốc độ của hắn cực nhanh lao đi. Trong vùng bản đồ thứ tám này có ba chỗ phong ấn rất thú vị. Bởi lẽ ba chỗ phong ấn này có ký hiệu của Cổ Thần, Cổ Yêu và Cổ Ma.

Nếu là bình thường thì Vương Lâm nhất định sẽ chọn nơi có ký hiệu cổ Thần mà tới. Nhưng ngay lúc này thì hắn không cần nghĩ ngợi mà lao thẳng tới chỗ phong ấn Cổ Yêu.

Có mục tiêu chuẩn xác, Vương Lâm không lãng phí chút thời gian, thẳng đường mà đi. Một lúc sau, hắn dần dần tới được vùng phong ấn Cổ Yêu.

Lúc này đám người Cửu Thiên Ma Tôn cũng đã chậm rãi cảm ứng được mà tới. Vương Lâm tính toán chỉ khoảng nửa canh giờ là bọn họ sẽ đuổi kịp. Thời gian rất gấp rút.... ánh mắt Vương Lâm trong lúc lao nhanh đi lóe lên, đã thấy phía trước có một cơn lốc xoáy lớn tới mấy vạn trượng, bên trong mơ hồ truyền ra một luồng yêu khí nồng đậm. Luồng yêu khí này chưa tới gần đã khiến cho lòng người run rẩy.

Sau khi tới gần nơi này, Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng yêu khí ở nơi này tràn ngập sự sống.

- Cổ Yêu còn sống!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn nhìn chằm chằm vào cơn lốc này. Nơi sâu nhất trong đó có một thân ảnh đang ngồi đả tọa, ở bên ngoài cơn lốc còn có một đạo phong ấn. Chính sự tồn tại của đạo phong ấn này mới khiến Cổ Yêu không thể thoát khỏi trạng thái ngủ say.

Yêu khí nơi này cực dày đặc, hơn nữa còn ẩn chứa sinh cơ, khiến cho Vương Lâm có thể đoán chắc là cổ Yêu kia chẳng những còn sống mà lại cực kỳ cường đại, không phải cửu tinh Cổ Yêu thì cũng là Cổ Yêu bát tinh. Vương Lâm nhướng mày, nhưng rất nhanh khóe miệng liền nở một nụ cười âm trầm. Hắn cẩn thận nhảy từ trên đài mộ xuống, sau đó đi vào bên trong cơn lốc xoáy.

Vừa mới tiến vào trong cơn lốc, bên tai Vương Lâm liền vang lên những tiếng gầm thét. Yêu khí trong cơn lốc mạnh mẽ cuốn lấy thân thể Vương Lâm, dường như muốn xé thân thể hắn ra. Vương Lâm rất khó khăn mới

vượt qua nổi hơn một trăm trượng. Khi còn cách trung tâm của cơn lốc này khoảng vài trăm trượng, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm hắn liền biến ảo ra.

Ánh mắt hắn nhanh chóng chuyển động, Cổ Thần lực dung nhập vào toàn thân. Hắn gầm nhẹ một tiếng, cắn răng bước tới một lần nữa. Mỗi một bước của hắn lúc này đều tới mấy trăm trượng. Nơi này đã gần như đã là cực hạn mà hắn có thể tiến tới. Vương Lâm còn chút sức lực để tiến thêm nhưng hắn lại không tiếp tục mà ngồi xuống, sau khi điều tức một chút trong cơn lốc, tay phải hắn vung lên, bắt quyết. Ma Hồn bình bất ngờ xuất hiện. Khí tức của ma hồn và Cổ Thần lực của bản thân hắn ầm ầm tỏa ra. Tay trái Vương Lâm chụp về phía trước một cái, thu lấy khí tức của Cổ Yêu. Ba thứ khí tức này nhanh chóng dung hợp.

Lực lượng kỳ dị lại một lần nữa xuất hiện. Vương Lâm nhanh chóng vuốt ký hiệu vừa mới biến ảo ra lên mi tâm xuống. Tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, không dừng lại một chút nào.

Dần dần, yêu khí trong cơn lốc càng ngày càng bị Vương Lâm thu lấy nhiều hơn. Ma hồn trong Ma Hồn bình cũng chầm chậm bị hắn rút ra, ký hiệu xuất hiện trước người hắn càng ngày càng nhiều. Nửa canh giờ đã trôi qua, số ký hiệu mà Vương Lâm chế tạo ra tại nơi đầy đủ khí tức của Cổ Yêu này đã đạt tới mấy ngàn.

Động tác của hai tay hắn càng lúc càng nhanh, hầu như đã tạo ra tàn ảnh, thu lấy khí tức của Cổ Yêu, đánh nát ma hồn trong Ma Hồn bình, hợp với Cổ Thần lực. Một loạt động tác này Vương Lâm đã thuần thục tới cực điểm.

Tốc độ hắn chế tạo ký hiệu đã rất nhanh nhưng khoảng cách để đài mộ đạt tới cấp chín còn rất xa mà Vương Lâm cảm ứng được bốn luồng khí tức đang từ xa phóng tới, giống như họ đang nhanh chóng tập trung lại đây. Không bao lâu sau, trong hư vô xa xa đã truyền tới một âm thanh vang vọng thiên địa. Một đài mộ rộng bảy ngàn trượng chợt xuất hiện. Đứng trên đài mộ là một nữ tử mặc áo hồng, khuôn mặt mang theo vẻ phong tình, người còn chưa tới thì tiếng cười duyên đã truyền tới.

Trong tiếng cười này như có cả tiếng rên rỉ. Một luồng ý vị không nói lên lời truyền vào trong tai Vương Lâm, khiến cho tâm thần hắn chấn động, đầu óc mơ hồ, không ngờ lại huyễn hóa ra Chu Tước. Cảnh tượng năm đó với Liễu Mi liền hiện lên. Vương Lâm đang chuyên tâm chế tạo phù, lúc này tâm thần đột nhiên chấn động, sắc mặt lập tức tái nhợt. Ánh mắt hắn lộ vẻ băng hàn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nữ tử trên đài mộ đang tiến tới. Dựa vào hai ngàn năm tu đạo khiến đạo tâm kiên định cộng với một loạt hậu quả thống khổ với Liễu Mi mà hắn có thể nén một tia tâm tình không hiểu nổi vừa trào dâng trong lòng xuống, vẻ âm lãnh trong ánh mắt của hắn lúc này lại càng tràn ngập. Trong nháy mắt khi nữ tử kia tới, Vương Lâm đứng dậy bước về phía sau, đột nhiên nhanh chóng phóng thẳng vào trung tâm cơn lốc. Hắn lại một lần nữa đi tới một trăm trượng nữa, khoanh chân ngồi xuống, cũng không thèm nhìn nữ tử ở bên ngoài con lốc một cái, tiếp tục nhắm mắt chế tạo ký hiệu.

- Hóa ra lại là ngươi. Đáng tiếc đã có Thác Sâm, nếu không ta cũng không nỡ đả thương ngươi đó.

Nữ tử áo hồng che miệng cười duyên nhưng hai mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc không thể phát hiện. Nàng nhìn lướt qua Cổ Yêu trong cơn

lốc, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng. Tiếng cười của nàng nhìn thì tầm thường như vậy nhưng lại ẩn chứa đạo thuật bên trong. Không ngờ Vương Lâm chỉ mê man trong một thời gian ngắn ngủi, sau đó lập tức tỉnh táo, càng khiến nàng có ý nghĩ kỳ dị.

Chẳng lẽ người này cả đời chưa gần nữ sắc sao?

Ánh mắt nữ tử này tỏa sáng, chiếc lưỡi thơm tho liếm liếm bờ môi, lại cười một tiếng, thân thể nhoáng lên tiến vào trong cơn lốc xoáy, phóng về phía Vương Lâm đang ngồi. Lúc này xa xa trong hư vô, Cửu Thiên Ma Tôn cũng đã thu hồi đài mộ, từng bước tiến tới. Thần sắc hắn lúc này âm trầm cực độ, nhanh chóng lao về trung tâm của cơn lốc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1466 Một cái vỗ tay

Một trong bát phi kia cùng với Cửu Thiên Ma Tôn hai người trước sau nhảy vào bên trong vòng xoáy, theo hai hướng lao thẳng tới Vương Lâm. Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ âm hàn, nhìn chằm chằm hai người, thân thể khoanh chân không có bất cứ một cử động gì, hai tay không ngừng dung nhập khí tức của cổ Yêu, cổ Ma, trên mi tâm hóa thành ký hiệu rơi xuống.

Những động tác này hắn cũng không sợ đối phương biết, ngay cả khi biết được, ngoài Thác Sâm cũng không ai có thể làm được.

- Không ngờ tự mình chế tạo ký hiệu!!

Cửu Thiên Ma Tôn kia nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, nhưng thân thể không hề dừng lại, trong nháy mắt đã vượt qua trăm trượng. Nhưng động tác của hắn lại có chút nhẹ nhàng, hiển nhiên đã nhìn thấy thân ảnh của cổ Yêu trong đám khí hỗn độn ở sâu bên trong vòng xoáy, trong lòng đã có suy đoán, không muốn kinh động đến đối phương.

Nữ tử áo hồng kia cũng nhìn thấy hành động của Vương Lâm, sau khi sửng sốt liền lập tức hiểu ra hết thảy, lắc đầu nhanh chóng tới gần.

Vòng xoáy này vốn cực kỳ hùng mạnh, càng đi vào bên trong lại càng khó khăn hơn, lúc này tốc độ của Cửu Thiên Ma Tôn cùng với nữ tử kia có chút chậm lại, nhưng vẫn ở trong vòng xoáy này bay nhanh đi.

Ở nơi này khí tức của cổ Yêu gào thét, khiến cho hết thảy thần thông ở nơi này đều bị ảnh hưởng, nhưng tu vi của hai người cao thâm, lúc này trong lúc tiến lên, trực tiếp đi thêm được bảy trăm trượng, khoảng cách tới Vương Lâm càng lúc càng gần.

Vương Lâm nhìn chằm chằm hai người này, ngay khi hai người chỉ còn cách hắn chưa tới mấy trăm trượng, Vương Lâm bồng nhiên giơ tay phải lên, vung về phía trước, Ma Hồn Bình lập tức lơ lửng ở phía trước người, từ bên trong ầm ầm tuôn ra một lượng lớn cổ Ma hồn.

Cùng lúc đó, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm của Vương Lâm nhanh chóng xoay tròn, cổ Thần lực vô biên từ trong mi tâm điên cuồng lộ ra, cùng với cổ Ma hồn dung hợp. Bên trong vòng xoáy này vốn tràn ngập rất nhiều khí tức cổ Yêu, giờ phút này theo khí tức của cổ Thần và Cổ Ma dung hợp, lập tức cùng với khí tức cổ Yêu này hòa thành một thể.

Đột nhiên, sức mạnh của ba bộ tộc hóa thành một sức mạnh kỳ dị có thể biến thành ký hiệu, trong một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, sức mạnh này nhanh chóng co rút lại, lập tức bao quanh toàn thân Vương Lâm.

Trong khoảnh khắc này, trên thân thể Vương Lâm không chỉ có mi tâm, mà các vị trí trên toàn thân cũng hiện lên vô số ký hiệu. Toàn bộ chuyện này diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới mức khó tin.

Cửu Thiên Ma Tôn cùng với Nữ tử áo hồng kia biến sắc, không quan tâm đến việc có kinh động tới Cổ Yêu đang ngủ say hay không nữa, tốc độ bạo tăng, lao thẳng tới Vương Lâm.

Giờ phút này, ở bên ngoài vòng xoáy truyền tới tiếng gào thét, chỉ thấy thân thể Đại Hoang Thượng Nhân xuất hiện, từng bước tiến vào bên trong vòng xoáy.

Ở phía sau Đại Hoang Thượng Nhân còn có nữ tử áo trắng, đôi lông mày thanh tú của nữ tử này nhíu lại, thu hồi đài mộ nhảy vào bên trong vòng xoáy.

Ngay khi Cửu Thiên Ma Tôn cùng với Nữ tử áo hồng kia tới gần, khóe miệng Vương Lâm mỉm cười lạnh lùng.

- Các ngươi chậm rồi.

Toàn thân Vương Lâm run lên, không để ý tới đối phương đang nhanh chóng lao tới, những ký hiệu hiện lên trên thân thể hắn ầm ầm bị đánh văng ra, lơ lửng ở bên ngoài thân thể.

Cùng lúc đó hai tay Vương Lâm hướng ra phía ngoài vung lên, lập tức rất nhiều ký hiệu vừa mới chế tạo ra ầm ầm lóe lên, trong khoảnh khắc này, thân thể Vương Lâm nhảy lên phía trên, vung tay áo, đài mộ tám ngàn trượng kia ầm ầm xuất hiện.

Đài mộ này vừa mới xuất hiện, lập tức hấp thụ tất cả ký hiệu mà Vương Lâm chế tạo ra, bắt đầu chấn động kịch liệt, trên đó tỏa ra kim quang vạn trượng, hướng về tám phương quét ngang ra.

Tiếng ầm vang kinh thiên, giống như lôi đình vang vọng bốn phía, đài mộ tám ngàn trượng kia sau khi hấp thụ toàn bộ ký hiệu, trong lúc chấn động, lập tức lớn lên.

Tám ngàn hai trăm trượng, tám ngàn bốn trăm trượng…….cho đến chín ngàn trượng.

Đài mộ cấp chín.

Đài mộ này vừa xuất hiện, kim quang trên đó chợt tiêu tan, biến thành không còn bất cứ một màu sắc nào. Không chỉ như vậy, đài mộ này càng run rẩy kịch liệt hơn. Vương Lâm từng bước tiến về phía trước, đứng ở trên đài mộ cấp chín kia.

- Đài mộ cấp chín!!

Cửu Thiên Ma Tôn trong mắt lóe lên hàn quang, bỏ qua hết thảy phóng thẳng về phía trước.

Nữ tử áo hồng cũng biến sắc, vội vàng hướng về phía đài mộ.

Còn có Đại Hoang Thượng Nhân kia trong mắt lộ ra vẻ tham lam, nhanh chóng bay tới.

Duy chỉ có nữ tử áo trắng kia trong lúc trầm mặc lui về phía sau, giống như bỏ qua việc tranh đoạt.

Nhưng trong khoảnh khắc này cũng nổi lên kinh biến. Một tiếng gào thét chấn kinh thiên địa từ bên trong cổ mộ đột nhiên xuất hiện, thanh âm này vừa rồi còn ở cách rất xa, nhưng trong nháy mắt giống như là đã tới bên tai.

Bên trong tấm bản đồ thứ chín này, Thác Sâm đang gầm nhẹ tiến về phía trước, nhưng lúc này đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, thân thể hắn lập tức dừng lại, vội vàng hướng về phía bên cạnh.

Bên trong hư vô vô tận ở phía trước, tiếng ầm vang kinh thiên, trong tiếng gào thét có thể nhìn thấy rõ ràng một cánh tay rất lớn từ trong biển sương mù xuất hiện, trong tiếng ầm ầm trực tiếp lao tới, vượt qua bên cạnh Thác Sâm.

Mặc dù không đụng tới Thác Sâm, nhưng dư lực do cánh tay này dấy lên cũng ầm ầm vỗ lên người Thác Sâm. Với sự cường hãn của thân thể hắn, bị dư lực này thổi qua, thân thể cũng lập tức lảo đảo, khóe miệng tràn ra máu tươi, rất vất vả mới đứng vững được. Thác Sâm ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một vẻ sợ hãi hiếm thấy, nhìn chằm chằm cánh tay khổng lồ kia đang nhanh chóng đi xa.

Cánh tay khổng lồ này trong tiếng ầm vang quét ngang cổ mộ, lao thẳng tới tấm bản đồ thứ tám.

Cùng lúc đó, ở bên trong tấm bản đồ thứ nhất trong cổ mộ, cũng có một cánh tay rất lớn từbên trong biến sương mù vươn ra, trong tiếng gào thét quét ngang. Có hơn mười tu sĩ còn lại trong tấm bản đồ thứ nhất vẫn đang bay đi bên trong đám sương mù; nhưng trong nháy mắt hai tai đã bị tiếng gào thét kinh thiên kia bao phủ, không kịp phản ứng, ở phía sau bọn họ, cánh tay khổng lồ kia ầm ầm tiến tới.

Tiếng kêu tử vong thảm thiết bị tiếng ầm ầm át đi, không truyền ra được một chút nào. Cánh tay đi qua, hơn mười tu sĩ này không còn một người nào sống sót, ngay cả đài mộ của bọn họ toàn bộ cũng tan vỡ.

Tốc độ của cánh tay này so với cánh tay trong tấm bản đồ thứ chín còn nhanh hơn mười lần, giống như một ngọn núi cao chọc trời, với một tốc độ có thể so sánh với cao thủ bước thứ ba

Không Huyền, ầm ầm lao tới, trong nháy mắt đã quét tới tấm bản đồ thứ hai, thứ ba, thứ tư

Cho đến tấm bản đồ thứ bảy, tất cả những tu sĩ ở đây hễ ở trên đường đi của cánh tay đều không có bất cứ cách nào tránh thoát, ngay khi cánh tay quét qua toàn bộ đều tan vỡ mà chết.

Trong đó có một vài đài mộ thậm chí đã đạt tới cấp bốn, nhưng kết quả cũng không có gì khác, ầm ầm tan vỡ tử vong, hầu như không còn. Giống như là đến ngày tận thế, sau khi đài mộ cấp chín xuất hiện, cổ mộ này đã tới ngày tận thế.

Hai cánh tay xuất hiện bên trong cổ mộ này giống như hai cánh tay của một người khổng lồ duỗi ra, ở trên đỉnh đầu từ bên ngoài hướng vào trong khuấy động, giống như là muốn vươn vai.

Tốc độ của chúng cực nhanh, có thể dùng từ ngay lập tức để hình dung, dường như ngay khi đài mộ cấp chín của Vương Lâm xuất hiện, ngay khi đám người Cửu Thiên Ma Tôn lao tới, hai cánh tay khổng lồ này quét ngang toàn bộ bản đồ, đồng thời xuất hiện bên trong tấm bản đồ thứ tám này.

Tiếng gào thét truyền vào tai của đám người Cửu Thiên Ma Tôn chính là do hai cánh tay khổng lồ này mang đến.

Không thể hình dung được sự chấn động tâm thần khi hai cánh tay khổng lồ này xuất hiện. Mỗi một cánh tay dài chừng mấy vạn trượng, gào thét tới gần, với một tốc độ mà mọi người hoàn toàn không thể phản ứng kịp, xuất hiện ở bên ngoài vòng xoáy cổ Yêu.

Từ hai phía của vòng xoáy này, hai cánh tay khổng lồ ầm vang lao tới, vừa mới đụng vào vòng xoáy cổ Yêu này, lập tức vòng xoáy ầm một tiếng chấn động tan vỡ, không có một chút sức lực chống cự nào.

Trong khi vòng xoáy cổ Yêu không ngừng tan vỡ, hai cánh tay khổng lồ này trong nháy mắt tới gần, ngay khi phá vỡ vòng xoáy này, quét ngang về phía mọi người, vỗ về phía đài mộ cấp chín lần đầu tiên xuất hiện trong cổ mộ này.

Nữ tử áo trắng vốn đã lui về phía sau tránh ra, khoảng cách xa nhất, cho nên trong lúc hoảng sợ thân thể nhoáng lên một cái, tránh được cánh tay này, nhưng vẫn bị dư lực thổi lên người, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị bắn về phía sau.

Đại Hoang Thượng Nhân thì không may mắn như vậy, hắn ở sau cùng, ở gần cánh tay nhất, trong lúc khiếp sợ không thể né tránh, bị cánh tay kia trực tiếp vỗ lên người. Thân thể hắn lập tức phịch một tiếng tan nát, ngay cả thân thể của Diệu Âm Đạo Tôn, thân thể bước thứ ba, dưới một bàn tay này cũng không chịu nổi một đòn.

Đại Hoang Thượng Nhân kêu lên thảm thiết, phân hồn ở bên trong bay ra, đang muốn bỏ chạy, nhưng dư lực từ trên cánh tay này đánh ra giống như cuồng phong quét qua, trực tiếp thổi nát phân hồn tan thành mây khói.

Hết thảy chuyện này nói thì dài, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Cánh tay kia trong lúc tiến về phía trước, lao thẳng tới Cửu Thiên Ma Tôn cùng với nữ tử áo hồng ở phía sau đài mộ cấp chín kia.

Cửu Thiên Ma Tôn sắc mặt lập tức tái nhợt, dung nhan của hắn vốn thủy chung đều biến hóa giữa thanh niên và lão già, lúc này lập tức dừng lại ở bộ dạng lão già, hai tay bấm quyết vờn quanh trước người, cùng với cánh tay đang vỗ tới trực tiếp va chạm với nhau.

Trong tiếng ầm vang, Cửu Thiên Ma Tôn phun ra máu tươi, bộ dạng của hắn nhanh chóng biến hóa, từ lão già trở thành trung niên, sau khi lại phun ra máu tươi, bộ dạng của hắn đã hóa thành thiếu niên.

Trong khoảnh khắc này, rất nhiều phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn do hắn dùng thần thông đạo thuật hóa thành ở bên trong cổ mộ này toàn bộ tan vỡ tử vong, Cửu Thiên Ma Tôn dùng cái chết của bọn họ để đổi lấy một đường sống.

Cửu Thiên Ma Tôn đã biến thành thiếu niên thân thể tiêu tan một cách quỷ dị, để mặc cho cánh tay kia đi qua, rồi lại xuất hiện ở chổ đó, khóe miệng tràn ra máu tươi. Hắn bay nhanh về phía trước, tránh ra xa, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

về phần nữ tử áo hồng kia cũng mặt mày biến sắc, hai tay bấm quyết há miệng phun ra một đám sương mù hồng nhạt. Bên trong đám sương mù này có một sợi tơ màu đen, bị nữ tử này túm lấy, cuốn quanh thân thể, lập tức sợi tơ này vờn quanh thân thể của nàng, ngay khi cánh tay này lao tới, hướng về bên cạnh tránh đi ngàn trượng, nhưng vẫn bị đầu ngón tay chạm phải, phun ra máu tươi, bị thương lùi lại.

Ở một hướng khác, cánh tay từ tấm bản đồ thứ chín kia trong tiếng gào thét đã tới, trực tiếp quét qua vòng xoáy cổ Yêu, từ bên trong đám khí hỗn độn chổ cổ Yêu ngủ say ở sâu bên trong vòng xoáy vung qua, trực tiếp đem phong ấn trên đó nghiền nát.

Ngay khi phong ấn này bị nghiền nát, cổ Yêu ngủ say ở bên trong mở mạnh hai mắt, bên trong mắt trái bất ngờ có tám tinh điểm xoay tròn. Hắn đã thức tỉnh.

Ngay khi cánh tay khổng lồ kia đảo qua thân thể hắn, cổ Yêu vừa mới thức tỉnh này ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu dài. Trong tiếng kêu này, thân thể hắn lập tức trở nên mơ hồ trong suốt, khiến cho cánh tay kia trực tiếp xuyên thấu qua, lao thẳng tới đài mộ cấp chín.

Hai cánh tay khổng lồ này đồng thời xuất hiện ở hai bên trái phải của đài mộ, trong tiếng ầm vang, cùng nhau đánh lên trên đài mộ cấp chín đầu tiên này. Đài mộ chấn động, từng tầng tan vỡ, hóa thành vô số đá vụn.

Cánh tay xuyên thấu hết thảy, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm đột nhiên vỗ vào nhau, tiếng ầm ầm vang vọng, trong thời gian ngắn hai cánh tay này chậm rãi tách ra, kéo ra phía ngoài, hư vô này dường như hé mở ra, giống như bị hai cánh tay này xé ra một cái khe rất lớn.

Bên trong cái khe là một thế giới kỳ dị.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, ở dưới bàn tay này hắn không hề bị tổn thương một chút nào, nhưng cảnh tượng đột ngột vừa rồi cũng khiến cho tâm thần hắn chấn động không ngừng.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1467 Kịch biến trong cổ mộ

Kịch biến xảy ra bên trong cổ mộ, ngay khi cái khe này được xé mở ra, toàn bộ sương mù có trong tất cả những tấm bản đồ trong cổ mộ sôi trào cuồn cuộn, trong lúc chuyển động hướng về bốn phía không ngừng cuốn đi ầm ầm.

Biến hóa này khiến cho thế giới bên ngoài chấn động.

Lúc này ở bên ngoài cổ mộ, trong Thái cổ Tinh Thần, cái khe cổ mộ vốn đã biến mất, đột nhiên lại một lần nữa lóe lên. Theo sự xuất hiện của nó, sương mù vô tận thủy chung tràn ngập ở bên ngoài trước khi cái khe thu lại giống như đồng bộ với sương mù ở bên trong cổ mộ, nhanh chóng cuồn cuộn dâng lên. Từng trận tiếng ầm vang giống như sương mù va chạm lẫn nhau từ xa xa truyền lại.

Ngay khi cái khe cổ mộ xuất hiện lại trong Thái cổ Tinh Thần, sương mù này giống như bị một luồng đại lực hút lấy, nhanh chóng lao thẳng tới cái khe, giống như lúc này cái khe trở thành một cái miệng lớn mở ra hít hơi. Sương mù cuồn cuộn lao thẳng tới cái miệng lớn kia, trong phút chốc sương mù như biển trong lúc cuộn lên biến mất hơn phân nửa, lượng còn lại giờ phút này vẫn còn đang nhanh chóng bị hút vào bên trong cái khe.

Trong Thái cổ Tinh Thần này, trên một tu chân tinh khô héo tử vong ở cách vùng đất cổ mộ này không xa, bổn tôn của Đại Hoang Thượng

Nhân khi phân hồn bị tan vỡ sắc mặt có chút tái nhợt, trong lúc khoanh chân mở mạnh hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ vô tình. Hắn cả đời tu đạo chỉ vì mình, sẵn sàng phá bỏ lời thề, nhưng tất cả những người biết được chuyện này đều đã chết, cho nên vẫn chưa truyền ra cho người khác biết được.

Hắn cùng với Chu Tước đời thứ hai mặc dù cũng có chút giao tình, nhưng giao tình này so sánh với lợi ích cũng chẳng là cái gì. Chính bởi vì tính cách xấu xa này của hắn cho nên hắn mới có thể tu đạo mấy vạn năm. Hắn hừ lạnh, thân thể nhoáng lên một cái, trực tiếp tiến vào trong tinh không, trong nháy mắt thân ảnh biến mất, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài cái khe cổ mộ đang nhanh chóng hút lấy sương mù kia.

Thân thể hắn lơ lửng ở bên trong đám sương mù, bất động như một ngọn núi, lạnh lùng nhìn chằm chằm hồi lâu, trong mắt hắn hiện lên một vẻ quyết đoán.

- Không ngờ không còn hạn chế tu vi của người tiến vào.

Đại Hoang Thượng Nhân trầm mặc ít lâu, sau đó không cần nghĩ ngợi, từng bước tiến về phía trước, trực tiếp nhảy vào bên trong cái khe.

Cùng lúc đó, ngay khi sương mù bị hút vào bên trong cái khe cổ mộ trong Thái cổ Tinh Thần, ở xa bên trong vùng đất Tinh Thần vô tận này, có một vùng biển màu tím. Vùng biển này sóng biển cuồn cuộn, ở sâu dưới đáy biển có một lão già đang khoanh chân ngồi, lúc này hắn mở mạnh hai mắt, lộ ra hàn quang.

- Đại Hoang Thượng Nhân dám cướp đoạt phân thân của ta, còn có Vương Lâm kia... phá hóng chuyện tốt của ta, lúc này cổ mộ xuất hiện kịch biến, không còn hạn chế tu vi của người tiến vào...

Lão già trầm mặc hồi lâu, tay phải vung lên phía trước người, lập tức sóng biển ầm ầm. Ở dưới đáy biển này, ở trước người lão già trực tiếp xuất hiện một cánh cửa lớn do sóng biển tạo thành.

Lão già đứng dậy trực tiếp bước vào trong cánh cửa, thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất, xuất hiện bên ngoài cái khe cổ mộ. Đúng lúc này, tinh không ở phía trước lão già xuất hiện sự vặn vẹo, giống như chia ra làm chín phần, xuất hiện từng vùng thiên địa hư ảo. Từ chín vùng trời vặn vẹo kia có một người trực tiếp bước ra.

Người này là một nam tử trung niên có vẻ tang thương, sắc mặt có chút đen, sau khi xuất hiện ánh mắt như điện, nhìn lướt qua Diệu Âm Đạo Tôn.

- Diệu Âm lão đạo mấy vạn năm không rời khỏi tử hải, không ngờ cũng đến tranh đoạt hồn thủy này.

- Cửu Thiên lão ma nhà ngươi có thể đến, bổn tôn hiển nhiên cũng có thể.

Diệu Âm Đạo Tôn kia thanh âm khàn khàn, chậm rãi nói. Ánh mắt hai người nhìn nhau, không hề mở miệng nữa, đồng thời nhìn về cái khe đang hút lấy sương mù kia.

- Đại Hoang lão độc đã vào rồi.

Hồi lâu sau, Diệu Âm Đạo Tôn đột nhiên nói.

- Hình như không còn có hạn chế nữa...

Cửu Thiên Ma Tôn kia cau mày, chậm rãi mở miệng.

- Đại Hoang muốn ngăn cản ngươi, bổn tôn sẽ giúp ngươi ngăn lão độc, những vật mà bổn tôn lấy được có thể giao cho ngươi, nhưng tiểu tử kia là của ta.

Hai người thỏa thuận với nhau xong, không cần nghĩ ngợi hóa thành hai đạo cầu vồng bay tới cái khe sau khi nuốt lấy toàn bộ sương mù, yên tĩnh trôi nổi ở bên trong Tinh Thần. Nhưng ngay khi hai người sắp sửa tới gần. Thái cổ Tinh Thần này ầm ầm chấn động.

Một uy áp vô biên đột nhiên từ bốn phương tám hướng điên cuồng ngưng tụ lại. Trong nháy mắt, liền hóa thành một chưởng ấn hư ảo khổng lồ, lơ lửng ở giữa không trung.

Chưởng ấn này rất lớn, giống như che lấp toàn bộ vùng tinh vực này. Thân thể Diệu Âm Đạo Tôn lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía chưởng ấn này. Cửu Thiên Ma Tôn kia không thể không nhíu lông mày, cũng dừng lại.

Chỉ thấy ở dưới chưởng ấn có một luồng hắc khí bồng nhiên xuất hiện, đan xen vào nhau, hình thành một hắc ảnh mơ hồ. Đây là một người mặc áo bào đen, toàn thân hắn đều bị áo bào đen bao phủ, thấy không rõ hình dạng.

- Đại chiến sắp bắt đầu, hai người các ngươi không thể để xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cổ mộ này cũng không cần vào nữa.

Trầm mặc ít lâu, cái khe cổ mộ kia cũng không co rút lại, mà vẫn thủy chung trôi nổi, giống như là đợi tu sĩ tiến vào. Diệu Âm Đạo Tôn đột nhiên mở miệng:

- Ngươi chắc chắn sẽ có chuyện ngoài ý muốn sao?

- vẫn chưa chắc chắn.

Thanh âm của người mặc áo đen kia khàn khàn, lộ ra vẻ tang thương vô tận.

- Không sao, sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đâu, cho dù là có, thì ngươi chắc chắn sẽ có biện pháp cứu chúng ta ra.

Diệu Âm Đạo Tôn kia xoay người trực tiếp bước vào trong cái khe, thân ảnh biến mất.

Cửu Thiên Ma Tôn kia trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, hướng về phía người mặc áo đen ôm quyền, cười nói:

- Thương thế của ngươi xem ra đã khôi phục được hơn phân nửa, lần này nếu thật sự có chuyện ngoài ý muốn, vậy thì xin làm phiền.

Ma Tôn không nghĩ ngợi, thân thể nhoáng lên một cái, bước vào bên trong cái khe. Sau khi thân thể của hắn tiến vào, cái khe cổ mộ vẫn không hề tiêu tan, mà giống như là vĩnh hằng, vẫn duy trì trạng thái hé mở, lơ lửng bên trong Tinh Thần. Người mặc áo đen mơ hồ kia yên lặng đứng ở đó, hồi lâu sau than nhẹ một tiếng.

- Hy vọng sẽ không có chuyện ngoài ý muốn... Hai người trong Thái cổ Ngũ Tôn, Đại Hoang cảnh giới Không Huyền, còn có Chu Tọa, Viễn cổ Tiên Tôn... những người này chiếm ba phần sức mạnh của Thái cổ Tinh Thần ta... tất cả bọn họ đều tiến vào cổ mộ này... ta rất lo lắng...

Bên trong cổ mộ, hai bàn tay khổng lồ quét ngang đánh tới, đem mộ đài cấp chín vừa mới xuất hiện phá tan, đồng thời mở ra một cái khe giống như thông đến một thế giới khác.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, không có bất kỳ do dự gì, ngay khi cái khe xuất hiện, thân thể liền từng bước tiến về phía trước, trực tiếp bước vào trong cái khe kia.

Người ở thế giới bên ngoài, cho dù là Cửu Thiên Ma Tôn cùng với nữ tử áo hồng phong tình kia cũng chỉ trơ mắt đứng nhìn thân ảnh Vương Lâm biến mất, trước uy lực của bàn tay khổng lồ kia, không dám tiến lên nửa bước.

Ngay khi Vương Lâm tiến vào bên trong cái khe, hai bàn tay khổng lồ kia chậm rãi tiêu tan, trở thành một đám tinh quang tản ra. Nhưng nguy cơ vẫn chưa chấm dứt, cổ Yêu được giải phong ấn xuất hiện kia hai mắt lộ ra một tia hồng quang, liếm môi, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào.

Ngay khi bước vào cái khe, trong đầu Vương Lâm ầm ầm xuất hiện tấm bản đồ thứ chín, nhưng lúc này tấm bản đồ thứ chín đã không còn tác dụng. Cùng lúc đó, thanh âm tang thương của Đạo cổ Hoa Mịch chậm rãi truyền vào tâm thần Vương Lâm.

- Đài mộ cấp chín, ngươi vì ta mà đưa tới... có thể tiến vào luân hồi môn đạo Thiên Phủ... Thiên Phủ này là nơi bổn đạo phong ấn kẻ địch, muốn tiến vào không những cần phải có đủ tu vi, mà còn cần phải có cơ duyên lớn lao... Cả đời ta, chỉ có một... nhưng ta không hối tiếc... những người của đạo môn kia bao vây, phong tỏa đường lui của ta... đạo sĩ Lý Quảng bắn rơi mắt trái của ta, trong mắt trái kia có chứa ký ức nửa đời của ta cùng với nổi nhớ quê hương... Người được truyền thừa, nếu ngươi có thể thành cổ, nếu có thể... nếu có thể...

Lời nói tiêu tan, hai câu cuối cùng rất mơ hồ, nghe không rõ ràng. Vương Lâm thấy hoa mắt, đến lúc nhìn rõ, hắn đã ở bên trong một cung điện vô cùng khổng lồ.

Cung điện này giống như là tinh không, liếc mắt nhìn lại rất khó có thể nhìn thấy tận cùng. Toàn bộ cung điện lộng lẫy huy hoàng, lộ ra một vẻ

uy nghiêm vô tận, còn có một vẻ âm u tràn ngập.

Khí tức âm u này đến từ phía trước Vương Lâm, bốn đội ngũ đứng song song kéo dài tới cực xa, do vô số tu sĩ tạo thành. Mỗi một đội ngũ đều có gần một ngàn tu sĩ, bọn họ đứng thẳng tắp ở nơi đó, thất khiếu chảy máu, mở to hai mắt, vẫn còn lưu lại sát khí dữ tợn.

Quần áo của những người này rất là kỳ dị, so với Vương Lâm khác nhau rất nhiều. Chất liệu quần áo giống như là nước chảy, giống như là một sinh vật sống. Quần áo giống như vậy, Vương Lâm ở tại Thiểm Lôi Tộc khi lấy được lôi đồ bất diệt, đã nhìn thấy trên thân thể của người từ bên ngoài tới trong hình ảnh trong đầu. Trên đỉnh đầu của những người này lúc này đều ngọn lửa xanh biếc lóe lên, phát ra tiếng thiêu đốt rất nhỏ, chiếu sáng toàn bộ đại điện này.

- Rất tốt...

Thân thể Vương Lâm lơ lửng giữa không trung trên đại điện, ánh mắt đảo qua trên người những tu sĩ này. Những người này toàn bộ đã trở thành những ngọn đèn dầu, ngọn lửa đang cháy kia là do mỡ trong thi thể bọn họ dung hợp với nguyên thần hình thành.

Khi hết thảy mọi thứ, cảm giác âm u càng đậm, ánh mắt Vương Lâm theo những tu sĩ này nhìn về phía trước, ở đằng xa phía trước, có một cái đài bằng đá cao vút, ở trên chổ cao nhất của đài có một cái ghế rất lớn.

Ở phía trước cái ghế, từ dưới đáy đài lên trên cái ghế không ngờ có một lổ hổng rất lớn, lưu lại từ xưa đến nay vẫn ẩn chứa một luồng khí kinh thiên.

Giống như năm đó đã từng có người tung một kiếm hoặc một tiễn, phá tan hết thảy trở ngại trong thiên địa, từ xa gào thét tới gần, đâm thẳng vào người ngồi trên ghế.

Trên cái ghế này không có một người nào, duy chỉ có một quầng sáng hình tròn, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, lẳng lặng trôi.

Ở giữa bốn đội tu sĩ đứng song song, còn có một cái đỉnh to trăm trượng đứng sừng sững, từ bên trong đỉnh có mùi hương ngào ngạt bay thẳng lên trời.

Vương Lâm trong lúc trầm mặc thân thể dần dần bay lên cao, ánh mắt hắn theo thân thể bay lên, dần dần lướt qua cái đài khổng lồ phía trước, nhìn thấy được gần một nửa phía trong cung điện.

Ở phía sau cái đài này cũng có một cái đỉnh rất lớn, ở xung quanh đỉnh cũng có bốn hàng tu sĩ đứng không nhúc nhích, duy trì tư thế, trên đỉnh đầu bọn họ cũng có ngọn lửa thiêu đốt.

Ở những vị trí trước sau trái phải cái đài kia không ngờ đều có một cái đỉnh như vậy, còn có vô số tu sĩ.

Vương Lâm tâm thần rung động, nhìn toàn bộ những thứ trước mắt. Hồi lâu sau, hắn hít vào một hơi thật sâu. Lúc này hắn có thể nhìn thấy toàn bộ đại điện cũng không phải là vô biên vô hạn này, Vương Lâm trong lúc trầm mặc giơ tay phải vung mạnh về phía trước, cuồng phong quét ngang, từng trận ánh sáng chói mắt theo gió bao phủ hơn phân nửa cung điện, khiến choVương Lâm nhìn thấy được toàn bộ những thứ ở đằng xa. Ngay khi nhìn về phía xa, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1468 Mượn khí thế!

Hắn nhìn thấy phía sau mấy vạn tu sĩ vờn quanh bốn phía này không ngờ còn có tám đống thi thể, những thi thể chất lên như núi.

Vô số những thi thể này máu tươi đã khô, cao vút tạo thành tám quả núi lớn, khí tức âm u, vì ánh mắt Vương Lâm từ xa nhìn lại, cho nên càng trở nên nồng nặc.

Nhưng toàn bộ chuyện này vẫn chưa kết thúc, theo ánh mắt Vương Lâm không ngừng quét ra phía ngoài, hắn nhìn thấy càng nhiều, tâm thần chấn động.

Sau núi thi thể, giữa thiên địa còn có tám con rồng thân thể dài mấy vạn trượng. Những con rồng này mở miệng to, tràn ngập một khí thế hung ác, chỉ là lúc này từng con đều đã hóa thành đá, chỉ thấy có một sức mạnh kỳ dị vờn quanh bên ngoài thân thể chúng, khiến cho tám con rồng này thủy chung lơ lửng giữa không trung.

Những con rồng này hướng về phía cái đài, giống như hướng về người từng ngồi trên cái ghế ở trên đài.

Ở phía sau những con rồng, trên mặt đất vô tận của đại điện, những chiến xa lớn ngàn trượng bất ngờ xuất hiện. Những chiến xa này bộ dạng cực kỳ đáng sợ, trên đó có đầy gai nhọn, còn có máu tươi màu nâu tràn ngập, hiển nhiên năm đó đã từng phát huy uy lực rất lớn.

Ở bốn phía chiến xa, có những tu sĩ đứng trên phi kiếm lơ lửng, những người này thân thể cũng hóa thành đá, nhưng vẫn duy trì tư thế ở giữa không trung, lộ ra sát khí.

Ở phía sau bọn họ, liếc mắt nhìn ở bốn phương tám hướng còn có không dưới mấy vạn tu sĩ. Những người này đều duy trì động tác khi còn sống, giống như rất nổi giận muốn xông lên phía trước.

Tu sĩ rất nhiều, vô biên vô hạn .

Trong đám tu sĩ này còn có gần một trăm thân ảnh cao lớn đứng sừng sững, những thân ảnh này đưa lưng về phía cái đài, vung hai tay như muốn tấn công. Ở đằng xa, tám thân ảnh thân thể to lớn dường như có thể so sánh với đại điện này xuất hiện một cách kinh thiên, đối với những tu sĩ đang tấn công tới ở phía trước triển khai một trận đồ sát điên cuồng.

Không ngừng nhìn lại, tâm thần Vương Lâm càng thêm chấn động, dần dần, hắn nhìn về phía trước đối diện với cái ghế trên đài, ở vị trí đó có một tu sĩ cực kỳ đặc biệt.

Tu sĩ này cầm trong tay một cái ô, sau khi mở ô lơ lửng giữa không trung, toàn thân mặc dù đã hóa thành đá, nhưng tay trái trong lúc giơ lên chỉ về phía cái ghế trên đài ở đằng xa.

Ở phía sau hắn, theo Vương Lâm quét mắt nhìn, hắn nhìn thấy ở bên trong cung điện này có một người đứng ở sau cùng.

Đây là một tu sĩ đang nhắm mắt, hắn lơ lửng ở giữa không trung, tay trái duỗi thẳng ra nắm lại, giống như đang cầm cái gì đó, còn tay phải của hắn khom lại, dường như đang lôi kéo.

Động tác này nếu ở trong hai tay hắn có một cái cung, thì hiển nhiên là hắn đang kéo cung.

Bên trong cung điện yên tĩnh, chỉ có tiếng những ánh lửa cháy rất nhó truyền lại. Hồi lâu sau, Vương Lâm thu ánh mắt lại, nhìn về phía cái đài rất lớn kia, sau khi trầm mặc trong chốc lát, thân thể hắn chậm rãi hạ xuống, đứng lên trên cái đài.

Đứng ở trên này, Vương Lâm đưa mắt nhìn, vô số tu sĩ ở phía dưới toàn bộ đều có vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt lộ ra sát khí điên cuồng, giống như trong nháy mắt này toàn bộ đều nhìn lên người Vương Lâm.

Sát khí đến từ tám phương dường như thực chất hóa, ầm ầm tới gần.

Vương Lâm bình tĩnh lui lại phía sau mấy bước, dừng lại ở trước cái ghế, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

Ở đằng trước phía dưới chân, cái khe lớn kéo dài từ dưới đáy đài lên ở bên trong còn sót lại sát khí ngợp trời, giống như có một mũi tên từ đằng xa gào thét lao tới, cực kỳ kinh khủng, xuyên qua vô số tu sĩ, xuyên qua toàn bộ những chiến xa, xuyên qua bên người tộc nhân của ba bộ tộc cổ đại ầm ầm lao tới, cuối cùng hướng thẳng vào cái đài, tạo nên một cái khe rất lớn, đâm vào người đã từng ngồi trên ghế.

Trong lúc trầm mặc, bỗng nhiên có một lực dẫn dắt, từ trong thanh âm lúc trước hiện lên trong những lần mộ đài thăng cấp, lần thứ năm xuất hiện trong tâm thần Vương Lâm, chậm rãi sinh ra một sức mạnh dung nhập vào toàn thân Vương Lâm, khiến cho đang đứng ở bên cạnh cái ghế thân thể chậm rãi ngồi lên trên.

Ngay lúc thân thể hắn ngồi lên cái ghế rất lớn kia, thân thể Vương Lâm ầm ầm chấn động, lập tức nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt đã trở thành thân thể cổ Thần cao mấy trăm trượng.

Trên mi tâm của hắn có sáu tinh điểm cổ Thần biến ảo hiện ra, nhanh chóng xoay tròn. Đột nhiên có một luồng yêu khí ầm ầm từ bên trong cái ghế tràn ra, theo tay trái của Vương Lâm trực tiếp chảy vào trong cơ thể hắn, cuối cùng dừng lại ở mắt trái, hình thành sáu tinh điểm hư ảo.

Trong phút chốc còn có một luồng ma khí ngợp trời gào thét, từ bên trong cái ghế này lập tức hiện ra, theo tay phải chảy vào trong cơ thể Vương Lâm, cuối cùng ngưng tụ lại trong mắt phải của hắn, cũng hóa thành sáu tinh điểm.

Tinh điểm trong hai mắt hắn mặc dù là hư ảo, nhưng lúc này sau khi xuất hiện, cùng với sáu tinh điểm trên mi tâm đan xen vào nhau, quỹ đạo xoay tròn của chúng không ngờ giống nhau y hệt.

Trong thời gian ngắn này, tâm thần Vương Lâm chấn động, giống như thời gian nhanh chóng nghịch chuyển trên người, dần dần hắn quên đi hết thảy, từ trên người hắn tản mát ra một sự uy nghiêm. Sự uy nghiêm này chính là khí phách của cổ Thần, là một uy lực có thể sánh với trời, là một khí thế cho dù là long trời lở đất vẫn có thể lạnh lùng nhìn vạn vật.

Hắn bình tĩnh nhìn về phía trước, thần sắc dần trở nên bình tĩnh, nhưng sự uy nghiêm này càng ngày càng đậm, không ngừng tích lũy. Lúc này Vương Lâm tản mát ra một khí tức mà ngay cả cao thủ bước thứ ba ở trước mặt hắn cũng phải run lên.

Người đầu tiên cảm nhận được khí tức này chính là Linh Động Thượng Nhân ở bên trong Thiên Hoàng Lô trong tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm. Hắn vốn đang toàn lực áp chế Chu Cẩn, không ngừng phối hợp với Thiên Hoàng Lô luyện hóa, nhưng lúc này, ngay khi khí tức bá đạo vô cùng này tích lũy trong cơ thể Vương Lâm, sắc mặt Linh Động Thượng Nhân lập tức đại biến, trở nên tái nhợt, trong mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, bỏ qua tất cả hành động, thân thể lập tức bị bức ra khỏi Thiên Hoàng Lô, bức ra khỏi tinh điểm, bức ra khỏi thân thể Vương Lâm.

Dường như nếu không đi ra, hắn sẽ bị uy áp này nghiền nát thân thể, hoàn toàn bị tiêu diệt. Mi tâm của Vương Lâm lóe lên tinh quang, tinh điểm trong lúc xoay tròn, Linh Động Thượng Nhân từ bên trong hiện ra, sau khi vội vàng xuất hiện lập tức hướng về phía Vương Lâm, quỳ trên đài.

Cho đến sau khi hắn quỳ xuống, luồng uy áp kia tiêu tan một chút, nhưng vẫn còn rất hùng mạnh, giống như vô số ngọn núi đặt ở trên người hắn, hắn như thể không phải là cao thủ bước thứ ba, mà là một phàm nhân, trong lúc run rẩy, thậm chí cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bên trong Thiên Hoàng Lô chỉ còn một cao thủ bước thứ ba là Chu cẩn, tính cách hắn kiệt ngạo, vốn không chịu khuất phục bất cứ cái gì, ngay cả luyện hóa hắn cũng cực kỳ gian nan. Nếu không có Linh Động áp chế,

nếu không chín giọt độc dịch ở xung quanh bức bách, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng giờ phút này, uy áp từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra cũng khiến cho đại hán của Phụng Thiên Lang Tộc này ngay lập tức sắc mặt tái nhợt, trong mặt lộ ra vẻ hoảng sợ khó có thể tin được. Uy áp kia tràn ngập còn khiến cho chín giọt độc dịch ở bên ngoài thân thể hắn xuất hiện sự lơi lỏng, khiến cho hai mươi lá cổ Tức Diệp kia xuất hiện sự sơ hở.

Ngay khi xuất hiện toàn bộ những sự lơi lỏng này, thân thể Chu cẩn nhoáng lên một cái, trực tiếp từ trong Thiên Hoàng Lô ầm ầm lao ra, từ trên mi tâm của Vương Lâm trực tiếp hiện thân.

Ngay khi hắn hiện thân, uy áp kinh thiên truyền ra từ trên người Vương Lâm trong tiếng ầm ầm lan đến người của Chu Cẩn, khiến cho sắc mặt Chu Cẩn đại biến, bất giác lui về phía sau vài bước, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ ngợp trời.

Khí tức này khiến cho hắn sợ hãi, khiến cho hắn run rẩy, thậm chí khiến cho hắn có cảm giác dường như chỉ cần đối phương có một ý niệm trong đầu, mình sẽ lập tức tan vỡ. Dường như ở trước mặt đối phương, một Không Niết tu sĩ bước thứ ba như mình cũng chỉ giống như một con kiến.

Cảm giác này thậm chí ngay cả Thái cổ Ngũ Tôn cũng không thể mang lại cho Chu Cẩn.

Dường như ở trước mặt người có khí tức bá đạo này, hết thảy sinh linh trong thiên địa đều phải sợ hãi, đều phải run rẩy, phải quỳ ở trước mặt. Không quỳ, chỉ có chết.

Uy áp ở trên người Vương Lâm không ngừng tích lũy, giờ phút này vẫn chưa bộc phát, chỉ là trong lúc điên cuồng tích lũy đã đạt tới một mức độ không cách nào có thể hình dung được, vô cùng bá đạo, giống như là hoàng đế.

Ngay cả trời dường như cũng phải cúi đầu trước mặt hắn. Ngay cả đất ở trước mặt hắn cũng phải quỳ bái.

Chu Cẩn kia thân thể run rẩy, khóe miệng tràn ra máu tươi, đạp đạp lui ra phía sau mấy bước, uy áp phủ xuống, khiến cho hai chân hắn truyền ra tiếng ầm ầm, dường như có một sức mạnh đặt lên hai vai hắn, bắt hắn phải quỳ xuống khuất phục.

Nhưng hắn không phải là Linh Động, hắn vẫn chưa bị luyện hóa, thân là cao thủ bước thứ ba, thân là lão tổ của Phụng Thiên Lang Tộc, hắn không quỳ trước thiên địa, không kính trọng quỷ thần, giờ phút này uy áp càng lớn, hắn càng muốn vùng vẫy. Trong tiếng gầm nhẹ, đại hán này hai mắt đỏ bừng, kiên trì không quỳ xuống.

Hắn hiểu rõ đối phương không thể trong thời gian ngắn như vậy mà có thể có được khí tức cường đại như thế này. Hắn liếc mắt một cái liền

nhìn ra ngay khí tức này không phải là của đối phương, mà được người ở trước mắt đi mượn.

Là sức mạnh mượn được từ trên cái ghế quỷ dị này.

Khí thế này, uy áp này bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan, nhưng nếu mình khuất phục trước khi nó tiêu tan thì đạo tâm sẽ để lại sơ hở, chỉ sợ cả cuộc đời này cũng không thể thoát ra. Thân là cao thủ bước thứ ba, nếu bị nổi ám ảnh phải quỳ trước mặt người khác, chẳng những tu vi không thể tăng thêm, mà rất có khả năng sẽ giống như Linh Động, trở thành nô bộc của đối phương.

Trong lúc vật lộn, tiếng gào thét của đại hán Phụng Thiên Lang Tộc này vang vọng bên trong cung điện. Trên trán hắn toát ra rất nhiều mồ hôi, toàn thân không ngừng phát ra tiếng ầm ầm, hai chân không ngừng run rẩy, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, máu tươi tràn ra trên khóe miệng, chảy xuống quần áo, nhuốm đỏ y phục của hắn.

Nhưng ngay lúc hắn dồn hết tâm sức để đứng vững, khí thế đi mượn bên trong cơ thể Vương Lâm giống như đã đạt tới đỉnh điểm, mười tám tinh điểm trên mi tâm, trong hai mắt hắn đang ầm ầm nhanh chóng xoay tròn, đột nhiên dừng lại.

Ngay khi dừng lại, khí tức cùng uy áp tích lũy trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng bộc phát ra. Uy áp này so với lúc trước còn hùng mạnh hơn vài lần. Khí thế gấp mười lần, trăm lần ầm ầm phát ra, quét ngang tám phương, tấn công toàn bộ cung điện.

Chu Cẩn kia phun ra một ngụm máu tươi, tâm thần hắn giống như là bị xé nát, đạo tâm tan nát, toàn bộ sự kiên trì ầm ầm tan rã. Trong mắt hắn, lúc này Vương Lâm giống như là một hoàng đế không thể chiến thắng, lộ ra một sự bá đạo khiến cho thiên địa cũng phải run rẩy.

Phịch một tiếng, đại hán Phụng Thiên Lang Tộc quỳ xuống, giống như Linh Động, trong lúc run rẩy, không dám ngẩng đầu một chút nào... hắn đã khuất phục.

Toàn bộ chuyện này, Vương Lâm dường như không phát hiện ra, ánh mắt giống như xuyên thấu Linh Động và Chu Cẩn, nhìn về phía trước. Trong mắt hắn, tất cả những tu sĩ ở xung quanh đài dường như nghịch chuyển thời gian, quay về vô số năm trước.

Chém giết động trời. Động, không phải là những người đã tử vong ở bên ngoài cái đài này, mà trong tâm thần Vương Lâm cùng với trong mắt hắn hiện lên một cảnh tượng đã bị chôn vùi theo năm tháng

Trong cảnh tượng này có một chiếc ô, đang mở ra.

Ở dưới chiếc ô là một văn sĩ trung niên, yên lặng xuyên qua vô số tu sĩ đang xông lên phía trước, nhìn người đang ngồi trên ghế ở đằng xa, giơ tay trái lên, chỉ về phía trước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1469 Truyền thừa (1)

Một chỉ này điểm tới.

Trong mắt Vương Lâm, mặt đất xung quanh đài cao ầm ầm chấn động, từng trận tiếng hô kinh thiên vang lên, chỉ thấy mấy vạn tu sĩ phía trước toàn bộ điên cuồng lao tới, dấy lên một cơn cuồng phong quét ngang, lao thẳng tới cái đài kia.

Phía sau mấy vạn tu sĩ này, một đám tu sĩ còn nhiều hơn gấp mười lần tất cả đều gầm lên, với tốc độ cực nhanh vọt tới, dường như là không sợ chết.

Ở chổ xa hơn, những chiến xa khổng lồ phát ra tiếng nổ ầm ầm, chậm rãi tới gần. Trên đó tỏa ra hào quang vạn trượng, từng đạo hào quang có thể hủy diệt hết thảy gào thét bắn ra.

Đúng lúc này, trên không trung bên trong cung điện giống như bị xé ra một cái khe, từ bên trong liền có hàng trăm người của ba bộ tộc cổ đại to lớn hàng ngàn trượng ầm ầm lao xuống, khiến cho thiên địa tan vỡ. Những tiếng gào thét giận dữ ngay lập tức áp xuống cuộc chém giết của vô số tu sĩ ở nơi này.

Trong tiếng ầm ầm, gần một trăm người của ba bộ tộc cổ đại này đáp xuống mặt đất. Thần thông, sức mạnh thân thể, pháp bảo, lần lượt đánh ra, nhanh chóng triển khai, lấy gần một trăm tộc nhân chống lại hơn mười vạn tu sĩ.

Cảnh tượng này nhìn cực kỳ chân thực, dường như Vương Lâm đảo ngược thời gian, xuất hiện tại chiến trường ở nơi đây năm đó, tận mắt chứng kiến. Hắn bình tĩnh ngồi ở đó, giống như người năm đó đã từng ngồi ở chổ này, lạnh lùng nhìn hết thảy mọi việc trước mắt.

Một sự tự tin cùng với một khí thế bá đạo ở trong cơ thể hắn không ngừng tích lũy và bộc phát ra, khiến cho Vương Lâm giờ phút này giống như đã trở thành một người khác.

Thiên địa ầm vang, chỉ thấy trong cái khe trên không trung xuất hiện thân ảnh khổng lồ cao chọc trời. Trong tiếng ầm ầm, tám người khổng lồ này hạ xuống mặt đất, sự xuất hiện của bọn họ lập tức làm nổi lên một sự hỗn loạn.

Sức mạnh thân thể của tám người khổng lồ này cực kỳ cường hãn, trong lúc vung cánh tay lên liền có phong lôi cuồn cuộn nổi lên. Có rất nhiều tu sĩ bị chạm phải phun ra máu tươi, lui về phía sau, còn có một vài tu sĩ, thân thể trực tiếp tan vỡ mà chết.

Nhưng ngay khi tám người khổng lồ này xuất hiện, tu sĩ dưới chiếc ô đang mở ở đằng xa từ trong miệng truyền ra từng trận tiếng niệm chú. Chỉ thấy thiên địa vặn vẹo, bất ngờ giống như hóa thành một tấm gương, từ bên trong tấm gương truyền ra từng trận tiếng rít gào, tám con rồng dài vạn trượng ầm ầm lao ra, vờn quanh thiên địa, thần sắc dữ tợn, hướng về phía đài cao. phát ra tiếng gào thét kinh thiên.

Khin bộ dạng của bọn chúng giống như muốn phá vỡ hết thảy chướng ngại, muốn lao tới nuốt lấy đài cao.

Một loại cảm giác không rõ ràng, có lẽ là những cảnh tương hư ảo này ở trong mắt Vương Lâm quá mức chân thực, hoặc khí thế mà hắn mượn đang dung hợp bên trong cơ thể, khiến cho Vương Lâm hóa thành nam tử đội trời đạp đất năm đó đã từng ngồi trên chiếc ghế này.

Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, đột nhiên nắm chặt lại, hướng về phía trước, cách không đánh ra một quyền.

- Thần chấn, Binh Tu Liệt Vị.

Một quyền xuất ra, thiên địa trong cảnh tượng hư ảo kia ầm vang, một sự chấn động kinh thiên động địa dưới một quyền này nổi lên. Chỉ thấy ở phía trước cái ghế, mấy ngàn tu sĩ đang dùng mãnh lao tới toàn bộ đều thân thể ầm ầm chấn động.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, mấy ngàn tu sĩ này phun ra máu tươi, thân thể vặn vẹo một cách quỷ dị, giống như xung quanh thân thể bọn họ bồng nhiên xuất hiện một vòng xoáy. Thân thể bọn họ bị vòng xoáy này cuốn lấy, dường như không thể tự mình điều khiển được, từ trong sự hỗn loạn sắp thành bốn hàng chinh tề.

Cũng phải ở mỗi chổ này là như vậy, mà dưới một quyền này, xung quanh đài cao, mấy vạn tu sĩ ở phía trước đều phun ra máu tươi, thân thể thay đổi phương hướng một cách quỷ dị, sắp thành những hàng ngủ chinh tề.

Một luồng tử khí tràn ngập, trong những hàng ngủ ở xung quanh, tất cả tu sĩ dưới một quyền này đều bị đánh nát phủ tạng, đánh nát nguyên thần, đánh nát hết thảy sức sống.

Vương Lâm vung nắm tay, dừng lại ở giữa không trung, chậm rãi duỗi ra phía sau, dần dần buông nắm tay ra thành chưởng, cực kỳ tùy ý vung về phía trước.

- Yêu thuật. Phong Hỏa Thành Sơn.

Trong lúc vung lên, mấy vạn tu sĩ bị xếp thành hàng ở xung quanh trên đỉnh đầu lập tức bùng lên một ngọn lửa nồng đậm. Ngọn lửa này màu xanh biếc, dường như là yêu hỏa, lúc xuất hiện còn có khói cuồn cuộn bốc lên không, từ xa nhìn lại, giống như là khói hiệu bốc lên cao.

Vung tay một cái, những khói hiệu đang bốc lên lập tức giống như bị cuồng phong quét qua, lao thẳng về phía hơn mười vạn tu sĩ phía dưới, xuyên qua thân thể bọn họ, ở xung quanh cái đài cao này tạo thành tám ngọn yên sơn(1) hợp thành từ khói hiệu.

(1): núi khói

Yên sơn vừa hình thành, trong tiếng ầm vang từ bên trong lập tức tràn ra một lực hút rất lớn. Lực hút này cực kỳ hùng mạnh, dường như không thể chống cự, đem hơn mười vạn tu sĩ bốn phía nhanh chóng hút lấy.

Cho dù bọn họ có phản kháng như thế nào cũng thể vùng vẫy thoát khỏi lực hút này. Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên động địa, hơn mười vạn tu sĩ kia bị tám ngọn yên sơn nuốt lấy, theo khói tiêu tan, tám ngọn yên sơn này bất ngờ trở thành tám ngọn núi thi thể.

Sau một quyền, một cái vung tay, tay phải Vương Lâm dừng lại ở giữa không trung, vươn ngón trỏ, chỉ về phia trước.

- Ma đạo. Sinh Tử Nghịch Động.

Những lời xa lạ này từ trong miệng Vương Lâm chậm rãi truyền ra. Ngay khi chỉ tới, ở phía sau hơn mười vạn tu sĩ kia, từng chiến xa khổng lồ nhất tề chấn động, dường như có một cơn sóng từ một chỉ của Vương Lâm khuếch tán ra, chấn động thiên địa. Trong khi nó khuếch tán ra, ở

bên trong rất nhiều chiến xa này với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy toàn bộ sức sống đang nghịch chuyển, trở thành tử khí, ầm ầm ngừng tiến về phía trước, đứng yên tại chổ.

Theo cơn sóng này không ngừng khuếch tán, tám con rồng thân mình dài vạn trượng đang hướng về phía cái đài rít gào toàn thân lập tức chấn động. Lúc này, dưới ma đạo thuật, chúng không có một chút sức kháng cự nào, toàn bộ sức sống trong cơ thể nghịch biến trở thành tử khí.

Sinh và tử nghịch chuyển, chuyển hóa từ sống sang chết trong nháy mắt hoàn thành.

Tám con rồng giữ nguyên tư thế lơ lửng giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Không chỉ có chúng, tất cả những tu sĩ bị cơn sóng khuếch tán ra này chạm phải không ngờ cũng đều bị như vậy, sức sống hóa thành tử khí, ngay lập tức tử vong.

- Thần, yêu, ma, cổ đạo không có tiên.

Vương Lâm trong miệng thì thào, vươn ngón tay tạo thành chưởng, vỗ nhẹ về phía trước. Tinh điểm cổ Thần trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, không ngờ từ sáu tinh điểm đã trở thành chín tinh điểm. Thậm chí

mười hai tinh điểm trong hai mắt cũng đồng thời bạo tăng, trong lúc xoay tròn, lên tới mười tám cái.

Cửu tinh Cổ Thần.

Cửu tinh Cổ Yêu.

Cửu tinh Cổ Ma.

Sức mạnh của ba tộc trong khoảnh khắc này hình như có sự dung hợp, hóa thành một luồng sức mạnh đạo cổ, dung nhập vào tay phải Vương Lâm. Theo một cái vồ của hắn, bất ngờ ở trên đài phía trước mặt Vương Lâm có một hư ảnh rất lớn hiện ra.

Hư ảnh này chỉ là một cái đầu lâu, nhưng chỉ một cái đầu cũng cao lớn chọc trời, trên đó tản mát ra một luồng khí tang thương như thể thọ cùng với tinh không, nhưng hơi có chút mơ hồ, không thấy rõ hình dáng.

Ngay sau khi cái đầu này xuất hiện, nó liền mở miệng ra, hướng về phía trước phun ra một đạo khí tức. Khí tức này như cuồng phong quét ngang, ầm ầm lao thẳng về phía trước. Những nơi nó đi qua, toàn bộ tu sĩ đã tử vong thân thể liền cứng ngắc, còn có dấu hiệu hóa thành đá.

Ngay trong khoảnh khắc này, đối diện với đài cao, văn sĩ trung niên đứng giương ô giống như là than nhẹ một tiếng, tay phải giương ô, từ trong ô bất ngờ khuếch tán ra ánh sáng bảy màu. Ánh sáng bảy màu này như cầu vồng, đan xen vào nhau, giống như hóa thành một mật trời bảy màu, đem ánh sáng bảy màu hướng về bốn phía nhanh chóng chiếu ra.

Sức mạnh đạo cổ cùng với ánh sáng bảy màu này trong nháy mắt đối kháng lẫn nhau, khiến cho thiên địa run rẩy. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng gào thét kinh thiên vang lên.

Chỉ thấy ở phía sau người cầm ô, tu sĩ thủy chung vẫn nhắm mắt kia trong tay xuất hiện một cây cung lớn có chín đạo phong ấn lóe lên. Cây cung này là một khúc xương khô, trên đó có khắc nhật nguyệt, dây cung biết được tạo thành từ thứ gì, phát ra khí tức tang thương.

Lúc này được tu sĩ áo đen kéo, trở thành hình tròn như mặt trăng, một mũi tên dài màu đen có cắm chín cái lông vũ không ngờ xuất hiện trên cây cung kia.

Trên cán mũi tên này tràn đầy vết xước, dường như sau rất nhiều năm đã trải qua vô số lần chiến đấu, giết chết rất nhiều người, trên mặt mũi tên này có một luồng sát khí kinh thiên ngưng tụ.

Nhắm mắt kéo cung, buông tay trừng mắt.

Trong tiếng ầm ầm, mũi tên kia rời khỏi dây cung, với một khí thế không cách nào hình dung được gào thét lao thẳng về phía trước. Tốc độ của nó cực nhanh, khiến cho thiên địa tan vỡ, trên mặt đất còn xuất hiện những cái khe nứt ra rất nhanh theo hướng mũi tên bay về phía trước.

Mũi tên ở giữa không trung, nhanh chóng phá vỡ hết thảy mọi trở ngại, trong lúc tiến về phía trước phong lôi cuồn cuộn, giống như một đạo ánh sáng bắn vào mặt trời, át đi hết thảy thanh âm trong thiên địa, phá không lao tới, xuyên qua ánh sáng bảy màu do nam tử cầm ô thi triển, xuyên qua đầu lâu phun ra khí tức hủy diệt do đạo cổ thuật biến hóa ra, xuyên thấu qua hết thảy.

Dường như trước một mũi tên này, ngay tinh không, ngay cả thời gian, thậm chí hết thảy mọi thứ đều không thể ngăn cản.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tiếng gào thét chói tai cùng nổi lên, mũi tên này xông vào trong khí tức đạo cổ, giống như bốc cháy lên, trực tiếp phá vỡ khí tức này, lóe lên hào quang rực rỡ, đâm vào mắt trái của cái đầu lâu kia.

Cuối cùng mũi tên theo mắt trái của cái đầu lâu, trực tiếp xuyên thấu qua.

Có thể nhìn thấy rõ ràng ở trên mũi tên kia, một con mắt đẫm máu tươi theo mũi tên trực tiếp phá khai thiên địa, phá khai cung điện này, lao thăng vào hư vô, chăng biết bay về đâu.

Cơn đau nhức từ trong tâm thần Vương Lâm như thủy triều cuộn lên, sự thống khổ này giống như là bị xé nát, dường như muốn đem trí nhớ của hắn xé mờ ra. Theo một mũi tên gào thét kia, mắt trái Vương Lâm bất ngờ có máu tươi chảy xuống, chín tinh điềm cổ Yêu trong mắt trái ầm ầm tan vỡ.

- Đạo sĩ Lý Quảng bắn rơi mắt trái của ta. Bên trong mắt trái đó có ấn chứa ký ức nửa đời của ta cùng với ký ức về cố hương.

Trong đầu Vương Lâm hiện lên thanh âm đã vang lên lúc trước. Lúc này trong cơn đau nhức hắn dường như quên mất chính mình, mà hóa thân thành Đạo cổ Diệp Mịch.

- Đem mắt trái của ta trả lại cho ta..

Tiếng rít gào ầm ầm vang vọng trong thiên địa. Theo tiếng rít gào này, khí tức do hư ảnh đầu lâu thổi ra ầm ầm cuộn về phía trước, phá tan thất thải thuật của nam tử cầm ô, trực tiếp cuốn tới thân thể của hắn. Nam tử cầm ô khóe miệng hiện lên vẻ đau khổ, thân thể hắn dần dần mất hết sức sống, trở thành một người đá, ngay cả cái ô cũng hóa đá.

Khí tức này trong lúc cuốn tới, còn xuyên thấu qua nam tử trung niên này, thổi tới tu sĩ bắn tên ở phía sau. Tu sĩ này trầm mặc, nhắm hai mắt lại, thân thể ngay lập tức hóa thành đá, vẫn giữ nguyên tư thế khi còn sống.

- Ta đã hoàn thành lời hứa với ngươi……

Ngay khi hắn nhắm mắt lại, hắn đã nói ra một câu đầu tiên, và cũng là một câu cuối cùng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1470 Truyền thừa (2)

Vương Lâm ngồi trên ghế ở trên đài, ở phía trước Linh Động và Chu Cẩn thủy chung quỳ ở đó. Bọn họ cảm nhận rõ ràng uy áp từ trên người Vương Lâm truyền ra đã đạt tới mức độ kinh thiên. Uy áp này có thể khiến cho bọn họ hoảng sợ, chấn động, không dám ngẩng đầu.

Bọn họ không nhìn thấy mắt trái của Vương Lâm lúc này đang chảy máu….

Truyền thừa, trên thực tế ngay khi Vương Lâm ngồi lên chiếc ghế này đã bắt đầu……

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm ngồi ở đó vẫn không hề nhúc nhích, cảnh tượng trong đầu vẫn còn đang tiếp diễn, từng cảnh tượng hiện lên.

Trong cảnh tượng này, không biết đã qua bao nhiêu lâu, bao nhiêu năm tháng, tất cả tu sĩ xung quanh đài vẫn im phăng phắc, chỉ có những ngọn lửa trên đầu người vẫn cháy lên vô tận, mơ hồ đem bốn phía bao phủ trong một màn hư ảo.

Tới một ngày, một bóng người mặc đạo bào bảy màu không biết từ đâu tới đây, xuất hiện trong cung điện yên tĩnh này. Người này đứng trước mặt tu sĩ trung niên cầm ô kia, trầm ngâm rất lâu.

- Cả đời ta thu nhận ba đệ tử… ngươi là người đầu tiên….

Tu sĩ bảy màu này than nhẹ, đi qua bên cạnh văn sĩ trung niên này, đứng trước Lý Quảng tay cầm cung, vẫn còn giữ nguyên tư thế khi còn sống.

- Lời hứa với ngươi, ta đã làm được rồi… cây cung này đợi sau khi thiên đạo trưởng

thành, ta đưa về tông môn của ngươi….

Tu sĩ bảy màu này gỡ cây cung kinh thiên từ trên tay của Lý Quảng xuống, nhưng trong khoảnh khắc này, đột nhiên hắn biến sắc, không cần nghĩ ngợi, thân thể trực tiếp bước về phía trước. Tốc độ của hắn rất nhanh, đã lên tới cực hạn.

- Cổ Đạo không có tiên.

Trong cảnh tượng trong đầu Vương Lâm đột nhiên xuất hiện câu nói tang thương này. Ngay khi câu nói này phát ra, một biến hóa mà Vương Lâm không thể giải thích được đột nhiên xuất hiện.

Chỉ là một câu nói này cũng khiến cho tu sĩ bảy màu kia sắc mặt đại biến.

- Ngươi vẫn chưa chết.

Toàn thân tu sĩ bảy màu này có ánh sáng bảy màu vờn quanh, lui về phía sau phun ra một ngụm máu tươi, bước một bước, biến mất không thấy.

Cảnh tượng trong đầu Vương Lâm tiêu tan, toàn thân hắn chấn động, vẻ mê man trong mắt biến mất, dần dần tỉnh táo trở lại. Ngay khi hắn tỉnh lại, khí thế đi mượn trong cơ thể hắn nhanh chóng chuyển động, dường như muốn từ trong cơ thể hắn tràn ra, trở lại bên trong chiếc ghế, tiêu tan khỏi thiên địa.

Trong thời gian ngắn, từ trong cái ghế đột nhiên tuôn ra một luồng lực bài xích rất mạnh, dường như muốn đẩy Vương Lâm rời đi. Hình như có một ý chí tồn tại bên trong cái ghế này, ngoài người năm đó, không còn có người thứ hai có tư cách ngồi trên ghế này.

Lúc trước khi Vương Lâm ngồi xuống, ý chí này vẫn chưa thức tỉnh, nhưng theo khí tức của Yêu, Ma nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, theo những cảnh tượng hiện lên trong đầu hắn, sau khi cảnh tượng kia tiêu tan, hắn tỉnh táo trở lại, ý chí này cũng thức tỉnh.

Sau khi ý chí này thức tỉnh, lực bài xích này ầm ầm hiện lên, chẳng muốn đẩy Vương Lâm rời khỏi, mà còn muốn thu hồi lại khí tức lúc trước đã mạnh mẽ nhập vào cơ thể Vương Lâm.

Giống như ý chí này không cho phép Vương Lâm có được khí tức này.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, không kịp suy nghĩ nhiều, nhưng trong lòng vẫn muốn khí tức này vĩnh viễn ở trong cơ thể mình, không cho chúng phát tán ra ngoài, vì thế hắn cùng với cái ghế này xảy ra xung đột kịch liệt.

Dưới lực bài xích cường đại kia, Vương Lâm gầm nhẹ trên mặt nổi đầy gân xanh, cố gắng trụ vừng không cho thân thể rời khỏi ghế một chút nào. Hắn có cảm giác một khi mình bị đẩy ra khỏi ghế, khí thế mượn được ở trong cơ thể lập tức sẽ tan vỡ, muốn giữ lại, phải ngồi vững trên cái ghế này.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở.

Sau thời gian ba nhịp thở, dường như Vương Lâm đã lên tới giới hạn, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, cố gắng chống cự lại lực bài xích càng ngày càng mạnh, đồng thời điên cuồng hấp thụ khí thế mượn được kia.

Vì hắn đã thức tỉnh, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm đã trở lại thành sáu cái, nhưng lúc này theo hắn nhanh chóng hấp thụ, tinh điểm thứ bảy mơ hồ sắp sửa xuất hiện.

Ở trong mắt phải của hắn, cổ Ma lực vờn quanh, còn có dấu hiệu biến thành ma tinh.

Nhịp thở thứ tư.

Ngay khi Vương Lâm trụ được đến nhịp thở thứ tư, trong đầu hắn chấn động, chín tấm bản đồ lúc trước xuất hiện trong đầu mỗi khi mộ đài lên cấp toàn bộ đều vỡ tan. Sau khi bản đồ tan vỡ, hắn nhìn thấy ở dưới bản đồ còn có một khu vực vô biên vô hạn, khu vực này do sáu tấm bản đồ tạo thành.

Phía dưới sáu tấm bản đồ này không ngờ còn có thiên địa.

Một vùng thiên địa do ba tấm bản đồ tạo thành.

Cổ mộ này cũng không phải chỉ có một tầng này, mà có ba tầng. Lúc này những người tiến vào cổ mộ mới chỉ đang ở tầng thứ nhất mà thôi. Cửa vào tầng thứ hai chính là đạo hào quang hình tròn phía trên cái ghế ở phía sau Vương Lâm lúc này.

Cái ghế này, nếu đem tầng thứ nhất của cổ mộ so sánh với một trận pháp, thì cái ghế chính là trung tâm của trận pháp đó.

Lúc này ngay khi Vương Lâm thấy được tầng thứ hai, bất ngờ có vô số hồn phách thê lương tràn ra, khiến cho hắn hoảng sợ. Trong những hồn phách này có một vài hồn phách phát tán ra một uy áp hùng mạnh có thể so sánh với Lam Mộng Đạo Tôn.

Thậm chí ở sâu bên trong tầng thứ hai, còn có một vùng đất mờ ảo, tồn tại một khí thế đủ để kinh thiên không cách nào hình dung được dường như đang ngủ say. Một khi tiến vào tầng thứ hai, chắc chắn sẽ khiến cho khí thế hùng mạnh này thức tỉnh, đến lúc đó, chỉ sợ ngay cả người có tu vi như Lam Mộng Đạo Tôn cũng khó mà đoán được sống chết.

Đây mới chỉ là tầng thứ hai, còn có tầng thứ ba.

Vương Lâm ngồi trên ghế, như ngồi ở trung tâm của trận pháp, thần thức của hắn dung hợp với trận pháp, xuyên qua tầng thứ hai, nhìn thấy tầng thứ ba. Nhưng ngay khi thần thức của hắn tiến vào tầng thứ ba, lập tức có một thanh âm như một tiếng gào thét bị kìm nén vô số vạn năm từ trong tầng thứ ba kia ầm ầm truyền ra.

Thần thức của Vương Lâm dưới tiếng gào thét này lập tức tan vỡ.

Tuy vậy hắn vẫn có thể nhìn thấy ở bên trong tầng thứ ba, ở chính giữa ba tấm bản đồ có một trái tim rất lớn.

Trái tim kia đập ầm ầm, truyền ra một khí tức truyền thừa mà Vương Lâm có thể khẳng định không có gì nghi ngờ. Thậm chí hắn còn có cảm giác chỉ cần thân thể mình chạm vào trái tim đó, thì có thể có được truyền thừa hoàn chỉnh của đạo cổ.

Cái ghế mà hắn đang ngồi lúc này, khí tức lúc trước đã mạnh mẽ nhập vào trong cơ thể hắn chính là từ trong trái tim kia lấy một phương pháp kỳ dị nào đó liên tiếp truyền tới cái ghế này, mạnh mẽ dung nhập vào trong cơ thể mình.

Lúc này khí tức đang bị nhanh chóng hút đi, một khi toàn bộ rời khỏi cơ thể, Vương Lâm chắc chắn phải xông vào tầng thứ hai, xông vào tầng thứ ba, mới có thể có được truyền thừa kia.

Nhưng hành động này đừng nói là hắn, mà ngay cả tất cả tu sĩ trong cổ mộ giờ phút này, không một ai có thể làm được.

Đủ loại suy nghĩ lóe lên trong đầu Vương Lâm, trong mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng, hạ quyết tâm, quyết không thể để cho khí tức mượn được này phát tán ra ngoài cơ thể.

Nhịp thở thứ năm.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hồng quang, lộ ra vẻ dữ tợn, tinh điểm cổ Thần thứ bảy trên mi tâm điên cuồng hấp thụ khí thế đi mượn.

- Đã vào trong cơ thể ta, thì là của Vương Lâm ta, sao có thể nói đến là đến, nói đi là đi.

Sau khi Vương Lâm thức tỉnh, uy áp truyền đến Linh Động và Chu Cẩn nhanh chóng tiêu tan, khiến cho hai người có dùng khí ngẩng đầu lên. Chu Cẩn kia đang giãy giụa muốn ngẩng đầu lên, nhưng trong khoảnh khắc này, Vương Lâm không nghĩ ngợi đột nhiên giơ tay phải lên, nương theo khí thế trong cơ thể lúc này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan hết, hóa thành một chỉ như thiểm điện, ầm một tiếng điểm lên mi tâm của Chu Cẩn.

Một chỉ hạ xuống, Chu Cẩn phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, trên mi tâm của hắn bất ngờ xuất hiện một ký hiệu.

Ký hiệu Cổ Nô.

- Hai ngươi đứng hai bên tả hữu, hiến tế hương hóa hóa thành toàn bộ sức mạnh, phong ấn cái ghế này, giúp cho ta lấy được truyền thừa.

Vương Lâm nói cực nhanh, ngay khi nói dứt lời, liền lập tức nhắm hai mắt lại, mạnh mẽ phong tỏa bản thân, ngăn cản khí thế đi mượn kia tiêu tan, đồng thời khiến cho thân thể hoàn toàn ngồi cố định trên ghế.

Nhịp thở thứ sáu.

Linh Động không chút do dự, trực tiếp đứng dậy đi tới bên trái Vương Lâm, hai tay bấm quyết, tay phải đặt lên trên ghế, không ngừng đưa hương hỏa lực từ trong cơ thể dũng mãnh nhập vào trong, đồng thời còn giơ tay trái lên, cách không đặt lên người Vương Lâm, giúp triệt tiêu lực phản chấn của cái ghế kia.

Trong tiếng ầm ầm, Linh Động Thượng Nhân tóc trên đầu không gió mà tung bay, quần áo toàn thân nhanh chóng bị xé rách, dường như có một luồng đại lực từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra, dùng mạnh nhập vào thân thể hắn, khiến cho Linh Động sắc mặt lập tức có biến hóa, cắn răng chịu đựng.

Chu Cẩn của Phụng Thiên Lang Tộc bị một chỉ của Vương Lâm làm cho lùi lại, lúc này sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ giãy giụa, nhưng hắn giãy giụa càng kịch liệt, ký hiệu cổ Nô trên mi tâm hắn lại càng lóe lên.

Nhịp thở thứ bảy.

Chu Cẩn sắc mặt tái nhợt, yên lặng đi tới bên phải Vương Lâm, theo sự sai bảo của hắn, triển khai toàn bộ hương hỏa lực truyền vào bên trong cái ghế hỗ trợ phong ấn, đồng thời cũng giống như Linh Động tay phải cách không đặt lên trên người Vương Lâm, cùng gánh chịu lực phản chấn hùng mạnh này.

Tâm thần ầm vang, toàn thân Chu Cẩn chấn động, cảm nhận được luồng đại lực kia, trong tiếng gầm nhẹ chân phải bước về phía sau, như duỗi ra ở trên mặt đất, gắng gượng đứng vững.

Vương Lâm nhắm mắt, không ngừng phong tỏa bản thân, ngăn cản sự thoát ra của khí thế đi mượn. Nhưng mắt trái của hắn đau đớn, chín khối yêu tinh bên trong vừa rồi vỡ tan, không còn một chút khí tức cổ Yêu nào, lúc này bị hắn ngăn cản chỉ có khí tức cổ Ma và khí tức cổ Thần trên mi tâm.

Nhịp thở thứ tám.

Lực phản chấn từ trên ghế truyền ra đã đạt tới mức kinh thiên động địa. Từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra tiếng ầm ầm, miệng hắn tràn ra máu tươi, nhưng thần sắc cũng vô cùng dữ tợn.

- Ta không tin.

Trong tiếng gầm nhẹ, Vương Lâm vận chuyển cổ Thần lực toàn thân, điên cuồng giữ vững thân thể, liên tục chống lại lực bài xích trên cái ghế kia.

Linh Động khóe miệng chảy máu tươi, thân thể run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Chu Cẩn kia cũng rắn răng, máu tươi trào ra, nhưng gắng gượng cùng với Linh Động chịu đựng lực phản chấn hùng mạnh trên cái ghế.

Nhịp thở thứ chín, thân thể Vương Lâm không ngừng run lên, trên trán toát mồ hôi. Mặc dù được hai tu sĩ bước thứ ba tương trợ, nhưng lực phản chấn từ trên cái ghế này càng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn phá tan thân thể hắn.

Khí tức Cổ Ma cùng với cổ Thần lực trong cơ thể giống như thủy triều ầm ầm cuộn lên, muốn lao ra khỏi thân thể hắn, trở lại bên trong cái ghế.

Một khi chúng quay trở về, truyền thừa của Vương Lâm sẽ phải dựa theo cách bình thường, đó là phải tiến vào tầng thứ hai, tầng thứ ba, bước vào Thiên Phủ chổ trái tim kia, phải trải qua những sự hung hiểm không thể nào tưởng tượng mới có khả năng đạt được.

Nhịp thở thứ mười, Vương Lâm phun ra máu tươi. Hắn kiên trì được càng lâu, hấp thụ càng nhiều, đối với hắn càng là chuyện tốt. Tinh điểm cổ Thần thứ bảy trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, càng ngày càng rõ ràng, chỉ cần một chút nữa là sẽ thành hình.

Nhưng lúc này, kịch biến lại xảy ra.

- Rốt cuộc bổn thần dựa vào cảm ứng cũng tìm được tới nơi này. Đây chính là nơi mà tên đáng chết Đồ Ti nằm mơ cũng muốn tới.

Tiếng cười điên cuồng từ chổ tận cùng bên ngoài cung điện ầm ầm truyền đến. Chỉ thấy ở nơi đó, hư không gợn sóng, thân ảnh Thác Sâm ở sau những gợn sóng kia đang điên cuồng muốn phá tan thiên địa đang gợn sóng này mà tiến vào.

Theo hắn tấn công tới, những gợn sóng kia như một tấm lưới, bị kéo lồi lõm, có tiếng nổ ầm ầm kinh thiên vang lên, bị Thác Sâm từng quyền một đánh vào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1471 Truyền thừa (3)

Đôi mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu nhìn chằm chằm vào Thác Sâm đang gầm thét vung quyền ầm ầm đánh tới, muốn đột phá tấm lưới hư ảo, tiến vào trong cung điện!

Ánh mắt Vương Lâm như điện rơi vào tấm lưới hư ảo kia, chậm rãi gắng gượng đợi thời gian trôi qua.

Mười một nhịp thở mười hai...mười ba nhịp thở!

Thời gian mười ba nhịp thở nhìn thì như chỉ trong chớp mắt nhưng trên thực tế đối với Vương Lâm mà nói thì mỗi nhịp thở lại như nhiều năm tháng không khác gì ba trăm năm dài đằng đẵng.

Lực lượng bài xích từ phía cái ghế bên dưới ầm ầm tăng lên. Cứ mỗi một nhịp thở nó lại tăng lên một lần, giống như muốn phá tan thân thể Vương Lâm. Khóe miệng hắn lại trào máu tươi gân xanh trên mặt nổi lên càng nhiều không ngừng cố gắng, trái tim đập thình thịch, càng ngày càng mạnh.

Một tiếng gầm nhẹ truyền ra từ miệng Vương Lâm. Nguyên lực trong cơ thể hắn đã vận chuyển tới cực hạn kinh mạch trong cơ thể dù là thân thể của Cổ Thần cũng đã truyền ra những tiếng bùng bùng truyền tới những cơn đau không thể chịu đựng nổi.

Dường như nếu tiếp tục thế này, kinh mạch của hắn sẽ nổ tung thậm chí cả máu thịt xương khớp, nội tạng cũng sẽ ầm ầm tan vỡ toàn bộ, trở thành một bãi thịt nát!

Cất những tiếng gầm nhẹ, trong đầu Vương Lâm chỉ còn có một ý niệm, đó là không thể để cho khí thế đã mượn được này rời đi, quyết không thể ! Dù thế nào hắn cũng phải hợp lại một lần!

Một khi hắn bỏ cuộc, một khi hắn bị lực bài xích ở nơi này đẩy đi thì hắn đã đánh mất cơ hội ngàn năm có một. Loại chuyện này Vương Lâm quyết không cho phép xảy ra!

Sáu tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, tinh điểm thứ bảy cũng chầm chậm hình thành càng ngày càng rõ ràng, tỏa ra ánh sáng càng ngày càng chói mắt!

Trong mắt trái của hắn có một dòng xoáy ma khí, ầm ầm xoay tròn, bên trong mơ hồ lóe ra ma tinh. Trong phút chốc, nhịp thở thứ mười ba đã trôi qua. trong mắt trái bất ngờ xuất hiện một viên ma tinh mơ hồ!

Đây chính là ma tinh của cổ Ma đầu tiên. Cho dù là nó còn mơ hồ nhưng nó xuất hiện chính là biểu hiện rằng Vương Lâm đối kháng với sự bài xích ở nơi này khiến cho khí tức trong cơ thể không tiêu tan là hoàn toàn chính xác!

Chẳng qua cái giá của nhịp thở thứ mười ba này quá lớn. Cơ thể Vương Lâm truyền ra tiếng lùng bùng vang trời, phần thân thể dưới eo không chịu nổi lực ép này đã ầm ầm nổ tung. Một lượng lớn máu tươi bắn ra ghế, lộ ra dưới máu thịt mơ hồ là xương trắng dày đặc!

Loại thống khổ này vô cùng khủng khiếp, tuyệt đối người thường không thể chịu nổi. thậm chí chỉ cần nghĩ tới cũng có thể khiến tâm thần chấn động!

- Chút đau nhức này đã là gì, còn kém xa so với nhất tổn kiếp năm xưa!

Vương Lâm vừa cắn răng, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Mà giờ phút này, ánh mắt Vương Lâm nhìn về tấm lưới lớn hư ảo giữa không trung trên cung điện. Thác Sâm càng ngày càng gầm thét rõ ràng hơn. Tiếng ầm ầm vang lên, như một thanh kiếm sắc bén lao về phía đãi đá chỗ Vương Lâm càng ngày càng gần

Vương Lâm ngồi ở nơi này có thể thấy rõ ràng Thác Sâm bên trong tấm lưới. Thần sắc hắn dữ tợn gầm thét kinh thiên, tám tinh điểm trên mi tâm

nhanh chóng xoay tròn, tỏa ra khí tức như từ thời vạn cổ!

Nắm tay hắn đánh tới như gió, không ngừng vung lên, mỗi một lần hạ xuống đều khiến tấm lưới hư ảo chấn động kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ!

Mười bốn nhịp thở mười lăm nhịp thở!

Hai nhịp thở này trôi qua, lực lượng bài xích từ trên ghế lại tăng mạnh một lần nữa, giống như có một đôi tay khổng lồ vô hình từ phía dưới đẩy lên, muốn hất hắn ra khỏi ghế!

Nhịp thở thứ mười sáu, trong nháy mắt này, lực phản chấn ở chỗ hắn ngồi dường như đã đạt tới đỉnh điểm, bỗng nhiên thay đổi, trong nháy mắt tiêu tán. lại lập tức hóa thành lực hút!

Lực đẩy phía dưới thân Vương Lâm tán đi nhưng lại không có chút thư giãn nào, ngược lại đồng tử trong mắt hắn co rút lại. Đây chính là sự yên lặng trước cơn bão. Sự yên tĩnh trôi qua sẽ là lúc hủy thiên diệt địa!

- Linh Động. Chu Cẩn, toàn lực chống cự!

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, lập tức rống lên!

Lực hút ở chỗ ngồi của hắn không chỉ tác động lên Vương Lâm mà cùng theo một phương pháp kỳ dị tác động cả lên tầng thứ ba. Chấn động cả trái tim khổng lồ kia. Trong một tiếng nổ

lớn bất ngờ một khí tức cường đại từ trái tim đó phá vỡ hư không tràn vào trong chiếc ghế này.

Trong nháy mắt khí tức này tràn tới, lực hút trên chiếc ghế tản ra. bị thay thế bởi lực phản chấn gấp trước cả trăm lần ầm ầm bộc phát!

Dù lực lượng phản chấn gấp trăm lần này chỉ trong nháy mắt nhưng trong khoảnh khắc khi nó bộc phát liền phá tan thân dưới của Vương Lâm, huyết nhục mơ hồ, xương khớp lộ ra.

Những tiếng ầm ầm vang vọng. Hai chân Vương Lâm liền tan nát, hóa thành một đám máu thịt mơ hồ. cùng lúc đó, Linh Động Thượng Nhân chia sẻ lực phản chấn thân thể cũng chấn động kịch liệt, tay trái ầm một tiếng sụp đổ, trực tiếp tan nát.

Hắn bị lực lượng này đẩy một cái, thân thể phịch phịch phịch lùi lại phía sau mấy bước, phun một ngụm máu tươi lại tiếp tục bị cuốn về phía sau! Nhưng dù bị lui về phía sau hắn vẫn nghiêm chỉnh tuân theo lời nói của Vương Lâm hai tay bắt quyết, một pho tượng màu đen khổng lồ ầm ầm biến ảo ra phía sau thân thể.

Pho tượng màu đen này chính là ma thần của tộc lạc của Linh Động Thượng Nhân, song chưởng ầm ầm vung ra. ở trên không trung đặt lên thân thể Vương Lâm.

Đại hán Chu cẩn của Phụng Thiên Lang tộc sắc mặt cũng lập tức trắng bệch, cánh tay phải phát ra tiếng răng rắc, xương cốt ầm ầm tan nát thành bột phấn huyết nhục bay tứ phía thân thể lui lại phía sau mấy bước, máu tươi phun ra. Hắn gầm nhẹ một tiếng đột nhiên phía sau có một hư ảnh huyết lang biến ảo ra.

Huyết lang này rít gào, lướt qua Chu cẩn, thay thế thân thể hắn chia sẻ lực lượng sụp đổ từ thân thể Vương Lâm truyền tới.

Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn cũng chia sẻ bảy phần lực lượng bộc phát từ chiếc ghế, truyền lên người Vương Lâm chỉ còn ba phần. cũng nhờ có sự tồn tại của hai người chứ nếu không Vương Lâm rất khó có thể duy trì được tới nhịp thở thứ mười sáu!

Dù lực lượng từ chiếc ghế bộc phát ra lớn gấp trăm lần nhưng khí tức truyền thừa ẩn chứa trong đó cũng nồng đậm hơn gấp trăm lần, va chạm với thân thể Vương Lâm có một phần trực tiếp truyền vào cơ thể hắn.

Bị khí tức này truyền tới, cơ thể Vương Lâm ầm vang, tinh điểm mơ hồ hình thành bên ngoài mi tâm tỏa sáng vạn trượng với tốc độ cực nhanh dần dần hiện ra hoàn toàn.

Nhìn biểu hiện này thì trong thời gian ba nhịp thở nữa, tinh điểm thứ ba này sẽ hoàn toàn thành hình!

Cổ Thần Thất Tinh sắp xuất hiện!

Tiếng gầm thét của Thác Sâm càng thêm rõ ràng, hư ảnh khổng lồ muốn đột phá tấm lưới giờ phút này đã giống như tới cực hạn khoảng cách tới Vương Lâm vào lúc này không ngờ không còn tới ngàn trượng!

Thân thể Thác Sâm trong tấm lưới lao về phía trước không ngừng lớn lên, trở thành cao tới mấy ngàn trượng quyền đánh như mưa ầm ầm giáng xuống. Tấm lưới hư ảo khổng lồ rốt cục không chịu nổi, xuất hiện những khe nứt nhỏ!

- Vỡ cho bổn thần!!! Vỡ!! Vỡ!!

Thác Sâm giống như không nhận thấy sự tồn tại của Vương Lâm, vừa gầm thét vừa vung tay nhanh hơn thần sắc tràn ngập hưng phấn.

- Đạo Cổ đáng chết, truyền thừa này nên thuộc về bổn thần. Đưa mắt khắp tinh không, trừ bổn thần ra còn có tộc nhân nào cứ tư cách này. Ngươi lại năm lần bảy lượt chuẩn bị những thứ ngăn cản bổn thần. Ngươi đúng là hồ đồ rồi!!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng. Giờ phút này nửa người dưới của hắn đã tan nát, dù vẫn ngồi sừng sững ở đó nhưng nỗi thống khổ này dù có lớn hơn hắn cũng không để ý. Vương Lâm chỉ cần có thể lưu lại khí tức này trong cơ thể, chỉ cần có thể khiến bản thân trở thành Cổ Thần Thất Tinh thì mọi thương tích trong nháy mắt có thể khôi phục!

Khả năng khôi phục của Cổ Thần Thất Tinh vượt xa Cổ Thần lục tinh!

Nhịp thở thứ mười bảy!

Lực phản chấn gấp trăm lần ầm ầm gia tăng. Dù hiện giờ nó chỉ tăng so với vừa rồi mấy lần nhưng đã có lực lượng gấp trăm lần lúc đầu làm cơ sở, sự mạnh mẽ của lực phản chấn này dù là Thác Sâm ngồi ở đây cũng sẽ tan nát toàn thân mà chết!

Lực phản chấn mênh mông này trực tiếp xuất hiện khiến thân thể Vương Lâm run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi thần sắc dữ tợn gần như trở nên điên cuồng!

- Cái ghế này, Đạo cổ Diệp Mịch có thể, Vương Lâm ta sao lại không thể chứ!! Ta cứ tiếp tục, để xem ngươi làm sao mới ngăn cản được ta!!

Lực phản chấn như biển động ầm ầm tràn tới, xuyên thấu qua thân thể Vương Lâm, truyền tới thần thông Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn

biến ảo ra để chia lực lượng với hắn. Pho tượng ma thần dưới lực phản chấn này cường đại không thể nào hình dung nổi, ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số những mảnh nhỏ bị cuốn đi. Linh Động Thượng Nhân phun ra một ngụm máu tươi bị đánh bay khỏi đài đá, rơi xuống mặt đất của cung điện!

Huyết lang của Chu cẩn rên lên một tiếng, toàn thân như bị gió cuốn tan thành mây khói. Thân thể Chu cẩn vang lên những tiếng bang bang trong lúc lùi lại phía sau cũng bị cuốn đi mấy trăm trượng ầm một tiếng rơi xuống mặt đất.

Hai người bọn hắn vì Vương Lâm mà chia sẻ hơn phân nửa lực lượng phản chấn, trong thời gian ngắn không thể tiếp tục trợ giúp. Lúc này tất cả mọi chuyện phải nhìn vào bản thân Vương Lâm!

Nhịp thở thứ mười bảy!

Một nhịp thở nói thì dài như như vậy nhưng trên thực tế lại rất nhanh. Ngay lúc Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn vừa bị cuốn đi thì nhịp thở thứ mười bảy đã tới!

Mà giờ phút này tiếng gầm thét động trời của Thác Sâm đã áp sát. Cái lưới khổng lồ hư ảo

không còn có thể tiếp tục chống đỡ, bắt đầu sụp đổ trong phạm vi lớn. Thân thể Thác Sâm bên trong lúc này sắp sửa lao ra, mà khoảng cách giữa hắn và Vương Lâm giờ còn không tới trăm trượng!

Nhịp thở thứ mười bảy đã tới. Lực phản chấn gấp trăm lần kia lại tăng thêm vài lần nữa. Với trạng thái của Vương Lâm hiện giờ thì căn bản không thể chống cự. Tinh điểm thứ bảy trên mi tâm của hắn lúc này đã nhanh chóng xoay tròn, hình thành được một nửa, chỉ cần hai nhịp thở nữa sẽ hoàn toàn xuất hiện!

Ngay trong tích tắc này, tay phải Vương Lâm chợt giơ về phía trước chụp vào hư không một cái. Tiếng ầm ầm vang lên. Chỉ thấy từ đằng xa có một thân thể Cổ Thần đã hóa đá lớn tới mấy trăm trượng ầm ầm bay lên, trong nháy mắt bị Vương Lâm chụp một cái, trực tiếp ném thẳng về phía Thác Sâm sắp sửa lao ra khỏi tấm lưới!

Một tiếng ầm vang kinh thiên nổ ra. Lực lượng phản chấn đã tăng lên mấy lần tràn vào thân thể Vương Lâm cũng là lúc hắn nắm lấy khối thân thể Cổ Thần đã hóa đá kia ném thẳng vào Thác Sâm vừa thò đầu ra khỏi tấm lưới hư ảo kia, mang theo vẻ hưng phấn không thể hình dung, chuẩn bị lao ra!

Cùng lúc đó trong nháy mắt khi Vương Lâm vung tay ra ném lực phản chấn dũng mãnh tiến vào cơ thể hắn khiến hắn gần như sụp đổ cũng truyền vào thân thể Cổ Thần đã hóa đá kia, đập mạnh vào Thác Sâm!

Luồng lực phản chấn này quá lớn cánh tay phải của Vương Lâm không thể thừa nhận trong nháy mắt khi vung thi thể của Cổ Thần kia, cánh tay hắn liền tan nát. Tuy vậy như thi thể Cổ Thần kia cũng như một ngọn côn phá thiên, đem lực phản chấn điên cuồng đánh lên đầu Thác Sâm!

Một tiếng kêu thảm thiết từ miệng Thác Sâm truyền ra. Thân thể hắn phát ra tiếng động vang trời, phun một ngụm máu tươi bị cuốn bay đi!

- Vương Lâm!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1472 Thất Tinh Cổ Thần

Thác Sâm ở bên ngoài, không thể biết được tất cả mọi việc bên trong cung điện này. Hắn vô cùng khổ sở mới có thể phá giải cấm chế mạnh mẽ bên ngoài cung điện, nhưng chưa kịp thấy rõ hết thảy, trước mặt đã lập tức tối sầm lại, một thân thể Cổ Thần khổng lồ gào thét lao tới.

Toàn bộ chuyện này quá nhanh Thác Sâm không kịp né tránh chỉ kịp giơ tay phải lên, muốn dựa vào thân thể hùng mạnh của bát tinh Cổ Thần để

chống lại. Nhưng hắn thế nào cũng không ngờ tới luồng đại lực từ trong thân thể kia truyền ra lại có thể khiến cho người ta phải sợ hãi như vậy!

Luồng sức mạnh kia điên cuồng nhập vào trong cơ thể Thác Sâm cánh tay phải kia ầm một tiếng, xương cốt bên trong đã vỡ nát. Dưới sức mạnh này, Thác Sâm thân thể lảo đảo phun ra máu tươi đồng thời sau khi phá giải được tấm lưới kia, nhìn thấy Vương Lâm ngồi trên ghế ở trên đài cao!

Nhờ sự trợ giúp của Thác Sâm Vương Lâm trả giá bằng cánh tay phải, khiến cho nhịp thở thứ mười bảy trôi qua. Tinh điểm thứ bảy trên mi tâm hắn trong lúc xoay tròn đã hiện lên rất rõ ràng, quá trình hình thành đã tiến vào bước cuối cùng!

Nhịp thở thứ mười tám khủng khiếp đã tới!

Cùng lúc đó Thác Sâm bị thi thể Cổ Thần kia va phải phun ra máu tươi nhìn thấy rõ ràng trên mi tâm của Vương Lâm sắp sửa hiện lên tinh điểm thứ bảy!

Không ai có thể hiểu rõ thân thể Cổ Thần của Vương Lâm hơn Thác Sâm ngay khi hắn nhìn thấy cảnh tượng này liền hiểu rõ hết thảy, còn biết được lúc này Vương Lâm đang trải qua quá trình truyền thừa, quá trình mà đáng ra phải thuộc về hắn!!

- Ngươi đã cướp mất ký ức truyền thừa của ta, lúc này lại còn muốn cướp đi Đạo cổ truyền thừa!!!

Hai mắt Thác Sâm đỏ bừng toàn thân giống như nổi giận, ngay khi tới nhịp thở thứ mười tám, không để ý tới thương thế, ầm ầm tiến về phía trước

Tốc độ của hắn cực nhanh trong nháy mắt đã tới gần tấm lưới bị hắn phá vỡ kia, đang chuẩn

bị tiến vào!

Giờ phút này, ngay khi tới nhịp thở thứ mười tám, lực phản chấn trong chiếc ghế đã không thể đo đếm được, quét ngang ra. phần hỏng của Vương Lâm lập tức tan vỡ, lực phản chấn nhanh chóng lan ra toàn thân dường như trong nháy mắt đã lên tới ngực xé nát da thịt xương cốt ở bên trong trực tiếp vỡ tan.

Hắn chỉ còn lại một cánh tay trái, lúc này truyền ra tiếng động ầm ầm. ngay khi nó chuẩn bị vỡ nát, thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng tay trái điểm lên mi tâm, khi nhấc tay ra lập tức hai mươi lá cổ Tức Diệp xuất hiện. Theo tay trái hắn vung về phía trước hai mươi lá cổ Tức Diệp này hóa thành từng đạo ô quang lao thẳng về phía trước

Làm xong hành động cuối cùng này, cánh tay trái của hắn tan nát hóa thành một đám máu thịt.

- Phong!! Linh Động, Chu cẩn, ngăn cản người này!

Tốc độ của hai mươi lá cổ Tức Diệp cực nhanh ngay khi Thác Sâm đang định xông vào tấm lưới đã bị phá vỡ kia, chúng trực tiếp phong ấn lên trên đó, trực tiếp đụng vào thân thể của Thác Sâm

Nhưng sức mạnh của Thác Sâm, ngay cả Phong Giới Đại Trận cũng không cản được thân thể hắn, ngay khi những cổ Tức Diệp này phong ấn, tay phải hắn lập tức tung ra một quyền.

tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên, trong hai mươi lá cổ Tức Diệp lập tức có ba lá vỡ thành từng mảnh! Cánh tay phải của Thác Sâm từ trong những lá cổ Tức Diệp bị vỡ vươn ra hướng về một bên hung hăng túm một cái, chuẩn bị xé mở!

Linh Động cắn răng, không quan tâm tới thương thế lao tới, hai tay bấm quyết vung về phía trước. Chỉ thấy tử hải ầm ầm tràn ra, bên trong có vô số hồn phách hương hỏa, hóa thành một cơn sóng lớn tràn về phía trước!

Đại hán Phụng Thiên Lang Tộc kia cũng nhảy lên, hai tay vung lên gầm nhẹ:

- Quần lang bái nguyệt!

Ngay khi hắn dứt lời, bên ngoài thân thể Chu cẩn bất ngờ có những con sói hư ảo hiện ra, trong nháy mắt liền có hơn mười vạn con đông chi chít chiếm cứ thiên địa.

Ở phía trên cung điện này bỗng nhiên còn xuất hiện mặt trăng tròn đỏ như máu!

Hơn mười vạn con sói hư ảo này cùng ngửa mặt lên trời phát ra những tiếng tru thê lương rồi từng con trực tiếp nhảy lên hóa thành từng đám lang yên dung nhập vào trong mặt trăng đỏ như máu trên bầu trời!

Cảnh tượng này, lang yên bốc lên bốn phía bay thẳng lên huyết nguyệt. Sau khi huyết nguyệt kia hấp thụ hơn mười vạn đạo lang yên, ầm ầm hạ xuống, lao thẳng tới nắm tay của Thác Sâm!

Hai cao thủ bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ cùng triển khai ra thần thông mạnh nhất, hóa thành một sức mạnh hủy diệt, lao thẳng tới Thác Sâm!

Tiếng ầm ầm chấn động thiên địa, hương hỏa tử hải của Linh Động ngay khi chạm vào nắm tay phải của Thác Sâm, huyết nguyệt đã đánh tới, trong tiếng ầm vang, tay phải của Thác Sâm không thể không thu lại!

Nhưng ngay khi thu tay phải lại, đầu của Thác Sâm cũng từ trong lỗ hổng chui ra, hướng về phía trước phát ra một tiếng rống chấn động toàn bộ cung điện!

Tiếng rống của Cổ Thần!

Thanh âm như sấm, ầm ầm truyền khắp cả cung điện, đinh tai nhức óc. Cổ Thần lực dung nhập vào trong tiếng rống này hình thành một cơn cuồng phong rất lớn cơn cuồng phong này điên cuồng bạo ngược quét ngang ra. Linh Động lại phun máu tươi tử hải ở trước người tan vỡ thân thể lảo đảo không còn sức để tiếp tục chiến đấu!

Còn Chu Cẩn của Phụng Thiên Lang Tộc kia, huyết nguyệt dưới một tiếng rống này lập tức vặn vẹo, từ bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, lang yên vừa rồi dung nhập vào từng tầng một tan vỡ. Trong nháy mắt, ngay cả huyết nguyệt này cũng tan thành từng mảnh, tiêu tan không còn!

Chu Cẩn mặt không còn chút máu trước ngực lõm xuống, cả người lảo đảo, phun ra máu tươi ầm một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Tiếng rống của Cổ Thần hóa thành cuồng phong quét qua cung điện này, từng thân thể của tu sĩ trực tiếp tan vỡ, tám ngọn núi thi thể cũng hóa thành tro bụi, thậm chí ngay cà tám con cự long cũng tan rã!

Duy chỉ có thi thể của ba bộ tộc cổ đại là còn lại một nửa không bị cơn cuồng phong này thổi

tới mà tan vỡ.

Thác Sâm đã phát điên!

Giống như tiếng rống lúc trước của hắn khi bị Vương Lâm cướp đi ký ức truyền thừa, hiện lại muốn lấy đạo cổ truyền thừa sao hắn có thể không phát điên, thậm chí không tiếc bị trọng thương cũng phải đoạt lại thứ mà hắn cho rằng đáng lẽ phải thuộc về hắn!

Sau khi Linh Động và Chu cẩn không thể ngăn cản song chưởng của Thác Sâm đồng thời duỗi ra đưa vào lỗ hổng của những cổ Tức Diệp, hướng ra phía ngoài hung hăng kéo một cái, chuẩn bị tiến vào!

Toàn bộ chuyện này nói ra thì chậm nhưng thực tế lại cực kỳ nhanh!

Thân thể của Vương Lâm đang ngồi trên ghế, vào nhịp thở thứ mười tám, dưới lực phản chấn đã bạo tăng lên gấp mấy lần, không ngừng tan vỡ. Ngực cánh tay trái, trong nháy mắt tiêu tan không còn!

chỉ còn lại cái đầu lơ lửng ở trên ghế, dựa vào một ý chí kiên cường mà cùng với chiếc ghế này cách không liên hệ! Nhưng sự tan vỡ vẫn chưa

kết thúc, nhịp thở thứ mười tám dường như dài vô cùng, không có kết thúc.

Trên cái đầu của Vương Lâm xuất hiện những vết nứt, hóa thành những mảnh nhỏ hướng về bốn phía nổ tung. Đôi môi hắn, cái mũi, hai mắt, lần lượt trong nháy mắt tiêu tan không còn.

Chỉ có sáu tinh điểm trên mi tâm vẫn còn đang nhanh chóng xoay tròn, ngay khi sự tan vỡ này lan đến, chuẩn bị đem những tinh điểm Cổ Thần có ẩn chứa nguyên thần của Vương Lâm này hủy diệt toàn bộ, tinh điểm thứ bảy kia đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, một luồng Cổ Thần lực như thủy triều điên cuồng từ trong tinh điểm thứ bảy này bộc phát ra!

Theo sức mạnh này bộc phát, tinh điểm thứ bảy đang từ hư ảo mơ hồ lập tức thực chất hóa, hoàn thành quá trình quá độ, hoàn toàn xuất hiện!!!

Ngay khi tinh điểm thứ bảy này xuất hiện, trên mi tâm Vương Lâm. bảy tinh điểm đang xoay tròn lập tức dừng lại, dần dần bảy tinh điểm tạo thành hình tròn, chuyển động một vòng!

Một luồng Cổ Thần lực so với lúc Vương Lâm còn là lục tinh hùng mạnh hơn vô số lần ầm ầm tuôn ra, từ bảy tinh điểm này lan thẳng xuống phía dưới. Đầu của Vương Lâm, bên dưới mi

tâm, đôi mắt đang nhắm, cái mũi, đôi môi lại hiện ra!

Một cái đầu hoàn chỉnh giống như hồi sinh, đồng thời bảy tinh điểm này lại xoay tiếp một vòng thứ hai!

Cổ, ngực. bụng, hai tay, toàn bộ nửa người trên không ngờ bỗng nhiên ngưng tụ ra. Ở bên trong xương cốt cũng lần lượt xuất hiện, theo sau đó là máu thịt nội tạng!

Trong mỗi một bộ phận của cơ thể đều ẩn chứa rất nhiều Cổ Thần lực, trong mỗi một khớp xương đều có khí tức vô biên của Cổ Thần!

Theo bảy tinh điểm trên mi tâm hắn xoay vòng thứ ba, nửa thân dưới của hắn ầm ầm ngưng tụ thành! Thân thể Cổ Thần vừa được ngưng tụ lại này không phải là mấy trăm trượng nữa, mà là ngàn trượng!!

Cổ Thần cao ngàn trượng!

Thất tinh Cổ Thần!

Vương tộc thất tinh Cổ Thần cao ngàn trượng!

Vương Lâm mở bừng hai mắt, thân thể hắn vẫn ngồi ở trên ghế, không rời đi một chút nào!

Bảy tinh điểm trên mi tâm hắn đang chậm rãi xoay tròn lập tức bạo tăng, bắt đầu cấp tốc chuyển động. Từng trận Cổ Thần lực lan ra toàn thân, lúc này Vương Lâm có cảm giác chỉ cần một quyền cũng có thể đánh tan một tu chân tinh!

Trong khoảnh khắc này, từng hình ảnh cảm ngộ có liên quan tới lực đạo của chiêu Huyền Vũ hùng mạnh nhất mà Chu Tước đời thứ hai đã truyền lại trên Đại Đế Tinh tràn ngập trong tâm thần hắn!

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng ở bên trong chiếc ghế còn hiện lên những hình ảnh thần thông truyền thừa!! Những thần thông này như phá vỡ thần thức, lao thẳng tới Vương Lâm, tiến vào trong đầu hắn, hóa thành những ký ức khắc sâu của bản thân hắn!

Cùng lúc đó, có lẽ vì Vương Lâm đã ngồi trên chiếc ghế này suốt mười tám nhịp thở, ngay khi thân thể thất tinh Cổ Thần của hắn ngưng tụ lại, thần thức của hắn đã cùng với chiếc ghế này sinh ra một sự liên hệ không thể nói rõ!

Sự liên hệ này cực kỳ quỷ dị, rốt cuộc nó xuất hiện như thế nào dường như Vương Lâm trong

thời gian ngắn cũng không có cách nào hiểu rõ, mà hiện giờ hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ!

Chính vì sự xuất hiện của một tia liên hệ này, mà chiếc ghế này dường như hóa thành một đài mộ, Vương Lâm ngồi ở trên đó, trong đầu bất ngờ xuất hiện toàn bộ hình ảnh của cả tầng thứ ba của cổ mộ!

thần thức của hắn với một phương thức mà hắn không lý giải được, bị chiếc ghế này phóng đại lên gấp vô số vạn lần, cảm nhận được ở bên trong cổ mộ này có một ý chí, đây chính là ý chí của cổ mộ! cũng là một sức mạnh ý niệm mà Đạo cổ Diệp Mịch đã lưu lại!

thần thức của Vương Lâm trong lúc không ngừng phóng đại cùng với ý chí này dung hợp. ầm ầm từ bên trong cung điện này hướng ra phía ngoài điên cuồng tràn ra.

Người đầu tiên hắn tiếp xúc đó chính là Thác Sâm. Tiếng rít gào của Thác Sâm đột nhiên im bặt, thân thể hắn chấn động mạnh, hai mắt lộ ra vẻ hoàng sợ!

Bên trong tấm bản đồ thứ chín, nữ tử áo hồng khuôn mặt lộ ra vẻ phong tình kia lúc này thần sắc âm trầm, đi thẳng về phía trước. Cấm chế mà nàng thao túng Thác Sâm không biết vì sao lại lơi lỏng, điều này khiến cho nàng cực kỳ bất an!

- Không ngờ lại khiến cho tên tiểu Cổ Thần kia tiến vào trước tiên, nhưng ta có Thác Sâm. cũng không phải là không có cơ hội Nhưng vì sao cấm chế này lại lơi lỏng vậy

Nàng cau mày, trong lúc tiến về phía trước trầm tư.

Đột nhiên nữ tử này dừng lại, khắp nơi bên trong tấm địa đồ thứ chín ở phía trước đang hỗ loạn, dường như có một cơn cuồng phong đang hoành hành, nhất tề tràn ra. Nàng ngẩng mạnh đầu thần sắc biến đổi, nàng cảm nhận được rõ ràng có một thần thức khiến cho nàng run rẩy trong khoảnh khắc vừa rồi lướt qua người mình!

Sự hùng mạnh của thần thức này khiến cho tâm thần nữ tử này chấn động, đứng ngây ra ở đó hồi lâu mới tinh lại, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ!

- Đây là thần thức của ai vậy!! Chẳng lẽ Đạo cổ Diệp Mịch kia vẫn chưa bị Tiên Tôn giết chết!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1473 Sức Mạnh Của Một Tiếng Rống

Cũng ở trong tấm bản đồ thứ chín này, phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn ánh mắt lóe lên, mộ đài dưới chân bay nhanh về phía trước. Bổn tôn của

hắn đã tiến vào trong cổ mộ, mặc dù bị Vương Lâm cướp mất lợi thế, nhưng hắn cũng không lo lắng một chút nào.

- Cứ lấy đi, cho dù ngươi có lấy được tất cả, cũng không có cách nào còn sống mà rời khỏi cổ mộ này!

Trong mắt Cửu Thiên Ma Tôn lóe lên hào quang, nhưng đúng lúc này đột nhiên phía trước trong hư vô ầm ầm cuộn lên, vô số những dòng chảy hỗ loạn đồng loạt tản ra.

Trong khoảnh khắc này, một thần thức vô biên gào thét lướt qua, đảo qua thân thể của phân thân Cửu Thiên Ma Tôn này, trong nháy mắt đã lan ra xa.

Nhưng một khoảnh khắc này cũng khiến cho phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn run lên, tâm thần hắn chấn động, sắc mặt đại biến! Trong nháy mắt vừa rồi, trong lúc thần thức kia đảo qua, thậm chí hắn có một cảm giác toàn thân mình như trần truồng, toàn bộ bí mật đều bị thần thức kia biết hết!

Trong lúc hoảng sợ, phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn trực tiếp dừng lại ở giữa không trung, trong mắt lộ ra vẻ rung động!

Một khắc vừa rồi khiến cho da đầu hắn tê dại, cảm thấy hồn bay phách tán, cảm giác này chỉ có năm đó khi hắn chưa trở thành cao thủ bước thứ

ba mới cảm thấy!

- Là ai? Rốt cuộc thần thức này là của ai?

Sắc mặt Cửu Thiên Ma Tôn tái nhợt, ngơ ngác nhìn về hư vô phía trước, trong đầu lần đầu tiên xuất hiện sự sợ hãi.

Không chỉ có phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn và phấn y nữ tử này như vậy, lúc này bên trong cổ mộ, tất cả tu sĩ còn sống sót đều trong nháy mắt cảm nhận được thần thức ngợp trời này đảo qua.

Run rẩy kinh hoàng!

thần thức này tràn ngập một khí tức bá đạo, giống như hoàng đế trên không trung bao phủ

mặt đất!

Bên trong tấm bản đồ thứ bảy, lúc này có một lão già mặc áo vải, người này đôi môi bị ba cây châm xuyên qua, dung nhan già nua lộ ra vẻ tàn nhẫn và hung ác.

Bổn tôn của Đại Hoang Thượng Nhân tiến vào cổ mộ, đi thẳng về phía trước. Thân thể bổn tôn của hắn tràn ngập tu vi Huyền Không, trong lúc tiến về phía trước có một uy áp kinh thiên động địa, không ai có thể ngăn cản!

Hắn lững thững mà đi, năm bước đã vượt qua tấm bản đồ thứ nhất, tiến thẳng về phía trước! Nhưng lúc này, thân thể hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt lóe lên tinh quang!

thần thức của Vương Lâm dung hợp với ý chí của cổ mộ đảo qua trên người của Đại Hoang Thượng Nhân. Tiếng ầm ầm vang lên, Đại Hoang Thượng Nhân này hai tay bấm quyết, giơ lên hướng về phía trước túm một cái, giống như muốn bắt lấy thần thức khiến cho hắn kinh hãi này.

Nhưng ngay lúc hắn giơ tay phải lên chạm phải thần thức này, Chỉ thấy có một ý chí phản chấn ầm ầm truyền ra, trực tiếp va chạm với Đại Hoang Thượng Nhân. Đại Hoang Thượng Nhân này thân thể đạp đạp lui về phía sau, sắc mặt lập tức đại biến, tâm thần run lên!

- Các hạ là ai!!

Không ai trả lời hắn, thần thức tiếp tục tràn ra, liên tục khuếch tán, từ tấm bản đồ thứ bảy này lan ra các tấm bản đồ thứ sáu, thứ năm

Trong tấm bản đồ thứ tư, Cửu Thiên Ma Tôn cùng với Diệu Âm đạo tôn hai người cùng nhau tiến về phía trước, thần sắc rất bình tĩnh, trong lúc bước đi vượt qua vô tận.

Nhưng đột nhiên lúc này, bổn tôn của Cửu Thiên Ma Tôn thần sắc biến đổi.

- Phân thân của lão phu báo tin

Hắn chưa kịp nói hết, lập tức dừng lại, thần thức mà phân thân của hắn vừa cảm thấy ầm ầm lao tới, lướt qua bên người hắn cùng với Diệu Âm đạo tôn.

Đồng tử trong hai mắt Diệu Âm đạo tôn co rụt lại. Dưới thần thức này, không ngờ hắn bị tác động, tâm thần chấn động, khiến cho hắn không khỏi thất kinh, nhìn Cửu Thiên Ma Tôn bên cạnh.

Cửu Thiên Ma Tôn sắc mặt âm trầm, trong mắt cũng lộ ra vẻ rung động.

- Rất mạnh!! Mạnh phi thường!!

nữ tử áo trắng đứng hàng thứ ba trong bát phi lúc này ở bên trong cổ mộ không tiến lên nữa, mà nhanh chóng lùi về phía sau, vượt qua những tấm

bản đồ, đi về tấm bản đồ thứ nhất. Nàng bỏ qua những cơ hội có được ở nơi này, chọn cách rời đi!

Trong lúc hoang mang, nàng mơ hồ có cảm giác không ổn, dường như nếu lúc này không rời khỏi nàng sẽ vĩnh viễn phải ở lại chỗ này!

Trong lúc bay đi, thần thức kia đột nhiên lướt qua người nàng, đột nhiên dừng lại một chút. nữ tử áo trắng này thần sắc đột nhiên biến đổi, trên trán lập tức toát ra mồ hôi, thân thể dừng lại, không dám cử động chút nào.

tâm thần chấn động, bị thần thức này ngưng tụ trên thân thể, giống như toàn thân đều bị người ta nhìn thấy rõ ràng, ngoài sự sợ hãi, còn có một sự tức giận xấu hổ bị nàng nhanh chóng kìm nén.

Hồi lâu sau, thần thức này mới từ trên người nàng rời khỏi, hướng về phía trước tràn tới.

Cho đến khi thần thức này rời khỏi, nữ tử áo trắng này mới thở phào nhẹ nhõm, dung nhan xinh đẹp của nàng có chút ửng hồng, sau khi trầm mặc một lát, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua hướng thần thức kia rời khỏi.

Vương Lâm ngồi trên ghế trong cung điện, thần thức không bị thao túng khuếch tán ra, hắn nhìn thấy toàn bộ tu sĩ của Thái cổ Tinh Thần đang ở

trong cổ mộ lúc này, nhìn thấy phấn y nữ tử vẻ mặt thủy chung lộ ra vẻ phong tình, nhìn thấy phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn!

Theo thần thức lan ra, hắn nhìn thấy Đại Hoang Thượng Nhân bước vào cái khe cổ mộ, bổn tôn của Cửu Thiên, còn có Diệu Âm đạo tôn! Cuối cùng nhìn thấy nữ tử áo trắng kia.

thần thức lại lan rộng ra, trong thời gian ngắn hắn nhìn thấy cái khe cổ mộ thông tới Thái cổ Tinh Thần.

thần thức của Vương Lâm cuối cùng dừng lại ở bên cạnh cái khe này. Lúc này dựa vào sự dung hợp với ý chí của cổ mộ, Vương Lâm nhìn thấy một vài thứ mà với tu vi của hắn không thể nhìn thấy được.

Ngay cà đám người Diệu Âm Đạo Tôn cũng không thể nhìn ra!

Cái khe này đã bị người ta dùng pháp lực làm đông cứng, khiến cho nó không thể đóng lại...

Bên ngoài cái khe cổ mộ, trong tinh không của Thái cổ Tinh Thần, chưởng ấn khổng lồ xuất hiện lúc trước thủy chung vẫn chưa tiêu tan, vẫn lơ lửng ở nơi đó. Bóng người mặc áo đen toàn thân bị bao phủ bên dưới chưởng ấn cũng chưa rời khỏi, mà yên lặng lơ lửng ở bên ngoài cái khe.

Nhưng ngay khi thần thức của Vương Lâm tới gần cái khe cổ mộ này, người mặc áo đen ngẩng mạnh đầu lên, đôi mắt ẩn giấu sau lớp áo bào tuôn ra hai đạo tinh quang sáng ngời!

Ánh mắt hắn giống như xuyên thấu cái khe, nhìn thấy thần thức của Vương Lâm ở bên trong cái khe!

Yên tĩnh!

Hai người cách nhau cái khe, yên lặng nhìn nhau!

- Ngươi là ai!

Hai người dường như đồng thời mở miệng, nhưng khác ở chỗ thanh âm từ trong miệng người mặc áo đen truyền ra có một vẻ khàn khàn cùng vẻ vạn cổ tang thương, giống như âm thanh ma

Còn lời nói của Vương Lâm là thông qua thần thức dao động, thông qua ý chí của cổ mộ này truyền ra, cũng khiến cho người ta cảm thấy một vẻ già nua như đã tồn tại qua vô số năm.

- lão phu là Chưởng Tôn của Thái cổ Tinh Thần!

lão già áo đen kia chậm rãi mở miệng.

Bên trong cái khe, Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu không truyền ra ý chí gì.

- Cho dù các hạ là ai, xin hãy thả bọn họ ra, sau này lão phu nhất định sẽ báo đáp!

Người mặc áo đen giống như nhíu mày. chậm rãi nói.

- Mò trăng dưới giếng, thần thông này quả không tồi

Hồi lâu sau, lời nói của Vương Lâm thông qua ý chí, truyền ra ngoài cái khe. Ngay khi lời này rơi vào trong tâm thần của người áo đen, thân thể người này bỗng nhiên chấn động, không chút do dự vung tay phải lên, đột nhiên chưởng ấn khổng lồ trên bầu trời ầm ầm giáng xuống cái khe!

Nhưng hắn vẫn chậm một bước!

Lúc này Vương Lâm đã dung hợp với ý chí của cổ mộ, hắn cũng chính là cổ mộ này. Cái khe

kia vốn đã phải đóng lại, nhưng vì có ngoại lực ngăn cản nên mới duy trì cho tới bây giờ. Nhưng lúc này tâm thần Vương Lâm khẽ động, cái khe lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm, sức mạnh làm đông cứng ở bên trong đó hiển nhiên không thể chịu nổi sức mạnh của toàn bộ cổ mộ thậm chí còn bao hàm cả thần niệm mà Đạo cổ Diệp Mịch lưu lại này, lập tức bị áp chế, cái khe kia nhanh chóng co lại!

Một khi nó co lại, Vương Lâm thậm chí có thể dựa vào ý chí dung hợp với cổ mộ lúc này mà đánh ra một đạo phong ấn, khiến cho vùng đất cổ mộ này nếu không có gì phát sinh thì mấy vạn năm nữa cũng không thể mở ra!

Tất cả mọi người đã tiến vào nơi này sẽ không có đường ra ngoài! Chặt đứt ba phần sức mạnh của Thái cổ Tinh Thần!

Người mặc áo đen kia gầm nhẹ, thân thể bước về phía trước, tới gần cái khe đang nhanh chóng co lại này, giơ tay phải lên. Ngay khi bàn tay khô héo này giơ lên, liền cùng với chưởng ấn đang giáng xuống kia dung hợp.

Ngay cả chưởng ấn vô cùng to lớn kia trong thời gian ngắn cũng dung nhập vào trong bàn tay phải của người này, trong lúc vung lên, trực tiếp đánh về phía cái khe! Trong khoảnh khắc này, bàn tay phải của người mặc áo đen kia tản mát ra một khí tức rất nóng, sức nóng này không phải là lửa, mà là ánh sáng!

đây là thái sơ lực!

Hào quang chói mắt, một chưởng đánh lên trên cái khe, xuyên thấu qua, lao thẳng tới thần thức của Vương Lâm ở phía trong.

Sức mạnh của một chưởng này ngay khi xuyên qua cái khe tiến vào bên trong cổ mộ, khiến cho cổ mộ ầm ầm chấn động, đánh vào ý chí thần thức dung nhập của Vương Lâm, lập tức như một cơn cuồng phong quét ngang, khiến cho thần thức của Vương Lâm đột nhiên lảo đảo.

Sức mạnh của một chưởng này đủ để hủy diệt thế giới!

Mức độ hùng mạnh của nó đã đạt tới cực hạn trong tinh không này!

Nhưng ý chí của cổ mộ này, thần niệm mà Đạo cổ Diệp Mịch để lại sao có thể dễ dàng phá hủy như vậy được, ngay khi một chưởng này xuyên qua cái khe tiến vào, từ trong tầng thứ ba, đột nhiên liền có một tiếng rống ầm ầm truyền ra!

Thanh âm này người ngoài không thể nghe thấy được, chỉ có thần thức của Vương Lâm dung nhập với ý chí của cổ mộ mới có thể nghe thấy rõ ràng. Tiếng rống này dung nhập vào trong ý chí của cổ mộ, truyền vào thần thức của Vương Lâm, khiến cho thân thể Vương Lâm lúc này ở bên trong cung điện, hai mắt tuôn ra hào quang vạn trượng!

Ngay khi hai mắt hắn lóe lên kim quang, tiếng rống thông qua thần thức truyền vào trong thân thể hắn giống như âm vang bên trong cơ thể, hóa thành một cơn sóng kỳ dị, truyền đến yết hầu của Vương Lâm, theo miệng hắn điên cuồng truyền ra!

Rống!!

Sức mạnh của một tiếng rống!! Thiên địa biến sắc, rung chuyển vạn cổ!

Cuồng phong ngợp trời, Thác Sâm dưới tiếng rống này phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, hai tay đỡ lấy toàn thân. Trong phút chốc, hơn một nửa thân thể hắn máu thịt đã tan nát, toàn thân có hơn phân nửa bất ngờ lộ ra xương trắng nhọn hoắt.

Đây là sự tan vỡ thân thể của bát tinh Cổ Thần!!

Tiếng rống từ trong miệng Vương Lâm truyền ra, chấn động cả cổ mộ. Phân thân của Cửu Thiên Ma Tôn kia trực tiếp tan vỡ, không có bất cứ tư cách phản kháng. Tứ phi trong viễn cổ bát phi, nữ tử phong tình kia phun ra máu tươi, vung dải lụa lúc trước đã giúp cho nàng tránh được cánh tay khổng lồ kia, dải lụa này là do Viễn cổ Tiên Tôn ban tặng!

dải lụa tan vỡ! nữ tử phong tình trong tiếng kêu thảm thiết thân thể trực tiếp nổ tung, nguyên thần bay ra, không biết thi triển thần thông gì, sau khi tan vỡ mấy lần, miễn cưỡng sống sót được.

Đại Hoang Thượng Nhân. Cửu Thiên Ma Tôn. Diệu Âm đạo tôn. ba người đồng thời trong tiếng rống này phun ra máu tươi, thân thể lập tức tan vỡ, ngay cả tu vi Không Huyền, dưới tiếng rống này cũng không có bất cứ tư cách gì để chống cự!

Nhưng những cao thủ Không Huyền đều có thần thông bảo mệnh, trong tiếng rống này, nguyên thần của ba người đều sống sót, lần lượt lấy ra dụng cụ để tế luyện thân thể dự phòng, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ ngợp trời, không dám tiếp tục tiến về phía trước, mà không chút do dự lui về phía sau, định rời khỏi cổ mộ này!

Tiếng rống ầm ầm, lao thẳng tới cái khe trong tấm bản đồ thứ nhất, cùng với chưởng ấn kia va vào nhau một cách vô hình! Sức mạnh của một tiếng rống!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1474 Chủ động

Chưởng ấn kia không có một chút sức kháng cự nào, như một cái cây khô, trực tiếp tan vỡ!

Sau khi chưởng ấn tan vỡ, chưởng ấn này lại từ trong cái khe lộ ra, truyền vào tâm thần của người mặc áo đen đang lơ lửng giữa tinh không

trong giới ngoại!

Rống!!

- Đây là Dung nhan của người này đằng sau lớp áo đại biến, thân thể hắn chấn động, trực tiếp phun ra máu tươi, thân thể điên cuồng lui về phía sau. Nhưng ngay khi hắn lùi lại ba bước, hai chân hắn lập tức nổ tung!

Không có máu thịt, chỉ có xương trắng!

Hắc bào của hắn bị xé rách hơn phân nửa, trong lúc lảo đảo thân thể hắn trong tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng lùi lại. Chưởng Tôn một đời, tu sĩ thần bí nhất trong Thái cổ Tinh Thần, đã thi triển thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt với Vương Lâm, lúc này như chó trong nhà có tang, trong sự hoảng sợ đang nhanh chóng bỏ trốn!

- Sức mạnh của một tiếng rống, Sức mạnh của một tiếng rống!!!

Năm đó hắn ở trong giới nội bị tiếng rống của một người đẩy lui ngàn vạn dặm, trực tiếp rời khỏi giới nội. Hôm nay hắn lại một lần nữa bị một tiếng rống đẩy lui, trong nháy mắt đã không

còn tung tích!

Chỉ là ngoài hắn ra không ai biết được hai tiếng rống này là của một người hay là không phải!

Cái khe bên trong Thái cổ Tinh Thần này nhanh chóng co lại, bên trong cổ mộ, nữ tử áo trắng sắc mặt tái nhợt, đã đi tới bên cạnh cái khe. Nhưng nàng bị tiếng rống kia làm cho chấn động, mặc dù lấy phương pháp đặc biệt để bảo lưu thân thể, nhưng cũng đã bị trọng thương, đứng trơ mắt nhìn cái khe kia co lại, không có đủ thời gian để rời khỏi!

- Ngươi đã giúp ta một lần, ta cũng sẽ giúp ngươi một lần!

Ngay lúc nữ tử áo trắng này gần như tuyệt vọng, bên tai của nàng truyền đến thanh âm thần thức của Vương Lâm!

thần thức này nữ tử áo trắng rất quen thuộc, chính là thứ đã làm cho nàng xấu hổ, nhưng ngay khi nghe thấy thanh âm này thần sắc nàng cùng lập tức biến hóa!

- Là ngươi!!

Ngay khi nói dứt lời, cái khe đang sắp sửa đóng lại, đột nhiên tạm dừng.

nữ tử áo trắng nén sự khiếp sợ trong lòng xuống, biết lúc này không phải lúc để tra hỏi, cất bước lao thẳng tới cái khe, trong nháy mắt đã tới gần, một bước bước ra. Ngay khi nàng sắp sửa bước ra, nàng xoay người lại, đôi mắt nhìn thoáng qua cổ mộ phía sau, mơ hồ nàng có thể cảm nhận được thần thức của Vương Lâm.

Vẻ phức tạp chợt thoáng qua, nàng nghĩ tới lúc trước thần thức đã dừng lại ở trên người mình, cái cảm giác xấu hổ tức giận khi toàn thân bị soi mói này lại một lần nữa hiện lên, xoay

người bước ra khỏi cái khe!

Ngay khi đi ra ngoài, cái khe này đột nhiên co lại, biến mất khỏi Thái cổ Tinh Thần!

thần thức của Vương Lâm lùi lại, lấy ý chí của cổ mộ, đem cổ mộ này triệt để phong ấn vạn vạn năm!

- Chưởng Tôn kia dưới một tiếng rống cũng chưa chết hắn tất nhiên biết được nữ tử áo

trắng này đã tiến vào cổ mộ, nếu như phát hiện ra đối phương đã rời khỏi, liệu trong lòng hắn có

thể có nghi ngờ không nếu hắn thật sự như vậy thì cũng không uổng phí hành động

này của ta

Bên trong cung điện, Vương Lâm ngồi ở trên ghế, thần thức trở về cơ thể, thần thức của nguyên thần cùng với ý chí của cổ mộ này có sự dung hợp, lúc này hắn ngồi ở trên ghế đã không còn một chút lực bài xích nào.

Hắn thần sắc bình tĩnh ngồi ở đó, ánh mắt như điện, nhìn Thác Sâm bên trong tấm lưới hư ảo ở xa phía trước bị một tiếng rống này làm cho chấn động!

Lúc này Thác Sâm cực kỳ chật vật, thân thể máu thịt lẫn lộn, lộ ra xương trắng nhọn hoắt, máu thịt còn sót lại đang nhanh chóng nhúc nhích, rất nhanh ghép lại hồi phục!

Cơ hội này, là một cơ hội rất khó có được, Thác Sâm đang trọng thương!

Bất luận là kẻ nào. giờ phút này đều không do dự ra tay, nhưng Vương Lâm lại không! Hắn là Cổ Thần, Thác Sâm cũng là Cổ Thần, Cổ Thần, cũng có sự tôn nghiêm của Cổ Thần!

Trong tình huống này mà đánh một trận, nếu không phải là thất tinh như lúc trước, Vương

Lâm sẽ không nghĩ ngợi mà ra tay. Nhưng lúc này, hắn muốn cùng một Thác Sâm hoàn chỉnh đánh một trận! Ngoài ra, hắn còn có một nguyên nhân quan trọng hơn để làm như vậy!

- Tinh điểm Cổ Thần của ngươi đã nhiều lần bị vỡ, mặc dù không biết ngươi đã dùng cách gì để khôi phục, lại đạt tới bát tinh, nhưng đúng là không còn bằng năm đó.

Vương Lâm ngồi trên ghế, từ cao nhìn xuống, một khí thế bá đạo từ trong cơ thể chậm rãi lan ra, dung nhập vào trong thanh âm, truyền vào tâm thần của Thác Sâm.

Thác Sâm trầm mặc, đẩy nhanh tốc độ khôi phục thân thể. Tu vi của hắn từ sau khi thoát nguy ở Chu Tước Tinh, liền chiếm lấy thân thể của Đồ Ti. Thân thể của Đồ Ti là vương tộc bát tinh Cổ Thần đã tồn tại từ vạn cổ!

Trên mi tâm Vương Lâm, bảy tinh điểm xoay tròn, trong mắt phải của hắn còn có ma khí tạo thành vòng tròn, ngưng tụ thành cổ Ma tinh. Nhưng Vương Lâm lấy được truyền thừa vì không có Cổ Ma lực nên vẫn chưa hoàn chỉnh, cổ Ma tinh này vẫn chưa thể hoàn toàn ngưng tụ thành hình!

Trừ phi hắn có được một phân thân hoàn chỉnh của cổ Ma!

Phân thân của cổ Ma nếu đổi lại ở chỗ khác thì có lẽ sẽ rất khó tìm, nhưng ở trong vùng đất cổ mộ này, nhất là bên trong cung điện này cũng có thể tìm được!

Những thi thể đã hóa đá của ba bộ tộc cổ đại kia sau cơn chấn động lúc trước không hề tiêu tan, lúc này vẫn còn tồn tại. Trong đó có một pho tượng cổ Ma cao ngàn trượng, vẫn còn giữ lại sự dữ tợn lúc còn sống, ở trong rất nhiều thi thể của ba bộ tộc cổ đại này có thể nhìn thấy rõ

ràng!

Vương Lâm giơ tay phải lên túm vào hư không phía trước, trong tiếng ầm ầm, pho tượng cổ Ma này trực tiếp bay lên, rơi xuống trước người Vương Lâm, bị hắn đưa tay phải đặt lên thân thể.

- Đáng tiếc nơi này không có vương tộc cổ Ma , thi thể này cũng chỉ có một chút khí tức của Cổ Ma mà thôi

Vương Lâm đặt tay phải lên trên thi thể cổ Ma kia, mắt phải đột nhiên có ma khí tung hoành, theo tay phải dũng mãnh nhập vào thi thể cổ Ma này.

Khí tức Cổ Ma bị Vương Lâm phong tỏa bên trong cơ thể cực kỳ hùng hậu, lúc này trong tiếng ầm ầm, thi thể cổ Ma đã hóa đá kia giống như một cái động không đáy, không ngừng dung nhập ma khí.

Vương Lâm cứ ngồi ở đó, ma khí theo tay phải như sóng dữ dũng mãnh nhập vào trong thi thể kia. Hai mắt hắn thủy chung nhìn về phía sau tấm lưới hư ảo lớn ở phía trước nhìn Thác Sâm đang cấp tốc trị thương.

Cho Thác Sâm thời gian, ngoài cho hắn sự tôn nghiêm quan trọng hơn Vương Lâm còn muốn có thời gian. Hắn không thể rời khỏi cái ghế này để lao tới chiến đấu! Cái ghế này mặc dù hiện giờ đã không còn lực bài xích, nhưng chính bởi vì lực bài xích đã tiêu tan, khí tức truyền thừa khiến cho Vương Lâm đó mắt ở bên trong cũng không còn!

Vương Lâm lập tức hiểu ra nếu mình đứng dậy, cho dù lại một lần nữa ngồi xuống, cũng sẽ

không có thêm bất cứ truyền thừa nào xuất hiện. Đây là điều mà sau khi thần thức của hắn dung hợp với ý chí của cổ mộ đã không biết vì sao mà hiểu được.

Vì thế, hắn không thể đứng dậy! Bởi vì truyền thừa chỉ giúp cho hắn đạt tới thất tinh Cổ Thần, đối với Vương Lâm vẫn chưa đủ!

Hắn muốn nhiều truyền thừa hơn nữa! Hắn muốn lực bài xích kia lại hiện ra! Chỉ có như thế khí tức truyền thừa kia mới có thể như lúc trước bạo tăng vô số lần từ trong trái tim đang đập ở tầng thứ ba bức ra!

Cách khiến cho lực bài xích này lại xuất hiện chỉ có một!

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán, mặc dù lúc này Thác Sâm đang ở bên ngoài, mặc dù lực bài xích kia nguy hiểm vô cùng, nhưng hắn không cam tâm bỏ qua. Vì thế, ngay khi sự quyết đoán hiện lên trong mắt hắn, hắn dứt khoát cắt đứt sự dung hợp giữa thần thức của mình với cổ mộ này!

Trong tiếng ầm ầm, ngay khi hắn sự dung hợp giữa thần thức của hắn và ý chí của cổ mộ bị cắt đứt, lực bài xích kinh thiên động địa kia lại một lần nữa bộc phát ra. Cùng lúc đó, trái tim ở trong tầng thứ ba kia lại đập lên, có một luồng khí tức truyền thừa ầm ầm dũng mãnh nhập vào trong chiếc ghế!

Sức mạnh của thất tinh Cổ Thần vượt xa lục tinh, Vương Lâm trụ vững thân thể không động đậy một chút nào, chống lại lực phản chấn này, không còn phải lo lắng khí thế đi mượn phong tỏa trong cơ thể bị hút đi như lúc trước mà buông lỏng hết thảy, đảo ngược hành động dưới lực phản chấn từ trong chiếc ghế này, chủ động mạnh mẽ hấp thụ khí tức truyền thừa từ trong chiếc ghế tràn ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1475 Trận Chiến Định Mệnh Thứ 2

Bị động và chủ động, chỉ khác nhau một chữ, nhưng lại là một trời một vực. Cái thay đổi không phải chỉ có hành động, mà còn có suy nghĩ!

Đạt tới thất tinh Cổ Thần, Vương Lâm trải qua hai ngàn năm tu đạo, rốt cuộc cũng làm cho thân thể Cổ Thần của mình đạt tới thất tinh!

Thất tinh Cổ Thần, sự hùng mạnh của thân thể cơ hồ không phải tu sĩ bước thứ hai có thể dễ dàng đả thương, trừ phi là Cổ Thần đang ở trong tổn kiếp, nếu không, như Cổ Thần ở tiên giới năm đó, phải bị vô số tiên nhân vây công mấy ngày mới có thể bị đả thương giết chết.

Thậm chí có thể nói, thất tinh Cổ Thần hoàn chỉnh, sự hùng mạnh của thân thể có thể cùng với tu sĩ bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ đánh một trận!

Hơn nữa quan trọng nhất chính là trong bộ tộc Cổ Thần, thất tinh Cổ Thần đại diện cho việc tiến vào quá trình trưởng thành phát triển nhanh chóng. Khi đạt tới thất tinh Cổ Thần, thân thể theo năm tháng trôi qua không ngừng hùng mạnh hơn!

Cổ Thần có cửu tinh, sau khi đạt tới ngũ tinh, tăng thêm một tinh cũng cực kỳ khó khăn, nhưng một khi thành công thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Lúc này Vương Lâm phối hợp thần thông tu sĩ của hắn. hai đạo bổn nguyên lôi hỏa, cùng với đủ loại đạo thuật kỳ diệu, mặc dù hắn vẫn chưa đạt tới bước thứ ba, nhưng cũng có thể cùng với cao thủ bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ đánh một trận mà không bị yếu thế chút nào. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì cũng đủ để chiến thắng!

Thất tinh Vương Lâm so với thất tinh Đồ Ti năm đó dĩ nhiên không yếu hơn chút nào. Đồ Ti mặc dù có đầy đủ truyền thừa, nhưng Vương Lâm cũng là tu sĩ đầu tiên từ cổ chí kim dung hợp với thân thể hùng mạnh của Cổ Thần!

Ngay cả cao thủ Không Niết Trung Kỳ, Vương Lâm cùng dám liều mạng, mặc dù Khả năng thất bại rất lớn, nhưng cho dù là cao thủ Không Niết Trung Kỳ nếu muốn giết chết hắn cùng cực kỳ khó khăn!

Trong bước thứ ba, Không Niết, Không Huyền, Không Kiếp, mỗi một cảnh giới đều giống

như bước thứ hai, đều có bốn cấp độ Sơ Trung Hậu và đại viên mãn. Mỗi một cấp độ chênh lệch nhau rất lớn, có thể so với khoảng cách giữa Tịnh Niết và Toái Niết!

Ánh mắt Vương Lâm như đuốc ngồi vững trên ghế, để mặc cho lực phản chấn ở bên trong kịch liệt chấn động trong mười tám nhịp thở như trước. Nhưng sức mạnh khiến cho thân thể hắn tan vỡ sau mười tám nhịp thở lúc trước hiện giờ cũng không có quá nhiều ảnh hưởng tới thân thể mới tái tạo lại của hắn.

Liên tiếp ba nhịp thở sau đó trôi qua, lúc này đã là nhịp thở thứ mười chín, hai mươi, hai mươi mốt!

Ba nhịp thở trong nháy mắt trôi qua, lực phản chấn ầm ầm bạo tăng, trong khi tấn công thân thể Vương Lâm còn có một khí tức truyền thừa nồng đậm tràn vào.

Khí tức truyền thừa này bị Vương Lâm điên cuồng nuốt lấy, thân thể của hắn cùng với tay phải ấn lên trên thi thể cổ Ma kia giống như hóa thành hai cái lỗ đen khủng khiếp, đem khí tức truyền thừa này sau khi hút vào trong cơ thể lập tức tách ra làm hai đạo, nhanh chóng hấp thụ.

Sự hấp thụ này dưới lực phản chấn từ bên trong chiếc ghế diễn ra cực kỳ khó khăn, nhưng Vương Lâm không hề bỏ cuộc, hắn biết rõ một khi bỏ lỡ, sau này rất khó có thể gặp lại được cơ hội như vậy!

Hai mươi hai nhịp thở, hai mươi ba nhịp thở, hai mươi bốn nhịp thở!

Lực phản chấn trong chiếc ghế đã đạt tới một mức độ cực kỳ đáng sợ, rít gào ầm ầm, thân thể thất tinh Cổ Thần của Vương Lâm cũng bắt đầu không chịu nổi.

Thân thể hắn trong lúc run lên xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, nhưng sức hồi phục của thất tinh Cổ Thần vượt xa so với lục tinh, dường như vừa mới

tan vỡ, liền lập tức nhanh khôi phục lại.

Trên mi tâm của Vương Lâm, theo hắn không ngừng hấp thụ khí tức truyền thừa kia, Chỉ thấy ngoài bảy tinh điểm, không ngờ còn xuất hiện một vòng xoáy mơ hồ yếu ớt!

Vòng xoáy này chính là tinh điểm Cổ Thần thứ tám đang thành hình. Một khi tinh điểm này xuất hiện, Vương Lâm sẽ trở thành bát tinh Cổ Thần!!

Bát tinh Cổ Thần, trong tinh không này cực kỳ hùng mạnh!!

Chỉ là đạt tới bát tinh Cổ Thần quá khó khăn, vượt xa quá trình ngưng tụ thất tinh lúc trước.

Lúc này mặc dù lờ mờ xuất hiện vòng xoáy, nhưng nếu không nhìn kỹ, cũng hoàn toàn không thể phát hiện được!

Lúc này Vương Lâm không thể lơ là, nếu không vòng xoáy này sẽ lập tức tiêu tan, không lưu lại chút nào!

Cùng lúc đó, trong thi thể Cổ Ma ở phía trước Vương Lâm, ma khí vô biên ầm ầm vận chuyển được Vương Lâm điên cuồng nhập vào trong thi thể đó. Thậm chí ngay cả một ma tinh ở trong mắt phải Vương Lâm lúc

trước vẫn chưa thành hình toàn bộ cũng đưa vào bên trong thi thể Cổ Ma này. Trong nháy mắt thân thể cổ Ma đã hóa đá lại mơ hồ có dấu hiệu hồi phục, trở nên không còn cứng như đá nữa mà hơi mềm một chút.

Trong mắt phải của thi thể này, vốn là một màn ảm đạm không ánh sáng, lúc này có u quang chậm rãi lóe lên dường như có thể nhìn thấy ở bên trong sắp sửa xuất hiện một ma tinh đang dần dần ngưng tụ, càng ngày càng trở nên rõ ràng!

Giờ phút này, đằng sau tấm lưới hư ảo ở cách Vương Lâm mấy trăm trượng về phía trước, Thác Sâm đang nhanh chóng chữa thương, thân thể của hắn trong mấy nhịp thở, máu thịt nhúc nhích đã hồi phục lại được tám phần!

thân thể của Thác Sâm là thân thể của Đồ Ti, Đồ Ti năm đó đã gần tiếp cận tới cửu tinh vương tộc Cổ Thần đạt tới đinh của bát tinh, thậm chí đã dừng ở bát tinh này rất lâu, chỉ thân thể của hắn cũng đã đạt tới cực hạn của bát tinh!

Vì muốn đột phá tiến vào cửu tinh, Đồ Ti đã thi triển một bí thuật của bộ tộc tạo ra phân thân, nhưng thuật này lại thất bại, cho nên mới xuất hiện ma niệm Thác Sâm!

thân thể mà Thác Sâm chiếm được, sức hồi phục vượt xa Vương Lâm nếu không bị một tiếng rống lúc trước làm bị thương quá nặng, quyết sẽ không để trì hoãn đến lúc này mới hồi phục.

Khôi phục tám phần cũng đã là cực hạn của hắn lúc này, hai phần cuối cùng kia không phải là thương thế trên thân thể, mà là sự tan vỡ trong tâm thần do sức mạnh của tiếng rống kia gây ra, cần phải bế quan dưỡng thương mới có thể hồi phục trong thời gian ngắn không thể khỏi hẳn.

Thác Sâm ngẩng mạnh đầu, tám tinh điểm trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn nhìn chằm

chằm Vương Lâm đang ngồi trên ghế đằng sau tấm lưới hư ảo, thần sắc lộ ra vẻ phức tạp.

Có thể nói hắn trong thiên địa này là người hiểu rõ Vương Lâm nhất, từ năm đó khi hắn chỉ là một tu sĩ Kết Đan nhỏ nhoi, cho tới ngày hôm nay có được khí thế của một nhất đại tông sư, để cho mình có đủ thời gian khôi phục.

Chuyện này nói thì dễ nhưng người thực sự có thể làm được trong thiên hạ có thể có mấy người!

- Ngươi muốn cùng ta đánh một trận, ta sẽ làm cho ngươi vừa ý! Trận chiến năm đó ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận vẫn chưa còn chưa đã. Hôm nay tại vùng đất Đạo cổ truyền thừa này, ngươi và ta sẽ tái chiến một lần nữa!

Thác Sâm vừa nói, thân thể từng bước tiến về phía trước. Tiếng ầm ầm vang vọng, hắn trực tiếp từ lỗ hổng trên những lá cổ Tức Diệp bước qua tấm lưới hư ảo, từng bước tiến vào trong cung điện truyền thừa này!

đây là lần đầu tiên trong lời nói của Thác Sâm không còn xưng là bổn thần nữa, chỉ là một cách xưng hô nhưng cũng lộ ra nội tâm của hắn, hắn đã thừa nhận thân phận Cổ Thần của Vương Lâm!

Thác Sâm cả đời này chưa bao giờ cho rằng Vương Lâm là Cổ Thần, ngay cả sau khi thoát vây, cũng thủy chung nhận định đối phương chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ cướp đi ký ức truyền thừa của mình. Cho dù là sau khi Vương Lâm trở thành lục tinh Cổ Thần, cùng với hắn đánh một trận, trong lòng Thác Sâm vẫn như cũ không hề coi trọng Vương Lâm hơn, hắn thủy chung cho rằng Vương Lâm không xứng đáng trở thành Cổ Thần!

Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy Vương Lâm trở thành thất tinh Cổ Thần, lại cảm nhận Cổ Thần lực vô biên trong cơ thể Vương Lâm, chính mắt nhìn thấy đối phương mặc dù đang trải qua truyền thừa cực kỳ nguy hiểm, vẫn có tôn nghiêm cho mình có thời gian để hồi phục, trong lòng hắn không thể không thừa nhận thân phận của đối phương cùng giống với mình, Cổ Thần!

- Ngươi và ta không thù không oán, trận chiến này là trận chiến định mệnh giữa hai người chúng ta, trận chiến truyền thừa!

Thanh âm Thác Sâm như sấm, ngay khi truyền ra, thân thể hắn hướng về phía trước ầm ầm

bước tới, toàn bộ cung điện lập tức chấn động. Chỉ thấy thân thể Thác Sâm lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành cao ngàn trượng, tay phải nắm lại, đánh một quyền về phía trước!

Thân thể Cổ Thần có thể tùy ý mà biến hóa lớn nhỏ, điều này Thác Sâm có thể làm được! Vương Lâm trước kia hoàn toàn không thể hiểu rõ, nhưng lúc này, khi trở thành thất tinh Cổ Thần, hắn mơ hồ tìm ra được một giới hạn, dường như thân thể ngàn trượng sau khi trở thành thất tinh không phải là cực hạn của thất tinh!

Hai mắt Vương Lâm như điện, ngay khi Thác Sâm bước vào cung điện này, tuôn ra tinh quang trong hai mắt còn có sát khí ngợp trời nổi lên, bảy tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn. Ngay khi một quyền của Thác Sâm cách không tới gần, Vương Lâm giơ tay trái lên, nắm tay lại hướng về phía trước không chút do dự đánh một quyền!

Hai Cổ Thần, hai người đều là truyền thừa của Đồ Ti, ở bên trong cung điện này triển khai một trận chiến định mệnh thứ hai!

Ở phía sau Thác Sâm, theo một quyền hắn xuất ra, cả cung điện nổi lên cuồng phong âm vang. Cuồng phong quét qua khiến cho Linh Động và Chu cẩn nhanh chóng lùi ra phía sau. Hai người lúc này đã bị trọng thương, không thể trợ chiến, chỉ có khoanh chân ngồi ở xa, nhanh chóng trị thương.

Linh Động thần sắc bình tĩnh, không để ý tới kết quả của trận chiến này như thế nào mà toàn bộ tâm thần tập trung thổ nạp.

Còn Chu Cẩn kia ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp. Chính mắt hắn nhìn thấy sức mạnh của Vương Lâm trước và sau khi tiến vào cổ mộ khác nhau, lúc này một tia ảo tưởng cuối cùng đã bị chặt đứt, trong lúc trầm mặc nhắm hai mắt lại, bắt đầu trị thương.

Phía sau Thác Sâm ngay khi một quyền này vung lên, bất ngờ còn có một hư ảnh khổng lồ hiện ra. Hư ảnh này cao tới trời, to lớn vô cùng, thần sắc tràn ngập một vẻ bạo ngược, còn có một vẻ cuồng ngạo miệt thị chúng sinh điên cuồng hiển lộ ra.

Ngay khi hắn xuất hiện, cung điện này kịch liệt run lên, giống như sắp sửa sụp đổ!

hư ảnh này chính là Đồ Ti!

hư ảnh của bát tinh vương tộc Cổ Thần Đồ Ti! Thác Sâm là một tia ma niệm của Đồ Ti, mặc

dù lúc này ma niệm đảo ngược tôn ti, nhưng linh hồn hắn, hết thảy của hắn vẫn là Đồ Ti!

Lúc này một quyền toàn lực xuất ra, hư ảnh Đồ Ti đột nhiên hiện ra, ở phía sau Thác Sâm cũng vung tay phải lên, giống như lưu tinh ầm ầm chuyển động, theo Thác Sâm cũng lao thẳng đến Vương Lâm đánh tới!

Ở phía sau Vương Lâm trong khoảnh khắc này cũng hiện ra một hư ảnh khổng lồ cao tới trời. hư ảnh này không ngờ cũng là Đồ Ti!! Nhưng so với Đồ Ti ở phía sau Thác Sâm, hư ảnh này không có một chút gì bạo ngược, mà có một vẻ cơ trí cùng tang thương!

Theo một quyền Vương Lâm hư ảnh Đồ Ti ở phía sau giơ tay trái lên, sau khi nắm lại ầm ầm tung một quyền đánh về phía trước!

Nếu có trời, thì lúc này thiên địa sẽ biến sắc! Nếu có mây, thì lúc này phong vân sẽ cuồn cuộn!

Cảnh tượng này là một Cảnh tượng định mệnh!

Từ xa nhìn lại, hai hư ảnh Cổ Thần khổng lồ này cao chọc trời, tướng mạo giống y hệt nhau, thậm chí ngay cả kích thước cũng không khác biệt chút nào, những vết nứt trên da toàn bộ cũng hoàn toàn giống nhau đang vung quyền lên, triển khai một đòn tấn công điên cuồng!

Sự khác nhau duy nhất chính là một Cổ Thần bạo ngược giống như ma thần, còn Cổ Thần kia thì lại cơ trí bình tĩnh!

Ở dưới thân thể hai Cổ Thần khổng lồ này là Vương Lâm và Thác Sâm!

Hai người càng ngày càng gần, trong thời gian ngắn Thác Sâm đã tới gần đài cao, từ trên không trung hữu quyền ầm ầm giáng xuống, cùng với tả quyền của Vương Lâm trực tiếp va chạm vào nhau!

Cùng lúc đó, ngay khi hai người triển khai trận chiến định mệnh này, xa xa ở bên ngoài tấm lưới hư ảo, lập tức xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển. Thân ảnh này chính là nữ tử phong tình, một trong viễn cổ bát phi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1476 Trận chiến định mệnh thứ hai! (2)

Tiếng ầm vang kinh thiên, ngay khi nắm tay của Vương Lâm và Thác Sâm chạm vào nhau, hư ảnh Đồ Ti ở phía sau bọn họ cũng song quyền va chạm!

Giống như hư không trong cung điện bị xé rách, trong tiếng ầm ầm, toàn thân hư ảnh Đồ Ti ở phía sau Thác Sâm chấn động, cánh tay phải chợt vỡ tan, toàn thân lảo đảo, thân thể hắn ầm một tiếng, không ngừng lùi về phía sau, mỗi bước cả ngàn trượng, sau bốn bước, hư ảnh Đồ Ti bạo ngược dữ tợn kia ầm ầm tan vỡ.

Hư ảnh Đồ Ti cơ trí ở phía sau Vương Lâm cũng toàn thân chấn động, cánh tay trái trực tiếp vỡ tung, lảo đảo lui về phía sau ba bước, toàn thân tràn ngập vô số vết nứt, trong phút chốc vỡ thành từng mảnh, trực tiếp nổ tung.

Hai hư ảnh Cổ Thần bành trướng, triển khai đòn tấn công kinh thiên động địa, hư không trong cung điện này lập tức xuất hiện một cái khe rất lớn, trong tiếng rắc rắc từ giữa hai hư ảnh Cổ Thần này hiện ra nhanh chóng hoá thành một cái khe nối liền thiên địa!

Dưới tiếng nổ ầm ầm, trong trận chiến định mệnh này, nắm tay của Thác Sâm va chạm với Vương Lâm, thân thể hắn chấn động. hai mắt loé lên tinh quang, ở giữa hai nắm tay của hai người bất ngờ xuất hiện vô số gợn song vặn vẹo giống như là mặt nước! Trong những gợn sóng kia còn ẩn chứa một sức tấn công đáng sợ, trong lúc xé rách ầm ầm cuộn lên.

Một quyền của hai người, tuy cách thức khác nhau, nhưng đều là dựa vào sức mạnh!

Ngay khi nắm tay Thác Sâm hạ xuống, liền trong nháy mắt vung ra chín mươi chín quyền! Nhìn như một quyền, nhưng thực tế là chín mươi chín quyền của hắn quá nhanh, ngay khi giáng xuống liền trong nháy mắt dung hợp lại thành một quyền. Đây chính là đạo của Thác Sâm, dĩ lực phá thiên!

- Một quyền không đánh nát được ngươi, ta sẽ dung chín mươi chín quyền, hoàn toàn không dung bất cứ kỹ xảo gì, cho dù sức phản kháng của người là vô tận, dưới chín mươi chín quyền như từng sóng dữ này cũng phải nát bấy!!

Còn một quyền của Vương Lâm lại thi triển Huyền Vũ Thuật mà Chu Tước đời thứ hai ở trên Đại Đế Tinh đã cảm ngộ ra, lấy lực phản chấn dung nhập vào trong quyền, mượn uy lực của lực phản chấn, khiến cho một quyền của bản thân ầm ầm bộc phát!

Đơn giản mà nói, một quyền này của Vương Lâm chính là đem Thác Sâm biến thành mặt nước, một quyền của hắn đánh tới, ngay khi va chạm với một quyền của đối phương sẽ hình thành lực phản chấn rất manh, mà lực phản chấn này lại bị Vương Lâm mượn lấy một cách xảo diệu, hoá thành lực tấn công của bản thân. Cho nên một quyền đánh tới, lực lượng cũng không phải là của một mình hắn, mà còn có lực của Thác Sâm!

Cùng với Thác Sâm đọ sức, so sức mạnh của chín mươi chín quyền hoá thành một thể của Thác Sâm, sức mạnh ẩn chứa trong một quyền này của Vương Lâm cũng không phải là hai loại sức mạnh. Ngoài sức mạnh mượn được của Thác Sâm, còn có một sức mạnh tối quan trọng khác!

Cũng vì có sức mạnh này nên Vương Lâm mới có thể ngang nhiên mà đối mặt với bát tinh Thác Sâm!

Sức mạnh này chính là lực bài xích phản chấn đang ầm ầm bộc phát ra từ trong chiếc ghế bên dưới!

Sức mạnh này chảy vào trong cơ thể, theo một quyền gào thét xuất ra, hoá thành thần thông ngợp trời, cùng với nắm tay của Thác Sâm va chạm vào nhau!

Trong tiếng ầm vang, khoé miệng Vương Lâm tràn ra máu tươi, từ chiếc ghế bên dưới truyền ra từng tiếng rắc rắc, chỉ thấy trên đó xuất hiện những vết nứt. Ngay khi những vết nứt này xuất hiện, tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, đài cao ở dưới chiếc ghế kia bắt đầu tan vỡ từ dưới đáy, trong nháy mắt, đã vớ hơn phân nửa, tan thành từng mảnh!

Khoé miệng Thác Sâm cũng chảy máu tươi, thân thể hắn ở giữa không trung, không như Vương Lâm có thể đem lực đạo phát tiết ra, lúc này thân thể lảo đạo, thịch thịch liên tiếp lùi lại mấy trăm trượng, tới gần tấm lưới hư ảo kia!

- Sảng khoái!! Chỉ cần với cách đọ sức này. Vương Lâm ngươi quả thực có tư cách tự xưng là Cổ Thần!!

Trong lúc Thác Sâm lui về phía sau, nữ tử phong tình bên trong tấm lưới không biết dùng loại thần thông nào mà lại ngưng tụ được thân thể, dựa

vào cảm ứng với Thác Sâm mà tìm được nơi này, tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Vương Lâm và Thác Sâm!

Nàng biến sắc, ánh mắt lộ sát khí, thân thể nhoáng lên một cái muốn đi vào bên trong tấm lưới trợ giúp Thác Sâm giết người!

Nhưng ngay khi nàng định bước vào bên trong tấm lưới, Thác Sâm trong lúc lùi lại tới gần, tay phải nắm lại, xoay người hướng về nữ tử phong tình bên trong tấm lưới phía sau đang muốn đi ra trực tiếp đánh một quyền!

- Cút ngay! Trận đánh của bộ tộc bổn thần, người ngoài không có tư cách xen vào!

Nữ tử phong tình kia hiển nhiên không ngờ Thác Sâm lại đột nhiên ra tay với mình. Ngay khi một quyền này đánh tới, lập tức nàng hai tay bắt quyết vung lên phía trước người, hoá thành một dải lụa xoay tròn, kháng cự lại một quyền bất ngờ của Thác Sâm!

Trong tiếng ầm ầm, nữ tử phong tình này vốn đã trọng thương, lúc này phun ra máu tươi, thân thể sau khi lùi lại mấy bước, vẻ phong tình quyến rũ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ dữ tợn cùng với một thanh âm bén nhọn.

- Thác Sâm, ngươi dám làm phản bổn phi sao!!!

Ánh mắt Thác Sâm lộ hàn quang, trong lúc cười lạnh lại vung tay phải hướng về phía trước đánh một quyền, hoá thành một cơn cuồng phong lao thẳng tới tiên phi kia, trong miệng âm trầm nói:

- Ngươi vẫn thật sự tưởng rằng bổn thần là hạng người lỗ mãng hay sao. Nếu không phải vì muốn mượn ngươi để trị thương, bổn thần sao có thể để cho ngươi thao túng. Trong thiên địa này, lại có người có tư cách thao túng bổn thần hay sao! Ngươi chỉ là đồ chơi của Tiên Tôn mà cũng dám có âm mưu với bổn thần sao! Cút đi cho bổn thần!!

Trong tiếng ầm vang, cơn cuồng phong do một quyền của Thác Sâm hoá thành trực tiếp nhảy vào bên trong tấm lưới hư ảo, khiến cho tiên phi vốn đã bị thương lại một lần nữa lui về phía sau.

Sau khi lùi lại phía sau mấy ngàn trượng, hai tay Thác Sâm túm lấy tấm lưới lớn kia, hướng vào phía trong hung hăng kéo một cái, lập tức sức mạnh Cổ Thần bộc phát, dung nhập vào trong tấm lưới hư ảo này, lại một lần nữa phong kín, khiến cho tiên phi không thể tiến vào!

Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, Thác Sâm xoay người, nhìn về phía Vương Lâm.

- Hiện giờ không ai có thể quấy rầy trận chiến này của ta với ngươi!

Mặc dù đài cao đã vỡ hơn phân nửa, nhưng theo sự tan vỡ của nó, theo thời gian từng nhịp thở một trôi qua, lúc này đã là nhịp thở thứ ba mươi, lực phản chấn từ trong ghế truyền ra đã tới giới hạn mà Vương Lâm có thể chịu được, ngay cả sức hồi phục của thất tinh Cổ Thần cũng không chịu nổi.

Hai đạo bổn nguyên trong cơ thể hắn cấp tốc triệt tiêu, rất khó có thể trụ vững.

Nếu cứ tiếp tuc như vậy, thân thể hắn sẽ lại một lần nữa tan vớ, hoàn toàn tử vong!

Theo lực phản chấn từ bên trong ghế càng ngày càng mạnh, khí tức truyền thừa từ bên trong bạo tăng, được Vương Lâm điên cuồng hấp thu. Trên mi tâm hắn, vòng xoáy tinh điểm thứ tám kia càng ngày càng rõ rang!

Thi thể Cổ Ma khổng lồ kia trong trân chiến lúc trước vẫn chưa bị huỷ hoại lúc này trong mắt phải theo ma khí điên cuồng nhập vào, ma tinh thứ hai, ma tinh thứ ba, ma tinh thứ tư trực tiếp hiện ra! Theo Vương Lâm không ngừng chủ động hấp thụ khí tức truyền thừa này, trong mắt trái của hắn, bất ngờ có máu tươi chảy xuống! Khí tức truyền thừa này vì năm đó Lý Quảng bắn rơi mắt trái của Diệp Mịch nên không hoàn chỉnh, càng hấp thu khí tức này, mắt trái Vương Lâm lại càng đau nhức! Giống như hắn đã trở thành đạo cổ năm đó, mắt trái bị tan vỡ! Thậm chí mắt trái nhìn thiên địa lúc này cũng xuất hiện sự lờ mờ, giống như một con mắt trái của hắn đang nhanh chóng mất đi! Nếu chỉ như thế cũng thôi, chỉ là một con mắt trái Vương Lâm cũng không cần để ý! Nhưng mắt trái

của Đạo Cổ năm đó bị Lý Quảng bắn rơi cũng ẩn chưa ký ức nửa đời của đối phương cùng những ký ức về quê hương, vì thế trong khi mắt trái này đang đau nhức, ký ức của Vương Lâm giống như bị xé rách, ký ức nửa đời suốt ngàn năm cùng với nỗi nhớ Mộ Uyển và cố hương giới nội, đối với Chu Tước Tinh, đối với tất cả mọi người, đều bị xé rách, giống như theo mắt trái tiêu tan bắt đầu biến mất!

- Đem mắt trái của ta trả lại cho ta

Trong lúc Vương Lâm hấp thu khí tức truyền thừa này, trong đầu lại một lần nức vang lên tiếng gào thét này!! Đúng lúc này, sau khi Thác Sâm phong ấn tấm lưới hư ảo, trong mắt bùng lên chiến ý, hướng về Vương Lâm đi nhanh tới, tay phải hắn giơ lên trời hung hăng nắm lại. Trong tiếng nổ ầm ầm, chỉ thấy một thanh trường mâu dài trăm tượng bất ngờ xuất hiên trong tay phải Thác Sâm, bị hắn cầm trong tay! Pháp khí vương tộc của Đồ Ti, Diệt Thần Mâu! Trong tiếng gào thét, Thác Sâm tay phải cầm Diệt Thần Mâu, hướng về phía Vương Lâm hung hăng phóng tới.

Trong tiếng ầm ầm, Diệt Thần Mâu này loé lên ánh sang chói mắt, tản mát ra khí tức Cổ Thần nồng đậm, như một tia chớp phá khai thiên địa, lao thẳng tới Vương Lâm!

Mắt trái của Vương Lâm không ngừng chảy máu, nhuốm đỏ thân thể, nhìn thấy mà giật mình. Ngay khi Diệt Thần Mâu này gào thét lao tới, Vương Lâm ngảng đầu, mắt trái của hắn nhìn mọi vật đã mơ hồ hơn phân nửa, ký ức trong đầu càng bị xé rách khiến cho mặt hắn nổi đầy gân xanh. Ngay khi Diệt Thần Mâu tới gần, Thác Sâm trong nháy mắt nhảy

vọt tới, thời gian đã trôi qua bốn mươi nhịp thở! Lực phản chấn trong chiếc ghế dâng lên, ầm ầm truyền vào trong cơ thể Vương Lâm. Hắn nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra Đạo Cổ Diệp Mịch năm đó ngồi ở trên ghế này, hướng về phái trước vung một quyền! Một chưởng!!

- Thần chấn, binh tu liệt vị!

Vương Lâm nhắm mắt, thân thể như đang hô hấp, hung hăng hít một hơi, dưới lực phản chấn kịch liệt thất khiếu chảy máu, nhưng từ bên trong chiếc ghé kia đã hập thu được một lượng lớn khí tức truyền thừa, tay trái hướng về phái trước nhẹ nhàng vung một quyền. Hu không phái trước lập tức vặn vẹo, từng gợn sóng lấy hắn làm trung tâm hướng về bốn phía tràn ra!

Tinh điểm thứ tám bên ngoài bảy tinh điểm trên mi tâm đang xoay tròn kia, theo một cái hít hơi bất ngờ ngưng tụ lại, vòng xoáy kia nhanh chóng hình thành! Vòng xoáy ngưng tụ, mặc dù vẫn còn rất lâu mới có thể chính thức trở thành tinh điểm thứ tám, nhưng cũng giống như Trúc Cơ tu sĩ, chỉ cần là Trúc Cơ cũng có tư cách trở thành bát tinh Cổ Thần. Bất cứ một tinh điểm nào sinh ra cũng đều phải từ tiên khí xoay tròn thành hình, sau đó không ngừng ngưng tụ trong lúc xoay tròn, khi hấp thụ đủ Cổ Thần lực sẽ thành tinh điểm! Tốc độ của Diệt Thần Mâu cực nhanh, gào thét lao mạnh tới, chỉ còn cách Vương Lâm chưa tới mười trượng. Tóc Vương Lâm cuộn về phía sau, đã vụn từ đài cao bên dưới chiếc ghế hướng về phía sau bắn loạn xạ.

- Ma đạo, sinh tử nghịch động!

Vương Lâm thuỷ chung nhắm hai mắt, tay trái từ quyền hoá thành một chỉ, điểm mạnh về phía trước. Trong tiếng ầm vang, ngón tay này điểm vào không ngờ chính là Diệt Thần Mâu! Ngay khi ngón tay này va chạm với Diệt Thần Mâu sắc nhọn kia, hai mắt Vương Lâm mở bừng ra! Cùng lúc đó, thần thức của hắn lại ầm ầm tuôn ra, bất chấp hết thảy dung nhập vào trong chiếc ghế. Dưới lực phản chấn của chiếc ghế này, từng tầng thần thức kia trong lúc tan vớ, theo chiếc ghế đi vào tầng thứ ba có trái tim đang đập, tiến thẳng tới trái tim kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1477 Đạo Cổ truyền thừa

Một quyền, một chỉ, ngay khi Vương Lâm mở mắt ra liền bạo phát tới cực điểm. Một quyền thần chấn kia hình thành nhũng gợn sóng vô biên vộ hạn, những gợn sóng này không ngừng chấn động, từng tầng khuếch tán ra, lấy chiếc ghế chỗ Vương Lâm làm trung tâm khiến mặt đất bốn phía ầm ầm vỡ nát, chấn động rung chuyển!

Vô số mảnh vỡ của mặt đất giống như bị nhấc lên, trong tiếng gào thét hướng về tám phương quét ngang ra. Trong mỗi một gợn sóng đều ẩn chứa vô số chấn động, dưới một quyền của Vương Lâm ầm ầm tuôn ra!

Mặt đất của cung điện tan vỡ, hư không bị xé rách, phát ra tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc. Theo mặt đất tan rã, những thi thể còn lại toàn bộ vỡ tung, trong lúc cuộn lên lấy chỗ của Vương Lâm làm trung tâm hoá thành một cơn lốc khổng lồ.

Cơn lốc này ầm vang, lao thẳng tới Thác Sâm!

Thác Sâm gầm nhẹ, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dưới cơn lốc này thân thể hắn giãy giũa bước về phía trước!

Vương Lâm thu quyền lại, một chỉ ma đạo đột nhiên va chạm với Diệt Thần Mâu đang gào thét lao tới kia. Tiếng vang nổi lên, át đi thanh âm của cơn lốc vừa rồi, giống như một tiếng rống giân kinh thiên.

Toàn thần Diệt Thần Mâu kia chấn động, thần chấn cùng ma đạo lực từ trong ngón tay của Vương Lâm truyền ra, trực tiếp truyền lên Diệt Thần Mâu, khiến cho cây mâu này đang mạnh mẽ tấn công tới bất ngờ dừng lại!

Dường như ngón tay của Vương Lâm lúc này trở thành một thứ cứng rắn nhất trong thiên địa, đủ để làm chấn động Diệt Thần Mâu!

Diệt Thần Mâu chấn động, kịch liệt run rẩy. Sự run rẩy này ngoài việc va chạm với một chỉ sinh tử nghịch chuyển của Vương Lâm ma đạo, còn là

do những chấn động của những gợn sóng gây ra.

Gợn sóng hướng về bốn phương tám hướng tràn ra, tấn công tới Diệt Thần Mâu, khiến cho bề mặt của cây mâu này lập tức xuất hiện từng tầng ký hiệu chi chit. Những ký hiệu này kịch liệt loé lên, giống như ở dưới chấn động này muốn tách ra.

Diệt Thần Mâu, pháp khí vương tộc mạnh nhất của cả đời Đồ Ti, Thác Sâm thân đã tiếp cận rất gần tới trình độ của Đồ Ti, Diệt Thần Mâu ở trong tay hắn uy lực cũng chỉ thấp hơn Đồ Ti một chút.

Ngay khi một chỉ của Vương Lâm chạm vào Diệt Thần Mâu, lập tức hắn cảm nhận được một luồng đại lực không cách nào hình dung được lao tới. Ngón tay của hắn ở dưới sức mạnh này muốn tan vỡ, luồng đại lực kia lại còn truyền vào trong cơ thể, tiếng ầm ầm nổi lên.

Khoé miệng Vương Lâm tràn ra máu tười, nhưng trong nháy mắt cũng lộ ra vẻ kiên định, thần sắc thuỷ chung vẫn bình tĩnh, dường như hết thảy mọi chuyện đều nằm trong tính toán của hắn, kể cả sức mạnh khổng lồ từ trong Diệt Thần Mâu này truyền ra!

Giờ phút này thần thức của hắn không tiếc hết thảy truyền vào trong chiếc ghế, theo sự liên hệ kỳ dị với trái tim ở tầng thứ ba kia nhanh chóng tiếp cận với nó. Nhưng càng tới gần, lực phản chấn kia càng lớn, với sức mạng của bản thân Vương Lâm không thể làm cho thần thức của mình hoàn toàn chạm vào trái tim ở tầng thứ ba kia!

Ngay trong khoảnh khắc này, sức mạnh khổng lồ từ Diệt Thần Mâu truyền ra nổ tung trong cơ thể Vương Lâm, theo thân thể Vương Lâm hướng ra ngoài ầm ầm tiết ra. Chiếc ghế ở dưới cơ thể Vương Lâm lập tức lại xuất hiện thêm rất nhiều vết nứt, đài cào ở bên dưới lại vớ tan thêm một chút.

Cùng lúc đó, luồng đại lực nhập vào trong cơ thể bị Vương Lâm mạnh mẽ dẫn động, hoá thành một sức mạnh dẫn dắt thần thức của hắn, hướng vào cái ghế kia!

Thần thức của hắn vốn đã sắp sửa tiêu tan, dưới lực phản chấn này tốc độ đã chậm lại, nhưng nhờ có lực đẩy này cũng đột nhiên như mũi tên rời khỏi dây cung, xuyên qua lực phản chấn, trực tiếp phá vỡ hết thảy, theo sự liên hệ kỳ dị kia tiến vào trong tầng thứ ba, trong tiếng ầm ầm, chạm tới trái tim đang đập kia!

Ngay trong khoảnh khắc này, ngay khi thần thức của Vương Lâm tiếp xúc với trái tim kia, quá trình truyền thừa thực sự đột nhiên bắt đầu. Trong tâm thần Vương Lâm lập tức nghe thấy những tiếng tim đập thình thịch, thình thịch.

Thanh âm này như sấm, ngay khi vang vọng trong tâm thần hắn, thậm chí còn dẫn dắt cả trái tim của Vương Lâm, làm cho trái tim hắn cùng với trái tim trong tầng thứ ba, trong khoảnh khắc này duy trì một nhịp đập giống nhau y hệt!

Nhịp đập này càng lúc càng nhanh, ngay khi nhịp đập này được duy trì, trái tim Vương Lâm lập tức truyền ra từng trân đau nhức, giống như chịu đựng một áp lực cực hạn!

Cũng ngay khi nhịp đập này được duy trì, dường như giữa trái tim Vương Lâm cùng với trái tim trong tầng thứ ba liền nảy sinh được một sự liên hệ kỳ dị, một loạt ký ức khiến cho đầu Vương Lâm đau nhức như muốn nứt ra nhanh chóng nhập vào trong đầu!

Ký ức này vô cùng hỗn độn, giống như là thuỷ triều, không quan tâm Vương Lâm có thừa nhận hay không gào thét vọt tới!

Một cơn đâu nhức giống như hồn phách bị xé rách, so với tổn kiếp của Cổ Thần năm đó còn lớn hơn vô số lần. Trong sự thống khổ này, Vương Lâm kêu lên một tiếng thảm thiết.

Thịch thịch, thịch thịch, trái tim trong tầng thứ ba đập càng lúc càng nhanh! Trong nháy mắt, dường như nối liền với nhau, hình thành một thanh âm liên tục. Trái tim Vương Lâm cũng bị dẫn dắt, đập rất nhanh, dường như có thể xuyên thấu thân thể Vương Lâm. Nhìn lồng ngực trên thân thể Cổ Thần của hắn có thể thấy rõ trái tim của hắn tràn ngập rất nhiều mạch máu, điên cuồng nhúc nhích, giống như muốn nổ tung. Còn có rất nhiều máu tươi từ trên những mạch máu kia chảy ra, nhuốm đỏ bốn phía.

Hết thảy chuyện này nói đến thì lâu, nhưng thực tế lại diễn ra trong chớp mắt.

Trái tim ở trong tầng thứ ba này trong lúc đập kịch liệt, dường như có một tiếng thở dài vang vọng trong tầm thần Vương Lâm , theo sau đó là những tiếng ầm vang, trái tim ở trong tầng thứ ba kia bùng phát ra một luồng đại lực cuối cùng, phóng thẳng tới tâm thần Vương Lâm!

Vương Lâm phun ra máu tươi, trái tim hắn trong nháy mắt lại xuất hiện vô số vết nứt. Ngay khi cơn đau nhức truyền đến, thần sắc Vương Lâm dữ tợn, ở phía sau đột nhiên xuất hiện thân ảnh Cổ Thần Đồ Ti.

Thân ảnh này giờ phút này vẻ mặt cũng thống khổ, giống như đang giãy giụa!

Dưới luồng đại lực cuối cùng từ trái tim ở tầng thứ ba bùng phát ra, hư ảnh Đồ Ti cao chọc trời ở phía sau Vương Lâm trực tiếp tan vỡ, hoá thành từng mảnh, giống như Cổ Thần truyền thừa của Vương Lâm bị người ta xoá đi!

Ngay khi hư ảnh Đồ Ti này tan vỡ, một cái đầu rất lớn thay thế Đồ Ti, xuất hiên ở phía sau Vương Lâm!

Cái đầu này to bằng toàn thân của Đồ Ti, nhưng rất lờ mờ, nhìn không rõ tướng mạo, trong mắt trái có một vùng trống trải, còn có máu đen lưu lại ở đó. Mơ hồ nhìn lại, cái đầu này dữ tợn vô cùng.

Ngay khi cái đầu này xuất hiện. luồng đại lực cuối cùng từ trong trái tim ở tầng thứ ba truyền ra ầm ầm nhập vào cơ thể Vương Lâm , đài cao ở dưới chân Vương Lâm đột nhiên toàn bộ tan vỡ!

Đài cao như một ngọn núi này từng tầng tan vỡ, vô số đá vụn tứ tán, tiếng ầm ầm kinh thiên!

Đài cai này hoàn toàn tan vỡ, giống như không chịu đựng nổi luồng đại lực này, ngay cả chiếc ghế kia cũng chấn động, tan vỡ hơn phân nửa. Trong sự tàn phá này, tay vịn vỡ tung, ngay cả chỗ dựa ở lưng cũng vỡ mất một nửa.

Thân thể Vương Lâm dưới luồng đại lực này giống như muốn vỡ tung. Trong tiếng gầm nhẹ, tay trái Vương Lâm điểm lên Diệt Thần Mâu kia thu lại, vung lên, huyết quang ngợp trời bùng lên, chỉ thấy huyết kiếm kia trực tiếp hiện ra!

Lúc này, Diệt Thần Mâu kia không còn bị một chỉ của Vương Lâm cản trở, trong tiếng gào thét vọt thẳng tới Vương Lâm, dường như muốn xuyên thấu thân thể Vương Lâm!

Huyết quang loé lên, ngay khi huyết kiếm xuất hiện, hoà vào luồng đại lực lúc này đủ để huỷ diệt thân thể Vương Lâm hoà vào lực tấn công phá vỡ đài cao, tàn phá chiếc ghế, còn có một khí thế cực kỳ bá đạo hiện lên từ khí tức tryền thừa từ trái tim trong tầng thứ ba kia, lao thẳng tới Diệt Thần Mâu kia!

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên, trong phút chốc, huyết kiếm cùng với Diệt Thần Mâu va vào nhau ở phía trước người Vương Lâm. Diệt Thần Mâu này toàn thân kịch chấn, chỉ thấy trên mũi mâu, huyết kiếm thế như chẻ tre, trực tiếp chẻ mũi mâu làm đối, giống như chẻ một cây tre. Sức tấn công kinh người này cùng với sự sắc bén từ giữa Diệt Thần Mâu loé lên mà xuyên qua!

Huyết quang loé lên, huyết kiếm xuyên qua Diệt Thần Mâu kia, lao thẳng đến Thác Sâm đang gào thét lao tới, trong nháy mắt, đâm vào ngực Thác Sâm, giống như trong thiên hạ, không có bất cứ vật nào có thể ngăn cản sự sắc nhọn của huyết kiếm. Ngay khi nó đụng vào Thác Sâm, trong một tiếng gầm rú thê lương, trực tiếp xuyên thấu, máu tươi bắn ra ra bốn phía, loé lên ở phía sau lưng Thác Sâm!

Thác Sâm phun ra máu tươi, thân thể đang tiến về phía trước chấn động lảo đảo, liên tiếp lùi về sau mấy trăm trượng, ầm một tiếng, quỳ trên mắt đất, ngẩng mạnh đầu.

Giờ phút này, Diệt Thần Mâu kia ở trước người Vương Lâm một phân thành hai, lướt qua bên người Vương Lâm, phịch một tiếng lập tức cắm lên mặt đất. Toàn bộ ký hiệ trên đó đều tan vỡ!

Trên mi tâm Vương Lâm, vòng xoáy sắp sửa hình thành tinh điểm thứ tám kia đang lờ mờ giống như hấp thụ được khí tức vo biên ngay lập tức hoàn toàn ngưng tụ, hình thành một vòng xoáy hoàn chỉnh! Đây là quá trình ngưng tụ khó khăn nhất trước khi trở thành tinh điểm thứ tám, cho

Vương Lâm cơ sở để đột phá một cửa ải quan trọng hình thành một tinh điểm thứ tám thật sự, cho Vương Lâm một bằng chứng để có thể trở thành một bát tinh Cổ Thần sau này! Nếu không có vòng xoáy này, Vương Lâm muốn trở thành bát tinh Cổ Thần cũng sẽ cực kỳ gian nan, nếu không có vô số vạn năm ngưng tụ, hoàn toàn không thể thành công được!

Bát tinh Cổ Thần, trong bộ tộc Cổ Thần sự hung mạnh chỉ đứng sau cửu tinh, sao có thể dễ dàng đạt tới như vậy!

Dưới luồng đại lực từ trong trái tim ở tầng thứ ba tuôn ra, thi thể của Cổ Ma ma mà tay phải Vương Lâm thuỷ chung vẫn lên kia, toàn thân chấn động, thân thể bằng đá lập tức toàn bộ tan vỡ, không còn một chút cảm giác cứng rắn của đá. Cùng lúc đó, trong mắt phải của Cổ Ma này, tinh điểm Cổ Ma nhanh chóng chui ra!

Khối ma tinh thứ năm, thứ sáu đột nhiên xuất hiện!

Toàn bộ mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, mắt trái của Vương Lâm đã lờ mờ hơn phân nửa, cơn đau nhức không chỉ từ trong tim truyền ra, từ linh hồn truyền ra, mà còn có một cảm giác ký ức bị xé rách tràn ngập, mắt trái của hắn cũng có máu tươi chảy xuống.

Nếu tiếp tục kiên trì, mắt trái của hắn sẽ hoàn toàn bị mù, còn ký ức cũng giống như Đạo Cổ kia, bị mất đi một nửa!

Mất đi ký ức, mất đi tất cả những kỷ niệm với cha mẹ, đối với người yêu, đối với cố hương, việc này Vương Lâm không thể làm được. Trong tiếng kêu thê lương, thân thể hắn đột nhiên từ tren chiếc ghế lần đầu tiên đứng lên!

Hắn đã rời khỏi ghế!

Ngay khi hắn rời khỏi, sự liên hệ giữa trái tim hắn và trái tim trong tầng thứ ba đột nhiên bị cắt đứt! Chiếc ghế kia hoàn toàn trở thành đá vịn, không còn tồn tại nữa.

Toàn bộ cung điện, đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ có hai tiếng hít thở dồn dập vang vọng bên trong cung điện này.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, chiếc đầu lâu khổng lồ thay thế hư ảnh Đồ Ti xuất hiện ở phía sau hắn chậm rãi tiêu tan. Hồi lâu sau, thần sắc Vương Lâm dần dần bình phục, mở hai mắt.

- Từ nay về sau, ta không còn là Cổ Thần truyền thừa của Đồ Ti nữa…… mà là …. Đạo Cổ!

Tay phải Vương Lâm từ trên thi thể Cổ Ma kia giơ lên điểm lên mi tâm, hướng ra phía ngoài kéo mạnh một cái. Lập tức u quang loé lên, ký ức truyền thừa của Đồ Ti lấy được ở vùng đất Cổ Thần năm đó bị Vương Lâm chậm rãi lấy ra từ trong hồn phách!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1478 Về nhà!

Truyền thùa của Đồ Ti đã theo Vương Lâm hơn một ngàn năm cho đến tận bây giờ.Nhưng lúc này, truyền thừa này đã không còn tác dụng, Đồ Ti cũng chỉ đạt tới đỉnh cao của bát tinh Cổ Thần mà thôi.

Trên tay phải Vương Lâm dần dần hiện lên đám hào quang do ký ức truyền thừa kia hoá thành. Hắn nhìn đám hào quang này trầm mặc một lát, rồi vung mạnh về phía trước, đám hào quang này bay thẳng tới Thác Sâm

- Cho ngươi

Thác Sâm đang quỳ trên mặt đất, trên ngực máu thịt hỗn độn đang nhanh chóng trị thương, sửng sốt một chút rồi tiếp nhận ký ức truyền thừa mà hắn cực kỳ khao khát, có thể vì nó mà phát điên, đã khiên hắn phải truy đuổi tới tận giới ngoại này.

Thân thể hắn run lên một cách rõ rang.

Hắn chờ đợi ngày này đã rất lâu … … … Từ năm đó khi chỉ là một tia ma niệm, bị phong ấn vô số năm, cuối cùng trơ mắt nhìn ký ức truyền thừa này bị Vương Lâm lấy đi, Sự phẫn nỗ và hận ý này bốc lên ngợp trời.

Vì ký ức truyền thừa này hắn có thể bất chấp hết thảy, sau khi phá khai phong ấn chiếm lấy thân thể của Đồ Ti, bắt đầu quá trình tìm kiếm rất lâu dài. Qua trình này, tràn đầy sự khổ cực!

Hắn đã vô số lần nghĩ tới cuối cùng mình sẽ có một ngày từ trên thân thể Vương Lâm rút ra ký ức truyền thừa, khiến cho bản thân trở thành một truyền thừa hoàn mỹ, không có bất cứ một khiếm khuyết gì. Nhưng làm thế nào hắn cũng không nghĩ tới ký ức truyền thừa mà mình mong muốn có được không ngờ lại có một ngày được Vương Lâm chủ động trả lại!

Cầm đám hào quang do ký ức truyền thừa biến thành, thác sâm trầm mặc. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp liến nhìn Vương Lâm một cái.

- Đa tạ … …

Cả đời này Thác Sâm chưa bao giờ nói một câu đa tạ, trong đầu hắn hoàn toàn không có hai chữ này, không ai có thể có tư cách để khiến cho hắn đa tạ. Thậm chí trong suy nghĩ của hắn, hắn không cần phải đa tạ bất cứ kẻ nào!

Sự điên cuồng của hắn, sự kiêu ngạo của hắn đã ngấm vào trong xương!

- Truyền thừa của Đồ Ti trở nên hoàn chỉnh, liệu hắn có thức tỉnh hay không, ngươi có tiêu tan hay không, ta không quan tâm …..

Đạo Cổ truyền thừa Vương Lâm đã lấy đi một phần, mặc dù chỉ là một phần, nhưng truyền thừa này là duy nhất, ngoài hắn ra, không người nào có thể tiếp tục có được.

Nếu một ngày tu vi Vương Lâm đạt tới trình độ có thể lại một lần nữa hấp thu, hắn sẽ còn quay trở lại nơi này, tiếp tục truyền thừa….

Sau khi để lại một câu nói, Vương Lâm vung tay phải lên, Linh Động và Chu Cẩn đang chấn động đằng xa lập tức bị Vương Lâm thu vào trong Thiên Hoàng Lô, hắn còn thu thi thể của Cổ Ma kia vào trong không gian trữ vật.

Thu lại Cổ Tức Diệp, huyết kiếm và tất cả mọi thứ, Vương Lâm từng bước tiến về phía trước. Hắn đã lấy được một phần ký ức của Đạo Cổ, đối với tầng thứ nhất này so với người khác hiểu rõ hơn rất nhiều, trong lúc bước đi, dưới chân hắn xuất hiện một đám gợn sóng, thân ảnh đang chuẩn bị biến mất khỏi cung điện.

Nhưng vào lúc này, thân thể Vương Lâm đột nhiên dừng lại, chưa rời khỏi, mà nhẹ nhàng xoay người nhìn về hư không phía xa xa.

Chỉ thấy ở phía bắc của cung điện, bên trong hư vô kia đột nhiên có gợn sóng nổi lên, gợn sóng kia càng lúc càng lớn, trong phút chốc khuếch tán ra vô tận, hoá thành một tấm lưới hư ảo khổng lồ. Một luồng uy áp từ bên trong lan ra, ngay sau đó, một hư ảnh rất lớn bất ngờ xuất hiện ở phía sau tấm lưới hư ảo này.

Ở bên ngoài tấm lưới không nhìn thấy rõ ở bên trong, nhưng Vương Lâm ở bên trong lại nhìn thấy rất rõ rang. Ở phía sau tấm lưới hư ảo này có một bong đen khổng lồ!

Bóng đen này toàn thân hình tròn, vô cùng to lớn, bên ngoài thân thể còn có vô số tua chập chờn chuyển động, một luồng khí tức Cổ Thần từ trong miệng vật này phun ra, không ngờ tấn công vào tấm lưới hư ảo này!

- Chính là Vọng Nguyệt!!

Trên đỉnh đầu Vọng Nguyệt lúc này có hai tu sĩ đang đứng, rất rõ rang đó là bọn người Vũ Đông Thiện! Thần sắc hai người này rất cảnh giác, không ngừng cẩn thận quan sát bốn phía, dường như đang đề phòng tất cả mọi việc ngoài ý muốn có thể gặp phải.

Hai người này dựa vào Vọng Nguyệt ở bên trong cổ mộ này không cần đài mộ, cũng giống như Thác Sâm tìm được đến chỗ cung điện này, đang chuẩn bị khiến Vọng Nguyệt phá vỡ tấm lưới tiến vào bên trong.

Nhưng vượt qua cấm chế tiến vào cung điện này thật sự quá mức khó khăn, dựa vào phân tích của hai người bọn họ coi như không có hy vọng, cũng phải cần rất lâu mới có thể hoà tan được cấm chế này.

Hai người mặc dù sốt ruột, nhưng cũng không thể không lo lắng chờ đợi.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, khoé miệng lộ ra một nụ cười lạnh, thân thể bước về phía trước, trục tiếp đi tới bên cạnh tấm lưới hư ảo vừa mới xuất hiên ở phía bắc cung điện này, sau khi giơ tay phải lên túm lấy liền kéo mạnh một cái!

Trong tiếng ầm ầm, tấm lưới hư ảo kia lập tức được mở ra một cái khe lớn. Bên ngoài cái khe hai người bọn Vũ Đông Thiện hiển nhiên ngay sau đó vô cùng sửng sốt, không kịp thấy rõ hết thảy, lập tức liền có một cơn cuồng phong đột nhiên xuất hiên từ bên trong cái khe ập vào mặt.

Sức mạnh ẩn chứa trong cơn cuồng phong này hai người hoàn toàn không có một chút sức lực chống cự, thân thể trực tiếp bị cuốn lấy, trong tiếng kêu thảm thiết phuc ra máu tươi. Thậm chí vì sao cơn cuồng phong này xuất hiện, ngay cả thân ảnh Vương Lâm bọn họ cùng không nhìn thấy, lập tức trong đám máu tươi tràn ra, bị Vương Lâm cuốn vào trong không gian trữ vật.

Nga cả Vọng Nguyệt kia dưới cơn cuồng phong này thân thể khổng lồ ầm ầm lui về phía sau, hai mắt đục ngầu lộ ra tinh quang, nhất là trên mi

tâm của Vọng Nguyệt hiển nhiên là ký hiệu phong ấn, lúc này lại càng loé lên kịch liệt.

Vương Lâm bước ra khỏi cái khe, không dừng lại chút nào, vung tay áo. Thân thể Vọng Nguyệt kia ầm ầm chấn động, ở phía sau xuất hiện một cái khe rất lớn, trực tiếp bị hút vào bên trong, biến mất khỏi cổ mộ, bị Vương Lâm bắt được.

- La Trần … hắn là vẫn đang ở trong cơ thể Vọng Nguyệt…

La Trần đối với Vương Lâm có ân, việc này Vương Lâm thuỷ chung vẫn còn nhớ. Sau khi bắt lấy Vọng Nguyệt, Vương Lâm thở dài, tiến về phía trước, thân ảnh biến mất.

Toàn bộ cung điện bị phá nát, lúc này chỉ còn lại một mình Thác Sâm kinh ngạc nhìn ký ức truyền thừa ở trong tay mình. Trong long hắn không hề vui sướng, mà chỉ có một sự do dự và hoang mang.

Truyền thừa mà hắn khao khát cả đời lúc này đang ở trước mắt, nhưng hắn cũng không biết thứ mà cả đời hắn tìm kiếm đối với mình mà nói, là đúng hay sai …. …. ….

- Đồ Ti … … từ ngày ta sinh ra, ra đã biết mình chỉ là một tia ma niệm …. Chỉ là ký ức này thật sự giống như …

Ngươi thật sự đã vì phân thân thất bại mà chết …… còn….. ta chính là một bộ phận của phân thân thuật mà ngươi để lại… Ta, là Thác Sâm …. Hay là Đồ Ti ….

Vẻ hoang mang trong mắt Thác Sâm càng đậm, yên lặng quỳ ở đó, dường như đang trầm tư, quên đi thời gian đang troi qua.

Bên trong cổ mộ, sau khi cái khe thông tới Thái Cổ Tinh Thần bị đóng lại, sương mù càng đậm, tràn ngập giống như biển cuồn cuộn. Lúc này ở bên trong cổ mộ vẫn còn một vài tu sĩ.

Phàm là những người sau những đột biến lúc trước còn sống sót đều là những người có tu vi cao thâm, mà tâm trí cũng cực cao, cho nên mới có thể dung mọi cách để tránh được tất cả những nguy hiểm.

Có thể nói, những người này toàn bộ đều là tinh hoa của những bộ lạc trong Thái Cổ Tinh Thần!

Giowg phút này, ở bên trong tấm bản đồ thứ chín, trong một không gian hỗn độn vô tận, thân ảnh Vương Lâm hiện ra, dần dần thực chất hoá. Vị trí của hắn hiện giờ so với cung điện kia là hai thế giới hoàn toàn khác nhai, tránh được nữ tử phong tình trong bát phi kia.

Đới với tất cả tu sĩ trong cổ mộ này, Vương Lâm đa không còn bất cứ một hứng thú gì. Mà nơi đây nhất là Diệu Âm Đạo Tôn cùng với Cửu

Thiên Ma Tôn, còn có Đại Hoang Thượng Nhân, tu vi đều thâm sâu khó lường, mặc dù bị một tiếng rống gây thương tích, nhưng những người này đã sống qua hang vạn năm, chắc chắn có đủ loại thần thông.

Vương Lâm không giống như năm đó đánh nhau với Chưởng Tôn, nổi lên ý niệm điên cuồng muốn giết chết toàn bộ những người này. Việc không thực tế này không phù hợp với ý định lúc này của hắn.

Hơn nữa cổ mộ đã bị Vương Lâm hoàn toàn khoá kín, những người này sẽ bị nhốt ở đây trong một thời gian dài, không thể ra ngoài. Điều này, cũng đã quá đủ rồi!

Sau khi hiện thân, Vương Lâm giơ tay phải lên hướng về phía trước túm vào hư không, lập tức tấm bản đồ thứ chín ầm ầm chấn động. Chỉ thấy ở phía trước Vương Lâm, bên trong hư vô kia đột nhiên có từng gợn sóng vặn vẹo nổi lên, giống như bị xé rách, xuất hiện một cái khe rất lớn.

Trong cái khe này có tiếng ầm ầm truyền ra, một toà lầu các rất lớn màu hoàng kim ở bên trong cái khe chậm rãi hiện ra.

- Địa Phù….

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, theo một phần ký ức truyền thừa của Đạo Cổ, hắn biết được phương pháp làm thế nào ở nới này có thể mở ra Địa Phù của Diệp Mịch.

Toà lầu các này có ba cửa sổ, cửa lớn của lầu các bị khoá chặt, nhưng từ bên trong có ba cửa sổ này Vương Lâm có thẻ nhìn rõ bên trong có ba đạo hào quang.

Một luồng uy áp vô biên từ bên trong lầu các này truyền ra, bao phủ bốn phía.

Ngay khi lầu các này xuất hiện, bên trong cổ mộ, toàn bộ tu sĩ đều ngay lập tức cảm nhận được. Nhất là ba người Diệu Âm, Cửu Thiên, Đại Hoang lại càng phát hiện được rõ rang.

Vương Lâm không chút trì hoãn, ngay khi Địa Phù nay xuất hiện liền vung tay áo, quét ngang, lập tức đem Địa Phù này từ bên trong cái khe cuốn ra, sau khi đưa vào trong không gian trữ vật, liền xoay người bước đi.

Thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất.

Lúc xuất hiện, Vương Lâm đa đi tới bên trong tấm bản đồ thứ năm, bên ngoài vùng đất bị phong ấn chỗ của Cổ Tức Diệp. Nơi đây vẫn còn nguyên như trước khi Vương Lâm rời khỏi, không có bất cứ tổn hại gì. Xem xét một chút, Vương Lâm vung tay phải lên, một lá Cổ Tức Diệp dán lên trên đó. Ngay khi lối vào mở ra, chiếc lá này lại bay vào.

Toàn bộ nơi này vẫn như cũ, vòng xoáy lơ lửng trên mặt đất kia thuỷ chung vẫn tồn tại, chậm rãi chuyển động.

Đi tới bên cạnh vòng xoáy, Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. Với cảm nhận của hắn đối với cổ mộ giờ phút này, có thể phát hiên được rõ rang dao động khi Địa Phù xuất hiện vừa rồi, những tu sĩ sống sót trong cổ mộ này đang nhanh chóng tiến tới, trong đó có một vài thần thức cực kỳ mạnh mẽ đã tập trung ở trên người mình, đang muốn đi tới nơi này.

Ánh mắt loé lên, Vương Lâm giơ tay phải lên đánh ra một ấn ký, hướng lên bầu trời võ một cái. Ấn ký kia trực tiếp biến ảo, tiêu tan không còn, ngay khi nó tiêu tan, biển sương mù dưới chín tấm bản đồ trong tầng cổ mộ thứ nhất này ầm ầm chuyển động, từng tiếng kêu chói tai từ bên trong đám sương mù truyền ra, giống như trong đó có ẩn chứa vô số chiến hồn!

- Trước khi đi, ta tặng cho các người một lễ vật!

Một ấn ký này của Vương Lâm chính là ấn ký để mở ra tầng cổ mộ thứ hai!

Trong lúc cười lạnh, Vương Lâm từng bước tiến vào bên trong vòng xoáy. Ngay khi thân ảnh hắn chuẩn bị biến mất, hắn giơ tay phải hướng về phía sau túm một cái, trong tiếng ầm ầm, toàn bộ vùng đất bị phong ấn này biến mất không còn, bị Vương Lâm thu lấy, cũng giống như vòng xoáy này, vĩnh viễn biến mất khỏi cổ mộ!

Ngay khi vùng đất bị phong ấn này biến mất, ba người Diệu Âm lão đạo phóng nhanh tới! Nhưng cũng đã chậm một bước, ở trước mắt bọn họ là một khoảng trống không!

Cùng lúc đó, ngay khi Vương Lâm rời khỏi, Thác Sâm đang trầm mặc trong cung điện kia giống như hạ quyết tâm, đưa lý ức truyền thừa cầm trong tay đặt lên mi tâm!

Giới nội, dưới Lôi Tiên Giới, ngoài biên giới của La Thiên Tinh Vực, ở chỗ Tham Lang bị cuốn vào năm đó, giờ phút này trong tinh không lấp lánh, đột nhiên có một cái khe bỗng nhiên xuất hiện, một thân ảnh mặc áo trắng từ bên trong bước ra.

Ngay khi thân ảnh này xuất hiện, một khí thế kinh thiên từ trong cơ thể hắn ầm ầm phát ra, hoá thành một uy áp tràn ngập khắp La Thiên Tinh Vực. Sự hung mạnh của uy áp này đủ để khiến cho hang vạn sinh linh tâm thần run rẩy!

Lỗ Phu Tử, là người đầu tiên cảm nhận được rõ rang! Từ trong nhập định…. bừng tỉnh!

- Không ngờ không phải là Thái Cổ Tinh Thần ở giới ngoại, mà đã về tới bên trong La Thiên……, về tới nhà rồi ….

Thân ảnh mặc áo trắng bên ngoài cái khe trầm mặc ít lâu, khoé miệng lộ ra một nụ cười.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1479 La Thiên chuẩn bị cho cuộc chiến

Trong La Thiên Tinh Vực dưới một không khí khẩn trương, ở phía tây bắc của La Thiên Tinh Vực có một tinh trân vô biên do bốn trăm ba mươi chín tu chân tinh tạo thành. Bên ngoài tinh trân này có rất nhiều tu sĩ qua lại, không ngừng tích tụ uy lực cho tinh trận này và đánh ra ấn ký.

Ở chỗ xa hơn, cầu vồng gào thét, vô số tu sĩ chia thành từng tổ dưới sự dẫn đầu của người chỉ huy từ trong tinh hải mịt mờ chọn ra rất nhiều tu chân tinh, mạnh mẽ kéo đến.

Ở bên trong tinh trân này có một vòng xoáy sương mù. Đám sương mù này không dày, có thể nhìn thấy rõ ở bên trong đám sương mù là một lão già đang khoanh chân ngồi.

Lão già này toàn thân mặc đạo bào, thần sắc không giận mà uy nghiêm, nhưng sắc mặt lại hơi tái nhợt, trong lúc thổ nạp có sấm sét ầm ầm, giống như bên trong cơ thể của lão già này ẩn chứa vô số đạo sấm sét.

Lão già này chính là cao thủ bước thứ ba trong La Thiên Tinh Vực, Lỗ Phu Tử Không Niết Sơ Kỳ!

Thân là cao thủ bước thứ ba trong giới nội cực kỳ hiếm thấy, mấy vạn năm khó có được một người, Lỗ Phu Tử cũng giống như thần tiên, địa vị cực cao, hết thảy tu sĩ trong mắt hắn cũng chỉ giống như con kiến!

Lỗ Phu Tử có thể nói là người bảo vệ cho Lỗ Phu Tử cũng là người năm đó đã phát động cuộc đại chiến với Liên Minh. Cả đời này hắn chỉ có trước mắt Thác Sâm là chật vật, phải trốn chạy.

Sau đó Thác Sâm kia xuất hiện ở La Thiên Tinh Vực, Lỗ Phu Tử này kinh tâm động phách, thi triển bí thuật vội vàng trốn đi, cho đến khi Thác Sâm rời khỏi, lúc này mới lại xuất hiện.

Sau nhiều năm chữa trị, tuy hương hoả không đủ, nhưng Lỗ Phu Tử cũng có phương pháp đặc biệt, nên thương thế sau trận đánh với thác sâm cũng đã dần hồi phục.

Tất cả mọi chuyện đang rất yên bình, nhưng ngày hôm nay, ngay khi Vương Lâm từ cổ mộ đi ra, bước vào La Thiên Tinh Vực, Lỗ Phu Tử đang khoanh chân ngồi lập tức mở bừng hai mắt, trong khoé mắt loé lên tinh quang!

Hắn không kịp suy nghĩ kỹ càng, lập tức cảm nhận được uy áp Vương Lâm phát ra, quét ngang toàn bộ La Thiên Tinh Vực. Dưới uy áp này, Lỗ Phu Tử sắc mặt âm trầm đại biến, hắn nhanh chóng đứng lên, mắt lộ vẻ kinh hoàng, quắc mắt nhìn chằm chằm đằng xa. Ánh mắt hắn như có thể xuyên thấy hết thảy, nhìn thấy Vương Lâm đang ở đằng xa bước vào La Thiên Tinh Vực!

Nhưng hắn vẫn chưa kịp thấy rõ liền lập tức bị một luồng đại lực trong lúc hoang mang nhập vào trong thần thức, làm nhiễu loạn tâm thần hắn, lập tức hoa mắt, toàn bộ đều trở nên mơ hồ.

Lỗ phu tử sắc mặt đại biến, lông mày nhăn lại.

- Người này là ai…thấy không rõ hình dáng. Nhưng thần thức của hắn, ta cảm thấy dường như đã từng quen biết….. Hắn vẫn chưa đạt tới bước thứ ba, nhưng vì sao ở trên thân thể mơ hồ của hắn, ta lại có một cảm giác đáng sợ như vậy!

Ở bên trong vòng xoáy, cũng không phải chỉ có một mình Lỗ Phu Tử, ở bốn phía của hắn lúc này có bốn lão già đang ngồi. Lỗ Phu Tử đứng dậy, thần sắc biến hoá khiến cho bốn lão già này tâm thần chấn động, đều đứng lên nhìn về phía Lỗ Phu Tử

Bốn lão già này nếu là Vương Lâm thì liếc mắt một cái sẽ nhận ra bọn họ đều là những tu sĩ quen thuộc năm đó.

Viêm Lôi Tử của Lôi Tiên Điện, Liệt Vân Tử năm đó bị Vương Lâm đánh trọng thương, còn có lão tổ của Diêu gia Huyết Thần Tử đã từng truy sát Vương Lâm bị Thanh Thuỷ cản trở, sau đó bị trọng thương trong trận đánh ở Liên Minh đã hồi phục!

Ngoài ba người này, người cuối cùng chính là Hướng Vân Đông!

Hướng Vân Đông này chính là người đã dẫn đường đưa Vương Lâm tới tổ tinh của Hướng gia, khiến cho Vương Lâm phải chịu đựng Thất Tịch Thuật, bị lão tổ Hướng gia lừa gạt hút đi gần như toàn bộ sức sống!

- Tiền bối, không biết đã xảy ra chuyện gì vậy?

Viêm Lôi Tử đi theo Lỗ Phu Tử đã lâu, lúc này nhìn thấy đối phương biến sắc, tâm thần không khỏi chấn động, do dự một chút, rồi ôm quyền cung kính hỏi.

Đám người Liệt Vân Tử ánh mắt ngưng trọng, trong lúc này trong lòng dâng lên một cảm giác không ổn. Lỗ Phu Tử trước mắt bọn họ là một cao thủ bước thứ ba hung mạnh không thể tưởng tượng được, nhân vậy như vậy là người trong truyền thuyết, trong thiên địa có thể có chuyện khiến cho đối phương biến sắc.

Chỉ là bốn người bọn họ chưa kịp nghe một lời nào của lỗ phu tử liền lập tức cảm nhận được một uy áp khiến cho bọn họ tâm thần chấn động, ầm

ầm từ xa bên trong tinh không quét ngang tới.

Sức mạnh của uy áp này truyền đến thân thể của bốn người giống như có một luồng đại lực trực tiếp đánh tới, trong thời gian ngắn bốn người biến sắc, tâm thần chấn động, ở dưới uy áp này có một cảm giác như muốn tan vỡ.

Cũng may uy áp này chỉ loé lên một chút, nhưng nó giáng xuống trong nháy mắt cũng khiến cho bốn người sắc mặt tái nhợt, trong lúc hoảng sợ nhất tề biến sắc.

Mơ hồ bọn họ đoán được đây chính là nguyên nhân khiến cho Lỗ Phu Tử trong truyền thuyết thất thố!

Thần sắc Lỗ Phu Tử ầm trầm, ánh mắt loé lên. Cả đời hắn tính cách cẩn thận, rất ít khi mạo hiểm. Chỉ có một lần duy nhất, kết quả là ở trước mặt Thác Sâm bị trọng thương suýt chết không nói, nhưng sau đó lại không như chó nhà có tang chạy trốn tránh né Thác Sâm

Cho nên từ đó về sau hắn hành sự lại càng cẩn thận, nhất là sức hung mạnh của uy áp vừa rồi khiến cho hắn hãi hung khiếp vía, lúc này không thể không hiểu rõ, cho nên trước tiên phải tự mình điều tra. Vì thế sau khi trầm ngâm một láy, Lỗ Phu Tử trầm giọng nói:

- Bốn người các ngươi hãy bày ra La Thiên Huyễn Kính, lão phu muốn xem người này là ai! Đến La Thiên Tinh Vực để làm gì!

Bốn người Viêm Lôi Tử cung kính tuân mệnh, tâm thần chấn động, không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng phân làm bốn phương hướng khoanh chân ngồi xuống. Bốn người hai tay bấm quyết, thi triển thần thông giống ý hệt nhau. Thần thông này do Lỗ Phu Tử truyền thụ, bốn người đã không ngừng tu luyện, lúc này đã đạt tới viên mãn.

Trong lúc bọn họ bấm quyết, lập tức có một đám bạch quang nhanh chóng loé lên. Đám bạch quang này ở giữa bốn người càng ngày càng sang, chỉ một lát liền hoá thành một tấm gương màu trắng như mặt nước.

Tấm gương này hiện ra, trên đó tràn ngập gợn sóng vặn vẹo, có chút mơ hồ. Lỗ Phu Tử ánh mắt loé lên, tay phải bấm quyết ngón tay trỏ như kiến trực tiếp cách không điểm lên trên tấm kính hư ảo như mặt nước kia.

Gợn sóng trên mặt kính này bỗng nhiên không còn vặn vẹo nữa, mà chậm rãi lắng xuống, nhanh chóng ở bên trong hiện ra một vùng tinh không. Trong tinh không kia có một người tóc bạc, đang chậm rãi bay đi!

Vương Lâm ở trong La Thiên Tinh Vực này chậm rãi đi về phía trước, hết thảy xung quanh khiến cho hắn cảm thấy rất quen thuộc. La Thiên này mặc dù không phải là Liên Minh, nhưng Vương Lâm năm đó ở nơi này đã để lại rất nhiều dấu chân.

- Không biết những người năm đó hiện giờ có còn không ….

Vương lâm than nhẹ, trong lúc bước đi đột nhiên nhướn mày, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tinh không lấp lánh, lôi đồ trong mắt phải loé lên.

- Cút ngay!

Vừa dứt lời, lôi đồ trong mắt phải của Vương Lâm lập tức gào thét từ trong đồng tử của hắn hiện ra. Tinh không ầm vang, ngay khi lôi đồ này giáng xuống, phá khai hư vo, trong tiếng nổ ầm ầm, chẳng biết đã đi đâu!

Lỗ Phu Tử ở nơi đó, ngay khi bốn người Viêm Lôi Tử tạo thành tấm gương hư ảo nhìn thấy rõ rang người áo trắng tóc trắng kia, liền nghe thấy lời nói từ trong miệng Vương Lâm phát ra.

Trong tiếng ầm vang, tấm gương hư ảo này lập tức bùng lên lôi đình kinh thiên, từng đạo thiểm điện vạn trượng trực tiếp từ bên trong tấm gương hư ảo kia lao ra, quét ngang thiên địa.

Ầm một tiếng, tấm gương hư ảo kia trực tiếp tan vỡ thành từng mảnh, còn có lực xung kích vô biên khuếch tán ra. Lỗ Phu Tử lại biến sắc, vung tay sao về phía trước, đem lực xung kích này cuốn lấy, đẩy lên trời!

Chỉ thấy lôi đình vô tận dưới một cái vung tay này nhất tề lao lên trời, hoá thành tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngừng, chấn động tu sĩ xung quanh! Khi bọn họ ngẩng đầu lên, toàn bộ tinh không dường như bị lội đình thay thế, giống như lôi kiếp giáng xuống!

Viêm Lôi Tử phun ra máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin. Trong lòng hắn phút này có một thanh âm đang gào thét, đang điên cuồng rít gào!

- Vương Lâm !!! Hắn là Vương Lâm !!!

Hắn nhìn thấy rõ hình dáng của người áo trắng tóc trắng kia, hắn vĩnh viễn không thể quên được thân ảnh của đối phương!

Liệt Vân Tử cũng phun ra máu tươi, thân thể trong lúc về phía sau thần sắc lộ vẻ hoảng sợ cũng kinh hãi ngợp trời. Hắn tiếp xúc với Vương Lâm nhiều nhất, nhất là lần cuối cùng ở Chu Tước Thánh Tông còn bị Vương Lâm đàn áp, đã khắc sâu trong trí nhớ!

Lúc này hắn nhìn thấy người mặc áo trắng kia không ngờ lại giống hệt Vương Lâm , trong thời gian ngắn đứng ở nơi đó, không nói lên được lời nào!

- Vương Lâm !! Quả nhiên là hắn !!

Huyết Thần Tử sắc mặt tái nhợt, trong lúc lui về phía sau tâm thần kinh hoàng. Hắn không thể tin được cảnh tượng vừa chứng kiến, hắn thế nào cũng không thể tưởng tượng được một nhân vật nhỏ năm đó bị mình truy sát giống như một con kiến, nếu không có Thanh Thuỷ ngăn cản chắc chắn sẽ chết dưới tay mình, hôm này lại có thể có được uy áp khiến cho hắn tâm thần run rẩy!

Còn có Hướng Vân Đông của Hướng gia kia, sắc mặt hắn lại càng trắng bệch. Tu vi của hắn là yếu nhất, lúc này trong lui về phía sau, trong nguyên thần của hắn tràn ngập uy lực lôi đình của Vương Lâm , còn để lại cho đạo tâm của hắn một vết nứt rất sâu.

- Vương Lâm !!

Trong mắt Hướng Vân Đông lộ vẻ hoảng sợ. Việc đầu tiên mà hắn nghĩ tới chính là năm đó lão tổ của gia tộc mình đã lấy đi toàn bộ sức sống của đối phương, mặc dù việc này là dưới danh nghĩa cứu vợ con, nhưng từ đó đã kết thù oán!

Việc này vốn Hướng gia bọn họ cũng hoàn toàn không để ý. Cho dù tu vi Vương Lâm có cao tới đâu, nhưng nếu đối mặt với toàn bộ Hướng gia thì cùng như trứng chọi đá. Càng không cần phải nói tới lão tổ đã bế qua mấy vạn năm, nếu có người này, thì hiếm có người nào có dũng khí true chọc.

- Tiền bối, tu vi người này …. ….

Hướng Vân Đông nén nỗi sợ hãi trong tâm thần xuống, nhìn về phía Lỗ Phu Tử

Thần sắc Lỗ Phu Tử càng âm trầm hơn, ngẩng đầu nhin lôi đình vô biên như nước biển đang khuếch tán về phía xa xa trong tinh không, hồi lâu sau, chậm rãi mở miệng:

- Vương Lâm … lão phu nghĩ rằng năm đó trong Liên Minh, ở vùng đất Cổ Thần, lão phu đã cùng người này kết bạn…..

Sắc mặt hiện lên một vẻ phức tạp, Lỗ Phu Tử thu ánh mắt lại, di vào chỗ sâu bên trong vòng xoáy.

- Tu vi người này vẫn chưa tới bước thứ ba …. nhưng …. lão phu cũng không nắm chắc có thể chiến thắng. Chuyện của các ngươi với hắn lão phu cũng không thể giải quyết, hãy ở lại chỗ này, có thể đảm bảo sự an toàn!

Những lời này truyền vào trong lòng bốn người, lập tức khiến cho bọn họ trở nên trầm mặc.

Ánh mắt Viêm Lôi Tử loé lên, thần sắc dần bình tĩnh trở lại. Hắn tự nhủ đối với Vương Lâm cũng không có chút đắc tội nào, mà còn có một chút

ân nghĩa nhỏ, cho nên dần dần bình tĩnh lại. Nhưng trong tâm thần vẫn còn có một tia chấn động vĩnh viễn cũng không thể tiêu tan.

Liệt Vân Tử lão tổ của Chiến gia kia sắc mặt ầm trầm biến hoá, hồi lâu sau thở dài một tiếng.

Lo lắng nhất chính là hai người Huyết Thần Tử cùng với Hướng Vân Đông kia.

Một lát sau, Hướng Vân Đông hướng về phía Lỗ Phu Tử rời khỏi cung kính ôm quyền, ánh mắt phức tạp nhìn ba người phía trước một cái, rồi vội vàng xoay người rời khỏi, hắn muốn đem tin tức này về Hướng gia để chuẩn bị kỹ lưỡng. Một kẻ địch mà ngay cả lão tổ La Thiên Tinh Vực là Lỗ Phu Tử cũng không nắm chắc phần thắng, thì Hướng gia bọn họ lấy cái gì để đánh! Nghĩ tới đây, Hướng Vân Đông trong lòng hoảng sợ.

Về phần Huyết Thần Tử, sau khi trầm ngâm một lúc liền yên lặng ngồi xuống, giống như…. không dám đi ra ngoài!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1480 Gặp lại cố nhân

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt từ trong tinh không lấp lánh kia thu lại. Với tu vi của hắn có thể cảm nhận được rõ rang dưới gợn sóng vô hình trong tinh không lúc trước, có người đã thi triển đạo thuật tập trung vào mình.

- Xem ra ta trờ về, đã khiến cho rất nhiều người chú ý…..Như vậy cũng tốt!

Khoé miệng Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, hiện giờ hắn có tư cách, với tu vi này, có thể đổi mặt với tất cả mọi chuyện.

Cho dù có người biết được mình trờ về, đối với hắn cũng không sao cả!

Lững thững tiến về phía trước, trong tinh không mịt mù này, bước đi của Vương Lâm không nhanh, nhưng mỗi một bước đều vượt qua một khoảng cách rất dài. Hắn nhìn tinh không quen thuộc xung quanh, yên lặng ung dung mà đi.

Trong tinh không ở xa phía trước Vương Lâm, lúc này có gần một trăm tu sĩ, hóa thành cầu vồng gào thét vờn quanh bên ngoài một tu chân tinh có linh khí nồng đậm. Từng đạo giống như những sợi tơ từ trong tay nhưng tu sĩ này bay ra, trong nháy mắt đã thành một tấm lưới bao phủ lấy tu chân tinh không lồ này.

Trong đám tu sĩ này có một nam tử trung niên, người này ánh mất như điện, tu vi đã đạt tới Tịnh Niết viên mãn, tướng mạo uy nghiêm, nhất là trong hai mắt còn có tinh quang lóe lên. Bên ngoài thân thể hắn có những đạo thiểm điện hình vòng cung chạy qua chạy lại, khiến cho sự uy nghiêm của người này càng tăng lên.

- Hãy để ý một chút, cùng nhau phát lực, đừng phá hỏng tu chân tinh này, nếu không, Lôi Tiên Điện trách tội chỉ là việc nhỏ, nếu để ảnh hưởng tới việc chuẩn bị chiến tranh của La Thiên thì chúng ta hãy về nhà tự bế quan đi!

Thanh âm tu sĩ trung niên này như sấm, ầm ầm truyền ra, rơi vào trong tai gần một trăm tu sĩ. Tất cả mọi người đều mỉm cười.

- Chiến Không Liệt, chúng ta bế quan cũng không ngại, nhưng ngươi lại là người ưu tú nhất của Chiến gia thế hệ này, sao lão tổ của ngươi có thể cho ngươi bế quan được!

Bình thường bị trừng phạt bế quan thì cũng không có gì, nhưng lúc này lại đang chuẩn bị cho chiến tranh, nếu sau khi khai chiến mà lại bị phạt bế quan thì cũng là không cam lòng!

- Chiến huynh, nghe nói lần này toàn bộ tứ đại tinh vực chuẩn bị cho chiến tranh, nhưng lại do Vân Hải cầm đầu, việc này đã thật sự rất khó hiểu, dựa vào cái gì mà phải nghe lệnh của Vân Hải? Ngươi có tin tức gì không?

Tiếng cười vang vọng, mọi người nhất tề vận chuyên nguyên lực, tu chân tinh này bỗng nhiên ầm vang. bị mọi người chậm rãi kẻo ra khỏi quỹ đạo cũ, dưới sức lôi kéo của mọi người, dần dần trôi về phía trước.

Nam tử trung niên kia chính là Chiến Không Liệt, tay phải hắn cũng có một sợi tơ nối liền với tu chân tinh ờ phía sau, theo mọi người bay về phía trước, cười nói:

- Việc này là Lỗ Phu Tử lão tổ của La Thiên ta cùng với người của ba tinh vực kia định ra, Chiến mỗ cũng không biết được nhiều, nếu thật sự có tin tức, sao có thể không nói cho các ngươi biết, vội gì.

Nhắc tới Lỗ Phu Tử. gần một trăm tu sĩ này ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, nhưng việc có liên quan đến Lỗ Phu Tử kể cả Chiến Không Liệt cũng chỉ trong thời gian gần đây mới biết. Trong mắt bọn họ, Lỗ Phu Tử chính là người mạnh nhất La Thiên, là người bảo vệ La Thiên Tinh Vực, có Lỗ Phu Tử, thì La Thiên bất diệt!

Nhìn những người bên cạnh, trong lòng Chiến Không Liệt thở dài. Không giống như những người này, trong hai mắt Chiến Không Liệt chỉ có tôn kính, mà không có một chút cuồng nhiệt nào. Dường như sự cuồng nhiệt của hắn đã bị một người lấy đi toàn bộ.

Ánh mắt cuồng nhiệt đến từ những người xung quanh, từ rất lâu trước Chiến Không Liệt cũng đã từng có. cũng đã từng vô cùng nhiệt huyết,

chỉ cần một câu nói của người kia, hắn có thể vì hắn mà làm tất cả mọi việc!

Sự cuồng nhiệt đối với người kia, không bởi vì năm tháng trôi qua mà tiêu tan, ngược lại lại càng hiểu sâu sắc, sự phân tích đối với người kia càng ngày càng sâu sắc.

- Chỉ là hiện giờ hắn đang ở đâu ……

Trong mắt Chiến Không Liệt hiện lên một vẻ hồi ức rất sâu. Hắn vẫn thường nhớ tới chuyện cũ, nhớ tới những hình ảnh năm đó.

Người kia đi qua La Thiên, ngoài ảnh hưởng tới bản thân mình, còn có Thân Công Hổ. Nhớ tới Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt khẽ hừ một tiếng, những năm gần đây, Thân Công Hổ ở chỗ nào cũng đối nghịch với hắn, mâu thuẫn giữa hai người càng thêm kịch liệt.

Gần một trăm tu sĩ này hóa thành cầu vồng, hướng về phía trước chậm rãi bay đi, tốc độ càng lúc càng nhanh, lôi tu chân tinh kia đi, ở bên trong tinh không bay thẳng về phía trước.

Một lát sau, đột nhiên ở phía trước một trăm tu sĩ này, một thân ảnh áo trắng chậm rãi từ xa đi tới. Sau khi nhìn thấy một trăm tu sĩ này, người mặc áo trắng này dừng lại, đứng ở giữa không trung, yên lặng nhìn lại.

Người áo trắng xuất hiện, lập tức khiến cho những tu sĩ này chú ý, nhất là Chiến Không Liệt thần sắc càng sững lại, ánh mắt quét tới. Nhưng với tu vi của hắn cũng không thể nhìn rõ hình dạng đối phương.

- Có chút cổ quái, mọi người hãy cẩn thận!

ChiếnKhông Liệt bước tới, đi về phía trước, truyền thần thức ra.

Hai bên càng ngày càng gần, nhưng người áo trắng này thủy chung không có bất cứ một cử động gì, chỉ bình tĩnh đứng ở đó. nhìn lướt qua người những tu sĩ này.

Không ai có thể nhìn rõ hình dáng của người mặc áo trắng này, ở trên thân thể hắn, dường như hết thảy ánh mắt đảo qua đều tự vặn vẹo, dường như ở vị trí của đối phương là một cái hố đen có thể nuốt lấy hết thảy.

Cho đến khi gần một trăm tu sĩ này kéo tu chân tinh kia hoàn toàn đi qua người mặc áo trắng này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tu vi của người này tuyệt đối không đơn giản, nhìn bộ dạng của hắn hắn không phải là người của La Thiên.

- Lúc này hàng rào của tứ đại tinh vực đã được mở ra, chỉ cần có đường dẫn là có thể tùy ý qua lại, người này hắn là đến từ tinh vực khác.

Trong lúc không ngừng đi xa, Chiến Không Liệt xoay người, nhìn người mặc áo trắng ở xa phía sau vẫn đang yên lặng nhìn lại, nhíu mày.

- Người này….dường như có chút quen thuộc….

Vương Lâm nhìn đám tu sĩ phía trước, nhìn Chiến Không Liệt ở trong đó. trong mắt hiện lên vẻ hồi ức. Hình dáng của đối phương so với năm đó đã già hơn một chút, nhớ tới cảnh tượng năm đó ở trong Lôi Trì, Chiến Không Liệt này so với mình rõ ràng là tu vi cao hơn, nhưng mình lại mượn sức mạnh của lôi đình, còn có ánh mắt sau khi hiểu ra một tia bổn nguyên đã khiến cho hắn toát mồ hôi lạnh, còn bái mình làm tôn chủ, Vương Lâm trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

- Có thể nhìn thấy cố nhân là một chuyện may mắn nhất trong đời người …….

Vương Lâm trong lúc mỉm cười, xoay người hướng về phía xa bay đi.

Hắn rất vui vẻ.

Vương Lâm càng đi càng xa, dần dần khoảng cách với gần một trăm tu sĩ này chậm rãi trở nên vô tận. Chiến Không Liệt thủy chung cau mày. ngay cả những lời nói của đám tu sĩ bên cạnh cũng không nghe thấy, nhìn thân ảnh đối phương chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt. Cái cảm giác

quen thuộc này thủy chung quanh quẩn trong lòng hắn, không thể tiêu tan.

- Rất quen thuộc…….

Chiến Không Lieetk trong lúc trầm mặc xoay người, theo những tu sĩ ở bên cạnh bay về phía trước, nhưng trong lòng hắn vẫn suy nghĩ cái cảm giác quen thuộc này là đến từ đâu.

Trong đầu hắn, thân ảnh của người áo trắng kia vẫn không ngừng hiện lên, lúc hắn xoau người tóc trắng phất phơ hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

- Nhất định ta đã gặp người này rồi!

Chiến Không Liệt vuốt mi tâm, nhưng lúc này tay phải hắn ở trên mi tâm bỗng nhiên dừng lại, thân ảnh áo trắng mơ hồ trong đầu dần dần cùng với một người đã khắc sâu trong trí nhớ chậm rãi chồng lên nhai. Ngay khi hoàn toàn dung hợp, trong đầu Chiến Không Liệt ầm một tiếng, giống như mười vạn lôi đình đồng thời nổ vang, khiến cho thân thể hắn chấn động mạnh!

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ không dám tin, bất giác xoay người lại. Sắc mặt hắn lập tức trở nên hồng hào, hai mắt trợn trừng, trong một khoảnh khắc hoảng hốt, hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch!

- Là …. …. là hắn !!!

Chiến Không Liệt không chút do dự, hai chân bước mạnh về phía trước, tốc độ như lôi đình, trong phút chốc hướng thẳng về phía Vương Lảm rời khỏi đi nhanh tới.

Hành động đột ngột này của hắn lập tức khiến cho gần một trăm tu sĩ ở bên cạnh đều đứng ngây ra ở đó.

Chiến Không Liệt dường như triển khai toàn bộ tốc độ. trong tiếng ầm ầm vượt qua tinh không vô tận. Nhưng ở phía trước hắn là tinh hải mịt mờ, không còn thấy thân ảnh Vương Lâm đâu nữa.

Cho đến rất lâu sau. thân thể Chiến Không Liệt dừng lại, ánh mất lộ ra vẻ đau khổ.

- Tại sao lại không gọi ta một tiếng …..

Hắn đứng ở nơi đó rất lâu……..

Thời gian trôi qua. Chiến Không Liệt trong lúc trầm mặc hướng về tinh không phía trước vái một cái, trong tiếng than nhẹ, xoay người rời khỏi.

La Thiên Tinh Vực, ở sâu bẽn trong có một vùng tinh không trống trải. Nơi này tương đối hoang vu, tu chân tinh cũng không có linh khí sung túc. trong đó có một tu chân tinh không lớn lắm, tản mát ra từng trận hào quang nhẹ nhàng, ở bên trong tinh không này chậm rãi chuyên động.

Trên tu chân tinh này hải dương chiếm bảy phẩn. còn lục địa thì bị phân chia tứ tán, từ xa nhìn lại, giống như là một thủy cẩu màu lam.

Thanh Linh Tinh!

Tu sĩ trên đó tu vi cũng không cao, Anh Biến chỉ có ba người. Lúc này, trên một đỉnh núi cao nhất trên Thanh Linh Tinh, ba Anh Biến tu sĩ kia đang cung kính đứng trước mặt một lão già.

Lão già này toàn thân mặc văn sam, thoạt nhìn không giống như một người tu đạo, ngược lại giống như một văn nhân tông sư phàm tục. Hắn bình tĩnh ngồi trên một đài cao ở trên đỉnh núi này.

Hắn đã ngồi ở chỗ này hơn tám trăm năm.

Hết thảy chỉ vì một câu nói năm đó của tôn sư.

- Cả đời ta không có bất cứ một đệ tử nào, đạo của người cùng với ta có duyên, có thể thu nhận ngươi làm đệ tử! Ngọn núi Hoành Vân này sẽ cho ngươi làm chỗ tu luyện, ta sẽ không truyền cho ngươi bất cứ một thần thông gì, chỉ cho người một hồi cảm ngộ!

Lão già chậm rãi mở hai mắt, không nhìn ba Anh Biến tu sĩ trước mắt, mà hướng về phía chân trời xa xa, yên lặng nhìn.

- Ba người các ngươi lui ra đi …., tinh cầu này là của sư tôn,….. nếu sư tôn không trở về, thì một cái cây, một ngọn cỏ, một hòn đá, một giọt nước, cũng không ai có thể lấy đi.

- Nhưng lúc này đang chuẩn bị chiến tranh, Lôi Tiên Điện vừa ban lệnh xuống, nội trong ba ngày sẽ tới lấy tinh cầu này. Chúng ta .....

Trong ba Anh Biến tu sĩ kia, có một người mắt lộ vẻ lo lắng nhanh chóng mở miệng, bị ánh mắt của lão già ngồi trên đài cao kia đảo qua.

Chỉ một ánh mắt này cũng khiến cho Anh Biến tu sĩ kia tâm thần chấn động, không dám nói thêm nữa. Cả ba người cung kính ôm quyền, khom lưng rời khỏi.

Lão già trầm mặc, nhìn tầng tầng mây mù trên không trung, yên lặng ngồi ở đó. Hồi lâu sau, trên không trung mơ hồ có lôi đinh truyền tới,

từng trân tiếng gió gào thét, ở trên không trung hình thành những đám mây đen cuồn cuộn, bao phủ bầu trời, che khuất ánh mặt trời.

Tiếng ào ào từ xa truyền tới, mưa rào rơi xuống, từ xa tầm tã đi tới, chậm rãi bao phủ lấy mặt đất.

Mưa rất to, rơi lên đỉnh núi này, phát ra tiếng rào rào không ngớt.Dưới cơn mưa này, thiên địa cũng trở nên mờ mịt, gió cũng rất lớn, thổi nước mưa lướt qua bên người lão già này làm ướt quần áo, nhưng không thể che khuất được ánh mắt chờ đợi của lão già nhìn lên không trung.

Một tiếng thở dài giống như từ trong thiên địa này thổi tới, truyền vào trong tai lão già. Thân thể lão già này bỗng nhiên chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ kích động.

- Ta vẫn còn nhớ …. tên ngươi là Tạ Thanh !!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1481 Hôm nay mây giăng mưa đổ

Hôm nay mây giăng mưa đổ, tràn ngập những khe núi, cố nhân đến.

Giọt mưa rơi trên mặt đất, đập lên vách đá phát ra những tiếng tí tách dễ nghe. Nhưng cơn mưa này lại rất ào ạt, làm rối loạn khúc nhạc kia, ngược lại còn có chút phiền não.

May mà có gió thổi đi những giọt nước mưa kia, hòa tan sự phiền não này, tấu nên một khúc thiên địa vũ sơn hào hùng!

Trong cơn mưa, trên đỉnh Hoành Vân Sơn, một người mặc áo trắng không biết từ khi nào xuất hiện, dưới những tiếng mưa này, trong tiếng gió thổi đi những giọt mưa, yên lặng đứng ở trên đỉnh núi, nhìn lão già đang kích động trên đài cao phía trước.

Không hề ngăn cản nước mưa rơi lên quần áo, không như năm đó lúc ngộ ra Hoán Vũ, tận lực không để nước mưa rơi vào người, Vương Lâm chỉ yên lặng như vậy đứng dưới cơn mưa.

Để mặc cho nước mưa làm ướt quần áo, từng giọt ngấm vào trong cơ thể, làm ướt đẫm một đầu tóc bạc, nhưng trên người Vương Lâm cũng không hề có một chút vẻ khó chịu nào, mà chỉ có một vẻ cực kỳ tự nhiên, giống như Vương Lâm chính là ngọn núi này, là mặt đất này, là những cây cỏ này.

Trên mặt Vương Lâm mang theo một vẻ mỉm cười, nhìn lão già ở trên đài.

- Sư tôn!!

Lão già đứng lên rồi quỳ xuống ở đó, nước mưa rơi lên mặt, theo khóe mắt chảy xuống, nhìn không rõ.

Sau tám trăm năm từ biệt, Vương Lâm lại quay về Thanh Linh Tinh, về nơi mình đã từng tầm đạo, gặp lại ký danh đệ tử mà mình đã thu nhận năm đó.

Tạ Thanh, đối với cả đời Vương Lâm mà nói chỉ là một hình ảnh chợt lóe lên thoáng qua, nhưng chính vì có người này nên mới khiến cho Vương Lâm năm đó ý cảnh viên mãn.

Vì sinh ra một tia nhân quả, khiến cho hắn động lòng thu nhận đồ đệ.

Mặc dù Vương Lâm cũng thật không ngờ tên đệ tử do một tia nhân quả tạo nên này lại ở trên Hoành Vân Sơn của Thanh Linh Tinh này ngồi suốt tám trăm năm.

Trong thời gian tám trăm năm, Tạ Thanh đã hiểu được ý cảnh mà Vương Lâm cho hắn, trong lúc yên lặng tìm hiểu và suy nghĩ, dựa vào trí tuệ của một văn nhân tông sư phàm tục năm đó, tu vi của hắn có thể nói là tăng một cách đột biến!

Nhưng Tạ Thanh không hề tu luyện qua bất cứ một công pháp hay thần thông gì, mà con đường tu đạo của hắn khác với tất cả tu sĩ trong thiên địa, thậm chí cũng không giống với Vương Lâm!

Cái Vương Lâm tu chính là đạo và thần thông dung hợp, dựa vào thần thông dần dần cảm ngộ đại đạo ý cảnh.

Còn Tạ Thanh lại hoàn toàn bỏ qua thần thông, chỉ tu ý cảnh!

Lúc này Tạ Thanh thân thể đã cực kỳ yếu ớt, một thanh phi kiếm cũng đủ để cho hắn mất mạng, thân thể hắn cũng đã trở thành một ngọn đèn cạn dầu, nhưng sức sống của hắn lại vô biên, khiến cho sinh mệnh hắn bất diệt!

Mặc dù thân thể hắn yếu ớt, nhưng cảm ngộ tám trăm năm cũng khiến cho ý cảnh của Tạ Thanh vượt xa tất cả mọi thứ mà những tu sĩ tầm thường trong tám trăm năm có thể tu luyện!

Nếu chỉ nói đến ý cảnh đạo niệm, ngay cả Khuy Niết tu sĩ ở trước mặt Tạ Thanh cũng không có cách nào địch nổi! Ý cảnh của hắn đã đạt tới Tịnh Niết, đã đạt tới trình độ sơ khuy quy tắc!

Đây là một phương pháp tu hành không tồn tại trong thế gian, rất giống với luyện thể cực đoan của bộ tộc Cổ Thần, Tạ Thanh chỉ tu ý cảnh!

Thậm chí trong cơ thể của Tạ Thanh không có nguyên thần, không có nguyên anh, nội thần mà tất cả tu sĩ đều phải có, hắn cũng không có. Hắn chỉ có sức sống vô biên tràn ngập hồn phách.

Ngay cả bản thân Tạ Thanh cũng không thể nói rõ nguyên nhân, hắn không hiểu được tất cả những pháp môn tu hành, chỉ ở trong cảm ngộ mà Vương Lâm ban cho yên lặng tìm hiểu suốt tám trăm năm.

- Tu hồn sao….

Vương Lâm nhìn Tạ Thanh, trầm mặc đứng ở đó.

- Người tu tiên, một khi thành tiên sẽ trường sinh bất tử….Người tu chân, tìm kiếm chân ngã, siêu thoát khỏi thế gian…Người tu đạo, ấn chứng bổn nguyên. Còn ngươi…. lại là người tu hồn… lấy hồn nhập mệnh, thiên địa quân thân sư!

Vương Lâm nhìn nước mưa từ trên trời rơi xuống, từng giọt đập vào mặt có chút lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng.

Tạ Thanh quỳ ở trên đài, thần sắc mơ màng, nước mưa dần dần rơi lên người hắn làm quần áo ướt sũng, thân thể rất không thoải mái. Trong lúc mơ màng, Tạ Thanh bất giác giơ tay phải lên, ngưng tụ ra một tiểu pháp thuật mà hắn tự minh ngộ được.

Theo ấn ký trong tay phải của hắn, thiên địa ầm ầm biến đổi, chỉ thấy nước mưa trên Hoành Vân Sơn thay đổi phương hướng, giống như bị di chuyển, rơi ra bốn phía.

Vương Lâm lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Ngươi vẫn còn chưa từ bỏ toàn bộ thần thông… Tạ Thanh, ngươi xem ngọn núi này, trong khi sinh trưởng đâu có ngăn nước mưa rơi xuống…. Ngươi xem, biển rộng này, khi nước mưa rơi xuống đâu có một chút sự bài xích nào… Ngươi xem, những cây cỏ này, tất cả mọi vật, ngoài chúng ta ra, có thứ gì ngăn cản nước mưa rơi xuống hay không?

- Ngươi tu hồn, thì tiếc gì cái túi da này. Đạo gia có câu, phản phác quy chân, trong thế gian người có thể thực sự minh ngộ quả thật là rất ít… Cho dù là vi sư, năm đó cũng đã tự nhận là hiểu bốn chữ này… nhưng sau khi trải qua nhiều việc, khi trở về đến La Thiên, cũng đã có giác ngộ….

Phản phác quy chân, đó là phải đem bản thân dung nhập vào trong từng cái cây ngọn cỏ, từng ngọn núi từng con sông, thoát khỏi hạn chế của vạn vật, trở thành một phần của thiên địa này... Đây, mới là phản phác quy chân!

Thân mình Tạ Thanh chấn động, mơ hồ đã hiểu ra một cái gì đó.

Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước, lập tức tiểu pháp thuật mà Tạ Thanh kia thi triển ra lập tức tiêu tan, nước mưa không còn bị cản trở, lại rơi xuống, bao phủ Hoành Vân Sơn.

- Nếu ngươi đem bản thân trở thành một phần của thiên địa, nếu ngươi trở thành trời, trở thành đất, thì cơn mưa này thực tế cũng giống như là một dòng máu vô hình, sao lại phải ngăn trở chúng….

Phong, vũ, lôi, tuyết, tất cả đều là vật của tự nhiên, ngươi chính là chúng, mà chúng cũng chính là ngươi. Tại sao lại cản trở lẫn nhau . Thời gian tám trăm năm, ngươi vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ cơ hội mà ta cho ngươi hay sao… , khi nào ngươi có thể bỏ qua thân thể này, quên đi hết thảy những pháp thuật mà ngươi minh ngộ ra, chỉ còn lại một đạo hồn phách, lúc đó ngươi hãy tới tìm ta…

Vương Lâm nhìn Tạ Thanh đang trầm tư, giơ tay phải lên hướng lên bầu trời tung một trảo vào hư vô. Dưới một trảo này, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, những đám mây đen kia ầm vang, cơn mưa tràn ngập gần một nửa Thanh Linh Tinh đột nhiên giống như là mưa đá, từ bốn phương tám hướng gào thét lao tới.

Trong nháy mắt, nước mưa vô tận này giống như là biển ầm ầm tới gần, ở trên đỉnh Hoành Vân Sơn này bất ngờ ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một thanh vũ kiếm rất lớn cao ước chừng vạn trượng! Phất tay một cái, thanh vũ kiếm này từ trên trời giáng xuống, trong tiếng ầm ầm, đâm xuống đỉnh Hoành Vân Sơn này gần ba phần, phần còn lộ ra cũng phải cao ước chừng sáu bảy ngàn trượng. Từ xa có thể nhìn thấy rõ ràng thanh đại kiếm do nước mưa tạo thành này! Một uy lực vô biên từ bên trong

thanh kiếm này tỏa ra, tràn ngập thiên địa, còn từ trong Thanh Linh Tinh này lan ra ngoài tinh không.

Ngay khi vũ kiếm này hình thành, song chỉ tay phải của Vương Lâm điểm về phía trước, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn lóe lên, đưa vào bên trong một luồng Cổ Thần lực, đồng thời lôi hỏa bổn nguyên từ trong hai mắt Vương Lâm lóe ra, nhập vào bên trong thanh vũ kiếm này! Do đó, ở bên trong thanh kiếm đơn giản do nước mưa tạo thành này có ẩn chứa hai đạo bổn nguyên đại thành của Vương Lâm cùng với khí thế đạo cổ của hắn. Khí thế này mặc dù không khuếch tán quá rộng, nhưng cũng đủ để chấn động cả La Thiên!

- Có kiếm này, sẽ rất ít có người dám tới mạo phạm tinh cầu này!

Thanh âm Vương Lâm bình tĩnh, nhưng không hề có một chút không chắc chắn nào. Ngay cả cao thủ cảnh giới Không Linh đối mặt với thanh kiếm này, sau khi cảm nhận khí tức ở trên đó cũng sẽ phải do dự, vì một tu chân tinh mà phải giao chiến với một tu sĩ bổn nguyên đại thành, liệu có đáng hay không… Nhất là uy áp của Đạo Cổ kia lại càng làm rung động lòng người!

- Kiếm này để sau khi ngươi hoàn toàn minh ngộ, vi sư sẽ ban cho ngươi làm lễ nhập môn!

Vương Lâm liếc mắt nhìn Tạ Thanh một cái cuối cùng, rồi xoay người hướng về phía ngoài ngọn núi bước đi. Thân thể hắn ở dưới cơn mưa dần dần trở nên mơ hồ, chậm rãi đi xa. Tạ Thanh yên lặng nhìn Vương Lâm

rời khỏi, quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy ba cái. Hôm nay mây giăng mưa đổ, ngưng tụ cửu thiên thành kiếm, cố nhân càng lúc càng đi xa, có mưa đưa tiễn, có đệ tử quỳ…., có ân. Trên Thanh Linh Tinh, những tộc nhân đầu tiên đã sớm chuyển đi, không để lại bất cứ thứ gì, dường như chưa bao giờ ở đây.

Vương Lâm rời khỏi, hắn trở lại La Thiên muốn tới bốn nơi, muốn làm bốn việc! Lúc này nơi đầu tiên, chuyện thứ nhất đã hoàn thành. Đi bên trong tinh không lấp lánh, hai mắt Vương Lâm dần dần hiện lên hàn ý cùng sát khí.

- Lão tổ của Hướng gia… Chuyện năm đó, đã tới lúc kết thúc…

Vương Lâm vung tay áo, thân ảnh hắn như điện, lao thẳng tới tu chân tinh của Hướng gia năm đó đã lấy Thất Tịch Thuật khiến cho hắn mất đi toàn bộ sức sống.

Ở bên trong tinh không, sau khi Vương Lâm rời khỏi mấy canh giờ, ở cách Thanh Linh Tinh ba ngàn vạn dặm, bên trong tinh hải mịt mờ, có một nhóm hơn mười tu sĩ, do một nam tử trung niên toàn thân mặc lôi bào dẫn đầu, đi thẳng tới Thanh Linh Tinh! Bọn họ chính là người của Lôi Tiên Điện, phụng mệnh tìm tu chân tinh phù hợp với yêu cầu của La Thiên lão tổ, tạo thành Tinh Tổn Thất Kiếp Trận uy lực kinh thiên trong truyền thuyết!

Thanh Linh Tinh phù hợp với yêu cầu này, sau khi phụng mệnh dùng sức mạnh di dời, nhóm tu sĩ này liền đi tới Thanh Linh Tinh! Nhưng ngay

khi bọn họ vừa mới bước chân vào cách Thanh Linh Tinh ba ngàn vạn dặm, liền lập tức cảm nhận được rõ ràng một kiếm ý ngợp trời, như một cơn mưa tràn ra, sức mạnh của kiếm ý này đủ để phá vỡ tinh không. Nam tử trung niên mặc lôi bào dẫn đầu kia bị kiếm ý này xông tới, lập tức sắc mặt đại biến, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo. Rất nhiều tu sĩ ở phía sau hắn dường như đồng thời phun ra máu tươi, cả đám ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhất tề lùi lại.

Trong lúc hơn mười tu sĩ này đang bị kiếm ý làm cho kinh hãi, trên Thanh Linh Tinh, sau khi Vương Lâm rời khỏi, trên đỉnh Hoành Vân Sơn, ở trên không trung chỗ Tạ Thanh đang khoanh chân ngồi, thiên địa chấn động vặn vẹo, bỗng nhiên có một người đi ra. Người này là một lão già toàn thân mặc đạo bào, không ngờ chính là Lỗ Phu Tử! Hắn không muốn lập tức đối mặt với Vương Lâm, cho nên khi cảm nhận được khí thế của vũ kiếm này, liền đợi sau khi Vương Lâm rời khỏi mới yên lặng đến. Hắn lơ lửng giữa không trung cau mày, trầm mặc trong chốc lát, tay phải giơ lên hướng về thanh vũ kiếm khổng lồ đang cắm trên đỉnh núi tung một chỉ, không có bất cứ âm thanh nào phát ra. Lỗ Phu Tử này cách không va chạm với thanh kiếm kia, lập tức thân thể chấn động, ngẩng đầu, trong hai mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ.

-Chính là khí tức này!! Rất giống với Cổ Thần nhưng lại hoàn toàn khác nhau. Dưới khí tức này, không ngờ lão phu lại hãi hùng khiếp vía! Hơn nữa… bên trong thanh kiếm này không ngờ còn có… hai đạo bổn nguyên!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1482 Đông Lâm Tinh Hướng gia!

Lỗ Phu Tử hít sâu một hơi, đôi mắt hiện lên vẻ khiếp sợ nồng đậm. Hắn dù sớm đã có suy đoán nhưng lúc này khi tận mắt nhìn thấy thì bản thân vẫn kinh hãi vô cùng!

Nhưng rất nhanh sau đó sự kinh hãi này tiêu tan. Ánh mắt Lỗ Phu Tử lóe lên, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười lạnh.

- May mà hắn còn chưa đạt tới bước thứ ba! Chỉ cần không đạt tới bước thứ ba thì ta không tin là hắn dám đánh một trận với lão phu!! Hai đạo bổn nguyên thì đã sao! Chẳng qua chỉ là một kẻ mãng phu mà thôi. Nếu hắn không chọc tới lão phu thì còn được, nếu dám chọc tới lão phu thì ta sẽ cho hắn biết Không Niết Sơ Kỳ là dạng tồn tại gì!

Trong tiếng hừ lạnh, Lỗ Phu Tử cất bước, cuối cùng cũng không thèm nhìn Tạ Thanh một cái, coi tất cả sinh linh trong thiên địa như kiến hôi, không xứng được hắn để mắt tới!

Đông Lâm Tinh là khu vực thần bí nhất trong La Thiên Tinh Vực! Những năm trước kia Vương Lâm đã nhiều lần nghe những tin đồn về khu vực này.

Vùng tinh không này không cố định, chậm rãi di chuyển trong đông vực của La Thiên Tinh Vực. Cho dù là tu vi Toái Niết viên mãn nếu không có ngọc giản chỉ dẫn, muốn ở trong tinh hải mênh mông này mà tìm được Đông Lâm Tinh thì cũng là một chuyện cực kỳ gian nan.

Cho dù thần thức có quét ngang toàn bộ khu vực thì bởi vì tinh cầu này có cấu tạo kỳ dị nên cũng sẽ không hiện ra. Tìm kiếm tinh cầu này đối với đại bộ phận tu sĩ chỉ có thể dựa vào mắt thường.

Nhưng Vương Lâm không nằm trong số đó!

Giờ phút này trong đông bộ rộng lớn của La Thiên Tinh Vực, có một tu chân tinh khiến người ta phải kinh hãi đang chầm chậm chuyển động trong tinh không. Ở trong tinh không, có thể thấy được trên tu chân tinh này có những cái hố lộ ra vẻ vàng sậm. Một luồng uy áp cường đại khuếch tán ra khắp không gian.

Đông Lâm tinh!

Tinh cầu này cũng không phải là đơn độc mà còn có mấy chục tu chân tinh nhỏ vờn quanh, thong thả vận chuyển theo Đông Lâm Tinh.

Ánh sáng của trận pháp tỏa ra bốn phía, khiến cho chỗ tiếp giáp giữa những tinh cầu nhỏ này và tu chân tinh từ xa nhìn lại trông như một cái lưới khổng lồ được dệt từ tinh cầu!

Vào lúc này trận pháp trên Đông Lâm Tinh đã được mở ra toàn bộ, khiến cho tấm lưới kia không ngừng truyền ra những tiếng bùng bùng, vang động tinh không.

Mơ hồ có thể ấy được ở trên mấy chục tu chân tinh nhỏ bên ngoài Đông Lâm Tinh, giờ phút này kiếm quang lóe lên, có rất nhiều tu sĩ đang nhanh chóng tạo trận pháp, đồng thời hình thành rất nhiều cấm chế, gia cố tầng phòng ngự cả Đông Lâm Tinh.

Không khí khẩn trương bao trùm nơi này, có thể cảm nhận rõ ràng qua vẻ mặt âm trầm của mấy ngàn tu sĩ!

Tất cả tu sĩ lúc này không có bất cứ kẻ nào mở miệng, toàn bộ đều ở trong đội ngũ, chậm rãi mở ra toàn bộ pháp trận trên mấy chục tinh cầu nhỏ này.

Mà ở trên mỗi một tinh cầu nhỏ đều có một lão già ngồi khoanh chân tại trận nhãn, số lượng những người này đạt gần tới một trăm, cơ thể đều lộ vẻ tang thương, hiển nhiên là những người tồn tại rất lâu, không dễ dàng xuất ngoại.

Nhưng vào giờ phút này bọn họ không thể không xuất hiện! Bởi vì đại biểu của Hướng gia, Hướng Vân Đông đã đem một tin tức trở về khiến cho cả Hướng gia rung động kinh hoàng!

Vương Lâm năm đó bị lão tổ cướp đoạt sinh cơ giờ đã mang theo tu vi mà Lỗ Phu Tử cũng phải kiêng kỵ trở về!

Tin tức này khiến cho cả Hướng gia chấn động. Sau một khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi, đại trưởng lão và gia chủ hiện tại của Hướng gia lập tức phát động Đông Lâm huyết lệnh!

Trên Đông Lâm Tinh, Hướng gia chính là bá chủ âm thầm, bình thường rất ít khi xuất hiện. Dù là tu sĩ La Thiên Tinh Vực cũng chỉ biết rằng Đông Lâm Tinh có tam đại gia tộc!

Hứa, Lữ, Lưu!

Nhất là Hứa gia lại càng có nhiều sát thần, hung danh vang dội, ở trong La Thiên Tinh Vực có thể khiến cho người ta run rẩy tâm thần!

Còn Lữ gia dù không có danh tiếng như Hứa gia nhưng lại cực kỳ am hiểu thuật cấm chế, tuy rằng không nổi danh bằng gia tộc đã xuống dốc nhưng nổi tiếng bởi một trong tứ đại cấm chế- Gia tộc Lý Nguyên, nhưng Lữ gia có lớp lớp anh tài thiên tư hơn người, trên phương diện cấm chế đã có thành tựu sâu sắc!

Tất cả cấm chế trên Đông Lâm Tinh đều là do Lữ gia bày ra! Mà Lưu gia lại nổi tiếng bởi thần thông chế pháp bảo, nhất là Cửu sinh huyết anh

thuật lại càng là thần thông dung hợp với pháp bảo, uy lực kinh thiên, nghe đồn từ khi sáng tạo ra tới nay chỉ dùng có một lần.

Nhưng một lần thi triển này lại khiến toàn bộ sinh linh La Thiên Tinh Vực rên xiết, chẳng khác gì ngày tận thế vậy.

Ba đại gia tộc này không ngừng chém giết, dùng một phương pháp tàn nhẫn để bảo trì sinh cơ mênh mông, không ngừng nhờ thế mà cường đại lên! Nhưng trên thực tế, trong La Thiên Tinh Vực chỉ có không nhiều lão quái biết được, Hứa, Lữ, Lưu, tam đại gia tộc trên thực tế hoàn toàn chỉ là phân chi của Hướng gia!

Hướng gia có thể nói là gia tộc tu chân được truyền thừa từ thời thượng cổ, là một gia tộc cực mạnh! Ở La Thiên Tinh Vực, một mình Hướng gia cũng có thể đối kháng với Lôi Tiên Điện, mà Lôi Tiên Điện rất dễ sẽ bị rơi vào thế yếu! Đương nhiên điều kiện đầu tiên là không tính tới Lỗ Phu Tử trong đó.

Hướng gia giống như một con quái vật khổng lồ đang say ngủ, một khi thức tỉnh sẽ khiến La Thiên Tinh Vực rung chuyển!

Cho nên đại biểu của Hướng gia là Hướng Vân Đông tuy tu vi rõ ràng không đủ nhưng lại cũng có thể được Lỗ Phu Tử tuyển chọn là một trong bốn người được truyền đạo thuật!

Lỗ Phu Tử tuyển chọn ra bốn người, mỗi người đều có chút thâm ý. Dù là Huyết Thần Tử, Liệt Vân Tử hay Viêm Lôi Tử cũng đều như vậy!

Mà một số ít lão quái trong La Thiên Tinh Vực cũng có nghe một tin đồn. Tin đồn này có liên quan tới Hướng gia, nhưng không cách nào phân biệt được thật giả. Có lẽ chỉ có mình Lỗ Phu Tử mới biết tin đồn này có phải là thật hay không!

Tin này nói, gia tộc tu chân thần bí duy nhất truyền thừa từ thời viễn cổ có một chút liên hệ với Hướng gia. Thậm chí tin này còn nói rõ là nghe đồn Hướng gia chính là một chi ngoại tộc của gia tộc tu chân viễn cổ thần bí kia!

Sự tồn tại của Hứa gia gần như là một người bảo vệ cho gia tộc viễn cổ nọ!

Gia tộc tu chân viễn cổ kia từ trước khi tiên giới sụp đổ cũng đã tồn tại rất lâu rồi, trải qua cả thời kỳ thượng cổ, qua vô số năm tới nay vẫn không ngừng được truyền thừa. Thực lực và những gì gia tộc này tích lũy được thật không thể tưởng tượng nổi!

Bọn họ càng thần bí khó lường, ngàn năm khó có một người xuất hiện tại La Thiên Tinh Vực. Cho dù là Vương Lâm sống ở La Thiên Tinh Vực, cho dù là dưới sự phát động của Lỗ Phu Tử mà cả La Thiên Tinh Vực chuẩn bị cho đại chiến thì gia tộc thần bí cổ xưa này cũng chỉ gửi ra một chiếu lệnh, phát một người ra mà thôi.

Chiếu lệnh phong chân tiên, người được phái ra chính là đệ cửu trưởng lão từng muốn đoạt cơ thể Vọng Nguyệt Khất Mộc Tử.

Cả Đông Lâm Tinh lúc này khi Hướng gia hạ huyết lệnh, tam đại gia tộc đều khởi động, triển khai tầng tầng lớp lớp phòng hộ. Lúc này ở vùng cực tây trên chủ tinh, mặt đất đỏ sậm, giống như trải qua năm tháng vạn cổ đã bị vô số máu tươi thấm đẫm, tỏa ra từng trận mùi tanh của máu.

Làn gió thổi qua khiến hương vị này tràn ngập trong thiên địa, rất lâu không tiêu tan.

Cũng bởi vì mùi máu tanh quá nồng khiến cho ở nơi này tràn ngập một khí tức bạo ngược.

Ở nơi cực tây này có một khu sườn núi liên miên không dứt, trên mặt đất có vô số tay chân cụt, đầu lâu dày đặc, xương trắng thịt vụn thối rữa khắp nơi, thu hút rất nhiều kền kền bay lượn trên bầu trời. Cũng có một vài con đang đậu trên đám xương mà rỉa thịt.

Cả vùng cực tây này tràn ngập tử khí, từ xa nhìn lại dường như hình thành một vòng xoáy khổng lồ, cuồn cuộn tử khí, khiến cho tu sĩ phải chấn động tâm thần.

Lại có vô tận hồn phách thê lương quanh quẩn tại vùng cực tây này, phát ra những tiếng gầm thét oán giận.

Nơi này, Vương Lâm đã từng đến, chính là chỗ lão tổ đời đầu tiên của Hướng gia bế quan!

Đi sâu vào nơi này, mặt đất lại càng đen kịt, sinh cơ ở nơi này như không hề tồn tại. Ngay cả người của Hướng gia nếu không có chuyện trọng yếu thì cũng không dám tới nơi này. Mỗi một lần tới đây, sinh cơ của bọn họ đều bị mặt đất này hút đi, lúc đi ra suy yếu vô cùng, phải lập tức ngồi xuống thổ nạp.

Lúc này có hai lão già mặc hắc y, sắc mặt âm trầm đang từ đằng xa chậm rãi đi tới. Khi tới chỗ sâu trong vùng cực tây này, hai người dừng lại.

Một lão già trong đó cung kính hướng về phía mặt đất màu đen ôm quyền, trầm giọng nói:

- Lão tổ, tất cả đã bố trí theo ý của người rồi, chỉ còn chờ Vương Lâm tới mà thôi.

Tiếng nói của lão giả xuyên thấu mặt đất, hướng về phía lòng đất truyền xuống, dần dần rơi xuống tận cùng của lòng đất này, vọng vào một không gian khổng lồ.

Vùng không gian này nhìn như không có tận cùng, chỉ có vô tận đầu lâu tạo thành cả một biển xương trắng! Tử khí nơi này mạnh hơn bên ngoài vô số lần, bao phủ tám hướng.

Ở chính giữa của biển đầu lâu này có một tòa tháp đầu lâu, trên đó đặt một cái quan tài. Cái quan tài này màu vàng đất, bốn phía lại còn hơi thối rữa, chảy ra thứ nước vàng thối rữa, từ quan tài chảy xuống, rơi trên đám đầu lâu phát ra những tiếng két két.

Tiếng nói của lão già mặc áo đen truyền vào nơi này, bị tử khí tràn ngập đánh sâu vào nên đã yếu ớt đi rất nhiều, truyền vào trong quan tài. Sau một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, một tiếng nói khàn khàn từ trong quan tài chậm rãi truyền ra.

- Sinh cơ của người này năm đó tốt lắm, rất hợp....khiến cho ta có thể trở lại rất lâu...hắn đúng là cũng có cơ duyên không tệ, năm đó sinh cơ hoàn toàn biến mất mà cũng không chết....

- Người lui ra đi. Lỗ Phu Tử nọ nói có phần phóng đại rồi. Người này còn chưa đạt tới trình độ kia. Lỗ Phu Tử nói vậy chỉ là muốn để Vương Lâm này tới dò xét một chút. Trong lòng hắn thủy chung vẫn tồn tại suy đoán....việc này không đáng ngại!

Đại địa chấn động, tiếng nói già nua khàn khàn từ trong quan tài truyền ra. Nghe thấy những lời này của lão tổ, hai lão già mặc hắc y thầm thở phào một hơi. Hai người hắn bị tin tức Hướng Vân Đông mang về khiến

nội tâm chấn động, có cảm giác đại họa tới nơi rồi. Giờ phút này họ đã bình tĩnh lại. Đối với bọn họ, lão tổ chính là trời!

Lão tổ đã nói là không ngại thì việc này tuyệt đối không gặp phải chuyện gì!

Chỉ là kể cả lão tổ của Hướng gia bên trong quan tài lúc này cũng không nhận thấy, lúc này ở bên ngoài tinh không của Đông Lâm Tinh đã xuất hiện thân ảnh của một người mặc bạch y!

Vương Lâm đã tới!

Từ xa nhìn lại trận pháp tỏa ánh sáng tràn ngập Đông Lâm Tinh và mấy chục tiểu tinh xung quanh. Vương Lâm dường như trở lại năm đó, chính mình làm bạn với Thanh Thủy, cùng đi tới Đông Lâm Tinh, trong lòng mang theo kỳ vọng, lần đầu tới nơi này.

Dần dần trong mắt Vương Lâm tỏa ra hàn quang ngập trời!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1483 Việc này không ngại!

Việc này không ngại!

Bốn chữ đơn giản, lộ ra một sự tự tin, nhưng người tự tin nói ra những lời như vậy trong khoảnh khắc này cũng không hề biết chút nào, Vương Lâm đã tới! Nếu hắn biết tất cả chuyện này, có lẽ bốn chữ đơn giản kia cũng không thể nói ra được.

Vương Lâm đứng cách Đông Lâm Tinh mấy vạn trượng, nhìn tu chân tinh so với Thiên Vận Tinh nãm đó còn lớn hơn gấp mấy lần ở đằng xa, sát khí trong mắt càng ngày càng đậm. Năm đó trong lòng hắn tràn đầy hy vọng có thể hồi sinh Lý Mộ Uyển, từ Liên Minh đi tới giới nội, trải qua những trận chém giết, cuối cùng trong trận chiến Phong Tiên kia đã đạt được danh hiệu Lôi Tiên, còn có được một lời hứa của thượng cổ tu chân gia tộc Hướng gia. Năm đó Vương Lâm vốn vô ý đối địch với Hướng gia hùng mạnh, hắn những tưởng có thể hồi sinh được Lý Mộ Uyển, mang theo hy vọng, lần đầu tiên đi tới Đông Lâm Tinh này, bái kiến lão tổ của Hướng gia. Nhưng đối phương lại rất hèn hạ và thâm độc, chẳng những không làm cho Lý Mộ Uyển sống lại, ngược lại còn cướp đi toàn bộ sức sống của Vương Lâm! Nếu không nhờ có Tịch Diệt Chỉ, thì Vương Lâm đã sớm cạn kiệt sức sống mà chết!

Cho đến ngày nay, khi tu vi của Vương Lâm đã hùng mạnh, khi hắn hiểu được sự khó khăn của việc hồi sinh Lý Mộ Uyển, hắn nhớ lại chuyện năm đó,có thể thấy tất cả những lời nói của lão tổ Hướng gia kia đều là giả dối, đối phương hoàn toàn không có khả năng làm cho Lý Mộ Uyển sống lại, cho dù là Thất Tịch Thuật, cũng hoàn toàn không thể làm được!

Thậm chí cuối cùng nếu không có Tị Thiên Quan, có lẽ ngay cả hy vọng làm cho Lý Mộ Uyển sống lại cũng đã vì việc này mà bị dập tắt hoàn toàn!

Bị Thất Tịch Thuật kia đưa sức sống vào, trên thực tế khi Vương Lâm nhìn lại sau này, rõ ràng chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Lý Mộ Uyển hồn bay phách tán! Đối phương hoàn toàn vì muốn cướp đi sức sống của mình mà giết chết Lý Mộ Uyển!

Theo Vương Lâm nghĩ, vì sức sống của Lý Mộ Uyển không còn nhiều, nếu quả thật có sức sống mãnh liệt đưa vào, thì Lý Mộ Uyển vẫn còn có một chút cơ hội, không phải rơi vào tình trạng khó khăn không biết lúc nào mới thức tỉnh như thế này, thậm chí là sống lại cũng không phải là không thể! Nhưng hành động hiểm ác của lão tổ Hướng gia lại khiến chuyện này hoàn toàn bị phá hỏng. Lúc đó tu vi của Vương Lâm chưa đủ, vẫn chưa hoàn toàn hiểu được, nhưng theo thời gian trôi qua, ngàn năm sau, Vương Lâm nhớ lại, cũng đã hiểu được rõ ràng! Sự hận thù của hắn đối với Hướng gia đã bốc lên ngợp trời! Hết thảy chuyện này ngay từ đầu đối phương đã hiểu rất rõ! Vương Lâm rất muốn biết hết thảy chuyện này rốt cuộc là vì sao!

Tại sao lão tổ Hướng gia kia lại lừa gạt mình, lấy danh nghĩa cứu sống Lý Mộ Uyển, cướp đi toàn bộ sức sống của mình. Hết thảy chuyện này, chắc chắn phải có một nguyên nhân!

Vương Lâm trước đây chật vật bỏ chạy, hắn không có tư cách đi hỏi nguyên nhân này, hoàn toàn không có tư cách phản kháng, hắn chỉ có thể nhẫn nại, không ngừng nhẫn nại, đem nỗi nhục và mối hận năm đó chôn

sâu dưới đáy lòng, cũng giống như năm đó hắn đối với Đằng gia đã phải nhịn mấy trăm năm! Nhưng hôm nay, Vương Lâm lần thứ hai nhìn thấy Đông Lâm Tinh, hắn có tư cách biết được toàn bộ!

Sát khí trong mắt càng ngày càng đậm, Vương Lâm tiến về phía trước, dưới bước chân của hắn, tinh không ầm vang, khoảng cách mấy vạn trượng dưới một bước chân của hắn trực tiếp được rút ngắn.

Trong tiếng ầm vang, Vương Lâm bất ngờ xuất hiện ở cách Đông Lâm Tinh ngàn trượng!

Tinh không chấn động, từng tầng gợn sóng như sóng biển lấy Vương Lâm làm trung tâm hướng về bốn phía cuộn lên, giống như trong tinh không này dấy lên một cơn cuồng phong, trong tiếng ầm ầm không ngừng khuếch tán! Giống như những bước chân của hắn giẫm lên mạch của tinh không này, hóa thành sấm sét kinh thiên, rung động cả Đông Lâm Tinh!

Bên trong một vài tiểu tinh ở bên ngoài Đông Lâm Tinh có mấy ngàn tu sĩ, đám người này sắc mặt đại biến. Bọn họ cảm nhận được rõ ràng có một sức tấn công hùng mạnh từ trong tinh không tới, ầm ầm cuốn đến cấm chế trên Đông Lâm Tinh! Hào quang cấm chế tỏa ra kinh thiên, lóe lên kịch liệt, hào quang vạn trượng giống như là ánh mặt trời. Trong khoảnh khắc này, toàn bộ tu sĩ ở trên mấy chục tiểu tinh kia toàn bộ đều nghe được tiếng tim mình đập điên cuồng, dường như có một sức mạnh vô hình chảy vào trong cơ thể, nhanh chóng vận chuyển nguyên lực, như thể nếu không như vậy, thân thể bọn họ sẽ tan vỡ trong tinh không này.

Trong lúc đứng bên ngoài Đông Lâm Tinh, ánh mắt Vương Lâm như điện, ngay khi xuất hiện há miệng bình tĩnh nói một câu:

- Ngươi đã biết ta là ai rồi, mau ra đây cho ta!

Ngay khi lời này truyền ra khỏi miệng Vương Lâm, lập tức nổi lên tiếng vang ngợp trời.

- Ra đây! Ra đây!! Ra đây!!!

Một câu này của Vương Lâm ẩn chứa sự phẫn nộ suốt nửa đời, một câu này đã bộc phát ra mối hận của Vương Lâm đối với Hướng gia đã cướp đi sức sống của mình! Một câu này còn ẩn chứa sự tuyệt vọng của hắn năm đó sau khi mang theo Lý Mộ Uyển với tràn đầy sự kỳ vọng tới đây đã bị người ta lừa gạt!

Ngươi có thể trong một trận chiến mà cướp đi sức sống của ta, có thể giống như Diêu gia truy sát ta, nhưng ngươi lại lừa gạt ta một cách hiểm độc trong lúc ta kỳ vọng nhất, cắt đứt hy vọng hồi phục nhỏ nhoi của Lý Mộ Uyển, ngươi vừa âm mưu với ta, lại còn có âm mưu với cả một nữ tử nhu nhược, chuyện này, Vương Lâm không thể chịu được! Không thể chịu được!

Từng trận tiếng vang điên cuồng vọng khắp tinh không này, giống như lôi đình ầm ầm, át đi tất cả những thanh âm có từ trước khi Vương Lâm

tới, ở trong tinh không này vang lên kinh thiên động địa! Toàn bộ tinh không dưới một câu nói này dấy lên lôi đình ngợp trời, từng đạo lôi đình ầm ầm xẹt qua, chớp giật qua lại, trong khoảnh khắc này, tinh không vô tận bên ngoài Đông Lâm Tinh bất ngờ trở thành một địa ngục lôi đình!

Một câu nói này vang lên ầm ầm, giống như có thể phá vỡ khoảng không, dường như phá vỡ thiên địa, hướng về bốn phía điên cuồng truyền ra, giống như là một tiếng rống của Cổ Thần!!

Cơn cuồng phong do bước chân của Vương Lâm tạo thành lúc trước giờ phút này sau một câu nói liền phóng đại lên gấp vô số lần, che phủ cả bầu trời, mang theo sự phẫn nộ của Vương Lâm, mang theo sự hận thù của Vương Lâm, mang theo nghi vấn suốt ngàn năm của hắn, ầm ầm lao ra!

Trên mấy chục tiểu tinh bên ngoài Đông Lâm Tinh, hào quang cấm chế nhanh chóng lóe lên, nhưng đã có chín tu chân tinh dưới một tiếng rống này ầm ầm tan vỡ!

Tiếng nổ kinh thiên, truyền khắp tất cả những tinh vực ở phía đông La Thiên. Chín tu chân tinh kia trực tiếp tan rã, vỡ thành từng mảnh, đồng thời tất cả những tu sĩ trên đó thân thể cũng tan vỡ theo, nguyên thần tan nát mà chết!

Ngay cả hai mươi bảy lão già nắm giữ trận pháp trên chín tu chân tinh kia cũng không có một chút sức chống cự nào, trong lúc hoảng sợ như bị một bàn tay lớn vô hình tạt qua, ầm ầm tử vong!

Thậm chí ngay cả tư cách chạy trốn, dưới một tiếng rống tích lũy suốt ngàn năm này của Vương Lâm cũng không có một chút nào!

Trên những tiểu tinh còn lại bên ngoài Đông Lâm Tinh, có mấy vạn tu sĩ phun ra máu tươi, dường như sức tấn công của tiếng rống kia trong khi cấm chế vẫn không ngừng ngăn cản vẫn có từng trận dư âm tiến vào, khiến cho những tu sĩ này tâm thần chấn động, dâng lên một sự sợ hãi không thể kìm chế nổi!

Trong tiếng rống này, Đông Lâm Tinh còn đột nhiên chấn động, mặt đất trên đó trong từng trận tiếng rắc rắc xuất hiện vô số vết nứt, rất nhiều ngọn núi ầm ầm tan vỡ thành từng mảnh, những con sông rít gào cuộn sóng!

Còn có vùng biển ở phía bắc Đông Lâm Tinh kia, sóng biển giống như điên cuồng, hình thành những vùng xoáy khổng lồ, giống như ngay khi tiếng rống truyền tới vùng biển này, đã hóa thành từng đợt sóng âm trực tiếp xâm nhập xuống đáy biển, khuấy động nước biển ầm ầm tiến về phía trước, tạo thành tiếng biển gầm, dấy lên sóng biển ngàn trượng, hướng về lục địa phủ xuống.

Nước biển lao thẳng đến lục địa, muốn hoàn toàn nhấn chìm lục địa này!

Ở cực tây của Đông Lâm Tinh, hai lão già áo đen kia tâm thần dường như vừa buông lỏng, liền lập tức nghe thấy tiếng rống kinh thiên kia. Hai

người này thân thể kịch chấn, giống như đối mặt với một luồng đại lực tấn công tới, trực tiếp lảo đảo lui về phía sau trăm trượng, phun ra máu tươi. Đồng thời còn có một người thân thể trực tiếp ầm ầm tan vỡ, trong tiếng kêu thảm thiết máu thịt rơi xuống nhuộm đỏ mặt đất.

Một biển đầu người trong không gian ở sâu dưới lòng đất, trong tiếng rống của Vương Lâm ầm ầm truyền đến, lại một lần nữa chấn động, giống như bị hai bàn tay lớn túm lấy tách ra, trong nháy mắt liền có một vết nứt xuất hiện.

Hơn phân nửa đầu lâu bên trong không gian này nhất tề vỡ tung, ngay tử khí tràn ngập bên trong này suốt vạn năm dưới một tiếng rống này cũng cuộn lên, hướng ra phía ngoài vội vàng lùi lại, giống như không dám làm chậm một chút thời gian nào!

Quan tài màu vàng như đất toàn thân chấn động, quan tài này trực tiếp bị cuốn đập vào bức tường phía sau, vỡ thành từng mảnh!

Một tiếng gào thét từ bên trong chiếc quan tài này giãy giụa phát ra. Cùng lúc đó, một cánh tay khô héo trực tiếp từ bên trong chiếc quan tài này vươn ra, bấu chặt vào thành của chiếc quan tài.

Trên mặt đất, lão già áo đen kia phun ra máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ không thể nào hình dung được. Hắn không chút do dự nhanh chóng bấm quyết, một ngọc giản màu đen nhanh chóng hiện ra ở trong tay hắn.

- Bày trận!!! Bất chấp tất cả mọi giá phải ngăn người này tiến vào Đông Lâm Tinh!!

Từng đạo khí tức cường hãn trong thời gian ngắn từ trong Đông Lâm Tinh nhanh chóng bay ra. Toàn bộ các hướng đông tây nam bắc của Đông Lâm Tinh có rất nhiều tu sĩ tập trung lại, nếu nhìn từ không trung, trên Đông Lâm Tinh khổng lồ này giờ phút này không ngờ đã lên tới không dưới mấy vạn tu sĩ!

Ở phía bắc, chỗ của gia tộc họ Lữ, trên một vạn tu sĩ ngồi chi chít dưới đất, hợp thành một trận pháp cấm chế khổng lồ! Còn có mấy chục lão già khoanh chân ngồi ở giữa không trung, hai tay nhanh chóng bấm quyết, liên tục phun ra máu tươi. Máu của bọn họ ngưng tụ lại với nhau, bất ngờ hóa thành một huyết ảnh!

Ở phía Nam, chỗ của gia tộc họ Hứa, cũng có gần một vạn tu sĩ vờn quanh, ở chính giữa có một cái đầm máu rộng ngàn trượng, bên trong cái đầm này có một luồng sát khí điên cuồng lao ra. Gần một vạn tu sĩ này giờ phút này thần sắc ngưng trọng, nhanh chóng lần lượt đi vào trong đầm máu này.

Ở phía đông, chỗ của gia tộc họ Lưu, cứ bảy tu sĩ hợp thành một nhóm, đã chiếm cứ trong phạm vi ngàn dặm. Ở bên cạnh mỗi nhóm tu sĩ có một pháp bảo cao mấy chục trượng, những pháp bảo này hình dáng khác nhau, nhưng đều tản mát ra ánh sáng màu vàng!

Cứ như vậy, nếu từ trên không trung nhìn xuống phía dưới có thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ những tu sĩ của Lưu gia này kết hợp thành một đồ án hình hoa hướng dương!

Cùng lúc đó, trên mấy chục tiểu tinh bên ngoài Đông Lâm Tinh, hào quang cấm chế nhanh chóng lóe lên, ầm ầm xoay tròn, vờn quanh Đông Lâm Tinh, với tốc độ cực nhanh ầm ầm chuyển động, trong nháy mắt hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, bao phủ Đông Lâm Tinh thật sâu vào bên trong!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn hết thảy trước mắt, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, bước tới!

- Ngươi không ra đây, như vậy phải để Vương mỗ lôi ngươi ra! Tất cả những người ngăn cản, đều sẽ bị chôn cùng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1484 Sai lầm của Lỗ Phu Tử!

Ngay khi Vương Lâm bước về phía trước, trong Lữ gia bên trong Đông Lâm Tinh này bỗng nhiên có từng tiếng hiệu lệnh truyền âm ra!

- Trận hóa thiên mạc!

- Cấm ma thiên tiên!

- Trận cấm bát phương!

Dưới những hiệu lệnh này, trong mấy chục tiểu tinh xoay tròn bên ngoài Đông Lâm Tinh, mấy ngàn tu sĩ nhất tề bấm quyết. Trong tiếng ầm ầm, liền có từng đạo hào quang trực tiếp hiện ra, tầng tầng lớp lớp bao vây ở bên ngoài!

Trong nháy mắt, hào quang này đã lên tới ngàn tầng, vạn tầng, mười vạn tầng, trăm vạn, ngàn vạn… cho đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín vạn tầng!

Ánh sáng từ bên trong những tầng hào quang kia tản ra có thể xuyên thấu tinh không, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán, tràn ngập cả phía đông của La Thiên. Thậm chí ngay cả trong ba hướng còn lại của tinh vực cũng có thể nhìn thấy rõ ràng có ánh sáng lóe lên!

Toàn bộ La Thiên Tinh Vực trở nên xôn xao, những nhóm tu sĩ đang kéo những tu chân tinh, những tu chân gia tộc, những đại quân tu sĩ đang di chuyển, giờ phút này toàn bộ đều cảm nhận được hào quang đến từ phía đông của La Thiên, đều hướng mắt nhìn lại. Mặc dù không thể nhìn thấy

ở nơi xa xôi kia có biến cố gì xảy ra, nhưng có thể nhìn thấy hào quang từ đằng xa chiếu tới!

Trong La Thiên Tinh Vực, ở một nơi rất xa Đông Lâm Tinh, nơi này là nơi chuẩn bị chiến tranh của toàn bộ La Thiên, số lượng tu chân tinh đã lên tới hơn sáu trăm tạo thành trung tâm của trận tinh. Bên trong cơn lốc đang xoay tròn kia, Lỗ Phu Tử ánh mắt như điện, nhìn về phía xa xa.

Ở bên cạnh hắn, Viêm Lôi Tử, Huyết Thần Tử, Liệt Vân Tử ba người sắc mặt tái nhợt. Bọn họ cảm nhận được hào quang vô tận từ trên Đông Lâm Tinh truyền ra.

- Trận pháp của Đông Lâm Tinh lưu truyền từ thượng cổ, nghe đồn Lữ gia ở Đông Lâm Tinh vì trận pháp này mà đã nuôi dưỡng trận linh mấy vạn năm, một khi toàn bộ được giải phóng, trận linh tiến nhập vào bên trong, uy lực của nó sẽ rất kinh người, không biết Vương Lâm có thể phá được hay không…

- Tu vi của người này không biết đã đạt tới trình độ đáng sợ như thế nào. Nhưng cho dù là như vậy, muốn phá vỡ trận pháp của Đông Lâm Tinh này có lẽ cũng phải mất một ít thời gian… Nếu là ta, muốn phá trận pháp này cũng phải mất vài nhịp thở….

Ánh mắt Lỗ Phu Tử thủy chung nhìn về phía xa xa, trong lúc trầm ngâm nội tâm đã có đáp án.

- Hai mươi nhịp thở là đủ! Ta muốn xem Vương Lâm này có thể phá vỡ trong bao lâu!

Hơn chín ngàn vạn đạo hào quang trong nháy mắt xuất hiện, hình thành một trận pháp cực kỳ mạnh mẽ mà ngay cả Lỗ Phu Tử cũng cần phải mất hai mươi nhịp thở mới có thể phá được. Trận pháp này là thần thông mạnh nhất của bước thứ hai, cho dù là tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy muốn một mình phá vỡ trận pháp này cũng hoàn toàn không có khả năng!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm hào quang trong nháy mắt nổi lên, đạt tới một mức độ cực kỳ cường hãn, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

- Thế này mới có chút thú vị… nhưng trình độ chỉ như thế này vẫn còn chưa đủ!

Vương Lâm giơ tay phải lên, chỉ lên bầu trời. Trong tiếng ầm vang, bảy tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm đột nhiên xoay tròn, một luồng khí tức Cổ Thần vô biên, có lẽ phải nói là khí tức Đạo Cổ, trực tiếp từ trong cơ thể Vương Lâm bộc phát ra!

Khí tức này vừa mới xuất hiện trong tinh không, lập tức khiến cho tinh không vặn vẹo, mơ hồ xuất hiện vô số những vết nứt. Dường như dưới khí tức này, tinh không không thể chịu nổi!

Đạo Cổ, so với Cổ Thần còn hùng mạnh hơn!

Thậm chí Cổ Thần chính là từ Đạo cổ phân ra! Trong lúc khí tức này tràn ngập, ở phía sau Vương Lâm bất ngờ có một hư ảnh khổng lồ hiện ra!

Hư ảnh này rất mơ hồ, hắn chỉ là một cái đầu, một cái đầu không có mắt trái!

Cái đầu khổng lồ này vừa mới xuất hiện đã che phủ tinh không này, che khuất toàn bộ tinh không! Từng trận uy áp khuếch tán, tràn ngập bốn phía, đồng thời còn khuếch tán ra tràn ngập ở phía đông của La Thiên!

Khí tức này vừa xuất hiện, tất cả tu sĩ trong La Thiên Tinh Vực đều hoảng sợ kinh hãi, giống như gặp phải một thứ vượt ra ngoài sự hiểu biết mà bọn họ không thể lý giải nổi!

Lỗ Phu Tử ở trong trận pháp vô biên kia, từ xa ngay khi nhìn thấy cái đầu này, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, lộ ra vé không thể tin!

- Đây… đây là… đây là… cái gì!! Cổ Thần? Cổ Yêu? Cổ Ma?

Sự tồn tại của Đạo Cổ không phải bất cứ ai cũng có thể biết được, ngay cả Lỗ Phu Tử, đây cũng lần đầu tiên nhìn thấy trong đời!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tay phải đang chỉ lên trời, chậm rãi nắm lại, ngay khi buông xuống, hướng về hơn chín ngàn vạn tầng hào quang ở phía trước, nhẹ nhàng cách không đánh ra một quyền!

- Thần Chấn!

Tinh không chấn động, theo một quyền của Vương Lâm đánh ra, trong nháy mắt liền có một nắm tay hư ảo hiện ra trong tinh không. Nắm tay hư ảo này to chừng mấy vạn trượng, ngón tay nắm lại, ầm ầm lao tới!

Trong nháy mắt, nắm tay hư ảo này lập tức va chạm lên trên hơn chín ngàn vạn tầng hào quang kia.

Hào quang này ầm ầm chấn động, ngay khi nắm tay này đánh vào, lập tức hào quang vội vàng lóe lên. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, hóa thành một tiếng rít gào truyền khắp tinh vực!

Không có một chút sức lực nào chống cự, hào quang khổng lồ kia dưới một quyền này tầng tầng tan vỡ! Hơn chín ngàn vạn, tám ngàn vạn, sáu ngàn vạn, ba ngàn vạn …

Giống như một quyền này đánh vào mặt nước, đánh sâu vào bên trong. Trong lúc không ngừng tan rã, đại trận truyền lại từ thượng cổ này ầm ầm bị phá vỡ!

Sự tan vỡ kéo dài liên tục, chỉ trong thời gian một nhịp thở, trận pháp này đã hoàn toàn nổ tung, không thể ngăn cản nắm tay hư ảo kia đánh xuống, khiến cho nắm tay kia trực tiếp xuyên thấu qua những tầng hào quang, đánh nát hơn chín ngàn vạn tầng!

Trận pháp bị vỡ, hóa thành vô số mảnh bị cuốn đi, lộ ra cơn lốc xoáy ở bên trong trận pháp được mấy chục tu chân tinh xoay tròn tạo thành. Cơn lốc xoáy này bị những mảnh vỡ của trận pháp chạm phải, lập tức phát ra tiếng nổ ầm ầm. Mấy chục tu chân tinh ở bên trong ngay lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt, giống như chuẩn bị tan vỡ.

Nhưng tất cả vẫn chưa chấm dứt, một quyền Thần Chấn của Vương Lâm là một đòn kinh thiên sau khi dung hợp sức mạnh thất tinh Cổ Thần với Đạo cổ truyền thừa!

Hào quang của trận pháp kia cũng chỉ giống như một tờ giấy, bị một quyền này đánh vào, triệt tiêu chưa được tới một phần mười sức mạnh!

Thất tinh Cổ Thần, chỉ cần sức mạnh thân thể cũng đã có thể giao chiến cùng với cao thủ bước thứ ba. Đông Lâm Tinh nhỏ nhoi này sao có thể chống cự lại!

Trong tiếng ầm vang, nắm tay hư ảo này trực tiếp chạm vào cơn lốc xoáy bên ngoài Đông Lâm Tinh. Trong tiếng nổ kinh thiên, cơn lốc xoáy này đột nhiên bị một quyền này đánh tan!

Trực tiếp nổ tung!

Cơn lốc xoáy do mấy chục tu chân tinh hình thành nên kia, trong cơn chấn động này, có hơn mười tu chân tinh mặt đất tan vỡ, vết nứt hiện lên khắp bốn phía, ở ngoài rìa nhanh chóng xuất hiện dấu hiệu bị vỡ tung, trong phút chốc, ầm một tiếng trực tiếp vỡ thành từng mảnh!

Rất nhiều những tu sĩ trên đó trong sự tan vỡ này thân thể và nguyên thần đều bị phá nát, còn có những lão già tu vi cao thâm đang duy trì trận pháp, từng người đều không thể thoát khỏi kiếp nạn này, toàn bộ đều bị xóa sạch, cùng với những tu chân tinh này tan rã!

Một quyền hư ảo mấy vạn trượng này của Vương Lâm trực tiếp xông vào bên trong cơn lốc xoáy, hướng về phía Đông Lâm Chủ Tinh ở sâu bên trong tấn công tới!

Trong lúc nắm tay này tiến về phía trước, mười mấy tu chân tinh còn lại bị dẫn dắt, nhất tề bị lôi kéo lại, ngay khi chạm vào nắm tay này toàn bộ đều tan vỡ!

Mắt thấy một quyền này của Vương Lâm thế như chẻ tre ầm ầm phá vỡ hết thảy, sắp sửa đi tới Đông Lâm Tinh, đúng lúc này, gần một vạn tu sĩ ở chỗ của Lữ gia phía bắc Đông Lâm Tinh, theo một tiếng rít gào thê lương, chỉ thấy gần một vạn tu sĩ đang khoanh chân ngồi đều phun ra máu tươi. Máu của bọn họ dũng mãnh ngưng tụ lên người mấy chục lão

già ngồi ở chính giữa, lập tức khiến cho mấy chục lão già này toàn thân bành trướng lên.

Trong phút chốc, thân thể mấy chục lão già này giống như là những quả huyết cầu, quần áo bị xé rách, trên da lộ ra rất nhiều mạch máu!

- Hiến tế huyết ảnh, ngưng tụ trận linh!!

Trong tiếng gào thét này, mấy chục lão già kia toàn thân ầm ầm nổ tung, hóa thành những đám sương máu lớn, trực tiếp ngưng tụ lại ở chính giữa. Huyết quang ngợp trời, một tiếng gào thét từ bên trong đám sương máu kia truyền ra. Ngay sau đó, một đạo huyết ảnh trực tiếp lao ra, bay thẳng lên trời!

Huyết ảnh kia toàn thân mơ hồ, nhìn không rõ hình dạng, nhưng trên người nó cũng có khí tức trận pháp cấm chế vô tận điên cuồng truyền ra!

Lúc này trên không trung phía bắc Đông Lâm Tinh là một màn âm u, toàn bộ hào quang đều bị nắm tay khổng lồ kia che khuất. Không ngờ một quyền của Vương Lâm đã giáng xuống Đông Lâm Tinh!

Ở dưới nắm tay này, huyết ảnh nhanh chóng lao thẳng tới nắm tay!

Trong phút chốc, huyết ảnh kia không ngừng lao tới gần, trong một tiếng gào thét kinh thiên động địa, cùng với một quyền Đạo Cổ Thần Chấn hư ảo của Vương Lâm ầm ầm va chạm vào nhau!

Tiếng nổ vang lên kịch liệt, trong phút chốc truyền khắp toàn bộ Đông Lâm Tinh, còn khuếch tán ra không có cách nào ngăn cản, xuyên qua bên người Vương Lâm, tràn ngập toàn bộ phía đông La Thiên!

Nhưng tiếng nổ này chưa kịp tiêu tan, chỉ thấy huyết ảnh kia dưới một quyền này trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số mưa máu tứ tán từ trên không trung rơi xuống!

Cơn mưa máu này chưa kịp rơi xuống mặt đất, một quyền Đạo Cổ của Vương Lâm trong tiếng nổ còn kịch liệt hơn, nhanh hơn cơn mưa máu này, từ trên trời giáng xuống, nện xuống mặt đất phía bắc Đông Lâm Tinh!

Cả Đông Lâm Tinh chấn động mạnh, mặt đất ở phía bắc từng tầng tan vỡ, gần một vạn tu sĩ trên mặt đất toàn bộ tử vong, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu rộng mấy vạn trượng!

Hố sâu này rất lớn, không ngờ sâu xuống dưới mặt đất của Đông Lâm Tinh này những sáu phần, bên trong hoàn toàn tối đen, tản mát ra mùi máu tanh nồng đậm. Đông Lâm Tinh này càng ngày càng chấn động kịch liệt, mặc dù vẫn chưa tan vỡ, nhưng đại dương cũng rít gào ngày càng kịch liệt. Nước biển kia trong cơn chấn động này bất ngờ bị bắn lên khỏi mặt đất, sau khi bay lên không trung, bị dẫn dắt, một bộ phận hướng về

phía hố sâu ở phía bắc, nước biển còn lại thì như mưa trên Đông Lâm Tinh, ào ào rơi xuống đất!

Rất nhanh, hố sâu do một quyền của Vương Lâm tạo thành liền bị nước biển tràn vào, chậm rãi đầy lên. Từ trên không trung nhìn xuống, có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng hình dạng của hố sâu này giống hệt như một nắm tay của con người đánh lên bùn!

Tám nhịp thở!

Từ lúc Vương Lâm đánh ra một quyền Thần Chấn, trận pháp hào quang tan vỡ, toàn bộ tiểu tinh đều nổ tung, cho đến khi chôn vùi Lữ gia ở phía bắc Đông Lâm Tinh, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu, hết thảy mọi chuyện chỉ diễn ra trong tám nhịp thở!!

Lỗ Phu Tử ở trong cơn lốc xoáy đang khoanh chân đứng mạnh dậy, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn phát hiện phân tích của mình đối với Vương Lâm đã có một sự sai lầm rất lớn!

- Chưa đạt tới bước thứ ba, nhưng chỉ một quyền đã kinh khủng như vậy… Tám nhịp thở…. tám nhịp thở….

Lỗ Phu Tử thở hổn hển, trong nháy mắt hắn đã bỏ đi hoàn toàn những phán đoán sau khi nhìn thấy vũ kiếm, mà trong lòng hắn đã đặt Vương Lâm lên vị trí cao vô hạn, đã đạt tới trình độ ngang hàng với mình!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1485 Viễn cổ chiếu viết

Toàn bộ Đông Lâm Tinh lúc này tràn ngập trong nước biển, nước mưa kia từ trên trời rơi xuống mặt đất, tạo nên sông ngòi, chậm rãi khuếch tán ra.

Uy lực của một quyền khiến cho tất cả những ngọn núi trên Đông Lâm Tinh đồng thời bị đánh vỡ, trên mặt đất những vết nứt bị xé toạc ra kia lúc này bị nước biển tràn vào đã trở thành những con sông.

Mặt đất ở phía bắc tan vỡ, sự xuất hiện của cái hố sâu khiến cho nước mưa rơi xuống giống như những giọt nước mắt, làm ướt đẫm hết thảy.

Một quyền Đạo Cổ Thần Chấn, phá vỡ không chỉ mặt đất, mà còn có trái tim của con người!

Hứa gia ở phía nam, gần một vạn tu sĩ lúc này toàn bộ tâm thần chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ khủng hoảng chưa từng có cùng với sự tuyệt vọng không thể cưỡng lại, đứng ngây ra ở đó.

Kể cả gia chủ của Hứa gia cùng với rất nhiều trưởng lão cũng đều ngẩn người ra.

- Đây là…. tu vi gì….

- Trận pháp từ thượng cổ cũng không thể ngăn cản, tất cả tu chân tinh đều tan vỡ, ngay cả Đông Lâm Tinh trường tồn từ vạn cổ này dưới một quyền kia cũng bị rung chuyển….

Một quyền này đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, hoặc có thể nói, không thể tồn tại trong thiên địa. Đây là phạm trù thuộc về bước thứ ba.

Lưu gia ở phía đông, gần một vạn tu sĩ tạo thành những nhóm, trong lúc mặt đất chấn động cũng đã chính mắt nhìn thấy cảnh tượng một quyền khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Lữ gia diệt vong.

Tất cả bọn họ đều trở nên trầm mặc….

- Đông Lâm Tinh không thể chịu nổi thêm một quyền như vậy nữa…

Ở cực tây của Đông Lâm Tinh, tất cả tộc nhân của Hướng gia giờ phút này vây quanh nơi lão tổ bế quan, ngơ ngác nhìn bầu trời, để mặc cho

nước mưa rơi lên người. Từ trong lòng bọn họ dâng lên một sự hoảng sợ chấn động linh hồn.

Hướng Vân Đông vẻ mặt đau khổ, lẳng lặng nhìn hết thảy mọi chuyện, không nói nên lời nào.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá mức kinh người, vượt quá suy nghĩ của mọi người. Đối mặt với sức mạnh này, bọn họ đối phó như thế nào, ngăn cản như thế nào!

Lưu gia ở phía đông, theo ánh mắt của gia chủ và trưởng lão, gần một vạn tu sĩ này đều đồng thời nhìn về phía tây.

Hứa gia ở phía nam cũng như vậy, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía cực tây…. Kể cả ở cực tây, tộc nhân của Hướng gia cũng không biết ai là người đầu tiên đưa ánh mắt nhìn về phía nơi lão tổ bế quan, dần dần, tất cả tộc nhân của Hướng gia đều hướng mắt nhìn lại!

Bọn họ đang chờ đợi, chờ một câu nói của lão tổ là đánh, hay là chạy….

Chỉ là bọn họ không đợi kịp câu nói đến từ lão tổ của Hướng gia ở cực tây, ngược lại đã đón được một thân ảnh áo trắng như tuyết trong cơn mưa trên không trung.

Tại Đông Lâm Tinh, sau khi Vương Lâm phá vỡ hết thảy những sự phòng hộ, chậm rãi xuất hiện ở trên bầu trời, ánh mắt như điện, lạnh lùng quét về phía cực tây!

- Còn không chui từ trong quan tài ra đây sao!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, lời nói cũng không có lôi đình, nhưng lại truyền rất rõ ràng vào trong tai tất cả tu sĩ dưới mặt đất. Một câu nói đơn giản, những cũng đem lại cho tất cả tu sĩ ở nơi này một áp lực vô hình.

- Tử chiến đến cùng!!

Một tiếng rít gào khàn khàn từ trong nơi bế quan của lão tổ Hướng gia chợt ầm ầm truyền ra! Thanh âm này lộ ra một sự hoảng sợ và điên cuồng vô tận.

Lời này vừa dứt, tất cả tộc nhân của Hướng gia lập tức hai mắt đỏ bừng, trong tiếng gào thét nhất tề bay lên không trung, lao thẳng tới Vương Lâm! Thần sắc bọn họ lộ ra vẻ điên cuồng, giống như thần trí đã bị một câu nói này xóa đi, chỉ còn lại sát khí bất chấp hết thảy!

Còn có Hứa gia ở phía nam, gần một vạn tu sĩ cả đám đồng thời trở nên điên cuồng, giống như đã đánh mất lý trí, nhất tề bay lên không!

Về phần Lưu gia ở phía đông, gần một vạn tu sĩ từng người nhanh chóng thi triển những pháp bảo mạnh nhất. Trong phúc chốc, ánh sáng ngợp trời nhanh chóng lóe lên, giống như những con ngân xà lao thẳng lên trời, hướng về phía Vương Lâm đánh tới!

Cùng lúc đó, những tộc nhân của Lưu gia này sau khi thi triển những pháp bảo của mình, liền đồng loạt khoanh chân ngồi xuống bấm quyết, từng tiếng thần chú ong ong vang lên.

- Huyết Quỳ Thuật!

Gần một vạn người đồng loạt gầm nhẹ, hóa thành một thanh âm rất lớn, trực tiếp truyền lên bầu trời, nhanh chóng chuẩn bị. Từ trong cơ thể gần một vạn tu sĩ này toàn bộ tràn ngập một thứ hương hoa khác thường!

Theo mùi hương này xuất hiện, chỉ thấy một bông hoa hướng dương màu vàng khổng lồ bất ngờ hiện ra trên mặt đất. Bông hoa hướng dương này màu vàng óng ánh, nhưng ở chính giữa lại có một màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy vô số hạt, giống như là những hạt mầm!

Nhưng những hạt này dưới ánh mắt của Vương Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng đây không ngờ là đầu của gần một vạn tu sĩ kia!

Ngay trong khoảnh khắc này, ở vị trí đầu của gần một vạn tu sĩ này, theo những tiếng thần chú ngày càng kịch liệt của bọn họ, lập tức xuất hiện

những mạch máu. Trong phút chốc, những mạch máu này chợt lóe lên, hàng vạn chiếc đầu đồng loạt vỡ tung, cùng với những thần chú kia dung hợp với nhau, hình thành một sức tấn công kinh thiên động địa!

Bông hoa hướng dương khổng lồ cao mấy vạn trượng trong nháy mắt ầm ầm bộc phát ra ánh sáng kỳ dị do ánh hoàng kim và huyết quang hòa vào nhau tạo ra, trong tiếng ầm ầm, trực tiếp từ dưới mặt đất lao ra, hướng về Vương Lâm điên cuồng tới gần!

Từ xa nhìn lại, dường như từ trên mặt đất bộc phát ra một cột sáng khổng lồ cao vạn trượng, lao thẳng tới Vương Lâm!

Một sức mạnh hủy diệt thiên địa từ bên trong cột sáng này khuếch tán ra. Trong cột sáng này mơ hồ còn xuất hiện một hư ảnh không đầu, hư ảnh này toàn thân mặc áo giáp, trong tay cầm một thanh trường thương, ở trong cột sáng nhanh chóng lao tới!

Sức mạnh này không biết là tác dụng của loại thần thông gì, không ngờ còn vượt qua cả giới hạn của tu sĩ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, đã gần đạt tới trình độ thần thông hương hỏa của tu sĩ bước thứ ba!

Thậm chí có thể nói, khí tức trong cột sáng này đã gần như có thể so sánh với một đòn tấn công của tu sĩ bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ! Hết thảy mọi thứ đều đến từ thân ảnh không đầu bên trong cột sáng kia!

Vương Lâm xoay người, ánh mắt như điện quét ngang, ngay khi cột sáng tới gần, nhìn thấy thân ảnh không đầu bên trong. Tốc độ của cột sáng này quá nhanh, trong tiếng ầm ầm đã tới gần cách Vương Lâm chưa tới ba trượng, dường như không để cho Vương Lâm có bất cứ cơ hội nào né tránh!

Vương Lâm cũng không có ý định né tránh, hai mắt hắn lóe lên, giơ tay phải ngay khi cột sáng tới gần hướng về phía nhấn một cái!

Tiếng ầm ầm ở trên Đông Lâm Tinh này đột nhiên vang lên, hóa thành tiếng rít gào hướng về bốn phía truyền ra. Cột sáng kia trực tiếp va chạm với bàn tay của Vương Lâm, trường thương trong tay thân ảnh không đầu bên trong phát ra tiếng kêu the thé, theo cột sáng đâm vào bàn tay của Vương Lâm!

Tiếng ầm ầm vang vọng, mái tóc bạc của Vương Lâm giống như bị cuồng phong quét qua, lập tức hướng về phía sau tung bay, quần áo của hắn bị thổi tung lên, giống như muốn xé rách ra khỏi người hắn!

Nhưng thân thể của Vương Lâm vẫn không hề nhúc nhích, ngay cả thần sắc của hắn cũng không có một chút biến hóa nào. Một chưởng, đỡ lấy một đòn tấn công đã gần đạt tới trình độ của bước thứ ba này!

Trong tiếng nổ ầm ầm, thiên địa giống như bị xé rách, từ trên mặt đất phía dưới Vương Lâm nứt ra một cái khe rất lớn. Cái khe này không ngừng kéo sâu xuống, trong nháy mắt đã xuyên thấu địa tầng của Đông Lâm Tinh, khiến cho mặt đất ở phía đông bị chia ra làm đôi!

Nếu từ xa nhìn lại có thể thấy rõ trong tiếng ầm ầm, trên Đông Lâm Tinh vốn suýt chút nữa đã bị đánh xuyên quan này, phía đông trực tiếp nứt ra, bị một luồng đại lực đánh vào, tách ra khỏi Đông Lâm Tinh, giống như một mảnh vỡ tinh cầu khổng lồ, mang theo thi thể của rất nhiều tu sĩ vừa mới thi triển Huyết Quỳ Thuật hướng ra phía ngoài nhanh chóng bị cuốn đi, bay thẳng vào trong tinh hải mịt mờ.

Đông Lâm Tinh lập tức trở nên không còn trọn vẹn, dường như sắp sửa tan vỡ trong phạm vi lớn!

Cột sáng kia biến mất trên không trung, thân ảnh không đầu bên trong cũng theo đó mà tiêu tan….

Thân thể Vương Lâm thủy chung không lùi lại một bước nào, cho đến khi cột sáng ở trước mặt tiêu tan, hắn chậm rãi thu tay phải lại.

- Không ngờ còn có thần thông như vậy… bị hủy… có chút đáng tiếc.

Ngay khi cột sáng này tiêu tan, phần phía đông của Đông Lâm Tinh bị tách ra, vì một câu nói tử chiến tới cùng của lão tổ Hướng gia, khiến cho toàn bộ tu sĩ trên Đông Lâm Tinh lúc này đều phát cuồng, nhất tề lao thẳng tới Vương Lâm! Hai mắt bọn họ đỏ bừng, dường như nếu không giết chết Vương Lâm, quyết sẽ không cam lòng!

- Vương Lâm ta cả đời giết chóc rất nhiều, ta không ngại giết người… mặc dù không hiểu… vì sao các ngươi lại lao đến tìm lấy cái chết, nhưng ta có thể đáp ứng cho các ngươi!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đối mặt với mấy vạn tu sĩ đang nhanh chóng lao tới này, hắn giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung về phía trước!

Ngay khi vung tay lên, trong mắt trái của Vương Lâm, ngọn lửa chín màu hừng hực thiêu đốt, theo tay phải huy động, trực tiếp xuất hiện trong thiên địa, quét ngang không trung!

Hư hỏa tu sĩ ra tay!

Dưới một cái vung tay này, những tu sĩ đang lao nhanh tới lập tức bên trong cơ thể có hư hỏa bùng lên, trong những tiếng kêu thê lương thảm thiết, ở bên trong ngọn lửa hóa thành tro bụi.

Không một ai là ngoại lệ, trong nháy mắt, Vương Lâm giống như trở thành một ngọn lửa thiêu đốt, những tu sĩ điên cuồng này giống như là những con thiêu thân không ngừng bay vào ngọn lửa mà chết.

Dưới biển lửa tràn ngập không trung này, toàn bộ nước mưa trên Đông Lâm Tinh hóa thành một đám khí trắng bay lên, che khuất bầu trời. Đồng thời Vương Lâm cất bước tiến về phía trước, đi tới vùng cực tây, tới nơi bế quan của lão tổ Hướng gia, người đã cướp đoạt toàn bộ sức sống của hắn!

Theo Vương Lâm đi về phía trước, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra khắp tu chân tinh này, tất cả những tu sĩ tới gần toàn bộ đều hóa thành ngọn lửa tiêu tan thành tro bụi.

Không người nào có thể ngăn cản bước chân của Vương Lâm. Từng bước tới gần, Vương Lâm đã tiến vào vùng cực tây, trên mặt đất màu đỏ sẫm ở trước mặt hắn chính là cái khe kéo dài sâu vào bên trong lòng đất dẫn tới không gian rộng lớn chỗ chiếc quan tài của lão tổ Hướng gia!

Vương Lâm bước về phía trước, tiến vào trong cái khe này. Ngay khi Vương Lâm bước vào, bên trong chiếc quan tài màu vàng đất ở trong không gian kia đột nhiên có một tiếng rít gào ầm ầm truyền ra, một lượng lớn chất lỏng màu vàng nhầy nhụa từ bên trong chiếc quan tài phun ra, hình thành một cơn sóng lao thẳng tới Vương Lâm đang ở bên trong cái khe!

Một mùi thối rữa cùng với tử khí nồng đậm hình thành nên một cơn cuồng phong cuốn lấy con sóng chất lỏng này, trong tiếng ầm ầm lao tới gần Vương Lâm. Thần sắc Vương Lâm vẫn thủy chung bình tĩnh, ngay khi cơn lốc tới gần, hắn vung tay phải lên, cơn lốc này lập tức ầm một tiếng tan vỡ, chất lỏng màu vàng bên trong văng khắp nơi, rơi lên vách đá xung quanh, phát ra những tiếng xèo xèo.

Cùng lúc đó, cánh tay khô héo từ trong quan tài vươn ra vịn vào thành quan tài dường như hung hăng nắm chặt lại, thanh âm khàn khàn mang theo một vẻ thở dốc từ trong quan tài truyền ra.

- Viễn cổ chiếu viết, người hủy diệt Đông Lâm Tinh, tru di cửu tộc!

Theo thanh âm này xuất hiện, thân thể đáng sợ của lão tổ Hướng gia từ trong quan tài giãy giụa ngồi dậy.

_DTV_EBOOK_

Chương 1486 Thần trưởng lão!

Thân thể khô gầy này tràn đầy vẻ thối nát, toàn thân như thể không có da, chỉ có máu thịt mơ hồ đã biến thành màu đen, bộ dạng đã không còn giống như con người, ngược lại giống như một thi thể đã tử vong sau vô số năm vẫn chưa thối rữa hết!

Trên thân thể của lão tổ Hướng gia này còn có những gân xanh mạch máu nhúc nhích bên dưới máu thịt, giống như đang giãy giụa cố sống sót. Duy chi có trái tim trên ngực trái, giữa một lượng lớn mạch máu đan xen nối liền vào nhau, lộ ra một trái tim đò sẫm to bằng nắm tay.

Trái tim này đập thình thịch, nhưng không phải bộc phát ra sức sống, mà là tử khí nồng nặc!

Hai mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm Vương Lâm, lộ ra một vẻ phẫn nộ cùng với một vẻ sợ hãi không thể che giấu được.

Một khí tức Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy hùng mạnh từ trong cơ thể lão tổ của Hướng gia này ngưng tụ khuếch tán ra, khiến cho bên ngoài cơ thể hắn hình thành một đám khí rất lớn xoay tròn. Đám khí này cuốn theo tử khí, còn phát ra vô số những tiếng chó sói tru như quỷ khóc, dường như bên trong đám khí này ẩn chứa vô số hồn phách thê lương, đang hướng về phía Vương Lâm rít gào.

Chi là hết thảy những thứ này ở trước mặt Vương Lâm, cho dù lão già này giờ phút này bộc phát ra toàn bộ tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy cũng không thể chịu nổi một đòn!

Bất chấp vòng xoáy khí do tu vi Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy của lão tổ Hướng gia hình thành, thân thể Vương Lâm từ trong cái khe đi xuống, từng bước tiến vào trong vòng xoáy khí do lão tổ Hướng gia phát ra.

Thân thể hắn vừa mới bước vào, lập tức vòng xoáy khí này nhanh chóng cuộn lên lui về phía sau, dường như không dám tới gần Vương Lâm, bị đẩy mạnh đi.

Mắt thấy Vương Lâm đang tới ngày càng gần, vẻ hoảng sợ trong mắt lão tổ Hướng gia này càng đậm, giơ tay phải điểm mạnh lên tim, từng trận tiếng gầm nhẹ lập tức từ trong miệng nhanh chóng truyền ra.

Chỉ thấy dưới một chỉ này, tử khí toàn thân lão tổ Hướng gia này đột nhiên nghịch chuyển, hắn đang thi triển đại thần thông Thất Tịch Thuật của hắn!

Lấy Thất Tịch Thuật khiến cho tử khí nghịch chuyển, hóa thành sức sống! Thân thể thối rữa của hắn nhanh chóng khôi phục.

Nhưng Thất Tịch Thuật này của hắn chưa kịp thi triển ra toàn bộ, Vương Lâm trong lúc bước đi đã tới gần lão tổ Hướng gia này chưa tới ba

trượng. Ngay khi tới gần, Vương Lâm giơ tay phải lên hướng về phía trước tùy ý tung một chỉ.

Trong tiếng ầm ầm, hai cánh tay của lão tổ Hướng gia lập tức tan vỡ, hóa thành một đám máu thịt thối rữa văng ra tứ tán.

Cơn đau nhức nổi lên, thân thể lão tổ Hướng gia này lui nhanh về phía sau, hoàn toàn rời khỏi quan tài. Nhưng hắn chưa kịp lùi về phía sau mấy trượng, với ánh mắt lạnh như băng, Vương Lâm điểm ra một chỉ thứ hai.

Tiếng ầm ầm vang vọng, hai chân thối rữa của lão tổ Hướng gia này đồng thời nổ tung, thân thể hắn lập tức bị một lực hút cực mạnh hút lấy, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Hết thảy chuyện này chỉ diễn ra trong chốc lát. Trong nháy mắt, thân thể của lão tổ Hướng gia đã mất đi tứ chi này đã bị Vương Lâm túm vào thiên linh trên cái đầu không có một sợi tóc.

Hoàn toàn không lãng phí thời gian hỏi han, nguyên lực trong cơ thể Vương Lâm vận chuyển, trực tiếp triển khai Sưu Hồn Thuật, tìm kiếm câu trả lời mà mình muốn biết!

- Ngươi dám giết ta!!! Hướng gia ta là phân chi của gia tộc viễn cổ của Đông Lâm, lão phu chính là tộc nhân phân hệ của gia tộc Đông Lâm, lão phu là Đông Lâm Thái, ngươi dám giết ta!!!

Vẻ hoàng sợ trong mắt của lão tổ Hướng gia này điên cuồng lộ ra, ngay khi Vương Lâm triển khai Sưu Hồn Thuật, hắn gào lên chói tai.

- Ngươi hủy diệt Đông Lâm Tinh, đồ sát mấy vạn tộc nhân của tinh cầu này, hành động này đã xúc phạm đến chiếu viết của gia tộc Đông Lâm năm đó, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!!! Chẳng lẽ ngươi muốn chết, tất cả người thân của ngươi đều sẽ bị giết!! Ngươi dám giết ta sao!!

- Ồn ào!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ngay khi hắn mở miệng, toàn bộ phần thân thể của lão tổ Hướng gia bên dưới cái đầu lập tức có một luồng đại lực nhập vào, ầm ầm tan vỡ, bị cuốn về phía sau.

Ở trong tay Vương Lâm chỉ còn cầm cái đầu của lão tổ Hướng gia, tiếp tục Sưu Hồn!

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cầm cái đầu của lão tổ Hướng gia kia, trong khi đang triển khai Sưu Hồn Thuật, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trên cái khe.

Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên có từng đạo kim quang bỗng nhiên xuất hiện, hướng về bốn phương tám hướng nhanh chóng lan ra. Trong

thời gian ngắn, một cánh cửa lớn màu vàng ầm ầm xuất hiện giữa thiên địa!

Trên cánh cửa màu vàng này có hai chữ cổ, hai chữ này chính là một họ!

Họ của một gia tộc đã tồn tại từ rất rất lâu trong La Thiên Tinh Vực này, thậm chí từ lúc tứ đại tinh vực vẫn còn là một!

Đông Lâm!

Cánh cửa này vừa mở ra. lập tức có một luồng uy áp vô biên từ trên cánh cửa khuếch tán ra. Cánh cửa này ở trước mắt Vương Lâm chậm rãi mở ra, theo cánh cửa này mở ra, bất ngờ có kim quang nhanh chóng lóe lên, một đạo hào quang hoàng kim cao chừng mẩy ngàn trượng từ trong cánh cửa từng bước đi ra!

Đạo hào quang này lóe lên kim quang, liếc mắt nhìn lại không ngờ lại là một người khổng lồ mặc kim giáp. Thân thể hắn cực kỳ chân thật, như thể thật sự tồn tại!

- Các hạ phá hủy Đông Lâm Tinh, phạm phải tội lăng trì. Giết hại những tu sĩ trên tinh cầu này, phạm phải tội diệt hồn. Đả thương người của gia tộc Đông Lâm, phạm phải tội lớn tày trời. Ba tội hợp làm một, phải tru di cửu tộc!

Theo lời nói của người khổng lồ mặc kim giáp này vang lên, người này nhấc mạnh tay phải, kim quang lóe lên, chỉ thấy một thanh đại kiếm màu vàng dài ngàn trượng đột nhiên hiện ra, hướng về phía Vương Lâm bên trong cái khe dưới mặt đất ầm ầm lao tới!

- Giết thì giết, sao lại phải dài dòng như vậy, hôm nay Vương mỗ giết người, những người cản trở đều phải chết!

Vương Lâm đưa tay phải vuốt một cái, cái đầu của lão tổ Hướng gia lập tức nổ tung. Thân thể Vương Lâm nhảy lên phía trên, ngay khi thanh kiếm màu vàng lao xuống, hắn giơ tay phải lên hướng về phía trước điểm một cái.

Một chỉ này ẩn chứa Đạo cổ lực của Vương Lâm, ẩn chứa sức mạnh tu vi trong cơ thể hắn, còn có lôi hỏa bổn nguyên tràn ngập, ầm ầm trực tiếp va chạm với thanh đại kiếm kia.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, ngay khi tung ra một chỉ, huyết quang lóe lên bên cạnh người, chỉ thấy huyết kiếm nhanh chóng lao ra, gào thét phóng thẳng về phía trước.

Đại kiếm kim quang kia ngay khi đụng vào ngón tay của Vương Lâm lập tức run lên kịch liệt, ầm ầm tan vỡ, vỡ thành từng mảnh cuốn đi. Thậm chí ngay cả người khổng lồ mặc kim giáp kia thân thể bỗng nhiên chấn động, bước chân đang tiến ra khỏi cánh cửa lớn bỗng nhiên dừng lại, vội vàng lui về phía sau.

Đúng lúc này, huyết kiếm gào thét tới gần, ngay khi người khổng lồ này lui về phía sau, đâm xuyên qua cơ thể hắn!

Tiếng ầm ầm vang lên, kim quang bên trong cơ thể người khổng lồ giống như là nổ tung, cùng với thanh đại kiếm kia đột nhiên tan vỡ. Toàn bộ thiên địa trong khoảnh khắc này bị kim quang tràn ngập. Theo người khổng lồ bị tan vỡ, trên bầu trời, ở dưới cánh cửa lớn kia bất ngờ xuất hiện một lão già mặc kim bào!

Lão già này sắc mặt hơi tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Một chỉ và một kiếm vừa rồi của Vương Lâm đã phá vỡ Huyễn Thần Thuật của hắn, khiến cho hắn không thể không lộ ra bản thể!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, thân thể từ trong cái khe bay lên không trung, nhìn về phía lão già mặc kim bào này!

Tu vi của lão già này đã vượt qua Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, cũng giống như Linh Động năm đó đã bước được nửa bước tiến vào bước thứ ba!

- Hôm nay ta đã giết đủ rồi, Vương mỗ phải đi, ngươi muốn ngăn cản ta sao?

Vương Lâm vung tay áo, một đầu tóc bạc tung bay, biểu lộ một khí thế nhất đại tông sư không thể nghi ngờ, chậm rãi mở miệng.

Lão già mặc kim bào thần sắc lộ ra vẻ phức tạp, nhìn chằm chằm Vương Lâm, hồi lâu sau liền ôm quyền, trầm giọng nói:

- Các hạ tu vi cao thâm khó lường, lão phu không có khả năng ngăn cản, nhưng ngươi đã giết tộc nhân của Đông Lâm Tinh, hủy diệt Đông Lâm Tinh, vi phạm chiếu viết của bộ tộc Đông Lâm, việc này lão phu sẽ báo lại để các trưởng lão trong tộc định đoạt!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nếu những tu sĩ của Đông Lâm Tinh kia không ngăn cản, hắn quyết sẽ không giết người, chẳng lẽ để mặc cho những tu sĩ cản trở, mặc cho bọn họ tấn công mà không phản kháng. Việc này, quá vô lý!

- Ngươi không động đến ta, ta cũng không động đến ngươi, hãy tự thu xếp đi!

Ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm đảo qua lão già này, lời nói không phải là nói với đối phương, mà nhìn về phía cánh cửa lớn đã mở ra một nửa ở phía sau.

Xoay người, hướng về phía tinh không bước đi, trong thời gian ngắn, gợn sóng nổi lên, thân ảnh Vương Lâm biến mất giữa thiên địa.

Cho đến sau khi hắn rời khỏi, lão già kim bào kia không thể áp chế được thương thế trong cơ thể nữa, liên tục phun ra máu tươi, trên ngực nhuốm đầy những vết máu.

Sắc mặt lão già này cực kỳ tái nhợt, vừa rồi dưới một chỉ và một kiếm của Vương Lâm hắn đã bị trọng thương, đứng giữa sự sống và cái chết, lúc này nhớ lại vẫn còn vô cùng hoảng sợ!

Một tiếng thở dài từ phía sau lão già này truyền ra, chi thấy hào quang vặn vẹo, từ bên trong cánh cửa lớn có một người đi ra, người này cũng mặc kim bào, là một nam tử trung niên.

- Vì sao ngươi không ra tay.

Lão già mặc kim bào để tay lên ôm ngực, xoay người nhìn về phía nam tử trung niên ở phía sau.

- Lão tổ trước khi bế quan đã từng nói, nếu Đông Lâm Tinh bị hủy hoại, thì Đông Lâm gia ta sẽ hiện thân…… đây là một kiếp nạn của gia tộc Đông Lâm ta……. Mà người này có thể phát hiện ra sự tồn tại của ta, còn có thể nói ra lời cảnh cáo, quyết không phải đơn giản!

Nam tử trung niên lắc đầu, nhìn về phía Vương Lâm rời khỏi.

- Tu vi của ta và ngươi không khác biệt nhiều, cũng chưa chính thức tiến vào bước thứ ba, ngay cả ta có ra tay chỉ sợ cũng không giữ được người này. Nhưng ta tu công pháp kỳ dị, có thể cảm nhận được một vài khí tức mà ngươi không phát hiện được. Ở trên người hắn ta còn cảm nhận được hai luồng khí tức của cao thủ bước thứ ba. Người này cùng với ngươi đánh một trận ngắn ngủi, chỉ sợ thực lực của hắn chỉ mới lộ ra một phần nhỏ ta có thể đánh như thế nào đây?

- Đi thôi, tộc nhân tộc ta đã rất ít, lúc này chỉ có ta và ngươi thức tỉnh

Nam tử trung niên kia đang nói, đột nhiên thần sắc khẽ động, cùng với lão già mặc kim bào nhìn về phía sau.

Chi thấy từ bên trong cánh cửa đã mở ra một nửa kia bỗng nhiên có một khí tức kinh người ầm ầm tràn ra!

Trong mắt hai người đồng thời lộ ra vẻ vui mừng, không nghĩ ngợi lập tức bước vào bên trong cánh cửa biến mất không thấy.

Chỉ có cánh cửa màu vàng này thủy chung vẫn hiện lên giữa thiên địa, không hề nhúc nhích.

Bên trong cánh cửa là một thế giới đóng băng

Nơi này là một vùng thiên địa khác, nhưng tất cả trong lúc này đều bị đóng băng, ngay cả những đám mây cũng là những đám mây băng

Rất nhiều những mảnh đại lục trôi nổi, ở bên trong thiên địa này hình thành những bức tượng băng, những cột băng khổng lồ đâm xuống giống như những thanh kiếm sắc nhọn.

Trên một tảng đá đóng băng ở vị trí trung tâm, có một nữ tử đang khoanh chân ngồi. Nữ tử này dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, nhưng tràn ngập một vẻ lạnh lùng, thân thể nàng cùng với mảnh đại lục ở chỗ đó đều bị đóng băng, nhưng lúc này, hai mắt nàng bỗng bất ngờ mở ra!

Ngay khi hai mắt nàng mở ra, trên mi tâm của nàng không ngờ có những tinh điểm lần lượt hiện ra, chậm rãi xoay tròn, một khí tức Cổ Thần tràn ngập!

Hai tu sĩ mặc kim giáp kia lúc này bước vào trong thế giới bị đóng băng, nhanh chóng bay tới, cung kính đứng trên đại lục chỗ của nữ tử này.

- Cung nghênh Thần trưởng lão xuất quan!

Hai người cố nén vẻ xúc động trên mặt, cùng nhau mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1487 Vãng tích hồng nhan mộng

Vẻ đẹp của nữ tử này so với Mộc Băng Mi năm đó thậm chí còn hơn vài phần. Nàng chi cười một cái là có thể khiến cho tất cả tu sĩ quên hết mọi việc, tâm thần chấn động ầm ầm.

Một luồng anh khí ẩn chứa trên khuôn mặt của nàng, khiến cho nữ tử này vừa nhìn đã thấy hoàn toàn bất đồng với những người khác, có vẻ cuốn hút đặc biệt.

Lúc này đôi mắt nàng chầm chậm mở ra, bên trong như ẩn chứa cả tinh không, khiến người ta lạc vào trong đó không thể tự kiềm chế nổi.

Những tiếng răng rắc vang lên trên đại lục bị băng bao phủ này. Chi thấy tầng tầng băng nứt ra, cuối cùng cả đại lúc vỡ tan, tầng băng ầm ầm sụp đổ, võ thành bốn năm mảnh, bắn tung ra bốn phía.

Nữ tử kia hít sâu một hoi, cổ Thần tinh điểm trên mi tâm chợt xoay tròn nhanh hom. Từng trận Cổ Thần lực mênh mông từ trên mi tâm truyền ra, lập tức dũng mãnh tràn khắp toàn thân.

Một hồi lâu sau. đôi mắt nữ tử này bừng sáng, bàn tay phải trông rất mềm mại hung hãng nắm lại. Tiếng động ầm ầm từ trong lòng bàn tay nàng truyền ra, chấn động tám hướng.

Vừa nắm tay, tinh điểm trên mi tâm nữ tử lại xoay tròn một lần nữa, lộ rõ ra bảy tinh điểm màu tím.

Cổ Thần thất tinh!

Nữ Cổ Thần thất tinh!

Thân phận nữ tử này lộ ra dường như khiến mọi chuyện trước đây đều có đáp án. Vì sao Nhất Mộc Tử lại phụng mệnh đi tới phía Vọng Nguyệt, vì sao Vương Lâm ở trên Đông Lâm tinh lại bị lão tổ Hướng gia hút toàn bộ sinh cơ.

Đó là vì sinh cơ của cổ Thần.

Hết thảy mọi chuyện này Vương Lâm tuy không biết rõ ràng hết nhưng lúc này hắn đang ở

trong tinh không của La Thiên Tinh Vực bước đi lại đã hiểu được phân nửa.

Trong trí nhớ của lão tổ Hướng gia kia. năm đó hắn hấp thu sinh cơ của Vương Lâm vốn là vì dục vọng bản thân hắn, có liên quan tới công pháp mà hắn tu luyện. Hắn quả quyết không bò qua cho Vương Lâm còn sống rời đi. Trên thực tế, Vương Lâm trong tích tắc khi tiến vào Đông Lâm tinh thì lão tổ Hướng gia đã cảm nhận được một tia oán niệm của hắn đối với gia tộc này...

Oán niệm này khiến lão tổ Hướng gia cũng biết là người này không phải là tộc nhân của mình.

Cho dù không có oán niệm này thì lão tổ Hướng gia cũng sẽ hút đi sinh cơ của Vương Lâm. Bởi vì khi đó Vương Lâm cho dù chưa dung hợp với bổn tôn nhưng cũng có thể thông qua sự dẫn dắt của hồn phách mà rút đi sinh cơ, đủ để khiến cho lão tổ Hướng gia động tâm không thôi.

Nhưng khi hắn đang hút đi sinh cơ, trong nháy mắt muốn sát hại Vương Lâm thì gia tộc viễn cổ ở Đông Lâm tinh lại truyền tới một thần niệm. Thần niệm này khiến lão tổ Hướng gia không dám không nghe theo, lúc này đành phải buông tha không trực tiếp giết chết Vương Lâm. dựa theo yêu cầu của thần niệm, thông qua linh hồn của Vương Lâm. từ bổn tôn bên ngoài hấp thụ sinh cơ vô tận của cổ thần.

Hết thảy mọi chuyện này là do Vương Lâm soát hồn mới biết. Với tâm trí của hắn liền nhớ lại chuyện năm đó Khất Mộc Tử gây nên. không khỏi đoán ra chút chuyện.

- Gia tộc viễn cổ của Đông Lâm....

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. quay đầu nhìn thoáng về phía xa.

- Trong gia tộc này không biết có cổ Thần, là do tồn tại từ thời viễn cổ hay là giống như ta. được truyền thừa....

Vương Lâm vừa trầm mặc, hồi lâu thu lại ánh mắt, hướng về phía trước chậm rãi bước đi.

- Ta đã cảnh cáo là đừng có chọc vào ta.

- Bốn việc lúc này đã hoàn thành được hai việc. Việc thứ ba tiếp theo...Diêu gia. Huyết Thần Từ.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng sát khí trong mắt lại không hề giảm đi.

- Huyết Thần Tử kia năm đó đuổi giết ta, nếu không có sư huynh Thanh Thủy thì sợ là phân thân của ta sớm đã hình thần câu diệt. Việc này ta làm sao có thể quên được. Trong cơ thể của Huyết Thần Tử kia dường như còn có một tia khí tức cổ Yêu....hiện tại phân thân cổ Yêu của ta cũng đang rất cần cổ Yêu lực.... Mặt khác năm đó ta dù không đáp ứng

nữ tử Diêu gia kia nhưng ở trong mộng cũng đã có hứa hẹn, để lại nhân quả...lúc này ta liền xử lý hoàn toàn một tia nhân quả này.

Thân ảnh Vương Lâm đi xa dần.

Đông Lâm tinh đã bị tàn phá vô cùng. Tin tức Hướng gia và các gia tộc khác đều sụp đổ lan khắp La Thiên Tinh Vực, tạo nên chấn động kịch liệt, rất nhanh đã được tu sĩ La Thiên Tinh Vực biết tới.

Đông Lâm tinh là đệ nhất hung tinh của La Thiên Tinh Vực, hung danh hiển hách. Nó sụp đổ và bị hủy diệt đối với tu sĩ La Thiên Tinh Vực có thể tạo thành sóng gió kinh thiên.

Lúc này trong tinh vực phía nam của La Thiên Tinh Vực, có một tiểu đội tu sĩ khoảng trăm người. Đám người này lao đi trong trầm mặc. Trong đám tu sĩ này có một nữ tu.

Nữ tu này bề ngoài không còn trẻ, thoạt nhìn như một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt đã mang dấu vết của năm tháng, yên lặng tiến bước trong đội ngũ.

Cho dù vé ngoài trung niên nhưng mơ hồ có thể nhìn ra, người này khi còn trẻ phải là một người tuyệt mỹ, tuy vậy hiện giờ vé phong tình qua năm tháng không còn sót lại nhiều lắm.

Mà quan trọng nhất là trên mặt nàng lại có một vết sẹo khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Vết sẹo này kéo suốt khuôn mặt nàng, màu đỏ sẫm, khiến vé mặt vốn phải rất xinh đẹp của nàng giờ phút này giống như có một cái rãnh, tại nơi máu thịt bị mờ ra lưu lại dấu vết khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi, trong lòng e ngại, không dám lại gần nàng quá.

Vết sẹo này cũng không phải là pháp thuật tầm thường có thể làm nó tiêu tán được. Đây là do nàng qua bao năm tháng tự mình gây nên, cứ khòi lại tiếp tục xé rách, như muốn khắc vào tậnxương cốt, tận nguyên thần, khiến cho nó trờ thành vĩnh hằng.

Tu vi của nàng không cao, chi gần đạt tới cảnh giới Dương Thực. Trên người nàng lại có một vé mờ mịt và uể oải rất sâu.

Gia tộc của nàng trong trận chiến liên minh năm đó hầu như đã tử vong toàn bộ, chi còn lại không được mấy người. Ngay cả lão tổ mà nàng yêu thương nhất cũng bị trọng thương trong trận đại chiến đó, ờ trong vùng đất cổ Thần trên Chu Tước Tinh, vì cứu nàng mà mất mạng.

Sau khi đại chiến kết thúc, nàng mệt mỏi vô cùng, thân mang trọng thương trờ về La Thiên Tinh Vực. Chi là tộc nhân đã ly tán, gia tộc không còn, đau đớn muốn chết. Nước mắt nàng chảy xuống nhìn lại gia tộc đã tiêu tan, buồn bã rời đi, ờ trong La Thiên Tinh Vực này yên lặng một mình tu hành, trờ thành một kẻ không nhà.

Một nử tử trong lúc hỗn loạn sau đại chiến, trong La Thiên Tinh Vực, muốn sinh tồn thì là cả một quá trình vô cùng chua xót. Cho dù là những gia tộc có giao tình thì lúc này người đi trà lạnh, còn có tác dụng gì...mà lúc này nàng còn trẻ, lại có dung nhan tuyệt mỹ.

Những người theo đuổi nàng có rất nhiều người tu vi cao. Một nữ tử nhu nhược rất khó có thể không khuất nhục mà sinh tồn. vẻ xinh đẹp của nàng khiến cho nhiều kẻ thèm thuồng.

Giống như Lữ Phi Yên của Quy Nguyên Tông trong Vân Hải tinh vực vậy. Nhưng nàng so với Lữ Yên Phi còn quyết đoán hơn nhiều. Nàng tự mình phá hủy dung nhan, xóa đi hết thảy những ánh mắt thèm muốn.

Hồng nhan bạc mệnh, nhưng nếu dung nhan bị hủy rồi thì có lẽ sẽ không còn bạc mệnh nữa.

Nàng không hề quên nguyện vọng nãm đó của mình là có thể giống như lão tổ, trờ thành một nữ tu có tu vi cao thâm, có thể sừng sững tồn tại trong La Thiên Tinh Vực, có một mảnh thiên địa riêng của mình.

Chi là nguyện vọng này càng ngày cách nàng càng xa....

Trong tâm lý của nàng, nếu không phải là còn có thân ảnh kia tồn tại thì nàng sớm đã trờ thành lô đinh của người khác, dựa vào thân thể đổi lấy

tư cách tiếp tục tu hành và sự bảo vệ của người khác rồi.

Chi là thân ảnh kia dù tồn tại cũng không thể khiến nàng quên hết mọi khuất nhục. Nàng không muốn mình trầm luân. Dù có lẽ người kia đã sớm quên sự tồn tại của nàng, thậm chí ngay cả tên nàng cũng không nhớ rõ nhưng nàng thì vẫn nhớ....

Nàng không quên được nãm đó ở trong Lôi Tiên giới, thân ảnh không cao lớn lắm của người kia, mang theo rất nhiều tu sĩ, trong khi tiên giới đang sụp đổ tìm một đường ra....

Nàng không quên được thân ảnh kia khi đánh với người thủ hộ trận pháp của Lôi Tiên Điện một trận.

Nàng không quên được một trận đánh phong tiên của hắn, thân ảnh kia gầm lên một tiếng kinh thiên, trở thành lôi tiên. Có lẽ đối phương không biết ở trong đám tu sĩ đang quan sát hắn có sự tồn tại của nàng. Cho dù hắn không biết khi nhìn thấy hắn tỏa sáng, trong lòng nàng vui sướng tới mức nào...

Trong tám trăm năm, mỗi lần nhớ tới chuyện cũ trong lòng nàng đều cảm thấy vô cùng chua xót, dựa vào một thân ảnh trong ký ức kia mà khiến bản thân có một tia dũng khí gắng gượng tiếp tục sống.

Chuyện cũ như mây khói, vụt qua trong đầu của nữ tử này. Không bao lâu sau, phía trước bọn họ xuất hiện một tu chân tinh tỏa ra linh khí nồng đậm.

Gần trăm tu sĩ này dừng lại bên ngoài tu chân tinh. Dần đầu là một nam tử trung niên. Thần sắc hắn hơi cao ngạo, ánh mắt đảo qua đám tu sĩ phía sau, khi quét qua người nữ tu, vé mặt hắn lộ ra nét ghê tòm.

Đại bộ phận tu sĩ đều rất quý trọng thân thể mình. Thân thể cơ hồ là gốc rễ của việc tu hành, thường thường rất nhiều tu sĩ tìm kiếm tất cả phương pháp khiến thân thể bảo trì sinh cơ, dù là không thể trường sinh bất tử thì cũng tìm kiếm phương pháp khiến mình không già đi.

Nhưng giống như nử tử xấu xí này, dù sao tu vi cũng chi gần tới Dương Thực, vừa không có gia tộc phía sau, chi là một tu sĩ đơn độc, có thể tùy ý khi nhục.

- Tây Tử Phượng, ngươi dùng nguyên thần rung chuyển tu chân tinh này đi.

Nam tử trung niên này tu vi đã đạt tới Khuy Niết trung kỳ, lời nói ra ẩn chứa một khí phách uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Hắn đã sớm biết nữ tử này, thậm chí từng theo đuổi nàng, nhưng cũng vì thế mà khi thấy vẻ mặt xấu xí của đối phương hắn lại càng không thoải

mái.

Tu chân tinh này cần dùng nguyên thần rung chuyển làm chấn động quỹ tích. Loại chuyện này trong nháy mắt khi tu chân tinh bị thay đổi quỹ tích, lực phản chấn sẽ truyền ra, gây tổn thương rất lớn với nguyên thần.

Tây Tử Phượng trầm mặc, vẻ mặt dữ tợn hơi tái đi. Nửa ngày sau nàng mới cung kính ôm quyền, thấp giọng khàn khàn nói:

- Sứ giả đại nhân. Ba tu chân tinh trước đều là ta tới rung chuyển cho chúng lệch khỏi quỹ tích, lúc này thương tổn của nguyên thần còn chưa hồi phục, có thể ...

Không đợi Tây Tử Phượng nói xong, nam tử trung niên kia đã nhíu mày, hừ một tiếng.

Thân thể Tây Tử Phượng run lên, cắn môi dưới, không nói gì thêm mà xoay người đi về phía tu chân tinh kia.

Phía sau nàng, trong gần trăm tu sĩ kia có một vài người ánh mắt lộ ra vé không đành lòng nhưng cũng chi biết than thầm.

- Tây gia gần ngàn năm trước dù không phải là gia tộc đứng đầu nhưng cũng cực kỳ khổng lồ. Lúc này tộc nhân năm đó của Tây gia còn đâu,

Tây Tử Phượng dung nhan động lòng người nãm đó giờ....đúng thật là số phận trêu người....

- Tây Tử Phượng này cũng là một nữ tử kiên nghị hiếm có. Đáng tiếc....đánh tiếc

- Không có gì là đáng tiếc. Tu đạo vốn là chuyện tàn khốc. Sau đại chiến, người thê thảm hơn nàng còn có vô số.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1488 Sớm mai mông lung lệ

Tây Tử Phượng cắn môi dưới, chậm rãi bay về phía tu chân tinh nồng đậm linh khí phía trước, hai mắt nhắm lại, không hề có nước mắt chảy ra.

Nước mắt của nàng từ tám trăm nãm trước đã chảy khô rồi.

Từ từ, tu vi bên trong cơ thể nàng vận chuyển, dần dần hình thành một luồng ánh sáng nhu hòa, khuếch tán ra. Nguyên thần của nàng cũng chậm rãi bay ra, hóa thành một luồng thần thức bay thẳng tới thiên không phía trước, tới tu chân tinh đã không còn tu sĩ hay phàm nhân kia.

Đột nhiên, thần thức giống như tiếp xúc với tu chân tinh, sắc mặt Tây Tử Phượng tái nhợt, hung hăng cắn răng một cái, thần thức mạnh mẽ giật manh!

Tu chân tinh này lập tức vang lên tiếng ầm ầm. sự thong thả chuyển động bị thần thức này trực tiếp khiến cho dừng lại một chút!

Nhưng ngay trong nháy mắt này, một luồng lực phản chấn không cách nào hình dung nổi ầm ầm đánh sâu vào trong thần thức của Tây Tử Phượng.

Tây Tử Phượng phun một ngụm máu tươi, phần thần thức phân ra từ nguyên thần kia không thể thừa nhận lực phản chấn này, trong nháy mắt bị xé tan!

Sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể liên tục lui lại phía sau hơn mười trượng, nguyên thần lại tràn ra một lần nữa. hóa thành một phần thần thức lao tới tu chân tinh này, lại tiếp tục lay động!

Tiếng ầm vang kịch liệt truyền ra. Tu chân tinh kia chấn động manh mẽ, mơ hồ có chút dấu hiệu thay đổi quỹ tích. Chẳng qua lực phản chấn so với vừa rồi lại càng thêm mạnh mẽ, trong tiếng ầm vang tràn tới, khiến thần thức của Tây Tử Phượng bị lực bộc phát này một lần nữa đánh tan!

Lần sụp đổ này khiến cho thần thức của nàng tan ra từng phần, nguyên thần cũng bị thương nặng, bị cuốn trớ lại cơ thể, máu tươi từ miệng phun ra. Thân thể nàng run rẩy, dường như đứng không vững, sắc mặt xám như teo tàn. ngay cả hai mắt cũng trờ nên ảm đạm.

- Phế vật vô dụng!

Trong tiếng hừ lạnh, nam tử trung niên sứ giả của Lôi Tiên Điện kia bước tới, trực tiếp lướt qua Tây Tử Phượng, vung tay áo lên, thần thức tiến thẳng tới tu chân tinh kia, quát khẽ một tiếng. Tu chân tinh nọ liền ầm ầm chấn động, chậm rãi thoát khòi quỹ đạo mà nó đã chuyển động trong vô số nãm qua.

- Di tinh!

Nam tử trung niên ôm một cái vào hư không, giống như ôm chặt lấy tu chân tinh nọ vậy, hướng về phía sau hét lớn.

Gần trăm tu sĩ kia không cần phải đợi hắn sai bảo, khi lời nói này vừa truyền ra liền tiến về phía trước, từng đạo tơ tằm màu bạc hiện ra, tiếp xúc với tu chân tinh kia, hình thành một cái võng bạc khổng lồ, bao phủ cả tu chân tinh này, đồng thời phát lực lôi đi.

Chi có độc một lão già là khi đi qua bên cạnh Tây Tử Phượng thờ dài một tiếng, từ túi trữ vật lấy ra một lọ đan dược, rất nhanh đưa cho nàng.

- Tây Tử đạo hữu, lão phu năm đó cũng là được hắn mang ra khòi Lôi Tiên Giới....

Lão già này nhẹ giọng nói, sau đi lướt qua người Tây Tử Phượng.

Tây Tử Phượng yên lặng nhận bình đan dược, ánh mắt lộ vé cảm kích. Bên trong đó có đan dược trân quý của La Thiên Tinh Vực, sau khi nuốt vào tốc độ chữa thương nhanh hơn rất nhiều. Tám trăm năm nay sự trợ giúp của những thế giao với Tây gia còn chẳng bằng những người được Vương Lâm mang ra khòi Lôi Tiên giới. Nếu không có những người này thì cuộc sống của Tây Tử Phượng sẽ gian nan hơn nhiều.

- Còn đứng ờ nơi đó làm gì, không lại đây di tinh. Phế vật đúng là phế vật, có dung mạo đẹp lại còn hủy đi. Nếu lúc đầu ngươi đồng ý yêu cầu của ta thì làm sao có ngày hôm nay!

Nam tử trung niên sứ giả của Lôi Tiên Điện cười lạnh nói.

- Sứ giả đại nhân, Tây Tử đạo hữu cũng đã gia nhập Lôi Tiên Điện, tuy rằng tu vi không đủ nhưng thân phận cũng giống như chúng ta. Thương thế của nàng lúc chấn động tu chân tinh còn chưa lành, người cần gì phải bức người như vậy. Cho nàng ta điều dường một chút không được sao!

Lão già vừa tặng thuốc không nhịn được nữa. mờ miệng phản bác.

Ánh mắt nam tử trung niên kia lóe lên. nhìn về phía lão già vừa nói.

- Bổn sử giả làm việc còn cần ngươi phải chi trò này nọ sao!

Lão già này có tu vi Khuy Niết sơ kỳ, bị ánh mắt của nam tử trung niên kia nhìn chằm chằm vào lập tức cảm nhận được uy áp khổng lồ ập tới. Nhưng lão vẫn cắn răng ngẩng đầu. cười lạnh mờ miệng nói.

- Ngươi hiện tại cũng có thể biết là Tây Tử đạo hữu chung tình với hắn nãm đó. Lúc hắn còn ở đây ngươi dám thế này chắc!

Lời này vừa thốt ra. ánh mắt nam tử trung niên kia liền lộ hung quang, tâm thần cũng chấn động. Hắn đương nhiên hiểu người đối phương nhắc tới là ai. Khí thế trong trận đánh phong tiên kia dù là cảnh giới Dương Thực nhưng cũng khiến cho người ta phải ngường mộ.

Căn bản không ai dám ở trước mặt người đó lộ nửa điểm bất kính. Nhất là một trận đánh tại Liên Minh Tinh Vực, người kia hoàn toàn nổi lên. danh chấn cả hai đại tinh vực, tiếng tãm như cồn. Nam tử trung niên trước mặt này so với hắn chẳng khác gì một con kiến hôi.

- Hắn sớm đã rời đi, thậm chí có khả năng đã chết rồi....

Không đợi nam tử trung niên nói xong thì lão già kia đã cười lạnh cắt lời.

- Nếu như đã về thì sao!

Một câu này khiến nam tử trung niên trầm mặc. Hồi lâu sau hắn hừ lạnh một tiếng, vung tay áo quát:

- Chớ nhiều lời, Tây Tử Phượng, còn cả ngươi nữa. nhanh chóng di tinh!

Lão già kia liếc nam tử trung niên một cái, không nói gì nữa. gia nhập vào trong đám tu sĩ di tinh.

Tây Tử Phượng vẫn luôn trầm mặc, bò qua việc chữa thương mà yên lặng tiến lên. cắn răng phân ra một phần thần thức hóa, thành một sợi tơ bạc, dẫn dắt tu chân tinh kia, cùng với mọi người chầm chậm lui lại phía sau.

Nam tử trung niên kia nhìn về phía trước, thần sắc âm trầm. Hắn bị một câu nói của lão già kia khiến trong lòng không yên...nếu đã về rồi thì sao....những lời này cứ vờn quanh tai hắn, thật lâu không tiêu tan.

Một đám gần trăm người trong tiếng ầm ầm khi tu chân tinh di động, chậm rãi bay về phía trước, dần dần đi xa.

Nhưng không bao lâu sau. ờ tinh không phía trước những người này lại xuất hiện một thân ảnh mặc bạch y. Thân ảnh này mái tóc trắng xóa tung bay, chậm rãi bước đi trong tinh không.

Khin hắn bước đi thong thả như vậy nhưng trên thực tế một bước của hắn lại lướt qua tinh không vô tận. Trong mắt người khác, một bóng trắng nhoáng lên, tỏa ra một cảm giác khiến người ta hầu như hít thờ không thông, như bị một ngọn núi lớn đè lên nhưng chi trong nháy mắt liền tiêu tán. Bóng trắng kia cũng biến mất khòi tầm mắt của mọi người.

Hết thảy mọi chuyện chi phát sinh trong nháy mắt, nhanh tới mức người ta chưa kịp có phản ứng, giống như là ảo giác vậy.

Thân thể tất cả mọi người đều chấn động, ánh mắt lộ vé hoảng sợ. Khất là nam tử trung niên kia sau khi sửng sốt thì tâm thần tràn ngập sự kinh hoàng.

Không đợi bọn họ thức tinh từ trong rung động, một tiếng kêu khẽ vang lên, giống như từ trong tinh không truyền ra.

Tiếng nói này rơi vào trong tai mọi người khiến cho cả trăm tu sĩ này tâm thần ầm vang một lần nữa. sắc mặt đám người này đại biến, đồng loạt lùi lại phía sau.

Toàn thân Tây Tử Phượng run rẩy. Tiếng nói này dù chi có một tiếng kêu khẽ nhưng khi rơi vào trong tai nàng lại giống như thiên địa sụp đổ, khiến cho tâm thần nàng chấn động mãnh liệt.

Nàng theo tiềm thức ngẩng đầu lên. nhưng không nhịn được lại càng cúi sâu xuống, thân thể vừa lùi lại phía sau, trốn trong đám tu sĩ, trong lòng có một tâm tình không thể nói lên lời, khiến cho nàng không muốn người ta nhìn thấy mình.

Tiếng kêu khẽ kia còn đang vang vọng, thân ảnh mặc bạch y vừa biến mất kia đột nhiên lại xuất hiện trong tinh không trước mặt mọi người, ánh mắt nhìn về phía bọn họ!

Dưới ánh mắt này, không ai có thể nhìn rõ bộ dáng của hắn. Dường như người này là một mặt trời màu trắng, tỏa sáng vạn trượng, khiến cho người ta không thể nhìn kỹ.

Khất là nam tử trung niên đứng ờ phía trước tâm thần là càng chấn động. Ánh mắt này khiến mọi hoạt động của thân thể hắn đều đình chi, ngay cả nguyên thần cũng bị áp chế trong cơ thể, không dám nhúc nhích chút nào.

Dường như ánh mắt này là thực thể, khóa chặt lấy hắn, gông lấy nguyên thần. Dường như chi cần một ý niệm của đối phương là thân thể hắn sẽ ầm ầm nổ tung, nguyên thần trực tiếp bị bóp nát!

Đây là một sự tồn tại nằm ngoài khả năng giải thích của bọn họ!

- Tiền....tiền bối....

Nam tử trung niên kia tu vi cao nhất nhưng khoảng cách tới thân ảnh mặc bạch y cũng là gần nhất. Giờ phút này thân thể hắn mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, tiếng nói run rẩy, đang muốn nói chuyện.

Thân ảnh mặc bạch y này chỉnh là Vương Lâm!

Vương Lâm vốn cũng không để ý tới đám tu sĩ này. Khung trong nháy mắt khi đi qua họ, hắn lại dường như cảm thấy có một người...một người mà năm đó hắn đã từng gặp, một nữ tử có ý ái mộ mình....

Nữ tử này nếu giống như năm đó thì Vương Lâm sẽ không dừng lại. Nhưng hắn lại có thể nhìn thấy một chuyện khiến trong lòng hắn đau xót. Dưới ánh mắt của hắn, đám tu sĩ phía trước dường như tiêu tan, chi còn một nữ tử đang ẩn núp cúi đầu, sắc mặt tái mét, thân thể run rẩy....

Khin nữ tử này, cho dù nàng cúi đấu thì Vương Lâm vẫn có thể thấy được vết sẹo kinh hãi trên mặt nàng. Hắn đứng trầm mặc ờ nơi này.

Tây Tử Phượng cắn môi dưới. Tám trăm năm qua nàng vốn tưởng rằng nước mắt của mình đã chảy khô, chảy sạch, không còn chút nào nữa.

Nhưng hôm nay, trong nháy mắt vừa rồi, khóe mắt nàng lại có hai hàng lệ trào ra, lăn qua gương mặt, rơi xuống cũng không thẳng tắp. Mà hàng lệ khi chảy trên mặt, gặp phải vết sẹo kia liền bị thay đổi phương hướng...

Nàng muốn bỏ chạy. Nàng không muốn đối phương nhìn thấy mình. Đây là một loại tâm tình rất phức tạp, bởi vì nàng đã không còn như năm đó....

Nàng thà cả đời cô độc già đi, đến khi chết đi cũng không muốn dưới tình huống này, khi bản thân đang vô cùng chật vật, với vé mặt xấu xí này mà để người đó nhìn thấy....

Nước mắt lại càng lăn xuống nhiều hơn. Nàng cúi đầu thật sâu, thân thể theo tiềm thức lui lại phía sau, tiếp tục lui lại phía sau....nàng muốn trốn tới chân trời góc bể, trốn tới tận cùng của tinh không, trốn tới một nơi mà đối phương không thể nhìn thấy, yên lặng vỗ về trái tim mình... Yên lặng lau đi những giọt lệ này...

- Tây Tử Phượng...ta là Vương Lâm....

Vương Lâm nhìn nữ tử trung niên đang lùi lại phía sau này, nhẹ giọng nói. Hắn làm sao quên được năm đó, tháng đó, ngày đó, nữ tử mang vé mặt tươi cười xinh xắn, đứng trong đám người nhìn mình....

Giờ dung nhan đó đã già đi, mang đầy vẽ ưu thương, không dám nhìn mặt hắn.

Trong tích tắc khi hắn nói tới tên của bản thân, cả trăm tu sĩ ở nơi này ầm ầm chấn động. Nhất là nam tử trung niên kia trong nháy mắt khuôn mặt dường như mất toàn bộ máu huyết, ngay cả trái tim cũng không đập nổi nữa, ngay cả nguyên thần cũng bị một câu nói này mà sụp đổ, linh hồn vì một cái tên này mà chia năm sẽ bảy, hồn phi phách tán!

Vương Lâm!!

Đây chính là một cái tên từng chấn động tám phương tại La Thiên Tinh Vực!

- Ta không phải Tây Tử Phượng....tiền bối nhận lầm rồi....

Nữ tử nọ vẫn lùi về phía sau, tiếng nói run rẩy, giống như đã không còn đường lui, cắn môi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1489 Tây Tử quên mong tình

Một Đó là một thứ tình cảm không thể nói rõ, đối với Tây Tử Phượng, ký ức về Vương Lâm tuy không sâu sắc, nhưng cũng không thể quên, giống như trong đời người, rốt cuộc sẽ yêu một người, và cũng sẽ có người yêu mình.

Những người con gái như vậy, có thể nói tráiih đi, có thể không quan tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không quên.

Thương thế trong cơ thể Tây Tử Phượng dưới ánh mắt Vương Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng đây là nguyên thần bị thương nhiều lần để lại, đã trở thành tật. rất khó có thể khòi hẳn. Hiển nhiên cách đây không lâu, nàng đã trải qua một lần nguyên thần bị thương nặng.

- Vừa rồi, cô nàng đã bị thương như thế nào.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua trên người gần một trăm tu sĩ ở phía trước, cuối cùng nhìn vào một người. Đây là một lão già, Vương Lâm nhìn có chút quen thuộc, trong lúc hoảng hốt lờ mờ nhớ lại dường như đây là một trong những tu sĩ năm đó đã được mình đưa ra khòi Lôi Tiên Giới.

Lão già này bị Vương Lâm nhìn kỹ, thần sắc lộ ra vẻ cuồng nhiệt và kích động. Đối với Vương Lâm, đám người năm đó có không ít người cho tới hiện tại trong lòng vẫn mang theo sự cảm kích, mà thanh danh của Vương Lâm trong mẩy trăm năm trước đã vô cùng hiển hách, lại càng làm cho những người này sùng kính đến cuồng nhiệt.

- Ân công!

Lão già này thanh âm run rẩy, hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái thật sâu.

Nam tử trung niên sứ giả của Lôi Tiên Điện ở hàng đầu tiên đang quỳ ở nơi đó thân thể kịch chấn, nguyên thần rung động, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, đồng thời theo tiềm thức quay đầu lại nhìn về phía lão già kia. trong mắt lộ ra vẻ cầu khấn nồng đậm. Nhưng vẻ cầu khấn này, theo một câu nói của lão già đã lập tức tiêu tan.

Dường như hắn nghe thấy tiếng thiên địa bị hủy diệt ầm ầm vang lên trong đầu mình.

- Là hắn! Nếu không có hắn trong mẩy ngày này hết lần này đến lần khác làm khó Tây Tử đạo hữu. nguyên thần của cô ta quyết sẽ không bị thương nghiêm trọng đến như vậy!

Lão già kia chi vào nam tử trung niên đang quỳ ờ phía trước.

- Chu Tùng Vân, ngươi ngậm máu phun người!! Ta thân là sứ giả của Lôi Tiên Điện, có quyền yêu cầu các ngươi phải tuân theo sự sắp xếp, ngươi nói xằng bậy vu khống ta như vậy là có ý gì!

Nam tử trung niên này trong lúc cực kỳ hoảng sợ đột nhiên sinh ra một sức mạnh, đứng dậy vội vàng lui về phía sau, thần sắc hiện lên vé lo lắng, gào to.

- Tiền bối đừng tin lời sàm ngôn của người này, việc làm của vãn bối đều là để chuẩn bị chiến tranh cho La Thiên, hoàn toàn không phải là làm khó Tây Tử đạo hữu như hắn nói. Vãn bối và Tây Tử đạo hữu nãm đó đã có quen biết, sao lại có thể như vậy.....

Nam tử trung niên này trong lúc nói gấp thân thể nhanh chóng lui về phía sau, trong nháy mắt đã lùi lại trăm trượng.

Vương Lâm mang theo ánh mắt lạnh lùng lúc hủy diệt tàn dư của Hướng gia trên Đông Lâm Tinh lúc trước, xoay người nhìn về phía nam tử trung niên đang không ngừng lui về phía sau kia. Với tâm trí của Vương Lâm, liếc mắt một cái là có thể hiểu được.

- Làm nhục một người con gái yếu đuối. Ngươi, đáng chết!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra sát khí nồng đậm. Tây Tử Phượng càng ngày càng lùi lại, càng lúc càng cúi đầu, khiến cho sức tấn công của Vương Lâm càng mạnh hơn.

Thời gian tám trăm năm, vật còn người mất, hồng nhan đêm qua chi là một giấc mộng, dáng vé mông lung, thân ảnh của cố nhân theo thời gian trôi qua càng lúc càng xa vời, mang lại cho Vương Lâm một sự chán nản.

Khin chằm chằm vào nam tử trung niên thần sắc lộ vé hoảng sợ đang không ngừng lui về phía sau kia, trong mắt Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, chậm rãi giơ tay phải lên.

- Ngươi không thể giết ta!! Ta là sứ giả của Lôi Tiên Điện, ta phụng mệnh Lôi Tiên Điện chuẩn bị cho chiến tranh. Nếu lúc này ngươi giết ta, ngươi sẽ trờ thành kẻ địch của Lôi Tiên Điện, ngăn cản La Thiên chuẩn bị cho chiến tranh. Chẳng những ngươi trở thành kẻ địch của La Thiên, mà còn trờ thành kẻ địch của tứ đại tinh vực lúc này đang liên thủ chuẩn bị cho cuộc chiến!!

Tu vi của ta không cao, nhưng là một phần sức mạnh để chống lại giới ngoại xâm lược, ta phải vì giới nội mà lập công, phải vì giới nội mà hiến dâng toàn bộ khí lực, ngươi không thể giết ta!! Cho dù ngươi muốn giết ta, hãy cho ta một cơ hội đề cùng với giới ngoại đánh một trận, hãy cho ta cơ hội được chết trên chiến trường!!

Nam tử trung niên kia trong lúc lui về phía sau dường như đem hết những lý do mà cả đời này hắn có thể nghĩ ra toàn bộ nhanh chóng gào lên.

Lúc hắn còn trẻ vốn đã nói năng rất giỏi, còn tự cho là rất sắc bén, lúc này trước nguy cơ sinh tử, cái bản lãnh này đã hoàn toàn bộc phát ra!

- Nếu được chết trên chiến trường ta sẽ không còn gì phải hối tiếc. Ta không ngờ trước khi sinh mệnh của ta kết thúc, ta lại chết ở La Thiên chi vì một sai lầm này.Ta đã sai rồi, nhưng tội không đáng chết!! Nếu ngươi nhất định phải giết ta, hãy cho ta sống thêm một trăm năm nữa, cho ta có thể vì giới nội mà đánh một trận!

Nếu là tu sĩ bình thường nghe được những lời của người này chắc chắn sẽ động lòng, thậm chí rất có khả năng sẽ tha cho người này, để cho hắn rời khòi. Lời nói của người này chính khí lẫm liệt, còn lộ ra một khí thế có thể vì giới nội mà không tiếc mạng sống. Trên thực tế, cả đời của nam tử trung niên này dựa vào lời nói sắc bén mà thu được rất nhiều lợi ích lớn, ngay cả thân phận sứ giả của Lôi Tiên Điện cũng là do năm đó hắn dùng miệng lưỡi để đổi lấy.

Chi là. người mà hắn gặp phải lúc này lại là Vương Lâm. Với đủ loại âm mưu quỷ kế, đủ loại người tính tình xảo trá mà Vương Lâm đã gặp trong đời, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay từng câu từng chữ của người này chi là hoa ngôn xảo ngữ!

Tay phải của hắn trong lúc giơ lên, nhẹ nhàng hạ xuống. Nam tử trung niên đã lui lại mấy trăm trượng kia lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể hắn chấn động, trong tiếng ầm ầm từ tất cả các vị trí trên thân thể đều phun ra máu tươi, trong nháy mắt đã trờ thành một huyết nhân.

- Suốt mấy trăm nãm qua, những người làm nhục cô ta rất đông, tại sao ngươi chi giết một mình ta. Nếu ngươi có bản lãiih, hãy giết toàn bộ bọn họ đi!!

Sau khi gào lên một lời cuối cùng này, thân thể nam tử trung niên kia ầm một tiếng trực tiếp nổ tung, vỡ thành từng mảnh tiêu tan trong tinh không.

Giết Khuy Niết tu sĩ cũng chi như giết một con kiến!

Tu sĩ bốn phía hoàn toàn yên lặng, kể cả lão già lúc trước, toàn bộ đều chấn động đứng ngây ra ờ đó, tâm thần kinh hoàng. Mặc dù bọn họ cảm nhận được sự hùng mạnh của Vương Lâm, nhưng giờ phút này tận mắt nhìn thấy chi một cái phất tay mà khiến cho một Khuy Niết tu sĩ không có một chút cơ hội phản Nhâng, trực tiếp tiêu tan, cũng vô cùng hoảng sợ.

Vương Lâm ánh mắt lạnh như băng đảo qua gần một trăm tu sĩ này, bước về phía trước. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tiến vào trong đám tu sĩ này, lóe lên một cái, cùng với Tây Tử Phượng biến mất ờ giữa đám người.

Ở đằng xa, có một đạo ánh sáng nhẹ nhàng bay nhanh tới, hóa thành một viên đan dược, lơ lửng ờ phía trước người lão già kia.

- Hãy bế quan nuốt đan dược này vào, cảm ngộ hồn phách của mãnh thú trong đó, có thể khiến cho tu vi của ngươi gia tăng!

Bên trong đan dược này tản mát ra nguyên lực dao động cực kỳ nồng đậm, hắn chi hít vào một hơi đã cảm thấy tâm thần khoan khoái, giống như tĩnh tọa mấy tháng.

Trong La Thiên Tinh Vực, trên một tu chân tinh gần như là bỏ đi, lúc này trên bầu trời tràn ngập truyết trắng, giống như phủ một lớp chăn bông xuống mặt đất. Ở phía bắc của tu chân tinh này có một ngọn núi, giờ phút này ngọn núi khoác một lớp áo tuyết, thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Trên đinh núi, Tây Tử Phượng cúi đầu, sắc mặt tái nhợt. Nàng cố kìm nén nước mắt chảy xuống, trầm mặc ờ đó.

Ờ phía trước nàng, Vương Lâm phức tạp nhìn nữ tử ờ trước mắt, than nhẹ một tiếng, giơ tay phải lên nhẹ nhàng vung về phía trước. Lập tức liền có một luồng nguyên lực nhu hòa dũng mãnh nhập vào trong cơ thể của nữ tử này, dung nhập vào nguyên thần của nàng. Dưới sự vận chuyển của nguyên lực này, trong thời gian ngắn thương thế của nữ tử này đã hồi phục.

Thân thể Tây Tử Phượng run lên, đầu càng cúi thấp.

Luồng nguyên lực kia ở trong cơ thể nàng sau khi chữa lành thương thế vẫn chưa tiêu tan. mà ầm ầm đi thẳng lên khuôn mặt. Từng trận tiếng rắc rắc vang lên. những vết sẹo dữ tợn trên mặt Tây Tử Phượng, những vết thương mà tu sĩ bình thường không thể làm cho hồi phục lần lượt tiêu tan, hóa thành những mảnh nhò bị gió tuyết thổi qua. từ trên mặt rơi xuống.

Dần dần. trong lúc những mảnh nhò này bị cuốn đi, trên mặt Tây Tử Phượng lộ ra một dung nhan diễm lệ, hình dáng so với năm đó, ngoài những dấu vết của thời gian dường như cũng không có gì khác.

Nữ tử xinh đẹp năm đó lúc này mặc dù vần còn là một xử nữ, nhưng có một vẻ khắc khố, nhìn giống như một phu nhân.

Tây Tử Phượng đưa tay sờ lên gương mặt nhẵn nhụi của mình, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống. Tám trăm năm trước, chính tay nàng đã phá hủy dung nhan của mình, nàng không ngờ rằng tám trăm năm sau. người mà mình vẫn mong nhớ, lại khôi phục lại dung nhan năm đó cho mình.

-..... Cả đời ta chi nhận hai đệ tử, một người tên là Tạ ThànhThanh, còn một người tên là Thập Tam..... Ngươi, có muốn trờ thành đệ tử thứ ba của ta không

Vương Lâm nhìn những bông tuyết trôi nổi giữa thiên địa, để mặc cho tuyết rơi lên người, chậm rãi mờ miệng.

Thân thể Tây Từ chấn động, trong lúc trầm mặc, nước mắt ngày càng rơi nhiều.

Vương Lâm không nói nữa, mà chờ sự lựa chọn của đối phương. Hắn vốn không phải là một người vô tình, nhưng hắn cũng không thể đón nhận hết thảy. Hắn có thể ngăn cản bản thân yêu thích người khác, nhưng trên thế gian này, có vài chuyện hắn cũng không thể ngăn cản được...

Hắn không ngăn cản được nữ tử này yêu mình từ tám trăm năm trước, cũng không thể ngăn cản được cho đến tám trăm năm sau. trong lòng đối phương thủy chung vần như vậy.

So với Lý Thiến Mai đã quen sống chết trong giang hồ, đối với Tây Tử Phượng yếu đuối đáng thương này, Vương Lâm làm không được, nói không ra một câu tuyệt tình.

Tình của thế gian, nam nữ vần còn có rất rất nhiều sự lựa chọn.

Thời gian chậm rãi trôi qua. tuyết dần dần càng ngày càng dày, rơi xuống trước mặt hai người, giống như một tẩm màn tuyết.....

Trên mặt Tây Tử Phượng lộ ra một nụ cười nhu hòa. lần đầu tiên nàng ngang đầu lên, nhìn thật sâu vào thân ảnh đang đứng phía sau bức màn tuyết.

Dường như nàng muốn đem thân ảnh này ghi tạc thật sâu vào trong ỉòng, cùng với những hình ảnh của thân ảnh này nãm đó chậm rãi chồng lên nhau.

Nàng nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất.

Hành động này đã cắt đứt chuyện cũ suốt tám trăm năm.

Hành động này khiến cho Tây Tử Phượng đau khổ, nhưng cũng giúp cho nàng được giải thoát.

Nàng quỳ trên tuyết, thấp giọng nói:

- Đệ tử bái kiến sư tôn

Hai giọt nước mắt cuối cùng theo gương mặt nhẵn nhụi chảy xuống, rơi lên mặt đất đầy tuyết, dung hợp vào từng tầng tuyết trắng, tạo nên những cái lỗ rất sâu.

Nhưng những cái lỗ này rất nhanh bị tuyết lấp đi

- Chúng ta đi thôi

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Nhà của đệ tử ở La Thiên

Tây Tử Phượng đứng dậy, thấp giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu sau giơ tay phải lên vồ vào hư không, lập tức liền có một luồng nguyên lực vô biên ầm ầm dung nhập vào trong cơ thể của Tây Tử Phượng, truyền vào nguyên thần của nàng. Đồng thời hắn còn đem cảm ngộ cả đời mình phân ra một phần truyền cho nàng trong giới hạn đối nàng có thể tiếp nhận được, vận trong chuyển trong cơ thể nàng.

Tu vi của Tây Tử Phượng dưới sự vận chuyển của nguyên thần lập tức đột phá Dương Thực, trực tiếp đạt tới Khuy Niết!

Nhưng thuật truyền công này vần chưa dừng lại, mà vần tiếp tục tiến hành, cho đến sau khi tu vi của Tây Tử Phượng mạnh mẽ tăng lên tới Tinh Tịnh Niết mới dần dần ngừng lại, hóa thành ba đạo phong ấn, áp chế tu vi của Tây Tử Phượng bạo tăng. Hắn làm như vậy chính là để cho nàng từ từ tìm hiểu và tiêu hóa.

Thuật truyền công này, ngay cả với tu vi như của Vương Lâm. muốn làm lại cũng rất khó khăn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1490 Nhằm vào Lỗ Phu Tử!

Tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Không biết đã qua bao lâu, Vương Lâm thu tay phải lại, hướng lên bầu trời túm một cái, lập tức có vô số đám tuyết ngưng tụ lại, ở trong tay hắn hóa thành một tuyết cầu. Tuyết cầu này trong lúc không ngừng tích tụ, dần dần càng ngày càng thực chất hóa.

Nhìn tuyết cầu kia, Vương Lâm cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu cổ Thần. Trong từng trận tiếng két két, ngụm máu tươi này rơi lên trên nhuốm đỏ tuyết cầu, đồng thời hòa tan với tuyết cầu này.

Trong khi hòa tan, lại có rất nhiều đám tuyết bay tới, tuyết cầu này nhanh chóng trở thành một tinh thể băng. Tay phải Vương Lâm vỗ lên đó một cái, tinh thể băng đỏ như máu này lập tức bị kéo dài, trong nháy mắt hóa thành một thanh trường kiếm!

Một thanh trường kiếm đỏ như máu!

Cùng lúc đó, mắt phải Vương Lâm lóe lên lôi quang, lôi đồ mơ hồ hiện lên trong mắt. Trong chín đạo lôi đình kéo theo ờ bên ngoài, Cực Cảnh Lôi đình phân ra một tia lao ra khỏi mắt phải, nhập vào trong thanh huyết kiếm này, dung hợp với nó một cách hoàn mỹ.

Lập tức một luồng sát khí ngợp trời từ bên trong huyết kiếm này ầm ầm bộc phát ra.

- Dưới bước thứ ba. không người nào có thể chịu được một chém củanhát kiếm từ kiếm này! Ngươi đi xa quê hương, kiếm này để cho ngươi phòng thân! Sau này nếu có người bất kính, ngươi hãy dùng kiếm này chém hắn!

Vương Lâm vung tay phải, huyết kiếm này lập tức bay thẳng tới về phía Tây Tử Phượng, trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể nàng, trờ thành một bản mệnh pháp bảo!

- Vi..... vi sư còn đi giúp muốn nhớ ngươi làm một chuyện Ngươi còn có một sư

huynh trên Thanh Linh Tinh, nếu cần trợ giúp, có thể mang thanh kiếm này đi để phòng thân...

... Tây Tử Phượng....

Vương Lâm nhìn nữ tử ở trước mặt.

Nữ tử này cắn môi dưới, yên lặng ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, đối diện với ánh mắt của hắn. Trong mắt nàng ẩn chứa một tình cảm đã chôn giấu suốt tám trăm năm

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, nhìn thật sâu nữ tử trước mặt một cái, thầm than một tiếng rồi xoay người, hướng lên không trung bay đi, càng ngày càng xa.

Nhìn lên bầu trời, bóng lưng của Vương Lâm càng lúc càng xa, trong mắt Tây Tử Phượng hiện lên thân ảnh đứng trên mảnh vỡ đại lục trong Lôi Tiên Giới, phá vỡ hết thảy chướng ngại, hiện lên thân ảnh đã dẫn theo rất nhiều tu sĩ xông ra khỏi Lôi Tiên Giới, hiện lên thân ảnh oai vệ trong trận chiến Phong Tiên đã trấn áp quần hùng hiện lên một người mặc áo trắng như tuyết, dần dần đi xa. Khừng bông tuyết bay lượn chậm rãi khiến cho ánh mắt của Tây Tử Phượng trờ nên mơ hồ.

- Kết cục như vậy, có lẽ..... là tốt nhất

Tây Tử Phượng cúi đầu.

Trong tinh không, trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Lúc hắn truyền công cho Tây Tử Phượng, dựa vào tu vi cường hãn đã đảo qua ký ức của nàng một lượt.

Hắn không hề xem đến những chuyện riêng tư của Tây Tử Phượng, mà đem tất cả những nồi nhục mà trong tám trăm năm đối phương đã gặp phải toàn bộ nhớ kỹ. Bộ dạng của từng người đã làm nhục nàng, lúc này đã cực kỳ khắc sâu trong đầu Vương Lâm!

- Ta không ngại giết người..... không ngại

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, trong lúc bước đi thân ảnh hắn biến mất.

Vân Động Tinh, đây là nơi ở của Triệu gia. Triệu gia là gia tộc lớn thứ hai trên tinh cầu này, mặc dù không bằng một truyền thừa thế gia chân chính, nhưng trong vùng tinh vực này, Triệu gia cũng cực kỳ hùng mạnh.

Gia chủ của Triệu gia hiện tại, tu vi vốn đã cực cao, trong trận đánh với Liên Minh lại lập được công lớn, sau đó được ban cho đan dược, tu vi hiện giờ đã lên tới Tịnh Niết Trung Kỳ.

Địa vị của hắn trên Vân Động Tinh này rất cao, được tộc nhân rất kính trọng, tính cách lại cực kỳ cao ngạo. Nhưng có rất ít người biết được tám trăm năm trước, hắn đã từng là một trong những người theo đuổi Tây Tử Phượng, còn lợi dụng lúc Tây gia gặp khó khăn, dùng thủ đoạn để âm thầm bắt Tây Tử Phượng về làm lô đinh.

Tuy việc này đã bị người khác ngăn cản, nhưng đã khiến cho Tây Tử Phượng đang tuyệt vọng vì gia tộc sụp đổ, lại thêm một lần nữa bị thương tổn.

Chuyện này đã qua tám trăm năm, gia chủ Triệu gia lúc này cũng đã sớm quên. Lúc này hắn đang ngồi trong đại điện của Triệu gia, ở phía dưới, tộc nhân của Triệu gia đang khoanh chân ngồi nghe hắn giảng đạo.

Nhưng ngay lúc hắn mở miệng nói tới câu thứ ba, chi thấy có một luồng hàn khí ngợp trời ầm ầm từ trên tinh không giáng xuống tinh cầu này, trực tiếp bao phủ đại điện của Triệu gia. Trong sự hoảng sợ của tất cả tộc nhân, một đạo kiếm khí gào thét lao tới. Tốc độ của nó cực nhanh, đạt tới một trình độ khó tin. lao thẳng tới đại điện của Triệu gia, lao thẳng tới gia chủ của Triệu gia ở trong đại điện cũng đang hoảng sợ kia!

Hết thảy chuyện này quá nhanh. Trong tiếng gào thét, kiếm khí này lấy tốc độ của sấm sét, xông vào trong cơ thể của gia chủ Triệu gia. Ầm một tiếng, thân thể người này tan vỡ, hoàn toàn tử vong!

Gia tộc Đông Lai trên Thiên Mạc Tinh, đại trưởng lão của gia tộc này trong toàn bộ gia tộc Đông Lai được coi là một người hiền lành nhất. Tu vi của hắn ba trăm năm trước sau khi đã đạt tới Tịnh Niết viên mãn. hắn liền cả ngày chi giống như là nông dân, ở trong trang viên của mình trồng đủ loại cây cỏ kỳ dị, lấy đó để tu tâm dưỡng tính.

Hiếm có người nào biết được tám trăm năm trước, dựa vào mối quan hệ với Tây gia, hắn lúc đó vẫn chưa là đại trưởng lão, đã từng ép Tây Tử

Phượng không thể không lấy ra pháp bảo tối hậu mà lão tổ để lại, tự hủy dung nhan.

Lúc này hắn toàn thân mặc áo vải thô, cầm bình tưới nước, giống như là một phàm nhân đang tưới hoa. Ở phía sau hắn có ba nam tử trung niên đang cung kính đứng ờ đó.

- Tu đạo cũng giống như trồng hoa. cần phải cảm ngộ quy luật của tự nhiên, cảm thụ biến hỏa của thiên địa. Lão phu ba trăm năm qua tuy không hề bế quan, còn quên mất việc biến hỏa tu vi, nhưng trên thực tế phải như vậy mới có thể thật sự cảm ngộ thiên đạo.

Lời nói của đại trường lão cực kỳ sâu sắc, ba nam tử trung niên kia cung kính gật đầu.

Trên mặt lão già lộ ra vẻ mim cười, hiển nhiên hắn đã nhìn ra ba người này vẫn chưa hiểu ra, đang muốn tiếp tục nói. Nhưng đúng lúc này, toàn bộ Thiên Mạc Tinh ầm ầm chấn động, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn. Một đạo kiếm khí phá khai tan thiên địa, từ trên tinh không nhanh chóng giáng xuống!

Kiếm khí này quá nhanh, ngay khi lão già kia ngẩng đầu lên nhìn, trong tiếng ầm ầm. kiếm khí kia đã tới gần. trực tiếp nhảy vào bên trong cơ thể của hắn. Ầm một tiếng, thân thẻ lão già tan vỡ, toàn bộ tiêu tan!

Duy chi có cái bình tưới hoa kia là không bị tổn hại một chút nào, rơi xuống mặt đất.

Trên Tử Miều Tinh. Lô gia thân là một trong tứ đại gia tộc ở phía nam La Thiên, thiếu tộc trường của gia tộc này tu vi cao thâm, nếu có gia tộc này ở phía sau. hiếm có người nào đủ can đảm trêu chọc.

Giờ phút này, thiếu tộc trưởng đang ở chồ bế quan của hắn. thân thể trần truồng, đang ở trên người một nữ tu không ngừng chuyển động, còn truyền ra từng trận tiếng gầm nhẹ giống như là dà thú.

Nữ tu ở bên dưới thản thể hắn tướng mạo rất xinh đẹp, nhưng lúc này sắc mặt tái nhợt, dung nhan của nàng nhanh chóng thay đồi, trong nháy mắt đã trờ nên già nua. cuối cùng dường như trờ thành một bộ xương khô.

Trong chốc lát. nữ tử này kêu lên thảm thiết, thất khiếu chảy máu. tử vong một cách thê thảm.

- Người tiếp theo!

Nam tử này đứng dậy, cũng không nhìn lại, ở bên cạnh có một tu sĩ tiến đến đem thi thể này đi, còn đem tới một nữ tu khác đã mất đi thần trí, trong mắt lộ ra vẻ mê man.

Nam tử này đưa tay túm lấy nữ tu này, thần sắc âm trầm đang định mượn đối phương để tu luyện. Nhưng đúng lúc này, một tiếng gào thét kinh thiên từ trên không trung của Tử Miểu Tinh ầm ầm truyền tới. Thanh âm này lúc bắt đầu như còn ở tận chân trời, nhưng trong nháy mắt đã đinh tai nhức óc, trần nhà của chỗ bế quan này chợt nổ tung. Trong lúc đá vụn văng khắp nơi, nam tử kia mắt lộ ra vé hoảng sợ, ngẩng mạnh đầu, không nghĩ ngợi đem nữ tu kia chắn ở phía trước người. Một đạo kiếm khí gào thét xuyên thấu qua nữ tu kia, nhưng lại không hề gây nên cho đối phương một chút thương tổn gì, mà lao thẳng tới nam tử ở phía sau, từ trên mi tâm của hắn trực tiếp tiến vào trong cơ thể.

Ầm một tiếng, nam tử này hai mắt trợn ngược, thân thể trực tiếp tan vỡ. Nữ tu ở bên cạnh hắn bị máu tươi văng lên người, vé mê man tràn ngập trong mắt lập tức tiêu tan, tinh lại.

Tiễn gia ở Thủy La Tinh, Tôn gia ở Phá Không Tinh, Lý gia ở Tầm Linh Tinh.

Còn có rất nhiều nơi khác lần lượt có kiếm khí gào thét lao tới, phá vỡ tầng phòng hộ của tu chân tinh, lao thẳng tới những người nãm đó đã làm nhục Tây Tử Phượng!

Trong tinh không, một nhóm gần một trăm tu sĩ đang kéo hai tu chân tinh nhanh chóng bay đi. Người cầm đầu là một lão già, lão già này thần sắc uy nghiêm, không giận mà rất có uy, ánh mắt của những tu sĩ phía sau nhìn hắn đều vô cùng cung kính.

Nhưng trong lúc những người này đi về phía trước, trong tinh không liền có một đạo kiếm khí ầm ầm từ phía trước bay tới. Mọi người đều không kịp phản ứng, kiếm khí kia ầm một tiếng nhảy vào trong cơ thể của lão già này, khiến cho hắn tan vỡ mà chết!

Những cảnh tượng tương tự ở trong La Thiên Tinh Vực này liên tục xảy ra!

Hễ là những người trong tám trăm năm nay đã mạo phạm Tây Tử Phượng, tất cả đều bị kiếm khí này giết chết!

Ở chỗ Lôi Tiên Điện lúc này đang chuẩn bị cho chiến tranh, ở trong ngoài trận pháp khổng lồ do mấy trăm tu chân tinh tạo thành có rất nhiều tu sĩ đang nhanh chóng qua lại, ở trên mỗi một tu chân tinh liên tục bố trí trận pháp.

Đột nhiên trong lúc đó, có mười một đạo kiếm khí đột nhiên xuất hiện trong tinh không, chia làm mười một hướng, nhanh chóng bay đi. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, một nam tử trung niên vẻ mặt âm trầm đang bố trí trận pháp, ngay lập tức bị kiếm khí này nhập vào cơ thế, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, lập tức tan vỡ mà chết.

Trong nháy mắt, có mười người ở những chỗ khác nhau trên tinh trận khổng lồ này đều tan vỡ mà chết.

Đạo kiếm khí cuối cùng kia gào thét lao thẳng vào sâu bên trong tinh trận, ở bên ngoài vòng xoáy tiến vào trong cơ thể của một lão già đang tĩnh tọa ở đó gia cố trận pháp. Lão già này thân thể run lên, phun ra máu tươi, toàn thân nổ tung.

Những cảnh tượng đột ngột xuất hiện này lập tức khiến cho cả tinh trận chấn động, khiến cho toàn bộ tu sĩ của Lôi Tiên Điện đều hoảng sợ.

Không giết hơn một người nào, cũng không bỏ qua một người nào, Vương Lâm dựa vào cảm ứng bằng thần thức đã phóng ra gần một trăm đạo kiếm khí, quét ngang La Thiên! Đây chính là một việc cuối cùng hắn làm vì Tây Tử Phượng theo như lời hắn nói!

Trong lúc bước đi, bên ngoài tinh trận khổng lồ ở Lôi Tiên Điện, thân ảnh của Vương Lâm xuất hiện!

Từ đằng xa, hắn nhìn vòng xoáy đang xoay tròn cùng với vô số tu sĩ của Lôi Tiên Điện ở chỗ sâu bên trong trận pháp khổng lồ do mấy trăm tu chân tinh tạo thành, chiếm một phạm vi rất lớn này, không nói một lời nào, chậm rãi tiến về phía trước.

Bước chân của hắn không nhanh, nhưng mỗi một bước đều khiến cho tinh không ầm vang giống như lôi đình vang vọng. Trong tiếng ầm ầm, thanh âm này giống như hợp nhất với bước chân của Vương Lâm, tạo nên những tiếng nổ kinh thiên, truyền khắp bốn phía!

Vô số tu sĩ của Lôi Tiên Điện sắc mặt tái nhợt, nhất tề lui lại phía sau. Bọn họ không giống như người của những gia tộc trên Đông Lâm Tinh, sau khi bị thao túng thần trí liều chết xông lên. Giờ phút này trong khi lùi lại, từ xa nhìn lại, những tu sĩ này giống như là thủy triều, nhất tề chuyển động không ngừng lùi lại!

Theo Vương Lâm tiến về phía trước, đột nhiên liền có một tiếng gào thét từ trong miệng của Lỗ Phu Tử bên trong vòng xoáy khổng lồ ở trung tâm của tinh trận vang lên kinh thiên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1491 Hôm nay mây giăng mưa đổ

Tiếng gào thét này kinh thiên động địa, trực tiếp từ trong vòng xoáy truyền ra, hóa thành một cơn sóng vô hình quét về phía Vương Lâm. Bước chân Vương Lâm đột nhiên dừng lại.

Tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này truyền khắp bốn phía.

Đây là lần đầu tiên Lỗ Phu Tử cùng với Vương Lâm đối địch. Hai người mặc dù vẫn chưa ra tay, nhưng một người muốn tiến về phía trước, một người lại ngăn cản, ở trên tinh trận này đã triển khai một trận đánh.

Một tiếng gào thét đơn giản này là do tu vi cả đời của Lỗ Phu Tử hóa thành, còn ẩn chứa sức mạnh thần thông của tu sĩ bước thứ ba Không Niết Sơ Kỳ. Trong tiếng gào thét này, tinh không chấn động, dường như muốn tan vỡ. Còn có vô số những cái khe rất lớn bị xé mở, giống như những cái gai nhọn đâm về phía Vương Lâm.

Giống như cuồng phong ập tới mặt, dưới một tiếng gào thét này, sự hùng mạnh của Lỗ Phu Tử trong nháy mắt được hiển lộ ra. Nếu không phải là tu sĩ Thiên Nhân Đệ Ngũ Suy, dưới sức tấn công của sóng âm này, lập tức thân thể sẽ bị xé nát, nguyên thần tan vỡ mà chết.

Cho dù tu vi cũng đã đạt tới bước thứ ba, cũng là Không Niết Sơ Kỳ, dưới một tiếng gào thét này cũng sẽ bị cản trở, hoàn toàn không thể tiếp tục bước tới.

Nhưng tu vi của Vương Lâm cũng chưa đạt tới bước thứ ba, hắn nhờ có được Đạo cổ truyền thừa đạt tới thất tinh cổ Thần, lấy sự hùng mạnh của thân thể thất tinh cổ Thần, chống lại sức mạnh của bước thứ ba.

Sự mạnh mẽ của thân thể hắn đã đạt tới một trình độ cực kỳ khủng khiếp. Dưới một tiếng gào thét này của Lỗ Phu Tử, hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang.

- Trong thiên hạ này, không có bất cứ một tiếng gào thét nào có thể sánh được với tiếng rống của Cổ Thần, đặc biệt là tiếng rống của Đạo cổ.

Bước thứ ba, sao có thể sánh được.

Tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm nhanh chóng lóe lên xoay tròn. Bảy tinh điểm chuyển động, cổ Thần lực ầm ầm tràn ngập toàn thân Vương Lâm, ở phía sau còn có cái đầu Đạo Cổ hiện ra.

Ngay khi cái đầu này xuất hiện, Vương Lâm mở miệng, hướng về vòng xoáy rất lớn ở chổ sâu bên trong tinh trận khổng lồ phía trước, phát ra một tiếng rống kinh thiên..

- GraooooH

Thanh âm này như một tiếng rít gào, trong phút chốc điên cuồng truyền ra, trực tiếp áp đảo tiếng gào thét của Lỗ Phu Tử, hình thành một thanh âm ngợp trời, trong tiếng ầm ầm, quét thẳng về phía trước.

Mặc dù vẫn chưa thể bằng sức mạnh của một tiếng rống do thứ lực lượng kỳ dị trong cổ mộ mượn miệng của Vương Lâm truyền ra, đả thương rất nhiều cao thủ bước thứ ba, còn đẩy lùi cả Chưởng Tôn, nhưng lúc này, tiếng rống Đạo cổ của Vương Lâm cũng có thanh thế giống như vậy.

Tiếng rống ầm ầm ở giữa Vương Lâm và Lỗ Phu Tử chấn động cả thiên địa, dường như có hai người vô hình đang triển khai tấn công một cách điên cuồng. Trong tiếng rống này, toàn bộ tinh trận chợt chấn động, những cái khe trong tinh không lập tức tan vỡ. những tu sĩ dưới một

tiếng rống này phun ra máu tươi, lại một lần nữa điên cuồng lùi về phía sau.

Trong vòng xoáy ở sâu bên trong tinh trận, đám người Viêm Lôi Tử sắc mặt trắng bệch, trong lúc thổ nạp nhanh chóng vận chuyển nguyên lực. Dường như nếu không làm như vậy, bọn họ dưới một tiếng rống này sẽ bị tan vỡ.

Lỗ Phu Tử khoanh chân ngồi phía trước đám người Viêm Lôi Tử, sắc mặt đại biến. Hắn cảm nhận được rõ ràng một sức tấn công không thể nào tưởng tượng được đang trực tiếp gào thét tới gần, muốn phá tan hết thảy những sự ngăn cản.

Tiếng gào thét của hắn dưới tiếng rống Đạo cổ này lập tức tan vỡ không còn phát ra chủ tiếng động. Dường như có cuồng phong thổi tới, quần áo toàn thân Lỗ Phu Tử bị thổi tung, tóc bay lên phần phật. Mặt hắn mặc dù biến sắc, nhưng trong mắt vẫn lộ ra hàn quang.

Chỉ là trong hàn quang này cũng có vẻ chấn động không cách nào che giấu được.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã hiểu rõ hoàn toàn thực lực của Vương Lâm. Mặc dù đối phương trong tám nhịp thở đã phá vỡ trận pháp, nhưng hắn cũng có nhiều pháp bảo và thần thông, mặc dù cũng sợ hãi, nhưng theo hắn, đối phương cũng chỉ ngang hàng với mình, ai cũng không làm gì được nhau.

Nhưng lúc này, phân tích trước đây của hắn cũng có sự dao động kịch liệt. Trong một tiếng rống này có ẩn chứa một khí tức mà ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh tâm động phách, thậm chí hắn còn mơ hồ có một cảm giác không thể chống cự.

Dường như giờ phút này từ bên ngoài tiến vào không phải là một tu sĩ, càng không phải là một Cổ Thần, mà là một thứ vượt xa khỏi sự hiểu biết của hắn, hoặc có lẽ là một sinh vật không thể xuất hiện trong thế giới này. Sinh vật này tràn ngập một vẻ bá đạo, một khí tức bá đạo ngợp trời từ trong một tiếng rống này điên cuồng lộ ra.

Không ai có thể cản trở, không ai có thể vì hắn mà nghênh chiến với hắn.

Trong tiếng ầm ầm, vòng xoáy chổ của Lỗ Phu Tử vốn lúc nào cũng xoay tròn, nhưng giờ phút này dưới cơn cuồng phong do tiếng rống tạo ra lại đột nhiên dừng lại. Dường như trong tiếng rống kia, vòng xoáy này không dám chuyển động.

Sắc mặt Viêm Lôi Tử trắng bệch, vẻ hoảng sợ trong mắt đã chiếm cứ toàn bộ tâm thần hắn. Hắn ngơ ngác nhìn Vương Lâm ở bên ngoài vòng xoáy, không có cách nào đem đối phương cùng với thân ảnh của người năm đó chồng khít lên nhau khiến hình ảnh của đối phương hiện giờ hòa hợp với hình ảnh của tu sĩ năm đó.

Mặc dù hắn đã chấp nhận sự thật, nhưng trong tiềm thức của hắn vẫn không thể tin được.

Liệt Vân Tử tu vi yếu nhất, năm đó lại còn bị trọng thương, mặc dù lúc này đã khôi phục, nhưng tu vi cũng không tiến triển nhiều lắm. Lúc này ở dưới tiếng rống này, mặc dù đã có Lỗ Phu Tử ngăn cản hơn phân nửa, nhưng chỉ cần dư âm cũng đủ khiến cho hắn đinh tai nhức óc, phun ra máu tươi, thân thể không ngừng lui về phía sau hơn mười trượng mới dừng lại được.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, cũng giống như Viêm Lôi Tử xuyên qua vòng xoáy nhìn lên người Vương Lâm ở đằng xa. Vương Lâm trong mắt hắn vô cùng xa lạ, so với người trong trí nhớ của hắn khác nhau qua xa.

- Có thể trong mấy trăm năm mà đạt tới được tu vi bậc này, chẳng lẽ hắn đã hoàn toàn hiểu được bộ Chiến Tự Thiếp của Chiến gia ta hay sao. May mà ta cùng với hắn chưa có hiềm khích quá sâu, còn đem Chiến Tự Thiếp cho hắn tìm hiểu, nếu không, hôm nay chỉ sợ ngay cả Lỗ Phu Tử cùng không thể ngăn cản người này.. Không ngờ hắn có thể mạnh đến như thế này..

Vẻ sợ hãi trong mắt nồng đậm nhất, da đầu tê dại, gần như hồn bay phách tán, đó chính là Huyết Thần Tử. Hắn biết năm đó mình đã đắc tội với đối phương quá sâu sắc, lúc này tận mắt nhìn thấy thân ảnh Vương Lâm, cảm nhận được sức mạnh của một tiếng rống kia, tâm thần kịch chấn, khiến cho thân thể hắn không khỏi run lên.

Thân là lão tổ của Diêu gia, thân là La Thiên Huyết Thần Tử, hắn cực kỳ cao ngạo, rất ít khi biết được cảm giác run rẩy. Nhưng lúc này, hắn thật sự hoảng sợ.

Sự hùng mạnh của Vương Lâm khiến cho hắn sợ hãi, khiến cho trong lòng hắn dâng lên một cảm giác không thể chống cự, nhất là chứng kiến ngay Lỗ Phu Tử cũng biến sắc, hắn lại càng tuyệt vọng. Nhưng trong lòng hắn, vẫn còn có một tia hy vọng.

Vương Lâm này tới nơi đây có lẽ không phải là để tìm ta, mà là vì Lỗ Phu Tử, hắn muốn cùng với Lỗ Phu Tử đánh một trận. Ta ở trong mắt hắn lúc này cũng chỉ giống như một con kiến, chắc hắn cũng không làm khó.

Trong tiếng rống ầm ầm, Vương Lâm nâng bước chân tiến về phía trước. Mỗi một bước chân lại có lôi đình ầm ầm vang vọng, dần dần hình thành một luồng uy áp vô biên, từ trên thân thể hắn khuếch tán ra, hướng về vòng xoáy ở phía trước trực tiếp áp xuống.

- Từ khi từ biệt ở Chu Tước Tinh, đạo hữu đã tiến triển tới mức này, khiến cho lão phu không thể không ngưỡng mộ.

Lỗ Phu Tử hít sâu một hơi, vẫn chưa đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm ở bên ngoài vòng xoáy, chậm rãi mở miệng.

Thanh âm của hắn truyền ra khỏi vòng xoáy, vang vọng bốn phía.

- Chuyện ở Chu Tước Tinh đã là chuyện cũ. Nhớ lại lúc đó, sức mạnh của Lỗ Phu Tử đạo hữu cũng khiến cho Vương mỗ phải kinh ngạc.

Vương Lâm không hề dừng bước, trong lúc tiến về phía trước bình tĩnh nói. Sau khi dứt lời, ánh mắt hắn quét về phía Viêm Lôi Tử, hướng về phía Viêm Lôi Tử ôm quyền nói.

- Viêm Lôi Tử đạo hữu, đã lâu không gặp. Làm La Thiên chấn động là vì muốn giải quyết một vài chuyện cũ, xin được thứ lỗi.

Năm đó là tiền bối, hiện giờ là đạo hữu, cũng không phải Vương Lâm muốn thay đổi cách xưng hô, mà ngay cả nếu hắn gọi Viêm Lôi Tử là tiền bối, thì Viêm Lôi Tử cũng không thể chấp nhận nổi.

Nhưng chỉ một lời nói này cũng khiến cho Viêm Lôi Tử đau khổ, đồng thời trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác vinh dự mà hắn không thể giải thích được. Hắn vội vàng đứng dậy, hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

- La Thiên Tinh Vực chính là nhà của tiền bối, sao lại lại phải xin thứ lỗi.

Vương Lâm mĩm cười, dần dần đi về phía vòng xoáy.

- Trong Chu Tước Tinh, hai người chúng ta đã từng liên thủ, xem như đã có chút giao tình. Hôm này đạo hữu tới đây, Lỗ Phu Tử vốn phải vui mừng chào đón, nhưng tại sao đạo hữu lúc đến đây lại giết chết mười một người đang sắp đặt tinh trận của ta.

Lỗ Phu Tử nói một lời này, nheo hai mắt lại, lộ ra một tia hàn quang.

Vương Lâm thần sắc như thường, giơ tay phải lên chỉ vào Huyết Thần Tử bên cạnh Lỗ Phu Tử, mở miệng:

- Giết người hiển nhiên là có đạo lý của Vương mỗ, ngươi và ta không có hiềm khích, Vương mỗ cũng không muốn đánh với ngươi. Ta chỉ cần người này.

Huyết Thần Tử tâm thần chấn động, sắc mặt tái mét không còn một chút huyết sắc, ngón tay của Vương Lâm chỉ vào, giống như cướp đi toàn bộ sức sống của hắn.

Ở bên ngoài vòng xoáy trăm trượng, Vương Lâm dừng chân lại. Đối phương là lão tổ của La Thiên, còn là một cao thủ trong trận chiến với giới ngoại, mà ở trên Chu Tước Tinh, hai người đã từng liên thủ trong thời gian ngắn. Vương Lâm mặc dù không e ngại tu vi của đối phương, nhưng đối với cao thủ bước thứ ba cũng có sự tôn trọng, nên muốn lưu nể mặt đối phương một lại chút.

Sắc mặt Lỗ Phu Tử sắc mặt âm trầm, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

- Lỗ Phu Tử tiền bối. Chổ đó, chỉ có vãn bối mới có thể đưa người đi

Huyết Thần Tử sắc mặt trắng bệch, mang theo vẻ tuyệt vọng, nhìn về phía Lỗ Phu Tử, đang lo lắng mở miệng liền bị Lỗ Phu Tử cắt lời.

- Lão phu sẽ tự có định đoạt.

Lỗ Phu Tử đang khoanh chân ngồi liền đứng lên, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, chậm rãi mở miệng nói:

- Vương Lâm đạo hữu, có thể nể mặt lão phu mà tha cho người này không. Việc này, coi như lão phu đã nợ ngươi một lần.

Vương Lâm nhìn Lỗ Phu Tử, hồi lâu sau lắc đầu.

- Người này đối với Vương mỗ rất có ích, mong đạo hữu đừng ngăn cản.

Lỗ Phu Tử kia thần sắc âm trầm. Tuy tính cách hắn cẩn thận, nhưng sự cao ngạo của cao thủ bước thứ ba cũng đã sớm ăn vào xương cốt. Mấy

vạn năm qua, hắn đã quát tháo đã lâu, địa vị tôn quý đến cực điểm, có thể nói ở trong La Thiên nhất ngôn cửu đỉnh, không ai dám phản bác một chút nào. Lúc này hắn tự hạ thấp phong thái, lấy nợ ân tình để cầu xin, đối phương cũng phải nể mặt mình mới phải.

Nhưng lời nói của Vương Lâm giống như đối với tấm lòng của hắn không hề để ý đến, vì thế, trên mặt Lỗ Phu Tử này dần dần hiện lên một nụ cười lạnh.

- Lão phu muốn xem ngươi dựa vào cái gì mà tự tin như vậy. Trong tinh trận của lão phu, hãy cùng với lão phu đánh một trận. Một tiếng rống kia của ngươi tuy mạnh, thân thể mặc dù cường hãn hơn bước thứ ba, nhưng lão phu đã đạt tới bước thứ ba mấy vạn năm, sao một kẻ cuồng vọng như ngươi có thể hiểu hết được.

Vương Lâm thần sắc như thường, hai mắt chậm rãi lộ ra hàn quang, vẫn chưa tiến đến, mà tay phải vung lên bên cạnh người, lạnh lùng nói:

Đừng nói nhảm, ngươi muốn đánh, thì đánh đi.

_DTV_EBOOK_

Chương 1492 Văn đấu

Đã là bước thứ ba với nhau, nếu không phải thù hận sinh tử, nếu không có ý giết bằng được đối phương, thì một trận đánh với nhau nhất định phải có sự tôn trọng. Dù sao người có thể đạt tới bước thứ ba trong tinh không này, qua vô số vạn năm cũng cực kỳ hiếm thấy, so với số lượng người tu đạo khổng lồ, thật sự là quá ít ỏi.

Lỗ Phu Tử thành danh đã lâu, đối Vương Lâm cũng không có bất cứ hiềm khích gì, lúc này tuy là vì Huyết Thần Tử mà xuất hiện can ngăn, nhưng cũng gần như là đối kháng mà thôi.

Lỗ Phu Tử sẽ không vì Huyết Thần Tử mà đắc tội với Vương Lâm quá mức. Trong mắt hắn,

Vương Lâm đã không còn ngang hàng như phân tích của hắn lúc trước, mà đã có một chút ưu thế.

Nhưng hắn tự nhận mình đã tiến vào bước thứ ba mấy vạn năm, kinh nghiệm vượt đối phương rất xa, cũng không cần phải e ngại.

Vương Lâm tuy vẫn chưa tiến vào bước thứ ba, nhưng với thân thể của hắn cũng đủ để so sánh với cao thủ bước thứ ba. Hơn nữa hắn lúc ở trong Thái cổ Tinh Thần tại giới ngoại đã trải qua rất nhiều chuyện, gặp rất nhiều cao thủ bước thứ ba, Lỗ Phu Tử trong mắt hắn cũng không là cái gì.

Nếu như Lỗ Phu Tử này vẫn ngoan cố, Vương Lâm không ngại giáo huấn hắn nặng tay hơn một chút. Hơn nữa sau khi hắn đạt tới thất tinh cổ Thần, cùng với Thác Sâm đánh một trận, vẫn chưa giao chiến với một cao thủ bước thứ ba nào. Lúc này đối mặt với Lỗ Phu Tử, Vương Lâm cũng nổi lên chiến ý.

Ánh mắt Lỗ Phu Tử lóe lên, nhìn chằm chằm mi tâm Vương Lâm, cảm nhận được rõ ràng chiến ý ngợp trời từ trên người hắn truyền ra. Đồng tử trong hai mắt hơi co lại, hắn lập tức thay đổi chủ ý.

- Vương Lâm đạo hữu, ngươi và ta hai người nếu toàn lực ra tay, La Thiên Tinh Vực này sợ là không thể chịu đựng nổi. Một khi khiến cho Phong Giới Đại Trận biến hóa, đến lúc đó làm tổn hại tới trận pháp là điều không thể tránh được….Đơn giản là hai người chúng ta đấu văn, ba hiệp phân thắng thua.

Nếu như ngươi thắng, Huyết Thần Tử lão phu sẽ đích thân đưa tới cho ngươi, nhưng nếu lão phu thắng, ngươi hãy nhanh chóng rời khỏi. Từ nay về sau, nếu không được lão phu đồng ý, không được tiến vào La Thiên nửa bước.

Ngươi có dám cùng với lão phu đấu văn không?

Lỗ Phu Tử nghĩ nếu mình và Vương Lâm giao chiến, cùng lắm thì cũng chỉ có thể ngang sức, một khi như vậy, cục diện sẽ rơi vào thế bế tắc, hơn

nữa chỉ cần hơi một chút lơ là, rất có thể sẽ bị trọng thương. Lúc này đang chuẩn bị cho chiến tranh, nếu hắn bị trọng thương, chắc chắn sẽ ảnh hướng tới kế hoạch sau này, mất đi cơ hội cướp lấy hương hỏa ở giới ngoại. Hắn không thể không e ngại.

- Đấu văn?

Vương Lâm cả đời tu đạo, gần như chưa bao giờ cùng với người ta đấu văn. Giờ phút này nghe Lỗ Phu Tử nói, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kỳ dị.

Giới nội không thể so sánh với giới ngoại, cao thủ bước thứ ba nếu triển khai sức mạnh thần thông chém giết, chắc chắn sẽ khiến cho tinh không bị phá hủy trong phạm vi lớn, lộ ra Phong Giới Đại Trận bao phủ toàn bộ giới nội kia. Điều này, Vương Lâm hiểu rất rõ.

- Không sai, cao thủ bước thứ ba trong giới nội ta tuy cực kỳ ít ỏi, vạn năm hiếm thấy, nhưng cũng vẫn còn có vài người. Nếu ta tùy tiện ra tay chiến đấu sinh tử, nếu kích động Phong Giới Đại Trận, cái được sẽ không bù được cái mất.

Cho nên mới có cách đấu văn này.

Hiệp thứ nhất là luyện khí, lấy tài nguyên ở nơi này luyện ra những pháp bảo giống nhau, lấy những pháp bảo này để triển khai đấu văn hiệp đầu

tiên. Nếu ngươi không am hiểu luyện khí, thì luyện đan cũng được. Thậm chí luyện hồn cũng không sao.

Hiệp thứ hai là đấu đạo niệm.

Hiệp cuối cùng là đấu một thức thần thông. Sau ba hiệp, ngươi và ta sẽ phân được cao thấp, cũng vì sau này còn gặp lại mà lưu lại một chút thể diện.

Vương Lâm trên mặt lộ vẻ mĩm cười, liếc mắt nhìn Lỗ Phu Tử một cái, vung tay áo, cười dài nói:

- Cũng được, ngươi muốn đấu văn, Vương mỗ có thể bồi tiếp.

Lỗ Phu Tử nghe nói như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hắn đã nhìn thấy chiến ý của Vương Lâm, phát hiện trong chiến ý của đối phương còn có sự tự tin, mơ hồ có chút không ổn. Tính cách hắn vẫn luôn cẩn thận, thân lại là lão tổ của La Thiên, thân là cao thủ bước thứ ba, hắn không thể thua được.

Chính vì vậy hắn mới nói ra cách đấu văn, lúc này nhìn thấy Vương Lâm đồng ý, không khỏi trong lòng cười lạnh.

- Người này tuổi còn trẻ, thời gian tu đạo không dài, mặc dù hiện giờ đã đạt tới tu vi bậc này, nhưng những phương diện khác của hắn tất nhiên không thể bằng ta.

Lỗ Phu Tử bị đình trệ ở Không Niết Sơ Kỳ của bước thứ ba đã mấy vạn năm, cũng vì thiếu hương hỏa mà không thể đạt tới Không Niết Trung Kỳ. Trong mấy vạn năm này hắn đã bắt đầu tìm hiểu việc luyện khí, luyện đan cùng với đạo cấm chế, nên tràn đầy sự tự tin.

- Xin mời đạo hữu lựa chọn hiệp thứ nhất là luyện thứ gì.

Lỗ Phu Tử chậm rãi mở miệng.

- Luyện khí cũng được.

Vương Lâm nhìn Lỗ Phu Tử một cách đầy thâm ý.

Lỗ Phu Tử thần sắc như thường, hơi gật đầu, nhưng trong lòng cười lạnh. Kỹ thuật luyện khí của hắn so với luyện đan cao minh hơn rất nhiều, thậm chí những pháp bảo mạnh nhất của hắn cũng là do hắn sau khi tìm được tàn khí tự mình tế luyện ra.

Hắn không nói nhiều với Vương Lâm, vung tay áo, vòng xoáy khổng lồ bên ngoài thân thể đột nhiên chuyển động, dường như dấy lên vô số

sương mù, nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một cơn lốc. Thân thể hắn trong lúc cơn lốc này nổi lên trực tiếp bay ra, trong nháy mắt rời khỏi vòng xoáy, xuất hiện trên không trung phía trên tinh trận khổng lồ kia.

ở phía sau hắn, mấy vạn tu sĩ của Lôi Tiên Điện kia toàn bộ hướng ánh mắt tới, trong mắt bọn họ lộ rõ một vẻ cuồng nhiệt và cung kính. Lỗ Phu Tử, là lão tổ của La Thiên.

Kể cả ba người bọn Viêm Lôi Tử bên trong vòng xoáy thần sắc cũng cung kính. Lỗ Phu Tử trong mắt bọn họ chính là thần tiên của La Thiên.

Lúc này có thể tận mắt nhìn thấy lão tổ đích thân luyện khí, đối với mấy vạn tu sĩ này mà nói, đủ để khiến cho bọn họ tâm thần chấn động, kích động không thôi.

- Pháp bảo lão phu luyện ngày hôm nay sẽ để lại trong Lôi Tiên Điện, trở thành vật chí bảo của La Thiên Lôi Tiên Điện ta. Sau này trong cuộc chiến với giới ngoại sẽ mở ra La Thiên Tiên Bảng, sau khi mở bảng một tháng, người giết địch nhiều nhất sẽ có được bảo vật này.

Lời nói của Lỗ Phu Tử chậm rãi truyền ra, truyền vào trong tai từng tu sĩ ở bốn phía.

Ngay khi thanh âm này truyền ra, lập tức liền có sóng âm ngợp trời nổi lên. Chỉ thấy mấy vạn tu sĩ kia toàn bộ đều lộ thần sắc chấn động, tiếng

vâng mệnh như thủy triều.

Lỗ Phu Tử ở phía trên tinh trận cách Vương Lâm trăm trượng, giơ tay phải chỉ vào tinh không. Trong tiếng ầm ầm, chỉ thấy trong tinh không lấp lánh này lập tức liền có từng trận tinh quang từ bốn phương tám hướng lóe lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ tinh không này bị tinh quang bao phủ, liếc mắt nhìn lại trong sự mông lung hiện lên một cảnh tượng cực kỳ tráng lệ.

- Lão phu hôm nay sẽ lấy tinh quang của La Thiên làm gốc rễ.

Tay phải hắn giơ lên hướng về những đám tinh quang ở đằng xa tràn ngập tinh không túm một cái, lập tức tinh quang vô tận nhanh chóng lao đến, điên cuồng ngưng tụ trên tay phải của Lỗ Phu Tử.

Trong thời gian ngắn, liền có một hình ảnh do tinh quang tạo thành hiện ra. Tinh ảnh này không ngờ chính là một cây đại thụ.

Cây đại thụ do tinh quang tạo thành kia tản mát ra ánh sáng chói mắt, liếc mắt nhìn lại, giống như là vô số tu chân tinh ngưng tụ lại với nhau. Cây đại thụ này cao chừng mấy vạn trượng, lơ lửng trong tinh không.

- Lấy bụi đất tràn ngập trong tinh không của La Thiên từ vạn cổ làm thân. Ngưng tụ thành hình hài của bảo vật này.

Trong lúc thanh âm của Lỗ Phu Tử vang vọng, tay trái hắn bấm quyết hướng về tinh không đảo qua. Đột nhiên, toàn bộ tinh không ầm ầm chấn động, chấn động này không phải chỉ có ở nơi này, mà truyền khắp toàn bộ La Thiên Tinh Vực,

hóa thành vô số gợn sóng quanh quẩn. Trong tinh không, lập tức có vô số bụi đất mà mắt thường không thể phát hiện được chậm rãi bị hút ra. Ngay khi những bụi đất này xuất hiện, dường như có một lực hút rất lớn tác động, đem những bụi đất này cuốn lấy, đưa thẳng tới Lỗ Phu Tử.

Giống như có một cơn lốc tràn ngập cả La Thiên, trong tiếng nổ ầm ầm, cuốn lấy bụi đất vô tận, trong thời gian ngắn từ bốn phương tám hướng bay tới, dung nhập vào trong cái cây cao mấy vạn trượng tạo thành từ tinh quang kia.

Những bụi đất này thực tế giống như là tro bụi, lúc này trong khi không ngừng dung nhập, cái cây tinh quang kia dần dần không còn mờ ảo nữa, mà nhanh chóng thực chất hóa.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, nhìn Lỗ Phu Tử luyện khí. Trước mắt hắn, cái cây tinh quang mấy vạn trượng kia trong nháy mắt đã hoàn toàn hiện lên trong tinh không, giống như là một cái cây thật.

Lấy tinh không làm đất nuôi dưỡng, lấy bụi đất làm phân bón, lấy tinh quang làm hồn phách, dường như một cây đại thụ thông thiên tồn tại từ vạn cổ bất ngờ xuất hiện.

Một uy lực vô biên từ trên cây đại thụ này chậm rãi lan ra, bao phủ bốn phía. Đồng thời còn có sức sống vô biên từ bên trong khuếch tán ra, khiến cho mấy vạn tu sĩ của Lôi Tiên Điện ở phía sau Lỗ Phu Tử cả đám tâm thần kịch chấn.

- Hình dáng của bảo vật đã có, chỉ còn thiếu bổn nguyên. Lão phu tuy là người của La Thiên, nhưng đã từng chịu ơn của Phong Tiên Giới, cả đời cảm ngộ phong bổn nguyên, lúc này, sẽ để cho pháp bảo này dung hợp với bổn nguyên đạo của lão phu.

Lỗ Phu Tử duỗi hai tay, vung lên một cái. Lập tức có một cơn cuồng phong từ trong cơ thể hắn ầm ầm lao ra, đồng tử trong hai mắt hắn còn xuất hiện chín cơn lốc xoáy. Chín cơn lốc xoáy này mỗi khi chuyển động, đều khiến cho cuồng phong từ trong cơ thể Lỗ Phu Tử bộc phát ra càng cường đại hơn.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ cuồng phong trong tinh không đều ở dưới cơn cuồng phong này mà tan vỡ, bị cuốn vào bên trong, hình thành một sức mạnh kinh thiên, lao thẳng tới cây đại thụ.

Thần sắc Vương Lâm thủy chung vẫn bình tĩnh. Thân thể hắn bị cuồng phong kia quét qua, hai mắt lập tức liền có lôi hỏa bổn nguyên tràn ngập, từng tầng triệt tiêu, thân thể không hề cử động.

Cơn cuồng phong kia cuốn tới cây đại thụ, giống như dung nhập vào bên trong, khiến cho cây đại thụ này dường như tỉnh lại sau giấc ngủ say. Khí tức của một pháp bảo Không Niết đột nhiên tràn ngập.

- Có bổn nguyên, chỉ còn thiếu huyết mạch. Vật này lão phu muốn để lại La Thiên để ban cho người khác, chính là bảo vật của La Thiên. Huyết mạch của nó, cũng chính là máu của tu sĩ La Thiên.

Trong mắt Lỗ Phu Tử lóe lên tinh quang, tay phải chỉ về phía sau, liền có gió từ trong ngón tay thổi ra, lao thẳng tới mấy vạn tu sĩ phía sau.

Ngay khi những người này thân thể bị gió thổi tới, trên mi tâm mỗi một tu sĩ đều có một giọt máu tươi ngưng tụ. Giọt máu tươi này theo gió bay đi, trong nháy mắt ngưng tụ ở phía trước Lỗ Phu Tử. Lỗ Phu Tử cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi của bước thứ ba, dung nhập vào trong đó, đồng thời vung tay áo.

Lập tức máu tươi ở phía trước hắn lao thẳng tới cây đại thụ, hòa tan vào bên trong.

Trong khoảnh khắc này, một cảm giác huyết mạch nối liềntương liên hiện lên trong tâm thần của mấy vạn tu sĩ phía sau.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, Lỗ Phu Tử gầm nhẹ một tiếng, lốc xoáy trong hai mắt nhanh chóng chuyển động. Hắn giơ tay phải lên hướng về phía trước hung hăng vỗ một cái.

- Bước cuối cùng, tinh chế thành bảo vật.

Cây đại thụ cao mấy vạn trượng kia toàn thân chấn động, trong tiếng ầm ầm nhanh chóng thu nhỏ lại. Trong nháy mắt, thân thể mấy vạn trượng bị ép lại chỉ còn mười trượng, một khí tức kinh thiên từ bên trong bộc phát ra, tinh không chấn động.

- Pháp bảo này được đặt tên là La Thiên Thụ, đạo hữu thấy thế nào?

Thần sắc Lỗ Phu Tử hãnh diện, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng. Pháp bảo này là hắn lấy La Thiên làm gốc rễ, lấy máu tu sĩ làm huyết mạch, lấy bổn nguyên làm chất xúc tác, lấy tu vi để tinh chế, mặc dù không phải là mạnh nhất, nhưng trong thời gian ngắn có thể luyện đến mức độ này, hắn cũng rất hài lòng.

Nhất là một ngụm máu tươi cùng với bổn nguyên lực kia, tuy làm cho hắn vô cùng đau lòng, nhưng vì trận đấu văn này, cũng phải liều mạng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1493 Không ngại thử một lần

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mấy vạn tu sĩ của Lôi Tiên Điện kia cả đám nhìn chằm chằm La Thiên Thụ, thần sắc kích động, nhưng không có bất cứ một tiếng nghị luận xôn xao nào. Nhưng khát vọng trong lòng bọn họ trong sự yên tĩnh này cũng càng ngày càng đậm.

Bọn họ muốn có được pháp bảo La Thiên Thụ do đích thân Lỗ Phu Tử luyện chế ra.

Ngay cả đám người Liệt Vân Tử cũng tâm thần chấn động, cố sức kìm nén một tia khát vọng

Duy chỉ có Viêm Lôi Tử, hắn đã có pháp bảo của Lôi Tiên Giới, đối với vật này cũng không quá coi trọng. Nhưng vật này là do Lỗ Phu Tử luyện hóa, vì thế ý nghĩa cũng khác nhau rất nhiều.

Trong sự yên lặng này, thanh âm của Lỗ Phu Tử chậm rãi vang vọng.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua La Thiên Thụ kia, đồng tử trong hai mắt có chút co rụt lại. Loại pháp bảo này thực tế hắn không coi ra gì, nhưng bên trong lại lấy máu của mấy vạn tu sĩ làm huyết mạch, cũng giống như một nét bút cuối cùng, khiến cho pháp bảo này không còn đơn thuần chỉ là một pháp bảo Không Niết, mà còn ẩn chứa huyết mạch truyền thừa.

Hơn nữa đây còn lại huyết mạch truyền thừa của mấy vạn tu sĩ.

Mấy vạn tu sĩ này đến từ các gia tộc trong La Thiên, dường như bao gồm tất cả các gia tộc trong toàn bộ La Thiên. Máu trong người bọn họ ngưng tụ lại với nhau, hoàn toàn có thể nói là máu của cả La Thiên.

Chỉ cần là tu sĩ của La Thiên cũng có thể thao túng pháp bảo này, huyết mạch truyền thừa khổng lồ như vậy cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Mà La Thiên Thụ này còn lấy tinh quang của La Thiên Tinh Vực làm gốc rễ, còn có một ngụm máu tươi cùng với bổn nguyên của Lỗ Phu Tử làm chất xúc tác, khiến cho pháp bảo này trong thời gian ngắn đã được luyện hóa thành.

Nếu chỉ như vậy, thì pháp bảo này cũng chỉ có thể được xem là vừa mới xuất thế, còn thiếu rất nhiều thời gian tế luyện, không thể coi là hoàn mỹ. Nhưng Lỗ Phu Tử này quả thực là đại tài, đã lấy bụi đất vô tận đã tồn tại không biết bao lâu trong La Thiên Tinh Vực ngưng tụ lại, nhờ những bụi đất này khiến cho cái cây này thành hình, do đó mang lại cho pháp bảo này một khí tức tang thương.

Còn kinh người hơn đó là trong pháp bảo này còn ẩn chứa một chiến ý. Đây là chiến ý của tất cả tu sĩ ở La Thiên đang chuẩn bị cho chiến tranh, quyết cùng với giới ngoại tử chiến tới cùng. Pháp bảo này, không có bất cứ một khiếm khuyết gì. Trên đó, còn có một vẻ hào hùng.

Nếu Vương Lâm phá hủy bảo vật này, thì không khác gì phá hủy đi chiến ý kia, không khác gì đối kháng với toàn bộ La Thiên. Lỗ Phu Tử hiển nhiên đã nhìn ra điều này, cho nên lấy đó để ép người, đem tâm cơ của một lão quái đã sống mấy vạn năm ẩn giấu không để lộ ra một chút.

Loại pháp bảo này chỉ có cao thủ bước thứ ba mới có thể luyện ra, mới có khả năng tế luyện, hơn nữa cả đời tuyệt đối cũng không thể luyện ra được nhiều.

- Bảo vật này đúng là thượng phẩm.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, rồi chậm rãi mở miệng.

Tiếng cười dài của Lỗ Phu Tử vang vọng trong tinh không, trong thần sắc hãnh diện của hắn còn lộ ra một sự tự tin rất lớn.

Ngay lời này truyền ra khỏi miệng Vương Lâm, mấy vạn tu sĩ kia cùng nhau tung hô, ánh mắt nhìn về phía Lỗ Phu Tử càng cuồng nhiệt hơn. Lúc này nếu Lỗ Phu Tử nói một câu, cho dù là núi đao biển lửa, những tu sĩ này sẽ không chút do dự mà xông vào.

- Bảo vật của lão phu đã luyện xong, xin mời đạo hữu ra tay. Để lão phu xem đạo hữu sẽ luyện ra loại bảo vật gì.

Lỗ Phu Tử đưa mắt nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

- Chiến ý của tu sĩ La Thiên đã đủ rồi, nhưng vẫn còn thiếu sát khí…. thiếu một mùi máu tanh.

Vương Lâm giơ tay phải lên, hướng về phía tinh trận do mấy trăm tu chân tinh tạo thành ở phía dưới nhẹ nhàng túm một cái.

Trong tiếng ầm ầm, liền có một tu chân tinh bị Vương Lâm túm lấy, trực tiếp bay lên tan vỡ, hóa thành vô số mảnh bị cuốn đi. Từ trên tu chân tinh này, liền có một giọt chất lỏng màu vàng nhanh chóng bay tới, lơ lửng ở phía trước người Vương Lâm.

Một trảo này khiến cho mấy vạn tu sĩ đứng xem ở đằng xa thần sắc hoảng sợ, ngay cả Lỗ Phu Tử hai mắt cũng ngưng lại.

Hắn cũng có thể làm được điều này, nhưng lúc này ánh mắt Vương Lâm cũng là cực kỳ bình thản, dường như một trảo này đối với hắn mà nói hoàn toàn không đáng gì. Chính cảm giác này mới khiến cho Lỗ Phu Tử tâm thần chấn động.

- Sự hùng mạnh của thân thể người này không ngờ đã đạt tới mức độ này. So với cổ Thần trên Chu Tước Tinh năm đó, không biết hơn kém thế nào….

Nhớ tới Cổ Thần Thác Sâm trên Chu Tước Tinh, sắc mặt Lỗ Phu Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn giọt chất lỏng màu vàng này, trong đầu Vương Lâm hiện lên cảnh tượng Cổ Thần Đồ Ti luyện khí, cổ Thần luyện pháp bảo cũng giống như đạo nhân bảy màu kia, từ trong tinh không lấy tu chân tinh làm vật liệu, thanh thế cực lớn.

Hắn lại giơ tay lên hướng về phía tinh trận một lần nữa. Tiếng ầm ầm vang vọng kịch liệt, đã có tám tu chân tinh tan vỡ, ngưng tụ ra tám giọt chất lóng màu vàng, bay thẳng tới Vương Lâm, lơ lửng phía trước người hắn tạo thành một vòng tròn, chậm rãi chuyển động.

- Trong giọt chất lỏng thứ nhất có chứa sự giết chóc vô tận của ta trên Chu Tước Tinh

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, giơ tay phải lên, điểm lên giọt chất lỏng thứ nhất.

Ngay khi ngón tay hắn chạm vào giọt chất lỏng này, lập tức liền có sát khí ngợp trời cuồn cuộn từ trong ký ức của Vương Lâm bộc phát ra.

Tháp đầu người của Đằng gia, nước Triệu máu chảy thành sông, ở Tu Ma Hải vì sinh tồn mà chém giết….Tất cả những chuyện cũ trên Chu

Tước Tinh dung nhập vào trong sát khí kia, ngay khi nhập vào giọt chất lỏng màu vàng này, màu sắc của nó lập tức thay đổi, trở thành màu đỏ tươi. Một luồng sát khí ngợp trời bao phủ bốn phía.

- Giọt chất lỏng thứ hai ẩn chứa vô số vong hồn trong Liên Minh Tinh Vực.

Vương Lâm giơ tay phải lên, điểm lên giọt chất lỏng thứ hai. Theo ký ức của hắn chuyển động, màu sắc của giọt chất lỏng thứ hai này cũng lập tức biến đổi, trở thành màu đỏ tươi như máu.

Sát khí càng đậm, chấn động tinh không.

- Trong La Thiên Tinh Vực, Vương mỗ đã giết không ít người….

Nếu có thiên địa, thì thiên địa cũng sẽ biến sắc, toàn bộ biến thành màu đỏ sẫm.

- Trong Vân Hải Tinh Vực, sương máu vờn quanh người, sát khí ẩn giấu.

Mấy vạn tu sĩ của Lôi Tiên Điện kia tất cả đều sắc mặt trắng bệch, dưới sát khí càng lúc càng đậm này lại lùi về phía sau, ánh mắt nhìn Vương Lâm lộ ra một vẻ sợ hãi không cách nào hình dung được.

- Trong Thất Thải Giới, sát khí của đạo quả …

Đám người Viêm Lôi Tử thần sắc biến đổi, nhất là Huyết Thần Tử kia ngay khi cảm nhận được sát khí này lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

- Trong Thái cổ Tinh Thần ở giới ngoại, chém giết nuốt lấy tiên thuật…

Tinh không chấn động, huyết sắc tràn ngập, đem tinh trận khổng lồ này chiếu rọi giống như trở thành một biển máu, còn không ngừng khuếch tán quét ngang ra cả La Thiên. Vô số tu sĩ dưới sát khí này nhất tề chấn động.

- Ở Thiểm Lôi Tộc, giết chết toàn tộc…

Vô số hồn phách hư ảo thê lương như thể hiện ra trong tinh không này, phát ra những tiếng gào thét trước khi chết, chấn động lòng người, truyền vào trong linh hồn của mọi người giống như là lôi đình ầm ầm.

- Trong cổ mộ, mùi máu tanh…

Lỗ Phu Tử hít sâu, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Sát khí từ trong cơ thể Vương Lâm tản mát ra lúc này khiến cho ngay cả hắn cũng phải kinh

hãi.

- Quay về La Thiên, phá hủy Đông Lâm Tinh..

Tay phải Vương Lâm điểm tới, sự giết chóc trong ký ức của cả đời hắn hóa thành sát khí kinh người, khiến cho chín giọt chất lỏng màu vàng này toàn bộ biến thành màu đỏ tươi.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua La Thiên Thụ cao mười trượng, nhìn chằm chằm Lỗ Phu Tử.

Trong khoảng khắc này, tâm thần Lỗ Phu Tử chấn động. Ngay khi ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía hắn, dường như sát khí ngợp trời tràn ngập cả tinh không đột nhiên hóa thành những thanh kiếm sắc đâm tới, khiến cho Lỗ Phu Tử bất giác lùi lại phía sau mấy bước.

La Thiên Thụ mười trượng ở phía trước hắn chấn động, dường như không thể chịu nổi, giống như muốn tan vỡ.

- So với cả đời này của Vương mỗ, tu sĩ La Thiên vẫn còn thiếu sát khí tranh đoạt với vận mệnh này.

Vương Lâm giơ tay phải vung về phía trước, lập tức chín giọt chất lỏng màu đỏ này ngưng tụ lại với nhau, hình thành nên một viên huyết tinh.

Viên huyết tinh này ẩn chứa sự giết chóc cả đời của Vương Lâm, sau khi hình thành liền hóa thành một đạo huyết quang lao thẳng đến Lỗ Phu Tử.

Thần sắc Lỗ Phu Tử cực kỳ ngưng trọng. Khi huyết tinh này tới gần, dường như hắn thấy được ở bên trong viên huyết tinh này không ngờ còn tồn tại vô số vong hồn. Những vong hồn này toàn bộ đều chết ở dưới tay Vương Lâm, lúc này hiện ra, dường như từ hoàng tuyền trở về nhân gian, muốn nuốt lấy thiên địa.

Mấy vạn tu sĩ phía sau hắn trong khoảnh khắc này cũng cảm nhận được rõ ràng sát khí khiến cho bọn họ hoảng sợ bên trong huyết tinh này, toàn bộ phun ra máu tươi, dường như bị sát khí nhập thể, trong tiếng gào thét chói tai lại lùi về phía sau.

Vòng xoáy của tinh trận ở bên dưới Lỗ Phu Tử trong tiếng ầm ầm dừng vận chuyển, Huyết Thần Tử mặt trắng bệch, không ngừng lui về phía sau. Còn có Liệt Vân Tử kia ánh mắt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, không thể không lùi lại. Trong mắt hắn, lúc này Lỗ Phu Tử không phải đang đối mặt với Vương Lâm, mà đang đối mặt với núi thây biển máu.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn Vương Lâm một cách phức tạp.

Một huyết tinh ngưng tụ sát khí cả đời mà có thể bức lui mấy vạn tu sĩ. Đây, chính là Vương Lâm.

- Bảo vật này không có bổn nguyên, không có huyết mạch của Vương mỗ, không có chiến ý của La Thiên, không có đủ loại tâm cơ mà ngươi giấu giếm…chỉ có sát khí cả đời này của Vương mỗ. Chỉ một pháp bảo này cũng có thể hủy diệt La Thiên Thụ của ngươi.

Lỗ Phu Tử trong lúc lui về phía sau gầm nhẹ, hai tay vung lên phía trước người, ngăn cản huyết tinh kia tới gần. Tâm thần hắn chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn chưa bao giờ nghĩ tới một người cả đời lại có thể có sát khí như vậy. Tu sĩ như thế cả đời này hắn mới chỉ gặp lần đầu tiên.

Trong mắt hắn, đối phương không thể được gọi là tu sĩ, ở phía sau đối phương có một biển máu vô tận có thể tràn ngập cả giới nội này.

Đối thủ như vậy khiến cho hắn da đầu tê dại. Hắn không muốn trêu chọc, thậm chí còn có chút không dám trêu chọc.

- Bảo vật này chỉ có sát khí, dựa vào cái gì mà có thể phá hủy được La Thiên Thụ của lão phu.

Lỗ Phu Tử lùi lại mấy bước, trụ vững thân thể, nhìn chằm chằm Vương Lâm.

- Bởi vì nó là do ta luyện ra. Ta nói có thể phá hủy, thì nhất định là có thể. Nếu ngươi không tin, ta cũng không ngại thử một lần.

Vương Lâm nhìn Lỗ Phu Tử, chậm rãi mở miệng.

Lời nói của hắn tuy rất nhẹ nhàng, nhưng lộ ra một sự tự tin và bá đạo vô cùng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1494 Linh Động hiện

Trận đấu thứ hai đấu đạo niệm, các hạ có dám tiếp....

Thần sắc Lỗ Phu Tử âm trầm, tiếng nói vang vọng trong tinh không.

- Vương mỗ rất ghét kiểu tranh đấu văn nhã này.

Vương Lâm lắc đầu, ánh mắt rời khỏi thân thể Lỗ Phu Tử, nhìn về phía Huyết Thần Tử sắc mặt đang tái nhợt ở phía sau, chậm rãi bước về phía trước, muốn lướt qua Lỗ Phu Tử, trực tiếp giết chết Huyết Thần Tử. Lỗ Phu Tử vốn trong trận đấu về luyện khí còn đang tràn đầy lửa giận, lúc này thấy cử động của Vương Lâm, lập tức nở nụ cười dữ tợn. Hắn vung hai tay lên, lập tức bộc phát toàn bộ khí thế của tu sĩ bước thứ ba Không Niết sơ kỳ, đứng ở đó giống như là đỉnh cao của tinh không. Khí thế như gió bão, chấn động không gian, khiến cho một cơn lốc xoáy cả vạn

trượng biến ảo ra. Hắn ngửa mặt lên trời gầm thét. Tiếng gầm thét này kinh thiên, khiến cho cả tinh không La Thiên Tinh Vực dường như bị bao trùm trong một cơn lốc hủy diệt.

- Vương Lâm! Ngươi chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng lão phu không dám đánh với ngươi một trận sao? Ngươi đã muốn đánh thì đánh đi.

Lỗ Phu Tử cười giận dữ, tay phải bắt quyết vung về phía trước một cái. Một thanh tàn kiếm khổng lồ hiện ra, xuất hiện trước người Lỗ Phu Tử. Thanh tàn kiếm này chỉ còn một nửa nhưng lại tỏa ra một vẻ sắc bén vô cùng, trong nháy mắt khi hiện ra liền khiến cho tinh không cũng như vặn vẹo. Chính thanh tàn kiếm này năm xưa đã xuyên qua được cả thân thể cổ Thần bát tinh Đồ Ti. Ngay sau khi thanh tàn kiếm xuất hiện, hai tay Lỗ Phu Tử bắt quyết hướng về phía tinh không điểm một cái. Cả không gian liền ầm ầm chấn động. Một cơn sóng vô hình quét ngang khắp tinh không, cuốn mấy vạn tu sĩ ra thật xa. Cùng lúc đó, một hình ảnh hư ảo bất ngờ hiện lên phía sau Lỗ Phu Tử. Hình ảnh này không phải là người mà là một giới, Phong Tiên Giới. Chẳng qua Phong Tiên Giới này so với năm đó Vương Lâm chứng kiến hoàn toàn bất đồng. Phong Tiên Giới này biến ảo ra bên trong tuy có cuồng phong nhưng lại không hề có chút dấu vết bị tàn phá nào, vô cùng đầy đủ. Có thể nhìn thấy rất rõ, tại trung tâm của mặt đất Phong Tiên Giới này, có một cánh cửa đá khổng lồ đang đứng sừng sững, rất nhiều tiên nhân quỳ gối dưới cửa đá này, dường như đang cúng bái. Từng trận tiên khí lan ra, trong phút chốc bao phủ toàn bộ La Thiên Tinh Vực. Còn cũng những điệu tiên âm cuốn hút khiến người ta nghe thấy mà trong lòng vui vẻ thoải mái. Rất nhiều thứ của tiên giới xuất hiện ở đây. Thậm chí trong tiên khí này không ngờ có có một tia khí tức hương hỏa lan ra, truyền thẳng tới Lỗ Phu Tử, bị hắn hút vào trong cơ thể. Phong Tiên Giới này chính là mấu chốt để Lỗ Phu Tử có thể trở thành tu sĩ bước thứ ba. Hắn đạt được bước thứ ba thì cần hương hỏa, chính là từ trong Phong Tiên Giới vừa biến ảo ra này có.

- Phong Tiên Giới chính là bổn nguyên của lão phu, chính là khởi nguồn hương hỏa của lão phu. Thân thể ngươi cho dù cường hãn nhưng chưa đạt tới bước thứ ba, không có hương hỏa, ta muốn xem ngươi đấu với ta như thế nào. Ta sẽ cho người biết, tu sĩ bước thứ ba vì sao có thể trở thành những tồn tại cực mạnh trong thiên địa. Hết thảy đều nhờ hương hỏa này. Chỉ có hương hỏa mới có thể thi triển ra thần thông hương hỏa.

Lỗ Phu Tử đã hạ quyết tâm muốn đánh một trận. Giờ phút này khi Phong Tiên Giới khổng lồ biến ảo ra phía sau hắn, hắn lại càng tin tưởng vô cùng. Hắn thân là tu sĩ bước thứ ba, vốn có uy áp kinh thiên. Ánh mắt Vương Lâm như nước, bình tĩnh nhìn thần thông do Lỗ Phu Tử biến ảo ra, khí thế trong nháy mắt đạt tới đỉnh phong, thần sắc không biến hóa chút nào. Trong mắt hắn, Lỗ Phu Tử này không được. Sự bình tĩnh của hắn rơi vào mắt Lỗ Phu Tử trở thành một cảm giác thần bí khó lường. Đôi mắt Lỗ Phu Tử âm thầm lóe lên. Hắn không thể hiểu nổi Vương Lâm này còn có thủ đoạn gì mà có thể bình tĩnh như thế.

- Hắn mặc dù có cường đại thì cũng không thể có khả năng áp chế tu vi khiến ta nhìn không ra. Nhưng người này cho tới lúc này vẫn bình tĩnh một cách quỷ dị như vậy. Ta muốn thử xem hắn dựa vào cái gì mà trấn định như thế.

Hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Thanh tàn kiếm phía trước Lỗ Phu Tử tỏa ra khí tức kinh thiên, Phong Tiên Giới phía sau tỏa ra tiên khí, hóa thành một tia hương hỏa vờn quanh thân thể hắn. Giờ phút này Lỗ Phu Tử trông chẳng khác gì tiên nhân thật sự, khí thế như cầu vồng. Hắn bắt quyết, hướng về phía tinh trận điểm một chỉ. Lập tức La Thiên đại trận do mấy trăm tu chân tinh tạo thành ầm ầm vận chuyển.

Từng trận khí tức tinh hồn tràn khắp tinh không. Tinh trận càng vận chuyển khiến khí tức của tinh hồn kia lại càng nồng đậm, trong nháy mắt liền rung chuyển cả La Thiên Tinh Vực, cũng trong quá trình không ngừng khuếch tán khiến cho Phong, Vũ giới cũng mơ hồ hiện ra, cảm nhận lực mênh mông của tinh trận này.

- Trận pháp này vốn là lão phu chuẩn bị để đánh với giới ngoại. Hôm nay ngươi muốn đánh thì lão phu muốn thử xem ngươi ở trong tinh trận này có thể đánh ra sao.

Mái tóc Lỗ Phu Tử tung bay. Trong tinh trận, cùng với khí tức của tinh hồn càng ngày càng đậm, một đám khí xoáy tinh hồn bỗng xuất hiện, tỏa ra khí thế kinh thiên.

Liếc mắt nhìn lại, cả tinh không tràn ngập vô số tinh hồn. Những tinh hồn này vờn khắp không gian, dường như mở ra một thế giới mới ở nơi này. Mà Vương Lâm lúc này lại đang đứng trong trung tâm của trận pháp.

- Tên nhãi Vương Lâm, đến đánh với lão phu một trận.

Ánh mắt Lỗ Phu Tử bừng sáng. Sự trấn định của đối phương như cái gai trong mắt, khiến hắn vô cùng không thoải mái. Lúc này hắn nén ý niệm nghi hoặc trong lòng, trong tiếng cười dài đi thẳng về phía Vương Lâm. Phong Tiên Giới ở phía sau hắn ầm ầm chấn động, hư ảnh của vô số tiên nhân đồng loạt bay ra, mang theo khí thế của chúng tiên lâm trận. Thanh tàn kiếm kia cũng rít gào theo sát phía sau Lỗ Phu Tử, lao thẳng về phía

Vương Lâm. Tinh trận phía dưới ầm ầm chuyển động, mấy trăm tinh hồn vờn quanh khiến cho người ta có cảm giác hãi hùng như vũ trự tinh không nghịch chuyển, trời nghiêng đất ngả.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình thản, trong nháy mắt khi Lỗ Phu Tử tới gần, bảy tinh điểm trên mi tâm chuyển động, khí tức cường hãn của cổ Thần Thất Tinh có thể so với tu sĩ bước thứ ba bộc phát hoàn toàn. Đây là lần đầu tiên sau khi Vương Lâm trở lại La Thiên Tinh Vực bộ lộ hoàn toàn khí tức này, tỏa ra ngập trời. Đồng tử hai mắt Lỗ Phu Tử co rụt lại, nhưng không hề có ý định rút lui. Trong nháy mắt hắn hắn đã chỉ còn cách Vương Lâm không tới năm mười trượng. Nhưng trong mắt hắn, thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước. Vẻ bình tĩnh này khiến cho người ta sợ hãi, khiến cho Lỗ Phu Tử không thể đoán ra chút nào.

- Hắn rốt cục có thần thông gì? Nếu chỉ là khí tức hiện tại thì dưới tinh trận của ta, hắn vẫn không phải là đối thủ.

Ngay khi Lỗ Phu Từ đang nhanh chóng áp sát, trong đầu đang lóe lên ý niệm này thì tiếng thở dài của Vương Lâm mơ hồ truyền tới. Tay phải hắn điểm lên mi tâm một cái, Thiên Hoàng Lô ầm ầm biến ảo ra.

- Cổ nô Linh Động.

Vương Lâm nói một câu, nhất thời một đạo u quang từ trong Thiên Hoàng Lô lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện trước người Vương Lâm. Trong tích tắc khi Lỗ Phu Tử xuất hiện, một luồng khí tức chân chính của bước thứ ba nhanh chóng từ trong thân thể Lỗ Phu Tử ầm ầm bạo

phát ra. Trong tinh không cũng có một cái khe khổng lồ xuất hiện, từ đó tỏa ra hương hỏa vô tận.

- Tu sĩ bước thứ ba...

Sắc mặt Lỗ Phu Tử biến đổi chưa từng có. Thân thể hắn đang lao tới phía trước bất ngờ hoàn toàn dừng lại, hai mắt mở to, lộ vẻ không thể tin nổi.

- Không ngờ lại có cả một cao thủ bước thứ ba. Đây là thủ đoạn của hắn, cũng là nguyên nhân cuối cũng khiến hắn có thể trấn định như vậy. Hắn...hắn rốt cục có thân phận gì, không ngờ... Không ngờ lại có thể có cổ nô là tu sĩ bước thứ ba.

Lỗ Phu Tử bình thản mấy vạn năm cuối cũng cũng bị sự xuất hiện của Linh Động Thượng Nhân khiến cho chấn động sững sờ. Hắn cuối cũng đã rõ vì sao Vương Lâm lại có thể bình tĩnh như thế, vì sao đối mặt với đủ loại thần thông của mình mà đối phương lại có thể cực kỳ trấn tĩnh, có thể không cần một nhân tình của mình. Vì sao đối phương lại có thể cuồng ngạo nói là không muốn đấu tranh kiểu văn nhã....hết thảy những chuyện này ngay khi Linh Động Thượng Nhân xuất hiện thì Lỗ Phu Tử đã hoàn toàn rõ ràng. Càng khiến hắn hoảng sợ hơn là khe nứt do Linh Động Thượng Nhân tạo ra lại có nhiều hương hỏa hơn hắn rất nhiều. Hương hỏa này dày đặc hơn cả sự tưởng tượng của hắn.

Cái này....nhiều hương hỏa như vậy....tu sĩ bước thứ ba này là ai? Người đạt tới bước thứ ba trong giới nội ta đều biết, tuyệt đối không có người

này, hắn....

Sắc mặt Lỗ Phu Tử biến hóa kịch liệt. Hắn còn như vậy thì đừng nói tới những người khác. Viêm Lôi Tử ở bên trong dòng xoáy cả người thừ ra. Chấn động hôm nay dù là gộp cả mấy vạn năm tu đạo của hắn lại cũng không bằng. Sự cường hãn của Vương Lâm vốn đã khiến hắn vô cùng hoảng sợ, nhưng không thể nào ngờ nổi, Vương Lâm lại còn có một nô phó... cổ nô, cổ nô. Hai từ này ai nghe thấy mà không hiểu được thân phận của Linh Động Thượng Nhân chứ? Nếu chỉ là một nô phó thì cũng không sao. Đối với tu sĩ thì chuyện này cũng rất bình thường. Nhưng nô phó này lại là...là một cao thủ bước thứ ba... Loại chuyện này dù là ở giới ngoại, trong Thái cổ Tinh Thần cũng đủ gây nên một hồi sóng gió, càng không nói là trong giới nội mấy vạn năm không gặp được một tu sĩ bước thứ ba. Đối với Viêm Lôi Tử, La Thiên Tinh Vực sụp đổ cũng còn xa mới có thể khiến hắn rung động như thế này. Linh Động Thượng Nhân sau khi xuất hiện, phía sau có một lực lượng kỳ dị nồng đậm, còn có một thứ khí tức khiến cho tinh không run rẩy, khiến cho tất cả tu sĩ hoảng sợ, sự cường hãn chẳng kém so với lão tổ La Thiên Tinh Vực, thậm chí uy áp mênh mông còn vượt một ít. Hơn nữa sắc mặt Lỗ Phu Tử đại biến đã nói rõ một việc. Người này chính là tu sĩ bước thứ ba. Tâm thần Viêm Lôi Tử ầm ầm chấn động, đôi mắt trống rỗng, ánh mắt thẫn thờ.

- Người này....hắn rốt cục đã gặp được cơ duyên gì....bản thân hắn có thể so với tu sĩ bước thứ ba thì thôi, không ngờ lại còn có cả một nô phó bước thứ ba.... Bước thứ ba....là bước thứ ba đó.. Mấy vạn năm nay ta cũng chỉ gặp mỗi Lỗ Phu Tử là đạt bước thứ ba.... Không thể tin nổi.... Không thể tin nổi...

Đầu óc Viêm Lôi Tử rối loạn. Hắn không thể tin nổi cảnh tượng mình đang nhìn thấy. Một tu sĩ bước thứ ba không ngờ lại trở thành nô phó cho

Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1495 Không phải chỉ có một

Hai mắt Liệt Vân Tử như muốn rớt ra, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, tựa hồ quên mất mình đã sống hàng vạn năm, giống như ngày trước khi mình còn là một đứa trẻ, lần đầu tiên nhìn thấy tu sĩ mà chấn động vậy.

Thậm chí so với loại cảm giác đó, sự chấn động lúc này trong tâm thần hắn còn lớn hơn vô số lần.

Hắn không thể tưởng tượng nổi một tu sĩ bước thứ ba lại có thể trở thành nô phó của người khác. Chuyện này gần như đã phá tan sự sùng kính cuồng nhiệt trong lòng hắn đối với tu sĩ bước thứ ba.

Thậm chí nói một cách nghiêm trọng hơn, chuyện này đã xé tan bức màn bí ẩn, xé tan hình tượng tu sĩ bước thứ ba cao cao tại thượng như thần tiên chí tôn trong lòng hắn.

Cảnh tượng này khiến hắn biết, hóa ra bước thứ ba cũng chỉ là tu sĩ, cũng có thể trở thành nô phó của người khác.

Chỉ là loại cảm giác phát hiện ra một cách bất ngờ này gây chấn động quá mạnh cho Liệt Vân Tử, giống như một đòn khiến hắn trọng thương, làm cho thân thể hắn run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi.

- Vương Lâm này rốt cục là ai. Hắn… hắn… hắn làm sao lại có thể làm được chuyện này. Hắn làm sao lại có thể khiến một tu sĩ bước thứ ba trở thành nô phó?

Thực lực bản thân hắn đã có thể so với bước thứ ba, lại có thêm một nô phó bước thứ ba....người này ở trong tứ đại tinh vực của giới nội hắn phải đứng đầu rồi.

Huyết Thần Tử cũng hoàn toàn ngây ngẩn. Hắn không dám tin vào mắt mình nữa, thậm chí lấy tu vi của hắn, lấy tuổi thọ của hắn, vốn không thể xuất hiện ý nghĩ ngây thơ này. Thế nhưng giờ phút này trong lòng hắn lại xuất hiện một ý nghĩ mà đáng ra không nên có.

Ảo giác, đây nhất định là một thứ ảo giác cực kỳ hiếm gặp trong thiên địa. Tu sĩ bước thứ ba là những tồn tại khiến mọi người đều phải nhìn lên kính trọng, sao có thể cam tâm trở thành nô phó cho người khác... Đây là chuyện không thể có khả năng.

Chẳng qua Huyết Thần Tử thì thào như vậy nhưng cái suy đoán vừa dấy lên trong lòng kia lại lập tức sụp đổ, bị rung động như trời lòng đất lở trong lòng phá tan.

- Nếu không cam tâm tình nguyện thì chẳng lẽ là bị Vương Lâm này mạnh mẽ thu phục sao? Việc này... Việc này không thể nào. Tu vi của hắn chỉ mới so được với bước thứ ba, làm sao có thể mạnh mẽ thu phục...Đó là tu sĩ bước thứ ba đó, là tu sĩ bước thứ ba. Cả La Thiên Tinh Vực cũng chỉ có một Lỗ Phu Tử là bước thứ ba....

Ba người bọn hắn bị sự xuất hiện của Linh Động Thượng Nhân khiến cho đứng sững ở nơi đó. Mà mấy vạn tu sĩ bị Phong Tiên Giới biến ảo ra đẩy đi lúc này cũng nổi lên sóng gió ngập trời.

Hạng người có thể trở thành tu sĩ của Lôi Tiên Điện, có thể ở đây củng cố trận pháp thì không có kẻ yếu. Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng luồng uy áp kinh thiên động địa tỏa ra từ trên người Linh Động Thượng Nhân.

Dưới uy áp này, bọn họ thậm chí không thể đứng vững, sự sợ hãi tràn tới như thủy triều, nổi kinh hoàng cuồn cuộn dâng lên.

- Chuyện này... Chuyện này...

- Là bước thứ ba sao...có thể khiến lão tổ biến sắc mà dừng bước, chẳng lẽ là tu sĩ ....bước thứ ba trong truyền thuyết...

- Khí tức giống hệt lão tổ, đây tuyệt đối là tu sĩ bước thứ ba.

- Tu sĩ bước thứ ba. Ở trong La Thiên Tinh Vực này không ngờ đồng thời xuất hiện ba tu sĩ bước thứ ba.. Chuyện này hoang đường tới cực điểm rồi.. Mấy vạn năm qua chỉ có mình lão tổ là bước thứ ba, nhưng lúc này lại...

Vương Lâm này năm đó tu vi lúc chưa rời đi vốn không cao, nhưng lúc này sao tám trăm năm hắn không ngờ lại đạt tới trình độ khủng bố này, bên cạnh lại còn có cả nô phó tu vi bước thứ ba...khó tin.

Tiếng xôn xao nổi lên kinh thiên động địa, vang vọng điên cuồng trong tinh không, càng ngày càng trở nên kịch liệt, cuối cùng như tiếng sấm dậy, ầm ầm tràn ra.

Cảnh tượng kinh người này khiến cho cảm đám người không dám tin tưởng. Chuyện này đã vượt khỏi toàn bộ trí tưởng tượng của họ. Cũng có thể nói, họ có nằm mơ cũng không thể nghĩ tới chuyện này.

Sắc mặt Lỗ Phu Tử tái nhợt, trở nên âm trầm như nước, ánh mắt lộ ra một tia điên cuồng. Hắn vung tay áo, ngửa mặt lên trời rống to.

Một tiếng rống này hoàn toàn áp tiếng nói hoảng sợ của mấy vạn tu sĩ xung quanh xuống, khiến cho tiếng nói của hắn trở thành âm thanh duy nhất trong tinh không.

- Lão phu xem thường ngươi rồi. Không ngờ ngươi lại có thể thu phục một tu sĩ bước thứ ba làm nô bộc. Tu vi của người này cũng tương đương với lão phu nhưng hương hỏa còn vượt xa lão phu. Chỉ cần một người này lão phu đã không thể địch lại.

Tiếng nói của Lỗ Phu Tử vang vọng, rơi vào tai mỗi một tu sĩ La Thiên Tinh Vực.

- Nhưng, Lão phu dù không địch lại thì cũng có thể nắm chắc đánh với ngươi một trận. Lão phu ở mấy vạn năm trước vốn đã có thiên tư kỳ dị, nếu không phải là vì hạn chế hương hỏa thì đã sớm đạt tới Không Niết trung, thậm chí hậu kỳ rồi.

Tuy rằng hương hỏa không nhiều, tu vi đình trệ nhưng lão phu mấy vạn năm qua dùng sự kiên nghị lớn lao, luyện chế ra rất nhiều pháp bảo. Đồng thời ta dùng lực lượng của tinh trận này cũng đủ đánh với ngươi một trận.

Tiếng nói của Lỗ Phu Tử ầm ầm, tay áo vung lên, tinh trận mênh mông dưới thân liền bộc phát ra khí tức gấp trước mấy chục lần. Khí tức này ầm vang, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ quét ngang tinh không.

Tiếng ầm ầm điên cuồng vang vọng khắp không gian. Đám tu sĩ bị sự xuất hiện của Linh Động Thượng Nhân làm cho kinh hãi giờ phút này lại chuyển giọng hoan hô nhiệt liệt.

- La Thiên lão tổ, lão tổ La Thiên.

- La Thiên lão tổ, lão tổ La Thiên.

Đủ loại âm thanh này trong nháy mắt hợp làm một. Đây là tiếng gầm thét của mấy vạn tu sĩ, là tiếng thét của mấy vạn người trong lúc tinh thần sắp sụp đổ, phát ra để khiến bản thân phấn chấn, khiến La Thiên Tinh Vực phấn chấn.

Tiếng động như cầu vồng, cuồn cuộn ngang trời, cuốn lấy tiếng ầm vang của cơn lốc kia, hình thành một cổ khí thế không thể hình dung nổi. Trong mơ hồ, một tia hương hỏa lực bất ngờ từ trong thiên linh của mấy vạn tu sĩ này bay ra, lao thẳng tới Lỗ Phu Tử.

Lỗ Phu Tử ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, tay phải hướng về tinh trận phía dưới điểm một cái. Dưới tiếng ầm vang, bên trong cơn lốc do tinh trận biến thành kia có một cây trường thương gần ngàn trượng biến ảo ra.

Phía sau cây trường thương còn có một thanh đồ đao đen kịt lao theo.

Sau thanh đồ đao là chín hạt châu cũng lóe sáng hiện ra.

Chỉ trong thoáng chốc, mười tám pháp bảo đồng loạt xuất hiện trong cơn lốc giữa tinh không này. Mỗi một khi pháp bảo xuất hiện lại có lực lượng kinh người bộc phát ra.

Dần dần, cơn lốc xoáy ngưng tụ một lực lượng không thể nào hình dung nổi, bức thẳng tới Vương Lâm và Linh Động Thượng Nhân.

Tiếng gào thét của tu sĩ La Thiên Tinh Vực lại càng trở nên sống động bên tai Vương Lâm.

- La Thiên lão tổ, lão tổ La Thiên.

Khí thế trên người Lỗ Phu Tử trong lúc này đã đạt tới cực hạn. Hắn dừng thân thể, bồng nhiên cất bước, từng bước tiến về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, bên trong lão tổ Hướng gia, vô tận hư ảnh của tiên nhân cũng đồng loạt lao ra, hình thành một khí thế như ngân hà trút xuống từ chín tầng trời.

Còn có thanh tàn kiếm kia cũng nhanh chóng vọt tới phía Vương Lâm, chỉ còn cách hắn không tới mười trượng, kiếm khí bức người chỉ thẳng vào mi tâm của hắn.

Nhưng ngay lúc mà Lỗ Phu Tử vất vả lắm mới lấy lại được dùng khí, cố gắng đè nén sự rung động do Linh Động Thượng Nhân mang lại, mang theo quyết tâm đánh một trận, đang tới gần Vương Lâm thì...

Biến cố lại đột nhiên xảy ra.

- Cổ nô Chu Cẩn.

Vương Lâm bình thản nhìn Lỗ Phu Tử đang lao tới, khẽ cau mày, chậm rãi mở miệng.

Một tiếng sói gào kinh thiên từ trong Thiên Hoàng Lô điên cuồng truyền ra, vang vọng khắp tinh không, tạo thành tiếng nổ ầm ầm. Thân ảnh của Chu Cẩn từ trong Thiên Hoàng Lô hiện ra.

Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, một luồng khí tức kinh thiên động địa của tu sĩ bước thứ ba liền tràn tới.

Khí tức bạo ngược và khát máu phối hợp với nửa thân trên để trần của Chu Cẩn lập tức khiến người ta có cảm giác hung ác hoang dại. Phía sau Chu Cẩn là một hư ảnh huyết lang mấy vạn trượng đang gào thét. Đôi mắt sói rực đỏ đang nhìn chằm chằm vào Lỗ Phu Tử.

Lỗ Phu Tử vốn tưởng vừa rồi mình đã chấn động tời cực hạn, nhưng giờ phút này mới biết, nếu so sánh với việc này thì hết thảy mọi chuyện vừa rồi chưa là gì hết...

Sóng gió trong lòng hắn lúc này đã đạt tới mức không thể hình dung nổi, thân thể theo tiềm thức vội vàng lui lại phía sau, không dám tới gần. Cho tới khi hắn cách Vương Lâm tới hơn trăm trượng thì mới dừng lại, ánh mắt lộ vẻ chấn động không thể che dấu nổi.

Tàn kiếm đã tới sát người Vương Lâm, trong tích tắc liền phát ra tiếng ầm vang, dường như bị một lực lượng đánh tới, mạnh mẽ ép xuống, ầm ầm không thể tiến tới nổi, lại còn phát ra những tiếng răng rắc như không thể chịu đựng được. Trên bề mặt nó trong nháy mắt liên xuất hiện những vết nứt, nhanh chóng lan ra.

Tàn kiếm này không thể không lui lại.

Nó có thể xuyên qua thân thể của Thác Sâm nhưng không có tư cách đối mặt với đồng thời ba tu sĩ bước thứ ba. Nó mặc dù sắc bén nhưng cũng chỉ là một thanh tàn kiếm, đành phải lui lại.

Kiếm này cũng có kiếm linh. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, kiếm linh bên trong đó dường như bị thương nặng, ngay lập tức lùi lại bên cạnh Lỗ Phu Tử, run rẩy kịch liệt, giống như một tu sĩ đang sợ hãi vậy.

Còn trong Phong Tiên Giới ở phía sau Lỗ Phu Tử, vô tận hư ảnh trong nháy mắt khi lao tới Vương Lâm, khi Chu Cẩn vừa hiện ra, cùng với Linh Động Thượng Nhân đồng thời bước về phía trước nửa bước, khí tức của tu sĩ bước thứ ba ầm ầm tràn tới, hương hỏa lực tràn khắp tinh không.

Va chạm vô hình trong nháy mắt xảy ra ngàn vạn lần. Phong Tiên Giới biến ảo ra kia ầm ầm chấn động, những tiên ảnh đang lao ra như mây khói bị cuồng phong quét sạch, lập tức tiêu tan hoàn toàn.

Thậm chí cả Phong Tiên Giới biến ảo ra kia dưới uy áp của Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn cũng lập tức sụp đổ.

Ầm ầm ầm ầm.

Phong Tiên Giới kia chia năm xẻ bảy, nhanh chóng tiêu tan, chỉ còn lại Lỗ Phu Tử ở phía dưới, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi và ngạc nhiên ngập trời mà thôi.

- Không phải chỉ có một nô phó bước thứ ba mà có những hai người.. Chuyện...chuyện...chuyện này....

Lỗ Phu Tử và đám người Viêm Lôi Tử giống nhau, đã hoàn toàn trở nên ngây ngốc đứng đó, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi. Lỗ Phu Tử trong thời gian ngắn có cảm giác như bị nước lạnh trút xuống đầu, thân

thể run lên, mất đi hết thảy tâm tư chiến đấu. Thế này làm sao có thể đánh, hắn không dám đánh.

Nhất là huyết lang biến ảo ra phía sau Chu Cẩn lại càng khiến Lỗ Phu Tử nhớ tới một lời đồn.

Giờ phút này toàn bộ tâm thần của Lỗ Phu Tử bị cảnh tượng đột nhiên xảy ra này làm cho ầm ầm sụp đổ, biến hóa kịch liệt. Toàn bộ chuyện này nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi là phía sau vẻ bình tĩnh của Vương Lâm lại là chuyện kinh người thế này.

Ba tu sĩ bước thứ ba. Hắn căn bản là không có lực lượng mà chiến đấu. Cho dù là có tinh trận trợ giúp thì giờ phút này tinh trận còn chưa đầy đủ, làm sao mà có thể khai chiến với ba tu sĩ bước thứ ba chứ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1496 Những Người Đó

Khí thế áp đảo giống như một ngọn núi băng, trực tiếp khiến tâm thần Lỗ Phu Tử suy sụp, không còn chút sức kháng cự, chỉ còn vẻ khó tin và kinh hãi cực độ!

Lấy tu vi của Lỗ Phu Tử, giờ phút này trong lòng cũng cảm thấy khổ sở, ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt.

Hắn biết bản thân mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn! Một sai lầm này có khả năng chính là sai lầm trí mạng. Hắn đã đoán sai tu vi của Vương Lâm! Lúc Vương Lâm mới trở lại La Thiên Tinh Vực, Lỗ Phu Tử còn cho rằng đối phương có thực lực đánh với mình một trận, bản thân không nên trêu chọc.

Nhưng phán đoán này bởi vì vũ kiếm trên Thanh Linh tinh mà thay đổi, khiến Lỗ Phu Tử cho rằng đã nhìn thấu thực lực chính thức của đối phương, trong lòng hơi buông lỏng.

Nhưng trên Đông Lâm tinh. Vương Lâm trong vòng tám nhịp thở đã đánh tan trận pháp, khiến cho Lỗ Phu Tử chấn động tâm thần lần đầu tiên, khiến hắn nhận thấy phán đoán của mình là sai lầm, lại đưa Vương Lâm lên ngang hàng với bản thân. Nhưng hắn vẫn cho rằng mình có đủ loại pháp bảo, đối phương khó có thể hơn được mình!

Cho tới khi Vương Lâm tới bên ngoài tinh trận, lực lượng một tiếng rống của hắn ẩn chứa xu thế bá đạo, khiến cho Lỗ Phu Tử cảm thấy ngưng trọng, một lần nữa thay đổi phán đoán trong lòng hắn, nâng Vương Lâm tới trình độ vượt qua mình một chút. Cho dù là lúc này, hắn vẫn không cho rằng đối phương có khả năng làm trọng thương mình!

Phối hợp đủ loại pháp bảo, hai người nhiều nhất chỉ đánh ngang tay mà thôi! Chẳng ai hơn ai

Ván đấu bị cắt ngang, sự trấn định và bình tĩnh của Vương Lâm khiến cho Lỗ Phu Tử cảm thấy áp lực và hoài nghi. Hắn đơn giản đánh một trận, biến ảo ra Phong Tiên Giới, xuất ra pháp bảo cực mạnh, cũng phát động cả tinh trận!

Hắn vốn tưởng rằng hết thảy mọi chuyện này thì dù là đối phương có hơn mình một chút thì cũng phải thối lui. Nhưng sau đó Linh Động Thượng Nhân xuất hiện, Lỗ Phu Tử hoảng sợ phát hiện ra, bản thân đã lại phán đoán sai lầm!

Sự trấn định của đối phương không ngờ lại tới từ một nô phó bước thứ ba!

Loại chuyện này vượt qua phán đoán của Lỗ Phu Tử lúc trước. Nhưng Lỗ Phu Tử dù rung động nhưng cũng đã kích phát quyết tâm đánh một trận. Hắn tự nhận rằng đây chính là toàn bộ sát chiêu của Vương Lâm, đối phương không có khả năng lại còn có thủ đoạn nào khác. Hắn có niềm tin rằng có tinh trận hỗ trợ, cuộc chiến này hắn vẫn có thể miễn cưỡng đánh ngang tay!

Chỉ là Chu Cẩn xuất hiện khiến cho lực lượng cuối cùng chống đỡ tâm thần hắn cuối cùng hoàn toàn sụp đổ, triệt để đánh tan sự tin tưởng của Lỗ Phu Tử, cũng mang đến cho hắn sự kinh hãi không thể tưởng tượng nổi!

Hắn dù thế nào đi nữa cũng không thể tưởng tượng nổi Vương Lâm lại có nô phó bước thứ ba, không phải một người...mà là hai người!! Nhất là người thứ hai gần như đã đạt tới Không Niết Sơ Kỳ đỉnh phong, khoảng cách tới Không Niết trung kỳ không còn xa nữa!!

Sắc mặt Lỗ Phu Tử lộ vẻ sầu thảm, trong khoảnh khắc đầu óc cảm thấy ong ong.

Bên trong tinh trận, mười tám loại pháp bảo vừa biến hóa ra bị Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn bước nửa bước, lập tức bị khí tức bước thứ ba chấn động tinh không áp tới, đồng loạt bị cuốn về phía sau.

Trận pháp này dù sao cũng không đầy đủ, không thể cùng lúc bao trùm cả ba người Vương Lâm!

Chu Cẩn xuất hiện khiến sóng gió tràn ngập trong nháy mắt, huyết lang phía sau ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng gầm truyền về bốn phương tám hướng, rơi vào trong tai đám tu sĩ vừa mới cố gắng lấy lại dũng khí kia giống như bóp nát nguyên thần của bọn họ. gây cho bọn họ một nỗi sợ hãi trí mạng!

Niềm tin của bọn họ vừa rồi bị lời nói hào hùng của Lỗ Phu Tử kích thích giờ lập tức sụp đổ!

- Bước thứ ba... Bước thứ ba... Không ngờ lại có một tu sĩ bước thứ ba nữa!!!

- Chuyện này không thể có khả năng. Tu sĩ bước thứ ba cực kỳ hiếm thấy. Chuyện....chuyện này, sao lại có thể có tới hai nô phó là tu sĩ bước thứ ba chứ!!

- Tu sĩ bước thứ ba mấy vạn năm hiếm gặp, hôm nay ....sao lại đông thế này....

- Hai nô phó bước thứ ba. Vương Lâm này rốt cục có thân phận gì. Hắn làm sao có thể đạt tới trình độ này....

Đầu óc Viêm Lôi Tử lúc này đã mất đi hết mọi năng lực suy nghĩ. Chuyện phát sinh trong thời gian ngắn ngủi này khiến hắn khiếp sợ tới mức tê liệt. Nhưng cho dù là tê liệt thì khi Chu Cẩn xuất hiện vẫn khiến đầu óc đã tê dại của hắn phải đau đớn.

- Hai người...hai người...hoặc có thể còn có người thứ ba...người thứ tư...

Ánh mắt của Viêm Lôi Tử mờ mịt, thì thào tự nhủ.

Ánh mắt Liệt Vân Tử cũng tràn ngập vẻ mờ mịt. Hắn kinh ngạc nhìn về phía trước, ngay cả suy nghĩ lúc này cũng tiêu tan. Loại chuyện này hắn

đã không còn khả năng suy xét nữa.

Bất cứ một tu sĩ nào trong giới nội đạt tới bước thứ hai khi chứng kiến cảnh tượng này cũng đều bị dọa cho tan nát tâm thần. Hai tu sĩ bước thứ ba làm nô bộc. Chuyện này chỉ nghe thôi cũng khiến người ta phải sợ hãi!

tâm thần Huyết Thần Tử lùng bùng, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Hắn làm sao ngờ nổi lại có thể nhìn thấy cảnh tượng này. Nhất là khi chứng kiến Lỗ Phu Tử cũng phải lùi lại thì thiên địa bao la này đã như một nhà giam lớn đối với Huyết Thần Tử!

Cũng trong nháy mắt này, khi Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn xuất hiện, hai luồng khí tức của bước thứ ba từ trên người họ quét ngang La Thiên Tinh Vực, tràn cả vào ba đại tinh vực khác!

Trong Vân Hải tinh vực. tại mật thất của Thần tông. Thủy Đạo Tử đã ngồi khoanh chân, thần sắc bình tĩnh, thương thế đã khôi phục. Nhưng vào lúc này hắn mở bừng hai mắt, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, thân thể cũng theo tiềm thức bật dậy, quay đầu nhìn về phía xa xa.

sắc mặt hắn thoáng chốc đại biến, thần sắc tràn ngập vẻ không thể tin nổi!

cũng ở trong Thần tông, trong một trận pháp bị phong ấn khổng lồ có một nữ tử tuyệt mỹ đang cúi đầu khoanh chân. Mái tóc bù xù trên đầu nàng không che khuất được vẻ đẹp khiến người ta chấn động.

Nàng trong lúc khoanh chân dường như không phát hiện ra khí tức khiến Thủy Đạo Tử hoảng sợ, vẫn nhắm hai mắt, yên lặng ngồi đó.

Bên trong Vân Hải tinh vực, trong một tinh vực cấp một có một mảnh đại lúc không lớn. Trên đại lục này không có bất kỳ loại mãnh thú hay nhân loại, hoàn toàn hoang vu.

Ở sâu trong đại lục này có một sơn cốc. Bên trong sơn cốc có một nam tử trung niên mặc áo đỏ, yên lặng ngồi đã tọa.

Phía trước hắn, tông chủ Yêu Tông và mấy đại trưởng lão cũng đang cung kính quỳ, dường như đang đợi nam tử mặc áo đỏ này trả lời điều gì.

Đột nhiên nam tử áo đỏ này mở bừng mắt, một luồng khí tức kinh thiên từ trên người hắn bộc phát ra, nhưng trong nháy mắt liền lập tức co rụt lại, cuối cùng bị áp chế không còn lại chút nào.

Hắn nhìn về phía xa xa, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng:

-Người này chính là người mà chủ nhân phong giới cổ hủ kia coi trọng sao....đúng là một tiểu tử rất không tồi....

Trong Liên Minh Tinh Vực, trong Vũ Tiên Giới bị phong ấn, Thanh Lâm đang bế quan chữa thương, đã ngồi đã tỏa mấy trăm năm, đột nhiên mở bừng hai mắt, mang theo vẻ nghi hoặc và khiếp sợ nhìn về phía xa.

Phía trước hắn, Tư Đồ Nam vẻ mặt nghiêm nghị, cũng đang ngồi đả tọa, lúc này mở đôi mắt, ánh mắt bừng sáng, lộ vẻ nghi hoặc.

Trong Vũ Tiên Giới có một pho tượng đá. Pho tượng đá này đặt trên ngọn núi cao nhất trong tiên giới này. Dưới tượng đá mấy trăm năm qua chỉ còn một người ngồi đó. Người này là một nam tử, thân thể luôn mặc hắc y, tóc đen quá vai, lộ ra từng trận khí tức lạnh lùng.

Ánh mắt nam tử trung niên nọ lạnh như băng, không ngờ lại giống hệt Vương Lâm năm đó!

Ngọn núi này là do hắn tự mình coi là cấm địa, dù là Tư Đồ Nam muốn lên hắn cũng không cho phép, dù là Thanh Lâm hay Thanh Sương, Chu Dật thì cũng đều không được!

Thậm chí ngay cả Thanh Lâm mà có tới thì nam tử trung niên này cũng dám ra tay!

Tất cả mọi chuyện đơn giản là vì một câu nói khi Vương Lâm sắp đi, năm đó nói với hắn!

- Trông coi tượng đá này, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào!

Giờ phút này hàn quang trong mắt nam tử mặc hắc y này lóe lên. thân thể đột nhiên run lên, thần sắc mơ hồ lộ vẻ kích động kinh thiên. Hắn ngẩng phắt đầu, nhìn về phía xa xa. Dù là không nhìn thấy thân ảnh kia nhưng trong cõi u minh hắn lại dường như cảm nhận được, cảm ứng được sự tồn tại của thân ảnh đó...

- Sư tôn!!

Trong Vũ tiên giới, trên một bãi cỏ tỏa ra hương hoa ngào ngạt có một nữ tử mặc bạch y, yên lặng khoanh chân ngồi ở đó. Phía trước người nàng là một con hổ khổng lồ. Con hổ uể oải nằm ườn ra, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía nữ tử.

Xa hơn một chút là một ngọn núi dường như bị đóng băng, cũng có một nữ tử như sương tuyết ngàn năm không tan, khoanh chân đả tỏa. Nàng yên lặng nhìn về phía xa, thần sắc lãnh đạm.

ở dưới ngọn núi này có một gian nhà trong sân có một nam tử mặc thanh sam, thân thể lộ vẻ tang thương nhưng từ bề ngoài lại có thể nhận ra lúc còn trẻ hắn phải rất anh tuấn.

Thân thể hắn dù tồn tại nhưng lại nhìn như linh thể, không hề thực chất.

Hắn đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn ngọn núi, bên trong đôi mắt ẩn chứa sự si tình ngàn năm không đổi....

Cũng trong Liên Minh Tinh Vực, tại tổng bộ của Tu Chân Liên Minh đã hoàn toàn bị phong kín, một tiếng gầm thét phẫn nộ mang theo vẻ thê lương vang vọng đã suốt mấy trăm năm...

- Giết giết giết giết! Ta muốn giết sạch mọi sinh linh. Ta muốn giết cho thạch phá thiên kinh!

Trong Liên Minh Tinh Vực, tại khu vực của Thi Âm tông, một ánh mắt như thực chất, có thể khiến tinh không sụp đổ đột nhiên lóe lên, nhìn về phía La Thiên Tinh Vực xa xa.

- Người mà chủ nhân Phong giới ước định năm đó chính là hắn sao...

Bên trong La Thiên Tinh Vực, trong trung tâm của tinh trận mênh mông, Vương Lâm dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Lỗ Phu Tử. Hắn không khiến đối phương bị nhục nhã mà chậm rãi đi về phía trước, bước qua người Lỗ Phu Tử, đi tới Huyết Thần Tử đang ngây ngốc ở đó.

Sắc mặt Lỗ Phu Tử tái nhợt, tùy ý để Vương Lâm đi qua,không hề có chút ý niệm ngăn cản trong đầu, thần sắc lộ vẻ phức tạp và khổ sở vô cùng.

Lỗ Phu Tử năm đó ở trong vùng đất cổ thần tại Chu Tước Tinh đã từng trợ giúp Vương Lâm. Dù là việc đó đối với Lỗ Phu Tử chỉ như là một con người nổi hứng giúp một con kiến qua sông nhưng Vương Lâm hắn sẽ không quên.

Cho nên hắn mới đồng ý văn đấu với đối phương, cũng không có ý định hoàn toàn làm mất thể diện của nhau, coi như là trả lại chút nhân tình ngày xưa. Nếu không thì với tu vi của hắn nhất định sẽ không làm vậy.

Vốn muốn văn đấu để cho Lỗ Phu Tử một đường lui nhưng Lỗ Phu Tử lại lấy thế bức người, khiến cho Vương Lâm không thể kiên nhẫn nổi nữa. Hắn đơn giản là không văn đấu gì nữa, gọi Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn ra, khiến cho Lỗ Phu Tử rung động tới mức không thể tưởng tượng nổi!

Đi qua Lỗ Phu Tử, Vương Lâm chậm rãi đi vào trong dòng xoáy đã dừng lại kia, tới trước mặt Huyết Thần Tử.

Sắc mặt Huyết Thần Tử trắng bệch, trong nháy mắt khi Vương Lâm đi tới hắn liền gầm lên một tiếng, hai tay bắt quyết, muốn giãy dụa trước khi chết. Thân thể hắn nhanh chóng lui lại phía sau, tay áo vung lên. Phía sau hắn liền có yêu khí ầm ầm xuất hiện. Một yêu ảnh hư ảo đột nhiên biến ảo ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1497 Vương Tộc Yêu Đao

Yêu ảnh này lúc đầu còn hơi mơ hồ nhưng trong phút chốc liền trở nên ngưng tụ, hóa thành hình dạng của cổ yêu. Trong mắt trái của cổ Yêu này có sáu tinh điểm lóe lên, thân thể lớn tới gần trăm trượng, toàn thân phát ra u quang, yêu khí tràn ra.

Huyết Thần Tử cũng phát ra một tiếng gầm kinh thiên!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, ánh mắt xuyên thấu qua Huyết Thần Tử, lạnh lùng rơi lên người Cổ Yêu kia.

- Trước mặt Vương mỗ mà ngươi cũng dám phản kháng sao!

Cổ thần tinh điểm trên mi tâm của Vương Lâm xoay tròn, một luồng khí tức của Đạo cổ ầm ầm khuếch tán ra. Phía sau Vương Lâm liền có hình ảnh đầu lâu của Đạo cổ biến ảo ra, dùng một phương thức như đang nhìn tiểu bối liếc tới.

Tâm thần Huyết Thần Tử ầm ầm chấn động. Ánh mắt Vương Lâm và ánh mắt của đầu lâu phía sau hắn dung hợp làm một. Trong cảm thụ của Huyết Thần Tử, hai mắt hắn đau đớn như sắp nổ tung. Ánh mắt đối phương như một thanh kiếm sắc bén, xuyên qua ánh mắt hắn, trực tiếp tiến vào trong nguyên thần.

Bên tai vang lên những âm thanh ông ông, Huyết Thần Tử trong tiếng kêu thảm thiết liền phun một ngụm máu tươi, thân thể run lên, bước chân đang lui lại phía sau bỗng sững lại, dưới ánh mắt này không dám di động mảy may!

Hắn cảm thấy rất rõ lớp da mình đã bị lột ra, lộ máu thịt bên trong. Ánh mắt của đối phương dường như sắp xé tan thân thể mình, khiến xương cốt của mình lộ ra!

Thậm chí cả xương cốt của hắn dưới ánh mắt này cũng phát ra tiếng răng rắc, tan nát từ từ, rõ ràng lộ ra nguyên thần bên trong thân thể!

- Giết ngươi Vương Lâm ta xử lý xong được hai nhân quả!

Nhân Quả thứ nhất chính là biến cố năm đó bị hắn đuổi giết! Còn Nhân Quả thứ hai chính là

lời hứa hẹn trong mộng của Vương Lâm đối với nữ tử nhà họ Diêu!

- Ta tới giúp ngươi....

Một câu nói đơn giản từ tám trăm năm trước lúc này mơ hồ truyền ra.

Huyết Thần Tử trong tiếng kêu thảm thiết, bên trong thân thể đã bị xé tan, trên nguyên thần đang hoảng sợ xuất hiện một tia máu từ trên mi tâm kéo dài xuống qua cổ, lướt qua ngực, trực tiếp đi xuống tới bụng!

Đột nhiên tia máu đó lóe lên, nguyên thần Huyết Thần Tử liền phân làm hai!

Trong nháy mắt khi nguyên thần hắn bị xé rách, thân thể Huyết Thần Tử ầm vang, tan nát thành máu thịt, ở trong dòng xoáy đã đình trệ, huyết nhục bắn ra phía trước Vương Lâm hơn trăm trượng!

Cái chết của Huyết Thần Tử cũng không chấm dứt sự kiện này!

Trong nháy mắt khi thân thể và nguyên thần hắn bị xé rách, một luồng yêu khí nồng đậm từ trong thân thể Huyết Thần Tử ầm ầm tràn ra. Yêu khí này lập tức dung hợp với yêu ảnh hư ảo

Một Cổ Yêu lớn tới trăm trượng trong nháy mắt xuất hiện trong dòng xoáy này. Sáu tinh điểm trong mắt trái cổ Yêu nhanh chóng xoay tròn, trên người tỏa ra yêu khí ngùn ngụt, còn có cả một luồng khí tức khát máu tọa ra.

Một tiếng gầm sắc bén vang lên. Thân thể cổ Yêu trăm trượng này vội vàng lui lại phía sau, thần sắc lộ vẻ dữ tợn. Hắn đã dung hợp với Huyết Thần Tử từ rất lâu rồi, nương nhờ vào Huyết Thần Tử mà chữa thương, năm đó cũng cảm nhận được rất rõ khí tức cổ thần trong cơ thể của Vương Lâm.

Dù Vương Lâm lúc đó chỉ là phân thân, bổn tôn ở Liên Minh Tinh Vực nhưng vẫn khiến cho Cổ Yêu này để ý. Hắn chỉ dẫn cho Huyết Thần Tử dựa theo lời người Diêu gia mà bắt Vương Lâm, thông qua hắn hấp thu khí tức của cổ thần!

Trong ba tộc cổ, khí tức tuy bất đồng, cũng rất khó chuyển hóa nhưng hấp thu một chút cũng vẫn có lợi, có thể rút ngắn thời gian chữa thương.

Nhưng hắn không thể ngờ được hành động năm đó lại gây nên trái đắng của ngày nay!

Giờ phút này khi đang lui lại phía sau, cổ Yêu trăm trượng kia cuống quít vung hai tay, nhanh chóng niệm chú ngữ cổ, hình thành một thần thông ngập trời, năm màu bảy sắc, ẩn chứa yêu khí nồng đậm, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Chín con yêu long biến ảo ra, ngửa mặt gầm thét, đánh tới Vương Lâm! Phía sau yêu long là chín mươi yêu kỳ khổng lồ xuất hiện, quét ngang trời đất, yêu khí bao phủ, tiếng gầm thét tràn ngập không gian. Chỉ thấy từ trên mỗi một lá cờ lại có một yêu ảnh dữ tợn lao ra, hướng về phía Vương Lâm mà cắn nuốt!

Phía sau yêu kỳ này lại có chín mươi chín giọt máu tươi đỏ sậm biến ảo ra, nhanh chóng lao tới! Trong mỗi giọt máu tươi nọ đều có tiếng gào thét của vô tận hồn phách, toàn bộ đều là huyết mạch ngàn năm của Diêu gia, thậm chí còn bao hàm cả nhiều hồn phách có liên quan tới huyết mạch nhà này.

Sau máu tươi là chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây châm đen kịt. Mỗi cây châm đen kịt kia đều ẩn chứa yêu khí nồng đậm, cũng có cả kịch độc, lúc này điên cuồng áp sát Vương Lâm!

Cổ Yêu lúc này đã hoàn toàn liều mạng. Hắn biết trận chiến này mình hắn phải chết nhưng hắn không cam lòng!

- Không chịu nổi một kích!

Vương Lâm căn bản không cần Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn ra tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cổ Yêu phía sau đang không ngừng lui lại, giơ tay phải lên trực tiếp đánh một quyền về phía trước!

Đây là lần đầu tiên hắn ở trong phạm vi của tinh trận, trước mặt mấy vạn tu sĩ, trong mắt Lỗ Phu Tử đánh một quyền như cổ Đạo phá thiên địa!

Trong nháy mắt khi quyền này ầm ầm xuất ra, đầu lâu của Đạo cổ phía sau Vương Lâm chợt vặn vẹo, xuyên qua bên cạnh Vương Lâm, trực tiếp dung nhập vào trong cánh tay phải của Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang vọng thiên địa nổ ra, tràn ngập tinh không. Trong tích tắc cả tinh không

đều ngừng vận chuyển. Trong mắt của mấy vạn tu sĩ, trong mắt Lỗ Phu Tử đang quay đầu nhìn lại, trong khi Viêm Lôi Tử và Liệt Vân Tử đang nhanh chóng lui lại phía sau, một quyền này tràn tới như sóng dữ!

Cổ Yêu trăm trượng kia thét lên một tiếng thê lương, đủ loại thần thông vừa thi triển ầm ầm sụp đổ!

Tan nát trước tiên chính là chín con yêu long. Chín con yêu long này như bị gió lớn thổi qua, thân thể nhanh chóng tiêu tán, chỉ còn lưu lại dư âm của tiếng gầm thét, vẫn còn vang vọng trong tinh không. Một quyền của Vương Lâm còn nhanh hơn cả tiếng vọng âm thanh!

Sau chín con yêu long là chín cây yêu kỳ chứa vô tân yêu ảnh đang lao tới. Tiếng gầm thét của chúng dưới một quyền này đều không còn. Từ xa

nhìn lại, một quyền này Vương Lâm đánh ra, thân thể không hề nhúc nhích nhưng một quyền ảnh hư ảo khổng lồ lại từ trên nắm tay hắn khuếch tán ra, lao thẳng về phía trước.

Yêu long sụp đổ, đánh vào chín yêu kỳ, khiến cho chín yêu ảnh trên đó đồng loạt chấn động, toàn bộ sụp đổ!

Theo sát yêu ảnh là chín trăm chín mươi chín giọt máu kia. Những giọt máu này toàn bộ rơi lên nắm tay hư ảo, giống như là nước mưa, trong nháy mắt rơi trên nắm tay liền bùng bùng vỡ tan, không ngăn nổi nắm tay này một chút nào!

Tiếng ầm ầm vang khắp tinh không. Một quyền của Vương Lâm thế như chẻ tre, đánh nát tất cả, ập tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín hắc châm kia. Nhưng những cây hắc châm này còn chưa đụng vào nắm tay đã bị một luồng lực lượng phản chấn đánh sâu vào, bất ngờ bị cuốn đi, quay ngược về phía cổ yêu!

Hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Cổ Yêu kia hét lên chói tai, không ngừng lùi lại phía sau, hai tay tạo thành hình chữ thập vung mạnh lên, tiếng kêu thê lương vang lên kinh thiên động địa!

- Vương tộc pháp khí, yêu đao, Táng Thổ!

Trong nháy mắt khi tiếng nói này truyền ra, một luồng ánh sáng màu tím đột nhiên hiện ra

trên chữ thập do hai tay cổ Yêu này tạo thành. Luồng sáng màu tím này tỏa ra yêu khí nồng đậm, trong nháy mắt đã hóa thành một thanh liêm đao to lớn!

Thanh liêm đao này màu tím, yêu khí gào thét, truyền ra một luồng khí thế sắc bén. Ở trên yêu đao này không ngờ lại có cả tinh điểm của cổ Yêu lóe lên.

Tinh điểm cổ Yêu này có thể tồn tại trên yêu đao đủ để thấy sự bất phàm của đao này!

Hai tay cổ Yêu hung hăng chém về phía trước, trong tiếng rít sắc bén, yêu đao này tỏa ra từ quang ngập trời, hóa thành một hình vòng cung khổng lồ, chém thẳng tới nắm tay hư ảo của Vương Lâm!

Hai mắt Vương Lâm sáng ngời!

Hắn không thể ngờ đối phương chỉ là trong thân thể một cổ Yêu nho nhỏ này lại có vương tộc pháp khí của cổ yêu!

Trong tiếng cười dài, Vương Lâm chém ra một chưởng, trong nháy mắt khi yêu đao kia đánh tới, một chưởng này chụp tới!

Trong thoáng chốc, yêu đao tràn ngập tử quang kia liền va chạm với bàn tay Vương Lâm ầm ầm va chạm. Một lực lượng trùng kích tràn ra, quét ngang bốn phía.

Bàn tay hư ảo của Vương Lâm chụp lấy yêu đao kia, tùy ý để nó dãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra nổi, bị bàn tay chụp lấy, phát ra những tiếng gào rống liên tục.

Cổ Yêu kia kêu lên thảm thiết, phun ra một ngụm khí tức bổn mạng, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng! Dưới lực trùng kích thôi thúc, dòng xoáy lại ầm ầm chấn động. Chỉ có thân thể Vương Lâm là vẫn đứng sừng sững ở nơi đó, ngay cả thần sắc cũng không biến hóa chút nào, chỉ có mái tóc bạc tung bay, quần áo phần phật mà thôi!

Phía sau hắn, Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn đứng yên lặng. thần sắc Linh Động Thượng Nhân bình tĩnh. Hắn là bị Vương Lâm tự mình luyện hóa, không thể phản nghịch.

Chu Cẩn kia dù sao cũng là bị khí thế của Đạo cổ mạnh mẽ áp chế, lúc này ánh mắt nhìn Vương Lâm hơi phức tạp. Vương Lâm càng cường đại thì vẻ phức tạp trong mắt hắn lại càng đậm. chỉ là cổ nỏ ấn trên mi tâm của hắn áp chế chặt chẽ nguyên thần của hắn, không cho hắn

có chút phản kháng. Khí của Đạo cổ như một ngọn núi hùng vĩ. Trước mặt hắn, Vương Lâm cảm thấy bản thân như một con kiến hôi.

- đây quả là một thanh đao tốt.... chỉ có điều người dùng đao phải là yêu, có hơi yếu đi một

Vương Lâm vung tay lên. Lập tức bàn tay hư ảo kia cầm thanh yêu đao tới trước mặt hắn, bị hắn nắm trong tay.

Cùng lúc đó Cổ Yêu lục tinh kia dưới cái vung tay của Vương Lâm thân thể liền run lên. Từ thân thể Vương Lâm tỏa ra một lực hút thật lớn, khiến cho cổ Yêu này không thể rời đi chút nào, thân thể không thể tự khống chế, bị Vương Lâm kéo tới cạnh người. Vương Lâm sau khi thu hồi yêu đao kia liền bắt lấy cổ Yêu kia!

Cổ Yêu này dù lớn tới trăm trượng nhưng trong nháy mắt khi cánh tay phải của Vương Lâm chộp tới thì thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một người thường, bị Vương Lâm nắm chặt lấy cổ.

-Đừng giết ta, ta biết một bí mật!! Một bí mật kinh thiên!! Bí mật này có liên quan tới Diêu gia. Ngươi có thể đi tới đó, đạt được một loại thần thông, thần thông ba mạng!!

Cổ Yêu này trong lúc gặp nguy cơ sinh tử lập tức hoảng sợ hét ầm lên.

Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng, vẫn không để ý tới cổ Yêu này mà quay đầu nhìn lại phía Lỗ Phu Tử vừa bị uy lực một quyền của Vương Lâm khiến sắc mặt tái nhợt.

- Hóa ra là vì chuyện này mà ngươi ngăn cản Vương Lâm ta kết thúc Nhân Quả.

Lỗ Phu Tử trầm mặc, nửa ngày sau mới thấp giọng nói:

-Đúng là như thế. Đạo hữu nếu đã bắt được cổ Yêu này thì lão phu phải tiếp tục chuẩn bị chiến tranh, không tiễn nữa!

Cho dù Vương Lâm có hai nô bộc bước thứ ba thì Lỗ Phu Tử cũng vẫn là một tu sĩ bước thứ ba, vẫn có ngạo cốt, dù là rung động nhưng muốn hắn cúi mặt thì tuyệt không thể!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1498 Một Chém Hết Ân Oán

Vương Lâm ôm quyền hướng về phía Lỗ Phu Tử, mỉm cười nói.

-Chuyện hôm nay khi trận chiến với giới ngoại xảy ra Vương Lâm ta sẽ có báo đáp. Lỗ Phu Tử đạo hữu xin chớ để ý.

Thái độ của Vương Lâm đối với Lỗ Phu Tử vẫn như trước, không nhân dịp này mà làm nhục hắn. Lỗ Phu Tử trầm mặc trong chốc lát, thầm than một tiếng, thần sắc hòa hoãn trở lại, cố gắng tươi cười, ôm quyền đối với Vương Lâm.

-Vương Lâm đạo hữu có thể đạt tới tu vi thế này chính là phúc của giới nội ta. Lão phu xin chịu thua. Chẳng qua ta hơi khó hiểu một chút, hai người....hai người này là từ ....

Lỗ Phu Tử không nói ra hết, đến nửa chừng là ngừng lại.

Vương Lâm mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt Linh Động Thượng Nhân rơi về phía Lỗ Phu Tử, hướng về phía hắn ôm quyền, trầm giọng nói:

- lão phu là Linh Động, lão tổ của Linh Động tộc trong Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại!

Lỗ Phu Tử dù đã đoán ra nhưng lúc này nghe Linh Động Thượng Nhân tự mình thừa nhận thì cũng không khỏi động dung.

- Linh Động tộc, lão tổ!

- Linh Động tộc ở Thái Cổ Tinh Thần cũng không phải là đại tộc, chỉ có một vạn tộc nhân thôi.

Linh Động Thượng Nhân thu hồi ánh mắt, bình tĩnh mở miệng.

- Vị này là....

Lỗ Phu Tử hướng về phía Linh Động Thượng Nhân ôm quyền. Cho dù Linh Động Thượng Nhân là nô bộc của Vương Lâm nhưng trong mắt Lỗ Phu Tử, đối phương cũng là cùng cấp bậc với hắn. Sau khi ôm quyền, Lỗ Phu Tử quay đầu nhìn về phía Chu cẩn vẫn đang trầm mặc.

- Chu Cẩn, lão tổ Phụng Thiên Lang tộc tại Thái Cổ Tinh Thần!

Lỗ Phu Tử sau khi nghe hắn nói vậy tuy đang ở trong tinh không nhưng lại phải hít sâu một hơi. Hắn sau khi nhìn thấy hư ảnh huyết lang phía sau Chu cẩn liền đã có suy đoán. Hắn vốn đã nghe đồn ở giới ngoại có một bộ tộc thờ phụng Thiên Lang hư ảo! Đây là một bộ tộc khổng lồ

tồn tại từ thời kỳ thái cổ.

Người của bộ tộc này thần thông có liên quan tới hư ảnh của sói, bởi vì được truyền thừa từ rất xa xưa nên hương hỏa lực rất nồng đậm, có khả năng có tu sĩ bước thứ ba! Lúc này khi Lỗ Phu Tử nghe Chu cẩn nói thì hắn lập tức xác định được thân phận của đối phương.

-Vương Lâm không ngờ lại từng đi giới ngoại!! Hơn nữa hắn lại có thể thu được hai nô bộc trong giới ngoại, thật sự...

Ánh mắt Lỗ Phu Tử nhìn về phía Vương Lâm lập tức khác hẳn. Hắn thân là cao thủ bước thứ ba, càng hiểu rõ việc biến dạng người như mình trở thành nô phó gian nan tới mức nào!

Chuyện này hoàn toàn khác với việc lấy đầu địch nhân giữa thiên quân vạn mã. Đây là trực tiếp luyện hóa nô bộc!

Với tu vi của Lỗ Phu Tử hiển nhiên nhìn ra, dù là Linh Động Thượng Nhân hay Chu cẩn trên mi tâm cũng đều có một loại ấn ký, hiển nhiên là bị Vương Lâm mạnh mẽ luyện hóa biến thành nô phó!

nhất là Vương Lâm giờ phút này dù sao cũng còn chưa chính thức bước vào bước thứ ba, do đó khó khăn còn lớn hơn rất nhiều!

-Linh Động tộc thì ta chưa nghe nói nhưng lang tộc này thì đúng là một đại tộc trong giới ngoại. Vương Lâm này quả thật không đơn giản! Hắn ở giới ngoại rốt cục đã làm những chuyện gì, nhất định là kinh thiên động địa!

Cả đời Lỗ Phu Tử rất ít khi bội phục người khác nhưng giờ phút này trong lòng hắn lại nảy sinh sự kính nể đối với Vương Lâm!

- Vương Lâm đạo hữu, ngươi đã từng tới giới ngoại sao?

Lỗ Phu Tử hơi âm trầm, ôm quyền hỏi.

- Trước đây đã từng tới, ta vừa từ giới ngoại trở về.

Sự biến hóa của Lỗ Phu Tử Vương Lâm có thể nhận ra. Hắn vốn không phải là loại người không biết nói chuyện đạo lý. Đối phương với hắn không oán không cừu, tuy rằng tu vi bản thân cao thâm, lại có hai nô phó bước thứ ba nhưng cũng không vì vậy mà kiêu ngạo ngang ngược, không những thế vẫn đối xử vô cùng khách khí.

- Tốt, tốt! Trước kia Yêu Tông và Thần tông ở Vân Hải tinh vực đồng thời truyền ra lệnh

phong, lấy di chiếu của chủ nhân phong giới thông báo cho tứ đại tinh vực trong giới nội biết, Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại chuẩn bị hành động, sẽ phát động chiến tranh với giới nội chúng ta! Mấy cao thủ bước thứ ba trong giới nội phải liên thủ, mở ra phòng tuyến cho tứ đại tinh vực, khiến cho tứ đại tinh vực có thể thông hành, không phong bế nữa!

Tứ đại tinh vực đồng thời chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị đối phó với sự khi nhục của giới ngoại! lão phu có thù sâu như biển đối với giới ngoại. Năm đó giới ngoại lần đầu tiên vào giới nội, lão phu từng là một tiên quân nho nhỏ của Lôi tiên giới, tận mắt thấy trận chiến bi thảm khó quên kia.

hôm nay nghe được đạo hữu vừa từ giới ngoại trở về, hẳn là có nhiều hiểu biết đối với các bộ tộc của giới ngoại. Việc này có thể cho giới nội chúng ta biết biến hóa của dân cư giới ngoại trong cả ngàn năm nay rồi!

Phong Giới Đại Trận tồn tại khiến cho tu sĩ giới nội bị giữ trong mơ hồ, không biết Thái Cổ Tinh Thần bên ngoài Phong Giới Đại Trận. Chỉ có một số rất nhỏ là biết nhưng cũng không đi tới giới ngoại. Cho nên trong mấy vạn năm này tin tức bế tắc. Chuyện này đối với trận chiến này là một chuyện cực kỳ trí mạng!

Lời nói của Vương Lâm khiến Lỗ Phu Tử không hề lo tới việc này nữa, ha hả cười.

- Chuyện giới ngoại Vương Lâm cũng biết chút ít.

Vương Lâm mỉm cười mở miệng.

-Vương Lâm đạo hữu nếu còn có chuyện thì thôi, nếu như không bận gì thì ngươi hãy ở lại nói chuyện với lão phu một phen. Lão phu còn lưu lại được một thứ rượu rất ngon của tiên giới ngày xưa, bản thân không dám uống, hôm nay phải uống cho sảng khoái một phen. Mời cùng uống với lão phu!

Lỗ Phu Tử cười ha hả, hướng về phía Vương Lâm làm thế mời.

Giờ phút này hắn dường như đã quên mất lời nói" không tiễn" vừa rồi.

Vương Lâm thu hồi cổ Yêu trong tay, hơi trầm ngâm một chút.

Cảnh tượng biến hóa rất kịch tính này khiến cho mấy vạn tu sĩ xung quanh trợn mắt há mồm. Ngay cả Viêm Lôi Tử và Liệt Vân Tử cũng không kịp phản ứng chút nào. Nhưng hai người dù sao cũng là hạng người thành danh, nhận ra được Lỗ Phu Tử thật sự cao hứng, hơi trầm mặc

một chút liền hiểu ra một chút tâm tư của Lỗ Phu Tử.

Lỗ Phu Tử và Vương Lâm không có cừu oán, mà Vương Lâm từ giới ngoại trở về, ngày sau tất nhiên thanh danh hiển hách trong giới nội. Nhân vật như vậy tất nhiên là phải giao hảo cho tốt. Mà Vương Lâm này rõ ràng rất khách khí, cũng cho Lỗ Phu Tử có nước xuống thang. Lỗ Phu Tử hắn nếu còn không biết thức thời thì rõ là sống uổng phí mấy vạn năm rồi.

Cho nên lúc này hắn muốn hóa giải những chuyện không hài lòng trước đây. Vương Lâm tự nhiên cũng nhìn ra, liền mỉm cười gật đầu.

Những kẻ đã tu hành mấy vạn năm đều là dạng người tâm trí khó lường. Cho dù không phải ai cũng tinh quái ranh mãnh thì cũng không phải là dạng trẻ con ngây thơ.

Lỗ Phu Tử mỉm cười, vung tay áo, trực tiếp có kim quang từ trong tay áo bay ra, bay đi mở đường. Kim quang này tỏa sáng vạn trượng, hóa thành một con đường thẳng tắp, bất ngờ có những nhạc khúc vang lên, tràn ngập tinh không.

Thậm chí ở bốn phía của con đường này còn có vô số hư ảnh tiên tử đang bay múa. bao phủ cả tinh không. Ở trên bầu trời, chín con kim long gầm thét uốn lượn, thể hiện một thanh thế kinh người.

Có rất nhiều hư ảnh tiên nhân biến ảo ra, hạ xuống tám phương, đồng thời vái Vương Lâm một cái.

đủ loại ảo tưởng rất long trọng hiện ra, lời nói không thể tả hết một phần vạn, thể hiện sự coi trọng của Lỗ Phu Tử đối với Vương Lâm, cũng nương theo một vái của tiên nhân kia mà xin lỗi về việc đã ngăn cản Vương Lâm.

- Vương Lâm đạo hữu, xin mời!

Lỗ Phu Tử cười vui vẻ, ôm quyền đáp lễ với Vương Lâm. Hai người đồng thời cất bước, không phân trước sau, bước vào bên trong dòng xoáy.

Một ngọn tiên sơn lập tức biến ảo ra trong dòng xoáy. Ở trung tâm của nó lại có một hồ nước. Trong hồ nước không ngờ còn có tiên thử vui đùa, hơi nước dâng lên khiến cho thân ảnh các nàng như ẩn như hiện, vô cùng mê người.

Bên cạnh hồ nước không biết từ khi nào đã xuất hiện một mái đình hóng mát, bên cạnh còn có tiên tử đang phục vụ, trong tay cầm một bình ngọc. Từng đợt tiên khí từ trong bình truyền ra,

đưa vào miệng liền thấm tận tâm can.

Viêm Lôi Tử và Liệt Vân Tử cung kính trang nghiêm đứng một bên ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Lâm.

Mấy vạn tu sĩ ở bốn phía cũng chậm rãi lại gần nhưng Viêm Lôi Tử truyền âm một tiếng liền lập tức tản đi, bắt đầu tiếp tục bày trận.

Hai người ngồi trong đình. Chu cẩn và Linh Động Thượng Nhân cũng được Lỗ Phu Tử mời ngồi xuống, có tiên tử rót rượu. Lỗ Phu Tử sau khi nâng chén liền cười nói:

-Hai người chúng ta cũng coi như là quen biết, chút chuyện không thoải mái vừa rồi chúng ta dùng một chén này mà bỏ qua nhé!

Vừa nói hắn vừa nâng chén uống cạn

Vương Lâm cũng nâng chén rượu, thần thức đảo qua một cái liền uống cạn! Hai mắt hắn lập tức bừng sáng. Rượu này không cay nhưng vừa xuống cổ liền hóa thành lửa nóng, lưu chuyển bên trong cơ thể khiến toàn thân đồng thời trở nên ấm áp, lại có hương thơm mắt bốc lên miệng.

- Rượu ngon!

Vương Lâm than thở.

-Vương Lâm đạo hữu. lão phu rất muốn biết những chuyện của người ở giới ngoại. Ngươi đã gặp được những gì, có thể nói cho lão phu nghe một chút được chăng?

Vương Lâm mỉm cười, chọn một chút chuyện của giới ngoại ngắn gọn nói ra.

Lời nói của hắn bình thản nhưng khi rơi vào tai Lỗ Phu Tử lại khiến thần sắc Lỗ Phu Tử không ngừng thay đổi. nhất là khi nghe chuyện cả Thiểm Lôi tộc bị diệt, mảnh thiên địa bảy trăm vạn dặm được Thiểm Lôi tộc nuôi dưỡng, lại cả mấy chuyện Vương Lâm gặp Tán Linh Thượng Nhân.

Lỗ Phu Tử uống một chén rượu, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng.

-Bảy trăm vạn dặm thiên địa....Tán Linh Thượng Nhân đúng là một người khiến kẻ khác phái kính nể! Người này tu vi mặc dù không phải là bước thứ ba như lại có hành động, có tâm trí muốn nghịch thiên!

Linh Động Thượng Nhân vào Chu cẩn cũng chỉ biết được đại thể chuyện diệt Thiểm Lôi tộc có liên quan tới Vương Lâm, chưa bao giờ được nghe đầy đủ, lúc này nghe thế đều động dung.

Vị trí bất đồng thì góc độ nhìn vấn đề cũng bất đồng. Chu cẩn và Linh Động Thượng Nhân nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Viêm Lôi Tử và Liệt Vân Tử cùng đứng bên cạnh, đều nghe được lời nói của Vương Lâm, cùng hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ kính nể thực sự.

Bọn họ thực sự kính nể hành động của Vương Lâm ở giới ngoại, còn có kính nể Tán Linh Thượng Nhân.

- Vương Lâm tiền bối, vậy sau đó ngươi còn gặp lại Tán Linh Thượng Nhân kia không?

Viêm Lôi Tử do dự một chút liền ôm quyền hỏi.

Vương Lâm lắc đầu. Hắn sau khi bị đuổi giết ở Thiểm Lôi tộc liền vội vã rời đi, từ đó chưa hề có liên hệ với Tán Linh Thượng Nhân.

Vương Lâm kể chuyện bị Trường Tôn hội của giới ngoại đuổi giết, hoàn cảnh kinh hiểm khiến cho ánh mắt Lỗ Phu Tử lóe lên tinh quang. Hắn có thể nhận ra những lời Vương Lâm kể đều là sự thật. Trải nghiệm như vậy hắn tự hỏi nếu mình là đối phương thì e là khó có thể vượt

Còn có một ít chuyện trọng điểm có liên quan tới vùng đất Điên Lạc thì Vương Lâm tự nhiên sẽ không nói ra toàn bộ. Nhưng chỉ cần nói tới đó cũng đã đủ rung động Lỗ Phu Tử rồi. Nhất là sau khi nghe tới những chuyện có liên quan tới chương tôn thì càng khiến cho Lỗ Phu Tử phải hít sâu một hơi

Hắn còn như vậy thì càng không nói tới Viêm Lôi Tử và Liệt Vân Tử. Hai người nghe kể về hoàn cảnh hung hiểm trong vùng đất cổ mộ, rốt cục cũng rõ ràng vì sao tu vi của Vương Lâm lại đạt tới mức này!

Ánh mắt họ nhìn về phía Vương Lâm đã mang theo sự kính nể rất sâu. Liệt Vân Tử lại nhớ lại cảnh tượng năm xưa, nhìn lại hôm nay, trong lòng phức tạp, cũng hiểu được đối phương đạt được thành quả như ngày này không phải là do may mắn!

- Liệt Vân Tử, Vương Lâm ta đã từng gặp qua lão tổ của Chiến gia, Chiến Tinh Dã!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía Lỗ Phu Tử, hơi trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng.

Lời nói của hắn vừa thốt lên liền khiến toàn thân Liệt Vân Tử chấn động, ngẩng đầu mang theo thần sắc kích động, hướng về phía Vương Lâm xá thật sâu một cái.

- Xin tiền bối cho biết, lão tổ hiện giờ ở đâu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1499 Tai Hoạ Ngầm Của Thất Thải Giới

- Chiến Tinh Dã tiền bối, đã chết rồi

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, thân thể của Liệt Vân Tử kia nhoáng lên một cái, sắc mặt tái nhợt theo bản năng lùi lại vài bước, đứng ngây ra ở đó. Thần sắc của hắn rất nhanh hiện lên vẻ bi ai nồng đậm, hai mắt vô thần.

-lão tổ đã chết

Trong Chiến gia của Liệt Vân Tử, sứ mệnh và sự kiêu ngạo của các đời gia chủ toàn bộ đều đến từ lão tổ Chiến Tinh Dã này. vô số năm qua. dường như mỗi một đời tộc nhân đều đau đáu chờ đợi lão tổ này trở về.

Chiến Tinh Dã chính là sự vinh quang của Chiến gia bọn họ, nhưng lúc này, sự vinh quang đó theo tin tức của Vương Lâm ầm ầm tan vỡ!

Viêm Lôi Tử ở bên cạnh hắn thần sắc cũng biến đổi. Tuy hắn không phải sinh ra và lớn lên ở La Thiên, nhưng đã ở La Thiên rất lâu, đã trở thành một phần của La Thiên, cũng đã nghe nói qua những sự tích huy hoàng của lão tổ Chiến gia! Có thể nói Chiến gia sở dĩ có được địa vị như ngày hôm nay ở La Thiên toàn bộ đều là nhờ uy thế do lão tổ năm đó để lại!

Chiến Tinh Dã!

Lỗ Phu Tử buông cái chén trong tay ra, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Chiến Tinh Dã kia hắn đã từng gặp, năm đó đối phương đã đạt tới Không Niết Hậu Kỳ đại viên mãn. Có thể nói giống như là tiên nhân!

Thậm chí Lỗ Phu Tử năm đó đã từng chịu ơn của Chiến Tinh Dã. cho nên trong tứ Tử được hắn truyền thụ đạo thuật có Liệt Vân Tử, ngoài việc để báo đáp ân huệ năm đó, còn có ý muốn giao hảo với Chiến Tinh Dã đã không biết đi đâu.

Giờ phút này nghe Vương Lâm nói, hắn hít sâu, trở nên trầm mặc.

tâm thần của Liệt Vân Tử bị tin tức này khiến cho trọng thương, khóe miệng tràn ra máu tươi, hướng về Vương Lâm cúi người chào thật sâu, lúc ngẩng đầu trong hai mắt đã tràn ngập những tia máu.

- Xin tiền bối hãy cho biết, lão tổ đã chết như thế nào!

Lời nói của hắn thong thả, nhưng lại lộ ra hàn ý ngợp trời. Hắn vẫn tin rằng lão tổ không thể chết một cách bình thường. Chiến gia bọn họ, mặc dù hiện giờ không thể báo thù cho lão tổ, nhưng nếu ngay cả kẻ thù cũng không biết, thì quyết không thể được.

Chỉ cần biết được ai đã giết chết lão tổ, bọn họ sẽ truyền lại quyết tâm báo thù cho từng đời!

Lỗ Phu Tử trong lúc trầm mặc nhìn về phía Vương Lâm.

- Các ngươi có thể đã từng nghe nói qua trong giới nội ta có tồn tại Thất Thải Giới

Trong Thất Thải Giới có đạo quả dung nạp ý niệm của hàng triệu vạn sinh linh trong giới nội, ý cảnh của vô số tu sĩ, kết thành bảy đạo quả Di hài của Chiến Tinh Dã tiền bối vẫn còn ở trong Thất Thải Giới tại Vân Hải, đã được ta phát hiện ra

Người giết hắn chính là Chưởng Tôn của giới ngoại Thái Cổ Tinh Thần!

Vương Lâm chậm rãi nói, trong mắt hiện lên vẻ hồi tưởng.

Theo Vương Lâm đem Thất Thải Giới và Chưởng Tôn mà hắn nghi ngờ lần lượt nói ra, Liệt Vân Tử hít sâu, nhưng sát khí trong mắt không hề tiêu tan, mà còn nổi lên một chiến ý nồng đậm! Chiến ý này chính là chiến ý mà Chiến gia bọn họ muốn truyền thừa!

tâm thần Viêm Lôi Tử chấn động, những lời của Vương Lâm liên quan tới Thất Thải Giới khiến cho Viêm Lôi Tử nhớ tới một chuyện cũ đáng

sợ.

Lỗ Phu Tử biến sắc, đứng mạnh lên, ánh mắt lóe lên hướng về Vương Lâm ôm quyền, trầm giọng nói:

-Vương đạo hữu, việc này có quan hệ quá lớn, sự tồn tại của Thất Thải Giới kia giống như là một khối u ký sinh trong giới nội. Một khi giới ngoại xâm lược, lão phu lo Thất Thải Giới này sẽ mang đến một kiếp nạn khó có thể tưởng tượng cho giới nội ta! Hấp thụ hết thảy đạo niệm sinh trưởng của tu sĩ giới nội ta, thật sự là quá nguy hiểm! Việc này lão phu phải lập tức đi tới Vân Hải để báo tin cho Yêu Tông, để cho bọn họ liên lạc với tất cả những lực lượng bên trong giới nội ta, toàn lực tìm kiếm sáu Thất Thải Giới còn lại, phải đem chúng toàn bộ hủy diệt!

thần sắc Lỗ Phu Tử cực kỳ ngưng trọng, hắn nhìn thấy rõ ràng đằng sau chuyện này có ẩn chứa mối họa rất lớn, nếu không có Vương Lâm nhắc nhở, tới khi chống lại giới ngoại xâm

lược, sẽ dẫn tới tai họa khủng khiếp!

nhất là nghĩ tới trong lúc đại chiến, đột nhiên đại bộ phận tu sĩ của giới nội đều tan vỡ đạo niệm mà chết, cảnh tượng đó khiến cho Lỗ Phu Tử tâm thần chấn động.

-khả năng này cũng không phải không thể xảy ra!

Vương Lâm gật đầu, lần này hắn trở về, vốn cũng có ý định đem những chuyện biết được báo tin cho giới nội, vì cuộc đại chiến đang chuẩn bị triển khai mà cống hiến một phần sức lực của mình.

Viêm Lôi Tử sau khi nghe xong chuyện liên quan tới Thất Thải Giới, thủy chung vẫn trầm mặc, sắc mặt âm tình bất định chuyện cũ lúc trước hiện lên trong đầu càng ngày càng rõ ràng.

-Viêm Lôi Tử đạo hữu chẳng lẽ biết được chỗ của những Thất Thải Giới còn lại?

Vương Lâm trong lòng khẽ động, nhìn Viêm Lôi Tử, mở miệng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, Lỗ Phu Tử kia lập tức cũng quét ánh mắt tới. Lúc trước hắn đã phát hiện ra sự khác thường của Viêm Lôi Tử, giờ phút này cũng yên lặng, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Viêm Lôi Tử hướng về phía Lỗ Phu Tử và Vương Lâm vái một cái, trầm giọng nói:

-Tại hạ năm đó là từ Liên Minh Tinh Vực bị truy sát bỏ chạy, lúc đó đã chạy sang La Thiên

Hắn nói tới đây liền nhìn thoáng qua Vương Lâm.

-Trong đó có rất nhiều nguyên nhân liên quan tới chuyện riêng của tại hạ, cũng không nên nói lại. Năm đó tại hạ vẫn còn là trưởng lão của Tu Chân Liên Minh, trong lúc vô ý đã ở trong tổng bộ của Tu Chân Liên Minh nhìn thấy một thế giới kỳ dị Vương Lâm tiền bối, không biết trong Thất Thải Giới mà người vừa nói lúc trước có phải có người sáng suốt người mê muội không.

Vương Lâm thần sắc ngưng lại, khẽ gật đầu.

-Nếu như vậy thì đúng rồi, chắc chắn có một Thất Thải Giới đang ở trong tổng bộ của Tu Chân Liên Minh!

Viêm Lôi Tử trầm giọng nói.

Ánh mắt Lỗ Phu Tử hiện lên hàn quang, nhìn về phía Vương Lâm ôm quyền nói:

-Vương đạo hữu, hôm nay không thể bồi tiếp, lão phu phải nhanh chóng đi tới Yêu Tông

-Thất Thải Giới ở tổng bộ của Tu Chân Liên Minh, Vương mỗ sẽ phụ trách!

Vương Lâm đứng dậy, bình tĩnh, mở miệng.

-Được, có Vương đạo hữu ra tay, Thất Thải Giới ở chỗ Tu Chân Liên Minh chắc chắn sẽ bị phá hủy!

Lỗ Phu Tử gật đầu.

Tiệc rượu ngắn ngủi, nhưng cũng xóa đi sự chấn động cho đám người Lỗ Phu Tử trong trận chiến lúc trước. Giờ phút này sau khi chào hỏi khách khí lẫn nhau xong, Lỗ Phu Tử vung tay áo, bay thẳng về tinh không phía trước.

Hai người Chu cẩn, Linh Động bị Vương Lâm thu vào trong Thiên Hoàng Lô, đang chuẩn bị rời khỏi nơi này để xử lý một việc cuối cùng tại La Thiên, thì Viêm Lôi Tử kia trong lúc do dự cắn răng, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền nói.

-Tiền bối, tại hạ đối với Tu Chân Liên Minh rất quen thuộc, cùng với Trọng Huyền Tử có mối thâm thù, nếu tiền bối đi tới Tu Chân Liên Minh, có thể cho tại hạ đi cùng không!

- Như thế cũng được, nhưng ta hành tung bất định, tuy nói trong những ngày tới sẽ đi, nhưng không xác định cụ thể thời gian

Vương Lâm hơi trầm ngâm, mở miệng nói.

-Không sao, tại hạ sẽ đến đó trước chờ đợi, tiền bối sau khi đi tới tổng bộ của Tu Chân Liên Minh, tản ra thần thức là có thể tìm được tại hạ. Tiền bối hãy nghĩ tới giao tình năm đó, xin đừng cự tuyệt.

Viêm Lôi Tử nói năng thành khẩn, nhìn Vương Lâm.

Viêm Lôi Tử cả đời rất ít cầu xin người khác hôm nay đối mặt với tiểu bối ngày xưa, nói ra những lời gần như là cầu xin này, thần sắc khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Vương Lâm nhìn Viêm Lôi Tử, hắn cho tới giờ vẫn nhớ rõ ràng cảnh tượng năm đó trong Lôi Tiên Giới, đối phương cùng với Thanh Thủy đại chiến, còn mượn Lôi Thú của mình, lấy toàn bộ thần thông đem hơn phân nửa Lôi Tiên Giới tiến hành tế luyện pháp bảo.

-Có thể được!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói.

Sau khi nói xong, hắn vung tay áo, thân thể bước về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tinh trận này, không còn tung tích, chỉ còn lại Viêm Lôi Tử cùng với Liệt Vân Tử hai người nhìn về phía hắn rời khỏi, thần sắc lại càng trở nên phức tạp.

-Già rồi thật sự đã già rồi

Viêm Lôi Tử thở dài.

- Giới nội hiện giờ đã là thiên hạ của hắn rồi

Liệt Vân Tử lắc đầu, những ký ức tiếp xúc với Vương Lâm hiện lên tầng tầng gợn sóng.

Trong La Thiên Tinh Vực, thân ảnh Vương Lâm như điện, mỗi một bước tiến về phía trước đều vượt qua khoảng cách vô tận. Hắn trở về La Thiên, bốn chuyện đã làm được ba, chỉ còn lại một việc cuối cùng.

Một việc cuối cùng này không phải là trả thù hay nhân quả, mà là Vương Lâm vì trận chiến với giới ngoại phải chuẩn bị thực lực! Hắn đã chú ý tới một vật trong La Thiên Tinh Vực này!

Vật ấy năm đó đã gây cho hắn một sự chấn động rất lớn, cho dù hiện giờ nhớ lại tâm thần cũng vẫn rung động không thôi. Lúc đó hắn không có tư

cách và thực lực để có được, nhưng lúc này Vương Lâm nắm chắc có thể tìm được, lấy được!

Hắn muốn đem nó luyện thành cổ thần bổn mệnh thú của mình!!

Trên thực tế khi hắn là lục tinh cổ thần, hắn đã có thể luyện hóa bổn mệnh thú, nhưng thủy chung vẫn chưa gặp được người phù hợp với tâm ý. Cho dù là Cát Cùng năm đó, tuy làm cho hắn động lòng, nhưng vì trở ngại về thực lực, nên không thể đạt được.

Ngoài ra ngay cả Cát Cùng kia so với sự mong muốn trong lòng của Vương Lâm cũng vẫn còn có chút không bằng. Còn về rất nhiều mãnh thú ở Vân Hải kia, cho dù là cấp mười ba cũng đều không lọt vào mắt Vương Lâm!

-Tuy chưa từng giao chiến với nó, nhưng năm đó chỉ nhìn thoáng qua sự hùng mạnh của nó có thể so với bước thứ ba!! Cho dù Vọng nguyệt ở trước mặt nó cũng không thể chống cự được! Con thú này, ta phải bắt bằng được!

Trong lúc tiến về phía trước, trong mắt Vương Lâm tràn ngập chiến ý. Hắn bước đi, lao thẳng về phía trước, vượt qua tinh không vô tận, đang muốn đi tới tinh vực năm đó đã nhìn thấy con thú kia. Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Vương Lâm đột nhiên dừng lại.

- Không biết tại sao lại đi qua nơi này

thần sắc Vương Lâm có chút buồn bã. Ở phía trước hắn có hai tu chân tinh.

Thiên Huyễn Tinh. Nhiễm Vân Tinh.!

Ngàn năm trước, Vương Lâm từ trong cái khe ở vùng đất Yêu Linh đi tới La Thiên, tu chân tinh đầu tiên mà hắn tới chính là Nhiễm Vân

Ở nơi đó hắn bầu bạn với Vương Bình, đã trải qua một đời Cùng với Vương Bình đi

qua hết những ngọn núi, những con sông, trên một chiếc thuyền đã đi qua hết biển trên tinh cầu

Hắn đã mang lại cho Vương Bình một trái tim bao dung thiên địa, cho Vương Bình phú quý

vinh hoa cả đời, giống như là đế vương chốn phàm trần nhưng lại không cho hắn được

một thân thể hoàn chỉnh

Tình cảm cha con trăm năm, ngay khi nhìn thấy Nhiễm Vân Tinh này, chậm rãi hiện lên trong lòng Vương Lâm. Theo tình cảm này xuất hiện, còn có cả sự đau đớn lạnh lẽo.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên Thiên Huyễn Tinh kia

cảnh vợ chồng năm đó dường như đã là chuyện hôm qua, còn có Liễu Mi đã khiến cho Vương Lâm đau đầu kia

Một tiếng thở dài vang vọng bên trong tinh không này. Vương Lâm trong lúc trầm mặc không nhìn Thiên Huyễn Tinh nữa, mà hướng về Nhiễm Vân Tinh đi tới

Nhiễm Vân Tinh vẫn giống như ngàn năm trước, không thay đổi gì nhiều. Dường như thời gian một ngàn năm đối với tinh cầu này cũng chỉ là trong nháy mắt. Nhưng vật thì còn, người đã mất

Cố nhân năm đó đều không tìm thấy được.

một phần của Nhiễm Vân Tinh đã tới mùa thu. từng cơn gió thu mang theo cái lạnh cuốn đi những chiếc lá khô trong thiên địa này, tạo nên những hình ảnh cô độc dưới ánh trăng

Đêm tối.

Trên Nhiễm Vân Tinh, trong một đô thị của phàm nhân, có một tòa đình viện. Trong đình viện rất u ám, ở ngoài sân có hai chuỗi đèn lồng treo ở trên cao, ở trong gió lay động, khiến cho những ngọn đèn này lúc sáng lúc tối, đem bóng đêm u ám cùng với gió thu dường như ngăn cách ở trên cao mấy trượng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1500 Tuổi Già Thoái Chí

Từng trận tiếng ho khan dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh, của đình viện. Thanh âm kia vô cùng già nua, giống như là một ngọn nến leo lét trước gió. Theo thanh âm này truyền ra, ngay cả gió bên ngoài dường như cũng lớn lên,

Từng trận tiếng gào thét tràn ngập, khiến cho những chiếc đèn lồng ở bên ngoài sân càng chớp tắt kịch liệt. Dường như có một khí tức đến từ cõi u minh theo gió bay tới, khiến cho hai hàng đèn lồng chớp lên, đồng

thời còn muốn đi vào bên trong đình viện, mang đi sự sống đã vật lộn sống sót cho tới ngày nay.

Theo đèn lồng chớp lên, mơ hồ có thể nhìn thấy trên tấm biển, có viết hai chữ sơn son đỏ tươi.

Tôn gia!

Một vài tiếng ho phá vỡ sự yên tĩnh này, khiến cho bên trong đình viện nổi lên tiếng bước chân. Chỉ thấy rất nhiều nô tỳ thần sắc khẩn trương đi tới bên ngoài một căn phòng rất bình thường ở sâu bên trong đình viện.

Giờ phút này ở bên ngoài căn phòng đã có ba lão già lo lắng đứng ở đó, ở phía sau ba lão già này còn có con nối dõi của Tôn gia.

- Sợ cái gì, lão bà ta vẫn còn chưa chết.

Thanh âm khàn khàn từ trong căn phòng truyền ra, lộ ra một vẻ vô cùng mệt mỏi.

- lão tổ tông...

Một trong ba lão già bên ngoài thần sắc rất lo lắng, tiến lên thấp giọng đang chuẩn bị nói.

Đúng lúc này, ở bên ngoài đình viện đột nhiên có từng trận tiếng vó ngựa từ xa nhanh chóng đi tới. Trong đêm tối, thanh âm này rất rõ ràng, rất nhanh càng ngày càng tới gần. chỉ thấy ở ngã tư bên ngoài đình viện, có vài con chiến mã gào thét phi đến. Ngồi trên con ngựa đi tận cùng phía trước là một nam tử trung niên, nam tử này toàn thân mặc áo giáp, thần sắc thay đổi không giận mà uy. Trên con ngựa ở bên cạnh hắn còn có một lão già mù bị gió thổi rơi xuống, tóc bay

tứ tán.

lão già này sắc mặt tái nhợt, tốc độ của con chiến mã bên dưới quá nhanh, khiến cho ánh mắt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ở trước cửa đình viện, mấy con chiến mã này hí lên dừng lại. nam tử trung niên kia xuống ngựa túm lấy lão già, giống như một cơn gió lao thẳng vào trong viện, nhanh chóng đi tới bên ngoài căn phòng kia.

- lão tổ tông, Đạo Tôn cho mời ngự y tốt nhất tới, nhất định phải chữa khỏi cho lão tổ tông.

-Hồ đồ, lão bà đã sống hàng ngàn năm, lúc này đại hạn đã tới, sao một ngự y phàm nhân bậc này có thể chữa được!

Khi thanh âm khàn khàn từ trong phòng truyền ra, lại có tiếng ho khan.

Ở bên ngoài mọi người đang trong lúc lo lắng, cửa căn phòng từ bên trong mở ra, một lão phu nhân tóc bạc được hai a hoàn dìu chậm rãi đi ra.

-Hôm nay cho gọi đám môn đồ các ngươi tới, là bởi vì lão bà tự biết không còn sống được quá bảy ngày. Trong lòng ta có chút lo lắng, gia tộc ta ngoại trừ ta, Không còn bất cứ ai tu đạo, như vậy cũng đã tránh được sự tàn khốc của tu chân giới. Các ngươi hãy nhớ kỹ, các đời con cháu sau này thay không được tu đạo. hãy ở chốn phàm trần này mà hưởng phú quý, đó là lựa chọn tốt nhất.

Các ngươi hãy nhớ kỹ lời lão bà nói!

lão phu nhân kia trong tiếng ho khan, hai mắt đột nhiên trợn trừng, lộ ra hai đạo tinh quang, lần lượt đảo qua trên người đám con cháu ở trước mắt.

Một luồng uy áp từ trên người mụ lan ra, bao phủ mọi người, khiến cho những tộc nhân của Tôn gia này, kể cả nam tử trung niên mặc áo giáp kia đều nhất tề quỳ xuống, thần sắc sợ hãi, vội vàng tuân mệnh.

- Nhớ kỹ là tốt rồi, nhớ kỹ là tốt rồi. Còn bây giờ hãy giải tán đi, để cho ta yên tĩnh một chút.

Tinh quanh trong mắt lão phu nhân kia dần dần mờ đi. Mặc dù mụ đã già, nhưng vẫn có thể

thấy được lúc còn trẻ chắc chắn là một người xinh đẹp, mà còn thích giáo huấn người khác.

Lời nói của mụ, đám con cháu kia không dám không tuân theo, đều lần lượt rời khỏi. Ngay cả hai a hoàn đang dìu bên người lão phu nhân này cũng theo đó lui ra, bên ngoài căn phòng bị màn đêm bao phủ, dần dần yên tĩnh trở lại.

lão phu nhân này thở dài một tiếng, chậm rãi ngồi trên một chiếc ghế đá, nhìn ánh trăng trên bầu trời bị mây che có chút mơ hồ, nhớ lại chuyện cũ.

-Người già luôn thích nhớ lại, cho dù sắp phải rời khỏi nhân thế, cũng không thay đổi được cái tật xấu thích giáo huấn người khác. Nhưng nói lại, thì cả đời này, người bị ta giáo huấn cũng đâu có nhiều...

Trong đầu lão phu nhân dần dần hiện lên thân ảnh một người.

-Người kia năm đó ta còn tưởng là một tiểu tu sĩ không có tâm tu hành, đối với việc trễ nãi tu hành của hắn vô cùng tức giận, đã rất nhiều lần giáo huấn.

Trong lúc nhớ lại, trên mặt lão phu nhân lộ ra một vẻ mỉm cười, vô cùng vui vẻ, trong ký ức đã tìm được những ngày tháng hạnh phúc.

Bên ngoài đình viện, dưới đèn lồng, trong cơn gió thu, một thân ảnh mặc áo trắng không biết từ khi nào đã xuất hiện ở đó.

Vương Lâm nhìn đình viện phía trước. Sau khi hắn đi tới Nhiễm Vân Tinh trong thần thức, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại có một cố nhân, một tiểu tu sĩ năm đó là nữ cải nam trang rất thú vị.

Người này năm đó mỗi lần tới động phủ của mình đều nghiêm khắc giáo huấn, khiến cho mình Chuyện tâm tu đạo, như thế mới có ngày đắc đạo.

Vương Lâm có thể nhìn ra lời nói của đối phương là rất chân thành. Loại cảm giác này so với sự tàn khốc của tu chân giới vô cùng khác biệt, khiến cho trong lòng Vương Lâm cảm thấy ấm áp.

Vì thế, người này thủy chung hắn vẫn nhớ kỹ.

Thật không ngờ ngàn năm sau trở lại tinh cầu này, cố nhân duy nhất còn lại, lại là nữ tử năm đó.

Trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười, Vương Lâm đi tới cánh cửa bên dưới hai hàng đèn lồng kia.

Tiếng bước chân của hắn vang vọng, hắn lững thững bước đi, chậm rãi đến gần bên ngoài căn phòng bình thường ở chỗ sâu bên trong viện, nhìn thấy cố nhân đang ngồi hồi tưởng ở nơi đó, nữ tu Tôn Linh.

Vương Lâm đi tới giống như là một phàm nhân, truyền ra những tiếng bước chân, không hề ẩn giấu một chút nào.

- không phải đã nói rồi sao, để cho lão bà yên tĩnh một chút!

lão phu nhân nhướng mày vẫn chưa xoay người lại, mà bắt đầu răn dạy.

- Từ biệt đã ngàn năm. vừa mới tới đã muốn ta đi sao.

Vương Lâm trong lúc mỉm cười nhẹ giọng nói.

Thanh âm của hắn truyền vào trong tai lão phu nhân khiến cho lão phu nhân này lập tức sửng sốt, quay đầu nhìn Vương Lâm ở phía sau cách đó không xa. Một cái liếc mắt này khiến cho thân thể mụ run lên.

- Hứa Mộc.

lão phu nhân nhìn Vương Lâm, hồi lâu sau trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

- trở về lúc nào vậy...

lão phu nhân không thất thố như đám người Viêm Lôi Tử, mà rất nhanh liền khôi phục lại. Mụ mặc dù không sống lâu hơn đám người Viêm Lôi Tử, tu vi lại càng kém xa, nhưng lúc này tính mạng chỉ còn bảy ngày, đã nhìn thấu hết thảy, lúc này chỉ có vui sướng khi nhìn thấy cố nhân, chứ không có gì khác.

- Ta trở về cũng chưa lâu, đi ngang qua nơi này, liền đến xem có còn cố nhân không.

Vương Lâm ngồi đối diện với lão phu nhân, nhìn mụ giống như nhìn một người bạn tốt.

Trong mắt Vương Lâm, người này vô cùng quan trọng. Hắn cùng với mụ vốn không phải có

quan hệ nam nữ, mà có một mối giao tình, bằng hữu. Nam cũng được, mà nữ cũng được, đều nhớ lại những cảnh tượng năm đó.

Một đêm này, Vương Lâm rất vui vẻ, tiếng nói chuyện của hắn với Tôn Linh vang vọng bên trong đình viện này, thi thoảng còn truyền ra thanh âm già nua khàn khàn của Tôn Linh, nhưng

Vương Lâm nghe cũng giống như tiếng cười vang như chuông ngàn năm trước.

Lúc sắp từ giã cõi đời bỗng dưng có cố nhân tới thăm, khiến cho ngay cả cái lạnh trong gió thu kia cũng chẩm chậm tiêu tan, thổi lên người giống như là gió xuân vậy, khiến cho người ta có cảm giác trong lòng trở nên ấm áp.

Ánh trắng dần dần trở nên ảm đạm, phía chân trời xuất hiện một đường màu trắng, dần dần kéo dài ra, dường như thiên địa đang nhắm mắt dần dần hé mở.

- Thật sự đã quyết định rồi sao.

Khi chân trời tràn ngập ánh sáng, Vương Lâm nhẹ giọng nói.

-Có sinh tất nhiên sẽ có tử, cả đời này của ta đã mệt mỏi lắm rồi, cho dù có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, không bằng là chết đi...

Tôn Linh trên mặt mang theo vẻ mỉm cười, nhìn Vương Lâm. nhẹ giọng nói.

- Nếu như đổi ý, có thể nuốt đan dược này vào.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, lấy ra một viên dan dược để ở bên cạnh, thở dài đứng dậy, nhìn lại lão phu nhân kia một lần nữa, rồi quay đầu lại, đi ra bên ngoài sân.

Tôn Linh nhìn bóng lưng Vương Lâm rời khỏi càng lúc càng xa, trong mắt dường như có vẻ hoảng hốt. Dường như mụ quay trở về năm đó, mình đang khoanh chân ngồi bên cạnh tảng đá ngoài động phủ mà mình quản lý, lạnh lùng giáo huấn người thanh niên suốt ngày chỉ ra ngoài chơi, không chịu bế quan.

- Ngươi cũng hiểu, người tu chân cần nhất là gì, ta nói cho ngươi biết cần nhất là chăm chỉ!

Tư chất của ngươi tuy không tốt, nhưng nếu chăm chỉ vẫn còn có thể tiến bộ. Ta ở đây trông

nom động phủ đã nhiều năm, đã chứng kiến rất nhiều tu sĩ thậm chí đạt tới tu vi Hóa Thần, bọn họ ở trong động phủ này chưa bao giờ sáng sớm đã không chịu thổ nạp mà ra ngoài đi dạo như ngươi.

Vẻ mỉm cười trên mặt lão phu nhân càng đậm, chỉ là trong vẻ mỉm cười này mơ hồ còn hiện lên một tia ửng hồng.

Ánh mặt trời tươi sáng chiếu rọi mặt đất, xua đi sự lạnh lùng của đêm tối, ngay cả cái lạnh

của gió thu dường như cũng bớt đi rất nhiều, còn mang theo sự ấm áp.

Những chiếc lá cây khô màu vàng, màu đỏ ở giữa trời đất tung bay theo gió, nhìn rất là tươi

Vương Lâm ở trong cơn gió thu này chậm rãi bước lên đỉnh núi cao nhất trên tinh cầu này. Hắn không hề thi triển pháp lực, mà giống như là một phàm nhân, từng bước một đi lên.

Giống như năm đó, hắn dẫn theo Vương Bình tới chinh phục đỉnh núi này!

Bên một con sông chảy khắp mặt đất, Vương Lâm đứng bên bờ sông, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Trong biển rộng, có một con thuyền đơn độc, Vương Lâm đứng ở trên thuyền, đón sóng biển đang rít gào, nhìn thiên địa.

-Bình nhi. Núi như ngạo cốt, sông như lòng tin, biển như tấm lòng. Cha dẫn con đi chinh phục núi, đó là muốn cho con có được ngạo cốt, không khuất phục trước thiên địa, không khuất phục trước vận mệnh, ở bất cứ nơi nào đều phải ngẩng đầu, cao ngạo bất khuất!

Cha dẫn còn đi chinh phục con sông này là muốn cho con hiểu con sông lớn này không ngừng chảy tới chảy lui, bên trong ẩn chứa một lòng tin kiên định. Nếu không có lòng tin, thì con sông này không thể chảy, nếu không có lòng tin, con người cả đời cũng chỉ là cái thây ma biết đi!

Cha dẫn con đi chinh phục biển lớn, là vì muốn con có được lòng dạ bao la như biển. Tất cả mọi khám phá khi con nhìn thấy biển lớn cũng không là cái gì cả!

Vương Lâm đi qua núi, sông, biển, đi qua bình nguyên, đi qua rừng sâu, đi qua từng nơi mà năm đó đã in dấu chân của Vương Bình. Cho dù hắn là thất tinh cổ thần, cho dù hắn danh chấn giới ngoại, cho dù sau này hắn sẽ danh chấn giới nội, trờ thành một người thanh danh hiển hách.

Nhưng hắn vẫn là một người cha.

Một phàm nhân lúc này đang tưởng niệm đứa con trai Vương Bình đã chết.

Trở lại chốn cũ, trong suy nghĩ mang theo vẻ phiền muộn, cảm nhận hồn phách của Vương Bình trong Thiên Nghịch Châu. Mang theo một mái tóc bạc, thân ảnh cô độc của Vương Lâm rời khỏi Nhiễm Vân Tinh mang lại cho hắn ký ức trăm năm khó quên này, dần dần đi xa. chỉ còn một tiếng thở dài vang vọng trong thiên địa, rất lâu không tiêu tan.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1501 Săn U Minh Thú (1)

Chuyện ở La Thiên Tinh Vực đã tới chuyện cuối cùng. Từ Nhiễm Vân Tinh, Vương Lâm không hề dừng lại, trong lúc cất bước lao nhanh đi trong tinh không. Ở dưới chân hắn nổi lên gợn sóng, thân ảnh dung nhập vào trong thiên địa. Chuyện cuối cùng này Vương Lâm bắt buộc phải làm!

Ở chỗ xa nhất trong La Thiên Tinh Vực, nơi này cực kỳ hoang dã, tràn ngập sương mù. Nếu tùy tiện xông vào, rất có khả năng sẽ bị mất phương hướng, bị vây ở bên trong đó, vĩnh viễn không thể đi ra được.

Nơi này chính là cấm địa của La Thiên!

Ở bốn phía, rất ít có tu sĩ tới đây, cho dù đi ngang qua thông thường cũng chọn cánh lảng tránh, không muốn tới gần.

Bên trong sương mù mờ mịt có chứa một vài mãnh thú. Những mãnh thú này rất giống với mãnh thú ở Vân Hải, tuy không nhiều lắm, nhưng ở bên trong đám sương mù này cũng tạo thành một thế giới!

Thần thức ở bên trong đám sương mù này cũng bị triệt tiêu, rất khó để bao trùm toàn bộ. Thân ảnh của Vương Lâm trong một gợn sóng vặn vẹo xuất hiện bên ngoài vùng tinh vực này. Khi đám sương nồng đậm đen kịt ở phía trước, hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang. Năm đó sau khi hắn rời khỏi Lôi Tiên Giới, đã bị truyền tống tới nơi này, còn xuất hiện ở bên trong cơ thể một con thú kỳ dị. Sau khi dẫn người của Tiên Tuyền Tộc xông ra, quay đầu nhìn lại cũng vô cùng kinh hoàng. Hắn nhìn thấy được một con thú giống như một con kình ngư, khổng lồ vô cùng, U Minh Thú! Lúc này, việc cuối cùng của Vương Lâm ở La Thiên, đó là săn U Minh Thú!

U Minh Thú, thân hình khổng lồ, thực lực có thể nói là mạnh tuyệt luân. Nhưng con thú này cũng cực kỳ nhát gan. sự nhát gan này dường như tỉ lệ nghịch với sự to lớn vô cùng của nó.

Nhưng mặc dù như vậy, trên đời này người có can đảm trêu chọc U Minh Thú cũng cực kỳ hiếm hoi. Thậm chí ngay cả Lỗ Phu Tử cũng biết rõ nơi này có một con U Minh Thú. nhưng trong đầu cũng chưa bao giờ có ý định săn con thú này.

Với tu vi của Lỗ Phu Tử với con thú này còn kiêng kỵ như thế, có thể được mức độ hùng mạnh của nó. Nếu con thú này tính cách bạo ngược, thì toàn bộ La Thiên sẽ gặp kiếp nạn! Cho dù là Vọng Nguyệt, tuy thân thể còn lớn hơn con thú này, nhưng cũng không dám trêu chọc!

U Minh Thú, chỉ có hai loại thần thông. Thần thông thứ nhất đó là tàng hình. Thân thể khổng lồ của nó nếu không hiển lộ ra, thì rất có khả năng ngay cả người đứng bên cạnh cũng rất khó có thể phát hiện được!

Nhất là với tính cách nhát gan của nó. một khi bị kinh động, thông thường sẽ chọn cách hóa thành hư vô, giống như là vô hình, khiến cho người ta khó có thể tìm được.

Thần thông thứ hai của nó khác hoàn toàn với biến thành vô hình. Dưới thần thông thứ hai này, cho dù là Vọng Nguyệt, hay Lỗ Phu Tử, toàn bộ cũng đều phải bỏ chạy!

Trong cơ thể của U Minh Thú có một thế giới, thế giới này lúc lớn lúc nhỏ, biến hóa khó lường! Thần thông này đó là thôn phệ (cắn nuốt)!

Một khi con thú này bị bức bách, khi nó há miệng ra nuốt, cho dù là pháp bảo hay mãnh thú, tu sĩ hay tu chân tinh, thậm chí là cả một vùng tinh vực cũng đều có thể bị nuốt vào bên trong, rơi vào bên trong cơ thể con thú này, bị nhốt ở thế giới trong đó! U Minh Thú ngàn năm không há miệng, mỗi một lần há miệng thời gian lưu chuyển!

Nói như vậy có nghĩa là một khi U Minh Thú chủ động cắn nuốt, thế giới bên trong cơ thể nó có thể khiến cho thời gian nhanh chóng lưu chuyển vạn năm, thậm chí mấy vạn năm!

Nó không có thần thông làm cho thời gian chậm lại, mà chỉ có trôi qua trong nháy mắt!

Theo lời đồn, vào thời kỳ thái cổ đã từng có một con U Minh Thú trưởng thành, sau khi bị người ta bức bách đột nhiên mở miệng nuốt một vùng tinh không vào cơ thể. Bị trực tiếp chuyển động trong cơ thể nó hàng trăm ngàn vạn năm, tinh không kia đã biến thành bụi đất, tất cả những người trong đó thân thể theo thời gian đã trở thành cát bụi. Rất ít người hiểu rõ U Minh Thú, chỉ từ trong một vài lời đồn biết được con thú này lần nào cắn nuốt cũng đều lưu chuyển thời gian, dường như thần thông này đối với nó cũng là một gánh nặng rất lớn. Tuy nói như vậy, nhưng vẫn có rất ít người có dũng khí trêu chọc con thú này! Sự hiểu biết của Vương Lâm đối với U Minh Thú đều đến từ những lần dùng tiên thuật cắn nuốt ở giới ngoại. Sau khi hút được ký ức của rất nhiều tu sĩ, trong đầu hắn dần dần hiểu được toàn diện.

Cũng bởi vì thế mà hắn đối với U Minh Thú này lại càng hứng thú, cho nên mới có việc cuối cùng ở La Thiên này!

- Điều duy nhất không hiểu nổi đó là một tiên vương nhỏ nhoi của Lôi Tiên Giới năm đó, sao lại có thể sử dụng được con thú này.

Trong mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang. Nếu hắn không chính mắt nhìn thấy U Minh Thú năm đó, cảm nhận được sức mạnh không thể tưởng tượng được ở trên thân thể nó, chắc chắn hắn sẽ chỉ nghĩ rằng con thú này chỉ có thân thể khổng lồ mà thôi, thực lực cũng không quá mạnh.

- Tiên vương này cũng phải là một người tâm trí kinh người, hoặc có lẽ có một phương thức đặc biệt để điều khiển con thú này.

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn giơ chân phải bước về phía trước, cả người hóa thành một đạo bạch quang lao thẳng vào đám sương mù!

Tốc độ của hắn quá nhanh, trong nháy mắt đã xông vào trong đám sương mù. Hắn vừa mới tiến vào, lập tức đám sương mù bị cuộn lên trong phạm vi lớn. Mơ hồ như thể có vô số tiếng gào thét từ đằng xa truyền lại, rơi vào trong tai Vương Lâm. như quỷ khóc sói tru, thảm thiết kinh tâm.

Đám sương mù này năm đó đã khiến cho Vương Lâm vô cùng lo lắng, dựa vào may mắn cùng với sự chỉ dẫn vị trí cố định của bổn tôn. hắn mới có thể dần dần đi ra được. Lúc này, hắn không cần nghĩ ngợi, với tốc độ cực nhanh, hướng vào chỗ sâu bên trong đám sương mù không ngừng tiến về phía trước.

Hắn còn tản thần thức ra, vờn quanh bốn phía, ầm ầm khuếch tán, mặc dù không có cách nào bao phủ toàn bộ. nhưng toàn bộ những thứ trong

vòng vạn dặm cũng hiện lên rõ ràng trong đầu.

Không tới vạn bất đắc dĩ, Vương Lâm sẽ không bắt Linh Động và Chu cẩn liên thủ triển khai thần thức tìm kiếm. Con U Minh Thú này không phải là tu sĩ, tính tình của nó cực kỳ nhát gan. một khi bị thần thức quấy nhiễu, nó sẽ lập tức bỏ chạy. Một khi đối phương hóa thành vô hình bỏ chạy, Vương Lâm sẽ rất khó có thể tìm được! Hơn nữa hắn không muốn giết U Minh Thú, mà muốn bắt nó trở thành cổ Thần bổn mệnh thú của mình!

Trong lúc tiến về phía trước, thần sắc Vương Lâm cực kỳ ngưng trọng, tốc độ cực nhanh, ở bên trong đám sương mù không ngừng lóe lên. Mỗi một bước chân của hắn là mấy vạn trượng, với một cách tìm kiếm kỹ lường đến từng tấc một, ở bên trong đám sương mù này không ngừng tìm kiếm tung tích của U Minh Thú.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Vương Lâm không có bất cứ một sự mệt mỏi nào. Hắn giống như là một người thợ săn. đang tìm kiếm con mồi. Từng con thú hình dáng kỳ dị không ngừng xuất hiện trong thần thức của Vương Lâm. nhưng những con thú này mặc dù hung ác, nhưng bị thần thức của Vương Lâm đảo qua toàn bộ đều thân thể chấn động, đứng ngây ra ở đó không dám cử động, thậm chí còn không dám phát ra một tiếng kêu nào.

Không có bất cứ tung tích gì của U Minh Thú. Con thú này năm đó sau khi hiện ra. dường như đã mất tích, tiêu tán không còn. Thần sắc Vương Lâm vẫn rất ngưng trọng, không có chút nào thiếu kiên nhẫn, trong lúc trầm mặc tiếp tục tìm kiếm. Dần dần. thân ảnh Vương Lâm càng ngày

càng đi sâu vào trong đám sương mù dày đặc này, sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, dấu chân của hắn đã in trên gần một nửa vùng tinh vực này. Vẫn không có bất cứ dấu vết gì của U Minh Thú, dường như con thú này đã rời khỏi, không còn ở nơi đây.

Vương Lâm hơi nhíu mày, trong lúc trầm ngâm vẫn bỏ qua ý tưởng lấy thần thức của Linh Động và Chu cẩn kết hợp dò xét, mà hạ quyết tâm đi nhanh về phía trước, thần thức càng chặt chẽ hơn.

Theo thời gian trôi qua, phạm vi tìm kiếm của Vương Lâm không ngừng gia tăng, dần dần từ một nửa, đã kéo dài ra gần tám phần tinh vực này. Đúng lúc này, thân thể Vương Lâm đột nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên tinh quang, thần thức cuốn đi, tập trung ở một nơi phía trước trong đám sương mù.

Ở trong đám sương mù cách Vương Lâm ba ngàn trượng, có một đống đá ước chừng trăm trượng. Đống đá này không dưới mấy chục tảng, yên lặng trôi nổi trong đám sương mù, chậm rãi chuyển động.

Ánh mắt Vương Lâm xuyên qua đám sương mù, nhìn lên đống đá vụn ở phía xa xa, thân thể nhoáng lên một cái, tốc độ như một tia chớp, trực tiếp vượt qua ba ngàn trượng, xuất hiện ở phía trước đống đá.

Ở khoảng cách gần nhìn lại, đống đá vụn này có rất nhiều màu sắc, giống như là đá quý, bị một sức mạnh kỳ dị dung hợp lại với nhau, hình thành cảnh tượng trước mắt này.

Bước lên một tảng đá cao trăm trượng, Vương Lâm cúi người gõ một cái lên đó, liền có từng trận tiếng cách cách từ trong truyền ra. Trầm ngâm ít lâu, Vương Lâm đưa tay phải hung hãng túm một cái, rắc một tiếng, đã cầm lấy một khối ở trong tay.

Sau khi cẩn thận quan sát, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị.

Bên trong khối đá vụn này tản mát ra một vẻ tang thương, ẩn chứa linh khí nồng đậm. Thậm chí linh khí trong một tảng đá cao trăm trượng không ngờ có thể so sánh với toàn bộ linh khí ẩn chứa trong một tu chân tinh gần như bỏ đi!

Nhưng linh khí này mặc dù kinh người, nhưng cũng không có một chút linh động, dường như là đã chết, không có sức sống.

- Chưa bao giờ nghe nói trên thế gian lại có linh thạch như thế này.

Tảng đá trăm trượng này ngay cả thượng phẩm linh thạch cũng không thể sánh bằng, nếu lấy về để bán trong tu chân giới, tảng đá trăm trượng này đủ để bán với một cái giá trên trời!

- Nhưng trên đó có dấu vết của thời gian, nhìn bộ dạng dường như vật này đã tồn tại hàng mấy vạn năm, khiến cho vật này……

Vương Lâm đang phân tích vật này, đột nhiên dừng lại không nói nữa. hai mắt hắn trợn to, nhìn chằm chằm khối đá ở trong tay.

- Dấu vết của thời gian, dấu vết của thời gian.

Vương Lâm dường như nắm bắt được một cái gì đó. thần thức quét lên tảng đá này. Sau khi cảm nhận khí tức của thời gian, trong mắt hắn chợt lóe lên hào quang.

- Chất thải của U Minh Thú!

Vương Lâm nhìn tảng đá phía trước, thần sắc lộ ra vẻ kinh dị.

- Không sai, chính là một tu chân tinh không biết vì sao đã bị U Minh Thú nuốt lấy, Ở trong thế giới bên trong cơ thể nó bị thời gian lưu chuyển, khiến cho tu chân tinh này tử vong. Mặc dù tinh hồn đã chết, tuy tu chân tinh này đã bị hủy diệt, nhưng linh lực bên trong dưới sự lưu chuyển của năm tháng vẫn ngưng tụ lại, hiện giờ mới khiến cho linh khí trong tảng đá này cực kỳ nồng đậm, nhưng không hề còn một chút sức sống nào. giống như là một thứ đã chết, tràn ngập khí tức của thời gian

- U Minh Thú. muốn săn được nó trước tiên cần phải phong ấn. Thân thể khổng lồ của nó không những phải phong ấn bên ngoài, mà còn phải phong ấn cả bên trong.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn đã dám đến săn U Minh Thú. thì trong lòng cũng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1502 Săn U Minh Thú (2)

Nhìn chằm chằm tảng đá vỡ trước mặt, Vương Lâm giơ tay lên vung về phía trước, lập tức có một cơn cuồng phong quét qua tảng đá vỡ này. Đột nhiên tảng đá này toàn bộ tan vỡ. linh khí bên trong trực tiếp bị cuốn lên. Bị Vương Lâm đưa tay túm một cái, lập tức từng đạo linh khí nhanh chóng bay đến, vờn quanh trong lòng bàn tay hắn. dần dần hình thành một vòng xoáy.

- Dùng linh khí chi dẫn!

Vương Lâm tay trái bấm quyết điểm lên trên vòng xoáy linh khí.

Đám linh khí này liền hóa thành một làn khói lơ lửng bay lên, sau khi vờn quanh thân thể Vương Lâm một vòng liền bay nhanh về phía bên phải. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. thân thể theo sát phía sau làn khói

linh khí kia, hướng về phía bên phải bên trong đám sương mù vô tận, nhanh chóng tiến về phía trước.

Linh khí từ trong tảng đá vỡ vụn thoát ra tuy không có sức sống, tuy tồn tại dấu vết của thời gian, nhưng cũng bởi vì nó là từ trong cơ thể U Minh Thú tiết ra, nên trên đó còn có một tia khí tức lờ mờ của U Minh Thú!

Với sự chỉ dẫn của khí tức này, sẽ có thể tìm được U Minh Thú!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. thân ảnh như một tia chớp theo sát phía sau làn khói linh khí đang nhanh chóng tiến về phía trước chỉ đường, hướng vào chỗ sâu bên trong đám sương mù, vội vàng tiến tới.

Trong lúc tiến về phía trước, trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên vẻ vui mừng. Hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng uy áp từ đằng xa chậm rãi truyền đến. Dưới uy áp này, ở vùng phụ cận không có bất cứ một mãnh thú nào dám ở lại nơi này.

Ngay khi truyền vào trong tâm thần của Vương Lâm, uy áp này còn như thể hóa thành một luồng đại lực. khiến cho Vương Lâm tâm thần chấn động.

Hắn không nghĩ ngợi, trước hết không thu hút sự chú ý của uy áp này, chậm rãi thu thần thức đã tản ra mấy vạn trượng của mình lại, thu đến lúc chỉ bao phủ quanh thân thể trong phạm vi trăm trượng mới dừng lại.

Cùng lúc đó, thân thể hắn theo làn khói linh khí phá tan sương mù hướng vào chỗ sâu xông tới. Càng đi về phía trước, uy áp kia càng mạnh, càng trở nên rõ ràng, tràn ngập lên người Vương Lâm, giống như có vô số ngọn núi lớn đè xuống. Nhưng Vương Lâm không hề lùi lại, ngược lại trong mắt còn lộ ra vẻ hưng phấn và chiến ý nồng đậm.

Hắn vung tay phải về phía trước, lập tức làn khói linh khí đang bay nhanh về phía trước liền dừng lại quay về, bị Vương Lâm thu vào trong không gian trữ vật. Hắn đứng ở đó liếm liếm môi. trong lòng dường như nổi lên một ngọn lửa quét ra toàn thân.

- Nếu U Minh Thú này không mạnh, thì cuộc đi săn lại không thú vị. Nó càng mạnh, ta săn được nó lại càng đáng giá! Như thế nó mới có thể trở thành cổ Thần bổn mệnh thú của ta!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, thong thả đi về phía trước.

Dần dần. uy áp này càng lúc càng lớn. Theo Vương Lâm không ngừng tới gần, mơ hồ dường như ở phía trước có tồn tại một sinh vật không thể tưởng tượng được. Sinh vật này giống như đang ngủ say, uy áp như sóng, yên lặng khuếch tán ra.

Theo uy áp này khuếch tán, sương mù xung quanh cuốn về bốn phía chậm rãi bị đẩy lùi lại. Nếu từ trên cao nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy

rõ ràng sương mù kia giống như là những cơn sóng, theo uy áp hướng ra ngoài mà vẽ nên từng tầng gợn sóng.

Còn Vương Lâm ở trong những gợn sóng này mang theo sự hưng phấn, hướng về con mồi chậm rãi tới gần!

Săn U Minh Thú!

Thần thức đã bị ngưng đọng lại trong vòng trăm trượng, ở chỗ này, Vương Lâm đã không còn cần thần thức, không cần sự chỉ dẫn của làn khói linh khí nữa. Dựa vào uy áp này, hắn có thể tìm được U Minh Thú kia!

Sương mù như sóng, yên lặng hướng về bốn phía cuốn đi. Dưới sương mù này quét ngang, thân thể Vương Lâm như con thoi, không chút do dự tiến về phía trước bước tới từng bước. Ngay khi uy áp và sương mù kia cuộn lên một cách cuồng bạo nhất, ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang kinh thiên, tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt. Dường như hết thảy mọi cử động đều là thủ thế. đều là vì bước xông tới cuối cùng này mà chuẩn bị kỹ lường. Trong tích tắc, tốc độ của Vương Lâm đã đạt tới tối đa của thất tinh cổ Thần, ngay cả Lỗ Phu Tử cũng không có cách nào sánh kịp!

Tốc độ nhanh như ánh chớp không cách nào hình dung được, vì thế, mới có một khoảnh khắc không có một tiếng động nào! Hung hãn bỏ lại phía sau thanh âm phá không vẫn chưa truyền tới (ý nói nhanh còn hơn cả máy bay siêu thanh, bay nhanh hơn cả âm thanh – Độc cô tất bại), Vương Lâm lao thẳng về phía trước! Sương mù ở phía trước hắn tan vỡ, hướng về bốn phía cuốn đi. Uy áp kia ở phía trước hắn tan rã, từng tầng tiêu tan. Gần như trong nháy mắt, Vương Lâm đã hoàn toàn phá khai toàn bộ đám sương mù ở phía trước, xuất hiện ở bên ngoài. Hắn nhìn thấy ở trước mặt cách trăm trượng, là một con mãnh thú khổng lồ!! Hình dạng của mãnh thú này giống như một con kình ngư, thân thể to lớn không dưới mười vạn trượng, tu sĩ ở trước mặt nó không khác gì một con kiến!

U Minh Thú!! Ở hai bên miệng nó còn có hai hàng ria mép rất lớn. Hai hàng ria này dài tới vạn trượng, chậm rãi nhúc nhích. Miệng con thú này ngậm chặt lại, ngay cả hai mắt cũng nhắm lại, dường như đang ngủ say.

Thân thể của nó toàn bộ có màu lam thẫm, từ xa nhìn lại giống như là một vùng biển màu lam, trôi nổi bên trong đám sương mù! Uy áp vô biên từ trên thân thể nó hướng về bốn phía khuếch tán ra. cuốn động cả sương mù.

Vương Lâm từ lúc xuất hiện, đến lúc nhìn thấy con thú này, toàn bộ chỉ diễn ra trong phút chốc. Đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, không hề dừng lại, trực tiếp phóng về phía trước!

Trăm trượng, tám mươi trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng cho đến ba trượng!!!

Ngay khi tới gần nó ba trượng, Vương Lâm giơ tay phải lên hướng về con thú đang ngủ say kia hung hãng đánh xuống một chưởng!

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên kinh thiên. Còn có thanh âm lúc trước do tốc độ cực nhanh của Vương Lâm phát ra trong phút chốc cũng đã đuổi tới, dấy lên một hồi kinh thiên động địa. quét ngang ra toàn bộ tinh vực sương mù. Tiếng nổ ầm ầm kia như thể tinh vực tan vỡ truyền tới. đủ để cho người nghe tâm thần sụp đổ, thân thể tan nát!

- Lấy uy lực của vương tộc cổ Thần, của Đạo cổ truyền thừa, phong ấn bên ngoài thân thể ngươi làm bổn mệnh thú!

Trong tiếng ầm vang, hữu chưởng của Vương Lâm đánh lên người U Minh Thú, hóa thành một ấn ký to bằng bàn tay ẩn chứa khí tức Đạo cổ.

- Phong ấn bên ngoài đã thành công!! Lúc này phải phong ấn bên trong, mà không thể tiến nhập vào trong thế giới bên trong cơ thể nó! Còn có phong ấn hồn phách là khó khăn nhất! Chỉ khi nào ba loại phong ấn này toàn bộ hoàn thành, con thú này mới có thể trở thành cổ Thần bổn mệnh thú của ta!

Thân thể U Minh Thú kia đột nhiên chấn động, từ bên trong trực tiếp có một tiếng gầm giận dữ điên cuồng truyền ra. Tiếng gầm này giống như là thần thông của cao thủ bước thứ ba, trực tiếp đàn áp tiếng nổ lúc trước, va chạm với nhau hình thành một sức tấn công không thể nào tưởng tượng được!

Sức tấn công này ầm ầm khuếch tán, toàn bộ sương mù trong tinh vực sương mù này điên cuồng cuộn lên. Nếu từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn thấy rõ ràng sương mù bên trong tinh vực này giống như là nổ tung, hướng về bốn phía nhanh chóng khuếch tán ra, giống như kiếp nạn tinh không bị hủy diệt trước kia! Toàn bộ tu sĩ trong La Thiên đều cảm nhận được rõ ràng sự chấn động của La Thiên Tinh Vực!

Vương Lâm ở gần U Minh Thú này nhất, bị sức tấn công kia quét qua người, thân thể vội vàng lui về phía sau mấy trăm trượng. Mỗi một bước chân hạ xuống đều có tiếng ầm ầm vang lên. Tinh không dưới chân hắn xuất hiện từng tầng tan vỡ, mơ hồ lộ ra một tấm lưới hư ảo ở bên dưới. Tấm lưới hư ảo này chính là Phong Giới Đại Trận!!

U Minh Thú kia trong lúc thân thể chấn động, mở mạnh hai mắt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hai hàng ria mép trên miệng nhanh chóng dựng lên, từng trận tiếng gầm nhẹ từ trong miệng nó truyền ra. đồng thời thân thể khổng lồ không ngờ không hề lùi lại, mà từ trong bụng nó truyền ra một tiếng rống, lộ ra vẻ hung ác ngợp trời, dữ tợn lao thẳng tới Vương Lâm tấn công!

Hai mắt Vương Lâm ngưng lại, lau máu tươi trên khóe miệng, đồng thời ngửa mặt lên trời cười rộ lên. thân thể cũng không lui về phía sau chút

nào, ngay khi U Minh Thú tấn công tới, trực tiếp xông lên nghênh chiến.

- Nghe nói con thú này tính tình nhát gan. thấy địch là chạy trốn. Năm đó ta chứng kiến thì quả thực là như vậy, nhưng hôm nay con thú này không biết vì sao không ngờ lại không chạy trốn!! Như thế, rất là tốt!

Vương Lâm trong lúc tiến tới, từ trong cơ thể có tiếng ầm ầm truyền ra. Chỉ thấy bảy tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn xoay tròn, thân thể đột nhiên lớn lên. trong nháy mắt đã hóa thành to lớn hàng ngàn trượng!

Ầm một tiếng, Vương Lâm duỗi song chưởng ra, ngay khi U Minh Thú này tấn công tới, túm lấy thân thể con thú khổng lồ này. Trong tiếng gầm nhẹ, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng đại lực từ trên thân thể đối phương điên cuồng truyền tới, chấn động toàn thân, khiến cho Vương Lâm phun ra máu tươi, đồng thời thân thể đạp đạp lui ra phía sau. Một lần lùi lại này là cả ngàn trượng, nhưng chiến ý trên mặt Vương Lâm cũng càng nồng đậm hơn. Tiếng cười của hắn vang vọng, hai tay hắn túm chặt vào miệng của U Minh Thú, tiếng gầm nhẹ vang lên.

- Thế này mới thú vị! Đọ sức với Vương mỗ. được lắm!

Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ mạnh mẽ trụ vững thân thể. Ngay khi hắn trụ vững, từ trong cơ thể U Minh Thú lại truyền ra một luồng đại lực. Trong tiếng ầm ầm, bảy tinh điểm xoay tròn trên mi tâm Vương Lâm hóa thành vòng xoáy, từng trận cổ Thần lực truyền vào trong cơ thể hắn. khiến cho Vương Lâm chẳng những trụ vững được thân thể, mà còn trong tiếng gào thét hung hãn túm lấy U Minh Thú đẩy về phía trước!

Tinh không chấn động, sương mù ầm vang. Tiếng cười của Vương Lâm truyền ra bốn phía, chiến ý trong mắt hắn tràn ngập, còn có tia máu nổi lên. Ngay khi đẩy U Minh Thú lùi lại một bước, hắn không hề dừng lại, lại tiến thêm một bước thứ hai! Tiếng rít gào từ trong cơ thể U Minh Thú kia truyền ra dường như không thể ngăn cản cổ Thần lực từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra, trước sự dữ tợn của Vương Lâm nó không ngừng bị Vương Lâm đẩy lùi về phía sau! Tốc độ của Vương Lâm càng lúc càng nhanh, dưới những tiếng gào thét bước tới từng bước!

Mười trượng, năm mươi trượng, một trăm trượng, cho đến một ngàn trượng! Mặc cho thân thể to lớn mấy vạn trượng của U Minh Thú giãy giụa thế nào, cũng khó có thể từ trong hai tay của Vương Lâm thoát ra. không thể tự chủ được bị Vương Lâm trong lúc bước tới ầm ầm bị đẩy lùi lại. Sau khi lùi lại hơn ngàn trượng, hai cánh tay của Vương Lâm nổi đầy gân xanh, cổ Thần lực toàn thân điên cuồng chuyển động, túm lấy thân thể U Minh Thú này trực tiếp bay lên không trung, hai tay giơ lên hướng về phía con thú này hung hãn vung một cái!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, sương mù của tinh vực này nhanh chóng bị cuốn về bốn phía, bất ngờ hình thành một vùng thông thoáng. Thân thể khổng lồ của U Minh Thú kia phịch một tiếng bị Vương Lâm ném đi, trực tiếp rơi xuống mặt đất. Trong khi tiếng động rất lớn vang lên, tiếng rít gào trong cơ thể U Minh Thú này lộ ra vẻ hoảng sợ, trong mắt càng lộ ra vẻ sợ hãi, cái đuôi giống như là kình ngư vung vẩy, không dám tái chiến, mà ngay khi bị Vương Lâm ném đi, hướng về phía dưới vội vàng bỏ chạy.

- Trở thành bổn mệnh thú, theo bổn thần hoành ngang thiên địa!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Một chưởng vừa rồi hắn đánh ra ẩn chứa khí tức bổn mệnh. Theo một chưởng đánh xuống đã truyền vào trong cơ thể của U Minh Thú này. Giờ phút này nhìn thấy U Minh Thú bỏ chạy, thân thể Vương Lâm tiến về phía trước. Nhưng ngay lúc hắn tới gần U Minh Thú đang bỏ chạy về phía trước, con thú này bỗng nhiên xoay người lại, vẻ sợ hãi trong mắt toàn bộ biến mất, lộ ra một vẻ cơ trí!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1503 Săn U Minh Thú (3)

Nó hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào. Hết thảy mọi việc lúc trước toàn bộ đều là mê hoặc đối phương, khiến cho người ta tưởng rằng nó muốn bỏ chạy mà khinh suất đuổi theo, rơi vào bẫy của nó!

Nó không còn là một U Minh Thú nữa. mà rõ ràng chính là một thú linh đã tu luyện tới một trình độ nhất định!!

Ngay khi xoay người lại, tiếng gào thét bên trong cơ thể con U Minh Thú này ầm ầm truyền ra. Cái miệng rất lớn chậm rãi hé ra! U Minh Thú ngàn năm không mở miệng! (chắc có lẽ vì bị hôi miệng chăng? – độc cô tất bại)

Đối với U Minh Thú. cái miệng chỉ là hé ra một kẽ hở nhỏ, nhưng với thân hình to lớn khổng lồ của nó thì cái khe hở này thực tế cũng lớn hàng trăm trượng. Ngay khi nó hé miệng ra, những tiếng gào thét vốn từ bên trong cơ thể truyền ra, như thể bị tắc nghẽn mấy vạn năm. từ trong cái miệng mở hé này điên cuồng xông ra! (Sặc, ngàn năm ko đánh răng, chỉ cái mùi thôi cũng đủ chết người, cần quái gì đánh đắm - Độc cô tất bại)

- Graoooo!!!

Không thể hình dung nổi uy lực của một tiếng gào thét này. Ngay khi thanh âm này khuếch tán ra. tinh không chấn động, toàn bộ La Thiên Tinh Vực đều nghe thấy rõ ràng!

Theo tiếng gào thét truyền ra, dường như có một luồng sức mạnh từ trong cơ thể U Minh Thú tuôn ra. khiến cho cái miệng đã hé ra trăm trượng lại mở rộng thêm. Trăm trượng, ba trăm trượng, tám trăm trượng, ngàn trượng!!

Tiếng gào thét mang theo một sức tấn công đủ để khiến cho tinh không tan vỡ, ngay khi truyền ra. lao thẳng tới Vương Lâm. Tóc Vương Lâm bay lên phần phật, thân thể dường như cũng bị xé nát, hai tai ầm ầm.

Cái miệng của U Minh Thú đã mở ra ngàn trượng, lại một lần nữa mở rộng thêm. Ngàn trượng, ba ngàn trượng, sáu ngàn trượng, cho đến tám

ngàn trượng!!

Liếc mắt nhìn lại, cái miệng con U Minh Thú khổng lồ kia giống như là một con đường dẫn tới chốn U minh, tiếng gào thét từ bên trong truyền ra giống như là tiếng thần linh rít gào!

Bên trong đám sương mù. sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Trong tiếng kêu của U Minh Thú. sương mù bốn phía điên cuồng khuếch tán. Liếc mắt nhìn lại, bốn phía không còn một chút sương mù nào.

Ngay cả thân thể hắn trong tiếng kêu của U Minh Thú đã bị thổi đi, từ từ lui về phía sau. đồng thời thân thể truyền ra từng trận cơn đau như bị xé nát. Nếu hắn không phải là thất tinh cổ Thần, mà đổi lại là một tu sĩ bình thường, dưới tiếng kêu của U Minh Thú này chắc chắn đã tan vỡ.

Trong lúc lui về phía sau. Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước. Trong phút chốc liền có hơn mười lá cổ Tức Diệp nhanh chóng bay ra, nhưng không phong ấn miệng của U Minh Thú, mà vờn quanh bên người Vương Lâm.

Cùng lúc đó. tay phải Vương Lâm điểm lên mi tâm. lập tức Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn đồng thời hiện ra. Hai người này sau khi xuất hiện cũng không tấn công U Minh Thú, mà ở hai bên Vương Lâm nhanh chóng bấm quyết. Từng trận hương hỏa tràn ngập, bao phủ xung quanh Vương Lâm.

Hết thảy chuyện này diễn ra trong nháy mắt. Ngay khi Linh Động và Chu cẩn hai người xuất thủ, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm chuyển động như gió. Trong tiếng ầm ầm, ở bên ngoài thân thể hắn. đầu của Đạo cổ hiện ra, bao phủ lấy thân thể ba người.

Tiếng gào thét của U Minh Thú kia vang lên mấy nhịp thở rồi đột nhiên tiêu tan, không còn thanh âm nào truyền ra. nhưng lại có một lực hút khổng lồ bổng nhiên tràn ngập trong tinh không.

Dưới lực hút hùng mạnh này, Vương Lâm đã nhìn thấy được sức mạnh của thần thông cắn nuốt thiên địa của U Minh Thú! Đám sương mù vốn đã bị thổi đi rất xa, nhưng trong khoảnh khắc này nhanh chóng bay đến. xuyên qua bên người Vương Lâm, lao thẳng tới miệng của U Minh Thú.

Tinh không chấn động, vô số bụi đất tan vỡ, hóa thành một cơn cuồng phong quét ngang, trong tiếng ầm ầm tất cả đều bị nuốt vào trong miệng U Minh Thú!

Cái miệng U Minh Thú này giống như là một cái hố đen khổng lồ. nuốt lấy hết thảy! Thân thể của Vương Lâm ở giữa Linh Động và Chu cẩn còn có một lực hút bao quanh, dưới lực hút này trụ vững thân thể, chẳng những không bị hút về phía trước, ngược lại còn dần dần lùi về phía sau.

Hai mắt hắn lóe lên hàn quang, đang chờ đợi thời điểm mấu chốt!

Chỉ thấy lực hút kia càng lúc càng lớn. Chỉ trong chốc lát, đã tới một mức độ cực kỳ kinh khủng. Từng tầng tinh không bị cuốn đi, lao thẳng tới cái miệng của U Minh Thú. Ở đằng xa còn có tiếng ầm ầm, chỉ thấy một vài tinh cầu hoang dã trong tinh vực này cũng bị lực hút này tác động, rời khỏi quỹ đạo, bay thẳng tới nơi này.

Trong phút chốc, liền có một tu chân tinh hoang dã trong tiếng ầm ầm bay càng lúc càng nhanh, giống như một cơn gió quét qua người Vương Lâm. hướng thẳng tới U Minh Thú!

So với tinh cầu hoang dã này, thân thể của U Minh Thú tuy lớn. nhưng vẫn không thể sánh bằng. Nhưng ngay khi tinh cầu hoang dã kia tới gần, trên đó đột nhiên xuất hiện những gợn sóng, trong nháy mắt liền thu nhỏ lại, trực tiếp bị U Minh Thú nuốt vào!

Cảnh tượng này khiến đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại!

Theo lực hút kia không ngừng tăng mạnh, mười mấy lá cổ Tức Diệp bên ngoài thân thể Vương Lâm nhanh chóng xoay tròn, hình thành một tầng bảo vệ kiên cố, cùng với sự trợ giúp của Linh Động và Chu cẩn. không ngừng chống cự.

- Vẫn chưa đến lúc U Minh Thú mở miệng, không thể chi có uy lực bậc này

Vương Lâm nhìn chằm chằm U Minh Thú, hàn quang trong mắt dần trở nên nồng đậm.

Tiếng ầm ầm vang vọng, chỉ thấy ở đằng xa trong tinh không, mấy chục tu chân tinh hoang dã nhanh chóng bay đến. trong thời gian ngắn đã bị U Minh Thú này nuốt vào trong miệng.

Ánh mắt U Minh Thú này lộ ra vẻ lo lắng. Thứ nó muốn nuốt chính là Vương Lâm, chứ không phải là sương mù và những tu chân tinh hoang dã yếu đuối này. Nhưng đối phương ở dưới lực hút này lại không có một ảnh hưởng gì, khiến cho hai mắt U Minh Thú chậm rãi lộ ra vẻ điên cuồng.

Bên trong cơ thể của U Minh Thú có một thế giới, nhưng thế giới này củng chi là thần thông của nó mà thôi. Con thú này cũng có sức sống, có linh hồn, có máu thịt! Nếu muốn thu phục nó trở thành bổn mệnh thú, thì phải tiến vào trong cơ thể phong ấn, đồng thời không để bị hút vào trong thế giới kia.

Tuy ta muốn nó mở miệng, nhưng cũng không thể chủ động làm! Hơn nữa con thú này vẫn chưa thi triển hết toàn bộ thần thông, theo những gì ta biết về con thú này, khi con thú này chính thức triển khai cắn nuốt, sẽ có hồn phách xuất hiện, cũng chỉ trong khoảnh khắc đó mới có thể phong hồn! Một khi hồn phách chưa xuất hiện, thì không thể phong ấn bên trong nó, nếu không, phong ấn sẽ thất bại!

Vương Lâm nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt U Minh Thú, nhưng vẫn chưa ra tay. mà dưới lực hút điều khiển thân thể chậm rãi lui về phía sau.

Lực hút mức độ này có lẽ đối với Lỗ Phu Tử có thể có tác dụng, nhưng ở hai bên Vương Lâm có Linh Động và Chu cẩn, còn có đầu của Đạo cổ, lại thêm pháp bảo của cổ Thần cổ Tức Diệp, hoàn toàn có thể chống cự được.

Hắn thong thả lui về phía sau. rơi vào trong mắt của U Minh Thú. Toàn thân con thú này bỗng nhiên có ánh sáng màu lam thẫm nhanh chóng lóe lên. Ngay lúc đó. cái miệng đã há tám ngàn trượng của nó lại một lần nữa ầm ầm mở rộng!

Tám ngàn trượng, một vạn trượng, hai vạn trượng, bốn vạn trượng, tám vạn trượng cho đến hơn mười vạn trượng!

Từ xa nhìn lại, cái miệng của con U Minh Thú này đã chiếm hơn phân nửa thân thể, bộ dạng của nó vặn vẹo, nhìn cực kỳ kinh người.

Dường như miệng của nó đã mớ ra tới cực hạn. Ngay khi tiếng gào thét từ bên trong miệng nó truyền ra, toàn thân U Minh Thú này chấn động. Chỉ thấy ở phía sau nó bất ngờ có một hư ảnh rất lớn hiện ra!

Hư ảnh này cũng là một con U Minh Thú! Nhưng con thú này chỉ có một cái miệng đang mở, kích cỡ của cái miệng này có thể so với cả tinh vực!!

Đây chính là hồn phách của U Minh Thú!

Giống như là ảo giác, trong mắt Vương Lâm, cái miệng hư ảo của con thú này vừa xuất hiện, tinh không dường như hóa thành một con sông, vô số tu chân tinh trở thành những con cá bơi bên trong đó!

Hút một cái, toàn bộ tinh không liền lao thẳng tới cái miệng hư ảo kia! Ở sâu bên trong cái miệng khổng lồ kia có thể mơ hồ nhìn thấy dường như có một cái hố đen xoay tròn. Hố đen này chính là thế giới thần thông của U Minh Thú!

Cảnh tượng này đủ khiến cho tất cả những người nhìn thấy phải chấn động!

Bên ngoài thân thể Vương Lâm có cổ Tức Diệp vờn quanh. Dưới một cái hút này, nhưng cổ Tức Diệp này lập tức run rẩy, dường như không thể chịu đựng nổi. Thậm chí Linh Động và Chu Cẩn kia sắc mặt tái mét, truyền ra tiếng gầm nhẹ.

Mặc dù như vậy, nhưng thân thể Vương Lâm dưới lực hút đột nhiên bạo tăng này lao thẳng về phía trước!

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ bị cái miệng hư ảo kia hút vào trong, hàn quang đã bị áp chế rất lâu trong mắt Vương Lâm ầm ầm bộc phát ra!

Ngay khi hàn quang bộc phát ra, hắn giơ tay phải hướng về phía trước hung hãng đánh một quyền! Một quyền này vung ra. lập tức khiến cho đầu của Đạo cổ bị hút vào bên trong. Dưới một quyền này, Linh Động còn gầm nhẹ, hóa thành pho tượng Linh Động Ma Thần khổng lồ, vờn quanh một quyền này, điên cuồng lao ra!

Chu Cẩn kia củng bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, hóa thành một con huyết lang trong tiếng rít gào theo một quyền của Vương Lâm ầm ầm lao tới!

Từ xa nhìn lại, một quyền của Vương Lâm dường như hóa thành một cột sáng khổng lồ. Bên ngoài cột sáng này, huyết lang gào thét, pho tượng Ma Thần duỗi song chướng ra. đầu của Đạo Cổ ở phía trước, như mặt của một quyền này, lao thẳng tới cái miệng hư ảo của U Minh Thú!

Một quyền này, chính là một đòn mạnh nhất của Vương Lâm, kết hợp với Linh Động và Chu Cẩn. dường như đây là ba cao thủ bước thứ ba toàn lực ra tay!

Trong khoảnh khắc này, lôi đồ trong mắt phải Vương Lâm hiện ra, trực tiếp bay ra, trong nháy mắt dung nhập vào một quyền này. Lôi đình ầm ầm giáng xuống tinh không, đem bốn phía tạo thành một lôi trì!

Bên trong mắt trái, ngọn lừa chín màu thiêu đốt, hóa thành một cơn bão lửa cũng dung nhập vào trong quyền này!

Một quyền này gần như đã đạt tới một đòn tấn công toàn lực của tu sĩ bước thứ ba Không Niết đại viên mãn! Đã tiếp cận tới tầng thứ hai, cảnh giới Không Linh!

Trong tiếng ầm ầm, một quyền này va chạm với cái miệng hư ảo của U Minh Thú kia. Tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa, con U Minh Thú kia trong tiếng rít gào, cái miệng hư ảo trực tiếp chấn động, còn có dấu hiệu tan vỡ.

Nhưng cùng lúc đó, ngay khi nó bắt đầu tan vỡ, lực hút kia lại bắt đầu bạo tăng. Dưới lực hút điên cuồng này, không ngờ một quyền của Vương Lâm đã bị hút vào trong miệng!

Linh Động Thượng Nhân là người đầu tiên biến mất, trực tiếp bị hút vào trong thế giới thần thông trong cơ thể của U Minh Thú!

Ngay sau đó là Chu cẩn. dưới lực hút rất lớn này, đột nhiên biến mất!

Hai người hắn biến mất là để cho Vương Lâm có được thời gian cực kỳ quý giá. Linh Động cùng với Chu Cẩn bị hút vào, sức mạnh hương hóa của hai cao thủ bước thứ ba đã chặn lấy cái hố đen bên trong cơ thể U Minh Thú kia một vài nhịp thở. khiến cho thân thể Vương Lâm dừng lại được ở bên trong cái miệng hồn phách hư ảo của con U Minh Thú này!

Muốn phong ấn hồn phách của nó, sau khi xuất hồn phải tiến vào trong miệng, nhưng lại không được để bị hút vào thế giới trong cơ thể nó! Điểm này, sau khi Vương Lâm trải qua một phen tính toán, mặc dù đối với chuyện tại sao U Minh Thú lại không bỏ chạy một cách khác thường vẫn còn có chút nghi hoặc, nhưng lúc này củng đã đạt được mục đích ban đầu của hắn. lại quay trờ về trong kế hoạch!

Thời gian ngắn ngủi, vài nhịp thớ mà Linh Động và Chu cẩn đánh đổi sẽ trôi qua rất nhanh. Vương Lâm không nghĩ ngợi, ở trong hồn khẩu của U Minh Thú này hai tay bấm quyết, điểm mạnh về phía trước. Cùng lúc đó, bảy tinh điểm đang nhanh chóng chuyển động trên mi tâm hắn bồng bất ngờ từ trên trán bay ra!

Bảy tinh điểm xoay tròn lao ra, theo một chỉ của Vương Lâm bất ngờ khắc lên hồn khẩu của U Minh Thú!

Lấy ý chí của vương tộc cổ Thần, của Đạo cổ truyền thừa, phong ấn hồn phách ngươi, trở thành bổn mệnh thú!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1504 Săn U Minh Thú (4)

Lời nói của Vương Lâm lộ ra sức mạnh cổ Thần không thể nghi ngờ. ngay khi truyền ra khỏi miệng, bảy tinh đang xoay tròn lập tức in lên hồn khẩu của U Minh Thú.

Tinh điểm thứ nhất chợt lóe lên hào quang sáng ngời. Cùng lúc đó, tinh điểm thứ hai, thứ ba, thứ tư cho đến thứ năm toàn bộ lóe lên!

Một sức mạnh linh hồn tang thương đột nhiên truyền vào trong những tinh điểm kia, rơi vào tâm thần Vương Lâm.

Sau khi thắp sáng toàn bộ bảy tinh điểm, là phong hồn đã thành công!

Nhưng vào lúc này, thời gian củng đã hết, Linh Động và Chu cẩn bị hút vào trong thế giới kia. Thời gian có được dĩ nhiên là chưa đủ, ngay khi thế giới thần thông của U Minh Thú lại một lần nữa mở ra, lực hút quét tới, thân thể Vương Lâm lập tức có dấu hiệu bị hút vào!

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh. Vương Lâm gầm nhẹ. giơ tay phải lên hướng về phía thế giới thần thông ẩn giấu sâu bên trong hồn khẩu của U Minh Thú kia hung hãng vung một cái.

Trong tiếng gào thét, toàn bộ cổ Tức Diệp bay ra, lao thẳng tới thế giới thần thông như cái hố đen xoay tròn kia!

Tiếng ầm ầm vang vọng, ngay khi lực hút giảm bớt, tinh điểm thứ năm lóe sáng! Nhưng ngay khi nó lóe sáng, cổ Tức Diệp bị hố đen xoay tròn kia hút đi, lực hút lại quét tới. Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, vô cùng bình tĩnh. Tuy hắn vì để bắt được U Minh Thú này mà đánh cuộc một cái giá rất lớn. nếu thành công, thì đám người Linh Động hiển nhiên là không ngại, nhưng nếu tại thời điểm mấu chốt này mà hắn thất bại, như vậy sẽ cực kỳ thê thảm!

Nhưng việc này trước khi hắn quyết định dĩ nhiên đã tiến hành phân tích kỹ lưỡng. Tất cả mọi việc lúc này đều nằm trong tính toán của hắn!

Hai tinh điểm cuối cùng, hắn chắc chắn có thể thắp sáng được!

Ngay khi lực hút này quét tới, Vương Lâm vung tay áo. Chỉ thấy ở phía sau hắn trong tiếng ầm vang, thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt như một ngọn núi băng ầm ầm lao ra, bay thẳng về phía hố đen xoay tròn kia!

Trong thời gian ngắn, thân thể Vọng Nguyệt chắn ngang ở bên trong cái hố đen. trong quá trình bị hút vào bên trong, đổi lấy cho Vương Lâm một khoảng thời gian cuối cùng!

Tinh điểm thứ sáu. phát sáng!

Tinh điểm thứ bảy, hào quang lóe lên!!

Bảy tinh điểm trong hồn khẩu của U Minh Thú trong khoảnh khắc này toàn bộ phát sáng, nhanh chóng xoay tròn. Phong ấn hồn phách, đã thành công!!

Bên ngoài đã phong ấn, bên trong cũng đã phong ấn. lúc này Vương Lâm đã hoàn thành hai bước, chỉ còn lại bước cuối cùng! Sau khi bảy tinh điểm cổ Thần toàn bộ phát sáng, để lại dấu ấn, lại quay về trên mi tâm Vương Lâm.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, lại có biến cố kinh thiên đột nhiên xuất hiện!

Bên trong hồn khẩu đã bị phong ấn. đột nhiên có một đạo ánh sáng bảy màu kinh thiên động địa phát ra. Ánh sáng bảy màu này nồng đậm ngợp trời, trong nháy mắt đã bao phủ tinh không này, khuếch tán ra mấy vạn trượng!

Ngay khi nhìn thấy ánh sáng bảy màu này, lập tức Vương Lâm liền đứng ngây ra!

- Thất thải!!

Ánh sáng bảy màu kia nổi lên, quét ngang tinh không, tràn ngập cả hồn phách của U Minh, đồng thời che ở một bên bản thể của U Minh Thú!

Trong khi ánh sáng bảy màu này lóe lên, còn có một sức mạnh không thể hình dung được từ bên trong cơ thể của con U Minh Thú này ầm ầm truyền ra.

Cùng lúc đó, phong ấn mà Vương Lâm khắc lên bên ngoài thân thể của U Minh Thú lập tức có dấu hiệu tiêu biến, trong nháy mắt, đã bị ánh sáng bảy màu này làm biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút, mắt thấy sẽ chuẩn bị tiêu tan.

Còn có thất tinh hồn ấn vừa mới đánh xuống ở bên trong hồn khẩu của U Minh Thú đột nhiên đang sáng ngời liền biến đổi, trở nên ảm đạm, giống như bảy ánh nến đang vật vờ trước gió, có thể bị dập tất bất cứ lúc nào!

Gần như chỉ trong nháy mắt, liền có ba tinh điểm trực tiếp bị dập tắt!

Biến cố cực kỳ đột ngột này khiến cho Vương Lâm không thể nào ngờ tới. Hắn rất khó có thể đoán được U Minh Thú này không ngờ còn có cả thất thải!!

Thất thải, thất thải!!

Hào quang bảy màu này nhanh chóng lóe lên. ngay khi độ sáng bạo tăng, bất ngờ liền có một cái bóng hư ảo từ trong hồn khẩu của U Minh Thú bay ra!

- Minh chí, theo phong thiên đạo, chúng sinh cần trải qua vô lượng độ kiếp, rời khỏi ngục sâu của chấp niệm, hết mình tu chân!

Tiếng ong ong vang vọng trong tinh không, từ thân ảnh bên trong hồn khẩu của U Minh Thú truyền ra.

Những thân ảnh kia càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt đã tràn ngập ở xung quanh U Minh Thú. chi chít trải rộng ra tám phương!

- Minh Chí Giả!!!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, dường như hắn đã hiểu ra.

Hắn đã hiểu được thái độ khác thường không hề bò chạy của con U Minh Thú này! Hắn đã hiểu vì sao con U Minh Thú ở trong tinh vực sương mù này lại có vật bài tiết để lại!

Hắn đã hiểu vì sao con U Minh Thú này lại giảo hoạt như vậy, lúc trước trong mắt còn hiện lên một vẻ cơ trí!

Hắn đã hiểu vì sao sau khi phong ấn được hơn phân nửa, từ trong hồn phách con U Minh Thú này lại bộc phát ra ánh sáng bảy màu!

- Không ngờ trong một ngàn năm này, nó đã nuốt một phần của Thất Thải Giới!!!

Vương Lâm tâm thần chấn động, dường như không thể tin được vào sự thật trước mắt. Hắn đã đoán không lầm, trên thực tế năm đó sau khi Vương Lâm nhìn thấy rồi rời khỏi, con U Minh Thú này đã lang thang bên trong đám sương mù. Tính tình nó cực kỳ nhát gan. tuy thực lực cực kỳ hùng mạnh, nhưng bất kỳ một con mãnh thú nào ở bên trong đám sương mù này đều khiến cho nó phải tránh xa không dám trêu chọc.

Nhưng hiển nhiên là nó cũng quên mất up áp trên người mình hoàn toàn khiến cho tất cả mãnh thú đều không có dũng khí tới gần. Vì thế. những nơi nó đi qua, mãnh thú đều nhất tề kinh hãi mà lẩn trốn.

Trong lúc lang thang, thần trí của U Minh Thú này ngơ ngơ ngác ngác. Nó vốn là như vậy, thần trí không đầy đủ. cả đời chủ yếu là những giấc ngủ say, nếu ngẫu nhiên thức tỉnh, cũng là đi lại một cách mờ mịt không có mục đích.

Nhưng Vương Lâm mang theo người của Tiên Tuyển Tộc rời khỏi, khiến cho sau khi con U Minh Thú này thức tỉnh đột nhiên có cảm giác đói bụng. Trong lúc lang thang, nó không dám rời khỏi đám sương mù này, chỉ có thể chậm rãi đi qua đi lại.

Củng biết qua bao lâu, đột nhiên tới một ngày, trong đám sương mù ở phía trước nó có một cái khe rất lớn xuất hiện, từng trận ánh sáng bảy màu từ bên trong cái khe truyền ra, chiếu vào hai mắt nó.

Trong khoảnh khắc này, từ bên trong cái khe có một thân ảnh chật vật bước ra. Thân ảnh này quần áo rách rưới, ngay khi xuất hiện, chưa kịp thấy rõ hết thảy, liền có một tiếng cười điên cuồng vang lên.

- Rốt cuộc là đã ra được rồi, rốt cuộc đã ra khỏi cái chồ chết giẫm này rồi, lão đạo rốt cuộc cũng được tự do!!! Hahaha…..

Nhưng tiếng cười này chưa kịp dứt, liền đột nhiên dừng lại. Thân ảnh kia đã nhìn thấy thân thể khổng lồ của U Minh Thú ở phía trước, còn cảm nhận được uy áp từ trên thân thể nó truyền ra khiến cho hắn sợ hãi.

Sự xuất hiện của hắn cũng khiến cho U Minh Thú sửng sốt một chút. Một người một thú ngơ ngác nhìn nhau, thân ảnh kia trên trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Ngay khi tiếng kêu này truyền ra, U Minh Thú vốn không có lá gan lớn. cũng đã phản ứng lại, từ trong cơ thể truyền ra những tiếng rít gào ầm ầm!

Tiếng rít gào này bất cứ một ai nghe thấy đều cực kỳ kinh hoàng. Nhưng trên thực tế, cũng như thân ảnh kia, đây chỉ là tiếng gào thét sau khi nó bị hù dọa hoảng sợ phát ra thôi. Thân ảnh kia run rẩy, không chút do dự, trực tiếp lại lui vào trong cái khe bảy màu, điên cuồng bỏ chạy vào trong

Thất Thải Giới, chỉ để lại thanh âm thảm thiết của hắn phát ra trước khi biến mất mơ hồ vang vọng.

U Minh Thú trong cơn hoảng sợ thân thể cũng lùi lại phía sau. Một lần lùi lại này của nó cũng cực xa, nó nhìn chằm chằm cái khe kia, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nó đã bị hù dọa. Đầu tiên là cái khe bảy màu kia xuất hiện, sau đó lại đột nhiên nhìn thấy thân ảnh kia đi ra, cuối cùng vừa mới phản ứng lại, lập tức đã bị tiếng kêu thảm thiết của đối phương hoàn toàn hù dọa vỡ mật.

Hồi lâu sau, U Minh Thú này không nhìn thấy ai đuổi theo, mới hơi do dự. Cái lá gan rất nhỏ của con thú này cũng chậm rãi lớn lên, sau khi suy nghĩ rất lâu, lúc này mới cấn thận quay trở lại, nhìn về phía cái khe bảy màu kia.

Không biết vì sao nó lại rất thích ánh sáng bảy màu này, rất thích. Nếu không như vậy, với sự nhát gan của nó, tuyệt đối nó sẽ không quay trở lại.

Nó nhìn cái khe này cũng phải mất đến trăm năm. Trong một trăm năm này nó cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn ánh sáng bảy màu bên trong cái khe, không hề nhúc nhích, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Trăm năm trôi qua. nó dường như vẫn vậy, chưa hiểu ra được thêm chút nào, cái khe trước mặt xuất hiện như thế nào. đó là cái gì. Trong lúc không hiểu gì, chỉ có ánh sáng bảy màu kia khiến cho nó rất vui sướng, không thể rời xa được, vì thế bắt đầu ngẩn người ra. Nhưng sau khi nó

đứng ngẩn ra mười năm, lại một lần nữa xuất hiện một việc ngoài ý muốn. Trên thân thể khổng lồ của con U Minh Thú này. đôi mắt mấy trăm trượng nhìn vào cái khe một cách vô hồn, mà khoảng cách tới cái khe bảy màu này chưa được một trăm trượng. Khoảng cách gần như vậy, muốn nhìn vào bên trong cái khe cũng rất dễ.

Thân ảnh hơn một trăm năm trước hiện ra từ bên trong cái khe. dường như sau một trăm năm đấu tranh, rốt cuộc lại có dũng khí từ bên trong cái khe bảy màu cẩn thận thò đầu ra ngoài.

Mái tóc hắn bù xù, thân thế gầy gò. bộ dạng cực kỳ thê thảm. Nhưng ngay khi đầu hắn vừa vươn ra, vì khoảng cách tới U Minh Thú quá gần, thân ảnh này không khỏi hoa mắt. Sau khi nhìn được rõ ràng, mặt hắn lại trắng bệch, lại một lần nữa truyền ra một tiếng kêu thảm thiết không cam lòng!

- Ngươi! ngươi vẫn còn ở đây sao!! Đồ trời đánh, đồ chết tiệt, đồ %^#*$#*&#$& … không ngờ ngươi ở bên ngoài đợi ta suốt một trăm năm!! Không lẽ kiếp trước ta có thù đốt nhà giết người thân ngươi hay sao? …..

Thân ảnh này trong tiếng kêu thảm thiết lại lùi về phía sau. đi vào trong Thất Thải Giới không dám ra ngoài nữa.

Biến cố đột nhiên này khiến cho U Minh Thú lại một lần nữa bị hù dọa. Ký ức năm đó dường như đã khắc sâu, U Minh Thú lúc này chỉ lùi lại phía sau mấy vạn trượng, không hề rời khỏi, mà đợi thật lâu. Sau khi

không nhìn thấy có người từ trong cái khe đi ra nữa, không chịu nổi sự thích thú với ánh sáng bảy màu, lại cẩn thận trở về, nhìn cái khe bảy màu, tiếp tục ngẩn người

Thời gian lại chậm rãi trôi qua, một trăm năm, hai trăm năm, …năm trăm năm. Cho đến một ngày, con U Minh Thú này cảm thấy đói quá, nhưng lại không muốn rời khỏi, trong lúc suy nghĩ liền chậm rãi mở miệng, hướng về cái khe bảy màu này trực tiếp nuốt lấy!

Lúc nó nuốt, có một lực hút truyền ra, toàn bộ không gian củaThất Thải Giới ở nơi này hoàn toàn bị U Minh Thú nuốt vào thế giới bên trong cơ thể.

Vương Lâm mặc dù không hiểu toàn bộ chuyện này, nhưng có thể đoán được quá trình và kết quả. ở chỗ U Minh Thú ở phía trước hắn, ngay khi từng trận tiếng thì thào của Minh Chí Giả vang vọng tinh không, từ trong hồn khẩu của U Minh Thú, trong tiếng nổ ầm ầm, xuất hiện một tấm bia đá rất lớn!

Trên tấm bia đá này có khắc những chữ rõ ràng đỏ như máu, Đạo Kinh!

_DTV_EBOOK_

Chương 1505 Luyện!

Hết thảy chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Sau khi Minh Chí Giả xuất hiện, ngay khi từng trận Đạo Kinh vang lên. tấm bia đá khổng lồ này hiện ra ở trên hồn của U Minh Thú.

Từng chữ đỏ như máu trên đó lộ ra một ý niệm điên cuồng. Dưới ý niệm này, những Minh Chí giả ở bốn phía dường như nổi giận, truyền ra những tiếng gào thét. Bọn họ dường như bị thao túng, nhanh chóng xoay tròn, lập tức hóa thành một cơn lốc xoáy.

Trong cơn lốc xoáy này ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt, trong lúc ầm ầm chuyển động, hướng về bốn phía phóng đi. Thân thể Vương Lâm trước sự tấn công này lui về phía sau ba bước, đang định tiến lên. Nhưng đúng lúc này, tất cả Đạo Kinh được khắc trên tấm bia đá vừa hiện ra lập tức biến ảo bay ra, hình thành những ký hiệu lao thẳng tới Vương Lâm!

Trong tiếng gào thét, những chữ Đạo Kinh kia trong nháy mắt đã tới gần phía trước Vương Lâm. Vương Lâm đã tới Thất Thải Giới, biết được sự đáng sợ của Đạo Kinh này. Ngay khi vô số những ký hiệu này tới gần, bên tai hắn mơ hồ xuất hiện thanh âm sâu thẳm rì rầm đọc lên nội dung của Đạo Kinh trên tấm bia đá!

- Minh chí, tù phong thiên chi đạo

Cơn lốc xoáy kia chuyển động, đem ý niệm điên cuồng theo ánh sáng bảy màu khuếch tán ra. Trong khoảnh khắc này, bốn tinh điểm còn lại trên hồn của U Minh Thú lần lượt lại có hai tinh điểm bị dập tắt.

Cùng lúc đó, hồn khẩu khổng lồ của con U Minh Thú này chậm rãi dung nhập vào trong bản thể của nó. Trong lúc cơn lốc xoáy này quét qua, con U Minh Thú vô cùng khổng lồ này trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi. thân thể nó nhanh chóng lui về phía sau.

Nó đang sợ!

Thất Thải Giới có lẽ đã thay đổi tính cách của nó, nhưng bản tính của nó thì rất khó có thể quên. Đối mặt với Vương Lâm, nhất là hiện giờ phong ấn ngoài thân thể và trên hồn phách vẫn chưa biến mất toàn bộ, nó đã sinh ra sự sợ hãi nồng đậm.

Đạo Kinh không ngừng hướng về Vương Lâm tấn công, khiến cho Vương Lâm phải lui về phía sau. Ngay lúc này, U Minh Thú khổng lồ triển khai một thần thông khác của nó!

Biến thành vô hình!

Thân thể của U Minh Thú với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đang dần trở nên mơ hồ, chỉ lùi lại phía sau trăm trượng, liền lập tức biến mất

khỏi tinh không! Theo nó biến mất, còn có đám Minh Chí Giả xoay tròn thành cơn lốc, còn có những đạo ấn ký Đạo Kinh đang không ngừng nhằm về phía Vương Lâm kia!

Tất cả mọi thứ trong tinh không trong nháy mắt toàn bộ theo U Minh Thú biến mất hoàn toàn!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng lên. hắn ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu giận dữ. Linh Động, Chu Cẩn, còn có Vọng Nguyệt, cổ Tức Diệp toàn bộ đều ở trong cơ thể của U Minh Thú. Nếu đối phương bỏ chạy, thì cái giá này thật sự quá lớn!

Lần săn U Minh Thú này, chỉ vì U Minh Thú đã nuốt được một phần của Thất Thải Giới mà xuất hiện biến cố kịch liệt này. Mặc dù Vương Lâm đã tính toán rất kỹ, nhưng vẫn không ngờ tới trong thiên địa này lại có chuyện hoang đường như vậy!

Một phần của Thất Thải Giới không ngờ lại xuất hiện bên trong tinh vực sương mù này, không ngờ lại bị U Minh Thú nuốt vào trong cơ thể!

- Quyết không thể để cho nó chạy thoát!!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng, thân thể hắn tiến về phía trước, cả người xuất hiện ở phía trên tinh không, giơ tay phải lên vung xuống tinh không phía dưới!

Đột nhiên lôi đồ trong mắt phải lóe lên, trực tiếp hiện ra, bao phủ trong phạm vi ngàn trượng! Chín đạo sấm sét cũng theo đó vờn quanh bên ngoài nhanh chóng xoay tròn.

Thiên địa ầm ầm, vô số lôi đình bỗng nhiên xuất hiện, lóe lên trong phạm vi ngàn trượng này, hình thành một lôi vực!

- Lớn. lớn. lớn!!

Vương Lâm mang theo lừa giận ngợp trời, lôi đình bổn nguyên từ trong cơ thể toàn bộ bộc phát ra. Lôi đồ ngàn trượng kia bị bổn nguyên lực này xông tới, lập tức chấn động điên cuồng, khuếch trương ra!

Ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng, trăm vạn trượng!!

Trong thời gian ngắn, lôi đồ này không ngừng bành trướng, bao phủ trong phạm vi trăm vạn trượng. Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng, hắn nâng tay phải điểm lên mi tâm, trong tiếng ầm ầm, cổ Thần lực từ trong cơ thể mạnh mẽ tràn ra.

- Lớn lên nữa cho ta!!

Trăm vạn trượng, ba trăm vạn trượng, năm trăm vạn trượng, một ngàn vạn trượng!!

Trong tiếng hô của Vương Lâm, từ trong một tinh điểm trên mi tâm hắn. Thiên Hoàng Lô đột nhiên hiện ra. Vương Lâm vung tay áo, cái lò này trực tiếp dung hợp với lôi đồ.

- Lớn lên nữa!!

Trong tiếng nổ ầm ầm. lôi đồ đã khuếch trương lên tới ngàn vạn trượng, với sự dung hợp của Thiên Hoàng Lô, lại một lần nữa bạo tăng!!

Hai ngàn vạn trượng, ba ngàn vạn trượng, năm ngàn vạn trượng cho tới tám ngàn vạn trượng!!

Tinh vực vô tận toàn bộ bị bao phủ vào trong lôi đồ. Lôi đình ầm ầm điên cuồng lóe lên. đem tinh không tám ngàn vạn trượng này hoàn toàn hóa thành một lôi trì!

- Nuốt được Thất Thải Giới, cũng phải trở thành bổn mệnh thú của Vương Lâm ta!! Ngươi biến thành vô hình bỏ chạy, tuy ta không thể tìm được, nhưng có thể phạm vi tám ngàn vạn trượng này toàn bộ luyện hóa. không tiếc đem tinh không tám ngàn vạn trượng này hóa thành tro bụi, cũng phải bức ngươi hiện ra!!

U Minh Thú kia hóa thành vô hình biến mất, với tốc độ cực nhanh bỏ chạy. Nhưng trên thân thể nó vẫn còn phong ấn của Vương Lâm chưa tiêu tan, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được đối phương đang nhanh chóng bỏ chạy vẫn chưa ra khỏi phạm vi tám ngàn vạn trượng này!

Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng phong ấn của mình trong hồn của đối phương đang nhanh chóng tiêu tan, không còn bao lâu nữa sẽ biến mất toàn bộ, như vậy, sẽ cắt đứt một tia liên hệ.

Lôi đình ầm ầm. ngọn lửa chín màu trong mắt trái Vương Lâm đột nhiên bùng lên, trực tiếp từ bên trong lao ra. Cùng lúc đó, ở phía sau Vương Lâm, hư ảnh Chu Tước hiện ra, phát ra một tiếng kêu Chu Tước!

Chu Tước xuất hiện, đủ để cho thấy lúc này Vương Lâm đã đem toàn bộ hóa bổn nguyên trong cơ thể mà thi triển ra. Chu Tước kia trong lúc kêu liền bay ra, sau khi dung hợp với ngọn lửa chín màu. lao thẳng tới tinh không tám ngàn vạn trượng kia.

Trong khoảnh khắc đó, liếc mắt nhìn, thiên địa tinh không giống như là một biển lửa! Trong lừa có sấm sét, trong sấm sét có lửa, còn có khí tức luyện hóa bên trong Thiên Hoàng Lô, đem tinh không tám ngàn vạn trượng này hoàn toàn triền khai một quá trình luyện hóa điên cuồng!

- Luyện, luyện, luyện!!

Vương Lâm vung song chướng lên, thần sắc dữ tợn gào lên kinh thiên, đem tinh không tám ngàn vạn trượng này với tốc độ cực nhanh không ngừng luyện hóa!

Nếu từ trên cao nhìn xuống phía dưới, có thể nhìn thấy rõ ràng tinh không tám ngàn trượng này hoàn toàn tách ra khói thế giới bên ngoài, dường như phân ra đơn độc. trong biển lửa cùng lôi đình này bị thiêu đốt hừng hực.

Vương Lâm đã trở nên điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, hai tay không ngừng bấm quyết, từng đạo cấm chế nhanh chóng được đánh ra, rơi vào trong tinh không tám ngàn vạn trượng đang bị luyện hóa kia, khiến cho tốc độ luyện hóa càng ngày càng nhanh!

Thời gian rất cấp bách, không thể trì hoãn. Một khi phong ấn trên thân thể và hồn phách của U Minh Thú tiêu tan, toàn bộ những nỗ lực lúc trước đều bị phá hủy! Vương Lâm không còn Vọng Nguyệt thứ hai. không có Linh Động và Chu cẩn thứ hai để cho hắn hoàn thành chuyến đi săn vĩ đại này!

Nhưng phạm vi tám ngàn vạn trượng quá lớn. hoàn toàn không thể luyện hóa toàn bộ trong thời gian ngắn. Đúng lúc này Vương Lâm còn cảm nhận được rõ ràng liên hệ với U Minh Thú kia lại bị yếu đi không ít!

Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra hai tinh điểm còn lại trên hồn phách của U Minh Thú lúc này chi còn lại một tinh điểm!

Trong lúc cấp bách này, Vương Lâm lại bình tĩnh trở lại. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm tinh không tám ngàn vạn dặm đang được luyện hóa xung quanh. Trong thời gian ngắn ngủi này, tinh không tám ngàn vạn trượng đã chỉ còn lại bảy ngàn vạn trượng.

Cũng không phải là bảy ngàn vạn trượng trên bề mặt, mà là toàn bộ tinh không, trên cao tới trời, dưới xuống tới hoàng tuyền!

Bộ phận bị biến mất này sau khi bị luyện hóa để lộ ra Phong Giới Đại Trận trong một khoảng không trống trải! Còn về bốn phía, phần bị thiêu đốt luyện hóa. Trở thành những cái hố tồn tại vĩnh hằng trong La Thiên!

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm giơ tay phải lên, vung một cái, hơn mười vạn cấm chế lập tức hiện ra, với sự phối hợp của tay trái, xuất hiện vô số tàn ảnh. Với tốc độ nhanh nhất của hắn. trong vòng mấy nhịp thở, đã đánh ra vô số cấm chế!

Trong tinh không bị luyện hóa. một cái ô khổng lồ dường như có thể thiêu hủy thế giới hiện ra, ngưng tụ bên trong tinh không. Một sự uy nghiêm vô thượng ầm ầm truyền ra bốn phía, bao phủ vô tận!

- Phần Giới Cổ Tán. Mở ra diệt thế!

Vương Lâm giơ tay phải lên, túm vào hư không, giống như nắm lấy cán ô kia, ánh mắt bình tĩnh, vung tay trái về phía trước. Một tiếng nổ vang lên kinh thiên, chỉ thấy cái ô chấn động, mở ra một phần! Ngọn lửa cuồn cuộn từ bên trong cái ô mới mở được một phần điên cuồng lộ ra, lao thẳng tới tinh không bảy ngàn vạn dặm đang bị luyện hóa phía dưới.

Liếc mắt nhìn, tinh không là một biển lửa vô biên vô hạn. Dưới ngọn lửa hừng hực, một uy lực kinh thiên truyền khắp bốn phía, tinh không bảy ngàn vạn trượng đang bị luyện hóa kia lập tức bị ngọn lửa trong Phần Giới cổ Tán xông tới, triển khai sự tế luyện điên cuồng mạnh mẽ!

Tinh không bảy ngàn vạn trượng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, trực tiếp ầm vang.

Sáu ngàn vạn trượng, bốn ngàn vạn trượng, ba ngàn vạn trượng, một ngàn vạn trượng cho tới sáu trăm vạn trượng, dường như được luyện hóa nhanh gấp mấy trăm lần, cấp tốc co rút lại.

Những khoảng không để lộ ra Phong Giới Đại Trận chặt chẽ bên dưới, bốn phía còn xuất hiện những cái hố bị vỡ ra.

- Còn không hiện ra!

Vương Lâm có thể cảm nhận được U Minh Thú đang ở trong tinh không sáu trăm vạn trượng này. Hắn vung tay một cái, chỉ thấy trong phạm vi

sáu trăm vạn trượng lôi hóa đan lồng vào nhau kia, Thiên Hoàng Lô đột nhiên hiện ra. Vương Lâm cách không túm một cái, chín giọt độc dịch bên trong Thiên Hoàng Lô nhanh chóng lao ra, dung nhập vào bên trong lôi hóa.

Hành động này sẽ không làm tổn hao độc dịch quý giá. nhưng cũng cho Vương Lâm có đủ thời gian để bức U Minh Thú đang tàng hình kia xuất hiện!

Tiếng ầm ầm vang lên không ngừng, quá trình luyện hóa vẫn tiếp tục. Trong nháy mắt, tinh không sáu trăm vạn trượng trong khoảnh khắc chi còn ba trăm vạn trượng. Tinh không ba trăm vạn trượng này tràn ngập tinh khí. còn có từng trận sương độc màu đen dung nhập vào bên trong, nhanh chóng khuếch tán ra.

Đúng lúc này, một tiếng rít gào khẩn trương truyền ra. Chỉ thấy trong tinh không bị luyện hóa chỉ còn ba trăm vạn trượng kia, ở một chỗ bị sương độc bao phủ. thân thể khổng lồ của U Minh Thú ầm ầm hiện ra. Ngay khi thân thể nó xuất hiện, thân thể Vương Lâm tiến về phía trước, trực tiếp tới gần. Không đợi miệng con thú mờ ra, tay phải hắn nhanh chóng vỗ lên trên đạo phong ấn chỉ còn lại một tia ở trên đầu nó.

Ầm một tiếng, con U Minh Thú này chưa kịp mở miệng ra thì đã có một tiếng rít gào rầu rĩ vang vọng không gian truyền tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1506 Bổn mệnh thú

Một chưởng này bao hàm cả quyết tâm của Vương Lâm, cùng với mong muốn mãnh liệt bất luận thế nào cũng phải khiến cho U Minh Thú này trở thành bổn mệnh thú của mình. Một chưởng này hạ xuống, tiếng ầm ầm vang lên, chỉ thấy trên đầu của U Minh Thú kia, phong ấn sắp sửa tiêu tan lập tức như được truyền vào sức sống và lực lượng mới.

Trong phút chốc, phong ấn này tản mát ra u quang sáng ngời trong nháy mắt, chẳng những lại một lần nữa ngưng tụ, thậm chí so với lúc trước còn sâu hơn ba phần!

Ngay khi con U Minh Thú này đang muốn mở miệng ra, hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng tay phải hướng lên bầu trời chụp mạnh một cái. Tinh không ầm vang!

chỉ thấy một cây roi lớn dài mấy vạn trượng bất ngờ xuất hiện bên trong tinh không bị luyện hóa này, bị Vương Lâm túm lấy, vung lên! Tiếng vù vù vang lên kinh thiên động địa, cây roi mấy vạn trượng kia nhanh chóng bạo tăng, không ngờ dài lên tới hơn mười vạn trượng!

Từ xa nhìn lại, độ dài của cây roi này dường như không kém U Minh Thú là mấy, vung lên trong tinh không, cảnh tượng này chấn động tâm thần!

Chuyện này nói thì chậm, nhưng chỉ xảy ra trong nháy mắt. Ngay khi cây roi vạn trượng này xuất hiện, bị Vương Lâm vung mạnh lên, trong tiếng nổ ầm ầm chấn động thiên địa, cây roi này lao thẳng tới U Minh Thú!

Côn Cực Tiên!!

Phịch một tiếng, Côn Cực Tiếp trực tiếp quất lên người U Minh Thú, phát ra tiếng vang rất lớn. Từ bên trong cơ thể của U Minh Thú này truyền ra tiếng rống giận vang vọng, thân thể nó chấn động, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu hồn phách bay ra! Nhưng nó cố gắng chống cự lại!

Vương Lâm không hề dừng lại, Côn Cực Tiên kia dường như ẩn chứa sự điên cuồng lúc này của Vương Lâm, trong nháy mắt ầm ầm liên tục quất xuống tám roi!

Thêm một roi lúc trước, tổng cộng là chín roi, kim quang từ trên Côn Cực Tiên khuếch tán ra.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, con U Minh Thú kia không thể chịu được, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nhát gan vốn có, đồng thời trên thân thể

khổng lồ của nó, hồn phách đột nhiên xuất hiện!

Nhưng hồn phách này chỉ giống như một góc của một ngọn băng sơn, chỉ thoát ra một tia mà thôi. Con U Minh Thú kia mặc dù sợ hãi, nhưng hiểu được lúc này đang là nguy cơ, điên cuồng giãy giụa, muốn thu hồn trở về!

Vương Lâm sao có thể để cho nó làm như vậy. Hắn vung mạnh tay phải, trong tiếng ầm ầm truyền ra bốn phía tinh không, chỉ thấy Côn Cực Tiên đã không còn nhìn thấy tiên ảnh, với tốc độ cực nhanh, quất thẳng tới U Minh Thú!

Roi thứ mười chín, thứ ba mươi, năm mươi cho đến roi thứ chín mươi chín!

Cuối cùng, khi roi thứ một trăm đánh xuống, Côn Cực Tiên này lóe lên hào quang vạn trượng, ầm một tiếng, phần đầu của nó vỡ tan. Ngay khi nó vỡ mất mấy trượng, từ bên trong liền tuôn ra kim quang, từ xa nhìn lại giống như là một mặt trời!

Dưới kim quang này, toàn bộ thân thể của U Minh Thú bị che phủ. Nó không còn cách gì giãy giụa nữa, hồn của nó ầm ầm từ trong cơ thể hoàn toàn bay ra, lơ lửng giữa tinh không!

Hồn của U Minh Thú chỉ cần mở miệng là có thể nuốt cả thiên địa. Giờ phút này hồn khẩu xuất hiện, chưa kịp mở ra, Vương Lâm đã bước tới trực tiếp tới gần hồn khẩu, bảy tinh điểm cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng chuyển động, đột nhiên bay ra, lao thẳng tới hồn khẩu!

Trong tiếng ầm ầm, bảy tinh điểm kia thế như chẻ tre, trực tiếp xuyên thấu hồn khẩu của U Minh Thú, với sự chỉ dẫn của một tinh điểm phong ấn vẫn còn phát sáng ở bên trong trực tiếp xông vào!

Trong khoảnh khắc này, hồn phong bên trong hồn khẩu của U Minh Thú trực tiếp từ một tinh điểm phát sáng kia nhanh chóng phục hồi lại thành thất tinh lóe sáng như lúc trước.

Hồn phong, đã hoàn thành!

Nhưng tất cả chuyện này cũng vẫn chưa chấm dứt. Trong ba bước phong ấn, vẫn còn một bước cuối cùng, đó là phong ấn máu thịt bên trong! Hắn đưa tay phải ấn lên hồn của U Minh

Thú, hồn này trong tiếng ầm ầm lại quay trở về trong cơ thể của U Minh Thú.

Cùng lúc đó, thân thể Vương Lâm hạ xuống phía dưới, nhờ vào uy thế còn lại của tinh không tám trăm vạn trượng đang được luyện hóa, ở trước cái miệng đang ngậm của U Minh Thú, ngay khi nó chưa kịp chủ động

mở ra, hai tay hắn hung hãn bám lên trên đó. Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, song chưởng nổi đầy gân xanh bám thật chặt, cổ Thần lực toàn thân dường như toàn bộ dũng mãnh chảy vào song chưởng, hung hăng kéo một cái!!

Trong miệng của U Minh Thú có một thế giới, nếu nó chủ động mở thì thế giới này sẽ mở ra. Nhưng nếu bị người khác xé mở, thì thế giới này sẽ không thể xuất hiện, lộ ra ngoài, chỉ có máu thịt!

Bị Vương Lâm kéo, cái miệng lớn của con U Minh Thú này đã bị hắn tách ra, lộ ra một khe hở. Cùng lúc đó, tiếng rít gào từ trong cơ thể của U Minh Thú ngay lập tức theo khe hở này điên cuồng truyền ra, thổi lên người Vương Lâm, thổi tung mái tóc dài của hắn. giống như một lực tấn công vô tận muốn đẩy lùi Vương Lâm lại.

Nhưng thân thể Vương Lâm không hề lui lại chút nào, ngay khi con U Minh Thú này mở miệng ra, hai tay hắn nhấc mạnh lên trên nhanh chóng thu lại. Trong nháy mắt, hắn đánh ra vô số cấm chế, trong mỗi một cấm chế đều ẩn chứa cổ Thần lực, tạo thành một cơn lốc cấm chế, ầm ầm xông vào bên trong cái miệng đầy máu thịt của con U Minh Thú kia.

Theo miệng nó, cấm chế này xông thẳng vào nội tạng bên trong cơ thể, các mạch máu, khớp xương, cùng với tất cả máu thịt có trong cơ thể nó!

Rất nhiều cấm chế điên cuồng dũng mãnh xông vào trong cơ thể của U Minh Thú. Sau khi phong ấn toàn bộ, chỉ trong thời gian vài nhịp thở, thân thể con U Minh Thú này đã hoàn toàn bị phong ấn!

Làm xong tất cả mọi chuyện, thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau ba trăm trượng, sắc mặt đỏ bừng. Hết thảy mọi chuyện vừa rồi chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn, cho dù là hắn dường như cũng cảm thấy nặng nề.

Lúc này lui về phía sau, hắn lạnh lùng nhìn U Minh Thú đã hoàn toàn bị phong ấn kia!

-Hôm nay là hoàng đạo, lấy thân phận vương tộc thất tinh cổ Thần, Đạo cổ truyền thừa của ta, phong cho ngươi là bổn mệnh thú của ta!

-U Minh, tiếp phong!

Vương Lâm giơ tay phải lên, chỉ về phía U Minh Thú.

chỉ thấy U Minh Thú này thân thể kịch chấn, phong ấn máu thịt bên trong cơ thể, phong ấn bên ngoài cơ thể, phong ấn linh hồn cùng đồng thời vận chuyển, hóa thành một đám u quang bao quanh thân thể nhanh chóng lóe lên. Vẻ giãy giụa trong mắt nó chậm rãi biến mất, thay vào đó là dần dần trở nên ôn hòa.

Thời gian nửa nén hương sau, con U Minh Thú này hoàn toàn không còn giãy giụa nữa. mà yên lặng lơ lửng ở chỗ đó, hướng về phía Vương Lâm cúi đầu.

Một cảm giác liên hệ máu thịt chậm rãi nảy sinh trong lòng Vương Lâm. Đó là một cảm xúc không nói nên lời, giống như U Minh Thú trước mắt đã trở thành một phần của tính mạng Vương Lâm.

Ngay khi cảm giác này dâng lên, một sức sống vô biên, mang theo một khí tức vạn cổ tang thương đột nhiên với một phương pháp đặc biệt từ trong cơ thể U Minh Thú này dũng mãnh nhập vào trong tâm thần Vương Lâm.

Như thể giờ phút này hắn đã trở thành U Minh Thú, toàn bộ ký ức của đối phương đều tràn ngập trong tâm thần Vương Lâm. Trong khoảnh khắc này, thân thể Vương Lâm còn truyền ra tiếng ầm ầm, thân thể cổ Thần của hắn trong thời gian ngắn nhanh chóng bành trướng.

Sức sống trong cơ thể của U Minh Thú cực kỳ khổng lồ, dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho thân thể hắn ầm ầm bành trướng. Ngàn trượng, một ngàn năm trăm

trượng, hai ngàn trượng, ba ngàn trượng, cho đến sau khi đạt tới sáu ngàn trượng, lúc này

mới chậm rãi dừng lại.

Thân thể cổ Thần cao sáu ngàn trượng bất ngờ đứng sừng sững bên trong tinh không này. Từ

xa nhìn lại, dường như là người khổng lồ từ thái cổ!

Vương Lâm nắm chặt tay lại, giơ lên trước mắt. cổ Thần lực trong cơ thể hắn nhanh chóng lưu động, với sức sống tràn trề, một sự tự tin rất lớn hiện lên toàn thân.

-Khó trách trong ký ức của Đồ Ti đã từng nói, chỉ khi có được bổn mệnh thú, sau khi sinh ra

Vọng Nguyệt, mới có thể chính thức trở thành cổ Thần Lúc này trong cơ thể ta không có

Vọng Nguyệt xuất hiện, nhưng chỉ cần bổn mệnh thú này cũng đã khiến cho thân thể ta đạt tới trình độ như thế này!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể sáu ngàn trượng chậm rãi thu nhỏ lại, trong tiếng ầm ầm, trong thời gian ngắn hóa thành một tu sĩ bình thường. Nhưng lúc này, hình dạng của hắn đã có sự khác biệt rất lớn!

Tóc trên đầu hắn vẫn bạc trắng, mặc dù trước đây Vương Lâm thoạt nhìn vẫn là một thanh niên, nhưng lúc này, liếc mắt nhìn lại thấy hắn còn trẻ

hơn rất nhiều. Thậm chí trên thân thể hắn còn có một màn hư ảo tràn ngập, ngoài tu sĩ bước thứ ba, trong mắt mọi người, Vương Lâm dường như không có thân thể thực chất, mà giống như là một hồn phách hư ảo!

Ngẩng đầu nhìn lên trên U Minh Thú ở phía trước, lúc này hắn đã biết được toàn bộ ký ức của đối phương. Con thú này cả đời ngủ say, ký ức cũng vô cùng hỗn loạn, giống như là vô tri vô giác. Nhất là phần ký ức liên quan đến sự sinh ra của nó cũng là một đống hỗn loạn, thậm chí chính nó cũng không biết mình sinh ra như thế nào.

Ký ức rõ ràng nhất, chỉ có cảnh tượng về Thất Thải Giới mấy trăm năm trước.

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm truyền ra một đạo thần niệm, U Minh Thú kia hé mi mắt, lộ ra vẻ sắc bén, chậm rãi mở miệng giống như sắp nôn. hướng ra phía ngoài phun ra. Lập tức Linh Động Thượng Nhân chật vật bị phun ra, thần sắc hắn vẫn còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ngay sau Linh Động, là Chu cẩn và cổ Tức Diệp cũng lần lượt được phun ra.

Cuối cùng là Vọng Nguyệt khổng lồ kia. Ngay khi miệng U Minh Thú này mở ra vô tận, giống như là một cái hố đen, trong tiếng ầm ầm, thân thể khổng lồ của Vọng Nguyệt nhanh

chóng bị phun ra. Sau khi không ngừng bành trướng, hóa thành một ngọn núi lớn như trước đây.

Sau khi thu hồi Linh Động, Chu cẩn và Thiên Hoàng Lô vào trong tinh điểm Cổ Thần cùng với tất cả mọi thứ, Vương Lâm đứng ở phía trước U Minh Thú nhướng mày.

-Ký ức của U Minh Thú này hỗn loạn, trong lúc ngơ ngác khi nuốt Thất Thải Giới vào đã dùng quá nhiều sức, kết quả là lực hút của nó dường như đã phá vỡ một vách ngăn nào đó, nên đã hấp thụ phải một thứ không nên hấp thụ... Chỉ là việc này không khỏi quá mức kỳ quái, chẳng lẽ nó đã hút vào một Đạo Quả

Vương Lâm vẫn không thể hiểu nổi, trong lúc trầm tư giơ tay phải lên nhấn lên người U Minh Thu.

Thân thể U Minh Thú chấn động, từng đạo ánh sáng bảy màu từ trong miệng truyền ra. Theo cái miệng nó chậm rãi mở ra, một quả màu cam lớn chừng mười trượng chậm rãi từ trong miệng nó bay ra Đạo Quả!!

Một luồng khí tức Đạo Niệm hỗn tạp theo Đạo Quả xuất hiện tràn ngập ra. Vương Lâm nhìn chằm chằm Đạo Quả màu cam kia, trong mắt dần dần sáng lên.

- Nhân quả, sinh tử, chân giả ý cảnh của ta muốn bổn nguyên đại thành cực kỳ khó khăn. Ba

loại ý cảnh này toàn bộ đều là đạo niệm, nếu như có vài Đạo Quả thế nàycó lẽ có thể giúp cho ba đạo bổn nguyên của ta viên mãn!

Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước, lập tức thu lấy Đạo Quả màu cam kia.

Sau khi không còn Đạo Quả, vẻ sắc bén trong mắt U Minh Thú kia không còn nữa, mà dần dần thừ người ra, ngơ ngác nhìn Vương Lâm, đứng ngây ra ở đó

Cái bộ dạng lúc này của nó so với năm đó ở trong tinh vực sương mù nhìn vào cái khe Thất Thải Giới dường như không có gì khác nhau, trong đầu lại trở nên ngơ ngác. Nhưng dù sao Đạo Quả cũng đã bị hấp thụ một ít, cho nên cũng đã có một chút linh tính, tuy vẫn còn ngốc nghếch, nhưng so với năm đó đã thông minh hơn không ít.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1507 Tế đàn của phong diệt tộc

Bị con U Minh Thú ngốc nghếch này nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là Vương Lâm cũng có chút không quen. Hắn nghĩ tới người đáng thương đã bị nó hai lần hù dọa hết hồn trong ký ức của nó.

Người đáng thương kia hiện giờ ở trong thế giới bên trong cơ thể U Minh Thú không biết như thế nào.

Vương Lâm không có thời gian để ý tới người không quen biết, tay phải bấm quyết điểm lên người U Minh Thú này. Thân thể con thú này lập tức trở nên hư ảo. hóa thành một đạo u quang bay thẳng tới Vương Lâm, dung hợp với tinh điểm thứ hai trên mi tâm của Vương Lâm, biến mất hoàn toàn.

Vương Lâm nhìn La Thiên Tinh Vực ở phía xa xa, ở nơi này hắn đã làm xong toàn bộ bốn việc, đồng thời cũng gặp lại được một vài cố nhân năm đó.

Vương Lâm quay đầu lại, than nhẹ đi về phía xa xa.

Thế giới thần thông của U Minh Thú là một thế giới vô biên vô hạn. Lúc này ở một không gian hỗn độn giống như là tinh không bên trong thế giới này, có một tu sĩ đang rất chật vật, thần sắc hoang mang, hắn đã ở trong thế giới này tìm cách chui ra khỏi miệng đã mấy trăm năm.

-Con mãnh thú này quả thật là kiên nhẫn, đợi lão đạo suốt mấy trăm năm, nhưng cuối cùng cũng không thể nhẫn nại bằng lão đạo mà phải rời khỏi. Nhưng sau khi Thất Thải Giới kia sụp đổ, lúc này rốt cuộc là ta đang ở chỗ nào.

Tu sĩ này trong mắt tràn ngập vẻ hoang mang, hắn đã suy nghĩ mấy trăm năm mà không hiểu được vấn đề này.

-Cái chỗ đáng chết này rốt cuộc là tinh vực nào, tại sao mấy trăm năm chưa từng nhìn thấy một ai, chẳng lẽ nơi này là một cái khe không gian?? Ta không tin là không thể đi ra khỏi nơi

Lão đạo này không ngừng tự khích lệ bản thân, không bị sự hoang mang suốt mấy trăm năm không tìm được đường ra làm cho dao động, mà cắn răng tiếp tục tìm kiếm.

Trong La Thiên Tinh Vực, có một tu chân tinh đỏ như máu ở bên trong tinh hải mờ mịt. Tu chân tinh này tỏa ra huyết quang ngợp trời, bao phủ bốn phía, dường như ở gần tu chân tinh này nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được một khí tức nồng đậm.

Thân ảnh Vương Lâm từ trong một gợn sóng vặn vẹo xuất hiện ở bên ngoài tu chân tinh đó như máu này.

Nhìn chằm chằm huyết tinh kia, Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước, không gian trữ vật lập tức xuất hiện, cổ Yêu của Huyết Thần Tử kia lập tức hiện ra, bị Vương Lâm túm vào

-Bí mật đó là gì?

-Ta nói ngươi phải thả ta ra.

Cổ Yêu kia thần sắc lộ ra vẻ sợ hãi và giãy giụa, vội vàng mở miệng.

-Nếu bí mật này có ích với ta, ta có thể cho ngươi một đường sống.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

-Một đường sống cũng không được. Nếu ngươi không thả bổn yêu ta ra, cho dù ngươi soát hồn thì cũng vô dụng, bộ tộc của bổn yêu tự có cách đối phó.

Cổ Yêu tuy sợ hãi, nhưng thanh âm cũng rất chói tai.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm cổ Yêu, không nói câu nào, nhưng dưới ánh mắt hắn. Cổ Yêu kia càng ngày càng sợ hãi.

-vẫn không nói sao.

Hồi lâu sau, Vương Lâm chậm rãi mở miệng, tay phải làm bộ như muốn ném cổ Yêu này vào trong không gian trữ vật ở phía trước.

-Ta nói ta nói.

Cổ Yêu kia kinh hãi, vội vàng la lên.

-Ngươi phải hứa là sẽ không lừa gạt ta, phải cho ta một đường sống.

Vương Lâm nhướng mày lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, cổ Yêu kia vừa nhìn thấy lập tức tim đập loạn lên, không còn dám dài dòng vội vàng nói:

-Ở bên trong huyết tinh này có ẩn chứa một cái khe không gian, chỉ có ta mới có thể mở ra. Ở nơi đó có một tế đàn, tế đàn này có thần thông rất lớn, là vật của Viễn cổ Tiên Giới, nếu may mắn có thể ở trên đó cảm ngộ ra được Tam Mệnh Thuật.

Một khi thành công sẽ có được ba tính mạng.

-Tới đó mở ra!

Vương Lâm đưa tay phải ném về phía trước, cổ Yêu kia lập tức được trả tự do, nhưng cũng không dám có ý định phản kháng, vội vàng hướng về phía huyết tinh phía trước bay đi.

Vương Lâm thần sắc lạnh lùng đi theo sau cổ Yêu tới gần huyết tinh.

Cổ Yêu ở phía trước trong mắt không thể không lóe lên một tia hàn quang đầy ấm ức, sau khi nén lại trong lòng, tới gần huyết tinh, hai tay hắn bấm quyết điểm về phía huyết tinh kia.

Toàn bộ huyết tinh kia ầm ầm chấn động. Trong tiếng vang kịch liệt này, mặt đất trên tinh cầu kia run rẩy, có một cái khe rất lớn trong tiếng rắc rắc hiện ra.

Cái khe này xuyên thấu toàn bộ huyết tinh, không ngừng kéo dài ra, giống như có người cầm một thanh kiếm sắc chém xuống. Trong tiếng ầm ầm, dưới ánh mắt Vương Lâm huyết tinh khổng lồ này từ một phân thành hai hướng về hai bên tách ra trở thành hai bán cầu.

Ở giữa hai bán cầu này có những tia máu nối liền với nhau. Từ xa nhìn lại, ngay cả ánh mắt cũng bị những tia máu này làm cho hoa lên, có thể mơ hồ nhìn thấy ở sâu bên trong vô số những tia máu này có một cái khe không gian dài mười trượng.

Cái khe này giống như là một cái miệng hé ra, ở xung quanh có rất nhiều cấm chế phong tỏa, khiến cho nó không thể bị xâm nhập.

ở bên ngoài huyết tinh vỡ làm đôi này, cổ Yêu cung kính đứng ở đó, ánh mắt vẫn còn hiện lên vẻ sợ hãi, thấp giọng nói:

-Chính là nơi này. Những tia máu này có ẩn chứa huyết mạch của Diêu gia, có bổn mệnh yêu khí của ta, nếu không có ta dẫn đường, không ai có thể tiến vào. Cái khe này rất yếu ớt, nếu

dùng sức mạnh để tiến vào nó sẽ lập tức sụp đổ.

-Dẫn đường!

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua những tia máu kia, chậm rãi mở miệng.

Cổ Yêu kia vội vàng gật đầu, cẩn thận tiến về phía trước. Theo hắn tới gần, những tia máu này dường như cũng có cảm ứng chậm rãi co rút lại phía sau, mở ra một con đường.

Vương Lâm ở phía sau cổ Yêu, chậm rãi tiến về phía trước.

Trong lòng cổ Yêu lúc này hết sức khẩn trương, hắn tự biết mình không thể chạy thoát. Lúc này hắn tiến về phía trước những tia máu đều né tránh, khiến cho hắn nhanh chóng đi tới bên ngoài cái khe mười trượng. Ở chỗ này, sự khẩn trương của hắn đã đạt tới cực hạn, nhưng bên ngoài thần sắc cũng không lộ ra một chút nào.

-Chính là nơi này, tế đàn kia ở bên trong...

Cổ Yêu dừng lại ở bên ngoài cái khe, thấp giọng nói. Hắn đang chờ đợi đối phương sẽ tự mình đi vào, hay bắt hắn tiến vào trước, hoặc cùng tiến vào với mình, thậm chí còn có khả năng sẽ sai một nô bộc bên cạnh hắn tiến vào.

Bất luận là lựa chọn nào, chỉ cần có người tiến vào cái khe này, bất luận ké đó là ai hắn đều tự tin là sẽ có thể chạy thoát. Lúc này trong lòng hắn điên cuồng kìm nén. trong thời điểm mấu chốt này, hắn không thể để lộ bất cứ sơ hở gì.

-Ngươi rất khẩn trương.

Vương Lâm hướng ánh mắt nhìn vào bên trong cái khe mười trượng kia, mơ hồ có thể nhìn thấy dường như có một tế đàn ở trong một cái ao đỏ như máu, mở miệng chậm rãi nói.

Cổ Yêu tâm thần chấn động, cố làm ra vẻ tươi cười, chưa kịp mở miệng đã bị Vương Lâm nói một câu khiến cho hắn hoảng sợ hồn bay phách tán.

-Tế đàn của Phong Diệt Tộc ở Thái cổ Tinh Thần bị mất tích năm đó dường như không giống với vật này lắm.

Vương Lâm thu ánh mắt lại, có vẻ như mỉm cười nhìn về phía cổ Yêu.

-Ngươi, ngươi

Trong mắt cổ Yêu kia lộ ra vẻ không thể tin. Hắn thế nào cũng không thể ngờ tới đối phương đã sớm biết được chuyện này.

-Sự kiên nhẫn của ta có hạn, lời hứa sẽ để cho ngươi một đường sống, ta sẽ không nuốt lời, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng để lấy tế đàn ra.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn cổ Yêu. Hắn càng bình tĩnh, trong mắt cổ Yêu hắn lại càng đáng sợ và thần bí khó lường.

-Hắn rốt cuộc đã biết được bao nhiêu.

Trong lòng cổ Yêu run rẩy. Hắn không từ trên thần sắc Vương Lâm mà nhìn ra một chút tâm tư nào, nhưng một câu nói vừa rồi cũng khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

-Ta cho ngươi thời gian ba nhịp thở. Một, hai...

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

-Tế đàn cũng ở bên trong cái khe này, nhưng ngươi không thể nhìn thấy. Nếu ngươi không tin, ta có thể lấy ra cho ngươi, hoặc ngươi và ta cùng đi vào trong.

Trong mắt cổ Yêu lộ ra sự tuyệt vọng, dường như tất cả đã bị đối phương nhìn thấu hết, thần sắc tràn đầy vẻ đau khổ.

-Ngươi đi vào.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn cổ Yêu, thanh âm dần dần nổi lên hàn ý.

Cổ Yêu sợ run lên, chậm rãi hướng tới cái khe. Ngay khi chuẩn bị bước vào, hắn mơ hồ nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm dường như có một vẻ châm chọc lóe lên.

-Tại sao hắn lại tự tin như vậy, hắn dám để ta bước vào. Chẳng lẽ lúc ta không để ý hắn đã để lại cấm chế, một khi ta bước vào cái khe, hắn sẽ kích hoạt cấm chế, khiến cho ta chưa kịp bỏ chạy đã bị giết chết...

ở bên ngoài cái khe, khoảng cách một bước đối với cổ Yêu giống như là xa vô tận. Hắn đã giơ chân phải lên, chỉ cần hạ xuống là có thể tiến vào trong cái khe, nhưng hắn vẫn còn do dự.

Ngay khi suy nghĩ này hiện lên trong đầu, cổ Yêu nhìn cái khe phía trước, trong lòng cố gắng đè nén sự do dự, muốn hạ chân phải xuống. Nhưng đúng lúc này, một tiếng thở dài truyền

đến. khiến cho cổ Yêu tâm thần sụp đổ. Hắn không dám đánh cuộc.

Một khi đánh cuộc sẽ không biết được sống chết.

Nếu thua chắc chắn sẽ phải chết.

Nếu không đánh cuộc thì vẫn còn có một đường sống.

Cổ Yêu thật sự đau khổ, chậm rãi thu chân phải lại lùi về phía sau vài bước, giơ tay phải lên hướng vào bên trong cái khe tung một trảo. Đột nhiên cái khe này chấn động, tế đàn ở bên trong ầm ầm sụp đổ, một tòa lầu các đỏ như máu nhanh chóng bay ra, từ bên trong cái khe lóe lên.

Cùng lúc đó cái khe này cũng nhanh chóng biến mất không còn.

-Tế đàn của Phong Diệt Tộc có ba phần, tương ứng có ba tòa huyết các. ở nơi này chỉ có một, hai tòa còn lại đã mất tích, hy vọng ngươi sẽ giữ lời hứa để cho ta một con đường sống.

Cổ Yêu cười khổ nhắm hai mắt lại. Hắn không biết đối phương đã biết được bao nhiêu, nhưng cuối cùng ở thời điểm mấu chốt hắn cũng không có dùng khí đánh cuộc.

Vương Lâm vung tay phải về phía trước, phong ấn cổ Yêu thu vào trong không gian trữ vật, ánh mắt nhìn lên tòa huyết các kia. Vật này hắn cũng có một cái.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm thu hồi huyết các, lui về phía sau một bước biến mất khỏi tinh không. Vương Lâm cực kỳ sắc xảo, mặc dù cổ Yêu kia giảo hoạt, tuy hắn cũng không biết huyền cơ, nhưng dùng lời nói dò xét và sự thay đổi thần sắc cũng hóa thành một trận đấu trí. Trong trận đấu trí này, hiển nhiên cổ Yêu kia đã thất bại.

Ở tận cùng La Thiên Tinh Vực chỗ tiếp giáp với Vân Hải Tinh Vực, thân ảnh Vương Lâm hiện ra, hướng mắt nhìn không gian trống trải giữa La Thiên và Vân Hải sau khi đã không còn rào cản.

-Mối thù với Thủy Đạo Tử năm đó, hôm nay Vương mỗ sẽ giải quyết.

Trong Thái cổ Tinh Thần ở giới ngoại.

Mệnh lệnh của chưởng Tôn truyền khắp tinh vực, truyền vào tâm thần của từng người dân trong tất cả các bộ lạc trên khắp Thái cổ.

-Tuân theo ý chỉ của Viễn cổ Tiên Vực, mấy vạn năm qua, lực lượng của Phong Giới lại một lần nữa nổi dậy, triển khai trận chiến lần thứ ba giữa Phong Giới và các bộ tộc Thái cổ ta. Hôm nay theo lệnh của chưởng Tôn, các bộ tộc hãy tàn sát Phong Giới, xóa bỏ giới nội.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1508 Hèn hạ

Trong Thần Tông, tại Vân Hải tinh vực, Thủy Đạo Tử lúc này đang ngồi đả tọa trên một ngọn núi cao nhất trên tu chân tinh của Thần tông. Hắn mặc thanh y, ngồi nơi đó nhìn bầu trời, đôi mắt lóe lên hàn quang.

Ở bốn phía quanh hắn còn có bốn ngọn núi. Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy năm ngọn núi này giống như năm ngón tay, chiếm phân nửa phạm vi của tu chân tinh này, hướng thẳng lên chín tầng trời!

Nó như một bàn tay khổng lồ, muốn vươn lên từ tu chân tinh này bóp nát thiên địa.

Nhìn bầu trời, thần sắc Thủy Đạo Tử cực kỳ âm trầm, mơ hồ lộ ra một chút bất an. Từ sau khi cảm nhận được khí tức của Vương Lâm, nội tâm của Thủy Đạo Tử không còn có thể bình thản nữa. Năm đó mấy đạo bổn nguyên của Vương Lâm đã khiến hắn chấn động vô cùng. Hôm nay hắn biết đối phương đã trở về, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Nhất là khí tức của Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn khiến trong lòng Thủy Đạo Tử lại càng không yên. Hắn cho dù không hiểu chân tướng sự việc nhưng cũng mơ hồ đoán ra. Chỉ là suy đoán này của hắn quá mức kinh người, ngay cả bản thân hắn cũng không dám tin, không muốn tin.

-Đáng hận. Người này mạng thật sự quá lớn. Ta vốn đem tin tức về hắn báo cho Diệu Âm đạo tôn ở giới ngoại rồi, không ngờ là hắn lại vẫn có thể còn sống trở về....

Thần sắc Thủy Đạo Tử dữ tợn, vừa trầm mặc tay phải vừa bắt quyết vung về phía trước. Lập tức thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn. Một tia sương khói tỏa ra, hóa thành ba con hạc bằng khói.

Ba con hạc này có thần thái bức người, sau khi xuất hiện liền cất tiếng kêu truyền khắp tu chân tinh, vỗ cánh bay trước người Thủy Đạo Tử.

Nhìn chằm chằm vào ba con hạc, Thủy Đạo Tử cắn răng một cái, phun ra một ngụm máu tươi, chia làm ba phân, lao thẳng tới ba con hạc này. Sau khi dung nhập máu tươi, ba con hạc liền tung cánh bay nhanh về ba hướng.

Tiếng hạc kêu kinh thiên vang lên, phá tan thiên địa dung nhập vào tinh không, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất.

nhìn về phương hướng mấy con hạc biến mất, Thủy Đạo Tử trầm mặc trong chốc lát, lại lo lắng giơ tay phải lên chụp vào hư không phía trước một cái. Mây khói trong thiên địa lại một lần nữa cuộn tới, hóa thành bảy miếng ngọc giản.

Cầm một ngọc giản, hai mắt Thủy Đạo Tử lộ sát khí.

-Lấy tư cách đại trưởng lão Thần Tông của lão phu, triệu tập tu sĩ Vân Hải tinh vực chuẩn bị chiến tranh, bố trí Cửu Diệt Lê Thiên Trận bên ngoài Thần Tông chúng ta!

Nắm miếng ngọc giản thứ hai, thần sắc Thủy Đạo Tử dữ tợn truyền vào thần niệm.

-Mệnh lệnh của Thần Tông, phân tông cấp bảy mau chóng tới Quy Nguyên Tông, bắt tất cả người của Quy Nguyên Tông tới Thần Tông, đợi lệnh của lão phu thì chém sạch tông này, không lưu lại một người!

Ngọc giản sau khi bị sát khí ầm ầm tiến vào liền nhanh chóng biến mất trong thiên địa. Thủy Đạo Tử không dừng lại mà cầm miếng ngọc giản thứ ba trong tay.

-Mộc Băng Mi, lão phu giúp ngươi chữa thương, giúp ngươi khôi phục tu vi, lại giúp tu vi của ngươi tiến bộ. Mấy chuyện này hôm nay ngươi phải báo đáp. Ta muốn ngươi lập tức nuốt đan dược kia vào rồi ra khỏi chỗ bế quan đến trợ giúp lão phu!

Tay phải hắn phất lên, miếng ngọc giản thứ ba lập tức biến mất, phá tan hư không bay đi.

-Tông chủ Phá Thiên tông, tuân theo mệnh lệnh của lão phu, nhanh chóng tới Thần Tông, lão phu ban cho ngươi cái chết. Ngươi nếu không đến thì Phá Thiên tông sẽ bị diệt môn!

Miếng ngọc giản thứ ta cũng dung nhập vào thiên địa.

-Thái A La ngươi thân là vua của mãnh thú đã hóa thành hình người, vô số năm trước bị Thủy Đạo Tử ta phong ấn. Nhưng ngươi năm đó có thể

mở phong ấn của chủ nhân phong giới năm đó, ta có thể cho ngươi trở lại cố hương. Nhưng ngươi phải giúp ta giết một người!

Miếng ngọc giản thứ năm biến mất, mang theo tia ý niệm của Thủy Đạo Tử dung nhập vào hư vô.

Thủy Đạo Tử liên tục phát ra năm mệnh lệnh xong, chút bất an trong lòng cũng tiêu tán đi

một chút. Nhưng hắn vẫn còn lo lắng, nắm lấy miếng ngọc giản thứ sáu, trầm mặc một chút, trong mắt lóe lên sát khí.

-Vân Hải, Triệu Hà, Liên Minh. La Thiên, lão phu là Thủy Đạo Tử của Thần Tông, đồng tử của chủ nhân phong giới tôn sư năm đó, mấy vạn năm nay vẫn luôn thủ hộ Thần Tông, từng lập công lao hiển hách trong trận chiến lần thứ hai với giới ngoại!

Hôm nay lão phu đưa tới một tin tức chuẩn xác. Trước đây tại Liên Minh Tinh Vực có một tu sĩ tên là Vương Lâm. Người này chính là một trong những quân cờ của chưởng tôn! Người này dấu diếm rất sâu, cũng chiếm được chí bảo Thiên Nghịch chủ nhân ta mang từ viễn cổ tiên vực tới. Dựa vào vật này, hắn đã lừa được Yêu Tông, nhưng không lừa được lão phu!

Hắn từ giới ngoại trở về là có ý đồ làm loạn phong giới của chúng ta, chính là hạng gian tế của đại quân xâm lấn của Thái cổ Tinh Thần!

Hôm nay lão phu thay mặt chủ nhân phát ra mệnh lệnh của phong giới, mời tất cả tu sĩ giới nội giết chết người này!

Ai có thể giết người này thì có thể giữ lấy Thiên Nghịch!

Ai giết được kẻ này chính là hào kiệt của giới nội chúng ta!

Ai giết được kẻ này sẽ là tông chủ của Thần Tông, ta!!

Ai giết được kẻ này lão phu xin nguyện làm nô bộc ngàn năm!!!

Thần sắc Thủy Đạo Tử dữ tợn, tay phải vung mạnh về phía trước. Ngọc giản mang theo ý niệm điên cuồng kia trực tiếp bay ra, biến mất trong tinh không!

-Muốn giết ta! Tiểu tạp chủng. Ta muốn xem ngươi giết thế nào!!

Thủy Đạo Tử cầm miếng ngọc giản thứ bảy, trong tiếng cười dữ tợn truyền ra đạo thần niệm cuối cùng.

-Viễn cổ thượng tiên. Tàn thức của chủ nhân ta tính ra giới ngoại chuẩn bị xâm lấn. Nhưng lực lượng của phong giới chúng ta không đủ. sợ khó có thể chống cự. Trong lúc nguy cấp này, xin mời thượng tiên giáng trần!!!

Thủy Đạo Tử cầm miếng ngọc giản thứ bảy, phun một ngụm máu tươi lên đó. Máu tươi này

dung nhập vào bên trọng, hóa thành một ký hiệu màu máu.

Ngọc giản này sau khi ký hiệu hiện ra liền tỏa ra từng luồng huyết quang, trực tiếp lao vào thiên không. Huyết quang lóe lên, cả bầu trời liền bị bao phủ trong huyết sắc.

Ngay cả mặt đất lúc này cũng bị bao phủ, trở thành màu máu.

Mơ hồ, bầu trời màu máu kia xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này ầm ầm chuyển động, giống như thông tới một giới khác vậy!

Thủy Đạo Tử đứng dậy quỳ xuống, ngẩng đầu chụp vào hư không một cái, trước người liền xuất hiện một không gian trữ vật. Ánh sáng lóe lên, một mảnh mai rùa liền biến ảo ra trên tay Thủy Đạo Tử!

Mảnh mai rùa này tràn ngập một khí tức tang thương, mơ hồ còn có tiên khí tinh thuần cực điểm tràn ra!

-Tấm mai rùa này là tiêu ký thân phận của ta. Ta là đồng tử của chủ nhân phong giới, xin mời thượng tiên viễn cổ giáng trần. Xin viễn cổ thượng tiên ban cho bảo vật!!

Thủy Đạo Tử giơ cao tấm mai rùa, cả người quỳ mọp xuống đất.

Cả bầu trời đầy huyết sắc truyền tới những tiếng gầm thét. Từ từ, một ánh mắt từ trong dòng xoáy kia hạ xuống, chăm chú nhìn vào tấm mai rùa đang được Thủy Đạo Tử giơ lên.

-Tu sĩ hạ giới. Mai rùa này đích xác là tín vật của chủ nhân phong giới. Bổn tiên phụng mệnh tặng ngươi một bảo vật. Người cầm bảo vật này dung nhập vào trong đại trận phong giới có thể ngăn cản được sự xâm lấn trong thời gian...một trăm năm. Thời gian này cũng đủ để ta đánh thức mấy vị tôn giả viễn cổ, sẽ không còn gì lo lắng nữa.

Tiếng nói uy nghiêm truyền tới từ bầu trời màu máu. Một pháp bảo lóe lên kim quang chậm rãi hạ xuống!

Đây là một chiếc chuông nhỏ, một chiếc chuông màu vàng!

Trong lúc nó hạ xuống, những tiếng vang thanh thúy truyền ra, vang vọng khắp bốn phương.

-Nhớ lấy. Phải dung hợp vật này với Phong Giới Đại Trận. Thời gian trì hoãn một trăm năm cực kỳ trọng yếu...trong một trăm năm, viễn cổ tiên vực sẽ không thể trợ giúp gì cho người nữa, hoàn toàn phong bế.

Chiếc chuông kia chậm rãi rơi xuống phía Thủy Đạo Tử. Khi hắn ngẩng đầu lên thì nó đang ở ngay trước mặt. Ánh mắt hắn lộ vẻ mừng như điên, tay phải vội vàng chụp lấy chiếc chuông này.

Trong đầu hắn ầm vang, sinh ra một tia liên hệ với chiếc chuông.

Bầu trời màu máu dần dần tan đi, chậm rãi khôi phục bình thường. Khóe miệng Thủy Đạo Tử nở một nụ cười hung tợn, đứng vụt dậy, thần sắc dữ tợn thì thào:

-Vật lão già kia lưu lại quả nhiên vẫn có chỗ dùng. Có pháp bảo mà viễn cổ tiên vực ban xuống này ta muốn xem Vương Lâm làm sao có thể giết ta!!

-Sau khi giết Vương Lâm nọ xong ta liền lấy quả chuông này đổi lấy một công lao thật lớn. Đến lúc đó chưởng tôn chắc chắc sẽ cho ta vô tận hương hỏa!

Còn về chuyện khiến vật này dung nhập vào trong Phong Giới Đại Trận thì Thủy Đạo Tử căn bản là không có ý định thực hiện!!

Đột nhiên trong Triệu Hà giới, trong tinh không có một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này tồn tại đã từ thời cổ xưa, là một đại hiểm địa của Triệu Hà. Tu sĩ một khi tới gần nơi này liền bị hút toàn bộ nguyên lực, chết ngay tức thì.

Sâu bên trong dòng xoáy này có một tu chân tinh. Tu chân tinh này không lớn, một màu đen kịt.

Trên tu chân tinh này tràn ngập nước bùn, lại có độc khí lan tràn. Sâu trong tu chân tinh, ở trong lớp bùn có một lão già mặc hắc bào đang ngồi đả tọa.

Tướng mạo lão già này dữ tợn, da dẻ đen kịt như chứa kịch độc, trong khi ngồi đả tọa một tia hắc khí từ trong bùn nhão bốn phía lan ra, bị lão già này hút vào trong thất khiếu.

Đúng lúc này hai mắt hắn bỗng mở bùng ra, trong mắt lộ vẻ lạnh lùng vô tình. Trong tích tắc khi hắn mở mắt, nước bùn bên ngoài bỗng có một tia sương khói đột nhiên xuất hiện, hóa thành một con hạc.

-Chu Đức đạo hữu của Triệu Hà. Ta nguyện lấy lục phẩm đạo linh để đổi lấy một lần ra tay giúp sức của đạo hữu!

Tiếng nói của Thủy Đạo Tử từ trong con hạc truyền ra, vang vọng trên tu chân tinh này.

Ánh mắt lão già mặc hắc y lóe lên, tay phải giơ lên nhận lấy con hạc, vẻ mặt âm trầm.

-Thủy Đạo Tử là hạng người keo kiệt, lần này dùng lục phẩm đạo linh đổi lấy việc lão phu ra tay, không biết là gặp phải đại địch gì, ra tay một lần cũng tốt!

Bên trong Triệu Hà tinh vực, trên một tu chân tinh hoang phế, trong một tòa thành của phàm nhân có một hiệu cầm đồ. Chủ của hiệu cầm đồ này là một nam tử trung niên có vẻ ngoài ôn hòa nhưng trong thành có rất nhiều người biết, người này tuy có vẻ rất lương thiện nhưng lại là người cực kỳ chi li.

Một ngày nọ, hắn đang ngồi trong hiệu cầm đồ nhà mình, cầm một khối ngọc bội trong tay quan sát, lại còn thường xuyên ngẩng đầu đánh giá người đem cầm.

-Ngọc bội này không phải là ngọc tốt...

Chớp chớp mắt, nam tử trung niên này mở miệng phàn nàn.

-Ông chủ ơi, đây là ngọc tốt đó...

Nam tử trung niên cau mày, đang muốn nói thì đột nhiên thần sắc thay đổi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

-Mười lượng bạc!

Ánh mắt nam tử trung niên lóe lên, bỏ ra mười lượng bạc. Người kia vừa vui mừng vừa sợ hãi vội vàng cầm lấy đi ra xong, tay phải nam tử trung niên liền giơ lên chỉ về phía trước.

Đột nhiên trước người hắn có một con hạc biến ảo ra.

-Vân Phong Tử đạo hữu tại Triệu Hà, ta nguyện tặng ngươi Định thần thuật của chủ nhân phong giới năm xưa, đổi lấy một lần ngươi ra tay trợ giúp!

Tiếng nói của Thủy Đạo Tử vang lên quanh quẩn trong tâm thần của nam tử trung niên.

Hai mắt nam tử trung niên này sáng ngời, lộ vẻ trầm tư.

-Định thần thuật thú vị, thú vị!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1509 Một trận chiến này

Trong Vân Hải tinh vực, ở Quỷ Tông cấp mười hai!

Quỷ Tông bên trong Vân Hải tinh vực cũng hơi thần bí, bị bao phủ trong sương mù, rất ít khi có đệ tử ra ngoài. Lúc này ở sơn môn của Quỷ Tông có một lão già đang ngồi khoanh chân trong động phủ.

Hắn mặc thanh y, sắc mặt âm trầm, hình như đang có vô số lửa ma trơi vờn quanh người hắn. Dưới ánh sáng lập lòe của ma trơi khiến bộ dáng của hắn tràn ngập vẻ âm u.

Đang đả tọa, đột nhiên lão già này mở hai mắt nhìn về phía trước. Một đám sương khói bỗng xuất hiện hóa thành một con hạc dừng lại trước người hắn.

-Đại Hư của Quỷ Tông, ta nguyện lấy năm triệu âm dương môn đồ tặng cho Yêu thánh, đổi lấy một lần yêu thánh đại nhân của Quỷ Tông ngươi ra tay!

Cùng lúc này, sáu miếng ngọc giản của Thủy Đạo Tử khiến cho giới nội sóng dữ trào dâng!

Trong tứ đại tinh vực, tất cả những tu sĩ đại thần thông chuẩn bị tham gia chiến tranh đều nhận được ngọc giản. Tên tuổi Vương Lâm hoặc là rất quen thuộc, hoặc lần đầu mới nghe qua, trong lúc này truyền khắp giới nội!

Thiên Nghịch tái hiện!!

Loại chuyện này đủ để khiến tất cả những người biết chuyện phải điên cuồng. Một chiêu này quả thật rất tàn nhẫn. Trong thời điểm chuẩn bị chiến tranh, trong thời khắc mấu chốt sắp xảy ra đại chiến, Thủy Đạo Tử đả động tới quân tâm!

Ai còn có thể đi chuẩn bị cho chiến tranh nữa. Hầu như tất cả mọi người đều không biết việc Thiên Nghịch. Nhưng bốn chuyện khác mà Thủy Đạo Tử nói lại đủ để tất cả tu sĩ biến sắc động tâm!

Mà lời nói của Thủy Đạo Tử lại còn bao hàm cả đại nghĩa! Vương Lâm là gian tế, là tay sai của giới ngoại. Giết hắn chính là hào kiệt! Mà trong

thần niệm của Thủy Đạo Tử cũng đã mô tả lại tướng mạo của Vương Lâm. Cho dù đây là hình dáng của mấy trăm năm trước nhưng chỉ cần như thế người ta cũng đã nhận ra được!

Người quen biết Vương Lâm dù sao cũng chi là số ít, cũng có một số người không tin. Nhưng ở dưới tình trạng này, ý kiến của họ không quan trọng!

Trong Triệu Hà tinh vực, ở trên một tu chân tinh có linh khí mênh mông, trên đỉnh một ngọn mây mù bao phủ có một nữ tử đang khoanh chân đả tọa. Toàn thân nữ tử này hư ảo, không thấy rõ hình dáng, mái tóc dài mượt mà phủ xuống quá eo. xõa xuống dưới chân.

Nàng vốn đang nhắm mắt nhưng giờ phút này lại chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt bừng sáng, lộ vẻ mê ly và mông lung.

-Vương Lâm quân cờ của chưởng tôn....

Bên trong Triệu Hà tinh vực có một nam tử mặc thanh y. Thần sắc nam tử này nhăn nhó, vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm.

-Mã sư bá nói thứ đó ở Triệu Hà tinh vực này. Nhưng rốt cục nó ở đâu...

Đúng lúc này thần sắc hắn biến đổi, dường như cảm nhận được vật gì, khuôn mặt lộ vẻ cổ quái.

-Vương Lâm này không phải là tiểu tử năm đó sao thú vị, thú vị!

Trong Vũ tiên giới, Thanh Lâm đang chữa thương mở bừng hai mắt, trầm mặc trong chốc lát rồi cẩn thận nhớ lại khi còn ở cùng với Vương Lâm.

Hồi lâu, ánh mắt hắn lộ hàn quang, tay phải giơ lên đưa về phía trước. Lập tức cả Vũ giới ầm ầm chấn động, nước mưa tràn ngập, lao thẳng tới chỗ Thanh Lâm bế quan, cuối cùng xuyên thấu vào trong, ngưng tụ trên tay hắn thành một tấm lệnh bài tạo thành từ nước mưa.

Cảnh tượng này kinh động tới Tư Đồ Nam đang ở bên cạnh. Trong nháy mắt khí Tư Đồ Nam mở mắt, vẻ mặt hắn đại biến, lộ vẻ tức giận điên cuồng!

-Bà nội nó, là con cháu họ rùa nào dám nói huynh đệ của lão tử là gian tế. Thiên Nghịch kia là lão tử cho hắn, nếu nói vậy thì lão tử cũng là gian tế rồi. Tên khốn đáng chém ngàn đao này. Lão tử tuyệt đối không thể tha cho hắn!

Tư Đồ Nam trong cơn giận dữ đứng phắt dậy.

-Ngồi xuống. Vi sư sẽ xử lý việc này! Thủy Đạo Tử kia cũng không phải là con cháu họ rùa, hắn là nô bộc của sư tổ ngươi!

Ánh mắt Thanh Lâm đảo qua người Tư Đồ Nam quát.

Tư Đồ Nam nhìn chằm chằm vào Thanh Lâm, vẫn chưa bị lời nói của hắn đả động mà cười

lạnh nói:

-Người tuy là sư tôn của ta nhưng hắn lại là huynh đệ ta. Chuyện của hắn lão tử biết toàn bộ, từ khi hắn bắt đầu tu tiên ta đã đi theo tới khi trưởng thành! Hắn cứu tỉnh người, người chẳng lẽ lại không tin hắn!

-Không phải vi sư không tin mà là vì chưởng tôn kia.

Thần sắc Thanh Lâm lộ vẻ phức tạp, trầm mặc một lát liền nắm lấy lệnh bài tạo từ nước mưa kia, truyền vào một đạo thần niệm.

-Vương Lâm vốn là đệ tử của bổn tiên đế, ai dám đả tương hắn!!

Thần niệm này khuếch tán ra, lao khỏi Vũ tiên giới, tràn ngập trong cả liên minh, cũng đồng thời tỏa ra bốn phương tám hướng, cuối cùng truyền ra vô tận.

Trong Vân Hải tinh vực có một nam tử áo đỏ đang ngồi trong sơn cốc. Giờ phút này Lỗ Phu Tử không ngờ cũng đang ở đó, khách khí nói chuyện với đám người tông chủ yêu tông.

Nam tử áo đỏ này cẩn thận nghe những lời nói của Lỗ Phu Tử xong, thần sắc bình thản nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang.

-Thất Thải Giới giỏi lắm! chưởng tôn giỏi lắm!!

Nhưng đúng lúc này thì toàn bộ mọi người trong cốc nghe được thần niệm do Thần Tông, truyền đi khắp giới nội!

-Không có khả năng!

-Vương Lâm tuyệt đối không thể là quân cờ của chưởng tôn!

-Năm đó chủ nhân phong giới chính miệng nói với ta, để cho Vương Lâm thống lĩnh giới nội chống cự sự xâm lấn của giới ngoại!

Đám người Lỗ Phu Tử và tông chủ Yêu Tông đồng thời biến sắc.

Hàn quang trong mắt nam tử mặc áo đỏ càng đậm, khóe miệng lộ một nụ cười.

-Ta vốn tiếc một thân tu vi của hắn chưa muốn phá đi. Nhưng hắn đã muốn chết thì...hả!

Nam tử mặc áo đỏ ngẩng đầu nhìn về phía xa, hàn quang trong mắt dần dần bị sự tán thưởng thay thế.

-Nếu tên nhóc này đã tự mình tìm tới thì phải xem thử tầm mắt của chủ nhân phong giới ra sao thôi dù sao đây cũng là chuyện nhà của bọn họ!

Trong tinh vực cấp bảy của Vân Hải tinh vực, phân tông của Thần Tông ầm ầm xuất động, mấy trăm tu sĩ tiến thẳng tới Quy Nguyên Tông đã yên bình mấy trăm năm nay! Lực lượng của Quy Nguyên Tông căn bản không thể chống cự, chỉ trong chốc lát toàn bộ tu sĩ đã bị khống chế, bị người ta dùng truyền tống trận nhanh chóng chuyển tới Thần Tông, cấp chín.

chỉ cần Thần Tông ra lệnh một tiếng là đám đệ tử phân tông này sẽ lập tức lấy mạng đám người Quy Nguyên Tông!

Lữ Yên Phi cũng ở trong đám người nhưng vẫn luôn trầm mặc không nói, đầy vẻ bình tĩnh. Nàng đã sớm đoán được chuyện này từ năm đó. Có lẽ sẽ có ngày này nhưng nàng không hối hận. Chẳng những nàng mà toàn bộ Quy Nguyên Tông đều như vậy!

Không có Lữ Tử Hạo, hay nói cách khác là không có Vương Lâm thì sẽ không có Quy Nguyên Tông ngày nay!

Trong Phá Thiên tông, tông chủ Phá Thiên tông lê thân thể già nua, thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Phá Thiên tông, thở dài một tiếng, vẻ mặt trở nên bình tĩnh, hướng về phía Thần Tông mà đi.

Bên trong Thần Tông, Mộc Băng Mi đang bế quan trong đại trận. Nàng mở đôi mắt, trầm mặc một chút, ngọc thủ phất lên liền xuất hiện một viên đan dược. Đan dược này chính là mấy trăm năm trước Thủy Đạo Tử tặng nàng, từng có nói là sẽ giúp nàng khôi phục tu vi nhưng phải trả giá đắt, lúc thích hợp nên nuốt lấy đan dược này!

Mộc Băng Mi cả đời coi trọng lời hứa. Nàng nhìn đan dược nọ, run rẩy hồi lâu.

Theo hiệu lệnh của Thần Tông do Thủy Đạo Tử truyền ra khiến tu sĩ cả Vân Hải tinh vực nhất tề lao thẳng tới Thần Tông. Đệ tử của Thần Tông, liền mở thông đạo truyền tống, do đó trong thời gian ngắn ngủi phần đất bên trong sương mù của Thần Tông đã có hơn một vạn tu sĩ!

Một vạn tu sĩ này đến từ các tông phái, sau khi tụ tập lại liền cấp tốc triển khai Cửu Diệt Lê Thiên Trận vốn dùng để chống cự với giới ngoại!

Trong Vân Hải tinh vực, thân ảnh Vương Lâm cất bước đi về phía trước. Trong mắt hắn tràn ngập hàn ý. Hành động của Thủy Đạo Tử hắn không hiểu nhưng sáu ngọc giản truyền thần niệm này đã bị hắn phát hiện.

Cả đoạn đường trầm mặc, sát khí tích lũy trong cơ thể Vương Lâm càng lúc càng đậm!

Theo bước chân của hắn. sát khí phía sau lưng hắn cơ hồ đã hóa thành thực thể, hình thành một vùng sương giá. Sương giá này lúc đầu chỉ tràn ngập trong phạm vi ngàn trượng, nơi bị nó tràn qua thì dù là tinh vụ cũng bị sương giá này làm cho phát ra tiếng răng rắc, sau đó hoàn toàn biến thành băng!

-Giết Thủy Đạo Tử thì tự nhiên bên tai ta yên tĩnh!

Vương Lâm cất bước đi về phía trước, thần sắc càng thêm bình tĩnh. Nhưng sự bình tĩnh này lại ẩn chứa gió lốc kinh thiên động địa!

Thủy Đạo Tử hắn phải chết!

Thậm chí Vương Lâm không có nửa điểm ý nghĩ muốn luyện hóa hắn làm nô bộc! Có những người không xứng đáng là nô bộc, chỉ có thể giết!

Cảnh tượng ngày đó, Lý Thiến Mai nỗ lực hết thảy để cứu sống hắn lại hiện lên. Đó đều là do Thủy Đạo Tử! Nếu không phải Thủy Đạo Tử có chủ ý đối với Thiên Nghịch của Vương Lâm thì tuyệt đối không xảy ra chuyện này!

Vương Lâm vừa tiến bước, sát khí trong cơ thể lan ra, tràn ngập bầu trời. Sương giá ngàn trượng kia điên cuồng khuếch tán, đạt tới vạn trượng! Tất cả những gì tới gần nó đều bị đóng băng lập tức!

Cả đoạn đường Vương Lâm đi qua hầu như đã trở thành một thế giới băng giá! Bên trong bổn nguyên của hắn không có thủy bổn nguyên, không thể hình thành hàn băng sương khí chính thức nhưng hắn lại có một sát tâm, có một lòng báo thù, trả nợ máu, có nguyên tắc làm người của hắn. Người không phạm ta thì ta không phạm người. Người nếu phạm ta thì ta phải giết!

Giống như chín giọt máu ngưng tụ trước mặt Lỗ Phu Tử, bên trong ẩn chứa nguyên tắc làm người cả đời của Vương Lâm!

Hắn không phải là chính nhân quân tử, cũng không phải là tiểu nhân vô sỉ. Hắn không quang minh lỗi lạc nhưng cũng không phải là kẻ âm hiểm hèn hạ. Hắn là Vương Lâm. Cả đời hắn cầu mong chỉ là một trái tim không thẹn với thiên địa!

Nếu có người muốn vấy bẩn trái tim này thì hắn phải giết! Giết!! Giết!!!

Cả đời giết chóc, khi tới gần Vân Hải tinh vực, sương giá đã không ngừng khuếch tán ra, vạn trượng, năm vạn trượng, mười vạn trượng!

Hàn băng khắp nơi, đóng băng sao trời. Cả đường đi Vương Lâm ầm ầm bước tới, lao thẳng về phía Thần Tông ở tinh vực cấp chín sâu nhất trong Vân Hải tinh vực!

Một đường lao đi, sát niệm của Vương Lâm xảy ra biến hóa quỷ dị. Loại biến hóa này không ai hay biết mà phát sinh, chẳng ai có thể nói được làm sao nó lại xảy ra. Hoặc là một loại ý niệm này trong đầu cũng là một cơ hội của hắn, khiến cho cả đời giết chóc của hắn lại sinh ra một tia khí tức của bổn nguyên!

Sát lục bổn nguyên!! Vạn vật trong thiên địa đều có thể trở thành bổn nguyên. Nhưng sát lục bổn nguyên lại cực kỳ khó xuất hiện. Cũng không phải là giết chóc càng nhiều thì càng có khả năng thành. Loại biến hóa quỷ dị này cho tới nay cũng chưa ai hiểu ra.

Trong khi bước đi, tốc độ Vương Lâm càng lúc càng nhanh, trong những tiếng răng rắc khiến mọi vật đều đóng băng. Hắn đã bước vào chỗ sâu nhất trong Vân Hải tinh vực, trong tinh vực cấp chín!

Từng bước, từng bước, sương mù tại nơi này ầm vang. Trong nháy mắt khi tất cả sương mù hóa thành băng, thân thể Vương Lâm xuất hiện ở bên ngoài Thần Tông!!

-Thủy Đạo Tử!

Tiếng nói lạnh lùng kinh thiên động địa của Vương Lâm hóa thành lôi đình ầm ầm chấn động khắp Vân Hải tinh vực!

-Ngươi cấu kết với giới ngoại, bán chủ cầu vinh. Năm đó chủ nhân phong giới không đành lòng giết ngươi. Ta được sự ủy thác của chủ nhân phong giới, hôm nay thay mặt người giết gã nô bộc ngươi!

Lời nói của Vương Lâm như mang theo uy nghiêm của thiên địa, chấn động tám hướng!

Một trận chiến này được rất nhiều người chú ý!

Một trận chiến này có thần thức của vô số tu sĩ đại thần thông bao phủ, khắp nơi đều có thần niệm!

Một trận chiến này khiến Vương Lâm vang danh trong giới nội!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1510 Vinh quang của vân hải

Tiếng nói của hắn vang vọng tới đỉnh điểm, bao phủ cả tám hướng, truyền vào trong Thần Tông, truyền tới tai gần vạn tu sĩ đang bố trí Cửu Diệt Lê Thiên Trận.

Gần một vạn tu sĩ này còn chưa hoàn thành bố trí trận pháp. Bọn họ vội vã nhận lệnh của Thần Tông, dùng tốc độ cực nhanh chạy tới đây bày trận nhưng Vương Lâm tới quá nhanh. Giờ phút này trận pháp mới chỉ bố trí được chưa đủ ba phần!

Câu " Cấu kết giới ngoại!! Bán chủ cầu vinh!!" của Vương Lâm mang theo uy áp không thể nghi ngờ khiến cho ngàn vạn tu sĩ này trầm mặc.

Tiếng nói này đồng thời truyền khắp tinh không, lúc này bị tất cả các tu sĩ đại thần thông trong tứ đại tinh vực nghe rõ ràng!

-Theo sự ủy thác của chủ nhân phong giới, thay mặt giết kẻ nô bộc này!!

Những người đến từ khắp nơi trong tứ đại tinh vực trong nháy mắt khi nghe thấy câu nói này đều biến sắc.

-Nói năng bậy bạ. Cửu Diệt Lê Thiên Trận, giết chết tên gian tế của chưởng tôn này cho ta!

Tiếng nói bén nhọn của Thủy Đạo Tử đột nhiên ầm ầm truyền ra từ trong Thần Tông, giống như một thanh kiếm sắc phá tan thiên địa, lao thẳng vào tâm thần Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hừ lạnh một tiếng. Tiếng hừ lạnh này vang vọng, lập tức đánh tan tiếng nói như vừa biến thành kiếm sắc của Thủy Đạo Tử. Đồng thời hắn điểm lên mi tâm một cái. Một đạo huyết quang lóe lên rồi biến mất, không ai phát hiện ra. Vương Lâm lại bước từng bước về phía trước, tiến về Thần Tông!

Hắn tiến về phía đỉnh cao của Vân Hải tinh vực, chiến đấu với Thủy Đạo Tử đã đạt tới bước thứ ba!

Phía sau hắn, hàn băng mấy vạn trượng tỏa ra ngập trời kia tràn ngập bốn phía. Vô số sương mù bị đóng băng, từ xa nhìn lại vô cùng kinh người! Sương mù bị đóng băng kia còn tỏa ra sát khí kinh thiên động địa!

Sát khí này từ trong sương mù lan ra, từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra, dung hợp lại tạo thành một tia sát lục bổn nguyên! Chính vì tia sát lục bổn nguyên này xuất hiện khiến cho

Vương Lâm lúc này trông như một sát tiên!

Một tia sát lục bổn nguyên này vừa xuất hiện liền khiến cho tất cả tu sĩ bước thứ ba trong tứ đại tinh vực chấn động! Nhất là Thủy Đạo Tử kia. Hắn giờ phút này khoanh chân ngồi trên một đỉnh núi trên tu chân tinh của Thần Tông. Trong nháy mắt khi cảm nhận được một tia sát lục bổn nguyên này, sắc mặt hắn lập tức trở nên âm trầm như nước, trong mắt còn hiện lên vẻ không thể tin nổi.

-Lại có thêm một đạo bổn nguyên.... Hắn năm đó vốn đã có không ít bổn nguyên, hôm nay không ngờ lại nhiều thêm một đạo! Nhưng đây lại là sát lục bổn nguyên, đây chính là bổn nguyên mà chủ nhân phong giới năm xưa cũng không thể nghiên cứu ra. Nhưng thế thì đã sao...

Thần sắc Thủy Đạo Tử dữ tợn, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Trong tay hắn đang nắm chặt một cái chuông màu vàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nở nụ cười lạnh.

Vương Lâm bước về phía trước nửa bước liền khiến cho chiến ý của gần vạn tu sĩ trong Cửu Diệt Lê Thiên Trận bị áp chế, thần sắc đồng loạt biến đổi, lui lại phía sau! Bọn họ không thể không lui. Một bước này của Vương Lâm giống như đạp lên tâm thần của bọn họ, giống như tiếng tim đập của bọn họ!

Do vậy mà từng bước hắn hạ xuống đều khiến cho thân thể của gần một vạn tu sĩ này ầm ầm chấn động, lồng ngực vang lên tiếng động trầm trầm, nguyên lực trong cơ thể không tự chủ được mà nhanh chóng vận

chuyển. Dường như nếu không vận chuyển, không lùi lại phía sau thì dưới những bước chân của Vương Lâm, thân thể và nguyên thần của bọn họ sẽ bị dẫm nát!

Dường như Vương Lâm đứng trước mặt bọn họ lúc này đã không còn là một tu sĩ mà là một ma thần từ viễn cổ trở về!

Sát tiên ma thần!

Cảnh tượng này, những sự chuẩn bị này trong mắt Vương Lâm khiến hắn cảm thấy như chuyện mới xảy ra hôm qua. Dường như hôm nay hắn lại trở về trên tinh cầu hoang dã trong Vân Hải tinh vực, lấy hồn phách của Thiên Vận Tử tính hết thiên cơ, tiến hành một loạt chuẩn bị, dưới thiên uy của Thủy Đạo Tử, giãy dụa cầu sống!

Nhưng hôm nay mọi chuyện đã hoàn toàn nghịch chuyển. Giờ phút này Vương Lâm đã trở thành thiên uy, còn lúc này Thủy Đạo Tử lại trở thành người muốn giãy dụa cầu sống!

-Cừu oán của Vương Lâm ta và Thủy Đạo Tử không có quan hệ tới các ngươi, còn không lui

ra!

Vương Lâm bước từng bước về phía trước. Mỗi bước đi của hắn đều khiến cho gần vạn tu sĩ lùi lại mấy bước. Lực lượng của một người, trong sương mù mấy vạn trượng đóng băng tất thảy, trong sự tàn phá của sát lục bổn nguyên lại có thể bức lui gần vạn người.

-Giết....

-Không thể để người này bước vào Thần Tông!!

-Thần Tông có lệnh, thề chết ngăn cản!! Tu sĩ Vân Hải tinh vực chúng ta đều không sợ chết!!

Sắc mặt gần vạn tu sĩ này tái nhợt, không ngừng lùi lại phía sau, tới khi không còn chỗ nào để

lùi nữa. Phía sau bọn họ chính là Thần Tông, là thánh địa cả đời tu đạo của bọn họ!

Mấy vạn năm qua, vị trí của Thần Tông đủ để hết thảy tu sĩ Vân Hải tinh vực sùng kính, thề chết bảo vệ!

Mục đích Thủy Đạo Tử chính là muốn cho bọn họ chết! Để cho bọn họ chết trong tay Vương Lâm, lấy cái chết của bọn họ gây nên phẫn nộ của

tu sĩ Vân Hải tinh vực đối với Vương Lâm, phẫn nộ của tam đại tinh vực còn lại!

Hắn muốn lấy cái chết của bọn họ, trước khi giới ngoại xâm lấn, phối hợp với giới ngoại để lập đại công!!

Trong sự bức bách của nỗi sợ hãi và cả niềm vinh quang, gần một vạn tu sĩ Vân Hải tinh vực thể hiện ra tôn nghiêm của tu sĩ giới nội. Bọn họ đè nén nỗi sợ hãi, lựa chọn cái chết vinh quang!!

-Vì vinh quang của Vân Hải tinh vực!

-Vì vinh quang của Vân Hải tinh vực!!

-Vì vinh quang của Vân Hải tinh vực!!!

Tiếng kêu như sóng triều tràn tới. Gần một vạn tu sĩ này phát ra tiếng kêu mang theo toàn bộ sinh mạng. Đây là lời thề bảo vệ Thần Tông của bọn họ, lời thề bảo vệ cho danh tiếng của Vân Hải tinh vực!!

Tiếng kêu này có thể khiến cho tất cả những người nghe thấy chấn động tâm thần, sinh ra một loại run rẩy trong tận linh hồn!

Dưới tiếng kêu vinh quang này, gần một vạn tu sĩ dường như trở nên điên cuồng, không lui lại nữa mà đồng loạt lao lên, ầm ầm vận chuyển Cửu Diệt Lê Thiên Trận còn chưa hoàn thành

kia, lấy huyết nhục điều khiển, lấy ý chí tuyệt đối không khuất phục để bảo vệ vinh quang của Thần Tông!

Thật đáng buồn nhưng cũng thật đáng kính!!

Vương Lâm biến sắc. hắn nhìn những tu sĩ Vân Hải tinh vực đang ầm ầm xông lên này, có người năm xưa hắn đã từng gặp, nhưng cũng có rất nhiều người xa lạ!

Những tu sĩ này tu vi cao thấp không giống nhau Bọn họ không có cùng ý cảnh, tới từ những tông phái khác nhau. Nhưng bọn họ có huyết mạch của Vân Hải tinh vực, có niềm tin như nhau để cùng theo đuổi. Bọn họ là tu sĩ Vân Hải thấy chết không sờn!

Bọn họ không phải bảo vệ Thủy Đạo Tử mà là Thần Tông!

Bọn họ không biết sự âm độc của Thủy Đạo Tử. Bọn họ chỉ biết là Thần Tông, có mệnh lệnh, tuyệt đối không được để Vương Lâm bước vào nửa bước!

Vinh quang của Vân Hải!

Đó là vinh quang của tất cả tu sĩ Vân Hải tinh vực ở nơi này!!

Dưới vinh quang này, cho dù là tu sĩ bước thứ ba, cho dù là Vương Lâm cũng không thể không lùi lại! Hắn có lẽ có thể phất tay một cái dùng hư hóa giết người. Nhưng giờ phút này làm sao hắn có thể ra tay nổi!

Dưới cảm giác vinh quang này, gần một vạn tu sĩ càng trở nên điên cuồng, nhanh chóng vọt tới. Vương Lâm lại lui lại phía sau. Hắn nhìn khuôn mặt đám người này, giống như là năm đó ở Thất Thải Giới lần đầu tiên hắn thấy được tiên nhân trong Phong Giới Đại Trận không để ý tới sinh tử mà bảo vệ đại trận, linh hồn bất khuất!!

Trong giờ khắc này, tất cả thần thức của các tu sĩ có đại thần thông đến từ bốn đại tinh vực, còn có một vài hạng người vô cùng hiếm thấy toàn bộ đều chứng kiến được cảnh tượng này, nghe được âm thanh mang theo tính mạng đến từ Vân Hải tinh vực.

Âm thanh này khiến cho lòng người phấn chấn, khiến cho ba đại tinh vực còn lại trong giới nội cũng bộc phát ra ý niệm vinh quang như vậy!

Đây đâu phải là Thủy Đạo Tử mượn cơ hội phá hủy tâm trí của tu sĩ giới nội, nhiễu loạn việc chuẩn bị cho chiến tranh. Việc này không ngờ đã trở thành hành động kích thích tất cả tu sĩ giới nội bảo vệ giới nội, bảo vệ quê hương trong cuộc chiến vinh quang này!!

Cảnh tượng này dù là Thủy Đạo Tử cũng phải trợn mắt há mồm. Hắn làm sao có thể ngờ

được lại mọi chuyện lại biến hóa tới mức này! Hắn đã xem thường tu sĩ Vân Hải tinh vực, xem thường vinh quang của Vân Hải tinh vực rồi!

-Thủy Đạo Tử, ngươi thật là đáng chết!!

Vương Lâm trong lúc lui lại phía sau, sát khí trong mắt tỏa ra ngập trời. Chân phải hắn sững lại, cả người liền tiến về phía trước, tay phải giơ lên điểm ra một chỉ. Một chỉ này hắn không tiếc hao tổn nguyên lực bản

thân, không tiếc dùng tới cực hạn của bản thân, trong miệng truyền ra một tiếng gầm phẫn nộ!

Tiếng gầm này không phải hướng về gần vạn tu sĩ này mà hướng về kẻ đứng sau muốn họ bồi táng - Thủy Đạo Tử.

-Định thân thuật, định!

Trong tiếng ầm vang, thiên địa chấn động, tinh không run rẩy. Động tác của tất cả tu sĩ, tất cả sự vận chuyển của tinh không, tất cả sự đổi thay trong thiên địa, còn có tất cả chuyển động của trận pháp, toàn bộ trong tích tắc này đều bị ngừng lại!

Không chỉ thân thể bọn họ dừng lại mà còn có cả thần niệm. Đối mặt với vinh quang của Vân Hải tinh vực, Định thân thuật của Vương Lâm xảy ra biến hóa kỳ dị!

Loại biến hóa này là do nguyên nhân gần vạn tu sĩ này, là bởi vì Vương Lâm không muốn giết người, dùng một phương thức mà Vương Lâm không biết, nhưng mơ hồ hiểu ra, từ Định thân thuật trở thành Định thần thuật!

Chẳng qua thần này thậm chí có thể định thần của cả trời cao!

Thần này không phải là thần linh, không phải là thần thức mà là một ý chí, một ý nghĩ vinh quang. Ý nghĩ này ở trong thiên địa ngoài chữ thần ra thì cũng không còn cách nào để gọi nữa!

Trước đây Vương Lâm không có luồng thần này. Hoặc có thể nói là thần này không tồn tại trong lòng hắn nhiều lắm. Nhưng lúc này khi nhìn thấy gần vạn tu sĩ bộc phát ra lực lượng, hắn mơ hồ hiểu ra.

Một tiếng định thân, một tiếng định thần! Thiên địa cũng dừng lại, tất cả đều đình chỉ! chỉ có luồng ý chí vinh quang kia là còn tồn tại trong tinh không, vô biên vô tận!

Trong nháy mắt khi gần vạn tu sĩ bị định thần, Vương Lâm vung tay áo tiến về phía trước. Nơi hắn đi qua, toàn bộ tu sĩ liền dung nhập vào trong thiên địa, bị Vương Lâm mạnh mẽ dời đi nhưng không tổn thương nửa điểm tới bọn họ!

Bọn họ đáng được kính trọng!

Thiên địa ầm vang. Vương Lâm có thể dời gần vạn tu sĩ này nhưng không thể dời đi vinh quang đang tràn ngập trong thiên địa. Từng bước tiến lên, trong vinh quang này, thân ảnh Vương Lâm đi thẳng tới tu chân tinh của Thần Tông, nơi Thủy Đạo Tử đang khoanh chân ngồi!

-Thủy Đạo Tử, ngươi có dám cùng ta đường đường chính chính đánh một trận!!

Tu chân tinh của Thần Tông, ầm ầm chấn động, mặt đất sụp đổ. Vô số khe nứt lập tức bị xé mở. Thân thể Vương Lâm đạp lên tầng cương phong của tu chân tinh này, xuất hiện trong bầu trời của tu chân tinh!

Hắn xuất hiện khiến cho sương giá mấy vạn trượng phía sau hắn vang lên những tiếng răng rắc. Bầu trời hôm nay dường như bị đóng băng khuếch tán về bốn phía, bao trùm cả mặt đất. Những nơi hắn đi qua, ngàn dặm băng sương hiện ra!

Dưới sự băng hàn này, ánh mắt Vương Lâm nhìn về năm ngọn núi phía xa xa, nơi Thủy Đạo Tử đang khoanh chân ngồi!

-Thằng nhãi Vương Lâm!!

Tiếng nói sắc bén của Thủy Đạo Tử xuyên thấu thiên địa!

-Ngươi xem bọn hắn là ai!!

Thần sắc Thủy Đạo Tử dữ tợn, chỉ một ngón tay lên bầu trời. Thiên địa ầm ầm, chợt thấy trong hư vô giữa Vương Lâm và Thủy Đạo Tử xuất hiện những khu vặn vẹo, sau đó hiện ra một đám hình ảnh hư ảo!

Trong hình ảnh này, đám người của Quy Nguyên Tông bị mấy tu sĩ mặc hắc y vây quanh, đang ở trong một vùng đất bằng phẳng, phía trên là một ngọn núi khổng lồ phát ra ánh sáng chói mắt, giống như lúc nào cũng có thể nện xuống, hoàn toàn hủy diệt đám người trên mặt đất!

-Bọn họ vì ngươi mà chết. Ta muốn xem đạo tâm của ngươi có xuất hiện sơ hở gì không!

Thủy Đạo Tử cười điên cuồng, đứng lên liền vung mạnh tay phải về phía trước.

-Ngươi xứng sao...

Thần sắc Vương Lâm bình thản, giống như đã dự đoán hết thảy mọi chuyện.

Thủy Đạo Tử sửng sốt, đột nhiên biến cố xảy ra.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1511 Yếu Yếu Yếu!

Trong thiên địa hư ảo ờ giữa hai người kia, trên bồn địa rộng lớn trong sự vặn vẹo, ngọn núi trên đó dưới một cái vung tay cũa Thủy Đạo Tử dường như mất đi toàn bộ những vách ngăn lơ lửng, ầm ầm trực tiếp hạ xuống, như muốn đè nát toàn bộ tu sĩ của Quv Nguyên Tông ở trên bồn địa! Hơn mười tu sĩ mặc áo đen đang lơ lửng xung quanh ngọn núi kia cả đám thần sắc lạnh lùng, còn lộ ra một nụ cười rất tàn nhẫn, dường như đang rất mong chờ nhìn thấy cảnh tượng tu sĩ của Quy Nguyên Tông bị đè nát này. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong bồn địa lóe lên huyết quang, khiến cho toàn bộ cảnh tượng này bị nhuộm một màu đỏ tươi như máu! Dưới huyết quang này, một thanh huyết kiếm lóe ra, không biết từ đâu vọt tới, trong tiếng gào thét lao thẳng tới ngọn núi khổng lồ giữa không trung phía trên bồn địa đang ầm ầm giáng xuống muốn đè chết toàn bộ tu sĩ của Quy Nguyên Tông kia. Hết thảy chuyện này chi phát sinh trong phút chốc, nhanh một cách khó tin. Trong nháy mắt, huyết kiếm kia đâm vào ngọn núi. Khung ngọn núi này cũng không phải là tầm thường, trên đó có vô số cẩm chế, lúc này hào quang cấm chế nhanh chóng lóe lên, giống như muốn kháng cự lại huyết kiếm!

Nhưng sự sắc bén của thanh huyết kiếm này ngay cả cao thủ bước thứ ba cũng không thé chống cự được, ngay cả thân thể của Thác Sâm cũng bị nó phá vd. Ngọn núi này mặc dù là pháp bảo của Thủy Đạo Tử, mặc dù là bảo vật của Thần Tông, nhưng cũng không có gì khác biệt!

Nó cũng không thể chống cự lại huyết kiếm!

Huyết kiếm đột nhiên từ bên trong nhanh chóng đâm xuyên qua. Ngay khi nó xuyên qua. những vết nứt đò như máu tràn ngập cả ngọn núi. Trong tiếng nổ ầm ầm truyền ra, ngọn núi khổng lồ này lập tức sụp đổ!

Ngọn núi vỡ thành từng mảnh, vô số đá vụn rất lớn vãng khắp nơi, hướng về bốn phía rơi

xuống, nhưng cũng có một vài tảng đá với tốc độ nhanh hơn tiếp tục đè xuống dưới. Hơn mười tu sĩ áo đen ờ bốn phía trước biến cố đột ngột này tất cả đều lập tức biến sắc, nhất tề lao ra, hướng thẳng tới huyết kiếm, muốn phong ấn huyết kiếm này! Huyết quang lại lóe lên, tốc độ của huyết kiếm này đã tới mức không thể tường tượng được, trong lúc lóe lên chi thấy huyết quang không ngừng lấp loáng, những tảng đá vỡ kia đều lần lượt bị phá tan nát. Còn có từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, chi thấy toàn bộ hơn mười tu sĩ xông lên kia trong nháy mắt trước ngực đột nhiên bị xuyên một lỗ, còn có một vài người, trên mi tâm xuất hiện tia máu. Đó là huyết kiếm kia đã trực tiếp xuyên qua thân thể và đầu của những người này!

Trong tiếng ầm ầm, toàn bộ hơn mười tu sĩ áo đen này ánh mắt đều trờ nên ảm đạm, trực tiếp rơi xuống đất. tất cả đều tử vong! Nguyên thần của bọn họ hoàn toàn không thể chạy khòi thân thể, trực tiếp tan vỡ!

Theo bọn họ từ vong, thi thể của những người này nhanh chóng héo rũ, cuối cùng hóa thành những cái thây khô, toàn bộ sức sống đã bị huyết kiếm kia hút hết!

Hết thảy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến cho người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ rất cả hành động. Trên thực tế nếu thời gian trôi chậm lại, có thể nhìn thấy rõ ràng huyết kiếm khi sau khi phá nát tất cả đá vụn. mồi khi đâm xuyên qua thân thể của một tu sĩ áo đen. thân thể tu sĩ này bắt đầu héo rũ, sức sống bắt đầu bị hút vào trong huyết kiếm.

Khi huyết kiếm phá võ thân thể những người này, trong quá trình từ bên trong xuyên thấu qua. nguyên thần của những tu sĩ áo đen này đã tử vong, toàn bộ sức sống trong thời gian ngắn ngủi này đều bị hấp thụ, khiến cho thân thể bọn họ sau khi huyết kiếm xuyên qua rơi xuống mặt đất đã trở thành những cái thây khô!!

Mọi chuyện xảy ra trong thiên địa hư ảo ờ giữa Vương Lâm và Thủy Đạo Tử nếu dùng thời gian để hình dung, cũng chi có ba nhịp thờ từ sau khi Vương Lâm nói ra câu nói kia!

- Ngươi không xứng...

Trong khi dư âm lời nói của Vương Lâm vang vọng trên tu chân tinh này, trong thiên địa hư

ảo kia, huyết quang lại lóe lên. Chi thấy huyết kiếm sau khi giết hết toàn bộ đám người kia, liền trực tiếp phá khai màn hư ảo này, ầm ầm lao ra! Ngay khi nó lao ra, mùi máu tanh lúc trước giờ phút này tràn ngập, cảnh tượng hư ảo bị huyết kiếm kia phá vỡ, khiến cho máu tanh lan ra ngoài!

Có huyết kiếm ở bên cạnh. Vương Lâm trong mắt lạnh như băng, từng bước tiến về phía trước, trực tiếp tới gần Thủy Đạo Tử đang sửng sốt! Hắn giơ tay phải lên, trong lúc tiến về phía trước hướng về phía Thủy Đạo Tử ở dưới hung hăng vỗ tới!

Thiên địa ầm ầm. Vương Lâm mặc dù không phải là cao thủ bước thứ ba, nhưng thân thể cũng đủ mạnh! Trong lúc một chưởng này giơ lên, trong thiên địa bất ngờ xuất hiện một bàn tay rất lớn!

Bàn tay này che cả bầu trời, ở phía sau Vương Lâm đột nhiên hạ xuống, xuyên qua thân thể hắn lao thẳng tới Thủy Đạo Tử trên ngọn núi phía dưới! Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này đủ để khiến cho mọi người nhớ cả đời! Năm ngọn núi ở phía dưới thân thể Thủy Đạo Tử kia cũng giống như một bàn tay, cùng với bàn tay hiện ra ở trên bầu trời kia nhanh chóng vỗ vào nhau. Thủy Đạo Tử thần sắc dữ tợn, ngay khi Vương Lâm bước tới liền vung tay áo, lập tức có một vài cây Thất Thải Đinh ầm ầm hiện ra, gào thét lao thẳng tới Vương Lâm!

- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết, lão phu sẽ cho ngươi chết!

Đứng trước nguy cơ như vậy, Thủy Đạo Tử này vẫn cuồng ngạo. Dưới một cái vung tay, những đạo cầu vồng do Thất Thải Đinh hóa thành trực tiếp va chạm với bàn tay của Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, toàn bộ tu chân tinh này kịch liệt chấn động. Bàn tay hư ảo kia của Vương Lâm đột nhiên tan vỡ, sức

mạnh từ trong Thất Thải Đinh truyền ra khiến cho thân thể Vương Lâm đạp đạp lui về phía sau.

Nhưng đồng thời, những Thất Thải Đinh kia cũng run rẩy, dưới luồng đại lực như cuồng phong quét qua này, lập tức xiêu vẹo, bị cuốn về phía xa xa!

- Chu Đức!!

Mặt đất chấn động, năm ngọn núi kia bị vỡ ra rất nhiều đá vụn, giống như đang run rẩy. Thủy Đạo Tử cũng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra vé hoảng sợ, đồng thời điên cuồng gầm lên một tiếng.

Mặc dù hắn đoán được Vương Lâm rất mạnh, nhưng không thể ngờ hắn lại mạnh đến mức như vậy! Sức mạnh của một chưởng, không những phá vỡ Thất Thải Đinh, mà còn làm cho mình phun ra máu tươi! Khiến cho hắn không kịp thi triển những chiêu còn lại sau đó, chi còn có thể trả một cái rất lớn để cầu cứu! Ngay khi Thủy Đạo Tử kia rống lên một tiếng, giữa thiên địa đột nhiên liền có một tiếng cười dài ầm ầm vang lên. Chi thấy toàn bộ không trung vốn đang trong xanh, nhưng giờ phút này lại màn đêm phủ kín, trong thời gian ngắn ban ngày kết thúc, toàn bộ tu chân tinh trờ thành đêm tối!

Trong đêm tối này, một bón người hư ảo ngưng tụ ra, từng bước đi thẳng tới Vương Lâm.

- Nhận tiền của người, cứu người khòi tai họa. Thủy Đạo Tử, ngươi đừng quên thứ đã hứa với lão phu, lão phu chi ra tay giúp ngươi một lần thôi!

Bóng người hư ảo kia nhanh chóng thực chất hóa. hóa thành một lão già mặc áo đen!

Lão già này trên mặt đầy mụn mủ, hình dáng cực kỳ dữ tợn, nhưng so với Đại Hoang Thượng Nhân nãm đó thì hắn vẫn còn kém rất xa. Lúc này hắn cất bước đi thẳng tới Vương Lâm, trong nháy mắt đã tới gần chưa tới trăm trượng!

- Tiểu đạo hữu. mong ngươi hãy hợp tác, để cho lão phu có được lục phẩm đạo linh...

Lão già áo đen này mặc dù thần sắc bình thản, nhưng trong lòng lại cực kỳ cảnh giác, âm thầm kinh hãi một chưởng vừa rồi của Vương Lâm.

Trên thực tế vì hắn tham lam lục phẩm đạo linh kia nên mới phân thân tới nơi này. Nhưng một chường vừa rồi của Vương Lâm cũng khiến cho hắn trờ nên do dự, mặc dù lúc này lời nói rất bình thản, nhưng ra tay cũng sẽ xuất ra toàn lực! Ngay khi tới gần, giữa thiên địa tối đen ờ phía sau lão già này bất ngờ có một đám bùn lầy vô biên vô hạn xuất hiện, dường như là một

biển bùn lầy rít gào, muốn nuốt lấy Vương Lâm!

Ánh mắt Thủy Đạo Tử kia lộ ra sát khí cuồn cuộn, thân thể hắn bước về phía trước, cùng với lão già áo đen kia phân làm hai hướng lao thẳng tới Vương Lâm! Hai cao thủ bước thứ ba liên thủ giết một người, chuyện này cho dù ở giới ngoại cũng cực kỳ hiếm thấy, càng không nói tới ở trong giới nội này!

Trong khoảnh khắc này, giữa thiên địa tối đen ở đằng sau Vương Lâm, một chuỗi gợn sóng hình tròn nhanh chóng hiện ra, hướng về Vương Lâm với tốc độ cực nhanh yên lặng tới gần!

Trong chuỗi gợn sóng này có thể nhìn thấy rõ ràng ba mươi hai hạt châu của một bàn tính tạo thành một hàng thẳng tắp đột nhiên lao tới!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, cũng không nhìn lão già áo đen cùng với những hạt châu ở phía sau kia đang tới gần, mà hướng về phía Thủy Đạo Tử ở phía dưới đi tới!

Ngay khi thân thể hắn chuyển động, tinh điểm cổ Thần chợt lóe lên trên mi tâm Vương Lâm. Chi thấy một đám tử quang lóe lên, thân ảnh của Linh Động Thượng Nhân trực tiếp xuất hiện, không chút do dự, ngay khi xuất hiện nhe răng cười hướng về phía lão già áo đen kia. Hắn giơ tay phải lên vung về phía trước, thiên địa ầm ầm, tử hải ngợp trời trực tiếp tràn ra, vô số hồn phách hương hỏa gào thét. Trong tử hải này, tượng Ma Thần của Linh Động đột nhiên hiện ra sừng sững, hai tay đang ôm trước ngực lập tức duỗi ra! Gần như đồng thời với Linh Động xuất hiện, một tiếng sói tru kinh thiên động địa vang lên, thân thể Chu cẩn cùng với một

con huyết lang mấy vạn trượng hiện ra, lao thẳng tới những hạt châu ở sau lưng Vương Lâm!

- Quần Lang Bái Nguyệt!

Trong một tiếng gầm lạnh lùng, bầu trời tối đen như bị một vầng trăng đỏ như máu xé mờ, bao phủ mặt đất!

Tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía, thần thông của lão già áo đen kia va chạm với Linh Động Thượng Nhân. Lão già này phân thân tới đây, nên hương hỏa hoàn toàn không thể so sánh với Linh Động, ngay khi hai người xuất thủ giao chiến, đám bùn lầy phía sau lão già này trực

tiếp tan vỡ. Hắn phun ra một ngụm nguyên thần khí, sắc mặt trắng bệch vội vàng lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ chấn động!

- Ngươi là ai!!

- Ta là nô bộc của chủ nhân, Linh Động!

Linh Động Thượng Nhân cười lạnh, trực tiếp đuổi theo! Thiên địa ầm ầm, hai người lập tức tái chiến! Ở bên kia, dưới thần thông của Chu cẩn, hồng nguyệt ở trên không trung trong tiếng ầm vang trực tiếp bị rơi xuống, trong tiếng sói tru truyền khắp Vân Hải, điên cuồng lao thẳng tới

một chuỗi hạt châu kia! Chúng va chạm với nhau, những hạt châu này ầm ầm vỡ tan, sau đó trong thiên địa vặn vẹo, lộ ra một nam tử trung niên vẻ mặt khiếp sợ, hiện lên vé không thể tin nổi! Nam tử trung niên này không ngờ chính là bản thể tới đây, thân thể tràn ngập máu tươi, trực tiếp lui về phía sau!

Chu Cẩn cũng lùi lại mấy bước, nhưng thần sắc hắn vẫn rất bình tĩnh, lao tới phía trước, tay phái bấm quyết tung ra một chi, huyết lang ờ phía sau rít gào, mờ miệng hướng về nam tử trung niên ờ phía tnrớc nuốt lấy! Tất cả những việc này xảy ra cùng một lúc, còn lại là Vương Lâm. trong lúc tiến tới ngay lập tức đến gần Thủy Đạo Tử kia. Thủy Đạo Tử thần sắc dữ tợn lộ ra vẻ điên cuồng, thanh âm bén nhọn truyền khắp bốn phía.

- Âm Dương Môn Đồ!

Ờ phía sau hắn, một cái khe rất lớn mờ ra, từ bên trong có vô số Âm Dương Môn Đồ bay ra, dưới một chi của Thủy Đạo Tử, bất ngờ hóa thành một cây trường thương rất lớn. đâm về phía Vương Lâm.

Cây thương này dung hợp tu vi cả đời của Thủy Đạo Tử, dung hợp toàn bộ hương hỏa của hắn. Nó vừa mới xuất hiện, trời long đất lờ, ngay cả tu chân tinh này cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, dường như sắp sửa bị hủy diệt!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1512 Chiếc chuông vàng

Vương Lâm lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh. Thủy Đạo Tử vẫn chi giống như năm đó, vẫn là Không Niết Sơ Kỳ, mà uy lực thần thông của hắn so với năm đó còn yếu hơn một chút, hiển nhiên là thương thế vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

- Ngươi như vậy, ta giết ngươi cũng không cảm thấy vui vẻ!

Vương Lâm trong lúc lắc đầu, ngay khi cây thương do thần thông hương hỏa của Thủy Đạo Tử hóa thành tới gần, liền giơ tay phải lên nắm lại, trực tiếp tung một quyền về phía trước!

- Một quyền này, nhân danh Chủ nhân phong giới, phá môn đồ của tên nô bộc nhà ngươi!

Một quyền đơn giản, nhưng lại hiện lên một sự tự tin kinh thiên. Sự tự tin ẩn chứa đằng sau một quyền này, khiến cho Vương Lâm giờ phút này giống như là một vị thần nắm giữ sinh tử của cả thiên địa!

Một quyền xuất ra, ngay lập tức va chạm với cây thương do thần thông hương hỏa của Thủy Đạo Tử hóa thành. Tiếng ầm ầm vang vọng, thiên địa biến sắc, mũi của cây thương kia ầm ầm tan vỡ, trên đó xuất hiện chi chít những vết nứt, trong lúc lảo đảo thân cây thương này phát ra tiếng ầm vang không ngót.

Thế như chẻ tre!

Toàn bộ cây thương trực tiếp bị phá tan, trong từng trận tiếng kêu gào thảm thiết, vô số những hồn phách hương hỏa kia dưới một quyền này đã tiêu tan phần lớn. Thân thể Thủy Đạo Tử chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ không thể nào hình dung được, không thể nhịn nổi trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể hắn dưới luồng đại lực này cũng không ngừng lui về phía sau, mỗi một bước lùi lại, thiên địa đều ầm vang lên một tiếng.

Trong thời gian ngắn, Thủy Đạo Tử đã lùi lại chín bước, phun ra chín ngụm máu tươi, trong cơ thể còn có tiếng ầm ầm truyền ra, hình thành một lực phản chấn hùng mạnh điên cuồng phá hoại ờ trong cơ thể hắn! Hình dạng đồng tử của hắn trong khoảnh khắc này bất ngờ trờ nên già

- Không thể nào!! Không thể nào!! Rốt cuộc ngươi đã gặp cơ duyên gì, sao lại có được sức mạnh đáng sợ như vậy!

Sau chín bước, Thủy Đạo Tử đã không còn cách nào chống cự lại sức mạnh kinh thiên từ trong thân thể thất tinh cổ Thần của Vương Lâm truyền ra, thân thể hắn trực tiếp bị bắn đi, ầm một tiếng va vào một trong năm đinh núi. Toàn bộ ngọn núi này chấn động, những vết nứt chi chít như mạng nhện trong tiếng rắc rắc tràn ngập cả ngọn núi. Ầm một tiếng, ngọn núi vd tung ra, thân núi cũng vỡ thành từng mảnh!

Bụi đất cuộn lên. ở trên mặt đất tạo thành một hình tròn hướng về bốn phía quét ngang ra. Vương Lâm ở giữa không trung nhìn Thủy Đạo Tử bên dưới giống như nhìn một con kiến, thân thể hạ xuống. Ở đằng xa lão già áo đen trong lúc giao chiến với Linh Động Thượng Khán không ngừng lui về phía sau. lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, tâm thần chấn động, trong lòng âm thầm kêu khổ, đối với Vương Lâm vần không thèm liếc nhìn tới mình sinh ra một sự sợ hãi vô cùng.

- Người này là ai, không ngờ lại có cao thủ bước thứ ba làm nô bộc!! Khán vật như vậy, sao có thể đắc tội! Đều là tên Thủy Đạo Tử này hại người!!

Còn có nam tử trung niên đang đánh với Chu cẩn kia. giờ phút này trong lòng cũng hoảng sợ. Sức mạnh của Chu cẩn so với hắn cũng không hơn. nhưng hương hòa của đối phương lại vượt xa hắn, vì thế khiến cho nam tử trung niên này không thể không lùi lại, còn không tiếc xuất ra pháp bảo đối kháng.

- Không tính không tính!! Chi vì Định Thần Thuật mà đắc tội với người có cao thủ bước thứ ba làm nô bộc như thế này, vụ mua bán này, Vân Phong Tử ta không muốn làm!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhưng trong mắt cũng lóe lên sát khí, hắn bước tới với tốc độ cực nhanh, lao thẳng tới Thủy Đạo Tử ở phía dưới định đánh ra quyền thứ hai! Ngay trong khoảnh khắc này, Thủy Đạo Tử lau máu trên khóe miệng, bò qua ý định lấy tông chủ của Phá Diệt Tông để giết Vương Lâm. Mà Yêu Thánh của Quỷ Tông kia dường như cũng không để ý đến hàng triệu môn đồ hương hòa của hắn. hoàn

toàn không có một dấu hiệu xông tới ra tay, vì thế khiến cho Thủy Đạo Tử đứng đậy, ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng rít gào.

- Thái ALa!!

Theo một tiếng rít gào của Thủy Đạo Tử, một tiếng thờ dài lập tức vang vọng giữa thiên địa. Chi thấy trong không trung bị đám người chém giết xuất hiện sự vặn vẹo gần như bị hủy diệt có một người chậm rãi đi ra.

Người này thân thể mơ hồ, hai chân để trần, từng bước tiêu sái đi tới.

Trên thân thể của người này không có một chút nguyên lực dao động nào. Sự xuất hiện của hắn cũng quỳ dị khó lường, dường như vốn đã tại nơi này. Sau khi xuất hiện, nam tử chân đất này vẫn chưa nhìn về phía Thủy Đạo Tử, mà hướng về Vương Lâm ở phía xa xa, ôm quyền nói:

- Tu sĩ hóa hình, Thái A La, bái kiến đương kim Chủ nhân phong giới.

Thân thể Vương Lâm dừng lại, nhìn về phía đối phương, đồng tử trong hai mắt co rụt lại. Nam tử chân đất này xuất hiện quá mức đột ngột, lúc trước Vương Lâm đã phát hiện ra Chu Đức, phát hiện ra Vân Phong Tử, nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của người này.

- Tu sĩ hóa hình...

Vương Lâm không hề mở miệng, chi bình tĩnh nhìn đối phương.

- Ta không có ý đối địch với ngài, nếu ngài giải khai phong ấn trên thân thể ta, ta có thể dẫn tất cả bộ tộc trong cái khe Vân Hải đánh một trận với giới ngoại! Thậm chí ngài giết người này, cũng được...

Thanh âm của nam tử chân đất rất êm tai, chậm rãi truyền ra. Thủy Đạo Tử biến sắc.

- Chuyện đó sau này hẵng nói.

Vương Lâm quay đầu, không hề để ý tới người này, mà đi tới gần Thủy Đạo Tử. Tốc độ của hắn đột nhiên tăng nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, tay phải giơ lên nắm lại, lại tung ra một quyền về phía trước!

- Một quyền này, nhân danh Chủ nhân phong giới, hủy thân thể của tên nô bộc nhà ngươi!

Vương Lâm khí thế như cầu vồng, trong lúc tiến tới vung tay phải lên. Thiên địa ầm ầm,

cuồng phong như cơn lốc quét ngang bốn phía, ở phía sau Vương Lâm, đầu của Đạo cổ hiện ra, dung nhập vào trong một quyền này, hóa thành một nắm tay che khuất cả bầu trời, ầm ầm giáng xuống! Từ xa nhìn lại, toàn bộ thiên địa đều bị nắm tay này chiếm cứ, hướng về mặt đất giáng

xuống. Ánh mắt Thủy Đạo Tử kia lộ ra vé điên cuồng, với tu vi của hắn, có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí ở bên trong một quyền này cùng với một khí tức hùng mạnh khiến cho hắn tâm thần run rẩy.

- Bổn nguyên lực, âm dương tiên long!

Thủy Đạo Tử trong lúc sắc mặt tái nhợt gào lên, hai tay ở phía trước nhanh chóng bấm quyết, ngay lập tức liền có hai đạo bổn nguyên lực một trắng một đen từ trong cơ thể lao ra, ngưng tụ ở trước người hóa thành hai con cự long cuộn vào nhau! Hai con cự long này rít gào, lao thẳng tới nuốt lấy nắm tay của Vương Lâm! Trong khoảnh khắc này, Thủy Đạo Tử hai mắt đỏ bừng, phun ra một ngụm máu tươi, vung tay áo, bên ngoài thân thể đột nhiên xuất hiện chi chít những sợi tơ.

Những sợi tơ này toàn bộ đều chi có hai màu đen trắng, hình thành một tấm lưới vô cùng chặt chẽ. Tấm lưới này tràn ngập một luồng khí tức hủy diệt, dưới một cái vung tay, lao thẳng tới một quyền của Vương Lâm ở trên không trung.

Ngay sau đó, Thủy Đạo Tử còn mở cái khe trữ vật, rất nhiều pháp bảo ầm ầm bay ra. dưới ánh sáng đủ màu sắc, hình thành một màn hào quang vạn trượng, lại xông lên không trung!

Hết thảy mọi thứ ngay khi lao lên không trung, trực tiếp va chạm với một quyền hư ảo của Vương Lâm, liền phát ra tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, hóa thành một cơn cuồng phong gào thét điên cuồng truyền khắp Vân Hải.

Hai con cự long kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, nay khi đụng vào một quyền của Vương Lâm liền ầm ầm tan vỡ. Theo đó, còn có tấm lưới khổng lồ kia, trong lúc chấn động, tầng tầng bị xé rách!

Còn có cơn cuồng phong do vô số pháp bảo hình thành kia, cũng dưới một quyền này, trong tiếng nổ kịch liệt ầm ầm vỡ tan! Tất cả những pháp bảo này dưới một quyền của thất tinh Cố Thần hoàn toàn không thể chống cự, tan võ hầu như không còn! Toàn bộ chuyện này chi diễn ra trong nháy mắt, một quyền hư ảo của Vương Lâm trực tiếp đánh vào Thủy Đạo Tử đang bay lên không trung! Ầm một tiếng, ngực của Thủy Đạo Tử nổ tung, một đám sương máu lớn phun ra, thân thể hắn bị một quyền hư ảo kia đánh vào, không tự chủ được lập tức rơi xuống mặt đất!

Mặt đất trên toàn bộ tu chân tinh chấn động, Thủy Đạo Tử kia hai chân đứng trên mặt đất, giơ hai tay lên, gắt gao chống cự lại nắm tay khổng lồ kia, máu tươi không ngừng từ trong miệng hắn phun ra, nhuốm đỏ quần áo. Hai mắt hắn lộ ra vé điên cuồng, trong tiếng gào thét từ trong miệng đột nhiên có kim quang lóe lên. ờ bên trong kim quang, không ngờ là một cái chuông nhỏ! Cái chuông này được Thủy Đạo Tử phun ra, lao thẳng tới nắm tay của Vương Lâm! Một luồng tiên khí cực kỳ thuần khiết đột nhiên tràn ngập giữa thiên địa. Cái chuông kia phát ra từng trận tiếng leng keng, ngay khi đụng vào nắm tay của Vương Lâm, một đạo khí màu vàng đột nhiên từ bên trong bộc phát ra! Đạo khí màu vàng này

ẩn chứa một đạo thuật thần thông đến từ Viễn Cổ Tiên Vực, ngay khi xuất hiện liền lấy tu chân tinh này làm trung tâm, hướng về bốn phía với một tốc độ không thể hình dung nổi nhanh chóng khuếch tán ra. Vân Hải Tinh Vực, Liên Minh Tinh Vực, Triệu Hà Tinh Vực, La Thiên Tinh Vực, toàn bộ tứ đại tinh vực, toàn bộ giới nội trong khoảnh khắc này đều bị đám khí màu vàng này tràn ngập, giống như đám khí màu vàng này đã quét đi toàn bộ những thứ ẩn giấu trong tinh không. Phong Giới Đại Trận khổng lồ phong tỏa giới nội sau mấy vạn năm lần đầu tiên hiện ra!

Trong Vân Hải Tinh Vực, từng nhóm tu sĩ vốn ở trong đám sương mù đang đi về phía trước, trong phút chốc, đám khí màu vàng này từ đằng xa truyền tới, quét đi sương mù cùng với tinh không, lộ ra trận pháp ở bên dưới!

Trong Triệu Hà Tinh Vực, vô số tu sĩ đang chuẩn bị cho chiến tranh, đang qua lại trong tinh không, trong nháy mắt liền có gợn sóng màu vàng truyền tới. Tất cả mọi người tâm thần chấn động, ngơ ngác nhìn tinh không dưới chân như bị lột đi tấm khăn che mặt thần bí, lộ ra Phong Giới Đại Trận ở bên dưới!

Trong La Thiên Tinh Vực, chỗ nào cũng có những nhóm tu sĩ đang dịch chuyển tu chân tinh. Khưng lúc này, toàn bộ mọi người đều đứng ngây ra trong tinh không, kinh ngạc nhìn Phong Giới Đại Trận khiến cho bọn họ chấn động ở bên dưới!

Trong Liên Minh Tinh Vực cũng như vậy, rất nhiều những thế lực nhò đang chuẩn bị cho chiến tranh, lúc này toàn bộ đều hoảng sợ dừng hết

thảy mọi hành động, nhìn tinh không bên dưới. Sau khi gợn sóng màu vàng kia đi qua, tất cả mọi nơi đều như vậy!

Giờ phút này, trong tứ đại tinh vực, trong giới nội, gần như tất cả tu sĩ lần đầu tiên nhìn thấy rõ ràng Phong Giới Đại Trận tràn ngập cả giới nội kia!

Phong Giới Đại Trận vô biên vô hạn. bao phủ toàn bộ giới nội này là một tấm lưới cực kỳ chặt chẽ, nhìn thấy mà kinh tâm động phách! Rất nhiều người trong cả đời này đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Trong khoảnh khắc này, trong giới nội, tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều nín thờ, ngơ ngác nhìn trận pháp ở bên dưới tinh không khiến cho người ta chấn động kia!

- Phong Giới Đại Trận!!

- Đây là Phong Giới Đại Trận!!

- Phong Giới Đại Trận đã phong tỏa giới nội vô số năm, dường như đã tồn tại từ rất rất lâu! Đây... đây...

- Toàn bộ tinh không mà chúng ta sinh tồn. thật sự đúng như lời của Vân Hải nói, là một vùng đất bị người ta phong ấn!!

- Tất cả đều là sự thật!!

- Bên ngoài Phong Giới Đại Trận có Thái cổ Tinh Thần!!

Trong đám sương mù ở tầng thứ nhất của Vân Hải, trong sơn cốc của Hồng Sam Tử(l), Hồng Sam Tử sắc mặt đại biến. Hắn đứng mạnh dậy, bước về phía trước, trong tiếng ầm ầm. trực tiếp phá vỡ tinh không, đi thẳng tới Thần Tông!

(1): một vài chương trước do lỗi đánh máy của bản gốc mà tên nhân vật này là Hồng Hồ Tử. Từ nay trớ đi xin sửa lại cho đúng là Hồng Sam Tử. Mong các bạn thông cảm.

- Đáng chết, đây là khí tức của Viễn cổ Tiên Vực, không ngờ Thủy Đạo Tử lại có vật này!!

Trong Liên Minh Tinh Vực, ờ chồ của Thi Âm Tông truyền ra một tiếng kêu hoảng sợ.

- Vật của Viễn Cổ Tiên Vực!! Vật này dường như là vật để dung hợp với Phong Giới Đại Trận, trước khi dung hợp cực kỳ yếu ớt. không thể để bị hủy!!

Một thân ảnh lão già toàn thân hư ảo nhanh chóng hiện ra, trực tiếp phá vỡ hư không, lao thẳng tới Thần Tông!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1513 Cơn lốc màu vàng

Nhưng tất cả mọi chuyện đều đã quá chậm!

Chiếc chuông màu vàng của Viễn cổ Tiên Vực mà Thủy Đạo Tử gọi ra phải dùng bí thuật mà hắn được Chủ nhân phong giới truyền cho để thi triển, còn có cái mai rùa ở trên thân thể kia, nên sự biến hóa trong thiên địa, khí tức của Viễn cổ Tiên Vực, ngoài hắn ra không người nào có thể cảm nhận được.

Vì vậy, giờ phút này hắn tung chiếc chuông vàng ra, mượn nó để chống lại một quyền của Vương Lâm cũng nằm ngoài sự dự liệu của mọi người!

Cho dù là đám người Hồng Sam Tử muốn chạy tới, nhưng lúc này cũng không thể ngăn cản!

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Luồng tiên khí tinh thuần đến cực điểm này, Phong Giới Đại Trận này hiện ra khắp giới nội khiến cho thần sắc Vương Lâm không khỏi trờ nên ngưng trọng. Mặc dù hắn không hiểu

được toàn bộ chuyện này, nhưng với trí thông minh của hắn cũng nhanh chóng đoán được vài phần!

Tại thời điểm mẩu chốt này, Vương Lâm không chút do dự, tay phải sắp sửa va chạm với chiếc chuông vàng kia lập tức hướng về phía sau mạnh mẽ co rụt lại, tách ra một chút!

- Nổ cho ta!! Nổ!! Nổ!!

Thủy Đạo Tử thần sắc điên cuồng, trong tiếng gào thét phun ra một ngụm máu tươi lên chiếc chuông vàng kia. Chiếc chuông này chi có hắn mới có thể điều khiển được. Lúc này hắn khống chế chiếc chuông, mang theo vẻ dữ tợn và sự oán hận đối với Vương Lâm gào thét lên!

Trong tiếng gào thét của hắn, chiếc chuông vốn đã tách ra khỏi nắm tay của Vương Lâm, vần chưa có chút hư tổn nào đột nhiên dừng lại, kim quang từ bên trong điên cuồng lóe ra, một khí tức hủy diệt nhanh chóng tràn ngập khắp không gian. Đột nhiên, chi nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa với một khí thế càng ngày càng mạnh ầm ầm truyền ra!

Chiếc chuông vàng kia lập tức hiện lên vô số vết nứt. dưới sự tàn phá nhanh chóng của khí tức hủy diệt kia. ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung!

Chiếc chuông đến từ Viễn cổ Tiên Vực, có thể kéo dài thời gian cho giới nội thêm mấy trăm năm trong khoảnh khắc này nổ tung!!

Thủy Đạo Tử đã phát điên, tiếng cười điên cuồng của hắn mang theo sự vặn vẹo truyền ra. Ngay khi chiếc chuông kia nổ tung, một cơn cuồng phong màu vàng ầm ầm cuộn lên, lao thẳng tới nuốt lấy Vương Lâm!

Chiếc chuông này mặc dù yếu ớt, nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong lại cực kỳ khổng lồ. Một khi dung nhập vào trong Phong Giới Đại Trận, sức mạnh này đủ để khiến cho trận pháp này thay đổi hình thái, khiến cho trận pháp giống như một con dao hai lưỡi đối với giới nội càng ngưng tụ hơn, đủ để chống cự thêm trăm năm!

Nhưng hiện giờ, sức mạnh này đã bị Thủy Đạo Tử thi triển ra toàn bộ để tấn công Vương Lâm!

Nếu sức mạnh này nổ tung, đừng nói là Vương Lâm, mà ngay cả lão già áo đen tên Chu Đức, nam tử trung niên Vân Phong Tử, Linh Động Thượng Nhân, Chu cẩn, còn có tất mọi người trong Thần Tông toàn bộ cũng đều tử vong. Cả Vân Hải Tinh Vực này, trong thời gian ngắn sẽ trở thành một vùng đất chết!

Không người nào có thể sống sót. duy chi có chủ nhân của chiếc chuông là Thủy Đạo Tử kia mới có thể trong sự sụp đổ này mà không bị tổn hao một chút nào!

Đây chính là sự điên cuồng của Thủy Đạo Tử, lấy toàn bộ Vân Hải để chôn vùi Vương Lâm!!

- Ai dám giết ta!! Ai có thể giết ta!!

Tiếng cười điên cuồng của Thủy Đạo Tử vang lên rung trời. Hắn có tư cách để cười. Hắn thân là cao thủ bước thứ ba. không phải là kẻ yếu! Mặc dù hắn không tính toán chuẩn xác đến từng bước, nhưng đại khái cũng có kế hoạch. Hắn chính là muốn cho nổ tung chiếc chuông này, sau khi hủy diệt toàn bộ Vân Hải, hắn chắc chắn sức mạnh màu vàng này sẽ tấn công Phong Giới Đại Trận, thậm chí rất có khả năng sẽ khiến cho Phong Giới Đại Trận xuất hiện một sơ hở. Đến lúc đó, hắn có thể nhân cơ hội mà trốn vào Thái cổ Tinh Thần, dựa vào công lao to lớn này mà tiêu dao ở Thái cổ!

Cơn cuồng phong màu vàng kia ầm vang, mắt thấy sẽ khuếch tán ra, sắp sửa khiến cho toàn bộ Vân Hải sụp đổ. Giờ phút này, trong Vân Hải Tinh Vực, tất cả những đại lục đều chấn động,

sự chấn động này là dấu hiệu tinh vực sắp sửa sụp đổ!

Sương mù đã tản ra, vô số mãnh thú bên trong nhất tề kêu lên rầu rĩ. Chúng có linh tính, cảm nhận được một sức mạnh không thể chống cự được đang bộc phát ra. Một khi sức mạnh này khuếch tán, cho dù thân thể chúng có hùng mạnh hơn cũng ngay lập tức trờ thành tro bụi!

Vô số phàm nhân sinh sống trong khắp Vân Hải dưới sự chấn động này toàn bộ đều tử vong hoàn toàn!

Tất cả tu sĩ sắc mặt tái nhợt, giống như đứng trước ngày tận thế, đầu óc trống rỗng!

Những vết nứt dài mấy ngàn vạn trượng ầm ầm xuất hiện trong Vân Hải. Ngay cả Phong Giới Đại Trận khổng lồ ở bên dưới tinh không giờ phút này cũng lóe lên hào quang, từng trận khí tức hỗn tạp tràn ngập, mơ hồ xuất hiện trận linh của Phong Giới!

Những chuyện này nói thì chậm, nhưng thực tế chi diễn ra trong nháy mắt!

Trong Thần Tông, trên tu chân tinh, nam tử áo đỏ từ trong sơn cốc bất ngờ xuất hiện ở sau lưng Vương Lâm. Hắn bước về phía trước, tay phải giơ lên trực tiếp đặt lên trên cơn cuồng phong đang nổi lên ngợp trời.

Ngay sau đó, ở phía đối diện, lão già đến từ Thi Âm Tông trong Liên Minh Tinh Vực cũng đồng thời xuất hiện, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, hai tay bấm quyết điên cuồng ấn về phía trước!

Chu Đức và Vân Phong Tử kia hai người sắc mặt tái nhợt, không để ý tới đối thủ ở bên cạnh nữa. mà nhất tề lao tới, hai tay điên cuồng ấn xuống, muốn ngăn cản sức mạnh này bộc phát ra!

Linh Động và Chu cẩn theo thần niệm của Vương Lâm cũng bước tới, sáu cao thủ đồng thời ra tay, muốn ngăn cản cơn cuồng phong đáng sợ này!!

- Vô dụng thôi, các ngươi không ngăn được đâu, không ai trong các ngươi có thể ngăn cản được!! Muốn giết Thủy Đạo Tử ta, lão già chủ nhân Phong Giới nãm đó không làm được, thì càng ngươi lại càng không làm được!!

Thủy Đạo Tử cười lên điên cuồng, thần sắc lộ ra vé cực kỳ hưng phấn.

- Vương Lâm, ngươi muốn giết ta, nhưng lại làm liên lụy tới cả Vân Hải. Cho dù ngươi không chết, để ta xem đạo tâm của ngươi có sơ hở hay không!! Để ta xem sau này ngươi làm

sao mà ở lại giới nội này!! Ngươi, chính là tội nhân vạn cổ của giới nội!!

Trong thiên địa. hơn mười tu sĩ của Yêu Tông tu vi đã đạt tới Thiên Khán Suy Kiếp lần lượt hiện ra. sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng lao tới, muốn cống hiến toàn bộ sức lực của mình!

Trong Thần Tông, những trưởng lão vốn trung thành với Thủy Đạo Tử, lúc này cũng đều vội vàng đi tới, bất chấp tất cả ngăn cản cơn cuồng phong kia bộc phát ra!

Còn có Thái A La lơ lửng trên bầu trời sắc mặt cũng đại biến, trong lúc bước tới phát ra tiếng gầm nhẹ, tóc dài bay phất phơ, hai tay hướng về phía trước ấn một cái, gắt gao ngăn chặn cơn cuồng phong này!

Trong khoảnh khắc này, thiên địa vặn vẹo, những tu sĩ của Quỷ Tông cũng nhanh chóng đi tới. Đại Hư Thượng Nhân của Quỷ Tông kia sắc mặt âm trầm, ngay khi đi tới lập tức gia nhập vào những người đang chống cự lại cơn cuồng phong!

Sau khi Đại Hư Thượng Nhân hiện thân, một luồng yêu khí ngợp trời ầm ầm tràn ngập thiên địa. Chi thấy ở trên không trung bất ngờ xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ!

Khuôn mặt này không ngờ là dung nhan của một cổ Yêu! Mắt trái của cổ Yêu này có chín yêu tinh xoay tròn, sau khi hiện ra nhanh chóng bay ra khỏi mắt trái, chia làm chín hướng vây chặt lấy cơn cuồng phong!

Nhưng cơn cuồng phong màu vàng này hoàn toàn rất khó khổng chế. Mặc dù có nhiều người như vậy đồng thời ra tay, nhưng cũng chi có thể trơ mắt nhìn cơn cuồng phong này trong tiếng ầm ầm càng lúc càng khuếch tán ra!!

-..... Hồng Sam Tử, Vân Hải không xong rồi

Lão già của Thi Âm Tông ờ đối diện với Hồng Sam Tử ra tay cùng với hắn trầm giọng nói.

Hồng Sam Tử không mờ miệng, mà chi cắn răng điên cuồng thúc đẩy bổn nguyên lực chống cự lại sự bành trướng của cơn cuồng phong này! Mọi người trong khi cơn cuồng phong này không ngừng mở rộng cũng liên tục lui về phía sau. Cơn cuồng phong càng ngày càng kịch liệt, đã tới mức độ không thể khống che!

Dường như lúc này nếu không rời khỏi, thì vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Vương Lâm yên lặng nhìn hết thảy mọi chuyện. Hắn tìm Thủy Đạo Tử để báo thù, vốn là

chuyện cá nhân, nhưng lúc này đúng như lời Thủy Đạo Tử nói là đã liên lụy đến toàn bộ Vân Hải. Cái giá lớn như vậy, cũng khiến cho Vương Lâm trầm mặc!

- Không nên như thế này

Vương Lâm nhìn cơn cuồng phong màu vàng đang nhanh chóng bành trướng kia, giơ tay phải lên, điểm lên mi tâm của mình.

- Thôi, thôi. Các vị mau lui đi, có thể mang theo mấy người rời khỏi Vân Hải thì mang. Vân

Hải..... không xong rồi.. Một khi Phong Giới Đại Trận mờ ra, chiến tranh sẽ bắt đầu!!

Nhưng tnrớc lúc đó, ta phải giết Thủy Đạo Tử này!!

Hồng Sam Tử kia cười thảm, biết là không thể chống cự nổi, đành phải lui về phía sau, đi thẳng tới Thủy Đạo Tử!

Những người còn lại cũng đều đau khổ nhanh chóng lui về phía sau. Bọn họ hiểu Vân Hải đã không thể cứu được!

Rất nhiều tu sĩ của Vân Hải, vô số sinh linh, đã không thể cứu được rồi! Từ nay về sau, giới nội không còn tứ đại tinh vực nữa, mà chi còn lại ba.....

Tay phải Vương Lâm. ngay khi những người này đồng loạt lui về phía sau. đứng trước cơn cuồng phong màu vàng không còn bị một chút sức chống cự yếu ớt nào nữa. với một tốc độ điên cuồng trong nháy mắt điểm lên mi tâm!

-UMinh!

Tinh điểm thứ hai trên mi tâm của Vương Lâm nhanh chóng lóe lên. Chi thấy dưới sự tàn phá của cơn cuồng phong màu vàng, toàn bộ không trung bỗng tối sầm lại, một con u Minh Thú khổng lồ bất ngờ hiện ra!

Con u Minh Thú này thừ người ra. sau khi xuất hiện ngơ ngác nhìn cơn cuồng phong màu vàng kia, dường như là lo lắng, không biết đây là thứ đồ chơi gì.....

u Minh Thú xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt của những người ở xung quanh. Trong những ánh mắt kia tràn ngập sự khiếp sợ! Ngay cả thân ảnh Hồng Sam Tử cũng dừng lại, ngước mắt nhìn. Không phải tất cả mọi người đều có lòng dạ và thời gian để chú ý nhất cử nhất động của Vương Lâm, mà họ biết rằng người thu phục được u Minh Thú, ở nơi này là có một không hai!

- u Minh, nuốt!!

Vương Lâm vung mạnh song chưởng, trước cơn cuồng phong màu vàng này, trong lúc mọi người đang lui về phía sau quát lên một tiếng kinh thiên!!

Con u Minh Thú kia vẫn còn ngơ ngác, sau khi chớp chớp hai mắt dường như đã hiểu ra, trong lúc thừ người liền mờ miệng. Ngay khi nó mờ miệng ra, trên thân thể nó bất ngờ xuất hiện một u Minh Hồn khổng lồ!

Hồn khẩu này rất lớn, đủ để nuốt lấy cả tinh không. Lúc này theo lệnh của Vương Lâm, hồn khẩu này ngay lập tức mở ra, hướng về phía trước hút một cái!

- u Minh Thú cũng vô dụng thôi. Nó có thể nuốt thiên địa, nhưng cũng không thể nuốt được con cuồng phong màu vàng này!! Đây là.....

Thủy Đạo Tử kia sửng sốt, cười rộ lên. Nhưng tiếng cười của hắn dường như ngay lập tức dừng lại, ánh mắt lộ ra vé hoảng sợ!

Tinh không chấn động, mặt đất run rẩy. Cơn cuồng phong màu vàng đang không ngừng bành trướng kia so với cái miệng của u Minh Thú này thật sự là quá nhò, lúc này bị hút lấy, dưới ánh mắt mọi người đang nhìn chăm chú, chi thấy thiên địa tối sầm lại. Cơn cuồng phong màu vàng này trong tiếng ầm ầm, bị u Minh Thú nuốt vào trong miệng!

Sau khi nuốt xong, không ngờ nó còn nhấm nháp vài cái, giống như là đang thưởng thức hương vị, rồi lại bắt đầu nhìn Vương Lâm, ngẩn người ra.....

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người kể cả Thủy Đạo Tử đều ngây ra nhìn cảnh tượng này, kinh ngạc nhìn u Minh Thú kia. Bọn họ muốn biết tại sao u Minh Thú sau khi nuốt lấy con cuồng phong màu vàng hùng mạnh không thể tưởng tượng này lại có phản ứng như vậy.

Ngay cả Vương Lâm cũng nhìn u Minh Thú kia. Rất lâu, rất lâu sau, u Minh Thú kia vẫn ngẩn ra nhìn Vương Lâm, nhưng dần dần ánh mắt nó bắt đầu lộ ra vé khó hiểu và hoang mang, dường như có chút không hiểu những người ờ trước mặt không biết tại sao lại nhìn nó, khiến cho nó sợ hãi.

Thân thể nó run lên. sợ hãi..... Nó bị hù dọa vé hoang mang trong mắt bị thay thế bởi vẻ hoảng sợ. Từng trận tiếng gầm nhẹ buồn bực truyền ra, giống như lôi đình chấn động thiên

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1514 Bọ ngựa ngáng xe

Tiếng hô hấp của u Minh thú càng lúc càng kịch liệt, vẻ sợ hãi trong mắt càng ngày càng đậm. Nó sợ hãi. Cả đời này nó chưa bao giờ bị nhiều người nhìn chằm chằm vào như vậy. Những ánh mắt này làm cho nó run như cầy sấy.

Nó ngẩn người ta, chầm chậm cảm thụ vẻ không thích hợp. Dường như ánh mắt của đám người khiến nó sợ hãi này như muốn đem nó xuyên thấu.

Bị làm cho sợ hãi, nó liền gầm lên, truyền ra xa, rơi vào tai mọi người dường như là tiếng gầm phẫn nộ. Nhưng trên thực tế tiếng gầm này chi đại biểu cho việc nó đã sợ hãi, rất sợ hãi....

Nếu đổi lại là trước kia thì nó nhất định sẽ lựa chọn việc dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy. Nhưng lúc này nó và Vương Lâm bổn mạng tương liên. Dưới cảm nhận của nó, Vương Lâm là người thân nhất. Do vậy nó giống như là hài tử bị dọa, vội vàng chạy về nép vào lồng ngực cha mẹ. u Minh thú khổng lồ này liền vọt về phía Vương Lâm.

Chi là biểu hiện của nó ngoài Vương Lâm ra, rơi vào mắt người khác đều trở nên vô cùng kinh khủng. Mặc dù họ không hiểu tính tình của con thú này nhưng thấy cảnh nó nuốt cơn lốc màu vàng đáng sợ kia thì trong lòng cũng không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

Nhưng dù lúc này họ hoảng sợ mà đồng loạt lui về phía sau. chẳng qua ánh mắt của vài người nhìn u Minh thú cũng đã nổi lên vẻ hâm mộ mà tham lam.

- Loại mãnh thú này nếu lão phu có thể có một con thì có thể khiến thực lực ta tăng mạnh!

Lão già mặc hắc y đến từ Triệu Hà tinh vực - Chu Đức giờ phút này liếm liếm môi, nhìn chằm chằm vào u Minh thú.

- Con u Minh thú này không ngờ có thể nuốt cả cơn lốc màu vàng kia...chuyện này và lời đồn dường như khác biệt quá lớn! Nếu con thú này có thể trờ thành thú của ta. ờ bên cạnh ta....

Trong mắt Vân Phong Tử cũng nổi lên tia sáng tham lam không thể nhận thấy.

- Có con thú này bên cạnh, cho dù không phải là tu sĩ bước thứ ba cũng có thể vang danh thiên hạ!

Ánh mắt những tu sĩ có đại thần thông còn lại đến từ Quỷ Tông, Yêu Tông nhìn u Minh thú ngoài vé hoảng sợ còn lộ ra sự hấp dẫn cuồng nhiệt!

- Bổn mạng thú! Vương Lâm này có thể thu phục được con thú này...sự lựa chọn của chủ nhân phong giới hẳn là không sai rồi...

Ánh mắt Hồng Hủ Tử lóe lên, đưa mắt trao đổi với hai lão già tới từ Liên Minh Tinh Vực và Thi Âm Tông.

Tất cả mọi người đều lui lại phía sau, chi có Vương Lâm là tiến lên nửa bước, tay phải giơ lên nhẹ nhàng đặt lên người u Minh thú. Được bàn tay Vương Lâm vuốt ve, vé sợ hãi trong ánh mắt của u Minh thú dần dần biến mất. Ờ bên cạnh Vương Lâm, nó có cảm giác rất ấm áp, sự sợ hãi cũng tan đi không ít.

Khất là sự trấn an truyền ra từ tâm thần Vương Lâm lại càng khiến tiếng gầm thét sợ hãi truyền ra từ trong cơ thể nó chầm chậm yếu dần, giống như một con mèo nhò đang cọ cái đầu khổng lồ của nó vào bàn tay Vương Lâm.

Chẳng qua cảnh tượng này rơi vào mắt tu sĩ bốn phía lại trờ nên vô cùng kinh khủng. Thân thể của u Minh thú quá lớn. cái đầu lại vô cùng khổng lồ. BỊ nó va một cái dù là êm ái nhất thì cũng chẳng khắc gì một ngọn núi oanh kích tới, rơi vào thân thể Vương Lâm truyền ra tiếng nổ ầm ầm!

Luồng lực lượng này cực kỳ kinh khủng, tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi. Lực lượng của nó cũng không kém gì một kích của tu sĩ bước thứ ba! Phải biết rằng lúc trước tại La Thiên Tinh Vực, lực va chạm của u Minh thú này cũng có thể đánh lui Vương Lâm. Bởi vậy có thể thấy lực lượng của con thú này vô cùng lớn!

Tu sĩ bước thứ ba tới từ Triệu Hà tinh vực - Lão già Chu Đức khi thấy cảnh tượng này liền hít sâu một hơi, lập tức bỏ đi ý niệm bắt một con mãnh thú như thế này trong đầu, không còn suy nghĩ tới một chút nào nữa.

- Thân thể lão phu dù là không kém nhưng cũng không được tới mức này...nếu để con thú này húc yêu làm nũng vài cái thì...thân thể này chẳng phải là thường xuyên phải đổi sao...nuôi con mãnh thú này rồ ràng là khó như nuôi tổ tông vậy!

Vân Phong Tử cũng nheo mắt. hít sâu một hơi, trên mặt nở nụ cười khổ, lắc đầu thầm nghĩ:

- Con thú này lão phu không nuôi nổi. Nếu một ngày nào đó nó cao hứng lên. trong lúc chiến đầu húc mình một cái thì ta....

Trong mắt Vân Phong Tử hiện lên cảnh tượng đáng sợ đó, da đầu tê dại.

Không chi có hai người bọn hắn mà đám tu sĩ vừa rồi còn nổi tham niệm với u Minh thú. giờ phút này đều hoảng sợ. Loại hoảng sợ này chẳng khác khi nhìn thấy con thú này thôn phệ cơn lốc màu vàng kia chút nào.

- u Minh thú này húc tới cũng khiến người ta khiếp đảm!!

- Ta nếu có con thú này thì mạng không dài rồi!

- Cũng chi có Vương Lâm này có thân thể mạnh mẽ như vậy mới dám nuôi con thú này, mới dám âu yếm nó...loại chuyện này quá kinh khủng rồi.

Sự thật tàn khốc lập tức dập tắt toàn bộ tham niệm của tu sĩ bốn phía, khiến cho đám người này chậm rãi tinh táo lại.

Dưới sự trấn an của Vương Lâm. u Minh thú không còn sợ hãi nữa. Chi là ngay cả Vương Lâm cũng không ngờ tới, con thú này sau khi không còn sợ hãi không ngờ lại bộc phát ra một tính chất cổ quái

Cái đuôi của nó nhẹ nhàng vung vấy, thần sắc lập tức hóa thành dữ tợn. từng trận tiếng gầm nhẹ truyền ra. Chẳng qua lúc này nó lại hướng về phía tu sĩ bốn phía vừa làm nó sợ hãi mà gầm rống. Nhất là thần sắc dữ tợn của nó lúc này, phối hợp với một loạt tiếng gầm nhẹ khiến cho lúc này dường như chi cần Vương Lâm ra lệnh một tiếng, nó sẽ không do dự lao về phía trước!

Khoa trương hơn là trên thân thể nó, da đầu vốn bóng loáng lúc này không ngờ lại mọc ra

một lượng lông lớn. Những cái lông này vốn hẳn là rất êm ái, nhưng lúc này theo tiếng gầm nhẹ của nó liền dựng thẳng lên toàn bộ, lộ ra vé uy vũ.

Trong tiếng gầm nhẹ, ánh mắt u Minh thú nhìn chằm chằm vào tất cả tu sĩ phía trước, dường như đang trong cơn giận dữ! Bộ dạng này của nó và hình dạng lúc trước đúng là khác nhau một trời một vực, cho dù là Vương Lâm cũng không khòi sửng sốt.

Nó càng tỏ xu thế muốn vọt về phía trước, nhưng dường như có một sợi dây vô hình khiến nó không lao ra, ở lại bên cạnh Vương Lâm, chi có gầm rống càng mãnh liệt hơn.

Bộ dáng tức giận của u Minh thú rất dọa người. Giờ phút này ánh mắt Thủy Đạo Tử vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng. Hắn thế nào cũng không ngờ nổi, tất cả kế hoạch, tất cả ý định đều bị một con u Minh thú này hoàn toàn thay đổi!

Trong lúc ánh mắt mọi người đều bị u Minh thú đột nhiên biến thành cực kỳ uy vũ ở bên cạnh Vương Lâm hấp dẫn, thân thể Thủy Đạo Tử vội vàng lùi lại phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Người khác có thể quên Thủy Đạo Tử này nhưng hắn tuyệt đối không bao giờ quên. Trong nháy mắt khi Thủy Đạo Tử lùi lại phía sau, thân thể Vương Lâm trực tiếp bước ra nửa bước. Thiên địa ầm vang, Vương Lâm lao thẳng về phía Thủy Đạo Tử!

Ánh mắt Thủy Đạo Tử lộ vé tuyệt vọng, vừa lui lại phía sau hai tay vừa bắt quyết, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi này đen kịt, sau khi xuất thiện liền có một luồng khí tức âm hàn tràn ngập tám phương.

Nhưng trong nháy mắt khi luồng khí âm hàn này khuếch tán ra, bên trong đó đột nhiên là có một luồng khí nóng rực cuồn cuộn trào tới. Hàn nhiệt nhanh chóng chuyển đổi, hóa thành một dòng xoáy màu tím sẫm, đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Vương Lâm cất bước tới gần, trong nháy mắt khi gặp dòng xoáy này liền giơ nắm tay, đánh thẳng hai quyền tới!

Một quyền ầm vang kinh thiên động địa. Một quyền ảo khổng lồ xuất hiện trước người Vương Lâm, ngay lập tức đụng với dòng xoáy kia. Tiếng nổ ầm ầm điên cuồng quét ngang tu

chân tinh này, tràn khắp Vân Hải tinh vực.

Dòng xoáy màu tím kia vừa mới đụng vào nắm tay hư ảo của Vương Lâm liền lập tức khiến nắm tay này vang lên những tiếng răng rắc. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nắm tay này bị một tầng băng bao phủ, nhanh chóng tràn ra. Gần như chi trong chốc lát, nắm tay hư ảo của Vương Lâm đã hoàn toàn bị hàn băng bao trùm, giống như là một bức tượng băng vậy!

Trong nháy mắt khi bức tượng băng này hình thành, nhiệt độ ẩn dấu trong dòng xoáy kia ầm ầm tỏa ra. Bởi vì luồng nhiệt độ này rất mạnh liền khiến hàn băng không kịp hòa tan mà vỡ tan thành từng mảnh!

- Nổ cho ta!!

Thủy Đạo Tử vừa lui lại phía sau, hai mắt đỏ bừng, truyền ra tiếng gào điên cuồng.

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Tầng băng sụp đổ, nhưng ngay trong nháy mắt nó sụp đổ, nắm tay hư ảo của Vương Lâm lại không hề nổ theo mà

hướng về phía trước ầm ầm đánh tới, phá tan mọi ngăn cản, dùng một phương thức hủy diệt lao thẳng về phía Thủy Đạo Tử!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Chi trong nháy mắt nắm tay hư ảo của Vương Lâm đã ầm ầm va chạm với Thủy Đạo Tử. Mặt Thủy Đạo Tử hiện đầy gân xanh, trong tiếng gầm thét hai tay giơ về phía trước người ấn một cái, muốn đối kháng với một quyền hư ảo này!

Nhưng ngay khi song chưởng của hắn tiếp xúc với nắm tay khổng lồ này, lập tức những tiếng bang bang truyền ra. Chi thấy song chưởng của Thủy Đạo Tử tan nát, huyết nhục bắn tung tóe, ngay cả xương trắng cũng bị đánh cho vỡ tan!

Phun một ngụm máu tươi, Thủy Đạo Tử cảm nhận được một lực lượng mà hắn không thể chống lại từ trong nắm tay hư ảo này truyền tới. Song chưởng của hắn trong sự đau đớn hoàn toàn bị đánh nát!

Cảnh tượng này giống như bọ ngựa ngáng xe vậy. Trong nháy mắt khi song chưởng của hắn vỡ tan, nắm tay hư ảo của Vương Lâm ầm ầm nện lên thân thể của Thủy Đạo Tử.

Huyết nhục tung bay, trong tiếng kêu thê lương, thân thể của Thủy Đạo Tử giống như lời

Vương Lâm nói lúc trước, trực tiếp tan nát.

Nguyên thần trong khi thân thể tan rã liền thoát ra, mang theo sự sợ hãi ngập trời mà điên cuồng bỏ chạy về phía sau!

Vương Lâm đứng giữa không trung, hai mắt lạnh lùng. Hắn đã đợi ngày này từ rất lâu rồi. Giờ phút này dù là ai tới ngăn cản đều không thể! Một trận chiến này của hắn và Thủy Đạo Tử hấp dẫn rất nhiều sự chú ý, giờ phút này lại càng thu hút ánh mắt của tất cả tu sĩ ở bốn phía. Trong mắt họ, lúc này Vương Lâm giống như một vị chiến tiên!

Mái tóc bạc tung bay, một thân bạch y vũ động đủ để lại ấn tượng không bao giờ phai mờ trong tâm thần mọi người!

- Thủy Đạo Tử, ngươi năm đó khiến Vương Lâm ta gần tử vong, trước mặt ngươi ngay cả lực lượng chống trả cũng không có. Ngươi có từng nghĩ là sẽ có một ngày trước mặt Vương Lâm ta, ngươi giống như chó nhà tang thế này chăng! Chuyện này chính là nhân quả! Bây giờ ngươi hãy nhận lấy vận mệnh của ngươi đi!

Trong mắt Vương Lâm hiện lên cảnh tượng năm đó, sát khí tràn ngập, bước từng bước về phía trước!

- Ngươi không thể giết ta!! Ta là trưởng lão của thần tông, ta là tu sĩ bước thứ ba của Vân Hải tinh vực, ta là nô bộ của chủ nhân phong giới. Ngươi không thể giết ta!! Ta có thể vì giới nội lập công, ta biết tin tức

của giới ngoại. Ngươi buông tha cho ta, ta nguyện ý trờ thành nô bộc của ngươi!!

- Ta nguyện trờ thành nô bộc của ngươi. Ngươi đừng giết ta!!

Thủy Đạo Tử dù là có tu vi bước thứ ba nhưng tâm tính là cực kỳ kém cỏi! Giờ phút này trong lúc nguy cơ sinh tử, hắn bất chấp mặt mũi, vừa lui lại vừa thấp giọng gào thét.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1515 Phong Tôn!!

U Minh thú kia toàn thân lông mao dựng đứng, gầm thét liên tục, nhìn chằm chằm vào đám tu sĩ phía trước, bộ dáng dường như là hận không thể lao ra.

Phản ứng của nó rất chậm, dường như không phát hiện ra Vương Lâm đột nhiên rời đi, vẫn còn đang gầm thét, vẻ mặt dữ tợn vô cùng. Chẳng qua dần dần nó mơ hồ nghe được những tiếng ầm vang.

Trong mơ hồ, nó phát hiện ra có chút không thích hợp. Làm sao đám tu sĩ kia là không nhìn về mình nữa mà lại nhìn về phía sau mình.

Nhất là khi tiếng nói của Vương Lâm vang lên, chậm rãi truyền vào tai nó, khiến cho u Minh thú này thừ người ra, theo tiềm thức quay đầu lại nhìn một cái.

Cứ như vậy, nó chậm rãi quay đầu. ngơ ngác nhìn phía sau trống trơn, sững sờ nhìn Vương Lâm đã cách xa mình, giờ đang hướng về phía Thủy Đạo Tử mà bước tới.

Sau phút chốc ngây ngẩn, đồng tử trong hai mắt u Minh thú co rụt lại. vốn nó còn đang truyền ra tiếng rống giận, lúc này tiếng rống giận lại càng kịch liệt hơn. Chẳng qua tiếng rống này và tiếng rống lúc này hoàn toàn bất đồng. Tiếng rống này là do bị dọa mà phát ra!

Lông tóc toàn thân nó vốn dựng thẳng lúc này lập tức mềm lại, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, thân thể run rẩy, vội vàng lui lại phía sau. Thậm chí trong tiếng gầm sợ hãi, nó còn nghe được tiếng trái tim đang đập thình thịch.

Rõ ràng lần này nó đã bị dọa cho kinh khiếp, không để ý tất cả mà nhằm về phía sau Vương Lâm lao tới, ánh mắt lộ vé sợ hãi và tủi thân vô cùng. Nhất là khi nghĩ tới vừa rồi mình ờ có chủ nhân ờ phía sau, không ngờ lại dám rống giận đối với đám tu sĩ khiến nó sợ hãi này, trong lòng u Minh thú run lên. khiếp sợ không thôi.

Vương Lâm cất bước nhanh chóng lao tới Thủy Đạo Tử, tốc độ cực nhaiih, chi thoáng cái đã tới bên người Thủy Đạo Tử, tay phải nắm

quyền, không có bất cứ quyền ảo hư ảo nào xuất hiện nữa mà trực tiếp đấm tới!

- Một quyền này là ta đánh thay cho chủ nhân phong giới!

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, lời nói bình tĩnh, trong nháy mắt khi tới gần Thủy Đạo Tử liền đánh ra một quyền, trực tiếp đánh lên nguyên thần của Thủy Đạo Tử.

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên vang lên. Nguyên thần của Thủy Đạo Tử phun ra một ngụm nguyên thần khí, trong nháy mắt liền trờ nên ảm đạm, vội vàng lui lại phía sau, trong mắt lộ vé tuyệt vọng.

- Ngươi không thể giết ta, ta là tu sĩ bước thứ ba....

Không đợi hắn nói xong, Vương Lâm lại tới gần một lần nữa, tiếp tục đám tới một quyền!

- Một quyền này là vì Lý Thiến Mai!

Tiếng nói của Vương Lâm bình thản tới đáng sợ. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, hai chân nguyên thần của Thủy Đạo Tử liền lập tức vỡ nát, hóa thành một lượng lớn nguyên lực tỏa ra bốn phương!

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Ánh mắt tuyệt vọng của Thủy Đạo Tử lộ ra vé điên cuồng. Nhưng trước mặt Vương Lâm thì vé điên cuồng này cũng không có tác dụng gì!

- Ta là nô bộc của chủ nhân phong giới, ngươi nếu nhận ta là nô bộc thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều. Đừng giết ta!!

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, lại cất bước đi tới, ầm ầm đánh ra quyền thứ ba!

- Một quyền này là vì tu sĩ Vân Hải tinh vực, vì những người của Quy Nguyên Tông ngươi vừa muốn giết!

Vương Lâm cắn răng, tay phải đánh lên ngực Thủy Đạo Tử.

Nguyên thần của Thủy Đạo Tử đã bị chấn động tới mức lờ mờ, nhìn lại gần như trong suốt, giống như sắp tiêu tán trong thiên địa rồi!

- Một quyền này là vì cơn lốc màu vàng vừa rồi của ngươi!

Vương Lâm rống giận, đánh ra quyền thứ tư!

Thân thể Thủy Đạo Tử bị cuốn đi, cánh tay trái của nguyên thần ầm ầm nổ tung!

- Một quyền này là vì Vương Lâm ta!

Tay phải Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ liền giơ lên, giống như bắt cả nhật nguyệt tinh thần, bắt cả tinh không, oanh kích tới!

Tiếng ầm vang kinh thiên truyền tới. Dưới một quyền này của Vương Lâm, tay phải hắn trực

tiếp phá tan nguyên thần của Thủy Đạo Tử, xuyên qua ngực hắn, tạo thành một lỗ thủng thật lớn!

Hai mắt Thủy Đạo Tử tan ra, dưới một quyền này bị tung đi rất xa. Đau đớn kéo tới khiến hắn trong nháy mắt tinh táo.

- Một quyền này... Không vì gì cả, chi vì muốn giết ngươi!

Vương Lâm nghĩ không ra gì nữa, tay phải nắm thành quyền, đánh thẳng tới nguyên thần còn sót lại của Thủy Đạo Tử.

Trong lúc có chút thanh tinh sau cùng, Thủy Đạo Tử rống lên quân bài cuối cùng của hắn!!

- Ta và Mộc Băng Mi tính mạng tương liên. Ngươi giết ta, chính là giết nàng!! Nàng ta là nữ nhân của ngươi. Ngươi giết sao!! Giết đi!!

Thủy Đạo Tử điên cuồng ngửa mặt lên trời rống to, tiếng nói ầm vang truyền khắp thiên địa, truyền vào trong tâm thần Vương Lâm.

Ầm một tiếng, một quyền giết người này của Vương Lâm dừng lại phía trước Thủy Đạo Tử ba tấc!

Tâm thần Thủy Đạo Tử chấn động, ngước nhìn nắm tay đã dừng lại phía trước của Vương Lâm. vé mặt dữ tợn vô cùng, cười điên cuồng nói:

- Thế nào lại không giết, giết đi! Tới giết ta đi!! Giết ta Mộc Băng Mi sẽ chết!! Lão phu sớm đã chuẩn bị rồi. Mộc Băng Mi kia không hiểu gì hết. Lão phu khôi phục tu vi cho nàng, tặng nàng đan dược chính là muốn làm cho mệnh hồn của nàng và ta liên kết! Chiếc chuông màu vàng kia đã là cái gì. Nàng ta mới chính là hộ thân phù của lão phu!!

Thủy Đạo Tử cười vang, cánh tay phải còn sót lại vung lên. Thiên địa đột nhiên vặn vẹo, ầm ầm biến ảo ra một cảnh tượng!

Trong mảnh biến ảo vặn vẹo kia không ngờ lại xuất hiện một đại trận. Trong trận pháp, một nữ tử đang khoanh chân ngồi. Hai mắt nàng nhắm nghiền, trên y phục màu trắng nhuốm đầy máu tươi, nhìn thấy mà giật mình!

Sắc mặt nàng tái nhợt, giờ phút này hình như nàng đã có phát hiện ra. Lông mi nàng run rẩy mở ra, nhìn về phía trước, ánh mắt dường như có thể xuyên thấu qua mảnh thiên địa vặn vẹo kia, nhìn về phía Vương Lâm.

Dần dần khuôn mặt nàng lộ ra nụ cười. Chi là nụ cười này cũng lộ ra tử ý.

- Ta biết ngươi vẫn rất hận ta....

- Ta biết trong lòng ngươi vẫn đau đớn....

- Ta biết Liễu Mi có lỗi với ngươi. Liễu Mi là ta, ta chính là Liễu Mi....

- Những năm gần đây thân thể ta ngày càng suy yếu. Dần dần ta đã quên bản thân mình là Mộc Băng Mi. Ta biết, ta muốn trở thành Liễu Mi....

- Ta biết chúng ta không có kết quả gì. Nguyên nhân chính là do sự tồn tại của Bình nhi. Chúng ta chi có thể trờ thành người xa lạ mà quen thuộc...ta biết....ta biết...

- Đan dược nọ vốn ta cũng không dùng. Chi là ta mệt mỏi rồi... Côn Hư bị hủy diệt, quê quán bị tàn phá, chi còn lại mình ta. Ta không chịu nổi nữa rồi...cho dù tu vi có khôi phục thì đã sao. Cho dù có trờ lại làm thánh nữ thì đã sao...ta muốn nhìn thấy hài tử của ta. Nhưng ta lại không làm được...

- Giữa ta và ngươi có nghiệt duyên. Trong lòng ngươi vẫn luôn tồn tại một vết thương... Ngươi không nói ta cũng biết...

- Có thể dùng cách này, chết trong tay ngươi, ta không oán hận chút nào. Đây là do ta nợ ngươi, nợ Bình nhi... Ta nợ nó rất nhiều, rất nhiều...ta không phải là một người mẹ tốt...nếu có ngày Bình nhi thức tinh, hy vọng ngươi có thể nói với hắn, Lý Mộ Uyển mới là mẫu thân của hắn...

- Ta muốn lấy cái chết của ta để giải thoát gút mắc hai ngàn năm nay với ngươi. Ta muốn được giải thoát....

Đôi hàng nước mắt trong suốt chảy xuống trên khuôn mặt Mộc Băng Mi, rơi xuống quần áo nàng, dung nhập vào trong vết máu tươi khiến người khác nhìn phải giật mình kia, khiến cho vết máu tươi dường như trờ lên mơ hồ.

Nàng nhắm hai mắt lại, giơ tay phải lên, hướng về phía mi tâm mình đột nhiên ấn một cái!

Thủy Đạo Tử kia sửng sốt. Trong giờ khắc này hắn tựa hồ còn để ý tới sinh tử của Mộc Băng Mi hơn cả Vương Lâm. Vương Lâm trầm mặc, trong nháy mắt khi tay phải Mộc Băng Mi giơ lên muốn tự vẫn thì ánh mắt hắn bừng sáng, tay phải dừng lại trước Thủy Đạo Tử ba tấc không chút do dự trực tiếp đánh tới!

Cùng lúc này, cánh tay trái hắn cũng giơ lên. Một ngón tay hắn điểm vào Mộc Băng Mi trong thiên địa hư ảo kia, một lời định thân. Tay phải Mộc Băng Mi đang giơ lên liền dừng lại.

Tiếng ầm vang kinh thiên vọng ra. Một luồng lực lượng điên cuồng không cách nào hình dung nổi tràn vào trong nguyên thần đã bị tàn phá của Thủy Đạo Tử, trong nháy mắt đánh tan cánh tay phải của hắn, đồng thời chui vào trong đầu nguyên thần của Thủy Đạo Tử, ầm ầm bóp nát linh hồn hắn. hóa thành một tiếng kêu thảm thiết.

Thủy Đạo Tử, nô bộc của chủ nhân phong giới, đại trưởng lão của Thần Tông, tu sĩ bước thứ ba của Vân Hải tinh vực đã chết!!

Trong nháy mắt khi hắn tử vong, một loạt khẩu quyết phức từ trong miệng Vương Lâm truyền ra. Khẩu quyết này ít người nghe hiểu được, chi có cửu tinh cổ Yêu của Quỷ Tông lúc này đang mơ hồ tán đi trong tích tắc liền biến sắc!

- Đạo Cổ hóa mệnh thuật! Đây là Đạo cổ hóa mệnh thuật!! Nghe đồn cổ tộc tổ tiên cả đời chi thi triển được ba lần Hóa mệnh thuật này!!

Đạo Cổ hóa mệnh thuật là do Vương Lâm biết được từ truyền thừa trong vùng đất cổ mộ. Thuật này đối với Lý Mộ Uyển vô dụng nhưng trong giờ phút này lại có thể đem toàn bộ sinh cơ của Thủy Đạo Tử nhanh chóng chuyển cho Mộc Băng Mi vốn có sự liên hệ với hắn!

Hắn bóp nát hồn phách của Thủy Đạo Tử nhưng lại bảo lưu lại sinh cơ. Đây chính là điểm mẩu chốt nhất. Vương Lâm không hủy diệt toàn bộ mà để lại cho Mộc Băng Mi phần tính mạng và sinh cơ mà Thủy Đạo Tử liên kết với nàng!

Nếu đổi lại là năm đó, chuyện này Vương Lâm không làm được. Nhưng hôm nay hắn đã có thể thực hiện!

Thân thể Mộc Băng Mi bị Định thân thuật chế trụ lúc này chấn động. Toàn bộ sinh cơ của Thủy Đạo Tử trong phút chốc dùng một loại phương thức đặc thù dung nhập vào cơ thể nàng, tiến hành một loại dung hợp quỷ dị!

- Ngươi không nợ Bình nhi, cũng không nợ ta.

Vương Lâm nhìn thật sâu Mộc Băng Mi trong vùng thiên địa vặn vẹo kia, tay phải vung lên, giải Định thân thuật.

Cùng lúc này, u Minh thú mang theo sự sợ hãi và tủi thân vội vàng chạy tới, một lần nữa

đứng bên canh Vương Lâm. vẻ tủi thân trong mắt nó rất dày đặc, giống như oán giận Vương Lâm vừa rồi vì sao lại đột nhiên rời đi, hại nó lúc này nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi.

Sau khi tới bên cạnh Vương Lâm. u Minh thú này hình như lại tìm lại được sự tin tưởng, lại truyền ra tiếng rống giận, lông mao lại một lần nữa dựng đứng lên, lộ vẻ rất uy vũ, nhìn chằm chằm vào đám tu sĩ phía trước, thần sắc lộ vẻ dữ tợn, dường như chi cần Vương Lâm phất tay nó sẽ vọt lên.

Chẳng qua lần này nó ngoài việc rống giận ra thì còn thinh thoảng lại liếc nhìn Vương Lâm. Nếu Vương Lâm lui lại phía sau nó sẽ không do dự lập tức lui lại. Chuyện lúc trước hiển nhiên đã cho nó một bài học lớn, khiến nó nhớ tới bây giờ.

Nhất là nghĩ tới chuyện mình không hề phát hiện ra Vương Lâm đã rời đi, vẫn đứng đó rống giận, tâm thần nó run lên, dưới sự tức giận và xấu hổ, gầm thét lại càng kịch liệt.

Những tiếng gầm nhẹ truyền ra trước sự tử vong của Thủy Đạo Tử, xâm nhập vào đám tu sĩ bốn phía đang trầm mặc.

- Tu sĩ Yêu Tông tham kiến Phong Tôn!

Đám người Yêu Tông sau khi trầm mặc một lát liền dưới sự dan dắt của tông chủ đồng thời vái một cái.

- Tu sĩ Thần Tông. Tham kiến Phong Tôn!

Người của Thần Tông, cũng đã nhìn thấy tất cả, giờ phút này tâm trạng phức tạp ôm quyền hướng về phía Vương Lâm.

- Quỷ Tông Vân Hải tham kiến Phong Tôn!

Tu sĩ Quỷ Tông cũng theo sau Đại Hư thượng nhân ôm quyền với Vương Lâm.

- Tu sĩ Vân Hải tham kiến Phong Tôn!

Càng nhiều tiếng nói từ bốn phương tám hướng đồng loạt vang lên. Đông đảo tu sĩ đều tiến lên ra mắt Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1516 Một trận chiến nhập giới

Tiếng nói như sóng truyền khắp tu chân tinh của Thần Tông, càng lúc càng lớn, cuối cùng ầm ầm chấn động cả thiên địa.

Vương Lâm nhìn đám tu sĩ trước mắt, thần sắc bình tĩnh. Từ một khắc sau khi hắn trở về, Vương Lâm đã biết mình nếu đã đạt được truyền thừa của chủ nhân phong giới thì nhất định sẽ được tiếp tục truyền tới đời sau.

Nhất là khi hắn cảm nhận được vinh quang của Vân Hải tinh vực, giờ phút này liền trầm mặc, hướng về phía mọi người ôm quyền. Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn trở lại phía sau Vương Lâm, nhìn bóng lưng hắn. Thần sắc Chu Cẩn lúc này rất phức tạp, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ. Hắn không ngờ nổi thân phận Vương Lâm này trong giới nội lại tôn quý như thế.

- Phong Tôn....

Linh Động Thượng Nhân là người có tư tưởng đơn giản nhất. Hắn là người Vương Lâm dựa vào thực lực bản thân luyện hóa, đã trở thành thâm căn cố đế, thần sắc bình tĩnh nhìn về phía trước.

- Chu Đức ở Triệu Hà tinh vực tham kiến Phong Tôn.

Lão già mặc hắc y cười khổ hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

- Vân Phong Tử ở Triệu Hà tinh vực tham kiến Phong Tôn. Việc đắc tội trước đây chỉ là hiểu nhầm, xin Phong Tôn chớ để ý.

Nam tử kia cũng cười khổ ôm quyền nói.

- Lão phu Hồng Sam Tử năm đó có ước định với chủ nhân phong giới, hôm nay ngươi giết gã nô bộc kia, thể hiện uy thế của Vân Hải tinh vực, xứng đáng là chủ nhân phong giới đời tiếp theo. Nhưng lúc này giới ngoại sắp xâm lấn, lấy lực lượng của giới nội chúng ta rất khó chống cự, nhưng không thể không đánh. Bên cạnh ngươi có hai tu sĩ bước thứ ba, hơn nữa tu vi của bản thân ngươi cũng không kém. Nhưng như thế còn không đủ. Ngươi vốn là chủ nhân phong giới, nên chuẩn bị tốt, cùng lão phu, cùng cả giới nội chuẩn bị chết trận.

Ánh mắt Hồng Sam Tử như điện, nhìn về phía Vương Lâm, trên người lộ ra một luồng uy áp có thể so với Lam Mộng Đạo Tôn.

Vương Lâm trầm mặc chỉ trong chốc lát rồi gật đầu.

- Lão phu Nam Vân Tử, xin nói tiếp. Ngươi cũng là tu sĩ Côn Hư. Lão phu lúc trước nghe Hồng Sam Tử truyền âm, ngươi đã từng đi giới ngoại. Thực lực giới ngoại lúc này như thế nào?

Lão già hư ảo đến từ Thi Âm Tông chậm rãi mở miệng.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Tu sĩ bên trong Thần Tông dần dần tản đi, cả Vân Hải tinh vực lại một lần nữa chìm đắm trong không khí khẩn trương chuẩn bị cho chiến tranh.

Hồng Sam Tử cùng với Nam Vân Tử sau khi nghe Vương Lâm nói lại mọi chuyện thì đều trở nên trầm mặc, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Sự mạnh mẽ của giới ngoại còn hơn sự dự đoán của bọn họ vài phần.

- Vây khốn hai thái cổ ngủ tôn, còn có Đại Hoang Thượng Nhân. Việc này ngươi đã lập công lớn rồi. Nếu không thì trận chiến này sợ rằng càng gian nan hơn nữa.

Hồng Sam Tử thở dài.

- U Minh thú này có hơi khác biệt so với trí nhớ của lão phu. Cơn lốc màu vàng bị nó nuốt kia, hy vọng ngươi nên quan sát một chút. Cái chuông màu vàng đó hiển nhiên là do viễn cổ tiên vực đưa tới để chuẩn bị cho chiến tranh nhưng bị Thủy Đạo Tử hủy diệt đi. Còn chuyện mà Lỗ Phu Tử nói về Thất Thải Giới lần trước, việc đó cũng cần lập tức xử lý.

Thất Thải Giới ở Liên Minh Tinh Vực thì ngươi đã chủ động yêu cầu, vậy thì thôi đi. Những nơi khác thì đám người lão phu sẽ liên hợp thần thức để tìm kiếm cẩn thận, phá hủy toàn bộ.

Thần sắc Nam Vân Tử trầm trọng, chậm rãi mở miệng.

- Về phần Thái A La, phong ấn của ngươi tạm thời chỉ có thể giải khai một nửa, đợi tới khi cuộc chiến với giới ngoại chấm dứt mới có thể giải một nửa còn lại.

Ánh mắt Hồng Sam Tử rơi lên người Thái A La để chân trần.

Thái A La nhướng mày, trầm mặc một lát rồi gật đầu.

Vương Lâm hướng về phía mọi người ôm quyền, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộc Băng Mi đang ngồi trong thiên địa hư ảo, thu hồi ánh mắt, mang theo U Minh thú và hai người Linh Động Thượng Nhân, Chu Cẩn cáo từ rời đi.

Vừa cất bước, ở trong Thần Tông này, Vương Lâm không hề dừng lại, xoay người từng bước bước đi. Nhưng trong tích tắc khi hắn rời đi, một đạo thần niệm được hắn truyền ra phủ khắp thiên địa.

- Thần Tông là do chủ nhân phong giới sáng lập ra. Ta chính là chủ nhân phong giới đời này, lệnh cho người của Thần Tông nghe theo mệnh lệnh của Mộc Băng Mi, cho Mộc Băng Mi trở thành tông chủ của Thần Tông.

Tu sĩ Quy Nguyên Tông dung nhập Thần Tông.

- Xin tuân theo chỉ ý của chủ nhân phong giới.

Tất cả tu sĩ Thần Tông đồng loạt nói.

Bên trong Vân Hải tinh vực, sương mù tản đi dần dần lại hiện ra một lần nữa nhưng không còn dày đặc như trong dĩ vãng, không thể che lấp lấn át được tinh không. Cơn sóng gợn màu vàng kia tràn qua đã khiến cho Phong Giới Đại Trận vốn ẩn dấu giờ hiện ra.

Trận pháp này hiện lên rõ ràng trong mắt của tu sĩ trong tinh không.

Thân thể Vương Lâm xuất hiện trong tinh không, yên lặng đi về phía trước. Giết Thủy Đạo Tử xong, chuyện quan trọng nhất trong lòng hắn lúc này là hắn phải về nhà.

Nhìn về phương hướng quê hương, vẻ mặt Vương Lâm chậm rãi trở nên nhu hòa. Dù là La Thiên Tinh Vực, Vân Hải tinh vực cũng không chính thức là quê hương hắn. Chỉ có một nơi đó chính là Côn Hư tinh vực.

- Thanh Thủy sư huynh. Năm đó ta không có thực lực đi cứu ngươi, hôm nay ta tới rồi đây.

Vương Lâm tiến về phía trước, đi thẳng tới Côn Hư tinh vực.

Nhưng đúng vào lúc này, cả Vân Hải tinh vực đột nhiên xuất hiện biến cố kinh thiên.

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, mấy bộ tộc còn lại của Nguyệt Phệ tộc thuộc Thái cổ Tinh Thần đều có những đạo kiếm quang gào thét, phá vỡ hư không, dùng tốc độ cực nhanh lao vào trong Phệ Nguyệt tộc.

Kiếm quang kia chưa tới gần thì đã có những tiếng nổ ầm ầm vang lên, khiến cho tộc nhân của cả mấy bộ lạc cả Phệ Nguyệt tộc này đều nghe thấy cả.

Trong khi bọn họ ngẩng đầu lên, kiếm quang kia chợt lóe lên, tuôn ra ánh sáng vạn trượng, bao phủ tám phương. Một giọng nói già nua chậm rãi vang lên khắp thiên địa.

Trưởng Tôn hội ban chiếu cho Phệ Nguyệt tộc, dùng toàn bộ lực lượng của tộc đánh vào vào phía đông của Phong Giới Đại Trận.

Tất cả tu sĩ của Phệ Nguyệt tộc nghe vậy tâm thần đều chấn động, sau thời gian trầm mặc ngắn ngủi liền gầm lên một tiếng kinh thiên, toàn tộc bắt đầu khởi động. Bọn họ đã đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Thái Cổ Tinh Thần. Hồn Thiên tộc. Tinh vực của tộc này trong tích tắc cũng có kiếm quang gào thét lao tới, giọng nói già nua lại vang lên.

- Chiếu của Trưởng Tôn hội, Hồn Thiên tộc tập hợp người đánh trận đầu tiên nhập giới.

- Chiếu của Trưởng Tôn hội, Thái Tịnh tộc bày trận, đánh trận đầu tiên nhập giới.

- Chiếu của Trưởng Tôn hội, lực lượng còn lại của Hỏa Phệ tộc, bày trận ở phía đông, chuẩn bị cho trận chiến đầu tiên nhập giới.

- Chiếu của Trưởng Tôn hội, Long Ma tộc bài trận ở phía đông, chuẩn bị cho trận chiến đầu tiên nhập giới.

Đồng thời vào lúc này, hơn mười bộ tộc Thái cổ Tinh Thần đều nhận được chiếu lệnh của Trưởng Tôn hội, đồng loạt ra quân.

- Lão phu là phó hội trưởng Trưởng Tôn hội - Đông Địch Tử, chủ trì trận chiến nhập giới đầu tiên.

- Lão phu Nam Chiếu Thượng Nhân, cùng Đông Địch Tử chủ trì trận chiến nhập giới đầu tiên này.

- Vân Lạc đại ti của Trưởng Tôn hội vì đại chiến....

Ba tiếng nói cuối cùng này vang vọng trong Thái cổ Tinh Thần, rơi vào trong tai một một người dân Thái cổ Tinh Thần khiến cho bọn họ trong phút chốc tràn ngập chiến ý.

- Giết thẳng và giới nội, giết hết tất cả sinh linh còn sống, một tấc cây có cũng không để lại. Khiến cho những con kiến hôi trong giới nội biết uy nghiêm thiên đạo thái cổ của chúng ta, khiến cho tu sĩ hôi thối trong giới nội biết ý chí của thái cổ chúng ta.

- Tu sĩ hôi thối trong giới nội cực kỳ hung tàn, là thứ dân cư không thể giáo hóa được. Dân cư thái cổ tinh thần chúng ta phải dùng giết chóc để điểm hóa, để khiến chúng hiểu ra chân đạo.

- Giết vào giới nội.

- Giết sạch đám tu sĩ hôi thối kia.

- Cướp đi tất cả bảo vật, sau cuộc chiến này pháp bảo đan dược lô đỉnh đều thuộc về người cướp được.

- Mở lại Thái cổ Tinh Thần bảng, lưu danh muôn thủa. Một ngàn người đứng đầu có thể có được cơ duyên từ viễn cổ tiên vực, một trăm người đứng đầu có thể trở thành đệ tử của tiên phi, mười người đứng đầu có thể nắm quyền một giới.

Ba người đứng đầu nếu là tu sĩ bước thứ ba liền ban cho mười phần đạo linh tam phẩm. Nếu không phải bước thứ ba thì sẽ được trở thành đệ tử của chưởng tôn.

Người đứng đầu trong cuộc chiến cuối cùng tại Thái cổ Tinh Thần bảng sẽ được trở thành đạo lữ song tu với tiên phi. Từ nay về sau chính là tiên tôn.

Từng đạo thần niệm điên cuồng quanh quẩn trong Thái cổ Tinh Thần, hoàn toàn kích thích chiến ý tàn nhẫn của cả Thái cổ Tinh Thần. Những tiếng gầm thét từ các bộ lạc truyền ra, hòa hợp làm một, chấn động cả Thái cổ Tinh Thần.

Đối với các bộ lạc trong Thái cổ Tinh Thần, chiến tranh chỉ vì một lý do, đó là đoạt.

Cướp đoạt hết thảy những vật mà bọn chúng muốn, cướp đoạt hết thảy nữ tu lô đỉnh, đoạt. Đoạt. Đoạt..

- Đám tu sĩ hôi thối giới nội có một người tên gọi Vương Lâm. Người này dùng thủ đoạn hèn hạ giết toàn Thiểm Lôi tộc, diệt một bộ phận Phệ Nguyệt tộc, lại tàn sát vô số dân cư giới ngoại ta.

Sau khi Thái cổ Tinh Thần bảng mở ra, đồng thời mở ra Tất sát bảng của giới ngoại. Người này tạm thời nằm trên bảng, ai có thể giết hắn được coi là đã giết được một vạn tu sĩ giới nội.

- Giết giết giết giết..

Tiếng hô tràn ngập giới ngoại. Bên ngoài khu vực phía đông Phong Giới Đại Trận, mười ba bộ tộc đánh trận đầu tiên đã tập hợp. Gần chín vạn tu sĩ dày đặc, liếc mắt đã thấy vô số con người. Đám tu sĩ này hai mắt lộ vẻ hưng phấn, lộ vẻ tàn nhẫn khát máu, nhìn chằm chằm vào Phong Giới Đại Trận, chỉ chờ đại trận mở ra sẽ nhảy vọt vào.

Trên mi tâm của mỗi người đều có ấn ký, dưới sát khí tàn nhẫn này, một luồng khí tức quỷ dị không người nào phát hiện tràn ngập nơi này. Dưới khí tức này, nhiệt huyết chín vạn tu sĩ sôi trào, dần dần trở lên điên cuồng.

Bọn họ giống như những con mãnh thú đói khát lâu ngày, giờ phút này muốn cắn nuốt mọi vật.

Tại một tiệc rượu trong tinh không xa xa có bốn người đang phiêu phù. Người tổ chức là một lão già mặc hắc bào, hai mắt hơi hé mở, mơ hồ lóe lên. Ấn ký ở mi tâm của hắn là một con rắn màu đen.

Đông Địch Tử.

Dù không phải là một trong ngũ tôn nhưng tu vi của người này cũng đã đạt tới Không Huyền sơ kỳ.

Bên cạnh hắn là một người thanh niên. Hình dáng người này rất thanh tú nhưng đôi mắt lại dài nhỏ, nheo lại trông như hai cái khe, lộ ra hàn quang dày đặc.

Bên ngoài thân thể hắn còn có một tầng sương mù dày đặc, khiến cho người này thoạt nhìn rất quỷ dị. Ấn ký ở mi tâm của hắn là một đám sương mù màu đen đang quay cuồng.

Nam Chiếu Thượng Nhân. Trong Thái cổ Tinh Thần, dù không có được tu vi như Đại Hoang Thượng Nhân, mới chỉ là Không Linh sơ kỳ nhưng độc công của hắn lại nổi danh ngang với Đại Hoang Thượng Nhân.

Hai người bên cạnh là lão tổ Hỏa Tước tộc sắc mặt cực kỳ âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm vào Phong Giới Đại Trận, đôi mắt lộ sát khí điên cuồng.

Ở phía trước ba người còn có một nữ tử mặc vân sa(l). Nữ tử này cúi đầu, mái tóc mượt mà rủ xuống. Người này chính là Vân Lạc đại ti. Lúc này đôi tay nàng đang nhanh chóng bắt quyết, dường như đang tính toán điều gì, đôi mắt lộ vẻ lo lắng.

(1): Áo diệt bằng nhiễu.

- Lần này phải cảm tạ Vân Lạc đại ti đã tính ra giới nội đã tìm được Thất Thải Giới mà chưởng tôn đã bố trí. Nhưng những con kiến hôi trong giới nội sao có thể biết được chi tiết bố cục của chưởng tôn đại nhân được chứ.

Khóe miệng Đông Địch Tử lộ nụ cười lạnh.

- Mục đích cuộc chiến này không phải để giết người mà là để bố trí truyền tống trận. Điểm này xin các hạ nhớ kỹ. Mặt khác, Vương Lâm kia cũng phải nhanh chóng giết chết, tuyệt không để hắn trốn thoát.

Vân Lạc đại ti ngước lên, lộ ra cái cổ tuyệt mỹ, chậm rãi mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1517 Phá trận

Thần sắc Đông Địch Tử như thường, cười ha hả nhưng trong lòng lại không đồng ý với những lời này. Ánh mắt hắn nhìn về phía đại quân chín vạn tu sĩ Thái cổ Tinh Thần, cảm thụ luồng khí thế tàn bạo và sát khí điên cuồng của bọn họ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Lòng dạ đàn bà mà thôi. Đó chính là sát khí của binh sĩ đã bốc lên tận trời, há có thể bảo họ không chém giết, về phần tu sĩ Vương Lâm kia nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Thiên Nhân suy kiếp, chẳng qua vận khí tốt một chút nên mới làm được một số chuyện mà thôi. Giết người này thật sự quá dễ dàng, đâu có phải chuyện gì to tát chứ.

Trận chiến đầu tiên này chính là để giết người cướp vật, bố trí truyền tống trận là thứ hai, cuối cùng thuận tay giết Vương Lâm mà thôi.

Ngay khi trong đầu Đông Địch Tử đang có những ý niệm này, đột nhiên thần sắc hắn thay đổi, nhìn về phía xa xa. Cùng lúc đó, Nam Chiếu Thượng Nhân, Lão tổ Hỏa Tước Tộc và cả Vân Lạc đại ti đều đồng thời nhìn về phía tinh không xa xa.

Một luồng uy áp mênh mông từ trong tinh không ầm ầm tràn tới, áp chế tiếng gầm thét cuồng bạo của chín vạn tu sĩ bên ngoài trận pháp. Tiếng ầm vang này tràn tới, cuối cùng ngưng tụ ánh mắt của toàn bộ tu sĩ nơi này.

Chợt thấy trong tinh không có một tòa lầu các màu đen khổng lồ xuất hiện. Tòa lầu các này quá lớn, giống như một tu chân tinh vậy, bốn xung quanh còn tràn ngập sương mù vô tận, khiến cho người ta nhìn lại mà cảm thấy mơ hồ.

Mơ hồ có thể nhìn thấy bốn phía quanh lầu các lơ lửng mấy ngàn tu sĩ. Đám tu sĩ này đều mặc hắc y, ấn ký trên mi tâm đều giống nhau, là một thanh kiếm màu đen. Mỗi một tu sĩ mặc hắc y đều tỏa ra khí tức lạnh băng tới cực điểm. Thần sắc bọn họ lạnh lùng, lơ lửng bên ngoài lầu các màu đen kia, tiến theo nó về phía trước.

Một luồng sát khí lặng băng bao phủ tinh không.

- Là Thị Kiếm tộc.

- Là tu sĩ hộ điện của Thiên Phạt điện của Trưởng Tôn hội - Thị Kiếm tộc.

- Nghe đồn mỗi một tu sĩ trong Thị Kiếm tộc này đều có tu vi cực kỳ kinh khủng, tu hành Phá hồn nhất kiếm, uy lực kinh người.

- Thị Kiếm tộc ở đây, như vậy đại điện này chính là Thiên Phạt điện của Trưởng Tôn hội rồi. Không ngờ được trận chiến đầu tiên mà Trưởng Tôn hội đã cho một trong tứ điện ra mặt.

Tòa lầu các khổng lồ màu đen kia chậm rãi bay tới gần, uy áp truyền ra càng nhiều, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến chín vạn tu sĩ kia đều phải đồng thời vái một cái.

- Chúng ta xin tham kiến Thiên Phạt điện.

Tiếng nói của chín vạn tu sĩ trào dâng như sóng.

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, tòa lầu các khổng lồ này chậm rãi dừng lại. Tu sĩ mặc hắc y bốn phía vẫn lạnh lùng không nhúc nhích như trước.

- Tuân theo mệnh lệnh của Trưởng Tôn hội, lão phu tới đây đốc chiến....

Một tiếng nói tang thương hỗn tạp từ trong lầu các màu chậm rãi đen truyền ra. Tiếng nói này còn lộ ra một luồng uy áp khiến tiếng nói của chín vạn tu sĩ đều bị áp chế.

- Hiện tại lão phu sẽ mở Phong Giới Đại Trận này ra. Chiến tranh bắt đầu...

Tiếng nói già nua kia lại truyền tới, dường như còn kèm theo một tiếng thở dài. Ngay sau đó, một luồng sáng màu đen từ trong lầu các lóe lên, lao thẳng vào tinh không.

Đây là một thanh kiếm, một thanh kiếm trong suốt.

Kiếm dài bảy thước, rộng chừng tam tấc, toàn thân trong suốt, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trên thân kiếm này còn tràn ngập lực lượng hương hỏa, khiến cho bên ngoài tinh không hiện lên một cảnh tượng hư ảo vặn vẹo.

Trong cảnh tượng hư ảo này, có thể thấy một thế giới hương hỏa. Trong hương hỏa giới này có rất nhiều hương hỏa dân đang ngồi khoanh chân, điên cuồng hiến tế hương hỏa bản thân.

Đồng thời với sự xuất hiện của thanh kiếm trong suốt này, bên trong Thái cổ Tinh Thần, tại một thế giới không tồn tại tinh không lúc này có một cái khe không gian bị mở ra.

Nơi này tiên khí lượn lờ, mây lành tỏa sáng vạn trượng. Trên mặt đất còn có một tòa tiên sơn, sơn vân bao phủ. Trên đỉnh núi lúc này có một nữ tử.

Nữ tử này thoạt nhìn giống như phụ nhân, tướng mạo dù không tuyệt đẹp nhưng lại có một luồng khí tức ung dung cao quý tỏa ra. Nàng mặc quần áo trong cung, trên mi tâm của một loạt những điểm tròn màu đỏ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đôi mắt nữ tử này lóe lên hàn quang, ngọc thủ giơ lên điểm về phía trước. Lập tức liền có một thanh ngọc như ý biến ảo ra. Trên ngọc như ý có một đóa hoa, vốn là vật chết nhưng giờ phút này bị nữ tử điểm vào dường như được ban cho tính mạng, lập tức sống động hẳn lên.

Nó vươn mình, chín cánh hoa nở ra xoay tròn, rơi xuống tạo thành một cơn lốc, lao thẳng lên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

- Ngươi vừa rồi còn chưa quyết định, để ta giúp ngươi một phen.

Nữ tử này nhẹ giọng nói, tay trái gỡ từ trên đỉnh đầu xuống một cây thoa vàng, vung về phía trước.

Tại Lam Ti tộc, bên trên Lam Sơn truyền ra một điệu đàn. Điệu đàn này dù rất ưu mỹ nhưng rất quỷ dị là khi thì lại sát phạt như thập diệp mai phục, khi thì ôn nhu như tiên âm. Hai loại thái cực hoàn toàn trái ngược này dung hợp vào trong tiếng đàn hình thành một cảm giác vô cùng phức tạp.

Lam Mộng Đạo Tôn nhắm hai mắt, hai tay đặt trên cây đàn trước người. Cây cổ cầm truyền ra dao động, dường như đang do dự lựa chọn.

Liên Minh Tinh Vực ngồi bình thản đối diện với phụ thân, yên lặng nhìn phụ thân, thủy chung không mở miệng nói câu nào.

Đúng lúc này thì bầu trời Lam Sơn đột nhiên xuất hiện gợn sóng. Từ bên trong gợn sóng, một đạo kim quan lóe ra. Kim quang này chính là một chiếc thoa cài tóc.

Chiếc thoa này phá vỡ hư không lao thẳng tới Lam Sơn, xuyên qua căn phòng trên đỉnh núi, mang theo tiếng gió rơi vào giữa Lý Thiến Mai và Lam Mộng Đạo Tôn, hung hãng cắm xuống mặt đất.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại. Dây cổ cầm keng một tiếng liền bị đứt làm đôi, dây đàn vãng tung lên cao. Lam Mộng Đạo Tôn mở bừng hai mắt, nhìn chăm chú vào chiếc thoa trên mặt đất, ánh mắt lộ vẻ phân vân thống khổ.

Hồi lâu hắn thở dài một tiếng, tay phải vung về phía trước. Nhất thời dây đàn vừa bị đứt làm đôi kia liền bị ánh sáng màu lam bao phủ. Lam Mộng Đạo Tôn cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi máu tươi dung nhập vào trong dây đàn, lao thẳng về phía bầu trời.

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, phía trước tòa lầu các màu đen, bên phải thanh kiếm trong suốt, chín cánh hoa xoay tròn hình thành một cơn lốc tới kinh thiên.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu lam gào thét lao tới. Đoạn dây đàn đứt kia tới nơi này, bên trong có dung nhập máu tươi của Lam Mộng Đạo Tôn, chứa tu vi cả đời của hắn, cũng có một lượng lớn hương hỏa lực của Lam Mộng Đạo Tôn.

Bên trong Thái cổ Tinh Thần, tại vùng cực tây, tinh không lộ ra một màu trắng nhạt, một khi tu sĩ tiến vào nơi này liền lập tức cảm nhận được một cảm giác lạnh như băng truyền vào tâm thần, giống như toàn bộ tu vi và thân thể trong nháy mắt sẽ bị cảm giác lạnh lẽo này đông cứng.

Xa xa có chín tu chân tinh quay tròn. Chín tu chân tinh này nhìn từ xa giống như chín khối hàn băng khổng lồ. Hoặc có thể nói là một khối.

Một khối hàn băng do chín tu chân tinh tạo thành, lớn tới vô cùng.

Trong vòng khối hàn băng khổng lồ này có một đồng tử ước chừng bảy tám tuổi đang khoanh chân ngồi, toàn thân bị đóng băng. Đúng lúc này đồng tử dường như đã chết kia mở bừng đôi mắt. Hai mắt nó quỷ dị tới cực điểm, mỗi bên mắt không ngờ lại có ba con ngươi.

Tam đồng chi tu.

Trong nháy mắt khi hai mắt hắn mở ra, tầng băng phong bế chín khối tu chân tinh khổng lồ này ầm ầm nổ tung. Hai tròng mắt hư ảo khổng lồ bất ngờ xuất hiện trong băng tầng khổng lồ này.

Hai tròng mắt kia giống như hai mắt của đồng tử, đều có ba con ngươi. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, ba con ngươi này lóe lên, hóa thành ba đạo u quang lao thẳng vào tinh không.

Bên trong Thái cổ Tinh Thần còn có một cái khe không gian tràn ngập tiên khí. Bên trong cái khe này có một khối đại lục trôi nổi. Khối đại lục này vô cùng cổ kính, không biết tách ra từ nơi nào.

Ở trên đại lục này có một nữ tử đang ngồi khoanh chân. Nữ tử này mặc hồng y, ngay cả mái tóc cũng màu đỏ, nhìn qua tươi sáng tới cực điểm.

Nữ tử này dù đang ngồi khoanh chân nhưng quần áo lại ép sát vào thân thể. Do vậy mà từ phía sau nhìn lại, phần eo của nữ tử này lộ ra thon thả vô cùng, kết hợp với đường cong của cặp mông khiến dáng người càng thêm nổi bật, đủ để khiến tất cả tu sĩ phải động tâm.

Dung nhan nàng tuyệt mỹ, trắng trẻo xinh tươi, lúc này mi mắt run rẩy, chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt như có vẻ ai oán trời cho, ngọc thủ giơ lên, đặt nhẹ lên môi cắn một cái. Hành đồng này có thể khiến kẻ khác nhìn thấy mà phát cuồng.

Hình như có một tiếng than nhẹ truyền ra. Ngón tay nàng bị cắn chảy máu, điểm vào hư không phía trước người. Ba giọt máu tươi bay ra, bất ngờ hóa thành những quỷ ảnh dữ tợn. Hình tượng của quỷ ảnh này cực kỳ đáng sợ, vừa mới xuất hiện liền ngửa mặt lên trời rít gào, khói đặc bên ngoài thân thể cuồn cuộn dâng lên tràn ngập bầu trời, tạo nên tiếng hô kinh thiên.

Một lát sau, ba quỷ ảnh này hướng về phía phía nữ tử áo hồng này vái một cái, đồng loạt cất bước, thoáng một cái đã biến mất trong thiên địa.

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, bên cạnh thanh kiếm trong suốt, dây đàn, chín cánh hoa, u quang lóe lên, lập tức một con mắt biến ảo ra, trong mắt có ba con ngươi, nhìn mà giật mình.

Ngay lúc con mắt có ba con ngươi xuất hiện, tiếng gầm thét ầm ầm vang lên. Ba quỷ ảnh khổng lồ vạch ngang sao trời hiện ra.

Ngay lúc những tu sĩ bước thứ ba của giới ngoại đang ngưng tụ pháp bảo và tu vi thì bên trong Thái cổ Tinh Thần, ở trong một mảnh tinh không vẫn luôn lơ lửng, tại cung điện của chưởng tôn, người mặc hắc bào bị lực lượng một tiếng rống của Vương Lâm bức lui, chịu trọng thương lúc này đang ngồi khoanh chân dưới ánh nến. Hắn ngẩng phắt đầu, cánh tay phải khô héo giơ lên hung hãng chụp về phía trước một cái.

- Tĩnh Trung Lao Nguyệt.

Tiếng nói của người mặc hắc bào khàn khàn, lộ vẻ suy yếu, chậm rãi mở miệng, vang vọng khắp cung điện.

Phong Giới Đại Trận ầm ầm chấn động. Dưới ánh mắt chín vạn tu sĩ bên ngoài trận, trận pháp run rẩy, trở nên mơ hồ. Hình như trận hồn bị một lực lượng mạnh mẽ từ trong tinh không truyền tới, mạnh mẽ lôi ra khỏi trận.

Đại trận chấn động, ánh sáng lóe lên. Đủ loại linh hồn trong trận pháp lóe ra, các loại pháp bảo máu tanh tuôn ra uy lực kinh thiên.

Đúng lúc này, chấn động của Phong Giới Đại Trận truyền vào trong giới nội, khiến Vương Lâm đang tiến bước chú ý, đồng tử trong hai mắt co rụt lại nhìn lên.

Thế gian xác thực có sự trùng hợp. Chín vạn tu sĩ bên ngoài đại trận nếu không có đại trận sẽ có thể thấy rõ ở trong giới nội, Vương Lâm với mái đầu bạc trắng không ngờ đang đứng ngay trước mặt bọn họ mà nhìn lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1518 Không thể lui

Đây là trận chiến đầu tiên của Thái cổ Tinh Thần. Vị trí bọn họ lựa chọn chính là Vân Hải tinh vực. Mà điểm bọn họ muốn phá vỡ lúc này lại chính là chổ Vương Lâm đang đứng.

Chấn động của Phong Giới Đại Trận truyền vào trong giới nội. Trong ánh mắt của Vương Lâm, hắn thấy rõ ràng cái lưới tạo thành đại trận kia lúc này mơ hồ trở nên hỗn loạn, dường như có một luồng lực lượng đang muốn xuyên thấu nơi này đi vào.

Thấy cảnh tượng này, thần sắc Vương Lâm đại biến.

Giờ phút này giới nội còn chưa chuẩn bị xong cho chiến tranh. Thất Thải Giới còn chưa tìm được hết nhưng chiến tranh đột nhiên lại xảy ra trước rồi. Với tâm trí của Vương Lâm hắn liếc một cái là biết, biến hóa kỳ dị của Phong Giới Đại Trận này hiển nhiên là do bên ngoài Thái cổ Tinh Thần, tu sĩ giới ngoại đã triển khai đủ loại thủ đoạn, muốn mở đại trận này tiến vào.

Phong Giới Đại Trận là một thanh kiếm hai lưỡi. Nó phong kín hương hỏa của giới nội, khiến tu vi tu sĩ giới nội không thể so với tu sĩ giới ngoại, hầu như đã chặt đứt căn cơ của tu sĩ giới nội.

Nhưng đồng thời nó cũng gián tiếp có tác dụng bảo vệ nhất định, dù là đi vào hay đi ra cũng cực kỳ gian nan.

Đúng lúc này thì Phong Giới Đại Trận vang lên những tiếng động kinh thiên. Trận hồn dường như đã bị rút ra vậy. Cảnh tượng này nhìn từ giới ngoại lại càng rõ ràng.

Nhưng Vương Lâm không có thời gian lãng phí. Biến cố của Phong Giới Đại Trận này không cần hắn thông báo thì tu sĩ bước thứ ba trong giới nội cũng biết. Hắn là người ở gần nơi này nhất, tuy hắn không có lực lượng ngăn cản trận pháp này bị phá vỡ nhưng hắn lại vẫn muốn chuẩn bị cho đối phương một đòn phá hoại mạnh nhất.

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Sát khí vốn từ sau khi hắn giết Thủy Đạo Tử đã hơi tiêu tan lúc này lại ầm ầm trào lên. Tia sát lục bổn nguyên lại dùng một phương thức vô cùng kinh khủng tăng trưởng.

- Giết. Giết hết thảy những kẻ xâm lấn.

Đây là một trận chiến. Mà trong chiến tranh thì không có nhân tính, đạo đức.

Lúc này hắn hoàn toàn có thể rời đi. Nhưng hắn không thể làm vậy.

Đây là một cuộc xâm lấn, Giới ngoại xâm lấn. Vì gia viên, vì cố hương, vì vinh quang của bản thân tu sĩ giới nội, hai mắt Vương Lâm đỏ bừng. Sát lục cả đời hắn cũng đều là vì bản thân. Chỉ có ở bên ngoài Thần

Tông, trong tích tắc khi cảm nhận được vinh quanh của tu sĩ Vân Hải tinh vực, hắn mới cảm thấy vinh quang của tu sĩ giới nội.

Một trận chiến này không biết sẽ kéo dài bao lâu. Có lẽ hắn sẽ tử vong, có lẽ hắn sẽ mất đi cơ hội cứu sống Uyển nhi. Nhưng giờ phút này vì bản thân, vì gia đình, vì đại nghĩa, hắn phải đánh...

Giống như Hồng Hủ Tử lúc trước hỏi hắn, ngươi đã chuẩn bị tử chiến trong cuộc chiến này chưa.

Vương Lâm đã chuẩn bị sẵn sàng tử chiến rồi.

Sự việc này chưa chuẩn bị đã đột nhiên xảy ra, dù giới nội đối với hắn vẫn tồn tại rất nhiêu âm hiểm và nguy cơ nhưng dù thế nào hắn vẫn là tu sĩ giới nội.

Trong gia đình của mình, tất cả đều theo quy luật kẻ thích nghi thì sinh tồn. Nhưng một khi gặp phải ngoại nhân xâm lấn, vậy thì hết thảy đều có thể bỏ qua.

Đây là đại nghĩa.

Ngọn lửa chiến tranh đã lan tới cửa, nếu lúc này mà còn lo lắng chuyện được mất của bản thân thì Vương Lâm hắn không xứng được làm người.

Không xứng được gọi là tu sĩ.

Sát lục bổn nguyên dưới đủ loại tâm trạng của Vương Lâm điên cuồng tăng trưởng. Sát lục, sát lục, vì mình mà sát lục cả vạn vạn người, thế chưa thể gọi là sát lục, chỉ là một tên đồ tể mà thôi.

Sát lục chính thức chính là sát lục vì đại nghĩa, vì một lý tưởng nào đó, vì người mà mình muốn bảo vệ, vì vật mà mình muốn giữ gìn, điên cuồng phản kháng.

Loại sát lục này mới chính là bổn nguyên, không phải thứ giết chóc chỉ vì dục vọng bản thân, vì cướp đoạt bảo vật, vì muốn giết mà giết.

Vương Lâm giờ phút này đã hiểu ra. Tay phải hắn vừa giơ lên, ngàn vạn đạo kiếm khí liền gào thét lao tới, bao phủ cả tinh không, lao thẳng tới gần Phong Giới Đại Trận. Cũng trong lúc này tay áo hắn liền vung lên, Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn đồng thời xuất hiện. Mặc kệ hai người hắn có đồng ý hay không, lúc này đều phải nghe theo mệnh lệnh của Vương Lâm.

Cho dù có chết thì hồn phách cũng phải nghe lệnh.

Sau khi hai người xuất hiện, tay phải Vương Lâm bắt quyết điểm vào tinh không. Trong tiếng ầm vang, vô số cấm chế biến ảo ra, điên cuồng phong ấn.

Đồng thời vào lúc này, tay áo Vương Lâm vung lên. Huyết kiếm bay ra, tỏa huyết quang ngập trời.

Trong huyết quang này, hai tay Vương Lâm vung về phía trước, toàn thân tỏa ánh sáng chói mắt, hấp thu tất cả ánh sáng trong tinh không, hóa thành một cái khiên bằng ánh sáng.

Ngọn lửa chín màu trong mắt trái của hắn hình thành một cơn lốc, vận sức chờ phát động.

Lôi đồ bên mắt phải xoay tròn, tiếng sấm sét kinh thiên ầm ầm vang lên.

Chiến, chiến, chiến.

Nếu đã gặp thì dùng sức một người chiến mười vạn đại quân xâm lấn từ giới ngoại thì có làm sao. Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ lỗi lạc. Hắn đứng ở nơi này trông như một vị chiến tiên.

Mái tóc bạc trắng tung bay, một thân bạch y phất phới khiến cho thân ảnh của hắn trở lên cao lớn vô cùng.

Trên người hắn từ từ hiện ra một luồng vinh quang, là vinh quang của tu sĩ giới nội.

Phong Giới Đại Trận trong mắt tu sĩ giới ngoại dường như hóa thành một cái giếng thật lớn. Một luồng lực lượng tới từ tinh không của tu chân tinh, giống như một bàn tay khổng lồ muốn lôi hết hồn phách từ trong cái giếng này ra.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, Phong Giới Đại Trận không ngừng run rẩy, trận linh bên trong biến ảo ra, điên cuồng phản kích. Nhung vào lúc này, từ trong lầu các Thiên Phạt Điện của Trưởng Tôn hội vẫn đang lơ lửng trong tinh không có một âm thanh già nua truyền ra.

- Phá trận.

Tiếng nói này vang lên, chấn động tinh không, khiến thanh kiếm trong suốt phát ra tiếng gào thét kinh thiên, lao thẳng tới trận pháp. Cùng với nó là tất cả các pháp bảo khác.

Chuyện phá trận này đã không còn là chuyện của một người mà là toàn bộ lực lượng của hai tiên phi, ba tu sĩ bước thứ ba, còn có cả chưởng tôn, tổng cộng lực lượng của sáu người trong Thái Cổ Tinh Thần.

Trong khi trận hồn của Phong Giới Đại Trận sắp bị chưởng tông rút ra, trận linh đang tiến hành phản kích thì năm thứ pháp bảo kia ầm ầm tới

gần, trực tiếp tràn vào Phong Giới Đại Trận, điên cuồng công kích trận linh.

Ánh sáng trên trận pháp lóe lên, giống như tia chớp chạy khắp Phong Giới Đại Trận. Dưới tia chớp này, cả Phong Giới Đại Trận bất ngờ trở thành một đại trận sấm sét. Vô tận ngân xà ầm ầm lao tới, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một thanh trường thương, mang theo lực lượng sấm sét vô tận ầm ầm đánh thẳng tới thanh kiếm trong suốt kia.

Tiếng động ầm ầm vang lên kinh thiên. Thanh kiếm trong suốt kia va chạm với cây trường thương sấm sét kia, lực lượng hương hỏa bên trong điên cuồng bộc phát ra, trực tiếp đối kháng với nó.

Trong nháy mắt khi giao chiến với thanh trường thương, ánh sáng màu tím trên Phong Giới Đại Trận lại lóe lên. Tử ý ngập trời tràn ra, bao phủ tinh không, dù là giới ngoại hay giới nội lúc này đều có thể thấy rất rõ ràng.

Dưới ánh sáng tím này, một cây roi khổng lồ ngưng tụ lại, vung lên liền có những tiếng vùn vụt vang lên, đánh thẳng tới dây đàn của Lam Mộng Đạo Tôn.

Hai vật này áp sát, nhanh chóng va chạm kịch liệt.

Sau ánh sáng màu tím này, ánh sáng màu đỏ tràn ra, như máu tơi phủ khắp thiên địa. Hàng loạt tiếng gào thét thê lương mang theo nổi thống khổ không cách nào hình dung nổi truyền khắp tinh không. Trong ánh sáng màu đỏ này, một cái lưu tinh chùy chín đầu khổng lồ bất ngờ xuất hiện.

Lưu tinh chùy chín đầu xoay chuyển như muốn phá tan tinh không, lao thẳng tới chín cánh hoa của tiên phi.

Ánh sáng màu đỏ vừa lóe lên, một luồng sóng nhiệt kinh thiên đã tràn ra. Trên Phong Giới Đại Trận lúc này có một chiến xa vô cùng lớn hóa ra, lập tức hơi nóng tràn ngập tám phương.

Đây là một cái xe bắn đá khổng lồ lớn hơn vạn trượng. Từ trên xe tỏa ra một luồng khí tức tang thương, vừa xuất hiện đã kinh thiên động địa. Nhất là trên cánh tay đòn của xe còn có một đám lửa thật lớn. Ngọn lửa này đủ để thiêu đốt vạn linh, sau lúc xuất hiện liền ầm ầm bắn về phía trước.

Nó lao thẳng tới con mắt cho đồng tử trong hàn băng tạo thành.

Sau khi chiến xa xuất hiện, ánh sáng màu đen lại lóe lên trên Phong Giới Đại Trận, giống như cắn nuốt cả hư vô. Một thanh Lang nha bổng khổng lồ vô thanh vô tức xuất hiện.

Thanh Lang nha bổng này dày đặc mũi nhọn, bên trên còn dính đầy máu đen, tràn ngập mùi máu tanh, đánh thẳng tới ba quỷ ảnh do ba giọt bổn mạng huyết của tiên phi hóa thành.

Tiếng ầm ầm vang vọng thiên địa. Cả Phong Giới Đại Trận chấn động kịch liệt. Vương Lâm ở trong giới nội lúc này đồng tử hai mắt co rút lại, thần sắc trở nên dữ tợn.

Chiến ý đã nổi lên, tràn ngập toàn thân chỉ đợi phát.

Tiếng ầm ầm kinh thiên vang lên ở Phong Giới Đại Trận, trận linh lóe lên không ngừng. Những trận linh còn lại vừa biến ảo ra. trong nháy mắt khi nó vừa xuất hiện thì từ Thái cổ Tinh Thần truyền tới một lực lượng kỳ dị, giống như một bàn tay khổng lồ chụp lấy chúng.

Phong Giới Đại Trận ầm ầm chấn động, những trận hồn sinh ra qua năm tháng vạn cổ này bị lôi ra khỏi pháp trận. Hồn phách này vô hình nhưng lúc này tất cả tu sĩ giới ngoại đều có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức tang thương tràn ra.

Hồn phách này cực kỳ khổng lồ, bị mò ra nhưng dường như luồng lực lượng quỷ dị trong Thái Cổ Tinh Thần kia dường như cũng không thể thừa nhận được, giơ lên được mấy trượng liền suy yếu đi.

Một tiếng thở dài vang lên khắp Thái cổ Tinh Thần ở giới ngoại. Bàn tay khổng lồ do luồng lực lượng quỷ dị hóa thành kéo mạnh một cái sang bên cạnh. Tiếng ầm ầm điên cuồng truyền khắp giới ngoại. Hồn phách kia không ngờ bị bứt ra một phần nhỏ.

Một lổ hổng xuất hiện. Trong nháy mắt Phong Giới Đại Trận lập tức xuất hiện một cái khe.

Cái khe này xuất hiện khiến cho Phong Giới Đại Trận dường như dừng lại một chút. Trong tích tắc khi nó dừng lại, một giọng nói già nua khàn khàn truyền khắp tinh không.

- Lão phu đã cố hết sức...

Trong nháy mắt khi lời nói này vang lên, năm trận linh và pháp bảo đang giằng co đồng thời chấn động.

Trong cái khe tại Thái cổ Tinh Thần, đôi mắt phụ nhân mặc y phục cung đình đứng trên đỉnh núi lóe lên hàn quang, tay phải bắt quyết, miệng bình thản nói:

-Bạo.

Trên Lam Sơn của Lam Ti tộc, Lam Mộng Đạo Tôn ngơ ngác nhìn cây thoa nọ, tay phải giơ lên, bắt quyết, miệng nói một cách bất đắc dĩ.

-Bạo.

Chổ cực tây của Thái cổ Tinh Thần, tại chín tu chân tinh bị đóng băng, đồng tử nọ giơ tay phải lên, thì thào nói:

-Bạo.

Trong một cái khe tràn ngập tiên khí ở Thái cổ Tinh Thần, nữ tử áo đỏ đứng trên mảnh đại lục kia ánh mắt cũng lóe lên, như cười như không ngâm khẽ:

-Bạo.

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, trong Thiên Phạt Điện của Trưởng Tôn hội truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

-Bạo.

Nãm thứ pháp bảo, bất cứ thứ nào cũng đủ để gây lên một trận gió tanh mưa máu, lúc này ở trong Phong Giới Đại Trận đồng loạt nổ tung. Tiếng ầm ầm vang lên khắp thiên không. Luồng lực trùng kích này đánh sâu vào trong cái khe của Phong Giới Đại Trận, hóa thành một lực xé vô cùng lớn. Phong Giới Đại Trận chấn động, cái khe dưới lực lượng này liền bị mở rộng ra.

Phong Giới Đại Trận chỉ trong thời gian ngắn đã bị mở ra một khe hở lớn..

Chiến tranh bắt đầu rồi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1519 Phản kích

Ngay khi lổ hổng này mở ra, ánh mắt tất cả chín vạn tu sĩ của giới ngoại kia đều lộ ra sự hung ác ngợp trời, tiếng gào thét điên cuồng truyền ra.

- Sát nhập giới nội, khiến cho những con kiến của giới nội phải run rẩy khuất phục dưới sức mạnh của giới ngoại ta.

- Sát nhập Phong Giới, cướp đoạt tất cả.

Ánh mắt Đông Địch Tử lộ ra vẻ tàn nhẫn, từng bước tiến về phía trước, trực tiếp nhảy vào trong cái khe của Phong Giới Đại Trận. Ở phía sau hắn, Nam Chiếu Thượng Nhân kia liếm liếm môi, bước tới.

Còn có lão tổ của Hỏa Tước Tộc cũng lóe lên sát khí, nhanh chóng tiến về phía trước.

Chín vạn tu sĩ càng điên cuồng hơn, toàn bộ lao ra, hướng về phía cái khe Phong Giới Đại Trận nhanh chóng phóng tới.

Rất khó hình dung được cảnh tượng này. Rất nhiều tu sĩ của giới ngoại lúc này giống như là một cơn đại hồng thủy, còn Phong Giới Đại Trận giống như một cái đê, lúc này cái đê đã bị vỡ ra một lổ hổng, đại hồng thủy dâng lên ngợp trời.

Thanh âm giết chóc vang đầy trời.

Trong nháy mắt, liền có mấy vạn tu sĩ giới ngoại đã xông vào bên trong cái khe, tiến vào giới nội khiến cho bọn họ điên cuồng kia, nhìn thấy thiên địa của giới nội, nhìn thấy Vương Lâm một thân áo trắng, từ xa lạnh lùng nhìn lại.

Vương Lâm thần sắc như thường, không ra tay ngay. Phong Giới Đại Trận kia sụp đổ, khiến cho hắn mơ hồ có cảm giác không ổn. Chuyện này, dường như vẫn còn có một chút gì đó mờ ám...

Cho nên hắn không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm đám tu sĩ giới ngoại giống như châu chấu đang nhảy vào này. Hắn đang đợi, đợi một câu trả lời.

Đúng lúc này, đột nhiên có biến cố xảy ra.

Trên Phong Giới Đại Trận bị xé rách hiện lên một ngọc bội. Trên ngọc bội này, có một khí tức khiến cho Vương Lâm thấy rất quen thuộc. Khí tức này là của một người.

Chủ nhân Phong Giới.

Ngay khi ngọc bội này xuất hiện, một Khai Thiên Phủ ầm ầm hiện ra. Chiếc búa này xuất hiện cực kỳ đột ngột, gần như ngay sau khi chín vào tu sĩ của giới ngoại nhảy vào.

Chiếc búa này vừa xuất hiện, liền ngay lập tức hướng tới đám tu sĩ của giới ngoại hung hãng chém xuống. Một tiếng vang kinh thiên động địa điên cuồng truyền ra.

Theo chiếc búa kia chém xuống, tất cả những tu sĩ ở phía trước đều kêu lên thảm thiết, hoàn toàn không thể né tránh, bị chiếc búa kia chém vào, lập tức thân thể tan vỡ, máu thịt nổ tung, nguyên thần tử vong.

Chiếc búa kia thế như chẻ tre, dưới một trảm này, không có bất cứ một tu sĩ nào có khả năng chống cự lại dù chỉ một chút, nhất tề tan vỡ, chỉ còn những tiếng kêu thảm thiết ngay khi xuất hiện liền hóa thành dư âm vang vọng.

Chiếc búa chém xuống, quét ngang phía dưới. Gần năm nghìn tu sĩ dưới một chém này tử vong. Mắt thấy chiếc búa này chuẩn bị giơ lên lần nữa, dường như có thể hạ xuống trong nháy mắt, Đông Địch Tử, lão tổ Hỏa Tước Tộc, còn có Nam Chiếu Thượng Nhân kia ba người sắc mặt đại biến, không nghĩ ngợi vội vàng chạy tới, đang định ngăn cản.

- Cần phải tiến vào giới nội với tốc độ nhanh hơn, toàn lực xông vào.

- Chờ ta ngăn cản Khai Thiên Phủ này, rồi các ngươi hãy nhanh chóng tiến vào.

Bên trong lầu các màu đen khổng lồ bên ngoài Phong Giới Đại Trận kia, lúc này cửa lầu đột nhiên mở, từ bên trong có một lão già bước ra. Lão già này thân thể gầy gò, giống như một cái thây khô, từng bước đi về phía trước, trong nháy mắt đã tới gần Khai Thiên Phủ, đang định ngăn cản. Nhưng đúng lúc này, ngọc bội trong trận pháp lại lóe lên hào quang, nhanh chóng hóa thành một màn ánh sáng nhẹ nhàng, bao phủ lão già này.

Lão già biến sắc, khí tức trên ngọc bội kia hắn đã cảm thấy có chút quen thuộc, lúc này sau khi lại gần, tâm thần liền chấn động.

Phong Giới lão quỷ... Ngươi đã tự mình dung nhập vào trong trận pháp.

Ngay khi xảy ra tất cả chuyện này, sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn chờ đợi chính là câu trả lời này. Nãm đó chủ nhân Phong Giới dung nhập vào trong trận pháp có lẽ chính là vì giờ phút này.

Hắn không chút do dự, thân thể lập tức bước ra. Ngay khi những tu sĩ của giới ngoại vừa mới nhảy vào đã lập tức phân tán, hắn vung tay phải lên, tinh không ầm ầm, ngàn vạn kiếm khí gào thét bay ra.

Sau ngàn vạn kiếm khí này còn có vô số cấm chế theo sát phía sau, triển khai một trận đại chiến một người chống lại mấy vạn ngươi.

Linh Động Thượng Nhân cùng với Chu Cẩn, hai người dưới thần niệm của Vương Lâm không thể không ra tay, lao thẳng tới ba người đám Đông Địch Từ đang muốn ngăn cản chiếc búa kia.

Vương Lâm trong lúc tiến tới, ngọn lửa chín màu trong mắt trái lóe lên, ầm ầm lao ra. Hư hóa tràn ra, trong mắt hắn trong cơ thể của mỗi một tu sĩ giới ngoại đều có tâm tình nồng đậm tràn ngập, những tâm tình này toàn bộ đều là mồi dẫn cho hư hỏa thiêu đốt.

- Hư hỏa, đốt.

Trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, lôi đồ lóe lên. Trong tiếng lôi đình ầm ầm, lôi đồ trực tiếp bay ra, treo giữa tinh không, không ngừng khuếch tán hóa thành vô tận. Chín đạo lôi đình ở bốn phía gào thét xoay tròn,

từng trận lôi đình vô tận điên cuồng từ bên trong hạ xuống, lao thẳng tới tất cả những tu sĩ giới ngoại ở bên dưới.

- Giết giết giết giết.

Những tiếng kêu thảm thiết truyền khắp Vân Hải. Chỉ thấy mấy vạn tu sĩ này lập tức có gần một ngàn người toàn thân bị hư hỏa thiêu đốt, tạo thành những quả cầu lửa, hơi nóng phả vào mặt, kêu gào thảm thiết lui về phía sau.

Nhưng đúng lúc này, huyết quang lóe lên. Huyết kiếm kia đang ẩn mình trong tinh không lao ra, trong lúc quét ngang liền khiến hàng ngàn cái đầu lâu bốc cháy bay lên, ngay cả máu tươi cũng bị hư hỏa này thiêu đốt bốc hơi.

Vừa ra tay đã giết hàng ngàn người.

Vương Lâm như một con mãnh hổ canh rừng, trực tiếp lao ra.

Lôi đồ ở trên trời, lôi đình ầm ầm giống như là Thiên Kiếp điên cuồng giáng xuống, lao thẳng tới đám tu sĩ phía dưới. Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Những cảnh tượng giết chóc này cũng không đủ để khiến cho tu sĩ giới ngoại lùi bước, ngược lại còn kích phát mạnh hơn sự hung tàn của họ. Lúc này bọn họ nhất tề lao ra, những tu sĩ bị hư hỏa thiêu đốt giống như là phát cuồng, họ tự biết chắc chắn sẽ phải chết, nên chọn cách tự bạo.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên. Dưới sự tự bạo này, một sức tấn công hủy diệt khuếch tán ra. Cho dù là Vương Lâm trong sự hỗn loạn này nếu không có thân thể cổ Thần thì nhất định cũng phải lùi lại.

- Hắn chính là Vương Lâm. Giết chết hắn sẽ có thể được lên Thái cổ Tinh Thần Bảng.

- Giết chết hắn.

- Hắn chỉ có một mình, mà có dùng khí ngăn cản đại quân của giới ngoại ta. Đáng chết đáng chết.

Mấy vạn tu sĩ của giới ngoại này trong lúc điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, bất chấp tất cả lao tới tấn công. Vương Lâm đã tiến vào bên trong, tất cả mọi người xung quanh đều là kẻ địch, vô số pháp bảo tấn công lên người hắn, vô số thần thông giáng xuống. Quang Ảnh Thuẫn trên thân thể hắn chỉ trong chốc lát đã ầm ầm tan vỡ.

Nhưng thân thể cổ Thần của hắn lại hùng mạnh vô cùng. Quang Ảnh Thuẫn mặc dù đã vỡ, nhưng hắn lại ngang nhiên không hề sợ hãi, trong

lúc tiến về phía trước giơ hai ngón tay tạo thành kiếm, những tu sĩ bị hắn điểm trúng thân thể đều nổ tung mà chết.

- Giết giết giết.

Vương Lâm đã giết đến đỏ cả mắt, bên ngoài thân thể tràn ngập hư hỏa. Tất cả tu sĩ tới gần đều lập tức bị thiêu đốt thân thể, mặc dù tự bạo nhưng trước khi bọn họ chết, hư hỏa đã vờn quanh thân thể Vương Lâm.

Trước sự liều chết này, Vương Lâm không biết mình đã giết bao nhiêu người. Trên thân thể hắn đã xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng những vết thương này ngay lập tức liền khép lại.

Khai Thiên Phủ kia ầm ầm giáng xuống một lần nữa. Trong lúc nó quét ngang, lại có gần năm nghìn tu sĩ bị phá nát thân thể, kêu lên thê lương tử vong.

- Linh Động, Chu Cẩn. Hai ngươi không ngờ lại ngăn cản chúng ta, các ngươi là tu sĩ của giới ngoại, chẳng lẽ các ngươi muốn trở thành phản đồ?

Đông Địch Tử kia tu vi cao thâm, vung tay áo, lấy sức mạnh của một mình hắn chiến đấu với Linh Động và Chu Cẩn. Chẳng những hắn không rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn chiếm ưu thế, đồng thời còn phân ra một phần sức mạnh ngăn cản Khai Thiên Phủ kia hạ xuống.

Chu Cẩn trầm mặc, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhưng cũng không chút do dự ra tay. Còn Linh Động kia vẻ mặt tỉnh bơ, lời nói của đối phương hoàn toàn không khiến cho hắn có một chút động lòng.

- Giết Vương Lâm.

Trong trận pháp, Vân Lạc Đại Ti đã tiến vào. Nàng ngay lập tức đã nhìn thấy Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, giơ tay lên chỉ về phía trước, trong miệng truyền ra một thanh âm bén nhọn.

Lão tổ của Hỏa Tước Tộc kia xoay mạnh người lại, thần sắc dữ tợn không để ý tới Khai Thiên Phủ kia nữa, mà xông thẳng về phía Vương Lâm.

Còn có Nam Chiếu Thượng Nhân kia ánh mắt cũng lóe lên, nhe răng cười bước tới, cùng với lão tổ Hỏa Tước Tộc lao tới Vương Lâm.

Cùng lúc đó, lão già gầy nhom bị ngọc bội của chủ nhân Phong Giới bao vây, ở trong ánh sáng nhẹ nhàng này cùng với thần thông của chủ nhân Phong Giới điên cuồng đối kháng. Từng trận tiếng ầm ầm vang lên, nhưng trong thời gian ngắn không thể phân cao thấp.

Trận chiến này, ngay từ đầu đã đạt tới cao trào.

Nhờ có sự tồn tại của chủ nhân Phong Giới mà thế trận lúc này đang nghiêng về phía giới nội. Nhưng chiến tranh không chỉ có vậy mà xuất hiện dấu hiệu kết thúc. Trong Thái cổ Tinh Thần, lúc này còn có hơn mười bộ lạc, nhận được mệnh lệnh của Chưởng Tôn, những bộ lạc này đã sớm chuẩn bị xong. Lúc này ngay khi mệnh lệnh truyền ra, tất cả đều gào thét xông tới, lấy truyền tống trận mà Chưởng Tôn để lại nhất tề xuất hiện ở bên ngoài lổ hổng của Phong Giới Đại Trận, hướng vào bên trong điên cuồng nhảy vào.

Những tu sĩ của mười mấy bộ lạc này không ngờ lên tới hơn tám vạn người, trong số họ còn có hai người đã đạt tới bước thứ ba. Hai người này đi tới lao thẳng vào trong lổ hổng.

Mọi chuyện nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh. Lão tổ Hỏa Tước Tộc cùng với Nam Chiếu Thượng Nhân nhanh chóng lao tới. Nếu là tu vi giống như lão tổ Hỏa Tước Tộc, thì cho dù là hai người Vương Lâm cũng có thể trì hoãn. Nhưng Nam Chiếu Thượng Nhân này tu vi cực kỳ kinh thiên, đã đạt tới cảnh giới Không Linh.

Chỉ một mình hắn cũng đủ để giết chết Vương Lâm. Càng không cần phải nói đến trên người hắn còn có độc công cùng tề danh với Đại Hoang Thượng Nhân.

Lão tổ Hỏa Tước Tộc kia tràn ngập sát khí, trong lúc tiến tới giơ tay phải lên, vung mạnh về phía trước. Chỉ thấy tộc ấn của Hỏa Tước Tộc hiện

lên, một hỏa điểu màu đen ầm ầm bay ra, mang theo một tia hư hỏa lực, phóng thẳng tới Vương Lâm.

Con hỏa điểu này ẩn chứa hương hỏa vô tận, còn có khí tức cực nóng. Nó vừa bay ra, tinh không giống như bị nướng đỏ, với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh Vương Lâm.

Nam Chiếu Thượng Nhân kia hai mắt lóe lên, không thi triển bất cứ thần thông gì, chỉ giơ tay phải lên. Tay phải tái nhợt của hắn trong nháy mắt biến thành màu đen, ẩn chứa chất kịch độc khó có thể tưởng tượng được. Với vẻ mặt tàn độc, Nam Chiếu Thượng Nhân này bước tới, trực tiếp vượt qua khoảng cách vô tận, còn nhảy vào trong con hỏa điểu của lão tổ Hỏa Tước Tộc, từ bên trong con hỏa điểu này xuyên thấu qua, giơ tay phải hung hãng vỗ về phía Vương Lâm.

Vương Lâm xoay mạnh người, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, giơ tay phải lên vội vàng lui về phía sau.

Đúng lúc này, trong tinh không của Vân Hải ở đằng xa, thiên địa vặn vẹo. Hồng Sam Tử, Vân Phong Tử bất ngờ đi ra. Hai người thần sắc ngưng trọng, nhanh chóng lao tới.

Ở phía sau bọn họ, trong tinh không mơ hồ truyền đến những tiếng gào thét nhất tề vang lên.

- Vân Hải muôn năm.

- Vân Hải muôn năm.

- Vân Hải muôn năm...

Mấy vạn tu sĩ ầm ầm lao tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1520 Linh thần

Tu sĩ của Vân Hải đã tới. Mấy vạn tu sĩ này, từ đằng xa có thể nhìn thấy như những đạo cầu vồng. Cảnh tượng này phàm nhân không thể nhìn thấy, chỉ có tu sĩ, chỉ có những tu sĩ của giới ngoại và giới nội tham gia trận chiến này mới có thể nhìn thấy rõ ràng, suốt đời khó quên.

Trong những phàm nhân, có lẽ cũng có người có được may mắn, có thể trong vòng trăm năm nhìn thấy cảnh tượng mưa sao băng. Nhưng giờ phút này, những tu sĩ của Vân Hải trong tinh không so với mưa sao băng còn hoành tráng hơn gấp mười lần. Những đạo cầu vồng giống như là

một cơn mưa, từ đằng xa trong tinh không điên cuồng bay tới. Không thể nhìn rõ dung nhan của những tu sĩ bên trong cầu vồng, nhưng có thể cảm nhận được từ bên trong những đạo cầu vồng kia truyền ra một sự quyết tâm không màng sống chết cùng với sự điên cuồng bảo vệ Vân Hải. Giờ phút này, cho dù ở trước mặt những tu sĩ này là thiên sơn không thể phá vỡ, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà lùi bước, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà run rẩy.

- Vân Hải muôn năm.

Giờ phút này, bốn chữ này vô cùng sống động. Nó biến thành một khí thế, một khí thế của Vân Hải, trong sự bi tráng lộ ra một ra một vẻ nhiệt huyết sôi trào. Không một người nào trong hoàn cảnh này lại không bị tác động, cho dù là hạng người đại gian đại ác, hễ có một chút tình cảm lưu luyến cố hương, giờ phút này cũng sẽ được phóng đại tới vô hạn, nhiệt huyết thiêu đốt.

Hồng Sam Tử toàn thân mặc áo đỏ, thần sắc cực kỳ ngưng trọng. Chiến tranh, dưới cơn cuồng phong màu vàng của Thủy Đạo Tử đã xảy ra ngoài ý muốn. Tuy cuối cùng cơn cuồng phong này đã bị U Minh Thú nuốt lấy, nhưng Hồng Sam Tử cũng đã sớm chuẩn bị để tử chiến. Mặc dù lúc này ngọn lửa chiến tranh đột nhiên bùng lên, nhưng Hồng Sam Tử không sợ hãi một chút nào, trong tiếng cười dài lao tới.

Trong tiếng cười kia, lộ ra một sự dũng cảm vô biên không nói nên lời cùng với một khí thế không sợ thiên địa của cao thủ bước thứ ba. Còn có Nam Vân Tử, người này cực kỳ thần bí, Vương Lâm vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng giờ phút này, trong mắt hắn cũng lóe lên hàn quang, cùng với

Hồng Sam Tử nhanh chóng lao tới. Hết thảy mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, ngay khi tu sĩ Vân Hải xuất hiện, Vương Lâm gặp phải một nguy cơ rất lớn. Nguy cơ này không phải đến từ lão tổ Hỏa Tước Tộc, mà đến từ Nam Chiếu Thượng Nhân tu vi đã đạt tới Không Linh kia. Trong Không tứ cảnh, mỗi một cảnh giới đều chênh lệch nhau rất lớn. Tu sĩ cảnh giới Không Linh ngoài việc có thể sử dụng hương hỏa lực, còn có thể dùng hương hỏa để tạo thành linh hồn của bản thân. Trên thực tế hương hỏa lực này trong cảnh giới thứ nhất được gọi là niết lực.

Niết lực, niết bàn lực, không ngừng sinh sôi, là đại diện cho hương hỏa vô tận. Tu sĩ Không Niết chính là điều khiển niết lực hương hỏa này để thi triển ra đủ loại thuật thần thông kinh thiên động địa.

Không Linh, chữ linh này này nghĩa là linh hồn thăng hoa, hễ tu sĩ đạt tới cảnh giới Không Linh, hồn phách của hắn sẽ trở thành một vật linh động, dung hợp với nguyên thần. Hoặc có thể nói, trong cơ thể của tu sĩ Không Linh, nguyên thần kia đã không còn được gọi là nguyên thần nữa, mà được gọi là linh thần.

Cũng như vậy, hương hỏa giới cũng sẽ dung hợp với Không Linh tu sĩ, trở thành căn cơ thiên địa của họ. Đương nhiên cũng có một vài cao thủ, ví dụ như Diệu Âm, vì một vài nguyên nhân cùng với thần thông đặc biệt mà không chọn cách dung hợp, nên năm đó mới có thể để cho Vương Lâm liên thủ với Đại Hoang Thượng Nhân đoạt đi một phần hương hỏa. Như vậy, trong cơ thể của Không Linh tu sĩ, niết lực đã chuyển hóa thành một loại linh lực. Linh lực này khác với linh lực của tu sĩ bước thứ nhất hấp thụ từ thiên địa, nó là do hương hỏa chuyển hóa thành niết lực, sau đó dung nhập vào ý chí, cải biến nguyên thần, môn đồ hương hỏa trở thành dân chúng, với một phương pháp đặc biệt sản sinh ra linh lực này.

Cũng có thể nói mỗi một Không Linh tu sĩ có thể so sánh với một thiên địa. Thân thể bọn họ chính là một thiên địa riêng biệt. Một đòn của Không Linh tu sĩ, cho dù là Không Linh Sơ Kỳ, Không Niết cũng không thể nào sánh được. Trong một chưởng thoạt nhìn rất đơn giản của Nam Chiếu Thượng Nhân này ẩn chứa một luồng linh lực của bản thân, một chưởng này hạ xuống, thiên địa ầm vang. Giờ phút này, trong mắt Vương Lâm, thân thể của Nam Chiếu Thượng Nhân này dường như biến mất. Hết thảy mọi thứ trước mắt, bao gồm cả Phong Giới Đại Trận, cùng tất cả những tu sĩ kia toàn bộ đều biến mất không còn. Dường như hắn bị kéo vào trong một thế giới ảo giác, một thiên địa mà hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ. Không có tinh không. Không có một thứ gì.

Bầu trời ở nơi này chỉ toàn một màu đen, mặt đất cũng là màu đen, từng trận khí hôi thối tràn ngập bốn phía. Hắn nhìn thấy vô số người toàn thân mặc áo đen đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, liếc mắt nhìn, những người mặc áo đen này có vô số. Mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn, một triệu, mười triệu, trăm triệu... Ở phía tận cùng của bầu trời, số lượng những người mặc áo đen này càng kinh người hơn. Những người này toàn bộ đều là dân chúng hương hỏa của Nam Chiếu Thượng Nhân. Nơi này chính là hương hỏa giới của Nam Chiếu Thượng Nhân.

Một đòn của Không Linh tu sĩ có thể hút người ta vào trong hương hỏa giới. Hương hỏa giới này đã dung hợp với linh thần của Không Linh tu sĩ. Nơi này chính là thiên địa sản sinh ra linh lực của Không Linh tu sĩ..

Vương Lâm biến sắc. Dù sao hắn đối với cao thủ bước thứ ba cũng không hiểu rõ lắm, nhất là cao thủ cảnh giới Không Linh lại càng hiểu được rất ít. Ngay cả Linh Động và Chu Cẩn đối với Không Linh cũng rất

là mơ hồ. Chuyện này nếu bản thân không tự tu luyện tới trình độ như vậy, thì không ai có thể giảng giải được. Thậm chí trong lòng Vương Lâm trước đây dường như đối với những cao thủ Không Linh còn có chút khinh thường. Dù sao lúc ở giới ngoại hắn cũng đã gặp Lam Mộng Đạo Tôn, đã giao chiến với Chưởng Tôn, còn liên thủ với Đại Hoang. Nhưng lúc này, một chút khinh thường kia cũng tan thành mây khói. Vương Lâm hiểu rõ lúc này hắn đang ở trong hương hỏa giới của Nam Chiếu Thượng Nhân. Thiên địa tối đen này ầm vang, chỉ thấy bầu trời đen kịt này nhúc nhích, một bàn tay lớn ầm ầm xuất hiện.

Bàn tay này cũng toàn là một màu đen, mùi hôi thối tràn ngập ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, chỉ thấy bàn tay khổng lồ do toàn bộ không trung bất ngờ hóa thành kia hướng về phía Vương Lâm trực tiếp giáng xuống một chưởng.

Mặt đất chấn động, còn có tiếng vù vù vang lên. Chỉ thấy vô số người mặc áo đen ở xung quanh Vương Lâm trong miệng phát ra từng trận tiếng thì thào. Bọn họ đang nói gì, Vương Lâm không nghe rõ, nhưng dưới những thanh âm này hắn cũng không khỏi dâng lên một sự xúc động. Tất cả những thứ này giống như là ảo giác, nửa thực nửa hư.

Chuyện có thật chính là giờ phút này trong tinh không, tu sĩ giới ngoại vẫn đang tồn tại, điên cuồng nhảy vào, còn tu sĩ Vân Hải từ đằng xa đang nhanh chóng bay tới.

Thân thể Vương Lâm không hề biến mất, mà đang lơ lửng ở nơi đó, nhưng sự sắc bén trong mắt đã tiêu tan, biến thành một vẻ trống rỗng. Ở phía trước hắn, con hỏa điểu màu đen kia đang tới gần. Bên trong con

hỏa điểu, hữu chưởng của Nam Chiếu Thượng Nhân đang gào thét lao tới, phản chiếc lên ánh mắt trống rỗng của Vương Lâm. Bàn tay này càng lúc càng lớn, sắp sửa che khuất toàn bộ ánh mắt của Vương Lâm, đánh thẳng lên mi tâm hắn. Nói là nửa thực nửa hư, bởi vì toàn bộ chuyện này đối với Vương Lâm quá mức chân thực, hắn ở trong hương hỏa giới của Nam Chiếu Thượng Nhân cũng nhìn thấy bàn tay do toàn bộ không trung hóa thành đang ầm ầm đánh xuống. Toàn bộ chuyện này nói thì lâu, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Không thể né tránh, không thể lùi lại, bên tai vang lên tiếng rì rầm của vô số những người mặc áo đen, khiến cho Vương Lâm vô cùng xúc động, dường như muốn khoanh chân ngồi xuống nói rì rầm cùng với những người mặc áo đen này.

Sự xúc động càng ngày càng mãnh liệt, dường như sắp sửa lên tới đỉnh điểm, đè lên người Vương Lâm, khiến cho hai mắt hắn đỏ bừng, mặt nổi đầy gân xanh. Giờ phút này, bàn tay khổng lồ kia càng ngày càng tới gần, hình thành một uy áp vô biên giáng xuống thân thể Vương Lâm. Bàn tay này khiến cho tóc hắn bị thổi tung lên, trong tiếng ầm ầm, chỉ còn cách chưa tới một ngàn trượng.

- Ta là Cổ Thần, ta là Đạo cổ.

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, giơ tay phải lên vung về phía trước. Lập tức trên cánh tay phải của hắn, hộ tí của cổ Thần ầm ầm hiện ra. Trong lúc nguy cấp này, Vương Lâm không chút do dự lựa chọn hộ tí của cổ Thần.

Trong tiếng ầm ầm, một cổ Thần khổng lồ bất ngờ xuất hiện ở phía trước Vương Lâm, ôm lấy hắn, lấy lưng che chở cho Vương Lâm. Bàn tay khổng lồ kia giáng xuống, trực tiếp đánh lên tấm lưng khổng lồ của cổ Thần.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, bày tay đen kịt kia đã hoàn toàn đánh xuống, cổ Thần đang ôm lấy Vương Lâm toàn thân chấn động, lưng lập tức vỡ tan, không có máu thịt bay ra, nhưng Cổ Thần này cũng lập tức không ngừng trùng xuống, dường như ngay cả hắn cũng không thể chống cự được.

- Sao ta có thể cúng bái ngươi?

Vương Lâm dữ tợn ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng. Trong tiếng gào của hắn, cổ Thần đang ôm lấy hắn xoay mạnh người, tay phải nắm lại, hướng về phía sau tung một quyền.

Tiếng nổ lại vang lên, một quyền kia của cổ Thần trực tiếp va chạm với bàn tay đen kịt. Thiên địa chấn động, một lực tấn công rất lớn quét ngang ra. Dưới một quyền này, bàn tay kia bị đánh văng ra vạn trượng.

Cổ Thần dường như truyền ra một tiếng than nhẹ, chậm rãi tiêu tan, hóa thành một cái hộ tí, lại xuất hiện trên tay phải của Vương Lâm. Trong tiếng rắc rắc, nó lại có thêm một vài vết nứt.

Cùng lúc đó, ngay khi bàn tay kia bị một quyền của cổ Thần đánh văng đi vạn trượng, Vương Lâm lập tức xông ra, tay phải cũng nắm lại, mạnh mẽ tung một quyền về phía trước. Đầu của Đạo cổ hiện ra, nhanh chóng dung nhập vào trong một quyền này, tạo nên một cơn cuồng phong kinh thiên động địa.

- Phá cho ta.

Thừa dịp bàn tay bị đánh văng đi, thân thể Vương Lâm dường như cũng dung nhập vào trong một quyền này, còn có hư hỏa thiêu đốt, giống như một đạo lưu tinh lao thẳng lên trời, một lần nữa va chạm với bàn tay kia.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, bàn tay đen kịt kia trong lúc chấn động, vỡ thành từng mảnh, khiến cho thân thể Vương Lâm từ trong lòng bàn tay ầm ầm tàn phá lao ra.

Trong tinh không, hai mắt trống rỗng của Vương Lâm lập tức liền có thần thái, dường như đã tỉnh lại. Thực tế sự mê man của hắn cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, lúc này vừa khôi phục, Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể vội vàng lui về phía sau.

Tay phải của Nam Chiếu Thượng Nhân ở trong con hỏa điểu phía trước chấn động. Ngay khi tới gần Vương Lâm chưa tới ba trượng, lòng bàn tay hắn chảy máu, dường như bị thương một cách vô hình. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể dường như có một luồng đại lực đánh vào,

không thể tiếp tục truy kích, mà đạp đạp chân lui về phía sau mấy bước, trực tiếp đi ra khỏi cơ thể của con hỏa điểu màu đen kia.

- Thân thể hùng mạnh lắm...

Nam Chiếu Thượng Nhân kia thần sắc âm trầm. Hắn hiểu được vì sao Vương Lâm lại được xếp là người đầu tiên phải giết trên Thái cổ Tinh Thần Bảng.

Hắn mặc dù vẫn chưa tới bước thứ ba, nhưng có thể ở dưới một chưởng của ta phản kích bỏ chạy. Nếu người này đạt tới bước thứ ba, sẽ cực kỳ kinh khủng. Người này tuyệt đối không thể để sống sót.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1521 Thử sam, phi sam! (1)

(1)sam: Một loại áo. Thử sam, phi sam: Áo mà không phải áo.

- Không Linh! Không Linh!

Vương Lâm vừa lui lại phía sau, sắc mặt tái nhợt. Cảnh tượng vừa rồi nhìn có vẻ tầm thường nhưng thực tế lại cực kì hung hiểm. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm cảm nhận được sự kinh khủng của tu sĩ Không Linh!

Tu sĩ Không Linh so với Không Niết ít hơn rất nhiều, địa vị tất nhiên là cũng cao quý hơn rất nhiều.

Vừa lui lại phía sau, Vương Lâm lại phun thêm một ngụm máu tươi, thần sắc dữ tợn, trực tiếp dùng lưng đánh vào một lão già giới ngoại. Không đợi tiếng kêu thảm thiết của lão già này kịp phát ra khỏi miệng thì một luồng lực mạnh mẽ ầm ầm truyền vào trong cơ thể hắn, thân thể run lên liền lập tức tan nát. Nhưng máu huyết của hắn chưa kịp tản ra thì đã lập tức nát bấy, trở thành một luồng sinh cơ bị Vương Lâm hút toàn bộ vào cơ thể.

Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không thể bỏ chạy, ngay lập tức bị Vương Lâm hút đi!

Hết thảy mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Thân thể Vương Lâm tiếp tục lưu lại phía sau, trực tiếp lao vào đám tu sĩ giới ngoại. Trong tiếng ầm ầm, một đường Vương Lâm lùi lại hễ động tới tu sĩ nào là người đó đều tử vong!

Sát khí trong mắt Nam Chiếu Thượng Nhân lóe lên, đang muốn cất bước truy kích thì đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền lại. Hồng Sam Tử bước từng bước lao tới. Nam Chiếu Thượng Nhân chỉ cảm thấy hoa mắt lên một cái đã thấy màu đỏ ập tới, sắc mặt đại biến, không dám đuổi theo Vương Lâm nữa mà vội vàng lùi lại phía sau!

- Lão phu mấy vạn năm không phạm sát giới, ngươi có lẽ đã quên cái tên Hồng Sam Tử của lão phu năm đó là từ đâu mà có rồi!

Hồng Sam Tử vung tay phải về phía trước, tinh không bỗng nhiên xuất hiện hồng quang vô tận!

Hồng quang này cũng không phải là từ xa xôi trong tinh không truyền lại mà là từ trong cơ thể đám tu sĩ tỏa ra, giống như máu huyết dưới da bọn họ lúc này đồng loạt tỏa sáng vậy!

Từ xa nhìn lại, thân thể cả ngàn tu sĩ tỏa ra huyết quang, giống như mặc một bộ quần áo màu đỏ chói mắt vậy! Thậm chí trên thân thể của Nam Chiếu Thượng Nhân cũng xuất hiện hồng sam!!

Thứ này là áo mà lại không phải là áo!

Tuy vậy nhìn lại thật vô cùng kinh người!

Trong tiếng ầm ầm vang dội, khi đám tu sĩ này dường như vừa khoác vào một chiếc hồng sam thì đột nhiên tiếng thét thảm thiết trong nháy mắt truyền ra. Máu huyết trong cơ thể mấy ngàn tu sĩ này cuộn chảy, bị một lực lượng kì dị từ trong cơ thể bức toàn bộ ra ngoài, di động khắp bề mặt da, theo mọi lỗ chân lông tràn ra ngoài thân thể!

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra mang theo nỗi thống khổ vô tận. Chỉ thấy mấy ngàn tu sĩ này mỗi người đều mặc một bộ trường sam màu đỏ!!

Trường sam do máu tươi tạo thành xuất hiện trong nháy mắt liền lập tức co rút lại. Trong tiếng kêu thảm thiết, mấy ngàn tu sĩ này toàn bộ trở thành những cái thây khô!

Nguyên thần của bọn họ bị giam cầm trong cơ thể, không thể lao ra, khi thân thể tử vong thì tử khí tràn vào nguyên thần, khiến họ trở thành những cái xác sống!

Nếu chỉ như vậy thì cũng chưa thể hiện được thủ đoạn của Hạng Đại Thông. Hắn vung tay áo lên, đôi mắt của mấy ngàn cái xác sống mặc huyết sam không ngờ tỏa ra huyết quang, tỏa ra bốn phương tám hướng, giống như bị khống chế, điên cuồng nhảy vào đám tu sĩ giới ngoại triển khai chém giết đầy khát máu!

- Trả máu tươi cho ta!

- Ta muốn máu tươi, ta cần máu tươi!!!

- Đưa máu tươi của các ngươi cho ta. Thân thể ta rất đau đớn, thân thể rất khô, ta cần máu tươi!!!

Một tiếng gầm quỷ dị từ trong miệng mấy ngàn tu sĩ này truyền ra đầy thống khổ. Bọn họ them khát máu tươi. Sau khi máu bị mất đi, sự thống khổ của bọn họ người ngoài không thể cảm nhận nổi!!

Bên ngoài thân thể Nam Chiếu Thượng Nhân cũng có huyết sam. Sắc mặt hắn tái nhợt, phun ra một ngụm tinh thần khí, thần sắc đại biến, thân thể chấn động mãnh liệt, thân thể lập tức sụp đổ!

Trong nháy mắt khi thân thể sụp đổ, nguyên thần trong thời khắc hung hiểm lao ra, ánh mắt lộ sự hoảng sợ khôn cùng. Hắn mơ hồ nhớ tới một truyền thuyết, nhớ tới một tin đồn đáng sợ đã lưu truyền ở giới ngoại mấy vạn năm có liên quan tới lần hai giới đại chiến trước đây!

Tin đồn này nói về một người!

- Huyết Sam đồng tử!!! Ngươi chính là Huyết Sam đồng tử!!!!

Ánh mắt Hồng Sam Tử lộ hàn quang, cất bước đi thẳng về phía Nam Chiếu Thượng Nhân. Hắn muốn giết kẻ này. Đúng lúc này thì từ đại

quân được giới ngoại ngưng tụ lần thứ hai có hai tu sĩ bước thứ ba tiến ra, thần sắc đại biến nhưng vẫn cắn răng lao thẳng về phía Hồng Sam Tử!

Còn có cả Đông Địch Tử kia dưới thần thông của Hồng Sam Tử cũng đã nhận ra kẻ đáng sợ trong tin đồn năm xưa, thần sắc kịch biến, cùng với hai tu sĩ bước thứ ba kia lao ra, không để ý tới Linh Động Thượng Nhân, Chu Cẩn, cũng không màng tới Khai Thiên Phủ mà lao thẳng về phía Hồng Sam Tử!

Ba tu sĩ bước thứ ba!

Vừa lui lại phía sau, ánh mắt Nam Chiếu Thượng Nhân vừa lộ vẻ hung ác, tay phải vung lên lấy ra một khối thân thể, trực tiếp dung nhập nguyên thần vào trong đó, phất tay một cái liền có ba quả cầu chứa độc dịch xuất hiện, nhằm về phía Hồng Sam Tử!

Bốn tu sĩ bước thứ ba!

Lão tổ Hỏa Tước Tộc cũng cắn răng lao tới, không để ý tới Vương Lâm mà tiến về phía Hồng Sam Tử!

Năm tu sĩ bước thứ ba chiến Hồng Sam Tử!

Nam Vân Tử ở bên kia không để ý tới đám người Hồng Sam Tử, cũng không để ý tới vô số đại quân giới ngoại mà lao thẳng về phía Phong Giới Đại Trận! Nhiệm vụ của hắn cực kỳ gian nan. Hắn muốn chữa trị Phong Giới Đại Trận này. Hắn muốn cho Phong Giới Đại Trận khép lại một lần nữa!

- Giới nội còn chưa chuẩn bị tốt, còn cần một ít thời gian. Phong Giới Đại Trận này không thể mở ra được!!!

Nam Vân Tử lo lắng tới gần Phong Giới Đại Trận, ánh mắt đảo một cái liền nhìn thấy Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn!

- Vương Lâm, hai người này lão phu mượn dùng một lát!

Giọng nói khàn khàn của Nam Vân Từ truyền khắp tinh không!

Vương Lâm vừa lui lại chữa thương, lập tức truyền thần niệm ra khiến Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn đồng loạt ôm quyền với Nam Vân Tử.

- Hai ngươi làm hộ pháp cho lão phu!

Nam Vân Tử không dài dòng, sau khi ra lệnh liền bước vào trong PhongGiới Đại Trận, ánh mắt lóe lên, hai tay bắt quyết. Lập tức có rất

nhiều cấm chế bay tới Phong Giới Đại Trận!

Trong mười vạn tu sĩ giới ngoại, Vân Lạc đại ti đang ở nơi được vô số tu sĩ bảo vệ, đồng tử hai mắt co rụt lại. Dù nàng không ngờ tới là vừa mới tiến vào giới nội đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, tổn thất thảm trọng.

Nhất là Khai Thiên Phủ kia đã không còn ai ngăn trở, lúc này ầm ầm chém xuống. Lưỡi búa khổng lồ kia dù là cách nó rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Trong tiếng ầm vang, lưỡi búa chém xuống liền khiến năm ngàn tu sĩ bị chem. đứt đôi mà chết thảm!

- Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà giới ngoại đã hy sinh gần hai vạn tu sĩ…

Ngọc thủ của Vân Lạc đại ti giơ lên, hướng về phía Khai Thiên Phủ điểm một cái, nhẹ giọng nói.

- Thiên Phạt Điên, Thị Kiếm Tộc, Phá hồn nhất kiếm, ngăn cản lưỡi búa này!!

Tiếng nói này truyền tới mấy ngàn tu sĩ mặc hắc y ở bốn phía Thiên Phạt Điện bên ngoài Phong Giới Đại Trận. Đám người này ngẩng đầu, không cần nghĩ ngợi gì, hóa thành một loạt vệt sáng, lao thẳng tới Khai Thiên Phủ trong Phong Giới Đại Trận!

Trong nháy mắt khi lưỡi búa này hạ xuống một lần nữa, mấy ngàn tu sĩ vô thanh vô tức đồng loạt làm một động tác, tay phải giơ lên biến ảo ra một thanh hắc kiếm, cầm trong tay chém xuống!

Mấy ngàn đạo kiếm khi gào thét, ngưng tụ lại một chỗ như cầu vồng cắt ngang bầu trời, lao thẳng tới lưỡi búa này!

Trong tiếng ầm vang, lưỡi búa nọ liền sững lại, kiếm khí bị đánh tan. Mấy ngàn tu sĩ đồng loạt phun máu tươi. Nhưng bọn họ không hề dừng lại chút nào mà đồng loạt vung tay trái lên, khiến máu tươi hóa thành huyết quang, lại một lần nữa giơ kiếm trong tay đã dính máu tươi, chém ra một đao kiếm khí nữa!

Ánh mắt Vân Lạc đại ti lóe lên, hướng về phía Vương Lâm đang ở phía xa xa, trầm mặc, ngọc thủ bắt quyết, điểm một chỉ về phía hắn!

- Tam lão Phong diệt tộc, ta van các người không tiếc tất cả mà phong ấn hoặc giết chết kẻ này.

Trong nháy mắt khi lời nói của Vân Lạc đại ti thốt ra khỏi miệng, phía sau lập tức có ba luồng u quang lóe lên, vừa vặn vẹo liền hóa thành ba người mặc tử bào!

Ba người mặc tử bào nọ giống như chưởng tôn, che kín toàn thân, nhìn không thấy hình dáng. Họ không mở miệng mà cất bước, hóa thành u

quang lao thẳng về phía Vương Lâm!

Cũng trong giờ phút này, tu sĩ Vân Hải tinh vực từ xa ầm ầm lao tới. Trong tiếng gầm xé gió mang theo vinh quang của Vân Hải tinh vực, mấy vạn tu sĩ lao tới chém giết, triển khai một trận chiến tàn khốc với đám người xâm lấn vô tận của giới ngoại!

Chiến tranh lúc này mới chỉ bắt đầu mà đã cực kỳ thảm trọng!

Tiếng gầm thét điên cuồng vang vọng, chém giết kinh thiên, từng luồng máu tanh tràn ngập khắp tinh không! Một tu sĩ Vân Hải tinh vực vừa giơ tay phải bắt quyết, dùng pháp bảo giết chết một cư dân giới ngoại thì chưa kịp ngẩng đầu đã bị một thanh phi kiếm xuyên qua thân thể tu sĩ Vân Hải tinh vực lao thẳng tới mục tiêu kế tiếp!

- Vân Hải tinh vực vinh quang…

Tu sĩ Vân Hải tinh vực trước khi chết vẫn giãy dụa muốn nhìn về quê quán một lần, nhưng cuối cùng trước mắt mơ hồ, trong tiếng cười thảm lựa chọn tự bạo!

Dù chết cũng muốn chết cho oanh liệt!

Tiếng ầm vang nổi lên. Toàn thân tu sĩ Vân Hải tinh vực này nổ tung, hình thành một luồng lực hủy diệt khuếch tán khắp bốn phía!

Ở một chỗ xa hơn, một nam tử trung niên đến từ Vân Hải tinh vực toàn thân tràn ngập vết thương, rất nhiều máu tươi chảy ra. Bên ngoài thân thể hắn còn có ba bốn thanh phi kiếm đâm vào, dường như chuẩn bị sụp đổ.

Nhưng hắn lại như không cảm thấy đau đớn, trong tiếng cười dài nhìn chằm chằm vào tu sĩ giới ngoại phía trước, trong tích tắc khi áp sát thân thể liền nổ tung, hóa thành một lực lượng trùng kích đánh thẳng vào tu sĩ giới ngoại, đồng quy vu tận với đối phương!

Ở xa hơn nữa có một người tới từ giới ngoại, tu vi đã đạt tới thiên nhân đệ tam suy. Thân ảnh hắn như điện, thường xuyên qua một cái là có rất nhiều tu sĩ Vân Hải tinh vực tử vong thê thảm!

Trong loạn chiến, dường như không ai có thể ngăn cản được hắn. Hắn nhoáng lên một cái, tay phải đâm vào lồng ngực của một tu sĩ Vân Hải tinh vực, móc trái tim của đối phương ra, ánh mắt lộ vẻ vô cùng tàn nhẫn.

Tay phải hắn trực tiếp bóp nát trái tim này, đang muốn rời đi thì bỗng nhớn mày. Tu sĩ Vân Hải tinh vực vừa bị hắn bóp nát khiến cho nguyên thần vỡ nát, trong một khắc cuối cùng của tính mạng lại giơ hai tay ôm chặt lấy thân thể hắn!

- Lực lượng của con kiến!

Tu sĩ giới ngoại này cười lạnh, thân thể giãy dụa. Thân thể tu sĩ Vân Hải ầm ầm nổ tung, đánh văng tu sĩ giới ngoại này ra!

Đầu lâu của hắn trong luồng lực lượng này bị quăng ra xa, nhưng ánh mắt vẫn đầy cừu hận như đang còn sống, nhìn chằm chằm vào tu sĩ giới ngoại nọ.

Chỉ một chút trì hoãn này, tu sĩ giới ngoại đã bị rất đông tu sĩ Vân Hải lao tới, đôi mắt đỏ bừng, căn bản không chiến đấu mà sau khi tới gần liền gầm to vinh quang của Vân Hải tinh vực, ầm ầm tự bạo!

Mười tu sĩ tự bạo giết không được ngươi, vậy thì một trăm! Một trăm không giết được thì ba trăm!

Trong tiếng tự bạo ầm ầm, một luồng lực lượng hủy diệt trực tiếp phá tan tu sĩ giới ngoại kia. Hắn cho tới khi chết vẫn nghe quanh quẩn trong linh hồn bốn chữ!

- Vân Hải vinh quang!

Chiếc đầu lâu bị đánh bay ra xa, chậm rãi nhắm mắt bị dư chấn của thần thông tu sĩ giới ngoại đánh vỡ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1522 Ba đạo phong ấn!

Chắc chắn sau này, một tu sĩ đã từng tham dự cuộc chiến ở Vân Hải, năm đó mới chỉ đạt tới tu vi Khuy Niết, ngày nay đã trở thành một tu sĩ Thiên Nhân Đệ Nhất Suy, là đại trưởng lão của một tông phái nhỏ, có tư cách đăng đàn giảng đạo. Trong lần thứ nhất giảng đạo, có môn hạ đệ tử hỏi hắn vinh quang là như thế nào!

Hắn sẽ trả lời như sau.

- Vinh quang là một ý chí, một ý chí hỗn loạn. Ý chí này có một nguyên tắc, đó chính là không cho phép mình lui lại phía sau, quyết không cho phép kẻ địch tiến lên một bước! Cho dù là chết, cũng nhất định phải chết cho oanh liệt!

Nhưng tu sĩ chúng ta không phải ai cũng có thể rơi vào tình cảnh điên cuồng như vậy, thật sự vẫn rất sợ chết… Nhất là sau khi nhìn thấy rất nhiều đạo hữu ở bên cạnh đã tử vong, mấy vạn tu sĩ chỉ còn sót lại mấy ngàn, có ai là không sợ chết?

Đằng sau sự vinh quang cũng chỉ là hư vô, đứng trước cái chết, không mấy người có thể có được sự vinh quang này… Nhưng chuyện năm đó, cũng bởi vì một người, bởi vì một câu nói của hắn, mà thay đổi… …

Hắn làm cho chúng ta biết thế nào mới là vinh quang thật sự… Câu nói kia, cho đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ, vẫn không thể nào quên. Mỗi một lần nhớ tới, đều có thể quay trở lại những ngày tháng nhiệt huyết sôi trào năm đó…

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, trong lúc hắn không ngừng lui về phía sau, đã nhìn thấy những hành động điên cuồng của tu sĩ Vân Hải, nhìn thấy những gương mặt mãn nguyện, cảm nhận được những luồng khí tức không thể nói rõ.

- Giết, giết, giết, giết!!

Vương Lâm xoay mạnh người trực tiếp nhảy vào giữa đại quân của giới ngoại, giơ tay trái lên, ngọn lửa tràn ra ngợp trời, lao thẳng về phía trước. Tất cả những tu sĩ giới ngoại cản trở ở phía trước đều ầm ầm tử vong!

Hắn lại vung tay lên, lôi đình tràn ra, tiếng ầm ầm vang vọng. Những tia chớp vô tận kia gào thét, phong tỏa thiên địa, nuốt lấy tu sĩ giới ngoại!

Xung quanh đều là tu sĩ giới ngoại, một mình Vương Lâm đã tách ra khỏi đại quân của Vân Hải, trực tiếp nhảy vào giữu vòng vây, phất tay một cái bốn phía liền có tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên. Vương Lâm đã giết đến đỏ cả mắt, hắn cũng không biết mình đã giết bao nhiêu người!

Hắn chỉ biết tất cả tu sĩ ở bốn phía đều là kẻ địch! Huyết quang lóe lên, huyết kiếm kia vờn quanh Vương Lâm, không ngừng cướp đi tính mạng của những tu sĩ giới ngoại!

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đạo u quang từ trong đại quân của tu sĩ giới ngoại lao thẳng tới Vương Lâm. Ngay khi tới gần Vương Lâm, ba đạo u quang này bất ngờ hóa thành ba tu sĩ mặc tử bào!

Bà tu sĩ này sau khi hiện thân liền nhanh chóng bấm quyết, từng trận tiếng rì rầm từ trong miệng ba người này nhanh chóng truyền ra!

- Lấy hậu nhân của Phong Diệt Tộc ta, hiến tế sinh mạng, gọi ra thần thông của bộ tộc, phong ấn nguyên lực toàn thân của người này! Phong!

- Lấy hậu nhân của Phong Diệt Tộc ta, hiến tế sinh mạng, gọi ra thần thông của bộ tộc, phong ấn thể lực toàn thân của người này! Phong!

- Lấy hậu nhân của Phong Diệt Tộc ta, hiến tế sinh mạng, gọi ra thần thông của bộ tộc, phong ấn sinh cơ toàn thân của người này! Phong!

Ngay khi ba thanh âm này đồng loạt truyền ra, có ba đạo phong ấn của Phong Diệt Tộc trực tiếp từ mi tâm của ba tu sĩ ẩn mình trong tử bào lóe lên, hóa thành một uy áp kinh thiên động địa, lao thẳng tới Vương Lâm!

Vương Lâm trong lúc đang chém giết liền ngẩng mạnh đầu, hai mắt đỏ bừng lộ ra vẻ điên cuồng. Trận chém giết ngắn ngủi này đã khiến cho hắn hao phí rất nhiều nguyền lực, đây không phải là đánh nhau với một người, mà là chém giết mấy vạn người!

Ở nơi này không có bất cứ một kỹ xảo nào, chỉ có làm thế nào để giết được càng nhiều kẻ xâm lược càng tốt!

Tất cả thần thông trên chiến trường này đều biến thành cực kì đơn giản, chỉ có giết, giết, giết!

Ba đạo phong ấn của Phong Diệt Tộc tới gần, ngay khi Vương Lâm ngẩng đầu lên, trực tiếp va vào thân thể hắn. Phong ấn của Phong Diệt Tộc, không thể chống cự!

Nếu có thể cản trở phong ấn này giáng xuống, thì Phong Diệt Tộc cũng sẽ không thể trở thành một trong Thái Cổ Kỳ Tộc!

Vương Lâm gầm nhẹ, ngay trước khi ba đạo phong ấn kia giáng xuống, giơ tay phải lên hướng về phía trước mạnh mẽ tung một quyền. Một

quyền này dấy lên cuồng phong gào thét, hóa thành một quyền ảnh khổng lồ, xuyên thấu qua ba đạo phong ấn đang lồng vào nhau kia, cả hai bên không hề có một chút tổn thương. Ngay khi ba đạo phong ấn kia giáng xuống người của Vương Lâm, quyền ảnh hư ảo của hắn cũng đánh lên thân thể của ba ngươi mặc tử bào kia!

Đạo phong ấn thứ nhất ầm ầm lao tới, rơi trên mi tâm của Vương Lâm. Thân thể Vương Lâm đột nhiên chấn động, đạo phong ấn kia trực tiếp nhảy vào trong cơ thể hắn, đem nguyên lực toàn thân hắn ngay lập tức phong ấn triệt để!

Đạo phong ấn thứ hai đột nhiên tới gần, ngay khi rơi lên mi tâm của Vương Lâm, dung nhan Vương Lâm bất ngờ nhanh chóng bị lão hóa, trong nháy mắt đã trở thành một lão già!

Đạo phong ấn thứ ba cũng đồng thời giáng xuống. Toàn thân Vương Lâm run rẩy, sức mạnh thất tinh Cổ Thần nhanh chóng bị rút ra khỏi thân thể, bị phong ấn ở trên mi tâm!

Trên mi tâm của Vương Lâm, ba đạo phong ấn hóa thành u quang, nhanh chóng lóe lên, còn phân ra vô số nhánh chi chít, lam ra khắp toàn thân Vương Lâm. Liếc mắt nhìn, giờ phút này trên toàn thân Vương Lâm dường như có một tấm lưới u quang!

Bên trong tấm lưới này, nguyên lực của hắn, sức sống và sức mạnh thân thể của hắn hoàn toàn bị phong ấn!

Nhưng muốn phong ấn Vương Lâm, thì cái giá phải trả chính là tính mạng! Ba lão già mặc tử bào kia vừa mới đánh ra phong ấn, liền lập tức bị một quyền của Vương Lâm ầm ầm đánh tới.

Cuồng phong nổi lên, tấm áo choàng trùm kín đầu ba lão già này lập tức bị thổi tung lên, lộ ra ba khuôn mặt già nua. Ba người này thần sắc như thường, không hề có một chút sợ hãi. Ngay khi một quyền kia đánh tới, ba người này nhắm hai mắt lại.

Bọn họ từ nhỏ đã được Chưởng Tôn thu nhận với mục đích phong ấn những cao thủ. Lấy tính mạng của ba người để phong ấn một cao thủ, đó chính là giá trị duy nhất của bọn họ lúc còn sống!

Tiếng ầm ầm vang lên, một quyền hư ảo của Vương Lâm trực tiếp đánh lên thân thể của ba người này. Thân thể của ba ngươi mặc tử bào này trực tiếp tiêu tan, nguyên thần lập tức tử vong! Cho dù là bọn họ có chết, sức mạnh của phong ấn này vẫn không hề tiêu tan!

Vân Lạc Đại Ti nãy giờ thủy chung vẫn đứng quan sát, lúc này giơ tay phải chỉ về phía Vương Lâm. Mệnh lệnh được truyền ra, tu sĩ giới ngoại ở xung quanh Vương Lâm tất cả dữ tợn lao thẳng tới Vương Lâm!

- Hắn đã bị phong ấn. Giết được hắn sẽ có thể được ghi lên Thái Cổ Tinh Thần Bảng!

- Người này đã thành đồ bỏ đi, giết!!

- Hắn đã giết rất nhiều đồng đạo của chúng ta, người này tu vi cao thâm, là cao thủ bước thứ ba, hôm nay ta giết được hắn sẽ uy chấn giới nội!!

Vương Lâm đã mất đi toàn bộ sức mạnh, thân thể không còn một chút khí lực nào để lơ lửng giữa tinh không, rơi thẳng xuống phía dưới. Trong nháy mắt, có mấy vạn tu sĩ ầm ầm lao đến, mang theo sát khí và vẻ hung ác ngợp trời, từng đạo ánh sáng pháp bảo gào thét, lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong tiếng ầm ầm, thân thể Vương Lâm trong nháy mắt đã bị vô số pháp bảo và phi kiếm đánh trúng. Mặc dù hắn không còn tu vi nữa, nhưng sức mạnh của thân thể thì vẫn còn, dưới những đòn tấn công kịch liệt này, Vương Lâm phun ra máu tươi!

- Phong Diệt Tộc

Vương Lâm gầm nhẹ, tu vi bị phong ấn trong cơ thể, sức sống và sức mạnh Cổ Thần bất chấp tất cả điên cuồng tấn công phong ấn của Phong Diệt Tộc kia, muốn phá vỡ phong ấn để lao ra!

Tiếng ầm vang không ngừng, mấy ngàn phi kiếm nhất tề lao tới, trực tiếp đâm vào người Vương Lâm. Trong tiếng phập phập, toàn thân Vương

Lâm đầy máu, lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hai mắt hắn lại lóe lên hàn quang!

Đằng sau rất nhiều pháp bảo này là mấy vạn tu sĩ tới gần, đủ loại thần thông điên cuồng giáng xuống, trực tiếp đánh lên người Vương Lâm. Một lão già của giới ngoại vừa mới tới gần liền giơ tay phải lên, hét lên một tiếng dữ tợn!

- Chết đi!!

Tay phải hắn hướng vào thiên linh của Vương Lâm, ầm ầm giáng xuống.

Nhưng một chưởng này vừa hạ xuống, lão già kia liền kêu lên thảm thiết, vội vàng giơ tay phải lên. Chỉ thấy toàn bộ cánh tay phải của hắn vặn vẹo, với sự hùng mạnh của thân thể Vương Lâm, một chưởng của hắn đã tự đánh nát xương cốt của cánh tay phải mình!

Đúng lúc này, rất nhiều tu sĩ giới ngoại đã lao tới. Thần thông tràn ngập, bất ngờ có hơn mười bàn tay đồng thời đánh lên thân thể Vương Lâm. Trong tiếng ầm ầm, Vương Lâm lại một lần nữa phun ra máu tươi.

Sau mười người này lại có thần thông của trăm người, ngàn người, vạn người điên cuồng tấn công tới!

Dưới sự tấn công này, thân thể Vương Lâm không ngừng bị thương, nhưng trong hai mắt hắn hàn quang ngày càng đậm!

- Chưa đủ, vẫn còn chưa đủ. Sức mạnh của các ngươi chỉ có như vậy thôi sao!

Thanh âm của Vương Lâm rất nhỏ, nhưng những tu sĩ ở nơi đây cũng không phải phàm nhân, vẫn có thể nghe thấy rõ ràng!

- Cuồng vọng đến cực điểm, giết!

- Hãy đồng loạt ra tay, lão phu không tin là không giết được người như này!

- Thân thể hắn rốt cuộc là cái gì!! Không ngờ lại kinh khủng như vậy!!

Cảnh tượng này không chỉ khiến cho tu sĩ giới ngoại chấn động, mà còn khiến cho tất cả tu sĩ của Vân Hải tâm thần rung chuyển, đồng thời trong đầu họ cũng hiện lên thân phận của Vương Lâm!

Trong khoảnh khắc này, tất cả tu sĩ của Vân Hải trở nên điên cuồng, muốn liều chết bảo vệ Vương Lâm!

Dưới sự hung tàn của tu sĩ giới ngoại, sự hùng mạnh của thân thể Vương Lâm khiến cho bọn họ chấn động, nhưng đồng thời sát khi cũng càng đậm. Giờ phút này tất cả bọn họ dường như xuất ra toàn bộ tu vi, triển khai những thần thông mạnh nhất của mình, hình thành nên một cơn cuồng phong kinh thiên động địa, chấn động toàn bộ tinh không!

Cơn cuồng phong này ầm ầm lao thẳng tới Vương Lâm!

Đúng lúc này, Vân Lạc Đại Tỉ thủy chung vẫn đứng quan sát đột nhiên sắc mặt đại biến, tay phải đang bấm quyết lập tức nứt ra một vài vết thương, máu tươi rơi xuống!

- Không được!! Người này không thể bị giết như vậy!!

Nàng đang định ra lệnh, nhưng đã chậm một bước!

Ngay khi cơn cuồng phong do thần thông của mấy vạn tu sĩ hóa thành, Vương Lâm trong mắt lóe hàn quang ngợp trời, cắn răng để mặc cho cơn cuồng phong kia lao tới!

Tiếng ầm ầm chấn động tám phương. Trong cơn cuồng phong này, toàn thân Vương Lâm tràn đầy máu tươi, thậm chí ngay cả hai mắt cũng trở nên ảm đạm, thân thể trọng thương, phun ra máu tươi. Nhưng hắn lại ngẩng mạnh đầu, bên trong vẻ ảm đạm trong hai mắt lại bùng lên một chiến ý điên cuồng!

Cơn cuồng phong gào thét vờn quanh Vương Lâm không ngừng tấn công. Dưới sự tấn công này, Vương Lâm đã mượn ngoại lực phá vỡ được đạo phong ấn thứ nhất!

Ngay khi phong ấn nguyên lực tan vỡ, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu, thân thể bước về phía trước, giơ tay phải lên. Hư hỏa tràn ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp bốn phía.

Đạo phong ấn thứ hai tan vỡ, dung nhan của Vương Lâm biến đổi, lại trở thành thanh niên, thương thể trên cơ thể hắn nhanh chóng hồi phục!

Đạo phong ấn thứ ba ầm ầm tan vỡ, sức mạnh Cổ Thần từ trong mi tâm lao ra, dung nhập vào toàn thân!

- Các ngươi đánh còn chưa đủ!

Thanh âm Vương Lâm từ bên trong cơn cuồng phong kia vang lên!!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1523 Thất bại!

Chém giết trên chiến trường vốn không nên bình tĩnh. Hơn nữa giờ phút này có vô số tu sĩ đang chém giết, sự bi tráng đã đạt tới một mức độ mà dường như mấy vạn năm qua chưa từng có.

Ngay cả trận chiến giữa La Thiên và Liên Minh năm đó cũng không thể trong thời gian ngắn mà đạt tới mức độ như vậy.

Nhưng lúc này, một câu nói của Vương Lâm cũng khiến cho toàn bộ chiến trường, ít nhất cũng trong phạm vi gần Vương Lâm lập tức trở nên yên lặng.

Sự hùng mạnh của thân thể Vương Lâm đã mang tới cho mấy vạn tu sĩ vừa rồi ra tay một sự công kích và sự chấn động không thể nào hình dung nổi. Ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bọn họ vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ không hiểu nổi Vương Lâm rốt cuộc là loại tu sĩ gì, không ngờ lại có thân thể hùng mạnh đến như vậy. Thân thể hùng mạnh này trong thời gian ngắn dưới sự tấn công của cơn cuồng phong mà không chết, lập tức khiến cho mấy vạn tu sĩ này chấn động, điên cuồng lui về phía sau.

Bọn họ lui về phía sau khiến cho tu sĩ Vân Hải hô lên vui mừng và phấn chấn. Cảnh tượng này giống như một sự kích động mạnh mẽ đánh vào trong tâm thần của tu sĩ Vân Hải.

- Vân Hải vinh quang! Phong Tôn vinh quang!

- Vân Hải vinh quang! Phong Tôn vinh quang!

Những tiếng hoan hô vang lên kinh thiên. Lúc này, mỗi một tu sĩ Vân Hải đều ngóng chờ Vương Lâm đi ra khỏi cơn cuồng phong, để theo sau hắn tiếp tục không ngừng chém giết.

Vương Lâm đi ra khỏi cơn cuồng phong, ánh mắt lộ ra sát khi nồng đậm, giơ tay phải lên vung về phía trước, cơn cuồng phong này lập tức hóa thành một lực xung kích hướng về bốn phương tám hướng tản đi!

Vương Lâm hướng về phía trước trực tiếp bước tới, hư hỏa tràn ngập, lôi đình rít gào, lao thẳng tới những tu sĩ ở xung quanh.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, chiến tranh lại tiếp tục.

Trong trận chém giết không ngừng nghỉ này, Vương Lâm đã mệt mỏi không thể chịu nổi. Thương thể của hắn vượt xa so với vẻ bề ngoài, vừa rồi bị thần thông của vạn người tấn công, ngay cả tốc độ khôi phục của thất tinh Cổ Thần dường như cũng không theo kịp trận chiến đang ngày càng kịch liệt này.

Hắn giết đỏ cả mắt, hắn biết rõ trận chiến này một khi còn chưa kết thúc, thì hắn chưa thể lùi lại.

Vương Lâm đi ra đã cổ vũ cho những tu sĩ Vân Hải mặc dù lúc này đã bị thương hết sức thê thảm, nhưng vẫn tiếp tục triển khai phản kích điên cuồng. Hơn nữa, trận pháp do Hồng Sam Tử truyền cho trong khi chuẩn bị cho trận chiến trước kia đã khắc sâu vào trong tâm thần họ.

Lúc này, gần ba vạn tu sĩ nhất tề bày trận, nhanh chóng liều chết để bày trận.

Lại một sự trùng hợp nữa. Hai lần thì cũng có thể nói là trùng hợp, nhưng ba lần, bốn lần, năm lần, sáu lần thì cũng không nên gọi là trùng hợp nữa. Trận pháp cải tiến của Vân Hải này thủy chung vẫn không thể bày ra được, cho dù có thêm nhiều người chết nữa cũng không thể thành công.

Những ánh mắt hung tàn của tu sĩ giới ngoại mặc dù bởi vì sự xuất hiện của Vương Lâm mà có một bộ phận hiện lên vẻ sợ hãi. Nhưng còn có càng nhiều tu sĩ giới ngoại sát khí ngợp trời, từ bên ngoài Phong Giới Đại Trận không ngừng nhảy vào, dường như số lượng vô hạn.

Toàn bộ những chuyện này đều là do một người.

Vân Lạc Đại Ti.

Vân Lạc Đại Ti ở sâu trong đám tu sĩ giới ngoại, xung quanh được rất nhiều người bảo vệ đang giơ tay lên bấm quyết, trong mắt hiện lên vẻ sai khiến, đưa tay lên chỉ về phía đằng xa.

Từng mệnh lệnh trực tiếp truyền ra, điều khiển toàn bộ đại quân phân ra làm bốn hướng xông về phía tu sĩ Vân Hải. Dưới sự điều khiển của nàng, đại quân của giới ngoại này giống như là có linh hồn, tràn đầy sự linh hoạt.

Vân Lạc Đại Ti không ngừng điều khiển, dường như nàng biết được tất cả tiên cơ, khiến cho tu sĩ Vân Hải thủy chung không thể bố trí được trận pháp giết địch. Mỗi một trận pháp sắp sửa được bày ra, dưới một cái chỉ tay của Vân Lạc Đại Ti, liền có rất nhiều tu sĩ giới ngoại dữ tợn lao tới ngăn cản trận pháp hình thành.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía Vân Lạc Đại Ti còn có Hồng Sam Tử đang giao chiến với năm cao thủ bước thứ ba, tu vi đã đạt tới Không Huyền Trung Kỳ, chỉ còn cách Hậu Kỳ có nữa bước. Đối mặt với năm cao thủ bước thứ ba, hắn vẫn hoàn toàn chiếm ưu thế, tuy vậy nhưng tạm thời cũng bị cầm chân!

Tất cả những cao thủ bước thứ ba không có một ai tới quất nhiễu Vương Lâm hay ngăn cản Nam Vân Tử sửa chữa Phong Giới Đại Trận.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, trong mắt Hồng Sam Tử lóe lên sát khí, vung tay áo. Bên ngoài thân thể hắn lập tức tràn ngập mây đỏ cuồn lấy năm cao thủ bước ba đang khổ cực giao chiến với hắn, rồi cất bước lao thẳng tới Vân Lạc Đại Ti kia.

Hồng Sam Tử đột nhiên hành động, bỏ qua năm cao thủ bước thứ ba kia, nhanh chóng phá khai tinh không xuất hiện ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận, đang định lao tới Vân Lạc Đại Ti.

Đám tu sĩ ở bên cạnh Vân Lạc Đại Ti sắc mặt đều đại biến, bắt đầu hành động. Chỉ có Vân Lạc Đại Ti kia là thần sắc vẫn như thường, trong mắt còn hiện lên một vẻ trào phúng.

Vân Lạc Đại Ti tâm cao khí ngạo, nhìn đám tu sĩ giới nội, ngoại trừ ba người thì không còn người nào có thể lọt vào mắt của nàng. Ngay cả Hồng Sam Tử này cũng không được.

Nàng chính là chờ Hồng Sam Tử này hoặc là Nam Vân Tử đến. Ngay khi Hồng Sam Tử tới gần, Phong Giới Đại Trận ầm ầm chấn động. Chỉ thấy từng đạo hàn khí nhanh chóng lao ra, hướng về phía giới nội điên cuồng bao phủ.

Dưới hàn khí này, chín tu chân tinh bị đóng băng trong Thái Cổ Tinh Thần đột nhiên run lên, đồng tử ở bên trong khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, thân thể bước về phía trước.

Thứ cử động không phải là thân thể đồng tử này, mà là tảng băng khổng lồ kia.

Tảng băng này ầm ầm run lên, trực tiếp biến mất không thấy. Ngay khi nó biến mất, đột nhiên lại xuất hiện ở bên ngoài Phong Giới Lạc Trận, lao thẳng vào trong lỗ hổng. Hồng Sam Tử đang định lao tới tấn công Vân Lạc Đại Ti, đột nhiên hàn khí từ bên trong lỗ hổng tràn ra, cả đại trận ầm ầm chấn động. Chỉ thấy tảng băng khổng lồ kia trực tiếp phá tan Phong Giới Đại Trận, mở ra một lỗ hổng rất lớn, đồng thời tiến vào trong giới nội.

Ngay khi tảng băng này tiến vào trong giới nội, lập tức tan vỡ hóa thành vô số mảnh, tạo nên một cơn cuồng phong hàn băng không cách nào hình dung được lao thẳng tới ba vạn tu sĩ của giới nội.

Cùng lúc đó, đồng tử bên trong tảng băng vừa vỡ kia ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn, từng bước tới gần Hồng Sam Tử.

- Ngươi và ta sẽ tái chiến một phen. Hãy đưa bổn tôn của ngươi ra đây, chỉ là một phân thân lão phu không muốn đánh.

Thanh âm lạnh như băng kia vừa truyền ra, đồng tử kia đã tới gần Hồng Sam Tử.

Hồng Sam Tử thần sắc cực kỳ ngưng trọng, nhưng không hề mở miệng, mà đi về phía sau, trực tiếp xuất hiện trong cơn cuồng phong đang thổi tới những tu sĩ Vân Hải, vung tay áo lập tức đánh tan cơn cuồng phong này.

Ngay lúc cơn cuồng phong này bị đánh tan, sắc mặt Hồng Sam Tử đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy bên trong cơn cuồng phong kia hiện ra một cái bóng màu đỏ. Cái bóng màu đỏ này vặn vẹo, ngay khi xuất hiện đã ở cách Hồng Sam Tử chưa tới mười trượng, với một tốc độ nhanh tới khó tin, trực tiếp va vào Hồng Sam Tử.

Trong tiếng cười nhẹ nhàng, cái bóng màu hồng kia biến thành một nữ tử áo đỏ. Nữ tử này không ngờ là một trong những Tiên Phi đã lấy ba giọt máu bổn mệnh để hóa thành tam đầu quỷ ảnh.

Hồng Sam Tử sắc mặt tái nhợt, thân thể lùi lại phía sau mấy bước, trên ngực bất ngờ xuất hiện một vết máu. Vết máu này có hình dạng giống như là đầu quỷ, dữ tợn khuếch tán ra.

Hồng Sam Tử nhìn chằm chằm đồng tử hàn băng cùng với nữ tử áo đỏ kia.

Cơn cuồng phong hàn băng bị Hồng Sam Tử đánh tan kia vì nữ tử áo đỏ này xuất hiện mà vẫn chưa tan rã hoàn toàn, dư lực với tốc độ cực nhanh trực tiếp quét tới những tu sĩ Vân Hải. Cuồng phong quét qua, từng trận tiếng rắc rắc vang lên kinh thiên.

Chỉ thấy toàn bộ tu sĩ Vân Hải thân thể lập tức nổi lên sương lạnh, trong phút chốc bị đóng băng, ầm ầm tan vỡ.

Trong nháy mắt đã có gần một vạn tu sĩ đồng loạt tử vong.

Gần một vạn tu sĩ tử vong khiến cho những tu sĩ Vân Hải vô cùng hoảng sợ. Đứng trước sự tử vong này, đứng trước cái chết vô cùng đơn giản này, sự vinh quang của bọn họ cũng bị dao động.

Hơn nữa vì một câu nói của nữ tử áo đỏ này mà sự vinh quang vốn đã dao động, liền giống như trời sập, xuất hiện sự sụp đổ.

- Nha đầu Vân Lạc kia đã sớm đoán được hết thảy. Lần này khai chiến chính là để giết ngươi cùng với Nam Vân Tử kia. Đồng tử hàn băng đoán được ngươi sẽ vì cứu những con kiến của Vân Hải này mà ngăn cản cơn cuồng phong hàn băng. Vân Lạc cũng đoán được trong lúc nguy cấp

ngươi không thể nhìn ra ta đang ẩn mình bên trong, cho ngươi một đòn chí mạng.

Một câu nói này khiến cho ánh mắt những tu sĩ Vân Hải lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tất cả hành động của bọn họ đều nằm trong kế hoạch của đối phương, vinh quang của bọn họ có đáng là gì.

Ngay cả Hồng Sam Tử kia cũng mắc mưu, thì bọn họ lấy cái gì ra để duy trì sự vinh quang của mình, lấy cái gì để tiếp tục chiến đấu.

Ngay khi sự vinh quang này sụp đổ, vẻ trào phúng trong mắt Vân Lạc Đại Ti càng đậm, giơ tay lên chỉ. Dưới mệnh lệnh này, tu sĩ giới ngoại triển khai một trận quyết chiến.

Vô số tu sĩ giới ngoại nhe răng cười lao thẳng tới chém giết những tu sĩ Vân Hải đã mất đi vinh quang kia.

Tử vong thê thảm.

Trong tiếng cười nữ tử áo đỏ kia không để ý tới Hồng Sam Tử mà đi thẳng tới Nam Vân Tử thần sắc âm trầm đang sửa chữa Phong Giới Đại Trận.

Mắt thấy nàng sắp sửa tới gần, Nam Vân Tử thở dài bỏ qua việc sửa chữa, mà xoay người cùng với Linh Động và Chu Cẩn nghênh chiến Tiên Phi này.

Đồng tử hàn băng thần sắc lạnh lùng, hkông cho Hồng Sam Tử có cơ hội trị thương, toàn thân như một tảng hàn băng vạn cổ không tan bay thẳng tới Hồng Sam Tử, cùng với năm cao thủ bước thứ ba kia liên thủ tấn công Hồng Sam Tử.

Màn nghịch chuyển này chấn động tinh không trong Vân Hải. Nơi này nếu không có quân tiếp viện thì chắc chắn sẽ thất bại.

Đại quân thứ ba của giới ngoại Thái Cổ Tinh Thần, hơn mười bộ lạc bao gồm sáu vạn tu sĩ nhất tề xếp hàng lao thẳng tới Phong Giới Đại Trận.

Vương Lâm nhìn tất cả mọi chuyện, trong lúc trầm mặc thân thể lui về phía sau. Cho đến khi lui về phía trước những tu sĩ Vân Hải, ánh mắt hắn lộ ra chiến ý ngợp trời, trong sự tuyệt vọng của những tu sĩ Vân Hải này thét lên một tiếng kinh thiên động địa.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1524 Nắm lấy Khai Thiên Phủ!

Một câu nói, mặc dù vang lên rung trời, chấn động tinh không, nhưng cũng không khôi phục được sự vinh quang đã sụp đổ kia, không khôi phục được khát vọng sống đã tuyệt vọng kia!

Dưới sự tấn công của tu sĩ giới ngoại, tu sĩ Vân Hải chỉ còn lại không tới một vạn, vẫn đang không ngừng tử vong, lùi lại phía sau…

Hết người này đến người khác lùi lại, như thể thủy triều rút, ầm ầm tan rã!

Tất cả những tu sĩ Vân Hải trong mắt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng. Nhìn đám tu sĩ giới ngoại đông gấp mấy lần mình, như thể là vô tận, bọn họ đã không còn dũng khí để tiếp tục chiến đấu.

Bọn họ càng lùi bước, càng làm tăng thêm sự hung ác của giới ngoại. Những tiếng cười điên cuồng truyền khắp bốn phía, truyền vào trong tai tất cả những tu sĩ Vân Hải.

Nhưng bọn họ vẫn liên tục lùi lại…

Có rất ít người là không sợ chết. Bọn họ, rất sợ…

Vân Hải, đã không còn giữ được rồi…

Chiến đấu tới chết ở chỗ này, không bằng giữ lại tính mạng…

Trận đại chiến này vẫn còn chưa kết thúc. Cho dù trận này bại, những nếu ta đi tới những tinh vực khác, vẫn còn có cơ hội tái chiến…

Đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu mỗi tu sĩ Vân Hải. Vì bọn họ đã tìm đc đủ loại lý do để lùi về phía sau, khiến cho tốc độ bọn họ lui về phía sau lại càng nhanh hơn…

Hồng Sam Tử không hề lùi lại, hắn tử chiến cùng với sáu cao thủ bước thứ ba, hắn hiểu mình quyết không thể lùi lại. Những tu sĩ kia sợ chết, lùi bước là chuyện hắn không thể ngăn cản, nhưng hắn là cao thủ của giới nội, nếu như hắn lùi lại, thì trận chiến này sẽ thật sự thất bại hoàn toàn!

Trận chiến này thất bại, đối với giới nội vẫn chưa chuẩn bị tốt mà nói là một đòn cực kỳ nghiêm trọng, khiến cho giới nội không còn sức mạnh để tái chiến…

Nam Vân Tử cũng không lùi lại. Hắn cả đời tuy ít nói nhưng vô cùng trọng nghĩa, năm đó Phong Tôn đối với hắn đã có đại ân, nên hắn phải

báo đáp, giới nội là nhà của hắn, hắn phải bảo vệ. Hắn thân là cao thủ của giới nội, hắn không có lý do gì để lùi bước. Trong lúc trầm mặc, ánh mắt Nam Vân Tử lóe lên chiến ý!

Trong khi gần một vạn tu sĩ Vân Hải đang lùi lại, tu sĩ giới ngoại điên cuồng lao tới, như một đàn sói xông vào đàn dê, điên cuồng chém giết. Trong những tiếng gào thét thê lương, gần một vạn tu sĩ này đã không còn một chút vinh quanh nào, bọn họ đã tử vong mất mấy ngàn!

Chỉ có một người không hề lùi lại!

Đó chính là Vương Lâm!

Hắn không mở miệng nói một câu nào, mà ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, cất bước đi thẳng tới đám tu sĩ giới ngoại đang đuổi theo những tu sĩ Vân Hải đang lùi lại kia!

Mỗi một bước đều có tiếng ầm ầm vang vọng, trong nháy mắt Vương Lâm đã tới, vung tay phải, lôi đình nổi lên ầm ầm. Chỉ thấy giữa tinh không lập tức hiện lên lôi đồ khổng lồ, ngây khi lôi đồ này xuất hiện, Vương Lâm giơ tay phải hướng về tinh không kéo một cái!

- Thái Cổ Lôi Giới, mở!

Tinh không ầm vang, bên trong lôi đồ, một cái khe rất lớn trực tiếp được mở ra, một luồng khí tức hỗn tạp lao ra. Một tiếng rít gào của Thái Cổ Lôi Long trực tiếp truyền ra, chỉ thấy có vài con Thái Cổ Lôi Long từ trong cái khe kia thò đầu ra, dung nhập vào trong lôi đồ mở miệng ra, liền có những tia chớp vô tận ầm ầm giáng xuống!

Mỗi một tia chớp đều to chừng mười trượng, sau khi được Vương Lâm xuất ra toàn bộ lôi đình bổn nguyên, điên cuồng giáng xuống!

Cơn lốc lửa bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành một cơn lốc xoáy lớn, bên trong còn có Chu Tước nhảy múa, trong những tiếng kêu bén nhọn, lao thẳng tới những tu sĩ giới ngoại!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, những tiếng nổ rất lớn kia khiến cho tinh không chấn động! Sức mạnh của một người ngăn cản đại quân giới ngoại truy kích. Sức mạnh của một người, khiến cho cả đại quân này dừng lại ngay tại chỗ!

Cảnh tượng này từ xa nhìn lại đủ để khiến cho tất cả tu sĩ chấn động tâm thần!

Tinh không như thế bị tách ra, một bên là mấy ngàn tu sĩ Vân Hải đang tuyệt vọng lùi lại!

Một bên là đại quân mấy vạn người của giới ngoại!

Ở chính giữa, chính là Vương Lâm!

Ở chính giữa tinh không này có lôi đồ gào thét, ở chính giữa tinh không này, bên ngoài thân thể Vương Lâm có ngọn lửa chín màu cấp tốc xoay tròn!

Vương Lâm quay lưng về phía mấy ngàn tu sĩ Vân Hải, hướng về phía vô số tu sĩ ở phía trước, thần sắc bình tĩnh đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn lại!

Một mình hắn khiến cho đại quân giới ngoại kia không dám tiên lên nửa bước!

Sau khi trầm mặc ít lâu, trong đại quân giới ngoại kia bộc phát ra từng trận tiếng gầm kinh thiên, nhất tề liều chết xông tới!

Vương Lâm không nói câu nào, giơ tay phải lên, huyết kiếm hiện ra, bị hắn nắm chặt trong tay. Hắn vung tay phải lên, nhìn chằm chằm về phía trước, từng bước đi tới, lôi đình cũng ầm ầm nổi lên, cơn lốc lửa xoay tròn quanh thân thể.

Ngay những tu sĩ giới ngoại kia tới gần, lập tức liền có hơn một ngàn người bị hư hỏa thiêu đốt, kêu lên thảm thiết lui về phía sau. Còn có gần một ngàn người bị lôi đình giáng xuống, thân thể tan vỡ!

Nhưng những tu sĩ này thật sự là quá đông, trong đó lại có rất nhiều tu sĩ đại thần thông, còn Vương Lâm thì vẫn chưa đạt tới bước thứ ba. Cho dù hắn có đạt tới bước thứ ba, thì đối mặt với hơn mười vạn tu sĩ này, hắn cũng không có cách gì để đối phó!

Một cơn cuồng phong được thần thông của những tu sĩ giới ngoại dung hợp thành lao thẳng tới Vương Lâm. Đây là một trận tử chiến. Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, không hề lui ra phía sau nửa bước, mà hướng về phía trước không ngừng chém giết. Hắn phun ra một máu tươi, quần áo màu trắng đã bị nhuốm thành màu đỏ.

Hai mắt hắn đã tràn ngập màu máu, vẻ mặt hắn đã lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi, nguyên lực của hắn đã bắt đầu cạn kiệt, Cổ Thần lực dường như cũng không đủ, thân thể hắn bị thương càng ngày càng nặng!

Những vết thương dường như đã lan ra khắp toàn thân hắn!

Nhưng chết ở trong tay những tu sĩ giới ngoại cũng là điều không thể đoán trước được, Vương Lâm cũng không suy nghĩ đến chuyện đó. Lúc này hắn chỉ biết có duy nhất một chuyện, đó là hắn không thể tìm được lý do khiến cho mình có thể an tâm rời khỏi…

Trọng trách của Phong Tôn, những âm tình của giới nội, quê hương nơi hắn đã trưởng thành, hết thảy những điều này khiến cho hắn không để lùi lại…

Hai mắt đỏ bừng, khiến cho thế giới ở trước mắt Vương Lâm cũng trở nên đỏ như máu. Trong trận giết chóc không ngừng nghỉ này, trước sức mạnh của một người ngăn cản bước chân của một đại quân, trong đám tu sĩ Vân Hải ở phía sau Vương Lâm, đã có một người dừng chân lại.

Hắn là một thanh niên, một thanh niên mới chỉ đạt tới Khuy Niết Sơ Kỳ. Hắn đã may mắn không bị chết ở trong trận chiến vừa rồi, hắn xoay người, ngơ ngác nhìn về phía sau Vương Lâm ở đằng xa, nhìn bóng lưng Vương Lâm, nhìn vô số những tu sĩ ở phía trước dường như đang bị hai cánh tay khổng lồ ngăn cản.

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận.

Trong lúc thanh niên này thì thào, sự vinh quang đã sụp đổ kia dương như có dấu hiệu thức tỉnh lại.

Lại có một tu sĩ Vân Hải dừng bước, không bỏ chạy nữa, mà yên lặng xoay người, kinh ngạc nhìn bóng lưng Vương Lâm. Dần dần, chiến ý trong mắt hắn thức tỉnh, hai mắt đỏ bừng, một sự điên cuồng từ đáy lòng bộc phát ra.

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận.

Lại có rất nhiều tu sĩ Vân Hải không bỏ chạy nữa mà quay đầu lại nhìn Vương Lâm. Từng câu thì thào trong khoảnh khắc này lộ ra một hương vị không thể nói rõ, hương vị này có thể khiến cho nhiệt huyết của một người trở nên điên cuồng!

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận.

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận.

Những tu sĩ Vân Hải dừng chân lại, cuối cùng mấy ngàn tu sĩ Vân Hải đnag bỏ chạy như chó trong nhà có tang này toàn bộ đều đã dừng lại, nhìn Vương Lâm. Trong mắt họ, câu nói vừa rồi Vương Lâm gào thét lên lại một lần nữa hiện lên rõ ràng bên tai!

Câu nói này mới vừa rồi truyền vào trong tai bọn họ không hề có một chút tác động nào, không thể kích động được tinh thần của bọn họ một chút nào, không thể làm nổi lên một chút rung động. Nhưng giờ phút này, Vương Lâm dùng hành động của hắn để nói rõ cho tất cả những tu sĩ Vân Hải này biết, tu sĩ chúng ta là thứ gì, tiếc gì mà không đánh một trận!!

Vân Hải vinh quang của bọn họ mặc dù đã sụp đổ, nhưng Vương Lâm đã cho họ một sự vinh quang mới, một sự vinh quang trong chiến đấu!! Vì quê hương Vân Hải mà chiến đấu, vì tất cả những gì mà mình muốn bảo vệ mà chiến đấu!!

Ngay trong khoảnh khắc này, Khai Thiên Phủ khổng lồ trong Phong Giới Đại Trận lại một lần nữa giáng xuống. Trong tiếng ầm ầm, năm nghìn tu sĩ giới ngoại đồng loạt tan vỡ mà chết. Cũng trong khoảnh khắc này, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chằm Khai Thiên Phủ kia, trong mắt của mấy ngàn tu sĩ Vân Hải ở phía sau, cả người Vương Lâm xông tới!

- Phong Tôn hãy giúp ta!!

Tiếng hét của Vương Lâm truyền ra, trực tiếp truyền vào trong Phong Giới Đại Trận, truyền vào ngọc bội bên trong ánh sáng nhẹ nhàng đang vây khốn điện chủ của Thiên Phạt Điện!

Trong ngọc bội, thần thức của Phong Tôn để lại như thể bộc phát ra một luồng sức mạnh cuối cùng trong sinh mệnh, vô biên truyền ra. Ánh sáng nhẹ nhàng kia trực tiếp dung nhập vào toàn bộ Phong Giới Đại Trận, theo Phong Giới Đại Trận trực tiếp nhập vào trong Khai Thiên Phủ vừa mới chém xuống đang chậm dần lại kia! Bị hào quang dung hợp này tràn ngập, Khai Thiên Phủ khổng lồ kia ầm ầm chấn động!

Từ bên trong như thể truyền ra một sự vật lộn khủng khiếp, đối kháng với ánh sáng nhẹ nhàng kia. Nhưng theo ánh sáng này không ngừng mạnh mẽ nhập vào, trong từng trận tiếng ầm ầm truyền khắp tinh không, Khai Thiên Phủ khổng lồ này dừng lại ở giữa không trung, từng trận khí tức Cổ Thần từ bên trong nhanh chóng khuếch tán ra!

- Phong Giới Khai Thiên Phủ, xin mời người được truyền thừa của ta sử dụng…

Một thanh âm già nua từ bên trong Phong Giới Đại Trận truyền ra, truyền vào trong tai tất cả tu sĩ.

Ánh mắt Nam Vân Tử lộ ra vẻ bi ai, hắn không thể nào quên được thanh âm này!

Nữ tử áo đỏ đang giao chiến với hắn cũng biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kị hiếm thấy, những cảnh tượng năm đó trong ký ức lại tràn ngập trong tâm thần.

Thần sắc của Hồng Sam Tử rất bình tĩnh, nhưng ngay khi thanh âm này vang lên, trong mắt cũng hiện lên vẻ hồi tưởng. Dường như hắn đang nhớ về năm đó, cùng với Phong Tôn tính cách cố chấp to tiếng luận đạo. Sự cổ hủ của đối phương khiến cho hắn vô cùng khó chịu, nhưng Phong Tôn kia thủy chung vẫn chỉ mỉm cười, lắc đầu không nói.

Đồng tử hàn y cũng nghe thấy thanh âm này, trong mắt lộ ra một vẻ sợ hãi. Người mà hắn cả đời này sợ nhất không phải Chưởng Tôn của giới ngoại, cũng không phải là Tiên Phi, mà là Phong Tôn này!!

Dưới thanh âm già nua này, Khai Thiên Phủ ngừng giãy giụa, nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành to chưa tới vài trượng, nhưng khí

tức Cổ Thần trên đó cũng điên cuồng tăng lên gấp bội!

Vương Lâm nhảy lên, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người nắm lấy Khai Thiên Phủ này!!

Đây là một pháp khí cổ đại, đây là vũ khí mạnh nhất của vương tộc, đây là Khai Thiên Phủ!!

Ngay khi nắm lấy chiếc búa này, tinh điểm Cổ Thân trên mi tâm của Vương Lâm ầm ầm xoay tròn, một khí thể có thể so với lúc nhận truyền thừa của Đạo Cổ từ trên người Vương Lâm nhanh chóng bộc phát ra!

Vô số năm qua, từ sau khi nó dung nhập vào trong Phong Giới Đại Trận, Vương Lâm chính là người đầu tiên cầm lấy Khai Thiên Phủ của Cổ Thần này!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1525 Chôn cất không có người thương tiếc!

Sau khi cầm lấy Khai Thiên Phủ, một luồng Cổ Thần lực vô biên từ tay phải Vương Lâm điên cuồng nhập vào trong cơ thể, đi thẳng đến mi tâm,

chảy vào trong tinh điểm thứ tám mới chỉ là một vòng xoáy vẫn chưa hoàn toàn thành hình!

Luồng Cổ Thần này kinh thiên động địa chảy vào, vòng xoáy tinh điểm thứ tám của Vương Lâm lập tức bành trướng lên, bắt đầu điên cuồng hấp thụ!

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận!

Tiếng hô của Vương Lâm như sấm. Trong khi thanh âm của hắn vang vọng, mấy ngàn tu sĩ ở phía sau hắn tất cả đã hoàn toàn trở nên điên cuồng.

- Tu sĩ chúng ta tiếc gì mà không đánh một trận!

Đấy không phải chỉ có thanh âm của một mình Vương Lâm, mà là mấy ngàn tu sĩ này đồng loạt gào thét lên. Giờ phút này, bọn họ đã quên cả sống chết, quên hết mọi thứ, lúc này, họ chỉ có chiến ý ngợp trời!

Vương Lâm đứng giữa tinh không, ở phía trên mấy vạn người. Hắn quay đầu nhìn mấy ngàn tu sĩ đang nhiệt huyết sôi trào ở phía sau.

- Các ngươi có muốn theo ta liều chết không?

Câu nói này làm dấy lên một cơn cuồng phong truyền vào trong tai mấy ngàn tu sĩ kia, khiến cho bọn họ phát ra một tiếng rống kinh thiên!

Thanh âm này truyền vào trong tai vô số tu sĩ giới ngoại kia, khiến cho bọn họ tâm thần run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra một vẻ hoảng sợ vô cùng. Ánh mắt này có lẽ rất lâu trước, trong trận đại chiến Phong Giới lần thứ hai năm đó, cũng là ánh mắt của tổ tiên bọn họ nhìn một người khác, đó là chủ nhân của Phong Giới năm đó!

Vương Lâm ánh mắt như điện, quay đầu liếc mắt nhìn về phía Vân Lạc Đại Ti được vô số tu sĩ bảo vệ ở đằng xa, trong mắt lóe lên sát khí ngợp trời!!

Việc mà Hồng Sam Tử bị ngăn cản không thể làm được, hiện giờ hắn muốn làm!

Dưới ánh mắt của mấy ngàn tu sĩ Vân Hải ở phía sau, trước sự sợ hãi của hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại ở phía trước, Vương Lâm với sát khí ngợp trời từng bước tiến về phía trước!

- Giết!!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng!

Thanh âm kinh thiên động địa này là một tiếng rống của Cổ Thần. Dưới tiếng rống này, tinh không run rẩy, một khí thế không thể nào hình dung được từ trên người Vương Lâm bộc phát ra, dung nhập vào trong tiếng rống này!

Dưới một tiếng rống này, rất nhiều tu sĩ giới ngoại phía trước sắc mặt đại biến, toàn bộ lùi về phía sau. Một sự chấn động từ trong đáy lòng khiến cho bọn họ dâng lên một cảm giác sợ hãi vô tận!

Dường như lúc này Vương Lâm cầm trong tay Khai Thiên Phủ là một người bất khả chiến bại. Trên thân thể hắn có một chiến ý kinh thiên, tất cả những người ngăn cản đều ở dưới chiến ý này mà sụp đổ!

Đi theo Vương Lâm còn có mấy ngàn tu sĩ điên cuồng kia. Bọn họ đã hành động!

Mấy ngàn tu sĩ Vân Hải điên cuồng phóng về phía trước. Bọn họ đang liều chết!!

Tu sĩ Vân Hải cơ thể chết trận, nhưng quyết không thể bỏ chạy. Đây là một sự quyết tâm, là một ý chí, một sự vinh quang! Sự vinh quang khi chết trên chiến trường!

Sự vinh quang này đã truyền khắp toàn bộ giới nội, đi sâu vào trong lòng của mỗi tu sĩ giới nội, làm bùng lên ngọn lửa chiến tranh điên cuồng. Như vậy, trong trận đại chiến mà hai bên chênh lệch nhau rất lớn này, đã lóe lên một cơ hội chiến thắng!!

Trận chiến không biết sẽ kéo dài đến bao lâu này hiện giờ mới chỉ bắt đầu. Trong trận chiến này cuối cùng nếu giới nội thất bại, thì trong giới nội sau trận chiến sẽ không còn một tu sĩ nào nữa!!

Đây mới thật sự là tử chiến!!

- Trên đỉnh núi lạnh xa xôi, lửa hiệu cháy ngoài biên thùy đã tắt, chôn cất không có người thương tiếc!

Vương Lâm xông ra, nhảy vào trong đám tu sĩ giới ngoại tới xâm lược, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm tới, hướng về phía trước điên cuồng bước đi. Khai Thiên Phủ trong tay phải không hề được huy động, mà chỉ được cầm trong tay giơ lên. Chỉ cần một luồng sát khí này cũng khiến cho những người ở phía trước không ai dám cản trở nửa bước!

Vân Lạc Đại Ti kia sắc mặt nhanh chóng biến đổi. Nàng nhìn chằm chằm Vương Lâm ở đằng xa, giơ tay lên chỉ về phía trước! Dưới mệnh lệnh này, những tu sĩ giới ngoại đang lùi lại lập tức dữ tợn xông lên, dường như chỉ có vẻ ngoài dữ tợn này mới có thể che lấp đi sự hãi trong lòng họ!

Vương Lâm hai mắt đỏ bừng, không ngừng xông tới, một cơn cuồng phong vờn quanh bên người hắn. Không ai có thể cản trở, không ai dám cản trở!!

- Giết!!

Những tu sĩ xông tới kia vừa mới xông lên liền lập tức tản ra, sự sợ hãi trong lòng bọn họ đã át đi vẻ ngoài dữ tợn!

Hồng Sam Tử cùng với Nam Vân Tử kia đồng thời xuất hiện, ngăn cản bất cứ một cao thủ bước thứ ba nào rời khỏi. Nhưng hàn y đồng tử đang đánh với Hồng Sam Tử kia tu vi vốn rất cao thâm, hơn nữa Hồng Sam Tử đã bị Tiên Phi đánh lén, lúc này đang bị thương, lại phải giao chiến với rất nhiều cao thủ bước thứ ba, nên với sức lực của hắn lúc này cũng không thể cầm chân được tất cả mọi người.

Lão tổ Hỏa Tước Tộc là người đầu tiên rời khỏi trận chiến với Hồng Sam Tử, mang theo một luồng sát khí, toàn thân có ngọn lửa màu đen vờn quanh, lao thẳng tới Vương Lâm!

Trong lúc hắn tiến về phía trước, ấn kỳ Hỏa Tước Tộc trên mi tâm hắn lóe lên, trong tiếng ầm ầm, hóa thành một con hỏa điểu màu đen rất lớn. Con hỏa điểu thân thể khổng lồ này bao phủ thân thể của lão tổ Hỏa Tước Tộc vào bên trong.

Ở trên con hỏa điểu này còn có rất nhiều hương hỏa lực tràn ngập, khí thế như cầu vồng. Lão tổ Hỏa Tước Tộc này xuyên qua từng tầng đại quân tu sĩ, lao thẳng tới Vương Lâm!

- Tiểu tạp chủng, ngươi có chiếc búa kia thì đã sao, hãy xem lão phu giết ngươi như thế nào!!

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã ở cách Vương Lâm chưa tới ngàn trượng. Từ xa nhìn lại, con hỏa điều màu đen kia hừng hực thiêu đốt, từng trận hơi nóng phả vào mặt Vương Lâm, khoảng cách càng ngày càng gần!

Vương Lâm đã đỏ mắt, trong lúc tiến nhanh về phía trước nhìn chằm chằm lão tổ của Hỏa Tước Tộc kia, không nói lời nào, mà giơ mạnh Khai Thiên Phủ trong tay phải lên. Những tinh điểm trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, từng trận Cổ Thần lực tràn ngập toàn thân. Ngay khi Khai Thiên Phủ kia giơ lên, liền lập tức hướng về lão tổ Hỏa Tước Tộc đang lao tới chém xuống!

- Ai cản trở ta, đều phải chết!

Gầm lên kinh thiên, Vương Lâm nhảy lên, Khai Thiên Phủ kia trong tiếng ầm ầm hướng thẳng xuống phía dưới, ở phía trước Vương Lâm hiện ra một phủ ảnh khổng lồ!

Phủ này rất lớn, dường như có thể so sánh với linh hồn của Phong Trận lúc trước, lúc này ầm ầm xông ra, hướng về con hỏa điểu màu đen trực tiếp chém xuống!

Một búa này kinh thiên động địa, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Thậm chí cả Hồng Sam Tử và Nam Vân Tử đang giao chiến với rất nhiều cao thủ cũng phải liếc mắt nhìn.

Càng không phải nói tới rất nhiều tu sĩ giới ngoại lúc này đang nhảy vào xâm lược giới nội. Bọn họ trong lúc sợ hãi nhất tề nhìn lại, ánh mắt lộ ra một vẻ kỳ vọng, kỳ vọng lão tổ Hỏa Tước Tộc có thể giết chết Vương Lâm, khiến cho Vương Lâm chết ở trước mặt bọn họ, chết ở trong mắt bọn họ!

Chỉ có như vậy, mới có thể xua tan đi sự sợ hãi tràn ngập trong lòng những tu sĩ giới ngoại này!

Ba ngàn tu sĩ Vân Hải ở phía sau Vương Lâm đang xông tới liều chết cũng ngước mắt nhìn. Thần sắc bọn họ kích động, bọn họ không hề sợ sống chết. Chỉ cần Vương Lâm bị lão tổ Hỏa Tước Tộc kia cản trở, hoặc là hai người này vì thế mà triển khai chém giết, cũng sẽ khiến cho khí thế vừa bùng lên của những tu sĩ Vân Hải này bị ảnh hưởng kịch liệt!

Tạo nên một khí thế không thể ngăn cản!

Vương Lâm tràn đầy sát khí, trong lúc chém xuống, phủ ảnh khổng lồ kia trong nháy mắt ầm ầm va chạm với con hỏa điểu màu đen kia. Ngọn lửa khắp toàn thân con hỏa điểu này điên cuồng thiêu đốt, hướng ra phía ngoài mạnh mẽ khuếch tán, muốn chống cự lại Khai Thiên Phủ này!

Nhưng chiếc búa này có tên là Khai Thiên!

Trong tiếng ầm vang, ngọn lửa đang khuếch tán ra kia ầm ầm sụp đổ, không hề có một chút sức chống cự nào, bị phù ảnh khổng lồ kia xuyên thấu qua, chém thẳng xuống thân thể của con hỏa điểu!

Tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này chấn động tinh không. Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng xảy ra tiếp theo, nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời họ sẽ không thể nào quên, đó là sự kiêu ngạo của tu sĩ Vân Hải, là cơn ác mộng tồn tại vĩnh viễn của tu giới ngoại tới xâm lược!!

Phủ ảnh kia không hề dừng lại, mà trong tiếng ầm ầm kịch liệt, chém lên thân thể của con hỏa điểu kia. Một tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm truyền vào trong tâm thần của tất cả tu sĩ, từ bên trong thân thể của con hỏa điểu này vang lên!

Chỉ thấy thân thể con hỏa điểu màu đen kia bất ngờ bị Khai Thiên Phủ trực tiếp xuyên qua, đột nhiên tan vỡ, một phân thành hai, lộ ra lão tổ của Hỏa Tước Tộc sắc mặt tái nhợt, thần sắc hoảng loạn ở trong thân thể của hỏa điểu!

Hắn trơ mắt nhìn chiếc búa kia cùng với một khí thế mà hắn không thể chống cự trực tiếp giáng xuống, giống như đã mất đi toàn bộ sức lực phản kích, khiến cho Khai Thiên Phủ kia trực tiếp chém lên mi tâm hắn!

Tiếng ầm ầm vang vọng, một sức mạnh hủy diệt điên cuồng truyền vào mi tâm của lão tổ Hỏa Tước Tộc. Mi tâm hắn lập tức tuôn ra máu tươi, xuất hiện một vệt đỏ như máu!

Vệt máu này không ngừng kéo dài ra, cuối cùng hướng về hai bên nhanh chóng rách ra, mang theo máu thịt, phá vỡ tộc ấn của hắn, lộ ra hộp sọ bên dưới mi tâm của lão tổ Hỏa Tước Tộc này!

Hộp sọ của hắn lại tiếp tục bị nứt ra, một cái khe trực tiếp xuất hiện, nhanh chóng hướng về hai bên nứt toác ra, trong nháy mắt lộ ra bộ não trắng ởn ở bên dưới hộp sọ!

Phủ ảnh lóe lên trực tiếp xông vào bộ não của lão tổ Hỏa Tước Tộc trong hộp sọ vừa nứt ra, đột nhiên xuyên thấu qua, giống như chém vào một tảng đậu hũ, tách ra làm đôi. Đồng thời phủ ảnh này còn hung hăng giáng xuống, khiến cho cái đầu của lão tổ Hỏa Tước Tộc này cũng bị chia làm hai!

Trong tiếng rắc rắc, dưới phủ ảnh này, cổ, ngực của lão tổ Hỏa Tước Tộc toàn bộ tuôn ra máu tươi, bị chiếc búa này hoàn toàn xuyên thấu qua, trực tiếp đem người này chém ra làm đôi!

Nguyên thần của hắn cũng không thể chạy thoát, theo thân thể hắn bị chia làm hai nửa, trực tiếp bị hủy diệt, tiêu tan giữa tinh không!

Hết thảy chuyện này nói ra thì dài, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Trong nháy mắt!

Giết một cao thủ bước thứ ba trong nháy mắt…!

Sau một búa này, tinh không đột nhiên trở nên yên tĩnh, tu sĩ giới ngoại xâm lược ngơ ngác nhìn con hỏa điểu kia tiêu tan, thi thể bị chém đứt đôi của lão tổ Hỏa Tước Tộc kia, hoàn toàn đứng sững ra ở đó. Bọn họ không thể tin, cũng không dám tin!!

Vương Lâm lúc này không người nào có thể ngăn cản! Toàn thân hắn xuyên qua thân thể bị chém làm đôi của lão Hỏa Tước Tộc, mang theo sát khí ngợp trời, với ánh mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Vân Lạc Đại Tỉ sắc mặt trắng bệch đang lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, điên cuồng phóng tới!!

Tất cả những tu sĩ giới ngoại ở phía trước dường như lúc này mới có phản ứng, trong những tiếng kêu hoảng loạn chói tai, tất cả những tu sĩ ở phía trước Vương Lâm đều nhất tề lùi lại!

Ngay cả những tu sĩ ở bên cạnh Vân Lạc Đại Ti lúc này sắc mặt cũng tái nhợt, không tự chủ được lùi lại phía sau. Trong mắt bọn họ, Vương Lâm giống như là Tiên Ma từ trong hoàng tuyền đi ra, mang theo sát khí ngợp trời, muốn hủy diệt tất cả sinh linh!

Thậm chí cả Vân Lạc Đại Tikia cũng cuống quýt lui về phía sau, sự sợ hãi trong mắt nàng còn nồng đậm hơn những người ở bên cạnh vô số lần. Nàng nhìn Vương Lâm ở phía trước cách một ngàn trượng, trong mắt hiện lên những cảnh tượng mà nàng đã tính toán ra. Bóng lưng trong cảnh tượng đó, tất cả những thứ khiến cho nàng hoảng sợ dường như đang xảy ra với chính mình!

- Phong Tôn vinh quang!

- Phong Tôn vinh quang!

Những tiếng hô kích động từ trong miệng mấy ngàn tu sĩ kia truyền ra càng ngày càng lớn, càng ngày càng phấn khích, cuối cùng hóa thành một thanh âm dường như vang vọng vĩnh hằng trong tinh không này!

- Phong Tôn vinh quang!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1526 Nam Chiếu Vong

Đây mới chân chính là gầm thét, mới chân chính là vinh quang của chủ nhân phong giới!

Cũng có thể nói, đây là một luồng hào khí, một sự bi tráng mà khiến người ta ngàn vạn lần kính nể!

Vô tận tu sĩ giới ngoại xâm lấn phía trước Vương Lâm đồng loạt hoảng sợ lùi lại phía sau. Tốc độ của Vương Lâm đã đạt tới cực hạn, cất bước khiến tinh không ầm vang, mỗi bước hạ xuống đều như khiến cả tinh không run rẩy, vang lên tiếng sấm kinh thiên!

Nhất là Khai Thiên Phủ vừa giết chết Lão tổ Hỏa Tước Tộc trong tay Vương Lâm lại mơ hồ truyền ra những tiếng gào thét. Tiếng gào thét này mang theo sát âm, mang theo một sự quyết tâm điên cuồng, hoàn toàn làm sụp đổ chiến ý của tu sĩ giới ngoại!

Trận chiến này mới vừa bắt đầu, đây mới là trận đánh đầu tiên! Nhưng chỉ trận đánh mở màn này giới ngoại đã chết một tu sĩ bước thứ ba. Hắn không phải là bị người ta dùng thủ đoạn hèn hạ giết chết, cũng không phải là bị cường giả bước thứ ba Hồng Sam Tử của giới nội đánh chết,

mà là bị Vương Lâm, Phong Tôn của giới nội, trước mặt tu sĩ giới ngoại, dùng một phương thức cực kỳ rung động tâm thần, đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc dùng một búa chặt đứt!

Không còn phương thức nào có thể làm tan rã niềm tin của dân chúng giới ngoại hơn là phương thức này!

Vương Lâm dùng lực lượng của một người làm được điểm này, kích phát niềm tin của giới nội vào Phong Tôn, chính thức dương danh trong trận chiến đầu tiên này, cũng là ở một lần chém giết này!

Thủy Đạo Tử chết đi cũng không có gì đáng nói, chỉ là giết một tên nô bộc mà thôi. Nhưng lúc này cái chết của Lão tổ Hỏa Tước Tộc lại hoàn toàn bất đồng. Đây là chiến công hiển hách, chém giết một đại tướng của đối phương trong chiến tranh!

Đây là ánh sáng vụt lên giữa lúc tu sĩ Vân Hải tinh vực đang tử thương thảm trọng!

Mười vạn tu sĩ giới ngoại bắt đầu yên lặng lùi bước, ánh mắt nhìn Vương Lâm lộ vẻ hoảng sợ

và kính nể. Không chỉ có bọn họ, ngay cả ánh mắt đồng tử mặc hàn y và tiên phi cũng lóe sáng, đồng loạt nhìn lại!

Tiếng cười dài của Hồng Sam Tử lúc này vang lên kinh thiên động địa!

-Phong Tôn chém chết tu sĩ bước thứ ba của giới ngoại, cuộc chiến này chúng ta không thể bại được!

Trong tiếng cười, Hồng Sam Tử vung tay áo lên, hồng quang trong cơ thể lóe lên lao thẳng tới hàn y đồng tử, vây khốn chặt chẽ tu sĩ bước thứ ba này của giới ngoại.

Nam Vân Tử lúc này cũng cười vang, ngăn cản tiên phi kia, bắt đầu chiến đấu!

Giống như không còn ai có thể ngăn cản Vương Lâm. Vương Lâm cầm Khai Thiên Phủ một đường không ngừng lao tới. Đám tu sĩ giới ngoại không ngừng lui lại phía sau nhưng không cản nổi tốc độ của hắn. Từ xa nhìn lại, hắn giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào bụng của đại quân tu sĩ giới ngoại, thế như chẻ tre lao về phía trước!

Tiếng ầm vang quanh quẩn chưa tan lại nổi lên!

Sắc mặt Vân Lạc đại ti vô cùng tái nhợt, theo tiềm thức lui lại phía sau. tay phải bắt quyết muốn tính ra một đường sinh cơ, bàn tay phải hóa thành tàn ảnh. nhanh chóng bấm quyết.

-Ngăn hắn lại!!

Vân Lạc đại ti vừa lui lại vừa lần đầu trong trận đánh này phát ra tiếng nói cao vút. Tiếng nói này lộ vẻ hoảng sợ vô cùng, âm thanh vì sợ hãi mà đã lạc cả đi.

Rất nhiều tu sĩ bước thứ ba đánh với Hồng Sam Tử đều bị hắn ngăn cản. Nhưng hàn y đồng tử kia có thần thông tương xứng, tay phải vung lên liền có một mảng khí băng hàn ầm ầm tràn ra, trực tiếp lan tới Nam Chiếu Thượng Nhân, đánh văng hắn ra khỏi thần thông của Hồng Sam Tử.

-Giết Phong Tôn!

Hàn y đồng tử gầm nhẹ một tiếng kinh thiên, hóa thành chấn động ầm ầm lan ra! Hắn lúc này đã nhận thấy tâm thần cư dân giới ngoại đang chấn động, bị cảnh tượng vừa rồi làm tan rã lòng ham chiến, nảy sinh ý niệm sợ hãi.

Loại chuyện này là chuyện trí mạng trong đại chiến, quyết không thể để tiếp tục kéo dài. Nếu

thật sự như vậy thì Vương Lâm đánh thẳng vào trong đại quân, giết chết Vân Lạc đại ti, trận chiến này giới ngoại cho dù thắng thì trên thực tế cũng là đại bại!

Chuyện này hắn thấy giải quyết rất dễ dàng, chỉ cần giết chết Vương Lâm nọ là xong!

Hắn Không chỉ đánh văng Nam Chiếu Thượng Nhân ra mà còn đánh văng ra một tu sĩ bước thứ ba từ trong đợt đại quân thứ hai cũng chạy tới đây. Đây là một người đến từ Bạch Lặc tộc của giới ngoại. Hắn là một lão già mặc lam bào, lúc này sau khi bị đánh văng ra thân thể liền nhoáng lên, lao thẳng về phía Vương Lâm!

Tốc độ của Nam Chiếu Thượng Nhân kia vượt xa lão già mặc lam bào, trong nháy mắt khi bị đánh văng ra liền hóa thành một đạo hắc mang, mang theo sát niệm nồng đậm, lao thẳng tới Vương Lâm!

Giờ phút này Vương Lâm đang lao đi trong đại quân. Những kẻ phía trước không kịp tránh, Hư hỏa trong cơ thể liền thiêu đốt, thân thể sụp đổ trong tiếng kêu thảm thiết. Khoảng cách giữa Vương Lâm và Vân Lạc đại ti không còn tới năm trăm trượng!

Bốn trăm trượng, ba trăm trượng, hai trăm trượng!

Ngay lúc khoảng cách chỉ hai trăm trượng thì Nam Chiếu Thượng Nhân bất ngờ hiện ra phía sau Vương Lâm. Lúc này vẻ mặt hắn âm trầm, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tay phải giơ lên liền có khói độc năm màu biến ảo ra!

Khói độc năm màu này chính là độc tố bổn mạng của Nam Chiếu Thượng Nhân, do hắn thu thập luyện hóa cả vạn năm, trở thành bảo vật bất hủ của hắn, đủ để sánh với độc công của Đại Hoang Thượng Nhân!

-Vương Lâm tiểu bối. Cuộc chiến này phải kết thúc thôi!

Ánh mắt Nam Chiếu Thượng Nhân lóe lên hàn quang, vừa cất bước liền vung tay phải chụp về phía trước một cái. Khoảng cách của hắn tới Vương Lâm hơn trăm trượng, lúc này một trảo đánh ra liền khiến khói độc năm màu phát ra tiếng gào thét kinh thiên, từ phía sau bộc phát lao tới, từ xa nhìn lại giống như năm vòi rồng lao thẳng vào trong tinh không vô tận!

Trong tiếng ầm ầm vang vọng khắp tinh không, một trảo của Nam Chiếu Thượng Nhân đánh ra khiến năm vòi rồng phóng vọt về phía trước, áp sát Vương Lâm!

Ngay trong nháy mắt này, Vương Lâm đang phóng tới liền xoay vụt lại, hai mắt đỏ bừng, sát khí tràn ngập. Giờ phút này ai ngăn cản hắn hắn liền giết kẻ đó! Một hơi này không thể dừng lại nửa điểm. Trong nháy mắt khi Vương Lâm xoay người lại, tinh điểm trên mi tâm xoay chuyển, Thiên Hoàng Lô ầm ầm biến ảo ra!

Trong nháy mắt khi nó hiện ra, phía trước người Vương Lâm liền đột nhiên xuất hiện mười giọt độc dịch!

-Độc, Vương Lâm Cũng có! Giết ngươi ba giọt là đủ!

Tay trái Vương Lâm vung về phía trước. Cuồng phong ầm ầm vang lên. Ba giọt độc dịch lao thẳng về phía năm vòi rồng!

Trong khoảnh khắc khi độc dịch xuất hiện, đồng tử trong hai mắt Nam Chiếu Thượng Nhân co rụt lại.

-Độc của Đại Hoang Thượng Nhân. Nếu Đại Hoang Thượng Nhân thi triển thì thôi, người này không hiểu tại sao lại có vật này, còn dám xuất ra.

Nam Chiếu Thượng Nhân cười lạnh, cất bước theo sát năm vòi rồng tới gần Vương Lâm, khoảng cách không tới năm mươi trượng.

Đúng lúc này thì ba giọt độc dịch kia liền va chạm với năm vòi rồng đang gào thét lao tới, ầm ầm nổ tung. Trong nháy mắt khi ba giọt độc dịch tới gần, chúng liền nổ tung, bất ngờ hóa thành một biển nước độc bao phủ trời đất!

Biển độc này giống như hư ảo mà không phải hư ảo, biến ảo ra liền giống như một bàn tay khổng lồ trực tiếp vỗ vào năm vòi rồng kia, độc tố trong đó điên cuồng tràn ra, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong năm cái vòi rồng!

Khi năm màu kia hoàn toàn là do khói độc ngưng tụ lại, bên trong ẩn chứa độc tố kinh thiên. Nhưng giờ phút này, trong tích tắc khi biển độc chạm vào, độc tố bên trong đó dường như bị thứ mạnh hơn hẳn cắn nuốt, dung hợp!

Một vòi rồng do khói độc tạo thành lập tức tiêu tán, bị biển độc hấp thu trong nháy mắt. Không đợi cho Nam Chiếu Thượng Nhân kịp phản ứng từ trong hoảng sợ, lại có hai vòi rồng ầm ầm sụp đổ!

-Đây không phải là độc của Đại Hoang Thượng Nhân!!!

Sắc mặt Nam Chiếu Thượng Nhân đại biến. Hắn cả đời làm bạn với độc. đối với độc tố trong thiên địa hiểu rất rõ. Nhưng lúc này biển độc do ba giọt độc dịch của Vương Lâm hóa thành lại là thứ độc tố hắn chưa từng gặp bao giờ!

Độc này rất giống thứ độc trên người Đại Hoang Thượng Nhân mà hắn hiểu nhưng lại có một loại biến hóa quỷ dị bất đồng, khiến cho Nam Chiếu Thượng Nhân vừa rồi mới không phát hiện ra. Chỉ trong nháy mắt khi thứ độc này bộc phát ra uy lực thì hắn mới hoảng sợ cảm nhận được.

Hết thảy mọi chuyện nói thì dài như vậy nhưng trong thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Vòi rồng do khói độc tạo thành sụp đổ, bị biển độc kia hấp thu, sóng lớn ngập trời trùm lên tinh không, lao tới Nam Chiếu Thượng Nhân!

Khoảng cách song phương quá gần, không còn mấy chục trượng, do vậy biển độc kia đánh thẳng tới, dù là Nam Chiếu Thượng Nhân cũng không thể tránh được hoàn toàn. Ngay khi hắn biến sắc, đang lùi lại, thân thể lập tức mơ hồ, dường như sắp biến mất thì biển độc kia ầm vang trùm lên người hắn.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong biển độc. Thân thể mơ hồ của Nam Chiếu Thượng Nhân lập tức bị bức ra, da thịt toàn thân thối rữa. Những trận khói độc không ngừng bốc lên từ thân thể hắn.

Ánh mắt hắn lộ sự hoảng sợ không cách nào hình dung nổi, điên cuồng lui lại phía sau, muốn giãy dụa thoát ra khỏi biển độc này.

-Đây là thứ độc gì!!! Cho dù là Đại Hoang Thượng Nhân cũng tuyệt đối không thể luyện ra được loại độc này!!

Thần sắc Nam Chiếu Thượng Nhân thê lương, trong nháy mắt khi lui lại phía sau hai chân không ngờ bị hòa tan thành máu, ngay cả xương cốt cũng nát vụn!

Những tiếng kêu thảm thiết chấn động tâm thần truyền khắp tinh không, cuối cùng hóa thành tiếng cầu cứu kinh thiên!

-Cứu ta!!

Nửa người dưới của Nam Chiếu Thượng Nhân hoàn toàn tiêu tan, hai tay muốn giơ lên

nhưng cũng hóa thành máu rơi xuống. Ngay cả nửa người trên của hắn lúc này cũng đã bị hòa tan, bị biển độc gào thét cuốn đi. Chi có tiếng kêu thảm thiết của hắn là còn vang vọng! Tất cả mọi chuyện kết thúc, biển độc cuốn trở lại bên cạnh Vương Lâm. Hồn phách của Nam Chiếu Thượng Nhân không biết sống chết kia đã bị Vương Lâm thu vào trong Thiên Hoàng Lô.

Chỉ còn lại tiếng kêu thê lương của hắn là vẫn đang vang vọng, quanh quẩn trong tâm thần của hơn mười vạn tu sĩ, hóa thành nỗi sợ hãi tới cực hạn trong mắt bọn họ! Nhất là lão già mặc áo lam kia lập tức hoảng sợ dừng bước. Trong nháy mắt khi Vương Lâm quay đầu lại, trán lão già toát mồ hôi lạnh đầm đìa, nhanh chóng lui lại phía sau.

Vương Lâm trầm mặc, tay trái vung lên. Sáu giọt độc dịch còn lại trước người hắn liền hoàn toàn dung nhập vào trong biển độc kia, vờn quanh thân thể hắn, hình thành một dòng xoáy khổng lồ.

Bất chấp phải sử dụng bảo vật này, Vương Lâm gầm nhẹ, tay trái hướng về phía bầu trời điểm một chỉ. Trong tiếng ầm vang, dòng xoáy do biển độc hình thành này đột nhiên lan về tám hướng!

Vương Lâm lại chụp vào hư không một trảo. Từ trong khe không gian, vô số Văn thú dữ tợn điên cuồng lao ra!

Biển độc cũng tốt, Văn thú cũng được, lúc trước Vương Lâm không dùng. Đây chính là quân bài sát thủ trong quần chiến của hắn. Giới ngoại hiển nhiên là còn nhiều dư lực, nếu không nắm được thời điểm mấu chốt thì một khi thi triển ra rất có khả năng không phát huy được toàn bộ uy lực đã bị ngăn cản lại!

Lúc này dù không phải thời điểm tốt nhất nhưng Vương Lâm không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Mà u Minh thú kia sau khi nuốt cơn lốc màu vàng, trong trận chiến này Vương Lâm nhiều lần muốn gọi ra nhưng đều yên lặng, mất đi toàn bộ phản ứng.

Biển độc ngập trời tràn ra, Văn thú gào thét vù vù khắp nơi. Vương Lâm cầm trong tay Khai Thiên Phủ, lao thẳng về phía Vân Lạc đại ti sắc mặt đã trắng bệch, tay phải giơ lên, trong tiếng gầm vang, khi còn cách trăm trượng liền chém xuống...

Chém!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1527 La Thiên, Triệu Hà Động

Phủ mang lóe lên trong tinh không, dường như khiến không gian như bị chia đôi. Tiếng chấn động ầm vang kịch liệt nồi lên, lấn lướt hoàn toàn tiếng động bốn xung quanh, cũng chấn động trái tim của vô tận tu sĩ giới ngoại xâm lấn.

Dường như trong thời khắc này, hết thảy tồn tại trong tinh không, hết thảy chuyển động, toàn bộ đều bị lưỡi Khai Thiên Phủ này hấp dẫn. Giống như tinh không đã tiêu tán, hư vô mờ mịt chỉ còn có một phủ ảnh khổng lồ!

Phía trước Vân Lạc đại ti giờ phút này còn không ít tu sĩ chưa kịp lùi lại, thần sắc kinh hãi. Phía trước họ, phủ mang bao trùm cả tinh không vô tận ầm ầm đánh tới.

Tu sĩ đứng trước là một nam tử trung niên giới ngoại mặc hắc y. Hắn chỉ kịp giơ song chưởng lên đỡ trước người, hai tay còn đang bắt ấn, theo tiềm thức muốn chống cự nhưng phủ mang lóe lên đã trực tiếp xuyên thấu cơ thể hắn.

Trên mi tâm của nam tử trung niên này liền xuất hiện một vệt máu, kéo dài ra suốt toàn thân hắn, quần áo bên ngoài thân thể từ trước ngực cũng phát ra một loạt tiếng xé rách chói tai, xuất hiện một khe hở. Trên khuôn mặt người này còn đầy vẻ hoảng sợ, máu tươi phun ra từ cái khe trên thân thể hắn.

Phía sau nam tử trung niên này còn có mấy chục tu sĩ, lúc này dường như bị thi triển Định thân thuật, trong nháy mắt khi phủ mang lóe lên, thân thể cả đám người này run rẩy, dừng lại giữa không trung. Lưỡi búa lóe lên, lập tức cắt đôi thân thể họ.

Không thể hình dung nối tốc độ của lưỡi búa này, tiếng gào thét còn chưa tiêu tán thì mấy chục tu sĩ phía sau, mấy trăm, gần ngàn tu sĩ bảo vệ Vân Lạc đại ti chỉ thấy mắt hoa lên một cái liền không còn thấy gì rõ ràng nữa. Thân thể bọn họ trong tiếng gào thét của Lưỡi búa lập tức tan

nát!

Sau bọn họ, mấy ngàn tu sĩ vẫn còn giữ nguyên động tác không thể nhúc nhích. Cho tới khi ánh sáng của lưỡi búa lóe lên như lưu tinh lao qua thì trên mi tâm của đám người mới xuất hiện vệt máu, đồng loạt sụp đổ mà chết.

Giống như không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn cản nổi phủ mang đánh tới, xuyên thấu tất cả tu sĩ chặn ở phía trước. Trong nháy mắt thân thể họ bị xé rách, phủ mang đã đánh sát tới Vân Lạc đại ti sắc mặt đang trắng bệch.

Một cảm giác bất lực cực kỳ hiếm thấy ngay lập tức tràn ngập tâm thần Vân Lạc đại ti. Đồng tử trong hai mắt nàng giờ phút này đã bị thay thế bởi phủ ảnh bao trùm trời đất. Giống như thiên địa lúc này hoàn toàn biến mất, Chỉ còn lại một lưỡi phủ sát nhân này!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Phủ ảnh lập tức tới gần. Vân Lạc đại ti chỉ kịp cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, xuất hiện trước mặt hóa thành một huyết thuẫn bằng bàn tay.

Huyết thuẫn này hình bát giác, bên ngoài có vô số ký hiệu rất nhỏ, không ngừng lóe lên. Đồng thời với sự xuất hiện của huyết thuẫn này, lưỡi Khai Thiên Phủ như cầu vồng kia ầm ầm đánh thẳng vào nó.

Một tiếng chấn động vang dội tinh không bỗng nhiên nổi lên vọng khắp tám phương. Huyết thuẫn nọ giống như đậu hủ của phàm nhân, yếu ớt không chịu nổi một kích! Ký hiệu bên ngoài nó nhanh chóng biến hóa, tạo thành một tấm lưới tinh tế, định ngăn cản phủ mang!

Nhưng trong tiếng ầm vang, tấm lưới tinh mịn kia không có chút tác dụng nào, bị Khai Thiên Phủ trực tiếp chém nát, sau đó đánh thẳng vào huyết thuẫn. Huyết thuẫn kia kêu rắc một tiếng liền vỡ vụn, phủ quang xuyên thấu qua liền mang theo khí thế như muốn phá tan tinh không đánh tới Vân Lạc đại ti. Trong lúc nàng không căn bản không có nửa điểm khả năng khản kháng, chém thẳng qua thân thể mềm mại.

Phủ mang xuyên qua thân thể của Vân Lạc đại ti, hướng về phía tinh không ầm ầm lao đi, rơi

vào trong Phong Giới Đại Trận, xé ra một cái khe, khiến toàn bộ Phong Giới Đại Trận chấn động!

Hết thảy mọi chuyện nói thì chậm rãi như vậy nhưng trên thực tế lại xảy ra trong nháy mắt. Cho tới khi Phong Giới Đại Trận chấn động, Vân Lạc đại ti phun ra một ngụm máu đỏ tươi, cả thân thể từ một phân làm hai, bịch một tiếng, không ngờ chia làm hai nửa của một con búp bê vải rơi về hai phía.

Bất ngờ chính là con búp bê vải này giống như thứ đồ chơi của trẻ con phàm gian vậy. Con búp bê vải này có mắt có mũi, thoạt nhìn cũng giống như Vân Lạc đại ti vậy!

-Không ngờ lại chỉ là một cái phân thân!

Vương Lâm cất bước, bất ngờ đi tới chỗ Vân Lạc đại ti, ánh mắt lộ ra sát khí điên cuồng, nhìn chằm chằm vào con búp bê vải, tay trái vung lên, lập tức ngọn lửa liền hung hãn thiêu đốt, trực tiếp thiêu cháy con búp bê.

-Dù là phân thân nhưng ta Cũng có thể tìm ra bổn tôn của ngươi!

Vân Lạc đại ti kia đã khiến Vương Lâm muốn giết chết, cơ hồ ngay trong nháy mắt khi phát hiện ra đối phương không phải là bổn tôn, tay trái Vương Lâm đã bắt quyết điểm một chỉ. Ầm một tiếng, hai nửa con búp bê vải kia đang bị thiêu đốt liền tan nát.

Nhưng trong nháy mắt khi nó tan nát, có hai tia tơ nhỏ bị thần thông của Vương Lâm rút ra, lần lượt cuộn lại, giống như là hai con rắn chuyển động, trong nháy mắt hình thành một dòng xoáy!

-Lấy hồn chi dẫn, thông!

Trong một tiếng gầm nhẹ, dòng xoáy do hai tia tơ tằm trước người Vương Lâm liền hình thành một hắc động. Hắc động không ngừng xoay tròn, bên trong lộ ra màu đen kịt, không biết là thông tới nơi nào.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắc động xuất hiện, lôi đồ trong mắt Vương Lâm lóe lên.

Trong chín luồng lôi điện nương theo, Cực Cảnh mà Vương Lâm đã đạt được liền trực tiếp hóa thành một tia chớp màu đỏ, từ trong mắt phải Vương Lâm nhanh chóng lao ra.

Cùng lúc đó, sau khi Cực Cảnh xuất hiện, hóa bổn nguyên liền dung nhập vào trong lôi đình, lôi hóa lần lượt thay đổi mà lao đi!

Bên trong Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại, tại một trong tam đại cấm địa của Trường Tôn hội. Nơi này là một cái khe không gian trong tinh không, chính là nơi được tổ tiên của Vân Lạc đại ti truyền thừa xuống, là thánh địa truyền thừa đời đời!

Trên một hòn đảo trong lòng một hồ nước trong suốt, Vân Lạc đại ti đang ngồi khoanh chân, quần áo trắng phau, tóc đen phủ xuống bờ vai. Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Trong nháy mắt khi phân thân của nàng bị Vương Lâm giết chết, thân thể Vân Lạc đại ti chấn động, phun ra một ngụm máu tươi!

Máu tươi kia hóa thành huyết vụ, lan tỏa ra, có vài giọt rơi xuống y phục trắng phau của nàng, trông vô cùng nổi bật.

Nàng mở hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ. Nhưng đột nhiên khuôn mặt nàng lại biến đổi, ngẩng phắt đầu lên. Chỉ thấy trên bầu trời của hòn đảo nhỏ bỗng nhiên xuất hiện một hắc động đen kịt biến ảo ra!

cũng trong nháy mắt khi hắc động này xuất hiện một tiếng sấm sét kinh thiên ầm ầm vang lên!

Một tia sét màu đỏ, vừa mới xuất hiện liền lập tức nhuộm đỏ cả bầu trời thành màu máu, trong tiếng ầm vang liền điên cuồng đánh thẳng vào hòn đảo mà Vân Lạc đại ti đang ngồi!

Tia chớp màu đỏ này trong lúc giáng xuống càng ngày càng trở nên khổng lồ, hầu như chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một cột sét cả trăm trượng, từ xa nhìn lại giống như là sấm sét diệt thế cho thiên địa giận dữ giáng xuống, muốn đem hết thảy hòn đảo này tiêu diệt toàn bộ!

Một luồng uy áp của Cực Cảnh từ bên trong tia chớp màu đỏ này khuếch tán ra. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ bên trong cột sét, nó đã giáng thẳng lên hòn

đảo nhỏ.

Cả hòn đảo ầm ầm chấn động!

Sau sấm sét là ngọn lửa vô tận bao phủ đất trời tràn tới, phủ khắp cả đảo nhỏ. Từ xa nhìn lại, biển lửa bốc cháy khiến cả nước hồ bốn phía cũng bị biển lửa này thiêu đốt tiêu tán, hóa thành một lượng lớn hơi nước bốc lên không trung.

Lôi hóa lần lượt đan xen nhau, khiến đảo nhỏ chấn động kịch liệt, giống như bị một cây búa khổng lồ nện xuống, trong tiếng ầm ầm liền chia năm xẻ bảy, hoàn toàn sụp đổ. Vô số đá vụn bắn tung về bốn phương tám hướng!

-Tam tượng thiên lôi giáng xuống....tứ tượng biển lửa thiêu đốt....ngũ tượng đảo nhỏ phân ly...

Vân Lạc đại ti ngồi khoanh chân ở trung tâm của đảo nhỏ, lầu các phía sau tỏa ra một luồng

sáng nhu hòa bao phủ lấy nàng. Trong ánh sáng này, nàng lại phun một ngụm máu tươi, sắc mặt xám như tro tàn, khổ sở nhìn bầu trời.

-Quẻ tượng của tổ tiên đã thành ngũ tượng!

Đúng lúc này thì lôi đình Cực Cảnh trong biển lửa thiêu đốt, sau khi đảo nhỏ sụp đổ liền từ bốn phương tám hướng cấp tốc lao tới, đánh thẳng về phía Vân Lạc đại ti. Cảnh tượng này giống như vô số huyết xà chuyển động, trông rất kinh người.

Những tia chớp dày đặc như rắn, nhanh chóng co cụm lại, gầm như trong nháy mắt đã bao phủ tầng ánh sáng nhu hòa của Vân Lạc đại ti. Tiếng ầm vang lại nổi lên, Cực Cảnh va chạm với tầng ánh sáng nhu hòa.

Tầng ánh sáng nhu hòa kia chợt vặn vẹo, bị đè nén vào phía trong, cuối cùng chỉ còn có thể bao quanh ngoài thân thể Vân Lạc đại ti mấy trượng, kịch liệt lóe lên, muốn đối kháng cùng Cực Cảnh.

Nhưng ánh sáng nhu hòa này hiển nhiên là không thể địch nổi, sau khi chống cự được một thời gian liền lập tức sụp đổ, khiến cho những tia chớp màu đỏ vô tận điên cuồng tràn vào bên

trong, nhằm thẳng về hướng bổn tôn của Vân Lạc đại ti.

Trong nháy mắt khi những tia chớp màu đỏ này đánh tới, Vân Lạc đại ti khổ sở vung ngọc thủ về phía trước. Một khối hài cốt màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Bộ hài cốt này lộ ra khí tức tang thương, chính là hài cốt sư tôn nàng!

Hài cốt này vừa hiện ra, tia chớp màu đỏ bốn phía dường như bị hấp dẫn, ầm ầm đánh tới. Trong tiếng nổ vang, hài cốt này chấn động liền sụp đổ!

-Lục tượng tổ hài vỡ...thất tượng phản tộc dung hồn....bát tượng thu lan niệm tổ...cửu tượng....

Tiếng nói của Vân Lạc đại ti dần dần tiêu tan trong tiếng nổ vang này. Hài cốt của sư tôn trong nháy mắt khi hấp thu tất cả các tia chớp màu đỏ rồi sụp đổ, hóa thành một cơn lốc cuốn Vân Lạc đại ti đi.

Thân thể này trực tiếp vỡ tan, hoàn toàn tan rã, ngay cả nguyên thần cũng ầm ầm sụp đổ. Nhưng hồn phách của nàng lại dung nhập vào trong cơn lốc, dưới một đạo u quang lóe lên liền cùng cơn lốc biến mất trong thiên địa.

Trong chiến trường Vân Hải tinh vực, Vương Lâm cầm trong tay Khai Thiên Phủ, ánh mắt như điện quét ngang tu sĩ giới ngoại bốn phía, sát khí trong mắt lóe lên!

Biển độc gào thét, tràn khắp tinh không. Còn có mấy vạn Văn thú dữ tợn gầm thét, chuyển động theo biển độc, nhằm về hơn mười vạn tu sĩ bốn phía lao tới!

Xa xa trong Vân Hải tinh vực, một lượng lớn sóng gợn đột nhiên xuất hiện. Chỉ thấy trong sóng gợn. một, hai. ba ...tổng cộng có gần chín trăm viên tu chân tinh bất ngờ hiện lên! Viện quân của tu sĩ La Thiên đã tới!

Xa hơn nữa, trong tinh không đen kịt đột nhiên những tia chớp ầm ầm hiện ra, trực tiếp xuyên qua tinh không. Tia chớp này Không chỉ có một mà lên tới vô số kể!

Viện quân của tu sĩ Triệu Hà đã tới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1528 Nữ tu Triệu Hà

Trên những tia chớp kia có những tu sĩ đến từ Triệu Hà đang đứng. Có tia chớp chỉ có một người, có những tia có hơn mười người, thậm chí còn có hơn trăm người. Những người này là những tu sĩ Triệu Hà chưa bao giờ xuất hiện ở ba tinh vực kia, lúc này vừa xuất hiện đã chấn động tinh không.

Những tia chớp kia phát ra những tiếng nổ ầm ầm, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể theo kịp! Quần áo của những tu sĩ này giống như là của quân sĩ, có vẻ như có trang phục thống nhất của riêng mình. Từ xa nhìn lại, bọn họ cũng không phải là hoàn toàn giống nhau, có vẻ như đến từ những quốc gia khác nhau.

Nhưng có một điểm cực kỳ quỷ dị, đó là những tu sĩ này không ngờ tuyệt đại bộ phận đều là nữ tu!!

Điều này, tại La Thiên, Vân Hải, Liên Minh cực kỳ hiếm thấy! Trong mấy vạn tu sĩ của Triệu Hà đi tới đây, nam tu sĩ không tới mấy ngàn!

Trên mặt những tu sĩ Triệu Hà này đều lộ ra vẻ ngưng trọng, cùng với một sự quyết tâm và sát khí! Tuy thân thể rất mỏng manh, nhưng sát khí từ trên người những nữ tu này truyền ra không hề yếu kém một chút nào!

Một người mặc trường sam văn sĩ ở phía những tu sĩ Triệu Hà đứng trên một tia chớp giống như một con rồng. Tóc của nàng tung bay, lộ ra dung nhan xinh đẹp tuyệt trần.

Bên cạnh nàng còn có một mỹ phụ trung niên, trong lúc trầm mặc cưỡi tia chớp bay đến!

Tu sĩ La Thiên đã tới cứu viện. Bên ngoài những tu chân tinh hiện ra từ trong những gợn sóng, có rất nhiều tu sĩ La Thiên vây quanh. Mặc dù bọn họ đến từ các gia tộc khác nhau, nhưng lúc này cũng đều trên dưới một lòng!

Lỗ Phu Tử dẫn đầu thần sắc âm trầm, trong lúc bay tới ánh mắt lộ ra sát khí ngợp trời, vung

tay áo, lập tức thanh tàn kiếm của hắn lóe lên!

Giờ phút này, bọn họ không phải là tu sĩ La Thiên, cũng không phải là tu sĩ Triệu Hà, mà bọn họ chỉ có một cái tên, đó là tu sĩ của giới nội!

Tu sĩ của La Thiên và Triệu Hà xuất hiện khiến cho mấy ngàn tu sĩ Vân Hải còn sống sót cho đến lúc này toàn bộ thần sắc trở nên kích động hơn. Bọn họ vốn đã không sợ chết, lúc này nhìn thấy những tu sĩ kia xuất hiện, tinh thần lại càng phấn chấn hơn!

Trái lại, những tu sĩ giới ngoại tới xâm lược mặc dù nhân số của bọn họ có nhiều hơn một chút, nhưng lúc này tâm thần đã hoảng sợ, lại bị độc hải cùng với đàn Văn Thú tấn công, từng trận tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, nhất tề lùi lại phía sau tản ra, có vẻ như đã thất bại! Một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm lúc này giống như một đòn khiến cho tinh thần kháng cự của tu sĩ giới ngoại đã bị trọng thương, nay đã hoàn toàn sụp đổ!

-Lão tổ của Hỏa Tước Tộc đã chết! Nam Chiếu Thượng Nhân cao thủ bước thứ ba đã chết! Ngay cả Vân Lạc Đại Ti cũng đã chết! Tiếp theo, chính là các ngươi!

Vương Lâm hai mắt đỏ bừng, trong lúc tiến tới vung Khai Thiên Phủ lên, tiếng ầm ầm vang vọng khắp tinh không!

Nam Vân Tử đang cùng với Tiên Phi giao chiến, lúc này nữ tu của Triệu Hà cải trang thành văn sĩ mặc trường bào kia đi tới, tia chớp ầm ầm, trực tiếp tới gần.

-Nam Vân Tử đạo hữu, người này giao cho Tử Mộng là được rồi.

Văn sĩ mặc trường bào kia nhẹ giọng mở miệng, tay phải vung về phía trước, lập tức lao vào cuộc chiến.

Nam Vân Tử cười dài, lùi lại phía sau, cũng không nhìn tới Tiên Phi, mà dẫn theo Linh Động và Chu Cẩn nhảy vào trong Phong Giới Đại Trận, lại bắt đầu nhanh chóng sửa chữa.

-Tiện tỳ, tỉ tỉ của ngươi vì sao lại không đến?

Tiên Phi áo đó kia đồng tử trong hai mắt co rụt lại, hừ lạnh một tiếng. Hai người nhanh chóng ra tay, trong tiếng nổ ầm ầm, khó có thể phân được thắng bại!

-Ti ti sẽ nhanh chóng tới đây thôi, ngươi hãy chờ một chút!

Nữ tử mặc trường bào kia thần sắc bình tĩnh, nhẹ giọng nói.

Hồng Sam Tử đang giao chiến, mỹ phụ trung niên đến từ Triệu Hà cùng với Lỗ Phu Tử đi tới. Hai người gia nhập vào cuộc chiến, khiến cho Hồng Sam Tử được thảnh thơi một chút, nhưng hàn y đồng tử kia thần sắc cũng bắt đầu trở nên âm trầm.

Sự tấn công của tu sĩ La Thiên và Triệu Hà khiến cho tu sĩ giới ngoại vốn đã tán loạn, nay lại càng không ngừng tử vong. Những tiếng kêu thảm thiết trước khi chết trở thành một thanh âm vang vọng vĩnh hằng ở trong tinh không này!

Tu sĩ Triệu Hà mặc dù đại bộ phận đều là nữ tu, nhưng bọn họ ra tay cực kỳ ác độc, đủ để khiến cho người ta biến sắc. Thế mạnh của bọn họ chính là tốc độ, chỉ thấy bên trong tinh không này, từng tia chớp điên cuồng lao đi, nữ tu Triệu Hà thi triển ra những đòn mạnh nhất của tu sĩ Triệu Hà!

về phần La Thiên, dưới đại trận do hơn chín trăm tu chân tinh tạo thành, từng trận tiếng ầm ầm vang vọng, từng tu chân tinh hư ảo tràn ngập tinh không, hướng thẳng tới những tu sĩ giới ngoại rơi xuống!

Lại thêm độc hải gào thét giận dữ, phàm là những tu sĩ giới ngoại bị độc hải tràn tới, tất cả đều kêu lên thê lương, toàn thân lập tức tan rã tử vong!

Còn có rất nhiều tu sĩ bị đàn Văn Thú tập kích, trong nháy mắt liền bị đàn Văn Thú này xông lên, hút cạn máu tươi toàn thân cùng với nguyên thần lực, trở thành một cái xác khô.

Liên tiếp bị đẩy lùi!

Tu sĩ giới ngoại trong khoảng thời gian ngắn này lập tức tử vong gần một vạn người, không thể không bỏ chạy! Sự tự tin của họ đã bị hành động chém chết ba người của Vương Lâm khiến cho hoàn toàn sụp đổ. Bọn họ đã không còn dám tái chiến!

Lúc tới đây, bọn họ tràn đầy tự tin. Trong mắt bọn họ, tu sĩ giới nội chỉ là những con kiến mà thôi. Bọn họ tới là để giết, để cướp đoạt, giới nội hoàn toàn không thể có sức mạnh để chống lại.

Thực tế sau khi bọn họ tiến vào giới nội, rất nhiều tu sĩ Vân Hải đã tử vong, cũng đã chứng thực cho điều này. Vì thế, những tu sĩ giới ngoại này rất là hưng phấn!

Nhưng lúc này, tất cả tu sĩ giới ngoại bọn họ cũng đã đau khổ biết rằng bọn họ đã sai lầm. Bọn họ đã coi thường tu sĩ giới nội, bọn họ đã coi thường sức mạnh của sinh mệnh bộc phát ra khi quê hương bị xâm lược!

Lão tổ của Hỏa Tước Tộc chết, khiến cho sự tự tin của bọn họ chấn động!

Nam Chiếu Thượng Nhân chết, khiến cho dũng khí chiến đấu của bọn họ sụp đổ!

Cuối cùng là cái chết của Vân Lạc Đại Ti kia lại càng khiến cho tất cả quyết tâm của bọn họ tan rã, đem sự tự tin trước kia chuyển thành sự sợ hãi ngợp trời!

Trận chiến này, họ đã thất bại... Đám tu sĩ giới ngoại trong lúc khủng hoảng hướng về bốn phương tám hướng điên cuồng lùi ra phía sau, muốn lao về phía Phong Giới Đại Trận. Bọn họ sợ, bọn họ muốn rời khỏi

giới nội. Trong mắt bọn họ, những tu sĩ của giới nội lúc này giống như là đã nổi điên, bọn họ hoàn toàn không để ý tới sống chết của bản thân, cái bọn họ quan tâm, chính là làm thế nào trước khi chết có thể giết được càng nhiều người càng tốt!

Độc hải ầm vang, Văn thú gào thét, mấy ngàn tu sĩ Vân Hải không màng sống chết, tu sĩ La Thiên dữ tợn tấn công, còn có những tia chớp bay qua bay lại kia trong trận đại chiến này đan thành một tấm lưới giết chóc khổng lồ!

Vương Lâm cầm Khai Thiên Phủ, hiên ngang tiến về phía trước. Mỗi một bước đi, chiếc búa quét ngang, lập tức lại có tu sĩ tan vỡ tử vong, quần áo trắng toàn thân hắn lúc này đã biến thành đỏ như máu. Trong lúc tiến về phía trước, thân mình Vương Lâm còn nhoáng lên một cái, trực tiếp hóa thành một đám sương mù, hướng về phía trước mạnh mẽ cắn nuốt.

Hắn biến thành đám sương mù vạn trượng xông tới, lập tức có rất nhiều tu sĩ bị bao vây ở bên trong. Trong từng trận tiếng kêu gào thảm thiết, những tu sĩ này bị hút đi toàn bộ sức mạnh, đều hóa thành máu tử vong.

Phản kích, đây là một cuộc phản kích!

cũng giống như những tu sĩ Vân Hải bị đồ sát lúc trước, giới nội đang triển khai cuộc phản kích cuối cùng của trận chiến bi thảm này! Dưới sự tấn công của tu sĩ La Thiên và Triệu Hà, đại quân của giới ngoại tử thương ngày càng nhiều!

Nhất là đàn Văn thú và độc hải kia giống như là những cơn cuồng phong đoạt mạng. Dần dần con số tử vong càng ngày càng nhiều, hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại không ngờ Chỉ còn sót lại chưa tới tám vạn người!

Đúng lúc này đại quân thứ ba từ trong Thái cổ Tinh Thần ầm ầm xuất hiện. Bọn họ hiện thân ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận, trong những tiếng gào thét chói tai, chuẩn bị xông vào bên trong!

Hai cao thủ bước thứ ba Không Niết Trung Kỳ sắp sửa mang theo đại quân thứ ba bao gồm năm vạn tu sĩ xông vào. Một khi để bọn họ xông vào, những tu sĩ giới ngoại đang bị đẩy lùi giờ phút này tất nhiên sẽ được khơi lại tinh thần phản kháng!

Thậm chí lúc này chưa cần đại quân thứ ba kia tiến vào, chỉ cần những tiếng gào thét kia đã khiến cho những tu sĩ giới ngoại đang không ngừng chạy tán loạn này trong lòng đang tràn ngập sự sợ hãi, dường như có dấu hiệu không lùi lại nữa.

Vương Lâm trong lúc giết chóc, hai mắt đỏ bừng, từng bước tiến về phía trước, cả người hóa thành một cơn lốc, ầm ầm phá vỡ tinh không, trực tiếp xuất hiện ở bên trong lỗ hổng trên Phong Giới Đại Trận.

Hắn đứng bên trong lỗ hổng này, vung tay phải về phía trước, lạnh lùng mở miệng, thanh âm của hắn truyền khắp bốn phía.

-Có Vương mỗ ở đây, trừ khi ta chết, không người nào có thể bước vào giới nội nửa bước!

Trong lúc nói, từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra những tiếng ầm ầm. chỉ thấy thân thể hắn lập tức lớn lên, không ngừng phóng đại. Thân thể thật sự của thất tinh cổ Thần lập tức xuất hiện trong tinh không!

Thân thể ngàn trượng, vô cùng to lớn khiến cho tất cả tu sĩ nhìn thấy đều phải biến sắc!

Bên ngoài Phong Giới Đại Trận, đại quân thứ ba của giới ngoại lúc này nhanh chóng vọt tới. Bọn họ vẫn chưa biết được uy lực vừa rồi của Vương Lâm, lúc này mặc dù bị thân thể khổng lồ của Vương Lâm làm chấn động tâm thần, nhưng cũng không hề sợ hãi, trong mắt mang theo vẻ tham lam và điên cuồng, như một đàn châu chấu tràn ngập tinh không, lao thẳng tới Vương Lâm!

Vương Lâm một mình đứng ở đó, lạnh lùng nhìn những tu sĩ giới ngoại phía trước. Nhất là trong đám tu sĩ kia còn có hai cao thủ bước thứ ba đang bình tĩnh nhìn mình.

Hắn đưa tay phải nghiêng về một bên, ngay khi đại quân tu sĩ thứ ba tới gần, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng thật to!

-Giết!!

Trong tiếng rống này, cơn lốc Hư hỏa từ trong mắt trái của Vương Lâm ầm ầm lao thẳng tới mấy ngàn tu sĩ phía trước. Đột nhiên, ngọn lửa bùng lên ngợp trời, mấy ngàn tu sĩ kia toàn bộ kêu lên thê thảm, thân thể bị thiêu đốt lùi lại phía sau, trong nháy mắt trở thành tro bụi...

-Giết!!

Vương Lâm lại rống to lên, lôi đồ trong mắt phải lóe lên, lôi đình vô tận từ xung quanh thân thể hắn nhanh chóng lao ra. Từ xa nhìn lại, vô số lôi đình này hóa thành một biển sấm sét, trong từng trận tiếng gào thét ầm ầm, hướng về phía trước điên cuồng tràn ra.

Phàm là những tu sĩ bị nó tràn tới đều đồng loạt tan vỡ!

Hai cao thủ bước thứ ba kia sắc mặt đại biến, không nghĩ ngợi tiến về phía trước, lao thẳng đến Vương Lâm!

-Giết!!

Vương Lâm phát ra tiếng rống thứ ba, tay phải nắm lấy Khai Thiên Phủ trực tiếp giơ lên đỉnh đầu, hai tay đồng thời nắm lấy, thân thể nhảy lên hướng xuống dưới hung hãn chém một cái!

Một chém này, bảy tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm đồng loạt ầm vang, dường như muốn nổ tung, mạnh mẽ xuất ra toàn bộ cổ Thần lực của hắn!

Một chém này, là một đòn của Vương Lâm chặt đứt một tia tự tin cuối cùng của những tu sĩ giới ngoại đang hoảng loạn kia!

Một chém này, Khai Thiên Phủ kia ầm ầm từ trong tay Vương Lâm bay thẳng về phía trước!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1529 Trận chiến kết thúc

Trong tiếng gầm của Vương Lâm, sức mạnh của một trảm này giống như là khai thiên lập địa, ầm ầm lao tới. Khai Thiên Phủ đã rời khỏi tay của Vương Lâm kia trực tiếp lớn lên gấp ngàn vạn lần, như thể chiếm cứ toàn bộ tinh không. Dưới một trảm này, một cái khe khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện.

Cái khe này trong tiếng ầm ầm, lao ra khỏi lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, hướng về phía trước phóng đi như tên bắn. Hai cao thủ bước thứ ba

kia thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lúc nguy cấp này không muốn chống cự nữa. mà hướng về hai bên nhanh chóng tránh ra.

Nhưng tốc độ của họ dưới chiếc búa khổng lồ này vẫn còn quá chậm. Ngay khi bọn họ chuẩn bị tránh ra, Khai Thiên Phủ kia ầm ầm lao tới. Máu tươi tràn ra, hai cao thủ bước thứ ba kia đồng thời phun ra sương máu, ngay khi bị Khai Thiên Phủ kia chém lướt qua thân thể, một cánh tay đã bị đứt lìa.

Hai người này sắc mặt tái nhợt, vô cùng hoảng sợ, không dám đánh nữa, mà nhanh chóng lùi về phía sau bỏ chạy.

Mặc dù hai người này bị trọng thương tránh ra, nhưng đại quân thứ ba không có sức mạnh để né tránh, trong lúc Khai Thiên Phủ này tiến về phía trước, bất ngờ xuất hiện rất nhiều sự tử vong.

Không có một tiếng kêu thảm thiết nào vang lên, chỉ có sự sụp đổ và tan rã. Một cái khe ước chừng ngàn trượng sau khi Khai Thiên Phủ đi qua, bất ngờ xuất hiện.

Cái khe ngàn trượng này là một vùng trống trải, chỉ có mùi máu tanh lan tràn. Từ xa nhìn lại, Khai Thiên Phủ kia xuyên qua đại quân tu sĩ đi thẳng tới Thái cổ Tinh Thần, cho tới sau khi đi được chừng một trăm vạn trượng mới chậm rãi tiêu tan.

Giới nội hoàn toàn yên tĩnh. Đại quân tu sĩ thứ ba của giới ngoại ngơ ngác nhìn cái khe khổng lồ mà Khai Thiên Phủ rạch ra kia, tâm thần không khỏi run rẩy.

-Những ai bước vào giới nội đều phải chết!

Vương Lâm nắm tay phải lại, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái cổ Tinh Thần bên ngoài Phong Giới Đại Trận, thanh âm như gió lạnh thổi tới.

Đúng lúc này, một thanh âm nức nở giống như là tiếng kèn từ trong Thái cổ Tinh Thần nhanh chóng truyền ra, xuyên qua cái khe Phong Giới Đại Trận, tràn vào trong giới nội.

Tiếng kèn này vang lên, đại quân tu sĩ thứ ba ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận dường như thức tỉnh từ trong cơn hoảng sợ, ngẩng đầu phức tạp nhìn Vương Lâm đang đứng trong lỗ hổng của trận pháp. Bọn họ nhớ kỹ hình dáng của Vương Lâm. khắc sâu ở trong lòng.

Sau khi liếc nhìn một cái, đại quân tu sĩ thứ ba này yên lặng lui về phía sau, không ngờ không xông về phía Phong Giới Đại Trận nữa, mà hướng về Thái cổ Tinh Thần ở đằng xa rời khỏi.

Tiếng kèn nức nở kia truyền vào bên trong giới nội, truyền vào trong tai mấy vạn tu sĩ của Thái Cổ Tinh Thần. Bọn họ trong lúc trầm mặc nhanh

chóng lui về phía sau đi thẳng tới cái khe Phong Giới Đại Trận. Bọn họ mang theo một ký ức mà tu sĩ giới nội đã khắc sâu vào trong trí nhớ, mang theo hình bóng vĩnh viễn không thể phai mờ của Vương Lâm, nhanh chóng rút lui.

Nhưng Vương Lâm đứng trong lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, ngoài để ngăn cản đại quân thứ ba của giới ngoại tiến vào, còn muốn gián tiếp chặn đường lui duy nhất của những tu sĩ Thái Cổ Tinh Thần đã tiến vào giới nội.

-Các ngươi đã giết mấy vạn tu sĩ Vân Hải của giới nội ta, sao có thể để cho các ngươi muốn đến là đến muốn đi là đi.

Vương Lâm hai mắt lóe lên, không tránh ra nửa bước.

Tu sĩ La Thiên, tu sĩ Triệu Hà, còn có mấy ngàn tu sĩ Vân Hải kia, lại thêm độc hải đang gào thét cùng với mấy vạn Văn Thú từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới những tu sĩ đang muốn rút lui này.

Từng trận tiếng ầm ầm vang lên, tu sĩ giới ngoại chết ngày càng nhiều. Những tu sĩ giới ngoại này bộc phát ra một sự điên cuồng không sợ chết, bọn họ bất chấp tất cả lao về phía lỗ hổng chỗ của Vương Lâm. Bọn họ muốn xông ra khỏi nơi này, bọn họ muốn quay trở về Thái cổ Tinh

Thần.

Mấy vạn tu sĩ nhất tề xông tới, ở phía sau bọn họ là tu sĩ giới nội đang truy kích gắt gao. Tất cả tu sĩ giờ phút này đều chạy về phía Vương Lâm.

Hư hỏa thiêu đốt, tất cả những tu sĩ giới ngoại tới gần Vương Lâm trong vòng ngàn trượng cơ thể đều bị ngọn lửa thiêu đốt. Cùng lúc với bọn họ tấn công tới, quá trình sửa chữa trận pháp của Nam Vân Tử đã vượt qua giai đoạn chậm chạp nhất, đã tới giai đoạn kết thúc.

lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận này với một tốc độ khá nhanh, từ từ nhúc nhích, dần dần thu hẹp lại. Chuyện này khiến cho những tu sĩ của Thái cổ Tinh Thần lại càng điên cuồng hơn.

Trong lúc không ngừng xông tới, dưới Hư hỏa đang hừng hực thiêu đốt của Vương Lâm, không có bất cứ một tu sĩ nào có thể ở trước hư hỏa này mà đến gần được Vương Lâm trong vòng năm trăm trượng.

Hắn đứng ở đó giống như là cánh cửa của chủ nhân Phong Giới, không ai có thể vượt qua.

Hàn y đồng tử cùng với Tiên Phi kia, còn có mấy cao thủ bước thứ ba còn lại mặc dù rất lo lắng, nhưng bị đám người Hồng Sam Tử cản trở, trong thời gian ngắn cũng không thể ngăn cản.

Trận chiến này, sự thảm khốc của nó cả đời này Vương Lâm chưa từng thấy qua. Trận chiến này, càng ngày càng có nhiều tu sĩ hi sinh, cho dù Vương Lâm lấy giết chóc để sinh tồn, nhưng lúc này trong lòng cũng vô cùng buồn bã.

Trong lúc trầm mặc, hắn giơ tay phải lên, vung về phía trước người. Hơn mười lá cổ Tức Diệp hiện ra, lao thẳng về phía những tu sĩ giới ngoại đang xông tới. Hơn mười lá cổ Tức Diệp này hình thành hơn mười tầng phong ấn, hóa thành một chướng ngại vật không thể phá vỡ, bao phủ mấy vạn tu sĩ của giới ngoại, khiến cho bọn họ không thể thoát ra.

Tu sĩ La Thiên, tu sĩ Triệu Hà, còn có mấy ngàn tu sĩ Vân Hải, bọn họ đã giết đến đỏ cả mắt, bọn họ chết và bị thương cũng cực kỳ thê thảm. Trong trận chém giết này, nếu không có độc hải và đàn Văn Thú, thì bọn họ cũng sẽ cực kỳ gian nan.

-Ta muốn tất cả tu sĩ Thái cổ tiến vào giới nội các ngươi toàn bộ đều phải chết, không để sót một ai.

Lời nói của Vương Lâm lộ ra một sự quyết tâm. Sau cổ Tức Diệp, hắn lại giơ tay phải lên bấm quyết, lập tức liền có vô số cấm chế nhanh chóng hiện ra.

Những tu sĩ giới ngoại đã bị bao vây này trong lúc đang không ngừng giết chóc, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng vô cùng. Nếu bọn họ biết chuyện này sẽ có sự biến hóa như vậy, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không dám bước vào giới nội.

Ngay lúc cấm chế xuất hiện trên tay phải Vương Lâm vẫn chưa hoàn toàn thành hình, một tiếng thở dài từ sâu bên trong Thái cổ Tinh Thần truyền ra. Theo tiếng thở dài này xuất hiện, bên ngoài Phong Giới Đại Trận đột nhiên nổi lên một đạo lam quang.

Trong đạo lam quang này, có một người chậm rãi đi ra.

Tiếng thở dài này Vương Lâm rất quen thuộc. Ngay khi hắn nghe thấy thanh âm này, tâm thần lập tức trùng xuống, quay đầu lại. ở bên trong lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận đang nhanh chóng khép lại, hắn nhìn thấy ở bên ngoài trận pháp, bên trong Thái cổ Tinh Thần, có một nam tử trung niên từ bên trong đạo lam quang đi ra.

-Hãy để cho bọn họ trở về!

Nam tử trung niên kia nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

-Lam Mộng Đạo Tôn!

Nam Vân Tử đang sửa chữa trận pháp kia đồng tử trong hai mắt co rút lại. Tu vi của Lam Mộng Đạo Tôn đã đạt tới đỉnh của Không Huyền, Nam Vân Tử hắn không phải là đối thủ.

Sự đáng sợ của người đạt tới Không Huyền đại viên mãn không cách nào có thể hình dung được. Trong Thái cổ Ngũ Tôn, cho dù là Cửu Thiên Ma Tôn cùng với Diệu Âm Đạo Tôn cũng không thể so sánh với Lam Mộng. Tu vi của bọn họ thủy chung vẫn có một sự chênh lệch, sự chênh lệch này giống như là một lỗ hổng rất lớn.

Chưa ai có thể khiến cho Chưởng Tôn thay đổi kế hoạch hay chủ ý. Diệu Âm không làm được. Cửu Thiên cũng không làm được, nhưng Lam Mộng thì có thể.

Hồng Sam Tử đang giao chiến với hàn y đồng tử kia lúc này ánh mắt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng. Uy danh của Lam Mộng Đạo Tôn này thật sự là quá lớn.

Tay phải của Vương Lâm liền dừng lại, yên lặng nhìn nam tử trung niên kia, bên tai còn vãng vẳng tiếng chém giết. Hồi lâu sau, hắn lắc đầu.

-Ta không muốn ra tay với ngươi. Hãy nhớ tới ân tình của ta đối với ngươi trước kia mà tha cho bọn họ trở về. Trận chiến này, Thái cổ Tinh Thần chúng ta đã bại rồi, đừng có làm khó ta...

Nam tử trung niên kia thần sắc bình tĩnh, thanh âm không lớn, nhưng lại có một uy áp không thể cự tuyệt được.

Thanh âm chém giết giờ phút này chậm rãi tiêu tan, ngoài thần thông của đám người Hồng Sam Tử đang giao chiến với nhau, còn lại tuyệt đại bộ phận tu sĩ ánh mắt đều nhìn về phía Vương Lâm, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Chiến công của Vương Lâm trong trận chiến này đã hoàn toàn khiến cho tu sĩ giới nội trở nên sùng kính thân phận Phong Tôn của hắn. Mặc dù tu vi của hắn không cao bằng đám người Hồng Sam Tử, nhưng trong mắt những tu sĩ giới nội, hắn mới là Phong Tôn,là chủ nhân của Phong Giới.

Vương Lâm trầm mặc, sau khi nhìn nam tử trung niên kia một lát liền vái một cái thật sâu rồi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Hắn giơ tay phải vung lên, hàng trăm vạn cấm chế kia ầm ầm hiện ra, thành hình trong nháy mắt. Trong tinh không của giới nội, trăm vạn cấm chế này bất ngờ ngưng tụ hóa thành một cái khung ô khổng lồ.

Theo cái khung ô xuất hiện, tán ô đồng thời lan ra, Phần Giới cổ Tán đột nhiên mơ hồ xuất hiện.

Lam Mộng Đạo Tôn nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, lắc đầu than nhẹ.

-Ta vì con gái, khi ngươi vừa tới Thái cổ Tinh Thần đã truyền cho ngươi thần thông đạo thuật, giúp ngươi tránh được sự truy kích của Tiên Phi, đó là lần thứ nhất. Chưởng Tôn Tĩnh Trung Lao, đó là lần thứ hai. Hôm nay, là lần thứ ba. Nhưng Vương Lâm ngươi nên nhớ lấy, sẽ không có lần thứ tư. Lần thứ tư, ta sẽ ra tay...

Lam Mộng Đạo Tôn thu ánh mắt lại, xoay người, không để ý tới chuyện gì nữa, theo đạo lam

quang lóe lên, chậm rãi biến mất.

Ngay khi hắn biến mất, Phần Giới cổ Tán trong giới nội bất ngờ hoàn toàn hiện ra. Cái ô này chưa mở ra, nhưng đã có một ngọn lửa diệt thế hừng hực bùng lên, rơi vào tinh không, như thể là vĩnh hằng bất diệt.

Nhìn về phía Lam Mộng Đạo Tôn rời khỏi, trước mắt Vương Lâm dường như hiện lên hình bóng một nữ tử buồn bã. Nàng đang hướng về hắn lắc đầu mỉm cười, câu nói mấy trăm năm trước lại lờ mờ hiện lên trong tâm thần hắn.

-Hãy quên giang hồ đi...

Từng trận sức sổng lưu chuyển, dường như xóa tan hư ảnh nữ tử trong mắt Vương Lâm, giống như hư ảnh nữ tử này đã theo một câu nói của Lam Mộng Đạo Tôn, theo sức sống trong cơ thể hắn đang mạnh mẽ tản mát ra ngoài, nhập vào bên trong Phần Giới cổ Tán đang chuẩn bị mở ra kia, hóa thành một sức mạnh để chống đỡ chiếc ô đang mở ra này.

Trong tiếng ầm vang, Phần Giới cổ Tán hiện ra trong tinh không chậm rãi mở ra một phần...

Một ngọn lửa diệt thế tràn ngập tinh không, hóa thành một biển lửa cuồn cuộn. Ở trong biển lửa này, vô số tu sĩ đang giãy giụa, khuôn mặt vặn vẹo, giống như muốn chui vào trong mắt Vương Lâm.

Lần xâm lược thứ nhất của giới ngoại, với cái giá phái trả là thương vong thê thảm của cả hai bên, cùng với Phần Giới cổ Tán mở ra mà đi đến hồi kết thúc. Nhưng lúc này, đột nhiên có một sát khí khiến cho Vương Lâm rung chuyển tâm thần, đột nhiên từ bên trong Thái cổ Tinh Thần truyền ra, tập trung lên mi tâm của Vương Lâm.

Vương Lâm ánh mắt sững lại, quay đầu nhìn về phía lỗ hổng của trận pháp đã khép lại còn chưa tới trăm trượng kia.

Hắn nhìn thấy một người, một nam tử mặc áo trắng. Trong tay phải hắn có cầm một cây cung, lúc này đã giương lên, từ đằng xa nhằm về phía Vương Lâm.

-Thủ đồ của Chưởng Tôn, ngón cái, Phong Dư.

Cây cung này Vương Lâm đã từng nhìn thấy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1530 Cây cung của Lý Quảng

Cây cung ở trong tay hắn chính là cây cung năm đó đã bắn rơi mắt trái của Đạo cổ!

Một cây cung hùng mạnh kinh thiên, khiến cho quỷ thần khiếp sợ, phá vỡ hết thảy đạo thuật thần thông của Đạo cổ, trực tiếp bắn rơi mắt trái của hắn, mang đi nỗi nhớ quê hương, mang đi ký ức nửa đời của Đạo cổ!

Sự đáng sợ của cây cung này, năm đó Vương Lâm ở trong vùng đất cổ mộ đã nhìn thấy. Ngay khi ngồi lên chiếc ghế kia, hắn giống như là nằm mơ, trong cảnh tượng hiện rõ ràng kia, đã nhìn thấy sự oai hùng tuyệt đối của Lý Quảng!

Một tiễn này đủ để làm rung chuyển tinh không. Thậm chí trong mắt Vương Lâm, nếu cây cung này bắn ra một tiễn, chỉ sợ ngay cả Phong Giới Đại Trận ở trước mặt hắn cũng sẽ lập tức sụp đổ, không có một chút sức mạnh ngăn cản!

Cây cung này không phải thuộc về thế giới này, mà là một bảo vật ở quê hương của Đạo cổ!

Vật này, ngoài Thiên Nghịch và Địa La Bàn ở vùng đất Điên Lạc, là một bảo vật mạnh nhất mà Vương Lâm đã từng nhìn thấy!

Loại bảo vật như thế này sao Vương Lâm có thể không kinh hãi, đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, thậm chí hắn có thể cảm nhận được một luồng hàn khí không thể nào hình dung được

đang điên cuồng tràn ngập toàn thân. Nhất là mi tâm giống như đã bị phá vỡ, nổi lên từng trận đau nhức!

Lông tóc toàn thân hắn dựng ngược lên, một cảm giác về nguy cơ sinh tử ngay lập tức hiện lên trong tâm thần hắn, mạnh mẽ khuếch tán ra.

-Cây cung này năm đó đã bị thất thải đạo nhân tự mình nuôi dưỡng thiên đạo lấy đi, hôm nay không ngờ lại ở trong tay người này!!! Người này là thủ đồ của Chưởng Tôn. chẳng lẽ lại có quan hệ với thất thải đạo nhân hay sao!!

Vương Lâm nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng kia, ánh mắt lóe lên hàn quang. Dung nhan của đối phương với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng héo rũ, dường như sức sống đã theo cánh tay phải đang kéo dây cung bị cây cung hấp thụ, hoặc là sức sống của hắn đã được dùng để kéo dây cung!

Trong thiên địa này, ngoài thất thải đạo nhân, có lẽ cũng chỉ có một mình Vương Lâm là biết được lai lịch của cây cung này, đồng thời cũng được chứng kiến uy lực của cây cung này! Lúc này ánh mắt ngưng trọng của hắn nhìn vào người kia, trong mắt hiện lên một vẻ khó hiểu.

Trong mắt của mọi người, thanh niên áo trắng kia tu vi đã đạt tới tầm Không Niết Sơ Kỳ, cây cung cầm trong tay lại rất là tầm thường, không có một chút dao động truyền ra, giống như là một phàm vật.

Vương Lâm thần sắc ngưng trọng, kìm nén sự kích động trong lòng, khiến cho bản thân bị rơi

vào một trạng thái khó hiếu. Dường như tất cả mọi thứ trong thiên địa đều biến mất toàn bộ, Chỉ còn lại một mình hắn cùng với cây cung đang được chậm rãi kéo căng kia!

Cũng may, trên cây cung này không có mũi tên!

Một mũi tên duy nhất sau khi bắn rơi mắt trái của Đạo cổ, đang mang theo mắt trái của hắn phá tan hư không, không biết đã đi về nơi nào. Có lẽ cũng không có người nào biết được mũi tên kinh thiên kia hiện giờ có còn tồn tại hay không, và nó đang ở nơi nào!

Năm đó Vương Lâm đã suy nghĩ, nếu tìm được mũi tên này, thì sẽ tìm được chỗ mắt trái của Đạo Cổ!

Nhưng mũi tên này trừ phi phải ở một chỗ hoang vu không có một bóng người, nếu không một khi có người tìm được, nhất định sẽ nhờ đó mà danh chấn tinh không, thậm chí sẽ còn dấy lên một trận tranh đoạt không thua gì trận tranh đoạt Thiên Nghịch Châu năm đó!! Cho đến trước lúc vừa rồi, Vương Lâm vẫn chưa hề nghe qua bất cứ lời đồn nào về mũi tên kia.

Mũi tên này dường như đã hoàn toàn biến mất, mất tăm mất tích không còn một chút dấu vết.

Cây cung đã không còn mũi tên mặc dù vẫn kinh khủng như trước, nhưng không thể đạt tới trình độ đáng sợ như Vương Lâm đã nhìn thấy năm đó. Nếu không như vậy, thì Vương Lâm dù có làm đủ mọi cách, cũng Không thể có một chút cơ hội chống cự lại cây cung này!

Hắn nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng kia. Tất cả mọi hành động của người này ở trong mắt Vương Lâm lập tức trở nên chậm lại. Hắn nhìn đối phương trong lúc giơ tay lên, chậm rãi

kéo dây cung, dần dần trở thành hình tròn như trăng rằm, cơn đau nhức ở trên mi tâm trong khoảnh khắc này đột nhiên bạo tăng.

Trong cơn đau nhức, thậm chí Vương Lâm còn cảm thấy như có một mũi dùi xuyên qua đầu đâm vào trong óc hắn!

Mồ hôi toát ra trên trán Vương Lâm. Hết thảy chuyện này nói thì dài, nhưng thực tế xảy ra chỉ ngay khi Vương Lâm quay đầu nhìn thấy thanh niên áo trắng kia kéo cây cung thành hình trăng tròn.

Không có bất cứ một chút do dự, ngay khi nhìn thấy cây cung này, từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra tiếng ầm ầm kinh thiên. Thân thể hắn hướng về phía sau bước một bước, thân thể trong nháy mắt trở nên mơ hồ, giống như muốn dung nhập vào thiên địa!

Cùng lúc đó, Vương Lâm nhanh chóng giơ tay phải lên, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm điên cuồng chuyển động, bất ngờ từ trên trán hắn lóe ra. Bày tinh điểm này xoay tròn ở trước thân thể hắn, bộc phát ra một luồng khí tức cổ Thần vô biên!

Trong lúc khí tức của cổ Thần khuếch tán ra, trong lúc bảy tinh điểm ở phía trước Vương Lâm đang xoay tròn, đầu của Đạo cổ lập tức hiện ra!

Hết thảy mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt. Vương Lâm thi triển toàn bộ tốc độ, ngay khi thân thể sắp sửa tiêu tan liền bố trí tất cả mọi thứ! Phản ứng của hắn quá nhanh, ngay cả thanh niên áo trắng kia nhìn thấy hành động của Vương Lâm cũng ngẩn người ra, lập tức trong

mắt lóe lên hàn quang.

-Chẳng lẽ hắn lại nhận ra cây cung này!

Ngay khi suy nghĩ này hiện lên trong đầu thanh niên áo trắng, tay phải của hắn đang kéo dây cung liền lập tức buông ra!

Dây cung bật lên, vang lên một tiếng vù vù. Thanh âm này mới đầu vẫn còn yếu ớt, chỉ thấy một đạo cầu vồng kinh thiên trực tiếp từ trên cây cung kia điên cuồng lóe lên vạn trượng. Tay trái của thanh niên áo trắng đang cầm cây cung vốn vô cùng mập mạp, nhưng trong thời gian ngắn đã nhanh chóng héo rũ. Chẳng những tay trái của hắn. mà sự héo rũ này còn nhanh chóng tràn ra, hơn một nửa thân thể của thanh niên này đã trở nên giống như một bộ xương khô, nhưng chẳng qua được giấu bên trong bộ quần áo nên người khác không thể nhìn rõ thôi!

Dường như sức sống của hắn đã có hơn một nửa ngày sau khi buông dây cung đã toàn bộ mạnh mẽ nhập vào trong cây cung này, cùng lúc với hào quang vạn trượng lóe lên, hóa thành một mũi tên hư ảo màu trắng nhũ, theo dây cung bật lên, ầm ầm rời khỏi dây cung!

Mũi tên này rất nhanh, trong nháy mắt đã phá khai thiên địa lao thẳng tới lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận còn chưa tới năm mươi trượng kia! Ngay khi mũi tên hư ảo này tới gần lỗ hổng, tiếng gào thét lúc trước vẫn còn yếu ớt đột nhiên đã lên tới đỉnh điểm, hóa thành từng trận tiếng gào thét khiến cho tinh không chấn động!

Trong tiếng gào thét này, những tu sĩ bên trong Phong Giới Đại Trận cho dù là tu sĩ giới

ngoại hay tu sĩ giới nội cũng đều đồng loạt chấn động tâm thần. Dường như toàn bộ tâm thần và nguyên lực trong thời gian ngắn giống như bị tiếng gào thét này hút đi, khiến cho vô số những tu sĩ này thất khiếu đều chảy máu!

Còn có một vài tu sĩ của hai bên vốn đã bị trọng thương, giờ phút này không chịu nổi tiếng gào thét kia, phun ra máu tươi, nguyên thần lập tức sụp đổ mà chết!

Tiếng gào thét của mủi tên này còn làm cho những cao thủ như Hồng Sam Tử và Vân Nam Tử đồng loạt ngừng chém giết, cả đám ngẩng mạnh đầu nhìn lại, thần sắc lộ ra vẻ khiếp sợ. chỉ có Tiên Phi cùng với nữ tu Tử Mộng của Triệu Hà kia ngay khi nhìn thấy cây cung này, trong mắt liền lộ ra một sự sợ hãi không thể che giấu được!

-Cây cung này không ngờ lại ở trong tay hắn!!

Trong tiếng gào thét kinh thiên, mũi tên hư ảo màu nhủ bạc kia theo lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận đang khép lại trực tiếp bay vào. Ngay khi nó xông vào, ngay cả Phong Giới Đại Trận kia cũng lập tức chấn động. Sự chấn động này không phải là trong một khu vực mà mắt thường có thể nhìn thấy, mà là toàn bộ Phong Giới Đại Trận bao phủ khắp tinh không của giới nội trong khoảnh khắc này bất ngờ chấn động kịch liệt!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1531 Cung ở nơi này

Nếu là trước kia, nhất định sẽ khiến cho trận linh hiện lên, nhưng giờ phút này dường như có một ý niệm tồn tại từ vạn cổ điên cuồng từ trong cây cung theo một mũi tên này bộc phát ra. Dưới sự áp bức của ý niệm điên cuồng này, trận linh của Phong Giới Đại Trận ngay lập tức lùi lại, giống như là không dám xuất hiện!

Trong cơn chấn động, lỗ hổng đã khép lại chỉ còn năm mươi trượng kia lập tức đông cứng lại, dường như là bị đóng băng, để mặc cho mũi tên hư ảo màu trắng kia lao qua, bay thẳng tới Vương Lâm!

Lúc này Vương Lâm dồn toàn bộ tâm thần, tập trung cao độ, quên đi tất cả mọi thứ. Trong mắt hắn chỉ còn lại duy nhất mũi tên hư ảo trắng này, thân thể lui về phía sau một bước, nhanh chóng tiêu tan.

Trong lúc mi tâm đang đau nhức, dường như có hai bàn tay lớn vô hình thọc vào sâu bên trong, muốn đem đầu mình từ chỗ mi tâm xé ra làm đôi. Mũi tên màu trắng kia gào thét lên kinh thiên, sau khi xông qua Phong Giới Đại Trận, đã tới gần Vương Lâm chưa tới trăm trượng!

Tiếng gào thét của mũi tên này chấn động tinh không, cực kỳ chói tai. Còn có một luồng khí hung sát không thể nói nên lời chấn động tâm thần, khiến cho sắc mặt tất cả những tu sĩ ở bên trong trận phát đều trở nên trắng bệch.

Khoảng cách trăm trượng đối với mũi tên này thật sự là không đáng kể. Trong tiếng ầm vang ngày càng lớn, đầu của Đạo Cổ do bảy tinh điểm hóa thành ở phía trước Vương Lâm lập tức vặn vẹo kịch liệt, dường như bị một sức mạnh cường đại không thể hình dung được đang tấn công tới!

Mũi tên này bật khỏi dây là phải giết người!

Trong phút chốc, mũi tên này đã lao tới, đâm vào trong đầu của Đạo Cổ. Tiếng ầm ầm lập tức vang lên kinh thiên động địa. Trong tiếng nổ này, dưới uy lực của mũi tên kia, đầu Đạo Cổ của Vương Lâm không ngờ cũng không thể chống cự nổi, mi tâm của cái đầu kia tan vỡ, mũi tên này trực tiếp đâm vào, đang chuẩn bị xuyên qua, bay thẳng tới Vương Lâm!

Thân thể của Vương Lâm vẫn chưa hoàn toàn dung nhập vào thiên địa, ngay khi mũi tên màu trắng này tới gần, cảm giác nguy cơ sinh tử của hắn lại tăng mạnh. Vương Lâm mắt lộ ra vẻ quyết đoán, giơ hai tay lên vỗ mạnh về phía trước!

Hai cánh tay trên thân thể của Cổ Thần dưới một cái vỗ này dung nhập vào trong cái đầu Đạo Cổ, ầm một tiếng trực tiếp xuyên vào, kẹp chặt lấy mũi tên màu trắng ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt thiên địa đang ở bên trong!

Ngay khi hai tay hắn chạm tới mũi tên này, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng đại lực ầm ầm theo hai tay truyền vào trong cơ thể. Thân thể thất tinh Cổ Thần của hắn dưới luồng đại lực này cũng rất khó có thể chống cự. Trong lúc thân thể chấn động, hắn phun ra một ngụm máu tươi, không thể tự chủ được, bị luồng đại lực này tác động, đang trong trạng thái dung nhập được một nửa vào thiên địa bất ngờ thân ảnh bị bức phải hiện ra, hướng về phía sau đạp đạp không ngừng lùi lại.

Mỗi một bước lùi lại mấy trượng, mỗi một bước hạ xuống đều có tiếng ầm vang truyền ra. Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ dữ tợn, hai mắt đỏ bừng kẹp chặt lấy mũi tên màu trắng kia, liên tục lùi lại một ngàn trượng!

Hắn liên tục phun ra máu tươi. Trong khi lùi lại một ngàn trượng hắn liên tục phun ra bảy ngụm máu tươi, thân thể hắn vốn đang bị thương, lúc này lại càng bị thương nặng thêm.

Tiếng ầm ầm lại vang lên, thân thể Vương Lâm trong lúc lùi lại phía sau trực tiếp bước vào trong khu vực cổ Tức Diệp đang phong ấn những tu sĩ giới ngoại xâm lược. Vương Lâm không chút do dự, phía sau lưng đột nhiên có vô số sương đen hiện ra, giống như là những cái xúc tu, nhanh chóng kéo dài về phía sau. Phàm là những tu sĩ giới ngoại bị chạm phải, tất cả đều lập tức phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể trực tiếp biến thành cái xác khô, toàn bộ sức sống đã bị đám sương mù kia hút lấy, dũng mạnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Hết thảy chuyện này nói thì lâu, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Ngay khi Vương Lâm dùng cách này để đối phó với mũi tên màu trắng kia, nam tử áo trắng ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận trong lúc thần sắc âm trầm, lại kéo dây cung!

- Phải kết thúc thôi!

Trong khi nam tử áo trắng mở miệng nói ra bốn chữ này, dung nhan hắn đã nhanh chóng già yếu đi, từ một thanh niên đã hóa thành một lão già. Cây cung trong tay hắn được kéo thành hình trăng tròn, dây cung kêu lên vù một tiếng, mũi tên màu trắng thứ hai nhanh chóng được bắn ra!

Tiếng kêu bén nhọn theo mũi tên này bay vào trong lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, lao thẳng tới Vương Lâm!

Một mũi tên Vương Lâm đã phải rất vất vả mới có thể chống đỡ, hai mũi tên đối với hắn mà nói, chính là sinh tử!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, ngọn lửa trong mắt trái điên cuồng xoay tròn, lôi đồ trong mắt phải nhanh chóng chuyển động, bổn nguyên lực trong cơ thể bộc phát ra. Lúc này hắn không kịp suy nghĩ nhiều, hắn chỉ biết rằng nếu không thể hủy diệt mũi tên thứ nhất trước khi mũi tên thứ hai lao tới, thì hôm nay chắc chắn mình sẽ phải chết không còn nghi ngờ

gì!

Ngay lúc những tiếng nổ ầm ầm này truyền khắp tinh không, từ đằng xa trong Vân Hải Tinh Vực, đột nhiên có một khí tức điên cuồng nhanh chóng truyền tới. Khí tức này lúc vừa xuất hiện còn ở rất xa, nhưng trong nháy mắt đã tới gần phía trước Vương Lâm. Chỉ thấy một nam tử trung niên chân đất bất ngờ hiện ra, bước tới đứng ở phía trước Vương Lâm!

Vương Lâm nhận ra nam tử chân đất này chính là mãnh thú cực kỳ hùng mạnh đã bị Phong Tôn phong ấn, Thái A La!

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lúc này hắn quyết định đối mặt với mũi tên thứ hai kia, vì Vương Lâm mà đánh đổi cả mạng sống vô cùng quý báu! Ngay khi hắn xuất hiện, Thái A La này phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, hai tay bấm quyết lao thẳng tới mũi tên thứ hai kia.

Trong lúc hắn bấm quyết, trên thân thể của Thái A La lập tức có những chiếc vảy chi chít trực tiếp hiện ra. Những chiếc vảy này có màu đen nhạt, bao phủ kín toàn thân Thái A La.

- Ta chỉ có thể cầm cự cho ngươi ba nhịp thở!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, trong lúc hai tay hắn vươn ra, va chạm với mũi tên thứ hai kia, một sức mạnh kinh thiên đột nhiên

truyền vào trong cơ thể Thái A La này, khiến cho toàn thân hắn chấn động, máu tươi tràn ra khóe miệng. Hai tay hắn đang cản trở mũi tên này bất ngờ vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng nổi, dường như sắp sửa bị mũi tên màu trắng kia phá vỡ!

Trong tiếng gào thét, thân thể Thái A La này chấn động, những chiếc vảy vừa mới hiện lên khắp toàn thân trực tiếp tách ra khỏi thân thể, bay nhanh về phía trước. Bỗng nhiên rất nhiều những chiếc vảy này lập tức hợp thành một tấm lá chắn!

Ở giữa tấm lá chắn này có ba chiếc vảy màu vàng rất quỷ dị. Trong lúc tấm lá chắn này bay ra, hai tay của Thái A La ầm ầm tan vỡ, máu thịt lẫn lộn. Mũi tên thứ hai kia bay tới, va chạm với tấm lá chắn kia!

Tiếng ầm ầm lại vang lên kinh thiên, tấm lá chắn kia chấn động, những chiếc vảy ở bên ngoài rìa trực tiếp nổ tung, từng tầng tan rã, trong thời gian ngắn chỉ còn sót lại ba chiếc vảy màu vàng kia.

Một nhịp thở, hai nhịp thở!

Trong thời gian hai nhịp thở này ba chiếc vảy màu vàng kia bị phá tan nát. Thái A La lảo đảo cười khổ, thân thể nhanh chóng tránh ra.

Mũi tên thứ hai kia cũng không phải là nhằm vào hắn, cho nên hắn sau khi không chống cự nổi mới có thể lùi lại phía sau.

Thời gian tính toán lúc trước, Thái A La quả thật đã làm được đúng theo lời hắn nói, cầm cự được ba nhịp thở. Ba nhịp thở này đối với Vương Lâm mà nói cực kỳ quý báu. Trong nhịp thở thứ nhất, Vương Lâm cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi về phía trước.

Trong nhịp thở thứ hai, ngọn lửa diệt thế từ trong Phần Giới Cổ Tán từ trong tinh không giáng xuống từ bốn phương tám hướng ầm ầm đi tới vờn quanh bên ngoài thân thể hắn, đồng thời lao thẳng tới ngụm máu tươi vừa phun ra, dung hợp với ngụm máu tươi này, hình thành nên một sức mạnh hủy diệt thế giới, đối kháng với mũi tên thứ nhất đang bị kẹp giữa hai tay kia!

Trong thời gian ba nhịp thở, ở phía sau thân thể Vương Lâm, đám sương đen kia điên cuồng tràn về phía sau, bao phủ tất cả những tu sĩ giới ngoại.

Ngay khi thời gian ba nhịp thở kết thúc, mũi tên thứ nhất kia bị ngọn lửa diệt thế được dung nhập với máu tươi Cổ Thần của Vương Lâm tấn công, tầng tầng tan vỡ, nhưng thế tấn công của nó vẫn kinh khủng như cũ.

Trong lúc không ngừng tan vỡ, mũi tên này đã thu nhỏ chỉ còn hai phần so với lúc trước, phá tan sự phong tỏa của hai tay Vương Lâm, lao thẳng tới mi tâm hắn. Trong lúc lao về phía trước, mũi tên chỉ còn nhỏ bằng hai phần này lại một lần nữa tan rã, cuối cùng khi tới gần mi tâm của Vương Lâm, chỉ còn lại nhỏ bằng một phần.

Ầm một tiếng, mũi tên đã biến thành rất nhỏ này đâm vào mi tâm của Vương Lâm.

Tiếng kêu thảm thiết trong khoảnh khắc này vang vọng trong thiên địa, nhưng không phải từ Vương Lâm truyền ra, mà là từ những tu sĩ giới ngoại ở sau lưng hắn! Phàm là những tu sĩ giới ngoại bị sương đen bao phủ, lúc này toàn bộ thân thể héo rũ, trở thành xác khô!

Phịch một tiếng, mũi tên kia vỡ tan, toàn thân Vương Lâm ướt nhẹp mồ hôi. Nhưng giờ phút này nguy cơ vẫn chưa chấm dứt, mũi tên thứ hai kia đang gào thét lao tới!

Không thể tránh được, thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng. Trong tiếng gầm nhẹ, hắn giơ tay phải chỉ vào tinh không. Trong lúc nguy cấp này, hắn bất chấp tất cả, tay phải trong lúc giơ lên hung hăng tung một trảo. Chỉ thấy Phần Giới Cổ Tán vừa rồi hiện ra trong tinh không truyền ra những tiếng nổ ầm ầm, đột nhiên hạ xuống. Trong lúc hạ xuống, cái ô này thu nhỏ lại, cuối cùng bị Vương Lâm cầm lấy cán!

Cầm cái ô này, sức sống trong toàn thân Vương Lâm nhanh chóng lưu chuyển, một lượng lớn mạnh mẽ nhập vào trong cái ô này. Thân thể Cổ Thần của hắn vốn tràn đầy sức sống, giờ phút này lại đứng trước nguy cơ sinh tử, Vương Lâm cũng không lo nghĩ quá nhiều. Sức sống dũng mãnh bị rút đi, trong phút chốc cơ thể Cổ Thần của hắn đã có dấu hiệu héo rũ!

Phần Giới Cổ Tán vốn đã mở ra một phần, giờ phút này theo sức sống của Vương Lâm dũng mãnh nhập vào, ánh lửa bên trong bùng lên ngợp trời. Ngay khi mũi tên thứ hai tới gần Vương Lâm chưa tới mười trượng, Vương Lâm gào lên một tiếng, giơ tay trái lên cùng với tay phải hung hăng chống giữ cán ô!

Hai phần!!

Trong khoảnh khắc này, với sự liều chết của Vương Lâm, cái ô này đã mở ra hai phần!

Ngọn lửa diệt thế mang theo một sức nóng hủy diệt tinh không ầm ầm từ bên trong ô tiết ra. Lấy Vương Lâm làm trung tâm, biển lửa ầm ầm tràn ra. Tinh không ở trong biển lửa này lập tức sụp đổ, giống như là bị luyện hóa, xuất hiện những khoảng trống rỗng!

Ngay khi tới gần, mũi tên thứ hai kia lập tức va chạm với ngọn lửa do Cổ Tán đã mở ra hai phần tiết ra. Trong tiếng nổ ầm ầm, mũi tên thứ hai kia lập tức run lên, dường như sắp sửa bị nung chảy, nhưng từ bên trong lại có một sức mạnh đến từ cây cung kia khiến cho mũi tên này trực tiếp nhảy vào trong biển lửa, giãy giụa lao tới gần Vương Lâm!

Chuyện này nói thì lâu, nhưng thực tế lại rất nhanh. Khoảng cách mười trượng, đừng nói là mũi tên này, mà ngay cả tu sĩ cũng chỉ trong nháy mắt là vượt qua. Toàn thân Vương Lâm vốn đã héo rũ, giờ phút này lại rút sức sống nhập vào trong Cổ Tán. Thân thể hắn càng ngày càng lớn

lên, từ xa nhìn lại giống như là một lão Cổ Thần tính mạng sắp sửa đi tới đường cùng, thân thể cường tráng của hắn đã trở thành một bộ xương!

Phần Giới Cổ Tán kia lại hấp thụ sức sống, trong tiếng rống điên cuồng của Vương Lâm lại mở ra thêm một chút nữa, tuy chưa đến ba phần, nhưng cũng đã gần như đạt tới!

Vì thế, ngọn lửa tiết ra lại càng kinh khủng hơn. Bên trong ngọn lửa cuồn cuộn, mũi tên thứ hai kia ở cách Vương Lâm một trượng đột nhiên tan vỡ! Mặc dù nó đã vỡ, nhưng lại có một luồng sức mạnh đến từ cây cung, ngay khi nó vỡ tan trực tiếp phá tan biển lửa, đâm vào ngực Vương Lâm.

Ầm một tiếng, Vương Lâm phun ra máu tươi, một cảm giác như bị xé rách lập tức từ trên ngực nhanh chóng hiện lên. Sự đau đớn kịch liệt kia khiến cho hắn phun ra máu tươi, đồng thời thân thể nhanh chóng lùi về phía sau!

Nhưng ngay khi lùi lại, trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí. Rất lâu rồi hắn mới bị trọng thương như thế này, thương thế này lại càng kích phát sát niệm của hắn. Trong lúc lùi về phía sau, hắn vung tay phải lên, lập tức huyết quang bùng lên ngợp trời, chỉ thấy huyết kiếm kia trực tiếp hiện ra. Huyết kiếm này có thể xuyên qua vạn vật, nhưng đó cũng chỉ là những vật thực chất. Còn mũi tên màu trắng kia là hư ảo do sức sống ngưng tụ thành nên huyết kiếm này cũng không có nhiều tác dụng.

Mang theo một tiếng gào thét, huyết kiếm kia ngay khi chuẩn bị lao về phía lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận này đã khép lại chỉ còn chưa tới hai mươi trượng thì bị Vương Lâm túm lấy, kìm nén sát khí, đồng thời hóa giải sự xúc động trong lòng.

- Việc này có chút không ổn!

- Không thể giết chết người này, cũng không thể dụ hắn ra...

Tu sĩ áo trắng đã trở thành lão già kia thần sắc âm trầm, trong mắt hiện lên một vẻ không thể tin được. Hai mũi tên của hắn không ngờ không thể giết chết được đối phương. Lúc này sức sống đã bị mất đi rất nhiều, trong lòng hắn thầm than tiếc nuối, sau khi nhìn Vương Lâm đằng sau Phong Giới Đại Trận một cái, trong lòng khẽ động, xoay người đi về phía xa xa.

Ngay khi thân thể hắn lùi lại phía sau, một luồng yêu khí từ bên trong Vân Hải Tinh Vực truyền ra. Yêu khí này quá nhanh, vừa mới xuất hiện đã lao thẳng tới lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, có thể so sánh với tốc độ của những mũi tên lúc trước!

Yêu khí tung hoành, chỉ thấy thân ảnh Yêu Thánh của Quỷ Tông trực tiếp hiện ra bên ngoài Phong Giới Đại Trận. Chín tinh điểm trong mắt trái hắn nhanh chóng xoay tròn, nhìn chằm chằm cây cung trong tay lão già kia. Nhưng thân thể hắn là hư ảo, không phải là bổn tôn đi tới đây, mà chỉ là một phân thân mà thôi. Chín tinh điểm trong mắt trái cũng chỉ là hư ảo chứ không phải là thực chất.

Trong lúc nhe răng cười, tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần tu sĩ áo trắng kia, giơ tay lên, hung hăng tung một trảo!

Hắn đã đợi cơ hội này đã lâu. Thực ra ngay khi tu sĩ áo trắng này xuất hiện, cửu tinh Cổ Yêu này cũng đã ở đây, nhưng hắn vẫn còn kiêng kị sức mạnh của cây cung cho nên chờ tới sau khi đối phương giương cung hai lần, chuẩn bị bỏ đi, lúc này hắn mới hóa ra phân thân lao tới.

Ngay khi Cổ Yêu kia tới gần, tu sĩ áo trắng kia trong nháy mắt xoay người lại, khóe miệng như lộ ra một nụ cười.

- Cá nhỏ không tới, nhưng lại có một con cá lớn tới!

Một uy áp vô hình trực tiếp từ Thái Cổ Tinh Thần giáng xuống tinh không, hóa thành một bàn tay khổng lồ, hướng xuống dưới yên lặng lao tới.

Phân thân của cửu tinh Cổ Yêu kia thân sắc đại biến, vẻ tham lam trong hai mắt tan biến, thét lên chói tai, thân thể vội vàng lùi lại phía sau, muốn tránh né bàn tay khổng lồ này. Nhưng tốc độ của hắn so với bàn tay hãy còn quá chậm, chưa kịp lùi lại đã bị bàn tay khổng lồ kia ầm ầm túm lấy.

Bàn tay kia hung hăng bóp một cái, phân thân của cửu tinh Cổ Yêu lập tức tan vỡ, hóa thành một lượng lớn yêu khí. Sau khi yêu khí bị bàn tay khổng lồ kia hút lấy, phân thân này chậm rãi tiêu tan bên trong tinh không.

- Thủ đồ của Chưởng Tôn Phong Dư, phụng mệnh sư tôn mang cây cung này tới cho những đạo hữu giới nội!

Uy lực của cây cung này qua hai mũi tên vừa rồi đã triển hiện ra, các cao thủ trong giới nội nếu có người tự tin có thể tùy ý tới lấy.

Tu sĩ áo trắng kia hướng về phía những tu sĩ giới nội đằng sau Phong Giới Đại Trận ôm quyền, đem cây cung ở trong tay ném ra. Cây cung này lập tức bay ra, lơ lửng bên ngoài lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, không hề nhúc nhích.

Từng trận ánh sáng nhẹ nhàng từ trên cây cung lan ra, lộ ra một sức hấp dẫn khiến cho người ta phải điên cuồng!

- Tại hạ truyền lời thay mặt sư tôn, cho giới nội các ngươi ba cơ hội để lấy cây cung này. Mỗi một cơ hội, phải đưa ba phần tu sĩ của giới ngoại ta quay về! Cây cung này, các ngươi muốn, hay là không muốn lấy!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên sát khí. Nếu lúc trước không phải hắn đã thu phục được U Minh Thú làm bổn mệnh thú, sức sống tương thông, thì

lúc mở ra Cổ Tán vừa rồi, tuổi thọ của hắn sẽ bị tiêu tan tới hơn chín phần. Tuy nói như vậy nhưng cũng không thể lạm dụng, U Minh Thú kia mặc dù sức sống vô biên, nhưng cũng không thể chịu nổi sự tiêu hao điên cuồng của Cổ Tán này.

- Chưởng Tôn này rốt cuộc hành động như vậy là có ý gì... Dường như hắn đang sợ hãi... muốn lấy cây cung này để dụ ta một mình xuất hiện...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1532 Chiến lão quỷ!

Giới nội hoàn toàn yên tĩnh, hàn y đồng tử cùng với các cao thủ đang giao chiến với Nam Vân Tử và Hồng Sam Tử kia lần lượt đình chiến, đứng ở một bên lạnh lùng nhìn lại.

Chỉ có Tiên Phi áo đỏ kia thần sắc lại âm trầm. Vừa rồi nàng không biết về sự xuất hiện của cây cung kia, lúc này sau khi nghe thấy lời nói của Phong Dư kia, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ phẫn nộ. Với trí thông minh của nàng, nàng hiển nhiên có thể nhìn ra bản thân mình đã trở thành một quân cờ trong kế hoạch của người khác.

Trong tiếng hừ lạnh, Tiên Phi áo đỏ này liếc mắt nhìn Triệu Hà Tử Mộng ở phía đối diện cũng đã ngừng chiến, rồi xoay người không để ý tới bất cứ kẻ nào nữa, đi thẳng tới lỗ hổng Phong Giới Đại Trận.

Không có một người nào ngăn cản nàng, ánh mắt Nam Vân Tử không thể không lóe lên. Tiên Phi áo đỏ kia đã bước vào trong lỗ hổng, đi vào trong Thái Cổ Tinh Thần, thân ảnh biến mất không còn.

Rồi tới đám người hàn y đồng tử kia cũng trầm mặc, lùi ra phía sau, lần lượt bước vào trong lỗ hổng Phong Giới Đại Trận.

- Sao vậy, những đạo hữu của giới nội, không có ai dám tới lấy cây cung này sao?

Phong Dư thủ đồ của Chưởng Tôn kia lắc đầu, nhìn về phía những tu sĩ giới nội trong Phong Giới Đại Trận.

Trong thời gian ngắn này, lỗ hổng trên Phong Giới Đại Trận đã khép lại chỉ còn chưa tới mười trượng, ngoài rìa đã có u quang lóe lên, đang chậm rãi đóng lại hoàn toàn. Nhưng ngay lúc nó thu lại chỉ còn bảy trượng, bàn tay khổng lồ vừa mới xuất hiện giữa không trung trong Thái Cổ Tinh Thần bỗng nhiên lại hiện ra, túm vào lỗ hổng trên Phong Giới Đại Trận kéo mạnh một cái. Trong tiếng ầm ầm, tinh không chấn động, chỉ thấy lỗ hổng kia lập tức tan vỡ, dường như có một sức mạnh khổng lồ nhập vào bên trong, khiến cho lỗ hổng đang khép lại này lại bị xé toạc ra mấy trăm trượng.

Trong tiếng ầm vang đinh tai nhức óc, một uy áp không thể chống cự từ bên trong bàn tay kia truyền ra, bao phủ giới nội. Dưới uy áp này, đám người Hồng Sam Tử tâm thần chấn động, đồng loạt lùi về phía sau!

Sắc mặt Vương Lâm cũng tái nhợt, bị uy áp này tràn tới, thân thể đạp đạp lui về phía sau mấy trăm trượng.

Trong mắt Hồng Sam Tử lóe lên hàn quang, trong lúc lui về phía sau hắn bỗng bước mạnh về phía trước một bước, giơ tay phải lên vung về phía trước, lập tức liền có một đám mây đỏ tràn ra, lao thẳng tới bàn tay đang xé mở lỗ hổng trên Phong Giới Đại Trận kia.

Cùng lúc đó, Nam Vân Tử thần sắc ngưng trọng, tay phải vỗ lên trán, thân thể hắn bỗng nhiến chấn động, chỉ thấy có một đám hư ảnh từ phía sau hắn hiện ra.Những hư ảnh này giống y hệt nhau, ngưng tụ lại với nhau tạo thành những pho tượng, sắp xếp lẫn nhau hình thành một trận pháp khổng lồ, theo sau đám mây đỏ kia, bay về phía bàn tay khổng lồ.

Triệu Hà Tử Mộng, còn có mỹ phụ trung niên kia, cùng với Lỗ Phu Tử và Thái A La, bốn người gần như đồng thời ra tay. Dưới hào quang vạn trượng, đủ loại thần thông nhanh chóng được xuất ra, dung hợp với thần thông của Hồng Sam Tử và Nam Vân Tử, hình thành nên một con cuồng phong kinh thiên động địa, lao thẳng tới bàn tay khổng lồ đang xé mở lỗ hổng.

Lại thêm Vương Lâm tâm niệm khẽ động, Linh Động Thượng Nhân và Chu Cẩn hai người trong lúc trầm mặc cũng thi triển ra thần thông. Có thể nói tất cả những cao thủ của giới nội ở đây lúc này, toàn bộ đều trong khoảng khắc này bộc phát ra sức mạnh lớn nhất. Đủ loại thần thông dung hợp với nhau, khiến cho cuồng phong ầm ầm nổi lên.

Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm xoay tròn, Vương Lâm giơ tay phải lên vung mạnh về phía trước. Chỉ thấy đầu của Đạo Cổ hiện ra, bất ngờ hóa thành một quyền khổng lồ, ở xung quanh quyền này có biển lửa tràn ngập, ở bên trong còn có lôi đình lóe lên, trong tiếng ầm ầm dung hợp với con cuồng phong kia, hóa thành một sức mạnh to lớn nhất của giới nội, trong khoảnh khắc này lao thẳng tới bàn tay khổng lồ kia!

Trong nháy mắt, sức mạnh to lớn nhất của giới nội được ngưng tụ lại ầm ầm va chạm với bàn tay kia. Ngay lúc đó, một luồng yêu khí đến từ giới nội từ trong tinh không nhanh chóng lao tới, hóa thành một khuôn mặt của cửu tinh Cổ Yêu lơ lửng giữa không trung. Khuôn mặt Cổ Yêu này vô cùng dữ tợn, còn lộ ra một vẻ thù hận, há miệng trực tiếp phun ra một ngụm yêu khí. Yêu khí này vừa mới xuất hiện liền lập tức hóa thành một con yêu long rất lớn, trong tiếng rít gào lao thẳng về phía trước.

Ngay khi con yêu long này lao tới, chín tinh điểm Cổ Yêu trong mắt trái của Cổ Yêu này đồng loạt bay ra, bất ngờ dung nhập vào trong con yêu long, theo cơn cuồng phong và một quyền của Vương Lâm bay thẳng tới bàn tay khổng lồ.

Tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này chấn động tinh không, cả giới nội giới ngoại đều có thể nghe được rõ ràng. Cơn cuồng phong do thần thông

của đám người Hồng Sam Tử hóa thành trực tiếp nổ tung ở trên bàn tay kia, hình thành một sức tấn công vô biên vô hạn quét ngang ra bốn phía!

Trong tiếng ầm ầm, đám người Hồng Sam Tử đồng loạt phun ra máu tươi, tất cả nhanh chóng lui về phía sau. Bàn tay khổng lồ kia trong lúc chấn động, trong năm ngón tay lập tức liền có bốn ngón vỡ tan!

Ngay lúc này, một quyền Đạo Cổ của Vương Lâm ầm ầm lao tới, ngay khi cơn cuồng phong kia nổ tung, bàn tay khổng lồ vỡ mất bốn ngón, ầm ầm đánh vào ngón cuối cùng kia. Tiếng nổ ầm ầm lại một lần nữa vang lên, thân thể Vương Lâm chấn động mạnh, máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng, tay phải đầy máu, vô cùng đau nhức, như thể xương cốt đã bị vỡ vụn.

Thân thể hắn lại lui về phía sau.

Ngón tay cuối cùng này ngay khi va chạm với một quyền của Vương Lâm lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Cùng lúc đó, con yêu long dung hợp với chín khối yêu tinh rít gào lao tới, trực tiếp đâm vào. Ngón tay cuối cùng của bàn tay kia vỡ tan! Bàn tay kia chỉ còn lại có lòng bàn tay, dưới sự liên thủ của rất nhiều cao thủ giới nội, ầm ầm lảo đảo!

Lực xung kích khuếch tán ra, truyền vào bên trong Phong Giới Đại Trận, khiến cho trận pháp này lóe lên hào quang chói mắt, lỗ hổng kia lại càng bị mở rộng ra.

Dưới lực xung kích này, cây cung ở gần nhất vẫn không hề có một chút biến đổi nào, vẫn lơ lửng ở nơi đó. Dường như sức mạnh này đối với nó không hề đáng kể, chỉ có ánh sáng nhẹ nhàng từ trên đó tỏa ra là hơi vặn vẹo một chút mà thôi.

Bàn tay đã mất năm ngón tay kia trong lúc lảo đảo lui về phía sau, trên đó liền có năm đạo ánh sáng lóe lên, dường như năm ngón tay sắp sửa tái sinh.

Nhưng đúng lúc này liền có một sự kinh biến. Ở phía sau đám người Vương Lâm, đột nhiên có một gợn sóng chấn động tinh không bỗng nhiên xuất hiện. Một tiếng gào thét đủ để khiến cho tất cả tu sĩ chấn động tâm thần từ trong tinh không phía sau bọn họ nhanh chóng truyền tới!

Tiếng gào thét này lúc mới bắt đầu dường như vẫn còn ở xa vô tận, nhưng trong nháy mắt đã ầm vang ngợp trời. Đám người Hồng Sam Tử mặt mày biến sắc, đồng loạt quay đầu nhìn lại, Vương Lâm cũng quay lại nhìn.

Hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời cũng không thể quên được!

Chín tu chân tinh bị thiêu đốt, giống như là chín vầng thái dương điên cuồng bốc cháy, tản mát ra sức nóng khôn cùng xếp thành một chữ, từ đằng xa trong tinh không bay nhanh đến.

Tốc độ của chúng cực nhanh, tinh không như thể bị vỡ vụn, vô số gợn sóng mang theo khí tức cực nóng hóa thành một chuỗi những dao động, hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Với tốc độ cực nhanh, những tu chân tinh này trong nháy mắt đã tới gần, lao thẳng tới cây cung đang lơ lửng ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận!

Bàn tay khổng lồ có năm ngón tay đang tái sinh kia lập tức vung lên, chắn ở phía trước cây cung, cùng với tu chân tinh bốc cháy thứ nhất va chạm với nhau.

Tiếng ầm ầm vang lên, tu chân tinh thứ nhất kia hóa thành một luồng đại lực, ngay khi tiếp xúc với bàn tay kia lập tức nổ tung, hình thành một lực tấn công rất lớn khiến cho bàn tay này phải lùi lại.

Nhưng nó chưa kịp lùi lại tới ngàn trượng, tu chân tinh thứ hai đã đâm tới. Trong tiếng ầm vang, bàn tay này lại một lần nữa lùi lại phía sau!

Tu chân tinh thứ ba cũng theo sau tới gần, trực tiếp đâm vào bàn tay này. Bàn tay khổng lồ kia chấn động, ầm ầm nổ tung. Ngay khi nó nổ tung, một hư ảnh mặc hắc bào từ bên trong bước ra.

Hư ảnh mặc hắc bào này không ngờ chính là Chưởng Tôn mà Vương Lâm đã nhìn thấy ở bên ngoài cổ mộ!

Sau khi hắn xuất hiện, không nói lời nào, giơ tay phải lên. Trên cánh tay khô héo kia lập tức có một đạo ánh sáng sáng ngời lóe lên, từ xa nhìn lại, giống như cánh tay của hắn đã trở thành một đạo ánh sáng bất diệt trong thiên địa.

Hắn giơ tay phải lên trực tiếp cách không ấn về phía tu chân tinh thứ tư đang gào thét lao tới. Tiếng ầm ầm vang lên ngợp trời, tu chân tinh thứ tư kia tan vỡ, nhưng hư ảnh mặc hắc bào này cũng lùi lại phía sau mấy bước, hào quang trong tay cũng sụp đổ.

Tu chân tinh thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám đồng thời lao tới, ngay khi đến gần hư ảnh mặc hắc bào này đồng thời nổ tung, hình thành một sức tấn công không thể nào hình dung nổi, ở bên trong Thái Cổ Tinh Thần tại giới nội, ầm ầm vang vọng.

Một sức nóng cuộn lên, nhanh chóng đi sâu vào trong Thái Cổ Tinh Thần. Theo sức nóng này tràn qua, tinh không tan nát, hư ảnh mặc hắc bào kia quần áo toàn thân bị cuộn lên, dưới lực tấn công này phun ra một ngụm nguyên thần khí, trong tiếng ầm ầm, thân thể giống như là bị xé rách!

- Ngươi vẫn chưa chết!!!

Thanh âm khàn khàn mang theo một vẻ khiếp sợ từ trong miệng của người mặc hắc bào truyền ra.

- Ta vẫn chưa chết!

Một thanh âm không biết từ nơi nào bên trong giới nội truyền ra, vang vọng tới, xông vào trong giới ngoại. Đồng thời, tu chân tinh thứ chín cũng điên cuồng lao về phía hư ảnh mặc hắc bào kia.

Hư ảnh mặc hắc bào này gầm nhẹ, giơ hai tay lên nhanh chóng bấm quyết. Lập tức ở phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một cái giếng rất lớn, ở bên trong cái giếng kia có một ánh trăng. Ngay khi cái giếng này xuất hiện, hư ảnh mặc hắc bào kia lui ra phía sau, cánh tay trái khô héo nhúng vào trong cái giếng, hướng ra phía ngoài mạnh mẽ chụp tới.

Hắn đem ánh trăng ở dưới giếng đột nhiên mò lên, không thể phân biệt rõ hắn mò lên nước giếng hay là ánh trăng! Ở trong tay hắn có rất nhiều nước giếng, còn ở bên trong giếng kia vẫn còn có một ánh trăng!

Sau khi mò ra, hư ảnh hắc bào này vung mạnh về phía trước, lập tức nước giếng lao thẳng về phía tu chân tinh thứ chín kia.

Ngay khi hai bên va chạm với nhau, trong tiếng ầm vang, nước giếng kia lập tức bốc hơi, trong nháy mắt hóa thành một đám hơi nước tiêu tan. Nhưng tu chân tinh thứ chín kia cũng chấn động, trực tiếp vỡ thành từng mảnh!

Ở trên đó, có thể nhìn thấy rõ ràng có một ấn ký hình ánh trăng xuất hiện. Ấn ký hình ánh trăng kia trong tiếng ầm ầm xuyên thấu qua tu chân tinh này, khiến cho nó tan vỡ, đồng thời tiếp tục xuyên qua hướng về khoảng không ở phía sau tu chân tinh này trực tiếp phóng đi!

- Năm đó lão phu đi tới giới ngoại, Thái Cổ Ngũ Tôn các ngươi không ai là đối thủ của lão phu, bị lão phu đoạt đi rất nhiều hương hỏa. Hôm nay tái ngộ, ngươi vẫn không chịu nổi được một đòn!

Thanh âm già nua nhưng lộ ra một khí phách vô tận truyền tới. Ngay khi ánh trăng kia rơi vào một chỗ bên trong tinh không, một thân ảnh hư ảo mơ hồ hiện ra. Thân ảnh này nhìn không rõ hình dáng, nhưng ngay khi xuất hiện liền giơ tay phải lên, ngón trỏ vung về phía trước, bất ngờ liền viết ra một chữ Chiến!

Một chữ Chiến này khiến cho ánh trăng kia lập tức vỡ tan!

- Người đời chỉ biết năm đó hắn dùng sức mạnh của một tiếng rống để đuổi ngươi đi, mà không biết trong một tiếng rống kia còn có sự cảnh cáo. Nếu ngươi dám bước vào trong giới nội này nửa bước, chắc chắn ngươi sẽ phải chết!

Tiểu tử nhát gan nhà ngươi mà cũng dám xưng Tôn sao? Cây cung này ngoài Lý tộc ra thì không ai có thể làm chủ. Nếu ngươi đã muốn như vậy, thì lão phu sẽ thay mặt hắn tới nhận!

Thân ảnh mơ hồ kia thanh âm rất bình tĩnh, cất bước đi thẳng tới cây cung đang lơ lửng bên ngoài Phong Giới Đại Trận!

- Chiến lão quỷ!! Không ngờ ngươi vẫn chưa chết!!

Hư ảnh mặc hắc bào kia ngẩng mạnh đầu. hắc bào ở trên đầu bị xé tung thành những mảnh nhỏ, bay ra bốn phía, lộ ra dung nhan của hắn ở bên dưới lớp áo!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1533 U Minh thức tỉnh

Đó là một khuôn mặt cực kỳ già nua, bên trên có đầy những nếp nhăn, dường như đã sống qua rất nhiều năm. Những nếp nhăn kia giống như những cái rãnh, như thể là bánh xe thời gian, lộ ra một khí tức tang thương.

Trên mi tâm của hắn còn có một ấn ký. Ấn ký này nhìn giống như là một vết sẹo, dường như vô số năm về trước đã bị người ta đóng vào. Nhưng hình dạng của ấn ký này rất mơ hồ, không thể nhìn được rõ ràng.

Mặc dù trên mặt người này tràn ngập dấu ấn của thời gian, nhưng lại không hề có một chút râu tóc nào, dường như trên mặt hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ có râu tóc mọc ra. Hoặc có thể nói, hắn không nên có râu tóc xuất hiện.

Chưởng Tôn, chưởng ấn tiểu tử!

Hắn mặt mày tái nhợt, nhìn chằm chằm Chiến lão quỷ, ánh mắt lộ ra sự thù hận ngợp trời, nhưng cũng không dám mở miệng, mà thân thể lui về phía sau một bước, túm lấy thủ đồ của mình, nhanh chóng bỏ chạy.

Thân ảnh mơ hồ kia trong lúc tiến tới, đột nhiên tới gần cây cung đang trôi lơ lửng giữa tinh không kia, giơ tay phải lên, chụp lấy cây cung. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị chụp được, thân ảnh mơ hồ kia lập tức kêu nhẹ lên một tiếng.

Hắn dường như thần sắc khẽ động, nhưng không hề thu tay phải lại, mà nhanh chóng túm về phía trước.

Dây cung của chiếc cung kia trong khoảnh khắc này vốn vẫn thẳng, nhưng ở chỗ hắn chạm vào liền có một đạo ánh sáng bảy màu lóe lên. Ngay khi ánh sáng bảy màu này lóe lên, dây cung này đột nhiên đứt ra.

- Quả nhiên là có bảy màu!

Trong ánh mắt của lão già thân ảnh mơ hồ kia lộ ra tinh quang.

Trong tiếng vù vù, từ trong dây cung bị đứt truyền ra một tiếng rít gào thê lương. Chỉ thấy trong đám ánh sáng bảy màu vờn quanh, dây cung bị đứt kia nhanh chóng bay ra, hướng về phía trước tạo thành hình một nửa cung tròn, vung mạnh lên.

Sợi dây cung này vốn không dài, nhưng lúc này đột nhiên kéo dài ra, như thể là vô tận. Theo nó vung lên, toàn bộ tinh không bên trong nửa cung tròn kia trực tiếp bị chia ra.

Ánh mắt lão già thân ảnh mơ hồ kia lóe lên, trong tiếng hừ lạnh, nắm lấy cây cung, vứt mạnh vào trong giới nội. Cùng lúc đó thân thể hắn lập tức lùi lại, nhưng vẫn bị sợi dây cung kia quất trúng. Nếu là lúc bình thường, thì hắn sẽ hoàn toàn không để ý, nhưng trên sợi dây cung này lại lóe lên ánh sáng bảy màu, vì thế hắn giơ tay phải lên liên tiếp viết ra bảy chữ Chiến.

Bảy chữ Chiến kia vừa xuất hiện liền lập tức bị sợi dây cung kia quật vỡ. Trong tiếng ầm ầm, bảy chữ Chiến kia toàn bộ vỡ tan, lão già mơ hồ kia thần sắc ngưng trọng lui về phía sau, phun ra một ngụm khí tức màu trắng. Khí tức màu trắng này vừa xuất hiện, lập tức lại biến hóa thành một chữ Chiến màu trắng.

Sợi dây cung kia đã quật tới, sau khi va chạm với chữ Chiến kia liền dừng lại. Thừa dịp sợi dây cung dừng lại, thân thể hư ảnh mơ hồ kia lùi lại nhảy vào trong Phong Giới Đại Trận.

- Thất thải đạo nhân, quả nhiên ngươi vẫn ra tay. Đây là cơ hội thứ ba của ngươi, và cũng là lần cuối cùng... Bách Vạn Tu Linh Ấn... không ngờ ngươi chủ động phá vỡ ấn này, lão phu chính là đang chờ điều này.

Ngay khi hắn đi vào bên trong Phong Giới Đại Trận, chữ Chiến màu trắng kia tự động tiêu tan. Sợi dây cung dài vô tận kia trong lúc vung vẩy giữa tinh không quật lên trên Phong Giới Đại Trận.

Toàn bộ trận pháp này chấn động, trận linh trên đó chưa kịp hiện ra, liền lập tức có một cái khe rất lớn từ bên trong trận ở khu vực này xuất hiện, vặn vẹo kéo dài ra. Cái khe này vừa hiện ra, lập tức có tiếng ầm ầm vang vọng. Sợi dây cung kia bất ngờ quất lên trên Phong Giới Đại Trận này, mở ra một lỗ hổng rất dài, trực tiếp xuyên thấu qua, xông vào trong giới nội.

Trong giới nội, ở gần Phong Giới Đại Trận nhất không phải là tu sĩ Triệu Hà hay tu sĩ La Thiên, mà là mấy vạn tu sĩ giới ngoại xâm nhập vào đang bị Cổ Tức Diệp của Vương Lâm vây khốn.

Lúc này sợi dây cung kia xông vào trong giới nội, trực tiếp quất lên phong ấn của những lá Cổ Tức Diệp kia, ầm ầm phá vỡ, trực tiếp tạo thành một đường cong. Không có một tiếng kêu thảm thiết nào vang lên, hết thảy chuyện này diễn ra quá nhanh. Cho đến sau khi sợi dây cung

này quét qua, toàn bộ mấy vạn tu sĩ còn sống sót của giới ngoại thân thể đều ầm ầm tan vỡ, sự sắc bén của sợi dây cung kia thân thể của bọn họ hoàn toàn không thể chịu đựng được, toàn bộ đều bị cắt đứt.

Thân ảnh mơ hồ của Chiến lão quỷ lúc này trong khi đang bay nhanh đi, ngay khi sợi dây cung này quật tới, trong tiếng cười lạnh thân thể đột nhiên tiêu tan, không còn tung tích.

Hắn tới rất đột ngột, nhưng đi cũng rất bất ngờ, dường như chi đến để xem có chuyện gì đang xảy ra, đồng thời mang cây cung kia vào trong giới nội. Giờ phút này rời khỏi, hắn cũng chưa liếc nhìn tới cây cung kia một lần nào.

Càng không cần phải nói tới tất cả những tu sĩ ở nơi này, kể cả Vương Lâm, ở trong mắt hắn đều không quan trọng, giống như chỉ là những con kiến.

- Cây cung này nếu nhận chủ thì sẽ trở thành một vật chí bảo, nhưng không người nào có thể khiến nó nhận làm chủ. Cây cung này lấy sức sống để sử dụng, khó có ai có thể chịu nổi một đòn, nếu các ngươi thích thì có thể lấy!

Thanh âm trêu đùa vang vọng, chậm rãi tiêu tan.

Tất cả những việc này chỉ diễn ra trong phút chốc. Sợi dây cung quét qua, Phong Giới Đại Trận tan vỡ, tử thương vô số. Sức mạnh của sợi dây cung này dường như được phát ra toàn bộ. Theo sợi dây cung bị đứt, cây cung lúc trước bị Chiến lão quỷ ném vào trong giới nội, phương hướng của nó không ngờ lại chính là chỗ của Vương Lâm.

Đây có phải là một sự trùng hợp hay không.

Cầ, hay là không cầm.

Hai sự lựa chọn này trong thời gian ngắn nhanh chóng hiện lên trong đầu Vương Lâm. Mắt thấy cây cung này đang nhanh chóng bay đến, dây cung của nó mặc dù không còn uy lực như trước nhưng vẫn còn vung vẩy không ngừng, tinh không chỗ nó bay qua ầm ầm tan vỡ.

- Ta muốn lấy cây cung này!

Trong mắt Vương Lâm lộ ra vẻ quyết đoán. Khoảng cách của hắn với cây cung quá gần, lúc này bước tới gầm lên một tiếng, giơ tay phải lên, đưa tay về phía cây cung túm lấy.

Ngay khi bắt được cây cung này, một luồng đại lực từ bên trong ầm ầm mạnh mẽ chảy vào tay phải của Vương Lâm. Tay phải của hắn bị sức mạnh này xông vào trực tiếp vỡ tan, máu thịt văng khắp nơi. Cây cung này thoát khỏi, đang muốn bay về phía sau, nhưng Vương Lâm trong

mắt hiện lên vẻ điên cuồng, lại giơ tay trái lên, một lần nữa túm lấy cây cung.

Cánh tay trái của hắn chấn động ầm ầm, máu thịt vỡ nát, nhưng không tan vỡ, mà nắm chặt lấy cây cung này. Nhưng ngay lúc hắn bắt được cây cung này, sợi dây cung đang vung vẩy ở bên trên, trong khi cây cung đang truyền ra một luồng đại lực, lập tức vung mạnh lên, trực tiếp xuyên thấu qua phần hông của Vương Lâm.

Cơn đau nhức truyền tới như thủy triều, trong sự thống khổ này ngay cả Vương Lâm cũng phải thét lên một tiếng thảm thiết. Thân thể hắn ở phần hông đã xuất hiện một cái khe, trong tiếng nổ lớn, thân thể hắn ở dưới hông giống như là bị chém, trực tiếp tách ra khỏi phần trên.

Thân thể của hắn đã bị sợi dây cung kia chém ra làm hai.

Phần thân thể ở bên dưới hông lập tức nổ tung, máu tươi tràn ngập, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thân thể lui về phía sau.

Trước mắt hắn đã trở nên mơ hồ, cái giá phải trả để cầm cây cung này thật sự là quá lớn. Ngay khi thân thể hắn bị luồng đại lực này thổi bay đi, Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng ở bên trong cây cung này có một lực bài xích rất mạnh, dường như trong thiên địa này, ngoại trừ một người nào đó, không có bất cứ ai có thể khiến cho nó nhận làm chủ.

Muốn điều khiển cây cung này cần phải hiến tế sức sống của chính mình để thỉnh cầu. Nếu không, cho dù có cầm ở trong tay, cũng không thể giương cây cung này lên.

Trong lúc bị bắn đi, ngay khi cảm nhận được khí tức không thể nhận chủ ở bên trong cây cung này, sự đau đớn vô cùng ở trên thân thể khiến cho Vương Lâm phun ra máu tươi. Lúc này, hắn chỉ còn lại nửa người trên, loại thương thế này ngoài lúc ở trong cổ mộ, thì rất ít khi xuất hiện.

Nhưng ngay lúc này, U Minh Thú sau khi nuốt cơn cuồng phong màu vàng vẫn còn đang ngủ say, vì sinh mệnh gắn liền với Vương Lâm, nên sự đau đớn này cũng truyền vào trong tâm thần của nó. Trong sự đau đớn này, con U Minh Thú đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại.

Ngay khi nó tỉnh lại, một đạo u quang từ trong cơ thể Vương Lâm bay ra. Đạo u quang này mới đầu không lớn, nhưng sau khi xuất hiện, trong nháy mắt đã phóng to lên vô hạn. Thân thể khổng lồ của U Minh Thú đột nhiên xuất hiện giữa tinh không đang sụp đổ hỗn loạn này.

Dưới sự đau đớn truyền vào trong tâm thần của nó, con U Minh Thú này như thể quên hết sợ hãi, phát ra một tiếng gầm kinh thiên. Dưới tiếng gầm này, nó mạnh mẽ mở miệng ra, cũng không phải là muốn cắn nuốt, mà ngay khi nó mở miệng, một đám kim quang từ trong miệng nó theo tiếng gầm điên cuồng kia tỏa ra.

Cơn cuồng phong màu vàng.

Cơn cuồng phong màu vàng bị nó nuốt vào trong miệng vẫn còn chưa tiêu hóa kịp trực tiếp bị nó phun ra. Từ xa nhìn lại, trong tinh không này đã bị che phủ toàn bộ, chỉ có một đám kim quang nhanh chóng khuếch trương ra. Con U Minh Thú không ngừng phun ra, toàn bộ cơn cuồng phong này đã ầm ầm xuất hiện, lao thẳng tới Phong Giới Đại Trận ở phía trước.

Cơn cuồng phong màu vàng này đủ mạnh để làm sụp đổ cả một tinh vực, rất ít người có thể kháng cự lại. Chưởng Tôn ở bên ngoài Phong Giới Đại Trận kia ngay khi nhìn thấy cơn cuồng phong màu vàng này sắc mặt liền đại biến, nhất là sau khi nhìn thấy U Minh Thú này, ánh mắt hắn liền lộ ra một sự kích động và sợ hãi.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, cơn cuồng phong màu vàng kia trực tiếp lao vào trong Phong Giới Đại Trận, hướng ra ngoài mạnh mẽ nổ tung, một sức mạnh hủy diệt chợt bùng lên.

Mấy vạn tu sĩ Triệu Hà, La Thiên, Vân Hải trong giới nội toàn bộ sắc mặt tái nhợt. Đám người Hồng Sam Tử hai mắt còn đỏ như máu, tất cả đều vội vàng lui về phía sau, bất chấp tất cả thi triển thần thông đem mấy vạn tu sĩ kia toàn bộ đi khỏi nơi này. Trong nháy mắt, chiến trường vừa rồi còn có rất nhiều người lúc này không còn một tu sĩ nào nữa.

Tất cả tu sĩ giới nội đều đã bị đám người Hồng Sam Tử đưa đi, ngay cả chính bọn họ cũng trong khoảnh khắc này vội vàng rời khỏi.

Bọn họ cũng rất muốn cứu Vương Lâm, nhưng chỗ của Vương Lâm chính là nơi phun ra cơn cuồng phong màu vàng kia. Sức mạnh hủy diệt ở nơi đó khiến cho bọn họ không thể tới gần.

Linh Động Thượng Nhân cùng với Chu Cẩn trước cơn cuồng phong màu vàng này cũng không thể không lùi lại rời khỏi.

Theo con cuồng phong màu vàng này khuếch tán, Phong Giới Đại Trận xuất hiện sự sụp đổ trong phạm vi lớn. Hào quang trên ngọc bội của Phong Tôn ở bên trong cũng vặn vẹo, nhanh chóng tiêu tan, theo Phong Giới Đại Trận biến mất ở bốn phía. Ngọc bội mất đi khiến cho điện chủ của Thiên Phạt Điện thoát khỏi vòng vây, nhưng hắn vừa mới thoát ra, lập tức bị cơn cuồng phong màu vàng này ầm ầm nuốt lấy, không kịp kêu lên một tiếng nào, thân thể, nguyên thần cùng với toàn bộ hương hỏa của hắn đều tan thành mây khói.

Thái Cổ Tinh Thần ở giới ngoại cũng bị cơn cuồng phong này lan đến, xuất hiện sự sụp đổ trong phạm vi lớn. Hồi lâu sau, trong tiếng ầm vang liên hồi, toàn bộ chiến trường, lấy Phong Giới Đại Trận làm trung tâm đều bị cơn cuồng phong này bao phủ.

Ở trong phạm vi này, Phong Giới Đại Trận, một phần của giới ngoại, tinh không của giới nội đều sụp đổ.

Sau khi con cuồng phong này mở rộng ra đến một mức độ nhất định, liền phát ra một tiếng nổ chấn động cả giới nội giới ngoại, hoàn toàn nổ tung.

Chiến trường của trận chiến thứ nhất sau khi cơn cuồng phong quét qua đã trở thành một cái hố đen khổng lồ. Cái hố đen này tràn ngập khắp tinh không vô tận, ngăn cách Phong Giới Đại Trận ở bên trong.

U Minh Thú kia sau khi phun ra cơn cuồng phong màu vàng, ngay khi sức mạnh hủy diệt kia tràn ra hủy diệt tất cả, liền mở miệng ra, đem Vương Lâm và cây cung kia toàn bộ nuốt vào trong miệng, rồi thân thể tàng hình biến mất.

Dư âm của tiếng nổ vang vọng khắp tinh không của giới nội và giới ngoại, từ bên trong cái hố đen ngăn cách Phong Giới Đại Trận không ngừng truyền ra. Thanh âm này tồn tại suốt mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm, như thể vĩnh viễn không bao giờ tiêu tan...

Trận chiến đầu tiên đã kết thúc một cách kỳ dị như vậy...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1534 Tìm kiếm

Cơn lốc xoáy khổng lồ này trong khi không ngừng xoay tròn hút lấy toàn bộ sương mù đặc trưng của Vân Hải Tinh Vực. Sương mù tràn ngập ở bên trên, khiến cho nó trở thành một cơn lốc sương mù.

Trận chiến này đối với Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại là một đòn nghiêm trọng, khiến cho tu sĩ giới ngoại trong sự cuồng nhiệt đã thức tỉnh. Trận chiến này giới ngoại đã tổn thất quá lớn!

Mấy chục bộ lạc tử vong toàn bộ, tất cả tu sĩ bước vào giới nội không có người nào sống sót...

Lão tổ của Hỏa Tước Tộc tử vong, Nam Chiếu Thượng Nhân tử vong, còn có điện chủ của Thiên Phạt Điện cũng bỏ mạng! Hơn mười vạn tu sĩ, toàn bộ đều bị chôn vùi trong giới nội!

Cả Thái Cổ Tinh Thần bị tràn ngập trong một sự bi ai. Sự bi ai nồng đậm này dần dần biến thành một ngọn lửa phẫn nộ, một ngọn lửa báo thù! Trong lửa giận này, rất nhiều bộ lạc của giới ngoại đã chủ động đưa ra thỉnh cầu muốn tái chiến. Trước những yêu cầu càng ngày càng nhiều này, Chưởng Tôn liền hạ lệnh chuẩn bị cho trận chiến thứ hai!

Toàn bộ Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại đều chuẩn bị cho cuộc chiến. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi trận chiến báo thù này!

Một vài lão quái vốn đang bế quan mấy vạn năm chưa từng xuất hiện, những người mà Lam Mộng Đạo Tôn đã đề cập đến đều lần lượt đi ra khỏi nơi bế quan, lạnh lùng nhìn chằm chằm giới nội, sát khí tràn ngập!

Cái tên Phong Tôn Vương Lâm lại một lần nữa được những tu sĩ giới ngoại nhớ kỹ. Trong lúc khắc cốt khi tâm, họ nghiến răng nghiến lợi, lộ ra một sự hận thù vô cùng tận.

- Chính là Vương Lâm này đã giết lão tổ Hỏa Tước Tộc, giết Nam Chiếu Thượng Nhân, giết phân thân của Vân Lạc Đại Ti, hủy diệt đảo chỗ bổn tôn của Vân Lạc Đại Ti, khiến cho Vân Lạc Đại Ti sống chết thế nào không rõ!

- Chính là người này đã phóng ra độc hải cùng với đàn Văn Thú, trở thành một cơn ác mộng của tu sĩ giới ngoại!

Chính là người này đã giết chết rất nhiều tu sĩ giới ngoại, còn làm sụp đổ lòng tin của giới ngoại trong trận chiến này!

- Hắn là Phong Tôn, hắn phải chết!

Hình dáng của Vương Lâm đã được Chưởng Tôn truyền ra ngoài, được tất cả tu sĩ biết được, còn đưa ra một phần thưởng chưa từng có để giết người này!

Trong trận chiến này, tu sĩ Vân Hải đã tử thương rất thê thảm, mấy ngàn người còn sót lại dường như đã trở thành những người duy nhất... Toàn bộ Vân Hải đã bị trận chiến này khiến cho gần như trở thành một vùng đất hoang.

Rất nhiều tu sĩ tử vong, khiến cho rất nhiều tông phái của Vân Hải gần như không còn ai. Nếu còn lại cũng chỉ là những tiểu tu sĩ.

Mấy ngàn tu sĩ còn sống sót của Vân Hải sẽ phải gánh trọng trách bồi dưỡng những tu sĩ hậu bối này. Trước tiên họ chia nhau ra đem những môn phái hỗn tạp lúc trước tập trung lại với nhau, một lần nữa lại hợp thành Vân Hải Thập Tông trong tương lai!

Cũng may sức mạnh của Thần Tông, Yêu Tông và Quỷ Tông vẫn chưa hiển lộ nhiều, có thể miễn cưỡng chống đỡ được cục diện.

Trong trận chiến vừa rồi, vì Vân Hải Tinh Vực đã bị sụp đổ trong phạm vi lớn, nên toàn bộ tinh vực đã trở nên bất ổn, khắp nơi đều có những cái khe không gian bị rách ra. Phi hành trong tinh không của Vân Hải lúc này cực kỳ nguy hiểm.

Tuy vậy, nhưng Yêu Tông hàng năm vẫn phái đi bảy phần tu sĩ của tông phái ra đóng ở chiến trường của trận chiến thứ nhất này. Nơi đó, là khu vực trống trải nhất của tinh vực.

Đã không còn Phong Giới Đại Trận, nơi này sau khi cơn cuồng phong đi qua, mặc dù có cái hố đen lốc xoáy kia, nhưng đã trở thành cửa lớn để tiến vào giới nội!

Quỷ Tông cũng phái đi rất nhiều tu sĩ đóng quân ở chỗ này, về phần Thần Tông, dưới sự chỉ huy của Mộc Băng Mi, bày binh bố trận tạo thành những phòng tuyến vững chắc, đề phòng trận chiến thứ hai có thể diễn ra bất cứ lúc nào!

Tu sĩ Triệu Hà để lại một bộ phận lưu lại ở bên ngoài cơn lốc sương mù này, với sự chỉ huy của mỹ phụ trung niên, yên lặng đóng quân ở đó.

Tu sĩ La Thiên cũng để lại một bộ phận, những người khác trở về quê hương, yên lặng chuẩn bị cho trận chiến thứ hai!

Côn Hư Tinh Vực thủy chung không hề thấy xuất hiện trong trận chiến này, sau khi trận chiến kết thúc liền phái tới một vạn tu sĩ, dưới sự chỉ huy của một nữ tử toàn thân mặc quần áo màu lam, đóng quân ở bên ngoài cơn lốc sương mù.

Nữ tử này dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lạnh lùng như băng, vẻ lạnh lùng trong hai mắt khiến cho tất cả những tu sĩ đóng quân ở bên ngoài cơn lốc khi nhìn thấy thân thể đều như bị đóng băng.

Trong trận chiến thứ nhất kia, Vân Lạc Đại Ti của giới ngoại khiến cho đám người Hồng Sam Tử vô cùng chấn động. Chính bởi vì có Vân Lạc Đại Ti kia mà khiến cho đại quân tu sĩ của giới nội cực kỳ bị động, hoàn toàn không thể bố trí được trận pháp.

Sự bày binh bố trận cùng với sự tính toán của Vân Lạc Đại Ti kia khiến cho đám người Hồng Sam Tử có một ấn tượng sâu sắc! Nếu phân thân của Vân Lạc Đại Ti không bị Phong Tôn chém chết, thì trận chiến này sẽ cực kỳ gian nan. Thiệt hại của giới nội, cho dù là viện quân của Triệu Hà và La Thiên có tới, cũng sẽ có thêm rất nhiều tử vong!

Giới nội rất ít khi có đại chiến, vì thế sau mấy vạn năm trôi qua, dần dần đối với những trận đại chiến như thế này cực kỳ thiếu kinh nghiệm. Trận chiến này là một bài học, nhưng đồng thời cũng làm cho đám người Hồng Sam Tử hiểu rõ, cho dù tu vi có cao tới đâu, nếu đại quân tu sĩ không có người chỉ huy, thì cũng chỉ là ô hợp!

Nữ tử mặc áo lam kia chính là vì nguyên nhân đó mà được Nam Vân Tử mời đến từ Côn Hư. Nàng chẳng những là thủ lĩnh của những tu sĩ Côn Hư đang đóng quân ở bên ngoài cơn lốc, mà còn là người chỉ huy của tất cả những tu sĩ giới nội đang ở nơi này!

Sau trận chiến này, cái tên Phong Tôn Vương Lâm đã được truyền ra khắp toàn bộ giới nội. Dường như tất cả tu sĩ đều biết tới chiến công hiển hách của Phong Tôn trong trận chiến này!

Giết lão tổ của Hỏa Tước Tộc, giết cao thủ của giới ngoại Nam Chiếu Thượng Nhân, giết người chỉ huy trận chiến này của giới ngoại Vân Lạc Đại Ti!

Với một búa, ngăn cản đại quân thứ ba của giới ngoại xâm nhập, khiến cho mấy vạn tu sĩ giới ngoại không dám tiến vào nửa bước!

Với sức mạnh của một người ngăn cản những tu sĩ giới ngoại tiến vào trong giới nội trong con hoảng loạn muốn rời khỏi, khiến cho tất cả tu sĩ giới ngoại không ai có thể bỏ chạy được!

Hết thảy những chuyện này khiến cho những tu sĩ giới nội nổi lên một sự tin tưởng và sùng kính. Bọn họ đã nhớ kỹ cái tên Vương Lâm này, nhớ kỹ cái danh hiệu Phong Tôn này!

Thanh danh của Vương Lâm trong thời gian ngắn đã điên cuồng lan rộng khắp giới nội, lấn át cả đám người Hồng Sam Tử, trở thành người đứng đầu được toàn bộ tu sĩ giới nội công nhận!

Càng không cần phải nói tới lúc kết thúc cuộc chiến, Phong Tôn Vương Lâm đã xuất ra U Minh Thú, phá tan sức mạnh xâm nhập cuối cùng của giới ngoại. Cơn lốc xoáy sương mù này, chính là do hắn tạo ra!

Tất cả những người không tin khi đi tới Vân Hải này, sau khi nhìn thấy cơn lốc xoáy sương mù khổng lồ kia, toàn bộ cũng đều trở nên trầm mặc,

trong lòng chậm rãi nổi lên một sự cuồng nhiệt!

Dường như tất cả tu sĩ đóng quân ở bên ngoài cơn lốc sương mù, khi mới tới nơi này đều yên lặng đứng ngây ra nhìn cơn lốc xoáy khiến cho bọn họ chấn động tâm thần. Hồi lâu sau, họ khom người vái một cái, rồi mới rời khỏi.

Nếu vẫn còn có những người không tin, thì những lời mà bọn họ nói ra quyết không thể để những tu sĩ Vân Hải nghe được. Nhất là mấy ngàn tu sĩ sống sót sau trận chiến, những người này đều là những người tuyệt đối sùng kính Vương Lâm, bọn họ không thể nghe được một chút nào những lời nói bất kính với Vương Lâm. Trong lòng bọn họ, Phong Tôn Vương Lâm chính là tất cả vinh quang của bọn họ!

Ngay cả những đạo hữu ở những tinh vực khác có mối giao hảo với bọn họ, nếu ở trước mặt bọn họ mà nói ra những lời bất kính, thì cho dù giao tình sâu sắc tới mức nào, cũng sẽ lập tức bị trở mặt!

Cái tên Vương Lâm ở trong toàn bộ giới nội đã trở thành một truyền thuyết! Nhưng truyền thuyết này đã hoàn toàn biến mất, không ai biết hắn còn sống, hay đã chết...

Đám người Hồng Sam Tử liên tục làm phép, muốn tìm cho được Vương Lâm, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được một chút nào. U Minh Thú tàng hình dường như đã gặp phải một chuyện kỳ dị nào đó, không ai có thể tìm được...

Nhưng tu sĩ Vân Hải vẫn tin rằng, Phong Tôn vẫn còn sống!

Lỗ Phu Tử tin rằng, Phong Tôn vẫn còn sống!

Tây Tử Phượng ở La Thiên, Tạ Thanh trên Thanh Linh Tinh, bọn họ tin rằng sư tôn vẫn còn sống!

Thân Công Hổ, Chiến Không Liệt, bọn họ cũng tin như vậy!

Nô ấn của Linh Động Thượng Nhân và Chu cẩn vẫn chưa vỡ, lúc này vẫn còn ở lại trong Vân Hải Tinh Vực, sau trận kinh biến độc hải và đàn Văn Thú vẫn còn, khiến cho càng nhiều người tin rằng Phong Tôn vẫn còn sống!

Vì một câu nói của Phong Tôn, Mộc Băng Mi nay đã trở thành tông chủ của Thần Tông, trong mắt nàng hiện lên sự lo lắng, nhưng nàng vẫn kiên định tin rằng Vương Lâm vẫn còn sống!

Tư Đồ Nam trong sự bi thương, ở trong Vũ Giới bỏ mặc tất cả việc tu luyện, sau khi một mình yên lặng ngồi uống hết rất nhiều rượu, liền nhìn lên trời cười lên điên cuồng. Tuy hắn cười, nhưng cũng không ngăn được nước mắt. Sau ba ngày hắn say, vừa cười vừa khóc, hắn dứt khoát rời khỏi Vũ Giới, hắn muốn đi tìm huynh đệ của hắn!

Khi hắn đi, Chu Như nước mắt giàn giụa, kiên quyết muốn đi cùng với Tư Đồ Nam...

Vào ngày thứ hai sau khi Tư Đồ Nam rời khỏi, đầu to và Lôi Cát cũng cùng nhau bỏ đi. Bọn họ muốn tìm kiếm chủ nhân...

Người sớm nhất rời khỏi Vũ Giới không phải là Tư Đồ Nam, mà là Thập Tam. Hắn mang theo pho tượng của Vương Lâm, ngay khi biết được chuyện này liền không chút do dự, một mình rời khỏi!

Rất nhiều người đi tìm kiếm Phong Tôn Vương Lâm, nhưng cho dù bọn họ có tìm như thế nào, cũng không phát hiện ra được một manh mối gì...

- Ngươi ở đâu...

Trong tinh không ở Côn Hư, Tư Đồ Nam cùng với Chu Như nhìn tinh hải mịt mở.

- Ngươi ở đâu...

Trong La Thiên Tinh Vực, đám người Tây Tử Phượng và Tạ Thanh trầm mặc nhìn tinh không.

Trong Thần Tông, Mộc Băng Mi vừa mới xử lý xong một vài chuyện trong tông phái, đang rất mệt mỏi. Sau khi uống xong một chén thuốc trị thương, nàng yên lặng nhìn lên bầu trời bên ngoài lầu, thì thào tự nói.

- Ngươi ở đâu...

Bên ngoài cơn lốc sương mù ở Vân Hải, trong tinh vực tối đen, một nữ tử mặc quần áo màu lam, kinh ngạc nhìn cơn lốc sương mù kia, hồi lâu sau thở dài thật sâu.

- Ngươi sẽ không biết được ta là ai... đang gọi ở đâu...

Thập Tam ở trong tinh không chưa hề mở miệng nói một câu nào, vẻ kiên nghị trên mặt hắn mang theo một sự quyết tâm. Dựa vào cảm ứng mơ hồ, dựa vào một tia khí tức ở trên pho tượng, hắn bay nhanh đi ở trong tinh không, miệt mài tìm kiếm.

Văn Thú cũng đi tìm Vương Lâm, số lượng của bọn chúng rất nhiều, vì dung hợp với độc hải nên bọn chúng có chứa độc tố, không tập kích bất cứ một tu sĩ nào, mà chỉ đi thành đàn gào thét, tìm kiếm trong vô vọng. Từng trận tiếng kêu bi ai giống như là những đứa trẻ mất cha mẹ truyền vào trong tâm thần mọi người, làm nổi lên một sự bi ai.

Những tu sĩ nào nhìn thấy đàn Văn Thú này đều dừng lại, hướng về đàn Văn Thú vái một cái.

Trong Côn Hư Tinh Vực, hoặc có thể nói là Liên Minh Tinh Vực, ở phía cực bắc có một khu vực hỗn độn đầy đá vụn. Lúc này, trong khu vực đầy đá vụn này có một khối đá vụn giống như là bụi đất, chỉ to bằng nắm tay.

Trên bề mặt của khối đá này có rất nhiều lỗ nhỏ, thông vào tận bên trong, U Minh Thú đang tàng hình trốn ở chỗ này. Lúc trước nó đã bị cơn cuồng phong hủy diệt kia hù dọa cho sợ vỡ mật, với tính cách của nó thì thà chết cũng sẽ không chịu ra ngoài. Nó cảm thấy thế giới bên ngoài rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1535 Người điên!

Trong thế giới kỳ dị bên trong cơ thể của U Minh Thú kia có tinh không, có tu chân tinh, nhưng không có một sinh linh nào, nếu có thì cũng rất ít. Trước khi Vương Lâm tiến vào, thì chỉ có một người, đó chính là tu sĩ đáng thương năm đó bị U Minh Thú hù dọa hai lần, sợ hãi đến cực điểm,

cuối cùng tưởng rằng bên trong cơ thể của U Minh Thú kia là một tinh không thực sự.

Trong thế giới bên trong cơ thể U Minh Thú này, ở trên một tu chân tinh, tu chân tinh này đã bị vỡ mất một nửa, không còn là hình tròn. Trên tinh cầu bị tàn phá rất nhiều này không nhìn thấy bất cứ một loài thực vật nào, tràn ngập một không khí chết chóc.

Một tu sĩ quần áo tơi tả, trên mặt râu ria đen xì, ngồi chồm hỗm ở nơi đó, ngơ ngác nhìn một thi thể ở phía trước.

- Kỳ quái. Chẳng lẽ người này vẫn chưa chết. Mấy hôm trước ta nhìn thân thể người này không dài lắm, nhưng sau khi ta đi vài ngày trở về, không ngở đã dài ra không ít. Khin bộ dạng có lẽ không cần tới vài năm nữa... Ài, dưởng như có liên quan tới máu thịt của ta...

Tu sĩ đang nhìn ngơ ngác này sờ sờ cằm, đi xung quanh thi thể kia hung hăng đá một cước.

- Dám giả chết trước mặt bổn vương?

Tu sĩ này hai mắt đỏ bừng lên, sau khi đá một cước nhìn thấy thi thể này không có phản ứng gì, liền lập tức đá thêm vài cước nữa. Cuối cùng hắn cười khúc khích nhảy cả người dẫm lên trên thi thể kia, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, nằm ở một bên ngẩn người ra nhìn bầu trời mơ hồ.

Hắn ở nơi này đã tìm kiếm không biết bao nhiêu năm. Trong tinh không vô biên vô hạn hắn thủy chung không nhìn thấy được một người thứ hai nào xuất hiện. Cho tới bây giờ hắn vẫn không biết được mình đã ngẩn người ra nhìn bầu trời như thế này đã bao nhiêu năm rồi.

Trong lòng hắn không ngừng cầu khẩn thần tiên cho hắn một đạo hữu để vui đùa cùng với hắn.

Mong muốn này ở trong đầu hắn càng ngày càng lớn, nhưng lần này lại không giống như vậy. Ngay khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, hắn mở to mắt nhìn thấy trong tinh không mơ hồ đột nhiên có một đạo hào quang lóe lên. Ngay sau đó, hắn mơ hồ nhìn thấy một vật gì đó từ trên trời rơi xuống mặt bên kia của tu chân tinh này.

Hắn nhớ rõ năm đó mình đã sửng sốt mất bốn năm ngày, sau đó mới phản ứng lại, trong sự vui mừng lẫn sợ hãi lập tức lao tới, bay thẳng tới mặt bên kia của tu chân tinh này.

Sau khi ở nơi đó phát hiện ra thi thể bị tổn hại không thể chịu nổi này, hắn đã kéo thi thể đó về đặt ở nơi này.

- Cuối cùng cũng có người bầu bạn... Tuy người này đã chết, nhưng người chết sao thân thể lại có thể kéo dài ra như vậy... Có lẽ ai đó biết được nên muốn nói cho ta biết hôm nay có thể có mưa... Tiểu Hồng, hãy mau mang Tị Vũ đạo linh tới cho bổn vương... Hả? Tị Vũ đạo linh đã bị

ta ăn mất sau khi say rượu rồi sao... vậy hãy tới Lý gia lấy về đây cho ta. Bọn họ không chịu đưa cho ta, ngươi nói ngày mai bổn vương hãy bảo ca ca đi cướp đoạt.

- Cũng không chắc chắn… có thể là không đủ dùng... nếu không đủ thì làm sao bây giờ...

- Tiểu Hồng, ngươi hãy đi tìm ca ca lại đây, ngươi nói bổn vương ngày mai sai... ôi, để ta tự mình đi cướp.

Tu sĩ kia thì thào tự nói, ngay cả hắn cũng không biết bản thân mình đang nói những gì. Hiện tượng này chỉ xuất hiện sau khi hắn bị nhốt ở trong Thất Thải Giới, nếu không tự mình nói loạn lên như vậy, thì hắn sẽ phát cuồng lên mất.

Sau khi nói lan man không ngớt nửa ngày, hắn thở ra một hơi thật dài, đứng dậy nhìn về phía thi thể kia, thần sắc lập tức trở nên dữ tợn. Hắn nhe răng cười đứng dậy gầm nhẹ, nói:

- Ngươi dám hù dọa bổn vương, để xem bổn vương thu thập ngươi như thế nào.

Trong tiếng gào thét, tu sĩ này nhảy lên, hai tay bấm quyết, liền có rất nhiều thần thông ầm ầm bay ra, lao thẳng tới thi thể kia. Từng trận tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung lên kịch liệt. Hồi lâu sau, cơn chấn động

này chưa kịp tiêu tan, tu sĩ giống như là đã phát điên kia lại một lần nữa đánh ra thần thông.

Hắn liên tục tấn công mấy ngày liền... Hắn sử dụng thần thông một cách điên cuồng, nếu có người thứ ba nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị hù dọa cho hoảng sợ đến cực điểm.

- Tiểu Hồng, tiếp chiêu!

Tu sĩ điên cuồng này giơ tay phải lên, thiên địa ầm ầm, một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện, lao thẳng tới thi thể phía trước. Nhưng chưởng ấn này giống như là không đủ lực, ngay khi chạm vào thi thể này liền tan vỡ.

Nhưng bộ dạng của hắn lại tràn ngập một khí thế hiên ngang. Chưởng ấn này chính là Dịch Linh Ấn chính tông do Phong Tôn truyền lại, là thuật mạnh nhất của Thần Tông. Nhưng chưởng ấn mà tu sĩ điên cuồng này đánh ra, dường như so với Phong Tôn năm đó còn giống hơn.

- Tiểu Ngân Đạo Vương sao có thể đánh ngươi.

Tu sĩ điên này trong tiếng gào thét giơ tay phải lên, chỉ lên bầu trời. Đột nhiên, toàn bộ bầu trời bị che phủ, một cây cột khổng lồ xuất hiện. Cây cột này chống đỡ cả thiên địa, từ xa nhìn lại, không ngờ chính là một cái ô khổng lồ.

- Phần Giới Cổ Tán, hạ xuống cho bổn vương!

Tu sĩ điên này vung tay phải lên, cái ô kia lập tức rơi xuống tay phải hắn, bị hắn nắm lấy cắm xuống mặt đất. Đáng tiếc thuật này nhìn thì có vẻ mạnh, nhưng thực tế lại không hề có uy lực, ngay khi chạm tới thân thể kia liền lập tức tự tiêu tan.

- Lão già Lý Quảng, hãy tiếp một mũi tên của bổn vương.

Tu sĩ điên kia trong tiếng cười điên cuồng, giơ hai tay lên, giống như cầm một cây cung. Khi hắn buông tay ra, trong tay hắn vốn không có cây cung nào, nhưng lại có một mũi tên bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng tới Vương Lâm ở phía dưới.

- Thất thải tiểu nương tử, tướng công của ngươi bị ta đuổi đi. Nếu muốn ta nói, ngươi hãy đi theo bổn vương. Rất tốt, ngươi hãy xem Thất Thải Thuật của bổn vương.

Tu sĩ điên này lại giơ tay phải lên, trong nháy mắt liền có ánh sáng bảy màu hiện lên, mơ hồ hình thành một bánh xe rất lớn, ầm ầm chuyển động.

Thời gian trôi qua, tu sĩ điên này nói không ngớt, rất nhiều thần thông khác dường như chưa bao giờ xuất hiện trong giới nội và giới ngoại hiện

ra.

Cho đến mấy ngày sau, tu sĩ điên này mới chậm rãi dừng lại, ở một bên thở hổn hển, trên mặt dần dần lộ ra vẻ thỏa mãn.

- Không sai không sai, thần thông của bổn vương đã tăng tiến không ít, bây giờ luyện khí lực một chút.

Trong lúc tự nói, tu sĩ này đứng dậy, đi tới bên cạnh thi thể kia. Trên thi thể này có một cây cung, bị thi thể này nắm chặt trong tay. Dây cung đã bị đứt, một đầu dính ở trên cây cung, còn đầu kia đã dung hợp rất sâu vào trong máu thịt của thi thể này, đâm sâu vào trong thịt.

Đứng bên cạnh thi thể này, tu sĩ điên xoa hai bàn tay, nắm lấy cây cung này, đỏ mặt lên muốn nắm lấy cây cung này kéo ra. Trong lúc kéo, thân thể hắn cuống quýt nhảy lên, kêu gào không ngừng.

- Người Cổ Quốc đáng chết này, cầm cây cung của Lý Quảng, đã chết mà vẫn còn khí lực như vậy sao... ơ, vừa rồi ta đã nói gì vậy. cổ Quốc? Cây cung của Lý Quảng?

Tu sĩ điên này sửng sốt một chút rồi buông tay, ở một bên suy nghĩ hồi lâu, trừng mắt nhìn thi thể phía trước, lắc đầu lẩm bẩm:

- Cổ Quốc, nghe rất quen hình như bộ dạng rất quen...

Hồi lâu sau, hắn cũng không nhớ ra điều gì, gãi gãi đầu, thở dài một tiếng rồi ngồi xổm xuống, ngơ ngác nhìn thi thể phía trước, giơ tay phải lên cắn đầu ngón tay, đặt lên miệng thi thể kia.

- Uống đi, uống nhiều vào, sau khi thân thể kéo dài ra hết cỡ hãy tỉnh lại nói chuyện với ta...

Hắn đem máu tươi của mình cho thi thể kia uống. Chuyện này không phải chỉ là ngày một ngày hai, gần như sau lần đầu tiên hắn nhìn thấy thi thể này, ngày nào hắn cũng cho hắn uống một chút máu tươi.

- Máu tươi của bổn vương có thể nói là cực kỳ quý giá. Năm đó Lý nha đầu kia cầu khẩn rất nhiều năm mới được ta cho một giọt, đó là ai? Là ai? Tiểu Hồng, đó là ai?

Ôi, hình như là thánh nữ của Yêu Tông gì gì đó kia, sau khi bị người ta chém giết trốn thoát được, nếu không thấy nàng đáng thương, bổn vương cũng không cho.

Một giọt máu của bổn vương, ngay cả đạo thánh cũng phải quý trọng.

Ôi, không có cơm ăn. Tiểu Hồng, ngươi hãy đến Mặc gia lấy cho một vài quả về đây, chính là loại Mộng Quả gì đó mười vạn năm mới kết quả một lần. Bọn họ không mang tới cho ta, ngươi đã nói bổn vương ngày mai hãy sai ca ca đi cướp đoạt.

Tu sĩ điên này trong lúc nói thầm, không để ý một chút nào. Thi thể kia vốn đang trong quá trình hồi phục rất nhanh, sau khi hấp thụ máu tươi của hắn tốc độ khôi phục lập tức chậm lại, trong nháy mắt ngừng hẳn, chẳng những không khôi phục, mà còn nghịch chuyển, khiến cho thương thế trở nên nặng hơn.

Dường như bên trong cơ thể của thi thể này có một sức mạnh điên cuồng bài xích lại máu tươi kia, hoàn toàn không thể tồn tại cùng với nhau. Nhưng trong sự bài xích này, lại mơ hồ có một sự dung hợp...

Thi thể này chính là Vương Lâm.

Máu tươi của tu sĩ điên kia ở trong cơ thể hắn không thể hòa nhập với sức mạnh của Đạo Cổ kia, hai bên điên cuồng cắn nuốt lẫn nhau, giống như là khắc tinh của nhau. Trong lúc chúng cắn nuốt, thân thể Vương Lâm có một sự biến đổi kỳ dị. Sự biến đổi này mơ hồ là sự biến đổi từ trong máu...

Một sự biến đổi từ phàm nhân, chính thức trở thành tiên nhân.

Trong sự biến hóa này, thậm chí cây cung của Lý Quảng kia vốn không nhận bất cứ ai làm chủ, ngay cả Chiến lão quỷ cũng cho rằng trong thiên hạ không người nào có thể khiến cho nó nhận chủ, cũng chậm rãi xuất hiện một sự biến đổi kinh thiên động địa, đủ để khiến cho tất cả cao thủ phải khiếp sợ.

Nếu Chiến lão quỷ kia chính mắt nhìn thấy, ngay cả với tu vi như hắn, cũng sẽ phải lộ ra một vé khó có thể tin.

Dây cung đã bị đứt kia đâm vào trong cơ thể Vương Lâm, đang dần dần biến thành huyết mạch của Vương Lâm, chậm rãi dung hợp. Theo dây cung, luồng sức mạnh của huyết mạch này tràn ngập lên toàn bộ cây cung.

Dường như từ trên cây cung này tản mát ra một khí tức chỉ có Vương Lâm mới có thể phát hiện được. Từng trận tiếng hoan hô truyền ra, giống như cây cung này sau vô số năm mất đi chủ nhân, lại một lần nữa tìm được chủ nhân mới, vui mừng hoan hô.

Thậm chí bản thân cây cung cũng cảm nhận được huyết mạch đang chậm rãi trong thân thể Vương Lâm giờ phút này so với chủ nhân năm đó còn tinh thuần hơn gấp bội, giống như là sự chênh lệch giữa nước và rượu vậy.

Tu sĩ điên kia ngơ ngác nhìn bầu trời, không ngừng thì thào tự nói.

- Trời mưa rồi... Ôi, Tiểu Hồng, hãy tới xoa bóp cho ta...Hãy đi nói cho ca ca ta biết hôm nay bổn vương làm cho hắn bị liên lụy, không chịu tu luyện, chỉ trốn đi chơi... Hãy bảo hắn đừng tìm ta, bổn vương chơi đủ rồi sẽ tự trở về. Nếu hắn dám tự mình đi tìm ta như trước thì ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1536 Bổn vương nghỉ thôi

Mỗi một lần sức mạnh thân thể Cổ Thần của Vương Lâm hồi phục, đều bị máu của người điên kia ngăn cản, khiến cho thương thế của hắn lại nặng thêm. Đồng thời trong cơ thể hắn giống như là đang dậy sóng.

Sự thống khổ kịch liệt này đủ để khiến cho người ta phát cuồng. Nếu Vương Lâm vẫn đang hôn mê thì cũng không nói làm gì, nhưng thực tế, hắn đã sớm tỉnh lại. Nhưng lúc hắn tỉnh lại, trong cơ thể hắn đã tràn ngập máu tươi của người điên kia.

Máu tươi này tràn ngập một sức mạnh cực kỳ tinh thuần, sức mạnh này cả đời Vương Lâm chưa từng thấy qua. Chỉ có năm đó ở trong cổ mộ, trong cảnh tượng mà hắn nhìn thấy khi ngồi trên ghế, Đạo Cổ Diệp Mịch kia thi triển thần thông đạo thuật của hắn, khí tức bạo phát ra từ trong vô tiên thuật kia có thể so sánh với sức mạnh trong dòng máu này.

Chỉ là sức mạnh này Vương Lâm cũng không thể sử dụng, nó được ẩn giấu ở trong máu, lưu chuyển ở trong thân thể Vương Lâm, trong lúc chém giết với sức mạnh cổ Thần, dần dần dung hợp với xương cốt và máu của Vương Lâm.

Xương là nguồn gốc để tạo ra máu mà máu của người điên kia trong quá trình lâu dài không ngừng dung nhập vào trong xương cốt của Vương Lâm, biến đổi huyết mạch của hắn.

Nói là huyết mạch, nhưng thực tế là tủy ở trong xương. Thay đổi tủy xương chính là thay đổi huyết mạch của một người, nếu thành công, thì sau này dòng máu chảy trong cơ thể Vương Lâm sẽ giống với máu của người điên kia, cực kỳ cao quý.

Sự cao quý này, là một cảm giác không thể nói rõ mà Vương Lâm mơ hồ có thể cảm nhận được, giống như từ bên trong dòng máu của người điên kia truyền ra, đủ để khiến cho những sinh linh khác phải sùng bái. Thậm chí Vương Lâm còn chấn động phát hiện ra, khi dòng máu này dũng mãnh nhập vào trong cơ thể mình, nguyên thần của hắn đột nhiên run lên. Dường như dòng máu này đối với hắn mà nói, là một thứ cao quý không thể tưởng tượng được.

Thứ này như thể là tiếng than của tu sĩ trong thiên hạ.

Sau rất nhiều ngày kéo dài ra, theo dòng máu tinh thuần kia lưu chuyển, thân thể Vương Lâm xuất hiện một sự lột xác, một sự biến hóa rất lớn, từ một phàm nhân, trở thành một tiên nhân.

Vương Lâm đã tỉnh lại, cùng với sự hoảng sợ dòng máu kia cũng thấy được người điên kia đã thi triển đủ loại thần thông lên cơ thể mình. Hắn nhìn thấy cảnh tượng đó, trong tâm thần như có hàng trăm ngàn vạn lôi đình đồng thời nổi lên, rất lâu không thể hồi phục.

Nhất là những lời nói không ngừng của người điên kia khiến cho trong lòng Vương Lâm dậy lên sóng dữ ngợp trời.

Nhưng tất cả chuyện này trong sự thống khổ bên trong cơ thể cũng khiến cho Vương Lâm không thể suy nghĩ tường tận. Lúc này, sự thống khổ bên trong thân thể hắn so với Cổ Thần Suy Kiếp năm đó thậm chí còn lớn hơn vô số lần.

Thân thể hắn không thể cử động, thậm chí mí mắt cũng không mở ra được. Nguyên thần bị dòng máu này ngưng tụ lại bên trong cơ thể, cũng không thể cử động được một chút nào.

May mà trong sự đau đớn tột độ này, từ bên trong cây cung mà hắn đang cầm có từng đợt tiếng hoan hô vang dội truyền vào. Trong những tiếng hoan hô này có một sự ấm áp, khiến cho sự thống khổ trong cơ thể Vương Lâm dịu đi được một chút.

Dần dần, hắn chậm rãi cảm thấy một cảm giác cực kỳ quỷ dị, giống như cây cung trong tay mình đã dung hợp với mình thành một thể, dường như đã trở thành một phần huyết mạch của mình.

Hắn còn nhìn ra cây cung trước đây tuyệt đối không nhận chủ, lúc này không phải là vì bản thân mình, mà là vì huyết mạch đang chậm rãi biến đổi ở trong cơ thể mình.

Dường như chỉ có loại huyết mạch này mới có thể khiến cho nó nhận làm chủ.

- Máu của bổn vương, ngươi là Phi Thường Phi Thường Phi Phi… A, ta nhớ ra rồi, hình như có một tiểu yêu nữ tên là Phi Phi đã cho ta ăn vật gì đó…

Người điên kia ngồi bên cạnh Vương Lâm, đang thì thào đột nhiên dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ mê man.

Hồi lâu sau hắn lắc đầu, nhấc tay phải ra khỏi miệng Vương Lâm, trực tiếp đưa lên miệng liếm vài cái, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

- Máu của bổn vương ngay cả bổn vương cũng rất quý trọng, cũng không thể tùy ý cho người khác. Ca ca ta đã từng nói máu của bổn vương, một giọt cũng có thể … có thể làm gì nhỉ?

Tiểu Hồng, ngươi chết đi, bổn vương đã ở nơi này nhiều năm như vậy mà ngươi không tới tìm bổn vương. Ngươi hãy đợi đấy, đợi sau khi bổn vương trở về sẽ ăn nhà ngươi.

Người điên này trong lúc nói thầm hình như có vẻ tức giận, đứng lên đi vòng quanh thân thể Vương Lâm vài lần, cuối cùng ngừng lại nhìn Vương Lâm một cách hung dữ. Nhất là khi nhìn thấy thân thể của Vương Lâm không khôi phục nữa, mà lại trở về bộ dạng còn nửa người như lúc hắn mới đưa tới đây, người điên này lại càng phẫn nộ.

- Kéo dài thân thể chẳng lẽ lại khó như vậy sao? Khó như vậy sao? Bổn vương muốn như vậy đấy, có được không? Cũng đã bao nhiêu năm rồi, sao ngươi lại ngu như vậy hả!!

Người điên này càng nói càng phẫn nộ, sau khi đá vài cước về phía trước, giống như là không hiểu, lại bắt đầu chạm vào người Vương Lâm không ngừng gọi tới gọi lui. Từ xa nhìn lại bộ dạng của hắn giống như là một con khỉ đang tức giận…

- Ca ca ta nói máu của tộc ta có thể chữa khỏi tất cả mọi vết thương trong thiên hạ, bổn vương đã cho ngươi nhiều máu như vậy mà ngươi còn chưa kéo dài hết thân thể ra được, ngươi ngươi ngươi!!!

Người điên kia nhảy sang một bên, hung hăng nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong miệng hầu như không dừng lại một chút nào.

- Bổn vương vẫn không tin. Ngươi hãy đợi đấy.

Người điên này trong lúc nói thầm giơ tay phải lên, trực tiếp vỗ mạnh lên ngực. Ngay khi hắn vỗ vào thân thể mình, trên tay phải hắn đột nhiên có một ấn ký quỷ dị hiện lên. Ấn ký này trực tiếp vỗ lên thân thể hắn.

Thân mình người điên này run lên, sắc mặt lập tức trở nên hồng hào, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ rơi xuống người Vương Lâm.

- Máu của bổn vương sẽ giúp ngươi kéo dài thân thể ra đầy đủ, để chơi đùa cùng với bổn vương.

Một ngụm máu tươi này hoàn toàn không nên so sánh với những giọt máu chảy từ đầu ngón tay lúc trước, giống như là sự chênh lệch giữa biển lớn và sông suối. Ngụm máu tươi có một màu vàng nồng đậm, tràn ngập một khí tức tinh thuần tới cực điểm, sau khi rơi xuống người Vương Lâm, thân thể hắn đột nhiên chấn động.

Lông tóc toàn thân hắn nhanh duỗi thẳng ra, điên cuồng hấp thụ những giọt máu này vào cơ thể. Chỉ trong chốc lát, hắn đã hấp thụ toàn bộ những giọt máu trên khắp thân thể.

Một lượng lớn huyết dịch này dũng mãnh nhập vào trong cơ thể lập tức hóa thành một cơn lốc ầm vang, cùng với Cổ Thần lực trong cơ thể Vương Lâm triển khai một trận chém giết điên cuồng, còn phân ra một phần dung nhập vào trong xương tủy của Vương Lâm, bắt đầu sự lột xác.

Sau khi phun ra máu tươi, người điên kia sắc mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập, trừng mắt nhìn Vương Lâm, nhưng trong mắt lại lộ ra lửa giận lớn hơn.

- vẫn không được?? Ngươi ngươi ngươi…ngươi đợi bổn vương nghĩ đã, ngươi hãy đợi đấy.

Người điên kia tức giận hừ một tiếng, rồi ngồi sang một bên. Cũng không thấy hắn ngồi trị thương, mà chỉ ngồi ở chổ đó, sau khi hô hấp chậm rãi trở lại, đứng mạnh dậy, đi tới trước mặt Vương Lâm.

- Con bà nó, máu của bổn vương nếu không phải tự nguyện phun ra, thì ngay cả bị người khác rút ra cũng không có một chút tác dụng gì. Ta không tin ngươi lại không kéo dài thân thể ra đầy đủ được.

Người điên này gầm nhẹ, lại giơ tay phải vỗ lên người. Lúc này hắn đã liên tục vỗ ba phát.

Phun ra một ngụm máu tươi, người điên này sắc mặt tái nhợt lui về phía sau hai bước, lại phun thêm ra một ngụm máu tươi nữa. Ngay sau ngụm máu tươi thứ hai này, ngụm máu tươi thứ ba lại trực tiếp bị phun ra.

Ba ngụm máu tươi, hóa thành một cơn mưa máu, lao thẳng tới Vương Lâm.

- Con bà nó…

Người điên này hai mắt đã đỏ bừng lên, lúc này nếu ca ca của hắn có trước mặt có lẽ cũng không ngăn cản được sự cố chấp này. Trong tiếng gầm nhẹ, hắn lại cắn đầu lưỡi, một ngụm máu tươi nữa lại được hắn phun lên người Vương Lâm.

Ngụm máu tươi này là bổn mệnh của hắn, so với máu tươi bình thường trân quý hơn gấp vô số lần. Sau khi phun ra, hai tròng mắt hắn lộn lên, cả người vù một tiếng ngã về phía sau. Bị mất quá nhiều máu, hắn trực tiếp ngất đi.

Trước khi hôn mê, hắn còn tự nói thầm :

- Máu tươi của bổn vương có thể nói là rất quý giá…lúc này có thể chơi đùa rồi… rất tốt, rất tốt…Tiểu Hồng, lại đây xoa bóp cho ta.

Trên thân thể Vương Lâm đã bị máu tươi tràn ngập, máu này như thể là có linh tính, ngay khi chạm vào thân thể Vương Lâm liền nhanh chóng theo lỗ chân lông trên toàn thân hắn điên cuồng chui vào trong cơ thể.

Một lượng máu rất lớn, còn có một ngụm bổn mệnh huyết ngay khi tiến vào trong cơ thể của Vương Lâm liền lập tức bộc phát ra một uy áp không thể nào hình dung nổi. Dưới uy áp này, Cổ Thần lực, Đạo Cổ lực trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm tan vỡ, toàn bộ bị áp chế, nhưng thủy chung không thể dung hợp trong phạm vi lớn.

Mặc dù như vậy, nhưng vì Đạo Cổ lực đã bị áp chế nên máu tươi dũng mãnh nhập vào trong cơ thể hắn, đi thẳng vào xương cốt, dung hợp với tủy sống.

Sự dung hợp này không phải chỉ diễn ra trong một phạm vi nhỏ, mà trong thời gian ngắn liền nhanh chóng lan ra. Thân thể Vương Lâm kịch chấn, toàn thân hắn tràn ngập những điểm đỏ, máu của bản thân hắn bị điên cuồng bức ra khỏi thân thể.

Tủy sống được máu tươi này dung hợp, dần dần máu mới được sản sinh ra. Ngay khi máu mới này xuất hiện, từ trong cơ thể Vương Lâm đột nhiên liền có một luồng khí tức cao quý trực tiếp tuôn ra.

Khí tức cao quý này như thể là người đứng đầu tu sĩ trong thiên hạ. Cho dù là thiên địa ở trước mặt hắn cũng phải cúi đầu.

Trong mắt trái đang nhắm của hắn, ngọn lửa chín màu kia ầm ầm thiêu đốt, dường như xuyên thấu qua mí mắt hắn, người ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng ngay khi ngọn lửa này bùng lên, dòng máu mới từ trong xương tủy hắn sinh ra lại chảy tới, cơn lốc lửa kia ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số ngọn lửa, nhưng ngay sau đó lại một lần nữa hợp lại với nhau.

Một ngọn lửa kim sắc đột nhiên hiện ra.

Ngọn lửa kim sắc này ẩn chứa đại đạo của thiên địa, nhưng nó không phải là đạo hóa. Sau kim hóa xuất hiện, trong mắt phải của Vương Lâm, lôi đồ kia hiện lên, bị dòng máu mới do tủy tạo ra xông tới, liền trực tiếp tan vỡ. Chín đạo sấm sét bao vây xung quanh cũng theo đó mà sụp đổ.

Ngay khi lôi đồ cùng với những đạo sấm sét kèm theo toàn bộ sụp đổ, một tia chớp kim sắc đột nhiên xuất hiện trong mắt phải đang nhắm chặt của Vương Lâm.

Kim sắc, toàn bộ đều là kim sắc. Nhưng loại kim sắc này cũng không đậm lắm, mà chỉ nhàn nhạt mà thôi. Mặc dù như vậy, nhưng kim sắc bí ẩn này cũng có thể khiến cho những người nhìn thấy đều phải hoảng sợ.

Kim sắc, màu sắc của tiên. Tiên thật sự.

Mắt trái có ngọn lửa kim sắc, mắt phải có sấm sét kim sắc. Lúc này nếu Vương Lâm mở hai mắt, tất cả những tu sĩ nhìn thấy đồng tử của hắn trong lòng đều nổi lên một sự sợ hãi vô tận.

Bọn họ cảm thấy có một uy áp không cách nào hình dung nổi từ trong hai mắt Vương Lâm ầm ầm bộc phát ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1537 Thân thể bất diệt của Tiên Tộc

Lôi bổn nguyên của Vương Lâm mặc dù đã đại thành, nhưng vẫn còn một chút không viên mãn. Nhưng giờ phút này, theo dòng máu mới do xương tủy sinh ra trong cơ thể, một chút không viên mãn này trực tiếp tiêu tan. Dưới sức mạnh của dòng máu mới này, lôi đình này bất ngờ biến thành tiên lôi.

Là tiên lôi thật sự.

Ngọn lửa kim sắc trong mắt trái của hắn vốn vẫn chỉ là trạng thái hư hỏa, khoảng cách tới đạo hỏa vẫn còn rất lớn, càng chưa nói tới viên mãn. Nhưng lúc này, dưới sự lưu chuyển toàn thân của dòng máu do tủy sống sinh ra, cũng đột nhiên hóa thành một ngọn tiên hỏa ở một cấp độ siêu việt hơn hết thảy.

Là tiên hỏa thật sự.

Chỉ cần tiên hỏa cùng với tiên lôi này cũng đủ để Vương Lâm giết chết tất cả những tu sĩ Không Niết Sơ Kỳ. Cho dù là tu sĩ Không Niết Trung Kỳ, dưới lôi tiên cùng với lôi hỏa này cũng không thể cầm cự được lâu, cuối cùng cũng phải hoảng sợ mà chết. Cho dù là cao thủ Không Niết Hậu Kỳ, nếu nhìn thấy tiên hỏa và tiên lôi chân chính này cũng sẽ phải chấn động tâm thần, điên cuồng bỏ chạy.

Theo dòng máu mới từ tủy sống sinh ra lưu chuyển trong cơ thể, ba đạo bổn nguyên còn lại trong cơ thể Vương Lâm sinh tử, nhân quả, chân giả chậm rãi có sự thay đổi, tiến dần tới viên mãn. Chỉ cần một cơ hội nữa là có thể nhờ vào tiên huyết mạch này mà đắc đạo.

Sự xuất hiện của người điên này đối với Vương Lâm mà nói là một cơ may có thể so sánh với việc có được truyền thừa của Cổ Thần trong vùng đất của Cổ Thần năm đó, đủ đề thay đổi cuộc sống của hắn.

Hơn nữa cơ may này hiện giờ mới chỉ bắt đầu, vẫn chưa kết thúc.

Tâm thần Vương Lâm rất sáng suốt, nhưng giờ phút này cũng không thể cử động một chút nào, hắn chỉ yên lặng cảm nhận tất cả mọi thứ diễn ra trong cơ thể. Cái cảm giác hoàn toàn khác trước này khiến cho trong lòng hắn nổi lên một sự suy đoán.

Nhất là dòng máu mới của hắn từ trong tủy sống tạo ra ẩn chứa một khí tức mạnh nhất thiên địa. Khí tức này, chính là tiên khí. Thậm chí theo sự lưu chuyển của dòng máu này, nguyên thần của hắn cũng biến hóa điên cuồng.

Điều Vương Lâm không hiểu chính là ngay cả Tứ Đại Tiên Giới năm đó, bao gồm cả Tứ Đại Tiên Đế, bọn họ mặc dù được gọi là tiên nhân, nhưng thực tế nếu so với hắn cũng chỉ như là những phàm nhân.

Huyết mạch bên trong cơ thể Vương Lâm đã đạt tới một mức độ kinh thiên động địa.

Nhưng thân thể hắn lại cực kỳ đặc biệt, có thể nói là tự cổ chí kim chưa bao giờ xuất hiện. Thân thể hắn là Cổ Thần, là truyền thừa của Đạo Cổ, nhưng huyết mạch của hắn nhờ sự điên cuồng của người điên kia đã có được huyết mạch của tiên.

Chuyện này thật quá hiếm thấy.

Hai loại sức mạnh hoàn toàn bài xích lẫn nhau, trong khi đang không ngừng tấn công, mặc dù Đạo Cổ lực đã bị áp chế, nhưng tiên huyết mạch này cũng không thể hủy diệt nó. Vì thế, thân thể Vương Lâm vẫn chưa hoàn chỉnh.

Trong lúc thân thể vẫn chưa hoàn chỉnh, nửa thân dưới của hắn nhanh chóng biến hóa giữa trạng thái hồi phục và tan vỡ, nguyên thần của hắn cũng bị kẹt trong trạng thái này.

Hiện tượng này nếu cứ tiếp tục duy trì, thì sẽ khiến cho Vương Lâm trở thành một cái thây sống, nếu được người khác luyện hóa, có thể trở thành một vật chí bảo.

Bảo vật này, cả tiên và cổ đều có thể sử dụng.

Lúc này, hắn phải lựa chọn, chọn truyền thừa của Đạo cổ, bỏ qua tạo hóa kinh thiên này, hay lựa chọn tạo hóa này, bỏ qua truyền thừa của Cổ Thần đã theo hắn mấy ngàn năm qua.

Một sự lựa chọn rất khó khăn. Nhưng ngay cả Vương Lâm muốn lựa chọn, thì hắn cũng không thể làm được. Nguyên thần của hắn không thể cử động, ở một mức độ nào đó đã tách ra khỏi thân thể.

- Con bà nó, bổn vương mệt chết mất...

Ngay lúc này, người điên kia vừa mất rất nhiều máu đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại, trên mặt hắn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng dường như mang theo một vẻ hưng phấn nhìn về phía Vương Lâm.

Sau cái nhìn này, vẻ hưng phấn trên mặt người điên kia lập tức biến mất, chỉ còn lại lửa giận khôn cùng.

- Ngươi ngươi!! Không ngờ ngươi vẫn chưa hồi phục!! Lão tử đã mất bao nhiêu máu, những giọt máu đó có thể đổi lấy bao nhiêu thứ, nhiều máu như vậy mà!! Máu này có thể khiến cho tiểu nữ của Thất Thải đi theo bổn vương đó. Ôi, máu này, nếu để cho ca ca ta biết được chắc chắn sẽ nổi giận!!

Người điên này nhảy lên, xông về phía trước túm lấy vai Vương Lâm, điên cuồng lay thân thể hắn.

- Ngươi trả máu lại cho ta!! Ngươi lấy máu của bổn vương mà còn không khôi phục, ngươi cố tình có phải không. Tiểu Hồng, đem người

này đi. Chém.

Người điên kia rống lên giận dữ, nhưng vẫn còn chưa hết giận, nhìn chằm chằm Vương Lâm, trực tiếp mở miệng ra cắn lên vai Vương Lâm, trong miệng còn phát ra một tiếng gầm nhẹ, giống như là một con chó điên.

- Bổn vương cắn chết ngươi, cắn chết ngươi.

Lăn qua lăn lại hồi lâu, người điên này thở hồng hộc, hai mắt lại đỏ bừng lên, trở nên cực kỳ dữ tợn. Hắn nhìn chằm chằm Vương Lâm, nghiến răng nghiến lợi, túm lấy vai Vương Lâm, che miệng cuống quýt rên lên.

- Ta hận nhất là tu sĩ của Cổ Quốc, thân thể những người này rất cứng cỏi, làm cho răng của bổn vương đau muốn chết!! Tiểu Hồng, mau tới Hình gia mang thứ gì đó tới đây, bổn vương quên mất rồi, ngươi hãy mau mang tới đây, nếu bọn họ không chịu đưa, ta sẽ bảo ca ca ta ngày mai tới cướp.

Người này trong lúc rên la chạy sang một bên, sau khi nói không ngớt, lại bình thường trở lại một chút, xoay người nhìn chằm chằm Vương Lâm, dần dần lại có dấu hiệu nổi giận.

- Ta không tin!! Ngươi hãy chờ đó, đợi ta nghĩ đã.

Đôi mắt đỏ bừng của người này lóe lên. Một lát sau, vẫn không nghĩ ra được cách nào, hắn không khỏi càng xúc động hơn, hướng về Vương Lâm gầm nhẹ.

Sự tức giận của người điên kia người thường không thể hiểu được. Hắn càng không nghĩ ra cách, lại càng phẫn nộ. Sự tức giận này càng ngày càng lớn, hắn giơ tay phải lên trực tiếp đặt lên tay trái, hung hãng túm một cái. Cánh tay trái của hắn đột nhiên đứt khỏi thân thể, không hề có máu tươi, vết thương cực kỳ sạch sẽ.

Cầm cánh tay trái của mình, người điên này cũng không nhìn tới, mà chỉ nhìn chằm chằm Vương Lâm, trong lúc gầm nhẹ nói ra một vài câu mà ngay cả hắn cũng không nghe rõ.

Tay phải của hắn vung lên, lập tức cánh tay trái của hắn bị đập xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Người điên này vung tay phải càng lúc càng nhanh, tiếng nổ kia càng ngày càng lớn. Cuối cùng, người điên này nhảy dựng lên, hướng về phía thi thể Vương Lâm mở miệng chửi mắng.

Hắn mắng một mạch mấy ngày liền.

Cho đến khi miệng đắng lưỡi khô, lúc này người điên kia mới thở hổn hển dừng lại, đem cánh tay trái ấn lại lên người. Một trận kim quang lóe lên, chỉ thấy ở miệng vết thương xuất hiện một ấn ký hình tròn. Ấn ký này tràn ngập một khí tức hỗn tạp, cực kỳ phức tạp, nếu người khác nhìn vào sẽ trở nên mê muội.

Trên ấn ký này còn lộ ra một cảm giác dường như tồn tại từ thuở thiên địa sơ khai, vô cùng quỷ dị thần bí.

Nhìn ấn ký ở trên miệng vết thương, người điên này đột nhiên sửng sốt, nhưng rất nhanh trong mắt hắn liền lóe lên hào quang sáng ngời.

- Ha ha. Có rồi.

Người này liếm mép, hưng phấn chạy đến bên cạnh Vương Lâm. Trong mắt hắn, thi thể này chính là một món đồ chơi, khiến cho hắn có thể tìm được niềm vui ở chổ nhàm chán này.

Nhưng nếu một người đối với một món đồ chơi lại điên cuồng như vậy, thì sẽ trở nên cực kỳ kinh khủng.

- Sao bổn vương lại quên mất tam ấn của tổ tiên nhỉ. Ha ha, tam ấn của tổ tiên, không sai, chính là nó.

Trong cơn hưng phấn, người điên này cảm thấy máu toàn thân sôi trào, nhìn Vương Lâm cười khúc khích. Nhưng trong lúc hắn cười, ánh mắt cũng hiện lên một vẻ mê man.

- Hình như có một chút không ổn... Tam ấn của tổ tiên này hình như ta nhớ rõ ca ca ta đã từng nói, cho dù có chết cũng quyết không thể truyền cho bất cứ người nào không phải người của Tiên Tộc ta...

Hình như hắn còn bắt ta thề. Máu tươi thì có thể cho người ta một ít, nhưng tam ấn của tiên tổ ngoài chúng ta ra, không thể truyền cho ai sao?

Người điên này do dự một chút, cúi đầu nhìn Vương Lâm.

- Hình như không phải như vậy. Hình như ca ca ta nói tam ấn của tiên tổ này người nào cũng có thể truyền thụ cho được. Trời ơi, rốt cuộc là như thế nào đây?

Người điên này cau mày, giơ tay phải lên không ngừng gõ lên đầu, càng ngày càng mờ mịt.

- Lời của ca ca ta, bổn vương phải nghe. Hình như là có thể truyền thụ, không sai, đúng là như vậy, có thể truyền thụ.

Người này thần sắc ngưng trọng, gật đầu.

- Không sai. Ngay cả Tiểu Hồng cũng nói trí nhớ của ta rất tốt, sẽ không sai đâu.

Người điên này trong lúc tự nói, trong mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn. Hắn liếm môi, giơ hai tay lên nhanh chóng bấm quyết, đột nhiên cả tu chân tinh này ầm ầm chấn động. Nhất là thân thể hắn lại càng run lên kịch liệt.

Mơ hồ trên mi tâm của hắn đột nhiên xuất hiện ấn ký hình tròn vừa rồi đã hiện lên ở miệng vết thương trên cánh tay trái của hắn.

Thiên địa sơ khai, tổ tiên giáng trần, tam ấn biến đổi thế giới, trở thành biểu tượng của Tiên Tộc ta. Một ấn thay đổi trời. Hai ấn thay đổi đạo. Ba ấn thay đổi... đổi cái gì nhi? Tiểu Hồng, ba ấn thay đổi cái gì vậy?

Người điên này sửng sốt, sau khi trừng mắt nhìn lại lắc đầu.

- Quên rồi... Con bà nó, trí nhớ của bổn vương thật sự là rất tốt, nhất định sẽ nhớ được.

Hắn trong lúc nói thầm vỗ lên mi tâm, lập tức tiếng ầm ầm vang lên. Chỉ thấy có một luồng đại lực cực kỳ mạnh mẽ không cách nào hình dung được đột nhiên xông ra khỏi tu chân tinh này, tràn ngập cả thế giới trong cơ thể U Minh Thú.

Rống lên một tiếng, người điên này đưa tay phải túm một cái, hình như đem ấn ký trên mi tâm của mình trực tiếp lôi ra, đặt lên trên những tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm.

- Tam ấn của tổ tiên biến thành thân thể bất diệt của Tiên Tộc.

Ngay khi tay phải của người điên này hạ xuống, từ trong cơ thể Vương Lâm, trực tiếp bộc phát ra một sức mạnh kinh thiên. Sức mạnh này từ trong cơ thể mạnh mẽ nhập vào mi tâm hắn, va chạm với tay phải của người điên này.

Trong tiếng ầm vang, người điên này phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp bị bắn tung ra, rơi xuống ở đằng xa. Trong lúc hạ xuống, ánh mắt hắn lộ ra vẻ mê man, thì thào lẩm bẩm:

- Hình như ta nhớ là... là không thể truyền thụ... Nhất là không thể truyền thụ cho ba bộ tộc của Cổ Quốc, nếu như vậy sẽ gây nên phiền toái rất lớn...

Ôi, bổn vương đang lo gì vậy. Vừa rồi bổn vương rõ ràng là không có truyền thụ, không phải là truyền thụ. Trí nhớ của bổn vương tốt lắm, nhớ là không truyền thụ mà...

Nghĩ tới nghĩ lui, hai tròng mắt hắn lại lộn ngược lên, sau khi ngã xuống, trực tiếp ngất đi.

Thân thể Vương Lâm run lên, mí mắt hắn nhanh chóng động đậy. Tâm thần hắn đang gào thét, tất cả những hành động của người điên này hắn

đều cảm nhận được. Ngay khi ấn ký của đối phương hạ xuống, hắn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh Cổ Thần và Đạo Cổ trong cơ thể mình đang bị áp chế, giống như là nổi giận trực tiếp ầm ầm bộc phát ra.

- Người đúng là tên điên.

Vương Lâm mở mạnh hai mắt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1538 Kim thiên hắc địa

Ngay khi Vương Lâm mở mắt ra, trên mi tâm hắn đột nhiên xuất hiện một ấn ký hình tròn. Ấn ký này giống y hệt ấn ký trên mi tâm của người điên kia.

Ấn ký này xuất hiện lập tức khiến cho dòng máu mới được tạo ra trong cơ thể Vương Lâm như thể sôi trào lên, đột nhiên chuyển động dữ dội.

Trong cơ thể Vương Lâm, sức mạnh của huyết mạch và sức mạnh của Đạo Cổ vốn đang cân bằng. Một bên tuy bị áp chế, nhưng vẫn chưa bị

hủy diệt, thủy chung vẫn tồn tại.

Nhưng sự xuất hiện của ấn ký này giống như là một mồi lửa báo hiệu một trận đại chiến, khiến cho sức mạnh của huyết mạch trong cơ thể Vương Lâm nổi lên ngợp trời, muốn hủy diệt sức mạnh của Đạo Cổ kia.

Vì thế, sức mạnh của Cổ Thần và Đạo Cổ đang bị áp chế cũng bộc phát ra, phản kích điên cuồng, lấy thân thể Vương Lâm làm chiến trường triển khai một trận chém giết sống còn!!

Sức mạnh của huyết mạch kia dù sao cũng là từ bên ngoài đến, tuy đã dung hợp với Vương Lâm, nhưng cũng không thể so sánh với sức mạnh của Cổ Thần và Đạo Cổ đã theo Vương Lâm cả đời. Sự kịch liệt của trận chiến này đã đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng.

Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm trong khoảnh khắc này ầm ầm tan vỡ, bảy tinh điểm trực tiếp bị vỡ mất một viên, hóa thành một luồng Cổ Thần lực vô biên hiện lên bên ngoài thân thể. Thân thể của hắn dưới luồng Cổ Thần lực này lập tức hoàn toàn hồi phục, thân thể đã kéo dài ra toàn bộ.

Nhưng ngay lúc thân thể hắn xuất hiện, ấn ký hình tròn trên mi tâm hắn vận chuyển toàn bộ sức mạnh của huyết mạch, ầm ầm bộc phát ra, khiến cho thân thể của Vương Lâm trực tiếp tan vỡ.

Sự tan vỡ này là hoàn toàn vỡ nát, hai tay, hai chân, toàn thân, thậm chí cả đầu, nguyên thần, toàn bộ đột nhiên tan vỡ. Máu thịt bắn tung tóe ra, nhưng chưa kịp bay đi quá xa, liền ngay lập tức có một luồng tiên khí tinh thuần đến cực điểm hiện lên. Luồng tiên khí này nhanh chóng lượn lờ, ngưng tụ hóa thành một thân ảnh mơ hồ.

Thân ảnh mơ hồ này không ngờ chính là một nguyên thần, nhưng nó không phải là nguyên thần của tu sĩ, mà là của tiên nhân thực sự, nguyên tiên.

Nguyên tiên vừa xuất hiện, máu thịt bị bắn ra xung quanh lập tức ngưng tụ lại, lúc nhúc lập tức hóa thành một thân thể. Thân thể này toàn bộ trong suốt, lộ ra tiên khí vô tận, từ xa nhìn lại, khí thế kinh người.

Nhưng thân thể này vừa mới xuất hiện đột nhiên lại chấn động, trong phút chốc lại một lần nữa nổ tung, theo đó còn có một tinh điểm trên mi tâm tiên thể của Vương Lâm.

Tiên thể tan vỡ, máu thịt lại bắn tung ra, một luồng khí tức Đạo Cổ ầm ầm bộc phát ra, vờn quanh bên trong đám máu thịt tan nát kia, khiến cho đám máu thịt này lại nhanh chóng ngưng tụ lại. Trong nháy mắt, một Cổ Thần cao ngàn trương đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Nhưng thân thể Cổ Thần này xuất hiện chưa được lâu, liền tan vỡ một lần nữa.

Hết lần này đến lần khác, ở trên tu chân tinh này, Vương Lâm liên tục chuyển đổi giữa thân thể Cổ Thần với tiên thể. Mỗi một lần tan vỡ, đối với hắn mà nói là một sự thống khổ khó có thể tưởng tượng được. Sức mạnh của Đạo Cổ kia còn lại không nhiều, nếu muốn đối kháng với tiên thể, bắt buộc phải toái tinh.

Vương Lâm không thể không toái tinh. Một khi hắn buông xuôi, như vậy sẽ không còn là vấn để lựa chọn nữa, mà Cổ Thần lực bên trong cơ thể kia sẽ hóa thành một cơn cuồng phong, trực tiếp hủy diệt hết thảy. Tới lúc đó, hắn có một dự cảm là mình sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì.

Cần phải giữ sự cân bằng, cần phải dung hợp, nếu không, tạo hóa này sẽ biến thành một kiếp nạn sinh tử.

Bảy lần tan vỡ, bảy lần tiên thần chuyển đổi, bảy tinh điểm toàn bộ vỡ tan. Tất cả chuyện này chỉ diễn ra trong phút chốc, gần như chỉ trong nháy mắt. Mỗi một lần toái tinh, Cổ Thần lực trong cơ thể Vương Lâm lại bạo tăng, sau khi chuyển hóa thành Đạo Cổ lực, lại càng trở nên vô biên vô cùng. Vì thế, sau bảy lần toái tinh. Đạo Cổ lực ngưng tụ lại trên thân thể Vương Lâm đã trở nên kinh thiên động địa.

Đúng lúc này, lần tan vỡ chuyển đổi thứ tám bắt đầu.

Lần này toái tinh này của Vương Lâm, vòng xoáy vẫn chưa trở thành tinh điểm thứ tám kia trong tiếng ầm vang nổ tung, thân thể của hắn trong nháy mắt nhanh chóng chuyển đổi giữa thần và tiên lần thứ tám.

Sau tám lần, Vương Lâm phải đối diện với việc không còn tinh điểm để vỡ.

Thân thể Cổ Thần của hắn bỗng nhiên nổ tung, máu thịt bắt tung ra, tiên khí lượn lờ, lại một lần nữa ngưng tụ lại thành tiên thể đã tan vỡ mấy lần kia. Tiên Nhân Bất Diệt Thể.

Thân thể bất diệt này đến từ ấn ký của tiên tổ, chính vì có ấn ký này mà khiến cho Vương Lâm có thể có thể được thân thể bất diệt kia. Ấn ký hình tròn lóe lên trên mi tâm hắn khiến cho tiên khí trên thân thể hắn càng nồng đậm hơn. Dường như máu tiên từ bên trong xương tủy hắn chảy ra ngày càng nhiều, lưu chuyển khắp toàn thân, như thể tiên thể này đã hoàn toàn áp chế được Cổ Thần lực, đang chuẩn bị thành hình.

Nhưng tất cả chuyện này đều chưa chấm dứt. Nếu Vương Lâm chưa có được truyền thừa của Đạo Cổ, vẫn chỉ là Cổ Thần tầm thường, như vậy đến lúc này sẽ là kết thúc, hắn sẽ mất đi truyền thừa của Cổ Thần, trở thành một tiên nhân thực thụ, sau đó sẽ vỡ tan mà chết.

Nhưng truyền thừa Cổ Thần của hắn lại là vương tộc cổ Thần, hơn nữa hắn còn có truyền thừa của Đạo Cổ. Nhất là ấn ký của tiên tổ kia lai lịch rất khó lường, nhưng sự xuất hiện của nó ngoài kích động huyết mạch của Vương Lâm, còn kích động truyền thừa Đạo Cổ của Vương Lâm.

Theo như lời nói của người điên kia lúc trước, ấn ký này quyết không thể truyền cho người ngoài, lại càng tuyệt đối không thể để cho tu sĩ của cổ Quốc có được, nhất là tam đại cổ tính trong Cổ Quốc.

Một tiếng gào thét thê lương từ trong miệng Vương Lâm truyền ra. Trên tiên thể của hắn lập tức hiện lên vô số vết nứt chỉ chít, cùng lúc đó, Cổ Thần lực trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát ra. Lúc này bộc phát không có tinh điểm tan vỡ, nhưng trong lúc kích động thân thể Cổ Thần của Vương Lâm, đệ nhị tổn trong tam tổn thất kiếp của Cổ Thần đã xuất hiện. Đệ nhị tổn này xuất hiện, lúc này đã hoàn toàn bị ấn ký của tiên tổ dẫn dắt, ngay khi truyền thừa Đạo Cổ của Vương Lâm đang gặp phải nguy cơ bị loại bỏ, bị những ý chí từ bên trong truyền thừa này tác động.

Trong thân thể Vương Lâm lúc này tồn tại hai ý chí mơ hồ. Một là cổ, một là Tiên. Sự xung đột của hai ý chí này chính là toàn bộ căn nguyên dẫn những cơ may và nguy cơ lúc này của Vương Lâm.

Đệ nhị tổn của Cổ Thần xuất hiện khiến cho tiên thể của hắn sau khi xuất hiện vô số vết nứt liền bắt đầu tan vỡ. Sức mạnh tan vỡ của Cổ Thần này cùng với đệ nhị tổn của Cổ Thần đang muốn bộc phát ra trực tiếp đối chọi lẫn nhau, với một cách thức kỳ dị đang điên cuồng triệt tiêu lẫn nhau, muốn đem đối phương hủy diệt hoàn toàn, muốn bao vây nguyên thần của Vương Lâm và tất cả mọi thứ hủy diệt trong nháy mắt.

Kinh thiên động địa.

Toàn bộ thân thể Vương Lâm trong khoảnh khắc này hoàn toàn tan rã trong phạm vi lớn. Thân thể Cổ Thần của hắn trong lúc tan vỡ đã mang theo máu thịt dung nhập vào mặt đất của tu chân tinh này. Mặt đất chấn động, nhưng có hàng ngàn cơn sóng dấy lên. Trong tiếng ầm ầm, một gợn sóng vô hình nhanh chóng khuếch tán ra, tất cả núi non trên mặt đất đều sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại một mặt đất phẳng lì giống như là một mặt gương.

Tiên thể sụp đổ dẫn theo nguyên thần tan vỡ, lao thẳng lên trời. Trong tiếng ầm vang, dường như toàn bộ không trung đã tách ra khỏi U Minh Giới, trở thành một thế giới khác. Sau khi nguyên thần che lấp hết thảy, khiến cho bầu trời biến thành màu vàng.

Thiên địa biến đổi.

Bầu trời màu vàng, mặt đất màu đen. Tất cả mọi chuyện giống như một truyền thuyết trong thần thoại giờ phút này, ở nơi này, xuất hiện.

Người điên kia đã tỉnh lại, nằm ở đằng xa ngơ ngác nhìn tất cả chuyện này, lấy tay dụi hai mắt, thì thào lẩm bẩm:

- Bổn vương hoa mắt hay sao vậy, bầu trời vốn tối đen mà. Hình như ca ca ta đã từng nói, năm đó khi tiên tổ giáng lâm, đã xuất hiện đệ nhất tướng trong cửu khúc tam tướng...

Ngay lúc này, đột nhiên có một tiếng rít gào kinh thiên từ trên mặt đất điên cuồng truyền ra. Chỉ thấy toàn bộ mặt đất run lên, dường như có một sức mạnh từ bên trong trực tiếp bộc phát ra. Trong khi mặt đất đang chấn động, người điên kia trong lúc ngơ ngác đã nhìn thấy một bóng đen khổng lồ từ trên mặt đất của tu chân tinh này trực tiếp hiện ra, giống như một ngọn núi chọc thẳng lên trời.

Hư ảnh khổng lồ này cao chọc trời, không ngờ chính là một Đạo Cổ Cổ Thần. Hình dáng của Cổ Thần này chính là Vương Lâm. Bảy tinh điểm trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn. Trong tiếng gào thét, hắn hướng lên bầu trời, vung nắm tay khổng lồ lên, giống như dẫn động sức mạnh của mặt đất tấn công bầu trời.

Cùng lúc đó, trên bầu trời ở dưới kim quang vạn trượng giống như là một vùng biển màu vàng, bất ngờ liền có một bóng người màu vàng từ bên trong bước ra. Bóng người màu vàng này tràn ngập một luồng tiên khí, uy nghiêm vô cùng. Hắn lạnh lùng nhìn Đạo Cổ Cổ Thần từ trên mặt đất đang vọt tới, vung tay áo lên, bầu trời màu vàng bỗng nổi lên gợn sóng vô tận.

Từ xa nhìn lại, dường như người ở trên không trung mặc một chiếc áo choàng lớn màu vàng, chiếc áo choàng này chính là toàn bộ không trung. Hình dáng của người này không ngờ cũng chính là Vương Lâm.! Ấn ký hình tròn trên mi tâm hắn phát ra kim quang vô tận, trong lúc vung tay áo, hắn lao thẳng tới Đạo Cổ Cổ Thần đang xông tới.

Hai Vương Lâm này trong nháy mắt điên cuồng xông vào nhau, giống như là muốn liều sống chết một phen.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Trong nháy mắt, hai Vương Lâm này đột nhiên va chạm vào nhau. Nhưng ngay lúc họ chạm vào nhau, muốn hủy diệt lẫn nhau, đột nhiên ở giữa hai người này có một đạo u quang nhẹ nhàng lóe lên xuất hiện.

Trong u quang này là một hạt châu, một hạt châu chỉ bé bằng nắm tay của trẻ con.

Thiên Nghịch lại xuất hiện.

Người điên ở dưới mặt đất mở trừng hai mắt ngơ ngác nhìn hạt châu kia, thì thào lẩm bẩm:

- Đây là... hình như là một thứ rất quan trọng, hình như ca ca ta đang tìm... hình như vật này là... Ổi, quên mất rồi, đây là thứ gì vậy? Tiểu Hồng, đây là thứ gì?

Một tiếng nổ vang lên, sức mạnh của kim thiên hắc địa toàn bộ đánh lên trên Thiên Nghịch đột nhiên xuất hiện này.

Thiên Nghịch kia chậm rãi chuyển động, xoay vòng thứ nhất. Toàn bộ bầu trời màu vàng, kể cả hư ảnh của Vương Lâm kia lập tức điên cuồng bị hút vào trong Thiên Nghịch, sau khi hoàn toàn dung hợp, đột nhiên ở bên ngoài Thiên Nghịch xuất hiện thân thể một tiên nguyên màu vàng.

Thiên Nghịch lại xoay vòng thứ hai. Đạo Cổ Cổ Thần hiện ra trên mặt đất màu đen cũng giống như bầu trời màu vàng kia, nhanh chóng bị Thiên Nghịch hấp thụ, tràn ngập ở bên ngoài tiên nguyên màu vàng kia, hóa thành một thân thể Cổ Thần cao ngàn trượng.

Nhưng thân thể Cổ Thần này lại phát ra kim quang mơ hồ. Hắn chính là Vương Lâm.

Dường như thời gian trong khoảnh khắc này đã dừng lại, không biết qua bao lâu, Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt. Trong mắt trái hắn có kim hỏa, trong mắt phải có tia chớp màu vàng, trên mi tâm, ấn ký hình tròn kia tiêu tan, bảy tinh điểm Cổ Thần xoay tròn, nhưng bảy tinh điểm này cũng đã biến thành màu vàng.

Tinh điểm màu vàng.

Ngay khi Vương Lâm mở hai mắt, thân thể hắn chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, hung hãng nhìn lướt qua người điên đang ngơ ngác nhìn hắn ở dưới mặt đất, thân thể bước về phía trước, trực tiếp đáp xuống đất. Hắn nhắm hai mắt lại, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Bị ánh mắt Vương Lâm đảo qua, người điên kia tâm thần run lên, không dám nhìn lại, huýt sáo nhìn về hướng khác, nhưng vẫn liếc liếc Vương Lâm quan sát phản ứng của hắn.

Hồi lâu sau, người điên này vội ho một tiếng, hướng về phía Vương Lâm đang ngồi ở đằng xa, cười khằng khặc nói:

- Tiểu nương tử, hãy cười với bổn vương xem nào... bổn vương sẽ có thưởng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1539 Cổ Quốc tam tính

Trong lúc nói chuyện, người điên vội vàng nhìn thần sắc của Vương Lâm, thấy Vương Lâm không có chút phản ứng gì liền gãi gãi đầu, đứng dậy cẩn thận đi tới vài bước, xoa xoa bàn tay, vẻ mặt cười cợt xấu xa nói:

- Nói chuyện chút đi, ngươi tên là gì? Nói cho bổn vương biết, bổn vương sẽ có thưởng.

Trả lời hắn vẫn là sự trầm mặc trong thổ nạp của Vương Lâm.

- Không nói lời nào sao? Ngươi dám không nói sao!! Năm đó Tiểu Hồng bị ta bắt được, hắn không nói lời nào, kết quả là bị ta nhổ từng sợi lông khắp toàn thân. Ngươi đoán thử xem sau đó thế nào?

Người điên này lảm nhảm bước tới gần, ngồi đối diện với Vương Lâm, bắt đầu nói chuyện với hắn.

- Ngươi đoán không được đâu. Bổn vương khi đó đã cho Tiểu Hồng...ha ha....ha ha....

Người điên vừa nói lại vừa ôm bụng cười lãn lộn. Hồi lâu hắn dừng lại, hung tợn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

- Ngươi vì sao không cười. Chẳng lẽ bổn vương nói chuyện không buồn cười sao. Bổn vương nói chuyện thì ngay cả Lý gia nghe thấy cũng phải lập tức cười ngay. Nếu dám không cười thì bổn vương sẽ đi tìm ca ca. ... Hình như ta còn chưa nói là Tiểu Hồng làm sao nhỉ. Vậy ngươi định không hỏi bổn vương làm gì Tiểu Hồng à? Hừ, ngươi không hỏi bổn vương vẫn nói cho ngươi biết, khi đó...hả, quên mất rồi...

Người điên nhướng mày, gõ mạnh lên đầu, ánh mắt lộ vẻ mê man.

- Con bà nó, sao lại quên mất rồi.

Người điên này nói làm nhảm không ngớt, không ngừng nghỉ suốt mấy ngày trời, không thôi lẩm bẩm, càng nói lại càng hưng phấn. Hắn chỉ tiếc nuối mỗi một điểm là Vương Lâm chỉ nghe chứ không thèm trả lời. Nhưng dù sao cũng có vật sống cho hắn nói chuyện là cũng khiến hắn thỏa mãn rồi. Lời nói hắn cứ ong ong, giống như con ruồi vo ve không ngừng, thật lâu không tiêu tan.

Vương Lâm nửa câu cũng chẳng nghe lọt tai. Lúc này trong cơ thể hắn đang cực kỳ hỗn loạn. Bên ngoài là thân thể cổ Thần, bên trong lại là nguyên tiên thay thế cho nguyên thần. Ở sâu trong đó, hạt châu Thiên Nghịch đang chậm rãi chuyển động.

Nếu dựa theo thời gian của con người thì cứ mười ngày hạt châu này mới chuyển động một vòng.

Nguyên lực trong cơ thể hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất, bên trong xương cốt máu huyết ẩn chứa tiên lực nồng đậm.

Cổ tiên lực này vượt xa xa nguyên lực, cho dù là so với nguyên lực của hắn lúc trước thì ít hơn cả trăm ngàn lần. Nếu như nói nguyên lực của Vương Lâm lúc trước là một dòng sông lớn thì tiên lực lúc này là một dòng suối nhỏ mà thôi.

Nhưng tuy nói thế nhưng tiên lực này cũng đủ khiến tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn cảm thấy luồng tiên lực này ẩn chứa một khí tức kinh thiên cực kỳ đáng sợ.

Thân thể Cổ Thần bên ngoài nguyên tiên bởi lúc trước vỡ nát bảy tinh điểm khiến tổn kiếp còn chưa hoàn toàn bộc phát thì lại bị Thiên Nghịch hấp thu nhục thân nên khiến cho cường độ thân thể hắn lúc này có thể nói là ẩn chứa Cổ Thần lực mạnh hơn gấp mấy lần trước đây. Mỗi một lần tim hắn đập là lại khiến thiên địa ầm ầm, hóa thành âm thanh vô hình truyền khắp tám hướng.

Một cảm giác cường đại trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng bùng ra. Hắn thậm chí tin rằng, cho dù là tu sĩ Không Niết hậu kỳ lúc này ở trước mặt hắn cũng không có tư cách mà bỏ chạy.

Trừ phi là Không Niết đại viên mãn ở đây thì có lẽ mới có thể đánh với hắn một trận.

Bởi vì lúc này hắn là kết hợp giữa tiên và thần, là một biến hóa cực kỳ hiếm thấy trong khắp tinh không này.

Loại biến hóa này là tốt hay xấu Vương Lâm không biết. Nhưng lúc này cơ thể hắn không ngừng gào thét kịch liệt vì thống khổ. Thân thể bài xích nguyên tiên, dù là đang trong trạng thái dung hợp nhưng sự bài xích này vẫn còn như cũ.

Cho dù là Thiên Nghịch thì cũng như không có khả năng hoàn toàn ngăn cản và thay đổi sự bài xích này. Nó chỉ có thể khiến cho thần và tiên của

Vương Lâm dung hợp, nhưng lại không thể làm cho nguyên nhân đau đớn trong cơ thể Vương Lâm hoàn toàn biến mất.

Lực lượng bài xích này nếu không thể hoàn toàn hóa giải thì Vương Lâm sẽ không thể phát huy toàn bộ thực lực, mỗi lần vận chuyển tiên lực sẽ khiến cho cơ thể đau đớn, lại bị Cổ Thần lực trên cơ thể ngăn cản, phát huy nhiều lắm cho hai phần thực lực mà thôi.

Nhưng cũng chính bởi vậy lại khiến hắn có thể trong nháy mắt giết tu sĩ Không Niết hậu kỳ. Nếu như hắn có thể sử dụng toàn bộ thì Vương Lâm cũng không biết được sẽ lợi hại tới đâu. Nhưng hắn có thể nói rằng dù là Nam Chiếu Thượng Nhân ở trước mặt hắn khi hắn bộc phát toàn bộ thực lực thì cũng không thể địch nổi.

Cũng như vậy, khi lực lượng thân thể muốn phát huy sẽ bị nguyên tiên trong cơ thể ngăn cản.

Nếu chỉ như vậy thì thôi. Nhưng chuyện khiến Vương Lâm lo lắng chính là lực lượng bài xích này mơ hồ càng ngày càng trở nên mạnh hơn, dường như lúc nào cũng có thể bùng phát, khiến thân thể hắn nổ tung, hủy diệt nguyên tiên của hắn. Cũng trong nháy mắt khi sụp đổ này, linh hồn và tất cả những gì của hắn đều sẽ tử vong hoàn toàn.

Lực lượng bài xích này giống như một lưỡi đao đang kề cổ, lúc nào cũng có thể hạ xuống.

Vương Lâm trong lúc khoanh chân, ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, muốn dùng tất cả các phương pháp để hóa giải lực bài xích này. Nhưng mãi tới cuối cùng hắn cũng không tìm ra được cách nào.

Ấn ký tiên tổ trên mi tâm hắn dù nhìn như sắp sụp đổ nhưng thực tế chỉ có mình Vương Lâm biết, ấn ký này không sụp đổ mà giống như nguyên tiên của hắn, bị hòa tan, dung hợp với thân thể Thất Tinh Cổ Thần. Như thế mới có thể khiến cho tinh điểm Cổ Thần của hắn xuất hiện màu vàng chưa từng có trong cổ tộc.

Sau mấy ngày, người điên đã nói tới mức nước bọt bắn tung nhưng thần sắc vẫn hưng phấn như trước. Vương Lâm lúc này mở hai mắt, trong mắt có hai luồng kim quang từ trong mắt hắn tỏa ra, rơi vào trong mắt người điên.

Bị ánh mắt màu vàng của Vương Lâm nhìn chằm chằm, người điên lập tức ngừng nói, nhìn chằm chằm vào hai mắt Vương Lâm, vẻ mặt khó hiểu, nghiêng đầu nhìn về phía Vương Lâm, ngẩn ngơ hỏi:

- Hả, sao ngươi lại có mắt vàng của tộc ta? Nhưng lại là màu vàng nhạt, không được ... Ngươi xem bổn vương này.

Người điên vừa nói liền hít một hơi, phùng má trợn mắt, vươn thân thể, trong tích tắc dường như bị một luồng khí tràn vào thân thể, lập tức bành trướng lên.

Trong lúc này, đôi mắt hắn vốn ảm đạm đột nhiên trở nên sắc bén, lại có hai luồng sáng màu vàng từ trong mắt hắn tỏa ra.

Ánh mắt màu vàng rực này dường như hoàn toàn khiến người điên thay đổi, tràn ngập một sự uy nghiêm kinh thiên không thể nói lên lời

- Thế nào, thế nào? Bổn vương lợi hại không.

Người điên mở miệng nói, lập tức làm tiêu tan sự uy nghiêm kia thành mây khói.

- Ngươi đợi đó. Bổn vương còn có nhiều cái lợi hại hơn.

Vẻ mặt người điên đắc ý, hít sâu một hơi nữa, thân thể lại bành trướng lên. Những tiếng răng rắc truyền ra. Thân thể hắn tăng trưởng trong nháy mắt, thân thể liền có huyết nhục nhúc nhích, dần dần trở nên cường tráng, mơ hồ lại lộ vẻ uy nghiêm một lần nữa.

Trong lúc này đột nhiên có những tiếng sấm ầm ầm nổi lên. Một luồng khí từ mông người điên phun ào ra. Thân thể hắn giống như một quả bóng bị xì hơi, lập tức xẹp xuống...màu vàng trong hai mắt cũng tiêu tan trong tích tắc, biến thành vô thần như trước.

Xấu hổ gãi gãi đầu, người điên đỏ bừng mặt, xoa xoa tay cười hắc hắc nói:

- .... Ngoài ý muốn, đây là chuyện ngoài ý muốn....

Vương Lâm nhìn người điên đầy phức tạp. Dưới ánh mắt của hắn, người điên càng xấu hổ, tay phải che mông, cuống quýt lùi lại phía sau.

- Chẳng may thôi mà. Đã nói là chẳng may mà. Ngươi làm gì mà cứ nhìn ta mãi thế...kỳ quái. Bổn vương rất ít khi xì hơi, chẳng lẽ lại có người đang nhớ ta?

Người điên thì thào nói, tay phải sờ sờ lên mông liền đặt lên mũi hít một hơi.

Vương Lâm thầm than một tiếng. Người điên này đối với hắn có ơn tái tạo nhưng đồng thời cũng suýt nữa vì cơ duyên này mà khiến hắn mất mạng. Trên thực tế nếu không có tổ ẩn kia thì thân thể Vương Lâm cũng không tới mức thế này, cho dù có lực bài xích thì cũng không tới mức kịch liệt như vậy.

- Thôi, so đo với một người điên thì có tác dụng gì đâu...

Vương Lâm lắc đầu. Hắn lúc này lo lắng nhất chính là lực bài xích đó tăng cường lên. Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm thu hồi ánh mắt, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức một cái khe trữ vật hiện ra, dưới một trảo này liền khiến ma khí ầm ầm tràn ra.

Chỉ thấy Cổ Ma mà Vương Lâm đạt được trong vùng đất cổ mộ liền xuất hiện.

Thân thể Cổ Ma này vốn đã hóa đá nhưng Vương Lâm khi đạt được truyền thừa liền thay đổi, khiến lúc này thân thể đó không khác gì thân thể thực, bên trong mắt có sáu ma tinh mơ hồ lóe lên xoay tròn. Chẳng qua cổ Ma này trông vô thần, chỉ là một cổ thi thể mà thôi.

Nhìn chăm chú vào sáu tinh điểm của cổ Ma, vốn Vương Lâm định ngưng luyện một ma hồn, nhờ đó mà đạt được một phân thân cổ ma. Nhưng lúc này cơ thể hắn đang gặp phải nguy cơ của lực bài xích cho nên hắn thay đổi ý định.

Ánh mắt lóe sáng, Vương Lâm giơ tay phải điểm một cái về phía trước. Lập tức Cổ Ma chấn động toàn thân, run rẩy kịch liệt, thân thể nhanh chóng héo rũ, cuối cùng huyết nhục mơ hồ, hóa thành một luồng ma khí lao thẳng đến ma tinh trong mắt phải

Chỉ trong một thời gian ngắn, thân thể Cổ Ma hoàn toàn biến mất, toàn bộ ngưng tụ bên trong sáu ma tinh, bị Vương Lâm vung tay một cái liền nhanh chóng bay tới mắt phải của hắn.

Trong nháy mắt, sáu ma tinh này dung nhập vào trong mắt của hắn, ấn lên trên tia chớp màu vàng kia.

Trong tích tắc khi ma tinh nhập thể, Vương Lâm hít sâu một hơi, hai tay bắt quyết. Lập tức thân thể hắn chấn động, bảy tinh điểm màu vàng trên mi tâm lập tức xuất hiện một luồng kim quang lóe lên nhanh chóng, giống như dung nhập vào trong mắt phải của hắn, hòa tan với sáu ma tinh.

Người điên lùi lại phía xa xa, kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, xoa xoa hai mắt, thì thào:

- Lấy Cổ Thần làm bổn tôn, Cổ Ma làm phân thân. Đây chính là tam đại vương tính trong cổ quốc...

Cổ quốc tam đại tính, cực cổ với yêu là bổn, sau đó là ma...kỳ quái, rõ ràng hắn là người tiên tộc ta, nhưng lại có được bất diệt thể mà chỉ có ta và ca ca ta có, sao lại là tu sĩ cổ quốc chứ? Kỳ quái, kỳ quái thật...hừ hừ, rốt cục là ai lớn gan dám cho tu sĩ cổ quốc bất diệt thể của tiên tộc ta. Việc này nếu để cho ca ca ta biết thì nhất định sẽ khiến hắn phẫn nộ tới cực điểm.

Không được, bổn vương nhất định phải điều tra xem tên khốn nào lại to gan vậy.

Người điên tự nói, thần sắc vô cùng rất nghiêm túc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1540 Thần thông

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua ba ngày, Vương Lâm không ngừng đem lực bài xích chuyển vào trong sáu khối ma tinh trong mắt phải, chia sẽ bớt cho từng khối.

Dần dần sáu khối ma tinh trong mắt hắn cũng trở thành màu vàng, bị ẩn trong tia chớp màu vàng, người ngoài rất khó có thể phát hiện ra.

Lúc này Vương Lâm mới chậm rãi ngăn chặn được nguy cơ lực bài xích trong cơ thể càng trở nên kịch liệt, khiến cho tốc độ tăng trưởng của nó chậm đi chút ít.

Chẳng qua cách này cũng chỉ trì hoãn được một thời gian mà thôi, căn bản không thể giải quyết vấn đề. Lực bài xích cứ như một bóng ma lởn vởn trong tâm thần Vương Lâm.

Vương Lâm mở đôi mắt, thần sắc rất âm trầm. Hắn cũng chẳng thèm nhìn người điên một cái mà ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Ta nhớ rõ là lúc ở chiến trường, khi bắt được cây cung của Lý Quảng, U Minh thú hộc ra cơn lốc màu vàng, ta liền truyền ý niệm cho nó nuốt ta vào trong cơ thể...lúc này ta có lẽ đang ở thế giới bên trong cơ thể U Minh thú...nếu muốn rời khỏi nơi này thì rất dễ dàng...

Đang suy tư thì người điên thấy Vương Lâm tỉnh lại, thần sắc chấn động, vẻ mặt đầy nghiêm túc gầm lên.

- Ai truyền bất diệt thể của tiên tộc cho ngươi? Ta muốn biết tên khốn kiếp nào lại dám làm chuyện này.

Vẻ mặt người điên vô cùng nghiêm nghị, lộ ra lửa giận ngút trời.

Vương Lâm sửng sốt nhìn về phía người điên vài lần, sau khi hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước, xác định người này đúng là một người điên, lại là một người điên trí nhớ lại vô cùng tồi tệ.

- Người này lai lịch thật lớn. Hắn tự xưng là bổn vương, nói năng cực kỳ kinh người...hắn rốt cục là ai...

Nhìn thấy ánh mắt Vương Lâm đảo về phía mình, người điên giống như quên mất đang nói gì, khuôn mặt nở nụ cười xấu xa, hắc hắc nói:

- Tiểu nương tử cười với bổn vương đi, bổn vương nhất định sẽ có thưởng đó.

Vương Lâm nhướng mày, thần sắc lạnh lùng, căn bản không để ý tới người điên mà phất tay một cái, trong bàn tay hiện ra một cây cung.

Cây cung này đã thức tỉnh, dung nhập hoàn toàn vào trong huyết mạch của hắn, dù là thân thể sụp đổ cũng không làm ảnh hưởng tới nó chút nào, hoàn toàn hòa hợp với tiên nguyên trong cơ thể. Lúc này tâm niệm Vương Lâm vừa động liền khiến nó huyễn hóa ra.

Chẳng qua ánh mắt Vương Lâm khi nhìn dây cung đã đứt, không thể sử dụng được nữa liền hiện lên vẻ phức tạp, thầm than rồi thu hồi nó, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Rốt cục phải dùng phương pháp gì để giải quyết lực bài xích đây...

Chứng kiến vẻ mặt tư lự của Vương Lâm, người điên hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Không cười, không cười thì bổn vương không thưởng nữa. Máu tươi của bổn vương phi thường quý giá, một giọt giá trị vô cùng, không thèm cho ngươi giọt nào.

Lời này tuy nói như vậy nhưng hắn lại chớp chớp mắt, vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Vương Lâm cười nói:

Bỏ đi. Lòng dạ bổn vương dù sao cũng rộng rãi, nếu ngươi thẹn thùng không cười cũng được. Tiểu nương tử nói cho bổn vương biết tên của ngươi, ta sẽ có thưởng. Ngươi ngay cả tên cũng không nói. Tức chết bổn vương rồi. Ngươi, ngươi...vậy cuối cùng ngươi có muốn nói tên cho bổn vương biết hay không? Ngươi còn không nói. Bổn vương lại thích những tiểu nương tử quật cường như ngươi. Càng như thế bổn vương lại càng hưng phấn...

Người điên cười to, bắt đầu đi lòng vòng quanh Vương Lâm lảm nhảm không ngừng.

Vương Lâm dần dần nghe tới mức cảm thấy phiền, ngẩng đầu nhìn người điên, chậm rãi nói:

- Om sòm quá.

Người điên sửng sốt trợn tròn hai mắt, trừng trừng nhìn Vương Lâm, mở miệng quát:

- Không ai dám nói chuyện với bổn vương như vậy, ngươi thật là lớn...

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải vung về phía trước. Trong tiếng ầm vang, một cơn cuồng phong màu vàng đột nhiên hiện ra, khiến tu chân tinh này chấn động kịch liệt, quét người điên về phía xa xa. Người điên hét lên một tiếng thảm thiết, bị thổi đi rất xa.

Rốt cục cũng yên tĩnh rồi...

Vương Lâm buông tay, trong mắt lộ vẻ suy tư một lần nữa.

Chẳng qua Vương Lâm thấy người điên dường như quyết không để hắn suy tư. Chẳng bao lâu sau, những tiếng gầm thét truyền tới. Người điên chạy nhanh trở lại, vừa nhìn thấy Vương Lâm liền mở to miệng gầm lên, dường như chuẩn bị nói chuyện.

Vèo...

Tay phải Vương Lâm lại vung lên, gió lốc lại nổi lên cuốn người điên trong tiếng kêu thảm thiết ra xa.

Một lần, hai lần, ba lần...cho tới lần thứ tám thì tốc độ của người điên trở lại đã nhanh hơn rất nhiều, ở trước mặt Vương Lâm vẫn muốn rống to lên một câu...

Nhưng mỗi lần hắn đều chưa kịp nói thì lại lập tức bị cuốn đi, tiếng kêu thảm thương vang lên rất rõ ràng trên tu chân tinh yên tĩnh này.

Cho tới lần thứ mười lăm thì hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên càng đậm. Hắn mơ hồ nghe thấy trong tiếng kêu thảm thiết của đối phương có vẻ vui sướng... Người điên sau khi trở lại lần thứ mười sáu, Vương Lâm đơn giản không phất tay áo nữa mà để đối phương nói xong câu nói kia.

- Kích thích thật.

Vẻ mặt người điên hưng phấn gào lên với Vương Lâm. Sau đó hắn nhắm mắt lại, khuôn mặt lộ vẻ say mê như đang chờ đợi thứ gì.

Nửa ngày sau hắn nhìn Vương Lâm, vẻ mặt đầy nghi ngờ. Vương Lâm cũng nhìn lại hắn, hàn ý trong mắt càng đậm.

- Bay, bay đi, bay đi....

Người điên trừng mắt, nhảy lên mấy cái, hai tay duỗi ra làm động tay bay bay. Sau khi thấy Vương Lâm không có phản ứng gì, hắn liền căm tức đưa lưng về phía Vương Lâm, sau đó quay đầu lại nói với Vương Lâm một cách vô cùng nghiêm túc:

- Chơi vui quá. Ngươi tiếp tục đi nhanh lên.

Vương Lâm có cảm giác như muốn nổ tung, cắn răng không vung tay áo lên nữa mà chân phải hung hăng đá vào mông người điên một cái, đuổi hắn đi. Hắn dùng lúc này dùng không tới bảy phần lực lượng thân thể.

Bảy phần lực lượng thân thể có thể khiến thân thể tu sĩ Không Niết chấn động.

Cuồng phong nổi lên. Một cước của Vương Lâm rơi lên thân người điên, hắn liền hưng phấn kêu lên thảm thiết, thân thể bị đá bay đi, ở giữa không trung liền duỗi hai tay ra, vẽ một đường cong bay về phía xa.

Một lúc sau người điên lại chạy trở về, vẻ hưng phấn dường như đã đạt tới đỉnh điểm. Hắn quay về không nói gì thêm mà chỉ đứng cách Vương Lâm mấy trượng, gầm lên một trận rồi giơ mông về phía hắn, hai mắt nhắm lại, đôi tay giang ra. Vương Lâm nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi mới dần dần bình tĩnh lại được.

- Ngươi thích gào phải không... Được.

Vương Lâm giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Một cái khe trữ vật liền mở ra. Một trảo này của hắn khiến một con hắc viên khổng lồ ầm ầm lao ra, rơi bịch xuống.

Con hắc viên này chính là do Vương Lâm năm đó tìm được ở Vân Hải tinh vực, thực lực tuy kém nhưng lại rất thích gầm thét.

Hắc viên sau khi xuất hiện liền lập tức ngửa mặt lên trời rít gào. đôi tay to lớn vung lên đập thùm thùm vào ngực.

Người điên sửng sốt nhìn con hắc viên, ánh mắt hưng phấn lóe sáng, trực tiếp lao tới đối diện với hắc viên gầm thét, hai tay cũng học theo nó đấm ngực thùm thụp.

Đôi mắt hắc viên lộ vẻ nghi hoặc nhìn chằm chằm vào người trước mặt. Nó thấy đối phương có ý khiêu khích, nhưng dù khí tức trên người của đối phương khiến nó sợ hãi thì dưới thần niệm của Vương Lâm, ý sợ hãi cũng chậm rãi tiêu tan, thay thế là một sự phẫn nộ, khiến nó lại rít gào một lần nữa.

Một người một vượn cứ như thế đối mặt không ngừng gầm thét, giống như cả hai đều muốn lấn át đối phương vậy. Tiếng gầm kinh thiên càng ngày càng kịch liệt.

Vương Lâm thở phào một hơi, không để ý tới người điên nữa mà nhắm mắt trầm tư, tìm cách giải quyết lực bài xích trong cơ thể. Từ từ hắn lần ra được một chút đầu mối.

- Trong năm đạo bổn nguyên của ta thì khó nhất là sinh tử, nhân quả, thật giả...ba đạo bổn nguyên này nếu đại thành có thể hoàn toàn hóa giải lực lượng bài xích trong cơ thể ta...Dùng bổn nguyên sinh tử khám phá ra cách chuyển hóa khiến lực bài xích chia ra làm hai luồng sinh tử...Lấy nhân quả bổn nguyên tạo thành một sự tuần hoàn tương hồ giữa hai luồng lực lượng bài xích...Cuối cùng dùng bổn nguyên thật giả để khiến luồng lực lượng bài xích này bị lừa, khiến cho nguyên tiên và Cổ Thần lực của ta dung hợp đầy đủ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, cẩn thận suy tính, trong mắt lộ vẻ kiên định.

Năm đạo bổn nguyên đại thành như vậy có thể khiến cho ngũ chỉ của ta đầy đủ, có thể mở ra không môn, chính thức trở thành tu sĩ bước thứ ba...tới lúc đó ta có thể mạnh hơn rất nhiều....

Vương Lâm nắm chặt bàn tay.

- Sinh tử, nhân quả, thật giả...ba đạo bổn nguyên này làm sao mới có thể đại thành ta trước kia cũng đã từng phân tích. Lúc này vẫn còn thiếu một chút mới có thể nắm chắc được. Nếu ta có thể có mấy đạo quả nữa thì tốt rồi.

Trong khi trầm ngầm, Vương Lâm nghe thấy tiếng gầm thét bên tai yếu dần. Hắc viên kia không thể chịu nổi kiểu gầm thét liên tục không ngừng này, tiếng gầm khàn khàn, ánh mắt nhìn người điên tràn ngập vẻ khiếp hãi.

Hắc viên bịch bịch lùi lại phía sau mấy bước, nhìn Vương Lâm đầy cầu khẩn.

Vẻ đắc ý trên mặt người điên càng ngày càng đậm, dù có vẻ uể oải, giọng gào vẫn khàn khàn, thần sắc hưng phấn không thôi. Hai tay hắn hung hãng đấm ngực, khàn khàn cười to nói:

- Bổn vương gào thét ngay cả ca ca ta cũng còn phải sợ nữa là. Ai chẳng biết giọng của bổn vương là tốt nhất, tiếng hét là lớn nhất. Con khỉ này mà cũng dám so tài gầm thét với bổn vương. Đến đây, đến đây, hai ta so tiếng rống một lúc nữa rồi ta sẽ biểu diễn thần thông cho ngươi xem. Thần thông này của bổn vương ngươi thấy sao?

Người điên vừa thở hổn hển vừa giơ tay phải điểm lên bầu trời. Lập tức trên bầu trời của tu chân tinh này liền có một đám ánh sáng mờ ảo lóe lên, chậm rãi ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ. Bàn tay này tỏa ra một sự uy nghiêm mênh mông, vân tay có thể thấy rất rõ ràng, hóa thành một chưởng ấn khổng lồ từ trên bầu trời giáng xuống.

- Dịch Linh Ấn.

Hai mắt Vương Lâm sững lại, thần sắc biến đổi. Hắn không ngờ được là người điên này lại có thể thi triển đạo thuật này, hơn nữa còn vô cùng chính tông.

Nhìn chằm chằm vào Dịch Linh Ấn đang giáng xuống, nội tâm Vương Lâm cực kỳ chấn động.

Đây là một cơ may lớn lao sau huyết mạch của tiên nhân mà người điên đã đem lại cho hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1541 Hơi vô sỉ rồi

Hai mắt Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào chưởng ấn che trời xuất hiện trên đầu. Chưởng ấn này giống như biến ảo ra từ bầu trời, bốn xung quanh còn có tầng tầng lớp lớp sóng gợn.

Vân tay bên trong lòng bàn tay hiện ra rất rõ ràng, thoạt nhìn trông như một bàn tay thật chứ không phải hư ảo vậy!

chưởng ấn này rất giống với Dịch Linh Ấn mà Vương Lâm đã học được nhưng lại có một chút bất đồng nhỏ. Dịch Linh Ấn của Vương Lâm chỉ là một bàn tay khổng lồ, không có vân tay rõ ràng như thế này. Hơn nữa sau khi nó xuất hiện liền tự động hấp thu thiên địa lực, khiến cho bản thân trở nên vô cùng khổng lồ, ẩn chứa pháp thuật kinh thiên, nhưng cũng không dễ điều khiển.

Mà Dịch Linh Ấn càng lúc càng lớn thì thiên địa lực nó hấp thu sẽ ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ thoát khỏi khả năng khống chế.

Vương Lâm hiểu rõ điểm này chính là bởi vì hắn không phải đã đạt được truyền thừa Dịch Linh Ấn, có liên quan tới sự minh ngộ của bản thân. Nhất là khi Thủy Đạo Tử thi triển ra hiển nhiên không có khuyết điểm này.

Nhưng dù là Dịch Linh Ấn mà Thủy Đạo Tử thi triển thì vân tay trên lòng bàn tay cũng còn xa mới rõ ràng như bàn tay do người điên này thi triển, hơn nữa bên cạnh bàn tay còn có một đám gợn sóng quỷ dị.

Gợn sóng này thoạt nhìn giống như là thuật mạnh nhất của Huyền Vũ tộc!

Lực chấn động!

Theo quan sát, thần sắc Vương Lâm cực kỳ nghiêm túc. Hắn nhìn Dịch Linh Ấn kia ầm ầm đánh tới, trực tiếp rơi xuống mặt đất. Mặt đất chấn động, một luồng sóng không khí cuồn cuộn bốc lên, khuếch tán về bốn phương tám hướng, khiến cho phạm vi vô tận bị bao phủ trong

sương mù.

Vương Lâm ở dưới chưởng ấn nọ, cảm nhận chưởng ấn rơi lên người, hai mắt lộ vẻ đang suy tính. Hắn không ngừng nghiền ngẫm biến hóa và cách vận dụng của thuật này.

-Dịch Linh Ấn hay thật! Chấn động bên ngoài chưởng ấn giống như nô dịch thiên địa, nô dịch thiên địa nguyên lực hóa thành chưởng ấn hay có thể là nó nô dịch thiên địa lực hóa thành một linh hồn. Linh hồn bị tiên lực tràn vào liền trở thành Dịch Linh Ấn, chẳng qua ở phương diện này còn có chút chi tiết chưa rõ ràng cần có được khẩu quyết truyền thừa tuyệt mật của Dịch Linh Ấn này!

Vương Lâm liếm liếm môi, đôi mắt lộ tinh quang.

Đám bụi tiêu tan, vẻ mặt người điên kia đầy đắc ý, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

-Thế nào, thế nào, thần thông của bổn vương có lợi hại hay không?

Trong tiếng cười điên cuồng, người điên này có vẻ như đang không để ý tý gì nhưng đôi mắt lại đảo qua Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ vô cùng trông đợi.

Vương Lâm cười.

Hắn nhìn người điên này, vẻ tươi cười trên mặt càng đậm. Thấy vẻ tươi cười của Vương Lâm, người điên trở nên nghi hoặc, cúi đầu nhìn thân thể mình, gãi gãi đầu, không rõ đối phương rốt cục cười cái gì.

-Thần thông này cũng khá, nhưng mà thuật này ta còn biết thứ có uy lực mạnh hơn không ít.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, tiếng nói không nhanh không chậm.

Ánh mắt người điên lộ vẻ khinh thường, chi vào Vương Lâm, nhe răng nói:

-Sự lợi hại của thần thông của bổn vương trừ ca ca ta ra thì không ai có thể sánh bằng! Hắc hắc, ngươi có phải là muốn học trộm hay không hả? Bổn vương nói cho ngươi biết, thần thông đạo thuật của bổn vương, ca ca ta nói không thể truyền thụ cho ai cả. Ngươi đừng có nằm mơ, đánh chết ta ta cũng không dạy! Năm đó người nào muốn học trộm của ta, kết quả bị ta nhìn ra. Hừ hừ, bổn vương vốn rất thông minh, đừng có mong lừa được.

Vương Lâm không thèm nói gì, tay phải giơ lên nhấn vào bầu trời một cái. Lập tức bầu trời

ầm vang, một chưởng ấn mơ hồ xuất hiện. Chưởng ấn này sau khi xuất hiện lập tức điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên lực bốn phía, dần dần rõ ràng lên, hướng về phía trước ầm ầm đánh tới.

Trong khi nó giáng xuống, một luồng uy áp lớn lao từ trên trời hạ xuống. Cuồng phong gào thét, mặt đất nổi sóng, phát ra tiếng răng rắc. Những vết nứt lớn nhanh chóng xuất hiện.

Đầu tóc rối bời của người điên bị thổi tung bay, ánh mắt sững lại. Hắn ngơ ngác nhìn chưởng ấn kia ầm ầm đánh tới, trong nháy mắt khi hạ xuống, hai mắt Vương Lâm liền lóe lên, tay phải điểm về phía trước, miệng thì thầm:

-Ngưng, ngưng, ngưng!

Ba tiếng ngưng phát ra, chưởng ấn nọ liền nhanh chóng thu nhỏ lại. Nhưng trong quá trình nó thu nhỏ lại bộc phát ra dấu hiệu không yên, giống như muốn thoát khỏi sự khống chế của Vương Lâm. Cuối cùng ầm một tiếng, chưởng ấn đánh lên mặt đất. Cả tu chân tinh chấn động. Người điên nọ liền bị chấn động của mặt đất làm cho rung chuyển.

Một chưởng ấn rất lớn rõ ràng hiện ra trên mặt đất xa xa. Chưởng ấn nọ lớn tới mấy vạn trượng, nhìn từ xa lại giống như một cái hố sâu!

-Ngươi nếu có thể thi triển thần thông vừa rồi, cũng đánh ra một cái hố như vậy thì ta mới thừa nhận là thần thông của ngươi lợi hại.

Lời nói của Vương Lâm thong thả, thần sắc lộ chút khinh miệt.

Một chút khinh miệt này khiến hai mắt người điên đỏ bừng lên. Hắn giống như phát điên, hai tay vung vẩy, không ngừng đấm ngực, phát ra những tiếng gầm nhẹ. Đây là động tác hắn học của hắc viên. Hắn thấy động tác này rất có khí phách.

-Bổn vương mới là lợi hại nhất. Ngươi đợi đó.

Người điên này bừng bừng tức giận, đi về phía trước, trực tiếp trổ thần thông, tay phải giơ lên điểm một cái lên không, nhanh chóng hô to. Một chướng ẩn khổng lồ xuất hiện. Hắn vung tay phải lên, chưởng ấn liền ầm ầm đánh lên mặt đất, cũng làm bốc lên rất nhiều bụi đất, để lại một dấu vết nhợt nhạt trên đất.

Người điên sửng sốt, sau khi nhìn thấy dấu vết nhợt nhạt kia, lại nhìn hố sâu do Vương Lâm đánh ra, hai mắt lộ vẻ điên cuồng, tiếp hô càng kịch liệt hơn, lại một lần nữa thi triển ra Dịch Linh Ấn, ầm ầm đánh xuống.

Vương Lâm ở bên cạnh tập trung toàn bộ tinh thần, hai mắt nhanh chóng lóe lên, điên cuồng tính toán. Hắn muốn ghi tạc toàn bộ chi tiết của Dịch Linh Ấn này, giờ phút này hồn nhiên quên hết mọi việc, trong mắt chỉ còn những động tác thi triển Dịch Linh Ấn của người điên!

Loại cơ hội có người ở trước mặt hắn không ngừng thi triển một loại thần thông này thì dù là sư đồ cũng sợ rằng rất khó gặp được.

Sau nửa canh giờ, người điên nọ liên tục thi triển mấy chục lần Dịch Linh Ấn, dấu ấn đánh lên mặt đất có sâu hơn một chút, nhưng so với cái vực mà Vương Lâm tạo ra thì quả thật không sao bằng nổi.

Lúc này người điên thở hồng hộc. Liên tục thi triển thần thông này khiến hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đang muốn bỏ cuộc thì lại lén nhìn về phía Vương Lâm, thấy trên mặt Vương Lâm lộ nụ cười trào phúng và khinh miệt.

Vừa nhìn thấy vậy, người điên này liền nổi giận!

-Con bà nó, bổn vương không tin được!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, dường như quên hết uể oải, điên cuồng triển khai Dịch Linh Ấn, không ngừng oanh kích mặt đất!

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ mỗi lần hắn định bỏ cuộc thì đều nhìn thấy vẻ khinh miệt càng ngày càng đậm trên mặt Vương Lâm. Ánh mắt này hắn không nhịn nổi!

Hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu, vừa ở bên cạnh quan sát kỹ càng, lại vừa giơ tay phải về phía trước vung vẩy, dùng ngộ tính kinh người để nhanh chóng nghiền ngẫm suy diễn.

Cho tới sau sáu canh giờ, người điên đã đánh ra mấy trăm lần Dịch Linh Ấn, cả người đầy mồ hôi, không ngừng lè lưỡi, mệt mỏi tới mức ngay cả thở cũng không kịp.

-Con bà nó, quá mệt mỏi rồi. Ông đây không chơi nữa! So không bằng thì không bằng, có gì mà lạ. Bổn vương muốn đi ngủ.

Hắn thầm thì, đang muốn bỏ cuộc, theo tiềm thức quay đầu nhìn Vương Lâm một cái. Đột nhiên cả người hắn sững lại.

Hắn thấy trên mặt Vương Lâm hiện ra một tia khiếp sợ!

Đúng là một tia khiếp sợ này khiến cho hắn vốn đã định bỏ cuộc, đột nhiên hưng phấn hẳn lên, ngửa mặt lên trời gầm thét, hai tay hung hãng đấm ngực.

Nếu như Vương Lâm vẫn khinh miệt như cũ thì lúc này nhất định người điên không thèm để ý nữa. Hắn đã cảm thấy mệt lắm rồi. Nhưng trên mặt Vương Lâm lại lộ vẻ khiếp sợ khiến cho hắn thêm tin tưởng.

-Ha ha, thằng nhãi này cuối cùng cũng không khinh miệt nữa. Hừ hừ, được, bổn vương sẽ tiếp tục để cho hắn thấy bổn vương lợi hại ra sao!

Người điên này hưng phấn xoay người tiếp tục oanh kích.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, rất nhanh chóng tiếp tục tính toán. Thời gian trôi qua, dần dần trong hai mắt hắn hiện ra một chưởng ấn rõ ràng. Chưởng ấn này giống như khắc sâu vào trong trí não, chậm rãi trở nên đậm nét.

Bốn canh giờ, năm canh giờ cho tới bảy canh giờ trôi qua. Tiếng hô của người điên kia đã khàn khàn, hai mắt đỏ bừng, trong tiếng gào thét đánh ra một đạo Dịch Linh Ấn cuối cùng. Mặt đất ầm vang, rốt cục sau bảy canh giờ đã xuất hiện một cái hố sâu không khác gì so với chưởng ấn của Vương Lâm.

Làm xong việc này, người điên liền lăn ra thở hổn hển, vẻ mặt uể oải tới cực điểm nhưng vẫn hưng phấn khàn khàn kêu với Vương Lâm:

-Thế nào!! Thần thông của bổn vương có phải là lợi hại nhất hay không!!

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ rung động, chậm rãi mở miệng:

-Ta phải đích thân kiểm tra một chút.

-Ngươi đi kiểm tra đi, bổn vương chờ ngươi!

Ánh mắt người điên lộ vẻ khinh thường nhưng không lấn át được vẻ đắc ý trên mặt hắn. Sự rung động của Vương Lâm làm cho hắn cực kỳ thỏa mãn, tựa hồ mọi uể oải đều không là gì hết.

Vương Lâm đứng dậy, đầy vẻ ngưng trọng từng bước bước tới, đi tới bên ngoài cái hố sâu do Dịch Linh Ấn của người điên tạo nên, quan sát thật lâu. Trong lúc đó người điên dường như đang nghỉ ngơi nhưng thực ra hai mắt lại không ngừng nhìn chằm vào vẻ mặt của Vương Lâm, muốn thấy hắn rung động nhiều hơn.

Nhưng dần dần người điên mơ hồ cảm thấy không ổn. Thần sắc Vương Lâm vốn có vẻ rung động nhưng vẻ mặt này chậm rãi biến mất, trở nên bình tĩnh. Sau đó vẻ khinh miệt khiến hắn vô cùng kích động không ngờ lại xuất hiện một lần nữa!

Thấy vẻ khinh miệt của Vương Lâm, người điên nổi trận lôi đình, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cắn chặt hàm răng.

-Không thể ngờ ngươi lại âm hiểm như vậy, rõ ràng thần thông không thể hơn ta mà lại âm thầm giở trò...

Vương Lâm vừa lắc đầu vừa lộ vẻ vô cùng khinh thường, xoay người trở về, chẳng thèm liếc nhìn người điên một cái.

Người điên kia sửng sốt một chút, sắc mặt đỏ bừng, trực tiếp vọt tới trước người Vương Lâm, hét lớn:

-Ta không làm, bổn vương không giở trò.

-Thần thông người dùng trong mấy canh giờ và thần thông ngươi dùng lần đầu tiên vốn không phải là một. Ngươi đừng hòng gạt ta!

Vương Lâm mở đôi mắt, lạnh lùng nói.

-Ngươi vu vạ cho ta. Bổn vương rõ ràng chỉ dùng một loại thần thông, tuyệt đối không sai! Ngươi nhìn kỹ lại đi, xem lại lần nữa đi. Bổn vương không có lừa ngươi...

Người điên kia có vẻ rất nóng ruột, thậm chí trong mắt mơ hồ có nước mắt. Hắn cảm thấy rất oan khuất, vô cùng oan khuất. Bản thân khổ sở lắm mất mấy canh giờ mới vất vả làm ra được chuyện này, thế mà lại bị người ta nói là lừa gạt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1542 Kinh hãi

-Ta đã xem kỹ rồi, không phải là một.

Vương Lâm nói như chém đinh chặt sắc, lạnh lùng nhìn người điên, trong mắt ngoài sự khinh miệt còn có một chút thương tiếc.

Một chút thương tiếc này khiến cho nước mắt trong mắt người điên càng đậm, cuối cùng hắn òa một cái liền khóc rống lên.

Hắn bật khóc khiến cho trong lòng Vương Lâm dâng lên cảm giác tội lỗi. Hắn cảm thấy mình giống như là một người lớn lại đi gạt mất món đồ chơi trong tay của một đứa trẻ con.

-Thôi bỏ đi vậy. Ta và người này ở trong thế giới trong cơ thể U Minh thú mới gặp nhau, hắn lại còn cho ta có cơ hội có được tiên huyết, giờ ta lại dùng cách này có được thần thông thì cuối cùng cũng không ra gì tu

sĩ rất ít người điên. Người này chắc chắn trước kia đã gặp phải chuyện gì rất khủng khiếp. Cả đời Vương Lâm ta ân oán phân minh, hôm nay lập lời thề, chuyện sau này của hắn là chuyện của Vương Lâm ta!!

Vương Lâm nhìn người điên trước mắt, sâu trong đáy mắt xuất hiện vẻ nhu hòa.

-Bổn vương không nói dối. Bổn vương rõ ràng là thi triển cùng một loại thần thông. Thần thông này gọi là Dịch Linh Ấn. là do ca ca ta đoạt được từ tiên tôn, truyền thụ cho ta...

Người điên này rất lâu không rửa mặt, nước mắt chảy xuống liền tạo thành hai dòng bùn đất. Hắn lau nước mắt, đầy vẻ oan ức rống to với Vương Lâm.

-Ngươi nếu không tin thì ta nói khẩu quyết này cho ngươi. Bổn vương từ bé đã không biết nói dối. Ca ca ta nói nếu ta nói dối hắn sẽ đánh ta...

Người điên lúc này cảm thấy oan ức tới cực điểm, vừa gào khóc vừa không thèm nghĩ ngợi chút nào, nói ra toàn bộ khẩu quyết của Dịch Linh Ấn.

-Ngươi xem, ngươi xem, chính là khẩu quyết này. Ngươi thử tu luyện một chút, rồi thi triển ra xem. Bản thân ngươi xem xem ta có lừa ngươi hay không. Rõ ràng ta khổ sở lắm mới thắng

được ngươi. Ngươi thật xấu lắm!! Ta không chơi với ngươi nữa!

Người điên vừa giận dữ vừa tủi thân, trực tiếp ngồi bệt xuống một bên, thở hổn hển, cố ý không thèm nhìn Vương Lâm nữa.

Tim Vương Lâm đập thình thịch. Khẩu quyết vừa rồi hắn đã hoàn toàn nhớ kỹ, lập tức khiến cho toàn bộ những điều vướng mắc từ trước tới giờ hoàn toàn được giải đáp. Hắn giơ tay phải lên bầu trời điểm một chỉ. Trong tiếng ầm vang, một Dịch Linh Ấn cực kỳ chính tông hiện ra, không giáng xuống nhưng lại có một luồng uy áp mênh mông điên cuồng khuếch tán khắp trong thiên địa.

Ngẩng đầu nhìn Dịch Linh Ấn nọ, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, trong nội tâm tràn ngập sự hưng phấn. Với tu vi của hắn có thể cảm nhận được rõ ràng. Dịch Linh Ấn chính thức này không phải là thần thông mà nó là một loại đạo thuật!

Đây là một loại đạo thuật mà uy lực cường đại tới mức có thể hủy thiên diệt địa!

Một chưởng này có thể khiến cho thực lực của Vương Lâm thông qua một loại biến hóa kỳ dị trong một thời gian ngắn tăng mạnh. Mà trọng yếu nhất là Dịch Linh Ấn này không chỉ là một chưởng mà bên trong còn ẩn chứa ba luồng khí tức, nếu thi triển ra toàn bộ, phối hợp với tu vi trọn

vẹn có thể hóa thành ba chưởng đồng thời đánh xuống, giết sạch cả thể, thần, hồn!

-Thủy Đạo Tử khi thi triển Dịch Linh Ấn chỉ đánh tan thân thể mà thôi. Hôm nay ta học được mới chân chính là Dịch Linh Ấn.

Vương Lâm hít sâu một hơi, sau khi nhớ kỹ Dịch Linh Ấn này rồi ánh mắt liền hướng về phía người điên kia.

Trong mắt hắn, người điên này giống như mang theo cả một kho báu, tùy thời có thể tuôn ra một chút...

-Được rồi, đừng khóc nữa. Ta thừa nhận ra thần thông này đúng thật rất lợi hại. Vừa rồi ta đã trách oan ngươi rồi.

Vương Lâm mang theo vẻ xin lỗi, trong mắt ẩn chứa vẻ nhu hòa, đứng dậy ôm quyền hướng về phía người điên.

Người điên kia hừ nhẹ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm cười khổ, vừa trầm ngâm vừa vung tay phải về phía trước. Lập tức có mấy hạt đan dược được hắn lấy ra. Đám đan dược này đã

được hắn lựa chọn, hầu hết đều rất thơm, vừa xuất hiện liền tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cánh mũi người điên phập phồng, theo tiềm thức hít hà vài cái, liếm liếm môi, cố gắng không quay lại nhưng hai tròng mắt lại liếc qua liếc lại.

-Chút đan dược này đã là gì chứ. Đan dược mà Tiểu Hồng đem cho bổn vương năm đó dù là thứ kém cỏi nhất cũng tốt hơn thế này nhiều.

Vẻ mặt Vương Lâm như cười như không, tay phải bóp một viên đan dược, nhẹ nhàng dùng lực một chút. Bụp một tiếng, đan dược này liền vỡ tan, mùi thơm liền tỏa ra dày đặc.

Người điên cố kìm nén ham muốn, nhưng bụng lại phát ra tiếng kêu ùng ục. Hắn rất lâu rồi không ăn đan dược, giờ phút này đã hơi không nhịn nổi rồi.

-Những đan dược này coi như là ta bồi thường vì vừa nãy trách oan ngươi, được không?

Giọng nói của Vương Lâm êm ái, chậm rãi vung đám đan dược lên. Đám đan dược này liền bay thẳng về phía người điên, lơ lửng trước mặt hắn.

Người điên nuốt nước bọt ừng ực, xoay người nhìn chằm chằm vào đám đan dược này, rất khinh thường nói:

-Mấy thứ này năm đó bổn vương có nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chỉ toàn là những thứ phế thải, thật sự là phế thải! Thôi, nếu tên nhóc nhà ngươi đã hiến cho bổn vương thì ta đành thu nhận vậy.

Hắn vừa nói hai tay liền nhanh chóng xòe ra bắt lấy mấy viên đan dược kia, hai mắt lóe sáng, trực tiếp ném toàn bộ vào miệng, chóp chép mấy cái đã nuốt sạch.

Trên mặt Vương Lâm lộ nụ cười, ôm quyền nói:

-Thần thông của các hạ đích thực kinh người, nhưng không biết có phải là chỉ có một loại này hay không?

Người điên này đang đắc ý, đột nhiên lộ vẻ cảnh giác, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào

Vương Lâm.

-Lời nay ta nhớ rõ là trước kia đã từng nghe ai đó nói rồi... Tiểu Hồng, là ai nói những lời này? Ôi, quên rồi nhưng mà bổn vương nhớ rõ là mục đích của người nói những lời này là muốn lừa học thần thông đạo thuật

của ta. Hừ hừ, bổn vương là người thông minh, làm sao có thể bị mắc lừa. Ngươi đừng mơ có thể học trộm đạo thuật của ta. Ta dù chết cũng tuyệt đối không nói cho ngươi dù chỉ một khẩu quyết thần thông!

Người điên ngẩng đầu, trong tiếng hừ lạnh lại khiến người ta có một cảm giác cao cao tại thượng.

-Ôi, đạo thuật học nhiều quá cũng là một chuyện phiền phức. Chẳng còn cách nào. Thiên tư bổn vương quá cao rồi. Nhưng mà thấy ngươi cung kính như vậy, ta liền thể hiện một chút cho ngươi thấy. Nhưng ngươi cũng đừng mong là ta sẽ dạy ngươi. Không có cửa đó đâu!

Người điên này vừa nói vừa đứng dậy, giãn hai tay, đắc ý giơ tay phải lên vung về phía trước. Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, một biển lửa đỏ rực gào thét tràn tới. Một chiếc ô khổng lồ liền lập tức huyễn hóa ra!

Chiếc ô này như lấy trời làm tán, bên dưới ô có biển lửa vô tận ngưng tụ, hóa thành cán ô khổng lồ! Một luồng lửa diệt thế tràn ngập bốn phương tám hướng, đột nhiên hình thành chín ngọn lửa hình ô. Ngọn lửa đó thiêu đốt, bên trong ẩn chứa một luồng khí tức kinh khủng không cách nào hình dung nổi.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại. Hắn đã nhận ra thuật này rất giống với thuật Phần Giới Cổ Tán mà mình đã học. Nhưng điểm bất đồng chính là thần thông đạo thuật mà hắn nắm được phải mở ô, còn đạo thuật mà người điên này thi triển thì vừa xuất hiện ô đã mở ra rồi!

Nhìn thì có vẻ tương tự nhưng trên thực tế sự chênh lệch giữa hai đạo thuật như trời với đất!

-Thế nào, bổn vương lợi hại không? Nếu ô này đóng lại thì uy lực cực lớn đó!

Người điên vung tay phải lên. Chiếc ô nọ liền vô thanh vô tức tiêu tán trên không trung.

-Hừ, ta không dạy cho ngươi. Ngươi có thể nhìn nhưng chẳng thể học nổi! Bổn vương còn có thuật này! Đây, ngươi xem!

Người điên trong lúc đắc ý, hai tay giơ lên bắt quyết vờn trước người, không ngờ lại tạo thành thế như giương cung bắn tên. Nếu lúc này trong tay hắn có cung tên thì trông sẽ y hệt như Lý Quảng mà Vương Lâm nhìn thấy năm đó!

Một luồng khí sắc bén như mũi tên từ trên tay người điên này điên cuồng bộc phát ra, giống như chỉ cần buông tay là lập tức thiên địa sẽ bị một mũi bắn nát!

-Bổn vương còn có nhiều hơn, đây đã tính là gì.

Người điên giống như càng hăng hái, sau khi thấy thần sắc ngưng trọng của Vương Lâm thì lại càng đắc ý, há mồm gầm lên một lần nữa, sau đó hai tay buông ra. Mũi tên kinh thiên kia liền tan biến. Đồng thời hai tay hắn bắt quyết vung mạnh lên bầu trời.

Bầu trời chấn động. Chỉ thấy đột nhiên ánh sáng bảy màu: Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử biến ảo ra. Ánh sáng bảy màu này nhanh chóng ngưng tụ, không ngờ hóa thành một cây thương bảy màu!

Cây thương này hiện ra khiến thiên địa chấn động kinh hồn. Mũi thương di động liền có tiếng ầm ầm vang dội, giống như muốn xé tan cả tinh không vậy. Nhất là từ mũi thương lại truyền ra từng đợt ánh sáng bảy màu khiến cho Vương Lâm dựng cả tóc gáy, trong phút chốc đã toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ánh sáng bảy màu này ẩn chứa một lực lượng tâm tình, vừa xuất hiện đã giống như có thể ảnh hướng tới tất cả những người chứng kiến. Điểm này giống như hư hỏa nhưng dưới cảm nhận của Vương Lâm thì nó còn vượt rất xa hư hỏa!

Người điên cười dài, buông tay ra. Bầu trời liền khôi phục lại bình thường. Khuôn mặt hắn lộ vẻ phấn chấn, cười hắc hắc nói:

-Thế nào, thế nào? Bổn vương lợi hại phải không? Ngươi muốn học hay không? Muốn hay không? Bổn vương nói cho ngươi biết, người muốn học thần thông đạo thuật của bổn vương nhiều lắm. Hừ hừ, bổn vương có người nào mà chưa từng thấy chứ? Không ai có thể lừa được ta. Đánh

chết ta cũng không dạy! Ngươi muốn học cũng vô dụng. Bổn vương cũng chẳng còn cách nào. Ôi, thật là đáng thương...

Người điên lắc đầu. thần sắc lại càng lộ vẻ đắc ý.

-Để ta ngẫm lại xem ngươi sẽ trả lời thế nào ta nhớ ra là người đó trả lời rằng không muốn học, sau đó ra vẻ lạnh lùng, muốn dụ dỗ sự hứng thú của ta. Kết quả là, ha ha ha. ngươi đoán ra kết quả không...ha ha. chết cười mất...

Người điên này ôm bụng cười ha hả.

-Ngươi nếu trả lời là muốn học thì bổn vương sẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Tiểu nương tử à, bổn vương rất rất nghiêm khắc đó. Ngươi có dùng sắc dụ cũng vô dụng thôi.

Người điên này bắt đầu lảm nhảm không ngừng, càng nói lại càng hưng phấn.

Nhìn người điên nọ, Vương Lâm chậm rãi mỉm cười.

-Ta nhớ rõ ràng trong trí nhớ của U Minh thú, người này năm đó không nhận ra con thú này. Mà năm đó hắn bị U Minh thú dọa, có vẻ rất sợ hãi....

Nụ cười trên khóe miệng Vương Lâm càng ngày càng đậm.

Người điên nọ bị Vương Lâm nhìn chằm chằm, thấy nụ cười của Vương Lâm thì trong lòng mơ hồ có cảm giác không ổn. Hắn nhớ mang máng là vừa rồi hình như đối phương cũng mỉm cười nhìn mình, cuối cùng mình phải thi triển Dịch Linh Ấn mấy canh giờ, mệt tới thở không ra hơi.

Đúng lúc này thì đột nhiên cả tu chân tinh ầm ầm chấn động, mưa bụi lất phất trên bầu trời, giống như có gió lốc nổi lên. Trong tiếng ầm vang, bầu trời cũng như bị xé rách. Một hư ảnh khổng lồ mơ hồ huyễn hóa ra trên bầu trời.

Hư ảnh này vô cùng to lớn, trông giống như một con cá voi, trên mặt còn có hai sợi râu rất dài, không ngừng vung vẩy.

Đây chính là U Minh thú! Nó cảm nhận được lời gọi của Vương Lâm, ở trong thế giới bên trong cơ thể liền hóa ra hồn ảnh!

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, vẻ đắc ý trên mặt người điên kia lập tức sụp đổ, đồng tử trong hai mắt co rút lại, thân thể run rẩy kịch liệt, phát ra một tiếng kêu thê lương!

-A. ngươi, ngươi, ngươi...ngươi không ngờ lại đuổi tới tận nơi này!! Đáng chém ngàn đao mà. Ngươi không ngờ lại không buông tha cho

ta!!! Ta không ăn được đâu, thật sự là không ăn được mà!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1543 Nhận ta làm đồ đệ đi

Người điên kia kêu thảm thiết khiến cho U Minh thú lại càng hoảng sợ, hai mắt ngơ ngác nhìn người điên trước mặt, chậm rãi nhận ra người này chính là người năm xưa.

Sau khi nhận ra, bên trong hồn của U Minh thú liền truyền ra tiếng rít gào ầm ầm. Nó bị dọa cho thân thể run rẩy, tiếng gầm lại càng trở nên kịch liệt.

Tiếng rống của nó khiến người điên này sợ hãi vội vàng lui lại phía sau, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt.

Nếu Vương Lâm không ở chỗ này thì U Minh thú lập tức sẽ không chút do dự mà điên cuồng bỏ chạy. Nhưng một mặt tính cách khác của nó khiến nó chỉ sau thời gian ngắn ngủi sợ hãi thì đôi mắt ngơ ngác liền chậm rãi biến đổi, thần sắc lập tức trở nên dữ tợn, hướng về phía người

điên gầm nhẹ. Thân thể khổng lồ của nó vừa huyễn hóa ra liền lao mạnh về phía trước!

Người điên lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng hắn càng lùi lại thì U Minh thú lại càng dữ tợn, không ngừng áp sát, chỉ trong nháy mắt sẽ tới gần người điên.

Hai cái râu lớn không ngừng vung vẩy, phát ra những tiếng bang bang. Trong lòng U Minh thú lúc này cực kỳ hưng phấn. Cả đời nó đều bị người khác dọa chạy, chưa bao giờ được cảm nhận niềm vui được hù dọa người khác. Lúc này khi nó cảm thấy điều này, ngay cả linh hồn nó cũng phấn chấn vô cùng.

Tiếng gầm thét vang lên ngày càng kịch liệt, U Minh thú lại một lần nữa lao tới. Bởi lúc này khoảng cách đã rất gần, một cái râu vung lên liền đụng phải người điên. Ầm một cái, người điên thét lên một tiếng chói tai, lui lại phía sau.

cũng bởi vì một cái râu đụng phải người đối phương khiến thân thể U Minh thú run lên, cuống quít lùi lại, sau khi giữ một khoảng cách nhất định mới tiếp tục gầm rống dữ tợn mà dọa dẫm.

-Tiểu Hồng, mau tới cứu ta!! Ngươi đừng để nó ăn bổn vương. Bổn vương thật sự không ăn

được đâu!!

Toàn thân người điên run rẩy. Hắn đã bị hù dọa cho vỡ mật.

-Hộ giá, hộ giá!! Vị dùng sĩ kia mau tới hộ giá!!

Lời nói của người điên này đã không còn mạch lạc, vừa lùi lại vừa ngã dúi dụi xuống mặt đất, thân thể run rẩy, không ngừng bò về phía sau, thần sắc rất thê thảm. Có thể thấy hắn lúc này đã bị hù dọa tới mức nào rồi.

Trong lúc hắn tuyệt vọng thì Vương Lâm bước về phía trước nửa bước, đứng trước mặt người điên. Thân ảnh của hắn trong mắt người điên lập tức trở nên cực kỳ cao lớn!

-Đúng là chỉ có ngươi là đối với bổn vương tốt nhất, chẳng khác gì ca ca ta. Mau ngăn cản con mãnh thú này lại. Nó muốn ăn thịt bổn vương. Bổn vương không ăn được đâu....

Người điên lộ thần sắc kích động. Hắn không ngờ trong lúc nguy cấp này Vương Lâm lại đứng ra trước mặt hắn, sự cảm động trong lòng khiến hắn dường như quên hết thảy.

Trong mắt hắn, Vương Lâm lúc này là chỗ dựa duy nhất của hắn.

-Bổn vương sẽ thưởng cho ngươi. Bổn vương sẽ tặng Tiểu Hồng cho ngươi. Bổn vương sẽ tặng Tiểu Ngân cho ngươi. Bổn vương tặng cả tiểu nương tử bảy màu cho ngươi. Bốn vạn mỹ nữ trong hậu cung của bổn vương đều tặng cho ngươi cả!

Vương Lâm không mở miệng, giơ tay phải về phía trước nhấn một cái, đồng thời trong lòng thầm truyền ra một đạo thần niệm, U Minh thú kia hơi sửng sốt một chút. Trong lòng nó rất khó hiểu đối với thần niệm này của Vương Lâm ngơ ngác tự hỏi,

Nhưng nó vừa tự hỏi thì theo tiềm thức liền vọt tới bên cạnh Vương Lâm, dùng đầu húc vào Vương Lâm. Trong mắt người điên, lúc này U Minh thú đang lao thẳng về phía Vương Lâm.

Trong thời gian ngắn khi thân thể U Minh thú đụng vào Vương Lâm, mặt hắn biến sắc, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bịch bịch lui lại phía sau mấy bước, ôm lấy người điên, nhanh chóng lùi lại.

Vương Lâm lùi lại khiến U Minh thú liền ngẩn ra ở đó, ngơ ngác nhìn Vương Lâm. trong mắt lộ vẻ khó hiểu. Nó chẳng hiểu sao chủ nhân lại lùi lại? Vừa rồi mình chỉ cọ nhẹ vào chủ nhân

thôi mà...

Sau khi Vương Lâm đưa thần niệm ra thì U Minh thú liền nghe theo. Nó nghĩ là chủ nhân đang muốn chơi đùa với nó. thế là nó liền hưng phấn hẳn lên, gầm thét ầm ầm, thân thể khổng lồ vọt về phía Vương Lâm. Thân thể của nó chuyển động liền khiến thiên địa biến sắc, tiếng ầm vang truyền khắp tám phương, khí thế kinh người!

-Á. nó lại tới, lại tới đó!! Nó muốn ăn thịt ta, nó không bỏ qua cho ta!

Người điên nọ bị Vương Lâm chộp trong tay, không ngừng kêu gào thảm thiết.

vẻ tội lỗi trong mắt Vương Lâm lại càng dày đặc nhưng bị hắn ẩn dấu sạch, không biểu lộ ra chút nào.

-Dũng sĩ cứu ta, dũng sĩ cứu ta, ta sẽ bảo ca ca phong vương cho ngươi. Ta sẽ bảo ca ca nhường ngươi toàn bộ phi tử của hắn. Dũng sĩ mau cứu ta!

-Con thú này cực kỳ lợi hại, dù là ta cũng không phải đối thủ của nó. Con thú này lại thích ăn thịt người nhất, hơn nữa sau khi nuốt vào miệng còn chậm rãi nhai nuốt, sau đó không ngừng ăn mòn. Nếu thân thể yếu ớt thì không sao, chỉ trong chốc lát sẽ chết... Điều đáng sợ là những người có thân thể khó hủy diệt. Hắn sẽ không ngừng bị nhai, không ngừng bị ăn mòn, cho tới năm ngàn năm sau thì mới tử vong!

Vương Lâm ôm người điên nhanh chóng lùi lại, nhưng mãi cũng không thể thoát khỏi U Minh thú ở phía sau, bảo trì khoảng cách nhất định. Khoảng cách này rất gần, dường như lúc nào cũng thấy sợi râu của U Minh thú ở trước mắt.

Khoảng cách này tạo thành áp lực rất lớn cho người điên, khiến hắn sợ hãi không thôi.

-Làm thế nào bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu không thì ngươi cho nó ăn thịt đi. Nó ăn ngươi rồi có khi sẽ không ăn ta nữa...

Người điên run rẩy, giống như muốn khóc, vành mắt nhanh chóng đỏ bừng lên.

Vương Lâm bị những lời này của hắn khiến cho suýt phì cười, quay đầu nhìn chằm chằm vào người điên, gằn từng chữ một:

-Ngươi thấy thân thể nó khổng lồ như thế, ăn một người có no được không?

Người điên nọ sửng sốt, cẩn thận nhìn thân thể của U Minh thú đang điên cuồng đuổi theo phía sau, sắc mặt lập tức trắng bệch, lắc đầu quầy quậy.

-Đáng tiếc là tu vi bản thân của ta không thể phát huy tất cả thần thông. Ôi, nếu có chút thần thông thì có khi lại đuổi con thú này...

Vương Lâm thở dài một tiếng.

-Đúng vậy, làm sao bây giờ ta chết mất thôi. Ta cũng bị ăn mất, thôi xong rồi, xong hết rồi....

Người điên vừa run rẩy, ánh mắt vừa lộ vẻ tuyệt vọng.

-Ta từ nhỏ đã sợ mãnh thú, nhất là những mãnh thú lớn thế này.

Đúng vào lúc này thì hai sợi râu của U Minh thú lại vô ý quét ngang qua trước mắt người điên, cuồng phong ập vào mặt hắn, khiến người điên lại kêu lên thảm thiết.

-Ta có thần thông. Ta có thần thông mà. Thế này đi, ta dạy. Bổn vương thông minh quá đi mất. Ngươi nhanh học đi, học được rồi sẽ có thể đuổi được con thú khổng lồ này đi!

Người điên đang hoảng sợ đột nhiên đôi mắt sáng ngời, vội vàng lớn tiếng nói.

Hắn không còn do dự chút nào, nhanh chóng đọc khẩu quyết của Phần Giới cổ Tán ra.

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng trái tim lại đập thình thịch, nhanh chóng ghi nhớ hoàn toàn khẩu quyết kia, ánh mắt lóe lên, trong lòng không ngừng so sánh.

Càng so sánh hắn lại càng ngưng trọng. Khẩu quyết của Phần Giới cổ Tán này cực kỳ chuẩn xác, đúng là Chu Tước đời đầu tiên năm đó cũng chỉ là học trộm, mà không nắm được đại thần thông đạo thuật này một cách đầy đủ!

Chẳng qua loại thần thông đạo thuật này cũng không thể học được ngay lập tức, cần phải bế quan tiềm tu nhiều năm, không ngừng minh ngộ mới có thể chính thức phát huy được uy lực.

Tay trái Vương Lâm bắt quyết vung về phía trước, lập tức liền có trăm vạn cấm chế biến ảo ra. Đột nhiên Phần Giới cổ Tán bị học trộm liền xuất hiện.

Phần Giới Cổ Tán này vừa hiện ra, thân thể U Minh thú liền sững lại, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Nó thừ người ra suy nghĩ, không hiểu là xảy ra chuyện gì mà chủ nhân lại thi triển loại thần thông này đối với mình.

Phần Giới Cổ Tán vừa mới hiện ra liền sụp đổ. Vương Lâm mang người điên vội vàng lùi lại phía sau, trong miệng nói:

-vẫn không đủ rồi.

-Hả? Không đủ? Ta còn có Toái Thiên Nhất Cung của Lý tộc. Ta truyền cho ngươi. Ngươi nhanh đuổi con thú khổng lồ này đi...

Người điên lúc này rất nóng ruột, lập tức nói khẩu quyết này ra.

Sau đó hắn lại càng lo hơn khi U Minh thú đảo sát qua người, hắn lập tức kêu lên:

-Còn có cả thuật bảy màu này ta cũng dạy cho ngươi. Những cái khác ta không thể nói, dù có bị con thú này nuốt ta cũng không thể nói.

Vương Lâm cũng không nỡ bức người điên này quá. Nếu không phải là vì những loại thần thông này có tác dụng cực lớn đối với hắn thì hắn cũng chẳng muốn làm thế này. Cảm giác có lỗi trong lòng càng đậm, nhưng trong lòng Vương Lâm cũng tồn tại nhân quả. Hắn đã đối xử với người điên hơi vô sỉ như vậy, nhưng ngày sau hắn nhất định sẽ đền bù lại gấp mấy lần!

Người tu đạo nếu đã có quyết định thì sẽ không do dự mà tiến hành. Vương Lâm chính là người như vậy. Ơn của người điên này đối với hắn hắn đã ghi tạc trong lòng, tuyệt đối không bao giờ quên. Dù ngày sau bởi vì thế mà gặp phải đại nạn thì hắn cũng sẽ không chút do dự mà ra tay! Tất cả đều là bởi vì bốn chữ trong tính cách của hắn. có ân tất báo!

Thương bảy màu và cung của Lý tộc hắn sau khi nhớ kỹ, thân thể liền đột nhiên dừng lại, tay trái giơ lên, hướng về phía U Minh thú trực tiếp đánh tới.

Trong tiếng ầm vang, người điên bị Vương Lâm buông tay thả xuống mặt đất, sau đó lại vung tay phải lên. Chỉ thấy sương mù tràn ngập bầu trời, bao phủ cả hắn và U Minh thú, không để người điên nhìn thấy.

Tiếng ầm vang tràn khắp không gian, vang vọng trong tinh không. Người điên rơi xuống mặt đất run rẩy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc trở lên kích động.

-Ngươi không phải là dũng sĩ, ngươi là ân nhân của bổn vương. Ca ca ta đã từng nói, có ân phải báo đáp. Ngươi yên tâm đi. Ngươi sau khi chết đi ta sẽ báo đáp, ngươi cứ cố gắng ngăn cản

con thú khổng lồ đó đi.

Người điên nói xong liền vội vàng bò dậy, phóng vọt về phía xa.

-Ân công, ngươi ra đi mát mẻ. Bổn vương sẽ nhớ kỹ chuyện này, nhất định báo đáp ngươi...

Người điên chạy như bay, trong nháy mắt đã chạy rất xa.

Tiếng âm vang trên bầu trời lại càng kịch liệt nhưng không duy trì lâu lắm. Sau một tiếng nổ, sương mù tiêu tán, Vương Lâm từ bên trong đi ra, nhìn lướt qua người điên đang bỏ chạy ở phía xa, từng bước đi tới.

U Minh thú kia đuổi theo phía sau Vương Lâm, dữ tợn lao tới.

Người điên đang chạy trốn nhìn lại lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, thì thào:

-Xong hết rồi, xong hết rồi lần này bị ăn thịt rồi...

Hắn sợ hãi, cắn răng trực tiếp nhắm mắt, duỗi cổ hét lớn:

-Ăn đi, ăn đi, có gì mà ghê chứ, ăn đi!

Nhưng đợi mãi không thấy cảm giác bị ăn xuất hiện, người điên sợ hãi chậm rãi mở mắt ra, sững sờ đứng đó.

Hắn nhìn thấy con thú khổng lồ khiến hắn phải sợ hãi đang lộ vẻ thân mật dụi đầu vào tay Vương Lâm. Tay phải Vương Lâm đặt lên trên người nó, nhẹ nhàng vuốt ve.

-Ngươi đã thu phục được nó sao? Ngươi, ngươi, ngươi... Không ngờ ngươi lại thu phục được nó!!

Người điên sửng sốt một chút, hai mắt liền xuất hiện vẻ cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

-Ca ca ta nói rằng bên trong tinh không này cao nhân không ít. Ngươi nhất định là cao nhân rồi. Con thú này có thể khiến ta sợ hãi như vậy, e là ca ca ta cũng không thể thu phục nổi. Cao nhân ơi, ngươi nhận ta làm đồ đệ đi! Ngươi nhất định phải nhận ta làm đồ đệ đó!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1544 Rời đi

-Sư tôn ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy.

Tại thế giới trong cơ thể U Minh thú, trên tu chân tinh bị tàn phá kia, trước mặt Vương Lâm, người điên liền quỳ xuống, không ngừng dập đầu, thần sắc lộ vẻ trịnh trọng, đôi mắt hiện lên vẻ sùng kính cuồng nhiệt.

-Lấy tiên tổ của ta ra thề, bổn vương tuyệt không nói sai, nguyện bái cao nhân làm thầy, cả đời này không phản bội sư môn. Bái kiến sư tôn.

Người điên vừa nói vừa giơ tay phải lên vỗ vào mi tâm của mình.

Một lực lượng kỳ dị lập tức tràn ra khỏi cơ thể hắn, đi thẳng về phía Vương Lâm, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm.

Cảnh tượng này khiến Vương Lâm đứng sững ra ở đó. Hắn vốn chỉ muốn hù dọa người điên này để hỏi khẩu quyết thần thông đạo thuật mà thôi, ai ngờ rằng lại xuất hiện một bước ngoặt thế này.

-Sư tôn, người mau dạy ta phải dùng phương pháp gì mới thu phục được con thú này. Sau khi ta học xong rồi, nếu như lại gặp phải con thú nào muốn ăn thịt ta, ta sẽ trực tiếp xông lên thu phục nó!

Người điên hưng phấn nhìn Vương Lâm. giọng nói rất đắc ý, trong lòng thầm nghĩ:

-Hừ hừ, bổn vương thông minh thật. Lần này ta lại có thể tìm cho ca ca một cao nhân, hơn nữa ta còn có thể học được thần thông. Đúng là lời quá đi. Ca ca ta mà biết chuyện này nhất định sẽ khen ngợi ta.

Thần sắc Vương Lâm vô cùng cổ quái, tay phải vỗ lên người U Minh thú. Con thú này lập tức tiêu tán, dần dần vô ảnh. Cả tu chân tinh lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ánh mắt nhìn về phía người điên trên mặt đất, Vương Lâm dần dần nở nụ cười.

-Thần thông thu phục con thú này rất huyền ảo, lúc này không thể truyền thụ cho ngươi được. Vi sư còn chưa biết ngươi biết những thần thông đạo thuật gì.

Sau khi quyết định, Vương Lâm liền chậm rãi mở miệng.

Đôi mắt người điên đảo quanh, trừng mắt nói:

-Không có đâu, những thứ khác ta đều quên rồi.

-Ngươi không muốn nói thì thôi.

Vương Lâm mỉm cười nói tiếp.

-Vậy ngươi có muốn rời khỏi nơi này hay không?

Thần sắc người điên lập tức trở nên kích động, vội vàng đứng dậy, gật mạnh đầu, lớn tiếng nói:

-Muốn chứ. Ta rất muốn rời khỏi nơi này nhưng tìm thật lâu. thật lâu mà không có đường ra.

-Ta có thể mang ngươi rời đi. Nhưng ta phải biết là trong những thần thông đạo thuật của ngươi, mạnh nhất là thuật gì.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, vừa cười khẽ vừa nói.

-Tiên Chi Cửu Tuyệt ngay cả ca ca ta cũng chỉ hiểu ra được có Thất Tuyệt...

Người điên vừa nói tới đây liền dùng sức ôm miệng, lắc đầu quầy quậy.

-Chuyện này không thể nói chi tiết. Trong cơ thể của ta đã có lời thề, nếu nói ra thì sẽ phải chịu nỗi khổ tiên phạt.

Người điên muốn buông tay ra lại thôi, giơ tay đặt vào mũi, ánh mắt đảo qua trên người Vương Lâm.

Dáng vẻ của hắn dường như là muốn ngăn cản bản thân không nói nữa vậy.

Vương Lâm lắc đầu cười, không hỏi tới chuyện này nữa. Hắn tuy có lòng tham nhưng cũng biết tiến thoái, lúc này từ người điên này đã có được cơ duyên vô cùng lớn. nếu còn tham lam thì thật là hơi quá.

Bốn khẩu quyết thần thông kia dù là Vương Lâm cũng cần rất nhiều thời gian mới có thể hiểu hết. Lúc này hắn không dư hơi mà đi hỏi thêm những thần thông khác.

-Sau ba ngày nữa ta sẽ mang ngươi rời đi!

Vương Lâm trầm ngâm, nhắm hai mắt lại yên lặng thổ nạp. Hắn biết thời gian của mình gấp rút, phải nhanh chóng đạt được đạo quả. Có thế thì hắn mới hoàn thành được kế hoạch đã định, giải quyết được lực bài xích của Huyền lương kiếm.

Trong thời gian ba ngày, hắn muốn trấn áp lực bài xích trong cơ thể, bảo trì thực lực nhất

định, lại còn phải làm vài việc.

-Không được, bổn vương đã bái ngươi làm thầy rồi. Ngươi không thể ngay cả một thần thông cũng không truyền thụ. Bổn vương không đồng ý. Người mau truyền thần thông cho ta một chút thần thông đi. Nếu không rõ ràng là người khi dễ người khác.

Người điên thấy Vương Lâm nhắm mắt liền vội vàng chạy tới bên cạnh Vương Lâm mà la hét.

Tiếng la hét càng lúc càng lớn, cuối cùng thành ra phiền toái, ngồi đối diện với Vương Lâm lảm nhảm không ngừng.

-Người không thể khi dễ ta. Ta cũng đã cho người vài khẩu quyết thần thông rồi. Ngươi cũng phải dạy ta mấy cái đi. Một cái cũng được. Tiểu Hồng, ngươi nói có đúng không? Nếu hắn cứ như vậy thì rõ là khi dễ bổn vương, Bổn vương có thể chịu nhưng Tiểu Hồng ngươi có chịu được không?

Vương Lâm bị hắn nói cho tới mức phải mở mắt, tay phải vung lên, lập tức liền có một luồng gió vàng gào thét nổi lên, tràn ngập bầu trời, bất ngờ hóa thành chín con kim long. Chín con kim long này gầm thét, thổi ra những trận gió màu tím, lạnh tới cực điểm, vừa xuất hiện liền khiến mặt đất phát ra tiếng răng rắc, trong nháy mắt liền đóng thành băng!

-Thuật Hô Phong này truyền cho ngươi!

Người điên nhìn bầu trời, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

-Người đừng có lừa gạt ta. Ta không ngốc. Cái thần thông nho nhỏ này ta không thèm học!

Tay phải Vương Lâm lại vung lên, chín con kim long tiêu tán, lập tức bắt quyết. Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, từng trận mây đen cuồn cuộn tràn tới, trong nháy mắt đã tràn ngập thiên địa. Tiếng sấm ầm vang, nước

mưa trút xuống ào ào. Nước mưa này cũng có màu vàng, trong khi hạ xuống liền khiến thiên địa nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ lại.

-Trời mưa rồi,Tiểu Hồng, mau nhìn trời mưa này...

Người điên sửng sốt, sau đó ngáp một tiếng, lắc đầu lấm bẩm:

-Lại gạt ta. Thần thông này đáng gì, bổn vương không thèm học.

Hô Phong Hoán Vũ, Rải Đậu Thành Binh, còn có thuật Băng Sơn, Vương Lâm đều thi triển ra một lượt. Nhưng dù là thi triển ra thuật nào thì người điên cũng chỉ liếc một cái rồi không

ngừng lắc đầu, thần sắc dần dần trở nên phẫn nộ gào lên với Vương Lâm.

-Lão quỷ keo kiệt này, ngay cả một thần thông tốt một chút cũng không thèm cho ta hả. Ngươi, ngươi...ngươi thật là quá đáng!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào người điên, sau khi hít sâu một hơi liền thi triển toàn bộ những thần thông Lam Mộng Đạo Tôn đã truyền thụ ra : Phiên Thiên Ấn, Quang ảnh thuẫn, đạo thuật Dung hợp.

-Đây là cái thứ quỷ gì, thế mà cũng gọi là Phiên Thiên à? Không học!

-Toàn thân là ánh sáng, đây là cái thứ thần thông gì chứ? Không học!

-Đạo thuật dung hợp này quá yếu. Một búng máu của bổn vương có thể dung hợp hết thảy, không học!

Vương Lâm nhíu mày, chậm rãi mở miệng:

-Ngươi rốt cục muốn học gì?

Người điên lại càng phẫn nộ. lớn tiếng nói:

-Ngươi rõ ràng là không muốn dạy ta, ta muốn học thần thông thu phục đại thú kia.

Vương Lâm thấy hơi đau đầu, sau khi suy nghĩ một chút tay phải liền bắt quyết, điểm về phía trước. Lập tức trong thiên địa của tu chân tinh này đột nhiên tối sầm lại, bất ngờ hóa thành một mảnh hải dương. Phía cuối hải dương có vầng mặt trời đang chậm rãi xuất hiện, tỏa sáng vạn trượng. Lực Tàn Dạ đột nhiên hiện lên!

Ánh mắt người điên sáng ngời nhưng rất nhanh liền ảm đạm. bĩu môi lắc đầu nói:

-Thần thông này cũng không tệ, soi với những thần thông của ta còn lợi hại hơn không ít...

Ánh mắt Vương Lâm dần dần lộ vẻ không kiên nhẫn, vung tay phải lên một lần nữa. vầng mặt trời ban đầu tiêu tán, một cánh cửa đá bất ngờ biến ảo ra trong thiên địa. Tuế nguyệt lưu chuyển tràn ngập tám phương.

Trong tiếng ầm vang, tuế nguyệt nhanh chóng chuyển động, dường như đã trải qua hơn mấy ngàn năm vậy.

Người điên nhìn kỹ nửa ngày, lại lắc đầu.

-Cánh cửa đá này so với đại môn của vương phủ cũng chẳng đẹp hơn gì, không học.

Vương Lâm cho dù có tốt tính tới mấy thì giờ phút này cũng không chịu nổi rồi. Hắn hít sâu một hơi, đem thần thông học được cả đời này toàn bộ thi triển ra, để cho người điên này chọn lựa nhưng mãi tới cuối cùng hắn vẫn không ngừng lắc đầu.

Nếu lắc đầu thì thôi, nhưng người điên này so với Vương Lâm lại càng phẫn nộ hơn, lửa giận càng nồng đậm nhiều lần rống to.

-Ngươi là cao nhân. Cao nhân không thể chỉ biết chút thần thông này. Rõ ràng là ngươi không muốn dạy ta!

-Đủ rồi.

Vương Lâm cắt ngang tiếng gầm rú của người điên, giận dữ cười,lạnh lùng nói:

-Thần thông cuối cùng này ngươi có học hay không?

Vừa nói tay phải Vương Lâm vừa giơ lên, căn bản không cần bắt quyết, liền thi triển ra thần thông đầu tiên hắn học được trong đời, Dẫn Lực Thuật.

Với tu vi của hắn khi thi triển Dẫn Lực Thuật chỉ yêu cầu tu vi luyện khí quả thực quá mức dễ dàng, chỉ cần phất tay một cái là liền khiến một tảng đá rất lớn bay lên không trung.

Người điên ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào hòn đá giữa không trung, ánh mắt bừng sáng. Hắn đứng vọt dậy, dùng sức dụi dụi hai tròng mắt, lập tức chụp tới.

-Thứ này chơi hay đây. Ha ha, chơi hay đây. Ta muốn học thứ này! Cao nhân, sư phụ không hổ là cao nhân, không ngờ lại có loại đại thần thông đạo thuật này!

Vương Lâm thật sự mặc kệ người điên này, xuất ra một ngọc giản, ghi lại Dẫn Lực Thuật lên đó, sau đó vứt cho đối phương rồi nhắm mắt lại thổ nạp.

Người điên sau khi tiếp nhận ngọc giản liền lập tức ngưng thần đảo qua, mặt mày hớn hở, cuống quít nhảy dựng lên, hầu như trong nháy mắt đã học xong Dẫn Lực Thuật. Hắn vừa hô hào vừa chạy ra xa, trong tiếng hô hạ tay chỉ về phía trước, làm một hòn đá từ dưới đất bay lên.

-Chơi vui thật. Thứ này chơi vui thật.

vẻ mặt người điên lộ sự kích động, điểm một cái liền khiến cho mấy chục hòn đá bay lên, sau đó điều khiển chúng bay vòng quanh thân thể. Hắn cũng quay theo mấy hòn đá, cuối cùng vẻ mặt mê muội, nhưng thần sắc lại cực kỳ hưng phấn, tiếng cười vang lên không ngừng.

Giống như còn chưa đã, người điên này lại chạy tới chỗ xa hơn, trong lúc đang di chuyển lại điểm về phía mặt đất một chỉ. Lập tức mặt đất xuất hiện vô số cái khe, những khối đá lớn bay lên, vờn quanh thân thể hắn. Lúc này bên ngoài thân thể hắn đã có gần cả ngàn khối đá.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua. Vương Lâm mở mắt ra, kim quang trong mắt dần dần bị hắn ẩn đi, nếu không cẩn thận nhìn sẽ không phát hiện ra.

Nhưng khi mở mắt nhìn về phía xa xa, Vương Lâm nhướng mày lắc đầu cười khổ.

Chỉ thấy ở phía xa, tiếng cười của người điên cực kỳ phẫn nộ. Bên người hắn đã có trên vạn hòn đá giống như là binh lính bao bọc lấy hắn vậy. Đối diện hắn lại có cả vạn hòn đá giống như quân địch.

Hắn không ngờ lại điều khiển nhiều đá như vậy giữa không trung triển khai một trận chém giết.

-Tiểu nương tử bảy màu, ngươi cũng không theo bổn vương. Bổn vương có trên vạn đại quân, người có dũng khí không theo, bổn vương có thể nổi giận.

Sau khi rống lên. người điên lập tức chạy trong đám đá đổi diện, thân thể xoay một cái, ngón tay tạo thế như hoa lan lộ vẻ quyến rũ, nhỏ giọng mở miệng nói.

-Tên dâm tặc này, có gan thì cứ tới đây.

Vương Lâm dở khóc dở cười, thấy người điên đang chơi vui vẻ, thở dài một tiếng, đứng dậy đi về phía trước.

-Được rồi, đi ra ngoài chơi tiếp!

Người điên có vẻ chưa hết hứng thú nhưng vẫn hưng phấn chạy vội theo sau Vương Lâm, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại những hòn đá phía sau, ánh mắt lộ vẻ không nỡ, dường như đang suy nghĩ xem có nên đem chúng đi cùng hay không.

-Bên ngoài cũng có mà.

Vương Lâm bất đắc dĩ mở miệng nói.

Hai người càng đi càng xa, dần dần biến mất trong thiên địa...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1545 Ba bảo vật

-Thế giới bên ngoài thật là đẹp! Đồ vật bên ngoài thật đồ sộ, người bên ngoài cũng thật là nhiều!

Những tiếng kêu gào có thể coi là thê lương vang lên từ trong khu vực đầy đá vụn mà U Minh thú ẩn thân tại Liên Minh Tinh Vực.

Giọng nói này dường như còn kèm theo một sự hưng phấn bị dồn nén trong bao nhiêu năm tháng. Chỉ thấy một thân thể gầy còm đang giống như giương nanh múa vuốt từ trong khu vực đầy đá vụn này không ngừng gầm thét phóng ra.

Vương Lâm đã quen với việc người điên gào thét, chẳng thèm để ý tới hành động của hắn mà yên lặng nhìn về tinh không phía trước, cảm thụ khí tức mà hắn vô cùng quen thuộc.

Khí tức của gia đình.

-Rốt cục cũng về đến nhà rồi...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ nhung nhớ. Hắn có nhà ở Côn Hư, nhà ở Chu Tước. Chỉ là người nhà hắn đã mất từ lâu rồi...

Hắn thậm chí cũng không biết tại sao mình còn muốn về nhà. Đây không chỉ là bởi vì Thanh Thủy, vì Tư Đồ Nam mà còn do một cảm giác không rõ ràng trong nội tâm hắn sau mấy ngàn năm phiêu bạt. Dường như Côn Hư luôn có một thứ lực lượng kỳ dị khiến hắn không thể nào dứt bỏ.

Dù là hắn không còn người nhà...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ bi thương, trong đầu tràn ngập hình ảnh cuộc đời lúc trước. Rất lâu sau đó, Vương Lâm nhắm mắt lại, đôi mắt không có nước mắt, chỉ có nỗi đau.

Tiếng gào thét của người điên yếu dần. Hắn nghi hoặc nhìn về phía Vương Lâm, gãi gãi đầu ánh mắt lộ vẻ mê mang. Hắn chưa bao giờ thấy đối phương lại có vẻ mặt như vậy. Từ vẻ mặt

của đối phương mơ hồ có thể cảm nhận được một tia đau đớn từ tận linh hồn truyền tới.

-Hắc, tiểu nương tử nhà ngươi bị sao vậy? Nói cho bổn vương biết ai bắt nạt ngươi? Bổn vương sẽ xử lý hắn cho ngươi.

Người điên chống tay vào thắt lưng, vênh mặt, tạo dáng vẻ vô cùng uy vũ.

Vương Lâm mở hai mắt, trầm mặc không nói mà chỉ lắc đầu từng bước đi về phía xa, bước thẳng vào trong tinh không, từng bước từng bước nặng nề tiến tới.

Hắn đi rất chậm, ánh mắt nhìn vào tinh không. Nơi này khiến cảm giác quen thuộc của hắn càng ngày càng rõ ràng, dâng lên vô cùng nồng đậm trong lòng hắn.

Bản thân hắn cũng không thể nói rõ vì sao lúc này hắn lại bi thương hơn khi trở lại La Thiên. Có lẽ là do lúc này hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, đi quá xa quá xa rồi...

-Ngươi đừng có như vậy chứ. Bổn vương cũng cảm thấy khó chịu, bổn vương rất nhớ Tiểu Hồng, Tiểu Ngân. Hai kẻ đáng chết các người sao không đến tìm bổn vương chứ! Ta nhớ nhà, ta phải về nhà....

Người điên đi theo Vương Lâm, tâm tình cũng chậm rãi bị hắn làm ảnh hưởng.

Nhưng tâm tình của người điên này biến hóa rất nhanh, chẳng bao lâu liền quên mất sự bi thương vừa rồi, lại lập tức hưng phấn gào rú lên, điều khiển đá vụn vờn quanh bốn phía, tiến về phía trước gào thét chơi đùa, vui vẻ không còn biết trời đất gì nữa.

Vương Lâm yên lặng đi về phía trước, từ từ chôn chặt nỗi bi thương. Hắn còn có rất nhiều chuyện để làm, chưa thể ngơi nghỉ được.

Nhìn người điên chơi đùa ở cách đó không xa, ánh mắt Vương Lâm lộ một tia hâm mộ. Hắn rất hâm mộ người điên này. Sự vui sướng trên người đối phương, dù là gặp phải chuyện gì cũng chỉ trong nháy mắt đã có thể quên luôn, lại có cách khiến bản thân vui vẻ.

Việc này Vương Lâm không làm được.

Người điên cất tiếng cười vui vẻ, thỉnh thoảng lại lại rống lên tiếng rống khàn khàn. Hai người đi sâu vào trong tinh không, càng ngày càng xa.

Không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một tu chân tinh vô cùng to lớn, không kém nhiều so với Thiên Vận Tinh năm xưa nhưng các vệ tinh quay quanh bốn phía xung quanh nó còn nhiều hơn Thiên Vận Tinh rất nhiều.

Tu chân tinh này Vương Lâm hơi xa lạ, chưa từng đi qua.

Bên ngoài tu chân tinh này còn có gợn sóng mơ hồ, lộ ra lực lượng cấm chế.

Toàn bộ tu chân tinh yên tĩnh, giống như một nấm mồ không có bất cứ tiếng động nào.

Người điên khi vừa nhìn thấy tu chân tinh nọ liền lập tức hoan hô, hai mắt bừng sáng, lập tức rống to lên.

-Oa oa oa! Nhiều tiểu nương tử như vậy. Nơi này hay đó. Bổn vương rốt cục cũng thấy được những người khác chơi đùa rồi!

Người điên hưng phấn xoa xoa tay, đôi mắt trông mong nhìn về phía Vương Lâm.

-Ta muốn đi vào đó...

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua tu chân tinh nọ, không hề khiến bất cứ tu sĩ nào chú ý đã nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ trên tu chân tinh này.

Tu chân tinh này là một tu chân tinh cấp thấp, phàm nhân rất nhiều, chia thành gần trăm quốc gia, tu sĩ cũng không ít. Chẳng qua hầu hết tu sĩ mới chỉ ở bước đầu tiên, số người ở bước thứ hai không nhiều lắm.

Người có tu vi cao nhất trong đó là Tịnh Niết. Nhưng bên trong nền đất tại trung tâm của tu chân tinh này có một cái động rộng rãi, trong đó có bốn người, hiển nhiên là những lão quái bế quan đã lâu.

Trong đó người cao nhất đạt tới thiên nhân đệ tam suy. Nhưng chỉ có một người mà thôi, hai người còn lại đều là thiên nhân đệ nhất suy. Một người còn lại có tu vi Toái Niết.

Bên trong động ở trung tâm tu chân tinh này có lực lượng băng hỏa luân phiên thay đổi, hiển nhiên là những người này nương theo băng hỏa mà áp chế suy kiếp trong cơ thể, đang cố gắng chậm rãi vượt qua.

-Ta có chuyện quan trọng, không thể đi chơi với ngươi được.

Thu hồi ánh mắt, Vương Lâm đã biết nơi này không ai có thể đả thương được người điên.

-Không sao đâu. Ta chơi một mình được rồi. Ngươi nếu theo bên cạnh bổn vương ta lại thấy không được tự nhiên. Ngươi cho dù muốn theo bổn vương cũng không đồng ý đâu!

Người điên hừ nhẹ một tiếng.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt nhìn người điên lộ vẻ nhu hòa, chậm rãi nói:

-Nhất định phải tới nơi đó sao? Hay là ngươi đi với ta đi. Đợi ta xử lý xong việc sẽ mang ngươi đi chơi thật vui.

Người điên lắc đầu quầy quậy, quay đầu nhìn tu chân tinh kia, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn, thì thào nói:

-Nhiều người như vậy, chơi nhất định rất vui....còn có không ít tu sĩ. Ha ha, ta lúc đầu chơi tới đây không phải là để kiếm chỗ chơi sao. Ta không đi chỗ nào khác nữa.

Thấy ánh mắt của người điên như vậy, Vương Lâm cười khổ, trầm ngâm một lát. Hắn vẫn còn hơi lo lắng. Dù sao thì tâm trí của người điên này cũng như trẻ con, dù là có thân thể bất diệt những cũng khó tránh khỏi bị người khác lừa gạt.

Chính hắn lừa gạt người điên này thì thôi chứ không cho phép ké khác lừa hắn. Tính cách Vương Lâm ân oán phân minh. Người điên này có ân tái tạo với hắn, hắn quyết không cho bất luận kẻ nào làm tổn thương tới người điên nửa điểm!

-Không được!

Vương Lâm vung tay áo lên. Lập tức một luồng ánh sáng màu vàng lao thẳng tới, kéo người điên đang lao đi trở về.

Trong mắt người điên nọ liền lập tức bùng lên lửa giận, liên tục gào thét, trong kim quang không ngừng dãy dụa. cũng không biết hắn thi triển thần thông gì mà trong nháy mắt có thể thoát khỏi kim quang, vừa tức giận lại vừa đắc ý rống to với Vương Lâm.

-Con bà nó, ngươi dám quản bổn vương sao? Ngay cả ca ca ta cũng không quản được ta.

Bổn vương muốn tới đâu chơi thì nhất định sẽ tới đó! Ngươi là sư tôn của bổn vương thì đã sao. Hừ hừ. Bổn vương có bao nhiêu sư tôn chứ? Để ta tính xem, một người, ba người, tám người....quên mất rồi. Dù sao thì cũng nhiều, có ai có gan quản ta đâu?

-Ta muốn đi chơi.

Người điên căm tức nhìn Vương Lâm, nhe răng tạo một vẻ mặt vô cùng hung ác.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người điên. Tính cách của hắn cũng không thích quản người khác, lúc này khi nghe người điên nói kiên quyết như vậy liền hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên vung về phía trước. Một cái khe trữ vật liền hiện ra, trong đó bay ra hai luồng sáng.

Luồng sáng thứ nhất không ngờ truyền ra tiếng gào thét hưng phấn.

-Không quay về nữa. Lần này nói gì thì nói lão tử cũng không về nữa. Mỗi lần không cần là lại ném lão tử trở về. Lão tử nói gì thì cũng là một kiếm linh có thể lập công lao cho sát tinh cơ mà, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

Hứa Lập Quốc từ trong luồng sáng lóe ra. Vừa xuất hiện hai mắt hắn liền lóe lên, lập tức thấy người điên.

Người điên nọ cũng sửng sốt nhìn Hứa Lập Quốc.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, đạo quang mang thứ hai từ trong cái khe hiện ra. Đó chính là Lưu Kim Bưu. Lưu Kim Bưu cẩn thận đánh giá bốn xung quanh, sau khi nhìn người điên vài lần liền ho khan vài tiếng, từ trong ánh sáng đi ra.

-Hai người các ngươi đi cùng với hắn, ở trên tu chân tinh này chờ ta, không được để hắn bị thương tổn nửa điểm!

Vương Lâm nói rất ít, bên trong lời nói tràn ngập sự uy nghiêm.

Ánh mắt đảo qua người điên, Vương Lâm xoay người bước về phía xa. Hắn nghĩ với tu vi của Hứa Lập Quốc, lại có Lưu Kim Bưu am hiểu quan sát sắc mặt người khác, người điên ở trên tu chân tinh này hắn là sẽ không có vấn đề gì.

Như thế là hắn có thể yên tâm biến mất trong tinh không, đi thẳng tới tổng bộ Tu Chân Liên Minh!

-Thanh Thủy sư huynh, Vương Lâm tới rồi!

Vương Lâm đi rồi, Hứa Lập Quốc và người điên trừng mắt nhìn nhau hồi lâu, sau đó đồng thời mở miệng.

-Tiểu nương tử, nói cho bổn vương biết tên ngươi là gì?

-Ngươi là ai?

Hứa Lập Quốc sửng sốt, lập tức lửa giận bừng bừng nhìn chằm chằm vào người điên, mở miệng nói:

-Ai là tiểu nương tử? Lão tử là nam đó!

Người điên cười ha hả, chỉ vào Hứa Lập Quốc đang muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng, ôm bụng cười ha hả, cả người dường như nằm lăn ra đất mà cười bò ra.

-Ngươi là nam? Ha ha...ha ha Tiểu Hồng, ngươi mau tới xem xem. Kiếm linh này nói hắn không phải là tiểu nương tử...ha ha, bổn vương chết cười mất...hả, trời mưa rồi, Tiểu Hồng, mau mang ô cho ta...

Người điên này lầm bầm, ánh mắt dần dần lộ vẻ mê man, không cười nữa mà nhìn Hứa Lập Quốc ngây ngẩn.

Bị hắn nhìn như vậy, Hứa Lập Quốc cũng trừng mắt nhìn lại. Vẻ mặt Lưu Kim Bưu vô cùng kỳ quái, đứng một bên nhìn chằm chằm vào người điên, ánh mắt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Lưu Kim Bưu lộ thần sắc ngưng trọng, tiến lên vài bước, ánh mắt không ngừng đánh giá người điên. Nhất là sau khi nhìn vẻ mặt đối phương nhìn Hứa Lập Quốc liền gật đầu mỉm cười, nụ cười có chút quái quái.

-Người điên?

-Đúng, là người điên, không sao!

Ánh mắt của Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu chậm rãi tiếp xúc, đồng thời chuyển động, tủm tỉm cười nhìn về phía người điên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1546 Ta đã trở về rồi

Vương Lâm một mình lao đi trong tinh không. Thân thể hắn mạnh mẽ, cả đoạn đường đi dù gặp phải khe không gian thì cũng thường là không cần tránh né. Khe không gian va chạm với hắn liền lập tức sụp đổ, không thể tạo thành nửa điểm thương tổn đối với hắn.

Mơ hồ bên ngoài thân thể hắn còn có một vầng sáng màu vàng nhạt lóe lên. Hắn bước đi trong tinh không giống như một bước mà rút ngắn cả không gian vô tận vậy!

Không có người điên đi theo, tốc độ Vương Lâm đã đạt tới đỉnh điểm. Khoảng cách từ chỗ hắn tới tổng bộ của Tu Chân Liên Minh không ngắn nhưng lúc này Vương Lâm khi cất bước chỉ cần có ba bước là đã quét ngang qua tinh không!

Bước đầu tiên hạ xuống là ở trong một khu vực tu chân tinh dày đặc sương mù, có rất nhiều tu sĩ Côn Hư đang bố trí trận pháp. Vương Lâm xuất hiện không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra!

Hầu hết đều chỉ cảm nhận có một sự dao động yếu ớt trong tinh không, sau đó lập tức tiêu tan.

Lỗ Phu Tử bất ngờ cũng ở trong đám tu sĩ này. Tu sĩ bước thứ ba của Côn Hư vô cùng thưa thớt, mà người hiểu trận pháp thượng cổ lại càng ít hơn. Do đó Lỗ Phu Tử được Hồng Sam Tử yêu cầu, đi tới bên ngoài Côn Hư bố trí trận pháp.

Dù là hắn thì cũng chỉ cảm thấy thoáng hoa mắt, dường như có một người từ xa nhìn lại mà thôi. Thần sắc hắn nhất thời trở nên ngưng trọng.

-Hình như có người vừa mới qua đây...khí tức rất quen thuộc...

Lỗ Phu Tử nhìn về phía trước, một lúc sau liền lắc đầu.

-Khí tức này rất giống của hắn...chỉ là qua vài chục năm. tin tức của hắn vẫn không có chút nào...chắc là ta hoa mắt rồi.

Thần sắc Lỗ Phu Tử hơi trầm xuống.

Vương Lâm vừa nãy thấy Lỗ Phu Tử nhưng hắn không có thời gian, không dừng lại mà bước tiếp bước thứ hai!

Bước thứ hai này đã đưa hắn tới gần trung tâm của Côn Hư tinh vực. Khu vực trống trải này

không ngờ lại có vô số khe không gian như những vết sẹo đan xen nhau hiện lên.

Dường như trước đây mấy năm, ở nơi này đã từng phát sinh một trận đại chiến! Trận đại chiến này rất kịch liệt, khiến cho tinh không sụp đổ.

Đúng là bởi vì nơi này bị sụp đổ trong phạm vi lớn nên mới khiến cho vô số khe không gian xuất hiện, khiến cho nơi này dường như tách khỏi Côn Hư, thần thức cũng rất khó có thể bao trùm địa phương này.

Hơn nữa quanh đây lại có những làn sóng gợn mơ hồ tồn tại. Do vậy nơi đây đã hoàn toàn phong tỏa khả năng dò xét của thần thức, trở thành một vùng cấm thức!

Thậm chí ở nơi này còn có mùi máu tanh nhàn nhạt, rất lâu không tiêu tan, chứng tỏ trận chiến năm đó ở nơi này vô cùng thảm khốc! Vương Lâm nhớ rõ ràng lúc La Thiên và Liên Minh Tinh Vực giao chiến cũng không khiến cho tinh không sụp đổ trong phạm vi lớn như thế này. Kịch biến ở nơi đây chỉ có một nguyên nhân!

-Ta ở trong cơ thể của u Minh thú mấy ngày, không biết đã trải qua bao nhiêu năm. Cuộc chiến với giới ngoại không biết đã xảy ra mấy lần rồi... Mấy Thất Thải Giới theo lý mà nói hẳn là đã bị tìm thấy và phá hủy rồi mới đúng....

Vương Lâm trầm mặc, bước nửa bước về phía trước. Nhưng hắn còn chưa kịp bước hết thì hàn quang trong mắt chợt lóe lên quay đầu nhìn về phía xa.

Ở phía xa có ba luồng sáng đang lao nhanh tới. Bên trong luồng sáng phía trước là một tu sĩ giới nội. Người này là một lão già, sắc mặt tái nhợt, trong lúc lao đi không ngừng phun máu tươi, tuy nhiên thần sắc vẫn rất dữ tợn cắn răng phi hành.

Phía sau hắn có hai tu sĩ giới ngoại trên mi tâm có ấn ký. Án ký trên mi tâm của hai người này bất đồng, một là tu sĩ của Hỏa Tước tộc, còn một người không ngờ lại thuộc Thiên Lang tộc!

Thần sắc hai người âm trầm lộ vẻ tàn nhẫn. Trong lúc nhanh chóng truy kích, tu sĩ Hỏa Tước tộc cười lạnh, tay phải giơ lên vung về phía trước. Đột nhiên từ trong mi tâm của hắn có một luồng lửa ầm ầm tràn ra.

-Viêm Lôi Tử, ngươi năm lần bảy lượt tiến vào nơi này, chẳng lẽ lại còn tưởng nơi này như giới nội của ngươi! Mấy lần trước thả cho ngươi rời đi, lần này thì ngươi phải ở lại thôi!

Ngọn lừa ầm ầm giống như một biển lửa điên cuồng hướng về phía lão già trước mặt tràn tới. Lão già này bất ngờ chính là Viêm Lôi Tử!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử lộ vẻ điên cuồng, vừa lao đi vừa gầm nhẹ, hai tay bắt quyết vỗ về phía sau. Lập tức liền có mười mấy mảnh đại lục biến ảo ra, tầng tầng lớp lớp đụng vào biển lửa đang lao tới.

Một tiếng nổ ầm vang, lực trùng kích khuếch tán ra tám hướng. Viêm Lôi Tử phun một ngụm máu tươi, thân thể nương theo lực lượng này điên cuồng phóng về phía trước.

Những mảnh đại lục phía sau bị biển lửa thiêu đốt, lập tức liền có ba khối sụp đổ. Những mảnh còn lại bị cuốn đi, nhanh chóng bay theo Viêm Lôi Tử.

-Nếu không có ước định giữa phó hội trưởng Trường Tôn hội Thiên Triệu Thượng Sư và giới nội các ngươi, tạm hoãn giao chiến thì Côn Hư tinh vực này toàn bộ đã trở thành địa giới của Thái Cổ Tinh Thần rồi!

Ánh mắt tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc lộ vẻ khinh miệt, vừa truy kích tay phải vừa điểm về phía trước. Bất ngờ phía sau hắn liền vang lên tiếng sói tru kinh thiên. Một con thanh lang mấy trăm trượng biến ảo ra, trực tiếp lao về phía Viêm Lôi Tử mà cắn.

Hai người này là tu sĩ Thái cổ Tinh Thần, tu vi đều là Toái Niết đại viên mãn lúc này đấu với Viêm Lôi Tử cùng tu vi. Do vậy mà hai người đồng thời đuổi giết, Viêm Lôi Tử có thể kiên trì tới lúc này, bỏ chạy được tới đây cũng đủ thấy sự mạnh mẽ của hắn.

Trong nháy mắt khi thanh lang lao tới, Viêm Lôi Tử xoay phắt người lại cắn chót lưỡi phun một ngụm máu tươi, rơi trên một mảnh đại lục, thần sắc dữ tợn hét lớn:

-Nổ!

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Hơn mười một mảnh đại lục đồng thời nổ tung, hóa thành một lực lượng hủy diệt khổng lồ, đánh thẳng tới thanh lang. Tiếng chấn động vang vọng tám hướng. Thanh lang nọ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể liền sụp đổ.

Nhưng thân thể Viêm Lôi Tử cũng kịch chấn, sắc mặt trắng bệch, lảo đảo lui lại phía sau.

-Tàn tu giới ngoại, nếu Hồng Sam Tử đại nhân không phải bị vây, Nam Vân Tử đại nhân chưa xuất quan, nếu Phong Tôn của giới nội của ta không mất tích thì các ngươi sao có thể kiêu ngạo chứ!

Tiếng nói của Viêm Lôi Tử đầy thê lương, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Hắn biết mình chỉ cần chạy thoát khỏi khu vực này thì đối phương sẽ không tiếp tục truy kích nữa. Dù sao rời khỏi vùng không gian cấm thức này, bên ngoài tinh không liền có thể sử dụng súc địa thành thốn, đối phương dù truy kích cũng phải cố kỵ.

Chỉ là nơi này còn cách ranh giới của vùng cấm thức một khoảng. Viêm Lôi Tử lúc này cắn răng, liều mạng lui lại phía sau.

Trong nháy mắt khi lực trùng kích tràn ra, tu sĩ Hỏa Tước tộc và tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc cất bước đi tới, càng ngày càng áp sát Viêm Lôi Tử.

-Thật quá buồn cười. Hồng Sam Tử và Nam Vân Tử thì không nói, còn Phong Tôn trong miệng các ngươi thì là thứ gì chứ! Người này năm đó chỉ là may mắn mà thôi. Rõ ràng hắn đã phải bỏ ra tính mạng, tử vong rồi mà các người còn kiên trì nói là mất tích.

Ánh mắt tu sĩ Hỏa Tước tộc lộ vẻ cừu hận lạnh giọng nói, tay phải bắt quyết. Lập tức phía sau hắn liền có một con hỏa điểu màu đen rít gào lao ra.

-Phong Tôn có chết hay không thì các ngươi còn rõ ràng hơn chúng ta. Nếu không thì sao lần đại chiến thứ ba hắn không xuất hiện! Nếu không thì khi Hồng Sam Tử bị vây sao hắn không ra tay! Phong Tôn sao? Đấy chỉ là cách xưng hô giả dối của các ngươi mà thôi. Lão phu thấy hắn chẳng qua chỉ là một thằng nhãi ranh!

Tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc nói năng sắc bén vừa tiến tới vừa bắt quyết. Lập tức toàn bộ cánh tay phải của hắn xuất hiện những sợi lông xanh rất dài!

Viêm Lôi Tử lùi lại phía sau, thần sắc dù ảm đạm nhưng vẫn cười rộ lên, chỉ về phía tu sĩ Hỏa Tước tộc, dữ tợn cười nói:

-Buồn cười sao? Phong Tôn giết lão tổ của các ngươi như lấy đồ trong túi, chém chết hắn

trước mặt hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại! Tiếng kêu thảm thiết của hắn trước khi chết ngươi đã được nghe chưa?

Sát khí trong mắt tu sĩ Hỏa Tước tộc bốc lên ngập trời. Đây chính là nỗi đau của Hỏa Tước tộc bọn họ!

-Còn cả ngươi nữa. Lão tổ của Phụng Thiên Lang tộc các ngươi là nô bộc của Phong Tôn. Hắn mặc dù đào tẩu nhưng ngươi có thấy hắn có ngày nào là không sợ hãi hay không? Có ngày nào không?

Tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc biến sắc, lông xanh mọc ra càng nhanh cuối cùng đã phủ gần nửa thân thể. Trong lúc hắn nâng tay, bên ngoài cánh tay phải bất ngờ huyễn hóa ra một cái đầu sói khổng lồ!

-Ngươi xuống Hoàng Tuyền mà tìm Phong Tôn của ngươi đi thôi.

Tiếng gầm nhẹ mang theo sát khí trong nháy mắt vang lên. Tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc vung mạnh tay phải khiến một tiếng sói tru kinh thiên

truyền ra. Cánh tay phải trực tiếp tách khỏi thân thể, hóa thành một con sói lớn lao thẳng về Viêm Lôi Tử!

Cùng lúc đó, tu sĩ Hỏa Tước tộc cũng gầm nhẹ. Con hỏa điểu màu đen phía sau hắn rít lên một tiếng, chớp đôi cánh lửa. Biển lửa ngập trời màu đen cuốn tới, cùng cự lang với tốc độ cực nhanh đánh về phía Viêm Lôi Tử!

Hết thảy mọi chuyện chỉ phát sinh trong phút chốc. Viêm Lôi Tử cất tiếng cười thảm, bỏ qua ý niệm bỏ chạy. Lúc này ánh mắt hắn lộ vẻ điên cuồng, khí thế bạo tăng!

-Chết, lão phu không sợ!! Cho dù chết cũng phải chết cho oanh oanh liệt liệt!

Hắn cười điên cuồng, không lùi mà tiến, toàn thân giống như bốc cháy, muốn dùng tính mạng để đổi lấy lực lượng bộc phát trong nháy mắt.

Hỏa điểu màu đen mang theo ngọn lửa ngập trời, cự lang mang theo cơn lốc hung tàn lao tới. Vẻ mặt tu sĩ Hỏa Tước tộc và Phụng Thiên Lang tộc lộ vẻ tàn nhẫn. Hai người bọn họ dường như đang tưởng tượng tới lúc đối phương va chạm với chúng, ngay lập tức khiến hình thần câu diệt, cho dù là tự bạo thì dưới sự liên thủ của hai người, trong vùng cấm thức này cũng sẽ không

có bất cứ tác dụng nào!

Nhưng đúng lúc này thì kinh biến đột nhiên xảy ra!!

Một cánh tay phải trông rất tầm thường không biết từ đâu liền vươn ra túm lấy Viêm Lôi Tử đang liều chết xông tới, nhẹ nhàng kéo hắn lại, nhu hòa đẩy hắn sang một bên, dập tắt ngọn lửa sinh mạng đang bị thiêu đốt của hắn.

Ngay sau đó một bóng người mặc bạch y bất ngờ xuất hiện, thần sắc âm trầm, trong nháy mắt khi hắn hiện ra liền ngẩng phắt đầu, hai mắt tỏa ra kim quang vạn trượng!

Kim quang này kinh thiên động địa, trong tích tắc xuất hiện liền chiếu rọi cả tinh không, giống như tạo thành một thế giới màu vàng vậy!

-Cút ngay!

Trong nháy mắt khi kim quang xuất hiện, một giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm vang lên, khiến hai tu sĩ giới ngoại tê dại, cảm giác như sắp sửa hồn phi phách tán!

Giọng nói này hai người bọn họ rất quen thuộc. Giọng nói này là cơn ác mộng trong trí nhớ của bọn họ, là nỗi sợ hãi không thể mất đi từ khi bọn

họ gia nhập vào đợt sóng tu sĩ thứ ba trong trận chiến đầu tiên với giới nội!

Nhất là trong tích tắc khi thấy được thân ảnh mơ hồ kia, hy vọng mong manh sâu trong nội tâm họ lại càng ầm ầm sụp đổ!

-Phong Tôn!!

-Phong Tôn!!

Giọng nói bị nỗi sự hãi cực điểm, không cách nào hình dung nổi khiến cho trở nên méo mó truyền ra! Tiếng nói đó rất thê lương, khiến cho người nghe phải dựng cả tóc gáy. Chỉ có sự sợ hãi tới mức tâm thần gần như sụp đổ mới có thể phát ra được giọng nói thế này!

-Phong Tôn Vương Lâm!!

Tiếng nói cuối cùng mang theo vẻ kinh ngạc, đồng thời lộ rõ vẻ vui mừng khó có thể hình dung nổi, không dám tin vào mắt mình là của Viêm Lôi Tử!

-Ta đã trở về!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1547 Biến hóa trong vài thập niên

Tu sĩ Hỏa Tước tộc của Thái cổ Tinh Thần hít thở không thông, sắc mặt trắng bệch một mảnh, điên cuồng lùi lại phía sau. Hắn không biết mình có thể tránh được hay không nhưng ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này là trốn, trốn, trốn, trốn!

Nhưng lúc này đừng nói là hắn mà cho dù là Lão tổ Hỏa Tước Tộc có sống lại thì ở trước mặt Vương Lâm cũng không có chút lực phản kháng. Giờ phút này kim quang từ trong mắt Vương Lâm tràn ra, bao phủ cả tinh không. Phiến tinh không này có vô số khe không gian, vừa bị kim quang đảo qua một cái liền lập tức vỡ nát.

Còn về phần tu sĩ Hỏa Tước tộc chỉ vừa mới lui lại phía sau nửa bước thì toàn thân liền lập tức bị kim quang tràn ngập, kêu lên thảm thiết. Trong nháy mắt này, thân thể hắn liền biến thành mây khói, nguyên thần cũng không có chút chống cự, trực tiếp tan nát.

Thậm chí hỏa điểu màu đen khổng lồ kia vừa chuẩn bị thôn phệ Viêm Lôi Tử giờ phút này dưới kim quang tràn tới, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi

kinh thiên. Nó mơ hồ có linh hồn, giờ phút này nói hoảng sợ lui lại phía sau nhưng khi kim quang ập tới thì đã bị xóa đi toàn bộ sự tồn tại của nó!

Tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc run rẩy toàn thân. Hắn nhìn thấy đồng bọn tử vong, hết thảy mọi thứ trước mặt hắn lúc này biến thành một thế giới kim quang. Hắn mơ hồ lờ mờ chứng kiến thân ảnh Vương Lâm phía sau kim quang.

Thân ảnh này đã là ác mộng vài thập niên của hắn. Hắn làm sao cũng không thể quên được hình ảnh một người năm đó cầm búa lớn đứng ở lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, dùng sức một người cản mấy vạn tu sĩ rời đi, ngăn cản làn sóng tu sĩ bước thứ ba tiến vào. Đó là một cái tên tồn tại vĩnh hằng.

Phong Tôn!

Đây là một pho tượng mà tu sĩ trên đường tu đạo không dám bước qua nửa bước!

Nhất là lực lượng của một búa kia, ầm ầm hủy diệt vô số tu sĩ trong làn sóng thứ ba, cũng để lại một cái khe kinh thiên tồn tại cho tới ngày nay!

Mỗi một lần hắn đi qua cái khe đó, tâm thần đều run rẩy. Hắn không quên nổi năm đó bản thân mình đã đứng bên cạnh cái khe ngày hôm nay, trong nháy mắt khi đối phương chém xuống một búa, rất nhiều đồng bọn

bên cạnh đều tử vong toàn bộ, chỉ có một mình hắn may mắn sống sót, mang theo cơn ác mộng cả đời không tiêu tan, mang theo nỗi kinh hoàng rời đi.

Hôm nay hắn lại nhìn thấy thân ảnh đáng sợ đó, trong nỗi sợ hãi không cách nào hình dung nổi, tu sĩ Phụng Thiên Lang tộc này bị nỗi sợ làm cho phát điên!

Không phải là điên cuồng mà là điên hẳn, phát điên hoàn toàn! Trong tiếng cười thê thảm, hắn quên cả lùi lại phía sau, da thịt trên thân thể lập tức bị hòa tan nguyên thần sụp đổ, thân thể trong phút chốc tiêu tan không còn!

Hết thảy mọi chuyện chỉ trong nháy mắt, đối với Vương Lâm mà nói, giết hai tiểu tu giới ngoại này giống như bóp chết hai con kiến hôi mà thôi. Hắn quay đầu, nhìn về phía Viêm Lôi Tử thần sắc kích động đang đứng phía sau.

-Chỉ huy phó chiến tuyến tây bắc La Thiên, bài danh thứ năm ba trên Phong Tôn bảng, Viêm Lôi Tử tham kiến Phong Tôn!

Thần sắc Viêm Lôi Tử kích động, hai tay áo vung lên, ôm quyền vái một cái.

-Phong Tôn giới nội thất bại rồi... Thất Thải Giới kia là chỗ mai phục do Chưởng Tôn lưu lại cả vạn năm. Năm đó sau khi người mất tích, mấy người Hồng Sam Tử tiền bối phát động toàn bộ lực lượng giới nội tìm kiếm, cuối cùng kể cả tổng bộ liên minh, đã tìm được năm vị trí!

Chẳng qua không ai có thể ngờ nổi, Chưởng Tôn đã bày mưu với Thất Thải Giới, trong tích tắc khi hai nơi bị mở ra, từ bên trong đó xuất hiện một lượng lớn tu sĩ... Trận đại chiến thứ hai đột nhiên xảy ra....

-Năm Thất Thải Giới bất ngờ trở thành thông đạo tiến vào giới nội, bị tu sĩ giới ngoại hoàn

toàn chiếm cứ, dùng đó làm căn cơ để đánh thẳng vào giới nội...tử thương vô cùng thảm trọng...

-Hồng Sam Tử tiền bối trong trận đại chiến lần thứ hai bị hàn y đồng tử và tu sĩ bước thứ ba giới ngoại liên thủ phong ấn, vây trong Thất Thải Giới ở Triệu Hà, bị ba vạn tu sĩ giới ngoại trấn áp! Ngày nay chiến đấu trên đài phong giới của chúng ta chỉ là một phân thân của người.

-Nam Vân Tử tiền bối bị Chưởng Tôn đánh trọng thương bế quan, cho tới nay vẫn chưa hề có dấu hiệu xuất quan!

-Trận đại chiến thứ hai lan tới tứ đại tinh vực, trong lúc nguy cấp nhất, tiên đế Thanh Lâm rời khỏi Vũ giới, lãnh đạo tu sĩ giới nội liều chết

đánh một trận, lại có tu sĩ bước thứ ba của Triệu Hà trì hoãn, nhưng dù là như vậy vẫn không thể ngăn cản đại quân của giới ngoại tràn tới!

Nhất là tu sĩ bước thứ ba của giới ngoại lại nhiều hơn giới nội chúng ta nhiều, cuối cùng tiên đế Thanh Lâm thi triển ra viễn cổ tiên thuật, gọi tới ánh sáng viễn cổ, trong nháy mắt giết chết những kẻ này, phong kín Thất Thải Giới và vùng lân cận, khiến cho giới nội và giới ngoại trong một thời gian ngắn không thể thông hành, nhờ đó chúng ta mới miễn cưỡng tồn tại qua được trận đại chiến thứ hai!

Tu sĩ Thái Cổ Tinh Thần tiến vào giới nội liền chia thành năm quân đoàn, tập trung ở trong Thất Thải Giới, giống như năm mũi dùi đâm vào giới nội, không thể tiêu trừ...

Chiến cuộc tạm ngừng trong một thời gian ngắn. Thái cổ Tinh Thần muốn phá vỡ ánh sáng viễn cổ phải mất một thời gian. Tu sĩ bước thứ ba của giới nội chúng ta sau một thời gian tu dưỡng liền triệu tập các tu sĩ còn lại, triển khai trận chiến thứ ba. Mục đích của trận chiến này chính là muốn đánh tan năm Thất Thải Giới....

Nhưng cuối cùng chúng ta cũng chỉ phá hủy được ba chỗ. Song phương tử thương quá nhiều, giới ngoại chết mấy tu sĩ bước thứ ba, giới nội cũng vậy. Tiên đế Thanh Lâm trọng thương, tu sĩ bước thứ ba Triệu Hà tử vong hai người, những người còn lại cũng không thể không bế quan chữa thương.

Hiện giờ đã qua trận đại chiến thứ ba chín năm. Theo như phân thân của Hồng Sam Tử tiền bối tính toán, sợ rằng không bao lâu nữa ánh sáng viễn cổ sẽ bị giới ngoại phá vỡ, tu sĩ giới ngoại sẽ tấn công một lần nữa, cùng với hai Thất Thải Giới còn lại đồng thời bộc phát. Giới nội nguy mất...

Viêm Lôi Tử nói rất nhanh, vội vã đem tất cả những chuyện phát sinh trong những năm gần đây nói cho Vương Lâm biết. Hắn trong trận đại chiến thứ ba đã bị trọng thương, tu vi thụt lùi mãi vẫn không hồi phục nổi, nếu không cũng không bị hai tu sĩ Toái Niết truy sát phải bỏ chạy.

Lúc này trong lúc kích động, hắn nói xong những lời này liền phun máu tươi, thần sắc cực kỳ ảm đạm thương thế đã hoàn toàn bộc phát.

-Phong Tôn!! Giới nội nguy mất. La Thiên không có Thất Thải Giới, còn ở Vân Hải tinh vực năm xưa đã bị người phá vỡ. Năm địa điểm chúng ta phát hiện ra sau khi người mất tích thì Côn Hư có một, còn lại toàn bộ nằm ở Triệu Hà!

Do vậy khi đại chiến lần thứ hai bắt đầu. Triệu Hà liền lập tức bị vây khốn...cho tới ngày nay, giới nội chúng ta vẫn không thể giành lại được Triệu Hà. Nơi này đã trở thành cứ điểm của tu sĩ giới ngoại. Bọn chúng dựa vào những Thất Thải Giới còn lại ở Triệu Hà mà ngược đãi tu sĩ Triệu Hà!

-Vân Hải tinh vực trong cuộc chiến năm đó hầu như đã sụp đổ nhưng vẫn nằm trong tay giới nội chúng ta. La Thiên là bình yên nhất. Nhưng

Côn Hư cũng lâm vào cảnh như Triệu Hà, bởi vì có Thất Thải Giới ở tổng bộ của Tu Chân Liên Minh nên khiến cho nơi này như đã bị phân liệt, bị giới ngoại và giới nội đồng thời nắm giữ!

Hồng Sam Tử tiền bối nhiều lần muốn hủy diệt hai Thất Thải Giới còn lại này, lo lắng sau khi đại chiến lần thứ tư xảy ra thì bởi vì hai Thất Thải Giới này sẽ khiến cho tu sĩ giới ngoại có lợi thế. Chẳng qua lão nhân gia người đã nhiều lần cố thử. giới nội chúng ta không có khả năng phá hủy những nơi này...tất cả mọi người đều đang bế quan...

Vương Lâm trầm mặc. ánh mắt lộ hàn quang. Hắn không ngờ là hắn mới ở trong thân thể u Minh thú mấy ngày, năm tháng lại không giống với bên ngoài. Thế giới bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện như vậy!

-Triệu Hà bị vây... Tổng bộ Tu Chân Liên Minh bị tu sĩ giới ngoại chiếm cứ...

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên.

-Ngươi vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên, ánh sáng màu vàng vô ý mơ hồ lộ ra, rơi vào mắt Viêm Lôi Tử khiến hắn chấn động tâm thần. Kim quang này khiến hắn cảm thấy bản thân như một con kiến hôi, mà đối phương

thì giống như người trời. Hắn đã sớm nhận ra Vương Lâm lúc này cường hãn hơn năm đó rất nhiều!

-Phong Tôn năm đó từng nói sẽ tới nơi này...ta...ta không tin người tử vong. Ta đoán một khi người xuất hiện thì tất nhiên sẽ tới nơi này đầu tiên, cho nên những năm gần đây ta đã tới đây nhiều lần...

Hơn nữa ta còn vâng lệnh của Hồng Sam Tử tiền bối, lúc nào cũng phải quan sát tình hình của Thất Thải Giới, nhanh chóng báo tin về.

Thần sắc Viêm Lôi Tử cung kính, không dám nhìn vào hai mắt Vương Lâm. Kim quang kia khiến hắn sinh ra sự khiếp sợ sâu trong tâm thần.

Vương Lâm trầm mặc, tay phải vung về phía Viêm Lôi Tử. Lập tức có một luồng kim quang lóe lên, dung nhập vào trong cơ thể hắn. Toàn thân Viêm Lôi Tử chấn động, khuôn mặt nổi đầy gân xanh, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu toát ra. Nhưng hai mắt hắn càng lúc càng ngời sáng.

Trong chốc lát, hắn liền gầm lên một tiếng thống khổ, mồ hôi túa ra đen kịt, mơ hồ bốc mùi hôi thối. Nhưng khí tức trên thân thể hắn vừa nãy còn tản mạn thì lúc này đã lập tức trở nên ngưng tụ, mơ hồ có dấu hiệu đột phá!

Ngay sau đó đôi mắt Viêm Lôi Tử sáng bừng lên mái đầu bạc không ngờ trở nên đen nhánh, thân thể từ một lão già liền hóa thành một người

trung niên. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ không tin nổi, ngơ ngác cúi đầu nhìn thân thể mình, thần sắc vô cùng kích thích.

-Chuyện....này... Tạ ơn...tạ ơn Phong Tôn!!

Ánh mắt Viêm Lôi Tử trở nên cuồng nhiệt, hướng về phía Vương Lâm vái thật sâu. Hắn cảm nhận được rất rõ rằng thân thể mình sau khi được kim quang kia dung nhập dường như đã được thoát thai hoán cốt. Kim quang kia ẩn chứa một luồng lực lượng khiến hắn hít thở không thông, mạnh mẽ thay đổi toàn thân hắn!

Hắn không biết kim quang này là vật gì, nhưng mơ hồ đoán ra lai lịch của nó hắn là rất kinh người!

-Theo ta một chuyến, hủy diệt giới này!

Vương Lâm xoay người hướng về tổng bộ liên minh trong ký ức đi tới. Nơi này ngày nay đã là Thất Thải Giới do tu sĩ giới ngoại chiếm cứ.

Một câu nói này đã lộ ra sự tự tin, lộ ra một quyết tâm, truyền vào trong tai Viêm Lôi Tử khiến hắn có sự tin tưởng không thể nói rõ. Giống như chỉ cần Vương Lâm đi tới thì cho dù Thất Thải Giới bên trong tổng bộ Tu Chân Liên Minh có hung hiểm thế nào cũng tuyệt đối không thể ngăn cản bước chân đối phương, dù lực lượng có nhiều tới đâu cũng không thể ngăn cản đối phương tiến tới!

Sát khí trong mắt Viêm Lôi Tử lóe lên, hung hăng gật đầu, nén kích động trong lòng đi theo phía sau Vương Lâm. Hắn nhìn bóng lưng Vương Lâm có kim quang lan ra, lờ mờ có cảm giác đối phương dường như không còn thuộc về giới này nữa.

Kim quang nọ khiến hắn kính sợ, thậm chí có cảm giác muốn quỳ xuống cúng bái.

-Phong Tôn, Thất Thải Giới ở bên trong tổng bộ Tu Chân Liên Minh, bên trong có Thiên Triệu Thượng Sư - Phó hội trưởng Trường Tôn hội. Người này cũng là tu sĩ bước thứ ba, tu vi là Không Linh sơ kỳ! Mà ở trong tổng bộ của Tu Chân Liên Minh còn có rất nhiều pháp bảo và trận pháp Tu Chân Liên Minh năm đó lưu lại, thậm chí cả Trọng Huyền Tử cũng chưa tử vong, hôm nay đã trở thành tay sai của giới ngoại!

Viêm Lôi Tử đi phía sau Vương Lâm, cung kính nói.

-Không ngại!

Tiếng nói của Vương Lâm bình thản, vừa cất bước khiến khoảng cách tới tổng bộ của Tu Chân Liên Minh càng ngày càng gần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1548 Dư uy của Vương Lâm

-Đơn giản chỉ có hai người...

Ánh mắt Viêm Lôi Tử nhìn về phía Vương Lâm lại càng cung kính hơn.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không thể nhìn ra hỉ nộ, chỉ có hàn ý trong đôi mắt là giống như băng giá. Hắn bước đi trong tinh không, bước một bước cuối cùng.

Một bước này hạ xuống, tinh không vặn vẹo, vô số khe không gian đồng thời tan nát. Đột nhiên Vương Lâm mang theo Viêm Lôi Tử vượt qua khoảng cách vô tận, xuất hiện bên ngoài tổng bộ của Tu Chân Liên Minh năm xưa!

Phía trước Vương Lâm có một dòng xoáy khổng lồ chuyển động vô thanh vô tức. mỗi lần nó chuyển động giống như đều có một luồng thiên địa nguyên lực từ trong tinh không bị hấp thu vào trong đó, dung nhập trong dòng xoáy.

Nhìn về dòng xoáy phía trước, ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ đang nhớ lại. Nơi này năm đó đối với hắn là địa phương không thể tiến vào, cũng có thể nói là không có tư cách để tiến vào.

Nơi này năm đó khi hắn còn là tu sĩ Chu Tước Tinh, nơi đây chính là đỉnh cao của Côn Hư. tổng bộ Tu Chân Liên Minh!

Năm đó Tu Chân Liên Minh là bá chủ của cả Côn Hư, mạnh mẽ bao trùm Côn Hư! Bởi vì cuộc chiến với La Thiên, bởi Thanh Thủy tiến vào khiến cho Tu Chân Liên Minh không hiểu đã xảy ra biến cố gì, chia năm xẻ bảy, tổng bộ cũng bị phong ấn lại.

Hôm nay Vương Lâm đứng ở nơi này, nhìn tổng bộ Tu Chân Liên Minh. Hắn thì thào chỉ có hắn mới nghe nổi.

-Thanh Thủy sư huynh, ngươi phải còn sống đó...

Vương Lâm thầm than, tay phải giơ lên hướng về phía dòng xoáy khổng lồ chưa từng dừng lại trong vô số năm qua điểm một cái!

Một chỉ này điểm tới, đầu ngón tay Vương Lâm liền lóe lên kim quang, bất ngờ hóa thành một luồng ánh sáng bay vào trong dòng xoáy. Trong nháy mắt khi kim quang hạ xuống, một tiếng ầm vang kinh thiên lập tức truyền ra.

Chỉ thấy dòng xoáy kia chấn động ầm ầm. không ngờ chậm rãi ngừng xoay tròn! Cảnh tượng này khiến Viêm Lôi Tử đứng sau Vương Lâm trợn trừng hai mắt. Hắn dù đoán được là Vương Lâm cường đại nhưng lúc này chứng kiến một chỉ của Vương Lâm khiến dòng xoáy dừng lại thì cũng vô cùng kinh hãi!

Hắn vốn là trưởng lão của Tu Chân Liên Minh, biết rất rõ dòng xoáy này chính là đạo phong ấn thứ nhất của Tu Chân Liên Minh, cũng được gọi là đại môn thứ nhất!

Dòng xoáy phong ấn này được truyền thừa từ thời thượng cổ, là người của Tu Chân Liên Minh năm đó đạt được từ Vũ Tiên giới, sau đó hậu nhân còn không ngừng bổ xung, mơ hồ đã trở thành một trận pháp cấm chế cực kỳ cường đại!

Nó chỉ cần vận chuyển liền không thể đình chỉ, không lúc nào ngừng hấp thu thiên địa nguyên lực từ trong tinh không vào bên trong, khiến cho trận pháp này càng ngày càng cường đại!

Dù là trận chiến mười năm trước, giới nội tuy rằng đã chia ra đi tới mấy Thất Thải Giới nhưng tới nơi này cũng không ít người. Đám tu sĩ đó liên thủ lại, còn có Lỗ Phu Tử và một tu sĩ bước thứ ba của Triệu Hà đồng thời ra tay cũng không thể khiến trận pháp này đình chỉ, chỉ khiến nó vận chuyển chậm lại một chút mà thôi.

Lúc này Viêm Lôi Tử thấy Vương Lâm chỉ tùy ý điểm một cái liền khiến cho dòng xoáy mênh mông này không thể thừa nhận nổi, dường như bị

một luồng lực lượng mạnh mẽ áp chế. Cảnh tượng này làm hắn đứng sững sờ nơi đó.

-Đây là tu vi tới mức nào...

Viêm Lôi Tử hoảng sợ nhìn bóng lưng Vương Lâm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, ngón tay phải sau khi điểm ra, trong nháy mắt khi dòng xoáy

khổng lồ dừng lại liền vung lên một lần nữa. Dòng xoáy kia ầm ầm nổ vang một lần nữa, tiếng nổ truyền khắp tám hướng, lại có rất nhiều tiếng gầm nhẹ từ bên trong dòng xoáy truyền ra. Ngay sau đó, bất ngờ có mấy ngàn tu sĩ từ bên trong dòng xoáy biến ảo ra. Trên mi tâm đám người này đều có ấn ký, đúng là tu sĩ giới ngoại!

-Ai dám phá giới!

-Đám tu sĩ hôi thối giới nội, các ngươi muốn chết rồi!

-Ha ha an tĩnh nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có người tới phá giới. Lão phu muốn thử xem lần này là mấy người!

Những người này sau khi xuất hiện đều lộ vẻ hung tàn ánh mắt đầy vẻ khát máu. Bọn chúng đã đợi rất lâu rồi, khí tức sát lục trên người bị áp chế đã lâu năm, hôm nay rốt cục thấy có người dám tới phá giới liền không khỏi hưng phấn.

Hầu như chỉ trong nháy mắt khi đám tu sĩ này lao ra khỏi dòng xoáy, một luồng khí tức hung ác ngập trời bốc lên chấn động cả tinh không.

-Chỉ có hai người sao?

-Chỉ là hai tên tu sĩ thối tha mà dám tới đây?

-Hả người này...người này....

Mấy ngàn tu sĩ đang đằng đằng sát khí, vẻ mặt vốn rất hung tàn nhưng hầu như chỉ trong nháy mắt khi thấy rõ vẻ mặt lạnh lùng của Vương Lâm thì lập tức có người sửng sốt, sắc mặt ầm ầm đại biến! vẻ hung tàn sụp đổ trong chớp mắt, bị một sự hoảng sợ và không tin như sóng lớn ngập trời hoàn toàn thay thế.

-Đó là...hắn...hắn là ... Phong Tôn!

-Phong Tôn!!

-Hắn không phải đã chết sao? Hắn...hắn là Phong Tôn!!

Tiếng xôn xao ào ào như biển động bùng lên. Mấy ngàn tu sĩ vốn đang lao ra trong khiếp sợ chẳng kẻ nào còn dám bước lên nửa bước!

Thần sắc bọn họ tràn ngập hoảng sợ nhìn thân ảnh Vương Lâm. Đối với bọn họ đây chính là cơn ác mộng không thể xua tan. Đám tu sĩ này đa số đều nằm trong đại quân đợt thứ ba năm xưa, khi thấy Vương Lâm thì cảm giác sợ hãi năm đó lập tức tái hiện!

-Đúng là hắn!!!

-Chính là Phong Tôn kẻ đã giết vô số tu sĩ giới ngoại chúng ta trong trận chiến đầu tiên!

Có rất nhiều người vì kí ức năm đó quá sâu sắc mà khi vừa nhìn thấy Vương Lâm thì lập tức hét ầm lên thần sắc kinh hoàng, quên hết mọi việc mà điên cuồng lui lại phía sau.

Mấy ngàn tu sĩ lập tức trở thành đại loạn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Viêm Lôi Tử kích động, thân thể mơ hồ run rẩy. Hắn hiểu rõ rằng trong vô số tu sĩ giới nội, chỉ có duy nhất một người, cũng chỉ có mình Vương Lâm là có thể làm được điều này, chỉ cần xuất hiện là có thể khiến cho tâm thần mấy ngàn tu sĩ sụp đổ!

Loại khí thế này, sự uy nghiêm này, luồng sát khí này những người khác không thể thay thế.

Đây chính là Phong Tôn!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải giơ lên vung về phía dòng xoáy đã dừng lại kia. Một tiếng ầm ầm vang lên, một cái khe khổng lồ bất ngờ xuất hiện ở bên trong dòng xoáy, giống như có hai bàn tay vô hình đưa vào trong dòng xoáy, mạnh mẽ kéo về hai phía!

Tiếng chấn động kinh thiên vang lên. Cái khe khổng lồ ở trung tâm của dòng xoáy lập tức bị xé to ra. Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, nhìn như thong thả nhưng trên thực tế lại cực nhanh, lao thẳng về cái khe vừa bị mở ra trong dòng xoáy.

Từ xa nhìn lại, Vương Lâm đi tới khiến tốc độ dòng xoáy bị xé rách càng nhanh, giống như Vương Lâm đã trở thành một lưỡi kiếm sắc bén. Lưỡi kiếm sắc bén còn chưa tới gần đã tỏa ra kiếm khí vô hình, đánh tan mọi vật cản đường!

Bị chia thành hai nửa vòng tròn dòng xoáy đã ngừng vận chuyển lập tức ầm ầm tách ra hướng về hai phía cuốn đi. Mấy trăm tu sĩ bị dòng xoáy lan tới liền kêu lên thảm thiết, thân thể

tan nát, máu thịt bắn tung tóe!

Vương Lâm đi tới, tiến thẳng vào trong cái khe giữa dòng xoáy, chân phải giơ lên đạp mạnh về phía trước!

Ầm một tiếng, cả tinh không chấn động, tiếng răng rắc truyền khắp nơi. Chỉ thấy tinh không dưới chân Vương Lâm những vết nứt li ti xuất hiện, giống như mạng nhện hiện ra. Trong nháy mắt khi chúng xuất hiện, tinh không liền sụp đổ, lan ra tám hướng.

Tinh không giống như sụp đổ hoàn toàn. Cùng với sự sụp đổ này, tay phải Vương Lâm giơ lên vung về phía trước. Lập tức kim quang tràn ngập không gian. Một cơn lốc màu vàng ầm ầm gào thét thổi đi, giống như cuốn cả sao trời, khiến cho không gian bốn xung quanh Vương Lâm giống như một tờ giấy, lập tức bị xé tan!

Mấy ngàn tu sĩ lao ra kia trong cơn lốc màu vàng này chết vô cùng thê lương, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Bức màn tinh không bị xé rách, chấn động kịch liệt, lộ ra tổng bộ Tu Chân Liên Minh bị phong ấn!

Đó là một tu chân tinh khổng lồ, bốn phía có rất nhiều tiểu tinh vờn quanh. Từng trận huyết quang truyền ra từ phía dưới tu chân tinh này. Ngước mắt nhìn lại, phía dưới tu chân tinh này không ngờ lại có một cái khe. Huyết quang chính là từ trong đó truyền ra!

Viêm Lôi Tử đi theo sau Vương Lâm, nhìn thấy tất cả mọi chuyện, thần sắc lộ vẻ cừu hận ánh mắt nhìn chằm chằm vào tu chân tinh khổng lồ kia, chỉ về phía trước, trầm giọng nói:

-Phong Tôn đó chính là tổng đàn của Tu Chân Liên Minh. Trọng Huyền Tử đang ở nơi này.

Cùng lúc này, một luồng sát khí ầm ầm tràn tới. Chỉ thấy ở bốn phía tu chân tinh có một lượng lớn tu sĩ giới ngoại nhanh chóng lao ra, trong nháy mắt đã có hơn vạn người bao phủ bầu trời. Cùng với sự xuất hiện của bọn họ khi vừa nhìn rõ diện mạo của Vương Lâm, luồng sát khí lập tức sững lại. Sắc mặt tất cả trong nháy mắt liền đại biến!

Bọn họ nhận ra Vương Lâm rồi!

Bị ánh mắt của trên vạn tu sĩ nhìn chằm chằm vào, tâm thần Viêm Lôi Tử vô cùng khẩn trương. Nhưng sau khi hắn nhìn thoáng qua Vương Lâm thì lập tức thả lỏng. vẻ mặt Vương Lâm bình tĩnh giống như hết thảy mọi chuyện đối với hắn chẳng có gì đáng kể.

-Phong Tôn?

Một tiếng cười lạnh từ tu chân tinh khổng lồ kia truyền ra. Một đám sương mù màu đen xuất hiện, cuồn cuộn cuốn tới, ầm ầm lao ra. Trong sương mù này có một lão già mặc hắc bào. Hắn vừa xuất hiện lập tức khiến tinh thần hơn vạn tu sĩ giới ngoại phấn chấn hẳn!

-Hắn chính là Thiên Triệu Thượng Sư!

Viêm Lôi Tử vội vàng mở miệng nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm nhìn về phía lão già mặc hắc bào, từng bước đi về phía trước. Trong nháy mắt khi thân thể hắn chuyển động, lão già mặc hắc bào cười dài, hai tay bắt quyết, lập tức có hương hỏa lực vô tận liền tràn ra.

-Phong Tôn thì đã làm sao. Ngươi cứ đợi xem lão phu giết Phong Tôn này thế nào! Giết hắn rồi lão phu liền có thể đứng thứ nhất trong Thái cổ Tinh Thần bảng!

Lão già mặc hắc bào cười lạnh, cũng bước nửa bước về phía trước vung tay áo lên. Hương hỏa lực bên người hắn lập tức ngưng tụ lại, bất ngờ hóa thành ba còn hắc long dữ tợn dài vạn trượng. Ba con hắc long này

toàn thân đầy gai nhọn, trên trán có một sừng dài, vừa gầm thét vừa lao tới!

Một luồng linh lực đặc biệt chỉ có tu sĩ Không Linh mới có cùng với âm thanh kỳ dị của môn đồ truyền ra vang vọng. cũng trong lúc này, ba con hắc long há to miệng, bất ngờ lại có thể thấy bên trong đó có ba hương hỏa giới tồn tại, vô số hương hỏa môn đồ đang ở trong hương hỏa giới trong miệng hắc long ngồi khoanh chân, dâng lên hương hỏa lực nồng đậm, khiến cho ba con hắc long này bất ngờ lại biến thành ba còn hương hỏa long!

Đây là đòn sát thủ của Thiên Triệu Thượng Sư, là thuật thần tiếng tăm hiển hách trong Thái Cổ Tinh Thần. Ba con hắc long này không phải là tử vật mà là long thú thực sự do hắn vô cùng mạo hiểm mới bắt được tại một địa phương kỳ dị!

Sau khi tế luyện ngàn năm cuối cùng Thiên Triệu Thượng Sư mới có thể khiến cho ba con hắc long này cúng bái hắn, trở thành hồn thú hương hỏa của hắn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1549 Hỏi thiên hạ ai nắm quyền sinh sát

Thiên Triệu Thượng Sư kia giọng điệu ngông cuồng, nhìn như khinh miệt nhưng trên thực tế giờ phút này tâm thần cực kỳ ngưng trọng. Vương Lâm xuất hiện, thanh danh Phong Tôn hiển hách. Hắn năm đó tuy không tận mắt chứng kiến nhưng trong vài thập niên, hai chữ Phong Tôn như sấm bên tai.

Nhất là khi nghĩ tới Lão tổ Hỏa Tước Tộc bị đối phương một búa chém làm hai thì đồng tử trong hai mắt Thiên Triệu Thượng Sư cũng phải co rụt lại. Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng bỏ đi, bởi Lão tổ Hỏa Tước Tộc dù sao cũng chỉ là Không Niết sơ kỳ, Thiên Triệu Thượng Sư còn chưa coi vào đâu.

Khiến hắn thực sự khiếp hãi chính là cái chết của Nam Chiếu Thượng Nhân năm đó. Tu vi của Nam Chiếu Thượng Nhân tương đương với hắn thế nhưng lại chết vô cùng thảm khốc trong tay Phong Tôn này.

Hôm nay hắn thấy Vương Lâm lại cũng thấy dòng xoáy từ vạn cổ tại Tu Chân Liên Minh chưa bao giờ ngừng lại lúc này bị xé tan.

Cảnh tượng này đã khiến da đầu hắn tê tái. Nhưng lúc này hắn không thể nói khác. Nếu không thì một khi hắn lộ ra chút ý định muốn rút lui, lòng tin của trên vạn tu sĩ vốn đã bị đối phương khiến cho tâm thần rung chuyển này lập tức sẽ sụp đổ.

-Người này năm đó chẳng qua chỉ nhờ mượn được khí linh của Phong Giới Đại Trận. Tu vi chính thức của hắn tuyệt đối không thể hơn được Nam Chiếu Thượng Nhân! Cho dù hôm nay hắn có khiến dòng chảy này

ngừng lại, xé tan nó thì cũng chỉ có thể nói là hắn hiểu rõ cấm chế này mà thôi. Lão phu không tin rằng hắn không có Khai Thiên Phủ kia mà lại đấu được với lão phu!

Thiên Triệu Thượng Sư nhớ tới vật trong Thất Thải Giới, thầm quyết định tay áo vung lên. Lập tức ba con hương hỏa hắc long kia vừa rít gào vừa lao thẳng tới Vương Lâm.

Tu sĩ giới ngoại bốn phía thầm khẩn trương trong lòng. Vương Lâm xuất hiện quá đột ngột

khiến cho bọn họ bị sự sợ hãi năm đó tràn ngập toàn thân, không kịp điều chỉnh tâm tình. Thậm chí lúc này bọn họ còn không thể nảy ra được ý định phản kháng.

Vương Lâm năm xưa đã để lại dấu ấn quá sâu trong tâm trí bọn họ. Đó là một loại không thể chiến thắng, một loại điên cuồng khiến cho linh hồn người ta run rẩy. Đó là một loại dũng khí và vinh quang khiến cho bọn họ phải sợ hãi!

Trong trận chiến đầu tiên, trên Tất sát bảng của Thái cổ Tinh Thần, vị trí của Vương Lâm khiến cho hầu hết tu sĩ Thái cổ Tinh Thần khinh thường. Nhưng sau trận chiến năm đó không còn có bất cứ kẻ nào dám nghi ngờ chuyện này!

Vương Lâm đã khiến cho tu sĩ Thái cổ Tinh Thần cực kỳ kiêng kỵ, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, đau đớn vô cùng đau đớn!

Ba con hương hỏa hắc long gầm thét kinh thiên, từ ba hướng lao thẳng về phía Vương Lâm. Chúng chưa tới gần thì đã có cuồng phong gào thét, thổi tung mái tóc bạc của Vương Lâm, cũng khiến cho bạch y của Vương Lâm tung bay.

Thậm chí trong tinh không bốn phía xung quanh Vương Lâm, dưới cơn cuồng phong này gần như sụp đổ phát ra những tiếng răng rắc, xuất hiện vô số khe nứt không gian.

Viêm Lôi Tử ở phía sau Vương Lâm lúc này đồng tử trong hai mắt co rụt lại, lông tóc toàn thân dựng ngược. Hắn cảm nhận được rất rõ ràng, bên trong cơn cuồng phong đến từ ba con hắc long này ẩn chứa một lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Cỗ lực lượng này có thể khiến tinh không sụp đổ, chỉ cần có một tia đánh tới thân thể hắn cũng khiến cho thân thể hắn trong phút chốc bị xé rách, nguyên thần tan rã mà chết! Thậm chí hắn cảm thấy dù là Lỗ Phu Tử có tới nơi này, dưới cơn cuồng phong này thì sắc mặt cũng đại biến mà nhanh chóng lui lại phía sau, nếu không ắt phải bị thương!

Nhưng cơn cuồng phong dù khiến tâm thần Viêm Lôi Tử hoảng sợ thì người đứng trước hắn vẫn là Vương Lâm! Thần sắc hắn bình thản, không chút biến hóa mái tóc và y phục bay phất phới, giống như là bị một cơn

gió bình thường thổi qua, không lưu lại được trên nét mặt hắn một chút dấu hiệu nào.

Giống như đối với hắn cơn lốc hủy diệt này chẳng khác gì một cơn gió mát lạnh.

-Ba con hương hỏa hắc long...

Vương Lâm nhìn ba con hắc long dữ tợn đang gầm thét lao tới, hai mắt lộ hàn quang. Hắn không muốn kích phát lực bài xích trong cơ thể, chỉ có thể phát huy được hai phần thực lực. Hai phần thực lực này nếu là tu sĩ Không Niết thì Vương Lâm có thể chiến thắng. Nhưng tu sĩ Không Linh thì dù là sơ kỳ hắn cũng không thể dùng hai phần lực lượng này mà giết chóng vánh.

Nhưng chuyện hôm nay hắn đã ở trong thế phải hành động. Cứu Thanh Thủy, lấy đạo quả đều là việc hắn muốn làm. Do đó Vương Lâm liền có quyết định.

-Tạm thời không cần để ý tới lực bài xích nọ, dù là cần phải rút ngắn thời gian áp chế xuống thì cũng phải dùng toàn lực một lần.

Sau khi quyết định xong, Vương Lâm không thi triển bất cứ thần thông gì, trong tích tắc khi ba con hắc long tới gần hai mắt hắn liền lóe lên kim quang!

Trong nháy mắt, kim quang tràn ngập tinh không. Dưới kim quang này, thân ảnh Vương Lâm trở nên mơ hồ nhưng lại có một khí tức khiến thiên địa phải kinh hãi từ thân thể hắn theo kim quang tràn ra.

Luồng khí tức này rung chuyển thiên địa, từ trong kim quang tràn ra bao phủ tám phương!

Ba tiếng rống thê lương từ trong miệng ba con hương hỏa hắc long truyền ra khi tới gần Vương Lâm. Ba con hắc long này bị kim quang đảo qua thân thể lập tức run rẩy kịch liệt, không ngờ không dám tới gần nữa mà ngừng thế đánh tới, muốn lập tức lùi lại phía sau.

Nhưng trong khi kim quang tràn ngập, ba con hắc long này sau khi lui lại cách Vương Lâm mấy trượng liền run rẩy không dám lui lại nữa! Chúng sợ hãi nhìn Vương Lâm, thân thể khổng lồ lúc này như biến thành cực kỳ nhỏ bé, sự sợ hãi trong mắt giống như hóa thành thủy triều bao phủ chúng hoàn toàn!

Chúng nhận ra kim quang này!

Kim quang này tồn tại rất sâu trong trí nhớ của chúng, không thể quên nổi!

Chúng dù lúc còn nhỏ đã bị Thiên Triệu Thượng Sư dùng mọi biện pháp bắt được, sau đó bị chậm rãi tế luyện thành hồn thú hương hỏa của đối phương. Nhưng trong truyền thừa linh hồn

của chúng, kim quang này vẫn tồn tại không thể tiêu tán.

Chúng nhớ rất rõ ràng, rất lâu, rất lâu trước đây, ở thế giới của chúng, hễ là người có loại kim quang này đều là bá chủ của thế giới. Cho dù là cha mẹ chúng thì dưới kim quang này cũng phải run rẩy sợ hãi.

Cho dù chúng thuộc tộc hắc long thì dưới kim quang này mà dám phản kháng nửa điểm thì sẽ bị diệt tộc!

Nhất là luồng kim quang này dưới sự cảm thụ của chúng thì so với những tồn tại kia còn tinh thuần hơn. Đây chính là tiên lực chính tông nhất!

Trong run rẩy, một con hắc long không chịu nổi, phát ra một tiếng rên thê lương, thân thể run rẩy, đột nhiên có rất nhiều máu đen tràn ra ngoài lân phiến khắp toàn thân.

Hai con hắc long còn lại trong tiếng kêu thê lương, thân thể phun ra rất nhiều máu tươi, run rẩy, không ngờ thân thể lại đồng loạt hướng về phía Vương Lâm đang bị kim quang bao phủ mà bái lạy.

Trên vạn tu sĩ bốn phía hễ bị kim quang tràn tới thì thân thể cả đám liền run rẩy kịch liệt, ánh mắt lộ sự khiếp hãi và kính sợ không thể tưởng tượng nổi. Trong cảm nhận của bọn họ giờ phút này Phong Tôn Vương Lâm đang tỏa ra một luồng khí tức khiến linh hồn bọn họ run rẩy, giống như phàm nhân gặp tiên nhân vậy!

Một sự uy nghiêm vô hình trong kim quang này điên cuồng tràn ra. Hơn một vạn tu sĩ liền lập tức không chịu nổi, một người trong đó phun máu tươi, hai gối mềm nhũn, hình như có một luồng lực lượng áp xuống khiến hắn nếu không quỳ xuống bái lạy thì tâm thần sẽ sụp đổ.

Vừa phun ra máu tươi, người này liền quỳ phịch xuống.

Ngay sau đó không ngờ rất nhiều tu sĩ giới ngoại bên cạnh hắn cũng mang theo rung động vô cùng, đồng loạt phun máu tươi quỳ xuống. Đám người quỳ xuống như che phủ cả bầu trời. Trên vạn tu sĩ bốn phía trong tích tắc này không còn có ai có thể đứng thẳng, đều quỳ cả xuống!

Giống như trên người Vương Lâm lúc này có một luồng huyết mạch cao quý tới cực điểm. Sự cao quý này khiến tu sĩ trong thiên hạ đều phải cúng bái!

Chỉ cần là tu sĩ thì cũng không thể chống cự nổi sự kính sợ nảy sinh từ tận linh hồn này.

Giống như trong giờ khắc này bọn họ đã quên mất thân phận tu sĩ giới ngoại của bọn họ, chỉ còn lại Vương Lâm đang ở trong kim quang này tràn ngập, cao cao tại thượng giống như vương hoàng!

Vạn tu quỳ, hắc long bái! Hỏi thiên hạ, ai nắm quyền sinh sát!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tiến bước về phía Thiên Triệu Thượng Sư.

Viêm Lôi Tử theo tiềm thức liếm liếm đôi môi khô khốc, đầu óc trống rỗng, mặt mày ngơ ngác. Cảnh tượng hôm nay khiến hắn không thể tin nổi.

Thiên Triệu Thượng Sư trong tích tắc khi nhìn thấy kim quang này hai mắt liền lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ cực điểm. Hắn không thể khống chế bản thân hét lên một tiếng. Nhìn kim quang nọ, hắn dường như nhớ ra điều gì, thân hình chấn động mãnh liệt, sắc mặt kịch biến, điên cuồng lui lại phía sau.

Giờ khắc này cuộc chiến giới nội giới ngoại, vinh nhục bản thân, cái gì mà mệnh lệnh của Trường Tôn hội. lúc này hoàn toàn bị hắn vứt sang một bên. Trong tiếng thét chói tai, hắn nhanh chóng lui lại phía sau ánh mặt lộ vẻ hoảng sợ ngập trời.

-Không có khả năng này... Không...kim quang này là...

Thân ảnh Vương Lâm thong dong mang theo khí thế của một đại tông sư rơi vào mắt những người ở đây. Từng bước của hắn đi tới, tiến về phía Thiên Triệu Thượng Sư điên cuồng lùi lại phía sau cả trăm trượng, nắm quyền vung mạnh về phía trước.

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên. Một luồng cuồng phong màu vàng ầm ầm khuếch tán ra, bất ngờ hóa thành một nắm tay màu vàng, trong tiếng ầm ầm dùng tốc độ cực nhanh phá tan tinh không, trực tiếp rơi vào người Thiên Triệu Thượng Sư.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Thiên Triệu Thượng Sư phun ra máu tươi, thân thể chấn động trực tiếp chia năm xẻ bảy, thân thể bị cuốn đi. Từ trong thân thể hắn bay ra rất nhiều hương hỏa, vờn quanh bốn phía, lại ngưng tụ lại một cái thân thể nữa.

Sau một quyền này, tay áo Vương Lâm lại vung lên một lần nữa tia chớp màu vàng đột nhiên xuất hiện, từ trong mắt hắn ầm ầm lao ra, tiến thẳng về trong tinh không của Tu Chân Liên Minh. Lập tức một tiếng sấm ầm ầm vang lên. Tia chớp màu vàng kia ầm ầm giáng xuống, chấn

động bát phương, đột nhiên đánh thẳng lên thân thể tràn ngập hương hỏa của Thiên Triệu Thượng Sư.

Tiếng ầm ầm vang lên quanh quẩn. Thân thể Thiên Triệu Thượng Sư có vô tận hồn phách hương hỏa phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, dưới

kim lôi này lập tức tan nát.

-Tiên lôi!! Đây là tiên lôi!!

Thiên Triệu Thượng Sư phun một ngụm nguyên thần tinh khí ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ không thể hình dung. Nguyên thần hắn run rẩy, thét lên tiếng chói tai, không để ý đến tất cả mọi thứ, không ngừng lui lại phía sau.

-Tiên nhân!! Ngươi là tiên nhân!!

Thiên Triệu Thượng Sư hầu như hồn phi phách tán, thét lên một tiếng bi thảm, bỏ qua tất cả mọi sự chống cự. Hắn không dám ra tay nữa. Năm đó khi hắn bắt được năm con hắc long kia, hắn đã từng thấy kim quang kia, thấy tiên nhân rồi. Khi đó hắn có cảm giác giống như trời sụp vậy. Người xuất hiện kim quang lúc ấy chỉ nhìn hắn một cái đã khiến hắn hôn mê gần mười năm!

Trong cơ thể Vương Lâm xuất hiện đau đớn mơ hồ. Lực bài xích đang dần dần muốn bộc phát. Hắn không để ý tới mà vung tay trái lên hướng về phía Thiên Triệu Thượng Sư điểm một chỉ. Ngọn lửa màu vàng trong mắt trái bừng bừng thiêu đốt, từ trong mắt hắn hóa thành biển lửa màu vàng, trực tiếp tràn ra trong thời gian ngắn đã bao phủ Thiên Triệu Thượng Sư. Ngọn lửa trôi qua, Thiên Hoàng Lô liền biến ảo ra, lóe lên rồi tan thành mây khói!

Nguyên thần của Thiên Triệu Thượng Sư trong khoảnh khắc liền tiêu tán.

Bước chân Vương Lâm hạ xuống, từ đầu tới cuối không nói một lời! Nhưng từ hành động giết Thiên Triệu Thượng Sư nhẹ nhàng mạch lạc của hắn dưới ánh kim quang này, vô thanh vô tức thể hiện một câu nói!

Hỏi thiên hạ, ai nắm quyền sinh sát!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1550 Long Bàn Tử

Đứng giữa tinh không, trước gần một vạn tu sĩ giới ngoại đang quỳ xuống run rẩy, Vương Lâm nhìn về phía tu chân tinh rất lớn kia, thần sắc bình tĩnh ma tinh trong mắt phải lóe lên. Lực bài xích trong cơ thể ầm ầm bộc phát ra, nhưng bị hắn mạnh mẽ áp chế, người ngoài không nhìn ra được một chút dấu hiệu gì.

Trong khi áp chế lực bài xích trong cơ thể, Vương Lâm nhìn tu chân tinh rất lớn kia, mắt lộ ra vẻ suy tư. Tu chân tinh này có cấm chế, cấm chế này ngoài vòng xoáy kia có lẽ chính là cửa lớn thứ hai của Tu Chân Liên Minh!

Cấm chế này cực kỳ xảo diệu, nó lấy mấy chục tinh cầu nhỏ xung quanh để tạo thành trận pháp, tương trợ lẫn nhau, khiến cho những tu chân tinh này giống như là tu sĩ, không ngờ có thể tu hành.

Chuyện này Vương Lâm chưa từng thấy bao giờ, hôm nay nhìn thấy được ánh mắt không khỏi lóe lên.

-Tinh cầu này rất thú vị Viêm Lôi Tử năm đó khi ngươi còn là trưởng lão của Liên

Minh, đã từng nghe chuyện gì liên quan đến tinh cầu này chưa?

Viêm Lôi Tử đang chấn động nãy giờ bỗng tỉnh lại, thần sắc càng cung kính hơn vội vàng ôm quyền thấp giọng nói:

-Vãn bối có nghe nói tu chân tinh lớn này cũng không phải tự nhiên sinh ra, mà là được Tu Chân Liên Minh lấy rất nhiều tu chân tinh để luyện thành, nếu ở trên đó tu luyện, có thể thành tựu hơn gấp bốn lần!

Hơn nữa năm đó Long Bàn Tử làm phép, không biết tinh cầu này đã bị thi triển thần thông gì, đã trở thành trận pháp thứ hai của Tu Chân Liên Minh. Sự hùng mạnh của nó nghe nói còn vượt qua cả cơn lốc xoáy vạn cổ kia. Nhưng năm đó có rất ít người có thể tiến vào nơi này, cho nên vãn bối cũng chưa tận mắt nhìn thấy được uy lực của trận pháp này.

Thấp giọng nói xong, Viêm Lôi Tử này như nhớ đến chuyện gì đó, lại mở miệng nói:

-Long Bàn Tử kia năm đó là thái thượng trưởng lão của Tu Chân Liên Minh, cũng là sư phụ

của Trọng Huyền Tử! Nhưng người này năm đó cũng đã tử vong.

-Chưa chắc.

Ánh mắt Vương Lâm như điện, nhìn tu chân tinh rất lớn kia. Bên trong tu chân tinh này hắn cảm thấy có bốn đạo khí tức, trong đó có ba đạo đang cực kỳ lo lắng, dường như là đang run rẩy.

Còn đạo khí tức cuối cùng thì giống như là đang ngủ say

Gần một vạn tu sĩ đang quỳ ở bốn phía, cả đám thân thể đều run rẩy, tâm thần bị sự sợ hãi tràn ngập. Sinh tử của bản thân đã không còn do bọn họ quyết định, toàn bộ đã nằm ở trong tay Phong Tôn áo trắng khiến cho bọn họ không thể không quỳ kia.

Còn có ba con hắc long kia cũng run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ, ngay cả tiếng rít gào cũng hóa thành tiếng nức nở.

Vương Lâm thu ánh mắt đang nhìn tu chân tinh kia lại, áp chế lực bài xích trong người, đồng thời giơ tay phải lên, hướng về ba con hắc long hương hỏa kia túm một cái. Thân thể ba con hắc long này chấn động, không tự chủ được bị Vương Lâm chụp lấy.

Tay phải của Vương Lâm nắm lại, lập tức trong ba con hắc long đang quấn vào nhau liền có một con bị lôi ra, bị Vương Lâm cách không nắm vào cổ.

Con hắc long kia giống như một con rắn thân thể vặn vẹo, ánh mắt bị sự sợ hãi bao phủ. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên kim quang, nhìn về phía con hắc long kia. Ánh mắt của hắn có một sức mạnh xuyên thấu, nhìn thấy rõ ràng bên trong hương hỏa giới trong cơ thể con hắc long kia dường như có hàng ngàn hồn phách hương hỏa, không ngờ chính là tu sĩ giới nội . Trong số đó còn có mấy người Vương Lâm mơ hồ có chút quen thuộc.

Trong mắt hắn lóe lên hàn quang, tay phải hung hắng vuốt một cái. Ầm một tiếng, con hắc long này kêu lên thảm thiết, thân thể vặn vẹo, một đạo kim quang từ tay phải Vương Lâm lóe lên dung nhập vào trong cơ thể con hắc long này. Trong nháy mắt, mấy ngàn hồn phách của tu sĩ giới nội bị nuốt vào bị bức ra ngoài cơ thể, tan thành mấy khói, bước vào luân hồi.

Vung tay một cái, Vương Lâm đem con hắc long hương hỏa này ném cho Viêm Lôi Tử.

-Còn nhớ năm đó ngươi và ta lần đầu gặp nhau, ngươi đã từng nói ta chính là người có duyên với ngươi Vật này, tặng ngươi. hương hỏa có độc, nhưng đối với ngươi mà nói, có lẽ lợi

nhiều hơn hại. Dựa vào những hương hỏa này, nếu ngươi có cơ duyên không chừng có thể đạt tới bước thứ ba...!

Viêm Lôi Tử thân thể chấn động, thần sắc lộ ra vẻ kích động ngợp trời. Hắn lập tức bắt lấy con hắc long đã bị Vương Lâm phong ấn, nửa ngày không nói được câu nào, trong sự kích động và phức tạp hướng về phía Vương Lâm vái dài một cái!

Hắn sao có thể quên lần đầu tiên hai người gặp nhau năm đó. Mỗi một lần gặp mặt, cái câu nói người có duyên kia vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng hắn cả đời cũng không ngờ tới ngày hôm nay đã trở thành nhân quả!

-Gia tộc Thân Công có một người tên là Thân Công Hổ, hắn còn sống không?

Vương Lâm nhìn lướt qua gần một vạn tu sĩ giới ngoại ở xung quanh, những người này trong mắt hắn giống như là những người đã chết.

Viêm Lôi Tử hai tay run rẩy thu con hắc long kia lại. Hắn vốn là lão quái tu hành vạn năm, định lực của hắn tu sĩ tầm thường không thể sánh bằng, lúc này đè nén sự kích động trong lòng, cung kính nói:

-Thân Công Hổ? Vãn bối nhớ rõ người này, hắn vẫn còn đang ở La Thiên.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ hồi tưởng, chuyện với Thân Công Hổ năm đó lại hiện lên trong lòng. Năm đó tu vi của hắn không bằng đối phương, nhưng Thân Công Hổ này không ngờ lại nhận mình làm tôn chủ việc này mỗi lần Vương Lâm nhớ tới đều phải mỉm cười.

-Thân Công Hổ kia với ta có chút quen biết, sau khi ngươi trở về La Thiên hãy nể mặt ta mà chiếu cố hắn một chút

Vương Lâm lại giơ tay phải lên vỗ một cái, con hắc long thứ hai bay ra, bị Vương Lâm bắt lấy. Sau khi hắn phong ấn và làm tiêu tan tất cả hồn phách của tu sĩ giới nội, liền ném cho Viêm Lôi Tử.

-Vật này, giúp ta đưa cho Thân Công Hổ. Nói với hắn là ta cho hắn một cơ duyên vì hai chữ tôn chủ mà hắn gọi ta năm đó!

Viêm Lôi Tử sửng sốt, trong lòng mơ hồ nổi lên một sự hâm mộ, vội vàng tuân lệnh, thu con hắc long thứ hai kia lại.

Ánh mắt màu vàng nhìn lên con hắc long thứ ba, Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang,

chậm rãi mở miệng.

-Ngươi có thể nghe hiểu lời nói của ta, hãy nuốt hết một vạn tu sĩ ở nơi này, nhanh chóng phá vỡ trận pháp này cho ta, ta có thể cho ngươi một con đường sống!

Con hắc long kia thân thể chấn động, ngẩng mạnh đầu xoay người nhìn về phía sau gào lên một tiếng. Thân thể khổng lồ vung lên, lao thẳng tới những tu sĩ giới ngoại kia.

Tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng vang vọng trong tinh không này. Trong những tiếng kêu này, ngay cả Viêm Lôi Tử mí mắt cũng giật loạn xạ. Mặc dù hắn là tu sĩ giới nội nhưng nhìn những tu sĩ này bị cắn nuốt mà chết, sự giãy giụa của bọn họ ở trước mặt con hắc long cũng khiến cho hắn không thể nào chịu nổi.

Nhìn cảnh tượng này, trong sự cảm kích, hắn đối với sự tàn nhẫn của Vương Lâm cũng sinh ra một sự kính sợ nồng đậm hơn.

Ở trước mặt con hắc long này, gần một vạn tu sĩ này hoàn toàn không có sức phản kháng. Nhất là con hắc long này đang trong sự sợ hãi tuyệt

vọng, nghe thấy Vương Lâm nói sẽ để cho nó một con đường sống nên lại càng điên cuồng hơn. Tiếng gào thét vang lên kinh thiên, chỉ trong thời gian nửa nén hương, gần một vạn tu sĩ kia không còn ai sống sót!

Tất cả bọn họ đã bị nuốt lấy, trở thành hồn phách của hương hỏa giới bên trong cơ thể nó. Cùng lúc đó máu thịt của những tu sĩ này còn dung nhập vào thân thể của con hắc long kia, khiến cho màu sắc của nó hơi biến thành màu tím!

Những gai nhọn trên thân thể nó trong lúc nhúc nhích, lại dài ra thêm một chút. Thậm chí cả chiếc sừng duy nhất ở trên đỉnh đầu cũng dài ra thêm một tấc.

Trong tiếng rít gào, thân thể con hắc long này cũng dài ra gấp đôi, thân thể mấy vạn trượng hung hăng chuyển động, hướng về phía tu chân tinh rất lớn kia.

Tốc độ của nó cực nhanh, còn xuất hiện cả tàn ảnh trong phút chốc đã tới gần. Trong tiếng ầm vang kinh thiên động địa. nó trực tiếp va vào tu chân tinh kia.

Tiếng nổ ầm ầm truyền khắp bốn phía. Chỉ thấy tu chân tinh rất lớn kia trong lúc chấn động rất nhiều tu chân tinh nhỏ ở xung quanh dường như bị một sức mạnh kỳ dị nào đó dẫn dắt bất ngờ trực tiếp tấn công tới.

Tiếng nổ ầm ầm chấn động tinh không. Trong lúc con hắc long tấn công tới, một lực tấn công

hình tròn điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, khiến cho con hắc long kia thân thể chấn động, lảo đảo lùi lại rất xa.

Tu chân tinh rất lớn kia cũng chấn động, trên đó xuất hiện rất nhiều vết nứt!

Vương Lâm bình tĩnh đứng ở đó lực bài xích trong cơ thể dần dần đã bị áp chế, nhìn chằm chằm tu chân tinh kia. Chỉ thấy ngay khi trên đó có những vết nứt xuất hiện, đạo khí tức thứ tư đang ngủ say kia đột nhiên tỉnh dậy!

Theo hắn thức tỉnh, tu chân tinh rất lớn này giống như là sống lại. Trong khi rất nhiều tu chân tinh nhỏ ở bốn phía xếp thành hai hàng, liền có những đạo u quang liên tiếp đan xen vào nhau, phân chia đứng ở hai bên của tu chân tinh rất lớn kia.

Ở trên tu chân tinh này còn tràn ra một đạo hào quang màu trắng. Đạo hào quang màu trắng này phóng lên cao, ở bên trong mơ hồ hiện ra một lão già tóc bạc.

Lão già tóc bạc này thân thể hư ảo, gắn liền với tu chân tinh kia, không thể phân biệt được. Dường như hắn chính là tinh hồn của tinh cầu này!

-Người xâm phạm Liên Minh ta, hồn phi phách tán, máu thịt tiêu tan!

Một thanh âm vạn cổ tang thương từ trong cơ thể lão già kia truyền ra, hướng vào tinh không khuếch tán, truyền vào trong hồn phách của Vương Lâm rơi vào trong cơ thể của Viêm Lôi Tử.

-Long Bàn Tử!!!

Ngay khi Viêm Lôi Tử nhìn thấy lão già này, hắn trợn trừng hai mắt, thất thanh nói.

Từ xa nhìn lại, tu chân tinh tổng bộ của Tu Chân Liên Minh này cực kỳ kinh người. Tu chân tinh rất lớn kia giống như là một thân thể không có hai chân, hai hàng tinh cầu nhỏ kia chính là song chưởng của thân thể này!

Còn lão già bên trong đám bạch quang tràn ngập đầy trời nối liền với tu chân tinh kia chính là cái đầu của thân thể này!

Đây đâu phải là một tu chân tinh, rõ ràng đây chính là một người!

-Đúng là rất táo bạo! Đem nguyên thần của bản thân dung hợp với tu chân tinh để cùng tế luyện, giống như là chiếm cứ, sau khi dung hợp sẽ khiến cho bản thân ở một mức độ nào đó trở thành một hồn phách vạn cổ bất diệt!

Vương Lâm đã sớm nhìn ra sự cổ quái của tu chân tinh này, cho nên mới cho con hắc long thử dò xét. Lúc này đã nhìn thấy hết thảy, hai mắt hắn lóe lên kim quang, hắn lập tức đã đoán được tất cả!

Long Bàn Tử, sư phụ của Trọng Huyền Tử năm đó tuổi thọ đã hết, trong lúc sắp chết đã nghĩ ra ý tưởng táo bạo đoạt lấy tạo hóa của thiên địa này, hơn nữa không ngờ còn có thể khiến cho ý tưởng đó trở thành sự thực!

Bất kỳ một lão quái nào cũng quyết không thể khinh thường hắn, người có thể nghĩ ra phương pháp này là một người có trí tuệ cực lớn. Vương Lâm nhìn lão già hư ảo kia, mặc dù đối phương là địch thủ, nhưng trong lòng hắn vẫn nổi lên một sự kính nể.

Viêm Lôi Tử nhìn hết thảy chuyện này, hắn vốn thông minh hơn người, lúc này sau khi chứng kiến, chỉ hơi trầm ngâm một chút liền nhìn ra được manh mối, liền thở hổn hển, thần sắc lộ ra vẻ khiếp sợ.

-Long Bàn Tử này năm đó ta cũng chỉ gặp một lần, vốn tưởng rằng hắn đã chết.. .Không ngờ!!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hắn giơ tay phải chỉ về phía trước, lập tức con hắc long đang lảo đảo lại gào thét lên điên cuồng lao tới, thân thể dài mấy vạn trượng trong tiếng gào thét lại nhằm về phía tu chân tinh kia!

Tiếng gào thét liên miên vang lên, ngay khi nó tới gần mở to miệng hướng về phía trước phun một cái. Chỉ thấy hương hỏa giới mở ra ở bên trong miệng nó, bên trong có vô số hồn phách hương hỏa. Từng trận tiếng rì rầm nhanh chóng truyền ra, tràn ngập bốn phía, giống như là một ngọn lửa rồng, lao thẳng tới tu chân tinh kia!

Nhưng ngay lúc này, kịch biến lại xuất hiện! Chỉ thấy một tiếng gào thét điên cuồng từ bên trong tu chân tinh kia truyền ra. Trong tiếng gào thét này lộ ra một vẻ điên cuồng, còn có sát khí kinh thiên không thể nào hình dung nổi!

Sát khí này chỉ có hạng người cả đời giết chóc vô số mới có thể có được. Sự giết chóc này không ngờ chính là sát lục bổn nguyên.

Tiếng gào thét này Vương Lâm rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc. Ngay khi nó truyền ra, sắc mặt Vương Lâm lần đầu tiên biến đổi. một sự dao động dũng mãnh hiện lên!

-Thanh Thủy sư huynh!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1551 Sơn Hà Đồ

Vương Lâm rất trọng tình nghĩa!

Ân tình của Thanh Thủy năm đó cho dù bao nhiêu năm tháng trôi qua cũng không hề phai nhạt!

Vương Lảm rất trọng tình nghĩa!

Chữ tình này không phải là tình cảm nam nữ mà là Thanh Thủy kia chỉ vì một đạo pháp thuật mà nhận Vương Lâm làm cách đại sư đệ, truyền cho hắn thần thông hoàn chỉnh. Khi Vương Làm vẫn còn non kém hắn còn giống như một ngọn núi lớn đứng ở trước mặt ngăn cản gió mưa!

-Ngươi là sư đệ của Thanh Thủy ta, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào khiến cho ngươi bị tổn thương!

Một câu nói này đủ để Vương Lâm cảm thấy ấm áp suốt mấy ngàn năm.

Năm đó Vương Lảm hoảng sợ bỏ chạy, với thực lực của hắn lúc đó không thể tới cứu Thanh Thủy ra. Trong lúc buồn bã hắn đã quyết định cả đời này chỉ cần có một chút khả năng, hắn cùng phải đi tới Tu Chân Liên Minh để cứu sư huynh của hắn ra!

đối với Bạch Phàm. Vương Lâm cảm thấy rất xa lạ cũng không thừa nhận cái hư danh sư tôn của hắn. Nhưng đối với Thanh Thủy Vương Lãm từ trong đáy lòng đã thừa nhận vị sư huynh này, là sư huynh cà đời này của hắn!!

Cuộc đời của Thanh Thủy vô cũng đau khổ, cả đời hắn không có một ngày vui nào. Vợ con đều chết trong tay hắn tất cả người thân đều bị hắn giết chết trong cơn điên loạn, cuối cùng bị Bạch Phàm phong ấn lại. Vì sư tôn của hắn thương hại, nên lưu lại hồn phách cho hắn, nên mặc dù bị phong ấn hắn vẫn còn một con đường sống

Nhưng sự thương hại này cũng khiến cho trong lòng Thanh Thủy càng đau đớn hơn, nhất là khi ký ức của hắn dần dần hồi phục, chậm rãi nhớ lại tất cả mọi chuyện năm đó, đã khiến cho hắn phát điên, bi thương tới phát điên! Năm đó hắn nhà tan cửa nát thân là vua của Thanh Thủy Quốc, trong lúc bị truy sát bi thương đến tuyệt vọng, cuối cùng đã làm thức tỉnh Cực Cảnh.

Mang theo sự thù hận và sát khí ngợp trời, hắn quay trở về Thanh Thủy Quốc!

Đêm hôm đó, Thanh Thủy Quốc máu chảy thành sông! Tu sĩ tử vong vô số!

Đại thù đã được báo, nhưng hạnh phúc cũng vĩnh viễn tiêu tan. Cà đời hắn chỉ có chém giết! Mang theo một sát khí kinh thiên, trong những trận chém giết liên miên đó. hắn tiến vào Lôi Tiên Giới!

Trong Lôi Tiên Giới, trong lúc hắn đang chìm ngập trong sự bi thương và giết chóc, hắn đã gặp được sư tôn, gặp được một nữ tử đã thay đổi cả cuộc đời hắn, khiến cho trái tim lạnh lẽo của hắn lại một lần nữa ấm áp trở lại.

Vì nữ tử này mà hắn đã từ bỏ giết chóc, bỏ lại hết thảy, cuối cùng trở thành Thanh Thủy tiên quân của Lôi Tiên Giới!

Hắn tưởng rằng đã tìm được những ngày tháng hạnh phúc của mình, trong những năm tháng đó, thật sự hắn sống rất hạnh phúc. Nhưng hết thảy chuyện này theo sự điên cuồng khó lường của hắn toàn bộ đã tan thành mây khói, giống như ánh trăng in trên mặt nước, không chịu nổi một đòn.

Hắn đã tự tay giết chết thê tử, máu tươi mang tình ý nồng đậm dính đầy trên mặt. Những giọt máu nóng bỏng này khiến thân thể Thanh Thủy run lên linh hồn run rẩy khiến cho hắn thức tỉnh lại từ trong cơn điên cuồng. Ngay khi tỉnh lại ngay khi nhìn thấy thê tử đang giãy giụa trong tay hắn muốn đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt hắn. khi cánh tay yếu ớt kia mất đi

sức lực buông xuống, từ trong miệng Thanh Thủy truyền ra một tiếng rống tuyệt vọng nhất trong đời!!

Từ nay về sau cả cuộc đời hắn không còn có hai chữ hạnh phúc nữa

Một tiếng gào thét từ trong tu chân tinh kia truyền ra, khiến cho tâm thần Vương Lảm run lên. Sự bình tĩnh của hắn ầm ầm sụp đổ giờ phút này hắn không thể trấn tĩnh được, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kích động.

-Thanh Thủy vẫn chưa chết!

Mặc dù tiếng gào thét này tràn ngập vẻ điên cuồng, mặc dù tiếng gào thét này tràn ngập sự giết chóc, nhưng Vương Lâm lại cười lên ha hả. Hắn cười rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, hắn đã biết được Thanh Thủy vẫn chưa chết!

Chỉ cần hắn chưa chết, nhất định Vương Lâm sẽ có cách khiến cho Thanh Thủy sư huynh này một lần nữa khôi phục được thần trí!

Con hắc long hương hỏa kia ngay khi xông tới tu chân tinh kia liền bị tiếng gào thét của Thanh Thủy tấn công, toàn thân chợt run lên. Nó cảm nhận được một sự giết chóc điên cuồng trong tiếng rít gào kia. cảm nhận được trong đó tồn tại một đạo sát lục bổn nguyên nồng đậm.

Vương Lâm trong lúc cười lớn tiến về phía trước, tay phải giơ lên túm lấy con hắc long kia vung mạnh về phía sau.

-Ngươi được tự do! Nhưng nếu ngươi giết tu sĩ giới nội dù chỉ một người, thì ta sẽ hủy diệt hồn phách của ngươi!

Con hắc long kia thân thể chấn động, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng như vừa được tái sinh, trong lúc lui về phía sau hướng về phía Vương Lâm gật đầu. thân thể lóe lên, bay thẳng vào trong tinh không ở phía sau trong nháy mất đã biến mất không còn.

Vương Lâm trong lúc tiến về phía trước, thân ảnh lóe lên kim quang vạn trượng, từng bước tới gần tu chân tinh giống như thân thể con người kia. Ngay khi hắn tới gần cánh tay phải do rất nhiều tu chân tinh nhỏ tạo thành kia gào thét lao tới, bên trong ẩn chứa một luồng đại lực, trực tiếp nhằm về phía Vương Lâm.

Sau khi biết được Thanh Thủy vẫn còn sống, Vương Lâm đã không còn kiên nhẫn, không áp chế lực bài xích trong cơ thể nữa, mà ngay khi cánh tay tu chân tinh kia tới gần. kim quang lóe lên khắp toàn thản hắn đột nhiên rút lại vào bên trong cơ thể. Trên mi tâm của hắn. bảy tinh điểm màu vàng nhanh chóng xoay tròn. Tay phải Vương Lâm nấm chặt lại, trong lúc tiến về phía trước hướng về phía tu chân tinh khổng lồ kia đánh mạnh một quyền.

Một tiếng nổ vang lên kinh thiên, cánh tay phải của tu chân tinh kia chấn động, ầm ầm tan vỡ vô số đá vụn văng ra, bay tứ tán ra xung quanh.

Thân thể Vương Lâm dừng lại một chút, rồi rất nhanh lại hồi phục lại như thường, tiếp tục tiến về phía trước. Đúng lúc này cánh tay trái của tu chân tinh kia nhanh chóng lao tới, mang theo một tiếng gào thét sợ hãi, ầm ầm đập đến.

-Cút ngay!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên kim quang nhìn lại. Lập tức liền có một đạo thiểm điện màu vàng ầm ầm lao ra, trong một ngọn lửa màu vàng tràn ngập giống như một cơn sóng trực tiếp va chạm với cánh tay kia.

Ầm một tiếng, cánh tay trái của tu chân tinh kia lập tức xuất hiện rất nhiều vết nứt. Ngọn lửa màu vàng chui vào trong những vết nút đó sức nóng tản ra cánh tay kia lập tức vỡ tan.

Dường như không có bất cứ một sức mạnh nào có thể ngăn cản bước chân của Vương Lâm giờ phút này, ngăn cản quyết tâm cứu Thanh Thủy của hắn. Sau bước thứ ba. Vương Lâm đã trực tiếp đi vào vùng trời của tu chân tinh khổng lồ kia.

Đúng lúc này bên trong đám bạch quang nổi lên bên trên tu chân tinh, lão già kia trong mắt lộ ra hào quang sáng ngời, giơ hai tay lên. Sau khi đánh ra một ấn quyết ở phía trước người, hai tay hắn tạo thành chữ thập, hướng về hai bên kéo mạnh ra.

Ngay khi ấn quyết này xuất hiện, toàn bộ tu chân tinh ầm vang chấn động. Chỉ thấy mặt đất của tu chân tinh kia nhúc nhích, vô số những ngọn núi trên đó sụp đổ. Nhưng trong lúc chúng sụp đổ. Chỉ thấy có hai dãy núi rất lớn từ dưới lòng đất ầm ầm nổi lẻn. Từ xa nhìn lại hai dãy núi này cực kỳ thẳng tắp. khoảng cách giữa chúng lên tới cả ngàn dặm!

Hình dạng của chúng giống như hai thanh trục, nếu ở giữa có một bức tranh, thì nhìn giống như một cuộn tranh đang được mở ra!

-Sơn Hà Đồ, bảo vệ Liên Minh ta!

Lời nói tang thương từ trong miệng lão già kia truyền ra. Ngay khi thanh âm này xuất hiện, lập tức trên tu chân tinh kia ở giữa hai dãy núi không ngờ thực sự xuất hiện một gợn sóng như một bức tranh!

Từ xa nhìn lại, không ngờ đây chính là một bức tranh!

Theo bức tranh này xuất hiện, toàn bộ tu chân tinh ầm ầm chấn động. Bên trong gợn sóng vặn vẹo kia hiện ra những hình ảnh sơn thủy, dường như trên đó có hồn phách, giờ phút này từ trên Sơn Hà Đồ bay lên, dung nhập vào tinh không. Đột nhiên, ở bốn phía bên trên lão già đã dung hợp thành một thể với tu chân tinh kia xuất hiện một cuộn tranh khổng lồ chừng mười vạn trượng, khiến cho tinh không rung chuyển!

Cuộn tranh kia mở ra, càng ngày càng rộng, sơn thủy trên đó tràn ngập, vẽ thành những cảnh tượng núi sông tráng lệ!

Sơn Hà Đồ Vương Lâm đã từng nhìn thấy, chính là pháp bào giống như là một bức bình

phong của Tham Lang, trên bức bình phong kia có dấu ấu Sơn Hà Đồ. Hôm nay, Vương Lâm đã thấy được chí bào chân chính của Vũ Tiên Giới, Sơn Hà Đồ!

-Năm đó khi Vũ Giới sụp đổ thì Tu Chân Liên Minh chính là những người đầu tiên tiến vào, đã lấy được rất nhiều pháp bảo lời này quả nhiên không sai.

Vương Lâm đứng giữa tinh không hắn cảm nhận được một uy lực rất lớn đến từ trong Sơn Hà Đồ này!

Ở bên trong đó Vương Lâm thậm chí còn cảm nhận được một luồng hương hỏa. giống như trong thiên địa trên Sơn Hà Đồ có tồn tại món đồ hương hỏa! Ở bên trong Sơn Hà Đồ có một thế giới, bảo vật này lai lịch khó lường, hiếm có người nào biết được xuất xứ.

Lúc này Sơn Hà Đồ kia mở ra, hướng về bốn phía nhanh chóng tràn ra, một lực hút rất lớn từ bên trong ầm ầm xuất hiện, cuốn thẳng tới Vương Lâm. Trong khoảnh khắc này, Vương Lâm mơ hồ có cảm giác như bị u

Minh Thú cắn nuốt, tinh không ở bên cạnh giống như là nước đang nhanh chóng chảy qua dường như đang bị Sơn Hà Đồ hút lấy.

Còn có dấu vết thời gian tràn ngập, dường như là dưới lực hút này năm tháng vô tận đang nhanh chóng trôi qua.

Quần áo Vương Lâm tung lên, hai mắt lóe lên kim quang, giơ năm ngón tay phải lên giữa khoảng không. Tay phải hắn chấn động, bất ngờ dưới lực hút của Sơn Hà Đồ này, bên trong tinh không liền có vô số gợn sóng quanh quẩn. Còn có một tiếng ầm ầm từ xa truyền lại. Đột nhiên có một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện ở phía trên Vương Lâm và Sơn Hà Đồ kia!

Vân tay của chưởng ấn này cực kỳ rõ ràng, bốn phía còn tràn ngập gợn sóng chấn động. Kinh người hơn chưởng ấn này toàn thân còn phát ra kim quang vạn trượng, một luồng tiên lực nồng đậm bất ngờ xuất hiện giữa tinh không trong Côn Hư Tinh Vực này!

Luồng tiên lực này cực kỳ nồng đậm, kinh thiên động địa vượt xa tiên lôi và tiên hỏa mà Vương Lâm đã thi triển lúc trước, đã đạt tới một trình độ cực kỳ đáng sợ.

Dịch Linh Ấn!

Vương Lâm nhờ vào tiên huyết mạch, mà thi triển ra Dịch Linh Ấn chính tông bậc nhất!

Tiên thể ở bên trong cơ thể Vương Lâm giống như là nguyên thần đang nhanh chóng vận chuyển. Từng trận huyết mạch tiên lực ầm ầm dung nhập vào bàn tay phải của hắn, khiến cho

tiên khí trên Dịch Linh Ẩn hiện ra giữa tinh không càng ngày càng đậm!

tiên khí mức độ này đột nhiên xuất hiện trong Côn Hư Tinh Vực, chuyện này giống như là một giọt dầu rơi vào trong nước! Giọt dầu này vừa mới rơi vào trong nước, liền lập tức ầm ầm nổ tung!

Côn Hư Tinh Vực cũng là một trong tứ đại tinh vực của giới nội. vô số năm nay, từ khi được sinh ra cho tới giờ tiên lực cực kỳ tinh thuần như vậy chưa bao giờ xuất hiện trong phạm vi lớn như thế này. Cho dù là xuất hiện, thì tiên lực cũng tuyệt đối không thể tinh thuần đến cực điểm như bây giờ!

Ngay khi Dịch Linh Ấn này xuất hiện, luồng tiên khí tinh thuần này dấy lên một cơn sóng lớn ngợp trời trong giới nội này, khiến cho một vài người tâm thần chấn động, không thể tin nổi!

Trong Triệu Hà Tinh Vực. mặc dù đã bị bao vây trở thành vùng đất của giới ngoại, nhưng ở sâu về phía bắc của Triệu Hà, có một thanh niên trên mi tâm không có ấn ký thần sắc mệt mỏi, đang vừa đi vừa bấm độn tính toán.

-Ôi, chỗ mà Mã sư bá nói sao lại khó tìm như vậy. Chắc hẳn chính là nơi này. Nhưng vẫn chưa tìm thấy lối vào

Thanh niên này đang tự nói thầm, đột nhiên thân thể chấn động mạnh, trực tiếp xoay người hai mắt lộ ra tinh quang mà từ khi đi tới giới nội này chưa từng xuất hiện. Thần sắc hắn còn ầm ầm biến đổi. loại biến sắc này của hắn cũng là lần đầu tiên xuất hiện kịch liệt như vậy!

-Đây...đây là...đây là tiên khí!! Sự tinh thuần của tiên khí này ngay cả Mã sư bá cũng không thể sánh bằng!! Đây là hoàng tộc tiên!! Là ai vậy!! Là ai đã giáng lâm vậy!!! Đáng chết thật, ở một chỗ như thế này sao lại có hoàng tộc tiên giáng lảm sao bọn họ lại có thể tìm ra được!!

Cũng bị tiên khí này khiến cho khiếp sợ còn có Chiến lão quỷ thần bí kia còn có Viễn Cổ Tiên Vực của giới nội đang bị phong ấn...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1552 Ngươi nói cái gì

Trong La Thiên Tinh Vực, Lôi Tiên Giới năm đó gần như bị hủy diệt hoàn toàn, giờ phút này chỉ còn là một đống hoang tàn. Nơi này yên tĩnh không có một tiếng động, càng không có dấu vết của một sinh linh nào.

Bên trong thiên địa bị nghiền nát, thi thoảng lại có một vài cái khe không gian lóe lên dường như là những sợi bông bị gió thổi bay.

Năm đó Viêm Lôi Tử đã lấy đi tuyệt đại bộ phận đại lục của Lôi Tiên Giới, lúc này chỉ còn lại một vài tảng đá vụn không ra một hình thù gì. Chúng trôi nổi bên trong thiên địa bị tàn phá này, chậm rãi chuyển động.

Ở sâu bên trong Lôi Tiên Giới bị tàn phá này, có một vầng sáng hình tròn lúc ẩn lúc hiện. Vầng sáng kia ước chừng lớn ngàn trượng, từ xa nhìn lại giống như là một quả cầu ánh sáng.

Ở bên trong đó có nhìn thể thấy một gian nhà tranh, bốn phía có trồng một vài loại cây cỏ. ở bên ngoài căn nhà có một lão già áo đen đang khoanh chân ngồi. Hắn không phải đang thổ nạp mà là đang cầm một đám lá cây, quan sát những đường vân trên đó.

Lão già này không ngờ chính là người mạnh nhất xuất hiện trong trận chiến đầu tiên ở Vân Hải, Chiến lão quỷ!

Không một người nào biết Chiến lão quỷ ẩn mình ở chỗ nào trong giới nội, càng không có người nào nghĩ tới ở trong Lôi Tiên Giới đã bị tàn phá này, không ngờ còn có một thế giới khác!

Chiến lão quỷ cầm đám lá cây, trong lúc đang tập trung quan sát, đột nhiên thần sắc khẽ động. Hắn ngẩng mạnh đầu nhìn về phía xa xa, hai mắt lóe lên tinh quang. Nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy mơ hồ bên trong tinh quang lóe lên này, không ngờ còn có một tia kim sắc không thể ẩn giấu được!

Nhưng màu vàng này thật sự quá ít ỏi, gần như không đáng kể.

-Tiên!

Đồng tử trong hai mắt Chiến lão quỷ này co rụt lại, lá cây trong tay lập tức tan nát, hóa thành

từng mảnh bay ra xa.

Chiến lão quỷ này biến sắc, chậm rãi đứng lên hai mắt lóe lên hào quang, dường như muốn phá khai thiên địa nhìn về phía xa xa, muốn tìm nguyên nhân khiến cho hắn phải biến sắc!

Ánh mắt hắn có thể nhìn thấu thiên địa, có thể nhìn thấu giới nội giới ngoại, nhưng giờ phút này lại không thể tìm được người đã khiến cho hắn biến sắc!

-Chẳng lẽ là hoàng tộc tiên!

Chiến lão quỷ lộ ra vẻ khiếp sợ, thở hổn hển, hồi lâu sau mới hồi phục lại. Hắn mơ hồ hiểu được loại tiên nhân chân chính này có huyết mạch cao quý, cũng nhờ vào sự tồn tại của huyết mạch này mà khiến cho những người khác chỉ có thể cảm nhận được tiên khí này, nhưng không thể tìm được chỗ của tiên khí ở đâu!

Đây là một loại thần thông cực kỳ huyền diệu, đây là huyết mạch thần thông!

Tiên nhân có huyết mạch càng tinh thuần, thì càng khó bị người khác tìm được. Thậm chí ngay cả vị trí xuất hiện cụ thể của tiên khí kia cũng như bị một đám sương mù che phủ, không thề biết được.

Vì thế nên thanh niên ở Triệu Hà kia mới hiểu lầm là có tiên nhân giáng lâm. bởi vì hắn không nhìn thấy chuyện ở tổng bộ của Liên Minh, hắn

chỉ có thể hơi cảm nhận được trong giới nội có luồng tiên khí kinh thiên này xuất hiện mà thôi.

-Tiên nhân có cửu phẩm, trong đó chỉ có La Huyền Thiên Địa mới có màu vàng! Tiên khí này cực kỳ tinh thuần, đúng là hạng người có huyết mạch cao quý, nhưng tu vi của hắn cũng chỉ bằng thất phẩm tiên nhân mà thôi. Năm đó ta có được cơ duyên, lấy được truyền thừa của tiên nhân, đến nay tu vi đã đạt tới Không Kiếp Sơ Kỳ, tương đương với Địa Tiên, nếu có thể lấy được huyết mạch của người này

Chiến lão quỷ hai mắt lóe lên, trở nên trầm mặc.

Trong tinh vực của giới nội còn có một chỗ nơi này là một mặt đất rộng lớn bầu trời là một màn u ám. Nó vừa tồn tại trong giới nội. nhưng đồng thời cũng không tồn tại.

Nói một cách chính xác, nơi này là một thế giới khác chồng lên trên giới nội.

Giống như là một bức họa ở trong một bức họa, kéo lớp thứ nhất của bức họa xuống mới có thể nhìn thấy bức họa khác ở phía sau.

Nơi này có rất nhiều pho tượng cổ Thần, cổ Yêu, cổ Ma đứng sừng sững trên mặt đất mênh mông. Nơi này, năm đó khi Vương Lâm độ kiếp đã từng tới đây, cũng là chỗ mà thanh niên ở Triệu Hà kia đang muốn đến.

Nơi này là một truyền thuyết trong giới nội, là Viễn cổ Tinh Vực đã biến mất trong tinh không. Những pho tượng cổ Tộc trên mặt đất có ước chừng trên một vạn, chi chít rất nhiều, trải rộng khắp nơi. ở chỗ sâu bên trong, có bốn pho tượng cổ Thần rất lớn, những pho tượng này dường như là cao tới tận trời.

Trên mi tâm của những pho tượng cổ Thần này không có tinh điểm, dường như tinh điểm đã bị người ta hấp thụ, bị lõm xuống rất sâu. Từ xa nhìn lại, trên mi tâm những pho tượng cổ Thần này là những lỗ sâu.

Bên trong lỗ sâu kia không ngờ có một người toàn thân được kim quang bao phủ đang khoanh chân ngồi.

Trên ba pho tượng còn lại cũng giống như vậy.

-Tiên lực tiên lực thật là tinh thuần. Nếu chủ nhân có thể lấy được, nhất định sẽ

nhanh chóng khôi phục lại được trí nhớ!

Bóng người màu vàng bên trong mi tâm của pho tượng thứ nhất thì thào, hình như định giơ tay phải lên muốn vươn ra bên ngoài lỗ sâu ở trên mi tâm cổ Thần này. Nhưng hắn vừa mới nhấc tay lên, lập tức từ bên trong

pho tượng cổ Thần này liền có một sức mạnh kỳ dị đột nhiên xuất hiện, điên cuồng ngưng tụ tại mi tâm, hóa thành một phong ấn kỳ dị.

Tay phải của bóng người màu vàng kia lập tức chạm vào phong ấn này, bị bắn trở về. Hắn ở bên trong truyền ra một tiếng rít gào phẫn nộ.

-Bạch Hổ, đừng có lãng phí tiên lực. Phong ấn này đã giam giữ chúng ta bao nhiêu năm không còn dùng được bao lâu nữa nhất định chúng ra sẽ có thể xông ra!

Bóng người màu vàng trong mi tâm của pho tượng thứ hai chậm rãi nói.

-Chu Tước, ngươi có nhiều mưu lược, kế hoạch kia có bao nhiêu khả năng thành công!

Từ trong pho tượng thứ ba truyền ra một thanh âm âm trầm.

-Sẽ không thất bại đâu, rất nhanh sẽ có kết quả

Bốn người đang bị bốn pho tượng khổng lồ này phong ấn không ngờ chính là tứ đại chiến tướng của Viễn cổ Tiên Tôn, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước!

Nếu Vương Lâm ở đây, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ thất kinh, tâm thần chấn động. Ý nghĩ hiện lên đầu tiên trong đầu hắn chính là nếu chiến tướng Chu Tước thực sự đang ở đây, vậy người tự xưng là Chu Tước đời thứ nhất đang ở trong vùng đất Điên Lạc tại Thái Cổ Tinh Thần là ai!

Trong tổng bộ của Tu Chân Liên Minh ở Côn Hư Tinh Vực, tay phải Vương Lâm chỉ lên bầu trời, chưởng ấn khổng lồ kia ầm ầm hiện lên, hướng về phía Sơn Hà Đồ khổng lồ ở phía trước trực tiếp giáng xuống.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhưng tâm thần lại cực kỳ ngưng trọng. Khi Long Bàn Tử này vừa mới xuất hiện, tu vi vẫn chỉ ở cảnh giới Không Niết, cho nên hắn mới có thể dễ dàng phá vỡ hai cánh tay.

Nhưng lúc này, sau khi Sơn Hà Đồ kia xuất hiện, Long Bàn Tử đã dung hợp thành một thể với tu chân tinh kia lại bộc phát ra một khí tức mạnh mẽ của Không Linh Trung Kỳ!

Nhất là phối hợp với hương hỏa bên trong Sơn Hà Đồ kia, khí tức này lập tức ngưng đọng lại trở thành cực kỳ chân thực!

Long Bàn Tử là cao thủ bước thứ ba, có hương hỏa, điểm này Vương Lâm cũng đã đoán được. Đối phương là sư phụ của Trọng Huyền Tử đã tồn tại từ trước khi Tứ Đại Tiên Giới sụp đổ, là người cùng thời với Phong Tôn đời trước.

Trước khi Tứ Đại Tiên Giới sụp đổ, Tứ Đại Tiên Giới này vốn là nơi sản sinh ra hương hỏa, Long Bàn Tử này nhất định là đã nhờ vào đó mà có được cơ duyên rất lớn.

Mặc dù không hiểu vì duyên cớ bất đắc dĩ gì mà người này lại phải dung hợp với tu chân tinh, nhưng thực lực của hắn nhất định là sẽ rất mạnh!

-Không Linh Trung Kỳ...

Vương Lâm trầm mặc trong mắt lóe lên kim quang. Hắn nhớ lại lúc trước giết Thiên Triệu Thượng Sư, nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế có thể không để ý tới lực bài xích, bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, một quyền, một đạo thiểm điện, một biển lửa lúc đó mới có thể tiêu diệt thân thể thu lấy hồn phách của đối phương.

Đây đã là cực hạn của hắn! Mà hậu quả lại rất nặng nề, lực bài xích kia rất khó để áp chế hoàn toàn, cuồn cuộn ở bên trong cơ thể như muốn phá nát toàn thân. Những cơn đau nhức kia mặc dù người ngoài không nhìn ra chút nào, nhưng Vương Lâm vẫn phải đang cố gắng chịu đựng.

Giờ phút này đối mặt với Không Linh Trung Kỳ, Vương Lâm hoàn toàn không nắm chắc được chút nào, cho nên hắn mới liều hết thảy, thi triển ra Dịch Linh Ấn này!

Thi triển ra Dịch Linh Ấn này là Vương Lâm lại một lần nữa không để ý tới lực bài xích trong cơ thể, ầm ầm bộc phát ra toàn bộ tiên lực huyết mạch trong cơ thể. Vì thế lực bài xích ở trong cơ thể lại càng tàn phá, trong làn da ở dưới lớp áo đã có rất nhiều mạch máu màu xanh nổi lên, trong lúc nhúc nhích, còn có vô số tia máu lộ ra.

Nhưng hết thảy chuyện này Vương Lâm đã bất chấp. Mục đích của hắn tới đây chính là để cứu Thanh Thủy! Để cứu hắn Vương Lâm không tiếc hết thảy!

Thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, Vương Lâm tiến về phía trước, giơ tay phải lên. Trong một tiếng gầm nhẹ, Dịch Linh Ấn kia ầm ầm giáng xuống, sau khi được tiên lực vô tận dung nhập vào, đã trở thành tiên thuật thực sự!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, Dịch Linh Ấn này biến thành một bàn tay khổng lồ ở xung quanh có rất nhiều gợn sóng quanh quẩn, càng ngày càng tới gần Sơn Hà Đồ kia. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người.

Bàn tay kia giống như muốn xé Sơn Hà Đồ ở phía trước, trong nháy mắt đã tới gần. Ngay khi nó giáng xuống vô số gợn sóng ở bên ngoài liền va chạm với Sơn Hà Đồ này. Trong lúc chấn động, lực hút của Sơn Hà Đồ bạo tăng khiến cho những gợn sóng này vặn vẹo.

Ngay khi những gợn sóng này vặn vẹo, chưởng ấn khổng lồ kia đánh vào Sơn Hà Đồ!

Tiếng ầm ầm kinh thiên đột nhiên vang lên, hóa thành một lực tấn công khổng lồ hướng về bốn phía điên cuồng cuốn ra. Thân thể Vương Lâm chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể đạp đạp lùi ra phía sau mấy bước, lực bài xích trong cơ thể nhanh chóng bộc phát, gào thét phá phách trong cơ thể hắn!

Nguyên tiên giống như nguyên thần của hắn đang điên cuồng tấn công thân thể, còn thân thể hắn cũng bộc phát ra sức mạnh của Đạo cổ, muốn hủy diệt nguyên tiên này!

Hai sức mạnh giằng co, khiến cho Vương Lâm trong lúc lui về phía sau toàn thân truyền ra tiếng bị xé rách, dường như thân thể chuẩn bị chia làm hai.

về phần Dịch Linh Ấn kia, ngay khi lực tấn công kia khuếch tán ra, liền túm chặt vào Sơn Hà Đồ kéo một cái, khiến cho bức tranh này bị xé mất một góc. Sau đó nó xông vào bên trong bức tranh, trong tiếng ầm ầm vang vọng, đem núi sông bên trong đó lần lượt nghiền nát!

Nhưng Sơn Hà Đồ này cũng có chút huyền diệu. Ngay khi núi sông sụp đổ, không ngờ lập tức lại một lần nữa được vẽ ra, không chỉ như vậy, ở bên trong bất ngờ xuất hiện một chưởng ấn khổng lồ. Chưởng ấn này mới đầu còn mơ hồ nhưng rất nhanh liền như thể ngưng tụ lại, trong nháy mắt trở thành giống như thật, trực tiếp va chạm với Dịch Linh Ấn của Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang vọng chấn động tinh không, khí thế toàn thân lão già bên trong đám bạch quang trên tu chân tinh kia không ngờ lại một lần nữa bạo tăng, mơ hồ đã đạt tới đỉnh của Không Linh Trung Kỳ!

-Người xâm phạm Liên Minh ta, hồn bay phách tán, thân thể tiêu tan!

Thanh âm tang thương kia truyền ra, Sơn Hà Đồ chợt khôi phục lại nguyên dạng, chỗ bị xé rách lại một lần nữa khép lại, trong lúc mở ra hướng về phía Vương Lâm chậm rãi đè xuống.

Vương Lâm cười lên phẫn nộ, nhìn chằm chằm lão già bên trong đám bạch quang kia, giơ tay phải vung về phía trước, bất ngờ từ trong thân thể hắn xuất hiện một cây cung!

-Liên Minh của ngươi để làm gì! Giới ngoại Thái cổ Tinh Thần xâm lược giới nội bị tàn phá, tu sĩ Vân Hải tử vong vô số, Triệu Hà bị vây hãm. La Thiên không tiếc sống chết, Côn Hư lại đang vật lộn! Nhưng Trọng Huyền Tử đệ tử của ngươi lại trở thành tay sai của giới ngoại, Liên Minh của ngươi đã bị tu sĩ giới ngoại chiếm cứ trở thành một bộ lạc, còn có Thất Thải Giới đang ẩn giấu trong đó! Ta là đương kim Phong Tôn, tới đây để hủy Thất Thải Giới, cứu Thanh Thủy sư huynh của ta, giết tu sĩ giới ngoại. Ngươi dựa vào cái gì để cản trở ta!!

-Ngươi... nói cái gì?

Thanh âm tang thương kia chợt dừng lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1553 Trọng Huyền Tử

Lão già bên trong đám bạch quang nãy giờ sắc mặt vốn bình tĩnh, nhưng vì một câu nói này của Vương Lâm liền đột nhiên biến đổi. Hắn chậm rãi ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Lâm.

-Ngươi là Phong Tôn?

Tay trái Vương Lâm cầm cung, dây cung kia vốn đã đứt, nhưng sau khi dung hợp với huyết mạch của Vương Lâm cũng đã khôi phục lại. Nhưng dây cung đã khôi phục lại này mỗi một lần bị kéo ra, cũng giống như là gân của Vương Lâm bị kéo!

Nhưng giờ phút này Vương Lâm đã không còn lo tới hậu quả tâm trí hắn tuy rất sâu xa, nhưng bản tính thì vẫn không hề thay đổi. Bản tính của hắn chính là một khi đã quyết định chuyện gì, thì sẽ không bao giờ lùi bước! Hắn muốn cứu Thanh Thủy, thì sẽ bất chấp hết thảy!

Tay phải kéo dây cung trên mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh, trong tiếng gầm nhẹ kéo mạnh một cái. Vù một tiếng, dây cung kia bất ngờ bị Vương Lâm kéo ra!

Dây cung bị kéo ra, Vương Lâm lập tức cảm thấy như gân cốt toàn thân đang bị lôi kéo kịch liệt, sắc mặt hơi tái nhợt, hai mắt lại đầy tia máu.

Giờ phút này, cho dù là lực bài xích hay gân cốt bị lôi kéo hắn cũng mặc kệ. Ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn chính là giết chết tất cả những người ngăn cản để cứu Thanh Thủy!

-Ta đã nói rồi, thật hay giả ngươi hãy đi hỏi đệ tử của ngươi thì sẽ biết!

Vương Lâm trong lúc dữ tợn lời nói đầy vẻ âm hàn dây cung lại bị hắn kéo ra một chút, trên đó truyền ra một sức mạnh vô biên, dường như có thể phá tan thiên địa.

Lão già bên trong đám bạch quang ngưng trọng nhìn thoáng qua cây cung trong tay Vương Lâm, trong mắt dần dần lộ ra vẻ mê man. Đây là lần đầu tiên hắn tỉnh lại sau khi đã ngủ say năm đó, lần tỉnh lại này chính là do đồ đệ Trọng Huyền Tử gọi về. Sau khi thức tỉnh, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhìn thấy Vương Lâm đang muốn đến hủy diệt tinh cầu này.

Lời nói của Vương Lâm khiến cho hắn tâm thần chấn động. Hắn mặc dù đang mê man nhưng vẫn nhớ rõ mình là tu sĩ của giới nội, nhớ rõ ân tình của Phong Tôn năm đó.

Trong lúc trầm mặc lão già này cúi đầu nhìn về phía tu chân tinh khổng lồ kia, giơ tay phải

lên vung về phía trước, lập tức liền có ba bóng người bị một đám bạch quang bao phủ, trực tiếp bị hắn lôi từ trong tu chân tinh kia ra!

Ba bóng người kia là ba lão già sắc mặt đang hoảng sợ, trong đó có một người không ngờ chính là Trọng Huyền Tử. Nhưng dung nhan trung niên của Trọng Huyền Tử năm đó hôm nay không biết vì sao mà đã trở thành một lão già.

Hai người bên cạnh hắn chính là hai đại trưởng lão của Tu Chân Liên Minh!

Hai đại trưởng lão kia thân thể run lên, ở trong đám bạch quang thần sắc bị sự kính sợ tràn ngập, lập tức quỳ xuống, run giọng nói:

-Tham kiếm thái thượng trưởng lão.

-Tham kiến sư tôn.

Tâm thần của Trọng Huyền Tử tràn ngập sự kinh hãi, sự sợ hãi của hắn lúc này đã lên tới cực điểm. Khi hắn nghe thấy toàn bộ lời nói của Vương Lâm vừa rồi đã vô cùng hãi hùng, trong đầu liền nhanh chóng suy nghĩ, chuẩn bị giải thích.

-Sư tôn, mọi chuyện không phải như tiểu bối đã nói, nhưng ..

Hắn ngẩng đầu run rẩy, đang muốn giải thích, nhưng Long Bàn Tử này đã lạnh lùng quét mắt liếc nhìn hắn một cái. Một cái liếc mắt này khiến cho lời nói của Trọng Huyền Tử lập tức bị nuốt trở lại. Trong lúc run rẩy hắn không dám mở miệng nói tiếp nữa.

-Ngươi là Trương Tịch phải không... năm đó khi lão phu ngủ say, ngươi chính là đồng tử đã ngồi xuống hầu hạ.

Ánh mắt Long Bàn Tử nhìn lên người một lão già ở bên trái trong hai người còn lại.

-Đúng vậy, vãn bối chính là Trương Tịch!

Ánh mắt lão già kia lộ ra vẻ kích động, hắn không ngờ đối phương vẫn còn có thể nhớ mình.

-Ngươi nói cho ta biết, lời của người kia vừa nói là thật, hay là giả!

Thanh âm của Long Bàn Tử bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một vẻ uy nghiêm.

Ánh mắt Trương Tịch lộ ra vẻ do dự, trong lúc sợ hãi vô tình liếc nhìn Trọng Huyền Tử một cái.

-Đồ rác rưởi vô dụng!

Long Bàn Tử kia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp giơ tay phải lên vung mạnh về phía trước. Một

đạo bạch quang kinh thiên lóe lên lao thẳng tới lão già kia. Trong tiếng kêu thảm thiết, toàn thân lão già này ầm ầm tan vỡ. máu thịt văng khắp nơi, rơi đầy người Trọng Huyền Tử và lão già còn lại.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, dây cung được tay phải kéo lại mở rộng ra thêm một chút.

Sau khi giết Trương Tịch, ánh mắt của Long Bàn Tử nhìn Trọng Huyền Tử lộ ra một sự thương tiếc nồng đậm. Hắn thở dài một tiếng, giơ tay phải túm vào hư không, trưởng lão còn lại lập tức hét lên sợ hãi bị Long Bàn Tử đánh một chưởng vào thiên linh. Linh lực của hắn trực tiếp nhập

vào trong óc người này, hoành hành trong đó. sắc mặt Long Bàn Tử càng ngày càng khó coi.

-Nghiệt tử!! Ngươi thật to gan!!

Long Bàn Tử vuốt tay một cái, lão già kia kêu lên thảm thiết, toàn thân ầm ầm tan vỡ, hoàn toàn tử vong. Long Bàn Tử ngẩng mạnh đầu, nhìn chằm chằm Trọng Huyền Tử, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Trọng Huyền Tử sắc mặt tái nhợt, không tự chủ được lui ra phía sau vài bước, trong lúc sợ hãi phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, thanh âm lạc hẳn đi, gấp gáp mở miệng.

-Sư tôn tha mạng, sư tôn tha mạng! Việc này còn có ẩn tình khác, tu sĩ của giới ngoại Thái Cổ Tinh Thần xâm lược, giới nội hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, cho dù đệ tử có phản kháng cũng sẽ không có bất cứ một tác dụng gì! Đệ tử muốn bảo vệ Liên Minh, vì sự tồn tại của Liên Minh mới bất đắc dĩ bắt tay với giới ngoại. Chưởng Tôn của giới ngoại đã hứa sẽ đảm bảo cho Liên Minh ta tiếp tục tồn tại!! Sư tôn, người ngủ say nhiều năm không biết, gần một ngàn năm trước, La Thiên Tinh Vực từng phát động đại quân tấn công Liên Minh ta. Trận chiến này khiến cho Liên Minh tứ tán, chỉ còn giữ được tổng bộ. Năm đó đệ tử đã từng kêu gọi sư tôn nhưng sư tôn không hề đáp lại. Đệ tử đối với giới nội không có bất cứ một tình cảm nào, bọn họ nếu có thể tấn công Liên Minh ta, dựa vào cái gì mà Liên Minh ta không thể giúp tu sĩ giới ngoại! Huống hồ Thất Thải Giới kia năm đó là do sư tôn người phát hiện ra, lúc ấy liền có tu sĩ giới ngoại xuất hiện, tuy bị sư tôn chém giết, đem Thất

Thải Giới này phong ấn lại, ở nơi đây thành lập nên tổng bộ của Tu Chân Liên Minh để trấn áp giới này. Nhưng sư tôn người

ngủ say nhiều năm hoàn toàn không hề biết những biến đổi trong những năm nay. Cho dù chúng ta vì giới nội mà trấn áp giới này, nhưng đâu hề có tác dụng!! Sức mạnh của Chưởng Tôn chỉ sợ ngay cả sư tôn cũng không phải là đối thủ, chúng ta lấy cái gì để chống cự! Giới nội thất bại là số trời đã định, không thể khác được sư tôn à! Với tu vi của lão nhân gia ngài, nếu chúng ta quy thuận giới ngoại, chắc chắn có thể có được cơ duyên lớn sao phải khổ sở vì giới nội này.

-Ngươi!

Long Bàn Tử nhìn Trọng Huyền Tử, vẻ thương tiếc trong mắt càng đậm. Trong ký ức của lão già kia hắn không tìm được nhiều chuyện, tất cả mọi thứ chỉ biết được lờ mờ mà thôi. Nhưng Trọng Huyền Tử này lại không hề hay biết, trong lúc sợ hãi đem tất cả mọi chuyện nói hết ra.

-Chuyện của giới nội, cho dù có chém giết như thế nào thì cũng không liên quan gì tới giới ngoại, chỉ cần bọn họ không xâm phạm tới nơi này, thì lão phu sẽ không thức tỉnh. Sự hưng suy của Liên Minh đã có ý trời, mục đích năm đó lão phu để cho ngươi thành lập Liên Minh không phải là để khống chế Côn Hư, mà là để đề cao tu vi của tu sĩ Côn Hư ta trong hoàn cảnh khốc liệt kia! Mục đích chính là để cùng với giới ngoại đánh một trận!

Long Bàn Tử thở dài một tiếng.

-Tu Chân Liên Minh. Tu Chân Liên Minh. Giới ngoại kia sở dĩ cấu kết với ngươi đó là bởi vì đã nhìn thấy lão phu dung nhập vào tu chân tinh này, đó là bởi vì ngươi đã nói ra sự tồn tại của lão phu, lấy lão phu để đổi lấy cơ duyên!

Long Bàn Tử rất hiểu đệ tử của mình, hắn nhìn sắc mặt tái nhợt của Trọng Huyền Tử, dường như nhìn thấy một tên đồng tử ăn mày trên một ngọn núi ở một tu chân tinh năm đó, lúc đó vẫn chưa có Tu Chân Liên Minh. Đồng tử này mang theo một quyết tâm rất lớn từng bước một bò lên đỉnh núi, sau thời gian mười bảy ngày, toàn thân đầm đìa máu tươi, cuối cùng ở trên đỉnh núi đã nhìn thấy mình.

Tất cả chuyện này đơn giản là vì đồng tử kia muốn tu tiên. ở quê hắn có một lời đồn, nghe đồn chỉ cần có thể bò lên được đỉnh núi này là có tiên duyên, có thể nhìn thấy được tiên nhân.

-Tống nhi, lúc còn nhỏ ngươi đã từng nói, nguyện vọng lớn nhất của ngươi đó là có thể phú quý hồi hương...

Ánh mắt Long Bàn Tử lộ ra vẻ hồi tưởng, thanh âm dần dần trở nên ôn hòa.

Nhưng ánh mắt của hắn như vậy, Trọng Huyền Tử nhìn thấy cũng càng trở nên tuyệt vọng, thân thể hắn run lên thanh âm gào thét.

-Sư tôn đệ tử vốn cũng không có ý định phá vỡ phong ấn của Thất Thải Giới!! Nhưng năm đó sau khi Thanh Thủy Tiên Quân xông vào nơi này, là hắn đã buộc đệ tử phải phá vỡ phong ấn của Thất Thải Giới!! Là hắn đã mở ra Thất Thải Giới!! Hết thảy mọi chuyện không liên quan đến đệ tử, hắn mới là thủ phạm!!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, nhìn chằm chằm Trọng Huyền Tử kia.

Viêm Lôi Tử ở phía sau hắn ánh mắt lộ ra một vẻ thù hận ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Long Bàn Tử kia như thể không nghe thấy những lời này, ánh mắt nhìn về phía Trọng Huyền Tử lại càng trở nên nhu hòa.

-Thân thể ngươi năm đó không được tốt, không thể tu tiên. Vi sư vì thấy ngươi kiên nghị nên mới điều dưỡng thân thể cho ngươi, lấy thiên địa ngũ mạch nhập vào thân thể ngươi, cho ngươi có được đạo cốt. Nhưng hôm nay ngươi lại không hề có đạo tâm.

Trong mắt Long Bàn Tử như hiện lên từng cảnh tượng trong trí nhớ. Hắn thở dài một tiếng, vung tay áo lên lập tức một cơn cuồng phong màu trắng ầm ầm nổi lên.

Trọng Huyền Tử sắc mặt kịch biến, điên cuồng lui về phía sau, từ trong miệng truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết.

-Sư tôn tha mạng, sư tôn không được giết ta!! Sư tôn!!! Đệ tử sai rồi, đệ tử biết lỗi rồi, sư tôn!!!

Trong lúc lùi lại, hắn đã trở nên tuyệt vọng. Ngay khi cơn cuồng phong kia tới gần hắn cười thảm, không lùi lại nữa mà nhắm hai mắt lại.

Ầm một tiếng, cơn cuồng phong cuốn lấy thân thể hắn nhưng hắn vẫn không hề bị thương, mà bị cuốn về phía sau Long Bàn Tử, tránh khỏi tầm bắn của cây cung đã giương lên trong tay Vương Lâm.

-Ngươi đã phạm tội tày trời, đã gây ra họa lớn ngươi đã không còn đạo tâm của tu sĩ giới nội. Nhưng ngươi vẫn là đệ tử của ta tội của đệ tử, ta cũng có trách nhiệm. Cái sai của ngươi hãy để cho vi sư thay ngươi đền tội

Ánh mắt nhu hòa của Long Bàn Tử nhìn Trọng Huyền Tử đang đứng ngây ra ở đó, rồi xoay người nhìn về phía Vương Lâm vái dài một cái.

-Phong Tôn tất cả tội lỗi của hắn Long Bàn Tử ta xin gánh chịu!

Hắn giơ tay phải lên, vỗ mạnh vào ngực của mình. Long Bàn Tử phun ra một ngụm nguyên thần khí, thần sắc trở nên ảm đạm tu chân tinh khổng lồ bên dưới ầm ầm sụp đổ, trên đó tràn ngập một màu xám, cỏ cây đều héo rũ, núi non sụp đổ, nước sông bốc hơi, từng vết nứt kéo dài ra. Toàn bộ tu chân tinh này trực tiếp vỡ thành từng mảnh!

Trong lúc nó sụp đổ từng đạo bạch khí nổi lên, toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể của Long Bàn Tử. Trong khoảnh khắc này, một ngọn lửa ở bên ngoài thân thể hư ảo của hắn đột nhiên bùng lên.

-Một chưởng này, lão phu lấy sinh mạng để thiêu đốt nguyên thần, với tu vi của ta có thể bộc phát ra sức mạnh của Không Huyền Sơ Kỳ. Ta sẽ đi giết toàn bộ tu sĩ giới ngoại đang ở trong giới nội này phá hủy tất cả Thất Thải Giới có ở bên ngoài nơi này, Triệu Hà bị vây hãm ta sẽ giành lại nó, lấy những việc này để chuộc lỗi cho Trọng Huyền Tử.

Long Bàn Tử hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, rồi quay đầu ánh mắt nhu hòa nhìn Trọng Huyền Tử.

-Sư tôn!!!

Trọng Huyền Tử đã tỉnh táo trở lại, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu ánh mắt lộ ra vẻ bi thương đến cực điểm, còn có một sự hối hận vô cùng.

-Đi thôi

Long Bàn Tử than nhẹ, cuốn lấy Trọng Huyền Tử, đi về phía đằng xa.

-Ta hiểu rõ đồ nhi của ta, hắn làm việc gì cũng chuẩn bị rất kỹ càng. Thanh Thủy Tiên Quân kia cũng không đáng ngại đâu, đây là Trọng Huyền Tử chỉ vì tính mạng của mình mà giữ lại một lá bùa hộ thân...

Lời nói mơ hồ truyền đến một cơn cuồng phong màu trắng bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng tới một cái khe đỏ như máu ở bên dưới tu chân tinh đang sụp đổ kia. Trong tiếng ầm ầm, cái khe này bị cơn cuồng phong cuốn tới, trực tiếp kéo dài ra, hồng quang tiêu tan, bên trong lộ ra từng trận ánh sáng bảy màu!

-Thanh Thủy đang ở đâu?

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1554 Huyền Vũ

-Viêm Lôi Tử, chuyện năm đó cũng không phải hoàn toàn như ngươi nhìn thấy đâu.

Thanh âm của Trọng Huyền Tử mang theo sự bi thương và hối hận đối với sư tôn. Trong lúc sắp sửa rời khỏi hắn quay đẩu lại phức tạp nhìn thoảng qua Viêm Lôi Tử

Tinh không không có gió, cho dù chỉ là do thần thông gây ra. Lúc này trước khi Long Bàn Tử rời khỏi, cơn cuồng phong kia phá tan hồng quang ở bên trong cái khe mở ra toàn bộ những phong ấn trên đó khiến cho Thất Thải Giới hiện lên rõ ràng trước mắt Vương Lâm.

Theo từng trận ánh sáng bảy màu lóe lên một tiếng rít gào mang theo một vẻ điên cuồng từ trong cái khe truyền ra. Tiếng rít gào này giống như là của dã thú, lộ ra một sát khí cùng với mùi máu tanh.

Một tiếng rít gào này khiến cho Vương Lâm bình tĩnh trở lại. Hắn yên lặng nhìn cái khe bảy màu kia, hồi lâu sau quay đầu lại nhìn Viêm Lôi Tử ở phía sau.

Ánh mắt Viêm Lôi Tử thủy chung vẫn nhìn về hướng hai người bọn Trọng Huyền Tử rời khỏi, vẻ thù hận trong mắt hắn cực đậm.

Mối thâm thù của Viêm Lôi Tử với Trọng Huyền Tử Vương Lâm cũng không biết rõ nguyên nhản, nhưng từ sau khi Viêm Lôi Tử đến La Thiên đã làm tất cả để phát động cuộc chiến với Liên Minh. Qua đó có thể thấy mối thù này sâu như biển!

-Việc này ta không thể giúp ngươi

Vương Lâm thầm than một tiếng. Hắn biết được sức mạnh của sự thù hận nó đủ đề khiến cho một người trở nên điên cuồng.

Viêm Lôi Tử trầm mặc hồi lâu sau thu ánh mắt lại hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái, thấp giọng nói:

-Mối thù của vãn bối với Trọng Huyền Tử là việc riêng, Phong Tôn không nên để trong lòng lúc này nên lấy đại cục làm trọng. Mối thù của vãn bối ...nếu sau khi trận chiến này chấm dứt.

vãn bối tử vong, thì cũng sẽ tan thành mây khói, nếu hắn chết trận thì cũng sẽ như vậy. Nhưng nếu cả hai người bọn ta đều không chết, thì lúc đó vãn bối sẽ báo thù.

Sự thù hận trong mắt đã bị Viêm Lôi Tử ẩn giấu rất sâu. Hắn tu đạo nhiều năm có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, thì cũng có thể nhịn được thêm ít ngày.

Hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được cảnh tượng năm đó. Hắn cùng với Trọng Huyền Tử vốn là đạo hữu chí cốt, cùng bởi vì yêu cầu của Trọng Huyền Tử mà hắn cùng với đạo lữ của hắn hai người cùng nhau gia nhập tu chân Liên Minh.

Ba người thường xuyên luận đạo với nhau, hắn rất đồng tình với những giải thích và phản bác của Trọng Huyền Tử, nên cam tâm nghe lệnh của y. Còn Trọng Huyền Tử đối với hắn cũng cực kỳ khách khí, hai người quân tử làm bạn với nhau, giống như nước có thể trôi mãi theo thời gian, giống như rượu càng ngày lại càng nồng.

Nhưng hết thảy mọi chuyện lại vì một việc mà hoàn toàn thay đổi. Viêm Lôi Tử thi thoảng lại bừng tỉnh trong lúc tĩnh tọa, cảnh tượng đã khắc sâu trong ký ức kia luôn khiến cho hắn phải nắm chặt tay lại. gầm lên từng tiếng phẫn nộ đến cực điểm.

Hắn không muốn nhớ lại nhưng ký ức đã khắc sâu ở trong đẩu, đã trở thành nguồn gốc của nỗi đau trong lòng hắn, như một cái gai đã đâm sâu vào trong da thịt, không thể rút ra khiến cho máu thịt thối rữa. biến thành đen kịt trở thành một sự đau đớn suốt cả đời hắn!

Vương Lâm thẩm than lắc đẩu nói:

-Thôi, nếu ngươi có thể hấp thụ sức mạnh hương hỏa của con hắc long kia cũng là một hồi cơ duyên. Bây giờ ta phải đi vào Thất Thải Giới này, trong đó rất nguy hiểm ngươi đừng đi theo

Viêm Lôi Tử gật đầu hướng về Vương Lâm vái một cái từ biệt, rồi xoay người đi về đằng xa. Bóng lưng hắn có chút trùng xuống, lộ ra một vẻ già nua và bất đắc dĩ dường như còn ẩn chứa cả sự hiu quạnh và cô độc.

Cho đến khi Viêm Lôi Tử đi thật xa, Vương Lâm thu ánh mắt lại. Mối thù của Viêm Lôi Tử

với Trọng Huyền Tử hiển nhiên không liên quan tới hắn hắn sẽ không đoán, mà cũng không muốn đoán.

Chuyện cũ mặc dù đã trôi theo năm tháng. Nhưng khi nghĩ lại cũng rất đau lòng. Giống như nước trong lòng bàn tay mặc dù chảy đi nhưng cảm giác lạnh lẽo thủy chung vẫn còn lại ở đó, át đi hơi ấm trong lòng bàn tay, lan tràn ra toàn thân

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm xoay người đi về phía Thất Thải Giới kia. Bước chân của hắn không nhanh, nhưng mỗi một bước lại vô cùng kiên định. Hắn không hề quay đầu lại, cùng không hề do dự chút nào trong đời hắn đây là lần thứ hai hắn bước vào Thất Thải Giới!

Từng trận ánh mắt bảy màu tràn ngập khắp thiên địa này, chiếu sáng toàn bộ mặt đất. Liếc mặt nhìn nơi đây cực kỳ tráng lệ, rất dễ khiến cho người ta bị mê hoặc ở bên trong.

Bảy sắc như cầu vồng!

Đứng trên bầu trời của Thất Thải Giới này, Vương Lâm đưa mắt nhìn Thất Thải Giới này không giống nơi mà hắn tiến vào năm đó lắm. Nơi

này mặc dù cũng có núi non ở khắp nơi, nhưng từ xa nhìn lại những ngọn núi này được bố trí tạo thành một trận pháp khổng lồ!

Trận pháp này do gần mười vạn ngọn núi lớn tạo thành, vô cùng chặt chẽ, khiến cho người ta có một cảm giác vô biên.

mỗi một ngọn núi đều lả một phẩn của trận pháp kia càng vào chỗ sâu những ngọn núi này lại càng hùng tráng đến cực điểm. Ở chỗ sâu nhất là một ngọn núi cao tới trời, bị mày mù lượn quanh, chỉ có một nửa thân núi lộ ra bên ngoài.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng thứ càng khiến cho người ta rung động hơn chính là trên mười vạn ngọn núi này, mỗi một đỉnh núi đều có một tu sĩ đang khoanh chân ngồi.

Bọn họ không phải là đang thổ nạp. mà là đang rên lên một cách thống khổ! những tiếng rên này dung hợp lại với nhau trở thành một thanh âm thê lương bậc nhất trong thiên địa!

Thanh âm này ở bên ngoài Thất Thải Giới không thể nghe thấy được, nhưng ở bên trong Thất Thải Giới, lại trực tiếp truyền vào trong tâm thần, giống như mười vạn oan hồn đang rít gào giãy giụa rung chuyển cả thiên địa.

Mỗi một tu sĩ trên mười vạn đỉnh núi này. trong lúc ngồi khoanh chân, trên thân thể đều có một vài tảng đá nhọn xuyên qua. lộ ra ngoài thân thể họ một cách dữ tợn. Từ xa nhìn lại những người này ngồi ở đó rõ ràng là đã bị người ta phong ấn. bị những tảng đá nhọn dựng lên đâm vào thân thể!

Những tu sĩ này đều ngẩng đầu ánh mắt vô thần nhìn lên bầu trời, trong miệng không khỏi truyền ra thanh âm bi ai.

Máu tươi giống như là vô tận từ trong cơ thể những tu sĩ này chảy xuống, theo những tảng đá nhọn tràn ra những ngọn núi dường như không hề khô lại, chảy xuống dưới chân núi.

Máu tươi vốn không nhiều lắm trên mỗi một ngọn núi cũng chỉ có máu của một người mà thôi, đối với một ngọn núi khổng lồ như vậy thật sự là không đáng kể. Nhưng tất cả đều không thể chống cự lại thời gian, theo thời gian trôi qua. Những giọt máu tươi như là đang tan chảy kia cũng dần dần càng ngày càng nhiều chỉ cần những tu sĩ bị giam cầm này chưa chết, chỉ cần cơ thể bọn họ vẫn còn có thể tạo được máu tươi. Những đám khói hồng từ trên mỗi một đỉnh núi bốc lên, trong lúc vặn vẹo bay thẳng tới ngọn núi ở chỗ sâu nhất ở bên trong đám sương mù bảy màu kia.

Mười vạn ngọn núi. mười vạn tu sĩ!

Trong mười vạn tu sĩ này có một nửa trên mi tâm không ngờ còn có ấn ký, tất cả bọn họ đều là tu sĩ của giới ngoại! Một nửa còn lại hiển nhiên

là tu sĩ của Liên Minh, bị giam cầm lại ở chỗ này không biết đã bao lâu.

Mùi máu tanh bốc lên ở trong Thất Thải Giới này, giống như dung nhập vào trong ánh sáng bảy màu. khiến cho bảy màu sắc xinh đẹp này cũng trở nên yêu dị.

những hư ảnh giống như u hồn lơ lửng, lởn vởn quanh mười vạn ngọn núi này. Từ trong miệng bọn họ truyền ra những tiếng niệm Đạo Kinh thì thào.

Trong mười vạn ngọn núi này còn có những cái thây sống, đang mê man chậm rãi đi lại. Ở bên trong mười vạn ngọn núi này không thể đi ra. quần áo của bọn họ vô cùng rách rưới, hai mắt chỉ có một màu xám.

Vương Lâm yên lặng nhìn tất cả mọi thứ trước mắt. Hồi lâu sau hắn chậm rãi đi về phía trước, tiến vào bên trong mười vạn ngọn núi. Ngay khi thân thể hắn bước vào, đột nhiên cấm chế trên mười vạn ngọn núi này như thể được kích hoạt. Những tiếng rên la thủy chung vẫn truyền ra vô tận kia trong nháy mắt chợt dừng lại.

Tu sĩ trên những đỉnh núi kia trong khoảnh khắc này hai mắt vốn đang nhìn bầu trời một cách mờ mịt đột nhiên đồng loạt khẽ động. Toàn bộ những ánh mắt giống như là những thanh kiếm sắc trực tiếp nhìn về phía Vương Lâm! Bọn họ không rên la nữa, vẻ mê man trong hai mắt lập tức bị oán khí thay thế nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Bị ánh mắt của mười vạn tu sĩ này tập trung nhìn vào hai mắt Vương Lâm lóe lên. dừng bước chân lại.

Cùng lúc đó rất nhiều minh chí giả đang lơ lửng ở giữa mười vạn ngọn núi cũng dừng thì thầm, ánh mắt vô thần nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Dường như Vương Lâm tiến vào khiến cho sự cân bằng ở nơi này lập tức bị phá vỡ, như thể một người sống xuất hiện giữa đám người chết, cực kỳ đột ngột, bị tất cả những tử tu kia chú ý.

-Máu...máu...

Trong sự yên tĩnh đến cực điểm này một tiếng nức nở mang theo một tiếng thở dốc chậm rãi truyền ra. Thanh âm này từ trong miệng một tu sĩ giới ngoại ở trên ngọn núi gần Vương Lâm nhất truyền tới.

Sự xuất hiện của thanh âm này khiến cho có càng nhiều thanh âm nức nở vang lên ngợp trời. Toàn bộ tu sĩ đều truyền ra câu nói này!

-Máu...máu...

Mười vạn tu sĩ kia toàn bộ đều hai mắt đỏ bừng. Bọn họ đã không còn thần trí, nhìn chằm chằm Vương Lâm tiếng rít gào phát ra càng ngày càng thê lương.

Đúng lúc này, một tu sĩ ở trên một ngọn núi phun ra một ngụm tươi. Ngụm máu tươi này vừa được phun ra liền lập tức hóa thành một đám sương máu tràn ngập. Ở bên trong đám sương máu này hình như có vô số u ảnh lóe lên.

Ngay sau đó càng có nhiều tu sĩ đồng thời phun ra máu tươi, những đám sương máu do máu tươi tạo thành lập tức tràn ngập khắp mười vạn đỉnh núi không ngừng dung hợp với nhau.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang thân thể sau khi dừng lại không do dự một chút nào liền trực tiếp tiến về phía trước. Tốc độ của hắn cực nhanh, đủ để phá vỡ hết thảy thiên địa hư vô Trong tiếng ầm ầm vang vọng, thân ảnh Vương Lâm như điện, trực tiếp tiến về phía trước.

Hắn rất nhanh trong khi những đám sương máu kia chưa hoàn toàn dung hợp lại với nhau đã lao đi rất xa, bước vào sâu bên trong mười vạn ngọn núi này, đi thẳng tới ngọn núi cao nhất kia.

Trong nháy mắt thân thể Vương Lâm đã tới gần ngọn núi cao nhất này. Ngay khi nhìn thấy nơi này hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho hắn phải hít thật sâu!

Ở vị trí này hắn có thể thấy rõ mười vạn ngọn núi ở nơi này không phải là nằm trên mặt đất mà là được một con Huyền Vũ khổng lồ đã hóa đá

nâng lên. Mười vạn ngọn núi này không ngờ chính là đặt ở trên lưng của con Huyền Vũ này!

Có thể nói mười vạn ngọn núi này hoàn toàn không phải là núi, mà là những cái gai khổng lồ ở trên lưng của con Huyền Vũ kia!

Con Huyền Vũ kia rất to lớn, chiếm cứ toàn bộ Thất Thải Giới này. Ở đằng xa, trên đầu của con Huyền Vũ này có một người đang khoanh chân ngồi. Người này nhìn như là một trung niên, nhưng có khí tức vạn cổ từ trên cơ thể hắn lan ra. Hắn khoanh chân ở nơi đó không có một chút sức sống nào.

Thân thể hắn như nối liền với con Huyền Vũ này, ở trên thiên linh của hắn còn có một cái gai dài ba tấc đâm lên. Nếu nhìn kỹ có thể thấy rõ ràng cái gai này là từ dưới thân thể hắn đâm lên xuyên thấu qua thân thể, đồng thời phá vỡ xương sọ, đâm lên khỏi đỉnh đầu ba tấc!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1555 Thanh Thủy

bởi vì người này ngồi đối diện với Vương Lâm, nên hắn có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của hắn trước khi chết. vẻ mặt đó rất là cổ quái, vừa như vui mừng vừa như sợ hãi, dường như người này lúc đầu thì vui mừng

như điên, như thể là đang hấp thụ sức mạnh của Huyền Vũ này. Nhưng ngay lúc đang hưng phấn nhất liền xảy ra một chuyện khiến cho hắn hoảng sợ đến cực điểm, khiến cho hắn tử vong, hiện lên thần sắc giống như là vừa mừng vừa sợ này!

Hình dáng của hắn Vương Lâm chưa từng thấy qua nhưng hắn có thể lờ mờ đoán được người này rất có khả năng chính là Huyền Vũ Thánh Hoàng năm đó đã rời bỏ Tứ Thánh Tông, tiến vào Tu Chân Liên Minh!

Đối với Tứ Thánh Tông mà nói, đối với lão Thánh Hoàng năm đó mà nói, bọn họ thủy chung không hiểu Huyền Vũ vì sao lại phản bội, cam tâm trở thành tay sai của Tu Chân Liên Minh!

hết thảy chuyện này sau khi Vương Lâm nhìn thấy Huyền Vũ này, ngay khi nhìn thấy nam tử trung niên này mơ hồ có thể đoán ra.

Con Huyền Vũ bằng đá khổng lồ này trong mắt Vương Lâm cũng giống như hai con cự long ở trong vùng đất cổ mộ. khí tức từ trong cơ thể nó tràn ra cực kỳ kinh người!

Khí tức này mặc dù là tử khí, nhưng sự hùng mạnh lúc còn sống cũng đủ để khiến cho Vương Lâm phải biến sắc. Sau khi liếc mắt nhìn một cái Vương Lâm thu ánh mắt lại tiến về phía trước, lập tức đi thẳng tới đỉnh núi cao nhất kia.

Ở phía sau hắn những đám sương máu do mười vạn tu sĩ phun ra ngưng tụ lại với nhau, che phủ trời đất lao thẳng tới Vương Lâm. Nhưng Vương Lâm cũng hoàn toàn không hề để ý tới. thân ảnh của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã đi tới đỉnh núi cao nhất kia.

Ngay khi tới gần một tiếng rít gào điên cuồng từ trên đỉnh núi phát ra, hướng về bốn phía ầm ầm truyền ra hóa thành vô số gợn sóng chấn động, khiến cho quần áo của Vương Lâm tung bay

Thậm chí ngay cả những đám sương mù bảy màu vờn quanh ngọn núi cũng bị thổi đi, hướng về bốn phía dạt đi không ít khiến cho đỉnh núi hiện lên rõ ràng trước mắt Vương Lâm!

Liếc mắt một cái hai mắt Vương Lâm lập tức hiện lên một vẻ điên cuồng.

Hắn đã nhìn thấy Thanh thủy!!

Ở trên đỉnh của ngọn núi cao nhất nảy một người thần sắc dữ tợn toàn thân gầy yếu bị chín cái cọc nhọn hoắt đóng chặt ở trên vách núi. Chín cái cọc nhọn kia phát ra từng trận ánh sáng bảy màu. Nhưng không phải là Thất Thải Đỉnh.

Người dữ tợn này chính là Thanh Thủy! Mặc dù dung nhan của hắn đã biến đổi không còn lại một chút nào phong thái như năm đó, mặc dù mái

tóc rối bù che khuất gương mặt dữ tợn, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng và giết chóc. Nhưng Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra ngay hắn chính là Thanh Thủy sư huynh!

Từng trận tiếng rít gào không ngừng từ trong miệng Thanh Thủy truyền ra. Dường như hắn muốn phá tan chín cái cọc đâm lên người, nhưng không có cách nào làm được chỉ có thể điên cuồng rống lên giận dữ.

-Giết giết giết giết!! Giết sạch các ngươi, giết sạch tất cả mọi người! Giết!!

Thanh âm gần như lạc cả đi từ trong miệng Thanh Thủy truyền ra, kinh thiên động địa.

Ở phía trước hắn còn có một thứ!

Đó là một ngón tay trỏ bảy màu dài chừng mười trượng không biết từ đâu xuất hiện. Ngón trỏ này lơ lửng giữa không trung, móng tay dài nhỏ điểm cách mi tâm của Thanh Thủy ba tấc.

Dường như nó đã ở đây từ rất lâu lơ lửng ở đó. Những sợi tơ đỏ như máu từ trong mi tâm của Thanh Thủy chui ra, không ngừng bị ngón tay này hấp thụ.

Da đầu Vương Lâm tê rần hắn mơ hồ cảm thấy mười vạn ngọn núi này quyết không phải là tầm thường. Trận pháp này còn có một tác dụng đặc biệt, mà Thanh Thủy chính là mấu chốt của trận pháp này!

-Huyền Vũ bị hóa đá mười vạn cái gai như những ngọn núi, mười vạn tu sĩ đã hóa thành những cái thây sống, không ngừng chày máu tươi, ngưng tụ khí tức oán hận của bọn họ, tạo nên

một vẻ chết chóc Trận pháp này rốt cuộc là thứ gì?

Vương Lâm trong lúc trầm mặc thân thể nhanh chóng tiến về phía trước, trong nháy mắt theo lỗ hổng trong đám sương mù bảy màu tiến vào bên trong, cách Thanh Thủy chưa tới trăm trượng!

Ngay lúc hắn tới gần Thanh Thủy kia liền ngẩng mạnh đầu, Nhưng mái tóc rối bù đã che mất phẩn lớn khuôn mặt của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng không có một chút thần thái, điên cuồng nhìn chằm chằm Vương Lâm gào thét lên.

-Giết giết giết!!! Ta muốn giết sạch hết thảy, giết chết tất cả mọi người, giết sạch các ngươi, giết chết toàn bộ sinh linh!

Tiếng gào thét này ẩn chứa một sát khí kinh thiên Vương Lâm ở cách chưa tới trăm trượng đã phải hứng chịu đủ. lập tức tâm thần chấn động. Sát khí này cực kỳ nồng đậm đủ để phá tan đạo tâm của tu sĩ, khiến cho

tất cả những tu sĩ tới gần bị sát khí này dung nhập vào, giống như là Cực Cảnh, trực tiếp hoảng sợ mà tử vong!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ bi thương, hắn mơ hồ đoán được phần nào, nhưng cũng có vài chỗ không hiểu được. Lúc này trong lúc tiến tới, hắn không để ý tới sát khí của Thanh Thủy, mà đi nhanh về phía trước.

Trăm trượng, tám mươi trượng, sáu mươi trượng, cho đến khi chỉ còn cách ba mươi trượng!

Ngay khi tới gần Thanh Thủy ba mươi trượng, trong tiếng gào thét, Thanh Thủy nhìn chằm chằm Vương Lâm thân thể giãy giụa. Từ trong hai mắt đang hiện lên vẻ điên cuồng đột nhiên có một tia chớp màu đỏ lóe lên, nhanh chóng hiện ra.

Tia chớp màu đỏ này chính là Cực Cảnh của hắn!

Theo tiếng gào thét của hắn tia chớp màu đỏ kia ầm ầm bay ra lao thẳng tới Vương Lâm. khoảng cách hai người quá gần, gần như chỉ trong nháy mắt tia chớp màu đỏ kia đã bay tới. Một sự chết chóc bậc nhất trong thiên địa từ trong tia chớp kia bộc phát ra. còn có một tia bổn nguyên lực ở trong đó!

Bổn nguyên lực này không ngờ chính là sát lục bổn nguyên!

Tiếng ầm ầm vang lên, ngay khi Vương Lâm nhìn thấy tia chớp này, hai tay liền bấm quyết, vung về phía trước, va chạm với tia chớp màu đỏ kia. Tia chớp này chấn động, trực tiếp tan vỡ. Hai tay Vương Lâm tê rần cảm nhận được rõ ràng có một sức mạnh Cực Cảnh chảy vào trong cơ thể muốn phá nát tâm thần của mình, nhưng rất nhanh đã bị hắn áp chế được.

Hắn đang muốn tiếp tục tiến tới, nhưng lúc này Thanh Thủy kia mở miệng ra truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên, mạnh mẽ nhất từ sau khi Vương Lâm tiến vào nơi này!

Tiếng rít gào này vang lên ầm ầm bên trong còn ẩn chứa sát lục bổn nguyên, đã đạt tới một trình độ vô cùng kinh khủng. Ngay khi tiếng rít gào này truyền ra, một huyết ảnh rất lớn hiện ra ở phía trước Thanh Thủy. Huyết ảnh này là một cái đầu lâu, mở to cái miệng đỏ như máu lao thẳng tới Vương Lâm.

Khí tức chết chóc này khiến cho ngay cả Vương Lâm cũng phải biến sắc. Sự hùng mạnh của khí tức này khiến cho hắn chấn động toàn thân, khiến cho hắn cảm thấy được một nguy cơ sinh tử. Ngay khi huyết ảnh này tới gần Vương Lâm đưa hai tay bấm quyết, kim lôi trong mắt phải, kim hỏa trong mắt trái đồng thời hiện ra, trực tiếp va chạm với huyết ảnh kia.

Ầm một tiếng, khóe miệng Vương Lâm tràn ra máu tươi, dưới sức tấn công này thân thể vội vàng lùi lại phía sau. Nhưng hai mắt hắn vẫn thủy chung nhìn Thanh Thủy, vẻ bi thương trong mắt càng đậm.

-Thanh Thủy sư huynh!! Ta là Vương Lâm đây, ta là sư đệ Vương Lâm của ngươi đây!

Vương Lâm lui về phía sau, cắn môi dưới, hướng về phía Thanh Thủy điên cuồng gào to lên.

Huyết ảnh kia trong biển lửa màu vàng và kim lôi lập tức tiêu tan, lực xung kích tản ra, thổi tung mái tóc rối bời của Thanh Thủy, để lộ ra hai mắt và toàn bộ dung nhan của hắn ở dưới mái tóc.

Vương Lâm có thể nhìn thấy rõ trên khuôn mặt vừa rồi bị mái tóc rối bù che khuất không ngờ nổi đẩy gân xanh. Ở trong những gân xanh này có cái gì đó đang nhúc nhích.

Ngay khi tiếng của Vương Lâm vang lên hai mắt Thanh Thủy sững lại, thần sắc lập tức lộ ra một sự thống khổ. Sự thống khổ này lộ ra một vẻ bi ai, lộ ra một sự tuyệt vọng như thể đã phát

hiện ra được một bí ẩn nào đó!

-Hồn phách của ta bị thân thể của Huyền Vũ trấn áp, giết...ta giết giết giết giết!! Ta muốn giết sạch chúng sinh!

Ngay khi hắn thức tỉnh, con Huyền Vũ khổng lồ đã hóa đá trên mặt đất ầm ầm chấn động. Một đám khí xám từ bên trong trực tiếp bộc phát ra, ngay lập tức dung nhập vào trong đỉnh núi cao nhất này, lao thẳng tới Thanh Thủy, trong nháy mắt nhập vào bên trong cơ thể của hắn.

Bị đám khí xám này xông tới, sự bi thương ngắn ngủi của Thanh Thủy lập tức bị sự điên cuồng chết chóc thay thế, ngay cả lời nói giãy giụa lúc trước cũng lại trở thành những tiếng rít gào điên cuồng.

Đầu hắn giãy giụa, thần sắc thống khổ. Hồng quang trong hai mắt càng đậm.

Vương Lâm trong lúc lui về phía sau, dưới sự giãy giụa của Thanh Thủy lúc trước, nhờ mái tóc của hắn bị lực xung kích thổi tung lên, hắn mới nhìn thấy được rõ ràng ở phía bên phải của thiên linh hắn ba tấc, không ngờ còn có một cái cọc thứ mười đâm vào!

Cái cọc này bị ẩn giấu dưới mái tóc hoàn toàn rất khó để phát hiện ra!

-Mười cái cọc!! Không phải là chín, mà là mười!! Ta đã hiểu rồi!

thân thể Vương Lâm vội vàng lui về phía sau. Hắn cúi đầu nhìn về phía mười vạn ngọn núi ở phía dưới, ánh mắt lóe lên tinh quang.

-Mười vạn ngọn núi, hóa thành mười cái cọc phong ấn thân thể Thanh Thủy!

-Tu sĩ trên mười vạn ngọn núi kia lấy máu tươi của bọn họ để nuôi dưỡng Huyền Vũ, lấy sự giết chóc cả đời của họ để kích thích Thanh Thủy!

-Huyền Vũ này vẫn chưa chết, mà đây chính là thân thể thực sự của Huyền Vũ!! Lấy Huyền Vũ để trấn áp hồn phách của Thanh Thủy!

-Mục đích của tất cả chuyện này chính là vì sát lục bổn nguyên sản sinh ra trên người của Thanh Thủy vừa rồi. Có thể nói Thanh Thủy sư huynh cũng giống như một cái lò luyện, cái lò này chính là vì sát lục bổn nguyên mà tồn tại!!

-Ta đã hiểu rồi. Huyền Vũ Thánh Hoàng kia năm đó phản bội chính là vì Tu Chân Liên

Minh không biết ở chỗ nào đã tìm được chân thân của Huyền Vũ. Huyền Vũ này rất có khả năng chính là một trong tứ đại chiến tướng dưới trưởng của Tiên Tôn, thân thể của bọn họ vạn năm không thối rữa bên trong lại ẩn chứa khí tức của bộ tộc Huyền Vũ. Huyền Vũ Thánh Hoàng kia thân là con cháu đời sau, muốn có được sức mạnh của tổ tiên, cho nên mới phản bội! chỉ có sức hấp dẫn đến mức này mới có thể khiến cho hắn trở thành phản đồ!

-Thanh Thủy sư huynh năm đó đến nơi này chính là để tìm kiếm nguyên nhân đã khiến cho hắn phát điên. Hắn nhất định đã phát hiện ra một điều gì đó, phát hiện này khiến cho hắn lại trở nên điên cuồng! Còn có ngón trỏ bảy màu kia, ngón trỏ này chính là nguồn gốc của tất cả mọi việc. những tia khí màu đỏ màu nó hấp thụ chính là sát lục bổn nguyên!

thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau tâm thần chấn động, gần như đã tìm ra được sự thật!

Trong lúc hắn lùi lại đám sương máu từ trong miệng những tu sĩ trên mười vạn ngọn núi kia phun ra chợt ngưng tụ ở xung quanh Thanh Thủy. Đám sương máu ngợp trời này bên trong nhúc nhích, từ bên trong bất ngờ hiện lên một cảnh tượng đỏ như máu.

Trong cảnh tượng này là một nước nhỏ chốn phàm trần đang bị tàn phá, một thái tử thiếu niên mang theo một vẻ bi thương đang vội vàng bỏ trốn. Nhưng trên không trung trong cảnh tượng này lại có một đạo ánh sáng bảy màu. Bên trong đạo ánh sáng bảy màu kia có một hư ảnh lờ mờ.

cảnh tượng kia lóe lên, thiếu niên kia bái nhập sơn môn, liên tục bị lăng nhục. Hắn đứng trên một ngọn núi thân thể bé nhỏ phát ra những tiếng gào thét giận dữ, hắn hận trời hận đất, hận tất cả chúng sinh!

Cực Cảnh được sinh ra!

Trên không trung cũng có ánh sáng bảy màu kia tồn tại. Thân ảnh trong ánh sáng bảy màu kia lúc này như đang nhìn thiếu niên ở bên dưới.

tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn nhìn từng cảnh tượng hiện lên trong đám sương máu. trong lòng nổi lên một sự hoảng sợ không thua gì khi biết được bảy trăm vạn thiên địa của Thiểm Lôi Tộc năm đó. Hắn mơ hồ có một sự phán đoán cực kỳ đáng sợ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1556 Ánh mắt cổ quái

Cảnh tượng lại biến đổi, thiếu niên kia lớn lên, quay về cố quốc đã bị diệt vong. Bảy ngày đẫm máu, sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. Trong cảnh tượng này, cũng có ánh sáng bảy màu kia xuất hiện.

Trong cảnh tượng này, dòng sông máu kia dâng lên ngợp trời, giết chết rất nhiều tu sĩ từ xa đi tới. Nam tử toàn thân mặc áo xanh kia xoay người, mang theo vẻ bi thương rời đi.

Vương Lâm nhìn thấy những hình ảnh lóe lên bên trong đám sương máu kia, hắn nhìn thấy quá khứ của Thanh Thủy, nhìn thấy Thanh Thủy bước vào được tiên giới, nhìn thấy trên vẻ mặt của Thanh Thủy trong cảnh tượng kia không còn hiện lên sát khí nữa, mà lộ ra vẻ sung sướng.

Ở bên cạnh hắn có một nữ tử đang đứng. Nữ tử này tướng mạo cũng không phải là tuyệt mỹ, nhưng lộ ra một vẻ ôn nhu. Nàng nhu hòa nhìn Thanh Thủy, trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

Ở phía trước hai người họ còn có một lão già. Lão già này chính là Bạch Phàm, thần sắc hắn rất hiền lành, nhìn hai người một cách trìu mến, giống như là đang nói gì đó,

Nhưng trong cảnh tượng kia vẫn có ánh sáng bảy màu mơ hồ xuất hiện trên bầu trời, ánh mắt lạnh lùng mang theo một vẻ kỳ dị, nhìn chằm chằm Thanh Thủy. Ánh mắt này xuất hiện rất nhiều lần, Vương Lâm càng nhìn càng cảm thấy cổ quái. Ánh mắt này như thể là nhìn vào một tấm gương, người kia cũng giống như là chính mình

Sương máu bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt hình ảnh trong đó lại thay đổi. Lúc này hiện lên là một màn kịch biến khiến cho hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ ngưng trọng và bi ai!

Trong hình ảnh kia, Thanh Thủy khoanh chân ngồi trên một đỉnh núi, đang thổ nạp. Đột nhiên người bảy màu trên bầu trời vươn tay ra chỉ xuống phía dưới.

Một chỉ này khiến cho thân thể Thanh Thủy bỗng nhiên chấn động, mở bừng hai mắt, bị một đám huyết quang cùng với một sự giết chóc xâm chiếm thần trí. Một tiếng rít gào kinh thiên động địa từ trong miệng hắn truyền ra, vang vọng cả Tiên Giới! Cùng lúc đó, ở đằng xa trong

cảnh tượng này có Bạch Phàm đang đứng. Hắn ngơ ngác nhìn bầu trời, dường như hắn cảm nhận được một điều gì đó!

Thanh Thủy điên rồi!

Dưới sự giết chóc bao phủ trên người hắn hồi lâu, dưới sự điên cuồng của hắn giáng xuống Tiên Giới, dưới sự giết chóc vô tận, Vương Lâm nhìn thấy rất nhiều tu sĩ của Lôi Tiên Giới phải chết thảm trong tay Thanh Thủy. Hắn giống như là một ma đầu khát máu, càng giết càng điên cuồng!

Cho đến khi ở trong hình ảnh kia, ở phía trước Thanh Thủy xuất hiện một nữ tử. Ánh mắt nàng lộ ra vẻ bi thương, nhưng vẫn ôn nhu như trước. Nàng đã chết ở trong tay Thanh Thủy, nhưng trên mặt vẫn giấu đi sự đau khổ mà dịu dàng nhìn Thanh Thủy, giơ tay lên như muốn chạm vào mặt người yêu, nhưng cuối cùng cũng phải buông xuống một cách bất lực, nhắm hai mắt lại như nói một câu gì đó

Chính là nhờ có câu nói này, cùng với những giọt máu nóng bóng trước khi nàng chết đã khiến cho Thanh Thủy điên cuồng kia trong nháy mắt

tỉnh táo trở lại. Sau khi hắn tuyệt vọng đến cực điểm, mới có thể truyền ra một tiếng kêu bi thảm đến kinh thiên!!

Theo tiếng kêu bi thảm này, cảnh tượng kia sụp đổ. Dưới sự vận chuyển của đám sương máu, không ngờ những cảnh này lại quay trở lại từ đầu, liên tục tuần hoàn.

Hình như có một sức mạnh mờ ám muốn dùng phương thức tàn khốc này để không ngừng gợi lại ký ức của Thanh Thủy, muốn khiến cho hắn vĩnh viễn bị bao phủ bởi sự chém giết, điên cuồng, và bi ai, khiến cho hắn cả đời không thể thoát ra.

Dùng phương thức này để kích thích Thanh Thủy, khiến cho sát lục bổn nguyên trong cơ thể hắn dần dần lớn mạnh, chậm rãi thực chất hóa

Vương Lâm rất đồng cảm với hắn. Chuyện cũ của Thanh Thủy hắn cũng đã biết được phần nào, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy cũng khiến cho sự thương xót trong lòng hắn càng đậm. Hắn thương xót cho cuộc đời của Thanh Thủy, thương cho những gì mà Thanh Thủy đã gặp phải.

-Thanh Thủy sư huynh, Vương Lâm ta hôm nay cho dù phải liều mạng dùng hết thảy cũng phải cứu ngươi ra!

Thần sắc Vương Lâm kiên định, xoay mạnh người, không hề nhìn những hình ảnh lặp đi lặp lại bên trong đám sương máu nữa, mà như một đạo

cầu vồng lao thẳng tới chân thân của Huyền Vũ đang trấn áp hồn phách của Thanh Thủy kia!

Huyền Vũ này rất lớn, gần như to bằng cả Thất Thải Giới này. Mặc dù đã hóa đá nhưng khí tức từ trên người nó truyền ra cũng hùng mạnh đến cực điểm. Khi Vương Lâm tới gần, hắn càng cảm nhận được khí tức kia một cách rõ ràng.

Thậm chí hắn còn cảm thấy Huyền Vũ này không phải là đã chết, mà giống như là đang ngủ say!

-Muốn cứu Thanh Thủy, trước tiên phải giải thoát hồn phách của hắn!

Với khả năng tạo cấm chế của Vương Lâm, lúc này hắn đã nhìn ra được Huyền Vũ đã hóa đá này chính là mấu chốt để phá vỡ trận pháp này!

Nếu không phá vỡ Huyền Vũ đang trấn áp hồn phách của Thanh Thủy, như vậy mười cây cọc trên người hắn hoàn toàn không thể gỡ xuống! Điều này, Vương Lâm rất là chắc chắn!

Trong lúc tiến tới hắn đột nhiên lao thẳng xuống phía dưới, giơ tay phải lên nắm chặt lại, Đạo Cổ lực trong cơ thể ầm ầm ngưng tụ, hóa thành một quyền hư ảo lao thẳng tới Huyền Vũ kia.

Một quyền này vừa xuất ra lập tức cuồng phong bao phủ, trong tiếng ầm ầm trực tiếp giáng xuống lưng của con Huyền Vũ kia. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, Huyền Vũ kia chấn động toàn thân, nhưng không hề bị tổn hại một chút nào.

Ngược lại còn có một luồng đại lực cuốn tới phía trước Vương Lâm, khiến cho thân thể Vương Lâm lập tức bị luồng đại lực này tấn công, phải lùi lại phía sau hơn mười trượng.

-Vỡ cho ta!!

Vương Lâm hai mắt đỏ bừng, lại gào thét bước tới, giơ tay phải lên liên tiếp đánh ra mười quyền về phía trước! Mỗi một quyền của hắn đều là toàn bộ sức mạnh của thất tinh cổ Thần. Theo tiếng rít gào, nắm tay của hắn như hóa thành một cơn cuồng phong kinh thiên động địa, gào thét điên cuồng nhằm về phía Huyền Vũ.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Thân thể Huyền Vũ hóa đá kia chấn động, nhưng lưng nó cứng rắn không thể tưởng tượng được, dưới mười quyền này, không có một chút dấu

hiệu nứt vỡ nào. Cùng lúc đó, lực phản chấn phát ra ngợp trời, ầm ầm cuốn thẳng tới Vương Lâm.

Tiếng rắc rắc đột nhiên từ trên cánh tay phải của Vương Lâm truyền ra, thân thể hắn lại tiếp tục lùi lại hơn trăm trượng, máu tươi tràn ra khóe miệng, nhưng thần sắc hắn cũng càng thêm dữ tợn.

Đúng lúc này, ngay khi tiếng ầm ầm vang vọng khắp Thất Thải Giới, một tiếng kêu rầu rĩ từ trong cơ thể của Huyền Vũ kia mơ hồ truyền ra. Tiếng kêu này nếu dùng tai thì không thể nghe được, chỉ có dùng tâm thần mới có thể cảm nhận được.

Ngay khi tiếng kêu này vang lên, trên mười vạn cái gai giống như mười vạn ngọn núi, những tu sĩ kia lập tức kêu lên. Thân thể bọn họ dường như đã được tự do trở lại, những cây cọc xuyên qua thân thể bất ngờ bị rút ra, máu tươi phun ra tung tóe. Những vết thương trên thân thể bọn họ nhúc nhích một cách quỷ dị, ngay lập tức khép lại.

Nhìn bên ngoài, ngoài quần áo bị tổn hại ra, thì tuyệt nhiên không nhìn thấy một chút thương thế nào. Mười vạn tu sĩ này hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng, cả đám lập tức ngửa mặt lên trời rít gào, từ bốn phương tám hướng phóng về phía Vương Lâm. Đủ loại thần thông từ trong tay họ tràn ra với đủ những màu sắc bao phủ Thất Thải Giới này.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, kim hỏa trong mắt trái theo tay trái vung lên ầm ầm hiện ra. Ngọn lửa này mặc dù đã trở thành màu vàng, nhưng vẫn là hư hỏa, lúc này trong khuếch tán ra lập tức bao phủ toàn thân những tu sĩ đang phóng tới này.

Nhưng trong cơ thể của những tu sĩ này không có bất cứ một ngọn hư hỏa nào bùng lên. Hiện tượng này chỉ có thể giải thích, đó là mười vạn tu sĩ này hoàn toàn không phải là người sống, bọn họ sớm đã tử vong, hiện giờ bọn họ nhìn thì như còn sống, nhưng thực tế là đang bị một sức mạnh kỳ dị nào đó thao túng.

Tuy không có hư hỏa xuất hiện, nhưng uy lực ngọn lửa đã trở thành tiên hóa kia của Vương Lâm so với năm đó trên chiến trường ở Vân Hải đã hùng mạnh hơn vô số lần. lúc này khuếch tán ra, lập tức hừng hực bốc cháy. Còn có lôi đình màu vàng ầm ầm xuất hiện, hướng về bốn phía càn quét, tiếng sấm sét cuồn cuộn khắp thiên địa, khiến cho đám người kia tử thương vô

số.

Nhưng đúng lúc này, gần mười vạn tu sĩ kia đang ở trong biển lửa màu vàng cùng với tiên lôi ầm ầm, thân thể đột nhiên đều tự nổ tung, máu thịt văng khắp nơi. Máu thịt của mười vạn tu sĩ này lập tức ngưng tụ lại với nhau, không ngừng nhúc nhích, trong nháy mắt đã tạo thành một cây đao khổng lồ gần như cao đến tận trời!

Cây đao này là một cây đao do máu thịt của mười vạn tu sĩ tạo thành, trong lúc dựng lên che khuất cả bầu trời, hình thành một cái bóng rất lớn che phủ mặt đất.

Từ xa nhìn lại, ở bên trong thân đao có thể nhìn thấy vô số những gương mặt vặn vẹo, còn có rất nhiều chân tay bị cắt cụt. Ngay khi thanh đao này

xuất hiện đột nhiên giơ lên, trong tiếng gào thét thê lương của mười vạn tu sĩ kia, hướng về phía Vương Lâm nhanh chóng chém xuống!

Một nguy cơ tràn ngập tâm thần Vương Lâm, lúc này hắn có thể tiếp tục lùi bước, còn có thể rời khỏi Thất Thải Giới này mà không để ý tới sống chết của Thanh Thủy. Nhưng hắn sao có thể làm như vậy được, hắn không thể làm được!

Hai mắt lộ ra một vẻ điên cuồng, Vương Lâm đưa tay phải vỗ lên mi tâm. Bất ngờ bảy tinh điểm màu vàng trên mi tâm hắn nhanh chóng xoay tròn, thân thể hắn đột nhiên lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thành cổ Thần cao ngàn trượng!

Ngay khi cây đao kia chém xuống, Vương Lâm giơ tay phải lên bầu trời chống mạnh một cái. Trong tiếng ầm ầm, cây đao do máu thịt tạo thành kia chém xuống, trực tiếp va chạm với tay phải của Vương Lâm.

Toàn thân Vương Lâm chấn động mạnh, hắn cảm nhận được rõ ràng vô số khí tức chết chóc mang theo những tiếng rít gào thê lương cùng với oán khí từ trong cây đao kia như một cơn cuồng phong nhập vào trong cơ thể. Còn có một luồng đại lực từ bên trong cây đao kia truyền đến, khiến cho hắn rung chuyển toàn thân!

Đây là sức mạnh thân thể của mười vạn tu sĩ ngưng tụ lại với nhau. Sức mạnh này còn được một thần thông kỳ dị nào đó thay đổi, sau khi khuếch đại lên gấp mấy lần, đã có thể đả thương thất tinh Cổ Thần!

Nhưng thân thể Vương Lâm cũng không hề lui lại phía sau một chút nào. Luồng đại lực kia bị hắn giữ lại bên trong cơ thể, hắn gầm nhẹ vung tay phải lên. Trong tiếng ầm ầm, cây đao do máu thịt tạo thành kia bị văng đi mấy trăm trượng.

-Khí lực vẫn còn chưa đủ, làm lại!

Thanh âm Vương Lâm vang lên. Cây đao kia càng gào thét lên kịch liệt, lại một lần nữa chém xuống!

Tiếng ầm ầm không ngừng vang vọng, càng ngày càng kịch liệt. Đồng thời cây đao tạo thành từ máu thịt kia đã chém xuống liên tục mấy trăm lần! Mấy trăm nhát chém này hóa thành một đao duy nhất, giống như muốn bổ đôi Vương Lâm, đột nhiên giáng xuống.

Giờ phút này, Vương Lâm không để ý tới lực bài xích trong cơ thể, khiến cho thân thể trong thời gian ngắn bộc phát ra toàn bộ sức mạnh. Đây là sự dung hợp ngắn ngủi giữa tiên và thần. Sức mạnh kỳ dị này bộc phát ra đủ để có thể giết chết cao thủ Không Linh Sơ Kỳ, Thiên Triệu Thượng Sư lúc trước chính là do sức mạnh bộc phát ra toàn bộ mười phần này của Vương Lâm giết chết!

Tiếng ầm ầm kinh thiên vang lên. Vương Lâm trong lúc thân thể chấn động phun ra một ngụm máu tươi, mượn toàn bộ lực tấn công giáng xuống dung hợp vào thân thể mình. Mượn lấy sức mạnh của đối phương,

thân thể hắn hướng về Huyền Vũ hóa đá phía dưới lùi lại với một tốc độ chưa từng có!

Tốc độ lùi lại của hắn quá nhanh, gần như trong chớp mắt đã từ trên không trung hạ xuống. Ngay khi hắn tới gần Huyền Vũ này, Vương Lâm xoay mạnh người, lần đầu tiên trong đời thi triển đồng thời sức mạnh cổ Thần của cả hai tay. Hai tay hắn nắm lại, trong tiếng gào thét hung hăng đập vào lưng của Huyền Vũ kia!

-Vỡ cho ta!!

Toàn bộ Thất Thải Giới trong nháy mắt đột nhiên chấn động. Mặt đất run lên, thiên địa như thể sắp sụp đổ. Theo hai nắm tay của Vương Lâm giáng xuống, cái mai cứng như đá của Huyền Vũ kia phát ra những tiếng rắc rắc!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1557 Rút cọc

Ở chỗ nắm tay của Vương Lâm đánh xuống trên cái mai bằng đá của Huyền Vũ bất ngờ xuất hiện năm vết nứt rất nhỏ. Trong tiếng rắc rắc, những vết nứt này hướng về bốn phía lan ra, còn chia ra làm rất nhiều nhánh.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy có một đám khí xám từ trong những vết nứt kia trực tiếp phun ra. Đám khí xám này tràn ngập một khí tức chết chóc, ngay khi phun ra, liền cuốn thẳng đến thân thể Vương Lâm.

Lực phun rất mạnh, giống như là một cơn lốc quét tới, trực tiếp đụng vào thân thể Vương Lâm. Nhưng Vương Lâm đã sớm có đề phòng, ngay khi đám khí này phun tới, thân thể hắn lập tức lui về phía sau.

Trong khoảnh khắc này, đám khí xám kia chia ra một phần theo thân thể khổng lồ của Huyền Vũ lao thẳng tới Huyền Vũ Thánh Hoàng đang khoanh chân ngồi trên đầu của Huyền Vũ này.

Tốc độ của đám khí xám này quá nhanh, trong nháy mắt đã dũng mãnh nhập vào cơ thể của Huyền Vũ Thánh Hoàng, khiến cho thân thể người này động đậy, dường như là sắp sửa sống lại. Một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ bất ngờ từ trong cơ thể của Huyền Vũ Thánh Hoàng này bộc phát ra, còn có một tiếng gào thét mơ hồ truyền ra! Cảnh tượng này nếu đổi lại là một tu sĩ khác nhìn thấy có lẽ sẽ vì thiếu kinh nghiệm mà phán đoán sai lầm, như vậy sẽ không thể ứng phó được, khó có thể ngăn cản.

Nhưng Vương Lâm chém giết cả đời, tâm trí lại cực kỳ sắc bén. Vừa rồi ngay khi hắn nhìn thấy Huyền Vũ Thánh Hoàng trong lòng đã có sự chuẩn bị, lúc này không cần nghĩ ngợi. Ngay khi Huyền Vũ Thánh Hoàng kia hấp thụ đám khí xám chuẩn bị sống lại, trong lúc lui về phía sau hắn liền vung tay phải về phía trước, huyết quang chợt lóe lên ngợp trời.

chỉ thấy huyết kiếm trực tiếp hiện ra, với một khí thế và tốc độ đủ để phá vỡ hư vô, trong

tiếng rít gào đã tới gần phía trước Huyền Vũ Thánh Hoàng kia, đột nhiên lóe lên, đâm xuyên qua cổ.

Không hề có máu tươi, cái đầu trực tiếp bị huyết sắc bén chém đứt, rơi ra khỏi thân thể. Huyết kiếm kia còn chém đứt cây cọc đâm xuyên qua thân thể, thò lên khỏi đầu ba tấc kia!

Đám khí xám đang mạnh mẽ nhập vào trong cơ thể của Huyền Vũ Thánh Hoàng kia, ngay khi cái đầu bị chém xuống, liền có một lượng lớn từ vết thương trên cổ phun ra. Tiếng rít gào mơ hồ kia lập tức biến thành một tiếng kêu thảm thiết, trong khi đám khí xám phun ra càng ngày càng nhiều, nhanh chóng trở nên suy yếu.

Thân thể Huyền Vũ Thánh Hoàng kia cũng vì sự đột biến ngoài ý muốn này, theo đám khí xám phun ra liền trở nên héo rũ, cuối cùng sụp đổ.

Một mối nguy hiểm đã bị Vương Lâm xóa tan một cách quyết đoán!

Trong lúc lui về phía sau, cây đao máu thịt ở phía sau Vương Lâm lại gào thét lao tới, từ bên trong truyền ra từng trận tiếng kêu gào giống như là muốn nuốt lấy Vương Lâm. Ngay khi nó hạ xuống, Vương Lâm xoay mạnh người, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, đồng thời cũng lộ ra một

vẻ cơ trí. Hắn giơ tay phải lên hướng về cây đao kia hung hăng tung một quyền.

Ầm một tiếng, Vương Lâm lùi lại phía sau mấy ngàn trượng. Cây đao kia chấn động, tiếng kêu từ bên trong ngày càng thảm thiết. Chỉ thấy hàng ngàn hồn phách trong đó trực tiếp tan vỡ, kích cỡ của cây đao này liền có sự thay đổi.

Vương Lâm vừa mới lùi lại liền lập tức lao tới, vung nắm tay phải lên, ở trong Thất Thải Giới này không ngừng tấn công cây đao kia. Tiếng nổ liên tục vang lên, cây đao kia bị đánh càng ngày càng nhiều, kích cỡ nhanh chóng bị thu nhỏ lại.

Cuối cùng, dưới một tiếng gào thét của Vương Lâm, cây đao này bị trúng một quyền tan vỡ! Cây đao này vỡ thành từng mảnh, tất cả máu thịt bên trong lập tức biến thành tro bụi!

Hết thảy chuyện này diễn ra cực nhanh, nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế mỗi một quyền này đều là toàn bộ sức mạnh của Vương Lâm. Lúc này lực bài xích trong cơ thể hắn đã cực lớn.

từng cơn đau nhức nổi lên, từng lỗ chân lông trên người hắn đều có máu tươi rỉ ra.

Nhưng tất cả chuyện này hắn hoàn toàn không để ý tới. Sau khi đánh nát cây đao máu thịt kia, Vương Lâm xoay mạnh người, mang theo sự quyết tâm và kiên định, sau khi thân thể phóng lên cao tới cực hạn, lập tức hướng xuống phía dưới nhanh chóng lao đi!

Nhờ vào sức mạnh từ trên không rơi xuống, Vương Lâm giống như là một đạo lưu tinh, lao thẳng tới cái mai đã nứt của Huyền Vũ kia!

-Vỡ! Vỡ! Vỡ!

Tiếng gầm của Vương Lâm tràn ngập, tốc độ của hắn cực nhanh, phát ra tiếng gào thét kinh thiên. Ầm một tiếng, song quyền của hắn giáng xuống cái mai của Huyền Vũ.

Thân thể khổng lồ của Huyền Vũ kia chấn động, cái mai của nó dường như bị xé ra, xuất hiện những chỗ bị vỡ trong phạm vi lớn, còn có nhiều chỗ đã trực tiếp vỡ tan.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này chính là phá tan Huyền Vũ này, khiến cho nó không thể trấn áp hồn phách Thanh Thủy được nữa. Sau khi một quyền này hạ xuống vẫn chưa hoàn toàn thành công, hắn lại xuất ra thêm một quyền nữa!

Một quyền, rồi lại một quyền!!

Từ xa nhìn lại, Vương Lâm ở trên lưng của Huyền Vũ kia vung quyền điên cuồng đấm xuống. Mỗi một quyền giáng xuống, cái mai của Huyền Vũ đều chấn động, vết nứt ngày càng nhiều, có thêm càng nhiều chỗ bị vỡ!

Thậm chí bên trong nắm tay của Vương Lâm, trong khi hạ xuống còn có kim quang tràn ngập, lửa và lôi đình đan xen vào nhau, khiến cho sức hủy diệt lại càng kịch liệt hơn. Trong nháy mắt, Vương Lâm đã đánh xuống không dưới mấy trăm quyền, thân thể hắn đã phun ra sương máu, lực bài xích trong cơ thể đã bộc phát ra toàn bộ.

Cơn đau nhức trong cơ thể lúc này toàn bộ đã bị Vương Lâm hóa thành một cơn điên cuồng, một quyết tâm muốn cứu Thanh Thủy! Thế gian này cũng chỉ có rất ít người có thể khiến cho Vương Lâm hành động đến mức độ này. Thanh Thủy là một trong số đó!

Theo mấy trăm quyền này giáng xuống, cái mai của Huyền Vũ kia đã bị hỏng mất hơn phân nửa, nhưng vẫn chưa hoàn toàn vỡ tung. Mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh, thân thể nhảy lên cao mấy ngàn trượng, giơ tay phải chỉ lên bầu trời.

-Dịch Linh Ấn!

Bầu trời tối sầm lại, một chưởng ấn màu vàng khổng lồ bất ngờ hiện ra, ở bốn phía chưởng ấn này có gợn sóng cuồn cuộn che phủ bầu trời. Theo tay phải Vương Lâm hạ xuống, chưởng ấn này trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, hướng về cái mai của Huyền Vũ bên dưới giáng xuống!

Vương Lâm ở phía sau chưởng ấn cũng đồng thời hạ xuống, tay phải tạo thành chưởng, toàn thân tràn ngập kim quang. Từ xa nhìn lại, hắn giống như tiên, trong tiếng gào thét lao thẳng xuống phía dưới!

Tiếng ầm ầm vang lên, Dịch Linh Ấn kia biến thành một chưởng ấn khổng lồ đột nhiên giáng xuống lưng của Huyền Vũ kia. Thân thể Huyền Vũ chấn động, trên cái mai lập tức xuất hiện một cái hố hình chưởng ấn, ở ngoài rìa toàn bộ đã bị vỡ vụn!

Thêm nữa, hữu chưởng của Vương Lâm theo sát phía sau Dịch Linh Ấn đã đánh xuống cái mai của Huyền Vũ đang chuẩn bị sụp đổ này. Nhấn một cái, cái mai của Huyền Vũ kia bộc phát ra một sức mạnh cực lớn, tất cả những tấm mai ở bên trên đều vỡ vụn, trong tiếng ầm ầm, hướng về bốn phía văng đi!

Huyền Vũ đã vỡ! Một đám hồn phách mang theo vẻ bi ai từ trong cơ thể Huyền Vũ bay ra, lao thẳng tới Thanh Thủy.

Ngay khi Huyền Vũ tan vỡ. mười vạn cái gai ở trên lưng nó, bao gồm cả cái gai chỗ của Thanh Thủy đều đồng loạt sụp đổ. Ngoài cái gai ở chỗ Thanh Thủy bay lên không trung, gần mười vạn cái gai còn lại đồng thời gào thét, trong lúc sụp đổ từ bốn phương tám hướng xuyên thẳng tới Vương Lâm.

Gần mười vạn cái gai này sau khi sụp đổ không còn giống như những ngọn núi nữa, mà giống như là những cái châm. Tốc độ của chúng quá nhanh, hoàn toàn không cho Vương Lâm

cơ hội để né tránh, trong thời gian ngắn trực tiếp tới gần, đâm lên khắp toàn thân Vương Lâm!

Sự đau đớn như thủy triều cuộn lên. Một cái gai đâm xuyên qua ngực Vương Lâm, trong phút chốc, lại có thêm nhiều cái gai điên cuồng đâm tới. Chỉ trong thời gian mấy tức, thân ảnh Vương Lâm đã bị gần mười vạn cái gai này che khuất, không còn nhìn thấy nữa.

chỉ có thể nhìn thấy một quả cầu gai rất lớn!

Dư âm vang vọng, dần dần tiêu tan. Thất Thải Giới từ trước tới giờ vẫn ầm ầm không ngừng chậm rãi trở nên yên tĩnh. Mười vạn ngọn núi biến mất, duy chỉ có chỗ của Thanh Thủy là lơ lửng giữa không trung, bị đám mây bảy màu bao phủ, không phát ra một tiếng động nào.

Ở trên không trung có một quả cầu bằng đá trôi lơ lửng, trên đó có đầy gai nhọn.

Trên mặt đất. Huyền Vũ đã bị vỡ mai, nhưng đầu vẫn ngẩng lên, giống như yên lặng nhìn về phía xa xa, không hề nhúc nhích. Bên trong những mảnh giáp xác kia có một mảnh mơ hồ có một đám khí xám bốc lên.

Nhưng ở sâu bên trong lưng nó cũng có một tinh thạch màu xám bị vỡ tung, phát ra u quang, liên tục lóe lên.

Dường như toàn bộ Thất Thải Giới này đã yên tĩnh trở lại. Nhưng nửa nén nhang sau, quả cầu gai đang trôi lơ lửng kia đột nhiên chấn động, từ bên trong truyền ra những tiếng ầm ầm, dường như có người ở bên trong đang vung quyền, muốn phá vỡ quả cầu này chui ra!

Tiếng ầm ầm kia ngày càng kịch liệt, cuối cùng gần như nối liền với nhau, phá tan sự yên tĩnh của Thất Thải Giới này. Một lát sau, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, trên quả cầu gai kia có một chỗ trực tiếp bị vỡ, một nắm tay phát ra kim quang đột nhiên vươn ra!

Nắm tay này run rẩy nắm chặt, máu tươi chảy xuống, trên đó có vô số gai nhọn xuyên qua. Một tiếng gào thét từ bên trong lỗ hổng đó nhanh chóng truyền ra, bao phủ bốn phía! Trong tiếng gào thét này, lại có một nắm tay từ trong lỗ hồng này vươn ra, cũng run rẩy, chảy máu. Hai nắm tay này chậm rãi buông lỏng, túm lấy hai bên lỗ hổng, tiếng gào thét kia càng điên cuồng hơn, hai bàn tay này hướng về hai bên kéo mạnh một cái

Rắc một tiếng, quả cầu gai khổng lồ kia bất ngờ bị rạch ra một cái khe, từ bên trong có một người đi ra, toàn thân hắn ngay cả tóc cũng dính đầu máu tươi.

Vô số gai nhọn xuyên thủng gần như toàn bộ thân thể của người này, thậm chí ngay cả trong mắt cũng có vài cái gai xuyên qua. Tiếng thở hồng hộc từ trong miệng người này truyền ra, hóa thành một luồng bạch khí lượn lờ.

Hắn dường như tạm nghỉ để hồi phục sức lực, mười nhịp thở sau, hắn chậm rãi giơ tay phải lên, nắm lấy cái gai trong mắt kéo ra. Hai mắt chảy đầy huyết lệ, nhắm lại.

Hồi lâu sau, hắn mở mạnh hai mắt, miệng gào lên hai tay nắm lấy quả cầu gai ở phía trước hướng ra phía ngoài kéo mạnh ra. Ầm một tiếng, quả cầu này đã hoàn toàn bị kéo ra.

ở bên trong quả cầu này, vô số những cái gai đâm lên thân thể người này cũng bị kéo ra. Theo những cái gai này bị kéo ra, còn có máu tươi văng tung tóe.

Nhưng cũng có nhiều cái gai bị Vương Lâm bẻ gãy, vẫn còn lưu lại trong cơ thể.

-Thanh Thủy sư huynh, ta tới cứu ngươi đây

Sau khi tiếng gào thét kia tiêu tan, thanh âm yếu ớt từ miệng Vương Lâm truyền ra. Hắn từng bước tiến về phía trước, cả người đi ra khỏi quả cầu gai kia, nhưng cũng khiến cho sự đau đớn trong cơ thể hắn gần như

không thể chịu đựng được. Trên thân thể của hắn vẫn còn có mấy vạn cái gai đâm xuyên vào.

Mỗi một bước đều có máu tươi theo những cái gai này chảy xuống. Thân thể Vương Lâm cũng dần dần từ ngàn trượng, thu nhỏ lại trở thành như bình thường. Trong quá trình này, cũng có rất nhiều cái gai trên thân thể hắn vỡ tung, nhưng những cái gai lưu lại trong cơ thể giống như là gắn liền với thịt, không thể lấy ra.

-Sư huynh, ta tới đây

Vương Lâm đi vào trong đám mây bảy màu, trước mắt mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy được Thanh Thủy thân thể run rẩy, đang cúi đầu, bị mái tóc rối che kín khuôn mặt ở phía trước.

Máu tươi từ trên người không ngừng chảy xuống, Vương Lâm chậm rãi đi tới. Sau khi đi tới cách Thanh Thủy bảy thước, hắn giơ tay lên túm lấy cái cọc thứ nhất ở trước ngực của Thanh Thủy, hít một hơi thật sâu, rồi rút ra!

_DTV_EBOOK_

Chương 1558 Thân ảnh bảy màu

Thân thể Thanh Thủy run lên kịch liệt, cây cọc đâm ở trước ngực bị Vương Lâm nắm lấy, trực tiếp rút ra một vài tấc. Một lực hút từ trong vết thương trên ngực truyền ra, khóa chặt cây cọc này lại, khiến cho Vương Lâm trong lúc rút ra cảm nhận được rõ ràng.

Ngay khi nắm lấy cây cọc này, một khí tức quỷ dị từ bên trong cây cọc trực tiếp truyền vào trong tim của Vương Lâm. Trong khoảnh khắc này, nhịp tim Vương Lâm nhanh chóng tăng mạnh, những thanh âm thình thịch, thình thịch như gõ trống từ trong cơ thể Vương Lâm điên cuồng truyền ra.

Thình thịch, thình thịch, tiếng trống kia càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát như nối liền với nhau, hóa thành một cơn đau tim mạnh mẽ nổi lên trong cơ thể Vương Lâm.

-Cây cọc thứ nhất này chính là phong ấn trái tim của hắn!

Ngay lúc này, một thanh âm thần bí từ phía sau Vương Lâm đột nhiên vang lên.

Thân thể Vương Lâm dừng lại. Từ trước tới giờ hắn không phát hiện được bất cứ thứ gì, giờ phút này đột nhiên nghe thấy thanh âm kia, đồng

tử trong mắt hắn co rụt lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau.

Ngọn núi chỗ của Thanh Thủy lơ lửng giữa không trung, tách ra khỏi ngón tay trỏ bảy màu kia. Khi hồn phách của hắn được giải thoát ra khỏi Huyền Vũ, ngón tay bảy màu kia chậm rãi tiêu tan trong Thất Thải Giới này.

Nhưng ngay khi Vương Lâm quay đầu nhìn lại, thì ngón tay bảy màu đã tiêu tan kia lại một lần nữa xuất hiện, nhưng ánh sáng bảy màu kia không đậm mà rất lờ mờ. Trong mắt Vương Lâm, ngón tay bảy màu kia như thể đã tan vỡ, trở thành những điểm tinh quang bảy màu, vẫn chưa khuếch tán đi, mà sau khi ngưng tụ lại, hóa thành một thân ảnh bảy màu hư ảo.

Thân ảnh này tuy mơ hồ, nhưng ánh mắt rõ ràng là đang nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, tinh điểm cổ Ma bên trong mắt phải cũng chuyển động. Hắn đưa tay trái bấm quyết, tay phải buông cây cọc

ra. mơ hồ có ấn quyết ở bên trong.

-Không cần lo lắng, ngươi có thể tiếp tục cứu hắn, ta sẽ không ngăn cản ngươi đâu

Thân ảnh bảy màu hư ảo kia nói một cách thần bí.

Vương Lâm không có một chút lơi lỏng nào, thân ảnh bảy màu này hắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra chính là người bảy màu mà hắn nhìn thấy bên trong đám sương máu!

Đối với bảy màu, Vương Lâm hiểu rất rõ. Hắn có pho tượng bảy màu, đã nhìn thấy thất thải đạo nhân luyện hóa đạo linh, thậm chí ở trong vùng đất cổ mộ hắn cũng nhìn thấy thất thải đạo nhân trong cảnh tượng hư ảo kia.

Lúc này nhìn thân ảnh hư ảo trước mặt, hắn không thể xác định là đối phương có phải là người đã khiến cho da đầu hắn tê dại hay không, nhưng dường như khí tức từ trên cơ thể đối phương truyền ra không hề có một chút dao động nào, cực kỳ bình tĩnh.

-Truyền thừa của Đạo cổ thân thể bất diệt của tiên tộc, năm đạo bổn nguyên. Quả thật trên người ngươi có rất nhiều bí ẩn.

Thân ảnh bảy màu hư ảo kia vẫn nói một cách đầy bí ẩn như trước, giống như là truyền đến từ trong hư vô.

-Các hạ rốt cuộc là ai.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng thần sắc cũng không có một chút biến hóa nào. Nếu đối phương thật sự là người mà hắn nghĩ, thì có thể phát hiện ra được những bí mật trên người mình cũng không phải là chuyện lạ.

-Những bí mật này của ngươi nếu đổi lại là người khác, thì bất cứ một điểm nào cũng có thể là một cơ duyên rất lớn, nhưng đối với ta mà nói, những thứ này tạm thời không có tác dụng gì.

Thân ảnh bảy màu kia lắc đầu, giơ tay phải chỉ về phía Vương Lâm, nhìn Vương Lâm, buồn bã nói:

-Ngươi cứ tiếp tục, đây là cơ hội mà ta cho ngươi, ngươi có thể cứu hắn, mang hắn ra khỏi đây. Nếu ngươi cứu không được, thì hãy rời khỏi nơi này. Đây là cơ hội duy nhất của ngươi.

Vương Lâm trong lúc trầm mặc buông ấn ký trong tay phải ra, không xoay người lại mà nắm ngay lấy cây cọc ở trước ngực của Thanh Thủy. Ngay khi nắm lấy cây cọc này, khí tức xông vào trong tim hắn lại một lần nữa bao phủ.

Bị khí tức này tràn ngập, trái tim của Vương Lâm trở nên đau nhức, nhưng hắn cố nhịn, nắm nhặt lấy cây cọc kia chậm rãi rút ra.

Càng rút ra, tim của Vương Lâm lại càng đau đớn, dường như có một bàn tay bóp chặt lấy tim hắn, muốn bóp nát! cũng may thân thể hắn là thân thể của cổ Thần, sức hồi phục cực kỳ kinh người, lúc này theo những cơn đau nhức kéo tới đang nhanh chóng trị thương.

-Thân thể truyền thừa của Đạo cổ quả không tầm thường, năm đó Diệp Mịch phun ra

tam thiên tiên huyết giữ lại truyền thừa này đúng là không hề lãng phí.

Thân ảnh bảy màu hư ảo kia nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Ngay khi sự đau nhức trong tim đã đạt tới cực điểm, hai mắt Vương Lâm lóe lên kim quang, tay phải hung hăng vung mạnh về phía trước, lập tức nắm lấy cây cọc trên ngực Thanh Thủy rút ra hoàn toàn! Thanh Thủy cắn răng, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng không phát ra một tiếng kêu nào. Chỉ thấy trên khuôn mặt bị tóc che khuất của hắn nổi đầy gân xanh, thần sắc vô cùng thống khổ.

Máu tươi tràn ra khỏi ngực Thanh Thủy, đang chuẩn bị phun ra, Vương Lâm liền đưa tay trái bấm quyết, với tốc độ cực nhanh trực tiếp điểm lên miệng vết thương. Ấn ký lóe lên, máu tươi chậm rãi biến mất.

Vương Lâm trầm mặc, lực bài xích trong cơ thể hắn lúc này ầm ầm chuyển động, tiên lực cùng với Đạo cổ lực lồng vào nhau, khiến cho từ

trong cơ thể hắn không ngừng có tiếng động truyền ra. Dưới lực bài xích này, những cái gai bên ngoài thân thể Vương Lâm lần lượt vỡ tan.

chỉ có những cái gai bên trong da thịt Vương Lâm giống như là sinh trưởng ở bên trong, mọc rễ ở đó.

Khi cái mai của Huyền Vũ vỡ vụn ra lúc trước, ngay khi mười vạn cái gai đâm tới, Vương Lâm đã thi triển Quang Ảnh Thuẫn, thi triển cổ Thần Tí Hữu. Tất cả những chuyện này bị

những cái gai bay đầy trời che khuất, người ngoài không thể nhìn thấy.

Nhưng mặc dù như vậy, cũng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản được sức tấn công của những cái gai này, chỉ có thể làm giảm bớt một chút mà thôi.

Đứng ở đó thở dốc, sau khi sự đau đớn trong tim Vương Lâm tiêu tan, hắn nhìn thân ảnh bảy màu mơ hồ kia, ném cây cọc trong tay đi, rồi đặt tay lên cây cọc trên cổ họng của Thanh Thủy hung hăng nắm lấy.

-Cây cọc thứ hai này phong ấn gân cốt của hắn!

Vương Lâm ánh mắt không thể không lóe lên, trầm giọng nói:

-Tam thiên tiên huyết của Đạo cổ Diệp Mịch, không biết các hạ nói thế là có ý gì!

Thân ảnh bảy màu kia giống như là nở một nụ cười, lắc đầu mở miệng:

-Nếu ngươi có thể nhổ được ba cây cọc, thì ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật liên quan tới Đạo Cổ...

Vương Lâm không nhìn ra được tâm tư của hư ảnh hư ảo này. Đối phương đã dùng trăm phương ngàn kế, từ khi Thanh Thủy mới sinh ra, vẫn chỉ còn là một phàm nhân, thay đổi cả cuộc đời của Thanh Thủy, khiến cho hắn thủy chung bị vây vào trong sự tuyệt vọng và bi phẫn. Cuối cùng hắn ở nơi này bố trí trận pháp, tất cả chính là vì sát lục bổn nguyên.

Nhưng lúc này, theo những lời nói của đối phương, còn có thần sắc như thể không thèm để ý cũng khiến cho Vương Lâm đối với những suy đoán trước đây của mình lập tức sinh ra nghi vấn.

Trước vẻ mặt không thèm để ý của hư ảnh bảy màu kia, theo Vương Lâm nhìn thì cũng không phải là giả bộ, mà chính là thật sự không quan tâm.

-Hắn rốt cuộc là có ý gì...

Vương Lâm trong lúc trầm mặc nắm lấy cây cọc thứ hai trên cổ họng của Thanh Thủy, hung hăng rút ra ngoài. Sau khi nắm lấy, toàn bộ gân cốt trong cơ thể Vương Lâm căng cứng, dường như bị kéo ra vô hạn. Sự thống khổ này lúc trước khi hắn kéo dây cung cũng đã từng nếm trải qua, lúc này mặc dù rất đau đớn, nhưng hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Hắn kéo một cái, phịch một tiếng, cây cọc thứ hai đã bị hắn rút ra!

Thanh Thủy cắn chặt răng, phát ra một tiếng kêu đau đớn, toàn thân hắn toát mồ hôi, cố gắng chịu đựng sự thống khổ không có cách nào hình dung nổi này.

Sắc mặt của Vương Lâm cũng tương tự như vậy,tay phải đặt lên cây cọc thứ ba trên cánh tay trái của Thanh Thủy.

-Cây cọc thứ ba này, cùng với cây cọc thứ tư trên tay phải chính là phong ấn thần thức của hắn!

Hư ảnh bảy màu kia chậm rãi nói, thanh âm rất từ tốn.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, sau khi nắm lấy cây cọc thứ ba kia liền kéo mạnh ra. Trong khi kéo, thần thức của hắn lập tức bị một luồng đại lực từ trong cây cọc thứ ba kia truyền tới tấn công. Hắn cảm thấy dường như thần thức dưới luồng đại lực này đã bị trọng thương.

Phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt Vương Lâm dữ tợn rút cây cọc thứ ba ra. Cùng lúc đó, hắn không hề dừng lại mà nắm lấy cây cọc thứ tư trên cánh tay phải của Thanh Thủy lại hướng ra phía ngoài rút ra.

Trong lúc kéo, thần thức của Vương Lâm đã bị trọng thương lại một lần nữa bị luồng đại lực kia hung hăng tấn công vào. Trong tâm thần hắn có những tiếng ầm ầm vang lên, trong lúc thân thể run rẩy lại phun ra máu tươi. Lực bài xích trong cơ thể hoành hành, khiến cho thân thể hắn không ngừng run lên.

Hai cánh tay của Thanh Thủy buông xuống, hắn ngẩng mạnh đầu nhìn Vương Lâm, ánh mắt hắn dường như không nhìn thấy hư ảnh bảy màu kia, mà chỉ có Vương Lâm. Ánh mắt kia có sự bi ai, có vẻ vui mừng, còn có sự kích động.

Vương Lâm lau máu tươi trên khóe miệng, hướng về phía Thanh Thủy mỉm cười. Nhưng rất nhanh, thần sắc hắn liền sững lại, ở bên trong đồng tử của Thanh Thủy phản chiếu tất cả mọi thứ ở bên cạnh Vương Lâm, nhưng trong đó, hắn không nhìn thấy hư ảnh bảy màu kia, mà chỉ nhìn thấy chính mình.

-Hắn không nhìn thấy ta. Ở nơi này chỉ có ngươi mới có thể nhìn thấy ta. Ngươi là một tu

sĩ rất thú vị, cũng giống như tiểu tu sĩ thờ phụng Chiến Nguyên năm đó đã khiến ta rất kinh ngạc. Nếu như ta không xác định giữa ta và ngươi không có quan hệ, thì thật sự ta không thể tin được rằng tạo hóa lại có thể tuyệt diệu như vậy.

Hư ảnh bảy màu kia dường như đang rất cảm thán.

-Hắn nói ta với hắn không quan hệ là có ý gì thờ phụng Chiến Nguyên? Chẳng lẽ

người này nói tới Chiến Không Liệt đã chết, hay là Chiến lão quỷ!

Vương Lâm không thể hiểu được thân ảnh bảy màu này, ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói:

-Tam thiên tiên huyết của Đạo cổ, không biết là thứ gì!

Thân ảnh bảy màu kia cười, nhìn Vương Lâm, mang theo một vẻ hồi tưởng, nhẹ giọng nói.

-Nơi này trước kia vốn không hề có một tu sĩ cổ Quốc nào, càng không có Đạo cổ Diệp Mịch Nhưng hắn đã tới đây, trước khi chết hắn đã phun ra tam thiên tiên huyết của bộ tộc hắn. Trong đó một thiên trở thành cổ Thần, một thiên trở thành cổ Ma, một thiên trở thành cổ Yêu. Theo thời

gian trôi qua, tam thiên tiên huyết này dung hợp và cũng loãng đi. Đây chính là nguồn gốc của ba bộc tộc cổ đại của các ngươi.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn không hoàn toàn tin vào lời nói của đối phương, nhưng những lời này rất giống với lời của cổ Yêu bên trong chiếc trống khi hắn Vấn Đinh ở vùng đất Yêu Linh năm đó!

Cổ Yêu Bối La đã từng nói, cổ Tộc chính là thế hệ thứ nhất nghịch tu, sau đánh với trời đã chết, Cổ Tộc đã bị phân tán, dần dần mới có cổ Thần, cổ Yêu, cổ Ma!

Ba bộc tộc Cổ này chính là thế hệ thứ hai nghịch tu!

Lời nói này mặc dù không giống với lời nói của hư ảnh bảy màu kia lắm, nhưng nếu kết hợp cả hai lại sẽ có thể hiểu rõ chân tướng!

-Đạo Cổ Diệp Mịch có lẽ là do Tiên Tôn hoặc là do người bảy màu này đưa tới. Trận đại chiến kia chính là trận đánh với trời theo như lời nói của cổ Yêu Bối La!

Tam thiên tiên huyết kia cuối cùng đã hóa thành cổ tam tộc, trong đó dung hợp phần nhiều chính là vương tộc! Nhưng lời này là thật hay là giả!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1559 Đa tạ

-vẫn còn sáu cây cọc nữa, ngươi có thể tiếp tục.

Thân ảnh bảy màu kia từ từ mở miệng.

Vương Lâm trầm mặc, nén sự nghi ngờ trong lòng xuống, tay phải giơ lên nắm lấy cây cọc thứ năm trên người của Thanh Thủy. Vị trí của cây cọc này chính là đan điền.

-Cây cọc thứ năm này phong ấn nguyên thần của hắn!

Thanh âm của thân ảnh bảy màu kia mờ mờ ảo ảo, vang vọng bên tai Vương Lâm.

Ngay khi chạm vào cây cọc kia, tiên lực trong cơ thể cùng với Đạo cổ lực đồng thời vận chuyển. Thân thể hắn như thể bị phá tan ra, hai sức mạnh này dung hợp với nhau, chảy vào cánh tay phải, cầm lấy cây cọc thứ hai kia hung hăng rút ra.

Ầm một tiếng, cây cọc kia trực tiếp bị hắn rút ra, nhưng thân thể Vương Lâm cũng chấn động, từ trên cánh tay phải truyền ra những tiếng ầm ầm. Sương máu bắn tung tóe, thân thể hắn đạp đạp lui lại phía sau mấy bước, lúc này mới dừng lại thở ra một hơi.

Hai mắt Vương Lâm nổi đầy tia máu, từng bước tiến về phía trước, lại tới gần Thanh Thủy. Trên mặt Thanh Thủy hiện lên vẻ thống khổ tột cùng, từng trận tiếng rên rỉ từ trong miệng hắn mơ hồ truyền ra.

Sau khi tới gần Thanh Thủy, Vương Lâm không chút do dự đồng thời vươn hai tay ra, cùng lúc nắm lấy cây cọc thứ sáu và thứ bảy trên hai chân của Thanh Thủy!

Không đợi người bảy màu kia mở miệng, Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, song chưởng đột nhiên lóe lên kim quang, còn có khí tức của Đạo cổ tràn ngập tỏa ra. Trong khi máu tươi đang chảy ròng ròng, hai tay hắn đồng thời vận sức, trực tiếp nắm hai cây cọc rút ra!

Kiên nghị như Thanh Thủy dưới cơn đau nhức này cũng không thể chịu nổi, nhưng hắn vẫn cắn răng, những thanh âm vốn phải là những tiếng kêu thảm thiết đã hóa thành những tiếng rên rỉ.

Ầm một tiếng, hai cây cọc đã bị Vương Lâm rút ra hoàn toàn, nhưng thân thể hắn lại run

mạnh lên, máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng. Lực bài xích trong cơ thể hắn đã lên tới đỉnh điểm, khiến cho thần sắc Vương Lâm trở nên nhăn nhó.

-Không tồi, còn ba cây cọc nữa. Nhưng ba đạo phong ấn cuối cùng này không thể dễ dàng rút ra như vậy đâu. Nếu cuối cùng ngươi có thể làm được, thì ta sẽ tặng ngươi một lễ vật.

Thần sắc của thân ảnh bảy màu kia bình tĩnh, thanh âm vang vọng, giơ tay phải lên hướng về đám sương mù bảy màu túm một cái. Lập tức đám sương mù kia quay cuồng, trong phút chốc liền có tiếng ầm ầm vang lên. chỉ thấy một đạo quả màu vàng rất lớn chậm rãi từ bên trong đám sương mù hiện ra, dần dần hạ xuống.

Trên đạo quả kia còn có những cái cành dính vào. Bị ngón trỏ tay phải của thân ảnh bảy màu kia đảo qua, những cái cành này gãy ra khỏi đạo quả, rơi xuống.

-Vật này tặng cho ngươi làm lễ vật.

Vương Lâm nhìn đạo quả kia, nhăn mặt lại. Thân ảnh bảy màu kia khiến cho hắn có cảm giác giống như đang đối mặt với Thiên Vận Tử. Hắn không đoán được, cũng không nghĩ ra rốt cuộc đối phương có ý gì mà để mặc mình cứu Thanh Thủy, nói cho mình biết những chuyện liên quan đến Đạo cổ, còn cho mình đạo quả này!

Hết thảy mọi chuyện quyết không phải là vô duyên vô cớ, nhất định là có ẩn ý gì!

Vương Lâm trong lúc trầm mặc thu ánh mắt đang nhìn đạo quả lại, nhìn lên đầu của Thanh Thủy. Bên cạnh thiên linh của hắn chừng mấy tấc, có thể nhìn thấy rõ ràng cây cọc thứ tám!

Hai cây cọc còn lại Vương Lâm cũng có thể nhìn thấy, nhưng cũng không dễ dàng lấy ra.

Hít một hơi thật sâu, Vương Lâm giơ tay phải lên chậm rãi đặt lên thiên linh của Thanh Thủy. Lúc này động tác của hắn cực kỳ thong thả, so với vẻ không chút do dự lúc trước đã có không ít sự tập trung.

Cây cọc thứ tám này đâm vào thiên linh. Thiên linh là nơi sinh tử giao nhau, nếu như cây cọc này đâm vào chính giữa thì cũng thôi, nhưng nó lại lệch ra một vài tấc, điều này khiến cho Vương Lâm không thể hiểu nổi.

-Cây cọc thứ tám này không phải là một đạo phong ấn. mà để mở ra luân hồi của hắn

Thân ảnh bảy màu kia như thể là đang cười, nhìn Vương Lâm chậm rãi tới gần cây cọc thứ

tám kia.

ở trước cây cọc này một tấc, tay Vương Lâm dừng lại. Cây cọc này so với bảy cây trước có sự khác nhau, bảy cây cọc trước mặc dù đâm vào trong cơ thể Thanh Thủy, nhưng vẫn thò ra ngoài hơn phân nửa. Nhưng cây cọc thứ tám này gần như toàn bộ bị đâm vào bên trong thiên linh của Thanh Thủy, chỉ thò ra bên ngoài có hai tấc.

Hai tấc, quá ngắn!

Tay Vương Lâm không thể không dừng lại. Hắn không biết sau khi rút cây cọc thứ tám này ra Thanh Thủy sẽ như thế nào, vị trí này thật sự quá mức nguy hiểm.

Thanh Thủy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm, trên mặt hắn vẫn hiện lên vẻ thống khổ, nhưng hai mắt rất sáng. Hắn nhìn Vương Lâm hồi lâu, rồi gật đầu.

Vương Lâm nhìn Thanh Thủy, cắn răng một cái, tay phải không chút do dự nắm lấy cây cọc thứ tám. Ngay khi nắm lấy, toàn thân Thanh Thủy chấn động, sự thống khổ vô hình kia khiến cho hắn phát ra những từng trận tiếng gào thét rầu rĩ.

Ngay khi tay phải Vương Lâm đụng vào cây cọc này, lập tức trong đầu trở nên hỗn loạn, từng ký ức vặn vẹo trực tiếp hiện lên. Những ký ức này toàn bộ đều giống như những mảnh nhỏ, dũng mãnh nhập vào rất nhiều, khiến cho đầu óc Vương Lâm vô cùng đau nhức.

Hắn hoàn toàn không thể để ý kỹ xem những ký ức này là gì, mà cầm lấy cây cọc thứ tám kia hung hăng kéo ra ngoài bốn tấc!

Thanh Thủy cắn răng, thủy chung không phát ra một tiếng gào thét nào, mà cố gắng chịu đựng, những tiếng rên rầu rĩ từ giữa hai hàm răng truyền ra.

Vài nhịp thở ngắn ngủi đối với Vương Lâm và Thanh Thủy mà nói giống như là vô tận. Cây cọc kia bị rút ra từng chút một, vẻ mặt Vương Lâm nhăn nhó, vô số ký ức trong đầu mơ hồ khiến cho hắn nổi giận. Nhưng tay hắn lại không hề run lên một chút nào, chậm rãi từ từ đem cây cọc kia rút lên ngày càng cao.

Cuối cùng, cây cọc đâm vào đầu của Thanh Thủy đã bị Vương Lâm rút ra hoàn toàn. Ngay khi cây cọc này bị rút ra khỏi thiên linh của Thanh Thủy, khóe miệng Thanh Thủy tràn ra máu tươi, toàn thân hắn tách ra khỏi ngọn núi này, hướng về phía Vương Lâm ôm lấy hắn.

Đầu hắn gục xuống, ngả vào vai của Vương Lâm, thân thể suy yếu đến mức Vương Lâm gần như không cảm thấy trọng lượng của hắn, chỉ có thể nghe thấy lời nói yếu ớt ở trong miệng của Thanh Thủy.

-Đa tạ

Nói xong một câu này, Thanh Thủy bắt đầu hôn mê.

-Sư huynh

Vương Lâm ném cây cọc trong tay đi, dìu Thanh Thủy nước mắt chảy xuống.

-Không tồi, chỉ còn hai đạo phong ấn cuối cùng, so với lúc trước sẽ còn khó hơn rất nhiều. Thôi, ngươi hãy mang hắn ra khỏi đây đi.

Thân ảnh bảy màu kia vung tay phải lên, lập tức đạo quả bay thẳng tới Vương Lâm.

-Vật này cho ngươi, ngươi hãy cầm lấy đi.

Vương Lâm dìu Thanh Thủy nhận lấy đạo quả, liếc mắt nhìn thân ảnh bảy màu kia một cái thật sâu, rồi thu đạo quả lại, mang theo Thanh Thủy bay nhanh về phía sau, đi ra khỏi Thất Thải Giới này.

Đối với người bảy màu kia Vương Lâm có một sự kiêng kị rất lớn, hắn không thể đoán được đối phương làm như vậy rốt cuộc là có ý gì.

Trong lúc trầm mặc, ngay khi chuẩn bị đi ra khỏi nơi này, Vương Lâm dừng lại, xoay người nhìn thân ảnh bảy màu ở đằng xa phía sau.

-Tại sao?

Thanh âm Vương Lâm khàn khàn hỏi.

-Hắn bất quá cũng chỉ là một thứ đồ chơi, ngươi muốn cứu hắn thì cứ mang hắn đi. Còn về phần tại sao thì... Ta muốn xem dưới tạo hóa này, linh tu xuất hiện ở chỗ này có thể giống như là tiểu tử của Chiến Nguyên kia, có thể xuất hiện những biến hóa tuyệt diệu hay không. Có lẽ nhờ vào biến hóa đó mà ta sẽ có thể tìm được hắn

-Ngươi muốn tìm cái gì?

Vương Lâm nhăn mặt lại, hắn có chút không hiểu lời nói của đối phương.

-Nếu ngươi có thể gặp được, thì ngươi sẽ biết.

Thân ảnh bảy màu kia mỉm cười, vung tay phải về phía trước, lập tức thân thể Vương Lâm bất ngờ không thể tự chủ được, bước về phía sau.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể hắn trong lúc bước đi, dần dần rời khỏi Thất Thải Giới này.

-Ngươi có phải là Tiên Tôn không?

Ngay khi chuẩn bị rời khỏi, Vương Lâm hỏi một câu cuối cùng.

-Phải, mà cũng không phải

Thanh âm thần bí vang lên. Vương Lâm thấy hoa mắt lên, khi nhìn thấy rõ ràng thì hắn đã đứng giữa tinh không của Côn Hư Tinh Vực. ở phía trước hắn, cái khe Thất Thải Giới kia chậm rãi co lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Thân thể hắn cũng tự do trở lại, nhưng cảnh tượng vừa rồi cũng mang lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Dường như hắn đã hiểu ra một cái gì đó, nhưng càng biết nhiều, lại càng thêm mê man.

-Hắn muốn tìm cái gì. Nếu tiểu tử của Chiến Nguyên trong lời nói của hắn là Chiến lão quỷ, như vậy trên người của Chiến lão quỷ đã xuất hiện

biến hóa tuyệt diệu gì. Biến hóa này sẽ khiến cho người bảy màu kia tìm thấy nơi mà hắn muốn tìm

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm lui về phía sau, phức tạp nhìn thoáng qua Thất Thải Giới đang biến mất, tiêu tan ở đằng xa.

-Những Chuyện của Thanh Thủy chỉ là một trò chơi

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, ôm lấy Thanh Thủy xuất hiện trên một tu chân tinh hoang dã ở bên ngoài tổng bộ của Tu Chân Liên Minh.

Tinh cầu này không có tu sĩ, cũng không có linh khí, chỉ có mãnh thú sinh sống. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói, nơi này chính là chỗ tốt nhất để gỡ phong ấn cho Thanh Thủy.

Trong một sơn cốc trên tinh cầu này, Vương Lâm khoanh chân ngồi, đặt Thanh Thủy đang hôn mê ở phía trước. Hắn hít thật sâu, nhắm mắt thổ nạp. đè nén lực bài xích trong cơ thể xuống, nhưng cuối cùng cũng rất khó có thể làm được, chỉ có cơn đau kịch liệt kia hơi giảm bớt một chút mà thôi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1560 Rượu mạnh

Cây cọc thứ chín ở bên trong trong sống lưng của Thanh Thủy, xuyên qua toàn bộ xương sống của hắn, không thò ra một chút nào, toàn bộ đâm vào bên trong. Ngay cả miệng vết thương cũng nhìn không thấy, dường như bỗng nhiên mọc ra ở bên trong.

Thanh Thủy đang hôn mê, trên mặt vẫn còn hiện lên vẻ đau đớn thống khổ, nhưng cũng tràn ngập một vẻ vui mừng và hạnh phúc. Sự vui mừng này chính là bởi vì Vương Lâm. hạnh phúc kia cũng là vì Vương Lâm.

Sau khi thổ nạp ít lâu, thần sắc mệt mỏi của Vương Lâm có chút tiêu tan, hắn hít thật sâu, nâng Thanh Thủy đang hôn mê dậy. Sau khi cố định lưng hắn hướng về phía mình, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm vào tấm lưng khô gầy kia.

Toàn bộ sống lưng của hắn nổi lên, thoạt nhìn mà giật mình.

Hồi lâu sau, Vương Lâm thần sắc ngưng trọng, chậm rãi giơ tay phải lên, chỉ lên sống lưng của Thanh Thủy chậm rãi ấn xuống, như thể đang tìm kiếm gì đó. Hắn nhăn mặt, dường như là đang suy tư.

-Cũng may vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với xương sống, nếu để thêm một ít ngày nữa. một khi hoàn toàn dung hợp thì cây cọc này sẽ không thể lấy ra được nữa Thứ nó phong ấn chính là thân thể và nguyên thần của Thanh Thủy sư huynh, cho dù là đổi lấy một cơ thể khác cũng sẽ vẫn như vậy.

Trong lúc trầm ngâm, ngón trỏ của Vương Lâm đột nhiên khẽ động, trực tiếp đâm vào đốt sống thứ nhất trên xương sống của Thanh Thủy.

Thân thể Thanh Thủy chấn động, hắn mở hai mắt, cắn răng, không để cho tiếng kêu thống khổ kia truyền ra.

-Sư huynh, sự thống khổ do cây cọc thứ chín này gây ra còn kịch liệt hơn so với tám cây cọc trước...

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

-Cả đời ta chịu đựng những sự thống khổ đã quen rồi.

Thanh âm khàn khàn của Thanh Thủy rất bình tĩnh, không có một chút dao động nào.

Vương Lâm trong mắt hiện lên vẻ bi ai, sau khi than nhẹ một tiếng, không do dự nữa, thấp giọng nói:

-Hãy cố chịu.

Vừa nói xong, hắn đâm sâu tay phải vào bên trong, trực tiếp xuyên qua máu thịt trên lưng của Thanh Thủy, đâm vào trong xương sống. Song chỉ như điện, mạnh mẽ đâm vào trong.

Lập tức liền có một cây cọc rất mềm bị song chỉ của Vương Lâm trực tiếp nắm lấy.

Sắc mặt Thanh Thủy trắng bệch, mồ hồ lạnh toát ra, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng, đem sự thống khổ này hóa thành một ngọn lửa thù hận bùng lên trong mắt.

Vương Lâm nắm lấy cây cọc mềm kia, chậm rãi rút ra ngoài. Cảm giác này giống như là bị người ta rút xương, sự thống khổ này hiếm có người có thể chịu đựng được.

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ ngưng trọng, không để cho song chỉ run rẩy một chút nào, nắm lấy cây cọc kia chậm rãi rút ra. Mỗi khi rút ra được một tấc, Thanh Thủy đều run lên phát ra những tiếng rên rỉ, hai tay hắn bấu chặt xuống mặt đất, trực tiếp tạo thành hố sâu.

Vương Lâm không nhìn thấy thần sắc của Thanh Thủy, toàn bộ tinh lực của hắn tập trung vào song chỉ của mình. Hắn chậm rãi lôi cây cọc ra,

thủy chung vẫn duy trì tốc độ từ tốn. Hắn không dám quá mức kịch liệt, cây cọc kia rất mềm mại, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với xương sống của Thanh Thủy, nhưng cũng đã dung hợp được phân nửa. Vì thế hắn không thể không hết sức cẩn thận.

thời gian trôi qua, cây cọc thứ chín này đâm vào rất sâu. Sau thời gian nửa nén hương, Vương Lâm đã rút ra được hơn phân nửa, trên trán chảy đầy mồ hôi, nhưng hắn vẫn không để ý, mà thủy chung chỉ nhìn cây cọc kia.

Cây cọc bị lôi ra toàn thân màu đen, còn có rất nhiều giọt máu màu đen rơi xuống đất, phát ra những tiếng róc rách.

-Rút một mạch ra luôn đi!

Thanh âm của Thanh Thủy rất bình tĩnh, giống như từ giữa hai hàm răng truyền vào trong tai Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, trong thời gian ngắn đưa tay phải kéo mạnh một cái, hô lên một tiếng, đem cây cọc kia toàn bộ rút ra khỏi xương sống của Thanh Thủy. Máu đen phun ra, từ miệng

Thanh Thủy còn phun ra một ngụm máu tươi, những đốt xương sống nổi lên trên sống lưng toàn bộ nhúc nhích một cách quỷ dị, chậm rãi hồi phục trở lại.

Tiếng thở dốc kịch liệt từ trong miệng Thanh Thủy truyền ra. Hai mắt hắn đỏ bừng, hồi lâu sau mới chậm rãi trở lại bình thường, hai tay bấm quyết, bắt đầu tĩnh tọa thổ nạp.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, sau khi ném cây cọc kia đi cũng ngồi xuống. Khi rút cây cọc thứ chín này ra, hắn cũng có cảm giác như bị người ta rút lấy xương sống. Sự thống khổ này mặc dù không bằng Thanh Thủy, nhưng cũng rất đậm.

Nửa canh giờ sau, Vương Lâm mở hai mắt.

-Sư huynh, còn cây cọc cuối cùng

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Thanh Thủy chậm rãi thở ra một hơi, xoay người ngồi đối diện với Vương Lâm, yên lặng nhìn sư đệ ở trước mặt. Nhìn thần sắc mệt mỏi của hắn, nhìn thân thể đầy máu tươi đã khô lại, ánh mắt hắn dịu dàng.

-Ngươi đã trưởng thành rồi.

Trên mặt Thanh Thủy hiện lên một nụ cười. Sư đệ trước mặt này không còn là một tiểu tu sĩ mà năm đó mình đứng ở trước mặt hắn che chở nữa, mà đã trở thành nhất đại cao thủ đủ khiến cho tinh không rung chuyển.

Vương Lâm nhìn Thanh Thủy, cũng lộ ra một nụ cười. Nụ cười này mặc dù mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng cũng lộ ra một sự vui sướng thực sự.

-Có rượu không?

Thanh Thủy vung vẩy hai tay, thân thể của hắn đã bị giam giữ nhiều năm, giờ phút này cảm thấy có chút xa lạ.

Vương Lâm gật đầu, giơ tay phải lên túm vào hư không, từ trong cái khe trữ vật có một cái bầu rượu bay ra.

Thanh Thủy cười ha hả, cầm lấy bầu rượu, đặt lên miệng hung hăng uống một hớp lớn. Cảm giác cay nồng kia tràn ra khắp toàn thân, khiến cho hắn thở ra một hơi thật dài, sau đó đưa bầu rượu cho Vương Lâm.

Sau khi Vương Lâm đón lấy cũng đặt lên miệng, uống một hớp lớn, từ trong cơ thể truyền ra

một cảm giác khoan khoái, cùng với Thanh Thủy hai cặp ánh mắt nhìn nhau, cùng cười lên ha hả.

Hai người cực kỳ vui vẻ, tiếng cười sảng khoái này Thanh Thủy rất ít khi có, và Vương Lâm cũng vậy.

-Sau khi lấy cây cọc thứ mười này ra, ta sẽ có thể khôi phục tu vi, không những thế còn tinh tiến không ít! Sát lục bổn nguyên, sát lục bổn nguyên....

Thanh Thủy nói, thần sắc có một vẻ bi ai, nhưng đã bị hắn ẩn giấu thật sâu. Hắn lấy bầu rượu từ trong tay Vương Lâm, lại uống một ngụm nữa.

-Đến đây, lấy cây cọc cuối cùng ra đi.

Thanh Thủy bỏ bầu rượu ra, hai mắt lộ ra tinh quang. Bộ dạng này của hắn khiến cho Vương Lâm thấy lại được Thanh Thủy năm đó!

-Cây cọc cuối cùng này đang ở trong toàn bộ huyết quản của ngươi! Có lẽ đây là cây cọc dài nhất!

Vương Lâm nhìn thứ đang nhúc nhích bên trong toàn bộ huyết quản trên thân thể của Thanh Thủy, chậm rãi nói.

-Từ lúc mới bắt đầu, ta vẫn nhớ năm đó cây cọc này là từ chỗ nào đâm vào.

Mắt Thanh Thủy lộ ra vẻ trầm tư, sau khi ngưng thần một lát liền giơ tay phải chỉ vào tim. Dưới một chỉ này, trên ngực hắn lập tức xuất hiện một vết thương máu me đầm đìa. Trên đó máu thịt hỗn độn, lộ ra huyết quản bên trong.

Hít một hơi thật sâu, Thanh Thủy không nghĩ ngợi, trực tiếp hung hăng vuốt một cái, những mạch máu kia bị hắn lôi ra ngoài miệng vết thương. Thần sắc hắn rất bình tĩnh, dường như không nhìn thấy bất cứ một vẻ thống khổ nào, nhưng đồng tử trong mắt cũng co rụt lại, cũng đủ để thấy lúc này hắn vô cùng đau đớn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, vung tay phải về phía trước, trực tiếp chặt đứt những mạch máu mà Thanh Thủy lôi ra. Những mạch máu kia vừa

đứt, máu tươi chuẩn bị phun ra, liền lập tức bị Vương Lâm thi triển ấn quyết cầm lại. Ngay sau đó hai ngón tay của hắn xâm nhập vào trong mạch máu khác, trong chúng nó phình lên đâm vào bên trong.

Giống như là bắt được một cái gì đó, Vương Lâm kéo mạnh ra. Thân thể Thanh Thủy run lên

kịch liệt chưa từng thấy, sắc mặt lúc trước tái nhợt đã có một chút hồi phục lập tức lại trở nên trắng bệch. Nhưng hắn vẫn cúi đầu cắn răng, nhìn chằm chằm từ trong mạch máu trên ngực mình có một cây cọc màu tím bị Vương Lâm kéo ra phân nửa!

Cây cọc này còn mềm mại hơn, như thể là một con rắn, sau khi bị rút ra phân nửa thân thể còn giãy giụa.

Mỗi một lần nó giãy giụa, trên trán Thanh Thủy càng toát ra nhiều mồ hôi lạnh. Hắn chỉ đơn giãn nắm chặt bầu rượu bên cạnh, lại đặt lên miệng uống một hớp lớn.

Ngay khi hắn uống hớp rượu này, tay phải Vương Lâm nắm lây cây cọc màu tím kia kéo mạnh ra phía ngoài, cây cọc kia trong lúc vặn vẹo trực tiếp bị kéo ra bảy tấc. sắc mặt Thanh Thủy đã tái xanh, đôi môi run rẩy, từng trận tiếng rên rỉ từ trong miệng hắn mơ hồ truyền ra. Hắn nhìn chằm chằm bầu trời, lửa giận trong mắt lại bốc lên, càng ngày càng đau nhức. Tay phải hắn trực tiếp bóp nát bầu rượu, rượu từ bên trong bắn ra, rơi xuống xung quanh.

-Vương Lâm, có rượu mạnh hơn không

Vương Lâm trong lúc trầm mặc giơ tay trái túm vào hư không. Một cái bầu rượu màu xanh xuất hiện, nhưng đây không phải là rượu, mà là viêm long huyết mà lão Chu Tước đã cho hắn!

Huyết này, cực mạnh!

Thanh Thủy đón lấy bầu rượu, đặt lên miệng uống xong liền lập tức hít một hơi dài, cười thật to nói:

-Có mùi tanh, nhưng rất ngọt. Đây đâu phải là rượu, rõ ràng là máu mà, nhưng rượu máu này đủ mạnh đấy! Vương Lâm, hãy rút cây cọc này ra đi!

Vương Lâm ánh mắt ngưng trọng, cầm lấy cây cọc kia rút mạnh ra phía ngoài, trong tiếng gầm nhẹ của Thanh Thủy, trực tiếp rút ra hơn phân nửa! Trên thân thế của Thanh Thủy nổi đầy gân xanh, trong lúc nhúc nhích hướng về trước ngực hắn ngưng tụ lại.

Trong lúc Vương Lâm kéo cây cọc ra, tu vi bị giam cầm trong cơ thể của Thanh Thủy được buông lỏng, một sát khí ngợp trời nổi lên, ở giữa không trung hóa thành những đám mây đen cuồn cuộn tràn ra. Khí tức chết chóc này trong thời gian ngắn đã nồng đậm đến cực điểm!

Một đám tuyết màu đen từ trong những đám mây kia chậm rãi rơi xuống, bay khắp mặt đất.

-Ngươi nghỉ ngơi một chút đi, hãy để tự ta làm.

Hai mắt Thanh Thủy lóe lên hàn quang, trực tiếp đứng lên, tay phải lại đặt bầu rượu lên miệng uống một ngụm, tay trái giơ lên túm lấy cây cọc màu tím ở trước ngực, kéo mạnh ra ngoài.

Ầm một tiếng, gân xanh khắp toàn thân hắn nhúc nhích càng ngày càng kịch liệt. Cây cọc màu tím kia bất ngờ được Thanh Thủy rút ra không ít.

-Dám phong ấn bổn tiên quân bấy lâu nay, hôm nay ngươi cút đi cho ta!

Thanh âm của Thanh Thủy lạnh như băng, giống như không hề để ý tới sự thống khổ. Hắn cầm lấy cây cọc cuối cùng màu tím ở trước ngực, chỉ nghe ầm một tiếng, cây cọc kia bị hắn bẻ gãy làm đôi!

Đoạn cọc đang nối liền với mạch máu của hắn sau khi bị bẻ gãy liền lập tức co rút lại, giống như là muốn quay trở lại bên trong mạch máu. Thanh Thủy cũng không nhìn tới, sau khi ném đoạn cọc ở trong tay đi, giơ hai ngón tay thành kiếm, một đạo khí tức sát lục bổn nguyên kinh thiên động địa đột nhiên tràn ra, song chỉ của hắn lập tức đặt vào bên trong mạch máu ở trước ngực.

-Nếu ngươi không muốn đi ra, thì hãy chết ở trong cơ thể của bổn quân cũng được!

Ngay khi song chỉ của Thanh Thủy hạ xuống, tuyết đen từ trên trời rơi xuống nhanh chóng lao thẳng tới trước ngực của hắn, còn có sát lục bổn nguyên khiến cho Vương Lâm động dung theo sát phía sau, theo song chỉ của Thanh Thủy điên cuồng xông vào trong mạch máu.

Tiếng ầm ầm từ bên trong cơ thể của Thanh Thủy không ngừng truyền ra. Những gân xanh nhúc nhích trên thân thể hắn lập tức truyền ra những thanh âm giống như là những tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng bình ổn lại. Dường như cây cọc giống như là sinh vật sống kia trong phút chốc đã bị sát lục bổn nguyên của Thanh Thủy trực tiếp giết chết ở trong cơ thể.

Thân thể Thanh Thủy chấn động, há miệng phun ra một ngụm máu đen lớn, thân thể gầy gò lập tức bành trướng lên, máu thịt chậm rãi tăng trưởng, khôi phục lại hình dáng năm đó.

Trong khoảnh khắc này, sát lục bổn nguyên trong cơ thể hắn trực tiếp bộc phát ra kinh thiên. Thiên địa trong nháy mắt biến thành màu đen, dưới những bông tuyết đen tràn ngập, ở phía chân trời bất ngờ xuất hiện một cánh cửa hư ảo!

Không Đại Môn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1561 Rượu mạnh

- Lấy sát lục bổn nguyên chứng đạo, trở thành tu sĩ bước thứ ba, không cần có hương hoả phụ trợ. Sát lục bổn nguyên trong cơ thể Thanh Thuỷ sư huynh vốn là do đạo nhân bảy màu gieo mầm mống nhưng cuối cùng lại không thể lấy đi, để lại phân nửa, khiến cho phong ấn của Thanh Thuỷ sư huynh vừa mới giải khai thì lập tức đã chạm tới không môn.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư, trong nháy mắt đã phân tích ra chân tướng sự việc.

- Nhưng không biết vì sao đạo nhân bảy màu kia lại không lấy đi sát lục bổn nguyên này….chẳng lẽ mục đích của hắn không phải giống như ta suy đoán, là vì sát lục bổn nguyên sao…nếu không phải vì sát lục bổn nguyên thì hắn rốt cục là vì cái gì….Hắn muốn lấy thứ gì từ Thanh Thuỷ sư huynh!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên. Hắn càng nghĩ lại càng cảm thấy không thích hợp. Đúng lúc này trong đầu hắn lại như có điện quang loé lên,

hiện lên năm cây cọc cắm vào Thanh Thuỷ sư huynh lúc trước!

- Thiên linh là chỗ giao sinh tử, đạo nhân bảy màu kia nói là muốn mở ra luân hồi…luân hồi…luân hồi vốn là hư vô mờ mịt. Chẳng lẽ mục đích của đạo nhân bảy màu này là ở trong sát lục bổn nguyên của Thanh Thuỷ sư huynh hạ luân hồi….nếu mà như vậy thì có tác dụng gì….

- Còn câu nói kia của hắn, hắn xác định là hắn không có quan hệ gì với ta. Những lời này có phải muốn nói rõ là hắn có liên quan với Thanh Thuỷ sư huynh….nếu như vậy thì bọn họ có liên hệ gì….

Bao nhiêu suy nghĩ rối rắm khiến Vương Lâm không thể lần ra đầu mối. Hắn mơ hồ nhận ra một điều gì, nhưng lại vẫn thấy mơ hồ.

Bắt đầu từ năm đó hắn gặp Tham Lang ở vùng đất Điện Lạc, đoạt được pho tượng bảy màu, Vương Lâm đã mơ hồ lục lọi trong sương mù. Phía sau màn sương mù này chính là một bí ẩn cực lớn có liên quan tới giới nội!

Bí ẩn này bởi vì có sương mù cho nên Vương Lâm thuỷ chung vẫn không thể hiểu rõ. Cho tới khi lần đầu tiên Chiến lão quỷ xuất hiện tại trận chiến đầu tiên tại Vân Hải tinh vực năm đó, những câu hắn nói với Chưởng Tôn khiến cho Vương Lâm có rất nhiều suy đoán mới.

Thậm chí theo hắn thầy, mấy lần đại chiến giữa giới nội và giới ngoại đều chỉ là một bộ phận phía sau màn sương mù, có vô số liên hệ với phương diện này!

- Đạo nhân bảy màu này rốt cục đang tìm thứ gì?

Trong lúc suy tư, Vương Lâm nhớ lại tinh thạch trên lưng Huyền Vũ mà hắn đã lấy đi trong Thất Thải Giới.

Tiếng ầm vang kinh người cắt đứt suy nghĩ của Vương Lâm. Hắn ngẩng đầu lên, thấy mái tóc Thanh Thuỷ tung bay, hướng về phía cánh cửa khổng lồ xuất hiện giữa khoảng không, điểm một chỉ.

Cánh cửa ầm ầm nổ vang, trong run rẩy hình như có dấu hiệu mở ra.

Nhìn chằm chằm vào không môn, ánh mắt Vương Lâm lộ ra khát vọng. Hắn muốn trở thành tu sĩ bước thứ ba. Chỉ có tu vi đầy đủ thì hắn mới có thể biết được bí ẩn phía sau màn sương mù này, mới có thể khiến Lý Mộ Uyển sống lại!

- Sinh tử, nhân quả, thật giả, ba đạo bổn nguyên của ta phải đại thành….hắn là không còn xa nữa!

Ánh mắt Vương Lâm như điện, lộ vẻ đầy tự tin.

- Hôm nay có hai đạo quả, chỉ cần một đạo quả nữa là ta có thể nắm chắc khả năng thành công! Bước thứ ba ngày càng gần rồi!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Giờ phút này thiên địa ầm vang, trong tiếng cười dài, thân thể Thanh Thuỷ hướng về phía đại môn trên không tiến tới.

Hắn phất tay lên, sát lục bổn nguyên tràn ngập đất trời. Những bong tuyết màu đen điên cuồng ngưng tụ bên ngoài thân thể hắn, hoá thành một thanh trường kiếm. Nắm lấy thanh trường kiếm này, Thanh Thuỷ ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng, hướng về phía đại môn kia mạnh mẽ chém một kiếm!

- Hôm này bản tiên quân chứng đạo mở thiên môn, nhập đại đạo.

Uy lực của một kiếm này kinh thiên động địa, hoá thành một cơn lốc sát lục, mang theo sự giết chóc điên cuồng lao thẳng về phía không môn.

Càng lúc lại càng gần, trong phút chốc, cơn lốc sát lục do kiếm khí màu đen tạo thành này đã áp sát không môn, khiến một tiếng nổ ầm ầm vang lên chấn động cả tu chân tinh hoang dã này, chấn động tinh không.

Chỉ thấy không môn kia bị cơn lốc này va chạm, không ngờ xuất hiện những khe nứt li ti, chưa kịp mở ra đã bị vỡ tan non nửa, ầm ầm sụp đổ!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn nhìn Thanh Thuỷ, sát lục bổn nguyên mạnh mẽ truyền ra từ trong cơ thể hắn không ngờ còn vượt qua tất cả bổn nguyên mà Vương Lâm đã từng được thấy. Lực lượng này, luồng khí tức này cực kỳ kinh người!

Không môn bị một kiếm của Thanh Thuỷ khiến cho sụp đổ non nửa, mở về phía trong. Một luồng ánh sáng nhu hoà từ bên trong đó toả ra, bao phủ lấy thân thể Thanh Thuỷ.

Ánh sáng này không có màu sắc, tràn ngập bầu trời, mênh mông truyền tới, ngưng tụ trên thân thể Thanh Thuỷ, nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể hắn, khiến khí tức trên người hắn ầm ầm tăng lên. Một luồng khí tức Không Niết Sơ Kỳ bao phủ khắp thiên địa.

Khí tức này ẩn chứa sát lục, hơn nữa vào lúc này bên ngoài thân thể Thanh Thuỷ lại bất ngờ xuất hiện vo số hư ảnh. Số lượng những thân ảnh này nhiều vô tận, toàn bộ đều là những người mà Thanh Thuỷ giết chết trong đời!

Những hư ảnh này vô biên vô hạn này trong tích tắc khi xuất hiện liền run rẩy nhìn về phía Thanh Thuỷ lộ vẻ sợ hãi. Bọn họ giống như đang la hét chói tai nhưng lại không có một chút âm thanh nào truyền ra.

Trong tiếng thét chói tai vô thanh vô tức này, những hư ảnh hư ảo này run rẩy quỳ xuống mặt đất, không ngờ run rẩy hướng về phía Thanh

Thuỷ cúng bái! Nhưng có một người không quỳ xuống mà yên lặng đứng trong đám người nhìn Thanh Thuỷ, khuôn mặt nở một nụ cười nhu hoà.

Đây là một nữ tử!

Thanh Thuỷ kinh ngạc nhìn nàng, hai mắt có hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống. Hắn vươn tay phải ra, nữ tử mang theo nụ cười tươi tắn kia, ánh mắt ôn nhu chậm rãi đi về phía hắn.

Dần dần, nữ tử này càng lúc càng gần, cuối cùng đứng trước mặt Thanh Thuỷ, đứng trong vòng tay hắn, được Thanh Thuỷ ôm lấy. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Thanh Thuỷ. Hắn nhìn nữ tử này, khóc rống lên.

Đường đường là một tiên quân, một tu sĩ bước thứ ba có sát lục bổn nguyên, trong khi rút ra mười cây cọc vốn đâm vào thân thể cũng cắn răng chịu đựng sự thống khổ không thể tưởng tượng mà không phát ra tiếng gào thảm thiết, cũng không hề rơi nước mắt nhưng giờ phút này trong tích tắc ôm lấy nữ tử này lại khóc.

Hắn giống như là một phàm nhân, ôm chặt lấy nữ tử kia, nước mắt càng ngày càng nhiều. Hắn ôm rất chặt, giống như lo rằng nếu buông tay, nữ tử này sẽ biến mất, rời khỏi hắn vĩnh viễn.

Nữ tử cắn môi dưới, vừa mỉm cười nhưng đôi mắt cũng đẫm lệ. Chẳng qua hồn không có lệ nên ngay cả nước mắt cũng chỉ là hư ảo. Người ta chỉ nhìn thấy nàng khóc nhưng không thấy nước mắt chảy ra.

Đây là hồn bi.

Trong lồng ngực Thanh Thuỷ, nữ tử này cười lặng lẽ, lặng lẽ rơi lệ. Nàng chậm rãi vươn tay phải lên, nhẹ nhàng đặt trên mặt Thanh Thuỷ, giống như muốn lau đi những giọt nước mắt của hắn. Nhưng nàng lại không lau nổi.

Vẻ bi thương trong mắt Thanh Thuỷ khiến cho người ta phải đau lòng. Hắn cũng giơ tay trái lên, muốn vuốt ve mái tóc của nữ tử này nhưng cuối cùng cũng không làm được.

Hắn trơ mắt nhìn nữ tử trong lòng, chậm rãi xuyên qua cánh tay mình, lùi lại phía sau. Hình như nàng bị một lực hút kéo lại, thân thể từ từ bị lôi ra xa. Thân thể nàng lúc này giống như sương khói, chậm rãi chuẩn bị biến mất.

- Hàm Yên !!!!

Thanh Thuỷ ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống kinh thiên. Hắn giờ phút này đã quên mình đang phá không môn, quên hết mọi chuyện. Trong mắt hắn trong khoảnh khắc này chỉ có một nữ tử!

Thê tử của hắn – Hàm Yên !! Hắn vì muốn giữ lại thê tử không ngại huỷ diệt sát lục giới. Tình yêu của hắn đối với thê tử là toàn bộ hạnh phúc trong đời này của hắn, cũng chính là nguyên nhân sự thống khổ cả đời hắn.

Khi thấy tàn hồn huyễn hoá của thê tử trong khoảnh khắc không môn xuất hiện, sát lục bổn nguyên đại thành, lại đang muốn rời xa một lần nữa, hình ảnh hồng nhan đã ghi tạc trong lòng hắn mấy vạn năm nay lại chuẩn bị biến mất, Thanh Thuỷ liền phát ra tiếng rống thê lương đến cực điểm. Hắn xông về phía trước, muốn giữ thê tử của hắn lại!

Dù lúc này hắn phải từ bỏ tu vi bước thứ ba, dù bắt hắn phải bỏ qua hết thảy thì hắn cũng muốn lưu lại linh hồn này! Dù chỉ là linh hồn không hoàn chỉnh, chỉ là một hình chiếu yếu ớt xuất hiện khi không môn hiện ra cũng vậy….

Chẳng qua thân ảnh nữ tử kia càng ngày càng xa, những giọt lệ trong mắt không thể thấy, dường như không có nhưng vẻ đau đớn trên khuôn mặt lại khiến người ta cả đời không thể quên.

Mang theo sự đau khổ, nảng mỉm cười yên lặng nhìn Thanh Thuỷ.

Vương Lâm nhìn thấy mọi chuyện. Hắn vừa trầm mặc, tay phải liền giơ lên chụp vào hư không một trảo. Lập tức khe hở trữ vật hiện ra, từ bên

trong bay ra hơn mười lá Cổ Tức Diệp. Hắn không biết vật này có thể trợ giúp Thanh Thuỷ hay không nhưng hắn nhất định phải thử một lần.

Cổ Tức Diệp ngay sau khi xuất hiện, hai tay Vương Lâm bắt quyết, đánh ra hơn trăm vạn cấm chế, khiến cho uy lực của Cổ Tức Diệp lớn hẳn lên. Sau đó hắn vung tay áo, cuốn hơn mười lá Cổ Tức Diệp này bay thẳng về phía trước, hướng về phía nữ tử đang lùi lại, sắp sửa tiêu tán kia điểm một chỉ. Hơn mười lá Cổ Tức Diệp này lập tức bay vút về phía nàng.

Vương Lâm cắn răng một cái, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu màu vàng nhạt. Thứ máu này chính là huyết mạch của hắn, là máu của tiên nhân!

Máu màu vàng vừa bay ra liền toả ra tiên lực tràn ngập, bao phủ hơn mười lá Cổ Tức Diệp kia, khiến cho chúng biến thành màu vàng, trong tiếng rít bay xuyên qua Thanh Thuỷ, vờn quanh người nử tử kia, phong ấn nàng lại!

Thân thể nữ tử liền sững lại, khắp xung quanh tràn ngập khí tức màu vàng. Mười mấy lá Cổ Tức Diệp kia đã bao phủ quanh thân thể nàng, hoá thành một phong ấn thiên địa, hoàn toàn ngưng kết thân thể nàng lại.

Thanh Thuỷ ôm cổ nàng, nước mắt chảy dài, thì thào nói gì đó. Nữ tử cũng yên lặng như Thanh Thuỷ, giống như muốn thời gian mãi mãi dừng lại trong khoảnh khắc này.

Một lúc rất lâu sau, Thanh Thuỷ ngẩng đầu, tay trái vung lên, xuất ra một cái thoa cài tóc trông rất cổ xưa. Vật ấy chính là vật cũ trong diệt giới mà hắn mang tới nơi này. Hắn cầm cái thoa này chậm rãi cài lên đầu nữ tử.

Ngưng thần nhìn nàng, vẻ bi ai trong mắt Thanh Thuỷ càng đậm, rất lâu sau hắn mới quay lại nhìn về phía Vương Lâm, sự cảm kích trong mắt hắn không cách nào hình dung nổi.

Tay trái hắn vung lên chụp vào hư không một cái, trường kiếm vừa đánh tan không môn kia liền biến ảo hiện ra trên tay hắn. Thanh Thuỷ vung tay, tất cả hồn phách trừ nữ tử này đều bị hắn thu vào trong hắc kiếm.

Một luồng sát lục bổn nguyên nồng đậm tới cực điểm bộc phát ra từ hắc kiếm, cuốn động cả thiên địa.

- Vương Lâm, kiếm này là ta vì phá không môn mà ngưng tụ lại. Nó giúp ta đánh tan không môm, ẩn chứa khí tức của không cảnh, ẩn chứ sát lục cả đời ta. Nó còn có cả hồn lực của ta, là do sát lục bổn nguyên của ta biến thành. Ta muốn tặng nó cho người! Ngươi nếu luyện hoá cảm ngộ được nó thì sẽ có sát lục bổn nguyên.

Thanh Thuỷ ném thanh kiếm này tới. Hắc kiếm gào thét lao thẳng về phía Vương Lâm, tới trước người hắn liền lơ lửng bất động. Từng trận khí tức sát lục tràn ra khiến cho dù là Vương Lâm cũng phải kinh hãi.

Kiếm này chính là một đạo sát lục bổn nguyên đầy đủ!

Thanh kiếm này có thể nói là vật chí cường của Thanh Thuỷ ngày hôm nay, chính là kiện pháp bảo bổn nguyên đầu tiên của tu sĩ bước thứ ba! Tu sĩ bước thứ ba khi phá tan không môn không phải ai cũng có thể ngưng tụ ra pháp bảo bổn nguyên. Người như vậy cực kỳ hiếm gặp!

Lão tổ Hoả Tước Tộc, Nam Chiếu Thượng Nhân, Thien Triệu Thượng Sư, Linh Động Thượng Nhân, bọn họ đều không thể làm được. Cho dù là Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử cũng không làm nổi.

Sự trân quý của vật này chỉ nói vậy cũng có thể tưởng tượng được!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1562 Triệu Hà

Không môn phá, niết lực lưu, Thanh Thuỷ mặc thanh y ôm hồn phách thê tử Hàm Yên của hắn trong lồng ngực, trân trọng hoá thành một ấn ký đặt tại vị trí trái tim.

Không phải Thanh Thuỷ không thu được vào không gian trữ vật mà Thanh Thuỷ không muốn.

Vương Lâm nhận lấy thanh sát lục kiếm do Thanh Thuỷ tặng. Vốn trên người Vương Lâm không có nhiều sát lục bổn nguyên, sau trận chiến đầu tiên tại Vân Hải tinh vực mới sinh ra một chút. Chỉ là sát lục bổn nguyên này rất yếu ớt, gần như mới sinh ra mà thôi, vẫn chưa thể hiện được gì.

Có thanh sát lục kiếm này, bổn nguyên của Vương Lâm liền có tất cả sáu đạo! Còn về Chiến ấn ký không phải là bổn nguyên kia thì từ trước đã hoá thành tinh điểm quy tắc thật sâu trong thân thể Vương Lâm.

Vương Lâm cũng không định lập tức luyện hoá sát lục bổn nguyên. Lúc này không phải thời điểm thích hợp. Hắn muốn đợi ba bổn nguyên nhân quả, sinh tử, thật giả của hắn đại thành thì trong nháy mắt đánh tan không môn mới hấp thu sát lục bổn nguyên này, một bước mở không môn, khiến cho bản then trở thành người có sáu đạo bổn nguyên cực kỳ hiếm gặp từ xưa đến nay!

Thanh Thuỷ từ trên bầu trời hạ xuống, yên lặng nhìn không môn đang tiêu tán trên thiên không, tay phải giơ lên chụp vào hư không một trảo, lập tức cầm lấy bầu long huyết tửu, đặt lên miệng uống một ngụm. Cảm giác cay nóng khiến mắt hắn từ từ lộ hàn quang, đưa bầu rượu cho Vương Lâm.

Hai người ở trên tu chân tinh hoang dã này nhìn không môn đang từ từ tiêu tán, đón hàn phong. Trong cơn gió lạnh gào thét, mặt đất bụi bay mù mịt, hai người lặng lẽ ngồi uống rượu.

Không ai nói một lời nào.

Vương Lâm không hỏi Thanh Thuỷ xem ở trong Thất Thải Giới tại tổng bộ Tu Chân Liên Minh này bao nhiêu năm qua có tìm được đáp án hay không.

Thanh Thuỷ cũng không nói ra. Chỉ có hắn rõ nhất là hắn đã phát hiện ra điều gì, hiểu được điều gì. Nhưng chính vì những điều đó lại khiến hắn càng trầm mặc.

- Một trò chơi …..

Hàn quang trong mắt Thanh Thuỷ loé lên, vẻ mặt khổ sở. Hắn nhận lấy bầu rượu Vương Lâm đưa lại, uống một hớp lớn, cười ha hả.

- Vương Lâm, ngươi phải đáp ứng ta một chuyện!

Tiếng cười Thanh Thuỷ mang theo một vẻ quyết tâm. Hắn nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không nói gì, chỉ gật đầu.

- Nếu có một ngày ta chết đi, nếu như ta còn có thi thể toàn vẹn thì hãy mang ta về chôn cất tại quê hương, trên bia mộ không nên ghi danh, chỉ cần đắp một khối đất. Đó là nơi tốt nhất để mai táng ta….

Thanh Thuỷ nhìn bầu trời.

- Nếu như cả nhà cũng không còn….

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi mở miệng.

- Nếu vậy thì mai táng trong thiên địa đi.

Thanh Thuỷ uống một ngụm long huyết, khoé miệng còn lưu lại vết máu rồng, dưới ánh mặt trời loé lên hồng mang.

- Được!

Vương Lâm nhận lấy bầu rượu từ trong tay Thanh Thuỷ, sau khi uống xong thần sắc ngưng trọng, hái mắt loé lên, trầm giọng nói.

- Nếu ta chết trước huynh, xin hãy đưa ta về Chu Tước Tinh, Triệu Quốc, Vương gia….

Thanh Thuỷ nhìn Vương Lâm, chậm rãi gật đầu.

Đây là một lời hứa!

Long huyết tửu rất mạnh, nhưng có thể say người khác, không thể làm Vương Lâm hay Thanh Thuỷ say. Thứ rượu này không nhiều lắm, bọn họ ngồi trên mặt đất, trong quá trình không môn tiêu tan uống mãi, cuối cùng sắp cạn khô.

- Vương Lâm. Ta chưa từng hỏi ngươi….có con cái chưa?

Thanh Thuỷ nhắm hai mắt, thần sắc hơi cô độc, nhẹ giọng nói.

- Có một đứa con trai….

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ bi ai, uống một ngụm lớn long huyết tửu. Một ngụm rượu này vào bụng không cay mà hoá thành một nỗi đau.

- Ta có một con gái….

Thanh Thuỷ mở bừng mắt, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại, nhưng trong đó còn ẩn chứa sự đau khổ.

- Nhưng ta không tìm được nó nữa…cho tới ngày này có lẽ nó đã ra đi vĩnh viễn rồi.

Vẻ nhớ nhung trong mắt Thanh Thuỷ còn mang theo nét bi thương. Năm đó trong nháy mắt khi hắn thanh tỉnh, ôm thi thể thê tử thì ở phía xa xa, trong đám máu tươi và hài cốt, có một nữ đồng tám tuổi đang ôm một con tiên hạc đã chết, ánh mắt trống rỗng nhìn mẹ nàng.

- Nó có lẽ đã luân hồi, có lẽ đã chuyển thế. Nhưng trên vai trái của nó năm đó khi sinh ra ta đã để lại một cái hồng ấn. Cái ấn ký này vĩnh viễn sẽ theo nó. Người nếu thấy một nữ tử như thế…thay ta chiếu cố nó…

Đại môn hu ảo trên bầu trời cuối cùng đã hoàn toàn tiêu tán.

Thanh Thuỷ đứng dậy, thở một hơi thật dài, hàn quang trong mắt toả ra ngùn ngụt.

- Vương Lâm, ta muốn giết người!

Tay phải Thanh Thuỷ vung lên. Một luồng sát lục bổn nguyên nồng đậm tới cực điểm từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, ngưng tụ trên tay phải hắn, khiến cho cánh tay này thoáng chốc đã bị bao phủ bởi một màn hàn khí đen kịt.

Hàn khí này bốc lên khiến cho tu chân tinh hoang dã này cũng bị khí lạnh vờn quanh.

Sát lục bổn nguyên là một đạo bổn nguyên cực kỳ đặc thù, từ cổ chí kim rất ít người có được. Người có được bổn nguyên này thì chỉ cần dụa vào một đạo bổn nguyên cũng rất dễ dàng phá tan không môn, là cực hạn của giết chóc.

Tu vi Thanh Thuỷ tuy mới chỉ là Không Niết Sơ Kỳ nhưng với sát lục bổn nguyên, hơn nữa với thần thông và những trận chiến hắn trải qua cả mấy vạn năm này, hắn có thể phát huy sát lục bổn nguyên tới tận cùng, dù là tu sĩ Không Niết Hậu Kỳ gặp hắn cũng phải biến sắc!

- Giết người sao…Được.

Vương Lâm đứng dậy bước từng bước vào trong tinh không, dưới chân hiện lên gợn sóng quanh quẩn, lập tức biến mất trong thiên địa. Toàn thân Thanh Thuỷ bị băng lãnh tràn ngập, cũng cất bước, bước vào trong gợn sóng Vương Lâm vừa biến mất.

Nếu như coi cả Côn Hư tinh vực là một hồ nước, những khối tu chân tinh giống như đang nổi lơ lửng trong nước. Vậy thì lúc này trên mặt nước lại có hai luồng sóng gợn, giống như có hai con cá đang nhanh chóng lướt trên mặt nước.

Bên trong Côn Hư tinh vực, tu sĩ giới ngoại không nhiều lắm. Dù sao Tu Chân Liên Minh mới chỉ là tổng bộ tạm thời của bọn họ. Mà đám tu sĩ giới ngoại này trong trận giết chóc chấn động sao trời này hầu như đã tử vong toàn bộ.

Trận giết chóc này là do một đôi sư đồ tạo nên, dưới tu vi tuyệt đối của Long Bàn Tử, rất ít tu sĩ giới ngoại có thể chống cự.

Chẳng qua mục tiêu của Long Bàn Tử là Triệu Hà, Côn Hư hắn chưa dừng lại, chỉ để lại một chút cá lọt lưới.

Ba tu sĩ giới ngoại trên mi tâm có ấn lý, lúc này thần sắc lộ vẻ kinh hoàng, cẩn cẩn thận thận lao nhanh đi trong tinh không, thậm chí ngay cả tốc độ cũng không dám tăng lên quá nhanh, sợ lại khiến tạo ra dao động để người khác chú ý.

- Ngọc giản tin tức không có phản ứng gì, sợ là những người khác đều lành ít dữ nhiều rồi. Đáng chết. Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì!

- Tổng bộ Tu Chân Liên Minh không thể về được. Ta lo rằng ở đó cũng đã xảy ra biến cố rồi. Chẳng lẽ giới nội không e dè, bắt đầu phản công rồi. Chúng ta tốt nhất nên tìm một tu chân tinh mà ẩn thân đã, đợi tới khi đại quân đánh vào thì lại xuất hiện.

Ba người vừa lao đi vừa truyền âm. Nhưng đúng lúc này thì ở tinh không bên phải họ có hai luồng sóng gợn hiện ra. Bên trong một luồng sóng gợn đó có một luồng sát lục khí tràn ra, trực tiếp xuyên qua ba người này. Không có tiếng kêu thảm thiết nào vang lên. Hai gợn sóng trôi qua, thân thể ba tu sĩ giới ngoại chấn động, ngoài thân thể xuất hiện vô số vết nứt li ti, đột nhiên sụp đổ, nguyên thần tứ phân ngũ liệt, tiêu tan mà chết.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra khắp nơi ở Côn Hư. Tu sĩ giới ngoại vừa mới bị Long Bàn Tử giết gần sạch, chỉ còn sót lại không nhiều lại một lần nữa bị Thanh Thuỷ điện cuồng giết chóc.

Những đoá hoa máu nở rộ, toả ra nét đẹp đẽ cuối cùng của tính mạng.

Hai đạo sóng gợn kia quét ngang ba đại tinh vực, sau đó liền tiến vào Triệu Hà! Triệu Hà đã là chỗ bị tu sĩ giới ngoại hoàn toàn chiếm cứ. Nơi này có rất nhiều tu sĩ giới ngoại!

Mới vừa tiến vào Triệu Hà, lập tức liền có mùi máu tanh nồng đậm toả ra. Nhưng máu tanh này không thể ngăn cản hai luồng sóng gợn kia, nhanh chóng dung nhập thiên địa, xẹt qua một tu chân tinh, cuối cùng lao thẳng vào sâu trong Triệu Hà, tới Thất Thải Giới cuối cùng!

Nơi này chính là nơi bổn tôn của Hồng Sam Tử bị phong ấn!

Trong tinh không, có một cái khe khổng lồ phát ra từng luồng ánh sáng bảy màu. Bên ngoài cái khe có tay chân cụt văng khắp nơi, rất nhiều tu sĩ giới ngoại chết vô cùng thê thảm ở nơi này.

Những tiếng ầm vang không ngừng truyền ra từ trong Thất Thải Giới kia, hiển nhiên là bên trong đó đang có một hồi chém hiết kịch liệt xảy ra!

Hai luồng sóng gợn tới gần, bên trong một luồng sóng gợn có chứa sát lục ngút trời, khiến cả tinh không trên đường đi của nó đều bị đóng băng, phát ra tiếng răng rắc, ầm ầm lao thẳng tới cái khe bảy màu kia.

Hắn vừa tới nơi này liền khiến cho những thi hàu và tay chân cụt kia bị đóng băng toàn bộ hàn khí bức người.

Luồng sóng gợn ẩn chứa sát lục kia trong nháy mắt khi tới Thất Thải Giới liền tiêu tán, Thanh Thuỷ toàn thân mặc thanh y bước ra. Hắn không chút do dự tiến vào bên trong Thất Thải Giới.

Thân thể Vương Lâm cũng huyễn hoá ra, hơi uể oải tiến vào bên trong.

Bên trong Thất Thải Giới của Triệu Hà này, Vương Lâm vừa bước chân vào nơi này liền nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết.

Thất Thải Giới này không giống những nơi trước Vương Lâm đã từng thấy. Nơi này do những khối đại lục trôi nổi tạo thành.

Giờ phút này, bốn phía tràn ngập những mảnh đá vụn của những đại lục tan nát, lở lửng trong không trung. Đại lục chỉ còn ba mảnh. Trên ba mảnh đại lục này, Long Bàn Tử đang chiến đấu với một lão già mặc hắc bào. Hai người phất tay là khiến trời long đất lở, phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Lão già mặc hắc y này Vương Lâm đã từng gặp. Người này chính là điện chủ Thiên Phạt Điện của Trường Tôn hội xuất hiện trong trận đánh đầu tiên!

Tu vi của người này giống như ngũ tôn của Thái Cổ Tinh Thần, đã đạt tới Không Huyền sơ kỳ! Hắn không phải giống như Long Bàn Tử huỷ diệt sinh cơ để đổi lấy tu vi, mà chính thức là Không Huyền sơ kỳ!

Trên ba khối đại lục trôi nổi này, mấy vạn tu sĩ giới ngoại ngồi khoanh chân, những tiếng chú ngữ nhỏ nhỏ truyền ra từ trong miệng bọn họ. Từ đỉnh đầu bọn họ có một tia hương hoả lực bay ra, giữa không trung hoá thành một sinh linh có hình dạng quỷ dị, mang theo tiếng gào thét liền vờn quanh bốn phía Long Bàn Tử và Điện Chủ Thiên Phạt Điện, đồng loạt rat ay.

Thanh Thuỷ đã tới sớm hơn Vương Lâm một bước, trong nháy mắt khi xuất hiện liền nhìn thoáng qua hai người Long Bàn Tử trên bầu trời, hàn quang trong nháy mắt loé lên, cất bước lao thẳng về phía mấy vạn tu sĩ bốn phía. Tiếng gào thét thê lương mà Vương Lâm khi bước vào nghe thấy chính là từ miệng đám tu sĩ này truyền ra.

Thanh Thuỷ giết chóc, nhất là lúc này sát lục bổn nguyên đã đại thành, đánh tan không môn, trình độ giết chóc đã đạt tới đỉnh điểm. Cả đời này hắn sống trong giết chóc, giờ phút này lao ra, phất tay một cái liền có vô số hồn phách bị diệt vong.

Hai mắt Vương Lâm loé lên. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn qua Long Bàn Tử và điện chủ Thiên Phạt Điện, thấy phía trên bọn họ, trong đám mây bảy sắc có một đạo quả cực lớn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1563 Đạo quả thứ ba!

Đạo quả mơ hồ trong suốt, có thể thấy rõ ràng bên trong có một đồng tử toàn thân phát ra hồng mang. Đồng tử này ngồi khoanh chân bên trong, vẻ mặt lộ thần sắc thống khổ. Vô số những sợi tơ bên trong đạo quả đang tiếp xúc với thân thể hắn, giống như đang hấp thu dưỡng chất vậy.

Đồng tử này chính là bổn tôn của Hồng Sam Tử. Hắn không có Thiên Nghịch, ở bên trong đạo quả không thể hấp thu đạo niệm hỗn tạp, kết cục chỉ có một con đường là tử vong.

Giết chóc tiếp tục xảy ra. Những tiếng kêu thảm thiết thê lương từ bốn phương tám hướng vang lên, truyền khắp không gian. Những sinh linh quỷ dị công kích cùng với điện chủ Thiên Phạt Điện lúc này gầm nhẹ, phân tán ra, lao thẳng về phía Thanh Thuỷ vẻ mặt lạnh lung, đang giết chóc như thái rau kia.

- Trước mặt bổn quân, mấy thứ vật quỷ dị này cũng dám nhe nanh sao.

Đôi mắt Thanh Thuỷ loé lên hàn quang, tay trái giơ lên vung về phía trước. Trong tiếng ầm ầm, một cơn lốc màu đen gào thét hiện ra. Bên trong cơn lốc này ẩn chứa sát lục bổn nguyên, cuồn cuộn cuốn thẳng lên thiên không, trong tích tắc khi đụng với đám sinh linh quỷ dị này liền ầm ầm nổ tung.

Sát lục bổn nguyên bên trong cơn lốc nhanh chóng tản ra, quét ngang đám sinh linh quỷ dị.

Trong nháy mắt khi nó đảo qua, đám sinh linh quỷ dị kia run rẩy, bên ngoài thân thể truyền ra tiếng răng rắc, trong thời gian ngăn liền hoá thành những khối băng màu đen!

Bọn chúng đã bị đóng băng toàn bộ!

Nếu chỉ bị đóng băng thì cũng chưa có gì để nói. Nhưng bên trong tầng băng màu đên này lại có vô số những mũi băng xuất hiên xuyên thẳng vào chúng.

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, không nhìn đến Thanh Thuỷ đang giết chóc tu sĩ giới ngoại, cũng không tới chỗ Long Bần Tử đang đấu pháp mà bước tới, tốc độ nhanh chóng tăng lên, trong nháy mắt đã tới bên cạnh đạo quả phái dưới tầng mây ngũ sắc!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc sau khi Vương Lâm và Thanh Thuỷ tiến vào nơi này! Điện chủ Thiên Phạt Điện quay phắt đầu, khi nhìn thấy Vương Lâm thần sắc liền lộ vẻ kinh ngạc

- Phong Tôn!

Hai mắt Điện chủ Thiên Phạt Điện loé lên sát khi, lui lại phía sau định đuổi giết nhưng Long Bàn Tử với thần sắc lạnh lung vung tay áo về phía trước. Trong tiếng ầm vang, một luồng khí tức tang thương liền vờn quanh bốn phía, chặn bước chân của điện chủ Thiên Phạt Điện.-

- Ngươi với ta còn chưa phân thắng bại….

Bị Long Bàn Tử ngăn cản, đôi mắt Điện chủ Thiên Phạt Điện tràn ngập hàn quang, thấy Vương Lâm đi về phía đạo quả liền không thèm để ý tới nữa. Theo hắn thấy thì dù Vương Lâm là Phong Tôn nhưng tu vi cũng chẳng chịu nổi một kích của hắn. Nhất là hắn muốn đi cứu Hồng Sam Tử càng là không biết tự lượng sức.

Lúc này Điện chủ Thiên Phạt Điện bắt quyết, hương hoả ngưng tụ, tiếp tục chém giết với Long Bàn Tử!

Trong Thất Thải Giới, Vương Lâm cất bước đi tới cạnh đạo quả, nhìn Hồng Sam Tử ở bên trong. Đôi mắt Vương Lâm loé sáng, hướng về phía đạo quả vỗ một cái.

Một tiếng nổ ầm vang xuất hiện, phản chấn từ trong đạo quả truyền ra, giáng lên người Vương Lâm, khiến hắn lùi lại phía sau mấy bước, ngẩng phắt đầu, trong mắt hắn hiện lên vẻ tính toán.

Đạo quả sau khi Vương Lâm đánh trúng thì những sợi tơ nối với Hồng Sam Tử liền vặn vẹo giống như đem toàn bộ lực lượng truyền vào cơ thể Hồng Sam Tử vậy, khiến cho thần sắc hắn lộ vẻ thống khổ hơn, mở bừng đôi mắt, trong đó trống rỗng một mảnh.

Vương Lâm tiến về phía trước, tay phải giơ lên liên tục đánh xuống sáu chưởng. Tiếng chấn động ầm vang. Đạo quả dường như không hề có chút biến hoá, chỉ có Hồng Sam Tử bên trong thần sắc trông càng thống khổ, hai mắt hoàn toàn mờ mịt.

- Tu vi như vậy mà cũng mơ tưởng huỷ đạo quả cứu người! Đạo quả này đừng nói là ngươi, dù là lão phu cũng không cách nào huỷ diệt được. Ta muốn xem ngươi làm thế nào cứu được Hồng Sam Tử đó! Phong ấn của chưởng tôn bố trí há có thể để ngươi phá vỡ!

Ngươi càng công kích thì lại càng trợ giúp cho đạo quả luyện hoá Hồng Sam Tử, khiến cho hắn trở thành con rối của ngoại giới chúng ta.

Khoé mắt Điện chủ Thiên Phạt Điện đảo qua, thấy cảnh tượng này liền cười rộ lên.

Vương Lâm đứng trước đạo quả, nghe thấy những lời Điện chủ Thiên Phạt Điện nói liền quay đầu lại nhìn hắn, chậm rãi mở miệng.

- Thật sao….

Điện chủ Thiên Phạt Điện cười lạnh. Hắn lúc trước còn lo lắng đối phương là Phong Tôn, có lẽ có phương pháp kỳ dị nào đó có thể phá vỡ đạo quả này. Dù sao thì sự mạnh mẽ của Phong Tôn đời trước cũng đã khắc sâu trong lòng hắn.

Nhưng lúc này hắn đã yên tâm rồi. Hắn kết luận rằng Vương Lâm tuyệt đối không thể phá vỡ đạo quả. Lúc này sau khi đã yên tâm, ánh mắt Điện chủ Thiên Phạt Điện loé lên, trong khi tiếp tục đấu pháp với Long Bàn Tử, không ngừng nhìn về phía Thanh Thuỷ đang chém giết.

Càng nhìn hắn lại càng kinh hãi!

- Sát lục bổn nguyên, không ngờ lại là sát lục bổn nguyên…bọn họ một khi liên thủ thì rất khó khăn cho ra, chỉ còn cách rút lui.

Trong lúc đấu pháp, thân thể Điện chủ Thiên Phạt Điện chợt nhoáng lên, hai tay bắt quyết. Một tiếng nổ vang trời truyền ra, khẽ đánh văng Long Bàn Tử đang quấn lấy hắn, hướng về phía cửa Thất Thải Giới đi tới.

- Ba người các ngươi hợp lực thì có lẽ có thể cứu Hồng Sam Tử. Lão phu xin cáo từ.

Thân thể Điện chủ Thiên Phạt Điện loé lên, đang muốn rời đi thì lúc này Thanh Thuỷ ngẩng đầu, tay phải vung về phía trước. Một đám hắc khi đột nhiên biến ảo ra, sát lục bổn nguyên khuếch tán ra, hình thành một đám hàn băng, không hề công kích mà lao tới của Thất Thải Giới, vừa rơi xuống liền đóng băng nơi đó lại, không ngờ đã phong toả cửa ra.

- Bổn quân còn chưa giết đủ đâu….

Long Bàn Tử cũng giơ tay phải lên bắt quyết. Sơn Hà Đồ liền ầm ầm mở ra chắn trước người hắn, sau đó cất bước tiến thẳng về phía Điện chủ Thiên Phạt Điện.

- Lão phu cũng còn chưa đánh đã tay, ngươi chớ vội rời đi.

Ánh mắt Điện chủ Thiên Phạt Điện lộ hàn quang, xoay phắt người nhìn về phía Thanh Thuỷ và Long Bàn Tử, thần sắc ầm trầm, không còn rời đi nữa mà vung tay áo lên, phía sau liền hiện ra hương hoả giới.

- Không cho lão phu đi thì các người sẽ phải trả giá đắt.

Long Bàn Tử trầm mặc, tay phải bắt quyết. Sơn Hà Đồ vừa biến ảo ra liền truyền tới từng luồng lực hút, núi sông bên trong dường như thức tỉnh, bất ngờ biến ảo ra trong Thất Thải Giới.

Long Bàn Tử bước từng bước về phía trước, thân thể tiêu tán, không ngờ hoà hợp làm một với Sơn Hà Đồ, cuốn động núi sông đè xuống Điện chủ Thiên Phạt Điện!

Hắn lúc trước đã thiêu đốt sinh cơ, hôm này lại càng không để ý tới bản thân. Núi sông cuồn cuộn đột nhiên hoá thành một bàn tay khổng lồ. Bàn tay này thiêu đốt, bộc phát rat u vi mạnh nhất đời Long Bàn Tử, chụp về Điện chủ Thiên Phạt Điện.

Mà vào lúc này, Thanh Thuỷ ngẩng đầu, tay phải bắt quyết, miệng nói khẽ:

- Âm Nguyệt!

Lời này vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt tay phải Thanh Thuỷ vung về phía trước, cách không điểm một chỉ vào Điện chủ Thiên Phạt Điện. Lập tức Thất Thải Giới ầm ầm chấn động, bên ngoài thân thể lão già mặc hắc y này đột nhiên xuất hiên âm vân dày đặc.

Âm vân này xuất hiên cực kỳ đột ngột, trong nháy mắt khi nó xuất hiện,trên mặt lão già mặc hắc y không ngờ lại xuất hiện một biểu tượng hình tròn.

Biểu tượng này nhìn trông rất giống một vầng trăng!

- Hữu Tình!

Hai mắt Thanh Thuỷ loé lên sát khí. Lập tức vầng trăng trên mặt lão già liền bộc phát ra ánh sáng vạn trượng. Ánh sáng này giống như ánh mặt trời, trong nháy mắt khi loé lên dường như muốn làm vầng trăng trên mặt lão sụp đổ.

- Bạch Phàm Thuật!! Đây là tam trọng lục đạo thuật của Bạch Phàm! Bạch Phàm đã chết, ngươi là…ngươi là Thanh Thuỷ!!

Vầng trăng trên khuôn mặt lão già vặn vẹo. Nếu là lúc bình thường thì hắn có thể dựa vào tu vi mạnh mẽ để chống cự. Nhưng lúc này trong nháy mắt khi ánh sáng như ánh mặt trời chói chang bùng lên, bàn tay khổng lồ do Long Bàn Tử thiêu đốt tu vi ầm ầm đánh tới.

Thanh Thuỷ cũng tiến về phía trước. Một luồng khí sát lục kinh thiên tràn tới, lao thẳng tới lão già mặc hắc y.

Thanh Thuỷ và Long Bàn Tử đồng thời ra tay khiến tiếng ầm vang cuồn cuộn tràn ra, chấn động cả Thất Thải Giới, cũng hoá thành một luồng phản lực quét về bốn phía.

Ba khối đại lục đang trôi nổi trên bầu trời dưới lực lượng này liền lập tức sụp đổ, hoá thành vô số đá vụn bị cuốn đi, sau đó lại vỡ tung ra, hoá thành tro bụi.

Những tu sĩ giới ngoại còn chưa bị Thanh Thuỷ giết chết lúc này càng không có chỗ trốn, dù có xuất ra pháp bảo cực mạnh thì dưới lực lượng này cũng liền tan thành mây khói, tử vong toàn bộ.

Thất Thải Giới lúc này bắt đầu sụp đổ trong phạm vi lớn.

Bàn tay khổng lồ do Long Bàn Tử biến thành dưới lực lượng này liền mở rộng ra. Thân ảnh Long Bàn Tử xuất hiện, vội vã lui lại phía sau mấy trượng, phun ra một ngụm nguyên thần khí, thần sắc uể oải nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Thân thể Thanh Thuỷ bị cuốn đi. Tu vi của hắn không đủ, tuy rằng sát lục bổn nguyên cường đại nhưng vẫn có thương thế, máu tươi tràn ra khoé miệng, tuy vậy thần sắc vẫn lạnh lùng tới cực điểm .

Điện chủ Thiên Phạt Điện phun máu tươi, thân thể chấn động kịch liệt. Hương hoả giới vờn quanh người hắn chịu một kích vừa rồi của hai người liền vỡ nát. Vầng trăng trên khuôn mặt hắn cũng đã tiêu tan, xuất hiện năm vết rách sâu, cứa thẳng vào đầu, lan rộng ra thân thể.

Từng luồng ánh mặt trời từ bên trong những vết rách này loé lên, lan tràn ra khiến sự thống khổ phủ khắp thân thể lão già mặc hắc y. Thân thể hắn còn bị sát lục đánh sâu vào, quần áo trên người tổn hại hơn phân nửa, ở sau lưng còn có một dấu chưởng ấn. Chưởng ấn này có sơn hà lượn lờ, khiến cho thân thể lão già này trong thời gian ngắn liền héo rũ xuống.

Thần sắc hắn âm trầm. lạnh giọng nói:

- Ta giúp các ngươi cứu Hồng Sam Tử, chúng ta cùng nhau rat ay có thể mở được đạo quả. Việc này đổi lấy chuyện cho ta rời đi, có được không? Nếu không thì lão phu dù liều mạng trọng thương cũng phải để hai ngươi chôn cùng.

- Không cần nữa…

Trả lời hắn chính là tiếng nói lạnh như băng của Vương Lâm.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của lão già mặc hắc y, tay phải Vương Lâm giơ lên, trên đó tràn ngập ánh sáng nhu hoà, trực tiếp xuyên vào bên trong đạo quả. Chẳng hề có một chút lực phản chấn nào xuất hiện. Hắn nắm lấy Hồng Sam Tử ở trong đạo quả, kéo mạnh ra ngoài, bất ngờ cứu được Hồng Sam Tử từ trong đạo quả ra.

Những sợi tơ nối với thân thể Hồng Sam Tử bị Vương Lâm chấn động liền tan vỡ hết. Đôi mắt Hồng Sam Tử vốn trống rỗng lập tức có thần thái, thức tỉnh một lần nữa!

- Không có ai hiểu rõ đạo quả bằng ra. Cho dù là chưởng tôn của ngươi cũng không làm được…

Vương Lâm buông Hồng Sam Tử ra, tay phải vung về phía đạo quả. Huyết quang loé lên, huyết kiếm chặt đứt cành cây, khiến đạo quả rơi vào trong tay Vương Lâm. Hắn xoay người nhìn về phía Điện chủ Thiên Phạt Điện đang đầy rung động đứng sững ở đó.

- Chuyện này không thể xảy ra!

Điện chủ Thiên Phạt Điện theo tiềm thức lùi lại, ngơ ngác nhìn mọi chuyện. Hắn không thể tin được Vương Lâm lại có thể cứu Hồng Sam Tử dễ dàng như vậy.

- Ta nuốt đạo quả này, có thể hấp thu toàn bộ.

Vương Lâm phất tay nhận lấy đạo quả, bình tĩnh nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1564 Thập Tam

Thần thái trong hai mắt Hồng Sam Tử ngày càng sáng rõ. Hắn hút vào một hơi thật sâu,từ trong cơ thể truyền ra những tiếng ầm ầm, một đám sương máu từ trong những lỗ chân lông của hắn tràn ra, hoá thành một lớp áo đỏ ở trên người.

Hắn nhìn Vương Lâm, hướng về phía hắn ôm quyền vái một cái.

- Đa tạ Phong Tôn!

Trong lúc ngẩng đầu xoay người, Hồng Sam Tử nhìn chằm chằm Điện chủ Thiên Phạt Điện, ánh mắt lộ ra một vẻ cơ trí.

- Tần Cửu Duyên, cho dù ngươi có thiêu đốt tu vi, hôm nay ngươi có chạy đằng trời. Ngươi sẽ không chết đâu, lão phu sẽ luyện ngươi thành huyết thân, trở thành một sự trợ giúp rất lớn cho giới nội ta.

Trong lúc mở miệng, Hồng Sam Tử nhoáng lên một cái về phía trước, hoá thành một đạo hồng ảnh bay thẳng tới.

Sắc mặt lão già áo đen kia tái nhợt, mặc dù hắn là cao thủ bước thứ ba, nhưng lúc này hắn phải đối mặt với bốn người, hoàn toàn không thể có sức chiến đấu. Ngay khi Hồng Sam Tử tới gần, lão già áo đen này nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng sau khi hắn lui lại, Long Bàn Tử bình tĩnh giơ tay phải lên, Sơn Hà Đồ ầm ầm cuốn về bốn phía.

Thần sắc Thanh Thuỷ lạnh như băng, hắn giơ tay phải lên hướng về lão già áo đên tung một chỉ. Lập tức trên mặt lão già kia có năm vết nứt lan ra, lại bị xé rách! Âm Nguyệt Hữu Tình Thuật giống như là nhập vào xương tuỷ, lấy phương pháp đặc biệt liên tục bộc phát ra sức mạnh kinh khủng.

Sắc mặt Vương Lâm bình thản, ngay khi ba người kia rat ay, hắn giơ tay phải lên, hai mắt loé lên kim quang, liền có một luồng kim quang dũng mãnh nhập vào ngón tay trỏ trên tay phải của hắn, chỉ về phía lão già áo đen ở đằng xa.

- Ầm !

Đây là một kết thúc có hậu. Thất Thải Giới sụp đổ, Điện chủ Thiên Phạt Điện Tần Cửu Duyên cuối cùng cũng thất bại, bị Hồng Sam Tử giam cầm mang đi.

Linh hồn bị thiếu đốt của Long Bàn Tử cuối cùng dưới sự trợ giúp của Hồng Sam Tử đã có dấu hiệu được dập tắt. Hắn mang theo thương thế dẫn đệ tử Trọng Huyền Tử yên lặng rời khỏi, chờ đợi trận chiến tiếp theo giữa giới nội và giới ngoại.

Hồng Sam Tử yêu cầu Vương Lâm đi tới chiến trường ở Vân Hải. Ở nơi đó lấy danh nghĩa Phong Tôn chủ huy tu sĩ giới nội, trở thành linh hồn của cuộc chiến, tiến hành cuộc phản kích cuối cùng.

Vương Lâm không lấy ba đạo quả kia, mà lúc này quan trọng nhất chính là trước khi lực bài xích trong cơ thể bộc phát ra toàn bộ, phải làm cho ba đạo bổn nguyên đại thành, mở ra không môn để chứng đạo!

Thanh Thuỷ rời khỏi, một thân áo xanh tung bay trong tinh không, mang theo một vẻ bi thương, yên lặng mà rời khỏi. Hắn muốn đi tìm con gái của mình, có lẽ có thể tìm được, nhưng cũng có khi cả đời này cũng tìm không thấy.

Nhưng bất luận thế nào, chỉ cần Vương Lâm nói một câu, cho dù hắn ở chân trời góc biển cũng sẽ trở về. Hắn cùng với Vương Lâm không cần nói nhiều, những chuyện đã trải qua Thanh Thuỷ sẽ không bao giờ quên.

Trong tinh không này, đối với Thanh Thuỷ mà nói, hiện giờ chỉ còn lại có hai người mà hắn quan tâm.Trong đó một người chính là sư đệ Vương Lâm.

Hồng Sam Tử đã thoát nguy, mang đến cho tu sĩ giới nội một sự hưng phấn. Triệu Hà đã được giành lại, lại càng làm cho những tu sĩ giới nội còn sống sót như nhìn thấy hy vọng!

Thiên Triệu Thượng Sư tử vong, Long Bàn Tử gia nhập, Điện chủ Thiên Phạt Điện bị bắt, tất cả những chuyện này khiến cho tu sĩ giới nội lại một lần nữa bùng lên một niềm tin.

Lúc này giới nội đã không còn Thất Thải Giới, đã không còn bất cứ một điểm yếu gì. Nhất là sau trận chiến mấy chục năm này, chỉ cần là tu sĩ, tất cả đều có được một nhiệt huyết thấy chết không sờn lòng. Bọn họ muốn chiến đấu, một khi thất bại, chỉ có thể chết.

Nhất là Hồng Sam Tử đã tuyên bố Phong Tôn đã trở lại! Lời nói này càng làm cho tu sĩ giới nội tất cả đều phải ngẩng đầu, đủ để khiến cho ngọn lửa chiến đấu trong mắt họ nồng đậm hơn.

Ở chỗ giao nhau giữa Côn Hư Tinh Vực, cùng với Vân Hải, Triệu Hà và La Thiên, nơi này trong trận chiến đã dần dần phát triển trở thành một khu mua bán khổng lồ.

Những tu chân tinh như vậy, nhất là ở những vùng biên giới của tứ đại tinh vực xuất hiện rất nhiều. Những tu sĩ đến từ tứ đại tinh vực có thể ở trên những tu chân tinh này mà mua bán trao đổi những vật dụng cần thiết, khiến cho tứ đại tinh vực dần dần kết hợp lại với nhau.

Lúc này ở trên một tu chân tinh có tên là Côn Hư Nhất Linh, bên trong các khu mua bán những tu sĩ từ các tinh vực qua lại không ngớt, tiếng ồn ào như thuỷ triều, vô cùng náo nhiệt.

Trong những tu sĩ này, những nữ tu Triệu Hà là có danh tiếng lớn nhất. Triệu Hà mặc dù bị vây hãm, tử vong rất nhiều, nhưng trong trận phản kích năm đó, bọn họ cũng đã giết được không ít.

Ngày nay mặc dù Triệu Hà vừa mới khôi phục, nhưng rất nhiều nữ tu Triệu Hà đã từ những tinh vực còn lại trở về quê hương, dần dần khiến cho Triệu Hà đã hồi phục lại khí tức năm đó.

Triệu Hà có nhiều nhất là những nữ tu, những người này dung nhan rất xinh đẹp, từ trên người bọn họ còn truyền ra hương thơm của nữ nhi, khiến cho những tu sĩ độc thân của ba tinh vực còn lại luôn thể hiện hết mình. Họ muốn tìm cho mình một người bạn đời, hoặc một đạo lữ ở bên cạnh sớm tối.

Có sự hiện diện của nữ tu Triệu Hà, khu mua bán lại càng náo nhiệt hơn.

Trong những khu mua bán này còn có một vài khách sạn để cung cấp cho những tu sĩ lui tới mua bán một chỗ để tĩnh toạ thổ nạp. Trong mỗi một khách sạn đều có một gian phòng, trong đó đều có rất nhiều linh thạch cùng với một ít tiên ngọc.

Thậm chí trong một vài khách sạn sang trọng, còn có cả nguyên ngọc để cung cấp cho những lão quái tu dưỡng.

Lúc này, ở phía đông một khu mua bán kéo dài khắp tu chân tinh này, bên trong một khách sạn quy mô trung bình, ở tất cả các bàn bên trong đại sảnh có rất nhiều tu sĩ đang ngồi.

Tu sĩ mặc dù ăn uống thanh tịnh, nhưng nếu có một chút tiên quả và rượu ngon, hoặc có một vài món ăn đơn giản của phàm nhân thì cũng có thể nếm trải lại một chút ký ức từ khí vẫn chưa tu đạo. Vì thế, bên trong khách sạn thông thường không còn chỗ ngồi.

Hơn nữa ở chỗ này, vì trận đại chiến với giới ngoại mà đã trở thành cơ hội để làm quen với những đạo hữu ở khắp nơi, cùng nhau bàn luận thần thông pháp thuật. Có lẽ một lần quen biết đơn giản, ngày sau trên chiến trường, biết đâu còn có thể gặp lại.

Lúc này bên một cái bàn ở phía bắc của khách sạn có mấy tu sĩ đang ngồi, trong đó có một văn sĩ trung niên đang hướng về một đạo hữu bên cạnh cười nói.

- Ta đã nói rồi, ta có quen biết với Phong Tôn, các ngươi vẫn không tin.

Ở đối diện với văn sĩ này có hai nữ tử đang ngồi. Hai người này đều dung mạo tuyệt trần, nhưng tuổi tác có chút chênh lệch. Một nữ tử toàn thân mặc áo hồng nhạt, mái tóc ngang vai, tuổi cũng tương đối trẻ, nghe thấy vậy liền nhẹ giọng nói.

- Trứu đại ca đã gặp Phong Tôn ở chỗ nào?

Nữ tử mặc áo tím ở bên cạnh nàng thoạt nhìn có chút lớn tuổi, là một phu nhân, dung nhan đã hiện lên dấu vết của tuổi tác. Nàng bình tĩnh ngồi ở đó, thuỷ chung không nói một câu nào.

- Hứa cô nương, đừng có tin lời của Trứu đạo hữu, người này mỗi lần gặp tu sĩ Triệu hà các ngươi đều nói những lời y như vây, những lời nói này lão đạo ta đã nghe đến chai cả lỗ tai ra rồi.

Một lão già ngồi một mình bên cạnh văn sĩ trung niên kia cười ngất nói.

- Ở Chu Tước Tinh, lúc đó tu vi Phong Tôn còn kém xa bây giờ. Ta nhớ năm đó hắn vẫn còn là một tu sĩ Kết Đan. Ta đã nói rồi mà, ta cũng không ngờ hắn có thể trở thành Phong Tôn như bây giờ!

Văn sĩ trung niên kia mỉm cười, không thèm để ý tới lời nói của lão già kia, thần sắc lộ ra vẻ cảm khái.

Nữ tử kia trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ hứng thú, quay đầu nhìn nữ tử áo tím bên cạnh, khẽ cười nói:

- Sư tỷ, ta nhớ lúc trước ngươi cũng đã từng nói ngươi tới từ Chu Tước Tinh, ngươi cũng đã từng gặp Phong Tôn phải không?

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người ở xung quanh nam tử trung niên kia đều yên lặng, nhìn về phía nữ tử áo tím, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ và hâm mộ, mơ hồ còn có cả một vẻ cung kính.

Thậm chí những tu sĩ còn lại ở những bàn bên cạnh hễ nghe thấy những lời này đều không nói thêm câu nào, mà cùng nhìn về phía nữ tử kia, thần sắc mang theo vẻ cung kính.

- Tại hạ là Trứu Đông Đức, tham kiến Chu Tước Tinh đạo hữu. Lời nói vừa rồi xin đạo hữu chớ để ý.

Không chỉ có hắn! Mà ngay cả lão già kia cùng với rất nhiều tu sĩ ở xung quanh, bất luận là đến từ Côn Hư hay La Thiên toàn bộ đều đứng dậy ôm quyền, lần lượt tới ra mắt.

Nhất là những tu sĩ đến từ Vân Hải cũng đi tới đây, ôm quyền vái chào.

Chuyện này ở trong tứ đại tinh vực cũng không phải chuyện thường thấy, nhưng cũng đã xuất hiện một vài lần. Thanh danh hiển hách của Phong Tôn cũng không phải là vinh quang của một cá nhân, mà là do một loạt những sự kiện chấn động giới nội tạo nê. Trong mắt và trong tim của tu sĩ giới nội, Phong Tôn chính là linh hồn của giới nội!

Phong Tôn đến từ Côn Hư, nên những tu sĩ của Côn Hư thông thường ở trước mặt những đạo hữu đến từ ba tinh vực còn lại mơ hồ đã có được sự tôn trọng. Sự tôn trọng này tuy không nhiều, nhưng vẫn tồn tại. Phong Tôn đến từ Chu Tước Tinh của Côn Hư, việc này mọi người đều biết, vì vậy Chu Tước Tinh này đã được tất cả mọi người biết đến.

Đối với tu sĩ từ Chu Tước TInh, mọi người hiển nhiên là có sự tôn kính!

Nhưng tu sĩ Chu Tước Tinh vẫn chỉ là một vùng đất nhỏ bé, tu sĩ có thể từ đó đi ra cũng thật sự rất ít, vì thế có rất ít người có thể thực sự gặp

được.

Nhưng chính vì thế, một khi biết được tu sĩ đến từ Chu Tước Tinh, thì mức độ tôn kính lại càng sâu sắc.

Đạo gia có mây, một người đắc đạo, gà chó cũng được thăng thiên. Chu Tước Tinh vì Vương Lâm mà được tất cả tu sĩ trong giới nội tôn trọng, điều này cũng không phải là ngẫu nhiên.

Nữ tử áo tím kia hình như cũng không quen với trường hợp này lắm, sắc mặt đỏ ửng, sau khi đưa tay vuốt tóc ở bên tai, lần lượt đáp lễ lại những đạo hữu xung quanh, nhẹ giọng nói, trả lời câu hỏi của sư muội.

- Ta….ta đã từng gặp hắn……

Nữ tử này ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng, lời nói của nàng lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, tất cả đều chú ý lắng nghe.

- Chỉ là ta không chắc chắn người mà ta gặp có phải là hắn hay không……

Nữ tử này than nhẹ.

- Chu sư tỷ, ngươi nói mau đi.

Nữ tử áo hồng kia nũng nịu thúc vào bên người sư tỷ.

- Lúc đó, hắn có tên là Mã Lương…….Khi đó, hắn mới chỉ là một Trúc Cơ tu sĩ, rất lạnh lùng, có một chút vô tình….Ở bên trong chiến trường ngoại vực, hắn cùng với chúng ta quay về Hoả Phần Quốc. Nếu như hắn thật sự là Phong Tôn, thì hắn cùng với Lý Mộ Uyển đã gặp nhau ở nơi đó….Lý Mộ Uyển, còn là bạn cùng phòng với ta…..

Nữ tử kia có chút không chắc chắn, nhẹ giọng nói.

Tu sĩ bốn phía nghe rất chăm chú, chuyện này bọn họ rất khó có thể nghe được từ miệng của một tu sĩ đến từ Chu Tước Tinh.

Duy chỉ có một thanh niên áo đen ngồi một mình ở cái bàn phía đằng xa, yên lặng uống chén rượu trong tay. Thần sắc hắn rất lạnh lùng, có một khí tức lạnh như băn tràn ra, người lạ không dám tới gần.

- Sư tôn….người đang ở đâu…..

Thanh niên này uống rượu, kinh ngạc nhìn ra bên ngoài khách sạn, ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng. Nhưng trong phút chốc, thân mình hắn chấn động,

nhìn một nam tử áo trắng đang mở cửa khách sạn đi vào, hai mắt lộ ra vẻ kích động và không dám tin.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1565 Ngươi là Chu Tử Hồng

Lúc đó, Chu Tước Tinh chỉ là một tu chân tinh gần như hoang phế, tu sĩ có tu vi cao nhất của Hoả Phần Quốc cũng chỉ đạt tới Nguyên Anh mà thôi….

Vẻ hồi tưởng trong mắt nữ tử kia càng đậm, nàng rời khỏi Chu Tước Tinh đã lâu, nhưng những hồi ức kia cũng không thể quên được.

Theo lời nàng nói, dần dần gần như toàn bộ tu sĩ trong khách sạn này đều nghe thấy, còn có một vài người thậm chí còn tiến lên phía trước, thần sắc lộ ra vẻ tập trung.

- Chu Tước Tinh, là cố hương của Phong Tôn Lão nhân gia hắn đã lớn lên ở đó, dần dần mới có được sự huy hoàng như ngày hôm nay

Vãn sĩ trung niên kia than nhẹ.

- Ta chính là tu sĩ của Hòa Phần Quốc, sau khi Hòa Phần Quốc gặp phải kịch biến, không thể không đi tới Tuyên Vũ Quốc tị nạn. Tuyên Vũ Quốc không đồng ý, nên mới nổ ra một trận chiến giữa hai tu chân quốc kia……

Trước mắt nữ tử kia như hiện ra cảnh tượng chém giết năm đó.

- Mã Lương……..có lẽ hắn thật sự chính là Phong Tôn. Lúc đó mặc dù hắn vẫn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, nhưng hắn cũng vô cùng cảnh giác, nghe nói trong những người chết dưới tay hắn, người cùng đẳng cấp cũng phải lên tới trên một trăm.

Thanh âm dịu dàng của nữ tử kia từ từ vang vọng bên trong khách sạn này.

Những lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho tu sĩ bốn phía đều xôn xao lên.

- Tu vi Trúc Cơ giết chết hơn một trăm tu sĩ cùng đẳng cấp. Chuyện này….. gần như không thể xảy ra!

- Không có gì là không có khả năng. Phong Tôn sao có thể là người mà chúng ta có thể lường được.

- Tu vi càng thấp, thì sự chênh lệch cũng không quá lớn. Nhưng khả năng thi triển thần thông pháp bảo của Trúc Cơ tu sĩ cũng cực kỳ giới hạn, không ngờ lúc đó Phong Tôn lại có được sức mạnh như vậy. Khó trách trong cuộc chiến ở Vân Hài, Phong Tôn có thể nghịch chuyên càn khôn!

Trong những tiếng nghị luận này, nam tử áo trắng vừa mở cửa khách sạn đi vào, sau khi sờ sờ mũi, liền đi tới trước mặt tu sĩ áo đen kia, hướng về phía tu sĩ áo đen đang kích động lộ ra một nụ cười hiền lành. Hắn đưa tay phải nhấn xuống hư không phía dưới một chút, liền đem tu sĩ áo đen đang quỳ lạy đặt lại lên trên ghế.

- Sư tôn…..

Tu sĩ áo đen này chính là Thập Tam, ánh mắt hắn lộ ra vẻ kích động, ngồi ở đó trong đầu trống rỗng. Vương Lâm xuất hiện quá mức đột ngột, khiến cho Thập Tam hoàn toàn không có bất cứ một sự chuẩn bị nào.

Thanh niên áo trắng này chính là Vương Lâm.

Sau khi xử lý trong chuyện ở Triệu hà, Vương Lâm muốn đi về Chu Tước Tinh để bái tế cha mẹ, cũng định ở nơi đó để luyện hoá ba bổn

nguyên nhân quả, sinh tử, chân giả.

Trên đường hắn đi qua nơi này liền cảm nhận được khí tức của Thập Tam cùng với khí tức phân thân Cổ yêu, nên mới tới nơi này.

Nhìn Thập Tam đã trưởng thành ở trước mắt, thần sắc vương lâm lộ vẻ vui mừng. Hắn vẫn nhớ rõ năm đó ở vùng đất Yêu Linh, lần đầu tiên nhìn thấy Thập Tam, sự kiên nghị của đối phương, sự trung thành của đối phương mặc dù đã rất nhiều năm trôi qua vẫn còn nguyên như cũ.

- Tiểu tử này càng ngày càng giống như ta năm đó.

Vương Lâm than nhẹ. Khí tức toàn thân của Thập Tam này lạnh như băng, so với lúc hắn còn ở Chu Tước Tinh có hơi giống nhau.

Thập Tam hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy Vương Lâm lắc nhẹ đầu, liền không mở miệng nữa, nhưng sự cuồng nhiệt và cung kính trên mặt cũng cực kỳ nồng đậm.

Đối với hắn mà nói, Vương Lâm là sư tôn của hắn, còn là ân nhân của hắn. Đối phương đã thay đổi cuộc đời của hắn, ân đức này cho dù hắn trở thành vong hồn cũng sẽ không bao giờ quên.

Hắn là Thập Tam, Thập Tam trung thành và lạnh lùng!

- Sau trận chiến năm đó, đã không còn tin tức gì của hắn. Ta còn nhớ rõ trước khi hắn chuẩn bị rời khỏi Hoả Phần Quốc, ta đã từng gặp hắn một lần……

Lời nói của nữ tử này khiến cho thanh âm nghị luận ở xung quanh chậm rãi lắng xuống.

Không một người nào chú ý tới thanh niên áo trắng vừa mở cửa đi vào, toàn bộ sự chú ý của bọn họ đã bị những lời nói của nữ tử áo tím kia thu hút.

- Sau đó ta có nghe nói hắn cứu Lý Mộ Uyển, bị một Kết Đan tu sĩ đuổi giết, tiến vào một nơi cực kỳ nguy hiểm trên Chu Tước Tinh gọi là ….. Tu Ma Hải.

Thanh âm nữ tử áo tím này chậm rãi, như đang tự mình nhớ lại, vang vọng bên trong khách sạn này.

Nghe nữ tử này nói, Vương Lâm cầm lấy chén rượu, sau khi uống xong một hớp, trong mắt cũng hiện lên sự lưu chuyển của thời gian, trên mặt chậm rãi lộ ra một nụ cười. Ký ức của hắn được gợi lại, hắn còn nhớ rõ ánh mắt bất lực của Lý Mộ Uyển nhìn mình cầu cứu khi bị Kết Đan tu sĩ kia truy sát.

Thập Tam cầm bầu rượu lên, rót đầy chén của sư tôn.

- Kết Đan tu sĩ! Hừm, Kết Đan tu sĩ kia hiện giờ có thể vẫn còn sống, năm đó không ngờ hắn dám có dũng khí cuồng vọng truy sát Phong Tôn. Nếu hắn còn sống, thì tu vi hiển nhiên cũng không cao lắm, cho dù là Phong Tôn khinh thường không để ý tới, thì lão phu cũng đem hắn đi luyện hồn diệt sát!

- Không sai, hắn trêu chọc Phong Tôn, chính là trêu chọc tất cả đạo hữu trong tứ đại tinh vực của giới nội ta.

- Chu cô nương, tên nghiệt tu truy sát Phong Tôn năm đó tên là gì?

- Quên rồi……..Sau đó, ta cũng không gặp lại Phong Tôn nữa, chỉ là mấy trăm năm sau nghe người ta nói có một tu sĩ tên là Vương Lâm, ở Chu Tước Tinh đã làm một chuyện kinh người. Hắn vốn là tu sĩ của Triệu Quốc, năm đó khi còn là Trúc Cơ tu sĩ đã trêu chọc một Nguyên Anh tu sĩ họ Đằng, bị giết cả nhà.

Nữ tử áo tím này lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

Tu sĩ bốn phía có rất nhiều người lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, tất cả đều trở nên trầm mặc. Bọn họ có thể tưởng tượng năm đó sau khi Phong Tôn đã trải qua tất cả chuyện này, sự đau đớn trong lòng người thường quyết không thể chịu đựng nổi.

- Rồi sau đó hắn quay về Triệu Quốc, làm ra một chuyện khiến cho cả Chu Tước Tinh ta khiếp sợ. Triệu Quốc máu chảy thành sông….thật sự là máu chảy thành sông. Cả nhà Nguyên Anh tu sĩ kia từ nhỏ đến lớn toàn bộ đều tử vong, không một người nào sống sót…..

Hắn không có lòng dạ đàn bà, mà đem tất cả những thù hận năm đó toàn bộ trút hết ra. Hễ là người mang huyết mạch của Đằng gia đều phải chết….Nghe đồn vào lúc đó, bầu trời của Triệu Quốc chỉ có một màu đỏ như máu…..

Thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử áo tím kia truyền vào trong tai tu sĩ bốn phía, dường như làm cho bọn họ lạc vào một thế giới kỳ lạ, cảm nhận được một sự thù hận và chết chóc ngợp trời.

Dường như bọn họ có thể nghe thấy được một tiếng rống kinh thiên phát ra sau khi đại thù đã được báo, sau khi đã giết hết toàn tộc của kẻ thù, diệt cỏ tân gốc không để lại bất cứ hậu hoạn gì!

Vương Lâm trầm mặc, uống từng hớp rượu, trong mắt hiện lên vẻ bi ai. Thập Tam ở bên cạnh hắn liên tục rót đầy, đây là lần đầu tiên hắn nghe được chuyện cũ của Vương Lâm, cũng trở nên trầm mặc.

- Đúng, đó mới là báo thù rửa hận!

- Tiểu tu sĩ Nguyên Anh họ Đằng kia quả thực là đáng chết, còn về phần cả nhà hắn……

Cũng có một vài tu sĩ không đồng tình.

- Hừ, ngươi không phải Phong Tôn, sao có thể hiểu được sự đau buồn năm đó của Phong Tôn, sao có thể hiểu được sự tuyệt vọng khi cả nhà bị giết. Chuyện của Phong Tôn năm đó lão phu thấy cũng không phải là quá đáng!

Trong khi mọi người bàn luận, thanh âm của nữ tử áo tím lại tiếp tục vang lên.

Vương Lâm lại uống một ngụm rượu, sau khi buông chén ra ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Hắn thật sự rất nhớ nhà, hắn nhớ cha mẹ, muốn đi về tế bái, muốn thăm mộ của cha mẹ.

- Đi thôi.

Vương Lâm đứng lên, đi ra ngoài khách sạn. Thập Tam để lại vài miếng linh thạch trên bàn, rồi đi theo sau Vương Lâm.

- Những chuyện cũ có liên quan đến Phong Tôn ta cũng chỉ nghe qua lời đồn. Hắn vốn có cơ hội để trở thành người đứng đầu Chu Tước Tinh,

nhưng cuối cùng lại bỏ đi….Trên Chu Tước Tinh vẫn còn một pho tượng của hắn bảo vệ nơi đó….

Nữ tử áo tím kia đang nhẹ giọng nói đột nhiên hình như phát hiện ra điều gì, bất giác xoay người nhìn về phía cánh cửa ở phía sau khách sạn.

Ánh mắt của nàng nhìn lướt qua Thập Tam, dừng lại ở trên lưng của Vương Lâm.

- Người này rất quen….

Vương Lâm mở cửa khách sạn, quay đầu lại nhìn thoáng qua nữ tử áo tím đang chăm chú nhìn mình, trên mặt hiện lên một nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, rồi đi ra ngoài.

Thập Tam đi theo hắn, cùng với Vương Lâm rời khỏi khách sạn này.

Nữ tử áo tím kia thân thể chấn động, toàn thân sững sờ ở nơi đó. Trong mắt nàng hiện giờ chỉ có nụ cười của người mặc áo trắng kia, còn có thân ảnh càng ngày càng thấy quen thuộc, càng lúc càng giống với thân ảnh của người ở trong đầu nàng.

- Hình như…..hắn là…..

Nữ tử áo tím kia tâm thần chấn động, có chút không thể tin được, đầu óc trống rỗng,chỉ có nụ cười kia là càng ngày càng khắc sâu, dường như muốn từ trong tâm thần nàng lao ra.

- Là hắn!!!

- Sư tỷ, ngươi làm sao vậy?

Nữ tử áo hồng bên cạnh nhìn đối phương ngây ra ở đó, không thể không đẩy nhẹ vài cái, cũng theo ánh mắt sư tỷ nhìn lại phía sau, nhưng cũng chỉ thấy cánh cửa đang nhẹ nhàng đung đưa.

Không chỉ có nàng, mà ngay cả tu sĩ ở xung quanh cũng đều nhìn lại, nhưng ngoài cánh cửa đang động đậy yếu ớt kia, không có bất cứ một bóng người nào khác.

- Không có gì….

Nữ tử áo tím này tên là Chu Tử Hồng.

Sau khi nàng theo bản năng vén tóc ở bên tai vừa rủ xuống, liền trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục đem những chuyện trong ký ức của nàng nhẹ

nhàng kể ra. Khoé miệng của nàng dần lộ ra một nụ cười, vừa kể chuyện cũ, trong đầu vừa hiện lên nụ cười trên mặt Vương Lâm khi hắn quay đầu lại.

Trên tu chân tinh buôn bán này, ở trên một đỉnh núi cao nhất, gió núi gào thét thổi qua, như muốn cuốn cả mặt đất lên trời. Ở trên đỉnh núi kia, Vương Lâm đứng ở đó, còn Thập Tam đang ở phía đối diện, quỳ một gối xuống.

- Sư tôn, Thập Tam xin được theo hầu bên cạnh!

- Thập Tam, ngươi là người đầu tiên ta nhận làm đệ tử, cũng là người đã đi theo ta trong thời gian dài nhất.

Thanh âm của Vương Lâm rất nhẹ nhàng, hắn nhìn Thập Tam, vẻ mặt rất hiền hậu.

Thập Tam nhẹ nhàng gật đầu, nhìn ánh mắt Vương Lâm, mang theo một vẻ lưu luyến. Vương Lâm đối với hắn là thầy, mà cũng như cha.

- Nhưng trẻ nhỏ nếu muốn trưởng thành thì cần phải tự mình đối mặt với gió mưa, một mình đi cảm nhận sự vô biên của thiên địa, trong cơn mưa gió đó phải trở thành một con chim bằng đạp trên chín tầng mâu. Việc này trước tiên ngươi phải làm cho tốt….

Vương Lâm vỗ vào bả vai Thập Tam, nhẹ giọng nói.

- Nhưng sư tôn…..

Thập Tam đang muốn nói chuyện, liền bị Vương Lâm lắc đầu ngăn lại.

- Thập Tam, đệ tử của Vương Lâm ta không thể là cái loại tu sĩ dưới sự che chở của ta chỉ có thể nhìn trời. Đệ tử của Vương Lâm ta phải có một ý chí nghịch thiên, phải có một sự kiên định và quyết tâm đội trời đạp đất!

Vương Lâm nhìn Thập Tam, chậm rãi mở miệng.

- Đệ tử của Vương Lâm ta phải trở thành một con rồng giữa đám người, phải ngao du trên chín tầng mây. Trước sự kính ngưỡng của hàng vạn tu sĩ, hắn mới có thể nói hắn là đồ đệ của Vương Lâm ta!

- Sư tôn!!

Thập Tam thần sắc cung kính, liên tục gật đầu.

- Đương nhiên, nếu có người khinh thường ngươi, thì vi sư quyết sẽ không cho phép! Từ này trở đi, ngươi sẽ lấp danh nghĩa là đồ đệ của ta, bắt đầu con đường tu đạo của riêng Thập Tam ngươi!

Đối với đệ tử của mình, chỉ có Thập Tam là được Vương Lâm quan tâm nhiều nhất, đối xử cũng chiều chuộng nhất. Hắn vừa nói, vừa giơ tay lên vỗ đỉnh đầu của Thập Tam.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1566 Tiếng gào thét của người điên

Một gợn sóng vô hình lấy hai người làm trung tâm, lấy ngọn núi này làm trung tâm hướng về bốn phương tám hướng tản ra. Tiếng ầm ầm vang lên, gợn sóng vô hình này giống như là cuốn động thiên địa, uy lực vô biên.

Dưới một chưởng này, Vương Lâm đã đem lôi hỏa bổn nguyên mà hắn cảm ngộ được hóa thành một hạt giống gieo thật sâu vào trong hồn phách của Thập Tam!

- Ta không cho ngươi pháp bảo, chỉ cho ngươi một hạt giống bổn nguyên này!

Thân thể Thập Tam chấn động, theo một chưởng của Vương Lâm hạ xuống, trong đầu hắn có một hạt giống màu vàng bất ngờ ngưng tụ thành. Hạt giống màu vàng này ẩn chứa những cảm ngộ đại thành của Vương Lâm đối với lôi và hỏa, đây là khí tức thuộc về bước thứ ba!

Bên trong hạt giống này còn ẩn chứa tiên lực huyết mạch của Vương Lâm, cho nên nó mới có màu vàng!

Một hạt giống này đủ để có thể coi là vật chí bảo trong thiên địa, mức độ trân quý của nó thậm chí có thể làm dấy lên một trận tranh đoạn. Lúc này Vương Lâm đem nó ban cho đệ tử đầu tiên, Thập Tam!

- Vi sư đi đây...

Vương Lâm nhìn Thập Tam một cái thật sâu, lấy pho tượng Cổ Yêu từ trên người hắn, rồi xoay người bước lên không trung, dần dần tiêu tan. Ngay khi hắn hoàn toàn biến mất, dường như hắn quay đầu lại, mang theo một ánh mắt như thể là nhìn đứa con của mình, hướng về Thập Tam ở bên dưới nhẹ nhàng gật đầu.

- Muốn làm gì thì cứ làm, chỉ cần ngươi cho rằng không thất vọng với lương tâm mình là được. Vì thế cho dù ngươi có gây nên đại họa, thì

cũng đã có vi sư ... Ngươi nên tìm một nữ tử mà mình yêu thích, cũng không nên giống như ta…..

Thập Tam cắn môi, chảy nước mắt. Hắn yên lặng nhìn sư tôn đi xa, quỳ ở nơi đó giập đầu chín cái.

Vương Lâm yên lặng đi trong tinh không, hắn đến một mình, và đi cũng một mình. Hơn hai ngàn năm, sự cô độc này dường như đã trở thành thói quen của hắn, hắn đã quen một mình nhìn những đám tinh vân lấp lánh trong tinh không này, đã quen một mình thưởng thức sự tịch mịch không nói nên lời kia.

Hắn đã sớm quen rồi….

Pho tượng Cổ Yêu kia hắn không ngay lập tức hấp thụ vào bên trong mắt trái, mà đặt trong không gian trữ vật. Lúc này hắn vẫn còn có thể duy trì sự bạo phát của lực bài xích kia, chỉ có hấp thụ tại thời điểm mấu chốt nhất thì pho tượng Cổ Yêu kia mới có tác dụng.

Nếu có thể không hấp thụ, thì Vương Lâm cũng không muốn hấp thụ.

Hắn muốn chờ đợi pho tượng Cổ Yêu này lớn lên một chút, còn về phần Cổ Yêu mà hắn đã bắt được ở La Thiên, cũng vẫn còn đang bị phong ấn bên trong không gian trữ vật, vẫn chưa đến lúc sử dụng.

Năm đó hắn đã từng hứa cho hắn một con đường sống, việc này Vương Lâm không hề quên.

Trong tinh không vốn yên lặng giống như là đêm tối, chỉ có lúc tu sĩ giao chiến với có tiếng ầm ầm vang vọng. Lúc này, trong tinh không yên tĩnh kia, Vương Lâm hướng về phía xa xa từng bước đi tới.

Tốc độ của hắn nhìn thì thong thả, nhưng thực tế mỗi một bước đều bước đi một khoảng cách vô tận, so với Súc Địa Thành Thốn dung nhập vào trong thiên địa không có gì khác nhau.

Vương Lâm không đến Vũ Tiên Giới, không phải là hắn không muốn mà là không có đủ thời gian. Đi qua nơi ẩn giấu cửa lớn của Vũ Tiên Giới, Vương Lâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi xoay người rời khòi. Hắn muốn trước tiên là đem người điên kia quay về.

Trong Côn Hư Tinh Vực, ở một vùng biên giới khác, trong một vùng tinh không trống trải có một tu chân tinh. Tinh cầu này không phải Chu Tước Tinh, mà một tu chân tinh cấp bảy.

Ở xung quanh có rất nhiều tiểu tinh vờn quanh. Từ xa nhìn lại, nơi này rất yên tĩnh.

Điều này không phải là vì sự trống trải, mà là vì tu sĩ đến nơi đây không có nhiều.

Giờ phút này, trên tu chân tinh này, trong một thành trì của phàm nhân trời đã sang thu. Từng trận gió thu mang theo cái lạnh của mùa thu quét qua mặt đất, tiến vào bên trong từng căn nhà, giống như là mang theo một cái gì đó rời đi xa.

Đây là một thành trì nhỏ, bên trong không có nhiều người lắm, người đi ở trên đường rất thưa thớt, duy chỉ có mái che của một vài cửa hàng bị gió thu thổi tới lay động, trông có một chút tiêu tiều.

Trong những gian hàng nhỏ ở góc những con hém, tiểu nhị phần lớn là đều ngáp ngắn ngáp dài, lười biếng ngồi nói chuyện phiếm với nhau, nhưng khi gió thu thổi tới, vẫn còn có thể cảm thấy được cái lạnh.

Mặt đất mơ hồ vang lên tiếng sàn sạt, những đám đất khô bị gió thu thổi tung lên, dọc theo những con đường hướng về phía trước, tản ra bốn phía. Trong đó có một phần bị thổi vào trong những gian hàng nhỏ này, bị những tấm mái che ngăn cản, tản ra hai bên, hướng về phía xa xa bay đi.

Còn có những cành cây bị gió thổi từ mặt đất bay lên, cuốn thành vòng tròn, hướng về các hướng khác nhau ở trên đường bay đi, tách một tiếng, va vào mặt những người đi đường.

Người kia vốn đang nghênh ngang đi về phía trước, ở phía sau còn có hai người đi theo, trên mặt lộ ra một vẻ a dua, hình như đang thấp giọng nói

một cái gì đó, khiến cho người nghênh ngang kia có chút vui vẻ, phát ra từng trận tiếng cười đắc ý.

Tiếng cười của người kia bị một cành cây va vào mặt cắt đứt. Trong lúc nói thầm, người này vỗ vào mặt, sau khi đem cành cây này ném xuống đất, rồi toàn thân hắn nhảy lên, hung hăng liên tục giẫm xuống.

Vừa giẫm, hắn vừa thấp giọng gào thét.

- Chỉ là một cái cành cây mà cũng dám đánh bổn vương! Ha ha, để xem bổn vương thu thập ngươi như thế nào!

Người này liên tục giẫm hơn mười nhịp thở, cho đến khi có một cơn gió nữa thổi tới, đem cành cây này thổi đi, người này mới miễn cưỡng bỏ qua.

Hắn chính là người điên kia, còn hai người ở phía sau hắn chính là Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu. Hai người này cũng đã quen với hành động của người điên kia, ánh mắt nhìn nhau.

- Lão Lưu, ta như thế nào cũng vẫn cảm thấy hình như lời nói của hắn có điều gì đó…. hắn sẽ không phát hiện ra chứ.

Hứa Lập Quốc trừng mắt nhìn, nhìn cái cành cây bay đi, hướng về phía Lưu Kim Bưu truyền âm.

- Dựa theo phân tích của bổn đạo, thì người này thật sự là điên rồi, hắn quyết sẽ không phát hiện ra đâu. Hứa đại gia ngươi hãy yên tâm đi.

-

Lưu Kim Bưu sờ sờ cằm, truyền âm trả lời.

Hứa Lập Quốc nghe vậy gật đầu, hắn rất tin tưởng vào sự phán đoán của Lưu Kim Bưu. Mấy ngày này, hai người bọn họ đã hợp mưu lừa người điên này, đã thu hoạch được không ít chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hứa Lập Quốc nhanh chóng hiện lên vẻ a dua, tiến lên vuốt ve bả vai của người điên kia, hung hãn nhìn chằm chằm cành cây đang bay đi, ở bên cạnh nói:

- Đúng thế, giẫm chết nó đi, nó dám khinh thưởng vương gia. Vương gia, để tiểu nhân đi bắt nó lại đây cho người chà đạp một lần nữa?

Người điên kia vung tay lên, đắc ý cười nói:

- Thôi, bổn vương tha cho cành cây này. Hứa tử, tiểu nương tử kia của ngươi đang ở đâu vậy? Mau mau dẫn bổn vương đi tìm, nếu có thể làm cho bổn vương hài lòng, bổn vương sẽ có thưởng.

Hứa Lập Quốc vừa nghe thấy là có phần thưởng lập tức hai mắt lóe sáng. Duy chỉ có Lưu Kim Bưu ở bên cạnh hắn liền ho lên một tiếng, thần sắc rất là bình thản, không có một hành động gì.

- Vương gia, những người trước trước kia không lọt vào trong mắt của người, lần này Hứa Lập Quốc ta đã phải tốn rất nhiều tâm huyết mới tìm được một người nữa... Lần này nhất định người sẽ hài lòng, nhưng mà...

Không đợi Hứa Lập Quốc nói xong, người điên kia liền giơ tay phải lên cắn một cái, liền có máu tươi trực tiếp chảy ra, vẩy lên người Hứa Lập Quốc.

- Đủ chưa.

Hứa Lập Quốc vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận hứng lấy những giọt máu tươi kia, sau khi thu lại vội vàng gật đầu.

Ngay cả Lưu Kim Bưu kia hai mắt cũng sáng ngời, sau khi liếm liếm môi lại làm ra dáng vẻ bình tĩnh, nhưng hai mắt thi thoảng lại quét về phía Hứa Lập Quốc.

Trong lúc người điên kia đang rất nóng lòng, ba người đi tới cuối của con đường này. Ở nơi đó có một cửa hàng, Lưu Kim Bưu đi trước, tiến vào trong cửa hàng.

Sau khi đợi Hứa Lập Quốc và người điên kia đi vào, hắn lập tức đóng cửa lại, hai tay bấm quyết đánh ra vài đạo ấn quyết khóa chặt cánh cửa phía sau lại, rồi xoay người vội vàng đi theo.

- Sao lại phiền phức vậy chứ!!

Hắn chưa kịp tới gần, đã nghe thấy tiếng gào thét của người điên kia truyền ra.

Ở trong hậu viện của cửa hàng này có một truyền tống trận, trận này rất sơ sài, hiển nhiên là vừa mới được bố trí không lâu lắm.

Người điên kia đứng ở bên ngoài truyền tống trận, hướng về phía Hứa Lập Quốc gào lên.

Hứa Lập Quốc vẻ mặt a dua, xoa hai tay thấp giọng cười nói:

- Vương gia, chuyện tốt thường khó làm mà. Người mà lần này tiểu nhân tìm cho người là một tu sĩ đã đạt tới cảnh giới Dương Thực, nàng vốn không có chịu, nhưng tiểu nhân đã phải tốn rất nhiều lời lẽ mới có thể

khiến cho nàng miễn cưỡng đồng ý. Nhưng thân phận của nàng cao quý, rất sợ người ngoài biết được, hiển nhiên là phải cẩn thận một chút.

Vẻ mặt người điên kia rất là mất kiên nhẫn, che miệng nói thầm:

- Ta đến chỗ này cũng đã nhiều lần lắm rồi, mà chưa thành công lần nào. Nếu lần này mà không thành công, thì bổn vương sẽ không chơi nữa! Ngươi nói nơi đó có thứ gì để chơi vậy, có thứ gì hay mà bổn vương chưa từng chơi.

Hứa Lập Quốc cười hắc hắc, thần sắc lộ ra vẻ say mê, vội vàng nói:

- Đợi một lát sau khi Vương gia thưởng thức được hương vị, tất nhiên sẽ thấy lời của tiểu nhân không có một chút giả dối. Chỉ là phải mở trận pháp này ra, mà trên người của tiểu nhân lại không có nhiều linh thạch.

Người điên kia trong lúc do dự lại một lần nữa cắn ngón tay, chảy ra một giọt máu tươi vẩy về phía Hứa Lập Quốc, trong miệng lẩm bẩm một cách bất mãn:

- Máu tươi của bổn vương rất là quý giá. Năm đó...

Không để ý tới lời nói của người điên kia, Hứa Lập Quốc mang theo một vẻ kích động đón lấy giọt máu tươi kia, sau khi cẩn thận thu lại nhìn về

phía Lưu Kim Bưu. Lưu Kim Bưu thần sắc bình tĩnh, cũng không biết dùng phương pháp gì mà trong lúc người điên kia không chú ý đã mở truyền tống trận ra. Hào quang lóe lên, ba người chợt biến mất.

Ở trong một sơn cốc, hào quang của trận pháp lóe lên, ba người xuất hiện.

Không quá lâu sau, người điên kia lại một lần nữa gào lên ầm ầm.

- Sao vẫn còn truyền tống trận vậy, bổn vương... bổn vương không chơi nữa!

Cũng không biết Hứa Lập Quốc sau đó đã khuyên nhủ thế nào mà nửa ngày sau hào quang của truyền tống trận lại lóe lên, sơn cốc yên tĩnh trở lại.

Cứ như vậy, trong tiếng gào thét của người điên này, từ đó về sau trên những hòn đảo, ngọn núi, bình nguyên, bồn địa, ở rất nhiều nơi toàn bộ lần lượt đều có hào quang của truyền tống trận lóe lên. Tiếng gào thét của người điên kia càng ngày càng kịch liệt.

- Rốt cuộc là có bao nhiêu truyền tống trận đây, bổn vương lần này thật sự không chơi, không chơi nữa!! Các ngươi khinh người quá, thật là quá đáng! Ta phải mách sư phụ của các ngươi!

Lời nói cuối cùng này cũng đã có tác dụng. Ở bên cạnh truyền tống trận trên một hòn đảo nhỏ, thân thể Hứa Lập Quốc run lên, ngay cả Lưu Kim Bưu kia cũng nheo mắt lại, vội vàng nhìn về phía Hứa Lập Quốc. Một câu này dường như khiến cho họ vô cùng hoảng sợ, công sức của hai người bọn họ mấy ngày nay chính là để làm cho người điên kia quên đi chuyện mách sư phụ.

Tâm thần Hứa Lập Quốc cũng chấn động. Mấy ngày nay hắn gần như đã quên mất sát tinh kia, lúc này vội vàng nói:

- Là cái cuối cùng rồi. Đây là cái cuối cùng rồi! Cái này không cần linh thạch nữa, chúng ta có thể nhìn thấy nương tử kia rồi.

Nhưng lúc này, trong tinh không bên ngoài tu chân tinh này, trong một gợn sóng nổi lên, thân ảnh Vương Lâm bước ra. Hắn nhìn lướt qua tu chân tinh phía trước, đột nhiên nhướn mày, ánh mắt lóe lên hàn quang.

-Hồ đồ!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1567 Ta không làm gì hết!

Phía tây bắc của tu chân tinh này, ở một nơi núi non trùng điệp, nơi này linh khí sung túc, dưới chân núi cây cối rất rậm rạp, đưa mắt nhìn không thấy giới hạn. Lá cây chi chít che khuất ánh mặt trời, khiến cho bùn đất ở bên dưới quanh năm ẩm ướt.

Ở sâu bên trong rừng cây này có một ngọn núi đơn độc, ngọn núi này tuy không cao, nhưng cũng có sương mù bao quanh, từ xa nhìn lại giống như là một ngọn núi sương mù, mở mở ảo ảo.

Một đạo hào quang trận pháp đột nhiên từ bên trong đinh núi kia lóe lên. Hào quang kia xuyên qua đinh núi này, từ bên trong đám sương mù xung quanh lóe ra.

Hào quang này duy trì được một vài nhịp thở mới từ từ yếu đi.

Bên trong ngọn núi kia không ngờ có một động phủ, động phủ tối đen như mực, mơ hồ còn lộ ra một cảm giác âm u.

Bên trong động phủ có một truyền tống trận, hào quang kia chính là từ trong trận pháp này truyền ra. Lúc này theo hào quang đang dần yếu đi, từ bên trong đó có ba thân ảnh xuất hiện, một trong số đó chính là người điên kia.

Người điên kia trừng mắt nhìn động phủ này, gãi đầu lẩm bẩm:

- Cứ làm cho bổn vương mù mở. Con bà nó, chỗ này là chỗ nào?

Hứa Lập Quốc cố nén sự hưng phấn trong lòng, vội vàng đi ra khỏi trận pháp, sau khi ho một tiếng liền hướng về người điên kia a dua cười nói:

- Vương gia, đã tới rồi, chính là nơi này. Ngài hãy chờ một chút, để ta đi xem tiểu nương tử kia đã chuẩn bị xong chưa.

Người điên kia vừa nghe thấy ba chữ tiểu nương tử liền lập tức không mù mở nữa, mà hai mắt sáng ngời, vỗ tay quát:

- Ha ha, bổn vương muốn xem có tốt như ngươi nói không. Nếu bổn vương hài lòng, bổn vương sẽ có thưởng.

Lưu Kim Bưu đi ra khỏi trận pháp, vung tay áo cuốn lấy một cái ghế đá ở cách đó không xa, để ở bên cạnh, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười a dua, sau khi đỡ người điên kia ngồi xuống, đứng ở phía sau vuốt ve bả vai hắn.

Trong lúc vuốt ve, Lưu Kim Bưu này rất cố gắng, nặng nhẹ bóp thả cực kỳ xảo diệu, khiến cho người điên kia rất thoải mái, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Một lúc sau, Lưu Kim Bưu dừng tay, đi sang bên cạnh người điên, thần sắc cung kính, quỳ hai chân xuống, khom lưng cúi đầu không nói.

Người điên kia chờ trong chốc lát, liền nghi hoặc mở mắt ra, nhìn Lưu Kim Bưu, gãi đầu mê man nói:

- Thôi rồi à? Nhanh vậy?

- Xin vương gia ban thưởng!

Lưu Kim Bưu không hề ngẩng đầu, mà giữ nguyên động tác, trầm giọng nói.

Người điên kia sửng sốt một chút, rồi lẩm bẩm nói:

- Nhéo vài cái mà đòi phần thưởng? Không cho, máu tươi của bổn vương rất quý, năm đó ...

Không đợi hắn nói xong, Lưu Kim Bưu liền ngẩng đầu, nhìn người điên, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Xin vương gia ban thưởng!

Người điên kia giận dữ, đứng dậy quát:

- Không cho là không cho!

Đối mặt với tiếng gào thét của người điên kia, Lưu Kim Bưu thần sắc như thường, trầm giọng nói:

- Sau khi vương gia tới tu chân tinh này, đồ ăn, đồ dùng, đồ chơi tất cả đều là do tại hạ làm ra, đã tốn không biết bao nhiêu linh thạch….

- Bổn vương không cho!

Người điên kia mặc dù vẫn gào thét, nhưng thanh âm đã nhỏ đi không ít.

- Hơn nữa đồ dùng và bạc sử dụng trong thành trì của phàm nhân này cũng là do tại hạ kiếm về…. Từng thứ một tại hạ cũng tính toán rất rõ ràng.

Thanh âm của Lưu Kim Bưu không nhanh không chậm, chậm rãi nói.

- Ôi, cũng không tốn bao nhiêu mà… cũng là các ngươi dẫn ta đi mà...

Thanh âm của người điên kia càng ngày càng nhỏ.

- Vương gia tới đây tổng cộng cũng đã mười ba ngày, đã tiêu tốn hết bảy mươi ba vạn linh thạch, chín trăm tám mươi lăm vạn lượng bạc. Vương gia, có muốn tại hạ kể cho người rõ từng chi tiết một không.

Lưu Kim Bưu nhìn người điên, bình tĩnh mở miệng, đứng ở nơi đó kể lại từng chi tiết một.

Người điên kia mở to hai mắt, trí nhớ của hắn có chút hỗn loạn. Trong hơn mười ngày này, chung quy hắn vẫn cảm thấy hình như không tốn kém gì, chỉ là muốn chơi đùa, muốn ăn ngon, sẽ sai Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu đi kiếm về.

Lúc này nghe thấy Lưu Kim Bưu nói ra từng chút một, không khỏi toát mồ hôi đầy trán.

- Đương nhiên là chủ nhân đã có căn dặn, muốn chúng ta phải chăm sóc vương gia. Đây là chuyện nên làm, huống hồ vương gia không phải là loại người nhỏ mọn, chỉ là tạm thời trên người không có linh thạch mà thôi. Có lẽ bảo bối và những thứ khác của vương gia đang ở chỗ của Tiểu Hồng nào đó.

Lời nói của Lưu Kim Bưu chuyển hướng.

- Đúng vậy, ngươi đi tìm Tiểu Hồng về đây. Ha ha, ngươi tìm được Tiểu Hồng rồi, thì bổn vương sao có thể là loại người nhỏ mọn như vậy được chứ, bổn vương không hẹp hòi một chút nào… Ngươi đi tìm Tiểu Hồng đi, tất cả những thứ của bổn vương đều ở trên người Tiểu Hồng.

Người đi kia theo bản năng lau mồ hôi, liên tục gật đầu.

- Vương gia rất là hào phóng, quyết sẽ không làm uổng bao nhiêu công sức của tại hạ, số linh thạch và ngân lượng kia tuy là toàn bộ tài sản mà tại hạ tích lũy được trong mấy ngàn năm qua, nhưng coi như là tại hạ tặng cho vương gia, cũng không muốn tìm Tiểu Hồng để tính toán làm gì.

Lưu Kim Bưu lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, đi sang một bên không thèm nói nữa, mà ngẩn người ra nhìn vách đá ở phía trước, làm ra vẻ vô cùng thất vọng.

Người điên kia nhìn bộ dạng này của Lưu Kim Bưu, sau khi sờ sờ mũi cảm thấy trong lòng có chút không yên tâm, liền gãi đầu suy nghĩ một chút, rồi cắn đầu ngón tay, đau xót lấy một giọt máu tươi đưa cho Lưu Kim Bưu.

- Ngươi là người tốt, cũng giống như Hứa Lập Quốc đều là người tốt, bổn vương không phải là người nhỏ mọn, bổn vương rất hào sảng, sẽ không bạc đãi ngươi đâu!

Người điên kia cố nén sự đau lòng, nói một cách đại lượng.

Lưu Kim Bưu nén sự kích động trong lòng lại, sau khi nhận lấy giọt máu tươi, sắc mặt vẫn không chút thay đổi, thấp giọng tạ ơn.

Hắn càng như vậy, người điên kia càng cảm thấy hình như mình vẫn còn thiếu sót chút gì đó, rồi cắn răng ép ra bảy tám giọt máu tươi đau xót đưa cho Lưu Kim Bưu.

Thân thể Lưu Kim Bưu run lên, sự hưng phấn của hắn không giấu giếm nổi nữa, vội vàng thu máu tươi lại, rồi hướng về người điên kia vái một cái.

Đúng lúc này, Hứa Lập Quốc kia từ trong góc động phủ ở trước mặt đi ra.

Sau khi tới bên cạnh người điên, hắn cười nhẹ nói:

- Vương gia, tiểu nương tử kia đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta đã vào chưa?

Người điên kia nghe thấy những lời này lập tức quên đi sự đau lòng, hưng phấn đứng dậy liên tục gật đầu.

Hứa Lập Quốc cười hắc hắc, ánh mắt nhìn người điên giống như là nhìn một kho báu di động, cùng với Lưu Kim Bưu hộ tống người điên này đi vào sâu bên trong động phủ.

Ở bên trong động phủ có một gian phòng, ở cửa phòng có một đạo hào quang lờ mờ ngăn cản, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong. Ở trong phòng hình như có một người đang khoanh chân ngồi.

- Vương gia, tiểu nương tử đang ở bên trong chờ ngài, mau đi vào thôi, hai người bọn tiểu nhân đứng hầu ở bên ngoài.

Sau khi đi vào trong cửa phòng, Hứa Lập Quốc vẻ mặt gian xảo, thấp giọng nói.

Người điên kia vẻ mặt đắc ý, gầm nhẹ lên vài tiếng, đang muốn đi vào trong phòng, đột nhiên quay đầu nhìn Hứa Lập Quốc, thần sắc ngưng trọng hỏi:

- Có thật là tốt như ngươi nói không vậy?

Hứa Lập Quốc vỗ ngực, gật đầu nói:

- Tiểu nhân không nói dối đâu, vương gia cứ thử thì sẽ biết.

Ánh mắt người điên kia lộ ra vẻ hưng phấn, xoay người trực tiếp đi vào bên trong đám hào quang, tiến vào trong phòng. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở cách đó không xa có một tu sĩ thanh niên mặc áo đen đang khoanh chân ngồi, tướng mạo cực kỳ anh tuấn.

- Ha ha, tiểu nương tử, nói cho bổn vương biết ngươi tên là gì, bổn vương sẽ có thưởng!

- Bần đạo là Pháp Hoa Tử.

Thanh niên kia nhướn mày, lạnh lùng nói.

Ở bên ngoài căn phòng, Hứa Lập Quốc xoa hai tay, thần sắc rất hưng phấn nhìn Lưu Kim Bưu cười nói:

- Âm mưu của lão Lưu ngươi quả là không tồi, nhờ mấy chục truyền tống trận lúc trước chúng ta đã lấy được không ít máu tươi. Ngươi yên tâm, theo ước định, hai ta sẽ chia ba bảy!

Lưu Kim Bưu mim cười lắc đầu nói:

- Chuyện này đáng là gì. Những người mà lão phu lừa năm đó không có kẻ nào điên, đều là những hạng người tu vi cao thâm, thông minh hơn người. Đối phó với bọn họ hiển nhiên cần phải sắp đặt chu đáo một chút, không thể có chút sơ hở.

Còn về người điên này, người này tâm tính đơn giản, mấy âm mưu chu đáo phức tạp lúc trước đối với hắn không có tác dụng, chỉ giống như là đàn gảy tai trâu thôi. Cho nên lúc này lão phu chỉ dùng những mẹo đơn giản nhất, tuy sơ hở trăm đường, nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Hứa Lập Quốc cười ha hả, gật đầu nói:

- Chúng ta phải tranh thủ thời gian, sau lần này vẫn còn có vài chỗ phải đi, cần phải kết thúc nhanh lên một chút, nếu không sát tinh kia trở về mà biết được thì…

Tâm thần Hứa Lập Quốc run lên, quả thật hắn rất sợ hãi. Nói tới đây, sau khi tính toán thời gian một chút hắn liền lấy ra một ngọc giản, nắm chặt lấy.

Ngay khi hắn nắm chặt lấy ngọc giản này, truyền tống trận ở bên trong động phủ lập tức lại nổi lên hào quang. Trong đám hào quang kia có hơn mười tu sĩ, những tu sĩ này bộ dạng đều như hung thần ác sát, người dẫn

đầu là một nữ tử. Nữ tử này vẻ mặt lạnh như băng, cùng với những người khác đi thẳng vào sâu bên trong động phủ.

Sau khi nhìn thấy hai người đám Hứa Lập Quốc, hai bên cùng mỉm cười. Hứa Lập Quốc kia đi tới trước cửa phòng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

- Vương gia, không xong rồi, đạo lữ của Pháp Hoa Tử tìm tới!!

Vừa nói xong hắn liền phun ra một ngụm linh thể khí, toàn thân lộ ra vẻ mệt mỏi, trực tiếp ngã ở một bên.

Lưu Kim Bưu cũng đưa tay vỗ lên ngực, phun ra máu tươi.

Nữ tu kia hừ một tiếng, dẫn hơn mười kia theo sau, trực tiếp xé rách màn ánh sáng của căn phòng.

Bên trong màn ánh sáng, người điên kia ngồi đối diện với Pháp Hoa Tử, ngơ ngác nhìn đám tu sĩ xông vào từ phía sau, sững sờ ngây ra ở đó.

- Ngươi…. các ngươi muốn làm gì! Bổn vương…. bổn vương….

Ánh mắt người điên kia lộ ra vẻ hoảng sợ, cho đến bây giờ hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Câm miệng! Không ngờ ngươi lại làm cái loại chuyện này!

Nữ tu kia lạnh lùng nhìn chằm chằm người điên, đám tu sĩ phía sau nàng cũng trợn mắt nhìn, đứng đầy trong phòng.

- Hả? Chúng ta có làm gì đâu, ta… ta chỉ hỏi hắn tên là gì thôi mà… ta…

Người điên kia cuống quýt, vội vàng giải thích.

- Thanh niên áo đen đang khoanh chân ngồi kia trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, đứng dậy đi sang một bên, trầm mặc không nói gì.

- Đừng có nói dối! Hãy lấy máu tươi của ngươi đổ đầy mười cái bình này, nếu không ta sẽ giết chết bọn chúng!

Ánh mắt nữ tu này lộ ra vẻ hung ác, vung tay áo, liền có mười cái bình ngọc xuất hiện ở trước mặt người điên. Nàng chỉ tay về phía sau, lập tức Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu bị đám người kia lôi vào. Trên người Hứa Lập Quốc cắm đầy kiếm, thần sắc uể oải phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Vương gia, không cần phải để ý tới ta, người hãy chạy mau đi!

Toàn thân Lưu Kim Bưu cũng dính đầy máu tươi, nhưng sau khi hắn nghe thấy lời nói của Hứa Lập Quốc trong lòng liền thầm mắng, ánh mắt lóe lên lập tức kêu gào thảm thiết.

- Vương gia, chúng ta vì người mà bị liên lụy, vương gia là người hào sảng, phải cứu chúng ta…

Tất cả mọi người ở đây không ai phát hiện ra trong lúc bọn họ hành động, ở phía sau bọn họ bỗng nhiên có một thân ảnh áo trắng, ánh mắt lộ ra hàn quang yên lặng đi ra.

- Hứa Lập Quốc, Lưu Kim Bưu, hai ngươi thật là to gan lớn mật! Được, được lắm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1568 Thu thập ác nô

Lời nói lạnh như băng này giống như là một cơn gió lạnh thổi vào sau lưng mọi người, truyền vào trong tai của Lưu Kim Bưu. Đồng tử trong hai mắt của Lưu Kim Bưu co rụt lại, thân thể kịch chấn lập tức đứng sững ra ở nơi đó, đầu óc trong phút chốc hoàn toàn trống rỗng.

Thân thể hắn run rẩy, theo bản năng xoay người nhìn về phía sau. Vừa mới quay lại nhìn, hắn gần như hồn bay phách tán, phịch một tiếng quỳ

trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi lần này chính là thật, là do bị hù dọa mà phun ra.

Cho dù hắn quỳ kế đa đoan nhưng giờ phút này không suy nghĩ được một chút nào. Thân thể hắn run rẩy, đang muốn nói một điều gì đó, nhưng dưới ánh mắt của Vương Lâm tâm thần hắn cũng chấn động ầm ầm, dường như thân thể bị xé rách. Ánh mắt kia giống như là những thanh kiếm sắc xuyên vào trong nguyên thần, như thể chỉ cần một ý nghĩ cũng có thể khiến cho nguyên thần hắn tan vỡ, tiêu tan mà chết.

Ánh mắt đáng sợ kia ẩn chứa một luồng sát khí khiến cho da đầu Lưu Kim Bưu tê dại, dọa cho hắn biến thành câm điếc, không nói được bất cứ lời nào, chỉ có thể quỳ ở đó không ngừng mà dập đầu, phát ra tiếng bình bịch. Ngay cả trán hắn đầm đìa máu tươi hắn cũng không để ý.

Hứa Lập Quốc kia vốn còn đang đắc ý, ở nơi đó kêu lên thảm thiết, nhưng ngay khi nghe thấy thanh âm này, cũng toàn thân run bắn lên. Thanh âm này hắn rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc, chính là tiếng của sát tinh khiến cho hắn sợ hãi đến cực điểm!

Bên trong thanh âm kia truyền ra sự phẫn nộ lạnh như băng, khiến cho linh thể của Hứa Lập Quốc này gần như tiêu tan, khiến cho hắn tâm thần chấn động, thần sắc trắng bệch. Những thanh kiếm cắm trên thân thể lập tức vỡ tan, toàn thân trở nên uể oải, xoay người một cái nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Vương Lâm ở phía sau.

Vừa mới nhìn thấy, hắn gần như muốn ngất đi, trực tiếp quỳ trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi đến tột cùng.

- Chủ… chủ nhân!!

Hứa Lập Quốc sửng sốt đến nửa ngày mới lại kêu lên thảm thiết. Thanh âm này đủ để phá tan hồn phách, khiến cho toàn bộ sự hoảng sợ của hắn đều lộ ra ngoài.

- Chủ nhân tha mạng, chủ nhân hãy nghe ta giải thích, việc này không phải như ngươi nghĩ đâu, việc này….

Dù sao Hứa Lập Quốc cũng đã đi theo Vương Lâm trong một thời gian dài, lúc này mặc dù sợ hãi đến cực độ, nhưng so với Lưu Kim Bưu kia cũng còn mạnh mẽ hơn không ít. Hắn vẫn còn có thể run rẩy mà nói, vừa nói hắn vừa tiến về phía Vương Lâm, nhìn như chuẩn bị ôm lấy chân Vương Lâm để cầu khẩn.

Biến cố đột ngột này khiến cho những tu sĩ còn lại chấn động. Hơn mười tu sĩ bộ dạng như hung thần ác sát kia nhất tề xoay người lại, ngay khi nhìn thấy Vương Lâm lập tức đều bị ánh mắt lạnh như băng kia xuyên thấu thân thể. Trong tiếng ầm ầm, hơn mười tu sĩ này đồng loạt phun ra máu tươi, cả đám đều lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

Nữ tu kia sắc mặt cũng tái nhợt, phun ra máu tươi, lui về phía sau mấy bước, vẻ hoảng sợ trong mắt đã đạt tới cực hạn. Nàng không biết đối phương là ai, nhưng uy áp từ trên người đối phương truyền ra cũng khiến cho nàng có một cảm giác trời long đất lở. Ngay cả sư tôn của nàng, ngay cả người mạnh nhất mà nàng đã từng gặp trong đời ở trước mặt người này cũng chỉ như những con kiến mà thôi.

- Ngươi…. ngươi là ai!

Nữ tử này trong lúc run rẩy lui về phía sau, trong sự sợ hãi cùng với uy áp không cách nào hình dung được này, ngay cả lời nói của nàng cũng lạc cả đi.

Không chỉ có nàng, gần như tất cả mọi người ở đây trong khoảnh khắc này cũng có cảm giác run rẩy như đang đứng trước một cơn cuồng phong. Cơn cuồng phong này nối liền thiên địa, ẩn chứa một khí tức kinh khủng đến cực điểm, có thể hủy diệt tất cả sinh linh. Dưới cơn cuồng phong này, bọn họ vô cùng nhỏ bé, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể tử vong toàn bộ.

Thanh niên áo đen Pháp Hoa Tử đứng ở đằng xa sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm sau khi ngây ra một lát liền lộ ra một vé kích động. Dường như hắn đã nhận ra Vương Lâm, những vẫn có chút không thể tin được.

Người điên kia là người có ít áp lực nhất, sau khi hắn nhìn thấy Vương Lâm lập tức bắt đầu mếu máo, hình như trong mắt đã chảy nước mắt,

trực tiếp xông qua đám người, lướt qua Hứa Lập Quốc chạy đến bên cạnh Vương Lâm, nhìn Vương Lâm khóc lớn lên.

- Bọn họ khinh thường ta!! Rõ ràng là ta chưa làm gì cả, ta chỉ hỏi tên của tiểu nương tử kia thôi, ta thật sự chưa làm gì mà! Hứa Lập Quốc nói là ta muốn chơi đùa thế nào cũng được, nhưng ta vẫn chưa kịp làm được gì, thì bọn họ đã tiến vào, ta chưa làm gì mà

Người điên kia càng nói càng mếu máo, oa oa khóc lớn lên.

Hứa Lập Quốc nghe mà hãi hùng khiếp vía, dưới ánh mắt lạnh lùng của Vương Lâm hắn không dám tiếp tục tiến tới gần nữa, đang định mở miệng, nhưng Vương Lâm đã giơ tay phải chỉ về phía hắn.

Dưới một chỉ này, Hứa Lập Quốc kia lập tức kêu lên thảm thiết, phun ra một ngụm linh thể khí lớn, toàn thân gần như trong suốt, thân thể lảo đảo, ầm một tiếng va vào vách động ở đằng sau. Ngay khi đụng vào vách động, trên vách động kia liền có cấm chế lóe lên, khiến cho Hứa Lập Quốc lại gào lên bị bắn ra.

Một chỉ này dường như đã đem tu vi của hắn phế bỏ hết ba thành, khiến cho linh thể của hắn như sắp sửa tan vỡ, mơ hồ có sự tan rã. Nhất là sự đau đớn truyền vào trong tâm thần càng làm cho Hứa Lập Quốc kêu lên thảm thiết.

Lúc này, hắn đã cực kỳ hoảng sợ. Hắn đã đi theo Vương Lâm nhiều năm, biết rõ sự tàn nhẫn của đối phương. Hai chữ sát tinh này không phải bỗng dưng mà có!

- Chủ nhân, chủ nhân!! Ta vì chủ nhân mà lập công!! Ta vì chủ nhân mà lấy những giọt máu này!! Chủ nhân còn nhớ lão tổ của Cự Ma Tộc ở Chu Tước Tinh không, chủ nhân còn nhớ ….

Hứa Lập Quốc kêu lên thảm thiết, hắn đem tất cả những việc mà hắn đã làm vì Vương Lâm vội vàng nói hết ra.

Hắn lo lắng nếu mình nói chậm, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội để nói ra nữa.

- Nếu không có những chuyện đó, thì một chỉ vừa rồi sẽ không phải chỉ phế đi ba thành tu vi của ngươi, mà là sẽ hủy diệt hồn phách của ngươi!

Trong mắt Vương Lâm tràn ngập hàn quang. Hắn đã từng hứa sẽ đối đãi tốt với người điên kia, nhưng Hứa Lập Quốc này không ngờ lại dám làm bậy, to gan lớn mật! Như hắn đã nói, nếu không có những chuyện kia, thì cho dù Hứa Lập Quốc có đi theo hắn lâu năm, Vương Lâm nhất định cũng sẽ giết hắn.

Ánh mắt quét qua, Vương Lâm nhìn về phía Lưu Kim Bưu vẫn còn đang không ngừng run rẩy dập đầu, trong mắt lóe lên sát khí.

- Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Lưu Kim Bưu, ngươi đã làm cho ta thất vọng rồi! Ngươi lúc ở Hỏa Tước Tộc đã lập công, ta đã từng hứa sẽ thả ngươi đi. Lần này trở về ta vốn muốn để ngươi đi, còn cho ngươi thay mặt ta để tiếp đãi hắn….

Thanh âm của Vương Lâm rất lạnh lùng, chậm rãi truyền ra. Thanh âm này giống như là một con gió lạnh tràn ngập động phủ, khiến cho thân thể Lưu Kim Bưu run rẩy kịch liệt hơn, tốc độ dập đầu nhanh hơn, không ngừng đập trán xuống mặt đất ầm ầm.

Nhìn Lưu Kim Bưu, Vương Lâm chỉ tay phải về phía trước, chỉ phong gào thét trực tiếp bắn lên người của Lưu Kim Bưu. Thân thể Lưu Kim Bưu run lên, phun ra máu tươi, toàn thân lảo đảo bị bắn đi mấy trượng.

- Ngươi đã lập công lớn, công lao này vẫn còn, nhưng cơ duyên thì phải bỏ, cũng đừng nghĩ đến tự do nữa, ngươi hãy ở lại làm nô bộc cho ta một ngàn năm!

Lời nói của Vương Lâm truyền vào trong tai Lưu Kim Bưu. Lưu Kim Bưu trong lòng cười khổ, sự trừng phạt này đối với hắn cũng có thể nói là chấp nhận được.

- Phong Tôn!!! Người là Phong Tôn!!!

Đúng lúc này, tu sĩ áo đen Pháp Hoa Tử kia mang theo một vẻ kích động và cuồng nhiệt, lập tức gào lên. Hắn vốn vẫn không chắc chắn, nhưng sau khi nghe Vương Lâm nói ra hai cái tên Chu Tước Tinh và Hỏa Tước Tộc, lập tức không còn nghi ngờ gì nữa. Trong lúc kích động, hắn hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái thật sâu.

Ngay khi lời này phát ra, tất cả tu sĩ còn lại ở xung quanh lập tức lộ ra một vẻ không dám tin, còn có một sự cuồng nhiệt tràn ngập thần sắc, đều ôm quyền kích động vái một cái.

- Tham kiến Phong Tôn!!

Nữ tu kia trong lúc sửng sốt, hai mắt hiện lên vẻ sùng kính, cũng như những người khác hướng về phía Vương Lâm ôm quyền bái kiến. Nàng đối với lời nói của Pháp Hoa Tử cực kỳ tín nhiệm, cũng chỉ có Phong Tôn mới có thể có uy áp khiến cho nàng sợ hãi đến như vậy!

Ánh mắt Vương Lâm như điện, liếc nhìn thanh niên áo đen kia một cái, chậm rãi mở miệng.

- Ngươi đã từng gặp ta?

Thanh niên kia cực kỳ kích động, bước lên phía trước cung kính nói:

- Vãn bối đã từng ở La Thiên Tinh Vực một thời gian. Trận chiến đầu tiên ở Vân Hải năm đó vãn bối cũng ở trong đại quân của La Thiên, đã từng nhìn thấy Phong Tôn từ xa. Vừa rồi, vãn bối cũng đã nhận được ngọc giản từ Vân Hải, nên đối với hình dáng của Phong Tôn cũng mơ hồ biết được.

Hắn vừa nói, vừa nhìn thoáng qua người điên phía sau Vương Lâm, thần sắc lộ ra vẻ xấu hổ, muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng cũng khó có thể mở miệng.

Vương Lâm trầm mặc, lạnh lùng liếc mắt nhìn hơn mười tu sĩ trong động phủ này một lượt. Một cái liếc mắt này mang tới cho những tu sĩ kia một áp lực rất lớn, khiến cho bọn họ phải cúi đầu vâng dạ. thần sắc xấu hổ, không dám nói gì.

- Việc này, không được lặp lại nữa.

Hồi lâu sau, Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, vung tay áo, cuốn lấy Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu, mang theo người điên kia, trong lúc bước đi một gợn sóng hiện lên bên trong động phủ, dần dần biến mất.

Cho đến khi hắn rời khỏi, hơn mười tu sĩ trong động phủ mới dám ngẩng đầu. Lưng áo của bọn họ đã chảy mồ hôi ướt nhẹp, nhìn lẫn nhau, vẫn còn hoảng sợ.

- Sách nghịch tử, ngươi đã làm được một chuyện tốt nhỉ! Nếu ngươi không bắt ta làm việc này, thì sao chúng ta có thể bị Phong Tôn khinh thường như vậy… Ôi! Cũng là tại ta bị Hứa Lập Quốc làm nổi lòng tham, không ngờ lại làm ra một chuyện như thế này, lại đi lập mưu để lừa gạt một người điên…

Thần sắc của Pháp Hoa Tử kia cực kỳ xấu hổ, nhìn về phía Vương Lâm biến mất, trong lòng tràn ngập sự hối hận.

Vương Lâm là người mà hắn rất sùng kính, hắn luôn luôn mong muốn trong đời có thể có một lần được gặp Phong Tôn. Nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ được mong muốn kia không ngờ lại có lúc trở thành sự thật, chỉ là lại ở trong hoàn cảnh như thế này….

Nữ tử kia sắc mặt cũng xấu hổ, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Đều là do Hứa Lập Quốc kia, người này… nếu sau này ta có cơ hội gặp lại, ta nhất định sẽ phải tính toán với hắn chuyện này.

Trong tinh không, Vương Lâm chậm rãi tiến về phía trước. Lưu Kim Bưu và Hứa Lập Quốc đã bị hắn thu vào trong không gian trữ vật, những giọt máu màu vàng mà họ lấy được cũng đã bị Vương Lâm lấy lại hơn phân nửa.

Ở phía sau hắn là người điên vẻ mặt đang mếu máo, vẫn còn ở đó nói lăng nhăng không ngớt. Chuyện lần này đã khiến cho người điên kia nhớ rất kỹ.

- Lòng người hiểm ác, lòng người hiểm ác mà… Còn có linh thạch và ngân lượng kia rất là quan trọng, cực kỳ quan trọng. Sau này nếu có linh thạch và ngân lượng, nhất định phải tính toán cẩn thận, không thể tiêu lung tung… một chút cũng không thể hoang phí … không thể hoang phí….

Ngay cả Vương Lâm cũng không ngờ tới những chuyện lần này đã khiến cho tính cách của người điên kia có một chút thay đổi. Khất là đối với linh thạch và ngân lượng sau một vài ngày đã đạt tới một mức độ cực kỳ keo kiệt, gần như khiến người khác phải phát điên lên!

Nghe người điên kia ở đằng sau không ngừng nói lung tung, trong lòng Vương Lâm tự nhiên bình tĩnh trở lại. Hắn quay đầu liếc nhìn người điên kia một cái, mơ hồ cảm thấy cái bộ dạng của đối phương hiện giờ, nhất là cái miệng nói liến thoắng kia dường như rất giống một người…

Người đó trong Thái Cổ Tinh Thần ở giới ngoại hắn chỉ gặp có một lần, gần như đã quên mất rồi.

Vương Lâm lắc đầu mỉm cười, cảm thấy ý nghĩ của mình vô cùng hoang đường, không suy nghĩ về việc này nữa, mà hướng về phía Chu Tước Tinh chậm rãi đi tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1569 Chu Tước Tinh

Tinh không vô cùng yên tĩnh như một vùng biển đen kịt, không có chút sóng gió đang say ngủ. Những điểm tinh quang giống như đôi mắt chớp chớp, làm trái tim người xa quê thêm nhung nhớ.

Nhất là những người đã không còn người thân, đôi mắt xa xa kia lại càng trở nên mơ hồ, hóa thành sự bi thương và tưởng niệm, đọng lại thật sâu trong lòng không tiêu tan, trở thành một tiếng than thầm.

Tu sĩ cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cũng có cảm giác nhớ nhung và không đành lòng.

- Bọn họ bắt nạt ta. Ngươi trừng phạt nhẹ quá. Ta muốn biến Hứa Lập Quốc kia thành con heo con, không đúng, biến thành lá cây, sau đó để ta giẫm đạp. Ta muốn giẫm chết hắn! Còn cả tên Lưu Kim Bưu kia. Hắn không ngờ cũng có gan gạt ta. Hừ hừ, lừa gạt bổn vương kết quả sẽ rất bi thảm. Cho hắn làm nô lệ ngàn năm đã là rất nhẹ rồi. Ngươi cũng biến hắn thành lá cây để ta dày xéo. Ta muốn giẫm chết hắn.

Người điên đi phía sau Vương Lâm, bắt đầu nói lảm nhảm.

Thấy ánh mắt Vương Lâm nhìn về tinh không xa xa, không hề để ý tới bản thân, người điên liền mặc kệ, sau khi gào thét một chặp với Vương Lâm xong liền không ngừng luẩn quẩn bên người Vương Lâm, vừa gầm rú vừa nhìn hắn, giống như là nếu Vương Lâm không để ý tới hắn thì hắn quyết không bỏ qua.

Vương Lâm yên lặng đi về phía trước, khoảng cách tới Chu Tước Tinh càng ngày càng gần. Hắn dù nhắm mắt cũng có thể tìm được Chu Tước Tinh. Chuyện này có lẽ có liên quan tới thần thông nhưng trên Chu Tước Tinh cũng có hồn bi của hắn.

Tiếng nói của người điên càng thêm kịch liệt, dọc đường đi hầu như không có nửa điểm dừng lại. Hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi, không ngừng gầm rống.

- Biến thành lá cây, ta muốn giẫm, giẫm, giẫm!

- Đủ rồi.

Người điên sau khi lặp lại mấy ngàn lần thì đã thành công cắt đứt suy nghĩ của Vương Lâm. Tay phải hắn giơ lên, đưa tay về phía trước, túm lấy người điên đang lượn vòng vòng quanh hắn, giữ hắn lại phía trước thân thể.

- Yên tĩnh một chút.

Vương Lâm nhìn người điên, chậm rãi mở miệng.

Người điên bị Vương Lâm nắm lại, trừng mắt nhìn Vương Lâm, hét lớn:

- Biến thành lá cây!!

Vương Lâm nhướng mày.

- Ta mặc kệ, ta muốn bọn họ biến thành lá cây, biến thành lá cây, biến thành lá cây!

Người điên không ngừng rít gào, giống như là một đứa trẻ con lớn tiếng gào khóc trước mặt cha mẹ đòi đồ chơi.

- Kỳ thật ngươi đã sớm nhìn ra ý nghĩ và âm mưu của bọn họ...

Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Oái... Bổn vương.... Bổn vương không nhìn ra.

Người điên sửng sốt, con mắt đảo vòng quanh, vội vàng lắc đầu. Động tác lắc đầu này giống như là trẻ con phàm nhân đang chơi trống bỏi.

Vương Lâm nhìn người điên đầy thâm ý, buông thân thể hắn ra, đi về phía trước.

- Máu mà ngươi hứa cho Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu thật ra căn bản chỉ là thứ vất đi. Tất cả đám máu đó dung hợp luyện hóa cũng chẳng bằng nửa giọt máu chính thức của ngươi! Bọn họ lừa gạt ngươi, ngươi cũng lừa gạt bọn họ. Loại trò chơi này chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng trước mặt ta sao? Vương Lâm ta làm việc là muốn xử phạt công bình đối với bọn họ mà thôi. Thế là đủ rồi, ngươi đừng có mà nói năng linh tinh nữa.

Vương Lâm xoay lưng người điên, lời nói từ từ phát ra.

Người điên trừng mắt nhìn Vương Lâm, sắc mặt đỏ bừng, hắc hắc cười ngây ngô hồi lâu, sau đó mới lầm bầm nói:

- Bổn vương là người thông minh như vậy, há có thể bị bọn họ lừa...nhưng Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu cũng thực sự có bản lãnh, thật sự đáng để bổn vương thưởng. Hừ, bọn họ rất xấu, cũng may là bổn vương biết máu mình rất quý giá, năm đó người kia...

Người điên đang nói thầm, thấy Vương Lâm đã đi xã, vội vàng chạy đuổi theo. Tiếng nói của hắn từ từ nhỏ lại, sau khi tới bên cạnh Vương Lâm cả nửa ngày liền nghi hoặc nhìn Vương Lâm. Hắn dần dần cảm nhận được trên người Vương Lâm cảm giác y hệt như lúc mới ra khỏi cơ thể U Minh Thú.

Cả đường đi trầm mặc, Vương Lâm không mở miệng nói nửa câu. Cho tới khi phía trước hắn xuất hiện một tinh cầu nồng đậm linh khí, đang ở trong một trạng thái vô cùng hưng thịnh.

Tu chân tinh này không lớn, ở trong tinh không cũng chỉ được coi là một tiểu tinh mà thôi. Nhưng trong nháy mắt khi nhìn tới tu chân tinh này, thân thể Vương Lâm khẽ run lên. Hắn ngừng bước.

Yên lặng nhìn tu chân tinh này, nhìn quê hương đã in dấu trong tâm thần hắn, trước mắt Vương Lâm chậm rãi hiện lên rất nhiều khuôn mặt. Đám người thân thuộc này dần dần hợp thành cuộc đời của hắn khi còn ở Chu Tước Tinh.

Vẻ buồn bã trên mặt Vương Lâm càng đậm hơn.

Cảnh còn người mất. Đây vốn là câu nói để hình dung năm tháng trôi qua. Vương Lâm cảm thấy dường như ngay cả những vật không thể thay đổi lúc này cũng đã đổi thay. Cũng không hẳn là tại những thứ này biến đổi, mà bởi vì nó đã không còn thuộc về mình...

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Chu Tước Tinh. Bên ngoài tu chân tinh này còn có một trận pháp mênh mông, tràn ngập tám phương, lúc nào cũng vận chuyển, hóa thành một vùng gợn sóng rung động, truyền khắp tinh không.

Vương Lâm nhớ rõ rằng lúc hắn ra đi thì chưa có trận pháp này.

Theo hắn thấy thì trận pháp này được bố trí chưa lâu, mới chỉ vài thập niên thôi. Một lúc lâu sau, Vương Lâm than nhẹ, thong thả bước từng bước về phía trước. Người điên đi phía sau Vương Lâm, tò mò nhìn Chu Tước Tinh.

Hai người đang bước đi thì ở xa xa trong tinh không liền có một đạo cầu vồng gào thét bay về phía Chu Tước Tinh. Bên trong đạo cầu vồng này có bốn tu sĩ, ba nam một nữ, một già ba trẻ. Bọn họ mang theo thần sắc cung kính, giống như là đi về thánh địa, nhoáng qua bên cạnh Vương Lâm và người điên, bay thẳng tới bên ngoài trận pháp của Chu Tước Tinh.

- Nơi này chính là Chu Tước Tinh rồi. Đây chính là cố hương của Phong Tôn!

Trong nháy mắt khi bốn tu sĩ trong đạo cầu vồng ngừng lại, một lão già thần sắc ngưng trọng cất lời nói.

- Sau khi tiến vào Chu Tước Tinh, các người nhớ chớ có sinh sự. Nơi này là thánh địa của Côn Hư tinh vực, thậm chí của giới nội chúng ta, có rất nhiều lão quái đại thần thông, vì Phong Tôn mà bảo vệ tu chân tinh này!

Lão già kia dặn dò xong, ba tu sĩ còn lại vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Chu Tước Tinh càng sùng kính hơn.

Vương Lâm chậm rãi đi tới bên ngoài trận pháp của Chu Tước Tinh, cách bốn người kia mấy trăm trượng, nhìn trận pháp này, thần sắc càng trở nên buồn bã.

Người điên bên cạnh hắn cả đường đi yên lặng, không khỏi nhớ Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu, trong lòng âm thầm nói.

- Thật ra hai người này đối xử với bổn vương cũng không tệ lắm...

Đang thì thào thì ánh mắt hắn đảo quanh, lập tức thấy bốn người ngoài trăm trượng, hai mắt lập tức sáng bừng lên.

- Ha ha, ba tiểu nương tử, nói cho bổn vương biết tên của các người, bổn vương sẽ có thưởng!

Đôi mắt người điên bừng sáng, lập tức giơ tay phải lên vẫy vẫy bốn tu sĩ kia.

Lời nói của hắn đột ngột vang lên khiến cho bốn tu sĩ này nghe xong không khỏi sửng sốt, cũng theo tiềm thức quay đầu nhìn lại phía sau, tưởng rằng còn có tu sĩ nào từ xa đã đi tới.

- Ngươi quay đầu lại làm gì? Bổn vương không phải nói với ngươi, nói chính là ba tiểu nương tử bên cạnh ngươi đó. Mấy tiểu nương tử, các ngươi tên là gì thế...

Vẻ mặt người điên hưng phấn, lớn tiếng hô.

Lời này vừa thốt ra, ngoài lão già kia thì hai thanh niên liền biến sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người điên, ánh mắt lộ hàn quang, đang muốn nói chuyện thì lão già liền nhướng mày, giơ tay ngăn cản đệ tử của mình. Hắn không nhìn về phía người điên nọ mà ánh mắt rơi vào Vương Lâm với ánh mắt vẫn luôn lộ vẻ đang nhớ lại đứng cạnh người điên.

- Vị đạo hữu này, hắn là cùng cố hương của Phong Tôn, cố hương của Phong Tôn là thánh địa, mong rằng hãy quản lý người đi cùng một chút, đừng để mất thể thống.

Lão già nói xong liền không nhìn tới Vương Lâm nữa mà vung tay áo lên, mang theo ba đệ tử bước vào trong trận pháp bên ngoài Chu Tước

Tinh.

Ba đệ tử đều quay lại hung tợn trừng mắt nhìn người điên, nhất là hai thanh niên lại càng lộ vẻ vừa tức giận vừa xấu hổ.

Người điên bĩu một, lộ vẻ oan khuất, lẩm bẩm:

- Không nói tên thì thôi, làm gì mà phải trừng mắt nhìn bổn vương... Bổn vương cũng chỉ muốn biết tên thôi chứ làm gì...

Thần sắc Vương Lâm bình thản, vỗ vai người điên, mang theo hắn cũng đi vào trận pháp. Hắn không trực tiếp bước vào Chu Tước Tinh mà lựa chọn đi qua trận pháp tiến vào.

Nếu đã về nhà thì hắn muốn đi từ cửa chính vào, làm gì có chuyện tránh né chứ.

Lão già mang theo ba đệ tử đi trước, trong nháy mắt khi tiến vào trận pháp, lập tức liền có ánh sáng lóe lên. Trong chốc lát từ bên trong trận pháp có hai người đi ra. Hai người này là hai lão già, ánh mắt như điện, bình tĩnh nhìn về phía mấy người tiến vào trận pháp.

Lão phu là Đạo Đức Tử của Minh Hồng Tinh - Triệu Hà, tới đây chầu thánh, mong rằng thánh sử mở trận pháp cho ta tiến vào.

Thần sắc lão già kia ngưng trọng, hai tay ôm quyền hướng về phía hai thân ảnh hư ảo kia vái một cái.

- Chu Tước Tinh đối với tất cả tu sĩ giới nội đều mở cửa, quy củ ngươi cũng biết rồi chứ?

Một người trong hai thân ảnh hư ảo trầm giọng mở miệng.

- Biết rồi, không thể mang đi bất cứ vật gì của Chu Tước Tinh, không thể phá hủy bất cứ vật gì của Chu Tước Tinh. Ở trên Chu Tước Tinh, chỉ có thể thăm thú.

Lão già kia gật đầu nói.

Nghe vậy, hai thân ảnh hư ảo kia liền đồng thời bắt quyết, hướng về phía ngoài vung tay. Lập tức từng luồng sáng từ trong trận pháp tỏa ra. Một cái thang như làm từ mây biến ảo ra phía trước bốn người, đi sâu vào trong trận pháp, tiếp xúc với Chu Tước Tinh ở phía xa xa.

Lão già này ôm quyền, mang theo ba đệ tử thần sắc sùng kính cuồng nhiệt bước lên thang, chậm rãi đi sâu vào trong.

Vương Lâm mang theo người điên, bình tĩnh đi sau lên cầu thang, tiến vào Chu Tước Tinh.

Hai hư ảnh kia cũng không ngăn cản, lạnh lùng nhìn Vương Lâm và người điên kia vài lần, cho tới khi mọi người đều biến mất trong trận pháp. Một hư ảnh lão già trong đó nhướng mày nói.

- Ta sao vẫn cảm thấy người kia quen quen, giống như đã gặp ở đâu rồi thì phải...

- Hả, ngươi cũng có cảm giác này sao? Ta cũng thấy vậy nhưng lại không nghĩ ra rốt cục đã gặp bạch y tu sĩ ở địa phương nào.

Hai người trầm ngâm trong chốc lát, lắc đầu, thân ảnh dần dần tiêu tán. Trận pháp bên ngoài Chu Tước Tinh từ từ bình tĩnh trở lại, ánh sáng yếu ớt tỏa ra.

Đi theo cầu thang, một lát sau Chu Tước Tinh liền hiện ra rõ ràng trước mắt Vương Lâm. Bậc cuối của cầu thang không ngờ lại chính là một ngọn núi cao nhất trên Chu Tước Tinh, trông giống như là đỡ cả chiếc thang.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1570 Lá rụng về cội

Đứng trên cái thang nối đất trời này, Vương Lâm nhìn về Chu Tước Tinh phía dưới. Tu chân tinh này đã trở nên xa lạ, sơn hà dường như cũng thay đổi không ít, lờ mờ không còn giống như trong hồi ức của hắn.

Mặt đất xanh lục một màu, cỏ xanh tràn ngập, theo gió nhẹ lay động mơ hồ tỏa ra mùi hương thơm ngát tràn ngập thiên địa.

- Chơi hay quá. Nơi này sao lại đẹp như vậy. Ngươi nhìn bức tượng trên ngọn núi kia đi. Ha ha, bức tượng đó làm chưa đẹp nhé, rất thô tháo. Còn không bằng người đất bổn vương nặn.

Người điên vỗ tay cười ha hả.

Bốn sư đồ phía trước lúc này thần sắc vốn nghiêm trang, đứng ở trên thang hướng về phía bước tượng đá vái một cái, thấy lời nói và tiếng cười người điên, ngoài lão già ra thì mấy đệ tử đều căm tức nhìn lại, ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Núi này chính là ngọn núi đỡ cái thang, là ngọn núi cao nhất Chu Tước Tinh, được mấy người có đại thần thông dùng núi làm gốc rễ, từ đó xuất ra một pho tượng khổng lồ. Pho tượng này khắc một tu sĩ mặc trường bào, tay trái bắt quyết, tay phải nắm Khai Thiên Phủ thật lớn, ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc lộ ra một sự uy nghiêm vô hình, giống như đang muốn đánh với trời cao!

Ngay dưới cầu thang chính là chỗ của pho tượng. Do vậy hễ là tu sĩ tới Chu Tước Tinh triều thánh đều thấy bức tượng lớn như núi này. Mà khi bước vào tu chân tinh này, do tu vi cao thấp, theo khoảng cách gần xa mà cảm thấy uy áp khác nhau. Có những tu sĩ vừa gặp đã thấy tâm thần chấn động, đi tới cúng bái.

Pho tượng đó đúng là khắc Vương Lâm!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm hiện thân trong trận chiến ở Vân Hải tinh vực!

Chẳng qua bộ mặt pho tượng này không biết vì sao lại hơi mơ hồ, do đó người ngoài rất khó có thể nhìn rõ ràng.

- Tượng này chính là mô tả phong thái của Phong Tôn trong trận chiến đầu tiên ở Vân Hải tinh vực, chém chết Lão tổ Hỏa Tước Tộc, Nam Chiếu Thượng Nhân, sau đó đứng ở lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, lấy sức một người ngăn cản đại quân tu sĩ giới ngoại xâm lấn, khiến cho vạn người không dám bước vào!

Lời nói của lão giả lộ vẻ tang thương, khiến cho ba người đệ tử phía sau đều quay lại, hướng về phía pho tượng vái lạy.

- Sau trận chiến đầu tiên, tên tuổi Phong Tôn nổi lên hiển hách, mọi người đều biết được người đến từ Chu Tước Tinh, do đó tu sĩ giới nội chúng ta mới tự phát mà làm, dưới sự dẫn dắt của mấy tiền bối có đại thần thông, có quen biết với Chu Vũ Thái của Chu Tước Tinh đem ngọn núi cao nhất này biến thành pho tượng của Phong Tôn.

Tiếng nói lão già vang vọng.

Vương Lâm yên lặng nhìn pho tượng, nhẹ lắc đầu, thầm than một tiếng. Hắn mơ hồ nhớ ra ngọn núi này năm đó là thuộc về Chu Tước Quốc, chính là thánh địa của Chu Tước Quốc, nhưng hôm nay lại biến đổi rồi.

Loại thay đổi này Vương Lâm không muốn thấy. Hắn đi về phía trước nửa bước, mang theo người điên rời khỏi nơi này, biến mất trước mặt bốn sư đồ kia. Cho tới khi bọn họ đã rời đi, một trong ba người thanh niên mới cười rộ.

- Người thô tục như vậy mà cũng xứng tớii triều thánh cố hương của Phong Tôn!

Hai đồng môn bên cạnh gật đầu, căm tức nhìn bóng lưng Vương Lâm đang biến mất.

- Hai người này ở ngoài Chu Tước Tinh nói lời không hay, tất nhiên sẽ bị trừng phạt. Chúng ta chờ xem bọn họ sẽ bị đuổi khỏi nơi này chật vật tới mức nào.

Vương Lâm chậm rãi đi trên không trung, nhìn xuống dưới mặt đất, càng cảm thấy xa lạ, khiến cho thần sắc hắn càng cô độc hơn, giống như cả thiên địa cũng đều biến đổi. Chỉ có trái tim hắn vẫn như xưa, nhưng dưới ảnh hưởng của sự đổi thay này lại khiến cho hắn càng cô tịch...

- Thay đổi nhiều quá...đã không còn cảm giác của quê nhà nữa...

Vương Lâm trầm mặc, cố gắng để tìm lại một chút cảm giác quen thuộc năm xưa. Chẳng qua ánh mắt hắn nhìn về mặt đất vẫn tìm không thấy.

Bao nhiêu tu chân quốc trên Chu Tước Tinh năm xưa cũng đã thay đổi toàn bộ. Cả Chu Tước Tinh lúc này trở thành một quốc gia, ngay cả tông phái hỗn tạp năm nào cũng đã trở thành cửu đại tông môn của Chu Tước Tinh.

Cửu đại tông môn chiếm đại bộ phận của Chu Tước Tinh.

Vương Lâm đi về phía trước, tìm lại Luyện Hồn Tông năm xưa, nhớ lại vẻ mặt hiền lành của Độn Thiên. Nhưng Luyện Hồn Tông năm xưa đã không còn nữa.

Ngọn núi đó đã biến mất từ lâu, hình thành một hồ nước, bốn phía có rất nhiều lầu các. Linh lực dao động truyền ra không ngớt, chứng tỏ sự tồn tại của một tông phái.

Tư Đồ Nam năm đó thức tỉnh, nói một câu bá đạo không cho trời đổ mưa vẫn vang vọng bên tai Vương Lâm. Nhưng lúc này hắn không tìm được chút khí tức quen thuộc nào.

Cự Ma tộc trong hồi ức, khi Vương Lâm bước qua, xuất hiện trong mắt hắn cũng đã thay đổi. Cả khu vực của Cự Ma tộc đã trở thành một vùng thảo nguyên. Bên trên thảo nguyên còn có ít dân du mục, quần áo đơn sơ hoặc quấn da thú trên người, trong tiếng hát vui vẻ mang đàn dê di chuyển.

Bên cạnh đàn dê còn có vài con chó lớn vừa chạy vừa sủa vang, lọt vào trong khúc hát lại không hề tạo vẻ không hài hòa, ngược lại dung nhập hoàn hảo, khiến ca khúc càng cuốn hút.

- Nơi này...cũng thay đổi rồi...

Vẻ buồn bã của Vương Lâm càng đậm. Thiên địa hôm nay đã biến đổi. Người điên đi phía sau Vương Lâm, lộ vẻ trầm mặc hiếm thấy. Hắn có thể từ bóng lưng của Vương Lâm nhận ra nỗi cô độc nồng đậm. Trong mơ hồ, hắn cũng thấy nhớ nhà.

Tuyết Vực quốc rất lâu sau xuất hiện trước mặt Vương Lâm. Tuyết trắng đầy hồi ức giống như một tấm chăn màu bạc phủ kín mặt đất giờ phút này cũng không còn nữa.

Tuyết đã bị hòa tan từ lâu, trở thành một vùng cây cối rậm rạp, không còn chút gì của năm xưa. Ngay cả những thành trì năm đó cũng đã bị san bằng, trở thành một đống đổ nát bên trong đám cây cối.

Bị chôn vùi trong đó còn có một thành trì đặc thù của phàm nhân mà Vương Lâm đã ở đó gần trăm năm, còn ngắm nhìn đứa bé tên gọi Tằng Ngưu dần dần lớn lên.

Kinh ngạc nhìn đám cây cối phía dưới, trái tim Vương Lâm vô cùng khó chịu, có cảm giác không nói lên lời. Hắn mơ hồ cảm thấy nơi này đã không còn là quê hương của mình nữa...

Chu Tước Tinh này hắn đã không còn tìm được chút gì quen thuộc nữa.

Đã không còn quen thuộc, chỉ còn những ký ức, giống như một đứa con xa nhà đã lâu, khi tuổi già trở lại quê hương thì phát hiện ra nơi này mọi

vật đều xa lạ. Xa lạ khiến hắn muốn khóc, xa lạ khiến hắn bi ai, xa lạ làm cho hắn không còn tìm thấy... nhà….

Vương Lâm trước kia cũng đã từng trở lại Chu Tước Tinh, cũng đã thấy sự thay đổi nhưng không như ngày nay, thay đổi lúc này nghiêng trời lệch đất, thay đổi quá bất ngờ, khiến cho hắn không kịp thích ứng. Hắn thậm chí không dám tỏa thần thức ra, nhìn toàn bộ Chu Tước Tinh, tới Triệu quốc tìm mộ cha mẹ...

Hắn sợ hãi nếu cứ tiếp tục đi, tiếp tục chứng kiến thì khiến cho hắn càng cô độc hơn. Lúc này hắn chỉ còn ký ức, chỉ có nỗi tịch mịch của kẻ không nhà.

Hắn cũng sợ hãi không dám tới sơn động trong Tu Ma Hải nơi hắn cùng ở với Lý Mộ Uyển, sợ hãi đi về sơn cốc ấm áp kia. Hắn sợ ngay cả những nơi đó cũng đã biến mất.

Nhìn đám cây cối này, Vương Lâm yên lặng đi tới, giống như muốn tìm kiếm thứ gì đó. Cuối cùng trong khu rừng rậm rạp, hắn vạt đám lá cây trước mặt, thấy được một phế tích của một thành trì.

Vài con thú nhỏ ở trong đám cỏ mọc cao ngút nơi phế tích, ở xa xa có thể nhìn thấy nhà cửa san sát một thời. Vương Lâm đi tới nơi này khiến cho những con thú bị kinh sợ, đều bỏ chạy cả.

Vương Lâm đi vào bên trong phế tích, tìm kiếm. Hắn mơ hồ tìm thấy một tia quen thuộc, mơ hồ muốn nắm bắt lấy. Nhưng một lát sau, một tia quen thuộc này không chút tiếng động mà tan nát. Hắn kinh ngạc nhìn về phía một cái hố lớn. Chính là cái hố này năm đó là đoạn đường mà hắn ở.

Đứng lặng ở nơi đó hồi lâu, Vương Lâm than nhẹ, xoay người rời đi.

Hắn đi tới Tu Ma Hải. Cả Tu Ma Hải nay đã không còn nữa. Sương mù năm đó giờ đã tiêu tan, chỉ còn lại mảnh đất khổng lồ bằng phẳng, ngày nay đã bị người ta ở kín, trở thành một khu vực thuộc cửu đại tông môn.

Sơn động năm đó hắn và Lý Mộ Uyển sống hiển nhiên đã không còn. Vương Lâm đứng trong thiên không nhìn hết thảy, trong lòng đau đớn. Hắn vốn định đi tới nhìn sơn động kia một cái, muốn nhìn cái thân rồng khổng lồ kia, muốn nhìn lại nơi mà Lý Mộ Uyển đã lưu lại tâm huyết năm đó.

Vương Lâm buồn bã xoay người rời đi.

Không ai hay biết, Vương Lâm trở lại những nơi mà hắn cảm thấy ấm áp, sơn cốc có Lý Mộ Uyển chậm rãi già đi, nơi Chu Như lớn lên.

Chẳng qua ngay cả những nơi này cũng đã bị san bằng, trở thành một vùng biển rất đẹp, rất đẹp, nhưng lại khiến Vương Lâm đau đớn...

- Nơi này cũng không còn nữa...

Đủ loại biến hóa trên Chu Tước Tinh, thoạt nhìn đẹp hơn năm đó vô số lần nhưng sự đẹp đẽ này chỉ là bề ngoài. Chu Tước Tinh này không phải là thứ Vương Lâm muốn!

Thế nhân chỉ biết nơi này là cố hương của Phong Tôn, muốn cải tạo nó thành một thánh địa, nhưng bọn họ nào biết, thánh địa này trống rỗng, không phải là thứ Vương Lâm cần...

Hết thảy mọi thứ đều chỉ là khói mây. Vương Lâm cũng không phải là loại người để ý tới bên ngoài, là tu sĩ coi trọng tiếng tăm. Hắn chỉ là một người bình thường, một người dù có là Phong Tôn cũng vẫn muốn giữ phong cách của một tiểu tiểu tu sĩ như xưa.

Hắn chỉ muốn có quê nhà, muốn có một nơi khiến mình bình tâm lại, có thể yên lặng mà nhớ nhung. Hắn chỉ muốn đi tìm một chút, dù chỉ là một chút quen thuộc, một chút khiến hắn ấm áp suốt hai ngàn năm tu đạo lạnh lùng, một chút mà thôi...

Nhưng hôm nay sự ấm áp đó đã trở thành thứ xa xỉ. Hắn muốn tìm nhưng cả đoạn đường đi lại không hề tìm được dù chỉ một chút.

Cô độc, tịch mịch, Vương Lâm xoay người, nhìn người điên đang mê mang đi phía sau, nhẹ giọng nói:

- Tại sao lại như vậy...

- Bổn vương cảm thấy nơi này rất đẹp nhỉ, ha ha...

Người điên nhếch miệng cười ngốc nghếch.

Vương Lâm trầm mặc. Hắn nhìn bầu trời, hồi lâu thở dài một tiếng, bước về phía trước, mang theo người điên rời khỏi nơi này, đi tới nơi hắn không dám đi nhất, không dám nhìn... gia đình thực sự của hắn, Triệu quốc trong ký ức của hắn!

Trên bầu trời, Vương Lâm nhìn Triệu quốc phía dưới, đôi mắt trờ nên mơ hồ.

- Nơi này không còn nữa...

Trước mặt người đời, hắn là Phong Tôn, là người được ngàn vạn tu sĩ kính ngưỡng. Nhưng giờ phút này hắn trở lại làm một kẻ xa quê trở về. Hắn chỉ muốn tìm lại chút dấu vết thân quen của cố hương...

Phía dưới hắn, bên trong Triệu quốc cũng có bốn tu sĩ lúc trước đã đi tới nơi này.

- Nơi này chính là nơi Phong Tôn lớn lên sao...

Một giọng nói già nua vang lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1571 Lá rụng về cội (2)

Phong Tôn lớn lên ở nơi này, nơi này tên là Triệu Quốc, là thánh địa chân chính của Chu Tước Tinh. Lão già kia thanh âm phức tạp, chỉ về Triệu Quốc ở phía trước, chậm rãi nói với đệ tử ở bên cạnh.

Ở phía trước của bốn người, ở biên giới của Triệu Quốc có một dải hào quang bao quanh. Hào quang này tạo thành hình tròn tràn ngập khắp bốn phía của Triệu Quốc, trở thành một trận pháp.

Trận pháp này có tác dụng ngăn cản người ngoài đi vào.

_Trên Chu Tước Tinh, kể cả chín đại tông môn chỉ cần đưa ra bái thiếp là có thể tuỳ ý tới thăm. Duy chỉ có nơi này là không cho tất cả tu sĩ bên ngoài tiến vào nửa bước. Đây là một yêu cầu kiên quyết do Chu Vũ Thái, người đứng đầu Chu Tước Tinh đưa ra khi cải tạo Chu Tước Tinh trong phạm vi lớn. Bất cứ nơi nào cũng có thể đi tới, nhưng duy chỉ có Triệu Quốc này là không cho phép động vào bất cứ một cây cỏ gì.

Lão già kia đứng ở bên ngoài đám hào quang, thanh âm bình tĩnh.

Ba đệ tử của hắn thần sắc cung kính, nhìn Triệu Quốc ở bên trong đám hào quang, nhìn ngọn núi lờ mờ ở đằng xa, yên lặng nhìn Tiệu Quốc ôm quyền vái một cái.

_Nếu không tuân thủ quy định, những tu sĩ từ bên ngoài tiến vào Triệu Quốc đều sẽ bị nghiêm trị!

Lão già kia trong lúc nói ánh mắt loé lên, quay đầu nhìn hai người bọn Vương Lâm từ trên trời hạ xuống cách đó mấy trăm trượng.

Ba đệ tử của hắn sửng sốt nghiêng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm cùng với người điên kia, lập tức phẫn nộ cười rộ lên.

_Chu Tước Tinh này đúng là không lớn, đi đâu cũng bị người khác làm phiền.

Hai người này thực sự thô tục không chịu nổi, đúng là làm cho người ta khó chịu.

Người điên kia cũng nhìn thấy bọn họ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ hưng phấn, rất vui vẻ hướng về phía bốn người kia gào to lên.

_Tiểu nương tử các ngươi, chúng ta lại gặp nhau rồi. Ha ha, xem ra các ngươi rất có duyên với bổn vương đấy. Đến đây đến đây, vì duyên phận của chúng ta, bổn vương sẽ có phần thưởng.

Vương Lâm dường như không nghe thấy tiếng gào thét của người điên kia, hắn yên lặng nhìn Triệu Quốc, trước mắt trở nên mơ hồ, trong lòng nổi lên từng cơn đau xót. Tâm tình không thể nói ra khiến cho hắn chậm rãi đi về phía trước, dần dần tới gần đám hào quang ở bên ngoài Triệu Quốc.

Đối với mấy thanh âm của người điên, ba đệ tử của lão già kia ánh mắt đều loé lên lửa giận. Nếu không phải là có sư tôn ở bên cạnh, thì bọn họ đã sớm dạy cho hắn một bài học rồi.

Lão già kia nhíu mày, đang muốn mở miệng thì đột nhiên thần sắc sững lại, quắc mắt nhìn chằm chằm Vương Lâm. Hắn nhìn thấy Vương Lâm

càng ngày càng tới gần trận pháp của Triệu Quốc, hình như đang muốn phá vỡ trận pháp này.

Sắc mặt trầm xuống, lão già này không để ý tới người điên kia nữa, mà tiến tới đi thẳng về phía Vương Lâm, trong miệng trầm giọng quát.

_Vị đạo hữu này, đây thánh địa của Triệu Quốc, cố hương của Phong Tôn, không cho phép người ngoài bước vào, mong đạo hữu hãy tự trọng!

Lới nói của lão già này ầm ầm vang lên, chấn động bốn phía, khiến cho người điên kia càng hoảng sợ.

Người điên kia trừng mắt nhìn lão già này, lập tức gào to lên.

_Con bà nó, ngươi hù doạ bổn vương, ngươi đón tiếp ta mà lại hù doạ ta hả.

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt hắn không hề có trận pháp hào quang này, chỉ có cảm giác quen thuộc mà Triệu Quốc mang lại cho hắn mà thôi. Cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, khiến cho hắn quên hết tất cả những ngươời bên cạnh.

Hắn bước tới một bước đã tới gần trận pháp hào quang kia, lập tức khiến cho trận pháp này nổi lên gợn sóng, hướng về bốn phía khuếch tán ra,

như thể trên hào quang phía trước Vương Lâm xuất hiện một vòng xoáy rất lớn. Vòng xoáy này nhanh chóng xoay tròn, khiến cho gợn sóng kia càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng bất ngờ cuốn theo cả trận pháp của Triệu Quốc này.

_Đạo hữu dừng tay!!

Lão già kia sắc mặt đại biến, không nghĩ ngợi thân thế như một tia chớp lao thẳng tới Vương Lâm, muốn ngăn cản hành động của hắn. Trong mắt hắn, hành động này của Vương Lâm đã mạo phạm tới cố hương của Phong Tôn, phải bị trừng trị thích đáng!

Hắn đã nhìn thấy thì nhất định phải ngăn cản!

Nhưng tốc độ của hắn vẫn quá chậm, ngay khi tiến lại gần, trên trận pháp ở trước Vương Lâm , vòng xoáy kia đã thành hình, trong lúc xoay tròn dường như có hai bàn tay vô hình xâm nhập vào trong trận pháo, nhẹ nhàng tách ra, để lộ ra một lỗ hổng rất lớn.

Thân thể Vương Lâm thuỷ chung không dừng lại chút nào, mang theo nỗi nhớ cố hương, mang theo những suy nghĩ phức tạp sau khi nhìn thấy những thứ quen thuộc, bước qua lỗ hổng tiến vào Triệu Quốc, giẫm lên mảnh đất mà hắn đã vô cùng quen thuộc!

Lão già trong mắt loé lên hàn quang, hơi do dự một chút, trong tiếng hừ lạnh cũng đi qua lỗ hổng đuổi theo.

_Thật to gan, dám phá vỡ trận pháp của Triệu Quốc, một mình tiến vào Triệu Quốc. Ngươi gặp phải đại hoạ rồi, không bao lâu nữa sẽ có người đến trừng phạt ngươi, một khi lão phi đã nhìn thấy, thì quyết sẽ không để cho ngươi mạo phạm Phong Tôn như vậy.

Thân thể lão già nhoáng lên một cái, sau khi bước vào trong lỗ hổng liền đuổi theo Vương Lâm ở phía trước.

Ngay khi trận pháp này bị Vương Lâm tách ra, gần như tất cả những tu sĩ đại thần thông trên Chu Tước Tinh đều phát hiện ra. Bọn họ thần sắc biến đổi, lập tức nổi lên vẻ âm trầm và phẫn nộ.

_Dám xông vào cố hương của Phong Tôn, muốn chết sao!

_Lão phu muốn xem người này to gan như thế nào, dám phá trận pháp của Triệu Quốc.

Từng đạo cầu vồng từ khắp nới trên Chu Tước Tinh gào thét bay lên, lao thẳng tới Triệu Quốc! Cùng lúc đó, trong chín đại tông môn của Triệu Quốc, chín đạo khí tức ầm ầm nổi lên ngợp trời, mang theo âm trầm, hướng thẳng tới Triệu Quốc.

Phá vỡ trận pháp tiến vào Triệu Quốc, chuyện này đối với Chu Tước Tinh mà nói là một đại sự tối quan trọng, là việc làm mạo phạm tới Phong Tôn, là một việc làm không thể tha thứ, cần phải trừng phạt thích đáng!

Ở bên ngoài trận pháp, ba đệ tử của lão già kia đứng thừ người ra. Bọn họ nhìn lỗ hổng trên trận pháp, sau khi nhìn thấy Vương Lâm tiến vào, sư tôn đuổi theo, trong thời gian ngắn nhất thời không biết phải làm sao.

Ngược lại người điên kia vỗ tay, hai mắt lộ ra vẻ hưng phấn, vừa gào lớn lên, vừa đi về phía lỗ hổng.

_Ha ha, vui quá vui quá…

Thân thể người điên này loé lên, hoà thành một đám kinh quang tiến vào bên trong lỗ hổng. Ba để tử của lão già kia do dự một chút, rồi nhìn nhau, cắn răng cùng bước theo vào.

Vương Lâm nhìn núi sông rất thân thuộc ở bên dưới, nhìn đỉnh Hằng Nhạc Sơn ở đằng xa, nhìn những ngôi nhà cỏ từ hơn hai ngàn năm trước trên đỉnh núi, cảm giác thân thuộc kia càng ngày càng trở nên rõ ràng.

_Hằng Nhạc Phái……

Trên mặt Vương Lâm hiện lên một vẻ đau khổ, nhẹ nhàng tiến về phía trước. Dưới bước chân của hắn có gợn sóng nổi lên, thân thể chợt biến mất.

Ngay khi hắn biến mất, lão già đang đuổi theo thần sắc âm trầm, đồng tử trong hai mắt co rút lại.

_Sóc Địa Thành Thốn!! Tu vi của người này ta nhìn không thấu, không ngờ lại biết thuật Súc Địa Thành Tốn! Nhưng nơi này là cố hương của Phong Tôn, có rất nhiều tu sĩ đại thần thông đang ở đây, người này tu vi có cao tới đâu thì cũng khó có thể tránh khỏi sự trừng phạt!

Lão già ảnh mắt loé lên, tản thần thức ra, thân thể nhoáng về phía trước, dưới chân cũng có gợn sóng nổi lên, không ngờ cũng thi triển thuật Súc Địa Thành Thốn.

Dưới Hằng Nhạc Sơn, ở bên ngoài một khu rừng, đã trở thành một thành trì, thành trì này được gọi là Hoàng Tổ Hảo…… Điều này trước khi Vương Lâm trở về cũng đã biết, nhưng ở bên trong thành trì này có một ngôi nhà dường như tồn tại vĩnh cửu, không hề thay đổi.

Căn nhà này chính là nhà của hắn năm đó……

Ở xung quanh căn nhà này có một cái sân lớn, ở phía đông của cái sân này có một ngôi mộ đã được hậu nhân đời đời tu bổ, yên lặng nằm ở đó,

như đang đợi đứa con đi xa trở về.

Ở bên trong căn nhà này không có người nào, bốn phía cực kỳ yên tĩnh.

Trong sự yên tĩnh này, thân ảnh Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong sân, xuất hiện ở trước ngôi mộ kia. Hắn nhìn tấm bia trên mộ, trong mắt mơ hồ chảy xuống hai hàng nước mắt.

Vương Lâm khóc, quỳ xuống trước mộ.

Ký ức thời thơ ấu hiện giờ không còn hiện lên trong đầu Vương Lâm như năm đó, lúc này hắn kiệt sức gục xuống ở trước mộ của cha mẹ, nước mắt không ngường chảy xuống. Hắn kinh ngạc nhìn tấm bia kia, tâm thần trong lúc bi ai những vẫn rất bình tĩnh.

Dường nhu ở nơi này, trái tim hắn mới thật sự thuộc về chính mình, mới thật sự được dừng lại nghỉ ngơi.

Toàn bộ nơi này đều không hề thay đổi, tất cả mọi thư đều giống như năm đó. Nơi này chính là nhà của hắn, thật sự là nhà của hắn……

Giơ tay phải lên run rẩy vuốt ve tấm bia trên mộ cha mẹ, vuốt những nét khắc lõm trên đó, nước mắt của Vương Lâm càng ngày càng nhiều.

Hắn trẻ lại Chu Tước Tinh không chỉ là để bái tế mộ cha mẹ, hắn trở lại Chu Tước Tinh không phải chỉ để thực hiện sự hiếu thảo ở trước mộ cha mẹ……

Chu Tước Tinh mang theo ký ức nửa đời của Vương Lâm, mang theo nỗi nhớ cha mẹ, mang theo tất cả mọi thứ của hắn, khiến cho hắn mỗi lần mệt mỏi, mỗi lần nhìn lên bầu trời đầu lạc vào trong mộng tưởng.

Cây có gốc rễ, lá rụng về cội. Người có hồn, hồn phải thương nhớ người thân.

_Con không cần gì cả……Chỉ cần cha mẹ còn sống…… để cho con và Uyển Nhi còn có Bình Nhi…… chúng ta cả nhà đoàn tụ….. ta không cần gì khác cả…..

Đã rất lâu Vương Lâm không khóc giống như lúc này.

Hắn thật sự rất thương nhớ cha mẹ.

Tiếng khóc thống khổ này vang lên giữa thiên địa yên tĩnh rất lâu không tiêu tan, vang vọng khắp nơi.

Đã là người thì ai cũng có cha mẹ, cái cảm giác đau khổ khi cha mẹ qua đời, theo năm tháng trôi qua có vẻ như chậm rãi tiêu tan, có vẻ như dần dần phai nhạt, nhưng trên thực tế chính là bị chôn giấu ở trong lòng, chôn giấu ở trong linh hồn mà không ai hay……

Càng về sau này, cái cảm giác đau khổ kia cũng sẽ càng ngày càng được chôn sâu, nhưng một khi trào ra, thì sẽ thảm thiết đến kinh ngạc, khiến cho trời đất cũng phải động lòng!

Người có tình cảm, cho nên mới được gọi là người!

_Ngươi dám xông vào cố hương của Phong Tôn……

Đúng lúc này, ở trên không trung của căn nhà hiện lên gợn sóng, lão già kia bước ra. Thần sắc hắn âm trầm, hai mắt mang theo một vẻ tức giận. Hắn rất tôn trọng Phong Tôn, cố hương của Phong Tôn hắn quyết không cho ai xâm phạm.

Lúc nãy đuổi theo, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm đang quỳ ở trước mộ, nhìn thấy những giọt nước mắt của Vương Lâm, nghe tiếng khóc từ trong tim của hắn, lập tức liền dừng lời nói lại.

Thân thể hắn run lên, ngây ra ở đó, trong đầu chấn động. Hắn biết đây là đâu, hắn biết trong mộ chôn những người nào, hắn biết trong thiên địa

này chỉ có một người mới có tư cách quỳ ở chỗ đó, mới có tư cách ở trước ngôi mộ đó mà khóc rống lên như vậy!

_Cha, mẹ……Thiết Trụ quay về thăm cha mẹ đây……

Vương Lâm vuốt ve tấm bia mộ, giống như là nhìn thấy cha mẹ, như thể bọn họ đang đứng trước mặt mình, đang nhìn hắn, khiến cho ánh mắt ấm áp của hắn dường như suốt hai ngàn năm chưa hề tiêu tan.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1572 Ôn lại chuyện xưa

Vương Lâm dường như không phát hiện ra lão già kia đã tới, vuốt ve tấm bia mộ, quỳ ở trước ngôi mộ. Tấm bia mộ kia rất lạnh, từng luồng hơi lạnh truyền vào trong tay nhưng lại hoá thành những tia ấm áp, sưởi ấm tâm thần hắn.

Nước mắt từ trên mặt hắn chảy xuống, rơi lên trên ngôi mộ, dần dần thấm ướt ngôi mộ, giống như thấm vào trong, chảy lên người cha mẹ hắn.

Cái lạnh ở trong tay, sự ấm áp ở trong lòng, nước mắt thầm ướt ngôi mộ khiến cho Vương Lâm cùng với ngôi mộ của cha mẹ trong khoảnh khắc này như dung hợp lại thành một thể.

Sự dung hợp này toát lên một hương bị khó có thể nói nên lời.

Lão già ở trên không trung đứng ngây ra nhìn tất cả chuyện này, tâm thần chấn động, như có vô số lôi đinh nổ ầm ầm. Thân thể hắn mơ hồ run lên, trong đầu hắn đã có sự suy đoán, sự suy đoán này khiến cho ánh mắt hắn lộ ra vẻ kích động.

Người có thể có tư cách quỳ trước ngôi mộ này, có thể có tư cách ở trước ngôi mộ này mà rơi lệ, có tư cách nói ra hai chữ cha mẹ, trong thiên địa này chỉ có một, đó chính là Phong Tôn!

Trong cơ thể Vương Lâm dần dần như có một ánh sáng nhẹ nhàng tràn ra, bao phủ ngôi mộ kia. Hắn không để ý đến chuyện gì, chỉ quỳ ở đó không ngừng chảy nước mắt, bi thương nhìn tên cha mẹ ở trên tấm bia mộ.

Nhưng lão già kia nhìn lại cũng phải thở hổn hển, hắn biết đây không phải là ảo giác. Ở trước mắt hắn, bên trái Vương Lâm bất ngời xuất hiện một thân ảnh nữ tử hư ảo.

Nàng yên lặng đứng bên cạnh Vương Lâm, nhìn ngôi mộ kia, rồi cũng quỳ xuống.

Từ xa nhìn lại, nữ tử hư ảo này cùng với Vương Lâm giống như một đôi vợ chồng đang tế bái ở trước mộ của cha mẹ họ.

Trong nhát mắt, ở phía bên phải của Vương Lâm, trước mắt lão già kia lại xuất hiện một thân ảnh hư ảo nữa. Thân ảnh này là một thanh niên, thanh niên này thoạt nhìn ước chừng hai mươi tuổi, tướng mạo bất ngờ giống với Vương Lâm. Ngay khi thanh niên này xuất hiện, ở bên cạnh hắn lại xuất hiện một hư ảnh thứ ba, đây là một nữ tử.

Bọn họ ở trước ngôi mộ, thần sắc bi thương, cùng nhau quỳ.

Cảnh tượng này dường như là một gia đình bốn người, vô cùng đầm ấm. Nhưng không hiểu tại sao lại có một sự đau khổ từ trong tâm lão già truyền ra.

Đúng lúc này, từ đằng xa trên không trung có tiếng gào thét vang lên. Chỉ thấy người điên kia trong tiếng cười ha hả đã đi tới, đằng sau hắn là ba đệ tử của lão già đang gắt gao truy kích.

Bọn họ trong nháy mắt đã đi tới phía trên căn nhà này.

Ba đệ tử của lão già kia với mới gào thét tới gần liên lập tức bị sư tôn của bọn họ vung tay áo, trước tiếp cuốn ba người bọn họ đến bên canh, trừng mắt lên. Bọn họ lập tức ngừng quát tháo, đều cúi đầu không nói, nhưng ngay khi cúi đầu liền nhìn thấy Vương Lâm đang quỳ ở trước ngôi mộ phía dưới.

Người điên kia chạy ra rất xa, nhìn lại phía sau thấy không có ai đuổi theo liền không khỏi gãi đầu, thân thể nhoáng lên một cái hạ xuống cái sân bên trong căn nhà. Hắn thấy Vương Lâm đang quỳ ở cách đó không xa liền lập tức chạy đến, ho nhẹ một tiếng, rồi đi quanh Vương Lâm vài vòng. Hắn mơ hồ nhìn thấy ba hư ảnh ở bên cạnh Vương Lâm.

Đối với tất cả mọi chuyện, Vương Lâm đều ngoảng mặt làm ngơ. Hắn yên lặng quỳ ở đó, vuốt ve tâm bia, giống như đang vuốt ve khuôn mặt già nua của cha mẹ.

Thiên địa lúc này rất âm u, trời đã về chiều, toàn bộ trận pháp của Triệu Quốc đều loé lên kịch liệt. Chỉ thấy rất nhiều tu sĩ đại thần thông trên Chu Tước Tinh lúc trước đã cảm nhận được trận pháo này dao động, đã hoá thành hơn mười đạo cầu vồng gào thét, trong nháy mắt đã xông vào bên trong trận pháp. Sau khi tiến vào Triệu Quốc, hình như họ đã phát hiện ra, đi thẳng tới chỗ của Vương Lâm.

Bầy trời âm u bị từng đạo cầu vồng xẹt qua, bên trong những đạo cầu vồng kia hiển lộ ra rất nhiều tu sĩ, lần lượt xuất hiện giữa không trung, đứng ngây ra nhìn Vương Lâm đang quỳ trước ngôi mộ bên dưới.

Có một vài người là tu sĩ bản thổ của Chu Tước Tinh đã từng gặp Vương Lâm, lúc này sau khi nhìn thấy Vương Lâm đang quỳ ở trước mộ, liền lập tức nhận ra thân phận của Vương Lâm!

_Phong Tôn!!!

_Vương Lâm!!!

Từng trận tiếng kinh hô từ trong miệng những tu sĩ nhận ra Vương Lâm truyền ra, làm nổi lên một trận xôn xao, giống như dấy lên một cơn gió lốc, khiến cho tất cả những tu sĩ tới đây đều chấn động, thần sắc lộ ra vẻ khiếp sớm còn có sự kích động không thể tin được.

Ba đệ tử của lão già kia lại càng trợn mắt ha hốc mồm. Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới người đi cùng người điên kia, người bị bọn họ mắng là bọn người thô tục không ngờ lại chính là Phong Tôn!

Lúc này trong đầu trống rỗng, ba người này đã mất hết cả phản xạ, đứng ngây ra ở đó.

Không trung ở đằng xa loé sáng, một đám mây đỏ gào thét bay tới, trong nháy mắt đã tới gần nơi này. Từ bên trong đám mây có một lão già đi ra, hắn mặc hồng bào, dung nhan không giận nhưng rất uy nghiêm.

Mơ hồ có thể nhận ra dung nhan của lão già này rất giống với tướng mạo của Chu Vũ Thái năm đó.

Lão già này không ngờ chính là người đứng đầu Chu Tước Tinh, Chu Vũ Thái!

Hắn nhìn Vương Lâm đang quỳ lạy, thần sắc lộ ra vẻ hồi tưởng, yên lặng đứng ở đó hồi lâu, trong sự yên tĩnh của những tu sĩ bốn phía, nhẹ giọng nói một câu:

_Ngươi…..đã về rồi……

Vương Lâm không ngẩng đầu, vẫn nhìn tấm bia mộ, hồi lâu sau mới thấp giọng nói.

_Đã về rồi……

Chu Vũ Thái đã già, thân thể của hắn toát ra một mùi vị tang thương.
Hắn bước tới, đi tới gần Vương Lâm, hướng về ngôi mộ vái một cái.

_Các ngươi cũng đi đi, để cho ta và hắn yên tĩnh một chút.

Chu Vũ Thái ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua mọi người ở trên không trung. Mặc dù ở nơi này có không ít tu sĩ tu vi cao hơn hắn, nhưng Chu Vũ Thái là người đứng đầu Chu Tước Tinh, thân phận của hắn trong những tu sĩ này là cao nhất, lời nói của hắn còn cao hơn cả tu vi.

Hơn mười tu sĩ xung quanh trầm mặc nén sự kích động xuống, sau khi hướng về Vương Lâm vái dài một cái, rồi lại hướng về ngôi mộ vái một cái nữa, lúc này mới mang theo vẻ cung kính xoay người rời khỏi.

Trong số họ có không ít những tu sĩ không xuất thân từ Chu Tước Tinh mà từ những nơi khác tới, tự nguyện thủ hộ Chu Tước Tinh, lấy đó để thể hiện sự kính trọng Phong Tôn.

Lão già kia cũng mang theo ba tên đệ tử vẫn còn đang không thể tin được rời khỏi.

Trong nháy mắt, ở bên trong căn nhà này chỉ còn lại Vương Lâm, Chu Vũ Thái và người điên kia. Người điên kia sau khi nhìn nửa ngày, cảm thấy có chút buồn bực, liền ngồi xuống ở một bên, dựa vào tường nhắm mắt ngủ.

_Lần này trở về ngươi định ở lại bao lâu.

Chu Vũ Thái trầm mặc trong chốc lát, ngồi ở bên cạnh Vương Lâm, tay phải khẽ lật lấy ra hai bầu rượu đặt ở bên cạnh, nhìn ngôi mộ, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm nhấc tay đang vuốt ve tấm bia mộ lên, yên lặng ngồi trên mặt đất, ba hư ảnh bên cạnh hắn chậm rãi biến mất.

_Cũng không lâu lắm…….

Vương Lâm cầm lấy một bầu rượu, đặt lên khoé miệng uống một ngụm.

_Đây là…..

Rượu ở trong bầu có một mùi vị rất quen thuộc, dường như hắn đã quay trở về một ngàn năm trước.

_Đây là rượu của Tằng gia. Năm đó ta đã để lại không ít, chính là để cùng với ngươi say một trận.

Chu Vũ Thái nhẹ giọng nói.

_Đứa nhỏ của Tằng gia kia ta cũng đã nhận hắn làm đệ tử…… Nếu như hắn biết ngươi trở về nhất định sẽ rất mừng.

Chu Vũ Thái cầm lấy bầu rượu, sau khi uống một ngụm nhìn lên bầu trời, chậm rãi nói.

Vương Lâm trầm mặc, trước mắt như hiện lên đứa nhỏ Tằng Ngưu năm đó, đứa nhỏ đó tư chất không tồi.

_Cảm ơn.

Vương Lâm nhìn mộ cha mẹ, nhẹ giọng nói.

_Cảm ơn cái gì, thân phận đứng đầu Chu Tước Tinh này cũng là người năm đó đã cho ta nhưng ta không thể ngăn cản Chu Tước Tinh thay đổi. Sau khi ngươi trở thành Phong Tôn, có rất nhiều người tới đây, bọn họ cũng có ý tốt, muốn nơi này trở thành thánh địa, ta chỉ có thể giữ lại một Triệu Quốc này……

Chu Vũ Thái cười khổ lắc đầu, uống một hớp lớn.

_Ta biết ngươi là một người hoài cổ, có lẽ nơi đây thay đổi quá nhiều, khiến cho ngươi cảm thấy xa lạ.

Chu Vũ Thái than nhẹ.

Vương Lâm không nói gì, uống mấy hớp rượu, sau khi uống hết cả bầu rượu, Chu Vũ Thái lại lấy ra vài bầu nữa đặt ở phía trước hắn.

Ánh trăng trên bầu trời u ám dần dần bao phủ mặt đất, trong vẻ nhu hoà cũng có một chút lạnh lẽo.

Hai người nhìn ánh trăng, uống rượu từ năm đó, ở trong nhà của Vương Lâm chậm rãi vừa uống rượu vừa ôn lại chuyện cũ.

_Vân Tước Tử của Phù Văn Tộc đã hết tuổi thọ mà chết, ta đã mai táng cho hắn…… Trước khi hắn chết vẫn còn gọi tên ngươi……

_Vân Thiên Tông ngày nay đã trở thành một trong chín đại tông môn, nhưng những cố nhân năm đó cũng đã tứ tán hết, Chu Tước Tinh hiện giờ đừng nói ngươi thấy xa lạ, mà ngay cả ta cũng còn cảm thấy như vậy…… Những người năm đó còn lại rất ít, rất ít……

Chu Vũ Thái uống rượu, thần sắc mang theo vẻ hồi tưởng.

_Còn nhớ Chu Tử Hồng ở Hoả Phần Quốc không, sau này ta mới biết các ngươi có quen biết, Nàng theo mẫu thân Phượng Tuý nhiều năm trước đã rời khỏi, nghe nói đã bái nhập vào một tông phái nào đó ở Triệu Hà……

Đao lữ của Chu Tử Hồng kia mấy năm trước đã tử vong trong một trận đại chiến…….

_Vương Lâm, quả thật ta rất hâm mộ ngươi……

Ánh trăng càng ngày càng dày đặc, mặt trăng ở trên cao toả ánh sáng tràn ngập. Chu Vũ Thái hình như đã hơi say, có lẽ không phải thân thể hắn say, mà là hồn say.

_Ngươi dám đi khỏi Chu Tước Tinh này, dám vật lộn với sinh tử…….ta không dám, ta chỉ có thể thủ hộ ở nơi này……

Trên mặt Chu Vũ Thái hiện lên vẻ đau khổ.

_Ta ở đây đã hơn một ngàn năm……Ta thuỷ chung không quên được năm đó ngươi đã chỉ định ra làm người đứng đầu Chu Tước Tinh, rồi một mình rời khỏi, bóng lưng dần dần tiêu tan giữa bầu trời. Khí đó tuy ta cũng hâm mộ, nhưng không thể nhiều như hôm nay……

_Còn nhớ tên đệ tử của ta không……

Chu Vũ Thái uống xong một hớp rượu lớn, ánh mắt lộ ra vẻ bi ai.

_Hắn đã chết nhiều năm rồi, hắn là ý cảnh Hoả Thần của ta…….Ta đã từng hứa với hắn ra sẽ bầu bạn với hắn cho tới khi hắn chết…….Ta đã mai táng hắn ở trên Chu Tước Tinh, mỗi một lần ta có ý nghĩ muốn rời khỏi Chu Tước Tinh này, ta đều tới nhìn hắn một cái, rồi yên lặng một mình uống rượu ở trước mộ của hắn.

Chu Vũ Thái cúi đầu.

_Tên đệ tử kia của ta rất nhớ nhà, hắn không muốn rời khỏi quê hương……

Vương Lâm không nói gì, cùng với Chu Vũ Thái uống rượu của Tăng gia, cho đến khi ánh trắng dần dần tiêu tan, cho đến khi chân trời hửng nắng mới ngẩng đầu.

_Vương Lâm, Hồng Điệp có thể vẫn chưa chết!

Chu Vũ Thái trong lúc hồn say, ngay khi trời vừa sáng liền nói ra một câu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1573 Thanh ti hồn

(1): Thanh ti ở đâu là mái tóc xanh của người con gái.

Vương Lâm cầm chén rượu nhìn Chu Vũ Thái, vì câu nói kia mà sững lại!

Trước mắt hắn hiện ra con người năm đó cực kỳ kiêu ngạo, một thời chói lọi trên Chu Tước Tinh.

Cuộc sống của Hồng Điệp rất ngắn ngủi nhưng lại vô cùng rực rỡ, dù là Vương Lâm ngày nay cũng khó có thể quên nổi!

Nữ tử thà chết chứ không chịu khuất phục đó lãnh ngạo tới cực điểm, dù là đối với người sở hữu Chu Tước Tinh cũng không cúi đầu. Hồng Điệp kia giống hệt như tên nàng, chính là cánh bướm do ánh sáng chói lọi trên bầy trời hoá thành!

Cánh bướm này tuyệt đẹp, khiến cho vô số người vĩnh viễn không quên.

Trong mắt Vương Lâm lộ vẻ hồi ức, chậm rãi đặt chén rượu xuống, nhìn Chu Vũ Thái.

_Chỗ của Hồng Điệp là ở Tuyết Vực Quốc….Tuyết Vực Quốc đã tiêu tan trong năm tháng, vĩnh viễn biến mất. Chuyện này có liên quan tới phong ấn của ngươi năm đó….tu sĩ Tuyết Vực Quốc ngày nay dù còn sống sót lại cùng đã phân tán, trở thành người của cửu đại tông môn.

Chu Vũ Thái ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

_Nhưng sau khi Tuyết Vực Quốc tiêu tan, ta ở bên trong vùng trống trải đó cũng phát hiện ra một nơi….

Thần sắc Chu Vũ Thái ngưng trọng, uống một ngụm rượu rồi nói.

_Ngươi còn nhớ hay không, sư tôn của Hồng Diệp….vị sư tôn đó năm xưa đã tính ra Hồng Điệp có một đại nạn sinh tử. Kiếp nạn này nếu có thể vượt qua thì thân thể ngủ hàng sẽ đại thành…

Vương Lâm trịnh trọng gật đầu.

_Nơi ta phát hiện ra chính là nơi mà sư tôn Hồng Điệp sau khi chết phong ấn! Tu vi của sư tôn Hồng Điệp có thể không cao nhưng Chu mỗ cho tới nay vẫn không thể hiểu nổi….nàng làm sao lại có thể bố trí một trận pháp phức tạp như vậy. Bên trong trận pháp này có một ít tóc của Hồng Điệp.

Giọng nói Chu Vũ Thái bình thản, tiếp tục cất lời.

_Trận pháp gì?

Vương Lâm mơ hồ cảm thấy nghi hoặc, đôi mắt sũng lại.

_Ta cũng không hiểu về trận pháp lắm, nhìn không ra đầu mối sâu bên trong. Ta biết chuyện ngươi và Hồng Điệp, do đó ta liền giữ gìn trận pháp cho tới ngày nay. Lúc này ngươi đã trở lại, tới nhìn một cái là biết!

Chu Vũ Thái đứng dậy, nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn lại phần mộ phụ mẫu. Mục đích hắn trở lại là để tế bái phụ mẫu, lúc này thở sâu một hời, không đánh thức người điên đang ngủ mà bước một bước cùng Chu Vũ Thái tiếng vào không trung.

Phía bắc Chu Tước Tinh, nơi trung tâm của một vùng núi non trùng điệp của một pho tượng Chu Tước khổng lồ. Pho tượng này chính là vật năm xưa, cũng là động phủ ngày nay của Chu Vũ Thái.

Bầu trời vặn vẹo một chút, Vương Lâm thấy một trận pháp kỳ dị đã được Chu Vũ Thái na di tới nơi này!

Trận pháp này lớn tầm mười trượng, chiếm cả mặt đất của thạch thất, khiến cho bốn phía tràn ngập những mảnh hàn băng. Những mảnh hàn băng này mày lam, bao phủ cả trận pháp.

Ở vị trí trung tâm của trận pháp có một đám tóc đen bị đóng băng. Toàn bộ trận pháp đã đình trệ nhiều năm, không có chút dấu hiệu vận chuyển.

_Chính là trận pháp này.

Chu Vũ Thái nhìn trận pháp, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

_Trận pháp này với tu vi của sư tôn Hồng Điệp năm đó, ta không tin được là nàng có thể bố trí.

Trận pháp này hơi phức tạp, trong đó ẩn chứa nhiều cấm chế, đúng như lời Chu Vũ Thái nói, tu sĩ bước đầu tiên không thể bố trí nổi.

_Nếu không phải năm đó khi ta phát hiện ra trận pháp đã đình trệ thì bằng vào tu vi của ta chắc chắn đã bị trận pháp gây thương tích.

Chu Vũ Thái chậm rãi mở miệng nỏi.

Vương Lâm cúi người xuống, tay phải đặt lên trên hàn băng của trận pháp. Lập tức hàn băng này loé lên những tia sáng chói mắt. Hàng loạt tiếng nổ vang truyền ra, khiến cho trận pháp có dấu hiệu vận chuyển trở lại.

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ tính toán, một lát sau liền buông tay phải. Trong nháy mắt khi tay phải hắn tách khỏi hàn băng, trận pháp này liền từ từ đình trệ.

_Đây là một phần hồn truyền tống trận!

Vương Lâm trầm ngâm một chút, bình thản mở miệng.

_Chắc chắn phải có tu vi Tịnh Niết hậu kỳ đại viên mãn, thậm chí là tu sĩ có tu vi cao hơn mới có thể bố trí trận pháp này…đúng là không phải sư tôn của Hồng Điệp. Hoặc là lúc đó người này ẩn tàng tu vi….nhưng nếu ẩn dấu tu vi thì những việc sau đó của Hồng Điệp lại không thể giải thích nổi.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

_Tác dụng của trận pháp này đó là từ phần hồn ở đám tóc đen này mà đem phần hồn đó truyện đi. Chẳng qua là không rõ nó được truyền tới địa phương nào…trên đám tóc này có khí tức của Hồng Điệp, như vậy thì Hồng Điệp có thể thực sự chưa chết!

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, tiếp tục phân tích.

Việc này đúng là nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không ngờ rằng ở trên Chu Tước Tinh lại còn có sự việc bí ẩn tới mức này.

_Năm đó sư tôn của Hồng Điệp tính ra nàng gặp phải kiếp nạn sinh tử, nàng rất có thể biết kiếp nạn này khó né tránh, không biết dùng phương pháp gì mà tìm được trận pháp này, trước khi Hồng Điệp bị mất mạng mới đem một phần hồn phách truyền tống đi, muốn dùng phương pháp này để giúp Hồng Điệp lưu lại một con đường sống…Do đó dù là Hồng Điệp đã mất mạng nhưng có một phần hồn phách này thì vẫn có thể đoạt xá sống lại, nhờ phương pháp này mà tránh khỏi đại nạn sinh tử!

Vương Lâm đứng dậy nhìn về phía Chu Vũ Thái.

Thần sắc Chu Vũ Thái lộ vẻ suy tư, sau khi suy nghĩ một lúc liền trầm giọng nói:

_Trận pháp này năm đó ta phát hiện ra thì đã từng giờ lại điển tích của Chu Tước Tinh, phát hiện ra một việc bí ẩn. Tu sĩ Tuyết Vực Quốc và Cự Ma tộc đều là từ bên ngoài tới.

Vương Lâm trầm mặc, rời khỏi thạch thất, đứng trên pho tượng Chu Tước nhìn lên bầu trời, ánh mắt dường như xuyên thấu cả thiên địa, thấy được tinh hải mênh mang.

_Dù chân tướng thế nào, Hồng Điệp không chết cũng là việc khiến người ta mừng rỡ…có thể lúc này nàng đang ở nơi nào đó trong tinh hải, cũng nhìn về Chu Tước Tinh này…chỉ là không biết nàng có còn ký ức, có còn nhớ chuyện xưa hay không…

Tiếng nói của Vương Lâm hơi mờ ảo, rơi vào tai Chu Vũ Thái ở phía sau.

_Nàng không chết ta cũng rất vui mừng…cố nhân không nhiều lắm, mong rằng trong khoảng đời còn lại của ta có thể gặp được nàng một lần.

Chu Vũ Thái mỉm cười gật đầu. Cừu hận năm đó đã trải qua nhiều năm như vậy, sớm đã tiêu tán trong năm tháng.

_Có thể ta đã tìm thấy nhà…

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Hắn hồi tưởng lại cẩn thận hơn hai ngàn năm nay, nhưng vẫn không có chút đáp án.

_Mà thôi, nếu nàng muốn cho chúng ta biết thì sẽ có ngày gặp lại. Nếu nàng không muốn vậy thì cứ coi như nàng đã chết đi…

Thần sắc Chu Vũ Thái hơi xuống dốc. Hắn nhìn Vương Lâm, dường nhu muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

_Chu huynh, Vương mỗ phải đi rồi.

Vương Lâm xoay người nhìn Chu Vũ Thái, ôm quyền nói.

Ánh mắt Chu VŨ Thái phức tạp, do dự một chút liền ôm quyền, nhẹ giọng nói:

_Ngươi…ngươi những năm này có từng gặp Liễu Mi không?

_Gặp…nàng đã chết rồi.

Vương Lâm nhìn Chu Vũ Thái, sau đó chậm rãi mở miệng.

Sắc mặt Chu Vũ Thái tái nhợt, khổ sở lắc đầu, không nói gì thêm.

Vương Lâm rời đi.

Thân ảnh hắn tiêu tán trên pho tượng Chu Tước, Chu Vũ Thái vẫn đứng uyên lặng nơi đó, nhìn về phía Vương Lâm biến mất, thần sắc lại càng xuống dốc.

_Liễu Mi đã chết…

Chu Vũ Thái than nhẹ, ngồi xuống cầm lấy bầu rượu uống một ngụm lớn. Trong lòng hắn thuỷ chung vẫn có một thân ảnh. Thân ảnh đó trong gần hai ngàn năm nay vẫn không hề tiêu tan.

Uống, uống cho tới khi trời tối mịt. Chu Vũ Thái nhìn bầu trời cười ha ha, trong tiếng cười lộ vẻ bi ai, còn có hồi ức nồng đậm.

Không ai biết năm đó hắn vẫn yêu Liễu Mi.

Ngay cả Vương Lâm cũng chỉ vừa qua thần sắc của Chu Vũ Thái mà nhận ra điểm này. Nhưng hắn có thể nói gì đây…

Ở trong căn nhà cũ nơi Triệu Quốc, trước phần mộ cha mẹ, Vương Lâm giữ đạo hiếu bảy ngày. Hắn không hề ly khai nơi này, trông nom phần mộ phụ mẫu, uống rượu cho qua bảy ngày này.

Trong bảy ngày này Vương Lâm để cho tâm trạng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Hắn giống như một lão nhân, không nghĩ đến chuyện gì nữa, không để ý tới lực lượng bài xích trong cơ thể mà chìm đắm vào trong nỗi bi ai khi làm bạn với phần mộ phụ mẫu, lặng yên nhìn ngắn qua đêm tới, nhìn mặt trăng mặt trời thay thế nhau trên bầu trời.

Người điên cũng đã tỉnh ngủ từ lâu, vặn vẹo bẻ cổ bắt đầu lải nhải bên tai Vương Lâm. Tiếng nói của hắn vang vọng trong nhà, lại đoạt cả bầu rượu trong tay Vương Lâm, bắt đầu uống vài ngụm rồi nói lung tung.

Thậm chí sau khi uống nhiều rượu hắn còn say, bắt đầu hát hò, khiến cho sự yên lặng và ưu tư trong căn nhà có hơi tiêu tán đi.

Đến ngày thứ tám, Vương Lâm đứng trước phần mộ cha mẹ dập đầu. Hắn hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua bia mộ cha mẹ, xoay người bước một bước rời đi!

Một bước này hắn từ một phàm nhân du đãng hồi hương lại trở lại làm tu sĩ lần thứ hai!

Tu sĩ lãnh khốc!

Một bước này bước ra, Vương Lâm từ thế gian trở lại vơi tu chân giới gió tanh mưa máu! Hắn đối mặt không phải là hồi ức phụ mẫu ôn nhu mà là tu chân giới đầy nguy cơ sinh tử, người lừa ta gạt!

Con đường này là con đường không có lối về! Đã bước lên con đường này thì nhất định phải kiên quyết dứt khoát, không thể ngừng lại, cho dù có quay đầu lại thì cũng chỉ ngắn như một chớp mắt mà thôi.

_Trên Chu Tước Tinh ta còn muốn tới một nơi cuối cùng!

Vương Lâm mang theo người điên đứng trên bầu trời của Chu Tước Tinh, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Nơi đó chính là cái hố sâu của Phù Văn tộc năm đó, nơi ẩn chứa bí mật của Phù Văn tộc. Nơi đó phân thân của Hoàng Long chân nhân vẫn muốn đi vào!

Đó là tầng thứ mười chín của Phù Văn tộc, rốt cục có rất nhiều bí mật, khiến Vương Lâm phải băn khoăn rất lâu.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm mang theo người điên vẫn luôn líu lo bên cạnh, hoá thành hai đạo cầu vồng bay thẳng tới cái hố sâu của Phù

Văn tộc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1574 Bí mật tầng mười chín

Hố sâu của Phù Văn tộc không thay đổi nhiều lắm so với Chu Tước Tinh, vẫn nằm ở vị trí cũ. Những năm gần đây, nó đã trở thành một trong những địa phương thần bí nhất Chu Tước Tinh.

Thường xuyên có tu sĩ tiếng vào nơi này dò xét bí ẩn.

Nhất là trong những thập niên gần đây, cùng với một số tu sĩ bên ngoài tiến vào Chu Tước Tinh, chậm rãi cũng có một ít người xâm nhập vào bên trong hố sâu. Nhưng đều không thu hoạch được gì.

Chưa người nào có thể tiến vào tầng sâu nhất của hố này.

Thân ảnh của Vương Lâm và người điên trong nháy mắt liền xuất hiện bên ngoài hố sâu. Hắn liếc nhìn hố sâu một cái, thân thể nhoáng lên, đang định bước vào thì người điên lại mặc kệ tất cả, hướng về phía Vương Lâm hét lên.

_Không đi không đi. Bổn vương không thèm đi. Bổn vương ở chỗ này chờ hay hơn. Ha ha, ngươi tự đi đi. Đi ra lại tìm bổn vương là được rồi.

Đôi mắt người điên đảo vòng quanh, lắc đầu lùi lại phía sau.

Vương Lâm liếc nhìn người điên một cái, ánh mắt như điện, khiến tiếng hét của người điên nhỏ lại không ít, nhưng hắn vẫn lắc đầu.

Thu hồi ánh mắt, Vương Lâm đã hiểu tâm tư của người điên này. Hắn chẳng qua chỉ muốn chơi đùa trên Chu Tước Tinh một phen, tâm tính bất định. Vương Lâm cũng không muốn làm khó hắn, lúc này khẽ gật đầu, xoay người không để ý tới hắn nữa mà bước về phía trước mấy bước, biến mất trong hố sâu.

Người điên thấy Vương Lâm đi rồi, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, thì thào chạy về phía xa.

_Ba nương từ lúc trước không cho bổn vương biết tên tuổi họ. Thần sắc bọn họ lúc trước rất cổ quái, ha ha. Bây giờ bổn vương sẽ đi tìm bọn họ. Nhất định lần này bọn họ sẽ phải xưng tên với bổn vương.

Người điên đắc ý càng chạy càng xa, chậm rãi biến mất trên bầu trời.

Chỗ Phù Văn tộc này Vương Lâm đã tới mấy lần rồi, cho dù đã qua nhiều năm nhưng hắn vẫn nhớ rõ, đối với vị trí cửa vào từng tầng đều nắm được, giờ phút này thân thể loé lên trong vùng đấy Phù Văn tốc.

Dọc theo đường đi hắn không dừng lại chút nào, thường chỉ vừa tới một tầng là thân thể liền nhoáng lên, sau khi biến mất liền xuất hiện ở thông đạo tới tầng tiếp theo. Chẳng bao lâu sau, hắn đã đi tới tầng thứ mười sau.

Trong tầng thứ mười sau này có đặt mười ba chiếc quan tài bên trên lập loè phù văn.

Mười ba chiếc quan tài này tạo thành một vòng tròn lượn quanh ở giữa là một hồ nước màu đen, toả ra từng trận hàn khí, tràn ngập bốn phía. Mấy cái quan tài này chỉ có sau tu vi Dương Thực mới có khả năng phá vỡ. Năm đó Vương Lâm có thể đi vào đây đều là dựa vào lực lượng của đầu to mới tiến vào được tầng thứ mười bảy.

Giờ phút này thăm lại chốn xưa, thần sắc Vương Lâm bình thản bước từng bước về phía trước. Trong nháy mắt khi tới gần hồ nước kia, phong ấn trên đó không chịu nổi uy áp vô hình trên người Vương Lâm, ầm một tiếng liên sụp đổ, xuất hiện một dòng xoáy thật lớn.

Dòng xoáy này cuỗn động hồ nước màu đen, chậm rãi mở ra cửa tiến vào tầng tiếp theo. Vương lâm cất bước, hoàn toàn biến mất.

Khi xuất hiện thì hắn đã đi tới tầng thứ mười bảy của Phù Văn tộc. Nơi này tràn ngập những sợi xích sắt, có vô số hồn phách và thây khô của tiên nhân bị phong ấn, trở thành thủ vệ ở nơi đây.

Cảnh tượng năm đó vẫn còn trong trí nhớ Vương Lâm. Hắn đã từng ở nơi này triển khai một hồi ác chiến, khiến cho tầng mười bảy này sụp đổ. Giờ phút này sau khi hiện thân, ánh mắt đảo một vòng, nhìn tầng mười bảy này dày đặc hài cốt, chỉ có vị trí trung tâm là có một dòng xoáy thật lớn.

Dòng xoáy này chính là cửa vào thông với tầng mười tam sau khi tầng mười bảy sụp đổ lần trước mới hiện ra.

Nhìn vào cửa ra, Vương Lâm than nhẹ. Năm đó hắn phải khó khăn vô cùng mới tới được nơi này, hôm nay trở lịa thì mọi chuyện đã biến thành vô cùng đơn giản rồi. Hắn còn nhớ rõ năm đó sau khi mở ra tầng thứ mười tám, Hoàng Long – Phân thân của lão Chu Tước xuất hiện, đầu tiên là ngăn cản mình bước vào tầng mười tam.

Rồi sau đó Hoàng Long thay đổi chủ ý, ở bên ngoài thủ hộ để cho hắn tiến vào tầng mười tám cảm ngộ.

Khẽ lắc đầu, Vương Lâm bình thản đi vào bên trong dòng xoáy dưới mặt đất, bên tai lập tức nghe thấy những tiếng gào khóc kinh thiên nhưng không có cách nào làm tâm thần hắn nhiễu loạn dù chỉ là một chút. Cho tới khi âm thanh gào thét kia chậm rãi tiêu tan thì Vương Lâm đã xuất

hiện ở chỗ sâu nhất hắn có thể đi tới năm đó, tầng thứ mười tám của Phù Văn tộc!

Đây là một thạch thất lớn trăm trượng.

Bốn phía đen kịt, chỉ có ở chính giữa có một ngọn lửa yếu ớt, toả ra ánh sáng lờ mờ, dung hợp với bóng tối xung quanh khiến nơi này có vẻ hôn ám.

Nhất là ngọn lửa loé lên lại khiến cho bốn phía dường như có vô số vật quỷ mị lơ lửng, mơ hồ truyện ra những tiếng gào thét xuyên thấu linh hồn. Thậm chí còn có một số u hồn quỷ mị như sương khói biến ảo ra, lượn lờ bốn phía, muốn đánh tới ngọn lửa nhưng vừa tới gần lập tức bị ánh sáng đánh cho xơ xác.

Khi đó chính ở nơi này, Vương Lâm dưới sự trợ giúp của Hoàng Long, hấp thu một tia bổn nguyên lực bên trong đó, cơ hồ đã khiến hắn muốn nổ tung. Ánh mắt hắn năm đó nhìn về phía ngọn lửa mang theo sự kiêng kỵ sâu sắc.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm đi tới phía trước ngọn lửa. Hắn đi tới gần, vô số u hồn trong chỗ hôn ám của thạch thất này lập tức tránh ra. Những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên quanh quẩn.

Giống như Vương Lâm tiến tới khiến cho đám u hồn này sợ hãi tới cực điểm, lúc này vừa run rẩy vừa lui lại bốn phía, không dám tiến lên.

Vương Lâm nhìn ngọn lửa này, lực lượng bổn nguyên lực bên trong đó, cơ hồ đã khiến hắn muốn nổ tung. Ánh mắt hắn năm đó nhìn về phía ngọn lửa mang theo sự kiêng kỵ sâu sắc.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm đi tới phía trước ngọn lửa. Hắn đi tới gần, vô số u hồn trong chỗ hôn ám của thạch thấy này lập tức tránh ra. Những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên quanh quẩn.

Giống như Vương Lâm tiến tới khiến cho đám u hồn này sợ hãi tới cực điểm, lúc này vừa run rẩy vừa lui lại bốn phía, không dám tiến lên.

Vương Lâm nhìn ngọn lửa này, lực lượng bổn nguyên này trông thật sự nhỏ bé tới cực điểm, lại cực kỳ hỗn tạp, dường như bị người ta mạnh mẽ dung hợp lại, đối với hắn đã chẳng còn chút hấp dẫn nào.

_ Tới tầng cuối cùng rồi….nơi đó rốt cục ẩn dấu điều gì….Chu Tước Tử năm đó từng nói rằng tầng mười chín có một tia tàn hồn của lão tổ Phù Văn tộc…

Ánh mắt Vương Lâm loé sáng.

_Nhưng lão tổ Phù Văn tộc lại là nữ nhi của chưởng tôn. Nữ tử này năm đó bị Thanh Lâm phong ấn ở vùng đất Yêu Linh rồi, căn bản là không có khả năng có tàn hồn ở nơi này!

Tay phải của Vương Lâm giơ lên, trực tiếp nắm lấy ngọn lửa.

Bổn nguyên lực mãnh liệt từ bên trong ngọn lửa chợt bộc phát, giống như muốn phản kháng. Nhưng lực lượng của nó ngày nay đối với Vương Lâm mà nói thật sự không đáng nói nữa.

Tay phải hắn vuốt mạnh một cái, ngọn lửa liền tan nát, hoá thành vài tia lửa lan ra bốn phía. Cùng với sự lan toả của nó, những u hồn đang ẩn nấp cũng tiêu tán sạch.

Một cánh cửa hình tròn chậm rãi xuất hiện tại nơi mà ngọn lửa sụp đổ.

Cánh cửa này lộ ra vẻ tang thương, vạn cổ, bên ngoài có rất nhiều phù văn, phong bế chặt chẽ! Số lượng ký hiệu ở nơi này rất nhiều, chi chít dày đặc, hiển nhiên là không phải tạo ra cùng một lúc mà qua vô số năm, thường xuyên bị người ta hạ ấn liên tục cho tới ngày nay mới đạt được số lượng này.

Cho dù hỗn tạp nhưng những ký hiệu này lại dung hợp một cách quỷ dị với nhau, tạo thành một lực phong ấn rất mạnh, vừa phòng ngự ngoại

nhân tiến vào đồng thời cũng có tác dụng phong ấn vật bên trong cánh cửa!

Phong ấn này rốt cục là phong ấn kẻ bên trong hay phong ấn người bên ngoài, không ai biết được.

Vương Lâm nhìn những ký hiệu này, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng. Hắn đã biết phân thân của lão Chu Tước năm đó vì sao vẫn không thể tiến vào tầng mười chín này!

Bởi vì lực lượng phong ấn này không ngờ đã đạt đỉnh điểm, có thể so với toàn bộ lực lượng của tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy! Muốn phá vỡ phong ấn này thì dù tu vi có đạt thiên nhân đệ ngũ suy cũng rất khó làm nổi, trừ phi là tu sĩ bước thứ ba!

_Trên Chu Tước Tinh không ngờ lại có phong ấn như thế này….

Vương Lâm nhìn ký hiệu một hồi lâu, tay phải giơ lên, kim quang loé lên trên bàn tay. Hắn vuốt lên cánh cửa một cái, những tiếng răng rắc liền vang lên. Vô số ký hiệu kia dưới một cái vuốt này của Vương Lâm đồng loạt sụp đổ!

Trong phút chốc, vô số phong ấn trên cánh cửa này hầu như mở tung toàn bộ, chỉ còn lại một đạo!

Cảnh tượng này cũng chỉ có Vương Lâm ngày nay mới có thể làm được. Nếu ở trong quá khứ, phong ấn này đủ để ngăn cản cả vạn tu sĩ!

Đạo ký hiệu cuối cùng trên cánh cửa cực kỳ đơn giản, là do một nét bút tạo thành, chỉ là một cái vòng tròn, nhìn rất tầm thường nhưng trên thực tế, Vương Lâm thấy đạo ký hiệu cuối cùng này mơ hồ lại ẩn chứa một luồng lực lượng kỳ dị.

Cỗ lực lượng này vừa phong ấn kẻ bên trong lại vừa phong ấn cả khí tức! Nó phong kín khí tức bên trong, khiến cho trong đó dù là thứ gì cũng không thể truyền ra chút manh mối nào.

Thậm chí ngay cả dưới ánh mắt của Vương Lâm, hắn cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy bên trong vòng tròn không ngờ lộ ra một tia kim quang, lộ ra một luồng tiên lực ẩn rất sâu!

_Ký hiệu này….nó không phải thứ mà Phù Văn tộc có thể tạo được!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đạo ký hiệu cuối cùng, hít sâu một hơi, đồng tử trong hai mắt co rút lại.

Không có bất cứ khí tức nào truyền ra từ ký hiệu này nhưng dưới thần thức của Vương Lâm, hắn có thể cảm nhận được uy áp của ký hiệu này.

_Đây là uy áp của huyết mạch tiên nhân.

Trong tích tắc khi cảm nhận được uy áp này, thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau vài bước, hai mắt loé sáng, giơ tay phải lên, bàn tay tràn ngập kim quang. Tiên lực trong cơ thể hắn vận chuyển, hoá thành một chỉ trực tiếp điểm về ký hiệu cuối cùng kia.

Ký hiệu chợt loé sáng, kim quang tràn ra. Một luồng khí tức khiến Vương Lâm quen thuộc tới cực điểm mơ hồ truyền tới.

Trong nháy mắt khi ngón tay sắp sửa hạ xuống, thần sắc Vương Lâm đại biến, tay phải lập tức dừng lại, hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi, nhìn chằm chằm vào ký hiệu.

_Chuyên này….Không ngờ ở đây còn có cả cổ lực!

Luồng khí tức làm hắn thấy quen thuộc đúng là Đạo Cổ, chính là khí tức của Đạo Cổ Diệp Mịch! Vương Lâm chấn động toàn thân, trong đầu đột nhiên hiện ra một suy đoán kinh thiên!

_Đạo Cổ Diệp Mịch bị một mũi tên của Lý Qủang bắn rơi mắt trái, tiêu tán trong tinh không. Mà nơi này lại có khí tức của Đạo Cô Diệp Mịch, vậy….chẳng lẽ phong ấn tầng thứ mười chín của Phù Văn tộc chính là giữa mắt trái của Đạo Cổ sao!!

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch.

_Hắn là không sai rồi. Thứ vừa ẩn chứa lực lượng huyết mạch của tiên nhân, lại vừa ẩn chứa khí tức của Đạo Cổ thì trừ mắt trái của Đạo Cổ Diệp Mịch ra cũng chẳng còn vật nào nữa!

Mắt trái kia vốn không có lực lượng huyết mạch của tiên nhân, nhưng sau khi trúng tên thì trên mũi tên có máu huyết của Lý Quảng, do vậy mới mang khí tức của huyết mạch tiên nhân, cuối cùng khiến hai khí tức này dung hợp!

Sự dung hợp này cũng giống như trong cơ thể ta, tồn tại lực bài xích. Không biết Phù Văn tộc dùng thủ đoạn này lại hoá lực bài xích này thành một đạo phong ấn, khiến cho hết thảy mọi người trong thiên địa đều không hề biết, mắt trái của Đạo Cổ Diệp Mịch không ngờ ở nơi này!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1575 Khởi đầu

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch. Hắn đã bị suy đoán lớn mật này làm cho chấn động. Nhìn chằm chằm vào đạo phong ấn cuối cùng trên cánh cửa. Vương Lâm hít thở thật sâu một hơi.

Ký hiệu phong ấn này dung hợp khí tức của tiên nhân và Đạo Cổ, bên trong tràn ngập lực lượng bài xích nhưng lại nhờ một nguyên nhân nào đó hình thành một ký hiệu hình tròn, khiến cho lực lượng bài xích này không bộc phát làm cánh cửa sụp đổ mà bị sử dụng, trở thành phong ấn.

Loại ký hiệu xảo diệu và quỷ dị này lại càng khiến Vương Lâm kinh hãi!

Ký hiệu này chẳng khác gì đã mở ra một cánh cửa lớn cho hắn, cho hắn thấy một con đường khác khiến lực bài xích trong cơ thể tiêu tán!

_Loại ký hiệu cấm chế này sau khi dung hợp tiên lực vào khí tức Đạo Cổ thì người có thể mở được trong thiên địa này quá ít….trừ phi là người có cái dạng như ta hiện nay!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tính, một lúc sau liền than nhẹ một tiếng, thần sắc không khỏi lộ cảm giác phức tạp và hoang đường. Hắn cảm thấy trong cõi u minh có những vòng tròn luân hồi, tầng tầng lớp lớp liên hệ với nhau.

Năm đó hắn rời khỏi Chu Tước Tinh, nếu không tới vùng đất Yêu Linh thì tuyệt đối không thể nào tiến vào trong vòng xoáy mà tới được La

Thiên tinh vực. Nếu không tới được La Thiên Tinh Vực thì hắn cũng không có khả năng gặp được U Minh thú mà tiến vào trong cơ thể nó.

Nếu không gặp được U Minh thú thì cũng sẽ không có khả năng có ý định bắt nó làm bổn mệnh thú. Nếu không có tất cả những chuyện này thì trong trận chiến đầu tiên ở Vân Hải tinh vực, hắn hiển nhiên cũng không được U Minh thú nuốt vào trong cơ thể chữa thương, không gặp được người điên, lại cũng không nhận được huyết mạch tiên nhân, vì thế cũng sẽ không có lực lượng bài xích này.

Hôm nay hắn trở lại Chu Tước Tinh, về địa phương nơi hắn ra đi, trở về điểm khởi đầu.

Nhưng tại điểm bắt đầu này, hắn lịa phát hiện ra tất cả mọi chuyện, chỉ cần phạm một sai lầm là hắn tuyệt đối không thể mở được tầng thứ mười chín của Phù Văn tộc này….

Trong thiên địa này cũng chỉ có mình hắn mới có thể là người mở ra được phong ấn này. Loại chuyện này khiến Vương Lâm vừa cảm khái lại vừa mê mang.

Hồi lâu sau Vương Lâm mới nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ tới những chuyện khiến hắn có cảm giác hoang đường này nữa mà đôi mắt loé lên, tay phải chậm rãi giơ lên. Hắn không vận chuyển huyết mạch tiên lực cũng không điều động cổ lực mà đẩy lực lượng bài xích trong cơ thể ra đầu ngón tay trỏ!

Trong phút chốc, Vương Lâm liền cảm thấy thân thể đau đớn giống như có một thanh nhuyễn kiếm vặn vẹo trong cơ thể, từ bên trong cơ thể đâm xuyên ra cánh tay phải hắn, cắt nát kinh mạch huyệt nhục của hắn, thậm chí ngay cả xương cốt ở dưới nhuyễn kiếm này cũng run rẩy. Luồng lực bài xích này cuối cùng ngưng tụ bên ngoài ngón trỏ của Vương Lâm.

Ngón trỏ hắn run lên, trán toát mồ hôi hột, sau một lát thở dốc mới dựa vào sự kiên nghị lớn lao khiến đầu ngón trỏ trong cơn đau nhức không run rẩy nữa mà trở nên cực kỳ vững vàng.

Từ từ, đầu ngón trỏ của Vương Lâm liền hướng về phía vòng tròn trên cánh cửa điểm một cái. Trong nháy mắt khi ngon tay hạ xuống, lực bài xích trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát, giống như là cảm nhận thấy đồng loại ở bên ngoài vậy, gào thét điên cuồng trong cơ thể hắn.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng ngón trỏ tay phải hắn vẫn không hề run rẩy chút nào.

Toàn bộ ánh mắt hắn ngưng tụ lại ở trên đầu ngón trỏ của mình, không để ý tới lực bài xích trong cơ thể, chậm rãi điều khiển ngón trỏ tiếp xúc với ấn ký hình vòng tròn kia. Hắn muốn vẽ lại ấn ký này một lần đầy đủ.

Đây chính là cách thức mở ký hiệu này ra!

Mỗi một khi di động một chút, lực bài xích trong cơ thể Vương Lâm liền bạo tăng. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng từ trên ký hiệu này không ngừng có lực bài xích theo ngón tay tràn vào cơ thể hắn. Loại cảm giác đau đớn này khiến toàn thân hắn toát mồ hôi đầm đìa.

Cũng có máu tươi tràn ra từ khoé miệng hắn, nội tạng trong cơ thể hắn cuỗn động, giống như sắp sửa tan nát.

Loại cảm giác tiên thể và nhục thân bị xé rách này giống như là lôi linh hồn từ trong cơ thể một con người ra vậy. Sự thống khổ này nếu bản thân không trải qua thì rất khó có thể hình dung được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua nửa nén hương. Bên trong cả thạch thất chỉ có tiếng thở phì phò của Vương Lâm. Ngón trỏ của hắn đã vẽ hơn phân nửa của vòng tròn, lúc này chỉ còn một chút mà thôi.

Đôi mắt hắn đầy tơ máu, cả cánh tay phải nổi đầy gân xanh, từ xa nhìn lại giống như bị rễ cây quấn quanh, khiến người ta giật mình. Không chỉ có cánh tay phải của hắn mà trên mặt, trên người hắn cũng có gân xanh nổi lên, lúc nhúc lên, giống như lực bài xích đang muốn xé nát thân thể Vương Lâm mà lao ra ngoài.

Vương Lâm cắn răng, nhìn chằm chằm vào ngón tay mình, chậm rãi không dừng lại chút nào từ từ chuyển động. Cùng với việc tiếp tục vẽ, lực bài xích trong cơ thể hắn càng ngày càng trở nên cuồng bạo. Từ trong cơ thể hắn có những tiếng nổ bùng bùng truyền ra, vang vọng trong thạch thất này giống như tiếng sấm, chấn động quanh quẩn.

_Chỉ còn thiếu một chút thôi….

Tay phải Vương Lâm đã tê dại. Loại phương thức hấp thu lực bài xích của vòng tròn này rất gian nan, giống như hắn phải ác chiến một hồi với tu sĩ bước thứ ba vậy.

Thậm chí so với việc đó thì chuyện này còn gian nan hơn!

Ký hiệu này chỉ có thể dùng một phương pháp để mở ra. Nếu chỉ có dùng tiên lực thì không mở nổi, chỉ có cổ lực thì cũng không mở được. Nếu không có cả hai thứ này thì có dù có huỷ diệt cả Chu Tước Tinh cũng đừng hòng làm tổn thương tới ký hiệu này một chút.

Thời gian trôi qua, một chút cuối cùng kia Vương Lâm hầu như phải dùng thời gian một nén nhang mới hoàn thành. Ngón trỏ tay phải hắn đi theo một vòng tròn hoàn mỹ, trong nháy mắt khi trở lại điểm bắt đầu thì một lực lượng khổng lồ từ trong ký hiệu ầm ầm tràn ra, lao thẳng tới cổ tay Vương Lâm.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Thân thể Vương Lâm bị cuốn về phía sau, bịch bịch lùi lịa mấy bước thân thể toả ra những luồng sáng. Nhưng Quang ảnh thuẫn vừa mới hiện ra thì chỉ trong chớp mắt liền vỡ vụn.

Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, trong nháy mắt khi Quang ảnh thuẫn vỡ tan thì Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm hắn loé lên. Thiên Hoàng Lô biến ảo ra bên ngoài thân thể. Ầm một tiếng, Thiên Hoàng Lô vừa mới xuất hiện liền lập tức vặn vẹo, hơi ngăn cản một chút liền bị bắn ngược trở về, hoá thành u quang bay trở lại tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm lần nữa.

Nhờ sự triệu tiêu của Quang ảnh thuẫn và Thiên Hoàng Lô, luồng lực lượng tràn ra từ ký hiệu khi đánh vào thân thể Vương Lâm đã tiêu tán đi không ít. Nhưng lực lượng này vẫn khiến hắn phải phun máy tươi một lần nữa, thân thể lui lại phía sau hơn mười trượng, trực tiếp va vào vách thạc thất. Thạch thất kích chấn, phát ra hàng loạt tiếng răng răng vang lên. Chỉ thấy vách tường phía sau Vương Lâm lập tức lấy thân thể hắn làm trung tâm, hiện ra vô số khe nứt lan về bốn phía.

Ký hiệu hình tròn trên cánh cửa đá kia trong nháy mắt liền bộc phát ra một luồng sáng mạnh mẽ, bao phủ toàn bộ thạch thất. Dưới ánh sáng chói loà này, ký hiệu trên cánh cửa đá từ từ xuất hiện những vết nứt. Dần dần, cánh cửa đá ầm ầm mở về phía sau!

Cánh cửa đá mở ra, một luồng khí tức tang thương từ trong cửa đá thổi tới, tràn ngập bốn phía.

Vương Lâm lau máu tươi ở khoé miệng, ngẩng phắt đầu, liếc mắt một cái liền thấy phía sau cánh cửa đá là một vùng đen tối, giống như là một thế giới khác vậy!

Nơi đó chính là nơi bí ẩn nhất của Phù Văn tộc, chính là tầng thứ mười chín!

Khi cánh cửa đá mở ra, trong nháy mắt khi luồng khí tức tang thương kia truyền ra, một luồng hơi thở hỗn loạn trong đó liền bị Vương Lâm lập tức cảm ứng được. Hắn không cần nghĩ ngợi gì, hai tay giơ lên hướng về phía tường thạch thất phía sau vỗ mạnh.

Tiếng ầm vang nổi lên, nương theo lực phản chấn, thân thể Vương Lâm liền bay ra, nhanh như thiềm điện lao thẳng về phía cánh cửa đá đã mở. Trong phút chốc, cả thân thể hắn bước vào cánh cửa cả vạn năm sau khi phong ấn chưa từng có ai bước vào của Phù Văn tộc, tầng thứ mười chín!

Trong tích tắc khi hắn tiến vào, cánh cửa đá trong tiếng ầm ầm liền từ từ đóng lại, ầm một tiếng liền khép chặt.

Vương Lâm không quay đầu nhìn lại. Hắn bị cảnh tượng trước mặt khiến tâm thần chấn động.

Nơi hắn đứng nói một cách chuẩn xác thì không phải là tầng mười chín chính thức mà là một thông đạo kỳ dị. Phía cuối thông đạo này mới chính là tầng mười chín.

Thông đạo này là do những vòng tròn càng ngày càng lớn tạo thành, cứ cách một khoảng thì lại mở rộng ra. Nếu chỉ như vậy thì sẽ không làm

cho Vương Lâm chấn động. Nhưng những vòng tròn này không ngờ lại giống hệt ký hiệu trên cánh cửa đá!

Chúng toàn bộ đều do tiên lực và khí tức Đạo Cổ dung hợp lại mà thành!

Đúng là bởi vì chúng tồn tại, bởi vì chúng tương liên với cánh cửa đá nên cánh cửa đá mới có ký hiệu hình tròn hiện ra!

_Nơi này rốt cục là làm sao mà hình thành nổi!!

Vương Lâm nhìn phía trước. Dù hắn đã đi qua rất nhiều địa phương, thấy vô số thiên địa kỳ dị, nhưng lúc này tâm thần cũng phải rung động.

Thông đọa do những hình tròn tạo thành này càng đi về phía trước lại càng lớn, bên trong đó ẩn chứa lực bài xích điên cuồng hơn! Cũng có một luồng khí tức ác liệt dung hợp trong đó, khiến cho Vương Lâm càng đi về trước lại càng cảm thấy toàn thân như bị những thanh kiếm sắc bán chĩa vào.

Bốn phía xung quanh thông đạo do vòng tròn tạo thành này là một mảnh đen kịt, không thể xem xét thấy gì. Nhưng Vương Lâm dùng mắt thường nhìn lại thì đồng tử trong mắt liền co rụt, mơ hồ có phát hiện.

_Bên ngoài thông đạo do những vòng tròn này tạo thành không ngờ lại là bùn đất...

Trong đầu Vương Lâm cảm thấy hơi quay cuồng. Hắn vốn đang ở sâu dưới lòng đất Chu Tước Tinh, nhìn thấy bùn đất cũng là hiển nhiên. Nhưng lúc này sau khi bước vào cửa đá, hắn mơ hồ cảm thấy dường như đang đi vào một thế giới khác. Do vậy khi thấy bùn đất thì hắn lại có cảm giác không nói lên lời.

Trầm mặc trong chốc lát, hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn nếu đã tới thì muốn nhìn xem nơi này rốt cuộc như thế nào! Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, nhanh chóng lao về phía trước, phóng vọt về cuối thông đạo.

Dần dần, những vòng tròn phía trước Vương Lâm càng ngày càng lớn, hầu như đã tới mấy trăm trượng, từ bên trong truyền ra khí tức của Đạo Cổ và tiên lực càng ngày càng đậm, mà hơi thở ác liệt lại càng kinh thiên động địa, phát ra vẻ lạnh lẽo vô tận. Nhưng bốn phía lại không hề có dấu hiệu bị băng hàn bao phủ.

Không biết đã qua bao lâu, phía trước Vương Lâm chỉ còn một cái vòng tròn. Hắn khi đi tới cuối thông đạo này, mấy vòng tròn này đã đến lấy mấy ngàn trượng, giống như một khoảng trời nhỏ!

Đứng ở vị trí này, Vương Lâm nhìn lại vị trí cánh cửa đá, chỉ thấy nơi đó vị vây trong tầng tầng lớp lớp vòng tròn.

Vừa trầm mặc, Vương Lâm xoay người, hướng về phía vòng tròn cuối cùng bước từng bước đi tới. Ầm một tiếng, hắn từ bên trong trung tâm vòng tròn đi trực tiếp vào trong!

Hắn thấy...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1576 Nguyên nhân

Hắn nhìn lên bầu trời!

Bầu trời hoàn toàn yên tĩnh, không có một gợn mây, không có gió, giống như là một bức họa màu lam được dán lên bầu trời! Nhưng ở bên trái bầu trời lại có một lỗ thủng rất lớn!

lỗ thủng này rộng mấy ngàn trượng, nhìn mà phải giật mình, giống như là một cái hố đen bị mở ra, ở xung quanh mép còn có một vài mảnh vỡ rơi xuống!

Trong lỗ thủng rộng mấy ngàn trượng này hắn nhìn thấy một mũi tên dài mấy vạn trượng lộ ra một phần!!!

mũi tên này xuyên thấu bầu trời, nhưng không đâm xuống toàn bộ, mà bị mắc kẹt một nửa.

Dưới bầu trời này là một mặt đất rộng lớn, trên mặt đất này không có núi non, chỉ có một bình nguyên trống trải rộng mênh mông, dường như đã từng có một sức mạnh hủy diệt toàn bộ nơi này, chỉ để lại tử khí mơ hồ quanh quẩn, vĩnh viễn không tiêu tan trên mặt đất. Vương Lâm xuất hiện trên mặt đất, đối diện với mũi tên xuyên thấu bầu trời ở phía trên!

Vương Lâm đứng ngây ra ở đó, một luồng hàn khí từ xa phía trên bầu trời truyền lại, ầm ầm nhập vào mi tâm Vương Lâm, khiến cho thân mình Vương Lâm run rẩy kịch liệt.

Mắt trái của hắn trong nháy mắt đau đớn kịch liệt, truyền thừa của Đạo cổ, từng mảnh ký ức bị phá vỡ kia lại một lần nữa ầm ầm hiện lên. Dưới những ký ức cuộn lên như một cơn lốc này, mắt trái của Vương Lâm trực tiếp có máu tươi chảy ra, theo mặt chảy xuống quần áo.

-Lý Quảng kia đã bắn rơi mắt trái của ta, trong mắt trái kia có chứa ký ức nửa đời cùng với toàn bộ ký ức về cố hương của ta

Thanh âm thì thào trong đầu Vương Lâm lúc này càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một

tiếng gào thét.

-Trả mắt trái lại cho ta!!

Thân mình Vương Lâm run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ vật vã và mê man. Những cảnh tượng trong ký ức kia hắn vĩnh viễn không thể xóa được, trong những cảnh tượng đó. Lý Quảng đưa tay trái kéo dây cung, trên đó có một mũi tên, trong tiếng vù vù ngợp trời, một mũi tên gào thét bay ra.

Một mũi tên này phá tan không trung, mang theo sức mạnh thần thông Đạo cổ vô biên, mang theo sức mạnh thân thể của hắn, mang theo mắt trái biến mất bên trong tinh hải mịt mờ.

Hồi lâu sau, Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân mình chấn động lui về phía sau vài bước, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, nhanh chóng thổ nạp. Thời gian dần dần trôi qua, không biết đã qua bao lâu, Vương Lâm thở ra một ngụm khí bẩn, lúc này mới mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn mũi tên trời bầu trời một cách phức tạp.

-Nơi này không có mắt trái của Đạo cổ, chỉ có mỗi một mũi tên này.

Vương Lâm nhìn mũi tên kia, hắn không thể không thừa nhận phán đoán của mình lúc trước chỉ đúng có một nửa.

Trong thiên địa này, ngoài mắt trái của Đạo cổ kia có thể có khí tức của Đạo cổ tương đương với tiên lực trong cây cung, còn có một vật có thể có được lực bài xích này.

Đó chính là mũi tên kia!

Vương Lâm nhìn vết máu màu đen đã khô ở đầu mũi tên kia, khí tức Đạo cổ kia chính là từ trong vết máu này lan ra. Đây chính là máu từ mắt trái của Đạo cổ. Hắn còn thấy được đầu mũi tên này không phải có hình góc nhọn sắc bén, mà lại có hình tròn! Đây là một mũi tên không nhọn, hình tròn kia dường như là một ấn ký.

-Đã là bảo vật thì phải giấu ở một nơi mà không ai có thể tìm được nhất là loại bảo vật

mà bản thân không thể điều khiển thì lại càng phải giấu cẩn thận. Một khi bị phát hiện, có lẽ vật này sẽ mang tới họa diệt tộc.

Phù Văn Tộc, giấu kỹ lắm

Vương Lâm nhìn mũi tên trên không trung, hắn đã hiểu rõ.

Mơ hồ trong đầu hắn chậm rãi hiện lên những hình ảnh. Những hình ảnh này nối liền với ký ức của hắn tạo thành một ký ức hoàn chỉnh.

Trong hình ảnh này, bên trong vùng đất cổ mộ, Đạo cổ Diệp Mịch kia vung tay thi triển thần thông vô biên, hóa thành thân thể Đạo cổ khổng lồ. Trong khi đang chém giết vô số người ở phía trước, mũi tên của Lý Quảng gào thét lao tới, bắn rơi mắt trái của hắn mang theo mắt trái của hắn bay ra khỏi vùng đất cổ mộ, ở trong tinh không hóa thành tầng tầng gợn sóng, lao thẳng vào hư vô.

mũi tên này rất lớn, rất lớn, uy lực ẩn chứa trên đó thậm chí có thể bắn rơi mắt trái của Đạo Cổ, càng không nói đến tinh không này. Trong lúc xuyên thấu tinh không, trong tinh không không có bất cứ vật gì có thể ngăn cản.

Lúc đó hiển nhiên vẫn chưa có Phong Giới Đại Trận, mũi tên kia trong lúc gào thét liên tục xuyên qua mấy tu chân tinh khổng lồ. Trong khi những tu chân tinh kia sụp đổ, mũi tên này đã tiêu tan ở đằng xa.

Nhưng trong lúc nó đang bay đi, có lẽ là ở giới ngoại, mà cũng có thể là ở giới nội, mắt trái ở trên đó tách ra, rơi vào bên trong tinh hải, không biết đi về phương nào.

Khi nó bay vào giới nội, dư lực của nó không còn nhiều lắm, sau khi phá tan tinh không, tiến vào một nơi không biết là nơi nào, phá tan một thế

giới đã được ai đó bố trí.

Thế giới đó chính là thiên địa mà Vương Lâm nhìn thấy lúc này.

Có lẽ nơi này đã từng có rất nhiều mãnh thú và súc vật, có lẽ còn có cả tu sĩ tồn tại, sức sống

dồi dào. Nhưng vào ngày đó, khi mũi tên này bay tới, trực tiếp phá tan bầu trời, xé ra một lỗ hổng lớn ở trên bầu trời từ bên trong xuyên qua. Vì dư lực đã tiêu tan nên sau khi xuyên qua hơn một nửa, liền bị kẹt lại ở trong lỗ thủng trên bầu trời.

Ngay khi mũi tên này đâm vào trong thiên địa, sát khí còn sót lại trên đó phóng ra. Sức mạnh này bộc phát ra trong nháy mắt, cùng với vết máu của mắt trái ở trên đó dung hợp với nhau. Sự dung hợp giữa tiên và cổ này tạo nên một sức mạnh kinh thiên động địa.

Lực bài xích này vẫn chưa tiêu tan, mà ngay khi ngưng tụ lại ở trên đầu mũi tên này, bị ấn ký hình tròn ở trên đó hấp thụ hóa thành những vòng tròn theo mũi tên này tầng tầng hướng xuống mặt đất.

Lúc mới đầu, những hình tròn này to ngang với mũi tên kia, rộng mấy ngàn trượng hướng xuống mặt đất phía dưới khuếch tán ra. Nhưng càng ngày chúng lại càng nhỏ đi, cuối cùng khi rơi xuống mặt đất chỉ còn lại có ngàn trượng.

Những vòng tròn kia xuyên thấu mặt đất, ở bên dưới mặt đất tạo thành những vòng tròn càng ngày càng nhỏ, hình thành nên một thông đạo. Thông đạo này kéo dài vào sâu bên trong lòng đất, cuối cùng những vòng tròn kia chỉ còn to bằng nắm tay, giống như Vương Lâm nhìn ở trên cánh cửa đá.

Trong khi những vòng tròn này khuếch tán ra, chúng còn hình thành một cơn lốc quét ngang thiên địa này. Dưới cơn lốc này, những ngọn núi ầm ầm sụp đổ, nước sông trực tiếp bốc hơi, lòng sông nứt vỡ.

Ngay cả biển ở nơi này cũng bị cuộn lên không trung, toàn bộ tiêu tan. Đáy biển bằng phẳng kia giống như bị một bàn tay khổng lồ vuốt vào, trong cơn lốc kia lập tức bị san bằng.

Vô số mãnh thú ở nơi này trong sự kịch biến này toàn bộ tử vong, thân thể trực tiếp tiêu tan, thậm chí những tiếng kêu thảm thiết lúc sắp chết cũng không kịp phát ra.

Càng không nói đến thực vật, trong cơn lốc này đã trở thành tro bụi, bị cơn lốc cuốn đi.

Còn có những tu sĩ có lẽ đã từng tồn tại, hoặc một người, một tông phái, hay là rất nhiều người toàn bộ trong cơn lốc này lần lượt tiêu tan mà chết.

Cơn lốc cuốn động thiên địa nơi này, hủy diệt hết thảy, khiến cho nơi này trở thành một mặt đất bằng phẳng có tử khí quanh quẩn như Vương Lâm nhìn thấy.

Thiên địa này bị ẩn giấu ở trong thiên địa, có lẽ bởi vì tiên lực có trong mũi tên này có tính chất đặc biệt, nên không ai có thể tìm đến được nơi này. Cho đến khi Phong Giới Đại Trận xuất hiện, cho đến khi giới nội giới ngoại triển khai mấy lần huyết chiến Thời gian trôi qua cho đến một ngày, có một người trong giới ngoại đã mơ hồ tính ra phương vị của mũi tên này. Vì vậy đã có người của Phù Văn Tộc tiến vào. Có lẽ con gái của Chưởng Tôn kia quả thật là có âm mưu với Thanh Lâm, nhưng mục đích thật sự của nàng chính là tìm kiếm mũi tên này

Phù Văn Tộc sau rất nhiều lần tìm kiếm, trong khi không ai phát hiện ra, đã tìm thấy được thiên địa chỗ của mũi tên này. Nhưng bọn họ cũng phát hiện được lực bài xích không thể tiêu tan kia, hoàn toàn không thể điều khiển được.

Bọn họ phong ấn nơi này lại, có lẽ trong đó cũng có sự trợ giúp của Phong Diệt Tộc. Cuối cùng, bọn họ để lại một cánh cửa đá, cánh cửa này chính là nơi Vương Lâm tiến vào. Vị trí của cánh cửa kia cực kỳ xảo diệu, nó còn mượn vòng tròn ở trên mũi tên kia, dung hợp với vòng tròn cuối cùng nhỏ bằng nắm tay, tạo thành một đạo phong ấn thứ nhất ở trên cánh cửa kia!

Bọn họ đang chờ đợi Chưởng Tôn của giới ngoại tự mình tới đây lấy mũi tên này

Nhưng trong thời gian chờ đợi đằng đẵng, Phù Văn Tộc đã xuất hiện kịch biến. Con gái của Chưởng Tôn bị Thanh Lâm phong ấn ở vùng đất Yêu Linh, Phù Văn Tộc bị Tứ Đại Tiên Giới đồ sát, tan đàn xẻ nghé.

Một bộ phận tộc nhân trở thành nô bộc của tiên nhân, trở thành Tiên Di Tộc. Một bộ phận tộc nhân còn lại rời khỏi, đi tới Chu Tước Tinh này, sinh sống ở đó. Cánh cửa kia đã bị bọn họ chôn giấu ở nơi này, theo năm tháng, chuyện này dần dần bị lãng quên, thay vào đó chỉ còn lại một truyền thuyết, một truyền thuyết có liên quan tới tàn hồn của Tiên Tổ bị phong ấn bên trong tầng thứ mười chín của Phù Văn Tộc.

Có lẽ Chưởng Tôn cũng đã từng tới đây, hắn đã bất chấp hết thảy để tiến vào trong giới nội, ngoài mục đích là để giết Phong Tôn còn là để lấy đi mũi tên mà Phù Văn Tộc tìm được. Nhưng tiếng rống từ trong giới nội truyền ra đã cắt đứt ý nghĩ đó của Chưởng Tôn. Khiến cho hắn hoảng sợ đến cực điểm, bị trọng thương cuốn ra khỏi giới nội.

mũi tên này đã vĩnh viễn ở lại nơi này, bị Phù Văn Tộc phong ấn ở đây. dần dần ngay cả Vân Tước Tử cũng không biết được chân tướng. Cho đến khi Vương Lâm tới.

Vương Lâm thở dài, hắn không biết phán đoán của mình có chính xác hay không, tất cả chuyện này đều là hắn ghép nối những chuyện mà hắn biết lại với nhau, có lẽ sự thật đúng là như vậy

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm đứng dậy bước tới một bước. Một bước này, hắn đã đi tới bên cạnh mũi tên xuyên qua bầu trời lộ ra hơn phân nửa kia. Đứng ở bên cạnh nó, thân hình Vương Lâm thoạt nhìn cực kỳ nhỏ bé, giống như một người đứng trước một ngọn núi.

Hắn hít sâu một hơi, thân mình nhảy lên, khoanh chân ngồi trên mũi tên khổng lồ này, giơ tay phải lên điểm lên vết máu đã khô ở trên mũi tên này, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Tinh điểm cổ Thần trên mi tâm hắn nhanh chóng chuyển động, bắt đầu hấp thụ.

Hắn muốn hấp thụ máu trong mắt trái của Đạo cổ!

Trong vết máu này ẩn chứa một luồng yêu khí cực đậm. Yêu khí này đối với Vương Lâm rất có tác dụng! Ngay khi bắt đầu hấp thụ, Vương Lâm vung tay trái lên. lập tức cái khe trữ vật xuất hiện, pho tượng Cổ Yêu kia đứng sừng sững ở bên cạnh hắn. bị tay trái của hắn ấn vào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1577 Vực ngoại

Thời gian chậm rãi trôi qua, vết máu của Đạo cổ ở trước mắt Vương Lâm không nhiều lắm, hơn nữa thời gian đã lâu nên đã khô héo đi rất nhiều. Nhưng đây là máu tươi trong mắt trái của Đạo cổ, trong mắt trái này ngưng tụ sức mạnh của cửu tinh cổ Yêu, vì thế mặc dù huyết lực không nhiều lắm, nhưng đối với Vương Lâm vẫn còn tác dụng rất lớn!

Cổ Yêu lực từ trong vết máu này luyện hóa ra, theo tay phải Vương Lâm chuyền vào trong cơ thể, đi thẳng tới pho tượng cổ Yêu ở tay trái.

Pho tượng cố Yêu kia tản mát ra hồng quang yêu dị, dường như là thức tỉnh lại, đang không ngừng hấp thụ

Một ngày, hai ngày, ba ngày cho đến ngày thứ mười.

Có lẽ thời gian ở nơi này khác so với thế giới bên ngoài, nhưng theo cảm nhận của Vương Lâm, suốt mười ngày qua, vết máu của Đạo cổ ở trước mặt hắn dần dần càng thêm khô héo. Nhưng pho tượng cổ Yêu ở bên cạnh hắn trong mười ngày này dường như có một sự biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong mắt trái của nó dần dần xuất hiện yêu tinh!

Một, hai, ba cho đến khi khối yêu tinh thứ năm xuất hiện, hồng quang yêu dị từ trên thân thể nó lóe ra gần như chiếu rọi toàn bộ thiên địa.

Tới ngày thứ mười một, vết máu khô của Đạo cổ ở trên mũi tên kia phịch một tiếng tan rã, hóa thành một mảnh màu đỏ sẫm tách ra khỏi đầu mũi tên, tràn ngập ở phía trước Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, hắn không chút do dự vung tay phải, lặp tức cuốn lấy mảnh máu tươi màu đỏ sẫm này, thu toàn bộ vào trong lòng bàn tay, khiến cho bàn tay hắn thoạt nhìn giống như một huyết chưởng màu nâu. Hắn xoay người nhìn pho tượng cổ Yêu kia, giơ tay phải lên, hung hăng vỗ lên thiên linh của nó!

Ầm một tiếng, một chưởng này hạ xuống, toàn bộ máu tươi khô héo màu nâu trong lòng bàn

tay Vương Lâm tan ra, toàn bộ dung nhập vào trong pho tượng cổ Yêu này, khiến cho yêu khí của pho tượng này cuộn lên, gào thét kinh thiên.

Trong khoảnh khắc này, năm khối yêu tinh trong mắt trái của pho tượng này nhanh chóng lóe lên, mơ hồ có vòng xoáy của tinh điểm thứ sáu hiện ra. Vòng xoáy này nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành tinh điểm thứ sáu thực sự.

-Huyết dịch của mắt trái Đạo cổ này không nhiều, mà theo thời gian đã tiêu tan không

ít nhưng ta vẫn còn một cổ Yêu khác.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay trái bấm quyết mở cái khe trữ vật, trực tiếp lôi cổ Yêu lấy được trên người Huyết Thần Tử từ bên trong ra!

Cổ Yêu này bị phong ấn đang ngủ say, sau khi bị Vương Lâm lấy ra liền trực tiếp được phá bỏ phong ấn. Ngay khi hắn tỉnh lại, Vương Lâm giơ tay phải vỗ mạnh lên người hắn.

Ầm một tiếng, yêu tinh trong mắt trái của cổ Yêu này bất ngờ tan vỡ, hóa thành một luồng yêu lực vô biên, sau khi bị một chưởng của Vương Lâm đánh vào, lao thẳng tới pho tượng cổ Yêu kia.

Được luồng yêu khí này dung hợp vào, pho tượng cổ Yêu đỏ sẫm kia như muốn chảy máu tươi, trong mắt trái đang có sáu tinh điểm lập tức hiện lên vòng xoáy của tinh điểm thứ bảy. Dưới dư lực cuối cùng của vết máu Đạo cổ cùng với gần như toàn bộ yêu lực của cổ Yêu này dung nhập vào, trong mắt trái pho tượng cổ Yêu của Vương Lâm, tinh điểm thứ bảy đã ngưng tụ thành hình!

Theo lời hứa năm đó, Vương Lâm không giết chết cổ Yêu của Huyết Thần Tử mà lưu lại hồn phách của hắn, sau khi phong ấn liền cất vào trong khe trữ vật, sau khi rời khỏi sẽ thả hắn ra.

-Nếu không tìm được mắt trái của Đạo cổ, thì ta sẽ tự nuôi dưỡng một cái cho riêng mình!

Vương Lâm nhìn pho tượng cổ Yêu kia, một cảm giác máu mủ tình thâm tự nhiên dâng lên.

Hắn vung tay áo, đem pho tượng cổ Yêu màu đó sẫm kia thu vào trong khe trữ vật.

Làm xong hết thảy chuyện này, Vương Lâm cúi đầu nhìn mũi tên khổng lồ bên dưới, hai mắt hắn lóe lên tinh quang.

-Từ nay về sau, đây sẽ là bảo vật của Vương Lâm ta! Nếu phối hợp với cây cung của Lý Quảng, không biết uy lực của một tiễn này sẽ mạnh đến mức nào!

Tay phải Vương Lâm chậm rãi đặt lên thân mũi tên.

Hắn chịu đựng lực bài xích trong cơ thể, vận chuyển huyết mạch tiên lực trong cơ thể. Tiên lực này khẽ động, gân cốt toàn thân Vương Lâm đột nhiên chấn động, toàn thân lóe lên kim quang. Thân thể hắn trong khoảnh khắc này trở nên trong suốt, dần dần trong cơ thể của hắn hiện lên cây cung!

Cây cung này giống như là gân cốt của Vương Lâm, ở trong cơ thể của hắn tản mát ra từng trận kim quang. Lúc này Vương Lâm chính là cây cung kia!

Ngay khi cây cung này xuất hiện, mũi tên khổng lồ ở dưới chân Vương Lâm ầm ầm run lên, như thể cảm nhận được sự tồn tại của cây cung này. Một luồng tiên khí hùng mạnh ầm ầm từ bên trong mũi tên này tràn ra, bay thẳng tới thân thể Vương Lâm.

Trong thời gian ngắn, Vương Lâm cảm nhận được một linh hồn vạn cổ tang thương. Linh hồn này chính là hồn của mũi tên kia, dường như nó vừa thức tỉnh sau giấc ngủ say, ngay khi nhảy vào trong cơ thể Vương Lâm liền tiếp xúc với cây cung kia.

-Nhỏ lại!

Vương Lâm vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

Ngay khi hắn nói ra, mũi tên khổng lồ này chấn động mạnh, bất ngờ thu nhỏ lại. Trong lúc thu nhỏ, mũi tên này trực tiếp hướng xuống phía dưới, ầm một tiếng sau khi bay xuống mấy ngàn trượng mới dừng lại. Một bộ phận phía sau nó lại bị kẹt lại ở bên ngoài lỗ hổng trên không trung.

-nhỏ thêm một chút nữa.

Thanh âm Vương Lâm lạnh lùng, mũi tên kia chấn động, lại thu nhỏ lại thêm một chút nữa. Trong tiếng ầm ầm, mũi tên này trong lúc thu nhỏ lại từ bên trong lỗ hổng kia rơi xuống, đầu mũi tên lao thẳng xuống đất.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, trong tiếng nổ này, mũi tên kia cắm xuống mặt đất, đầu mũi

tên đâm sâu vào trong mặt đất, thân mũi tên run lên ong ong. Ngay sau khi mũi tên hạ xuống Vương Lâm liền lui lại phía sau, lúc này hắn đứng ở trên chín cái lông đuôi của mũi tên kia.

Chín cái lông này rất mềm mại, Vương Lâm đứng ở trên đó thân thể cũng theo mũi tên này mà dâng lên hạ xuống không ngừng. Sau khi thu nhỏ lại hai lần, mũi tên này vẫn còn dài chừng vạn trượng, từ xa nhìn lại giống như là một cây cột lớn đâm nghiêng vào trong mặt đất một nửa.

Vương Lâm đứng ở trên những cái lông ngẩng đầu nhìn lỗ thủng trên bầu trơi. Ở đằng sau lỗ thủng kia là một màn tối đen, không biết thông tới nơi nào. Trước mắt hắn, xung quanh rìa của lỗ thủng kia chậm rãi nhúc nhích, bất ngờ đang từ từ khép lại.

-Nơi này thật là kỳ dị

Vương Lâm cúi đầu tay phải bấm quyết, chỉ xuống mũi tên này.

-nhỏ, nhỏ. nhỏ!

mũi tên này lại run lên, với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng thu nhỏ lại. Cuối cùng trên đó có hào quang lóe lên, khi thân thể Vương Lâm hạ xuống, mũi tên này đã hóa thành nhỏ như bình thường. Vương Lâm đưa tay phải túm một cái, mũi tên này gào thét tới gần, rơi vào trong tay hắn.

Cầm mũi tên này, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn nhìn thấy ở trên mũi tên này có bốn ký hiệu. Bốn ký hiệu này rất dài, tràn ngập toàn thân mũi tên, phát ra từng trận u quang yếu ớt.

-Bốn ký hiệu này có liên quan tới linh hồn, chắc chắn sau khi được gia tăng có thể làm tăng uy lực của mũi tên này! Một mũi tên của Lý Quảng năm đó bắn rơi mắt trái của Đạo cổ, không biết linh hồn đã được gia tăng như thế nào.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay trái điểm lên trán, trong phút chốc ở trên trán hắn hiện lên tinh điểm của cổ Thần, Thiên Hoàng Lô trực tiếp hiện ra.

Thiên Hoàng Lô khổng lồ kia sau khi xuất hiện liền chậm rãi chuyển động, trong mắt Vương Lâm hắn nhìn thấy rõ bên trong cái lò này có hồn của hai người!

Nam Chiếu Thượng Nhân và Thiên Triệu Thượng Sư!

Hồn của hai người này bị Vương Lâm trấn áp ở trong Thiên Hoàng Lô này!

-Ta sẽ lợi dụng hồn của hai người này để gia tăng mũi tên này!

Vương Lâm vẻ mặt lạnh lùng, đưa tay trái chỉ về phía Thiên Hoàng Lô. Cái lò này chấn động mở ra, hồn của Nam Chiếu và Thiên Triệu trực tiếp bay ra, chưa kịp bỏ chạy đã bị tay trái của Vương Lâm cách không bắt lấy. Hồn của hai người này rống lên thê lương, bị Vương Lâm trực tiếp đặt lên trên mũi tên ở tay phải.

Ký hiệu trên thân mũi tên kia lóe lên u quang kịch liệt, hồn của Nam Chiếu Thượng Nhân và Thiên Triệu Thượng Sư đột nhiên rống lên, dung hợp với hai trong bốn ký hiệu kia. Trong phút chốc, trên mũi tên này bộc phát ra một khí tức kinh thiên động địa.

Khí tức này rất mạnh, ngay cả Vương Lâm cũng phải động dung.

-Còn có hai đạo ký hiệu nữa, còn về hồn phong ấn

Vương Lâm trong lúc trầm ngâm giơ tay trái túm vào hư không, cái khe trữ vật xuất hiện, từ bên trong bay ra một tòa lầu các lớn!

Lầu các này chính là địa phủ của Đạo cổ Diệp Mịch mà Vương Lâm tìm được trong vùng đất Cổ Thần!

Lầu các này có một vài cửa sổ, năm đó Vương Lâm đã nhìn ra ở bên trong có phong ấn ba thần hồn rất hùng mạnh, không đến vạn bất đắc dĩ quyết không thể thả ra. Lúc này Vương Lâm nhìn chằm chằm lầu các kia, nhìn ba thần hồn ở bên trong, trầm mặc hồi lâu, không khinh cử vọng động, mà thu lầu các địa phủ này lại.

-Ba thần hồn này quá mức hùng mạnh, là kẻ địch mà Đạo cổ đã phong ấn ở cố hương năm đó, với thực lực của ta hiện giờ một khi thả ra chắc chắn sẽ bị đánh trả.

Trong lúc trầm ngâm, ánh mắt Vương Lâm nhìn lên hình tròn ở trên đầu mũi tên. Hình tròn này Vương Lâm nhìn mất mấy canh giờ, đây chính là mấu chốt để dung hợp lực bài xích giữa Đạo Cổ và tiên ở bên trong mũi tên này.

Hồi lâu sau, Vương Lâm thủy chung không thể nhìn ra kết cấu cùng với sự kỳ dị của hình tròn này. Hắn thầm than một tiếng, không quan sát tiếp nữa mà vung tay phải lên, lập tức mũi tên này hóa thành một đám kim quang tiêu tan, chia làm bảy đạo kim quang, chui vào thất khiếu

của Vương Lâm. hoàn toàn biến mất.

Sau khi thu lấy mũi tên này, Vương Lâm nhìn thoáng qua thiên địa ở nơi này, chân phải tiến lên một bước, thân thể dung nhập vào trong mặt đất, theo từng tầng vòng tròn vẫn còn tồn tại, đi tới cánh cửa đá ở phía cuối.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thần sắc ung dung, không quá lâu sau dần dần theo những vòng tròn này không ngừng thu nhỏ lại, sau khi quay về chỗ vòng tròn cuối cùng ở đằng sau cánh cửa đá, thân thể không chút dừng lại, tay phải vung về phía trước, cánh cửa đá kia ầm ầm mở ra. Hắn trực tiếp bước vào bên trong cánh cửa đá, lúc xuất hiện, đã quay về tầng thứ mười tám của Phù Văn Tộc.

Đứng ở tầng thứ mười tám, Vương Lâm quay đầu lại nhìn cánh cửa đá, vung tay áo, cánh cửa này lại đóng lại. Sau khi bấm quyết để lại rất nhiều đạo phong ấn, Vương Lâm liền chuẩn bị rời khỏi nơi này.

-Phải luyện hóa đạo quả, khiến cho sinh tử, nhân quả, chân giả ba đạo bổn nguyên đại thành

Vương Lâm xoay người đang muốn rời khỏi, đột nhiên thân thể hắn dừng lại, than nhẹ một tiếng. Ánh mắt hắn nhìn lên vách tường trước mặt lúc trước khi hắn phá phong ấn trên cánh cửa đá đã bị lực xung kích từ bên trong đánh vào.

Trên vách tường này có rất nhiều vết nứt, còn có rất nhiều đá vụn rơi xuống. Trong đó có một cái khe rất sâu, giống như xuyên qua vách tường

này lộ ra cảnh vật đằng sau bức tường.

Vương Lâm lúc trước bị cánh cửa đá kia thu hút toàn bộ sự chú ý, vẫn chưa lưu ý đến những manh mối trên vách tường kia, lúc này khi bình tĩnh trở lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra ngay chỗ kỳ dị!

Ánh mắt hắn theo cái khe trên vách tường mơ hồ nhìn thấy ở phía ngoài hình như là một vùng trống trải tối đen. Khí tức từ nơi đó truyền đến xuyên qua cái khe này khiến cho Vương Lâm cảm thấy rất quen thuộc.

-Chiến trường vực ngoại!

Vương Lâm thì thào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1578 Thiên biến

-Tầng thứ mười tám của Phù Văn Tộc không phải nằm dưới lòng đất của Chu Tước Tinh, mà ở trong chiến trường vực ngoại này!

Vương Lâm đi tới vách tường phía trước, tay phải đặt lên ấn mạnh một cái. Trong tiếng rắc rắc, vách tường này càng ngày càng có nhiều vết nứt, cuối cùng ầm một tiếng, ở chỗ những vết nứt này nối liền với nhau trực tiếp vỡ tan, để lộ ra một lỗ hổng.

Vương Lâm đứng giữa lỗ hổng đó, ở phía trước hắn không ngờ chính là chiến trường vực ngoại!

Toàn bộ chiến trường vực ngoại vô cùng rộng lớn, dường như không có biên giới. Trước mắt Vương Lâm, hắn nhìn thấy một vài thi thể khổng lồ đã chậm rãi trôi nổi, hướng về phía xa xa lững lờ trôi đi.

ở bên trong những thi thể này còn có rất nhiều du hồn chui ra chui vào, ở đằng xa

dường như có một cơn lốc quét ngang, không phát ra tiếng động nào, nhưng lại có từng trận tiếng gào thét truyền vào bên trong linh hồn. Cơn lốc kia chính là do toàn bộ những du hồn này tạo thành.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn tản thần thức ra, nhìn thấy rõ ràng ở vị trí của mình lúc này bất ngờ cũng có một bộ hài cốt khổng lồ. Bộ hài cốt này không phải là người, mà là một bộ xương thú khổng lồ có hình dáng giống như là một con rồng.

Vị trí của hắn chính là ở trên đầu của con thú này, vách tường bị hắn phá tan vừa rồi chính là một mảnh xương sọ nhỏ của nó! Lúc này hắn đứng ở trong đầu của con thú này, nhìn về phía trước!

Nếu ở bên trong chiến trường ngoại vực nhìn về phía vị trí của Vương Lâm lúc này có thể nhìn thấy rõ ràng ở xung quanh cái đầu khổng lồ này có vô số thi hài tràn ngập, chi chít cả một vùng rộng lớn, vô biên vô hạn!

Cơn lốc du hồn ở đằng xa lúc này gào thét lao tới, nhưng ngay khi tới gần, vô số du hồn này dường như phát hiện được chuyện gì đó rất đáng sợ, nhất tề thét lên chói tai ầm ầm tản ra,

mang theo một vẻ hoảng sợ lùi về phía sau lẩn trốn. Dường như Vương Lâm mang lại cho chúng một sự sợ hãi đến cực điểm!

Vương Lâm đã từng nuốt hồn!

Kinh ngạc nhìn chiến trường vực ngoại, hắn đã đi tới rất nhiều tu chân tinh, đã đi tới rất nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ ở trên một tu chân tinh nào nhìn thấy chiến trường vực ngoại như thế này như ở trên Chu Tước Tinh!

Dường như chiến trường vực ngoại này thuộc về Chu Tước Tinh, chỉ thuộc về tu sĩ của Chu Tước Tinh mà thôi!

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm tiến về phía trước, sau hơn hai ngàn năm, lại một lần nữa tiến vào trong chiến trường vực ngoại đã làm cho hắn hồi sinh! Hắn không thể nào quên được năm đó sau khi mình bị lão tổ của Đằng gia giết chết, ở trong Thiên Nghịch được sự trợ giúp của Tư Đồ Nam, linh hồn đã tiến vào trong nơi này. Ở chỗ này hắn nhìn thấy Mã Lương đã chết, đoạt lấy thân thể của hắn, bắt đầu tái sinh.

Hồi lâu sau theo thần thức của Vương Lâm không ngừng tràn ra, nhanh chóng khuếch tán khắp chiến trường vực ngoại này, hắn nhìn thấy rất nhiều hài cốt, rất nhiều du hồn. Nhưng du hồn này toàn bộ thét lên chói tai lui về phía sau, muốn tránh khỏi thần thức của Vương Lâm, nhưng cuối cùng cũng không thể làm được, chỉ có thể ở dưới thần thức này mà run rẩy.

Trong những hài cốt này có một phần là của những tu sĩ, nhưng nhiều nhất chính là của những con mãnh thú cổ quái. Những mãnh thú này Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy cũng phải hơn phân nửa.

Phạm vi khuếch tán thần thức của hắn càng lúc càng lớn, đã vượt qua tất cả những nơi mà năm đó hắn đã từng đi qua, còn vượt qua tất cả những nơi mà tu sĩ trên Chu Tước Tinh đã tìm kiếm. Dần dần Vương Lâm càng lúc càng nhìn thấy nhiều hài cốt.

Nửa ngày sau, thần thức của Vương Lâm như chạm tới biên giới của chiến trường vực ngoại, dường như có một lớp màng tồn tại khiến cho thần thức của hắn bị hạn chế ở trong nơi này.

Ánh mắt lóe lên, thần thức Vương Lâm không dừng lại, mà hướng ra phía ngoài tản mạnh ra. Tiếng ầm ầm kịch liệt ở trong chiến trường vực ngoại này vang lên ngợp trời. Bên tai Vương

Lâm dường như nghe thấy được những tiếng rắc rắc như kính vỡ, thần thức của hắn tản ra trực tiếp phá vỡ lớp màng ngăn cách kia, nhìn thấy thế giới ở đằng sau!

vẫn là chiến trường ngoại vực, nhưng phạm vi lại càng lớn hơn nữa! So với khu vực ở bên trong lớp màng vừa rồi, khu vực ở bên ngoài giống như là biển cả so với sông suối!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, hắn đứng ở đó tản thần thức ra vô tận. ở trong chiến trường ngoại vực đằng sau lớp màng, Vương Lâm nhìn thấy những bộ hài cốt phát ra kim quang! Những hài cốt này, những kim quang này chính là của tiên nhân!

Hắn thấy được vô số những bộ xương mãnh thú. Những bộ xương mãnh thú này vô cùng dữ tợn, còn có một khí tức hùng mạnh tràn ra, hiển nhiên khi còn sống chúng có sức mạnh kinh thiên.

Thần thức của hắn lại một lần nữa điên cuồng tràn ra, Vương Lâm nhìn thấy được rất nhiều thứ. Hắn nhìn thấy những bộ xương khổng lồ của Văn Thú, nhìn thấy những bộ xương của mãnh thú thậm chí to tới mấy vạn trượng!

Tất cả những mãnh thú mà cả đời hắn đã từng nhìn thấy, ngoại trừ u Minh Thú, không ngờ đều có ở trong chiến trường ngoại vực đằng sau lớp màng này!!

Tâm thần Vương Lâm chấn động như nổi lên sóng lớn, thần thức của hắn lại khuếch tán ra. Sau khi quét qua những bộ hài cốt này, cuối cùng hắn cũng đã tìm tới biên giới thật sự của chiến trường ngoại vực này. Thần thức của hắn đã bao trùm toàn bộ phạm vi của chiến trường ngoại vực.

Trong khoảnh khắc này, đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ngay khi thần thức của hắn bao trùm toàn bộ chiến trường ngoại vực, hắn phát hiện ra chiến trường ngoại vực này không ngờ là một mảnh vỡ khổng lồ. Mảnh vỡ này nối liền với Chu Tước Tinh một cách kỳ dị, dường như Chu Tước Tinh chính là từ nó sinh ra!

Mảnh vỡ này rất hỗn độn, dường như là một phần của một thứ gì đó!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, trong khoảnh khắc này, trong đầu hắn hiện lên bí ẩn kinh thiên mà Lão Chu Tước của Tứ Thánh Tông trước khi chết đã nói với hắn. Chu Tước Tinh là một phần của một cánh cửa.

Lời nói này vang vọng trong tâm thần Vương Lâm, dần dần dung hợp với chiến trường ngoại vực mà thần thức của hắn đang xem xét. Ngay

khi hiểu ra, hắn quan sát khắp chiến trường vực ngoại liền lập tức nhận ra chiến trương vực ngoại do một mảnh vỡ hóa thành này bất ngờ chính là một phần của một cánh cửa kỳ dị!!

-Cánh cửa mà Tứ Thánh Tông năm đó đã tìm kiếm. Rốt cuộc là cánh cửa gì. Lão tổ

đời thứ nhất ở vùng đất Điên Lạc có biết chuyện này hay không

Vương Lâm Đứng ở đó hồi lâu, lúc này mới chậm rãi đè nén sự rung động trong lòng xuống. Trong lòng hắn dần dần hiện lên ngân y nữ tử kia, sau khi nhìn thấy pho tượng thất thải đạo nhân, thần sắc nàng liền hoảng sợ đến cực điểm, phát ra những lời nói thê lương.

-Cánh cửa không phải là do ta mở ra cánh cửa không phải là do ta mở ra

Vương Lâm trầm mặc.

Hắn không biết hai cánh cửa kia có phải là một không!

Hắn chậm rãi thu thần thức lại, cuối cùng thu toàn bộ vào trong cơ thể, sau đó phức tạp nhìn thoáng qua chiến trường vực ngoại này, rồi mê man xoay người rời đi.

Lần này trở về Chu Tước Tinh, Vương Lâm đã phát hiện ra rất nhiều chuyện. Những chuyện này cứ đến liên tiếp, khiến cho hắn đối với Chu Tước Tinh này càng lúc càng thấy xa lạ.

-Hồng Điệp vẫn còn sống.

Tầng thứ mười chín của Phù Văn Tộc chính là nơi phong ấn mũi tên của Lý Quảng

Chiến trường vực ngoại năm đó vốn chỉ là một khu vực nhỏ, ở bên ngoài còn có một khu vực rộng lớn hơn, tất cả là một phần của một cánh cửa

Vương Lâm ngồi trên một đỉnh núi ở Chu Tước Tinh, đón gió núi gào thét thổi tới. Để mặc cho gió thổi tung đầu tóc, thổi tung quần áo, hắn chỉ ngồi ở đó, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

-Tu vi càng cao, dần dần ta càng biết được toàn bộ những bí mật liên quan đến Chu Tước Tinh Nơi này, vốn là như vậy.

Vương Lâm nhìn bầu trời đang ngày càng âm u, một đám mây đen chậm rãi ngưng tụ lại, từng trận lôi đình từ xa xa truyền đến, sắp sửa có mưa.

Một con chim màu trắng vội vàng tung cánh ở phía trước đám mây đen vật vã bay đến, muốn

tránh khỏi đám mây đen có thể gây nguy hiểm tới tính mạng của nó. Nhưng dưới một tiếng lôi đình kinh thiên, con chim này toàn thân run lên, bị đám mây đen phía sau cuốn vào, nuốt lấy.

Nhìn cảnh tượng này, thần sắc Vương Lâm sững lại, hắn mơ hồ cảm thấy hình như có chút không ổn.

Đám mây kia di chuyển, còn có từng trận gió từ trong cơn mưa kia thổi tới, mang theo hơi nước ẩm ướt quét lên người Vương Lâm, còn có cái lạnh của nước mưa, rất lạnh.

Đây chính là mưa thu.

Bầu trời dần dần trở nên hoàn toàn âm u, tiếng lôi đình vang vọng, dường như càng ngày càng ở gần ngọn núi chỗ Vương Lâm. Đám mây đen kia cuồn cuộn, giống như thủy triều hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán ra.

Mưa càng ngày càng lớn.

Tiếng mưa rơi ào ào bị những trận gió núi thổi tới, truyền vào trong tai Vương Lâm càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng rõ ràng. Bụi đất trên mặt đất dưới cơn mưa này vốn phải bị tung lên, nhưng lúc này lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên đỉnh núi, ở xung quanh Vương Lâm có một vài hòn đá nhỏ vốn phải bị gió thổi đi, nhưng lúc này dường như bị một sức mạnh vô hình đè xuống, khiến cho chúng vẫn không hề nhúc nhích.

Ầm một tiếng, lại có một đạo lôi đình vang lên, một vài tia chớp nối liền thiên địa xuất hiện ở phía chân trời xa xa ở trước mắt Vương Lâm. Ngay khi những tia chớp này nổi lên, lập tức chiếu sáng mây đen ở bốn phía, giống như những con ngân xà uốn lượn, cũng giống như là những ấn ký.

Nhìn đám mây đen cuồn cuộn kia, Vương Lâm hít một hơi thật sâu, một cảm giác xúc động không nói nên lời chậm rãi nổi lên trong lòng hắn. Vương Lâm cố gắng kìm nén lại cảm giác xa lạ sau khi phát hiện ra những bí mật trên Chu Tước Tinh. Lần này trở lại Chu Tước Tinh, hắn đã làm xong tất cả mọi việc mà hắn muốn làm. Bây giờ, hắn muốn luyện hóa lực bài xích trong cơ thể, hắn muốn làm cho sinh tử, nhân quả, chân giả bổn nguyên của mình đại thành!

Sau khi đại thành, hắn muốn luyện hóa sát lục bổn nguyên kiếm do Thanh Thủy tặng cho, lấy

sáu đạo bổn nguyên chứng đạo, phá vỡ Không Môn, trở thành cao thủ bước thứ ba!

Vương Lâm đứng lên xoay người đang định đi về phía sau, thì ở phía sau hắn, đám mây đen cuồn cuộn ngợp trời kia lao tới. Dường như ở bên trong có một sát thần đang nhìn chằm chằm Vương Lâm, giống như muốn cắn nuốt hủy diệt Vương Lâm như đã làm với con chim kia.

Lôi đình quấn vào nhau, ánh chớp lúc sáng lúc tối, dưới cơn mưa tầm tã này, một khí tức chết chóc bất ngờ từ bên trong đám mây đen bộc phát ra. Luồng sát khí này đến cực kỳ đột ngột!

Vương Lâm giơ chân lên đang định rời khỏi, đột nhiên dừng lại. Lông tóc toàn thân hắn trực tiếp dựng đứng lên, một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt hóa thành những tiếng tim đập kinh tâm động phách, khiến cho hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm vào đám mây đen cuồn cuộn kia, thần sắc trong nháy mắt trở nên vô cùng ngưng trọng.

-Không ổn!

Ba hình ảnh mà Vương Lâm nhìn thấy lúc trước lúc này nhanh chóng lóe lên trong đầu hắn. Con chim kia chết, bụi không tung lên, đá không động đậy!

Cảm giác nguy hiểm này thậm chí còn vượt xa lúc Vương Lâm ở trong vùng đất cổ mộ, vượt xa hết thảy những biến cố mà hắn gặp phải sau khi trở về giới nội. Cảm giác nguy hiểm này của Vương Lâm cũng giống

như Hồng Điệp, là một sinh tử đại kiếp mà hắn phải gặp một lần trong đời!

Nếu vượt qua sinh tử đại kiếp này, hắn mới có tư cách sống tiếp! Đây là điều mà hắn hiểu ra ngay sau khi hắn nhìn thấy đám mây đen kia cuồn cuộn lao tới phía sau!

Đám mây kia cuồn cuộn ngợp trời, ở bên trong không phải là sát khí thật sự, mà sát khí này là do thiên địa lôi đình và tia chớp biến thành, Vương Lâm trong lúc hoang mang đã cảm thấy. Nhưng biến hóa này sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, mà lại xuất hiện ở ngay trước mặt Vương Lâm. Đây chính là sự dị biến của trời!

-Thiên biến!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, hắn không nghĩ ngợi lập tức nhanh chóng tản thần thức ra bốn phía, trực tiếp bao trùm Chu Tước Tinh. Thần thức của hắn đi vào tinh không, ngay khi thần thức nhìn thấy rõ tinh không, thần sắc Vương Lâm liền đột biến!!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1579 Sát kiếp của Phong Tôn

Tinh không bên ngoài Chu Tước Tinh kia không phải là một màn tối đen mang theo tinh quang lấp lánh, mà bị một đám lam quang tràn ngập khiến cho tinh không này hoàn toàn biến thành màu lam!

Giống như là bầu trời!

cũng có thể nói ở bên ngoài Chu Tước Tinh đã xuất hiện một bầu trời!

Đây là một chuyện không thể xảy ra, nhưng lúc này bỗng nhiên lại trở thành sự thật! ở bên ngoài Chu Tước Tinh còn có tinh vực, cả Chu Tước Tinh giống như bị một đạo thuật kinh thiên bao phủ, dường như bị lôi ra khỏi giới nội, xuất hiện ở trong một thiên địa khổng lồ vô biên!

Thiên địa này có màu lam! Nó thay thế cho cả tinh vực!

Trong thiên địa màu lam này, toàn bộ đều là hư vô, chỉ có duy nhất một tu chân tinh, đó chính là Chu Tước Tinh này.

Thần sắc Vương Lâm kịch biến, hai mắt lóe lên hàn quang ngợp trời. Ngay khi thần thức quét ngang Chu Tước Tinh, sắc mặt hắn lại càng âm

trầm hơn. Trong thần thức của Vương Lâm, trong phút chốc, Chu Tước Tinh này không ngờ không còn bất cứ một sinh linh nào!

Không chỉ có tu sĩ, phàm nhân, mà ngay cả cây cỏ, muông thú toàn bộ đều như bị xóa bỏ, hoàn toàn biến mất! Cả Chu Tước Tinh này giờ phút này giống như là chỉ còn lại mỗi một mình Vương Lâm!

Không phải là tất cả sinh linh trên Chu Tước Tinh đã chết, bọn họ cũng không phải là mất tích, mà người mất tích chính là Vương Lâm!

Chu Tước Tinh vẫn còn, vẫn ở trong tinh vực của giới nội, vô số sinh linh trên đó vẫn tiến hành những công việc bình thường, Chu Vũ Thái kia vẫn còn yên lặng ngồi uống rượu ở trước pho tượng Chu Tước, còn có rất nhiều tu sĩ vẫn còn đang chìm đắm trong sự kích động đối với việc Phong Tôn trở về.

Trên Chu Tước Tinh, ở phía trước ngọn núi không một bóng người lúc trước mà hắn đứng, không trung xanh thăm thẳm yên tĩnh không có một cơn gió, càng không có mây đen cuồn

cuộn.

Chu Tước Tinh này dường như bị một tấm gương phản chiếu, chia làm hai thế giới giống y hệt nhau. Một thế giới vẫn còn nguyên như cũ, còn

trong thế giới kia tĩnh mịch không có sinh linh, chỉ có Vương Lâm một mình đứng trong thiên địa mênh mông.

Cùng một ngọn núi ở một nơi thì tràn ngập nắng ấm.

Còn cũng ngọn núi đó, Vương Lâm đứng ở trên đỉnh núi, ở xung quanh lại có mây đen cuồn cuộn, lôi đình gào thét, nước mưa tầm tã rơi xuống.

Đạo thuật như thế này có thể so với sức mạnh của tạo hóa! Vương Lâm vẻ mặt âm trầm, thân thể tiến về phía trước, trực tiếp bước vào trong đám mây đen cuồn cuộn, giống như một thanh kiếm sắc xuyên thấu qua, trực tiếp đi ra khỏi phần Chu Tước Tinh bị chia ra này!

Ngay khi đi ra ngoài, đạo lam quang vô tận kia từ trong thiên địa bên ngoài Chu Tước Tinh lóe lên chói mắt, dường như có thể xuyên thấu hết thảy hư vô.

Vương Lâm đứng giữa thiên địa, ở phía sau hắn là Chu Tước Tinh tĩnh mịch kia, còn ở phía trước hắn là một thiên địa mênh mông, nhìn không thấy giới hạn, dường như vô biên vô hạn, thậm chí ngay cả thần thức của hắn cũng không thể bao phủ toàn bộ!

Mặt đất không phải là bùn đất, mà là một mặt nước. Mặt nước này không có một gợn sóng, mà phản chiếu toàn bộ bầu trời màu lam kia.

Từ xa nhìn lại, thiên địa chỗ Vương Lâm lúc này dường như là một cái giếng, một cái giếng vô biên vô hạn rộng không bờ bến!!

-Vương Lâm

Một thanh âm mơ hồ đột nhiên từ trong không trung âm u truyền đến, rơi vào trong tai Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, đồng tử trong hai mắt co rút lại, hít vào thật sâu thở ra một hơi, từ trong cơ thể truyền ra tiếng ầm ầm, còn có kim quang mơ hồ lan ra, vận chuyển toàn bộ tu vi của hắn.

Lam quang ở trên bầu trời trong lúc tràn ra chậm rãi ngưng tụ thành một thân ảnh màu lam. Thân ảnh này mặc áo lam là một nam tử trung niên. Hắn nhìn Vương Lâm một cách phức tạp, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái.

-Vương Lâm tham kiến đạo tôn.

Vương Lâm ôm quyền, bình tĩnh mở miệng.

Lam Mộng Đạo Tôn yên lặng nhìn Vương Lâm. Thời gian dần dần trôi qua, hồi lâu sau vẻ phức tạp trong mắt hắn tiêu tan mà lộ ra một vẻ kiên định, thanh âm chậm rãi truyền ra.

-Cái chết của Phong Tôn đời trước ta không tham gia. Lúc này ta tới đây cũng không

phải để ra tay với ngươi, vùng thiên địa này là do tất cả những cao thủ Không Huyền của Thái Cổ Tinh Thần ta liên thủ bố trí, còn có cả Viễn cổ Tiên Phi ra tay, có thể trong thời gian ngắn phá vỡ hư vô vây khốn ngươi ở bên trong mà không bị bất cứ ai trong giới nội phát hiện ra. Vùng thiên địa này có thể tồn tại ba canh giờ, ba canh giờ sau. ngươi khó mà thoát chết!

Lão phu niệm tình cũ mà hiện thân báo cho ngươi biết, nếu muốn trách thì hãy trách ngươi là Phong Tôn! Mà Phong Tôn thì phải chết!

Lam Mộng Đạo Tôn thầm than xoay người, thân ảnh hóa thành một đạo lam quang dung hợp với thiên địa này, tiêu tan hoàn toàn.

Ngay khi hắn xoay người biến mất, trên không trung lập tức có gợn sóng nổi lên kịch liệt. Chỉ thấy bên trong gợn sóng kia bất ngờ xuất hiện một người thân thể mơ hồ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy là một lão già mặc áo xám.

Lão già này ánh mắt như điện, mang theo một tia sát khí, ngay khi thân thể hiện ra liền giơ tay phải hướng xuống phía dưới chỉ vào Vương Lâm!

-Nơi này mặc dù không phát huy được toàn bộ tu vi của lão phu, chỉ có thể đạt tới Không Linh Trung Kỳ. Nhưng hôm nay, ngươi cũng sẽ giống như Phong Tôn năm đó, chết chắc rồi.

Dưới một chỉ này thiên địa biến sắc hóa thành một cơn lốc gào thét, chỉ phong của hắn bất ngờ hóa thành một con rồng màu xám. Trong tiếng rít gào con rồng thần sắc dữ tợn này với một tốc độ không thể tưởng tượng được lao thẳng tới Vương Lâm.

Kinh người hơn, đó là bên trong con rồng này còn có sức mạnh hương hỏa hồn tạp ngưng tụ lại với nhau, trong tiếng rít gào của con rồng này phát ra một tiếng kêu thê lương kinh hồn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần sắc hắn cực kỳ ngưng trọng. Lúc này hắn đã không còn lo lắng đến sống chết nữa, sinh tử đại kiếp lần này hắn muốn tránh cũng không tránh được!

Đây là sát kiếp mà Phong Tôn đời trước đã chết dưới tay những cao thủ của Thái cổ Tinh

Thần vây công. Cũng giống như là luân hồi, ngày hôm nay sát kiếp này lại giáng xuống người Vương Lâm!

Ba canh giờ!

Con rồng xám kia rít gào lao tới, Vương Lâm không nghĩ ngợi, thân thể tiến về phía trước vung tay lên, chỉ lên bầu trời. Lập tức Hô Phong Thuật tràn ngập thiên địa màu lam này hóa thành mười ba con hắc long đã đạt tới cực hạn. Mười ba con hắc long này gào lên giận dữ, thổi ra những luồng gió chết chóc. Những luồng gió này bất ngờ lộ ra màu vàng, lao thẳng tới con rồng màu xám kia.

-Màu vàng sao?

Lão già áo xám kia hai mắt sững lại.

Hai bên ngay lập tức va chạm vào nhau. Trong tiếng ầm ầm kinh thiên, một luồng lực xung kích hướng về bốn phía quét ngang ra. Con rồng xám kia trong lúc vặn vẹo quấn lấy mười ba con hắc long kia, tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Dưới lực xung kích này, mái tóc dài của Vương Lâm tung lên, thân thể lùi về phía sau mấy trượng, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu, tay phải nắm lại. Hắn cũng không tiến về phía trước, mà xoay người tung một quyền về phía sau.

Ngay khi hắn xoay người, bất ngờ có gợn sóng nổi lên, từ bên trong có một bà lão thân ảnh cũng mơ hồ bước ra. Bà già này toàn thân mặc áo đen ánh mắt âm trầm giơ cánh tay phải khô héo lên hung hăng chỉ vào lưng Vương Lâm đang lùi lại phía sau.

Nhưng nghênh đón hắn chính là một quyền kia của Vương Lâm!

Một quyền và một chỉ kia ngay khi va chạm vào nhau, thân thể Vương Lâm kịch chấn phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lui về phía sau. Bà lão kia cũng dừng lại, đầu ngón trỏ tay phải vỡ thành từng mảnh tản ra, trong mắt hắn lóe lên hàn quang lao về phía Vương Lâm.

-Cũng có chút thủ đoạn đấy.

Trong mắt Vương Lâm tràn ra máu tươi, nhưng vẫn rất tỉnh táo, hắn biết kiếp nạn lần này rất khó vượt qua. Ba canh giờ kia giống như là một vực sâu ở phía trước, nhưng nếu muốn hắn tự mình chịu chết, cũng tuyệt đối không thể được!

-Không ai có thể quyết định vận mệnh của ta, sinh tử kiếp cũng không thể!

Giờ phút này trong lúc lui về phía sau hắn giơ tay chỉ mạnh lên bầu trời. Trong tiếng ầm ầm, trên không trung màu lam đột nhiên xuất hiện kim quang hướng về bốn phía tràn ra, một chưởng ấn khổng lồ ầm ầm hiện ra.

-Lại là kim quang!

Đồng tử trong mắt lão già áo xám kia co rụt lại, ngay cả bà lão áo đen kia cũng nheo mắt.

Nhưng ngay khi chưởng ấn này xuất hiện, một đạo kiếm khí kinh thiên gào thét nổi lên. Đạo kiếm khí này mang theo hàn khí ngợp trời, vừa mới xuất hiện liền ở trong thiên địa đằng sau Vương Lâm bất ngờ hóa thành một trụ băng!

Trụ băng này từ trong hư vô bay tới, trong tiếng rắc rắc không ngừng điên cuồng lao thẳng tới Vương Lâm. Ở phía trước của trụ băng này không ngờ còn có một thanh đoản kiếm màu lam!

Thanh đoản kiếm này xuất hiện quá nhanh, gần như ngay khi Vương Lâm thi triển Dịch Linh Ấn. mang theo hàn khí lao thẳng tới Vương Lâm.

Bên ngoài thân thể Vương Lâm lập tức có hào quang vô tận hiện ra, ngay khi hàn kiếm kia xuất hiện liền có một quang ảnh khổng lồ hiện ra. Nhưng quang ảnh này vừa hiện ra liền lập tức bị hàn kiếm kia đâm vào.

Trong tiếng rắc rắc, Quang Ảnh Thuẫn trực tiếp trở thành một tảng băng lớn!

Hàn kiếm kia trong tiếng ầm ầm xuyên thấu tảng băng kia, mang theo một luồng sát khí điên cuồng đâm về phía Vương Lâm.

Một tiếng nổ vang lên, Dịch Linh Ấn mà Vương Lâm thi triển ra bị cắt đứt, hắn lại một lần nữa phun ra máu tươi, thân thể bị bắn về phía trước. Ở phía sau, trụ băng kia điên cuồng đuổi theo.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, huyết quang trong tay lóe lên vung mạnh về phía sau. Huyết quang kia nổi lên ngợp trời, từ bên trong huyết kiếm lao thẳng tới hàn kiếm kia.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người, đây là sự đối kháng giữa huyết quang và băng hàn, giữa sự cầu sinh và sát khí. Hai thanh kiếm trong nháy mắt đâm vào nhau.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, thanh âm của kiếm mang theo vẻ thê lương từ trong hai thanh kiếm kia đồng thời truyền ra. Hàn kiếm kia trong lúc run rẩy phịch một tiếng vỡ thành hai nửa lảo đảo lui về phía sau.

Huyết kiếm trong lúc chấn động huyết quang trên đó tan biến, cũng lảo đảo bị Vương Lâm đang lui về phía sau nắm lấy, nhìn chằm chằm về phía trước.

ở bên cạnh thanh hàn kiếm đã bị vỡ thành hai nửa có một nam tử áo trắng chậm rãi đi ra. Nam tử này ánh mắt lạnh như băng, mang theo một vẻ vô tình, nhìn về phía Vương Lâm.

-Tốc chiến tốc thắng!

Lời nói của nam tử này cũng lạnh như băng giống như thần sắc của hắn. Vừa nói xong hắn liền bước về phía trước, ở hai hướng khác bà lão áo đen và lão già áo xám kia cũng hóa thành hai đạo cầu vồng, lao thẳng tới Vương Lâm!

Vương Lâm nhanh chóng lui về phía sau. Ba người này tuy tu vi vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó ở nơi này bị áp chế, nhưng sức mạnh Không Linh Trung Kỳ của ba người bọn họ Vương Lâm cũng hoàn toàn không thể chống lại!

Trong lúc lui về phía sau Vương Lâm giơ tay phải chỉ lên trời, Dịch Linh Ấn lúc trước vừa bị cắt đứt lại một lần nữa ầm ầm hiện ra. Hai mắt Vương Lâm lóe lên kim quang, lộ ra một chiến ý điên cuồng.

-Các ngươi muốn đánh thì ta đánh!!

Thanh âm Vương Lâm rất bình tĩnh, càng nguy cấp thì hắn lại càng điên cuồng, tâm thần hắn lại càng tỉnh táo. Đây là một thói quen đã hình thành sau hơn hai ngàn năm đối mặt với sinh tử của hắn.

Lúc này dưới một cái vung tay của hắn kim quang tràn ngập, bầu trời ầm vang. chưởng ấn khổng lồ kia lóe lên kim quang vạn trượng, hướng

xuống dưới điên cuồng quét ngang ra. Chưởng ấn này chưa tới, nhưng đã có một uy áp khổng lồ ầm ầm phủ xuống.

Đây là Dịch Linh Ấn chính tông bậc nhất, vân tay trong chưởng ấn này có thể nhìn thấy rõ ràng, giống như những dãy núi lồng vào nhau, chụp xuống phía dưới!

-Kim quang này rốt cuộc là cái gì! Không ngờ lại khiến cho ta mơ hồ có một cảm giác run rẩy sợ hãi.

Lão già áo xám kia nhìn chằm chằm kim quang trong Dịch Linh Ấn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1580 Kịch chiến

Trong nháy mắt khi chưởng ấn màu vàng này xuất hiện, thân thể Vương Lâm bước về phía trước nửa bước, sóng gợn chợt bao phủ toàn thân, bất ngờ hiện ra bên trên chưởng ấn nọ. Hắn cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu vàng, dung nhập vào bên trong chưởng ấn khiến nó tỏa ra kim quang vạn trượng.

-Muốn giết ta, các ngươi phải trả giá đắt!

Vương Lâm gầm nhẹ, thần sắc dữ tợn, tay phải hướng về phía dưới mang theo chưởng ấn màu vàng kia ầm ầm đánh xuống. Mặt nước phẳng lặng bên dưới bị uy áp này khiến cho xuất hiện một dòng xoáy, ầm chuyển động.

Đôi mắt lão già mặc áo xám kia lóe lên, trong nháy mắt trước khi Dịch Linh Ấn của Vương Lâm đánh xuống, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức trong tay hắn chợt xuất hiện một cái chai hình tròn.

Cái chai này trong suốt, bên ngoài chứa đầy bùn đất màu vàng. Hắn bóp chặt cái chai khiến bùn đất bên trong liền bay ra. Lão già mặc áo xám vung tay áo một cái, bùn đất lập tức tỏa ánh sáng màu vàng, càng ngày càng nhiều, dày đặc khắp trời, thoáng một cái đã bao phủ cả vạn trượng phía trước lão già.

-Đại địa bổn nguyên, Táng Linh!

Lời nói của lão già vừa thốt lên, đám đất vạn trượng này cuốn động bao phủ trời đất, lao thẳng tới Dịch Linh Ấn màu vàng của Vương Lâm!

Cùng lúc đó, sắc mặt bà lão mặc áo đen bình tĩnh hai tay bắt quyết vung ra. Chợt thấy chín cái móng tay dài ra đầu ngón tay đứt ra, hóa thành

chín luồng sáng đen.

Bên trong hắc mang trên móng tay bất ngờ có chín quỷ ảnh gầm thét biến ảo ra, giống như lấy móng tay làm phi kiếm, đứng lên đó, theo sau đám đất gào thét lao tới.

Nam tử mặc bạch y lạnh lùng như băng, nhìn chằm chằm vào Dịch Linh Ấn trên bầu trời, tay phải đặt lên miệng cắn một cái, dùng máu tươi trong người vẽ lên không trung trước người, xuất ra một ấn quyết. Ấn ký này vừa xuất hiện lập tức có những tiếng răng rắc vang lên, lập tức trở thành huyết băng, trong nháy mắt liền bị hắn vung lên, bay đi.

Thiên địa chấn động. Đây là trận chiến của những thuật đại thần thông. Dịch Linh Ấn của Vương Lâm lóe lên kim quang vô tận, va chạm với đám đất ngập trời kia.

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Đám bùn đất lập tức tràn ngập toàn bộ chưởng ấn, bên trong truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Cùng lúc đó, chín cái móng tay mang theo quỷ ảnh chợt xuyên thấu bùn đất, trong tiếng bùng bùng đâm vào bên trong.

Ngay sau đó, ký hiệu huyết băng của nam tử mặc bạch y bất ngờ hạ xuống, trong nháy mắt đụng vào đám bùn đất liền sụp đổ, hóa thành một luồng khí băng hàn cuồn cuộn trực tiếp đóng băng nó lại!

-Thổ Băng!(l)

(1): Băng ở đây là sụp đổ, giống như thuật Sơn Băng.

-Hồn Sát!

-Băng Động!

Ba người đứng phía dưới, nhìn chưởng ấn từ xa đã bị thần thông của bọn họ bao phủ,hầu như đồng thời mở miệng. Trong nháy mắt này, chưởng ấn ầm ầm sụp đổ, tứ phân ngũ liệt!

Năm cái móng tay giống như năm ngọn núi rơi xuống phía dưới, trong lúc tan nát liền có một luồng lực trùng kích quét ra. Thân thể Vương Lâm phun máu tươi, cùng lúc Dịch Linh Ấn bị hủy diệt liền cùng bị cuốn về phía sau, bên ngoài thân thể không ngờ lại bị chín cái móng tay đâm vào. Chỗ miệng vết thương hình như có dấu hiệu bị hóa thành đất. Hơn nữa bên ngoài cơ thể hắn lúc này tràn ngập hàn khí, giống như cơ thể bị băng sát vậy.

Hai mắt hắn đỏ bừng, vừa lui về phía sau vừa phun máu tươi một lần nữa, thân thể lảo đảo, trong thời gian ngắn đã bị trọng thương. Vừa lùi lại, Vương Lâm vừa cười thảm, nhưng sát khí trong mắt hắn bốc lên ngập trời.

Tay phải hắn chụp vào hư không một cái, trong tay liền xuất hiện một bình đan dược, đang muốn nuốt vào thì ba người phía dưới đồng loạt cất bước, giống như ba đạo cầu vồng phá không, trong nháy mắt đã áp sát Vương Lâm!

Ánh mắt lão già mặc áo xám kia lộ vẻ ngưng trọng. Hắn không rõ kim quang này là thứ gì nhưng mơ hồ lại cảm thấy như đã từng gặp, lúc này xuất hiện bên trái Vương Lâm sau khi tới gần liền giơ ngón trỏ tay phải lấp lóe ánh sáng vàng lên. Cả ngón trỏ của hắn dường như do bùn đất tạo thành, trông như một đám đất vàng điểm thẳng tới mi tâm của Vương Lâm!

một chỉ này điểm ra, vô tận hồn phách hương hỏa từ đầu ngón tay hắn gào thét lao ra, che trời phủ đất. Đám hồn phách hương hỏa này hóa thành vô số hạt đất cát, theo ngón tay của lão già bao phủ lấy Vương Lâm, giống như thứ đã hủy diệt Dịch Linh Ấn. muốn giết chết Vương Lâm!

Cùng lúc đó, bà lão mặc hắc y thân thể cũng cất bước đi về phía bên phải Vương Lâm, hai mắt lóe lên u quang, năm ngón tay phải vươn ra ấn về phía ngực Vương Lâm!

Trong năm chỉ này có hồn phách hương hỏa hóa thành những quỷ ảnh thê lương, đầy vẻ tàn nhẫn thấp giọng gào thét, lao thẳng tới Vương Lâm! năm ngón tay này dường như là Hoàng Tuyền ở địa phủ. lộ ra tử khí và sát khí ngập trời!

Ở ngay phía trước Vương Lâm nam tử mặc bạch y lạnh lùng bước tới. Thần sắc hắn vẫn lạnh băng vô tình, tay phải giơ lên hàn khí tràn ra bốn phía, đánh một chưởng thẳng về thiên linh của Vương Lâm!

-Kết thúc rồi!

Nam tử đó mở miệng nhẹ giọng nói. Ba người đồng thời ra tay, đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Trong lúc nguy cấp này, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm nhanh chóng xoay chuyển. Thiên Hoàng Lô ầm ầm biến ảo ra bên ngoài thân thể. Thiên Hoàng Lô vừa mới xuất hiện, lập tức đụng phải ba đòn sát thủ của ba người, run lên rồi tan nát, hóa thành vô số u quang bị cuốn trở lại mi tâm của Vương Lâm.

Nương theo cơ hội do Thiên Hoàng Lô hơi chống cự được một chút tạo ra, Vương Lâm gầm nhẹ, toàn thân bừng sáng, Quang ảnh thuẫn lại xuất hiện một lần nữa. hướng về phía ngoài thân thể hắn khuếch trương ra. Chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt, Quang ảnh thuẫn liền nổ tung.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Từ lúc ba người xuất hiện cho tới khi ra tay lúc này mới chỉ

có một nhịp thở. Với tốc độ như vậy, Vương Lâm đã gặp nguy cơ sinh tử mấy lần. Rất nhiều thần thông và pháp bảo của hắn thậm chí còn chưa

kịp thi triển ra, ngay cả Dịch Linh Ấn cũng đang thi triển thì bị cắt ngang.

Thậm chí Vương Lâm còn muốn phân tâm thần ra quan sát bốn phía. Hắn tuyệt đối không tin đối phương chỉ có ba người. Lúc này giết hắn cũng giống như năm đó chúng giết Phong Tôn, giới ngoại phải bỏ ra một cái giá cực lớn.

Chưởng Tôn kia cũng còn chưa xuất hiện ở nơi này!

Viễn cổ tiên phi cũng chưa ra tay!

Nguy cơ lúc này là kiếp nạn lớn nhất trong đời Vương Lâm!! Đây là tử kiếp!

Trong nháy mắt khi Quang ảnh thuẫn tan nát, từng mảnh vỡ cuốn qua người Vương Lâm, tay phải hắn liền lóe sáng, cổ Thần hộ tí biến ảo ra. Hắn muốn có thời gian để đồng thời thi triển càng nhiều thần thông và pháp bảo càng tốt. Nhưng lúc này đối phương căn bản không để hắn có cơ hội ra tay!

Nếu như không để cho hắn có cơ hội vậy thì hắn phải tự sáng tạo ra cơ hội. Trong nháy mắt khi sát chiêu của ba người này tới gần, trong tích tắc khi ngực, thiên linh, mi tâm của Vương Lâm đau đớn, cổ Thần hộ tí bộc phát ra cổ Thần lực nồng đậm.

Cổ Thần lực này bùng lên kinh thiên, bất ngờ ở bên ngoài thân thể hắn hóa thành hư ảnh cổ Thần khổng lồ đã mấy lần bảo vệ hắn. Hư ảnh cổ Thần này tràn ngập vết thương, nhưng cảm giác ấm áp vẫn tồn tại như trước.

Hư ảnh cổ Thần như chống cả thiên địa trong tích tắc xuất hiện, ba sát chiêu ầm ầm đánh lên thân thể hắn. Lúc này thời gian như ngừng trôi, toàn thân hư ảnh cổ Thần chấn động, giống như cúi đầu nhìn thoáng qua Vương Lâm đang được mình bảo vệ, thân thể ầm ầm sụp đổ. Trong nháy mắt khi nó sụp đổ, tất cả tinh điểm trên mi tâm của hư ảnh này liền nổ tung!!

Một luồng Cổ Thần lực cường hãn tới cực điểm từ trong cơ thể hắn bùng lên, hóa thành một lực trùng kích cường đại đánh về phía ba người kia.

Ba người kia biến sắc, phun máu tươi, thân thể dưới lực lượng cường đại này liền lui lại phía sau. Trong mắt bọn họ, thân thể cổ Thần khổng lồ kia nhanh chóng tiêu tán, đầu tiên là hai

chân, sau đó là thân mình. Trong nháy mắt này, cánh tay phải của cổ Thần liền ôm lấy Vương Lâm ném mạnh về phía mặt nước phía dưới.

Ném xong, cánh tay phải cũng tiêu tán.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ bi ai, khóe miệng nhếch lên có máu tươi rỉ ra, bên ngoài thân thể tràn ngập khí tức cổ Thần, ầm một tiếng liền rơi xuống mặt nước, cả người chìm vào đáy nước.

Mặt nước chấn động mãnh liệt, sóng tràn khắp nơi.

Ba người nọ nhìn chằm chằm vào mặt nước, sau khi điều chỉnh hơi thở liền tiếp tục mang theo sát khí lao tới.

ở dưới đáy nước cổ Thần hộ tí trên cánh tay phải Vương Lâm tan nát, từ từ chia lìa trên cánh tay của hắn lan ra bốn phía. Hai mắt hắn lộ vẻ bi ai cũng lộ sự điên cuồng. Trong tích tắc khi ba người kia đuổi giết tới sát mặt nước, mặt nước sắp sửa phẳng lặng đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy kinh thiên.

Tiếng ầm ì vang vọng không gian. Một nắm tay khổng lồ do nước tạo thành trực tiếp biến ảo lên từ mặt nước, vươn thẳng về phía nam tử mặc bạch y.

Ánh mắt nam tử mặc bạch y lóe lên, trong nháy mắt khi thủy quyền đánh tới liền vỗ mạnh lên nó một cái. Hàn khí tràn ra, nắm tay liền lập tức biến thành khối băng, sau đó vỡ tan. Nhưng trong nháy mắt khi nó tan vỡ, Vương Lâm ở dưới đáy nước gầm khẽ, lao vụt lên hữu quyền va chạm với bàn tay của nam tử kia.

Một quyền này là một quyền Vương Lâm không để ý tới lực bài xích trong cơ thể, phát huy lực lượng mạnh nhất!

Ở phía sau Vương Lâm lại có cả đầu lâu của đạo cổ biến ảo ra. Trong tiếng ầm vang, thân thể nam tử mặc bạch y lập tức bị một quyền này đánh cho lui lại mấy trăm trượng, phun một ngụm máu tươi.

Thân thể Vương Lâm cũng có máu tươi màu vàng phun ra. Nhưng hắn không hề dừng lại chút nào, sau khi bức lui nam tử mặc bạch y liền xoay phắt người, từng bước hướng về phía lão già mặc áo xám, tay phải giơ lên, tia chớp màu vàng bên mắt phải ầm ầm lao ra. Trong nháy mắt cả bầu trời màu lam đã bị lôi đình vô tận thay thế. Vương Lâm điểm một chỉ, lôi đình ngập

trời liền lấy tốc độ cực nhanh lao thẳng tới lão già mặc áo xám!

Lôi đình ầm ầm đánh tới, khiến lão già mặc áo xám căn bản không kịp né tránh, trong thời gian ngắn đã bị lôi đình màu vàng tràn ngập. Được truyền tiên lực, lôi đình này trở thành tiên lôi, uy lực bạo tăng khiến cho thần sắc lão già mặc áo xám kia kịch biến, thân thể vội vàng lui lại phía sau, toàn thân bị tia chớp màu vàng bao phủ, phun ra một ngụm máu tươi.

-Tiên lực!! Đây là tiên lực!!!

Ánh mắt lão già mặc áo xám lộ vẻ hoảng sợ. Hắn nghĩ ra rồi. Hắn rốt cục nhớ ra màu vàng này là vật gì!!

Thương thế trong cơ thể Vương Lâm quá nặng. Hắn lúc này đã giống như liều mạng, không để ý tới lực phản chấn trong thân thể, mang theo vẻ dữ tợn, xoay người lại, ngọn lửa trong mắt trái cuồn cuộn bốc lên, hướng về phía bà lão mặc áo đen. tả chưởng vỗ một cái. Lập tức biến lửa màu vàng vô tận bùng lên, trực tiếp tràn ngập người hắn. Ngọn lửa màu vàng gào thét, khiến khóe miệng bà lão mặc áo đen tràn máu tươi, thân thể vội vàng lui lại phía sau.

Trong ánh mắt bà ta cũng lộ vẻ hoảng sợ. Bà ta hoảng sợ chính là bởi vì hai tiếng lão già mặc áo xám kia thốt.

-Tiên...tiên lực!!!

Liều mạng trọng thương, dùng tốc độ cực nhanh bức lui ba người, đổi lấy cơ hội quý giá. Vương Lâm từng bước lùi lại phía sau, thần sắc dữ tợn, tay phải giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời.

-Phần Giới Cổ Tán, khai ô diệt giới!

Bầu trời màu lam tối sầm lại. Một cây ô khổng lồ biến ảo ra, trong thời gian ngắn, phía trên bầu trời màu lam bất ngờ trở thành một tán ô. Từ xa nhìn lại, nơi này đã trở thành cây ô màu lam!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi cán ô huyễn hóa ra, biển lửa ngập trời liền bao phủ cây ô này, khiến cho nó biến thành một Phần Giới cổ Tán!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1581 Giết một người

Trong tích tắc khi Cổ tán xuất hiện, một luồng lửa diệt thế từ bên trong ô cuồn cuộn truyền ra, bao phủ bầu trời, hướng về phía dưới nhanh chóng thiêu đốt.

Dưới ngọn lửa này, thiên địa vặn vẹo một mảnh, phảng phất tất cả mọi vật đều bị phá thành từng mảnh, mơ hồ vỡ tan, hóa tỏa ra khói đặc cuồn cuộn theo biển lửa kia gào thét.

Thần sắc ba người đại biến, trong ngọn lửa bao trùm trời này không kịp đánh chết Vương Lâm, cấp tốc lui lại phía sau. Hỏa tán vừa xuất hiện liền mang cho ba người bọn họ cảm giác nguy cơ sinh tử cực kỳ mãnh liệt.

Cho dù bọn họ chỉ là hình chiếu, việc tử vong cũng sẽ liên lụy tới bổn tôn. Cho dù hình chiếu chết đi thì bọn họ cũng bị trọng thương, phải điều

dưỡng một thời gian dài, lúc này hoảng sợ vội vàng lui lại phía sau.

- Phong Tôn! Người này không hổ là Phong Tôn, với tu vi như vậy mà lại có thể thi triển loại thần thông hủy thiên diệt địa này.

Thần sắc lão già mặc áo xám kịch biến.

- Phong Tôn đời trước đã cực kỳ khó giết, không ngờ Phong Tôn đời này cũng như vậy.

Bà lão mặc hắc y hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập sát khí, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Phần Giới Cổ Tán là thuật thần thông không thuộc về giới này, với tu vi của Vương Lâm hiện giờ còn chưa hoàn toàn cảm ngộ được, do vậy sinh cơ cũng bị tiêu hao một cách khổng lồ vô cùng.

Biển lửa bộc phát bên trong ô toàn bộ đều là do hắn hiến tế sinh cơ. Lúc này vẻ mặt hắn nhanh chóng già đi, nhưng hàn quang trong hai mắt lại không ít đi chút nào, ngược lại càng ngày càng đậm.

- Muốn trốn, các ngươi không thoát nổi đâu. Muốn giết Vương Lâm ta, không trả giá thật đắt thì không được.

Vương Lâm gầm nhẹ, sinh cơ toàn thân điên cuồng xuất ra, hiến tế vào bên trong Phần Giới Cổ Tán, khiến cho ngọn lửa bên trong đó càng đậm, bùng lên tràn về bốn phía như muốn cắn nuốt hết thảy.

Sắc mặt nam tử mặc bạch y tái nhợt, trong lúc lui lại phía sau cắn răng một cái, tay phải vỗ lên mi tâm. Ầm một tiếng, mi tâm vốn bóng loáng của hắn đột nhiên hiện lên một ký hiệu hình bông tuyết.

Ký hiệu này vừa xuất hiện trong thiên địa thì lập tức có một luồng hàn khí tràn tới, đối kháng với biển lửa này. Nam tử mặc bạch y gầm nhẹ, chụp một cái vào mi tâm, không ngờ lại hoàn toàn lôi ký hiệu hình bông tuyết ra ngoài, trực tiếp ném về phía biển lửa của Phần Giới Cổ Tán.

- Lấy thọ nguyên của lão phu làm đạo, lấy hồn phách băng tuyết làm bầu trời, lấy hàn phong vô vi làm vật dẫn. Băng Phong Vạn Cổ.

Thân phận nam tử trung niên kia hiển nhiên là cao hơn hai người còn lại, dù là ở Thái Cổ Tinh Thần cũng chỉ thấp hơn thái cổ ngủ tôn mà thôi.

Hắn vừa ra tay liền khiến cho thiên địa biến sắc.

Mặt nước vốn bình lặng trong thiên địa lúc này dưới sự khuếch tán của hàn khí, trong nháy mắt liền phát ra những tiếng răng rắc. Chỉ thấy mặt nước dâng lên một luồng hàn khí, ở vị trí chính giữa trong nháy mắt đã

bị đóng băng. Mặt băng nhanh chóng lan về bốn phía. Chỉ trong chớp mắt, cả mặt nước đã hoàn toàn biến thành một mặt băng lớn, vô biên vô hạn.

Mặt băng khổng lồ kia tỏa ra từng đợt hàn khí màu trắng. Hàn khí này bay lên không trung, đồng thời đối kháng với biển lửa, khiến bầu trời chấn động.

Chỉ thấy ở phía trên Cổ tán trên bầu trời không ngờ lại xuất hiện một ký hiệu hình bông tuyết lớn tới vài vạn trượng. Bầu trời vang lên những tiếng ầm ầm, không ngờ trong phút chốc bị đóng băng.

Bầu trời trở thành giếng băng.

Đất bị băng phủ.

Những bông tuyết hiện ra tầng tầng lớp lớp trong thiên địa. Nam tử trung niên gầm lên một tiếng, tay phải giơ lên, ngón tay điểm một chỉ. Hàn băng trong thiên địa cùng những bông tuyết vô tận đồng loạt từ bốn phương tám hướng lao về phía Cổ tán.

Từ xa nhìn lại, tất thảy những bông tuyết bay múa, hóa thành một cơn bão tuyết, ầm ầm đánh vào Cổ tán. Cổ tán có biển lửa ngập trời, tuyết nhanh chóng bị hòa tan, giống như mưa rào trút xuống mặt đất.

Cũng trong tích tắc này, hàn khí tỏa ra từ mặt nước đóng băng phía dưới liền dung hợp với hàn khí trên bầu trời, lao thẳng tới Cổ tán.

Trong những tiếng răng rắc, chỉ thấy biển lửa do Cổ tán tỏa ra kia lập tức bị những tảng băng lớn đóng quanh, ngay cả Cổ tán cũng ầm một tiếng biến thành một khúc băng.

Vô số nhủ băng do bông tuyết ngưng tụ lại ở dưới Cổ tán, tỏa ra từng đợt hàn quang. Có rất nhiều băng trụ từ trên bầu trời kéo dài xuống tận mặt đất, nối liền khúc băng do Cổ tán tạo thành, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Nam tử trung niên thở phào một hơi, cùng với hai người khác đang lui lại phía sau đồng thời dừng lại. Nhưng vào lúc này, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải điểm một chỉ lên Cổ tán đang bị đóng băng, sinh cơ liền tràn ra đổ vào trong Cổ tán. Phần Giới Cổ Tán liền truyền ra những tiếng ì ầm trầm trầm.

Sắc mặt nam tử trung niên lập tức đại biến, lộ vẻ hoảng sợ, điên cuồng lui lại phía sau. Hai người còn lại vốn đã dừng lại ở phía xa xa lúc này da đầu tê tái, vội vã rút lui.

Biển lửa bên trong băng tràn ra, ầm một tiếng liền khiến băng đóng tan nát. Sụp đổ đầu tiên chính là những trụ băng nối bầu trời và mặt đất, sau đó là tới những trụ băng trên mặt đất. Cuối cùng, những trụ băng bao quanh Cổ tán ầm ầm vỡ tung. Một biển lửa ngập trời cuốn thẳng ra bốn phía.

Ánh mắt Vương Lâm lộ sát khí, tay phải giơ lên điểm một chỉ về phía bà lão mặc hắc y đang bỏ chạy. Một chỉ này hạ xuống, ngọn lửa vừa thoát khỏi tầng băng của Cổ tán phân ra một luồng gào thét lao thẳng tới bà ta, sắc mặt bà lão trắng bệch, hai tay bắt quyết, nhìn như có thần thông gì đó tràn ra, nhưng thân thể trong nháy mắt đã bị biển lửa cắn nuốt, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp không gian. Chỉ trong tích tắc khi biển lửa đảo qua, thân thể hình chiếu của bà lão này đã sụp đổ.

Trong nháy mắt khi bà lão này bị giết chết, ở bên trong Thái Cổ Tinh Thần, tại một lầu các đen tối phiêu phù trong tinh không, bên cạnh một cái giếng bên ngoài cửa lầu đang có mấy người ngồi khoanh chân.

Trong đó không ngờ lại có bà lão này. Bà ta mở bừng đôi mắt, phun ra một ngụm máu tươi, nhìn chằm chằm vào miệng giếng. Trong giếng này không ngờ lại xuất hiện hình ảnh của Vương Lâm trong vùng thiên địa kia.

Một lúc lâu sau, bà lão ngâng đầu, nhìn về phía sâu trong đại điện.

- Giải thích cho ta xem.

- Không đến lúc đó...kẻ này vẫn còn chịu ràng buộc bởi ta...

Một giọng nói già nua từ sâu trong đại điện âm trầm truyền ra.

Bà lão kia trầm mặc, không nói gì thêm, ánh mắt nhìn vào vùng thiên địa bên trong giếng.

Ngọn lửa của Cổ tán ở trong giếng tràn ra, sau khi giết chết bà lão mặc hắc y liền theo một chỉ của Vương Lâm lao đi. Lần này ngọn lửa của Cổ tán trực tiếp phân làm hai, hướng về phía lão già mặc áo xám và nam tử mặc bạch y kia.

Hai luồng lửa này giống như hai con hỏa long, vừa gào thét vừa lao tới lão già mặc áo xám. Sắc mặt lão già này nhanh chóng biến đổi, hai tay bắt quyết vỗ vào mi tâm, bên ngoài thân thể liền có ánh sáng màu vàng bừng lên, hóa thành tầng tầng bùn đất, tràn ngập toàn thân. Trong nháy mắt khi biển lửa lao tới cắn nuốt, thân thể hắn đã được bao phủ bởi bùn đất.

Tiếng ầm vang quanh quẩn. Cho tới khi biển lửa nọ rời đi, một đám đất lớn vẫn đang lơ lửng ở nơi đó; vang lên những tiếng răng rắc, bên trên xuất hiện vô số những vết nứt, vỡ tung, lộ ra lão già ở bên trong.

Lão già này phun ra rất nhiều máu tươi, thân thể uể oải, bị trọng thương nhưng không tử vong. Hắn nhìn về phía biển lửa đang gào thét lao tới một lần nữa, khổ sở than thầm một tiếng, tay phải giơ lên bóp nát một ngọc giản, thân thể dần dần tiêu tán, trong nháy mắt khi biển lửa lao tới cắn nuốt đã hoàn toàn biến mất.

Hắn dù phun máu tươi nhưng máu đó cũng chỉ là hư ảo, tuy phun máu nhưng cũng chưa bị thương nặng lắm.

Bên cạnh bà lão ngồi ở lầu các trong Thái Cổ Tinh Thần, lão già mặc áo xám lúc này mở bừng hai mắt, khóe miệng có máu tươi trào ra, cười khổ lắc đầu.

- Ta cũng như vậy....

Vương Lâm ở trong vùng thiên địa trong giếng giơ tay điểm một chỉ nữa. Luồng lửa còn lại do Phần Giới Cổ Tán phân ra liền cuốn tới nam tử mặc bạch y. Trong nháy mắt khi biển lửa lao tới cắn nuốt, toàn thân nam tử mặc bạch y tràn ngập tầng băng. Trong tiếng nổ ầm ầm không ngừng, tầng băng bên ngoài thân thể hắn không ngừng sụp đổ rồi lại ngưng tụ.

Thân thể hắn trong nháy mắt đã đóng băng ngàn trượng, tầng tầng lớp lớp. Ngọn lửa bên ngoài băng tầng ngoài thân thể hắn lúc này liền biến thành một đạo phong ấn.

Vẻ mặt Vương Lâm già yếu, lúc này thi triển Phần Giới Cổ Tán hắn đã hiến tế rất nhiều sinh cơ, nếu không thì cũng không thể khiến Cổ tán tỏa ra uy lực tới mức này. Nhưng cũng bởi vậy mà hắn phải chịu tổn thương rất lớn, nhất là lực bài xích kia đã khiến toàn thân hắn run rẩy.

Lúc này cùng với việc sinh cơ càng ngày càng yếu, uy lực của Cổ tán dần dần yếu đi, chậm rãi như muốn tiêu tan. Ánh mắt Vương Lâm tràn ngập sát khí. Đại kiếp sinh tử của hắn giờ đây có thể đã đi qua.

- Chết thì có làm sao. Lão tử vốn chán ghét tu đạo, có thể trước khi chết giết thêm vài người vậy là đủ rồi.

Mái tóc Vương Lâm tán loạn, cất bước đi thẳng tới bên cạnh nam tử trung niên bị đóng băng. Hắn đang muốn giết người.

Nhưng ngay lúc Vương Lâm lại gần nam tử mặc bạch y thì đồng tử trong hai mắt hắn con rụt lại, ngẩng phắt đầu. Lúc này trên bầu trời phía trên nam tử mặc bạch y bị đóng băng có một người vô thanh vô tức từ hư vô đi ra.

Người này là một nữ tử, hình dáng mơ hồ, chỉ có đôi mắt lộ rõ hàn ý, ngọc thủ giơ lên, năm ngón tay duỗi ra đánh về phía Vương Lâm.

- Ngũ tạng tiên đạo. Thứ nhất là thận. Thận suy nhi thương.(1)

(1) thận suy khiến thân thể tổn thương, đau đớn.

Tiếng nói nữ tử êm ái, vừa thốt lên ngóng út liền cong lên chạm vào lòng bàn tay.

Thân thể Vương Lâm chấn động. Hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng lực kỳ dị tràn ngập thiên địa. Trong nháy mắt khi luồng lực lượng này xuất hiện, vùng thận của hắn truyền ra sự đau đớn không cách nào hình dung nổi.

Phun một ngụm máu tưới, thân thể Vương Lâm theo tiềm thức lui lại phía sau. Lúc này nếu thân thể của hắn trong suốt thì có thể thấy rõ ràng, hai trái thận của hắn đang nhanh chóng héo rũ, thậm chí ngay cả lực khôi phục của Cổ thân cũng không thể phục hồi.

Trong nháy mắt sau khi lui lại phía sau ba bước, Vương Lâm bi thảm hừ một tiếng, hai trái thận nhanh chóng héo rũ, hóa thành một đám máu tiêu tan trong cơ thể hắn.

Trong cơn đau đớn, hai mắt hắn đỏ bừng, thân thể run rẩy nhưng sát khí trong mắt dưới nỗi thống khổ này đã đạt đinh điểm.

- Thứ hai là Phế, Phế tử nhi chung. (2)

(2) : Phổi chết là kết thúc.

Tiếng nói của nữ tử vọng lại, ngón vô danh uốn vào lòng bàn tay, chỉ về phía Vương Lâm.

- Thứ ba là Tỳ, Tỳ hội nhi hủ. (4)

(4): Lá lách bị thối rữa.

Sau ngón vô danh, ngón giữa của nữ tử cũng chạm vào lòng bàn tay.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1582 Âm nguyệt hữu tình

- Thứ tư là Can. Can hóa nhi toái. (1)

(1): gan vỡ nát.

Ngón trỏ của nữ tử uốn lại, lời nói có vẻ ôn nhu nhưng sự ôn nhu này lại mang theo sát khí tàn nhẫn.

Vương Lâm liên tục phun mấy ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn về phía sau, hai lá phổi trong lồng ngực lập tức tử vong, héo rũ rồi tiêu tán trong cơ thể. Không còn phổi, Vương Lâm không thể gào thét. Những cơn đau đớn truyền khắp toàn thân, khiến cho Vương Lâm bi thảm hừ lên.

Sau khi hai lá phổi tử vong, tỳ tạng của Vương Lâm cũng lập tức bị thối nát. Trong nháy mắt khi nó thối nát, rất nhiều máu tươi từ trong đó trào ra, dung nhập vào toàn thân. Tỳ tạng hư thối ảnh hướng rất lớn tới lực tự khôi phục thân thể của Vương Lâm, khiến cho sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân mơ hồ xuất hiện rất nhiều những chấm máu.

Cuối cùng là can tạng, khi lời nói của nữ tử kia vừa dứt thì lập tức bị dung hóa.

Ngủ tạng đã mất đi bốn, sinh cơ bị chặt đứt. Phần Giới Cổ Tán vốn đang dần dần tiêu tán trên bầu trời lúc này liền lập tức biến mất hoàn toàn.

- Thứ năm là Tâm, vô tâm, vô đạo.

Nữ tử bình thản nhìn Vương Lâm đang không ngừng lùi lại phía sau, ngón tay cái cuối cùng chậm rãi uốn cong, chạm vào lòng bàn tay.

Nàng nắm quyền hướng về phía Vương Lâm ở xa xa nhẹ nhàng đánh tới.

Lồng ngực Vương Lâm đau nhót. Trong nháy mắt này, trái tim hắn ngừng đập, chậm rãi hóa đá. Trong nháy mắt, trái tim hắn không ngờ trở thành đá tảng. Hòn đá này ở trong cơ thể, tạo thành nỗi đau đớn không thể nào dùng lời nói để hình dung nổi. Dù là Vương Lâm thì lúc này cũng không khỏi phát ra một tiếng kêu thê lương.

Cùng lúc này tiếng ầm ầm vang vọng khắp không gian. Ngọc quyền của nữ tử từ xa đánh tới, khiến lồng ngực của Vương Lâm hóp vào, trực tiếp bị đánh xuống mặt nước một lần nữa.

- Tiên phi.

Ầm một tiếng, Vương Lâm tiến vào trong nước nhưng không chìm xuống, chịu nổi đau đớn khủng khiếp trong cơ thể, tay phải vỗ lên mặt nước, cả người bắn lên không.

Hắn đã thử sử dụng ngọc giản truyền tống của nữ tử trong cái khe thần bí ở Vân Hải tinh vực, nhưng ngọc giản ấy lúc này lại không có chút tác dụng. Hắn thử gọi U Minh thú nhưng cũng không thể. Nơi này tồn tại một lực lượng phong ấn mà hắn không thể đột phá, ngay cả U Minh thú cũng mất đi sự cảm ứng.

- Người không có đường sống đâu. Lúc này ngươi trốn cũng không thoát. Nhưng nếu ngươi đầu hàng, quỳ gối cầu xin ta thì có lẽ ta có thể lưu cho ngươi một đường sinh cơ...

Nữ tử nhẹ giọng nói, cất bước đi qua nam tử mặc bạch y đang bị vây trong băng tầng, tiến tới phía Vương Lâm.

Mặt Vương Lâm không còn chút máu, lui lại phía sau vài bước.

- Vương Lâm không quỳ trước thiên địa, sao có thể quỳ gối trước ngươi. Ngươi làm nhục ta như vậy, nếu hôm nay ta không chết thì ngày sau sẽ trả lại gấp trăm lần.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trong tiếng cười to, không hô hấp, nén nỗi đau trong thân thể, tay phải giơ lên, điểm một chỉ lên bầu trời.

- Hô Phong Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh.

Một chỉ điểm tới, toàn thân Vương Lâm tràn ngập kim quang. Kim quang đó lộ ra một luồng tiên lực nồng đậm, phóng thẳng lên bầu trời.

Nữ tử này lúc trước sớm đã thấy được kim quang của Vương Lâm, lúc này khi nhìn thấy, đôi mắt đẹp co rụt lại. Trong lòng nàng vô cùng nghi ngờ nhưng không mở miệng mà nhanh chóng đi về phía trước, tay phải giơ lên, một lần nữa đánh về phía Vương Lâm.

Bầu trời ầm ầm chấn động. Mười ba con hắc long lấp lóe kim quang gào thét lao xuống, mở ra một cơn mưa màu vàng phủ xuống bốn phương.

Trong mỗi một giọt nước mưa này đều ngưng tụ một hồn phách chết trong tay Vương Lâm.

Nước mưa rơi xuống liền hình thành Hô Phong Hoán Vũ Giới. Cho dù lúc này hồn phách ở đây lúc trước đã tiêu tán hơn phân nửa nhưng giờ phút này cũng còn không ít, cuồn cuốn lao thẳng về phía nữ tử kia.

Tiếng ầm ầm quanh quẩn, Vương Lâm không thèm nhìn kết quả mà không ngừng lùi lại phía sau, hai mắt lộ hàng quang, một lần nữa điểm lên bầu trời.

- Sơn Băng Địa Liệt.

Địa Liệt thuật Vương Lâm vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ nhưng lấy tu vi hắn lúc này vẫn có thể bắt chước được. Một chỉ điểm ra, một ngọn núi lửa khổng lồ biến ảo ra, nổ lên kinh thiên động địa, cũng bởi vì được dung nhập tiên lực màu vàng của Vương Lâm, khiến cho thần thông của Bạch Phàm chính thức trở thành tiên thuật.

Hết thảy cũng không đủ để đối kháng với Ngũ tạng kỳ thuật của tiên phi. Vương Lâm không có ý định dùng tiên thuật này bức lui đối phương. Hắn chỉ muốn mượn thời gian thi triển Bạch Phàm tiên thuật này để có thể thi triển một đạo thần thông cuối cùng.

Âm Nguyệt Hữu Tình.

Âm Nguyệt Hữu Tinh, Vương Lâm chỉ mới thấy qua một lần. Đó là khi Thanh Thủy ở trong Thất Thải Giới thi triển ra. Hai sư huynh đệ hắn đồng thời tu hành tam trọng lục đạo thuật của Bạch Phàm.

Vương Lâm tuy không thành thục như Thanh Thủy, chỉ cần giơ tay lên là thi triển được thần thông cực mạnh Âm Nguyệt Hữu Tình này nhưng Vương Lâm lại có thể mơ hồ sau khi thi triển những thần thông khác mà thôi động được thuật Âm Nguyệt Hữu Tình này.

Hắn đã thấy một lần. Với tu vi của hắn, với khả năng minh ngộ và hơn hai ngàn năm tu đạo của hắn thì không khó làm được chuyện này.

Trong tiếng ầm vang, khi tiên thuật Hô Phong Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh tràn ngập, thần sắc nữ tử kia vẫn bình thản tiêu sái. Đối với nàng thì những thần thông này chẳng có chút tác dụng nào.

Nhưng trong tích tắc khi nàng đi ra, Vương Lâm ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm nhẹ.

- Âm Nguyệt Hữu Tình!

Trong tiếng gầm nhẹ, tay phải Vương Lâm giơ lên điểm một chỉ về phía nữ tử kia.

Dưới một chỉ này, bất ngờ trên mặt nàng ta xuất hiện một vầng trăng sáng. Trong nháy mắt khi vầng trăng này xuất hiện, thần sắc nữ tử kia biến đổi, bước chân đang tiến tới lần đầu tiên dừng lại.

- Âm Nguyệt tông, thức thần thông khởi đầu...đúng rồi, trước khi Bạch Phàm được lão già đó nhận làm tùy tùng thì từng là phản đồ của Âm Nguyệt tông...

Âm Nguyệt trên mặt nữ tử này nhanh chóng ngưng thật, cũng có một khe nứt ầm ầm hiện ra, giống như muốn hủy đi dung mạo của nàng. Khe nứt đó nhìn lại mà giật mình, bên trong có rất nhiều máu tươi.

Nữ tử kia kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt cuồn cuộn hàn quang.

- Nếu ngươi biết được thức thứ hai là Âm Nguyệt Vô Vũ, thức thứ ba là Âm Nguyệt Hàn Phong, vậy thì có lẽ hôm nay ngươi có thể thoát chết. Nhưng thức mở đầu này chỉ cần giết chết ngươi là có thể giải trừ.

Nữ tử này vừa nói vừa chịu sự đau đớn trên khuôn mặt, bước từng bước về phía Vương Lâm.

Nàng hiểu rõ thần thông của Âm Nguyệt Tông. Thần thông của Âm Nguyệt Tông cực kỳ ác độc. Nó không lập tức giết người mà duy trì sự

tổn thương liên tục, càng lúc càng nặng, trì hoãn càng lâu thì lại càng khó hóa giải.

Lúc này nàng cất bước lao thẳng về phía Vương Lâm, trong nháy mắt đã tới gần, năm ngón tay chộp tới, hướng về phía Vương Lâm đang ở trên bầu trời hung hăng ấn tới.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ điên cuồng, tay phải giơ lên, sau khi thi triển Âm Nguyệt Hữu Tình liền nắm quyền đấm thẳng về phía nữ tử kia.

Một quyền này là Cổ lực, cũng là thuật cực mạnh của Huyền Vũ tộc mà Vương Lâm ở vùng đất Điên Lạc học từ lão Chu Tước.

Từng luồng lực chấn động hóa thành sóng gợn trên nắm tay Vương Lâm, ầm ầm trào dâng. Từ xa nhìn lại, ở giữa Vương Lâm và nữ tử kia có sóng gợn nhộn nhạo, giống như là một mặt nước vậy.

Hai người ở hai bên mặt nước, trong nháy mắt liền đụng nhau.

Tiếng chấn động kinh thiên vang lên. Vương Lâm liều tất cả, trong nháy mắt khi một quyền này hạ xuống liền ngưng tụ toàn bộ lực phản chấn, uy lực bạo tăng, cách không va chạm với ngọc thủ của nữ tử kia.

Toàn thân hắn đau đớn như sắp tan nát, huyết vụ phun ra khắp người Vương Lâm. Áo quần của hắn trở thành màu đỏ tươi, cánh tay phải kêu lên răng rắc, từ vị trí đốt ngón tay vỡ vụn, thân thể bị cuốn ngược về phía sau.

Lực bài xích trong cơ thể trào dâng, khiến cho Vương Lâm hầu như không thể chịu nổi nữa, nhưng vẫn có thể mơ hồ ngăn chặn được một tia mong manh.

Nữ tử kia cũng không chịu nổi, khóe miệng có máu tươi trào ra, thân thể bịch bịch bịch lùi lại phía sau hơn mười trượng, thân thể chấn động. Âm Nguyệt Hữu Tình lại xuất hiện trên mặt nàng lần nữa, tạo thành càng nhiều vết nứt hơn. Âm Nguyệt Hữu Tình kia trong khi khuếch tán không ngờ đã tới cổ nữ tử kia, từ từ lan ra.

Cùng với sự khuếch tán này, sự ác độc của thần thông của Âm Nguyệt Tông được phát huy toàn bộ, liên tục tạo thành thương tổn, càng ngày càng kịch liệt thống khổ, khiến cho nữ tử này hừ lạnh một tiếng. Lúc này nàng đã hoàn toàn bị hủy dung, thoạt nhìn trông như lệ quỷ vậy.

Tổn thương tổn do Âm Nguyệt Hữu Tình gây ra khiến cho nữ tử này phun máu tươi, thân thể lại lùi lại phía sau hơn mười trượng nữa, ngẩng phắt đầu, thần sắc thê lương nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức có một cây cổ cầm biến ảo ra.

Nữ tử này nhìn thật sâu Vương Lâm, hai tay đặt trên cổ cầm vuốt nhẹ.

Tranh một tiếng, tiếng đàn vang vọng khắp thiên địa, liên tục tạo ra tiếng vọng, trực tiếp biến thành một luồng sát khí kinh động cả đất trời.

Tranh tranh tranh tranh tranh, tiếng đàn ngày càng cấp bách, rơi vào tận tâm thần Vương Lâm, giống như một luồng sóng gợn vô hình oanh kích, làm cho thân thể hắn lui lại hơn trăm trượng, thất khiếu chảy máu.

- Tiếng đàn của ta cũng chỉ có tiên tôn mới từng được nghe. Ngươi may mắn có thể nghe được, chết cũng có thể mỉm cười. Nghe một khúc Táng Hoàng Tuyền của ta...

Giọng nói của nữ tử kia lạnh như băng, hai tay phất đàn càng lúc càng nhanh.

Tiếng đàn tràn ngập không gian, giống như ma niệm vờn quanh đầu óc Vương Lâm. Vô số ma niệm gào thét muốn xé tan tâm thần Vương Lâm. Hắn cười thảm một tiếng, khóe miệng chảy máu tươi, nhưng lại cất tiếng cười ha hả.

- Một khúc Hoàng Tuyền Táng thật hay.

Trong tiếng cười điên cuồng, Vương Lâm xoay phắt người, huyết quang lóe lên. Huyết kiếm lờ mờ huyết quang liền biến ảo ra trong thiên địa, trong nháy mắt khi hắn xoay người liền rít lên phóng về phía sau.

Bất ngờ phía sau Vương Lâm lại có một nữ tử vô thanh vô tức bước ra. Nữ tử này mặc tử y, trong nháy mắt khi nàng xuất hiện thì huyết kiếm đã đâm thẳng tới nàng.

Nàng không hề kinh ngạc khi Vương Lâm có thể phát hiện ra mình. Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được thì Phong Tôn trước mặt này cũng không cần bọn họ phải bố trí cạm bẫy để giết hại.

Tùy tiện để cho huyết kiếm xuyên qua cơ thể, thân thể nữ tử này hư ảo, giống như chỉ tồn tại trong mắt Vương Lâm, không phải là thật sự. Nàng cười khẽ.

Cổ ngữ có câu " một tiếng cười, một cái liếc mắt mà mang theo thiên kiều bá mị". Nữ tử này dù không liếc mắt nhưng một tiếng cười lại giống như khiến thiên địa sáng bừng lên, xinh đẹp không sao tả xiết.

- Đã lâu rồi không được nghe tiếng đàn của tỷ tỷ, hôm nay được nghe đúng thật là có phúc.

Huyết kiếm không có hiệu quả, cuốn trở lại, vờn quanh bên người Vương Lâm. Vương Lâm

trong lúc xuất ra huyết kiếm, thân thể lui lại phía sau. Tiếng đàn tranh tranh kia vẫn mang theo sát khí nồng đậm như trước, nhanh chóng vang

vọng khắp thiên địa.

- Không ngờ là ta lại phải giết ngươi....

Nữ tử như không có thân thể thực sự kia nhìn Vương Lâm, ngọc thủ giơ lên hướng về phía hắn nhẹ nhàng điểm một chỉ.

- Ta bói cả thần tiên, đoán được ngươi trong vòng ba nhịp thở phải tử vong...dự ngữ của ta là dùng hồn làm vật dẫn, lúc này sẽ trở thành sự thật.

Nữ tử kia mỉm cười, hướng về phía Vương Lâm gật đầu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1583 Tiên nhân bất diệt thể

Thuật bói toán này cũng giống như thuật bói toán của Thiên Vận Tử, nhưng nữ tử này thi triển lại rất khác. Ngay khi lời nói của nàng truyền

ra, thân thể Vương Lâm bất ngờ xuất hiện những vòng tròn màu đen to bằng nắm tay rất quỷ dị.

Những vòng tròn màu đen này vừa xuất hiện liền lập tức tản ra, khiến cho Vương Lâm trong lúc run rẩy bất ngờ có một cảm giác chết chóc.

- Ta đoán nhịp thở thứ nhất, ngươi sẽ thịt nát.

Nữ tử kia mỉm cười nhìn Vương Lâm.

Những vòng tròn màu đen trên toàn thân Vương Lâm thấm sâu vào trong cơ thể, có thể nhìn thấy cả xương, thậm chí xương cốt của hắn cũng đã trở thành màu đen, bắt đầu vỡ tan.

Tiếng đàn tranh càng ngày càng nhanh, giống như dung hợp với tiếng nói dịu dàng của nữ tử kia, truyền vào trong những vòng tròn màu đen trên thân thể Vương Lâm, chà xát trong thân thể

- Ta đoán nhịp thở thứ hai, ngươi sẽ tan xương.

Từ bên trong cơ thể Vương Lâm truyền ra những tiếng ầm ầm, chỉ thấy xương cốt toàn thân hắn trong khoảnh khắc này xuất hiện vô số những vết nứt màu đen lan tràn, thậm chí ngay cả xương sọ cũng vậy.

Nếu lúc này thân thể hắn trong suốt, thì có thể nhìn thấy rõ ràng xương cốt khắp toàn thân hắn dưới những vết nứt này đang gần như tan vỡ, thậm chí có một bộ phận đã trực tiếp tan nát.

Sự thống khổ này không thua gì Ngũ Tạng Kỳ Thuật của Tiên Phi đầu tiên lúc trước, khiến cho Vương Lâm trong lúc lui về phía sau sức sống toàn thân nhanh chóng tiêu tan, dần dần tới gần cái chết.

Hắn vốn đã trọng thương, lực bài xích cuộn lên trong cơ thể chỉ có thể miễn cưỡng khống chế, ngũ tạng tiêu tan, lúc này lại bị thuật bói toán đả thương, toàn thân đã gần như trở thành một xác chết.

Nhưng Vương Lâm vẫn chưa lấy cây cung kia ra. Mặc dù hắn đã gần chết, nhưng vẫn còn chưa chết. Chưởng Tôn vẫn chưa xuất hiện, hắn không tin hai Tiên Phi này là người cuối cùng.

Cây cung kia, Vương Lâm hiểu rõ sức mình chỉ có thể bắn ra một tiễn, nếu như một tiễn đó không thể giết chết Chưởng Tôn hay làm hắn bị thương nặng, thì lúc ấy hắn sẽ tử vong thật sự.

Chưa tới cửa ải cuối cùng, hắn vẫn chưa thể lấy cây cung kia ra.

- Ta đoán nhịp thở thứ ba hồn phách của ngươi sẽ tan.

Vẻ mặt của nữ tử kia dịu dàng, nhìn Vương Lâm giống như là nhìn tình nhân, trong lúc nhẹ giọng nói, nàng đưa tay chỉ vào Vương Lâm, nói ra một câu cuối cùng.

Thanh âm êm ái kia dung hợp với tiếng đàn, vang vọng trong thiên địa. Hai Tiên Phi này có thể nói là đồng thời ra tay, dùng hai phương pháp khác nhau để giết Vương Lâm.

Nhất là dung hợp sức mạnh với nhau, vừa nhiễu loạn tâm thần Vương Lâm, vừa lấy thuật thần thông bói toán kỳ dị kia để tấn công, rất là ăn ý, hiển nhiên đã có sắp đặt từ trước.

Ngay lúc câu nói cuối cùng này truyền ra, một tiếng rít gào kinh thiên của Vương Lâm đáp lại. Thuật bói toán này Vương Lâm nhìn không hiểu, nhưng uy lực của thần thông này theo như lời của nữ tử kia nói, có một sức mạnh sát thương vô hình.

Thân thể Vương Lâm thối rữa, xương cốt đã xuất hiện sự nứt vỡ, lúc này hồn phách đau nhức, dường như là muốn sụp đổ. Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, Vương Lâm liền giơ tay phải lên hung hăng vỗ vào mi tâm của mình.

Một cái vỗ này khiến cho toàn thân hắn ầm vang. Thân thể của hắn lúc trước ở trong thế giới bên trong U Minh Thú là do thân thể Đạo Cổ và tiên dung hợp, sau nhiều lần liên tục chuyển đổi mà thành.

Nhất là tiên thể của hắn nhờ có người điên kia mà đã một nửa trở thành tiên nhân bất diệt thể. Mặc dù vẫn chưa hoàn hảo, nhưng tiên thể do huyết mạch tiên lực ngưng tụ thành cũng ẩn chứa một sức mạnh bất diệt.

Nếu không phải đang gặp nguy hiểm thì Vương Lâm quyết cũng sẽ không chuyển đổi. Một khi chuyển đồi, lực bài xích trong cơ thể hắn sẽ hoàn toàn không bị khống chế nữa, điên cuồng bộc phát ra.

Lần này chiến đấu mặc dù lực bài xích này vẫn nổi lên, nhưng Vương Lâm cũng không ngừng áp chế, nếu như chuyển đổi giữa thân thể Cổ Thần và tiên thể thì sự áp chế này sẽ tiêu tan.

Một khi lực bài xích này hoàn toàn bộc phát ra, Vương Lâm không có bất cứ một cơ hội nào để ngăn chặn, giống như là một con ngựa hoang không thể bị thu phục một lần nữa.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian để lo lắng, ngay khi chuẩn bị tan vỡ, tay phải Vương Lâm vỗ lên mi tâm. Ầm một tiếng, thân thể hắn lóe lên kim quang vạn trượng.

Kim quang này ngợp trời, hướng về bốn phía ngưng tụ, trong nháy mắt đã bao phủ vùng thiên địa này. Thậm chí ngay cả Chu Tước Tinh ở đằng xa cũng bị biến thành một màu vàng.

Nam tử áo trắng bị đóng băng kia lúc này đã làm tiêu tan hết băng, sắc mặt tái nhợt vừa đi ra, liền lập tức bị kim quang này làm cho chói mắt, lại một lần nữa biến sắc.

Dưới kim quang này, thân thể Cổ Thần của Vương Lâm tiêu tan, ẩn vào trong bảy tinh điểm ở trên mi tâm. Lúc này thân thể của hắn phát ra kim quang vô tận, đã trở thành tiên nhân bất diệt thể.

Tiên nhân bất diệt thể vừa hiện ra, nữ tử thần sắc dịu dàng sử dụng thuật bói toán kia sắc mặt lập tức đại biến, ánh mắt nàng lộ ra một vẻ không thể tin. Nàng tới từ thế giới của Tiên Tôn, sự biến hóa này của Vương Lâm khiến cho nàng nhớ tới một truyền thuyết.

Khi tiên nhân bất diệt thể của Vương Lâm xuất hiện, sức mạnh của thuật bói toán kỳ dị kia từ bên trong cơ thể hắn bộc phát ra. Trong tiếng ầm vang, thân thể Vương Lâm trực tiếp vỡ tan.

Nhưng ngay vỡ tan, kim quang chợt lóe lên, thân thể hắn lại một lần nữa ngưng tụ lại.

Nữ tử thần sắc dịu dàng kia phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đạp đạp lùi ra phía sau mấy bước. Thuật bói toán đã bị hủy khiến cho nàng bị thương. Nhưng chuyện này không thể so sánh với sự hoảng sợ trong lòng cùng với vẻ không thể tin được trong mắt nàng.

Nàng vốn cảm thấy hình dáng của Vương Lâm hết sức quen thuộc, đã có sự suy đoán. Nhưng giờ phút này nhìn thấy thân thể Vương Lâm sau khi tan vỡ, kim quang lóe lên, lại một lần nữa ngưng tụ lại khiến cho sắc mặt nàng hoàn toàn đại biến.

- Tiên nhân bất diệt thể!

Nữ tử này hét lên kinh thiên, thân thể theo bản năng nhanh chóng lui về phía sau, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ngươi…. không ngờ ngươi lại có được tiên nhân bất diệt thể. Tiên nhân bất diệt thể, vạn tiên khấu bái. Ngươi không phải là người ở nơi này, ngươi… ngươi rốt cuộc là ai, ngươi có quan hệ gì với Tiên Hoàng?

Nữ tử kia bị sự biến hóa thân thể của Vương Lâm lúc này khiến cho hoàn toàn chấn động, trong đầu ầm ầm như có vô số tiên lôi đồng thời nổ tung.

- Không thể giết được… không thể giết được hắn.

Nàng sợ, sự sợ hãi này khiến cho thân thể nàng run rẩy, thậm chí so với lúc đối mặt với Tiên Tôn năm đó còn lớn hơn vô số lần.

Không chỉ có nàng, còn có nữ tử đánh đàn kia hai tay cũng run lên, tiếng đàn đột nhiên dừng lại. Nàng nhìn Vương Lâm tỏa ra kim quang vạn trượng, thần sắc kịch biến.

Thân thể Vương Lâm ở trong đám kim quang lúc này có một cơn lốc quét ngang, cơn lốc này chính là lực bài xích. Lực bài xích này hiện giờ đã bộc phát ra toàn bộ, thân thể của hắn ở trước mắt hai Tiên Phi này ầm ầm tan vỡ.

Sau khi tan vỡ lại một lần nữa ngưng tụ lại.

Sau mấy lần tan vỡ, nữ tử đã dừng đánh đàn kia cắn răng, Âm Nguyệt Hữu Tình càng khuếch tán ra. Nếu nàng không dám giết Vương Lâm, Âm Nguyệt Tông Thuật này chẳng những sẽ hủy diệt phân thân của nàng, mà sẽ còn liên lụy đến bổn tôn.

- Tiên nhân bất diệt thể này của hắn vẫn chưa hoàn chỉnh, hiển nhiên là đã học trộm được ở đâu đó, giết.

Nữ tử này cắn răng thân thể nhoáng lên một cái, tay phải cầm lấy chiếc đàn kia dựng thẳng lên, đưa tay nắm lấy dây đàn kéo mạnh một cái rồi buông ra. Tiếng đàn ầm ầm cuồn cuộn vang lên trong thiên địa.

Dưới tiếng đàn này mơ hồ có những thanh phi đao hiện ra ở trước cây đàn này, sau khi nữ tử kia phun ra một ngụm máu tươi liền dung hợp với

ngụm máu tươi này, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Hết thảy mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt, thân thể Vương Lâm không ngừng tan vỡ, trong cơn đau nhức này hai mắt hắn đỏ bừng, hắn điên cuồng gầm nhẹ hai tay bấm quyết, ngay khi chín thanh phi đao kia bay tới liền vung mạnh về phía trước.

Sau một cái vung tay này thân thể hắn lại tan vỡ.

Mặc dù vậy, thần thông kia vẫn được thi triển ra. Thiên địa tối sầm lại, dường như bị màn đêm bao phủ, mặt nước ở phía xa xa đột nhiên có một mặt trời mọc lên.

Tàn Dạ Thuật, thần thông thứ nhất mà Vương Lâm sáng tạo ra.

Trong thiên địa hắc ám này vô cùng mờ mịt, nhưng cũng không che đi được kim quang vô tận ở bên ngoài thân thể không ngừng tan vỡ của Vương Lâm. Dưới kim quang này, thân thể hắn giống như dung hợp với mặt trời mọc lên từ mặt nước. Kim quang kia tản ra, bộc phát ra sức mạnh phá vỡ màn đêm.

Sức mạnh của Tàn Dạ ầm ầm xuất ra.

Trong lúc này, thân thể Vương Lâm lại một lần nữa ngưng tụ lại. Trong tiếng rít gào, thần sắc hắn vặn vẹo, sự thống khổ kia khiến cho hắn hoàn toàn phẫn nộ, trong lúc vung tay ở trong mặt nước phía dưới vang lên những tiếng nổ lớn. Chỉ thấy một cánh cửa đá khổng lồ ầm ầm xuất hiện.

Ngay khi cánh cửa đá này xuất hiện, một khí tức năm tháng trôi đi tràn ngập bốn phía. Vương Lâm đã thi triển ra thần thông thứ hai mà hắn tự nghĩ ra.

Tàn Dạ Lưu Nguyệt vốn là những thuật bất phàm, lúc này trong khi tiên thể của Vương Lâm không ngừng tan vỡ rồi ngưng tụ, đã dung hợp với tiên lực của hắn, nên uy lực còn lớn hơn nữa.

Thiên địa chấn động, màn hắc ám bị kim quang kia phá vỡ, còn khiến cho những thanh phi đao đỏ như máu do nữ tử đánh đàn kia phóng ra trực tiếp vỡ mất bốn thanh. Năm thanh còn lại bị thần thông Lưu Nguyệt tràn tới, cuối cùng đi tới trước mặt Vương Lâm chỉ còn có ba thành. Ba thanh phi đao này gào thét đâm vào thân thể Vương Lâm, ầm ầm cùng với thân thể của Vương Lâm tan nát.

Nữ tử sử dụng thuật bói toán kia nhanh chóng lui ra phía sau bị sức mạnh của Tàn Dạ bao phủ, còn có thần thông Lưu Nguyệt tràn ngập. Nàng vốn đã tâm thần chấn động, bị phát hiện vừa rồi làm cho rung chuyển tâm thần, trong lúc kinh hoàng khó tránh khỏi có sơ hở, lúc này bị hai thần thông tiên thuật tấn công tới, lập tức phun ra máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, vội vàng lui về phía sau.

Nàng đã không còn lòng dạ để chiến đấu.

Nhưng đúng lúc này, sau khi Vương Lâm thi triển ra hai đạo thần thông, ngay khi thân thể hắn lại một lần nữa vỡ tan, từ trong thiên địa phía sau hắn đột nhiên có một thân ảnh mơ hồ đi.

Thân ảnh mơ hồ này nhìn không rõ là nam hay nữ, càng không nhìn rõ là già hay trẻ, toàn thân hắn đều là do một đám sương mù mờ ảo biến thành. Ngay khi hắn xuất hiện, đám sương mù trên thân thể hắn hóa thành những làn khói hướng ra phía ngoài bay đi.

- Lão phu là một trong Thái Cổ Ngủ Tôn, Hư Thần Thiên Tôn.

Ngay khi thanh âm vang vọng bất định này truyền ra, thân ảnh mờ ảo này giơ tay phải lên, hung hăng hướng vào hậu tâm thân thể mới ngưng tụ lại của Vương Lâm đánh một chưởng.

Thân thể Vương Lâm chấn động kịch liệt, phun ra một ngụm máu tươi màu vàng, thân thể trực tiếp bị bắn đi, hóa thành một đạo kim quang bay thẳng tới Chu Tước Tinh ở đằng xa. Tiếng ầm ầm vang lên, thân thể hắn đã rơi lên Chu Tước Tinh.

Thân ảnh mơ hồ kia hút một cái, liền đem ngụm máu tươi màu vàng mà Vương Lâm phun ra hút vào trong miệng, hai mắt lộ ra vẻ tham lam, thân thể nhoáng lên một cái biến thành một đám mây đuổi theo.

Huyết mạch của tiên nhân. Bất chấp thân phận của ngươi là gì, thân thể bất diệt của ngươi lão phu phải lấy cho bằng được.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1584 Thiên Tôn đoạt xá

Ngay khi thân thể Vương Lâm rơi lên Chu Tước Tinh, tiếng ầm ầm vang lên, toàn bộ Chu Tước Tinh chấn động. Thân thể Vương Lâm giống như một đạo lưu tinh rơi xuống trên một ngọn núi.

Ngọn núi này lập tức sụp đổ, đá vụn tung tóe, thân thể Vương Lâm rơi xuống mặt đất. Mặt đất run lên, một cái khe lớn nhanh chóng nứt ra, khiến cho thân thể Vương Lâm lại tiếp tục rơi xuống.

Trong tiếng ầm ầm, thân thể Vương Lâm vẫn không ngừng tan vỡ ngưng tụ đã xâm nhập vào sâu trong lòng đất của Chu Tước Tinh này, đã xuống tới động huyệt của Phù Văn Tộc.

Chu Tước Tinh này mặc dù đã bị Chưởng Tôn dùng thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt mở lên, nhưng nó vẫn là Chu Tước Tinh. Ngoại trừ phía trên không có bất kỳ một sinh linh nào, còn tất cả mọi thứ khác vẫn tồn tại.

Huyệt động của Phù Văn Tộc vẫn còn nguyên như trước.

Theo Vương Lâm không ngừng xâm nhập vào, hắn xuyên qua mặt đất, xuất hiện ở trong tầng mười tám của Phù Văn Tộc!

Toàn bộ nơi này vẫn giống như lúc trước khi hắn rời khỏi, vách tường cao trăm trượng ở bên cạnh thạch thất đã sụp đổ, trên đó có một lỗ hổng rất lớn, bên ngoài lỗ hổng không ngờ chính là chiến trường vực ngoại.

Thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt này cực kỳ quái dị, không ngờ cũng mò lên được cả chiến trường ngoại vực này. Nhưng vực ngoại chiến trường này tuy chỉ là hình ảnh phản chiếu, nhưng trong đó cũng có vô số hài cốt và u hồn tồn tại.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm rơi xuống tầng mười tám của Phù Văn Tộc, lại một lần nữa phun ra máu tươi. Toàn thân hắn tràn ngập kim quang, sự thống khổ này khiến cho hắn gần như là muốn ngất đi, nhưng hắn gắng gượng chịu đựng từng đợt tan vỡ.

Hư Thần Thiên Tôn, một trong Thái cổ Ngủ Tôn, một chưởng của hắn ẩn chứa một khí tức cực kỳ bá đạo, đánh vào lưng Vương Lâm khiến cho thân thể bất diệt của hắn xuất hiện những dấu hiệu bất ổn.

Thân thể bất diệt của hắn vốn không phải là hoàn hảo, giờ phút này trong lúc không ngừng tan vỡ rồi ngưng tụ, Vương Lâm gắng gượng đứng dậy.

Nhưng ngay khi hắn đứng dậy, một tiếng cười khàn khàn mơ hồ không rõ đột nhiên xuất hiện. Chỉ thấy từ bên trong lỗ hổng trên mặt đất mà vừa rồi Vương Lâm xuyên qua, Hư Thần Thiên Tôn, một trong Thái Cổ Ngủ Tôn bước ra.

Thân thể hắn hoàn toàn là do sương mù tạo thành, hai mắt lộ ra vẻ tham lam, giơ tay phải lên túm lấy Vương Lâm.

Vương Lâm đang định phản kháng, nhưng thân thể hắn lúc này lại ầm ầm tan vỡ. Ngay khi thân thể hắn tan vỡ, Hư Thần Thiên Tôn kia hai mắt sững lại, nhe răng cười, thu tay phải lại, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một đám sương mù bao phủ thân thể đã tan vỡ tràn ngập kim quang của Vương Lâm.

- Đúng là cơ hội trời cho, xem ra hôm nay thiên đạo cũng muốn ta đoạt lấy tiên thể của ngươi.

Hư Thần Thiên Tôn kia trong tiếng cười dài biến thành sương mù toàn bộ dung nhập vào trong thân thể đã tan vỡ của Vương Lâm. Trong thời gian ngắn, theo tiên thể của Vương Lâm không ngừng ngưng tụ lại, hắn phát ra một tiếng gào thét thê lương mà trong những trận chiến trước đây chưa bao giờ có.

Thân thể của Vương Lâm vừa mới ngưng tụ lại, bên trong đám kim quang này liền xuất hiện một màu đen. Màu đen này tràn ngập toàn thân hắn, còn xông vào trong tâm thần của hắn, mơ hồ truyền ra một tiếng cười điên cuồng.

- Thân thể này từ nay về sau sẽ là của lão phu. Ngươi có phản kháng cũng vô dụng, hãy hưởng thụ mùi vị trước khi bị đoạt xá đi. Mùi vị bị đoạt xá này có lẽ cả đời này ngươi cũng chỉ có cơ hội được nếm thử một lần.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, sự thống khổ bị đoạt xá này khiến cho hắn trong nháy mắt như mất đi hết thảy, toàn thân đều bị màu đen tràn ngập, hai chân hắn đã không thể điều khiển được.

Trong khoảnh khắc này, ngay cả tay phải và nửa người trên cũng không thể điều khiển được, chỉ có tay trái là còn có thể cử động, nhưng cũng dần trở nên tê dại. Còn thân thể dưới sự đoạt xá của Hư Thần Thiên Tôn, ký ức của hắn dần dần đã xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, một luồng thần thức cực kỳ bá đạo đang chuẩn bị xâm nhập vào trong ký ức của hắn, muốn xóa đi tất cả mọi chuyện, xóa đi tất cả ký ức của hắn.

Từ trong miệng Vương Lâm truyền ra tiếng rít gào thống khổ, nhưng dần dần cũng trờ nên yếu ớt. Hai mắt hắn lộ ra vẻ giãy giụa, nhưng sự giãy giụa này củng dần dần mờ nhạt, thân thể của hắn không thể điều khiển được, đứng dậy hướng lên bầu trời bay đi.

- Có được thân thể này, lão phu sẽ có thể tung hoành thiên địa! Chỉ cần trải qua quá trình luyện hóa cuối cùng, ngay cả Thiên Nghịch Châu kia cũng sẽ là của lão phu.

Từ trong miệng Vương Lâm phát ra một tiếng cười già nua, thần sắc vặn vẹo, trực tiếp bay ra khỏi Chu Tước Tinh, xuất hiện trong thiên địa vô biên kia.

Nhưng trong khi bay đi, cánh tay trái duy nhất mà Vương Lâm vẫn có thể mơ hồ điều khiển được đã bấm ra một đạo ấn ký, chỉ xuống chiến trường vực ngoại ở bên trong tầng thứ mười tám của Phù Văn Tộc ở phía dưới.

Dưới một chỉ này, lập tức vô số du hồn ở bên trong chiến trường vực ngoại toàn bộ run lên. Vương Lâm đã từng nuốt hồn, đối với những du hồn này có một sức mạnh thao túng rất lớn.

Số lượng du hồn trong toàn bộ chiến trường vực ngoại bị phản chiếu này không thể tính toán được, lúc này toàn bộ gào thét lên, hình thành một cơn lốc quét ngang, khiến cho có càng nhiều du hồn ngưng tụ lại.

Thậm chí còn có một vài thôn hồn chậm rãi ung nhập vào bên trong cơn lốc này, cuốn động toàn bộ chiến trường vực ngoại này. Cơn lốc này kinh thiên động địa, còn phá tung vô số những bộ hài cốt ở nơi này, khiến cho những du hồn sống ở trong đó cũng dung nhập vào.

Trong tiếng ầm ầm, cơn lốc du hồn cực kỳ hùng mạnh này từ trong lổ hổng trên tầng mười tám của Phù Văn Tộc trực tiếp ầm ầm bay ra.

Đây là lần đầu tiên chúng lao ra khỏi chiến trường vực ngoại, đây là lần đầu tiên chúng không bị một phép tắc kỳ dị nào đó ngăn cản, lao ra thế giới bên ngoài. Hết thảy chuyện này là vì nơi này là do Tĩnh Trung Lao Nguyệt tạo thành, nhưng Chưởng Tôn cũng không có cách nào tạo ra phép tắc kỳ dị trên cánh cửa đá ở trong chiến trường vực ngoại kia.

Điều đó đã khiến cho những du hồn này không còn bất cứ một sự cản trở nào, ầm ầm lao ra. Từng trận tiếng gào thét cùng với những tiếng hô hưng phấn làm tràn ra khắp Chu Tước Tinh, khiến cho Chu Tước Tinh chấn động kịch liệt, dường như ở bên trong có vô số ác hồn bị giải khai phong ấn, điên cuồng lao ra. Bọn chúng lao ra khiến cho Chu Tước Tinh dường như không chịu nổi, bắt đầu tan vỡ.

Hư Thần Thiên Tôn đang đoạt xá thân thể Vương Lâm kia lúc này điều khiển thân thể Vương Lâm bay ra. Mặc dù hắn đã điều khiển được thân thể Vương Lâm, nhưng không có cách nào áp chế được sự tan vỡ và ngưng tụ của thân thể hắn.

Nhưng tu vi của hắn vượt xa Vương Lâm, hắn mạnh mẽ áp chế khiến cho sự tan vỡ của thân thể này không xảy ra trong phạm vi lớn nữa, mà chỉ còn trong một phạm vi nhỏ.

- Trận chém giết này đã kết thúc…

Từ trong miệng Vương Lâm truyền ra thanh âm tang thương của Hư Thần Thiên Tôn. Hắn nhìn về phía hai Tiên Phi đang đứng ngây ra ở đó cùng với nam tử áo trắng đang từ trong khối băng đi ra kia.

Nhưng hắn vẫn chưa kịp nói hết, Chu Tước Tinh ở phía sau hắn ầm ầm chấn động, trực tiếp nổ tung. Trong những tiếng nổ kịch liệt vang khắp thiên địa này, Chu Tước Tinh ầm ầm vỡ thành từng mảnh, một lực xung kích khổng lồ hướng về bốn phía khuếch tán ra, một cơn lốc màu đen nổi lên ngợp trời, từ bên trong Chu Tước Tinh sụp đổ kia điên cuồng bao phủ thiên địa này.

Hư Thần Thiên Tôn đoạt xá thân thể Vương Lâm biến sắc, quay mạnh đầu lại, đồng tử trong hai mắt co rụt vào, nhưng hắn hoàn toàn không kịp lui về phía sau. Cơn lốc du hồn màu đen từ trong Chu Tước Tinh lao ra kia với một tốc độ không thể tưởng tượng được, ầm ầm lao thẳng tới hắn.

Dường như thân thể hắn bị một thanh âm nào đó kêu gọi, trong vô số những u hồn xông ra khỏi Chu Tước Tinh kia còn có một vài thôn hồn, dường như người truyền ra thanh âm này chính là vua của chúng!

Trong thời gian ngắn cơn lốc màu đen này trực tiếp bao phủ lấy thân thể của Hư Thần Thiên Tôn, theo thân thể của hắn điên cuồng nhập vào. Nếu nhìn kỹ có thể thấy rõ bên trong cơn lốc màu đen kia có vô số du hồn, trong tiếng rít gào một lượng lớn tiến vào trong cơ thể của Vương Lâm. Gần như trong nháy mắt cơn lốc màu đen vốn ngợp trời này bất ngờ biến mất toàn bộ, toàn bộ đã nhập vào trong thân thể Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm chấn động, lại một lần nữa vỡ tan, lúc này phạm vi tan vỡ đã tới mấy ngàn trượng. Vô số du hồn bên trong điên cuồng tấn

công, lại thêm sức mạnh tự thân của Vương Lâm dung hợp vào, bộc phát ra một khí tức ngợp trời, trong một tiếng rít không cam lòng đem Hư Thần Thiên Tôn kia đẩy ra khỏi thân thể đang tan vỡ này.

Chỉ thấy một đám sương mù xuất hiện trong đám du hồn vô tận đang xông tới, càng ngày càng nhiều, cuối cùng bay lên không trung hóa thành thân thể mơ hồ của Hư Thần Thiên Tôn.

Hai hắn mắt lộ ra vẻ không cam lòng, trong tiếng gào thét lại lao tới định đoạt xá một lần nữa. Cùng lúc đó, Tiên Phi đang sắp bị Âm Nguyệt tràn ngập toàn thân ở phía sau hai mắt chợt lóe lên hàn quang, trực tiếp lao tới. Ở phía sau nàng nam tử áo trắng kia cũng mang theo sát khí băng hàn lóe lên bay đến.

Nhưng vào lúc này, thân thể Vương Lâm với sự trợ giúp của vô số du hồn lại một lần nữa ngưng tụ lại, trong thời gian ngắn không còn tan vỡ nữa. Hai mắt hắn mở bừng ra, lộ kim quang vạn trượng, nhìn chằm chằm Hư Thần Thiên Tôn đang lao tới.

- Các ngươi muốn chết.

Kinh nghiệm mà Vương Lâm trải qua vừa rồi khiến cho hắn gần như tử vong, lúc này hắn không còn bận tâm đến Chưởng Tôn có xuất hiện hay không nữa, mà ngay khi thân thể ngưng tụ lại liền duỗi tay trái về phía trước. Bất ngờ một cây cung phát ra kim quang trực tiếp xuất hiện trong tay trái của hắn.

Ngay sau đó, Vương Lâm giơ tay phải lên nắm lấy dây cung kéo mạnh một cái. Vù một tiếng, dây cung kia đã được hắn kéo ra hết cỡ.

Thân thể của hắn trong phút chốc bị kéo căng ra thẳng tắp, hai mắt lóe lên hàn quang, còn lộ ra một sát khí điên cuồng.

Ngay khi dây cung được kéo ra, một mũi tên đầu có hình tròn bất ngờ xuất hiện trên cây cung này. Trên thân mũi tên này còn có những ký hiệu phức tạp, bên trong mơ hồ còn có hồn phách của Nam Chiếu và Thiên Triệu đang gào thét thê lương.

Từng trận tiễn khí lượn lờ, còn có một khí tức vạn cổ tang thương tràn ngập, cây cung này trong nháy mắt khiến cho Hư Thần Thiên Tôn đang lao tới kia toàn thân run lên, sắc mặt đại biến.

- Cây cung của Lý Quảng!!! Ngươi… không ngờ ngươi đã tìm thấy mũi tên kia rồi.

Hư Thần Thiên Tôn này giọng nói đã lạc cả đi, lúc này không dám tiến lên nữa, mà ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ điên cuồng lui về phía sau.

- Đáng chết, ta đã hiểu vì sao Chưởng Tôn kia thủy chung không xuất hiện rồi. Chưởng Tôn, việc này lão phu sẽ không để yên cho ngươi đâu!!!

Hư Thần Thiên Tôn kia gần như hồn bay phách tán, hắn hiểu rất rõ uy lực của một cung và một tiễn này, khiến cho hắn nghĩ tới mà da đầu tê dại.

- Lão phu không tham gia nữa.

Trong lúc lui về phía sau, Hư Thần Thiên Tôn này nắm chặt ngọc giản trong tay, nhưng không có một chút phản ứng nào.

Hai Tiên Phi kia so với hắn còn hiểu rõ cây cung này hơn, nữ tử toàn thân tràn ngập Âm Nguyệt kia hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng, thân thể vội vàng lùi lại.

Còn Tiên Phi kia sắc mặt cũng tái nhợt, không còn vẻ cao ngạo như trước nữa, mà đứng trước tầm ngắm của mũi tên kia thân thể run lên, theo bản năng lui về phía sau, cũng bóp ngọc giản trong tay, nhưng cũng không có phản ứng gì.

Cây cung này giương lên, thiên địa biến sắc. Mũi tên này hiện lên, phong vân cuồn cuộn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1585 Uy lực của một tiễn

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, nhìn chằm chằm bốn người đang nhanh chóng lùi lại ở phía trước cây cung. Còn có nam tử áo trắng lúc trước đã cuồng vọng đóng băng Hỏa Tán kia, bốn người này lúc này thần sắc kịch biến, bất chấp tất cả lùi lại phía sau.

Bốn người này mặc dù đều là những cao thủ, tu vi còn cao hơn Vương Lâm rất nhiều, nhưng lúc này chỉ là những ảnh phản chiếu, tu vi lại bị phong ấn áp chế, không phát huy được tới cực hạn như ở giới ngoại, chỉ có thể phát huy được thực lực Không Linh Trung Kỳ mà thôi.

Nhưng bốn người này cũng đã khiến cho Vương Lâm mấy lần gặp phải nguy cơ sinh tử. Lần này, nếu như Vương Lâm không học được Phần Giới Cổ Tán, hiến tế tuổi thọ ở vùng đất Điên Lạc, thì hắn đã sớm bị ba người kia liên thủ giết chết rồi.

Nếu Vương Lâm không có được cơ duyên mà người điên kia mang lại, thì chắc chắn hắn đã chết trong tay của hai Tiên Phi kia không còn nghi ngờ gì.

Cũng như vậy, nếu như hắn không có cây cung này trong tay, không có mũi tên này, thì lúc này kết cục cũng vẫn là chết, cho dù liều mạng hết

thảy cũng không có cách nào hóa giải được.

Nhin chằm chằm bốn người kia, trong mắt Vương Lâm lộ ra sát khí cuồn cuộn. Mũi tên này hắn chỉ có sức bắn được một phát, sau một tiễn này, muốn kéo dây cung phải hiến tế sức sống, hắn đã không còn sức sống để có thể hiến tế nữa.

Một tiễn này hắn vốn chuẩn bị cho Chưởng Tôn, vì cho đến bây giờ người mạnh nhất vẫn chưa xuất hiện, nên chủ ý của hắn đó là sau khi đẩy lùi tất cả những người muốn giết mình, sẽ dùng một tiễn này để chấm dứt sát kiếp lần này của Phong Tôn.

Nhưng chuyện trong thiên hạ đâu phải chuyện gì cũng như Vương Lâm mong muốn. Hắn không phải là thiên đạo, không thay đổi được hành động của người khác, cũng không có cách nào điều khiển suy nghĩ trong đầu người khác.

Đứng trước bốn người kia đang tới gần, Vương Lâm hiểu rõ nếu không lấy cây cung này ra, thì chưa đợi được Chưởng Tôn xuất hiện hắn đã chết chắc.

Tiên nhân bất diệt thể vẫn chưa hoàn chỉnh, mặc dù cũng có thể phát huy được một phần sức mạnh, có thể có tác dụng rất lớn đối với thương tích của Vương Lâm. Nhưng Vương Lâm hiểu nếu cứ tiếp tục tan vỡ thân thể như vậy, chưa cần nói là bị người khác đoạt xá, mà thậm chí ngay cả linh hồn của hắn cũng có thể trong lúc thân thể không ngừng tan vỡ này mà tử vong thực sự.

Thứ còn lại, chỉ là một thân thể bất diệt.

Thứ bất diệt là thân thể, chứ không phải linh hồn.

- Giết.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, kéo dây cung tròn như mặt trăng, trong phút chốc buông tay phải ra. Ngay khi tay hắn buông ra, dây cung kêu lên vù vù ngợp trời, át đi tất cả những tiếng động trong thiên địa. Trong nháy mắt, dây cung bật vào phía trong, một sức mạnh khổng lồ ầm ầm lao ra, truyền vào mũi tên ở phía trước.

Mũi tên này theo dây cung chuyển động, dưới sức mạnh từ bên trong dây cung truyền vào, rời khỏi dây cung.

Thiên địa kịch biến.

Một tiếng gào thét đinh tai nhức óc ngay khi mũi tên này bay ra vang lên ngợp trời. Một tiễn này giống như là một đạo cầu vồng chết chóc, điên cuồng bay ra.

Theo nó lao ra, còn có linh hồn, nguyên thần cùng với toàn bộ sức mạnh trong cơ thể của Vương Lâm, sức mạnh Đạo Cổ, sức mạnh của tiên huyết mạch, tất cả những sức mạnh mà hắn có được.

Tất cả những sức mạnh này ngay khi mũi tên rời khỏi dây cung, đều từ trong cơ thể Vương Lâm hóa thành những làn khói vô hình, bị mũi tên kia hấp thụ sạch.

Hắn chỉ có sức mạnh để bắn một tiễn.

Thân thể Vương Lâm bị cây cung kia khiến cho chấn động, ầm ầm có dấu hiệu tan vỡ, liên tục lui về phía sau hơn mười trượng, nhưng vẫn không thể triệt tiêu được sức mạnh của cây cung kia. Máu tươi tràn ra, thân thể hắn lảo đảo, rơi thẳng xuống mặt nước ở phía dưới.

Nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, mang theo một nụ cười hung ác, nhìn chằm chằm mũi tên kinh hoàng kia gào thét ngợp trời bay đi.

Một tiễn này bắn ra, mặt nước phẳng lặng ở phía dưới lập tức cuộn lên, xuất hiện một cái rãnh rất sâu. Cái rãnh này to như mũi tên ở trên không trung, theo mũi tên nhanh chóng ầm ầm rẽ về phía trước. Từ xa nhìn lại, dường như có hai bàn lớn vô hình mạnh mẽ rẽ mặt nước ra.

Thậm chí ở trên không trung, lúc này cũng xuất hiện một cái khe rất lớn. Cái khe này không ngừng kéo dài ra, giống như muốn phá vỡ sát trận mạnh mẽ tột cùng mà Thái Cổ Tinh Thần vì Vương Lâm mà bố trí này.

Bốn người kia hoảng sợ điên cuồng lùi về phía sau. Hư Thần Thiên Tôn kia tốc độ nhanh nhất, trong lúc vội vàng lui về phía sau đã ở xa nhất. Hai Tiên Phi kia cũng theo đó mà bay nhanh đi, sắc mặt hoàn toàn tái mét, trong mắt thậm chí còn lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thanh niên áo trắng kia hiển nhiên là hạng người bất luận là tu vi hay địa vị đều là thấp nhất, hắn chậm hơn cả ba người kia, chạy phía sau cùng, trở thành người gần mũi tên kia nhất.

Mũi tên này gào thét ầm ầm lao đến, dọc đường đi phá tan thiên địa, hình thành nên những gợn sóng hình tròn hướng ra bốn phía điên cuồng tản ra. Còn có một sát khí tràn ngập, từ sâu bên trong ký hiệu trên thân mũi tên lóe ra.

Dường như giờ phút này, trong thiên địa này không có bất cứ một người nào, vật nào có thể ngăn cản mũi tên này. Trong tiếng ầm ầm, nó đã tới gần nam tử áo trắng kia.

Nam tử áo trắng này sắc mặt trắng bệch, hắn cố bóp nát ngọc giản để rời khỏi nơi này, nhưng mặc dù ngọc giản kia vỡ những vẫn không có bất cứ một phản ứng gì. Lúc này khi mũi tên kinh hoàng kia lao tới, mi tâm hắn đau đớn, phun ra máu tươi.

Hắn biết mình không thể trốn thoát, trong tiếng gào thét xoay mạnh người, hai tay bấm quyết thi triển thần thông. Nhưng ngay khi hắn xoay người lại, mũi tên kia đã bay tới, với một tốc độ không thể tưởng tượng được trực tiếp đâm vào mi tâm của nam tử áo trắng này.

Tiếng ầm ầm vang lên, đầu của nam tử áo trắng kia vỡ nát, máu thịt vãng tung tóe. Thân thể của hắn tầng tầng tan rã, ngay khi bị mũi tên kia xuyên qua hoàn toàn nát bấy.

Tiếng kêu thảm thiết kia gần như vừa mới xuất hiện đã tắt ngấm, khiến cho ba người đang bỏ chạy ở phía trước tâm thần run lên, hồn bay phách tán.

Tiên Phi thân thể tràn ngập Âm Nguyệt kia lúc này vẻ mặt thoạt nhìn cực kỳ hung dữ đáng sợ, nhưng hai mắt lại lộ ra vẻ tuyệt vọng. Mũi tên kia ầm ầm lao tới, trong thời gian ngắn đã phá giải cấm chế trên thân thể nàng, hướng thẳng vào mi tâm.

Tiên Phi này xoay mạnh người, thần sắc vặn vẹo, giơ tay phải lên vung về phía trước. Chỉ thấy từng đạo hào quang trực tiếp hiện ra ở phía trước, nhưng hào quang này gần như vừa mới xuất hiện đã bị mũi tên kia phá vỡ. Mũi tên kia xuyên qua đám hào quang tới gần.

Nguy cơ đã tới gần, Tiên Phi này phun ra máu tươi, máu tươi này bất ngờ hóa thành một huyết nhân. Huyết nhân này trong lúc nhúc nhích mơ

hồ ngưng tụ thành hình, nhưng mũi tên kia gào thét ầm ầm xuyên thấu qua thân thể nó, bay tới Tiên Phi đã tuyệt vọng đến cực hạn kia.

Hết thảy chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, nói thì chậm nhưng thời gian lại cực nhanh. Tiên Phi kia vẻ mặt lộ ra sự sợ hãi, lấy cây đàn lúc trước ra. Cây đàn này là do Tiên Tôn năm đó đã tặng cho nàng, là một pháp bảo cực mạnh.

Nhưng ngay lúc cây đàn này xuất hiện ngăn cản ở phía trước, cây đàn này liền ầm ầm vỡ tan, biến thành vô số mảnh bị cuốn đi. Tiên Phi kia kêu lên thảm thiết, thân thể lui về phía sau, nhưng nàng chưa kịp lui lại tới hai bước, mũi tên giết người kia đã xuyên qua cây đàn này, trực tiếp xuyên qua mi tâm của Tiên Phi này.

Ầm một tiếng, Tiên Phi này cũng giống như nam tử áo trắng kia, đầu bị vỡ nát, thân thể mềm mại tan rã, bị mũi tên kia phá vỡ thành từng mảnh tản ra bốn phía.

Một tiễn kinh thiên này ngay cả sau khi giết chết hai người, dư lực đã tiêu tan đi một chút nhưng vẫn còn có sức mạnh ngợp trời, lúc này gào thét lao thẳng tới người thứ ba, đó là Tiên Phi lúc trước đã sử dụng thuật bói toán.

Nữ tử này nhìn thấy nam tử áo trắng tử vong, lại nhìn thấy tỉ muội của mình tan nát, vẻ mặt biến sắc, trên mặt lộ ra một vẻ thê thảm. Thân thể này mặc dù chỉ là ảnh phản chiếu, nếu chỉ là tử vong tầm thường thì cũng thôi, nhưng chết ở dưới mũi tên này thì bổn tôn sẽ bị thương tổn

cực kỳ nghiêm trọng. Mũi tên này không phải là vật thuộc về thế giới này. Mũi tên này, ở quê hương của nàng, là vật chí bảo của Lý gia danh chấn Tiên Giới.

Trong lúc tuyệt vọng, nữ tử này không bỏ chạy nữa, mà xoay người nhìn mũi tên càng lúc càng lớn, đang lao tới, cuối cùng đã che khuất cả tầm mắt kia, nhắm hai mắt lại.

Ngay khi nàng nhắm mắt lại, mũi tên kia ầm ầm bay tới, trong nháy mắt đã tới gần mi tâm của nàng. Nhưng ngay khi chuẩn bị xuyên qua, trên ngực nữ tử này đột nhiên có một đạo ánh sáng bảy màu hiện ra. Chỉ thấy ở trên cổ của nữ tử này có đeo một sợi dây chuyền, trên dây chuyền này có một viên đá màu đen hình tròn, ánh sáng bảy màu kia chính từ trong hòn đá này truyền ra.

Dưới ánh sáng bảy màu này, ngay khi mũi tên kia tới gần, sợi dây chuyền kia tự động từ trong áo của nữ tử này bay lên, trên đó lóe lên hào quang, ánh sáng bảy màu kia lập tức bao phủ toàn thân nữ tử này.

Đúng lúc này, mũi tên kia ầm ầm xuyên qua mi tâm của nữ tử này. Cho đến khi mũi tên xuyên qua, nàng mở hai mắt, nhưng lại không bị thương một chút nào, chỉ có hòn đá màu đen đang trôi lưng lửng kia trong tiếng rắc rắc đã xuất hiện một vết nứt.

- Ái phi mà ta yêu nhất, viên đá này tặng cho nàng, nó có thể bảo vệ nàng… Như vậy sau này cho dù ta có chết đi, thì cũng có nó làm bạn với

nàng… Lời nói dịu dàng của Tiên Tôn năm đó mơ hồ vang vọng bên tai nữ tử này.

Mũi tên này sau khi xuyên qua nữ tử kia liền nhằm về phía Hư Thần Thiên Tôn do sương mù hóa thành ở phía trước. Trong tiếng gào thét, mũi tên này trực tiếp đâm vào bên trong đám sương mù, tiếng ầm ầm giờ phút này lại truyền khắp thiên địa.

Đám sương mù kia đột nhiên tan vỡ, nhưng ngay khi tan vỡ lại nhanh chóng ngưng tụ lại hóa thành một lão già mặc áo đen. Lão già này sắc mặt tái nhợt, vừa lui về phía sau thân thể của hắn lại một lần nữa tan vỡ.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, trong thời gian ngắn ngủi này Hư Thần Thiên Tôn kia đã tan vỡ mấy lần. Cho đến lần cuối cùng sau khi thân thể ngưng tụ lại, mi tâm của hắn trực tiếp vỡ nát, mũi tên từ trong cơ thể hắn xuyên qua.

Hư Thần Thiên Tôn trong thái cổ ngũ tôn trong tiếng cười thảm, thân thể vỡ tan, hóa thành một lượng lớn sương mù tiêu tán.

- Chưởng Tôn, lão phu đỡ cho ngươi một tiễn này, người phải giải thích với lão phu.

Tiếng kêu thê thảm trước khi chết của hắn sau khi hắn tiêu tan vẫn còn vang vọng tám phương.

Uy lực của một tiễn này nếu dùng từ ngữ để hình dung thì chỉ có bốn chữ: Kinh thiên động địa.

Ngay cả sau khi đã giết ba người, dư lực của một tiễn này không còn nhiều lắm nhưng vẫn gào thét lao đi, lao thẳng tới tấm màn trên bầu trời, muốn phá vỡ thiên không, đánh tan phong ấn, xé mở một lồ hổng, giải khai sát kiếp cho Phong Tôn Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi nó tới gần tấm màn, ánh sáng màu lam lóe lên. Trong lam quang, một người vô thanh vô tức bước ra. Kẻ này mặc hắc bào, ngay cả mặt mũi cũng bị bao phủ trong y phục. Một luồng uy áp lớn lao từ trên cơ thể hắn khuếch tán ra, cũng không phải là tu vi Không Linh trung kỳ bị giới hạn ở nơi phong ấn này.

Hắn vươn cánh tay phải khô héo chụp lấy một tiễn kia.

Thân thể kẻ này chấn động, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm phía dưới, chậm rãi mở miệng khàn khàn nói.

- Một rống ở bên ngoài mộ địa Đạo Cổ, một trận đánh bại tu quân Thái Cổ Tinh Thần của ta ở Vân Hải tinh vực, Vương Lâm, chúng ta lại gặp mặt rồi...lão phu là Chưởng Tôn ...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1586 Tiên, cổ phân

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lão già áo đen vừa xuất hiện ở trên không trung, hình dáng đối phương hắn không thể nào quên được. Hắn chính là Chưởng Tôn!

Người đứng đầu Thái cổ Ngũ Tôn, âm mưu sâu sắc, tham vọng lớn lao!

Bất luận là năm đó giết Phong Tôn đời trước, hủy diệt Tứ Đại Tiên Giới, hay ám hại Tiên Đế Thanh Lâm, phái Phù Văn Tộc đi tìm mũi tên của Lý Quảng, còn có sự phản loạn của Thủy Đạo Tử kia, sự đầu hàng của Ti Mặc Tử, cái chết của lão tổ Chiến gia, đằng sau tất cả mọi chuyện, tất cả mọi người đều có bóng dáng của Chưởng Tôn này!

Thậm chí khi còn ở Thái cổ Tinh Thần, Vương Lâm còn mơ hồ cảm nhận được tâm thần của mình bị khống chế, sau này hắn nghĩ lại chắc chắn cũng là do Chưởng Tôn này.

Trong ký ức của Vương Lâm, có một pháp thuật thần thông khiến cho hắn không thể bị tiêu diệt, đó chính là Tĩnh Trung Lao Nguyệt!

Pháp thuật này hắn đã từng nhìn thấy khi người bị nghi hình như là phân thân của Chưởng Tôn thi triển ra ở Hỏa Tước Tộc. Cho đến trận sát kiếp này, sau khi hắn nhìn thấy mặt đất ở nơi này giống như là một cái giếng, ở trong lòng đã có xác định, nơi này chỉ sợ cũng là một hồi Tĩnh Trung Lao Nguyệt!

Thứ được mò ra chính là Chu Tước Tinh và Vương Lâm hắn!

-Tĩnh Trung Lao Nguyệt

Vương Lâm đứng trên mặt nước, thần sắc bình tĩnh nhìn lên bầu trời.

Tiên Phi, người duy nhất dưới một tiễn này còn sống sót mê man đứng giữa hai người, rồi lui ra phía sau trở nên trầm mặc.

-Khi ở Thái Cổ Tinh Thần nếu không có Lam Mộng cứu ngươi thì ngươi đã trở thành vật trong lòng bàn tay của lão phu rồi.

Lão già áo đen kia mỉm cười, thanh âm khàn khàn, chậm rãi truyền ra. Tay phải hắn vuốt một cái, mũi tên kia run lên, rồi tiêu tan trong tay hắn. Hắn kiêng kị chính là một tiễn này, cho nên vẫn chờ không xuất hiện, đợi đến khi Vương Lâm bắn ra một tiễn mới hiện thân.

mũi tên này đã nối liền với cây cung trong cơ thể Vương Lâm, sau khi tiêu tan, với một

phương thức kỳ dị lại xuất hiện ở trong hồn của Vương Lâm. Năm đó nếu Lý Quảng không bỏ mạng, thì mũi tên này cũng sẽ quay trở về bên trong cơ thể của Lý Quảng.

-Nói cho ta biết huyết mạch tiên nhân của ngươi từ đâu mà có.

Lão già áo đen sau khi xóa tan mũi tên, liền chắp tay sau lưng, từ trên không trung đi về phía Vương Lâm. Bước chân của hắn rất thong thả, nhưng mỗi một lần hạ xuống đều khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động, toàn thân như chịu một áp lực từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại.

Càng quỷ dị hơn chính là trên mặt nước bất ngờ cũng hiện lên bóng một lão già mặc áo đen đang đi về phía Vương Lâm.

Nhìn ảnh tượng này, nếu có hai Chưởng Tôn, thì một người ở trên trời, còn một người ở dưới đất.

Áp lực này cũng đột nhiên tăng lên gấp bội, từ hai bên thiên địa đồng thời ép lên người Vương Lâm, khiến cho Vương Lâm sắc mặt tái nhợt. Thân thể hắn trong khoảnh khắc này bất ngờ không thể di động được một chút nào, dường như là bị Định Thân Thuật khóa lại.

Nhưng hai mắt hắn lại rất tỉnh táo, chuyện đã tới nước này, Vương Lâm hiểu rõ sát kiếp hôm nay có lẽ khó có thể vượt qua. Điều này ngay khi bắn ra một tiễn kia Vương Lâm đã biết được.

-Không nói cũng không sao, ta sẽ tìm được câu trả lời từ trên người ngươi.

Lão già áo đen kia trong lúc tiến tới giơ cánh tay khô héo lên, chỉ về phía Vương Lâm.

Dưới một chỉ này, hào quang trên bầu trời màu lam đột nhiên tiêu tan toàn bộ, thay vào đó bất ngờ là một đám kim quang vạn trượng. Kim quang này chính là ánh mặt trời, là từ một mặt trời đột nhiên xuất hiện trên không trung khuếch tán ra.

Mặt trời kia xuất hiện cực kỳ đột ngột, lơ lửng trên bầu trời, từng trận khí tức bổn nguyên tràn ngập bốn phía. Bị ánh mặt trời này chiếu tới, thân ảnh Chưởng Tôn cũng trở nên âm u. Trong khi hắn đi về phía trước, bên ngoài thân thể mặc áo đen của hắn dần dần có một vầng sáng.

-Ngoài mũi tên kia ra, ngươi không còn vật gì có thể đối phó với lão phu. Từ thủa sơ khai của thiên địa đã có ánh sáng, ánh sáng này chính là một trong những bổn nguyên mà lão phu cảm ngộ được, bổn nguyên thái sơ quy tắc. Dưới sức mạnh thái sơ này, tất cả mọi thứ

của ngươi. Cổ và Tiên sẽ tách rời ra!

Lời nói của Chưởng Tôn vô cùng tang thương. Theo một chỉ này, toàn bộ hào quang do mặt trời kia tỏa ra trong thiên địa liền trực tiếp hóa thành một cột sáng, đột nhiên bao phủ lên người Vương Lâm.

Dưới sức mạnh tối cường này, Vương Lâm không thể nào chống lại. Cột sáng kia bao phủ toàn thân hắn, đủ loại đau nhức từ trong cơ thể hắn nổi lên. Ánh sáng mặt trời bên trong cột sáng này mang theo sức nóng, mang theo thái sơ lực mà Vương Lâm rất quen thuộc thiêu đốt mọi thứ bên trong thân thể hắn, bao vây tất cả những du hồn được phản chiếu ra.

Thái sơ lực này đối với du hồn có sức công phá rất lớn. Trong từng trận tiếng gào thét thê lương, chỉ trong một thời gian ngắn, toàn bộ du hồn trong cơ thể Vương Lâm đã tan thành mây khói.

Không còn du hồn, lực bài xích trong cơ thể Vương Lâm bị cột sáng này bao phủ đột nhiên tiêu tan. Ngay khi nó tiêu tan, thái sơ lực kia liền xâm nhập vào trong thân thể đang tan vỡ của Vương Lâm, muốn đem cổ và Tiên của Vương Lâm tách ra.

Dần dần có thể nhìn thấy rõ ràng trên thân thể của Vương Lâm lại một lần nữa ngưng tụ lại, kim quang trong lúc lóe lên, dường như muốn lao ra khỏi thân thể hắn trong phạm vi lớn.

Sự thống khổ khi bị chia cắt này so với khi dung hợp lúc trước còn lớn hơn, khiến cho vẻ mặt Vương Lâm vặn vẹo. Nhưng hắn không phát ra bất cứ một tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm Chưởng Tôn. Hắn đã nhớ kỹ hết thảy, nhớ kỹ sinh tử đại kiếp ngày hôm nay của mình!

Nếu hắn có kiếp sau, nếu hắn có thể sống sót sau ngày hôm nay, thì tất cả sự thống khổ này hắn phải hoàn trả lại cho đối phương gấp mười lần, trăm lần, ngàn vạn lần!!

Hắn vẫn còn một chiêu sát thủ vẫn chưa sử dụng!

Chiêu sát thủ này rất có thể sẽ không chịu sự điều khiển của hắn, nhưng lúc này, Vương Lâm cũng bất chấp tất cả. Nhưng hắn vẫn còn đang chờ đợi, chờ tới thời điểm mấu chốt, chờ cho đối phương tới gần thêm chút nữa mới xuất ra chiêu sát thủ có thể thay đổi hết thảy này!

Bị ánh mắt của Vương Lâm nhìn chằm chằm, lão già áo đen kia thần sắc có một chút biến hóa. Hắn thu ngón trỏ tay phải lại, chậm rãi duỗi bốn ngón còn lại ra, hóa thành một bàn tay đầu đủ. Sau khi khóa chặt thân thể Vương Lâm, lấy thái sơ lực để tách Tiên và cổ trong cơ thể

Vương Lâm ra, trong khi đi về phía Vương Lâm, theo khoảng cách càng ngày càng gần, hắn giơ tay phải lên, hướng về Vương Lâm chụp tới.

-Tĩnh Trung Lao Nguyệt!

Ngay khi lão già áo đen này ra tay, thân ảnh phản chiếu trên mặt nước kia cũng giơ tay lên, hướng về phía Vương Lâm chụp tới.

Thứ hắn muốn mò ra chính là sức mạnh huyết mạch của tiên nhân bị tách ra sau khi dung hợp vào trong cơ thể của Vương Lâm!

Theo hành động của hắn, từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra một cơn đau nhức như bị xé rách. Cơn đau này khiến cho Vương Lâm gần như phải kêu lên thảm thiết, nhưng hắn vẫn cố nhịn, trên mặt nổi đầy gân xanh, hai mắt tràn ngập tia máu, nhìn chằm chằm Chưởng Tôn!

-Gần thêm một chút nữa.

Trong kim quang từ trong cơ thể Vương Lâm khuếch tán ra, còn có vô số máu tươi màu vàng từ trong những lỗ chân lông tràn ngập ra. Trong xương cốt bên trong cơ thể của Vương Lâm, tủy sống chế tạo ra tiên huyết kia là thứ quan trọng nhất. Tủy sống này dưới một cái chụp tay ầm ầm xuyên qua xương cốt của hắn, theo vô số những vết nứt và lỗ hổng xuất hiện lúc trước tiết ra rất nhiều.

chỉ trong thời gian ngắn, trong cơn đau nhức, toàn thân Vương Lâm phun ra máu tươi, toàn bộ huyết mạch của tiên nhân bao gồm cả tủy

sống, cơ duyên mà người điên kia đã cho hắn lúc này đã hoàn toàn từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cũng khá kinh người. Chỉ thấy ở bên ngoài thân thể Vương Lâm, những máu tươi màu vàng vừa phun ra này ngưng tụ lại với nhau, bất ngờ hóa thành một hình người. Hình người này chính là Vương Lâm!

Thân ảnh này giống như là hồn phách, Vương Lâm lúc này đã bị chia làm hai. Thân ảnh tràn ngập kim quang kia chậm rãi từ trong cơ thể Vương Lâm tách ra, bay lên trên cơ thể hắn bảy thước, những tia màu vàng nối liền càng ngày càng ít!

Theo thân ảnh kia bay ra, tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm hiện ra, nhưng đã không còn kim quang. Thậm chí cả tinh điểm cổ Ma trong mắt phải hắn cũng không còn màu vàng nữa!

Lão già áo đen kia hai mắt lóe lên tinh quang, hướng lên phía trên hung hăng kéo một cái, tất cả những tia màu vàng nối liền với thân ảnh màu vàng kia toàn bộ đứt tung, huyết mạch của tiên nhân đã hoàn toàn bị tách ra!

Ngay khi tách ra, thân ảnh kim quang này nhúc nhích, trong nháy mắt ngưng tụ lại hóa thành một giọt máu tỏa ra kim quang vạn trượng!

Bên trong giọt máu này còn có một nửa ký hiệu của tiên nhân bất diệt thể lóe lên. Một giọt máu này chính do cơ duyên mà người điên kia mang tới cho Vương Lâm luyện thành!

Trong cơ thể đã không còn huyết mạch của tiên nhân, đã không còn lực bài xích, Vương Lâm dường như đã quay trở về như trước khi gặp người điên kia. Cơ thể hắn truyền ra tiếng ầm ầm, lại trở thành thân thể cổ Thần.

-Tiên nhân bất diệt thể, đây thật sự là tiên nhân bất diệt thể, Ngươi từ đâu mà có

được!!

Lão già áo đen kia nhìn giọt máu màu vàng đang lơ lửng trên người Vương Lâm, hai mắt lộ ra vẻ kích động và cuồng nhiệt. Nhưng trong sự kích động này cũng có vẻ kiêng kị nồng đậm.

Chưởng Tôn rất ít khi thất thố như vậy, cũng chỉ có giọt máu tươi này mới có thể khiến cho hắn như vậy! Hắn có thể biết được tất cả mọi chuyện của Vương Lâm. nhưng không có cách nào biết được chuyện mà Vương Lâm gặp phải trong cơ thể của u Minh Thú!

Lúc này trong khi động dung, Chưởng Tôn tiến về phía trước, giơ tay phải lên định cầm lấy giọt máu màu vàng kia.

Ngay lúc này, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang ngợp trời, hắn mở miệng cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi của Đạo cổ. Ngụm máu tươi này dường như hóa thành một thanh huyết đao, trực tiếp mở cái khe trữ vật ra, từ bên trong bất ngờ có một tòa lầu các màu đen bay ra!

Tòa lầu các này vừa bay ra, thiên địa lập tức tối sầm lại. Ngụm máu tươi kia của Vương Lâm rơi lên trên một trong ba cửa sổ của lầu các, nhuốm đỏ cả cửa sổ này.

-Nhân danh Đạo cổ Vương Lâm ta, giải khai phong ấn của ngươi, cho ngươi tự do, giúp ta giết địch!!

Với tu vi của Vương Lâm, hắn chỉ có thể mở ra một cửa sổ, chỉ có thể giải phóng một linh

hồn cực mạnh bị Diệp Mịch phong ấn ở bên trong đó!

Ngay khi lời của hắn truyền ra, ngay khi máu tươi rơi xuống, cửa sổ trên lầu các kia lập tức chấn động, phát ra tiếng rắc rắc kinh thiên, ầm ầm vỡ tan. Một tiếng gào thét điên cuồng mang theo một sự hưng phấn tột độ từ bên trong cửa sổ kia trực tiếp truyền ra.

-Diệp Mịch đáng chết, ngươi phong ấn Xích Hồn Tử ta đã vô số năm, hôm nay lão phu đã được tự do rồi!!

Theo tiếng gào thét này, chỉ thấy một đạo hồng ảnh từ bên trong cửa sổ đột nhiên lóe lên. Hồng ảnh này nhìn không rõ dung nhan, chỉ là một đám máu tươi, theo hắn xuất hiện, một khí tức kinh thiên ầm ầm nổi lên.

Chưởng Tôn kia ở quá gần, ngay khi đám máu tươi này xuất hiện liền trực tiếp bị va vào người, lui về phía sau hơn mười trượng, mũ của lớp hắc bào tung lên, lộ ra dung nhan ở bên dưới.

-Xích Hồn Tử!!

Đạo hồng ảnh này trong lúc cười dài cũng không nhìn đến Chưởng Tôn và Vương Lâm, mà nhoáng một cái lao thẳng tới Tiên Phi sắc mặt đang kịch biến ở đằng xa. Bị thân thể hắn cuốn lấy, Tiên Phi kia kêu lên thảm thiết toàn thân bị máu tươi tràn ngập. Bị đám máu tươi này tràn qua, thân thể mềm mại của nàng bị tan chảy, biến mất không còn đã bị cắn nuốt.

Huyết ảnh này cười lên điên cuồng, trực tiếp bay lên trời, hung hăng va vào. Lam quang ở trên trời lóe lên, ầm ầm thủng một lỗ lớn, huyết ảnh này trực tiếp từ trong lỗ thủng kia xông ra ngoài.

Ngay lúc này,ở giới nội kia, trên Chu Tước Tinh thực sự, trong một đô thị của phàm nhân, người điên kia trong tay cầm một cái đùi gà bóng lừ, đang ngồi trong đám ăn mày. Trước những ánh mắt hâm mộ của những tên ăn mày kia, sau khi hắn đắc ý hung hăng cắn một miếng liền ngẩn người ra nhìn bầu trời.

-Con bà nó, không ngờ hắn lại bỏ mặc bổn vương ở nơi này! Không được, ta phải đi tìm hắn, hắn không thể không chăm sóc ta được Đi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1587 Ân đoạn

Thần thông Tĩnh Trung Lao Nguyệt do Chưởng Tôn ngưng tụ ra lúc này trong tiếng cười điên cuồng của xích hồng huyết ảnh liền bị phá tan. Phong ấn kia liền xuất hiện một lỗ thủng thật lớn.

Cùng với sự xuất hiện của lỗ thủng này, thiên địa bắt đầu chấn động kịch liệt. Bầu trời vang lên những tiếng răng rắc, bất ngờ hiện ra vô số khe nứt, lấy lỗ thủng làm trung tâm, hướng về bốn phía nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, từ xa nhìn lại cực kỳ kinh người.

cũng trong nháy mắt khi những cái khe này xuất hiện, mặt nước phía dưới bất ngờ xuất hiện vô cái cái khe. Thiên địa lúc này chấn động kịch liệt, giống như đang chuẩn bị sụp đổ.

Giờ phút này từ trên bầu trời truyền lại tiếng cười điên cuồng, xích hồng huyết ảnh kia căn bản không nhìn lại phía dưới lỗ thủng bị phá tan, cười dài lao đi.

-Tên nhóc con, trên người ngươi có khí tức của Đạo cổ, lão phu vốn phải giết ngươi. Nhưng ngươi lại thả lão phu ra, việc đó coi như triệt tiêu. Ha ha, lão phu rốt cục được tự do rồi!!

Xích hồng huyết ảnh cười vang, rời đi không ai có thể ngăn cản nổi. Cho dù là Chưởng Tôn đôi mắt cũng lộ vẻ ngưng trọng, nhìn xích hồng huyết ảnh dần dần tiêu tán trong tầm mắt.

Xích Hồn Tử không bị điều khiển, điều này Vương Lâm sớm đã có chuẩn bị nhưng vẫn có cảm giác tiếc nuối như cũ. Nhưng cho dù là như thế thì đối phương xuất hiện, lao ra một cái liền hóa giải nguy cơ một trảo của Chưởng Tôn chụp tới huyết dịch màu vàng ở thiên linh Vương Lâm.

Cùng lúc đó, đối phương phá tan phong ấn lao ra khiến cho thiên địa chấn động ầm ầm, đồng thời cũng khiến thân thể Vương Lâm thoát khỏi trạng thái bị giam cầm mơ hồ trước đó, có thể hoạt động tự nhiên. Tay phải Vương Lâm nhanh chóng giơ, nắm lấy huyết dịch mơ hồ đang lơ lửng trên đinh

đầu. Huyết dịch này chính là tiên nhân bất diệt thể của hắn, là do huyết mạch tiên nhân ngưng tụ, tinh thuần tới cực điểm. Vật này không thể thu

vào trong khe trữ vật, bị hắn nắm trong tay, thân thể nhoáng lên liền lao thẳng về phía lỗ thủng trên bầu trời.

-Lao ra khỏi nơi này là ta có thể vượt qua đại kiếp sinh tử lần này!! Nơi này đã bị xé một lỗ thủng, khí tức bên trong lập tức truyền ra. Lúc này các tu sĩ bước thứ ba giới nội nhất định sẽ phát hiện ra!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn không để ý tới tới tiếng ầm ầm nổ ra, hướng về phía lỗ thủng kia vội vàng lao đi.

Thái sơ lực của Chưởng Tôn, còn có Tĩnh Trung Lao Nguyệt khiến cho cổ lực và tiên lực của Vương Lâm tách ra. Mục đích của hắn vốn là muốn thu lấy máu huyết ngưng tụ từ tiên thể của Vương Lâm. Máu này tuy không phải do Vương Lâm chủ động xuất ra nhưng hắn vẫn có phương pháp nhận được thứ hắn muốn từ đó.

Nhưng bởi vì Xích Hồn Tử lao ra, bức hắn lui lại mười trượng, trông có vẻ như không bị thương nhưng thực tế bản thể ở trong đại điện của Thái cổ Tinh Thần lại phun ra hai ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi thứ nhất phun ra từ lúc hắn nắm lấy mũi tên kia!

Bị bức lui như như vậy, hắn mất đi cơ hội đoạt được máu tươi kia. Như vậy đối với Vương Lâm mà nói cũng vẫn chưa phải là mất mát quá lớn. Tiên lực vào cổ lực trong cơ thể hắn vốn chưa hoàn toàn dung hợp, lực

bài xích như dao kề cổ, không ngừng làm thân thể sụp đổ, khiến hắn cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này cổ lực và tiên lực đã bị Chưởng Tôn tách ra, vô tình hóa giải lực bài xích trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho lưỡi dao đang kề cổ hắn hoàn toàn biến mất.

Chuyện trên thế gian này chính là như thế, có mất thì lại cũng có được!

Mất đi tiên thể, mất đi huyết mạch tiên nhân nhưng thân thể Vương Lâm lại một lần nữa trở về thân thể của cổ Thần, không còn lực bài xích nữa. Lực tự khôi phục kinh người của thân thể

Cổ Thần lại lập tức tràn ngập toàn thân hắn. Ngũ tạng đã mất đi lúc này mơ hồ xuất hiện. Thương thế trên toàn thân hắn trong lúc này cũng khôi phục rất nhanh.

Trong cơ thể hắn, nguyên thần xuất hiện, tuy uể oải nhưng cũng không mang theo đau đớn vô tận như trước, khiến cho thân thể hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Cùng lúc này, những giọt máu màu vàng do tiên thể ngưng tụ lại cũng không bị Chưởng Tôn cướp đi mà được Vương Lâm cầm trong tay. Vật ấy nếu ngày hôm nay hắn có thể vượt qua nguy cơ, hắn sẽ không mạnh mẽ dung hợp. Loại dung hợp này căn bản là không thể tồn tại, kết quả

chỉ có thể càng nghiêm trọng hơn, thậm chí là tử vong, chẳng khác gì kịch độc vậy!

Vương Lâm sẽ lựa chọn luyện hóa nó trở thành một kiện pháp bảo, một kiện pháp bảo tiên thể, khiến pháp bảo này dung nhập cơ thể, dùng phương thức này để tránh lực bài xích, đồng thời bộc phát được uy lực của nó!

Lúc trước Vương Lâm được người điên cho một cơ duyên, hắn không được lựa chọn, trong sự bị động không thể không hấp thu, không thể không thử dung hợp. Nếu hắn có thể lựa chọn tuyệt đối hắn sẽ không dùng tu vi hiện nay mà dung hợp cổ lực và tiên lực. Đừng nói là hắn, cho dù là ở thế giới của người điên thì loại chuyện này từ cổ chí kim chưa ai có thể làm nổi.

Mạnh mẽ dung hợp thì kết quả chỉ có thể là tử vong!

Nhưng hôm nay, Chưởng Tôn mang tới cho Vương Lâm đại kiếp sinh tử, lại vô hình hóa giải nguy cơ này cho hắn. Thiên kiếp vừa là kiếp nạn, lại vừa là cơ may!

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Vương Lâm. Thân thể hắn gào thét lao ra.

Cùng lúc đó. khi lỗ thủng xuất hiện, trong nháy mắt tất cả khí tức của nơi này ầm ầm bộc phát ra bên ngoài.

Giống như một căn nhà của phàm nhân, vốn bị bóng tối bao phủ, trong phòng tối đen một mảnh, chủ nhân đang ngủ say, có kẻ trộm chui vào. Trong nháy mắt này thì một ngọn đèn trong phòng liền bừng sáng, khiến cho mọi vật đều hoàn toàn rõ ràng.

Trong giờ phút này, vốn nơi này ẩn dấu giới nội, khiến cho những tu sĩ giới nội không thể phát hiện, theo khí tức bùng ra từ lỗ hổng liền không thể nào tiếp tục bị che dấu, thoáng chốc đã khiến cho tu sĩ bước thứ ba của giới nội cảm ứng được!

Trên đài chiến ở Vân Hải tinh vực, Hồng Sam Tử đang luyện hóa tu sĩ giới ngoại bắt được từ Triệu Hà. Hắn mơ hồ từ hồn phách của kẻ này phát hiện ra một chuyện kỳ quái, đang cẩn thận quan sát thì đột nhiên thần sắc biến đổi, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa, trong nháy mắt thần sắc đại biến.

-Không hay!

Hồng Sam Tử hầu như không chút do dự, thu hồi hồn phách đang luyện hóa, bước thẳng về phía trước. Gợn sóng quanh quẩn dưới chân hắn, bị hắn thi triển toàn bộ tốc độ, trong nháy mắt biến mất.

Trong nháy mắt này, sư phụ của Trọng Huyền Tử cũng từ trong nhập định bừng tỉnh, đồng tử trong mắt co rụt lại, không cần nghĩ ngợi, vội vàng tiêu tán, dung nhập vào trong thiên địa.

Tại Côn Hư tinh vực, trong Vũ Tiên Giới. Thanh Lâm ở trong mật thất bế quan chữa thương, bốn phía tràn ngập sương mù lượn lờ, phát ra ánh sáng u ám. Nhưng đúng lúc này hai mắt hắn mở bừng ra, lộ vẻ vô cùng khiếp sợ.

-Chưởng Tôn!!

Sắc mặt hắn trầm xuống, tay phải nhanh chóng giơ lên trước người kéo một cái, không ngờ vạch ra một cái khe, thân thể nhoáng lên về phía trước, lập tức biến mất.

cũng ở trong Côn Hư tinh vực, tại khu vực của Thi Âm Tông, Nam Vân Tử đang chuyên tâm tế luyện một bộ trận kỳ. Bộ trận kỳ này có lực lượng lớn vô cùng, là bảo vật hắn chuẩn bị cho trận đại chiến tiếp theo. Nhưng đang luyện hóa thì Nam Vân Tử đột nhiên ngẩng phắt đầu thần sắc kịch biến, đã nhận ra khí tức của Thái cổ Tinh Thần đang vây khốn Phong Tôn, không cần nghĩ ngợi lập tức lao đi.

Nhận thấy khí tức này còn có tu sĩ bước thứ ba của Triệu Hà, cũng vội vàng tiến tới.

La Thiên tinh vực, bên trong tinh hải mờ mịt có một người mặc thanh y yên lặng đi trong tinh

không, nhìn về phía trước, thần sắc ảm đạm, giống như đang tìm kiếm thứ gì nhưng lại không tìm ra chút đầu mối.

Người này chính là Thanh Thủy. Hắn than nhẹ một tiếng, đang muốn tiếp tục tiến về phía trước thì đột nhiên quay đầu thần sắc biến hóa, nhìn chằm chằm về phía Côn Hư tinh vực.

-Vương Lâm!!

Sau khi nhận ra luồng khí tức trong giới nội, Thanh Thủy chẳng lo tới chuyện của mình nữa, hàn quang trong hai mắt bốc lên bao phủ đất trời, bước một bước, lao thẳng tới Côn Hư.

Bên trong Triệu Hà tinh vực, người thanh niên lần trước gặp Vương Lâm trong thiên kiếp vẫn chưa tìm được nơi muốn tới, khó hiểu vô cùng, ngồi tại tinh vực mà hắn hoài nghi, cẩn thận suy tư. Đột nhiên hai mắt hắn lóe lên kim quang, ngẩng đầu nhìn về Côn Hư xa xa.

-Hả!

Hai mắt hắn sững lại, đứng dậy bước đi, trong sóng gợn quanh quẩn tinh không, biến mất trong nháy mắt.

Tại Lôi tiên giới ở La Thiên lúc này vang lên tiếng động ầm ầm. Chiến lão quỷ thần bí khó lường từ trong Lôi tiên giới cất bước đi ra, thân thể thoáng một cái, dùng tốc độ cực nhanh vọt tới Côn Hư.

Tu sĩ bước thứ ba ở khắp nơi hầu như trong lúc phong ấn bị Xích Hồn Tử phá tan liền cảm ứng được, từ bốn phương tám hướng gào thét lao tới.

Gió cuốn mây giăng, sao trời chấn động!

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Trên thực tế, đúng lúc Vương Lâm cất bước muốn lao vào lỗ thủng, đang chuẩn bị lao ra thì hai mắt Chưởng Tôn ở không xa lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn quyết không cho phép kế hoạch lần này thất bại. Cho dù biến cố vừa rồi xảy ra, cho dù phong ấn lúc này có lỗ hổng, cho dù Chiến lão quỷ khiến hắn kiêng kỵ nhất, thậm chí là người thần bí rống một tiếng năm đó trong nháy mắt này có cảm ứng được.

Dù là vậy hắn cũng sẽ không buông tay!

-Lam Mộng! Đừng quên ước định của chúng ta. Thân thể thê tử của ngươi ta sẽ lấy lại giúp ngươi.

Tiếng nói của Chưởng Tôn bình thản, trong lúc nói tay phải khô héo giơ lên, chỉ về bầu trời.

Lời nói của hắn phát ra, bầu trời liền truyền tới một tiếng thở dài. Lúc này lỗ thủng kia trong nháy mắt Vương Lâm bước vào liền lóe lên lam quang ngập trời, hình thành một tấm màn lam quang, ngăn cản bước chân của Vương Lâm. Thậm chí lam quang này lóe lên liền trực tiếp khiến thân thể Vương Lâm bắn ngược trở lại phía trong.

Hắn đã từng nói sẽ không ra tay nhưng giờ phút này cuối cùng vẫn phải xuất thủ rồi.

Hắn xuất thủ ra tay ngăn cản Vương Lâm rời đi, từ đó trở đi hắn và Vương Lâm không còn bất cứ ân nghĩa gì nữa, nhất đao lưỡng đoạn!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ phức tạp, trong nháy mắt khi thân thể hắn bị bắn ngược trở lại, Chưởng Tôn ở phía xa xa điểm một chỉ lên trời. Một đạo hồng quang lóe lên bao phủ trời đất. Sau đạo hồng quang này, ánh sáng màu chanh cũng lóe lên. Hầu như chỉ trong nháy mắt, bảy màu bao phủ thiên địa.

Ánh sáng bảy màu vô tận trong tích tắc lần lượt thay đổi đan xen, bất ngờ hình thành một cây thương khổng lồ, trong tiếng ầm ầm kinh thiên liền xuất hiện phía trên Chưởng Tôn.

Cánh tay phải khô héo hung hăng chụp một cái, nắm lấy thanh trường thương, lạnh lùng nhìn Vương Lâm, sau đó hướng về phía hắn ném tới!

Tiếng gào thét ầm vang. Thanh trường thương bảy màu mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, mang theo một luồng lực lượng mà Vương Lâm không thể kháng cự, với tốc độ cực nhanh nhằm hướng Vương Lâm lao tới.

Đây chính là cây thương tử vong!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1588 Sinh tử

Pháp thuật Thất Thải Thương này người điên cũng đã từng thi triển qua, dù là Vương Lâm đã biết toàn bộ khẩu quyết và ấn ký nhưng hắn chưa hoàn toàn minh ngộ, không thể thi triển.

Nhưng hắn biết Thất Thải Thương này có uy lực hủy thiên diệt địa, giống như Phần Giới cổ Tán, đều là loại thần thông không thuộc về thế giới này!

Dưới cây thương này, toàn bộ cảnh vật trước mắt Vương Lâm đều tiêu tan, chỉ còn lại ánh sáng bảy màu vô tận. Ánh mắt hắn lộ vẻ tuyệt vọng, trong tiếng cười thảm, khí tức tử vong liền tràn ngập thân thể hắn.

Vương Lâm hiểu rất rõ bản thân không thể tránh nổi. Nếu chạy không thoát thì không cần phải chạy nữa. Thất Thải Thương này mới chính là đại kiếp sinh tử cuối cùng của hắn.

Trước mắt hắn đột nhiên hiện lên một ngọn núi, mây đen cuồn cuộn bao phủ. Trong cơn mưa tầm tã, ở phía trước đám mây đen dữ tợn đang cuốn đi có một cánh chim đang vỗ cánh đầy bất lực.

Hình dạng của cánh chim này trong nháy mắt trở nên rõ ràng trong đầu óc Vương Lâm. Con chim này ánh mắt cũng mang theo nỗi tuyệt vọng, cũng mang theo vẻ không cam lòng, mang theo vẻ giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn bị mây đen cuốn tới, giống như há cái miệng khổng lồ ra nuốt lấy cánh chim.

Cánh chim này chính là dấu hiệu của đại kiếp nạn sinh tử.

Bầu trời bị ánh sáng bảy màu bao phủ, Thất Thải Thương do ánh sáng bảy màu ngưng tụ gào thét lao tới, khoảng cách với Vương Lâm càng ngày càng gần. Vương Lâm khổ sở nhìn lại. Hắn hiểu rằng kiếp nạn này sợ rằng mình không thể qua nổi rồi.

-Cha, mẹ... Thiết Trụ mệt quá rồi. Con đến với cha mẹ nhé...

Trong mắt Vương Lâm đã không còn nỗi tuyệt vọng, thay vào đó là vẻ được giải thoát.

Hắn đã mệt mỏi quá rồi. Hắn muốn nghỉ ngơi, muốn nhắm hai mắt mà rời khỏi cõi đời, muốn như phàm nhân không biết tới việc ngày ngày phải đối mặt với nguy cơ sinh tử, không phải vì vận mệnh mà giãy dụa, không phải chịu cảnh đau buồn, khóc rống thất thanh trước mộ phần cha mẹ.

Hắn thà rằng mình cái gì cũng không biết, hắn không biết trên Chu Tước Tinh có tu sĩ, không biết ngoài Triệu Quốc còn có rất nhiều tu chân quốc khác. Hắn thà không biết tới Chu Tước Tinh, tới Chu Tước được Liên Minh Tinh Vực phong ...

Hắn không muốn đi ra ngoài tinh không của Chu Tước Tinh, biết tới vô số tu chân tinh bên ngoài Chu Tước Tinh. Thậm chí sự tồn tại của Chu Tước Tinh hắn cũng không muốn biết. Hắn chẳng cần hiểu bên ngoài Tu Chân Liên Minh còn có Côn Hư tinh vực...

Hắn cũng không cần biết tới bên ngoài Côn Hư tinh vực còn có La Thiên, Vân Hải tinh vực, còn có Triệu Hà...

Hắn cũng chẳng muốn biết hóa ra bên ngoài giới nội còn có một thiên địa khác, còn có Thái Cổ Tinh Thần được gọi là giới ngoại...

Thậm chí sau đó, Vương Lâm còn mơ hồ hiểu ra, bên ngoài còn có...còn có...

-Kết thúc...giải thoát rồi... Uyển nhi, xin lỗi nàng...ta cuối cùng vẫn không có sức mạnh để khiến nàng thức tỉnh...Bình Nhi, xin lỗi...phụ thân đã tận lực rồi...

Vương Lâm trong đau khổ liền nhắm nghiền hai mắt.

Đó là tất cả ý niệm hiện lên trong đầu hắn trong tích tắc khi sắp tử vong, khi Thất Thải Thương đang gào thét lao tới.

Trong nháy mắt hắn nhắm mắt lại, quần áo trước ngực hắn vỡ tung, lồng ngực xuất hiện một vết lõm rất sâu, huyết nhục bị xé tung, vẻ mặt hắn giống như người chết...

Cát bụi lại trở về thành cát bụi..

Vương Lâm nhắm nghiền hai mắt, trong tích tắc khi Thất Thải Thương còn cách thân thể hắn mười trượng, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh khiến hắn cảm thấy ấm áp...

Trong sân, phụ thân hắn đang hút thuốc, đứng một bên phun khói, ngưng thần điêu khắc một khúc gỗ, trên mặt mang theo nụ cười. Đây là quà sinh nhật người làm tặng cho Thiết Trụ.

Vương Lâm ngồi xổm bên cạnh phụ thân, hai tay chống cằm, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn nhìn vào món quà đang dần dần thành hình. Hắn thấy phụ thân không gì là không làm được. Phụ thân hắn là trời, phụ thân có thể làm được mọi chuyện.

Cách đó không xa, mẫu thân hắn cầm trong tay một cái rổ, đang cho đám gà vịt ăn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai phụ tử, ánh mắt lộ vẻ nhu hòa và hạnh phúc.

Hình ảnh dần dần tiêu tán, trở thành những mảnh nhỏ sau đó lại ngưng tụ trở lại, dần dần xuất hiện là một sơn cốc quanh năm yên tĩnh.

Bên trong sơn cốc có một căn nhà gỗ, Lý Mộ Uyển ngồi trước nhà, mái tóc đen vấn cao, buộc lại giống như một phụ nhân, vẻ mặt xinh đẹp tỏa sáng hạnh phúc. Nàng ôn nhu nhìn một nam tử ở phía trước. Nàng đợi đối phương đã rất lâu, rốt cục cũng đã chờ được tới ngày hôm nay, có thể yên lặng ngắm hắn cho tới khi sinh mạng kết thúc.

Hai tay nàng nhẹ nhàng buông trên cổ cầm, tiếng đàn nhẹ nhàng êm ái vang lên.

Trong tiếng đàn, Vương Lâm lúc này giống như phụ thân hắn năm đó, trong tay cầm một khối gỗ ôn nhu nhìn Lý Mộ Uyển mà điêu khắc.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, khiến trong sơn cốc tràn ngập một không khí không nói nên lời, khiến người ta khó quên được.

Hình ảnh chậm rãi tán đi, trở thành mảnh nhỏ rồi lại ngưng tụ. Đây là một ngọn núi cao. Trên ngọn núi cuồng phong gào thét. Vương Lâm yên lặng đứng trên đỉnh núi, thân ảnh lộ vẻ cô độc và xuống dốc.

Hắn nhìn về phía trước, thần sắc cố nén đau lòng. Chẳng qua sự đau đớn này mặc dù đã được

che dấu nhưng từ bóng lưng hắn vẫn chậm rãi lộ ra, rơi vào trong mắt một thiếu niên ở phía sau.

Thiếu niên này mặc một chiếc áo vải thô ngắn, đứng phía sau phụ thân. Gió núi mặc dù lớn hơn nữa, thổi tới bên người hắn đều biến thành nhẹ nhàng. Phụ thân giống như là một ngọn núi lớn chống đỡ thiên địa cho hắn vậy. Có phụ thân ở bên, hắn không sợ núi cao, không sợ gió núi khiến cây cối lay động. Có phụ thân, hắn không còn phải sợ gì hết.

-Cha, Bình Nhi sẽ ở với người đời đời kiếp kiếp. Chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa...

Thiếu niên nhìn bóng lưng phụ thân, nhẹ giọng nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Hình ảnh cuối cùng trong đầu vỡ tan, thân thể Vương Lâm cũng tan vỡ. Thất Thải Thương mang theo tiếng gào thét kinh thiên lao thẳng tới Vương Lâm, càng lúc càng gần.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên bên trong thiên địa tràn ngập lam quang. Từ lỗ thủng kia có một tiếng nói chợt truyền tới.

-Hả?

Tiếng nói này xuất hiện cực kỳ đột ngột, thậm chí cả lam quang cũng không thể ngăn cản nổi, truyền vào trong rất rõ ràng. Trong nháy mắt khi tiếng nói này vang vọng vùng thiên địa này, sắc mặt Chưởng Tôn ở phía xa xa đại biến, sự sợ hãi nổi lên trong mắt giống như trời sập vậy. Lúc này hắn lộ ra vẻ kinh hãi cực kỳ hiếm gặp trong đời hắn!!

Cho dù là Xích Hồn Tử xuất hiện hắn cũng không tỏ vẻ sợ hãi tới mức này. Nhưng lúc này sau khi nghe thấy tiếng nói này, dường như cả tâm

thần hắn tan vỡ, vô thức lùi lại phía sau, thần sắc lộ vẻ không thể tin nổi và vẻ sợ hãi tới cực điểm, không cách nào che dấu được!

-Ha ha. bản vương còn đang đi tìm người. Con bà nó, ngươi không ngờ lại dám bỏ mặc bổn vương, Bổn vương mặc kệ!

Từ bên trong lam quang, người điên trong tay cầm một cái đùi gà đã ăn phân nửa, ánh mắt lộ vẻ đắc ý, bước một bước từ trong lam quang ra.

Người điên xuất hiện, một luồng kim quang nồng đậm từ trên thân thể hắn tràn ra.

Thần sắc Chưởng Tôn biến hóa, định lực có được từ tu vi muôn đời lúc này ầm ầm sụp đổ.

-Chủ...chủ...

Chưởng Tôn hầu như hồn phi phách tán nhìn người điên, sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt.

Người điên đang nói chuyện bỗng liếc thấy Vương Lâm đã nhắm nghiền hai mắt, thấy Thất Thải Thương đang gào thét lao tới, trong tiếng nổ vang liền khiến thân thể Vương Lâm bị bao phủ bởi ánh sáng bảy màu.

Người điên sửng sốt, phát ra một tiếng rống kinh thiên, căn bản không để ý tới Chưởng Tôn, bước một bước, thân thể mang theo kim quang vạn trượng, lao thẳng tới vùng bị ánh sáng bảy màu bao phủ đang truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

-Ngươi không được chết. Ngươi còn chưa cùng bổn vương đi chơi. Ngươi đã nói là mang bổn vương đi rất nhiều nơi chơi đùa...

Người điên vừa kêu, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng, trong nháy mắt đã nhảy vào trong ánh sáng bảy màu, ôm lấy thân thể đang tan vỡ của Vương Lâm.

Thất Thải Thương do ánh sáng bảy màu biến thành ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa. Người điên sau khi ôm lấy Vương Lâm, lực lượng này liền ầm ầm bạo phát. Thất Thải Thương này sở dĩ kinh khủng như vậy là bởi vì lực lượng bạo phát này phân làm bảy lần, mỗi một lần lại tăng lên gấp bội!

Ầm ầm ầm ầm. Những tiếng chấn động kịch liệt liên tục vang lên kinh thiên. Mỗi một tiếng sau đều mạnh hơn tiếng trước mấy lần. Cuối cùng khi bảy tiếng nổ vang lên, cả bầu trời liền bị xé rách, trực tiếp tan vỡ!

Ngay cả mặt nước phía dưới trong nháy mắt cũng ầm ầm vỡ vụn. Vùng thiên địa bị phong bế này triệt để tan thành từng mảnh nhỏ, hướng về bốn phía cuốn đi, hóa thành một cơn lốc xoáy kinh người.

Cơn lốc xoáy này quét ngang trời đất, xé rách tinh không, bất ngờ khiến tinh không xuất hiện một hắc động. Hắc động này không biết thông tới nơi nào, chỉ thấy bên trong đen kịt một mảnh.

Người điên đó có thân thể tiên nhân bất diệt hoàn chỉnh, tan vỡ liên tục mấy lần, cuối cùng ôm lấy Vương Lâm đang hôn mê, dưới cơn lốc xoáy do Thất Thải Thương gây ra liền bị hút vào trong hắc động, biến mất hoàn toàn.

Lúc này cơn lốc xoáy cũng tiêu tan trong thiên địa. Thân thể Chưởng Tôn mờ ảo dần. Hắn đứng dại ra ở nơi đó, nhìn hắc động đang tiêu tan, cất giọng thì thào.

-Hắn thực sự điên rồi...thực sự điên rồi...tiên nhân bất diệt thể nhất định là do hắn truyền cho Vương Lâm. Hắn nếu không điên tuyệt không dám làm chuyện này hắn vốn đã trọng thương. Với tính cách của hắn năm đó nhất định sẽ không cứu kẻ này. Hắn thật sự...thật sự điên rồi...hắn sẽ không nhận ra ta...

Chưởng Tôn tự an ủi, thân thể lờ mờ rồi tiêu tán.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn tiêu tán, bên cạnh hắn đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện một người. Người này chính là Chiến lão quỷ. Hắn trong nháy mắt khi xuất hiện liền hướng về thân ảnh lờ mờ của Chưởng Tôn điểm một chỉ.

Chưởng Tôn quay phắt đầu. Nhưng hắn vừa rồi hoảng hốt, mất cảnh giác, lúc này không còn tránh kịp, rên lên một tiếng đã bị thương, thân ảnh ầm ầm tan vỡ, hoàn toàn biến mất.

Chiến lão quỷ cau màu nhìn về phía hắc động kia, đôi mắt lộ vẻ suy tư. Nơi phong ấn này là do tu sĩ bước thứ ba của Thái cổ Tinh Thần liên thủ phong ấn, dẫu có khí tức của lỗ thủng chỉ dẫn nhưng dù là hắn cũng không cách này cũng không cách nào trong nháy mắt tới được nơi này.

-Tới chậm một bước. Đáng tiếc cho máu tiên thể. Còn có người điên kia...chẳng lẽ hắn chính là người trong ký ức kia... Không ngờ là hắn lại thực sự điên rồi, bọn họ bị hắc động thôn phệ rồi. Hắc động kia tỏa ra khí tức rõ ràng là của tầng phủ bích...một bước lên trời, một bước xuống đất...

Chiến lão quỷ trầm mặc. lắc đầu xoay người rời đi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1589 Mộng tiên hay là tiên mộng

Chu Tước Tinh, ở bên trong tinh hải mênh mang tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Từ xa nhìn lại, nơi này trông rất yên bình, chỉ có một hạt bụi rất nhỏ phát ra một tiếng vang khẽ, sau đó vỡ vụn.

Hạt bụi này chính là nơi Phong Tôn Vương Lâm gặp sát kiếp...

Sau khi Chiến lão quỷ biến mất, ở bên ngoài tinh không của Chu Tước Tinh, sóng gợn liên tục hiện lên, càng ngày càng nhiều, cuối cùng tràn ngập cả tinh không. Trong đám sóng gợn này, thân ảnh một đám người vội vàng bước ra. Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử, Thanh Lâm....

Bọn họ không xuất hiện đồng thời mà lần lượt đi tới, thần thức mênh mông tầng tầng lớp lớp quét ra, cuối cùng tập trung vào vị trí hạt bụi sụp đổ, đều lâm vào trầm mặc.

Bọn họ không cảm thấy khí tức của Vương Lâm. Giống như năm đó Vương Lâm mất tích, giống như đã tử vong.

-Hắn sẽ không chết đâu.

Ánh mắt Hồng Sam Tử lộ vẻ bi ai, hồi lâu sau liền yên lặng mở miệng.

-Đại chiến sắp bắt đầu, việc này giới ngoại chắc chắn sẽ không kiêng nể gì mà truyền ra.

Thanh Lâm than nhẹ, nhìn về phía đám bụi bậm kia, trước mắt hiện lên hình ảnh Vương Lâm năm đó.

Thanh Thủy ngẩng đầu nhìn về phía khoảng không xa xa, trong mắt lộ hàn quang nồng đậm. Một luồng khí tức giết chóc tràn ngập thân thể hắn bao phủ bốn phía.

-Ta thay mặt hắn ... Bế quan trên đài chiến của Vân Hải tinh vực.

Thanh Thủy nhắm đôi mắt khuôn mặt chậm rãi thay đổi, cuối cùng không ngờ biến thành hình dạng của Vương Lâm. Khí chất của hắn lạnh lùng, có vài phần tương tự như Vương Lâm.

Hắn bỏ qua việc đi tìm nữ nhi, bỏ qua tự do mà lựa chọn hóa thành Vương Lâm, ở trên đài chiến bế quan, trở thành một tượng trưng cho giới nội.

-Sư đệ, việc này ta sẽ đòi lại công bằng cho ngươi...tất cả những kẻ tham gia chuyện này Thanh Thủy ta nếu có chút cơ hội đều sẽ khiến cho phải chúng khổ sở, báo thù cho ngươi!!

Thanh Thủy nhắm mắt, dấu đi vẻ bi ai của bản thân.

Trận sát kiếp này những người đến đây lúc này đều đã hiểu rõ. Vương Lâm không thể né tránh, giờ phút này hiển nhiên đã bị giết. Giới ngoại chuẩn bị kế hoạch này đã rất lâu, lúc này mới tránh được sự cảm ứng của bọn họ, tạo thành sát kiếp này.

Vương Lâm tuyệt đối khó tránh được, hôm nay sợ rằng đã lành ít dữ nhiều rồi

Sau khi trầm mặc, mọi người dần dần tản đi, chỉ còn lại nỗi uất nghẹn trong lòng họ, sự tức giận trong lòng họ càng ngày càng nhiều, giống như ngọn lửa bùng lên thiêu đốt, càng ngày càng mạnh...

Chu Tước Tinh ở phía xa xa vẫn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như vĩnh hằng không thay

đổi. Đám người quen thuộc với Vương Lâm vẫn chìm đắm trong thiên địa như cũ. Bọn họ chẳng hề biết nơi này đã phát sinh chuyện gì.

Chu Vũ Thái vẫn ngồi trên pho tượng Chu Tước như cũ, yên lặng uống rượu.

Bên trong hoàng tổ thành của Triệu quốc, ở trong một khu nhà cổ xưa. Nơi đó có một phần mộ cô độc. chỉ là trước mộ không còn thân ảnh khóc rống đến hồn phách bi thương nữa.

Duy chỉ có mấy cái bình rượu rỗng không trên mặt đất, bên trong cũng không còn rượu của Tằng gia.

chỉ còn một pho tượng khổng lồ trên Chu Tước Tinh, tay cầm Khai Thiên Phủ, vô thần nhìn bầu trời, giống như đã trở thành vĩnh hằng...

Sau mấy ngày, một thanh niên thần sắc lạnh lùng yên lặng đứng dưới pho tượng, chậm rãi quỳ xuống dập đầu, nước mắt chảy xuôi xuống khuôn mặt.

-Sư tôn. Thập Tam sẽ dưới con mắt của vạn người, trong thời khắc quan trọng nhất nói mình là đệ tử của người!!

Mấy ngày sau, một nữ tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần mang theo đôi mắt đẫm lệ mơ hồ cùng với một con hổ già nua đi tới nhẹ nhàng vuốt ve pho tượng này, nước mất chảy dài trên khuôn mặt, rơi xuống mặt đất.

-Thúc thúc...ta là Chu Như...ta là tiểu Chu Như...

Mấy ngày sau, một đại hán khôi ngô đứng trước bức tượng cười dài, nước mắt chảy xuống.

Hắn cười mà nước mắt tuôn rơi. Hắn cầm hai bầu rượu, giống như muốn cùng say một trận với pho tượng.

Sau khi say, đại hán này khóc rống lên.

-Nếu năm đó ta không chỉ dẫn ngươi tu đạo...nếu năm đó chúng ta không gặp nhau...nếu năm đó ta lấy đi Thiên Nghịch của ngươi.... năm đó, người vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ....

Mấy ngày sau, một nữ tử tuyệt đẹp đứng dưới pho tượng. Nữ tử này đứng đó hồi lâu, ngây người nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn mấy lần, sau đó yên lặng rời đi. Hai giọt nước mắt trong lúc nàng rời đi yên rơi xuống, vỡ tan trên mặt.

Nàng chính là Mộc Băng Mi.

Mấy ngày sau, một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, vẻ mặt uể oải đi tới Chu Tước Tinh, nhìn pho tượng, ánh mắt lộ vẻ nhớ nhung.

-Chàng không biết thiếp nhưng thiếp biết chàng....

Lại đến mấy ngày sau, mấy tháng sau...thời gian trôi qua, trong một không gian hư vô không có tận cùng, không có giới hạn, chỉ có hai thân thể bị tàn phá.

Nơi này là một khoảng hư vô đen kịt, không có sinh linh, không có gì hết, vô cùng tĩnh mịch. Trong hư vô này có một vùng huyết ảnh mờ nhạt, bên trong huyết sắc lại lộ ra kim quang, bao phủ tạo thành một vầng sáng. Trong vầng sáng này, thân thể Vương Lâm tan nát, khắp nơi đều là vết thương.

Bên cạnh hắn, người điên hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, bên ngoài thân thể không có nửa điểm thương tích nhưng ở mi tâm lại có một đám ánh sáng bảy màu. Ánh sáng bảy màu đó chính là do Thất Thải Thương biến thành. Nó không thể gây thương tổn cho tiên nhân bất diệt thể của người điên nhưng lại gắn liền vào vết thương nặng của hắn năm đó...

Trong quầng sáng màu máu này chính là do giọt máu màu vàng Vương Lâm cầm trong tay biến thành, tỏa ra ánh sáng nhu hòa bao phủ lấy họ. Vương Lâm gắng gượng mở hai mắt. Hắn không biết bản thân đã ngủ say trong bao lâu nhưng hắn hiểu rõ mình chỉ có thể thức tỉnh trong chốc lát.

khổ sở, Vương Lâm nhìn người điên đang hôn mê bên cạnh, đôi mắt lộ vẻ nhu hòa. Than nhẹ một tiếng, hắn miễn cưỡng giơ tay phải, liên tục vung về phía trước, mở ra một cái khe trữ vật.

Ba đạo quả bay ra, bị hắn hút một cái, cuối cùng thu nhỏ lại, hóa thành ba luồng sáng, mang theo đạo niệm vô cùng hỗn tạp dung nhập vào trong miệng Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng mạnh mẽ cuối cùng của sinh mạng. Hắn uể oải giơ ngón trỏ lên, tay trái nắm lấy người điên, giống như liên kết với đối phương xong, ngón trỏ liền hướng về phía mi tâm của mình nhẹ nhàng hạ xuống.

-Mộng đạo.

Hắn vận chuyển tia lực lượng cuối cùng, hóa thành đạo niệm, thi triển thần thông thứ ba mà hắn cả đời này nghĩ ra được Mộng Đạo.

Lấy thuật Mộng Đạo dùng trên bản thân, mộng về ngàn năm trước...trong mộng này, khiến cho sinh tử, nhân quả, thật giả, ba đạo bổn nguyên của hắn hoàn toàn đại thành!

Cánh tay phải vô lực buông xuống, Vương Lâm nhắm nghiền hai mắt...

-Tiểu ca, Tiểu ca, tỉnh lại đi...

-Ôi, sao lại say tới mức này chứ? Quán của ta phải đóng cửa rồi. Ngươi mau tỉnh lại đi...

Bên đường, trong một nhà trọ đơn sơ có một tiểu nhị mặc tạp dề màu xanh đang rất khó khăn lay một thanh niên say rượu đang nằm bò ra bàn.

-Đúng là thư sinh, mới uống hai chén mà đã say tới mức này rồi.

Tiểu nhị nọ dùng sức lay người khách.

-Trong thiên địa, vạn vật phải có tâm nghịch hành...người hiểu chuyện trắng đen trăm kiếp cũng chỉ là khách qua đường...đời người là giấc mộng, vui thì sao... Buồn thì sao...ha ha. thơ hay, thơ hay!

Người thanh niên kia say tới hai mắt mông lung, ngẩng đầu nhìn tiểu nhị, cười ngây ngốc.

-Ha ha, ta nói cho người biết, ta vừa mới mơ một giấc mơ...ta thấy bản thân thành tiên...

Người thanh niên này vừa nói, thân thể liền ngã lăn ra đất, khò khò ngủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1590 Mộng như nhân sinh

Ánh ban mai nhu hòa bao phủ mặt đất. Bầu trời hửng sáng, những đám mây như bông nhẹ trôi, lơ lửng khắp thiên không, được ánh mặt trời xuyên qua, trong lúc bình minh mơ hồ lộ ra ánh sáng màu đỏ, từ xa nhìn lại trông như mộng ảo.

Những tiếng chó sủa quyện với khói bếp lượn lờ trong không trung, truyền ra từ trong nhà trọ bên quan đạo, dung nhập vào trong thiên địa, khiến cho hình ảnh đẹp đẽ kia mơ hồ nhiễm khí tức của phàm nhân, nhưng lại không khiến người ta thấy bất ngờ, giống như nó vốn phải vậy.

Vài con chó được chủ quán nuôi đang nô nghịch, chạy tới chạy lui trên đường, cái đuôi ve vẩy, trông vô cùng hoạt bát.

Nhưng không bao lâu sau những tiếng vó ngựa từ xa ào ào truyền tới, chỉ thấy phía cuối quan đạo bụi bay mù mịt, bốc lên như sương sớm cuốn đi. Trong đám bụi, vài con tuấn mã lao đi, trên lưng còn có mấy đại hán mặc cẩm bào, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

Bọn họ tới gần khiến cho mấy con chó phát ra tiếng ăng ẳng, vội vã tránh sang một bên, sợ hãi tiếng ngựa phi, nhanh chóng chuồn thẳng.

Tiếng vó ngựa rất dồn dập, đồng thời phóng qua cửa nhà trọ, khiến cho mặt đất rung động, cũng làm cho cả nhà trọ chấn động theo.

Nhà trọ này rất đơn sơ, giống như đã dựng rất nhiều năm rồi, trong lúc rung động phát ra tiếng cọt kẹt như không chịu nổi. Trong tiếng động này, ở trong một căn phòng trên tầng hai của nhà trọ liền có tiếng kêu sợ hãi truyền ra.

-Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Nhà trọ của lão phu đã có trên trăm năm, mỗi lần ngựa phi nhanh qua đều như vậy cả, không sụp đâu.

Một giọng nói già nua vang vọng cả nhà trọ. chỉ thấy ở trong một góc của đại sảnh có một

lão già mặc quần áo bằng vải thô. Trong tay lão cầm một cái tẩu, sau khi hút một cái liền thủng thẳng nói.

Đối diện với lão là tiểu nhị đêm qua bĩu môi nhìn lão, vắt khăn lông lên vai, cầm theo bình nước nóng đi tới các phòng rót nước cho khách.

Lúc này ở bên trong căn phòng cuối cùng của lầu hai có một thanh niên đang nằm nghiêng nghiêng trên giường, cả căn phòng tràn ngập mùi rượu.

Trong lúc tiếng vó ngựa gào thét lao qua, căn phòng run rẩy khiến người thanh niên này chậm rãi mở đôi mắt, tay phải vuốt trán, mờ mịt nhìn bốn phía.

-Ôi, tham chén gặp chuyện, tham chén gặp chuyện...sao uống nhiều rượu như vậy chứ...

Thanh niên này thoạt nhìn ước chừng mười tám mười chín tuổi, thân thể dong dỏng cao, tướng mạo tầm thường, có vẻ thư sinh. Hắn lúc này cười khổ, đầu rất đau, vịn một bên thành giường đứng dậy, mê muội lảo đảo đi tới cái bàn bên cạnh, lấy một chén trà lạnh uống xong mới cảm thấy hơi tốt hơn một chút.

-Xem ra sau này phải nhớ không được để say rượu. Đêm qua hầu như bất tỉnh nhân sự, nếu gặp phải kẻ xấu, đánh mất ngân lượng là chuyện nhỏ, chẳng may bị hại...

Thanh niên này thở dài, lại uống thêm một chén trà lạnh.

Đúng lúc này thì cửa phòng vang lên tiếng cốc cốc, sau đó tiếng nói của tiểu nhị vọng vào.

-Nước nóng, khách quan có muốn nước nóng hay không?

Thanh niên nọ vội vàng đứng dậy, đứng hơi vội nên đầu đau như búa bổ miễn cưỡng mở miệng.

-Vào đi.

Cửa phòng mở cạch một tiếng, tiểu nhị cầm theo bình nước đi vào, đổ đầy nước vào trong chậu, sau đó quay đầu cười với người thanh niên.

-Ta ở đây làm tiểu nhị đã ba năm, chưa gặp qua người nào uống hai chén rượu của nhà trọ mà lại say tới như vậy. Đêm qua ta gọi cậu không được nên đành đưa cậu lên đây nghỉ tạm. Tiểu ca tửu lượng không tốt, cần phải luyện tập nhiều hơn. Ta nghe nói các vị trong kinh thành đều là người ngàn chén không say.

Sắc mặt người thanh niên đỏ bừng, ánh mắt lộ vẻ cảm kích, đứng dậy ôm quyền cười với tiểu nhị:

-Đa tạ huynh đài đã chiếu cố. Vương mỗ cũng không biết tại sao uống chén đầu tiên thì thấy không sao, nhưng chén thứ hai vừa vào bụng thì liền say ngã lăn ra.

Tiểu nhị nhếch miệng cười, cầm bình nước nóng đi ra, mang theo vẻ hài hước nhìn người thanh niên nói:

-Cậu hẳn là thư sinh vào kinh ứng thí. Đêm qua cậu không ngừng lôi kéo ta nói là cậu nằm mộng, trong mộng thành tiên. Ha ha, cậu nói khiến tôi cũng thấy thú vị. Nếu có thời gian lại nói với tôi chút nữa cũng hay.

Vừa nói, tiểu nhị vừa cười đầy thiện ý đi ra ngoài. Thanh niên nọ đỏ bừng mặt mũi, cười khổ lắc đầu, đi tới bên cạnh chậu nước tiểu nhị mới đổ, dùng nước nóng rửa mặt, xua đi không ít hơi rượu đêm qua.

Mở cửa sổ phòng khách, cùng với ánh mặt trời tràn vào là từng trận gió lạnh. Gió thổi lên khuôn mặt khiến cho người thanh niên thở dài thoải mái.

-Đêm qua sau khi say thật sự mơ một giấc mơ. Giấc mơ này đúng là rất kỳ quái, tỉnh lại cũng không hề quên chút nào...

Người thanh niên đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn trời thì thào.

-Giấc mộng đó thật chân thật, hầu như khiến người ta không phân biệt được... Không ngờ ba năm trước đây tứ thúc đến, ta lại gia nhập Hằng Nhạc phái...ha ha. ta cũng rất có hứng thú. Chỉ

là giấc mộng này dường như còn chưa hết, ta chỉ nhớ được gia nhập Hằng Nhạc phái còn về phía sau lại không có gì...Hằng Nhạc phái, trong thiên địa này làm sao lại có một môn phái như thế chứ, lại còn có tiên nhân. Ta là người đọc sách, không tin quỷ thần lực. Đại đa số những chuyện đó chỉ là lời đồn để lừa gạt dân chúng mà thôi.

Thanh niên lắc đầu, xoay người nhìn thoáng qua chén trà trên bàn, đột nhiên nổi lên tâm tính của thiếu niên, tay phải giơ lên, dựa theo bộ ấn quyết trong trí nhớ hướng về phía chén trà điếm một chỉ.

-Dẫn Lực Thuật!

Người thanh niên cười ha hả, điểm tới.

Chén trà trên bàn không hề nhúc nhích, nằm im nơi đó. Người thanh niên lại mỉm cười lần nữa, lẩm bẩm:

-Thứ pháp thuật thần thông này rất thú vị.

Đùa giỡn một phen, người thanh niên điều chỉnh lại tâm tư. sửa sang hành trang, ngân lượng, lương khô, quần áo còn có cả sách nghiên bút mực, sau đó cẩn thận quét dọn phòng. Đợi tới khi mùi rượu trong phòng bị thổi bay, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, lúc này hắn mới đeo sách vở lên lưng, đi ra khỏi phòng.

Hắn từ nhỏ đã thông minh nhưng tính tình thuần phác, là một thiếu niên lớn nên nơi rừng núi, đây là lần đầu rời khỏi gia đình, được cha mẹ dặn dò kỹ lượng, ra khỏi sơn thôn giống như là một cánh chim non bắt đầu giương cánh bay.

Phòng này bởi vì hắn mới đầy mùi rượu, hắn thà tự mình dọn dẹp chứ không muốn làm phiền tới tiểu nhị ở nơi này.

Trong đại sảnh ở lầu một, hắn ăn một chút thức ăn đơn giản, sau đó trả tiền đầy đủ, cuối cùng mỉm cười ôm quyền với tiểu nhị, đón ánh mặt trời, xoay người rời đi.

Ánh sánh nhu hòa rơi lên người hắn khiến cho người thanh niên này thoạt nhìn tràn ngập khí tức của ánh mặt trời, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, làm cho người khác không khỏi nảy sinh hảo cảm đối với hắn.

Nhất là bộ quần áo sạch sẽ chỉnh tề khiến cho toàn thân hắn tràn ngập khí tức hồ hởi, đứng bên cạnh quan đạo nhìn về phía trước, thấy con đường như không có tận cùng, mơ hồ có thể tưởng tượng ra trước mặt chính là đô thành Triệu quốc.

-Vương Lâm, ngươi nhất định làm được! Đợi tới khi có tên trên bảng vàng, ngươi sẽ đón cha mẹ rời khỏi sơn thôn, hầu hạ họ suốt quãng đời còn lại, để họ hưởng phúc!

Người thanh niên này hít sâu một hơi, bước về phía trước.

Gió xuân thổi tới, mang theo hương hoa không biết từ nơi nào, mơn man y phục Vương Lâm, khiến cho bộ văn sam của hắn hơi tung bay, phát ra tiếng phần phật êm ái. Hắn cất bước, dần dần càng ngày càng xa nhà trọ nọ.

Chỉ có những tiếng ngâm bị gió cuốn đi, không biết được đưa về nơi nào, tản ra bốn phía, chậm rãi mơ hồ, cho tới khi chỉ còn lại một tia vang vọng.

Mười tám mười chín tuổi thường không biết mệt, Vương Lâm đi theo con đường, vừa đi đôi mắt vừa mang vẻ linh động, thỉnh thoảng dừng lại ngắm nhìn núi rừng bốn phía, bộ dáng rất thoải mái.

Ban ngày trôi qua rất nhanh. Vương Lâm bước đi không nhanh không chậm, vừa đi vừa ngắm cảnh, đến khi trước mặt là một vùng đầy bóng cây, sau khu rừng chính là một dòng sông xanh biếc.

Nước sông ào ạt, theo gió truyền tới. Triệu quốc có mấy con đường đường bộ và bờ sông đồng hành. Vương Lâm lúc này đang đi trên một con đường như vậy.

Lúc này bên trái Vương Lâm là núi non trùng điệp, phía bên phải không xa là dòng sông uốn

khúc quanh co. Vài chiếc thuyền đang xuôi dòng mà đi.

Dần dần ở chân trời phía xa xa trở nên âm u, mây đen chậm rãi ngưng tụ, những tiếng sấm ầm ầm từ xa vọng lại. Những tia chớp lóe lên trong thiên địa, xa xa nhìn lại trông giống như những con rắn bạc.

Khí trời ban ngày còn trong xanh là vậy, nhưng lúc này khi màn đêm còn chưa hoàn toàn phủ xuống thì lập tức mây đèn dày đặc, thay đổi rất nhiều. Núi xanh ở phía xa dưới màu sắc u tối của tầng mây cũng trở nên ảm đạm, tuy vậy mây đen vẫn không thể hoàn toàn che phủ được núi non.

Từ xa nhìn lại, núi và mây giằng dật, núi giống như muốn phá tan tầng mây, còn mây lại như muốn cắn nuốt cả dãy núi, giống như long hổ giao đấu quang cảnh có ý vị rất lạ.

Giờ phút này trong tiếng sấm ì ầm, nước mưa ào ào trút xuống. Vương Lâm vội vàng chạy tới bên cạnh một thân cây, từ trong giỏ trúc phía sau lấy ra một cây dù lớn. Đây chính là cây dù cho phụ thân hắn tự làm, có thể mở ra rất lớn, che được cả giỏ trúc và thân thể hắn.

Tay phải cầm ô, Vương Lâm nhìn mây đen phía xa vẫn không lấn át được dẫy núi, nhìn nước mưa ào ào trút xuống, rơi xuống mặt đất, rơi lên đám lá cây, rớt xuống mặt nước sông, đồng thời rung động làm bắn lên rất nhiều giọt nước, tung cả lên những đội thuyền đang đi trên sông.

-Cổ ngữ có câu, mây đen trở mình không che nổi núi, mưa trắng tung nước lọt thuyền...quả nhiên là như vậy.

Vương Lâm nhìn hết thảy cạnh tượng này, cười ha hả, cất giọng ngâm.

-Người thư sinh này chẳng lẽ ngốc rồi, thấy đội thuyền nhà ta bị nước mưa bắn lên như vậy lại cười ha hả, thật là đáng giận!

Một giọng nói trong trẻo từ trên một đội thuyền rất gần bờ truyền tới. chỉ thấy trên đầu thuyền có một cô gái có thể coi là xinh xắn đang trừng mắt, ngọc thủ chỉ về phía Vương Lâm. Vương Lâm sửng sốt, tiếng cười ngừng lại, gãi gãi đầu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1591 Vẫn chưa tỉnh lại

Thiếu nữ toàn thân mặc quần áo bằng lụa mỏng xanh biếc kia thoạt nhìn rất là xinh xắn. Cái ô nàng cầm hơi dày một chút, cán ô làm từ gỗ cứng,

tán ô thoạt nhìn như thể là một tán lá cây, từ trong một lớp mỏng lộ ra những đường gân giống như là lông vũ, thoạt nhìn có chút kỳ lạ.

Thiếu nữ này da trắng như ngọc, dung nhan rất xinh đẹp. nhất là lúc này lại nhăn mày lại, hai mắt trợn trừng, lại càng lộ ra một vẻ đẹp khiến người khác phải chú ý.

Lúc này nước mưa rơi tầm tã ở giữa thiếu nữ này và Vương Lâm, rơi lên trên mặt sông, giống như là những hạt châu bắn lên. Trong những gợn sóng cùng với sự mông lung này, dường như nước và trời đã hợp thành một thể. Ngay cả những ngọn đồi ở đằng xa cũng không còn âm u nữa, mà trở thành giống như những đường nét thủy mặc, lượn lờ ở trước mắt.

Nhìn những thứ này, mặt Vương Lâm đột nhiên đỏ lên.

Đây là lần đầu tiên hắn đi ra khỏi thôn, chưa bao giờ nhìn thấy một thiếu nữ đẹp như thế này. Những người bạn chơi đùa cùng với hắn ở trong thôn so với thiếu nữ này cũng chỉ như con người so với thần tiên.

Thiếu nữ này vẻ mặt vốn đang rất bực mình, nhưng nhìn thấy Vương Lâm đang ngây ra ở đó nhìn mình, sắc mặt lại đỏ bừng lên, sau đó không khỏi lấy tay che miệng cười rộ lên. Tâm tư của thiếu nữ này cũng giống như là thời tiết, thay đổi rất thất thường.

- Này, tiểu tử ngốc, nhìn đủ chưa?

Thiếu nữ kia trong lúc cười duyên, ngay cả thanh âm cũng giống như là tiếng chuông, vang vọng trong màn mưa ở giữa hai người, truyền vào trong tai Vương Lâm.

Vương Lâm sắc mặt đang tràn đầy vẻ xấu hổ lại càng đỏ bừng hơn, thậm chí cả hai tai cũng đã đỏ lên, nghe thấy vậy liền gác ô sang một bên, hướng về phía thiếu nữ kia ôm quyền thi lễ.

- Tiểu sinh hơi đường đột, mong cô nương đừng để ý.

Tiếng cười của thiếu nữ kia vang lên, nhìn bộ dạng ngây ngô của Vương Lâm, đang muốn nói chuyện, bỗng một thanh âm nhẹ nhàng êm ái từ trong chiếc thuyền kia truyền ra.

- Sư muội!

Khi giọng nói vang lên, chỉ thấy bức rèm của chiếc thuyền bị một bàn tay vén lên một góc, lộ ra bóng dáng của một nữ tử yêu kiều. Ngay khi dung nhan của nữ tử này lộ ra, ngay lập tức màn mưa như dừng lại, trong vô số những hạt mưa kia, dung nhan của nữ tử kia lờ mờ rơi vào trong mắt Vương Lâm.

Toàn thân mặc áo tím, hai mắt sáng như trăng rằm, sự xuất hiện của nàng khiến cho thiên địa như mất đi nhan sắc, dường như nàng xuất hiện đã

hấp thụ toàn bộ những ánh hào quang còn sót lại trong thiên địa lên thân thể mình. Dưới đám mây đen kia, bên trong chiếc thuyền ở trên sông, giữa thiên địa này, nữ tử này chính là duy nhất.

Dung nhan của nàng vô cùng xinh đẹp, nhưng trong vẻ xinh đẹp này này dường như có ẩn chứa một tia phiền muộn. Sự phiền muộn này dường như rất mệt mỏi, giống như là do dự không ngừng, giống như là luyến tiếc, khiến cho ngươi ta nhìn thấy không khỏi trong lòng rung động.

Ánh mắt nàng cáu kỉnh, liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh kia một cái.

Thiếu nữ áo xanh kia trong lúc cười duyên tiến tới lôi ống tay áo của nữ tử áo tím kia, chỉ vào Vương Lâm đang ở dưới cơn mưa trên bờ sông, thanh âm giống như là tiếng chuông.

- Sư tỷ, thư sinh này thật là ghê tớm. Đầu tiên là lời lẽ khinh bạc, sau đó ánh mắt lại đường đột, nhưng bộ dạng cũng ngốc nghếch, rất là thú vị.

Nữ tử áo tím kia mỉm cười, ánh mắt xuyên qua cơn mưa nhìn vào Vương Lâm đang trú mưa trên bờ sông ở đằng xa. Sau khi nhìn, nàng liền ngẩn ra một chút, sau khi cẩn thận nhìn lại vài lượt, trong mắt chợt lóe lên vẻ mê man.

-Ta hình như... đã gặp ở đâu rồi... ...

Vương Lâm bị hai người con gái đồng thời nhìn kỹ, vẻ mặt càng đỏ bừng lên. Hắn ho khan vài tiếng, hướng về chiếc thuyền lại một lần nữa ôm quyền, không nói gì, mà tim đập thình thịch, vội vàng xoay người nhìn đám mây đen ở đằng xa, lấy đó để giấu đi sự rộn ràng trong lòng.

- Vương Lâm à Vương Lâm, uổng công ngươi đã đọc nhiều sách như vậy, sao có thể nhìn hai cô nương kia như vậy chứ. Bèo nước gặp nhau, đợi sau khi hết mưa sẽ lại đi tiếp là tốt nhất.

Vương Lâm hít thật sâu một hơi không khí trong cơn mưa, chậm rãi bình tâm lại.

- Vị công tử này, cơn mưa này liên miên không ngớt, đã gặp là có duyên, không bằng ngươi hãy lên thuyền trú mưa, tại hạ sẽ dừng lại ở cửa sông.

Nữ tử áo tím kia nhìn Vương Lâm nửa ngày, nhẹ giọng nói.

Lời nói của nàng tuy nhỏ, nhưng lại xuyên qua cơn mưa, vang vọng bốn phía.

- Chuyện này…

Vương Lâm do dự một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời. Toàn bộ bầu trời là một màn tối đen, cơn mưa này có lẽ trong thời gian ngắn

sẽ không tạnh được, chỉ sợ sẽ có thể kéo dài cả đêm.

- Đã có ý tốt cho ngươi lên thuyền trú mưa, vẻ mặt ngươi như vậy chẳng lẽ sợ chúng ta ăn thịt ngươi sao.

Thiếu nữ áo xanh kia nhìn bộ dạng do dự của Vương Lâm, trợn đôi mắt xinh đẹp lên.

- Sư muội.

Nữ tử áo tím kia bất đắc dĩ lườm thiếu nữ này một cái.

Vương Lâm cười khổ, gật đầu cầm lấy hòm tre vác lên vai, miễn cưỡng đi theo con đường nhỏ lầy lội, đội mưa đi thẳng tới bờ sông.

Trên mặt đất lầy lội, bước chân nâng lên hạ xuống còn mang theo cả bùn đất, bắn lên đầy quần áo. Có thể mặt đất dưới cơn mưa vô cùng ẩm thấp, lại thêm nước sông dâng lên, cho nên vừa đi tới bên bờ sông, Vương Lâm liền trượt chân một cái, trong tiếng hô hoán như thể sắp sửa ngã sấp xuống.

Một làn gió thơm thổi vào mũi, thân thể Vương Lâm trong lúc sắp té được một thân thể mềm mại nhẹ nhàng đỡ lấy, dìu hắn lên. Chính là nữ tử áo tím kia, nữ tử này hai chân điểm nhẹ lên mặt đất, thân thể bay lên,

hóa thành một đường cong diễm lệ, mang theo Vương Lâm bước lên chiếc thuyền ở giữa sông.

- Đa tạ cô nương.

Vương Lâm đứng trên thuyền, mặt đỏ bừng, cuống quýt chắp tay thi lễ.

- Công tử chớ đa lễ, mời ngồi.

Nữ tử kia buông tay ra, khẽ cười ngồi xuống một bên. Thiếu nữ mặc áo xanh kia cũng thu cái ô trong tay lại, ngồi ở bên cạnh nữ tử áo tím, quan sát Vương Lâm.

Tim Vương Lâm nhảy dựng lên. Từ ngày hắn sinh ra tới giờ, trong trí nhớ chưa từng có lúc nào lo lắng như lúc này. Đối diện với hai nữ tử kia, hắn gỡ hòm tre xuống đặt ở một bên, sau khi ngồi xuống, trên trán liền toát mồ hôi hột.

- Công tử hà tất phải lo lắng như vậy.

Nữ tử áo tím kia sau khi nhìn thấy bộ dạng Vương Lâm, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, giơ tay phải thắp đèn lên.

Ánh lửa lóe lên, bao phủ khắp bên trong chiếc thuyền, chiếu rọi cả ba người.

Thiếu nữ áo xanh kia càng nhìn vẻ mặt Vương Lâm lại càng thấy thú vị, nụ cười của nàng làm cho Vương Lâm lại càng ngượng ngùng.

- Tiểu sinh là Vương Lâm, tham kiến nhị vị cô nương, đa tạ đã cho tiểu sinh vào thuyền trú mưa.

Vương Lâm hít thật sâu, đứng dậy hướng về phía hai nữ tử kia ôm quyền.

Con thuyền nhanh chóng theo dòng sông bơi đi trong cơn mưa, ba người ở bên trong mặc dù nước mưa không rơi vào, nhưng tiếng vang của nước mưa rơi lên ván gỗ, còn có tiếng nước mưa rơi trên mặt nước ở bên ngoài dần dần hòa vào nhau, tạo nên một khúc nhạc xuân vô cùng tuyệt vời.

Từ xa nhìn lại, thiên địa dần dần tối đen, con thuyền kia dần dần ẩn vào trong cơn mưa, lúc ẩn lúc hiện. Một ngọn nến ở bên trong thuyền phát ra ánh sáng yếu ớt, dưới cơn mưa xuân lạnh lẽo này lộ ra một sự ấm áp không thể nói nên lời.

- Vương Lâm… , sao ta thủy chung vẫn cảm thấy hình như đã gặp công tử ở đâu rồi…

Ngay cả cái tên cũng rất quen …

Nữ tử áo tím kia nhìn Vương Lâm, vẻ mê man lúc trước mơ hồ lại xuất hiện.

- Hả? Ngươi tên là Vương Lâm? Cái tên này hình như ta đã nghe được ở đâu rồi…

Thiếu nữ áo xanh kia sửng sốt, sau khi cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lượt, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Kỳ quái, chắc chắn ta chưa từng gặp ngươi, càng chưa nghe thấy tên ngươi

Thiếu nữ áo xanh kia suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu hướng về phía Vương Lâm cười, thanh âm rất êm tai, nói.

- Ta là Từ Phi, đây là Chu sư tỷ của ta. Còn tên của tỷ ấy, ngươi hãy tự mình hỏi đi.

Từ Phi trừng mắt nhìn, bộ dạng rất là đáng yêu.

- Tiểu nữ là Chu Nhị.

Nữ tử áo tím kia nhẹ giọng nói. Nàng giấu đi vẻ mê man lúc trước, nhất là sau khi cảm thấy cái tên Vương Lâm rất là quen thuộc, nàng càng không nghĩ ra được là tại sao.

Thời gian trôi qua, trong cơn mưa này ánh trăng ở trên trời bị mây đen cuồn cuộn che phủ, thi thoảng lại lộ ra một chút, nhưng rất nhanh lại bị che khuất đi.

Mưa càng lúc càng lớn, tiếng ào ào gần như có thể át đi hết thảy mọi thứ. Còn có từng trận gió mang theo hơi ẩm thổi vào bên trong thuyền, khiến cho ngọn đèn kia chớp tắt không ngừng.

Vương Lâm cảm thấy rất lạnh, nhưng nhìn thần sắc của hai nữ tử kia vẫn như thường, giống như là không hề phát hiện ra cái lạnh của cơn gió thổi vào. Nước mưa ào ào, hắt qua cả tấm rèm, nhìn ra phía ngoài, trời đất hoàn toàn tối đen.

Đang nhìn, Vương Lâm đột nhiên hoảng hốt.

Trong màn đêm này, trên mặt sông yên tĩnh dường như chỉ có mỗi chiếc thuyền này. Hai nữ tử tuyệt sắc ở bên trong thuyền dường như mang lại cho người ta một cảm giác không chân thật.

- Nhị vị cô nương gọi nhau là tỉ muội, mới vừa rồi Chu cô nương mang theo tiểu sinh bước trên khoảng không lên thuyền, chắc chắn là một người trong võ lâm thân mang tuyệt kỹ.

Vương Lâm trong lúc hoảng hốt, thân thể phát lạnh, trước mặt chậm rãi trở nên mơ hồ, như thể là đang buồn ngủ, cố nhịn dựa vào vách thuyền thì thào nói.

- Chúng ta sao có thể chỉ là người trong võ lâm, tên thư sinh ngốc nghếch này thật là thú vị, chúng ta là những người tu tiên, là tiên nhân…

Thanh âm mơ hồ trong lúc Vương Lâm đang càng ngày càng buồn ngủ du dương truyền đến, dường như khoảng cách đang ở rất xa.

Lờ mờ hắn nghe được có người nói Hằng Nhạc Phái…

- Ta đang nằm mơ sao…

Vương Lâm nhắm hai mắt, ngủ say.

Chiếc thuyền nhẹ nhàng lay động, ngay cả ánh nến cũng lấp lánh, nữ tử áo xanh nhìn nữ tử bên cạnh một cách khó hiểu.

- Sư tỷ, hắn chỉ là một phàm nhân, sao ngươi lại phải thi triển pháp thuật để làm cho hắn ngủ?

Nữ tử áo tím kia nhìn Vương Lâm ngủ say, hồi lâu sau, nhẹ giọng nói:

- Người này nhất định ta đã từng gặp qua, nhưng thế nào cũng không thể nhớ ra được, cái tên vừa rồi nghe cũng rất quen.

- Vương Lâm , Vương Lâm…

Thiếu nữ áo xanh kia nhăn mày lại, cũng lộ ra vẻ mê man.

Hồi lâu sau, nữ tử áo tím kia lắc đầu, khẽ thở dài:

- Thôi, không nghĩ đến chuyện này nữa, có lẽ là gặp từ kiếp trước .

- Kiếp trước?

Thiếu nữ áo xanh kia nở nụ cười, đứng dậy nhìn trời đất tối đen bên ngoài.

- Sư tỷ, thời gian không còn nhiều, chúng ta phải tới tụ họp với đám Vương Trác. Lần này chưởng môn đã phát hiện ra phía đông có kim quang tràn ngập, đã tính toán ra có lẽ là có dị bảo xuất hiện, chỉ sợ cũng sẽ khiến cho nhiều môn phái khác tìm kiếm, chúng ta cần phải nhanh lên một chút. Mặc dù với tu vi của chúng ta cũng không giúp được gì, nhưng cũng có thể học hỏi một chút.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1592 Nhân sinh như trò đùa, ta là ai?

Nữ tử áo tím kia nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy, cùng với thiếu nữ kia thân thể nhoáng lên một cái, liền rời khỏi chiếc thuyền này. Trước khi đi, nàng xoay người nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, như thể muốn đem hình dáng của đối phương ghi nhớ thật sâu trong lòng.

Khi đang chuẩn bị rời khỏi, nữ tử áo tím này do dự một chút, thiếu nữ áo xanh kia đã rời khỏi thuyền, đang dùng dẫn lực thuật để phi hành.

- Sư tỷ, chúng ta đi thôi…

Thanh âm của thiếu nữ này trong cơn mưa truyền đến.

Trong lúc do dự, nữ tử áo tím này quay đầu lại nhìn Vương Lâm đang ngủ ở góc thuyền, dường như thân thể lạnh run lên. Nàng nhẹ nhàng bước tới, tay phải vỗ lên túi trữ vật, liền có một cái áo khoác dày xuất hiện trong tay. Sau khi nàng nhẹ nhàng đặt chiếc áo lên người Vương Lâm, thanh âm yếu ớt thì thào nói.

- Đúng là từ kiếp trước…

Nữ tử này than nhẹ, xoay người rời khỏi.

Mưa càng lúc càng lớn.

Trên mặt sông nước mưa rơi xuống ào ạt, trong thiên địa tối đen này chiếc thuyền cô độc chòng chành bơi đi, toát lên một hương vị không nói nên lời, một khí tức tịch mịch…

Mặt nước nổi sóng, làm rối loạn hướng đi của con thuyền. Trong cơn mưa, con thuyền đi càng ngày càng xa, cuối cùng trong sự cô độc này, dần dần ẩn vào trong cơn mưa không ngớt, chỉ có ngọn đèn yếu ớt từ trong thuyền lộ ra, trong màn đêm này chớp tắt không ngừng.

Từ xa nhìn lại, ngọn đèn này lóe lên, con thuyền kia dường như là một chiếc lá bay đi trong một giấc mộng, với sự chiếu sáng của ngọn đèn này, dần dần đã đi tới cuối con đường .

Tiếng mưa rơi xuống con thuyền vẫn liên tục vang lên, nhưng bên trong con thuyền này Vương Lâm vẫn ngủ rất say sưa.

Chiếc áo khoác ở trên người hắn lờ mờ có một mùi thơm truyền vào mũi hắn, nhập vào trong giấc mộng của hắn.

- Từ Phi… Chu sư tỷ… Vương Trác… Vương Hạo… Trương…

Hổ…

Vương Lâm ngủ mơ thì thào, nếu hai nữ tử kia chưa rời khỏi, thì khi nghe được những lời này nhất định sẽ thất kinh.

Nhưng lúc này bọn họ cũng không thể nghe thấy được.

Giấc mơ của Vương Lâm giống như là một cuộc đời khác, trong giấc mơ đó, hắn ở trong Hằng Nhạc Phái đã nhìn thấy Từ Phi, nhìn thấy Chu sư

tỷ kia… Trên Hằng Nhạc Sơn kia còn có một con chim màu trắng lóe lên trong giấc mộng…

Ngọn đèn lờ mờ sáng trong màn đêm kéo dài này dần dần bị dập tắt, dung hợp với đêm tối.

Trời sáng, mưa tạnh, chân trời dần dần tỏa ra ánh sáng, nhưng vẫn con chưa hoàn toàn xua đi được màn đêm, khiến cho trong thiên địa này vẫn còn một chút u ám khiến cho người ta trong lòng cảm thấy ảm đạm.

Cơn mưa suốt một đêm khiến cho nước sông như dâng lên một ít, mắt thường tuy rất khó phát hiện ra nhưng nếu nhìn hai bên bờ sông thì sẽ có thể thấy rõ được.

Nước mưa thấm vào bùn đất, tạo thành những vũng lầy rất lớn. Ở đằng xa trên sông có một con thuyền chậm rãi đi tới, chiếc thuyền này bị nước cuốn chậm rãi hướng về phía bờ sông, không bao lâu sau, càng ngày càng tới gần.

Cuối cùng phịch một tiếng, con thuyền này đã mắc vào trong một vũng bùn ở bên bờ sông, như thể kẹt ở đó, bất động.

Bên trong thuyền, ngay khi thuyền dừng lại, đầu Vương Lâm đã đập vào vách thuyền, đau đớn mở mắt ra. Mang theo một vẻ mê man nhìn bốn

phía một lúc, lúc này hắn mới chậm rãi nhớ lại được chuyện hôm qua, nhưng vừa đưa mắt nhìn, hai nữ tử kia đã sớm biến mất không còn.

Nhớ lại đêm qua, giống như là một giấc mộng, hình bóng hai nữ tử xinh đẹp tuyệt trần kia in sâu vào trong tâm trí Vương Lâm rất lâu không tiêu tan.

- Là ảo giác sao…

Vương Lâm có chút không phân biệt được, hắn cúi đầu nhìn thấy được chiếc áo mà nữ tử áo tím kia khoác cho hắn, dần dần hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Nhưng trong đầu hắn ngoài hình ảnh của hai nữ tử đêm qua, còn có một cảnh tượng cực kỳ chân thực. Trong giấc mộng hắn lại một lần nữa quay về Hằng Nhạc Phái, không ngờ ở nơi đó cũng nhìn thấy hai nữ tử này.

Hết thảy chuyện này khiến cho Vương Lâm rất mê man. Ngọn đèn bên cạnh đã không còn sáng nữa, không biết đã tắt khi nào, khiến cho bên trong con thuyền này cũng chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Hồi lâu sau, Vương Lâm trầm mặc đi ra khỏi mui thuyền, nhìn thiên địa u ám; nhìn tất cả mọi thứ mông lung ở bốn phía, không nhìn rõ được đằng xa. Nhưng nhờ những cơn gió thổi tới, hắn cũng cảm nhận được cái

lạnh sau cơn mưa, đồng thời cũng ngửi thấy được hương vị của bùn đất, hít vào một hơi thật sâu.

- Chẳng lẽ thực sự là ngày nghĩ sao, đêm chiêm bao làm vậy…

Vương Lâm đứng ở đầu thuyền. Sau khi mưa tạnh, dưới ánh bình minh bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, sự yên tĩnh này không có bất cứ một tiếng động gì, dường như trong thiên địa này chỉ còn lại có một mình Vương Lâm.

Trong lúc đứng nhìn, một cảm giác cô độc mà ngay cả chính Vương Lâm cũng không biết là tại sao, từ trong cơ thể yên lặng tràn ngập, khuếch tán khắp toàn thân hắn. Hắn kinh ngạc nhìn bầu trời u ám ở phía trước, cảm giác cô độc này càng ngày càng đậm.

Gió từ từ thổi qua, thổi mái tóc đen của hắn bay ra đằng sau, bộ quần áo màu xanh có một vài nếp nhăn, bị cơn gió này thổi tới, nhưng cũng không thể là phẳng những nếp nhăn này.

- Hơi lạnh…

Vương Lâm cúi đầu, chính hắn cũng không hiểu vì sao cái cảm giác cô đơn tịch mịch này lại nồng đậm như vậy, khiến cho hắn mơ hồ cảm thấy nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ hết thảy.

Còn có một nữ nhân mà hắn không thể nhớ rõ…

Giống như bỗng nhiên có một sức mạnh vô hình ngưng tụ lại ở giữa thiên địa, dung nhập vào trong cơ thể của hắn, khiến cho hai mắt hắn chậm rãi chảy xuống hai hàng nước mắt.

- Tại sao ta lại… khóc…

Vương Lâm giơ tay lên lau nước mắt, nhìn nước mắt như thể là nước mưa ở trong tay, trong mắt hắn nổi lên một vẻ bi ai vô tận mà hắn không phát hiện ra.

- Ta làm sao vậy…

Vương Lâm cúi đầu, không để ý tới nước mưa đọng lại ở trên thuyền, ngồi xuống, trong sự yên tĩnh dưới ánh bình binh, từng giọt nước mắt rơi xuống, rơi vào trong thuyền, hòa tan với những giọt nước mưa này.

Cái cảm giác chỉ còn lại một mình trong thiên địa khiến cho hắn có một ấn tượng rất quen thuộc, dường như đã từ rất lâu hắn vẫn một mình như vậy mà yên lặng đi trong thiên địa, yên lặng thưởng thức hết thảy, trong sự tịch mịch này nhìn lại sự cô độc của mình.

Dần dần, trước mắt Vương Lâm hiện lên một sự hoảng hốt. Hắn mơ hồ như thấy được một vực sâu vạn trượng, ở trong vực sâu này tràn ngập lực hút vô tận, lực hút này rất mạnh, dường như có thể lôi cả bầu trời xuống. Ở trong vách đá có một cái khe, trong cái khe này có một thân ảnh đang ngồi cô độc.

Ở nơi đó cũng rất yên tĩnh, chỉ có lực hút này gào thét tràn ngập. Thân ảnh cô độc kia quay lưng về phía hắn, không nhìn thấy mặt mũi, nhưng từ trên tấm lưng kia Vương Lâm cũng có thể cảm nhận được sự tịch mịch và vẻ bi thương.

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhìn thấy một thanh niên áo trắng, một đầu tóc trắng ngang vai, ở trong tinh không yên lặng đi về phía trước. Bóng lưng hắn cũng mang theo một vẻ cô độc.

Hắn nhìn thấy được rất nhiều, nước mắt dần dần chảy xuống. Sự bi ai này như đến từ trong linh hồn, như đến từ trong thiên địa, dường như thiên địa chính là linh hồn của hắn, chính là giấc mộng của hắn. Lúc này ở trong giấc mộng, trong cảm giác cô độc và tịch mịch quen thuộc này, hắn tìm thấy một sự thương cảm lưu lại ở nơi này.

Dưới bầu trời u ám, Vương Lâm ở trong mui thuyền một mình nhìn mặt nước, rất lâu, rất lâu…

Cho đến khi lại có gió lạnh thổi qua, khiến cho thân thể hắn run lên. Hắn bất giác giơ tay trái lên, chỉ về phía ngọn đèn ở cách đó không xa, ngọn đèn chợt lóe lên, chậm rãi cháy.

Bản thân Vương Lâm cũng không phát hiện ra cảnh tượng này, mắt hắn mang theo vẻ mê man cùng với sự bi ai không biết từ đâu mà có, nhìn mặt nước như thể là vĩnh hằng.

Trong sự yên tĩnh này, trong sự u ám này, ngọn đèn kia cháy lên dần dần hình thành một ánh lửa bao phủ bốn phía, lúc sáng lúc tối. Ánh lửa này mặc dù yếu ớt, nhưng lại lộ ra một sự ấm áp, ở trong thiên địa này bập bùng thiêu đốt.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh trên chiếc thuyền kia, dưới ánh nến này dần dần lộ ra sự hiu quạnh.

Thời gian trôi qua, bầu trời dần dần càng ngày càng sáng lên, sự u ám trên bầu trời, mặt đất, trên sông, trên con thuyền đều bị xua đi toàn bộ, dần dần mọi thứ trở nên rõ ràng. Ngọn núi mông lung đen kịt ở đằng xa cũng dần trở nên có màu xanh.

Chỉ có mây đen cuồn cuộn ở trên không trung vẫn chậm rãi chuyển động ở trên đó. Một con chim từ trong núi kia bay lên, trong một thanh âm như một tiếng kêu to nhảy vào trong đám mây đen cuồn cuộn, trực tiếp xuyên qua, vỗ cánh bay lượn ở trên tầng mây đó. Sau khi bay lượn vài vòng, nó bất ngờ bay về hướng Vương Lâm.

Con chim này rất nhanh đã tới gần, theo ánh mặt trời dần dần sáng rõ, Vương Lâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn con chim kia. Nó kêu lên bay lướt

qua người Vương Lâm, giống như cúi đầu nhìn Vương Lâm một cái, ánh mắt lộ ra một vẻ bi ai mà Vương Lâm có thể phát hiện ra. Trong lúc hắn đang sửng sốt, con chim này dần dần biến mất ở đằng xa.

Khi nó rời khỏi, sự bi ai trong lòng Vương Lâm cũng chậm rãi tiêu tan. Ngọn đèn trong thuyền cũng chậm rãi tắt, quay trở về trạng thái ban đầu.

-Ta… làm sao vậy?

Vương Lâm dường như tỉnh lại, cúi đầu nhìn những giọt nước mắt đọng ở trên ngón tay. Trong lúc hắn chăm chú nhìn, nhưng giọt nước mắt trong suốt này chậm rãi từ trên ngón tay rơi xuống.

Hồi lâu sau, Vương Lâm đứng dậy, mang theo một vẻ mê man cùng với sự bi ai khó hiểu lưu lại trong lòng, thu lấy hành trang, đem chiếc áo của nữ tử áo tím kia cất vào trong túi, khoác lên người, rồi đi ra khỏi mui thuyền này.

Ngay khi xuống thuyền, hắn quay đầu lại nhìn con thuyền một cái, rồi xoay người từng bước đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên giữa không trung, trong đám mây đen cuồn cuộn vô tận kia có một trận tiếng gào thét ầm ầm vang lên. Thanh âm này kinh thiên động địa, Vương Lâm bất giác ngẩng đầu, hắn nhìn thấy một cảnh tượng mà hắn không thể tin được.

Trong đám mây này, hai đạo cầu vồng giống như là có thể phá tan thiên địa từ trong đám mây kia lóe lên. Một đạo cầu vồng trong đó lộ ra một gợn sóng, ngay khi bay qua khoảng không phía trên Vương Lâm đột nhiên dừng lại, cầu vồng tiêu tan, một nữ tử mặc quần áo màu lam, cúi đầu nhìn Vương Lâm đang ngẩng đầu nhìn lên ở dưới mặt đất.

- Ôi…

Ánh mắt nữ tử kia lộ ra vẻ mê man.

- Sao vậy, sư muội?

Đạo cầu vồng kia cũng tiêu tan, từ bên trong một thanh niên anh tuấn đi ra, hắn dịu dàng nhìn nữ tử kia, nhẹ giọng nói.

- Không có gì. Thư sinh kia hình như ta đã gặp ở đâu rồi…

Nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu, rồi lại hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Một phàm nhân thôi mà, chúng ta hãy mau đi tụ họp với sư môn, cùng đi tới nơi phát ra kim quang đó.

Thanh niên kia cúi đầu nhìn Vương Lâm ở phía dưới một cái, rồi thu ánh mắt lại theo nữ tử kia bay đi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1593 Cổ miếu dạ vũ quy hồn lai

Vương Lâm kinh ngạc nhìn bầu trời, nhìn hai đạo cầu vồng mang theo tiếng gào thét càng ngày càng nhỏ, biến mất bên trong tầng mây.

- Nàng là ai...rất quen thuộc, rất quen thuộc...

Vương Lâm thì thào, trong lòng không hề hay biết lại dâng lên một cảm giác đau đớn khó hiểu. Cảm giác đau đớn này và nỗi bi thương vừa mới tiêu tán dung hợp làm một, giống như hóa thành một luồng lực lượng kỳ dị, khiến cho hô hấp của Vương Lâm đình trệ, làm cho sắc mặt hắn trong thời gian ngắn trở nên trắng bệch.

Thân thể hắn lảo đảo, lui lại phía sau vài bước, ánh mắt nhìn về cuối thiên địa, dường như sụp đổ. Tay phải hắn đặt lên ngực. Sự đau đớn ở nơi này như thủy triều bao phủ lấy hắn, trong nỗi đau không nói lên lời, dường như trái tim hắn bị kéo ra, cảm giác chán nản nổi lên.

Tất cả mọi chuyện đều đến từ nữ tử bay qua trên bầu trời. Thân ảnh nữ tử này ở trong đầu Vương Lâm như đã tồn tại trong vô số năm tháng, chỉ nương theo thân ảnh này mà nổi lên những suy nghĩ phức tạp.

Hồi lâu sau, khuôn mặt Vương Lâm mới hơi hồng lên được một chút. Hắn thở hổn hển, nhắm hai mắt lại.

- Hóa ra thật sự có tiên nhân tồn tại...giấc mộng của ta... Thật sự chỉ là mộng sao...

Vương Lâm trầm mặc, đứng trong lớp đất bùn ẩm ướt sau cơn mưa, đứng cho tới khi bầu trời hoàn toàn ngời sáng, hai mắt mờ mịt, yên lặng nhìn về phía trước.

- Ta mơ thành tiên nhân, hay là... Tiên nhân mơ thành ta....

Vương Lâm nghĩ không rõ ràng nổi, giống như cuộc đời của hắn bởi vì một giấc mộng do say rượu hôm trước mà hoàn toàn thay đổi quỹ tích.

Lại bước lên quan đạo tới kinh thành, Vương Lâm không còn tâm trạng quan sát cảnh sắc bên đường nữa, mà trầm mặc chậm rãi đi. Hòm trúc chứa sách vở phía sau lưng hắn theo bước chân hắn mà vang lên tiếng loạt xoạt, đi theo hắn suốt chặng đường xa.

Hoàng hôn, mặt trời lặn.

Bước trên quan đạo, vượt qua những vũng nước mưa, Vương Lâm đi cả ngày đã uể oải. Hắn ngồi xuống một bên, lấy lương khô từ bên trong giỏ ra ăn, sau khi nghỉ ngơi lại tiến về phía trước.

Có tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe từ xa xa phía sau truyền tới. Mỗi lần có tiếng động này Vương Lâm đều tránh sang một bên, để cho chiếc xe và ngựa đi qua rồi mới tiếp tục lên đường.

Chớp mắt đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, thân thể yếu ớt của Vương Lâm cũng từ từ rắn chắc hơn. Bình minh lên đường, mặt trời lặn lại nghỉ, nếu có thể gặp nhà trọ là tốt nhất.

Cũng có thể khi mặt trời lặn hắn gặp được một thôn xóm khói bếp lượn lờ, đi xin tá túc một đêm. Đối với Vương Lâm mà nói, việc này so với ở nhà trọ còn thoải mái hơn.

Chỉ là đại đa số, khi mặt trời lặn hắn đều có cảm giác một mình cô độc trong thiên địa, cô độc tìm một gốc cây bên đường, dựa vào đó, mặc

quần áo thật dày, ngước đầu nhìn sao trời, dưới ánh sao lấp lánh mà nghĩ tới gia đình ấm áp, nghĩ tới nụ cười của cha mẹ, chậm rải ngủ vùi.

Trước người hắn nhóm một đống lửa cháy lách tách, dần dần tàn lụi. Một đám khói xanh từ đống lửa bốc lên, tan ra trong không trung.

Gió đêm mang theo hơi lạnh thường xuyên khiến Vương Lâm bị lạnh cóng mà tỉnh dậy. Mỗi lần tỉnh lại, trong sự yên lặng của màn đêm, hắn lại yên lặng nhìn khung cảnh đêm tối xung quanh, giống như cảnh đen tối này cho hắn cảm giác quen thuộc, ở trong màn đêm đen kịt, hắn không hề sợ hãi mà trái tim lại bình lặng như nước, có quần áo dầy ấm trên người, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Thời gian này Triệu quốc đang trong mùa mưa, dù là ngớt mưa thì trời vẫn đầy mây đen, có tiếng sấm vang vọng, thường thường chỉ ngưng một chút rồi lại mưa rào rào xuống, phủ kín mặt đất.

Vào hoàng hôn ngày thứ tám, Vương Lâm cầm cây dù? cười khổ chạy về phía trước. Bên ngoài tán dù là cơn mưa tầm tã, là tiếng sấm sét gầm thét, cho dù mới hoàng hôn mà thiên địa tối sầm như đêm đã buông xuống.

Còn một ngày lộ trình nữa là tới huyện thành. Nhưng cơn mưa này ngày càng to... Nước mưa tràn ngập mặt đất, mưa rơi xuống khiến cho nước mưa bắn lên khắp quần áo Vương Lâm, khiến quần áo toàn thân hắn ướt hơn nửa, dán lên thân thể, không ngừng hút đi nhiệt lượng của hắn, chậm rãi khiến hắn cảm thấy rất lạnh.

Nhất là những cơn gió mang theo hơi nước thổi qua lại càng giống như len cả vào trong xương cốt, khiến hắn lạnh run người. Cây dù của hắn một nửa là nghiêng về phía sau để che hòm trúc có sách vở và lương khô, còn có quần áo vật dụng không thể để bị ướt.

Mặt đất đầy nước, Vương Lâm bước vài bước chạy qua, xuyên qua màn mưa giăng bốn phía, tìm kiếm một nơi có thể trú mưa. Ở phía xa xa, hắn lờ mờ nhìn thấy một hình dáng mơ hồ giống như một khu nhà.

Không kịp nhìn kỹ, Vương Lâm gắng gượng chạy về phía đó. Khi tới gần, hình dáng mơ hồ đó dần dần rõ ràng. Đây là một cái miếu thổ địa bị bỏ hoang.

Những tiếng lạch cạch vang lên khắp căn miếu, trong đêm mưa gió truyền ra; lọt vào tai khiến người ta cảm thấy u ám.

Căn miếu không lớn, trông rất hoang tàn. Hai cánh cửa miếu một cánh cửa vẫn đóng, màu sơn đỏ trên cánh cửa trải qua bao năm tháng giờ đã xỉn màu, ngay cả vòng đồng trên cánh cửa cũng đã rỉ sét, bị nước mưa bắn lên tung tóe.

Cánh cửa còn lại đã bị hỏng hẳn, bản lề cũng không còn giữ nổi, không đóng vào được nữa, trong cơn mưa gió không ngừng lay động, phát ra những tiếng lạch cạch mà Vương Lâm vừa nghe thấy, truyền về phía xa xa.

Cơn mưa càng ngày càng lớn, cánh cửa bị lay động càng mạnh, giống như là sắp bị thổi rơi xuống vậy.

Vương Lâm bước nhanh vào bên trong, nhìn thoáng qua cái miếu này. Bên trong miếu đầy đá vụn và cỏ dại. Dưới con mưa gió, cỏ dại bị đè oằn mình, phất phơ, dưới những đợt mưa ào ạt phát ra những tiếng lào rào hỗn loạn.

Một tiếng sấm ầm vang, tia chớp nhoáng lên chiếu sáng bầu trời trong nháy mắt, khiến Vương Lâm nhìn rõ hết thảy trong căn miếu. Hắn kêu lên kinh hãi một tiếng, theo tiềm thức lùi lại phía sau mấy bước. Hắn thấy ở bên trong sân miếu có mấy bộ xương trắng.

Trái tim đập thình thịch, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Nhưng cơn mưa càng ngày càng lớn, hắn đành cắn răng, không tìm hiểu xem có bao nhiêu người chết ở nơi này nữa, bao nhiêu xương trắng ở sân mà đi vào trong đại điện của căn miếu.

Trong đó có một pho tượng thổ địa cao mấy trượng, không thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể thấy màu sắc pho tượng này cũng đã phai từ lâu, loang lổ trông rất hoang tàn.

Trong điện cũng có nước mưa. Mấy tấm ngói trên mái điện đã vở vụn, nước mưa từ trên đó nhỏ xuống khiến cho mặt đất đầy những vũng nước.

Một luồng khí âm u tràn ngập căn miếu. Vương Lâm hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt nghiêm mặt vái thổ địa một vái, lúc này mới tìm một chổ không có vũng nước mà đặt hòm trúc, sau khi ngồi xuống liền lấy từ trong đó ra một ít củi khô tìm được trên đường, lấy đá lửa ra đánh lửa.

Mấy thanh củi này cũng không hoàn toàn khô ráo, bên ngoài cũng dính nước. Vương Lâm nhóm lửa vài lần mà vẫn không cháy, thân thể rất lạnh, cố gắng run rẩy tiếp tục nhóm lửa.

Đúng lúc này thì một tiếng sét dường như nổ vang bên trong miếu. Tiếng động ầm ầm khiến cho hai tay Vương Lâm run lên. Cũng trong tiếng sét, trong nháy mắt khi thiên địa được chiếu sáng, một cái bóng khổng lồ bao phủ bốn phía Vương Lâm.

-Ai!!!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, mạnh mẽ nén kinh loạn trong lòng, nhìn về phía cửa miếu.

Tiếng nói của hắn rất lớn, hầu như là rống lên, trong đêm mưa yên tĩnh, trong nháy mắt khi sấm sét vừa qua đi khiến cho người vừa mới bước vào cửa miếu cũng bị dọa cho giật bắn người.

-Ai!!

Giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ từ bên ngoài truyền vào. Chỉ thấy một nam tử trung niên quần áo tả tơi, mặt đầy nước mưa, giống như vừa mới bò ra từ trong nước, sắc mặt tái nhợt lùi lại mấy bước phía ngoài cửa miếu, suýt nữa ngã sấp xuống.

Sau khi mơ hồ nhìn rõ Vương Lâm trong miếu, nam tử trung niên này mới thở phào một hơi, vội vàng đi vào trong miếu, trừng mắt nhìn Vương Lâm một cái, vỗ vỗ ngực hướng về phía Vương Lâm hét lớn một tiếng.

- Ngươi dọa ta chết khiếp đi!!

Vương Lâm sửng sốt, cười khổ nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía nam tử trung niên ôm quyền, nhẹ nhàng nói:

- Đêm tối nên nhìn không rõ. Vừa rồi sét đánh to quá, mong rằng huynh đài đừng để ý.

Nam tử trung niên hừ một tiếng, lẩm bẩm mấy câu liền không để ý tới Vương Lâm nữa, tay phải thò vào trong áo lấy ra một cái đùi gà đã bị gặm một nửa, đầy nước mưa, nhìn một chút liền oa oa khóc lớn.

Tiếng khóc trong đêm mưa gió nghe rất thê lương, khiến cho Vương Lâm lông tóc dựng ngược cả lên. Hắn nhặt vài tờ giấy rồi đánh lửa, dần

dần nhóm được một đống lửa nhỏ.

Ánh lửa bừng lên khiến không gian tối tăm trong miếu rõ ràng hơn không ít.

Nam tử trung niên kia khóc lóc, cắn đùi gà một cái, lập tức nhếch miệng, không ngờ lại nở nụ cười. Tiếng cười ha hả khiến Vương Lâm hơi sửng sốt.

- Hóa ra là một người điên...

Vương Lâm nhìn ra ngoài trời. Nếu không phải cơn mưa càng ngày càng nặng hạt thì hắn chắc chắn sẽ rời khỏi nơi này. Ở đây rừng núi hoang vu, cho dù là cạnh quan đạo nhưng trong đêm mưa gió đột nhiên xuất hiện một người điên cũng khiến cho người ta phát lạnh.

Nam tử trung niên kia đang cười, đột nhiên lại khóc rống lên.

- Mặc kệ ta rồi, đều mặc kệ ta rồi...ta nghĩ mãi không ra...ta là ai...

Tiếng khóc của hắn vang vọng trong căn miếu, khiến cho Vương Lâm nổi lòng thương xót. Hắn quay đầu nhìn người điên, than nhẹ một tiếng.

- Mộng tựa nhân sinh chưa tỉnh, nhân sinh đùa giỡn ta là ai...mộng là sinh, tỉnh lại là tử, hay nói mộng là tử, tỉnh lại mới là sinh...trong tích tắc sinh tử này, có lẽ cũng không phân biệt được đâu là thật giả, với nhân sinh...Nhân sinh có lẽ là một sự luân hồi, có lẽ cũng là một hồi nhân quả...chỉ là khi nào mới tỉnh...

Vương Lâm thì thào, trong mắt lộ vẻ mê mang. Giấc mộng mấy ngày nay của hắn giống như luôn gợi cho hắn một suy nghĩ không thể nói rõ, khiến cho ban ngày hắn trầm mặc, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Thở dài một tiếng, Vương Lâm từ hòm trúc phía sau lấy ra một miếng lương khô, nhìn đống lửa trước người, nghe tiếng mưa ào ào bên ngoài miếu, đưa lên miệng, yên lặng mà ăn.

Mưa trùm trời đất, bao phủ núi non, bao phủ cả căn miếu. Bên trong miếu, bên cạnh đống lửa, hai người giống như hai mộng hồn vốn không thuộc về nơi này gặp nhau.

Một người nhìn ánh lửa, một người gặm đùi gà. Hai người ngồi bên trong căn miếu, pho tượng thổ địa được ánh lửa chiếu rọi, khóe miệng mang theo nụ cười nhìn không rõ, giống như đang nhìn hai người.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1594 Quay đầu nhìn lại luân hồi tại

Vương Lâm nhìn đống lửa bập bùng, vang lên những tiếng lách tách. Tiếng nhóp nhép không còn, hắn quay đầu lại, thấy nam tử trung niên ở cách đó không xa đang nhìn lương khô trong tay mình, không ngừng liếm liếm môi, ánh mắt lộ vẻ đáng thương.

Nhìn vẻ mặt đối phương, Vương Lâm mỉm cười. Giờ phút này hắn đối với nam tử trung niên đã không còn thấy xa lạ mà nổi lòng thương xót.

- Cho ngươi...

Vương Lâm lấy lương khô từ hòm trúc ra, đưa về phía nam tử trung niên.

Hai mắt nhìn này trợn trừng, nuốt nước miếng ừng ực rồi vội vàng chạy tới, cầm lấy lương khô đưa vào miệng cắn nuốt.

- Ăn ngon, ăn ngon. Bổn vương đã vài ngày không ăn cái gì...hả, bổn vương'1 Ta sao lại nói là bổn vương'1

Nam tử trung niên sửng sốt, lắc đầu mấy cái rồi không suy nghĩ nữa, đôi mắt trông mong nhìn Vương Lâm.

- Ngươi tên là gì? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Người nhà của ngươi đâu rồi?

Vương Lâm lấy thêm mấy miếng lương khô, đưa cho đối phương, nhẹ giọng hỏi.

Nam tử trung niên này gây cho hắn một cảm giác không nói lên lời. Cảm giác này càng tiếp xúc với đối phương lại càng đậm, giống như là hắn đã quen đối phương ở đâu đó, cũng đối phương có tiếp xúc, lờ mờ hiện lên trong lòng cảm giác thương xót.

Nam tử trung niên sau khi tiếp nhận lương khô liền đưa lên miệng, thấy Vương Lâm hỏi thì ngẩn ra một chút, nhìn lương khô trong tay, lại khóc rống lên.

- Ta không biết ta tên là gì...ta tỉnh lại thì đã ở trong núi thẳm rồi. Ta không nghĩ ra...kim quang, ta nhớ rõ là khi ta tỉnh lại bốn phía có kim quang, còn có rất nhiều người muốn bắt ta. Hừ hừ hừ, nhưng bọn họ không tìm được ta.

Nam tử trung niên vừa khóc, tiếng nói cũng mơ hồ.

Ánh mắt Vương Lâm càng nhu hòa, nhìn đối phương lại cắn vài miếng đã ăn hết số lương khô không nhiều lắm của hắn, lắc đầu bật cười, lại lấy từ trong hòm trúc ra một bình nước đưa cho hắn.

Nguyên thần uống một ngụm lớn, ợ hơi tỏ vẻ đã no, mặt mày hớn hở nhìn Vương Lâm, đưa cái đùi gà vẫn cầm trên tay ra.

- Cho ngươi, đùi gà này ăn không ngon gì cả...

Vương Lâm cười ha hả, cầm lấy đùi gà, không ăn mà gói lại đặt trong hòm trúc.

Mưa bên ngoài miếu càng lúc càng lớn, sấm sét liên tục vang lên, cánh cửa miếu không ngừng bị thổi, vỗ lên vách tường tạo ra tiếng cành cạch, lại có tiếng bang bang vang vọng.

Cả đất trời đen tối, chỉ thấy ánh lửa mơ hồ bên trong miếu, phát ra ánh sáng yếu ớt trong thế giới âm u này.

Vương Lâm và nam tử trung niên nọ ngồi bên cạnh đống lửa, quần áo ướt sủng từ từ ấm áp lên.

- Có lẽ không biết chính mình là ai cũng tốt. Có đôi khi biết rồi sẽ suy nghĩ, có phải bản thân mình là một giấc mộng của người khác hay không...ta gần đây thường nằm mơ. Thế giới trong giấc mơ rất chân thật, khiến người ta không sao phân biệt nổi.

Vương Lâm nhìn đống lửa, nhẹ giọng nói.

Nam tử trung niên uống nước, lắc đầu thì thào.

- Ai bảo, ngươi thử xem không biết bản thân là ai khổ sở thế nào. Hừ hừ, muốn ta nói, kệ là có mơ hay không, chỉ cần vui vẻ, chỉ cần bản thân cao hứng là được. Dù có là mộng hay không phải là mộng thì thế đều tốt rồi.

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Lời nói của đối phương khiến hắn mơ hồ xúc động.

- Chỉ cần bản thân vui vẻ, chỉ cần mình cảm thấy cao hứng là tốt...lý tưởng của ta là vào kinh ứng thí, mang cho cha mẹ cuộc sống tốt nhất, khiến bọn họ không phải để ý tới miệng lưỡi của họ hàng nữa...

Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu liền gật đầu.

- Ngươi thì sao, ngươi có lý tưởng gì?

Vương Lâm ngẩng đầu, bỏ thêm ít củi khô vào đống lửa, nhìn người điên hỏi.

Nam tử trung niên ngáp một cái, hình như đã hơi mệt, tinh thần bỗng trở nên hưng phấn, mặt lộ vẻ đắc ý, mở miệng nói.

- Ta à? Lý tưởng của ta rất nhiều. Ta phải có thật nhiều linh thạch, ta phải có thật nhiều ngân Linh thạch là cái gì?

Vương Lâm sửng sốt.

- Linh thạch? Hả, ta nói là linh thạch sao? Linh thạch là gì nhỉ?

Nam tử trung niên cũng ngẩn ra, gãi đầu nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát liền cười cười, không hỏi thêm chuyện này nữa mà chậm rãi nói chuyện với người điên trong đêm mưa gió, bên trong căn miếu hoang tàn.

Hai người lúc đó dường như không nói hết chuyện. Người điên vốn có vẻ mệt mỏi nhưng càng nói tinh thần càng phấn khởi. Chính hắn cũng

không biết vì sao sau khi thấy Vương Lâm thì trong lòng lại rất ấm áp, giống như đối phương mang lại cho hắn cảm giác của thân nhân.

Bên ngoài gió gào thét, thổi vào khiến đống lửa lay động kịch liệt, mang theo khí lạnh và hơi nước tràn vào nhưng không làm lạnh lùng được cảm giác của hai người.

Thậm chí nụ cười trên khóe miệng của pho tượng thổ địa to lớn phía sau họ cũng dần dần trở nên nhu hòa, bao phủ cả căn miếu, xua tan hơi lạnh.

Đêm đã khuya, cơn mưa chẳng những không ngớt mà ngược lại càng ngày càng lớn, tàn phá bên ngoài miếu. Đống lửa trước người Vương Lâm vì không còn củi khô cho vào nên từ từ yếu đi, giống như lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

- Ta nói cho ngươi một bí mật. Bí mật này ta không nói cho bất cứ kẻ nào đâu đó...

Nam tử trung niên thần thần bí bí thấp giọng nói với Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn hắn, mỉm cười gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

Nam tử trung niên đắc ý vươn tay phải, đặt trước người Vương Lâm.

- Xem, ngươi nhìn xem, ngươi có thấy không?

Nam tử trung niên chỉ vào cổ tay phải, thần sắc càng thêm đắc ý.

Chỉ thấy trên cổ tay hắn toàn đất bẩn lem luốc, chẳng có thứ gì khác. Vương Lâm nhìn nửa ngày rồi cười khổ lắc đầu.

- Hả? Ngươi không thấy gì à? Không thể nào, ngươi đợi tý, đợi ta đi rửa...

Nam tử trung niên vội vàng đứng dậy đến một vũng nước trong miếu, rửa cánh tay phải một lúc sau đó mới trở lại bên cạnh Vương Lâm, lại giơ tay lên thần bí thấp giọng nói:

- Lần này ngươi thấy rồi chứ?

Thần sắc Vương Lâm cổ quái, lắc đầu lần nữa. Hắn thật sự không thấy gì.

Nam tử trung niên nổi giận, gào lên với Vương Lâm.

- Ngươi nhìn kỹ xem. Ngươi mở mắt to ra mà nhìn, ngươi...ngươi...ngươi sao lại không nhìn thấy? Ngươi xấu lắm, ngươi rõ ràng thấy mà.

Vương Lâm bóp bóp trán, đưa tay phải của nam tử trung niên tới trước mặt, nhìn kỹ một hồi, cười khổ gật đầu, mở miệng nói:

- Thấy rồi, thấy rồi này.

- Hắc hắc, thế nào? Ta lợi hại không? Hừ hừ, ta muốn tìm người đó. Ta đoán hắn hẳn phải biết ta...

Nam tử trung niên hài lòng ngồi xuống, nhìn cánh tay phải của mình, từ từ ngây ngẩn.

- Ta muốn đi tìm hắn. Ta mơ hồ có cảm giác hắn hình như cũng đã hứa là chăm sóc ta. Hắn hứa là dẫn ta đi chơi. Nhung hắn lại đi mất rồi... Không ai chăm sóc ta nữa, chỉ còn lại mình ta...ta muốn tìm hắn, nhất định phải tìm được hắn.

Hắn vừa thì thào, sắc mặt ảm đạm, thân thể ngây ra nhìn cánh tay phải của mình, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngủ mất.

Vương Lâm than nhẹ, đứng dậy lấy một bộ quần áo thật dầy, không chê đối phương bẩn thiu, phủ lên người hắn. Động tác này dường như quấy

rầy giấc ngủ của nam tử trung niên. Hắn giơ tay chụp một cái, xoay thân co người, bắt đầu ngáy như sấm, cánh tay phải đưa về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cạnh đống lửa, nhìn ngọn lửa càng ngày càng yếu, từ từ tắt dần, bên ngoài miếu mưa vẫn trút ào ào, trở nên trầm mặc.

Trái tim hắn dần dần không còn mê mang nữa. Mộng chính là mộng, không thay đổi được gì. Mặc dù thật sự nhân sinh chỉ là giấc mộng thì trong giấc mộng này hắn cũng muốn sống cho vui vẻ . Hắn muốn kiên định mà đi tới.

Cho dù là mộng thì Vương Lâm ta cũng là một cuộc đời khác! Cuộc đời của người kia có lẽ rất đặc sắc, có lẽ rất quang vinh. Nhưng sự cô độc tịch mịch, sự bi thương trong mộng cũng khiến trái tim người ta đau đớn...

Vương Lâm giống như đã minh bạch rất nhiều.

Lúc này ánh lửa tối sầm lại. Đống lửa đã tắt hoàn toàn. Một tia khói xanh bay lên, bóng tối lại bao phủ căn miếu. Vương Lâm dựa vào cây cột miếu, trong tiếng ngáy của nam tử trung niên, đang muốn nhắm mắt ngủ thì đột nhiên hắn mở bừng đôi mắt, xoay người nhìn về phía nam tử trung niên.

ở trên cánh tay phải của đối phương, trong lúc căn miếu tối đen, lại mơ hồ có kim quang lóe lên. Kim quang này ở trên cánh tay hắn lan ra, không ngờ có một dấu tay!

Hình như có một bàn tay vô hình bắt lấy cố tay phải của người điên, để lại dấu tay này.

Nhìn dấu tay nọ, một luồng cảm giác vô cùng quen thuộc không ngừng trào dâng trong lòng Vương Lâm. Hắn cúi đầu nhìn xuống bàn tay của mình. Chẳng qua dấu tay kia rất mơ hồ, không thể từ vân tay mà phân biệt được. Vương Lâm ngây ngẩn một hồi, cuối cùng lắc đầu.

Mưa cả một đêm, tới khi trời tảng sáng mới từ từ ngừng lại. Sau cơn mưa, mùi hương đất tràn ngập trong thiên địa, bay vào trong miếu.

Một đêm không mộng.

Vương Lâm mở hai mắt, duỗi thân thể, nhìn ánh mặt trời bên ngoài miếu, đứng lên hoạt động thân thể đã hơi cứng ngắc, quay đầu nhìn lại nam tử trung niên vẫn đang ngủ say. Cánh tay hắn đã trở lại bình thường, không còn nhìn thấy dấu tay màu vàng đêm qua.

Đem nghi hoặc ẩn xuống đáy lòng, Vương Lâm thu thập chút hành trang, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, tiến tới đẩy nam tử trung niên vài cái, thấy đối phương hé mắt liền ôm quyền cười.

- Gặp mặt trong đêm xem như là có duyên. Tại hạ là Vương Lâm, còn muốn đi tới kinh thành tham gia khoa khảo, ngày khác nếu có thể...

Vương Lâm đang nói thì chậm rãi ngừng lại. Người điên kia cúi đầu, thần sắc vừa xuống dốc vừa cô độc.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm chỉ để lại một ngày lương khô, còn tất cả bỏ ra trước mặt đối phương, thấp giọng nói:

Ta đi đây. Người nhất định có thể tìm được người kia, nhất định...

Hắn không biết tại sao trong lòng lại không nỡ, nhìn đối phương một cái, thầm than chuyển thân, đi ra bên ngoài miếu. Nhưng chưa đi tới cửa miếu thì đã nghe tiếng khóc của đối phương từ phía sau truyền tới.

- Không để ý tới ta rồi, hắn đi, ngươi cũng đi, không ai để ý tới ta nữa rồi...

Bước chân Vương Lâm sững lại, nhìn bầu trời sau cơn mưa, nửa ngày sau mới xoay người, nhìn nam tử trung niên đang khóc bên trong miếu, nhẹ giọng nói.

- Ta...ta thiếu một thư đồng, tuổi ngươi tuy lớn nhưng hắn là vẫn được...

Giờ phút này Vương Lâm cũng không biết, hắn nói câu này đó chính là một hồi luân hồi. Hắn đã từng làm vậy với một người. Người kia chính là khi hắn ở trong vùng đất Điên Lạc, ở trong Nhân phương giới, thấy một cuộc sống khác của mình, gặp người quản gia và thư đồng bên cạnh.

Người kia cầm Quế Hoa Tửu của Tô thành, không ngừng đau lòng vì tiền rượu.

Lời tác giả:

Nhân phương giới và Mộng Đạo có rất nhiều nhân quả, không ít đạo hữu cũng đã phát hiện ra. Đây là phục bút của Nhĩ Căn. Xin nhớ rằng lúc đầu nhắc tới Hứa Lập Quốc, Lưu Kim Bưu và người điên, có đạo hữu cá biệt cho rằng không ổn, không biết rằng những tình tiết đó cũng là phục bút của tác già.

Xin hãy đợi tới cuối cùng.

Làm sao biết trong mấy chương Mộng Đạo của này không có phục bút chứ? Nhĩ Căn viết truyện chính là mong các đạo hữu sau khi đọc những chương sau sẽ bừng tỉnh đại ngộ, vỗ bàn khen tuyệt!

Cảm giác này đối với ta đúng là ngàn vàng khó đổi. Còn nhớ lần thứ hai hóa phàm, phụ tử Vương Lâm còn sống hay không? Lúc đó bao nhiêu người nói là ghét Vương Lâm, phẫn nộ vì Vương Lâm không cho Vương Bình tu đạo, cảm thấy Vương Lâm ích kỷ, không thể tha thứ.

Nhưng cuối cùng mọi người có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ hay không? Lời đã hết, xin mọi người chờ đợi, ha ha.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1595 Người của Luyện Hồn Tông

Trong thời gian này, ở trong các thôn xóm của Triệu quốc có rất nhiều thư sinh lên kinh ứng thí. Bọn họ hoặc là giống như Vương Lâm, một thân một mình, hoặc tụ tập thành nhóm năm ba người. Ở trong Triệu quốc có bốn mươi chín huyện thành. Chỉ có từ bốn mươi chín huyện thành này đạt được công danh thì mới có thể trở thành tú tài, đi tới Tô thành tiến hành khoa khảo lần thứ hai.

Tô thành được gọi như vậy nguyên nhân là do có một người tên là Tô Đạo. Hắn là bậc đại nho của Triệu quốc. Sự tồn tại của hắn khiến cho Tô thành những năm gần đây gần như trở thành kinh đô của Triệu quốc.

Trong cuộc khảo thí ở Tô thành, người vượt qua được gọi là Tô cử. Trong thời gian quy định, tất cả Tô cử đều phải đi tới kinh đô của Triệu quốc, ở nơi đó một là một bước lên trời, hoặc là buồn bã rời đi.

Vương Lâm mang theo kỳ vọng của cha mẹ, mang theo hi vọng đối với tương lai, đi trên quan đạo, phía sau là một nam tử trung niên mặc một bộ y phục sạch sẽ mới thay. Nam tử trung niên này lưng đeo hòm trúc chứa sách vở, trong miệng đang ngâm nga một tiểu khúc không biết nghe thấy ở nơi nào, bộ dáng rất nhàn nhã.

Bầu trời lất phất mưa bụi nhưng mưa không to, trên đường đầy những vũng nước, tỏa khí lạnh, trộn với bùn đất khiến con đường trở nên lầy lội vô cùng.

Vốn chỉ mất nửa ngày là có thể tới huyện thành, nhưng cuối cùng mãi cho tới hoàng hôn hai ngươi Vương Lâm mới mơ hồ nhìn thấy phía xa xa tòa thành trì đang được ánh tà dương bao phủ.

Mặt trời đã ngả về tây, những tia sáng màu vàng xuyên qua tầng mây, bao phủ cả tòa thành. Từ xa nhìn lại, có một cảm giác như hoàng hôn chìm xuống toàn thành.

- Rốt cục đã tới rồi.

Vương Lâm thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán. Đoạn đường này hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, có đôi khi hồi tưởng lại cảm thấy kỳ dị không thể hiểu nổi.

- Đại Phúc, phía trước là huyện thành rồi. Chúng ta sẽ sống ở đó một thời gian.

Vương Lâm mỉm cười quay đầu nhìn lại thư đồng ở phía sau.

- Ta không thích cái tên này...

Vẻ mặt nam tử trung niên đau khổ, lắc đầu quầy quậy.

- Ta thấy rất khá mà. Tên này không tồi đâu.

Vương Lâm cười ha hả, mang Đại Phúc đi tới cửa thành, đưa giấy tờ trong thôn chứng nhận để binh sĩ kiểm tra một lượt xong liền được phép tiến vào thành.

Cho dù là sau cơn mưa, lại đã hoàng hôn nhưng bên trong huyện thành cực kỳ náo nhiệt, đường phố không ít người đi lại, hầu hết đều giống như Vương Lâm, là thư sinh từ bốn phía tới đây. Vương Lâm xem như đã hơi chậm chân, đi với Đại Phúc tới bốn năm nhà trọ nhưng vẫn không tìm được phòng.

Khi thấy sắc trời ngày càng tối, Vương Lâm cũng bắt đầu hơi lo lắng. Cũng may khi tới một nhà trọ cuối cùng thì bên trong còn một gian phòng trống, mặc dù giá có cao nhưng trên bầu trời vang lên tiếng sấm, giống như dấu hiệu mưa có thể trút xuống bất cứ lúc nào. Vương Lâm cắn răng một cái, liền bảo Đại Phúc lấy bạc ra.

Đại Phúc lấy ngân lượng Vương Lâm giao cho từ trước ra, cảm giác đau như cắt thịt, cẩn thận đếm đi đếm lại, rất không tình nguyện giao ra, trong miệng còn lấm bẩm nói.

- Ngân lượng cũng không nhiều...đau lòng quá...ta trước đây hình như đã trải qua chuyện gì, biết rằng ngân lượng vô cùng trọng yếu...

Tiếng lẩm bẩm của hắn khiến cho tiểu nhị khinh miệt nhìn hai người Vương Lâm một cái, lười biếng dẫn họ về phòng. Mấy ngày nay hắn đã thấy rất nhiều thư sinh như Vương Lâm, có người ra tay hào phóng, cũng có người giống như hai người Vương Lâm, theo hắn thấy chính là hạng người nghèo mạt rệp.

Tính cách Vương Lâm thuần phác, thấy thần sắc của tên tiểu nhị nhưng cũng chẳng thèm để trong lòng.

Gian phòng không lớn, ở hai người cũng thích hợp, chỉ là có một mùi mốc meo từ bên trong phòng ập tới, khiến Vương Lâm nhướng mày. Vào

thời kỳ này, loại mùi này không thể loại trừ, trừ phi là loại phòng tốt nhất, nếu không thì hầu hết đều như vậy.

Ăn qua quýt một chút thức ăn, Vương Lâm nằm lăn lên giường, nhìn ngọn đèn trên bàn, bên tai truyền tới tiếng ngáy khò khò của Đại Phúc.

Cái chăn ướt át, đắp lên rất không thoải mái. Trằn trọc hồi lâu, Vương Lâm vẫn không thể ngủ được, thầm than bò dậy, trong tiếng ngáy của Đại Phúc, ngồi xuống cạnh bàn, lấy từ trong hòm trúc ra một bộ sách, soi đèn ngồi đọc.

Đang đọc sách thì tiếng sấm ầm ầm vang lên ngoài cửa sổ. Những tia chớp lóe lên, hàng loạt tiếng sấm kinh thiên động địa ầm vang. Tiếng sấm không tiêu tan trong thời gian ngắn mà liên tục duy trì, tiếng động chói tai bao phủ cả huyện thành, khiến nhiều người đang ngủ say bừng tỉnh.

Cũng trong cơn cuồng phong gào thét, ở trên bầu trời huyện thành giống như bị xé tan, tiếng gió gào thét nức nở quét ngang mặt đất, thổi tung cát bụi. Những hạt mưa to tầm tã trút xuống, rơi lên mái nhà trong huyện thành.

Những tiếng cộc cộc từ cửa sổ phòng Vương Lâm truyền tới, giống như muốn phá tan cửa sổ tiến vào. Dưới tiếng động này, Vương Lâm không thể tĩnh tâm đọc sách, cau mày ngẩng đầu lên.

Nhưng vào đúng lúc này, đột nhiên cửa sổ phòng bị một lực lượng mạnh mẽ đẩy tung. Cánh cửa hướng vào phía trong đập rầm một cái vào tường. Một cơn gió lớn mang theo nước mưa từ cửa sổ tạt vào trong phòng.

Ánh nến trên bàn liền bị dập tắt, căn phòng lập tức tối đen như mực. Mái tóc Vương Lâm bị thổi toán loạn, quần áo kêu phần phật. Cơn gió mang nước mưa vào phòng, thậm chí ngay cả quyển sách Vương Lâm cầm trên tay cũng suýt nữa bị thổi tung.

Vương Lâm kêu lên kinh hãi, lập tức đứng dậy nhanh chóng tới cạnh cửa sổ, định đóng cánh cửa lại một lần nữa. Nhưng đúng lúc này thì tiếng sét ầm ầm nổi lên, dường như đánh thẳng vào cửa sổ vậy, tạo thành tiếng vang kịch liên liên tiếp, giống như sóng âm thanh ầm ầm làm cho tâm thần Vương Lâm chấn động.

Cũng trong lúc này, trong khi những tia chớp lần lượt lóe lên, Vương Lâm nhìn thấy trên bầu trời có một luồng sáng phủ cả bầu trời, khiến huyện thành đang ngủ say trong cơn mưa gió hoàn toàn bị ánh sáng của tia chớp này bao phủ.

Trong nháy mắt này, Vương Lâm dưới luồng sáng này thấy được non nửa thành trì. Hắn nhìn một lượt liền trở nên sửng sốt.

Hắn lại thấy được một cánh chim trắng trong giấc mộng trên đường. Cánh chim bay xoẹt qua tia chớp trên bầu trời, trong gió mưa sấm sét lượn lại.

Giống như nó biết Vương Lâm đang nhìn nó, cánh chim trắng kia cúi đầu nhìn thoáng qua Vương Lâm. Trong tích tắc này, ánh mắt một người một chim gặp nhau.

Sấm chớp càng kịch liệt hơn. Những tia chớp lóe lên không ngừng, ầm ầm chấn động cả màn đêm. Đầu óc Vương Lâm cũng ầm ầm chấn động, thân thể đứng ở đó, giống như có một suy nghĩ không thể nói lên lời đang không ngừng nảy sinh trong đầu óc hắn, cuối cùng hóa thành một tiếng nói mơ hồ.

Tiếng nói đó lộ vẻ mê mang, lộ khí tức tang thương, ở trong đầu óc Vương Lâm không ngừng vang vọng.

- Nhân quả...như thế nào là nhân quả...nhân quả là cái gì...

Gió thổi vào từ cửa sổ, không ngừng lắc lư thân thể Vương Lâm. Hắn đứng ở bên cạnh cửa sổ, để mặc gió thổi qua, để mặc sấm sét ầm vang, tùy ý để những tia chớp gào thét. Trong mắt hắn, tất cả mọi vật trong thiên địa đều tiêu tán, chỉ còn lại duy nhất cánh chim trắng trên bầu trời.

Cánh chim kia tung cánh, cùng với sấm sét hóa thành một luồng sáng trắng lao thẳng tới Vương Lâm. Hầu như chỉ trong tích tắc nó đã tới gần, rơi xuống cửa sổ phía trước Vương Lâm, đứng nơi đó, thu cánh yên lặng nhìn hắn.

Vương Lâm nhìn nói, rất lâu.

- Là ngươi, là ngươi nói chuyện với ta sao...

Vương Lâm thì thào.

- Nhân quả là cái gì...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mờ mịt. Con chim nhìn thật sâu vào mặt Vương Lâm, sau đó bay lên, rời khỏi bậu cửa sổ, lượn ở bên ngoài vài lần, cất tiếng kêu vang, sau đó bay vụt vào mây đen trên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

Nó mặc dù đã rời đi nhưng tiếng sấm sét trên bầu trời lại ầm vang không ngừng, càng ngày càng kịch liệt, giống như quấy rầy suy nghĩ của Vương Lâm. Hắn theo tiềm thức nhíu mày, tay phải hướng về phía ngoài cửa sổ điểm một chỉ.

Một chỉ này điểm tới, trong mắt phải của hắn đột nhiên có một đạo ấn ký hình tia chớp lóe lên. Trong nháy mắt khi tia chớp này xuất hiện, sấm sét trên bầu trời đột nhiên ngừng hẳn. Một luồng ý chí mạnh hơn cả sấm sét khiến cho chúng phải rút lui.

Giống như luồng ý chí này chính là ý chí của quân vương lôi điện trong thiên địa, có thể hiệu lệnh vô tận sấm sét, khiến cho chúng phải rút lui! Thậm chí mấy tia chớp đang lóe lên dưới một chỉ này đều dập tất, đồng loạt tiêu tán.

Ngay cả gió cũng dưới một chỉ này mà tan nát, bị cuốn đi, bay vọt lên trời, cuốn theo cả đám mây mưa tầm tã. Nước mưa trong tích tắc điên cuồng lui lại phía sau. Nếu như nước mưa có linh hồn thì lúc này linh hồn của mưa cũng kinh hãi, cơ hồ trong nháy mắt này hoàn toàn ngừng lại.

Ngừng lại không chỉ có nước mưa ở huyện thành này mà dưới một chỉ của quân vương của sấm sét này, mây mưa của cả Triệu quốc trong nháy mắt toàn bộ ngừng lại, sấm sét tan rã, chớp giật không còn, mây đen tiêu tán, gió tạnh mưa tan.

Các tu sĩ Hằng Nhạc Phái đang phi hành trong mưa bên trong Triệu quốc, Vương Trác, Từ Phi, Chu Nhị, mấy người này đồng thời chấn động tâm thần, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ. Phía trước bọn họ có một lão già. Lão già này quay phắt đầu lại, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

- Khí tức này...trời ạ, đây là tu vi gì chứ!!

Trên bầu trời Triệu quốc, ở một phương hướng khác, đồng thời khi mây đen tan nát có hai đạo cầu vồng nhanh chóng tiêu tan, lộ ra bên trong đó hai người một nam một nữ. Nữ tử chính là Liễu Mi. Sắc mặt nàng tái nhợt, quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ mê mang.

Nam tử bên cạnh nàng thần sắc đại biến, suýt nữa thì hô lên kinh hãi.

Cũng ở bên trong Triệu quốc, tại Đằng gia Thành, lão tổ Nguyên Anh lão quái Đằng Hóa Nguyên đang đả tỏa lúc này mở bừng hai mắt, ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ. Toàn thân hắn tràn ngập một cảm giác khiến hắn hãi hùng khiếp vía.

Bên trên đỉnh Hằng Nhạc Sơn, một lão già mặc hoàng bào nhìn bầu trời, cau mày giơ tay phải ra tính toán. Người này chính là Hoàng Long Chân Nhân. Nhưng giờ phút này ánh mắt hắn cực kỳ nghiêm túc, tay phải đang tính toán thì rung lên, máu tươi từ móng tay túa ra. Ánh mắt hắn lộ vẻ cổ quái, hình như có hơi không dám tin.

- Chuyện này... Chuyện này sao có thể chứ!!

Cũng vào giờ khắc này, ở xa xa trên Chu Tước Tinh, trong Chu Tước quốc, có một tông phái cường đại. Chỉ riêng tông phái này đủ để quét ngang tu chân quốc cấp năm. Bên ngoài sơn môn âm hồn tràn ngập, tiếng gào thét như quỷ thần rên xiết, chấn động thiên địa, từ xa nhìn lại lộ ra một cây cờ khổng lồ!

Trong bầu trời tràn ngập âm hồn vô tận này, có một người đang khoanh chân ngồi. Người này là một nam tử trung niên, chính là sư huynh của Độn Thiên.

Tính không ra được...lão phu cả đời này đã tính ba mươi bảy lần, lần nào cũng không thành công. Chẳng lẽ Luyện Hồn tông của chúng ta thật sự không có hi vọng sao...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1596 Quả của Luyện Hồn tông

- Chẳng lẽ Luyện Hồn tông chúng ta thật sự không thể quật khởi được nữa, chỉ có thể gắng gượng kéo dài...

Nam tử trung niên dường như phát điên, thê thảm cười rộ lên. Nhưng lúc này đột nhiên hắn biến sắc, quay phắt đầu nhìn về phía xa xa.

-Hả!

Mắt hắn sững lại, lập tức hai tay bắt quyết, điên cuồng tính toán.

- Đây là...đây...đây...

Thần sắc nam tử nhanh chóng biến hóa. Hắn trong nháy mắt ngắn ngủi này đã tiêu hao rất nhiều thọ nguyên và sinh cơ, nhưng kết quả chín lần đều toàn bộ là một!

Điều này khiến hắn không thể tin nổi, thậm chí có cảm giác hoang đường!

Trong trầm mặc, thân thể hắn nhoáng lên, trực tiếp tiêu tán hoàn toàn, dùng thuật Na Di phóng thẳng về phía Triệu quốc.

Bên trong một huyện thành của Triệu quốc. Thiên địa yên tĩnh. Bên trong lầu hai của một nhà trọ, Vương Lâm vẫn đứng trước cửa sổ, tiếng nói thì thào vang vọng không gian.

- Nhân quả là gì...nhân quả...

Thời gian một đêm chậm rãi trôi qua. Vương Lâm không biết đã về bên cái bàn từ lúc nào, nhìn ngọn nến đã tắt, yên lặng ngẩn ra. Trong đầu hắn vẫn tồn tại tiếng nói không ngừng vang vọng, dần dần thay thế toàn bộ suy nghĩ của hắn.

Cửa sổ hắn cũng quên đóng lại. Giờ phút này đã không còn gió, không còn mưa. Bầu trời ngời sáng, mặt trời ban mai dâng lên, ánh sáng bao phủ mặt đất. Sáng sớm, mọi người vui mừng và sợ hãi phát hiện ra, mây đen vốn tràn ngập bầu trời nửa tháng nay vào sáng sớm hôm đó không ngờ đã biến mất toàn bộ.

Bầu trời trong sáng, ngàn dặm không mây. Ánh mặt trời nhu hòa rơi trên thân thể mọi người, khiến cho thân thể vốn đã sắp rỉ sét vì mưa gió hồ hởi hẳn lên.

Giống như mùa hè năm nay đã tới sớm hơn, giống như mùa mưa năm nay đã qua nhanh hơn một chút.

Đại Phúc ngủ dậy dụi dụi hai tròng mắt, sau khi nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, lập tức mặt mày hớn hở, đắc ý chỉ một ngón tay về phía đó hô lên với Vương Lâm.

- Đêm qua ta nằm mơ, thấy một chỉ của ta khiến sấm chớp tiêu tán. Ha ha, ta lợi hại không nào? Hừ hừ, xem ra quả nhiên ta không phải là hạng người tầm thường. Ôi, đáng tiếc, đáng tiếc.

Suy nghĩ của Vương Lâm sau khi bầu trời sáng ngời liền chậm rãi thu lại. Một đêm không ngủ nhưng hắn không có cảm giác uể oải chút nào, chẳng qua mi tâm hơi mơ hồ đau nhức.

Hắn vuốt vuốt mi tâm, nhìn Đại Phúc, thấy vẻ mặt hắn đang cười nhìn mình, trong lòng cũng vui vẻ hẳn lên.

- Ngươi lợi hại. Ngươi mộng tới thiên đình, khiến cho mưa gió biến mất, được chưa nào...

Đại Phúc hơi hưng phấn lại càng đắc ý.

Ngày tháng trôi mau, khoa thi ở huyện thành chỉ còn năm ngày nữa là tổ chức. Những thư sinh đi tới nơi này sau năm ngày lo lắng chờ đợi, tới sáng ngày thứ sáu, trước khi ánh ban mai đầu tiên xuất hiện ở chân trời, từ trong các nhà trọ đi ra, hướng về phía trường thi của huyện thành vội vã đi tới.

Trong năm ngày này Vương Lâm ngoài đi tới nha môn của huyện thành để xem đường đi tới trường thi ra thì hầu như không rời khỏi nhà trọ, nắm chắc thời gian đọc sách, chuẩn bị tốt cho tới cuối cùng. Hắn cũng rất lo lắng. Lúc này nếu thành công thì mới có cơ hội tiếp tục, còn nếu thất bại thì chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, không thể không trở về thôn, yên lặng chờ tới mấy năm sau mới có một kỳ thi nữa.

Vương Lâm không muốn thất bại. Hắn không đành lòng chứng kiến ánh mắt ảm đạm của cha mẹ, càng không nguyện bởi vì sự thất bại của bản thân mà khiến cha mẹ chịu ánh mắt cười nhạo của những người họ hàng vốn mắt cao hơn đỉnh đầu kia.

Năm ngày thời gian qua đi, Đại Phúc đúng là chịu khổ sở không nói lên lời. Tính cách hắn vốn hiếu động, trong thời gian Vương Lâm đọc sách liền đi ra ngoài, đi dạo khắp huyện thành, dần dần biết một số người, lại càng học thêm được bản lãnh keo kiệt.

Ngày thứ sáu, Vương Lâm tắm rửa dâng hương, thay một bộ quần áo văn sĩ màu trắng, hít thở thật sâu, sau đó mang hòm trúc và Đại Phúc rời khỏi nhà trọ, tiến về phía trường thi.

Hắn phải đi tới trường thi thứ ba, ở phía tây huyện thành. Đường phố lúc này rất náo nhiệt, hai bên có không ít hàng quán mở sớm, những người bán hàng rong cũng dọn hàng sớm để các vị thư sinh đi thi có thể mua chút đồ ăn.

Nhìn lại bốn phía, trên đường có rất nhiều thư sinh, tất cả đều có vẻ vội vã, hoặc vẻ mặt sầu lo, hoặc mang theo vẻ hồi hộp, thậm chí ngay cả ăn cũng chỉ nuốt vài miếng rồi vội vàng rời đi.

Vương Lâm hít thở sâu mấy cái, từ từ bình tĩnh lại, ăn mấy cái bánh bao rồi cùng Đại Phúc đi tới bên ngoài trường thi. Người ở đây rất đông, chen chúc dày đặc nhưng lại không ầm ĩ, hầu hết đều nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhớ lại những sách vở đã đọc.

Hai vị quan mặc cẩm bào lạnh lùng nhìn đám thí sinh, vốn bởi vì có bọn họ khiến cho không khí nơi này lại càng ngưng trọng. Vương Lâm bình tĩnh đứng đó, nhìn bầu trời trên trường thi, trái tim chậm rãi trở nên hoàn toàn bình tĩnh.

Đại Phúc ở phía sau hắn còn đang nhìn ngó khắp nơi, sắc mặt buồn bực. Hắn nhìn thư đồng của người khác tuổi đều không lớn, bản thân mình đối lập nhìn có vẻ không hợp lý.

Sau khi nói thầm vài câu, Đại Phúc liền lôi bánh bao ra hung hăng cắn vài miếng.

Không bao lâu sau, một khắc trước khi bắt đầu thi đã tới. Những tiếng chuông cong cong từ xa truyền lại, vang vọng huyện thành, lộ vẻ trầm trọng.

Tiếng chuông này vang lên, đám thư sinh đang nhắm mắt liền mở bừng đôi mắt, thần sắc ngưng trọng, cảm giác khẩn trương lại xuất hiện.

- Tiến vào trường thi! Nếu có tài liệu thì tự giác nộp ra, không tới khi bị phát hiện thì sẽ chịu hủy bỏ tư cách.

Một quan viên mặc cẩm bào chớp mắt, chậm rãi nói.

Mỗi một thư sinh đi vào trường thi đều bị lục soát kỹ càng, xác nhận không có tài liệu mới được cho vào.

Vương Lâm cũng vậy. Sau khi tra xét xong đồ vật trong hòm túc, hắn liền được cho vào trường thi.

Đại Phúc ở bên ngoài vẫy tay với Vương Lâm, lớn tiếng hô. Những người ở bốn phía mặc dù cau mày tỏ vẻ chán ghét nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý.

Vẻ mặt Vương Lâm mỉm cười, hướng về phía Đại Phúc vẫy tay, xoay người đi vào.

Tìm được chỗ ngồi viết tên mình rồi, Vương Lâm bình tĩnh ngồi xuống. Dưới ánh mắt chăm chú của quan giám sát trường thi, tất cả thí sinh đều đặt giấy bút lên bàn, ngưng thần tĩnh khí.

Cho tới khi quan giám khảo mở đề thi được phong kín xong, không bao lâu sau liền có tiếng bút loạt xoạt vang lên.

Vương Lâm bình tĩnh mài mực, nhìn đề thi trước mắt, nhưng hồi lâu vẫn chưa hạ bút. Thời gian thi là cả ngày, rất rộng rãi, khiến cho người ta có đủ thời gian để suy tư.

Từ từ, các thư sinh khác giống như Vương Lâm đang trầm tư, liền tìm ra ý văn, lập tức động bút. Cuối cùng cả trường thi chỉ còn Vương Lâm là ngồi ở đó, còn đang suy nghĩ.

Đề bài của kỳ thi lần này là một bức tranh, hình ảnh rất đơn giản, chỉ có một ngọn núi. Trên núi có một cây đại thụ đứng thẳng tắp. Bầu trời hình như có gió, khiến cây đại thụ như đung đưa.

Dưới chân núi có vài nét bút, miêu tả một gian nhà của người sơn dã.

Ý tứ bức tranh rất rõ ràng, đó là bốn chữ đống lương chi tài. Hầu như tất cả thí sinh đều có thể nhận ra điều này, bài văn cũng đều xoay quanh bốn chữ này.

Chẳng qua khi Vương Lâm nhìn thấy bức tranh, trong đầu hắn, tiếng nói vang vọng năm ngày trước lại mơ hồ hiện lên.

- Nhân quả...cái gì là .... Nhân quả...

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã tới trưa. Đã có người làm xong bài, cầm bài viết còn chưa ráo mực, thần sắc lộ vẻ vui mừng, khẽ lắc đầu, trong lòng đọc thầm.

Chỉ có Vương Lâm vẫn ngồi yên lặng ở nơi đó, đôi mắt lộ vẻ mê mang, mãi vẫn không hạ bút. Chuyện như vậy cũng không nhiều, khiến cho mấy vị giám quan cũng đưa mắt nhìn Vương Lâm vài lần.

Dần dần, lục tục đã có người rời khỏi trường thi, hoặc là đắc ý, hoặc mất mát. Sau khi rời đi liền có thư đồng làm bạn, bước về phía xa.

Trời chiều dần phủ xuống, cả trường thi trở nên hơi âm u, thời gian tới lúc kết thúc không còn nhiều, chỉ còn không tới nửa canh giờ. Trừ Vương Lâm ra, thư sinh cuối cùng cũng đã thở dài đứng dậy, liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, sau đó rời đi.

- Nếu không làm được thì nên đi cho sớm, không nên lãng phí thời gian.

Một giám quan cau mày, đi tới bên cạnh Vương Lâm, tay phải gõ lên mặt bàn.

Vương Lâm không ngẩng đầu, hai mắt nhắm lại, lúc này mở bừng ra, tay phải cầm bút đưa vào nghiên mực, sau đó hai mắt bừng sáng, viết nhanh lên giấy.

- Như thế nào là nhân quả, nếu không trồng cây thì trên núi không có cây. Nếu chi trồng một cây thì sớm ngày lấy cành, giữa ngày lấy gỗ, cuối ngày lấy rễ...

Vương Lâm giống như quên hết thảy, trong đầu chỉ còn quanh quẩn tiếng nói tang thương kia, hiện lên bức tranh trong đề thi, không ngừng viết xuống suy nghĩ khó hiểu trong đầu mình.

-Hả?

Giám quan đứng bên cạnh Vương Lâm nhìn qua vài lần, lập tức ngẩn ra, cẩn thận nhìn lại. Thậm chí mấy giám quan cách đó không xa cũng bị tiếng nói của hắn hấp dẫn, đều đi tới nhìn qua. Trong số đó có người cười nhạo, rời đi, chẳng bao lâu sau mấy người còn lại cũng đều lắc đầu mà bỏ ra chỗ khác.

- ... Như thế nào là nhân quả. Trồng cây là nhân, lấy gỗ là quả...ngày căn nhà gỗ thành cũng chính là thành! Đây chính là nhân quả...

Vương Lâm buông bút, nhìn thật sâu một lần, vẻ sáng ngời trong mắt tiêu tan, thay vào đó là một vẻ mê mang, than nhẹ hướng về phía lão giám quan già vẫn luôn đứng phía sau hắn ôm quyền, thu thập sách bút đi khỏi trường thi.

Cho tới sau khi hắn rời đi, vị giám quan già mới cầm bài làm của Vương Lâm lên, tỉ mỉ đọc lại một lần nữa, trong mắt lộ ra vẻ hoảng hốt, hình như hơi hiểu ra, nhớ kỹ tên Vương Lâm ghi trên bài làm.

- Suy tư với nhân quả tới mức này không ngờ lại xuất hiện ở một thiếu niên. Người này có lẽ không thể thành lương tài cho triều đình nhưng sẽ thành đại nho một đời!

Lão già giám quan trầm ngâm hồi lâu, cầm bút khoanh tròn tên của Vương Lâm lại.

Vương Lâm đi khỏi trường thi, nhìn một cái đã thấy Đại Phúc đang ngủ khò khò ở dưới một gốc cây, trên mặt nở nụ cười. Hắn đi tới bên cạnh Đại Phúc, đang muốn gọi hắn dậy thì lúc này thiên địa tối sầm lại, cuồng phong gào thét, từng trận tiếng quỷ khóc thê lương vang lên. Bất ngờ có một luồng hắc phong từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Đại Phúc và Vương Lâm, giống như chia lìa bọn họ khỏi huyện thành vậy.

Trong con hắc phong này biến ảo ra một nam tử trung niên mặc hắc bào, toàn thân tràn ngập khí tức lạnh như băng. Hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

- Lão phu sẽ không làm tổn thương tới ngươi. Ngươi chi cần trả lời lão phu một vấn đề.

Hắn chính là sư huynh của Độn Thiên ở Luyện Hồn tông! Những thư sinh tham gia khoa khảo ở huyện thành trong mấy ngày này hắn đều tìm tới, mỗi người đều cùng hỏi một câu, cuối cùng bị hắn xóa đi trí nhớ, thất vọng đi tìm người tiếp theo.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1597 Một câu nói mấy trăm năm trước

Sư huynh của Độn Thiên ở Luyện Hồn tông mấy ngày trước khi một chỉ của Vương Lâm vô ý đứng ở cửa sổ vô ý phất tay ra, khiến lôi đình trong thiên địa tan nát, mây gió biến mất, trong tích tắc đó hơi có cảm ứng được, hao phí rất nhiều thọ nguyên và sinh cơ, liên tục tính toán chín lần.

Hắn muốn tìm kiếm tương lai cho Luyện Hồn tông, muốn cho Luyện Hồn tông có một con đường thông thiên.

Chín lần tính toán, chín lần gieo quẻ, cuối cùng chỉ cho hắn một kết luận khiến hắn cảm thấy hoang đường vô cùng. Hắn đầu tiên không tin, nhưng liên tục chín lần đều như vậy thì hắn không tin không được.

Mỗi một lần tính toán đều chỉ về Triệu quốc, hướng về một huyện thành bên trong đó, chỉ về một thư sinh trong huyện thành nọ!

Cho nên hắn mới tới nơi này, mang theo kỳ vọng, mang theo cảm giác hoang đường, liên tục ở trong huyện thành này tìm kiếm mấy ngày, hầu như đã tìm qua toàn bộ thư sinh trong đây, chẳng qua cuối cùng vẫn không tìm được bất cứ câu trả lời nào khiến hắn hài lòng.

Thư sinh chỉ là phàm nhân, làm sao có thể trả lời vấn đề của hắn. Lấy tu vi của nam tử trung niên này thì đừng nói là Triệu quốc, dù là cả Chu Tước Tinh thì hắn cũng thuộc nhóm cường giả. Anh Biến, Anh Biến là bước để tới Vấn Đỉnh!

Nam tử trung niên vung tay áo lên khiến hắc phong gào thét, vô tận âm hồn bên trong đó gầm rống dữ tợn, tràn ngập bên cạnh Vương Lâm và Đại Phúc, khiến cho thiên địa giống như bị chia cắt, tạo thành một vùng mơ hồ.

Đại Phúc vẫn đang ngủ khò khò, tiếng ngáy vang vang, hình như không hề ăn khớp với hoàn cảnh này. Vương Lâm xoay người, ở bên trong thiên địa đen kịt này đi tới bên cạnh nam tử trung niên.

Đối phương là tiên nhân, điểm này Vương Lâm đã rõ. Nhưng hắn lại không hề sợ hãi chút nào. Thật là kỳ quái. Với nhãn lực của hắn thì rõ ràng nam tử trung niên này vô cùng cường đại, nhưng đối với hắn lại nhỏ bé tới cực điểm.

Vương Lâm cũng không thể giải thích bằng lời. Dường như trong đêm đen mưa gió sấm chớp hôm trước, sau khi giọng nói bên trong đầu óc hắn xuất hiện, trên người hắn xảy ra một chút biến hóa kỳ dị.

Biến hóa này là ở tư tưởng, là một loại cảm ngộ không thể nói thành lời, giống như là bài làm trong kỳ thi vừa qua, hắn viết về nhân quả trong thiên địa vậy!

Bình tĩnh nhìn nam tử trung niên kia, thần sắc Vương Lâm như thường, chậm rãi mở miệng.

- Nói đi.

Nam tử trung niên kia hả khẽ một tiếng, đứng cách Vương Lâm mấy trượng, cẩn thận nhìn Vương Lâm vài lần. Theo sự quan sát của hắn, đối phương rất tầm thường, đúng là một phàm nhân chân chính, không phải là tu sĩ.

Nhưng vẻ mặt đối phương bình tĩnh như vậy, bộ dáng thản nhiên lại khiến nam tử trung niên thấy chỗ bất phàm. Mấy thư sinh hắn gặp trước đây đều trong nháy mắt khi thấy hắn, hầu như sụp đổ. Sự hoảng sợ và khiếp hãi đó khiến hắn phải làm phép trấn an mới run rẩy mở miệng được.

Vương Lâm là người đầu tiên hắn gặp lại trấn định như vậy.

Thậm chí lúc này không thể dùng hai từ trấn định để hình dung. Nam tử trung niên nhìn đối phương giống như là căn bản không coi sự xuất hiện của mình có gì đặc biệt, không coi mình là tiên nhân mà giống như đang nhìn phàm nhân vậy.

Phải biết rằng với tu vi của hắn, dù là đế vương phàm gian gặp mặt cũng phải sợ hãi run rẩy, cung kính như cúng bái tổ tông. Loại uy áp vô hình này truyền ra từ thân thể hắn không phải là thứ mà phàm nhân có thể chống cự được, cho dù là tu sĩ thì cũng bị trấn áp tới mức phải hoảng sợ.

Phản ứng như Vương Lâm lúc này cả đời hắn chỉ gặp phải hai lần. Nhưng hai lần này người gặp hắn đều là hạng người đại nho mấy trăm năm mới xuất hiện trên Chu Tước Tinh.

Loại đại nho này hiểu được thiên địa, cảm thụ được tạo hóa, học vấn kinh thiên, có một luồng chính khí mênh mông, không sợ quỷ thần, tuy rằng một tu sĩ luyện khí nho nhỏ cũng có thể giết chết những vị đại nho này nhưng tu vi càng cao lại càng cảm nhận được luồng khí tức giống như tu sĩ trên người họ.

Người như vậy nếu tu đạo thì tự nhiên mà có thành tựu rất cao.

Vương Lâm là người thứ ba khiến hắn gặp có cảm giác này. Trầm mặc trong chốc lát, nam tử trung niên ôm quyền hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

- Lão phu là tông chủ Luyện Hồn tông, Niệm Thiên.

- Một cái tên Niệm Thiên, chữ Niệm này dung nạp vạn tượng, đúng là tên hay.

Vương Lâm mỉm cười, hướng về phía nam tử trung niên ôm quyền đáp lễ. Loại khí tức đại nho trên người hắn lại càng trở nên nồng đậm, mơ hồ khiến âm hồn trong hắc phong bốn phía đồng loạt tránh ra, không ngờ không dám tới gần nửa điểm. Thậm chí ngay cả tiếng gào thét thê lương cũng từ từ yếu bớt, cho tới khi tiêu tán hoàn toàn.

Cảnh tượng này lại càng khiến nam tử trung niên ngạc nhiên. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ kỳ vọng. Hắn mơ hồ cảm thấy đáp án mình muốn tìm rất có khả năng là từ người này mà ra. Chín lấn tính toán của hắn vô cùng có khả năng là người này!

- Lão phu muốn hỏi, Luyện Hồn tông ta có thể có một con đường thông thiên hay không! Mong nho sinh có thể giải đáp mê hoặc trăm năm cho lão phu!

Khuôn mặt Niệm Thiên lộ vẻ chân thành, lại hướng về phía Vương Lâm vái một cái nữa.

Chuyện truyền thừa của tông phái có quan hệ trọng đại, đi hỏi một phàm nhân vốn là một chuyện quái dị. Niệm Thiên vốn cũng cho là như vậy, nhưng chín lần tính toán đều ra kết quả khiến hắn không thể không tin. Sự bất phàm của Vương Lâm khiến hắn mơ hồ thấy được hy vọng. Hắn nhìn Vương Lâm, chờ mong đối phương trả lời.

Nghe thấy vấn đề này, Vương Lâm sửng sốt, trở nên trầm mặc.

- Ta không có câu trả lời.

Một lúc sau, Vương Lâm lắc đầu. Hắn căn bản không biết Luyện Hồn tông là thứ gì, mơ hồ chỉ có thể đoán được đại khái đây là một tông phái của tiên nhân.

Nam tử trung niên kia không nói gì nữa, nửa ngày sau khuôn mặt mới lộ vẻ khổ sở, lắc đầu thầm than. Hắn nhìn bầu trời, cảm thấy hành vi của mình lần này đúng là vô cùng hoang đường, không ngờ lại đi hỏi một người không có liên quan về chuyện truyền thừa của môn phái mình.

- Lão phu đã quấy rầy rồi. Người là nho sinh đương thời, lão phu sẽ không xóa trí nhớ của ngươi. Ôi.

Nam tử trung niên cười khổ, tay áo vung lên, xoay người mang theo vẻ xuống dốc và mê mang, đang định bước đi.

Vương Lâm nhìn bóng lưng hiu quạnh của hắn, mơ hồ có thể cảm thấy trên người đối phương như có một tòa núi lớn vô hình đè nặng xuống. Dưới ngọn núi này, lão giả này lại càng lộ vẻ buồn bã.

- Ngươi mang ta đi nhìn Luyện Hồn tông một lần.

Vương Lâm nhớ tới cảnh tượng trong giấc mơ của mình, nhớ lại tiếng nói vang vọng trong đầu óc của mình mấy ngày trước, bình tĩnh mở miệng nói.

Bước chân của nam tử trung niên đang sắp sửa rời đi kia sững lại, quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, một lúc lâu sau mới ngưng trọng gật đầu, tay phải giơ lên hướng về phía hắn điểm một chỉ. Lập tức hắc phong từ bốn phương tám hướng gào thét lao tới, trực tiếp ngưng tụ bên ngoài thân thể Vương Lâm, cuốn lấy thân thể hắn, bay lên không trung, cùng với lão giả này cất bước, biến mất hoàn toàn.

Bên trong huyện thành không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra nơi pháp thuật được thi triển. Thậm chí cả nơi hắc phong vừa xuất hiện cũng không có người nào chứng kiến. Ở dưới gốc đại thụ bên ngoài trường thi, Đại Phúc vẫn ngáy vang như trước, vừa lẩm bẩm vừa ngủ ngon lành.

Chu Tước Tinh, ở vùng đất của Luyện Hồn tông, trên bầu trời xa xa, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng thần sắc lại cực kỳ trấn định. Hắc phong tràn ngập bên ngoài thân thể hắn, dìu thân thể hắn đứng vững trên bầu trời.

Bên cạnh hắn chính là Niệm Thiên.

- Nơi này là sơn môn của Luyện Hồn tông chúng ta.

Niệm Thiên điểm một cái về phía Luyện Hồn tông bên dưới. Lập tức tiếng động ầm ầm vang lên. Chỉ thấy vô số sương mù màu đen tràn ngập Luyện Hồn tông lập tức tản ra, khiến cho toàn bộ cảnh tượng bên trong Luyện Hồn tông rơi vào mắt Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn Luyện Hồn tông phía dưới, một loại cảm giác lo lắng quen thuộc từ trong đáy lòng dâng lên. Hắn dường như trong giấc mơ đã từng nhìn thấy mọi thứ ở nơi này, nhưng nhớ lại cẩn thận thì lại không nhớ ra nổi.

- Ta muốn đi một chút...

Nửa ngày sau, Vương Lâm nhẹ giọng mở miệng nói.

- Được.

Niệm Thiên không chút do dự, mang theo thân thể Vương Lâm thoáng một cái đã hóa thành cuồng phong, rơi vào bên trong Luyện Hồn tông. Bên trong sơn mạch của Luyện Hồn tông có rất nhiều tu sĩ. Sơn môn mở ra khiến đám tu sĩ này lập tức cảm ứng được, đều đi ra, liếc mắt một cái liền thấy Vương Lâm và Niệm Thiên.

- Tham kiến tông chủ.

Tiếng hô vang vọng khắp không gian. Đám tu sĩ Luyện Hồn tông thần sắc cổ quái. Bọn họ nhận ra Vương Lâm chỉ là một phàm nhân, nhưng lại không rõ vì sao tông chủ lại mang một phàm nhân vào nơi này.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mê mang, đi vào bên trong Luyện Hồn tông. Mọi thứ ở nơi này hắn đều có cảm giác quen thuộc, thậm chí một số nơi có nguy hiểm hắn dường như cũng đã biết trước. Loại cảm giác này hắn càng đi lại càng nổi lên rõ rệt.

Ở dưới một ngọn núi, thân thể Vương Lâm dừng lại. Trên ngọn núi này có rất nhiều động phủ, ở dưới chân núi cũng mơ hồ thấy được. Cảm giác quen thuộc ở nơi này càng đậm, dường như là không biết từ năm tháng nào hắn đã từng ở đây.

Niệm Thiên vẫn đi phía sau Vương Lâm, cùng hắn đi vào bên trong Luyện Hồn tông. Hai mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, không ngừng đánh giá Vương Lâm. Thời gian hơn nửa ngày chậm rãi trôi qua, Vương Lâm cuối cùng cũng đi tới chủ phong của Luyện Hồn tông!

Nhìn ngọn núi này, nhìn đám sương mù màu đen như một vòng tròn, hướng thẳng về phía chân trời, trông vô cùng đồ sộ.

Giờ phút này sắc trời đã tối dần, Vương Lâm nhìn chủ phong, cho dù cảm giác quen thuộc vẫn luôn tồn tại nhưng lại càng ngày càng ít. Một lúc lâu sau, hắn thở dài lắc đầu, đang định nói chuyện.

Đột nhiên một tiếng ầm vang từ bên trong ngọn chủ phong truyền ra. Chỉ thấy một thân ảnh màu đen bất ngờ xuất hiện trong sương mù trên ngọn núi, bước từng bước về phía Vương Lâm và Niệm Thiên.

- Sư huynh, là người này sao?

Một giọng nói mang theo vẻ tang thương truyền tới. Bóng đen đi tới gần. Hắn cũng là một nam tử trung niên, ánh mắt đảo qua trên người Vương Lâm.

- Độn Thiên, người này là nho sinh do vi huynh mời tới. Người lúc này đang cùng với phiên linh dung hợp, chớ để phân tâm, mau bế quan đi.

Đôi mắt Niệm Thiên lộ vẻ vui mừng, chậm rãi mở miệng.

Độn Thiên mỉm cười. Hắn thấy Vương Lâm chỉ là một phàm nhân, chỉ nhìn thoáng qua chứ không hề ghi tạc trong lòng, xoay người bước đi, biến mất trong thiên địa.

Hắn dù là như vậy như Vương Lâm trong tích tắc nhìn thấy Độn Thiên, thì trong đầu ầm ầm nổ vang. Mơ hồ hắn nhớ ra điều gì đó, cả người chấn động, nhìn thân ảnh Độn Thiên rời đi, hai hàng nước mắt không hay biết chảy xuống khóe mắt.

Đúng lúc này thì một cánh chim màu trắng bay trên bầu trời sơn môn Luyện Hồn tông, trong tiếng kêu vang liền quay trở lại.

- Luyện Hồn tông, mấy trăm năm sau ngày ngươi tọa hóa tử vong thì sẽ có một người tới nơi này. Hắn chính là thông thiên lộ của Luyện Hồn tông!

Vương Lâm thì thào, nhìn bóng lưng của Độn Thiên, nước mắt ngày càng nhiều.

Thân thể Niệm Thiên chấn động, nhìn Vương Lâm hồi lâu, ôm quyền vái một vái. Hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng nhưng vẫn ghi tạc chuyện này trong lòng. Cả đời này hắn không nói với Độn Thiên chuyện này, mà vào một ngày ở mấy trăm năm sau khi cảm thấy đại hạn phủ trong lúc lưu lại di ngôn mới nhớ tới lời nói của nho sinh mấy trăm năm trước khiến hắn khó quên nổi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1598 Một lần ước hẹn

Trong lúc sắp qua đời, hắn nhớ lại lời nói của nho sinh mấy trăm năm trước, một câu nói dường như đã trở thành vĩnh hằng, không ngừng vang

vọng trong lòng hắn, cho tới tích tắc khi hắn nhắm hai mắt, cho tới khi thọ nguyên của thân thể hắn đã hết, trong nháy mắt dấn thân vào bên trong Luyện Hồn phiên, trở thành một chủ hồn trong đó.

Thần thức hắn tản ra, dùng chút sức lực cuối cùng của sinh mạng khuếch tán ra, tràn ngập Luyện Hồn tông. Hắn thấy được từ xa xa trong đám người muốn bái nhập Luyện Hồn tông có một người bộ dáng rất tầm thường.

Vào tích tắc khi nhìn thấy người này, thần thức của Niệm Thiên nổi lên sóng gió không thể tưởng tượng nổi. Hắn khiếp sợ phát hiện ra người này không ngờ chính là nho sinh hắn đã hỏi chuyện từ mấy trăm năm trước!!

Mang theo sự mê mang vào những suy đoán không lời giải, Nguyên Anh của hắn trở thành chủ hồn của đại phiên....

Vương Lâm bị đưa trở về huyện thành của Triệu quốc, đứng ở bên cạnh cây đại thụ bên ngoài trường thi. Đại Phúc trước mặt hắn vẫn còn đang ngủ say, mọi chuyện vừa xảy ra giống như một giấc mộng.

- Nhân quả...ta đã hơi rõ ràng rồi...

Vương Lâm nhìn bầu trời. Hắn lại thấy cánh chim trắng kia. Con chim chao cánh, chậm rãi biến mất trong tầng mây.

Lay Đại Phúc tỉnh dậy, khi hắn hé mắt ra đầy vẻ buồn ngủ, Vương Lâm kéo hắn về lại nhà trọ. Trăng sáng đã nhô cao, chiếu xuống mặt đất, phủ lên thân ảnh bọn họ, kéo ra rất dài, rất dài...

Kỳ thi trong huyện thành mấy ngày sau liên công bố kết quả. Trong sự chờ đợi lo lắng của đám thư sinh, ngày này đã tới. Người có thể có tên trên bảng đầu có công danh của tú tài.

Công danh này đó là được đi tới Tô thành, có tư cách tham gia khoa cử ở Tô thành. Sau khi có tư cách này thì lại có cơ hội một bước lên trời. Một khi trở thành Tô cử thì họ có thể tới kinh đô của Triệu quốc, tiến hành cuộc thi cuối cùng!

Thậm chí nếu là người tài hoa hơn người, được đại nho Tô Đạo coi trọng thì có thể sẽ dương danh thiên hạ. Nếu có thể được Tô Đạo nhận, trở thành môn sinh của hắn thì vinh quang ấy không thể hình dung nổi!

Đây là mơ tưởng và khát vọng của hầu hết các học tử của Triệu quốc!

Trong vô số học tử của huyện thành cũng không có tới năm mươi người có thể đạt được công danh của tú tài. Cái tên Vương Lâm tuy không ở trong nhóm đầu nhưng lại cũng nằm trong mấy chục người này.

Khi thấy tên mình, Vương Lâm ngược lại không hề có chút cảm giác hưng phấn. Hắn rất bình tĩnh nhìn thoáng qua một cái, liền mang theo Đại Phúc còn có vẻ phấn khởi hơn bản thân, cầm theo giấy của sơn thôn đi tới nha môn huyện thành để xác nhận thân phận, lấy bằng chứng công danh tú tài vào phần ngân lượng triều đình ban thưởng, sau đó rời đi.

Điều khiến Đại Phúc hưng phấn không phải vì Vương Lâm thành tú tài mà chính là vì số ngân lượng này.

Những chuyện trải qua trong ngắn ngủi một thành vô hình trung đã thay đổi Vương Lâm. Hoặc có thể nói hắn vốn là như vậy. Giấc mơ hàng đêm vẫn tồn tại, dần dần Vương Lâm đã thích ứng với nó.

Tâm tính của hắn đã thay đổi, không hề còn có ý niệm được mất, không hề còn có sự bàng hoàng ngày xưa, lo lắng và mất mát khi mình có thể không có tên trên bảng vàng.

Được cũng bình thản, mất cũng bình thản.

Hết thảy mọi chuyện đều không coi trọng, chỉ có bản tâm như cũ, trái tim như nước lặng trong giếng cổ không dao động. Giống như ý cảnh nhìn núi là núi nhưng lại không phải là núi vậy. Vương Lâm trong một tháng ngắn ngủi này đã thay đổi mà chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra, thay đổi rất nhiều.

Loại khí tức của một đời đại nho dần dần bừng lên trên người hắn, dù là đứng trong vô số thư sinh học tử nhưng sống lưng thẳng tắp và ánh mắt bình tĩnh của hắn cũng giống như minh châu, hãnh diện độc lập.

Là tiên lạnh lùng nhìn chúng tu, là phàm cũng vẫn là nhân kiệt!

- Nhân sinh như mộng. Giấc mộng này ta không muốn tỉnh lại.

Vương Lâm mang theo Đại Phúc, đeo trên lưng hòm trúc, trong tiếng hoan hô chúc mừng của mấy chục tú tài huyện thành, cũng trong thần sắc ảm đạm thương cảm của rất nhiều người, rời khỏi huyện thành.

Hắn đến và đi đều như vậy, vô cùng bình thản.

Đại Phúc đi phía sau Vương Lâm, không ngừng tính toán ngân lượng, thỉnh thoảng nói thầm vài câu, khuôn mặt lộ vẻ đau lòng.

- Đại Phúc, đi mua rượu.

Ở bên cạnh cửa huyện thành, bước chân Vương Lâm sững lại, ánh mắt nhìn về phía quán rượu cách đó không xa. Hắn đột nhiên rất muốn uống rượu, cho dù là hắn chỉ uống hai chén là đã say túy lúy.

- Bạc còn rất ít rồi, ngươi lại còn muốn uống rượu!!

Đại Phúc trừng mắt, giữ chặt ngực áo, lắc đầu quầy quậy.

- Chút bạc ấy tính làm gì. Ngàn vàng dùng hết lại có, nhanh đi mua rượu đi.

Vương Lâm mỉm cười, đẩy Đại Phúc một cái.

Đại Phúc thở ngắn than dài, rất không tình nguyện đi tới cạnh quán rượu, cò kè mặc cả khiến Vương Lâm trợn mắt há mồm hồi lâu, thậm chí lại còn đùa cợt vô lại một hồi, cuối cùng khiến người bán hàng cười khổ, dùng giá rất thấp mà bán cho Đại Phúc hai bầu rượu.

Cho dù như vậy nhưng khi lấy bạc ra, vẻ mặt Đại Phúc đau lòng tới mức vặn vẹo, trong miệng lẩm bẩm.

- Bạc ơi, bạc à, bạc ơi là bạc!

Vương Lâm bật cười, cầm bầu rượu uống một ngụm lớn, tùy ý để rượu chảy theo khóe miệng, trong tiếng cười dài đi khỏi huyện thành. Thần sắc Đại Phúc khổ sở, vội vàng đi theo sau.

Lúc này đã là ban trưa, dưới ánh mặt trời chói chang, hai người càng đi càng xa. Trên bóng lưng của Vương Lâm, khí tức tịch mịch và cô độc dường như tiêu tán không ít, thay vào đó là một luồng hào tình không thể kiềm chế nổi.

- Công tử, chúng ta lần này đi đâu?

Từ xa xa truyền tới tiếng nói của Đại Phúc vang vọng trong thiên địa.

- Tô thành. Nghe nói Quế Hoa Tửu ở đó rất ngon. Ta muốn đi tới đó chờ một người.

Vương Lâm uống thêm một ngụm rượu nữa, để cho mái tóc tung bay, tiếng cười vang vọng.

Tô thành nằm cách kinh đô của Triệu quốc hơn năm trăm dặm. Tòa thành này rất lớn, bên trong có mấy dòng sông uốn lượn tựa ngân long, khiến cho Tô thành tràn ngập ý cảnh tươi mát.

Tô thành có tên như vậy vốn là do Tô Đạo. Cũng bởi thế mà bên trong đo hầu như tụ tập toàn bộ tài tử của Triệu quốc. Địa phương có tài tử thì hiển nhiên không thể ít giai nhân.

Trên mấy dòng sông kia hàng năm đều có họa thuyền, đêm ngày ca múa, cũng khá náo nhiệt. Tài tử ngâm thơ, giai nhân ca múa, còn có những tiếng đàn tràn ngập không gian, khiến cho cả Tô thành được bao phủ trong một màu sắc tươi đẹp.

Cùng nổi danh với giai nhân chính là quán rượu lớn nhỏ bán rượu Quế Hoa bên trong Tô thành, cực kỳ nổi tiếng. Nghe nói ngay cả những vị quý nhân thành đạt ở kinh đô cũng thường phái người tới Tô Thành để mua Quế Hoa tửu này.

Mà đại nho Tô Đạo của Tô thành năm xưa cũng rất thích loại rượu này, uống rượu mà hiểu được sự mênh mông của thiên địa, cho tới khi hắn thanh danh hiển hách thì lại càng khiến loại rượu này được nhiều người biết tới.

Hai tháng đi đường trong nháy mắt đã qua. Vương Lâm và Đại Phúc ngồi một chiếc xe ngựa đơn sơ, đi trên quan đạo hướng về Tô thành, vừa uống rượu mua trên đường, vừa ngắm cảnh, thỉnh thoảng lại có tiếng cười sau khi say của Vương Lâm truyền ra.

- Công tử à, đừng uống nữa. Người uống xong rất dọa người đó. Mới có hai tháng thôi, hai tháng thôi đó. Người xem người uống mất bao nhiêu rượu rồi, số bạc này hầu như đã bị người uống hết rồi!!

Giọng nói của Đại Phúc như khóc, lộ ra sự đau xót tới cực điểm, từ trong xe ngựa truyền ra.

Ngươi nếu uống thế này thì chúng ta cho dù tới được Tô thành cũng không có bạc mà dừng chân đâu. Cho ngươi uống, uống nữa đi!

Tính cách keo kiệt của Đại Phúc trong những ngày này càng ngày càng nồng đậm.

Nhưng cái dạng này của hắn không những không khiến Vương Lâm thấy phản cảm mà ngược lại lại có cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết.

- Không sao, ngươi là thư đồng quản gia, nếu không có bạc thì ngươi đi buôn bán kiếm về là được.

Tiếng cười của Vương Lâm mang vẻ trêu chọc, uống rượu nhìn Đại Phúc vẻ mặt đau khổ ngồi một bên.

Trong tiếng lẩm bẩm của Đại Phúc, vào lúc hoàng hôn, trong ánh mặt trời đỏ ối nhưng cực kỳ nhu hòa, chiếc xe này lảo đảo chậm rãi đi tới Tô thành.

Tô thành rất lớn, từ xa nhìn lại giống như một tòa hùng thành. Nhưng đó chỉ là bề ngoài của nó. Bên trong thành giống như một bức tranh sông nước Giang Nam, tràn ngập ý thơ.

Sau khi thanh toán tiền xe xong, Đại Phúc đầu vẻ không đành lòng. Hắn nhìn số bạc còn không nhiều trong tay, suýt nữa là khóc rống lên. Tiền bạc tiêu trên đường chủ yếu là biến thành rượu, tiến hết vào bụng Vương Lâm.

Tửu lượng của Vương Lâm cũng không hay biết mà có tiến bộ, không phải là dạng người hai chén đã say như trước.

Sau khi xuống xe, Vương Lâm thu thập chút hành trang, một thân bạch y, thân ảnh phiêu dật, tóc dài bù xù, cầm trong tay bầu rượu, vẻ mặt thư sinh sớm đã bay sạch, thay vào đó là một vẻ hào hiệp.

Hắn đi trên đường phố Tô thành. Trên đường rất nhiều người, trong đó đa phần là thư sinh học tử, còn không ít nữ tử xinh đẹp, trang điểm duyên dáng.

Tướng mạo Vương Lâm cực kỳ tầm thường nhưng luồng khí chất trên người hắn lại rất đặc thù, đi trên đường thu hút rất nhiều ánh mắt, trong đó không hề ít những nữ tử xinh đẹp. Thần sắc Vương Lâm như thường, vừa uống rượu vừa đi tới.

Đại Phúc đi theo sau. Hai tháng này hầu như hắn không có một ngày vẻ mặt không đau khổ, thở dài không ngừng.

Hoàng hôn xuống trong Tô thành, ánh trăng tràn ngập. Mấy họa thuyền bên trên dòng nước liền vang lên tiếng nhạc. Vương Lâm đứng trên một đầu cầu, nhìn họa thuyền trên sông. Tiếng đàn động lòng người quanh quẩn bên tai hắn.

- Công tử, chúng ta rốt cục chờ người nào?

Đại Phúc nhìn trộm mấy nữ tử đang ca múa trên họa thuyền cách đó không xa, nuốt nước bọt, hai mắt tỏa sáng.

- Chờ một người trong mộng của ta. Hắn sẽ đến, tặng ta một bầu rượu. Nếu hắn thực sự xuất hiện thì sẽ ấn chứng một suy đoán của ta.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, thì thào nói.

- Chúng ta cứ đứng ở đây chờ à? Hay là đi tìm một nhà trọ tiện nghi đi đã...

Đại Phúc nhìn bầu rượu đã trống không trong tay Vương Lâm, cẩn thận nói. Hắn sợ Vương Lâm sẽ bắt hắn đi mua rượu.

Vương Lâm lắc đầu, trên mặt lộ vẻ như cười như không, nhìn Đại Phúc một cái, mở miệng nói.

- Ta nhớ rõ là bạc chuẩn bị không ít mà. Nhất là phần thưởng từ huyện nha...

- Có sao? Ấy...quên mất...

Đại Phúc trừng mắt, vẻ mặt xấu hổ.

- Đem số ngươi dấu ra đi mua cho bổn công tử Quế Hoa tửu, thuê một chiếc tiểu hoa thuyền. Mấy ngày này chúng ta sẽ ở trên thuyền.

Vương Lâm cười, xoay người, không để ý tới Đại Phúc nữa.

Lúc này một cơn gió nổi lên, mặt sông gợn sóng, thổi tới bên người Vương Lâm, khiến mái tóc của hắn tung bay. Cơn gió rất nhẹ, không lạnh, mang theo một chút ấm áp. Nó thổi tới mang theo một khúc đàn.

- Ngươi sẽ đến chứ...

Vương Lâm thì thào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1599 Tô Đạo

- Người trong thiên địa, phải có cái tâm nghịch hành... kẻ hiểu rõ trắng đen trải qua trăm năm cũng chỉ như khách qua đường... đời là giống mộng, vui thì sao... mà buồn thì sao...

Tháng sáu ở Tô thành, vạn vật sau thời hồi phục tiến vào lúc trăm hoa nở rộ, muôn màu khoe sắc, tơ liễu tung bay đầy trời, giống như muốn đem cả tia khí lực cuối cùng ra mà thể hiện bản thân.

Tơ liễu đầy trời, nhìn giống như bông tuyết. Cảnh tượng này đẹp vô cùng, dường như là tuyết giữa mùa hè. Gió hơi lớn hơn một chút liền khiến cho tơ liễu tung bay, cảm giác như đời người không có ngọn nguồn, trong sự xinh đẹp lại có thêm một chút đau thương không nói lên lời.

Chúng như là không có gia đình, giống những đứa con xa quê, chỉ có thể chuyển động theo làn gió, cuối cùng không biết vận mệnh sẽ đưa về đâu, bản thân sẽ bị gió thổi tới nơi nào, có lẽ là trên mặt sông mặt sông, trở thành cảnh đẹp trong mắt du khách, hoặc cũng có thể rơi xuống mặt đất, quện với tro bụi trên đó, cuốn thành một đám để mặc gió thổi qua.

Vận mệnh của chúng chính là cơn gió, những cơn gió khác nhau mang tới cho chúng cuộc đời khác nhau.

Một đám tơ liễu trắng phau nhẹ nhàng phất phới trong không trung, rơi xuống đầu một chiếc họa thuyền không lớn. Một thanh niên mặc bạch y đứng đó liền giơ tay phải ra đỡ lấy.

Tay trái thanh niên này cầm bầu rượu, uống một ngụm lớn, ngâm nga thi từ hào khí vạn trượng, tiếng ngâm không lớn nhưng lại lộ ra một luồng hào hiệp vươn tới tận cùng thiên địa.

Phía sau thanh niên là một nam tử trung niên mặc trang phục thư đồng. Khuôn mặt người này lộ vẻ đau khổ, hầu như người thanh niên kia cứ uống một ngụm thì trong lòng hắn lại đau thêmmột lần.

- Một bình Quế Hoa tửu giá bảy đồng, quý lắm, thật sự quý lắm đó!! Uống một hớp là tương đương với nửa đồng rồi...

Tơ liễu rơi vào lòng bàn tay thanh niên kia dừng lại thì giống như chưa tới giới hạn, mơ hồ truyền ra tiếng than nhẹ, từ trong lòng bàn tay thanh niên bay lên, thổi qua trước mặt hắn, bay về xa xa, mờ mịt trong thiên địa, lộ ra một vẻ điên cuồng, dường như biết cuối cùng vận mệnh của mình cũng không chạy thoát khỏi chốn mà nó phải vùi thân.

Bên cạnh bờ sông có một mảnh rừng hoa đào, lúc này tơ liễu tung bay, lại có hoa đào điểm xuyết. Gió thổi khiến cánh hoa bay lên rơi xuống mặt sông, nhẹ nhàng điểm trên mặt nước, dập dờn bồng bềnh trên sóng.

- Tơ liễu điên cuồng bay theo gió, khinh bạc đào hoa chảy xuôi dòng.

Vương Lâm uống cạn bầu rượu trong tay, tiếng cười quanh quẩn.

Trên họa thuyền ngoài hai chủ tớ nhà này còn có ba nữ tử mặc y phục nổi bật. Trong ba người thì có một người gảy đàn, hai người ca múa. Họa thuyền này theo dòng sông, trong khung cảnh tơ liễu buông rèm, xuyên qua một cây cầu đá bắc qua sông, từ dưới cầu đi xa dần, xa dần.

- Đại Phúc, mang rượu tới đây!

Vương Lâm cười vang xoay người nhìn nam tử trung niên ở phía sau.

Vẻ mặt Đại Phúc đau khổ, thở dài liên tục, cầm một bầu rượu tới, rất không tình nguyện mà đưa cho Vương Lâm, tiếng nói nghe như tiếng khóc.

- Công tử, bạc lần này thực sự không nhiều lắm đâu... chúng ta đã thuê họa thuyền, lại còn mua rượu, còn có ba tiểu nương tử này theo sau.

Khoản phí tổn mỗi ngày này rất cao rồi... hay làm... Hay là chúng ta lên bờ đi. Tìm một nhà trọ tiện nghi lại có thể tiết kiệm một chút.

- Gấp gì chứ. Người ta đợi còn chưa đến.

Vương Lâm lắc đầu cười, tiếp nhận bầu rượu uống một ngụm nữa, ngồi xuống nghe tiếng đàn của nữ tử hơi có chút tư sắc kia. Tiếng đàn êm ái vang lên, trong tiếng đàn lộ vẻ vui sướng nhưng khi rơi vào trong tai Vương Lâm lại khiến hắn không thể nào dung nhập vào tâm thần.

- Công tử, bây giờ tôi đã lôi hết món tiền tôi giấu ra rồi đó, ngươi, người... con bà nó, lão tử đã tính rồi, nếu tiếp tục như vậy thì chỉ bảy ngày nữa là chúng ta phải đi ăn mày!!

Đã hơn một tháng rồi đó, hơn một tháng rồi đó. Người rốt cục là đợi người nào hả, sao mà vẫn chưa tới?

Đại Phúc đau lòng tới cực điểm, không ngừng lảm nhảm nói với Vương Lâm.

Bộ dáng của hắn rất thú vị, khiến cho một nữ tử múa mệt vừa ngồi xuống tạm nghỉ phải che miệng cười duyên.

Đại Phúc trợn tròn hai mắt lườm nữ tử kia một cái, lẩm bẩm vài câu nữa rồi cũng cầm lấy bầu rượu, hung hăng uống mấy ngụm.

- Ta cũng uống nhiều một chút. Đây là thứ rượu ngon, giá nửa đồng....

- Tiếng đàn này không đúng.

Vương Lâm vừa dựa vào mạn thuyền, vừa nhẹ nhàng lắc đầu. Hồi lâu sau hắn đã uống nhiều hơn, có chút hơi men, đứng dậy đi tới bên cạnh nữ tử đang đánh đàn kia, tay phải đặt lên trên cổ cầm. Khuôn mặt nữ tử kia đỏ bừng, vội vàng rụt tay lại.

- Ta nhớ rõ là có một khúc nhạc, không biết tên nhưng trong mộng đã nghe qua. Nàng hình như là đánh khúc này...

Vương Lâm nhẹ nhàng nói, nhắm hai mắt, tay phải đặt lên cổ cầm chậm rãi gảy lên.

Một tiếng đàn bi ai không nói lên lời sâu kín vang lên, từ mạn thuyền truyền ra, lan về bốn phía.

Hai nữ tử đang nghỉ tạm trên thuyền lúc này ánh mắt mê ly nhìn Vương Lâm. Nỗi bi ai trong tiếng đàn rất nhạt nhưng lại thấm tận vào trong linh hồn, khiến cho người ta nghe được không khỏi chấn động tâm thần.

Không biết từ khi nào, ở bên cạnh Vương Lâm, đôi mắt nữ tử vừa rồi gảy đàn lộ ra thần thái không nói lên lời, giống như chìm đắm trong vẻ bi ai sâu kín của tiếng đàn.

Thậm chí ngay cả Đại Phúc cũng sửng sốt ngồi ngây ra ở đó, vừa uống rượu vừa quên mất tiếc tiền, ngơ ngác nhìn cổ tay phải mình, tâm trí để ở nơi nào.

Tiếng đàn này là tiếng đàn năm xưa Lý Mộ Uyển đàn, nhưng lại giống hệt như âm thanh do nữ tử ở vùng đất Yêu Linh gảy.

Giờ phút này đôi mắt nhắm nghiền của Vương Lâm chậm rãi có nước mắt chảy ra. Nước mắt đó rơi lên dây đàn, dường như tan ra trong tiếng đàn, lan tỏa ra.

Giấc mộng của hắn cứ ban đêm lại tìm tới. Hắn đã thấy rất nhiều, chỉ là không phải mọi thứ đều rõ ràng. Có vài người khi xuất hiện trong giấc mộng của hắn đều mãi vẫn không rõ, mơ mơ hồ hồ. Nhưng loại cảm giác bi ai này lại in sâu, rất sâu trong lòng hắn.

Trong tiếng đàn này, họa thuyền lướt đi trên sông, đi qua một cây cầu đá, cho tới khi hoàng hôn xuống, mặt trời lặn, đêm tối buông rèm.

Vương Lâm đợi một tháng, nhưng người nên xuất hiện trong mộng vẫn không xuất hiện.

Họa thuyền trôi qua một cây cầu đá, bên trên cầu không biết từ khi nào đã có hai người đứng, yên lặng nhìn họa thuyền, tiếng đàn bi thương văng vẳng bên tai.

Hai người kia đều là lão giả tóc bạc phơ phơ, trong đó một người mặc thanh sam. Hắn mặc dù chỉ bình thản đứng đó nhưng lại như một cây tùng xanh thẳng tắp.

Thần sắc hắn mang theo vẻ tang thương, hai mắt lộ nét cơ trí, đứng ở nơi đó lại tỏa ra một luồng khí tức của bậc đại văn hào, đại nho đương đại.

Hắn chính là Tô Đạo.

- Một khúc đàn bi hồn tuyệt vời. Khúc nhạc như vậy thường nhân cả đời không thể tấu nổi... mà trong sự bi ai lại lộ nét tang thương vạn cổ, giống như đã trải qua vô số năm tháng, quay đầu nhìn lại những hình ảnh bi ai trong trí nhớ, thủy chung vẫn tràn ngập trong lòng. Tô Tam, chuyến đi này lão phu không vô ích rồi.

Ánh mắt Tô Đạo lộ vẻ cảm khái, nhìn họa thuyền đi xa dần dưới chân cầu, nhìn Vương Lâm đang đánh đàn, mở miệng nói.

Lão già phía sau Tô Đạo cũng than nhẹ. Nếu Vương Lâm lúc này nhìn thấy thì chắc chắn sẽ nhận ra người này. Người này chính là lão già ở trường thi vẫn luôn nhìn bài thi của hắn, cho tới cuối cùng.

- Đệ tử cũng không ngờ là hắn còn có thể đánh đàn. Chỉ là lúc đầu khi đọc được bài thi của hắn, cảm thấy người này bất phàm, thế nên mới tới bái kiến tiên sinh, lại thấy hắn lên họa thuyền liền đưa tiên sinh tới nhìn một lần.

Thần sắc lão già này lộ vẻ cung kính, khom người nhẹ giọng nói.

Họa thuyền càng ngày đi càng xa, tiếng đàn chậm rãi tiêu tán. Đúng lúc này thì lão già Tô Đạo mặc thanh sam lại mỉm cười, tiến tới lan can hướng về phía họa thuyền hô một tiếng.

- Chàng thiếu niên, nói cho lão phu biết ngươi cảm thấy nhân quả là gì.

Hai tay Vương Lâm sững lại, tiếng đàn dừng hắn. Hắn mở mắt, mang theo vẻ mê mang quay đầu nhìn lại, thấy lão già mặc thanh sam đứng trên cầu. Ở vị trí của hắn lúc này liếc mắt một cái chỉ có thể nhìn thấy lão già này, không thấy được người đứng sau lưng hắn.

Lúc này màn đêm đã phủ xuống, trăng sáng như gương treo trên bầu trời đêm. Trong bóng đêm thân ảnh lão già kia hơi mơ hồ, giống như cả bốn phía cây cầu cũng như ẩn đi dưới ánh trăng, trở nên mông lung huyền ảo.

- Nhân quả...

Ánh mắt của Vương Lâm lúc này cũng trở nên mơ hồ. Hắn kinh ngạc nhìn lão già, nhìn cây cầu kia, nhìn bốn phía mông lung, thì thào nói.

- Không phải thế này... nếu tất cả thời gian trôi đi, nếu tất cả là một vòng luân hồi, nếu tất cả chỉ là giấc mộng thì ta hẳn phải gặp người trong mộng kia ... Nhưng sao hôm nay ta lại gặp một lão nhân.... tại sao lại thế này...

Vương Lâm đợi đã hơn một tháng. Hắn chờ chính là cảnh tượng trong mộng, chứng kiến cảnh hắn đang uống rượu cả ngày, cuối cùng trong hình ảnh đó hắn thấy được một con người khác của mình, ở trên mặt nước Tô thành này, xuất hiện trên một cây cầu đá.

Nhưng hôm nay hắn không gặp người ở trong giấc mộng mà lại gặp một lão già.

- Chuyện này không giải thích được... ta biết chuyện của Luyện Hồn tông, thậm chí người mấy trăm năm sau xuất hiện ở Luyện Hồn tông ta cũng mơ hồ đoán được. Đó là người trong giấc mộng của ta... nhưng tại sao mọi thứ ta vốn đã hiểu ra thì lúc này, ở đây, ta lại không thấy hắn...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mê mang thật sâu. Thậm chí lúc này ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy ngày càng mơ hồ.

Họa thuyền mang theo Vương Lâm lộ vẻ mê mang trôi dần về phía xa.

Lão nhân đứng trên cầu đá thấy Vương Lâm không trả lời thì lại mỉm cười hô một tiếng nữa.

- Chàng thiếu niên, nói cho lão phu, ngươi nghĩ làm sao mới là nhân quả.

- Nhân quả...ta là nhân, ta chính là quả...

Tiếng nói của Vương Lâm từ trên thuyền chậm rãi truyền ra, theo họa thuyền đi xa, tiêu tán.

Vẻ mặt lão già Tô Đạo mặc thanh sam mang theo nụ cười, nhìn họa thuyền biến mất, quay đầu nhìn thoáng qua đệ tử ở phía sau.

- Hắn tên là gì?

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1600 Mười năm

- Hắn tên là Vương Lâm!

Tô Tam vội vàng mở miệng.

- Đưa bài thi của hắn cho ta.

Tô Đạo mặc thanh sam nói, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Tô Tam thấy đối phương nói như vậy, mỉm cười lấy bài thi từ trong lòng ra. Mục đích hắn tới gặp tiên sinh chính là muốn để đối phương xem bài thi không giống của người thường này.

Chỉ khi hắn tới đây thì Tô Đạo vẫn chưa có xem qua một lần.

Cầm bài làm của Vương Lâm, Tô Đạo cẩn thận nhìn thoáng qua rồi gật đầu.

- Người thiếu niên này là môn sinh cuối cùng lão phu muốn nhận.

Mỉm cười, Tô Đạo vừa nói vừa nhìn thoáng qua chiếc họa thuyền đang đi xa dần, dưới ánh trăng có một đám tơ liễu tung bay, cùng với họa thuyền lọt vào mắt hắn không phân biệt nổi. Chẳng biết là Tô Đạo đang ngắm tơ liễu hay ngắm họa thuyền. Sau đó hắn xoay người rời đi.

Ngày tháng như thoi đưa, đã qua rồi thì khó có thể tìm lại.

Mấy ngày sau, Vương Lâm mang theo Đại Phúc rời khỏi họa thuyền. Hắn đứng bên bờ, nhìn họa thuyền mà mình đã ở trên đó đợi hơn một tháng, trầm mặc rất lâu.

Cho tới nửa giờ sau, Vương Lâm lắc đầu thở dài, trong nháy mắt đang muốn rời đi thì đột nhiên có một tiếng kêu mơ hồ từ trên bầu trời truyền tới. Hắn ngẩng phắt đầu nhìn bầu trời.

Cánh chim trắng quen thuộc đang tung cánh trên bầu trời. Chậm rãi, cánh chim hạ xuống, đứng ở trên chiếc cầu đá xa xa, nhìn Vương Lâm một cái rồi lại bay lên, biến mất trong tầng mây. Thân ảnh màu trắng của nó giống như tơ liễu vậy.

- Là ngươi sao...

Vương Lâm thì thào.

Khoa khảo Tô cử Vương Lâm không tham gia. Trong ngày hắn rời khỏi họa thuyền thì liền có người thay mặt đại nho của Tô thành, Tô Đạo mời vào phủ. Dẫn hắn đi chính là lão già giám quan ở huyện thành.

Phủ của Tô Đạo không lớn, nhưng bên trong cũng rất tao nhã, vẻ u tĩnh trong đó khiến tâm thần người ta cảm thấy an tường. Ở trong đình viện

này, Vương Lâm nhìn thấy lão già đứng trên cầu hỏi mình hôm trước.

Đại Phúc bị giữ ở bên ngoài đình viện. Vương Lâm và Tô Đạo ở trong đình viện uống Quế Hoa tửu, một già một trẻ trong yên lặng từ từ nói chuyện.

Cho tới khi trăng sáng treo cao, Vương Lâm mới hướng về phía Tô Đạo xá một cái.

- Cả đời lão phu môn đồ đông đảo, nhưng môn sinh chính thức chỉ có ba người. Từ nay về sau ngươi chính là môn sinh cuối cùng của lão phu. Lão phu không muốn ngươi tiếp tục theo đuổi khoa cử... lão phu muốn ngươi sau này trở thành bậc đại nho của Triệu quốc! Thậm chí không chỉ Triệu quốc này mà trên cả Chu Tước Tinh, có rất nhiều quốc gia, lão phu kỳ vọng ngươi trở thành đại nho của Chu Tước Tinh! Cuộc đời như vậy chưa nói tới phú quý vinh hoa, chưa nói tới quyền lợi ngập trời, chỉ nói tới hiểu ra đạo lý của thiên địa, có tư tưởng thuộc về chính mình đã là đủ! Trong thiên địa này, ngoài phàm nhân chúng ta hiển nhiên cũng có người tu tiên. Lão phu cả đời đều có người tu tiên tới gặp, mời ta nhập đạo nhưng cuối cùng đều bị ta từ chối. Lão phu mỉm cười nhìn trời, tâm thần tự có càn khôn, truy tìm không phải là đạo mà là tư tưởng của thiên địa. Ta hiểu được đạo lý của thiên địa, cho dù thân hình yếu ớt nhưng tư tưởng của ta có thể lưu danh muôn đời, có thể phá tan lồng giam trong thiên địa. Cho dù là tiên nhân, dù là một ngón tay của họ cũng có thể tiêu diệt một phàm nhân như ta nhưng muốn một đại nho nhân thế như ta cúi đầu thì cứ việc chặt cái đầu cao quý này đi! Tu tiên là nghịch thiên. Trong đám nho sinh cùng thời với ta sau khi hiểu ra đạo lộ của thiên địa thì thường có khác gì là nghịch thiên mà đi! Nếu thiên địa có linh thì trong mắt nó, người tu tiên và chúng ta đều giống nhau! Bọn họ là phàm nhân, chúng ta cũng là phàm nhân. Điểm bất đồng là bọn họ có lực

lượng khiến núi lở đất rung, còn chúng ta có tư tưởng hiểu được thiên địa. Hết thảy những điều này cuối cùng đều có liên quan. Vi sư cả đời này trong đám môn đồ cũng có rất nhiều tu sĩ. Bọn họ tìm tới vi sư là muốn hỏi về ý cảnh, muốn đạt tới cảnh giới Hóa Thần, muốn truy tìm tới tầng cao hơn, hỏi thế nào là đạo! Làm người như vậy tầm thường mà lại không tầm thường. Vương Lâm, ngươi có muốn đi theo lựa chọn này chăng?

Lúc này Tô Đạo nói, dưới ánh trăng, cho dù chỉ là một lão già bình thường nhưng trên người hắn, Vương Lâm lại có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng khí tức mênh mông không thể nói lên lời.

Luồng khí tức này là một loại ngạo vọng thiên địa, sau khi hiểu ra đạo lý, sinh ra một tư tưởng thuộc về bản thân. Chính vì có luồng tư tưởng này tồn tại mới khiến cho Tô Đạo đạt tới đỉnh cao.

Tư tưởng đó giống như một ngọn lửa, thiêu đốt trong cơ thể Tô Đạo, đủ để kinh thiên động địa.

- Nho sinh, đại nho, cuối cùng chính là quân sư!

Tô Đạo chắp tay sau lưng, nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, hồi lâu sau lại hướng về phía Tô Đạo vái một cái.

Cái vái này là lúc Vương Lâm vừa tròn mười chín tuổi, Tô Đạo đã tám mươi ba tuổi.

Tô Đạo cười dài, kéo bàn tay Vương Lâm, nâng hắn dậy, lời nói từ trong đình vang vọng tám phương.

- Lão phu từ thiếu niên đã học hành, trung niên từ quan hồi hương, đi khắp Triệu quốc, lại cũng đi tới nhiều quốc gia trên đại lục này, ngắm núi nhìn sông, xem nhân sinh trăm vẻ, cho tới năm mươi tuổi thì thê tử mất, trước mộ lão phu bi thống hiểu ra thiên địa, cảm khái nhân sinh, luôn nhớ lại cảnh tượng khi mới quen nàng. Từ sau đó tư tưởng lão phu chính là nhân quả.

Nhân quả này là cái gì, vì sao trong thiên địa lại có nhân quả tuần hoàn...

Một đêm trôi qua. Cả đời này của Vương Lâm vì một đêm này mà thay đổi. Hắn không còn ý niệm đi theo con đường khoa cử nữa, trong trầm mặc liền yên lặng truy tìm cuộc sống mình muốn. Hắn muốn tận hiếu với cha mẹ! Ngoài ra đó là hiểu được thiên địa, tìm được tiếng nói vẫn vang vọng trong đầu.

- Cái gì là nhân quả...cái gì là thật...

Hắn và Đại Phúc ở lại trong phủ Tô Đạo, ngày ngày nghe Tô Đạo dạy dỗ, dần dần trên người hắn, khí tức đại nho dày đặc lại càng trở nên nồng

đậm hơn.

Khoa khảo năm đó có mấy chục người trở thành Tô cử, cuối cùng tiến bước về kinh. Từ đó về sau có người một bước lên trời, có kẻ buồn bã về quê. Hết thảy mọi chuyện Vương Lâm nhìn thấy nhưng không đả động được trái tim hắn nữa.

Không tham gia khoa cử nhưng danh tiếng của Vương Lâm ở Triệu quốc cũng vang dội, còn vượt quá cả những vị Tô cử kia. Thời gian trôi qua, theo năm tháng, Vương Lâm cho dù không rời khỏi Tô thành nhưng phàm là người nào tới bái kiến Tô Đạo thì cũng đều là Vương Lâm thay mặt đại sư xuất hiện.

Là học tử phàm nhân cũng tốt, là hoàng tộc phú quý cũng được, dù là tu sĩ thì trong mấy năm này Vương Lâm đều đã gặp qua rất nhiều. Hắn lại càng thêm bình tĩnh, càng thêm vui vẻ, càng thêm hào hiệp.

Đảo mắt đã vài lần xuân qua thu tới, trong khi tơ liễu buông khắp thành, Vương Lâm đã sắp bước vào trung niên. Hắn đứng trong đình viện mà mười năm trước Tô Đạo thu hắn làm môn sinh, tùy ý để tơ liễu hạ xuống phủ kín tảng đá.

Thân thể Tô Đạo càng già ngày càng già nua. Năm tháng đã mang đi rất nhiều trên thân thể hắn, cũng để lại rất nhiều. Giờ phút này hắn đã không thể như mười năm trước uống rượu đàm luận với Vương Lâm cả đêm mà ngồi trên một cái ghế, có hai người dìu đỡ, trong đám tơ liễu tung bay mà nhìn Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, sau khi cho hai người nô bộc lui ra xong liền dìu Tô Đạo.

- Lâm nhi, ngươi nhìn tơ liễu này. Năm năm đều có, cho dù vi sư đi rồi thì cũng vẫn như có đính ước vạn cổ với thiên địa, mỗi năm đều xuất hiện.

Tiếng nói của Tô Đạo khàn khàn, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, tay phải giơ lên không, một đám tơ liễu liền rơi vào trong tay hắn, bất động.

- Tơ liễu này chính là nhân sinh.

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Nhân sinh cũng là một hồi nhân quả. Nó thổi qua trước mặt người ta, nhưng khi người ta muốn giơ tay lên bắt lấy lại không bắt nổi. Trừ phi là chính bản thân nó mệt mỏi thì mới có thể rơi vào tay ta.

Tô Đạo nhìn tơ liễu trong lòng bàn tay, chậm rãi nói.

Lúc hắn nói chuyện liền có một luồng khí tức êm ả tỏa ra, khiến cho tơ liễu trong lòng bàn tay hắn lại bay lên, càng bay càng xa.

- Nhân quả, nhân quả. Vương Lâm, ngươi nếu một ngày có thể trong tơ liễu tràn ngập thiên địa này mà tìm được tơ liễu của riêng mình thì lúc đã ngươi đã minh ngộ rồi. Cái gì là nhân quả.

Tô Đạo mỉm cười, tay phải điểm lên bầu trời.

- Đám tơ liễu kia chính là vi sư!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn theo ngón tay của Tô Đạo. Chỉ thấy trên bầu trời lúc này có rất nhiều tơ liễu như hoa tuyết, rất nhiều, rất nhiều, rất giống nhau, không phân biệt nổi Tô Đạo nói cái nào.

- Ngươi nhìn không thấy, bởi vì đám tơ liễu đó là nhân sinh của ta...

Tô Đạo nói xong liền nhằm mắt, hai hàng nước mắt lưu lại trên khóe mắt.

- Đó là hai đám tơ liễu. Chúng bị gió thổi nên đã cuốn lấy nhau. Đó là nhân sinh của ta và nàng...

Trong đầu Tô Đạo lúc này toàn bộ tơ liễu đã biến mất, chỉ còn hai người giống như hai đám tơ liễu cùng tồn tại, cùng tung bay, càng ngày càng

xa.

Năm đó khi tơ liễu buông mành, ta gặp được ngươi. Ta đứng trên cầu, nhìn đôi mắt mờ mịt của ngươi, lúc đó ra liền nghĩ, Vương Lâm ngươi chính là một đám tơ liễu không gốc rễ, rất bất lực, rất mê mang, dường như có một câu hỏi trong đầu ngươi, khiến ngươi không thể suy nghĩ nổi. Ta nhìn thấy người, nhìn thấy đám tơ liễu bay qua mặt ngươi. Trong đó có một đám chính là nhân sinh của ngươi. Nó bay qua trước mặt ngươi mấy lần nhưng ngươi lại không nhìn thấy nó. Vì vậy mà nó bay tới trước mặt ta. Ta nhìn tơ liễu nhưng ngươi nhất định lại cho rằng ta nhìn ngươi... ta hỏi ngươi cũng chính là hỏi tơ liễu. Nhưng ngươi lại nhất định cho rằng ta đang hỏi ngươi... Lúc đó ta đang muốn giúp ngươi.

Tô Đạo ngồi trên ghế, quay đầu, vẻ mặt già nua hiền lành nhìn Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm chấn động.

- Ngươi chính là nhân quả cuối cùng trong đời này của ta. Cuối cùng ta vẫn cảm thấy, hình như ta đã gặp ngươi ở đâu đó rồi.

Tô Đạo quay đầu nhìn bầu trời nói.

- Năm năm tháng tháng, mỗi một năm tới lúc này, mọi người đều thấy tơ liễu khắp thành. Chỉ là bọn họ không hiểu, không hề hiểu là một một

đám tơ liễu đó xuất hiện là muốn tìm người tương liên với chúng. Bởi vì chúng đều là nhân sinh của một người... Chỉ là cuối cùng chúng hoặc rơi xuống nước, hoặc tiêu tán trong bụi trần trong mắt chúng ta... Không phải chúng không tìm được mà là chúng ta không tìm được thứ thuộc về chính mình.

Vương Lâm yên lặng ngẩng đầu, nhìn đám tơ liễu hàng năm vẫn phất phơ, giống hệt mười năm trước.

Dần dần hắn hình như nhìn thấy một đám tơ liễu như cuốn lấy nhau. Hai đám tơ liễu đó giống như là đang cứu giúp nhau trong hoạn nạn, chậm rãi ở trong số tơ liễu vô tận kia yên lặng bay đi. Cho dù gió có to hơn thì cũng không thể thổi tách được chúng ra.

Bên tai hắn hình như có tiếng đàn không biết từ đâu vọng tới. Tiếng đàn lộ vẻ mất mát, giống như một nữ tử cô độc chờ đợi, chỉ có tiếng đàn làm bạn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1601 Thư nhà

Năm năm tháng tháng, tháng tháng năm năm.

Thoáng một cái đã qua mười năm.

Tô Đạo ba năm trước đã hết thọ và qua đời. Lúc hắn rời đi đang vào mùa đông. Hắn gắng gượng muốn vượt qua mùa đông này, muốn sống lâu thêm mấy tháng, muốn nhìn ngắm tơ liễu một lần nữa.

Chỉ là tư tưởng của hắn có thể minh ngộ thiên địa nhưng thân thể hắn lại không thay đổi được sinh tử luân phiên. Trong năm đó, vào lúc ngày đông đang độ giá buốt nhất, lúc bông tuyết phất phới kín thành, cả bờ sông của Tô thành bị đóng thành băng mỏng, hắn nhìn hoa tuyết rơi xuống, giống như là vĩnh hằng.

Vương Lâm đẩy chiếc ghế của hắn đi ra đường phố Tô thành. Vương Lâm đã gần tới bốn mươi, thân thể tràn ngập vẻ chững chạc và tang thương. Hắn mặc một bộ trường sam màu trắng, yên lặng đưa Tô Đạo đi tới.

Mùa đông năm đó lạnh khác thường. Những bông hoa tuyết tung bay, bị gió lạnh thổi, rơi trên người hai người. Sáng sớm, hàng loạt tiếng chuông vang vang, âm thanh coong coong khiến tâm linh con người như được gột rửa.

-Lâm nhi, vi sư phải đi rồi, cả đời vi sư không có con nối dõi. Ba sư huynh của ngươi được truyền thừa rất nhiều đạo lý của ta, nhưng chỉ có ngươi là người có tư tưởng tương đương....

Ta biết thuyết nhân quả ngươi đã có điều hiểu ra, tuy rằng vẫn còn mông lung nhưng ngươi đúng là đã hiểu. Ngươi muốn tìm hiểu, cũng không phải là chỉ có nhân quả.

Tòa phủ đệ này vi sư tặng cho ngươi.

Giọng nói của Tô Đạo suy yếu, trong tiếng gió hỗn loạn lọt vào tai Vương Lâm. Hắn trầm mặc, đôi mắt lộ vẻ bi ai.

Tô Đạo ở cùng hắn mười bảy năm. Trong mười bảy năm này Vương Lâm từ một thiếu niên mười tám mười chín tuổi đã trưởng thành, trở thành một trung niên. Đi theo Tô Đạo, Vương Lâm học được rất nhiều, cũng hiểu ra được rất nhiều điều.

Trận tuyết này rất lớn, trong tiếng chuông, tuyết rơi che lấp cả không gian phía trước, đem Tô thành và con đường hai người Vương Lâm đang đứng hoàn toàn bao phủ.

Chiếc ghế gỗ phát ra tiếng lạch cạch, rất khó phát hiện ra, chỉ để lại hai vệt bánh xe dài trên mặt đất, giống như nhân sinh, quay đầu nhìn lại từ từ dài dần ra, có thể thấy điểm bắt đầu nhưng khi chưa nhắm mắt thì lại không nhìn thấy giới hạn.

Bông tuyết rơi xuống phủ lên hai vết bánh xe, dần dần dung hợp, khiến ngay cả điểm bắt đầu cũng không còn nhìn thấy được nữa.

-Đưa ta đi tới Tô sơn bên ngoài thành...

Giọng nói già nua của Tô Đạo suy yếu hơn. Nhưng hai mắt hắn lúc này lại ngời sáng nhìn thiên địa, giống như thấy được điểm cuối của cuộc đời mình.

Vương Lâm yên lặng gật đầu, đẩy chiếc ghế trong tiếng lạch cạch, chậm rãi đi về điểm cuối của Tô Đạo.

Tuyết càng lúc càng lớn đón gió tùy ý rơi trên mặt, rơi trên mái tóc, tùy ý bị hòa tan, hóa thành hơi lạnh truyền vào lòng người. Vương Lâm đẩy chiếc ghế đi theo con đường rời khỏi Tô thành. Ở phía xa xa hắn nhìn thấy ngọn núi nhỏ kia.

Núi không cao nhưng lại có thần thái.

Thần này nhìn không thấy được nhưng nhắm hai mắt lại thì lại có hình ảnh của từng cành cây ngọn cỏ của ngọn núi này hiện lên, có thể cảm nhận được ngọn núi này đang hô hấp trong gió lạnh. Như vậy đã là đủ rồi.

Đi trên sơn đạo đầy đá sau khi tới đỉnh núi, Tô Đạo từ từ nhắm mắt lại. Lúc này hắn dường như đã không còn chống đỡ nổi nữa. Nhưng khi hắn hơi nhắm mắt lại, đôi mắt lại ngời sáng giống như mười bảy năm trước.

Mắt là cửa sổ của tâm hồn. Tô Đạo hắn tuy thân thể suy yếu nhưng tư tưởng của hắn cả đời tích lũy, đã xuất hiện là tuyệt đối không tiêu tan.

-Đỡ ta, đi...tới đó.

Giọng nói của Tô Đạo càng suy yếu hơn. Vương Lâm đi tới trước người hắn đỡ Tô Đạo dậy, đi về hướng hắn chỉ, bước lên sơn đạo đầy đá tảng, trong tuyết trắng đi về phía mà dường như không ai sẽ tới, từng bước, từng bước một.

Đi tới tận cùng, có một nấm mộ cô độc nằm giữa băng tuyết, giống như đang chờ đợi thứ gì đó, tựa hồ đã đợi vài chục năm cho tới hôm nay.

Ở trước ngôi mộ này, Tô Đạo ngồi xuống, nhìn bia một, hai mắt không có lệ mà tràn ngập nhu hòa.

-Ta tới rồi nàng nói muốn nhìn thấy ta, ta liền chôn nàng ở nơi này, để nàng có thể nhìn thấy nhà ta ở dưới chân.

Tư Mặc Tô Đạo thì thào, vuốt ve bia bộ, khuôn mặt già nua nhẹ nhàng áp vào đó, quên cả cái giá lạnh bên ngoài.

Hoặc có thể nói là cái lạnh trên bia đá khi vào trong lòng hắn lại trở thành sự ấm áp.

Từ từ, hắn nhắm hai mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười, không còn thở nữa... Tô Đạo qua đời.

Vương Lâm đứng ở nơi đó rất lâu. Sau đó hắn xoay người, ánh mắt nhìn về phía chân núi. Ở vị trí này hắn có thể thấy được Tô thành, có thể thấy được Tô phủ bên trong thành.

Một cảm giác đau xót nồng đậm tràn ngập trong lòng Vương Lâm. Hắn mê mang. Thế giới này hắn vẫn luôn suy tư, rốt cục là thứ tồn tại gì.

Đây là kiếp trước của mình, là luân hồi của mình hay chỉ là một giấc mộng. Chẳng qua là thứ gì thì hắn đều không giải thích được rõ ràng mọi hiện tượng, giống như trong thật có giả, giống như một vòng tròn tồn tại vĩnh cửu từ vạn cổ, khiến người ta không tìm được điểm bắt đầu và kết thúc, không phân biệt được rõ ràng.

Nửa tháng sau, bên cạnh mộ phần cô độc trên Tô sơn lại có thêm một ngôi mộ mới. Bọn họ đã không còn cô độc nữa.

Ba năm sau khi Tô Đạo chết đi, Vương Lâm ba mươi chín tuổi.

Cha mẹ hắn nhiều năm trước đã từ chối lời mời của hắn rời khỏi sơn thôn, nói rằng cuộc sống ở Tô thành không quen, trở về quê quán ở trong sơn thôn sống cuộc sống bình thường.

Vào mùa đông Vương Lâm ba mươi chín tuổi, hắn đứng trong sân, nhìn bông tuyết đang tung bay, nhận được thánh chỉ của hoàng đế Triệu quốc.

Đây là đạo thánh chỉ thứ năm trong ba năm sau khi Tô Đạo mất đi.

Nội dung năm đạo thánh chỉ tương tự nhau, mỗi lần lại càng hoa mỹ hơn, muốn mời Vương Lâm đi tới kinh đô làm đế sư.

Thời gian hai mươi năm, cái tên Vương Lâm nổi lên trong đám sĩ tử của Triệu quốc. Hắn cho dù hai mươi năm nay chưa bao giờ rời khỏi Tô thành nhưng sĩ tử khoa cử hàng năm đều tới bái phỏng, nghe hắn giảng dạy.

Tất cả đều có liên quan tới Tô Đạo, nhưng cũng có liên hệ lớn lao với bản thân Vương Lâm. Trong hai mươi năm này, một ít quý nhân quan đạt, một vài thư sinh sĩ tử tới bái phỏng đều bị lời nói của Vương Lâm cảm phục.

Thế nhân đều biết Vương Lâm chính là người thừa kế của đại nho Tô Đạo, nhất là sau khi Tô Đạo chết đi thì điều này lại càng thâm nhập nhân tâm.

Chẳng qua mọi việc cũng không phải là tuyệt đối. Cũng có rất nhiều lời không tán thành sự tồn tại của Vương Lâm. Bọn họ cho rằng Vương Lâm không xứng được xưng lại đại nho, trong đó không ngờ lại có cả hoàng đế Triệu quốc.

Những lời dèm phá trước khi Tô Đạo chết thì còn không có bao nhiêu, nhưng sau ba năm khi Tô Đạo qua đời thì những điều tiếng này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng cao. Cuối cùng trong ba năm Vương Lâm trầm mặc, chúng đã biến thành tiếng nói nghi vấn như sóng cồn.

Loại chuyện này Vương Lâm chẳng thèm để ý. Hắn sống bình thản, có Đại Phúc làm bạn.

Vương Lâm trầm mặc lại càng khiến những kẻ nghi ngờ thêm càn rỡ. Họ thừa nhận Vương Lâm là môn sinh của Tô Đạo nhưng bọn họ lại cho rằng Vương Lâm chỉ là hạng người mua danh chuộc tiếng, không xứng được xưng là nho. Dưới sự kích động của một số kẻ có ý đồ, việc này càng ngày càng trở nên kịch liệt, thậm chí khiến cả Triệu quốc đều biết tới.

Đối với chuyện này Vương Lâm vẫn không để ý tới. Hắn ngày ngày ngắm mặt trời mọc, lặn, nhìn xuân thu luân phiên, cảm ngộ thiên địa,

minh ngộ nhân quả, tìm kiếm biểu hiện của sinh tử và thật giả, truy tới tận cùng.

Cho dù là hắn cũng vẫn còn mê man nhưng hắn lại không ngừng hiểu rõ nhân sinh. Những chuyện hỗn tạp này hắn không để ý tới, hắn lại càng không muốn chứng minh điều gì. Đối với hắn mà nói, điều đó không có chút ý nghĩa gì, chẳng khác gì trẻ con tranh hơn thua.

Chẳng qua hắn càng trầm mặc thì tiếng dèm pha càng lớn, càng trí mạng hơn chính là trong ba môn sinh của Tô Đạo, trừ Tô Tam năm đó bị bệnh nặng ra thì hai người còn lại đều lên tiếng nghi ngờ Vương Lâm.

Do vậy chuyện mông lung của sĩ tử Triệu quốc không ngờ lan cả tới dân chúng bình thường. Những lời nói nhiễu nhương kia giống như một cơn lốc quét ngang cả Triệu quốc.

Có người còn tìm tới bài thi tú tài năm đó của Vương Lâm, không kiêng nể mà phê phán, lấy lý do Vương Lâm chỉ là một tú tài mà cuồng vọng chỉ trích.

Trong những tiếng đồn hỗn độn này, thánh chỉ thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín từ kinh thành Triệu quốc giống như là hoa tuyết rơi xuống Vương Lâm.

Thậm chí còn quá phận hơn, chuyện này lan cả tới cha mẹ hắn. Cha mẹ hắn những năm qua vốn tưởng được an hưởng tuổi già, được người người kính ngưỡng. Chẳng ngờ hôm nay họ lại không ngừng bị những tiếng đồn thổi ảnh hưởng, không hiểu sao ngay cả sơn thôn hẻo lánh như vậy cũng truyền tới. Người trong thôn chỉ chỉ trỏ trỏ, khiến cho trong lòng cha mẹ Vương Lâm vô cùng phẫn nộ. Người già thì suy yếu, chuyện này tác động khiến phụ thân Vương Lâm lâm bệnh.

Mùa đông năm đó, Vương Lâm đứng trong sân, trong tay cầm lá thư nhà. Lá thư này là do mẹ hắn nhờ người viết, lại được tứ thúc phái người mang tới.

Trong thư báo cho Vương Lâm biết là phụ thân hắn không sao.

Nhìn lá thư một lần nữa. hai mắt Vương Lâm vốn bình thản liền hiện lên một tia lửa giận.

-Đã hơi quá rồi.

Vương Lâm gấp gọn gàng lá thư nhà, nhìn hoa tuyết đang rơi, chậm rãi mở miệng nói. Hắn vốn không muốn chứng minh điều gì, cho dù là tiếng đồn trong Triệu quốc có lớn tới đâu thì cũng không khiến hắn dao động chút nào. Một chữ nho kia chỉ là hư danh, hắn không thèm để ý.

Hắn giống như một lão nhân, chỉ muốn chậm rãi tìm hiểu thiên địa.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng phải có điểm dừng. Mà điểm dừng mấu chốt của Vương Lâm chính là cha mẹ hắn. Cha mẹ hắn tức giận, đau đớn bi thương thì hắn phẫn nộ, hắn đau đớn, hắn bi thương.

-Đại Phúc, sắp xếp truyền tin nói ta muốn giảng học mười năm. Từ hôm nay tới hết mười năm, ta sẽ đón người trong khắp thiên hạ về Tô thành luận học với ta. Nếu có người vượt được ta thì có thể lấy phủ đệ này đi.

Vương Lâm vung tay áp, xoay người rời đi.

Phía sau hắn, Đại Phúc đã lớn tuổi nhưng vẫn như hai mươi năm trước, thần sắc lộ vẻ hưng phấn. Trong ba năm nay hắn cũng vô cùng tức giận. Ngày xưa có rất nhiều người cung kính đối với hắn, thế nhưng giờ dần dần bất hòa, xa lánh, nói rất nhiều lời lạnh nhạt.

Hôm nay nghe được lời nói của Vương Lâm. hắn vừa đắc ý với chờ mong, vội vàng đi sắp xếp việc này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1602 Ngươi dám

Mười năm giảng học. đón thiên hạ chi sĩ!

Tin tức này từ Tô thành truyền ra bằng đủ mọi đường, cuối cùng tràn khắp Triệu quốc, khiến cho vô số người nghi vấn Vương Lâm trong tích tắc nghe tin đều trợn trừng mắt ngây ngốc.

Tô Đạo cũng đã từng giảng học, nhưng chỉ trong một năm.

Nhưng Vương Lâm này lại nói tới mười năm. Loại chuyện này đã không thể dùng từ can đảm để hình dung, cơ hồ là cực kỳ cuồng vọng! Vì giảng học giống như là khiêu chiến trong võ lâm, đón kẻ sĩ trong khắp thiên hạ, trong mười năm này tùy thời mà ứng chiến!

Việc này truyền ra sau một thời gian yên ả ngắn ngủi liền có vô số dư luận phản hồi. Rất nhiều người là học tử và kẻ đỗ đạt nghi ngờ Vương Lâm, còn có cả hoàng đế Triệu quốc âm thầm thôi động khiến cho hễ là người tự cho rằng mình có tư cách ở Triệu quốc đều lên đường đi tới Tô thành.

Bên ngoài ngàn dặm của Tô thành, trong một nhà trọ bên đường, bên trong có rất đông người, không thiếu thư sinh học tử, lúc này đang ầm

ầm nghị luận. Những người này đều đang nói về Vương Lâm ở Tô thành giảng học.

-Nghe nói môn sinh của Tô Đạo là Vương Lâm dám nói rằng sẽ giảng học mười năm! Mười năm đó! Việc này đúng là khiến thiên hạ khiếp sợ. Nhất là những người trước đó nghi ngờ thì đều đã lên đường cả rồi.

-Ha ha, loại chuyện bái phỏng so với những bậc đại nho Triệu quốc chúng ta thì còn chưa đủ tư cách.

-Ta thấy chưa chắc đâu. Hắn có thể nói ra những lời này thì sao có thể là nói lung tung được. Ta nghe nói mấy ngày trước có mười mấy tên học tử tới bái phỏng, cuối cùng cảm phục quay về.

Một tiếng hừ nhẹ từ một chiếc bàn ở gần cửa sổ của nhà trọ vang lên. Ở đó có bốn người đang ngồi, trong đó có ba người là thanh niên, một là một lão già. Lão già nọ đang uống trà, nghe lời nói bốn phía, dưới thần sắc bình tĩnh còn ẩn chứa sự khinh thường.

-chỉ là một kẻ thi tới tú tài mà cũng dám học người ta giảng học! Tiên sinh năm đó không nên thu hắn! Cái danh hiệu đại nho này nên đổi cho ta mới đúng!

Chuyện tương tự phát sinh ở rất nhiều nơi trong Triệu quốc, càng tới gần Tô thành lại càng xảy ra nhiều.

Bên trong Tô thành, trong phủ đệ của Tô Đạo, cửa phủ mở ra, mười năm không đóng.

Vương Lâm bình thản ngồi trong sân, uống Quế Hoa tửu, lạnh lùng nhìn mấy trăm văn sinh đứng chen chúc phía trước. Từ sau khi hắn nói sẽ giảng học mười năm đã qua bốn tháng. Trong bốn tháng này có hơn một ngàn người đã lục tục bước vào phủ.

Ngày hôm nay lại có hơn trăm người đến, lúc này tràn ngập trong sân, lại còn có một số người đứng ở ngoài cửa. Thậm chí ở bên ngoài cũng còn vô số xe ngựa, bên trong xe có một đám lão già ngồi ngay ngắn.

Ở chỗ xa hơn, theo thời gian trôi qua lại càng có nhiều văn nhân Triệu quốc hơn chạy tới Tô thành.

-Tại hạ Đổng Vân, cũng là tú tài như tiên sinh, ngày nay đã vào con đường sĩ đồ, trở thành triều thần, có một câu hỏi muốn nhờ tiên sinh giải đáp.

Một vãn sĩ trung niên từ trong đám người đi ra, thần sắc lộ vẻ hãnh diện, đứng thẳng tắp ở đó.

-Tại hạ không hiểu là xuân hạ thu đông biến đổi trong thiên địa rốt cục là có ý gì, mong tiên sinh chỉ bảo cho.

Văn sĩ trung niên nhìn Vương Lâm, hơi ôm quyền nói.

-Ngươi sinh ra vào mùa xuân, trưởng thành ở hạ. bệnh lão ở thu. nhắm mắt tại đông. Ngươi hỏi về xuân hạ thu đông, ta thấy đó chính là sinh lão bệnh tử!

Vương Lâm uống một ngụm rượu, trả lời.

-Vậy tại sao lại có sinh lão bệnh tử!

Văn sĩ trung niên nghe Vương Lâm trả lời như vậy thì sửng sốt mở miệng.

-Bởi vì ngươi còn sống.

Vương Lâm lạnh nhạt nói.

Văn sĩ trung niên ngây ra ở đó. hồi lâu sau ánh mắt lộ vẻ mê man. Hắn không hiểu.

-Trong chớp mắt khi ngươi nhắm mắt, ngươi sẽ nhớ lại từ khi ngươi sinh ra tới khi chết đi. Cả quá trình này trốn không thoát khỏi xuân hạ thu đông. Tiễn khách!

Vương Lâm vung tay áo, lập tức liền có nô bộc mang theo văn sĩ trung niên tâm thần đang chấn động, mơ hồ hình như đã hiểu ra chút gì đi ra ngoài.

-Xin hỏi tiên sinh một câu. Tại hạ học đầy năm xe, tự hỏi là thuộc hàng tài hoa nhất đẳng, ngày xưa trong đám học tử đồng hương cũng không ai có tài học hơn ta, nhưng vì sao người khác nhập sĩ thành đạt, còn ta ba mươi năm nay vẫn nghèo túng!

Một lão già thần sắc xuống dốc, mang theo vẻ mê mang hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

-Triệu quốc có núi non, núi có chiều cao thấp. Núi cao chưa chắc đã là đỉnh, núi thấp chưa chắc đã không thành dãy. Ngươi so núi nào cao, sao không đưa mắt mà nhìn, núi cao núi thấp đều là núi cả! Tiễn khách!

Bốn phía xôn xao cả lên. Vô số thư sinh bốn phía chấn động tâm thần, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

-Xin hỏi tiên sinh một câu. Thế gian này vì sao lại có mưa ? Mưa là cái gì?

Một thiếu niên đứng trong đám người không thể tiến vào bên trong cao giọng hô.

-Lời này hỏi rất hay!

Vương Lâm đứng dậy, cầm lấy bầu rượu đứng bên cầu thang, đạp lên chỗ cao nhất, nhìn về đám người dày đặc bốn phía. Chuyện hôm nay không giống ngày thường, có rất nhiều người đến cùng một lúc. Thậm chí Vương Lâm nhìn về phía xa, thấy trên đường dẫn đến phủ còn đang có người chạy tới.

Cả Tô thành lúc này hầu như đã chấn động, hễ là văn sinh tới nơi này trừ những người đã hỏi từ mấy tháng trước, cơ hồ toàn bộ đều tới đây. Cuối cùng ánh mắt của Vương Lâm rơi vào bên ngoài phủ đệ, ở trong gian tửu lâu hắn thấy có một người trung niên đang ngồi.

Người này mặc hoa phục, thần sắc không giận mà uy. Hắn ngồi ở chỗ đó uống rượu, phía sau có rất nhiều thị vệ. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía Tô phủ đối diện, rơi vào Vương Lâm đang đứng trên bậc thang cao nhất.

Nhìn Vương Lâm, ánh mắt nam tử trung niên này lộ vẻ âm trầm. Hắn nhìn đối phương,

dường như thấy được Tô Đạo năm đó.

Thần sắc Vương Lâm cao ngạo, chậm rãi mở miệng.

Vương Lâm uống xong một ngụm rượu, thần sắc lộ vẻ hào hiệp, nhìn người thiếu niên vừa hỏi.

-Trong mộng ta đã từng nghe thấy một câu nói, muốn mượn câu nói này để tặng ngươi. Mưa sinh ra trên trời, chết rơi về mặt đất, cả quá trình rơi xuống chính là cả đời!

Lời này vừa thốt lên, tiếng xôn xao lập tức vang lên kinh thiên, ầm ầm truyền ra, khiến tất cả những người bên ngoài đều nghe được. Những lão già ngồi trong xe hơn phân nửa thần sắc biến đổi, cũng có mấy người trầm mặc đứng dậy, ở bên ngoài hướng về Vương Lâm ở phía xa xa vái một cái, sau đó gọi nô bộc rời đi.

Chỉ một câu nói này đủ để bọn họ biết danh xưng đại nho này không phải là hư danh!

-Nghe nói tiên sinh đi theo Tô nho hơn mười năm, học thức kinh người. Tại hạ muốn hỏi vì sao thiên địa lại có tiên nhân, tại sao lại coi phàm nhân chúng ta như kiến hôi.

Một giọng nói già nua từ trong sân truyền vào. Văn sinh bốn phía đều tản ra. Chỉ thấy một lão già chậm rãi đi tới. Lão già này hiển nhiên là có danh vọng cực cao, Vương Lâm không nhận ra nhưng mọi người nơi này không ít người biết, đều cung kính vái một cái.

-Tiên nhân có lực lượng, lực lượng tràn ngập trong tâm khiến cho nội tâm lớn vô hạn, cho nên mới coi phàm nhân trong thiên hạ như kiến hôi. Phàm nhân có suy tư, suy tư vô hạn dung nạp thiên địa, hiểu hết đạo lý, nhìn tiên mà không phải là tiên, chẳng còn thấy kinh sợ. Cho dù là tiên thì so với con kiến hôi có khác gì nhau!

Vương Lâm uống một ngụm rượu, cất tiếng cười dài.

Thân thể lão già chấn động, thì thào trong chốc lát, thân thể run rẩy hướng về phía Vương Lâm vái một cái, tùy tùng dìu đỡ, xoay người rời đi.

Một đám văn sinh hỏi xong, Vương Lâm cười dài uống Quế Hoa tửu, càng ngày càng có nhiều văn sinh vái hắn rời đi. Ánh mắt của họ sau khi rời đi nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ tôn kính chưa bao giờ có.

Chẳng qua người đi nhiều nhưng người bên ngoài tiến vào càng ngày càng nhiều.

-Tiên sinh, cổ ngữ có câu. bên tai nghe đàn mới...

Còn không đợi văn sĩ nói xong, Vương Lâm liền ngắt lời.

-Vương mỗ đã quên sở học về văn chương, hiểu chính là đạo lý của thiên địa, nắm giữ tư tưởng của riêng mình. Những thứ thơ từ văn phú này ta đã quên, chớ hỏi tới nữa!

-Tiên sinh. Tô nho cả đời tìm hiểu về nhân quả, Nhân quả hàng ngàn hàng vạn năm nay không ai hiểu tới được tột cùng, không ai tìm ra nổi căn nguyên. Xin hỏi tiên sinh một câu, ngươi có minh ngộ ra điều gì thì xin nói cho tại hạ biết, để cho tại hạ hiển ra một phen!

-Nhân quả, đó là nhân quả, không thể minh ngộ. Nó chỉ có thể tự nhận thức, càng không thể nói lên lời. Ngươi nếu đã không biết thì ta có nói mười năm ngươi cũng không hiểu!

Vương Lâm ngửa cổ uống cạn bầu rượu, ném về bên cạnh.

-Đại Phúc, mang rượu tới!

Đại Phúc trong lúc này đang đắc ý cũng không còn đau lòng nữa, vội vàng lấy một bầu rượu chạy tới bên cạnh Vương Lâm.

-Muốn hỏi Vương tú tài một câu. Những lời ngươi nói trước đây, nếu tư tưởng vô hạn, dung nạp cả thiên địa, khiến cho người ta không còn sợ hãi, nhìn tiên nhân cũng chẳng khác gì con kiến hôi. Vậy ngươi có làm được điểm này hay không!

Người nói chuyện là một lão già sắc mặt âm trầm. Lão già này ở trong đám người, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cất giọng khàn khàn nói.

Vương Lâm nhận ra hắn. Hắn đúng là đệ nhất môn sinh của Tô Đạo. đã trở thành một văn thần đương triều - Tô Nhất!

-Có gì mà không thể!

Vương Lâm cười dài uống một ngụm rượu.

Nhưng ngay trong tích tắc lúc hắn nói những lời này khỏi miệng thì trong tửu lâu bên ngoài phủ, một trong hai thanh niên mặc đạo bào đứng bên cạnh nam tử trung niên liền mở bừng đôi mắt, thân thể nhoáng lên, tiếng gào thét kinh thiên động địa ầm ầm vang lên. Chỉ thấy người này hóa thành một đạo cầu vồng trực tiếp phá tan thiên địa, từ bầu trời trên đầu đám người bay xoẹt tới, lao thẳng tới Vương Lâm.

-Con kiến hôi không hiểu biết, bất kính với tiên nhân, phán ngươi tội chết!

Giọng nói âm trầm lộ ra một vẻ uy nghiêm vô thượng. Lời nói vừa thốt lên, thiên địa ầm vang, sắc mặt cả đám học tử ở phía dưới đại biến, hoảng sợ quỳ sụp xuống.

-Tiên nhân!

-Không ngờ lại là tiên nhân!

-Vương Lâm bất kính với tiên nhân, giờ phút này tiên nhân đến trừng phạt. Đây là tội hắn đáng phải chịu!

Đạo cầu vồng gào thét lao tới, bên trong có kiếm quang có hàn khí bức người. Chỉ thấy thanh niên mặc đạo bào kia cầm kiếm trong tay, mang theo vẻ vô cùng khinh miệt, quét ngang trời lao tới, trong nháy mắt đã áp sát Vương Lâm.

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra thì nhanh vô cùng. Trong nháy mắt khi thanh niên mặc đạo bào này tới gần, thần sắc Vương Lâm không giận mà uy, không có nửa điểm sợ hãi, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng.

-Ngươi dám!!

Lời nói này vừa phát ra, một luồng khí mênh mông ầm ầm tràn ra từ cơ thể hắn, hình thành một luồng uy áp vô hình, trực tiếp bao phủ thiên địa.

Thiên địa ầm vang, chỉ thấy vô số lôi đình trực tiếp gào thét lao ra, tia chớp lần lượt lóe lên, đan xen nhau, giống như muốn xé tung thiên địa. Càn khôn đang yên ả bỗng dưng phong vân biến sắc!

Biến hóa đột nhiên xảy ra khiến cho thần sắc thư sinh đang quỳ kia đồng thời kịch biến, cũng khiến cho chén rượu trong tay nam tử trung niên ở bên trong tửu lâu kia run lên, sắc mặt tái nhợt.

-Không có khả năng!!

Thanh niên mặc đạo bào đứng bên cạnh hắn cũng mở bừng hai mắt, lộ vẻ không thể tin nổi, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi khôn cùng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1603 Nhà dưới Hằng Nhạc Sơn

Một câu "Ngươi dám!", lời không lớn nhưng lại kinh thiên động địa!

Thanh niên cầm phi kiếm trong tay kia trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm thần sắc đại biến. Hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ sơ kỳ mà thôi. Lúc này theo hắn thấy, thân ảnh Vương Lâm vô cùng cao lớn. Một tiếng gầm nhẹ của hắn cũng khiến cho thiên địa biến sắc.

Một luồng khí tức mênh mông trong vô hình hóa thành uy áp, khiến cho sắc mặt thanh niên này tái nhợt, không ngờ phun một ngụm máu tươi, kiếm quang trong nháy mắt ảm đạm đi, giống như không dám tiến tới. Keng một tiếng, tay phải hắn run rẩy, phi kiếm rơi xuống đất, thân thể vội vàng vọt về phía sau.

-Không có khả năng, không có khả năng!! Ngươi chỉ là một phàm nhân, ngươi chỉ là một con kiến hôi, ngươi không có khả năng khiến ta sợ hãi!!

Thanh niên kia dường như đã nổi điên, tâm thần ầm ầm run rẩy, vừa lui về phía sau vừa lạc giọng kêu lên, khiến cho đám văn nhận đang quỳ lạy càng không thể tin nổi.

Từ cổ chí kim, chưa bao giờ xuất hiện cảnh tượng như thế này. Một phàm nhân lại có dũng khí quát mắng tiên tu. Một câu " Ngươi dám!" Giống như sét đánh ầm vang, vĩnh hằng không tiêu tan trong đầu những người ở nơi này.

Cùng lúc thanh niên kia lui lại phía sau, thanh niên còn lại ở tửu lâu cất bước đi tới. Tu vi của hắn vượt xa đối phương, đã là Trúc Cơ trung kỳ.

Hắn vừa cất bước liền đặt một tay lên lưng đồng môn, ngẩng đầu nhìn về phía hai người Vương Lâm và Đại Phúc đang đứng giữa vô số người đang quỳ lạy kia.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn mơ hồ thấy bên trên bầu trời chỗ Vương Lâm, có một luồng khí tức khiến hắn run rẩy đang tràn ra. Khí tức này không ngờ lại khiến hắn chỉ liếc một cái mà tâm thần đã ầm ầm chấn động. Vô số tư tưởng hỗn tạp hiện lên trong lòng hắn, giống như muốn phá tan đầu óc hắn, khiến hắn phải phun một ngụm máu tươi.

-Vương mỗ hiểu trời đất, ngươi dù là tiên tu hay là một con kiến hôi thì đã sao? Đừng nói là hai ngươi, cho dù tất cả tiên nhân ở Chu Tước Tinh này thì cũng đã làm sao!

Vương Lâm ngẩng đầu, hai mắt lộ ánh sáng lỗi lạc, mái tóc dài tung bay, tay áo vung lên, uống một ngụm rượu lớn.

Người thanh niên kia hoảng sợ, da đầu tê dại. Loại chuyện này hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của hắn. Hắn mơ hồ có cảm giác cực kỳ mãnh liệt, đối phương dù yếu ớt vô cùng như luồng chính khí mênh mông trên người hắn, khí thế không sợ thiên địa kia đủ để so với tất cả thần thông, có thể đả thương hai người một cách vô hình, cũng khiến cho tâm thần hắn run rẩy, dâng lên một sự kính sợ tới hồn phi phách tán.

-Tại sao lại có thể như vậy, hắn chỉ là một phàm nhân, chỉ là một phàm nhân!! Trên người hắn không ngờ lại có loại khí tức này. Người này...người này... Không thể đắc tội!!!

Hắn không dám rời đi như vậy mà thần sắc cực kỳ cung kính, giống như đang bái kiến trưởng giả tiền bối, hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

-Chúng ta vừa rồi đã đắc tội, mong đại nho đừng để ý. Chúng ta xin rời đi, vĩnh viễn không bước vào Tô thành nửa bước.

Nói xong thanh niên kia liền dìu đồng môn, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Bốn phía trong nháy mắt liền yên lặng như tờ.

Vương Lâm đứng đó, uống một ngụm rượu. Lúc này một cơn gió thổi tới khiến y phục hắn tung bay, toàn thân bạch y hiện lên phiêu dật trong mắt mọi người.

-Có gì là không thể?

Vương Lâm buông bầu rượu, ánh mắt nhìn vào Tô Nhất vừa đặt câu hỏi, lúc này sắc mặt đang tái nhợt, thân thể run rẩy quỳ trong đám người.

Tô Nhất cúi đầu, thân thể không ngừng run rẩy, hồi lâu mới gắng gượng đứng dậy, hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

-Tô Nhất bái kiến đại nho của Triệu quốc ta.

-Chúng ta xin bái kiến đại nho Triệu quốc.

Tất cả văn sinh lúc này đồng loạt ôm quyền, thân thể run rẩy, hai mắt lộ vẻ sùng kính không cách nào hình dung nổi. Cảnh tượng hôm nay cả đời bọn họ sẽ không thể nào quên được.

Ngay cả những lão già ở xe ngựa bên ngoài kia cũng đều cúi đầu vái một vái, tâm phục khẩu phục!

Cả đời bọn họ chưa bao giờ tưởng tượng được rằng phàm nhân có thể khiến tiên nhân sợ hãi. Nhưng lúc này khi được thấy tận mắt, một cảm giác phức tạp và tự hào liền tràn ngập trái tim họ!

-Nếu tư tưởng lớn tới vô hạn, nếu có thể hiểu được đạo lý của thiên địa thì tiên cũng chẳng khác gì một con kiến hôi.

Câu nói này ngày hôm sau đã truyền khắp Triệu quốc.

-Ta mệt rồi.

Vương Lâm cầm bầu rượu, cuối cùng nhìn thoáng qua người đang ngồi ở tửu lâu phía ngoài phủ, toàn thân đang túa mồ hôi như tắm. Hắn không dám đối mắt với Vương Lâm mà cúi đầu, đứng dậy hướng về phía Vương Lâm vái một cái. Vương Lâm xoay người đi xuống bậc thang, cùng Đại Phúc trở lại trong phủ.

Vô số thư sinh ở trong sân liên tục vái thật lâu, sau đó mới đồng loạt rời đi, cả những người ở bên ngoài cũng mang theo đủ loại mục đích mà rời khỏi nơi này. Tô thành từ từ yên tĩnh trở lại.

Không còn ai dám nói lời nghi vấn nữa. Cơn gió lốc chỉ trong một thời gian ngắn liền tan thành mây khói.

cũng bởi vì chuyện này mà danh tiếng Vương Lâm trở nên vang dội trong Triệu quốc, hoàn toàn thay thế được sư tôn Tô Đạo của hắn, trở thành tân đại nho của Triệu quốc, mà còn là một đại nho khiến tiên nhân khiếp sợ chưa từng có trong lịch sử!

Thời gian trôi qua, giới hạn mười năm của Vương Lâm vẫn còn nhưng không có bất cứ kẻ nào có tư cách tới hỏi hắn nữa. Dù có đến thì đều cung kính như đệ tử, lắng nghe lời dạy của hắn.

Xuân đi thu đến, đảo mắt đã qua tám năm.

Trong tám năm này, Vương Lâm từ trung niên bốn mươi năm đó chậm rãi trở thành một người đã năm mươi. Mái tóc hắn gần một nửa đã trở thành tóc bạc.

Trong tám năm này, Vương Lâm hầu như mỗi tháng đều có vài ngày mang theo Đại Phúc đã già nua, ngồi trên họa thuyền phiêu du trên sông, uống Quế Hoa tửu. Hắn vẫn luôn đợi chờ người không tới như ước định kia.

Thậm chí không chỉ trong tám năm này, hai mươi năm trước Vương Lâm cũng đều như vậy.

Suốt trong những năm đó, hai mươi tám lần xuân qua thu tới, nhưng cuối cùng họa thuyền đi xuyên qua cầu đá mà vẫn không đợi được người kia.

-Lão gia, ngươi rốt cục là chờ cái gì...

Bên trên mạn thuyền, Đại Phúc thân thể đã già nua. Chỉ là cái thói keo kiệt của hắn càng ngày lại càng lợi hại. Hắn thường xuyên nhìn cổ tay mình rồi ngẩn ra, luôn luôn trong lúc yên tĩnh mà cố nhớ lại, chẳng qua cuối cùng vẫn nhớ không ra.

-Ta đang chờ chính ta... Chờ người hẹn ước với ta lần trước.

Vẻ mặt Vương Lâm đã hơi già nua, giọng nói khàn khàn, nhìn bầu trời chậm rãi mở miệng.

Trên bầu trời vẫn luôn có một cánh chim màu trắng, chao liệng ở nơi đó. Nó đã làm bạn với Vương Lâm hai mươi tám năm, không hề có chút biến hóa nào.

Nhìn lên, Vương Lâm hơi uể oải. dựa vào mũi thuyền, trong lơ mơ liền ngủ mất, bên tai vang vọng tiếng đàn. Tiếng đàn kia giống như dung hợp với giấc mộng của hắn, ở trong mộng cũng có tiếng đàn đi theo.

Đại Phúc thở dài nhìn cổ tay phải của mình, nhìn tới ngây ngẩn.

Ánh nắng buổi trưa nhu hòa chiếu lên người vô cùng ấm áp, khiến Vương Lâm ngủ rất ngon. Chỉ là trong thời gian này lại có tơ liễu phất phơ. Một vài đám tơ liễu theo gió rơi xuống mặt Vương Lâm, nhẹ nhàng vuốt qua khiến hắn mờ hai mắt.

Họa thuyền vẫn còn đang trôi.

Vương Lâm nhìn đám tơ liễu phất phơ, đột nhiên mỉm cười.

-Đại Phúc, còn nhớ hai mươi năm trước, chúng ta vừa mới tới Tô thành không. Lúc đó cũng

có nhiều tơ liễu như thế này, cũng là ở trên họa thuyền nhỉ.

Đang cười đột nhiên có mấy chiếc họa thuyền đi tới, lướt ngang qua nhau. Một giọng nói nhu hòa êm ái từ bên trong họa thuyền kia truyền ra.

-Sư tỷ, tơ liễu này đúng là phiền hà, rơi lên người rất khó chịu.

-Ngươi đừng để ý tới chúng nữa thì sẽ không cảm thấy sự tồn tại của chúng. Sư muội, tâm ngươi không tĩnh.

Nghe thấy giọng nói này, Vương Lâm sửng sốt. Hắn mơ hồ cảm thấy hơi quen thuộc, giống như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi. Hắn đứng dậy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên họa thuyền kia có thân ảnh hai nữ tử.

Hai nữ tử này tuổi còn rất trẻ, vẻ mặt vô cùng xinh đẹp, đứng trong tơ liễu vô tận giống như là tiên tử. Làn gió nhẹ cuốn động y phục các nàng, lại khiến các nàng càng đẹp hơn.

-Là... Là họ...

Vương Lâm kinh ngạc nhìn họa thuyền đi xa dần, trước mắt như hiện lên hình ảnh hơn hai mươi năm về trước, trên chiếc thuyền trong đêm mưa gió.

Vừa nhìn Vương Lâm vừa lộ nụ cười nhu hòa. Hắn vĩnh viễn không thể quên được hồi ấy trong cơn mưa, mình nhìn mây đen giăng co với núi, thấy cảnh thiên địa mênh mông vô cùng, mở miệng ngâm thơ. Dáng vẻ vui vẻ tự đắc đó hắn còn nhớ rõ ràng. Giọng nói nũng nịu của nữ tử gọi là Từ Phi dường như còn quanh quẩn bên tai hắn.

Trong mui thuyền, vào đêm mưa gió, mình mặt đỏ tim run nhìn hai nữ tử xinh đẹp. Hình ảnh ấy còn nguyên trong trí nhớ. Lại còn tấm áo khoác dày kia, Vương Lâm năm đó đặt trong hòm trúc, vẫn còn giữ tới bây giờ, chưa hề lấy ra.

Vương Lâm than nhẹ, vuốt mái tóc bạc của mình, không cất lời bắt chuyện mà ngồi xuống uống rượu.

Cả đời này hắn không gặp được một nữ tử nào khiến hắn động lòng. Làm bạn với hắn ngoài rượu ra thì chỉ có Đại Phúc và cánh chim trắng trên trời kia.

Hắn không có vợ con, cả đời này vẫn cô độc như vậy, lặng lẽ trải qua hai mươi tám năm.

Nếu có nữ tử duy nhất khiến hắn động tâm thì chính là người mà hắn gặp sớm nhất. Lần đầu tiên gặp nàng, chính là nữ tử họ Chu kia, người đã tặng tấm áo cho hắn.

Dựa vào đầu thuyền uống rượu, nhìn khuôn mặt mình phản chiếu dưới nước, Vương Lâm thấy một khuôn mặt già nua, mái tóc đã điểm bạc.

Họa thuyền của hai nữ tử kia dần dần lướt qua thuyền của Vương Lâm, cho tới khi hoàn toàn cách xa nhau, giống như là một vòng nhân sinh, có đôi khi đụng nhau ở một nơi nào đó, sau đó lại tiếp tục đi về những hướng bất đồng.

-Hả, sư tỷ, ngươi nhìn lão đầu vừa rồi, hình như vừa nãy mới nhìn chúng ta.

Từ Phi nhìn theo bóng lưng Vương Lâm đang ngồi trên họa thuyền xa dần.

Họa thuyền kia trôi đi qua một cây cầu đá. Chu Nhị quay đầu lại, đôi mắt liếc nhìn. Lúc này nàng đã cách khá xa, lại bị cầu đá che khuất, không nhìn thấy nữa. Nàng cũng không vì người khác nhìn mình một cái mà lại dùng thần thức kiểm tra, cũng không nhìn kỹ hơn nữa.

Cho tới khi hai chiếc thuyền càng ngày càng xa.

Vương Lâm ngồi trên thuyền, bình tĩnh nói với Đại Phúc.

-Đại Phúc, chúng ta rời khỏi Tô thành này đi. ở nơi này đã hai mươi tám năm rồi, không đợi nữa. Chúng ta về nhà...

-Nhà? Nhà ở đâu?

Đại Phúc sửng sốt.

-ở dưới chân Hằng Nhạc Sơn.

Thuyền cập bờ, Vương Lâm và Đại Phúc đi xuống. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua con sông, nhìn Tô thành mà hắn đã ở hai mươi tám năm, nhẹ giọng nói.

Lúc hắn đi tới, tơ liễu tung bay, mang theo vài bầu rượu, một chiếc xe ngựa, chủ tớ hai người.

Lúc ra đi cũng như vậy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1604 Hoài trung lão phụ minh (1)

(1): Cha già ra đi trong lòng.

Chiếc xe ngựa không ai phát hiện ra, mang theo hai người chủ tớ già nua, mang theo vài bầu rượu chậm rãi rời khỏi Tô thành, trên quan đạo dần dần đi về quê hương Vương Lâm.

Cho tới hoàng hôn thì hai nữ tử trên chiếc họa thuyền trên sông bước xuống. Khi rời khỏi họa thuyền, dung mạo họ từ từ biến đổi, trở nên rất tầm thường.

-Sư tỷ, ngươi lớn lên từ nhỏ ở nơi này, Tô thành ngoài họa thuyền còn có chỗ nào hay ho nữa không? Lần này bế quan lâu như vậy, vất vả lắm mới được xuống núi, phải chơi đùa thật thỏa thích mới được.

-Muội ấy à, ta về nhà thăm cha mẹ, muội không nên đi theo ta làm gì. Tô thành không có chỗ nào chơi vui cả. Ngày mai ta muốn tới bái phỏng đại nho Tô Đạo. Lão nhân gia người năm đó là thế giao với nhà ta. Muội đến đó đừng có ăn nói lung tung. Hắn tuy chỉ là phàm nhân nhưng dù là sư tôn cũng phải khách khí với hắn.

Hai người đang nói chuyện thì một văn sĩ thư sinh đi ngang qua, nghe thế liền cười một tiếng, lại thấy hai nàng tướng mạo bình thường liền dừng lại cười nói:

-Nhị vị cô nương sợ là đã rời khỏi Triệu quốc rất lâu rồi. Đại nho Tô Đạo hơn mười năm trước đã qua đời rồi. Hiện tại đại nho của Triệu quốc chúng ta tên là Vương Lâm, là môn sinh của đại nho Tô Đạo.

Hai nữ tử ngẩn ra. Văn sĩ lắc đầu, mỉm cười rời đi.

-Vương Lâm.... Vương Lâm.... Hả, sư tỳ, ta nhớ ra rồi. Người ban ngày trên họa thuyền kia nhìn chúng ta là một ông lão. Bộ dáng hắn dù già nhưng hắn đúng là tiều thư sinh Vương Lâm kia đó!

Bước chân Chu Nhị sững lại. Nàng quay phắt đầu nhìn về phía bờ sông mơ hồ trong hoàng

hôn đang xuống dần phía xa xa, trước mặt dường như hiện lên hình ảnh người thiếu niên đỏ mặt năm đó.

-Sư tỷ, sư tỷ, ngươi sao vậy?

Từ Phi nhìn Chu Nhị giống như đã hiểu ra chút gì, nhẹ giọng nói.

Chu Nhị trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu, cùng Từ Phi đi về phía xa xa. chỉ là nàng còn chưa đi nổi mười bước thì liền cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm.

-Chờ ta!

Nói xong một câu, thân thể Chu Nhị nhoáng lên, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng bay vọt lên bầu trời. Hành động bất ngờ của nàng lập tức khiến cho bốn phía nổi lên tiếng kinh hô. Người đi đường mang theo vẻ bất ngờ và kính sợ ngơ ngác nhìn cảnh này, mãi một lúc lâu mới có phản ứng.

-Tiên tử!!

-Đó là tiên tử!!

Từ Phi nhìn thân ảnh Chu Nhị rời đi, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại, nhẹ nhàng thở dài.

Trên bầu trời Tô thành, Chu Nhị tỏa thần thức ra, vừa bay vừa tìm kiếm. Nhưng cuối cùng nàng không tìm được bóng dáng kia. Cho tới khi nàng tìm cả Tô thành nhưng vẫn cho kết quả như trước.

-Đi rồi sao...

Chu Nhị không biết bản thân bị làm sao. Nàng muốn gặp đối phương một lần nhưng tạo hóa trêu ngươi, giống như cuộc đời hai người sau khi gặp nhau liền tách ra, trong thời gian ngắn nữa sẽ không gặp được nhau.

Cách Tô thành mấy chục dặm, trên chiếc xe ngựa đang nhảy lên lạch cạch trên đường. Vương Lâm ngồi đó, tùy ý để gió thổi tung màn xe, thổi qua người hắn.

Hắn vừa uống rượu, ánh mắt vừa nhìn qua tấm màn ra ngoài, rơi vào bầu trời đen tối, không biết đang nghĩ gì. Vẻ mặt hắn cho dù chưa già nua nhưng cũng không còn trẻ nữa. Mái tóc bạc

của hắn trong men rượu dường như lại có thêm vài sợi.

Từ từ, hắn thấy được trên bầu trời đen tối có một cánh chim trắng bay lượn, cũng bay về hướng nhà hắn.

tuổi đã không còn trẻ nữa, ngồi trên xe ngựa xóc nảy một lúc là khiến thân thể đau nhức, giống như là xương cốt rã rời ra vậy, uể oải vô cùng.

Cứ đi như vậy, bọn họ đi qua mùa hạ. Sau bốn tháng, vào một buổi trưa. Vương Lâm và Đại Phúc từ Tô thành xa xôi đã tiến vào phạm vi của

Hằng Nhạc Sơn. Lúc này mùa thu đã về.

Lúc đi hai bên quan đạo cây cối đủ màu rực rỡ, lúc tới hoa đã héo tàn gần hết, lá cây cũng đã bắt đầu úa vàng, cho dù chưa rụng xuống thì cũng chẳng mấy chốc là rụng.

-Hai mươi tám năm rồi...

Vương Lâm nhìn cây cỏ bốn phía, trong mắt thoáng mơ hồ. Hắn vẫn còn nhớ năm đó hắn rời đi vẫn còn là một thiếu niên, lúc này trở về đã quá nửa đời người.

Xe ngựa trong tiếng lạch cạch chậm rãi đi vào trong sơn thôn yên tĩnh. Tất cả mọi thứ ở nơi này Vương Lâm đều quen thuộc. Nơi này là chỗ hắn lớn lên.

Không muốn kinh động nhiều hàng xóm, Vương Lâm mang theo Đại Phúc đi về nhà.

Cha mẹ còn đó, chỉ là phụ thân thân thể ngày nào vốn cường tráng, hôm nay đã phải chống gậy, dưới sự dìu đỡ của mẫu thân hắn, mang theo nụ cười nhìn về phía đứa con xa nhà đã trở về.

Dù đứa con này hôm nay đã trở thành đại nho của Triệu quốc, trở thành niềm kiêu ngạo của Vương gia. đứng trên đỉnh cao nhưng trước mặt bọn họ, Vương Lâm vẫn như mười tám năm trước khi hắn rời đi, là con trai của bọn họ.

Hiện tại là thế, năm đó khi bọn họ được đón tới Tô thành cũng vậy.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài sân nhà. Vương Lâm bước khỏi xe liền thấy cha mẹ ngay.

Khuôn mặt lộ nụ cười nhu hòa, Vương Lâm đi về phía trước, vung vạt áo quỳ xuống mặt đất.

-Cha, mẹ, Thiết Trụ đã về.

Đại Phúc trừng mắt nhìn cảnh này. Hắn sau khi xuống xe cũng tiến tới quỳ xuống, lớn tiếng

-Cha, mẹ. Đại Phúc đã về...

Phụ thân Vương Lâm cười ha hả, không để ý tới Vương Lâm mà tiến tới nâng Đại Phúc dậy, lắc đầu cười nói:

-Ngươi đó, vẫn giống hệt như năm đó. Mấy năm nay ngươi theo chiếu cố cho Lâm nhi, ta còn cảm ơn không hết, ngươi không nên học hắn.

Vương Lâm đứng dậy nhìn cha mẹ đang tươi cười, trong lòng xuất hiện một cảm giác ấm áp không nói lên lời. Hắn dìu mẫu thân, đỡ phụ thân, cùng với Đại Phúc cả nhà đi vào trong sân.

-Thiết Trụ, lần này về thì bao giờ đi?

Mẫu thân Vương Lâm hiền từ nhìn con trai. Hắn là niềm kiêu hãnh của bà.

-Còn gọi là Thiết Trụ gì nữa. Vương Lâm hiện giờ đã là đại nho của Triệu quốc chúng ta. Đại nho đó bà hiểu không? Thân phận nó ngay cả hoàng thượng gặp mặt cũng phải cúi đầu cung kính. Bà không thấy huyện thái gia mấy năm nay vẫn tới đây sao?

Phụ thân Vương Lâm lườm bà lão của mình một cái.

-Lần này không đi nữa. Thiết Trụ Sẽ hầu hạ cha mẹ tới hết đời.

Vương Lâm nhìn mẫu thân, nhìn mái tóc bạc và nếp nhăn trên mặt bà, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm hồi hương khiến vài ngày sau cả sơn thôn xôn xao hẳn lên. Những người hàng xóm ngày xưa đều tới đây, muốn nhìn thấy vị đại nho Triệu quốc - niềm kiêu hãnh của bọn họ.

Thậm chí ngay cả học tử và quan viên trong huyện khi nghe tin này cũng đều dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới đây. Đồng thời kéo tới còn có cả họ hàng thân thích Vương gia.

Phụ thân Vương Lâm trong mấy ngày này nét mặt thư thái, vẻ già cả bay biến, thắt lưng thẳng tắp. Cả đời này hắn tự hào nhất chính là có được người con có thể trở thành đại nho của Triệu quốc.

Nhất là khi thấy người người tới như vậy, phụ thân của Vương Lâm lại càng đắc ý, đơn giản bỏ bạc ra chuẩn bị tiệc rượu trong sân rộng của sơn thôn.

Tiệc rượu trong thôn vốn rất đơn giản nhưng mọi người đều cố gắng, cuối cùng lại biến thành rất xa hoa. Rượu và thức ăn đều là do đầu bếp mọi người đem từ trong huyện tới nấu, mang theo nguyên liệu tới đây tự mình ra tay.

Mọi việc đã vậy, Vương Lâm thấy phụ thân cao hứng, cũng không nói gì thêm. Nếu không với tính cách của hắn thì hắn lại muốn yên tĩnh.

Chẳng qua cha mẹ cao hứng thì hắn cũng nghe theo lời họ.

Trong bữa tiệc, thân thích của Vương gia đều tới bái kiến Vương Lâm. Dáng vẻ của đám người này cung kính, ra mắt Vương Lâm, chỉ cần Vương Lâm hơi gật đầu là đều cảm thấy sợ hãi.

Trong đám thân thích này có ông chú già nua, có cả tộc trưởng nhà họ Vương, lại có cả người cùng vai vế với hắn.

Cảnh tượng này Vương Lâm nhìn lại, lờ mờ thấy trong mộng đã từng gặp. Chỉ là trong mộng và hiện tại chênh lệch quá lớn.

Cho tới hoàng hôn, Vương Lâm thấy cha mẹ đã hơi uể oải liền mang cha mẹ rời đi, kết thúc tiệc rượu náo nhiệt này. Đám người trong mấy ngày dần tản đi, sơn thôn lại khôi phục vẻ yên bình.

-Thiết Trụ, tuổi con không còn nhỏ nữa, làm sao mà vẫn chưa cưới thê tử...ôi.

Phụ thân của Vương Lâm hơi say, nói thầm vài câu xong liền thở dài, không nói gì tới việc này nữa. Cứ như vậy, Vương Lâm ở lại quê hương, chậm rãi nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, nhìn năm tháng trôi qua.

Cho tới năm năm sau, vào mùa thu sau ba mươi ba năm Vương Lâm rời khỏi quê hương, trong lá vàng bị gió thu thổi bay, lướt trên mặt đất tạo thành tiếng lào xào, tìm về với gốc, phụ thân Vương Lâm nằm trên giường, nắm tay hắn, đôi mắt mê man và không nỡ, nhưng lại cũng tràn đầy niềm vui và tự hào.

-Thiết Trụ, cả đời này cha vì con mà không quên được... Cha không biết chữ nhưng lại nhờ người chỉnh sửa lại những câu nói của con thành một cuốn sách. Con từng nói là thiên địa luân hồi, sinh lão bệnh tử như xuân hạ thu đông. Cha đã nhớ rõ...

Phụ thân Vương Lâm nở nụ cười. Chẳng qua trong nụ cười này ngoài vẻ tự hào vui mừng còn có một sự sợ hãi mà Vương Lâm có thể cảm nhận được. Hắn sợ hãi tử vong. Hắn sợ hãi không được nhìn thấy thân nhân nữa, sợ phải cô độc và không biết sau tử vong là gì. Hắn nắm chặt lấy bàn tay Vương Lâm, giống như đó chính là nơi dựa dẫm cuối cùng của hắn vậy.

Ánh sáng trong mắt hắn trở nên ảm đạm. lộ vẻ bất lực.

-Cha, đừng sợ. Có con ở bên cha.

Mái tóc của Vương Lâm cũng đã bạc hơn phân nửa. Hắn nhìn phụ thân, ánh mắt lộ vẻ bi thương. Nắm lấy tay phụ thân, Vương Lâm nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy gò của người.

-Cha, có con đây rồi, đừng sợ, có con ở đây rồi.

-Cha, còn nhớ món quà sinh nhật cha tặng con lúc con còn bé không? Cái con ngựa gỗ nhỏ đó vài ngày trước con tìm được rồi.

-Hay lắm....

Bên ngoài sân có một cây đại thụ dường như đã sống từ cả trăm năm trước, lộ vẻ tang thương. Trong mùa thu này hầu như lá cây đã bị gió thổi đi hết, chỉ còn lại một chiếc lá vẫn bám ở nơi đó, dường như không muốn rời đi. Bị gió lay động, nó giống như dùng hết khí lực cuối cùng, từ trên cây bay xuống, lượn một vòng, tạo thành một hình cung, rơi xuống mái nhà họ Vương.

Phụ thân trong lòng Vương Lâm được hắn nhẹ nhàng an ủi, trong sự yên bình, từ từ không còn sợ hãi nữa, chậm rãi nhắm hai mắt, không còn hơi thở, ra đi trong lòng con trai hắn.

Chiếc lá trên nóc nhà dường như có linh hồn, lại một lần nữa bay lên, theo gió bay về phía xa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1605 Liễu Mi, Mi nghĩa là lông mày

Sau khi phụ thân rời khỏi cõi đời, mẫu thân của Vương Lâm cũng trong một giấc ngủ mà không tỉnh lại nữa. vẻ mặt bà khi ngủ lộ ra nụ cười hạnh phúc, giống như là trong mộng gặp được phụ thân hắn, hai người gặp lại liền không quay về nữa.

Còn có một người lúc ngươi còn bé, cho dù mệt mỏi tới mức nào cũng hát ru ngươi ngủ, dỗ cho ngươi không còn khóc nữa.

Có một người trong lúc ngươi mơ ngủ tè dầm, sợ ngươi bị lạnh đã không để ý tới bản thân, mỗi đêm thức dậy mấy lần để kiểm tra tã của ngươi, xem có ướt hay không.

Có một người khi ngươi đã lớn lên, trong lúc ngươi học hành, người đó chịu khó dậy sớm chỉ vì muốn làm điểm tâm cho ngươi, không để ngươi đói bụng.

Có một người sau khi biết ngươi thích ăn cá thì mỗi lần đều ăn đầu ăn đuôi. Ngươi cười mà hỏi bà, tại sao bà lại không ăn mình cá. Bà cười trả lời rằng, bà thích ăn đầu và đuôi cá, nhưng ngươi lại cho là thật.

Có một người khi ngươi trưởng thành, may áo cho ngươi, có bị kim châm trúng, chảy máu nhưng ngươi lại không hề thấy.

Có một người dù là khi ngươi đã chính thức trưởng thành thì ánh mắt bà nhìn ngươi vẫn như vài chục năm trước, yên lặng nhìn ngươi, yên lặng vui mừng, cho tới khi yên lặng nhắm đôi mắt mệt mỏi của mình lại.

Người này chính là mẹ.

Lại còn có một người khi ngươi còn nhỏ, hai tay nâng cao thân thể của ngươi, giơ lên cao, thay thế cả ánh mặt trời trong mắt hắn, trở thành tất cả của hắn.

Lại còn có một người khi ngươi còn chưa học đi, lúc ngã sấp xuống, hai tay dìu ngươi, trong tiếng cười vui vẻ đỡ ngươi đi bước đầu tiên của đời người.

Lại có một người trong tiếng cười vui vẻ của ngươi, kéo tay ngươi đi nhìn ngắm núi non sông nước, nhìn đất nhìn trời. Khi ngươi ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng người đó, ngươi cảm thấy

người đó là núi cao, là trời rộng.

cũng có một người khi ngươi nói hóa ra mẹ thích ăn đầu và đuôi cá, hơn nữa là rất cẩn thận để lại đầu và đuôi cho mẹ, hắn ở bên cạnh nhìn thê tử, ánh mắt lộ vẻ nhu hòa và xin lỗi.

Lại có một người sau khi ngươi lớn lên, vẫn luôn nghiêm khắc nhìn theo, làm cho ngươi càng cảm thấy phiền hà. chỉ là khi ngươi dần dần trưởng thành, ngươi mới phát hiện ra ánh mắt nghiêm khắc đó ẩn dấu một phần yêu thương mà ngươi không nhìn thấy.

Cũng có một người khi hắn già nua nằm trên giường, chậm rãi nhắm hai mắt, lộ vẻ sợ hãi, lộ vẻ bất lực, nhưng lồng ngực của ngươi, sự ôn nhu của ngươi lại khiến hắn thấy ngươi giống như lúc còn nhỏ, khi hắn nâng thân thể của ngươi lên, tiếng cười vui vẻ, khiến hắn không còn sợ hãi và bất lực nữa, trong ấm áp mà ngã vào lòng ngươi.

Người này chính là cha.

Vương Lâm ngồi trước mộ cha mẹ khóc lóc, cười rồi lại khóc, nhớ lại những cảnh tượng khiến hắn đau đớn, khó quên nổi. Hắn không uống rượu, nhưng lúc này lại như say rượu.

Cuộc sống của hắn ở trong mộng không kịp đưa cha mẹ đoạn đường cuối cùng, không kịp ôm phụ thân, không kịp thấy mẫu thân mỉm cười qua đời, nhìn vầng trán đầy nếp nhăn của người.

Trong cuộc đời này hắn đã làm được.

Nếu một người có thê tử, có hài tử, như vậy thì sau khi cha mẹ mất đi hắn cũng sẽ bi thương khắc cốt như thế này. Nhưng hắn vẫn còn chỗ dựa tinh thần. Nhưng nếu một người cả đời không có thê tử, không có hài tử thì sự bi thương của hắn đủ bao trùm thiên địa.

Từ nay về sau không còn ai có thể bằng một cái ôm khiến hắn trong lúc mệt mỏi ấm áp tới tận tâm linh nữa.

Từ nay về sau cũng không có nụ cười nào khiến cho hắn trong cuộc đời cô độc tiêu tán hết u buồn nữa.

Từ nay về sau, chân trời góc biển, cũng chỉ có thân ảnh hắn một mình, yên lặng nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Giữ mộ ba năm, mái tóc của Vương Lâm đã hoàn toàn bạc trắng. Thân thể hắn không còn

thẳng tắp mà đã hơi còng xuống. Trên người hắn lộ ra dấu vết của năm tháng tang thương.

-Ba mươi tám năm rồi...

Khuôn mặt Vương Lâm đã đầy vết nhăn. Hôm nay hắn đã là một lão nhân gần sáu mươi tuổi.

Đại Phúc càng ngày càng già nua, chống gậy đứng phía sau Vương Lâm, yên lặng nhìn hắn, cúi đầu nhìn cổ tay của mình, hồi lâu nhẹ nhàng lắc đầu.

-Đời người có được mấy lần ba mươi tám năm...ta không biết người khác thế nào, nhưng ta thì hắn là không thể có nữa.

Vương Lâm thấp giọng, quỳ xuống, vái lạy mộ cha mẹ.

-Còn nhớ căn miếu kia không ...

Vương Lâm đứng dậy, quay đầu nhìn Đại Phúc già nua lúc này đã đi không vững nữa.

-Trong miếu đó ta nói ta thiếu một thư đồng, ngươi liền theo ta tới giờ,

Vẻ mặt Vương Lâm tươi cười, lộ vẻ nhớ lại, nhìn Đại Phúc. Hơn ba mươi năm nay Đại Phúc vẫn luôn làm bạn với hắn.

-Đại Phúc vẫn còn có thể làm thư đồng.

Đại Phúc chớp mắt, nhếch miệng cười.

-Ngươi già rồi, ta cũng già rồi, chỉ là tâm nguyện của ta còn chưa hoàn thành... Đại Phúc, giúp ta trông coi nhà cửa, chờ ta, chờ ta trở về.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ở đó hắn nhìn thấy một cánh chim màu trắng.

-Cảm ngộ đối với thiên địa ta vẫn còn thiếu một tia. Ta cần dùng thời gian còn lại đi khắp các quốc gia của Chu Tước Tinh. Đến lúc ta trở về thì có khi ta chẳng được gì, nhưng có khi ta lại đã minh ngộ rồi.

Trong mùa xuân năm thứ ba mươi tám, Vương Lâm một mình rời khỏi sơn thôn. Đại Phúc lưu lại trong thôn, yên lặng chờ Vương Lâm trở về. Có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm...cũng có thể là cả đời.

Vương Lâm một mình một xe ngựa, uống rượu rời đi càng ngày càng xa Hằng Nhạc sơn. Mấy tháng sau xe ngựa đã tới biên giới Triệu quốc, ở nơi này Vương Lâm xuống xe. Cho xa

phu đánh xe trở về xong, hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn lại Triệu quốc, xoay người bước ra nửa bước, rời khỏi biên giới của Triệu quốc.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn rời khỏi Triệu quốc. Con đường sắp tới Vương Lâm không hề suy tư tới. hắn chỉ biết là đường ở dưới chân mình.

Ngay tích tắc khi hắn bước ra, đột nhiên trên bầu trời có một đạo cầu vồng gào thét mơ hồ bay qua Vương Lâm. Hắn không ngẩng đầu mà bình tĩnh đi về phía trước.

Một tiếng hả khẽ vang lên từ trong đạo cầu vồng trên bầu trời. Chỉ thấy trong mấy tu sĩ, có một nữ tử vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp. Nữ tử này ngoài sự xinh đẹp ra còn có một nét quyến rũ nhưng không phải là cố tình ngụy tạo mà là trời sinh.

Thân thể nàng lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống Vương Lâm đang bước đi, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, thần sắc lộ vẻ khó hiểu và mê mang.

-Làm sao thế Liễu sư muội?

Một tu sĩ bên cạnh nàng kinh ngạc mở miệng.

-Không có gì. Các người về tông phái trước đi, ta có chút chuyện riêng.

Nữ tử này nhẹ giọng nói, sau đó không để ý đến mọi người nữa mà xoay người về phía dưới bay tới.

Tu sĩ vừa nói chuyện ngẩn ra, đang muốn đuổi theo.

-Sư huynh, ta muốn đi một mình.

Tiếng của nữ tử kia nhu hòa nhưng lại lộ vẻ phi thường kiên định, vang vọng lên khiến cho tu sĩ kia phải ngừng bước, trầm ngâm một lúc rồi mang theo đồng môn cũng đang kinh ngạc rời đi.

Vương Lâm dừng bước, xoay người nhìn về phía đạo cầu vồng đang bay xuống phía sau hắn. Trong nháy mắt một nữ tử mặc y phục màu tím rơi xuống cách người hắn mười trượng.

Nữ tử này rất đẹp. Nét đẹp này cả đời Vương Lâm chưa từng gặp qua người nào như vậy. Nếu so với nàng thì Chu Nhị chẳng thể nào sánh được.

Chẳng qua Vương Lâm cũng không hề hoảng hốt. Hắn đã nhìn thấu hết thảy, truy tìm đạo lý của thiên địa, có được tư tưởng của chính mình. Trong mắt hắn nữ tử này đẹp thì có đẹp nhưng

sau khi nhắm mắt xuôi tay cũng chỉ chôn xuống đất giống như những nữ tử khác mà thôi, chẳng có gì đặc biệt.

Nữ tử này nhìn Vương Lâm già nua ở cách nàng mười trượng, nhìn mái tóc bạc trắng của hắn, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt sáng ngời đầy cơ trí của hắn, rất lâu sau đó nàng cúi đầu hạ thấp người vái hắn một cái.

-Cụ ơi, mấy chục năm trước ta đã từng gặp qua cụ một lần. Hôm nay gặp cụ lần thứ hai, người còn nhớ ta không.

Vương Lâm nhìn nữ tử trước mắt này, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Hồi lâu sau hắn mỉm cười, lắc đầu khàn khàn mở miệng.

-Không, ta đã quên rồi.

-Nếu đã quên rồi thì bỏ đi vậy. Ta không biết vì sao khi nhìn thấy cụ lại luôn cảm thấy chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào đó rồi. Không phải lần này, cũng không phải lần trước. Ta muốn biết tên của người là gì?

vẻ mặt nữ tử lộ vẻ tươi cười, nhẹ giọng.

-Lão phu tên là Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

-Vương Lâm?

Nữ tử cau mày, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, chần chờ khẽ nói.

-Là đại nho Triệu quốc. Vương Lâm sao?

-Đúng là lão phu.

Vương Lâm gật đầu, đôi mắt lộ vẻ tang thương, đầy thâm thúy, dường như chứa cả thiên địa.

-Hẳn là ta nhớ lầm rồi...

Nữ tử kia suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ tới vì sao nàng lại cảm thấy quen thuộc như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng đau lòng. Nàng nhìn Vương Lâm thật sâu. Nàng không rõ tại sao bản thân khi thấy đối phương lại có cảm giác đau đớn như vậy, so với năm xưa càng kịch liệt hơn. Nhất là vẻ già nua của đối phương lại càng khiến nàng đau đớn, cảm thấy buồn bã vô

cùng.

-Đã quấy rầy rồi, cáo từ.

Nàng than nhẹ, mang theo ánh mắt mê mang và đau đớn xoay người rời đi.

-Không biết tên tuổi của cô nương là gì?

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Liễu Mi nhíu mày. Nàng dừng bước, quay đầu, đôi mắt lóe lên một tia vui vẻ khiến người khác khó có thể không động tâm, do dự một chút. Sau đó nàng vỗ lên túi trữ vật, lấy ra một viên đan dược.

-Tuổi người đã lớn rồi, viên đan dược này có thể giúp người bảo trì tinh lực. Người và ta gặp lại lần này cũng coi là có duyên, tặng cho người thứ này. Hẹn gặp lại.

Liễu Mi buông viên đan dược, dưới chân có mây mù xuất hiện, theo mây mù bay lên, hình dáng này đẹp vô cùng.

Rốt cục là kiếp trước hay là luân hồi, cũng có thể là mộng hoặc là tất cả đều không phải.... Liễu Mi. Liễu Mi...cuộc đời trong mộng, nữ nhân khiến ta vô cùng đau đớn...

Vương Lâm nhìn viên đan dược. Tâm tư của hắn ẩn dấu rất tốt.

Hồi lâu sau cho tới khi thân ảnh của nữ tử này đã đi xa, Vương Lâm ngẩng đầu, dùng tất cả khí lực của hắn lúc này khàn khàn hô lên một câu.

-Liễu Mi, ngươi nhớ lấy. Cho dù là lúc nào, có lẽ là kiếp tiếp theo, có lẽ là một lần luân hồi nữa, có lẽ là trong một giấc mộng, không nên quen biết một tu sĩ tên là Vương Lâm! Không nên quen biết hắn, không nên tiếp xúc với hắn...

Liễu Mi đã đi xa, Vương Lâm không biết nàng có nghe thấy hắn nói hay không. Tiếng hô của hắn mang theo toàn bộ khí lực, cho tới khi tiếng nói khàn khàn, cho tới khi đạo cầu vồng ở phía xa không còn thấy bóng dáng nữa.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1606 Khách đến từ Tuyết Vực

Vương Lâm không biết lời nói này của hắn có tác dụng gì hay. Thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng đang bị vây trong mê mang. Một lúc lâu sau, Vương Lâm cầm viên đan dược trên mặt đất. trầm mặc nửa ngày, cất vào trong ngực, than nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Hắn đi một mình trong thiên địa của Chu Tước Tinh, không dừng lại lâu ở một vùng đất nào mà đi qua vô số đại sơn, vượt bao trường hà, mang theo minh ngộ với thiên địa, mang theo tư tưởng của mình đi tới một quốc gia nọ.

Trong những năm nay, Vương Lâm đã nuốt viên đan dược kia. Đan dược này cho hắn vô tận tinh lực, khiến cho Vương Lâm có nhiều khí lực hơn, đi hoàn thành tâm nguyện của hắn, chu du các nước.

Trên đường đi, hắn dựa núi mà ngủ, gặp sông thì nghỉ, nhìn thấy vô số khuôn mặt xa lạ. Trong đó thiện lương có, hung ác có, mờ mịt có, cũng có cả gian ngoan.

Hắn từng gặp phải cường đạo, gặp phải mã phi. Chỉ là mỗi lần hắn gặp, hắn chỉ đứng ở nơi đó, chúng đều cảm nhận được luồng khí tức mênh mông trên cơ thể hắn.

Vương Lâm hắn ngay cả tiên nhân cũng không sợ hãi rút lui, đừng nói là tới những người khác.

Đi tới phía trước, vẻ mặt Vương Lâm càng ngày càng già nua nhưng đôi mắt hắn càng lúc càng sáng ngời. Nơi đó ẩn chứa trí tuệ vô tận và minh ngộ của hắn, trong khi tư tưởng như thoát thai hoán cốt, lại một lần nữa được thăng hoa.

Hắn đã đi qua rất nhiều thành trì, nhìn thấy rất nhiều người. Dù là kinh đô hắn cũng đã đi qua không ít. Trong đám người ở kinh đô này, trước mặt đám quý nhân quan đạt, khí chất của Vương Lâm, lời nói của Vương Lâm khiến cho đám người này phải bái lậy.

Cho dù là hoàng đế chí cao của phàm nhân thì hắn cũng gặp rất nhiều. Trong mắt hắn, tất cả những người này đều giống nhau

Không có chút khác biệt nào cả.

Cũng không phải không có người muốn hại mạng hắn. Nhưng mỗi khi có người nổi lên ý niệm này trong đầu thì liền bị một cảm giác không nói lên lời khi đối mặt với Vương Lâm làm cho kính sợ rút lui.

Ở Ngô quốc, trong hoàng cung, cả ngàn vạn cấm quân, chi cần Ngô hoàng ra lệnh một tiếng thì sẽ như bão cát cuốn tới. Hắn muốn lưu Vương Lâm lại trở thành đại nho của Ngô quốc.

Nhưng cuối cùng Vương Lâm mỉm cười lắc đầu. Hắn xoay người rời đi, bầu trời cuồn cuộn sấm sét, phong vân biến sắc. Trên vạn cấm quân không ngờ không có dũng khí ngăn cản, để hắn tùy ý rời đi, đồng loạt vái một cái.

Trong Tôn quốc, Tôn hoàng cũng vô số thần tử tiễn Vương Lâm ngàn dặm.

Thiên Cẩu quốc, ác dân vô số, nhưng cuối cùng khi Vương Lâm rời đi đã được giáo hóa mấy vạn người.

Cứ đi tới mãi, bốn chữ đại nho Vương Lâm ở trên Chu Tước Tinh đã gây nên một hồi sóng gió, càng ngày càng kịch liệt, khiến vô số người nhớ rõ.

Vương Lâm dọc đường đi đã gặp vô số núi non. Đứng trên đỉnh núi, hắn ngẩng đầu nhìn thiên địa, cảm thụ sự mênh mông này. Hắn cũng gặp nhiều tiên nhân, hoặc rất xa lạ, hoặc rất quen thuộc.

Trên Chu Tước Tinh có rất nhiều tu chân quốc, có rất nhiều tông phái. Những tông phái này hầu hết đều được đặt ở những nơi non xanh nước biếc, nhưng cũng có một vài tông phái đặt ở nơi cùng sơn ác thủy.

Mỗi một lần lên núi, mỗi khi đi tới một nơi, nếu trong lòng có cảm ứng thì Vương Lâm sẽ không tận lực tìm kiếm mà dựa vào cảm ngộ của hắn đối với thiên địa mà ở trong rất nhiều ngọn núi đó, lựa chọn đi vào trong sơn môn của một tông phái.

Đại trận hộ sơn dù mạnh yếu khác nhau nhưng không có cái nào có thể ảnh hưởng tới bước chân của Vương Lâm. Thường là khi hắn bước vào liền khiến cả đám tu sĩ trong tông phái khiếp sợ phát hiện ra

Cho dù là hạng trưởng lão bế quan vô số năm trong tông phái cũng sẽ bị luồng khí tức mênh mông khắp thiên địa tên người Vương Lâm tỏa ra làm cho bừng tinh.

Vương Lâm thong dong mà đến, thong dong mà đi. Hắn ngắm núi non, một phần là ngắm cảnh, cảm ngộ thiên địa, phần khác là vì vạn vật trong mắt hắn đều giống nhau.

Dần dần. dù là trong giới tu chân của Triệu quốc, tên một đại nho phàm nhân - Vương Lâm cũng chầm chậm được truyền ra. Đám tu sĩ này biết được trên Chu Tước Tinh này có một phàm nhân là đại nho thời nay, dù là tu sĩ gặp phải trong lòng cũng đều kính sợ.

Bọn họ kính sợ không phải là vì lực lượng mà là vì tư tưởng của hắn!

Tu sĩ cũng vậy, phàm nhân cũng thế, toàn bộ đều là chúng sinh...

Lời nói của Vương Lâm đi tới bất cứ đâu cũng đều lưu lại một chút.

Trong tu sĩ có rất nhiều người đàm luận lâu với hắn, được hắn mở mang, hiểu được thiên địa, sáng tỏ ý cảnh, có cơ hội Hóa Thần. Cho dù là tu vi đã đạt Hóa Thần thì trong lúc đàm luận với hắn cũng mơ hồ thấy tâm thần chấn động.

Một năm. Hai năm. Tháng năm trôi qua, đảo mắt đã mười hai năm.

Trong mười hai năm này Vương Lâm đã đi qua rất nhiều địa phương. Tên của hắn không hay biết đã được truyền khắp mọi nơi, cả những nơi hắn chưa đi qua.

Mười hai năm trước hắn một mình rời khỏi Triệu quốc, mười hai năm sau hắn lại vẫn một mình hành tẩu trên Chu Tước Tinh.

Một ngày nọ, trong tiết trời mùa đông hóa tuyết tung bay, Vương Lâm đến một đô thành mà hắn không biết tên. Quốc gia này rất lớn, tương đương với ba lần Triệu quốc.

Đô thành này Vương Lâm trong mộng đã từng tới. Đứng ở ngoài cửa thành này, trong mưa tuyết đang rơi, vẻ mặt già của Vương Lâm lộ vẻ buồn bã.

Hắn trùm chặt áo da trên người, đi vào trong tòa thành.

Bước chân trên tuyết vang lên tiếng lạo xạo, Vương Lâm đi vào trong thành, bước trên một con đường. Con đường này rất yên tĩnh, người đi đường cũng không nhiều lắm, hai bên tuy có cửa hàng nhưng trong cửa hàng lại rất ít người

Khi cảnh vật quen thuộc này, hình ảnh trong mộng lại càng trở nên chân thật, phảng phất như hiện lên hòa với hiện thực trong mắt hắn, khiến cho Vương Lâm trong hoảng hốt, yên lặng đi về phía trước.

Keng, keng....keng...

Từ xa truyền lại tiếng sắt thép va chạm. Vương Lâm theo tiếng động này, đôi mắt già nua nhìn lại, thấy cách đó không xa có một tiệm rèn.

Trong cửa hàng có một nam tử trung niên cởi trần, thân thể cường tráng đang cầm búa rèn sắt.

Cho dù ờ bên ngoài có tuyết nhưng hán tử này dường như không hề biết lạnh, không ngừng quai búa, phát ra những tiếng leng keng.

Bên cạnh hán tử, có một cái ghế dài, bên đó có một bé trai tầm tám tuổi đang ngồi. Hắn mặc áo bông rất dày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hưng phấn nhìn hán tử.

Đại Ngưu...

Trước mắt Vương Lâm hình như hơi mơ hồ, nhẹ nhàng lắc đầu. Đứa bé kia không phải là Đại Ngưu trong mộng của hắn.

_Ông lão, ông đứng bên ngoài đã lâu rồi, mau tiến vào cho ấm áp.

Đại hán buông cây búa trong tay, lau mồ hôi, hướng về phía Vương Lâm Ở bên ngoài cửa hàng, lộ một nụ cười đôn hậu.

Vương Lâm ngẩn ra, khuôn mặt cũng tươi cười gật đầu, đi vào bên trong tiệm rèn. Một luồng khí nóng ập vào mặt. khiến cho tuyết trên người hắn bị hòa tan không ít.

_Tú Nương, lấy một bình rượu ấm tới đây nào.

Hán tử mặc thêm một chiếc áo khoác, thấy Vương Lâm già nua liền dìu hắn ngồi xuống ghế, sau đó cũng ngồi một bên.

_Cụ không phải là người vùng này phải không?

Đại hán mỉm cười nói.

_Đã từng tới nơi này. Lần này ta đi ngang qua liền tới xem.

Vương Lâm nhìn đồ vật trong cửa hàng, nhẹ giọng khàn khàn mở miệng nói.

Bé trai bảy tám tuổi ngồi cách đó không xa, tò mò nhìn Vương Lâm, sau khi nghe thấy giọng nói của mẫu thân ở trong phòng liền đứng dậy chạy đi. Không bao lâu sau hắn và một nữ tử trung niên cầm bầu rượu xuất hiện. Thần sắc nàng hiền huệ, mang rượu rót cho Vương Lâm một chén, ánh mắt lộ ơer thương xót.

_Cụ ơi, khí trời lạnh lắm cụ uống chén rượu ấm cho nóng người. Cụ tới đây là để tìm người thân phải không?

Vương Lâm mỉm cười, không nói gì mà cầm chén rượu, đặt ở khóe miệng nhấp một chút rồi uống cạn.

_Cụ ơi, rượu nhà ta cũng không tệ lắm phải không? Ha ha, năm đó tổ phụ không phải làm nghề thợ rèn mà làm nghề bán rượu, sau khi tới đời ta mới mở ra tiệm rèn này.

Đại hán nâng chén rượu uống một ngụm rồi cười nói.

Lửa trong lò rèn rất lớn, hoàn toàn khiến người ta cảm thấy đối lập với cảnh tuyết rơi bên ngoài, cũng thổi bay hết hàn khí trong tuyết.

Vương Lâm ngồi ở đó, uống rượu Tằng gia, hơi không phân biệt được đây có phải là mộng hay không.

Một lúc lâu sau. Khi tuyết đã rơi ít hơn một chút. Vương Lâm đứng dậy cáo từ. Đại hán kia thương tuổi Vương Lâm đã già, tặng hắn một bầu rượu để giữ ấm thân thể.

Khi hắn ra đi sắc trời đã tối dần. Chẳng qua trong băng tuyết, mặt đất vẫn sáng ngời, có thể thấy khoảng cách rất xa. Sau khi hắn đi, tiệm rèn sáng đèn, thân ảnh Vương Lâm dưới ánh trăng càng ngày càng xa.

Dừng lại nghi một thời gian ngắn ngủi dường như khiến Vương Lâm rõ ràng điều gì đó. Hắn vẫn ở trên Chu Tước Tinh như trước, đi qua một địa phương xa lạ, rời khỏi Triệu quốc đã mười lăm năm. Vương Lâm năm nay đã bảy mươi.

Sống lưng hắn còng hơn, trên người lộ khí tức của tuổi xế chiều. Chỉ là hai mắt hắn vẫn sáng ngời như mặt trời, khiến cho người ta không dám nhìn. Ánh mắt đó ẩn chứa nhân quả, ẩn chứa sinh tử, ẩn chứa thật

giả...cho dù là sư phụ Tô Đạo của hắn năm đó cũng không có loại khí chất này.

Vào mùa hè năm thứ mười lăm. Ở một quốc gia xa lạ. trong cơn mưa liên miên. Vương Lâm đứng trong một mái đình cạnh quan đạo, nhìn mưa bên ngoài kia. Lờ mờ hắn có thể thấy ờ một nơi rất xa sau cơn mưa có một vùng biển rộng.

Vùng biển này rất lớn. Nó ngăn cách hai khối đại lục.

Bên kia biển còn có nhiều đất nước, là nơi cuối cùng mà Vương Lâm muốn đi. Ở đó có nữ tử mà trong mộng hắn yêu. Hắn muốn tới đó nhìn một lần.

Nước mưa ào ào liên miên chảy thành dòng, khiến cho thiên địa trờ nên mơ hồ, chỉ có thể thấy được đại khái. Vương Lâm đứng đó nhìn mưa. nghe tiếng gió gào, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong tích tắc khi hắn nhắm mắt. trong mưa ờ phía xa xa có thân ảnh một nữ tử. Nữ tử này bước đi, toàn thân toả ra hàn ý vô tận. Nàng tới gần khiến cho nước mưa bốn phía bất ngờ vang lên tiếng răng rắc, biến thành băng rơi xuống mặt đất.

Trong lòng nàng đang ôm một đứa trẻ. Đứa trẻ này được bọc chăn bông rất dày, không hề bị nước mưa rơi vào, đang ngủ rất ngon lành.

Ờ bên cạnh đình, nàng dừng bước. Nữ tử này đã vào độ trung niên nhưng dung nhan lại vô cùng xinh đẹp, chỉ là hàn ý tràn ngập khiến toả ra sát khí.

_Ngươi là đại nho Vương Lâm!

Vương Lâm mở đôi mắt. Bình tĩnh nhìn nữ tử, gật đầu.

Hai người, một người ở trong đình không bị mưa, một người ờ ngoài đình cũng vẫn không bị mưa. Nước mưa biến thành băng. Trong âm thanh răng rắc, cả bầu trời phía sau nữ tử đều bị đóng băng.

_Ta tới từ Tuyết Vực quốc, tìm ngươi hỏi một chuyện.

Tiếng nói của nữ tử cũng lạnh lùng như nơi nàng tới, Tuyết Vực quốc

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1607 Lý Mộ Uyển

Vương Lâm nhìn nữ tử lạnh như băng kia, ánh mắt hướng về phía đứa bé được quấn trong chăn, trầm mặc nửa ngày liền gật đầu.

Thần sắc nữ tử kia dù lạnh lùng như trước nhưng hai mắt lại như đang ẩn dấu hàn phong gào thét. Nàng nhìn Vương Lâm nhưng hình như cũng đang nhìn thiên địa phía sau hắn.

_Tên tuổi của tiên sinh vang danh khắp Chu Tước Tinh ta, dù là lão thân ở Tuyết Vực xa xôi cũng đã được nghe tới. Tiên sinh là đại nho đương đại, từng giải mê hoặc cho rất nhiều tu sĩ, hiểu được thiên địa, chỉ điểm cho kẻ lạc đường. Hôm nay lão thân tới đây là vì đứa bé này...

Nữ tử cúi đầu nhìn đứa bé đang ngủ trong lòng mình, ánh mắt lạnh như băng lại lộ ra một tia nhu hòa.

_Mọi người đều nói tiên sinh có thể nhìn thấu thiên địa, hiểu được nhân quả luân hồi, đạm mạc sinh tử, hiểu được chân giả hư huyễn. Mong tiên sinh hãy vì đứa bé này mà chỉ cho nó một con đường sáng.

Vẻ lạnh lùng trong giọng nói của nữ tử đã tan bớt, nhìn đứa bé trong lòng, chậm rãi nói.

_Đứa nhỏ này lúc sinh ra cha mẹ đều mất. lão thân ngẫu nhiên nhìn thấy trong tuyết, lúc đó toàn thân nó đã cứng đờ, sắp sửa mất mạng. Lão thân thương xót, nhìn kỹ mới phát hiện ra đứa bé này thiên tư rất cao, cả cuộc đời này của lão thân chưa từng gặp. Trong cơ thể nó có khí tức ngũ hành, nếu có thể tồn tại thì nhất định sẽ trở thành một trong những đỉnh cao của Chu Tước Tinh chúng ta! Chẳng qua khi nhìn mệnh số của nó, lão thân am hiểu bói toán đã tính được là nó sẽ gặp một kiếp nạn. Kiếp nạn này từ khi nó ra đời đã hiển lộ ra. Lão thân nếu đã biết thì lại muốn trở thành người độ kiếp giúp nó. Nó càng trưởng thành thì đại kiếp sinh tử trong cõi u minh kia càng rõ ràng. Tu vi của lão thân có hạn. Chỉ có thể lấy thần thông hạn chế nó lớn lên

_Vẫn luôn bảo trì trạng thái trẻ con này. Nghe nói tiên sinh có đại tài nên lão thân tìm tới muốn nhờ tiên sinh trợ giúp...

Giọng nói của nữ tử lạnh như băng, nhẹ nhàng cất lời.

Đúng lúc này thì bên trong màn mưa có một tia chớp xẹt qua. Ngay sau đó, tiếng sét ầm ầm kinh thiên vang lên. vọng khắp thiên địa. Trong tiếng động kinh hồn này, đứa bé đang ngủ liền tỉnh lại, mở bừng đôi mắt trong veo, cất tiếng khóc.

Cho tới khi sấm sét trôi qua. tiếng khóc của đứa bé vẫn còn vang lên.

Để ta ôm nó một chút.

Vương Lâm nhìn đứa bé, nhẹ giọng nói.

Nữ tử kia trầm mặc một chút, tiến tới đưa đứa trẻ trong lòng cho Vương Lâm. Vương Lâm nhẹ nhàng ôm lấy nó vào ngực, cúi đầu nhìn vào mắt đứa bé.

Đây là một đứa bé gái. Dù nó đang khóc nhưng vẻ mặt rất đáng yêu. Trông vô cùng thanh tú, mi tâm còn có một điểm đỏ, giống như là linh hồn của đứa bé này vậy.

Nước mắt chảy từ khóe mắt xuống đã ướt cả chiếc chăn.

Nói cũng lạ. đứa bé sau khi bừng tỉnh, ở trong lòng nữ tử kia khóc rất lớn tiếng nhưng ở trong lòng Vương Lâm lại chậm rãi ngừng khóc, đôi mắt ngây thơ mờ lớn nhìn Vương Lâm.

Vẻ mặt già nua của Vương Lâm chậm rãi mỉm cười, tay phải đặt lên mũi nó véo một cái. Lập tức đứa bé bật cười khanh khách.

_Tên nó là gì?

Vương Lâm nhẹ giọng hòi.

Cha mẹ nó mất sớm. Lão thân cũng không biết... mấy năm nay ta cũng chưa đặt tên cho nó. Hay là tiên sinh đặt cho nó một cái tên đi.

Nữ tử kia trầm mặc, một lát sau liền lắc đầu. tiếng nói đã bớt lạnh lùng hơn trước một chút.

Vương Lâm nhìn đứa bé gái đang nhìn hắn mim cười, thần sắc vô cùng vui vẻ. Hắn ôm đứa nhò trong lòng, cảm thấy một luồng khí tức rất quen thuộc. Hồi lâu, Vương Lâm ngẩng đầu.

nhìn cơn mưa đang bao phủ thiên địa.

Trong con mưa, ở phía xa xa Vương Lâm lờ mờ nhìn thấy một con bướm sặc sỡ đang trú mưa dưới một cái lá.

Cánh bướm nếu ướt sẽ không thể bay lên được nữa.

Thân thể nó nếu bị gió thổi cũng chẳng khác nào con người bị cuồng phong cuốn đi.

Nhìn con bướm dưới chiếc lá, đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ minh ngộ. Hắn yên lặng nhìn cánh bướm hồi lâu, rất lâu, rất lâu.

Vậy gọi là Hồng Điệp đi...cánh bướm trong mưa, mang theo hồng mang, khi bay lên mang theo ánh sáng cao ngạo cả đời...

Tiếng nói của Vương Lâm êm ái, thần sắc lộ ra vẻ suy nghĩ không ai hiểu được, liếc nhìn cô bé trong lòng một cái. Cô bé kia dường như hiểu được lời nói của Vương Lâm, tiếng cười càng nhiều hơn.

_Vương mỗ không biết thần thông, không hiểu làm sao cho đứa bé này có thể tránh được kiếp nạn sinh tử của nó. Nhưng trong mộng ta đã gặp một vật, có thể vẽ ra cho ngươi. Nếu ngươi có thể tham ngộ hoàn toàn thì có thể hóa giải nguy cơ sinh tử cho nó.

Vương Lâm than nhẹ, đưa đứa bé trong lòng cho nữ tử từ Tuyết Vực. Sau đó hắn giơ tay phải lên hứng nước mưa, nhắm mắt vẽ lên trên bàn đá trong đình, dường như đang nhớ lại một đồ án phức tạp trong ký ức.

Đồ án này là một trận pháp. Trận pháp này cực kỳ thâm ảo, nữ tử Tuyết Vực kia nhìn thấy liền biến sắc, ngưng thần ghi nhớ.

Một hồi lâu sau. Vương Lâm vẽ xong nét bút cuối cùng, mở đôi mắt.

_Sau khi ngươi hiểu được trận pháp này, lấy một chút tóc của cô bé này để vào trong...

Thần sắc Vương Lâm phức tạp, ngẩng đầu nhìn mây đen đã hơi tiêu tan trên bầu trời.

Từ từ, trong con gió, đồ án trên bàn đá trong đình dần dần biến mất, không còn thấy rõ nữa. Nữ tử Tuyết Vực trầm mặc nửa ngày, hướng về phía Vương Lâm vái một vái thật sâu, xoay người ôm đứa bé đi vào trong mưa.

Không nhìn bóng dáng nàng rời đi, Vương Lâm kinh ngạc đứng trong đình, nhìn cơn mưa đang càng ngày càng nhỏ bên ngoài. Trong mắt hắn lại lộ vẻ mê mang.

Nhân quả rốt cục là thật hay giả. Kiếp trước và kiếp này có lẽ nào cũng là giả, là tự ta tạo thành viên mãn...

Vương Lâm không rõ nữa. Trận mưa bên ngoài đình cuối cùng cũng đã tạnh, bầu trời mơ hồ xuất hiện một chiếc cầu vồng.

Con bướm vừa núp dưới chiếc lá lúc nãy cũng tung cánh bay lên, trong mắt Vương Lâm lượng một vòng rồi dần dần bay về phương xa.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm đi ra khỏi đình, hướng về phía biển rộng mà đi.

Năm thứ mười lăm rời khỏi Triệu quốc, Vương Lâm chu du khắp đại lục, đi tới vùng ven biển, ngồi một chiếc thương thuyền tới lui giữa hai đại lục, đi về phía bờ bên kia, tới thiên địa nơi đó.

Biển rộng ngoài khơi như vô biên vô hạn, sóng to gió lớn, nước biển cuồn cuộn gào thét, xô đẩy thương thuyền. Đứng ở trên thuyền, mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay. Gió biển thổi qua khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn, nhưng lại không thể mang đi dấu vết của năm tháng.

Trên biển, mặt trời, mặt trăng và các vì sao cũng có tư vị khác. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm ra biển nhưng hắn lại không có chút nào không thích ứng mà nhìn biển rộng, trong lồng ngực như có một luồng khí xuyên thấu toàn thân.

Bầu trời trên biển, có một đám chim biển đang bay, đón gió tung cánh, bao phủ ngoài khơi.

Một tháng, hai tháng, ba tháng...cho tới năm tháng sau. chiếc thương thuyền này đã hoàn toàn tiến vào hải dương vô tận. Sóng gió dạt dào, nghe những bài hát đặc biệt của thủy thủ, vẻ mặt Vương Lâm đầy nụ cười thoải mái.

Vào một ngày nọ, vào lúc ban mai, ở nơi mà đại dương và bầu trời tiếp xúc, mặt trời nhô lên, kim quang vạn trượng, Vương Lâm bị một tiếng hô kinh ngạc đánh thức. Hắn thức dậy rời khỏi phòng, nhìn thấy đám thủy thủ đã ở cùng hắn nửa năm đang quỳ ở đó hướng về phía đông cúng bái.

Vương Lâm xoay người nhìn về phía đó, cả người đột nhiên chấn động kịch liệt.

Hắn thấy ở ngoài khơi phía đông không ngờ trong sự mông lung lại xuất hiện một hình ảnh hư ảo.

Hình ảnh đó là một ngọn núi lửa. Ngọn núi lửa này đang bộc phát, toàn bộ ngọn núi chấn động, xuất hiện những cái khe nứt như long xà, giống như những tiêu ký vậy.

Nham thạch nóng chảy vô tận phun ra, còn có khói đen cuồn cuộn che kín cả bầu trời trong hình ảnh kia.

Không có tiếng động, chỉ có hình ảnh. Cảnh tượng ngọn núi lửa bộc phát khiến cho tất cả mọi người trên thuyền đều quỳ xuống vái lậy không ngừng.

Xa xa nhìn lại, hình ảnh hư ảo đó nằm ở chỗ thiên địa giao nhau, cực kỳ chân thật, khiến người ta có cảm giác mông lung, không phân biệt được thật giả.

Vương Lâm ngơ ngác nhìn thiên địa hư ảo kia, trong đầu ầm vang.

Thật đây... thật đây... trong sách có nó, trong biển có linh, tên gọi là Thận, phun khí ra thành huyễn cảnh, giống như là tiên hóa hình... cảnh tượng này... cảnh tượng này rốt cục là thật hay là... thật sự tồn tại một vùng thiên địa như vậy hay nó hoàn toàn là hư ảo?

_Hải linh bớt giận... hải linh bớt giận...

Những tiếng nói run rẩy vang lên từ những con người đang quỳ lạy kia. Họ thấy cảnh tượng không thể nào giải thích được này tâm thần đều run rẩy. Đây không phải là lần đầu tiên họ gặp nhưng cả đời này cũng ít lần chứng kiến.

Truyền thuyết xa xa nói rằng, hễ lúc nào thấy cảnh tượng hư ảo trên mặt biển thì tức là lúc đó hải linh đang tức giận, muốn trừng phạt các sinh linh trên biển...

Vương Lâm đang đứng ngẩn ra, mắt nhìn không chớp. Hắn không thấy được những người xung quanh sau khi quỳ lạy liền ném rất nhiều hàng hóa xuống biển, cố dâng lên hải linh để khiến hải linh tiêu tan cơn tức giận.

Đây là giả, không thể là thật được mà hoàn toàn là hư ảo. Trong thiên địa này không có khả năng xuất hiện chuyện này. Đây là cảnh không thể xảy ra ở đây...

Đây hẳn là do một tiên tu, ở trong hải dương vô tận tu hành, dùng tiên thuật tạo ra cảnh tượng này.

Vương Lâm thì thào. Hắn hiểu rõ nhiều đạo lý của thiên địa, nhưng lúc này cảnh tượng hắn thấy khiến hắn không thể tưởng tượng nổi.

Giả... đây là giả...

Vương Lâm hít sâu một hơi, đang thì thào thì giọng nói của hắn đột nhiên ngừng lại, hai mắt mở lớn, sững sờ ở nơi đó, tay phải vô ý chỉ về ngọn núi lửa hư ảo ở ngoài khơi, thần sắc lộ vé không thể tin nổi.

Đó... nàng...

Chỉ thấy trong thiên địa hư ảo kia, nơi núi lửa bộc phát, trên bầu trời đầy mây đen xuất hiện một nữ tử. Nữ tử này mặc bạch y, ier ngoài tuy không phải đẹp tuyệt trần nhưng trong vẻ đẹp lại mang theo nét ôn nhu, mái tóc dài tung bay, cùng y phục phất phới, toàn thân tỏa ra vẻ xuất trần. Thoạt nhìn nữ tử này trông hệt như một tiên tử!

Nữ tử này từ trong mây đen đi ra, ngọc thủ giơ lên hướng về phía dưới điểm một chi. Lập tức ngọn núi lửa đang bộc phát kia liền chấn động, không ngờ mơ hồ có dấu hiệu bị dập tắt.

Trong tích tắc khi nhìn thấy nữ tử này, Vương Lâm dường như mất hết lực lượng. Toàn thân hắn ngây dại, một sự bi thương không nói lên lời tràn dâng, giống như gió lốc mang đi tất cả của hắn. bao phủ lấy hắn. Hai hàng nước mắt trào ra từ khóe mắt hắn

_Là nàng...

Thân thể Vương Lâm vốn đã già nua nhưng lúc này lại càng già nua hơn. Hắn dựa vào mạn thuyền, nhìn nữ tử mặc bạch y trong thiên địa kia, ánh mắt hắn như mãi không thay đổi

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1608 Một ánh mắt

Một lúc lâu sau, hình ảnh hư ảo kia dần dần biến mất ở phía trước con thuyền, tiêu tán trong mắt Vương Lâm. Các thành viên của con thuyền này vẫn có kinh hãi, đều im lặng.

Bọn họ không thể quên được hình ảnh kia, nhất là khi núi lửa bộc phát, những tảng đá bốc cháy văng khắp nơi, trong đó không ngờ có một tảng

đá khổng lồ văng thẳng về phía họ, giống như là từ trong hình ảnh kia lao ra, rơi xuống thuyền.

Cảnh tượng chân thật đó khiến bọn họ không phân biệt nổi thật giả. Nhưng bọn họ biết hiển nhiên đây là do hải linh tức giận.

Vương Lâm tựa vào vách thuyền, giống như hoàn toàn mất đi tất cả khí lực, hai hàng nước mắt già nua rơi xuống, lăn qua khuôn mặt tràn ngập vết nhăn của hắn. Hắn nhìn về hướng hình ảnh kia biến mất, đầu óc lúc này hoàn toàn trống rỗng, chi còn bóng áo trắng trong hình ảnh kia.

Đây rốt cục là thật.... hay là giả... chẳng lẽ điều này cũng là mộng sao...

Rất lâu sau, Vương Lâm cúi cái đầu già nua của mình, nhìn chằm chằm về khơi xa.

Thời gian trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng...

Sau chín tháng trên biển, Vương Lâm chính thức thấy biển rộng bao la phẫn nộ. Đêm hôm đó mây đen che kín bầu trời, những tiếng sấm vang lên không ngừng, tia chớp liên tục lóe lên, thậm chí còn có vài tia sét đánh xuống biển, khiến bầu trời trên biển bị bao phủ trong cảnh lúc sáng lúc tối vô cùng đáng sợ.

Mỗi một khi tia chớp lóe lên thì đều chiếu sáng biển rộng. Trong khoảng khắc ngắn ngủi này, người ta có thể thấy sóng biển đang cuồn cuộng dâng trào, nước biển ào ạt kịch liệt như muốn đua tranh với thiên lôi!

Cuồng phong gào thét, một lượng lớn nước biển ập tới con thuyền. Trong đêm đen, mọi thủy thủ đều sợ hãi, trong thời khắc sinh tử không ngừng điều khiển chiếc thuyền dạy dụa trong nộ hải.

Mỗi một người đều thầm khấn vái, không biết có còn được nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không.

Gió biển gào thét, sấm sét ầm vang, tia chớp điên cuồng lóe lên, sóng lớn bao phủ trời đất.

Trong đêm khuya này, Vương Lâm đứng trên thuyền, nắm chặt lấy mạn thuyền. Thân thể hắn dường như không còn chịu sự khống chế của bản thân, bị lay động kịch liệt. Cơn cuồng phong kéo tới khiến y phục toàn thân hắn ướt nhẹp, mái tóc bạc sũng nước biển. Nhưng hai mắt Vương Lâm lúc này lại sáng ngời!

Hắn nhìn biển rộng đang phẫn nộ, nhìn nước biển cuồn cuồn, đôi mắt lại càng tỏa sáng. Trái tim hắn trong tích tắc này được mở ra vô hạn, đủ để dung nạp cả thiên địa.

Đây mới là lực lượng của thiên địa, đây mới là đạo lý chân chính! Đây mới chính là vạn tượng vô tình!

Vương Lâm cười dài, trong tiếng sấm chớp và biển gầm vang vọng, cho dù yếu ớt nhưng tiếng cười của hắn lại lộ ra một khí tức mênh mông.

Hắn nhìn phàm nhân bốn phía đang giãy dụa trong nguy cơ, nhìn thương thuyền đang lay động kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể bị bao phủ cắn nuốt. Nhìn tất cả cảnh tượng này, Vương Lâm cảm nhận được một sự không cam lòng từ trên thân thể những người này!

Chỉ là sự không cam lòng này còn có hơi yếu ớt, trong gió mưa biển cả căn bản không quan trọng chút nào.

Sóng gió càng thêm kịch liệt, một lần sóng biển đánh tới, tiếng răng rắc liền vang lên. Một cái cột của thương thuyền này trực tiếp bị sóng bẻ gãy, ầm một tiếng liền đổ xuống. Một số thành viên trên thuyền không tránh kịp, bị nện vào người, may mà không bị thương quá nặng, gắng gượng bò dậy tiếp tục kéo dây thừng, cố gắng vì sinh tồn.

Chẳng qua chiếc thuyền này trong cơn cuồng nộ của biển cả chỉ giống như một chiếc lá khô, không có chút lực đối kháng nào. Biển rộng rít gào, sóng ầm ầm cuốn tới khiến cho chiếc thuyền phát ra những tiếng răng rắc, giống như chuẩn bị tan thành từng mảnh.

Sự tuyệt vọng lan khắp con thuyền, thấm vào lòng mỗi người. Vương Lâm cũng không còn đứng đó nắm mạn thuyền nữa mà không để ý tới tuổi tác của mình, cùng đám thủy thủ dùng khả năng lớn nhất mà phản kháng biển rộng.

Chớ có bỏ cuộc, chúng ta còn có sức lực...

Một thuyền viên trung niên cười thảm một tiếng, nắm chặt lấy dây thừng, nhẩy xuống sàn thuyền, để mặc sóng biển tràn qua người, trong nguy cơ sinh tử lại hát lên một câu hát mà tất cả thuyền viên đều quen thuộc.

Chớ có tuyệt vọng, chúng ta còn giấc mộng...

Một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lau mồ hôi trên mặt, lớn tiếng hô lên, giống như muốn tìm lại dũng khí sắp sửa tiêu tan của mình trong tiếng hô này.

Chớ nên nổi giận, chúng ta còn sáng suốt...

Càng nhiều thuyền viên trong cơn mưa gió này, trong thiên địa ầm vang, giọng nói vang lên, dần dần dung hợp vào một chỗ, hình thành một âm thanh sinh mệnh nghịch hành cực mạnh!

Chớ có khuất phục, chúng ta còn không cam lòng....

Chớ có nhắm mắt, chúng ta còn muốn ngắm mặt trời chói lọi...

Thiên địa mênh mang nhưng không lấn át được mong muốn sinh tồn của ta. Chúng ta ra biển vì cuộc sống, chúng ta nào sợ tử vong! Cơn giận của hải linh có thể khiến chúng ta hoảng sợ nhưng không thể bao phủ chúng ta, không cách nào ngăn chúng ta ca hát!

Tất cả thuyền viên trong sự tấn công của sóng gió, trong biển cả Chu Tước Tinh đang rống giận, cất vang lời ca truyền lưu từ xa xưa!

Tiếng hát của đám người này lộ ra một luồng khí tức không cam lòng, lộ vẻ bất khuất, lộ ra khát vọng được sống, lộ ra vẻ không sợ tử vong. Thân thể già nua của Vương Lâm khi nghe từng lời hát trong tiếng sấm sét, đôi mắt lại càng bừng sáng hơn trước.

Đây là nghịch! Đây là nghịch lại thiên địa! Sinh và tử, sinh và tử, nghịch ý này đó chính là ở giữa sinh tử mà nảy sinh, chính bởi vì không cam lòng, không khuất phục nên mới có nghịch! Nếu không có sự không cam lòng, không có sự không khuất phục, không có sinh và tử, sinh thì sinh, tử thì mất... ta đã hiểu rồi!!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Nhân quả, sinh tử, thật giả hắn vẫn luôn mê mang, vẫn luôn hoàn toàn không thể thấu triệt nhưng trong giờ

phút này, trong tiếng hát vang vọng giữa biển khơi, hắn dường như được vén mây mù, hoàn toàn minh ngộ!

Sinh và tử!

Giống như ngọn núi, nhìn là sinh thì chính là sinh, nhìn thấy nó tử thì là tử. Thấy là sinh mà không phải là sinh, thấy tử mà không phải là tử. Nhưng cuối cùng sau khi hiểu rõ tất cả, thấy sinh lại trở lại thành sinh, thấy tử lại trở về tử!

Mỗi một người đều sợ hãi sinh tử. Chính bởi sự sợ hãi này khiến cho nó có thể diễn biến thành hai hướng, một là thuận, một là nghịch!

Thuận sinh thuận tử chính là cảnh giới sinh tử đầu tiên!

Nhưng nếu hóa thành một luồng nghịch ý thì liền thấy sinh không phải là sinh, tử không phải là tử. Đây chính là cảnh giới thứ hai!

Thế nhân thường nói, nhìn thấu sinh tử, khám phá sinh tử, nhưng trên thực tế căn bản là không nhìn thấu. Sinh tử cũng không có khả năng bị nhìn thấu, cùng lắm đó chỉ là coi thường sinh tử mà thôi!

Dưới luồng nghịch ý này, khinh miệt sinh tử, có thể nói những lời như sinh cũng không vui, tử cũng không sợ! Đây chính là có quyết tâm đi

vào chỗ chết! Thế nhưng đây cũng không phải là nhìn rõ sinh tử!

Cảnh giới thứ ba của sinh tử cũng là đạo lý mà Vương Lâm đang truy tìm. Cảnh giới cuối cùng này cũng không phải là nhìn thấu, cũng không phải là siêu thoát mà là một câu nói!

Một câu nói này đã tràn ngập trong đầu Vương Lâm nhưng lại không nói lên lời, giống như luôn luôn có một tấm màng ngăn, khiến hắn không thể nói ra.

Trong con mưa gió này, trong những tiếng hát khinh thường sinh tử, không khuất phục biển khơi, dần dần, thiên lôi tiêu tán, sấm sét bay đi, sóng gió trên biển rộng cũng chầm chậm biến mất. Thời gian một đêm đằng đằng cuối cùng cũng trôi qua. Cho tới khi vầng mặt trời ban mai xuất hiện, những tiếng kêu vang tìm được đường sống trong cõi chết không ngừng truyền khắp thuyền.

Vương Lâm nhìn bọn họ, khuôn mặt nở nụ cười, ngồi đầu thuyền nhìn vầng ban mai trên biển. Hắn thấy cánh chim trắng kia trong ánh bình minh đang bay lượn, tiếng kêu vang vọng không gian.

Cho tới tháng thứ mười một ở trên biển, cuối cùng con đường đã tận. Ở xa xa có thể thấy một đại lục. Trên thuyền lập tức truyền ra tiếng hô vui sướng.

Ở cùng với đám thuyền viên này cả năm nay, Vương Lâm trong ánh hoàng hôn, mang theo lời hát trên biển mấy tháng trước, rời khỏi thương thuyền, đi tới đại lục xa lạ này.

Nơi này có rất nhiều quốc gia của phàm nhân, cũng có rất nhiều tông phái. Ở đó cũng có rất nhiều tu sĩ mà hắn quen thuộc.

Trong mấy nước này có một nơi gọi là Hỏa Phần quốc.

Trên lục địa cách xa quê hương, thần sắc Vương Lâm bình thản, chầm chậm bước đi. Bước vào vùng thiên địa xa lạ, núi lạ sông xa, nhìn những khuôn mặt xa lạ trên đường.

Hắn dù chưa từng đi qua nơi này nhưng tên tuổi của hắn trong hơn mười năm đã truyền đi khắp bốn phương, cũng đã tới được đại lục này.

Cho dù thanh danh của hắn ở đây không vang dội bằng quê hương nhưng Vương Lâm không để ý tới điều đó. Hắn giống như một người lữ khách bình thường, ở trên đại lục xa lạ này, đi qua

núi non sông ngòi, đi tới các thành trì các nước.

Trong nháy mắt đã qua ba năm.

Từ khi hắn rời khỏi Triệu quốc đã là mười chín năm. Thân thể Vương Lâm cũng không như dĩ vãng mà đã đầy vẻ mệt mỏi. Trong tay hắn cầm một cây gậy chống nhưng vẫn kiên trì đi từng bước một.

Hắn đã đi qua rất nhiều tông phái, tiên tu hắn cũng thấy rất nhiều. Đế vương phú quý của phàm gian hắn cũng đều chứng kiến. Dần dần, tên tuổi của hắn ở trên đại lục xa lạ này đã bị được vô số người biết tới.

Cho dù là ở quốc gia nào, cho dù ở tông phái nào thì mọi người đều biết là có một ông già tên Vương Lâm, là đại nho thời nay. Hắn chu du các nước, giống như đang tìm kiếm điều gì.

Lời nói của hắn lúc này càng trở nên già lão. Chỉ là thường có những lúc hắn không cần nói chuyện, chỉ cần dùng đôi mắt như ẩn chứa thiên địa nhìn mọi người là có thể khiến đối phương mê mang trong thiên địa, không biết khi nào mới thức tỉnh.

Vào mùa thu năm thứ mười chín, Vương Lâm đi tới một địa phương tràn ngập núi lửa, lúc hắn tới đúng là nơi núi lửa bộc phát. Từ rất xa Vương Lâm đã có thể thấy bầu trời cuồn cuộn khói đen.

Sóng nhiệt từ rất xa thổi tới, ập vào người hắn. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn đám khói đen phủ kín trời, đôi mắt tang thương lộ vẻ nhu hòa chưa từng có.

Hắn thấy trong đám khói đen có một bóng trắng đi ra. Bóng trắng đó chính là một nữ tử, mái tóc dài phủ qua vai, bề ngoài rất đẹp. Nàng dường như đang từ chỗ núi lửa phun thu thập thứ gì đó, trong tay cầm một bình ngọc. Khi nàng xoay người, ở phía xa nàng nhận thấy Vương Lâm trên mặt đất

Chỉ nhìn một cái đã khiến Vương Lâm khó quên nổi, khiến thân thể hắn run lên, giống như hắn đã đợi cái nhìn này mấy ngàn năm, giống như hắn đã đợi cả đời. Dường như hắn tới nơi này chính là vì nữ tử này, vì ánh mắt ngày hôm nay...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1609 Mộng hỏi bản thân

Nếu như hôm nay là một hồi luân hồi thì lần cuối cùng ta luân hồi liệu có muốn trong luân hồi mà xóa đi sự tồn tại của Lý Mộ Uyển, khiến cho từ đó về sau nàng và ta trở thành người xa lạ thực sự hay không....

Nếu như ta hôm nay chỉ là một giấc mộng, nếu cả đời tu đạo kia mới là thật thì có phải là ta đang ngủ kia bởi vì bi ai, bởi vì tình với Lý Mộ Uyển mà muốn cho ta ở trong mộng khiến nàng quên ta...

Hết thảy chuyện này có phải là vì hậu thế hay không. Hoặc là luân hồi, cũng có thể là trong mộng tỉnh lại khiến cho nàng không còn thống khổ, không còn phải chờ đợi trong cô độc, không phải bất lực mất đi tuổi thọ, trở thành người sống mà như đã chết hai ngàn năm.

Có phải ta muốn khiến nàng giống như trước kia chưa gặp ta, cả đời vui vẻ yên ả trôi đi. Có lẽ nàng sẽ gặp một mối nhân duyên khác, có lẽ sẽ có một đạo lữ. Trong cuộc sống đó của nàng sẽ không có một người khiến nàng phải chờ đợi, khiến nàng phải mê mang, một tu sĩ tên là Vương Lâm...

Là như vậy sao....

Vương Lâm cười to. Hắn cười nhưng nước mắt lại chảy dài.

Hắn càng hiểu rõ lại càng mơ hồ nắm được cả thế giới này, hiểu được sinh tử, thật giả trong cuộc sống, hiểu được những vấn đề khiến người ta mê mang. Nhưng vào lúc này trái tim Vương Lâm lại dâng lên một nỗi đau không nói lên lời, giống như trái tim bị cứa nát vậy.

Vương Lâm, ngươi thật sự muốn như vậy sao... người có thể đành để nàng quên người sao... ngươi thật sự muốn chặt đứt nhân quả kéo dài hơn hai ngàn năm này sao!

Giọng nói của Vương Lâm vang lên thê lương.

Cả đời này của ta đã trải qua rất nhiều, vẫn luôn quẩn quanh trong hai chữ nhân quả. Nhân quả... nhân quả... Vương Lâm, ngươi nhìn không thấu nhỉ! Ngươi dù tu đạo cả đời, dù tu vi có kinh thiên, dù là chí tôn phong giới nhưng ngươi lại không rõ thế nào là nhân quả!

Ngươi nuốt ba đạo quả vào, ngươi dùng Mộng Đạo thuật để trở lại hai ngàn năm trước. Ngươi lấy suy nghĩ của bản thân, lấy lực lượng hỗn tạp của đạo quả, lấy lực lượng của Mộng Đạo để tạo thành... Vương Lâm lảo đảo ngồi lên một tảng đá, tóc tai bù xù, giống như đã phát điên rồi.

Ngươi tạo ra thế giới này. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do ngươi tưởng tượng ra. Ngươi chẳng lẽ tưởng rằng ta không biết sao, ta nhìn không thấu sao!!

Vương Lâm cười lại càng thê lương hơn.

Ngươi làm cho hết thảy cực kỳ chân thực, ngươi khiến mọi thứ hoàn thảo. Thậm chí ngươi trong Mộng Đạo còn học cả thuật lừa đảo của Lưu Kim Bưu, lừa gạt cả bản thân, khiến cho bản thân mình quên đi hết thảy,

quên cả đây chính là Mộng Đạo... nhưng ngươi đã xem thường ta, xem thường chính bản thân ngươi!

Ngươi là Vương Lâm, là chí tôn phong giới, tu vi thông thiên, tuy chưa tới bước thứ ba như có thể giết cả tu sĩ bước thứ ba... ngươi ngày nay đã vượt quá đại kiếp sinh tử, đang chuẩn bị tiến vào vô thượng tiên đạo, tiến vào không cảnh của bước thứ ba!

Nhưng ta cũng là Vương Lâm. Ta cho dù không tu đạo nhưng ta hiểu được thiên địa, hiểu rõ đạo lý, một thân chính khí khiến quỷ khiếp thần kinh. Cho dù ngươi ở trước mặt ta cũng đã làm sao!

Ngươi mặc dù lừa gạt chính mình, khiến bản thân chìm đắm vào thế giới do ngươi tạo ra.

Thế giới này!

Ngươi tự cho là thông qua phương thức này, mượn lực lượng của ba đạo quả mà tự thành một giới, tự thành luân hồi, ở trong luân hồi của bản thân có thể tạo thành thứ mà ngươi gọi là nhân quả!

Loại chuyện này chẳng lẽ ta không rõ sao!!

Người muốn mình gặp được một đại nho, gặp được một người cho mình ngộ thiên địa. Vì vậy liền xuất hiện Tô Đạo... ngươi muốn cắt đứt nhân quả với Liễu Mi, vì thế mới cho ta hai lần gặp Liễu Mi, lại khiến Liễu Mi tặng ta đan dược!

Ngươi trước khi Mộng Đạo đã nghe chuyện Hồng Điệp, thế nên ngươi liền ở trong mộng luân hồi của mình đem chuyện này vào, trong giấc mộng ngươi tạo ra, hoàn thành lần nhân quả tuần hoàn này.

Ngươi cũng biết chuyện của Niệm Thiên của Luyện Hồn Tông, thế nên cũng tự cho là có thể hoàn thành nhân quả của Luyện Hồn Tông. Ta không biết sao? Lúc đầu đúng là ta không biết, đúng là mê mang. Nhưng ta từ khoảnh khắc gặp phải người điên, trong nháy mắt khi đống lửa bị dập tắt, nhìn thấy dấu tay trên cánh tay phải của hắn thì ta đã rõ ràng rồi!

Ta tự lừa gạt chính mình. Ta không muốn suy nghĩ nhiều. Nhưng hơn năm mươi lăm năm, ta lừa gạt bản thân hơn năm mươi năm, ngày hôm nay ta không muốn tiếp tục lừa gạt mình nữa!

Ngươi tự cho đây là nhân quả sao.... ta nói cho ngươi biết. Ngươi sai rồi, ngươi hoàn toàn lầm rồi. Những chuyện khác thì cũng bỏ đi, nhưng ngươi muốn cắt đứt nhân quả với Lý Mộ Uyển thì loại chuyện này ta không thể tiếp nhận!

Ngươi cho rằng đây là muốn tốt cho nàng, khiến nàng không phải thống khổ nữa, muốn cho nàng một cuộc đời đầy đủ. Nhưng tất cả đều là do ngươi tạo ra, đều là giả. Cái gì là thật, cái gì là giả ngươi còn không rõ

ràng! Ngươi còn không chịu tỉnh giấc sao!!! Ngươi còn không chịu tỉnh ngộ sao!!

Ngươi cho rằng ngươi có thể chặt đứt sao!!! Ngươi chặt được sao!!!!!

Vương Lâm cất giọng già nua, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Trong tiếng gào của hắn, thiên địa ầm vang, vô tận sấm sét hiện lên, tia chớp lóe sáng, tràn bầu trời, gắn kết thành một mảnh. Cảnh tượng này giống như trởi nổi giận.

Trong tích tắc nổi giận này, cả bầu trởi không ngờ xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này ầm ầm chuyển động, giống như là muốn xé tan cả thiên địa vậy. Cũng trong dòng xoáy này, xuất hiện một thế giới đen tối.

Trong thế giới đen tối kia có một luồng sáng đỏ xuất hiện. Trong luồng sáng đó có hai thi thể đang nhắm mắt. Một thi thể trong đó mái tóc bạc trắng, xuất hiện dấu hiệu dãy dụa, giống như là bị tiếng gào của Vương Lâm khiến cho chấn động tâm thần, đánh thẳng vào linh hồn, xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh.

Ngươi không chém được đâu!

Tay phải Vương Lâm điểm một chỉ lên dòng xoáy trên bầu trời, mái tóc bạc trắng tung bay. Một luồng khí mênh mông từ trên người hắn tràn ra, ập lên bầu trời.

- Ngươi nếu chém không đứt thì đừng có liên lụy tới ta. Nhân quả này của ngươi ta thấy giống như một trò đùa!

Vương Lâm vung tay áo khiến sấm sét trên bầu trời ầm vang. Dòng chảy này chuyển động nhanh chóng, từ từ nhỏ lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn, hóa thành một điểm trắng. Đó chính là cánh chim trắng tung cánh trên bầu trời, lượn vòng quanh trên trời hồi lâu, chậm rãi bay đi.

Hết thảy mọi chuyện Vương Lâm sớm đã hiểu rõ. Hắn là đại nho đương thời, sao lại có thể không biết!

Cái gì là nhân quả, cái gì là sinh tử, cái gì là thật giả. Ba câu hỏi này không ai trong thiên địa này có thể hiểu rõ hơn ta. Hiện tại có thể nói, đạo quả cũng tốt, ký ức cũng tốt, cái thế giới giả dối này cũng tốt, đừng có động tới ta!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1610 Duyên khởi không

Nhìn cánh chim càng ngày càng bay xa trên bầu trời, Vương Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn về ngọn núi lửa đã tắt ở phía xa. Hồi lâu, rất lâu sau hắn xoay người, bước chân già nua chậm rãi mà đi.

Ngày đó đã là chín năm sáu tháng hắn rời khỏi Triệu quốc. Đó cũng đã là năm mươi bảy năm kể từ khi hắn ở trong nhà trọ cạnh quan đạo uống hai chén liền say mà mộng.

Năm nay Vương Lâm còn chưa tới tám mươi.

Ngoài Hỏa Phần quốc ra, trên đại lục này còn có một vài quốc gia. Chẳng qua Vương Lâm không đi nữa, Hỏa Phần quốc là nơi cuối cùng hắn chu du.

Ở nơi này, bên ngoài tông phái của Lý Mộ Uyển, ở trong một ngọn núi có một căn phòng hoang tàn. Đây vốn là do người giữ núi xây nên không biết từ bao giờ, hiện tại đã không còn người ở.

Vương Lâm liền ở tại nơi này.

Ở nơi này hắn có thể nhìn thấy xa xa là sơn môn của Lý Mộ Uyển, có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Cái gì là nhân quả, ta không cần phải suy nghĩ, không cần phải cân nhắc nữa. Chỉ cần nhìn mặt trời mọc rồi lặn, ngắm tuyết trắng tung bay, bốn mùa thay đổi, cần gì phải quản đâu là thật giả, chẳng biết tới mê mang trong sinh tử, ta chỉ muốn vượt qua quãng đời còn lại một cách yên bình...

Mỗi một lần mặt trời lên, rồi mặt trời lặn, dù là lúc bình minh hay buổi hoàng hôn, ở trên sườn núi đều có một thân ảnh già nua ngồi trên một tảng đá xanh lam, yên lặng nhìn về phía ngọn núi xa xa.

Nhân quả tuần hoàn trên thế giới này, ngươi nói nó là nhân thì chính là nhân, ngươi nói nó là quả thì chính là quả... cần gì phải cố chấp, cần gì phải suy nghĩ tìm tòi...

Thần sắc Vương Lâm an tường, trong một năm này thân ảnh hắn dường như trở nên vĩnh hằng, ngồi ở nơi đó nhìn về ngọn núi phía trước.

Hắn không ăn uống gì, cũng không có thức ăn. Hắn đã quên cả đói, quên hết thảy.

Vương Lâm nhìn thiên địa, khuôn mặt lộ một nụ cười mà thế nhân không thể hiểu được. Trong một năm này hắn đã thấy ở sơn môn xa xa

có rất nhiều tu sĩ bay ra. Trong số đó có Lý Mộ Uyển.

- Thế gian này, tinh không này, tất cả đều là do nhân duyên của con người ngưng tụ mà thành. Đây chính là duyên...

Vương Lâm mỉm cười, ngày ngày tháng tháng năm năm đều là như mộng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua bảy năm. Trong bảy năm này Vương Lâm minh ngộ rất nhiều. Hắn ngồi trên tảng đá đó cảm ngộ thiên địa.

Trong bảy năm này, tông phái của Lý Mộ Uyển hiển nhiên cũng phát hiện ra Vương Lâm. Từ từ, có rất nhiều người từ trong đó ra quan sát Vương Lâm. Trạng thái của hắn lúc này và những tiếng lẩm bẩm của hắn khiến tất cả bọn họ đều động dung.

Dần dần ở trên ngọn núi này, gần tảng đá đó đã không còn có mình Vương Lâm mà bốn phía xung quanh là một đám lão già, một đám tu sĩ.

Hễ là những tu sĩ đã tới nơi này thì không ai còn rời đi nữa.

Bọn họ yên lặng bao quanh Vương Lâm, giống như đang nghe hắn giảng đạo.

Năm tháng trôi qua, càng có nhiều tu sĩ giống như nghe theo lời kêu gọi trong tâm mà từ bốn phương tám hướng của Hỏa Phần Quốc, từ đủ mọi tu chân quốc, từ đủ mọi tông phái đi tới nơi này.

Trong những tu sĩ này có Trúc Cơ, cũng có người đã đạt tới Anh Biến, thậm chí đã có người vượt không gian mà tới, tu vi đã vào Vấn Đỉnh. Chẳng qua dù có tu vi gì, thì trong mắt Vương Lâm đang ngồi trên tảng đá tại ngọn núi này, họ đều không tồn tại.

Mặc kệ là có tu vi gì thì khi tới ngọn núi này đều chỉ cần một chỗ đặt chân, không ít không nhiều, không tranh không đoạt, yên lặng ngồi ở đó nghe Vương Lâm, có khi một năm mới mở miệng nói một lần.

Khi Vương Lâm không mở miệng, bọn họ dường như nhập định, giống như ở nơi này có một luồng lực lượng vô hình, mang theo suy nghĩ của bọn họ, truy tìm một loại cảm ngộ trong thiên địa.

Nhân duyên ngưng tụ ở một nơi, cuối cùng trở thành quả. Đây chính là nhân quả. Ta trong vài chục năm tìm kiếm và cảm ngộ, cuối cùng đã hiểu ở trung gian của nhân và quả, trên thực tế tồn tại một vật, đó là duyên.

Nếu không có duyên thì sẽ không có nhân quả.

Khuôn mặt Vương Lâm nở nụ cười không nói lên lời, một năm lại mở miệng nói một lần nữa.

Tu sĩ ngồi khoanh chân dưới núi càng ngày càng nhiều, tới cuối cùng thậm chí cả chân núi cũng không còn chỗ, vây vòng quanh ngọn núi của Vương Lâm tạo thành một vùng mười dặm, toàn tu sĩ ngồi đả tọa.

Hầu hết tu sĩ trên đại lục này trong mấy năm nay đều đã bị cảm giác kỳ dị nọ lôi kéo tới nơi này. Từ từ, trong vòng mấy trăm dặm, nhìn một cái thấy vô số tu sĩ. Bọn họ ngồi đó, mặt hướng về phía Vương Lâm giống như đang cúng bái.

Dần dần, càng có nhiều tu sĩ từ đại lục khác vượt biển tới đây, hoặc là dùng truyền tống trận. Trong số đó có cả Độn Thiên của Luyện Hồn tông. Cũng có rất nhiều đệ tử của Luyện Hồn tông.

Còn có tu sĩ của Tuyết Vực, dưới sự dẫn đầu của nữ tử lạnh lùng kia, theo cảm giác nọ tới nơi này, yên lặng ngồi xuống khoanh chân, đợi nghe giảng đạo.

Trong lòng nữ tử lạnh lùng kia đã không còn ôm đứa bé gái dường như vĩnh viễn không bao giờ lớn kia.

Trong tứ quốc liên minh, Chu Vũ Thái và những gương mặt Vương Lâm quen thuộc trong mộng cũng đều đã tới.

Vân Tước Tử bộ dáng lôi thôi ngồi trên mặt đất phía xa.

....Thậm chí cả Đằng Hóa Nguyên, cả Hoàng Long Chân Nhân, cả Từ Phi, Chu Nhị, thậm chí đám người Vương Trác cũng không biết đã xuất hiện từ khi nào, ở xa xa nhìn Vương Lâm ngồi trên tảng đá nơi đỉnh núi, cuối cùng khoanh chân ngồi xuống. Ngay cả Chu Tước Tử cũng phá không mà tới, trầm mặc trên bầu trời chỗ Vương Lâm hồi lâu, sau đó đi tới một vùng đất trống mà ngồi xuống.

Ta và Liễu Mi có thể gặp nhau, có thể kết thành nhân quả đó là do duyên...

Ta và Luyện Hồn tông có thể gắn thành một khối cũng là do duyên.

Hồng Điệp cũng vậy. Tất cả mọi chuyện trên thế gian này, cả nhân quả cũng đều như thế. Thậm chí trong thế giới mộng ảo này, cũng đều là do duyên, duyên, duyên....

Cái gọi là duyên này là một lực lượng của ngoại giới. Nó thay đổi liền tạo thành nhân, sau khi hai người kết hợp liền xuất hiện quả. Giống như nam nữ, ở cùng một chỗ thì sẽ sinh con. Nam nữ chính là nhân, bọn họ có duyên ở cùng nhau thì liền sinh hài tử, đó là quả.

Vương Lâm mỉm cười, nhẹ nhàng thở dài.

Giờ phút này trong mắt hắn, ở trong tông phái đi ra một người. Người này có bề ngoài giống như năm đó, y phục màu trắng, mái tóc dài quá vai, thần sắc ôn nhu. Đó chính là Lý Mộ Uyển.

Đến đây.

Vẻ mặt Vương Lâm già nua nhưng trên người hắn lúc này dường như lại có một luồng khí tức của thiên địa, dường như trong mấy năm cảm ngộ, hắn đã trở thành thiên, hắn đã trở thành địa.

Vương Lâm vươn tay phải vẫy gọi Lý Mộ Uyển. Ánh mắt hắn lộ vẻ nhu hòa, giọng nói cũng lộ vẻ nhớ nhung.

Thần sắc Lý Mộ Uyển lộ vẻ mê mang nhưng lại có một cảm giác không nói lên lời tràn ngập trong lòng nàng, khiến nàng cảm thấy Vương Lâm rất quen thuộc. Cảm giác quen thuộc này dường như khắc sâu trong linh hồn, khắc sâu trong xương cốt, khắc cả vào luân hồi.

Cho dù là ngàn vạn lần luân hồi, cho dù là uống xong canh Mạnh Bà(l) thì nàng cũng sẽ không quên! Chẳng qua dường như lại có một đạo phong ấn ở trong suy nghĩ của nàng, ngăn cản nàng nhớ lại mọi việc, dường như muốn ngăn cách nàng và hắn.

(1): Theo truyền thuyết, sau khi con người chết đi, linh hồn của họ sẽ bị đưa đến các điện địa ngục để chịu tội cho đến khi đi đến điện thứ 10, là khu Vong Đài của Mạnh Bà. Tại đây họ trải qua quá trình chuẩn bị đầu thai sang kiếp khác. Ở đây họ được uống món canh quên lãng, có thể xóa hết ký ức về những đời trước của một người.

Món canh Quên Lãng của Mạnh Bà được nấu bằng thảo mộc của thế giới con người. Nó giống như rượu và có 5 vị: ngọt, đắng, cay, mặn và chua. Bất cứ ai muốn chuyển sinh sang kiếp khác cũng phải uống món canh này. Với những linh hồn tìm cách bỏ trốn và không chịu uống canh Mạnh Bà, lập tức sẽ xuất hiện hai cái móc trồi lên từ dưới đất giữ chặt chân họ và một cái ống đồng sắc nhọn sẽ cứa vào cổ họng để bắt họ uống món canh.

Không hay không biết, nàng đã tới bên cạnh Vương Lâm, bị Vương Lâm nắm lấy tay kéo ngồi xuống cạnh hắn. Ánh mắt vô số tu sĩ trong phạm vi mấy trăm dặm này đều nhìn về phía tảng đá.

Chỉ là duyên tạo nhân quả, cuối cùng lại biến mất trên thế gian. Đây chính là không. Sở dĩ nói là biến mất vì nhân mới là tồn tại đầu tiên. Duyên đã không tồn tại thì không biến mất, đó chính là không... đây cũng chính là giải thích của ta, kết thúc nhân quả này. Nhưng kết thúc cũng không có thứ gì. Nó không phải là chấm dứt mà trở lại thành không...

Vương Lâm mỉm cười, tay trái điểm lên mi tâm của Lý Mộ Uyển.

Một chỉ này dường như không có chút lực lượng gì nhưng trong tích tắc khi hạ xuống, phong ấn ngăn cản Lý Mộ Uyển suy nghĩ liền sụp đổ. Thân thể nàng run lên, là người đầu tiên trong thế giới được tạo ra này tỉnh lại.

Vương Lâm....

Đôi mắt Lý Mộ Uyển tràn ngập nước mắt, chạy xuống gương mặt. Nàng kinh ngạc nhìn vẻ mặt già nua của hắn, giơ bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, nước mắt tuôn ra ngày càng nhiều.

Chỉ là trong nước mắt này lại ẩn chứa một cảm giác hạnh phúc và ấm áp, không hề để ý tới vẻ già nua của hắn chút nào mà ôm chặt lấy hắn.

Ta vốn không tồn tại. Tất cả đều là không tồn tại, cho nên mới có biến mất... phương diện này ẩn chứa thật giả, ẩn chứa sinh và tử...

Nhân quả, thật giả, sinh tử, trên thực tế đều là do tính chất không của duyên... nếu nói tiếp thì ta sẽ nói, một này là kết...

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, nhẹ giọng nói.

Giấc mộng không dứt, từ năm đó say rượu trong nhà trọ ở Triệu quốc cho tới nay đã hơn sáu mươi năm.

Ở bên ngoài tảng đá, trong gió núi, tại phạm vi mấy ngàn dặm này, tu sĩ ngày càng nhiều. Cho tới cuối cùng, tất cả những người mà Vương Lâm đã gặp một lần trong mộng đều toàn bộ xuất hiện. Bọn họ ngồi yên tĩnh ở nơi đó, yên lặng nhìn tảng đá trên đỉnh núi, nhìn hai người đang ngồi trên đó.

Thời gian dường như trở thành vĩnh hằng. Vương Lâm ôm Lý Mộ Uyển. Bọn họ ngồi ở đó, cùng nhau ngắm bình minh, cùng nhau tâm tình.

Nhân quả chém không đứt, vốn đã là không... nhân quả, đó là nhân quả. Duyên ngưng tụ, rồi tán thành không.

Giọng nói của Vương Lâm vang vọng khắp thiên địa, hóa thành vô số tơ liễu. Đám tơ liễu này không biết từ đâu bay tới, cũng không biết là tới nơi nào.

Chúng bay kín đặc bầu trời, chậm rãi lượn theo gió, rơi xuống phía dưới. Trong phạm vi ngàn dặm này, trên người mỗi một tu sĩ đều có, dường như ghi lại cả cuộc đời họ.

Hai đám tơ liễu dính chặt vào nhau từ từ bay xuống trước Vương Lâm và Lý Mộ Uyển, vẻ dính chặt vào nhau kia giống như hai người đang nắm tay, vĩnh viễn cũng không tách rời.

Ngày đó chàng nhìn thiếp nhắm mắt, vẻ mặt bi ai của chàng trong nháy mắt khi thiếp nhắm mắt đã khắc sâu trong lòng.... Giấc mộng này thiếp muốn ở cùng chàng, nhìn chàng rời đi, nhìn chàng tỉnh lại... thiếp vẫn ở trong mộng chờ chàng...

Lý Mộ Uyển nhìn Vương Lâm, đôi mắt lộ vẻ ôn nhu như nước, vuốt ve khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn, nhẹ giọng thầm thì.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1611 Hồng nhan

Giọng nói của Lý Mộ Uyển ẩn chứa sự ôn nhu, chứa nhu tình sâu tựa biển, truyền vào trong tai Vương Lâm. khiến trong tâm lý Vương Lâm tràn ngập cảm giác yên bình và êm ái. Khuôn mặt già nua của hắn lúc này dường như đã trẻ lại không ít. Hắn nhìn Lý Mộ Uyển, quên đi thời gian đang trôi qua.

Lời nói của Lý Mộ Uyển cả đời trong mộng kia Vương Lâm đều khắc cốt ghi tâm. Hắn không thể quên, hoặc cũng có thể là hòa với cuộc sống trong mộng kia, trước mắt liền hiện ra sơn cốc mà hắn và nàng đã sống trong nhiều năm.

Sơn cốc u tĩnh đó, ngày tháng trôi qua, chỉ có thân ảnh hai người bọn họ mãi mãi ở đó. Cùng bầu bạn với họ là tiếng đàn vang vọng, khiến người ta say mê. không muốn tỉnh lại

Vương Lâm còn chưa muốn tỉnh.

Ở trong sơn cốc đó, hắn nhìn Lý Mộ Uyển từ hồng nhan tới đầu bạc, rồi sau đó thành khô cốt. Cảnh tượng tàn khốc đó giống như xé nát trái tim hắn khiến hắn vừa đau đớn vừa bi thương.

Hắn nhớ rõ hắn đã ôm thi thể nàng, hướng về phía bầu trời gầm lên vô cùng thê lương.

-Cho dù là trời muốn nàng chết ta cũng sẽ cướp nàng trở về.

Tiếng nói đó giờ phút nào cũng vang vọng trong đầu Vương Lâm. Nó từ trong mộng tới nhưng lại dung nhập toàn bộ khí lực của Vương Lâm.

-Giấc mộng này cho nàng ở cùng ta, cho tới khi đất trời không còn...

Lý Mộ Uyển ôm chặt lấy Vương Lâm giống như sợ rằng Vương Lâm sẽ rời đi. Nước mắt nàng chảy dài thì thào nói, cứ mỗi câu nói nước mắt lại

chảy ra...

Nàng cũng không rõ mình đã nói bao nhiêu lần.

Cánh tay khô héo của Vương Lâm giơ lên, khẽ vuốt mái tóc mượt mà của Lý Mộ Uyển, thần sắc nhu hòa gật đầu.

Nữ tử này cho tới sau khi tử vong, trong ngàn năm cô độc sau đó, Vương Lâm lại càng nhớ

Nhưng, hình bóng nàng lại càng khắc sâu trong lòng hắn, trở thành tất cả của Vương Lâm.

Cho dù là Liễu Mi hay Lý Thiến Mai hoặc những hồng nhan mà hắn gặp sau đó đều không thể thay thế được hình bóng của nàng, không thể đi vào trái tim Vương Lâm.

Vương Lâm tự biết bản thân. Trái tim hắn trong ngày đó, vào lúc ôm Lý Mộ Uyển bi thống ngửa mặt lên trời gầm thét đã chết rồi.

bầu trời thiếu đi một màu sắc, cả đời ta đi tìm thứ màu sắc đó...

-Ngươi không chặt bỏ nổi đâu...ngươi có thể chặt nổi sao...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn thiên không nơi đó, ở tần cùng có một cánh chim trắng đang tung cánh, nhẹ nhàng tự hỏi.

Năm thứ ba mươi mốt sau khi rời khỏi Triệu quốc. Vương Lâm và Lý Mộ Uyển ngồi trên tảng đá. Bốn phía xung quanh chân núi có vô số tu sĩ ngồi khoanh chân. Vương Lâm ôm Lý Mộ Uyển, mỉm cười cùng nàng cảm ngộ thiên địa.

Dần dần lời nói của Vương Lâm ngày càng ít, từ một năm mở miệng một lần, cho tới mấy năm mới nói một câu.

-Duyên có tính không. Đó là nhân quả. Ngươi có thể hiểu được thì có thể thành đạo...

Vào mùa đông thứ ba mươi hai khi hắn rời khỏi Triệu quốc, trong trời tuyết rơi trắng xóa, Vương Lâm từ trên tảng đá kia đứng dậy. Thân thể hắn đã rất yếu. Hắn có thể cảm nhận được tính mạng của mình đã đi tới thời khắc cuối cùng, chỉ còn lại một chút đường sau cùng. Hắn mặc dù không muốn nhưng cũng phải chết đi.

Giấc mộng này rất chân thật. Hắn ở trong giấc mộng là một phàm nhân.

Chết đi là một loại chấm dứt, là kết thúc của giấc mộng. Nhưng nó cũng chính là sự bắt đầu của tất cả.

Lý Mộ Uyển vẫn còn rất trẻ. Nàng ôn nhu dìu Vương Lâm vùng hắn đứng ở trên tảng đá đó. không rời xa hắn.

Liễu Mi ở phía xa xa. Nàng yên lặng nhìn Vương Lâm và Lý Mộ Uyển, vẻ mê man trong mắt trong những năm gần đây càng ngày càng dày, cho tới cuối cùng đã trở thành một thứ căm

giận không nói lên lời khiến nàng phải cúi đầu.

-Còn nhớ nhà ở nơi nào không...

Giọng nói của Vương Lâm càng tang thương, nhẹ giọng mở miệng.

Trong mắt Lý Mộ Uyển có nước mắt, gật đầu.

-Mang ta đi...

Vương Lâm vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng, vẻ mặt già nua, lộ ra sự tưởng niệm hai ngàn năm nay.

Lý Mộ Uyển cắn môi dưới, dìu Vương Lâm, thân thể bay lên, mang theo hắn phá vỡ hư không, trong ánh mắt của mấy ngàn tu sĩ bốn phía mà bay về phía xa.

Cho tới khi hai người biến mất tại chân trời, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, giống như chưa bao giờ xuất hiện, chưa bao giờ từng qua đây vậy.

Gió thổi qua người Vương Lâm làm mái tóc bạc trắng của hắn tung bay. Những sợi tóc bạc trong lúc phất phới rơi vào mặt Lý Mộ Uyển, quấn lấy mái tóc đen của nàng. Màu đen và màu trắng hòa với nhau, giống như vĩnh viễn không muốn tách rời.

Ánh mắt Lý Mộ Uyển ôn nhu, vừa đi vừa nhìn Vương Lâm, vẻ mặt mang theo nét ấm áp, không muốn rời xa.

Vương Lâm nhìn mặt đất dưới chân hiện ra trong tiếng gió gào thét, nhìn những ngọn núi lửa khắp nơi, nhìn từng dải bình nguyên, những đám rừng rậm, cũng thấy cả những đô thành của phàm gian, thấy những con người hầu như bé như hạt đỗ.

Không biết đã đi bao lâu cuối cùng mặt đất dưới chân có màu xanh biếc, dần dần xuất hiện một dãy núi lớn liên miên không dứt. Trong dãy núi này có một sơn cốc ẩn thế.

Sơn cốc này là ngôi nhà thứ hai của hắn trừ Triệu quốc ở trong giấc mộng kia.

Đó chính là nhà của hắn và nàng.

Đạo cầu vồng xuống đất, cỏ cây đại thụ phía dưới đều chấn động, lá cây ào ào đung đưa theo gió, nhanh chóng bị ép xuống. Lý Mộ Uyển dìu Vương Lâm, lúc xuất hiện đã ở trong sơn cốc

Sơn cốc rất trống trải, cỏ dại mọc đầy. Trong đám cây cỏ này còn có chút hoa cỏ, tỏa ra làn hương thơm mát.

-về tới nhà rồi...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ hoảng hốt, nhìn cảnh vật trong sơn cốc. Hình như có một sự tưởng niệm và bi thương từ trong hồn hắn trào dâng, khiến hắn nhìn nơi này mà bi thương tràn ngập, ánh mắt nhìn về Lý Mộ Uyển.

Lý Mộ Uyển cũng đồng thời nhìn bốn phía, hồi lâu sau khuôn mặt nở nụ cười vui vẻ.

-Vương Lâm, chúng ta không nên suy nghĩ xem đây có phải là mộng hay không. Chúng ta cứ sống ở nơi này có được không...

-Được...

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua. cỏ dại bên trong sơn cốc đã biến mất hoàn toàn. Một ngôi nhà gỗ đơn xơ xuất hiện trong sơn cốc. Ngày tháng trôi qua, có một tiếng đàn u nhã vang vọng trên bầu trời nơi này.

Trong tiếng đàn, Vương Lâm ngồi bên cạnh, tay chống cây gậy gỗ, hình dáng càng già nua hơn, khuôn mặt đầy nếp nhăn, lại còn xuất hiện những vết đồi mồi trên bàn tay.

Những vết này xuất hiện khi tuổi già, mỗi một vết đều giống như vòng tuổi của cây cối, là dấu ấn của tháng năm đóng lên người hắn

Hắn vẫn mặc bạch y như trước, vẻ mặt mang theo nụ cười nghe tiếng đàn của Lý Mộ Uyển, nhìn nữ tử đang ngồi trước mặt gảy đàn.

Vẻ mặt nữ tử này không còn trẻ tuổi như năm xưa tới đây nữa mà đã trở thành một bà lão.

Đây là Lý Mộ Uyển dùng thần thông pháp thuật tạo thành. Nàng không muốn khi Vương Lâm đang già đi lại nhìn thấy mình còn trẻ tuổi, mà

muốn giống hắn, giống một phàm nhân, cùng tuổi già tóc bạc trải qua cuộc đời này.

Tâm ý của nàng Vương Lâm sao lại không biết. Hắn không ngăn cản mà ôn nhu nhìn thê tử.

Thê tử của hắn.

Có một loại tình không cần biết tới tuổi tác, tướng mạo, chỉ quan tâm tới một ánh mắt khiến cho tâm hồn rung động.

Có một loại tình cảm mà không cần biết năm tháng trôi qua, không quản âm dương cách trở, chỉ cần nỗi nhớ nhung trong mộng.

Có một loại tình cảm giống như thế này, ở trong tiếng đàn trong ánh hoàng hôn, bên trong sơn cốc có hai người già, yên lặng nhìn nhau. Ông lão mỉm cười, khiến cho bà lão cũng mỉm cười.

Hắn nhìn nàng, nàng chơi đàn dường như trong thiên địa này chẳng có ai ngoài bọn họ. Lúc này hắn chẳng quản trời long đất lở, không cần biết nhật nguyệt chuyển dời, không cần quản phong vân biến sắc. Tất cả trước mặt hai người già nua này đều không quan trọng.

Một năm, lại một năm.

Cánh chim trắng kia không xuất hiện nữa, giống như đã rời khỏi giấc mộng.

Trong tiếng đàn, trong ánh mắt ôn nhu, Vương Lâm và Lý Mộ Uyển trải qua mùa xuân vạn vật hồi sinh, trải qua mùa hè tơ liễu tung bay, mặt trời chói chang bao phủ, trải qua mùa thu lá cây xào xạc, cuốn bóng dáng hai người đi.

Họ cùng ngắm mưa rơi, cùng ngắm tuyết xuống, cùng đi qua một mùa đông không hề lạnh lẽo.

Năm đó đã là năm thứ ba mươi lăm Vương Lâm rời khỏi Triệu quốc.

Năm đó Vương Lâm đã cảm nhận được tiếng gọi của tử vong. Hắn hiểu rõ sẽ có một ngày mình phải nhắm mắt, vĩnh viễn không thể mở ra được nữa, sẽ rời khỏi thế giới trong mộng này. Ngày đó càng ngày càng gần rồi.

Mùa thu năm đó bầu trời tràn ngập lá vàng rơi. Lá cây bị thổi vào bên trong sơn cốc, chậm rãi bị cuốn đi trên mặt đất. Một chiếc lá trong đó rơi xuống dưới chân Vương Lâm.

Vương Lâm cúi xuống, cố nắm lấy chiếc lá trong bàn tay đã đầy vết đồi mồi.

-Lá rụng về cội... Uyển nhi, ta phải đi rồi...tiễn ta đoạn đường cuối cùng này, đưa ta trở về Triệu quốc, mang theo Đại Phúc, chúng ta đi tới Tô thành. Đi vào đó hoàn thành giấc mộng cả đời ta, thực hiện ước hẹn cuối cùng của mình. Năm đó hắn không tới, lúc này hắn nhất định sẽ tới.

Lý Mộ Uyển lúc này mái tóc bạc phơ, mang theo vẻ quyến luyến không nỡ, dìu Vương Lâm đi khỏi nhà của bọn họ, trong thiên địa hóa thành một đạo cầu vồng hướng về phía xa, bay về phía bên kia đại dương. ở nơi đó có một vùng đại lục.

Nơi này là mộng nhưng cũng không phải là mộng, là thần thông của Vương Lâm mượn đạo quả tạo thành. Trong mộng vài thập niên cũng giống như thời gian bên ngoài mộng.

Bên ngoài mộng là Tu Chân Liên Minh, là tứ đại tinh vực, là giới nội và giới ngoại đang chiến đấu!

Trong vài thập niên này, chiến tranh của giới nội và giới ngoại đã tới mức dầu sôi lửa bóng. Đại quân của giới ngoại lan tin chuyện Phong Tôn tử vong, dùng toàn bộ lực lượng điên cuồng xâm lấn giới nội.

Ánh sáng viễn cổ do Thanh Lâm tạo thành hơn ba mươi năm trước đã sụp đổ, theo đó là vô số tu sĩ giới ngoại tràn vào. Trong những lần đại chiến, song phương tử vong vô cùng thảm trọng, máu tươi tràn ngập tinh

không. Khí tức máu tanh nồng đậm không thể tưởng tượng nổi. Tứ đại tinh vực của giới nội dường như đã trở thành địa ngục.

Ở chiến tranh tàn khốc này, rất nhiều tu sĩ bước thứ ba của giới nội quyết định bỏ qua Vân Hải tinh vực, bỏ qua Triệu Hà, ngưng tụ toàn bộ lực lượng ở hai tinh vực La Thiên vào Côn Hư, tạo thành phòng ngự cuối cùng.

Trong tuyệt vọng, những tin đồn liên quan tới Phong Tôn đã xâm nhập vào trong lòng người, dù là Thanh Thủy hóa thân thành Vương Lâm tọa trấn nhưng nhiều năm trước trong một lần đại chiến. Thanh Thủy cũng bị Hư Thần Thiên Tôn khiến cho bị trọng thương, gần như tử vong.

Do đó tin tức Phong Tôn tử vong liền không còn ngăn cản được nữa khiến cho tâm thần tu sĩ giới nội bị một kích trọng thương không thể liền lại nổi.

Một tháng trước Côn Hư tinh vực cũng gặp phải một sự lựa chọn gian nan, cuối cùng đành phải bỏ qua nơi này mà tử thủ La Thiên, ở bên ngoài Chu Tước Tinh - cố hương của Phong Tôn cùng với địch nhân giới ngoại tử chiến!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1612 Hội ngộ với bản thân

Đây đã là năm thứ ba mươi lăm Vương Lâm rời khỏi Triệu quốc, cũng là đang vào tiết trời mùa thu.

Trời thu của Hỏa Phần quốc, gió thu thổi qua biển rộng, khi rơi vào Triệu quốc đã là mùa đông. Đưa mắt nhìn lại, cả Triệu quốc bị một tấm màn tuyết trắng bao phủ. giống như mặc một chiếc áo bông màu trắng, rộng mênh mông.

Trên mặt đất có một chiếc xe ngựa đang tạo thành những vệt dài trên tuyết, trong tiếng lạch cạch đi xa dần.

Theo quan đạo này có thể thấy một nhà trọ. Nhà trọ đó bị tuyết trắng đè nặng, trông vô cùng hiu quạnh, bên trong không một bóng người.

Nhà trọ này từ mười năm trước đã sụp hơn một nửa, đè mấy người khách ở đây bị thương. Chủ quán bị kiện, cuối cùng chết trong lao ngục. Còn về tiểu nhị nơi này cũng đành buồn bã rời đi, ngày nay không biết đã đi về đâu. dừng chân nơi nào, còn sống hay đã chết rồi.

Cứ như vậy, nhà trọ nơi đã từng khiến cho vị đại nho Triệu quốc say mềm này từ từ biến thành một đống đổ nát, ở cạnh quan đạo chịu gió táp

mưa sa, càng ngày càng hoang tàn.

Xe ngựa đi qua bên nhà trọ liền dừng lại một chút, tấm màn được nhấc lên. Những luồng hơi nóng từ bên trong xe lan ra trong thiên địa lạnh giá này lan ra không xa lắm liền biến mất.

Một ông lão mặc bạch y, ánh mắt từ trong xe nhìn về phía nhà trọ như sắp bị tuyết trắng đè sụp, lộ vẻ nhớ lại, rất lâu sau đó mới than nhẹ một tiếng, buông rèm xuống.

-Uyển nhi, nơi này ngày đó có một nhà trọ. Ta chính là ở nơi này tỉnh lại.

Giọng nói già nua từ trong xe ngựa truyền ra. Chiếc xe đi xa dần.

Càng đi xa, tiếng nói trong xe dần dần yếu ớt hơn, cuối cùng trong màn tuyết phất phới che

phủ cả thiên địa cũng mơ hồ biến mất. Chỉ còn lại gió lạnh gào thét dường như không bao giờ biết mệt.

Thời gian của ông lão rất ngắn ngủi, có thể nói là đếm được từng ngày, yên lặng nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn bông tuyết rơi rơi. Nhưng thời gian của ông lão cũng là vô hạn. Thứ vô hạn đó chính là ký ức, có thể ở trong ký ức mà quên đi thời gian.

Tốc độ của chiếc xe không nhanh, vừa xóc nảy vừa chậm rãi đi về phía sơn thôn dưới Hằng Nhạc Sơn. Vào hoàng hôn ngày thứ hai, tuyết vẫn rơi, càng lúc càng lớn, không có chút dấu hiện dừng lại.

Tuyết phủ trắng núi, cũng phủ trắng cả mặt đắt. Chỉ có chiếc xe ngựa này yên lặng đi qua. Khoảng cách tới sơn thôn càng ngày càng gần.

Hoàng hôn trôi qua, màn đêm buông xuống, trong gió tuyết đã nhìn thấy sơn thôn ở phía xa. Sơn thôn trong trận tuyết đồ từ xa nhìn lại vô cùng yên tĩnh, nhất là trong đêm lại càng khiến cho những con chó bình thường rất tinh ranh của thôn đang ở trong nhà, dù nghe thấy tiếng lạch cạch của bánh xe nhưng cũng không thèm ngẩng đầu sủa vài tiếng.

Mọi nhà đều đã đốt bếp lò, trong ngày đông rét lạnh dùng lửa sưởi ấm, cả nhà ở cùng nhau khiến tâm linh ấm áp. Sự ấm áp đó có thể khiến con người trong thiên địa, vào mùa đông rét mướt này không còn rét lạnh nữa.

Trong sơn thôn có rất nhiều mái nhà, trong đó có một gian nhà đang có hai con chó to nằm sưởi ấm. Ngoài nhà là một mảnh tuyết trắng.

Trong nhà có ánh lửa vàng vọt yếu ớt lộ ra bên ngoài cửa sổ, tỏa khắp sân. Trong tuyết trắng dường như ngọn lửa cũng trở nên uể oải, giống như ánh trời chiều, gắng gượng chậm rãi cúi đầu, cuối cùng là tiêu tan.

Trong ánh lửa có thể thấy bên trong cửa sổ có một bóng dáng đã còng. Thân ảnh đó đang đi

qua đi lại, trong tay cầm một cây cời lò, đang muốn gẩy cho lửa cháy to hơn một chút.

Đó là một ông lão, vẻ mặt già nua đầy nếp nhăn, thậm chí là cả hai tròng mắt cũng không thể mở hết. Hắn ngồi ở đó, ngơ ngác nhìn ánh lửa, hồi lâu mới nắm chặt chiếc áo bông trên người, cúi đầu nhìn cổ tay phải của bản thân.

Hắn chính là Đại Phúc.

-Đã rất nhiều năm rồi...hắn hắn là sắp về rồi...

Đại Phúc nhìn cổ tay phải, ở đó có một dấu tay màu vàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi mắt Đại Phúc lộ vẻ đang nhớ lại.

Hắn chờ ở chỗ này đã ba mươi lăm năm. Hắn vẫn luôn nhớ là Vương Lâm trước khi đi đã bảo là hắn sẽ trở lại, để Đại Phúc ở đây chờ.

-Hắn đã nói là hắn khi còn sống thì không quá ba mươi tám năm sẽ trở về mà...

Thần sắc Đại Phúc lộ vẻ mệt mỏi, chống gậy đứng lên đang muốn nghỉ ngơi thì trong lúc này, hai con chó bị lạnh cóng đang không muốn mở miệng đột nhiên sủa vang.

Những tiếng xe ngựa lạch cạch vang lên, mơ hồ truyền tới, cuối cùng dừng lại ở ngoài sân. Cửa xe mở ra, Vương Lâm đón gió tuyết, từ bên trong xe đi xuống.

Phía sau hắn là Lý Mộ Uyển đã hóa thành một bà lão, mỉm cười nhu hòa, xuống xe đứng cạnh Vương Lâm, nhìn mảnh sân và ngôi nhà tỏa ánh sáng kia.

Ào một tiếng, cánh cửa nhà bị đẩy ra. Đại Phúc kinh ngạc nhìn bên ngoài sân, thấy Vương Lâm đang đứng trong gió tuyết liền nhếch miệng cười rộ lên.

-Ta đã trở về.

Vương Lâm nhìn Đại Phúc cũng đã già nua mỉm cười nói.

Gió tuyết lại càng lớn hơn.

Nhưng trong gió tuyết, bên trong căn nhà này lại tràn ngập ánh lửa. ở trong giá rét, hai chủ tớ

đã hơn ba mươi lăm năm lại một lần nữa được gặp mặt.

Đêm nay gió lạnh gào thét, tuyết rơi rất nhiều nhưng ba người trong phòng không hề cảm nhận được lạnh giá mà hoàn toàn thấy ấm áp.

Cho tới sáng sớm hôm sau tuyết mới rơi thưa dần. ánh mặt trời trải khắp mặt đất, cho dù không hợp với tuyết nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất tươi mới.

Nhất là ánh mặt trời phủ xuống tuyết khiến cho mặt đất mơ hồ trở nên chói mắt. Ánh sáng tỏa ra khiến người ta nếu bất ngờ nhìn tới sẽ hơi chói mắt. Sáng sớm ngày hôm đó, Vương Lâm mang theo Lý Mộ Uyển và Đại Phúc, ba người đi tới mộ của cha mẹ hắn ở sau thôn.

Trước mộ, Lý Mộ Uyển cũng quỳ cạnh Vương Lâm. Hai người ở trước mộ trầm mặc thật lâu.

-Cha, mẹ, nàng tên là Lý Mộ Uyển, là con dâu của hai người...con mang nàng tới ra mắt hai người.

Vương Lâm không khóc, không rơi lệ, kéo tay Lý Mộ Uyển hướng về phía một vái một vái.

Mấy ngày sau đó trong gió tuyết, một chiếc xe ngựa rời khỏi thôn, đi về hướng Tô thành.

Trên xe ngựa, Vương Lâm nhấc rèm quay đầu nhìn lại quê nhà đang xa dần, đang chìm dần vào trong tuyết. Hắn giống như bảy mươi ba năm trước một mình một hòm trúc chứa sách vở, dưới ánh mắt hiền từ của cha mẹ. cứ mỗi bước lại quay đầu, tới khi không còn nhìn thấy thân ảnh cha mẹ nữa mới tiến bước hướng về tương lai.

Ngay lúc đó hắn cũng còn ngây thơ cũng không biết con đường tương lai của mình đi về đâu. Hắn chỉ biết là mình muốn đem lại cho cha mẹ cuộc sống thật tốt đẹp, muốn cho họ hàng thân thích đều phải ngước mắt nhìn người nhà mình.

Hôm nay hắn ngồi trên xe ngựa nhìn lại, hồi ức hiện về trước mắt, dần dần trở nên mơ hồ, bị gió tuyết thay thế. Than nhẹ một tiếng Vương Lâm buông rèm xuống.

Xe ngựa đi về phía xa.

Vào mùa xuân thứ bảy mươi tư, chiếc xe ngựa đi tới Tô thành.

Mùa xuân ở Tô thành, vanj vật hồi sinh. Nhất là sau khi tuyết tan, mùi bùn đất và hương cỏ tỏa ra thấm tận vào trong lòng, khiến người ta khó quên được.

Mùi hương này Vương Lâm rất quen thuộc. Thứ hương thơm này giống hệt năm đó khi Vương Lâm lần đầu tới Tô thành. Hắn thuê một chiếc họa thuyền, mua Quế Hoa tửu ở trên họa thuyền uống rượu, ngắm ban mai và hoàng hôn, thưởng thức nhân sinh.

Đại Phúc vẫn giống như năm đó ngồi bên cạnh Vương Lâm, vẻ mặt lộ rõ nét nhăn nhó.

-Lần ước hẹn này hắn nhất định sẽ tới.

Vương Lâm cầm bầu rượu uống. Hắn đã tới tuổi xế chiều, vết đồi mồi trên cánh tay càng nhiều, càng đậm, uống từng ngụm rượu.

Tiếng đàn do Lý Mộ Uyển gảy vang lên.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua. Mùa xuân Tô thành sau mấy tháng liền yên lặng trôi qua. Lúc này đã bước vào tháng sáu.

Đây là tháng sáu của năm thứ bảy mươi lăm. Tơ liễu lại tung bay trong gió. Vương Lâm ngồi trên đầu thuyền, uống Quế Hoa tửu, lớn tiếng cười

vang.

-Người trong thiên địa phải có tâm nghịch hành...kẻ hiểu biết trăm năm cũng như khách qua đường...đời người như giấc mộng, vui thì sao...mà buồn thì sao...

Trong tiếng cười dài của Vương Lâm, họa thuyền theo đường sông đi qua một cây cầu đá. Trên cầu đá không có ai, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một cánh chim màu trắng.

Cánh chim này đã rất lâu không xuất hiện, lúc này sau khi xuất hiện liền lượn một vòng. Dần dần đường phố bốn phía trở nên mơ hồ, giống như thiên địa lúc này trong nháy mắt trở nên mờ ảo vậy.

Chỉ có cây cầu đá kia, chỉ có họa thuyền ở trong bức tranh thiên địa mờ ảo này là rõ rệt.

Họa thuyền tới gần hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng chưa từng có trong suốt hơn bảy mươi năm nay. Hắn đứng dậy, nhìn về phía cầu đá. ánh mắt lấp lánh.

-Tới rồi...

Vương Lâm thì thào.

Đúng lúc này cánh chim trắng kia kêu vang lao tới, từ trên bầu trời hạ xuống cầu đá hóa thành một đám ánh sáng màu trắng. Từ xa nhìn lại, nó dường như trở thành một dòng xoáy màu trắng.

Từ bên trong dòng xoáy kia có một người chậm rãi đi ra.

Đây là một thanh niên, mái tóc bạc trắng, thần sắc lạnh lùng nhưng lại lộ vẻ mê man. Hắn mờ mịt nhìn bốn phía, cho tới khi họa thuyền đến càng lúc càng gần thì đôi mắt thanh niên này bỗng nhiên trực tiếp nhìn về phía họa thuyền, nhìn Vương Lâm đang đứng trên đó.

Ánh mắt hai người ở trong thiên địa mơ hồ ngưng tụ, trong thời gian ngắn giống như khiến thời gian ngừng trôi. Hay có thể nói là nó khiến thời gian trong mộng này thực sự dừng lại.

Hai tay Lý Mộ Uyển đang đánh đàn ngừng lại, tiếng đàn cũng biến mất. Đại Phúc đang ngồi bên cạnh nhìn cổ tay phải không hề nhúc nhích. Nước sông bốn phía cũng không còn tiếng ào ạt. Những đám mây trên bầu trời chẳng còn lững lờ trôi mà bất động trên không trung.

Hết thảy, hết thảy vạn vật trong thiên địa trong tích tắc này hoàn toàn dừng lại.

Chỉ có người thanh niên trên cây cầu đá, chỉ có Vương Lâm ở trên họa thuyền là vẫn như cũ.

-Sao không lại đây uống một chén?

Vương Lâm mỉm cười ngồi xuống nói.

Người thanh niên tóc bạc trên cầu đá trầm mặc trong chốc lát, thân thể bước từng bước về phía trước, trong thời gian ngắn liền đứng trên mũi thuyền, ngồi xuống cầm lấy một bầu rượu, không nhìn "bản thân" kia mà lại nhìn Lý Mộ Uyển đã biến thành bà lão rất lâu, rất lâu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1613 Mộng tỉnh (hóa phàm chung)

-Tại sao lại đem nàng...tới đây....

Thanh niên tóc bạc lại uống một ngụm rượu nữa, nhắm hai mắt lại.

-Nàng ở chỗ này, ngươi nếu có thể chặt đứt thì cứ chặt đi!

Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm, chậm rãi mở miệng.

Thanh niên tóc bạc trầm mặc cho tới khi uống hết bầu rượu.

-Ngươi đang trách ta sao...

-Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi. Ta trách ngươi cũng chính là tự trách mình.

Vương Lâm bình thản cười.

-Ta lúc này còn đang ngủ say, lấy thuật lừa gạt tạo ra giấc mộng này, bản thân cũng không thể điều khiển được mà phải dựa vào tạp niệm trong ba đạo quả tự thôi diễn...

Thanh niên tóc bạc nhẹ giọng nói.

Vương Lâm không nói gì.

Hai người thực ra cũng là một người, ở trên họa thuyền này, trong khi thiên địa đang dừng lại, cùng uống rượu.

Năm tháng không trôi qua, tơ liễu lơ lửng bất động nhưng hai người đã uống rất nhiều rượu.

-Cuộc đời này, thế nào...

Thanh niên tóc bạc một lúc lâu sau nhẹ giọng nói.

-Ngươi cần gì phải hỏi ta. Cảm nhận của ta cũng là cảm nhận của ngươi.

Vương Lâm buông bầu rượu.

-Ngươi chuẩn bị cho tốt đi

Thanh niên tóc bạc thở dài nhìn Lý Mộ Uyển, đôi mắt trở nên mơ hồ.

-Ngươi đi đi.

Vương Lâm quay đầu nhìn Lý Mộ Uyển, ánh mắt lộ vẻ không nỡ. Chẳng qua dù không nỡ nhưng hắn cũng hiểu rõ, chính mình phải đi khỏi giấc mộng này rồi, phải tỉnh dậy thôi....

Còn có rất nhiều chuyện đang đợi hắn đi làm, còn có rất nhiều người cũng đang đợi hắn.

-Chờ ta, Uyển nhi, ta sẽ đánh thức nàng...

Trong mắt thanh niên tóc bạc cũng lộ vẻ không nỡ. Hắn yên lặng đứng lên đi tới trước người Lý Mộ Uyển, cúi đầu hôn nhẹ lên mi tâm nàng, đôi mắt ẩn dấu bi thương nồng đậm, đồng thời xoay người rời đi, tay phải giơ lên hướng về phía bầu trời chụp một cái. Lập tức một bầu rượu hiện ra, xuất hiện trong tay hắn.

Nhẹ nhàng buông xuống. Thanh niên tóc bạc thở dài bước về phía trước từng bước một, thân ảnh hóa thành một cánh chim trắng, bay thẳng lên bầu trời, dần dần biến mất.

Hắn cho dù rời đi nhưng hết thảy thiên địa vẫn đang dừng lại, không chút thay đổi. chỉ có bầu rượu vẫn ở nơi đó, giống như đợi người tới cầm lấy, uống xong mới kết thúc.

Vương Lâm trầm mặc, thời gian vẫn đang dừng lại, không còn trôi qua nữa. Nhưng thật lâu sau, Vương Lâm đi tới bên cạnh Lý Mộ Uyển, hai tay đặt lên trên cổ cầm, nhắm hai mắt lại, chậm rãi gảy đàn.

Không có tiếng đàn vang lên nhưng lại có tiếng đàn tràn ngập trong Vương Lâm, dâng tràn sự bi ai và quyến luyến, một khúc mộng cầm cuối cùng mang theo nỗi tương tư thương nhớ.

-Năm đó, ngày đó chúng ta hội ngộ ở Hỏa Phần quốc ngoài Tu Ma Hải một tràng đuổi giết, một hồi hiu quạnh, một tiếng kêu gọi, cuối cùng là khiến ta cúi đầu tịch mịch. Tháng năm trôi qua, mấy lần luân hồi chúng ta lại gặp nhau trong mộng ở phàm trần. Trải qua bao năm tháng, chúng ta đều tìm khắp nhân gian, đã từng gặp nhau nhưng chỉ là mơ màng thoáng qua. Cuối

cùng gặp lại cũng chính là thời khắc tỉnh mộng, mặc dù không muốn nhưng cũng không thế làm gì khác....

Cuối khúc đàn, Vương Lâm mở đôi mắt già nua, run rẩy vươn tay phải, cầm lấy bầu rượu được lưu lại. Nhìn bầu rượu, hắn lại nhìn Lý Mộ Uyển. Ánh mắt này lâu như trời đất, giống như mãi tới biển cạn đá mòn.

Một ánh mắt này liền tỉnh mộng.

Cười yên lặng, Vương Lâm cầm lấy bầu rượu, đặt lên miệng, nhìn thiên địa, nhìn thế giới hắn đã tồn tại hơn bảy mươi năm, uống một ngụm cạn bầu rượu!

Thứ rượu này không nước, không hề cay đắng!

Nhưng nó như lửa ầm ầm thiêu đốt trong bụng Vương Lâm.

-Thứ gì là nhân quả...ta nắm nhân, cũng nắm giữ quả...

Thiên địa ầm vang. Con thuyền Vương Lâm đang ngồi lên trực tiếp tiêu tan, cả nước sông, cả cây cầu đá, cả vô số họa thuyền vô số tơ liễu lơ lửng khôn cùng trên không nữa.

Hình như có một cơn sóng vô hình lấy Vương Lâm làm trung tâm khuếch tán về bốn phía. Vô số mái nhà ở Tô thành trong thoáng chốc liền tiêu tán. Không chỉ có Tô thành mà cả Triệu quốc, cả những ngọn núi phía xa xa, cả sông núi khắp nơi, cả những tông phái, cả sơn thôn, quan đạo. Tất cả, tất cả trong tích tắc này đều tan thành mây khói.

Triệu quốc, thậm chí cả ngoài Triệu quốc, dù là Luyện Hồn Tông, Tuyết Vực, tất cả những quốc gia khác, cả thiên địa đều đồng loạt sụp đổ.

Đại hải vô tận, cả sóng biển gầm thét, cả đại lục bên kia đại lục, cả quê hương của Lý Mộ Uyển, trong nháy mắt này đều tiêu tan. Hỏa Phần quốc cũng được. Tuyên Vũ Quốc cũng thế, cả Tu Ma Hải, cả quê hương của Lý Mộ Uyển, cả sơn cốc nơi họ từng ở, trong nháy mắt này đều hóa thành tro bụi.

Tất cả mọi thứ tồn tại trên đại địa. tất cả đều tiêu tan...chỉ còn lại một đám tu sĩ và phàm nhân vẫn đang giữ nguyên động tác. Bọn họ không biến mất mà vẫn ở mọi nơi trong thiên địa.

Họ giống Lý Mộ Uyển và Đại Phúc đang ở bên cạnh Vương Lâm lúc này.

-Cái gì là sinh tử...tay trái của ta là sinh, tay phải là tử...

Trong mắt Vương Lâm lưu lại hai hàng nước mắt, trong một khắc thốt ra lời này, liền có sấm sét vang lên. Những tia chớp lóe lên, tràn ngập cả Chu Tước Tinh.

Trong tích tắc khi lời nói này thốt lên thân thể Lý Mộ Uyển bên cạnh Vương Lâm giống như bị gió thổi qua, hóa thành tro bụi. Không chỉ có nàng mà tất cả phàm nhân trên bờ sông này cũng biến mất. Cả những phàm nhân còn lưu lại ở Tô thành sau khi mặt đất biến mất lúc này cũng tan thành mây khói.

Cả Triệu quốc, những người xa lạ hay thân quen với Vương Lâm lúc này cũng biến mất trong nháy mắt.

Liễu Mi vốn đang đứng trên đỉnh núi. Sau khi ngọn núi biến mất nàng giống như đang đứng giữa thiên địa. Lúc này cơn gió thổi tới, thân ảnh nàng trở nên mơ hồ, theo gió bay đi.

Tử Phi, Vọng Nam. hai nữ tử này vốn đang phi hành trên bầu trời lúc này cùng với thời gian đọng lại, theo cơn gió thổi tới thân thể liền hóa thành một đám tro bụi bị cuốn đi.

Vương Trác toàn thân mặc hắc y. đứng trên Hằng Nhạc Sơn. giờ phút này gió thổi qua thân ảnh cũng tan nát.

Cả Hoàng Long chân nhân, cả lão tổ Đằng gia, cả vô số tu sĩ Triệu quốc, thậm chí bên ngoài Triệu quốc. Chu Vũ Thái đang đứng trước người một thiếu niên. Thiếu niên kia là đệ tử của hắn.

Nhìn đệ tử, Chu Vũ Thái dừng như đang nói gì đó, lúc này cơn gió thổi tới liền tiêu tán trong thiên địa.

Cả Vân Tước Tử, cả Độn Thiên của Luyện Hồn Tông, cả Chu Tước Tử, toàn bộ những người ở trên mảnh đại lục này, thậm chí ở trên khối đại lục bên kia đại dương cũng đều đồng loạt biến mất.

Thế giới này trong tích tắc này đã không còn đại địa, không còn sinh linh, chỉ còn bầu trời.

Thứ không biến mất chỉ có nước mắt còn sót lại của Vương Lâm và Đại Phúc bên cạnh hắn.

Trong thiên địa này cũng chỉ còn có hai người bọn họ.

Lý Mộ Uyển tiêu tan nước mắt của Vương Lâm nhẹ nhàng rơi xuống, chìm vào khoảng không vô tận. Sấm sét trên bầu trời và tia chớp ầm ầm lóe lên, vang dội đất trời, hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Bên trong dòng xoáy đó, ở bên trong một đám huyết quang trong một vùng đen tối có một thanh niên tóc bạc. Đôi mắt nhắm nghiền của hắn lúc này cũng đang có nước mắt chảy dài.

Hắn không nỡ...nhưng giấc mộng này cuối cùng cũng phải có lúc thức tỉnh. Dù thời khắc đó là sớm hay muốn thì cũng sẽ tới. Ngày hôm nay, sau khi hoàn thành ước hẹn trong lúc uống cạn bầu rượu thì giấc mộng cũng vỡ tan.

-Cái gì là thật.... Vương Lâm ta, mở mắt là thật, nhắm mắt...là giả....

Trong nháy mắt khi câu nói này được thốt lên, Vương Lâm cầm lấy tay phải Đại Phúc, nắm lên dấu ấn trên cánh tay hắn đôi mắt già nua chậm rãi nhắm lại.

Trong tích tắc khi hắn nhắm, trước mắt hắn liền hiện lên một hình ảnh. Hình ảnh này khiến hắn khó quên, khiến hắn không nỡ nhưng cuối cùng sau khi xuất hiện liền tiêu tan trong thiên địa, chỉ còn giữ lại trong trí nhớ của hắn.

Trong hình ảnh đó hắn thấy bản thân và Lý Mộ Uyển cùng Đại Phúc ngồi trên họa thuyền, thời gian trong chớp mắt đọng lại.

Hắn thấy được một chiếc xe ngựa giữa gió tuyết đi trên quan đạo. hướng về căn nhà cũ ở sơn

thôn trong tuyết, chậm rãi đi tới.

Hắn thấy được mình và Lý Mộ Uyển ở trong căn nhà tại sơn cốc, trong tiếng đàn sống trong thời gian hạnh phúc. Hai người nhìn nhau, cảm thấy thời gian như ngừng trôi. Hình ảnh đó qua đi làm cho người ta khi quay đầu lại không thể thấy rõ nữa.

Hắn thấy bản thân ngồi trên tảng đá trên ngọn núi, cảm ngộ thiên địa, bốn phía có vô tận tu sĩ cúng bái. Trong những người này hắn thấy được nước mắt của Liễu Mi.

Hắn thấy bên cạnh ngọn núi lửa đã tắt, bản thân ngửa mặt nhìn trời giận dữ gầm thét. Hắn có thể nhịn tất cả nhưng lại không thế lừa gạt chính

bản thân, lừa mình đi chặt đứt nhân quả của hắn với Lý Mộ Uyển. Hắn làm không được. Hắn chỉ vào trời già, chỉ vào cánh chim trắng kia mà gầm rống tự hỏi bản thân.

-Ngươi chặt được sao? Ngươi có thể chặt sao? Ngươi chặt không đứt nổi!!

Hắn thấy được trên biển rộng, trong sóng gió vô tận đang gầm thét, một chiếc thương thuyền trong cơn sóng đang giãy dụa. Hắn thấy mọi người trên thuyền đang hát khúc hát cổ truyền. Hắn thấy được một vẻ nghịch thiên!

Hắn thấy trong màn mưa, ở bên ngoài mái đình có một nữ tử đang ôm một đứa bé. khí tức băng lãnh tỏa ra đủ để khiến nước mưa hóa thành băng.

Hắn thấy ở biên cương của Triệu quốc, Liễu Mi hai mắt lộ vẻ mê man, vừa mỉm cười vừa để lại đan dược.

Hắn thấy phụ thân nhắm mắt ở trong lòng mình, thấy lá thu mang theo hồn phách của phụ thân hắn càng ngày càng xa...hắn thấy mẫu thân không còn mở mắt được nữa, trên khóe miệng còn mang nụ cười, dường như nằm mơ thấy phụ thân hắn, mỉm cười cùng nhau rời đi.

Hắn thấy trong Tô thành, một tu sĩ đang căm giận muốn giết hắn bị một lời nói của hắn khiến cho sợ hãi thối lui!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1614 Nhân Quả ấn

Trong hư vô đen tối đột nhiên có huyết quang lóe lên. Trong vòng mười năm nay huyết quang vẫn không ngừng lóe sáng. Chẳng qua huyết quang đó càng ngày càng ảm đạm, giống như chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn tan biến.

Năm tháng trôi qua, trong màn hư vô đen kịt này, dù là thời gian có trôi qua cũng không ai hay biết tới, bởi nơi này chẳng ai tới được.

Ngoài tịch mịch cũng chỉ có sự yên tĩnh mà thôi.

Cho tới một ngày, trong hai thi thể ở trong quầng huyết quang, thanh niên tóc bạc mở đôi mắt.

Trong tích tắc khi hắn mở mắt, trong thiên địa đen tối này đột nhiên có sấm sét ầm ầm vang lên. Sấm sét lúc đầu còn không kịch liệt lắm nhưng rất nhanh đã đạt tới đỉnh điểm, phát ra tiếng động chấn kinh thiên địa.

Tiếng sấm ầm ầm đó dường như muốn xé tan hư vô đen tối này, rạch tan thiên địa tinh không, muốn lao ra khỏi nơi này. Trong tích tắc khi sấm sét nổi lên, nó đột nhiên nhanh chóng tăng vọt, trong hư vô yên tĩnh này vang vọng tám phương.

Sấm sét như sóng dựng lên ngập trời, như vô số ngân xà bay múa chiếu sáng cả vùng hư vô đen tối này. Vô tận ngân xà lóe lên, tạo thành một lưới điện vô cùng khổng lồ, bao phủ toàn bộ hư vô.

Sấm sét ầm vang, tia chớp lóe sáng giống như đang nghênh đón quân vương của chúng, sấm sét gầm lên hưng phấn. Chúng hưng phấn bởi lẽ quân vương của chúng rốt cục đã thức tỉnh!

Những tia sét kia ầm vang lóe lên, trong những tia chớp còn có một cơn lốc lửa ầm ầm lao ra.

Ngọn lửa này có chín màu, xoay tròn tràn ngập hư vô, hung hăng thiêu đốt. Ngọn lửa chín màu này chuyển động, cuối cùng không ngờ lại biến thành một màu.

Ngọn lửa cuồn cuộn, lấy thanh niên tóc bạc vừa mở mắt làm trung tâm, hướng về bốn phía khuếch tán đi, trực tiếp tràn ngập phía dưới, cùng với sấm sét bên trên đua sáng.

Ngọn lửa cuốn động cũng giống như đang nghênh đón quân vương của chúng.

Trong sấm sét này, trong biển lửa ngập trời, quân vương của chúng chính là thanh niên tóc bạc kia, chính là Vương Lâm!

Vương Lâm mở hai mắt, mắt trái bùng lên ngọn lửa, mắt phải hiện lên tia chớp. Thần sắc hắn lộ vẻ minh ngộ. Nhưng lại ẩn chứa nỗi bi ai khi tỉnh mộng.

Giấc mộng này kéo dài hơn bảy mươi năm. Bảy mươi năm này đối với Vương Lâm có thể

nói đã không còn là mộng mà là một cuộc đời khác. Cho dù cuộc đời này là do hắn tạo ra, là do hắn bắt chước thuật lừa đảo của Lưu Kim Bưu để lừa gạt chính bản thân mình.

Trong mắt hắn trong một khắc khi thức tỉnh còn chút mê man lưu lại. Tay trái hắn nắm cổ tay phải của người điên bên cạnh. ở nơi đó có một dấu tay màu vàng.

Một hồi lâu sau trong sấm sét ầm vang và biển lửa cuốn động, vẻ mê man trong mắt Vương Lâm bị hắn mạnh mẽ làm cho tan biến. Thay vào đó chính là vẻ lạnh lùng và kiên định. Ngoài ra trong đó còn có một luồng sát khí vô tận!

-Chưởng Tôn. Hư Thần Thiên Tôn, còn cả mấy tiên phi kia... Vương Lâm ta thức tỉnh rồi!

Đôi mắt Vương Lâm lộ ra hàn ý vô tận. Hắn đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hư vô bên ngoài huyết quang.

-Vương Lâm ta tu đạo hơn hai ngàn năm, hôm nay muốn phá tan không môn, trở thành tu sĩ bước thứ ba!

Tay phải Vương Lâm giơ lên điểm một chỉ về phía trước.

-Lôi bổn nguyên!

Thiên lôi ầm ầm chuyển động, những tia chớp vặn vẹo cuốn lấy nhau. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ sấm sét trong hư vô này ngưng tụ lại, hóa thành một tia sét bất diệt, ầm ầm tới gần

Vương Lâm, lơ lửng bên ngoài huyết quang. Cùng lúc đó, ấn ký hình tia chớp trong mắt phải Vương Lâm lóe lên. Dung hợp với tia sét bất diệt

bên ngoài huyết quang, hình thành một đạo ấn ký bất diệt của lôi bổn nguyên trong thiên địa!

Đây là một lôi ấn! Chín tia sét theo sau xoay tròn, trong tiếng ầm vang liền dung hợp, hóa thành lôi bổn nguyên!

Trong nháy mắt lôi bổn nguyên xuất hiện, hư không dường như sắp sụp đổ. Lôi lực từ lôi ấn ký kia lan ra đủ để phá tan thiên địa khiến cho hư vô run rẩy. Sự run rẩy này giống như sóng nước, lan tràn nhanh chóng về bốn phía, khiến cho tất cả hư vô trở nên vặn vẹo, biến thành không chân thực.

Một luồng khí tức đáng sợ từ trong tia sét này ầm ầm tràn ra. Luồng khí tức này mạnh tới mức phong vân phải biến sắc. Đó chính là thứ uy lực của sấm sét trong thiên địa, không gì không phá nổi!

Người có thể nắm được uy lực của sấm sét này chính là lôi tiên!

Một luồng uy áp của bước thứ ba từ trong đạo ấn ký truyền ra, tràn ngập không gian. Chỉ một tia sét này đã có thể khiến tu sĩ bước thứ ba không niết sơ kỳ phải chấn động!

Tia sét này sau khi dung hợp chín tia sét theo sau liền có hình thái hỗn độn. Thoạt nhìn nó

không giống hình dáng tia chớp mà giống như một đám khí hỗn độn!

Thiên địa sơ khai, từ trong hỗn độn sinh ra khí tức của lôi bổn nguyên!

Thứ khí tức này không có màu sắc. Nó vờn quanh huyết quang, chậm rãi xoay tròn quanh Vương Lâm. Trong khi nó xoay tròn, tay phải Vương Lâm lại điểm ra một lần nữa.

-Hỏa bổn nguyên!

Tiếng nói của Vương Lâm mang theo sự tang thương và hàn ý, trong nháy mắt truyền ra liền khiến biển lửa vô tận ở bốn phía chuyển động. Chín màu sau khi trở thành một liền xuất hiện hư hỏa. Lúc này hư hỏa cuồn cuộn, ở trong đó lại có một luồng đạo niệm hiện ra.

Ngọn lửa này đã vượt quá hư hỏa, trở thành đạo hóa. Trong hỏa diễm cuồn cuộn, một luồng khí tức của hỏa bổn nguyên đại thành trực tiếp tràn tới.

Tất cả hỏa diễm trong hư vô trong nháy mắt này điên cuồng ngưng tụ lại, hóa thành một ký hiệu hình ngọn lửa, xuất hiện trước người Vương Lâm.

Ký hiệu hình ngọn lửa này thoạt nhìn thì như thực chất nhưng trên thực tế nó chỉ là hư ảo bất định, mơ mơ hồ hồ. Giống như ở trên đó có vô số

khí tức lượn lờ. nhìn lại thấy vặn vẹo. Nhưng nhiệt độ lan tỏa ra từ nó lại có thể đốt cháy tu sĩ bước thứ ba không niết sơ kỳ!

Lôi, hỏa, đều hoàn toàn đại thành!

chỉ cần hai đạo bổn nguyên này đã đủ để Vương Lâm đánh tan không môn, giết chết tất cả tu sĩ từ không niết hậu kỳ đại viên mãn trở xuống!

-Nhân quả, hiện!

Hàn ý trong mắt Vương Lâm tiêu tan lộ vẻ nhớ lại. Cùng lúc đó, trên người hắn có một khí tức chưa bao giờ từng có, khí tức đại nho tồn tại trong mộng, trong vô thanh vô tức tràn ra khắp không gian.

Cỗ khí tức này tu sĩ không tài nào có được, dù là đại nho đương thời sau khi tu đạo cũng sẽ không thể nắm được luồng khí mênh mông này tới khi tính mạng kết thúc. Trong thế giới tu đạo kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, bọn họ sẽ không thể không thay đổi bản thân, quên đi minh ngộ đối với thiên địa.

Chỉ có mình Vương Lâm dùng phương thức mộng đạo, trong một khắc thức tỉnh mới đem cảm ngộ của mình trong mộng đối với thiên địa tạo thành luồng khí tức có thể khiến quỷ thần khiếp vía này. Trong khoảnh khắc khi hắn nhắc tới hai chữ nhân quả, luồng khí tức này liền ầm ầm bạo phát.

Nhân Quả bổn nguyên, vô hình vô ảnh nhưng lại ngưng tụ trên tay phải của Vương Lâm. mở tay là nhân, nắm tay là quả! Tay phải từ hôm nay trở đi đã trở thành thần thông thứ tư do hắn sáng tạo ra trong cuộc đời này!

Nhân Quả ấn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1615 Trước mặt chúng tu không môn hiện

Nhân quả ấn lấy việc Vương Lâm mở bàn tay làm nhân trong thiên địa, lấy nắm bàn tay làm quả diệt thế. Quá trình hắn nắm bàn tay chính là duyên, lấy lực lượng của duyên để hóa thành Nhân Quả ấn.

Ấn này Vương Lâm dù chỉ mới vừa ngộ ra nhưng uy lực của nó đã cực kỳ kinh người.

Trong thiên địa này chưa có ai hiểu rõ nhân quả như hắn. Tư tưởng huyền diệu này là nhờ bảy mươi năm mộng đạo, hơn hai ngàn năm suy tư và đủ loại cơ duyên mới khiến Vương Lâm trong tích tắc khi thức tỉnh, nhân quả đại thành hiểu được thức thần thông thứ tư kinh thiên động địa này.

Ấn này đánh ra đủ để đẩy người ta vào trong nhân quả luân hồi. Nó bất đồng với mộng đạo dùng phương pháp mưa dầm thấm lâu chậm rãi thay đổi mà lấy một phương thức cực kỳ bá đạo để định nhân quả!

Loại thần thông này là một loại đạo thuật!

Vương Lâm nhìn cánh tay phải của bản thân, bàn tay mở ra, bên ngoài thân thể hắn liền truyền ra một luồng khí mênh mộng như một đại nho. Luồng khí tức này có thể khiến quỷ khiếp thần kinh, có thể khiến cho tu sĩ Không Niết phải hoảng sợ thối lui.

Bởi vì Vương Lâm có được luồng khí tức này, hắn mới cảm ngộ được đạo lý trong thiên địa. Hắn chính là thiên địa!

Tay phải giơ lên vung về phía trước, hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, vận dụng lực lượng nhân quả bổn nguyên lại ngưng tụ trước người, hóa thành Nhân Quả ấn.

Ấn này chẳng những là thức thần thông thứ tư Vương Lâm tự nghĩ ra mà cũng là dấu hiệu nhân quả bổn nguyên của Vương Lâm đã đại thành.

Nhân Quả ấn này và lôi đình bổn nguyên, hỏa bổn nguyên liên tục thay đổi, vờn quanh bốn

phía. Từ xa nhìn lại, chúng đã hình thành một vòng tròn. Khí tức bước thứ ba lúc này liền tăng mạnh lên gấp mấy lần.

Ba đạo bổn nguyên đại thành, giờ phút này dù là tu sĩ Không Niết đại viên mãn có ở đây cũng không thể chống nổi một kích toàn lực của Vương Lâm!

Trong tích tắc ba đạo bổn nguyên biến ảo ra, trong tinh không mênh mông lập tức vang lên những tiếng vọng trầm trầm, giống như từ rất xa truyền lại.

Côn Hư tinh vực, bên ngoài Chu Tước Tinh, lúc này tràn ngập mấy vạn tu sĩ, hình thành một vòng phong tỏa chu đáo, vây quanh Chu Tước Tinh.

Mấy vạn tu sĩ này toàn bộ đều tới từ giới ngoại. Trên mi tâm của đám người này đều có ấn ký, thần sắc tràn ngập vẻ tàn nhẫn và sát khí, còn có vẻ hưng phấn tràn ra.

Bị bọn họ vây quanh chính là lực lượng cuối cùng còn lưu lại của giới nội, tại Côn Hư tinh vực do Nam Vân Tử cầm đầu, đang ở bên ngoài Chu Tước Tinh này quyết một trận tử chiến.

Nam Vân Tử vốn không muốn ở lại chỗ này. Chẳng qua vài thập niên trước chiến đấu liên tục đã khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi. cũng vì giết chóc điên cuồng tới đỏ cả mắt khiến bọn họ không muốn rút lui, không muốn rời khỏi Côn Hư tới La Thiên.

Thậm chí bọn họ còn nghĩ, tới La Thiên thì cũng có tác dụng gì đâu!

Đợi tới khi đại quân giới ngoại tràn tới, bọn họ sẽ chẳng còn nơi nào để lui nữa!

Nếu chết như thế thì thà chết ở quê hương, chết trong chiến đấu, chết tại cố hương của Phong Tôn, Chu Tước Tinh!

Pho tượng Phong Tôn trên Chu Tước Tinh vẫn sừng sững như ngọn núi, khiến cho đám tu sĩ Côn Hư đang bị vây quanh, trong tiếng cười thảm quên cả tử vong!

Tư Đồ Nam cũng đang ở nơi này. Hắn vốn phải cùng cùng Thanh Lâm đi tới La Thiên nhưng hắn lại dứt khoát chạy về nơi này. Nơi này chính là Chu Tước Tinh, chính là cố hương của huynh đệ hắn. Nơi này chính là

nơi mà Vương Lâm mất tích. Tư Đồ Nam hắn không muốn ra đi một mình.

-Chết thì đã sao!

Tư Đồ Nam cười dài, mái tóc bạc trắng tung bay, thân mặc đại bào màu tím tiến vào chém giết đám tu sĩ giới ngoại. Những năm gần đây được Thanh Lâm hết lòng dạy dỗ, hơn nữa bản thân Tư Đồ Nam thiên phú kinh người. Hắn ba mươi năm trước dưới sự trợ giúp của Thanh Lâm đã phá tan không môn, trở thành tu sĩ bước thứ ba!

Cùng với Tư Đồ Nam ở nơi này còn có Mười Ba, và đám đầu to. Tu vi của bọn họ dù không đủ nhưng trong mấy trận chiến này đều trưởng thành nhanh chóng, giờ phút này dù thương thế đầy người nhưng sát khí ngập trời.

Trong số bọn họ còn có cả Long Bàn Tử, Lỗ Phu Tử.

Long Bàn Tử sau khi thức tỉnh liền khắc sâu ấn tượng đối với Vương Lâm, mà sau đó hắn biết đối phương chính là Phong Tôn, biết Chu Tước Tinh là cố hương của Vương Lâm, cũng biết là Vương Lâm ở nơi này biến mất.

Hắn vốn có thể không tới nhưng Long Bàn Tử lại chạy tới nơi này. Hắn không mang đệ tử theo mà một thân một mình, lấy tu vi có thể sánh với

không huyền của mình ở bên ngoài Chu Tước Tinh này, vung Sơn Hà Đồ. bao phủ cả Chu Tước Tinh, khiến Chu Tước Tinh không bị tu sĩ giới ngoại đánh nát.

Lỗ Phu Tử cũng không rút lui về La Thiên. Mặc dù hắn là La Thiên Lão tổ nhưng trong vài thập niên này, hắn đã thấy qua vô số lần sinh tử. Nhất là Vương Lâm lại càng khiến hắn xúc động sâu sắc. Hắn trầm mặc không rời khỏi Côn Hư mà lựa chọn ở lại chỗ này đánh một trận điên cuồng!

-Lão phu muốn chết trong chiến trận...

Ánh mắt Lỗ Phu Tử lộ vẻ điên cuồng.

Còn có một người. Người này Vương Lâm cũng quen biết. Hắn chính là Thanh Long Thánh Hoàng! Hắn không chết mà vài thập niên trước mang theo Tứ Thánh Tông xuất hiện, trở thành một lực lượng của Côn Hư.

Hôm nay hắn cũng mang theo rất nhiều trưởng lão của Tứ Thánh Tông ở bên ngoài Chu Tước Tinh tử chiến với giới ngoại.

Thanh Long Thánh Hoàng cùng Tứ Thánh Tông trong những trận đại chiến trước đây giữa giới nội và giới ngoại dường như biến mất. Chỉ tới vài thập niên trước bọn họ mới xuất hiện. Nhưng hắn vừa xuất hiện liền chém giết sinh tử với giới ngoại.

Hắn năm đó tu vi đã cực cao, những năm gần đây dù chưa đạt tới bước thứ ba nhưng cũng đã đạt tới thiên nhân ngũ suy.

Tất cả mọi người bị vây trong mấy vạn đại quân của giới ngoại, chẳng đủ tám ngàn người nhưng tám ngàn người này đã giằng co ở bên ngoài Chu Tước Tinh mấy tháng!

Trong tinh không không ngừng vang lên tiếng động ầm ầm. Bên ngoài Chu Tước Tinh tràn ngập mùi máu tanh. Mấy vạn đại quân giới ngoại vờn quanh. ở trong đó chỉ có ba người là tu sĩ bước thứ ba...

Một người trong đó là một nam tử mặc thanh y. Vẻ mặt người này lãnh khốc, ra tay liền khiến hàn băng bao phủ. Nếu Vương Lâm ở nơi này chắc chắn sẽ nhận ra kẻ này là một người xuất hiện trong đại kiếp của hắn năm đó!

Còn một người không ngờ lại chính là Chu cẩn của Phụng Thiên Lang tộc. Người này sau khi Vương Lâm mất tích liền phản bội, lúc này mang theo Phụng Thiên Lang tộc tạo thành gió tanh mưa máu trong giới nội, dường như muốn rửa sạch mối nhục bị Vương Lâm thu làm nô bộc năm đó.

Hai người này thì tu vi của Chu cẩn yếu hơn đang giằng co với đám người Lỗ Phu Tử ở tinh không bên trái Chu Tước Tinh. Bốn phía bọn họ có vô số thần thông lan ra. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một con huyết lang khổng lồ đang gầm thét, muốn cắn nuốt Lỗ Phu Tử nhưng cuối cùng lại không làm gì được.

Nam tử vẻ mặt lạnh lùng, mặc thanh y, cảm ngộ băng bổn nguyên có tu vi cực cao. Lúc này bản thể hắn đã tới đây, tu vi đạt tới Không Huyền sơ kỳ. Hắn một mình đấu với Long Bàn Tử

và Tư Đồ Nam, khiến cho hai người liên tiếp bại lui.

Trận chiến này là trận chiến cuối cùng của Côn Hư. Cả Côn Hư đã bị chiếm đóng, chỉ còn có chỗ này, chỉ còn lại mỗi Chu Tước Tinh này!

Giờ phút này cuộc chiến cũng đã lâm vào hồi kết. Dưới thần thông của mấy vạn tu sĩ giới ngoại áp xuống, mấy ngàn tu sĩ giới nội không ngừng lui lại phía sau. Thần sắc bọn họ lộ vẻ tuyệt vọng.

-Vì vinh quang của Phong Tôn, vì vinh diệu của Côn Hư!

Một tu sĩ trung niên sau khi bị mấy đạo phi kiếm xuyên qua thân thể, cười thảm rồi gầm lên, thân thể ầm ầm lựa chọn tự bạo, khiến cả hai tu sĩ giới ngoại đang vây hắn cùng chết.

-Vì vinh quang của Phong Tôn, vì vinh diệu của Côn Hư!!

Càng có nhiều người trong tuyệt vọng cũng gầm lên. Những tiếng gầm đó như hòa làm một, là tiếng gầm cuối cùng của sinh mạng.

-Phong Tôn năm đó bị chúng ta giết chết. Kẻ đã chết thì làm gì còn có vinh quang!

Nam tử mặc thanh y vẻ mặt lạnh lùng, phất tay liền khiến hàn băng ầm vang, trong tiếng răng rắc liền khiến ngàn trượng phía trước đóng băng, khiến Long Bàn Tử và Tư Đồ Nam vội vàng tránh xa.

Nghe thấy hai chữ Phong Tôn này, ánh mắt Chu cẩn càng lộ vẻ khuất nhục, hàn quang lóe lên, ra tay càng tàn độc hơn.

Mấy vạn tu sĩ giới ngoại bốn phía cũng đều gầm nhẹ, mang theo vẻ hung ác ngập trời, không ngừng áp sát.

Đúng lúc này thì đột nhiên trên chiến trường đang chém giết, ở trong tinh không vô tận bỗng vang lên những tiếng ầm ầm như vọng từ vạn cổ tới. Tiếng ầm ầm này lúc đầu còn ở xa xa, nhưng trong nháy mắt bỗng chấn động cả tâm thần mọi người.

Tiếng động này lộ vẻ tang thương, lại có một luồng khí tức kinh thiên khiến người ta biến sắc.

Một cánh cửa lớn cơ hồ chiếm trọn cả tinh không trong tiếng ầm vang này liền xuất hiện.

Cánh cửa này lớn không cách nào hình dung nổi. Tu sĩ ở trước mặt nó chẳng khác gì một con kiến hôi.

-Không đại môn!!

-Đây...đây là không môn!

Sắc mặt Tư Đồ Nam đang lui lại phía sau đại biến, vội vàng lùi nhanh hơn. ánh mắt hắn lộ vẻ khiếp sợ. Chẳng lẽ trong đám tu sĩ giới ngoại lúc này có người bổn nguyên đại thành, phá...

Đồng tử hai mắt Long Bàn Tử cũng co rút lại, ánh mắt lộ vẻ sầu lo.

Cả Lỗ Phu Tử cũng trong sự sửng sốt mà lùi lại phía sau. Hắn nhìn không môn khổng lồ kia, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

-Tu sĩ giới ngoại chẳng lẽ có thể tiến vào bước thứ ba dễ dàng như vậy, không ngờ trong chiến trường mà cũng có thể đại thành bổn nguyên...

Bị khiếp sợ còn có Chu cẩn. Thần sắc hắn đại biến, nhìn không môn nọ. Từ đó tỏa ra một cảm giác khiến hắn mơ hồ quen thuộc, khiến hắn gần như hồn phi phách tán.

-Đây...khí tức này...đây là...

Hắn là nô bộc của Vương Lâm, có ấn ký của Vương Lâm thế nên mẫn cảm với khí tức này hơn hết thảy mọi người ở đây.

Thanh niên mặc thanh y kia trong tích tắc khi không môn xuất hiện hai mắt liền nheo lại, hàn quang lóe lên.

-Ta muốn xem trong mấy ngàn tu sĩ giới nội, kẻ nào lúc này bổn nguyên đại thành. Ta muốn hắn vừa mới tiến vào bước thứ ba liền lập tức tan xác mà chết!

Tu sĩ bước thứ ba còn như vậy thì không cần nói tới những tu sĩ bình thường ở bốn phía. Lúc này cho dù là tu sĩ giới nội hay giới ngoại đều trợn mắt há mồm nhìn không môn đột nhiên xuất hiện trong tinh không.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi là ai có thể khiến cho không môn phủ xuống. mỗi lần không môn xuất hiện, dù ở giới nội hay giới ngoại đều là một dịp vui lớn lao. Điều này đại biểu cho việc có người có thể trở thành tu sĩ bước thứ ba...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1616 Bổn nguyên xuất, vạn nhân kinh

-Là ai, là ai có thể dẫn động không môn!

-Việc này đúng là không thể tưởng tượng nổi, đây.... Không ngờ.... Không ngờ...

-Lão phu tham gia vô số trận giao chiến, chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này. Đúng là quá mức khó tin rồi.

Tiếng xôn xao vang lên khắp nơi. Không môn xuất hiện khiến cho trận chiến dừng lại trong chốc lát. Cho dù là tu sĩ giới nội hay giới ngoại, toàn bộ trong nháy mắt này đều nhìn nhau, muốn tìm ra ai là người dẫn động cánh cửa này.

Nhưng cuối cùng bọn họ đều không thể phát hiện ra.

Ngay lúc bọn họ còn đang bàn tán, từ không môn xuất hiện trong tinh không truyền ra một luồng khí tức mênh mông. Nó không hề đình chỉ mà liên tục tăng mạnh, hình thành một luồng uy áp càng ngày càng mạnh.

Luồng uy áp mạnh mẽ này khuếch tán ra, đẩy bật tu sĩ hai phía ở chiến trường bên dưới ra, tràn lan ra bốn phía.

Sắc mặt Chu Cẩn lại biến đổi một lần nữa, trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Uy áp khổng lồ từ trong không môn truyền ra đó cường đại vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Dưới uy áp này, thân thể Chu cẩn vội lui lại phía sau, tâm thần chấn động mãnh liệt.

-Uy áp không môn cường đại như vậy, đây...đây rốt cục là mấy đạo bổn nguyên!! Không môn này xuất hiện đã cường đại hơn xa ta năm đó rồi...

Cũng bị chấn động tâm thần còn có thanh niên mặc thanh y kia. Hai mắt hắn lộ ra hàn quang, trong uy áp này thân hình không lùi lại mà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào không môn đang ngày càng ngưng thật kia.

Rất nhanh sau đó, không môn hoàn toàn ngưng thật, giống như là vật thực vậy, sừng sững trong tinh không, tỏa ra quang mang vạn trượng, bao phủ tám phương, khiến tinh không đen tối

hoàn toàn bị chiếu sáng!

Ánh sáng càng ngày càng chói mắt, uy áp từ trên cánh cửa truyền ra giống như thiên địa, khiến vô số tu sĩ bốn phái không ngờ nảy sinh ý định quỳ bái, run rẩy tâm thần. Thậm chí có những tu sĩ tu vi không cao lập tức quỳ lạy.

Một tia sét ầm ầm vang lên, sấm sét lóe sáng, khiến bên ngoài không môn tràn ngập lôi đình, chấn động không gian, kinh thiên động địa, khiến cho tinh không bốn phía Chu Tước Tinh rung chuyển.

-Lôi bổn nguyên...

Ánh mắt thanh niên mặc thanh y kia lóe lên.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn vừa thốt lên lời, một biển lửa ầm ầm thiêu đốt liền hiện ra vờn quanh không môn khổng lồ kia, phát ra những tiếng chấn động kịch liệt, cùng lôi điện đua sáng!

-Hỏa bổn nguyên!

Sắc mặt thanh niên mặc thanh y kia trở nên âm trầm.

Trong nháy mắt khi ngọn lửa xuất hiện, một luồng lực lượng không rõ ràng đột nhiên xuất hiện bên ngoài không môn. Luồng lực lượng này ẩn chứa một thứ giống như có thể hấp thu triệt để tâm thần người khác, hóa thành một đồ án mơ hồ. Đồ án nọ giống như một ấn ký, nhưng mọi người ở nơi này lại không ai nhìn ra nổi.

Đây chính là Nhân Quả ấn. Bình thường người ta không thấy rõ, khi thấy rõ chính là lúc bị ấn này hút vào trong nhân quả, cửu tử nhất sinh.

-Đây!! Đây là nhân quả đại đạo!! Ba đạo bổn nguyên, không ngờ lại là ba đạo bổn nguyên. Ba đạo bổn nguyên đại thành mở không môn. Loại chuyện này từ cổ chí kim chưa từng nghe nói. Người này là ai!!!

Đồng tử trong hai mắt thanh niên mặc thanh y co rút lại, thần sắc đại biến.

cũng khiếp sợ như vậy còn có Nam Vân Tử. Tu vi hắn cao thâm, lúc này cảm nhận được ba đạo bổn nguyên trước không môn sắc mặt lập tức biến hóa. Tâm thần hắn chấn động, nhìn chằm chằm vào không môn.

-Thật sự là ba đạo bổn nguyên! Thế gian này không ngờ có người nhịn được lực hấp dẫn của bước thứ ba, có thể dùng ngộ tính và cơ duyên đạt được lực lượng của ba đạo bổn nguyên. Người này một khi phá tan không môn thì dù là Không Niết Sơ Kỳ nhưng cũng có thể giết chết Không Linh sơ kỳ...

Tư Đồ Nam, Long Bàn Tử, Lỗ Phu Tử, cả đám người thần sắc kinh ngạc. Không môn đột nhiên xuất hiện làm cho bọn họ bất ngờ tới hai lần. Loại chuyện này họ không biết là họa hay là phúc.

-Khí tức này...sao lại giống huynh đệ ta như vậy...

Trong mắt Tư Đồ Nam ẩn chứa kích động và kỳ vọng. Hắn mơ hồ có một phán đoán khiến trống ngực tăng mạnh, cực kỳ hưng phấn.

Hết thảy mọi chuyện này Vương Lâm ở trong hư vô mênh mông đều không biết. Tiếng ầm vang từ phía xa truyền lại mà hắn nghe thấy chính là do không môn ở bên ngoài xuất hiện tạo thành.

-Sinh tử bổn nguyên!

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, hai tay giơ lên, hai mắt hơi khép lại.

Hư vô chấn động, bên ngoài quang mang màu máu bốn xung quanh Vương Lâm lập tức xuất hiện đạo bổn nguyên thứ tư.

Đạo bổn nguyên này chính là sinh tử!

-Tay trái của ta là sinh...

Lời nói của Vương Lâm tràn ngập một sự uy nghiệm không nói lên lời. Dường như lời nói của hắn chính là quy tắc của thiên địa vậy. Theo lời nói của hắn, tay trái của Vương Lâm lập tức xuất hiện một đám bạch khí. Đám bạch khí này cuốn lên, hóa thành một ấn ký màu trắng.

Ấn ký này chứa sinh cơ vô tận cũng ẩn chứa ý chí của thiên không!

-Tay phải của ta là tử...

Tay phải của Vương Lâm ầm ầm lượn lờ một luồng hắc khí. Một luồng tử khí kinh thiên bốc lên. Luồng tử khí này ẩn chứa lực lượng của đại địa. đối lập với tay trái tràn ngập sinh cơ của

-Vương Lâm ta chính là sinh tử, chính là thiên địa!

Hai tay Vương Lâm hợp lại phía trước người, trong nháy mắt hai mắt mở bừng ra. Một luồng ánh sáng hắc bạch nhanh chóng lóe lên, xuyên thấu qua đôi tay, tỏa sáng vạn trượng, bao phủ hư vô.

-Sinh Tử Ấn!

Vương Lâm đột nhiên mở song chưởng. Ánh sáng hai màu đen trắng kia bay ra, trong huyết quang hóa thành Sinh Tử Ấn, vờn quanh Vương Lâm, cùng với ba đạo bổn nguyên kia dung hợp.

Đây chính là thức thần thông thứ năm Vương Lâm tự sáng tạo ra, Sinh Tử Ấn!

Sinh Tử Ấn xuất hiện, thiên tử địa sinh, uy lực khó lường!

Ngay trong tích tắc khi đạo bổn nguyên thứ tư của Vương Lâm xuất hiện, trong Côn Hư tinh vực, bên ngoài Chu Tước Tinh, không môn to lớn sừng sững kia lại vang lên những tiếng chấn động ầm ầm. Uy áp ẩn chứa trong đó khiến cho càng nhiều tu sĩ run rẩy quỳ xuống. Từ xa nhìn lại, hầu như tất cả tu sĩ dưới uy áp này đều không làm chủ được bản thân mà quỳ lạy.

Cùng với uy áp trên không môn bạo tăng, bên ngoài nó xuất hiện hai luồng khí đen trắng. Hai luồng khí này cuồn cuộn xoay chuyển, vờn quanh không môn khổng lồ, hình thành một đạo bổn nguyên thứ tư!

Đạo bổn nguyên thứ tư này vừa xuất hiện liền khiến cho Chu cẩn sụp đổ đầu tiên. Thân thể hắn kịch chấn, lui lại phía sau, vẻ hoảng sợ trong mắt đã tới mức không thể tưởng tượng nổi.

-Bốn đạo bổn nguyên. Ở giới ngoại ta không có người nào có thể dùng bốn đạo bổn nguyên mà dẫn động không môn. Đây là chuyện không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!!

Sắc mặt thanh niên mặc thanh y kia tái nhợt, vốn ba đạo bổn nguyên đã khiến hắn khiếp sợ. Hắn mơ hồ cảm thấy đó đã là cực hạn, nhưng lúc này nhìn lại không ngờ lại có đạo bổn nguyên thứ tư.

-Bốn đạo bổn nguyên. Đây đúng là đỉnh cao, nếu bốn đạo bổn nguyên phá tan không môn thì

dù là tu sĩ Không Linh trung kỳ cũng không phải là đối thủ của người này. Hắn...rốt cục là ai!!!

Là ai mà có thể có cơ duyên như vậy, lại có kiên nhân như vậy!! Nhân vật này nếu là người giới nội thì phải lập tức giết chết, nếu không thì hậu hoạn vô cùng!!

Bốn đạo bổn nguyên hắn là cực hạn rồi. Bốn đạo bổn nguyên dẫn động không môn, trình độ cường hãn tới mức này cũng không dễ dàng mở được. Người này dù có bốn đạo thì cũng rất có khả năng sẽ bị không môn cản lại!

Nhưng đúng vào lúc này, không ngờ không môn lại chấn động một lần nữa. Uy áp trên đó lúc này bộc phát mãnh liệt hơn. Luồng lực bộc phát

này hình thành gió lốc, cuốn về tu sĩ bốn phía khiến họ đều phải né tránh.

Không ngờ trên không môn kia lại xuất hiện đạo bổn nguyên thứ năm!

Đạo bổn nguyên thứ năm chính là thật giả. Ở trên không môn này đột nhiên trở nên mơ hồ, giống như phía sau nó lại có một không môn hư ảo khác vậy. Hai cánh cửa lớn đứng trong tinh không, khiến người ta nhìn lại khó phân biệt nối thật giả!

-bổn nguyên thứ năm!! Chuyện này...này...

Thần sắc thanh niên mặc thanh y hoàn toàn đại biến. Thân thể hắn vừa còn bất động giờ bịch bịch lui lại phía sau hơn mười trượng, chỉ vào không môn, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ chưa từng có.

-Năm đạo bổn nguyên. Không ngờ lại có tới năm đạo bổn nguyên. Người này nếu không mở được không môn thì thôi, nếu mở được thì chỉ dựa vào lực lượng ngưng tụ của năm đạo bổn nguyên cũng đủ để đánh với tu sĩ Không Linh hậu kỳ...

Tu sĩ bốn phía trong giờ khắc này tâm thần đều không thể tự kìm chế mà chấn động, lại một lần nữa bị uy áp trên không môn bức lui.

Ánh mắt Nam Vân Tử lóe lên. Hắn không biết không môn này là của tu sĩ phe nào dẫn động. Nhưng hắn lại biết, đây chính là cơ hội ngàn năm một thủa.

-Côn Hư chúng tu, chớ nhìn không môn này nữa, chúng ta giết chúng!

Nam Vân Tử gầm nhẹ, âm thanh bao phủ tâm thần mấy ngàn tu sĩ giới nội, lập tức đánh thức

bọn họ. Nam Vân Tử bước về phía trước, lao thẳng tới thanh niên mặc thanh y đang bị không môn làm cho rung động tâm thần.

Tư Đồ Nam, Long Bàn Tử, Lỗ Phu Tử đều đồng loạt lao tới, trong tiếng ầm vang tiến hành điên cuồng chém giết tu sĩ giới ngoại.

Phía sau bọn họ, mấy ngàn tu sĩ giới nội theo sát đánh ra, trong khoảng thời gian ngắn tạo nên gió tanh mưa máu vô tận!

Nhưng vào lúc này, trong tinh không xa xa truyền lại một tiếng hừ lạnh. Một khoảng sương mù màu tím đột nhiên xuất hiện. Đám sương mù này có tốc độ quá nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã tới gần chiến trường, lao thẳng tới Nam Vân Tử đang giao chiến với thanh niên mặc thanh y, ầm một tiếng liền va chạm với hắn. Nam Vân Tử vốn trước đó đã bị thương, lúc này sắc mặt trắng bệch, phun máu tươi, thân thể bị cuốn thẳng về phía Chu Tước Tinh.

-Thái cổ ngũ tôn!! Mau lui lại Chu Tước Tinh dùng trận pháp đối kháng!

Trong khi lời nói của hắn truyền ra, sương mù máu tím kia quét tới, đảo qua đám người Tư Đồ Nam, Long Bàn Tử, Lỗ Phu Tử. Tất cả đều phun máu, thân thể bắn tung về phía sau, ầm ầm sụp đổ, nguyên thần uể oải vội vàng bỏ chạy.

Toàn thân Tư Đồ Nam chợt lóe lên kim quang, trong lúc nguy cấp xuất ra pháp bảo được Thanh Lâm tặng. Đây là một ngọc giản. Lúc này ngọc giản vỡ tan, Tư Đồ Nam phun một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau.

Thân thể của Long Bàn Tử tản ra, sau đó ngưng tụ lại ở phía sau, cơ hồ trở nên trong suốt, không cần nghĩ ngợi liền vung tay áo, cuốn Tư Đồ Nam và Lỗ Phu Tử bước vào trong Chu Tước Tinh.

Cả mấy ngàn tu sĩ còn lại trong tiếng gầm nhẹ của Nam Vân Tử đều không chút do dự mà đồng loạt rút lui.

Đám sương mù màu tím kia lơ lửng trong tinh không rồi tản ra. Từ trong đó có một lão già thần sắc không giận mà uy bước ra, lạnh lùng nhìn thoáng qua không môn trong tinh không, đồng tử âm thầm co rụt lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1617 Nơi đây là Tiên Cương đại lục

-Mấy tên phế vật các ngươi, thời gian mấy tháng mà vẫn không thể đánh hạ nơi này. Hôm nay lão phu đích thân tới đây, đám các ngươi theo chân ta đi!

Lão già hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn không môn, bước từng bước về phía Chu Tước Tinh.

Lão già này rất nổi danh, dù ở giới nội cũng không người nào không biết. Hắn chính là Hư Thần Thiên Tôn trong Thái cổ ngũ tôn!

Bên ngoài Chu Tước Tinh, tầng tầng lớp lớp màn sáng hiện ra, tạo thành gợn sóng lan về bốn phía, tràn ngập trong tinh không. Trận pháp bên ngoài Chu Tước Tinh này là sau mười năm không ngừng được củng cố mà thành, có lực phòng ngực rất mạnh.

Giờ phút này tại nơi sóng gợn quanh quẩn, Hư Thần Thiên Tôn cười lạnh bước tới. Mỗi bước chân của hắn đều khiến trận pháp bên ngoài

Chu Tước Tinh phát ra tiếng ầm vang, xuất hiện biến hóa kịch liệt, giống như sắp sửa sụp đổ.

Ở phía sau lão, Chu cẩn và thanh niên mặc thanh y thần sắc chấn động do không môn dần dần bình tĩnh lại. Chỉ là trong lòng Chu cẩn vẫn run rẩy. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua không môn trong tinh không, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn đang muốn thu hồi ánh mắt, đôi mắt đột nhiên trợn to, thân thể run lên, cả người đứng sững ở đó, thần sắc lại đại biến một lần nữa.

Cùng lúc đó, thanh niên mặc thanh y cũng ngẩng phắt đầu nhìn không môn khổng lồ kia. Cái nhìn này khiến tâm thần hắn ầm ầm chấn động, đôi mắt lộ vẻ không dám tin.

-Sáu...sáu đạo bổn nguyên!!! Trong thiên địa này không ngờ lại có người có được sáu đạo bổn nguyên!!!

Đồng tử Hư Thần Thiên Tôn co rụt lại, quay đầu nhìn chằm chằm vào không môn, thần sắc

cực kỳ âm trầm.

Trong hư vô mênh mông, tay phải Vương Lâm vung về phía trước. Ấn ký do bổn nguyên thứ năm - Thật giả ngưng tụ thành liền hóa thành đạo thần thông thứ sáu của hắn - Chân Giả Ấn.

Ấn này cũng có uy lực vô cùng khó lường!

Sau khi năm đạo bổn nguyên đại thành, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn đứng dậy, tay phải giơ lên chụp về phía trước một trảo. Lập tức liền có một khe trữ vật hiện ra, bên trong đó bay ra một thanh kiếm!

Thanh kiếm này chính là pháp bảo khi sát lục bổn nguyên của Thanh Thủy đại thành ngưng tụ thành, cũng chính là sát lục bổn nguyên.

Cầm thanh kiếm này trong tay, hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, hung hăng chụp một cái. Thanh kiếm lập tức vỡ tan, ầm ầm hóa thành vô số tia khí đỏ sậm, hình thành một đám sương mù, bao phủ lấy toàn thân Vương Lâm.

Cùng với mấy lần hô hấp của Vương Lâm, dường như lông tóc hắn đều dựng ngược lên, hút toàn bộ đám sương mù này vào trong cơ thể, trở thành đạo bổn nguyên thứ sáu trong đời hắn!

Đạo bổn nguyên này chính là sát lục bổn nguyên!

Sương mù tiêu tán, lộ ra thân ảnh Vương Lâm. Thần sắc hắn lộ một vẻ điên cuồng đầy sát khí, từng luồng sát lục bộc phát ra từ trong cơ thể hắn.

-Vương Lâm ta hôm nay lợi dụng sáu đạo bổn nguyên đánh tan không môn, thành tựu bước thứ ba toàn năng!

Vương Lâm trong tiếng cười dài, tay phải giơ lên vung về phía trước. Chỉ thấy huyết quang bốn xung quanh thân thể hắn đột nhiên sụp đổ.

Đồng thời khi huyết quang sụp đổ, Vương Lâm thu lấy người điên còn đang hôn mê, tay áo phải vung lên. Huyết quang vừa sụp đổ kia lóe lên quang mang vạn trượng, ngưng tụ lại hóa thành giọt máu năm đó bị Chưởng Tôn tách khỏi thân thể hắn!

Trong tích tắc khi giọt máu này ngưng tụ lại, huyết quang không còn nữa. Thay vào đó là một

giọt máu màu vàng tỏa ra tiên khí kinh người. Đây chính là toàn bộ bất diệt thể của tiên nhân.

Nhìn chằm chằm vào giọt máu này, Vương Lâm cầm lấy nó đặt lên mi tâm nhưng chưa dung hợp mà hóa thành một điểm sáng màu vàng trên mi tâm của hắn, lóe lên vài lần liền biến mất.

-Vật này sau này sẽ là một kiện pháp bảo!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua hư vô bốn phía, nhìn nơi hắn đã ngủ sau hơn bảy mươi năm, trong mắt lộ vẻ nhớ lại, lộ vẻ không nỡ, không muốn rời đi, cũng ẩn chứa cả đạo lý thiên địa mênh mông.

Cứ như vậy, trong một tiếng than nhẹ, Vương Lâm bước về phía trước. Bước chân hắn hạ xuống, hư vô phía trước lập tức xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này nhanh chóng xoay chuyển, trong thời gian ngắn liền ầm ầm nổ tung, giống như bước chân của Vương Lâm ẩn chứa một lực lượng có thể phá tan hư vô, khiến cho hư vô trước mặt Vương Lâm không thể không sụp đổ.

Đang định bước vào dòng xoáy rời đi, đột nhiên Vương Lâm hả khẽ một tiếng. Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn về phía dòng chảy kia. Chỉ thấy dòng chảy đang nhanh chóng chuyển động không ngờ lại phân thành hai. Do vậy Vương Lâm chẳng khác nào đang có hai con đường để lựa chọn.

Hai dòng xoáy này đi tới hai địa phương khác nhau. Trong một dòng xoáy có một luồng khí tức khiến Vương Lâm cảm thấy quen thuộc. Nơi đó chính là Chu Tước Tinh, là chỗ năm đó hắn biến mất.

Mà một dòng xoáy khác thì lại mơ hồ lộ ra kim quang. Một luồng tiên khí nồng đậm theo dòng xoáy này mà xuất hiện, hấp dẫn giọt máu màu vàng đã ẩn trên mi tâm của Vương Lâm.

-Nơi đó là...

Thần sắc Vương Lâm sững lại, cẩn thận quan sát rồi giơ tay phải lên điểm một chỉ vào dòng xoáy màu vàng kia. Dưới một chỉ này, dòng xoáy liền chuyển động chậm lại. Nhờ đó mà ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức tản ra, giống như một cơn lốc xoáy trực tiếp tràn vào trong dòng xoáy kia, thấy một mảnh thiên địa trong đó khiến hắn chấn động.

Nơi đó là một mặt đất vô biên vô hạn. Trên bầu trời không ngờ lại có chín mặt trời. Chín mặt trời này lớn vô cùng, treo trên cao khiến không trung bừng sáng.

Núi non nơi đó hùng vĩ cao vút, còn có biển rộng vô tận, sóng gió cuồn cuộn, có sông ngòi hồ nước, với thần thức của Vương Lâm căn bản không thể xem xét toàn bộ nơi này. Thần thức hắn đảo qua, giống như chỉ có thể bao phủ không tới một phần vạn của đại lục này.

Đại lục như vậy có thể so với vô số tinh vực của giới nội và giới ngoại!

Tiên khí nơi này dày đặc không thể tưởng tượng nổi, trên mặt đất có rất nhiều thực vật, trong đó không ngờ lại chẳng có thứ nào hắn biết. Nơi này còn có những tiểu thú, trong tiên khí lượn lờ lại tỏa ra tu vi không tầm thường.

Hắn cảm nhận được một khí tức cường đại ở nơi này. Sự cường đại này khiến hắn nhớ tới đạo nhân bảy màu hắn gặp ở Thất Thải Giới!

Hắn cũng thấy trên bầu trời có một đạo lam quang lóe lên. sững lại giữa không trung, hóa thành một nữ đồng mặc quần áo màu lam.

Nữ đồng này thoạt nhìn chỉ tầm bảy tám tuổi, tướng mạo rất xinh đẹp, hai mắt tinh nhanh mang theo vẻ tò mò, sau khi dừng lại liền nhìn xuống dưới, ánh mắt giống như có thể nhìn thấu tất cả, hình như trông thấy Vương Lâm.

-Nơi này là địa phương nào...

Thần thức của Vương Lâm mang theo vẻ mờ mịt nhìn vùng thiên địa này. Ngay trong tích tắc thần niệm của hắn truyền ra, một luồng lực lượng giống như từ trong dòng chảy giữa hư vô ngăn cản thần niệm của hắn lại, cũng bắn ngược thần thức của hắn trở về, khiến tất cả những gì hắn thấy được như tia chớp tiêu tan. Thần niệm của Vương Lâm cũng bị thu hồi, tâm thần chấn động. Hắn đứng trong hư vô, giữa hai dòng xoáy.

Nhìn dòng xoáy thông tới một thế giới khác, Vương Lâm trầm mặc, một hồi lâu sau ánh mắt mới lóe lên, đi về phía dòng xoáy thông tới Chu Tước Tinh. Nhưng ngay trong tích tấc bước chân hắn rơi vào dòng xoáy, trong đầu hắn lại truyền tới một giọng nói trẻ con non nớt mang

theo vè tò mò.

-Ngươi sao lại đi? Nơi đây là Tiên Cương đại lục đó...ta tên là Oa Oa, ngươi tên là gì?

Bước chân Vương Lâm sững lại. Chỉ là âm thanh kia đã mơ hồ, giống như đã ở quá xa, dần dần tiêu tán.

-Tiên Cương đại lục!!

Vương Lâm xoay người nhìn thoáng qua dòng xoáy kia. Cái tên này hắn không phải lần đầu nghe được. Năm đó từ trong miệng người điên hắn cũng đã nghe thấy một lần. Người điên từng nói cố hương của hắn gọi là Tiên Cương đại lục.

Vương Lâm trầm mặc. Hắn mơ hồ hiểu ra điều gì đó. Điều này chính là bí mật kinh thiên động địa nhất giới nội giới ngoại. Nhưng việc này hắn vẫn còn bị một tấm màng ngăn cách, không thể hoàn toàn suy nghĩ thấu đáo được.

-Tiên Cương đại lục, đạo nhân bảy màu, Thanh Thủy, người điên, Chưởng Tôn, Chiến lão quỷ. Nuôi dưỡng thiên hạt châu Thiên Nghịch ... Viễn cổ tiên vực... Lại còn lời nói của Chiến lão quỷ và chưởng Tôn năm đó ở Vân Hải tinh vực. Nội phủ trong chuyện này tồn tại một sợi dây, xỏ xuyên qua những người này. Hoặc là còn có những chuyện ta chưa biết

nhưng khi có thể liên hệ toàn bộ bọn họ với nhau thì chính là lúc ta tìm ra bí mật kinh thiên nhất giới nội giới ngoại.

-Hoặc có thể nói trước kia ta chưa có tư cách biết việc này. Nhưng hôm nay ta đã có!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, mang theo vẻ lạnh như băng, bước vào thông đạo đi tới Chu Tước Tinh.

Thân ảnh hắn trong nháy mắt dung nhập vào dòng xoáy, hoàn toàn biến mất.

Bên ngoài Chu Tước Tinh ở Côn Hư tinh vực, không môn to lớn vô hạn xuất hiện trong tinh không, bên ngoài lượn lờ sáu đạo bổn nguyên, khiến cho không môn này trở thành hiện tượng chưa từng xuất hiện từ cổ chí kim trong giới nội và giới ngoại.

Không môn này xuất hiện nhưng mãi lại không thấy có người phá nó đi ra, hình thành một

bầu không khí hít thở không thông, khiến cho tu sĩ giới ngoại, thậm chí cả Hư Thần Thiên Tôn đều cảm thấy áp lực.

-Đáng chết, không ngờ lại có sáu đạo bổn nguyên. Loại chuyện này ngay cả Chưởng Tôn cũng không thể làm được. Người này rốt cục là ai. Hắn không ngờ lại lấy sáu đạo bổn nguyên dẫn động không môn. Nếu hắn có thể đánh tan không môn thì tu vi của hắn dù mới chỉ là Không Niết Sơ Kỳ nhưng cho dù là Không Huyền sơ kỳ hắn cũng có thể đánh một trận. Thậm chí trong một thời gian ngắn hắn có thể vượt qua không cảnh!

Người này, người này nếu là tu sĩ giới nội thì phải giết!

Sát khí trong mắt Hư Thần Thiên Tôn hiện lên, xoay người không đi tới không môn khiến hắn kinh hãi mà từng bước tiến về Chu Tước Tinh.

Dù hắn chỉ cho phân thân tới đây nhưng tu vi cũng đạt tới Không Huyền sơ kỳ. Giờ phút này hắn cất bước lại gần trận pháp bên ngoài Chu Tước Tinh trong tích tắc, tay phải giơ lên, bên ngoài cánh tay bất ngờ hóa thành sương mù màu tím, vỗ xuống. Sương mù này liền bành trướng, giống như một cơn lốc trực tiếp đánh vào trận pháp bên ngoài Chu Tước Tinh.

Tiếng ầm ầm vang lên. Trận pháp đã kiên trì vài tháng, vốn sắp sụp đổ lúc này vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi, khiến cho Chu Tước Tinh không còn được bảo vệ nữa.

-Tiến vào chém giết đi. Sau khi diệt xong tu chân tinh này thì nhanh chóng rời đi.

Thân thể Hư Thần Thiên Tôn nhoáng lên, trực tiếp bước qua trận pháp sụp đổ, thấy được bức tượng Phong Tôn cao vút tận chân mây.

Bốn phía pho tượng này có mấy ngàn tu sĩ giới nội vờn quanh, muốn nhỏ này tiến hành một hồi tử chiến.

Cất tiếng cười lạnh. Hư Thần Thiên Tôn giơ tay phải lên, đang muốn hủy diệt pho tượng này thì đúng vào lúc này, hắn đột nhiên biến sắc, xoay phắt người nhìn về bên cạnh không môn trong tinh không.

-Người phá môn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1618 Mở cửa chính là bậc toàn năng

Bên ngoài Chu Tước Tinh, ở bên cạnh Không Môn xuất hiện một vòng xoáy. Trong lúc vòng xoáy này chuyển động có một luồng khí tức kinh thiên mơ hồ lộ ra.

Ngay khi Hư Thần Thiên Tôn xoay người lại, nam tử áo xanh cũng chấn động tâm thần, cũng cảm nhận được, lập tức nhìn lại. Còn có Chu cẩn kia, thậm chí khi đang ở trong mấy vạn tu sĩ giới ngoại sau khi trận pháp trên Chu Tước Tinh sụp đổ, chuẩn bị xông vào bên trong, ngay khoảnh khắc này cũng cảm nhận được khí tức khiến cho bọn họ run rẩy sợ hãi kia.

Khí tức này bọn họ rất quen thuộc. Khí tức này nam tử áo xanh kia rất quen thuộc. Khí tức này Hư Thần Thiên Tôn rất quen thuộc!!

Khí tức này Chu cẩn kia lại càng quen thuộc hơn, khiến cho hắn gần như hồn bay phách tán!

Khí tức từ trong vòng xoáy bên cạnh Không Môn khổng lồ bên trong tinh không kia truyền ra cũng khiến cho mấy ngàn tu sĩ bên cạnh bức tượng Phong Tôn trên Chu Tước Tinh cảm nhận được một sự quen thuộc đã chôn giấu trong ký ức của họ mấy chục năm nay!

-Ta đã nói là hắn chưa chết mà, hắn vẫn chưa chết. Hắn là huynh đệ của ta, hắn không thể chết được!

Tư Đồ Nam thân thể run lên, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, điên cuồng cười rộ lên.

Nam Vân Tử hít sâu. Lúc trước hắn vẫn còn suy đoán ai lại có được cơ duyên không ngờ như thế này, lấy sáu đạo bổn nguyên dẫn động Không Môn, lúc này khi khí tức này truyền ra, hắn cũng cười lên ha hả.

-Tốt, tốt, tốt lắm!! Uy lực của Phong Tôn, sao có thể chết được!

Thập Tam, Lỗ Phu Tử, còn có Thanh Long Thánh Hoàng thần sắc mệt mỏi kia lúc này toàn bộ đều thân thể chấn động, nhìn về phía vòng xoáy bên ngoài Không Môn kia, ánh mắt lộ ra vẻ kích động.

Nhất là Thập Tam lại càng kích động không thôi.

Long Bàn Tử kia trên mặt lộ ra một nụ cười, nhìn vòng xoáy bên ngoài Không Môn, như thể

nhìn thấy thân ảnh phẫn nộ ở trước mặt mình năm đó.

-Phong Tôn!! Phong Tôn!

-Phong Tôn vinh quang!! Côn Hư vinh quang!!

Mấy ngàn tu sĩ đứng cạnh pho tượng lúc này trong sự kích động phát ra những tiếng gào thét đã bị kìm nén từ lâu. Trong số họ mặc dù cũng có người không biết được khí tức này, nhưng sau khi nhìn thấy thần sắc của đám người Tư Đồ Nam, trong đầu cũng lập tức hiện ra một cái tên!

Một cái tên khiến cho bọn họ cả đời này không thể nào quên!

Phong Tôn, Vương Lâm!

Theo tiếng hô hào của mấy ngàn tu sĩ ở trước pho tượng Phong Tôn, thanh âm này càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng hóa thành một thanh âm kinh thiên động địa, truyền ra khỏi Chu Tước Tinh, truyền vào bên trong tinh không, truyền vào trong tai mấy vạn tu sĩ giới ngoại ở bên ngoài.

Ngay khi cơn ác mộng đã bị bỏ quên trong ký ức mấy vạn tu sĩ giới ngoại này lại một lần nữa hiện lên, trong vòng xoáy bên ngoài Không Môn, trong tiếng hô hào kích động của mấy ngàn tu sĩ giới nội, một nam tử mặc áo trắng, tóc bạc, thần sắc mang theo vẻ lạnh lùng, thân ảnh hắn từng bước một, từ trong vòng xoáy đi ra.

Mái tóc bạc của hắn tung bay, quần áo phấp phới, hình dáng của hắn lúc này khiến cho người ta có cảm giác dường như hắn trở về từ Hoàng Tuyền, vừa chết đi sống lại. Hắn là Vương Lâm. Hắn, là Phong Tôn!

-Ta đã trở về.

Vương Lâm đi ra khỏi vòng xoáy, hai mắt lộ ra hàn ý lạnh như băng, nhìn lướt qua mấy vạn tu sĩ giới ngoại này. Hễ những người chạm phải ánh mắt của hắn đều run rẩy tâm thần, hoảng sợ bất giác lui về phía sau.

Nhất là Chu Cẩn kia mồ hôi đổ xuống như mưa, nhanh chóng lui về phía sau.

Nam tử áo xanh kia mắt lộ ra vẻ không thể tin. Hắn nhớ rõ đối phương trong trận sát kiếp trước kia rõ ràng là đã chết mới phải, nhưng hắn chẳng những không chết, mà lúc này xuất hiện

trở lại, không ngờ đã lấy sáu đạo bổn nguyên để dẫn động Không Môn.

Chuyện này khiến cho sự bình tĩnh của hắn ầm ầm tan vỡ.

-Phong tôn!! Phong Tôn đã trở về rồi!!

-Phong tôn vinh quang!

-Phong Tôn vinh quang!

Mấy ngàn tu sĩ ở trên Chu Tước Tinh kia lúc này trong sự hưng phấn như có được sức mạnh vô biên, bọn họ toàn bộ lao ra, mang theo một khí thế chưa từng có, chấn động tinh không.

Ngay khi Vương Lâm xuất hiện, ngay khi tiếng hô hào của những tu sĩ giới nội này vang lên, Hư Thần Thiên Tôn kia thần sắc vô cùng âm trầm, ánh mắt lộ ra sát khí, xoay người nhìn về phía Vương Lâm đang bước tới bên dưới Không Môn.

-Tên tiểu tử này, năm đó ngươi không chết, thì hôm nay chắc chắn ngươi sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì! Lão phu muốn xem tên tiểu bối vẫn chưa tiến vào bước thứ ba nhà ngươi làm thế nào để có thể sống sót dưới tay của lão phu. Năm đó lão phu đoạt xá thân thể của ngươi không thành, nhưng hôm nay ngươi lại tự dẫn xác đến, thì đó chính là vật của lão phu!

Chuyện năm đó đối với Hư Thần Thiên Tôn mà nói chính là một sự sỉ nhục, còn làm cho hắn nghĩ lại mà thấy sợ hãi. Cái mà hắn sợ chính là mũi tên kia!

Nhưng lúc này nếu hắn không đánh mà chạy, thì hắn thân là Thái cổ ngũ tôn, cũng không thể làm được.

Lúc này trong khi nói, tốc độ của hắn cực nhanh, trong tiếng ầm ầm đột nhiên tới gần Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, ngay khi phân thân của Hư Thần Thiên Tôn tới gần, sau khi hắn nhắm mắt lại liền mở mạnh ra. Một khí tức vô biên từ dưới lông mày hắn cuồn cuộn lao ra, khí tức này là chính khí vô biên của bậc đại nho đương đại, là một luồng khí của minh ngộ thiên địa, không sợ quỷ thần!

Khí tức này ngay cả thiên địa cũng phải kiêng kị, ngay cả quỷ thần cũng phải hoảng sợ, thậm chí ngay cả quy tắc của thiên địa ở trước mặt nó cũng vô cùng nhỏ bé. Đây là uy phong thuộc về loài người, thuộc về bậc đại nho của loài người!

Tu sĩ cũng là người, cho dù là tu luyện tới bước thứ ba, sau khi trở thành bậc toàn năng, nhưng bản chất thì vẫn là người!

-Lui ra!

Vương Lâm liếc mắt nhìn lên người Hư Thần Thiên Tôn đang lao tới kia. Bất luận đối phương có hùng mạnh tới mức nào, nhưng trong mắt hắn so với con người, so với con kiến, hay núi đá cây cỏ cũng không có gì khác nhau.

Thân thể phân thân của Hư Thần Thiên Tôn trong phút chốc liền dừng lại, ánh mắt hắn lộ ra vẻ không thể tin. Hắn cảm nhận được rõ ràng lúc này Vương Lâm ở trước mặt hắn dường như đã trở thành thiên địa, từ trên người Vương Lâm truyền ra một khí tức khiến cho hắn hoảng sợ.

Khí tức này trực tiếp theo hai mắt hắn truyền vào trong linh hồn, khiến cho Hư Thần Thiên Tôn trong khoảnh khắc này dường như nhớ lại sự sợ hãi năm đó, khi hắn vẫn chưa tu đạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé giống như một con kiến.

Khí tức này nhập vào trong linh hồn của hắn, bất chấp tu vi của hắn, bất chấp thân phận của hắn, chỉ là một câu nói cũng giống như là quy tắc của thiên địa, thậm chí còn hơn cả quy tắc của thiên địa, giống như là thánh chỉ của đế vương chốn phàm trần, đối với con người không khác gì tiếng lôi đình.

Hư Thần Thiên Tôn kia trong lúc hoảng sợ, hắn gần như không thể tin vào mắt mình, không thể tin được cảm giác run rẩy tâm thần của mình lúc này. Bộ dạng của hắn lúc này so với Trúc Cơ tu sĩ trong mộng của Vương Lâm không khác nhau một chút nào.

-Ngươi...ngươi

Thân thể Hư Thần Thiên Tôn bất giác lui về phía sau mấy trượng, ánh mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ cực kỳ hiếm thấy. Một câu nói kia, một luồng khí tức vô biên kia đã chấn động thiên địa, chấn kinh quỷ thần!

Cảnh tượng này khiến cho Chu cẩn ở đằng xa sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra một vẻ tuyệt vọng.

Còn có nam tử áo xanh kia, hắn vốn cũng muốn lao tới giết Vương Lâm, nhưng lúc này hai chân hắn cũng run lên ngay cả đạo tâm cũng trở nên bất ổn. Hắn trước khi tu đạo đã từng là

một nho sinh, lúc này nhìn thấy Vương Lâm, khiến cho trong lòng hắn hiện lên cảm giác chấn động giống như năm đó gặp được đại nho tiên sinh.

Ba người này còn như vậy, thì càng không cần phải nói đến mấy vạn tu sĩ ở bốn phía. Tất cả bọn họ dưới một câu nói này lại một lần nữa lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra một vẻ sợ hãi vô tận khó có thể che giấu.

Vương Lâm vung tay áo, sau khi quát lui Hư Thần Thiên Tôn cũng không nhìn đối phương nữa, mà giơ năm ngón tay phải lên nghênh đón Không Môn.

-Lôi đình, hỏa diễm, nhân quả, sinh tử, chân giả, sát lục, sáu đạo bổn nguyên, nhân danh Vương Lâm ta, ngưng tụ giữa thiên địa này, mở ra Không Môn!

Lời nói của Vương Lâm truyền khắp bốn phía. Ngay khi lời của hắn truyền ra, từ trên Không Môn này truyền ra một luồng uy áp vô thượng.

Vượt qua Không Môn!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn cánh cửa khổng lồ che lấp tinh không. Hắn chờ đợi ngày này đã hơn hai ngàn năm. Hắn chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi!

Năm đó khi hắn bắt đầu tu đạo, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có thể trở thành bậc toàn năng bước thứ ba. Nhưng ngày này đã tới rồi!

Đây là lần thứ hai Vương Lâm đối mặt với Không Môn. Lần thứ nhất khi lôi đình bổn nguyên của hắn đại thành đã không thể mở ra, nhưng hôm nay, Vương Lâm tự tin hắn nhất định có thể mở được cánh cửa này, trở thành bậc toàn năng bước thứ ba!

Hắn giơ năm ngón tay lên, sáu đạo bổn nguyên hiện ra, vờn quanh năm ngón tay, hóa thành một quang cầu xoay tròn, bị hắn nắm lấy trực tiếp bóp nát, dung nhập vào trong thân thể.

Thân thể hướng về phía trên nhảy lên, trước mắt mấy vạn tu sĩ giới ngoại, trước mắt mấy ngàn tu sĩ giới nội, trước mắt những toàn năng này, Vương Lâm lao thẳng tới Không Môn.

mở được cánh cửa này, hắn sẽ trở thành bậc toàn năng bước thứ ba!

mở được cánh cửa này, hắn sẽ có thể rung chuyển trời đất!

mở được cánh cửa này, hắn sẽ có tư cách biết được bí ẩn cuối cùng của giới nội giới ngoại

Vương Lâm hắn khi còn trẻ tư chất không đủ. gian khổ tu hành đã vượt qua được bước thứ nhất, vượt qua được bước thứ hai, hôm nay hắn muốn ở trước mắt của hàng vạn người, mở ra Không Môn, trở thành bậc toàn năng bước thứ ba!

Trong ký ức của Vương Lâm nhớ rõ Thanh Thủy năm đó sau khi lấy sát lục bổn nguyên dẫn động Không Môn, dưới một kiếm đã mở ra Không Môn, còn tạo ra vài vết nứt, thậm chí còn phá vỡ một góc của Không Môn kia.

Có thể có được sức mạnh như vậy, khiến cho cánh cửa này vỡ mất một góc, chuyện này cực kỳ hiếm thấy. Ví như hạng người như Chu cẩn, để mở ra Không Môn đều phải đem hết toàn lực mới có thể khiến cho Không Môn kia mở ra một ít, giống như là con người dịch chuyển một tảng đá nặng ngàn cân. Dưới sự phối hợp với hương hỏa, mặc dù cuối cùng cũng có thể mở được cánh cửa kia, nhưng cũng đã hao tổn toàn bộ khí lực, giống như là trải qua một cuộc đại chiến.

Người có thể làm được dễ dàng như Thanh Thủy, từ cổ chí kim cũng không phải là không có, nhưng cực kỳ hiếm thấy.

Nhất là bổn nguyên càng nhiều, thì lại càng khó để dẫn động mở ra Không Môn, càng không nói tới là phá vỡ nó. Sáu đạo bổn nguyên của Vương Lâm chưa từng xuất hiện trong thiên địa, vì thế Không Môn ngưng tụ hiện ra này chính là cánh cửa mạnh nhất chưa từng có trong lịch sử của giới nội giới ngoại, thậm chí sau này cũng không thể có được!

Cánh cửa như vậy để mở ra được so với Thanh Thủy mở Không Môn năm đó còn khó hơn mấy lần, nếu đổi lại là Chu cẩn phá Không Môn năm đó thì còn khó khăn hơn rất rất nhiều lần.

Nhưng nếu như vậy, một khi cánh cửa này bị Vương Lâm mở ra, tiếp nhận sức mạnh của Không Môn nhập vào, đem sáu đạo bổn nguyên của Vương Lâm dung hợp lại với nhau, thì tu vi của Vương Lâm sẽ đột nhiên tăng mạnh.

-Phá cánh cửa này không khó! Hơn nữa cánh cửa này ta đã nhìn thấy nhiều lần, đối với nó cũng hiểu rất rõ. Lần này mở ra, ta muốn làm một việc mà từ trước tới giờ và cho tới sau này cũng không ai có thể làm được!

Trong lúc ngẩng đầu. tóc bạc tung bay, Vương Lâm nắm tay phải lại, lao thẳng tới Không Môn. càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1619 Một tiếng lôi đình bốn biển ầm vang

-Nhân danh Vương Lâm ta, hiệu lệnh lôi đình trong thiên địa!

Thân thể Vương Lâm nhảy lên, tay phải nắm chặt lại, lôi đình ầm vang. Chỉ thấy có vô số tia chớp tràn ngập trên tay phải Vương Lâm, như bị hắn nắm ở trong tay. Theo một quyền này, thân thể hắn trực tiếp đi tới phía trước Không Môn.

-Hắn không thể mở ra được, nhất định không thể mở ra được!! Cánh cửa này được nhiều bổn nguyên dẫn động như vậy, trong thiên địa không ai có thể mở ra!

Chu Cẩn như phát điên, trong lúc lui về phía sau, trong ánh mắt tuyệt vọng lộ ra một vẻ giãy giụa. Lúc này hắn chỉ có thể hy vọng Vương Lâm không thể mở được Không Môn, chỉ có như vậy hắn mới còn một con đường sống.

-Cánh cửa của sáu đạo bổn nguyên, mức độ khó khăn so với ta mở cửa năm đó lớn hơn gấp bội. Vương Lâm này....hắn... hắn rất khó có thể mở được. Bổn nguyên càng nhiều, mở cửa càng khó, ở trước cánh cửa này chắc chắn hắn sẽ thất bại, một khi thất bại, thì đó chính là lúc hắn tử vong!

Nam tử áo xanh cũng lui về phía sau. Hắn hiểu rõ, khi Không Môn xuất hiện, có người đang vượt qua Không Môn. nếu cản trở thì ngược lại sẽ biến thành trợ giúp.

Hư Thần Thiên Tôn kia sắc mặt âm trầm, thân thể hắn bước về phía sau, nhìn chằm chằm Vương Lâm đang muốn mở Không Môn, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

-Không Môn nếu dễ dàng mở ra như vậy thì thiên địa đại loạn. Nhất là cánh cửa được sáu đạo bổn nguyên dẫn động, thì mức độ khó khăn không thể tưởng tượng được. Chỉ là một tiểu bối, cho dù có may mắn cực lớn có được sáu đạo bổn nguyên, nhưng có tác dụng gì. Ta muốn xem hắn sẽ mở Không Môn này như thế nào, thậm chí đến lúc đó cũng không cần lão phu phải ra tay, rất có khả năng hắn sẽ chết ở dưới Không Môn này!

Bọn họ tuyệt đối không tin Vương Lâm có thể mở ra Không Môn, mà cũng có thể bọn họ không muốn tin!

Nhưng đối với tu sĩ giới nội mà nói, lúc này từ trong đáy lòng bọn họ không ngừng kỳ vọng

lúc này Vương Lâm có thể mở ra Không Môn hùng mạnh bậc nhất này, trở thành bước thứ ba toàn năng!

-Vương Lâm, nhất định phải mở được Không Môn này!

Tư Đồ Nam nắm chặt tay, thần sắc cực kỳ lo lắng. Bản thân hắn khi mở Không Môn có Thanh Lâm trợ giúp, nhưng cũng phải chịu đau khổ, biết được sự khó khăn khi mở cánh cửa này. Nhất là cánh cửa mà Vương Lâm dẫn động này so với của hắn năm đó còn hùng mạnh hơn vô số lần, vì thế hắn lại càng lo lắng hơn.

Nam Vân Tử ánh mắt lấp lánh, trong lúc hít sâu đã quyết định tới thời điểm mấu chốt sẽ dốc hết toàn lực để trợ giúp cho Vương Lâm.

-Cánh cửa do sáu đạo bổn nguyên ngưng tụ thành, bất luận thế nào cũng phải giúp hắn mở ra. Một khi mở ra được, thì tu vi của Vương Lâm sẽ trở thành một sức mạnh lớn nhất của giới nội ta!

Đám người Lỗ Phu Tử, Long Bàn Tử, Thanh Long Thánh Hoàng đều chăm chú nhìn, thần sắc lộ ra vẻ lo lắng. Nhất là Thanh Long Thánh Hoàng lại càng lo lắng không thôi. Hắn cùng với Vương Lâm đã quen biết nhiều năm, lại biết được đối phương là người của Tứ Thánh Tông, lúc này giơ tay phải túm vào hư không, lập tức bốn bảo vật truyền thừa của Tứ Thánh Tông hiện ra bên cạnh thân thể hắn.

-Tới thời điểm mấu chốt, lão phu sẽ dùng bảo vật của Tứ Thánh Tông giúp hắn mở cánh cửa này.

Tạm không nói đến tâm tư của mọi người, lúc này thân ảnh của Vương Lâm ở đằng xa bị lôi đình tràn ngập, trong tiếng ầm ầm lao thẳng tới Không Môn. So với sự khổng lồ của Không Môn, thân thể Vương Lâm cực kỳ nhỏ bé, nhưng thân ảnh nhỏ bé này trong khoảnh khắc này bộc phát ra một sức mạnh khiến cho thiên địa run rẩy, khiến cho mấy vạn tu sĩ bốn phía bị uy lực của Không Môn đẩy lùi quên đi tất cả những câu hỏi, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại một quyền lôi đình kinh thiên của Vương Lâm.

Một quyền này năm đó Vương Lâm cũng đã từng đánh lên Không Môn, nhưng cũng chỉ có

thể khiến cho Không Môn mở ra một chút. Nhưng hôm nay, sáu đạo bổn nguyên của hắn đại thành, mặc dù vẫn còn chưa dung hợp lại với nhau, nhưng chỉ riêng sức mạnh lôi đình này so với năm đó cũng đã lớn hơn mấy lần.

Một quyền này đánh xuống, thiên địa ầm vang. Từ xa nhìn lại, thân ảnh Vương Lâm giống như một đạo lôi đình bất diệt đầu tiên từ thủa sơ khai của vũ trụ, trong tiếng ầm ầm, trực tiếp đánh lên Không Môn.

Tiếng ầm ầm vang vọng bốn phía, chấn động này khiến cho mấy vạn tu sĩ ở bốn phía có không ít người trực tiếp phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, hoảng sợ muốn rời khỏi nơi này.

Trong tiếng ầm vang này, Không Môn khổng lồ kia toàn thân chấn động, dường như không thể chịu đựng nổi, chậm rãi hé ra một chút.

Ngay khi cánh cửa này hé ra, Vương Lâm kêu lên một tiếng dài. Trong tiếng kêu của hắn, từ trong tinh không vô tận của Côn Hư Tinh Vực đột nhiên có những đạo lôi đình thiểm điện bỗng nhiên xuất hiện. Chúng vừa xuất hiện dường như đã chịu một sự kêu gọi nào đó, từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới Chu Tước Tinh.

Toàn bộ Côn Hư Tinh Vực giờ phút này chấn động không thôi, chỉ thấy trên những tu chân tinh, từng đạo thiểm điện lôi đình giống như là bị rút ra từ bên trong, bay thẳng tới Chu Tước Tinh.

Ở tất cả mọi nơi trong tinh không còn có những đạo thiểm điện lấp loáng bay đi.

Thậm chí trong Côn Hư Tinh Vực này còn có rất nhiều tu sĩ giới ngoại. Những tu sĩ này thông thường hợp thành một nhóm từ mấy chục tới hơn một trăm, cũng có thể là cả ngàn người truy sát những tu sĩ Côn Hư còn sót lại. Nhưng giờ phút này, tất cả tu sĩ bên trong Côn Hư Tinh Vực này đều nhìn thấy lôi đình cuồn cuộn chấn động ở bên cạnh hoặc ở đằng xa. Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể cảm thấy được trong khoảnh khắc này toàn bộ Côn Hư Tinh Vực đều bị lôi đình tràn ngập!

Dường như toàn bộ lôi đình trong thiên địa này, trong khoảnh khắc này sau vô số vạn năm mê man, ngay hôm nay đã tìm được vua của bọn

chúng. Vua của lôi đình này kêu lên một tiếng, đó chính là lời kêu gọi bọn chúng!

Từ xa nhìn lại, toàn bộ lôi đình trong Côn Hư Tinh Vực như nối liền lại với nhau, giống như là một biển lôi đình, dâng lên những cơn sóng lôi đình cuốn đi, tràn qua bên cạnh những tu chân tinh, quét qua tất cả mọi nơi trong tinh không, đi qua bên người những tu sĩ giới ngoại kia, trực tiếp gào thét.

-Chuyện gì đã xảy ra vậy!!

-Đây...đây rốt cuộc là chuyện gì!

-Sao lại xuất hiện nhiều lôi đình như vậy, chẳng lẽ đã xuất hiện vật chí bảo gì có thuộc tính lôi hay sao?

-Những lôi đình này đều đi về một hướng, ở nơi đó đã xảy ra chuyện gì vậy?

-Hướng đó không phải là Chu Tước Tinh hay sao!! Chẳng lẽ ở nơi đó đã xuất hiện biến cố kinh thiên gì!

Từng trận tiếng xôn xao ở bên trong Côn Hư Tinh Vực này từ trong những đám tu sĩ kia ầm ầm truyền ra.

Bọn họ rất băn khoăn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Nhưng nhìn lôi đình tràn ngập khắp Côn Hư Tinh Vực, thậm chí có một vài người không tránh kịp bị lôi đình chạm vào người, lập tức kêu lên thảm thiết, toàn thân vỡ nát. Nhìn những cảnh tượng này khiến cho những tu sĩ giới ngoại trong Côn Hư Tinh Vực này toàn bộ đều thần sắc đại biến.

Từng đạo thần thức khuếch tán ra bên trong Côn Hư Tinh Vực này, muốn tìm kiếm lôi đình, muốn dò xét đến tận cùng.

Toàn bộ Côn Hư Tinh Vực nếu từ trên bầu trời nhìn xuống có thể nhìn thấy rõ ràng những cơn sóng lôi đình thiểm điện đang điên cuồng ngưng tụ lại, với tốc độ cực nhanh lao thẳng tới Chu Tước Tinh, lao thẳng tới Vương Lâm ở bên ngoài Không Môn!

vẻ tuyệt vọng trong mắt Chu cẩn càng đậm, gần như hắn không thể tin được vào mắt mình. Hắn nghe thấy những tiếng ầm vang từ bốn phương tám hướng truyền đến, lúc nhìn lại, toàn thân hắn đứng ngây ra ở đó.

Hắn nhìn thấy rất nhiều lôi đình thiểm điện, đã chiếu sáng toàn bộ tinh không tối đen, hóa thành từng đạo hào quang chói mắt, ầm ầm lao tới.

-Đây... đây

Nam tử áo xanh kia trong lúc chói mắt, sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Tu vi của hắn mặc dù đã đạt tới Không Huyền Sơ Kỳ, nhưng khi nhìn thấy lôi đình tràn ngập khắp Côn Hư Tinh Vực này da đầu cũng phải tê dại.

Không chỉ có hắn, thậm chí ngay cả Hư Thần Thiên Tôn kia cũng sửng sốt, ngay sau đó ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Hắn thế nào cũng không ngờ tới được lôi đình bổn nguyên của Vương Lâm không ngờ có được sức mạnh như thế này.

-Lôi đình bổn nguyên này tuyệt không tầm thường! Lão phu cũng đã từng gặp lôi tu toàn năng, nhưng không ai có được thanh thế như thế này. Vương Lâm này, lôi đình bổn nguyên của hắn rốt cuộc là hình thành như thế nào, không ngờ lại có uy lực như vậy!

Ánh mắt của Hư Thần Thiên Tôn lóe lên.

-Hừ. cho dù là lôi đình của cả Côn Hư

Suy nghĩ của Hư Thần Thiên Tôn chưa kịp dâng lên lập tức bị một thanh âm còn kịch liệt hơn, thậm chí còn áp đảo hoàn toàn tiếng lôi đình vô tận trong Côn Hư này cắt đứt. Hắn sắc mặt đại biến, tản thần thức ra quan sát, vừa mới nhìn thân thể hắn liền lập tức lảo đảo bất giác lui về phía sau mấy bước.

-Không thể nào!

Hư Thần Thiên Tôn kêu lên thất thanh.

Có thể khiến cho Hư Thần Thiên Tôn, một trong Thái cổ ngũ tôn khiếp sợ như vậy, lúc này chỉ có thể là một chuyện! Thần thức đảo qua, hắn đã nhìn thấy được từ trong Vân Hải Tinh Vực bất ngờ cũng hiện lên lôi đình vô tận!

Chỉ dẫn động lôi đình trong Côn Hư, Hư Thần Thiên Tôn hắn vẫn còn chưa đặt vào trong mắt, nhưng thế nào hắn cũng không nghĩ tới một tiếng kêu của Vương Lâm không ngờ còn dẫn động cả lôi đình trong Vân Hải!

Trong Vân Hải Tinh Vực, giờ phút này cũng giống như là Côn Hư, từng đạo thiểm điện lôi đình từ trong những đại lục hiện ra, theo lời kêu gọi từ vạn cổ lao thẳng tới Côn Hư!

Từ trong những đám sương mù mong manh của Vân Hải cũng có tiếng ầm ầm vang lên. Chỉ thấy vô số lôi đình thiểm điện đột nhiên lao ra nối liền với nhau, trực tiếp mở ra vách ngăn với Côn Hư, xông thẳng vào.

Nếu chỉ như thế cũng thôi, nhưng một tiếng kêu của Vương Lâm sau khi truyền khắp Côn Hư và Vân Hải, còn truyền tới cả Triệu Hà. Trong Triệu Hà Tinh Vực, thiểm điện chiếu sáng toàn bộ tinh không tối đen, vô số tu sĩ giới ngoại trong khoảnh khắc này cũng nhìn thấy được ở trên bầu trời

có những đạo thiểm điện vô tận giống như là lưu tinh, hoặc cũng có thể nói giống như những con ngân xà nhanh chóng bay qua.

Tiếng ầm vang tràn ngập khắp Triệu Hà, rất nhiều tu sĩ giới ngoại lao ra khỏi những tu chân tinh, bay vào trong tinh không, ngơ ngác nhìn thiểm điện giống như là những cơn sóng lớn gào thét cuộn qua, hoàn toàn đứng ngây ra ở đó.

-Đã xảy ra chuyện gì

Theo lôi đình của ba tinh vực Triệu Hà, Vân Hải, Côn Hư cuộn lên, bị dẫn động cuối cùng là lôi đình của La Thiên! La Thiên Tinh Vực hiện giờ vẫn chưa bị giới ngoại tấn công, vẫn còn nằm trong tay của giới nội. Lúc này những tu sĩ giới nội trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nhìn thấy lôi đình cuồn cuộn lao đi, hướng thẳng về phía Côn Hư.

Màn mở đầu Vương Lâm kêu gọi thiên lôi, cuối cùng đã vang tới Lôi Tiên Giới bị phá nát của La Thiên Tinh Vực. Lôi đình bất diệt tồn tại từ xa xưa ở cửa lớn trong tiếng ầm vang bắt đầu run lên, thoát ra khỏi Lôi Tiên Giới, sau vô số vạn năm lần đầu tiên bay ra. Từ xa nhìn lại, lôi đình giống như là những con ngân xà trong tiếng ầm ầm kinh thiên lao thẳng tới Côn Hư. Màn mở đầu này kết thúc!

Toàn bộ lôi đình trong tứ đại tinh vực của giới nội Côn Hư, La Thiên, Vân Hải, Triệu Hà giờ phút này đều hướng về phía Chu Tước Tinh, hướng về bên cạnh Vương Lâm đang giơ tay, mái tóc tung bay, toàn thân áo trắng đang ngửa mặt lên trời kêu lên kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1620 Mở cửa một bước thành danh

Giới nội giới ngoại từ xưa đến nay có Phong Giới Đại Trận ngăn cách, rất khó có thể qua lại lẫn nhau. Nhưng lúc này Phong Giới Đại Trận đã bị giới ngoại xé ra một lỗ hổng, vì thế khiến cho tiếng kêu dài của Vương Lâm lúc này với một phương pháp không ngờ tới, với một sự kêu gọi đặc biệt, từ trong lỗ hổng ở Vân Hải truyền ra, tràn ngập khắp Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại.

Trong Thái cổ Tinh Thần mịt mờ ngoài giới ngoại lúc này lôi đình vang lên ầm ầm. chỉ thấy vô số thiểm điện lôi đình từ trong hư vô hiện ra, lao thẳng tới lỗ hổng Vân Hải.

Thậm chí trong những tu sĩ giới ngoại, hễ là người tu hành lôi đình thuật trong khoảnh khắc này tất cả đều thân thể kịch chấn, nguyên lực toàn thân như không chịu sự khống chế từ trong cơ thể cuồn cuộn tiết ra, hóa thành lôi đình bay đi.

Dần dần, toàn bộ Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại tràn ngập lôi đình, cuồn cuộn đi vào trong lỗ hổng ở Vân Hải, đi vào trong giới nội, cùng với lôi đình của giới nội dung hợp lại với nhau, hướng về Chu Tước Tinh.

Hết thảy chuyện này nói thì dài, nhưng thực tế lại diễn ra cực nhanh. Bên ngoài Chu Tước Tinh, bên cạnh Không Môn, tiếng kêu của Vương Lâm dừng lại, bốn phía ầm vang, lôi đình thiểm điện đến từ khắp mọi nơi trong giới nội giới ngoại vào giờ phút này toàn bộ đã tới.

Thanh âm chấn động gần như muốn phá vỡ cả tinh không kia khiến cho tu sĩ giới ngoại ở bốn phía tâm thần chấn động mạnh, thất khiếu chảy máu, còn nhất tề thi triển toàn bộ thần thông muốn tới đối phó.

Trước mắt bọn họ đã trở nên mơ hồ, hào quang thiểm điện chói mắt kia dường như có thể xuyên thấu mắt của tất cả sinh linh, đâm vào bên trong. Theo Vương Lâm giơ tay phải chỉ vào Không Môn kia, trong tinh không này xuất hiện một cảnh tượng mà từ trước tới giờ chưa từng có!

Đây là phương pháp cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ bá đạo, lấy sức mạnh của tất cả lôi đình trong

giới nội giới ngoại để mở ra Không Môn!

Trước Vương Lâm chưa ai làm được, và sau Vương Lâm, cũng nhất định không người nào có thể làm được!

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên ngợp trời, chỉ thấy từng đạo thiểm điện lôi đình điên cuồng nhằm về phía Không Môn. Từ xa nhìn lại, lôi đình ở đằng xa vô biên vô hạn, giống như là một đại quân, thề quyết phải phá tan Không Môn này!

Trong tiếng ầm vang, Không Môn khổng lồ kia trực tiếp xuất hiện những vết nứt chi chít. Ngay khi những vết nứt này xuất hiện, lại càng có nhiều lôi đình ầm ầm lao tới. Trong tiếng ầm vang kịch liệt này, ở bên rìa Không Môn đã xuất hiện những mảnh vỡ, trực tiếp từ bốn phía bắt đầu sụp đổ.

Cùng lúc đó, lại càng có nhiều lôi đình hơn nữa. Tất cả lôi đình được gọi về trong thiên địa này toàn bộ đều tấn công tới, không ngừng đánh lên Không Môn, khiến cho Không Môn bộc phát ra ánh hào quang giống như là mặt trời, thậm chí còn sáng hơn cả mặt trời.

-Vỡ cho ta!!

Vương Lâm hét lớn lên một tiếng.

Trong tiếng ầm ầm, bên phải Không Môn trực tiếp sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh cuốn đi. Ngay sau đó, bên trái Không Môn dưới lôi đình ngưng tụ, trong ánh hào quang cuồn cuộn ngợp trời này cũng tan vỡ.

Không Môn sụp đổ không ngừng, chỉ trong nháy mắt, cánh cửa khổng lồ này đã hoàn toàn bị phá tan, hóa thành vô số mảnh hướng về bốn phương tám hướng cuốn đi.

Không Môn đã vỡ! Sau khi nó tan vỡ, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trong tinh không, từ bên trong trực tiếp có sức mạnh vô tận của Không Môn giống như một dòng sông nhanh chóng tiết ra, hướng về phía Vương Lâm bay tới.

Nhưng Vương Lâm ánh mắt lóe lên, giơ tay phải vung tay áo. Một luồng đại lực đột nhiên nổi lên, đánh thẳng tới sức mạnh Không Môn vừa mới tiết ra từ trong vòng xoáy kia, cuốn lấy nó lại quay trở lại vào trong vòng xoáy.

Phá vỡ Không Môn!

Mặc dù Vương Lâm không hấp thụ sức mạnh của Không Môn kia, nhưng tu vi của hắn lúc này cũng đã ầm ầm bạo tăng, từ Toái Niết đại viên mãn, từ trong Thiên Địa Suy Kiếp, đã bước được một bước mấu chốt. Tu vi của hắn đã trực tiếp đạt tới Không Cảnh của bước thứ ba, đã đạt tới Không Niết sơ kỳ!

Nhưng đây không phải là tu vi thực chất của Vương Lâm lúc này, mà là một khí thế, một khí thế của tu sĩ Không Niết sơ kỳ, của tu sĩ bước thứ ba chân chính.

Với khí thế này nếu như Vương Lâm muốn, chỉ cần hấp thụ sức mạnh của Không Môn kia thì sẽ có thể trong nháy mắt hóa thành tu vi của bản thân, khiến cho tu vi của hắn cũng đạt tới bước thứ ba Không Niết sơ kỳ!

Nhưng đó cũng chỉ là sơ kỳ, chỉ là một đạo lôi đình bổn nguyên mà thôi! chỉ là sơ kỳ, Vương Lâm không cần. Hắn nhẫn nại cho đến ngày hôm nay, nhẫn nại cho đến lúc sáu đạo bổn nguyên đại thành, nếu phá vỡ Không Môn chỉ là Không Niết, thì hắn vẫn chưa thỏa mãn!

Thứ hắn muốn, chính là một bước thành danh!

Cảnh tượng này khiến cho tất cả tu sĩ bốn phía chấn động!

Chu Cẩn kia sắc mặt xám như tro, hắn đã tuyệt vọng, trong lúc thì thào đã muốn rời khỏi nơi này, nhưng phát hiện ra tinh không đã bị một áp lực bao phủ, hắn tuyệt nhiên không thể rời khỏi nửa bước.

Trong lúc ngẩng đầu hắn nhìn thấy nguồn gốc của áp lực kia, đó là Vương Lâm ở đằng xa đang nghiêng người liếc nhìn hắn!

Một cái liếc mắt này khiến trong đầu Chu cẩn ầm vang lên một tiếng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Nam tử áo xanh kia sắc mặt tái nhợt, hắn mơ hồ nhìn ra có cái gì đó không ổn, trong đầu lập tức hiện lên một ý nghĩ khiến cho hắn không thể tin được, thậm chí còn khiến cho hắn hoảng sợ!

-Hắn...chẳng lẽ hắn muốn

-Tiếp một cửa nữa!

Thanh âm của Vương Lâm lạnh như băng truyền vào trong tai nam tử áo xanh kia, khiến cho hai mắt hắn sững lại. Mặc dù hai bên là kẻ địch của nhau, nhưng hắn cũng lộ ra một vẻ kính trọng!

Chỉ thấy sau khi Vương Lâm vung tay áo, vòng xoáy trong tinh không do Không Môn sụp đổ hóa thành bất ngờ nhanh chóng chuyển động, một uy áp so với lúc trước còn mạnh hơn mấy lần từ trong vòng xoáy kia không hề giữ lại chút nào khuếch tán ra. Uy áp này vừa xuất hiện, trong tinh không liền vang lên tiếng rắc rắc! Vòng xoáy kia lập tức sụp đổ.

Vòng xoáy kia tiêu tan, nhưng thay vào đó, bất ngờ là một Không Đại Môn!

Cánh cửa này so với lúc trước nhỏ hơn một chút, nhưng uy lực từ trên đó phát ra còn nồng đậm hơn!

-Đúng là một Phong Tôn cuồng vọng đến cực điểm!

Ánh mắt của Hư Thần Thiên Tôn lộ ra vẻ phức tạp. Đây là lần đầu tiên hắn thật lòng gọi đối phương là Phong Tôn, mà không phải là tiểu bối.

-Từ cổ chí kim, hễ là những người mở ra Không Môn, thông thường đều lập tức hấp thụ sức mạnh của Không Môn kia, ngưng tụ bổn nguyên của bản thân, khiến cho tu vi trong nháy mắt chính thức đạt tới bước thứ ba! Quá trình này rất ngắn ngủi, một khi hấp thụ xong, Không Môn sẽ tiêu tan.

Gần như tất cả mọi người đều nắm lấy thời gian không dám chậm trễ, bởi vì một khi chậm trễ, thì cho dù là Không Môn sụp đổ cũng sẽ nhanh chóng ngưng tụ trở lại.

Một khi Không Môn ngưng tụ lại, thì sức mạnh Không Môn sẽ tiêu tan, như vậy lần mở cửa trước coi như vô dụng, lại phải mở một lần nữa. Nhưng lần mở Không Môn thứ hai này mức độ khó khăn còn lớn hơn nhiều!

Nhưng người này trước khi Không Môn xuất hiện, tu vi của hắn mặc dù vẫn chưa tới bước thứ ba, nhưng đã có thể giết chết bước thứ ba toàn

năng. Vì thế, Không Môn này của hắn mặc dù hùng mạnh, nhưng quả thật cũng không thể gây khó khăn cho hắn, Hư Thần Thiên Tôn mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không thừa nhận phán đoán trước đây của mình là sai lầm.

-Hắn không phải chỉ muốn mở ra Không Môn một lần, mà muốn làm một chuyện gần như không có khả năng. Hắn muốn lấy mỗi đạo bổn nguyên để mở ra một Không Môn, sau sáu đạo bổn nguyên mới trở thành bước thứ ba toàn năng! Làm như vậy thật quá khó khăn, nhưng so với việc mở Không Môn một lần hùng mạnh hơn vô số lần!

Hư Thần Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, trong vẻ phức tạp hiện lên sát khí càng nồng đậm.

-Hắn đã cuồng vọng như vậy, dám ở trước mặt lão phu để diễn trò này, vậy thì ta muốn xem hắn có thể làm được đến đâu!

Thay cho vòng xoáy kia là Không Môn thứ hai hiện ra trong tinh không. Không chỉ có tu sĩ giới ngoại khiếp sợ mà còn có đám người Tư Đồ Nam của giới nội.

Ngay khi Không Môn này xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang ngợp trời, còn có một vẻ tự tin tràn ngập khắp toàn thân. Hắn là Vương Lâm, hắn là Phong Tôn, hắn là người có sáu đạo bổn nguyên đại thành, từ xưa đến nay chưa có người nào như vậy. Hắn có tư cách để tự tin, có tư cách để làm chuyện mà chưa ai dám làm, liên tục phá Không Môn. Cũng không phải là Vương Lâm cố ý làm như vậy, mà trước đây

hắn đã nhìn thấy Không Môn vài lần. Hắn mơ hồ biết được mỗi một lần mở ra Không Môn, khi nó sụp đổ thì sức mạnh Không Môn tản ra sẽ càng nhiều.

Nhất là sáu đạo bổn nguyên đại thành của hắn, muốn dung hợp lại với nhau thì càng phải có sức mạnh Không Môn to lớn không thể tưởng tượng được. Sức mạnh Không Môn này Vương Lâm không biết là gì, nhưng hắn hiểu rõ sức mạnh Không Môn kỳ dị này chính là mấu chốt khiến cho tu sĩ trở thành bước thứ ba toàn năng, có thể so với khi Luyện Khí Trúc Cơ!

Cho nên, hắn cần phải làm như vậy!

Ngay khi Không Môn thứ hai này xuất hiện, hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn giơ tay phải chỉ vào tinh không, bình tĩnh mở miệng, thanh âm của hắn giống như là phép tắc, khiến cho tinh không run lên.

-Hỏa bổn nguyên, nhân danh Vương Lâm ta, thiêu đốt Không Môn này!

Ngay khi lời hắn được nói ra, ngọn lửa chín màu bốc lên cuồn cuộn, bùng lên khắp tinh không, tràn ngập bốn phía.

Ngay trong khoảnh khắc này, Côn Hư, Vân Hải, La Thiên, Triệu Hà, thậm chí cả Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại, lửa cũng giống như lôi

đình ầm ầm xuất hiện. Ngọn lửa vô tận kia từ giới nội giới ngoại gào thét lao tới, theo một chỉ của Vương Lâm hướng thẳng tới Không Môn.

Không thể hình dung được sự hùng tráng của cảnh tượng này. Loại chuyện này rất nhiều tu sĩ thông thường cả đời này cũng không thể nhìn thấy được.

Biển lửa vô tận kia lao thẳng tới Không Môn kia, tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này vang lên kinh thiên, ngọn lửa hừng hực kia tràn ngập, bao phủ hoàn toàn Không Môn kia. Trong khi sức nóng khuếch tán ra. Không Môn kia ầm một tiếng, lại một lần nữa sụp đổ!

Lần này nó sụp đổ không vỡ thành từng mảnh, mà tất cả những mảnh vỡ kia dưới ngọn lửa này đều bị thiêu đốt thành tro bụi!

Ngay khi Không Môn kia lần thứ hai sụp đổ, sức mạnh Không Môn so với lúc trước còn mạnh hơn hàng chục lần trực tiếp lộ ra, mạnh mẽ hướng về Vương Lâm. Nhưng sức mạnh Không Môn này đối với Vương Lâm mà nói vẫn chưa đủ để khiến cho sáu đạo bổn nguyên của hắn dung hợp được với nhau.

Cho nên hắn lại một lần nữa vung tay áo, hóa ra cuồng phong ầm ầm, cuốn sức mạnh Không Môn kia quay trở về. Sau khi Không Môn kia sụp đổ, lại xuất hiện một vòng xoáy so với lúc trước còn lớn hơn.

-Không Môn, trở lại!

Vương Lâm cười lên một tiếng dài, tay phải chỉ vào tinh không.

Giờ phút này, theo hỏa bổn nguyên phá tan Không Môn thứ hai, khí thế trên người Vương Lâm lại một lần nữa bạo tăng. Ngày hôm nay chính là ngày tạo hóa của Vương Lâm, ngày hôm nay chính là ngày mà Vương Lâm đạt tới đỉnh!

Hắn đã nhẫn nại nhiều năm như vậy, hắn đã chờ đợi lâu như vậy chính là vì giờ phút này, trở thành bậc toàn năng!

Khí thế trên người hắn sau khi mở Không Môn thứ nhất vốn đã đạt tới Không Niết Sơ kỳ, lúc này Không Môn thứ hai vừa vỡ, khí thế toàn thân Vương Lâm lại ầm ầm bạo tăng, không ngờ từ Không Niết Sơ kỳ đã trực tiếp đạt tới Không Niết Trung Kỳ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1621 Vạn Không Cốt Môn

Không hề cân nhắc, lúc này hắn không có thời gian suy tính cẩn thận, thứ hắn muốn chính là sự bộc phát của Không Môn này, muốn sau khi trở thành bước thứ ba toàn năng tu vi sẽ tăng vọt!

Lúc này nếu như hắn động lòng, hấp thụ sức mạnh của Không Môn kia, thì sẽ lập tức trở thành tu sĩ bước thứ ba Không Niết Trung Kỳ. Nhưng như vậy thì tu vi của hắn sẽ không được như mong muốn, cũng chỉ có sức mạnh của hai đạo bổn nguyên mà thôi!

Dần dần, theo một chỉ của Lô Vân Tử, dường như có một tiếng gào thét phẫn nộ từ trong vòng xoáy giữa tinh không do Không Môn sụp đổ hóa thành truyền ra. Chỉ thấy vòng xoáy này nhanh chóng chuyển động, bất ngờ Không Môn thứ ba hiện ra!

Nhưng ngay khi Không Môn thứ ba này xuất hiện, ở phía sau nó Không Môn thứ tư cũng đồng thời hiện ra!

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng ở phía sau Không Môn thứ tư kia, không ngờ lại xuất hiện một Không Môn thứ năm!

Ba Không Môn khổng lồ đồng thời hiện ra giữa thiên điện. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này khiến cho lòng người chấn động, khiến cho mấy vạn tu sĩ bốn phía dường như mất đi ý thức, chỉ còn lại sự hoảng hốt và khiếp sợ.

- Ba Không Môn!!

- Hắn… rốt cuộc hắn muốn làm gì, không ngừng phá vỡ Không Môn mà ngay cả bước thứ ba toàn năng cũng rất khó để đối mặt, hắn…

- Ngay cả Thái Cổ Ngũ Tôn của giới ngoại ta cũng chưa bao giờ nghe nói có ai làm được điều này… Phong Tôn… Phong Tôn…

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, nhìn ba Không Môn liên tục xuất hiện kia, thân thể tiến về phía trước, hóa thành một đạo lưu tinh, trong sự chú ý của mấy vạn người lao thẳng tới ba Không Môn kia.

- Nhân...

Trong lúc lao về phía trước, Vương Lâm duỗi tay phải ra, năm ngón tay tạo thành chưởng, ngay khi đến trước Không Môn thứ ba kia liền giơ tay phải hướng về phía Không Môn khổng lồ trực tiếp ấn tới.

- Quả….

Ngay khi ấn tới, tiếng của Vương Lâm vang vọng, cuối cùng phát ra thanh âm sau cùng.

- Ấn…

Nhân Quả Ấn, là do Vương Lâm mộng đạo hơn bảy mươi năm, lấy nhân quả mà cảm ngộ ra, là thức thần thông thứ năm của hắn.

Ngay khi chữ Ấn phát ra, tay phải Vương Lâm đã hoàn toàn đặt lên Không Môn thứ ba. Ngay khi một chưởng này hạ xuống, hai mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, năm ngón tay thành trảo, hướng vào bên trong hung hăng bấu chặt vào. Ầm một tiếng, năm ngón tay của hắn bất ngờ xuyên vào trong Không Môn kia, ở bên trong Không Môn này năm ngón tay của hắn thu lại, nắm chặt tay lại.

Tay hắn nắm lại, dường như nắm lấy thiên địa nhân quả, trong một tiếng rống to, tay phải Vương Lâm hướng ra phía ngoài hung hăng thu lại, trực tiếp từ trong cánh cửa giơ lên.

Tay hắn hướng ra phía ngoài vung mạnh một cái, dưới một cái vung tay này, mơ hồ có một hư ảnh Không Môn hư ảo dường như bị tay phải của Vương Lâm lôi ra.

Ngay khi tay phải hắn giơ lên, Không Môn thứ ba này lập tức có tiếng ầm ầm vang vọng. Chỉ thấy trong những tiếng rắc rắc, có những vết nứt từ chỗ bàn tay Vương Lâm ấn xuống lúc trước hướng về bốn phía khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập cả Không Môn này. Phịch một tiếng, cánh cửa này vỡ thành vô số mảnh, trực tiếp tiêu tan.

Không Môn thứ ba đã sụp đổ!

Ngay khi Không Môn này sụp đổ, tiếng cười của Vương Lâm vang lên, nhân quả bổn nguyên lượn lờ, khí thế toàn thân hắn lại một lần nữa bạo tăng, trực tiếp từ Không Niết Trung Kỳ tăng lên tới Không Niết Hậu Kỳ!

Từ xưa tới giờ, bước thứ ba toàn năng chưa từng có ai sau khi phá vỡ Không Môn lại làm chuyện này!

Vương Lâm không hề dừng lại, ngay khi Không Môn thứ ba vỡ tung, hắn bước tới xuyên qua Không Môn đã vỡ thành từng mảnh tiêu tan, một bước đi tới trước Không Môn thứ tư, giơ hai tay đồng thời đặt lên trên.

- Sinh Tử Ấn!

Tay trái Vương Lâm có một luồng bạch khí tràn ngập, ngay khi hạ xuống dũng mãnh nhập vào trong Không Môn, chiếm cứ một nửa. Cùng lúc đó, từ trong tay phải của Vương Lâm lan ra hắc khí, như một cơn cuồng phong quét ngang nhập vào trong Không Môn, cùng với bạch khí kia vặn vẹo xoay tròn, khiến cho Không Môn kia bắt đầu chấn động kịch liệt.

Theo ba chữ Sinh Tử Ấn truyền ra khỏi miệng Vương Lâm, thần sắc hắn rất bình tĩnh, nhưng hai mắt lại có một sự cao ngạo bao trùm thiên địa, hai tay ở phía trước hướng về hai bên hung hăng xé một đường.

- Vỡ cho ta.

Trong tiếng gầm của Vương Lâm, hai tay hắn dường như ẩn chứa sức mạnh sinh tử của thiên địa. Không ngờ dưới một đường xé này, Không Môn thứ tư kia trong lúc kịch chấn ầm ầm tan vỡ.

Không Môn thứ tư đã sụp đổ!

Ngay khi cánh cửa này sụp đổ, khí thế trên thân thể Vương Lâm lại một lần nữa ầm ầm bộc phát ra, từ Không Niết Hậu Kỳ đã đạt tới Không Niết Đại Viên Mãn, đã đạt tới đỉnh của Không Niết!

Trên mi tâm hắn lập tức có một cái khe mơ hồ xuất hiện, bên trong cái khe này là một màn tối đen, ở nơi đó dường như có ẩn chứa một thế giới khác!

Đây là hương hỏa giới do bản thân Không Linh tu sĩ tạo thành, lấy bản thân để nuôi dưỡng hồn phách hương hỏa. Thậm chí với hương hỏa giới của bản thân, Không Linh tu sĩ có thể cưỡng ép người khác sùng bái mình, trở thành nô bộc hương hỏa của mình! Vương Lâm phá vỡ Không Môn, toàn bộ là dựa vào sức mình, không có một chút hương hỏa nào, vì thế, cái khe trên mi tâm hắn không phải là hương hỏa giới, mà là thiên địa của bản thân hắn. Mặc dù hắn không có hồn phách hương hỏa, nhưng cũng có thể khiến cho người khác sùng bái mình. Lúc này cái khe này vẫn chưa hoàn toàn mở ra, tu vi của hắn vẫn còn chưa đủ.

Trong tiếng cười dài, Vương Lâm vung tay áo, đem những mảnh vỡ Không Môn ở phía trước mặt trực tiếp cuốn đi, xuất hiện ở trước mặt hắn chính là Không Môn thứ năm! Không Môn thứ năm này so với những Không Môn lúc trước còn thực chất hơn vô số lần, giống như là một cánh cửa thực sự sừng sững giữa tinh không. Khi cánh cửa này hiện ra, Vương Lâm hoàn toàn không tiếp tục đưa hai tay xé vỡ, mà hai mắt lộ ra một luồng ánh sáng kinh thiên, nhìn Không Môn thứ năm kia một cái rồi trực tiếp nhắm mắt lại.

Nhắm hai mắt lại, lập tức ở trong lòng Vương Lâm thiên địa vạn vật toàn bộ đều là giả. Ý muốn của hắn, suy nghĩ của hắn, hết thảy đều là giả!

Ngay khi nhắm mắt lại, Vương Lâm lại mở mạnh hai mắt. Ngay khi mở mắt ra, thiên địa vạn vật, hết thảy những thứ giả dối đều biến thành chân thật. Đây là Chân Giả Đạo, thần thông mà hắn đã ngộ ra từ chân giả bổn nguyên!

Không Môn thứ năm kia tồn tại trong tinh không, nhưng Vương Lâm lại một lần nữa nhắm mắt lại, giơ tay phải lên vung về phía trước. Một cái vung tay này đơn giản giống như là quét đi tro bụi, nhưng trong mắt mấy vạn tu sĩ bốn phía, trong mắt Chu Cẩn, nam tử áo xanh, Hư Thần Thiên Tôn, trong mắt đám người Tư Đồ Nam, Không Môn thứ năm kia trong nháy mắt vặn vẹo, không ngờ giống như là tro bụi, dưới một cái vung tay của Vương Lâm dần dần tiêu tan, hóa thành vô số mảnh, yên lặng sụp đổ ở trước mặt Vương Lâm.

Năm Không Môn bị Vương Lâm lần lượt phá vỡ toàn bộ. Ngay khi cánh cửa này tiêu tan, cái khe mơ hồ hiện ra ở trên mi tâm của Vương Lâm đã hiện ra hoàn toàn. Bên trong cái khe kia dường như có lực hút vô tận, ngay khi nó xuất hiện ngay cả tinh không này cũng như bị hút vào.

Một khí thế tuyệt cường của Không Linh Sơ Kỳ từ trên thân thể Vương Lâm triệt để khuếch tán ra! Nếu như hắn đã thỏa mãn, thì lúc này sẽ hấp thụ sức mạnh Không Môn kia, hắn sẽ trở thành tu sĩ Không Linh Sơ Kỳ. Nhưng hắn sao có thể đã thỏa mãn được, lúc này mới chỉ có năm đạo bổn nguyên mà thôi. Vương Lâm hắn còn có đạo bổn nguyên thứ sáu do Thanh Thủy tặng cho!

Sát lục bổn nguyên bị hắn hấp thụ vào trong cơ thể, vừa mới xuất hiện đã đại thành kia đã giúp hắn dẫn động Không Môn thứ sáu xuất hiện!

Những cảnh tượng này, lần lượt nhân quả phá Không Môn, sinh tử xé Không Môn, chân giả quét Không Môn, khiến cho tu sĩ bốn phía nhìn thấy mà hoảng sợ đến cực điểm!

Cũng không biết ai là người đầu tiên phản ứng lại, trong tiếng gào thét hoảng sợ trực tiếp điên cuồng hướng về phía sau bỏ chạy. Từ đó, gần như toàn bộ tu sĩ giới ngoại trong khoảnh khắc này đều hướng về bốn phương tám hướng nhanh chóng bỏ trốn. Bọn họ sợ, nhìn Vương Lâm phá vỡ Không Môn đơn giản như vậy, khiến cho bọn họ không thể không sợ, khiến cho bọn họ hoảng sợ đến cực điểm!!

Lần đầu tiên lấy lôi đình để phá vỡ Không Môn cũng là bình thường, lần thứ hai lấy lửa để đốt cháy cũng có thể chấp nhận được. Nhưng lần thứ ba, thứ tư, thứ năm, một chưởng, một ấn, một cái vung tay kia, ba cánh cửa sụp đổ, nhất là lần cuối cùng, chỉ cần nhắm mắt mở mắt cũng có thể khiến cho Không Môn kia tiêu tan một cách quỷ dị, những chuyện này đã vượt xa khỏi sự tường tượng của tu sĩ giới ngoại.

Nam tử áo xanh kia cũng hoảng sợ, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Mặc dù tu vi của hắn đã đạt tới Không Huyền, nhưng cũng chỉ là Sơ Kỳ mà thôi. Sau khi Vương Lâm liên tục phá vỡ ba cánh cửa kia khiến cho hắn đã nhìn ra một chút manh mối.

- Nhân quả, sinh tử, chân giả!! Không ngờ hắn có thể minh ngộ được những bổn nguyên đại đạo này, người này không thể trêu chọc được, không thể trêu chọc được!!

Bổn nguyên cũng chia làm hư và thực, ví như lôi hỏa là thực, những thứ như nhân quả là hư ảo, minh ngộ những bổn nguyên hư ảo này còn khó khăn hơn rất nhiều.

- Đạo bổn nguyên thứ sáu, sát lục bổn nguyên!

Thanh âm của Vương Lâm rất bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa một sự chết chóc kinh thiên. Ngay khi lời nói của hắn truyền ra, chỉ thấy trong tinh không này bất ngờ có những bông tuyết hoa màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện, tràn ngập bốn phía.

Trong những bông tuyết hoa màu đỏ lạnh lẽo này bay lượn, Không Môn thứ sáu ầm ầm xuất hiện!

Không Môn thứ sáu này hoàn toàn không giống với năm Không Môn trước đó, nó không ngờ là bạch cốt tạo thành, liếc mắt nhìn sẽ thấy đây gần như không phải là một cánh cửa, mà là một cái đầu lâu khổng lồ. Cánh cửa quái dị này chậm rãi hiện ra ở trước mắt Vương Lâm, một gợn sóng chấn động tinh không từ bên trong lan ra vô tận. Gợn sóng kia khuếch tán ra, hễ những tu sĩ bị nó lan tới, toàn bộ đều thân thể run lên, hình dạng trực tiếp trở nên già yếu.

Còn có gần một vạn người trong gợn sóng này không có bất cứ một tiếng kêu thảm thiết nào, trực tiếp già đi mà chết, trở thành những đám tro bụi tiêu tan.

- Vạn Không cốt Môn!!

Trong những người ở nơi đây, có thể nhận ra được cánh cửa này chỉ có hai người, một người là Nam Vân Tử, còn người kia là Hư Thần Thiên Tôn. Thậm chí ngay cả nam tử áo xanh kia cũng chưa từng nhìn thấy Không Môn nào có hình dạng như thế này, cũng chưa từng nghe nói tới.

- Đây… đây là… hình dạng này, cánh cửa bạch cốt này, chẳng lẽ chính là Vạn Không Cốt Môn trong truyền thuyết!

Hư Thần Thiên Tôn kia sắc mặt tái nhợt, nhìn cánh cửa giống như là đầu lâu kia, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ tới cực độ.

- Tiên Phi từng nói Vạn Không Cốt Môn là một truyền thuyết của quê hương nàng ta, ở đó người có thể dẫn động cánh cửa này cực kỳ hiếm thấy. Nhưng người nào có thể dẫn động được cánh cửa này xuất hiện, nếu không gặp phải tai họa, thì nhất định sau này sẽ trở thành Đại Tôn.

- Vạn Không Cốt Môn, Phong Tôn đời trước đã từng nói tới vật này, nhưng phàm là người ở bước thứ ba có thể dẫn động cánh cửa này xuất hiện, tương lai của người đó sẽ không thể tưởng tượng được. Hắn từng nói, cánh cửa này không phải là của Phong Giới, mà hiện ra ở quê hương của hắn!

Nam Vân Tử nhìn cánh cửa quỷ dị kia, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1622 Xuất thủ đại đạo

Vương Lâm không biết về Vạn Không Cốt Môn, nhưng sự quỷ dị của cánh cửa này cũng khiến cho hai mắt hắn sững lại. Nhìn cánh cửa khổng lồ đang chậm rãi thực chất hóa, xuất hiện ở trước mắt, trong mắt Vương Lâm có ánh sáng chết chóc lóe lên. Bất chấp cánh cửa này có quỷ dị đến mức nào, nhưng trong mắt Vương Lâm, cánh cửa này cũng không có gì khác, chỉ là một Không Môn bước thứ ba mà thôi. Thân thể hắn tiến về phía trước, giơ tay phải lên, lập tức vô số tuyết hoa trôi nổi trong tinh không nhất tề chấn động, nhanh chóng chuyển hướng, lao thẳng tới tay phải của Vương Lâm. Trong nháy mắt, tay phải Vương Lâm tản mát ra hồng quang vô tận, tay phải của hắn đã hoàn toàn trở thành một huyết chưởng. Hồng quang chói mắt kia còn có một sát khí lạnh như băng tràn ngập bên trong tinh không này. Dưới sát khí này, những tu sĩ đang kinh hãi ở bốn phía nơi đây toàn bộ đều tâm thần run rẩy, không ngờ không thể bỏ chạy một bước nào.

- Sát lục bổn nguyên…

Vương Lâm thì thào, thân thể hướng về phía trước nhoáng lên một cái, lao thẳng tới cánh cửa giống như đầu lâu kia. Trong nháy mắt, Vương Lâm đã tới gần, giơ tay phải lên, huyết chưởng kia tản mát ra hào quang vạn trượng, theo cánh tay phải của hắn trực tiếp giáng xuống cánh cửa này.

Ầm một tiếng, dưới một chưởng này, một dấu tay khổng lồ đỏ như máu xuất hiện ở trên Vạn Không Cốt Môn này. Bên trong chưởng ấn đỏ như máu này có ẩn chứa sự giết chóc cả đời của Vương Lâm, còn ẩn chứa cả sự giết chóc của Thanh Thủy, sự giết chóc này đã trở thành một loại bổn nguyên. Ngay khi giáng xuống Vạn Không Cốt Môn này, dường như có vô số oan hồn nhất tề hiện ra, trong tiếng gào thét kêu rên như muốn lao

ra khỏi chưởng ấn đỏ như máu này, nhưng không cách nào thoát ra được, mà chuyển hướng lao thẳng tới Không Môn kia.

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên ngợp trời. Vạn Không Cốt Môn này quả thật là bất phàm, dưới huyết chưởng sát lục này, trong sự gào thét của vô số oan hồn cũng chỉ chấn động một cái, chỉ xuất hiện một vài vết nứt, chứ không hề sụp đổ! Chẳng những nó không sụp đổ, mà còn có một luồng phản lực ầm ầm bộc phát ra, lao thẳng tới Vương Lâm.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra hàn quang. Cánh cửa này càng khó mở, thì hắn lại càng hứng thú, lúc này trong tiếng cười dài thân thể hắn lui về phía sau mấy bước, giơ tay phải chỉ lên bầu trời, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

-Lôi!

Trong tiếng ầm ầm, lôi đình tràn ngập thiên địa, lao thẳng tới Không Môn.

-Hỏa!

Ngọn lửa hừng hực bùng cháy, hóa thành một cơn lốc, thiêu đốt Vạn Không Cốt Môn.

- Nhân Quả Ấn!

Tay phải của Vương Lâm nắm lại.

- Sinh Tử Ấn!

Hắn giơ tay trái lên, cùng với tay phải hợp lại rồi phân ra.

- Chân Giả Đạo!

Vương Lâm lại nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, một khí thế ngợp trời tràn ngập toàn thân. Đây là khí thế của bậc đại nho đương thời, cùng với khí thế của Không Linh Sơ Kỳ dung hợp lại với nhau vờn quanh. Vương Lâm lại tiến về phía trước, tay phải nắm lại, hướng về phía Không Môn thứ sáu kia đánh một quyền.

- Sáu đạo bổn nguyên, mở Không Môn!

Vương Lâm hét lớn một tiếng, toàn thân như một đạo cầu vồng lao thẳng tới Không Môn, càng ngày càng gần. Gần như trong nháy mắt, tay phải của hắn ầm một tiếng đánh lên Vạn Không Cốt Môn. Một quyền này ẩn chứa tất cả kỳ vọng suốt hai ngàn năm tu đạo của Vương Lâm. Một quyền này là một đòn tấn công toàn lực kết hợp sáu đạo bổn nguyên đại thành của hắn. Một quyền này là quyết tâm muốn trở nên hùng mạnh

hơn để làm cho Lý Mộ Uyển sống lại. Một quyền này còn là một đòn phá cửa, khiến cho Vương Lâm hắn trở thành bước thứ ba toàn năng !

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên kinh thiên, chấn động bốn phía, quét ngang tinh không. Vạn Không Cốt Môn khổng lồ kia đột nhiên run lên, những vết nứt nhanh chóng lan ra, gần như trong nháy mắt trực tiếp sụp đổ!

Đây là Không Môn thứ sáu!

Liên tục phá vỡ sáu Không Môn, trong thiên địa này không còn có bất cứ một sức mạnh gì có thể ngăn cản Vương Lâm trờ thành bước thứ ba toàn năng !

Ngay khi cánh cửa này tan vỡ, một vòng xoáy tinh không vô cùng to lớn bất ngờ xuất hiện. Từ trong vòng xoáy kia có một sức mạnh Không Môn giống như nước biển cuồn cuộn trong thời gian ngắn điên cuồng xông ra, trực tiếp dũng mãnh nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Dưới sức mạnh Không Môn này, toàn thân Vương Lâm truyền ra tiếng ầm ầm, sáu đạo bổn nguyên trong cơ thể hắn nhanh chóng dung hợp, khí thế trên người hắn đột nhiên từ Không Linh Sơ Kỳ bắt đầu bạo tăng, trực tiếp trờ thành Không Linh Trung Kỳ!

Trong sự dung nhập của sức mạnh Không Môn kia, thân thể của Vương Lâm không ngừng được ngưng luyện. Theo sự dung hợp, trong đầu hắn ầm một tiếng, thân thể của hắn đã thực sự đột phá được cực hạn nào đó, từ đỉnh của bước thứ hai đã hoàn toàn bước thêm một bước!

Một bước này chính là một bước của toàn năng, bước một bước này, không chỉ khí thế trên người của Vương Lâm tăng lên, mà tu vi của hắn cũng đã chính thức đột phá bước thứ hai, trở thành bước thứ ba toàn năng !

Từ nay về sau, Vương Lâm hắn chính là bậc toàn năng!

Tiếng ầm ầm trong cơ thể, tiếng nổ vô tận trong đầu, còn có cảm giác khiến cho hắn cực kỳ thoải mái từ khắp toàn thân truyền tới dường như giúp cho Vương Lâm thay da đổi thịt, khiến cho thân thể hắn biến đổi từ trong ra ngoài.

Bước tu đạo đầu tiên, từ Luyện Khí tới Vấn Đỉnh là làm cho thân thể tu sĩ thoát khỏi xác phàm, cho đến Khuy Niết là hoàn thành lần thay da đổi thịt đầu tiên, có thể hấp thụ thiên địa nguyên lực!

Bước thứ ba này là lần thay da đổi thịt thứ hai trong cuộc đời của tu sĩ, đem thân thể khuếch trương lên vô hạn, khiến cho thân thể cùng với thiên địa không còn bất cứ một ngăn cách gì. Bước này còn là một sự nghịch thiên đến cực điểm, đã dung hóa tư chất của tu sĩ, từ nay về sau, đối với bước thứ ba toàn năng, không có sự hạn chế về tư chất, thứ còn lại, chính là ngộ tính! Theo sáu đạo bổn nguyên không ngừng dung hợp, ngay khi lôi bổn nguyên và hỏa bổn nguyên dung hợp với nhau, tu vi của Vương Lâm từ Không Niết Sơ Kỳ đã tăng lên Không Niết Trung Kỳ!

Sau khi lại dung hợp thêm nhân quả bổn nguyên, tu vi của hắn lại bạo tăng, đạt tới Không Niết Hậu Kỳ!

Theo sau sinh tử bổn nguyên, chân giả bổn nguyên cũng hoàn toàn được dung hợp, tu vi của Vương Lâm đã đột phá Không Niết Đại Viên Mãn, trở thành bậc toàn năng Không Linh Sơ Kỳ trong Không Tứ Cảnh của bước thứ ba!

Tu vi của Vương Lâm tăng lên càng ngày càng mạnh, hóa thành một uy áp tràn ngập bốn phía. Ngay khi tất cả mọi người chăm chú nhìn, Hư Thần Thiên Tôn không còn ẩn giấu sát khí trong hai mắt nữa, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, thân thể điên cuồng phóng về phía trước.

Vừa rồi ở trước Không Môn, hắn không thể ra tay, nhưng lúc này Không Môn đã sụp đổ, hắn phải giết chết Vương Lâm. Hắn có cảm giác nếu hôm nay không giết được đối phương, thì cả đời này hắn sẽ không còn có thể giết chết người này được nữa. Nhất là Vạn Không Cốt Môn kia xuất hiện lại càng làm cho Hư Thần Thiên Tôn da đầu tê dại. Lúc này hắn đã nghĩ thông suốt hết thảy, cho dù phân thân này có tan vỡ, hắn cũng bất chấp, mối thù của hắn với Vương Lâm là mối thù sinh tử, hôm nay Vương Lâm không chết, thì sau này Hư Thần Thiên Tôn hắn nhất định sẽ tử vong!

- Hiện giờ hắn đang dung hợp bổn nguyên, chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn! Một khi hắn hoàn toàn dung hợp, với tu vi của hắn chỉ sợ cho dù là Không Huyền Sơ Kỳ thì ta cũng không phải là đối thủ của hắn! Quyết không thể để cho hắn sống sót.

Cũng có suy nghĩ đó trong đầu còn có nam tử áo xanh kia. Hắn vốn đang sợ hãi lui về phía sau, nhưng lúc này nhìn thấy hành động của Hư Thần Thiên Tôn, cũng cắn răng, hai mắt đỏ bừng, toàn thân tràn ngập hàn băng vô tận, lao thẳng tới Vương Lâm. Còn có Chu Cẩn kia, cảnh tượng này đã dọa cho hắn sợ vỡ tâm thần, nhưng dù sao hắn cũng là bước thứ ba toàn năng, là lão tổ của Phụng Thiên Lang Tộc, thần sắc hắn lộ ra vẻ liều mạng, trong tiếng gầm điên cuồng phóng tới. Ở phía sau hắn, một con huyết lang dài mấy vạn trượng rít gào đi theo.

Hành động của ba người khiến cho đám người Nam Vân Tử lập tức thân thể nhoáng lên, không để ý đến thương thế định lao tới ngăn cản. Nhưng ngay lúc bọn họ đang định lao đi, một thanh âm nhẹ nhàng giống như là gió xuân vang lên bên tai bọn họ!

- Không sao!

Thanh âm này mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh không thể nghi ngờ, ngăn cản bước chân của đám người Nam Vân Tử. Trước mắt bọn họ, ở xung quanh Vương Lâm đang hấp thụ sức mạnh Không Môn từ trong vòng xoáy hiện ra sau khi Không Môn sụp đổ, ba người đám Hư Thần Thiên Tôn từ ba hướng đang lao thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm đã dung hợp được năm đạo bổn nguyên, đang sử dụng sức mạnh Không Môn để dung hợp đạo bổn nguyên thứ sáu. Ngay khi ba

người đám Hư Thần Thiên Tôn lao tới, Vương Lâm giơ tay phải lên, điểm một chỉ về phía ba người.

Một chỉ này là do hắn thân là Không Linh tu sĩ, thân là bước thứ ba toàn năng, trong lúc hấp thụ sức mạnh Không Môn, dung hợp bổn nguyên mà xuất ra. Đột nhiên, tinh không biến đổi, một chỉ này dường như khiến cho tinh không ngừng vận chuyển, khiến cho cả thời gian cũng phải ngừng lại.

Trong một chỉ này, Vương Lâm còn đem những đạo niệm bỏ đi trong ba đạo quả mà trong lúc mộng đạo hắn không tiêu hóa được theo một chỉ này xuất ra.

Một chỉ này xuất ra, thân thể Chu Cẩn kia đột nhiên run lên, không thể bước tới thêm được chút nào nữa. Nam tử áo xanh kia cũng phát hiện toàn thân như thể bị vô số đạo niệm kiềm chế, không thể chuyển động được. Duy chỉ có Hư Thần Thiên Tôn kia là thân thể còn có thể tiến về phía trước, nhưng tốc độ cũng bỗng nhiên giảm xuống. Đúng lúc này, Vương Lâm cử động. Hắn chém giết cả đời, thứ mà hắn không sợ nhất chính là giết chóc. Lúc này trong khi bước tới, hắn trực tiếp đi tới trước nam tử áo xanh kia, nhắm hai mắt lại rồi mở ra, trong mắt nam tử áo xanh kia lập tức có một thoáng mê man. Ngay khi tâm thần hắn mê man, thân thể hắn khựng lại, Vương Lâm giơ tay phải lên, năm ngón tay tạo thành chưởng ấn lên người của nam tử kia, đồng thời năm ngón tay quặp vào, hoàn toàn nắm lại.

- Nhân Quả Án!

Nam tử áo xanh kia toàn thân chấn động, phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo. Tu vi của hắn tuy là Không Huyền Sơ Kỳ, nhưng nhiều năm liên tục chiến đấu, hơn nữa thương thế năm đó vẫn còn chưa hoàn toàn bình phục, trên thực tế sức mạnh có thể phát huy ra chỉ đạt tới đỉnh của Không Linh, lúc này bị Định Thân Thuật trói lại, không ngờ không có một chút sức mạnh phản công nào.

Trong Nhân Quả Ấn, ngay khi tay phải Vương Lâm giơ lên, trong tay hắn có nắm một đám sương mù hư ảo. Đám sương mù này không ai biết được đó là thứ gì, nhưng đám sương mù này vừa ra khỏi thân thể của nam tử áo xanh, thân thể người này lập tức run lên kịch liệt, hai mắt trợn lên, thần sắc vặn vẹo, thống khổ không thể chịu nổi. Thứ được rút ra này chính là một sức mạnh nhân duyên, một sức mạnh đạo niệm. Thứ được rút ra này, không ngờ chính là bổn nguyên của nam tử áo xanh kia!!! Đám sương mù kia ở trong tay Vương Lâm nhanh chóng biến đổi, trong thời gian ngắn không ngừng mấy lần hóa thành hàn băng, muốn thoát ra khòi tay Vương Lâm, nhưng cuối cùng vẫn bị Vương Lâm bình tĩnh nắm được.

Nhân Quả Ấn, bá đạo vô cùng! Bổn nguyên cũng là một phần của nhân quả, con người là nhân, tu luyện là duyên, cuối cùng ngưng tụ thành bổn nguyên bước thứ ba, đó chính là quả! Vương Lâm lúc này mái tóc trắng trên đầu tung bay, thần sắc ung dung, giống hệt như Phong Tôn năm đó!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1623 Hư Thần Thiên Tôn

- Bổn nguyên cũng là nhân quả, bàn tay mở ra là nhân, nắm lại là quả… Niệm tình ngươi tu đạo cũng không dễ dàng, hôm nay ta không giết ngươi, chỉ lấy đi bổn nguyên của ngươi, phong ấn ngàn năm, hãy rời khỏi chiến trường đi!

Hai mắt Vương Lâm ẩn chứa cả thiên địa, một khí thế vô biên từ trong thân thể đột nhiên bộc phát ra, trực tiếp rơi vào trong mắt của nam tử áo xanh kia.

Nam tử này toàn thân chấn động, trong đầu vang lên tiếng ầm ầm, lại một lần nữa phun ra máu tươi. Dưới một cái vung tay của Vương Lâm, thân thể hắn liên tục lui về phía sau, cho đến khi lùi lại mấy ngàn trượng mới dừng lại, thần sắc phờ phạc, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

- Ngươi… Đây… đây là thần thông gì!!!

- Cút!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra một lần nữa từ trong miệng hắn truyền ra một tiếng rất bình tĩnh. Hắn không hề thét lên, mà cực kỳ bình thản, nhưng truyền vào trong tai nam tử áo xanh kia cũng giống như là thiên địa sụp đổ. Nam tử kia tâm thần chấn động, dường như có một sức mạnh nhập vào trong cơ thể, muốn xé nát nguyên thần của hắn.

Trong lúc hoảng sợ, trong miệng nam tử áo xanh này tràn ra máu tươi, thân thể hắn vội vàng lui về phía sau, giống như là hồn bay phách tán, điên cuồng bỏ chạy.

Bổn nguyên của hắn vẫn chưa mất đi toàn bộ, nhưng dưới Nhân Quả Ấn của Vương Lâm cũng đã bị rút ra hơn phân nửa. Điều này khiến cho hắn hoảng sợ đến cực điểm, loại thần thông này mặc dù hắn chưa bao giờ nghe nói tới, nhưng cũng mơ hồ biết được sức mạnh của nó cũng phải tương đương với Tĩnh Trung Lao Nguyệt của Chưởng Tôn.

Tâm thần hắn run rẩy, trong lúc lui về phía sau trong lòng tràn ngập sự không cam lòng. Hắn tự nhủ nếu tu vi còn giữ được như lúc mạnh nhất, thì cho dù đối phương có thi triển Nhân Quả Ấn, muốn lấy bổn nguyên của mình cũng tuyệt đối sẽ không đơn giản như ngày hôm nay.

- Lão phu có tu vi Không Huyền, lão phu không phục!!

Trong lòng hắn gào thét, nhưng thần sắc không lộ ra một chút nào, cũng không quay đầu lại, mà vội vàng bỏ chạy về phía sau.

Hết thảy chuyện này nói thì dài, nhưng thực tế cũng chỉ diễn ra trong phút chốc. Một ấn bức lui nam tử áo xanh, Vương Lâm xoay mạnh người, bước về phía Hư Thần Thiên Tôn dưới Định Thân Thuật tốc độ đã chậm lại, đang mang theo sát khí lao tới kia.

- Chuyện năm đó, hôm nay kết thúc được rồi.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, nhưng thần sắc lại rất bình tĩnh, nhìn về phía Hư Thần Thiên Tôn, đồng thời thân thể tiến về phía trước.

- Vạn Hà Hư Thần Đạo!

Hư Thần Thiên Tôn gầm nhẹ, hai tay bấm quyết, vung lên phía trước người. Chỉ thấy ở phía sau hắn lập tức có một cái khe khổng lồ trực tiếp hiện ra. Từ bên trong cái khe này hiện ra vô số hồn phách hương hỏa, bọn chúng dữ tợn lao ra, bất ngờ ở trong tinh không này làm nổi lên những tia sáng vạn trượng. Bên trong những tia sáng kia chỉ thấy có hàng vạn pho tượng khổng lồ đột nhiên tràn ngập bốn phía.

- Trấn áp người này cho ta, trấn áp hắn vào thiên địa luân hồi, khiến cho hắn rơi xuống vực sâu của tinh không, hồn phách cả đời không thể thoát ra được nửa tấc.

Theo tiếng hô, Hư Thần Thiên Tôn chỉ hai tay về phía trước. Chỉ thấy hàng vạn pho tượng hư ảo ở bốn phía trong ánh hào quang ầm ầm đổ

xuống người Vương Lâm, dường như muốn chôn vùi hắn trong tinh không này.

Trong khoảnh khắc này, ở phía dưới Vương Lâm xuất hiện một vòng xoáy rất lớn. Vòng xoáy này chính là do thần thông biến hóa ra, trong lúc nó xoay tròn, có vô số oan hồn xuất hiện. Bọn họ gào thét thê lương, thân thể vặn vẹo kéo dài ra, tràn ngập xung quanh Vương Lâm, còn lôi kéo thân thể hắn. muốn kéo hắn vào trong vòng xoáy kia.

Lúc này, ở không trung phía trên Vương Lâm, vòng xoáy xuất hiện sau khi Không Môn sụp đổ vẫn còn tồn tại. Vì thế, từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Chỉ thấy ở bên trên và bên dưới Vương Lâm toàn bộ đều có vòng xoáy, ở giữa hai vòng xoáy này là hàng vạn pho tượng hư ảo. Những pho tượng này tỏa ra những tia sang chói mắt, hướng về phía Vương Lâm ầm ầm đổ xuống.

Nhìn như thể thân thể Vương Lâm đã hoàn toàn bị bao vây dưới thần thông của Hư Thần Thiên Tôn.

- Chết đi cho ta!!

Hư Thần Thiên Tôn thần sắc dữ tợn, trong lúc giơ tay phải lên liền có một đám sương mù màu tím hiện ra, bất ngờ ở trong tay của Hư Thần Thiên Tôn này hóa thành một thanh trường thương. Hắn cầm cây thương này vung mạnh về phía Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Cây trường thương kia mang theo sương mù vô tận lao thẳng tới Vương Lâm đang bị vây khốn.

Nam tử áo xanh đang bỏ chạy ở đằng xa lúc này dừng chân lại, thần sắc lộ ra vẻ đắn đo, nhưng nhanh chóng xoay mạnh người lại, nhìn chằm chằm Vương Lâm đang bị vây khốn. Trong tiếng gầm nhẹ, hắn không bỏ chạy nữa mà quay trở lại.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ngay khi những pho tượng kia đổ xuống, hắn nhắm hai mắt lại, thân thể từng bước tiến về phía trước. Tốc độ của hắn không nhanh, ở phía trước hắn đã có hơn một trăm pho tượng tới gần.

Ngay khi những pho tượng kia đổ xuống, cũng không biết là thân thể Vương Lâm biến thành hư ảo, hay những pho tượng kia thân mình trong suốt, bất ngờ trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Vương Lâm, giống như là không tồn tại.

Tiếng ầm vang ngợp trời, vô số pho tượng đổ xuống, nhưng không có một pho tượng nào có thể ngăn cản Vương Lâm, toàn bộ ở bên ngoài thân thể hắn biến thành trong suốt, dường như là tiêu tan. Chỉ thấy chúng xuyên qua thân thể hắn, nhưng ở phía sau hắn lại một lần nữa hiện ra, ầm ầm đổ xuống ở phía sau.

Hư Thần Thiên Tôn nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử trong hai mắt co rụt lại.

Vương Lâm bước đi không nhanh, nhưng trong nháy mắt đã tới trước mặt Hư Thần Thiên Tôn, giơ tay phải lên, hoàn toàn mặc kệ đối phương muốn thi triển loại thần thông gì, trực tiếp hướng về hư không phía trước nhấn một cái.

- Sinh Tử Ấn!

Tay trái là sinh, tay phải là tử. Bàn tay phải của của Vương Lâm hạ xuống, hắc khí đột nhiên tràn ngập toàn bộ bàn tay, mặc dù nhấn vào hư vô nhưng cũng khiến cho Hư Thần Thiên Tôn kia biến sắc.

Hắn cảm nhận được rõ ràng một chưởng này của Vương Lâm ẩn chứa một khí tức chết chóc. Theo một chưởng này hạ xuống, bên trong tinh không hoang tàn này dường như trong phút chốc không còn một chút sức sống, trở thành một vùng đất chết.

Ngay khi biến thành vùng đất chết, tinh không ở xung quanh Hư Thần Thiên Tôn trực tiếp xuất hiện vô số những vết nứt, đột nhiên tan vỡ, mang theo vô số khí tức tử vong lao thẳng tới Thiên Tôn.

Ầm một tiếng, thân thể của Hư Thần Thiên Tôn kia lui lại phía sau hơn mười trượng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn. Nhưng ngay lúc hắn ngẩng đầu, Vương Lâm lại giơ tay phải lên chỉ về phía Hư Thần Thiên Tôn.

-Định!

Thân thể của Hư Thần Thiên Tôn lập tức lại bị chậm lại. Hắn gầm nhẹ cố cử động thật mạnh, muốn phá vỡ sức mạnh của Định Thân Thuật, muốn xông ra khỏi vòng vây giống như là đầm lầy này.

Nhưng Vương Lâm sao có thể cho hắn cơ hội. Ngay khi thi triển Định Thân Thuật, thân thể hắn đã tới trước mặt Hư Thần Thiên Tôn. Hắn giơ tay phải lên, điểm vào mi tâm của Hư Thần Thiên Tôn.

-Lôi!

Lời vừa nói ra, ngón trỏ tay phải của Vương Lâm như hóa thành một đạo thiên lôi bất diệt. Đạo thiên lôi bất diệt này dung hợp sức mạnh lôi đình của cả giới nội giới ngoại. Một chỉ này có thể giết chết bước thứ ba toàn năng .

Cho dù Hư Thần Thiên Tôn này có là một trong Thái Cổ Ngũ Tôn, cho dù hắn có tu vi vô thượng, nhưng lúc này đến đây chỉ là phân thân của hắn, tu vi của hắn lúc này chỉ là Không Huyền mà thôi.

Vì thế, sức mạnh lôi đình này cũng có thể đả thương hắn!

Một chỉ này hạ xuống, Hư Thần Thiên Tôn chấn động toàn thân. Chỉ thấy ở trên mi tâm của hắn lóe lên ngân quang, mấy vạn tia màu bạc lập tức tràn ngập kéo dài ra, trong nháy mắt khuếch tán khắp toàn thân Hư Thần Thiên Tôn. Tiếng ầm ầm vang lên ngợp trời, khiến cho Hư Thần Thiên Tôn kia khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể vội vàng lùi lại.

Ngay khi hắn lùi lại, Vương Lâm lại một lần nữa bước tới, đưa ngón cái tay phải lại một lần nữa đặt lên mi tâm của Hư Thần Thiên Tôn.

-Hỏa!

Trong tiếng ầm ầm, trên mi tâm của Hư Thần Thiên Tôn, dưới những tia màu bạc đang tràn ngập, từng ngọn lửa diệt thế đột nhiên khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn, còn nhập vào trong tâm thần hắn, xông vào trong linh hồn, thiêu đốt kịch liệt.

Sự thống khổ khi toàn thân cả trong lẫn ngoài đồng thời bị thiêu đốt khiến cho thần sắc của Hư Thần Thiên Tôn vặn vẹo, hắn phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Nhưng tất cả chuyện này vẫn còn chưa chấm dứt. Hai mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, tay phải hắn giơ lên thành chưởng, đột nhiên lại đặt lên trán của Hư Thần Thiên Tôn. Sau khi chưởng hạ xuống, năm ngón tay hung hăng quặp lại, hướng vào lòng bàn tay thu lại, trở thành một quyền.

- Nhân Quả!

Một luồng bổn nguyên khí bất ngờ bị Vương Lâm rút ra!

Hắn liên tục ra tay, hoàn toàn không cho Hư Thần Thiên Tôn bất cứ một cơ hội phản kháng nào. Dựa vào Định Thân Thuật, Vương Lâm lúc này giống như là thiên đạo!

- Sinh Tử!

Vương Lâm giơ hai tay lên, tay trái là sinh, nhấn lên ngực của Hư Thần Thiên Tôn. Dưới một cái nhấn này, thân thể già nua của Hư Thần Thiên Tôn kia lập tức như lấy lại tuổi thanh xuân, dường như trong phút chốc trở nên trẻ lại.

Nhưng cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm trong nháy mắt hạ xuống. Tuổi thanh xuân kia tiêu tan, sức sống và tử khí từ trong thân thể Hư Thần Thiên Tôn ầm ầm bộc phát ra, dường như muốn xé nát thân thể hắn.

Thất khiếu Hư Thần Thiên Tôn chảy máu, nhưng thân thể hắn vẫn rất dữ tợn. Hắn là Thái Cổ Ngũ Tôn, tôn nghiêm của hắn không cho phép hắn khuất phục. Trong tiếng rít gào, Hư Thần Thiên Tôn này toàn thân ầm ầm chấn động, không ngờ đã phá được Định Thân Thuật.

Ngay khi Định Thân Thuật bị phá, tu vi toàn thân hắn trực tiếp bộc phát ra toàn bộ.

Nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, ngay khi đối phương phá vỡ Định Thân Thuật, hắn lại đưa ngón trỏ tay phải chỉ về phía trước.

- Định!

- Không!!!

Hư Thần Thiên Tôn kia toàn thân lại chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng!

- Chân Giả!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, hết thảy thiên địa này đều là giả. Hắn mở hai mắt ra, toàn bộ đều trở thành thật. Nhưng sau khi mở mắt ra, hắn lại nhắm mắt lại, giơ tay phải lên hung hăng trảm về phía trước.

- Sát lục!

Ầm một tiếng, tay của Vương Lâm như đao, tản mát ra hồng quang chết chóc ngợp trời, trực tiếp từ trên thiên linh của Hư Thần Thiên Tôn hung hăng trảm xuống.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Trong một tiếng kêu thảm thiết, thân thể của Hư Thần Thiên Tôn kia bất ngờ bị chia làm hai, hóa thành hai đám sương mù màu tím, hướng về hai bên cuốn đi.

Nhưng lúc này Vương Lâm đang nhắm mắt, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng bên trong đám sương mù bị phân làm hai này. Đám sương mù này dường như chỉ là một lớp áo, lúc này bị tách ra, lộ ra bản thể của phân phân Hư Thần Thiên Tôn!

Đó là một đám khí vô hình. Đám khí này là một đám khí hư ảo, tu sĩ rất khó có thể phát hiện ra, cũng chỉ có Vương Lâm nhờ có Chân Giả Đạo mới có thể cảm nhận được.

Đám khí vô hình này chính là cốt lõi của phân thân Hư Thần Thiên Tôn! Phân thân này, trên thực tế chính là một đám khí do bản thể của Hư Thần Thiên Tôn thở ra.

Hư Thần Thiên Tôn có tên là Hư Thần bởi vì thân thể của hắn từ xưa đến nay thủy chung đều là hư ảo. Thậm chí có thể nói, thân thể của hắn chính là một đám khí.

Lúc này đám khí vô hình hóa thành phân thân kia trong tình huống ngoài Vương Lâm ra không người nào có thể nhìn thấy, hướng về phía sau vội vàng bay đi, muốn rời khỏi nơi này.

Hư Thần Thiên Tôn hắn không phải là người có tu vi cao nhất trong Thái cổ Ngũ Tôn, nhưng là kẻ khó giết chết nhất!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1624 Bước thứ ba giương cung

Nhưng hôm nay hắn lại gặp phải Vương Lâm đã minh ngộ được chân giả bổn nguyên!

Vương Lâm hoàn toàn không mở mắt, ngay khi đám khí vô hình, cốt lõi phân thân của Hư Thần Thiên Tôn kia lùi lại phía sau, ngay khi nam tử áo xanh kia vừa quay trở lại, nhìn thấy Hư Thần Thiên Tôn bị xé nát đang hoảng sợ quay đầu, Vương Lâm nhắm hai mắt, giơ tay phải điểm lên mi tâm.

Dưới một chỉ này, kim quang vạn trượng lóe lên, chỉ thấy một giọt máu màu vàng bất ngờ từ trên mi tâm Vương Lâm chảy ra, bị hắn nắm ở trong tay.

Ngay khi nắm lấy giọt máu này, trong cơ thể Vương Lâm lập tức có một cây cung hiện ra. Cây cung này vừa xuất hiện, một luồng sát khí ngợp trời lập tức tràn ngập tinh không, bị Vương Lâm cầm ở trong tay.

Cây cung của Lý Quảng này nếu không có giọt máu màu vàng kia thì Vương Lâm không thể lại sử dụng. Cây cung này, trên thực tế năm đó sau khi huyết mạch tiên nhân của hắn bị bức ra, đã dung hợp với giọt máu này, cả mũi tên kia cũng ở trong giọt máu này.

Nhưng giọt máu này dù sao cũng thuộc về Vương Lâm, chỉ cần có máu ở trong tay, hắn có thể dựa vào cảm ứng mà gọi cây cung của Lý Quảng xuất hiện, sử dụng nó, bắn ra một tiễn kinh thiên động địa!

Có cây cung này trong tay, với tu vi của Vương Lâm, hắn không sợ thiên địa, không sợ bất kỳ một tu sĩ nào!

Cây cung này mới là tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn lúc này!

Nhắm hai mắt, tay trái Vương Lâm cầm cung, tay phải kéo dây cung, hướng về phía Hư Thần Thiên Tôn đang bỏ chạy kéo mạnh dây cung.

Vù một tiếng, tinh không dao động như muốn sụp đổ, cũng có thể nói là bắt đầu sụp đổ. Lấy vị trí của Vương Lâm làm trung tâm, tinh không ầm vang, từng tầng tan rã.

Hư Thần Thiên Tôn kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết không ai nghe thấy, một nguy cơ chết chóc tràn ngập. Hắn điên cuồng bỏ chạy, còn dung nhập vào trong thiên địa, trong nháy mắt đã biến mất ở bên ngoài Chu Tước Tinh.

Còn có nam tử áo xanh kia cũng hoảng sợ vội vàng bỏ chạy, xé ra một cái khe, một bước tiến vào.

Còn có mấy vạn tu sĩ ở trong Côn Hư Tinh Vực đã tứ tán mặc sức bỏ chạy. Bọn họ đã tan rã từ trước, cũng không biết được cảnh tượng bên ngoài Chu Tước Tinh, nhưng trong khoảnh khắc này cũng cảm nhận được rõ ràng một sự chết chóc đến từ trong linh hồn.

- Một tiễn này, ta muốn giành lại Côn Hư!

Vương Lâm nhắm hai mắt, thanh âm bình tĩnh. Ở trên dây cung đã được hắn kéo ra, một mũi tên đầu hình tròn bất ngờ từ trong hư ảo xuất hiện, trong nháy mắt thực chất hóa, trở thành một mũi tên thực sự!

Mũi tên này vừa xuất hiện, tay phải Vương Lâm buông mạnh ra. Ngay khi hắn buông tay ra, tiếng vù vù vang lên kinh thiên động địa, tinh

không chấn động, xuất hiện sự sụp đổ kịch liệt. Chỉ thấy dây cung kia mạnh mẽ đàn hồi lại, đưa vào trong mũi tên kia một luồng đại lực không thể nào hình dung nổi, khiến cho mũi tên này gào thét bắn ra!

Dưới mũi tên này, tinh không lại một lần nữa sụp đổ, hình thành những hố đen và vòng xoáy nối tiếp nhau vô biên vô hạn. Sự cuốn động này khiến cho mũi tên kia dẫn động một uy lực của thiên địa không cách nào hình dung được.

Mũi tên này, không ai có thể ngăn cản!

Khi mũi tên này bắn ra, tinh không xuất hiện những dao động, thân thể của nam tử áo xanh kia ở đằng xa bị bức ra. Hắn hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy ở phía sau có một hình tròn khổng lồ gào thét lao tới, sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Lúc này không thể so sánh với năm đó khi ở trong thế giới hư ảo, khi đó hắn chỉ là ảo ảnh, còn lúc này là bổn tôn của

hắn!

Lần này một khi tử vong, thì hắn sẽ chính thức đạo tiêu!

Không kịp suy nghĩ, ngay khi mũi tên kia tới gần, nam tử áo xanh này ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét cầu sự sống, hai tay bấm

quyết phun ra một ngụm máu tươi, bất chấp tất cả ở phía trước người thi triển ra toàn bộ bổn nguyên lực cuối cùng của hắn.

Hắn còn vạch hương hỏa giới, đem toàn bộ hồn phách hương hỏa không để lại chút nào toàn bộ xuất ra, dung nhập vào trong ngụm máu tươi, hóa thành mười vạn, trăm vạn tầng băng tràn ngập khắp thân thể, bất ngờ khiến cho thân thể hắn trong tiếng rắc rắc không ngừng đã bị bao phủ, trong nháy mắt biến thành một khối băng lớn có thể so với một tu chân tinh.

Đúng lúc này, mũi tên kia lao tới, vừa mới chạm vào khối băng to như một tu chân tinh này, khối băng kia lập tức tan vỡ. Trong mắt nam tử áo xanh ở chính giữa lộ ra vẻ tuyệt vọng càng đậm, hắn vỗ mạnh vào mi tâm, bất ngờ phá vỡ tộc ấn của mình, hóa thành sức mạnh lớn hơn, muốn chống lại sinh tử đại kiếp này!

Nhưng cuối cùng, trong một tiếng nổ vang vọng khắp Côn Hư Tinh Vực, mũi tên kia trong nháy mắt xuyên qua khối băng này. Sau khi nó xuyên qua, khối băng này sụp đổ, nam tử áo xanh ở bên trong chấn động toàn thân, phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp tan nát. Nguyên thần muốn bỏ chạy, nhưng cũng run lên, rồi tử vong.

Đây là tu sĩ Không Huyền đầu tiên tử vong trong cuộc chiến này!

Trong Côn Hư Tinh Vực có rất nhiều tu sĩ giới ngoại, nhưng vào lúc này, mỗi một tu sĩ giới ngoại đều cảm nhận được sự uy hiếp chết chóc kia.

Mũi tên này bay đi thẳng tắp, nhưng trên đó có những gợn sóng từ trên đầu mũi tên khuếch tán ra, từng vòng một lan khắp cả Côn Hư.

Hễ những tu sĩ chạm phải gợn sóng này đều chấn động, thân thể lập tức tan vỡ mà chết.

Ở phía đông của Côn Hư Tinh Vực, một đám gồm mấy trăm tu sĩ giới ngoại đang truy sát mấy chục tu sĩ giới nội còn sót lại ở phía trước trong sự hoảng sợ tột cùng. Mấy chục tu sĩ giới nội kia sắc mặt trắng bệch, tất cả đã như là những ngọn đèn cạn dầu.

- Hãy liều mạng với bọn chúng, cho dù là chết, thì ta cũng được chết ở quê hương!

- Một nam tử trung niên trong đám người đang bỏ chạy trong lúc tuyệt vọng cười thảm, xoay mạnh người đang định quay lại tự bạo.

Nhưng đúng lúc này, một gợn sóng từ tinh không lan tới, xuyên thấu qua thân thể của mấy chục người này, nhưng không khiến cho họ bị thương tổn chút nào. Nhưng trong lúc bọn họ đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy mấy trăm tu sĩ giới ngoại đang truy sát phía sau bị gợn sóng này quét qua, cả đám phát ra những tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ đều tử vong.

Ở phía nam Côn Hư Tinh Vực, có hai tu sĩ giới ngoại, tu vi đã đạt tới Thiên Nhân Suy Kiếp, đang nhe răng cười nén tâm trạng bất an truy sát một thanh niên ở phía trước. Thanh niên này sắc mặt tái nhợt, máu tươi đầm đìa.

Nhưng ngay lúc này, gợn sóng nổi lên, hai tu sĩ giới ngoại đang nhe răng cười kia thân thể chấn động, ầm ầm tan vỡ, để lại thanh niên kia ngơ ngác nhìn hết thảy chuyện này.

Phía tây của Côn Hư Tinh Vực, trên một tu chân tinh, tu chân tinh này đã bị tàn phá, các tông phái trên đó đã tử vong gần như không còn, đã bị tu sĩ giới ngoại chiếm cứ. Trong những tu sĩ giới ngoại này, có người đã chém giết đến đỏ cả mắt, không ngờ còn tàn sát cả thành trì của phàm nhân, trong những tiếng kêu thảm thiết cười lên điên cuồng.

Còn có vài tu sĩ giới ngoại bắt những nữ tu có nhan sắc ở những tông phái, muốn tu thành lô đỉnh để mang về giới ngoại buôn bán.

Nhưng vào lúc này, gợn sóng kia lại nổi lên, quét qua tu chân tinh này. Sau khi gợn sóng này quét qua, trong tu chân tinh này toàn bộ tu sĩ giới ngoại đều thân thể kịch chấn, lần lượt tan vỡ trở thành những đám máu thịt.

Ở phía bắc của Côn Hư Tinh Vực, mấy ngàn tu sĩ giới ngoại hóa thành hàng ngàn đạo cầu vồng lao thẳng tới biên giới, muốn đi tới những tinh vực khác để trợ chiến. Nhưng trong khi những đạo cầu vồng này bay đi

cũng chạm phải gợn sóng kia. Gợn sóng này quét qua, hàng ngàn đạo cầu vồng tan vỡ, không còn một người nào sống sót.

Chuyện giống như vậy, cảnh tượng giống như vậy đồng thời phát sinh trên khắp mọi nơi trong Côn Hư Tinh Vực này. Dưới gợn sóng quét qua, số lượng tu sĩ giới ngoại tử vong đã lên tới mức kinh người!

Ở biên giới giữa Côn Hư Tinh Vực và Vân Hải, đám khí vô hình do Hư Thần Thiên Tôn hóa thành kia từ trong hư ảo lại một lần nữa ngưng tụ thành bóng người, vẻ mặt hắn âm trầm, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, lao thẳng về phía trước.

- Có mũi tên này, còn ai có thể giết hắn!!! Đáng chết, nếu không có mũi tên này thì ta nhiều nhất cũng chỉ bị thương, nhưng cũng không thể giết chết hắn. Chỉ là… chỉ là… sao hắn lại có được cung tên này!!! Chưởng Tôn, năm đó người đưa cây cung kia ra, ngươi đã phạm phải một sai lầm lớn tày trời rồi!!! Có cung tên này, trong giới nội giới ngoại có ai có thể giết chết hắn! Cuộc chiến này lão phu không tham gia nữa, nếu phân thân này của lão phu có thể sống thì sẽ dung nhập vào trong bổn tôn, ngay lập tức rời đi!

Hư Thần Thiên Tôn này đã sợ hãi đến cực điểm. Lúc này trong lúc bỏ chạy, mắt thấy đã sắp tiến vào Vân Hải, hắn muốn theo lỗ hổng ở Vân Hải rời khỏi, trở lại giới ngoại. Hắn đã quyết không bao giờ trở lại giới nội nữa!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, Hư Thần Thiên Tôn sắc mặt đại biến, xoay mạnh người lại. Trong tinh không ở phía sau hắn, tinh không kia ầm ầm sụp đổ, một mũi tên trực tiếp phá vỡ tinh không lao tới, với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được, với một khí thế hoàn toàn không thể tránh khỏi trực tiếp gào thét xuyên qua thân thể của Hư Thần Thiên Tôn.

Ầm một tiếng, thân thể của Hư Thần Thiên Tôn tan vỡ, khí tức tiêu tan, tan thành mây khói.

Ngay khi phân thân của hắn tử vong, trong Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại, từ trong một tinh vực bị sương mù vô tận tràn ngập truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy đám sương mù tràn ngập khắp tinh vực này nhanh chóng co rút lại, cuối cùng hóa thành một bóng người. Bóng người này chính là bản thể của Hư Thần Thiên Tôn.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lùi lại mấy bước, ngẩng đầu lộ ra một vẻ kiêng kỵ rất đậm, nhìn xa xa về phía giới nội.

Trong Côn Hư Tinh Vực, ở bên ngoài Chu Tước Tinh, Vương Lâm mở hai mắt, cây cung trong tay tiêu tan, mũi tên kia cũng từ trong hư vô trở về, dung nhập vào trong giọt máu màu vàng trên tay phải hắn.

Giơ tay phải đặt giọt máu kia vào trong mi tâm, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn vòng xoáy Không Môn vẫn chưa tiêu tan ở trên không trung.

Quá trình ngưng tụ bước thứ ba của hắn vẫn còn thiếu một phần.

Cách đó không xa, Chu Cẩn là tu sĩ giới ngoại duy nhất ở nơi đây không bị gợn sóng kia giết chết. Hắn thân thể run rẩy, một cử động cũng không dám, nhìn thân thể bước vào trong vòng xoáy kia, ở trong vòng xoáy này điên cuồng hấp thụ sức mạnh Không Môn.

- Mạnh như vậy… Hắn… không ngờ hắn đã trở nên hùng mạnh như vậy!

Trong đầu Chu Cẩn trống rỗng, mặt xám như tro.

Không chỉ có hắn, lúc này trên Chu Tước Tinh, mấy ngàn tu sĩ giới nội kia toàn bộ cũng đứng ngây ra ở đó. Cảnh tượng vừa rồi khiến cho bọn họ khó có thể tin được!

- Phong Tôn… Đây mới là Phong Tôn, là hi vọng cho cuộc chiến của giới nội ta!

Nam Vân Tử trong mắt kích động không thôi. Hắn tu đạo đã nhiều năm, vốn không nên như vậy, nhưng cảnh tượng vừa rồi, bất luận là Vạn Không Cốt Môn, hay là uy lực của mũi tên kia cũng đủ để khiến cho hắn rung động.

Tư Đồ Nam cười ha hả, nhìn Vương Lâm trong vòng xoáy ở đằng xa, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

- Phong Tôn vinh quang!

Không biết ai là người đầu tiên hô lên, rồi tiếp đến người thứ hai, thứ ba, mấy ngàn tu sĩ này toàn bộ đều kích động hò hét. Ở phía sau bọn họ, pho tượng Vương Lâm trên Chu Tước Tinh kia ngẩng đầu nhìn tinh không, hai mắt lộ ra một vẻ cao ngạo, nhìn thiên địa giống như nhìn con kiến!

Nhưng chỉ có Vương Lâm là biết được, Thiên Kiếp của hắn, Thiên Kiếp bước thứ ba của hắn sắp tới!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1625 Khôi phục bảo vật cũ

Ở bên trong vòng xoáy kia, Vương Lâm không ngừng hấp thụ sức mạnh Không Môn, đạo sát lục bổn nguyên thứ sáu trong cơ thể hắn đã hoàn thành quá trình dung hợp cuối cùng với thân thể.

Ngay khi hoàn thành quá trình dung hợp này, tu vi của Vương Lâm từ Không Linh Sơ Kỳ đã tăng lên tới Không Linh Trung Kỳ!

Ngay khi đạt tới Không Linh Trung Kỳ, Vương Lâm giơ tay phải chỉ vào vòng xoáy Không Môn kia. Ở trong tay hắn, sức mạnh Không Môn kia không ngừng ngưng tụ lại. Lôi đình ầm vang, thiểm điện lấp loáng, từ bốn phương tám hướng lao tới. Một thanh kiếm lôi đình xuất hiện ở trong tay Vương Lâm.

Thanh kiếm này chỉ dài có bảy tấc, nhưng chính là một bảo vật bổn nguyên do Vương Lâm sau khi phá vỡ Không Môn, sau khi Không Môn sụp đổ dùng sức mạnh Không Môn kỳ dị bên trong vòng xoáy kia ngưng tụ thành!

Cũng giống như sát lục kiếm của Thanh Thủy năm đó, thanh tiểu kiếm dài bảy tấc này chính là do lôi đình bổn nguyên, đạo bổn nguyên thứ nhất của Vương Lâm ngưng tụ thành, hoặc cũng có thể nói nó chính là lôi đình bổn nguyên!

Thanh kiếm thứ hai, chính là kiếm của hỏa bổn nguyên. Trong lúc giơ tay phải lên, dưới một lượng lớn Không Môn lực từ trong vòng xoáy tiết ra, hỏa diễm kiếm xuất hiện!

Thanh kiếm thứ ba là nhân quả kiếm. Kiếm này dung hợp sự minh ngộ đối với nhân quả suốt cả đời Vương Lâm, lơ lửng ở trước người Vương Lâm, phát ra ánh sáng nhẹ nhàng.

Thanh kiếm thứ tư là sinh tử kiếm. Khi kiếm này xuất hiện, thiên địa chấn động, hai luồng khí hắc bạch lượn lờ, cuối cùng hóa thành một thanh đoản kiếm cũng dài bảy tấc.

Thanh kiếm thứ năm là chân giả kiếm. Nhưng sức mạnh kỳ dị bên trong vòng xoáy Không Môn kia có hạn, sau khi trợ giúp Vương Lâm ngưng tụ ra bốn thanh kiếm, mơ hồ đã có dấu hiệu tiêu tan. Cùng lúc đó, từ phía tận cùng tinh không truyền đến một tiếng gào thét trầm trầm. Đây chính là khí tức của Thiên Kiếp!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn đã biết lúc này sau khi phá vỡ Không Môn, Thiên Kiếp sẽ tới, cũng là Thiên Kiếp mạnh nhất mà hắn gặp phải trong suốt cuộc đời này!

Nhưng Vương Lâm không có một chút sợ hãi nào, ánh mắt bình tĩnh, thân thể tiến về phía trước, duỗi hai tay hướng về phía vòng xoáy Không Môn đang chuẩn bị tiêu tan kia kéo một cái.

Bị hắn kéo, vòng xoáy này chấn động, càng có nhiều sức mạnh Không Môn từ bên trong điên cuồng tiết ra.

Dưới sức mạnh Không Môn vô biên này, chân giả kiếm bất ngờ ngưng tụ thành.

Thanh kiếm thứ sáu là sát lục kiếm. Kiếm này không phải là được Thanh Thủy tặng cho, mà là Vương Lâm tự mình ngưng tụ thành. Ngay khi sát lục kiếm này thành hình, vòng xoáy do Không Môn biến thành bắt đầu tiêu tan không thể cưỡng lại được nữa.

Sức mạnh Không Môn này cực kỳ huyền diệu, nó chẳng những có thể giúp tu sĩ dung hợp bổn nguyên, khiến cho thân thể tu sĩ giống như phàm nhân Trúc Cơ, mà còn có thể ngưng tụ bổn nguyên thành pháp khí. Sức mạnh này Vương Lâm không biết là từ đâu đến, càng không hiểu được rốt cuộc nó là cái gì.

Nhưng hắn biết sức mạnh Không Môn kỳ dị này là thứ cực kỳ khó mà có được. Cả đời tu sĩ có lẽ cũng chỉ được trải nghiệm một lần, một khi biến mất, rất có thể sẽ không còn có cơ hội xuất hiện lại lần nữa.

Thậm chí khí tức này mơ hồ có thể khôi phục pháp bảo. Điều này từ khả năng có thể từ trong bổn nguyên ngưng tụ ra pháp khí có thể thấy được.

Trong lúc ngẩng đầu, ngay khi vòng xoáy Không Môn kia sắp sửa tiêu tan, Vương Lâm giơ tay phải đột nhiên chỉ về phía vòng xoáy này, sử dụng tu vi to lớn của bước thứ ba Không Linh Trung Kỳ thi triển Định Thân Thuật. Dưới một chỉ này, từ trong miệng Vương Lâm phát ra một tiếng quát khẽ.

-Định!

Định Thân Thuật, Vương Lâm sau khi đạt tới bước thứ ba đã hiểu rõ được bản chất, không chỉ có khả năng định thân mà hết thảy vạn vật trong thiên địa dưới một chữ Định này cũng đều phải dừng lại!

Một chữ phát ra, vòng xoáy kia lập tức truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếng nổ này truyền vào trong tai tu sĩ bốn phía giống như là một tiếng gào thét phẫn nộ.

Từ xưa đến nay, phàm là tu sĩ khi đối diện với Không Môn đều có một sự kính sợ, cho dù là Phong Tôn năm đó cũng giống như vậy. Trên thế gian này, cũng chỉ có một mình Vương Lâm dám ở trước vòng xoáy Không Môn này mà thi triển Định Thân Thuật!

Nếu là trước khi mộng đạo, thì Vương Lâm cũng sẽ không làm như vậy. Nhưng sau khi hắn mộng đạo, hắn đã có khí thế của bậc đại nho, hắn hiểu rõ đạo lý của thiên địa, nhìn thiên địa, nhìn hết thảy sinh linh giống như là những con kiến. Đây không phải là kiêu ngạo, mà là một sự bình đẳng với thiên địa vạn vật. Tồn tại, hay không tồn tại, hoàn toàn không có bất cứ sự khác nhau nào.

Hắn không hề kính sợ, chỉ còn ánh mắt bình tĩnh như mặt nước.

Một chữ Định khiến cho vòng xoáy khổng lồ kia ầm ầm dừng lại. Định Thân Thuật này tuy mạnh, có thể khiến cho vạn vật dừng lại, nhưng ngay khi khóa vòng xoáy kia lại, lập tức liền xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể tiến về phía trước, hướng vào sâu bên trong vòng xoáy vung mạnh tay phải lên, hóa thành một lực hút cực mạnh, đem sức mạnh Không Môn vô tận vốn không phải thuộc về hắn, vốn sẽ không lan ra từ bên trong hút ra vô số.

Tiếng ầm ầm từ trong vòng xoáy kia truyền ra càng kịch kiệt hơn, giống như là tiếng rít gào phẫn nộ, dường như đối với hành động này của Vương Lâm đã có sự bất mãn. Nhưng Vương Lâm không có thời gian để ý tới chuyện này, sau khi hấp thụ càng nhiều Không Môn lực, hắn giơ tay phải lên mở ra cái khe trữ vật, lấy ra Xạ Thần Xa năm đó đã bị hủy diệt biến thành đốm sáng.

Mắt thấy sức mạnh Không Môn càng ngày càng ít, mắt thấy vòng xoáy kia sắp sửa hoàn toàn tiêu tan, Vương Lâm giơ tay phải lên tung một trảo. Sáu thanh bổn nguyên kiếm nhất tề bay ra, lao thẳng vào sâu bên trong vòng xoáy, triển khai những đợt tấn công kinh thiên.

Đây là những pháp khí do bổn nguyên của Vương Lâm biến thành, mỗi một lần tấn công đều là toàn lực của bước thứ ba toàn năng.

Trong tiếng ầm ầm, bên trong vòng xoáy kia bị đảo lộn, bị Vương Lâm mở to miệng hút mạnh một hơi. Với bản tính thôn hồn của hắn, hắn lại một lần nữa hút ra một lượng lớn sức mạnh Không Môn không thuộc về mình.

Theo sức mạnh Không Môn này lao ra, Thanh Quang Thuẫn kia đã hấp thụ đủ, đã hoàn toàn khôi phục thành hình!

Vương Lâm trong lúc hưng phấn lại vung tay phải lên, mảnh vỡ tấm giáp cổ tay của Cổ Thần được hắn lấy ra. Sau khi hấp thụ sức mạnh Không Môn, mảnh giáp này cũng lại trở lại trạng thái hoàn chỉnh như ban đầu!

Trong tiếng cười dài, Vương Lâm giơ tay phải lên, sau khi nắm tay lại hướng vào sâu bên trong vòng xoáy kia đánh mạnh một quyền. Trong tiếng ầm ầm, vòng xoáy kia đột nhiên tan vỡ, nhưng ngay lúc nó tan vỡ, có một ý chí không thể nào hình dung được từ bên trong vòng xoáy đang sụp đổ kia khuếch tán ra.

Ý chí này mạnh kinh thiên, sau khi xuất hiện không ai có thể phát hiện ra, ngoại trừ một mình Vương Lâm!

Theo cảm nhận của hắn, ý chí này dường như là sinh linh đầu tiên được sinh ra từ thuở thiên địa sơ khai, như thể hết thảy mọi thứ trong tinh không của giới nội giới ngoại này đều từ trong ý chí này mà sinh ra.

Nếu đổi lại là trước đây, Vương Lâm chắc chắn sẽ hoảng sợ mà lùi lại. Nhưng lúc này, từ trên người hắn bộc phát ra khí thế vô biên của bậc đại nho đương thời, nhìn thiên địa cũng chỉ như con kiến, sao có thể bị ý chí này khuất phục.

- Hôm nay mượn sức mạnh Không Môn của ngươi, sau này Vương mỗ chắc chắn sẽ báo đáp!

Thanh âm của Vương Lâm vang lên, bên trong thân thể hắn ngoài khí thế vô biên bộc phát ra, Thiên Nghịch Châu trong tâm thần hắn đột nhiên chuyển động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1626 Người thứ ba

Ý chí từ bên trong vòng xoáy đang sụp đổ lao ra hướng thẳng tới Vương Lâm, va chạm với khí thế của hắn, khiến cho sắc mặt Vương Lâm có

chút tái nhợt. Nhưng thân thể hắn cũng không hề lùi lại chút nào, mà vẫn đứng sừng sững nhìn chằm chằm vòng xoáy kia!

Ý chí từ bên trong vòng xoáy truyền ra thực tế không hề có lực công kích, nhưng lại có một sức trấn áp. Dưới sức trấn áp này, tất cả sinh linh đều phải khuất phục, nếu không sẽ bị trấn áp tan vỡ thân thể, tan vỡ tâm thần, tan vỡ đại đạo!

Nhưng muốn trấn áp Vương Lâm cũng không thể thành công được.

Khí thế đại nho vô biên của Vương Lâm là sự minh ngộ đối với thiên địa, nhìn hết thảy mọi thứ như nhìn những con kiến, là chúng sinh bình đẳng, vì thế, có thể dễ dàng chống lại ý chí kia!

Ngay trong khoảnh khắc này, Thiên Nghịch Châu trong tâm thần Vương Lâm đột nhiên xoay tròn, giống như là thức tỉnh, hấp thụ ý chí kia một cách tham lam.

Ý chí kia ngay khi chạm vào Vương Lâm liền lập tức thu lại. Ngay khi nó thu lại, Thiên Nghịch Châu cũng ngừng xoay tròn.

Trong khi ý chí kia thu hồi lại, mơ hồ ở bên tai Vương Lâm có một thanh âm tang thương vang lên.

Vạn vật đều do ta biến thành, ta sẽ chờ ngươi báo đáp

Khi thanh âm này tiêu tan, sức mạnh Không Môn kỳ dị so với vừa rồi còn nhiều hơn vô số lần, điên cuồng tiết ra, dung nhập vào trong mảnh giáp bảo vệ cánh tay Cổ Thần, khiến cho mảnh giáp này ngay lập tức khôi phục lại như cũ.

Vương Lâm giơ tay phải lên túm vào trong Khe Trữ Vật, lần này được hắn lấy ra là một cây phiên đã bị tàn phá. Cây phiên này ngoài Thiên Nghịch Châu chính là Pháp Bảo có ý nghĩa quan trọng nhất mà hắn có được trong suốt cuộc đời.

Vật này tên là Thập Ức Tôn Hồn Phiên!

Cây phiên này năm đó là hắn được Độn Thiên tặng cho, rồi sau đó chia ra một phần để lại ở chỗ của Thập Tam, ở trong tay hắn chỉ là một vật bị tàn phá. Nhưng lúc này, sau khi hấp thụ sức mạnh Không Môn vô biên kia, Thập Ức Tôn Hồn Phiên này liền bộc phát ra một khí tức cực mạnh.

Sau khi Thập Ức Tôn Hồn Phiên này được chữa trị, sức mạnh Không Môn kia lập tức co rút lại, tiêu tan khỏi thiên địa.

Vòng xoáy Không Môn tiêu tan, lúc này Vương Lâm đứng ở giữa tinh không tóc bạc tung bay, trong mắt trái của hắn có ẩn chứa ngọn lửa,

trong mắt phải có ấn ký thiểm điện, trên mi tâm hắn ngoài tinh điểm Cổ Thần còn có ba vạch thẳng!

Ba vạch thẳng này, ở giữa là nhân quả, bên trái là sinh tử, bên phải chân giả!

Còn sát lục bổn nguyên đã dung nhập vào trong hồn!

Bước thứ ba! Lúc này hắn đã chính thức tiến vào bước thứ ba Không Linh trung kỳ. Hắn đã trở thành bậc toàn năng của thiên địa! Nhắm hai mắt, Vương Lâm yên lặng quan sát thân thể của chính mình. Hồi lâu sau, khi hắn lại mở mắt ra, hắn nhìn thấy ở trong lòng bàn tay phải của mình không biết từ khi nào đã xuất hiện một đồ hình rất kỳ dị.

Đồ hình này hắn không hề xa lạ. Đó chính là Vạn Không Cốt Môn, cánh cửa thứ sáu mà hắn phá vỡ lúc trước!

Vạn Không Cốt Môn này giống như là một biểu tượng, chậm rãi ngưng tụ ở trong tim Vương Lâm, cuối cùng khắc sâu ở đó. Trong lúc cúi đầu quan sát, trên Chu Tước Tinh cách đó không xa, mấy ngàn tu sĩ kia nhất tề bay ra. Đám người Nam Vân Tử và Tư Đồ Nam ở phía trước đang muốn hội ngộ với Vương Lâm. Nhưng thần sắc Nam Vân Tử có chút lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía tinh không ở đằng xa, tiếng gào thét rầu rĩ từ xa truyền lại kia khiến cho hắn trong lòng nổi lên những suy đoán.

Đúng lúc này, tiếng gào thét rầu rĩ trong tinh không ở đằng xa truyền đến càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía tinh không xa xa. ánh mắt lộ ra chiến ý nồng đậm. Hắn muốn nghênh đón thiên kiếp, hắn muốn xem thiên kiếp này so với trước kia sẽ như thế nào!

Tư Đồ, chúng ta sẽ hội ngộ sau. Lúc này thiên kiếp đã tới, đợi sau khi ta phá tan thiên kiếp này chúng ta sẽ uống rượu với nhau!

Quả nhiên là thiên kiếp!

Ánh mắt Nam Vân Tử sững lại, thân thể dừng lại ở giữa tinh không, vung tay áo, ngăn cản mọi người ở phía sau tiến tới.

Phong Tôn độ kiếp, chúng ta hãy chờ ở ngoài hộ pháp!

Lời nói của Nam Vân Tử vang lên, truyền khắp bốn phía, khiến cho mấy ngàn tu sĩ giới nội dừng lại, đều lui về phía sau.

Tư Đồ Nam nhìn Vương Lâm đang đứng giữa tinh không ở đằng xa, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Thiên kiếp, năm đó lão phu phá vỡ Không Môn cũng có thiên kiếp tới. Vương Lâm hắn...

Tư Đồ Nam nhìn về phía Nam Vân Tử, thấy được Nam Vân Tử cũng mang theo một vẻ lo lắng.

Việc tu luyện cả đời của Phong Tôn có ẩn chứa ý niệm nghịch tu. Nếu đã được xưng là nghịch tu, vì nghịch tu mà thành đạo, thì trong thiên địa sẽ có thiên kiếp giáng xuống. Đây là những lời đồn từ xưa truyền lại. Cả đời lão phu cũng đã từng nhìn thấy vài lần, Phong Tôn đời trước cũng là nghịch tu

Ánh mắt Nam Vân Tử nhìn về tận cùng tinh không ở đằng xa. Chỉ thấy ở nơi đó. một đám sương mù đang gào thét rầu rĩ, như cuộn lên sóng lớn ầm ầm đi tới.

Đám sương mù kia nối liền thành một dãi, vô biên vô hạn. Từ đằng xa trong tinh không càng ngày càng tới gần, gần như chỉ sau khi mấy ngàn tu sĩ giới nội lùi lại mười nhịp thở, tiếng ầm ầm rầu rĩ kia liền hóa thành một thanh âm như hàng vạn lôi đình gào thét ở bên tai mọi người.

Cùng lúc đó, theo sương mù vô tận bao phủ, một sức mạnh thiên địa rất lớn không cách nào hình dung được như hóa thành vô số bàn tay vô hình, theo sương mù cuồn cuộn quét ngang ra phía ngoài.

Mấy ngàn tu sĩ giới nội kia, thậm chí bao gồm cả Nam Vân Tử cùng với đám người Tư Đồ Nam, tất cả đều dưới lực đẩy khổng lồ này thân thể không ngừng lui về phía sau, ngàn trượng, vạn trượng, trăm vạn trượng

Tiếng ầm ầm ngợp trời, đám sương mù kia trong lúc cuồn cuộn quét ngang ra, thậm chí ngay cả Chu Tước Tinh dường như từ xưa tới nay chưa từng rời khỏi quỹ đạo cũng bị đẩy ra, thoát ra khỏi quỹ đạo, bị thổi vào trong tinh không.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Theo đám sương mù kia khuếch tán ra, trong phạm vi trăm vạn trượng trong tinh không, toàn bộ đều bị sương mù tràn ngập. Ngoài Vương Lâm ra, không còn bất cứ một tu sĩ hay một tu chân tinh nào.

Trong đám sương mù trăm vạn trượng này chỉ còn một mình Vương Lâm!

Nhìn cảnh tượng thiên địa tinh không khó tin này. Đám tu sĩ giới nội thần sắc lo âu, nhất là Tư Đồ Nam nhìn chằm chằm đám sương mù ở đằng xa, sắc mặt âm trầm. Hắn rất muốn tới trợ giúp, nhưng trong thiên kiếp này có ẩn chứa lực bài xích, khiến cho hắn hiểu rõ lúc này thiên kiếp xuất hiện giữa thiên địa, nếu không phải là người nghênh đón, thì rất khó có thể tới gần nửa bước.

Tất cả Vương Lâm phải một mình gánh chịu.

Phong Tôn thân là nghịch tu, nếu có thể vượt qua thiên kiếp lần này, tu vi được củng cố, với thân phận là thiên địa toàn năng, sẽ là người đứng đầu đám tu sĩ chúng ta.

Nam Vân Tử thì thào giống như là tự nói, nhưng cũng giống như nói với đám người Tư Đồ Nam.

Mọi người đều trầm mặc.

Ở chỗ xa hơn, ở một hướng khác trong phạm vi bị sương mù bao phủ, lúc này từ trong tinh không có một người đi ra. Người này mặc áo tím, là một lão già. Lão già này thần sắc ngưng trọng, nhìn đám sương mù cuồn cuộn kia, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Tiễn khí mạnh lắm! Hắn quả nhiên đã tìm được mũi tên kia! Năm đó lần đầu gặp người này, tu vi của hắn vẫn chưa đạt tới bước thứ ba. không ngờ hắn lại có tới sáu đạo bổn nguyên...

... Sáu đạo bổn nguyên, sáu đạo bổn nguyên. Một đạo bổn nguyên đã có thể trở thành toàn năng, sau khi hợp nhất sáu đạo bổn nguyên, người này đã vượt qua Không Niết, trực tiếp đạt tới Không Linh trung kỳ Với tu vi của hắn, lại thêm mũi tên kia...

Lão già này chính là Chiến lão quỷ. Hắn trầm ngâm ít lâu, ánh mắt nhìn về phía đám sương mù kia lại ẩn chứa một vẻ quỷ dị không thể nói nên lời.

Vạn Không Cốt Môn!

Chiến lão quỷ cúi đầu, nhìn thoáng qua bàn tay phải của mình. Trong lòng bàn tay phải của hắn, không ngờ trong một đám mơ hồ cũng xuất hiện một biểu tượng. Biểu tượng này chính là một cánh cửa.

Cánh cửa này cũng giống như trong lòng bàn tay của Vương Lâm, toàn bộ đều là Vạn Không Cốt Môn!

Chẳng lẽ hắn chính là người thứ ba hay sao

Chiến lão quỷ nhíu mày.

Trong Thái Cổ Tinh Thần, ở một tinh không hư vô tối đen. có một cung điện khổng lồ lơ lửng. Cung điện này cũng có màu đen. Trôi nổi trong màn đêm. Dường như cùng với màn đêm dung hợp với nhau.

Bên trong cung điện này có một vài giá nến, trong từng trận tiếng tách tách rất nhỏ. Những ánh nến cháy lên lúc sáng lúc tối. Ánh lửa u ám, không thể chiếu sáng cả đại điện, nhưng mơ hồ cũng có thể thấy rõ một chút.

Ở trung tâm của đại điện có một cái giếng, ở bên cạnh giá nên bên cái giếng có một người mặc hắc bào đang đứng. Người này Vương Lâm rất quen thuộc, hắn chính là Chưởng Tôn!

Hắn cúi đầu, nhìn vào mặt nước trong giếng, không thấy rõ thần sắc. Hắn giơ bàn tay phải khô héo vuốt nhẹ lên trên ngọn nến ở bên cạnh, nhẹ nhàng chạm một cái. Ngọn nến kia lập tức tất ngấm, hóa thành một đám khói xanh bốc lên, đồng thời đem thân thể người mặc hắc bào này ẩn giấu vào trong bóng tối.

Hắn sao lại khó giết như vậy Lần đầu tiên là Lam Mộng ngăn cản Lần thứ hai vốn là có thể giết được, nhưng cuối cùng không ngờ chủ nhân lại xuất hiện!

Chủ nhân điên rồi, với tính cách của hắn không ngờ lại tới cứu Vương Lâm

Thanh âm thì thào khàn khan từ trong bóng tối truyền ra, dần dần trở nên vặn vẹo, giống như là Chưởng Tôn này có một chút khủng hoảng không thể khống chế được.

Cây cung của Lý Quảng cùng với mũi tên kia nhất định cũng là do chủ nhân dùng huyết mạch mới có thể khiến cho Vương Lâm thật sự thi triển được mà không phải chịu lực bài xích Chủ nhân Không được Lúc này tuy hắn đã bị điên, nhưng khi nào hắn khôi phục lại được trí nhớ hắn nhất định sẽ trừng phạt ta. Nhưng lúc đó hắn đã trọng thương, bị Thiên Đạo nuốt lấy mất tích, ta phải làm thế nào đây, ta phải làm thế nào đây! Ngoài khuất phục Thất Thải, ta còn có thể làm gì!

Thân mình Chưởng Tôn ở bên dưới lớp hắc bào như đang run rẩy. Hắn ngẩng mạnh đầu hướng về phía đại điện không có ai, thấp giọng gào thét.

Trong Triệu Hà tinh vực, nơi này đã bị tu sĩ giới ngoại chiếm cứ hoàn toàn, Ở phía nam của tinh vực này, trong một đống đổ nát, có vô số đá vụn, những đá vụn này có lớn có nhỏ, trong đó có một tảng đá to chừng mười trượng.

Tảng đá này trôi nổi trong tinh không, ở trên đó lúc này có một lão già mặc áo trắng đang khoanh chân ngồi. Lão già này tóc trắng như tuyết, thoạt nhìn rất có tiên phong đạo cốt. Trên mi tâm hắn có một huyết điểm, huyết điểm này dường như đã hoàn toàn dung hợp với hắn, thoạt nhìn mà thấy giật mình. Trong lúc khoanh chân ngồi hắn chậm rãi mở hai mắt, giơ tay phải lên đặt ở trước mắt, sau khi tính toán một chút, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Vương Lâm, rốt cuộc cũng đã đạt tới bước thứ ba. Đại kế mà lão phu sắp đặt mấy vạn năm cũng đã bắt đầu rồi. Ngày này lão phu đã đợi rất rất lâu. Đồ nhi, ngươi cũng đừng làm cho vi sư phải thất vọng

Lão già áo trắng kia mỉm cười, thần sắc cực kỳ ung dung, dường như từ xưa đến nay hắn vẫn như vậy.

Hắn chính là kẻ đã mất tích nhiều năm, Thiên Vận Tử!

Trong Côn Hư tinh vực, đám sương mù bao phủ trong phạm vi trăm vạn dặm, chỉ có một người nghênh tiếp tồn tại ở trong thiên địa. Ở trung tâm, Vương Lâm một thân áo trắng, hai mắt lộ ra vẻ bình tĩnh, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trong đám sương mù ở phía trên hắn, lúc này sương mù ầm ầm xoay tròn, mơ hồ có vô số ngân xà tứ tán, hình thành một vòng xoáy. Vòng xoáy này vô tận, giống như làm một cái miệng lớn.

Ta có một câu hỏi, trời tại sao lại có tư cách giáng kiếp nạn xuống ta? Hôm nay, ta chính là người nghênh đón, cũng là người đối với thiên địa này mà phá tan kiếp nạn!

Vương Lâm giơ tay phải lên, quét mạnh lên bầu trời.

Lôi kiếp, nhân danh Vương Lâm ta, hãy nổi lên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1627 Kiếp của ta!

Vương Lâm không biết trước đây đã từng có người nào giống như hắn hay không, khi gặp phải thiên kiếp, với một tâm trạng thoải mái, với một tinh thần ung dung bình tĩnh nghênh đón kiếp nạn mà thiên địa giáng xuống kia.

Hắn cũng không biết những năm tháng sau này liệu có người sẽ làm giống như hắn hay không, hắn không thể biết được. Hắn chỉ biết một điều, đó là lúc này hắn muốn triệt để đối phó với thiên kiếp, trấn áp thiên kiếp, đem Thiên Đạo mà tự mình hóa thành không trừng phạt chúng sinh, mà trừng phạt thiên kiếp này!

Cảnh tượng này là trận chiến giữa thiên kiếp và thiên kiếp. Cảnh tượng này từ xưa tới giờ chưa từng xuất hiện tại giới nội.

Theo hai chữ lôi kiếp truyền ra khỏi miệng Vương Lâm, ở bên trong tinh không bị sương mù bao phủ trong phạm vi hàng trăm vạn dặm này, trong lúc vòng xoáy vô tận chuyển động trên không trung, dưới từng đạo ngân xà màu xanh dữ tợn, ở trong đám sương mù này mắt phải Vương Lâm đột nhiên lóe lên ấn ký, hào quang vạn trượng cuộn cuộn lóe lên.

Trong thời gian ngắn, liền có mấy đạo thiểm điện cũng từ trong mắt phải Vương Lâm lóe ra, từ trên mặt hắn lan ra khắp toàn thân, cuối cùng chạy lên tới cả mái tóc bạc của hắn. Tiếng ầm ầm vang vọng, từ xa nhìn lại, Vương Lâm lúc này toàn thân như mặc một chiếc áo lôi đình, giống như là một bậc quân vương của lôi đình.

Tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên, chỉ thấy vòng xoáy trên không trung chuyển động càng ngày càng kịch liệt, lôi đình vô tận trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng quanh vòng xoáy nhất tề ngưng tụ lại ở trung tâm của vòng xoáy. Thanh quang lóe lên chói mắt, ở phía tận cùng của thanh quang kia, kiếp thứ nhất trong thiên kiếp bước thứ nhất ba lần này của Vương Lâm, lôi kiếp, ầm ầm xuất hiện.

Thanh quang kia xuyên qua đám sương mù trăm vạn dặm. Từ ngoài nhìn vào, đám sương mù này gần như bị nhuộm thành màu xanh, thoạt nhìn cũng có một chút hùng tráng, nhưng cũng khiến cho người ta có một cảm giác sợ hãi.

Nhưng trong mắt Vương Lâm, từ trong đám thanh quang kia ngưng tụ ra một đạo thiên lôi lớn chừng vạn trượng, nó từ sâu bên trong vòng xoáy lóe ra, mang theo một khí tức xa lạ. Nó không thuộc về thế giới này.

Nó từ trên giáng xuống, lao ra khỏi vòng xoáy, trong tiếng ầm vang đỉnh tai nhức óc lao thẳng tới Vương Lâm, giống như như một con ác long màu xanh giãy giụa gào thét hướng về phía Vương Lâm cắn nuốt.

Nó muốn nuốt lấy Vương Lâm, muốn hủy diệt Vương Lâm, ngăn cản những toàn năng bước thứ ba tồn tại ở trong thiên địa này!

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vòng xoáy sương mù ở trên bầu trời, nhìn lôi đình màu xanh lan ra ở xung quanh vòng xoáy đang chuẩn bị giáng xuống hắn, hai mắt lóe lên.

Hôm nay Vương mỗ muốn lấy thiên kiếp để chống lại thiên kiếp, kiếp thứ nhất gọi là lôi kiếp của riêng ta.

Ngay khi Vương Lâm nói ra những lời này, lôi đình thiểm điện tràn ngập toàn thân hắn ầm ầm bộc phát ra, hướng về bốn phía điên cuồng khuếch tán. Trong nháy mắt, ở trên bầu trên phía trên Vương Lâm, có một ấn ký thiểm điện cũng lớn hàng vạn trượng xuất hiện.

Ấn ký thiểm điện này hoàn toàn không giống với thiên kiếp màu xanh kia, nó có màu đỏ, đỏ thẫm như máu! Tia chớp màu đỏ này vừa hiện ra, lập tức tản mát ra hồng quang vô tận, hóa thành lôi kiếp của Vương Lâm. Lôi kiếp màu đỏ này vừa xuất hiện, thiên địa biến sắc, sương mù cuộn lên, cả Côn Hư tinh vực ầm ầm chấn động.

Vương Lâm giơ tay phải lên, chỉ vào đạo thiên lôi màu xanh đang gào thét ở trên không trung. Lôi kiếp màu đỏ kia lập tức lóe lên, bất ngờ cũng hóa thành một đạo Thiên Lôi lao thẳng lên bầu trời.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người! Nếu từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy rõ ràng hai đạo thiên lôi màu xanh và đỏ theo hai hướng trên dưới với tốc độ cực kỳ kinh khủng, trong tiếng gào thét ầm ầm càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Cảnh tượng này khiến cho người khác nhìn không rõ rốt cuộc cái nào mới là lôi đình thiên kiếp, thậm chí còn có ảo giác hai đạo lôi đình này

toàn bộ đều là thiên kiếp. Đồng thời cũng sẽ khiến cho người ta không thể phân biệt được rốt cuộc đây là thiên kiếp trừng phạt Vương Lâm, hay là Vương Lâm trừng phạt thiên kiếp này!

Bên trong đám sương mù trăm vạn dặm, ngay lập tức hai đạo thiên lôi va chạm vào nhau. Tiếng ầm ầm vang lên ngợp trời, đạo thiên lôi màu xanh kia cùng với lôi kiếp màu đỏ của Vương Lâm trong nháy mắt đụng vào nhau, bắt đầu triển khai công kích kịch liệt.

Giống như là hai đạo lưu tinh đang không ngừng đối kháng cắn nuốt lẫn nhau, trong tiếng ầm ầm, đạo thiên lôi màu xanh tiêu tan với tốc độ cực nhanh, không tới vài nhịp thở đã thu nhỏ lại chỉ còn chừng mấy ngàn trượng, dưới lôi kiếp màu đỏ của Vương Lâm không thể tiến về phía trước, mà chậm rãi bị cắn nuốt.

Nhưng đúng lúc này, vòng xoáy sương mù ở trên không trung đột nhiên nghịch chuyển, xoay mạnh về phía ngược lại. Trong lúc nó chuyển động, tiếng ầm ầm lại vang lên, lại có một đạo thiên lôi màu xanh ầm ầm lao tới, cùng với đạo thiên lôi lúc trước dung nhập với nhau, hướng thẳng đến lôi kiếp màu đỏ của Vương Lâm.

Cũng không phải chỉ có một đạo, mà đạo thứ ba, thứ tư, thứ năm cho đến đạo thiên lôi thứ chín gần như đồng thời hạ xuống, sau khi dung hợp với nhau, giống như vô biên vô hạn. Lôi đình như nước, từ bên trong vòng xoáy chảy ra, muốn hủy diệt cả thế giới này.

Lôi kiếp màu đỏ của Vương Lâm dưới đạo thiên lôi màu xanh đột nhiên bạo tăng này lập tức nhanh chóng tiêu tan.

Một xung lực ẩn chứa sức mạnh lôi đình hướng về xung quanh cuốn đi. khuấy động sương mù, quét ngang ra bốn phía, khiến cho đám người Tư Đồ Nam ở bên ngoài đám sương mù trong tiếng ầm ầm, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng cảnh tượng này cũng không thể khiến cho Chiến lão quỷ ở phía kia có một chút biến sắc. Thần sắc hắn vẫn rất bình tĩnh, dường như hắn đã nhìn ra hết thảy, khẽ lắc đầu.

Hắn không thể là người thứ ba. Nếu hắn đúng là người thứ ba thì sẽ không như vậy.

Thôi, ta đã tìm người thứ ba vô số năm nay, sao lại có thể dễ dàng như vậy được

Trong khi than nhẹ, Chiến lão quỷ này thu ánh mắt đang nhìn về đám sương mù, thần sắc có chút ảm đạm, như đã mất hết hứng thú, xoay người muốn rời khỏi.

Nhưng ngay khi hắn xoay người chuẩn bị bỏ đi, đột nhiên hắn kêu lên một tiếng, xoay mạnh người lại, vẻ thất vọng trong hai mắt lộ ra hào quang sáng ngời đến cực điểm.

Chỉ thấy Vương Lâm ở sâu bên trong đám sương mù, một đầu tóc bạc không gió mà phất phơ. Khi lôi kiếp màu đỏ kia tiêu tan, ngay khi khí tức to lớn vô cùng, mang theo sự hủy diệt và vẻ xa lạ khuếch tán ra, ầm ầm tàn phá, thân thể hắn tiến về phía trước. Dưới một bước này, thân ảnh Vương Lâm liền tiêu tan, lúc hiện ra bất ngờ đã ở bên dưới đạo thiên lôi màu xanh vô tận đang từ trên không trung giáng xuống kia.

Hắn giơ tay phải lên, hướng về phía đạo thiên lôi màu xanh vô biên vô hạn kia nhẹ nhàng đánh một chưởng.

Lôi đình không biết từ đâu tới, Vương mỗ ta cảm ngộ lôi bổn nguyên, là chủ nhân của tất cả lôi đình trong thiên địa. Ngươi, hoặc phục tùng ta, hoặc tan vỡ...

Thời gian tại khoảnh khắc này dường như ngừng lại, cảnh tượng trở nên vĩnh hằng. Trong cảnh tượng kia, Vương Lâm tóc bạc tung bay, một tay chạm vào đạo thiên lôi màu xanh do chín đạo thiên lôi hợp thành, ngăn cản đạo thiên lôi này giáng xuống.

Ở phía trước của đạo thiên lôi màu xanh kia, thân thể Vương Lâm nhỏ bé vô cùng, nhưng bàn tay của hắn ngay khi chạm vào đạo thiên lôi màu xanh kia giống như đã bắt được linh hồn của nó.

Thần sắc bình tĩnh, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, hắn cảm nhận được sự bất khuất cùng với tiếng gào thét của đạo thiên lôi ở trên bàn tay, cảm

nhận được sự giãy giụa phản kháng, cảm nhận được sự sợ hãi đến từ đạo lôi đình kia.

Rõ rồi, ngươi muốn bị hủy diệt sao.

Vương Lâm mở hai mắt, nhẹ giọng nói, đồng thời tay phải hướng về phía đạo lôi đình màu xanh kia vung lên.

Dưới một cái vung tay này, đạo lôi đình màu xanh kia ầm ầm chấn động, bỗng nhiên ở trước mặt Vương Lâm tan rã!

Nó hóa thành vô số tinh quang màu xanh, trực tiếp khuếch tán ra, giống như là vô số đốm lửa màu xanh trong lúc khuếch tán chậm rãi biến mất.

Vương Lâm đứng trong đám thanh quang đang liên tục tiêu tan kia, thân ảnh hắn có vẻ hơi mơ hồ, ngẩng đầu nhìn vòng xoáy ở xa phía trên, giơ tay phải chỉ lên.

Theo ý ta, lôi kiếp hãy nổi lên, trừng phạt thiên địa.

Đột nhiên, trong hư vô bên trái Vương Lâm, một đạo lôi kiếp màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện, trong tiếng ầm ầm, lao thẳng tới vòng xoáy trên bầu trời. Cùng lúc đó. Đạo thứ hai, thứ ba, vô số lôi đình lấy Vương Lâm

làm trung tâm, từ bốn phía xung quanh hắn nhất tề lao ra, vừa xuất hiện đã ầm ầm bay lên.

Trong nháy mắt, vị trí của Vương Lâm như trở thành một lôi vực. Từng đạo lôi đình kia từ mười đạo đã lên tới trăm đạo, cuối cùng đã thành mấy vạn, ầm ầm lao đi.

Hàng vạn đạo xích lôi trừng phạt thiên kiếp!

Mấy vạn xích lôi nhất tề chuyển động, phá vỡ khoảng cách, lao thẳng tới vòng xoáy ở xa phía trên không trung. Trong thời gian ngắn, những đạo lôi đình này đã tới gần, trực tiếp nhập vào bên trong vòng xoáy!

Tiếng nổ kinh thiên động địa nhanh chóng vang vọng. Từng đạo lôi kiếp của Vương Lâm không ngừng nhập vào, khiến cho vòng xoáy trên không trung càng ngày càng mỏng manh, gần như chuẩn bị tan vỡ. Cuối cùng trong một tiếng nổ kinh thiên, vòng xoáy đang chuyển động kia đột nhiên tan rã, tiêu tan ở trước mắt Vương Lâm.

Nhưng vào lúc này, ở chỗ vòng xoáy kia tiêu tan liền xuất hiện một cái khe khổng lồ. Cái khe này dài chừng vạn trượng, một tiếng gào thét rầu rĩ từ bên trong truyền ra. Chỉ thấy một tòa lầu các bốn góc giống như là một tế đàn chậm rãi từ trong cái khe lộ ra.

Khi nó xuất hiện, tiếng gào thét kia lại càng thêm rõ ràng. Chỉ trong nháy mắt, tế đàn bốn góc này đã chui ra một nửa, lộ ra hai góc, khiến cho Vương Lâm nhìn thấy được ở chính giữa của tế đàn này có một thân ảnh mơ hồ đang ngồi, ở bốn phía thân ảnh này còn có cắm bốn thanh kiếm.

Theo ý ta. Hỏa kiếp nổi lên, thiêu hủy thiên địa!

Đồ hình ngọn lửa trong mắt trái Vương Lâm đột nhiên lóe lên, liệt hòa hừng hực trực tiếp khuếch tán ra, vờn quang người Vương Lâm, hình thành một ngọn lửa thiêu đốt.

Theo tay trái của Vương Lâm chỉ lên bầu trời, ngọn lửa tràn ngập khắp người hắn hướng về bốn phía mạnh mẽ khuếch tán ra, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm.

Tốc độ khuếch tán của nó chỉ dưới một ý nghĩ của Vương Lâm đã hoàn thành. Lúc này hắn đứng trong ngọn lửa, trong vòng phạm vi mấy vạn dặm đều là biển lửa thiêu đốt. Theo một chỉ của Vương Lâm, biển lửa mấy vạn dặm này ầm ầm bốc lên, với một khí thế thiêu cháy cả bầu trời, lao thẳng lên không trung.

Trong nháy mắt, ngay cả sương mù ở xung quanh như cũng bốc cháy lên, bị ánh lửa chiếu rọi. Cái khe vạn trượng ở trên bầu trời cũng bị ngọn lửa này hoàn toàn nuốt lấy. Không giống như lôi đình ầm vang, thanh âm tách tách của ngọn lửa thiêu đốt lúc này liên tiếp nhau, sức nóng cuồn cuộn, hướng về bốn phía cuốn đi.

Vương Lâm hai mắt lóe lên hàn quang, vung tay áo, thân thể tiến về phía trước, trực tiếp xuất hiện trong biển lửa trên bầu trời, tới gần bên cạnh tế đàn bốn góc đã lộ ra một nửa bên trong cái khe kia. Hắn giơ tay phải lên, trực tiếp hướng về phía thân ảnh mơ hồ đang khoanh chân ngồi trên tế đàn kia cách không nhấn mạnh một cái.

Ngay khi nhấn tới, tay hắn liền nắm lại thành quyền, giống như bắt lấy cái gì đó.

Nhân Quả Ấn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1628 Huyễn Chân Kiếp

Mở bàn tay là nhân, nắm lại là quả. Nhân Quả Ấn vừa hiện ra, tế đàn bốn góc ở bên trong cái khe kia lập tức chấn động toàn thân. Hai góc kéo dài ra ngoài cái khe kia dưới chấn động này còn phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ thấy hai góc kia trực tiếp xuất hiện rất nhiều vết nứt, đột nhiên vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nổ tung, dấy lên một gợn sóng hướng về bốn

phía khuếch tán ra, bị ngọn lửa thiêu đốt, hóa thành một đám khói đen.

Nếu chỉ có hai góc tan vỡ cũng chưa phải là kinh người, mà tế đàn này dưới một ấn cách không đánh tới của Vương Lâm chẳng những hai góc vỡ tan mà ngay cả bốn thanh kiếm cắm xung quanh thân ảnh mơ hồ ở trung tâm của tế đàn dưới một trảo này cũng lập tức run rây. phát ra những tiếng vù vù như là tiếng kêu rên.

Bốn đạo khí tức mở ảo như những làn khói từ trên bốn thanh kiếm này dường như bị một chưởng của Vương Lâm rút ra, mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng thần thức có thể cảm nhận thấy. Bốn đạo khí tức kia ngay khi rời khỏi bốn thanh kiếm này liền lao thẳng tới tay phải của Vương Lâm, ngay khi bay vào lòng bàn tay Vương Lâm bị hắn nắm chặt ở bên trong.

Sau khi bốn đạo khí tức này tiêu tan, bốn thanh kiếm năm đó đã khiến cho Vương Lâm có chút kiêng kị lập tức mất hết cả ánh sáng, giống như thể là sắt bình thường, không còn một chút linh khí nào.

Nhưng hết thảy chuyện này vẫn chưa chấm dứt. Nhân Quả Ấn lúc mở ra lúc nắm lại. Nhân quả ở trong tay, hết thảy bổn nguyên của mọi vật đều khó thoát khỏi lòng bàn tay. Thần thông này cực kỳ bá đạo, hạng người tầm thường thậm chí ngay cả tư cách né tránh cũng không có, ngay cả bậc toàn năng bước thứ ba như nam tử áo xanh kia cũng dưới Nhân Quả Ấn của Vương Lâm mà hoảng sợ thất thần.

Tế đàn bốn góc kia trong lúc chấn động kịch liệt giống như có một đạo khí tức từ bên trong bị rút ra, run rẩy càng mạnh, từng vết nứt giống như là mạng nhện trong nháy mắt tràn ngập cả tế đàn.

Hết thảy chuyện này nói thì dài, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt. Vương Lâm nắm chặt tay phải, hai mắt lóe lên hàn quang.

Hủy diệt!

Hai chữ vừa ra khỏi miệng, bên trong tế đàn phát ra một tiếng ầm vang kinh thiên. Trong tiếng ầm ầm vang vọng này, một nửa tế đàn còn chưa kịp lộ ra kia đột nhiên tan vỡ.

Vô số mảnh vỡ cuộn lên dường như hóa thành một cơn lốc xoay tròn. Nhưng cơn lốc này gần như vừa mới nổi lên, liền lập tức bị biển lửa xung quanh nuốt sạch sẽ.

Một tiếng gầm nhẹ từ bên trong tế đàn sụp đổ bỗng nhiên vang lên. Chỉ thấy thân ảnh mơ hồ đang khoanh chân ngồi kia ngẩng mạnh đầu, thân thể hắn tiến về phía trước, đi ra khỏi tế đàn bị nổ tung, ở trong biển lửa đột nhiên lóe lên, lao thẳng tới Vương Lâm.

Thân ảnh này thủy chung vẫn mơ hồ, mặc dù từ trong biển lửa lao ra, nhưng thủy chung cũng không nhìn thấy rõ bộ dạng. Chỉ nhìn thấy trong một màn hư ảo, thân ảnh này giơ tay phải lên, thì thào nói nhỏ giống như

là thi triển thần thông, khiến cho tay phải người này lập tức tràn ngập một đám hào quang màu vàng, ngay khi tới gần Vương Lâm, vỗ tới một chưởng.

Sinh!

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, không hề né tránh, vung tay áo. Tay trái hắn vươn ra, có bạch khí lượn lờ, sức sống vô hạn, trực tiếp đối chưởng với thân ảnh lao tới kia. Lòng bàn tay của hai người cách không, dưới một chưởng này tiếng nổ vang lên ngợp trời, thân ảnh kia trực tiếp thân thể chấn động, đạp đạp lùi lại phía sau mấy bước.

Nếu chỉ có sức sống bình thường thì sức công phá thực sự không lớn, nhưng Vương Lâm đã minh ngộ được sinh tử, một chưởng ẩn chứa sức sống của hắn cũng là một phần của Sinh Tử Ấn. Sức sống trong chưởng thứ nhất chính là để đưa vào một dấu ấn sẽ hóa thành sự tử vong.

Tu vi như vậy mà cũng dám ra tay với Vương mỗ sao!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt thân ảnh đang lui về phía sau kia. Hắn giơ tay phải lên, hắc khí tràn ngập, ngay khi tới gần thân ảnh kia liền đặt một chưởng lên ngực hắn.

Tử!

Ngay khi ấn xuống, hắc khí lượn lờ trên tay phải hắn điên cuồng chui vào trong cơ thể của thân ảnh kia, dẫn động sức sống đã mai phục ở trong cơ thể hắn, hoàn thành sự giao hòa của sinh tử, hình thành một Sinh Tử đại ấn!

Sinh Tử đại ấn đã hình thành, từ trong cơ thể thân ảnh mơ hồ kia phát ra tiếng ầm vang kịch liệt. Chỉ thấy hắn trong khi thân thể kịch chấn liên tục phun ra một vài ngụm khí tức màu vàng, thân thể hắn lập tức bị bắn tung ra, thậm chí ngay cả tấm màn mở ảo nối liền với thân thể hắn cũng tiêu tan đi một chút, lộ ra hai mắt tràn ngập sự hoảng sợ cùng với vẻ không thể tin. Thân thể hắn ầm một tiếng, trực tiếp bị Sinh Tử Ấn ở bên trong làm nhiễu loạn sinh tử, lập tức tan vỡ.

Sứ giả của thiên kiếp khiến cho Vương Lâm phải chật vật năm đó, hôm nay ở trước mặt Vương Lâm đã không chịu nổi một đòn!

Thiên kiếp, ngươi có tư cách gì mà giáng kiếp nạn xuống ta!

Lời nói của Vương Lâm bình tĩnh, nhưng truyền khắp bốn phía, còn truyền ra ngoài đám sương mù trăm vạn dặm, truyền vào trong tai đám người Tư Đồ Nam cùng với mấy ngàn tu sĩ giới nội kia.

Một câu nói này đủ để khiến cho những tu sĩ giới nội này nhiệt huyết sôi trào. Một câu nói này cực kỳ cuồng ngạo, nhưng giờ phút này cũng không một người nào dám có một chút nghi ngờ!

Một câu nói này Vương Lâm đã nhịn từ hơn một ngàn năm nay, từ lần đầu tiên thiên kiếp giáng xuống khi hắn vấn đỉnh ở vùng đắt Yêu Linh năm đó, hắn đã nhẫn nhịn. Hôm nay, hắn có tư cách để nói câu này. Một chỉ hỏi trời, hỏi trời là ai cho ngươi tư cách trừng phạt Vương Lâm ta!

Hỏi trời là ai cho ngươi tư cách cướp đi Lý Mộ Uyển!

Hỏi trời là ai cho ngươi tư cách trừng phạt chúng sinh!

Hỏi trời là ai cho ngươi tư cách để trở thành trời!

Tinh không ầm vang, đám sương mù trăm vạn dặm dường như nổi giận, chuyển động trong phạm vi lớn. Còn có từng trận tiếng gầm rầu rĩ từ bên trong cái khe truyền ra, chấn động tâm thần.

Theo thanh âm này vang lên kịch liệt, đám sương mù trăm vạn dặm này đột nhiên xoay tròn, phát ra tiếng nổ kịch liệt hơn. Theo nó chuyển động, một uy áp của thiên địa khuếch tán ra, bao phủ vô tận.

Trong khi đám sương mù xoay tròn, bên trong rất nhanh liền xuất hiện vô số thân ảnh mơ hồ. Những thân ảnh này giống như là những hồn phách, sau khi xuất hiện liền phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Trong nháy mắt, bên trong đám sương mù ở xung quanh Vương Lâm, khắp nơi đều có quỷ ảnh. Những quỷ ảnh này mới đầu thì còn mơ hồ. Nhưng rất nhanh liền trở nên rõ ràng, hóa thành những người mà Vương Lâm rất quen thuộc.

Trong những người này, có cha mẹ hắn, có tứ thúc của hắn, có Vương Trác, có Trương Hố, có Liễu Mi, còn có cả Lý Mộ Uyển.

Còn có Đằng Lệ, Đằng Hóa Nguyên, tất cả những người mà Vương Lâm gặp trong đời. Cả kẻ địch, bằng hữu, cùng với thân nhân, từ bốn phương tám hướng bên trong đám sương mù hướng về phía Vương Lâm.

Thậm chí khi họ lao tới, còn có những tiếng gào thét hoặc những tiếng gọi dịu dàng tràn ngập bên trong đám sương mù, nhập vào trong tâm thần Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn về phía những thân ảnh đang càng ngày càng tới gần mình. Hắn nhìn thấy cha mẹ tóc bạc trắng đang dìu nhau đi, thân thể run rẩy từng bước đi tới, nhìn thấy vẻ kích động cùng với những giọt lệ ở trong mắt, nhìn thấy cánh tay khô héo đang vươn ra giống như muốn vuốt lên mặt hắn.

Hắn nhìn thấy Lý Mộ Uyển. Lý Mộ Uyển hai mắt đẫm lệ, nhưng trên mặt mang theo một nụ cười ấm áp, lau nước mắt yên lặng bước về phía Vương Lâm.

Hắn nhìn thấy Liễu Mi, nhìn thấy ở trong lòng Liễu Mi có ôm một đứa trẻ bị hắc khí bao quanh. Tiếng trẻ con khóc chói tai, từng tiếng xuyên thấu tâm thần.

Hắn nhìn thấy rất nhiều, thấy được hết thảy.

Cảnh tượng này cực kỳ chân thật, nó là do thiên kiếp biến ảo ra, rất khó phân biệt được thật giả, mà là từ tâm sinh ra. Tất cả những thứ này còn khiến cho người ta có cảm giác dường như lúc nào thật giả cũng có thể biến đổi.

Thậm chí khiến cho người ta cho rằng hết thảy mọi chuyện đều là giả, nhưng sau khi hủy diệt, có lẽ sẽ lập tức phát hiện ra tất cả mọi thứ vốn là thật. Thứ bị hủy diệt chính là hồn phách cuối cùng của người thân lưu lại trên thế gian này!

Vương Lâm trầm mặc, ở xung quanh hắn càng ngày càng có nhiều thân ảnh trong những tiếng kêu thảm thiết tiến tới. Từ xa nhìn lại, những thân ảnh này đã bao vây Vương Lâm, không ngừng tiếp cận.

Vương Lâm than nhẹ, nhìn thật kỹ một lượt những khuôn mặt quen thuộc ở bốn phía, nhắm hai mắt lại.

Hắn đã minh ngộ được chân giả bổn nguyên, hết thảy chuyện này đối với hắn cũng chỉ là một hồi cảm khái, lúc này nhắm mắt lại, hết thảy mọi thứ

đều là giả. Ngay khi nhắm mắt lại, Vương Lâm lại mở mắt ra, tất cả mọi thứ lại một lần nữa trở thành thật.

Trong tiếng thở dài, Vương Lâm lại một lần nữa nhắm mắt lại, giơ tay phải lên vung về phía trước, giống như lúc phá vỡ Không Môn. Đem tất cả những thân ảnh này, giả cũng được, mà thật cũng được, dưới một cái vung tay này bụi trở về với bụi. Đắt trở về với đất, từ nơi nào quay trở về nơi đó.

Thiên địa bất nhân, giáng kiếp nạn này xuống Vương mỗ, nếu như vậy thì Vương mỗ cũng sẽ làm như thế! Trời, hãy mở mắt của ngươi ra nhìn đi, trong thiên địa này, ngoài Vương Lâm ta, còn có bao nhiêu người hướng lên trời mà kêu gào!

Vương Lâm mở hai mắt, giơ tay chỉ lên bầu trời, phát ra một tiếng rống to!

Trong tiếng rống này, thần thông do chân giả bổn nguyên của Vương Lâm biến thành, Chân Giả Đạo bất ngờ hiện lên!

Trong đám sương mù cuồn cuộn bốn phía, dưới một chỉ của Vương Lâm hướng lên bầu trời, đột nhiên xuất hiện những thân ảnh hư ảo. Những thân ảnh này là do Chân Giả Đạo của Vương Lâm biến thành, nói thật là thật, nói giả là giả.

Trong những thân ảnh kia, có Chu Như ôm con gái hướng lên không trung rống lên một tiếng giận dữ, nước mắt đầm đìa.

Trong những thân ảnh kia, có Bạch Phàm chỉ tay lên trời, điên cuồng cười lớn

Trong những thân ảnh kia, có Thanh Thủy sau khi tỉnh lại, khôi phục trí nhớ, trong lúc trầm mặc nhìn trời đã sụp đổ.

Trong những thân ảnh kia còn có Thác Sâm cuồng ngạo đến cực điểm, tức giận quát mắng bầu trời.

Trong những thân ảnh kia, còn có rất nhiều, rất nhiều

Trong những thân ảnh kia, còn có vô số dân chúng trong bảy trăm vạn thiên địa của Thiểm Lôi Tộc, vô số tu sĩ gặp phải kiếp nạn tử vong. Còn có Tán Linh thượng nhân, sau khi hắn nhận ra được tận cùng của trời, tâm thần thác loạn, hai mắt cháy lên một vẻ điên cuồng.

Vô số thân ảnh hiện ra trong Chân Giả Đạo này của Vương Lâm, bọn họ hướng lên trời gào thét, hình thành một thiên kiếp đặc biệt. Trời giáng Huyễn Chân Kiếp xuống Vương Lâm. Thì Vương Lâm cũng dùng cùng một thủ đoạn như vậy, lấy Chân Giả Đạo hình thành kiếp này, lấy kiếp này để đáp lại.

Trong những tiếng kêu giận dữ này, một sức mạnh vô hình xông vào trong cái khe trên bầu trời. Nhưng cái khe này cũng không có bất kỳ phản ứng gì, tiếng rít gào ở bên trong không hề có một chút gián đoạn.

Vẫn chưa đủ!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, thần thức đột nhiên hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán ra, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ Côn Hư tinh vực, dung nhập vào trong những tu chân tinh, dung nhập vào trong linh hồn của từng người, dung nhập vào trong ký ức của bọn họ.

Từ xưa tới giờ, tất cả những người sống trong Côn Hư tinh vực này, là phàm nhân hay là tiên nhân, khi bọn họ tử vong, khi vận mệnh sắp kết thúc, trong lúc thê thảm đó. bọn họ ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bọn họ hoặc là kêu lên, hoặc là có oán khí uất nghẹn trong lòng, có lẽ không có một người nào chứng kiến, hoặc có thể những người chứng kiến cũng đã chết, nhưng những linh hồn vẫn tồn tại trên tinh cầu mà bọn họ sinh sống cũng vẫn còn nhớ rõ.

Lúc này, bị thần thức của Vương Lâm cảm nhận, lấy Chân Giả Đạo để biến hóa ra, chuyển thành một sức mạnh hướng về phía thiên kiếp ầm ầm bộc phát.

Cái khe tượng trưng cho thiên kiếp kia lần đầu tiên run lên một chút, tiếng rít gào ở bên trong đột nhiên ngừng lại.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác bên ngoài đám sương mù, Chiến lão quỷ kia hai mắt lộ ra một ánh sáng trước giờ chưa từng có. Ánh sáng trong mắt hắn còn lộ ra một vẻ tham lam không cần che giấu.

Có ba phần khả năng hắn chính là người thứ ba!

Chiến lão quỷ liếm môi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1629 Không chịu nổi một đòn

Kiếp do Chân Giả Đạo hóa thành vờn quanh bên trong đám sương mù trăm vạn dặm kia. Những thân ảnh được hình thành mang theo những tiếng gào thét giãy giụa lao thẳng lên cái khe bên trên Vương Lâm.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp Côn Hư tinh vực. Cái khe dài vạn trượng kia dưới kiếp của Vương Lâm run rẩy kịch liệt. Vương Lâm tóc bạc tung bay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cái khe, thần sắc bình thản, vung tay áo đi về phía cái khe.

Bước chân của hắn không nhanh, nhưng mỗi một bước hạ xuống đều có tiếng vang ngợp trời. Những thanh âm này nổi lên liền ngay lập tức khiến cho cái khe kia lại một lần nữa run rẩy kịch liệt.

So với sự run rẩy của cái khe kia, sự ung dung của Vương Lâm tạo nên một sự tương phản rất rõ rệt.

Vương Lâm không sợ thiên kiếp, hắn có tâm của bậc đại nho, có một khí thế cao ngạo, vạn vật trong thiên địa đều bình đẳng, cho dù là thiên kiếp cũng không ngoại lệ.

Vạn vật đều có bổn nguyên, hôm nay Vương mỗ muốn xem thiên kiếp này từ đâu mà có, tại sao lại xuất hiện trong thiên địa này.

Vương Lâm hai mắt lóe lên, trong lúc bước tới giữa những tiếng ầm ầm, khoảng cách tới cái khe càng ngày càng gần.

Ngay khi tới gần cái khe chưa đầy vạn trượng, từ bên trong cái khe này đột nhiên tản mát ra từng đạo hào quang sáng ngời. Hào quang này khuếch tán ra, bao phủ bốn phía, hoàn toàn chiếu rọi tinh không tràn ngập sương mù tối đen này.

Dưới ánh hào quang này, chỉ thấy từ bên trong cái khe có một vật chậm rãi bay ra. Vật này là một cái phất trần cực kỳ bình thường, nó chỉ dài có

bảy thước, cán bằng gỗ màu tím, bên trên có ba nghìn sợi tơ bạc, tượng trưng cho ba nghìn đại đạo.

Vật này chậm rãi từ bên trong cái khe bay ra, hướng về phía Vương Lâm nhẹ nhàng vung tới.

Chỉ thấy ba nghìn sợi tơ kia không gió mà tung bay, dưới một cái vung này một sức mạnh vô hình hóa thành gạn sóng từ trên cái phất trần này khuếch tán ra.

Dưới gợn sóng này, Vương Lâm dừng chân lại, hai mắt lóe lên tinh quang, chân phải đã dừng lại không chút do dự hạ xuống, khiến cho thân thể hắn giống như là một đạo lưu tinh, lao thẳng tới cái phất trần vừa bay ra khỏi cái khe.

Gạn sóng khuếch tán, xông vào trong đám sương mù. Ngay khi tới gần Vương Lâm, chỉ thấy trong ba nghìn sợi tơ màu trắng kia có một sợi đột nhiên từ cán phất trần tách ra, giống như là một làn khói bay lên. Trong lúc uốn lượn sợi tơ này cuộn lại, bỗng nhiên bất ngờ hóa thành một pháp thuật.

Dẫn Lực Thuật!

Cùng lúc đó sợi tơ thứ hai cũng tách ra khỏi cán bay phấp phới, hóa thành pháp thuật thứ hai. Hỏa Cầu Thuật.

Sợi tơ thứ ba theo sát sau đó, hóa thành một sự chết chóc, trở thành sát lục kiếm khí vô tận do sát lục kiếm quyết hóa thành.

Sợi thứ tư, thứ năm, thứ sáu trong nháy mắt liền có mấy trăm sợi tơ bạc bay lên, hóa thành tất cả những thần thông mà Vương Lâm đã nhìn thấy khi còn ở bước thứ nhất như Tịch Diệt Chỉ, Hoàng Tuyền Chỉ, Hóa Ma Chỉ.

Trong những thần thông này, có những thần thông là của hắn, còn lại là hắn đã từng nhìn những người khác thi triển.

Sau mấy trăm sợi tơ bạc này, những sợi tơ còn lại trên phất trần liên tục tách rời ra, lại một lần nữa hóa thành những thần thông. Trong đó có thần thông của Thanh Thủy, có thần thông của Tư Đồ Nam, có Hô Phong Hoán Vũ, Sơn Băng Địa Liệt của Bạch Phàm.

Những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, ba nghìn sợi tơ ở bên ngoài cái khe, ở trước mặt Vương Lâm bất ngờ hóa thành ba nghìn loại thần thông mà cả đời Vương Lâm đã từng chứng kiến.

Trong đó còn có thần thông của đám người Thanh Lâm, Thủy Đạo Tử, Lỗ Phu Tử, thậm chí thần thông của đám người Thái Cổ ngũ tôn, Chu Tước đời thứ nhất thứ hai không ngờ cũng ở trong đó.

Ba nghìn sợi tơ, ba nghìn đại đạo, ba nghìn thần thông! Phàm là những thần thông có trong trí nhớ của Vương Lâm, tại giờ phút này gần như hơn phân nửa đã xuất hiện ở giữa tinh không.

Ba nghìn thần thông này hoàn toàn dung hợp lại với nhau, theo cái phất trần vung tới, bao phủ toàn bộ tinh không ở xung quanh Vương Lâm, hướng về hắn ầm ầm lao tới.

Có lẽ một hai thần thông, hoặc thậm chí cả trăm loại thần thông cũng không có vấn đề gì, cho dù là ba nghìn thần thông cùng đến cũng không đáng ngại. Nhưng lúc này ba nghìn thần thông kia là do phất trần thiên kiếp này hóa thành, trên mồi một thần thông đều lộ ra một khí tức mà Vương Lâm rất quen thuộc. Những khí tức này không ngờ chính là tiên lực!

Vì thế uy lực của chúng đủ để rung chuyển thiên địa.

Tiên khí này cũng không phải là khí tức của tiên ngọc ẩn chứa trong Tứ Đại Tiên Giới, mà là khí của tiên nhân đích thực. Hào quang màu vàng đến từ huyết mạch kia nếu không phải đã gặp được người điên, nếu không phải trên mi tâm của Vương Lâm có giọt máu màu vàng do tiên nhân bất diệt thể hóa thành, thì tất nhiên hắn không thể phân biệt được sức mạnh thi triển ra ba nghìn thần thông này.

Nhưng lúc này, trong nháy mắt hắn liền cảm nhận được, đồng tử trong hai mắt co rụt lại. Nhìn ba nghìn thần thông đang ầm ầm từ bốn phía tràn tới, ánh mắt lộ ra sát khí.

Lúc trước ta đã nghi ngờ thiên kiếp này đến từ Viễn cổ Tiên Vực, thế giới đằng sau cái khe kia chính là Viễn cổ Tiên Vực. Lúc này cảm nhận được tiên khí tinh thuần này, như vậy rất hiển nhiên Viễn cổ Tiên Vực kia có rất liên quan rất lớn đến Tiên Cương đại lục.

Từng trận hào quang màu vàng lạnh lẽo từ bên trong ba nghìn thần thông này lóe lên, lao thẳng tới Vương Lâm. Những thần thông này trong tiếng ầm ầm nháy mắt đã tới gần xung quanh Vương Lâm, lần lượt giáng xuống.

Tiếng ầm ầm giờ phút này vang lên kinh thiên động địa. khiến cho tinh không run rẩy. Dưới một vài đợt tấn công điên cuồng, thân ảnh Vương Lâm bị hào quang màu vàng kia trực tiếp che phủ, từ xa nhìn lại đã không còn thấy thân ảnh hắn.

Cùng lúc đó, từ bên trong cái khe lại một lần nữa bay ra một vật. Vật này là một tòa bảo tháp chín tầng, toàn thân có màu vàng, còn có một uy áp vô thượng nổi lên ngợp trời. Nó từ trong cái khe bay ra, sau khi xuất hiện tự bành trướng lên, trong nháy mắt đã biến thành cao mấy vạn trượng, hướng về chỗ thân ảnh Vương Lâm đang bị kim quang che phủ ầm ầm lao tới trấn áp.

Tam thiên phất trần, là thiên kiếp!

Trấn Tiên bảo tháp, cũng là thiên kiếp!

Thiên kiếp bước thứ ba lần này giáng xuống Vương Lâm từ trước tới giờ chưa từng có, sự hùng mạnh của nó lại càng kinh người hơn! Nếu tu vi của Vương Lâm chỉ là Không Niết Sơ Kỳ, thì hắn chắc chắn sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì nữa!

Thậm chí cho dù tu vi của hắn có đạt tới Không Niết đại viên mãn, dưới thiên kiếp này cũng nhất định sẽ phải bỏ mạng!

Cho dù là Không Linh trung kỳ như ngày nay, nếu đổi lại là một bậc toàn năng bình thường với một đạo bổn nguyên, thì dưới thiên kiếp này hắn quyết cũng không thể sống sót!

Bảo tháp màu vàng chín tầng kia trong tiếng ầm vang trực tiếp bao phủ vị trí mà ba nghìn thần thông đang tấn công. Sau một tiếng nổ ầm ầm kịch liệt vang lên, vạn vật đều trở nên yên tĩnh.

Trong đám sương mù bao phủ trăm vạn dặm này, chỉ còn lại một tòa bảo tháp chín tầng màu vàng dường như đã tồn tại từ xa xưa!

Đám người Nam Vân Tử ở bên ngoài đám sương mù trong sự yên tĩnh đột ngột này lập tức chấn động tâm thần. Nam Vân Tử nhìn chằm chằm đám sương mù, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Tư Đồ Nam trầm mặc, mơ hồ cảm thấy có một chút không ổn. Hắn không nói lời nào. Thân thể nhoáng lên một cái muốn nhảy vào trong đám sương mù kia. Nhưng thân thể hắn vừa động, liền lập tức Nam Vân Tử vung tay phải lên cản lại.

Nam Vân Tử! Ngươi muốn cản trở ta sao!

Tư Đồ Nam quay mạnh đầu lại, hai mắt tràn ngập vẻ điên cuồng, nhìn chằm chằm Nam Vân Tử, trong lời nói ẩn chứa sát khí ngợp trời.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Nam Vân Tử, nhưng giờ phút này khi mơ hồ cảm thấy Vương Lâm đang gặp nguy cơ không ổn, với tính cách của Tư Đồ Nam, dù ngay cả sư tôn Thanh Lâm ở trước mặt, hắn cũng sẽ không chút do dự ra tay.

Nam Vân Tử không để ý tới lời nói của Tư Đồ Nam, mà trầm mặc ít lâu, rồi trầm giọng nói.

Phong Tôn độ kiếp, chúng ta không nên xen vào. Nếu như ngươi manh động, chẳng những sẽ không có tác dụng, mà ngược lại sẽ khiến cho hắn phân tâm.

Tư Đồ Nam nhìn vào trong đám sương mù, nắm chặt tay lại, trầm mặc trong chốc lát, thanh âm khàn khan chậm rãi truyền ra khỏi miệng.

Ta sẽ chờ nửa nén nhang, nếu sau nửa nén nhang mà vẫn yên tĩnh như vậy, ta nhất định phải xông vào.

Nam Vân Tử thầm than, không nói gì, trong hai mắt đang nhìn vào trong đám sương mù, vẻ lo lắng càng đậm.

Ở một hướng khác, Chiến lão quỷ kia thần sắc lại càng thêm hưng phấn, hai mắt lóe lên hào quang. Hắn liếm liếm môi, thì thào tự nói.

Tam Thiên phất trần, Trấn Tiên bảo tháp, hắn là còn có một vật tên là Phong Mệnh nữa... Năm đó khi hắn bài trí thiên kiếp trong phủ đã đem ba Pháp Bảo này đưa vào trong đó...

Lời nói của Chiến lão quỷ này rất khó hiểu, trong lúc thì thào ánh mắt nhìn về phía đám sương mù lại càng thêm quỷ dị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chờ đợi trong nửa nén nhang đối với Tư Đồ Nam mà nói giống như là dài mấy năm. Mấy ngàn tu sĩ giới nội kia từng người trong lúc lo lắng, tâm thần đã nổi lên một cảm giác không ổn.

Chẳng lẽ Phong Tôn đã độ kiếp thất bại

Không thể nào, Phong Tôn quyết không thể thất bại

Đã yên lặng lâu quá rồi, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Sự bối rối đã nảy sinh trong tâm thầm của mấy ngàn tu sĩ giới nội này, khiến cho tất cả bọn họ đều rất lo lắng. Ngay khi Tư Đồ Nam không thể chịu nổi nữa. muốn nhảy vào trong đám sương mù, thì từ bên trong đám sương mù đã yên tĩnh suốt nửa nén hương đột nhiên có một tiếng nổ kịch liệt kinh thiên động địa vang lên ngợp trời!

Ở sâu bên trong đám sương mù trặm vạn dặm, tòa bảo tháp tồn tại duy nhất kia lúc này toàn thân chợt run lên, tiếng nổ kia chính là từ bên trong đó ầm ầm truyền ra.

Ở bên trong bảo tháp này, trong một sự hồn độn, toàn thân Vương Lâm bị ba nghìn sợi tơ bạc quấn quanh. Ba nghìn sợi tơ bạc kia chính là ba nghìn thần thông, những thần thông này giáng xuống người Vương Lâm giống như quay trở về bổn nguyên, lại một lần nữa biến thành những sợi tơ quấn chặt lấy Vương Lâm, giống như là phong ấn hắn lại.

Ở bên trong bảo tháp này còn có từng trận hào quang màu vàng bao phủ. Hào quang kia tràn ngập một ý chí bá đạo, muốn lấy ánh sáng luyện hóa Vương Lâm, muốn lấy tiên lực kia để hòa tan hắn!

Nhưng thiên kiếp này không hề biết được trong mi tâm Vương Lâm có huyết mạch của tiên nhân tinh thuần nhất trong thiên địa này!

Thiên kiếp cũng chỉ có những thần thông như thế này thôi sao. Nếu quả thật là như vậy, thì thiên kiếp này quá yếu.

Vương Lâm bị ba nghìn sợi tơ bạc quấn quanh, lắc đầu một cái toàn thân phóng đại lên, tinh điểm Cổ Thần hiện ra trên mi tâm hắn nhanh chóng chuyển động, từng trận Cổ Thần lực lưu chuyển toàn thân, khiến cho thân thể hắn trong tiếng ầm ầm điên cuồng bành trướng lên.

Mười trượng, ba mươi trượng, trăm trượng cho đến mấy trăm trượng, thoạt nhìn hắn giống như là một người khổng lồ. Những sợi tơ bạc quấn quanh thân thể hắn bị kéo căng ra, thậm chí còn có một số trực tiếp bị đứt tung. Cuối cùng khi thân thể của Vương Lâm trở thành Cổ Thần, khí tức Cổ Thần từ bên trong thân thể hắn đột nhiên khuếch tán ra, tất cả những sợi tơ đều bị đứt hầu như không còn!

Không chịu nổi một đòn

Vương Lâm lại lắc đầu, thân thể hướng lên phía trên bước tới, tay phải của hắn nắm chặt lại, Cổ Thần lực như sóng lớn cuộn lên, tung một quyền đánh về phía đỉnh của ngọn tháp!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1630 Phong Mệnh Hoàn

Phía sau Vương Lâm lập tức có đầu lâu của Đạo Cổ biến ảo ra. Đầu lâu này lớn vô cùng, lúc xuất hiện cũng không hề mơ hồ mà giống như thực chất, hiện ra phía sau lưng Vương Lâm, phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên.

Tiếng gầm thét này chấn động tám phương, khiến cho Vương Lâm lúc này dường như có được thần uy vô tận. Vương Lâm bước tới từng bước, khi tới đỉnh tháp kia hắn liền xuất ra một quyền.

Một quyền vung lên, đầu lâu Đạo Cổ phía sau lưng hắn càng gầm thét kịch liệt hơn, thậm chí còn chuyển động, trực tiếp lao qua thân thể Vương Lâm, dung hợp với một quyền của hắn. hình thành một quyền có thể rung chuyển cả thiên địa.

Tiếng ầm ầm kịch liệt vang vọng khắp không gian. Cơ hồ chỉ trong phút chốc, khi nắm tay Vương Lâm chạm vào đỉnh tháp, toàn bộ tháp chấn động kịch liệt.

Thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau vài bước, hai mắt lóe lên hàn quang, trong tiếng gầm nhẹ liền đánh ra quyền thứ hai.

Những tiếng bùng bùng kinh thiên vang lên. Bảo tháp trong khi chấn động liền có những cái khe li ti xuất hiện.

Chỉ là một cái tháp mà cũng dám phong ấn Vương Lâm ta sao!

Vương Lâm hét lớn một tiếng, tay phải nắm lại, ầm ầm đánh ra quyền thứ ba. rơi vào thân tháp. Trong tiếng chấn động vang trời, những cái khe kia bị xé toang ra, không ngừng lan ra, trực tiếp khuếch tán tới thân tháp. Cuối cùng ầm một tiếng, bảo tháp này dưới ba quyền của Vương Lâm đã hoàn toàn sụp đổ.

Vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi, tràn về bốn phương tám hương. Lúc này nếu ở bên trong sương mù trăm vạn dặm này có thể thấy rõ ràng khi bảo tháp sụp đổ, những mảnh nhỏ giống như bị gió lốc cuốn đi, trong tiếng rít bén nhọn khuếch tán ra.

Người ta cũng có thể chứng kiến được bên trong bảo tháp vừa sụp đổ, trong kim quang vạn trượng đang tỏa ra có Vương Lâm với mái tóc bạc trắng đang chắp tay sau lưng thong dong bước ra.

Thiên kiếp tuy mạnh nhưng Vương Lâm vẫn không để ý chút nào. Theo hắn thấy thì thiên kiếp này không thể trừng phạt hắn được!

Trong tích tắc khi Vương Lâm đi ra khỏi bảo tháp vừa sụp đổ, cái khe vạn trượng trên bầu trời lại truyền ra tiếng gầm thét trầm trầm. Cùng lúc đó kim quang lóe lên. Chỉ thấy từ trong kim quang đó có Pháp Bảo thứ ba bay ra!

Bảo vật này là một vòng tròn ánh sáng màu vàng. Nó vừa mới xuất hiện liền khiến cái khe lan ra kim quang chói mắt hơn, còn có một luồng uy áp tràn ra. Uy áp này vượt xa hai Pháp Bảo trước kia, trong nháy mắt khi truyền tới liền khiến cho sương mù tràn ngập trặm vạn trượng lại càng lan ra.

Đám người Tư Đồ Nam ở bên ngoài sương mù trong nháy mắt khi cảm nhận được luồng uy áp này, tâm thần đều run lên, mơ hồ có cảm giác như đối mặt với thiên uy vô thượng vậy.

Nam Vân Tử biến sắc, thân thể theo tiềm thức lùi lại phía sau mấy trăm trượng. Hắn còn như thế thì không cần nói tới những người khác. Mấy ngàn tu sĩ, bao gồm cả Tư Đồ Nam đều lập tức lùi lại phía sau.

Có mấy tu sĩ trong đó lui hơi chậm một chút liền bị uy áp đó ặp tới, thân thể run rẩy, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Đây....đây là thứ Pháp Bảo gì!

Nam Vân Tử vừa lui lại phía sau, hai mắt vừa lộ vẻ không thể tin nổi. Với tu vi của hắn có thể cảm nhận được uy áp này không phải là do tu sĩ truyền ra mà là khí tức của Pháp Bảo.

Bên ngoài sương mù trăm vạn dặm, duy nhất có một người không bị khí tức của Pháp Bảo này ảnh hưởng chỉ có mình Chiến lão quỷ ở một hướng khác. Mái tóc bạc phơ của hắn không gió mà tung bay, hai mắt lộ ra những tia sáng kỳ dị. Ánh mắt lão vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trong sương mù lần đầu tiên chuyển hướng, rơi vào quầng sáng màu vàng xuất hiện từ cái khe.

Phong Mệnh Hoàn! Vật này chính là thứ trong trí nhớ của hắn, năm đó nó bị biến thành bảo vật thứ ba của thiên kiếp...bảo vật này dù là ở Tiên Cương đại lục cũng có danh tiếng nhất định, đáng tiếc thân thể của ta...

Chiến lão quỷ lắc đầu thầm than một tiếng, nhưng lập tức hai mắt hắn liền sáng ngời.

Nếu Vương Lâm này có thể thu phục được bảo vật này thì hắn càng có thể là người thứ ba! Chỉ là... muốn thu phục được bảo vật này thì hơi khó khăn...

Quầng sáng màu vàng này truyền ra uy áp khiến Vương Lâm cũng cảm thụ được rõ ràng. Hai mắt hắn lóe sáng, lần đầu tiên tỏ vẻ hứng thú.

Trong tích tắc khi hai mắt Vương Lâm nhìn lại, quầng sáng màu vàng này đột nhiên sững lại, uy áp đột nhiên ầm ầm tăng mạnh, trở nên vô cùng cuồng bạo. Uy áp tăng mạnh lập tức khiến cho trăm vạn dặm sương mù này ầm ầm quay cuồng, khiến cho đám người mấy ngàn tu sĩ giới nội bên ngoài lại biến sắc lùi lại phía sau một lần nữa.

Cùng lúc đó, quầng sáng màu vàng trong uy áp cuồng bạo tràn ra, lóe lên lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong lúc lao tới, quầng sáng màu vàng này bành trướng lên một cách quỷ dị, hóa thành lớn tới mấy trăm trượng, dùng một tốc độ không thể tường tượng nổi trong nháy mắt bao phủ bên ngoài thân thể Vương Lâm, từ trên trời giáng xuống, sau khi bao phủ lấy hắn liền nhanh chóng co rút lại.

Hai mắt Vương Lâm lộ những tia sáng kỳ dị. Hắn không hề né tránh mà đứng ở đó, thong dong đợi vật này co rút lại. Trong thời gian ngắn, quầng sáng màu vàng này từ trăm trượng liền hóa thành nhỏ chỉ vài thước, hình thành một quầng sáng nhỏ, trực tiếp bao phủ bốn phía Vương Lâm, ghì sát vào da thịt hắn, giống như một phong ấn hình tròn vậy!

Phong ấn hình tròn này kề sát da thịt Vương Lâmm ăn sâu vào, đồng thời có một luồng sóng gợn vô hình truyền vào trong cơ thể hắn, xuyên qua huyết nhục, trực tiếp hóa thành một vầng sáng ở bên ngoài Nguyên Thần, phong ấn Nguyên Thần.

Thậm chí như vậy còn chưa hết. Sau khi phong ấn Nguyên Thần, sóng gợn này lại truyền vào, hóa thành vô hình, truyền vào trong hồn phách Vương Lâm, phong ấn cả hồn phách!

Đây đúng là Phong Mệnh Hoàn!

Hai mắt Vương Lâm nhắm lại, thần sắc bình tĩnh, giống như hết thảy mọi thứ đều không tồn tại vậy, giống như không hề phát hiện ra. Nhưng trong hai mắt hắn đang nhắm lúc này lại ẩn chứa sự tính toán.

Hắn đã động tâm với bảo vật này. Hắn muốn dùng lực lượng tâm thần để nghiên cứu kết cấu bảo vật này, tìm kiếm sơ hở để có thể chiếm được nó. Do đó phương pháp nhanh nhất chính là tự thân cảm thụ.

Trong thiên kiếp này, hắn không muốn né tránh, tùy ý để bảo vật của thiên kiếp đánh tới là muốn nghiên cứu ra phương pháp cướp bảo vật này. Loại chuyện này từ cổ chí kim cũng chỉ có một mình Vương Lâm mới có thể thong dong mà làm!

Hắn vốn là kẻ lớn gan, lại trải qua vô số lần sinh tử khiến hắn càng nhìn thấu nhiều hơn. Giờ phút này Vương Lâm nhắm hai mắt, hết thảy thiên địa đều là giả dối. Lúc này tâm thần hắn đã vận chuyển tới một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Đây là do bản thân Vương Lâm là Cổ Thần, là tu sĩ, lấy cảm ngộ năm đạo bổn nguyên, lấy kinh nghiệm nhân sinh và tu đạo hơn hai ngàn năm, lấy khí tức mênh mông của bậc đại nho tổng hợp lại một chỗ, hình thành sức tính toán kinh người này.

Tâm thần hắn thầm tính toán, cảm nhận thấy mình đã không còn thân thể, bản thân tiêu tán, chỉ còn lại một quầng sáng màu vàng. Quầng sáng này phát ra kim quang vô tận. Kim quang này do hơn mười triệu ký hiệu tạo thành. Chúng nhanh chóng xoay tròn, bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho quầng sáng này trông như thực chất vậy.

Mỗi một ký hiệu đều ẩn chứa một luồng khí tức. Hơn mười triệu luồng khí tức này hoàn toàn bất đồng nhưng tồ hợp lại cùng một chỗ lại cực kỳ hòa hợp. Chúng trong lúc xoay tròn có thể phong ấn thân thể người ta, phong ấn Nguyên Thần, cuối cùng là phong ấn hồn phách. Một khi phong ấn toàn bộ, chẳng khác nào nó đã phong ấn cả tánh mạng của người ta.

Bảo vật này cực kỳ giống với lực phong ấn của Phong Diệt Tộc, nhưng cũng có một chút bất đồng.

Mọi chuyện nói thì thong thả nhưng sự thật đối với Vương Lâm mà nói thì chỉ trong nháy mắt suy tính. Chỉ trong tích tắc này hắn đã nhìn thấy rất nhiều.

Bảo vật này mới chỉ là bán thành phấm...nó không biết đã bị người phương nào dùng thần thông dung nhập vào bên trong thiên kiếp, nương

theo thiên kiếp khiến bảo vật này không ngừng hoàn thiện, lúc này còn cách lúc nó hoàn toàn hoàn thiện không xa. Nếu để qua vạn năm nữa thì sợ là có thể hoàn thành rồi... Có ý tứ. Thiên kiếp, ta tựa hồ đã rõ ràng một chút rồi.

Khóe miệng Vương Lâm nở nụ cười.

Nhưng vào lúc này, tiếng gầm thét từ cái khe vạn trượng trên bầu trời lại truyền ra càng rõ ràng hơn, giống như ở sát bên tại. Cùng lúc đó. một thân ảnh khổng lồ ầm ầm xuất hiện bên trong cái khe. Thân ảnh này vừa xuất hiện trong cái khe liền tràn ra một luồng khí tức của Cổ Thần.

Trong tích tắc khi thân thể đó bước ra khỏi cái khe. Lộ ra toàn bộ thân thể, Vương Lâm thấy đó đúng là một Cổ Thần! Trên mi tâm của Cổ Thần này có tám tinh điểm nhanh chóng xoay tròn, thần sắc dữ tợn, nhưng hai mắt lại trống rỗng, giống như đã không còn thần trí.

Tinh điểm trên mi tâm hắn cũng bất đồng với Vương Lâm, hơi ảm đạm. hình như đã bị phong ấn.

Cổ Thần này lao khỏi cái khe, phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên, lao thẳng tới Vương Lâm đang nhắm mắt.

Phía sau Cổ Thần này, bên trong cái khe lại truyền ra tiếng rít gào. Chỉ thấy ba Cổ Thần khác thân thể tới ngàn trượng đồng thời bước ra. Ba Cổ

Thần này da dẻ thô ráp, thân thể còn có vô số vết sẹo, dữ tợn lao tới Vương Lâm.

Tiếng gầm trầm trầm lại vang lên. Từ trong cái khe, sau khi bốn Cổ Thần bước ra không tới một nhịp thở thì có ma khí cuồn cuộn tràn ra. Ma khí này đen như mực, tràn ra liền hóa thành bốn Cổ Ma. Bốn Cổ Ma này không ngờ cũng có tám ma tinh, mang theo vẻ tàn nhẫn khát máu nanh ác cười vang, theo sau Cổ Thần nhằm Vương Lâm phóng tới.

Không chỉ có thế. Phía sau bốn Cổ Ma, yêu khí kinh thiên trong trong tiếng gầm thét liền tỏa ra. Trong yêu khí, bốn Cổ Yêu bát tinh thân thể như sương khói uốn lượn quỷ dị hiện ra. Bộ dáng chúng đáng sợ vô cùng, móng tay sắc bén, màu da xanh mét khiến cho bốn Cổ Yêu trông lại càng khiếp hãi.

Bốn Cổ Thần, bốn Cổ Ma, bốn Cổ Yêu. Mười hai Cổ Tộc bát tinh trong giờ phút này vờn quanh bốn phía Vương Lâm, gầm thét áp sát tới.

Càng ngày càng gần!

Vương Lâm còn đang nhắm hai mắt, còn đang tính toán sơ hở của kết cấu quầng sáng, tâm thần đang đặt trong vài tỷ ký hiệu, nghiên cứu rõ ràng từng cái một để khiến cho kim quang tiêu tán.

Trong thời gian ngắn ngủi này, mười mấy triệu ký hiệu đã bị Vương Lâm điều khiển ba phần, sau khi mất đi ánh sáng liền khiến cho quầng sáng kia cũng hơi ảm đạm đi.

Hắn tựa hồ còn chưa phát hiện ra giờ phút này bên ngoài thân thể có mười hai Cổ Tộc mang theo sát khi trong nháy mắt đang tới gần. Người đầu tiên xuất hiện bên cạnh Vương Lâm chính là Cổ Thần bước ra trước nhất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1631 Viễn cổ tiên vực

Trên ngực cổ Thần này có một vết sẹo khổng lồ, giống như từ thời xa xưa đã có người suýt chém vỡ lồng ngực hắn. Bát tinh cổ Thần, cho dù không phải là vương tộc cổ Thần thì cường độ thân thể cũng cực kỳ đáng sợ. Nhưng dù là vậy mà vẫn có thể bị gây nên thương thế nhường ấy, có thể tưởng tượng được sự cường đại của người ra tay năm xưa.

Rống!

Cổ Thần nọ tới cách Vương Lâm không tới một trăm trượng. Một trăm trượng này dù xa nhưng đối với cổ Thần có thân thể ngàn trượng mà nói

thì còn không đủ khoảng cách một quyền. Bát tinh cổ Thần gầm thét, tay phải vung một quyền đánh thẳng tới Vương Lâm.

Một luồng gió lốc mang theo sóng gợn ầm vang, cuốn động sương mù bốn phía. Phía sau cổ Thần này cũng xuất hiện một hình ảnh hư ảo khổng lồ.

Hình ảnh hư ảo này cũng là một cổ Thần. Chẳng qua cổ Thần này mặc một bộ áo giáp, một luồng khí tức sát lục vô tận tràn ra từ hư ảnh đó. Trên mi tâm của hư ảnh không ngờ lại có tới... Chín tinh điểm!

Vương Lâm vốn là cổ Thần, đúng hơn là vương tộc cổ Thần. Hắn hiểu rất rõ là hễ cổ Thần phía sau có hư ảnh thì đều là kẻ được truyền thừa hoặc thuần phục người khác.

Hư ảnh đó là một loại tượng trưng cho thân phận, cổ Thần bát tinh này hoặc là được truyền thừa, hoặc đã thuần phục cổ Thần cửu tinh hư ảo mặc áo giáp phía sau hắn!

Vương Lâm cho dù nhắm mắt nhưng hắn đều có thể thấy rõ mọi sát cơ. Lúc này một quyền của bát tinh cổ Thần đánh tới, tinh không run rẩy. Nắm tay còn cách thân thể Vương Lâm chưa tới mười trượng thì cuồng phong đã thét gào ập tới. Lúc này Vương Lâm vẫn không mở hai mắt, thân thể bước về phía trước nửa bước, một chưởng giơ lên va chạm với nắm tay của cổ Thần nọ.

Một chưởng này đánh ra, Vương Lâm cũng không dừng lại mà cất bước về phía trước,

chưởng tâm hất sang bên cạnh. Đôi mắt cổ Thần vốn ảm đạm trong tích tắc liền lộ vẻ không thể tin nổi. Một quyền toàn lực của hắn không ngờ lại bị Vương Lâm nhẹ nhàng gạt ra.

Sau khi gạt nắm tay của cổ Thần ra, bàn tay Vương Lâm liền nhẹ nhàng vỗ lên thân thể hắn một cái.

Ầm một tiếng, cổ Thần phun máu tươi, thân thể bịch bịch bịch lui lại phía sau vạn trượng.

Trong lúc này, ba cổ Thần khác từ ba hướng lao thẳng tới Vương Lâm vung quyền đánh tới. Ba quyền toàn lực của cổ Thần bát tinh, sức mạnh đã đạt tới mức độ cực kỳ kinh khủng. Trong tích tắc khi ba quyền này tới gần, mi tâm của Vương Lâm liền có Thất Tinh chuyển động. Tinh điểm của vương tộc cổ Thần đột nhiên xuất hiện.

Thời gian trong tích tắc này dường như chậm lại. Vương Lâm vẫn luôn nhắm hai mắt, thong dong bước về phía trước nửa bước, vỗ nhẹ lên nắm tay một cổ Thần. Thân thể cổ Thần nọ liền ầm ầm chấn động, nắm tay không khỏi phải hạ xuống, bị Vương Lâm đi tới trước người ấn một cái lên lồng ngực.

Thân thể cổ Thần nọ kịch chấn, khóe miệng trào máu tươi, thân thể bị cuốn ra xa vạn trượng.

Vương Lâm xoay người, hai bàn tay vung lên bắt lấy hai nắm đấm của hai cổ Thần khắc. Cho dù hắn chỉ bắt được một phần nhỏ nhưng dường như lại nắm được hồn phách của hai cổ Thần này, giật mạnh một cái ra ngoài.

Trong tiếng chấn động kinh thiên, hai cổ Thần kia đồng thời phun máu tươi, thân thể bị ném ra xa.

Mọi chuyện nói thì thong thả nhưng lại diễn ra chỉ trong nháy mắt. Vương Lâm đẩy lui bốn Cổ Thần, quầng sáng màu vàng nọ lúc này đã ảm đạm đi một nửa, nhanh chóng tiêu tán. Một khi quầng sáng màu vàng này hoàn toàn biến mất thì chẳng khác nào nó đã bị Vương Lâm nắm giữ hoàn toàn.

Cổ Thần mặc dù bị đánh lui vạn trượng nhưng phía sau họ còn có bốn cổ Ma lộ vẻ dữ tợn và khát máu. Bọn chúng nhằm về phía Vương Lâm, ma khí ngập trời, rất nhiều thần thông của cổ

Ma biến ảo ra.

Những thần thông nọ kỳ dị vô cùng, hoặc hóa thành pháp khí của cổ Ma, hoặc hình thành ma hồn gào thét thê lương, vờn quanh bốn cổ Ma, lao

thẳng về phía Vương Lâm.

Một chiến phủ khổng lồ hiện ra. Nó là pháp khí của cổ Ma, được một trong bốn cổ Ma biến ảo ra. Một phủ chém về phía Vương Lâm. Hắn mặc dù đang nhắm hai mắt nhưng thần sắc lúc này đã trở nên âm lãnh.

Cổ Thần là cùng tộc hắn có thể hơi nương tay nhưng cổ Ma, cổ Yêu đều không phải đồng tộc. Trong nháy mắt khi chiến phủ hạ xuống, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, chưởng phải giơ lên đặt vào trên lưỡi phủ nhấn một cái. Thân thể cổ Ma kia run rẩy kịch liệt, lưỡi búa bị chấn động ầm ầm tan nát, hóa thành vô số ma khí, sắp sửa tiêu tan thì đột nhiên sững lại, không ngờ lao thẳng về phía mắt trái của Vương Lâm.

Trong tích tắc, ma khí này đã bị hấp thu sạch. Đồng thời trong lúc đó, thân thể Vương Lâm bước về phía trước, lấy tốc độ phá không lao tới trước người cổ Ma, tay phải đặt lên ngực hắn nhấn một cái, năm ngón tay co lại túm mạnh.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên. Thân thể cổ Ma bát tinh này ầm ầm tan nát, hóa thành vô số huyết nhục tản ra. Một cỗ ma khí nồng đậm tới cực điểm bị Vương Lâm lôi ra, đặt vào mắt trái.

Cảnh tượng này không làm cho ba cổ Ma còn lại dừng lại. Chúng giống như đã bị mất đi thần trí, lúc này hoàn toàn hành động theo bản tính tàn nhẫn và khát máu, không để ý gì hết mà vẫn vọt tới. Trong đó có một cổ Ma ở phía sau Vương Lâm há miệng cắn mạnh một cái, đem Vương Lâm nuốt vào trong miệng.

Cùng lúc đó, hai cổ Ma khác một tả một hữu tới bên cạnh Vương Lâm, biến ảo ra thần thông, mang theo ma khí gào thét đánh thẳng về phía hắn.

Thậm chí bốn cổ Yêu lúc này cũng đã áp sát.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, hai mắt vẫn luôn nhắm chặt, quầng sáng trên trán hắn lúc

này đã hầu như ảm đạm hoàn toàn, chỉ còn một tia kim quang đang giãy dụa. Hắn không xoay người lại mà trong nháy mắt khi cổ Ma kia cắn nuốt hắn, thân thể hắn liền bước một bước lùi lại phía sau, lấy lưng trực tiếp đụng vào người cổ Ma.

Ầm một tiếng, cổ Ma nọ phát ra tiếng gào thê lương, ma khí nổ tung hình thành một cơn gió lốc. Trong cơn lốc này, thân thể cổ Ma tan nát. Thân thể Vương Lâm không dừng lại chút nào, trong tích tắc khi đi ra khỏi cơn lốc liền vung tay trái lên đặt vào thân thể một cổ Ma, Nhân Quả ấn lại một lần nữa xuất hiện.

Vừa hấp thụ ma khí của cổ Ma, thân thể Vương Lâm vừa nhoáng lên, đến gần cổ Ma cuối cùng. Đoạn đường này đầy rẫy thần thông của cổ Ma bị Vương Lâm xuyên qua như những vật trong suốt. Trong ánh mắt không thể tin nổi của cổ Ma, hắn trực tiếp đặt một chưởng lên trên ngực Cổ Ma.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, thân thể cổ Ma hóa thành sương mù, không kịp tiêu tán thì đã bị hút vào bàn tay Vương Lâm một cách quỷ dị, sau đó tan thành mây khói.

Cảnh tượng này cũng không khiến bốn cổ Yêu dừng lại chút nào mà từ bốn phía gầm thét lao tới Vương Lâm.

Vương Lâm không di động thân thể mà tay phải đặt lên mắt phải đang nhắm miết một cái. Trong tích tắc khi hắn ngẩng đầu, tia kim quang còn giãy dụa kia liền tiêu tan. Do đó quang giới trên trán hắn lúc này đã hoàn toàn không còn chút ánh sáng nào. Hai mắt Vương Lâm mở ra.

Bên ngoài trăm vạn trượng sương mù, chiến lão quỷ lộ thần sắc kích động. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm ở sâu trong sương mù, hai mắt càng ngày càng sáng.

-Trong thời gian ngắn như vậy, hắn...hắn không ngờ lại thu phục được bảo vật này!! Khả năng hắn là người thứ ba không phải ba phần mà là năm phần! Ta ở trong phủ tìm vô số năm, bảy màu ở bên ngoài phủ cũng tìm vô số năm mà chúng ta mãi vẫn không thể tìm được người thứ ba. không biết người thứ ba là ai...Nếu có thể để ta tìm ra trước

Hai mắt chiến lão quỷ bừng sáng, hung hăng nắm chặt tay.

Vương Lâm đứng ở nơi đó, trong tích tắc hai mắt mở ra, ở mi tâm của hắn, giọt máu màu vàng do tiên nhân bất diệt thể biến thành xuất hiện, cùng với quầng sáng màu vàng lan tràn ra, trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ quầng sáng. Quầng sáng nọ liền bộc phát kim quang mạnh mẽ hơn.

Chẳng qua kim quang lần này là thuộc về Vương Lâm!

-Các ngươi muốn chết!

Mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay, quầng sáng màu vàng trên trán chói sáng, toàn thân bạch y như tuyết, khi nói xong lời này thì trong nháy mắt, một luồng khí tức sát lục ngập trời từ trong thân thể hắn tỏa ra.

Trong khí tức sát lục này, tay phải Vương Lâm giơ lên điểm về phía bầu trời. Đột nhiên có một chưởng ấn khổng lồ màu vàng biến ảo ra.

-Dịch Linh Ấn!

Vương Lâm từ sau khi Mộng Đạo thức tỉnh thì đây là lần đầu tiên hắn thi triển thần thông này. Uy lực của nó so với năm xưa cường đại hơn vô số lần. giờ phút này vừa đánh ra liền khiến tinh không chấn động. chưởng ấn bảo phủ vô tận tinh không đánh xuống, bốn cổ Yêu thân thể đồng thời run rẩy, trong tiếng kêu thảm thiết, liền trực tiếp bị chưởng ấn xuyên thấu cơ thể, tan thành mây khói.

Yêu khí tràn ngập ra nhất tề ngưng tụ vào mắt trái của Vương Lâm, bị hấp thu toàn bộ.

-Còn có bốn người các ngươi. Thân là cổ Thần tộc của ta, vốn phải chiến tử sa trường nhưng lại bị người ta xóa đi trí nhớ, trở thành con rối...sự bi ai của các người, ta là vương tộc có thể cảm thụ được....

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ đau thương, nhìn bốn cổ Thần ở ngoài vạn trượng đang rít gào lao về phía mình, tay phải giơ lên điểm về phía họ một chỉ.

Lập tức Dịch Linh Ấn vừa đánh tan xác bốn cổ Yêu liền đổi hướng, theo ngón tay Vương

Lâm lao thẳng tới bốn cổ Thần kia. Vương Lâm nhắm hai mắt lại, dường như không muốn nhìn nữa.

Trong tích tắc khi hắn nhắm hai mắt lại, tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên. Bốn cổ Thần liền tan thành mây khói. trước khi chết, khuôn mặt họ dường như lộ ra vẻ được giải thoát.

-Thiên kiếp, đáng phải kết thúc rồi!

Vương Lâm ngẩng đầu, mở hai mắt nhìn cái khe vạn trượng kia, cất bước về phía nó. Khi tới gần, hắn bước vào cái khe, trong nháy mắt khi nhìn thấy cảnh tượng trong đó, đồng tử trong mắt đột nhiên co rụt lại.

chỉ thấy trong cái khe giống như thế giới năm đó hắn nhìn thấy, vô cùng vô tận, trên mặt đất đứng sừng sững vô số tượng đá khổng lồ.

Những tượng đá này đều là cổ Thần, cổ Ma, cổ Yêu.

Một luồng tiên khí chân chính tràn ngập nơi này, tuy không dày mà rất mỏng manh nhưng rõ ràng bất đồng với bên ngoài. Tiên khí này chính là khí tức của Tiên Cương đại lục.

Phía dưới Vương Lâm, trên một pho tượng cổ Yêu lúc này có một người thanh niên đang đứng. người này mái tóc bạc trắng, toàn thân mặc bạch y, đôi mắt lộ hàn quang, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Ánh mắt Vương Lâm chính là trong tích tắc khi nhìn thấy người này mới co rụt lại.

người này dù là hình dáng, thần sắc, khí tức, hết thảy đều giống hắn như đúc, không thể phân biệt nổi!

-Ngươi là ai!

Hai mắt Vương Lâm khôi phục bình thường, chậm rãi mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1632 Bổn ngã kiếp

-Ta chính là ngươi.

Khóe miệng thanh niên tóc bạc nhếch lên. nở một nụ cười khó hiểu, cũng nhìn về phía Vương Lâm.

-Ra vẻ huyền hư!

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, bước tới mấy bước, thân ảnh như lưu tinh trong nháy mắt gào thét lao tới, không để ý tới thanh niên tóc bạc kia mà hướng về phía đại lục khôn cùng kia lao đi.

chỉ là ngay lúc thân thể Vương Lâm bước đi còn chưa được trăm trượng thì hai mắt hắn liền lóe lên, cước bộ dừng lại, nhìn về phía trước. Vương

Lâm giơ tay phải lên vỗ vào hư không phía trước người.

Một chưởng này lập tức khiến cho thiên địa trước người Vương Lâm xuất hiện sóng gợn. Gợn sóng nhộn nhạo, hóa thành một tấm màn ngăn như nước.

Tấm màn ngăn này có tiên khí nồng đậm, làm tiêu tán một chưởng của Vương Lâm đồng thời còn có lực phản chấn vô hình từ bốn phương tám hướng tràn vào người hắn.

-ngươi không vào được.

Thanh niên tóc bạc quỷ dị kia ở bên trong màn chắn, ở trên pho tượng cổ Yêu nhìn Vương Lâm, lắc đầu mở miệng nói.

-ngươi muốn biết thiên kiếp là vật gì, ngươi muốn biết bổn nguyên của thiên kiếp, vậy thì phải đánh bại ta, ngươi sẽ biết được hết thảy... Không cần kinh ngạc vì sao ta lại biết được suy nghĩ của ngươi. Bởi vì ta chính là ngươi.

Thanh niên tóc bạc đứng dậy đi về phía trước, mái tóc bạc tung bay, quần áo phất phơ, tỏa ra một khí chất vô cùng phiêu dật.

- Từ cổ chí kim, ngươi không phải là kẻ nghịch tu bước thứ ba đầu tiên nhưng lại có thể là

người thoát khỏi Bổn Ngã kiếp này...ta rất chờ mong ngươi có thể thành công hay không.

Thanh niên tóc bạc kia mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Vừa nói chuyện, thanh niên tóc bạc vừa cất bước từng bước đi tới tấm màn ngăn, bước ra khỏi đó, đứng cách Vương Lâm mười trượng, vươn tay hướng về phía Vương Lâm điểm một chỉ.

-Có gan hay không!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, không nhiều lời, thân thể nhoáng lên tiến về phía trước, lao thẳng tới thanh niên tóc bạc, tay phải giơ lên, năm ngón tay tạo thành chưởng, trong nháy mắt đã tới gần thanh niên tóc bạc.

-Bổn Ngã kiếp có chút thú vị.

Thần sắc thanh niên tóc bạc như thường, cũng đồng thời tiến về phía Vương Lâm, bàn tay phải đánh ra, động tác giống hệt Vương Lâm. Cảnh

tượng này quỷ dị đến cực điểm, nếu có người ngoài nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi.

Hai người cho dù là y phục, thần sắc, bộ dáng đều giống nhau như đúc, thi triển cùng một loại thần thông, ở trong thiên địa mênh mông này giống như hai đạo lưu tinh gào thét áp sát nhau.

Trong phút chốc, hai người đã tới gần. Hai mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, hữu chưởng trực tiếp va chạm với bàn tay của thanh niên tóc bạc kia.

Ầm một tiếng nổ vang lên khắp không gian, tạo thành vô số tiếng vang truyền khắp tám hướng, hợp thành một giống như tiếng gầm thét kinh thiên, khiến người ta cảm thấy đinh tai nhức óc, âm thanh không ngừng ầm ầm chấn động, lớn dần bên tai.

Trong âm thanh vang vọng này, Vương Lâm và thanh niên tóc bạc kia có động tác hoàn toàn giống nhau, trong nháy mắt khi hai bàn tay đụng vào nhau, năm ngón tay của hai người đồng thời hướng về phía trong chụp một cái.

Tiếng ầm vang lại vang lên. Một cơn gió lốc cuồng mãnh từ giữa hai người ầm ầm bộc phát ra, hình thành cuồng phong cuốn ra bốn phía, cuốn bay mái tóc của hai người, cuốn bay y phục.

Thậm chí tới giờ khắc này thần sắc của hai người vẫn hoàn toàn giống nhau, trong âm trầm còn lộ ra sát khí.

Động tác nắm lại này giống như muốn nắm quyền, trong quá trình nắm lại cũng muốn rút bổn nguyên của đối phương ra. Hết thảy mọi chuyện nói ra thì dài nhưng thực tế thì chỉ trong nháy mắt.

Hai người đồng thời nắm quyền, hướng về phía sau giật mạnh một cái. Thanh niên tóc bạc kia liền phun một ngụm máu tươi, thân thể bị ném mạnh về phía sau, thất khiếu chảy máu, mắt trái biển ảo ra ký hiệu ngọn lửa, mắt phải ẩn chứa ấn ký hình tia chớp, nhân quả, sinh tử, thật giả bổn nguyên cũng từ trong thất khiếu của hắn giống như bị lôi ra, cuối cùng hóa thành một đám khí hỗn độn bị Vương Lâm nắm trong tay.

Nhìn lại Vương Lâm, hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc và bổn nguyên chấn động, trạng thái lúc này không khác gì thanh niên tóc bạc kia. Từ thất khiếu của hắn lúc này cũng có bổn nguyên bị thanh niên tóc bạc kia nắm lấy.

Thân thể hai người bịch bịch lui lại phía sau, đều đồng thời lùi lại hơn trăm trượng, không khác biệt chút nào.

Vừa lui lại phía sau, hai người thậm chí ý nghĩ cũng giống hệt nhau, không ngờ đều lấy Nhân Quả ấn lôi bổn nguyên vừa rút từ đối phương, dung nhập vào trong cơ thể để bù lại bổn nguyên vừa bị tổn hao.

-Không cần nghiệm chứng thêm nữa. Suy nghĩ của ngươi chính là suy nghĩ của ta. Thần thông của ngươi chính là thần thông của ta! Ta chính là ngươi! Ngươi nếu muốn dùng thần thông để thử dò xét thì đối với người khác có lẽ có tác dụng nhưng đối với ta mà nói thì vô dụng!

Thanh niên tóc bạc lau máu tươi ở khóe miệng, nhìn Vương Lâm cười quỷ dị.

-ngươi nếu không tin thì ta có thể giúp ngươi tin.

Hắn vừa nói, thân thể vừa bước từng bước về phía trước, thân ảnh như cầu vồng trong nháy mắt lao tới Vương Lâm.

Tay trái hắn giơ lên, một luồng bạch khí gào thét tràn ra. Tay phải giơ lên, hắc khí bao phủ giống như một đám sương mù màu đen cuồn cuộn. Đồng thời giơ hai tay lên, thanh niên tóc bạc trong nháy mắt khi tới gần Vương Lâm, song chưởng liền nhấn về phía trước.

- Sinh Tử Ấn!

Một luồng khí tức sinh tử cường đại trong tích tắc này bộc phát ra từ trong cơ thể thanh niên tóc bạc. Tay trái hắn ẩn chứa sinh cơ, giống như là chứa vạn linh của thiên địa, còn tay phải ẩn chứa tử khí giống như nắm giữ tất cả duyên khởi duyên diệt trong trời đất.

Trong tích tắc này tay trái đi trước ấn tới Vương Lâm, bạch khí gào thét lao thẳng tới Vương Lâm mà cắn nuốt. Bạch khí này vốn là sinh cơ, không có chút nguy hại gì nhưng Vương Lâm lại rõ ràng, sinh cơ giống sương trắng này là một bộ phận ẩn của Sinh Tử Ấn, một khi vào cơ thể thì tử khí liền theo sau, hình thành Sinh Tử Ấn.

Thần sắc âm trầm, Vương Lâm hừ lạnh một tiếng, cũng giơ tay trái lên, sinh cơ tràn ngập như sương mù, hóa thành một đám bao phủ bốn phía. Trong sương mù bao phủ, tay trái hắn xuyên thấu sương mù, cùng với một chưởng chứa sinh cơ của thanh niên tóc bạc bất ngờ va chạm với nhau.

Ầm một tiếng, thân thể hai người đồng thời chấn động, đều có sinh cơ tràn vào cơ thể, trực tiếp làm rối loạn khí tức trong cơ thể, đều phun máu tươi nhưng không lùi lại phía sau mà đồng thời giơ tay phải lên, lại một lần nữa mạnh mẽ va chạm.

Tiếng chấn động vang vọng, phong vân biến sắc, thiên địa ầm vang. Vương Lâm và thanh niên tóc bạc kia trong lúc phun máu tươi đều tự lui lại phía sau. Nhưng trong tích tắc khi lùi lại, cả hai đồng thời gầm nhẹ một tiếng.

-Sinh Tử Ấn!

-Sinh Tử Ấn!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể Vương Lâm rơi xuống mặt đất, không ngừng bịch bịch lùi lại phía sau. Mỗi một bước đi, mặt đất đều chấn động run rẩy. Liên tiếp lùi lại phía sau cả trăm bước, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, lúc này mới có thể dừng lại.

Bên trong cơ thể hắn vô cùng hỗn loạn. Sinh Tử Ấn bộc phát. Nếu không phải hắn đã minh ngộ sinh tử thì dưới một ấn này hắn hẳn phải bị trọng thương.

Thanh niên tóc bạc kia cũng lùi lại phía sau, thân thể đụng vào tấm màn ngăn cách, xuyên thấu và quay trở lại đỉnh đầu pho tượng cổ yêu. Một bước này khiến pho tượng cổ Yêu lập tức hiện ra vô số vết nứt, từ chỗ bàn chân thanh niên tóc bạc kia dẫm vào lan ra bao phủ toàn bộ cả pho tượng.

Ầm một tiếng, pho tượng liền sụp đổ. Sau khi tiêu tán lực trùng kích xong, khóe miệng thanh niên tóc bạc kia tràn máu tươi, thần sắc dữ tợn nhưng lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

-Thế nào? Nguyên thần, Sinh Tử Ấn. còn có tất cả thần thông của ngươi ta đều có! Ngươi làm sao có thể giết ta? Ngươi lấy cái gì mà giết ta?

Thanh niên tóc bạc cười cợt ngày càng rõ, cuối cùng cười rộ lên.

Hai người bị tấm màn ngăn cách trở, thần sắc Vương Lâm âm trầm, nhìn chằm chằm vào thanh niên tóc bạc trong tấm màn ngăn, trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Trong tích tắc khi hắn nhắm hai mắt lại, thanh niên tóc bạc lập tức biến sắc, cũng nhắm hai mắt lại.

Hai người đồng thời nhắm hai mắt, Chân Giả Đạo bắt đầu. Bên trong Chân Giả Đạo, đối với người nhắm mắt, bộ thiên địa trong tâm đều là giả dối, chỉ cần trái tim khẽ động là thật giả liền chuyển hóa khó lường.

Đồng thời nhắm mắt, giống như thế giới này, thiên địa này ở trong tâm thần Vương Lâm và thanh niên tóc bạc toàn bộ đều không tồn tại. Loại hư ảo này không phải mơ hồ mà là bị hai người bọn hắn nhìn thấu bổn nguyên, minh ngộ tất cả.

Trong thời gian ngắn, hai mắt Vương Lâm chợt mở ra. Trong tích tắc khi hai mắt hắn mở ra, thanh niên tóc bạc cũng đồng thời mở mắt. Hàn quang trong mắt hai người lóe lên. Trong Chân Giả Đạo, mở mắt là chân, tất cả sự giả dối trong một khắc mở mắt này lại một lần nữa trở lại chân thật, trong lúc chân thật và giả dối chuyển hóa, Vương Lâm có thể nhìn thấu hết thảy.

mở mắt trong một thời gian ngắn, hai người đồng thời nhắm mắt lại một lần nữa.

Lần nhắm mắt này Vương Lâm giơ tay phải lên vung mạnh về phía trước.

-Chân Giả Đạo, hết thảy thứ giả dối đều theo tâm ta mà biến đổi, cát bụi trở về với cát bụi, hoàn toàn tan thành mây khói!

Thanh niên tóc bạc kia cũng vung tay phải lên, miệng nói ra lời nói giống hệt Vương Lâm.

Hai người đều dùng tâm động dung nhập chân giả, làm tiêu tán hết thảy. Nếu là một người thì uy lực của thuật này cực kỳ cường đại. Nhưng hôm nay lại có hai người cùng thi triển đối kháng nhau, do vậy trong tích tắc khi hai người vung tay, thân thể cả hai đồng thời kịch chấn, trong tiếng ầm vang kinh thiên động địa liền đồng thời phun máu tươi, thân thể bị cuốn về phía sau.

Nhưng chỉ lui lại phía sau ba bước, Vương Lâm mạnh mẽ ngừng lại, nghịch chuyển lực lượng trong cơ thể, thân thể nhoáng một cái liền lao ra, hướng về phía thanh niên tóc bạc kia lao tới.

Thanh niên tóc bạc cũng hành động y hệt Vương Lâm, đồng thời cất bước vọt đi.

Hai người càng ngày càng gần, hầu như chỉ trong tích tắc đã đi tới tấm màn ngăn đang ở giữa hai người, đồng thời vươn tay phải điểm vào đối

phương, đồng thời rống lên ba từ giống hệt nhau.

-Định thần thuật!

Một chỉ định thân, theo ba từ Vương Lâm thốt lên, theo ngón tay phải hắn điểm về phía thanh niên tóc bạc, thân thể hai người đồng thời chấn động.

Định thần không phải định thân. Hắn giữ lại chẳng những là thân thể mà cả nguyên thần, tất cả vận chuyển trong cơ thể. Ngay cả năm tháng trôi đi trong thiên địa, sự vận chuyển đã có từ vạn cổ, trong tích tắc này cũng bị Vương Lâm và thanh niên tóc bạc toàn lực giữ lại!

dưới Định thần thuật này, thân thể hai người lập tức bất động, đồng thời từ trên bầu trời rơi xuống mặt đất. Trong quá trình rơi xuống, trong đầu Vương Lâm âm thầm tính toán.

-Hắn là thế này rồi...

Vương Lâm làm tất cả những chuyện trước đó trên thực tế là đã dụng tâm kín đáo với thanh niên tóc bạc kia, chỉ là hắn không thể suy tư. Theo như hắn phân tích, hắn nếu suy tư thì đối phương rất có khả năng cảm ứng được.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1633 Trảm bổn ngã

Cho nên hắn mới lần lượt thi triển thần thông, cuối cùng là tới Định Thần thuật này, dùng Định Thần thuật này khóa Thần thức của cả hai, khóa suy nghĩ, cũng là phong kín toàn bộ suy nghĩ của mình, không để kẻ này cảm ứng được.

Thừa dịp trong nháy mắt này, trong đầu hắn cấp tốc tính toán, cuối cùng tính ra một kết quả.

Vương Lâm không dám xác định là nếu thời gian suy nghĩ quá dài, đối phương có thể thấy được hay không. Cho nên chỉ trong tích tắc hắn lại làm cho đầu óc trống rỗng, không còn chút ý niệm nào tồn tại.

Hai người cùng rơi xuống, ngay trong chớp mắt khi sắp chạm mặt đất thì Định Thần thuật trên cơ thể hai người đồng thời tiêu tán. Trong nháy mắt này, hai người đồng thời thực hiện một động tác, hai mắt lóe lên hàn quang, trực tiếp điên cuồng triển khai công kích đối phương.

Tiếng ầm ầm vang lên. Hai người chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã thi triển hơn mười loại thần thông hoàn toàn giống nhau, trong đó có tiên thuật của Bạch Phàm, có tiên thuật của Thanh Thủy, có đạo thuật Vương Lâm tự nghĩ ra.

Đủ loại thần thông này ầm ầm tràn ra, chấn động thiên địa, vang vọng bát phương, khiến cho bầu trời trở nên hôn ám, tiếng vang dội không ngừng truyền tới.

Trong đó thậm chí có cả hỏa bổn nguyên, lôi bổn nguyên đều được hai người toàn lực thi triển ra. Nhưng kết quả cuối cùng là đều lưỡng bại câu thương, hai người phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lại càng thêm âm trầm, vẻ mặt vô cùng uể oải.

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Vương Lâm nhanh chóng lui lại phía sau. Hắn thở hổn hển. Thời gian chiến đấu ngắn ngủi này khiến hắn cảm thấy cực kỳ gian nan. Thậm chí hắn mơ hồ cảm nhận được cảm giác khó khăn khi người khác gặp phải bản thân.

Thân thể hắn là cổ Thần, thanh niên tóc bạc kia cũng thế. Hắn là tu sĩ bước thứ ba Không

Linh trung kỳ, thanh niên tóc bạc cũng vậy.

Thậm chí Vương Lâm xuất pháp bảo ra nhưng hắn lại càng khiếp sợ chính là thanh niên tóc bạc không ngờ cũng xuất ra pháp bảo y hệt. Do đó Vương Lâm lập tức không xuất ra bất cứ pháp bảo nào nữa. Hắn mơ hồ hiểu ra đối phương có tất cả đều là từ bản thân mình.

-Vô dụng. Ta chính là ngươi, ngươi không giết nổi ta!

Thanh niên tóc bạc lui lại phía sau, lau máu tươi trên khóe miệng, ha hả cười dữ tợn. Vương Lâm không nói gì, chỉ là hàn quang và sát khí trong mắt ngày càng đậm, không lùi lại phía sau nữa mà lại lao về phía trước, tốc độ như cầu vồng, ầm ầm tiến tới.

Ánh mắt thanh niên tóc bạc kia lộ vẻ châm chọc, cũng từng bước tiến về phía trước, lao thẳng tới Vương Lâm.

Ầm một tiếng, hai người lại một lần nữa tới gần, cùng thi triển thần thông liên tục, chưởng chưởng va chạm, đổi lấy thương thế tương đương, sau đó lại bị đánh văng ra nhưng vừa mới tách ra Vương Lâm liền gầm nhẹ một tiếng, lại một lần nữa lao tới.

Cứ lặp lại như vậy, một lần, hai lần, ba lần, cho tới hơn mười lần thì trong đầu hai người đã không còn chút ý niệm gì, chỉ còn một cỗ sát khí điên cuồng. Hai mắt Vương Lâm đã đỏ bừng. Hai mắt thanh niên tóc bạc kia cũng điên cuồng màu máu.

-Sát sát sát sát!!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai tay bắt quyết, lôi đình bổn nguyên tràn ra, hóa thành những tia chớp vô tận ầm vang.

Thanh niên tóc bạc gầm nhẹ, cũng gầm lên y hệt Vương Lâm, đồng thời phóng ra tia chớp vô tận, cũng lao về phía hắn.

Trong phút chốc, hai người đụng nhau lần thứ mười chín. Trong tiếng ầm vang, lôi đình của song phương đụng nhau, tạo nên tiếng chấn động cuồn cuộn kinh thiên, khiến cho thân thể hai người run rẩy, mắt phải dường như tan nát.

Lui lại phía sau. Vương Lâm ngửa mặt lên trời rống lớn. hai mắt nhắm lại, toàn thân tỏa ra

Chân Giả Đạo. Hai mắt nhắm lại, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều là giả dối.

Thanh niên tóc bạc cũng ngửa mặt lên trời rống lớn, nhắm hai mắt lại, thân thể chìm vào trong Chân Giả Đạo.

Nhưng ngay trong tích tắc khi hắn nhắm hai mắt, Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt không hề chứa chút điên cuồng nào mà hoàn toàn tỉnh

táo, giống như mọi chuyện vừa rồi đều là do hắn cố ý tạo ra, thậm chí cả sự điên cuồng đó cũng đều là giả dối.

Tâm thần thanh niên tóc bạc chấn động, có cảm ứng, sắc mặt lần đầu tiên đại biến, thân thể lần đầu tiên có động tác không giống Vương Lâm, cấp tốc lui lại phía sau. Trong lúc lui lại hắn vội vàng muốn mở hai mắt ra.

Nhưng Vương Lâm chờ đợi cơ hội này đã rất lâu, làm sao có thể để hắn thành công được. Thân thể hắn bước về phía trước, tay phải giơ lên thành chưởng trực tiếp đặt lên ngực thanh niên tóc bạc, túm mạnh một cái.

-Nhân Quả ấn!

Bổn nguyên bị rút ra, thanh niên tóc bạc phát ra một tiếng kêu thảm thiết, phun một ngụm máu tươi, miễn cưỡng mở hai mắt. Nhưng trong nháy mắt khi hắn mở mắt ra, tay trái Vương Lâm ẩn chứa sinh cơ ầm ầm điểm lên mi tâm thanh niên tóc bạc.

Trong tích tắc này, tay phải Vương Lâm đã hấp thu xong bổn nguyên vừa rút ra, ầm một tiếng cũng đánh lên mi tâm của thanh niên tóc bạc này. Một chưởng này ẩn chứa khí tức tử vong!

-Sinh Tử Ấn!

-Không có khả năng!!!

Sắc mặt thanh niên tóc bạc tái nhợt, mở hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không ngừng lui lại phía sau.

Tất cả mọi chuyện diễn ra trong thời gian cực ngắn. Trong nháy mắt khi thanh niên tóc bạc bị trọng thương dưới Nhân Quả Ấn, hai mắt Vương Lâm trực tiếp nhắm lại, thân thể cất bước đuổi

theo, trong nháy mắt khi đôi mắt còn mở ra, Ánh mắt lộ vẻ tỉnh táo đáng sợ.

Ánh mắt này rơi vào trong mắt thanh niên tóc bạc khiến cho tâm thần hắn chấn động, không ngờ lại dâng lên cảm giác sợ hãi. Hắn do dự không biết là có nên nhắm mắt theo hay không. Một khi nhắm mắt lại đối phương lại dùng phương pháp quỷ dị giống như vừa rồi làm tiêu tan cảm ứng của mình. Nếu như thế thì đối với hắn đúng là một thảm họa!

Nhưng nếu không nhắm mắt lại, một khi Chân Giả Đạo của đối phương hoàn thành thì hắn cũng sẽ bị trọng thương. thời gian do dự như vậy, hai mắt Vương Lâm mở ra, trong tích tắc nhắm lại liền khiến tất cả thiên địa trong tâm thần đều là giả dối. Tay phải hắn giơ lên, hướng về phía trước vung mạnh một cái.

Thanh niên tóc bạc kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, toàn thân ầm ầm chấn động, không ngừng phun máu tươi, toàn thân bạch y đã bị nhiễm hồng, thân thể lui một mạch về tấm màn ngăn phía sau kia.

Trên thân thể hắn có chút mơ hồ biến ảo ra. giống như tùy thời có thể tiêu tán nhưng lại bị hắn mạnh mẽ kiềm chế, tuy vậy tiếng kêu thảm thiết vẫn vang lên.

-Không có khả năng. Tuyệt đối không có khả năng. Tất cả mọi thứ của ngươi ta đều có khả năng phục chế, trí nhớ của ngươi, suy nghĩ của ngươi trước mặt ta không thể nào ẩn trốn. Không có gì ta không biết, không có gì ta không biết!!!! ngươi không có khả năng lừa được ta. Ngươi không thể lừa được ta. Ta chính là ngươi...trừ phi ngươi có thể ... Ngươi có thể lừa gạt bản thân trước...ta hiểu rồi...Đạo lừa gạt! đáng chết, đây là Đạo lừa gạt của Lưu Kim Bưu!

Thanh niên tóc bạc kia hiểu ra, gầm thét liên tục nhưng thân thể lại lùi lại phía tấm màn ngăn nhanh hơn. Chỉ cần hắn có thể về phía sau tấm màn thì sẽ không còn phải sợ Vương Lâm nữa. Hắn biết đối phương chỉ cần không giết chết được mình thì sẽ không thể tiến vào bên trong tấm màn như mặt nước kia.

Đích xác giống như lời thanh niên tóc bạc này nói, Vương Lâm trước tiên lừa gạt bản thân!

Hắn đầu tiên công kích không ngừng, đổi lấy một lần thi triển Định Thần thuật khiến đối phương không chút hoài nghi, lấy thần thông này mà có được thời gian trong tích tắc, trong lòng thầm tính toán hết thảy.

Sự tính toán này không phải trọng điểm, mà chỉ là cho Vương Lâm trong thời gian ngắn âm thầm thi triển Mộng Đạo, lấy Mộng Đạo hóa thành Đạo lừa gạt, giống như thôi miên bản thân, sau khi giải trừ Định Thần thuật liền lừa gạt chính mình.

Qua trận chiến vô cùng thảm thiết kia, hai người không ngừng va chạm. Vương Lâm cũng không ngừng chìm trong Đạo lừa gạt. Hắn giống như phân tâm thần thành hai nửa. Một nửa lừa gạt chính mình điên cuồng chiến đấu với thanh niên tóc bạc kia, một nửa thì thong dong tỉnh táo, sẵn sàng chờ đợi một cơ hội giết hắn!

Cơ hội này chính là lúc thanh niên tóc bạc tưởng Vương Lâm sắp thi triển Chân Giả Đạo, cũng nhắm mắt lại vừa rồi!

Tất cả mọi chuyện này đều là trong khoảnh khắc Vương Lâm dùng Định Thần thuật, nhắm mắt lại tính toán ra, không chút do dự áp dụng, cuối cùng đạt được kết quả như ngày hôm nay.

Nếu không có như vậy, muốn hoàn toàn giết chết kẻ bản ngã kiếp giống hệt hắn thì sẽ gian nan vô cùng. Mặc dù là vậy, Vương Lâm cũng không có cách nào trong thời gian ngắn giết chết thanh niên tóc bạc kia. Sự khó khăn khi kết liễu hắn Vương Lâm nhận thức vô cùng sâu sắc, chiến đấu với bản thân, cảm giác này làm cho hắn không thể thích ứng nổi.

Lúc này thanh niên tóc bạc trong nháy mắt đã hiểu ra mọi nguyên do lại càng khiến cho đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn thấy đối phương đang nhanh chóng lui lại phía tấm màn ngăn.

Một khi đối phương tiến vào bên trong, hiểu rõ thủ đoạn vừa rồi của Vương Lâm, người này sẽ càng khó chịu hơn. Sai lầm lần này chỉ có một, thanh niên tóc bạc kia tuyệt đối sẽ không phạm tới lần thứ hai!

Nhìn chằm chằm vào thân ảnh thanh niên tóc bạc đang nhanh chóng lui lại, hai mắt Vương

Lâm lóe lên hàn quang. Hắn quyết không cho phép đối phương đào tẩu. người này hắn muốn giết!

Không thi triển thần thông ngăn cản đối phương. Cho dù là thần thông, cho dù là Định Thần thuật cũng không có tác dụng gì. Trong nháy mắt khi thanh niên tóc bạc sắp sửa đi vào bên trong màn ngăn, Vương Lâm cắn răng một cái, Ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, không chút do dự trực tiếp ầm ầm đánh lên đùi phải.

Một chưởng này hạ xuống khiến cho đùi phải chấn động, huyết nhục mơ hồ, xương cốt phát ra tiếng răng rắc, giống như sắp gãy nát. Cùng lúc đó, thanh niên tóc bạc kia phát ra tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy đùi phải của hắn vặn vẹo, huyết nhục tan nát, bất ngờ bị thương thế giống hệt Vương Lâm.

Cảnh tượng này giống như một chưởng của Vương Lâm cũng đánh lên đùi hắn vậy.

-Ngươi làm sao lại hiểu nhanh như thế, ngươi...

Ánh mắt thanh niên tóc bạc lộ vẻ hoảng sợ, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn vốn đã trọng thương, lúc này đùi phải tan nát, thân thể lảo đảo, tốc độ không khỏi chậm lại.

Trong tích tắc khi tốc độ hắn chậm lại, thân thể Vương Lâm nhoáng lên vọt về phía trước. Thân ảnh hắn như một đạo thiên lôi, trong tiếng ầm ầm kinh thiên trực tiếp lao vào thanh niên tóc bạc, va chạm với thân thể hắn.

Ầm một tiếng, thân thể thanh niên tóc bạc trực tiếp tan nát, tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn tiêu tán. Tấm màn ngăn cách Vương Lâm tiến vào trong vặn vẹo, cuối cùng tan rã.

Vương Lâm không nóng lòng bước vào mà đứng đó nhắm mắt, tu vi vận chuyển, cổ Thần lực ngưng tụ ở chân phải, dựa vào tu vi cường hãn của bước thứ ba toàn năng Không Linh trung kỳ vào lực khôi phục kinh người của cổ Thần mà nhanh chóng chữa thương.

Một lát sau, hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên mở ra, bước về phía trước đi vào trong tấm màn ngăn vừa mới tan rã. Nhưng ngay lúc hắn bước nửa bước vào trong đó, thân thể Vương Lâm sững lại. Hắn thấy!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1634 Một động phủ

Viễn cổ tiên vực!

Đây là nơi tồn tại ngoài giới nội và giới ngoại, viễn cổ tiên vực!

Nơi này cổ xưa hơn so với tứ đại tiên rất nhiều, hầu như là lúc giới nội giới ngoại còn sơ khai thì nó đã tồn tại. Nơi này trong vô số ngàn năm qua đều được gọi bằng một cái tên - Viễn cổ tiên vực!

Phong Tôn từ nơi này đi ra, tiên phi cũng từ đây xuất hiện. Hết thảy chuyện tình thời viễn cổ đều từ nơi này mà bắt đầu!

Đại địa mênh mông, Ánh mắt bởi vì không còn tấm màn ngăn cách nên có thể nhìn rõ mọi vật, hình như trong bầu trời hôn ám kia có vô số những cơn lốc quét qua. Năm tháng trôi qua, thời gian vô tận, những cơn lốc này dường như đã tồn tại từ lúc ban đầu, ở trên bầu trời này không ngừng xoay chuyển.

Trên bầu trời hôn ám bất ngờ lại có chín mặt trời, ẩn trong sương mù, chỉ lộ ra hình dáng, khiến cho bước chân Vương Lâm sững lại. Đó là chín mặt trời bên trong sương mù, ẩn trong gió

-Nơi này có chín mặt trời...

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn trước kia đã từng nhìn thấy Tiên Cương đại lục, thấy trên bầu trời có chín vầng mặt trời treo cao.

giờ phút này khi hắn ở nơi đây lại thấy chín vầng mặt trời một lần nữa trong lòng lập tức xuất hiện một phán đoán!

-Ở nơi này theo ta thấy chỉ là một bộ phận của Tiên Cương đại lục...mặc dù không phải như

vậy thì nhất định cũng sẽ có quan hệ rất sâu đậm với Tiên Cương đại lục...

Vương Lâm trầm mặc, yên lặng nhìn hết thảy mọi vật trong thiên địa. Tu vi hắn càng cao thì hắn lại biết được càng nhiều chuyện. Nhưng thứ này vốn ẩn dấu và bị che đậy tầng tầng lớp lớp những bức màn bí ẩn trong năm tháng, dần dần bị hắn không ngừng xé mở, cuối cùng sẽ đụng tới bí ẩn có liên quan tới tất cả mọi chuyện của giới nội giới ngoại hiện nay.

Bí ẩn này có lẽ rất tàn khốc, có lẽ là kết thúc, nhưng cũng có khi chỉ là bắt đầu.

Hơn hai ngàn năm tu đạo, vô số lần trải qua sinh tử khiến cho Vương Lâm ngày hôm nay đã có thể bước vào viễn cổ tiên vực, tiến vào thánh địa chí cao vô thượng trong trái tim tu sĩ.

Mặt đất vô cùng yên tĩnh, sừng sững đứng vô số pho tượng. Những pho tượng này giống như người sống bị hóa thạch, vẫn duy trì các động tác khi còn sống, hoặc là đứng thẳng, hoặc quỳ xuống, hoặc ngửa mặt lên

trời rống giận, hoặc thần sắc dữ tợn. Những pho tượng này giống như thiên quân vạn mã, ở trên mặt đất này yên lặng trải qua vô số năm tháng.

Trầm mặc rất lâu, Vương Lâm đứng trên không trung, ngẩng đầu nhìn ánh sáng chói mắt. Hai mắt hắn nhìn về phía chín mặt trời ở trên cao. thân thể bước từng bước đi tới. Thân ảnh Vương Lâm như cầu vồng, tạo nên tiếng gió rít kinh thiên động địa.

Trong tiếng rít gào này, Vương Lâm bay thẳng về phía mặt trời thứ nhất.

Trong phút chốc Vương Lâm đã tới gần mặt trời treo cao kia. Lốc xoáy ẩn trong sương mù cạnh mặt trời ầm ầm cuốn y phục và mái tóc bạc của Vương Lâm bay phất phới, giống như muốn thổi bay đi vậy.

Nhưng thân thể hắn lúc này bất động như núi cao, mặc cho gió lốc thổi qua mà chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Diện mạo của hắn bởi mái tóc bạc che đi, mơ hồ nhìn không rõ nhưng có thể thấy được ánh mắt của hắn lúc này đang bừng sáng.

ở trước mặt trời thứ nhất, thân thể Vương Lâm vô cùng nhỏ bé, chẳng khác nào một hạt bụi,

không thể so sánh được với nó. Nhưng hạt bụi này lại tỏa ra khí tức cường đại kinh thiên. dưới khí tức này, ai dám nói hắn là hạt bụi chứ!

dưới khí tức này, ai dám tranh đua với hắn!

Ngay cả mặt trời thứ nhất này cũng không đủ tư cách! Còn xa xa mới đủ!

Vương Lâm nhìn sương mù cuốn động che lấp mặt trời, tay phải giơ lên vung tay áo về phía trước. Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy sương mù đang cuồn cuộn trong nháy mắt liền bị cuốn về bốn phía, giống như lực lượng của một cái phất tay của Vương Lâm có thể so sánh với thiên uy.

Sương mù này bị cuốn đi liền khiến cho mặt trời thứ nhất liền rõ ràng trong mắt Vương Lâm.

Hai mắt hắn lóe lên hàn quang, tay phải vung về phía trước. Một cái vung này khiến cho ánh sáng mặt trời thứ nhất lập tức tối sầm lại, giống như bị chấn động mấy lần, sau đó không ngờ sụp đổ trước mặt Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang vọng, tràn ngập trong thiên địa mênh mông này. Chỉ thấy mặt trời thứ nhất không ngừng sụp đổ, ánh sáng vô tận bên ngoài ảm đạm đi, cuối cùng tiêu tán vô hình. Mặt trời này trước mặt Vương Lâm thu nhỏ lại, từ xa nhìn lại, nó tuy vẫn còn khổng lồ vô cùng như so với trước thì đã hoàn toàn khác biệt.

-Mặt trời nơi này rõ ràng là vật do thần thông pháp thuật ngưng tụ ra! Bên trong nó có ẩn chứa một lực lượng thiên kiếp. Vật này chính là căn nguyên dẫn dắt thiên kiếp!

ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải giơ lên vung lên mấy lần. mỗi một lần vung lên, mặt trời kia lại không ngừng nhỏ đi.

Một lát sau, theo cái vung tay cuối cùng của Vương Lâm, mặt trời đó phát ra một tiếng ngân khẽ, ầm ầm tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn sụp đổ trước mặt Vương Lâm.

Cùng với sự sụp đổ của nó, một tia lôi đình xuất hiện trong mắt Vương Lâm. Tia sét này có

chín màu, không ngừng biến hóa, giống như bị phong ấn bên trong mặt trời này. Bởi có sự tồn tại của nó mà thiên kiếp đầu tiên thường thường là thiên lôi!

Nhìn thấy tia sét chín màu bị phong ấn bên trong mặt trời thứ nhất, Vương Lâm lờ mờ thấy được lần đầu tiên mình đối mặt với thiên kiếp năm xưa, từng đạo sấm sét hủy thiên diệt địa giáng xuống.

-Ta đã sớm hoài nghi vạn vật trong thiên địa này tuyệt đối không thể xuất hiện mà không có đạo lý. Hết thảy vạn vật sinh ra đều có nhân quả, dù là

thiên kiếp cũng không thể tự động xuất hiện mà phải có một lực lượng kỳ dị nào đó, hoặc một tồn tại cường đại tạo ra!

Vương Lâm thì thào, tay phải giơ lên hướng về phía tia sét chín màu bị phong ấn kia chụp một cái. Một trảo này của hắn khiến tia sét ầm vang, lao thẳng tới Vương Lâm, trong phút chốc đã bị hắn nắm trong tay.

Tia sét trong tay hắn không ngừng vặn vẹo, giống như vĩnh viễn không bị khuất phục bởi Vương Lâm, trừ phi Vương Lâm cường đại vượt qua người đã chế tạo ra nó năm xưa.

Cảm nhận tia sét này, hai mắt Vương Lâm lộ vẻ do dự.

-Ta có thể thấy thiên kiếp xuất hiện thế nào...ta cũng đã từng đoán ra. Chỉ là ta rốt cục có muốn ấn chứng suy đoán kia hay không...

Một hồi lâu, hai mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, thần thức mênh mông tràn ra, trực tiếp tiến vào bên trong tia sét. Hắn muốn nhìn xem thiên kiếp này rốt cục là do ai chế tạo ra.

Ngay khi thần thức này tiến vào trong tia sét, trong đầu Vương Lâm liền ầm một tiếng, trước mặt thấy mơ hồ một mảnh, giống như năm tháng đã nghịch chuyển lại vô số ngàn năm.

Chậm rãi hắn thấy được một vùng thiên địa. Vùng thiên địa này ẩn chứa ánh sáng bảy màu vô tận. ánh sáng bảy màu này bao phủ mặt đất, khiến cho cả thế giới này giống như mộng ảo. Thế giới này rất lớn, vô biên vô hạn.

Trong ánh sáng bảy màu này có một nam tử trung niên mặc đạo bào bảy màu. Nam tử này thần sắc cao ngạo, hai mắt lấp lánh hữu thần, trên cơ thể tỏa ra một luồng uy áp cường đại tới cực điểm.

Giống như hắn đứng ở nơi đó, thiên địa ở dưới chân, vạn vật phải thuần phục. Bởi vì hắn so với thiên không còn lớn hơn! dường như chỉ cần một ý niệm trong đầu hắn là thiên địa lập tức sẽ sụp đổ. Bên trong thần sắc cao ngạo kia còn ẩn chứa sự lạnh lùng vô tận.

Đôi môi người này không dày, thoạt nhìn rất khắc bạc, trông vô cùng thiếu ân nghĩa. Trong tích tắc khi nhìn thấy nam tử bảy màu này, tâm thần Vương Lâm ầm vang. Nam tử này là nam tử hắn nhìn thấy trên bức tượng ở cái khe trữ vật cơ hồ giống hệt nhau, hoàn toàn là một người!

Vương Lâm nhớ rõ năm đó khi tới Thất Thải giới cứu Thanh Thủy cũng đã gặp một người hóa thân có bảy màu. Nhưng nếu so với người này thì người kia hoàn toàn không bằng, giống như là trăng sáng với vầng trăng vậy.

Mà dù thần sắc và hình dạng hai người có chút tương tự nhưng bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng quyết không thể nghĩ hai người đó là một.

-Động phủ của bốn tôn tự thành một giới, ấn chứa tạo hóa của thiên địa. Vạn vật nơi này là do ta tạo thành, cho dù có kém Sâm La giới của đại tôn nhưng cũng không kém nhiều. Chỉ có đáng tiếc một điểm là không có thiên đạo bên trong, không thể tiến hành diễn hóa ra năm tháng, sinh không được chúng linh, không thể lấy ra hương nhân, nhưng hết thảy điều này ngày sau sẽ thay đổi. Bổn tôn sẽ cướp được thiên đạo! Có thiên đạo, từ nay về sau động phủ của bổn tôn liền xuất hiện chúng sinh, xuất hiện năm tháng, xuất hiện tu sĩ, nếu có tu sĩ thì nhất định phải có kiếp nạn...kiếp nạn thứ nhất là lôi...

Nam tử trung niên bảy màu kia vừa nói, tay phải vừa giơ lên vung về phía bầu trời. Lập tức

bầu trời ầm ầm. từng đạo sấm sét liền phá vỡ hư vô hiện ra, trực tiếp xuất hiện trong tay nam tử này.

Tay phải hắn bắt quyết, chỉ trong chốc lát liền ngưng tụ hết những tia sét lại với nhau, hình thành một luồng sấm sét của thiên kiếp.

-Từ nay về sau, ngươi chính là sấm sét thiên kiếp trông coi động phủ của lão phu, trừng phạt chúng sinh có ý tu luyện nghịch thiên.

Hình ảnh tiêu tán, thần thức của Vương Lâm trở về cơ thể, thân thể ầm ầm chấn động, hai mắt lộ vẻ phức tạp, nhìn tia sét vẫn đang giãy dụa trong bàn tay.

-Ta sớm đã đoán ra...

Vương Lâm thì thào.

-Động phủ... Động phủ... chiến lão quỷ từng nói tới giới nội là nội phủ. hết thảy hóa ra là như thế. Chỉ là ta vẫn không muốn tin....nếu như đám người tán Linh thượng nhân trong bảy trăm dặm thiên địa lúc trước phát hiện ra hết thảy bí mật thì chắc hắn phải phát điên mất....Động phủ...động phủ....hóa ra thế giới Vương Lâm ta sinh ra, hóa ra giới nội giới ngoại chẳng qua chỉ là do một động phủ của đại tôn trên Tiên Cương đại lục biến thành!! Hóa ra tất cả là như vậy. Thật là buồn cười. Hóa ra tất cả chúng sinh giới nội giới ngoại đều là bởi thế mà sinh ra...nghịch tu, nghịch tu...thiên kiếp này sở dĩ trừng phạt nghịch tu bởi lẽ nghịch tu bản thân đã có ý nghịch thiên. Bọn họ hầu hết cuối cùng lựa chọn tìm hiểu thiên địa này là thứ gì, cho nên thiên kiếp mới trừng phạt họ.... Thứ này so với bảy trăm vạn dặm thiên địa thì cao minh hơn rất nhiều. Ta vốn phải sớm đoán được...ta sớm đã có thể đoán được...ta chỉ là không muốn tin tất cả chuyện này là sự thật....

Vương Lâm cười điên cuồng. Hắn chỉ vào bầu trời, tiếng cười càng lúc càng lớn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1635 Chúa tể vận mệnh

-Đúng là một cuộc đời thú vị, đúng là một thiên đạo thú vị, đúng là một tạo hóa hay ho!! Nhưng dù là như vậy thì đã làm sao? Vương Lâm ta hôm nay có thể bước vào viễn cổ tiên vực, có thể đánh tan không môn, có thể biết được thiên kiếp vì sao được sinh ra. Như vậy cuối cùng sẽ có một ngày Vương Lâm ta cũng có thể bước ra khỏi động phủ này, bước vào tiên cương đại lục, đi xem thử đại tôn trên Tiên Cương đại lục này mạnh tới mức nào! Bọn họ có cái tư cách gì mà dám lập giới nuôi chúng sinh, có tư cách gì mà trở thành người đứng đầu của chúng sinh. Khó trách Chu Tước đời đầu tiên lại nói, hắn chỉ có thể đưa mấy người rời khỏi nơi này, đi tới quê hương hắn. Đó là bởi vì trừ hắn ra, những người còn lại căn bản không phải là người của Tiên Cương đại lục, chẳng qua chỉ là tu sĩ được sinh ra trong động phủ mà thôi! Khó trách hắn nói ở quê hương hắn có người có thể cứu sống được Lý Mộ Uyển, mà hắn thì không thể, khó trách...khó trách... tán Linh Thượng Nhân có thể mang theo người thoát khói bảy trăm dặm thiên địa, Vương Lâm ngày sau cũng có thể làm được. Ta muốn nhìn xem người của Tiên Cương đại lục này mạnh mẽ tới đâu! Ta muốn xem thử khi ta ra khỏi động phủ này, khi ta tiến vào Tiên Cương đại lục có thể gây ra gió tanh mưa máu, có thể khiến cho các đại tôn của Tiên Cương đại lục khuất phục một phàm nhân sinh ra từ trong một thế giới trong động phủ như ta hay không.

Vương Lâm cười điên cuồng. Đối với tất cả mọi chuyện ngày hôm nay hắn cũng không bất ngờ gì. Mọi thứ hắn đều đã dự đoán được. Chỉ là hắn không nghĩ tới, không muốn, hoặc cũng là lừa gạt bản thân không muốn suy tư mà thôi.

Nhưng hôm nay hắn đã thấy tận mắt hết thảy chân tướng. Hắn là Vương Lâm, hắn là người nghịch tu, hắn còn muốn cứu sống Lý Mộ Uyển, hắn vẫn muốn một mình đối mặt với tất cả.

chân tướng, cho dù là chân tướng thì đã làm sao! chỉ cần có một trái tim bất khuất, chỉ cần có chấp niệm trong người thì hắn sẽ vẫn bước tiếp.

Trong tiếng cười vang, Vương Lâm mang theo sự minh ngộ đối với chân tướng bước tới mặt trời thứ hai. Bên trong mặt trời thứ hai này ẩn chứa hóa kiếp. Hắn sau khi tới gần liền xuất ra một quyền.

Tiếng ầm vang kinh thiên lại nổi lên. Mặt trời thứ hai trực tiếp tan vỡ, lộ ra hỏa diễm nam tử bảy màu ngưng tụ thành thiên kiếp bên trong.

Thân thể Vương Lâm không dừng lại, bước tới gần mặt trời thứ ba. Trong tiếng ầm vang, mặt trời thứ ba nổ tung. Bên trong nó ẩn chứa một luồng uy áp. Đó chính là thiên uy, có thể trấn áp chúng sinh.

Liên tục đánh tan ba mặt trời, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, trong tiếng cười điên cuồng giơ tay phải lên vỗ vào hư không một cái, tu vi trong cơ thể chợt tràn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ, ầm ầm đánh tới mặt trời thứ tư.

Trong mặt trời thứ tư này có bốn thanh kiếm. Bốn thanh kiếm này tỏa ra khiến khí thế cuồn cuộn ngập trời nhưng Vương Lâm cũng chưa thèm để ý tới thứ kiếm khí này!

Mặt trời thứ năm có ẩn chứa vô số thân ảnh hư ảo. Những thân ảnh này dung hợp một nơi, biến hóa khó lường. Đó chính là căn nguyên của huyễn chân kiếp.

Trong mặt trời thứ sáu có khí tức của ba pháp bảo. Ba pháp bảo này chính là mấy thứ Trấn Tiên Tháp. Phong Mệnh Hoàn. Bị Vương Lâm đánh tan xong, khí tức của ba bảo vật lượn lờ nơi đó, không thể phân biệt nổi thứ nào với thứ nào.

Trong mặt trời thứ bảy tỏa ra hồn lực tam tộc. Bên trong đó có ẩn chứa vô số linh hồn của tam tộc. Nó chính là thủ đoạn điều khiển sứ giả thiên đạo.

Mật trời thứ tám, Vương Lâm cảm nhận được khí tức của Bổn Ngã kiếp. Khí tức này biến ảo nhanh chóng khiến người ta rất khó có thể phân biệt rõ ràng.

Liên tục đánh tan tám mặt trời, khiến cho tiếng ầm vang kinh thiên liên tục duy trì tại viễn cổ tiên vực, không ngừng truyền ra xa. Những âm thanh trầm trầm chấn động mặt đất, khiến cho những pho tượng trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Nhưng tất cả điều này không khiến Vương Lâm để ý. ánh mắt hắn rơi vào mặt trời thứ chín. Bên trong mặt trời này ẩn chứa lực lượng của thiên kiếp mà hắn chưa bao giờ gặp.

Nhưng hắn mơ hồ cảm thụ được bên trong mặt trời thứ chín có một khí tức rất tinh tường. Trong đó có hắn, có Lý Mộ Uyển, có cha mẹ hắn, có vô số người trong đời này hắn đã gặp mặt.

Đứng bên cạnh mặt trời thứ chín, Vương Lâm bình tĩnh trở lại. Trong trầm mặc, hắn nhắm mắt đứng đó. Rất lâu sau đó, cũng không biết năm tháng đã trôi qua bao lâu, cho tới khi hắn mở mắt, trong mắt đã có vẻ minh ngộ.

-Mặt trời thứ chín này, thiên kiếp thứ chín này chính là bổn nguyên của thiên kiếp, bên trong bao hàm từ cổ chí kim, cho dù là giới nội hay giới ngoại, cho dù là chúng sinh đã chết hay còn sống. Thiên kiếp thứ chín này giống như là một quyển tổng cương, hễ là người được sinh ra trong động phủ đều có ghi chép lại...

Nhìn mặt trời thứ chín nọ, hai mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang. Hắn cố tình muốn phá hủy thiên kiếp. Lấy tu vi của hắn thì cũng có thể làm được vài phần. Nhưng hắn hiểu rõ là một khi hủy diệt thiên kiếp này thì thiên địa sẽ lâm vào đại loạn. Thiên địa này hôm nay dù sao cũng không phải là được hình thành tự nhiên mà là do nam tử bảy màu sáng tạo ra từ động phủ.

Trong trầm mặc, Vương Lâm giơ tay phải lên, hư không đặt lên trên mặt trời thứ chín, thần thức chợt từ tay phải rời khỏi thân thể, hóa thành một luồng gió lốc vô hình, quét ngang qua thiên địa, toàn bộ tràn vào bên trong mặt trời thứ chín.

ở trong ánh mặt trời, thần thức của Vương Lâm tràn ngập, không ngừng xuyên qua, hoàn toàn tiến vào sâu bên trong mặt trời này. Trong mặt trời thứ chín là một mảnh hỗn độn, khi thần

thức của Vương Lâm quét ngang, hắn đã thấy được rất nhiều.

Hắn thấy được vô số cuộc đời phàm nhân, thấy được cuộc đời của vô số tu sĩ, thấy được rất nhiều khuôn mặt hắn chưa bao giờ gặp. Những người này mặc y phục xa xưa. Bọn họ đã tử vong từ rất lâu rồi.

Mặt trời thứ chín này bao hàm vô số năm tháng, từ khi thiên địa mới hình thành cho tới ngày hôm nay, hết thảy sinh mệnh chúng sinh. Nó giống như là luân hồi, giống như là pháp tắc, trong mọi việc tạo ra đủ loại tình huống không công bình và cơ duyên, tạo thành hai chữ vận mệnh.

cũng có thể nói, bên trong mặt trời thứ chín này bao hàm vận mệnh!

Thần thức của Vương Lâm không ngừng lan ra, không biết đã trải qua bao lâu, hắn tìm thấy được luồng khí tức thuộc về vận mệnh của bản

thân. Luồng khí tức này cực kỳ nồng đậm, trong hỗn độn vô biên vô hạn này vô cùng chói mắt.

Nhìn luồng khí tức vận mệnh thuộc về bản thân, Vương Lâm trầm mặc, nhìn một hồi lâu. Hắn hình như đã có quyết tâm, thần thức đi về phía trước tản ra bao phủ luồng khí tức vận mệnh thuộc về mình, sau khi thôn phệ liền dung nhập thần thức vào bên trong.

Trong tích tắc khi luồng khí tức của hắn bị dung hợp, thần thức của Vương Lâm lập tức biến hóa kịch liệt. Thân thể hắn ở bên ngoài mặt trời thứ chín run rẩy chấn động.

Trong lúc run rẩy, thân thể hắn dường như trở nên đầy đủ, dường như từ nay về sau hắn có thể trở thành chúa tể vận mệnh của bản thân. Trong thiên địa này không có bất cứ lực lượng nào có thể thay đổi vận mệnh thuộc về Vương Lâm hắn nữa!

Cho dù là thiên kiếp này cũng không được! Cho dù là nam tử bảy màu cũng không được!

dường như giờ phút này Vương Lâm hắn mới chính thức viên mãn, nắm lấy vận mệnh của mình từ trong thiên địa, siêu thoát khỏi nó! Từ cổ chí kim, con người ngoài theo đuổi dục vọng thì hầu như toàn bộ đều hy vọng xa là có thể nắm được vận mệnh của mình. Nhưng người có thể làm được điều này thì hầu như chưa từng có.

Vận mệnh vô thường, lực lượng của con người có hạn. chỉ có thể giãy dụa bên trong vận mệnh, phát ra tiếng gầm thét không cam lòng, giống như con kiến hôi bên trong bàn tay của con người, tùy ý để người ta muốn giết lúc nào thì giết, không thể chạy thoát.

Cho tới tận khi chết đi thì cũng vẫn chết bên trong lòng bàn tay đó, thi thể cũng bị bàn tay kia đưa tới nơi cần, vĩnh viễn được nghỉ ngơi. Chỉ là sự nghỉ ngơi này cũng bị vận mệnh nắm trong tay.

Bên trong thế tục của phàm gian, từ xưa đã nghe đồn Diêm Vương muốn ngươi chết canh ba, không người nào có thể sống tới khi trời sáng. Trong suy nghĩ của phàm nhân, bởi vì sự sợ hãi đối với cái chết cho nên mới có địa ngục hoàng tuyền, mới có Diêm Vương, âm phủ.

Nhưng tất cả điều này đều không nói rõ sự sợ hãi của con người đối với vận mệnh cùng sự giãy dụa của con người trong đó nhưng không thể thoát ra.

Cho dù là kẻ tự cho đã làm được thì thực tế cũng chỉ là tự lừa mình. Chỉ có Vương Lâm, trong lúc này, trong giờ khắc này mới nắm được vận mệnh, trở thành chúa tể vận mệnh của bản thân!

Nắm được vận mệnh của bản thân nhưng Vương Lâm không thu hồi thần thức. Thần thức của hắn ở bên trong mặt trời thứ chín này tiếp tục không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm những bằng hữu mà hắn quen thuộc, thân nhân, người yêu của hắn. Hắn cũng muốn lấy lại toàn bộ vận mệnh của bọn họ!

Mặc dù những người này có thể đã chết nhưng Vương Lâm tuyệt không cho phép bọn họ dù chết đi cũng không cách nào siêu thoát khỏi quy tắc của vận mệnh!!

Trong khi không ngừng tìm kiếm, hắn tìm được phụ thân hắn, tìm được mẫu thân hắn. Làm cho hắn phải rơi lệ trong linh hồn đó là vận mệnh của cha mẹ hắn dù đã tử vong nhưng khí tức của bọn họ vẫn gắn chặt với nhau ở bên trong nơi chứa khí tức vận mệnh, lần lượt trải qua đời đời kiếp kiếp.

Tình cảm cha mẹ hắn rất bình thường, rất ấm áp. Đó là một tình cảm cho dù đã tử vong vẫn muốn ở cùng một chỗ.

Thần thức êm ái bao phủ khí tức vận mệnh của cha mẹ, Vương Lâm lại tiếp tục tìm kiếm. Hắn tìm ấy Thập Tam, tìm thấy đầu to, tìm được Chu Dật, tìm được Thanh Sương, thấy Thanh Lâm...

Hắn tìm được cả Nam Vân Tử, Hồng Sam Tử, tìm thấy Vương Trác, thấy lão thánh Hoàng có ân với hắn, thấy Độn Thiên...

Hắn cũng tìm được nhiều người, tìm được hài tử Vương Bình của mình, thấy Chu Như, thấy vận mệnh thuộc về họ, lấy đi để từ nay về sau họ có thể giống hắn, siêu thoát.

Hắn cũng tìm được Hồng Điệp, tìm được Mộc Băng Mi, tìm thấy Tây Phượng Tử, tìm thấy những hồng nhan hắn đã gặp trong đời, còn sống hay đã chết.

Còn có cả Lý Thiến Mai.

Chỉ là trong khi không ngừng tìm kiếm, Vương Lâm lại không thấy Thanh Thủy, không thấy Tư Đồ Nam. Thậm chí hắn từng cố gắng tìm kiếm Thiên Vận Tử đã mất tích nhưng cuối cùng vận mệnh của ba người này giống như đã biến mất, không có chút dấu hiệu nào.

Tìm không được còn có một người đối với Vương Lâm mà nói cực kỳ trọng yếu. người này là người yêu của hắn, là người quan trọng như tính mạng của hắn. Chỉ sau cha mẹ hắn.

Nữ tử đó tên là Lý Mộ Uyển.

Mặc cho Vương Lâm tìm kiếm nhưng hắn mãi vẫn không thể tìm được khí tức của vận mệnh Lý Mộ Uyển. dường như khí tức này đã biến mất vậy. Nhưng theo cảm thụ của Vương Lâm, nó biến mất không giống như đám người Tư Đồ Nam. Vận mệnh của Thanh Thủy và Tư Đồ Nam dường như chưa từng xuất hiện bên trong mặt trời thứ chín này.

Mà Lý Mộ Uyển thì lại có dấu hiệu tồn tại, nhưng không biết kẻ nào đã sớm một bước đem đi...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1636 Tàn tiên chữa thương

Trong mặt trời thứ mười không ngừng tìm kiếm, dù Vương Lâm đã tìm được rất nhiều người, chỉ là cuối cùng vẫn không thể tìm được khí tức vận mệnh của Tư Đồ Nam, Thanh Thuỷ. Hắn cũng không thể tìm được nữ nhân đối với hắn vô cùng trọng yếu.

Cho tới khi thần thức của hắn từ mặt trời thứ mười trở lại thân thể, hai mắt hắn mở ra, trong mắt chợt loé lên vẻ mê mang, khiến cho lúc này Vương Lâm phảng phất như giật mình ngây ngẩn trong thiên địa.

- Tư Đồ Nam, Thanh Thuỷ vì sao không ở nơi này….chẳng lẽ bọn họ không phải được sinh ra trong động phủ này….

Vẻ mê mang trong mắt Vương Lâm càng đậm.

Hắn nhớ tới Thất Thải Giới bên trong Triệu Hà, khi thấy Thanh Thuỷ cũng gặp được đạo nhân bảy màu, thấy được ánh mắt đạo nhân nhìn Thanh Thuỷ. Ánh mắt kỳ dị đó cho tới ngày nay Vương Lâm vẫn còn nhớ như in.

- Ánh mắt đó mơ hồ có thể giải thích vì sao vận mệnh Thanh Thuỷ lại không có trong mặt trời thứ chín này….chỉ là….ta đối với Tư Đồ hiểu rất rõ….thiên tư của hắn kinh người, tu vi mỗi một lần gặp lại đều bạo tăng….chẳng lẽ hết thảy đó là bởi vì vận mệnh của hắn không có ở trong mặt trời thứ chín này!

Vương Lâm trầm mặc nhìn về mặt đất phía dưới. Hắn mơ hồ như thấy đã nắm bắt được một ý niệm nào đó nhưng ý niệm này lại bị tầng tầng tạp niệm như sương mù trong đầu che phủ, khiến hắn không sao có thể suy nghĩ rõ ràng được.

- Còn có Thiên Vận Tử kia. Người này ngay từ đầu ta đã không nắm được trong lòng hắn suy nghĩ gì. Trong thiên địa này có lẽ chỉ có mình hắn mới biết….mặc dù ngày nay tu vi ta đã đạt tới Không Linh trung kỳ nhưng đối với Thiên Vận Tử vẫn có chút kiêng kỵ như trước…..bí mật của người này rất nhiều, ẩn dấu rất sâu, khiến cho người ta sợ hãi!

Vương Lâm nhìn về phía mặt trời thứ chín toả sáng chói chang phía trước, ánh mắt dần dần lộ ra hàn mang.

- Khí tức vận mệnh của Uyển Nhi, Tư Đồ và Thanh Thuỷ bất đồng. Nơi này có dấu vết của nàng, hắn là nàng vốn ở đây, nhưng lúc ta tìm lại

không thấy. Rốt cục là ai đã đem khí tức vận mệnh của Uyển Nhi đi !!!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm càng ngày càng đậm, tới cuối cùng dường như chiếu hắn ra ngoài. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đen tối, hàn quang trong mắt hoá thành một vùng sát khí.

- Uyển Nhi chỉ là một nữ tử bình thường. Vận mệnh của nàng vốn không đáng để người ta chú ý. Thế nhưng hôm nay nó lại bị lấy đi, không biết là ai nhưng Vương Lâm ta ở viễn cổ tiên vực này phát lời thề, nhất định sẽ thu hồi được. Nếu có người dám đem vận mệnh nàng thay đổi đi thì dù là lên trời xuống đất, dù là ở Tiên Cương đại lục thì Vương Lâm ta cũng sẽ làm giống như đối với huyết cừu của Đằng gia năm xưa, huyết tẩy tiên cương!!!

Vảy nghịch của Vương Lâm chính là Uyển Nhi. Hôm nay hắn thấy khí tức vận mệnh của Uyển Nhi bị lấy đi thì chẳng khác nào nỗi đau khi trái tim bị bóp nát. Sự thống khổ này khiến Vương Lâm trở nên điên cuồng.

Một người hiểu càng nhiều, biết càng nhiều thì hắn sẽ càng thống khổ. Giờ phút này Vương Lâm chính là như vậy. Nếu có thể lựa chọn thì hắn sẽ chọn không biết chút gì, trở thành phàm nhân mà sống tới hết đời.

Nhưng lúc này nếu hắn đã biết, đã hiểu rõ cả thì hắn không còn đường lui nữa. Vận mệnh của Uyển Nhi nếu đã bị người ta lấy đi thì hắn phải tìm lại, khiến Uyển Nhi giống bản thân, siêu thoát khỏi vận mệnh. Như thế mới là bước đầu tiên khiến Uyển Nhi thức tỉnh!

Hết thảy mọi chuyện từ sau khi nhìn thấy vận mệnh của chúng sinh trong mặt trời thứ chín Vương Lâm mới hiểu ra. Ngày hôm nay hắn mong muốn làm Lý Mộ Uyển sống lại, khiến nàng thức tỉnh.

Sát cơ cuồn cuộn trong mắt Vương Lâm dần dần bị ẩn đi. Thần sắc hắn lúc này âm trầm, nhìn mặt trời thứ chín một cái, xoay người bước từng bước về phía mặt đất.

Trên mặt đất có vô số pho tượng tam tộc đang đứng, gió lạnh gào thét, cuốn tung bụi đất, cuồn cuộn phủ cả bầu trời.

Đưa mắt nhìn lại, mặt đất không có bất cứ sinh linh gì, chỉ có những pho tượng đứng đó, trên mặt đất đầy những hố sâu và khe rãnh.

Những cái khe kia giống như là từ một trận đại chiến từ cổ đại lưu lại, những cái hố lớn cũng vậy. Những cái hố này còn chứa vết nước mưa qua bao năm tháng.

Gió gào thét, chỉ có thể mang đi bụi đất trên mặt đất, không thể thổi tan khí tức mà đủ loại thần thông năm xưa lưu lại trong thiên địa.

Thân thể rơi lên một pho tượng cổ thần, Vương Lâm đứng đó, mái tóc tung bay, y sam màu trắng bay phần phật, nghe tiếng gió nức nở bên tai.

Hai mắt Vương Lâm từ từ bình tĩnh lại, hồi lâu mới cúi đầu nhìn thoáng qua pho tượng dưới chân.

Pho tượng Cổ Thần này dù đã tử vong nhưng lại có một luồng lực lượng kỳ dị tồn tại. Chính vì luồng lực lượng này khiến cho pho tượng này tuỳ thời có thể tỉnh lại, trở thành con rối, trở thành sứ giả của thiên đạo.

- Tam tộc cổ lại trở thành thị vệ của động phủ này. Thật đáng buồn, đáng hận!

Vương Lâm vừa lắc đầu chân phải vừa hạ xuống điểm lên pho tượng một cái, thân thể nhảy lên. Trong nháy mắt này, trong pho tượng truyền ra tiếng ầm ầm. Chỉ thấy từng cái khe ở nơi Vương Lâm điểm chân xuất hiện, lan nhanh về bốn phía, trong nháy mắt đã tràn ngập cả pho tượng.

Trong tiếng chấn động kịch liệt, pho tượng liền sụp đổ, vỡ tan thành vô số đá vụn, rơi khắp nơi.

- Cát bụi trở lại thành cát bụi. Năm đó nếu đã chết trận thì không nên giữ lại tâm tư muốn sống lay lắt. Người tộc ta chết trên chiến trường là tốt nhất!

Vương Lâm vung tay áo, tiến về phía trước. Hễ là nơi hắn đi qua thì dù là tượng Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ yêu đều trong khi hắn vung tay mà ầm ầm sụp đổ.

- Hôm nay ta không huỷ các ngươi, đợi ngày sau các ngươi thức tỉnh thì lại làm loạn thế gian, trở thành con rối….

Vương Lâm than nhẹ, tay phải giơ lên vỗ về phía trước. Ầm một tiếng, một pho tượng liền vỡ tan, trở thành những mảnh nhỏ bị cuốn bay tứ tán.

Những pho tượng của tam tộc cổ tan nát, những luồng khí tức Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma từ những pho tượng này truyền ra, hoá thành những sợi to như sương khói phiêu tán trong thiên địa, hình thành một đám hư ảnh mờ ảo.

Hư ảnh này mang hình dạng của đám người này khi còn sống, trên hư ảnh có thể thấy được thương thế của bọn họ. Giờ phút này tam tộc cổ biến ảo ra, thần sắc mê man nhưng rất nhanh đã hiểu rõ hết thảy, khổ sở hướng về phía Vương Lâm vái một cái, thân ảnh vặn vẹo hoá thành làn khói, chuyển động về phía Vương Lâm, dung hợp với hắn.

Vương Lâm tiến về phía trước, cả đoạn đường hắn đi qua, tất cả các pho tượng đều sụp đổ, tiếng ầm ầm lan toả. Những hư ảnh hiện ra đều ôm quyền vái hắn, giống như được giải thoát. Cảnh tượng này khiến người ta thấy mà giật mình, đồng thời cũng cảm nhận được một sự bi ai từ thân ảnh đám người đó.

Vương Lâm không mở miệng nói chuyện, trầm mặc đi về phía trước. Tiếng ầm ầm làm bạn với hắn, những hư ảnh ở phía xa vái theo đưa tiễn,

cùng với vô số khí tức của tam tộc dung nhập vào tinh điểm trên mi tâm hắn, mắt trái, mắt phải hắn.

Mặt đất rộng lớn vô ngần, trong tiếng ầm ầm khi những pho tượng sụp đổ, gió bắc thổi đi bi ai, không ngừng cuộn xoáy, tiếng gió gào giống như những người bạn đang nói kể chuyện.

Cũng không biết đã qua bao lâu, phí trước Vương Lâm xuất hiện một pho tượng cao tới mấy ngàn trượng. Trên mi tâm pho tượng này có chín tinh điểm. Cho dù chín tinh điểm này có hơi mơ hồ nhưng đã thành hình dáng. Pho tượng này không ngờ đã đạt tới sát cửu tinh.

Hắn đứng ở nơi đó, tay phải giơ lên nắm quyền, nắm tay mới đưa ra được một nửa, thần sắc ẩn chứa vẻ thống khổ và không cam tâm, bị một luồng lực lượng gông cùm thân thể, cuối cùng trở thành một pho tượng đá.

Trên người hắn mặc một bộ áo giáp đơn giản. Chỉ là bộ áo giáp đó cũng đã trở thành một bộ phận của pho tượng.

Đây là Cổ Thần nhiều tinh điểm nhất mà Vương Lâm gặp trên đường. Đứng trước mặt pho tượng này, Vương Lâm giống như mơ hồ có thể cảm nhận được uy lực kinh thiên của Cổ Thần này năm đó, vung nắm tay có thể ầm ầm phá tan thiên địa, giết chết vô số tu sĩ.

Hai mắt mở to lộ vẻ không cam lòng, chỉ cần nhìn vào cũng có thể nghe thấy tiếng gầm thét giận dữ từ vạn cổ bên trong pho tượng.

Đứng trước mặt pho tượng này, Vương Lâm trầm mặc nửa ngày, ôm quyền vái một cái, sau đó tay phải bỗng nhiên hướng về phía pho tượng vô thanh vô tức vỗ một cái. Trên thân pho tượng lập tức xuất hiện vô số vết nứt. Những vết nứt đó răng rắc lan khắp pho tượng, cuối cùng phủ khắp toàn thân pho tượng. Trong tiếng ầm ầm, thân thể pho tượng bắt đầu sụp đổ trong phạm vi lớn.

Nhưng trong nháy mắt khi nó sụp đổ, chín tinh điểm trên mi tâm của pho tượng, ở trung tâm của hình tròn đột nhiên lại có một dòng xoáy cấp tốc chuyển động.

Nó chuyển động khiến cho mi tâm của pho tượng giống như bị hoà tan, tiếng rít cao vút kinh thiên từ bên trong dòng xoáy truyền ra. Hai mắt Vương Lâm sững lại. Trên thực tế trong tích tắc ngay khi dòng xoáy này xuất hiện thì hắn đã phát hiện ra, ánh mắt nhìn tới đó.

Chỉ thấy một cánh tay gầy gò mang theo vô số chất nhầy từ bên trong dòng chảy ở mi tâm của pho tượng thò ra. Một luồng khí tức âm trầm trào ra, toả khắp tám phương.

Khí tức này đều từ cánh tay phải khô héo này tràn ra. Nó giống như đại biểu của sự tử vong, ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, lại có những tia sáng từ trên cánh tay mơ hồ loé lên.

Tiếng rít gào càng thêm kịch liệt. Cánh tay khô héo đó hướng về bên cạnh hung hăng túm một cái, giống như muốn thoát ra khỏi dòng xoáy. Tiếng gào thét kia càng trở nên rõ ràng, gần như chỉ trong chốc lát đã trở nên kinh thiên động địa.

- Dám kinh động giấc ngủ say của ta, huỷ diệt thân thể chữa thương của ta, đã phạm phải tử tội…cho dù ngươi từ nơi nào tới thì đều phải chết ở đây…chẳng những ngươi phải chết mà cả bộ tộc của ngươi cũng phải bị chôn cùng! Ngươi huỷ diệt thân thể đó thì ngươi sẽ trở thành phôi thể cho ta….ngươi….

- Lắm lời!

Không đợi cho giọng nói kia dứt lời, Vương Lâm đã cắt ngang, hắn cất bước tiến về phía trước, tay phải giơ lên như tia chớp chụp lấy cánh tay khô héo đó, hàn quang trong mắt loé lên, giật mạnh một cái.

- Ngươi khó khăn như vậy, ta sẽ giúp ngươi đi ra! Lăn ra đây cho ta!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, lực lượng mạnh mẽ ầm ầm lôi kéo. Pho tượng ầm một tiếng liền hoàn toàn sụp đổ, một thân thể khô gầy bị Vương Lâm lôi ra, hướng về mặt đất hung hăng ném xuống.

Bụi đất cuồn cuộn bốc lên. Mặt đất liền bị đánh thành một cái hố to. Thân thể Vương Lâm nhảy xuống, lao thẳng tới đáy hố!

- Có người sống là tốt rồi. Mặc kệ ngươi là tiên hay tu sĩ, Vương Lâm ta muốn trí nhớ của ngươi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1637 Định Không Thuật

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Thân ảnh Vương Lâm hoá thành một tia chớp lao thẳng xuống hố sâu. Trong nháy mắt thân ảnh hắn đã tới gần. Lúc này trong hố sâu truyền ra một tiếng gầm thét phẫn nộ tới cực điểm.

Đồng thời với âm thanh này xuất hiện, một đạo kim quang vạn trượng bùng lên. Màu sắc kim mang này tuy mờ nhạt, có vẻ không tinh thuần nhưng lúc này từ trong hố sâu bộc phát ra, truyền tới một luồng lực xung kích kinh thiên.

Dường như dưới hố sâu đó có một cơn lốc đang tung hoành, thổi tung toàn bộ đất đá bên trong đó. Lúc Vương Lâm tới gần cũng là lúc ánh sáng màu vàng nhạt bộc phát, cuồng phong gào thét cuốn mái tóc dài và y phục của Vương Lâm, giống như muốn thổi bay tất cả thân thể và thần thức của hắn.

- Ngươi có dũng khí ra tay với ta, dám mạo phạm tiên uy, ngươi phải chết!!!

Tiếng rít gào phẫn nộ vang lên trong hỗn loạn. Trong ánh sáng màu vàng, một thân ảnh gày gò từ bên trong hố sâu lao ra. Thân ảnh đó mơ hồ, chỉ có thể thấy một đám ánh sáng màu vàng chói mắt.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Tu vi hắn đánh tan không môn, đạp tan thiên kiếp, lúc này đã là cảnh giới Không Linh trung kỳ, cho dù là gặp phải tiên nhân thì những kẻ đầu đường xó chợ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Trong tích tắc khi thân ảnh gầy gò kia lao ra, thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía trước, tay phải giơ lên, rất tuỳ ý hướng về phía trước chụp một cái. Một đòn này khiến cho thiên địa biến sắc. Hình như có vô số quy tắc trong nháy mắt này bị một trảo của Vương Lâm vặn xoắn, khiến cho tất cả quy tắc trong thiên địa liền mất đi quỹ tích vận chuyển, phải tuân theo thần ý của Vương Lâm.

Thân ảnh gầy gò kia muốn giãy dụa nhưng mặc hắn có phản kháng như thế nào cũng không có chút tác dụng, cuối cùng hoảng sợ thét lên chói

tai. Thân ảnh đó bị Vương Lâm khoá chặt trong hư không.

Hắn hung hăng vuốt một cái khiến toàn thân kẻ này ầm vang, giống như sắp sửa sụp đổ nhưng cuối cùng cũng chỉ phun ra sương mù máu chứ không tan nát.

Vương Lâm kêu khẽ một tiếng. Thân ảnh gầy gò này hắn thấy là một lão già, tướng mạo bình thường, không có chỗ nào thần kỳ. Nếu nói là có chỉ là thân thể hắn ẩn chứa huyết mạch tiên nhân hỗn tạp mà thôi. Mà bộ dáng hắn cực kỳ suy yếu, nhưng sự cứng cỏi của thân thể lại khiến cho Vương Lâm hơi ngạc nhiên.

- Ngươi là tu sĩ của giới này, không ngờ lại dám động thủ với tiên nhân. Ngươi còn không buông bổn tiên ra! Chớ cho là ngươi có tu vi cao thâm là muốn làm gì thì làm. Bổn tiên nếu năm đó không bị trọng thương thì đã giết ngươi từ lâu rồi….

Lão già gầy gò này quát lên chói tai, vẻ mặt tràn ngập thần sắc cao ngạo, hiển nhiên người này trong những năm tháng trước cũng đã từng quát tháo khiển trách tu sĩ hạ giới như vậy.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, nhưng sau khi nghe thấy những lời này của lão già thì hai mắt loé lên hàn quang. Hắn nhìn lão già một cái xong, tay phải giơ lên bầu trời phất một cái, tay phải bắt quyết hướng về phái lão già đánh một chưởng.

Dưới một chưởng này, thiên địa ầm vang, phong vân biến sắc. Chỉ thấy một chưởng ấn khổng lồ từ bàn tay Vương Lâm biến ảo ra, hấp thu lực lượng của thiên địa, hoá thành vô cùng to lớn, kinh thiên động địa từ mặt đất ầm ầm hướng lên bầu trời.

Nhìn cảnh tượng này giống như nó muốn huỷ diệt bầu trời, muốn đánh cho bầu trời phải thủng một lỗ vậy. Sắc mặt lão già khô gầy đại biến, ánh mắt lộ vẻ không tin nổi, trong tiếng kêu thảm thiết liền né tránh nhưng hầu như ngay lập tức chưởng ấn kia đã ầm ầm tới gần, xuyên thẳng qua thân thể hắn.

Lão già phun máu tươi, thân thể vang lên tiếng bùng bùng, tay trái run lên liền trở thành máu thịt bay tung toé. Vẻ mặt hắn hoảng sợ, giờ phút này trong trí nhớ vẫn không chút đầu mối nào. Hắn chỉ nhớ là mình trong trận đại chiến ở nơi này bị trọng thương liền lựa chọn tiến vào bên trong một pho tượng Cổ Thần bát tinh để mượn lực lượng chữa thương. Đến này thương thế qua vô số năm đã chuyển biến tốt đẹp, vừa rồi lại phát hiện ra phôi thể bị mình lựa chọn ký sinh chữa thương bị người ta huỷ diệt, trong cơn phẫn nộ liền thức tỉnh, vừa nhìn một cái liền nhận ra Vương Lâm không phải là tiên nhân mà chỉ là một con kiến hôi sinh ra trong thế giới ở động phủ này.

Đối với người như vậy hắn thân là một trong trăm hộ vệ của tiên tôn có thể tuỳ ý xử trí, hơi không thuận mắt là có thể giết cho hả giận. Đúng là bởi vì ý niệm thâm căn cố đế này trong đầu nên trong lúc phẫn nộ hắn lựa chọn như trước khi ngủ say, giết người này cho hả giận. Chỉ là hắn còn chưa kịp ra tay thì đối phương đã dùng một loại thần thông toả ra uy áp khiến hắn chấn động tâm thần đem hắn ném thẳng xuống đất.

Một cú ngã này khiến lão già đau đớn không thôi. Nhưng hắn lại không tỉnh táo lại mà càng thêm phẫn nộ. Cho tới khi bị Vương Lâm túm lấy, một chưởng đánh tan cánh tay trái thì hắn mới sợ hãi, mới thanh tỉnh trở lại, lúc này mới phát hiện ra người trước mặt này có chút không giống với những con kiến hôi hạ giới cứ thấy tiên nhân là quỳ lạy trong trí nhớ của hắn!

- Nghịch tu. Ngươi là nghịch tu ở hạ giới!

Giọng nói lão già mang theo vẻ không thể tin nổi, thân thể run lên nhanh chóng lui lại phía sau.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, tay áo vung lên, hướng về phía trước bước tới, trực tiếp xuất hiện phía sau lão già gầy gò này, tay phải giơ lên chụp lấy hắn.

Ầm một tiếng, lão già kêu thảm thiết, phun máu tươi, lại tiếp tục bị trọng thương, thân thể lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, hai mắt tràn ngập vẻ sợ hãi kinh thiên.

- Không có khả năng. Năm đó người thiết trí thiên kiếp chính là để đề phòng có nghịch tu xuất hiện. Có thiên kiếp thì thế gian này không có khả năng có nghịch tu bước vào bước thứ ba! Tuyệt đối không thể có khả năng này!!

Đừng nói là chủ nhân của nơi này, cho dù là vô số động phủ trên Tiên Cương đại lục cũng chưa bao giờ nghe nói mấy con kiến hôi hạ giới lại có nghịch tu tu thành bước thứ ba….

Lão già lau máu tươi, trong tiếng cười thảm liền xoay phắt người, hai mắt lộ vẻ điên cuồng. Hắn là tiên nhân, hiển nhiên là có thủ đoạn bảo vể tính mạng trong khi tuyệt vọng. Mà hắn đã là người trải qua trận đại chiến năm đó, có thể sống sót trong trận chiến tranh cũng không có người yếu!

Hai tay bắt quyết, lão già cắn lưỡi phum một ngụm máu tươi toả ra kim quang. Nhưng ngay khi hắn phun ra một ngụm máu tươi này, hai mắt Vương Lâm liền loé sáng, tay phải giơ lên, không chút hoang mang, cực kỳ thong dong hướng về phía lão già điểm một chỉ.

- Định!

Toàn thân lão già chấn động, ngụm máu tươi vừa phun ra khỏi miệng liền hoàn toàn bị giữ lại trong không trung. Kể cả thân thể hắn trong nháy mắt này cũng mất đi toàn bộ khả năng chuyển động, thậm chí cả năm tháng và mọi thứ chuyển động trong thiên địa này trong tích tắc đó toàn bộ đều ngừng lại.

Nhưng lão già này dù sao cũng là tiên nhân, trong nháy mắt bị định thân thì trong đầu hắn liền như có một tia chớp loé sáng, tạo nên một chấn động ngập trời truyền ra từ linh hồn.

- Định Không Thuật!!!! Đây là đại thần thông của tiên tôn đại nhân, Định Không Thuật!! Hắn làm sao lại có thể học được thuật này. Hắn làm sao học được. Thuật này là ai truyền cho hắn!

Suy nghĩ của hắn bị ngưng trệ lại trong Định Thân Thuật. Thần sắc Vương Lâm bình thản đi tới trước mặt lão già, nhìn vẻ mặt hoảng sợ còn đọng lại, giơ lên đặt trên thiên linh của hắn.

- Để ta xem năm đó ở nơi này rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1638 Phong ấn hiện

Tay phải Vương Lâm hạ xuống, dùng tu vi mênh mông ngưng tụ thần thức giống như hồng thuỷ trực tiếp tràn vào thiên linh của lão già gầy gò này, hoá thành một tiếng gầm vô thanh, cuốn thần thức và toàn bộ huyết nhục xương cốt trong cơ thể lão già.

Thân thể lão già lập tức có tiếng bùng bùng truyền ra, thần sắc vặn vẹo, giống như phải thừa nhận một nỗi thống khổ không thể tưởng tượng. Trong sự thống khổ này, thất khiếu lão ta chảy máu, thân thể trong Định Thần Thuật run rẩy kịch liệt.

Gần như chỉ trong chốc lát, Định Thần Thuật trên thân thể lão già hơi tiêu tán, khiến cho sự thống khổ của lão ta hoá thành một tiếng kêu thảm thiết.

Hắn muốn giãy thoát khỏi nắm tay của Vương Lâm nhưng mặc cho hắn giãy dụa, tay phải Vương Lâm vẫn vững như núi, giữ chặt thiên linh của lão ta, khiến cho hắn căn bản không có chút cơ hội đào tẩu.

Tiếng kêu thảm thiết kia vẫn vang lên. Toàn thân lão già đổ mồ hôi như mưa, hai mắt lộ vẻ tuyệt vọng, bộ mặt trắng bệch.

- Ngươi phạm tội giết tiên, ngươi sẽ không được chết tử tế!!! Ta là sĩ tiên dưới trướng tiên tôn đại nhân. Ta có huyết mạch tiên nhân. Ngươi hôm nay giết ta, ngày sau chắc chắn sẽ gặp kiếp nạn!

- Nói nhảm không ít!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tay phải hung hăng chụp một cái. Thần thức lại một lần nữa mênh mông tràn vào cơ thể lão già, ngưng tụ trong thức hải của hắn, muốn thu lấy toàn bộ trí nhớ của hắn.

Ngay lúc thần thức của Vương Lâm tiến vào trong trí nhớ của lão già khô gầy này, ở sâu trong giới này, nơi trung tâm của mặt đất tràn ngập các pho tượng, có bốn pho tượng tam tộc cổ khổng lồ đang đứng thẳng.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, dường như từ thời xa xưa đã vậy. Giờ phút này một giọng nói khàn khàn từ bên trong một pho tượng vọng ra.

- Chu Tước, tu vi kẻ hậu duệ này của ngươi cũng không yếu, chỉ là không biết lượng sức mình, không ngờ lại muốn tìm kiếm trí nhớ của sĩ tiên! Sĩ tiên cho dù không có huyết mạch tiên nhân đậm bằng chúng ta nhưng làm sao có thể chỉ dựa vào một hậu duệ như con kiến hôi này mà tìm kiếm chứ?

Giọng nói kia vang lên mang theo vẻ trào phúng.

- Hắn độ thiên kiếp thứ ba tới, cũng từ trong mặt trời thứ chín, rút ra vận mệnh của mình. Loại chuyện này đúng là khó tin. Nhưng hắn làm được rồi, Bạch Hổ ngươi nếu trào phúng như thế, đổi lại là ngươi, ngươi thân là tu sĩ hạ giới, có làm được điều này không….

Một tiếng hừ lạnh vang lên. Từ bên trong một pho tượng khác, một giọng nói tang thương truyền ra.

- Nếu đổi lại là ta nhất định không làm được! Nhưng phong ấn trong trí nhớ của tiên nhân chúng ta chỉ có những môn nhân hạch tâm của Thất Đạo tông chúng ta mới có. Chỉ một con kiến hôi nho nhỏ có phúc khí này mà có thể đánh chết sĩ tiên vốn trọng thương đã khôi phục cũng khiến ta bất ngờ, nhưng ta kết luận rằng nếu hắn thử phá vỡ phong ấn của tiên tôn thì hắn đúng là đi tìm đường chết!

Tiếng nói trào phúng lúc trước giờ cười rộ lên.

- Được rồi. Cần gì phải cãi nhau với người khác. Người hậu duệ này của ngươi đích thực là không biết lượng sức một chút. Nếu hắn chết dưới phong ấn của tiên tôn, đối với kế hoạch của ngươi có ảnh hưởng gì lớn không?

Bên trong pho tượng lại truyền ra giọng nói của người thứ ba.

- Hắn vống không phải là người trong kế hoạch của ta. Nhưng hắn lại là người đầu tiên có thể đến được nơi này cũng khiến ta vô cùng bất ngờ…

Trầm mặc hồi lâu, giọng nói của Chu Tước sâu kín vang lên.

- Người này bất phàm, là tu sĩ nghịch tu bước thứ ba đầu tiên ta gặp trong đời. Đáng tiếc hắn là tu sĩ hạ giới. Nếu hắn là người của Tiên Cương đại lục thì người này chắc chắn sẽ thành danh! Nhưng hắn không nên lục soát tiên hồn. Phong ấn của tiên tôn chúng ta liên thủ cũng không

cách nào phá nổi. Hắn không tới nửa nén hương sợ là sẽ tử vong….đáng tiếc….đáng tiếc thật…

Bên trong pho tượng cuối cùng truyền ra giọng nói của người thứ tư, tiếng nói mang theo vẻ nuối tiếc.

Giọng nói của bốn người từ từ tiêu tán, lại một lần nữa yên lặng. Cho dù là Chu Tước thì trong lòng cũng thầm than. Hắn biết Vương Lâm, biết đối phương. Hắn cũng nhận định rằng Vương Lâm không thể phá vỡ phong ấn của tiên tôn.

Trong thức hải của lão già khô gầy kia, thần thức đã tự thành một giới, bên trong bị phong toả chu đáo, hình thành một vùng sương mù nồng đậm, ngăn cản thần thức Vương Lâm tiến vào dò xét.

Loại tình huống này Vương Lâm cũng không phải mới gặp lần đầu tiên. Năm đó không hắn tìm tòi trí nhớ của ngân y nữ tử cũng đã từng gặp chuyện tương tự. Ở trong thức hải của nữ tử đó, bên trong sương mù phong toả xuất hiện pho tượng của người bảy màu.

Hôm nay trong thức hải của lão già khô gầy này, Vương Lâm lại một lần nữa thấy được sương mù nồng đậm. Thần thức của hắn hơi sững lại một chút, lập tức ngưng tụ lại một nơi. Ở bên ngoài thức hải của lão già này, cùng với thần thức ngưng tụ, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra.

Cảnh tượng này rất quỷ dị. Ở bên trong thiên địa mênh mang của viễn cổ tiên vực, Vương Lâm nhắm hai mắt, tay phải đặt lên thiên linh của lão già đang run rẩy kêu gào thảm thiết, không ngừng giãy dụa.

Nhưng bên trong thức hải, thần thức của Vương Lâm ngưng tụ hoá thành nguyên thần, xuất hiện bên ngoài đám sương mù, bề ngoài giống hệt thân thể. Nguyên thần của Vương Lâm cũng mặc bạch y, mái tóc bạc trắng.

Hắn đứng ở nơi đó nhìn đám sương mù cuồn cuộn, bên trong ẩn chứa một luồng uy áp không thể nói rõ. Dường như phong ấn này có thể ngăn chặn tất cả thuật soát hồn.

- Ngân y nữ tử có phong ấn này, lão già này cũng có. Thú vị. Xem ra hễ là thủ hạ của tiên tôn thì đều như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm loé sáng, đôi mắt dần dần bừng lên. Năm đó tu vi của hắn không đủ, đành phải bỏ cuộc, lùi bước bên ngoài thức hảu của ngân y nữ tử. Ngoại trừ nguyên nhân tu vi ra thì còn có một nguyên nhân nữa là nếu hắn mạnh mẽ phá phong ấn thì dù có được hay không cũng sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho ngân y nữ tử.

Nhưng lúc này đối với lão già khô gầy này, Vương Lâm sẽ không có chút áy náy gì cả. Lão già này tuy không có cừu hận với hắn, tội không đáng chết, nếu không gặp phải Vương Lâm vừa mới biết tất cả giới nội giới ngoại chỉ là một toà động phủ thì Vương Lâm cũng sẽ không giết hắn.

Nhưng lúc này Vương Lâm đã hiểu rõ hết thảy, đối với động phủ của tiên tôn và những tiên nhân dưới trướng hắn, Vương Lâm có một sự thống hận khó có thể nói ra!

Nhất là khí tức của Lý Mộ Uyển biến mất lại càng khiến Vương Lâm hận. Nỗi hận này đã đạt tới đỉnh điểm.

Trong tiếng hừ lạnh, ở bên trong thức hải của lão già, Vương Lâm cất bước hướng về phía sương mù, thân ảnh như lưu tinh, trong tiếng ầm vang kinh thiên liền tới gần trong nháy mắt. giơ tay phải lên vung mạnh về phía trước. Chỉ thấy một cơn cuồng phong đột nhiên hiện ra, hoá thành gió lốc ầm ầm lao thẳng tới sương mù.

Nó cuốn tung sương mù, hướng về bốn phía. Chỉ trong nháy mắt, sương mù trước người Vương Lâm bị cuốn đi, tạo thành một lỗ hổng. Khi lỗ hổng này vừa hình thành, Vương Lâm liền cất bước đi vào, thân ảnh biến mất trong sương mù.

Trong sương mù, Vương Lâm nhanh chóng đi về phía trước. Cả đoạn đường sương mù tự động tách ra, dường như hình thành một thông đạo. Vương Lâm càng đi càng vào sâu trong sương mù.

Ngay trong tích tắc khi hắn bước vào chỗ sâu trong sương mù, đột nhiên sương mù ở phía trước liền loé lên ánh sáng bảy màu. Ánh sáng bảy màu

này trong sương mù đen kịt cực kỳ chói mắt khiến Vương Lâm phải nheo mắt lại.

Ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy sâu bên trong đám sương mù này, ở trong làn ánh sáng bảy màu có một nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân.

Nam tử trung niên này nhắm hai mắt, khoanh chân ngồi, toàn thân toả ra ánh sáng bảy màu. Hắn ngồi nơi đó toả ra một luồng uy áp ngập trời, khiến cho vạn linh trước mặt hắn tâm thần phải run rẩy, không dám bước tới nửa bước.

Nam tử bảy màu này không phải là người mà Vương Lâm gặp ở trong Thất Thải Giới tại Triệu Hà mà là chân thân của pho tượng bảy màu trong khe trữ vật của hắn.

Đây là lần thứ hau Vương Lâm nhìn thấy đối phương. Hắn trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt lộ hàn quang, thân thể bước về phía trước, không cần nghĩ ngợi gì liền giơ tay phải lên bắt quyết. Thức hải của lão già này liền ầm ầm quay cuồng, chỉ thấy một chưởng ấn khổng lồ bất ngờ xuất hiên tại trước người Vương Lâm. Một chưởng này chụp tới, chưởng ấn ầm ầm trực tiếp xuyên thấu qua sương mù, lao thẳng tới nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân kia.

Nam tử này chính là một đạo phong ấn, một đạo phong ấn ngăn cản tất cả mọi người tra xét tiên nhân dưới trướng hắn.

Chưởng ấn khổng lồ ầm vang đánh xuống,trong nháy mắt đã tới gần nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân kia, ầm ầm xuyên thấu qua cơ thể hắn. Nhưng trong tích tắc khi xuyên qua, chưởng ấn vô thanh vô tức sụp đổ. Cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, thậm chí nếu nhìn kỹ thì có thể thấy chưởng ấn căn bản hoàn toàn không đụng được tới đối phương mà ở bên ngoài cơ thể đối phương ba tấc đã sụp đổ.

Hai mắt Vương Lâm sững lại, trong nháy mắt khi chưởng ấn sụp đổ liền đồng thời giơ tay phải lên. Lập tức có một luồng sóng không khí theo ngón tay Vương Lâm tạo thành một dòng suối tràn ra, gầm thét lao tới. Lúc này Vương Lâm nhìn rất cẩn thận. Hắn thấy dòng suối đó cũng ở bên ngoài thân thể nam tử trung niên này ba tấc sụp đổ không chút tiếng động.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên, tay áo vung lên, thân thể tiến từng bước tới gần, tay phải giơ lên, song chỉ thành kiếm, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm xoay tròn, Cổ Thần lực mênh mông dung nhập vào song chỉ, khiến giờ phút này song chỉ của Vương Lâm có thể đánh tan đại địa, thậm chí là nổ tung một tu chân tinh.

Mang theo lực lượng như vậy, song chỉ của hắn ầm ầm nổ vang, khoảng cách tới nam tử trung niên này ngày càng gần, trong thời gian ngắn sẽ tới giới hạn ba tấc kia.

Trong tích tắc khi tiến vào giới hạn ba tấc, hai mắt Vương Lâm loé sáng. Hắn thấy song chỉ của mình dùng một phương thức không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng tan nát. Không hề có sự đau đớn, nhưng lại có thể thấy nó đang tan rã một cách rõ ràng.

Gần như chỉ trong nháy mắt, song chỉ tiến vào trong giới hạn ba tấc đã tan rã gần một nửa. ba tấc này đã là một giới hạn, tất cả lực lượng tiến vào đều phải tiêu tán không còn chút nào.

Nếu mạnh mẽ tiến vào thì còn chưa đụng tới nam tử trung niên này thì tay phải của Vương Lâm sẽ tiêu tán toàn bộ. Hai mắt hắn sững lại, tay phải hướng về phía bên ngoài túm mạnh một cái.

Lui lại vài bước, thần sắc hắn bình thản, nhìn thoáng qua nam tử trung niên đang khoanh chân, rồi lại nhìn tới song chỉ không có chút vết thương nào nhưng đã mất đi non nửa.

- Đúng là một lực lượng quỷ dị….

Vương Lâm thì thào, Cổ Thần lực trong cơ thể vận chuyển, chậm rãi dung nhập vào trong song chỉ, huyết nhục nhúc nhích, dần dần mọc dài ra.

Trầm ngâm một thời gian, Vương Lâm hơi do dự. Có phong ấn biến thành nam tử trung niên này, muốn lấy được trí nhớ của lão già này đúng là rất gian nan nhưng cũng không phải là không có khả năng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1639 Ký ức tiên nhân

Chỉ là nỗ lực này nhất định phải trả giá đắt. Vương Lâm đang cân nhắc xem cái giá này có đáng hay không.

Trí nhớ của lão già gầy gò này có đáng để Vương Lâm hắn không tiếc hết thảy đáng đổi không. Hắn trầm mặc, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh. Toàn bộ những hình ảnh này đều là những lần trong đời hắn đối mặt với tấm màn đầy hoài nghi trong thiên địa. Cho tới cuối cùng hình ảnh ngừng lại cảnh vừa rồi, khi hắn xác thiên địa của mình chỉ là một toà động phủ.

- Ta muốn biết tất cả nguyên nhân, biết chân tướng năm đó.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán. Hắn nhắm hai mắt lại, một lát sau mở bừng ra, bảy tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm nhanh chóng xoay tròn, mắt trái mắt phải có tinh điểm Cổ Yêu, Cổ Ma cũng đồng thời xoay chuyển, cuối cùng hoá thành một vầng sáng hiện lên khắp toàn thân.

Lực lượng Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu bên trong cơ thể Vương Lâm tràn ra nhanh chóng, khiến cho nguyên thần Vương Lâm giống như bắt đầu

trở thành thực thể, vặn vẹo quỷ dị.

Từ từ phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một pho tượng Cổ Thần hư ảo. Bân trái Cổ Thần này có hư ảnh Cổ ma biến ảo ra, phía bên phải xuất hiện hư ảnh Cổ Yêu.

Tam tộc cổ lần đầu đồng thời xuất hiện phía sau Vương Lâm!

Lúc này đại biểu cho việc trong nguyên thần hắn, lực lượng của tam tộc cổ đang gào thét cuồn cuộn. Phía sau hư ảnh của tam tộc còn có cái đầu lâu khổng lồ của Đạo Cổ!

Đầu lâu kia lớn tới phủ trời, sau khi xuất hiện liền khiến nguyên thần của Vương Lâm nhanh chóng bành trướng.

Nhưng còn chưa hoàn toàn bành trướng thì nó lại bị Vương Lâm không ngừng ngưng tụ lại, khiến cho bên trong thân thể truyền ra những tiếng ầm vang. Một hồi lâu sau, Vương Lâm mạnh mẽ áp chế, khiến cho thân thể hắn vẫn bảo trì thể tích, chỉ là bên trong đó ẩn chứa lực lượng kinh thiên của tam tộc.

Dưới luồng lực lượng này, lực khôi phục thân thể Vương Lâm đã đạt tới một mức độ đáng sợ. Nhưng hắn vẫn thấy chưa đủ. Theo như hắn phân tích, lực khôi phục này cũng chưa thể thông qua giới hạn ba tấc bên ngoài thân thể nam tử trung niên kia!

Trong tiếng gầm nhẹ, Vương Lâm dùng toàn bộ lực lượng tam tộc cổ ngưng tụ trên một ngón tay phải. Ngón trỏ bàn tay phải của hắn lúc này toả ra một luồng khí tức vô thượng chấn động thức hải, chấn động cả thế giới của viễn cổ tiên vực bên ngoài.

Luồng khí tức này, ngón tay này có thể xưng là bất diệt chỉ!

Đây là loại thần thông Vương Lâm trong mộng đạo, trừ bốn thần thông của bổn nguyên, tự sáng tạo ra, Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ!

Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ ngưng tụ truyền thừa Đạo Cổ, ngưng tụ toàn bộ lực lượng của tam tộc cổ, vừa có khả năng công kích cực kỳ cường hãn, đồng thời lại vừa ẩn chứa lực lượng khôi phục khiến người ta phải hoảng sợ.

Lực khôi phục này có thể được Vương Lâm xưng là bất diệt, hai chữ này đã có thể nói lên tốc độ khôi phục của nó! Vì bất diệt chính là lực lượng khôi phục đã đạt tới đỉnh cao, hết thảy lực lượng trong thiên địa đều không thể ngăn cản nổi, cũng có thể nói là bị huỷ diệt cũng nhanh chóng khôi phục. Chỉ có vậy thì mới có thể dùng tới hai từ bất diệt!

Với tu vi của Vương Lâm thì chưa thể làm cho toàn thân bất diệt. Hắn chỉ có thể làm cho một ngón tay của mình đạt tới mức độ này, đạt tới thiên diệt, địa diệt, chỉ bất diệt!

Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ này là từ sau khi Vương Lâm cảm thụ tiên nhân bất diệt thể mới tự hiểu ra được loại đại thần thông sử dụng lực lượng của tam đại cổ tộc này!

Nó không cần tiên lực mà toàn bộ đều dựa vào lực lượng cổ tộc. Nhưng hiệu quả của nó thì lại không kém tiên nhân bất diệt thể chân chính một chút nào!

Nhất chỉ bất diệt, Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nam tử trung niêm đang ngồi khoanh chân ở cách đó không xa, nhìn vào ánh sáng bảy màu vờn quanh thân thể hắn, hai mắt lộ hàn quang, bước từng bước về phía trước, ngón trỏ bất diệt, hướng về phía mi tâm nam tử trung niên hung hăng điểm một cái.

Một chỉ này trông như thong thả nhưng thực tế lại nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đã đến ngoài cơ thể nam tử trung niên ba tấc. Trong nháy mắt khi tiến vào giới hạn ba tấc, ngón tay Vương Lâm lập tức sụp đổ, với một tốc độ cực kỳ điên cuồng và đáng sợ tan ra.

Nếu là trước kia thì sự tan rã này không thể nghịch chuyển, không có bất cứ lực lượng nào, không có bất cứ vật chất nào có thể tiến vào trong vòng ba tấc gần thân thể nam tử trung niên kia.

Nhưng giờ phút này ngón tay Vương Lâm lại trong khi tan rã, điên cuồng khôi phục. Tốc độ khôi phục này trong quá trình sụp đổ cực kỳ rõ

ràng, có thể nhìn thấy trong tầm mắt. Ngón tay Vương Lâm vừa tan ra lại đồng thời ngưng tụ lại một lần nữa.

Khoảng cách ba tấc rất ngắn nhưng đối với Vương Lâm mà nói lại dài đằng đãng. Trong khi không ngừng sụp đổ, ngón tay hắn nhanh chóng khôi phục lạ, cứ tuần hoàn vô tận như thế. Ngón tay Vương Lâm càng lại gần cơ thể nam tử trung niên kia thì tốc độ tan rã lại càng kinh khủng.

Hầu như chỉ trong nháy mắt nó đã tan nát mười vạn, trăm vạn, thậm chí nghìn vạn lần. Nhưng đồng thời Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ cũng khôi phục mười vạn, trăm vạn, nghìn vạn lần.

Đây chính là Bất Diệt Chỉ!

Loại tốc độ khôi phục này đã không thể dùng thần thông để hình dung. Đây có thể nói là thứ thần thông quỷ dị không nên tồn tại trong thiên địa! Càng xâm nhập sâu, quá trình tan rã càng khủng khiếp. Khi ngón tay hắn hoàn toàn xâm nhập ba tấc, cơ hồ sắp đụng phải mi tâm của nam tử trung niên thì sự tan rã kia đã đạt tới một mức độ không thể hình dung nổi.

Cho tới cuối cùng, lực lượng khôi phục của ngón tay Vương Lâm vẫn không ngừng gia tăng, cuối cùng vượt qua cả tốc độ tan rã. Do vậy ngón tay hắn đã hoàn toàn thành hình, không để ý tới lực lượng tan ra đáng sợ kia, hung hăng điểm một chỉ lên mi tâm của nam tử trung niên đang ngồi này.

Một tiếng ầm vang kinh thiên động địa, cuốn động thức hải của lão già khô gầy. Lực lượng ngập trời trào dâng, có thể huỷ diệt cả tinh không, trong lúc ngón tay của Vương Lâm và mi tâm nam tử trung niên va chạm liền bộc phát.

Tiếng ầm vang cuồn cuộn chấn động tám phương. Đám sương mù mà nguyên thần Vương Lâm đang hiện diện trực tiếp tan nát, hướng về bốn phía nhanh chóng tiêu tán. Cùng với sự tiêu tán đó còn có thức hải của lão già gầy gò này. Thức hải sụp đổ khiến cho toàn thân chấn động. Thân thể hắn lúc này giống như bị thiên lôi đánh tan, khiến cho thân thể trong lúc run rẩy cũng sụp đổ!

Nam tử trung niên phát ra ánh sáng bảy màu đang ngồi khoanh chân kia trong lúc chấn động liền bị lực lượng cường hãn này đánh tới, thân thể vặn vẹo, chậm rãi tiêu tán.

Hắn tiêu tán, liền có một tinh thể màu vàng nhạt to bằng nắm tay xuất hiện trong thức hải đã sụp đổ. Bên trong nó có những tiếng răng rắc vang lên, xuất hiện rất nhiều khe nứt li ti, trông như sắp sửa vỡ tan.

Tinh thể này chính là ký ức cả đời của lão già gầy gò này. Phong ấn quá mức bá đạo, chẳng những ngăn cản người khác lục tìm ký ức mà còn sau khi tiêu tán cũng phá tan ký ức của người bị phong ấn, khiến cho người muốn tìm hiểu không thể đạt được mục đích.

Kế sách này có thể nói là cực kỳ tinh diệu, nhưng đáng tiếc hôm nay hắn lại gặp phải Vương Lâm. Vương Lâm chẳng những có Cổ Tộc Bất Diệt

Chỉ, dùng lực lượng này để phá vỡ phong ấn mà hắn còn có Định Thần Thuật!

Trong thời khắc mấu chốt này, Vương Lâm không chút do dự, vươn ngón trỏ hướng về phía tinh thể ký ức điểm một chỉ.

- Định!

Một chữ định này khiến cho tinh thể sắp tan nát lập tức sững lại. Trong tích tắc này, nguyên thần của Vương Lâm tiến về phía trước, trực tiếp bao phủ lấy tinh thể này, thoáng một cái nguyên thần liền thoát ra khỏi thức hải đang tan nát của lão già này, trở lại thân thể đang ở trong viễn cổ tiên vực.

Trong nháy mắt khi nguyên thần trở về vị trí cũ, Vương Lâm mở bừng hai mắt, tay phải rút lại từ thiên linh của lão già đang run rẩy kêu gào thảm thiết, thân thể lùi lại phía sau mấy bước. Trong khoảnh khắc khi hắn lui lại phía sau, lão già kia đã đạt tới cực hạn, thân thể trong tiếng ầm ầm liền sụp đổ, bị lực lượng đến từ bên trong thức hải đánh tan, tràn ra huỷ diệt nguyên thần, đánh tan xương cốt, cùng làm huyết nhục nổ tung, cuối cùng bắn khắp không trung.

Trong tiếng ầm vang kinh thiên, thân thể lão già này nổ tung, hoá thành một đám máu thịt tiêu tán. Đồng thời một luồng lực lượng trùng kích tràn ra khắp bốn phương.

Luồng lực lượng này khiến cho những pho tượng ở bốn phía chưa bị Vương Lâm huỷ diệt liền nát bấy. Thậm chí còn có một số tiên nhân đang ngủ say chữa thương bên trong các pho tượng, dưới lực lượng này còn chưa kịp mở mắt đã chết thảm trong khi đang say ngủ.

Lực trùng kích này chính là do Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ của Vương Lâm và huyết mạch tiên nhân va chạm, lại có cả lực lượng của phong ấn do nam tử trung niên bảy màu tạo nên, đối kháng với nhau hình thành lực lượng huỷ diệt, đủ để chấn động thiên địa.

Trong nháy mắt khi thân thể lão già ầm ầm nổ tung, ở sâu bên trong đám tượng trên viễn cổ tiên vực, bên trong bốn pho tượng khổng lồ tới tận trời cao lập tức vang lên giọng nói mang theo vẻ hoảng sợ không thể tin nổi của Bạch Hổ, khiếp sợ kêu lên.

- Chuyện…chuyện này…Không thể xảy ra! Hắn làm sao, hắn làm sao có thể phá vỡ phong ấn của tiên tôn. Ba tấc phong ấn đó đủ để huỷ diệt hết thảy lực lượng và vật chất, căn bản là không có khả năng thương tổn tới nó. Tất cả thần thông trước mặt nó đều tan rã!

Hắn làm thế nào lại có thể phá vỡ phong ấn đó. Cho dù là chúng ta tại thời kỳ đỉnh cao đồng loạt ra tay cũng không thể phá vỡ!

Tiếng nói này truyền ra, tại pho tượng liền hiện ra một dòng xoáy, bên trong có một lão già trực tiếp lộ thân thể, vẻ mặt rung động.

Cũng khiếp sợ như vậy còn có ba người khác.

- Từ cổ chí kim chưa bao giờ nghe nói phong ấn của tiên tôn bị phá vỡ. Cho dù là đại tôn của Tiên Cương đại lục thì muốn phá vỡ phong ấn của tiên tôn cũng cực kỳ gian nan. Dù sao đây chính là thần thông tiên tôn sáng tạp ra, là thủ đoạn bảo vệ ký ức hạch tâm của Thất Đạo Tông chúng ra! Hắn, hắn chỉ là tu sĩ thấp hèn hạ giới, không ngờ lại phá vỡ được!!!

Bên trong pho tượng kia, thân thể Huyền Vũ đi ra, ánh mắt hoảng sợ không thể tin nổi. Nếu không phải hắn dùng thần thức tự mình dò xét thì hắn tuyệt đối không thể tin đây là sự thật!

- Người này bất phàm….Người này khiến ta phải thay đổi kế hoạch. Hắn đã có thể phá vỡ phong ấn của tiên tôn thì tất nhiên phải có thần thông kinh người. Cho dù là ở Tiên Cương đại lục thì cũng có thể vang danh thiên hạ.

Bên trong dòng xoáy của pho tượng thứ ba có một lão già đi ra. Lão già này nhìn về phía xa, hít sâu một hơi.

Chu Tước không nói gì. Hắn ở bên trong dòng chảy nhìn về phía trước, thần sắc biến hoá không ngừng.

Vương Lâm ở nơi đó, sau khi lão già gầy gò kia tan nát, bị lực lượng trùng kích cuốn tới, thân thể lập tức lui lại phía sau, thần sắc bình tĩnh,

ngẩng đầu nhìn về phương xa, khoé miệng nở nụ cười lạnh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1640 Thất Đạo Tông

Thu hồi ánh mắt, Vương Lâm liên tục dùng Cổ Tộc Bất Diệt Chỉ điểm mấy cái về phía trước, mỗi lần xuất chỉ đều làm tiêu tán không ít lực lượng trùng kích. Cuối cùng ngón trỏ của hắn điểm mạnh một cái, trong lúc không ngừng khôi phục liền đánh thẳng vào cơn sóng do lực trùng kích gây ra, tạo thành một lỗ hổng. Thân thể Vương Lâm từ trong lỗ hổng đó bước ra. Cơn sóng kia quét ngang, khiến cho chu vi mấy trăm ngàn dặm xung quanh nơi này lập tức biến thành một đống đổ nát. Tiếng ầm vang không ngừng nổi lên, mãi lâu sau mới từ từ tiêu tan. Chỉ còn những tiếng hồi âm như sấm từ xa xa vọng lại.

Vương Lâm đứng giữa không trung, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất đã trở thành một đống đổ nát, từng đám bụi bốc lên, từ xa nhìn lại giống như bụi phủ kín mặt đất vậy.

Mái tóc bạc của hắn vung tay, y phục bị gió thổi phần phật nhưng thần sắc lại cực kỳ bình tĩnh, hiển lộ ra phong thái đại tông sư của bậc toàn năng bước thứ ba Không Linh trung kỳ.

Tay phải hắn giơ lên, trong bàn tay liền xuất hiện một tinh thể màu vang nhạt có vô số khe nứt li ti. Tinh thể này ẩn chứa ký ức cả đời của lão già gầy gò kia.

Chỉ là ký ức này dựa vào thần thức thì không thể xem xét được. Cho dù là tu vi Vương Lâm có cao hơn rất nhiều nhưng hắn cũng không thể từ đây mà thấy được ký ức của lão già gầy gò nọ.

Trí nhớ của tiên nhân phải là người có huyết mạch tiên lực thì mới có thể xem nổi. Đây là một loại hạn chế, là một loại hạn chế trong cõi u minh. Cho dù Vương Lâm là cổ tộc thì hắn cũng không thể xem xét được.

Cũng có thể nói đây là bất đồng về cấp độ. Giống như là con kiến hôi dù chiếm được ký ức của con voi thì cũng không có năng lực đi tìm hiểu. Nhưng Vương Lâm thì lại không. Trong mi tâm của hắn có giọt máu màu vàng do tiên nhân bất diệt thể biến thành. Trong máu này ẩn chứa huyết mạch của tiên nhân, sự tinh thuần của nó thì dù ở Tiên Cương đại lục cũng cực kỳ hiếm gặp!

Có giọt máu này, Vương Lâm muốn xem ký ức này thì đơn giản giống như xem sách! Mi tâm hắn tràn ra kim quang, giọt máu màu vàng biến ảo ra. Vương Lâm cầm lấy tinh thể ký ức đặt lên mi tâm, nhắm mắt lại.

Trong tích tắc khi nhắm mắt lại, cả người Vương Lâm dường như tiến vào một thế giới kỳ huyễn. Hắn thấy được rồi!

Hắn thấy được một vùng đại lục xa lạ. Đại lục này cực kỳ rộng lớn, dù là chủ nhân của ký ức này cả đời cũng chưa từng đi tới tận cùng của đại luch. Trên thực tế hắn đi xa nhất cũng chỉ tương đương với mấy giới nội mà thôi. Nhưng trên đại lục này thì đó cũng chưa được một phần vạn.

Trên mảnh đại lục này, chói mắt nhất chính là chín mặt trời treo cao, chín mặt trời đó cao cao phía đỉnh đầu, toả ra ánh sáng vô tận, bao phủ mặt đất vô tận này.

Hấp thu ký ức của lão già, Vương Lâm trong nháy mắt khi nhìn thấy chín mặt trời này thì từ trong trí nhớ kia lại tìm thấy một truyền thuyết được lưu truyền từ rất xa xưa.

Truyền thuyết kể rằng Tiên Cương đại lục có chín mặt trời, chính là chín thiên cung, đại biểu cho chín đại thiên tôn chí cao vô thượng trên đại lục. Dù là chủ nhân của lão già này, người bảy màu kia cũng còn chưa đạt được tới trình độ này.

Nghe đồn rằng số chín là cực hạn. Nếu có một ngày trên Tiên Cương đại lục xuất hiên mặt trời thứ mười thì lúc đó vùng đất này sẽ gặp phải vô lượng kiếp!

Lão già này chính là kẻ lớn lên trên Tiên Cương đại lục, hắn xin vào một tông phái. Tông phái này tên là Thất Đạo Tông!

Tông chủ Thất Đạo Tông là một đôi đạo lữ. Trong đó thì một người là kẻ bảy màu kia, hắn ở trên đại lục này được gọi là Thất Thải Tiên Tôn.

Tu vi kẻ này khó lường, khai tông lập phái, thu nhận môn đồ. Sau khi khai tông vô số ngàn năm Thất Đạo Tông đã trải qua vô số lần nguy cơ nhưng đều được hai đại lữ này hoá giải, từ từ có được uy vọng cực cao trong khu vực.

Năm tháng trôi qua, chủ nhân của trí nhớ này, lão già cuối cùng trở thành sĩ tiên của Thất Thải Thiên Tôn, trở thành cường giả trong tông của Thất Đạo Tông!

Hắn chỉ thấp hơn Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, tứ đại chiến tướng, ở trong Thất Đạo Tông có thân phận và quyền lực cực cao, các loại linh đan linh dược, công pháp tuỳ ý sử dụng.

Cho tới một ngày….

Trong trí nhớ của lão già, lúc đó là ban đêm, Tô Đạo toả ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này xuất hiện liền đi kèm với một luồng uy áp khiến hắn run rẩy bảo phủ mặt đất, tràn khắp bát phương.

Dưới uy áp này, vốn trong đêm không có mặt trời nhưng lại khiến cho lão già sợ hãi đó là trên trời xuất hiện hai mặt trời!

Hai mặt trời này đột nhiên xuất hiện trong đêm đen, ánh sáng vô tận khiến lão già run rẩy. Đối với hắn, cảnh tượng này khắc sâu trong trí nhớ. Hắn nhớ lại lời đồn kia, nhớ tới mặt trời đại biểu cho điều gì.

Trong vô tân sợ hãi, hắn nghe thấy tiếng rít gào làm cho thất khiếu chảy máu, tâm thần chấn động, trực tiếp hôn mê.

Trong chớp mắt trước khi hắn hôn mê, hắn cảm nhận được tông chủ Thất Thải Thiên Tôn và đạo lữ chạy khỏi Thất Đạo Tông, bay thẳng tới phía hai mặt trời đang toả sáng.

Cho tới mấy ngày sau lão già mới tỉnh lại, sau khi thức tỉnh mới khổ sở phát hiện ra là tu vi không ngờ lại tụt xuống vài bậc. Mấy tháng sau, tông chủ Thất Đạo Tông một mình trở về, thần sắc âm u nhưng hai mắt lại bừng sáng.

Thất Thải Thiên Tôn sau khi trở về không nói chuyện vì sao đạo lữ lại không về cùng mà mang theo một số đệ tử và mấy tiên phi, cùng với bách vệ và tứ đại chiến tướng tiến vào bên trong động phủ, hoàn toàn phong kín động phủ lại, để lại vô số phong ấn, thậm chí không tiếc bỏ ra một số bảo vật mà chủ nhân của trí nhớ này chưa từng thấy bao giờ dùng để phong ấn động phủ này.

Đoạn ký ức này bởi vì những cái khe li ti trên tinh thể nên đứt đoạn, từ đó về sau vỡ vụn, chỉ còn mấy mảnh ký ức ngắn ngủi tồn tại.

Chỉ là Vương Lâm ở trong những mảnh nhỏ này thấy được một nữ tử. Nữ tử này mặc quần áo màu bạc, thân phận là một trong những nữ tử của tiên tôn.

Nữ tử này Vương Lâm rất quen thuộc, một khắc nhìn thấy hắn liền từ từ hiểu rõ những chuyện trong dĩ vãng. Nữ tử này chính là ngân y nữ tử bên trong khe trữ vật của Vương Lâm. Người sợ hãi bức tượng bảy màu vô cùng!

Trong những đoạn ký ức ngắn ngủi kia, Vương Lâm thấy Thất Thải Thiên Tôn, cũng thấy người được giới nội giới ngoại gọi là viễn cổ tiên hoàng. Hắn đúng là người được khắc thành pho tượng bảy màu!

Hắn mang theo mọi người trong động phủ, sau khi phong ấn của vào liền lập tức rời đi, ở trong động phủ không biết làm những gì. Tiên phi và bách vệ, còn có tứ đại chiến tướng dù khó hiểu nhưng ngại oai nghiêm của tiên tôn nên cũng không dám hỏi mà đều tìm chỗ bế quan, yên lặng chờ đợi tiên tôn kêu gọi.

Cho tới một ngày từ bên ngoài động phủ truyền tới một âm thanh âm trầm. Âm thanh này khiến chủ nhân ký ức này bừng tỉnh.

- Thất Thải Đạo Tôn, ngươi ngay cả đạo lữ của mình cũng có thể vứt bỏ, đạt được bảo vật kinh người, nhưng sau đó lưu lại đầu mối dẫn ta tới đây, ta muốn xem là ngươi có âm mưu quỷ kế gì!

Giọng nói này lão già cực kỳ xa lạ nhưng lại ẩn chứa uy áp cường đại, khiến cho chủ nhân của ký ức này chấn động tâm thần, hắn mở bừng hai mắt, thần sắc ngưng trọng.Nhưng câu nói hắn nghe được tiếp theo lại khiến hắn hoảng tới cực điểm!

- Đạo Cổ Diệp Mịch, bổn tôn mời ngươi tới đây, ngươi lại nói là có âm mưu quỷ kế. Rốt cục là có quỷ kế hay không thì ngươi cứ nhìn thì biết!

Bốn chữ Đạo Cổ Diệp Mịch này đối với chủ nhân của ký ức kia giống như sấm đánh bên tai. Đại tôn cổ quốc, Đạo Cổ Diệp Mịch thanh danh hiển hách!

Chuyện tình kế tiếp ký ức bị đứt đoạn, Vương Lâm không nhìn thấy. Khi hắn thấy thì là một mảnh nhỏ cuối cùng của ký ức.

Trong mảnh nhỏ đó, hắn thấy một trận đại chiến hỗn loạn, một cảnh tượng mà hắn mơ hồ không rõ có những ai tham gia. Hắn chỉ có thể nhìn thấy bách vệ và tứ đại chiến tướng, còn có mấy tiên phi đang vây công ba người!

Ba người đó mơ hồ, kim quang chói mắt, không thể nào nhìn rõ nổi. Trận chiến dường như kéo dài rất lâu, cho tới khi tử vong thảm trọng, ba người kia mới có một người trong kim quang chói loà cười to bước ra, từng bước quét ngang đám người của Thất Đạo Tông, tiến thẳng tới một cánh cửa đá.

- Bổn vương tự mình tới đây. Thất Thải Tôn Giả nhỏ xíu còn không ra quỳ lạy!

Tiếng cười của người trong kim quang vang vọng, rơi vào tai Vương Lâm khiến tâm thần hắn kịch chấn.

Ngay trong nháy mắt khi người này đi tới cửa đá, bên trong cánh cửa truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên. Ký ức tới đây hoàn toàn chấm dứt!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, tinh thể ký ức trong tay phải đặt trên mi tâm đã hoàn toàn tan nát, hoá thành một đám bột phấn bị gió thổi đi, bay qua người Vương Lâm rồi tiêu tán.

- Giọng nói của người điên!!

Vương Lâm hít sâu một hơi, thần thức tiến vào trong không gian trữ vật, nhìn thấy người điên vẫn ngủ say trong đó, khoé miệng còn nhếch lên cười khúc khích.

Trong trầm mặc, thần sắc Vương Lâm trở nên âm trầm. Từ trong trí nhớ này hắn hiểu được nhiều chuyện, khiến hắn rõ ràng rất nhiều điều còn nghi hoặc nhưng đồng thời cũng khiến hắn thêm mê mang.

- Chuyện của Đạo Cổ Diệp Mịch ta cũng biết một chút. Người điên tới từ đây trước kia ra cũng có hơi đoán được….hơn nữa theo lời của ngân y nữ tử thì cánh cửa không phải do nàng mở ra. Chẳng lẽ cánh cửa này chính là cánh cửa người điên vừa bước tới….Kết quả của trận đại chiến đó, người điên mất đi thần trí, trở nên điên dại….Viễn cổ tiên vực trở thành một đống đổ nát. Thất Đạo Tông năm đó còn sót lại vài người đều bế quan. Chủ nhân của động phủ này Thất Thải Thiên Tôn – Tông chủ Thất Đạo Tông cũng bị trọng thương…Chỉ là những điều này có phải chân tướng hay không. Nếu là chân tướng thì bọn họ tranh đoạt vật gì. Có lẽ đó chính là thiên đạo, cũng có thể đó chính là Thiên Nghịch….Thiên Nghịch và thiên đạo, có quan hệ thế nào….Thiên Nghịch là một pháp khí giống như la bàn. Nó không có khả năng lớn như thiên đạo…. vậy thì nó là cái gì, từ nơi nào tới!

Vương Lâm cau mày, ánh mắt loé sang.

- Còn có chuyện năm đó ta biết được ở Thiểm Lôi Tộc, sau trận đại chiến liền có một nhóm tu sĩ đến từ bên ngoài xuất hiện ở giới ngoại. Côn Cực Tiên chính là một trong những pháp bảo của bọn họ….Những người đó là ai….

Vương Lâm mơ hồ cảm thấy bản thân vừa mới mở ra một tầng bí mật, khoảng cách tới đáp án cuối cùng, với những chuyện xảy ra cách đây vô số năm càng lúc càng gần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1641 Tiên nhân là phải như vậy

-Nếu Thất Thải Tiên Tôn trọng thương bế quan, thì Thất Thải Đạo Nhân mà ta nhìn thấy trong Thất Thải Giới tại Triệu Hà là ai

Vương Lâm vuốt mi tâm, không suy nghĩ những chuyện linh tinh này nữa, mà nhìn thoáng qua Viễn cổ Tiên Vực ở phía trước. Ở một chỗ cách đó rất xa có tồn tại bốn luồng khí tức.

Trên thực tế bốn luồng khí tức này ngay khi hắn vừa mới tiến vào Viễn cổ Tiên Vực đã cảm nhận được. Sở dĩ hắn đi tới nơi này, ngoài việc phá hủy những pho tượng kia, còn có một mục đích khác, đó là tới gặp một người có khí tức khiến cho hắn rất quen thuộc trong bốn đạo khí tức kia.

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ một chuyện, hắn muốn tìm gặp người quen thuộc kia để thực hiện một vụ giao dịch!

Thân thể từng bước tiến về phía trước, Vương Lâm hướng vào sâu bên trong Viễn cổ Tiên Vực.

Hắn đi rất nhanh, sau khi vượt qua trăm vạn dặm liền vung tay áo, trong tiếng cuồng phong gào thét liền có lốc xoáy ầm ầm nổi lên, lao thẳng tới những pho tượng Tam tộc cổ còn sót lại bên ngoài phạm vi trăm vạn dặm trên mặt đất.

Tiếng ầm ầm vang vọng, những pho tượng này lần lượt vỡ tan. Vương Lâm không hề dừng lại, mà sắc mặt âm trầm, tiếp tục tiến về phía trước. Theo những pho tượng trên mặt đất lần lượt ầm ầm sụp đổ, những tiên nhân còn sót lại đang trị thương bị bao vây bên trong đó đều nhanh chóng hiện ra, vội vàng lui về phía sau.

Trong nháy mắt, từ đằng xa ở xung quanh Vương Lâm liền có bảy tám thân ảnh của tiên nhân ngưng tụ xuất hiện. Thân thể bọn họ đều phát ra kim quang, hai mắt lóe lên lửa giận, nhìn chằm chằm Vương Lâm ở đằng xa, nhưng không có người nào mở miệng nói chuyện.

Vương Lâm cũng không nhìn tới bọn họ. Những người này có lẽ đã từng rất hùng mạnh, nhưng hôm nay cũng không khiến cho Vương Lâm nổi lên một chút hứng thú nào. Nhất là nghĩ đến sự khó khăn của việc lục soát ký ức, Vương Lâm cũng bỏ qua ý định sưu hồn, trong lúc tiến về phía trước để mặc những người này ở xa phía sau.

Nhưng nếu là người có dũng khí ra tay với hắn, thì Vương Lâm sẽ không ngại xuất thủ hạ sát. Trên thực tế hắn vẫn còn chưa giết đủ, nếu không phải trong lòng đang có một ý định khác, thì những người này ở trước mặt Vương Lâm sẽ không có khả năng sống sót!

Trong lúc tiến về phía trước, dần dần ở phía trước Vương Lâm xuất hiện bốn pho tượng rất lớn. Bốn pho tượng này gần như là cao chọc trời, từ xa nhìn lại giống như là bốn ngọn núi cao tới tận trời!

Ở phía sau bốn pho tượng này còn có vô số những pho tượng của Tam tộc cổ đứng sừng

sững, nhìn không thấy được giới hạn.

Trên mi tâm của bốn pho tượng này còn có một vòng xoáy chậm rãi chuyển động. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua liền cảm nhận được ở bên trong bốn vòng xoáy này có bốn đạo khí tức cực kỳ bá đạo.

Một trong bốn đạo khí tức này đối với Vương Lâm cực kỳ quen thuộc, đó là khí tức đến từ Chu Tước!

Khí tức này dường như là tổ tiên của Chu Tước, khiến cho Vương Lâm có một cảm giác giống như nhìn thấy Chu Tước đời thứ nhất ở vùng đất Điên Lạc năm đó.

-Chu Tước

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Khí tức của Chu Tước đời thứ nhất ở vùng đất Điên Lạc so với khí tức Chu Tước từ trong một pho tượng truyền ra

gần như giống y hệt. Vương Lâm trong lúc trầm mặc đã nhìn ra trong hai đạo khí tức này, hiển nhiên có một đạo chính là của phân thân!

-Chu Tước chiến tướng dưới chướng của Thất Thải Tiên Tôn, ngươi hãy ra đây gặp ta!

Vương Lâm dừng chân lại, lơ lửng giữa không trung, chậm rãi mở miệng. Thanh âm của hắn bình tĩnh, truyền khắp bốn phía.

Hắn đứng ở nơi đó, liền có một uy áp vô biên phủ xuống. Dường như ở chỗ của hắn, thiên địa như muốn sụp xuống dưới chân hắn.

Lời nói của Vương Lâm vang vọng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Bảy tám tiên nhân đang

đuổi theo phía sau hắn lúc này đều dừng lại, lạnh lùng nhìn.

-Tiểu tử ngông cuồng, dọc đường ngươi đã hủy diệt rất nhiều thân thể, còn giết mấy viễn cổ tiên nhân chúng ta. Ngươi thân là hậu duệ của Chu Tước, việc này đúng là đại nghịch bất đạo! Lão phu Bạch Hổ, sẽ thay mặt Chu Tước giáo huấn ngươi!

Thanh âm âm trầm phá vỡ sự yên tĩnh. Từ trong vòng xoáy trên mi tâm của một pho tượng có một lão già mặc áo bào trắng trực tiếp đi ra. Lão

già này trên mặt đầy nếp nhăn, có một khí tức tang thương hỗn tạp theo hắn đi ra nổi lên kinh thiên.

Hắn từng bước đi ra khỏi vòng xoáy trên pho tượng, trong nháy mắt lao thẳng tới Vương Lâm. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong lúc tiến về phía trước liền nổi lên tiếng gào thét. Tiếng gào thét này nổi lên giống như là một con mãnh hổ ngửa mặt lên trời gầm rú.

Ngay khi Vương Lâm nhìn lại, trong lúc lão già lao tới, ở phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh khổng lồ gần như là to lớn ngang với thiên địa. Hình dáng hư ảnh này không ngờ chính là một con mãnh hổ màu trắng khổng lồ!

Hai mắt của con mãnh hổ này lộ ra hung quang, phát ra một uy áp chấn động thiên địa, khiến cho lão già kia lộ ra một tu vi Không Huyền Sơ Kỳ hùng mạnh.

Vương Lâm thần sắc như thường, ánh mắt nhìn lên người lão già đang lao tới kia, nắm tay lại, hướng về phía trước đánh mạnh một quyền, trong nháy mắt va chạm với thân ảnh của lão già kia. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, tiếng ầm ầm liên tục kia truyền khắp bốn phía, khiến

cho mặt đất chấn động.

Cuối cùng trong một tiếng nổ cực kỳ kịch liệt, lão già tóc bạc kia thân thể dừng lại, lui về phía sau mấy bước, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ rất đậm.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, nhưng không lùi về phía sau, mà bình tĩnh nhìn lão già kia, chậm rãi nói.

-Nếu thương thế của ngươi chưa hoàn toàn bình phục, vẫn muốn cùng ta đánh một trận, thì lúc này ngươi không phải là đối thủ của ta! Nếu lại bước ra, ta sẽ giết ngươi!

Thanh âm của Vương Lâm rất nhẹ nhàng, không có cái lạnh thấu xương, không hề ẩn chứa sát khí, mà chỉ là bình tĩnh nói ra một sự thật, truyền vào trong tai lão già tóc bạc kia. Lão già này trầm mặc, một đòn vừa rồi của hai người mới chỉ là dò xét, nhưng lại khiến cho tâm thần của lão già này chấn động kịch liệt, khiến cho sự kiêng kỵ trong lòng hắn càng sâu.

Nhưng nếu chỉ vì một câu nói của đối phương mà lùi bước thì hắn cũng không thể làm được. Lúc này trong lúc cắn răng, hắn lại muốn bước ra.

Ngay khi hắn bước ra, ánh mắt bình tĩnh của Vương Lâm quét tới, cùng với lão già kia nhìn nhau. Dưới một cái liếc mắt này, tâm thần của lão già kia lại một lần nữa chấn động, hắn lại nâng chân lên, theo bản năng lại lùi về phía sau.

Ánh mắt của Vương Lâm càng bĩnh tĩnh, áp lực mang tới cho lão già này lại càng lớn.

-Ta không có ý định giết ngươi, Viễn cổ Tiên Vực này theo ta nhìn cũng không có một chút

thần kỳ nào, chỉ là một đám tu sĩ tàn phế của đại lục Tiên Cương ở trong động phủ này tự xưng là tiên nhân, nắm trong tay tu sĩ hạ giới mà các ngươi coi là con kiến, thật sự là nực cười đến cực điểm! Các ngươi ở trong mắt ta còn không bằng một con kiến!

Lão già kia sắc mặt lại càng âm trầm hơn, hắn rất lấy làm lạ không biết vì sao Vương Lâm lại biết. Vừa rồi Vương Lâm lục soát ký ức của tiên nhân kia, hết thảy hắn đều cảm thấy mơ hồ. Hắn vốn trong lòng vẫn cười lạnh, đối với phong ấn của Tiên Tôn hắn hiểu rất rõ, trong mắt hắn không người nào trong động phủ này có thể phá vỡ được phong ấn.

Nhưng hắn không thể nào nghĩ tới Vương Lâm thật sự đã mở ra được phong ấn, nhìn thấy được ký ức của tiên nhân kia, biết được rất nhiều chuyện liên quan tới nơi này.

Đây mới là điểm khiến cho Bạch Hổ chiến tướng này thật sự kiêng kỵ. Thậm chí chính bởi vì điểm này, ở trong lòng lão già này đã dâng lên một sự sợ hãi không nói nên lời.

-Chu Tước, ra đây gặp ta.

Vương Lâm không nhìn lão già Bạch Hổ kia nữa. mà hướng ánh mắt nhìn lên mi tâm của pho tượng phía bên phải, nhìn vòng xoáy ở trên mi tâm chậm rãi mở miệng.

-Ta nói lần cuối cùng, ngươi không nên ép ta giết người sưu hồn!

Vương Lâm nói xong liền đứng ở nơi đó, bình tĩnh nhìn bầu trời.

Một uy áp vô hình từ trong cơ thể hắn lan ra, bao phủ bốn phía, hình thành một khí thế khôn cùng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1642 Hổ khiếu sơn hà

Ánh mắt Bạch Hổ lão giả lộ hàn quang. Tư thái của Vương Lâm làm hắn cực kỳ khó chịu. Hắn đang trong thời điểm chữa thương mấu chốt, mà bởi vì công pháp chữa thương, không muốn để lại bất cứ tai họa ngầm

nào nên lúc này tu vi chỉ phát huy được ở trình độ Không Huyền sơ kỳ. Hắn vốn tưởng rằng tu vi như vậy đủ để giết chết đối phương.

Nhưng một chưởng vừa rồi lại quỷ dị tới cực điểm, khiến cho Bạch Hổ lão giả chấn động tâm thần. Hắn mơ hồ nhìn không thấu được thực lực chính thức của Vương Lâm.

Hơn nữa Vương Lâm vừa rồi phá tan được phong ấn của tiên tôn lại càng khiến Bạch Hổ lão giả kiêng kỵ hơn. Nhưng hắn tu tiên đã nhiều năm, tuyệt đối không thể vì mấy câu nói của Vương Lâm mà lùi bước. Hơn nữa sự cao ngạo và tôn nghiêm của hắn tuyệt đối không cho phép hắn lùi bước.

Hắn là tiên nhân. Trong mắt hắn Vương Lâm dù cường đại tới đâu thì cũng chỉ là tu sĩ thấp hèn ở hạ giới mà thôi. Tu sĩ thấp hèn đó càng bình tĩnh lại càng khiến Bạch Hổ lão giả cảm thấy áp lực, nhưng đồng thời lửa giận ngập trời cũng bốc lên.

Hắn tức giận không chỉ có Vương Lâm mà còn tức giận bản thân không ngờ lại sợ hãi. Hắn không thể tưởng tượng được bản thân lại sợ hãi một con kiến hôi ở hạ giới!

Gầm nhẹ một tiếng, hai mắt Bạch Hổ lão giả lập tức tỏa ra bạch quang. Bạch quang này ẩn chứa một luồng khí tức cực kỳ bá đạo. Thứ khí tức này đến từ công pháp tu hành và thần thông bổn nguyên của hắn. Đây chính là lực lượng thuộc về hung tinh Bạch Hổ.

Trong tiếng gầm nhẹ, Bạch Hổ lão giả hung hăng bước nửa bước về phía trước, thân thể lao thẳng tới Vương Lâm, tay phải bắt quyết điểm một chỉ lên bầu trời, nhanh chóng hạ xuống, mở miệng hét lớn.

-Bức ngươi thì đã sao! Ngươi nếu có thể tiếp được ba thức thần thông của lão phu thì mới có tư cách nói chuyện với ta!

Tiếng nói của lão già này giống như tiếng sấm, ầm ầm vang dội trong viễn cổ tiên vực, lan ra bốn phương tám hướng, tạo nên vô số tiếng vọng trầm trầm. Những tiếng vọng này khiến người ta cảm giác như không phải một mình lão già này gầm thét mà có vô số người đồng thời rống giận vậy.

Do đó tiếng gầm kinh thiên động địa này tạo thành một luồng lực lượng trùng kích cực kỳ cường hãn, chấn động đại địa!

-Thức thứ nhất. Hổ khiếu sơn hà!

Hai tay lão già vung về phía trước. Bất ngờ một hư ảnh Bạch Hổ cao tận trời biến ảo ra. Bạch Hổ này cực kỳ thần võ, sau khi xuất hiện thân thể liền run lên, hai mắt cũng có bạch quang lóe lên. nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. mở miệng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa!

Tiếng gầm này chấn động thiên không, khiến cho bầu trời viễn cổ tiên vực giống như sắp sụp đổ, xuất hiện những làn sóng gợn như vảy cá quét ngang bầu trời. Cả bầu trời trong làn sóng gợn này liền bị xé ra vô số khe hở bất quy tắc.

Đại địa ầm vang. Nơi Vương Lâm đang đứng, mặt đất trong tích tắc này chấn động kịch liệt, cuồng phong gào thét, khiến cho đại địa vừa rung động vừa xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Mặt đất giống như trở nên mềm mại, phập phồng như cuộn sóng, có tiếng vọng ầm vang nổi lên. Những khe nứt xuất hiện, lan tràn ra khắp nơi.

Từ xa nhìn lại, mặt đất giống như có vô số những vết sẹo, nhìn mà giật mình.

Tiếng hổ rống này trong nháy mắt thay thế toàn bộ tiếng động trong thiên địa. Tiếng vang bốn phía dung nhập trong tiếng rống này, hình thành một lực lượng mạnh mẽ đủ khiến tâm thần và thân thể tu sĩ tan nát!

Những cái khe trên mặt đất ầm ầm sụp đổ, bầu trời bị sóng không khí đánh vào giống như

sụp đổ, vặn vẹo thành những mảnh nhỏ hư ảo. Cuồng phong gào thét che phủ trời đất, khiến cho thiên địa trở thành một vùng hắc ám.

Duy nhất còn tồn tại lúc này chính là tiếng hổ gầm càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng vang dội.

Hai tai Vương Lâm ầm vang, đứng trong thiên địa. Thiên không trên đầu hắn lúc này như tan rã, mặt đất sụp đổ. Toàn thân hắn bị bao phủ bởi tiếng Bạch Hổ gầm thét, cuồng phong ập vào mặt, cuốn động mái tóc và y phục hắn, giống như muốn đánh tan thân thể hắn vậy.

Nếu hắn không có thân thể cổ Thần thì lúc này trong tiếng hổ rống kinh thiên, hắn dù có tu vi Không Linh trung kỳ cũng sẽ bị đánh tan thân thể. Nguyên thần sau khi không còn thân thể thì lại càng bị thương nặng hơn.

Tiếng hổ rống này ẩn chứa một luồng uy áp không hề kém uy áp của thiên địa chút nào. Thậm chí theo Vương Lâm nhận thấy, hổ uy này đã trở thành một tồn tại siêu việt, đạt tới trình độ thôn phệ chúng sinh!

Đây là viễn cổ tiên vực, là trung tâm của động phủ. Nếu đổi lại là tinh không của giới nội hay giới ngoại thì trong tiếng rống này, tinh không sẽ bị cuốn động, vô số tu chân tinh phải tan nát, rất nhiều tu sĩ trong tiếng rống này sẽ tử vong!

Thân thể Vương Lâm trong cơn cuồng phong và tiếng rống cũng không lui lại nửa bước. Thần sắc hắn bình tĩnh, trực tiếp nhắm hai mắt lại. Trong tích tắc khi nhắm hai mắt, tất cả thiên địa đều là giả!

Giả đây thực ra là ý niệm trong lòng, là suy nghĩ, cũng không phải thực sự là như vậy. Nhưng Vương Lâm minh ngộ chân giả bổn nguyên, hắn cho là giả thì như vậy thân thể, nguyên thần của hắn, suy nghĩ của hắn, tất cả những gì của hắn đều cho rằng ngoại giới toàn bộ đều là giả!

Chân giả bổn nguyên là một loại bổn nguyên gốc rễ. Tất cả mọi thứ của nó đều là do tâm sinh!

Trong nháy mắt khi nhắm mắt lại, mái tóc Vương Lâm vốn vẫn bị gió thổi bay loạn xạ lúc

này lại như gió ngừng thổi, mái tóc trong cơn cuồng phong lại hạ xuống một cách vô cùng quỷ dị, phủ lên vai hắn. Y phục của hắn vốn cũng bị thổi bay phần phật thì lúc này cũng quỷ dị hạ xuống, ở bên ngoài thân thể không chút lay động.

Giống như trước mặt hắn đã không còn có gió vậy!

Nhưng trên thực tế, cuồng phong gào thét lúc này còn mạnh hơn so với lúc trước vô số lần. Tiếng hổ gầm cũng không ngừng cường đại hơn so với lúc trước mấy lần.

Đại địa sụp đổ rộng hơn, thiên không tan rã càng nhiều nhưng thân thể Vương Lâm lại không chút lay động. Thần sắc hắn bình thản, trong tiếng

hổ gầm trông cực kỳ tươi sáng, hoàn toàn không ăn nhập với thiên địa lúc này!

Bạch Hổ lão giả trong tiếng gầm nhẹ, thân thể bước về phía trước, thân ảnh như điện lao thẳng tới Vương Lâm.

Hầu như chỉ trong tích tắc, thân thể hắn đã áp sát Vương Lâm, tay phải giơ lên. chỉ thấy ánh kim quang lóe lên, ngưng tụ trong tay Bạch Hổ lão giả, không ngờ lại hóa thành một thanh đao khai thiên màu vàng!

Đao này dài chừng mười trượng, Bạch Hổ lão giả cầm trong tay trong tích tắc khi áp sát Vương Lâm liền giơ tay, hướng về phía thiên linh của Vương Lâm, trong tiếng gầm thét hung hăng chém xuống!

Một nhát chém này khiến tiếng hổ gầm càng kịch liệt hơn, phong vân biến sắc. Một đao này từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào thiên linh của Vương Lâm đang nhắm mắt, không chút cách trở, xuyên thấu qua đầu Vương Lâm, chém qua thân thể hắn!

Một tiếng rít bén nhọn vang lên. Thanh khai thiên đao này xuyên qua thân thể Vương Lâm nhưng trên thân thể hắn lại không có chút vết thương nào. Dường như một nhát đao đó chỉ chém vào một hư ảnh vậy!

-Chân giả bổn nguyên!! Đây là Chân Giả bổn nguyên!! Đáng chết. Tiên tôn đã hạ bảy đạo

pháp tắc phong kín hư bổn nguyên không cho sinh ra. Nếu không phải năm đó tiên tôn bị trọng thương, bất đắc dĩ phải rút bảy đạo pháp tắc đó ra thì người này tuyệt đối không có cơ hội hiểu được hư bổn nguyên!

Ánh mắt Bạch Hổ lão giả lộ vẻ khiếp sợ nhưng lại cực kỳ không cam lòng, tay phải vung thanh khai thiên đao lên, trong phút chốc liên tục chém xuống mấy trăm mấy ngàn lần. Tiếng rít gió bén nhọn vang lên không ngừng vang lên. Trong ánh đao lấp lóe, thân ảnh Vương Lâm dường như trở thành hư ảo, mặc cho đao thế liên tục chém qua thân thể, thần sắc không chút biến hóa.

-Ngươi chém đã đủ chưa?

Trong khi thanh khai thiên đao trong tay Bạch Hổ lão giả chém nhát cuối cùng. Vương Lâm mở hai mắt, bình thản nói một câu.

Một câu nói này thốt lên, lão già không cần nghĩ ngợi, thân thể vội vàng lui lại phía sau. Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn lui lại, thân thể Vương Lâm bước về phía trước, thân ảnh nhoáng lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt lão già, tay phải giơ lên, năm ngón tay thành chưởng nhẹ nhàng vỗ vào ngực hắn.

Một chưởng này êm ái vô lực, giống như không có chút khả năng sát thương nhưng trong một khắc hạ xuống, sắc mặt Bạch Hổ lão giả đại biến. Một luồng cảm giác nguy cơ sinh tử trong nháy mắt tràn ngập tâm

thần hắn. Một chưởng trông như êm ái này lại mang đến cho hắn một nỗi kinh hãi tới tê dại!

-Đây...đây là...

Hắn đang muốn lui lại một lần nữa, rời xa bàn tay của Vương Lâm nhưng đã chậm. Bàn tay Vương Lâm sau khi hạ xuống, ánh mắt bình tĩnh liền lóe lên hàn quang, năm ngón tay hướng vào phía trong hung hăng túm một cái, giật mạnh về phía sau.

Tiếng ầm vang ngập trời truyền ra. Lão già phun một ngụm máu tươi, thân thể giống như

diều đứt dây, bay về phía sau. Nhưng một túm của Vương Lâm lại lôi ra từ trong cơ thể hắn một luồng bạch quang, ngưng tụ trong lòng bàn tay Vương Lâm.

-Nhân quả!! Đây là nhân quả bổn nguyên!! Ngươi không ngờ lại có tận hai đạo hư bổn nguyên!!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Bạch Hổ lão giả đã lui về phía sau, bên tai còn vang lên tiếng vọng hổ gầm. Hừ lạnh một tiếng, Vương Lâm vẫn chưa truy kích mà bóp chặt bạch quang trong tay. Trong tích tắc khi bạch quang bị bóp lấy, thân thể Bạch Hổ lão giả lại run lên, phun một ngụm máu tươi, lui lại phía sau nhanh hơn.

-Ngươi lấy tiếng hổ gầm nghênh đón thì Vương Lâm ta hiển nhiên cũng phải đáp lễ!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải vỗ lên mi tâm. Bất ngờ ở mi tâm của hắn, tinh điểm Cổ Thần biến ảo ra. Mắt trái mắt phải hắn đồng thời có tinh điểm hiện lên, phía sau lưng có đầu lâu của Đạo cổ xuất hiện.

Ở bốn phía của đầu lâu Đạo cổ có hư ảnh tam tộc vây quanh, chiếm toàn bộ thiên địa phía sau Vương Lâm. Trong nháy mắt khi xuất hiện, Vương Lâm mở miệng, phát ra một tiếng gầm nhẹ!

Trong tiếng gầm này, đầu lâu Đạo cổ phía sau Vương Lâm cũng mở miệng, phát ra tiếng gầm thét. Còn có hư ảnh tam tộc cổ cũng trong tích tắc này mở miệng hướng về phía trước gầm thét!

Tiếng gầm thét này đã hoàn toàn ngăn cản tiếng hổ gầm, hình thành một luồng sóng âm không thể nào hình dung nổi, ầm vang trong thiên địa, hướng về phía trước tràn tới.

Bạch Hổ lão giả bị tiếng gầm này xuyên qua thân thể, ở giữa không trung lảo đảo một cái, sắc mặt tái nhợt, hai tay bắt quyết. Lập tức Bạch Hổ phía sau hắn nhoáng lên một cái liền dung hợp với hắn. Từ xa nhìn lại, lão già đã không còn thấy đâu nữa, chỉ có thể nhìn thấy một con Bạch Hổ vô cùng khổng lồ, ở trong thiên địa, trong tiếng gầm thét của Đạo cổ và tam tộc cổ, vừa rít gào vừa lùi lại phía sau.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1643 Kỵ hổ bất hạ

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, càng ngày càng gần. Tiếng gầm của Đạo cổ vang lên kinh thiên, ầm ầm truyền ra bốn phía, khiến cho đại địa lại một lần nữa sụp đổ, thiên không bị cuốn động. Tiếng gầm đó đã trở thành âm thanh mạnh nhất trong thiên địa.

Trong tiếng gầm này, sóng âm tràn tới, vượt qua thân thể Vương Lâm, trực tiếp đánh tới Bạch Hổ khổng lồ kia.

Sóng âm đánh tới khiến cho toàn thân Bạch Hổ vặn vẹo, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu sụp đổ nhưng vẫn còn cố gắng gượng. Chẳng qua tốc độ lùi lại phía sau lúc này của nó nhanh hơn rất nhiều.

Đầu mãnh hổ này cho dù có uy nghiêm vô thượng thì nếu so với Vương Lâm cũng chẳng thể nào bằng. Vương Lâm đi tới, tay phải giơ lên điểm mạnh về phía trước. Một chỉ này điểm ra liền khiến đầu lâu của Đạo cổ gầm thét, xuyên qua người Vương Lâm tiến tới gần Bạch Hổ dữ tợn mở miệng thôn phệ.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này khiến tâm thần kẻ chứng kiến phải chấn động. chỉ thấy bầu trời giống như phân thành hai, hóa thành hai nửa. Một nửa là đầu lâu của Đạo cổ, một nửa là đầu Bạch Hổ khổng lồ kinh thiên kia.

Hai con quái vật khổng lồ này một tiến một lui, nhưng khoảng cách nhanh chóng giảm bớt, hầu như chỉ trong thời gian ngắn là đầu lâu của Đạo cổ sẽ tới gần Bạch Hổ, mở miệng gầm thét và cắn nuốt.

Tiếng ầm ầm vang dội không gian. Đầu lâu của Đạo cổ va chạm với Bạch Hổ, tạo nên một lực trùng kích đánh thẳng vào viễn cổ tiên vực. Mặt đất sụp đổ trong phạm vi lớn. Ngay cả vô số bức tượng khổng lồ của tam tộc cổ cũng có rất nhiều bức bị nổ tung.

Luồng lực lượng này mạnh mẽ tràn ra, giống như muốn hủy diệt cả viễn cổ tiên vực vậy.

Lực lượng này đánh thẳng vào khiến thân thể Bạch Hổ tan nát, hóa thành chút bạch quang tỏa ra bốn phía. Trong thân Bạch Hổ vừa bị đánh tan, lão già tóc bạc phun một ngụm lớn máu tươi, thân thể lảo đảo trực tiếp bị cuốn đi, đánh thẳng vào pho tượng lớn như núi mà hắn vốn chữa thương trong đó.

Những tiếng răng rắc truyền ra. Pho tượng này bị lão già va chạm liền xuất hiện vô số khe nứt. lan ra khắp toàn thân, giống như lúc nào cũng có

thể vỡ tung ra vậy.

Thân thể Vương Lâm cũng bị lực lượng trùng kích này đánh sâu về phía sau, sắc mặt tuy hơi tái nhợt nhưng hàn quang trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

Một trận chiến này Vương Lâm không thi triển cây cung của Lý Quảng! Hắn chiến đấu không phải với tu sĩ, không phải với bậc toàn năng của giới ngoại mà là một trong tứ đại chiến tướng khi xưa của viễn cổ tiên tôn - Bạch Hổ chiến tướng!

Bạch Hổ chiến tướng ngoài thọ nguyên dài lâu thì hắn còn không thuộc về giới nội hay giới ngoại mà là người của tiên cương đại lục thần bí kia. Hắn là tiên nhân, là tiên nhân chân chính!

Huyết mạch của hắn ẩn chứa tiên lực vượt hơn Vương Lâm rất nhiều!

Nếu không phải bởi vì năm đó thương thế quá nặng, còn chưa hoàn toàn khôi phục thì Vương Lâm muốn đánh một trận với người này sẽ càng gian nan hơn. Nhưng nếu chiến đấu sinh tử, song phương có dùng toàn lực hay không thì đó lại là chuyện khác!

Vương Lâm vừa lui lại phía sau, đầu lâu của Đạo cổ cùng với hư ảnh của tam tộc cổ đánh sâu vào hư ảnh của Bạch Hổ. Lúc này hư ảnh của tam

tộc cổ đã tan nát, chỉ còn mỗi đầu lâu của Đạo Cổ vẫn đang lơ lửng trên bầu trời, chưa bị tan rã.

Tu vi của Vương Lâm là Không Linh trung kỳ nhưng thân thể cổ Thần và thần thông của hắn đủ để đánh với tu sĩ Không Huyền sơ kỳ. Cho dù đối phương có tu vi vượt qua Không Huyền sơ kỳ thì Vương Lâm cũng còn có cây cung của Lý Quảng. Cung này xuất ra, một tiễn kinh thiên động địa!

Thân thể Bạch Hổ lão giả bị đánh găm vào pho tượng vừa chữa thương, lúc này thần sắc dữ tợn, hai mắt lộ vẻ kiêng kỵ rất sâu. Nhưng sự kiêng kỵ này không đủ khiến hắn lùi bước. Hắn thân là Bạch Hổ chiến tướng, dân cư của tiên cương đại lục, là một trong tứ đại chiến tướng của Thất Thải Tiên Tôn!

Hắn đã trải qua vô số trận chiến, cũng trải qua kinh biến tại động phủ năm đó. Tôn nghiêm và lòng tự cao của hắn không thể cho phép hắn để một con kiến hôi ở hạ giới chiến thắng!

Mặc dù con kiến hôi tu sĩ này khiến sâu trong nội tâm hắn sợ hãi nhưng sự sợ hãi này bị hắn mạnh mẽ áp chế!

-Tây phương Bạch Hổ, một trong thất tú của tinh không, là kim tinh trong vạn vật. Ta là truyền thừa của Bạch Hổ, ngưng hóa lực lượng vô thượng hóa thành thần thông đại thuật của bộ tộc Bạch Hổ ta! Phong diệt người này, thuật Kỵ Hổ Nan Hạ!

Bạch Hổ lão giả gầm thét, hai tay nhấn mạnh vào pho tượng bên người, thân thể trong tiếng ầm vang liền bay ra, song chưởng vung lên, hai tay bắt quyết, mái tóc bạc toán loạn, đôi mắt lộ hung quang ngập trời, hướng về phía Vương Lâm đột nhiên điểm một chỉ.

Một chỉ này khiến bạch quang vô tận do Bạch Hổ vừa tiêu tán trong thiên địa lại một lần nữa xuất hiện, lấy Vương Lâm làm trung tâm, dùng một loại tốc độ không thể hình dung ầm ầm ngưng tụ lại.

Trong thời gian ngắn, dưới thân Vương Lâm bất ngờ có vô tận bạch quang, hóa thành một đầu Bạch Hổ kinh thiên. Từ xa nhìn lại, Vương Lâm giống như đang đứng trên lưng hổ vậy.

Một luồng uy áp nồng đậm từ trên người Bạch Hổ bộc phát ra, khiến cho bầu trời bốn phía quanh Vương Lâm dường như bị phong ấn. Luồng uy áp này không ngừng ngưng tụ, hóa thành một đạo phong ấn khổng lồ.

Phong ấn này toàn bộ đặt trên người Vương Lâm. Nó vô hình như Vương Lâm lại có thể cảm

nhận được rõ ràng. Thần sắc hắn ngưng trọng. Luồng uy áp này khóa chặt thiên địa bốn phía Vương Lâm, khiến cho thân thể hắn giống như chìm trong bùn lầy, ngay cả hô hấp cũng trở nên trầm trọng.

Những tiếng bùng bùng truyền ra từ cơ thể Vương Lâm. Lực phong ấn này hoàn toàn từ Bạch Hổ dưới thân hắn truyền lên, khiến cho thân thể Vương Lâm không thể rời khỏi lưng Bạch Hổ. Mà thời gian càng trôi qua thì uy áp của phong ấn càng ngày càng mạnh, mơ hồ hình thành một bàn tay khổng lồ vô hình đè lên thân thể Vương Lâm, khiến hắn không ngừng tới sát Bạch Hổ dưới chân, lại càng phải đứng ở đó. không thể rời đi.

Lúc này Bạch Hổ gầm thét, bộ lông toàn thân dựng thẳng đứng, từ xa nhìn lại giống như có vô số cây cối màu trắng rung động. Thân thể nó lại càng to lớn, tỏa ra bạch quang chói mắt. Mơ hồ trên thân thể nó có vô số ký hiệu lóe lên.

Những ký hiệu này giống như ấn ký, sau khi xuất hiện rất nhiều liền khiến cho con Bạch Hổ khổng lồ này giống như trở thành một đạo phong ấn sống! Ký hiệu trên thân thể Bạch Hổ càng ngày càng nhiều, chỉ trong thời gian ngắn khiến thân thể nó thảy đổi, trở thành một dòng xoáy màu trắng khổng lồ.

Bên trong dòng xoáy này có ký hiệu vô tận vờn quanh, nhưng tiếng hổ gầm kinh thiên vang lên. Dòng xoáy ầm ầm chuyển động, từ xa nhìn lại mơ hồ có thể thấy đây đâu phải là một dòng xoáy gì, rõ ràng là một con Bạch Hổ khổng lồ đang ở phía dưới Vương Lâm không ngừng chạy thành vòng tròn, bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên nó mới hình thành một dòng xoáy khổng lồ như vậy.

Lực hút của dòng xoáy này rất kinh người, hơn nữa lại còn có lực lượng phong ấn kia khiến cho Vương Lâm không thể thoát khỏi nơi đây, giống

như là phàm nhân cưỡi hổ khó xuống, căn bản là không thể thoát khỏi tấm lưng của con mãnh hổ.

Đây là đại thuật thần thông của Bạch Hổ chiến tướng - Kỵ Hổ Nan Hạ! Pháp thuật này là thần

thông nhưng cũng là thuật phong ấn!

-Bạch Hổ linh khởi, mang thần hồn của người này trấn dưới động phủ, đặt ở sáu mươi bảy đạo thiên sơn trên tiên cương đại lục!

Thần sắc Bạch Hổ lão giả dữ tợn, vung song chưởng, tiếng nói ầm ầm truyền ra.

Khi tiếng nói này vang lên, chỉ thấy bên trong dòng xoáy liền có một tiếng hổ gầm kinh thiên xuất hiện. Một con mãnh hổ ước chừng mười trượng trực tiếp lao ra khỏi dòng xoáy.

Con Bạch Hổ này chính là linh hồn của Bạch Hổ kia, giống như nguyên thần của tu sĩ vậy!

Thân thể nó từ bên trong dòng xoáy lao ra, không ngừng vặn vẹo, thân thể thu nhỏ lại nhưng uy nghiêm lại càng ngày càng đậm. Cho tới khi xuất hiện. Bạch Hổ tinh gầm thét lao thẳng về phía Vương Lâm, không

phải thôn phệ hắn mà giống như mãnh xa, quấn quanh người hắn, hổ khẩu mở ra, hướng về phía thiên linh của Vương Lâm thôn phệ, mang theo thân thể hắn trở về phía trong dòng xoáy.

Nếu một khi bị nó mang đi thì Vương Lâm sẽ bị trấn áp dưới giới nội và giới ngoại trong động phủ, bị hắn đè cho chết bẹp!

Thần thông của Bạch Hổ lão giả Vương Lâm cả đời chưa từng gặp, lần này lại gặp phải thứ thần thông không thuộc về thế giới này mà tới từ tiên cương đại lục. Thần sắc hắn âm trầm, thân thể bị Bạch Hổ quấn quanh, trong nháy mắt khi hổ khẩu mở ra muốn cắn nuốt thì tay trái hắn liền giơ lên đặt lên hổ khẩu.

-Thuật Kỵ Hổ Nan Hạ hay thật! Hôm này Vương Lâm không hạ được khỏi thân hổ này, ngươi nếu muốn đem ta phong ấn thì phải xem Bạch Hổ này trấn ta hay là bị ta trấn nhiếp!

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không thi triển bất cứ thần thông nào, hai mắt lại nhắm lại một lần nữa. Lúc này khí tức toàn thân hắn lập tức biến đổi. Một luồng khí thế của bậc đại nho đương thời từ trên thân thể hắn ầm ầm tràn ra.

Giờ phút này hắn không phải là tu sĩ mà hắn là bậc đại nho! Hắn hiểu đạo lý của thiên địa.

Hắn là bậc đại nho biết hết thảy chỉ là một một tòa động phủ, biết hết thảy mọi chuyện!

Dưới luồng khí thế của đại nho này, Vương Lâm coi tất thảy là vô vi, ánh mắt bình tĩnh lộ ra một luồng lực lượng mênh mông. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía hổ linh đang quấn quanh mình, bị mình đè tay trái lên. Một cái liếc mắt này khiến khí thế mênh mông toàn thân trực tiếp trấn áp hổ linh này.

Đầu hổ linh này lúc này trong mắt Vương Lâm không phải là thần thú do thần thông biến thành mà chỉ là một con hổ tầm thường ở phàm gian!

-Ngươi dám nuốt ta!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, ánh mắt trừng lên, nhìn chằm chằm vào hổ linh, thần sắc không giận mà uy. Thân thể hắn bừng lên một luồng khí tức mênh mông của bậc đại nho, ngay cả thiên địa cũng không sợ, huống chỉ là một con hổ nhỏ bé này!

Con hổ quấn quanh hắn liền run rẩy toàn thân, hai mắt không ngờ lộ vẻ sợ hãi. Trong trái tim nó dâng lên một ý nghĩ không rõ. Ý nghĩ này dường như khiến nó thấy được luân hồi nhân quả, thấy được buổi sơ khai của tiên cương đại lục, tổ tiên của Bạch Hổ linh tộc nó đang quỳ trên mặt đất, hướng về phía bầu trời bái lạy.

Nó không biết tại sao lại nảy ra ý nghĩ này. Nhưng nó nghĩ tiếp lại cảm thấy một sự sợ hãi tới từ linh hồn!

Lời nói của Vương Lâm truyền ra. Hắn dường như hóa thân thành thiên địa, hướng về phía hổ linh mà trấn áp. Luồng lực trấn áp này ẩn chứa minh ngộ cả đời Vương Lâm, ẩn chứa hư bổn nguyên bước thứ ba, ẩn chứa sự uy nghiêm vô thượng!

Hổ linh nọ kêu lên nức nở, trong ánh mắt không dám tin của Bạch Hổ lão giả liền buông lỏng thân thể Vương Lâm, lui lại phía sau mấy bước, đầu hổ hướng về hắn mà cúi xuống.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1644 Tĩnh!

Hổ linh cúi đầu hướng về phía Vương Lâm vái một cái, thân thể nhoáng lên, trực tiếp nhảy vào dòng xoáy bên dưới Vương Lâm, dung hợp với nó. Dòng xoáy nọ liền lập tức tiêu tán, lại một lần nữa hóa thành đầu Bạch Hổ khổng lồ.

Bạch Hổ rên rỉ, thân thể lùi lại phía sau, tránh khỏi phía dưới Vương Lâm, ở phía xa xa trên bầu trời quay lại liếc nhìn Vương Lâm một cái, căn bản không để ý tới lão già tóc bạc kia nữa, thân thể run lên, lại một lần nữa hóa thành bạch quang vô tận, tỏa ra chiếu rọi thiên địa, tiêu tán bên trong viễn cổ tiên vực.

-Chuyện này không thể xảy ra!!!

Sắc mặt lão già tóc bạc trắng bệch, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi và không thể tin nổi.

Trong lúc thiên địa bị bạch quang do Bạch Hổ vừa tiêu tán bao phủ, lão già tóc bạc còn đang hoảng sợ thì bên trong bốn pho tượng lớn như những ngọn núi, từ trong một dòng xoáy ở mi tâm của một pho tượng, một thân ảnh màu xanh bước ra.

Hắn xuất hiện liền có một tiếng rồng gầm kinh thiên vang lên. Thanh ảnh này hóa thành một con Thanh Long khổng lồ, chiếm cả một khoảng thiên không. Cùng lúc đó, một lão già mặc thanh y bất ngờ từ bên trong con Thanh Long hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tốc độ của hắn cực nhanh, còn nhanh hơn cả chớp giật, lại nắm chắc thời cơ, trong nháy mắt khi bạch quang của Bạch Hổ tiêu tán đang chói mắt đã tới gần Vương Lâm. Lão già này giơ tay phải lên, ngón tay có vẻ thong dong nhưng lại mang theo sát khí, điểm thẳng về phía mi tâm của Vương Lâm!

Một chỉ này đánh ra, Thanh Long khổng lồ phía sau gầm thét, thân thể nhoáng lên, dùng một tốc độ càng nhanh hơn đuổi theo lão già này, dung nhập vào trong một chỉ này của hắn, đánh thẳng tới Vương Lâm.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này trông vô cùng kinh người. Ngón tay của lão già tràn ngập thanh quang, Thanh Long vô tận phía sau giống như là một vệt sáng dài, dung nhập vào ngón

tay, hoàn toàn trở thành một đường thẳng đánh tới mi tâm của Vương Lâm.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong chớp mắt lão già đã chỉ còn cách Vương Lâm không tới ba thước!

Cùng lúc đó, ở trong dòng xoáy trên một trong bốn pho tượng khác cũng có một lão già mặc hắc y bước ra. Lão già này vừa bước ra trong nháy mắt, bầu trời liền tối sầm lại. Chỉ thấy một con Huyền Vũ khổng lồ dữ tợn hiện ra. Con Huyền Vũ này vừa xuất hiện liền cất tiếng gầm kinh thiên động địa.

Lão già mặc hắc y này xuất hiện, thân ảnh như điện, cũng từ một hướng khác lao thẳng về phía Vương Lâm, tốc độ cực nhanh, không hề phân biệt trước sau với lão già mặc thanh y kia, một quyền đánh thẳng lên người Vương Lâm.

Hư ảnh Huyền Vũ phía sau lão già mặc hắc y vặn vẹo, dung hợp với lão, theo một quyền của lão già đánh tới. Phía trên nắm tay hắn lập tức huyễn hóa ra vô số gai nhọn!

Thanh Long chiến tướng. Huyền Vũ chiến tướng. Hai người này vào thời khắc này đồng thời ra tay, gần như sử dụng phương pháp đánh lén để tấn công Vương Lâm!

Tứ đại chiến tướng đã phối hợp với nhau nhiều năm, trong lòng như có linh cảm. Trong nháy mắt khi hai người ra tay, Bạch Hổ chiến tướng lau vết máu tươi trên khóe miệng, thân thể nhoáng lên. Phía sau hắn không còn hư ảnh Bạch Hổ, nhưng trên cánh tay phải vẫn còn thanh khai thiên đao. Lúc này tay hắn cầm đao, thân thể nhảy lên, trong tiếng gầm nhẹ liền hung hăng chém về phía Vương Lâm một nhát!

chỉ có một mình Chu Tước chiến tướng là chưa xuất hiện, giống như là cho rằng ba người liên thủ tấn công đã đủ để giết chết Vương Lâm rồi!

Tất cả những chuyện này đều diễn ra trong nháy mắt. Trong phút chốc khi Thanh Long chiến tướng tới gần, hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Một luồng cảm giác nguy cơ sinh tử lập tức bao trùm toàn thân hắn. Nhưng bất đồng với những người khác, dưới cảm giác nguy cơ này, Vương Lâm lại không hề bối rối. Cả đời hắn sống trong hung hiểm. Cảm giác nguy cơ đối với hắn mà nói đã sớm trở thành thói quen. Thậm chí càng có cảm giác nguy cơ, hắn lại càng tỉnh táo!

Mà trong lòng hắn đích xác không coi ba tàn tiên đang chữa thương này vào đâu. Dù là ba

người đồng thời ra tay thì đã làm sao!

Vương Lâm trong tiếng cười dài, tay phải giơ lên vươn ngón trỏ ra trực tiếp điểm một chỉ về phía Thanh Long chiến tướng. Trong khi một chỉ này điểm ra, đầu lâu Đạo cổ trên bầu trời liền vặn vẹo lao tới, dung hợp với một chỉ này.

Cùng lúc đó, ở mi tâm của Vương Lâm liền hiện ra tinh điểm của cổ Thần, mắt trái, mắt phải có tinh điểm của cổ yêu, cổ ma lóe sáng, hóa thành lực lượng của tam tộc cổ, ầm ầm tràn vào trong ngón tay trỏ của hắn, hình thành địa thần thông cực mạnh do Vương Lâm hắn tự nghĩ ra!

Cổ Tộc Bất Diệt chỉ!

Một chỉ này phong ấn của Thất Thải Tiên Tôn cũng có thể phá vỡ, làm sao lại sợ Thanh Long tàn tiên này!

Một chỉ này đánh ra, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, sắc mặt Thanh Long chiến tướng không còn vẻ bình tĩnh nữa mà chợt biến đổi, chỉ thấy một chỉ của hắn lúc này đã đụng phải một chỉ của Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm kịch liệt liền lập tức vang lên. Tiếng động này khiến tâm thần rung chuyển. Trong nháy mắt khi ngón tay của song phương đụng vào nhau. Thanh Long chiến tướng phun một ngụm máu tươi, hư ảnh Thanh Long dài vô tận phía sau run lên, trực tiếp sụp đổ. Cùng với sự

sụp đổ của Thanh Long, thân thể Thanh Long chiến tướng bịch bịch liên tục lui lại phía sau, cho tới khi lùi hơn một trăm trượng thì hắn mới miễn cưỡng dừng lại được, hai mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Cổ Tộc Bất Diệt chỉ ẩn chứa một kích cực mạnh của Đạo cổ. Nó không hoàn toàn sụp đổ mà trong lúc tan nát lại không ngừng khôi phục. Thanh Long cho dù có cường đại thì cũng chỉ có thể làm cho một chỉ này của Vương Lâm bị hủy diệt mấy trăm lần mà thôi, còn kém xa so với phong ấn của tiên tôn.

Mấy trăm lần hủy diệt không thể làm sụp đổ bất diệt chỉ của Vương Lâm, cuối cùng kẻ bại chỉ có thể là Thanh Long chiến tướng!

Nhưng thân thể Vương Lâm cũng không chịu nổi. Bất diệt chỉ chỉ ở đầu ngón tay, không phải toàn thân. Sau khi va chạm với Thanh Long chiến tướng, khóe miệng Vương Lâm cũng tràn ra

máu tươi.

Nhưng nỗi đau đớn này bị Vương Lâm mạnh mẽ áp chế. Hai mắt hắn lộ sát khí, sau khi đẩy lùi Thanh Long chiến tướng liền xoay phắt người, giọt máu do tiên nhân bất diệt thể biến thành ẩn trên mi tâm trong nháy mắt huyễn hóa ra, bộc phát kim quang khiến tứ đại chiến tướng sợ hãi. Kim quang này chói mắt, ẩn chứa huyết mạch lực cực kỳ tinh thuần của tiên nhân.

Huyền Vũ chiến tướng đang lao tới đánh lén. Khoảng cách giữa hắn và Vương Lâm lúc này là gần nhất, giờ phút này hoàn toàn bị kim quang bao phủ. Kim quang này quét qua khiến thân thể Huyền Vũ chiến tướng giống như hóa thành khí, trực tiếp tỏa ra vô số hắc khí. Những tiếng kêu thảm thiết và hoảng sợ điên cuồng từ trong kim quang truyền ra.

Giọt máu trên mi tâm của Vương Lâm liền bay ra, tới gần Huyền Vũ, trực tiếp ầm ầm xuyên thấu qua nắm tay của hắn. Nó xuyên thấu qua khiến hư ảnh Huyền Vũ bên ngoài thân thể Huyền Vũ chiến tướng tan nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Huyền Vũ chiến tướng cũng phun máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, toàn thân tràn ngập hắc khí, nắm tay phải đầy máu thịt nát bấy. Trong lúc lùi lại, ánh mắt hắn lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

-Huyết mạch của tiên nhân. Ngươi không ngờ lại có huyết mạch của tiên nhân!! Chuyện này không có khả năng. Huyết mạch này cực kỳ tinh thuần...đây...đây là tiên nhân bất diệt thể!!!

Hắn lui lại phía sau, giọt máu màu vàng này lại bay trở lại, dung nhập vào mi tâm của Vương Lâm.

Một chỉ bức lùi Thanh Long, một giọt máu đánh tan Huyền Vũ. Nhưng nguy cơ lúc này chưa chấm dứt, ở phía trên đầu Vương Lâm, Bạch Hổ chiến tướng đã bị thương đang cầm khai thiên đạo chém thẳng xuống!

Ánh đao chói mắt mang theo tiếng gió rít thê lương trong nháy mắt sẽ đánh tới. Vương Lâm ngẩng phắt đầu, gắng nén khí huyết đang trào dâng, tay phải giơ lên hướng về phía khai thiên đao kia đánh một chưởng.

Một chưởng này đánh ra, một cơn lốc lửa chín màu hung hăng bốc lên. Phía sau ngọn lửa là sấm sét từ tám phương trong thiên địa ầm ầm tràn tới. Ngọn lửa vừa xuất hiện, ở trong bàn tay

Vương Lâm liền hóa thành một chưởng ấn bằng lửa, đánh thẳng tới cây đao của Bạch Hổ chiến tướng.

Sấm sét ngưng tụ lại, bất ngờ cũng hóa thành một chưởng ấn tràn ngập tia chớp, theo sát chưởng lửa kia!

Còn chưa hết!

Phía sau chưởng ấn bằng sấm sét, nhân quả bổn nguyên ngưng tụ ra, hóa thành một đám khí hỗn độn, hình thành chưởng ấn thứ ba!

Sinh tử bổn nguyên xuất hiện, hai luồng khí hắc bạch lượn lờ, trở thành chưởng ấn thứ tư!

Chân giả bổn nguyên hiện ra, hư ảo và thực chất liên tục chuyển hóa, khiến cho chưởng ấn thứ năm lập tức ngưng tụ!

Cuối cùng là một luồng khí sát lục kinh người từ bên trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm bộc phát ra, hóa thành chưởng ấn thứ sáu. Sáu chưởng ấn này tạo thành một chuỗi, từ xa nhìn lại trông như tàn ảnh, trong tiếng gió gào đánh thẳng về phía khai thiên đao của Bạch Hổ chiến tướng!

Tiếng ầm ầm vang dội khắp thiên địa, hình thành một cơn sóng âm kinh thiên. Trong tiếng động ầm vang này, thanh khai thiên đao trong tay Bạch Hổ chiến tướng chấn động mãnh liệt, trực tiếp tan nát. Sau khi nó vỡ tan, sáu chưởng ấn kia liền đánh thẳng lên người Bạch Hổ chiến tướng.

Bạch Hổ chiến tướng kêu lên thảm thiết, toàn thân tràn ra rất nhiều sương mù máu. Cùng với đó là tiên lực tỏa ra, thân thể bị cuốn về phía sau. Thanh Long và Huyền Vũ chiến tướng vội vàng bước tới, một trái một phải đỡ lấy Bạch Hổ chiến tướng đã bị trọng thương.

-Trợ giúp ta mở phong ấn chữa thương, phóng thích bổn nguyên. Ta muốn giết hắn!!

Thần sắc Bạch Hổ chiến tướng uể oải, sắc mặt trắng bệch nhưng hai mắt lại tràn ngập hung quang. Hắn đẩy Thanh Long và Huyền Vũ ở phía sau ra, mái tóc toán loạn, điên cuồng gầm thét.

Trong tiếng gầm này, khí tức toàn thân hắn bạo tăng, ở mi tâm liền có một ký hiệu kim quang lóe lên!

-Thanh Long, Huyền Vũ, giúp ta mở phong ấn!! Nếu không phải ta muốn khôi phục tu vi thì thứ tu sĩ thấp hèn này sao có thể bức lui ta. Ta muốn giết hắn. Hắn có tư cách gì mà bức lui tiên nhân ta. Hắn chỉ là một con kiến hôi nơi hạ giới!!

Thần sắc Vương Lâm như thường như bên trong cơ thể cũng có thương thế. Ba người họ liên thủ tấn công khiến dù là hắn cũng hơi không chịu nổi. Nếu không phải hắn có rất nhiều thủ đoạn thì dưới một kích liên thủ đó không chết cũng trọng thương.

Giờ phút này khi thấy Bạch Hổ điên cuồng như vậy, tay trái Vương Lâm giơ lên, chụp vào hư không một cái. Lập tức kim quang liền hiện lên chói mắt trong lòng bàn tay hắn, chỉ thấy trong kim quang tràn ngập, một cây cung cổ xưa liền hiện ra!

Tay trái cầm cung, tay phải kéo cung. Vương Lâm kéo mạnh một cái. Một tiếng vù vù vang lên. Dây cung nọ đã được Vương Lâm kéo căng hoàn toàn! Một mũi tên cổ xưa từ từ biến ảo ra trên dây cung!

Dây cung này vang lên tiếng vù vù, trong thời gian ngắn khiến bốn phía liền yên tĩnh trở lại. Bạch Hổ chiến tướng cũng không còn rống giận nữa, cũng không đòi mở phong ấn nữa mà thân thể đứng đó kinh ngạc nhìn cây cung trong tay Vương Lâm, sắc mặt đại biến, không thể che dấu nổi nỗi hoảng sợ.

Thanh Long chiến tướng cũng sửng sốt, thân thể theo tiềm thức lùi lại phía sau, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi chưa từng có.

-Cung của Lý Quảng!!

cũng sợ hãi như vậy còn có Huyền Vũ chiến tướng. Toàn thân hắc khí của hắn vừa mới bị ngăn chặn, lúc này sắc mặt hơi tái nhợt. Nhưng khi nhìn thấy cây cung này trong nháy mắt, sắc mặt hắn liền biến thành trắng bệch.

-Vương Lâm tiên hữu, chớ nên tức giận. Xin hãy nể mặt lão phu mà cùng nói chuyện đi...

Trong lúc yên tĩnh này, trong một dòng xoáy tại mi tâm của một pho tượng, một thân ảnh mặc hồng bào đi ra. Vẻ mặt hắn có hơi xấu hổ, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1645 Giao dịch

Vương Lâm cũng không muốn cùng với tứ đại chiến tướng này chiến đấu sinh tử. Hắn tới nơi này, sau khi cảm nhận được khí tức của tứ đại chiến tướng này, không phải là để giết người, mà là muốn làm một vụ giao dịch. Nhưng đối phương vẫn gây hấn, không chịu ra gặp hắn, vì thế vừa rồi hắn mới ra tay.

Lúc này Chu Tước kia xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hắn chậm rãi hạ xuống, cung tên hóa thành một đám kim quang tiêu tan trong tay hắn. Mặc dù cung tên này đã tiêu tan, nhưng nếu Vương Lâm muốn, có thể trong nháy mắt lại biến hóa ra, không sợ tứ đại chiến tướng này lại một lần nữa đánh lén.

Hướng về phía Chu Tước rốt cuộc cũng đã xuất hiện kia, Vương Lâm bình tĩnh nhìn lại. Chu Tước này cũng là một lão già, bộ dạng cực kỳ giống với Chu Tước đời thứ nhất ở vùng đất Điên Lạc.

-Không cần phải chào hỏi nhiều lời, vãn bối Vương Lâm, tham kiến Chu Tước đời thứ nhất.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, thần sắc ung dung.

Lão già Chu Tước mặc hồng bào kia ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhìn Vương Lâm, trầm mặc đứng ở nơi đó.

-Vương mỗ có chuyện khó hiểu, tiền bối và người ở vùng đất Điên Lạc kia có liên quan gì?

Vương Lâm bình tĩnh nói.

-Ở vùng đất Điên Lạc là bổn tôn của lão phu. Trong trận đại chiến năm đó, trong tứ đại chiến tướng chỉ có lão phu là lưu lại bổn tôn ở bên ngoài, hôm nay ngươi đang nhìn chính là phân thân của lão phu. Nhưng chuyện này đã quá lâu rồi, đã không còn sự khác nhau giữa bổn tôn và phân thân, ngươi có thể xem cả hai đều là ta, hoặc cũng có thể coi chúng ta là hai người khác nhau... Sự thao túng của bổn tôn đối với ta gần như đã không còn. Chỉ có thể liên hệ với suy nghĩ của hắn, biết được tất cả mọi chuyện mà hắn gặp phải, nhưng không có cách nào thay đổi ý

niệm và suy nghĩ trong đầu hắn... Hắn rất mệt mỏi, hắn muốn trở về quê hương, còn lão phu lại muốn đi tìm Tiên Tôn

Lão già Chu Tước lắc đầu thở dài.

-Cây cung của Lý Quảng tại sao lại ở trong tay ngươi!

Lão già Bạch Hổ kia ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ rất sâu, đột nhiên mở miệng.

-Đây là chuyện riêng của Vương mỗ, ngươi không cần biết.

Vương Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn Bạch Hổ một cái, rồi ánh mắt lại nhìn lên người Chu Tước.

Bạch Hổ chiến tướng kia nghệt mặt ra, nhưng không nói tiếp câu nào nữa.

-Chuyện ở vùng đất Điên Lạc vãn bối không so đo, hôm nay tới đây là muốn cùng với Chu Tước tiền bối làm một vụ giao dịch.

Vương Lâm nói không nhanh cũng không chậm, chậm rãi nói ra từng chữ.

-Viễn Cổ Tiên Vực, hoặc cũng có thể nói đây là chỗ trung tâm động phủ của Thất Thải Tiên Tôn. Nơi này còn lại rất nhiều đệ tử của Thất Đạo Tông trọng thương năm đó. Bọn họ là tiên nhân, là tu sĩ của Viễn cổ Tiên Vực. Những người này nếu Vương mỗ bất chấp hết thảy, Chu Tước tiền bối có cho rằng tại hạ có mấy phần nắm chắc có thể giết chết toàn bộ bọn họ trong khi họ đang trị thương, khiến cho Viễn cổ Tiên Vực này trở thành tử vực hay không?

Lời nói của Vương Lâm bình tĩnh, không hề có ẩn chứa hàn ý và sát khí. Hắn có thể nói ra những lời này cũng khiến cho tứ đại chiến tướng kia đều nhướn mày.

Nếu đổi lại là lúc trước khi Vương Lâm lấy ra cây cung của Lý Quảng, thì tứ đại chiến tướng này đối với những lời này chắc chắn sẽ không tin. Nhưng sau khi nhìn thấy cây cung của Lý Quảng trong tay Vương Lâm, cũng có một áp lực vô hình bao phủ trong tâm thần của bốn người bọn họ.

-Cây cung của Lý Quảng là một pháp bảo cực mạnh thanh danh hiển hách của đại lục Tiên Cương. Cây cung này cũng không dễ dàng thi triển, mặc dù không biết ngươi lấy được giọt máu tiên nhân bất diệt thể kia ở chỗ nào, lấy giọt máu này để giương cây cung, nhưng mỗi một tiễn bắn ra, ngươi không phải là tiên nhân, không thể bổ sung sức mạnh huyết mạch, trong tình

huống đó ngươi chỉ có thể bắn được vài tiễn!

Người đang nói không phải là Chu Tước, mà là Thanh Long chiến tướng. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra tinh quang.

-Hủy diệt nơi này chỉ cần ba tiễn! Mặc dù ở sau lưng các ngươi còn rất nhiều pho tượng của Cổ Tam Tộc, mặc dù ở chỗ sâu nhất vẫn còn một tòa miếu kỳ dị, nhưng nếu ta đoán không sai, tòa miếu kia chính là thông đạo để rời khởi động phủ này. Nơi đó hắn là đã bị khóa kín hoàn toàn, không người nào có thể mở ra, còn có rất nhiều sinh linh kỳ dị tồn tại, đó chính là chỗ mạnh nhất của Viễn cổ Tiên Vực.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

-Ta có thể làm được, các ngươi biết rõ là như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua tứ đại chiến tướng này, rồi nhìn về phía xa xa.

Ngay khi hắn tiến vào Tiên Vực này, thần thức chẳng những nhận ra sự tồn tại của tứ đại chiến tướng này, mà còn mơ hồ cảm nhận được ở chỗ sâu nhất của Viễn cổ Tiên Vực này dường như còn tồn tại một tòa miếu kỳ dị. Khí tức từ bên tòa miếu đó truyền ra cực mạnh!

-Là giao dịch gì!

Huyền Vũ chiến tướng mặc hắc bào nãy giờ vẫn không mở miệng sau khi trầm mặc hồi lâu, liền nói ra một câu.

-Ta bất chấp tất cả mọi thứ bên trong động phủ này, cũng bất chấp các ngươi có những mưu mô gì, ta chỉ biết ta sống chết vì giới nội. Lúc này tu sĩ của Thái cổ Tinh Thần ở giới ngoại đang xâm lược trong phạm vi lớn, sức mạnh của giới nội không thể chống cự lại, ngay cả ta có cây cung của Lý Quảng, cũng không thể lấy sức mạnh của một người để giết toàn bộ tu sĩ của giới ngoại. Các ngươi là tiên nhân của Viễn cổ Tiên Vực, ta muốn các ngươi ra khỏi nơi này, sát nhập vào giới nội, giải quyết triệt để tất cả những sự phân tranh!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, chậm rãi mở miệng.

-Giới ngoại cũng có Viễn cổ Tiên Vực, ở nơi đó cũng có một phần môn nhân của Thất Đạo Tông. Bọn họ nghe lệnh của Tiên Phi, năm đó thương thế của họ cũng không nặng, sở dĩ những năm nay bọn họ không xuất hiện nhiều là bởi vì mặc dù Viễn cổ Tiên Vực đã chia làm

hai phần, nhưng có mối liên hệ rất sâu đậm. Nếu chúng ta mở cánh cửa của Viễn cổ Tiên Vực đi ra, bọn họ cũng sẽ đi ra, trận đại chiến giữa giới nội và giới ngoại các ngươi sẽ càng kịch liệt hơn. Thậm chí còn có khả năng sẽ hủy diệt cả động phủ này!

Chu Tước trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng mở miệng.

-Viễn Cổ Tiên Vực ở giới ngoại, bọn họ không thể ra được!

Vương Lâm vung tay áo, lạnh lùng nói.

Lời này vừa được nói ra, ánh mắt của tứ đại chiến tướng đều sững lại, nhất tề nhìn về phía Vương Lâm.

-Lúc trước trong giới nội ở hạ giới có người kêu gọi chúng ta chống lại sự xâm lược của giới ngoại. Chúng ta đã đưa cho hắn một loại pháp bảo của tiên nhân dung nhập vào trong một đại trận của hạ giới, vì thế trận này có thể chống cự được một trăm năm, cho chúng ta có được thời gian trị thương cuối cùng. Nhưng vật này tác dụng có hạn, nếu người của đại lục Tiên Cương không ra tay, chỉ dựa vào sức mạnh của tu sĩ hạ giới sẽ rất khó có thể mở ra. Ta không biết là hắn có làm được hay không, lúc này cũng đã trải qua hơn chín mươi năm, vẫn còn ba năm nữa. Ba năm này chính là thời gian quan trọng nhất để chúng ta trị thương, sau ba năm, thương thế của chúng ta sẽ hồi phục hoàn toàn!

Thanh Long chiến tướng lập tức mở miệng.

Dựa theo suy nghĩ của bốn người bọn hắn, cho dù Vương Lâm lần này không đề xuất giao dịch, thì ba năm sau bọn họ cũng tự đi ra, cùng với đồng môn Viễn cổ Tiên Vực ở giới ngoại năm đó đánh một trận, tìm kiếm Tiên Tôn.

Nhưng trong mắt bọn họ những tu sĩ hạ giới cũng chỉ là những con kiến, ngay cả khi bọn họ đi ra, cũng sẽ không để ý tới cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại, về phần chết hay bị thương bao nhiêu sinh linh, bọn họ cũng không quan tâm.

chỉ cần tìm được Tiên Tôn, chỉ cần tu vi của Tiên Tôn hồi phục, cho dù là hủy diệt chúng sinh, mở ra Thiên Đạo lại một lần nữa sinh sôi nảy nở, qua mấy vạn năm hết thảy đều sẽ lại như trước. Nhưng lúc này, Vương Lâm tìm tới nơi đây, dùng thủ đoạn cưỡng ép, lấy việc hủy diệt Viễn

Cổ Tiên Vực để gây áp lực lên bọn họ trong khi đang trị thương, đề xuất giao dịch, cũng khiến cho bốn người này không thể không thận trọng lo lắng.

-Vương mỗ cho các ngươi tranh thủ trong thời gian ba năm. Trong ba năm sẽ không có một người nào tới quấy rầy các ngươi trị thương!

Thanh âm của Vương Lâm bình tĩnh, từng chữ truyền ra khỏi miệng.

Tứ đại chiến tướng trầm mặc. Vương Lâm đồng ý sẽ đi hủy diệt Viễn cổ Tiên Vực ở giới ngoại, đồng ý sẽ bảo vệ bọn họ trong thời gian ba năm, nhưng hắn càng như vậy, thì chứng tỏ mưu đồ của hắn càng lớn. Bốn người này trong chốc lát không thể hiểu rõ được suy nghĩ của Vương Lâm.

-Trong vụ giao dịch này ngươi được gì!

Chu Tước nhìn Vương Lâm, trầm giọng nói.

-Ta muốn người của giới ngoại chết không còn một ai!

Ta muốn tu sĩ giới nội từ lúc các ngươi đi ra, không còn một người nào tử vong nữa! Ta muốn chờ tới sau khi các ngươi tìm được Thất Thải Tiên Tôn, hứa phải để cho ta mang đi tất cả những sinh linh của giới nội, trả tự do cho bọn họ, không để cho bọn họ phải sống trong động phủ này nữa, để cho họ có thể nhìn thấy được bầu trời thực sự! Yêu cầu cuối cùng, đó là sau khi tất cả những chuyện này kết thúc, ta muốn tới đại lục Tiên Cương! Trên đại lục Tiên Cương, các ngươi phải cho ta tất cả những tài nguyên mà ta cần!

Vương Lâm vừa nói, vừa giơ tay phải vỗ lên mi tâm. Lập tức thần thức của hắn phân ra một tia, ngưng tụ ở trong tay hóa thành một làn khói như một cành liễu.

-Nếu đồng ý, thì hãy đưa ra đạo thệ do thần thức của các ngươi hóa thành, nếu đổi ý, thì sẽ đạo mất người tan! Nếu không đồng ý, thì Vương mỗ sẽ dùng cây cung của Lý Quảng hủy diệt Viễn Cổ Tiên Vực này!

Lời nói của Vương Lâm cực kỳ cương quyết, không cho tứ đại chiến tướng này có thể chần chừ một chút nào.

Bốn người trầm mặc, nhìn nhau vài lần, trở nên do dự. Những yêu cầu mà Vương Lâm vừa nói bọn họ không thể quyết định ngay lập tức, nhất là yêu cầu thứ ba và thứ tư lại càng khiến cho bọn họ khó xử.

-Ta cho các ngươi thời gian một ngày!

Vương Lâm xoay người bước về phía sau, khoanh chân ngồi xuống ở trên mặt đất bị phá nát cách đó ngàn trượng, nhắm hai mắt lại.

Hắn không để ý tới kết luận cuối cùng của bốn người kia. Trên thực tế, Vương Lâm vẫn còn một mục đích, mục đích này mới chính là âm mưu thật sự của hắn. Hắn để cho những môn nhân của Thất Đạo Tông này đi ra, cho những người này thời gian tranh thủ ba năm, ngoài việc giải quyết trận chiến giữa giới nội và giới ngoại, còn để cho bọn họ đi tìm Viễn cổ Tiên Tôn!

Đối với Tiên Tôn thần bí này Vương Lâm có rất nhiều suy đoán, nhưng không có chứng cứ xác thực. Hắn không thể xác định Thất Thải Đạo Nhân xuất hiện trong Thất Thải Giới kia có quan hệ với Tiên Tôn này như thế nào.

Còn có thân phận của chiến lão quỷ kia, vấn đề này vẫn còn là một sự bí ẩn. Bí ẩn này cũng dẫn thẳng đến Viễn cổ Tiên Tôn kia!

-Từ tất cả những manh mối mà ta nhìn thấy, trận đại chiến giữa giới nội và giới ngoại này còn ẩn chứa rất nhiều âm mưu. Từ việc đám người Chưởng Tôn và Tiên Phi sống ở giới ngoại, từ việc đám người Phong Tôn năm đó sống ở giới nội, Thất Thải Đạo Nhân kia hiển nhiên là người đứng đầu giới ngoại, còn về chiến lão quỷ hắn vốn là người của giới nội, Bọn họ vô số năm qua đã nhiều lần chiến tranh, dường như muốn cùng nhau chứng tỏ điều gì đó, cùng nhau tìm kiếm cái gì đó, nhưng muốn tìm thứ đó cần phải có một số thủ đoạn phi thường, vì vậy mới có những trận đại chiến liên tục này.

-Nếu ta đoán chính xác, thì chuyện này nhất định là như vậy. Nhưng rốt cuộc là bọn họ muốn tìm cái gì Thiên Đạo sao?

Vương Lâm trầm ngâm.

-Hết thảy chuyện này, có lẽ sau khi tứ đại chiến tướng cùng với môn nhân của Thất Đạo Tông ra khỏi nơi này sẽ được hoàn toàn xé mớ. Hết thảy chuyện này vốn đã rất rối loạn. Như vậy hãy để cho nó rối loạn thêm một chút, trong sự rối loạn này, có lẽ ta sẽ có thể đạt được mục đích kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1646 Cùng Tư Đồ say một trận

Một ngày sau. Vương Lâm mang theo tứ đại chiến tướng, sau khi xem xét xong viễn cổ tiên vực liền rời đi.

Viễn cổ tiên vực chỉ mở ra khi có thiên kiếp. Cho dù là muốn đến hay đi thì cũng đều phải thông qua cái khe do thiên kiếp sinh ra. Viễn cổ tiên vực bị phong ấn. người của Tiên Cương đại lục có huyết mạch tiên nhân rất khó có thể từ trong cái khe này đi ra, trừ phi là người có lực lượng kinh người, hoặc người được tiên tôn năm xưa đưa ra khỏi khe.

Ở phương diện này thì có lẽ Thiên Nghịch châu mới là vật mấu chốt nhất!

Trước khi tiến vào viễn cổ tiên vực, Vương Lâm đối với kết cấu của nơi này có rất nhiều dự đoán. Giờ phút này sau khi đi ra hắn đã hiểu rõ rất nhiều. Khi bước ra khỏi cái khe, nhìn lại cái khe trên bầu trời đang chậm rãi co rút lại cho tới khi hoàn toàn biến mất, Vương Lâm thầm than trong lòng.

Nhìn tinh không này, lần đầu tiên trong mắt hắn cảm thấy thiên địa không tồn tại, giống như hoàn toàn là hư ảo.

Đối với chuyện giới nội giới ngoại chỉ là một tòa động phủ của tiên tôn, Vương Lâm không thể nói với người khác. Hắn cho dù nói ra thì sợ rằng rất ít người có thể tin. Mà cho dù có người tin thì e rằng cũng sẽ phát điên.

Nhìn vùng tinh không này, Vương Lâm trầm mặc.

Bên ngoài Chu Tước Tinh, sương mù thiên kiếp sớm đã tan hết. Đám người Tư Đồ Nam ở bên trong mấy ngàn tu sĩ vẫn chờ đợi Vương Lâm trở về.

Trong tích tắc khi nhìn thấy thân ảnh Vương Lâm xuất hiện trong tinh không, hàng loạt tiếng hoan hô vang lên. Ánh mắt của mấy ngàn tu sĩ lộ vẻ cuồng nhiệt, không ngừng hô vang tên Vương Lâm, hô vang hai chữ Phong Tôn.

Nghe tới hai chữ này, Vương Lâm càng thêm trầm mặc. Hắn mơ hồ cảm thấy mê man.

-Phong Tôn... Phong Tôn đời trước chỉ là một thủ hạ của tiên tôn. Hắn không phải là người của giới nội. Hắn đến từ Tiên Cương đại lục. Hắn có huyết mạch tiên nhân... Hắn đi tới giới nội không phải là muốn trợ giúp giới nội mà là để sắp đặt mọi việc, vì chủ nhân của hắn...hắn là người cổ hủ. Có lẽ trong những năm tháng ở giới nội, hắn đối với dân chúng ở giới nội nảy lòng thương xót, cho nên mới có những chuyện về sau... Nhưng cuối cùng hắn cũng không thuộc về nơi này. Hắn vẫn là ngoại nhân...

Những tiếng hô vang rơi vào trong tai Vương Lâm giống như từ rất xa, rất xa. Sau khi hiểu rõ tất cả, hai chữ Phong Tôn này đối với Vương Lâm rất mơ hồ.

Sự trầm mặc của hắn dần dần bị mấy ngàn tu sĩ phát hiện, tiếng hô từ từ tiêu tán. Ánh mắt mọi người ngưng tụ lại trên người Vương Lâm, nhìn

hắn bước từng bước đi tới.

Nhìn khuôn mặt đám người phía trước, trong lòng Vương Lâm tràn đầy khổ sở. Hắn muốn nói với bọn họ: Các người, tất cả chúng ta chỉ sống trong một tòa động phủ. Bầu trời của chúng ta không phải là trời, mặt đất không phải là mặt đất chân chính.

Những trận chiến của chúng ta với giới ngoại trong mắt kẻ khác chỉ là trò chơi. Thậm chí thần thông chúng ta tu luyện, đạo mà chúng ta tìm kiếm cũng đều là giả dối.

Hết thảy đều là giả, hết thảy đều không đúng sự thật.

Chân thật, chỉ có máu tươi kia, chỉ có nỗi thống khổ kia, chỉ có những hài cốt đã tử vong trong vô số những năm qua.

Chỉ là hắn làm sao có thể nói được. Hắn không có cách nào nói ra. Hắn khó có thể hướng về phía mấy ngàn đạo hữu cuồng nhiệt này mà nói ra sự thật tàn khốc đó, nói ra chân tướng tàn nhẫn đó.

Tại giờ khắc này, Vương Lâm đột nhiên nghĩ tới Tán Linh thượng nhân ở bảy trăm vạn dặm thiên địa kia. Kinh nghiệm này rất giống với bọn họ.

Chỉ là Tán Linh thượng nhân so với Vương Lâm hạnh phúc hơn. Bởi vì hắn cho rằng hắn đã tới được thiên địa chính thức, đã thoát khỏi lao tù.

Vương Lâm trầm mặc. vẻ mê man trong mắt hắn bị Tư Đồ Nam phát hiện ra, thần sắc lộ vẻ nghi hoặc. Hắn không rõ Vương Lâm rốt cục đã gặp phải thứ gì trong cái khe, vì sao khi tiến vào thì hào tình vạn trượng, lúc bước ra thì lại thế này.

-Tư Đồ, có rượu không? Ta muốn uống say một lần...một lần cuối cùng....

Vương Lâm yên lặng đi tới bên cạnh Tư Đồ Nam. vẻ mê man trong mắt hóa thành vẻ uể oải, mở miệng nói khẽ.

-Có!

Tư Đồ Nam không hỏi mà chỉ gật đầu.

-Ngươi muốn say thì ta sẽ say với ngươi!

Trên Chu Tước Tinh, trên đỉnh một ngọn núi vô danh. Vương Lâm và Tư Đồ Nam ngồi xuống nhìn bầu trời mơ hồ, yên lặng uống rượu.

Chẳng có ai tới quấy rầy bọn họ. Lúc này mấy ngàn tu sĩ đang ở trên Chu Tước Tinh khoanh chân thổ nạp. Bọn họ đang đợi, đợi Vương Lâm xuống khỏi đỉnh núi, đợi Vương Lâm dẫn họ tới La Thiên, giải mối nguy cho La Thiên, đi thủ hộ giới nội!

-Tư Đồ, người ta sống là vì cái gì....

Vương Lâm uống một ngụm rượu, vẻ mê man trong ánh mắt càng nhiều.

-Vì muốn hít thở nhiều hơn một hơi!

Tư Đồ Nam trầm mặc trong chốc lát, buông bầu rượu trong tay, nhìn bộ dáng Vương Lâm lúc này, hỏi một câu.

-Bên trong cái khe đó là thứ gì?

Vương Lâm lắc đầu, lộ vẻ khổ sở, chỉ cười mà cầm lấy bầu rượu uống một ngụm lớn.

-Còn nhớ năm đó chúng ta đã say một lần không?

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, ánh mắt lộ vẻ đang nhớ lại.

-Lần say rượu đó là khi ta bị vây trong mê man. Ta không muốn tu đạo, ta không biết tu đạo là vì cái gì. Tu đạo tu đạo, không có gì sung sướng...chỉ có cảm giác mệt mỏi và nguy cơ sinh

tử. Ta giết rất nhiều người, rất nhiều rồi...

Vương Lâm uống rượu, cất tiếng cười ha hả.

-Lần say rượu đó ta đã nói với ngươi, ta không biết, ta không rõ. Mọi người vì sao lại truy cầu cuộc đời tu đạo này? Vì trường sinh sao? Nhung thật sự có thể trường sinh thì sao? Nhìn người thân từ từ già đi rồi tử vong, nhìn linh hồn họ tiêu tán, nhìn bằng hữu nhắm mắt, tới cuối cùng trong thiên địa chỉ còn có một trái tim giá lạnh!

Một cuộc đời mệt mỏi như vậy thì dù sống lâu thì sao? Đây là trường sinh sao? Tư Đồ, ngươi đưa ta vào con đường tu đạo, ngươi nói cho ta biết đó là trường sinh sao?

Vương Lâm cầm bầu rượu trong tay uống cạn, sau đó ném sang một bên.

-Người tu đạo cũng không chặt nổi thất tình lục dục, năm đó chúng ta khi còn ở Chu Tước Tinh, ngươi mới chỉ có tu vi luyện khí, ngươi từng nói ngươi không bỏ được cha mẹ ngươi, không bỏ được tình thế tục, ngươi không muốn chặt đứt...ta cũng đã trả lời ngươi rồi. Ngươi nếu chặt

không đứt, nếu không muốn chặt thì hiển nhiên sẽ không phải thống khổ như vậy. Nếu ngươi không chết thì cũng thôi đi, nhưng ngươi không có chết. Hơn hai ngàn năm tu đạo của ngươi, đạt tới trình độ ngày hôm nay, đi tới đỉnh phong, cho nên ngươi mới lại mê man, ngươi mới lại hỏi ta trường sinh là gì! Trường sinh, trường sinh, thế gian này không có trường sinh. Theo như ông đây thấy, vì trường sinh chỉ làm cho mình sống càng lâu, khiến mình càng ngày càng mạnh, làm cho cuộc sống của mình càng tiêu dao, không ai có thể so sánh được! Mà trường sinh, còn là con mẹ nó bởi vì trong lòng chúng ta sợ hãi tử vong, cũng không muốn tử vong cho nên mới theo đuổi sự bất tử, theo đuổi trường sinh. Ông đây cũng không tin là Vương Lâm ngươi không biết điểm ấy! Ngươi nhìn dáng vẻ của ngươi lúc này còn ra thể thống gì nữa. Ngươi đi vào cái khe đó rốt cục đã nhìn thấy gì, ngươi nói rõ cho ông!

Tư Đồ Nam cũng uống xong một bầu rượu, hung hăng ném mạnh sang một bên, hướng về phía Vương Lâm hét lớn.

-Đáng buồn là ta còn chưa tới đỉnh phong. Cho dù là tới đỉnh thì đã sao. Ta biết, ta

hiếu rõ, ta và các người không giống nhau. Ta cho tới bây giờ vẫn không muốn tu đạo. Ta khi còn trẻ là vì cha mẹ, vì ánh mắt kỳ vọng của cha mẹ, vì không muốn bọn họ thất vọng nên mới cắn răng đi tới Hằng Nhạc Phái! Nhưng kết quả là vận mệnh trêu người, ta vì sự kỳ vọng của cha mẹ mà tu đạo nhưng cuối cùng lại trở thành căn nguyên khiến cha mẹ tử vong. Từ đó về sau ta tu đạo là để báo thù. Ta trở thành ma, ta giết cả Đẳng gia, khiến máu chảy thành sông! Sau khi báo thù ta mê man. Ta nhìn Đại Ngưu lớn lên, nhìn cha mẹ hắn chết đi, nhìn cả đời hắn. Ta không biết ta nên làm cái gì, ta không biết ta nên đi theo hướng nào... Cho tới khi Uyển nhi tử vong ta mới bắt đầu vì muốn nàng sống lại mà

tu đạo...Ta muốn mình mạnh mẽ hơn. muốn có thề tiếp tục sinh tồn. Ta không cam lòng chết đi khi Uyển nhi còn chưa thức tỉnh. Ta muốn đoạt nàng lại từ trong bàn tay của vận mệnh. Rồi sau đó ta trở thành Phong Tôn, ở trong trận chiến giữa giới nội và giới ngoại mà danh chấn thiên địa. Tất cả những chuyện này không phải ta muốn, không phải! Ta cũng không muốn trở thành Phong Tôn, ta vẫn ghét tu đạo như trước!

Vương Lâm nhìn Tư Đồ Nam, cầm lấy bầu rượu còn lại, hung hăng uống một nửa, tùy ý đề rượu chảy xuống mép, thấm đẫm y phục.

-Ngươi!

Tư Đồ Nam nhìn Vương Lâm, thấy vẻ mê man trong mắt hắn, chẳng thể nào nói lên lời, thở dài một tiếng liền ngồi ở đó buồn bực uống rượu.

-Ngươi nếu không muốn nói với ông đây ở trong cái khe đã nhìn thấy gì thì ông cũng không thèm hỏi nữa!

Hai người trầm mặc, lần lượt một người một ngụm rượu, cho tới khi bầu trời phía xa xa có ánh sáng, bình minh tới dần, mặt trời dần dần ló dạng.

-Trong cái khe đó là viễn cổ tiên vực...

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Tư Đồ Nam sửng sốt, đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời, giống như là ánh mắt muốn phá tan tấm màn thiên địa, muốn nhìn cái khe đã tự xuất hiện rồi tiêu tán kia.

-Viễn cổ tiên vực!! Nơi đó không ngờ lại là viễn cổ tiên vực trong truyền thuyết!! Nơi đó tồn tại tiên nhân chân chính. Ngươi có nhìn thấy tiên nhân không!

Tư Đồ Nam hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

-Nhìn thấy rồi. Ta còn giết một tiên nhân!

vẻ mặt Vương Lâm khổ sở, uống một ngụm rượu.

Tư Đồ Nam giật mình, ngơ ngác nhìn Vương Lâm. Một hồi lâu hắn liền trừng mắt, cười khổ sở.

-Sau đó thì sao? Với tính cách của ngươi, giết người xong tuyệt đối không vì thế mà rời đi. Chẳng lẽ ngươi lại lục soát trí nhớ của tiên nhân này?

Vương Lâm trầm mặc. ánh mắt lộ vẻ phức tạp, lại một lần nữa uống hết rượu, ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Nam.

-Ta lục soát trí nhớ của tiên nhân này, biết một chuyện có liên quan tới giới nội, giới ngoại, biết bí mật quan trong nhất của thiên địa này...

-Tư Đồ, nếu như ta nói với ngươi, dù là giới nội hay giới ngoại, tất cả đều là giả dối. Cho dù là tồn tại chân thật thì cũng đều là hư ảo...ngươi có tin không...

Nếu như ta nói với ngươi, ngươi cũng được mà ta cũng tốt, tất cả đạo hữu chúng ta quen biết, tất cả thế giới mà chúng ta lớn lên này chỉ là một cái lồng giam, ngươi có tin không...

Nếu như ta nói, chúng ta tu đạo, toàn bộ đều bị người khác quy định, ngươi có tin không...

Nếu như ta nói thế giới mà chúng ta tồn tại ở đây chỉ là một cái động phủ, một cái động phủ của viễn cổ tiên tôn, hay nói cách khác là một giới người ta tạo ra để thu thập hương hỏa thì người có tin không!

-Ngươi, ngươi nói cái gì!

Tư Đồ Nam vô thức buông bầu rượu trong tay ra, xoảng một tiếng liền rơi xuống đất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1647 Đảm đương

Vương Lâm cười khổ, nhìn Tư Đồ Nam đang đứng ngây ra ở đó, nhặt bầu rượu trên mặt đất lên, uống một hớp lớn.

-Đây là chuyện mà ta biết được từ trong ký ức của tiên nhân. Chắc là ngươi biết Phong Tôn chứ, không phải ta, mà là Phong Tôn đời trước, hắn đến từ Viễn cổ Tiên Vực, hắn không phải là người ở nơi này. Còn có mấy Tiên Phi mà ta đã gặp trong Thái cổ Tinh Thần, còn có Thất Thải Đạo Nhân thần bí kia. Những người này cũng đều đến từ một nơi gọi là đại lục Tiên Cương, đại lục này so với giới nội giới ngoại còn lớn hơn mấy vạn lần. Nơi đó là quê hương của bọn họ, nơi mà chúng ta đang đứng chỉ là một động phủ của Thất Thải Tiên Tôn, tông chủ của Thất Đạo Tông trên đại lục Tiên Cương!

-Bầu trời mà chúng ta nhìn là bầu trời của động phủ này, mặt đất mà chúng ta nhìn là mặt đất của động phủ này, giới nội giới ngoại trên thực tế chỉ là bên trong và bên ngoài của động phủ này mà thôi.

-Chuyện này ngươi có thể tin được không, nếu như ta nói ngay cả đạo mà chúng ta tu, cả Thiên Đạo này, cũng là do Tiên Tôn sau khi cướp được đã tự nuôi dưỡng. Chính bởi vì hắn đã cướp được Thiên Đạo, nuôi dưỡng ở trong động phủ này, cho nên mới sinh ra chúng sinh tiến hóa. mới xuất hiện hai người chúng ta. Chuyện này, ngươi có thể tin được không. Nếu không có Thiên Đạo kia, nếu năm đó Tiên Tôn kia không cướp được, thì động phủ giới này sẽ không có chúng sinh chúng ta xuất hiện, nó cũng chỉ là một cái động phủ mà thôi. Cho ngươi biết những chuyện này, ngươi có thể băn khoăn hay không, ngươi có thể tự hỏi hay không. Người ta sống rốt cuộc là vì cái gì, vì cái gì mà cố gắng tồn tại. Còn có Thiên Kiếp,

Thiên Đạo đều là được Tiên Tôn nuôi dưỡng, chúng sinh tồn tại trong động phủ này, Thiên Kiếp này hiển nhiên cũng là do hắn tạo ra. Hắn tạo ra Thiên Kiếp chính là để giết chết tất cả những thứ cố gắng thay đổi đường lối của Thiên Đạo. Cái gì là nghịch tu, đây chính là nghịch tu, cũng giống như là trong đám phàm nhân, ngươi trồng được một ruộng hoa màu, sau khi quy hoạch hết thảy, nếu có những thứ sinh trưởng không hợp với tâm ý, ngươi sẽ thay đổi nó, làm cho nó lại quay trở về với quy hoạch. Nhưng trong đám hoa màu này, theo năm tháng trôi qua cũng sinh ra những cỏ dại ương ngạnh. Chúng sinh trưởng rất nhanh, chúng muốn phá vỡ cái quy tắc vô hình này, chúng không thể bị cải biến, chúng phải bị hủy diệt. Đó chính là nghịch tu! Tác dụng của Thiên Kiếp chính là diệt trừ những đám cỏ dại tự ý sinh trưởng này! Ta, chính là một cây cỏ dại. Nhưng Thiên Kiếp không thể hủy diệt được cây cỏ dại này, mà ngược lại bị ta tiêu diệt. Ta hủy diệt Thiên Kiếp, từ Thiên Kiếp kia giành lại được vận mệnh của mình, còn biết được bí mật của thiên địa. Tất cả những chuyện này nếu ngươi hỏi ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng ngươi có thể tin được không!

Tư Đồ Nam trầm mặc, thần sắc mờ mịt, sau khi yên lặng hồi lâu liền ngồi xuống, uống một ngụm rượu, không nói câu gì. Trong mắt hắn có một vẻ đấu tranh, vừa không thể tin được, nhưng cũng có sự tin tưởng.

Nếu đổi lại là một người khác, cho dù là sư tôn Thanh Sương của hắn thì Tư Đồ Nam cũng sẽ không tin. Hết thảy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không thể khiến cho người ta có thể tin được.

Nhưng người nói ra chuyện này lại là Vương Lâm, là huynh đệ của Tư Đồ Nam hắn. Hắn hiểu rõ Vương Lâm, hắn gần như là nhìn Vương Lâm trưởng thành, lời nói của Vương Lâm sao hắn có thể không tin!

-Hết thảy đều là một động phủ như vậy thì cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại là cái gì...

Tư Đồ Nam bất giác ngẩng đầu, nhìn bầu trời. Trong mắt hắn dần dần hiện lên một vẻ sợ hãi. Hắn rất ít khi sợ hãi, nhưng lúc này sau khi nghe xong những lời cực kỳ đáng sợ của Vương Lâm, tâm thần hắn cũng nổi lên một sự sợ hãi hiếm thấy. Cái mà hắn sợ, đó là nếu như hết thảy chuyện này là thật, thì bản thân mình là thứ gì, sự sung sướng của mình có phải là sung sướng thật sự không. Bản thân mình chỉ là một thứ đồ chơi, trong khi đang hết sức biểu diễn những cảnh nhân sinh, bị những thứ kỳ dị ở trên đỉnh trời kia quan sát, sắp đặt giống như bản thân mình nhìn những con kiến trong đám bùn đất ở dưới chân, nhìn những con kiến này vật lộn, sinh tồn

-Cuộc chiến của giới nội giới ngoại, ta cũng có suy đoán, nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận. Nhưng ta đã có sắp đặt, ba năm sau, ta sẽ hiểu rõ được toàn bộ cuộc chiến tranh này!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, rồi nhẹ giọng nói.

-Động phủ

Tư Đồ Nam cười khổ, cúi đầu nhìn bầu rượu trong tay, thì thào nói.

-Chúng ta nhìn trời là muốn hiểu ở đằng sau bầu trời là cái gì. Sau khi chúng ta có được tu vi nhìn thấy tinh không, vốn tưởng rằng đó là tận cùng, nhưng không nghĩ rằng ở phía sau tinh không là bên ngoài một động phủ Vương Lâm, nếu những lời ngươi nói là thật, thì ngươi nghĩ thế nào...Ta nghĩ, ngươi hẳn là đã có đáp án.

Vương Lâm uống rượu, hắn không hề say. Rượu kia cũng như nhân sinh, khi vừa mới uống vào liền hóa thành sự cay nồng, khiến cho ký ức của hắn trong suốt hơn hai ngàn năm qua không ngừng quay trở về.

-Ta tu đạo có ba quá trình. Quá trình thứ nhất là vì người khác. Quá trình thứ hai là sự mê man cùng với chán nản, luôn hướng tới cuộc đời của một phàm nhân. Ta vốn tưởng rằng, cả đời này sau khi trải qua hết hai quá trình, cho đến khi có đủ tu vi khiến cho Uyển nhi

thức tỉnh, chúng ta sẽ cùng nhau sống đến hết đời, cùng nhau nhắm mắt xuôi tay. Lúc đó, lại xuất hiện quá trình thứ ba. Vương Lâm buông bầu rượu, đứng lên, để mặc cho gió núi thổi bay mái tóc bạc. Hắn nhìn bầu trời, vẻ mê man trong mắt bị một vẻ kiên định thế chỗ, tràn ngập một vẻ quyết không khuất phục.

-Cả đời ta tu đạo chưa bao giờ trong lòng có một sự kiên định. Nhưng hôm nay, Vương Lâm ta ở trên Chu Tước Tinh nơi ta đã sinh ra, ta muốn bước vào quá trình thứ ba, ta muốn tu hành! Tư Đồ, năm đó ta chán nản việc tu đạo, từ nay về sau, những ý nghĩ như vậy sẽ không còn tồn tại trong lòng ta nữa. Ta muốn tu hành, ta muốn trở nên mạnh hơn, ta muốn đi ra khỏi thiên địa này, ta muốn xem người ở đại lục Tiên Cương có phải là có ba đầu sáu tay hay không! Cho dù tan xương nát thịt, cũng không có gì hối tiếc!

Vương Lâm vung tay phải lên, bầu rượu ở trên mặt đất lập tức bay lên bị hắn cầm ở trong tay, ngửa mặt uống hết một nửa.

Đưa tay lên quệt miệng, Vương Lâm cười ha hả.

-Cả đời Vương Lâm ta vẫn còn thiếu một từ, từ này chính là đảm đương! Ta vẫn còn thiếu phần đảm đương này, một mình ta không chống nổi bầu trời này! Danh hiệu Phong Tôn là của ta, nhưng là do người khác ban cho, là vì ta đã làm một số chuyện, là vì giới nội cần phải có một Phong Tôn! Nhưng thật sự ta không xứng được gọi là Phong Tôn! Bản thân ta chán ghét việc tu đạo, ta cũng là vì người khác mà tu, sao ta có thể đảm đương được hai chữ Phong Tôn này! Ta lúc trước hoàn toàn không gánh vác nổi phần trách nhiệm này. Thậm chí trong mắt ta lúc trước, thậm chí

vẫn còn ngây thơ cho rằng bản thân mình thật sự chính là Phong Tôn. Ta vì quê hương của mình, vì giới nội mà liều mạng, chống lại giặc ngoại xâm. Ta cảm thấy làm như vậy chính là Phong Tôn! Ta không hề nghĩ tới người cũng làm như vậy còn có rất nhiều. Gần như tất cả tu sĩ giới nội cũng đều làm như vậy, chỉ là vì tu vi của ta cao thâm hơn một chút cho nên

mới được tôn kính như vậy mà thôi. Nhưng ta có đáng là gì, ta dựa vào cái gì mà được tu sĩ giới nội tôn kính. Chúng ta phải tôn kính những đạo hữu đã chết, những đồng đạo đã vì giới nội này mà dốc hết nhiệt huyết, trở thành những vong hồn!

-Ta bao giờ tự hỏi qua việc này, nhưng lúc này ta tự hỏi, ta đã hiểu rõ trách nhiệm và gánh nặng của hai chữ Phong Tôn này. Nó không phải chỉ để chống lại giặc ngoại xâm, mà nó còn để mang theo tu sĩ giới nội đi ra khỏi bầu trời này, đi ra khỏi động phủ này, quyết tâm phá tan tất cả những kẻ địch muốn cản trở ở phía trước! Quyết tâm này, trách nhiệm này, trước đây ta không có, nhưng sau này ta sẽ có! Đây có lẽ chính là con đường trở về nhà của ta. Sau khi Vương Lâm uống hết rượu còn lại trong bầu, liền hướng về phía chân núi vung tay, bầu rượu kia hóa thành một đường hình cánh cung rơi xuống, biến mất trong mắt Vương Lâm.

Lúc này trời đã về chiều, mặt trời đã sắp sửa lặn xuống phía tây, quay đầu nhìn Nam Sơn, tiếng chim bay theo gió truyền lại, một đám mây mù hồng trần nổi lên!

-Ta muốn giết Tiên Tôn! Giết hắn, ta sẽ giành lại được vận mệnh, giết hắn, ta có thể tự do! Nhưng trước đó, ta phải tới bảo vệ biên cương ba

năm!

Vương Lâm vung tay áo, thân thể bước lên bầu trời, thân ảnh như cầu vồng, trực tiếp xuất hiện ở giữa thiên địa. Đứng ở nơi đó, Vương Lâm cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lần đầu tiên hắn nhìn pho tượng cao vút của chính mình ở trên Chu Tước Tinh!

Pho tượng kia trong tay cầm Khai Thiên Phủ, phẫn nộ với trời cao, có một khí thế không thể nói nên lời lần đầu tiên được Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng từ trên pho tượng kia.

Khí thế này là một khí thế luôn hướng về phía trước, quyết không quay đầu, bất cứ sức mạnh nào ngăn cản ở phía trước đều bị lưỡi búa kia phá tan. Không người nào, không có bất cứ một thứ gì có thể ngăn cản khí thế kinh thiên kia tiến tới!

Khí thế này mới chính là Phong Tôn, mới là uy lực của Phong Tôn sau khi tự hỏi, hiểu được trách nhiệm của mình, có được quyết tâm!

trời ở phía trước cũng phải sụp đổ, đất ở phía trước cũng sẽ như vậy, tất cả kẻ địch phía trước đều phải tan nát. Trên người pho tượng này, lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy được uy áp này, lần đầu tiên hắn thấy được một sự quyết tâm mà hắn rất quen thuộc, đã từng cảm nhận được ở trên người của Linh Tán Thượng Nhân!

Bước một bước về phía trước, trong phút chốc, trong khi quần áo trắng tung bay, Vương Lâm đứng trên đỉnh đầu của pho tượng kia. Hắn đứng ở đó đón cuồng phong, đón ánh hoàng hôn hồng trần, nhìn thiên địa.

-Chư vị đạo hữu trên Chu Tước Tinh, có muốn theo Vương mỗ cùng đi tới La Thiên, cùng với giới ngoại đánh một trận hay không!!

Theo lời nói của Vương Lâm vang lên, một sóng âm phát ra tiếng ầm ầm như tiếng sấm vang vọng khắp Chu Tước Tinh. Trong khoảnh khắc này, những tu sĩ đang khoanh chân ngồi trên Chu Tước Tinh, chờ đợi Vương Lâm xuống núi, bỗng nhiên từ trong nhập định mở hai mắt, từ trong những ánh mắt sáng ngời đều lộ ra một sự quyết tâm.

-Chúng ta xin được đi theo!

Những tiếng hô từ khắp mọi nơi trên mặt đất đồng thời truyền ra, hình thành nên một tiếng gào thét kinh thiên. Theo những thanh âm kia lần lượt dung nhập với nhau, chỉ thấy từ trên mặt đất, từng đạo cầu vồng nổi lên. Trong tiếng gào thét kinh người, vô số đạo cầu vồng này bay lên không trung, lao thẳng tới pho tượng chỗ Vương Lâm.

Bên trong những đạo cầu vồng kia có những tu sĩ mang theo sát khí. Bọn họ đã nhẫn nhịn rất nhiều năm, bọn họ đã mất đi vô số đồng môn hảo hữu, những người còn sống sót đã không còn quan tâm đến tính mạng!

Bọn họ chỉ cần một lời kêu gọi là có thể bất chấp hết thảy để chém giết, cho dù có phải trả giá bằng tính mạng!

Đất nước lâm nguy, nhất định sẽ sinh dũng sĩ. Lời này từ xa xưa truyền lại, ở giới nội này cũng như vậy!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1648 Rất yên tĩnh

Vương Lâm đứng trên pho tượng, ánh mắt quét ngang thiên địa. Hắn nhìn thấy ở giữa thiên địa này, trong những đạo cầu vồng kia có những khuôn mặt mà hắn rất quen thuộc, nhìn sự quyết tâm kiên định trên những khuôn mặt quen thuộc kia, bên tai truyền đến những tiếng gào thét quyết tâm bất chấp tính mạng.

Trong số đó, có những người Vương Lâm rất quen, có đệ tử Thập Tam của hắn, có phó tướng đầu to của hắn, còn có huynh đệ Tư Đồ Nam của hắn, còn có Nam Vân Tử tiền bối, cùng với rất nhiều người mà hắn đã từng gặp. Giờ phút này, bọn họ cũng đang nhìn Vương Lâm, ánh mắt của mấy ngàn người tập trung lại, sau khi dung hợp, hình thành một thứ nhiệt huyết nối liền lại với nhau.

Nhiệt huyết này sẽ không vì thời gian tu đạo quá lâu mà tiêu tan, nó chỉ có lắng đọng xuống, nhìn như thể là đã mất đi, nhưng khi tới thời điểm thật sự quan trọng, khi quê hương gặp phải họa diệt vong, nhiệt huyết này sẽ lại ầm ầm bộc phát ra.

-Chúng ta hãy cùng nhau giành lại giang sơn của giới nội!

Vương Lâm vung tay áo, từ trên pho tượng bước lên bầu trời. Quần áo của hắn trắng như tuyết, tóc bạc trên đầu phiêu diêu, ở dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói mắt.

Bên trong hào quang này, thân thể Vương Lâm hóa thành cầu vồng, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, lao thẳng vào trong tinh không.

ở phía sau hắn, đám người Tư Đồ Nam, Nam Vân Tử theo sát, dung hợp với tiếng gào thét kinh thiên kia, hình thành một tiếng ầm ầm chấn động thiên địa. ở phía sau mấy người này, còn có mấy ngàn tu sĩ giới nội, bọn họ không nói lời nào, đều thi triển thần thông vùng lên, theo sát phía sau Vương Lâm!

Cảnh tượng này cực kỳ hùng tráng, từ xa nhìn lại, dường như là vô số lưu tinh từ trên mặt đất

bùng lên, mang theo một khí thế nghịch thiên, mang theo một vẻ bá đạo muốn hủy diệt không trung, mang theo một vẻ cao ngạo sừng sững quyết không quay đầu, lao lên bầu trời, xông ra khỏi Chu Tước Tinh, hướng về phía tinh không!

Dưới sự thống lĩnh của Vương Lâm một thân áo trắng ở phía trước, bọn họ có thể xông ra khỏi tinh không, phá vỡ tất cả những rào cản trong thiên địa này, đi ra khỏi thế giới giả tạo này, hướng về phía ngoài vô tận.

Vương Lâm dẫn đầu, giống như một con khổng tước đầu đàn giương đuôi, trong lúc tiến về phía trước tản thần thức ra, hai mắt lóe lên hàn quang, đồng thời còn có một sát khí ngợp trời tràn ngập không tiêu tan.

Hắn muốn giết người, hắn muốn giết chết tất cả những người xâm nhập vào giới nội, muốn giết cho máu chảy thành sông, muốn giết cho thiên địa biến sắc! Sát tâm này ở trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát ra, sát ý này của Vương Lâm đã rất lâu không có nồng đậm như vậy.

Hắn còn nhớ rõ trận giết chóc đỉnh điểm của cả đời mình, đó là lúc giết cả nhà Đằng gia ở Triệu Quốc trên Chu Tước Tinh. Hôm nay, đã trải qua hơn hai ngàn năm, sát khí này lại một lần nữa hiện lên trong lòng Vương Lâm.

Lúc này đây hắn là vì bản thân nhưng cũng là vì giới nội. Vương Lâm hắn không phải là anh hùng gì, cũng không muốn làm anh hùng. Hắn chỉ là một tu sĩ bình thường, chỉ là một người bị vây trong những năm tháng này, lúc này gặp phải trận đại chiến này!

Hắn hiểu rõ hai chữ đảm dương. Hắn hiểu rõ bản thân mình phải có trách nhiệm. Hắn biết hai chữ Phong Tôn đại biểu cho thứ gì. Hắn cũng không muốn làm Phong Tôn gì mà muốn làm chính mình, muốn đánh tan thiên địa, muốn ra khỏi động phủ này!

Người nào ngăn cản thì đều phải thừa nhận sát khí và phẫn nộ ngập trời của Vương Lâm.

Thiên nếu ngăn cản hắn thì diệt thiên, địa dám cản thì hắn hủy địa, nhân nếu cản tất sát nhân!

Phải đánh tan thế giới này, phải có quyết tâm ra khỏi động phủ này. Nếu so với chuyện đó thì

giải quyết cuộc chiến giới nội giới ngoại chỉ là bước đầu tiên. Nhưng nếu bước đầu tiên này còn không làm được thì đừng nói gì tới chuyện ra khỏi động phủ nữa.

Vương Lâm bước về phía trước, phía sau có mấy ngàn tu sĩ đi theo. Đám người này lao đi xé gió trong tinh không, hình thành một cơn sóng âm thanh, truyền khắp tám hướng, hóa thành tiếng nổ ầm ầm, chấn động tinh không.

Côn Hư tinh vực, nơi này lần trước dưới một tiễn của Vương Lâm đã khiến rất nhiều tu sĩ giới ngoại tử vọng nhưng vẫn còn có một số kẻ sống sót. Giờ phút này thần thức của Vương Lâm khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ Côn Hư tinh vực.

Đám tu sĩ giới ngoại còn sống sót lúc này dưới con mắt của Vương Lâm căn bản là không có nơi nào để ẩn nấp.

Tiếng ầm ầm cuồn cuộn vang lên. Phía trước Vương Lâm mấy trăm ngàn dặm có mấy chục tu sĩ giới ngoại. Mi tâm những người này có ấn ký bất động, lúc này thần sắc kinh hoàng, vội vã bỏ chạy.

Bọn họ đang muốn đi tới La Thiên Tinh Vực. bởi vì hầu hết tu sĩ giới ngoại tiến vào sau này đều đã tới La Thiên Tinh Vực. Ba tinh vực còn lại chỉ có một số người chiếm đóng mà thôi.

Nhưng không đợi mấy chục tu sĩ này bay xa thì đã hoảng sợ nghe thấy phía sau bọn họ truyền tới tiếng ầm vang. Tâm thần bọn họ chấn động, càng gắng tăng tốc bỏ chạy.

Trong đó có một tu sĩ thanh niên. Tâm thần người này chấn động, theo tiềm thức quay đầu lại. chỉ liếc mắt một cái, hắn đã thấy trong tinh không phía sau xuất hiện một bóng trắng. Bóng trắng này giống như cầu vồng lao tới, trong nháy mắt đã hiện lên trong tầm mắt của thanh niên này.

Thanh niên này chỉ liếc mắt một cái, bóng trắng đó đã lóe lên. Mắt hắn hoa lên, sau đó bị bóng tối bao phủ. Tới khi ánh mắt rõ ràng lại một lần nữa thì hắn cảm thấy thiên địa xoay chuyển. Trong khi tinh không xoay chuyển, hắn chỉ thấy hình ảnh một đám tu sĩ giới ngoại đang

vọt đi. Hắn thấy ở phía sau cùng của bọn họ, có một tu sĩ không đầu...

Cái thân thể không đầu kia vô cùng quen thuộc. Trong nháy mắt, hai mắt hắn lộ vẻ không thể tin, ánh mắt sụp đổ. toàn bộ tinh không đang xoay chuyển lúc này trở nên đen kịt.

Trong nháy mắt khi mọi vật đen kịt lại, hắn thấy một hình ảnh cuối cùng. Trong hình ảnh đó. một người mặc bạch y, mái tóc bạc trắng, bàn tay như đao phóng về phía trước.

Mấy chục tu sĩ giới ngoại căn bản không hề phát hiện ra, chẳng hề biết trong đội ngũ đã có một người tử vọng. Cho tới khi Vương Lâm tiến về phía trước, tay phải đảo qua một cái. Thiên địa liền ầm vang kinh người. Bốn tu sĩ giới ngoại kêu lên thảm thiết, đầu lâu bay lên, máu tươi văng tung tóe, rơi trong tinh không, vấy vào thân thể và mặt mũi những tu sĩ bên cạnh.

Cho tới lúc này những tu sĩ giới ngoại còn lại mới có phản ứng, hoảng sợ nhưng cảnh tượng như biến thành vĩnh hằng này.

Thân thể Vương Lâm hóa thành một luồng sáng trắng, xuyên qua đám tu sĩ này, tay vung lên, đầu rơi xuống. Không tới ba nhịp thở, hắn liền từ trong khu vực đầy thân thể tan nát đi ra.

Một thân bạch y của hắn không dính một chút máu tươi, thần sắc cũng không chút biến hóa. Hắn rời đi mang theo phía sau mấy chục cái đầu lâu đang mở to hai mắt đầy hoảng sợ, hoàn toàn tử vong.

-Đám đầu lâu này còn rất lâu mới đủ!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, nhoáng một cái liền đi về phía trước. Khi hắn rời đi không lâu, mấy ngàn tu sĩ ầm ầm đi tới. Bọn họ thấy chỉ là cảnh tượng tinh không đầy máu tươi và những đám xương cốt bị nghiền nát, cùng với đó là khí tức sát lục và mùi máu tanh còn chưa tiêu tán.

Bước chân Vương Lâm không dừng lại chút nào. Trong khi đi về phía trước, thần thức hắn hễ cảm ứng được tu sĩ giới ngoại xâm lấn còn sót lại trong Côn Hư tinh vực thì đám người đó đều không thoát khỏi cái chết.

Thậm chí rất nhiều người tới sau khi tử vong, đầu lâu bị Vương Lâm chụp vào trong tay rồi mới nhận ra mình đã chết. Tu vi của Vương Lâm cao hơn bọn họ quá nhiều. Thậm chí nếu nói trong thiên địa này, người nào giết nhiều người nhất, Vương Lâm không xưng làm đệ nhất thì chẳng ai dám.

Số lượng cụ thể thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ. Sinh ra trong thời loạn thế, ở trong tu chân giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nếu không muốn bị người giết thì nhất định phải giết người!

Sâu trong Côn Hư tinh vực có hai tu sĩ giới ngoại thần sắc hoảng sợ, vội vàng lao đi. Tướng mạo hai người này rất giống nhau, chính là tu sĩ song sinh vô cùng hiếm thấy trong tu chân giới.

Hai người này tại Thái cổ Tinh Thần cũng có chút danh tiếng, ra tay đồng thời, phối hợp với nhau không ai có thể sánh bằng. Bọn họ am hiểu hợp kích, cho dù là tu vi mới chỉ đạt thiên nhân nhị suy nhưng cho dù là tu sĩ thiên nhân tam suy gặp phải họ cũng rất chật vật.

Hai huynh đệ này tính cách tàn bạo, sau khi tiến vào giới nội, tu sĩ giới nội chết trong tay bọn họ rất nhiều. Hai người này lại còn rất thích hành hạ địch thủ có tu vi không bằng mình tới chết.

Nhưng giờ phút này hai kẻ này như chó nhà có tang, sắc mặt tái nhợt vội vàng đào tẩu. Bọn họ cảm nhận được một luồng uy áp đáng sợ giống như từ một nơi xa xôi đang tập trung vào họ, dù bọn họ có ẩn núp thế nào cũng không thể khiến luồng uy áp này bớt đi nửa điểm.

Dần dần luồng uy áp này giống như một lưỡi đao tử vong, treo trên đỉnh đầu hai người, lúc nào cũng có thể hạ xuống lấy đi tính mạng họ.

Dưới uy áp này, hai người như muốn nổi điên. Lúc này hai mắt họ đã như phát cuồng, vội vàng chạy trốn.

Nhưng ngay trong lúc hai người đang dùng toàn bộ sức mạnh để liều mạng bỏ chạy thì phía sau bọn họ xuất hiện một màu trắng tử vong. Màu trắng này là một bóng người chậm rãi đi tới.

Bước chân hắn không nhanh nhưng trên thực tế tốc độ lại còn nhanh hơn sấm sét, chỉ vài

bước là đã đuổi tới gần một người. Thân ảnh đó chính là Vương Lâm. Hai mắt hắn tràn ngập sát khí, tay phải giơ lên hướng về phía kẻ đang hoảng sợ tuyệt vọng kia, trực tiếp phất một cái.

-Huynh!!

Người còn lại phát ra một tiếng gào thê lương, không ngờ không chạy trốn nữa mà lao thẳng tới Vương Lâm. Hai huynh đệ bọn họ từ nhỏ đã mất cha mẹ. được dã lang nuôi lớn, từ nhỏ đã như chỉ có một trái tim chung, hầu như không rời nhau nửa bước.

Sau đó họ được một tu sĩ lang tộc coi trọng, ban cho tộc ấn, từ đó mà phát triển tới hôm nay. Ngày xưa hai người này chỉ biết hành hạ tàn nhẫn địch thủ tới chết, hôm nay lại trở thành con mồi của Vương Lâm.

Ngay lúc tiếng rống thê lương kia truyền ra, một cái đầu lâu liền bay lên, máu tươi bắn tung tóe. Màn máu tươi bắn lên qua người Vương Lâm, sau đó lại có thêm một cái đầu lâu khác bay lên.

-Tình huynh đệ đáng được kính trọng. Nhưng kẻ giết tu sĩ giới nội ta thì phải chết.

Vương Lâm bước từng bước về phía trước. Phía sau hắn, mấy trăm cái đầu lâu lại có thêm hai cái đầu dữ tợn chết không nhắm mắt.

Quét ngang Côn Hư tinh vực, cả đoạn đường Vương Lâm đi qua, tất cả tu sĩ giới ngoại còn sống sót đều không có ai thoát khỏi kiếp nạn! Nơi hắn đi qua, máu tanh tràn ngập. Tinh không hắn đi qua đại biểu cho chết chóc.

Phía sau hắn là mấy trăm đầu lâu không thể nhắm mắt, linh hồn và nguyên thần bị phong ấn, giống như chìm trong địa ngục, không thể thoát ra, chỉ có thể theo sau Vương Lâm. không ngừng tiến tới.

-Rất yên tĩnh rồi...

Sau khi ra khỏi Côn Hư tinh vực, đi tới biên giới với Triệu Hà, Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1649 Còn chưa đủ

Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm vừa thốt ra, mấy trăm đầu lâu phía sau hắn vốn hai mắt đã ảm đạm, lúc này đồng thời bừng sáng. Cùng lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết giống như gió lốc vang lên.

Tiếng kêu thảm thiết này lộ ra nỗi thống khổ không cách nào hình dung được, truyền vào tai người ta đủ để khiến người nhát gan bị hù dọa tan cả tâm thần. Cho dù là hạng người lớn mật thì cũng sẽ bị tiếng kêu này làm cho tâm thần chấn động, sắc mặt tái nhợt.

Không thể tưởng tượng nổi nỗi thống khổ tới mức nào mới có thể khiến người ta phát ra tiếng kêu thảm thiết tới như vậy. Trong tiếng kêu thảm thiết này, thất khiếu của mấy trăm đầu lâu liền trào ra máu tươi đen kịt.

Máu tươi chày ra, mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc tràn tới, nồng đậm trong không gian.

Trong đám đầu lâu này toàn bộ đều có nguyên thần và hồn phách của tu sĩ tử vong bị phong ấn. Thân thể của bọn họ đã tử vong nhưng lại chưa chết, vẫn bị chìm trong một loại nhân quả, sinh tử, chân giả luân hồi!

Bên trong đầu lâu của bọn họ ẩn chứa tam đại bổn nguyên của Vương Lâm. Bổn nguyên này tràn ngập khiến cho bọn họ giống như Mộng Đạo, trải qua cả cuộc đời như chân thật, hoặc hư ảo, lần lượt lặp lại những chuyện thê thảm nhất.

Lấy tam đại hư bổn nguyên vây khốn những đầu lâu này trong thống khổ vô tận cũng không phải là Vương Lâm muốn hành hạ bọn họ mà là bước đầu tiên để Vương Lâm gieo trồng mầm mống sát lục.

Một khi gieo trồng thì lại cần tới một trận pháp. Trận pháp này Vương Lâm lấy tam đại bổn nguyên thuật dung hợp một chỗ mới minh ngộ được. Hắn chưa bao giờ thi triển, lúc này lần đầu tiên thực hiện.

Trận pháp này là trận pháp bổn nguyên!

Tên của trận này rất đơn giản, gọi là Sanh Tử Chân Giả Nhân Quả trận!

Cảnh tượng này bi thảm vô cùng, tạo thành bởi một mối hận ngập trời. Cho dù mối hận của Vương Lâm đối với giới ngoại cũng không nồng đậm tới mức này. Nhưng sau khi hắn biết giới nội giới ngoại chỉ là một tòa động phủ xong, trong tâm thần liền bị đè nén trong vô số oán khí.

Luồng oán khí đó lại có sát lục bổn nguyên của hắn là gốc rễ. Dưới oán khí này, hắn hận thiên, hắn hận địa, hắn hận tiên tôn điều khiển vận mệnh của chúng sinh. Hôm nay lại gặp phải ngoại giới xâm lấn, thế là những tu sĩ giới ngoại này trở thành nơi để Vương Lâm trút lửa giận!

-Trận đại chiến này đã làm chết rất nhiều người. Như vậy Vương Lâm ta cũng không cần phải đi giết nhiều tu sĩ nữa. Các ngươi đã muốn sát lục, bằng vào sát lục để đạt được mục đích thì Vương Lâm liền giúp các ngươi một tay. Ta muốn xem xem các ngươi muốn tìm thứ gì! Giới nội đã chết nhiều lắm rồi. Lúc này tới phiên giới ngoại!

Bên tai Vương Lâm truyền tới tiếng kêu thảm thiết nhưng thần sắc hắn vẫn như thường, hướng về Triệu Hà tinh vực bước tới.

Triệu Hà tinh vực từng hai lần bị giới ngoại chiếm đóng. ở nơi này có rất nhiều tu chân tinh có các tộc lạc của Thái cổ Tinh Thần giới ngoại chiếm đóng.

ở nơi này tu sĩ cực kỳ tàn nhẫn, rất nhiều tư nguyên của tu chân tinh bị bọn chúng cướp đoạt, rất nhiều nữ tu bị bọn chúng biến thành lô đinh, vô số máu tươi của tu sĩ nhuộm đỏ cả tinh không.

Vừa mới tiến vào Triệu Hà, một mùi máu tanh nồng đậm tới cực điểm tràn ra. Đi qua nơi này, sát khí trong mắt Vương Lâm càng đậm. Trong sáu đạo bổn nguyên trong cơ thể hắn, sát lục bổn nguyên lúc này bộc

phát, bao phủ toàn thân. Bốn phía Vương Lâm bất ngờ xuất hiện vô số bông tuyết hư ảo màu đỏ đậm.

Những bông tuyết màu đỏ này tản mạn bốn phía, theo bước chân Vương Lâm, vang lên tiếng răng rắc. Cả tinh không lập tức bị đóng thành băng, lấp lóe hồng quang, đồng thời tràn ra hàn

khí kinh thiên.

Hai mắt Vương Lâm mơ hồ có màu đỏ. Hắn bước đi, thần thức tản ra, bao phủ cả Triệu Hà tinh vực. Ngay trong tích tắc thần thức hắn tản ra, sâu trong Triệu Hà, một luồng khí tức của bước thứ ba ầm ầm bùng lên kinh thiên.

Luồng khí tức này lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là khi thần thức của Vương Lâm xuất hiện thì bị bất ngờ. Luồng khí tức này nếu như là trước khi Mộng Đạo thì Vương Lâm chắc chắn sẽ phải nhíu mày. Nhưng lúc này thì hắn chẳng thèm quan tâm chút nào.

Khí tức này ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ của bước thứ ba Không Linh hậu kỳ. Nhưng trong lòng Vương Lâm, hắn ngay cả Không Huyền cũng dám giết, Không Linh chẳng đáng để hắn để vào mắt!

Thân thể tiến về phía trước, Vương Lâm chẳng thèm để ý tới khí tức bước thứ ba kia mà đi tới bên ngoài một tu chân tinh. Trong tu chân tinh

này có mấy ngàn tu sĩ giới ngoại. Đại bộ phận đám tu sĩ này đang ngồi đả tọa, còn một số người thì đang tầm hoan, cùng lô đinh mạnh mẽ ép buộc song tu. Những trận cười điên cuồng vang lên. Hoặc có kẻ thì sát hại phàm nhân, có kẻ lại cắn nuốt máu huyết tu vi của tu sĩ giới nội của tu chân tinh này bị bắt làm tù binh.

Những chuyện này hiện lên rõ ràng trong thần thức của Vương Lâm.

Hai mắt hắn bộc phát ra sát khí, hồng mang lóe lên, thoạt nhìn trông cực kỳ dữ tợn. Hơn nữa lúc này mấy trăm đầu lâu phía sau hắn phát ra tiếng kêu thê lương khiến cho Vương Lâm giống như là ma quỷ từ Hoàng Tuyền hiện lên vậy.

-Những kẻ này đáng chết!

Tay áo Vương Lâm vung lên, tay phải vươn ra, năm ngón tay tạo thành chưởng hướng về tu chân tinh xa xa nhấn một cái!

Một chưởng này đánh ra, tu chân tinh bên dưới lập tức truyền ra tiếng ầm vang kinh thiên. Chớp mắt có thể thấy vô số bụi bặm từ tu chân tinh này bốc lên, khiến tu chân tinh này tràn ngập trong cát bụi.

cũng lúc đó, những tiếng kinh hô lập tức truyền ra. Chỉ thấy rất nhiều tu sĩ giới ngoại đang ngồi đả tọa trên tu chân tinh này đồng loạt mở bừng

mắt, lộ vẻ hoảng sợ, thân thể vọt lên, muốn mau chóng xem xét xem đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ vừa bay lên bầu trời thì đã thấy mặt đất bốc lên vô số cơn lốc bụi đất, che trời phủ đất, nối liền cả thiên không, khiến cho trong tầm mắt của bọn chúng không có gì là không mơ hồ, giống như một hồi tận thế!

cũng có một luồng uy áp khiến tâm thần người ta run rẩy từ trên thiên không ập xuống, bao phủ bát phương, hình thành một lực trấn áp. khiến cho tu sĩ giới ngoại hơn phân nửa phun máu tươi, thần sắc uể oải, hai mắt lộ vẻ sợ hãi.

-Đây là thứ lực lượng gì!!

-Người này là ai!!

-Chẳng lẽ là bậc toàn năng của giới nội đã tới. Nhưng bậc toàn năng của giới nội đều ở La Thiên, có ai có khả năng vượt qua tầng tầng phong tỏa để tới nơi này!

Một đám tu sĩ đang song tu với lô đinh, hoặc đang tàn sát phàm nhân hay tu sĩ giới nội trong nháy mắt này đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng rời đi, bay thẳng lên bầu trời.

Nhưng ngay trong nháy mắt bọn họ nhìn thấy bầu trời, một hình ảnh khiến bọn họ hoảng sợ tới cực điểm hiện ra.

Bọn họ thấy trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ. Bàn tay này cơ hồ che phủ cả bầu trời, khiến cho mặt đất tối sầm, giống như đang trong đêm đen vậy.

Ánh mặt trời bị ngăn cản, ánh sáng không còn. Tất cả ánh sáng đều bị bàn tay này ngăn cản, khiến cho thiên địa tối đen như mực.

Bên trong chưởng ấn khổng lồ này còn có một ấn ký, khi mơ hồ, khi lại rõ ràng, nếu nhìn thật kỹ thì lại khiến tâm thần bấn loạn.

Ấn ký đó chính là một cánh cửa, là một cánh cửa do vô tận bạch cốt tạo thành

-Vạn Không Cốt Môn!

Cánh của này trước khi hủy diệt đã tạo thành ấn ký trong lòng bàn tay Vương Lâm, vĩnh viễn ở lại đó!

Mấy ngàn tu sĩ giới ngoại trên tu chân tinh này trong nháy mắt khi nhìn thấy chưởng ấn, bàn tay khổng lồ này chậm rãi nắm năm ngón tay lại, giống như đang muốn nắm thành quyền. Trong quá trình này, tâm thần

ầm ầm chấn động. Một luồng khí tức như tơ từ trong thất khiếu của bọn họ không thể khống chế, bị lôi ra, kéo thẳng lên bầu trời.

Nhân Quả ấn. Nếu là bước thứ ba toàn năng có bổn nguyên thì sẽ bị lôi ra bổn nguyên, không bị động tới sinh tử. Nhưng nếu tu vi còn chưa tới bước thứ ba thì Nhân Quả ấn lôi ra lại chính là linh hồn, nguyên thần, sinh cơ, tất cả những thứ hư ảo trong thân thể!

Nhân Quả ấn cực kỳ đáng sợ. Ấn này vừa xuất hiện thiên địa liền biến sắc, phong vân cuồn cuộn. Nhất là giờ phút này Vương Lâm mang theo sát lục và phẫn nộ tấn công thì lại càng kinh thiên động địa!

chưởng ấn nọ nắm lại, cơ hồ chỉ trong phút chốc, trong ánh mắt mờ mịt của mấy ngàn tu sĩ, chưởng ấn kia hóa thành một nắm tay khổng lồ. Nắm tay đó không hạ xuống mà hướng về phía bên ngoài giật một cái. Một động tác này khiến cho mấy ngàn tu sĩ đồng thời cất tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết đó truyền khắp cả tu chân tinh, cuối cùng hóa thành một tiếng ầm vang. Chỉ thấy mấy ngàn tu sĩ trong không trung thân thể ầm ầm nổ tung, đầu lâu tách khỏi thân thể bay lên lao thẳng về bầu trời.

mỗi một cái đầu lâu hóa thành một đạo cầu vồng lại về tinh không, dừng lại phía sau Vương Lâm.

Bên ngoài tu chân tinh, tay phải Vương Lâm nắm thành nắm tay, trong đó có vô số sinh cơ và linh hồn. Còn có nguyên thần và một chút hư vật từ bên trong tu chân tinh kia lan ra ngưng tụ trong nắm tay của hắn, bị hắn vung lên một cái. Mấy ngàn nguyên thần liền quay trở lại bên trong đầu lâu, bị phong ấn lại, đắm chìm trong sinh tử, chân giả, nhân quả.

Tiếng kêu thảm thiết lại một lần nữa cuồn cuộn vang lên. Đây là tiếng kêu thê lương do mấy ngàn đầu lâu phát ra, không ngừng vang vọng trong tinh không.

-Chỉ có mấy ngàn, vẫn còn chưa đủ!

Vương Lâm xoay người, dùng thần thức đi vào trong một tu chân tinh khác, từng bước đi tới.

Sâu trong Triệu Hà tinh vực có một bậc đại năng của giới ngoại, thần thức ầm ầm chuyển động, ngưng tụ lại thành một hư ảnh. Bổn tôn của hắn cũng từ nơi trú ngụ lao ra, tập trung về hướng Vương Lâm phóng vọt đi.

Vương Lâm muốn kẻ này tới cho nên hắn mới thấy được Vương Lâm. Nếu không thì người này căn bản là không có tư cách tìm được vị trí của hắn!

-Tới một người giết một người, đến một đám giết cả đám.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, sát khí trong hai mắt càng đậm. Hắn còn giết chưa đủ, còn chưa giết sướng khoái. Giờ phút này đi về phía trước, trước mặt hắn lại hiện lên một tu chân tinh.

Bên trong tu chân tinh này đổ nát vô cùng, tử khí bao phủ. Tử khí đó rất đậm, cực kỳ kinh người, hiển nhiên là ở nơi này đã có rất nhiều sinh linh nhưng giờ phút này đều bị diệt vong.

Thái Cổ Tinh Thần có một bộ tộc gọi là Minh Linh tộc. Tộc này hấp thu tử khí mà tu luyện, những nơi bọn họ tới đều là những nơi tử khí dày đặc. Tu chân tinh này cũng bởi vì Minh Linh tộc lập đại công trong đại chiến mà được Trường Tôn hội ban cho.

Minh Linh tộc chỉ là một tiểu tộc trong Thái cổ Tinh Thần, giờ phút này trên tu chân tinh đã là gần phân nửa nhân số từ giới ngoại ngưng tụ tới, đem nơi này trở thành bộ lạc mới.

Bên trong tử khí nồng đậm còn có vô số những bọt khí phát ra ánh sáng màu xám trôi nổi. Bên trong đám bọt khí này là đám tù binh giới nội. Bên trong đám tù binh này phần lớn đều là phụ nữ, bất ngờ lại có cả Chu Tử Hồng!

Hai mắt nàng nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt nhưng quần áo vẫn còn đầy đủ.

Trong lúc này, mặt đất tràn ngập tử khí, đột nhiên ầm ầm truyền ra tiếng chấn động. Một khe nứt rất lớn hiện ra, bên trong đó truyền ra một luồng lực hút, hút ba trăm bọt khí vào bên trong cái khe. Chu Tử Hồng cũng ở trong số đó.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1650 Chém bước thứ ba

Xuyên qua sương mù tử vong mênh mông có thể thấy sâu trong cái khe trên mặt đất có một nam tử đầu trọc mặc tử y. Người này mặc đại bào màu tím che kín thân thể, đỉnh đầu trọc lốc thỉnh thoảng lại thấy nhô lên một khuôn mặt hồn phách thê lương, phát ra tiếng gào bi thảm.

Hai tay hắn giơ lên vung về phía trước. Ba trăm bọt khí liền bay thẳng về phía hắn.

Nam tử đầu trọc này mở bừng đôi mắt, ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào tu sĩ giới nội bên trong ba trăm bọt khí, thần sắc lộ vẻ

tàn nhẫn.

-cũng chỉ có ở giới nội này mới có cơ hội cho Minh Linh tộc ta quật khởi! Người tử vong càng ác thì tử khí càng dày. Mà việc thôn phệ người sống thế này, nếu ở Thái cổ Tinh Thần thì chắc chắn sẽ tạo nên một trận sóng gió, nhất định bị Trường Tôn hội trừng phạt.

Khóe miệng nam tử này lộ ra nụ cười hài lòng, vung tay áo lên. Ba trăm bọt khí kia đột nhiên ầm ầm tan nát.

Bọt khí vỡ tan khiến cho ba trăm nữ tu của Triệu Hà hiện ra trong tử khí mông lung, thần sắc vặn vẹo, lộ vẻ thống khổ. Thân thể các nàng cũng trong khi bọt khí tan nát mà từ từ khô héo.

Từng luồng sinh cơ từ bên trong thất khiếu của các nàng ngưng tụ lại, từ từ hóa thành một hư ảnh. Đám hư ảnh đó giống như là nguyên thần, giống hệt tướng mạo bản thể các nàng.

Thần sắc Chu Tử Hồng vặn vẹo, hai mắt nhắm nghiền, thân thể run rẩy, sinh cơ từ bên trong cơ thể nhanh chóng lan ra, ngưng tụ lại cũng hóa thành hư ảnh. Ánh mắt nam tử đầu trọc kia lóe lên ánh sáng kỳ dị, hư ảnh nguyên thần của Chu Tử Hồng cũng giống như những hư ảnh khác, đi thẳng về phía hắn.

-Minh phệ cực lạc!

Nam tử đầu trọc kia gầm nhẹ, hai tay vươn ra vung về phía trước. Lập tức ba trăm hư ảnh nguyên thần kia tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt đã tới gần hắn.

Ngay lúc hắn đang mở miệng tàn nhẫn muốn thôn phệ thì đột nhiên một tiếng hừ lạnh ầm ầm truyền tới từ trong thiên địa.

Tiếng hừ lạnh này giống như tiếng sấm sét, ầm ầm vang lên tạo thành một cơn lốc âm thanh, ầm ầm chấn động. Thân thể nam tử đầu trọc kia run lên, song chưởng vươn ra liền vỡ tan, hóa thành máu thịt nát, miệng phun máu tươi, thần sắc hoảng sợ vội vàng lui về phía sau.

Ba trăm hư ảnh Nguyệt tộc kia vốn đang nhắm mắt, lúc này đều chấn động mở bừng hai mắt, mang theo vẻ mê man nhìn bốn phía.

-Là ai! Là vị toàn năng nào tới Minh Linh tộc. Lão phu là tộc trưởng Minh Linh tộc, không biết là đã chậm tiếp đón vị tiền bối nào....

Sắc mặt nam tử đầu trọc tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, thân thể lui lại phía sau, tâm thần kinh hãi, hoảng sợ tới cực điểm.

Đối phương chỉ hừ lạnh một tiếng đã khiến song chưởng hắn thi triển thần thông đại pháp tan nát, cũng khiến cho tâm thần bị trọng thương, làm cho hắn khí huyết quay cuồng, nguyên thần gần như sụp đổ.

Tu vi hắn đã đạt tới thiên nhân ngũ suy. Loại chuyện này hắn liếc mắt một cái là nhận ra, đối phương tuyệt đổi là bậc toàn năng bước thứ ba không thể trêu chọc! Chỉ là hắn nghĩ không ra bản thân rốt cục đã đắc tội với vị toàn năng nào mà lại phải trừng phạt mình.

Hắn căn bản không ngờ đối phương không phải tới từ Thái cổ Tinh Thần mà là tu sĩ giới nội. Hắn biết rõ là đại bộ phận tu sĩ giới nội hiện giờ đang ở trong La Thiên tinh vực bị vây tầng tầng lớp lớp, đang giãy dụa trong tuyệt vọng, không thể tới được nơi này.

Trong kinh hoàng, chưa đợi hắn nói hết lời thì hai mắt đã bị một luồng áng sáng trắng thay thế. Ánh mắt hắn nhìn lên phía trên, chỉ thấy trong sương mù tràn ngập tử khí có một nam tử mặc bạch y, mái đầu bạc trắng đi tới.

Thần sắc nam tử này âm trầm, trong tử khí phía sau trôi nổi mấy ngàn đầu lâu. tiếng gào thét

thê lương tới cực điểm từ trong mấy ngàn đầu lâu này truyền ra, khiến cho tâm thần nam tử đầu trọc run rẩy, đồng tử trong mắt co rụt lại. Hắn nhìn thấy nam tử mặc bạch y nọ. Hắn cảm thấy dáng vẻ đối phương rất quen thuộc.

-Ngươi...ngươi là...

Trong đầu nam tử đầu trọc này ầm vang. Hắn sửng sốt một chút liền thấy từ thân thể đối phương truyền đến một loại cảm giác quen thuộc, khiến hắn nhớ lại một người. Trong tích tắc nghĩ tới người đó, nam tử đầu trọc này liền phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên không thể tưởng tượng, thân thể điên cuồng lui lại phía sau, trong miệng gầm nhẹ.

-Tộc nhân Minh Linh tộc, lập tức chạy khỏi tu chân tinh này, nhanh, nhanh...

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải giơ lên chụp vào hư không phía trước một trảo. Lập tức có một bàn tay hư ảo khổng lồ trực tiếp biến ảo ra, lao thẳng tới nam tử đầu trọc đang nhanh chóng lùi lại phía sau.

Trong tích tắc, khi nam tử đầu trọc vừa mới nói dứt lời thì bàn tay khổng lồ hư ảo kia đã túm được toàn thân hắn, hung hăng nắm lấy. Nam tử đầu trọc phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể ầm một tiếng liền tan nát.

Nhưng đầu lâu hắn thì vẫn được bảo tồn đầy đủ, bên trong phong ấn nguyên thần và linh hồn, khi Vương Lâm thu hồi tay phải trở về liền trở thành một trong mấy ngàn đầu lâu.

Cùng lúc đó, trên tu chân tinh này khí tức của tộc nhân Minh Linh tộc nhanh chóng bốc lên. Một luồng khí tức này đại biểu cho một tộc nhân

Minh Linh tộc. Bọn họ sau khi xuất hiện thần sắc mờ mịt, nhưng không chút do dự bay tứ tán lên không trung, muốn chạy khỏi tu chân tinh này.

Bọn họ dù không biết việc gì đã xảy ra nhưng mệnh lệnh của tộc trưởng thì bọn họ không cần phải nghĩ ngợi mà lập tức chấp hành!

Vương Lâm xoay người, ánh mắt lạnh như băng, tay phải vung về phía sau, mắt phải liền có

sấm sét ầm ầm tràn ra. Tia sét khổng lồ đó từ mắt phải Vương Lâm lóe lên, phân thành vô số tia sét nhỏ, nhanh chóng tản ra bốn phía.

Trên tu chân tinh đen kịt này, trong tích tắc ánh chớp liền lóe lên, tiếng sấm ầm vang. Mỗi một tia sét vừa chia ra liền giống như thiên kiếp đòi mạng, ầm ầm đánh lên đám người của Minh Linh tộc đang bỏ chạy, khiến thân thể bọn họ ầm ầm tan nát, cuốn lấy đầu lâu của bọn họ.

Tiếng kêu tử vong thảm thiết vang lên liên tiếp trên tu chân tinh này. Vương Lâm không để ý tới chuyện này. Hắn nhìn lại ba trăm nguyên thần đang chìm trong hư ảo và mờ mịt kia, tay áo nhẹ nhàng vung lên. Đám nguyên thần này liền trở lại cơ thể.

Hắn bước ra nửa bước, trong nháy mắt đi ra, những tia chớp từ bốn phương tám hướng quay trở lại với hắn, số lượng đầu lâu phía sau

Vương Lâm đã lên tới gần vạn cái. Những tia chớp sau khi trở về liền dung nhập vào bên trong mắt phải của Vương Lâm.

Trong thời gian một hơi thở ngắn ngủi mà toàn bộ tộc nhân của Minh Linh tộc trên tu chân tinh này đã không còn một người sống sót!

Đứng giữa không trung, tay phải Vương Lâm vung lên, hướng về phía mặt đất nhấn một cái. Tiếng ầm ầm vang động tinh không. Tử khí vô tận tràn ngập trên mặt đất trong lúc này giống như sóng biển cuồn cuộn ngập trời, bay thẳng về phía Vương Lâm. Cuối cùng sương mù đầy tử khí vô tận này toàn bộ ngưng tụ trên tay phải đại biểu cho tử vong của Vương Lâm, hóa thành một quả cầu sương mù nhanh chóng xoay tròn.

Khí tức tử vong sau khi bị Vương Lâm hút đi, mặt đất liền khôi phục lại sinh cơ. Rất nhiều bọt khí vốn ở bên trong sương mù đều vỡ ra, khiến cho những tu sĩ Triệu Hà ở bên trong đó đều được tự do.

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía mặt đất, Vương Lâm nắm quả cầu sương mù trong lòng bàn tay, ngẩng đầu đi về phía thiên không, tay phải hung hăng vuốt một cái. Quả cầu sương mù liền lập tức vỡ tung. Một cơn lốc xoáy tử vong đột nhiên bộc phát ra, phóng vọt lên bầu trời.

-Nếu đã tới rồi thì đừng có mong rời đi nữa!

Tiếng nói của Vương Lâm lạnh lùng, nhìn chỗ cơn lốc tử vong oanh kích trên bầu trời. Chỉ thấy trong một vùng vặn vẹo, một nam tử trung niên bước ra.

Nam tử trung niên mặc đạo bào, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, sau khi xuất hiện liền lập tức bắt quyết. Trước người hắn liền có một cái khiên giống như mai rùa biến ảo ra. Khiên này lớn chừng trăm trượng, bao phủ lấy thân thể hắn, khiến cho cơn lốc tử vong kia trực tiếp rơi lên trên tấm khiên.

Tiếng ầm ầm vang vọng. Tấm khiên chấn động, xuất hiện rất nhiều khe nứt nhưng không vỡ tung mà bị cuốn về phía sau, mang theo nam tử trung niên kia không ngừng lui lại.

-Phong Tôn Vương Lâm, ngươi không ngờ lại không chết!

Nam tử trung niên này trong lúc lùi lại phía sau, hai mắt lộ vẻ khiếp sợ. Hắn lúc trước chỉ tập trung thần thức vào vị trí của Vương Lâm nhưng lại không nhìn ra hình dáng của đối phương. Giờ phút này khi từ chỗ xa xôi chạy tới, nhìn thấy Vương Lâm hủy diệt cả ngàn tu sĩ giới ngoại trên tu chân tinh này xong liền lập tức nổi lên ý định rút lui. Nhưng còn chưa kịp rời đi thì hắn đã bị Vương Lâm bức phải hiện thân.

Vương Lâm không nói một lời, trong mắt tràn ngập sát khí, thân thể nhoáng lên lao thẳng tới nam tử trung niên này. Trong tích tắc khi hắn tới gần tấm khiên, tay phải Vương Lâm liền giơ lên, hướng về tấm khiên mạnh mẽ đánh một kích.

Ầm một tiếng, những cái khe trên tấm khiên càng nhiều hơn. Chấn động này khiến cho sắc mặt nam tử trung niên kia tái nhợt, khóe miệng tràn máu tươi, thần sắc hoảng sợ điên cuồng lùi lại phía sau.

-Ngươi cố ý dụ ta tới đây. Ngươi ẩn dấu tu vi!!

Lực lượng của một chưởng này khiến nam tử trung niên cảm nhận được rõ ràng khí tức kinh khủng trên người Vương Lâm. Tâm thần hắn kinh hoàng, trong đầu lúc này không còn ý niệm

giết người nào cả, chỉ muốn lập tức bỏ chạy!

Nhưng Vương Lâm đã dụ hắn tới đây tất nhiên sẽ không để hắn có cơ hội đào tẩu, lúc này trong tiếng hừ lạnh liền bước tới, tay phải giơ lên ấn xuống một cái. Trong một chưởng này ẩn chứa nhân quả, ầm một tiếng liền đánh lên tấm khiên. Tấm khiên lập tức tan tành, từng luồng khí tức bị rút ra. Ngay cả nam tử trung niên kia cũng như vậy.

Sắc mặt nam tử trung niên này tái nhợt, sau khi tấm khiến tan tành, thân thể lại lui về phía sau, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng. Đối với hắn mà nói, đây là một lần đại kiếp sinh tử. Hắn biết là mình e rằng không thể bỏ chạy, lúc này cắn răng từ bỏ chuyện đào tẩu, hai tay bắt quyết. Lập tức trên mi tâm liền xuất hiện một cái khe màu đỏ, bên trong đó là hương hỏa giới dung nhập với thân thể hắn.

Ngay lúc hương hỏa giới được mở ra, tay phải Vương Lâm giơ lên điểm một chỉ về phía trước.

-Định!

Một chữ định thân, toàn thân nam tử trung niên liền sững lại. Ngay trong nháy mắt này, Vương Lâm bước từng bước đi tới, tay phải vỗ lên ngực nam tử trung niên này một chưởng. Thân thể người này liền ầm ầm chấn động. Tay phải Vương Lâm giơ lên đặt vào mi tâm của hắn.

Ầm một tiếng, toàn thân nam tử trung niên này kịch chấn, thất khiếu chảy máu, hai mắt lộ vẻ sợ hãi và giãy dụa, trong run rẩy muốn gắng thoát khỏi sự khống chế của Định Thần thuật.

Nhưng trước mặt Vương Lâm, hắn căn bản không có cơ hội này. Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, song chưởng đánh tan tâm thần người này, sau khi phong ấn, tay phải liền đảo qua cổ nam tử trung niên này.

Máu tươi phun ra. Đầu và thân thể hắn liền bị chia lìa. Thân thể nam tử trung niên bị đánh tan thành huyết nhục, đầu lâu thì bị Vương Lâm túm lấy.

-Dưới Không Huyền không ai là địch thủ của Vương Lâm ta.

Vương Lâm xoay người đi, cầm lấy cái đầu lâu đầy máu tươi kia đi vào tinh không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1651 Phương pháp

Không Niết tu sĩ, thôn phệ đạo linh ngưng cố hương hỏa giới, cũng cần rất nhiều hương hỏa hồn. Nhưng giới này cũng chỉ là một bộ phận bên ngoài mà thôi, chỉ tới khi đạt tới tu vi Không Linh thì mới có thể khiến hương hỏa giới hòa hợp với thân thể, lấy thân thể mình làm thiên địa, chứa rất nhiều hương hỏa hồn phách cúng bái mình, tự mình là thiên địa, có được thần thông vô thượng.

Không chỉ tứ cảnh, muốn đề thăng một cảnh giới cực kỳ gian nan. Nhất là từ Không Linh viên mãn tới Không Huyền thì lại càng khó khăn hơn. Lúc này tu sĩ cần không phải là hương hỏa giới mà là hư bổn nguyên!

Bổn nguyên chia thành hư và thực. Giống như lôi hỏa ngủ hành đều là thực bổn nguyên. Những bổn nguyên như vậy đều có thể nhìn thấy, cũng

có thể đạt được tương đối dễ dàng. Chúng không cần cảm ngộ nhiều lắm, chỉ cần dung hợp đủ là liền chậm rãi khiến bổn nguyên đại thành.

Điểm này cũng giống như năm đó hỏa bổn nguyên và lôi bổn nguyên của Vương Lâm đại thành vậy.

Nhưng trong bổn nguyên còn có một loại gọi là hư bổn nguyên. Như nhân quả, sinh tử, chân giả, đều nhìn không thấy, chỉ có thể cảm ngộ, rất khó đại thành. Bởi vì nó không thể dung hợp, chỉ có thể tự mình cảm ngộ.

Không Huyền tu sĩ sở dĩ không nhiều lắm, cộng cả giới nội giới ngoại, trong cả trăm vạn tu sĩ, thậm chí nhiều hơn, sợ rằng cũng chỉ có khoảng mười người. Từ đó có thể thấy muốn hư bổn nguyên đại thành gian nan tới mức nào.

Nếu ở bước thứ ba mà có hư bổn nguyên vậy thì muốn đạt tới Không Huyền sẽ ít chướng ngại hơn nhiều. Nhưng dù sao thì khi đánh tan không môn, người có được hư bổn nguyên thực sự quá ít. Do vậy muốn đạt tới cảnh giới Không Huyền thì lại phải cảm ngộ hư bổn nguyên một lần nữa. Hoặc là cướp đoạt, hoặc là tự mình minh ngộ.

Tuy nói rằng bổn nguyên đạt được sau khi đã bước vào bước thứ ba rất khó đại thành nhưng trong vố số năm qua cũng có không ít kỳ nhân dị sĩ. Bọn họ từ từ đã nghĩ ra một phương pháp.

Phương pháp này rất kỳ dị, những người sử dụng trí tuệ đều rất cao, không khác biệt là mấy. Phương pháp của bọn họ là ở bên trong hương hỏa giới của mình khiến cho dân hương hỏa của họ tu luyện. Dân chúng hương hỏa này dưới sự trợ giúp của bậc toàn năng bước thứ ba, tốc độ tu luyện cực nhanh. Mà tự bên trong hương hỏa giới huyễn hóa ra sông núi luân hồi, do vậy dân chúng hương hỏa này thậm chí còn không biết là nơi mình ở chỉ là một thế giới hư ảo.

Bằng cách này khiến cho dân hương hỏa đạt được tu vi và lực lượng hư ảo, để cho bọn họ trong vô số năm tự mình sinh ra hư bổn nguyên.

Một khi xuất hiện hư bổn nguyên, lập tức những người này sẽ bị tu sĩ bước thứ ba thôn phệ, trở thành một bộ phận bổn nguyên của họ. Bởi vì tất cả đều là hư ảo. mà dân chúng hương hỏa này cũng là một bộ phận của thân thể cho nên loại thôn phệ này cực kỳ hoàn mỹ.

Ngoài ra cũng bởi vì tu vi của đám dân hương hỏa này hư ảo cho nên khi bọn họ ra khỏi hương hỏa giới thì bọn họ cũng mất đi tất cả lực lượng, trở thành phàm nhân.

Trong vô số năm qua, cũng đã có người từng tìm hiểu thế giới mình sinh tồn này có phải là một hương hỏa giới cực kỳ cường đại hay không. Thế nhưng họ vẫn không tìm ra đáp án.

Duy nhất có một điểm để nghiệm chứng chính là khi rời khởi thiên địa này, nếu tu vi bản thân tiêu tán toàn bộ, trở thành phàm nhân thì có thể khẳng định, thế giới này chỉ là một hương hỏa giới.

Nhưng nếu sau khi ra khỏi thiên địa này mà tu vi không đổi thì đại biểu cho tất cả mọi thứ đều là thật!

Vương Lâm ở bên trong Triệu Hà tinh vực, thần thức thu lại từ bên trong cái đầu lâu trên tay phải hắn. Lúc trước hắn bắt được cái đầu lâu này liền thi triển thuật sưu hồn, từ trên người nam tử trung niên này lấy được rất nhiều ký ức.

Giờ phút này tay phải hắn ném về phía sau. Mấy vạn đầu lâu phía sau Vương Lâm liền có thêm một cái. Đây là tu sĩ bước thứ ba đầu tiên trong vạn tu sĩ giới ngoại, nhưng cũng không phải là người cuối cùng.

Triệu Hà tinh vực lúc này không còn bậc toàn năng nào, dù là có thì cũng sẽ trở thành vong hồn. Thân thể Vương Lâm bước về phía trước. Hắn như một đạo cầu vồng, quét ngang Triệu Hà.

Hễ là tu chân tinh hắn đi qua thì đều xảy ra gió tanh mưa máu, cuồng phong nổi lên, vô số đầu lâu xuất hiện ở phía sau thân thể.

Cứ mỗi một tu chân tinh nơi tu sĩ giới ngoại đang chiếm đóng, thường thường bạch y lóe lên là âm thanh tử vong liền vang vọng. Cùng với bước chân của Vương Lâm, số lượng đầu lâu phía sau hắn càng ngày càng nhiều. Một vạn, một vạn rưỡi, hai vạn....cho tới khi số lượng đầu lâu đã đạt tới gần năm vạn!

Năm vạn đầu lâu! Nói thì đơn giản nhưng trên thực tế khi nhìn thấy cũng đủ rung chuyển tâm thần tất cả tu sĩ. Đây không chỉ đơn thuần là số lượng giết chóc mà khi quan sát cẩn thận thì từng chiếc đầu lâu này đều tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm, dù là ở khoảng cách rất xa cũng có thể ngửi thấy!

Khi Tư Đồ Nam và mấy ngàn tu sĩ tới Triệu Hà thì bọn họ nhìn thấy một Triệu Hà không còn bóng tu sĩ giới ngoại! Những tu chân tinh bọn họ đi qua đều có máu tươi nhiễm hồng, có tu sĩ

Triệu Hà gia nhập vào đại quân, đi theo bước chân của Vương Lâm, ầm ầm tiến về phía trước.

Vương Lâm đi trước, bọn họ theo sau, cho dù giống như là cách trăm núi ngàn sông, vô tận tinh không nhưng sự tồn tại của Vương Lâm lại giống như một thanh kiếm sắc bén đi đầu, chỉ về một hướng để mọi người cùng tiến bước!

Thần thức thu hồi lại từ toàn bộ Triệu Hà, xác định ở trong khu vực này không còn tu sĩ giới ngoại, Vương Lâm mang theo gần năm vạn đầu lâu, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, kinh thiên động địa của chúng, bước vào Vân Hải tinh vực!

Vân Hài tinh vực là tiền Tuyến của trận đại chiến năm đó. Tu sĩ song phương chết ở nơi này vô cùng đông đảo. Vừa mới bước vào nơi này,

Vương Lâm đã mơ hồ cảm nhận được vô số oan hồn tồn tại, phát ra tiếng gầm thét ngập trời.

Hắn nhắm hai mắt lại, cảm nhận một lát liền mở bừng đôi mắt, trong mắt lộ ra sát khí, bước từng bước về phía trước. Năm vạn đầu lâu lơ lửng phía sau, từ xa nhìn lại trông như một biển đầu người, khiến người ta phải giật mình.

-Năm vạn đầu lâu, có thể tạo thành sinh tử trận!

Vương Lâm vẫn bước đi. Bên trong Vân Hải tinh vực này năm đó tồn tại vô số đại lục trôi nổi, giờ phút này đã tan vỡ hơn phân nửa, không còn cảnh như trước kia.

Trên những đại lục này có rất nhiều tu sĩ giới ngoại chiếm đóng. Tu sĩ giới ngoại này đã ở trong Vân Hải tinh vực một thời gian dài, bởi vì năm đó Vân Hải tinh vực là tiền tuyến của đại chiến cho nên nơi này hầu như không có tu sĩ giới nội, hầu hết đã tử vong.

Cả Vân Hải tinh vực lúc này đã hoàn toàn trở thành đất đai của giới ngoại!

Thần thức Vương Lâm khuếch tán ra, trong nháy mắt liền bao phủ Vân Hải tinh vực. Bên trong thần thức này, tất cả Vân Hải tinh vực đều hiện

lên dưới thần thức của hắn. Nhìn Vân Hải quen thuộc đã mất đi, sự phẫn nộ trong lòng Vương Lâm ầm ầm tăng mạnh.

Thần thức của hắn khuếch tán ra không ẩn dấu, dùng một phương thức bá đạo báo cho tất cả tu sĩ giới ngoại biết, hắn đã tới!

Trong thần thức này, mọi tu sĩ giới ngoại đang ở trên các đại lục đều bừng tỉnh từ trong đả tọa, chấn động đồng loạt nhìn lên bầu trời. Một cảm giác hãi hùng nhanh chóng nảy sinh trong tâm thần bọn họ.

Vương Lâm thần thức giống như sóng biển ngập trời quét ngang Vân Hải tinh vực, giống như trọng thủy liên tục oanh kích, ầm ầm đánh vào trong lòng tu sĩ giới ngoại.

Sâu trong Vân Hải tinh vực có một viên tu chân tinh hiếm thấy tồn tại. Đây vốn là sơn môn của Phá Thiên tông nhưng giờ phút này đã trở thành một đống đổ nát. Cây cỏ mang màu tím vô tận sinh trưởng trên mặt đất, cao cả trăm trượng. Từ xa nhìn lại, tu chân tinh này giống như mọc tóc vậy.

Cả tu chân tinh này đều bị thứ cây cối màu tím này bao phủ. Ở trung tâm của tu chân tinh, bên trong biển cây cỏ vô tận có một cái gốc lớn hơn mười trượng, trên đó là một đóa hoa khổng lồ màu tím.

Đóa hoa này vẫn chưa nở hẳn mà ở trên đỉnh vẫn là một nụ hoa cỡ mười trượng.

Nụ hoa hình tròn, bên trong mơ hồ trong suốt, không ngờ lại có một nữ tử đang ngồi khoanh chân. Nữ tử này tướng mạo rất xinh đẹp mặc thanh y, đang ngồi đả tọa.

Nụ hoa từ từ nở ra, ngay khi thần thức của Vương Lâm đảo qua tu chân tinh này thì nữ tử bên trong nụ hoa mở bừng đôi mắt.

Trong mắt nàng mang theo vẻ khiếp sợ. Hai mắt nàng mở ra, biển cây cỏ trên tu chân tinh này đồng thời chuyển động.

Cách tu chân tinh này rất xa, trong biển sương mù nơi chiến trường tiếp giáp với giới ngoại năm đó có một đại lục trôi nổi. Trên đại lục này có vô số tu sĩ giới ngoại lúc này đang nhanh

chóng phi hành, từ từ mang tới vô số tảng đá, đang xây dựng một tòa miếu khổng lồ.

Miếu này đã hình thành phần thô, bên ngoài còn có một pho tượng. Phía sau pho tượng này có một cặp cánh màu đen khổng lồ. Hình dáng pho tượng cũng tỏa ra một vẻ uy nghiêm và dữ tợn.

Pho tượng này khắc không phải là người mà là một con dơi khổng lồ!

trên đỉnh đầu con dơi này có một lão già mặc hồng bào đang ngồi khoanh chân. Ấn ký trên mi tâm của lão già không ngờ lại là một con dơi màu đen! Trong tích tắc khi thần thức của Vương Lâm đảo qua, lão già này hoảng sợ mở bừng đôi mắt, đứng phắt dậy nhìn bầu trời, thần sắc trở nên trắng bệch.

Đồng thời trong lúc này, tại La Thiên, hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại đang tụ tập, bên trong đó có mấy bậc toàn năng của giới ngoại đang tọa trấn. Mấy người trong đó chính là những tu sĩ đã vây sát Vương Lâm năm xưa!

Hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại tầng tầng lớp lớp, nhìn dầy đặc, chiếm cứ tinh không vô tận. Thần sắc đám người này lộ vẻ uể oải nhưng sự hung ác lại không tiêu tán chút nào.

Bị hơn mười vạn tu sĩ vây quanh là trận pháp do chín trăm chín mươi tu chân tinh tạo thành. Bên trong trận pháp này, trên mỗi tu chân tinh này đều có một số tu sĩ giới nội. Bọn họ đã ở đây cố gắng chống cự rất lâu rồi.

Ở trung tâm của trận pháp này có một tế đàn hình tròn. Tế đàn này có sương mù mông lung bao quanh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một người đang ngồi.

Trên một tu chân tinh khác, có một nữ tử mặc áo hồng, thần sắc lạnh lùng, cắn môi dưới, ánh mắt dần dần dâng lên vẻ tuyệt vọng.

ở trên một tu chân tinh. Mộc Băng Mi mái tóc bó cao, mặc bạch y, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ mờ mịt. Trên một tu chân tinh khác, những thân ảnh quen thuộc với Vương Lâm đều ở chỗ này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1652 Mạnh mẽ

Vương Lâm ở Vân Hải tinh vực!

Hắn không tiến thẳng tới La Thiên. Lấy lực lượng một mình hắn thì không có khả năng phá vỡ trận đại chiến này. Cho dù hắn có sử dụng cây cung của Lý Quảng thì cũng chỉ có thể thay đổi cuộc chiến trong thời gian ngắn.

Hắn phải tính tới thời gian ba năm.

Mà sau ba năm, khi người của viễn cổ tiên vực đi ra, hắn còn muốn hủy diệt cả giới ngoại. Tất cả đều cần tới cây cung của Lý Quảng. Hắn không có nhiều tiên lực để bắn cung như vậy!

Cho nên hắn biết nguy cơ của La Thiên nhưng không có lựa chọn tới nơi này. Hắn muốn trước tiên giết sạch tu sĩ giới ngoại ở các tinh vực khác. Hắn muốn dùng đầu lâu và nguyên thần của tu sĩ giới ngoại tạo thành một trận pháp cực mạnh!

Vương Lâm đi tới, những đại lục mà hắn đi qua đều vang lên những tiếng động của tử vong. Đầu lâu phía sau hắn đã đạt tới quá năm vạn!

Trong nháy mắt khi đám đầu lâu vượt quá năm vạn, hai tay Vương Lâm điểm về phía tinh không.

-Tay trái là sinh!

Lời nói thốt ra, năm vạn đầu lâu lập tức chuyển động, một nửa phân sang bên trái, chuyển động bên trong tinh không hóa thành một dòng xoáy khổng lồ.

-Tay phải là tử!

Tay phải Vương Lâm điểm một chỉ. Một nửa đám đầu lâu liền lao tới, lại hình thành một dòng xoáy nữa.

Hai mắt Vương Lâm hiện lên vẻ ngưng trọng, nhanh chóng bắt quyết. Những đạo cấm chế

biến ảo ra dung nhập vào bên trong dòng xoáy. Một lát sau, Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng.

Hai dòng xoáy đại biểu cho sinh tử bên ngoài thân thể hắn lập tức xếp chồng lên nhau, trong thời gian ngắn liền hoàn toàn dung hợp trở thành một thể!

Tiếng ầm ầm khiến tinh không run rẩy. Chỉ thấy dòng xoáy đã dung hợp kia liền điên cuồng xoay chuyển, không ngừng khuếch tán ra, trăm trượng, ngàn trượng, thậm chí lên tới mười vạn trượng!

Dòng xoáy khổng lồ ầm ầm chuyển động trên bầu trời phía trên Vương Lâm, khiến như cả tinh không cũng chuyển động theo nó vậy.

-Sinh tử trận, thành!

Vương Lâm cắn chót lưỡi, phun một ngụm tâm thần huyết của bước thứ ba. Đám máu này rơi ra hóa thành một đám sương mù đỏ đậm. dung hợp

vào bên trong dòng xoáy khổng lồ kia.

Cùng với sự dung hợp của nó, những tiếng răng rắc vang lên. Dòng xoáy khổng lồ kia không ngừng lại bất ngờ dừng lại, không những dừng lại mà nó hoàn toàn ngưng kết.

Trong nháy mắt, dòng xoáy đó hoàn toàn ngưng kết, bay trong không trung, thoạt nhìn giống như đã tồn tại vô số năm tháng, bên trong còn lóe lên hồng quang, bộc phát ra một khí thế kinh thiên!

Từ xa nhìn lại, dòng xoáy này giống như một cái bánh xe khổng lồ đang lơ lửng! Bánh xe đó đại biểu cho sinh tử. Nó không chuyển động thì chúng sinh tồn tại, vừa chuyển động thì chúng sinh diệt vong!

Tạo thành dòng xoáy hình bánh xe này chính là năm vạn cái đầu lâu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Thân thể Vương Lâm bay lên, bất ngờ đứng bên trên bánh xe khổng lồ này. Bánh xe không chuyển đông mà ầm ầm lao về phía trước. Hai mắt Vương Lâm lộ những tia sáng kỳ dị, cùng với bánh xe lao thẳng tới một phiến đại lục khác.

Hắn muốn giết người, cũng muốn nhiều đầu lâu và nguyên thần khác, tạo thành trận thứ hai, nhân quả đại trận!

Cả đoạn đường bay đi, những đại lục trước mặt Vương Lâm đều sụp đổ, tất cả tu sĩ giới ngoại trên đó đều tan nát. Đầu lâu của bọn họ bị Vương Lâm lấy đi, lại một lần nữa tạo thành một mảng lớn phía sau lưng hắn!

Đại biểu cho tử vong, thân thể Vương Lâm tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm, giống như vừa đi qua một cơn mưa máu. Hai mắt hắn đỏ bừng, sát lục tràn ngập khắp toàn thân. Sau khi hủy diệt mấy ngàn tu sĩ giới ngoại trên một đại lục, hắn lại từng bước đi tới.

Dần dần số lượng đầu lâu phía sau Vương Lâm lại đạt tới mấy vạn một lần nữa. Nhưng trận giết chóc này còn chưa chấm dứt. Thân thể Vương Lâm nhoáng một cái, tay phải giơ lên đánh xuống một trận. Tiếng ầm ầm vang lên. Đại lục phía trước có rất nhiều tu sĩ giới ngoại chạy tứ tán, thân thể lúc này liền chấn động, nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, đầu lâu bay ra.

Hết thảy mọi chuyện nói thì dài nhưng diễn ra rất nhanh. Cả đoạn đường Vương Lâm quét qua, giết chóc vô số. Tu sĩ giới ngoại tử vong cực nhiều. Một lát sau, ở phía trước Vương Lâm liền xuất hiện một tu chân tinh khổng lồ. Trên tu chân tinh này mọc một biển cây cỏ. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, một luồng khí tức của tu sĩ bước thứ ba từ trên tu chân tinh này bộc phát ra.

Tu chân tinh này chính là nơi nữ tử kia đang hiện diện. Nàng sau khi phát hiện ra thần thức của Vương Lâm không dám ra tay trước, cũng không dám bỏ chạy. Nàng chỉ chờ đợi, chờ đợi Vương Lâm đến nơi này, dựa vào tu chân tinh này mà đánh với Vương Lâm một trận!

Tu chân tinh này đã hoàn toàn bị nàng nắm giữ. Vô số cây cỏ bên trên đó là nơi phát ra hương hỏa hồn của nàng. ở nơi này nàng dù không nắm chắc phần thắng nhưng ở nơi này nàng có thể đạt được trạng thái đỉnh phong của mình!

Một tiếng rít gào chói tai trong nháy mắt khi Vương Lâm đến liền truyền ra từ tu chân tinh

nọ. Trong nháy mắt khi tiếng rít chói tai này truyền ra, vô số cây cỏ trên tu chân tinh này liền điên cuồng mọc lên, từ trăm trượng hóa thành ngàn trượng, cuối cùng thậm chí đạt tới mười vạn trượng, trăm vạn trượng, thậm chí còn lan tràn tiếp tục, càng ngày càng dài!

Trong khoảnh khắc, tu chân tinh trước mắt Vương Lâm liền xảy ra một biến hóa cực kỳ quỷ dị, cả đời hắn chưa từng gặp! Tu chân tinh này dưới sự sinh trưởng của cỏ cây vô tận, từ xa nhìn lại không ngờ biến thành một cái đầu lâu! cây cỏ đang mọc lan tràn ra khỏi tu chân tinh này chính là mái tóc của nó!

Đóa hoa trên tu chân tinh, lúc này từ từ nở ra, để mỹ nữ có dung nhan tuyệt mỹ kia xuất hiện. Miệng nàng thì thào, bao phủ cả tu chân tinh này, khiến cho mặt đất sông núi trên tu chân tinh này đột nhiên biến đổi.

Trong sự biến đổi này, núi sụp đổ, sông cạn khô, lòng sông trống rỗng! Do vậy bề mặt tu chân tinh biến hóa lớn, thể hiện trước mắt Vương Lâm.

hoàn toàn trở thành một cái đầu khổng lồ!

Đây là một cái đầu của nữ tử. Mặt đất biến đổi, không ngờ lại hóa thành dung mạo của nữ tử bên trong đóa hoa. Giữa tinh không nhìn lại, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị!

Tu chân tinh khổng lồ kia lại trở thành đầu nàng, dung nhan tuyệt đẹp, hai mắt nhắm nghiền! Đám cây cỏ hình thành mái tóc, không gió mà tung bay, khiến cho nữ tử này càng xinh đẹp hấp dẫn tới kinh tâm động phách!

Ngọn núi cao tạo thành sống mũi, biển rộng là mắt, tất cả đều thể hiện thần thông kinh người của nữ tử này!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chăm chú nhìn lại. Đúng lúc này thì trên cái đầu do tu chân tinh biến thành, lông mi run lên, trong tiếng ầm ầm vang vọng liền khiến những ngọn núi trên tu chân tinh chấn động sụp đổ. Nữ tử này không ngờ liền mở mắt!

Ánh mắt không có gì đặc biệt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Cũng từ miệng của cái đầu

này, một tiếng thét cao vút chấn động tinh không truyền ra!

-Thần thông không tồi, nhưng tu vi quá yếu!

Tay phải Vương Lâm giơ lên chụp vào hư không phía trước một cái. Bất ngờ huyết kiếm hiện ra, được hắn cầm trong tay. Lúc Vương Lâm giơ tay lên, mắt trái có ánh lửa mờ mờ, mắt phải có lôi đình lóe lên, trên mi tâm, sinh tử, nhân quả, chân giả bổn nguyên hiện lên mờ ảo. Lực lượng hủy diệt của Không Linh trung kỳ trong nháy mắt này dung nhập vào huyết kiếm trên tay phải của hắn!

Huyết kiếm phát ra tiếng reo vang kinh thiên, giống như vô cùng hưng phấn, giống như khao khát đã vô số năm, cuối cùng trong lúc này mới bộc phát được toàn bộ lực lượng trong tay Vương Lâm!

Cái đầu đang mở mắt, phát ra tiếng rít chói tai, dường như đang niệm chú ngữ vậy. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, cầm huyết kiếm chém thẳng xuống cái đầu lâu!

Một kiếm hạ xuống, tinh không oanh động. Tiếng gió rít thay thế tất cả. Một luồng kiếm quang khai thiên, dài vô tận, giống như có thể cắt đứt mọi chướng ngại từ trên bầu trời ầm ầm giáng xuống, trong nháy mắt đã đánh lên mi tâm của cái đầu lâu kia. Hai mắt nữ tử lộ vẻ sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng, đột nhiên bị cắt đứt thần thông, bị một nhát chém từ mi tâm bổ đôi cả tu chân tinh có hình cái đầu này.

Ánh sáng lóe lên, xuyên thấu qua thân thể. Khuôn mặt nữ tử kia hiện lên một vết nứt nhỏ, ầm ầm phân ra làm hai. Bổn tôn của nữ tử kia đang ở trong đóa hoa, ánh mắt lộ vẻ mê man, thân thể và đầu cũng bị chia lìa.

Tay phải Vương Lâm hạ xuống, huyết quang tiêu tán không còn. Hắn đi tới cạnh tu chân tinh này, tay trái tùy ý chụp một cái vào chiếc đầu lâu.

Lập tức đầu lâu vừa bị chia lìa khỏi thân thể của nữ tử liền từ trong tu chân tinh bay lên, rơi vào trong tay Vương Lâm, bị hắn ném về phía sau, sau đó rời đi.

Cho tới khi rời khởi tu chân tinh này rất lâu rồi, nó mới hoàn toàn tan vỡ, sụp đổ hoàn toàn.

Vân Hải tinh vực đối với tu sĩ giới ngoại là một cơn ác mộng, dường như không bao giờ kết thúc. Hễ là nơi mà thần thức của Vương Lâm bao phủ, thân ảnh hắn lần lượt xuất hiện, những tu sĩ giới ngoại ở nơi đó toàn bộ đều khó thoát chết!

Chẳng có kẻ nào có thể ngăn cản bước chân Vương Lâm. Hắn lưu lại mùi máu tanh, mang theo những chiếc đầu lâu phong ấn linh hồn và nguyên thần rời đi. Đám đầu lâu phía sau Vương Lâm lúc này đã lại đạt tới con số năm vạn!

Sau khi lấy sạch đầu lâu trên một đại lục cuối cùng trong sương mù ở chiến trường Vân Hải tinh vực, hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, quay đầu nhìn về phía xa xa. ở nơi đó, nơi tiếp giáp với giới ngoại, có một lỗ hổng.

Lúc này đang có một đại lục trôi nổi ở đó. Đại lục này di chuyển rất nhanh, bên ngoài có mấy ngàn tu sĩ đồng thời ra tay, khiến đại lục này bay nhanh về phía lỗ hổng tới giới ngoại, càng ngày càng gần. Vương Lâm trong lúc nhìn đến thì một nửa của nó đã lọt vào lỗ hổng, tiến vào trong Thái cổ Tinh Thần.

-Muốn chạy sao, chậm rồi!

Tay phải Vương Lâm vung lên, hướng về phía trước điểm một chỉ. Bánh xe đại biểu cho sinh tử ở dưới chân hắn liền lao thẳng tới, ầm ầm phá tan tinh không, bất ngờ đánh thẳng về phía đại lục đang bay ra kia.

-Mượn đầu các ngươi đến tế sinh tử đại trận của Vương mỗ! Chấm dứt giết chóc tại Vân Hải tinh vực!

Trong khoảnh khắc, trên đại lục đã tiến vào Thái cổ Tinh Thần một nửa kia, sương mù nhanh chóng chuyển động. Bánh xe sinh tử ầm ầm xuất hiện!

Sau khi xuất hiện, một cảm giác áp bách không cách nào hình dung nổi liền tràn ngập đại lục này. Lão già trên pho tượng sắc mặt đại biến. Hắn nhìn thấy một bánh xe đang chậm rãi chuyển động!

Sinh tử, đó là một vòng tròn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1653 Hướng về La Thiên

Sinh Tử đại trận từ bên trong dòng xoáy hiện ra, đọng lại thành một bánh xe. Nó bất động thì sinh tử bất động. Nếu nó chuyển động sinh tử lập tức đảo ngược!

Bánh xe kia xoay tròn, trong tiếng ầm ầm như từ vực ngoại truyền tới, phá tan hư không phủ xuống phiến đại lục bị phủ trong sương mù này. Một vòng xoay chuyển, quyết định sinh tử!

Sự trấn áp này chính là trấn sinh, áp tử, trong lúc sinh tử bị trấn áp, hủy diệt tất cả linh hồn và nguyên thần, làm mọi vật hữu hình tan nát!

Tiếng chấn động kinh thiên vang lên đỉnh tai nhức óc. Hầu như chỉ trong thời gian ngắn, trên đại lục này liền xuất hiện những cái khe như sông ngòi chằng chịt, lan ra vô tận, hóa thành tiếng gầm thét truyền khắp bốn phía.

Thậm chí một số tu sĩ tu vi yếu trong khi bị trấn áp, thân thể tan nát, nguyên thần lập tức bị phong ấn bên trong đầu lâu.

Lão già kia khóe miệng cũng tràn máu tươi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, gắng gượng gầm lên, thân

thể bay lên, hai tay bắt quyết. Lập tức liền có một luồng hắc phong bao phủ lấy thân thể hắn, trong tiếng gào thét cuốn động thành dòng. Từ xa nhìn lại, nó giống như hóa thành một cái miệng khổng lồ, lao thẳng lên bánh xe trên bầu trời, nhìn như muốn thôn phệ cả bánh xe này vậy!

Không biết tự lượng sức!

Trong nháy mắt khi bánh xe chuyển động, hắc phong tràn ngập thân thể lão giả hóa thành cái miệng khổng lồ ầm ầm bành trướng ra, cuối cùng lớn tới hơn mười vạn trượng, miễn cưỡng có thể vượt qua kích thước bánh xe sinh tử, cắn về phía nó một cái.

Trong tiếng gầm cuồng bạo, cái miệng khổng lồ kia nuốt lấy bánh xe sinh tử. Nhưng ngay trong nháy mắt này, những tiếng kêu thảm thiết từ bên trong cái miệng đó truyền ra. Chỉ thấy cái miệng do hắc phong tạo thành ầm ầm chấn động, bộc phát ra một lực lượng kinh thiên. Lực lượng này ẩn chứa sinh tử, tỏa ra sự trấn áp.

cũng trong tích tắc này, thân thể lão già từ bên trong hắc vụ bị đánh bật ra, phun máu tươi, rơi thẳng xuống dưới mặt đất, ầm một tiếng liền nện thẳng lên tòa miếu giờ đã trở thành một đống đổ nát.

Trong hố sâu do hắn tạo ra, toàn thân lão già vô số vết thương, máu tươi nhuốm đỏ y phục, thần sắc uể oải, hai mắt lộ vẻ sợ hãi tới cực hạn. Hắn gắng gượng muốn đứng dậy.

Cảnh tượng giống như cửu kiếp giáng xuống, trời long đất lở!

Cả đại lục không ngừng chấn động, bắt đầu sụp đổ. Những tảng đá khổng lồ khắp nơi tan nát, rơi về bốn phía, không ngừng hóa thành những mảnh nhỏ lan ra.

-Giết chóc tại Vân Hải tinh vực, kết thúc!

Vương Lâm nhắm hai mắt, tay phải vung về phía trước.

Thân thể lão già kia lập tức nổ tung, huyết nhục văng khắp nơi, cái đầu lâu có phong ấn nguyên thần và hồn phách bị lực lượng khi thân thể nổ tung bắn lên không trung.

Dù là một nửa đại lục đã tiến vào bên trong lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận cũng không thoát khỏi cảnh bị hủy diệt, biến thành bụi bặm, vĩnh viễn biến mất trong tinh không!

Nhìn lại một lần cuối, ánh mắt lạnh lùng, Vương Lâm xoay người hướng về nơi hắn muốn tới, từng bước rời đi!

Hướng về phía La Thiên, Vương Lâm bước từng bước. Phía sau hắn là mấy vạn đầu lâu gào thét thê lương, tiếng gào truyền khắp tinh không. Phía dưới thân thể hắn, bánh xe sinh tử bất

động cũng lao theo.

Vương Lâm giơ tay phải lên, năm ngón tay mở ra, hướng về phía dòng xoáy do đám đầu lâu tạo thành đột nhiên nhấn một cái. Một chưởng này đánh ra khiến dòng xoáy ầm ầm chuyển động nhanh chóng. Mấy vạn đầu lâu gắn bó chặt chẽ, không còn phân biệt rõ được nữa.

Từ xa nhìn lại, lúc này trên dưới thân thể Vương Lâm có hai bánh xe khổng lồ. Hắn ở chính giữa, nắm giữ sinh tử, nhân quả, mái tóc bạc trắng tung bay, lộ ra một luồng sát lục băng hàn tới cực điểm.

-La Thiên...

Thân ảnh Vương Lâm nhoáng lên, cùng với hai bánh xe khổng lồ liền biến mất, lúc xuất hiện không ngờ đã bước vào La Thiên!

Bên trong La Thiên Tinh Vực lúc này trong đại trận do chín trăm chín mươi tu chân tinh đang bị tu sĩ giới ngoại bao phủ tầng tầng lớp lớp, giờ phút này tất cả đám tu sĩ giới nội thần sắc đều lộ vẻ bi tráng. Họ biết trận chiến này giới nội đã thất bại rồi!

Chín trăm chín mươi tu chân tinh này là do bọn họ lựa chọn từ tứ đại tinh vực tới, chính là căn cơ cuối cùng của giới nội. Nhưng lúc này nó cũng không ngăn cản được, dưới thần thông

của tu sĩ giới ngoại đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, giống như tùy lúc có thể bị hủy diệt.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khiến tinh không run rẩy. Trong giờ phút này, chỉ thấy một tu chân tinh lúc này không thể thừa nhận nổi lực lượng công kích, ầm ầm nổ tung, hóa thành một cơn lốc quét về bốn phía.

Đại lục trên tu chân tinh này vỡ vụn, nước biển hóa khí, cả tinh cầu vỡ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi. Tinh hồn của tu chân tinh này tan thành mây khói.

Trong tích tắc khi tu chân tinh này tan nát, tu sĩ giới ngoại liền hô vang. Chỉ thấy mấy chục vạn tu sĩ đồng loạt lao tới, thi triển ra thần thông pháp bảo, hướng về phía trận pháp tiếp tục triển khai công kích điên cuồng.

Công kích như vậy trong mấy tháng này đã xảy ra nhiều lần, mỗi lần dù không thể phá vỡ tinh trận này nhưng cũng có thể khiến tu chân tinh dần dần sụp đổ.

Cho tới ngày nay, tu chân tinh nơi này đã không còn chín trăm chín mươi nữa mà chẳng còn tới ba trăm

Bậc toàn năng bước thứ ba xuất thủ lúc này đều là dưới Không Huyền. Mấy người tu vi Không Huyền chưa ra tay mà phiêu phù bốn phía, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại. Mục đích của bọn

họ lúc này là ngăn cản tu sĩ giới nội, dùng cách hủy diệt tinh trận để đồng quy vu tận!

Bậc toàn năng cấp Không Huyền có năm người, trong đó có ba tiên phi, còn hai người nữa cũng từng tham gia trận đánh sinh tử với Vương Lâm. Ngoài ra còn có một người mặc áo tím trông như một quý phụ.

Ngoài ra thì còn có hai bậc toàn năng Không Huyền khác Vương Lâm cũng quen biết. Đó là bà lão và lão già áo đen trong trận chiến sinh tử năm đó với hắn.

Những người xuất hiện trong đại kiếp sinh tử năm đó ngoài Chưởng Tôn và văn sĩ trung niên và Hư Thần Thiên Tôn đã chết ra thì toàn bộ đều ở đây!

Bởi sự có mặt của mấy bậc toàn năng Không Huyền này mà tu sĩ giới nội mấy lần thử nhưng cuối cùng không thể hủy tinh đồng diệt với tu sĩ giới ngoại, chỉ còn có cách trơ mắt nhìn tinh trận từ từ sụp đổ.

Tu sĩ giới ngoại trừ mấy bậc toàn năng Không Huyền ra còn có bảy người. Bảy người này tu vi đều đạt tới Không Niết hoặc Không Linh. Đám người này dẫn theo tu sĩ giới ngoại tấn công vào tinh trận.

Tiếng ầm ầm truyền khắp La Thiên, rơi vào trong tai người khác mà chấn động tâm thần. Ngoài bảy người này, bên trong đám tu sĩ giới ngoại

đang bao quanh còn có một nữ tử. Tướng mạo nữ tử này rất xinh đẹp. Nàng lạnh lùng nhìn tinh trận, thần sắc hơi có vẻ sầu lo.

Nàng chính là phân thân của Vân Lạc đại ti mà bổn tôn đã tử vong!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1654 Nữ nhi của Thanh Thủy

-Hắn tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng như vậy...năm đó tương lai mà ta đã tính toán, rốt cục là thật...hay là giả...

Sầu lo trong lòng Vân Lạc đại ti theo thời gian trôi qua càng ngày càng đậm.

Nàng vĩnh viễn không thể quên cảnh tượng năm đó, nàng trong khi tính toán thấy được cái bóng Cổ Thần hủy diệt Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại kia.

Giờ phút này nàng nén âu lo trong lòng, ngọc thủ chỉ về phía trước. Lập tức tu sĩ giới ngoại bốn phía liền gào thét lao tới.

Đại quân giới ngoại tám hướng giống như tám thanh kiếm sắc bén lần lượt công kích, hướng về khu vực cuối cùng còn có thể phòng thủ của giới nội tấn công.

Tiếng ầm vang không ngừng nổi lên. Không bao lâu sau, một tiếng chấn động truyền khắp tám phương. Lại có một tu chân tinh bị hủy diệt, hóa thành gió lốc tràn ra, bị mấy bậc toàn năng Không Huyền đứng đó phất tay một cái khiến cho tiêu tán, không thể lan tới tu sĩ giới ngoại.

Mộc Băng Mi đứng trên một tu chân tinh. Bốn phía nàng là mấy ngàn tu sĩ Thần Tông. Sau mấy năm trở thành tông chủ Thần Tông, Mộc Băng Mi lấy mị lực đặc biệt của mình, hơn nữa bằng lời nói của Vương Lâm năm đó khiến cho Thần Tông nghe lệnh, trong cuộc chiến Vân Hải tinh vực thậm chí tại cuộc quyết chiến ở Côn Hư. Thần Tông còn toàn lực xuất kích.

Tử thương thảm trọng. Mộc Băng Mi hai lần suýt tử vong, cuối cùng sống sót nhưng tu sĩ Thần Tông, cũng chỉ còn mấy ngàn người.

-Tông chủ. xin tới trung tâm tế đàn. Nơi này đã có chúng ta.

Một lão già bạch my ở bên cạnh Mộc Băng Mi, thần sắc lộ vẻ bi ai, hướng về phía Mộc Băng Mi ôm quyền nói.

Lời này nói ra, tu sĩ Thần Tông còn lại đều nhìn về phía nàng, ôm quyền nói giống vậy!

-Xin mời tông chủ đi trước tới tế đàn trung tâm, nơi này đã có chúng ta!

Ánh mắt Mộc Băng Mi bình thản. Nàng nhìn những người của Thần Tông vẫn theo mình chiến đấu mà nhìn lên bầu trời. Nơi nàng đang nhìn tới là nơi mọi người đều biết, có tu sĩ giới ngoại đang triển khai thần thông oanh kích.

Ở giữa nàng và tu sĩ giới ngoại có một tấm màn ánh sáng của tinh trận. Tu sĩ giới ngoại đang oanh kích lên đó, một khi tấm màn này sụp đổ thì tu chân tinh này cũng sẽ diệt vong.

Trong đám tu sĩ giới ngoại kia có một thanh niên mặc thanh sam. Tướng mạo người này tuấn lãng nhưng lại lộ ra một vẻ dâm tà. Hai tay hắn lượn lờ vô số những oan hồn của nữ tử, tạo thành thần thông, trong tiếng gào thét thê lương không ngừng công kích vào màn sáng.

Ánh mắt thanh niên này xuyên qua tấm màn, nhìn vào người Mộc Băng Mi ở phía xa xa, khóe miệng nở nụ cười:

-Mỹ nhân chớ có sốt ruột, tấm màn này sẽ mở ra nhanh thôi. Nghe nói ngươi là hồng nhan của Phong Tôn đã chết. Bổn công tử đối với phụ nữ của người khác luôn rất có hứng thú muốn song tu.

Những lời nói của thanh niên này từ bên ngoài màn sáng truyền tới. Mặc dù tiếng chấn động do thần thông của mấy vạn tu sĩ gây nên cũng không cách nào át đi tiếng nói này.

Thanh niên này chính là một trong bảy bậc toàn năng dưới không Huyền!

Tay phải hắn giơ lên, ngón tay chỉ về phía Mộc Băng Mi ở trên tu chân tinh trong tấm màn sáng, miệng nở nụ cười.

-Ngươi xứng sao!

Thần sắc Mộc Băng Mi bình tĩnh nhưng ánh mắt lộ hàn quang. Thanh niên này tên là Đạo Phi Hủ, là tộc trưởng Phi tộc của giới ngoại, am hiểu thuật song tu, tính cách tàn nhẫn. Đệ tử Thần Tông chết trong tay hắn không hề ít.

Mà tên Đạo Phi Hủ này thích không chỉ nữ nhân, thậm chí một số nam tử tướng mạo tuấn kiệt cũng bị hắn bắt. Mộc Băng Mi hai lần gặp phải nguy cơ sinh tử, trong đó một lần là bị người này đuổi giết. Nếu không phải năm đó có Thanh Thủy ra tay thì nàng khó thoát khỏi cảnh bị làm nhục.

-Tông chủ!! Xin tông chủ tiến vào tế đàn trung tâm! Lão phu không tin Phong Tôn đã chết. Nếu tông chủ có chuyện gì bất trắc, tới khi Phong Tôn trở về, chúng tôi...

Giọng nói của lão già bạch mi bên cạnh Mộc Băng Mi lộ vẻ lo lắng.

-Ta là tông chủ của Thần Tông.

Mộc Băng Mi nhẹ giọng nói, lời nói lộ vẻ kiên quyết!

ở một hướng khác, nữ tử áo hồng năm xưa cũng đang đứng trên một tu chân tinh. Phía sau nàng là tu sĩ tới từ Côn Hư của Tu Chân Liên Minh năm đó. Tu Chân Liên Minh dù đã tan rã nhiều năm nhưng tu sĩ còn lại không ít, chỉ là những năm gần đây trong chiến tranh không ngừng, lúc này chỉ còn lại không tới ba nghìn.

Ba nghìn tu sĩ này toàn bộ đều tới từ Côn Hư. Thần sắc bọn họ uế oải nhưng đứng ở nơi này, đứng ở bên cạnh nữ tử áo hồng, ánh mắt vẫn lộ vẻ quyết tử! Tấm màn sáng của tinh trận trên bầu trời lúc này có mấy vạn tu sĩ giới ngoại đang điên cuồng công kích, tiếng ầm vang ngập trời. Trong đám tu sĩ giới ngoại này có một nam tử trung niên, vẻ mặt hung tàn, ra tay là phong lôi cuồn cuộn, hình thành vô số thiên lôi và cuồng phong oanh kích xuống.

Một công kích của hắn có thể so với mấy vạn tu sĩ toàn lực đánh ra!

Người này cũng là một trong bảy bậc toàn năng! thân thể hắn cực kỳ khôi ngô, nhìn lại giống như một ngọn hung sơn, ra tay liền gầm lên liên tục, nhe răng cười mang theo mấy vạn tu sĩ công kích về tấm màn sáng. Tấm màn vặn vẹo, xuất hiện dấu hiệu không thể chịu nổi nữa.

-Tất cả phải kết thúc rồi sao...như vậy cũng tốt...

Thần sắc nữ tử áo hồng lộ vẻ uể oải. Thân thể nàng thoạt nhìn rất nhu nhược, giống như gió

thối cũng ngã xuống, sau khi thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời liền nhìn các đạo hữu Côn Hư bên cạnh.

Nàng đang muốn nói gì đó thì lại bị tiếng ầm vang từ phía xa xa cắt đứt.

Một tu chân tinh phía xa ầm ầm sụp đổ, mấy ngàn tu sĩ giới nội trên đó dưới một cái vung tay của một lão già áo lam liền lập tức tử vong. Lại có một tu chân tinh bị hủy diệt rồi.

Tinh trận này vốn có chín trăm chín mươi tu chân tinh tạo thành, mỗi tu chân tinh đều sinh ra một tấm màn sáng phòng hộ. Chín trăm chín mươi tấm màn dung hợp làm một, tạo thành phản lực vô cùng đáng sợ.

Nhưng lúc này một khối tu chân tinh bị hủy diệt, tấm màn sáng của tinh trận bị mở ra uy lực lại yếu đi rất nhiều.

-Sống là người giới nội, chết là hồn giới nội...chỉ là trong lòng vẫn không cam...ta còn chưa nói cho hắn biết ta là ai...

Nữ tử áo hồng quay đầu, nhẹ giọng thì thào.

Tinh trận ở hướng tây, dưới sự oanh kích của mấy vạn tu sĩ, bên trong một tấm màn ánh sáng đang vặn vẹo như sắp sụp đổ, Tây Tử Phượng cắn môi dưới, đang đứng bên cạnh một đám tu sĩ La Thiên. Bên cạnh nàng còn có chiến Không Liệt và Thân Công Hổ.

Viêm Lôi Tử không ngờ cũng đang ở đây.

Bọn họ đều là tu sĩ La Thiên, lúc này đối mặt với mấy vạn tu sĩ bên ngoài tấm màn đều cảm thấy vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn tấm màn sáng bị phá hủy dần dần, đợi tới khi tấm màn bị phá hủy hoàn toàn thì bộc phát ra lực lượng sinh mạng cuối cùng.

-Lúc màn sáng sụp đổ, đó là khoảnh khắc ta tự bạo. Các người chuẩn bị cho tốt đi...

Tiếng nói của Viêm Lôi Tử vang lên trầm thấp, chậm rãi mở miệng.

Bọn họ không phải là nhóm người đầu tiên lựa chọn tự bạo. Trên thực tế, tu chân tinh trong tinh trận này hầu như khi màn sáng vỡ tan trong nháy mắt, các tu sĩ đều lựa chọn tự bạo.

Tiếng ầm vang từ xa xa vọng lại. Lại có một tu chân tinh bị hủy diệt tấm màn bảo vệ, sụp đổ.

Một tiếng kêu vang vọng từ bên trong trong tinh trận truyền ra. Chỉ thấy một luồng thanh quang trực tiếp bay khỏi tinh trận, lao thẳng về phía đại quân của tu sĩ giới ngoại. Ngay trong tích tắc thanh quang xuất hiện, một tiếng cười dài vang lên. Lão già mặc áo đen đã từng vây sát Vương Lâm bước tới, trong phút chốc va chạm với thanh quang.

Ầm một tiếng, thanh quang hơi tan ra, lui lại phía sau mấy bước. Lão già mặc áo đen thụt lui trăm trượng, ánh mắt bừng sáng, nhe răng cười, hai tay bắt quyết, hắc vụ tràn ngập bát phương.

-Một tiên đế Vũ Giới Thanh Lâm giỏi lắm, không hổ là đệ tử của lão già Phong Tôn kia! Tu vi rõ ràng không bằng lão phu mà lại có thể mượn lực lượng hương hỏa!!

Thanh quang tan rã, lộ ra thân ảnh của Thanh Lâm. sắc mặt hắn tái nhợt, cơ thể vốn đã bị trọng thương, sau khi điều tức một chút lại đi ra, đánh với bậc toàn năng giới ngoại một trận.

Từ khi bị vây tới giờ hắn đều như vậy!

Ngay trong tích tắc khi Thanh Lâm xuất hiện, trong tinh trận liền có hàn khí cuồn cuộn bốc lên. Một nữ tử mặc tử y xuất hiện. Thần sắc nàng nhu hòa nhưng hai mắt lại tràn ngập sát khí. Nàng đến từ Triệu Hà, là người đứng đầu Triệu Hà!

Trong nháy mắt khi nàng đi ra, từ trong mấy bậc toàn năng giới ngoại Không Huyền liền truyền ra tiếng cười duyên. Chỉ thấy tiên phi năm đó hủy ngũ tạng của Vương Lâm thân thể liền mờ ảo hiện ra. đi thẳng về phía nữ tử mặc tử y kia.

Bên trong tinh trận còn không nhiều kia, trong tế đàn bị sương mù bao phủ, Thanh Thủy đang ngồi khoanh chân. Thân ảnh của hắn bị sương mù che dấu, mơ hồ lộ sự run rẩy, thần sắc vặn vẹo, lộ ra sự thống khổ vô tận.

Thất khiếu của hắn có bảy luồng hắc khí lượn lờ. Bảy luồng hắc khí này giống như bảy con độc xà, trong lúc vặn vẹo khiến cho Thanh Thủy dù giãy dụa thế nào cũng không thể bức ra hoàn toàn.

Phía sau Thanh Thủy, Hồng Sam Tử cũng đang ngồi khoanh chân, hai tay bắt quyết không ngừng đánh xuống lưng Thanh Thủy, trợ giúp hắn bức bảy luồng hắc khí này ra.

-Hồng Sam Tử. không cần quản ta nữa!

Thanh Thủy mở bừng đôi mắt, đồng tử đã xuất hiện vẻ tan rã, trong vặn vẹo mơ hồ có bảy điểm đen di chuyển.

-Ta nếu không giúp ngươi thì không tới ba khắc ngươi sẽ tử vong!

Trán Hồng Sam Tử đầy mồ hôi, tay phải giơ lên hướng về phía ngoài tế đàn vung lên. Lập tức một đạo hắc quang đột nhiên xuất hiện, hóa thành một con rối, lao thẳng ra ngoài trận. Bản thân hắn thì lại điểm một ngón tay lên phía sau lưng Thanh Thủy.

Thanh Thủy cắn răng gầm nhẹ, sát lục bổn nguyên trong cơ thể ầm ầm bộc phát, va chạm với đầu ngón tay của Hồng Sam Tử phía sau, thân thể lảo đảo, phun một ngụm máu tươi, quay đầu rống to.

-Không cần quản ta nữa!

Hồng Sam Tử nhìn Thanh Thủy thật sâu, trong mắt lộ vẻ bi ai, hướng về phía ngoài tế đàn bước đi, thần sắc lộ vẻ kiên quyết, ầm ầm đi tới. Bà lão bước thứ ba của giới ngoại cười lạnh đón hắn.

Thanh Thủy ở trên tế đàn thở hổn hển, trong miệng không ngừng có máu tươi đen kịt chảy ra. Trước mắt hắn hơi mơ hồ nhưng giãy dụa ngẩng đầu

lên, nhìn về phía xa xa. Nơi đó là nơi tu chân tinh mà nữ tử áo hồng đang đứng.

-Là nó sao...hắn là nó rồi...

Ánh mắt Thanh Thủy lộ vẻ nhu hòa. Hắn rất nhiều năm trước đã nhận ra. Chẳng qua hắn không dám đi kiểm nghiệm.

Đúng lúc này thì đột nhiên tấm màn sáng trên tu chân tinh của nữ tử áo hồng ầm ầm chấn động, bị lực lượng phong lôi của đại hán phá tan. Đại hán nọ trong tiếng cười điên cuồng, kéo theo mấy vạn tu sĩ lao thẳng tới tu chân tinh đó.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1655 Chưởng Tôn hiện !

Thân thể Thanh Thủy chấn động, hai mắt vốn ảm đạm đột nhiên bừng sáng, giống như bộc phát ra ánh sáng mạnh mẽ cuối cùng của tính mạng. Hắn đã mất đi song thân, mất đi người yêu, mất đi hết thảy bằng hữu tại tiên giới, cuối cùng ngay cả Vương Lâm hình như cũng đã tử vong.

Hắn đã mất đi hết thảy!

Hắn tuyệt đối không cho phép mình mất đi nữ tử áo hồng này nữa. Nữ tử này Thanh Thủy cảm nhận được khí tức của hồn phách nữ nhi!

Luồng khí tức đó khiến Thanh Thủy năm đó vô cùng kích động. Hắn cười như điên, từng nhìn kỹ nàng vô số lần, giống như đó là táng mạng của hắn được kéo dài vậy.

Nàng chính là tất cả của hắn!

Mặc dù Thanh Thủy bị trọng thương, mặc dù lúc này hắn không có Hồng Sam Tử trợ giúp, không thể sống quá ba khắc nhưng trong ba khắc sinh tồn này, hắn quyết không để cho nữ nhi của mình chịu nửa điểm tổn thương!

Đây là việc mà một người phụ thân áy náy với nữ nhi của mình đời đời kiếp kiếp, phải tìm kiếm thật lâu mới thấy muốn làm!

Miệng hắn gầm lên giống như dã thú, thân thể run rẩy, bàn tay phải vỗ mạnh xuống mặt đất tế đàn. Tiếng động kinh thiên vang lên. Vị trí tế đàn bị hắn vỗ liền vỡ vụn. Một lực phản chấn cực mạnh từ bên trong tế đàn ầm ầm truyền ra.

Nương theo lực lượng này truyền vào trong cơ thể, thân thể Thanh Thủy bay vọt khỏi tế đàn, lao ra khỏi sương mù hướng về phía tu chân tinh vừa bị phá tan kia lao tới!

Hai mắt hắn đã mơ hồ, thế giới trước mắt không còn thấy rõ ràng. Nhưng giờ phút này thứ duy nhất hắn có thể thấy rõ chính là thân ảnh của nữ tử ở trên tu chân tinh kia!

Sắc mặt nữ tử áo hồng tái nhợt, tiếng ầm vang quanh quẩn bên tai. Nàng nhìn đại hán bên ngoài tấm màn sáng đã bị đánh tan, mang theo lực lượng phong lôi ầm ầm lao tới, phía sau còn có mấy vạn tu sĩ nhảy vào.

Nàng cảm nhận được tu chân tinh dưới chân đang run rẩy kịch liệt khi đại hán và mấy vạn tu sĩ đang lao tới, dường như không thể chịu đựng nổi luồng uy áp này, bắt đầu sụp đổ.

Mặt đất đột nhiên hiện ra vô số khe nứt, chấn động kịch liệt nhưng đang chuyển động không ngừng. Những tu sĩ Côn Hư bên cạnh nàng lúc này hai mắt đỏ bừng, gầm nhẹ, không tiếc hết thảy lao lên, giống như thiêu thân lao vào lửa, nhầm thẳng vào đám tu sĩ giới ngoại xâm lấn kia!

Thiêu thân lao vào lửa, nó không biết chết là thế nào. Hoặc cũng có thể nó biết!

Cuồng phong gào thét, trên khuôn mặt tái nhợt của nữ tử áo hồng có một tia hồng nhuận khác thường. Trong mắt nàng còn có vẻ không nỡ nhưng vẫn quyết đoán bước về phía trước, thân thể tiến tới.

Tu vi nàng không cao nhưng nàng là người giới nội. Nàng sợ chết nhưng lại không úy kị việc khi giới nội thất thủ mà cùng sống chết!

Đại hán trong bảy bậc toàn năng của giới ngoại lúc này mang theo phong lôi, cười nanh ác, thân thể nhoáng lên, không để ý tới những tu sĩ giới nội xem ra cực kỳ yếu nhược này, giơ tay phải lên hung hăng nhấn xuống một cái.

Một chưởng này đánh xuống, phong lôi chấn động. Chỉ thấy hắc phong hóa thành một cơn gió lốc, bên trong có vô số lôi cầu hỗn loạn, giống như hóa thành một con Lôi Long màu đen dài vạn trượng, vừa gầm thét vừa lao về phía mặt đất!

trở ngại duy nhất trước nó đi tới chính là nữ tử áo hồng kia!

Thân thể đại hán phong lôi đứng trên đầu con lôi long, thân thể ào ào lao tới xuyên qua mấy ngàn tu sĩ, trong phút chốc chỉ còn cách nữ tử áo hồng chưa tới mười trượng.

-Tu sĩ thấp hèn.

Ánh mắt đại hán lộ vẻ khinh thường. Trong mắt hắn nữ tử áo hồng này căn bản không có tư cách tồn tại. Mục tiêu của hắn là hủy diệt tu chân tinh này, sau đó đi tới tu chân tinh tiếp theo!

Nhưng ngay trong lúc tới gần nữ tử áo hồng này mười trượng, đại hán đột nhiên biến sắc, ngẩng phắt đầu, hai mắt nhìn về tế đàn sâu trong tinh trận.

Một tiếng gầm như dã thú từ sâu bên trong tế đàn cuồn cuộn vang lên, mang theo luồng khí thế hủy thiên diệt địa, mang theo ý muốn không cho bất cứ kẻ nào trong thiên hạ thương tổn nữ tử này, mang theo nỗi giận dữ đau đớn của người cha, ầm ầm tràn tới.

-Ngươi chết cho ta!!

Huyết quang lóe lên. Vô số bông tuyết màu đỏ đột nhiên xuất hiện trong tinh không. Những bông tuyết này lộ ra hàn ý vô tận, nhanh chóng chuyển động. Ở bên trong những bông tuyết này, thân thể Thanh Thủy ầm ầm lao tới. Lúc này hắn đã đạt tới cực hạn. Hắn đã điên cuồng rồi. Sát lục bổn nguyên lúc này trong cơ thể hắn ầm ầm tuôn ra, kinh thiên động địa, thậm chí ngay cả những người còn lại đang giao chiến cũng đều cảm nhận được, đưa mắt nhìn tới.

Sắc mặt đại hán phong lôi kia kịch biến. Hắn nhận ra Thanh Thủy, hắn biết được sự cường hãn của đối phương. Tu vi Không Niết cơ hồ không người nào là đối thủ của Thanh Thủy. Lúc này hắn không cần nghĩ ngợi, thân thể lập tức dừng lại, điều khiển con Lôi Long màu đen không đánh

xuống mặt đất nữa mà chuyển hướng điều khiển con Lôi Long đối kháng với Thanh Thủy

Nhưng hành vi của hắn lại càng làm cho Thanh Thủy điên cuồng hơn, đạt tới đỉnh điểm chưa bao giờ có được!

Nữ tử áo hồng kia cách hắn quá gần, lúc này đầu Lôi Long gào thét quay ra sẽ lập tức đụng tới nữ tử này. Quan hệ của nàng và Thanh Thủy trong thiên địa này không ai biết tới, cho dù là Vương Lâm cũng không biết. Chỉ có mình Thanh Thủy là người hiểu rõ mà thôi!

Giờ phút này hai mắt Thanh Thủy đỏ rực, hầu như chỉ trong nháy mắt đã ập tới, trực tiếp

đứng trước nữ tử áo hồng ánh mắt đang lộ vẻ mê man kia, tay phải giơ lên túm lấy đầu Lôi Long màu đen, gầm thét ném mạnh ra ngoài.

-Ngươi chết đi cho ta!

Lôi Long màu đen bị Thanh Thủy bắt được trong chóp mắt, bông tuyết màu đỏ ở bốn phía liền lập tức ập tới, bao vây con Lôi Long màu đen lại. Những tiếng răng rắc vang lên. thân thể con Lôi Long màu đen liền lập tức cứng đờ.

Trong tay Thanh Thủy cũng tuôn ra sát lục tâm cực mạnh, toàn bộ ầm ầm tràn vào trong cơ thể Lôi Long màu đen ném nó đi. Lôi Long trong tiếng gào thét kinh thiên, toàn thân liền chia năm xẻ bảy!

Đại hán đứng trên đầu nói cũng phun máu tươi, hoảng sợ, thân thể bị cuốn về phía sau. Nhưng Thanh Thủy lại bước một bước tới trước người đại hán, tay phải giơ lên hung hăng chặt xuống!

Một chém này khiến cho đại hán hồn phi phách tán, cảm giác nguy cơ sinh tử tràn ngập toàn thân. Hắn nghĩ rằng mình sẽ phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa! Lực lượng một nhát chém này ẩn chứa sát lục khó có thể tưởng tượng nổi.

Một tiếng ầm vang kinh thiên nổ ra. Đại hán liên tục phun máu tươi, thân thể bịch bịch bịch lui lại phía sau trăm trượng, khuôn mặt hiện ra một vết thương máu thịt mơ hồ. vết thương này kéo dài từ mi tâm tới ngực, giống như là muốn xẻ đôi Thân thể hắn ra vậy!

Nhưng Thân thể hắn lại không bị chặt đứt. Luồng khí sát lục kia ầm ầm đánh tới rồi nhanh chóng suy yếu, sau đó tiêu tán.

Sắc mặt đại hán tái nhợt. Hắn tường rằng mình chết chắc rồi, giờ phút này nhặt lại được cái mạng, ngẩng đầu liền nhìn thấy Thanh Thủy phun ra rất nhiều máu đen, Thân thể bị cuốn đi.

Thanh Thủy không hoàn thành một kích kia. Thân thể hắn đã không chịu nổi nữa. Giờ phút này hắn rơi lại phía sau, thân thể lại được nữ tử áo hồng kia đỡ lấy.

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp của nữ nhi, trong mắt Thanh Thủy xuất hiện nước mắt.

Ánh mắt nữ tử áo hồng lộ vẻ mê man. Nàng cắn môi dưới. Nàng không hiểu tại sao Thanh Thủy lại làm như vậy. Nàng biết là địa vị của người này cực cao.

-Tại sao...

Nữ tử áo hồng nhẹ giọng nói.

Đúng lúc này thì đại hán phong lôi kia gầm lên. Ánh mắt hắn lộ vẻ mừng như điên, bên trong cuồn cuộn sát khí, lập tức lao tới!

Cùng lúc đó. một tiếng gào thét kinh thiên vang lên. Từ xa nhìn lại, tấm màn ánh sáng bên ngoài tu chân tinh của Mộc Băng Mi đã tan nát. Thanh niên ánh mắt dâm tà cười to bước vào bên trong tấm màn sáng, đi về phía Mộc Băng Mi đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn!

-Hồng nhan của Phong Tôn nhất định sẽ khiến bổn công tử rất thoải mái!

Ánh mắt Mộc Băng Mi lộ vẻ tuyệt vọng. Đám người của Thần Tông, bên cạnh nàng đang muốn lao tới, cùng giới nội bồi táng!

cũng trong tích tắc này, bên ngoài tinh trận, Thanh Lâm. nữ tử của Triệu Hà, Hồng Sam Tử đang giao chiến với bậc toàn năng Không Huyền của giới ngoại cũng gặp phải nguy cơ sinh tử lớn nhất trong đời!

Nguy cơ lúc này giống như có thể khiến chiến tranh kết thúc. Nhưng trong tinh không vô tận, lúc này một luồng lực lượng đủ để trấn áp cả tinh vực ầm ầm tràn tới. Luồng lực lượng này quét khắp tinh không, chấn động tâm thần tất cả tu sĩ giới nội, làm cho mười vạn tu sĩ giới ngoại lập tức mừng rỡ hô lên.

Trong ánh mắt của vô số người, bên trong tinh không vô tận xuất hiện một cái khe khổng lồ. Khí tức từ trong khe truyền ra thuộc về Thái cổ Tinh Thần giới ngoại. Từ trong cái khe, trong tiếng ầm vang, có một cung điện khổng lồ bay ra!

Cung điện này chính là nơi vô số tu sĩ Thái cổ Tinh Thần sùng bái, là thánh điện trong lòng

bọn họ. là hành cung của Chưởng Tôn!

Chưởng Tôn lần đầu dùng bổn tôn bước vào giới nội! Chưởng Tôn mặc một thân hắc bào, bất ngờ đứng trên cung điện kia, tướng mạo không thể nhìn rõ. Nhưng lúc này có thể thấy tay phải của hắn, cánh tay khô héo như xương khô ẩn chứa một khí thể hủy thiên diệt địa!

Sau khi giơ tay lên, hắn hướng về phía Hồng Sam Tử, nữ tử của Triệu Hà, Thanh Lâm đánh một chưởng!

-Hết thảy phải kết thúc rồi!

Giọng nói già nua khàn khàn từ miệng Chưởng Tôn truyền ra. Cánh tay phải hắn giơ lên, một chưởng ấn khổng lồ ầm ầm hiện ra.

chưởng ấn này phát ra ánh sáng che lấp cả tinh không, giống như là thực chất, từ tinh không vô tận hướng về phía tinh trận ầm ầm đánh xuống!

Tinh không sụp đổ. Một luồng khí tức khiến người ta hít thở không thông trong nháy mắt tràn ngập trong lòng mỗi tu sĩ giới nội, hóa thành nỗi tuyệt vọng!

chưởng ấn này hạ xuống, đại hán phong lôi nhe răng cười lao tới hai phụ tử Thanh Thủy! Còn có thanh niên đôi mắt lộ vẻ dâm tà, Đạo Phi Hủ kia vung tay áo cuốn tất cả tu sĩ phía trước đi, chỉ để lại mình Mộc Băng Mi, từng bước đi tới.

Nhưng ngay trong tích tắc này, trong khoảng thời gian trọng yếu này, nơi giao nhau giữa La Thiên Tinh Vực và Vân Hải tinh vực có một tiếng gầm kinh thiên động địa ầm ầm truyền tới.

Tiếng gầm thét này không phải từ bất kỳ tu sĩ mà là từ một mũi tên!

mũi tên mang theo sự phẫn nộ, mang theo sát lục và tử vong! Tiếng gầm thét của nó ầm ầm vang lên, không ngờ lấn áp tiếng vang do chưởng ấn của Chưởng Tôn, trở thành âm thanh duy nhất tồn tại trong tai dù là tu sĩ giới ngoại hay tu sĩ giới nội vào giờ phút này ở La Thiên Tinh Vực!

Vương Lâm đã tới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1656 Đại bộc phát!

Đại hán phong lôi cười nanh ác tiến tới gần hai phụ tử Thanh Thủy. Hai mắt Thanh Thủy ảm đạm vô thần, đang nhắm mắt lại. Trong nháy mắt

này hắn mờ mịt nhìn về phía xa. Tầm mắt của hắn mơ hồ nhưng tâm thần lại cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc tới cực điểm.

Luồng khí tức quen thuộc này chính là của huynh đệ hắn, của sư đệ hắn!

Nữ tử áo hồng đang dìu hắn cũng ngước mắt lên đôi mắt lộ vẻ ngời sáng chưa từng có nhìn về phía trước.

Thân thể đại hán phong lôi run lên quay phắt đầu lại, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi!

Trên một tu chân tinh khác, thân thể Mộc Băng Mi đã tuyệt vọng đột nhiên run rẩy. Hai mắt nàng bừng sáng. Trong nháy mắt này, vẻ mặt nàng càng tuyệt mỹ!

Trên mặt nàng hiện lên nụ cười vui vẻ. Thậm chí cả đời này cực kỳ hiếm khi có được nụ cười vui vẻ thế này. Nàng biết, nàng tin là hắn không chết!

Đạo Phi Hủ chỉ còn cách Mộc Băng Mi không tới mười trượng thân thể đột nhiên chấn động. Hắn cảm thấy một luồng khí tức khiến da đầu hắn tê dại, thấy khóe miệng Mộc Băng Mi hiện lên nụ cười nhu hòa. Hắn cho dù chưa gặp Vương Lâm nhưng giờ phút này tâm thần ầm vang. Một phỏng đoán khiến hắn kinh hãi xuất hiện.

Hắn quay phắt đầu lại!

Ở trên một tu chân tinh khác, vô số người Vương Lâm quen biết đang ở đây. Tây Tử Phượng, Chiến Không Liệt, Thân Công Hổ, Viêm Lôi Tử, còn có vô số người khác! Những người này trong nháy mắt này đều đưa mắt nhìn về phía xa xa, bên trong tinh không, mũi tên có khí thế giống như một dải ngân hà đang gào thét lao tới!

Đó là một mũi tên lớn chừng vạn trượng, khí thế hủy thiên diệt địa. mũi tên hình tròn, trên đường gào thét lao tới khiến tinh không phía trước sụp đổ, tất cả lực lượng không thể ngăn cản nổi!

Ở trên mũi tên có một người toàn thân bạch y, mái tóc bạc trắng đang đứng! Mơ hồ có thể

nhìn thấy phía sau hắn có hai bánh xe bất động khổng lồ đang ầm ầm bay theo.

Trong giờ khắc này Thanh Lâm, Hồng Sam Tử và cả nữ tử Triệu Hà Vương Lâm không quen biết kia, ánh mắt đều toàn bộ quay lại nhìn về phía mũi tên khiến cho người ta sợ hãi kia!

Ánh mắt Thanh Lâm lộ vẻ không thể tin nổi. mũi tên này hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc, mơ hồ như nhận ra. Nhưng hắn quả thật không dám tưởng tượng!

Hồng Sam Tử hoàn toàn ngẩn ra. Hắn cũng không thể nào ngờ được là Vương Lâm lại không chết, ngược lại tu vi đạt tới trình độ này, lại dùng một phương thức kinh thiên động địa lao tới đây!

Sự chấn kinh của tu sĩ giới nội thực sự không thể so với tu sĩ giới ngoại. Giờ phút này tâm thần mười vạn tu sĩ giới ngoại hoàn toàn chấn động, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Có rất nhiều người trong bọn họ nhận ra Vương Lâm giờ phút này bị nỗi sợ hãi hoàn toàn bao phủ.

Nhất là mấy bậc toàn năng Không Huyền năm đó vây sát Vương Lâm lại càng quay phắt đầu lại, vẻ mặt lộ sự khiếp sợ!

-Vương Lâm!

-Hắn không ngờ còn chưa chết!

-Đây là mũi tên của Lý Quảng!

Hai tiên phi năm đó chứng kiến uy lực của mũi tên này sắc mặt liền đại biến!

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong phút chốc. mũi tên ầm vang, từ rất xa trong nháy mắt đã tới gần. Tinh vực trên đường đi của nó có sóng gợn tràn ra, khiến tinh vực sụp đổ, không ngờ bị xé toang ra hình thành một cái khe tồn tại vĩnh viễn trong tinh không!

Cái khe này từ biên giới Vân Hải tinh vực kéo dài ra vô tận!

mũi tên này mang theo sự phẫn nộ của Vương Lâm, mang theo sát lục hắn tạo thành khi đi qua Côn Hư, Triệu Hà, Vân Hải tinh vực, ầm ầm lao tới, đánh thẳng lên chưởng ấn đang từ trên cung điện khổng lồ trong cái khe trên bầu trời của Chưởng Tôn.

Đây là Vương Lâm muốn đánh một trận với Chưởng Tôn!

Tất cả đều diễn ra nhanh hơn tia chớp. Trong tích tắc khi tu sĩ giới ngoại còn đang khiếp sợ, mũi tên gào thét lao tới, càng ngày càng áp sát chưởng ấn của Chưởng Tôn!

Trong giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ tại nơi này. Vương Lâm xuất hiện đã thay thế tất cả ánh sáng trong thiên địa khiến cho tu sĩ giới ngoại, làm cho bậc toàn năng giới ngoại không thể không để ý!

Dưới ánh mắt bọn họ mũi tên gào thét lao tới, ầm ầm va chạm với chưởng ấn của Chưởng Tôn!

Trong nháy mắt khi va chạm, chưởng ấn nọ chấn động không ngừng, tỏa ra ánh sáng bảy màu. ánh sáng bảy màu này tràn ra vạn trượng, nhưng lại không thể lấn át mũi tên sát lục không có chút ánh sáng kia!

Tiếng ầm ầm vào lúc này điên cuồng truyền ra, tạo thành chấn động chưa từng xuất hiện tại La Thiên, hướng về bốn phía quét tới. cũng trong lúc này, chưởng ấn run rẩy kịch liệt, đột nhiên sụp đổ!

Cùng với sự sụp đổ của nó,, mũi tên kinh thiên kia xuyên thấu qua, mang theo tiếng gió rít kinh người, giống như thu hút tất cả những người đang quan sát, trong khi mọi người đang thừ ra giải khai toàn bộ nguy cơ vừa rồi, đánh thẳng vào cung điện bên ngoài cái khe. Hắc bào toàn thân Chưởng Tôn bị cuốn lên, lộ ra tướng mạo vô cùng thê lương. Gương mặt héo quắt của hắn lúc này mơ hồ chuyển động, hai mắt lộ vẻ điên cuồng hiếm thấy.

-Lão phu không tin là cây cung của Lý Quảng trên tay ngươi lại có thể có lực lượng giết ta!

Chưởng Tôn gầm nhẹ, thân thể bước về phía trước, áp sát mũi tên kia!

Trong phút chốc, thân thể Chưởng Tôn hiện ra trước mũi tên hai cánh tay khô héo vung lên, ánh sáng bảy màu lóe lên, bao phủ trước người hắn hình thành một tấm màn sáng bảy màu, va chạm với mũi tên kia.

Tiếng ầm vang lại một lần nữa nổi lên trong tinh không. Chỉ thấy tấm màn sáng bảy màu trong nháy mắt khi đụng phải mũi tên, những tấm màn sáng màu xích, chanh, hồng, lục hơi ngăn cản được một chút liền vỡ tan. Ngay sau đó, ba tấm màn thanh, lam, tử cũng lóe lên kịch liệt, ầm ầm sụp đổ.

Bảy tấm màn sáng cũng không cách nào ngăn cản được mũi tên này! tu vi Vương Lâm có lẽ không đủ để đối kháng với Chưởng Tôn nhưng trong thiên địa này, ở giới nội và giới ngoại.

trong động phủ này, người có thể ngăn được một mũi tên của hắn thì chỉ có vài người, trong đó không gồm Chưởng Tôn!

Thân thể Chưởng Tôn không ngừng lui lại phía sau song chưởng từ trong hắc bào mở tung ra, lộ ra hai cánh tay khô héo. Sắc mặt hắn âm trầm, thân thể lùi lại nhưng lại nổi giận gầm lên một tiếng, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi này ẩn chứa màu vàng, trong nháy mắt liền tuôn ra lực lượng huyết mạch của tiên nhân, hóa thành một mặt trời trước người hắn. Mặt trời này xuất hiện liền có một luồng thái sơ quy tắc bao phủ khắp tinh vực.

-Lão phu không tin!!

Chưởng Tôn gầm lên, hai tay vung lên về phía mặt trời trước người, hướng về phía mũi tên kia hung hăng đánh tới.

-Chỉ có thứ không ra gì này, biến cho ta!

Tiếng nói của Vương Lâm ầm ầm vang lên. Tiếng nói này xuất hiện, mũi tên liền va chạm với mặt trời màu vàng kia.

Một cơn sóng âm truyền ra, khiến cho vô số tu sĩ kêu thảm thiết, đôi tai bị phá tan, phun ra rất nhiều máu tươi. Mặt trời màu vàng kia run rẩy kịch liệt, dưới mũi tên không thể tiến tới, cho dù là song chưởng của Chưởng Tôn có đẩy ra thì nó cũng đành không cam lòng mà nhanh chóng lui lại phía sau.

Cuối cùng một tiếng động vang trời nổi lên. Chỉ thấy mặt trời đó vỡ tan, hóa thành một lực trùng kích chí cường cuồng bạo cuốn về bốn phía. Mà mũi tên mang theo uy áp kia lại hướng thẳng về phía Chưởng Tôn!

Chưởng Tôn phun máu tươi, hắc bào toàn thân vỡ tung, lộ ra thân thể khô héo. Hắn nhanh chóng lui lại, ầm một tiếng đã đụng lên cung điện vừa chui ra từ cái khe kia.

Tiếng chấn động ầm vang khắp không gian. Cung điện kia lập tức xuất hiện những vết nứt. mũi tên vẫn gào thét lao tới. Trong nháy mắt khi đụng phải cung điện, hai tay Chưởng Tôn bắt quyết, hất mạnh về phía

trước. Một cái giếng khổng lồ bất ngờ xuất hiện trước người hắn trong giếng ẩn chứa càn khôn nhật nguyệt, ẩn chứa tinh không vô tận!

Giếng này chính là hương hỏa giới thứ hai của Chưởng Tôn là pháp bảo mà hắn khi còn ở Tiên Cương đại lục được người điên ban cho! Giờ phút này trong nháy mắt khi mũi tên bắn tới, hắn liền xuất ra!

Cái giếng này cũng không phải bằng phẳng mà thẳng đứng, mặt nước trong giếng có gợn sóng quanh quẩn. Trong tích tắc khi mũi tên bắn tới, bên trong giếng bất ngờ cũng huyễn hóa ra một mũi tên giống hệt.

mũi tên hư ảo này ầm ầm lao ra khỏi mặt nước, đánh thẳng tới mũi tên của Lý Quảng. Hai mũi tên đụng vào nhau, mũi tên hư ảo liền lập tức vỡ vụn. Chưởng Tôn lại một lần nữa phun máu tươi, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

-Ngươi được chủ nhân ban cho tiên nhân bất diệt thể!! Tiên nhân bất diệt thể trân quý như thế, cả đời chỉ có một cơ hội đạt được, ngươi...ngươi không ngờ lại bỏ qua, ngươi không ngờ lại để lỡ...một mũi tên như vậy ngươi còn có thể bắn được mấy lần. Ta chắc chắn ngươi chỉ còn tiên lực để bắn được hai lần nữa!! Sau hai lần này cuộc đời này ngươi tuyệt đối không thể thành tiên nhân. Không đạt được huyết mạch của tiên nhân, khi đó ngươi chỉ là con kiến hôi mà thôi!!

Giọng nói của Chưởng Tôn bị mũi tên ầm ầm đánh lên người cắt đứt. Một luồng lực lượng cực mạnh truyền tới. Thân thể Chưởng Tôn trực tiếp tan nát. Tan nát cùng với hắn còn có cung điện phía sau!

Cung điện này đã tồn tại từ rất xa xưa, là biểu tượng tinh thần của tu sĩ giới ngoại. Cung điện này chính là thánh vật, vĩnh viễn không thể bị hủy diệt!

Nhưng giờ phút này bọn họ lại phải trơ mắt nhìn cung điện này nứt ra rồi vỡ tan thành từng mảnh nhỏ trước mắt họ.

Chưởng Tôn diệt, cung điện tan, thiên địa biến sắc!

Nhưng Chưởng Tôn cũng chưa hoàn toàn tử vong. Trong tích tắc khi thân thể tan nát, khi một mũi tên xuyên thấu qua thân thể tuôn ra toàn bộ lực lượng rồi tiêu tán trong thiên địa, thân thể Chưởng Tôn vừa tan nát, hóa thành một đám huyết nhục tiêu tán lại quỷ dị xuất hiện một lần nữa, nhanh chóng ngưng tụ. Bất ngờ là cung điện vừa mới mất đi cũng lại một lần nữa được ngưng tụ bên ngoài cái khe!

-Phong diệt tộc, tam mệnh thuật!!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại.

Chưởng Tôn vừa sống lại sắc mặt tái nhợt, không chút do dự, trong nháy mắt khi thân thể vừa ngưng tụ lại liền hướng về cái khe nhanh chóng bước đi, trực tiếp nhảy vào trong khe, tay phải chụp mạnh về phía sau một cái. Trong tiếng ầm vang, cái khe lập tức tiêu tán.

Thân ảnh của hắn bỏ chạy cực kỳ chật vật!

Âm thanh còn đang vang vọng bốn phía, sau đó từ từ tán đi. Hơn mười vạn tu sĩ này hoàn toàn yên tĩnh. ánh mắt mọi người lúc này đều ngưng tụ trên người Vương Lâm.

Một mũi tên đó đủ để kinh tâm động phách!

Bà lão tu sĩ Không Huyền của giới ngoại lúc này sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ vẻ sợ hãi vô tận. Một mũi tên đó đã dọa cho bà ta chết khiếp!

Còn có lão già mặc áo đen, thần sắc hoảng hốt. Hắn nhìn thấy uy lực của một mũi tên đó, giống như đã nhìn thấy tử thần!

Cả hai tiên phi kia, cho dù địa vị cực cao nhưng ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lúc này cũng lộ vẻ sợ hãi! Mặc dù các nàng là tiên nhân của Tiên Cương đại lục thì đã sao! cũng đều phải sợ hãi mũi tên trong tay tu sĩ mà các nàng coi là thấp hèn nhỏ bé trong động phủ này - Vương Lâm!

Vân Lạc đại ti ở phía xa xa thân thể mơ hồ không thể khống chế, trở nên run rẩy. ở vị trí của nàng nhìn thấy chính là bóng lưng của Vương Lâm. Bóng lưng này nàng vô cùng quen thuộc, nàng sợ hãi. Bóng lưng này chính là của người mà nàng khi tính toán đã nhìn thấy - Người hủy diệt thiên địa!

-Nàng mặc dù không phải là hồng nhan của ta nhưng lại là mẫu thân của con trai Vương Bình của ta. Ngươi vừa rồi nói gì!

Vương Lâm xoay người, hai mắt như kiếm, nhìn thẳng vào Đạo Phi Hủ đang ở trên một tu chân tinh, còn cách Mộc Băng Mi ngoài mười trượng, đang bị dọa sững người ra đó.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1657 Quyết chiến (nhất)

Thân thể Đạo Phi Hủ run rẩy. Cảnh tượng vừa rồi khiến cho tâm thần hắn rung động. Hắn trước đây đã từng nghe nói tới Vương Lâm nhưng trong lòng không coi đối phương vào đâu. Nhất là khi hắn biết đám người Chưởng Tôn năm đó đã dùng ảo trận giết chết Vương Lâm thì lại càng cho rằng đám người Chưởng Tôn chuyện bé xé ra to.

Nhưng đến giờ phút này hắn mới thực sự biết chỗ đáng sợ của Vương Lâm. Lực lượng một tiễn kia có thể đánh chết Chưởng Tôn. điều này khiến hắn không thể tin nổi, đồng thời sự sợ hãi trong lòng cũng lên tới mức đỉnh điểm trong đời.

Lúc này dưới ánh mắt của Vương Lâm, trái tim của Đạo Phi Hủ đập thình thịch. Hai mắt của Vương Lâm giống như thanh kiếm trảm thiên, ánh mắt quét ngang, rơi lên người Đạo Phi Hủ khiến tâm thần hắn ầm vang, theo tiềm thức lui lại phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt đi.

Hắn hầu như đã hồn phi phách tán. Lời nói của Vương Lâm giống như là âm thanh tử vong, khiến đầu óc hắn trong thời gian ngắn trống rỗng hoàn toàn. tu vi của hắn chỉ đạt tới Không Niết, đối mặt với Vương Lâm hắn có cảm giác như đang ngước nhìn một ngọn núi cao.

cũng trong tích tắc này, trong lòng hắn nổi lên sự hối hận như sóng biển dâng trào. Hắn không nên trêu chọc Mộc Băng Mi không nên có ý định đối với hồng nhan của Phong Tôn, không nên sinh ra ý nghĩ tục tĩu, dâm tà trong đầu.

Tất cả mọi chuyện đều là nguyên nhân dẫn tới tử vong! Nhưng hắn dù sao cũng là bậc toàn năng bước thứ ba giờ phút này dù run rẩy, dù sợ hãi tới cực điểm thì hắn vẫn còn một tia thanh tỉnh. Hắn biết lần này hắn e là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu còn một đường sinh cơ thì đường sinh cơ đó nằm ở Mộc Băng Mi!

Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, Đạo Phi Hủ không chút nghĩ ngợi, thân thể lui lại phía sau mấy bước liền nhoáng lên, lao thẳng về phía Mộc Băng Mi ở cách đó hơn mười trượng, thần sắc vô cùng điên cuồng.

Điên cuồng cầu sinh!

Hắn muốn bắt Mộc Băng Mi. Hắn muốn đổi lấy sự sinh tồn của bản thân. Đây là cơ hội cuối cùng, là hy vọng duy nhất của hắn!

Khoảng cách mười trượng đối với một bậc toàn năng bước thứ ba mà nói căn bản không tính là gì. Nhưng còn phải xem người đó đang ở trước mặt ai. Trong mắt Vương Lâm Đạo Phi Hủ không có tư cách này!

Thân thể hắn vừa động, trong nháy mắt khi chỉ còn cách Mộc Băng Mi không đầy một trượng, khi nàng căn bản không kịp né tránh, vẫn lạnh lùng nhìn Đạo Phi Hủ, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ không thèm coi hắn vào đâu cả.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, bước từng bước về phía trước, tốc độ cực nhanh, căn bản là Đạo Phi Hủ không thể tưởng tượng được. Tàn ảnh còn đang ở xa xa, thân thể Vương Lâm đã hiện ra trước mặt Mộc Băng Mi, tay phải chụp về phía trước.

Một trảo này giống như là Đạo Phi Hủ tự mình nộp mạng, để cho Vương Lâm chụp lấy.

-Muốn chết!

Giọng nói của Vương Lâm vô cùng lạnh lùng, cầm lấy thân thể Đạo Phi Hủ đi về phía trước. Vương Lâm di động Đạo Phi Hủ không thể khống chế được thân thể bản thân, tùy ý để Vương Lâm lôi đi, cả người bị ầm ầm ném xuống mặt đất!

Tiếng ầm ầm cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến cho tu sĩ bốn phía lúc này mới có phản ứng.

Thân thể Đạo Phi Hủ rơi xuống mặt đất, sau đó là bị Vương Lâm bắt lấy, ném mạnh lên trời. Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Giống như lời nói của Vương Lâm vừa rồi, Mộc Băng Mi dù không phải là hồng nhan của hắn nhưng lại là mẫu thân của Vương Bình. Đạo Phi Hủ này dám buông lời tục tĩu, dâm tà khinh nhờn nàng, đấy là chuyện Vương Lâm tuyệt đối không cho phép!

Thân thể hắn tiến về phía trước, trong nháy mắt đã tới gần Đạo Phi Hủ, tay phải giơ lên điểm

lên ngực hắn một cái. Một luồng lực lượng tràn vào trong cơ thể hắn cuộn thẳng tới tay phải. Ầm một tiếng, cánh tay Đạo Phi Hủ liền tan nát, hóa thành một đám máu thịt.

Vương Lâm vẫn không dừng lại, điểm thêm một nhát nữa. Cánh tay trái của Đạo Phi Hủ liền vỡ tung.

Đạo Phi Hủ mất đi đôi tay, phát ra tiếng gào thảm thiết. Ở trước mặt Vương Lâm hắn căn bản không có bất cứ lực lượng gì để hoàn thủ. Mà giờ phút này tu sĩ giới ngoại bốn phía đều bị uy lực của một tiễn vừa rồi làm cho chấn kinh, căn bản không ai dám tới cứu hắn.

Mà cho dù có tới cũng bằng không!

Song chỉ tay phải Vương Lâm ầm vang, điểm liên tiếp lên người Đạo Phi Hủ. Đôi chân hắn cũng tan tành, huyết nhục mơ hồ. Một chưởng cuối cùng là một chưởng tử vong. Sau khi phá nát tứ chi của người này, Vương Lâm vỗ về mi tâm của Đạo Phi Hủ một cái.

Tiếng bùng bùng đột nhiên vang lên trong người Đạo Phi Hủ. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt ảm đạm, thậm chí ngay cả tiếng thét bi thảm cũng hư nhược hắn.

Thân thể hắn chấn động ầm ầm mà nổ tung thành năm bảy mảnh, máu tươi bắn tung tóe nhưng không có giọt nào bắn được lên người Vương Lâm, bị hắn phất tay áo một cái, cuốn đi toàn bộ.

Thân thể tan nát, nguyên thần của Đạo Phi Hủ bị thương nặng nhưng chưa tử vong mà từ trong cơn lốc máu thịt bay ra, mang theo vẻ mờ mịt, còn đang sửng sốt thì đã bị Vương Lâm nắm lấy.

Hắn hung hăng bóp một cái, trong tiếng ầm vang, một bậc toàn năng bước thứ ba Không Niết đã hoàn toàn tử vong!

Cảnh tượng đầy máu tanh này khiến cho đám tu sĩ giới ngoại hít sâu một hơi đều hoảng sợ lùi lại phía sau. Nhất là đại hán phong lôi ở phía trước Thanh Thủy lại càng tê dại cả da đầu không cần nghĩ ngợi liền lập tức lùi lại.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn lùi lại, Vương Lâm xoay phắt người, đôi mắt đỏ hồng, nhìn chằm chằm vào đại hán phong lôi này. Thân thể đại hán run lên, dừng lại một chút rồi bỏ

chạy nhanh hơn.

-Đánh thương sư huynh ta mà lại có thể cho ngươi chạy sao?

Vương Lâm xoay lại, trong tích tắc đã hiện ra ở phía sau đại hán phong lôi, tay phải giơ lên, trực tiếp vung một cái về phía trước.

Đại hán phong lôi này điên cuồng gầm thét, hai tay bắt quyết hướng về phía sau vỗ mạnh, trực tiếp đụng với cánh tay phải của Vương Lâm.

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên. Đại hán phong lôi kia phun máu tươi, song chưởng trong tiếng răng rắc liền vỡ vụn, kêu lên thảm thiết, thân

thể bị cuốn đi, bịch bịch bịch lui lại phía sau trăm trượng.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra sát khí, bước từng bước về phía trước, lập tức đuổi theo đại hán phong lôi kia, năm ngón tay nắm lại, trực tiếp giáng xuống. ánh mắt đại hán lộ vẻ tuyệt vọng, điên cuồng gầm lên, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, lập tức hóa thành một cơn cuồng phong màu máu. Cơn cuồng phong này ầm ầm cuốn tới Vương Lâm.

Trong cơn gió lốc này có vô số lôi cầu màu đỏ ầm ầm chấn động, khiến cho cơn lốc màu máu này thoạt nhìn giống như có thể hủy thiên diệt địa.

-Bậc toàn năng bước thứ ba có phong bổn nguyên, sau đó lại còn có lôi bổn nguyên chưa viên mãn. Đúng là cũng khó có được!

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua, vừa nói vừa không dừng lại chút nào một chưởng liền rơi lên cơn lốc màu máu kia, năm ngón tay hung hăng giật một cái, giống như nắm quyền, kéo ra ngoài.

Một nhát kéo này khiến cho cơn lốc màu máu chợt tan tành. Cùng với sự sụp đổ của nó lôi đình bên trong đó lại càng run rẩy. Vương Lâm chính là tổ tông của lôi đình, lôi bổn nguyên đại thành viên mãn. ở trước mặt hắn lôi đình trong thiên địa này đều phải thuần phục chứ nói chi là lôi cầu này.

-Biến!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, khiến vô số lôi cầu run rẩy lui lại phía sau, trong nháy mắt liền tiêu tán về tám hướng.

Lực lượng phong lôi trước mặt Vương Lâm yếu tới mức không chịu nổi một kích. Sau khi hủy diệt cơn lốc này, thân thể Vương Lâm trực tiếp bước tới, đi tới phía trước đại hán phong lôi đang tuyệt vọng, chỉ vài bước là đến bên cạnh hắn.

Tay phải hắn tùy ý giơ lên, song chỉ thành kiếm điểm lên cổ đại hán phong lôi này!

-Đả thương sư huynh ta, ta muốn ngươi phải chịu nỗi đau đớn khủng khiếp trong thế gian!

Một chỉ này khiến đại hán phong lôi nổi gân xanh đầy cổ, máu huyết toàn thân cuồn cuộn, giống như tại vị trí Vương Lâm điểm bị điên cuồng hút đi.

Chỉ trong nháy mắt, đại hán phong lôi kia trong tiếng kêu thảm thiết, da dẻ tái nhợt, máu tươi trong cơ thể trong nháy mắt đã ngưng tụ lại ở cổ hắn. Lúc này trông cổ đại hán phong lôi này đen sẫm gồ cao lên như một cái bao lớn.

Trong cái bao này ẩn chứa máu huyết toàn thân của hắn. Tất cả máu tươi trong cơ thể hắn lúc này đều ngưng tụ ở đây.

Ầm một tiếng, cái bao màu đen trên cổ hắn vỡ tan, máu tươi giống như suối phun cuồn cuộn ra, tung tóe bốn phía, cho tới khi giọt máu tươi cuối cùng trên cơ thể đại hán phun ra hết. Người này kêu lên thảm thiết, vô cùng kinh tâm động phách!

Loại thống khổ này rất khó có thể hình dung nổi, cho dù là tu sĩ cũng không thể thừa nhận.

Nhưng mọi chuyện còn chưa chấm dứt. Máu tươi dù đã bị rút ra không còn một giọt nhưng lực hút này vẫn mênh mông tràn tới. Do vậy sau đó thứ bị hút ra chính là sinh cơ của đại hắn. Từng luồng bạch khí từ bên trong vết thương phun ra. Thân thể hắn trong tiếng kêu thảm thiết liền héo rũ đi, trong thời gian ngắn liền hóa thành một thây khô.

Nhưng đôi mắt hắn lại bừng sáng, thần sắc cực kỳ đáng sợ, cả người lại không còn chút thần thái, giống như là một người đã chết vậy.

Chỉ là lực hút bên trong ngón tay của Vương Lâm vẫn không hề giảm bớt ngược lại lại càng

trở nên điên cuồng. Đại hán đã bị hút thành thây khô lúc này thân thể run rẩy kịch liệt, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng trở nên khàn khàn. Chỉ

thấy xương cốt hắn bắt đầu bị hòa tan.

Xương cốt hắn hóa thành dịch tủy, không ngừng tan ra, ngay cả nguyên thần cũng bị rút ra nhanh chóng. Cảnh tượng này khiến cho những người chứng kiến ở bốn phía tâm thần chấn động kịch liệt

Bọn họ tận mắt nhìn thấy một bậc toàn năng bước thứ ba Không Niết thân thể dưới lực hút trên ngón tay của Vương Lâm toàn bộ tiêu tan, trở thành một luồng khí cuối cùng vờn quanh bàn tay Vương Lâm, hình thành một thứ giống như một quả cầu sương mù!

Quả cầu sương mù này chính là đại hán phong lôi kia!

Cầm quả cầu trong tay, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Thanh Thủy, tay trái giơ lên, hai mắt nhắm lại, đặt lên đỉnh đầu Thanh Thủy đang sắp tử vong, ấn xuống.

Hành động này khiến toàn thân Thanh Thủy chấn động kịch liệt. Hắn mở bừng hai mắt. Chỉ thấy bảy luồng hắc khí từ bên trong thất khiếu của hắn ầm ầm tràn ra. Bảy luồng sương mù này giống mãng xà, giãy dụa vặn vẹo, không muốn rời đi nhưng dưới tu vi mạnh mẽ của Vương Lâm bức bách, không thể không lao ra khỏi thân thể Thanh Thủy.

Bảy luồng hắc khí tiêu tán, hai mắt Thanh Thủy tuy vẫn ảm đạm nhưng tử khí trên người đã tiêu tán đi nhiều, bắt đầu có sinh cơ hồi phục.

Xua tan độc tố bên trong cơ thể, tay phải Vương Lâm cầm quả cầu sương mù do đại hán phong lôi kia biến thành, trực tiếp ấn vào cơ thể Thanh Thủy.

-Sau khi hấp thu, thương thế của sư huynh có thể nhanh chóng khôi phục!

Vương Lâm nhìn lướt quá nữ tử áo hồng đang kinh ngạc bên cạnh Thanh Thủy, xoay người đi vào tinh không.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1658 Quyết chiến (nhị)

-Tu sĩ giới ngoại, các ngươi xâm lấn giới nội ta trăm năm, giết hại vô số sinh linh, hôm nay lại vây công nơi này. Các ngươi đã không muốn bỏ qua, các ngươi gây nên trận giết chóc này, vậy thì hôm nay dù là một người cũng đừng hòng rời khỏi nơi đây. Hôm nay chúng ta quyết chiến.

Vương Lâm vừa nói, tay phải vừa giơ lên điểm một chỉ vào tinh không. Trong tiếng động ầm ầm, bên trên tinh không liền xuất hiện một bánh xe khổng lồ bất động.

-Sát!!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, thân thể bước từng bước về phía trước.

Theo tiếng rít gào của Vương Lâm, những tu sĩ giới nội còn sót lại trong tinh trận nhiệt huyết sôi trào, không ẩn trong tinh trận nữa mà đồng loạt bay lên, mang theo sự điên cuồng xông ra chém giết!

-Sát!

Cùng nhau lao ra còn có Thanh Lâm, Hồng Sam Tử, còn có nữ tử Triệu Hà, có Mộc Băng Mi, Thần Tông, cùng với vô số tu sĩ giới nội đã bị dồn nén tới cực hạn.

Tư Đồ Nam chỉ còn lại không tới tám vạn người nhưng tám vạn người này ở trong thời khắc sinh tử này, trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm liền trở nên điên cuồng!

-Sinh tử trận, trấn áp thương sinh!

Vương Lâm điểm một chỉ khiến bánh xe khổng lồ bất động trên bầu trời ầm ầm chuyển động. Bên trong đó từ từ có một luồng lực lượng trấn áp kinh thiên động địa tràn ra, hướng về phía mười vạn tu sĩ giới ngoại phía dưới mà ập tới.

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên. Trong lực trấn áp này, hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại lập tức có mấy vạn người phun máu tươi, thân thể run lên phát ra âm thanh bùng bùng, thậm chí có

một số kẻ còn lập tức tan nát tử vong.

Nhưng số lượng tu sĩ giới ngoại rất nhiều, sau khi kinh hoàng trong thời gian ngắn, đám tu sĩ này liền gắng gượng rống lên, chống lại lực lượng trấn áp, triển khai tử chiến với tu sĩ giới nội!

Toàn bộ tu sĩ giới nội bay lên từ trong tinh trận. Vương Lâm xông về phía trước, thi triển ra sinh tử đại trận trấn áp sinh linh khiến tâm thần mười vạn tu sĩ giới ngoại chấn động. Hắn giống như một đạo cầu vồng lao thẳng về phía mấy bậc toàn năng Không Huyền của giới ngoại!

Mục tiêu của hắn chính là giết sạch bậc toàn năng nơi này!

Ánh mắt hắn đảo qua, trong mười vạn tu sĩ liền thấy đầu tiên là tiên phi đánh đàn năm xưa! Nữ tử này năm đó dùng ngũ tạng thuật và tiếng đàn khiến Vương Lâm thống khổ tới cực điểm. Hắn hôm nay còn nhớ rõ cảm giác khi ngũ tạng khô héo hóa thành hắc thủy. Loại đau đớn này đủ để biến thành cừu hận khiến cho Vương Lâm không để ý tới thân phận và tướng mạo tuyệt mỹ của đối phương mà muốn giết nàng!

Bước từng bước đi tới, Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng nhảy thẳng vào bên trong đại quân tu sĩ giới ngoại, một đường ầm ầm tiến tới, hễ gặp tu sĩ giới ngoại là đám người đó lập tức thân thể tan tành. Vương Lâm tiến vào không ngờ đã để lại một con đường máu!

Thân thể tu sĩ giới ngoại nổ tung nhưng đầu lâu lại được bảo toàn hoàn hảo, bị Vương Lâm ngưng tụ lại phía sau hình thành một tấm áo choàng bằng đầu người!

Áo choàng này khi Vương Lâm tiến vào liền không ngừng bành trướng ra, số lượng đầu lâu tăng mạnh!

Cả đoạn đường ầm ầm tiến tới, tiên phi bị ánh mắt Vương Lâm tập trung sắc mặt lúc này đại biến, nhanh chóng lui lại phía sau. Tu vi của nàng lúc này dù là Không Huyền trung kỳ nhưng đã bị một tiễn lúc trước của Vương Lâm khiến tâm lý chấn động, nảy sinh sự sợ hãi đối với Vương Lâm. Sự sợ hãi này làm cho nàng quên đi tu vi của Vương Lâm!

Thậm chí trong mắt nàng, Vương Lâm căn bản là rất khó có thể chiến thắng. Chém giết với hắn thì bản thân nàng hắn sẽ phải chết!

Đây là một loại cảm giác không nói lên lời nhưng lại vô cùng chân thật, khiến sự sợ hãi của nàng càng đậm!

Nàng lui lại phía sau nhưng Vương Lâm từ xa tiến lại ngày càng gần. Nơi này đi qua máu tươi bắn tung tóe, vô số tu sĩ kêu thảm thiết, thân thể tan nát, đầu lâu lơ lửng phía sau Vương Lâm, lại càng khiến Vương Lâm có một khí thế hủy thiên diệt địa.

Mọi chuyện nói ra thì chậm nhưng lại xảy ra trong tích tắc. Vương Lâm cất bước chỉ trong thoáng chốc đã tới gần tiên phi kia không tới một trăm trượng, hai mắt đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng. Vương Lâm bước mạnh về phía trước, từng bước quét ngang thiên địa khiến cho tinh không giống như sắp sụp đổ, trực tiếp xuất hiện ở trước tiên phi mười trượng!

Sắc mặt tiên phi này tái nhợt. Nàng cảm nhận được sát tâm của Vương Lâm, lúc này cắn răng chụp vào hư không một cái, lập tức trong tay nàng xuất hiện cổ cầm mà Vương Lâm rất quen thuộc kia!

Cổ cầm đặt trước người, tiên phi này liền gẩy hai tiếng. Tiếng đàn cuồn cuộn vang lên, hóa thành vô số sóng âm lao thẳng đến Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, cổ Thần tinh điểm trên mi tâm xoay tròn, từ trong cơ thể vang lên tiếng bang bang. Thân thể hắn không to lên nhưng cổ Thần lực lại ngưng tụ ở mỗi một vị trí trên toàn thân.

Vương Lâm từng bước tiến tới, tinh không ầm vang, va chạm với vô số sóng âm, truyền ra tiếng nổ quang quẩn. Sóng âm này dù có chứa lực trùng kích cực mạnh, cũng tạo cho Vương Lâm sự thương tổn nhất định nhưng giờ phút này hắn căn bản không cần để ý, lấy thân thể cổ Thần ngạnh kháng, một lần nữa cất bước đi tới.

Mắt thấy Vương Lâm càng ngày càng gần sắc mặt tiên phi tái nhợt, không cần nghĩ ngợi, tay phải giơ lên bắt quyết, hung hăng đặt lên cổ cầm. Tiếng đàn vang lên lớn hẳn dây đàn chấn động, tạo ra năm đạo sóng âm.

-Ngũ tạng thuật, tâm, can, tỳ, phế, thận!

Giọng nói của tiên phi cao vút, mang theo sóng ầm vọt tới. Năm ngón tay phải của nàng giơ lên, hướng về Vương Lâm ở phía trước nhấn một cái!

Một cái nhấn này khiến toàn thân Vương Lâm ầm ầm chấn động, ngũ tạng trong cơ thể lập tức truyền ra sự đau đớn. Nhưng giờ phút này tu vi của hắn không còn như năm đó nữa mà đã đạt tới Không Linh trung kỳ, dung hợp với thân thể của cổ Thần thì cũng có thể giết cả tu sĩ Không Huyền !

Sự đau đớn này cho dù có như năm đó khiến người ta không thể chịu nổi, cho dù ngũ tạng trong cơ thể hắn lúc này bắt đầu vỡ vụn nhưng

Vương Lâm lại mang theo một sự quyết tâm, mang theo một luồng sát khí tay phải nắm quyền trong nháy mắt ầm ầm đánh thẳng tới.

Tiếng ầm ầm kinh thiên vang lên. Bầu trời phía trên Vương Lâm có đầu lâu của Đạo cổ biến ảo ra, dung hợp với hư ảnh của tam tộc cổ, nhập vào trong một quyền của hắn trong tiếng gầm thét lao tới.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này trông thật giật mình. Một quyền này của Vương Lâm khiến cho vô số tu sĩ giới ngoại trong tinh không hoảng sợ lùi lại, đồng loạt tránh né, khiến cho một quyền này của Vương Lâm vung lên liền hóa thành một hư ảnh ngàn trượng, từ trên bầu trời hướng về phía tiên phi đánh tới!

Hầu như chỉ trong nháy mắt, một quyền hư ảo đó đã đánh lên người tiên phi, ầm ầm va chạm với sóng gợn do ngũ tạng thần thông của nàng biến thành.

Một tiếng nổ bên trong chiến trường lan ra khắp tám phương. Quyền ảnh hư ảo kia tan nát, tiên phi phun một ngụm máu tươi, thân thể lui lại phía sau.

Khóe miệng Vương Lâm cũng có máu tươi tràn ra. Hắn lúc này đang chiến đấu với bổn tôn của tiên phi, không phải là hư ảnh năm đó, là người không thuộc về thế giới này, là tiên nhân tới từ Tiên Cương đại lục!

Tiên phi vừa lui lại vừa lau máu tươi, sự sợ hãi trong mắt càng đậm. Nàng quý trọng tính mạng mình hơn xa những tu sĩ nơi này. Bởi nàng biết rằng nàng không phải người nơi này. Nơi này chỉ là một động phủ. Thân phận này hơn xa những tu sĩ trong động phủ này. Do vậy nàng lại càng sợ hãi tử vong.

Vừa lui lại, Vương Lâm không để ý tới thương thế, dữ tợn lao ra một lần nữa. Sát khí trong mắt hắn lộ ra điên cuồng, sắc mặt tiên phi kia tái nhợt, hai tay bắt quyết điểm về phía trước. Chỉ thấy kim quang nhàn nhạt biến ảo ra. Một luồng lực lượng thuộc về huyết mạch tiên nhân tràn ngập khắp chiến trường trong tinh không.

Luồng lực lượng huyết mạch này hóa thành uy áp, bao phủ bát phương!

-Vương Lâm!! Ta cũng không có sinh tử đại cừu gì với ngươi, ngươi vì sao phải khổ như ...

Giọng nói của tiên phi cao vút truyền ra, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị cắt đứt, hóa thành một tiếng thét chói tai, cũng bỏ qua tất cả mọi thần thông tiên thuật, điên cuồng lui lại phía sau.

Bởi vì lúc nàng đang nói, trong tay Vương Lâm bất ngờ xuất hiện cây cung đã bắn chết Chưởng Tôn!

Trong nháy mắt khi nàng lui lại phía sau, Vương Lâm tiến tới, vung tay phải lên, cây cung biến mất. Hắn không muốn bắn đối phương mà chỉ muốn chấn nhiếp nàng, khiến cho đối phương không dám thi triển thần thông!

Lúc này trong tích tắc khi tiên phi sợ hãi lùi lại phía sau tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía tiên phi điểm một chỉ, quát khẽ:

-Định!

Một chữ định thân. Thân thể tiên phi đột nhiên sững lại. Nhưng chỉ sững lại một chút mà thôi. Nàng có huyết mạch của tiên nhân, có thể lập tức giãy ra. Nhưng thời gian này đã đủ để Vương Lâm đuổi kịp nàng.

Vừa lao tới, Vương Lâm vừa bắt quyết, hắc phong tràn ngập đất trời, còn có nước mưa vô tận tràn ra, hóa thành hư ảnh núi lở đất sụp. Đây chính là tiên thuật của Bạch Phàm.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Tiên thuật hắn chính thức thi triển lại là thức cuối cùng - Âm Nguyệt Hữu Tình!

Thuật này thi triển ra, trong tinh không bất ngờ xuất hiện một vầng trăng, chiếu rọi lên thân thể tiên phi đang lui lại!

-Âm Nguyệt Hữu Tình!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, trên mặt tiên phi nọ lập tức xuất hiện vệt ánh trăng, trong tiếng kêu thảm thiết, dung nhan tuyệt mỹ liền bị xé tan. Nàng xoay phắt người, không còn bỏ chạy nữa mà lao về phía Vương Lâm.

Tiếng ầm vang quanh quẩn. Thân thể hai người trong nháy mắt đụng vào nhau, thần thông đối kháng, những tiếng bùng bùng kinh thiên động địa vang lên. Chỉ trong chốc lát, thân thể tiên phi bị cuốn về phía sau bịch bịch lui lại, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể Vương Lâm cũng lui lại phía sau phun máu tươi nhưng hắn sau khi lui lại vài bước thì thân thể lại nhoáng lên một lần nữa, lúc này bàn tay phải giơ lên, trong tiếng gầm nhẹ thi triển Dịch Linh Ấn trong tinh không này.

Chưởng ấn khổng lồ này trong nháy mắt xuất hiện liền lao thẳng tới tiên phi. Sắc mặt tiên phi đại biến, hai tay bắt quyết, toàn thân tràn ngập tiên lực, bất ngờ trước người liền có một hư ảnh mơ hồ hiện ra. Không đợi hư ảnh này kịp ngưng thật thì bên tai tiên phi đã truyền tới giọng nói của Vương Lâm khiến tâm thần nàng kịch chấn.

-Ngươi là phi tử của tông chủ Thất Đạo Tông

-Tu sĩ Tiên Cương đại lục, ngươi tưởng Vương mỗ không biết sao!

Một câu nói này khiến cho thần thông của tiên phi theo tiềm thức sững lại một chút. Hai mắt nàng lộ vẻ không dám tin. Nàng không thể ngờ nổi Vương Lâm lại biết chuyện này!

Ngay trong tích tắc này, huyết quang trong tay Vương Lâm lóe lên. Huyết kiếm xuất hiện trong tay, Vương Lâm vung lên hung hăng chém xuống!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1659 Quyết chiến (tam)

Vương Lâm giết người luôn thích dùng tâm cơ. Tâm cơ có lẽ cũng không phải cao minh nhưng trong lúc giao chiến sinh tử này lại có tác dụng rất lớn.

Ngoài ra hắn lại nắm rất tốt thời cơ, trình độ đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Đầu tiên khí tiên phi này muốn thi triển tiên thuật cần huyết mạch tiên nhân. Vương Lâm liền rút cây cung của Lý Quảng ra.

Cây cung vừa xuất hiện, đúng như hắn dự đoán tiên phi liền bị hù dọa, bỏ tất cả thần thông mà bỏ chạy. Bởi vì tiên phi không dám cam đoan là Vương Lâm có dám bắn một tiễn nữa hay không!

Sau đó khi tiên phi bị dồn tới cực hạn trong tích tắc khi Dịch Linh Ấn sắp đánh xuống lại chuẩn bị thi triển thần thông huyết mạch của tiên nhân một lần nữa. Vương Lâm lại truyền âm nói một câu khiến nàng khiếp sợ!

Một câu nói này trong lúc tiên phi không chuẩn bị, vào thời khắc sinh tử đại chiến lại có tác dụng khiến nàng chấn động tâm thần. Chấn động này đối với tu sĩ mà nói chính là sai lầm trí mạng!

Trong nháy mắt khi tiên phi khiếp sợ, Dịch Linh Ấn ầm ầm đánh tới. Cùng lúc Vương Lâm giơ huyết kiếm trong tay lên, huyết quang kinh thiên chói mắt bừng lên, giống như chém nát thiên địa ầm ầm rơi xuống.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới khó tin nổi!

Trong phút chốc, tiếng ầm vang chấn động cuồn cuộn tỏa ra. Dịch Linh Ấn đánh tới, huyết kiếm chém xuống, hóa thành đại kiếp sinh tử đối với tiên phi. Cùng với tiếng chấn động vang vọng kia, tiếng kêu thảm thiết của tiên phi mơ hồ truyền ra, thân thể run lên lập tức tan nát, hình thần câu diệt!

Vương Lâm cũng phun máu tươi. Tiên phi trong một khắc trước khi chết cuối cùng cũng thi triển thần thông huyết mạch của tiên nhân. Cho dù Dịch Linh Ấn có đỡ được một phần nhưng lực lượng do thần thông này đánh ra cũng truyền vào thân thể Vương Lâm.

Thân thể hắn run lên liên tục lùi lại phía sau trăm trượng, lại một lần nữa phun máu tươi.

Giết một người thì hắn cũng bị thương. Nhưng chuyện này vô cùng đáng giá!

Cả quá trình hắn giết tiên phi này, tu sĩ giới ngoại và giới nội cũng chém giết, máu chảy thành sông, sát lục cuồn cuộn ngập trời, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong tinh không.

Vương Lâm sau khi phun một ngụm máu tươi liền âm thầm điều chỉnh khí tức. Đột nhiên, một cảm giác nguy cơ bùng lên. Thân thể hắn nhoáng lên né sang một bên, xoay phắt người lại. Chỉ thấy một đạo kiếm khí gào thét lao sát qua thân thể hắn xuyên thẳng vào không trung, tạo thành một cái khe thật lớn trong tinh không.

Thừa dịp Vương Lâm bị thương mà đánh lén chính là lão già mặc áo đen có tu vi Không Huyền năm đó tham gia vây giết Vương Lâm đang đứng phía xa. Tay phải lão già này đang cầm một thanh kiếm tỏa ánh sáng đen, lúc này lóe lên đánh thẳng về phía Vương Lâm.

-Hắn giờ đã bị thương, đúng là thời cơ tốt nhất để giết hắn!

Hàn quang tràn ngập hai mắt Vương Lâm, thân thể lập tức lui lại phía sau, bất ngờ hóa thành một đám sương mù màu đen trực tiếp lao vào đại quân tu sĩ giới ngoại đang chém giết với tu sĩ giới nội.

Sương mù màu đen do thân thể hắn biến thành tràn ngập trong vòng vạn trượng, đảo qua một cái liền cuốn lấy rất nhiều tu sĩ giới ngoại. Từ bên trong sương mù, những tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Tới khi sương mù tan đi, người ta thấy những đám hài cốt bị hút sạch sinh cơ và huyết nhục đang từ từ tan rã.

Sát khí trong mắt lão già mặc áo đen càng đậm, đuổi theo Vương Lâm.

Sương mù do Vương Lâm biến nhanh chóng khuếch tán về phía sau, hễ là tu sĩ giới ngoại bị

bao phủ đều tử vong rất thê lương. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một hơi thở đã có hơn một vạn tu sĩ giới ngoại tan xác.

Giờ phút này tốc độ lão già mặc áo đen càng nhanh, từng bước tiến tới gần đám sương mù do Vương Lâm biến thành, tay phải cầm thanh kiếm tỏa ánh sáng đen kia hướng về phía sương mù hung hăng chém một nhát.

Kiếm khí ngập trời ầm ầm xuất hiện.

Ngay trong tích tắc khi kiếm khí tới gần, sương mù do Vương Lâm biến thành nhanh chóng co rút lại, bất ngờ lại ngưng tụ thành thân thể. Thương thế vừa rồi nhờ thôn phệ mà đã khôi phục được hơn phân nửa.

Lúc này thân thể hắn hiện ra hai mắt lóe lên hồng quang. Trong nháy mắt khi lão già này chém xuống, tay phải Vương Lâm giơ lên không điểm một chỉ.

-Nhân Quả trận!

Một chỉ này của hắn khiến trong bánh xe do Nhân Quả trận biến thành trong nháy mắt xuất hiện, dựng đứng trước người Vương Lâm, ào ào lao về phía trước. Bánh xe nhân quả bất động tiến thẳng về phía lão già, ầm ầm va chạm với một kiếm do lão già chém xuống.

Tiếng chấn động đinh tai nhức óc vang lên. Kiếm khí của lão già sững lại, bất ngờ tan nát, thân thể bị cuốn đi, phun máu tươi. Nhân Quả trận cũng run lên không ngờ sụp đổ tan nát!

Nhưng bánh xe nhân quả này vừa vỡ vụn lại không khiến Vương Lâm có vẻ gì là đau lòng. Ánh mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ quái, trong tiếng cười dài, hai tay bắt quyết, tay phải nắm thành quyền vung lên.

-Nhân Quả trận thành một kiếm của ngươi là nhân của trận ta, giờ phút này trận vỡ hóa thành vô số, đó chính là cuối cùng của nhân quả! Nhân Quả trận, mở !

Vương Lâm phất tay lên, Nhân Quả trận vừa sụp đổ lập tức hóa thành những luồng khí nhân quả hỗn độn, quét ngang tám hướng. Lúc này đám khí nhân quả này ước chừng năm vạn đạo!

mỗi một luồng khí tức này trong nháy mắt liền thay đổi hình thành, bất ngờ biến thành kiếm

khí của lão già vừa chém xuống. Do vậy kiếm khí trong thiên địa lúc này hiện liền chừng trăm vạn đạo!

Đây chính là Nhân Quả trận!

Tay áo Vương Lâm vung lên, khí tức nhân quả biến thành năm vạn đạo kiếm khí liền ầm ầm tản ra, lao thẳng về đám tu sĩ giới ngoại. Những tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng vang lên. Năm vạn đạo kiếm khí oanh kích, cuối cùng có năm vạn tu sĩ giới ngoại tử vong!

Bọ họ tử vong, máu tươi bắn khắp nơi khiến cho vùng tinh không này giống như bị nhiễm thành một màu đỏ sậm!

-Tiên phi khó giết, nhưng giết một kẻ Không Huyền sơ kỳ thì không khó!

Vương Lâm bước từng bước về phía trước, xuyên thấu qua Nhân Quả trận vừa sụp đổ, lao thẳng tới lão già kia.

-Tay trái là sinh, tay phải là tử, Sinh Tử Ấn!

Trong nháy mắt khi tới gần lão già, Vương Lâm căn bản không thèm để ý xem đối phương thi triển thần thông gì, tay trái nhấn về phía trước một cái, tay phải theo ngay sau. Hai khí sinh tử ầm ầm va chạm với lão già, tạo nên một tiếng vang chấn động cả thiên địa.

Lão già kia phun máu tươi, thân thể lui lại phía sau thần sắc dữ tợn hai tay bắt quyết thi triển thần thông. Nhưng tất cả Vương Lâm đều không thèm quan tâm. Hắn nhắm hai mắt lại. Trong một khắc hắn nhắm mắt, tất cả mọi vật trong thiên địa đều là giả.

Nhắm hai mắt, thân thể nhanh chóng tiến tới, xuyên thấu qua thần thông của lão già này, trong nháy mắt Vương Lâm đã tới trước người hắn tay phải đặt lên ngực lão già túm một cái sau đó kéo mạnh ra ngoài.

-Nhân Quả ấn!

Ầm một tiếng, lão già kia kêu thảm thiết lui phía sau ở ngực lập tức có khí tức bổn nguyên lộ ra, bị Vương Lâm nắm trong tay. Lúc này hắn mở bừng đôi mắt, tay phải hung hăng nắm chặt, bóp nát một phần bổn nguyên của lão già.

Trong tích tắc khi lão già lùi lại, tay trái Vương Lâm vung lên một khe trữ vật xuất hiện, tất cả Thất Thải Đinh từ bên trong đó bay ra, bị hắn vung mạnh về phía trước.

Thất Thải Đinh hóa thành ánh sáng bảy màu chói mắt, rít gào bay tới, dùng một tốc độ không thể hình dung đâm vào ngực lão già. Hai mắt lão già lộ vẻ sợ hãi khóe miệng có máu tươi tràn ra, nhanh chóng lui lại phía sau.

Ngay lúc Vương Lâm muốn đuổi theo, sát khí từ xa xa cuồn cuộn ập tới. Một tiên phi khác xuất hiện. Nữ tử này mặc áo lam hóa thành một đám mây màu lam tràn tới, trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm. Một dải lụa màu lam từ bên trong đám mây lóe lên cuốn về phía Vương Lâm.

Phía sau nữ tử này, Thanh Lâm đang đuổi theo sát nút. Hiển nhiên người này lúc trước đang giao chiến với Thanh Lâm, lúc này tiến tới vây công Vương Lâm.

Ở một nơi xa hơn nữ tu Triệu Hà giống như la sát đang cùng với mấy tu sĩ Không Niết ầm ầm chiến đấu.

Bà lão áo lục tu vi Không Huyền của giới ngoại lúc này cũng đang giao chiến! Tiên phi cuối cùng trong ba tiên phi lúc này đang chém giết với Hồng Sam Tử. Hồng Sam Tử rõ ràng không phải là địch thủ của nàng, đang gắng gượng ngăn cản đối phương.

Ở phía xa xa, tu sĩ giới nội tử vong rất nhiều nhưng tu sĩ giới ngoại cũng tử vong hơn mười vạn. Tiếng gầm thét, tiếng chém giết vang vọng trong tinh không, tràn ngập cả La Thiên Tinh Vực.

Vương Lâm xoay phắt người, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Mấy tu sĩ Không Huyền của giới ngoại không chết thì trận chiến này sẽ không thể chấm dứt. Trong tích tắc khi hắn quay đầu, từ bên trong cổ Thần tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm Thiên Hoàng Lô biến ảo ra, hướng về phía trước mở rộng, trong chớp mắt đã bao phủ bốn phía Chu Tước Tinh, cũng vây cả lão già mặc áo đen và tiên phi lại.

Thiên Hoàng Lô tỏa ra một luồng khí tức nhu hòa đẩy nhẹ Thanh Lâm đang đuổi theo tiên

phi ra, sau đó trong chớp mắt liền thôn phệ tiên phi và lão già mặc áo đen rồi đột nhiên co rút lại.

Tiếng ầm ầm cuồn cuộn vang lên trong Thiên Hoàng Lô. Nó dù đã thôn phệ tiên phi và lão già mặc áo đen nhưng rất khó có thể luyện hóa hai người này, lúc này trong tiếng ầm ầm sắp sửa bị phá tan.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, khoanh chân ngồi lên đỉnh Thiên Hoàng Lô, phun một ngụm máu tươi lên thân lò, hai tay bắt quyết điểm vào mi tâm một cái. Toàn bộ tinh điểm cổ Thần bất ngờ bay ra đồng loạt rơi lên Thiên Hoàng Lô.

Cũng từ mi tâm của hắn giọt máu màu vàng do tiên nhân bất diệt thể biến thành cũng bay ra, bị hắn ấn xuống, dung hợp với Thiên Hoàng Lô, khiến cho nó tỏa ra kim quang vạn trượng.

-Dùng tiên nhân huyết mạch, dùng cổ Thần huyết mạch, dung nhập với lực lượng Thiên Hoàng Lô, trấn áp hai ngươi vạn vạn năm!

Tay áo Vương Lâm vung lên, thần thông Lưu Nguyệt bất ngờ xuất hiện, hóa thành một cánh cửa khổng lồ đặt lên Thiên Hoàng Lô!

Cánh cửa đá xuất hiện, dòng chảy tháng năm nhanh chóng lưu chuyển. Với tu vi của Vương Lâm lúc này, hắn có thể dùng thuật này khiến tháng năm chảy vô tận!

Trán toát mồ hôi hột, Vương Lâm khoanh chân ngồi bên trên Thiên Hoàng Lô, hai mắt đỏ bừng, hướng về thiên địa gầm nhẹ một tiếng.

-Tiền bối Thanh Lâm, Hồng Sam Tử, cả tiền bối từ Triệu Hà, ba người các ngươi chặn hai kẻ Không Huyền cuối cùng cho ta đủ thời gian bố trí

Sinh Tử, Nhân Quả, Chân Giả đại trận!

Ba người Thanh Lâm gật đầu. Ba người liên thủ, ngăn chặn hai tu sĩ Không Huyền cuối cùng, để cho bọn họ trong thời gian ngắn không thể ngăn cản Vương Lâm.

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Nếu trận chiến này là một trò chơi của Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu, nếu trận chiến này là vì một mục đích nào đó của bọn hắn vậy thì Vương Lâm cũng chẳng thèm quan tâm khiến cho toàn bộ tu sĩ giới ngoại tử vong, dùng việc này để chấm dứt trận chiến tranh này, xem rốt cục hai kẻ kia muốn tìm thứ gì!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1660 Quyết chiến (tứ)

Phía sau Vương Lâm lúc này có tới gần mười vạn đầu lâu. Từ đám đầu lâu này truyền ra tiếng gào thét thê lương, ở bên trong chiến trường trong tinh không này dung hợp với sát lục làm một.

-Sinh Tử trận thành, Nhân Quả trận tán, ta liền ngưng tụ Nhân Quả trận!

Vương Lâm ngồi trên Thiên Hoàng Lô, tay phải giơ lên nắm chặt. Lập tức phía sau hắn bay ra năm vạn đầu lâu, nhanh chóng chuyển động, tạo thành một dòng xoáy khổng lồ.

Dòng xoáy ầm ầm chuyển động, trong tiếng gào thét kinh thiên động địa cuốn đi, bất ngờ trở thành một bánh xe bất động, khiến cho Nhân Quả đại trận xuất hiện!

-Mở mắt là chân, nhắm mắt là giả, chân giả đạo thành. Chân Giả Đại trận!

Giọng nói Vương Lâm phiêu hốt bất định. Lời nói hắn vừa thốt lên, năm vạn đầu lâu còn lại liền bay ra toàn bộ, hình thành một dòng xoáy khổng lồ trước mặt hắn.

Dòng xoáy này giống như luôn thay đổi giữa thật và giả, thoạt nhìn giống như không tồn tại trong tinh không này, vặn vẹo mơ hồ, sau khi chuyển động liền có một luồng khí tức Chân Giả bổn nguyên trào ra.

Trong chốc lát dòng xoáy này hình thành Chân Giả Đại trận!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, tay phải điểm một cái về phía dòng xoáy sinh tử trước

mặt. Lập tức, ba bánh xe đại diện cho Sinh Tử, Chân Giả, Nhân Quả bất ngờ nhanh chóng ngưng tụ lại, chồng lên nhau ở phía trước Vương Lâm!

Sau khi chồng lên nhau, trận pháp do tam đại hư bổn nguyên hình thành cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra!

-Ta muốn một vạn đồng đạo giới nội tự nguyện dâng nguyên thần, trở thành linh hồn của trận pháp do tam đại bổn nguyên của ta tạo thành, vận chuyển bánh xe bổn nguyên, thay đổi quỹ đạo của thiên địa tinh không, nhiễu loạn vận chuyển của tinh thần, giết sạch những kẻ không phải người giới nội ta!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng. Trận pháp do tam đại bổn nguyên tạo thành của hắn phải có một vạn nguyên thần tọa trấn, trở thành trận linh thì mới phát huy được toàn bộ uy lực.

Trong nháy mắt lời nói này truyền ra, trong đám tu sĩ giới nội liền có một vạn tu sĩ không chút do dự, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nguyên thần xuất khiếu, lao thẳng tới bánh xe do tam đại bổn nguyên của Vương Lâm chồng lên nhau tạo thành.

Chỉ trong thời gian một nhịp thở, một vạn nguyên thần này đã tới, tọa trấn trên bánh xe. Trong tích tắc này, bánh xe do tam đại bổn nguyên tạo thành ầm ầm chuyển động, bất ngờ điên cuồng bành trướng, hóa thành một bánh xe khổng lồ có thể sánh ngang với bầu trời!

Bánh xe này tỏa ra Sinh Tử, Chân Giả, Nhân Quả bổn nguyên. Nó vừa chuyển động lập tức khiến cho thiên địa thay đổi quỹ tích, tinh không như sắp sửa tan nát!

Đây là thần thông mạnh nhất trong số những thần thông Vương Lâm tự nghĩ ra. Cả đời này hắn chỉ có thể ngưng tụ một bánh xe này. Đây là do tam đại bổn nguyên của hắn ngưng tụ thành, trong đời này tuyệt đối không thể có cái thứ hai!

Một vạn nguyên thần kia lúc này ở bên trên bánh xe khổng lồ, trở thành trận linh thúc đẩy bánh xe. Bọn họ đồng thời gầm nhẹ, đẩy bánh xe hướng về phía hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại ầm ầm lăn tới.

Bánh xe quay một vòng!

Thiên địa rung chuyển, tinh trận do tu chân tinh tạo thành trong nháy mắt tan nát, tinh không giống như không còn một chút sinh cơ. Hơn mười vạn tu sĩ giới ngoại kia có đến ba phần là thân thể vỡ tan mà chết.

Chỉ một vòng xoay mà khiến cho hơn một vạn nguyên thần đẩy bánh xe trở nên ảm đạm. Bọn họ không còn chút sức lực đẩy tiếp vòng thứ hai. Đúng lúc này thì tu sĩ giới nội đồng loạt lùi lại phía sau khoanh chân ngồi xuống. Cho dù là Mộc Băng Mi lúc này cũng làm như vậy. Trong nháy mắt khi bọn họ ngồi xuống, nguyên thần từ bên trong thân thể bọn họ bay ra, dung nhập vào trong bánh xe khổng lồ trong tinh không kia, cùng nhau đẩy bánh xe vận mệnh này chuyển động một lần nữa!

Tiếng chấn động vang vọng trong tinh không. Chỉ thấy bánh xe khổng lồ kia chuyển động một vòng nữa. Trong phút chốc tu sĩ giới ngoại dưới luồng lực lượng không cách nào hình dung

nổi này lại có ba phần thân thể vỡ tan mà chết.

Máu chảy thành sông, bắn khắp tinh không.

Đám tu sĩ giới ngoại còn lại dưới biến cố này, dưới sự sợ hãi tới cực điểm này đã trở nên điên cuồng. Tâm thần bọn họ lúc này chấn động run rẩy. Bọn họ lúc này điên cuồng lui lại phía sau mà bỏ chạy!

Đối mặt với lực lượng mà bọn họ không thể giải thích nổi, bọn họ không dám phản kháng, cũng không thể phán kháng!

Ngay cả hai tu sĩ Không Huyền đang chém giết với ba người Thanh Lâm lúc này cũng hoảng sợ tới cực điểm. Bà lão áo lục và tiên phi cuối cùng

đều không để ý tới gì nữa, lui lại phía sau cố thoát khỏi sự vây công của ba người Thanh Lâm lao thẳng vào tinh không. Hai người này tu vi bất phàm, lúc này bỏ chạy chỉ trong chớp mắt đã đi rất xa.

Đối mặt với những tu sĩ giới ngoại còn sót lại, nguyên thần của tu sĩ giới nội lúc này đã không còn khí lực để đẩy bánh xe tiếp lần thứ ba!

Thanh Lâm nhắm hai mắt lại, nguyên thần mênh mông tràn ra. Thân là bậc toàn năng bước thứ ba, thân là tiên đế của Vũ Giới, lực lượng nguyên thần của hắn kinh thiên động địa. Lúc này sau khi xuất hiện, nguyên thần của Thanh Lâm giống như một người khổng lồ đi tới bánh xe kia, hung hăng nhấn một cái.

Cùng lúc đó Hồng Sam Tử và nữ tử của Triệu Hà kia cũng đồng thời nhắm hai mắt, nguyên

thần tràn ra. Còn có cả Thanh Thủy ở phía xa cũng không để ý tới thương thế chưa khôi phục, nguyên thần bay ra!

Nguyên thần của bốn người này ở chỗ bánh xe khổng lồ kia liền đẩy khiến cho bánh xe ầm vang, chậm rãi chuyển động lần thứ ba!

Trong nháy mắt khi nó xoay tròn lần thứ ba, tinh không thực sự sụp đổ. Đây đúng là sụp đổ thực sự, giống như tan thành từng mảnh nhỏ, sau đó bị quét ra bốn phía. Đám tu sĩ giới ngoại đã trốn rất xa vẫn không thể

tránh thoát nổi, bị luồng lực lượng thay đổi quỹ tích vận chuyển thiên địa của bánh xe này khiến thân thể ầm ầm vỡ tan.

Bánh xe đó sau khi chuyển động lần thứ ba vẫn còn lực, chậm rãi chuyển động tiếp nhưng không thể nào hoàn thành vòng thứ tư. Hai tay Vương Lâm bắt quyết, nguyên thần trực tiếp bay ra, hướng về phía bánh xe nhấn một cái!

Một cái nhấn này khiến bánh xe nhanh chóng chuyển động, hoàn thành vòng tròn thứ tư! Vòng tròn thứ tư vừa hoàn thành, một luồng lực lượng kỳ dị dung hợp nguyên thần của Vương Lâm và tất cả tu sĩ giới ngoại, quét ngang của một cái kinh thiên.

Quét ngang một cái, tất cả tu sĩ giới ngoại còn sót lại, dù ở nơi nào của La Thiên, toàn bộ đều bị lực lượng này chấn động toàn thân, ầm ầm sụp đổ.

Bà lão áo lục năm đó vây sát Vương Lâm dưới cái quét ngang này thân thể run lên, trực tiếp tan thành mây khói, hình thần câu diệt!

chỉ còn mỗi tiên phi duy nhất còn lại, ở trong lực lượng dung hợp nguyên thần của tất cả tu sĩ giới nội đã sớm dựa vào thần thông tổn mệnh của Tiên Cương đại lục mà mở ra một cái khe, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng bước vào trong, có thể may mắn tồn tại.

Hết thảy đều đã kết thúc!

Bên trong bánh xe, vô số nguyên thần đều có vẻ uể oải, nhất là sau khi nguyên thần từ trong bánh xe trở lại thân thể đều đồng loạt phun máu tươi, bị trọng thương.

Vương Lâm cũng phun một ngụm máu tươi. Bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành đối với hắn cũng có gánh nặng rất lớn cho dù là thân thể cổ Thần cũng khó có thể thừa nhận.

Nếu không có mấy vạn tu sĩ giới nội triệt tiêu với hắn thì hắn không thể xoay bánh xe này. Mà nếu ba tu sĩ Không Huyền khác mà không bị vây, một khi đối phương liên thủ phản kháng thì hắn cũng chẳng thể nào khiến cho người giới nội xoay được bánh xe này.

-Ba năm...ba năm cuối cùng!

Vương Lâm mang theo vẻ uể oải, từ trên Thiên Hoàng Lô đứng dậy, mang theo Thiên Hoàng Lô, mang theo bánh xe do tam đại bổn nguyên hóa thành biến thành một đạo cầu vồng bay về phương xa.

-Các ngươi tu dưỡng ba năm ta sẽ bảo vệ các người!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1661 Hồi phục

Trong tứ đại tinh vực của giới nội lúc này toàn bộ tu sĩ giới ngoại chiếm giữ nơi này đều bị lực lượng của bánh xe chuyển động khiến tan thành mây khói.

Kẻ duy nhất chạy thoát là một tiên phi, mang theo sự bối rối, xé tan một cái khe không gian nhanh chóng rời đi. Nhưng cũng có một người chưa chết dưới sự vận chuyển của bánh xe này. Người đó là Vân Lạc đại ti!

Vân Lạc đại ti là người mà trong tất cả tu sĩ giới ngoại kiêng kỵ Vương Lâm nhất. Hình ảnh mà nàng tính ra năm đó khiến cho nàng khắc cốt ghi tâm, cơ hồ ngay trong nháy mắt khi một tiễn của Vương Lâm đánh tan một chưởng của Chưởng Tôn. Vân Lạc đại ti liền không chút do dự bóp nát ngọc giản bảo vệ tính mạng mà sư tôn năm đó lưu lại.

Ngọc giản này là do sư tôn nàng trước khi chết tế luyện ra, dung hợp với tinh không, có thể na di không giới hạn, có thể cho nàng từ bất cứ địa phương nào trong nháy mắt đều trở về được tế đàn của tộc trong Thái cổ Tinh Thần. Sau đó ngọc giản sẽ vỡ nát.

Ngọc giản này nàng luôn mang theo bên người, cho dù phân thân năm đó tử vong nàng cũng không sử dụng. Cho tới hôm nay, ngọc giản này đã cứu mạng nàng.

Lại nói về Vương Lâm, giờ phút này khí tức của hắn bất ổn, cho dù là thân thể cổ Thần thì trong đại chiến hắn đã bị thương nặng. Thương thế này đến từ khoảnh khắc tiên phi đánh trả trước khi chết, cũng đến từ việc hắn dùng Thiên Hoàng Lô trấn áp lão già mặc áo đen và tiên phi.

Nhưng khiến hắn càng bị thương nặng hơn là do hắn dung hợp tam đại bổn nguyên tạo thành bánh xe vận mệnh. Hình thành bánh xe khổng lồ đó hầu như đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn, nhất là lần đẩy bánh xe thứ tư khiến cho Vương Lâm lâm vào tình trạng kiệt sức.

Cho dù tu vi của hắn sau khi trở thành bậc toàn năng bước thứ ba đã đạt tới Không Linh trung kỳ nhưng gánh nặng như vậy vẫn khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt không còn chút máu, thoạt nhìn đã không còn có vẻ mạnh mẽ như trước, chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể khiến hắn ngã xuống. Nhưng hai mắt hắn vẫn tràn ngập ánh sáng tin tưởng kiên định như trước.

Hắn không lùi bước, không ngã xuống mà nói lên lời nói sẽ bảo vệ nơi này ba năm!

Ngay lúc Vương Lâm nói ra câu này, xa xa trong tinh không, Tư Đồ Nam và mấy ngàn tu sĩ cũng từ xa tiến lại. Bọn họ tới chậm mất rồi. Nhưng bọn họ xuất hiện, vì không tham gia vào trận chiến nên chưa bị thương, lại trở thành người cùng Vương Lâm bảo vệ cho mọi người giới nội chữa thương.

Vương Lâm rời đi. Hắn thậm chí không có thời gian gặp mặt Thanh Thủy và những người quen thuộc nói vài câu. Hắn gấp gáp rời đi. Dù giới nội lúc này đã yên bình nhưng chỉ có Vương Lâm mới hiểu, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tất cả chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Trường hạo kiếp chính thức trong ba năm này, thậm chí là sau ba năm này sẽ bộc phát. Lực lượng này có thể khiến toàn bộ giới nội, giới ngoại bị hủy diệt.

Dù sao thì dưới con mắt của những người ở Tiên Cương đại lục, tu sĩ trong động phủ này dù có chết hết cũng không thành vấn đề gì. Có thiên đạo sản sinh ra chúng sinh, những năm tháng sau này lại có vô số chúng sinh xuất hiện. Bọn họ cũng sẽ cho bậc toàn năng bước thứ ba, cũng sẽ có những cường giả giãy dụa trong động phủ này!

Nhưng chuyện như vậy khiến Vương Lâm tuyệt đối không cam lòng. Hắn có kế hoạch riêng, có một ý niệm điên cuồng trong đầu. Mang theo

kế hoạch này, hắn hóa thành một đạo cầu vồng, cuốn theo bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành lao đi trong tinh không.

Ở phía sau. Mộc Băng Mi nhìn thân ảnh hắn rời đi, cắn môi dưới. Hai mắt nàng không còn vẻ

phức tạp mà chỉ có mê man. Hồi lâu sau nàng cúi đầu. Bên tai nàng chính là những lời nói của Vương Lâm mãi vẫn không tiêu tán.

-Nàng cho dù không phải là hồng nhan của Vương Lâm ta nhưng lại là mẫu thân của con trai Vương Bình của ta...

Mộc Băng Mi ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ, vẻ mê man trong ánh mắt tan đi, lộ ra sự kiên định, thân thể bay lên, giống như một con phượng hoàng màu lam, hướng về phía Vương Lâm rời đi mà đuổi theo.

Xa xa, nguyên thần của Thanh Thủy trở về thân thể. Hắn mở hai mắt nhìn về phía nữ tử áo hồng đang nhìn theo hướng Vương Lâm rời đi, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói.

-Ngươi và hắn đã sớm quen biết, đúng không...

Nữ tử áo hồng trầm mặc trong chốc lát, quay đầu nhìn Thanh Thủy, nhẹ nhàng gật đầu.

-Cả đời hắn đau khổ cô độc tới ngày nay. Ngươi nếu muốn đi theo hắn thì không cần nói gì nữa...cuộc đời này có một số việc nếu do dự, một khi mất đi sẽ không thể có được nữa. Giống như ta năm đó...

Trong mắt Thanh Thủy hiện lên vẻ nhớ lại.

-Người... Người vì sao lại cứu ta?

Nữ tử áo hồng cúi đầu nửa ngày sau mới nhẹ giọng nói.

Thanh Thủy trầm mặc. Rất lâu sau đó vẻ mặt hắn mới lộ vẻ khổ sở, lắc đầu không nói gì. Hắn không nói lên lời. Nếu có thể nói thì năm đó khi nhận ra đối phương là nữ nhi của mình hắn đã nói rồi. Hắn không biết phải nói thế nào cho đối phương hiểu.

Nữ tử áo hồng sau khi đợi thật lâu liền hướng về phía Thanh Thủy cúi thấp người, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Nàng vẫn chưa hiểu nổi, than nhẹ một tiếng liền xoay người đi vào tinh không, hướng về phía Vương Lâm rời đi mà đuổi theo. Thanh Lâm ở phía xa xa ngồi xuống, nhìn tinh không, sau đó nhắm mắt lại.

-Hắn có lẽ đã biết chút sự thật rồi...khi năm đó sư tôn nói chuyện này với ta, ta cũng không thể tin nổi, chỉ có thể lừa gạt bản thân mình quên

đi...hắn so với ta mạnh mẽ hơn nhiều. Hắn không lừa gạt bản thân để quên đi mà đối mặt với sự thật.

Sau khi Mộc Băng Mi và nữ tử áo hồng hóa thành đạo cầu vồng rời đi, có một thân ảnh khác cũng từ một tu chân tinh chưa tan nát bay lên theo sau.

Bên trong đạo cầu vồng này là một nữ tử, nàng tên là Tây Tử Phượng!

Sau trận đại chiến này, tu sĩ giới nội không còn tới năm vạn người. Từ trận chiến đầu tiên của chín mươi năm trước tại Vân Hải tinh vực, tu sĩ giới nội có gần năm mươi vạn trong thời gian này đã tử vong quá nhiều.

Hôm nay đây chính là toàn bộ lực lượng của tu sĩ giới nội.

Trận đại chiến duy trì gần trăm năm tử vong thảm liệt chưa từng có. Tu sĩ giới nội vốn không có nhiều bậc toàn năng lắm lúc này cũng tử vong rất nhiều, những người còn sống đều mang thương thế.

Bởi không đủ hương hỏa khiến bọn họ ngay cả khôi phục cũng rất chậm chạp, thậm chí có khả năng cả đời không đạt tới được đỉnh phong một lần nữa.

Bên trong tinh trận tu chân tinh của La Thiên Tinh Vực, sau đại chiến chỉ còn lại mười chín tu chân tinh. Mười chín tu chân tinh lúc này đã trở thành nơi chữa thương của gần năm vạn tu. Nơi này chính là tu chân giới mới của giới nội.

Dưới sự bảo vệ của đám người Tư Đồ Nam, mọi người đều ở trên mười chín tu chân tinh này ngồi xuống đả tọa chữa thương. Trong đó có rất nhiều tu sĩ am hiểu luyện đan, chịu đựng thương thế dưới sự giúp đỡ của mấy ngàn tu sĩ trong nhỏm Tư Đồ Nam đi tới tam đại tinh vực còn lại, tìm một chút dược thảo. Bọn họ muốn luyện chế đan dược, muốn những người khác khôi phục nhanh hơn một chút.

Tất cả đều giống như rất an bình. Mấy vạn tu sĩ này bắt đầu tu dưỡng. Chỉ là bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng. Trận chiến này còn chưa kết thúc hoàn toàn.

Giờ phút này có một đạo cầu vồng thứ tư từ bên trong một tu chân tinh bay lên, lao thẳng về hướng Vương Lâm biến mất. Bên trong đạo cầu vồng này là một nữ tử. Nữ tử này chính là nữ tử mặc áo tím, bậc toàn năng Không Huyền tới từ Triệu Hà!

Lai lịch nàng thần bí, trong giới nội trừ một số người, những người khác không ai biết thân phận nàng. Nhưng lúc này hàng động của nàng trong lần đại chiến này lại khiến mọi người tôn trọng.

Ba mươi năm trước, muội muội của nàng tử trận. Từ đó trở đi, nàng vốn trầm mặc ít nói giờ không mở miệng nói nữa.

Sinh cơ trong giới nội trầm xuống, yên lặng vượt qua ba năm này.

Vương Lâm mang theo sự uể oải dẫn dắt bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành nhanh chóng lao về Vân Hải tinh vực. Lỗ hổng của Vân Hải tinh vực chính là lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, chính là tai họa ngầm lớn nhất của giới nội trong ba năm này.

Nếu muốn để cho giới nội có được ba năm tu dưỡng thì chẳng những phải bịt kín lỗ hổng này mà Vương Lâm phải ở đó lấy lực lượng một người bảo vệ ngày đêm.

Hắn thật ra có thể không làm như vậy. Hắn có thể lừa gạt bản thân tìm một địa phương xa lạ sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Nhưng hắn không thể, hắn không muốn.

Lao về phía trước, trong tinh không chỉ có tiếng rít gào vang vọng. Đó chính là âm thanh của bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành xé gió lao đi tạo nên. Ánh mắt của Vương Lâm không dấu nổi sự uể oải, thúc dục bánh xe ầm ầm tiến tới.

Không bao lâu sau, hắn đã đi tới biên giới Vân Hải tinh vực. Nơi này hắn bước ra nửa bước, thân ảnh lóe lên đi qua.

Trong Vân Hải tinh vực sớm đã không còn sương mù như năm đó nữa, khiến cho nơi này

không hề mơ hồ mà có thể nhìn rất rõ ràng. Mùi máu tanh tràn ngập, nơi nơi có đá vụn trôi nổi, thoạt nhìn giống như một đống đổ nát.

Vương Lâm thúc đẩy bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành lao nhanh đi trong đống đổ nát của Vân Hải tinh vực. Dần dần ở phía trước hắn đã xuất hiện chiến trường năm đó. Nơi này chính là nơi trong Vân Hải tinh vực còn có sương mù không nhiều lắm nhưng Vương Lâm trong chớp mắt lao tới, một luồng khí tức bổn nguyên từ bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành tạo thành cuồng phong lan ra.

Cuồng phong này quét tới khiến cho sương mù phía trước lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận nhanh chóng bị cuộn lên, tản ra bốn phía. Không bao lâu sau, trước mặt Vương Lâm vốn có sương mù dày đặc đã hoàn toàn tiêu tán, khiến cho lỗ hổng ngàn trượng hiện ra rõ ràng.

lỗ hổng này giống như một vết sẹo dữ tợn trên Phong Giới Đại Trận, gần ngàn năm qua đi thủy chung vẫn không hoàn toàn khép lại. Tu sĩ giới nội cũng đã từng tới đây thử chữa trị nhưng cuối cùng đều thất vọng rời đi. Cái khe này đã không còn có thể chữa trị nổi, bởi vậy Phong Giới Đại Trận phong tỏa giới nội và giới ngoại trong trận đại chiến này đã gần như sụp đổ.

Phong Giới Đại Trận không biết là do người nào sáng tạo ra, sau vô số năm tới ngày hôm nay bị lực lượng hủy diệt liên tục đánh vào, dưới lỗ

hổng trăm năm này đã trở nên vô cùng yếu ớt, giống như sắp tử vong.

Đứng ở nơi lỗ hổng này, Vương Lâm trầm mặc hắn. Hắn nhìn Phong Giới Đại Trận, dùng thần thức đảo qua, có thể cảm nhận trên đó có rất nhiều khí linh của trận pháp tồn tại. Ngay cả chúng khí tức cũng đã ảm đạm theo sự suy yếu của Phong Giới Đại Trận mà xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

-Trận pháp này đã...

Vương Lâm thầm than, xoay người nhìn về phía sau. Ở trong tinh không phía sau hắn có một đạo cầu vồng màu tím, mang theo khí tức của bậc toàn năng bước thứ ba gào thét bay tới. Từ đạo cầu vồng màu tím này cuối cùng xuất hiện một người, chính là nữ tu Triệu Hà áo tím vẫn đuổi theo Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1662 Bát phi

Đứng ở trước lỗ hổng của Phong Giới Đại Trận, Vương Lâm nhìn về phía nữ tu Triệu Hà đang tiến tới. Áo tím lóe lên nữ tử xinh đẹp lạnh lùng đã đứng cách hắn ngoài mười trượng.

Tướng mạo này xinh đẹp, tuy không bằng Mộc Băng Mi nhưng cũng rất kinh người. Nàng đứng đó, y phục màu tím tung bay, thoạt nhìn giống như tiên tử vậy.

Sắc mặt tái nhợt của nàng lại khiến nàng có thêm vài phần đặc biệt, khiến người ta có cảm giác nhu nhược nhưng kiên cường.

Nữ tử Triệu Hà mặc áo tím sau khi xuất hiện liền đưa mắt nhìn Vương Lâm. Một hồi lâu sau nữ tử này mở miệng lạnh giọng nói, hình như bởi vì rất lâu không nói chuyện nên giọng nói có vẻ ngượng ngập.

-Ta là Tử Hà của Triệu Hà tinh vực!

Vương Lâm đối với thân phận của nữ tử này cũng đã có phán đoán, lúc này khi nghe nàng nói liền hướng về phía nàng ôm quyền.

-Giao tiên phi mà ngươi phong ấn cho ta.

Tử Hà trầm mặc trong chốc lát lạnh lùng nói.

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng đôi mắt lại âm thầm lóe sáng, nhìn nữ tử nọ hai mắt nheo lại, bên trong tràn ngập hàn quang.

-Ngươi là tiên phi thứ mấy của tiên tôn?

Lời nói của Vương Lâm thật kinh người. Hai mắt nữ tử này sững lại, lạnh lùng nhìn Vương Lâm hồi lâu rồi mới chậm rãi mở miệng.

-Tiên phi thứ tám của tiên tôn!

-Kẻ bị ta giết là tiên phi thứ mấy?

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói.

-Người ngươi giết là tiên phi thứ hai của tiên tôn. Người bị ngươi phong ấn là tiên phi thứ năm...người chạy thoát là tiên phi thứ sáu.

Giọng nói của Tử Hà không còn trúc trắc nữa mà đã trở nên lưu loát, chỉ có điều vẻ lạnh lùng

không hề giảm bớt chút nào.

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Trong tám tiên phi của tiên tôn thì tới lúc này hắn đã gặp hơn một nửa, trong đầu cũng đã nhớ hình dáng những người này. Trong tám tiên phi thì tiên phi thứ tư là nữ tử hồ mị điều khiển Thác Sâm. Người này đang bị nhốt bên trong vùng đất cổ mộ, không thể thoát ra.

Tiên phi thứ ba là nữ tử lạnh lùng cùng xuất hiện với Vương Lâm trong vùng đất cổ mộ, sau đó được hắn thả ra, không tham dự vào cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại.

Còn về tiên phi thứ hai là người có liên quan với giới ngoại nhiều nhất. Từ nhiều dấu vết thì có thể thấy hình như nữ tử này có hợp tác với Chưởng Tôn. hôm nay đã chết trong tay Vương Lâm.

Còn tiên phi thứ năm là người bị hắn trấn áp trong Thiên Hoàng Lô, không thể bị luyện hóa hoàn toàn.

Nếu như lời nói của Tử Hà là thật thì tiên phi chạy thoát kia là tiên phi thứ sáu! Do đó trong tám tiên phi của tiên tôn. Chỉ còn có hai người Vương Lâm chưa từng gặp mặt.

Hai người đó là tiên phi thứ bảy và tiên phi thứ nhất!

-Nữ tử có ước định với ta ở thế giới trong khe tại tinh vực cấp chín của Vân Hải tinh vực rất có khả năng là một trong số tiên phi, chỉ là không biết nàng là tiên phi thứ nhất hay thứ bảy!

Những ý niệm hỗn tạp trong đầu Vương Lâm liền lóe lên.

-Ngũ tỷ bị ngươi phong ấn đối với ta có tác dụng lớn, ngươi hãy đưa nàng cho ta.

Tử Hà lạnh lùng mở miệng, lời nói thể hiện vẻ không cần tranh cãi. Hiển nhiên nàng ở địa vị cao đã lâu, cho dù là Tiên Cương đại lục cũng là người trên, cho nên theo tiềm thức nói với người nào cũng như vậy.

Vương Lâm nhíu mày. Hắn nể đối phương chiến đấu vì giới nội hăng hái như vậy, hơi trầm ngâm, chuẩn bị giao tiên phi thứ năm kia cho đối phương.

Nhưng đúng lúc này thì lời nói của nữ tử áo tím lại vang lên.

-Còn nữa. Ngươi cần đi tới giới ngoại, bắt tất cả những tiên phi còn lại đưa tới cho ta. Các nàng đối với ta đều có tác dụng rất lớn. Việc này ngươi cần làm nhanh lên. Còn chuyện bảo vệ

nơi này ba năm thì thật sự không cần. Một khi tiên tôn...

Giọng nói của nữ tử này rất lạnh lùng, hoàn toàn mang vẻ ra lệnh. Chỉ là không đợi nàng nói xong, Vương Lâm đã lại nhíu mày, hai mắt lóe sáng.

-Quá rồi đó!

Hàn ý trong mắt Vương Lâm hơi dày đặc lên, nhìn Tử Hà trước mặt luôn ra lệnh này, lạnh giọng mở miệng.

-Yêu cầu của ngươi quá đáng rồi đó!

-Làm càn. Ngươi có thân phận gì mà dám nói thế với ta. Ngươi làm những chuyện này chẳng phải là vì muốn thức tỉnh tiên tôn đạt được một cơ duyên lớn mà thôi. Bảo ngươi làm cái gì thì ngươi hãy đi làm cái đó. Chuyện sau khi thành công rồi ta sẽ bẩm báo để tiên tôn ban thưởng cho ngươi.

Hai mắt Tử Hà hiện lên vẻ uy nghiêm, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Vương Lâm sững người lại, nhìn Tử Hà, đột nhiên cười phá lên. Chỉ là trong mắt hắn lại tràn ngập hàn quang.

-Hóa ra là như vậy. Trong tám tiên phi của tiên tôn không phải đều phản bội cả. Còn có tiên phi thứ tám là ngươi vẫn trung thành không đổi. Nhưng yêu cầu của ngươi, đừng nói này đi bắt những tiên phi còn lại, ngay cả tiên phi thứ năm đang bị Vương mỗ phong ấn ta cũng không đưa cho ngươi. Xin thứ cho không thể nghe theo!

Vương Lâm vung tay áo, cười lạnh nói.

Tử Hà cũng bị những lời nói của Vương Lâm khiến cho sững người. Nàng mơ hồ cảm thấy mình hình như đã sai lầm rồi. Nàng không hiểu rõ Vương Lâm lắm, chỉ biết đối phương là đệ tử của Phong Tôn, là Phong Tôn đời nay, đã vì giới nội làm rất nhiều chuyện. Thí dụ như lần quyết chiến trước, hắn đã giết rất nhiều người. Theo nàng thấy, đối phương làm mọi chuyện đều chỉ vì hai chữ Phong Tôn, muốn thay mặt Phong Tôn mà thôi. Nếu thế thì người này vốn là người dưới trướng tiên tôn!

Cho nên nàng mới sau khi thấy Vương Lâm xuất hiện, sau khi bị tu vi của đối phương khiến phải khiếp sợ, tới đây tìm đối phương, liên tục ra lệnh như vậy, muốn đối phương hoàn thành.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đối phương lại cự tuyệt. Dù sao thì mình cũng là tiên phi thứ tám. Mục tiêu của bọn họ giống nhau, đều là muốn tiên tôn thức tỉnh! Sau khi tiên tôn thức tỉnh thì cả hai đều đạt được phần thưởng lớn!

Nhưng tiếng cười và sự cự tuyệt của Vương Lâm lại khiến cho Tử Hà nhanh chóng tỉnh táo lại. Nàng lùi lại mấy bước nhìn Vương Lâm, đột nhiên mở miệng.

-Phong Tôn đời trước không nói xuất thân và sứ mạng của Phong Tôn sao?

-Thất Đạo Tông của Tiên Cương đại lục, chuyện này Vương mỗ hiển nhiên biết.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Tử Hà. Nếu không phải nàng đã vì giới nội làm nhiều chuyện, dù không biết là vì mục đích gì cũng đã ra sức rất nhiều, thì hắn đã sớm đánh cho nữ tử này đến tối tăm mặt mũi rồi.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt nữ tử này đại biến, bịch bịch bịch lui lại phía sau hơn mười trượng, thần sắc lộ vẻ khiếp sợ.

-Tất cả mọi chuyện Vương mỗ đều biết. Ngươi đi đi, chớ nên xuất hiện trước mặt Vương mỗ nữa.

Giọng nói của Vương Lâm lạnh như băng, liếc nhìn nữ tử nọ một lần, phất tay áo.

Sắc mặt nữ tử này tái nhợt, lại lùi lại mấy bước nữa. thần sắc biến hóa liên tục, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, cắn răng nói.

-Ngươi nếu đã biết tất cả sao không liên thủ cùng với ta. Hai chúng ta khiến tiên tôn thức tỉnh, một khi người tỉnh lại, chắc chắn sẽ cho ngươi và ta một cơ duyên lớn vô cùng...

-Tiên tôn đại nhân cũng là một cường giả trên Tiên Cương đại lục. Hắn một khi tỉnh lại thì ta sẽ năn nỉ người nhận ngươi làm đệ tử. Do đó ngươi có thể rời khỏi động phủ này, trở thành môn nhân của Thất Đạo Tông, đạt được thân phận tu sĩ của Tiên Cương đại lục. Tiên Cương đại lục mới là thế giới thực sự, so với động phủ này tốt hơn cả ngàn vạn lần...

-Chỉ cần ngươi và ta lập được công lao này thì tiên tôn đại nhân có thể ban cho ngươi tu vi, cho ngươi một đại lục trên Tiên Cương đại lục. Lúc

đó ngươi ở trên Tiên Cương đại lục cũng sẽ có chút danh tiếng. Nơi đó là tiên giới chân chính. Ở nơi đó tu vi của ngươi có thể gia tăng không ít...

Thần sắc Vương Lâm bình thản, không nhìn vào mắt nữ tử kia. Lời nói của đối phương không khiến hắn động tâm chút nào.

-Hai đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn có thể sánh với chín mặt trời trên Tiên Cương đại lục! Một trong những cường giả của Tiên Cương đại lục...buồn cười tới cực điểm. Hắn ở Tiên Cương đại lục cũng chỉ là một tiểu chư hầu một phương mà thôi. Cho dù Thất Đạo Tông các người cũng chỉ là một tiểu tông phái mà thôi. Ngươi muốn hắn thức tỉnh sợ là còn có mục đích khác!

-Ngươi....ngươi không ngờ lại biết tới chín mặt trời!!

Sắc mặt Tử Hà lại biến hóa một lần nữa. Hai mắt nàng lộ vẻ không thể tin nổi, sững sờ nhìn hắn. Nàng nghĩ tới khi Vương Lâm cầm cây cung của Lý Quảng, lại nhớ tới những lời Chưởng Tôn gầm lên.

-Biến cho ta. Nếu không phải nể công lao ngươi đã góp cho giới nội thì chỉ bằng thân phận người của Thất Đạo Tông Vương mỗ tuyệt sẽ không tha cho ngươi đâu.

Sát khí trong mắt Vương Lâm ầm ầm tràn ra, ánh mắt trực tiếp rọi vào đôi mắt của nữ tử áo tím này.

Tâm thần nữ tử áo tím ầm vang, thần sắc kinh hoảng, cuống quít lui lại phía sau, không nói thêm lời nào mà nhanh chóng bay về phía sau, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím nhanh chóng rời đi.

-Thất Thải Tiên Tôn, ta sẽ tìm biện pháp khiến người thức tỉnh, nhưng không phải vì cơ duyên, mà là vì...giết tiên tôn!! Giết hắn, động phủ này vô chủ, lại lấy thiên đạo, khiến dân chúng trong động phủ này có thể tiến vào Tiên Cương đại lục!

Vương mỗ cả đời nghịch tu thiên đạo, muốn làm gì thì làm, làm gì có chuyện để người khác sai khiến, cầu xin người khác mang ta rời khỏi nơi này!

Dù là cuối cùng không thể ra khỏi nơi này, phải chết trong tay tiên tôn thì Vương mỗ cũng là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, nghịch thiên!

Vương Lâm cười lạnh. Những lời này hắn không nói ra miệng mà vang vọng trong tâm thần của hắn.

Ánh mắt hắn nhìn về phía nữ tử áo tím vừa rời đi, thậm chí không hỏi đối phương chuyện liên quan tới Tị Thiên Quan. Việc này Vương Lâm sẽ không hỏi tới nữa. Nếu hắn đi ra Tiên Cương đại lục thì nhất định sẽ có biện pháp biết được mọi chuyện, thậm chí có thể cứu sống Uyển nhi.

Nhưng nếu cuối cùng hắn không thành công, như vậy thì giờ có hỏi cũng vô ích, cùng với Uyển nhi chết đi, cũng là một cỗ hào tình trước khi chết của nam nhi.

Xoay người, thu hồi ánh mắt, Vương Lâm nhìn Phong Giới Đại Trận sắp tử vong, hai mắt bừng sáng. Hắn tiến từng bước về phía trước, đi gần tới Phong Giới Đại Trận lộ ra giống như mạng nhện kia, ngồi trước đó khoanh chân lại, nhắm hai mắt, tu vi trong cơ thể từ từ vận chuyển, thổ nạp lực lượng của tinh không.

Vương Lâm thổ nạp thiên địa nguyên lực trong Vân Hải tinh vực từ bốn phương tám hướng ầm ầm tràn tới, dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, lưu chuyển khắp toàn thân, bị nguyên thần hấp thu, điều dưỡng thân thể, khiến cho thân thể cổ Thần hồi phục nhanh chóng.

Tay phải Vương Lâm chụp vào hư không một cái, liền có mấy quả cầu ánh sáng bổn nguyên bị Nhân Quả ấn rút ra xuất hiện. Lực lượng bổn nguyên này lập tức bị hắn hút vào thất khiếu, chảy khắp toàn thân hắn, dung nhập vào bên trong sáu đạo bổn nguyên, khiến cho lực lượng bổn nguyên lại một lần nữa từ từ vận chuyển.

Sau khi trở thành tu sĩ bước thứ ba, thiên địa nguyên lực cũng chỉ có thể phối hợp với thân thể Cổ Thần, khiến hắn khôi phục nhanh hơn, đối với tu vi của hắn không có chút trợ giúp nào.

Ở bước thứ ba muốn đề cao tu vi, muốn khôi phục tu vi thì chỉ cần có một thứ, đó chính là bổn nguyên!

Thời gian trôi qua, sau mấy canh giờ, hai mắt Vương Lâm mở bừng ra, trong mắt lộ ra một luồng uy áp kinh thiên.

-Phong Giới Đại Trận chết đi, ta sẽ hoàn toàn phá hủy nơi này, lấy tu vi của Vương Lâm tạo một trận mới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1663 Hủy trận

Bổn nguyên lực, bậc toàn năng giới ngoại dựa vào hương hỏa lực ngưng tụ ra, nuôi dưỡng toàn thân, vạn cổ bất diệt.

Nhưng đối với bậc toàn năng giới nội mà nói, hương hỏa rất hiếm hoi, trở thành một vực sâu ngăn cản tu sĩ trở thành bước thứ ba, hơn nữa sau khi trở thành bước thứ ba, một khi bị thương hoặc bổn nguyên lực tiêu hao nhiều thì rất khó khôi phục.

Vương Lâm trở thành bước thứ ba không có hương hỏa, mà là dựa vào minh ngộ khiến cho tam đại hư bổn nguyên viên mãn, dựa vào thôn phệ mà khiến cho lôi hỏa bổn nguyên đại thành.

Do đó ở bước thứ ba hắn không cần hương hỏa. Hắn cần chính là bổn nguyên đã được người khác ngưng tụ ra, sau khi thôn phệ vô tận bổn nguyên liền khiến cho tu vi khôi phục và đề cao!

Cũng bởi trên người hắn không có hương hỏa giới, cũng sẽ không giống như tu sĩ Không Linh tầm thường, phải đem hương hỏa giới dung hợp với toàn thân, tự thân trở thành thiên địa, đạt tới trình độ viên mãn.

Thân thể Vương Lâm là thân thể cổ Thần, vốn đã vượt qua mọi tồn tại viên mãn. Cho nên phối hợp với Cổ Thần lực, hắn có thể giết chết tu sĩ Không Linh trung kỳ, giết Không Huyền sơ kỳ!

Dù là Không Huyền trung kỳ thì Vương Lâm cũng dám đánh một trận, chỉ là thắng bại khó nói trước mà thôi. Nhưng muốn giết được hắn thì đó là chuyện cực kỳ khó khăn!

Bước đường đạt tới bước thứ ba của Vương Lâm hoàn toàn bất đồng với mọi tu sĩ khác, cho dù là Thất Thải Tiên Tôn cũng không giống. Nói tóm lại, cho dù là Thất Thải Tiên Tôn cũng phải cần tới hương hỏa. Chẳng qua hương hỏa mà hắn hút không có độc mà thôi.

Con đường của Vương Lâm chưa từng có người nào đi, cực kỳ gian nan. Con đường này vô hạn vô tận nhưng cũng gập ghềnh vô cùng. Hắn nếu muốn trở thành tu sĩ Không Huyền thì phải khiến bổn nguyên của bản thân nhiều hơn vài đạo nữa, viên mãn một lần nữa thì mới có thể đề cao được!

Khác với những tu sĩ khác sau khi đạt tới bước thứ ba, bổn nguyên hầu như không thể đạt tới đại thành. Vương Lâm có thể đạt được bổn nguyên thứ bảy, thứ tám, thứ chín, thậm chí thứ mười.

Mà bởi vì hắn không hấp thụ hương hỏa cho nên bổn nguyên của hắn không tồn tại khuyết điểm trí mạng là không thể đại thành sau khi đạt tới bước thứ ba! Hiện tại hắn cần là cảm ngộ được đạo bổn nguyên thứ bảy. Một khi bảy đạo bổn nguyên đại thành thì hắn có thể đạt tới Không Linh hậu kỳ!

Nếu đạo bổn nguyên thứ tám đại thành thì tu vi của hắn liền có thể đạt tới Không Linh đỉnh phong!

Chín đạo bổn nguyên xuất hiện, hắn liền bước vào cảnh giới Không Huyền! Từ đó về sau nếu hắn có đại trí tuệ, đại cơ duyên khiến cho chín đạo bổn nguyên hoàn toàn dung hợp thì có thể hóa thành một lực lượng được Tiên Cương đại lục gọi là Không. Lực lượng này có thể khiến hắn phải đối mắt với đại kiếp thứ ba. Nếu vượt qua được kiếp này thì hắn sẽ trở thành Không Kiếp đại tôn!

Không Kiếp, Không Huyền, giữa hai cảnh giới này chính là một kiếp sinh tử. Thành thì sinh, bại thì tử. Từ cổ chí kim không có ai là ngoại lệ, người nào cũng phải đối mặt!

Kiếp nạn này được gọi là huyền kiếp. Nó chia làm chín lần, nếu vượt qua toàn bộ chín lần là thành công, chính thức bước vào cảnh giới Không Kiếp!

Mạnh mẽ như Chưởng Tôn cũng chỉ vượt qua được ba lần huyền kiếp, không có dũng khí đối diện với lần thứ tư.

Dù là Lam Mộng Đạo Tôn cũng chưa từng vượt qua được lần đầu tiên, vẫn luôn dừng lại ở trạng thái Không Huyền hậu kỳ viên mãn đỉnh phong. Hắn không phải sợ chết mà chặt không đứt chuyện trong lòng. Hắn còn có một việc cuối cùng chưa hoàn thành do đó hắn không thể đối mặt với tiếc nuối sau khi thất bại.

Trong cả giới nội và giới ngoại trong động phủ này, vô số năm qua đã sinh ra biết bao người có thiên phú kinh người, trong đó cũng có không ít người trở thành bước thứ ba. Nhưng cuối cùng cho tới hôm nay cũng chỉ có một người dựa vào thân phận tu sĩ trong động phủ mà vượt qua được huyền kiếp thứ tám, chỉ cần vượt qua một kiếp nữa là có thể được gọi là Tôn!

Hắn chính là Chiến lão quỷ! Năm đó sau khi đột kiếp thứ năm thất bại, vốn hắn phải tử vọng. Chuyện này Chưởng Tôn biết. Nhưng Chưởng Tôn không biết vì sao Chiến lão quỷ lại đạt được một tiên duyên lớn lao!

Tiên duyên này khiến tu vi hắn tăng mạnh, dám liên tục vượt qua tới kiếp thứ tám, dừng lại trước kiếp thứ chín.

Tu vi Không Kiếp trên Tiên Cương đại lục được gọi là đại tôn! Tu vi này đã là đỉnh phong của bước thứ ba, nếu có thể bước tới nửa bước nữa trong truyền thuyết thì có thể đạp không!

Thất Thải Tiên Tôn cũng là đại tôn Không Kiếp nhưng tu vi của hắn không phải là Không Kiếp đại viên mãn mà là Không Kiếp trung kỳ!

Cho dù mới là trung kỳ nhưng lại có thể khiến hắn có chút danh tiếng trên Tiên Cương đại lục, có thể khai tông lập phái, thành lập Thất Đạo Tông!

Việc này Vương Lâm cũng không biết hết. giờ phút này hắn không suy tư nữa. Trong một khắc hắn mở mắt, Vương Lâm đứng dậy, thân ảnh nhìn không cao lớn nhưng lại có một luồng khí thế mênh mông tràn ra. Hắn đứng ở nơi đó giống như chống đỡ cả tinh không. Lưng hắn đưa về giới nội, giống như là cổ Thần hộ tí, làm cho người ta có một cảm giác an toàn không nói lên lời.

Hai mắt lộ vẻ bình tĩnh, Vương Lâm bước về phía trước. Từng bước tiến tới, cả người hắn đạp lên Phong Giới Đại Trận đã ảm đạm, gần tử vọng. Phong Giới Đại Trận run lên, lóe lên ánh sáng không thể so nổi với năm xưa.

Trong trầm mặc, chân phải Vương Lâm giơ lên, hướng về phía Phong Giới Đại Trận đạp tiếp một cái. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Một cái đạp này khiến cả Phong Giới Đại Trận run rẩy, ánh sáng liên tục lóe lên, cả một tấm võng lớn biến ảo ra, cuối cùng lan khắp tất cả các vị trí của giới nội, ầm ầm hiện lên.

Cho dù là mấy vạn tu sĩ đang tĩnh dưỡng trong La Thiên lúc này cũng đều mở bừng hai mắt, thấy được Phong Giới Đại Trận!

Lực lượng một đạp này khiến cho toàn bộ Phong Giới Đại Trận huyễn hóa ra. Chỉ có khiến nó xuất hiện hoàn toàn thì Vương Lâm mới có thể khiến cho Phong Giới Đại Trận sắp tử vong này đi tới bước cuối cùng.

-Ngươi phong tỏa giới nội vô sổ năm, ngươi ngăn cản giới ngoại xâm lấn, ngăn cản giới nội đi ra. Đối với giới nội mà nói, ngươi là người thủ hộ...cho nên ta muốn vái ngươi một vái!

Vương Lâm ôm quyền, hướng về phía Phong Giới Đại Trận vừa huyễn hóa ra vái một vái!

-Nhưng cũng bởi vì ngươi tồn tại mà khiến cho giới nội của ta rất ít bậc toàn năng bước thứ ba, khiến cho lực lượng của giới ngoại hơn hẳn. Sự tồn tại của ngươi làm cho tu sĩ giới nội chúng ta suốt đời bị nhốt, bị phong ấn!

Vương Lâm giơ tay phải lên hướng về phía Phong Giới Đại Trận hung hăng nhấn một cái.

Một cái nhấn này, Nhân Quả ấn xuất hiện. Năm ngón tay của Vương Lâm hạ xuống, trong tiếng chấn động kinh thiên liền nắm thành quyền, túm một cái rồi giật lại phía sau.

-Nhân Quả trừu linh!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng. Chỉ thấy trong lúc tay phải hắn giật lại, Phong Giới Đại Trận run rẩy kịch liệt. Một đạo sấm sét ầm ầm vang lên, bị Vương Lâm rút ra!

Đó là một thanh trường thương hư ảo do sấm sét biến thành. Cây thương này ẩn chứa lực lượng sấm sét vô tận, chính là thánh vật của Thiểm Lôi tộc!

Tay phải Vương Lâm vuốt một cái, cây thương do sấm sét biến thành ầm ầm tan nát, hóa thành vô số tia chớp lan về bốn phía, tràn ngập phạm vi mấy trăm ngàn dặm, chiếu sáng ngời cả một vùng tinh không.

Trận linh trường thương do sấm sét tạo thành này hiển nhiên đây là lần đầu tiên sau vô số năm bị dung nhập vào trận pháp, mới bị rút ra, bị hủy

diệt. Từ nay về sau, trong Phong Giới Đại Trận sẽ không còn trận linh này nữa!

Thanh trường thương sụp đổ, Phong Giới Đại Trận run rẩy. Trên tấm lưới khổng lồ này liền xuất hiện những cái khe li ti!

-Ta không biết ngươi là do ai sáng tạo ra. Nhưng hôm nay ngươi Chỉ còn thoi thóp, vậy thì nên tiêu tán đi. Vương Lâm ta ở nơi này sẽ bố trí một đại trận. Trận này vì giới nội ta mà sinh ra, vì giới nội mà tồn tại. Nó hoàn toàn thuộc về tu sĩ giới nội ta!

Tay phải Vương Lâm lại giơ lên một lần nữa, liên tiếp hướng về phía Phong Giới Đại Trận đánh sáu lần.

Sáu tiếng chấn động vang lên. Sáu lần Nhân Quả, sáu lần nắm quyền kéo lại phía sau. Phong Giới Đại Trận lập tức xuất hiện dấu hiệu sụp đổ hoàn toàn. Tấm lưới khổng lồ vô biên vô hạn bao phủ khắp giới nội ầm ầm nổ tung.

Trước mặt Vương Lâm là một thế giới tràn ngập màu đỏ như máu khiến cho trận pháp này cũng bị huyết quang vây lại. Một tiếng rít gào thống khổ ngay lúc này truyền khắp thiên địa. Chỉ thấy một cái lưu tinh chùy chín đầu không ngờ biến ảo ra. Trong tiếng gào thét tràn khắp tám phương, lưu tinh chùy vung lên, tỏa ra một luồng khí tức bá đạo kinh thiên, bên trên còn lộ một mùi máu tanh vô tận, vừa rời khỏi Phong Giới Đại Trận liền trực tiếp tan nát trong mắt Vương Lâm.

Phía sau lưu tinh chùy, sóng nhiệt ập tới. Một chiến xa bắn đá khổng lồ ầm ầm biến ảo ra. Chiến xa này dữ tợn vô cùng, cũng là trận linh của Phong Giới Đại Trận. Từ cổ chí kim, vô số tu sĩ giới nội giới ngoại, kể cả bậc toàn năng bước thứ ba đã chết dưới lực lượng của nó, trong đó đại bộ phận đều là người giới nội!

giờ phút này chiến xa bị lôi ra, ầm tan thành nhiều mảnh, hóa thành một đám sương mù nhanh chóng tràn ra bốn phía, tiêu tan trong thiên địa.

Sau chiến xa, kim quang vạn trượng lóe lên. Một thanh kim đao biến ảo ra. Sau kim quang là ánh sáng màu tím ngập trời. Một cây roi màu tím khoảng ngàn trượng hiện ra. Trên thân roi có vô số ký hiệu, phát ra tiếng vun vút, vặn vẹo tựa mãng xà!

Sau khi cây roi hiện ra, Phong Giới Đại Trận run lên. Một luồng khí tức tang thương tràn tới. Chỉ thấy một thanh lang nha bổng khổng lồ hiện lên. Thanh lang nha bổng này có vô số mũi nhọn, bên ngoài có rất nhiều oan hồn, đủ để thấy vật này đã giết chóc nhiều tới mức nào.

Ba trận linh này sau khi xuất hiện trong nháy mắt liền ầm ầm sụp đổ, vĩnh viễn tiêu tán trong thiên địa, biến mất trong Phong Giới Đại Trận!

Bị hủy diệt còn có một vật chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình thể, là một trận linh giống như một đám sương mù, sau khi xuất hiện liền lập tức nổ tung.

Cửu linh của Phong Giới Đại Trận giờ phút này đã có thất linh bị hủy diệt.

Thần sắc Vương Lâm bình thản nhìn sáu trận linh tiêu tán trong Phong Giới Đại Trận. Đại trận này tới lúc này đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ không thể vãn hồi. Trong tiếng ầm ầm vang vọng, lúc này nó bắt đầu sụp đổ quanh giới nội. Tất cả tu sĩ giới nội đều thấy được tấm lưới khổng lồ trong tinh không đang vỡ tan, bị cuốn đi khiến cho giới nội và giới ngoại lúc này đã không còn bất cứ vật gì ngăn cản!

-Bát linh của Phong Giới Đại Trận, thánh vật của cổ tộc ta, ngươi muốn trở lại tay Vương Lâm ta hay là muốn bị hủy diệt theo trận này. Ta cho ngươi một sự lựa chọn!

Tay phải Vương Lâm giơ lên vung về phía trước. Trận pháp ầm ầm kịch chấn, sụp đổ trong phạm vi lớn, xuất hiện bát linh!

Trận linh này vượt xa so với bảy cái trước!

Trận linh này chính là pháp khí vô thượng của bộ tộc cổ Thần - Khai Thiên Phủ!

Trong tiếng ầm vang và sự sụp đổ của Phong Giới Đại Trận, một hư ảnh khổng lồ mang theo khí tức Cổ Thần nồng đậm từ bên trong trận pháp

chậm rãi trôi ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1664 Tân kỷ nguyên

Lưỡi búa này xuất hiện, khí tức cổ Thần mênh mông lan ra như sóng, gào thét cuốn cả Phong Giới Đại Trận đang sụp đổ kia, khiến cho đại trận lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

Tiếng ầm vang liên miên không dứt, nếu nhắm mắt lại dường như có thể cảm nhận được sát khí khôn cùng của vô tận sinh linh chết dưới Khai Thiên Phủ trong vô số năm tháng qua.

Trong tích tắc khi lưỡi búa này xuất hiện, Vương Lâm đứng ở phía trước mơ hồ thấy được có vô số oan hồn hư ảo. Đám oan hồn này mơ hồ biến hóa, lượn lờ bốn phía Khai Thiên Phủ, cất tiếng gào thét rống giận. Từ xa nhìn lại, nơi này giống như một vùng địa ngục.

Cảnh tượng này giống như cả một vùng Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, nhìn vô cùng kinh người!

Sau khi nó xuất hiện cũng không tiêu tán như thất linh lúc trước mà lơ lửng giữa không trung, càng ngày càng ngưng thật, giống như bên trong có linh hồn đang lựa chọn rất cẩn thận!

Lựa chọn trước mắt nó là nhận Vương Lâm làm chủ hay là chịu hủy diệt!

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phong Giới Đại Trận lại ầm ầm vang dội. Vương Lâm đã đợi trong thời gian nửa nén hương, nhìn Khai Thiên Phủ đang bất động, nhướng mày, trong mắt lộ tia sáng bình tĩnh.

-Nếu không theo Vương mỗ thì tan thành mây khói đi!

Tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía Khai Thiên Phủ ầm ầm nhấn tới. Cả trận pháp liền lập tức sụp đổ thêm. Khai Thiên Phủ chấn động, thân thể khổng lồ chuyển động, bay thẳng về phía Vương Lâm.

Đột nhiên Khai Thiên Phủ giống như thoát khỏi Phong Giới Đại Trận, trong nháy mắt khi Vương Lâm giơ tay lên liền truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, chém mạnh về phía Vương Lâm!

-Là pháp khí của cổ Thần vương tộc mà cũng dám đả thương ta!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể bước từng bước về phía trước. Thân ảnh hắn trong nháy mắt liền bành trướng lên, Chỉ trong chốc lát đã lớn tới cả ngàn trượng, hóa thành chân thân của cổ Thần!

Thân thể ngàn trượng giống như một người khổng lồ, sừng sững giữa tinh không, đứng trước Phong Giới Đại Trận. Trong nháy mắt khi Khai Thiên Phủ gào thét lao tới, tay phải Vương Lâm liền giơ lên nắm quyền hướng về lưỡi búa ầm ầm đánh thẳng tới.

Tiếng nổ cuồng mãnh tràn ra, khiến cho tinh không run rẩy. Phong Giới Đại Trận lúc này sụp đổ liên tục, cả một mảng lớn vỡ tan. Ngay cả Khai Thiên Phủ kia cũng bị chấn động không thể chém xuống, ầm một tiếng liền bị cuốn đi, bị lực lượng mạnh mẽ từ nắm tay Vương Lâm truyền tới đánh văng.

Nhưng Vương Lâm cũng không dễ chịu gì. Thân thể hắn bịch bịch lui lại phía sau mấy trăm trượng, trên nắm tay phải xuất hiện một vết thương sâu tới tận xương. Thậm chí ngay cả xương cốt trên đầu vết thương cũng đã xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn. Khai Thiên Phủ nọ đúng là mạnh mẽ vô cùng!

Vừa lui lại phía sau hai mắt Vương Lâm vừa lóe sáng, thương thế trên tay phải nhanh chóng khôi phục, chụp vào hư không một cái. Chỉ thấy huyết quang ngập trời hiện lên. Huyết kiếm xuất hiện trong tay hắn run lên một cái liền gào thét lao ra, bất ngờ biến thành dài tới trăm trượng, huyết quang chói mắt, bao phủ bốn phương tám hướng.

Cầm huyết kiếm trong tay, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, tay phải giơ huyết kiếm lên cao trực tiếp chém xuống. Kiếm khí rít gào kiếm quang màu máu vọt thẳng tới Khai Thiên Phủ.

Hai thanh vũ khí này đều là những bảo vật sắc bén vô cùng, giờ phút này ầm ầm va chạm lập tức tạo ra tiếng chấn động kinh thiên. Trong tiếng động này, một kiếm một búa không ngừng va chạm. Nhưng Khai Thiên Phủ không hề có người điều khiển mà là khí linh tự mình điều khiển,

sau khi ầm ầm va chạm một lúc liền liên tiếp bại lui!

Trên lưỡi búa cũng xuất hiện những vết kiếm, ánh sáng tỏa ra từ nó cũng từ từ ảm đạm đi.

-Cho ngươi một cơ hội nữa, nhận Vương mỗ làm chủ đi!

Một kiếm chém xuống, Vương Lâm lại quát khẽ.

Ầm một tiếng, lưỡi búa bị cuốn bay ngược trở lại, rơi trong hư không rồi rít lên một tiếng kinh thiên, xé ra một cái khe lớn trong tinh không.

Huyết kiếm trên tay phải Vương Lâm liền lóe lên rồi tiêu tán. Cùng lúc đó, Vương Lâm bước từng bước về phía trước, trong nháy mắt đã tới bên

cạnh Khai Thiên Phủ, nắm lấy lưỡi búa từ bên trong cái khe bay ra. Cổ Thần lực mênh mông từ nó tràn ra.

Tay phải Vương Lâm nắm chặt, mặc cho Khai Thiên Phủ giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay hắn. Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên lưỡi búa hiện lên một hư ảnh cổ Thần. Hư ảnh cổ Thần này gầm rống lao ra, hình dáng không rõ nhưng giống như một cơn cuồng phong gào thét lao thẳng tới Vương Lâm, dường như muốn cắn nuốt hắn vậy.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này có thể thấy được vô cùng rõ ràng. Hư ảnh trên lưỡi búa lấy nó làm gốc, hóa thành hình ảnh cao ngàn trượng, vô cùng to lớn, hình dáng giống như một chiếc chùy, càng lên cao càng lớn, giống như đám khói bay ra từ ống khói, càng lên cao càng mở rộng ra vô số lần.

Thân ảnh mơ hồ này chính là khí linh của Khai Thiên Phủ. Nó khom lưng, duỗi hai tay ra, trong tiếng gầm thét đánh tới Vương Lâm.

Trước mặt nó thân thể ngàn trượng của Vương Lâm giống như một thiếu niên so với thanh niên cường tráng, thoạt nhìn như không thể phản kháng. Nhưng Vương Lâm lại mở bừng hai mắt, hướng về hư ảnh đang đánh tới rống to.

-Ngươi dám!! Ta là vương tộc cổ Thần, được truyền thừa của Đạo cổ, ngươi nuốt ta chính là muốn chết!

Một tiếng rống này khiến phía sau Vương Lâm lập tức có đầu lâu của Đạo cổ biến ảo ra, mở cái miệng khổng lồ cùng rống lên với Vương Lâm!

Dường như trong tinh không này có một cơn lốc tràn tới, ập xuống hư ảnh của Khai Thiên Phủ. Lập tức hư ảnh kêu lên thảm thiết, thân thể giống như cực kỳ sợ hãi, run rẩy lui lại phía sau, trực tiếp tan nát thành nhiều mảnh, nhưng sau đó lại ngưng tụ lại.

Sau khi ngưng tụ, thân thể hắn run rẩy, gắng gượng hướng về phía Vương Lâm ôm quyền lạy, thân thể nhanh chóng co rút lại, cuối cùng dung nhập toàn bộ vào bên trong Khai Thiên Phủ, không còn nhìn thấy nữa.

Khai Thiên Phủ lúc này không còn giãy dụa mà từ từ bình tĩnh lại.

Vương Lâm cầm lưỡi búa này trong tay, cắn đầu lưỡi phun một ngụm máu tươi, hóa thành một ấn quyết màu máu rơi lên trên thân búa. Ấn ký này lóe lên rồi dung nhập và biến mất.

Vương Lâm nhìn thoáng qua thanh Khai Thiên Phủ đã thuần phục trong tay. Lúc này hắn hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân để thu phục lưỡi búa này. Hắn còn nhớ năm xưa với tu vi của hắn không thể làm được điều này mà phải nhờ có Phong Tôn đời đầu tiên mới có thể miễn cưỡng điều khiển được nó.

Cầm lưỡi búa khổng lồ, mái tóc bạc tung bay, giờ phút này Vương Lâm trông không còn khác gì so với pho tượng trên Chu Tước Tinh!

Tay phải vung lên Khai Thiên Phủ hóa thành một điểm sáng dung nhập vào trong mi tâm của Vương Lâm, hoàn toàn biến mất.

Cúi đầu nhìn xuống Phong Giới Đại Trận đang sụp đổ, hai mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng kỳ dị. Phong Giới Đại Trận này có cửu linh. Trận linh cuối cùng là cường đại nhất, Phong Tôn năm đó phải dung nhập vào bên trong trận linh này mới có thể điều khiển được.

Nhưng sau khi trận pháp này xuất hiện lỗ hổng, cùng với một loạt sự kiện phát sinh, linh hồn của Phong Tôn hoàn toàn tử vong, khiến cho trận linh cuối cùng này mất đi sinh cơ.

Phong Giới Đại Trận chết đi cũng có quan hệ nhất định với chuyện này.

Tay phải giơ lên, năm ngón tay tạo thành chưởng hướng về phía Phong Giới Đại Trận thi triển Nhân Quả ấn lần cuối cùng. Bàn tay Vương Lâm hạ xuống, mạnh mẽ nắm lại.

Phong Giới Đại Trận đang sụp đổ liền truyền ra một âm thanh chấn động. Đại trận này giống như giãy dụa trước khi chết, trong sự chấn động kịch liệt, một ngọc bội đã gần vỡ tan từ bên trong trận pháp từ từ bị lôi ra.

Trên ngọc bội này có những vết nứt rất sâu. Những vết nứt này có chừng mười đạo, trong đó có một vết là trăm năm trước mới xuất hiện, không có khí tức năm tháng tang thương như những vết nứt khác.

Chỉ là dù trên ngọc bội có nhiều vết nứt nhưng vẫn có thể thấy có một chữ được khắc trên đó. Chữ này nét bút đơn giản, bất ngờ là một chữ "tiên"!

Tiên!

Ngọc bội này bị Nhân Quả ấn của Vương Lâm lôi ra, Phong Giới Đại Trận tan rã lần cuối. Tiếng ầm ầm vang lên không ngừng. Tấm lưới khổng lồ bao phủ cả tứ đại tinh vực của giới nội ầm ầm sụp đổ!

Sự sụp đổ lúc này là hoàn toàn, hoàn toàn không thể thay đổi được nữa!

Sự sụp đổ này khiến tất cả tu sĩ trong tinh vực đều chấn động. Bọn họ nhìn thấy tinh không giống như bị cuốn đi, truyền ra tiếng ầm vang vô tận. Phong Giới Đại Trận vây lấy giới nội bao nhiêu năm nay lúc này đã tan tành!

Bên trong Vân Hải tinh vực, Mộc Băng Mi, nữ tử áo hồng. Tây Tử Phượng lúc này hóa thành ba đạo cầu vồng ngưng tụ lại với nhau, dừng

lại bên trong tinh không. Các nàng lúc này còn cách Vương Lâm một khoảng.

Nhưng giờ phút này khi Phong Giới Đại Trận sụp đổ, các nàng không thể tiến về phía trước, cùng ở một chỗ mà nhìn tấm lưới khổng lồ trong tinh không đang tan vỡ. Cảnh tượng khiến tâm

thần rung động này làm cho ba người mặt mũi tái nhợt.

Vương Lâm nhìn ngọc bội này, trầm mặc một lát liền vung tay phải lên. Ngọc bội này từ bên trong Phong Giới Đại Trận bay ra. Trong tích tắc khi nó thoát khỏi Phong Giới Đại Trận, nó giống như là một cái cây không rễ, như cá phải rời nước, ầm ầm một tiếng liền vỡ thành năm mảnh, hoàn toàn tan nát.

Ngọc bội vỡ vụn, Phong Giới Đại Trận trước mặt Vương Lâm cũng tan tành!

Trong giờ phút này, Côn Hư tinh vực cũng như các tinh vực khác đã không còn Phong Giới Đại Trận bao quanh nữa. Chớp mắt một cái, Triệu Hà tinh vực hoàn toàn cũng lộ ra giữa Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại.

Trong tích tắc này, La Thiên, Vân Hải tinh vực, tất cả đều được giải thoát!

Giới nội, giới ngoại vô số năm qua lúc này đã không còn bị ngăn cách nữa, hai trở thành một! Đại trận giống như đã tồn tại từ vĩnh hằng vào giờ phút này sụp đổ, tan thành mây khói!

Không còn Phong Giới Đại Trận, lực lượng kỳ dị ngăn cản hương hỏa ngưng tụ trong giới nội cũng biến mất. Trong nháy mắt, các bậc toàn năng trong La Thiên Tinh Vực lúc này đều lộ vẻ kích động. Dù là Thanh Lâm cũng không phải ngoại lệ.

Hủy Phong Giới Đại Trận, Vương Lâm đã làm được rồi!

Từ cổ chí kim, hắn là người đầu tiên làm được chuyện này, là người đầu tiên có hùng tâm và sức mạnh sau khi giết sạch tu sĩ giới ngoại xâm lấn lại hủy đi Phong Giới Đại Trận này!

Tên của hắn nhất định sẽ được lưu truyền ngàn năm trong tu chân giới. Bởi vì hắn là Phong Tôn, không phải là Phong Tôn của Thất Đạo Tông, không phải là Phong Tôn dưới trướng Thất Thải Tiên Tôn mà là Phong Tôn chuẩn bị mang tu sĩ giới nội đi khỏi động phủ này, khiến cho Tiên Cương đại lục chấn động!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1665 Khai ích

Hủy trận pháp không có nghĩa là đã chấm dứt mọi chuyện. Một lần nữa ngưng tụ một đại trận mới, một đại trận thuộc về Vương Lâm thuộc về giới nội, mới là bắt đầu, mới là bước đầu tiên trong kế hoạch giết tiên tôn của Vương Lâm!

Phong Giới Đại Trận sụp đổ khiến cho một khí tức từ Thái cổ Tinh Thần giới ngoại trong nháy mắt ập tới, bao phủ giới nội. Khí tức này xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc.

Lúc ban đầu khi Phong Giới Đại Trận còn chưa xuất hiện, giới nội và giới ngoại là một thể. Khí tức này năm đó cũng đã tràn ngập cả tinh không giới nội, được vô số phàm nhân hít thở, được vô số tu sĩ thổ nạp, được rất nhiều bậc toàn năng mượn lực lượng này mà ngưng tụ ra hương hỏa giới, mở ra một giới dung nạp dân chúng hương hỏa, lấy hương hỏa mà tu luyện!

Nhưng sau khi Phong Giới Đại Trận xuất hiện, khí tức này hoàn toàn rút khỏi giới nội, không còn để lại chút nào. Do đó từ bấy về sau, nó tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính, khiến cho lực lượng của giới nội không thể như giới ngoại.

Nhưng hôm nay luồng khí tức mênh mông này đã lại một lần nữa trở về giới nội, giống như đứa con xa nhà sau khi cánh cửa bị đóng lại, cách

cánh cửa mà ngóng về. Cánh cửa được mở ra, đứa con xa nhà lại được trở về quê hương!

Khí tức xa lạ mà quen thuộc này vờn quanh tứ đại tinh vực. Nếu nói luồng khí tức này khiến vạn vật hồi sinh thì quả là quá khoa trương nhưng sự tồn tại của nó lại khiến cho các tu sĩ giới nội thẳng thảm đang tu dưỡng có thêm hy vọng, mang tới cho họ một luồng sinh cơ rất lớn!

Phong Giới Đại Trận giống như tấm võng khổng lồ sau mấy canh giờ giằng co, không ngừng tan nát, cuối cùng cũng hoàn toàn vỡ vụn. Những âm thanh sụp đổ ầm ầm vang lên liên tiếp

trong tinh không.

Âm thanh của sự sụp đổ này cũng truyền cả tới Thái cổ Tinh Thần, khiến cho đám tu sĩ còn sót lại bên trong Thái cổ Tinh Thần chấn động tâm thần. cũng có một vài kẻ tu vi cao thâm hoặc một vài bậc toàn năng còn lại không nhiều bay lên, từ xa nhìn lại hướng giới nội.

Ánh mắt bọn họ có lẽ không thể thấy được nơi này. Nhưng bọn họ lại có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức bên trong Thái cổ Tinh Thần đang nhanh chóng lao về phía này, muốn tiến vào bên trong giới nội.

Trong sự chấn động, cũng không biết ai là người đầu tiên hóa thành cầu vồng bay đi. Ngay sau đó rất nhiều tu sĩ giới ngoại đều đồng loạt bay tới,

từ bên các hướng trong Thái cổ Tinh Thần tiến thẳng về phía giới nội!

Bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy giới nội sau khi Phong Giới Đại Trận sụp đổ là như thế nào!

Vương Lâm đứng trong tinh không, thần sắc bình tĩnh. Hắn nhìn Phong Giới Đại Trận đã tiêu tán ở bốn phía, cảm thụ được luồng khí tức từ Thái cổ Tinh Thần gào thét bên người, hai mắt lộ ra những tia sáng chói mắt.

Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi giơ hai tay lên hướng về phía trước vung tới, trong miệng truyền ra tiếng nói vang vọng khắp tứ đại tinh vực của giới nội, cũng vang vọng trong tinh không giới ngoại.

Tiếng nói này giống như sấm sét bất diệt, ầm ầm nổ vang, khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng!

-Hôm nay Vương Lâm ta phá hủy Phong Giới Đại Trận, muốn lập trận pháp mới. Trận này tên Vô Danh!

Lời nói của Vương Lâm truyền ra, song chưởng vung lên. Bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành bị hắn thúc dục từ phía sau gào thét lao tới.

Những tiếng bùng bùng truyền ra. Ba bánh xe khổng lồ đã dung hợp lúc này điên cuồng bành trướng, từ hơn mười vạn trượng hóa thành trăm vạn, ngàn vạn trượng, cho tới vô tận!

Vừa khuếch trương, nó liền thay thế Phong Giới Đại Trận, trở thành trận pháp mới!

Cùng với sự khuếch tán của trận pháp, tiếng ầm ầm kinh thiên động địa không ngừng lan ra. Hai mắt Vương Lâm tỏa ra ánh sáng kỳ dị, tay phải giơ lên điểm một cái vào tinh không.

-Những pháp bảo bị hủy diệt trong trăm năm chiến tranh này, cả vô số khí linh tiêu tán trước chiến tranh, hôm nay Vương Lâm ta kêu gọi các ngươi từ trong hư vô đi ra, tan vào trong trận pháp của ta, tồn tại tới vĩnh hằng....

Giọng nói của Vương Lâm lộ ra một luồng bổn nguyên lực, cũng lộ ra cảm ngộ của hắn đối với nhân sinh, hóa thành một làn sóng vô hình. Làn sóng này lấy hắn làm trung tâm, hướng về bốn phía khuếch tán đi, tràn qua Vân Hải tinh vực, La Thiên, Côn Hư, Triệu Hà.

Những tiếng kêu xé gió vang lên. Chỉ thấy bên trong làn sóng, những luồng ánh sáng, hư ảnh biến ảo ra! Đám hư ảnh này là kiếm, đao, đủ loại pháp bảo.

Những pháp bảo này đều đã tổn hại vô cùng. Chúng là những vật đã vỡ nát, tiêu tán. Nhưng trên chúng có linh hồn. Linh hồn này cảm nhận được sự kêu gọi của Vương Lâm, vì lời thề vĩnh hằng bất diệt mà kỳ dị hiện ra, sau khi trầm mặc trong giây lát liền phát ra tiếng gào kinh thiên. Chỉ thấy đám pháp bảo này lúc này toàn bộ đều lao thẳng tới trận pháp do ba bánh xe bổn nguyên ngưng tụ mà thành.

Chúng dung hợp khiến cho bánh xe đang không ngừng khuếch tán ra bộc phát một sự uy nghiêm vô cùng. Sau khi dung hợp với vô số linh hồn, nó tỏa ra sinh cơ mênh mông vô tận.

Chủ nhân của những pháp bảo có linh hồn này hầu hết đều đã tử vong. Chúng cũng vì thế mà tan thành mây khói. Nhưng trong thiên địa này lại có luân hồi. Đám linh hồn lúc này từ bên trong luân hồi đi ra, từ những chiến trường trong tứ đại tinh vực hóa thành một dải ngân hà.

dung hợp hết vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành.

Nhờ có sự dung hợp này mà bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành đang nhanh chóng khuếch trương ra lại càng có uy thế tới cực điểm!

-Trong trận chiến này còn có vô số tu chân tinh. Các ngươi cũng có hồn, các ngươi cũng có tính mạng kỳ dị. Nhưng trong những năm chiến tranh này, các ngươi bị vỡ diệt...hôm nay lấy tên của Vương Lâm ta kêu gọi các ngươi, dung nhập bên trong trận pháp của ta, tinh hồn vĩnh sinh!

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ bi ai, nhắm hai mắt lại, giọng nói vô cùng êm ái.

Khi tiếng nói của hắn truyền ra trong chớp mắt, bên trong tứ đại tinh vực, tại tinh không trổng trải đột nhiên có những hư ảnh của tu chân tinh biến ảo ra.

Số lượng tu chân tinh này đông đảo vô cùng. Chúng đã bị hủy diệt nhưng hồn phách vẫn còn, chưa muốn tiêu tan. Dưới tiếng nói của Vương Lâm, dưới lời hứa tinh hồn vĩnh sinh của hắn, đám hồn phách này liền hiện ra.

Cũng trong tứ đại tinh vực, sau khi tu chân tinh hồn xuất hiện, những thiên thạch, những đám đại lục vỡ nát đều chấn động.

Trong tứ đại tinh vực lúc này tràn ngập tiếng xé gió. Đám thiên thạch, bụi bặm, đại lục vỡ nát cùng với tinh hồn từ bốn phương tám hướng tiến thẳng về phía bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành.

Dung hợp liên tục được duy trì khiến cho bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành của Vương Lâm lúc này đã trở thành thực chất, bộc phát ra uy áp vượt qua cả thiên địa. Hai tay Vương Lâm vung mạnh lên, bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành này không ngừng lớn lên, cuối cùng bao phủ toàn bộ Vân Hải tinh vực, La Thiên, Triệu Hà, Côn Hư lại!

Tu sĩ giới nội lúc này thần sắc kích động nhìn tinh không. Phong Giới Đại Trận vừa sụp đổ

lúc này được thay thế bởi trận pháp này. Tâm tình họ lúc này cả đời chưa bao giờ trải qua.

Hình dạng cơ bản của trận pháp mới bao phủ cả giới nội, ngăn cách với giới ngoại nhưng lại không cản trở khí tức của Thái cổ Tinh Thần, sừng sững đứng giữa giới nội và giới ngoại!

Trận pháp này chính là một bánh xe lớn vô cùng. Nó tồn tại sẽ còn lâu hơn Phong Giới Đại Trận, mở ra một thời đại mới!

-Các tu sĩ giới ngoại chôn thây trong giới nội ta, các người bắt đầu giết chóc, mặc dù đã chết nhưng các ngươi vẫn còn có tàn hồn trong thiên địa, chưa vào được luân hồi, nên chuộc lỗi đi thôi! Vương Lâm ta hôm nay ngưng tụ tàn hồn của các người, trở thành nô lệ đẩy bánh xe trận pháp của ta, đời đời kiếp kiếp, năm năm tháng tháng, vĩnh viễn không được siêu thoát!

Hai mắt Vương Lâm mở bừng ra, tay phải giơ lên bắt quyết, hướng về phía tinh không của giới nội nhấn một cái.

Một cái nhấn này khiến giới nội nổi lên cơn lốc kinh thiên động địa. Cơn lốc này là do thần thông của Vương Lâm biến thành. Gió lốc quét ngang,

hàng loạt tiếng rống vô thanh thê lương chỉ có một mình Vương Lâm cảm nhận được vang lên bên trong tứ đại tinh vực giới nội.

Chỉ thấy bên trong tinh không, một đám tàn hồn vặn vẹo bị kéo ra. Hình dạng bọn chúng dữ tợn hung tàn, giãy dụa biến ảo ra, cất tiếng gầm rống kinh thiên động địa. Tiếng rống đó lập tức biến thành sợ hãi. Cơn gió lốc do linh hồn Vương Lâm biến thành quét ngang, cuốn tất cả đám tàn hồn mà thần thức không thấy được này dung nhập vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành!

Đám tàn hồn này có một số là tử vong trong đại chiến trăm năm nay, nhưng phần lớn lại là tử vong từ những trận chiến từ thời thượng cổ giữa giới nội và giới ngoại.

Cơn gió lốc gào thét đảo qua ba người Mộc Băng Mi, từ Vân Hải tinh vực tràn ra tới La Thiên, cuốn tới Triệu Hà, cuốn vào Côn Hư rồi quay về.

Đám tàn hồn mang theo tiếng gào thê lương và sợ hãi cuối cùng bị bắt lại, cuốn tới phong ấn bên trong đại trận do bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành.

Nhất là trong chiến trường Vân Hải tinh vực, nơi xảy ra trận đại chiến đầu tiên, số lượng tàn hồn càng nhiều hơn. Hơn mười vạn tàn hồn che trời phủ đất sau khi biến ảo ra liền bị phong ấn toàn bộ bên trong trận pháp!

Còn bên trong La Thiên Tinh Vực, số lượng tàn hồn lại còn hơn cả mười vạn, trong tiếng gào vô thanh cuối cùng cũng không thoát khỏi phải chuộc tội!

Đám tàn hồn này không thể tiến vào luân hồi, càng không thể sống lại. Bọn họ vốn đã tử vong, vì là tàn hồn. Trên thực tế bọn họ trước khi chết oán khí quá nặng nhưng không ngưng tụ thành hình như hiện nay. Bọn họ chỉ là một đám oán khí vô hình. Những sinh linh sinh ra mà hít phải đám oán khí này thường thường đều là hạng người hung tàn độc ác.

Mà oán khí này cũng có ảnh hướng rất lớn đối với tu sĩ, nhất là tu sĩ có tu vi không cao. Tâm ma của bọn họ hầu hết là đến từ những oan hồn tàn niệm bên trong thiên địa này!

Cả giới nội, vô số tàn hồn của những tu sĩ tử vong trong chiến tranh trong bao nhiêu năm tháng lúc này dung nhập vào, dần dần ngưng tụ trong trận pháp. Thân thể đám tàn hồn vừa xuất hiện liền nhập vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành, song chưởng đẩy bánh xe khổng lồ này. Trên trăm vạn tàn hồn thúc đẩy, bánh xe ầm ầm chuyển động. mỗi một lần nó chuyển động, đám tàn hồn này đều phát ra tiếng gào thống khổ. Dường như hồn phách của bọn họ càng đẩy bánh xe thì sự thống khổ càng lớn, nhưng lại càng thống khổ, bọn họ lại càng dùng sức đẩy bánh xe! Cứ tuần hoàn như vậy, đời đời kiếp kiếp!

-Những tiên nhân chết trong trận chiến tranh này của giới nội, các tiền bối đã tử vong, các đạo hữu của Vương mỗ, hôm nay Vương Lâm ta

quấy rầy giấc ngủ của các người, đánh thức các người...các người có nguyện trở thành trận linh bất diệt, trở thành hồn phách được tu sĩ giới nội ta đời đời cúng bái hay không!! Nếu nguyện ý thì Vương Lâm xin thỉnh tới!! Vương Lâm ôm quyền hướng về phía tinh không vái một cái!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1666 Tế bái

Một vái này khiến cho cơn gió tháng năm thổi qua tinh không hắc ám. Bên trong tứ đại tinh vực, hình như có một cổ hồn ngủ say, theo cơn gió này từ từ thức tỉnh.

Một vái này là vái những anh hồn tử chiến, vinh quang cũng tốt, hào tình cũng được, hoặc bất đắc dĩ liều chết, hoặc vì sinh tồn mà chém giết, cuối cùng chết đi trong chiến tranh từ xa xưa với giới ngoại. Hồn phách bọn họ trong tiếng nói vang vọng của Vương Lâm liền từ từ xuất hiện!

Một cảm giác bi ai trong nháy mắt tràn ngập tứ đại tinh vực trong giới nội.

Cảm giác bi ai này tới từ các anh hồn. Bọn họ dù đã tử vong nhưng tàn hồn vẫn còn tồn tại, yên lặng nhìn giới nội, trải qua bao nhiêu năm tháng vẫn không vào luân hồi.

Bọn họ không cam lòng tiến vào thiên đạo luân hồi, Chỉ có thể ở bên trong tinh không này hóa thành oán khí và bi ai, tồn tại mãi mãi. Bọn họ đợi tới khi toàn bộ tu sĩ giới ngoại tử vong, bọn họ đợi tới khí Phong Giới Đại Trận hoàn toàn bị hủy diệt. Bọn họ muốn thấy trận chiến không giới hạn này có ngày chấm dứt hay không!

Bên trong tứ đại tinh vực, Vương Lâm ôm quyền vái một cái. Hắn không ngẩng đầu lên mà vẫn bảo trì động tác cúi đầu, che dấu vẻ bi thương trong mắt.

Đám tàn hồn hư ảo từ bên trong tinh không huyễn hóa ra. Trong đám tàn hồn này có rất nhiều tu sĩ từ các thời viễn cổ khi chưa có Phong Giới Đại Trận.

Bọn họ là cư dân đầu tiên của viễn cổ tiên vực, đã bị viễn cổ tiên tôn giáo hóa, truyền thụ tiên thuật. Bọn họ chính là nhỏm sinh linh được thiên đạo diễn hóa và sinh ra đầu tiên.

Quần áo bọn họ nhìn như dã nhân nhưng bên trong linh hồn của bọn họ lại truyền ra cảm ngộ cực kỳ sung mãn với thiên địa, vào ngày Phong Giới Đại Trận xuất hiện, mang theo vẻ mê

man và sợ hãi, muốn lao ra khỏi Phong Giới Đại Trận này nhưng cuối cùng đều tử vong.

giờ phút này đã trải qua thời gian rất lâu, anh hồn của bọn họ bị Vương Lâm gọi về, xuất hiện bên trong tứ đại tinh vực, yên lặng nhìn về phía Vương Lâm trong Vân Hải tinh vực.

Sau khi bọn họ xuất hiện là đám người trước khi tiên giới chưa bị hủy diệt, những tu sĩ thượng cổ, cùng là tiên nhân trong tứ đại tiên giới!

Bọn họ dù không phải là tiên nhân chân chính của Tiên Cương đại lục nhưng trong lòng Vương Lâm bọn họ chính là tiên! Bọn họ vì lao ra khỏi giới nội mà chết, chết vô số bên trong Phong Giới Đại Trận!

Cũng trong những lần giới ngoại xâm lấn mà bọn họ hi sinh. Đám anh hồn thê lương này Vương Lâm dù đang cúi đầu kính bái nhưng hắn lại mơ hồ cảm nhận được.

Hắn còn nhớ rõ năm đó khi thấy pho tượng của Thiểm Lôi tộc, qua trí nhớ của pho tượng, hắn từng thấy hình ảnh rung động khi tiên nhân trong Phong Giới Đại Trận hợp lại muốn lao ra, cuối cùng đều lần lượt tử vọng.

Hôm nay đám tàn hồn của tiên nhân này lần đầu tiên từ trong hư vô được người ta gọi về.

Sau tiên nhân là đám người thuộc về thời đại tu chân, là những tu sĩ chết trận trong cuộc chiến trăm năm qua, từ bên trong hư vô lần lượt biến ảo ra. Trong đám người này có không ít người Vương Lâm đã từng gặp qua, nhưng lại có càng nhiều những người xa lạ với hắn. Những hồn phách này biến ảo ra vô tận bên trong tứ đại tiên giới, nhưng toàn bộ đều là vì giới nội mà chết trận. Cái chết của bọn họ sẽ được hậu nhân ghi nhớ!

Từ cổ chí kim, trong chiến tranh giữa giới nội và giới ngoại có rất nhiều tu sĩ và chúng sinh tử vong. Nhưng chưa bao giờ có ai làm cúng tế cho bọn họ. Viễn cổ không có, thượng cổ tiên giới không cũng không có, Chỉ có Vương Lâm tại giờ khắc này là người đầu tiên cúng tế các vong

hồn chết trận!

-Các người có nguyện ý trở thành trận linh bất diệt hay không?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn đám anh hồn do oán khí huyễn hóa ra trong tứ đại tinh vực, lớn tiếng nói.

Lời nói này của Vương Lâm vừa thốt lên, anh hồn vô cùng vô tận, tràn ngập bên trong giới nội đột nhiên vặn vẹo, hóa thành một luồng khí tức vô hình, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Đi tới trước mặt Vương Lâm đầu tiền là một tu sĩ thời đại viễn cổ. Bộ dạng của hắn mơ hồ, đôi mắt ảm đạm, xuất hiện trước người Vương Lâm ngoài trăm trượng, giống như nhìn thật sâu vào mắt Vương Lâm, hướng về phía hắn ôm quyền vái một cái.

Sau một vái này, hồn phách này nhoáng lên nhảy vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành, cam tâm tình nguyện trở thành một trận linh trong này.

Phía sau hắn là những vong hồn tử vong trong chiến tranh thời viễn cổ. Toàn bộ đều dừng lại bên ngoài Vương Lâm trăm trượng, hướng về phía hắn vái một cái, không chút do dự dung nhập vào bên trong bánh xe.

Bọn họ cho dù còn ẩn chứa oán niệm khi còn sống nhưng giờ phút này, sau một vái kia, tất cả liền vô oán vô hối dung nhập trận pháp, trở thành bất diệt trận linh, vì giới nội, dù chỉ còn là tàn hồn sau khi chết vẫn muốn dâng hiến.

Bọn họ sinh là anh hùng, tử là anh hồn!

Một, hai, một vạn, hai vạn, mười vạn, hơn mười vạn! Trong năm tháng dài đằng đẵng, những anh hồn viễn cổ giờ phút này xuất hiện toàn bộ, đồng loạt đi tới trước người Vương Lâm. Bọn họ hoặc là một người, hoặc là cả trăm, mấy trăm, mấy vạn người đồng loạt vái hắn, sau đó tiến vào bên trong trận pháp.

Sau bọn họ là đám tu sĩ thượng cổ, chính là tiên nhân của tứ đại tiên giới. Bọn họ có thể đến từ Vũ, Phong, Lôi, Điện, những tiên giới bất đồng nhưng hồi ức trước khi chết của bọn họ đều chảy dòng máu giới nội. Bọn họ mặc dù đã tử vong rất nhiều năm tháng nhưng hồn phách lại vẫn là hồn phách của giới nội!

Sinh là người của giới nội, chết là hồn của giới nội!

Bọn họ lần lượt xuất hiện, ở trước người Vương Lâm cũng giống như những bậc tiền nhân, ôm quyền vái hắn xoay người nhoáng lên dung nhập vào bên trong đại trận.

Cảnh tượng này khiến cho trong lòng những người chứng kiến không khỏi dâng trào sóng gió. Vương Lâm thủy chung vẫn bảo trì tư thế bái lạy, chưa hề thay đổi.

Sau đám anh hồn của tiên nhân là những đạo hữu đã chết trong chiến tranh một trăm năm nay. Bọn họ đều tới đây, hoặc quen biết hoặc xa lạ, đứng trước người Vương Lâm vái một cái rồi không chút do dự nhảy vào bên trong trận pháp.

Trong những người này có người từng là địch nhân của Vương Lâm, cũng có người quen biết hắn. Nhưng giờ phút này bọn họ là hồn đều tỏa ra lực lượng cuối cùng của bản thân đi bảo vệ giới nội!

Một luồng khí tức bi tráng tràn ngập khắp tinh không. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt rất nhiều tu sĩ Thái cổ Tinh Thần từ bốn phương tám hướng chạy lại. Thần sắc đám người này hoảng sợ, nhìn cảnh tượng này mà tâm thần chấn động.

La Thiên Tinh Vực của giới nội, tu sĩ bên trong mười chín tu chân tinh còn sót lại, giờ phút này không có người nào dẫn đầu đều từ trong đả tọa đứng lên, hướng về phía tinh không ôm quyền vái một cái.

Nam Vân Tử, Tư Đồ Nam, Hồng Sam Tử, tất cả tu sĩ đều không hề có ngoại lệ, toàn bộ trong

thời gian ngắn đều đứng dậy, thần sắc lộ vẻ bi ai và tôn kính, hướng về phía tinh không vái lạy!

Không chỉ có bọn họ còn có trong tam đại tinh vực khác, những nơi không còn nhiều tu sĩ giới nội lắm, trong nháy mắt này cũng đều toàn bộ đứng dậy. Trong mắt bọn họ hiện ra hồi ức chiến tranh, hướng về phía tinh không vái một vái!

Ở trong Vân Hải tinh vực, cách Vương Lâm một khoảng, ba người Mộc Băng Mi đang đứng đó. Lúc này thần sắc ba người lộ vẻ bi ai, hướng về phía những hồn ảnh hiện ra bên người ôm quyền lạy.

Cũng trong thời khắc này, ở bên trong Côn Hư tinh vực, thần sắc Chiến lão quỷ có vẻ trầm mặc hiếm có. Hắn đứng trong tinh không, nhìn những hồn ảnh bay qua người, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

-Lữ Tài...Lý Đông, Thường Dịch...các người cũng ở nơi này sao...các người đã chết trận rất lâu rồi. Chỉ có ta là còn tồn tại...khi đó chúng ta đã đoán ra giới nội giới ngoại vì sao có chiến tranh... Không ngờ tạo hóa trêu ngươi, hôm nay ta lại trở thành kẻ dẫn động chiến tranh mà năm đó chúng ta oán hận...chúng ta đã từng cùng nhau phát lời thế, phải thay đổi tất cả, phải hủy diệt Phong Giới Đại Trận, phải ra khỏi vùng thiên địa giới nội này...Nhưng các người không hiểu được ta ở trong tiên duyên đã biết được một bí mật kinh người...

Ánh mắt Chiến lão quỷ lộ vẻ bi ai. Tu vi của hắn giờ phút này có lẽ là người cao nhất trong thế giới động phủ này.

Nhưng hắn cũng không phải vô tình, giờ phút này Vương Lâm gọi về những anh hồn này khiến trái tim hắn đau đớn, ánh mắt lộ vẻ mê man. Một hồi lâu sau, hắn ôm quyền, hướng về phía các anh hồn vái lạy.

Nhưng ngay trong tích tắc hắn vái lạy, thần sắc đột nhiên trở nên vặn vẹo và thống khổ. Hình

như có một luồng lực lượng nào đó từ bên trong cơ thể hắn bộc phát ra, ngăn cản không cho hắn vái lạy đám tu sĩ hạ giới thấp hèn này!

-Ta có thể giúp ngươi nhưng ngươi không thể ngăn ta vái lạy những hồn phách mà ta áy náy! Chiến lão quỷ cắn răng một cái, gằn từng chữ một, không để ý tới luồng lực lượng bộc phát trong cơ thể, hướng về phía tinh vực xa xa hoàn thành một vái.

Cùng lúc đó, bên trong Triệu Hà, Vương Lâm bước tới, thần thức quét qua cũng không phát hiện ra bên trong một đám thiên thạch lơ lửng, Thiên Vận Tử chậm rãi mở hai mắt.

Thần sắc hắn bình tĩnh. Hắn đã nhận ra những hồn phách bị triệu hồi bốn xung quanh tinh không. Rất lâu sau đó, hắn đi ra khỏi đám thiên thạch này, đứng ở phía xa xa nhìn đám anh hồn vô tận.

-Ta hắn là người thứ nhất trừ hai kẻ kia thức tỉnh trí nhớ...nhưng vô luận thế nào thì ta cũng từng là một tu sĩ giới nội...các người, đáng được lão phu vái.

Thiên Vận Tử than nhẹ, vung tay áo lên ôm quyền hướng về tinh không vái lạy.

Cũng bên trong Triệu Hà tinh vực này, Thiên Vận Tử cũng không phát hiện ra một người. Người này là một thanh niên. Hắn chính là người đến từ thiên kiếp của Vương Lâm năm đó, thoát ra từ cái khe của viễn cổ tiên vực.

Hắn khoanh chân ngồi trong tinh không, thân thể mơ hồ, căn bản không thể nhìn rõ.

giờ phút này hắn mở bừng hai mắt, trong mắt lóe sáng, thần sắc lộ vẻ khinh miệt.

-Tế bái đám tàn hồn nhỏ bé thấp kém này có tác dụng gì! Một đám chim trong lồng mà thôi. Nơi Mã sư bá nói ta không tìm thấy, vậy thì không cần tìm nữa. Sư bá cũng sắp thức tỉnh rồi. Động phủ của Thất Đạo Tông này càng ngày càng thú vị...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1667 Lập lại thế giới

Trước mặt Vương Lâm, vô tận anh hồn sau khi bái lạy hắn đều dũng mãnh nhập vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành. Bọn họ dung nhập khiến cho trận pháp khổng lồ giữa giới nội và giới ngoại lập tức tuôn ra những luồng ánh sáng như ngọc.

Ánh sáng này đối với người giới nội mà nói thì vô cùng nhu hòa, nhưng đối với tu sĩ giới ngoại lại chói mắt tới đau nhức.

Trong ánh sáng này, có thể nhìn thấy rõ khi trận pháp chuyển động, vô số tàn hồn của tu sĩ giới ngoại bị nô dịch, chậm rãi đẩy bánh xe này từ từ vận chuyển.

giờ phút này đám tu sĩ giới ngoại nô dịch đẩy bánh xe, đám anh hồn giới nội ngồi khoanh chân dung nhập vào bánh xe. số lượng bọn họ rất đông, khoanh chân ngồi bên trong, trở thành trận linh của trận pháp này!

Bánh xe ầm ầm vận chuyển, tiếng động kinh thiên động địa truyền khắp tinh không. Thiên địa này giống như bị thay đổi, khiến cho người trong giới nội có thể thông qua trận pháp này đi tới giới ngoại, nhưng tu sĩ giới ngoại lại không thể tiến vào.

Đồng thời, trận pháp này xuất hiện lại không ngăn cản khí tức của Thái cổ Tinh Thần tràn vào. Nó chỉ ngăn cản tu sĩ không phải người giới nội, ngăn cản tất cả những người trên mi tâm có ấn ký thái cổ.

Cũng bởi vì có khí tức của Thái cổ Tinh Thần dung nhập cho nên ở bên trong giới nội lúc này không còn hạn chế đối với việc tế luyện hương hỏa. Đám tu sĩ giới nội đã thoát hoàn toàn khỏi trói buộc của cái lồng giam này.

Trong nháy mắt khi tất cả những anh hồn của giới nội tiến vào bên trong trận pháp, song chưởng Vương Lâm giơ lên vung mạnh về phía trước, mái tóc trắng không gió mà tung bay, bạch y phất phới, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ.

-Vô Danh Chuyển Luân trận, mở !!

Trong tiếng hô này, đại trận này lại vang lên tiếng ầm ầm, hướng về bốn phía điên cuồng bành trướng ra, không ngừng lớn lên, trong nháy mắt đã đạt tới một trình độ kinh người.

Bánh xe này cũng không phải là ngăn cách hoàn toàn Vân Hải tinh vực và giới ngoại. Nó tràn ra tồn tại trong giới nội và giới ngoại, bao phủ toàn bộ giới nội. Nếu thu nhỏ giới ngoại giới nội lại vô số lần thì người ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Giới nội giống như là một con mắt, mà bên ngoài vòng tròn là giới ngoại.

giờ phút này Vô Danh Chuyển Luân trận hình thành tạo thành một vòng tròn quanh giới nội, sau khi hoàn toàn bao phủ giới nội, trong cái vung tay của Vương Lâm và tiếng gầm nhẹ của hắn không ngừng bành trướng, hướng về phía những nơi vốn thuộc về giới ngoại lan ra.

Tiếng ầm ầm cuồn cuộn vang lên trận pháp này hóa thành sự chấn động khắp giới nội và giới ngoại, truyền khắp tinh vực bên trong động phủ, cũng khiến cho động phủ này run rẩy.

Bánh xe không ngừng chuyển động, nhanh chóng bành trướng, tu sĩ giới ngoại đang quan sát ở bốn phía lúc này hoảng sợ điên cuồng lùi lại phía sau. Thậm chí có người lùi chậm còn bị bánh xe kia trong nháy mắt bao phủ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể héo rũ, nguyên thần và linh hồn bị hút ra dung nhập vào trong trận pháp, trở thành một trong những nô dịch của trận pháp này!

Nó điên cuồng khuếch trương, khiến cho tinh không giới nội mở rộng ra vô hạn. hễ là nơi bánh xe chuyển tới đều thuộc về giới nội!

Đây mới là xâm lược, xâm lược trắng trợn!

-Năm đó người bố trí Phong Giới Đại Trận bất công, dựa vào cái gì mà phân chia giới nội giới ngoại. Hôm nay Vương Lâm ta muốn trong lúc Vô Danh Chuyển Luân trận thành, lập lại tinh không, mở lại tinh vực!!

Vương Lâm thì thào.

Vô Danh Chuyển Luân trận khuếch tán ra, trong thời gian ngắn đã khiến phạm vi giới nội so

với trước rộng hơn thêm hai phần, khiến cho giới ngoại phải lui lại.

Cũng trong quá trình khuếch trương này, trận pháp gặp phải vô số tu chân tinh, trên đó có rất nhiều phàm nhân đang sinh sổng, rất nhiều tu sĩ. Nhưng những tu sĩ mà có ấn ký ở mi tâm trong lúc này đều vội vã bỏ chạy. Nếu chậm chân thì kết quả là thân thể biến thành tro bụi, nguyên thần và hồn phách trở thành nô dịch của trận pháp này.

-Giới nội trong vô số năm qua bởi vì chiến tranh của tu sĩ mà có rất nhiều phàm nhân vô tội tử vong. Đám hồn phách này tuy không thể giống như tu sĩ có thể trường tồn cùng thiên địa nhưng vẫn tồn tại. Các người vô tội, lấy tên Vương Lâm của ta, lấy trận pháp này, tiễn các người vào luân hồi!

Tay phải Vương Lâm giơ lên điểm lên tinh không một cái.

Tinh không của giới nội chấn động! Chỉ thấy những luồng khí tức như tơ tằm từ bên trong tinh vực của giới nội biến ảo ra, từ bốn phương tám hướng tiến về phía Vương Lâm, ở bên ngoài thân thể hắn hình thành một vòng xoáy vô hình. Dòng xoáy này ẩn chứa số lượng hồn phách của phàm nhân hơn xa so với số hồn phách của tu sĩ.

Dòng xoáy do hồn phách tạo thành này chuyển động bên người Vương Lâm, khi hai tay hắn giơ lên liền ầm vang một tiếng, tiến thẳng vào bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành.

Trong thời gian ngắn, số lượng hồn phách vô tận của phàm nhân này đều dung nhập toàn bộ vào bên trong trận pháp, nương theo lực lượng vận chuyển của thiên địa mà đưa toàn bộ những hồn phách này vào thiên đạo luân hồi.

Cùng lúc này, trong tích tắc khi đám hồn phách của phàm nhân tiến vào luân hồi, Vô Danh Chuyển Luân trận dựa vào lực lượng của bọn họ lại một lần nữa ầm ầm khuếch trương, từ mở rộng ra hai phần lúc này thành mở rộng ra ba phần!

-Vương Lâm ta là tu sĩ giới nội, muốn bảo vệ nơi này ba năm. Trong ba năm này Vương Lâm ta sẽ bỏ qua hết thảy, đầu nhập vào bên trong trận này, trở thành trận linh, bảo vệ nơi này

ba năm!

Hai mắt Vương Lâm bình tĩnh, thân thể bước về phía trước, cả người dung nhập vào bên trong trận pháp. Lúc này ánh sáng chói mắt lóe lên, thân thể hắn dung nhập với trận pháp, không còn phân biệt nổi khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt lại. Trận pháp lại ầm ầm khuếch trương lên bốn phần!

giờ phút này giới nội đã mở rộng so với trước kia bốn phần. Tới lúc này Vô Danh Chuyển Luân trận mới giống như đã đạt cực hạn, không lan tràn ra nữa mà tỏa ra ánh sáng vạn trượng, từ giới nội chiếu thẳng ra. Từ xa nhìn lại, giới nội giống như hoàn toàn được ánh sáng bao phủ, giống như một cái trụ tròn vậy.

Thân thể Vương Lâm ở trước lỗ hổng Vân Hải tinh vực lúc trước, cùng với trận pháp dung hợp, khoanh chân ngồi xuống, Thiên Hoàng Lô biến ảo ra. Hắn ngồi bên trên Thiên Hoàng Lô, hai mắt nhắm lại, bắt đầu bảo vệ nơi này ba năm!

Kịch biến này khiến cho giới nội đột nhiên mở rộng ra bốn phần, cũng khiến cho những tu chân tinh không có tu sĩ xuất hiện bên trong giới nội.

Do đó chẳng khác nào trận pháp này đã đưa vào giới nội một luồng sinh cơ!

Nhưng đối với giới ngoại mà nói, đây là một đòn thật nghiêm trọng. Tới lúc này Chưởng Tôn lần trước đào tẩu vẫn không ra mặt. Hắn khoanh chân trong cung điện, nhìn chằm chằm vào tinh không, hướng hắn nhìn chính là nơi Vương Lâm đang ở.

-Hắn Chỉ còn sức bắn hai mũi tên...tuyệt đối là chỉ hai mũi tên! Nhưng tam mệnh thuật của ta năm đó đã thi triển một lần, lúc này chỉ còn có một lần thôi...phải để hắn trong ba năm tiêu hao lực lượng của hai mũi tên này mới được! Đến lúc đó thì hắn chẳng chịu nổi một kích!

Thần sắc Chưởng Tôn âm trầm, hai mắt lóe lên hàn quang. Sự kiêng kỵ của hắn đối với Vương Lâm đã vượt qua cả người dùng một tiếng rống bức lui hắn năm đó ở giới nội.

-Diệu Âm đạo tôn, Cửu Thiên ma tôn, còn có cả Đại Hoang Thượng Nhân, hai người bọn họ bị nhốt bên trong vùng đất cổ mộ. Còn có tiên phi thứ tư...ba người này nếu có thể đi ra thì có lẽ

có thể tiêu hao lực lượng mấy mũi tên của Vương Lâm!

Chưởng Tôn trầm ngâm, đứng dậy, đang muốn bước đi thì đột nhiên bước chân hắn sững lại, ánh mắt lóe lên, tay phải giơ lên, liền có một ngọc giản hiện ra trong tay hắn.

Trong ngọc giản này có lưu lại một câu nói. Chưởng Tôn hướng ra ngoài vung mạnh lên, ngọc giản này lập tức biến mất.

-Trường Tôn hội nghe lệnh, ngưng tụ toàn bộ lực lượng còn lại, hướng về phía trận pháp vừa ngưng tụ của giới nội triển khai công kích, không tiếc phải trả bất cứ giá nào trong vòng ba năm phải hủy diệt trận này!

Tất cả bậc toàn năng của Thái cổ Tinh Thần, bổn tôn ra lệnh cho các người nghe lệnh của Trường Tôn hội, hủy diệt trận này!

Các tu sĩ thiên nhân đệ ngũ suy trong các bộ lạc của Thái cổ Tinh Thần, lệnh cho các người nhận mệnh để cho Trường Tôn hội chế tạo thành con rối, nếu không thì sẽ giết toàn tộc!

Mở bảo khổ của Trường Tôn hội, lấy viễn cổ bí chiếu, dùng máu mười vạn tu sĩ viết chiếu viễn cổ.

Thần sắc Chưởng Tôn âm trầm, hai mắt lộ hàn quang, liên tục đưa ra mấy đạo mệnh lệnh xong, thân thể liền nhoáng lên, lao thẳng vào trong tinh không.

-Còn Lam Mộng Đạo Tôn, còn có tiên phi thứ năm có nhục thân thê tử của hắn, linh hồn đang cùng tồn tại với tiên phi...

Bên trong tinh không. Chưởng Tôn trầm mặc trong chốc lát, hai mắt lộ vẻ quyết đoán, nhoáng một cái thân thể liền biến mất.

Lúc hắn xuất hiện thì đã ở bên trong Thái cổ Tinh Thần, trên Lam Sơn của Lam Ti tộc. Những tiếng đàn vang vọng trên Lam Sơn. Chưởng Tôn đứng bên trên bầu trời, hồi lâu liền vung tay áo hướng về phía nhà gỗ bên trên đỉnh Lam Sơn truyền lời nói.

-Lam Mộng đạo hữu chuyện phát sinh ở La Thiên của giới nội ngươi đã biết rồi chứ?

Tiếng đàn sâu kín nửa ngày sau mới từ từ chậm lại. Từ bên trong nhà gỗ, tiếng nói của Lam

Mộng Đạo Tôn truyền ra.

-Biết rồi!

-Ngươi nếu có thể dẫn động một mũi tên của hắn thì bổn tôn xin thề lấy huyết mạch tiên nhân của ta, không tiếc hết thảy trợ giúp ngươi bức hồn phách của tiên phi thứ năm ra!

Bên trong nhà gỗ trầm mặc.

Chưởng Tôn tin rằng việc này Lam Mộng Đạo Tôn sẽ không cự tuyệt, sau khi nói xong liền quay người rời đi, tiêu tán hoàn toàn.

Khi hắn xuất hiện một lần nữa thì đã ở bên ngoài cái khe trong Thái cổ Tinh Thần. Hắn không tiến vào cái khe mà ở bên ngoài ánh mắt lóe lên, truyền vào một luồng thần thức mênh mông.

-Tiên phi thứ bảy, ngươi bế quan đến nay thương thế đã sớm khôi phục. Nếu ngươi còn không ra tay thì ước định của ta và ngươi trước đây sẽ không còn hiệu lực đâu!

Một hồi lâu, một giọng nói bình tĩnh từ bên trong cái khe chậm rãi vọng ra.

-Ta sẽ ra tay!

Chưởng Tôn nhìn cái khe mấy lần, sau đó xoay người rời đi.

Thân ảnh hắn lóe lên, đi tới mấy nơi, triệu hồi toàn bộ lực lượng cuối cùng của Thái cổ Tinh Thần. Nơi hắn hiện ra cuối cùng chính là chỗ sâu trong Thái cổ Tinh Thần, có sáu đại lục lơ lửng gắn bó với nhau tạo thành một vòng tròn.

Ở nơi này có một tầng trận pháp vô hình bao phủ. Trong thiên địa này trừ phi là người có huyết mạch tiên nhân, nếu không không thể bước vào bên trong trận pháp này.

Đứng trước nơi này, Chưởng Tôn cung kính vái một cái.

-Đệ tử cầu kiến sư tôn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1668 Thuộc về Tây Tử một năm

Chín đại lục trôi nổi lơ lửng này tạo thành một vòng tròn. Chúng dựa theo một loại quỹ tích chuyển động bên trong Thái cổ Tinh Thần. Bởi vì có trận pháp vô hình ở bên ngoài khiến cho nơi này nếu không phải là người có huyết mạch tiên nhân thì căn bản không thể nhìn thấy.

Mà cho dù chẳng may tới được đây thì cũng sẽ không nhận ra điều gì. Không có huyết mạch tiên nhân, thần thức cũng sẽ không thấy được trận pháp vô hình kia.

Chưởng Tôn cung kính ôm quyền hướng về đại lục nhỏ. Sau một vái của hắn, chỉ thấy trên chín đại lục này có bảy đại lục lan ra bảy ánh sáng bất đồng, lần lượt giao nhau, hình thành một đạo cầu vồng bảy màu.

Còn hai đại lục khác thì ảm đạm không có ánh sáng, dưới cầu vồng bảy màu này liền bị dấu đi.

Cùng với cầu vồng bảy màu không ngừng lóe lên, dần dần bên trong ánh sáng này có một thân ảnh huyễn hóa ra. Thân ảnh này mơ hồ, tràn ngập ánh sáng bảy màu, không bao lâu sau hình dáng trở nên rõ ràng một chút, từ bên trong ánh sáng bảy màu đi ra.

giờ phút này nếu Vương Lâm nhìn thấy thân ảnh này chắc chắn sẽ nhận ra. Người này chính là đạo nhân bảy màu đã xuất hiện khi hắn cứu Thanh Thủy ở trong Thất Thải Giới!

-Đệ tử xin ra mắt sư tôn.

Chưởng Tôn trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh bảy màu kia, ánh mắt ẩn dấu vẻ phức tạp.

-Trận đánh với giới nội, giới ngoại Thái cổ Tinh Thần ta đã thất bại...cây cung của Lý Quảng sư tôn cho đệ tử dùng áp đảo giới nội lúc này đã rơi vào tay Vương Lâm, đệ tử không thể đối kháng, xin sư tôn Chỉ thị!

Ánh sáng bảy màu ngưng tụ trên người đạo nhân. Thân thể hắn đứng giữa không trung, thần sắc bình thản, ánh mắt đảo qua người Chưởng Tôn.

-Hắn thật sự điên rồi sao....

Đạo nhân bảy màu đột nhiên mở miệng nói.

Thân thể Chưởng Tôn chấn động, nhắm hai mắt lại, rất lâu sau mới gật đầu.

-Ta thấy chưa chắc...

Đạo nhân bảy màu mỉm cười nhìn về phía xa xa, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

-Ta giúp người mở vùng đất cổ mộ, để mấy người kia đi ra. Còn kế tiếp phải làm thế nào thì tự ngươi suy nghĩ đi...trò chơi này sắp kết thúc rồi...người thứ ba, người ẩn thế trong năm tháng vô tận. luân hồi vô số lần rồi. Lúc này hắn hẳn là phải đi ra rồi...

Khóe miệng đạo nhân bảy màu nhếch lên, trong hai mắt tràn ngập vẻ mong chờ.

-Vương Lâm là người thứ ba sao?

Chưởng Tôn do dự một chút, mở miệng hỏi.

-Trừ ngươi, ta, Chiến lão quỷ và mấy người khác, còn có người nào cũng có thể là người thứ ba...hắn ẩn dấu quá sâu rồi...Cũng có thể giờ phút này hắn có lẽ đã biết được thân phận cuối cùng của mình rồi...Còn Vương Lâm, hắn không giống...nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Đạo nhân bảy màu từ từ nói.

Trong lòng Chưởng Tôn thầm than, hướng về phía đạo nhân bảy màu ôm quyền, xoay người định rời đi nhưng hắn chỉ đi được mấy bước thì liền sững lại, không quay đầu mà trầm giọng nói.

-Năm đó ngươi khiến ta bái ngươi làm thầy, ta đã tuân theo. Chuyện người đáp ứng ta...

-Chủ nhân của ngươi không rời khỏi nơi này! Đợi sau khi ta thôn phệ người thứ ba xong thì Chiến lão quỷ cũng không phải là đối thủ của ta. Đến lúc đó chủ nhân của ngươi sẽ là thuốc bổ của ta...

Đạo nhân bảy màu mỉm cười, thân thể hóa thành một đám ánh sáng bảy màu tiêu tán trong không trung.

Chưởng Tôn lộ vẻ mặt phức tạp, hồi lâu than nhẹ, hướng về xa xa mà rời đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vương Lâm khoanh chân ngồi trong Vô Danh Chuyển Luân trận, bên dưới là Thiên Hoàng Lô. Trong Thiên Hoàng Lô lúc này là hai bậc toàn năng Không Huyền. Kẻ thứ nhất là lão già mặc áo đen năm đó, người còn lại là tiên phi thứ năm!

Hai người này có thần thông kinh người, bên trong Thiên Hoàng Lô chỉ có thể bị vây, trong thời gian ngắn Vương Lâm không thể luyện hóa được. Hắn ngồi trên Thiên Hoàng Lô, hai mắt nhắm lại, giờ phút này nhắm mắt thôn nạp, không ngừng trấn áp phong ấn.

Bảo vệ ba năm. Thời gian ba năm này là gian nan nan nhất. Không biết đã trải qua bao lâu, ở Vân Hải tinh vực phía sau Vương Lâm có ba đạo cầu vồng mơ hồ xuất hiện, hóa thành thân ảnh của ba nữ tử.

Khoảng cách ba nữ tử này với Vương Lâm không tới ngàn trượng, đứng trong tinh không, ở bên ngoài trận pháp nhìn vào bóng lưng Vương Lâm.

Bóng lưng này rất hiu quạnh, rất cô độc tịch mịch. Nhìn bóng lưng đó có cảm giác như một ngọn núi, giống như hắn đang ngồi ở đó, như một đỉnh núi làm chỗ dựa cho giới nội.

Người thứ nhất tiến tới là Tây Tử Phượng. Thân ảnh nàng mang theo sự nhu nhược, chậm rãi vượt qua ngàn trượng, đi tới bên người Vương Lâm, nhìn Vương Lâm đang khoanh chân nhắm mắt. Đôi mắt Tây Tử Phượng xuất hiện vẻ nhu hòa, trên môi nở một nụ cười tươi đẹp.

-Ta đã nghĩ cẩn thận rồi. Ta không muốn làm đệ tử của chàng...vĩnh viễn không muốn!

-Thọ nguyên và sinh cơ của tu sĩ chúng ta dài đằng đẵng, tính mạng chúng ta không biết bao lâu mới chấm dứt. Ta chỉ muốn một năm trong đời chàng!

chỉ một năm thôi là đủ rồi...chàng bảo vệ giới nội ba năm, vậy thì ta sẽ ở đây cùng chàng một năm...

Tây Tử Phượng nhẹ giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc, thủy chung vẫn nhắm mắt, không nói bất cứ lời nào.

-Sau một năm ta sẽ rời đi, nếu phải chết thì sẽ tan thành mây khói, nếu còn sống thì sẽ dốc lòng tu luyện.

Chàng có thể không nói, có thể không nhìn chàng nhưng ta sẽ ở nơi này, chàng có đuổi cũng không đi.

Tây Tử Phượng không thèm để ý tới thái độ của Vương Lâm, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh hắn yên lặng nhìn hắn.

Nàng vốn là một nữ tử xinh đẹp, trong năm tháng tang thương lúc này ở bên cạnh Vương Lâm, nàng như được trở về hơn một ngàn năm trước, về

lại năm đó. Vương Lâm vốn là người đầu tiên nàng thích, cũng là người cuối cùng. Giữa quá trình này là thời gian dài vô tận.

Nàng không còn trẻ nữa. Nàng thậm chí có thể cảm nhận được, trong lòng Vương Lâm hắn là không có mình. Dù sao thì nàng và hắn cũng chỉ gặp nhau trong thời gian ngắn ngủi. Có lẽ trong cuộc đời hắn nàng cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Tất cả mọi chuyện này đều hiểu rõ. Tây Tử Phượng cũng không cầu được ở cạnh hắn tới vĩnh hằng. Nàng chỉ cần một năm, một năm làm bạn, chấm dứt tình yêu say đắm trong đời.

Nàng là một nữ tử không có dũng khí. Nhưng hiện giờ nàng lại vất vả tụ toàn bộ dũng khí của mình để nói với Vương Lâm những lời này. Đừng thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh như vậy, trong lòng nàng đang rất hồi hộp. Nàng sợ bị cự tuyệt, sợ rằng Vương Lâm ngay cả một năm cũng không cho nàng.

Nàng nhìn Vương Lâm, cắn môi dưới.

-Ngươi đi đi.

Vương Lâm không mở mắt, không nhìn nàng, bình thản nói một câu.

Một câu này dường như lấy đi hết thảy lực lượng của Tây Tử Phượng, khiến sắc mặt nàng lập tức tái nhợt.

-Ta chỉ cần một năm... Vương Lâm, cho ta thời gian một năm có được không...

Thấy Vương Lâm trầm mặc giọng nói của Tây Tử Phượng vang lên run rẩy. Hai mắt nàng đã ngân ngấn nước mắt. Nàng là một nữ tử nhu nhược nhưng nước mắt trong đời nàng rơi không nhiều.

chỉ có mấy lần, hầu hết đều là do thân ảnh khiến nàng không thể quên được đang ở trước mặt

-Nghiệt duyên...

Lời nói của sư tôn năm đó giống như còn đang văng vẳng bên tai nàng.

-Một năm, Chỉ một năm cũng không được sao!! Vương Lâm, ta biết chàng không thế tiếp nhận ta, nhưng ta chỉ muốn thời gian một năm. Một năm là quá dài sao...

Vương Lâm vẫn trầm mặc, không mở mắt. Dáng vẻ của hắn khiến trái tim Tây Tử Phượng đau đớn vô cùng, cất tiếng cười thảm lảo đảo đứng lên, lùi lại vài bước.

Nàng cảm thấy bản thân thật buồn cười, ở nơi này lẩm bẩm lầu bầu, cuối cùng một câu của hắn giống như dao sắc đâm vào trong lòng mình. Cảm giác này thật đau đớn, rất đau.

Thở dài một tiếng, Vương Lâm mở hai mắt, nhìn về phía Tây Tử Phượng. Trong ký ức của hắn cũng không phải không có thân ảnh nữ tử này. Ánh mắt hắn nhu hòa dần, nhẹ giọng nói.

-Cho nàng một năm!

Vương Lâm không biết là mình có thể làm cho Lý Mộ Uyển sống lại hay không. Hắn cũng không biết là cuối cùng mình có thẻ thoát khỏi động phủ này hay là sẽ chết ở đây.

Sau khi biết được hàng loạt bí mật, hắn còn có khí lực nào mà đi cự tuyệt yêu cầu một năm của một nữ tử chứ.

Hắn biết một khi mình cự tuyệt thì nữ tử trước mắt này sẽ tàn lụi, cuối cùng chỉ còn có thế trở thành ký ức vĩnh hằng của hắn. Có lẽ ngàn năm, vạn năm sau hắn cũng sẽ không quên được một nữ tử tên là Tây Tử Phượng.

Đôi mắt Tây Tử Phượng tràn ngập nước mắt, những giọt nước mắt phức tạp. Nàng yên lặng ngồi xuống bên cạnh Vương Lâm.

-Một năm là đủ rồi. Vương Lâm, ta sẽ không chiếm nhiều thời gian của chàng...

Tây Tử Phượng nhẹ giọng thì thào.

Mộc Băng Mi và nữ tử áo hồng ở xa xa trầm mặc, ngồi khoanh chân bên ngoài tinh không.

Các nàng cùng nhau tới đây đã có thỏa thuận, mỗi người một năm.

Thời gian một năm không dài. Đối với con người đã là thế thì đối với tu sĩ mà nói lại càng ngắn hơn. Thường thường một khi bế quan có lẽ đã trải qua mấy năm.

Nhưng đối với Tây Tử Phượng mà nói, một năm này nàng mong nó sẽ qua đi chậm một chút.

Vương Lâm không phải là người giỏi nói năng, nhất là đối với nữ tử. Đại đa số thời gian hắn đều trầm mặc. Dù là ở với Lý Mộ Uyển, hắn cũng hầu như chỉ yên lặng nhu hòa nhìn đối phương.

Trong nháy mắt, trong ba năm trong Vô Danh Chuyển Luân trận, ba tháng đã trôi qua.

Trong ba tháng này Vương Lâm nói rất ít nhưng Tây Tử Phượng đã thỏa mãn rồi. Hai người ở bên trong Vô Danh Chuyển Luân trận này đã ba tháng.

Nàng biết Vương Lâm thích uống rượu, lúc này ở trong tinh không trước hai người có một cái nồi, bên trong có nước đang sôi sục sục, trong đó có một bầu rượu, dùng độ nóng của nước để làm giảm cái lạnh của rượu.

Nước đã sôi nhưng rượu còn chưa hoàn toàn ấm hẳn. Một luồng gió lạnh mờ ảo không nên tồn tại từ xa xa gào thét lao tới, thổi lên bầu rượu đang ấm dần, khiến nước trong nồi đang sôi trào cũng gợn sóng.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn ngẩng đầu nhìn giới ngoại Thái cổ Tinh Thần. Trong ánh mắt của mình, hắn thấy những đạo cầu vồng dày đặc. Đám cầu vồng này là đại quân của giới ngoại ngưng tụ một lần nữa!

Trong đám tu sĩ này có năm người có uy áp thuộc về bước thứ ba, giống như năm mũi tên gào thét lao tới.

Trừ năm người này ra, trong đại quân chừng mười vạn tu sĩ này còn có một chiến xa lớn ngàn trượng, được rất nhiều tu sĩ đẩy đi, xé gió vọt tới.

Tiếng động ầm ầm phá ta sự yên tĩnh của tinh không, càng ngày càng lớn, cuối cùng vang lên giống như sấm sét.

-Tới rồi!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm càng đậm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1669 Rượu còn chưa đủ ấm

Mười mấy chiếc chiến xa đó bên ngoài không biết bọc thứ da thú gì, nhìn lại trông không giống chiến xa mà giống một đầu viễn cổ mãnh thú.

Da thú này có màu đỏ tươi, bên trên lóe lên những ấn ký phức tạp, tỏa ra huyết quang lúc sáng lúc tối, chiếu rọi tinh không tối đen này một cách quỷ dị.

Ngoài mười mấy chiếc chiến xa này ra, từ xa còn truyền tới những tiếng rít gào chấn động tinh không. Trong tiếng gào vang vọng này, ở phía sau mười vạn tu sĩ xuất hiện một tấm bia đá được mấy ngàn tu sĩ khiêng, chậm rãi bay về phía trước.

Tấm bia đá này lớn cỡ mấy ngàn trượng, từ trong đó tràn ra một luồng khí tức hỗn tạp, bao phủ bốn phía. Kinh người hơn là trên tấm bia đá này có chín sợi xích sắt kéo dài ra, mỗi đầu xích là một cái quan tài khổng lồ.

mỗi một quan tài này đều lớn tới trăm trượng, giờ phút này lơ lửng, từ xa nhìn lại giống như bạch tuộc, nhìn thấy mà giật mình.

Đây chính là lực lượng trong trận đầu tiên giới ngoại ngưng tụ ra để chiến đấu và giết chết Vương Lâm!

Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại đã tử vong rất nhiều tu sĩ. Giờ phút này, những người xuất hiện ở đây có thể nói đã là cực hạn của giới ngoại!

Vương Lâm nhìn đám tu sĩ giới ngoại bên ngoài trận pháp, hàn quang trong mắt càng đậm. Tây Tử Phượng bên cạnh hắn lúc này sắc mặt tái nhợt, nhìn cảnh tượng này mà tâm thần chấn động.

Vương Lâm đứng dậy. Hắn đứng sừng sững trên Thiên Hoàng Lô, mái tóc bạc tung bay.

-Tây Tử Phượng, tiếp tục hâm rượu đi.

Lời nói của Vương Lâm bình thản, sau khi nói xong thân thể liền bước tới, bạch y phất phới,

có một luồng khí chất phiêu dật tràn ngập toàn thân hắn.

Tây Tử Phượng vốn tâm thần đã chấn động, nhưng một câu nói nhu hòa của Vương Lâm lại khiến cho nàng bình tĩnh lại, ngẩng mái đầu xinh đẹp, nhoẻn miệng cười, vươn tay vuốt vài sợi tóc trên trán, gật đầu dạ khẽ một tiếng.

Tiếng ầm vang kinh thiên bên ngoài trận pháp trào lên. Mười vạn tu sĩ chưa hoàn toàn tới gần trận pháp mà dừng lại cách đó vạn trượng. Bọn họ hiển nhiên biết Vương Lâm và trận pháp này cường đại, giờ phút này dừng lại, đồng loạt ngồi khoanh chân, hai tay bắt quyết, nhất tề điểm lên mi tâm.

Một điểm này khiến nguyên thần của mười vạn tu sĩ giới ngoại này lập tức bay ra, tràn ngập trong tinh không. Mười vạn nguyên thần xuất hiện, tỏa ra ánh sáng vạn trượng, trong nháy mắt đã hoàn toàn chiếu rọi cả tinh không đen tối.

Bay ra đồng thời với mười vạn nguyên thần này là năm bậc toàn năng bước thứ ba. Bọn họ đã là năm người cuối cùng của giới ngoại.

Năm người này không tham dự cuộc chiến trong giới nội mà là lực lượng dự phòng. Lúc này bọn họ không thể không đi ra. Trường Tôn hội đã ra lệnh, cả giới ngoại dù tử vong toàn bộ cũng phải tử chiến!

Giờ phút này năm người khoanh chân ngồi xuống, sắp thành hàng chữ nhất. Bọn họ biết sự cường đại của Vương Lâm, cũng biết tu vi của mình thì dù năm người vây công cũng không phải là đối thủ của Phong Tôn Vương Lâm.

Nhưng có mười vạn nguyên thần kia phụ trợ, có bí thuật Trường Tôn hội truyền xuống từ viễn cổ, bọn họ tự nhận có thể đánh một trận, trong lúc khoanh chân, năm người đồng loạt bắt quyết, nhất tề đặt tay lên hậu tâm của người trước mặt.

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa tràn ra. Lực lượng của năm người trong thời gian ngắn hoàn toàn dung hợp, truyền thẳng tới ở vị trí đầu tiên.

Người ở vị trí đầu tiên nọ là một lão già tóc bạc. Thần sắc người này ngưng trọng, trong nháy

mắt khi lực lượng của bốn người ở phía sau ầm ầm tràn tới, mái tóc hắn không gió mà tung bay, hai mắt tỏa ra ánh sáng chói lòa.

-Lấy tu vi của ta, lấy huyết mạch của ta, dẫn đại thuật viễn cổ, khai thiên chỉ đạo, một đạo không diệt.

Lão già gầm nhẹ, tay phải giơ lên điểm một ngón tay lên bầu trời. Lập tức có một luồng áng sáng mạnh mẽ từ ngón tay hắn bay lên, ở trên không bất ngờ hóa thành một đại kiếm dài vạn trượng!

Đại kiếm vừa xuất hiện, mười vạn nguyên thần bốn phía ầm ầm lao tới, đồng loạt dung nhập vào bên trong đại kiếm, khiến cho đại kiếm này trong chớp mắt liền có khí thế vô thượng ầm ầm tràn ra.

-Chém!

Lão già tóc bạc kia rống lớn một tiếng, tay phải hướng về phía Vương Lâm ở bên trong bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành trực tiếp chém xuống.

Một cái vung tay này khiến cho thanh đại kiếm vạn trượng ầm ầm kêu lên, ngưng tụ mười vạn nguyên thần, ngưng tụ toàn bộ lực lượng của năm bậc toàn năng bước thứ ba, lại dùng viễn cổ thuật này quỷ dị chuyển hóa thành một luồng lực lượng khai thiên, ầm ầm đánh xuống.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ rõ ràng. Thanh đại kiếm kia gào thét nhanh chóng lớn lên mấy chục lần, cuối cùng giống như lớn tới vô tận. Một kiếm chém xuống, đánh thẳng vào Vô Danh Chuyển Luân trận.

Vương Lâm bước từng bước đi tới, đứng bên trong trận pháp này. Thần sắc hắn bình tĩnh, nhìn đại kiếm gào thét đánh tới, không cử động chút nào, tùy ý để cho đại kiếm trong tiếng ầm ầm kinh thiên giáng xuống.

Chỉ trong nháy mắt, đại kiếm nọ đã chém lên Vô Danh Chuyển Luân trận. Một tiếng nổ ầm vang truyền khắp tinh không. Những luồng sóng gợn vô hình theo trận pháp khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ phạm vi trận pháp.

Vô Danh Chuyển Luân trận chấn động, phát ra tiếng bùng bùng vang vọng nhưng lại không hư hao chút nào. Sau khi đại kiếm này hạ xuống, trăm vạn hồn phách tu sĩ giới ngoại bị nhốt dưới bánh xe trong tiếng gào thét thống khổ đẩy bánh xe, khiến cho bánh xe chậm rãi chuyển động. Phía sau trăm vạn oan hồn này, những anh hồn của giới nội đã dung nhập bên trong trận pháp đồng loạt bay ra. Lúc này trong tay bọn họ huyễn hóa ra những cây roi, hung hăng quất lên người đám oan hồn này.

Nương theo lực lượng của những roi này, đám oan hồn phát ra tiếng kêu thê lương hơn, biến sự thống khổ này thành lực lượng, điên cuồng đẩy bánh xe vận chuyển.

Trong tiếng ầm vang, bánh xe này chuyển động được một vòng.

Sau khi chuyển động được một vòng, một luồng phản lực không thể tưởng tượng được từ bên trong trận pháp này bộc phát ra, trực tiếp truyền thẳng vào bên trong đại kiếm. Tiếng chấn động ầm ầm kinh thiên động địa truyền ra. Đại kiếm không ngờ bị đánh bật về phía sau, vỡ tan thành từng mảnh!

Cùng với việc nó tan vỡ, mười vạn nguyên thần của tu sĩ giới ngoại lập tức tản ra, thần sắc trở nên ảm đạm nhưng không tử vong mà phiêu tán ra bốn phía. Năm bậc toàn năng đang ngồi khoanh chân sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt. Khóe miệng lão già đứng đầu kia tràn máu tươi nhưng trong mắt lại bùng lên ngọn lửa chiến tranh.

Hai tay hắn bắt quyết, đồng thời điểm lên bầu trời, giọng nói khàn khàn vang lên kinh thiên.

-Mười vạn nguyên thần, mười vạn tu sĩ, ngưng hóa sinh cơ và thọ nguyên, ngưng xuất tuế nguyệt vô tận tuyệt đối. Mười vạn tu sĩ chúng ta hôm này hiến tế toàn bộ thọ nguyên, đổi lấy một kích viễn cổ, đánh nát trận này, giết người này!!

Lão già kia phun một ngụm máu tươi. Trong nháy mắt khi ngụm máu tươi này phun ra, bốn người phía sau cũng đồng loạt phun máu, thần sắc dữ tợn gầm nhẹ lên.

Cùng lúc đó nhục thân của mười vạn nguyên thần xuất khiếu đồng loạt phun máu tươi. Hình dáng bọn họ dù là còn trẻ hay trung niên trong nháy mắt này liền trở nên già nua hẳn. Những

người vốn già nua thì thân thể lại càng tỏa ra khí tức già cỗi.

Lấy thọ nguyên của mười vạn tu sĩ để đổi lấy một kích này, uy lực của nó có thể đạt tới đỉnh phong!

-Thiên địa sơ khai, thế gian là một mảnh hắc ám không có ánh sáng, không có tính mạng. Viễn cổ tiên tôn giáng trần diễn tạo ra chúng sinh. Người triệu hóa ra ánh sáng viễn cổ, bao phủ thế gian!

Lấy thọ nguyên của mười vạn tu sĩ chúng ta hiến tế cho chiếu viễn cổ, lấy luồng ánh sáng của viễn cổ tiên tôn năm xưa! Ánh sáng này là ánh sáng của chúng sinh. Nó có thể tạo ra chúng sinh thì cũng có thể hủy diệt thiên linh.

Giọng nói của lão già trở nên méo mó cất tiếng gầm lên.

Giọng nói này truyền ra mười vạn nguyên thần kia điên cuồng dung hợp lại, hoàn toàn dung hợp vào nhau không thể tách rời, hóa thành một màn sương mù dày đặc, bao phủ toàn bộ trận pháp bên trong tinh không thành một vùng hắc ám.

Sương mù do mười vạn nguyên thần biến thành này chậm rãi chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy nọ giống như một hắc động, đi thông sang một thế giới khác.

Tiếng ầm vang quanh quẩn khắp không gian. Dòng xoáy nọ chuyển động khiến cho ở trong hắc động có một tia sáng lóe lên. Tia sáng này màu vàng, vừa xuất hiện liền phát ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp lao ra.

Trong tích tắc khi nó lao ra khỏi dòng xoáy, tinh không vô tận bốn phía đều bị nhuốm thành màu vàng. Màu vàng đó đến từ ánh sáng kia. Nó chiếu rọi xuống khiến cho bánh xe do tam đại bổn nguyên biến thành đang vận chuyển đột nhiên sững lại, mơ hồ có dấu hiệu dừng lại.

Vô số oan hồn bên trong đó phát ra tiếng kêu thảm thiết, từng luồng hắc khí từ trong người chúng bay ra, giống như sắp tiêu tán trong trận pháp này.

Xa xa trong Thái cổ Tinh Thần, thân ảnh Chưởng Tôn biến ảo ra. Hắn nhìn về phía trước,

cho dù khoảng cách rất xa nhưng hắn mơ hồ có thể quan sát được cuộc chiến này.

-Sinh mệnh của tu sĩ trong động phủ lão phu không cần. Lấy thọ nguyên của mười vạn tu sĩ này biến thành thần thông, cho dù lão phu muốn đối

kháng cũng phải cố sức. Ta muốn xem ngươi có phải dùng cung hay không.

Vương Lâm đứng bên trong trận pháp, nhìn ánh sáng màu vàng tràn ngập này, từ bên trong hắc động trong dòng xoáy tràn ra. Một luồng khí tức đến từ Tiên Cương đại lục trong ánh sáng này tràn ra. Luồng khí tức này Vương Lâm đã từng cảm nhận được.

Hai mắt hắn bình tĩnh, tay phải hướng về phía trước điểm một cái.

-Phần Giới Cổ Tán. mở ô diệt giới!

Trong tinh không của giới ngoại, tại nơi đang bị kim quang bao phủ có một chiếc hỏa tán khổng lồ ầm ầm hiện ra, lập tức bao phủ lấy kim quang, giống như hoàn toàn không ăn nhập với nhau. Hỏa tán xuất hiện, một luồng hỏa diễm diệt giới cũng tràn tới.

-Thất thải chỉ đạo, ẩn chứa biến ảo của thiên địa.

Trong ánh sáng màu vàng này, khi ngọn lửa màu đỏ đang vặn vẹo, lời nói bình tĩnh của Vương Lâm truyền ra. Chỉ thấy Xích, Chanh. Hồng, Lục, Lam. Thanh. Lam. Tử đột nhiên xuất hiện. Chúng từ bên trong tinh không hư vô hiện ra, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một cây trường thương bảy màu!

-Ánh sáng viễn cổ phá thiên mà tới, ta lợi dụng trường thương bảy màu nổ nát, phá tan trời cao, lợi dụng Phần Giới cổ Tán này bịt kín lại, khiến cho ánh sáng này có thể diệt chúng sinh nhưng không giết được Vương mỗ.

Lúc này hỏa tán và trường thương ầm ầm bộc phát ra.

Tay áo Vương Lâm vung lên, từng bước đi về bên cạnh Tây Tử Phượng, cầm bầu rượu trong nồi nhỏ ngửa đầu uống một ngụm.

-Rượu còn chưa đủ ấm, Tây Tử, làm ấm thêm chút nữa.

-Vâng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1670 Viễn cổ mãnh thú

Chưa ấm! Rượu vào miệng còn mang theo khí lạnh, ở trong bụng Vương Lâm hóa thành một đám lửa nóng, khiến cho hắn ngửa mặt lên trời cười

dài, tay phải vung lên một cái. Bầu rượu nọ lại rơi vào trong nồi nước đang sôi sùng sục. Hắn ngẩng đầu, tay phải điểm một cái về phía Thái Cổ Tinh Thần bên ngoài trận pháp.

-Vương mỗ ở đây, trong ba năm bất luận kẻ nào muốn đi vào giới nội cũng phải bước qua xác ta!

Một luồng hào tình giờ khắc này từ trên người Vương Lâm tràn ra. Một chỉ này hắn điểm ra, chỉ thấy thanh trường thương bảy màu biến ảo ra bên trong trận pháp liền truyền ra tiếng gào thét kinh thiên.

Trong tiếng gào thét, thanh trường thương này bay thẳng vào trong dòng xoáy do mười vạn nguyên thần biến thành, nơi có ánh sáng viễn cổ đang tràn ra!

Thanh trường thương này vừa lao ra đã khiến tinh không chấn động, ánh sáng bảy màu bùng lên, chói mắt kinh tâm, cũng có một luồng khí tức cực mạnh từ bên trong trường thương tuôn ra. Thương thuật này không thuộc về thế giới trong động phủ này mà nó là tiên thuật của Thất Thải Tiên Tôn!

Thuật này là thần thông tuyệt mật của Thất Thải Tiên Tôn, người ngoài khó lòng học được. cũng chỉ có người điên với thân phận của hắn trên Tiên Cương đại lục và lực lượng mạnh mẽ như vậy mới có thể đạt được loại thần thông này.

Trong nháy mắt khi thanh trường thương bảy màu xuất hiện, trong Thái cổ Tinh Thần, hai mắt Chưởng Tôn sững lại, lộ ra hận ý phức tạp. Thanh trường thương mà hắn dùng thần thức từ xa nhìn thấy này, hắn đã gặp trên tay của sư tôn, cũng đã chính mắt thấy được uy lực của nó trong cuộc chiến trong động phủ năm đó.

-Chủ nhân, ta từ nhỏ đã theo người, nhiều năm như vậy người chưa bao giờ truyền thụ thần

thông cấp bậc này cho ta. Nhưng ngươi lại truyền thần thông này cho một tu sĩ hèn kém trong động phủ...người trời sinh tính tình không tốt, tính cách cổ quái hay thay đổi, hỉ nộ vô thường. Trong năm tháng vô tận kia, ta cúc cung tận tụy với người nhưng người quả thật là bạc bẽo tới cực điểm!!

Chưởng Tôn thì thào, hung hăng nắm chặt bàn tay.

Bên ngoài Vô Danh Chuyển Luân trận, thanh trường thương bảy màu bừng sáng, trong tiếng rít gào liền hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng tới dòng xoáy do mười vạn nguyên thần biến thành, ầm ầm đụng với ánh sáng viễn cổ lan ra từ bên trong dòng xoáy.

Trong thời gian ngắn, tiếng chấn động ầm vang truyền khắp tinh không, hình thành những luồng sóng gợn như sóng biển, tràn ra bốn phía, nhanh chóng khuếch tán đi, tỏa ra uy lực ngập trời.

Trong tiếng động ầm vang, tinh không chấn động, lay động kịch liệt. Loại chấn động này dường như đã rung chuyển cả tới gốc rễ của động phủ này.

Ánh sáng viễn cổ truyền ra từ sâu trong dòng xoáy giống như bị xé ra, lập tức tan nát. Cùng sụp đổ với nó còn có thanh trường thương bảy màu vừa đối kháng. Chúng đồng thời tan rã, cùng triệt tiêu nhau, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Nhưng trong nháy mắt này, tất cả ánh sáng đều tiêu tan toàn bộ.

Cùng lúc đó. Phần Giới cổ Tán chậm rãi chuyển động, từng luồng lửa diệt giới ầm ầm bùng lên. Ngọn lửa này theo sự chuyển động của chiếc ô nhanh chóng khuếch tán về bốn phía, cuối cùng với ngọn lửa vờn quanh. Phần Giới cổ Tán đánh thẳng tới dòng xoáy đã không còn ánh sáng viễn cổ trên bầu trời.

Trong dòng xoáy, cho dù ánh sáng viễn cổ đã sụp đổ nhưng vẫn còn hắc động tồn tại, mơ hồ từ trong đó lại như có ánh sáng mới đang sắp tỏa ra.

Thanh trường thương bảy màu chỉ mới cắt đứt ánh sáng này trong nhất thời nhưng không cách nào hoàn toàn triệt tiêu được nó. Dù sao Vương Lâm cũng chỉ là một người, không phải là

Thất Thải Tiên Tôn!

Nhưng hắn có thể lấy thương cắt đứt ánh sáng, lấy ô này che trời!

giờ phút này Phần Giới cổ Tán chuyển động, gào thét lao thẳng tới dòng xoáy, trong thời gian ngắn đã lại gần. Tán ô khổng lồ của nó trực tiếp che kín hắc động trong dòng xoáy.

Trong tích tắc này, Phần Giới cổ Tán khổng lồ truyền ra tiếng động kinh thiên động địa. chỉ thấy tán ô ầm ầm lao thẳng vào bên trong dòng xoáy do mười vạn nguyên thần biến thành, hoàn toàn ngăn chặn cả hắc động bên trong dòng xoáy.

Trong nháy mắt khi ngăn chặn dòng xoáy này, biển lửa ầm vang, đốt cháy cả dòng xoáy cho mười vạn nguyên thần biến thành.

Tiếng chấn động ầm ầm truyền ra, liên tục không ngừng. Mắt thường cũng có thể nhìn thấy, dòng xoáy do mười vạn nguyên thần này biến thành trong lúc này liền sụp đổ, mười vạn nguyên thần bên trong đó đồng loạt phun ra một ngụm nguyên thần khí, bị cuốn tản ra. Thậm chí một số nguyên thần đụng phải ngọn lửa này liền trực tiếp bị thiêu cháy, tan thành mây khói.

Sau khi dòng xoáy này sụp đổ những nguyên thần chưa bị đốt cháy tử vong cũng đều bị trọng thương mà trở lại thân thể. Trong đó có cả năm nguyên thần của năm bậc toàn năng. Ngay trong nháy mắt khi những nguyên thần này trở về cơ thể, năm người đồng loạt phun máu tươi.

Chẳng những là bọn hắn mà mấy vạn tu sĩ lúc này đều đồng loạt mở bừng đôi mắt, máu tươi phun ra. Vương Lâm đứng bên trong Vô Danh Chuyển Luân trận. Liên tục thi triển thanh trường thương bảy màu và Phần Giới cổ Tán, dù tu vi của hắn đã tới Không Linh trung kỳ nhưng vẫn quá sức, giờ phút này trông như thương nhưng thực tế khí huyết trong cơ thể quay cuồng, nguyên thần truyền ra từng trận đau đớn.

-Lại tới đây!

Vương Lâm vung tay áo hướng về phía đám tu sĩ giới ngoại bên ngoài trận pháp mở miệng

Năm bậc toàn năng kia thần sắc uể oải, hai mắt ảm đạm. Nhưng giờ phút này bọn họ không dám lui về phía sau. Bọn họ nhận được lệnh của Trường Tôn hội, một khi lui lại phía sau thì phải trả giá bằng tính mạng của toàn bộ tộc nhân từ già tới trẻ. Bọn họ không thể không chiến đấu. Giờ phút này năm người đồng thời gầm lên. Lão già nọ đứng dậy, hét lớn một tiếng:

-Chiến xa, oanh kích!

Trong tiếng hô của hắn mười mấy chiếc chiến xa được bao phủ bởi tấm da thú dữ tợn kia được rất nhiều tu sĩ đẩy tới, ầm ầm tiến lên. Da thú trên chiến xa nọ được xốc lên, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa.

Những chiếc chiến xa này bất ngờ giống hệt như trận linh trong Phong Giới Đại Trận năm xưa. Chẳng qua bên trên chúng không có ngọn lửa, nhưng khí thế hung tàn này lại không hề kém chút nào.

Hơn mười chiếc chiến xa chính là chí bảo của Trường Tôn hội. mỗi một chiếc đều cần vô số tài liệu mới có thể luyện chế thành. Mà trọng yếu nhất đó là trên mỗi chiếc chiến xa đều có một hồn phách viễn cổ mãnh thú bị trấn áp.

Viễn cổ mãnh thú. Chúng dù là được sinh ra trong thế giới của động phủ này nhưng tổ tiên của chúng đều là do Thất Thải Tiên Tôn năm xưa mang từ Tiên Cương đại lục tới, sau đó sinh sôi ra.

Dù chúng không có thuộc về Tiên Cương đại lục nhưng trên người chúng là mang theo khí tức của Tiên Cương đại lục. Những mãnh thú này ở trên Tiên Cương đại lục cũng là những tiên thú có đẳng cấp bất đồng!

Hồn phách của bọn chúng cũng ẩn chứa một chút ký ức của tổ tiên. Lúc này vờn quanh hơn mười chiếc chiến xa có trường long dài vạn trượng, có rất nhiều con thú hình dạng kỳ dị kinh khủng. Thậm chí trên một chiếc chiến xa không ngờ lại có mãnh thú mà Vương Lâm đã từng gặp - Cát Cùng!

Tiếng gầm thét kinh thiên vang lên. Hồn phách đám mãnh thú trên mười chiếc chiến xa này điên cuồng gầm thét. Cánh tay bắn đá trên chiến xa lúc này có một tu sĩ mang tâm lý chịu chết đang ngồi khoanh chân.

Trên người tu sĩ này tỏa ra khí tức tử vong. Hai mắt lộ vẻ điên cuồng, sau khi ngồi xuống, chiến xa liền vang lên tiếng động kinh thiên. Thân thể bọn họ bị bắn tung đi, hóa thành một đạo lưu tinh tử vong lao thẳng tới Vô Danh Chuyển Luân trận.

Tu sĩ này ôm tâm lý đi tìm chết, trong lúc bị bắn đi thân thể liền nổ tung, lấy cái giá hình thần câu diệt để tỏa ra lực lượng cực mạnh của tính mạng, đánh thẳng lên trận pháp.

Nếu ví dụ trận pháp này là mặt nước thì đám tu sĩ điên cuồng này chính là hòn đá, rơi xuống mặt nước liền tạo lên một đợt sóng.

Vương Lâm ở bên trong trận pháp nhìn những chiến xa kia lần liền bắn tới, càng ngày càng có nhiều tu sĩ dùng cái chết để đánh lên Vô Danh Chuyển Luân trận.

Nhưng lấy tu vi của bọn họ thì chỉ có thể làm cho trận pháp này vặn vẹo một chút, không thể hủy diệt trận này. Nhưng thần sắc Vương Lâm lại từ từ trở nên ngưng trọng, hai mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

-Không hợp lý!

Tiếng ầm ầm vẫn vang vọng bên tai. Lưu tinh do đám tu sĩ kia biến thành vẫn đánh lên trên trận pháp. Thân thể bọn họ dù nổ tung nhưng lại có

một luồng khí tức tử vong lưu lại bên trên trận pháp.

Luồng khí tức này ẩn chứa cả hồn lực do chiến xa bắn tới. Càng ngày nó càng nhiều hơn, cuối cùng không ngờ ở trên trận pháp này, mơ hồ dùng sự tử vong của đám tu sĩ mà hình thành một ký hiệu quỷ dị. Đúng lúc này thì ở một chiến xa bên ngoài trận pháp, một tu sĩ vốn phải bị bắn đi, thân thể cơ hồ vừa mới đặt lên chiến xa thì liền có một tiếng gầm thét kinh thiên động địa vang lên. Trường long dài vạn trượng vờn quanh chiến xa vốn đang nhắm mắt, vào lúc này đột nhiên mở ra, hai mắt lộ hung quang, đồng thời cắn nuốt tu sĩ kia, thân thể nhoáng lên, bất

ngờ rời khỏi chiến xa này, lao thẳng tới trận pháp!

Giống như ký hiệu đã hình thành trên trận pháp kia có một lực hấp dẫn trí mạng đối với nó, khiến con rồng này không để ý tới điều gì mà vọt tới.

Trong nháy mắt khi con rồng này lao ra, trên một chiến xa khác, một con mãnh thú quỷ dị trông như một quả cầu cũng mở bừng đôi mắt, ánh mắt mang theo vẻ hung tàn ầm ầm lao tới.

Cùng lúc đó trên các chiến xa còn lại, hầu như tất cả mảnh thú đều như thức tỉnh, trong tiếng gầm thét đồng loạt lao ra, trong đó có cả Cát Cùng nhiều đầu kia.

Ầm một tiếng, con trường long viễn cổ dài vạn trượng đánh thẳng lên trận pháp. Đợt va chạm này khiến trận pháp chấn động, vặn vẹo kịch liệt. Vô số oan hồn giới ngoại bị nô dịch kia lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, cũng có một số trong nháy mắt lập tức sụp đổ.

Những con mãnh thú khác cũng lao tới. Sau trường long là con mãnh thú có thân thể những quả cầu khổng lồ kia, ầm ầm đánh lên trận pháp.

Tiếng chấn động vang vọng tám phương. Trận pháp vặn vẹo, sóng gợn nhanh chóng lan ra.

Ngay sau đó đám hồn phách mãnh thú viễn cổ khác công kích tới. Tiếng động kinh thiên động địa vang lên. Vô Danh Chuyển Luân trận này lập tức bị chấn động tới run rẩy.

Vương Lâm ở bên trong trận pháp, cảm nhận được dao động của nó, nhìn đám mãnh thú dữ tợn đang lao tới, hai mắt lộ hàn quang.

-Viễn cổ mãnh thú Vương mỗ cũng có! Mà không phải là hồn mà là có thân thể, hơn nữa còn là viễn cổ cự thú còn sống!!

Vương Lâm giơ tay phải lên điểm lên mi tâm một cái.

Một chỉ của hắn hạ xuống, từ mi tâm của Vương Lâm liền xuất hiện một dòng xoáy, bên trong đó tỏa ra một luồng khí tức tang thương. Ngay sau đó u quang liền lóe lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1671 Là mắt trái sao

Hơn mười con mãnh thú thượng cổ này đánh tới khiến trận pháp không ngừng vặn vẹo, tiếng ầm vang nổi lên. Phía trước người Vương Lâm lúc này không ngờ hiện ra u Minh thú nhát gan tới cực điểm đã rất lâu không xuất hiện!

u Minh thú to lớn khó hình dung nổi, giờ phút này huyễn hóa ra một cái hư ảnh giống như hoàn toàn bao trùm cả trận pháp. Hư ảnh khổng lồ này khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều cảm thấy một luồng uy áp mạnh mẽ ập tới tâm thần.

Hư ảnh này vừa xuất hiện liền rất nhanh chóng ngưng thật. Đám mãnh thú viễn cổ đang điên cuồng đánh vào trận pháp lúc này lập tức sững lại, nhìn về phía u Minh thú.

Một sự sợ hãi tới từ sâu trong ký ức bấy giờ tràn ngập khắp linh hồn của mười con mãnh thú, khiến chúng trong nháy mắt run rẩy hẳn lên, cất tiếng gầm thét khe khẽ, đồng loạt lui lại.

Giống như sự sợ hãi từ trong ký ức này khiến cho chúng không dám đối mặt, khiến chúng run rẩy tới cực điểm!

Từ từ, thân thể u Minh thú hoàn toàn ngưng thật, trong khi mười con mãnh thú kia đang gầm thét lùi lại thì u Minh thú xuất hiện!

Con thú này vừa hiện lên thì thân thể đã kéo dài tới mức một nửa thân thể lộ ra khỏi trận pháp. Bởi vì thân thể nó quá lớn khiến cho phần thân thể kéo dài kia đụng phải một tu sĩ giới ngoại đứng phía trước.

Thân thể nó va vào tu sĩ đó!

Tu sĩ này là một nam tử trung niên, hắn vốn đã bị thương nguyên thần, lúc này đứng ngây ra nơi đó, kinh ngạc nhìn mãnh thú khổng lồ kinh thiên động địa trước mặt, đầu óc hoàn toàn

không còn có thể suy nghĩ.

u Minh thú cũng thừ người ra hai mắt lộ vẻ mê man, giống như còn đang nghĩ xem đây là nơi nào. Nó ngơ ngác nhìn vô số tu sĩ giới ngoại, ngơ ngác nhìn mười con mãnh thú viễn cổ đem cho nó cảm giác dữ tợn đáng sợ đang gầm thét lùi lại kia.

Tính cách nhát gan của nó liền lập tức bộc phát ra, thân thể theo tiềm thức run lên.

Một cái run này khiến tinh không chấn động, truyền ra vô số sóng gợn. cuồn cuộn tràn về bốn phía. Nhưng nó nhanh chóng phát hiện ra tu sĩ đang đứng sát người kia, sững người nhìn nó. Sắc mặt tu sĩ nọ trắng bệch, sau thời gian ngắn ngủi trầm mặc khi ánh mắt va chạm với u Minh thú liền phát ra một tiếng thét chói tai bi thảm, thân thể điên cuồng lùi lại phía sau, hai tay vung lên, giống như quên hết tất cả thần thông và ấn quyết, chỉ biết quơ loạn xạ theo tiềm thức. Hắn đã bị hù dọa tới quên sạch.

Chỉ là tiếng hét chói tai của hắn lại cũng dọa cho u Minh thú vốn nhát gan sợ run. Vẻ mê man trong mắt liền bị sự sợ hãi thay thế cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ hoảng sợ.

Nó rất ít khi đến gần người khác như vậy. Khoảng cách gần như thế khiến nó cảm thấy kinh khiếp, muốn mau chóng bỏ chạy. Nhưng tiếng gầm của nó lại khiến cho tâm thần của nam tử trung niên đang lui lại kia gần như sụp đổ, không ngờ phun một ngụm máu tươi, không tiếc trả giá đắt thi triển huyết độn, hóa thành huyết quang nhanh chóng bỏ chạy.

Huyết quang này cùng với tiếng rít gào của mười con mãnh thú viễn cổ đang lui lại càng khiến tính nhát gan của u Minh thú bộc phát, sự sợ hãi trong mắt lúc này gần như đã đạt đỉnh điểm.

Trong trí nhớ của nó, bản thân cũng không nhớ là đã thấy đám mãnh thú này chưa. Nhưng lúc này nó bị hình dạng của đám mãnh thú dọa cho khiếp vía, lại bị tu sĩ vừa mới chạm vào nó làm

giật mình. Trong cảm giác của nó, đám mãnh thú này thật sự quá đáng sợ, quá hung tàn, quá kinh khủng rồi.

Sự sợ hãi tràn ngập toàn thân, hai mắt con u Minh thú co rụt lại, thân thể run rẩy kịch liệt, định lùi lại phía sau. Cùng lúc đó nó bị hình dáng của đám mãnh thú này hù dọa, lại một lần nữa phát ra tiếng gầm kịch liệt.

Tiếng gầm này từ miệng nó truyền ra, ầm ầm truyền khắp bốn phía, hóa thành sóng âm kinh thiên, cuồn cuộn trào tới, thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa lúc này, đủ để chấn động tâm thần bất cứ tu sĩ nào.

Hơn mười hồn phách mãnh thú viễn cổ kia lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, lui lại phía sau nhanh hơn. Ánh mắt chúng lộ ra vẻ sợ hãi rất đậm. Trí nhớ đến từ tổ tiên chúng khiến chúng không có chút ý định chống cự nào.

Chỉ là tiếng gầm rống thê lương của bọn chúng lọt vào tai u Minh thú lại khiến nó càng thêm run rẩy sợ hãi. Nó muốn chạy khỏi nơi này, muốn lùi lại phía sau. Nó đã sợ hãi tới cực điểm rồi.

u Minh thú xuất hiện khiến cho không chỉ mười con mãnh thú viễn cổ mà cả mấy vạn tu sĩ bốn phía cũng khiếp hãi. Bọn họ lần đầu nhìn thấy u Minh thú, lần đầu thấy mãnh thú khổng lồ tới bậc này. Tâm thần bọn họ run rẩy, nhất là tiếng kêu hoảng sợ của u Minh thú rơi vào tai họ lại chẳng có chút ý sợ hãi nào mà ngược lại giống như giận dữ, khiến cho cả đám tu sĩ sợ hãi lui lại phía sau.

Cho dù là năm bậc toàn năng lúc này sau khi sửng sốt một chút, sắc mặt liền đại biến, vội vàng lùi lại.

Bọn họ dù không biết con thú này có thần thông gì nhưng đối mặt với một con mãnh thú viễn cổ khổng lồ như vậy thì uy áp của nó cũng bao phủ toàn thân họ.

Chỉ có mình Vương Lâm là biết tiếng gầm này đại biểu cho việc u Minh thú hoàn toàn bị dọa

chết khiếp, thậm chí đã vượt quá sức chịu đựng của u Minh thú. Hắn lại càng cười khổ khi thấy đôi mắt của u Minh thú giống như đã trắng dã.

u Minh thú nhát gan không ngờ lại bị dọa cho tới sắp bất tỉnh. Thật ra cũng khó trách nó. Hình dáng của đám mãnh thú kia quả thực rất dữ tợn và đáng sợ.

Thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía trước, xuất hiện trên người u Minh thú, đi qua đi lại trên người nó. Thân thể nó trong quá khứ vốn rất cứng rắn nhưng hiện tại không biết vì sao lại mềm mại hơn nhiều. Vương Lâm cũng không rảnh mà tự hỏi, giơ tay phải lên vỗ nhẹ lên người u Minh thú, truyền vào tâm thần nó sự trấn an, đồng thời phát ra mệnh lệnh cho nó.

u Minh thú dưới sự trấn an của Vương Lâm mới hơi khôi phục lại một chút, ánh mắt trắng dã cũng mơ hồ tiên tán, không còn dấu hiệu bất tỉnh nữa. Nhưng mệnh lệnh mà Vương Lâm truyền tới khiến nó lại càng sợ hãi hơn.

Cái đầu to của nó lắc lư, giống như lắc đầu, vẻ sợ hãi lại nổi lên trong mắt. Nó không dám đi cắn nuốt mấy con mãnh thú viễn cổ này.

Chỉ là động tác lắc đầu của nó khiến cho đám tu sĩ và mấy con mãnh thú viễn cổ đang lùi lại càng sợ hãi. Bọn họ nhìn thế nào cũng như thấy u Minh thú sắp lao ra.

Chẳng qua u Minh thú này tâm thần tương liên với Vương Lâm, dưới mệnh lệnh mạnh mẽ của Vương Lâm thì dù nó có sợ hãi cũng vẫn phải mở lớn miệng, gầm lên kinh thiên động địa giống như muốn cho mình có thêm can đảm, đồng thời hút mạnh một cái.

Một cái hút này khiến cho từ cái miệng mở to của u Minh thú truyền ra một luồng lực hút kinh người. Một cái hút này khiến cho hơn mười con mãnh thú viễn cổ kia kêu lên thảm thiết, thân thể không thể lùi lại, vặn vẹo giãy dụa, đồng loạt bị hút vào trong miệng u Minh thú.

Không chỉ có chúng mà còn có mấy vạn tu sĩ cũng bị hút vào. Nhưng Vương Lâm lại vỗ lên người u Minh thú, ngăn cản nó hút những tu sĩ này.

Vương Lâm hiểu rõ u Minh thú. Một khi nó hút mấy vạn tu sĩ này thì sợ rằng lại phải ngủ say để tiêu hóa trong rất nhiều năm. Kết quả như vậy Vương Lâm không muốn thấy. Đó cũng là nguyên nhân mà ở chiến trường La Thiên Vương Lâm không gọi u Minh thú ra.

Con thú này sau khi thôn phệ linh hồn của mười con mãnh thú viễn cổ kia sẽ không ngủ say. u Minh thú không ngủ say đối với Vương Lâm có trợ giúp lớn rất nhiều!

Mấy vạn tu sĩ giới ngoại này đang sợ hãi thì u Minh thú liền từ từ ngậm miệng lại. Nhưng sau đó mở ra rất nhanh. Trong sự hoảng sợ của tu sĩ giới ngoại và năm bậc toàn năng kia, nó chép miệng một cái như thể đã no, ánh mắt lộ vẻ tủi thân. Lúc này nó vẫn còn đang sợ hãi vì phải nuốt hơn mười con mãnh thú viễn cổ kia.

Nó không thích ăn đám mãnh thú viễn cổ này....chúng không thể ăn. chúng rất đáng sợ.

Lúc này trong khi đám tu sĩ giới ngoại đang trợn mắt há mồm, Vương Lâm truyền tâm niệm khiến cho u Minh thú này liền hóa thành một tia sáng chui vào trong cơ thể hắn. u Minh thú không có chút do dự, lập tức biến mất hoàn toàn, dung nhập vào mi tâm của Vương Lâm.

Nó đi ra lần này đã bị dọa cho mềm nhũn, nó muốn nghỉ ngơi cho tốt, làm cho trái tim đang đập thình thịch này yên tĩnh lại.

Mười vạn nguyên thần gọi về ánh sáng từ thời viễn cổ, còn có cả hơn mười chiến xa chí cường của Trường Tôn hội lúc này đều đã bị hủy trước Vô Danh Chuyển Luân trận!

Nhưng đám tu sĩ giới ngoại còn có một vật cuối cùng. Đó là tấm bia đá khổng lồ có chín sợi xích sắt gắn với chín cái quan tài rất lớn kia.

Lúc này đám tu sĩ giới ngoại còn đang chìm đắm trong sự sợ hãi đối với u Minh thú thì trên tấm bia đá khổng lồ kia liền có chín đạo ký hiệu lóe lên nhanh chóng. Chúng lóe lên sau đó liền hóa thành chín luồng khí tức theo xích sắt tràn ra, lao thẳng tới chín cái quan tài.

Trong tích tắc khi chúng dung nhập vào quan tài, những tiếng bùng bùng kinh thiên vang lên.

Chín cái quan tài nọ lúc này lập tức ầm ầm sụp đổ, trong nháy mắt liền mở tung!

Quan tài mở ra, một mái tóc dài màu đen giống như cỏ dại yêu dị lan ra từ chín quan tài, chỉ trong chớp mắt đã tràn ngập khắp tinh không.

-Thái cổ hoàng thần bảo vệ Thái cổ Tinh Thần qua bao năm tháng, thân thể người chia làm chín phần, hôm nay chín phần hợp làm một, gọi về hồn phách bất tử của người, đánh tan trận này, tru sát kẻ này.

Năm bậc toàn năng kia đồng thời quỳ xuống bái lạy, cắn chót lưỡi phun ra nguyên thần tinh huyết. Tinh huyết kia vừa ra liền lập tức bị chín cái quan tài đầy tóc hấp thu.

Cùng phun ra nguyên thần tinh huyết còn có mấy vạn tu sĩ còn sót lại trong tinh không. Máu huyết họ phun ra đều bị chín quan tài này hấp thu sạch sẽ.

Sau khi hấp thu, tinh không liền vang lên tiếng chấn động ầm ầm. Chín cái quan tài này đồng loạt vỡ tan.

Một luồng khí tức cổ Thần, cổ Ma, cổ Yêu liên tục thay đổi, hình thành một luồng lực lượng Đạo cổ từ bên trong quan tài này bùng lên kinh thiên động địa!

Luồng khí tức này vô cùng quen thuộc. Nó thuộc về Đạo cổ Diệp Mịch!!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng. Hắn đứng bên trong trận pháp, nhìn chằm chằm vào chín quan tài. Hắn thật không ngờ là giới ngoại lại có được khí tức Đạo cổ tinh thuần tới bậc này!!

-Không phải mắt trái! Nếu là mắt trái thì khí tức phải còn mạnh hơn thế này nhiều. Nhưng nếu không phải mắt trái thì đây...là cái gì!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1672 Cổ tộc chiến ấn

Quan tài vỡ tan ra, từ trong quan tài thứ nhất có rất nhiều mảnh nhỏ tràn ra bốn phía, nhanh chóng chuyển động, lộ ra một cánh tay đỏ chói.

Cánh này này mọc đầy lông đỏ, nhìn không giống tay người mà giống cánh tay một con thú!

Năm ngón tay dữ tợn, móng vuốt sắc bén trong nháy mắt khi xuất hiện liền bộc phát ra một luồng lửa hung ác kinh thiên. Luồng lửa này cũng có khí tức của Đạo cổ!

Đây là một cánh tay trái!

Tiếng ầm ầm lại vang lên. chỉ thấy bên trong một chiếc quan tài vừa vỡ ra lại có một cánh tay phải đáng sợ bay ra. Cánh tay này cũng đầy lông đỏ, trên tay đầy gân xanh nhúc nhích, nhìn mà giật mình.

Ngay sau đó hai chân phát ra khí tức của Đạo cổ cũng từ trong hai chiếc quan tài khác bay ra. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Vương Lâm nhìn thấy, hai mắt càng ngưng trọng hơn.

Ầm một tiếng, quan tài thứ năm, sáu. bảy, tám đồng loạt nổ tung. Bốn phần thân thể khác khuếch tán ra khí tức của Đạo cổ chợt xuất hiện, quỷ dị dung hợp lại, tạo thành một thân thể khổng lồ, lơ lửng trong tinh không.

Cùng lúc đó, cặp chân kia cũng gào thét lao tới, lập tức hợp lại với thân thể, hình thành một thân hình thiếu cái đầu!

Thứ tồn tại kỳ dị này cao tới ngàn trượng, thoạt nhìn trông như người khổng lồ. Hắn dù không có đầu nhưng ngọn lửa hung ác ập trời bốc lên, có khí tức nồng đậm của Đạo cổ vờn quanh.

Quan tài thứ chín ầm ầm nổ tung, những mảnh nhỏ tràn ra. Một cái đầu lâu bỗng nhiên hiện ra. Đầu lâu này xuất hiện lập tức khiến cho tóc đen tràn ngập bốn phía chuyển động, cuốn về phía đầu lâu, hình thành một mái tóc dài như đen nhánh.

Cái đầu lâu đó là của một nam tử trung niên. Hắn nhắm hai mắt, tướng mạo tầm thường nhưng lại tràn ngập một vẻ uy nghiêm không nói lên lời, khiến cho người ta nhìn vào mà kinh hãi.

Càng khiến cho đồng tử của Vương Lâm co rụt lại là ở trên mi tâm của kẻ này không ngờ lại có hai tinh điểm!

Hai tinh điểm này là hai tinh điểm cổ Thần!

Dù chỉ có hai tinh điểm nhưng tinh điểm này lại hoàn toàn bất đồng với những tinh điểm của Cổ Thần khác. Tinh điểm này nhìn từ xa lại giống như hai vệt máu tươi!

Đúng lúc này, cái đầu nối liền với thân thể, lập tức gắn kết lại. Trong tích tắc khi chúng dung hợp một thân thể đầy đủ liền xuất hiện!

Cùng lúc đó, kẻ này đột nhiên mở bừng đôi mắt!

Hai mắt hắn mở ra hai luồng sáng liền tràn ra, khiến tinh không chấn động, giống như muốn sụp đổ. Một luồng uy áp kinh thiên từ trong cơ thể của nam tử trung niên này ầm ầm truyền ra.

Trong mắt trái của hắn có ba yêu tinh, bên mắt phải có ba ma tinh!

-Hắn là ai!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên này. Trong trí nhớ của Đạo cổ căn bản không có chút đầu mối nào về nam tử trung niên này. Mà hắn có thể xác định người này cũng không phải là mắt trái của đạo cổ. Khí tức của người này dù cường hãn nhưng hiển nhiên không thể so sánh với mắt trái của Đạo cổ được.

Nhưng khí tức trên cơ thể của người này lại tinh thuần tới cực điểm, đúng là khí tức của Đạo Cổ!

Trên người Vương Lâm dù cũng có khí tức của Đạo cổ nhưng đây là do truyền thừa, sau khi dung hợp mà thành, tuy là Đạo cổ nhưng lại không phải khí tức của Đạo cổ Diệp Mịch.

Nhưng cảm giác lan ra từ trên người nam tử trung niên này lại thuộc về Đạo cổ Diệp Mịch!

Trong Thái cổ Tinh Thần. Chưởng Tôn vẫn dùng thần thức nhìn chiến trường từ xa lúc này

hai mắt lộ ra hàn quang. Người bị phong ấn trong chín quan tài này là một trong những chí bảo của Trường Tôn hội hắn. Vật này là trải qua năm tháng vô tận được hắn và đạo nhân bảy màu tạo nên cuối cùng ngưng tụ thành, cũng vì thế mà tạo nên nhiều lần sát lục.

Không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn cũng không muốn xuất ra vật này. Thứ này đối với tương lai của hắn có tác dụng lớn.

Nhưng giờ phút này vì muốn bức Vương Lâm phải bắn tên, hắn mới phải lấy vật ấy ra, giao cho tu sĩ Thái cổ Tinh Thần đi giết Vương Lâm.

-Hắn cho dù còn không hoàn mỹ nhưng cũng chỉ kém một chút....nhưng bọn hắn đều được truyền thừa của đạo cổ, tự giết lẫn nhau sẽ dẫn tới thiên biến, có lẽ sẽ khiến trận pháp này xuất hiện vết rách!

Ánh mắt Chưởng Tôn lóe sáng.

Cùng lúc này, nam tử trung niên bên ngoài trận pháp do chín phần ngưng tụ lại trong nháy mắt, sâu trong La Thiên Tinh Vực có một khu vực nhìn chỉ thấy thiên địa khôn cùng, không có bất cứ tu chân tinh nào tồn tại, thậm chí cả một tia sinh cơ cũng không có.

Nhưng bên trong tinh vực này lại có thứ bụi vô tận mà mắt thường không thể nhìn thấy. Bên trong đám bụi đó có một thế giới khác.

Thế giới này là một thế giới bị đóng băng, cả thế giới tồn tại trong đám bụi. Đưa mắt nhìn lại, thế giới này toàn bộ bị đóng băng, thậm chí ngay cả mây trời, ngay cả mặt đất cũng toàn bộ tỏa ra hàn khí.

Nơi này chính là Đông Lâm tinh ngày xưa, chính là gia tộc viễn cổ tu chân duy nhất của La Thiên!! Nơi này có một nữ cổ Thần!

Đại chiến của giới nội và giới ngoại cho dù lan tới tứ đại tinh vực nhưng ngọn lửa chiến tranh lại không thiêu đốt tới được nơi này. Gia tộc truyền thừa từ thời viễn cổ đã có biện pháp tránh xa những lần hủy diệt trong tháng năm vô tận thì tất nhiên là có cách tránh khỏi bị dính vào trận đại chiến này.

giờ phút này trong thế giới đóng băng này, trên một tế đàn trên đỉnh núi, trong gió lạnh gào thét có một nữ tử xinh đẹp đang ngồi khoanh chân trên tế đàn. Trên mi tâm nàng không ngờ có bảy tinh điểm bình thường đang chậm rãi chuyển động, đôi mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở bừng ra, nhìn về phía xa xa.

-Ta cảm nhận được khí tức huyết mạch của phụ tổ....

Trầm ngâm, nữ tử này giơ tay phải điểm lên mi tâm một cái. Bất ngờ bảy tinh điểm trên mi tâm nàng xoay tròn nhanh hơn gắn liền lại, mơ hồ hẳn. Ngay lúc nó trở lên mơ hồ, chỉ thấy bảy tinh điểm này không ngờ quỷ dị dung hợp lại, trong phút chốc hình thành ấn ký hình giọt máu.

Ấn ký này ở trên mi tâm của nữ tử, tỏa ra ánh sáng màu đỏ yêu dị.

Bên ngoài Vô Danh Chuyển Luân trận, nam tử vừa ngưng tụ từ chín phần thân thể kia trong nháy mắt mở bừng đôi mắt, hướng về phía Vương Lâm thần sắc đang vô cùng ngưng trọng mà gầm thét.

Vừa gầm lên, tay phải hắn giơ lên, hướng về phía Vương Lâm ở xa xa trong trận pháp điểm một chỉ.

Trong tích tắc khi một chỉ điểm tới, tay phải hắn tạo thành một ấn quyết kỳ dị. Ấn quyết này không có bất cứ lực công kích nào mà như là một dấu ấn tượng trưng. Sau khi bắt quyết xong, tay phải nam tử trung niên này thu hồi lại, đặt lên ngực.

Hai mắt hắn lúc này bộc phát ra một luồng chiến ý kinh thiên.

-Cổ tộc chiến ấn!

Vương Lâm trong nháy mắt khi nhìn thấy ấn ký này trong mắt cũng tuôn ra chiến ý.

Trong trí nhớ của Đạo cổ mà Vương Lâm được truyền thừa có một ấn ký như vậy. Nó là ấn ký chí cao vô thượng trong tam tộc cổ, hay nói cách khác là trong cổ quốc mà Đạo cổ sở hữu.

Ấn ký này tên là chiến ấn. Nó là một ấn ký khi cổ tộc giao chiến phải hiến tế lên. Một khi một người của cổ tộc dùng ấn ký này thì người bị chỉ tới phải tiếp nhận trận chiến.

Đây là trận đấu sanh tử, một khi tử vong thì lấy cổ tổ làm chứng, tất cả những gì thuộc về đối

phương đều trở thành vật của kẻ thắng.

Thấy ấn ký này mà không chiến đấu thì không xứng xưng là tu sĩ cổ tộc! Điểm này hoàn toàn bất đồng với tiên nhân. Ấn ký xuất hiện, nhất định phải chiến!

Đương nhiên nếu tu vi song phương cách nhau quá xa thì cũng có thể tránh né. Nhưng nếu tu vi không sai biệt lắm mà không chiến thì là kẻ yếu trong cổ tộc. Mà kẻ yếu thì không thể sinh tồn!

Thi triển chiến ấn này xong, nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt bộc phát ra chiến ý ầm ầm, giơ một ngón tay lên chỉ về phía nam tử trung niên bên ngoài trận pháp, cũng tạo cổ tộc chiến ấn, sau đó ấn vào ngực mình.

Trong nháy mắt khi hắn làm động tác này, nam tử trung niên nọ ngửa mặt lên trời gầm thét, thân thể ngàn trượng bước từng bước tới giống như người khổng lồ ầm ầm lao thẳng tới trận pháp.

Trong cơ thể Vương Lâm lập tức truyền ra tiếng bùng bùng, bước về phía trước nửa bước. Trong tích tắc đi ra ngoài, thân thể hắn điên cuồng bành trướng lên, mười trượng, trăm trượng, mấy trăm trượng, cho tới thành người khổng lồ ngàn trượng!

Từng bước đi tới, Vương Lâm lần đầu tiên rời khỏi Vô Danh Chuyển Luân trận, đứng bên trong tinh không Thái cổ Tinh Thần. Đồng thời với nam tử trung niên đang gào thét, trong miệng Vương Lâm cũng truyền ra tiếng gầm ầm ầm.

Đánh!

Ngươi muốn đánh thì đánh đi!

Vương Lâm cũng không muốn nhận thua. Cả đời hắn đều vượt qua chiến đấu và giết chóc, đối mặt với sự khiêu chiến của nam tử trung niên này, hắn không có lý gì lại cự tuyệt. Hắn muốn chiến thắng đối phương, đoạt lấy toàn bộ mọi vật của đối phương!

Khí tức của Đạo cổ trên người đối phương đối với việc Vương Lâm đạt tới bát tinh cổ Thần có lực hấp dẫn trí mạng!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm ra khỏi trận pháp, thân thể ngàn trượng của nam tử trung niên kia liền lao tới, tay phải vung lên hung hăng nắm thành quyền, trong tiếng chấn động kinh thiên động địa đánh thẳng về phía Vương Lâm.

Cổ tộc giao chiến đều dùng thân thể là chính, thần thông là phụ. Nhưng cuối cùng đều phải cần tới lực lượng thân thể kinh người. Thân thể tu sĩ cổ tộc khi đạt tới một trình độ nhất định thì dù thiên địa sụp đổ thân thể cũng vẫn còn, thiên địa diệt mà thân thể bất diệt!

Giờ phút này một quyền đánh tới, trong nháy mắt đã cách Vương Lâm không tới một trăm trượng.

Khoảng cách trăm trượng đối với Vương Lâm và nam tử trung niên mà nói thì quá gần!

Hai mắt Vương Lâm trào dâng chiến ý cũng nắm quyền lại, trong nháy mắt khi nắm tay đối phương đánh tới liền tung ra một quyền.

Không cần phải nói nhiều, cũng không cần trao đổi, chiến ấn hiện lên lập tức chiến đấu!

Nắm tay hai người càng lúc càng gần, trực tiếp va chạm với nhau. Trong tích tắc này, một tiếng va chạm chấn động cả giới nội và giới ngoại

truyền ra. Một luồng gió lốc bộc phát khắp bốn phương tám hướng.

Luồng gió lốc này từ nắm tay hai người ầm ầm tràn ra, cuốn ra bốn phía, khiến mái tóc bạc trắng và mái tóc đen của nam tử trung niên kia bay phất phới!

Mái tóc bay lên không thể che khuất được đôi mắt của hai người, trong nháy mắt khi hai nắm tay đụng nhau, đôi mắt họ tuôn ra chiến ý sáng như mặt trời!

Tây Tử Phượng bên trong trận pháp sắc mặt tái nhợt, nhìn cảnh tượng bên ngoài nhưng không phát ra âm thanh gì. Nàng không muốn khiến Vương Lâm phân tâm. Nàng cúi đầu tiếp tục hâm rượu cho Vương Lâm. Nàng tin rằng Vương Lâm sẽ không bại trận!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1673 Diệp Mịch không có con trai !

Ầm!

Thân thể Vương Lâm chấn động, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, máu tươi trào ra khóe miệng. Thân thể của hắn bị bức phải lùi lại phía sau mấy bước. Mỗi bước lùi này hắn lại đạp ầm một tiếng, giống như truyền phản lực vào tinh không, khiến tinh không run rẩy.

Thân thể nam tử trung niên cũng truyền ra tiếng bùng bùng, một luồng lực lượng vô hình từ ngực truyền ra. Khóe miệng hắn nhếch lên cũng có máu tươi tuôn ra, lùi lại phía sau mấy bước.

Tu sĩ một kích có thể khiến Vương Lâm bị thương thì trừ phi là người có tu vi cao hơn hắn một bậc, dùng đại thần thông đối kháng nhau thì mới làm nổi. Nhưng trong cổ tộc thì lực lượng kinh khủng của thân thể trong lúc tấn công nhau lại có thể làm được điều này!

Đây là sự bất đồng của cổ và tiên!

Vừa lui lại phía sau chân phải Vương Lâm vừa giậm mạnh về phía sau một bước, ngăn thân thể lùi lại, sau đó bước về phía trước. Chiến ý trong hai mắt hắn càng bùng lên, gầm nhẹ một tiếng rồi lao ra một lần nữa.

Nam tử trung niên kia cũng ngừng lùi lại, trong nháy mắt khi Vương Lâm vọt tới liền gầm lên.

Tiếng ầm ầm lại vang vọng khắp tinh không. Nắm tay hai người trong thời gian ngắn liên tục va chạm chín lần! mỗi một lần hai nắm tay họ

đụng nhau thì đều hóa thành vô số gợn sóng quét về bốn phía.

Sau chín quyền, sóng gợn truyền ra cuồn cuộn như khi biển khơi có giông tố, chấn động tinh không. Mấy vạn tu sĩ giới ngoại đồng loạt lui về phía sau hơn mười vạn trượng nhưng vẫn chưa dám dừng lại. Đám người này hoảng sợ dùng thần thức quan sát hai người khổng lồ đang chém giết.

Vô Danh Chuyển Luân trận lúc này trong sự chấn động đã xuất hiện sự vặn vẹo, giống như

không thể thừa nhận lực lượng trùng kích do sóng gợn truyền vào.

Sau chín quyền, Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, thân thể giống như bị chín tu chân tinh liên tục đánh vào, lui lại phía sau, chỉ trong chớp mắt là đụng phải Vô Danh Chuyển Luân trận. Nhưng thân thể hắn lúc này sững lại, ngẩng cao đầu vẻ mặt hung ác, chiến ý trong hai mắt không hề tiêu tan nửa điểm mà ngược lại lại càng dữ dội hơn!

Nam tử trung niên cũng phun một ngụm máu tươi, thân thể lùi lại rất xa, ở mấy vạn trượng mới dừng lại được, lau máu tươi trên khóe miệng, gầm thét lao tới một lần nữa.

Trong tinh không giữa hai người lúc này tràn ngập máu tươi do họ phun ra, một trong số đó bị lực lượng trùng kích cuốn đi, vẩy lên mặt Vương

Lâm.

Máu tươi đó không phải thuộc về hắn mà thuộc về đối phương.

Lau đi giọt máu tươi trên mặt, Vương Lâm đưa tay lên khóe miệng liếm một chút, chiến ý trong mắt bùng lên lộ ra ánh sáng kỳ dị, thân thể bước về phía trước. Lúc này hai tay hắn đồng thời đánh ra, song chưởng túm lại, hai quyền hợp nhất hóa thành một, vừa lao tới vừa gầm nhẹ, thân thể hướng về phía tinh không hung hăng bước tới. Tinh không run rẩy, thân thể hắn trực tiếp lao đi vạn trượng. Do vậy khoảng cách giữa Vương Lâm và nam tử trung niên kia lúc này chỉ còn một chút!

Song quyền của Vương Lâm hướng về phía ngoài thân thể, hung hăng đấm tới nam tử trung niên kia!

Thân thể nam tử trung niên kia sững lại ngẩng phắt đầu, trong nháy mắt khi song quyền của Vương Lâm đánh tới, tay phải hắn vung lên hướng về bầu trời điểm một chỉ. Chỉ thấy phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một hư ảnh cổ Thần khổng lồ.

Hư ảnh cổ Thần này lớn vô cùng, thân thể mặc một bộ giáp đầy đủ, trên mi tâm không ngờ lại có tám tinh điểm lóe lên. Một chỉ của nam tử trung niên này điểm ra, hư ảnh cổ Thần này cũng giơ tay phải lên hướng về phía Vương Lâm ầm ầm điểm tới!

Cổ Thần nhất chỉ!

Một ngón tay hư ảo khổng lồ kia trong nháy mắt trực tiếp va chạm với nắm tay của Vương Lâm. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này giống như một bức tranh. Bức tranh này có thể khiến tất cả mọi người chứng kiến đều chấn động tâm thần.

Bên trong bức tranh tinh không mênh mông, thân thể Vương Lâm ngàn trượng oanh kích tới, hướng về phía trước tung song quyền.

Phía bên dưới là nam tử trung niên với mái tóc đen tung bay, hai mắt lóe sáng, một chỉ xuất ra, phía sau hiện lên một hư ảnh cổ Thần khổng lồ, một chỉ cũng điểm tới, bởi vì thân thể quá lớn nên một chỉ này cũng to tới trăm trượng, đánh thẳng tới Vương Lâm.

Ầm một tiếng, song quyền của Vương Lâm và ngón tay của cổ Thần kia đụng vào nhau, tiếng chấn động như muốn xé tung tinh không, ù ù vang vọng bốn phía.

Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, mái tóc bạc trắng tung bay nhưng thân thể không lùi lại mà gầm lên một tiếng kinh thiên, song quyền lại theo thân thể ầm ầm đánh xuống.

Một chỉ của hư ảnh cổ Thần lập tức tan nát, bị song quyền của Vương Lâm xuyên qua, giống như là bị bổ làm đôi, phân thành hai nửa rồi ầm

ầm tan rã.

Nó tan rã, thân thể Vương Lâm liền xuyên qua ngón tay vừa sụp đổ của cổ Thần hư ảo, đánh thẳng vào ngực hắn trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, khiến hư ảnh cổ Thần này trong tiếng ầm vang liền hoàn toàn vỡ vụn.

Trong tích tấc khi hư ảnh cổ Thần tan nát, Vương Lâm mang theo thế đánh của vạn quân, mang theo một khí thế hung sát đánh thẳng về phía nam tử trung niên kia. Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong chớp mắt. Lúc này Vương Lâm còn cách nam tử trung niên kia không tới mấy chục trượng!

Khoảng cách mấy chục trượng đối với tu sĩ cổ tộc thì cũng giống như không tới bảy thước của phàm nhân!

Ngay lập tức Vương Lâm đã vượt qua, song quyền đụng vào một chỉ của nam tử trung niên đó.

Tiếng chấn động tràn ra khắp không gian. Ngón tay của nam tử trung niên này lập tức nổ

tung, cốt nhục mơ hồ, máu tươi văng tung tóe, thân thể cũng phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng lui lại phía sau.

Một ngón tay của hắn làm sao có thể so với song quyền của Vương Lâm. Lúc này khi nó vỡ tan, song quyền của Vương Lâm liền hung hăng đánh vào ngực nam tử trung niên đang lùi lại.

Thân thể nam tử trung niên nọ kịch chấn, ầm một tiếng, ngực hắn liền lõm hẳn vào trong. Nhưng hắn dù sao cũng ngang tài ngang sức với Vương Lâm, giờ phút này dù bị thương, dù phun máu tươi nhưng chân phải cũng giơ đá ngang người Vương Lâm.

Lúc này chân phải hắn va chạm với song quyền của Vương Lâm.

Một lực lượng mạnh mẽ từ bên trong chân phải tràn ra, hoàn toàn bộc phát trên song quyền của Vương Lâm, mơ hồ lộ ra cực hạn.

Thân thể Vương Lâm chấn động, khóe miệng tràn máu tươi. Thân thể hắn lúc này bị đá tung về phía sau mấy ngàn trượng, song chưởng mơ hồ run rẩy. Một kích vừa rồi hắn cho dù không thi triển thần thông của cổ Thần nhưng là một đòn cực mạnh của lực lượng thân thể mà hắn sau khi được truyền thừa của Đạo cổ có thể phát ra được!

Một kích này cho dù là tu sĩ Không Niết cũng phải tan xương, dù là tu sĩ Không Linh thì cũng không thể đối kháng. Dù có là tu sĩ Không Huyền trung kỳ thì cũng phải thi triển đại thần thông mới có thể ngăn cản nổi.

Cổ tộc chiến ấn chính là chiến đấu sinh tử!

Nhưng hễ là chiến đấu sanh tử thì kẻ dũng mãnh hơn sẽ chiến thắng. Vương Lâm không thiếu sự dũng mãnh, lúc này thần sắc dữ tợn không để ý tới thương thế, vừa lui lại phía sau thân thể lại nhoáng lên một lần nữa lao tới, áp sát nam tử trung niên kia.

-Giết!!

Rống lớn một tiếng, Vương Lâm lần đầu tiên gầm lớn trong trận chiến này.

Âm thanh này vang lên khiến Vương Lâm giống như hung thần ác sát, khiến sắc mặt nam tử trung niên đang lui lại phía sau kia cũng thay đổi lần đầu tiên trong trận chiến này.

-Cổ Yêu thôn thiên!

Mắt trái của nam tử trung niên liền lóe lên ba yêu tinh, bất ngờ hóa thành ba giọt máu, từ bên trong mắt trái bay ra, ở bên ngoài thân thể liền hóa thành hư ảnh một cổ Yêu khổng lồ.

Trong mắt trái của cổ Yêu này không ngờ lại có chín yêu tinh!

Cổ Yêu vừa xuất hiện liền gào lên chói tai. chỉ thấy thân thể nó nhanh chóng bành trướng, hướng về phía Vương Lâm mở to miệng thôn phệ.

-Cổ Ma phệ địa!

Trong mắt phải của nam tử trung niên lại bay ra ba ma tinh, biến thành ba giọt máu, trong đó bộc phát ra ma khí tinh thuần, hóa thành một hư ảnh cổ Ma lớn vô cùng.

Cổ Ma này vừa xuất hiện liền khiến thiên địa biến sắc, đất trời chấn động.

-Cổ Thần nổi giận!

Hai tinh điểm cổ Thần trên mi tâm của nam tử trung niên lúc này lóe lên, như hai giọt máu khiến khí tức của cổ Thần tràn ra. Khí tức này dung hợp khiến cho hư ảnh cổ Thần lại một lần nữa xuất hiện.

Hư ảnh cổ Thần lần này xuất hiện mang theo vẻ giận dữ vô cùng, hướng về phía Vương Lâm gầm nhẹ.

-Phụ thần Đạo cổ, ngưng hóa cổ ánh!

Nam tử trung niên hét lớn một tiếng. chỉ thấy phía sau hắn nơi có hư ảnh của tam tộc cổ, một thân ảnh khổng lồ hơn đột nhiên xuất hiện!

Thân ảnh ấy Vương Lâm rất quen thuộc, chính là Đạo cổ Diệp Mịch!

Nếu so với hắn thì hư ảnh của tam tộc cổ không khác gì trẻ con!

Đạo Cổ Diệp Mịch vừa xuất hiện, hai tay nam tử trung niên liền hướng về Vương Lâm điểm mạnh một cái.

-Ta là con trai của Đạo cổ, ngươi được truyền thừa của phụ thân ta, hôm nay ta muốn thu hồi truyền thừa!

Một chỉ này khiến hư ảnh của tam tộc cổ ầm ầm lao tới, cùng lúc đó còn có cả hư ảnh của Đạo Cổ Diệp Mịch cất bước tiến thẳng về phía Vương Lâm.

-Đạo Cổ Diệp Mịch không có con trai! Trước khi chết ba ngàn giọt máu hóa thành ba tộc cổ. Ba giọt máu này có lẽ có chín giọt là tâm huyết, bên trong có khí tức cổ tộc cực nồng đậm. Ngươi chỉ sợ là bị đám người Chưởng Tôn trong giới ngoại qua vô tận năm tháng, giết vô số người của tam tộc cổ, từ trên cơ thể họ ngưng tụ ra tâm huyết rồi biến thành mà thôi!

Cho dù là thế thì hôm nay ngươi cũng chỉ mới ngưng tụ được có tám giọt tâm huyết!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hung quang. Tất cả mọi chuyện đều là sau khi hắn nếm máu huyết của đối phương mà phân tích ra. Chiến đấu tới lúc này, hắn đã hoàn toàn xác định.

Trong nháy mắt khi hư ảnh của tam tộc cổ, còn có hư ảnh của Đạo cổ Diệp Mịch tới gần Vương Lâm, bảy tinh điểm cổ Thần trên mi tâm của hắn, tất cả tinh điểm cổ Yêu trong mắt trái của hắn liền nhanh chóng xoay tròn.

Chúng xoay tròn và không ngừng dung hợp trong cơ thể khiến cho khí tức Đạo cổ trên cơ thể hắn đột nhiên bộc phát. Trong tích tắc khi khí tức này bộc phát ra, phía sau Vương Lâm liền có đầu lâu không có mắt trái của Đạo cổ do Vương Lâm được truyền thừa xuất hiện!

Đây là một trận chiến sinh tử giữa người được truyền thừa và kẻ do tâm huyết của Đạo cổ biến thành. Nếu Vương Lâm thắng thì hắn thôn phệ đối phương cũng chính là thôn phệ tám giọt tinh huyết của Đạo cổ!

Tám giọt tinh huyết này rất có khả năng khiến tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm ngưng hóa ra tám cái, cũng có thể khiến cổ Yêu, cổ Ma tăng thêm một tinh điểm!

Tất cả mọi chuyện chính là cơ hội để hắn có thể vào vùng đất cổ mộ lần thứ hai, đạt được truyền thừa một lần nữa!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1674 Tê thiên (1)

(1): Xé trời.

Nam tử trung niên tự xưng là con trai của Đạo cổ Diệp Mịch kia lúc này mái tóc đen tung bay, thân thể ngàn trượng sừng sững trong tinh không, song chưởng vung lên. chỉ thấy hư ảnh của tam tộc cổ bên người hắn không ngừng gầm thét, hóa thành ba đạo cầu vồng lao thẳng tới Vương Lâm. ở phía sau ba hư ảnh này còn là thân thể khổng lồ của Đạo cổ lúc này cũng cất bước ầm ầm áp sát Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, tay phải bắt quyết, thân thể không những không lui lại mà ngược lại còn tiến về phía trước, tay phải điểm mạnh tới. Đầu lâu của Đạo cổ không có mắt trái ở phía sau hắn lập tức phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa lao thẳng về phía trước. Trong nháy mắt nó dung hợp với thân thể ngàn trượng của Vương Lâm. Sự dung hợp này khiến thân thể Vương Lâm bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Từ xa nhìn lại, vị trí của thân thể Vương Lâm sau khi dung hợp với đầu lâu của Đạo cổ không ngờ lại chính là nơi mắt trái bị mất của đầu lâu!

-Đạo Cổ truyền thừa. Diệp Mịch vốn đã không còn mắt trái. Hôm nay ta liền hóa thân thành mắt trái của hắn khiến cho đầu lâu này đầy đủ!

Thân thể của Vương Lâm bừng sáng, lóe lên tại mắt trái của Đạo cổ Diệp Mịch, khiến cho đầu lâu này nhìn như đầy đủ.

giờ phút này hư ảnh của tam tộc cổ và hư ảnh Diệp Mịch đang gầm thét lao tới, trong nháy mắt đã đối diện với Vương Lâm.

Trong tích tắc, tiếng ầm vang giống như gió lốc tràn ra. Hư ảnh tam tộc cổ của nam tử trung niên giống như ba mũi tên trực tiếp đâm thẳng vào đầu lâu của Đạo cổ Diệp Mịch. Ngay sau đó, hư ảnh Đạo cổ do nam tử trung niên biến thành liền cất bước tới gần đánh ra một quyền. Một quyền này khiến tinh không vặn vẹo. Nếu như nói tinh không này là thiên địa thì lúc này thiên địa vặn vẹo, đất rung núi chuyển. Đầu lâu của Đạo cổ do Vương Lâm biến thành mở to miệng, hướng về phía tinh không và hư ảnh Đạo cổ trực tiếp thổi tới một luồng khí tức Đạo cổ. Khí tức này chính là một trong những thần thông của cổ tộc mà Vương Lâm được truyền thừa.

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Trong khi Vương Lâm và nam tử trung niên kia va chạm, thân thể nam tử trung niên hoàn toàn chấn động, hư ảnh tam tộc cổ bên người hắn lập tức sụp đổ, tan rã ra. chỉ có hư ảnh của Đạo cổ Diệp Mịch là còn tồn tại. sắc mặt nam tử trung niên tái nhợt, phun một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn về phía sau, không ngừng lui lại.

Vương Lâm cũng không hơn gì. Ba mũi tên do ba hư ảnh của tam tộc cổ hóa thành đụng vào hai mắt, trực tiếp xuyên qua đầu lâu của Đạo cổ đánh vào thân thể hắn. Còn có một quyền của hư ảnh Đạo cổ kia cũng khiến đầu lâu run rẩy, ầm ầm vỡ ra. Nó vỡ ra khiến Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, thân thể vội vàng lùi về phía sau. ở trên mi tâm của hắn đã lưu lại một vết thương. Đồng thời trong mắt hắn cũng chảy ra hai hàng huyết lệ nhìn mà giật mình. Cảnh tượng trước mắt hắn lúc này mơ hồ, giống như bị nhuộm một màu đỏ của máu.

giờ phút này sau khi lui lại phía sau, thần sắc Vương Lâm trông cực kỳ dữ tợn, nhìn chằm chằm vào con trai của Diệp Mịch đang lui lại phía sau! Kẻ này cũng đồng thời ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm hai mắt lộ ra sát khi ngập trời. Trận chiến sinh tử này không phải hắn chết thì là đối phương vong, không có lựa chọn thứ ba!

giờ phút này trong khi ngẩng đầu hai mắt của con trai Diệp Mịch bùng lên chiến ý. Hắn

bước về phía trước, cũng không ngưng tụ thân thể hư ảo nữa mà vừa cất bước vừa bắt quyết, chụp vào tinh không một cái!

-Tinh không là thiên!

Nam tử trung niên gầm nhẹ hai tay điểm tới. chỉ thấy tinh không bên ngoài Vô Danh Chuyển Luân trận lập tức vặn vẹo. hình như có một lực lượng kỳ dị từ trên trời truyền xuống, làm rối loạn cả vùng tinh vực này.

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Lực lượng kỳ dị vặn vẹo tinh không này khiến hắn đột nhiên cảm thấy hãi hùng khiếp vía, có cảm giác nguy cơ sinh tử bùng lên, tràn ngập toàn thân, làm cho tóc gáy hắn trong nháy mắt dựng đứng lên. Cảm giác này Vương Lâm rất quen thuộc. Hắn cả đời đã trải qua vô số lần như vậy, lúc này không chút do dự, giơ cao tay phải, chụp về phía trước một cái. Một cái khe trữ vật hiện ra, thanh quang lóe lên. Bên trong thanh quang đó là một tiểu thuẫn. Tiểu thuẫn này chính là Thanh Quang Thuẫn đã được chữa trị đầy đủ. Thuẫn này có lẽ không phải là không thể phá vỡ nổi nhưng bên trong nó có một đạo thần thông của cổ Thần, có tên là Mộng hồi viễn cổ!

Lấy tu vi của Vương Lâm năm đó xuất ra thần thông này đã có thể giết chết tu sĩ thiên nhân suy kiếp, lúc này thi triển ra phối hợp với khí tức của Đạo cổ mà nói thì lại càng có uy lực vô thượng. Mà thần thông này theo Vương Lâm nghiên cứu đã không còn giống với năm đó nữa đã hòa với Mộng đạo của Vương Lâm. Cầm Thanh Quang Thuẫn trong tay, lực lượng của Đạo Cổ ầm ầm từ nắm tay hắn truyền vào bên trong Thanh Quang Thuẫn. Thanh quang đột nhiên bừng sáng, thuật Mộng hồi viễn cổ bên trong đó liền được triệu hồi ra. Một cảm giác thê lương liền bao phủ cả tinh không này. Tinh không bên ngoài Vô Danh Chuyển Luân trận đột nhiên như bị kéo về thời cổ đại, lúc này tinh không bị thay thế bởi thiên địa.

Tất cả nhìn như giả dối nhưng lại chân thật khiến người ta kinh hãi. Trên mặt đất lúc này có những thân ảnh khổng lồ của cổ Thần, cổ ma, cổ yêu hiện ra. Bọn họ gầm thét vang mặt đất, khiến cho thiên không cũng run rẩy. Cùng với sự xuất hiện của tam tộc cổ, mặt đất như bị che phủ. Tam tộc cổ này cũng không đông, thực tế chỉ có ba nghìn nhưng thân thể họ quá khổng lồ cho nên nhìn lại hầu như khôn cùng. Viễn cổ này không có

gió, dù là có thì cũng ẩn chứa sự tang thương, thổi qua lộ ra tử khí trầm lắng.

Con của Diệp Mịch bị kéo về trong viễn cổ này. Hắn đứng trên trời, nhìn thấy cảnh tượng bốn phía xong sắc mặt đại biến. Đúng lúc này từ thiên không vặn vẹo, một bàn chân khổng lồ trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa từ trên chín tầng mây đạp xuống, rơi lên mặt đất tạo nên tiếng nổ điếc tai, khiến cho mặt đất run rẩy, hàng loạt vết nứt hiện ra, tràn ngập bốn phía. Bàn chân khổng lồ này nhấc lên, tạo thành một dấu chân rất sâu trên mặt đất, sau đó giơ lên một lần nữa bước tới. Lúc này bất ngờ nó lại đạp thẳng tới con trai của Diệp Mịch. Thần sắc người này dữ tợn chụp về phía trước một cái. Thần thông Tinh không là thiên vừa được hắn thi triển bước đầu, lúc này liền chế trụ hư không, gầm lên.

-Phụ tổ truyền thừa cho ta một thuật cực mạnh, lấy vạn vật làm trời, lấy hai tay của cổ tộc xé trời. Thuật này là Tê thiên!

Trong tiếng hô này, hai tay con trai Diệp Mịch hung hăng nắm lấy hư không, kéo mạnh một cái. Một tiếng rít chói tai vang lên. Thiên địa lúc này run rẩy. Chỉ thấy bầu trời phía trước con trai của Diệp Mịch lúc này không ngờ vặn vẹo, mở ra một cái khe khổng lồ.

Lực lượng Tê thiên này là thần thông cực mạnh của Diệp Mịch, cho dù là Vương Lâm cũng chỉ biết được tên của thuật này trong Đạo cổ truyền thừa mà thôi, không biết được phương pháp thi triển. Lúc này trong nháy mắt khi bàn chân khổng lồ ầm ầm đạp xuống, con trai của

Diệp Mịch hét lớn một tiếng, hai tay lại một lần nữa giơ lên kéo mạnh. Chỉ thấy bàn chân khổng lồ kia ầm ầm run rẩy, không ngờ bị xé ra làm đôi.

Xé xong bàn chân khổng lồ này, trong tiếng ầm vang, người này quay phắt đầu nhìn về phía Vương Lâm ở xa xa, bước từng bước đi tới, tiến thẳng về phía Vương Lâm. Hai tay hắn trong lúc đi không ngừng kéo ra, khiến thiên địa chấn động, tạo ra vô số khe nứt.

Hễ là hư ảnh của tam tộc cổ ngăn cản phía trước đều bị lực lượng tê thiên này xé làm đôi! Trong khoảng thời gian ngắn, con trai của Diệp Mịch dùng thần thông này không ai cản nổi. Tại giờ khắc này, vạn vật trong thiên địa, tất cả chúng sinh trước mặt hắn đều phải bị hắn xé tan.

Mộng hồi viễn cổ cũng không thể khiến người này dừng lại chút nào. Trong tiếng gầm điên cuồng, hầu như chỉ trong nháy mắt hắn đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp hư ảnh tam tộc cổ vây quanh, cất bước áp sát Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lộ ra chiến ý và vẻ ngưng trọng, trong tích tắc khi con trai của Diệp Mịch tới gần, tay phải giơ lên năm ngón tay hướng về phía trước vỗ mạnh một cái.

Một chưởng này đánh tới, con trai của Diệp Mịch hét lớn một tiếng. Vương Lâm lúc này trở thành bầu trời ngăn cản hắn. Một lần nữa thuật Tê thiên lại hiện ra, hai tay hắn trực tiếp hướng về phía trước hung hăng xé mạnh.

Bàn tay phải của Vương Lâm hạ xuống, năm ngón tay nắm lại, tạo thành Nhân Quả ấn, hướng ra phía ngoài kéo mạnh một cái. Từng luồng khí tức vô hình từ bên trong hai tay con trai của Diệp Mịch truyền ra, bị Vương Lâm nắm lấy. Trong nháy mắt khi nắm tay hắn nắm lại, ánh mắt con trai của Diệp Mịch hơi sững lại nhưng vẫn lao tới, hai tay kéo ra. Một cơn đau đớn từ mi tâm của Vương Lâm tràn ra, lan khắp toàn thân. Sự đau đớn này giống như có một bàn tay khổng lồ nắm lấy thân thể hắn, muốn xé hắn làm đôi vậy!

-Thuật Tê thiên thật lợi hại!

Hai mắt Vương Lâm co rút lại, thân thể bịch bịch lui lại phía sau. Thuật Tê thiên này khiến hắn cực kỳ khiếp sợ nhưng cũng khiến tâm thần hắn khát vọng. Hắn muốn giết con trai của Diệp Mịch này, đạt được tất cả của đối phương, kể cả thuật Tê thiên này!

Vương Lâm lui lại phía sau con trai của Diệp Mịch giống như điên cuồng, nhanh chóng đuổi theo, hai tay lại kéo ra một lần nữa. Ầm một tiếng, hai tay hắn giống như bị giữ lại. Thân thể Vương Lâm dường như khiến hắn rất khó xé mở ra.

-Tê thiên!!

Rống lớn một tiếng, con trai của Diệp Mịch lại vung hai tay một lần nữa. Sự đau đớn tràn tới thân thể Vương Lâm như thủy triều. Trên mi tâm hắn

lập tức có một vệt máu xuất hiện, trực tiếp lan ra, từ ngực tới bụng. Máu tươi từ vệt máu này phun ra. Vương Lâm thậm chí còn cảm thấy thân thể mình đang vang lên tiếng rẹt rẹt. Hắn có thể cảm thấy da thịt đang bị xé ra lộ cả xương cốt! Sự thật đúng là như vậy. vết máu trên mi tâm hắn đang mở rộng ra trong phạm vi lớn lộ ra cả đầu lâu. Thậm chí ở mũi và ngực hắn lúc này cũng đã chìa xương trắng! Mơ hồ ngay cả xương cốt của hắn cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác vỡ vụn.

Trong lúc nguy cơ này, tay trái của Vương Lâm giơ lên, ẩn chứa sinh cơ vỗ mạnh lên người con trai của Diệp Mịch, cùng lúc đó tay phải theo sau, tử khí tràn ngập. Một luồng khí màu đen lao thẳng vào trong người con trai của Diệp Mịch.

Sinh Tử Ấn xuất hiện! Nhưng tất cả không thể ngăn cản nổi con trai của Diệp Mịch đã điên cuồng. Hắn căn bản là không cần biết mình có bị thương hay không, thậm chí không thèm để ý tới cái chết, giờ phút này chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu là muốn xé tan thân thể Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1675 Một năm

Tiếng răng rắc vỡ vụn vang lên bên tai Vương Lâm. Lúc này xương đầu hắn đã bị nứt ra một khe. Lồng ngực hắn da thịt cũng rách ra, xương cốt bắt đầu vỡ vụn trong phạm vi lớn.

Trong tích tắc gặp nguy cơ sinh tử này, Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hai mắt hắn vừa nhắm lại, tất cả mọi vật trong thiên địa đều là giả. Trong nháy mắt này, tất cả sự đau đớn đều tiêu tán. Cùng lúc đó, Vương Lâm giơ hai tay lên nhắm hai mắt lại hướng về phía đại địa hư ảo kia nhấn xuống.

Hắn vung tay một cái khiến thiên không ảm đạm, đại địa héo rũ. Đám hư ảnh của tam tộc cổ lúc này đồng loạt tiêu tán, hóa thành những luồng khí tức mơ hồ, một phần phân lên trời, một phần hạ xuống dung nhập vào mặt đất.

-Mộng đạo thuật dung hợp với Mộng hồi viễn cổ. Mộng này là mộng của ta...là khí tức của Đạo Cổ, của tam tộc cổ hóa thành, ngưng tụ tạo ra thần thông của Vương Lâm ta. Mộng này không thể phá vỡ... Ta nhắm mắt hết thảy đều là giả dối. Ta mở mắt, ngươi vào mộng của ta!!

Hai mắt Vương Lâm mở bừng ra.

Mộng hồi viễn cổ của Thanh Quang Thuẫn Vương Lâm trước đó đã nghiên cứu một phen. Thuật này tuy mạnh nhưng có hạn chế. Vì Mộng hồi viễn cổ trên thực tế chỉ là dùng thần thông đem tất cả những gì chủ nhân của Thanh Quang Thuẫn chứng kiến hóa thành một giấc mộng, dùng giấc mộng này mà sát nhân.

Chẳng qua chủ nhân của Thanh Quang Thuẫn vốn đã tử vong. Giấc mộng của hắn cũng đã chết, không thể biến hóa nhiều nữa. Vương Lâm tự nghĩ ra Mộng đạo thuật, trên thực tế chính là

bắt nguồn từ Mộng hồi viễn cổ. giờ phút này dung hợp hai thuật, hắn có thể thay thế chủ nhân của Thanh Quang Thuẫn, trở thành chúa tể của giấc mộng này! Hắn trở thành chúa tể, ý nghĩ của hắn có thể tùy ý sửa đổi giấc mộng này! Trong tích tắc khi hắn mở mắt ra, lúc này hắn lại trở thành Mộng hồi viễn cổ. Trong chớp mắt khi hắn mở mắt, thiên địa ầm ầm chấn động. Cả thế giới này bất ngờ biến thành đôi mắt của Vương Lâm. Sắc mặt con trai của Diệp Mịch lúc này tái nhợt, quay phắt đầu lại. Hắn thấy một cảnh tượng khiến tâm thần rung động, khiến hắn trong điên cuồng phải tỉnh lại!

Hắn nhìn thấy bên trong thiên địa xuất hiện một đôi mắt khổng lồ. Trong đôi mắt này có sát khí. Trời là mí mắt, đất là đáy mắt, lần lượt dung hợp trong đồng tử đó, bất ngờ tạo thành một tròng mắt khổng lồ. Nếu chỉ có như vậy thì còn không khiến hắn hoảng sợ chính là những thứ mà thần thức của hắn thấy được! Thần thức của hắn lan ra, thoát khỏi phiến thiên địa hư ảo này, không ngờ lại thấy được một khuôn mặt vô cùng khổng lồ. Thân thể hắn nơi mà hắn giao chiến với Vương Lâm chỉ là mắt trái của khuôn mặt đó!

Không chỉ có một khuôn mặt, hắn còn thấy một thân hình to lớn vô hạn, mái tóc bạc phơ như ngân hà bay phất phới. Không ngờ người này chính là Vương Lâm! Cảnh tượng này khiến cho tâm thần con trai của Diệp Mịch ầm vang, trong thời gian ngắn kinh ngạc tới mức không tin nổi vào thần thức của mình, vào hình ảnh mà mình nhìn thấy. Trong nháy mắt

khi hắn sửng sốt đứng lặng ra ở đó, Vương Lâm có thân thể khổng lồ này mắt trái lóe lên hàn quang, từ từ nhắm lại. Mắt trái nhắm lại khiến cho cả vùng thiên địa có một luồng lực lượng có thể giết chết tất thảy tu sĩ ầm ầm bộc phát.

-Chuyện này không có khả năng!

Con trai của Diệp Mịch quay phắt đầu nhìn lại Vương Lâm vừa bị hắn xé đôi. Nhưng trước

mặt hắn lại không có một bóng người!

Vương Lâm biến mất. Chẳng những Vương Lâm biến mất mà thiên địa đang nhanh chóng co lại này lại không còn bất cứ sinh linh nào, khiến cho con trai của Diệp Mịch tràn ngập sợ hãi.

-Đây rốt cục là thần thông gì!!

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, hai mắt tràn ngập sự hoảng sợ, nhanh chóng lui lại phía sau. Thiên địa sụp đổ, mắt trái của Vương Lâm khổng lồ nhắm lại khiến thiên địa ầm ầm đè xuống.

-Ta không tin, đây là giả!!

Con trai của Diệp Mịch ngẩng phắt đầu, thân thể lao thẳng lên bầu trời đang đè xuống, ầm ầm vung quyền đánh tới. Tiếng chấn động tràn khắp không gian, liên tục từng quyền đánh tới nhưng không cách nào ngăn cản bầu trời đang sụp xuống.

Một lát sau bầu trời không ngừng đè xuống, chỉ còn cách mặt đất không tới ngàn trượng. Thân thể con trai của Diệp Mịch này chỉ còn cách hai tay chống trời, chân đạp mặt đất, thần sắc lộ sự thống khổ, từ trong cơ thể truyền ra tiếng bùng bùng, cố gắng chống cự.

-Đây đều là giả!!

Ầm một tiếng, đôi chân con trai của Diệp Mịch sụp đổ, thân thể trực tiếp quỳ xuống, thiên địa đè ép xuống chỉ còn mấy trăm trượng!

-Ta là con trai của Diệp Mịch, ta là do tâm huyết biến thành, ta không thể thua!!

Con trai của Diệp Mịch thống khổ gầm thét, song chưởng vỡ tung. Thiên địa nhấn một cái, hoàn toàn ép vào nhau, không còn chút khe hở nào!

Từ xa nhìn lại, thân ảnh Vương Lâm khổng lồ kia mắt trái đã hoàn toàn nhắm lại! Thân thể hắn nhoáng lên hóa thành từng điểm sáng tiêu tán.

Mộng tỉnh rồi!

Cùng với tỉnh mộng, thiên địa biến mất, bên trong tinh không vẫn là Vô Danh Chuyển Luân trận. Mấy vạn tu sĩ giới ngoại ở xa xa căn bản không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Theo bọn họ thấy, thân thể con trai của Diệp Mịch chỉ là dừng ở giữa không trung, không ngừng gào thét thống khổ. Trước người hắn lại không hề có thân ảnh hư ảo nào.

Vương Lâm ở cách đó mấy ngàn trượng nhắm hai mắt, không hề nhúc nhích.

Sau mười hơi thở, Vương Lâm mở bừng đôi mắt, bên trong lộ ra vẻ uể oải và sát khí vô cùng, bước từng bước về phía trước, hóa thành một đạo lưu tinh gào thét kinh thiên, huyết quang lóe lên. Huyết kiếm hiện lên trên tay phải hắn, trong tích tắc đánh tới con trai của Diệp Mịch đang giãy dụa trong sợ hãi. Lúc này trong nháy mắt khi người này mở mắt, ánh mắt lộ vẻ mê man, huyết quang bên người Vương Lâm lóe lên, ầm một tiếng chém lên thân thể hắn trực tiếp phân làm hai. Cho tới khi tử vong hai mắt hắn vẫn lộ vẻ mờ mịt vô tận. Thân thể bị chém làm đôi, hai nửa người hắn hóa thành tám giọt máu màu tím, lao về phía Vương Lâm lần lượt chui vào trong mi tâm của hắn.

Thần sắc uể oải của Vương Lâm càng đậm. Hấp thu tám giọt máu này, hắn không lập tức dung hợp mà đi về phía Vô Danh Chuyển Luân trận. Cho tới khi bước vào trong đại trận, hắn mới không thể áp chế được nữa phun ra một ngụm máu tươi, lập tức tới bên cạnh Tây Tử Phượng, nhanh chóng khoanh chân thổ nạp chữa thương.

Một trận chiến vừa rồi cực kỳ hung hiểm. Giết con trai của Diệp Mịch đối với Vương Lâm mà nói nếu không dùng tới cây cung của Lý Quảng cực kỳ khó khăn. Hắn mặc dù thắng nhưng cũng bị thần thông kinh thiên động địa của đối phương đả thương.

Tê thiên thuật kia đến giờ vẫn khiến Vương Lâm kinh hãi không thôi. Hắn khoanh chân ngồi xuống, trong mi tâm vẫn còn vệt máu. Vừa rồi tất cả những gì phát sinh trong Mộng hồi viễn cổ

đều diễn ra chân thật trên người Vương Lâm hắn. Hắn suýt nữa đã bị con trai của Diệp Mịch xé đôi thân thể!

giờ phút này cảnh hắn ngồi khoanh chân chữa thương rơi vào trong mắt mấy vạn tu sĩ giới ngoại. Trầm mặc trong chốc lát, sau đó họ liền gào thét ầm lên:

-Hắn bị thương rồi!!

-Hắn đang bị thương, lúc này là thời cơ tốt nhất để giết hắn!

-Đúng, sau khi hắn bị thương thì trận pháp kia không thể vận chuyển đầy đủ được. Phá trận giết người thôi!

Mấy vạn tu sĩ giới ngoại này sau khi nhận thấy Vương Lâm bị thương đều sôi trào lên từng đạo cầu vồng bay ra, lao thẳng về phía Vô Danh Chuyển Luân trận mà Vương Lâm đang ngồi.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp không gian. Mấy vạn tu sĩ điên cuồng công kích khiến cho Vô Danh Chuyển Luân trận vặn vẹo trong phạm vi lớn, sóng gợn tứ tán. Tây Tử Phượng đang ở bên cạnh Vương Lâm lúc này sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Bên ngoài trận pháp này, năm bậc toàn năng đã bị thương lúc này cũng cắn răng bay lên, không để ý tới thương thế, hướng về phía trận pháp ầm ầm đánh tới, dùng hương hỏa thần thông của bọn họ cùng với mấy vạn tu sĩ này tấn công. Vô Danh Chuyển Luân trận mơ hồ run rẩy, vô số oan hồn trong đó gầm thét đẩy bánh xe, triệt tiêu lực công kích mang tính hủy diệt kia.

Ngay lúc Tây Tử Phượng đang lo lắng, bên trong giới nội, Mộc Băng Mi và nữ tử áo hồng kia đang thấp thỏm. Vương Lâm đang khoanh chân đột nhiên mở bừng hai mắt, hàn quang lóe lên.

-Ta mặc dù bị thương nhưng giết các người không khó!

Vương Lâm nén thương thế, tay phải giơ lên bắt quyết hướng về Vô Danh Chuyển Luân trận

ấn một chưởng. Một chưởng này khiến Vô Danh Chuyển Luân trận ầm vang.

-Chuyển luân biến ảo, chuyển động bát phương.

Vương Lâm gầm nhẹ, tu vị theo tay phải toàn bộ truyền vào trong đại trận, hình thành một luồng lực lượng mênh mông, khiến cho trận pháp này trong tiếng ầm ầm liền huyễn hóa ra bên ngoài giới ngoại một bánh xe khổng lồ. Bánh xe này bị vô số oan hồn đẩy, lập tức lăn đi, khiến lực lượng thiên địa thay đổi, giống như toàn bộ trong lúc bánh xe này lăn liền bộc phát ra lực lượng tử vong. Bánh xe lăn đi, hễ tới gần tu sĩ giới ngoại là lập tức thân thể bọn họ vỡ tung, bị nó nghiền nát, nguyên thần bị hấp thu trở thành nô lệ trong bánh xe. Mấy vạn tu sĩ hoảng sợ đồng loạt lui lại. Trong nháy mắt bánh xe đã lăn ba vòng! Sau ba vòng này, tất cả tu sĩ giới ngoại còn chưa chết lúc này đã bị dọa cho tan nát tâm thần, không dám quay đầu mà nhanh chóng bỏ chạy. Vương Lâm đứng dậy, trên tay phải xuất hiện cây cung của Lý Quảng! Hắn kéo mạnh dây cung, hướng về phía ngoài túm một cái, khiến cho dây cung căng như hình trăng tròn. Vương Lâm khó nén nổi vẻ uể oải, nhưng hai mắt bừng lên sát khí, nhìn chằm chằm vào chỗ ngoài trận pháp hơn trăm trượng.

-Bước thêm một bước Vương mỗ sẽ giết ngươi lần nữa!

Lúc này thân ảnh Chưởng Tôn xuất hiện, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trầm mặc hồi lâu rồi xoay người rời đi. Sau khi Chưởng Tôn rời đi, Vương Lâm thu lại cây cung của Lý Quảng. Thương thế trong cơ thể hắn

quá nặng, khóe miệng tràn máu tươi, khoanh chân ngồi xuống. Thời gian như nước qua cầu, không ngừng không nghi, chỉ trong nháy mắt đã qua chín tháng.

Chín tháng này không có bất cứ tu sĩ giới ngoại nào dám tới nơi này nữa. Rượu trong bình của Tây Tử Phượng đã ấm rồi lại ấm lần nữa nhưng không được Vương Lâm uống. Cho tới hết một năm, Tây Tử Phượng với thần sắc phức tạp nhìn Vương Lâm một lần, than nhẹ rồi từ từ rời đi. Trên mặt đất, lúc này bên cạnh Vương Lâm là nữ tử áo hồng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1676 Lý Thiến Mai gầy gò

Nữ tử áo hồng này ở bên cạnh Vương Lâm tới tháng thứ năm Vương Lâm mới mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, vẻ ảm đạm trong mắt tiêu tán, thay thế là ánh mắt sáng ngời.

Chỉ là bên trong đó vẫn còn ẩn dấu vẻ uể oải. Đánh một trận với con trai của Diệp Mịch khiến Vương Lâm bị trọng thương dưới thuật Tê thiên. Thuật này quá mạnh, dù là tới lúc này hắn vẫn còn sợ hãi.

-Chàng tỉnh rồi sao...

Nữ tử áo hồng tướng mạo xinh đẹp ngoan ngoãn khoanh chân yên lặng ngồi bên cạnh hắn lúc này quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, đôi mắt sáng ngời, nhẹ nhàng cười nói.

-Nàng đi rồi sao?

Vương Lâm nhìn lại. Bên trong trận pháp ở giới nội đã không còn thân ảnh của Tây Tử Phượng, chỉ còn Mộc Băng Mi đang ngồi khoanh chân xa xa, không hề nhúc nhích.

-Chàng chữa thương hơn một năm, Tây Tử tỷ tỷ đã đi rồi.

Nữ tử áo hồng nhẹ giọng nói, đôi mắt nhìn Vương Lâm nở nụ cười sau đó nói tiếp.

-tỷ tỷ trước khi đi có nhờ ta chuyển cho chàng một câu. Nàng đi tới Thanh Linh tinh, chỉ ở nơi đó muốn tìm đệ tử của chàng là Tạ Thanh....

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu.

Trong thời gian ngắn hai người giống như không còn gì để nói. Vương Lâm trầm mặc khiến nữ tử áo hồng kia cũng trầm mặc theo. Tinh không rất yên tĩnh, lại tạm thời không có tu sĩ giới ngoại, bên trong tinh không còn có thể thấy những tinh vân có ánh sáng như ngọc.

Ánh sáng yếu ớt của chúng trong tinh không đen kịt này trông rất đẹp. Có tinh vân làm bạn, bên trong tinh không này có một nam một nữ giống như có một sự rung động không thể nói rõ đang quanh quẩn.

-Năm đó từ biệt đã nhiều năm...chàng....chàng có biết ta là ai không...

Hồi lâu sau, nữ tử áo hồng nhìn Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ phức tạp nhẹ giọng nói.

-Hồng Điệp.

Vương Lâm không nhìn nữ tử này mà nhìn tinh không, bình tĩnh nói.

-Hóa ra chàng đã biết.

Nữ tử áo hồng nhắm mắt lại.

-Là Chu Vũ Thái nhắc nhở ta. Hắn ở Tuyết Vực quốc có tìm được một trận pháp, bên trong đó có một ít tóc của nàng, nghĩ rằng đây là biện pháp giúp nàng năm đó triệt tiêu đại kiếp.

Trước mắt Vương Lâm như hiện lên trận pháp kia.

Nữ tử áo hồng này đúng là Hồng Điệp!

Chỉ là nữ tử cô ngạo tới cực điểm trong hồi ức hôm nay đã bị năm tháng thay đổi rất nhiều. Một tia kiêu ngạo cũng đã được dấu dưới đáy lòng, từ bên ngoài không thể cảm nhận được nữ tử Hồng Điệp ngày xưa.

-Còn nhớ Vũ Tiên Giới năm đó không... Khi đó chúng ta còn từng đấu pháp....

Hồng Điệp cười khẽ, vừa nói vừa nhớ lại, giống như nói chuyện với một người bằng hữu. nhẹ giọng mở lời.

-Từng có một thời gian, Vương Lâm, ta rất hận chàng, ta hận chàng tại Vũ Tiên Giới đã chặt một cánh tay của ta...

Vương Lâm cười khổ, theo tiềm thức sờ sờ mũi, không mở miệng.

-Không thể nào ngờ được, hai ngàn năm qua đi. chúng ta hôm nay lại còn có thể cười nói chuyện trò với nhau...

Hồng Điệp thấy động tác sờ sờ mũi của Vương Lâm, che miệng yêu kiều cười lên. Vừa tươi cười nàng vừa nheo mắt lại giống như trăng lưỡi liềm trông vô cùng xinh đẹp.

-Khi đó nàng muốn giết ta, không phải là ta muốn chọc vào nàng.

Vương Lâm lắc đầu, cũng nở nụ cười.

-Tây Tử tỷ tỷ dù đi nhưng lại để lại một bầu rượu.

Hồng Điệp nhìn Vương Lâm, ngọc thủ phất lên. Bầu rượu nọ liền xuất hiện trong tay này,

đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm nhận lấy bầu rượu, uống một ngụm.

-Còn ở trên Chu Tước Tinh, chàng và ta đánh một trận, chàng đã đoạt Côn Cực Tiên của ta...

Hồng Điệp cười nói.

-Cũng qua rồi mà nàng còn nhớ rõ vậy.

Vương Lâm lại cười khổ lần nữa không biết nói gì.

-Đương nhiên phải nhớ. Nếu không có lần đó ta bị thương nặng thì cũng không bị Kiền Phong quấy nhiễu tâm thần...lại nói tiếp, bên trong Chu Tước mạc, phải cám ơn chàng đã giải thoát cho ta khỏi luân hồi.

Nhớ lại chuyện cũ, Hồng Điệp than nhẹ.

-Nàng không hận ta quá sâu, tất cả đều đã là quá khứ rồi. Lần trước nàng bảo ta tới Tuyết Vực tìm hoa hồng màu lam ta cũng tìm được rồi.

Hồng Điệp là nữ tử mà trừ Lý Mộ Uyển, Liễu Mi ra khiến Vương Lâm cả đời này có ấn tượng sâu sắc nhất.

Thân ảnh như cánh bướm đỏ rực kiêu ngạo kia, nữ tử này khiến hắn khó có thể quên được.

Trăm năm Hóa Thần, chính là nữ tử này!

-Khi đó ta cũng không nghĩ tới chàng sẽ có ngày hôm này....tất cả đều như một giấc mộng, khiến cho người ta có cảm giác không chân thật.

Hồng Điệp lắc đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong chớp mắt đã qua ba ngày. Ba ngày này Vương Lâm không chữa thương mà ôn lại chuyện trong quá khứ với Hồng Điệp, chậm rãi tìm lại được cảm giác của tu sĩ nhỏ bé ngày xưa trên Chu Tước Tinh.

Loại cảm giác này rất ấm áp, rất thoải mái.

-Sau đó khi La Thiên và Liên Minh Tinh Vực giao chiến, ta đã thấy chàng...nhưng chàng lại không nhận ra ta.

Hồng Điệp nhìn Vương Lâm. Nàng nhìn đối phương từ Chu Tước Tinh đi ra, tỏa ra ánh sáng

chói mắt. Ánh sáng này càng ngày càng mở rộng, cuối cùng bao trùm cả giới nội giới ngoại.

Đối với Vương Lâm trong lòng Hồng Điệp cũng kính nể. Cả đời này của nàng không hề thích người nào. Nếu có thì cũng chỉ có Vương Lâm mà thôi. Hai người chưa tới mức nói tới tình yêu nhưng có một loại tình cảm không thể nói rõ. Bản thân nàng cũng không hiểu nổi nó là thứ gì.

Có lẽ giống như rượu ngon, để càng lâu càng đượm, năm tháng càng dài thì tình cảm lại càng cảm thấy thân thiết.

Hai người nói chuyện với nhau mấy ngày sau mới dần dần ngừng lại. Vương Lâm lại một lần nữa bắt đầu thổ nạp chữa thương. Hồng Điệp ngồi yên lặng ở đó, nhìn vào tinh không, ánh mắt mê man, có phức tạp nhưng cũng ngời sáng.

Một tháng, hai tháng....chẳng hay biết cuối cùng chín tháng của năm thứ hai thoáng cái đã qua đi.

Cho tới ngày này, bên ngoài trận pháp, trong tinh không có một luồng ánh sáng màu lam nhu hòa như ẩn như hiện, dần dần tràn ngập tinh không, thay thế cả ánh sánh như ngọc của các tinh vực, khiến cho bên ngoài trận pháp tràn ngập màu lam.

Màu lam này như biển, khuếch tán ra khiến cho trận pháp này cũng bị nhiễm màu, thoạt nhìn trông có vẻ vô cùng đẹp đẽ và bi thương.

Màu lam này dày đặc đều khiến cho người ta có một cảm giác bi thương và u buồn.

Vương Lâm mở hai mắt nhìn màu lam bên ngoài trận pháp, trầm mặc không nói. Hắn thấy bên trong tinh không tràn ngập màu lam mơ hồ có hai người đi ra.

Đó là một nam một nữ, đó là hai cha con, đó là Lam Mộng Đạo Tôn và Lý Thiến Mai.

Suy tư trong vòng một năm chín tháng. Lam Mộng Đạo Tôn cuối cùng đã có chọn lựa. Hắn cùng với nữ nhi của mình dừng lại ở bên ngoài trận pháp một chút. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua, lướt qua Lam Mộng Đạo Tôn rơi vào người Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai rõ ràng đã gầy đi rất nhiều.

Thần sắc nàng ảm đạm, không còn vẻ đẹp năm đó. Khi Vương Lâm nhìn lại, nàng cũng nhìn Vương Lâm, lộ vẻ khổ sở.

Nếu nói trên thế giới này, trừ Lý Mộ Uyển, nữ tử có thể khiến Vương Lâm nhớ kỹ là Liễu Mi bởi có Vương Bình. Hồng Điệp bởi nhân quả năm xưa. Còn Lý Thiến Mai nọ bởi những gì nàng làm, bởi vẻ đẹp của nàng năm đó.

cũng bởi vì ba câu hỏi mà quen, bởi vì dứt khoát theo đuổi mà lần lượt gặp nhau, bởi một câu nói của Lý Thiến Mai năm đó vẫn luôn tồn tại trong đầu Vương Lâm.

-Nếu có một ngày ta chết đi, chàng có nhớ được trong đời chàng từng có một nữ tử, nàng tên là Lý Thiến Mai hay không....

Lý Thiến Mai làm cho Vương Lâm không thể quên được. Mười năm dùng máu tươi phủ lên người hắn, không oán không hối giúp hắn cầu dược, ở bên trong cái khe của Vân Hải tinh vực, sắc mặt tái nhợt nhắm mắt chờ chết nhưng cũng không có chút hối hận.

Vì nàng mà Vương Lâm đi tới giới ngoại, đi tìm Lam Mộng Đạo Tôn khiến cho sinh cơ của Lý Thiến Mai không đứt đoạn....cho tới một khắc khi nàng thức tỉnh, Vương Lâm ở trên bầu trời của Lam Sơn chống đỡ lại áp lực vô tận đẩy thân thể ngược về phía sau. Hắn chỉ muốn nhìn một lần xác định đối phương đã thức tỉnh.

Nhưng một câu nói:

-Người là...

Lại như một cây đao chặt đứt tất cả!

Một câu nói nọ khiến cho Vương Lâm hiểu rõ rất nhiều. Hắn bỏ qua việc chống cự, để cho lực lượng kia tùy ý bắn ngược thân thể hắn về phía sau, càng ngày càng xa.

-Nàng gầy đi nhiều quá....

Vương Lâm nhìn Lý Thiến Mai, hồi lâu mới mở miệng nói.

Thân thể Lý Thiến Mai run rẩy, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Trí nhớ nàng sớm đã thức tỉnh, đã sớm nhớ lại những chuyện năm đó. Giờ phút này khi nghe được những lời này của Vương Lâm, nàng không thể nén lòng được nữa nước mắt rơi xuống.

Hồng Điệp nhìn tất cả cảnh tượng này mà sững người, trầm mặc ngồi một bên.

Lam Mộng Đạo Tôn than nhẹ, đi tới trước người Lý Thiến Mai, mang theo nàng bước tới

phía trận pháp, chỉ trong nháy mắt đã tới cách trận pháp không tới mười trượng. Vô Danh Chuyển Luân trận ầm ầm chấn động, mơ hồ vận chuyển.

Ánh mắt Vương Lâm từ trên người Lý Thiến Mai nhìn lại Lam Mộng Đạo Tôn, trong mắt bừng sáng nhưng rất nhanh ánh sáng này liền tiêu tán.

Hắn nâng tay vung về phía trước, Vô Danh Chuyển Luân trận đình chỉ vận chuyển, ở trước người Lam Mộng Đạo Tôn lộ ra một quầng sáng, thông tới chỗ của Vương Lâm.

Lam Mộng Đạo Tôn không chút do dự, mang theo Lý Thiến Mai đi vào bên trong quầng sáng, từng bước đi tới, tiến đến trước mặt Vương Lâm, ngồi một bên ánh mắt đảo qua Thiên Hoàng Lô phía sau Vương Lâm trong mắt đầy vẻ nhu hòa.

-Ta biết ngươi thích rượu. Đây là rượu Lam Ti Tộc chúng ta, ngươi muốn uống không?

Lam Mộng Đạo Tôn vung tay phải lên lập tức có một bình rượu màu lam tung bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn Lam Mộng Đạo Tôn mỉm cười sau đó nhận rượu, đặt một bên.

-Cả đời ta rất ít khi nhìn lầm người. Ngươi ở nơi này, ta thừa nhận lần trước ta nhìn lầm ngươi...trong Huyễn Chân đại trận ta không thể không ra tay. Lúc đó ta là vì chính mình, cũng là vì nữ nhi của ta....khi đó ta vẫn

cho rằng ngươi mặc dù ưu tú nhưng nếu không chặt đứt liên lạc giữa ngươi và giới nội thì không đủ để trở thành nữ tế của Lam Mộng Đạo Tôn ta...

Lam Mộng Đạo Tôn tự lấy ra một bầu rượu, uống một ngụm, chậm rãi nói.

-Ta không ngờ được là ngươi lại có thể tự mình đạt được tu vi hiện nay...đưa ngũ phi cho ta, ngươi có thể làm con rể ta...từ nay về sau, ta mang theo Lam Ti tộc gia nhập giới nội!

Cái khớp xương già này của ta sẽ quét sạch quãng đường phía trước cho ngươi!

Lam Mộng Đạo Tôn uống một hớp rượu lớn, nói hết quyết định sau khi suy tư chín tháng ra.

Thân thể Lý Thiến Mai chấn động, quay đầu nhìn phụ thân mình. Trên đường nàng tới đây, phụ thân nàng không hề nói chuyện này. Nàng hiểu rõ phụ thân có thân phận là thái cổ ngũ tôn, tu vi như vậy mà nói ra những lời này thì chỉ có thể là vì mẫu thân nàng...

-Chuyện trước kia cứ để cho nó qua đi... Vương Lâm, ta ở đây chờ câu trả lời thuyết phục của ngươi.

Lam Mộng Đạo Tôn bình tĩnh mở miệng nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1677 Hai năm lại sáu tháng

Vương Lâm nhìn Lam Mộng Đạo Tôn cầm lấy bầu rượu Hồng Điệp vừa đưa cho hắn, uống một ngụm rồi nhắm mắt lại.

Lam Mộng Đạo Tôn cũng không sốt ruột mà ngồi một bên, nhìn tinh không giới ngoại, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Vương Lâm. Lý Thiến Mai trầm mặc thật lâu, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, vị trí hơi xảo diệu, khá gần Vương Lâm mơ hồ giống như là một người vợ cạnh chồng.

Hành vi của nữ nhi Lam Mộng Đạo Tôn không phải là không nhìn thấy, trong mắt hắn hiện lên vẻ ảm đạm không thể phát hiện, dù là Lý Thiến Mai cũng không nhìn thấy.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt ba tháng cuối cùng của năm thứ hai cũng từ từ trôi qua. Năm thứ hai này rất bình yên, không có bất cứ trận

chém giết nào.

Trong ngày cuối cùng của năm thứ hai, Hồng Điệp đứng lên. Nàng nhìn về phía Vương Lâm. Một năm này đối với nàng mà nói trôi qua rất nhanh.

Giống như nhận thấy Hồng Điệp muốn rời đi, Vương Lâm mở hai mắt.

-Phải đi rồi sao?

Vương Lâm bình tĩnh nói.

-Đã lấy của chàng thời gian một năm, phải rời đi rồi. Mộc tỷ tỷ còn đang đợi Hồng Điệp mỉm cười, gật đầu nói.

-Bảo trọng.

Vương Lâm nhìn Hồng Điệp. Nữ tử cao ngạo này lúc này hắn đã không còn nhận ra nổi.

Hồng Điệp mỉm cười, nhìn thật sâu vào mắt Vương Lâm, đang định rời đi thì đột nhiên thân thể nàng sững lại, quay đầu nhìn Vương Lâm ánh

mắt lộ vẻ do dự.

-Sư tôn từng nói năm đó bà gặp một đại nho họ Vương, khi đó ta vốn không thể sống sót. Chính vị đại nho đó chỉ điểm cho sư tôn một trận pháp....

Hơn nữa người đó còn đặt tên cho ta là Hồng Điệp...

Vương Lâm nghe thấy câu này, hai mắt lập tức tỏa ra ánh sáng kỳ dị. Thân thể hắn trở nên

căng thẳng, thần sắc lộ vẻ rung động không thể tin nổi.

-Nàng nói cái gì!!

Thần sắc Vương Lâm biến hóa rơi vào mắt Hồng Điệp. Nàng trầm mặc nửa ngày, lập lại một lần nữa.

Nghe Hồng Điệp nói lại một lần nữa, Vương Lâm hồi lâu không nói gì. Trong nội tâm hắn đang trào dâng sóng gió ngập trời. Hắn còn chưa thể hiểu nổi. Tất cả mọi chuyện rõ ràng là giấc mộng do mình tạo ra, dùng thuật lừa gạt bản thân để tạo thành. Tất cả chuyện này vốn là giả dối, để cho bản thân đạt bổn nguyên viên mãn.

Nhưng Hồng Điệp nói như vậy lại khiến tất cả ý nghĩ này tan tành, khiến Vương Lâm đột nhiên không thể hiểu nổi.

-Tại sao lại có thể như vậy? Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả, tại sao lại như thế...

Vương Lâm vốn tưởng mình đã hiểu được bổn nguyên, nhưng giờ khắc này hắn lại mê man.

Chính mình đã thực sự minh ngộ sao...

Hồng Điệp xoay người đi về phía xa xa. Nhưng đi vài bước nàng lại sững lại một lần nữa, chần chờ xoay người lại hỏi một câu.

-Thanh Thủy là sư huynh của chàng, hắn...chàng hiểu rõ hắn không...

-Nàng muốn hỏi gì.

Vương Lâm thu hồi tâm thần lại từ trong rung động mạnh mẽ vừa rồi, nhìn Hồng Điệp chậm rãi nói.

-Hắn ... Có thân nhân nào không?

Hồng Điệp cắn môi dưới, hồi lâu sau như trong lòng đã có quyết định.

Vương Lâm nhướng mày, cẩn thận nhìn Hồng Điệp vài lần, trong mắt hiện ra cảnh tượng Thanh Thủy đứng ở trước mặt Hồng Điệp tại La Thiên Tinh Vực. Vương Lâm từ xa nhìn lại thấy cảnh tượng Thanh Thủy ngăn cản công kích cho Hồng Điệp.

-Sư huynh chỉ là một người khổ mệnh...hắn thủa nhỏ toàn tộc bị diệt vong, sau khi vào tiên giới thì thê tử cũng chết đi...hắn chỉ còn một nữ như đã vào luân hồi, sợ là đã quên mất ký ức năm xưa...nếu nói là có thân nhân thì chỉ một nữ nhi này chính là thân nhân duy nhất của hắn...

Vương Lâm nhẹ giọng mở miệng nói.

Những lời nói này rơi vào tai Hồng Điệp khiến thân thể nàng run lên, nhắm hai mắt lại.

Rất lâu sau đó nàng mới mở mắt, trong đó hiện lên vẻ mê man.

-Trên vai trái của nữ nhi hắn có một cái thai ký màu hồng. Cái bớt này dù có luân hồi cũng không tiêu tán...

Thần sắc Vương Lâm đầy thâm ý nhìn Hồng Điệp.

Thân thể Hồng Điệp lảo đảo, lui lại phía sau vài bước, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt.

-Cảm tạ...

Lời nói này nói ra dường như ngay cả nàng cũng không nghe rõ, sau đó Hồng Điệp liền hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng về phía La Thiên. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất mà tu vi có thể đạt được, muốn lập tức trở về La Thiên, muốn lập tức gặp mặt Thanh Thủy!

Hồng Điệp đi rồi.

Trong ngày cuối cùng của năm thứ hai này, Mộc Băng Mi đi tới bên cạnh Vương Lâm. Nàng không có nói bất cứ điều gì mà chỉ bình thản ngồi bên cạnh hắn, hướng về phía Lý Thiến Mai gật đầu chào, sau đó liền yên tĩnh nhắm mắt lại.

Lý Thiến Mai cũng biết Mộc Băng Mi. Hai người đã từng gặp nhau ở Vân Hải tinh vực, cũng biết thân phận nhau.

Vương Lâm còn chưa cho Lam Mộng Đạo Tôn một câu trả lời thuyết phục, vẫn đang suy tư về lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn.

Cho tới tháng thứ sáu của năm thứ ba, Vương Lâm mới tỉnh dậy từ trong nhập định, mở mắt nhìn về phía Lam Mộng Đạo Tôn.

-Ta đã có thê tử.

Đây là một câu nói của Vương Lâm đối với Lam Mộng Đạo Tôn.

Lý Thiến Mai cúi đầu, không để Vương Lâm thấy thần sắc ảm đạm của mình.

-Ngươi còn có thể có thê tử thứ hai.

Lam Mộng Đạo Tôn nhìn nữ nhi của mình mỉm cười, nhẹ giọng nói.

-Ngươi cũng có thể tiếp tục suy nghĩ. Việc này không vội. Lão phu mang nữ nhi tới nơi này cũng không định rời đi. Lực lượng một mình ngươi không thể đối phó được với bảy màu và

chiến lão quỷ, không phải sao...

Ánh mắt Lam Mộng Đạo Tôn rơi lên người Vương Lâm.

-Nếu ta muốn thì nhiều năm trước ta đã có thể bước vào huyền kiếp để độ kiếp rồi. Nếu có thể vượt qua chín lần thì có thể đạt tới cảnh giới Không Kiếp ... Nhưng ta lại không nắm chắc...dù là vậy nhưng so với đạo nhân bảy màu hay chiến lão quỷ thì tu vi của ta cũng không kém. Dù có người thứ ba tồn tại thì có sự trợ giúp của ta, chúng ta cũng chưa chắc đã không chiến thắng!

Lam Mộng Đạo Tôn chậm rãi nói. Hắn nói những lời này Lý Thiến Mai nghe không hiểu, Mộc Băng Mi cũng không hiểu nhưng đôi mắt Vương Lâm lại sững lại.

-Hóa ra ngươi cũng biết chuyện này.

Ánh mắt Vương Lâm tiếp xúc với ánh mắt của Lam Mộng Đạo Tôn.

-Ta hẳn là người sinh ra trong giới nội thứ hai sau chiến lão quỷ chuyện này...

Lam Mộng Đạo Tôn than nhẹ nói.

-Việc này năm đó sau khi ta biết được cảm thấy cực kỳ hoang đường. Ta vốn không tin nổi nhưng người nói ra với ta những người này lại là thê tử của ta, cũng là người đang ở trong Thiên Hoàng Lô của ngươi, ngũ phi bị phong ấn....

Nàng nói ta không thể không tin!

Lam Mộng Đạo Tôn khổ sở lắc đầu.

-Bát phi của tiên tôn giáng xuống giới ngoại, trong đó ngũ phi mất đi thân thể, chỉ còn hồn thể. Mà thê tử của ta lại có thể dung hợp hoàn mỹ với hồn thể này, cuối cùng bị ngũ phi đoạt xá. Nhưng nàng không hủy diệt hồn của thê tử ta mà lại liên lạc với ta, khiến ta giúp nàng làm một chuyện.

Sát kiếp trong Huyền Chân đại trận lần trước của ngươi ta vốn sẽ không ra tay. Nhưng nàng lại lấy hồn phách của thê tử ta ra bức bách, ta không thể không ra tay...ngũ phi nọ ta có thể diệt sát, nhưng ta lại không thể hạ thủ nổi...

Chưởng Tôn hai năm trước đi tìm ta, từng nói có thể giúp ta bức hồn phách ngũ phi trong thân thể thê tử ta ra, thậm chí thế gian này những kẻ biết chuyện đều nghĩ rằng nếu có thể giúp ta làm được chuyện này thì Lam Mộng Đạo Tôn ta có thể không để ý tới bất cứ điều gì mà hoàn

thành yêu cầu của bọn họ.

Nhưng bọn hắn đã lầm rồi!

Ta yêu thê tử, không ai có thể hiểu rõ chuyện này hơn ta. Hồn phách của thê tử ta sớm đã hoàn toàn dung hợp với ngũ phi. Các nàng căn bản là không thể chia lìa nữa. Một người tử vong thì người kia cũng sẽ chết đi.

Ta không đành lòng ra tay là vì còn hi vọng, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng...ngươi phong ấn nàng cũng xem như đã giải thoát cho ta.

Ánh mắt Lam Mộng Đạo Tôn phức tạp, chậm rãi nói.

-Người đã đi rồi, chỉ còn có bi thương ở lại. Mấy lần ta ra tay lại càng khiến nữ nhi oán hận và phòng bị đối với ta. Ta không thể tiếp tục ra tay đối với ngươi nữa...mà trận chiến này cũng sớm không còn ý nghĩa nữa rồi. Đánh tới đánh lui, chúng ta đều là tu sĩ trong một động cả!

Lam Mộng Đạo Tôn đứng dậy, tay áo vung lên, hai mắt lộ ra ánh sáng màu lam ngời ngời, nhìn về phía Thái cổ Tinh Thần bên ngoài trận pháp.

Cùng lúc đó hai mắt Vương Lâm cũng lóe lên hàn quang, nhìn về tinh không bên ngoài trận pháp.

Ở nơi đó có ba đạo cầu vồng gào thét, mang theo sát khí và oán khí kinh thiên ầm ầm lao tới.

Trong ba đạo cầu vồng đó chính là ba người mà Vương Lâm quen thuộc. Ba người này chính là Diệu Âm đạo tôn, Cửu Thiên ma tôn và một người nữa chính là Đại Hoang Thượng Nhân!

Ba người này vốn bị Vương Lâm nhốt bên trong vùng đất cổ mộ, lúc này không nên xuất hiện ở đây nhưng lại được Chưởng Tôn cứu ra. Mối hận của bọn họ đối với Vương Lâm đã tràn ngập trời đất, lúc này tới đây là một lòng muốn giết hắn!

Ngày hôm nay chính là vào tháng thứ sáu của năm thứ hai! Thời gian tới lúc Vương Lâm ước hẹn với tứ đại chiến tướng chỉ còn nửa năm!

-Vương Lâm, lão phu biết ngươi đối với ta vẫn có phòng bị, ngay cả nữ nhi ta khi ngồi xuống cũng không tin người phụ thân là ta đây...hôm nay ta liền chứng tỏ cho ngươi một chút, người phụ thân này nên làm chút việc cho con gái mình!

Lam Mộng Đạo Tôn nói những lời này với Vương Lâm nhưng ánh mắt hắn lại mang theo vẻ hiền lành của người cha nhìn Lý Thiến Mai.

Tay áo vung lên Lam Mộng Đạo Tôn trực tiếp bước từng bước về phía giới ngoại, thân thể hóa thành một đạo lam quang gào thét lao tới, thoáng một cái đã ra khỏi trận pháp, xuất hiện trên bầu trời xa xa.

-Diệu Âm, Cửu Thiên, Đại Hoang, ba ngươi biến cho lão phu!

Lam Mộng Đạo Tôn đột nhiên gầm nhẹ, tiếng nói cuồn cuộn giống như sóng gào tràn khắp tinh không, tạo thành tiếng vọng vô tận, cũng hình thành một cơn gió lốc ầm ầm cuộn tới, cuốn khắp bát phương, khiến cho thân ảnh ba người Diệu Âm phải sững lại!

-Lam Mộng! Ngươi muốn làm gì!!

-Lam Mộng Đạo Tôn, vì sao ngươi lại ngăn cản chúng ta!

-Không có nguyên nhân gì. Trong vòng ba nhịp thở các ngươi phải rời đi, nếu không đừng trách Lam mỗ giết người!

Mái tóc Lam Mộng Đạo Tôn tung bay. Hắn đứng đó, sau lưng chính là Vô Danh Chuyển Luân trận, cản trước ba người.

Nhưng thân ảnh của hắn lại giống như một ngọn núi, một người đứng đó, không ai có thể tiến lên nửa bước!

Tu vi Không Huyền đỉnh phong trong tích tắc này ầm ầm tràn ra khỏi thân thể. Khí tức Không Huyền đỉnh phong chí cường gào thét kinh thiên động địa. Hắn còn chưa ra tay mà chỉ khí tức này đã khiến cho tinh không run rẩy.

Giống như cả tinh không này phải khuất phục hắn vậy!

Diệu Âm đạo tôn biến sắc, Cửu Thiên ma tôn và Đại Hoang Thượng Nhân cũng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Thái cổ ngũ tôn tu vi bất đồng. Chưởng Tôn cho dù đáng sợ nhất nhưng tu vi đã tới mức này thì ba người đều rõ ràng, Lam Mộng Đạo Tôn lại càng kinh khủng tới cực điểm. Những năm gần đây nếu không phải là Lam Mộng Đạo Tôn có thê tử khiến đạo tâm không thể viên mãn, càng không cam lòng bước vào Không Kiếp thì e là thậm chí cả Chưởng Tôn cũng không địch nổi hắn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1678 Hay là tiếp nhận đi

Vương Lâm khoanh chân ngồi bên trong Vô Danh Chuyển Luân trận, nhìn cảnh tượng xa xa bên ngoài kia, bên tai truyền tới tiếng gió rít gào. Ba người Diệu Âm đạo tôn không chọn cách rời đi. Bọn họ cho rằng ba người hợp lực thì có thể đánh một trận với Lam Mộng Đạo Tôn.

Thần sắc Lý Thiến Mai lộ vẻ khẩn trương, nhìn phụ thân và ba người giao thủ ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

Tinh không bên ngoài trận pháp chấn động. Lam Mộng Đạo Tôn dùng sức một người đánh ba mà thần sắc vẫn thong dong, không có nửa điểm biến hóa, lam quang trong tay tuôn ra cuồn cuộn, hóa thành thần thông vô thượng gào thét tràn tới.

Nhìn trong chốc lát, Vương Lâm liền nhắm mắt lại, đối với tất cả mọi chuyện không nghe không hỏi.

Tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên. Vương Lâm nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe văng vẳng bên tai. Hắn dù ngồi đả tọa nhưng nguyên thần vẫn phân ra một tia bên ngoài thân thể, nếu có bất cứ động tĩnh gì thì hắn sẽ lập tức biết được.

Ngồi khoanh chân chữa thương trong hai năm, thương thế của Vương Lâm đã hồi phục hơn phân nửa. Hắn càng dùng nhiều thời gian hơn dung hợp tám giọt máu của cổ đạo và thuật Tê Thiên kia.

Thuật này hắn muốn học cho được. Nếu có thể vận dụng tự nhiên thì thuật Tê Thiên này uy lực của nó bản thân Vương Lâm đã được nếm thử, biết nó cường đại tới mức nào.

Về phần dung hợp tám giọt máu để khiến cho lực lượng Đạo cổ tăng lên thì cần phải có rất nhiều thời gian. Hoàn cảnh lúc này không cho phép Vương Lâm toàn tâm đắm chìm vào đó, đành phải chờ sau này có duyên vậy.

Thời gian ba ngày thoáng chốc đã trôi qua. Vương Lâm hình như có phát hiện, mở bừng hai mắt. Chỉ thấy trong tinh không bên ngoài trận pháp, khắp nơi này những mảnh tinh không bị tổn hại. Vùng không gian này đã bị phá tan trong phạm vi lớn, nơi nơi có những hắc động đang sụp

đổ do đám người Lam Mộng Đạo Tôn đấu pháp tạo thành.

Trong tinh không này còn có vô số hương hỏa hồn phách tử vong đang mơ hồ phiêu tán, giống như khói sương vô hình, bị gió cuốn đi.

Nhìn một chút như vậy Vương Lâm có thể cảm nhận được trận chiến trong ba ngày ác liệt tới mức nào. Hắn không nhìn thấy ba người đám Diệu Âm đạo tôn mà chỉ thấy Lam Mộng Đạo Tôn từng bước đi vào bên trong quầng sáng của Vô Danh Chuyển Luân trận, tới phía trước Vương Lâm.

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn hơi uể oải, hiển nhiên là một trận đánh với ba người kia đối với hắn cũng không phải là quá dễ dàng.

-Diệu Âm đạo tôn trọng thương trăm năm không thể khôi phục tu vi đỉnh phong, rớt xuống không linh. Lần sau gặp phải ngươi có thể giết hắn!

-Cửu Thiên bị thương nhẹ hơn Diệu Âm đạo tôn nhiều nhưng hương hỏa giới đã bị ta hủy diệt, bị thương tâm thần, ngày sau gặp lại hắn cũng không phải là đối thủ của ngươi!

Đại Hoang Thượng Nhân bị thương nặng nhất, dùng bí thuật bỏ chạy. Hắn sống không quá mười năm nữa!

Lam Mộng Đạo Tôn nói xong ba câu này liền khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa.

Thần sắc Lý Thiến Mai phức tạp. Nàng chứng kiến trận chiến trong ba ngày nay, thấy được sự hung hiểm khi phụ thân nàng chém giết với ba kẻ kia.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu chậm rãi mở miệng.

-Ta cả đời này chỉ có thê tử đó...

Lam Mộng Đạo Tôn đang khoanh chân bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc trở nên âm trầm...

-Ngay cả lão phu giúp người cũng không khiến ngươi thay đổi suy nghĩ sao...lão phu không bắt ngươi phải bỏ vợ ngươi mà là muốn ngươi hứa hẹn với nữ nhi của ta! Việc này đối với ngươi mà nói hẳn là không khó! Nếu không phải là vì con gái ta thì dù tu vi của ngươi có đạt tới Không Linh, dù ngươi đạt được truyền thừa của đạo cổ, có thể chém giết tu sĩ Không Huyền sơ kỳ thì trong mắt Lam Mộng ta ngươi cũng chưa là gì cả!

Nắm xương già này của ta ngươi có lẽ có thể dùng cây cung của Lý Quảng bắn chết! Nhưng cho dù chết ta cũng quả quyết không mang Lam Ti tộc ta tới giới nội!

Lam Mộng ta sinh ra trong thái cổ, là một trong thái cổ ngũ tôn, lúc này có quyết định như vậy ngươi chẳng lẽ cho rằng ta có thể lừa ngươi! Ngươi có gì khiến lão phu phải lừa gạt chứ? Dù là có thì lão phu đã tu đạo vô số năm, cũng không phải vì thế mà phải cúi đầu!

Hạt châu Thiên Nghịch trong tay ngươi lão phu nếu tham lam thì năm đó đã lấy của ngươi! Tu vi ngươi năm đó còn chưa đạt bước thứ ba, lão phu nếu muốn giết ngươi đã sớm giết rồi. Hết thảy mọi chuyện này nếu không phải là vì ngươi và Thiến Mai thì lão phu đâu phải kéo dài tới bây giờ!

Chuyện của ngươi và Chưởng Tôn, cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại cũng là cuộc tranh đoạt giữa chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu. Lam Mộng ta không muốn tham gia. Ta chỉ muốn bảo vệ cho Lam Ti tộc, dù ai là kẻ thắng cuối cùng thì cũng chẳng liên quan tới ta, thậm chí có khả năng còn phải lấy ân lung lạc ta!

Lúc này ta bỏ qua tất thảy, chỉ vì muốn một lời hứa hẹn của ngươi với nữ nhi của ta. Vương Lâm, ngươi chớ có bức người quá đáng!!

Lam Mộng Đạo Tôn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trong mắt đã hiện lê vẻ tức giận.

Hắn làm hết thảy mọi chuyện như lời hắn nói, đều là vì con gái mình!

Lý Thiến Mai rơi nước mắt. Lúc này nàng mới hiểu được phụ thân của mình đã vì mình mà bỏ qua những gì, hy sinh những gì...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ phức tạp. Hắn đứng dậy, hướng về phía Lam Mộng Đạo Tôn vái một cái.

-Những chuyện tiền bối làm vãn bối không hề hoài nghi...

-Vậy thì không cần nói nữa. ngươi...

Lam Mộng Đạo Tôn thấy nước mắt của con gái, trong lòng mềm nhũn, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lập tức ngừng không nói câu tiếp theo.

-Lão phu có thể lùi thêm một bước. Ta muốn một lời hứa của ngươi. Nếu thê tử của ngươi sống lại thì ngươi sẽ kết thành huynh muội với con gái ta. Nhưng nếu thê tử ngươi cuối cùng

không thể sống lại thì ngươi phải thành đạo lữ với nó! Đây đã là giới hạn của ta, Vương Lâm, ngươi lựa chọn cho cẩn thận đi!!

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn trở nên lạnh như băng.

Vương Lâm trầm mặc, đứng dậy ngẩng đầu nhìn tinh không. Hồi lâu sau ánh mắt hắn đảo qua Lý Thiến Mai, thấy nước mắt của nàng, thấy vẻ cúi đầu không dám đối mặt của nàng.

-Ngươi...thôi, lão phu cũng không cần ngươi phải trả lời ngay. Ngươi nghĩ cho kỹ rồi tới Lam Ti tộc tìm ta!

Lam Mộng Đạo Tôn đứng dậy, không ở nơi này chữa thương. Hắn thấy ánh mắt bi thương của nữ nhi, trong lòng đau đớn. Hắn mang theo hy

vọng mà tới, vốn tưởng tất cả có thể khiến Vương Lâm đồng ý. Nhưng cuối cùng mọi chuyện lại thế này.

-Cha chúng ta đi thôi...

Lý Thiến Mai lau nước mắt, nhẹ nhàng đứng lên đi tới bên cạnh Lam Mộng Đạo Tôn.

-Cha trước kia Mộng nhi không biết, hiện giờ đã rõ rồi. Chúng ta về nhà thôi...chúng ta ở nhà, cả đời không đi đâu nữa...

Lý Thiến Mai kéo tay Lam Mộng Đạo Tôn, cảm nhận sự ấm áp của phụ thân. Nàng xoay người, nhìn Vương Lâm, khẽ mỉm cười.

-Vương Lâm, có thể tặng bức tranh sơn thủy hồ bạc năm đó cho ta không....

Bức họa đó năm đó cuối cùng nàng đã trả lại cho Vương Lâm, không muốn nhận. Nhưng lúc này nàng lại muốn lấy về.

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn nhìn Lý Thiến Mai, ánh mắt lộ vẻ thống khổ tranh đấu. Thê tử của hắn là Lý Mộ Uyển, là một người không ở cùng hắn được mấy năm nhưng sau khi mất đi, hồn phách lại làm bạn với hắn hơn hai ngàn năm nay.

Chỉ là Lý Thiến Mai và Mộc Băng Mi cùng Tây Tử Phượng bất đồng. Những gì nàng làm cho Vương Lâm hắn quá nhiều, quá nhiều.

Mười năm dùng máu tươi vẽ lên thân thể, cảnh tượng năm đó Vương Lâm không thể nào quên được. Sự cố chấp của nữ tử này, sự chung tình của nàng, cả nụ cười và ánh mắt nàng, Vương Lâm cũng không phải có trái tim sắt đá. Hắn làm sao có thể lạnh nhạt với nàng được.

-Tặng cho ta có được không...

Lý Thiến Mai cắn môi, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cố gắng khiến mình mỉm cười. Nàng chỉ có thể cười. Nàng không muốn để mình rơi lệ vô tận trước mặt Vương Lâm.

-Đem bức họa đó tặng lại cho ta... Vương Lâm, đợi sau khi Lý Mộ Uyển tỉnh lại, chàng hãy dẫn nàng tới thăm ta...

Vương Lâm kinh ngạc nhìn Lý Thiến Mai. Tay phải hắn run rẩy vung lên. Một cái khe trữ vật liền xuất hiện, bên trong bay ra một bức tranh.

Trong bức tranh này có núi non sông hồ, tên là Tương vong vu giang hồ (1). Bức tranh này được Vương Lâm cầm lấy. Hắn đã không như lần đầu tiên tặng bức tranh này vào năm đó? mạnh mẽ hào hiệp như trước.

(1): Tìm quên chốn sông hồ.

Hắn không còn làm được như năm đó, bình tĩnh đưa cho nữ tử trước mặt này.

Lam Mộng Đạo Tôn nhìn thấy cảnh tượng này, tức giận trong mắt hóa thành bi ai. Hắn biết nữ nhi của mình đã hết hy vọng rồi.

Hết hy vọng rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này còn có Mộc Băng Mi. Tâm tình nàng phức tạp, ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng. Nàng không có tư cách khuyên can, cho dù nàng là mẫu thân của Vương Bình.

Nhìn phụ thân của con trai mình và một người phụ nữ khác đoạn tuyệt, chuyện này không ngờ lại khiến mi tâm của Mộc Băng Mi mơ hồ đau đớn.

-Tặng cho ta đi...

Lý Thiến Mai mỉm cười, đi tới trước mặt Vương Lâm, nhìn thật sâu vào mắt hắn, giơ ngọc thủ lên vuốt nhẹ lên y phục và mái tóc của hắn, nước

mắt ẩn chứa trong vẻ tươi cười lúc này không nhịn nổi nữa mà rơi xuống.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Vương Lâm, nước mắt rơi lên y phục hắn, khiến cho bộ y phục màu trắng này ướt đẫm.

-Nếu không phải chàng thích ta thì tại sao ở Vân Hải tinh vực lại cứu ta...cứ để ta mang theo

kỳ vọng mà chết đi, ở lại trong ký ức của chàng có phải tốt hơn không... Vương Lâm, ân, không phải là tình...

Lý Thiến Mai thì thầm bên tai Vương Lâm, rời khỏi lồng ngực Vương Lâm, cầm lấy bức tranh trong tay Vương Lâm định rời đi.

Nhưng nàng cầm lấy bức tranh đó lại sững lại. Bởi lẽ bức tranh đang bị Vương Lâm nắm chặt!

Vương Lâm nhắm hai mắt, cầm lấy bức tranh. Lý Thiến Mai nắm lấy bức tranh rồi mà Vương Lâm vẫn không hề buông lỏng, sắc mặt Lý Thiến Mai tái nhợt. Nàng quay đầu lại nhìn Vương Lâm, thấy hắn mở to đôi mắt.

-Bức tranh này nàng không cần nữa.

Vương Lâm vung tay phải một cái. Bức họa Tương vong vu giang hồ lập tức tan nát, hóa thành mảnh vụn tiêu tan trong tay hắn, tiêu tan trong tay nàng.

-Từ nay về sau nàng là nữ nhân của Vương Lâm ta!

Vương Lâm cúi đầu lời nói kiên định, êm ái mở miệng.

-Uyển Nhi là thê tử của ta, đợi sau khi nàng tỉnh dậy chúng ta sẽ cùng nhau thành thân...

Lý Thiến Mai ngây ngẩn đứng đó một hồi lâu nước mắt lại tuôn rơi, vùi đầu vào lòng Vương Lâm khóc ròng.

Vương Lâm ôm lấy Lý Thiến Mai. Hắn nếu đã quyết định sẽ không hối tiếc. Đây là nữ tử đầu tiên trong hai ngàn năm qua hắn tiếp nhận ngoài Lý Mộ Uyển. Nàng tên là Lý Thiến Mai!

-Vị huynh đài này, ta có ba vấn đề, có thể giải đáp giúp hay không...

-Khi ta rời đi, huynh có thể hộ tống ta không...

-Nếu có ngày ta chết đi, chàng có nhớ tới ta không...

-Vương Lâm, ta sắp không kiên trì nổi rồi, máu tươi đã khô rồi, chàng mau tỉnh dậy đi.. Ta không hối hận.

-Vương Lâm, chàng phải chờ ta, chờ ta lấy được thuốc trở về. Chàng nhất định sẽ tỉnh lại....

Ký ức như nước trong lòng bàn tay, cứ theo kẽ ngón tay chảy xuống. Nhưng cảm giác do nó mang lại sẽ được lòng bàn tay nhớ kỹ, một ngày nào đó khi cầm nước, nước cũng sẽ lại nhớ tới hơi ấm đến từ lòng bàn tay.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1679 Gặp lại Văn thú

Lý Thiến Mai cuối cùng cũng rời đi. Nàng và phụ thân Lam Mộng Đạo Tôn của nàng mang theo ngũ phi trở về.

Họ trở về Lam Ti tộc, lần sau trở lại sẽ mang theo cả Lam Ti tộc, chọn một khu vực trong giới nội trở thành tân tộc của Lam Ti tộc.

Lấy tu vi của Lam Mộng Đạo Tôn thì dù là bị thương nhưng chuyến đi này trừ phi là Chưởng Tôn ra tay, còn không sẽ không có gì nguy hiểm. Mà dù có phải đối mặt với Chưởng Tôn thì khi đạo tâm đã không còn sơ hở, với tu vi Không Huyền đỉnh phong của Lam Mộng Đạo Tôn cũng sẽ không bị bức quá mức.

Bởi tu vi của Lam Mộng Đạo Tôn, chỉ cần hắn muốn liền có thể tiến vào huyền kiếp, dẫn động huyền kiếp giáng xuống. Trong huyền kiếp này thì Chưởng Tôn cũng phải tránh ngay.

Lý Thiến Mai theo phụ thân, thân ảnh biến mất trong tinh không. Hai phụ thân họ rời đi, màu lam bên ngoài trận pháp chậm rãi tiêu tán, khiến cho tinh không lại đen tối trở lại.

Lý Thiến Mai đi rất vui vẻ. Nàng tươi cười giống như năm đó, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ ôn nhu vô tận. Nam tử này chính là người nàng lựa chọn, trước kia nàng không hối hận, hiện tại và mãi mãi trong tương lai về sau dù nàng có bởi vậy mà tử vong, nàng cũng không hối hận.

Đây chính là tính cách của Lý Thiến Mai.

Giờ phút này bên trong Vô Danh Chuyển Luân trận chỉ còn Vương Lâm và Mộc Băng Mi. Mộc Băng Mi nhìn thấy tất cả mọi chuyện vừa phát sinh. Trong lòng nàng lúc này rất loạn.

Hai người lúc này giống như không có gì để nói. Hồi lâu sau, ngay lúc Mộc Băng Mi đang muốn mở miệng phá tan sự yên tĩnh này thì Vương Lâm nhắm mắt lại, bắt đầu thôn nạp tham

ngộ thuật Tê Thiên.

Tiếng nói của Mộc Băng Mi đành nuốt vào trong, không cách nào thốt ra được. Tính cách này cuối cùng vẫn không giống Lý Thiến Mai, cũng khác với Tây Tử Phượng, thậm chí cũng không giống Hồng Điệp.

Nàng chính là nàng - Mộc Băng Mi.

Nửa năm cuối cùng rất nhanh qua đi. Năm tháng cuối chỉ còn lại một tháng.

Ngày này Mộc Băng Mi đứng dậy. Hai mắt nàng không lộ vẻ phức tạp mà vô cùng rõ ràng. Nàng nhìn Vương Lâm đang nhắm mắt rất lâu.

-Bảo trọng.

Đây là câu nói đầu tiên trong một năm qua của nàng, cũng là câu nói cuối cùng. Sau khi nói xong, Mộc Băng Mi xoay người hướng về Côn Hư mà đi.

Nàng là thánh nữ của Côn Hư, nàng phải về Côn Hư.

Giống như làm bạn mười một tháng chỉ vì câu nói này. Mộc Băng Mi không đợi một năm kết thúc mà rời đi, khi chỉ còn cách hết năm một tháng.

Mộc Băng Mi không có tâm trạng lưu lại trong một tháng này. Thân ảnh này trong tinh không thoạt nhìn vô cùng cô độc, hiu quạnh và nhu nhược, khiến cho người ta thấy mà đau lòng. Nàng đã không có gì cả. Nàng hâm mộ Lý Mộ Uyển, hâm mộ Lý Thiến Mai.

Lý Thiến Mai còn có phụ thân, Lý Mộ Uyển còn có Vương Lâm, còn nàng thì thứ gì cũng không có, không gia đình, không sư tôn. Tất cả những người quen thuộc cùng nàng lớn lên đều đã chết cả...nếu có còn thì chỉ còn Vương Bình. Đây là sự thật không thể thay đổi được. Nàng chính là mẫu thân của Vương Bình.

-Cho dù ta có chết đi thì cũng không ai biết cả... Bình nhi cũng hận ta...

Thần sắc Mộc Băng Mi ảm đạm càng đi càng xa.

Cho tới khi thân ảnh Mộc Băng Mi biến mất trong tinh không Vương Lâm mới mở hai mắt.

Hắn nhìn về hướng Mộc Băng Mi biến mất, trầm mặc không nói.

Đối với Mộc Băng Mi, Vương Lâm đã không còn hận, nhưng cũng không có tình.

-Chỉ còn lại một tháng...

Ánh mắt Vương Lâm ngưng trọng nhìn tinh không giới ngoại, tay phải giơ lên điểm một cái vào mi tâm.

Một chỉ này điểm xuống, toàn thân Vương Lâm chấn động, trong cơ thể phát ra những tiếng bùng bùng. Thân thể hắn dần dần trở nên mơ hồ, xuất hiện giống như dạng hư ảo.

Dường như là có hai Vương Lâm đang chồng lên nhau vậy. chính bởi vì nguyên nhân đó mà một chỉ điểm tới khiến cho hình ảnh không yên. Một lúc sau thân ảnh Vương Lâm vặn vẹo, bất ngờ từ trong cơ thể hắn huyễn hóa ra một Vương Lâm khác!

Thân ảnh này tách ra, ầm một tiếng liền mơ hồ tán đi, ở bên trong trận pháp lúc này xuất hiện hai Vương Lâm giống hệt nhau!

Người đang khoanh chân ngồi là bổn tôn Vương Lâm, cổ Thần, cổ yêu, cổ Ma, đạt được truyền thừa của đạo cổ! Người đứng thẳng là phân thân của hắn, thân thể tu sĩ!

Từng có một thời gian thân thể Vương Lâm đã như thế. Bổn tôn ngồi xuống, phân thân ra ngoài, dùng phương pháp này để hai thân thể đồng thời tu luyện.

Hôm nay sau thời gian hắn lại một lần nữa phân thân!

Phân thân và bổn tôn nhìn nhau. Nửa ngày sau phân thân của Vương Lâm hướng về phía tinh không giới nội bước đi, trong thời gian ngắn liền biến mất hoàn toàn. Bổn tôn nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi trong trận pháp, giữ vững trong một tháng cuối cùng này.

Trong tinh không, Vương Lâm một thân bạch y cất bước tiến tới. Giờ phút này hắn không có lực lượng thân thể cường hãn nhưng tu vi lại đạt Không Linh trung kỳ. Điểm này thì dù là tu sĩ cũng sẽ không thay đổi.

Hôm nay hắn đã là tu sĩ đầy đủ, không thể lấy thân thể đối địch, chỉ có thể lấy thần thông giết

người.

-Một tháng cuối cùng này trước khi tứ đại chiến tướng ra khỏi viễn cổ tiên vực, ta còn phải làm một việc! Ta muốn ngưng tụ lại tứ đại tiên giới, muốn tứ đại tiên giới dung hợp làm một thể, trở thành tân tiên giới. Từ nay về sau, tu sĩ giới nội sẽ sinh tồn trên tiên giới, có thể ngưng tụ ra hương hỏa lực!

Từ nay về sau tu sĩ sinh ra cũng có thể tu tiên, có thể sau khi Hóa Thần liền phi thăng, tiến vào tiên giới tu luyện!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, thân ảnh lóe lên lướt đi trong tinh không.

Từ cổ chí kim, chỉ Phong Tôn đời trước mới làm được điều này, mở ra tứ đại tiên giới, khiến cho tu sĩ giới nội trong thời gian đó có thể ngưng tụ ra lực lượng hương hỏa. Nhưng Phong Tôn sắp chết, tứ đại tiên giới liền sụp đổ. Từ đó về sau giới nội không còn có thể ngưng tụ lực lượng hương hỏa nữa.

Nhưng hôm nay bất đồng. Vương Lâm mở tung Phong Giới Đại Trận, khiến bên trong tinh không giới nội tồn tại khí tức của Thái cổ Tinh Thần, khiến cho hương hỏa lực trong giới nội không còn bị hạn chế. Lúc này chình là thời cơ tốt nhất để ngưng tụ lại tiên giới!

Trước hắn cũng có người nghĩ tới việc ngưng tụ tiên giới nhưng điều kiện không cho phép. Bọn họ không có pháp bảo của Phong Tôn không thể làm được điểm này. Hơn nữa Phong Giới Đại Trận kia còn chưa suy yếu tới mức sụp đổ.

Vương Lâm cất bước đi. Hắn đầu tiên tới Phong tiên giới của Vân Hải tinh vực! Phong tiên giới được bảo tồn tương đối đầy đủ, bên trong có rất nhiều Văn thú chiếm cứ. Lấy tu vi của Vương Lâm năm đó không đủ để rung chuyển giới này. Nhưng lúc này hắn lại làm được!

Mà Vương Lâm cảm ứng được Văn thú năm đó bị thất lạc ở trong đại chiến này đã tiến vào Phong Tiên giới, sinh tồn ở nơi đó.

Vừa cất bước, thân thể Vương Lâm vừa dung nhập tinh không, sóng gợn khuếch tán ra rồi

biến mất, lúc xuất hiện đã ở sâu trong Vân Hải tinh vực, nơi cửa vào của Phong Tiên giới.

Trở lại nơi cũ, ánh mắt Vương Lâm nhìn thoáng qua cái khe, sau đó nhảy vào Phong Tiên giới. Vừa mới bước vào thì những tiếng gào thét đã ập tới. Cả Phong Tiên giới tràn ngập cuồng phong vô tận.

Tiếng gió nức nở chính là âm thanh duy nhất ở nơi này, tiếng vang thê lương vọng lên. Trong thiên địa này gió gào thét, bầu trời bị tầng tầng lốc xoáy tràn ngập, mặt đất có bao nhiêu bụi đất đều bị cuồng phong thổi sạch trong năm tháng, lúc này chẳng còn chút bụi nào.

Thần thức đảo qua Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, bước về phía trước. Thân ảnh hắn nhảy vào trong cuồng phong vô tận, mái tóc bạc phất phới. Nhưng gió lốc không thể ngăn cản cước bộ của Vương Lâm, chẳng những không ngăn cản được mà lại ầm ầm sụp đổ trước mặt hắn.

Bên trong Phong Tiên giới, ở sâu bên trong có một đại lục nhỏ. Nơi này cuồng phong càng gào thét dữ dội. Nơi này có hai đàn Văn thú đang rít gào liều chết chém giết.

Trong hai đàn Văn thú này mỗi đàn đều đông tới trên vạn còn, lúc này chém giết lập tức đã tử vong không ít. Toàn bộ bọn chúng đều lộ vẻ khát máu, điên cuồng dùng cái vòi sắc bén không ngừng đâm vào thân thể đối phương.

Nhưng đàn Văn thú kia không ngờ lại không hề tổn hại!

Gần như chỉ trong chốc lát, đàn Văn thú đã chết rất nhiều, rít gào thê lương liên tiếp bại lui, bị đám Văn thú hung tàn kia gào thét truy kích vây quanh. Cùng lúc đó, từ bên trong đàn Văn thú hung mãnh kia có một con Văn thú màu vàng thân thể ước chừng trăm vạn trượng màu vàng bất ngờ bay ra, nhìn từ xa giống như một ngọn núi vậy.

Con Văn thú này vừa ra lập tức có một luồng uy áp bao phủ. Thần sắc nó dữ tợn, cái vòi dài hơn mười trượng, sắc bén vô cùng, hàn quang lóe lên. Nó xuất hiện giống như vương giả giáng lâm.

Lao ra một cái, con Văn thú khổng lồ này nhảy vào bên trong đàn đối phương, đánh giết khắp

nơi hung ác ngập trời. Những tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong đàn Văn thú truyền ra. Chỉ trong một nhịp thở ngắn ngủi đã có hơn ngàn con Văn thú tử vong.

Những con Văn thú khác cũng vọt theo. Chẳng bao lâu sau, đàn Văn thú đối phương tử vong toàn bộ, không con nào chạy thoát!

Văn thú khổng lồ kia toàn thân đầy máu đồng tộc, hai mắt lộ hàn quang nhưng trong đó lại ẩn chứa sự đau thương. Trăm năm nay nó vẫn luôn bi ai. Nó tìm không thấy chủ nhân, chỉ có thể lấy giết chóc mà giải tỏa nỗi bi ai. Nó hướng về phía bầu trời rít gào, trong tiếng rít này không lộ vẻ hưng phấn mà giống như tiếng đứa trẻ bị bỏ rơi, hướng lên trời rên rỉ!

Trong tiếng gào này, Văn thú bốn phía xung quanh nó cũng gào thét. Tiếng gào của chúng hòa làm một đủ để kinh thiên động địa.

Trong tiếng gào này, cả một đám Văn thú còn sót lại trên đại lục kia mang theo kinh hoảng đồng loạt bỏ chạy. Trong chúng có không ít con thân thể khổng lồ, lúc này cũng sợ hãi đào tẩu.

Trong ký ức của chúng, một trăm năm nay có một đám Văn thú như vậy, cực kỳ điên cuồng. Chúng không ngừng dùng giết chóc mà lớn mạnh, hễ đi tới mảnh đại lục nào là đều giống như vừa rồi, tàn sát một trận. Nếu có kẻ nào không ly khai thì ắt gặp phải sự giết chóc của chúng.

Nhưng vào lúc này, thân thể Văn thú khổng lồ kia đột nhiên chấn động, tiếng gào thét đột nhiên ngừng lại. Nó run rẩy, hàn quang trong mắt sụp đổ, thay thế bằng vẻ mê man cả trăm năm nay không tiêu tan!

Nhưng vẻ mê man nhanh chóng hóa thành sự kích động! Văn thú khổng lồ này mang theo sự vui mừng và sợ hãi, thân thể nhoáng lên vừa rít lên vừa điên cuồng lao thẳng về phía đằng xa.

Bộ dáng của nó giống như đã tìm được chủ nhân bị thất lạc rất lâu, đột nhiên cảm nhận thấy khí tức, hồn nhiên quên tất cả, giống như điên cuồng mà tìm tới nơi phát ra khí tức đó!!

Vương Lâm ở trong không trung của Phong Tiên giới, thân thể sững lại, quay đầu nhìn về phía bên trái, khuôn mặt lộ nụ cười vui vẻ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1680 Phát hiện ngoài ý muốn

Thiên địa ở phía bên trái hắn trong Phong Tiên giới vang vọng tiếng gió thét gào, có một vết đen đang từ xa cuốn lại. Vết đen đó không ngờ lại là trên một vạn Văn thú tập hợp lại, hình thành một tấm màn kinh thiên.

ở phía trước là một con Văn thú lớn cỡ trăm trượng, trông vô cùng dữ tợn, ánh mắt kích động, từ xa khi thấy Vương Lâm mỉm cười, thân thể lại càng run rẩy.

Một tiếng rít cao vút vang lên. Văn vương trăm trượng trong nháy mắt theo gió bay tới, trực tiếp hưng phấn đụng vào người Vương Lâm. Thân thể khổng lồ của nó đánh mạnh tới, mang theo gió ập vào mặt Vương Lâm như đao cắt.

Một cảnh tượng lao tới này đủ để khiến cho bất cứ người nào chứng kiến kinh hãi không thôi.

Văn thú này đã quen với việc Vương Lâm có thân thể cường hãn, lúc này trong hưng phấn liền lao tới va chạm khiến Vương Lâm không khỏi âm

thầm cười khổ. Phân thân này của hắn lúc này không thể chịu nổi "cái ôm "mạnh mẽ này của Văn thú .

Tay phải Vương Lâm giơ lên, nhu hòa vỗ về phía trước. Sóng gợn quanh quẩn truyền ra, trong nháy mắt khi Văn thú lao tới liền vờn quanh thân thể nó, khiến cho tốc độ của Văn thú không khỏi chậm lại.

Tới bên cạnh Vương Lâm, Văn thú hưng phấn rít lên, cái vòi khổng lồ không ngừng cọ xát lên thân thê hắn, hai mắt kích động, đồng thời thể hiện vẻ tủi thân rất đậm.

Vương Lâm là chủ nhân của nó, càng giống như cha mẹ nó. Điểm này đã khắc sâu vào trong linh hồn Văn thú, cả đời không thể tiêu tan.

Sau mấy lần dùng vòi cọ vào người Vương Lâm, Văn thú nức nở một tiếng, giống như là trách Vương Lâm vì sao lâu như vậy mới tới tìm nó.

Vương Lâm cười ha hả, cảm thấy rất vui vẻ, thân thể nhoáng lên liền đứng trên người Văn thú ngẩng đầu nhìn về phía trước. Chỉ thấy đàn Văn thú trên vạn con nọ lúc này đều đã tới, vờn quanh bốn phía, trong đó có một bộ phận hiển nhiên là nhận ra Vương Lâm, nhưng lại có một số con sau đó mới ra nhập, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đầy nghi hoặc.

Gặp lại Văn vương lớn lên từ nhỏ bên cạnh mình, trong lòng Vương Lâm tràn ngập vui sướng. Cả đời hắn cô độc, làm bạn với hắn chỉ có vài

con mãnh thú trong đó Văn thú là có thời gian dài nhất.

-Hình như uy vũ hơn trước nhiều rồi.

Vương Lâm vỗ vỗ đầu Văn vương, vừa cười vừa nói.

Văn vương rít lên, thần sắc lộ vẻ đắc ý, tiếng rống giống như đang muốn kể lại kinh nghiệm trong trăm năm nay của nó, tiếc rằng Vương Lâm không cách nào hiểu nổi. Nhưng hắn dù sao cũng nhìn nó lớn lên, có thể đoán ra một chút.

-Tốt rồi, mang ta đi tới chỗ sâu nhất trong Phong Tiên giới đi.

Vương Lâm mỉm cười mở miệng.

Hai mắt Văn vương lóe sáng, cực kỳ hưng phấn, thoáng một cái liền ngược gió lao tới, tiếng rít gào truyền khắp bốn phía. Đàn Văn thú trên vạn con cũng theo sát, hóa thành một cơn lốc Văn thú lao thẳng về phía trước.

Tốc độ của Văn vương nhanh hơn trước rất nhiều. Vương Lâm đứng trên lưng nó cẩn thận nhìn vài lần ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Văn thú này năm đó dù không yếu nhưng cũng không thể bằng hiện tại. Lúc này nó đã tiếp cận rất gần tu sĩ bước thứ ba, bằng tu sĩ thiên nhân ngũ suy nhân loại.

Loại biến hóa này khiến cho Vương Lâm rất ngạc nhiên.

Mơ hồ giống như Văn thú chỉ còn kém một bước là có thể lột xác, tiến hóa trở thành thứ tồn tại kinh khủng tương đương với tu sĩ bước thứ ba. Điều này đúng là nằm ngoài dự liệu của

Vương Lâm.

-Nó rốt cục đã gặp phải cơ duyên gì, không ngờ lại có thể tiến tới mức này.

Đang trầm ngâm thì Văn vương vẫn lao đi trong vô số mảnh đại lục nhỏ, giống như rất quen thuộc nơi này, nhanh chóng mang Vương Lâm tiến vào chỗ sâu trong Phong Tiên giới.

Nơi này năm đó Vương Lâm đã từng tới. Hắn chỉ liếc mắt một cái là thấy phía trước tồn tại một đám sương mù nồng đậm. Trong sương mù có một cái khe khổng lồ. Cái khe này không biết thông tới nơi nào, lộ ra hàn khí dày đặc.

Bên trong sương mù có vài đại lục, chẳng qua lúc này lại vẫn duy trì hình dạng như năm xưa, chính giữa đại lục có một pho tượng hình người.

Nhưng giờ phút này pho tượng lại biến mất không còn.

Một vài thi thể Văn thú ngàn trượng nằm trên đại lục này. Văn thú này mở to hai mắt, trong đó không có chút ánh sáng, tử khí lượn lờ toàn thân.

Thấy cảnh tượng này, hai mắt Vương Lâm sững lại.

Văn vương dưới chân hắn nhoáng lên mang theo Vương Lâm nhảy vào bên trong sương mù, rơi vào bên cạnh thi thể Văn thú kia, cái vòi vung lên đâm mạnh vào trong thi thể, hút một cái. Kim quang toàn thân Văn vương liền lóe lên.

Trên vạn Văn thú phía sau nó lúc này vờn quanh, nhưng không con nào dám tiến tới hút.

Vương Lâm nhảy xuống, đi tới bên cạnh xác Văn thú mấy ngàn trượng này. Con Văn thú này đã chết rất nhiều năm nhưng thân thể lại không hư thối rữa nát, giống như khô đi. Nhưng dù là khô héo thì tinh hoa vẫn ẩn chứa bên trong Văn thú này.

Nó dù đã tử vong nhưng trên thân thể vẫn có một luồng uy áp rất mạnh tồn tại. Luồng uy áp này Vương Lâm cảm nhận rõ ràng là cùng loại với tu sĩ có tu vi bước thứ ba!

Cẩn thận quan sát nửa ngày, Vương Lâm thấy ở cổ con Văn thú này có một vết thương trí mạng. Con thú này chết chính vì vết thương này. vết thương đó là ba vết ngón tay.

Nếu không nhìn kỹ thì rất khó có thể phát hiện ra nó.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn đi tới trước vết thương, nhìn hồi lâu liền giơ tay lên, ba ngón tay chậm rãi xâm nhập vào bên trong. Rất hiển nhiên, vết thương này đúng là do ba ngón tay xuyên thấu vào!

-Đây là thần thông thuật gì, ba ngón tay có thể giết chết con thú này.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Con thú này năm đó hắn đã từng gặp, đúng là con Văn thú khổng lồ lao ra từ trong cái khe.

Chẳng qua kích thước nó so với năm đó không giống nhau, nhưng khí tức lại cực kỳ tương tự.

-Ba chỉ này...lưu lại trên người Văn thú một luồng khí tức ta mơ hồ quen thuộc, giống như đã gặp ở một địa phương nào đó....

Văn thú bên cạnh Vương Lâm lúc này đã rút vòi ra khỏi xác Văn thú kia, vẻ mặt rất thỏa mãn, nhìn Vương Lâm một cái rồi rít lên, cái vòi nhoáng một cái liền chỉ vào cái khe khổng lồ trên bầu trời đầy sương mù.

Vương Lâm ngẩng đầu hai mắt bừng sáng, nhìn vào trong cái khe. Đúng lúc này thì Văn vương rít lên rồi tung cánh, lao thẳng vào cái khe. Vương Lâm bước từng bước về phái trước, theo sát sau nó cùng với Văn vương trong nháy mắt đã tới bên cạnh cái khe.

Cho dù bị vây trong sương mù nhưng cái khe tỏa ra hàn khí đậm đặc, khiến cho hai mắt Vương Lâm lộ vẻ cảnh giác. Hắn không lập tức tiến vào trong cái khe. Hắn đi tới Phong Tiên giới này cũng không phải là vì nghiên cứu cái khe này.

Nhưng lúc này nếu đã gặp thi thể Văn thú kia, lại còn có tam chỉ kỳ dị và quen thuộc thì Vương Lâm lại sinh ra nghi vấn với nơi mà cái khe này thông tới.

Bên trong cái khe này rốt cục là nơi nào!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm quan sát cái khe này ở phạm vi gần như vậy. Hắn chậm rãi nhìn ra một chút chuyện không hợp lý. Cạnh cái khe

này bị xé ra thành hình dạng răng cưa bất

quy tắc nhưng ở bên cạnh răng cưa lại có một số nơi giống như đã từng bị tác động liên tiếp.

Trong trầm mặc, Vương Lâm vung tay phải lên, bên trong đó lập tức hiện ra một ngọc giản. Vuốt một cái, ngọc giản rắc một tiếng liền vỡ ra trong tay Vương Lâm, chia làm hai nửa, vết gãy cũng có rất nhiều đường răng cưa li ti.

Sau khi gắn hai nửa này lại một chỗ sẽ thấy một ngọc giản đầy đủ. Tay phải Vương Lâm phát ra ánh sáng nhu hòa tu vi dung nhập vào bên trong ngọc giản, rất nhanh khiến nó gắn liền lại với nhau, vết gãy bất quy tắc khi nhìn lại chỉ còn một vài cái khe li ti mà thôi.

Nhìn chằm chằm vào ngọc giản, ánh mắt Vương Lâm lóe lên lại một lần nữa miết một cái. Rắc, ngọc lại gãy thành hai nửa, chỗ gãy vụn lúc này lại có vài cái khe mới.

Cầm ngọc giản, Vương Lâm sau khi nhìn vài lần, lại nhìn về cái khe khổng lồ này, từ từ trong mắt lộ vẻ sáng ngời.

-Rất giống nhau... Cái khe này đã từng bị xé ra một lần, sau đó được sửa lại, nhưng chắc chắn về sau lại được xé ra, cho nên mới tạo thành dấu vết thế này.

Nếu lần thứ hai bị xé mở là lúc Phong Tiên giới đang sụp đổ, từ đó về sau trở thành thiên hạ của Văn Thú....vậy thì lần đầu tiên bị xé mở là lúc nào...là do ai xé mở...

Một tiếng rít cắt đứt suy nghĩ của Vương Lâm. Chỉ thấy Văn vương của Vương Lâm bồi hồi bên ngoài cái khe, có vẻ rất muốn đi vào. Nó thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Vương Lâm, lộ vẻ sốt ruột.

-Thôi, vào xem sao.

Vương Lâm nhìn bộ dạng của Văn thú như vậy, hơi gật đầu. Văn thú lập tức rít lên, trực tiếp lao vào bên trong cái khe, động tác giống như không phải lần đầu tiên tiến vào, hiển nhiên là trong trăm năm nay nó không chỉ vào nơi này một lần.

Vương Lâm cất bước đi tới nhưng tâm thần lại cực kỳ cẩn thận. Tính cách cẩn thận của hắn không phải bởi vì tu vi được đề cao mà giảm bớt. Tu vi càng cao, Vương Lâm lại càng hiểu rõ

sự kỳ dị của thiên địa này.

Bước vào bên trong cái khe, hàn khí bức người ập tới. Hai mắt Vương Lâm nheo lại, tu vi vận chuyển toàn thân, vẫn chưa tản thần thức ra mà đầu tiên dùng mắt đảo quanh.

Liếc mắt một cái, cả người hắn sững lại, hai mắt bừng sáng.

Trong cái khe này là một thế giới tràn ngập huỳnh quang. Huỳnh quang này là từ một đám vật hình trứng rất lớn truyền ra. Nơi này không ngờ lại tràn ngập vô số Văn thú kỳ dị!

Trứng Văn thú này chi chít, bên trong có chứa rất nhiều Văn thú đang đợi thức tỉnh, liếc mắt một cái sợ là còn nhiều hơn mấy trăm vạn.

Sâu bên trong đó lại càng có nhiều trứng hơn một số cái rất lớn. Thậm chí Vương Lâm thấy có cả trứng lớn tới trăm trượng, Văn thú bên trong tỏa ra kim quang, đã hoàn toàn thành hình, mơ hồ như lúc nào cũng có thể thức tỉnh.

Văn thú của Vương Lâm tiến vào nơi này liền phát ra tiếng rít như thể hoan hô, lao tới bên cạnh đám trứng, cái vòi khổng lồ đâm mạnh vào, hút một cái liền rút sạch toàn bộ bên trong trứng.

Quan sát cảnh này, Vương Lâm đã hoàn toàn rõ ràng vì sao Văn thú của mình lại có biến hóa như vậy. Chính là vì nơi này!

-Nơi này là địa phương nào...

Vương Lâm trầm mặc, tản thần thức ra, cẩn thận từ từ mở rộng, cho tới khi thần thức hoàn toàn bao phủ cả không gian này.

Thần thức hắn khuếch trương, trong nháy mắt Vương Lâm đã thấy toàn bộ nơi này. cũng trong nháy mắt này, hai mắt hắn lộ vẻ rung động, thân thể theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, ngẩng phắt đầu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1681 Mũi kiếm tiến vào Tiên Cương

Thần thức của Vương Lâm bao phủ nơi này, khiến cho hắn nhìn rõ hết thảy sự vật kỳ dị nơi đây. Nơi này không phải là lớn lắm mà dài nhỏ giống như một thông đạo!

Bốn phía thông đạo này rất yếu ớt, giống như đã bị tổn hại, như một cái khe, dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Thông đạo này có hai đầu, một đầu là chỗ Vương Lâm đang đứng lúc này, còn sâu vô tận trong kia thì dù là thần thức của Vương Lâm cũng

không thể nào tràn tới được. Hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ở đó một cửa đá khổng lồ vô cùng!

Trên cửa đá này có một tờ giấy. Tờ giấy này chính là một đạo phong ấn!

Trầm mặc trong chốc lát, thân thể Vương Lâm tiến từng bước về phía trước, trong tích tắc liền biến mất, sau khi xuất hiện đã ở cuối thông đạo, cách cánh cửa đá ngoài trăm trượng.

Khoảng cách trăm trượng này ngăn cản tất cả thần thức dò xét, tỏa ra từng luồng uy áp, ngăn cản bất cứ kẻ nào tới gần. Vương Lâm đứng ở bên ngoài trăm trượng này, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá, hai mắt lộ vẻ ngưng trọng.

Hình dáng của cánh cửa đá này rất xa xưa, trên đó còn có một ít văn tự phức tạp. Thứ văn tự này Vương Lâm chưa từng nhìn thấy nhưng lại có thể mơ hồ cảm nhận được vẻ tang thương tỏa ra từ nó.

Dưới sự quan sát của hắn dần dần hắn nhận ra cánh cửa đá này không phải đứng hoàn mỹ ở nơi này mà đã bị người ta mạnh mẽ nhét vào đây, giống như muốn dùng nó để chống đỡ thông đạo này, khiến cho thông đạo này có thể trường tồn qua vạn cổ.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm bước tới, đi vào bên trong trăm trượng. Vừa mới tiến vào, sắc mặt hắn liền biến hóa. Một luồng uy áp

cực mạnh ầm ầm từ bên trong truyền ra khiến cho bước chân Vương Lâm rất khó có thể hạ xuống.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Sự quỷ dị ở nơi này hiện giờ hắn còn chưa có chút đầu mối

nào. Nhưng chân phải hắn sững lại một chút liền đạp mạnh xuống, từng bước từng bước đi vào bên trong, khiến thông đạo ầm vang.

Vương Lâm sau khi bước từng bước về phía trước, thân thể lại nhoáng lên, đi liền mười bước, mỗi lần bước tới đều vượt qua mấy trượng. Trong nháy mắt hắn đã đi tới giữa khoảng cách trăm trượng này!

Ở nơi này, từ trong thân thể hắn truyền ra những tiếng bùng bùng, giống như sắp sụp đổ. Giờ phút này hắn không có thân thể cổ Thần, lại không thể tiếp tục chịu đựng sức ép này, tay phải giơ lên bắt quyết, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, một ngón tay điểm vào mi tâm.

Chỉ thấy thân thể Vương Lâm chấn động mạnh, ở mi tâm lập tức xuất hiện một dòng xoáy. Nguyên thần hắn lóe lên một mảnh huyết quang, trực tiếp có tiếng gào thét tràn ra. Huyết quang đó chính là huyết kiếm của Vương Lâm!

Hắn lấy kiếm này dung hợp với nguyên thần. Dưới sự bảo vệ của huyết kiếm, nguyên thần của Vương Lâm tiến thẳng tới cửa đá này. Khoảng

cách năm mươi trượng cuối cùng đối với huyết kiếm và nguyên thần của Vương Lâm mà nói chỉ cần một tích tắc là vượt qua.

Lực bài xích kinh người kia không ngừng đánh lên huyết kiếm, muốn đánh tan nguyên thần của Vương Lâm. Cuối cùng khi chỉ còn cách cánh cửa đá mười trượng, luồng lực bài xích này đã đạt tới một trình độ cực kỳ khủng bố.

Huyết kiếm run rẩy, nguyên thần của Vương Lâm lại càng bị đẩy lại điên cuồng. Hắn ngưng tụ lại bên trong huyết kiếm, tâm niệm vận chuyển. Huyết kiếm liền ầm một cái đâm vào vách thông đạo bên cạnh, cắm thật sâu vào, ngập cả thân kiếm.

Nhưng dù là thế thì vào lúc huyết kiếm đâm vào, lực bài xích vẫn tràn ra.

Mười trượng đối với Vương Lâm mà nói đã là rất gần. Nguyên thần của hắn từ trong huyết kiếm biến ảo ra, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá và phong ấn trên đó.

Quan sát trong khoảng cách gần như vậy, Vương Lâm hầu như có thể xác định, cánh cửa này đúng là có người dời tới vị trí này, mục đích là để chống đỡ thông đạo!

Còn lá phù trên cánh cửa đá luồng lực lượng bài xích và uy áp chính là từ nó truyền ra. Lá

phù này có tác dụng phong ấn cánh cửa, khiến cho người bên ngoài không thể tiến vào, cũng không có cách nào đi ra khỏi cánh cửa!

-Bên kia cánh cửa là địa phương nào...

Tâm niệm nguyên thần của Vương Lâm nhanh chóng xoay chuyển, sau đó quay ngược lại. Huyết kiếm đang không ngừng bị đẩy về phía sau, khiến cho khoảng cách của Vương Lâm và cánh cửa đá lúc này đã biến thành hai mươi trượng. Huyết kiếm xuyên vào vách tường như vẫn bị lực lượng bài xích đẩy lùi, mang theo nguyên thần của Vương Lâm trong nháy mắt đã ra ngoài năm mươi trượng. Nguyên thần của hắn bay trở lại thân thể. Vương Lâm đang khoanh chân liền mở bừng đôi mắt.

-Nếu bổn tôn ở đây thì sau khi dung hợp với thân thể cổ Thần, khoảng cách năm mươi trượng này tuy có gian nan nhưng dựa vào bất diệt thuật ta cũng có thể đi tới được! Nhưng lúc này nếu bổn tôn dung hợp thì lại phải mất không ít thời gian...

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Cả đời hắn tu đạo chưa bao giờ phải khuất phục trước lực lượng gì, giờ phút này hai tay bắt quyết. Lập tức lôi đình trong mắt trái lóe lên, ầm ầm vang dội. Lôi bổn nguyên liền xuất hiện.

Cùng lúc đó, ngọn lửa trong mắt phải Vương Lâm bùng lên, hóa thành một biển lửa.

Hắn khoanh chân ngồi đó hai tay giơ lên, tay trái là sinh, tay phải là tử, mở tay là nhân, nắm tay là quả, hai mắt nhắm lại, chân giả bổn nguyên vờn quanh.

Cuối cùng trong cơ thể hắn lại ầm ầm tuôn ra một luồng sát lục kinh thiên. Đạo bổn nguyên thứ sáu - Sát lục ầm ầm gào thét.

Sáu đạo bổn nguyên ngưng tụ, trực tiếp nhập vào mi tâm của Vương Lâm. Một dòng xoáy hiện ra nguyên thần ầm ầm lao tới, mang theo sáu đạo bổn nguyên một lần nữa ngưng tụ trong huyết kiếm. Lôi quang lóe lên ngọn lửa thiêu đốt, tam đại hư bổn nguyên lượn lờ, lại có sát lục mở đường. Trong tích tắc này huyết kiếm có nguyên thần của Vương Lâm ngưng tụ trên đó, trực tiếp tuôn ra một tiếng kiếm reo, hướng về đại môn ở phía trước năm mươi trượng ầm ầm đánh tới!

Cả đường đi tiếng chấn động vang lên đinh tai. Lực bài xích càng ngày càng mạnh cuối cùng tới mức không thể hình dung nổi, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được Vương Lâm lúc này đã bạo phát toàn bộ tu vi. Nguyên thần của hắn giống như một thanh kiếm sắc bén không gì ngăn nổi!

Chỉ trong nháy mắt đã tới khoảng cách mười trượng vừa rồi. Lúc này huyết kiếm không dừng lại nữa mà dưới lực bài xích kinh người mạnh mẽ vọt tới. Ầm một tiếng, chỉ thấy huyết quang lóe lên, nguyên thần của Vương Lâm ngưng tụ trên huyết kiếm bất ngờ trực tiếp đâm vào lá phù trên cửa đá!

Một kiếm xuyên qua, đâm sâu vào cánh cửa đá ba thước!

Uỳnh, thân kiếm lay động kịch liệt. Lực lượng bài xích kia ầm ầm nổ tung, đánh sâu vào lục đại bổn nguyên của Vương Lâm, muốn đánh nát nguyên thần hắn.

Trong tích tắc khi huyết kiếm đâm sâu vào lá phù ở trên cửa đá xuyên sâu vào đó ba thước, nguyên thần Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng khí tức mà hắn đã từng gặp, một khí tức không thuộc về động phủ này!

Khí tức đó chính là khí tức của Tiên Cương đại lục. Hắn ở trong Mộng đạo đi ra đã từng cảm nhận được khí tức này!

Tiên Cương đại lục là một đại lục đã tồn tại từ thời rất xa xưa. Đại lục đó rộng hơn giới nội giới ngoại vô số lần, dù là tu sĩ bước thứ ba muốn đi qua cả đại lục này cũng phải mất một thời gian rất dài.

Tiên Cương đại lục này có thể nói là trời là biên giới, đại địa là vô hạn, là nơi lớn nhất trong vũ trụ hồng hoang!

Ở phía đông của Tiên Cương đại lục có một dải núi non hùng vĩ liên miên không dứt, trong đó có sương mù lượn lờ, tiên khí dư dật khắp nơi chim ca hoa nở, tiên thú bay múa.

Dãy núi này lớn hơn Côn Hư rất nhiều, đưa mắt nhìn lại căn bản là không thấy đầu thấy cuối. Nhưng dù là như vậy thì nó nếu so với Tiên Cương đại lục thì cũng chỉ giống như một con sóng trên biển cả mênh mông mà thôi.

Bên trong dãy núi này có một ngọn núi xuyên thẳng tận trời cao, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời. Chiều cao của nó nhìn gần giống như là vô hạn, nhưng từ xa nhìn lại thì cũng chỉ là một ngọn núi mà thôi!

Trên ngọn núi này có một tòa cung điện khổng lồ. Nơi này là một phân tông của một tông phái trên Tiên Cương đại lục. Tông phái này tên là Quy Nhất tông!

tông phái này trên Tiên Cương đại lục cùng Thất Đạo Tông cũng không phải là một tông phái lớn!

Giờ phút này trong sơn môn của Quy Nhất tông, trên sân rộng của đại điện có một cái chuông lớn đang lơ lửng trên bầu trời. Chuông này lớn chừng ngàn trượng, từ xa nhìn lại trông cực kỳ trang nghiêm.

Nhưng vào lúc này, chiếc chuông đột nhiên chấn động coong một tiếng liền vang vọng khắp phân tông. Trong tiếng chuông này, mấy đạo cầu vồng liền từ cung điện xa xa gào thét lao tới.

Trong tích tắc mấy người này đã tới gần. Chỉ thấy chiếc chuông lớn này tuôn ra một luồng huyết quang kinh thiên. Huyết quang này rất chói mắt, trong nháy mắt khi xuất hiện tại Tiên Cương đại lục liền tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Giống như ánh sáng này đã rời Tiên Cương đại lục lâu lắm rồi, lúc này nó đã một lần nữa trở về!

Trong huyết quang là một mũi kiếm đỏ đậm xuất hiện trên chiếc chuông! Nó xuyên thấu ba tấc. Huyết quang kinh thiên chính là từ trong đó lan ra!

-Kiếm của Diệp Mịch!!

Trong mấy đạo thân ảnh vừa tới có một người nhanh hơn, trong nháy mắt tới gần liền hiện ra là một nam tử trung niên. Hắn mặc một đạo bào kỳ dị, hai mắt bừng sáng, tu vi đạt Không Huyền đỉnh phong tỏa ra.

cũng trong tu vi Không Huyền này mơ hồ lộ ra một tia huyền kiếp lực, hiển nhiên là người này không biết đã vượt qua mấy lần huyền kiếp!

Theo sau hắn là mấy đạo cầu vồng khác, hóa thành tám người. Bọn họ đứng ở đây, ánh mắt

nhìn vào chiếc chuông, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào mũi kiếm lộ ra ba tấc!

Trong ánh mắt của bọn họ, lưỡi kiếm kia chậm rãi thu lại, huyết quang lóe lên rồi từ từ biến mất trên chiếc chuông, chỉ để lại một vết kiếm tồn tại vĩnh hằng!

Mọi người trầm mặc, lạnh lùng nhìn chiếc chuông, hoàn toàn yên tĩnh.

-Chưởng môn sư huynh, có phải là cần mở Đông Đan chung này ra không...

Một người chậm rãi mở miệng nói.

-Tạm thời không nên. Năm đó Mã sư huynh trước khi dẫn người đi đã từng nói, chuông này không thể mở ra, hắn phải tự mình trở về! Huyết kiếm của Diệp Mịch, xem ra lời đồn Diệp Mịch đã bị Thất Đạo Tông dẫn vào động phủ là thật rồi.

-Thất Thải Tiên Tôn từ bỏ đạo lữ, phong tỏa Thất Đạo Tông, muốn đạt được bảo vật cực kỳ quý trọng, Mã sư huynh năm đó nghiên cứu rất lâu mới lấy chí bảo của Quy Nhất tông chúng ta mở ra một thông đạo thông tới động phủ này. Với thủ đoạn và tu vi của Mã sư huynh, chúng ta không nên lo lắng!

Bên trong cánh cửa đá kỳ dị của thông đạo huyết kiếm bị cuốn đi. Nguyên thần của Vương Lâm mang theo rung động, trong lực lượng bài xích bị cuốn về phía sau năm mươi trượng. Nguyên thần hắn dung nhập vào trong cơ thể, cầm lấy huyết kiếm, thân thể nhanh chóng lui lại, trong nháy mắt đã ở bên ngoài cánh cửa đá trăm trượng. Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy, xanh mét một màu, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá, trái tim đập thình thịch.

Tu vi toàn thân hắn nhanh chóng vận chuyển, cảnh giác tới cực điểm.

Cảm giác miệng khô lưỡi đắng tràn ngập trong miệng hắn. Hồi lâu sau, thấy cánh cửa đá không có chút biến hóa gì, Vương Lâm lúc này mới thở phào một hơi.

-Tiên Cương đại lục!! Bên ngoài cánh cửa đá này không ngờ lại là Tiên Cương đại lục!!

Vương Lâm nhìn lại thông đạo bốn phía một lần nữa, ánh mắt lộ vẻ minh ngộ.

-Ta đã hiểu rồi...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1682 Người từ bên ngoài tới

-Cửa này ta vốn tưởng là đại môn của động phủ của Thất Thải Tiên Tôn...nhưng hiển nhiên hết thảy không phải như vậy. Nơi này không phải đại môn mà là một cái thông đạo bị người khác mở ra!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá cách đó trăm trượng thần sắc âm trầm, thân thể lùi lại phía sau.

Sau khi hắn lùi lại, bốn phía thông đạo có hàng loạt những quả trứng Văn thú, phát ra huỳnh quang lúc sáng lúc tối, trông vô cùng quỷ dị.

-Thông đạo này vốn không tồn tại. Nó được người ta mở ra, trực tiếp đi vào trong động phủ của Thất Thải Tiên Tôn....rốt cục là ai đã mở ra thông đạo tiến vào nơi này...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên đầu óc cấp tốc vận chuyển, sắp xếp lại những chuyện hắn đã biết, dùng những manh mối này để lần ra một chút dấu vết.

Thông qua những dấu vết đó, Vương Lâm tính toán ra chân tướng của hàng vạn vạn năm trước!

-Rốt cục là ai...là người điên sao.... cũng có thể là những người khác...

Vương Lâm vừa lui lại phía sau, trong nháy mắt đã tới chỗ Văn thú đang thôn phệ. Văn thú lúc này không biết trong lòng Vương Lâm đang chấn động, vẫn ở nơi này không ngừng cắn nuốt, vui vẻ không ngừng, kim quang trên cơ thể lóe lên, đang từ từ tiêu hóa.

Ngay lúc Vương Lâm tới tận mép cái khe, đang định rời khỏi nơi này thì đột nhiên bước chân hắn sững lại. Hắn ngẩng phắt đầu nhìn về phía xa xa, trong óc chợt ầm ầm như có tia chớp lóe lên. Hắn đã nhớ ra một việc!

-Tại Thiểm Lôi tộc của Thái cổ Tinh Thần ta đã biết trước đó có một nhóm người thần bí

xuất hiện. Bọn họ ăn mặc kỳ dị, sử dụng thần thông vào pháp bảo chưa từng có...mà ta khi hấp thu lôi đình bất diệt của Thiểm Lôi tộc cũng đã từng nhìn thấy ký ức của nó, mơ hồ thấy được thân ảnh của đám người kia....

Còn có Côn Cực Tiên. Cây roi này chính là pháp bảo của nhóm người này. Năm đó ta đã từng suy đoán, muốn đi tới Ngũ Hành tinh tìm Nạp Đa! Thủ lĩnh của đám người kia tướng mạo không ngờ lại giống Nạp Đa như đúc!

Mà Thiểm Lôi tộc này lại nói đám tu sĩ thần bí đó thuộc về ngoại tinh thần. Trong thiên địa này làm gì có cái gọi là ngoại tinh thần. Bọn họ rõ ràng là tu sĩ từ Tiên Cương đại lục bên ngoài động phủ tới!

Hai mắt Vương Lâm sáng chói. Đầu óc hắn không ngừng phân tích suy diễn, dần dần hiện ra suy đoán.

Hắn không hề nghe được lời nói của đám người trong Quy Nhất tông kia. Nhưng giờ phút này Vương Lâm suy diễn lại dần dần lục lọi ra được chân tướng. Trong lòng hắn đã có một suy đoán lớn mật!

-Thất Thải Tiên Tôn của Thất Đạo Tông, người này năm đó đạt được thiên đạo liền từ bỏ đạo lữ, phong tỏa Thất Đạo Tông, ở bên trong động phủ của bản thân tìm hiểu thiên đạo, hoàn toàn phong kín động phủ.

Nhưng hành vi này của hắn lại khiến cho người ngoài đoán ra. Vì vậy một ngày nào đó, một tông phái khác trên Tiên Cương đại lục mới có hạng người thiên tư kinh người, dùng một loại phương pháp đặc thù mở ra thông đạo trực tiếp vào trong động phủ của Thất Thải Tiên Tôn!

Nhờ có thông đạo này mà bọn họ tới được đây!

Nhóm người này chính là đám tu sĩ thần bí trong lời nói của Thiểm Lôi tộc! Bọn họ xuất hiện sớm nhất không phải ở Thái cổ Tinh Thần mà là ở

Phong Tiên giới!! Nhưng bọn hắn xuất hiện lại không khiến cho Phong Tiên giới phát hiện chút nào!

Bọn họ phong kín thông đạo này một lần nữa, rời khỏi Phong Tiên giới. Có lẽ họ tìm kiếm ở giới nội một phen, cuối cùng còn đi ra khỏi Phong Giới Đại Trận, tới giới ngoại!

Từ đó về sau vô số năm, bọn họ ẩn nhẫn đi....rất lâu sau, tứ đại tiên giới sụp đổ, cái khe này có lẽ bị sự sụp đổ lan tới, hơn nữa thông đạo lại không yên nên mới mở ra đường thông tới một địa phương khác. Cuối cùng từ địa phương này không biết tại sao lại đưa tới một đám Văn thú!

Đàn Văn thú này sinh sôi nảy nở trong thông đạo, lại cũng vạch phong ấn ra mà tiến vào bên trong Phong Tiên giới, chiếm cứ nơi này!

Trong đầu Vương Lâm hiện lên một bức họa. Toàn bộ hình ảnh đó đều là hư ảo, do hắn tưởng tượng ra. Hắn nhìn về phía cuối thông đạo, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

-Đây có lẽ là lần thứ hai cái khe này bị mở ra!

Nhưng hiển nhiên nhóm người này hiện giờ vẫn đang ở bên trong động phủ. Bọn họ không rời đi. Nếu không thì chắc chắn cánh cửa đá này vào thông đạo sẽ không còn tồn tại nữa bị họ hoàn toàn phong kín, xóa đi hết thảy dấu vết....

Bọn họ nếu không rời đi thì bọn họ ở đâu! ở Ngũ Hành tinh sao! Bọn họ có thể chưa tìm thấy vật họ muốn tìm, có lẽ bọn họ cũng muốn thứ mà đạo nhân bảy màu và chiến lão quỷ tìm kiếm!

Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau! Nhóm người này chắc đang mang ý định ôm cây đợi thỏ!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, tay phải hướng về phía Văn thú chụp một cái, mang theo nó rời khỏi cái khe này.

Nhưng hai mắt Văn thú lộ vẻ không muốn, nhìn về đám trứng Văn thú này rít lên một tiếng với Vương Lâm.

Vương Lâm xoay người, nhìn đám trứng Văn thú cả trăm vạn này, ánh mắt lóe lên, tay phải hướng về phía thông đạo vung lên một cái. Lập tức cuồng phong gào thét tràn tới, cuốn toàn bộ đám trứng này khiến chúng tiêu tán, bị Vương Lâm thu hết vào trong không gian trữ vật.

Văn vương hoan hỉ rít lên, lúc này không còn lưu luyến chút nào, đi theo Vương Lâm bay ra khỏi cái khe. Bên ngoài cái khe, tiếng gió vẫn nức nở gào thét trong Phong Tiên giới. Bốn phía tràn ngập sương mù.

Vương Lâm đứng bên cạnh cái khe hai tay giơ lên bắt quyết, hướng vào phía trong hợp lại thật mạnh. Chỉ thấy mép cái khe trực tiếp chấn động,

chậm rãi di chuyển vào phía trong. Không bao lâu sau, dưới thần thông của Vương Lâm, cái khe liền khép lại.

Phong kín cái khe xong, hai tay Vương Lâm bắt quyết, bên tay phải lập tức mơ hồ, biến ảo ra một đám cấm chế, không ngừng rơi lên cái khe tầng tầng phong ấn. Trong nháy mắt đã có vô số cấm chế bao phủ nơi này.

Làm xong mọi chuyện, Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, lại còn hơi lo lắng. Tay phải hắn chụp vào hư không một cái. Lập tức thiên địa ầm vang. Đại lục sinh trưởng ra cổ Tức Diệp mà hắn lấy được trong vùng đất cổ mộ bất ngờ xuất hiện.

Trên đại lục này còn có rất nhiều cái cây khô héo, chỉ là trong đó còn có rất nhiều cổ Tức Diệp đã sinh ra. Cổ Tức Diệp này ba năm trước khi Vương Lâm ở viễn cổ tiên vực hấp thu lực lượng của những pho tượng của tam tộc cổ liền đưa vào, trải qua ba năm liền từ từ sinh ra.

Vung lên một cái, mấy chục lá cây hóa thành cổ Tức Diệp đầy đủ bay ra, xoay tròn trong tay Vương Lâm, bị hắn điểm một cái, đồng loạt dán lên bên trên vết nứt, phong ấn nó một lần nữa!

Làm xong mọi chuyện, Vương Lâm thu hồi đám cổ Tức Diệp còn lại, đem đại lục có cái đầu lâu thu vào trong không gian trữ vật, mang theo Văn thú từng bước rời khỏi đám sương mù này.

Cái khe từ từ tiêu tán, sương mù bốn phía cũng dần dần mỏng đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Đứng giữa bầu trời, Vương Lâm cúi đầu nhìn Phong Tiên giới phía dưới, thần thức tản ra bao phủ khoảng không vô tận, khiến Phong Tiên giới biến ảo ra toàn bộ trong tâm thần.

Sự sụp đổ của Phong Tiên giới cũng không phải là không thể nghịch chuyển. Bởi vì có Văn

thú tồn tại khiến cho những mảnh đại địa ở nơi này được bảo tồn rất đầy đủ. Điểm này so với Vũ Tiên Giới và Lôi tiên giới thì tốt hơn rất nhiều.

về phần Thiểm Giới Vương Lâm chưa từng đi qua, cho nên không biết biến hóa bên trong nó.

-Lợi dụng Phong Tiên giới này làm gốc rễ là tốt nhất. Thiểm Giới nếu có thể bảo tồn tốt hơn thì cũng sẽ được dung nhập vào!

Vương Lâm hít sâu một hơi hai tay giơ lên, tu vi Không Linh trung kỳ mênh mông tràn ra, cùng với sự khuếch tán của thần thức liền hoàn toàn bao trùm cả Phong Tiên giới này.

Những mảnh đại lục nhỏ của Phong Tiên giới lúc này trong tích tắc liền ầm ầm run rẩy. Hình như có một luồng lực lượng vô hình thúc dục khiến những mảnh đại lục này đã bị tách ra từ rất lâu lúc này hướng về phía trung tâm ngưng tụ lại!

Rất nhiều đại lục chấn động, thiên địa ầm vang. Ngay cả gió lốc vô tận cũng bắt đầu sụp đổ. Những con Văn thú đã sống rất lâu trong Phong Tiên giới này đồng loạt bay lên mang theo vẻ hoảng sợ và dữ tợn mờ mịt nhìn về bốn phía.

-Ngưng!

Mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay, rống lớn một tiếng. Hắn giơ hai tay nhấn mạnh một cái. Với tu vi hôm nay của Vương Lâm, hắn có thể làm được điểm này, hắn có thể khiến nhiều mảnh đại lục trong Phong Tiên giới một lần nữa dung hợp!

Không Linh trung kỳ dù là ở trong bước thứ ba cũng có thể coi là một tồn tại trên cao, cả giới nội vào giới ngoại cũng đều có rất ít!

Mặt đất không ngừng run rẩy, chậm rãi di động, ầm ầm vang lên tiếng động kinh thiên. Giờ phút này nếu đưa mắt nhìn lại, Phong Tiên giới này giống như một tấm gương đã bị nghiền nát đang từ từ hợp lại, cuối cùng hoàn toàn ngưng tụ với nhau.

Trong tích tắc khi chúng ngưng tụ lại một đại lục đầy đủ bất ngờ xuất hiện!

Gió trên bầu trời trong thời gian ngắn liền sụp đổ, không còn chút nào. Vô số Văn thú lúc này

run rẩy. Chúng cảm nhận được khí tức của Vương Lâm, cũng cảm nhận được tu vi cường đại tới mức khiến chúng sợ hãi của hắn.

Đám Văn thú này trong trăm năm qua đã bị Văn vương giết chóc rất nhiều. Nhất là những Văn thú cường đại lại đều bị tử vong trong những năm đó. Đám Văn thú còn lại này căn bản là không thể tạo nên sóng gió gì.

Ngưng tụ lại Phong Tiên giới một lần nữa thân thể Vương Lâm bước từng bước lên đại lục kia, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, nguyên thần tản ra, sau khi dung hợp với mặt đất liền điều khiển mảnh đại lục này gào thét lao về phía trước.

Tiếng ầm ầm vang vọng. Vương Lâm khống chế cả Phong Tiên giới này mạnh mẽ mang ra ngoài thiên địa vốn đang tồn tại, xuất hiện bên trong tinh không của Vân Hải tinh vực! Từ xa nhìn lại, khối đại lục trong tinh không này tỏa ra tiên khí mênh mông. Luồng tiên khí này hoàn toàn bất đồng với khí tức của Tiên Cương đại lục. Nó là khí tức do hương hỏa tỏa ra. Nó là tiên khí thuộc về động phủ này!

Năm đó Phong Tôn tạo ra tứ đại tiên giới vốn là để ngưng tụ hương hỏa, cho nên tứ đại tiên vực cũng bất đồng với những đại lục tầm thường khác.

Văn thú đều ở trên đại lục này, bị uy áp của Vương Lâm bao phủ không thể bay ra, chỉ có thể run rẩy nằm trên mặt đất, đi theo đại lục này.

Tinh không ầm vang. Vương Lâm ngồi khoanh chân trên đại lục này, cho dù nhắm hai mắt nhưng thần thức của hắn vẫn điều khiển đại lục này tiến thẳng tới Triệu Hà. Hắn muốn tới Thiểm Giới!

Thiểm Giới là tiên giới duy nhất mà Vương Lâm chưa từng đi qua. Nơi này tồn tại vô số ánh sáng chói mắt, giống như ngân hà, Chiếu rọi cực kỳ huyễn lệ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1683 Tiến bước nghịch tiên

Tinh không vang vọng tiếng gào thét! Tiếng gió rít liên miên, càng ngày càng tăng mạnh. Dưới sự điều khiển của Vương Lâm Phong Tiên giới khổng lồ kia trong tiếng ầm vang lao khỏi Vân Hải tinh vực, tiến vào trong Triệu Hà!

Sau khi thu lại Triệu Hà, một số ít tu sĩ La Thiên vốn ở Triệu Hà đều ở trong ba năm này trở về quê quán. Nơi này là nơi các nàng quen thuộc. ở nơi này các nàng có thể chữa thương tốt hơn.

Thiểm Giới ở Triệu Hà cùng các tinh vực khác bất đồng. Cửa vào của nó hoàn toàn mở ra, chỉ cần đi sâu vào bên trong phía bắc của Triệu Hà là có thể thấy được một giải sáng như ngân hà trong tinh không.

Ngân hà đó chính là Thiểm Giới!

Vương Lâm đã từng mấy lần tới Triệu Hà nhưng mỗi lần đến và đi đều vội vã. Ngân hà trong tinh không này hắn đã từng thấy, biết đó là Thiểm Giới nhưng không bước vào.

Lần này hắn tới đây, Phong Tiên giới ầm ầm tới gần vừa mới xuất hiện trong Triệu Hà liền tạo ra rất nhiều sóng gợn hình thành uy áp tràn ra.

Ở phía bắc của Triệu Hà, Phong Tiên giới chậm rãi dừng lại. Vương Lâm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Thiểm Giới, cất bước đi từng bước về phía trước. Trong thời gian ngắn hắn đã bước vào trong ngân hà kia.

Ngân hà nọ từ xa nhìn lại chứa rất nhiều mảnh đại lục nhỏ, trên đó lan ra ánh sáng, hợp thành cả dải ngân hà.

Ba ngày sau khi Vương Lâm bước vào trong Thiểm Giới, thân ảnh hắn đi ra lộ vẻ hơi uể oải. Trong nháy mắt hắn đi ra, tay phải liền vung về phía sau. Chỉ thấy cả dải ngân hà liền chấn động, lao thẳng tới đại lục của Phong Tiên giới, vờn quanh bốn phía đại lục này chậm rãi xoay

tròn.

Xoay tròn quanh đó đại lục Phong Tiên giới liền bị ánh sáng của ngân hà bao phủ, từ xa nhìn lại rất đẹp mắt.

-Thiểm Giới đã bị hủy dệt không thể cứu vãn nổi, chỉ còn có thể làm ngân hà bảo vệ cho tiên giới trong tương lai.

Vương Lâm thầm than, điều khiển Phong Tiên giới và ngân hà kia rời đi.

Nơi thứ ba hắn muốn tới là Lôi tiên giới của La Thiên Tinh Vực!

Đối với Lôi Tiên Giới, Vương Lâm rất quen thuộc. Nơi đó là có nhiều chỗ đã từng có thân ảnh của hắn. Qua không bao lâu đại lục khổng lồ của Phong Tiên giới có ngân hà vờn quanh liền xuất hiện trong La Thiên Tinh Vực.

Chúng xuất hiện, uy áp và sóng gợn tỏa ra khiến các tu sĩ đang chữa thương trong La Thiên Tinh Vực chú ý, một số tu sĩ còn tản thần thức ra xem xét, vừa nhìn thấy tâm thần liền chấn động.

Ở cửa vào của Lôi Tiên Giới, lôi đình tồn tại từ thời cổ đại đã biến mất từ lâu bị Vương Lâm năm đó hấp dẫn đi. Giờ phút này hắn không chút do dự, đứng dậy tiến vào bên trong Lôi Tiên Giới.

Lôi tiên giới sụp đổ lại có tính hủy diệt, những đại lục bên trong đó đã bị Viêm Lôi Tử lấy đi không ít, hơn nữa sau một loạt chuyện xảy ra cũng không còn nhiều lắm.

Cả Lôi tiên giới thoạt nhìn giống như một đống đổ nát, cực kỳ hoang vu. Nơi này không yên bình mà giống như có thể sụp đổ trong phạm vi lớn một lần nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, một hồi sau Vương Lâm thầm than.

-Nơi này cũng không thể dùng được. Lôi tiên giới đã bị phế rồi.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm lắc đầu thu hồi thần thức, xoay người rời đi.

Ngay trong tích tắc khi hắn rời đi, sâu trong Lôi Tiên Giới, chiến lão quỷ ở chỗ của mình hai mắt lóe sáng. Vương Lâm không phát hiện ra sự tồn tại của hắn nhưng hắn lại có thể thấy được Vương Lâm.

-Muốn tái tạo tứ đại tiên vực...hắn rốt cục biết được bao nhiêu rồi...hắn rốt cục có phải là người thứ ba hay không...

chiến lão quỷ trầm ngâm, không ngăn cản Vương Lâm rời đi.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm rời khỏi Lôi Tiên Giới, hai mắt hắn lóe lên tia sáng không thể tra xét nổi. Vừa rồi thần thức của hắn bao phủ cả Lôi Tiên Giới, hắn đúng là không thể nhận thấy được chiến lão quỷ nhưng hạt châu Thiên Nghịch trong cơ thể hắn lại lóe lên, chấn động mạnh, không biết vì sao lại đưa ra một luồng lực lượng kỳ dị. Nương theo lực lượng này, Vương Lâm trong khoảnh khắc có thể nhận thấy sâu trong Lôi Tiên Giới, chiến lão quỷ đang nhìn mình!

Vương Lâm không coi thường vọng động mà dấu diếm rời đi.

-Hóa ra hắn vẫn luôn ẩn thế ở nơi này!!

rời khỏi Lôi Tiên Giới, Vương Lâm triển khai toàn bộ tốc độ đi tới tiên giới cuối cùng, Côn Hư Vũ giới!

Sau mấy ngày, tại nơi tứ đại tiên giới tiếp giáp nhau, Vương Lâm đứng trong tinh không. Hắn trong không tới nửa tháng đã đi qua tứ đại tiên giới, sưu tầm đủ loại tài nguyên, có thể hoàn toàn ngưng tụ tiên giới.

Nhìn tinh không Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Nửa ngày sau hắn mở bừng đôi mắt, hai tay bắt quyết hướng về tinh không điểm một cái!

-Lấy đại lục của Phong Tiên giới làm căn cơ, thành đại lục của tân tiên giới!

Lời này vừa dứt, đại lục của Phong Tiên giới được ngưng tụ lại từ phía sau Vương Lâm gào thét lao ra, hướng về phía tay hắn chỉ mà ầm ầm trôi tới từng trận uy áp khuếch tán ra, tiên khí lượn lờ.

Vị trí của nó đúng là nơi tứ đại tinh vực giao nhau. Nếu bắt nó chia làm bốn phần thì tứ đại tinh vực sẽ tăng lên hai phần.

-Tân tiên giới này không lớn, lấy bụi bặm của Vũ Giới vỡ ra để bù đắp khiến giới này khuếch trương!

Vương Lâm lại vung hai tay lên, không gian trữ vật biến ảo ra phía sau. Lập tức từ trong đó có vô tận bụi bặm từ Vũ Giới được hắn sưu tập bay ra.

Bụi bặm này vừa xuất hiện liền lập tức dung nhập trên đại lục của Phong Tiên giới, che trời phủ đất, khiến cho đại lục này hình như có thêm một tầng đất đai cực kỳ dày.

Đúng lúc này, Vương Lâm trực tiếp giơ tay phải lên, năm ngón tay hướng lên trời, hai mắt bừng sáng. Chỉ thấy trong tinh không có một Chưởng ấn khổng lồ hiện ra.

Chưởng ấn này chính là thần thông Dịch Linh Ấn của Vương Lâm!

Ấn này vừa xuất hiện liền được Vương Lâm điều khiển hướng về đại lục nhấn một cái, khí thế mạnh mẽ nhưng không có lực lượng hủy diệt mà chỉ nương theo uy áp của Dịch Linh Ấn khiến cho bụi bặm vô tận trên đại lục ngưng tụ lại, càng khiến cho đại lục này chấn động mà bành trướng ra.

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp không gian. Từ từ, đại lục này lớn dần lên, từ xa trông lại đã vô cùng khổng lồ!

-Ngân hà Thiểm Giới trở thành tầng bảo vệ cho tân tiên giới. Lấy ngân hà chia tiên phàm, khiến cho dưới tu sĩ Hóa Thần không thể đi vào, đây là quy tắc!

Tay áo Vương Lâm vung lên. Chỉ thấy Thiểm Giới gào thét lao tới, vờn quanh bốn phía hoàn toàn vây lại, sau đó tỏa ra ánh sáng ngập tràn.

Dưới ánh sáng này, tân tiên giới tự thành một thế giới!

-Vô Danh Chuyển Luân trận lấy tân tiên giới làm trung tâm, thu hút ra khí tức của Thái cổ Tinh Thần!

Vương Lâm cắn chót lưỡi, phun một ngụm nguyên thần tinh huyết rơi lên trên ngân hà đang vờn quanh tiên giới.

Máu tươi này hạ xuống liền bao phủ Vô Danh Chuyển Luân trận chợt chuyển động. Chỉ thấy

trên bầu trời tân tiên giới lập tức xuất hiện một hư ảnh Vô Danh Chuyển Luân trận. Hư ảnh này lơ lửng trên đại lục, chậm rãi chuyển động, không ngừng hấp thu khí tức từ Thái cổ Tinh Thần tới, dũng mãnh tiến vào bên trong đại lục của tân tiên giới.

-Giới này đã thành, nhưng chỉ mới là hình dạng ban đầu, biến hóa của ngày sau không cần ta phải ra tay nữa...lúc này chỉ còn làm một chuyện cuối cùng đó là dung hợp tất cả hồn phách tu chân tinh trong tứ đại tinh vực với tiên giới. Làm như thế có thể khiến cho phàm nhân sinh ra trong giới nội, sau khi đột phá Hóa Thần liền có thể được tiếp dẫn phi thăng tiên giới!

Vương Lâm trầm mặc khoanh chân ngồi xuống, lơ lửng trên Vô Danh Chuyển Luân trận hư ảo trên bầu trời tân tiên giới, nhắm hai mắt lại. Nguyên thần của hắn nhảy khỏi mi tâm, chấn động một cái liền hóa thành nhiều phần, hướng về bốn phía lao đi.

Cùng lúc đó, những hành động nửa tháng này của Vương Lâm đã khiến tu sĩ giới nội biết. Dưới sự dẫn đầu của Thanh Lâm bọn họ liền nhận được truyền âm của Vương Lâm, trong lúc Vương Lâm ngưng tụ tân tiên giới, mấy vạn tu sĩ còn sót lại của giới nội đều tản ra đi vào trong tứ đại tinh vực, tới mỗi một tu chân tinh có đại lục có thể xuất hiện sinh linh.

Tân tiên giới ngưng tụ không phải là chuyện của mình Vương Lâm. Hắn muốn làm chỉ là sáng tạo ra hình dạng cơ bản của tân tiên giới. Điểm này kỳ thật đám người Hồng Sam Tử cũng có thể làm được. Chỉ là sau khi chiến đấu họ còn phải dưỡng thương, cũng không biết bí ẩn của động phủ này nên không thể thấy xa được.

Chỉ có Vương Lâm sau khi biết được hết thảy mới hiểu được hai chữ đảm đương, liền muốn làm một loạt chuyện! Vương Lâm biết trận chiến với Thái cổ Tinh Thần giới ngoại có lẽ còn chưa chấm dứt. Nhưng trên thực tế, đối với giới nội mà nói, một khảo nghiệm lớn hơn cũng sắp xảy ra.

Lần khảo nghiệm này nếu cuối cùng hắn thắng thì sẽ thuận lợi mang những người này rời khỏi động phủ. Còn nếu không thì tất cả tu sĩ trong động phủ sẽ tử vong toàn bộ, sinh linh bị hủy diệt, tất cả sau mấy ngàn vạn năm nữa sẽ lại được thiên đạo sinh sôi ra. Lần này những sinh

linh được sinh ra sẽ lại bắt đầu một vòng luân hồi mới.

Có lẽ vào một ngày nào đó, cũng sẽ có một đứa trẻ tên là Vương Lâm được sinh ra.

Mấy vạn tu sĩ giới nội trong thời gian nửa tháng này thân ảnh xuất hiện khắp tứ đại tinh vực. Từng khối tinh hồn đều được bọn họ rút ra một chút, sau đó đi tới tu chân tinh khác.

Cho tới một tháng cuối cùng của ba năm, mấy vạn tu sĩ giới nội đồng loạt trở về. Bọn họ dâng tất cả tu chân tinh hồn thu hoạch được, dung hợp với tân tiên giới làm một.

Sau khi lần lượt dung hợp, sau khi tu sĩ cuối cùng trở về, tân tiên giới hoàn toàn dung hợp với tất cả tinh hồn của các tu chân tinh có thể sinh ra sinh linh trong tứ đại tinh vực. Từ nay về sau hễ trên tu chân tinh này xuất hiện tu sĩ, bọn họ sau khi Hóa Thần sẽ được huyết mạch dẫn dắt, phi thăng vào tân tiên giới này.

Làm xong chuyện này, những nguyên thần bị phân ra của Vương Lâm lại trở về cơ thể. Hắn mở đôi mắt, đứng dậy nhìn mấy vạn đạo hữu đang hướng mắt nhìn mình ở bốn phía, ôm quyền vái một cái.

-Vương mỗ lần này ra đi sinh tử không rõ, danh xưng Phong Tôn này từ nay về sau ta không giữ nữa...ba năm bảo vệ, ngưng tụ tân tiên giới chính là chuyện cuối cùng Vương Lâm muốn làm cho giới nội. Sau đây ta muốn đi...nghịch tiên!

Nếu ta thành công thì tiên phá! Nếu ta thất bại thì tử vong! Tư Đồ, nếu ta chết đi, mong ngươi nói chuyện ta đã nói cho ngươi bố cáo toàn thiên hạ, viết thành ngọc giản, trên mỗi một tu chân tinh, trong mỗi một pháp bảo đều có, để lại trong tân tiên giới. Cho dù sau này chúng sinh bị hủy diệt, thì chuyện này cũng không thể để thiên đạo làm cho tiêu tan được, hậu nhân có thể biết tới!!

Vương Lâm ngẩng đầu xoay người bước từng bước về phía xa xa.

Bóng lưng hắn vô cùng cô độc!

Phía sau hắn mấy vạn tu sĩ, kể cả Thanh Lâm, Hồng Sam Tử, Tư Đồ Nam đều hướng về phía Vương Lâm vái một vái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1684 Tiên long hiển đạo

Cường giả là gì, Vương Lâm lúc còn nhỏ không biết. Hắn chỉ biết trẻ con nhà hàng xóm cường tráng hơn mình thì hắn chính là cường giả.

Cái gì là gánh vác trong hơn hai ngàn năm nay Vương Lâm cũng chỉ mới vài năm gần đây là cảm nhận rõ ràng được sức nặng khi phải gánh vác trách nhiệm.

Phong Tôn là cường giả, cũng là sự gánh vác. Một cách xưng hô này theo Vương Lâm thời gian không dài nhưng lại khiến cho Vương Lâm hướng tới một người tu đạo trưởng thành.

Loại trưởng thành này là một loại cảm ngộ trong tâm linh, là một quá trình tự cường.

chỉ có cường giả hiểu được chuyện cần gánh vác mới là cường giả chân chính! Nói như thế có lẽ còn thiếu một chút. Trong cảm thụ của Vương Lâm cường giả trực tiếp nhất chính là phụ thân của mình.

Phụ thân hắn chỉ là một phàm nhân. Khi Vương Lâm còn nhỏ mà nói phụ thân cường tráng. Cùng lúc đó phụ thân gánh vác cả gánh nặng gia đình, đây chính là đảm đương, đây chính là thân ảnh giống như một ngọn núi lớn, cùng với mẫu thân hắn vì hắn mà che chở gió mưa.

Cha còn thì nhà còn.

Đó chính là cường giả!

Vương Lâm tu đạo hơn hai ngàn năm, giờ phút này mới chậm rãi từ hình tượng của phụ thân trong ký ức mà cảm ngộ được rất nhiều suy nghĩ.

Chuyện trong thiên địa thường thường là thế, to lớn hay không đều là do cách nhìn.

Bảo vệ giới nội ba năm, ngưng tụ tân tiên giới, giết chóc vô số, hai tay nhiễm đầy máu tươi. Tất cả những chuyện này Vương Lâm sẽ không hối hận. Hắn không thể quay đầu, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước, lao tới khiến đầu rơi máu chảy, chết đi mới tiêu tan, lao tới cho thiên địa oanh oanh liệt liệt!

Con đường trong tương lai ở dưới chân hắn, càng lúc càng xa.

Y phục trắng tinh giống như một đám tơ liễu không gốc rễ bay trong tinh không, càng mê man, càng uốn lượn, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cuối cùng bị tinh không đen kịt cắn nuốt, không còn chút dấu vết.

Bên ngoài Vô Danh Chuyển Luân trận trong tinh vực, bổn tôn của Vương Lâm khoanh chân ngồi đó, vào ba ngày cuối cùng của ba năm từ

trong thôn nạp mở bừng đôi mắt lạnh giá.

Hắn xoay người nhìn về phía giới nội, ánh mắt cuối cùng nhìn thấy phân thân Vương Lâm mặc bạch y đang tới, bước từng bước trong tinh không, không khiến chút sóng gợn xuất hiện, cũng không có tiếng ầm vang. Nhưng mỗi bước này lại cực kỳ trầm trọng.

Cho tới khi phân thân Vương Lâm tới gần, đứng ở bên cạnh bổn tôn đang ngồi, xoay đầu cùng bổn tôn nhìn lại giới nội phía sau.

Cảnh tượng này giống như một hình ảnh mà nếu có thể bảo tồn xuống sẽ trở thành truyền thuyết. Trong hình ảnh này, trong tinh không, giữa Vô Danh Chuyển Luân trận có hai người giống hệt nhau đang ngồi nhìn về một hướng.

Hồi lâu phân thân xoay đầu lại, hướng về phía bổn tôn đi tới, ánh sáng nhu hòa lóe lên. Phân thân Vương Lâm và bổn tôn dung hợp vang lên những tiếng bùng bùng. Ánh sáng lóe lên, Vương Lâm đang khoanh chân liền đứng dậy, thu hồi ánh mắt nhìn về giới nội, đôi mắt lạnh lùng trực tiếp nhìn vào giới ngoại Thái cổ Tinh Thần.

-Ba ngày cuối cùng, tứ đại chiến tướng của viễn cổ tiên vực giáng trần, trong động phủ giới nội và giới ngoại, bí ẩn cuối cùng sẽ được hé lộ...đáng tiếc là bây giờ ta vẫn còn chưa biết người thứ ba là thứ gì!

Vương Lâm trầm mặc.

-Nhưng mặc kệ là trận chiến cuối cùng này ra sao thì cũng sẽ rất thú vị... Đạo nhân bảy màu, chiến lão quỷ, còn có tứ đại chiến tướng vì muốn làm tiên tôn thức tỉnh, còn có tu sĩ tới từ thông đạo thông tới Tiên Cương đại lục...

Trước cuộc chiến này ta phải tạo nên một hồi hỗn loạn!

Hai mắt Vương Lâm sáng ngời, thân thể nhoáng lên đột nhiên từ trong Vô Danh Chuyển Luân trận hướng về phía Thái cổ Tinh Thần bước tới.

-Hủy diệt viễn cổ tiên vực giới ngoại!

vẻ mặt Vương Lâm mang theo sát khí thân thể bước vào Thái cổ Tinh Thần, thân ảnh liền hóa thành một đạo cầu vồng gào thét, tỏa ra toàn bộ tu vi, tiến thẳng về phía trước.

Hắn không ẩn dấu khí tức, cũng không ẩn dấu thân ảnh mà trực tiếp báo cho giới ngoại biết, Vương Lâm hắn đã tới!

Tinh không ầm vang. Thần thức của Vương Lâm tản ra đám người có tu vi cao thâm trong các bộ lạc của Thái cổ Tinh Thần đều bừng tỉnh. Bọn

họ dù có đang làm chuyện gì thì giờ phút này cũng đều ngẩng phắt đầu nhìn tinh không.

Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng có một luồng khí tức sát lục kinh người đang tiến tới từ giới nội!

Viễn cổ tiên vực của giới ngoại cũng không hiểu lắm. Hắn cũng không mù quáng mà đi tìm kiếm, mà hướng vào sâu trong Thái cổ Tinh Thần lao đi. Hắn dù không biết vị trí cụ thể nhưng hắn chỉ muốn ở nơi này. Ba ngày sau đại chiến giữa viễn cổ tiên vực giới nội và giới ngoại xảy ra, viễn cổ tiên vực của giới nội mở ra hắn sẽ cảm nhận được. Mà lúc đó viễn cổ tiên vực cũng sẽ tỏa ra khí tức!

Trong nháy mắt khi thần thức của Vương Lâm khuếch tán ra, tràn ngập cả Thái cổ Tinh Thần. Chưởng Tôn đang ngồi bên trong cung điện liền nhìn chằm chằm về phía trước, cánh tay khô héo của hắn nắm lại, rất lâu cũng không thấy buông ra

Hắn trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng không thể hạ quyết tâm đi giết Vương Lâm. Hắn đối với Vương Lâm cực kỳ kiêng kỵ. Nếu như lực lượng bắn hai cung của Vương Lâm còn chưa dùng hết thì hắn sẽ không dám ra tay!

Hai năm trước hắn vốn muốn nhân hỗn loạn đánh lên nhưng lại không ngờ Vương Lâm dù ở

trong trận pháp vẫn phát hiện ra, nói một câu khiến hắn phải rút lui.

-Hắn xuất hiện trong Thái cổ Tinh Thần là muốn gây chuyện gì... Chẳng lẽ là muốn khiêu khích dụ dỗ ta đi ra để giết...

Ánh mắt Chưởng Tôn lộ vẻ nghi hoặc. Hắn không thể hiểu nổi Vương Lâm vì sao lại kiêu ngạo xuất hiện trong Thái cổ Tinh Thần.

-Lão phu không tới gần, thử xem hắn làm gì nào!

Chưởng Tôn trầm mặc, ánh mắt lộ vẻ kìm nén. Tu vi của hắn thông thiên, nếu không phải sợ cây cung của Lý Quảng thì sẽ lập tức ra tay giết người.

Cũng ở bên trong Thái cổ Tinh Thần, tại một nơi hắc động do mấy tu chân tinh tạo thành dòng xoáy, giờ phút này ánh sáng bảy màu tràn ngập, ngưng tụ thành thân ảnh của đạo nhân bảy màu. Thần sắc hắn lạnh nhạt, ánh mắt đảo qua phía xa xa, khóe miệng mỉm cười.

-Cây cung của Lý Quảng ở trong tay hắn, tuy là ta làm cho Chưởng Tôn đưa ra nhưng cũng coi như là cơ duyên của hắn. Hắn lúc này tới nơi đây rốt cục là muốn làm gì...người này rất giống chiến lão quỷ, nếu không phải là người thứ ba thì đúng là sự tồn tại kỳ dị trong đám tu sĩ ở động phủ này. Tu sĩ như vậy nếu hắn không phải là người thứ ba thì giết đi thật

đáng tiếc...nhưng người này có sơ hở, cuối cùng nếu không chết thì ta có thể sử dụng!

Đạo nhân bảy màu mỉm cười, thu hồi ánh mắt.

-Huyết trận đã thành, đang tiếp tục tính toán, không bao lâu nữa ta sẽ biết được người thứ ba luân hồi vô số lần rốt cục ở đâu!! Ta tìm ngươi đã vạn vạn năm, rất muốn biết ngươi đã luân hồi tới bây giờ, cuối cùng thành người thế nào!!!

Bên trong Thái cổ Tinh Thần, trên một tu chân tinh có một nữ tử mặc bạch y đang khoanh chân đã tọa. Nữ tử này dung nhan tuyệt mỹ nhưng lại tỏa ra một vẻ băng lạnh vô cùng, nhìn giống như do tuyết hóa thành. Nàng đang ngồi trên đỉnh núi, hai mắt vốn đang nhắm lúc này đột nhiên mở ra.

-Là hắn!

Nữ tử này chính là một trong bát phi của tiên tôn, tam phi!

Nàng không tham dự cuộc chiến giới nội giới ngoại mà năm đó sau khi từ vùng đất cổ mộ đi ra liền ở nơi này chờ đợi điều gì đó.

-Hắn xuất hiện ở nơi này là muốn làm gì...

Cũng trong Thái cổ Tinh Thần, trong một vùng tinh không nào đó có một cái khe khổng lồ. Bên trong cái khe có hương hoa tỏa ra. Ở trong đó thất phi đang ngồi khoanh chân đả tọa.

Giờ phút này thất phi mở hai mắt, lộ ra ánh sáng kỳ dị.

-Hắn muốn làm gì...

Không chỉ có đám người này nghi hoặc về hành động của Vương Lâm mà trong Thái cổ Tinh Thần lúc này, Diệu Âm đạo tôn, Cửu Thiên ma tôn, đám người này đang chữa thương cũng thức tỉnh, nhìn về tinh không xa xa, sắc mặt âm trầm.

Vương Lâm xuất hiện, bởi vì trong tay có cây cung của Lý Quảng khiến bọn họ cảm thấy áp lực.

Hầu như những bậc toàn năng lúc này đều tập trung thần thức ở xa xa quan sát khí tức của Vương Lâm. Bọn họ không hiểu Vương Lâm muốn làm gì, thần sắc rất ngưng trọng.

Dưới đám thần thức này, thân thể Vương Lâm trong tinh không chậm rãi ngừng lại. Giờ phút này hắn đã ở gần trung tâm của Thái cổ Tinh Thần. Nơi này dù là đi tới chỗ nào trong bốn phía hắn cũng có thể tới ngay lập tức.

Thân ảnh dừng lại, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, yên lặng thổ nạp, chờ đợi.

Hành vi của hắn lại càng khiến đám thần thức đang ngưng tụ trong Thái cổ Tinh Thần cảm thấy kinh ngạc.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Ba ngày cuối cùng của năm thứ ba chỉ còn mười hai canh giờ nữa là chấm dứt. Khi mười hai canh giờ cuối cùng qua đi, thế giới trong động phủ nghênh đón

một biến đổi kinh thiên!

Nhưng giờ phút này trừ Vương Lâm ra, không ai phát hiện ra. Dù là đạo nhân bảy màu cùng chiến lão quỷ thì cũng không thể nắm rõ toàn bộ mọi chuyện.

Nếu có thì có lẽ có một người hơi cảm ứng được. Người này ở trong Triệu Hà tinh vực, Vương Lâm ngày đó không tìm thấy. Đó là Thiên Vận Tử vẫn ngồi khoanh chân trên một khối đá!

Ánh mắt Thiên Vận Tử lộ ra ánh sáng kỳ dị, bàn tay không ngừng biến hóa nhanh chóng tính toán, ánh mắt càng ngày càng sáng, lộ vẻ phấn chấn vô cùng.

-Nhanh....cuối cùng chỉ còn mười hai giờ nữa là bắt đầu...

Thân ảnh Vương Lâm vẫn thủy chung không nhúc nhích, chậm rãi thổ nạp, khiến khí tức bản thân ở trạng thái đỉnh phong, cũng trong yên lặng này mà vận chuyển giọt máu do tiên nhân bất diệt thể biến thành trên mi tâm.

Mười một canh giờ, mười, chín...cho tới khi chỉ còn khoảng bốn canh giờ là chấm dứt, ba canh giờ, Vương Lâm đột nhiên mở bừng đôi mắt, ánh mắt lóe sáng.

Trong nháy mắt khi hắn mở mắt, đám người vẫn quan sát Vương Lâm trong Thái cổ Tinh Thần đều chấn động tâm thần, vô cùng nghi hoặc.

-Là hắn....

Vương Lâm quay đầu nhìn về phía tinh không bên phải, thần sắc dần dần trở nên cổ quái.

Phía bên phải Vương Lâm trong tinh không xa xôi lúc này xuất hiện một đám mấy trăm tu sĩ Thái Cổ Tinh Thần đang gào thét lao tới. Đám người này tán loạn, trên mặt không biết vẽ thứ gì, nhìn xanh xanh đỏ đỏ, trông rất kỳ lạ.

Bọn họ vừa đi tới vừa gầm lớn.

-Tiên long hiển đạo, tin theo đạo ta, tránh được tai ương diệt thế, không tin đạo ta, theo chúng sinh mà hủy diệt...tiên long uy võ.... Tiên long uy võ...

-Tiên long hiển đạo, thờ phụng tiên long sẽ được người mang tới tiên giới vô thượng, vĩnh sinh bất hủ...

Lời nói truyền ra, chỉ thấy phía sau mấy trăm tu sĩ này không ngờ lại có cả ngàn tu sĩ. Cùng với họ lao tới là tiếng gầm kinh thiên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1685 Một con rắn

Giữa hai đám tu sĩ này có một đài đá khổng lồ. Đài đá này tỏa ra linh khí nồng đậm, từ xa nhìn lại lớn không dưới ngàn trượng. Đài đá bằng linh thạch lớn tới bậc này thoạt nhìn trông như một trái núi, cực kỳ hiếm thấy.

Vương Lâm từ khi tu đạo tới nay cũng rất ít khi nhìn thấy linh thạch lớn tới mức này. Dù linh thạch đối với hắn đã không còn tác dụng gì nhưng sau khi nhìn thấy thứ này thì vẻ cổ quái trên mặt hắn càng đậm.

Ở trên đài linh thạch này không ngờ lại còn một con rồng toàn thân đỏ chói. Con rồng này thân thể không lớn lười biếng nằm trên đài linh thạch, đôi long nhãn lóe lên ánh sáng, được mấy trăm tu sĩ bốn phía khiêng đi, lúc lại giơ long trảo lên bấu một khối linh thạch trên đài ném vào miệng nhai răng rắc, ánh mắt lộ vẻ rất hưởng thụ.

-Tiên long uy võ...tiên long hiển đạo...

Bên tai truyền tới tiếng hô hào của đám tu sĩ, con rồng này trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

-Hừ ! Nếu không phải bị vây ở chỗ đáng chết đó nhiều năm như vậy thì lão long ta ở trong thế giới động phủ này so với bên ngoài còn hoàn hảo hơn nhiều. Chu Tước đáng chết, tiên tôn đáng chết, còn có cả Chưởng Tôn...may mắn là ta đã trốn thoát. Hiện giờ đây mới là cuộc sống lý tưởng của ta... Thật là tốt, cuộc sống thật tươi đẹp...làm ta không khỏi nhớ tới khúc nhạc ở quê nhà, không nhịn được muốn hát to lên...

Con hồng long này thần sắc rất đắc ý, long trảo cào một cái, lấy một khối linh thạch ném vào miệng.

-Cô em rồng dưới Phi Tuyết Sơn các nàng có biết ta nhớ nhung, đôi râu dài của nàng, thân

thể nổi bật của nàng, còn cả đôi mắt câu hồn...

Con rồng đỏ này đang rất cao hứng, vừa nhai linh thạch vừa rên rỉ.

Cùng lúc này, long vĩ cũng vung vẩy theo tiết tấu, vỗ lên đài linh thạch, phát ra tiếng ầm ầm không ngừng. Hơn ngàn tu sĩ bốn phía thần sắc lộ vẻ bất đắc dĩ. Giọng hát này bọn họ nghe mà cảm thấy rất thê lương, chẳng chút êm tai. Mỗi khi tới lúc này, bọn họ chỉ còn cách lớn tiếng hô uy vũ, lấy cách này để triệt tiêu giọng ca đáng sợ kia.

-Tiên long hiển đạo...tiên long uy vũ...

Con rồng đỏ này chính là huyết viêm long ở vùng đất Điên Lạc được Chu Tước đời thứ hai thả đi. Con rồng này sớm đã bị Chu Tước bán đứng cho Vương Lâm, nhưng nó chạy quá nhanh, hơn nữa lần đó vùng đất cổ mộ mở ra, Vương Lâm trong thời gian ngắn cũng không có đi tìm con rồng này.

Lúc này thoáng cái đã trải qua trăm năm Vương Lâm hầu như đã quên mất điều này, viêm long đáng thương này đột nhiên lại xuất hiện trong thần thức của hắn.

Trong tích tắc khi hơn một ngàn tu sĩ vây quanh con rồng này đang tiến tới, vốn thần thức của các bậc toàn năng Thái cổ Tinh Thần đang ngưng tụ ở Vương Lâm, theo động tác quay đầu nhìn của hắn liền hướng về phía đó mà ngưng tụ thần thức.

Viêm long nọ đang vừa nhai linh thạch vừa hát, tiếng ca còn đang vang vọng. Nhưng trong nháy mắt, thân thể con rồng này đột nhiên run rẩy, tiếng ca vang dội trong miệng lập tức im bặt.

Nó trừng mắt, đôi mắt lộ vẻ mê man nhưng rất nhanh trở nên kinh ngạc, thân thể run rẩy kịch liệt.

-Quá...bà nội rồng ơi, nơi này sao lại có nhiều thần thức vậy chứ. Đáng chết, bọn họ không có việc gì làm nhàn rỗi thế nào mà lại thả hết thần thức ở chỗ này chứ!!

Sau khi sửng sốt một chút, con rồng ngốc nghếch này gào lên một tiếng nức nở.

-Lui về phía sau, lui về phía sau, mau lui lại!!

Trong tiếng hô này, tâm thần con rồng ngốc run rẩy. Nó vẫn cẩn thận phát triển thế lực của mình, không đi trêu vào nhưng kẻ mà nó cho là không thể chọc, sợ lại bị người ta bắt. Mặc dù khi ra ngoài nhìn có vẻ

kiêu ngạo như vậy nhưng trên thực tế đường đi đều đã được nó lựa chọn cẩn thận, rất cẩn thận.

Con đường này nó đã đi tới mười lần, lần nào cũng không gặp phải chút nguy hiểm nào. Mà nó có một ít thần thông kỳ dị có thể ẩn dấu khí tức, nếu không tận lực tìm kiếm thì cũng rất khó nhận ra nó.

Bình thường nếu gặp phải một số tu sĩ không bằng nó thì con rồng này sẽ đại phát tiên uy, hù dọa đối phương, khiến hắn phải ngoan ngoãn trở thành một trong những thành viên của Tiên long đạo của nó.

Nhưng hôm này nó nghĩ thế nào cũng không ngờ nổi là đang đi tới nửa đường lại đụng phải nhiều thần thức ngưng tụ lại như thế. Dưới đám thần thức này, nó bị hù dọa cho tâm thần run rẩy. Những thần thức nơi này đều cường đại tới mức khiến nó phải nuốt nước bọt ừng ực.

Trái tim rồng đập thình thịch. Viêm long này bay lên, định nhanh chóng bỏ chạy vào tinh không. Nhưng thấy đám môn đồ đang hoảng sợ nghi hoặc nhìn mình, viêm long liền nghĩ lại, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, cẩn thận điều khiển thân thể mình chậm rãi rơi lên trên đài linh thạch, ho khan vài tiếng.

-Bổn tiên long còn có một bình đan dược đang luyện hóa không đi chơi nữa, mau mang ta trở về luyện đan!!

Hơn ngàn tu sĩ ở xung quanh nghe vậy trong lòng dù rất nghi ngờ nhưng cũng nghe theo lệnh nó, lập tức điều chỉnh phương hướng, nâng đài linh thạch khổng lồ kia chậm rãi lùi lại phía sau.

chỉ là đài linh thạch này quá lớn do đó tốc độ rời đi cũng rất thong thả. Viêm long ngồi trên

đài mà trong lòng thầm lo lắng. Nó mơ hồ cảm nhận được một thần thức sau khi ngưng tụ trên thân thể mình liền trở nên nóng rực. Nó lại càng bi ai phát hiện ra là đài linh thạch di động thì thần thức này cũng di động theo, tập trung lên người nó.

-Đáng chết, các người nhanh lên một chút. Còn chậm nữa thì bổn long sẽ nuốt sống các ngươi!

Nói xong nó lại còn hơi lo lắng, bỏ thêm một câu.

-Bình đan dược của ta phi thường trân quý...

Trái tim đang hoảng hốt đập thình thịch, viêm long cũng không dám biểu hiện quá khác thường. Nó đang thầm tính toán, nếu đột nhiên mình bay đi liệu có khiến cho thần thức của người kia biến đổi hay không. Chuyện này không thể vội vàng, phải bình tĩnh, phải tỉnh táo.

-Long tiên, ngươi là long tiên, ngươi phải tỉnh táo... Không có gì đâu, cứ coi như không thấy bọn họ là được...

Con rồng ngốc này không ngừng động viên bản thân, run rẩy giả bộ như không phát hiện ra điều gì. Chẳng qua nó không thật sự am hiểu chuyện này, không giả vờ thì thôi, giả vờ lại càng lộ ra tất cả thần sắc.

Từ từ, bọn họ dần dần đi xa, cho tới mấy vạn trượng cách khỏi nơi đám thần thức ngưng tụ, con rồng ngốc này mới thầm hoan hô, định rời đi.

Giống như đối với bọn họ mà nói, con rồng này chỉ làm một sự xuất hiện ngoài ý muốn, chẳng có chút hứng thú gì với nó. Chuyện này đối với viêm long có thể nói là chuyện vui mừng bất ngờ nhất, quả là tìm sống trong chỗ chết.

Trong lòng nó thầm thở hổn hển hạ quyết tâm từ nay về sau mười ngày không ra khỏi cửa. Mà con đường này nó tuyệt đối sẽ không đi lại. Đường này thật là đáng sợ!

Nó thở phào một cái. Đám tu sĩ trầm mặc nửa ngày, không hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng rất kinh hoàng. Vì để lấy lòng viêm long này, không biết ai mở miệng đầu tiên, rất nhanh toàn

bộ mọi người đều ra sức gầm lên.

-Tiên long hiển đạo, thờ phung đạo ta, tránh được tai ương diệt thế, tiên long uy võ....

-Tiên long hiển đạo, đồ đệ thờ phụng người sẽ được mang tới tiên giới vô thương, tiên long uy võ...

Trong tích tắc khi tiếng nói xuất hiện, một luồng thần thức cường đại đột nhiên từ phía sau gào thét lao tới. Thần thức này lộ ra một uy áp mạnh mẽ tuyệt đối, bao phủ khiến cho viêm long bị dọa tới gần như vỡ mật.

-Uy vũ...uy vũ cái rắm!! Các ngươi câm miệng!!

Viêm long nọ rống to. Trong mắt nó như sắp rơi nước mắt. Vốn tưởng đã thoát khỏi kiếp nạn này rồi, không ngờ lại còn bị các người tự động rống lên, kéo tới một thần thức khiến nó run rẩy.

Lời nói này chính là nó phát minh ra, ngày xưa nghe rất thoải mái. Nhưng giờ phút này nghe thấy lại giống như là tiếng khóc đưa tang, khiến cho viêm long tủi hổ rống giận.

Rống xong, viêm long vội vàng xoay người, vẻ mặt như sắp khóc, hướng về phía sau cuống quít chắp tay thi lễ.

-Ha ha ha quấy rầy, quấy rầy rồi. Ta cũng nên đi. Mấy lời đó đều là lời của kẻ dưới. Tiểu long ta làm gì có gì uy vũ chứ, càng không nói tới tiên hay không tiên. Ta chỉ là một con rắn, đúng...chỉ là một con. ối... chỉ là một con rắn dài hơi giống rồng thôi, ha ha ha ha...

Thân thể viêm long run run ngay cả lời nói cũng trở lên lung tung.

-Ha ha ha không quấy rầy chư vị tiền bối tụ tập ở nơi này nữa. Các người bận rộn như vậy, không cần để ý tới ta, ta có thể tự mình đi rồi... Không cần tiễn đâu...

Viêm long nói chuyện run rẩy, ngay cả đài linh thạch cũng bỏ lại, thân thể bay lên, lập tức vội vàng bỏ chạy về phía sau.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi viêm long lao đi, thân thể nó liền sững lại. Lúc này nó thực sự muốn khóc òa lên rồi. Phía trước nó xuất hiện một thân ảnh mặc bạch y, mái tóc bạc trắng tung bay. Thân thể Vương Lâm từng bước bước ra, trên mặt lộ vẻ như cười như không nhìn viêm long này.

-Là ngươi!!

Viêm long sau khi nhìn rõ hình dáng của Vương Lâm liền sửng sốt. Nếu nó đã bị Chu Tước đời hai gọi là rồng ngốc thì hiển nhiên là có nguyên nhân. Chỉ thấy đôi mắt của nó trợn lên. Trong trí nhớ của nó, tiểu tử kia

yếu tới mức không chịu nổi một kích. Lúc này nó liền quên luôn thần thức vừa khiến nó run rẩy.

-Đáng chết, ngươi cũng dám ngăn cản bổn long sao. Lúc đầu ngươi uống máu của bổn long, hôm nay gặp phải bổn long, bổn long cho ngươi đẹp mặt!

Đôi mắt rồng trợn trừng lên hướng về phía Vương Lâm gào thét. Miệng nó há rộng trực tiếp có ngọn lửa vô tận tràn ra, ầm ầm khuếch tán ra ngoài cơ thể. Từ xa nhìn lại, nó trông như một hỏa cầu khổng lồ. lập tức đem toàn bộ Vương Lâm đang đứng trước người cắn nuốt.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hỏa cầu khổng lồ kia liền ầm một tiếng, trực tiếp vỡ tan ra bốn phía. Vô số ngọn lửa bị cuốn đi, chiếu rọi cả tinh không.

Trong nháy mắt khi hỏa cầu sụp đổ, viêm long phát ra một tiếng kêu sợ hãi thân thể lùi lại, đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ tới cực điểm.

Vương Lâm từ bên trong ngọn lửa đi ra, bước từng bước một. Ngọn lửa đang sụp đổ bốn phía đột nhiên sững lại, trong thời gian ngắn liền ngưng tụ trên tay trái của Vương Lâm hóa thành một ngọn lửa bùng cháy.

-Viêm long...

Thần sắc Vương Lâm như cười như không nhìn viêm long.

-Ta...ta thật ra là một con. ối...

Thân thể viêm long run rẩy. Lúc này nó còn choáng váng, nhớ tới khí tức kinh khủng vừa truyền ra từ trên thân thể đối phương.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1686 Tiểu Hồng

Vừa lui lại phía sau, viêm long này nức nở một tiếng, thi triển toàn lực, thân thể liền tràn ngập ngọn lửa, nương theo đó trong nháy mắt thân thể nhoáng lên một cái, tạo thành tốc độ cực nhanh, vội vàng lui lại phía sau.

Nó bị thần thông tùy ý ngưng tụ ngọn lửa của Vương Lâm dọa phát khiếp. cũng trong nháy mắt này, nó cảm nhận được hỏa bổn nguyên phát ra từ thân thể Vương Lâm.

Mà nó cũng có được hỏa bổn nguyên, chỉ là nếu so với đối phương thì rõ ràng là mỏng manh hơn không ít. Do vậy đối mặt với Vương Lâm, viêm long căn bản là không có chút dũng khí để chiến đấu.

Trong hoảng sợ, viêm long nhanh chóng lui lại phía sau. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt đảo qua viêm long đang bị ngọn lửa bao phủ, tay phải giơ lên vuốt một cái, bóp nát ngọn lửa đang cầm trong tay.

Một luồng sóng nhiệt từ trong lòng bàn tay Vương Lâm lan ra cuồn cuộn tràn tới, hướng về bốn phía cuốn đi. Vương Lâm chưa truy kích mà tay phải bắt một ấn quyết.

Ấn quyết này là Chu Tước đời thứ hai đã dạy hắn để điều khiển viêm long này!

Ấn quyết vừa xuất hiện, viêm long đã rời đi rất xa liền hét thảm một tiếng. Ở mi tâm của nó đột nhiên hiện lên một ấn ký y hệt.

Ấn ký này in rất sâu trong đầu nó, khắc vào cả xương cốt và linh hồn!

-Chu Tước các người đúng là không phải thứ tốt, đau chết ta rồi...nói là thả ta rời đi, không ngờ lại còn có một ấn ký đáng chết...

Ngọn lửa trên thân thể viêm long trực tiếp sụp đổ. Thân thể nó xuất hiện, nhoáng một cái bất ngờ liền dài thành vạn trượng.

Từ xa nhìn lại, thân thể khổng lồ này tự nhiên có một luồng uy áp tràn tới.

Nhưng giờ phút này uy áp đó không thể tạo thành nửa điểm ảnh hưởng tới Vương Lâm. Thân thể viêm long vặn vẹo, nỗi đau đớn trên mi tâm khiến cho đôi mắt rồng không khỏi trào nước mắt.

-Đau quá...ta không trốn nữa. Nhận thua, nhận thua rồi, ngươi muốn thế nào thì làm thế đó, ta không trốn nữa là được...

Tay phải Vương Lâm vung lên, thu hồi ấn quyết, từng bước bước về phía trước, chỉ trong nháy mắt đã đạp lên đỉnh đầu của viêm long. Viêm long đang muốn giãy dụa thì lại nhớ tới cơn đau vừa rồi trên mi tâm, trong sợ hãi thân thể run lên không dám phản kháng. Đôi mắt nó tràn ngập nước mắt, vẻ mặt rất tủi thân.

Nó từ xa nhìn thoáng qua hướng Tiên long tông, nước mắt trong mắt càng nhiều.

-Mất rồi, Tiên long tông của ta...rồng ta không nên đi đường này mới đúng...nếu sớm biết như thế, ôi....

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên đỉnh đầu của viêm long, từng luồng khí tức của hỏa nhiệt từ trong cơ thể viêm long lan ra, vờn quanh thân thể hắn. Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía xa xa, thậm chí tầm mắt cũng bị sóng nhiệt ảnh hưởng làm cho vặn vẹo đi.

Thần thức trong Thái cổ Tinh Thần này ngưng tụ lại cũng thấy cảnh tượng này. Đám thần thức lúc này vẫn ngưng tụ trong tinh không này. Vương Lâm thu phục viêm long này đối với bọn họ mà nói cũng không có gì ngạc nhiên. Viêm long này dù kém thì cũng tương đương với tu sĩ Không Niết sơ kỳ, tuy vậy đối với bọn họ mà nói thì cũng yếu ớt vô cùng.

Nếu đổi lại là trong quá khứ, khi Vương Lâm chưa biết về thế giới trong động phủ này thì hắn có lẽ khi nhìn thấy viêm long này cũng sẽ thu phục, nhưng không ra tay như lôi đình như vừa rồi, không lãng phí nửa điểm thời gian.

Vương Lâm đã từng gặp còn rồng này, thấy nó không giống những yêu thú khác. Nó có thể

nói tiếng người, linh trí cực cao. Điểm này thì dù là u Minh thú cũng không thể bằng được.

Nó tự xưng là tiên long, lại hiểu được việc tạo ra Tiên long tông, nô dịch tu sĩ phục vụ cho nó. Tất cả những điều này đã nói lên chỗ bất phàm của con rồng này!

Điều quan trong nhất chính là trong thân thể con rồng này ẩn ẩn một luồng huyết mạch tiên nhân đang tồn tại. Luồng lực lượng này rất rất nhỏ, nếu không cẩn thận xem xét thì rất khó phát hiện. Nhưng trên mi tâm Vương Lâm có dung nhập giọt máu tươi do tiên nhân bất diệt thể biến thành, có thể mơ hồ nhìn ra dấu vết.

Vương Lâm đứng trên đỉnh đầu khổng lồ của nó, ánh mắt lóe lên, nhìn thân thể viêm long phía dưới.

Một ngày cuối cùng của thời gian ba năm đã sắp trôi qua, chỉ còn ba canh giờ nữa. Ba canh giờ này cũng đủ để Vương Lâm tìm hiểu rõ một chuyện trên người viêm long này.

-Tiên Cương đại lục có phải là cố hương của ngươi không....

Thần thức Vương Lâm bao trùm thân thể viêm long, đột nhiên truyền thần niệm.

Thần sắc Vương Lâm ngẩn ngơ, đôi mắt rồng lớn chớp chớp, vội vàng quay cái đầu to lại.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn con rồng này, tay phải giơ lên. Một luồng khí tức soát hồn liền tràn ngập trên tay phải hắn. Hắn chậm rãi truyền thần niệm vào con viêm long này.

-Với linh trí của ngươi cũng biết tác dụng của thuật trong tay ta rồi. Ta hỏi một lần nữa, ngươi có phải tới từ Tiên Cương đại lục không?

Ánh mắt viêm long nọ lộ vẻ hoảng sợ nhưng không biết vì sao sau khi nhìn lại đám tu sĩ Tiên long tông xong liền lại cắn chặt răng, lắc đầu một lần nữa.

Vương Lâm nhướng mày. Thuật soát hồn hắn không thể thi triển vào lúc này. Nơi này là Thái Cổ Tinh Thần, bốn phía có vô số thần thức đang nhòm ngó. Nếu hắn thi triển thuật soát hồn thì chắc chắn cho đám người đó cơ hội xuất thủ.

Do vậy sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch sau ba canh giờ của hắn.

Ánh mắt lạnh như băng Vương Lâm đơn giản tán đi soát hồn thuật, ném viêm long này vào trong khe trữ vật, tạm gác lại chuyện viễn cổ tiên vực, sau đó sẽ ép hỏi.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn định tán đi soát hồn thuật thì tâm thần lại truyền tới lời cầu khẩn của viêm long.

-Cái kia...có thể cho ta chút mặt mũi không...ngươi xem đám môn đồ đang nhìn ta như vậy. Ngươi phối hợp với ta một chút, cho ta chút mặt mũi, đổi lại ngươi hỏi gì ta sẽ nói nấy, có được không...

Vương Lâm sửng sốt, thần sắc liền trở nên cổ quái, thoáng nhìn con rồng này hồi lâu rồi gật đầu.

Viêm long thấy Vương Lâm đáp ứng liền trở nên vui sướng. Nó nghiêm sắc mặt, thân thể lắc mạnh một cái, cũng trực tiếp từ dưới người Vương Lâm bay lên, lơ lửng trong tinh không.

Hai mắt nó lóe sáng, nhìn có vẻ rất uy nghiêm, một ngón tay rồng khổng lồ chỉ vào Vương Lâm, âm thanh cuồn cuộn vang lên.

-Ngươi muốn gia nhập Tiên long môn của ta phải không. Được rồi, bổn long cũng tha thứ cho việc mạo phạm vừa rồi của ngươi cho ngươi gia nhập Tiên long môn của ta, ối...

Vừa nói chuyện viêm long vừa rất chú ý tới thần sắc của Vương Lâm. Thấy đầu mày Vương Lâm hơi nhíu lại, tâm thần nó run lên, vội vàng nói.

-Ối...cường giả như ngươi gia nhập vào Tiên long môn cũng là phúc khí của chúng ta. Ha ha ha ha. Ngươi làm phó tông chủ đi...

Lời này vừa nói ra, đám tu sĩ vừa bị cảnh tượng lúc trước khiến cho khiếp sợ lúc này đều sửng sốt.

Không đợi đám tu sĩ này kịp phản ứng viêm long xoay đầu, lập tức nhìn về đám tu sĩ này, rống lớn.

-Được lắm các ngươi trở về đi. Bổn tiên long muốn chỉ điểm cho phó tông chủ của các

ngươi tu luyện. Đợi sau khi xong công việc ta sẽ trở về. Các ngươi coi nhà cẩn thận cho ta.

Trong lòng hơn ngàn tu sĩ này còn nhiều nghi hoặc nhưng cũng không dám thể hiện ra, vội vàng tỏ vẻ kính sợ viêm long, ôm quyền cung kính lui lại phía sau hóa thành cầu vồng rời đi.

Cho tới khi toàn bộ đám tu sĩ đã đi xa, vẻ uy nghiêm của viêm long nhất thời biến mất, thay vào đó là vẻ xấu hổ, đang muốn nói chuyện thì Vương Lâm liền bước từng bước về phía trước, đứng trên đầu rồng, cuốn theo nó thoáng một cái về lại chỗ hắn vẫn ngồi khoanh chân lúc trước.

-Chủ nhân, tiểu long đúng là tới từ Tiên Cương đại lục đó. Ngươi có gì cần hỏi xin cứ hỏi, tiểu long cam đoan không dám dấu diếm nửa điểm.

Trong mắt viêm long lộ vẻ muốn lấy lòng, vội vàng truyền thần niệm.

-Ngươi làm sao lại từ Tiên Cương đại lục tới được nơi này.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, ngồi trên người viêm long này.

-Là ta theo chủ nhân trước kia của ta, còn có một tên đáng chết nữa. hừ, chúng ta cùng nhau vào đây. Cái tên đáng chết kia biết ta được chủ nhân tin dùng, trong lòng không phục lắm. Vì thế khi nghe được tin Thất Đạo Tông có bảo vật liền lừa chủ nhân trước kia tới đây...Ta trung thành bảo vệ chủ tất nhiên là ở bên cạnh chủ nhân, thế là liền bị bắt cùng với hắn....

Viêm long hiển nhiên là rất tức giận, khi truyền ra thần niệm ánh mắt còn nhìn về phía xa xa, hình như có hơi sợ hãi.

Nghe tới đây ánh mắt Vương Lâm lập tức sững lại. Hắn cúi đầu nhìn viêm long hồi lâu, cho tới khi trong lòng viêm long sợ hãi mà truyền ra thần niệm:

-Ta nói thật đó, ấy...có chút giả. Ta không phải là trung thành bảo vệ chủ mà là bị chủ nhân trước kia cưỡi tới...

Viêm long cẩn thận mở miệng nói.

-Ngươi tên là gì?

Tâm thần Vương Lâm chấn động, mơ hồ có suy đoán!

-Chủ nhân bảo ta gọi là Tiểu Hồng rất hay, thế nên mới đặt ta là Tiểu Hồng!

Cái đầu to của viêm long quay lại truyền thần niệm ra.

Tiểu Hồng!! Đôi mắt Vương Lâm bừng sáng. Hắn nhìn chằm chằm vào viêm long, trong đầu ầm vang. Những lời người điên năm đó nói vang vọng trong tâm thần hắn.

-Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, ngươi ở đâu...

-Hừ, thứ đồ của bổn vương ở chỗ Tiểu Hồng, ngươi đi tìm Tiểu Hồng lấy đi...

-Tiểu Hồng, nhanh tìm ca ca của ta, nói cho hắn biết ta bị bắt nạt...

Viêm long thấy ánh mắt của Vương Lâm không chỉ sợ hãi mà tâm thần cũng dựng ngược lên. Nói không biết câu nói kia đã trêu chọc gì đối phương, giờ phút này đang sợ hãi, muốn truyền ra thần niệm.

-Liên Đạo Phi là gì của ngươi?

Thần niệm của Vương Lâm chậm rãi truyền ra.

Viêm long nghe thấy ba chữ Liên Đạo Phi liền sững sờ.

-Hả? Ngươi biết chủ nhân của ta? Liên Đạo Phi là chủ nhân trước kia của ta...đáng tiếc là hắn đã chết rồi...

-Quả nhiên là như thế.

Tâm thần Vương Lâm không ngừng chấn động. Hắn không hỏi nữa mà vung tay áo cuốn viêm long vào trong khe trữ vật. Hắn không muốn hỏi tiếp nữa.

Lúc này thời gian kết thúc chỉ còn rất ngắn. Hắn muốn bảo trì tâm cảnh bình thản, như thế mới phát huy toàn bộ tu vi. Sau đây hắn muốn bình tĩnh lại!

Lời nói của viêm long và những tin tức tiếp theo của nó rất có thể khiến Vương Lâm khó yên lòng nổi. Giờ phút này thu hồi viêm long, Vương

Lâm khoanh chân ngồi trong tinh không, hai mắt nhắm lại, bình ổn sóng gió vừa nổi lên trong lòng.

Thời gian trôi qua, trong khi thần thức của mấy người trong tu chân tinh bao phủ, trong lòng thầm có nhiều suy đoán, ba canh giờ chậm rãi trôi qua hết!

Trong tích tắc khi ba canh giờ trôi qua Vương Lâm mở bừng đôi mắt!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1687 Viễn Cổ tiên vực mở ra

-Đã đến giờ rồi....

Hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Hắn đã đợi ngày này ba năm rồi.

Thời hạn ba năm đã tới! Vào ngày hôm nay là đúng một trăm năm kể từ khi giới nội và giới ngoại khai chiến!

Tứ đại chiến tướng của viễn cổ tiên vực giới nội cũng không làm Vương Lâm thất vọng. Họ ước định với Vương Lâm ngày này sẽ triển khai chiến đấu! Một nhịp thở cuối cùng trôi qua, tinh không vô cùng yên tĩnh.

Thần thức ngưng tụ bên người Vương Lâm lúc này không ai phát hiện ra, chỉ một nhịp thở nữa là cả giới nội và giới ngoại sẽ phát sinh kịch biến!

Lúc này dấu hiệu kịch biến xuất hiện sớm nhất ở Côn Hư tinh vực.

Bên trong tinh hải mờ mịt mênh mông, ánh sáng của các đám tinh vân như ngọc, năm màu bảy sắc tỏa ra, vô cùng nhu hòa khiến tinh không hắc ám lại như có những đóa hoa tuyệt đẹp nở rộ.

Trong đám tinh vân này, trong ánh sáng đẹp tới cực điểm này đột nhiên tinh không ầm vang tiếng gió gào thét. Tiếng ầm vang này trầm trầm, nếu như coi tinh không là một cánh cửa thì tiếng động này giống như là truyền ra từ cánh cửa vậy.

Dường như có một người khổng lồ đang điên cuồng oanh kích lên cánh cửa này, muốn phá vỡ cửa, từ bên trong đi ra!

Tiếng chấn động này truyền ra. Bên trong Triệu Hà lúc này cũng có tiếng ầm vang như vậy. Không chỉ có Côn Hư tinh vực và Triệu Hà, lúc này cả

Vân Hải tinh vực và La Thiên Tinh Vực, tứ đại tinh vực trong giới nội đều ầm ầm vang vọng.

Tiếng vang kịch liệt này trong hơi thở thứ nhất xuất hiện, tới hơi thở thứ năm đã đạt đỉnh

điểm, ầm vang truyền khắp tinh không giới nội. Mỗi một tu chân tinh thậm chí mỗi sinh linh đều nghe được.

Trong khoảnh khắc này, vô tận sinh linh trong giới nội, phàm nhân cũng được, mãnh thú cũng tốt, kể cả là thực vật đều đồng loạt run lên, cảm thấy mờ mịt.

Trên một tu chân tinh hoang dã có một số mãnh thú. Đám mãnh thú này sinh tồn ở đây, đang truy đuổi nhau trên thảo nguyên, giết chóc trong rừng rậm.

Nhưng giờ phút này tiếng ầm ầm truyền tới. Cả tu chân tinh trong phút chốc này trở nên yên tĩnh. Tất cả mãnh thú dù là mãnh hổ đang vồ mồi hay cự mãng đang cuốn lấy tiểu thú mà cắn nuốt đều run lên, hoảng sợ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Tiểu thú còn chưa chết kia cũng quên cả dãy dụa, ngẩng đầu ngây ngẩn nhìn lên.

Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng vang kinh thiên động địa trong hơi thở thứ tám hầu như đã trở nên điên cuồng, chấn động cả tinh không, hóa thành vô số sóng gợn tràn ngập tứ đại tinh vực.

Giống như trong giờ khắc này có vô số sinh linh từ viễn cổ đang gào thét. Bọn họ gào thét tạo thành tiếng ầm vang này!

Trên một tu chân tinh của Triệu Hà tinh vực, tu sĩ chỉ có không tới mấy chục người. Bọn họ không đi tới tiên giới mà ở nơi này, tìm kiếm phàm nhân có thể tu tiên, tạo thành mầm mống cho giới nội sau này.

Giờ phút này những người này sắc mặt tái nhợt, đồng loạt phun máu tươi, sợ hãi nhìn bầu trời. Bọn họ không hiểu rốt cục là đã phát sinh chuyện gì, chỉ thấy tiếng động ầm ầm truyền vào tâm thần khiến bọn họ kinh hãi không thôi.

-Chẳng lẽ là tu sĩ giới ngoại tấn công lần nữa!!

Thần sắc mọi người lộ vẻ khiếp sợ nhưng thân thể vừa định rời khỏi mặt đất thì ầm một tiếng, một luồng uy áp từ trên bầu trời liền đè họ xuống đất.

Vào hơi thở thứ mười, tứ đại tinh vực ầm vang, sinh ra uy áp!

Uy áp này là một uy áp tới từ viễn cổ tiên vực. Nó mang theo khí tức tang thương, bao phủ cả giới nội, giống như nói với thế nhân, bọn họ đã trở lại!!

Trên một tu chân tinh của La Thiên Tinh Vực, nơi này không có tu sĩ, chỉ còn phàm nhân. Nhưng lúc này ở trong một thành trì vốn đang náo nhiệt,

đột nhiên trở nên im ắng.

Bên trong thành trì có một lão nhân bán rượu, bên trong quán còn có mười mấy phàm nhân đang uống rượu, lúc này sợ hãi nhìn lên. Bầu trời vốn đang nắng ráo không mây, đột nhiên trở nên âm u. Một tiếng ầm ầm vang lên, tất cả phàm nhân đều thấy mắt mũi tối sầm, trực tiếp ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Phàm nhân hôn mê không thể nhìn thấy biến hóa trên bầu trời. Giờ phút này ánh sáng trên bầu trời liền bị xua tan biến thành đêm tối.

Giờ phút này là hơi thở thứ mười sáu sau khi tiếng chấn động vang lên.

Thời gian mười sáu hơi thở này, tứ đại tinh vực trong giới nội mất đi ánh sáng. Tất cả tu chân tinh, tất cả đại lục toàn bộ lúc này trở thành hắc ám.

Nhịp thở thứ mười bảy, ở trong tinh không của Côn Hư tinh vực nơi có dấu hiệu sớm nhất, một tiếng ầm ầm vang vọng hoàn toàn lấn át tiếng động vào nhịp thở thứ mười sáu vừa rồi liền vang lên!

Tiếng động này giống như tiếng cánh cửa bị phá tan! Giống như trời sụp vậy!

Trong tiếng vang này, chỉ thấy cả tinh không của Côn Hư tinh vực đột nhiên vỡ vụn. vết nứt vỡ lan tràn ra, hình thành một cái khe khổng lồ!

Trong tích tắc khi cái khe này xuất hiện, một tiếng gầm điên cuồng và hưng phấn vang lên, từ trong cái khe ầm ầm truyền ra. Một luồng khí tức của viễn cổ tiên vực lúc này trong nháy mắt khi cái khe mở ra, từ trong đó nhanh chóng tràn tới, giống như một cơn sóng quét ngang Côn Hư tinh vực.

Cùng lúc đó trong tiếng gầm này, những ánh mắt dữ tợn từ bên trong cái khe lóe lên. Một đôi tay khô héo từ trong cái khe vươn ra. Hình như trong cái khe có rất nhiều người. Sau khi cái khe

tuôn ra toàn bộ lực lượng thì liền điên cuồng muốn xé tan tấm màn tinh không này!

Vào giờ khắc này, Triệu Hà tinh vực, La Thiên Tinh Vực, Vân Hải tinh vực, tứ đại tinh vực đều xuất hiện một cái khe khổng lồ hiện ra trong thiên địa, mang theo khí tức của viễn cổ tiên vực!

Viễn cổ tiên vực sắp thức tỉnh rồi!

Bên trong Lôi Tiên giới trong La Thiên Tinh Vực chiến lão quỷ đang ngồi liền đứng phắt dậy, thần sắc biến đổi, trực tiếp bước về phía trước nhanh chóng vọt khỏi Lôi Tiên giới, khi xuất hiện đã ở trong Thiểm Lôi

tộc. Đôi mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào cái khe vừa bị xé mở trong tinh không, hai mắt tràn ra hàn quang!

-Viễn cổ tiên vực!

Những cái khe trong tứ đại tinh vực đồng loạt chấn động, tiếng ầm vang kinh thiên động địa từ bên trong bốn cái khe điên cuồng truyền ra. Vào nhịp thở thứ mười chín, cả giới nội giống như bị sụp đổ vậy. Bốn cái khe trong tinh không lúc này quét ngang không gian, ở nơi giao nhau giữa tứ đại tinh vực, chính ở vị trí của tân tiên giới, bất ngờ ngưng tụ lại!

Ầm một tiếng, bốn cái khe va chạm chồng lên nhau, bất ngờ liền có hình chữ thập khổng lồ xuất hiện trên không trung. Những luồng khí tức của viễn cổ tiên vực tỏa ra. Một tiếng gầm đầy hưng phấn vang lên. Trong tích tắc khi bốn cái khe chồng lên nhau, ánh sáng trong giới nội hoàn toàn sụp đổ!

Giới nội trong nháy mắt này không còn chút ánh sáng! Ánh sáng vô tận đã bị hút đi toàn bộ, dùng một loại biến hóa quỷ dị ngưng tụ lại bên ngoài cái khe hở kia, tỏa ra ánh sáng chói mắt!

Tiếng nổ ầm ầm vọng lên khiến cho ngân hà bên ngoài tân tiên giới run rẩy, khiến cho tiên giới ong ong nổ vang. Trong tiên giới, lúc này có nhiều tu sĩ giới nội, thần sắc đại biến, đồng loạt ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Sắc mặt Thanh Lâm tái nhợt, thân thể nhoáng lên bay thẳng vào tinh không.

-Đây là khí tức của viễn cổ tiên vực. Viễn cổ tiên vực trở lại, Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử,

Thanh Thủy, chúng ta cùng đi bái kiến tiên nhân viễn cổ đi!

Thanh Lâm đứng dậy, ba đạo cầu vồng bay theo, hóa thành Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử và Thanh Thủy.

Bốn người hóa thành cầu vồng bay thẳng vào tinh không. Phía dưới bọn họ là rất nhiều tu sĩ giới nội, còn có một pho tượng khổng lồ đứng vững trên một ngọn núi cao nhất tiên giới!

Pho tượng này trong ba ngày trước đã được người từ Chu Tước Tinh na di tới, đặt ở nơi này, được cúng tế vạn đời vạn kiếp!

Đám người Thanh Lâm chạy ra khỏi ngân hà của tân tiên giới, ngẩng đầu nhìn lên cái khe hình chữ thập, dù là Thanh Thủy cũng lộ ra thần sắc cung kính.

cũng không thể nói được đám người Thanh Lâm. Bọn họ không dám không cung kính. Đối với bọn họ đám người này chính là thần linh!

Chỉ có Tư Đồ Nam là ở trong đám tu sĩ trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào bầu trời, trong đầu lại vang vọng những lời nói của Vương Lâm. Hắn hiện giờ chưa từng nói chuyện này với ai. Lúc này nhìn thấy cái khe viễn cổ tiên vực, trong lòng hắn không có chút kính sợ, chỉ cảm thấy mờ mịt và phức tạp.

Viễn cổ tiên vực sau khi biến mất lại một lần nữa giáng trần, một lần nữa trở lại nhân thế!

Từ bên trong khe nứt hình chữ thập, lúc này có tiếng gào thét kinh thiên vang lên. cuối cùng ầm một tiếng, nó bị xé mở hoàn tàn. Ánh sáng bị hấp thụ từ bốn phía lúc này lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một vầng sáng khổng lồ. Ngay sau khi một vầng sáng xuất hiện, trong nháy mắt liền có mấy trăm vầng sáng khác đồng thời xuất hiện.

Những vầng sáng này từ từ hạ xuống, vờn quanh nhau hình thành một cái cầu thang khổng lồ. Chiếc cầu thang này hiện ra lơ lửng giữa không trung.

Sau khi cầu thang xuất hiện những thân ảnh tỏa ra kim quang, mang theo ánh mắt kích động từ bên trong cái khe bất ngờ đi ra. Rất nhanh đã có hơn mười thân ảnh gào thét lao tới.

-Rốt cục cũng ra được rồi!

-Tu vi hôm nay đã khôi phục, tiên nhân chúng ta lại trở lại.

Những tiếng gầm từ trong đám thân ảnh màu vàng này vang lên. Trên người họ bất ngờ lại đều có khí tức của tu sĩ bước thứ ba! Nhưng khí tức này mơ hồ bất đồng với tu sĩ trong động phủ!

Nhưng cụ thể là bất đồng ở đâu thì lại rất khó hình dung nổi!

Sau mười người này lại có sáu thân ảnh màu vàng nhanh chóng bay ra. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người!

Khoảng cách bốn người Thanh Lâm gần nhất, giờ phút này trong kim quang ngập trời, thần sắc hắn ngưng trọng. Nhất là Hồng Sam Tử và Nam Vân Tử đều vội vàng ôm quyền.

Nhưng so với bọn họ, Thanh Lâm là kích động nhất. Hắn tiến từng bước đi tới, hướng về phía đám ánh sáng màu vàng ôm quyền, cung kính nói.

-Đệ tử của Phong Tôn, Thanh Lâm, bái kiến các vị tiên nhân viễn cổ!

chỉ là lời nói và sự tồn tại của hắn lại chẳng khiến đám tiên nhân viễn cổ kia chú ý chút nào. Đám người này cười lớn thân thể hóa thành những

luồng kim quang xuyên qua bốn người Thanh Lâm không ngờ lại đi về tân tiên giới!

-Bổn tiên đã lâu không thôn phệ hương hỏa rồi. hương hỏa ở nơi này dù không dày nhưng có thể giải cơn nghiền từ vạn cổ.

-Hương hỏa, ở đây có khí tức của hương hỏa.

-Ha ha ha không ngờ là vừa thức tỉnh đã có hương hỏa đặt ngay trước mặt. Đệ tử của Phong Tôn kia, ngươi tốt lắm.

Những tiên nhân này gào thét lao thẳng tới tân tiên giới. Cảnh tượng này rơi vào mắt bốn người Thanh Lâm khiến cho trái tim họ chấn động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1688 Cút ra mau

Hồng quang trong mắt Thanh Thủy lóe lên sát lục bổn nguyên lập tức ngưng tụ ngoài thân. Trong tiên giới có nữ nhi của hắn. Tiên giới này là

nơi bọn họ tự tay tạo thành, là nhà của bọn họ!

Vào thời khắc này có người phá cửa vào nhà, muốn hủy diệt nhà hắn mặc cho người này là ai, dù là viễn cổ tiên nhân Thanh Thủy cũng sẽ giết!

Thân thể Thanh Thủy nhoáng một cái liền lao về phía trước.

Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử sửng sốt một chút, lập tức thần sắc đại biến, hơi do dự trong một chớp mắt, hai người đồng thời bước ra!

Thanh Lâm giật mình đứng đó. Hắn đang rất phân vân, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy hơn mười tiên nhân cười điên cuồng lao vào ngân hà, khiến cho ngân hà sụp đổ tạo thành một lỗ hổng, lộ ra mấy vạn tu sĩ giới nội bên trong, thấy thần sắc sợ hãi của đám người này thì Thanh Lâm nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp đạp bước mà đi!

-Dừng tay! Chư vị viễn cổ tiên nhân. Nơi này là tiên giới của giới nội ta...

Thanh Lâm đi trước gầm nhẹ. Nhưng không đợi cho hắn nói hết lời, hơn mười tiên nhân kia đã lập tức có bảy tám người quay đầu lại, hai mắt lộ ra kim quang bức người, đồng thời giơ tay phải lên hướng về bốn người vung mạnh.

Tiếng ầm ầm kinh thiên vang lên. Một luồng gió lốc màu vàng lộ ra lực lượng huyết mạch tiên nhân đột nhiên xuất hiện, trong tiếng ầm vang liền khiến thân thể đám người Thanh Lâm chấn động.

-Thật to gan dám ngăn cản tiên nhân chúng ta hấp thu hương hỏa.

Người thứ nhất cười lạnh, lời nói lộ ra một vẻ kiêu ngạo của kẻ ở vị trí tôn quý cao cao tại

thượng!

Con lốc màu vàng này ẩn chứa lực lượng huyết mạch tiên nhân, đối với tu sĩ giới nội mà nói có một sự trấn áp đến từ linh hồn, giống như bị thiên địch bao phủ, làm cho Thanh Lâm, Hồng Sam Tử, Nam Vân Tử chấn động tâm thần, đồng loạt lui lại phía sau.

Chỉ có Thanh Thủy là không chịu chút ảnh hưởng bởi lực lượng huyết mạch này. Hắn dường như không phát hiện ra, trực tiếp lao ra khỏi cơn lốc màu vàng này, mang theo sát lục kinh thiên lao thẳng tới hơn mười tiên nhân nọ.

Nhưng hắn vẫn tiến vào tiên giới chậm một bước so với mấy tiên nhân nhanh nhất. Giờ phút này đám tiên nhân xuất hiện trên bầu trời. Họ nhìn mấy vạn tu sĩ đang sợ hãi nhìn lên, cười lớn.

Cũng có kẻ thoáng một cái liền tỏa ra lực lượng huyết mạch, trấn áp mặt đất, khiến cho mấy vạn tu sĩ phía dưới không ngờ không thể động đậy chút nào. Cũng có kẻ nhảy xuống, ôm lấy một tu sĩ Triệu Hà đặt lên miệng hút mạnh một cái.

Một cái hút này của hắn khiến nữ tu này hóa thành hương hỏa, bị hút vào cơ thể hắn.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, lại có một viễn cổ tiên nhân tản thần thức ra, trong tích tắc này, tiếng cười của hắn đột nhiên sững lại, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ khó có thể tương tượng nổi. cũng trong sự hoảng sợ này, hắn hét lên một tiếng chói tai!

Tiếng thét chói tai này truyền ra trong một khắc, lập tức khiến các tiên nhân khác sửng sốt. Tiên nhân đang cầm nữ tu Triệu Hà muốn hút tiếp theo tiềm thức liền buông ra, ngẩng đầu nhìn về phía người đang hét kia.

-Pho tượng của hắn!! Ở đây có pho tượng của hắn!

Giọng nói thê lương này vang vọng trong tân tiên giới, vọng vào tai hơn mười tiên nhân và còn có những người đang lục tục đi ra. Giờ phút này bọn họ đều lặng ra ở nơi này, thần thức tản ra khi nhìn thấy vẻ mặt của pho tượng trên ngọn núi xa xa xong, tất cả tiên nhân này đều phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Tiên nhân đang cầm nữ tu kia lại càng buông lỏng tay, sắc mặt trở nên tái nhợt.

-Là hắn!

-Pho tượng của hắn sao lại ở chỗ này!!

Đột nhiên sắc mặt đám tiên nhân trở nên hoảng sợ. Bọn họ không làm sao quên được uy lực một tiễn vào ba năm trước đây tại viễn cổ tiên vực!!

cũng cho tới lúc này, Tư Đồ Nam mới giật mình tỉnh lại. Hắn không cần nghĩ ngợi gì, lật tay phải lên, bên trong có một ngọc giản. Ngọc giản này là ba năm trước khi hắn gặp Vương Lâm ở Chu Tước Tinh, sau khi biết chuyện về thế giới trong động phủ, Vương Lâm trước khi rời đi liền báo cho hắn vào ngày viễn cổ tiên nhân giáng trần, nếu dám tàn sát tu sĩ giới nội thì phải bóp nát ngọc giản này!

Ngọc giản vừa xuất hiện, Tư Đồ Nam bóp mạnh. Trong nháy mắt này, một luồng khí tức của Vương Lâm ầm ầm từ trong ngọc giản tuôn ra!

Luồng khí tức này mười tiên nhân kia rất quen thuộc, hầu như chỉ trong nháy mắt khi khí tức này xuất hiện, đám người này đã vọt lên không trung, nhìn chằm chằm xuống mặt đất. Chỉ thấy tinh không vặn vẹo, mơ hồ huyễn hóa ra một thân ảnh. Thân ảnh đó chính là Vương Lâm! Bên

trong ngọc giản này có một tia thần thức của hắn. Lúc này thần thức biến ảo ra thân thể tuy hư ảo nhưng sự băng hàn trong đôi mắt nọ lại hoàn toàn khuếch tán ra.

-Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, đây là ước định của các ngươi sao?

Hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang, lạnh lùng nhìn về mười tiên nhân trên bầu trời, tay áo vung lên trực tiếp phát ra một tiếng gầm nhẹ.

-Cút đi cho ta!

Tiếng quát này vang lên, một luồng sát lục kinh thiên liền tràn ra, dẫn động trí nhớ của hơn mười tiên nhân kia. Sắc mặt đám người này tái nhợt, đồng loạt hô lớn, lui lại phía sau trong nháy mắt liền rời khỏi tiên giới!

Ở bên ngoài tiên giới, đã có hơn mười tiên nhân lục tục tới. Trong đó có một lão già không ngờ là thanh long. Thần sắc hắn âm trầm, trừng mắt nhìn đám người vừa xông vào tiên giới, hừ lạnh một tiếng, thân thể bước tới, hướng về phía tiên giới của giới nội ôm quyền trầm giọng nói.

-Lão phu quản giáo không nghiêm, đã tới chậm một bước, mong đạo hữu lượng thứ. Việc này lão phu sẽ trả lại công đạo cho ngươi! cũng may là

chưa có thương vong, đạo hữu bớt giận...giao dịch của chúng ta vẫn như cũ. Người của viễn cổ tiên vực ta sẽ không giết bất cứ tu sĩ giới nội nào!

Hai mắt Vương Lâm đang ngồi trong giới ngoại Thái cổ Tinh Thần lóe hàn quang. Hắn sớm đã đoán được cho nên năm đó mới lưu lại ngọc giản. Giờ phút này bằng một tia thần thức đó, hắn thấy đám viễn cổ tiên nhân xông vào trong tiên giới chật vật rời đi, đang muốn mở miệng thì thần sắc đột nhiên chấn động, nhìn về phía xa xa.

Không chút do dự Vương Lâm đang khoanh chân liền đứng phắt dậy, vọt về phía xa!

Viễn cổ tiên vực vốn là một thể, sau đó phân chia thành hai bộ phận, tồn tại ở giới nội và giới ngoại. Nhưng chúng vốn liên lạc với nhau. Viễn cổ tiên vực giới nội mở ra liền khiến cho viễn cổ tiên vực giới ngoại cũng mở theo.

Kịch biến ở giới nội dù có trận pháp ngăn cách nhưng vẫn bị đám người trong Thái cổ Tinh Thần cảm nhận được. Nhất là Chưởng Tôn. lúc này hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Cũng trong tích tắc này, hắn đột nhiên hiểu ra Vương Lâm muốn làm gì!

-Không tốt!! Hắn không ngờ muốn lấy lực lượng hai cung kia hủy diệt viễn cổ tiên vực của giới ngoại ta!! Hắn... Hắn lại điên cuồng như vậy!! Hắn biết tất cả rồi, biết nơi này chỉ là một thế giới trong động phủ rồi.

Sắc mặt Chưởng Tôn đại biến, thân thể nhoáng lên liền bay vào trong tinh không.

Giờ phút này không chỉ có hắn tất cả những bậc toàn năng dùng thần thức tập trung vào Vương Lâm lúc này sắc mặt đều đại biến. Bọn họ hầu như đồng thời hiểu ra Vương Lâm rốt cục

muốn làm chuyện gì rồi!

Vương Lâm triển khai toàn bộ tốc độ. Vị trí này của hắn đi tới hướng nào trong Thái cổ Tinh Thần cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi. Lúc này hắn cất bước, thân thể chợt biến mất, lúc xuất hiện không ngờ hắn đã ở trước một cái khe đang mở tung tinh không mà lộ ra.

Phiến tinh vực này lúc này xuất hiện vô số cái khe. Trong những cái khe này truyền ra tiếng nổ ầm ầm, lần lượt truyền ra từng cái khe một. Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, vùng tinh không này ầm ầm sụp đổ, giống như trời sụp vậy. Bên trong tinh không chợt xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ.

Một luồng khí tức viễn cổ tiên vực điên cuồng khuếch tán ra từ lỗ hổng, cùng lúc đó một tiếng cười điên cuồng vang lên. Chỉ thấy một mảng ánh sáng màu vàng trực tiếp từ trong lỗ hổng lao ra!

Vầng sáng này cũng là viễn cổ tiên nhân. Bọn họ đều là đệ tử của Thất Đạo Tông, chỉ là hôm này người bọn họ nghe lệnh không phải là Thất Thải Tiên Tôn mà là tiên phi! Nói chuẩn xác hơn thì bọn họ nghe lệnh đạo lữ mà Thất Thải Tiên Tôn đã vút bỏ trong khi lâm nguy để bảo vệ tính mạng!

Nếu không phải vâng lời đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn thì đệ tử của Thất Đạo Tông cũng không bao giờ nghe lời đám tiên phi. Nhưng chính vì như vậy nên mới gây nên trận chiến bên trong động phủ này!

Sự tồn tại của bọn họ cũng là lá bài sát thủ cuối cùng của tiên phi. Vào lúc này, sau khi rõ mục đích của Vương Lâm, tiên phi thứ bảy sắc mặt biến hóa kịch liệt, lao thẳng về phía hắn.

Dù là tiên phi thứ ba thì tâm thần cũng chấn động, vội vàng vọt tới.

Từ trong lỗ hổng nọ, tiếng cười điên cuồng vang vọng. Đám người bao phủ bởi ánh sáng màu vàng bay ra. Nhưng đám người này hầu như chỉ trong nháy mắt khi bay ra đã thấy một tu sĩ mặc bạch y giống như đang đợi họ ở bên ngoài!

Bọn họ không nhận ra Vương Lâm giờ phút này dù tu vi của hắn có cao thâm thì trong mắt bọn họ cũng chẳng có gì đáng uy hiếp. Vừa cười lớn đám tiên nhân này hai mắt đều lộ vẻ kích động và hưng phấn, rống lớn khắp tám phương.

-Rốt cục cũng ra được rồi!

-Chúng ta ra được, tứ đại chiến tướng hiển nhiên cũng ra được, giết! Giết bọn chúng có thể lấy được đạo thống, chúng ta có thể lập lại Thất Đạo Tông!

-Không chỉ giết sạch bọn chúng, cũng phải hủy diệt tất cả sinh linh trong động phủ này. Chỉ có như thế mới có thể tạo mới động phủ này!

Đám tiên nhân gầm rống đồng loạt bay ra. Cũng có một tiên nhân ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn bay thẳng tới Vương Lâm. Tốc độ hắn cực nhanh trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm, tay phải giơ lên nhe răng cười gầm nhẹ.

-Tu sĩ thấp hèn này vận khí không tốt, không ngờ lại tới tận cửa. Bổn tiên hút ngươi hóa thành hương hỏa!

-Tu sĩ bình thường của Tiên Cương đại lục, đệ tử bình thường của Thất Đạo Tông mà cũng dám xưng là tiên sao?

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong nháy mắt này đôi mắt hắn ầm ầm tỏa ra kim quang. Kim quang này là giọt máu do tiên nhân bất diệt thể hóa thành được hắn ngưng tụ ra. Kim quang này có huyết mạch tiên nhân tinh thuần tới cực điểm!

Trong tích tắc khi nhìn thấy kim quang trong mắt Vương Lâm, tiên nhân nọ lập tức sửng sốt, thân thể cũng sững lại, sau đó theo tiềm thức lùi lại phía sau. Một cảm giác hãi hùng ầm ầm chấn động tâm thần hắn.

-Ngươi là ai!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1689 Lực lượng hai cung

Trả lời hắn không phải là lời nói của Vương Lâm mà là hành động của hắn!

Kim quang tràn ngập hai mắt Vương Lâm, tay trái giơ lên chụp vào hư không một cái. Bất ngờ cây cung của Lý Quảng ầm ầm hiện ra, bị hắn cầm trong tay, tay phải giơ lên nắm dây cung, hướng ra ngoài kéo mạnh!

Vù một tiếng, cây cung của Lý Quảng lập tức bị kéo thành hình trăng tròn. Mũi tên khiến cho vô số người hoảng sợ trong một đám gợn sóng

trực tiếp biến ảo ra trên dây cung.

Mũi tên này vừa hiện ra liền khiến thiên địa biến sắc. Tiên nhân kia đang lui lại phía sau lúc này hơi sửng sốt, sau khi nhìn ra cây cung này thì ánh mắt lại như nhớ lại.

-Cây cùng này nhìn rất quen...cây cung này..này cây cung của Lý Quảng!

Tiên nhân kia trong tích tắc nhận ra được cây cung này thần sắc kịch biến, thân thể run rẩy, hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Hắn theo tiềm thức phát ra một tiếng kêu chói tai đầy sợ hãi, điên cuồng lùi lại phía sau.

Hắn biết cây cung này, càng biết sau khi bắn ra thì lực lượng một tiễn đó dù là ở Tiên Cương đại lục cố hương của hắn cũng đủ để lòng người chấn động. Chí bảo này có lực sát thương kinh khủng khiến người ta phải tuyệt vọng!

Giờ phút này hắn đột nhiên hiểu rõ, đối phương xuất hiện ở nơi này chính là chờ viễn cổ tiên vực mở ra, chờ đợi một khắc khi bọn họ đi ra, dùng cung này giết người!

-Hắn là ai vậy!!!

Tiên nhân nọ điên cuồng lui lại phía sau, ý niệm duy nhất trong đầu lúc này là trốn, trốn, trốn!

Kịch biến này lập tức khiến cho những tiên nhân còn lại chú ý. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy rõ ràng cây cung trong tay Vương Lâm, cảm nhân được làn sóng gợn khiến tinh không run rẩy kia thì sắc mặt đám người này đại biến!

-Cây cung của Lý Quảng!

-Không ngờ lại là cây cung của Lý Quảng!!

Trong sự kinh hoàng, đám người vừa lao khỏi lỗ hổng này điên cuồng lui lại phía sau muốn trở lại viễn cổ tiên vực một lần nữa. Đối với họ mà nói, vừa mới đi ra lại gặp ngay cây cung của Lý Quảng thì quả là giống như gặp ác mộng.

Nhưng động tác của bọn họ dù nhanh cũng không thể chạy thoát khỏi mũi tên trên cây cung của Lý Quảng. Chưởng Tôn không có tư cách này, bọn họ cũng chẳng có tư cách!

Vương Lâm kéo cung tay trái dùng sức kéo căng dây, gầm nhẹ một tiếng, lại dùng đại lực giật mạnh một cái nữa. Giờ phút này cây cung trong tay Vương Lâm đã uốn thành một đường chén úp.

Hắn nhìn chằm chằm vào đám tiên nhân đang hoảng sợ lùi lại phía sau, ánh mắt lộ ra sát khí ngập trời. Hắn muốn giết chính là đám người của Thất Đạo Tông này! Chính là đám đệ tử cuồng ngạo tự đại của Thất Đạo Tông xem tu sĩ trong động phủ như kiến hôi này!

-Các ngươi cùng đám người Thiểm Lôi tộc kia không khác gì nhau!

Tay phải Vương Lâm đột nhiên buông ra. Tiếng ong ong chấn động cả tinh không ầm ầm vang lên. Trong tiếng động này, dây cung bật lên, đưa vào trong mũi tên một lực lượng kinh thiên động địa, khiến cho mũi tên gào thét lao ra.

Trong tiếng gió rít đủ để mở trời lập đất này, mũi tên của Lý Quảng đã vượt qua cả uy thế của thiên địa. Tinh không run rẩy, dưới một mũi tên này liền sụp đổ. Trong khoảng cách gần như vậy, chỉ trong phút chốc, mũi tên liền gào thét lao đi.

Tu sĩ vừa mới muốn giết Vương Lâm lúc này đồng tử trong hai mắt co rút lại, thét lên chói tai, căn bản không hề có chỗ tránh né, thân thể ầm ầm sụp đổ, bị mũi tên xuyên qua, hình thần câu diệt!

Hắn không phải là tu sĩ Tiên Cương đại lục đầu tiên bị Vương Lâm giết chết, cũng không phải là người cuối cùng!

mũi tiên này sau khi xuất hiện cũng bành trướng ra, hóa thành lớn tới mấy ngàn trượng, vẫn nhanh chóng lớn hơn! Nó gào thét lao tới, khiến cho mười tiên nhân từ viễn cổ tiên vực đi ra lúc này sắc mặt trắng bệch. Tốc độ của bọn họ so với một mũi tên này căn bản là giống như trẻ con thi chạy với người trưởng thành.

Ầm một tiếng, ba tiên nhân tan nát toàn thân, trong tiếng kêu thảm thiết liền tử vong!

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Thân thể một tiên nhân khác run lên, nổ tung, nguyên thần vừa mới chạy ra liền tan rã, tiêu tán trong thế giới động phủ mà bọn họ vốn khinh miệt!

Ánh sáng mũi tên màu vàng này chiếu rọi cả một vùng tinh vực, lại cũng khuếch tán theo phạm vi lớn ra bên ngoài. Trong kim quang này, tiếng ầm ầm liên tục duy trì. Trong nháy mắt lại có tám tiên nhân khác tử vong thê thảm.

Bọn họ chết đi, sự vui mừng như điên khi ra khỏi viễn cổ tiên vực lúc này lại biến thành nhân quả của sự tử vong của bọn họ!

Mũi tên này mang theo tiếng gào thét kinh thiên động địa, trong thời gian ngắn ầm ầm giết chết tất cả những tiên nhân đi ra khỏi lỗ hổng, chỉ trong nháy mắt là sẽ lao vào bên trong. Bên trong lỗ hổng xuất hiện tiếng chấn động kịch liệt, có dấu hiệu sụp đổ.

Sự sụp đổ lan ra hóa thành một luồng sóng không khí từ trung tâm tràn ra bốn phương tám hướng. Luồng sóng không khí này mạnh tới mức có thể thay đổi quỹ tích của tu chân tinh, nhưng lại không khiến thân thể cổ Thần của Vương Lâm gợn sóng!

Mái tóc Vương Lâm phất phới theo gió, y phục phát ra tiếng lật phật nhưng hai mắt hắn cũng như thân thể lại kiên định đứng giữa không trung, không biến hóa chút nào! Hắn muốn giết người. Lúc này một tiễn còn chưa đủ!

Bên trong viễn cổ tiên vực còn tồn tại bao nhiêu tiên nhân của Thất Đạo Tông thì Vương Lâm không biết. Trong đó có người tu vi thông thiên hay không Vương Lâm cũng không biết. Nhưng hắn biết rằng dựa vào cây cung của Lý Quảng trong tay mình thì có lẽ sẽ không hủy diệt được toàn bộ những người này. Nhưng hắn lại có thể phá tan cánh cửa của viễn cổ tiên vực,

khiến cho cánh cửa này đóng lại một lần nữa, khiến cho đám tu sĩ này mất đi một cơ hội, khiến họ không thể đi ra!

Trong nháy mắt khi mũi tên thứ nhất ầm vang, bên trong Thái cổ Tinh Thần, thân thể Chưởng Tôn ở cách đó ngàn vạn dặm chợt sững lại. Hắn nhìn chằm chằm về phía trước trong mắt lộ ra vẻ kinh hỉ!

-Việc này đối với ta mà nói cũng có chỗ tốt. Ta tính hắn chỉ còn lực lượng bắn hai cung, giờ đã lãng phí một lần, còn một lần nữa thì hôm nay hắn hắn phải chết! Vương Lâm ơi là Vương Lâm, ngươi nếu thực sự

bắn hai mũi tên thì lại là giúp bổn tôn rồi. Lần này ta không giết được ngươi thì sau này không gọi là Chưởng Tôn mà gọi theo họ của ngươi!

Chưởng Tôn cười to, thân thể nhoáng lên liền bước đi.

Mới vừa bước đi mấy bước, hắn lại một lần nữa vui mừng như điên, tiếng cười vang vọng lộ ra áp lực và oán khí trong ba năm qua!

-Mũi tên thứ hai, hắn quả nhiên bắn mũi tên thứ hai. Vương Lâm lần này thì ngươi chết chắc rồi! Ta đầu tiên phong kín Thái cổ Tinh Thần, khiến cho ngươi không thể rời đi, sau đó từ từ giết ngươi.

Chưởng Tôn không dừng lại chút nào hai tay bắt quyết, vung về bốn phía. Lập tức tu vi cường hãn của hắn liền phong ấn cả tinh vực này, không ngăn cản ai tiến vào nhưng lại ngăn người ta rời đi!

Làm xong mọi chuyện thân thể Chưởng Tôn liền tiêu tán, trong tích tắc liền vọt tới.

Cùng lúc đó thất phi trong Thái cổ Tinh Thần lúc này sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ vẻ oán hận ngập trời. Nàng nhìn chằm chằm về phía trước hai hàm răng cắn chặt.

-Vương Lâm, ta muốn tự tay giết ngươi!!

Diệu Âm đạo tôn, Cửu Thiên ma tôn, hai người cũng đang lao đi trong tinh không. Hai kẻ này hận Vương Lâm cũng chẳng kém Chưởng Tôn và thất phi, lúc này dù thương thế chưa hồi phục nhưng vẫn không thể ngăn nổi sát khí của hai người, lúc này gào thét lao tới thẳng về

hướng thần thức đang tập trung vào Vương Lâm!

-Có những người này muốn giết ngươi thì ta không tin ngươi có thể sống nổi!!

Diệu Âm đạo tôn cười nanh ác.

-Lão phu muốn rút hồn hắn ra, thiêu đốt vạn năm. Lão phu muốn nghe tiếng hồn phách hắn gào thét thê thảm để giải nỗi hận trong lòng lão phu!!

Hai mắt Cửu Thiên ma tôn lộ u quang.

Vương Lâm đích xác đã bắn tên lần thứ hai. Đây là lần đầu tiên sau khi hắn có được cây cung của Lý Quảng liên tục bắn hai mũi tên. Lúc này khi giương cung, trán Vương Lâm toát mồ hôi. Kim quang do huyết mạch tiên nhân dung hợp trong hai mắt hắn lúc này nhanh chóng ảm đạm đi. Vương Lâm hoàn toàn kéo cung thành hình trăng tròn, muốn bắn

theo mũi tên vừa đi vào trong lỗ hổng của viễn cổ tiên vực. Một vùng sóng gợn vặn vẹo hiện ra huyễn hóa thành mũi tên trên dây cung.

mũi tên này hiện ra vệt máu cùng tỏa ra một mùi máu tanh!

Hai mắt hắn nhìn về cái lỗ hổng của viễn cổ tiên vực vốn đang sụp đổ, lộ ra viễn cổ tiên vực bên trong lúc này là một vùng hỗn độn.

Có rất nhiều đá vụn trôi nổi ở trong cái khe, lộ ra uy lực kinh người của một mũi tên trước đó!

Giờ phút này dây cung được giương lên, bên trong cái khe đột nhiên có hai luồng khí tức gào thét lao tới. Hai luồng khí tức này mỗi một luồng đều mạnh tương đương với Chưởng Tôn. Giờ phút này tiếng gió rít ầm ầm vang lên, truyền ra từ bên trong cái khe.

Ánh mắt Vương Lâm lộ sát khí tay phải bỗng nhiên đẩy một cái. Dây cung vù vù bật lại, bắn ra mũi tên thứ hai! Trong tích tắc khi bắn ra mũi tên thứ hai kim quang trong mắt Vương Lâm lập tức sụp đổ, nhất là kim quang trong mắt trái lại càng tiêu tan nhanh hơn.

Còn ở mắt phải thì vẫn có chút kim quang mơ hồ tồn tại, nhưng trong thời gian ngắn liền mất đi, không biết ẩn vào đâu hay là cũng giống như kim quang bên mắt trái đã tiêu tán.

Một mũi tên này ầm ầm bắn ra nhưng trong nháy mắt khi tiến vào viễn cổ tiên vực thì trên

đầu mũi tên hình tròn lại truyền ra một lực hút khổng lồ. Lực hút này tỏa ra từ thân mũi tên khiến cho trong nháy mắt khi nó bay vào trong lỗ hổng của viễn cổ tiên vực, lỗ hổng này nhanh chóng co rút lại. Sau khi mũi tên hoàn toàn tiến vào bên trong viễn cổ tiên vực, lỗ hổng nọ không ngừng co rút, ầm ầm sụp đổ!

Âm thanh sụp đổ vang lên, phá tan lỗ hổng, ngăn cản không cho tu sĩ viễn cổ tiên vực giới ngoại xuất hiện, cũng hủy diệt đi thông đạo này khiến cho không còn tiên nhân nào có thể thông sang giới ngoại!

Tiếng ầm ì truyền ra từ nơi lỗ hổng viễn cổ tiên vực sụp đổ. Luồng khí tức mạnh mẽ bên trong lúc này chỉ trong tích tắc ập tới đã bị ngăn cách, không còn có thể lan ra chút nào nữa.

Mơ hồ tiếng ầm ì càng ngày càng xa. Cây cung của Lý Quảng, lực lượng của hai mũi tên khiến cho những người của viễn cổ tiên vực giới ngoại lúc này như gặp ác mộng!

Bởi vì viễn cổ tiên vực của giới nội và giới ngoại có tiếp xúc với nhau, lúc này ở trong một vùng tinh không của viễn cổ tiên giới, tứ đại chiến tướng lơ lửng giữa không trung, thần sắc cực kỳ ngưng trọng cũng mơ hồ lộ vẻ hoảng sợ. Ở phía trước bọn họ, thiên không chuyển động giống như sắp sụp đổ. Bầu trời giống như một cái gương, mơ hồ hiện ra viễn cổ tiên vực của giới ngoại, giống như hình ảnh vào ngày tận thế!

-Người này...người này ...chúng ta không nên trêu chọc là tốt nhất...

Một lúc lâu sau, Thanh Long chiến tướng mới thở dài một câu, ánh mắt lộ vẻ kiêng kỵ.

-Hắn cũng không chỉ còn có lực lượng bắn hai tên. Hắn không phải kẻ ngu mà trái lại tâm trí vô cùng cẩn thận. Hắn làm sao có thể dễ dàng để người khác nắm nhược điểm của mình như vậy! Ta đoán là hắn nhất định có lực lượng bắn ba mũi tên!

Huyền Vũ chiến tướng trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng.

Bốn người nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu.

Bên trong Thái cổ Tinh Thần ngay trong tích tắc khi Vương Lâm bắn ra hai mũi tên, một tiếng cười vui vẻ từ bên trong hư vô phía sau truyền ra. Lúc này thân ảnh của Chưởng Tôn đã xuất hiện ngoài vạn trượng, sát khí trong mắt nồng đậm đi về phía Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1690 Tuyệt đối không sai

Chưởng Tôn cực kỳ nắm chắc thời cơ xuất hiện. Hắn chờ đợi chính là trong nháy mắt Vương Lâm khai cung liền xuất hiện bên trong tinh vực này. Đối với Vương Lâm Chưởng Tôn đã quyết tâm phải hạ sát.

Nói về tu vi thì Chưởng Tôn đã bước vào huyền kiếp, trừ một vài người ra thì không ai là đối thủ của hắn! Nếu nói về thân phận thì cho dù ở Tiên Cương đại lục hắn chỉ là phận nô tài nhưng người ngoài nhìn vào vẫn là môn hạ của vương hầu, đều phải nể mặt hắn vài phần.

Mà trong thế giới động phủ này hắn lại càng ở địa vị cao tại giới ngoại cả ngàn vạn năm được vô số tu sĩ kính sợ, nhiều tộc lạc coi như là thần linh trên cao.

Hắn còn có Trường Tôn hội, nói một lời là đủ tạo nên một trường hạo kiếp! Cho dù là một vài tiên phi thì trước mặt hắn cũng không thể tỏ ra quá mạnh mẽ. Đây chính là Chưởng Tôn!

Dù là ở giới nội thì tiếng tăm của Chưởng Tôn hắn cũng vang dội, hễ là người biết tới hắn thì đại bộ phận trong lòng đều mang theo sợ hãi. Tất cả những chuyện trong quá khứ đều có thể thấy được tâm cơ thâm trầm khó có thể đoán biết của Chưởng Tôn!

Từ việc năm đó giết chết Phong Tôn cho tới dùng phù văn tộc dẫn động Thanh Lâm. Còn có việc tham gia hủy diệt tứ đại tiên giới, cuối cùng lại để lại mầm mống trong giới nội, chiến Tinh Dã đại đệ tử của Phá Thiên tông trong Vân Hải tinh vực, còn có Thủy Đạo Tử. Những người này phía sau đều ẩn ẩn hình bóng của Chưởng Tôn.

Hắn lại cũng dấy lên chiến tranh giữa giới nội vào giới ngoại, trở thành chủ đạo của trận chiến này. Tu sĩ chết trong tay hắn đủ để phủ kín cả một vùng tinh không.

Cả đời này của hắn trước khi gặp phải Vương Lâm chỉ có mấy lần chật vật, lần đầu tiên là bị đạo nhân bảy màu bắt buộc, bất đắc dĩ phải bái hắn làm thầy. Sau đó lại bị đạo nhân bảy màu bức bách, cuối cùng Chưởng Tôn phải nghe theo.

Lần thứ hai là lần xông vào Thái cổ Tinh Thần cướp đoạt hương hỏa với chiến lão quỷ, hai người chiến đấu Chưởng Tôn thất bại. Trận chiến ấy hắn nhớ thật kỹ thần thông của chiến lão quỷ!

Còn lần thứ ba đó chính là khi Chưởng Tôn vào giới nội tìm kiếm mũi tên của Lý Quảng, bị lực lượng một tiếng rống làm cho trọng thương chật vật bỏ chạy.

Trừ ba lần này ra Chưởng Tôn hắn có thể nói muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa bao giờ phải suy tính! Cho tới khi gặp phải Vương

Lâm giống như từ năm đó Vương Lâm đã là khắc tinh của Chưởng Tôn hắn, khiến hắn hầu như muốn phát điên.

Lần đầu tiên hắn bày mưu với Vương Lâm chính là khi Vương Lâm bước vào Thái cổ Tinh Thần, Chưởng Tôn dùng thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt lấy hồn phách của Vương Lâm. Lần đó hắn bị Lam Mộng Đạo Tôn ngăn lại thì thôi, lại bị vùng đất cổ mộ mở ra ngăn cách khí tức của Vương Lâm.

Việc này coi như là ngoài ý muốn Chưởng Tôn cũng không để trong lòng.

Nhưng rất nhanh sau đó liền xuất hiện lần thứ hai, ở lối vào của vùng đất cổ mộ hắn trơ mắt nhìn Vương Lâm phong ấn một phần thực lực đáng kể của giới ngoại, đúng lúc muốn giải cứu thì Vương Lâm lại nương theo lực lượng ở tầng dưới cùng của vùng đất cổ mộ rống to một tiếng.

Một tiếng rống lớn này giống như gió lốc điên cuồng gào thét, va chạm với Chưởng Tôn khiến cho hắn phun một ngụm máu tươi.

Việc này cũng miễn cưỡng được coi là ngoài ý muốn. Chưởng Tôn cho dù hơi phiền muộn nhưng cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Chỉ là chuyện cũng không chấm dứt. Hắn với Vương Lâm còn có lần thứ ba, đó là tại chiến trường Vân Hải tinh vực, đệ tử của hắn xuất ra cây

cung của Lý Quảng, phụng mệnh đưa cung này vào giới nội, lôi chiến lão quỷ ra. Hai người giao chiến cuối cùng cây cung này không ngờ lại rơi vào trong tay Vương Lâm. Nếu chỉ như thế thì thôi. Nhưng sau đó Vương Lâm lại hoàn

toàn nắm được cây cung của Lý Quảng, khiến cho tâm thần Chưởng Tôn hơi âm trầm.

Nhưng cho dù là tới lúc đó Chưởng Tôn cũng chưa hề coi trọng Vương Lâm. Hắn vẫn luôn nghĩ rằng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Cho dù Vương Lâm có cung tên, nhưng vì nguyên nhân huyết mạch thì cũng không sao có thể phát huy toàn bộ lực lượng. Hắn muốn giết Vương Lâm nắm lại quyền kiểm soát của mình!

Cho tới lần thứ tư hắn và những bậc toàn năng giới ngoại thi triển thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt hình thành Huyễn Chân giới, kéo Vương Lâm ra muốn giết hắn!

Lúc này hắn đã tính toán toàn bộ, hầu như không sót thứ gì, cũng để cho Vương Lâm xuất ra toàn bộ lực lượng, cuối cùng Vương Lâm phải thả cả hồn phách tiên cương bị Đạo cổ Diệp Mịch phong ấn nhưng vẫn không thay đổi được số phận tử vong. Các tính toán của Chưởng Tôn lần này không có gì ngoài ý muốn!

Chẳng qua Chưởng Tôn nằm mơ cũng không ngờ nổi lúc này lại xuất hiện một chuyện bất ngờ. Người điên xuất hiện, làm cho hắn chấn động

tâm thần cũng vào lúc này sát kiếp sinh tử của Vương Lâm hoàn toàn sụp đổ!

Hắn chẳng những không thể giết Vương Lâm ngược lại còn là nguyên do khiến tu vi Vương Lâm tăng mạnh, khiến cho nỗi uất hận trong lòng Chưởng Tôn đã lên tới cực điểm!

Nhưng hắn vẫn không coi trọng Vương Lâm. Hắn vẫn cho rằng đối phương chỉ gặp may mà thôi. Mãi cho tới lần thứ năm, Vương Lâm cùng lực lượng một mũi tên bắn chết hắn phải dùng tam mệnh thuật sống lại thì Chưởng Tôn lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo.

Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần đều là ngoài ý muốn nhưng lần thứ năm còn là ngoài ý muốn sao? Đây rõ ràng chứng tỏ Vương Lâm là khắc tinh của hắn!!!

Vương Lâm giống như một cái dầm đâm thật sâu vào trong lòng Chưởng Tôn, khiến hắn mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy phẫn uất không thể áp chế nổi, cũng cảm thấy muốn phát điên.

-Lúc này nhất định không sai!!

Thân ảnh Chưởng Tôn xuất hiện cách Vương Lâm hơn vạn trượng xong liền nhìn chằm chằm

vào Vương Lâm, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tu vi huyền kiếp của hắn trong nháy mắt ầm ầm tuôn ra. Tu vi khuếch tán khiến tinh không chấn động, một luồng khí tức vô hình kinh khủng tràn tới. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng thân thể lại bịch bịch bịch không ngừng lui lại phía sau.

Sự cường đại của Chưởng Tôn không phải thứ Vương Lâm có thể đối kháng. Lúc này tu vi Chưởng Tôn bạo phát, giống như trở thành sóng dữ ngập trời, Vương Lâm thì giống như một phiến lá mỏng manh, trong sóng biển thét gào chỉ biết một mạch lùi lại!

-Lão phu đã xác định hắn chỉ có lực lượng bắn hai mũi tên! Việc này nhất định không có gì ngoài ý muốn nữa. Giờ hai mũi tên đã bắn đi, trên người hắn không còn lực lượng huyết mạch của tiên nhân, cây cung của Lý Quảng hắn không bắn được nữa!!

Hai mắt Chưởng Tôn lộ ra sát khí nồng đậm. Quyết tâm muốn giết Vương Lâm của hắn bao phủ trời đất. Không giết được Vương Lâm thì hắn hầu như không thể nhập định nổi.

Thực ra cũng khó có thể trách được Chưởng Tôn. Vương Lâm không giống như có tấm thân bất tử, lần lượt khiến Chưởng Tôn hầu như tuyệt vọng. Hắn thậm chí suýt nữa trong tiềm thức coi Vương Lâm là không thể giết chết được. Trên người đối phương lần nào cũng thấy đối phương gặp được chuyện bất ngờ có thể nghịch chuyển càn khôn.

Những chuyện bất ngờ này giống như có một lực lượng vô hình thay đổi tất cả, cho dù nói như thế có vẻ huyền ảo nhưng Chưởng Tôn thật sự suýt đã cho là như thế.

-Lúc này đây ta không tin là còn có chuyện ngoài ý muốn!! Đáng chết, cho dù là hắn có mời chủ nhân ra thì ta cũng nhất định phải giết Vương Lâm này!! Hắn tuyệt đối không có lực lượng bắn mũi tên thứ ba nữa. Ta sẽ không tính sai đâu!

Chưởng Tôn có thể xác định như vậy là có quan hệ trực tiếp với huyết mạch tiên nhân. Hắn dù sao cũng là nô tài của người điên, cũng tự thân bức ra giọt máu tiên nhân bất diệt thể của Vương Lâm. Hắn biết lực lượng trong giọt máu này có thể bắn cung mấy lần.

Điểm này trừ hắn ra thì người ngoài khó có thể tính toán được.

Sát khí trong hai mắt Chưởng Tôn đỏ bừng, thân thể cất bước khiến thiên địa ầm vang, tinh không run rẩy, cũng khiến cho mây mù vô tận bị thổi bay về bốn phương tám hướng.

-Tuyệt đổi không sai. Lần này hắn phải chết! Nếu không giết được hắn thì ngày sau lão phu đổi theo họ của hắn!!

Quyết tâm muốn giết Vương Lâm của Chưởng Tôn đã lên tới cực hắn. Giờ phút này giờ không chỉ thần sắc hắn điên cuồng mà tâm thần cũng điên cuồng hắn lên. Trong tiếng gào thét, hầu như chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trước mặt Vương Lâm đang nhanh chóng lui lại, tay phải hướng về phía Vương Lâm hung hăng đánh một Chưởng!

-Chết cho lão phu!!

Căn bản không nói câu nào với Vương Lâm, Chưởng Tôn ra tay liền sử dụng đại thần thông thuật. Trên thực tế dù nội tâm hắn không ngừng khiến mình tin rằng tính toán lần này không sai lầm nhưng mơ hồ hắn lại vẫn còn hơi lo lắng. Hắn cũng kiêng kỵ rằng sau khi nói chuyện với Vương Lâm, chẳng may có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Mặt khác đây cũng là mầm mống đã tồn tại trong tiềm thức của Chưởng Tôn. Chuyện bất ngờ ở Vương Lâm Chưởng Tôn đã gặp không phải chỉ một lần...

Một chưởng ấn khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong khoảng không giữa Chưởng Tôn và Vương Lâm. Chưởng ấn này vừa xuất hiện liền lập tức bành trướng lên. Cuối cũng không hóa thành quá lớn chỉ tới trăm trượng mà thôi. Nhưng chưởng ấn trăm trượng này lại vô cùng ngưng thật, nhìn hoàn toàn giống thật!

Sau khi nó xuất hiện liền ầm ầm đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Sắc mặt Vương Lâm trắng bệch nhưng hai mắt lại không lộ vẻ kinh hoàng chút nào mà vô cùng bình tĩnh. Chưởng Tôn xuất hiện không làm hắn bất ngờ chút nào. Nếu đối phương không xuất hiện thì mới khiến Vương Lâm phải suy xét một phen.

Khi chưởng ấn một trăm trượng đang gào thét lao tới, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên, Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm hắn tinh điểm cổ Yêu trong mắt trái hắn đều lóe sáng. Lực

lượng của Đạo cổ ngưng tụ trên thân thể hắn, cuối cùng toàn bộ ngưng tụ trên ngón trỏ của hắn.

Lấy tiên nhân bất diệt thể làm linh cảm, tự nghĩ ra thần thông, thuật cổ Tộc Bất Diệt Chỉ!

Một chỉ điểm ra trong nháy mắt, thân thể Vương Lâm tỏa ra thanh quang. Chỉ thấy Thanh Quang Thuẫn biến ảo ra bốn phía không ngừng lơ lửng. Ở phía sau Vương Lâm lại cũng xuất hiện một quang ảnh khổng lồ. Đó là Quang ảnh thuẫn!

Thậm chí sau Quang ảnh thuẫn lại có những ánh sáng rực rỡ hiện ra. Một con bướm nhiều màu vẫy cánh bay ra đậu trên vai Vương Lâm. Đôi cánh nó vỗ khiến những đám phấn màu rơi xuống, trông cực kỳ đẹp mắt.

-Còn chưa tới thời cơ...

Hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị trong nháy mắt đã hoàn thành sự chuẩn bị. Lúc này ngón trỏ tay phải của Vương Lâm và chưởng ấn trăm trượng kia đụng nhau.

Ầm ầm ầm ầm!

Vừa đụng vào nhau thân thể Vương Lâm giống như sắp sụp đổ, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bịch bịch lui lại phía sau. Chưởng ấn khổng lồ kia điên cuồng đánh tới, đụng vào khiến ngón trỏ của hắn tan rã, rồi lại ngưng tụ. Chỉ trong nháy mắt ngón trỏ của Vương Lâm đã ngưng tụ và bị hủy diệt hơn một ngàn lần!

Tu vi chênh lệch giống như một cái vực sâu khiến Vương Lâm không thể bước qua. Trong một nhịp thở sau đó, tốc độ sụp đổ của ngón trỏ tay phải hắn dù vẫn còn có thể kiên trì được nhưng thân thể hắn lại không chịu nổi, những vết thương hiện ra khắp người, đau đớn tràn tới, dường như thân thể sắp sửa bị hủy diệt vậy.

Quang ảnh thuẫn lóe lên, vặn vẹo rồi sụp đổ!

Thanh Quang Thuẫn tỏa sáng vạn trượng trong tiếng răng rắc bị cuốn đi, quay về thân thể Vương Lâm.

Ngũ Thải hồ điệp cũng run lên hóa thành nhiều màu sắc rồi tiêu tan.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1691 Tuyệt đối không sai

Tất cả lực lượng huỷ diệt này khiến Vương Lâm lại phun một ngụm máu tươi, thân thể cũng trong tiếng nổ ầm ầm này xuất hiện rất nhiều vết nứt, thân thể vội vàng lui lại phía sau, ngón trỏ tay phải không ngừng đối kháng. Tay trái Vương Lâm bắt quyết, vung mạnh về phía trước.

Một cái vung này khiến tinh không chấn động. Chỉ thấy một chưởng ấn khổng lồ bất ngờ hiện ra. Đó là Dịch Linh Ấn!

Dịch Linh Ấn xuất hiện, tay trái Vương Lâm biến ảo đánh thẳng lên chưởng ấn khổng lồ của Chưởng Tôn, ầm ầm va chạm.

Tiếng chấn động liên tiếp vang lên. Dịch Linh Ấn không gì không phá nổi trong nháy mắt va chạm với bàn tay khổng lồ của Chưởng Tôn chợt tan nát. Thân thể Vương Lâm bị cuốn đi, rất nhiều máu tươi tràn ra. Lần đầu tiên đối kháng hắn đã bị trọng thương.

Nhưng bàn tay khổng lồ của Chưởng Tôn chỉ thoáng ngừng lại một chút liền một lần nữa gào thét lao tới. Vương Lâm ngẩng phắt đầu, thần sắc dữ tợn, ngón tay phải giơ lên điểm vào tinh không. Những luồng ánh

sáng bảy màu xuất hiện, hoá thành một cây trường thương bảy màu, ầm ầm đánh tan thiên địa mà đâm tới chưởng ấn.

Song phương lại một lần nữa đụng đọ, khiến tiếng chấn động ngợp trời vang lên. Thân thể Vương Lâm giống như bị cuồng phong cuốn đi, lui lại phía sau mấy ngàn trượng. Hai tay hắn run rẩy, hai chân cũng có máu tươi tràn ra.

Nhưng chưởng ấn khổng lồ kia chưa tan rã, dù có hơi tiêu tán, không ngưng tật như trước nhưng vẫn gào thét tới gần, hướng về phía Vương Lâm đánh một chưởng.

Ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Sự mạnh mẽ của Chưởng Tôn không nằm ngoài dự liệu của hắn. Đây là thực lực của huyền kiếp. Trong nháy mắt khi chưởng ấn đánh xuống, ngọn lửa trong mắt trái Vương Lâm, lôi đình trong mắt phải, tam đại bổn nguyên trong cơ thể cùng với sát lục bổn nguyên ầm ầm tràn ra. Lục đạo bổn nguyên biến ảo ra bên ngoài cơ thể, bất ngờ hình thành sáu thanh trường kiếm bổn nguyên hư ảo.

Vương Lâm vung tay lên, sáu thanh trường kiếm này nhanh chóng bay ra, trong nháy mắt đã lao thẳng tới chưởng ấn của Chưởng Tôn. Vương Lâm cắn răng, thân thể không lùi lại mà tiến tới phía trước từng bước một.

Sáu thanh trường kiếm kia ngay lập tức tới gần chưởng ấn, trong tiếng ầm ầm liền đâm vào bên trong, bộc phát ra từng luồng gợn sóng đánh

sâu vào chưởng ấn. Đồng thời thân thể Vương Lâm áp sát tới, thần sắc dữ tợn, giơ hai tay lên, trong mắt lộ ra sát khí.

- Tê Thiên!

Thuật Tê Thiên hắn đoạt được từ con trai của Diệp Mịch lúc này được Vương Lâm thi triển ra lần đầu tiên. Hai tay hắn hung hăng nắm lấy tinh không, trong tiếng rống liền phát ra hai tiếng Tê Thiên. Hai tay Vương Lâm lúc này hướng ra ngoài kéo mạnh một cái!

Ầm một tiếng, tinh không phía trước Vương Lâm kịch chấn, xuất hiện một cái khe, trực tiếp bị hắn kéo ra. Nương theo lực lượng Tê Thiên này, Vương Lâm liền theo sau sáu thanh trường kiếm đang đâm vào chưởng ấn của Chưởng Tôn kéo mạnh một cái!

Cũng trong nháy mắt này, ở phía sau Vương Lâm không ngờ xuất hiện một hư ảnh của Đạo Cổ. Hư ảnh này không chỉ là một cái đầu lâu như mọi khi Vương Lâm vẫn dẫn động mà là một thân thể mơ hồ!

Thân thể này chính là thân thể của Đạo Cổ, là do tám giọt huyết quang mà Vương Lâm hấp thu dù chưa luyện hoá nhưng vẫn tự nhiên xuất hiện.

Thân thể Đạo Cổ mơ hồ này cũng vươn song chưởng, theo tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm liền hướng về phía trước kéo mạnh một cái!

Tinh không run rẩy, bị một lực lượng xé rách không thể nào hình dung nổi cuốn động, kéo tan tinh không, xé mở tấm màn của trời đất, tác động vào tất cả sự vận chuyển của thiên địa, cũng xé tan chưởng ấn khổng lồ của Chưởng Tôn!

Chưởng ấn sụp đổ!

Sáu thanh kiếm kia cũng vỡ tung, hoá thanh vô số mảnh vụn bị cuốn lại dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Hai tay hắn lúc này huyết nhục mơ hồ. Lực lượng Tê Thiên này toàn bộ đều dựa vào mười ngón tay hắn!

Không chỉ có thế, hư ảnh Đạo Cổ phía sau Vương Lâm cũng ầm ầm tan nát.

Thân thể hắn bị tung mạnh về phía sau, máu tươi phun ra từng ngụm lớn, bên ngoài thân thể có một lượng lớn huyết vụ bị phun ra. Sắc mặt hắn tái nhợt nhưng vẻ điên cuồng trong hai mắt trong tích tắc tiêu tán, thay vào đó là sự tỉnh táo.

Giống như tất cả mọi thứ vừa nãy chỉ là diễn kịch mà thôi!

- Đây là lực lượng Không Huyền đỉnh phong đã tiến vào Huyền Kiếp. Nếu không có cây cung của Lý Quảng thì ta không thể đối phó…

Thân thể Vương Lâm lảo đảo, từ trong cơ thể truyền ra sự đau dớn, nguyên thần cũng mơ hồ một mảnh, bị lực lượng phản chấn vừa rồi gây thương tích.

Quá trình vừa rồi diễn ra cực nhanh, nói thì dài nhưng trên thực tế chỉ trong chớp mắt. Chưởng ấn của Chưởng Tôn dù đã tiêu tán nhưng Chưởng Tôn lại cười ha hả. Hắn rốt cục đã xác định đối phương tuyệt đối không có lực lượng giương cung lần thứ ba, lúc này không còn băn khoăn chút nào nữa, cười nanh ác, mang theo sát khí và vẻ tàn nhẫn, đi về phía Vương Lâm.

- Vương Lâm, lúc này ta muốn xem ngươi chạy đâu cho thoát!! Cả vùng tinh vực này đã bị lão phu phong kiến, ngươi không thể ra nổi!

Trong nội tâm Chưởng Tôn tràn ngập sung sướng. Hắn chờ đợi ngày này đã ba năm rồi!

Ngay lúc Chưởng Tôn bước tới, trong tinh không truyền ra tiếng gió gào vang vọng. Chỉ thấy tần tầng sóng gợn nổi lên. Thất phi sắc mặt âm trầm, bước từng bước đi ra. Ngay sau đó là Diệu Âm Đạo Tôn, Cửu Thiên Ma Tôn, hai người cũng lục tục từ một hướng khác hiện ra, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Ba trong thái cỗ ngũ tôn và viễn cổ thất phi, chỉ một trong bốn người cũng vang danh giới nội và giới ngoại, lúc này xuất hiện đồng thời ở nơi này. Mục tiêu của bọn họ giống nhau, đều là muốn giét Vương Lâm!

Thấy bốn người này xuất hiện, ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Hắn đã chờ được bốn người xuất hiên! Chỉ có như vậy hắn mới có thể làm một lần ăn cả đời, một lần khiến bước đầu tiên trong kế hoạch chấm dứt!

Huỷ viễn cổ tiên vực của giới ngoại, làm loạn động phủ này, khiến cho các thế lực không cân bằng nữa. Đây chính là kế hoạch của Vương Lâm. Nhưng với tâm cơ của hắn sao có thể không tính ra là sau khi làm thế, bản thân mình không thể rời đi, bị vây trong Thái Cổ Tinh Thần, bị người người đuổi giết.

Ánh mắt hắn loé sáng, trong nháy mắt khi Chưởng Tôn đang cười nanh ác tiến tới, Vương Lâm đang lui lại phía sau thân thể đột nhiên sững lại, tay trái chụp vào hư không một cái. Bất ngờ cây cung của Lý Quảng lại xuất hiện trong tay hắn!

Trong tích tắc khi cây cung Lý Quảng xuất hiện, sắc mặt Chưởng Tôn lập tức đại biến, thân thể theo tiềm thức lui lại phía sau mấy trăm trượng, ánh mắt lộ vẻ rung động và không thể tin nổi!

- Không có khả năng!! Ngươi chỉ có lực lượng bắn hai tên. Ta tuyệt đối tính không sai. Chuyện này không thể xảy ra. Ngươi cầm cung ra chẳng qua là ra vẻ mà thôi. Ngươi không thể giương cung nữa rồi!

Chưởng Tôn không thể tiếp nhận chuyện này được. Hắn không thể tiếp nhận việc kế hoạch của mình lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Chuyện

ngoài ý muốn lần này sẽ là một đả kích trí mạng với hắn, phá huỷ lòng tin của hắn, rung chuyển đạo tâm của Chưởng Tôn!

Giờ khắc này không chỉ có Chưởng Tôn lùi lại phía sau mà sắc mặt thất phi cũng biến đổi, thân thể sững lại, không tiến tới nữa. Cả hai người Diệu Âm Đạo Tôn và Cửu Thiên Ma Tôn cũng biến sắc, thân thể ngừng lại.

- Ngươi chỉ là ra vẻ mà thôi!

Sắc mặt Chưởng Tôn tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Hắn quát lên với Vương Lâm!

Nhưng trong tiếng quát này, dưới ánh mắt hoảng sợ của Chưởng Tôn, tiếng quát của hắn đột nhiên im bặt. Hắn thấy tay phải của Vương Lâm đặt lên dây cung kéo mạnh ra.

Ong một tiếng, tiếng động tuyệt vời này rơi vào tai Chưởng Tôn khiến thân thể hắn sợ hãi run lên. Ấn tượng của tử vong ban năm trước không thể áp chế liền bộc phát ra, bao phủ toàn thân hắn.

- Không có khả năng!! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!!! Ngươi dù giương được cung nhưng cũng không thể biến hoá ra mũi tên của Lý Quảng…

Chưởng Tôn lui lại phía sau, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt.

Nhưng đúng vào lúc này, trên dây cung đã bị Vương Lâm kéo thành hình trăng tròn, u quang liền loé lên. Mũi tên chấn nhiếp chúng sinh biến ảo ra!

Cầm cây cung này trong tay, tập trung vào đám người Chưởng Tôn, tay trái Vương Lâm giơ lên mạnh mẽ điểm một cái, hướng mũi tên chỉ thẳng về phía Chưởng Tôn!

Bị mũi tên này chỉ tới, sắc mặt Chưởng Tôn trắng bệch. Hắn đã bị đả kích tới tận tâm thần. Kế hoạch của hắn đối với Vương Lâm cho tới lúc này hoàn toàn sụp đổ, chưa bao giờ thành công. Ngay cả lần này hắn xác định là không thể nghi ngờ nhưng cuối cùng lại phát hiện ra, bản thân mình đã sai lầm.

- Lão phu không tin!! Tất cả chuyện này là giả dối. Dù ngươi có biến ảo ra được mũi tên này cũng không còn tiên lực để bắn tên. Ta không tin, ta muốn cược một lần!

Chưởng Tôn điền cuồng rồi. Hắn không những không lùi lại, ngược lại còn cất bước lao thẳng về phía Vương Lâm, thần sắc vặn vẹo, vừa tiến tới hai tay vừa bắt quyết. Chỉ thấy chưởng ấn khổng lồ kia lại biến ảo ra, ầm ầm đánh tới.

Phía sau chưởng ấn này còn có một cái giếng khổng lồ biến ảo ra. Cái giếng này vừa xuất hiện liền điên cuồng lan tràn ra tám hướng, sau khi bao phủ tinh không liền giống như dung nhập cả tinh không này vào trong nước giếng.

Cùng lúc đó, một vầng mặt trời đỏ đậm từ bên trong nước giếng dung nạp tinh không biến ảo ra. Một lực lượng quy tắc thái sơ tràn ngập bốn phía.

Chưởng Tôn như nổi điên, lao về phía trước, tay phải giơ lên đỉnh đầu vỗ mạnh một cái. Một cốt châu lớn cỡ nắm tay bị bức ra. Cốt châu này toả ánh sáng màu xám cả vạn trượng, lộ ra khí tức bạch cốt đậm đặc. Sau khi nó xuất hiện, tu vi và thần thông của Chưởng Tôn bất ngờ tăng lên mấy lần, bao phủ cả tinh không, ầm ầm đánh tới Vương Lâm.

- Ta sẽ khiến ngươi phải tin, cho ngươi phải nhớ kỹ.

Hàn mang trong ánh mắt loé lên, trực tiếp nhắm hai mắt lại, không cho người khác nhìn thấy ánh sáng màu vàng trong mắt mình, dựa và thần thức kéo cung, tay phải mạnh mẽ giật mạnh một cái nữa, sau đó liền buông tay!

Trong tích tắc khi buông tay, mũi tên ầm ầm vọt tới, hoá thành một đạo cầu vồng kinh thiên động địa gào thét lao thẳng về phía trước!

Chưởng ấn khổng lồ sụp đổ, bị mũi tên này xuyên thấu. Cái giếng dung nạp cả tinh không lúc này sóng gợn ào ào, khi mũi tên xuyên qua cũng bị huỷ diệt theo.

Còn vầng mặt trời kia cũng không thể ngăn cản lực lượng của một mũi tên này. Nó mang theo lực lượng huỷ diệt tất cả đánh thẳng tới Chưởng Tôn đang nhìn lại với vẻ tuyệt vọng và rung động!

- Chuyện này không có khả năng….

Mũi tên kia quá nhanh, trong nháy mắt đã ầm một tiếng, xuyên qua cơ thể Chưởng Tôn. Thân thể hắn chấn động kịch liệt, ầm ầm sụp đổ, chia năm xẻ bảy, huyết nhục bị mũi tên cuốn đi, hoá thành một cơn lốc máu thổi đi mấy vạn dặm.

Diệu Âm Đạo Tôn và Cửu Thiên Ma Tôn cũng phun máu tươi, thân thể nổ tung, huyết nhục mơ hồ, nguyên thần đang muốn lui lại thì bị tay áo Vương Lâm vung lên, trực tiếp bắt gọn.

Chỉ có thất phi là sau khi lui lại liền phun một ngụm máu tươi, bị trọng thương dưới một tiễn vừa rồi, nhưng vì là tiên phi, có chí bảo phòng thân nên mới may mắn trốn thoát.

Sau khi mũi tên nọ gào thét lao qua, huyết nhục Chưởng Tôn bị cuốn đi mấy vạn dặm lại ngưng tụ.Vừa sống lại, ánh mắt hắn nhìn về Vương

Lâm tràn ngập sợ hãi chưa từng thấy. Lúc này hắn không dám nói là có thể tính ra Vương Lâm có lực lượng bắn mấy mũi tên nữa!

Không chút do dự, giống như ba năm trước, Chưởng Tôn điên cuồng bỏ trốn, không quay đầu một lần.

Đúng lúc này thì đột nhiên trong vùng tinh vực này, ánh sáng bảy màu tràn ngập tinh không! Hình như có một người mang theo ánh sáng bảy màu tràn tới, hoàn toàn chiếu rọi cả tinh không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1692 Ước định năm đó

Ánh sáng bảy màu vừa hiện ra, Chưởng Tôn đang định bỏ chạy, bước chân liền sững lại, thần sắc dù hoảng sợ nhưng lại lộ vẻ khổ sở và phức tạp, nhìn về phía ánh sáng bảy màu.

Thất phi may mắn nhờ có pháp bảo lưu lại được một mạng dưới lực lượng của cây cung Lý Quảng lúc này cũng nhìn về phía ánh sáng bảy màu, ánh mắt mang theo vẻ vô cùng phức tạp.

- Hắn quả nhiên tới.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, không chút do dự, thân thể liên tục lui lại phía sau mấy bước, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức một ngọc giản xuất hiện trên tay hắn.

Bóp mạnh một cái, ngọc giản liền hoá thành vô số mảnh vỡ tiêu tán. Ngay sau đó, ở nơi mà ngọc giản trên tay phải Vương Lâm vỡ nát ra lập tức liền xuất hiện một hắc động lớn cỡ một nắm tay.

Bên trong hắc động này bộc phát ra lực hút kinh thiên,toả ra u quang, bao phủ cả thân thể Vương Lâm, muốn hút thân thể hắn vào bên trong hắc động.

Xa xa trong tinh không, nơi ánh sáng bảy màu tràn ngập, một thân ảnh hư ảo bước ra. Thân ảnh này chính là một nam tử trung niên, thân mặc đạo bào, thoạt nhìn vô cùng tiên phong đạo cốt, ánh sáng bảy màu vờn quanh, thần sắc vốn rất bình tĩnh nhưng khi thấy hắc động do ngọc giản Vương Lâm bóp nát tạo thành thì hai mắt liền loé lên ánh sáng kỳ dị.

- Muốn dùng phương pháp này rời đi sao, không được.

Vừa nói chuyện, đạo nhân bảy màu vừa giơ tay phải lên, tuỳ ý hướng về phía Vương Lâm điểm một chỉ.

Một chỉ này điểm tới, chỉ thấy tinh không đột nhiên toả ra ánh sáng bảy màu vạn trượng, đồng loạt ngưng tụ lại trước người đạo nhân này, dung nhập vào bên trong ngón tay hắn, hoá thành một chỉ của đạo nhân bảy màu, gào thét đánh thẳng về phía Vương Lâm.

Chỉ phong này có tốc độ vượt qua mắt thường, trong thời gian ngắn đã phá tan thiên địa tới cách Vương Lâm không quá bảy thước!

Một luồng hàn khí tràn ngập tâm thần Vương Lâm, khuếch tán tới mỗi sợi tóc gáy của hắn, hoá thành nguy cơ sinh tử. Theo tốc độ của chỉ phong này thì Vương Lâm sẽ không kịp tiến vào trong hắc động.

Nhưng thần sắc hắn không chút bối rối, giống như tất cả đều nằm trong sự tính toán của hắn vậy. Lúc này trong nháy mắt khi chỉ phong bảy màu tới gần, từ bên trong hắc động nọ liền có một ngọc thủ của nữ tử vươn ra. Ngón giữa của bàn tay này còn mang theo một chiếc nhẫn xanh biếc, ở sâu bên trong hắc động bất ngờ va chạm với chỉ phong của đạo nhân bảy màu.

Vô thanh vô tức, chỉ phong bảy mày tan nát, nhưng lại hoá thành khí bảy màu, giống như bảy con độc xà trong tích tắc khi tan nát chui vào bên trong bàn tay kia.

Một tiếng rên thê lương từ bên trong hắc động truyền ra. Ngọc thủ ru lên, bất ngờ bắt ấn quyết, thoáng một cái liền hoá thành bảy phần. Từ xa nhìn

lại, bảy bàn tay này giống hệt nhau, phủ lên nhau, không ngờ lại có từng luồng ánh sáng bảy màu từ trong bàn tay phát ra.

Nhẹ nhàng vỗ một cái, bảy bàn tay toả ra bảy màu khác nhau, mang theo ánh sáng này loé lên, bay qua người Vương Lâm lao thẳng về phía đạo nhân bảy màu.

Cùng lúc đó, thân thể Vương Lâm cũng nhoáng lên, bị hắc động hoàn toàn hút đi, biến mất trong tinh không của Thái Cổ Tinh Thần.

Tất cả mọi chuyện nói ra thì dài nhưng lại xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Khi nhìn thấy bảy bàn tay tạo thành ấn quyết kỳ dị, thần sắc Chưởng Tôn đại biến, nhìn chằm chằm vào ấn quyết, hai mắt bừng sáng.

- Hoá ra là nàng!!

Kinh hãi hơn còn có thất phi. Sắc mặt nữ tử này tái nhợt, thao tiềm thức lùi lại mấy bước, thất thanh nói:

- Đại tỷ!! Người không chết!!

Chỉ mình đạo nhân bảy màu thần sắc bình thản, khi ấn quyết bảy màu đang gào thét đồng thời lao tới, tay phải hắn giơ lên, vung mạnh tay áo về phía trước. Trong tinh không trước người hắn lập tức có sóng gợn bảy màu hiện lên, khuếch tán ra đụng vào ấn quyết bảy màu kia.

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian, sau đó tất cả tan thành mây khói.

Đạo nhân bảy màu nhắm hai mắt lại, không biết suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi ở đôi mắt, nhìn về phía hắc động chỗ Vương Lâm biến mất, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại.

- Thái Ngọc Thất Thủ Ấn….chắc là tên như thế….đáng tiếc thần thông ta đạt được không phải là toàn bộ….nhưng muốn chạy thoát trước mặt ta thì không được. Cây cung của Lý Quảng cũng đã hoàn thành sứ mạng rồi, nên thu hồi thôi.

Đạo nhân bảy màu ngẩng đầu, thân thể bước từng bước về phía trước, trong nháy mắt liền biến mất.

Trong tinh không chỉ còn lại Chưởng Tôn và thất phi. Hai người nhìn nhau một chút, đều thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Ấn quyết kia xuất hiện đã chứng minh thân phận chủ nhân của bàn tay kia.

Tiên tôn đệ nhất phi, cũng chính là thân muội muội của đạo lữ của Thất Thải Thiên Tôn!

Bên trong Vân Hải tinh vực của giới nội, ở sâu bên trong Yêu Tông năm đó có một cái khe rất lớn. Cái khe này rất ít người biết nó thông tới nơi nào, nhưng đông đảo mãnh thú lại thường xuyên từ đó lao ra tàn phá.

Giờ phút này bên trong cái khe, ở trong một vùng tinh không xa lạ đen tối có thân thể một con mãnh thú mấy ngàn trượng. Con thú này thoạt nhìn giống như sư tử nhưng trên đầu lại có một cái sừng.

Trên đầu con sư tử uy vũ này, ở phía trước sừng nó có một nữ tử đang ngồi khoanh chân.Nữ tử này xinh đẹp vô cùng, tướng mạo tuyệt mỹ tới cực điểm. Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, khoanh chân ngồi đó, hai tay bắt quyết, không ngừng vung lên trước người.

Trước người nàng có một hắc động lớn cỡ nắm tay, giống như đang thôn phệ bóng tối xung quanh. Không bao lâu sau, hắc động đột nhiên chấn động. Chỉ thấy nó không ngừng mở rộng ra, cuối cùng hoá thành lớn hơn một trượng. Vương Lâm từ bên trong đó bước ra.

Trong nháy mắt hắn bước ra, hắc động lập tức sụp đổ, hoá thành một chút tinh quang rồi tiêu tán.

- Đa tạ!

Vương Lâm hướng về phía nữ tử đang ngồi khoanh chân ôm quyền nói.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần kia mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ hơi uể oải. Nàng nhìn Vương Lâm, hồi lâu lắc đầu than nhẹ.

- Năm đó từ biệt tu vi của ngươi còn yếu ớt nhưng không ngờ hôm nay gặp lại đã đạt tới trình độ thế này….vốn tưởng rằng ngươi đã quên ước định với ta, một năm trước lại nhận được ngọc giản truyền thần niệm của ngươi, ta mới nhận biết hoá ra ngươi không quên!

- Lúc đầu ngươi trợ giúp ra rời khỏi nơi này, việc đó tự nhiên Vương mỗ sẽ không quên. Chỉ là có nhiều chuyện bận rộn, thế nên mới chậm một chút.

Vương Lâm mỉm cười, cúi đầu nhìn sư thú khổng lồ đã lao về phía trước, đơn giản là khoanh chân ngồi xuống bên cạnh.

Hắn khi quyết định đi huỷ diệt viễn cổ tiên vực của giới ngoại đã nghĩ tới đường lui. Vương Lâm biết rõ chuyến đi này tuyệt đối không đơn giản, một khi dùng hết lực lượng hai cung thì chắc chắn sẽ bị Chưởng Tôn đuổi giết. Dù Vương Lâm không phải chỉ có lực lượng bắn hai cung như Chưởng Tôn nói nhưng giới ngoại là thiên hạ của đạo nhân bảy màu, một khi người này ra tay thì với tu vi của Vương Lâm khó có thể thoát nổi.

Cho nên một năm trước khi hắn thôn nạp trong Vô Danh Chuyển Luân trận đã lợi dụng ngọc giản do nữ tử này đưa từ trước mà truyền thần

niệm, đạt thành hiệp ước với nữ tử đã lâu không liên lạc này.

Sở dĩ hắn tìm kiếm nữ tử này nhờ trợ giúp là bởi vì Vương Lâm thông qua đủ loại dấu vết và những chuyện hắn hiểu được, tin chắc sáu thành là nữ tử này chính là đệ nhất phi của tiên tôn!

Sau khi song phương dùng thần thức giao tiếp đơn giản xong, nữ tử này nói ra thân phận của mình. Đúng như Vương Lâm đoán, nàng chính là đệ nhất phi của tiên tôn!

- Ta từng là đệ nhất phi trong thất phi của Thất Đạo Tông. Điểm này khi trò chuyện bằng thần thức ta đã nói cho ngươi biết. Ta còn có một thân phận nữa chính là muội muội của đạo lữ của Thất Thải Thiên Tôn – Phàn San Mộng, tên ta là Phàn San Lộ!

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này nhẹ giọng mở miệng nói.

- Lúc trước ta và ngươi trao đổi thần thức, ngươi đã biết tất cả nơi này chỉ là một động phủ, ta cũng không dấu diếm ngươi nữa. Đúng là như vậy.

Thất Thải Thiên Tôn năm đó vì tranh chấp vầng mặt trời thứ chín, để đạt được bảo vật mà đã ác độc lấy tỷ tỷ của ta làm mồi, nhờ đó hắn mới nhân cơ hội lấy được bảo vật, sau đó trở về phong kín Thất Đạo Tông.

Ở nơi này ta không thể tin tất cả những người tới từ Tiên Cương đại lục. Mà ta bị Thất Thải Thiên Tôn gây thương tích, mãi không thể khôi phục. Cho đến khi ngươi xuất hiện, ngươi và ta lúc đó không xung đột lợi ích, chúng ta có thể hợp tác!

Nữ tử nhẹ giọng nói.

- Ngươi muốn mang đám tu sĩ trong động phủ này đi tới Tiên Cương đại lục, điểm này ta có thể giúp ngươi!

- Tiên Cương đại lục là một nơi rất thần kỳ. Nơi đó rộng lớn, chiến loạn liên miên, mỗi tông phái đều rất ít khi được hưởng hoà bình. Ngươi muốn đứng vững ở nơi đó thì phải có một môn phái!

Mà những địa phương hơi tốt một chút thì đã có người chiếm cứ rồi. Lấy tu vi của ngươi, nói thật không thể đoạt được sơn môn! Mà thế giới này tuy chỉ là một nơi hư ảo, tất cả chúng sinh ở nơi này nói giả thì là giả….

Từ cổ chí kim ta rất ít khi nghe nói trên Tiên Cương đại lục có người từ trong thế giới trong động phủ đi ra. Điểm này ta phải nói trước cho ngươi biết.

Vương Lâm trầm mặc, ngồi đó nghe nữ tử này nói.

- Nhưng cũng không phải là không có. Chẳng qua khi ngươi muốn tới Tiên Cương đại lục thì phải trả giá rất đắt, phải thừa nhận kiếp nạn nhập giới của Tiên Cương đại lục. Kiếp nạn này ta nghe nói phải đạt tới tu vi Không Kiếp trong động phủ thì mới có thể hơi nắm chắc vượt qua nổi.

Nhưng việc này ta cũng có thể giúp ngươi!

Nữ tử này nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

- Ta vẫn đang nghe.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, không thể hiện chút gợn sóng. Nữ tử này thấy vậy trong mắt không khỏi hiện lên một tia coi trọng.

- Tỷ tỷ của ta không chết!

Nữ tử này trầm ngâm một chút liền mở miệng.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, không nói gì.

- Nàng không ở nơi này mà ở Tiên Cương đại lục! Sơn môn của Tiên Cương đại lục rất khó đoạt được, nhưng nếu giết Thất Thải Thiên Tôn thì

sơn môn của Thất Đạo Tông chính là của ngươi! Ta và chị ta một chút cũng không cần. Hai chúng ta vốn không phải là người của Thất Đạo Tông, mà là người của Cửu Vũ Thập Tam Môn ở phía đông Tiên Cương đại lục, là đệ tử hạch tâm của Đại Hồn Môn.

Năm đó chúng ta có mắt không tròng, đều trao trái tim cho Thất Thải Thiên Tôn kia…

Nữ tử này cắn răng, ánh mắt lộ vẻ oán hận.

- Thậm chí sau khi ngươi đạt được sơn môn của Thất Đạo Tông, nếu muốn tiếp tục tu luyện thì hai tỷ muội chúng ta có thể giúp ngươi ra nhập Đại Hồn Môn.

Còn chuyện kiếp nạn khi ngươi tiến vào Tiên Cương đại lục phải chịu thì ta và sư tỷ sẽ đi cầu xin sư tôn. Có lão nhân gia người giúp ngươi thì kiếp nạn này sẽ được giảm bớt.

Vương lâm trầm mặc, nửa ngày sau mới chậm rãi mở miệng.

- Trừ ta ra thì những tu sĩ khác trong động phủ thì sao?

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần này đang định nói thì đột nhiên biến sắc, quay phắt đầu lại. Cùng lúc này thần sắc Vương Lâm cũng trở nên âm trầm,

quay đầu nhìn lại phía sau.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1693 Đạo nhân bảy màu đã tới

Thân thể sư thú ở phía dưới hai người cũng trong chớp mắt này kịch chấn, hai mắt lộ vẻ hoảng sợ, run rẩy nhìn vào trong tinh không đen tối.

Ở trong màn đen phía sau hai người, một đám ánh sáng bảy màu loé lên, từ xa nhìn lại giống như tinh không bị xé mở, đám ánh sáng bảy màu này mạnh mẽ tiến nhập vào trong.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại, không cần nghĩ ngợi, thân thể bước về phía trước, tốc độ ầm ầm tăng lên, na di trong một phạm vi lớn. Phía sau hắn, Phàn San Lộ cũng không chút do dự, thân thể mềm mại thoáng một cái liền giống như một con bướm xinh đẹp, theo sát phía sau Vương Lâm.

Nàng vừa bỏ chạy vừa giơ ngọc thủ lên hướng về phía sư thú ở phía sau vỗ một cái. Sư thú này lập tức phát ra một tiếng rít gào, hướng về phía

ánh sáng bảy màu tràn ngập phía sau điên cuồng phóng tới.

- Huyết tế!

Ánh mắt Phàn San Lộ loé lên, mở miệng khẽ nói.

Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, toàn thân sư thú tràn ngập huyết quang, ầm ầm một tiếng thân thể nổ tung, hoá thành một đám huyết nhục mơ hồ, cũng tràn ra một đám sương mù màu máu. Đám sương mù này quay cuồng, hướng về bốn phía tản ra. Ngay sau đó, bên trong tinh không, từ bốn phương tám hướng đột nhiên có những gào thét cao vút vang lên.

Những luồng khí tức của mãnh thú chợt bùng lên, vọt về nơi này.

Vương Lâm hầu như thi triển toàn bộ lực lượng, hoá thành một đạo cầu vồng gào thét lao đi, thân thể dung nhập tinh không.

- Nơi này!

Phàn San Lộ nhanh hơn Vương Lâm một chút. Tu vi nàng vốn cực cao, cho dù thương thế chưa lành nhưng những năm gần đây cũng bị nàng áp chế đi không ít.

Nhoáng một cái nàng đã vượt qua Vương Lâm, dẫn đường đi thẳng về phía trước, sau đó xoay mình, bay nhanh về hướng khác. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không chút do dự, theo sát phía sau.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng hừ lạnh truyền từ khoảng không phía sau hai người tới. Giọng nói này không giống như lôi đình ầm vang nhưng lại tồn tại một uy áp như thiên uy và sóng âm đánh tới.

Phía sau hai người lúc này có trên trăm con mãnh thú. Chúng bị huyết vụ đưa tới, nhưng cơ hồ vừa xuất hiện thì đã bị tiếng hừ lạnh khiến cho phát ra nhưng tiếng kêu thê lương, thân thể giống như bị một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh tới, cuốn về phía sau.

Trong khi bị cuốn đi, nhưng tiếng ầm ầm vang lên. Chi thấy trên trăm con mãnh thú này thân thể đều toàn bộ vỡ tung.

Vài giọt máu tươi và thịt nát gào thét bay qua người Vương Lảm, khiển cho thần sắc hắn trờ nên âm trầm.

Trong khi hơn trăm con mãnh thú này tan xác, ánh sáng bảy màu xuyên thấu qua đám máu thịt của chúng. Chỉ thấy đạo nhân bảy màu thần sắc bình tĩnh, chắp tay sau lưng bước từng bước đi ra.

- Vương Lâm, giao cây cung của Lý Quảng cho ta.

Lời nói này thong thả nhưng khi truyền tới tai Vương Lâm lại ầm ầm đánh thẳng vào tâm thần, khiến thân thể hắn chấn động, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Phàn San Lộ ôm lấy cánh tay Vương Lảm, sắc mặt tái nhợt, mang theo Vương Lâm vội vàng bỏ chạy.

- Ta nhớ rõ ngươi. Ngươi là đệ nhất phi của bổn tôn. Tại sao khi nhìn thấy bổn tôn lại bỏ chạy?

Ánh mắt đạo nhân bảy màu kia đảo qua, rơi lên người Phàn San Lộ, cánh tay phải vung lên về phía trước. Đột nhiên lúc này trước người đạo nhân bảy màu xuất hiện chín con hỏa điểu màu đỏ.

Chín con hỏa điểu này không phải là Chu Tước nhưng trên người chúng cũng truyền ra nhiệt độ cao mà ngay cả Chu Tước cũng không sánh được! Mà trong mơ hồ, trên người đám hỏa điểu này lại có cả khí tức của hồn phách tu chân tinh tồn tại!

Đây đâu phải là hỏa điểu, rõ ràng là chín tu chân tinh thiêu đốt cực kỳ hiếm thấy trong động phủ này bị đạo nhân bảy màu luyện hoa! Cũng có thể nói đó chính là chín mặt trời!

Giờ phút này tay áo hắn phất lên, chín con hỏa điểu này rít lên, tốc độ cực nhanh hóa thành chín đạo cầu vồng lửa, lao thẳng về phía Vương Lâm và Phàn San Lộ.

- Ngươi tới ngăn hắn!

Trong lúc nguy cơ, Vương Lâm không còn ẩn dấu thực lực nữa, trong tiếng gầm nhẹ liền vung tay lên. Phàn San Lộ không chút do dự, mượn lực nhảy về phía sau, hai tay bắt quyết đặt lên ngực, phun ra một ngụm máu tươi. Đồng thời nàng phát ra một ảm thanh thê lương.

- Đại Hồn đạo, Dẫn Hồn Minh, tế hiến hồn ta, thành hồn cắt một giới!

Tay phải Phàn San Lộ giơ lên, chụp vào hư không một cái. Đám máu tươi nàng vừa phun ra liền hóa thành một đám sương mù máu dung nhập bên trong tay phải, bất ngờ hóa thành một thanh trường đao đỏ như máu!

Cầm thanh đao này, Phàn San Lộ giơ mạnh lên, hướng về chín con hỏa điểu kia chém xuống. Một đao này hạ xuống, thanh đao liền ầm ầm tan nát, hóa thành chín phần lao thẳng tới chín con hỏa điểu, hơi ngăn được chúng lại.

Nương theo lúc này, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay trái hướng về hư không phía trước chụp một cái. Cây cung của Lý Quảng lập tức xuất

hiện, tay phải kéo cung, Vương Lâm rống to một tiếng, trán nổi gân xanh, hai mắt lóe lẽn kim quang, kéo cây cung này!

Cây cung của Lý Quảng vốn Chưởng Tôn tính không sai, Vương Lâm đích xác chỉ còn lực lượng kéo hai cung nữa. Nhưng Chường Tôn lại không biết là trong tay Vương Lảm còn có một giọt huyết mạch tiên nhân nữa!

Giọt máu này là do năm đó Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu lừa từ người điên, cuối cùng rơi vào tay Vương Lâm! Giọt máu này tuy không nhiều huyết mạch tiên nhân lắm nhưng cũng đủ để khiến Chưởng Tôn tính sai!

Ong một tiếng, cây cung của Lý Quảng bị kéo ra, mũi tên biến ào hiện lên. Trong nháy mắt khi nó biến ảo ra, tay phải Vương Lâm buông mạnh. Tiếng vù vù vang vọng, dây cung bật ngược lại, cùng với tiếng chấn động, mũi tên rời cung lao đi.

Trong nháy mắt, tiếng xé gió của mũi tên này thay thế toàn bộ âm thanh trong thiên địa. Nó xuyên qua bên cạnh Phàn San Lộ, cuồn cuộn mang theo gió lốc thổi mái tóc nàng tung bay, cũng làm đứt vài sợi tóc.

Nhoáng qua bên người nàng, mũi tên này liền trực tiếp va chạm với chín con hỏa điểu.

Ầm ầm ầm, một luồng sóng không khí tràn tới. Phàn San Lộ bị cơn sóng này đánh vào, khoé miệng tràn máu tươi. thân thể lập tức lui lại phía sau, được Vương Lâm nắm lấy một cánh tay. Hai người cũng không nhìn kết quả một tiền uy lực này, quay đầu bỏ chạy

- Phía trước bốn trăm ngàn dặm là động phủ của ta. Nơi đó có trận pháp và cấm chết có thể chống cự được một thời gian ngắn!

Phàn San Lộ gấp giọng truyền âm. Vương Lâm không nói tiếng nào, cầm tay nữ tử này, thân thể nhoáng lên liền biến mất.

Lúc xuất hiện thì hắn đã ở ngoài hai trăm ngàn dặm, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, lại một lần nữa bay vọt đi.

- Hắn có phải là Thất Thải Tiên Tôn hay không?

Vương Lâm lao về phía trước, biến thành một đạo cầu vồng không dừng lại chút nào, nhưng lại truyền thần niệm tới cho Phàn San Lộ.

- Đúng, mà cũng không phải...hắn...

Không đợi cho Phàn San Lộ nói xong, một tiếng hừ lạnh lại truyền tới từ phía sau lưng hai người.

- Lão phu đương nhiên là Thất Thải Tiên Tôn. Ta vốn không muốn giết ngươi, chi cần thu hồi cung tên. Ta sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đưa cung tên cho ta.

Xa xa trong tinh không, thân ảnh đạo nhân bảy màu biến ảo ra. Thần sắc hắn thoạt nhìn so với lúc trước không có chút biến hoá gì. Một tiễn kia không ngờ lại chẳng có chút tác dụng nào với hắn!

Nhưng Vương Lâm tuyệt đối không tin là vậy. Chẳng qua giờ phút này không phải là lúc quan sát. Nếu đối phương cố tình giấu diếm thì Vương Lâm cũng không cách nào lần ra dấu vết.

- Thôi, ngươi đã muốn chết thì bổn tôn sẽ giúp ngươi vậy.

Thần sắc đạo nhân bảy màu lộ vẻ tiếc nuối, lắc đầu, tay phải giơ lên, hướng về phía Vương Lâm và Phàn San Lộ điểm một chỉ.

Một chỉ này điểm tới, chỉ thấy trong ngón tay của đạo nhân bảy màu lập tức có ánh sáng như tinh thể lóe lên. Tinh thể này vừa mới xuất hiện lập tức lao thẳng về phía trước, đánh về phía Phàn San Lộ và Vương Lâm.

Trong tích tắc khi nó tới gần, ầm một tiếng, tinh thể này đột nhiên biến mất, ánh sáng bảy màu bao phủ trong vòng vạn trượng, trực tiếp vây cả

Vương Lâm và Phàn San Lộ lại. Từ xa nhìn lại, thứ bao vây bọn họ nào phải là ánh sáng bảy màu gì, rõ ràng là tinh thể vừa tiêu tán kia.

Cũng trong thời gian ngắn, tinh thể bao vây hai người liền nhanh chóng co rút lại, phát ra những tiếng răng rắc. Toàn thân Vương Lâm lập tức truyền ra từng cơn đau đớn. Một luồng áp lực thật lớn từ bốn phương tám hướng truyền tới, muốn hoàn toàn nghiền nát thân thê hắn.

Sắc mặt Phàn San Lộ tái nhợt, trong lúc nguy cấp này tay phải liền giơ lên bắt quyết. Lập tức thủ ấn bảy màu lại xuất hiện một lần nữa, vờn quanh trước người. Nữ tử này sau đó phun một ngụm máu tươi lên trên thủ ấn.

- Tỷ tỷ, trợ giúp ta!!

Giọng nói thê lương tới cực điểm, trong tích tắc truyền ra, tinh không như chấn động, hình như có một luồng khí tức từ bên ngoài đột nhiên hiện ra! Cũng trong lúc này, trên một vùng đất đóng băng của Tiên Cương đại lục, đưa mắt nhìn chỉ toàn là tuyết trắng, bầu trời cũng có tuyết đang rơi, bốn phía lạnh giá tới mức có thể đóng băng tất cả sinh linh, cho dù là tu sĩ cũng rất khó sống sót ở nơi này.

Trong lòng đất đóng băng này có một núi băng. Bên trong đó có một nữ tử ngồi khoanh chân. Tướng mạo nữ tử này không ngờ lại giống hệt như Phàn San Lộ!

Trong tích tắc này, nữ tử trong băng sơn đột nhiên mở mắt, tay phải giơ lên, điểm một chỉ lên mi tâm.

Dưới một chỉ này, ánh sáng bảy màu lập tức từ trên mi tâm nữ tử này lóe lên. Cùng lúc đó, ở trong cái khe bên trong Vân Hải tinh vực của thế giới trong động phủ, mi tâm của Phàn San Lộ cũng lóe lên ánh sáng bảy màu. Dường như có một luồng lực lượng dùng một phương thức không thể nói thành lời dung nhập vào trong cơ thể nàng, trong chớp mất liền ầm ầm khởi động.

Nương theo luồng lực lượng này, ấn quyết bảy màu trước người Phàn San Lộ lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng, ầm một tiếng liền bành trướng lên, hóa thành trăm trượng, ngàn trượng, rồi tới mấy ngàn trượng. Tinh thể đang co rút vây khốn hai người lúc nàv trong tiếng ầm vang liền sụp đổ.

Trong tích tắc khi nó sụp đổ, chưởng ấn bảy màu liền gào thét lao thẳng tới đạo nhân bảy màu.

- Ta thi triển toàn lực rồi, mang ta đi!

Hai mắt Phàn San Lộ lộ vẻ ảm đạm, lảo đảo lùi lại phía sau. Vương Lâm ôm lấy nàng, thoáng một cái liền biến mất hoàn toàn, lúc xuất hiện đã ở cách đó gần hai ngàn dặm.

Phía trước hắn có một chiếc thuyền lớn tương đương với một thành trì của phàm nhân. Chiếc thuyền này toàn thân màu tím, thoạt nhìn cực kỳ đồ sộ, bốn phía còn có tầng tầng phòng hộ, bao phủ tám phương, tản ra uy áp rất mạnh.

Nhất là cánh buồm của nó lúc này không gió mà tung bay, trên đó có vẽ một cái mặt quỷ, thoạt nhìn mà giật mình! Vương Lâm mang theo Phàn San Lộ, nhanh chóng lao vào bên trong tầng phòng hộ. Dưới ánh sáng lóe lên từ cơ thể Phàn San Lộ, hai người tiến vào không bị ngăn trở chút nào.

- Hắn rốt cục là ai!!

Vương Lâm đặt chân lên boong thuyền, hướng về phía Phàn San Lộ đặt câu hỏi. Chuyện này đã tồn tại trong đáy lòng hắn rất lâu rồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1694 Phàn San Mộng

Sắc mặt Phàn San Lộ tái nhợt, không trả lời câu hỏi của Vương Lâm, thân thể lảo đảo vài cái liền khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, nhắm mắt lại. Thân thể nàng lóe lên ánh sáng bảy màu, nhất là mi tâm lại càng ngưng tụ ánh sáng bảy màu chói mắt, mơ hồ có thể thấy được một dòng xoáy tồn tại. Dòng xoáy nọ chăng những có ánh sáng bảy màu lan ra mà còn có những luồng hàn khí bức người.

Hàn khí nọ vừa xuất hiện liền khiến boong thuyền phát ra những tiếng răng rắc. Những mảng băng trắng xóa lan ra. Ánh mất Vương Lâm sững lại, thân thể lùi lại phía sau vài bước. Nhưng ngay vào lúc này, sắc mặt tái nhợt của Phàn San Lộ đột nhiên trở nên hồng nhuận, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi rơi xuống mặt đất, hóa thành một đám băng, vỡ tung ra trên boong tàu.

Lúc này dòng xoáy trên mi tâm nàng đột nhiên mở rộng ra, nhanh chóng xoay tròn. Đôi mắt Vương Lâm đột nhiên tỏa ra tinh quang. Hắn thấy phía sau dòng xoáy này bất ngờ xuất hiện một khuôn mặt giống Phàn San Lộ như đúc, một khuôn mặt tuyệt mỹ khiến trái tim người ta phải loạn nhịp! Trong nháy mắt khi khuôn mặt này xuất hiện, thần sắc Phàn San Lộ lộ vẻ thống khổ, nổi đầy gân xanh, đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn. Cùng lúc đó, nàng mở bừng đôi mắt. Trong nháy mắt khi hai mắt nàng mở ra, dòng xoáy trên mi tâm đột nhiên sụp đổ, cuốn ra bên ngoài, đồng thời khiến dung nhan tuyệt mỹ phía sau kia biên mất.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khóe miệng Phàn San Lộ tràn máu tươi, hai tay bắt quyết, nhắm mắt lại, lại ngồi xuống một lần nữa. Cảnh tượng này rơi vào mắt Vương Lâm khiến cho tâm thần hắn cực kỳ ngưng trọng. Hắn mơ hồ giống như hiểu ra điều gì đó, nhưng lại chưa xác định. Trong trầm mặc, thần thức Vương Lâm tản ra, bao phủ cả chiếc thuyền khổng lồ. Thần thức hắn khuếch đại ra, trong nháy mắt đã bao phủ hết

thảy mọi thứ nơi này. Chiếc thuyền này rất lớn, có nhiều nơi mà Vương Lâm cảm thấy có cấm chế kỳ dị. Thậm chí khi thần thức của hắn tản ra, Vương Lâm thầm giật mình phát hiện ra, cả chiếc thuyền này hầu như toàn bộ do cấm chế tạo thành. Ngay cả boong thuyền hắn đang đặt chân cũng vậy, có thể nói chiếc thuyền này giống như là một trận pháp khổng lồ.

Bên ngoài thuyền có tầng tầng lớp lớp tầng sáng phòng hộ, đều là do cấm chế trên thuyền sinh ra, li ti dày đặc chồng lên nhau, muốn phá vỡ cũng rất khó. Trung tâm của cấm chế trên thuyền, thần thức của Vương Lâm đảo qua cũng hơi phát hiện ra. Đó chính là chiếc buồm mặt quỷ khổng lồ trên thuyền. Mặt quỷ trên chiếc buồm này giống như là vật sống, thần thức của Vương Lâm đảo qua, hai mắt mặt quỹ chuyển động, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Cho dù bốn phía vô thanh vô tức nhưng khi Vương Lâm bị mặt quỷ nhìn thẳng vào, trong lòng hắn dường như vang lên tiếng gào thét dữ tợn. Âm thanh này xuyên thấu qua tâm thần làm cho sắc mặt Vương Lảm không khỏi biến đổi, nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước.

- Tuế Nguyệt cấm, Sinh Tử cấm, Phá Diệt cấm....trên chiến thuyền này chẳng những có tứ đại cấm chế mà còn một số cấm chế ta chưa bao giờ nhìn thấy...

Nếu như cho ta thời gian, nắm giữ toàn bộ cấm chế này thì có khả năng ta sẽ có chút thành tựu cấm chế bổn nguyên!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng khác lạ. Thuật cấm chế của hắn vốn bất phàm, đáng tiếc là trong thế giới động phủ này dù gặp không ít cấm chế nhưng những thứ này hầu như không trọn vẹn, nếu mạnh mẽ tính toán thì sẽ chẳng khác gì đẽo cày giữa đường, lãng phí thời gian mà còn rất khó lòng đạt được.

Nhưng lúc này không giống thể, những cấm chế trên thuyền này chẳng khác nào chỉ cho Vương Lâm rất nhiều con đường. Nếu hắn có thể hiểu được toàn bộ, tính toán ra thì cấm chế bổn nguyên của Vương Lâm có thể xuất hiện! Trong lúc Vương Lâm đang quan sát cấm chế trên chiếc thuyền này thì bên trong tinh không đen tối, ánh sáng bảy màu chợt tràn ra, xua tan bóng tối nơi này. Đạo nhân bảy màu cất bước đi ra.

- Chiếc thuyền này....trông hơi quen...

Đạo nhân bảy màu đứng bên ngoài thuyền nhìn vài lần, thần sắc có vẻ đang nhớ lại nhưng mặc hắn suy tư thế nào cũng vẫn không thể nhớ ra đã nhìn thấy chiếc thuyền này ở đâu.

- Ta còn chưa đạt được ký ức, rất nhiều chuyện không nhớ ra.

Đạo nhân bảy màu trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu giơ tay phải lên, hướng về phía trước vung lên. Những tiếng ầm ầm vang lên. Boong thuyền bị lay động kịch liệt, tiếng động ầm ầm từ bên ngoài truyền vào hoá thành tiếng trầm trầm. Vương Lâm xoay người nhìn về bên ngoài thuyền, xuyên thấu qua tầng ánh sáng phòng hộ, có thể thấy rõ được ánh sáng bảy màu bên ngoài, cũng thấy được đạo nhân bảy màu thần sắc

luôn luôn bình tĩnh, dường như trong thiên địa không có chuyện gì có thể khiến hắn động dung biến sắc nửa điểm.

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Boong tàu chấn động, lập tức có một tầng ánh sáng phòng hộ sụp đổ. Lực lượng trùng kích tràn tới đẩy chiếc thuyền trờ lại phía sau mười trượng.

- Cấm chế trên thuyền này dù cường đại nhưng lúc này không mở ra được tới hai phần … lấy hai phần lực lượng này sợ là không thể ngăn cản được đạo nhân bảy màu...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Lúc này có thể nói là nguy cơ sinh tử. Đạo nhân bảy màu kia có lẽ bởi chút nguyên nhân nên không giết hắn nhưng muốn lấy cây cung của Lý Quảng rời đi. Vương Lâm quyết không thể giao vật này ra. Nó có quan hệ trọng đại, hắn muốn đấu với bậc toàn năng Không Huyền đều phải dựa vào nó! Mà quan trọng nhất là hắn không muốn để người khác phải tha mạng cho mình. Hắn muốn tất cả phải dựa vào bản thân. Chiếc thuyền này dù vào thời kỳ toàn thịnh nhất cũng chỉ có thể ngăn cản được hơn mười canh giờ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Đột nhiên từ phía sau hắn truyền tới giọng nói lạnh như băng của Phàn San Lộ. Lúc này nàng chậm rãi mở mắt.

- Mặc dù hôm nay cấm chế trên thuyền không thể phát huy nổi ba phần nhưng hắn cũng không phải như năm đó. Lúc này có thể ngăn được hắn trong thời gian bảy ngày.

Phàn San Lộ lạnh lùng nói, hai mắt lộ hàn quang, nhìn chằm chằm vào đạo nhân bảy màu ở bên ngoài chiếc thuyền, ánh mắt lộ một cảm xúc oán hận phức tạp.

- Ngươi không phải là Phàn San Lộ!

Vương Lâm xoay người, hồi lâu đột nhiên mở miệng nói. Nữ tử kia thu hồi ánh mắt nhìn về phía bên ngoài thuyền, rơi lên người Vương Lâm, nửa ngày sau trong mắt mới dần dần dâng lên một tia tán thường, gật đầu.

- Không hổ là người được muội muội ta tuyển làm người hợp tác. Ta đích xác không phải là Phàn San Lộ, ta là tỷ tỷ nàng, Phàn San Mộng!

Vương Lâm nheo hai mắt lại, cẩn thận nhìn đối phương vài lần, không nói gì.

- Thân phận của ta có lẽ ngươi đã được muội muội ta cho biết. Ta chính là đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn.

Nữ tử này mở miệng, tay phải giơ lên, bắt quyết vung lên về phía tấm màn sáng phòng hộ quanh thuyền. Chỉ thấy trong tay nàng có ánh sáng bảy màu vờn quanh, lao thẳng tới tấm màn sáng.

Sau khi dung hợp với tấm màn sáng, một luồng khí tức mênh mông từ trên thuyền lan ra. Tấm màn sáng lập tức dày lên, khiến cho âm thanh ầm ầm bên ngoài hoàn toàn bị ngăn cách, không thể truyền vào bên trong nữa.

- Ngươi hợp tác cùng với muội muội ta, cũng không cần lừa dối ngươi. Năm đó khi mặt trời thứ chín, dấu hiệu của việc xuất hiện của Đạo Nhất đại thiên tôn và Cổ quốc Huyền La đại thiên tôn xuất hiện tại phụ cận của Thất Đạo Tông ta. Hai người bọn họ có tu vi vô thượng, thuộc về những người trong truyền thuyết. Bọn họ tranh đoạt một bảo vật không biết tên bay ra từ trong Thái Cổ Thần Cảnh.

Việc này ta và Thát Thải Tiên Tôn vốn không có khả năng tham dự, cũng quyết không thể đạt được lợi ích gì, nhưng cuối cùng nhờ cơ duyên xảo hợp lại đạt được. Cho tới hiện tại ta vẫn không thể nào hiểu rõ, mảnh vỡ đó vỡ ra nhưng lấy tu vi của Đạo Nhất và Huyền La thì có thể nào lại không phát hiện ra mảnh vỡ nhỏ đó chứ.

Mảnh vỡ đó rơi vào trong tay Thất Thải Tiên Tôn, cũng bởi vậy khiến ta thấy được trong nội tâm của người này. Vì che dấu khí tức của mảnh nhỏ kia, ta tỏa ra toàn bộ tu vi, toàn lực áp chế cùng hắn nhanh chóng quay về Thất Đạo Tông.

Nhưng trên đường đi hắn lại ám toán ta. Ta căn bản không có chút phòng bị, trong lúc bị hắn ám toán, toàn bộ tu vi của ta mất, bị hắn lấy đi trấn áp mảnh vỡ kia, cũng dùng một chưởng đánh cho ta hình thần câu diệt, giết

người diệtkhẩu, lo lắng tin tức bị truyền ra. Hắn lại cũng nhờ có tu vi của ta mà mở được mảnh nhỏ kia. Nó tới từ Cổ Thần cảnh, muốn mờ ra cực kỳ gian nan.

Nhưng ta không chết, ta là đệ tử hạch tâm, có mệnh hồn do sư tôn giữ. Sư tôn ta lấy thuật thần thông luân hồi rất nhanh cứu sống được ta.

Bên trong Thất Đạo Tông có rất nhiều người nghe lệnh ta, cộng với muội muội của ta, ta mượn pháp lực của sư tôn, muốn nói tất cả mọi chuyện cho muội muội ta. Vì thế nên cuối cùng xảy ra đại chiến ở bên trong động phủ kia!

Nữ tử này chậm rãi mở miệng, nói lại những chuyện cũ.

- Ta biết hắn đã mở được mảnh nhỏ, lấy được vật bên trong, cũng biết là hắn dụ Đạo Cổ Diệp Mịch tới, phong kín tông sơn Thất Đạo Tông. Nhưng ta sao có thể để hắn thành công. Ta đem tin tức này nói cho Liên Đạo Phi vốn vẫn không buông tha sắc đẹp của ta, dụ hắn tới Thất Đạo Tông, lại cũng nhờ muội muội ta liên lạc mấy phi tử khiến cho đám đệ tử trong Thất Đạo Tông tứ phân ngũ liệt. Lúc này mới có giới nội và giới ngoại ngày hôm nay.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, không thay đổi chút nào. Trong lòng hắn lúc này đã có đoán định, sau khi nghe đối phương nói thì cũng chỉ tin tưởng một ít thôi, không hề tin tưởng hoàn toàn. Lời nói của nữ tử này nhìn qua thì đều là những lời tâm huyết nhưng trên thực tế lại có chút dấu vết.

- Thái Cổ Thần Cảnh là nơi nào?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi.

- Tiên Cương đại lục có rất nhiều truyền thuyết, Thái Cổ Thần Cảnh đã từng mở ra chín lần, mỗi lần mở ra thì người đạt được cơ duyên cuối cùng có thể trở thành đại thiên tôn….Cho tới hôm nay chín lần mở ra cũng xuất hiện chín mặt trời. Lần thứ mười mở ra có lẽ sẽ có lần thứ mười một….Còn Thái Cổ Thần Cảnh là vật gì thì điều này ta cũng không biết.

- Ngươi vừa mới nói đạo nhân bảy màu hôm nay khác Thất Thải Thiên Tôn ngày xưa. Điểm này ta muốn biết nguyên nhân.

Ánh mắt Vương Lâm loé lên, nhìn về phía thân ảnh mơ hồ đang không ngừng phát tán ánh sáng bên ngoài.

- Hắn không phải đầy đủ!

Nữ tử kia trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói.

- Ta không biết hắn làm sao khiến Lý Quảng trợ giúp mà chém giết Đạo Cổ Diệp Mịch. Nhưng ta sau khi biết được liền xông vào trong động phủ này, khiến cho bên trong xảy ra một trận chiến kịch liệt!

Trận đại chiến này đúng là sau Đạo Cổ chết, bảy màu bị thương bế quan, tham ngộ mảnh nhỏ mà hắn đoạt được kia. Ta cũng là sau đó mới biết, bên trong mảnh nhỏ là thiên đạo ngày nay!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1695 Ba hồn bảy phách

….Trận đại chiến đó ta vẫn chưa tận mắt thấy hết mà hết thảy đều dựa vào lý ức của muội muội ta. Liên Đạo Phi tu vi thông thiên, một mình đánh với tứ đại chiến tướng và rất nhiều đệ tử Thất Đạo Tông.

Mạnh mẽ áp đảo, sau khi đánh mọi người trọng thương xong thì ở phía sau, muội muội ta và mấy tiên phi phản bội, cũng quay ra trợ giúp Liên Đạo Phi.

Ngay lúc này, vào lúc hỗn loạn nhất, Liên Đạo Phi vọt qua mọi người tới nơi bế quan của Thất Thải Thiên Tôn. Thất Thải Thiên Tôn không thể không xuất quan đánh với Liên Đạo Phi một trận.

Trận chiến ấy rất kịch liệt, vốn Thất Thải Thiên Tôn đã mang thương tích, không thể địch lại. Hắn liền triệu hồi thiên đạo đặt trong thế giới động phủ, dùng thuật cắn nuốt thiên đạo để đối kháng với Liên Đạo Phi.

Cuối cùng Liên Đạo Phi bị trọng thương, bị thiên đạo nuốt lấy, từ đó về sau không biết đi đâu nhưng lấy tiên nhân bất diệt thể của hắn thì sẽ không thể chết được, còn đang ở trong thế giới động phủ này.

Nhưng ngày đó thiên đạo cũng trọng thương sắp chết, tán lạc vô số máu thiên đạo, cuối cùng tiêu tán. Nhưng chúng sinh do thiên đạo tạo ra trong động phủ lại không hề biết thiên đạo đã chết!

Kim thân của Thất Thải Thiên Tôn tan nát, hoá thành một chủ hồn, trong đó ẩn chứa đạo thuật thần thông cả đời hắn, chính là kẻ ở bên ngoài thuyền ngày hôm nay.

Một hồn khác ẩn chứa ý cảnh và bổn nguyên lực của hắn, sau đại chiến bỏ chạy, ứng với bổn nguyên của hắn trong giới nội.

Hồn cuối cùng có được tất cả trí nhớ của Thất Thải Thiên Tôn, biết làm thế nào để triệu hoán thiên đạo, biết vật năm đó hắn lấy được từ mảnh

nhỏ bị hắn dấu ở đâu.

Hồn cuối cùng không có bổn nguyên, không có thần thông, cho tới hiện tại không ai biết hắn ở nơi nào. Hắn có lẽ là một tu sĩ, có lẽ chỉ là một phàm nhân, cũng có thể là một trong vô số mãnh thú….qua vô số lần luân hồi, có lẽ hắn cũng quên thân phận của mình rồi. Trí nhớ của hắn vẫn luôn ngủ say.

Một trong tam hồn có được thần thông chính là đạo nhân bảy màu. Người này có chiến lực cao nhất. Hắn bức mấy tiên phi nghe lệnh, cũng thu phục gã sai vặt Chưởng Tôn, chiếm cứ giới ngoại, trong vô số năm không ngừng tìm kiếm hồn thứ ba….

Hắn dần dần có ý thức của mình, nếu tìm được hồn thứ ba, sau khi cắn nuốt, lại cắn nuốt thêm được người nắm giữ ý cảnh bổn nguyên thì hắn liền có thể trở thành Thất Thải Thiên Tôn mới!

Mà hồn thứ hai trong giới nội cũng tìm kiếm. Hai hồn này giờ là ai hút được hồn thứ ba cũng có thể trở thành người chủ!

Mà bởi vì hồn thứ ba nắm trí nhớ nên nếu không có hồn thứ ba trọng yếu này thì những hồn khác không thể dung hợp cắn nuốt, cho nên hồn thứ hai và đạo nhân bảy màu vẫn không thể cắn nuốt đối phương.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả mấy phách khi Thất Thải Thiên Tôn sụp đổ phân ra cũng chưa thể cắn nuốt nhau.

Thất Thải Thiên Tôn tử vong thì ngoài tam đại chủ hồn còn có thất phách. Chúng trong vô số năm qua lần lượt luân hồi, thay đổi đủ loại thân phận. Nhưng hồn của bọn chúng thuộc về Thất Thải Thiên Tôn!

Đạo nhân bảy màu và hồn thứ hai căn bản không thể nhìn được bảy phách này. Bọn họ dù là tìm được nhưng cũng không thể cắn nuốt, chi bằng để cho bọn chúng tự do, để bọn chúng tự tu luyện. Như vậy thì tới khi tìm được hồn thứ ba, sau khi cắn nuốt bảy phách còn lại sẽ tự bị hấp dẫn tới, tạo thành Thất Thải Thiên Tôn hoàn chỉnh.

Đó là tất cả những gì bí ẩn của thế giới trong động phủ này.

Sóng gió bốc lên ngập trời trong lòng Vương Lâm. Những chuyện mà nữ tử này kể ra ở Tiên Cương đại lục thì hắn còn có thể bảo trì bình tĩnh nhưng lúc này sau khi nghe được những lời đó thì hắn cũng phải lui lại một khoảng, sắc mặt nhanh chóng biến hoá.

Hắn rốt cục biết người thứ ba là gì rồi!!

Hắn rốt cục biết vì sao đạo nhân bảy màu kia và người ở bức tượng mình đạt được lại bất đồng.

Hắn rốt cục hiểu tại sao ngân y nữ tử trong không gian trữ vật lại nói là cánh cửa không phải do nàng mở. Cánh cửa này rất có khả năng là cửa của động phủ này.

Cửa của động phủ này mở ra, cũng không phải là ai cũng mở được mà phải là người nắm vững phương pháp như người điên được nữ tử trước mắt này nói ra mới được!

Phương diện này có lẽ còn có chút không hợp lý nhưng một chút này Vương Lâm cũng không thèm quan tâm. Trong đầu hắn lúc này là một hình ảnh.

Sự thật có lẽ đúng là có chút sai sót nhưng khả năng lớn nhất là thế.

- Ba hồn bảy phách…hoá ra là ba hồn bảy phách! Ta năm đó từng nói Chiến lão quỷ chưa chết, khiến vẻ mặt Chưởng Tôn lúc gặp lại Chiến lão quỷ trên chiến trường liền tỏ vẻ e sợ!

Ngay cả hắn cũng không biết….còn cả khi ta cứu Thanh Thuỷ trong Thất Thải Giới ở Côn Hư, đạo nhân bảy màu xuất hiện có vẻ rất coi trọng Chiến lão quỷ….

Hắn từng nói là Chiến lão quỷ đúng là một người khác….chẳng lẽ Chiến lão quỷ này chính là hồn thứ hai.

Nhưng chỉ có vậy, hắn mới có tư cách đối kháng với đạo nhân bảy màu! Cũng có thể nói là trong cơ thể Chiến lão quỷ có một hồn. Hồn phách đó chính là hồn thứ hai của Thất Thải Thiên Tôn!

Nếu như thế thì đại chiến giữa giới nội và giới ngoại cũng chính là trận chiến giữa Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu. Mục đích của trận chiến này chính là ở trong giết chóc vô tận này mà tìm được người thứ ba!

Như vậy thì hồn phách thứ ba rốt cục là ai!!!! Tâm thần Vương Lâm rung lên, tìm tòi trong đầu, làm cho bản chất lộ ra!

- Còn có đạo nhân bảy màu kia…ta năm đó ở trong Côn Hư từng phát hiện ra bảy màu nhìn Thanh Thuỷ. Ánh mắt giống như đang xem bản thân vậy. Ta lúc đó vốn kỳ quái nhưng chưa bao giờ nghĩ tới đáp án. Hôm nay nhìn lại, đáp án đã được miêu tả sinh động.

Thanh Thuỷ sư huynh chính là một trong thất phách của Thất Thải Thiên Tôn!! Khó trách cuộc đời hắn lại thê thảm như vậy, khó trách hắn có thể đạt được sát lục bổn nguyên…thảo nào hắn vừa mới vào bước thứ ba đã cường đại như thế!

Thất phách này ta chỉ biết có Thanh Thuỷ. Sáu người còn lại là ai…ta… Vương Lâm ta có phải hay không….

Vương Lâm trầm mặc, ánh mắt lộ hàn quang.

- Mục đích của ta chính là giết Thất Thải Thiên Tôn. Chỉ có giết hắn mới tiêu tan được oán hận năm đó của ta. Mục đích của ta và ngươi giống nhau, chúng ta hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Ta có thể cầu xin sư tôn, nhờ người đưa ngươi tới Tiên Cương đại lục, cho ngươi bớt đi kiếp nạn nhập giới. Thất Đạo Tông ta cũng không cần, một khi Thất Thải Thiên Tôn tử vong thì tất cả đều cho ngươi!

Còn những người khác trong động phủ này thì bọn họ không thể đi ra được. Bọn họ không chịu nổi kiếp nạn khi nhập giới, cho dù là sư tôn ta ra tay cũng không thể giúp nổi.

Nhưng ta còn có một phương pháp. Bọn họ dù không thể tiến vào Tiên Cương đại lục nhưng lại có thể luân hồi, lấy phương pháp chuyển thế luân hồi cho người thân ngươi mang hồn phách của họ vào Tiên Cương đại lục đầu thai.

Đây là cách duy nhất ta có thể nghĩ ra!

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn nữ tử này, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

- Cho dù ngươi hợp tác với ta thì thực lực của đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ thì chúng ta cũng không thể đối kháng, chỉ có thể chịu

trận!

Nghe thấy Vương Lâm nói vậy, nữ tử nở nụ cười. Không thể không nói là tướng mạo của nữ tử này tuyệt mỹ. giờ phút này cười lên như khiến hoa cũng phải ghen tức, khiến cho người ta nhìn mà trái tim loạn nhịp.

- Giết Thất Thải Thiên Tôn, ta có hai phương pháp.

- Phương pháp đầu tiên : Bởi vì giới nội trong động phủ ở đây đã bị phong ấn nhiều năm, lại bị trận đại chiến phá huỷ đi nhiều, ta không thể tự mình tiến vào, chỉ có thể lấy thân thể muội muội ta ngưng tụ một tia nguyên thần tới.

Nhưng nếu như có thể dần dụ đạo nhân bảy màu hoặc hồn phách thứ hai đi tới cửa động phủ thì cũng chính tại đại môn của động phủ này, nguyên thần của ta có thể ngưng tụ nhiều hơn, với tu vi của ta có thể giét người!

Phương pháp này không hoàn mỹ. Ta còn có phương pháp thứ hai. Phương pháp này quan trọng nhất là hồn phách thứ ba. Ta dạy ngươi một thần thông, ngươi nếu tìm được hồn thứ ba có thể lợi dụng thần thông này mà thôn phệ, hoàn toàn giết chết hắn.

Từ đó về sau, ngươi chính là hồn thứ ba. Ta sẽ giúp ngươi thôn phệ đạo nhân bảy màu và hồn phách thứ hai. Ngươi tiếp tục thu thất phách còn lại. Từ đó về sau ngươi chính là Thất Thải Thiên Tôn!

Ta và em ta có thể ở bên cạnh ngươi. Nàng làm phi tử của ngươi, ta là đạo lữ song tu. Do đó tất cả lại trở về với quỹ tích vốn có của nó.

Ngươi nếu đã có người phụ nữ khác cũng có thể lấy làm phi tử, thậm chí là trên Tiên Cương đại lục, ngươi thích người phụ nữ nào ta cũng có thể bắt giúp ngươi, cùng ngươi tu luyện.

Đạo nhân bảy màu năm đó cũng như thế. Ta giúp hắn bắt không ít nữ tử, bát phi ngoài muội muội ta ra thì những người còn lại hầu như là do ta giúp tìm kiếm….

Mà dưới sự trợ giúp của sư tôn ta, ngươi và ta sau khi song tu linh hồn có thể dung hoà, tu vi có thể được gia tăng. Ngươi lấy đi mảnh nhỏ từ Cổ Thần Cảnh kia, chúng ta ở trên Tiên Cương đại lục chắc chắn sẽ tieeo dao, cuộc sống không còn bị người khác đè nén trong động phủ nữa!

Nữ tử này cười quyến rũ, giọng nói vang lên, lại nói với Vương Lâm.

Vương Lâm bình tĩnh suy nghĩ, liếc mắt nhìn nữ tử này một chút. Hắn không hiểu tại sao lại liên tưởng tới một chuyện hắn đã từng gặp.

Chuyện đó khiến Vương Lâm cảm nhận cực kỳ sâu sắc, cho tới hiện tại đã cách đó hơn ngàn năm mà trong trí nhớ của hắn vẫn còn y nguyên.

Ở trong vùng đất Yêu Linh, Vương Lâm từng gặp qua nữ tử của Chưởng Tôn, thánh tổ của phù văn tộc. Nữ tử này cực kỳ thê thảm, hai mắt bị móc ra, toàn thân bị trấn áp trong động phủ của Thanh Lâm.

Nữ tử này oán Thanh Lâm cực giống nữ tử đang đứng trước mặt này. Những lời nói của thánh tổ phù văn tộc năm đó vốn Vương Lâm không tin lắm nhưng cuối cùng hắn nghe Thanh Lâm chính mình thừa nhận thì Vương Lâm lại mê mang.

Hắn không biết phương diện này ai mới là người đúng.

- Việc này sau đó hãy nói. Lúc này quan trọng nhất là làm thế nào tránh được đạo nhân bảy màu đang đuổi giết bên ngoài!

Những lời nói của đối phương không suy tư chút nào khiến Vương Lâm thầm cười lanh. Tâm có của hắn rất sâu, cũng không nói ra miệng. Dù sao lúc đầu hợp tác với nữ tử này, giết chết Thất Thải Thiên Tôn đối với mọi người đều có lợi.

- Việc này không khó. Ta và ngươi trao đổi thệ huyết xong, xác định hợp tác rồi ta sẽ điều khiến chiếc thuyền này na di, đưa ngươi tới một nơi an toàn.

Nữ tử mỉm cười nói.

- Thệ huyết?

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Hắn đột nhiên lại hiểu ra. Tất cả những lời đối phương nói ra đều chỉ là đánh lạc hướng, hiển nhiên chỗ này có thâm ý riêng.

- Việc này không vội. Tế đàn ngươi nói năm đó ở đâu?

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1696 Phản khách

Đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn nghe thấy lời nói của Vương Lâm, đôi mắt âm thầm lóe sáng, khẽ cười, đang muốn mở miệng nói thì đột nhiên vào lúc này chiếc thuyền chấn động kịch liệt.

Chấn động này truyền tới từ bên ngoài, giống như cuồng phong gào thét, khiến cho chiếc thuyền run rẩy, đồng thời có tiếng nổ ầm ầm vọng lại. Chiếc thuyền dưới sự chấn động liền liên tục bị cuốn về phía sau mấy trăm trượng.

Biến cố đột ngột này khiến cho thần sắc Phàn San Mộng biến đổi, quay phắt đầu nhìn lại phía bên ngoài chiếc thuyền.

Vương Lâm nhảy bật lên rời khỏi boong thuyền ba tấc, lơ lửng trên không, hai mắt bừng sáng, cũng nhìn ra bên ngoài thuyền.

Chỉ thấy bên ngoài thuyền lúc này, trong ánh sáng bảy màu, đạo nhân bảy màu đang không ngừng vung hai tay về phía trước, mỗi lần vung tay áo đều có cuồng phong gào thét, chấn động vô số tầng sáng phòng hộ

của chiếc thuyền, tiếng va chạm kinh thiên động địa truyền ra. Tầng sáng kia ầm ầm sụp đổ, trong nháy mắt đã vỡ tung hơn một nửa.

-Không sao không mất thời gian mấy ngày thì hắn không thể phá nổi chiếc thuyền này!

Phàn San Mộng hừ lạnh, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, chậm rãi nói.

-Tế đàn mà ngươi nói là do muội muội ta trong lúc vô ý đạt được. Trên tế đàn đó có một luồng cổ lực, với tu vi của nàng không thể phá vỡ, cũng không cần phải phá vỡ. Nhưng đối với ngươi thì lại khác. Ngươi nếu có thể phá vỡ phòng hộ của tế đàn đạt được truyền thừa bên trong thì tu vi nhất định sẽ tăng lên. Tế đàn lúc này ở ngay tầng cuối của chiếc thuyền này, ngươi muốn đi bây giờ không? Nhưng ngươi chỉ có thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày ta sẽ điều khiển thuyền bỏ chạy, cố gắng cầm cự với đạo nhân bảy màu. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ được ba ngày thôi.

-Ba ngày... Không đủ.

Vương Lâm nhíu mày. Giờ phút này chiếc thuyền lại chấn động một lần nữa tiếng ầm ầm vang lên, giống như thần thông của đạo nhân bảy màu càng ngày càng mạnh, khiến cho chiếc thuyền mơ hồ bị phá hỏng vậy.

-Chuyện thệ huyết tạm thời không cần vội. Chiếc thuyền này của ngươi Vương Lâm rất hứng thú, thời gian ba ngày đủ để ta nghiên cứu một phen.

Thần sắc Vương Lâm ẩn dấu tâm tư, chậm rãi mở miệng.

-Ngươi muốn nghiên cứu cấm chế trên thuyền này?

Phàn San Mộng ngẩn ra. Nàng hoặc muội muội của nàng cũng không hoàn toàn hiểu rõ Vương Lâm, không biết Vương Lâm có thành tựu về mặt cấm chế, lúc này nghe thấy hắn nói như vậy thì thần sắc cổ quái, rất lâu sau không mở miệng.

-Chiếc thuyền này là cấm bảo của Đại Hồn Môn chúng ta. Tuy rằng nó không phải là thượng phẩm nhưng cũng đạt tới trung phẩm. Pháp bảo như vậy đừng nói là ngươi, cho dù là ta cũng không chắc chắn có thể nghiên cứu rõ ràng.

Vương đạo hữu, ta khuyên ngươi nên dùng ba ngày này đi tế đàn thử một lần, nếu có thể hấp thu lực lượng trong đó với thân thể cổ quốc của ngươi thì tu vi có thể tăng mạnh.

Lời nói của Phàn San Mộng tuy uyển chuyển nhưng hàm ý lại rất rõ ràng. Nàng thấy Vương Lâm không có tư cách nghiên cứu chiếc thuyền

này. Thậm chí nàng còn cho rằng lời nói của Vương Lâm cực kỳ hoang đường.

-Người này chỉ là một tu sĩ thấp hèn trong động phủ mà muốn tính toán cấm bảo của Đại Hồn Môn ta, thật sự là buồn cười tới cực điểm! Đúng là quá không biết tự lượng sức mình rồi!

-Hả? Chẳng lẽ đạo hữu lo rằng Vương Lâm sau khi nghiên cứu rõ cấm chế trên chiếc thuyền này sẽ chiếm mất nó sao?

Vẻ mặt Vương Lâm như cười như không, nhìn Phàn San Mộng một cái.

Đối với tâm tư của nữ tử này Vương Lâm hoàn toàn hiểu rõ. Cả đời của hắn đã gặp nhiều

người, trừ Thiên Vận Tử là hắn không thể nắm được, những người còn lại đối với hắn đều hoàn toàn rõ ràng trong tâm trí.

Hai tỷ muội nữ tử này hiển nhiên là biết đạo nhân bảy màu sẽ đuổi theo, cho nên hơi trì hoãn một lúc, đợi cho tới khi đạo nhân bảy màu đuổi tới mới dụ Vương Lâm tới chiếc thuyền này.

Họ lấy chiếc thuyền này ẩn chứa uy hiếp, lại dùng sự có mặt của đạo nhân bảy màu mượn xu thế cấp bách bên ngoài, tuy không nói gì tới

chuyện uy hiếp nhưng hiệu quả so với uy hiếp còn mạnh hơn nhiều.

Dưới tình huống như vậy thì dường như Vương Lâm chỉ còn nước nghe theo đề nghị của đối phương, trao đổi huyết thệ không còn con đường nào khác. Do vậy Vương Lâm hoàn toàn bị động, quyền chủ động nằm cả trong tay đối phương.

Trên thực tế đúng là như suy nghĩ của Vương Lâm. Hai tỷ muội Phàn San Mộng này quả thật mang ý định như vậy. Nếu đổi lại là người khác thì có lẽ lúc này cũng không còn con đường nào khác, chỉ có thể lựa chọn tạm thời như thế để tránh nguy cơ.

Nhưng với tâm trí của Vương Lâm, hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng mọi lời nói của đối phương. Hắn muốn nắm giữ tất cả trong tay mình, nắm giữ cuộc sống của mình.

Giờ phút này chiếc thuyền này bị đối phương điều khiển, dù là có tới tế đàn thì đối phương cũng giám thị hết. Nói khoa trương một chút thì hắn đang ở trong pháp bảo của đối phương, không hề có cảm giác an toàn.

Mà Vương Lâm sao có thể dễ dàng bỏ qua được. Tu vi của hắn đã cao tâm trí cũng không hề kém, lúc này lời nói đều ẩn chứa huyền cơ!

Nếu hắn thật sự có thể nghiên cứu được chiếc thuyền này, nắm được cách điều khiển như vậy chẳng những có thể giải được nguy cơ bên

ngoài từ đạo nhân bảy màu mà hoàn toàn có thể phản khách vi chủ, giải được bố cục do đối phương bố trí.

Thần sắc Phàn San Mộng sững lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, mỉm cười nhẹ giọng mở miệng.

-Vương đạo hữu đùa rồi. Ngươi nếu đã tin tưởng như vậy thì cứ nghiên cứu chiếc thuyền này đi, tiểu nữ chờ ngươi.

Nàng tuy nói như vậy nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh. Nàng căn bản không cho rằng Vương Lâm có tư cách này.

-Đạo hữu hình như không thích lắm. Nhưng xin đạo hữu yên tâm, cho dù là Vương mỗ có nghiên cứu ra cấm chế trên thuyền này rồi cũng không chiếm làm của riêng đâu, chắc chắn sẽ trả lại cho đạo hữu....

Thần sắc Vương Lâm vẫn như cười như không chậm rãi nói.

Phàn San Mộng bình tĩnh nhìn Vương Lâm, khẽ cười nói:

-Đạo hữu tin tưởng như vậy sao? Cũng tốt. Nếu ngươi thật sự có thể hoàn toàn nghiên cứu ra cấm chế trên thuyền này thì ta xin tặng lại cho ngươi!

Nhưng nếu ngươi không thành công vậy thì không nên lãng phí thời gian nữa. Ngươi và ta trao đổi thệ huyết, ta đưa ngươi tới nơi an toàn.

-Không sao, Vương mỗ cứ xem xét một chút trước, nếu cuối cùng không thành công thì sẽ bỏ cuộc.

Vương Lâm chờ đợi chính là một câu nói này. Thần sắc hắn như thường, không nhìn Phàn San Mộng nữa mà ngồi xuống, thần thức chậm rãi tản ra, bắt đầu nghiên cứu từ boong thuyền dưới chân.

Ánh mắt Phàn San Mộng ẩn dấu vẻ âm lành. Thệ huyết của Vương Lâm nàng muốn có. Dùng thệ huyết này nàng có thể nhận được sự trợ giúp của sư tôn, dẫn động một pháp thuật kỳ dị. Pháp thuật này nàng có thể khiến cho Vương Lâm thành một con rối, trở thành thủ đoạn quan trọng đề nàng giết Thất Thải Tiên Tôn.

-Người này dù rất cẩn thận nhưng ta không tin là hắn có thề nắm giữ toàn bộ cấm chế trên thuyền. Hắn có lẽ có chút nghiên cứu đối với cấm chế, nhưng dù sao hắn cũng là tu sĩ thấp hèn trong động phủ, ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Một con kiến hôi như vậy sao có thể nghiên cứu ra

cấm chế cường đại của Tiên Cương đại lục chứ!

Chuyện này thật là là buồn cười. Để xem hắn nghiên cứu ra sao. Sau khi thất bại, nếu không trao thệ huyết cho ta, ta còn có thủ đoạn khác đối phó với hắn!

vẻ âm lãnh trong mắt Phàn San Mộng tiêu tan khóe miệng lộ nụ cười nhu hòa nhìn về phía Vương Lâm.

Thần thức Vương Lâm đồng thời tản ra, tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm lóe lên hóa thành một dòng xoáy xoay tròn. Sáu tinh điểm Cổ Yêu ẩn trong mắt trái hắn xuất hiện, lực lượng tam tộc cổ đồng thời vận chuyển, dung hợp làm một hóa thành một luồng lực lượng của đạo cổ. Lực lượng này trong nháy mắt xuất hiện, thân thể Vương Lâm đang ngồi khoanh chân đột nhiên có một thân thể mơ hồ biến ảo ra.

Hư ảnh của Đạo cổ vừa xuất hiện, liền hoàn toàn bao phủ thân thể Vương Lâm vào bên trong, cũng ngồi khoanh chân, từ xa nhìn lại trông khá kinh người.

Hư ảnh Đạo cổ kia có hơi cải biến, lúc này xuất hiện bên cạnh Vương Lâm cũng chỉ lớn mấy chục trượng, nhưng nhìn lại trông chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ. Vương Lâm ở bên trong, được hư ảnh này bảo vệ đầy đủ.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Phàn San Mộng khiến nữ tử này nhướng mày.

-Người này đúng là quá mức cẩn thận rồi....

Dùng lực lượng Đạo cổ bảo vệ toàn thân, Vương Lâm lúc này mới yên lòng, thong dong tản thần thức ra, chậm rãi tiến vào trong boong tàu phía dưới. Trong nháy mắt thần thức hắn tản ra, một lực lượng vô hình bắn ngược lại, ngăn cản thần thức hắn xâm nhập.

Lực lượng vô hình này chính là cấm chế trên thuyền hóa thành, khiến cho Vương Lâm chỉ có thể xem xét bên ngoài, không thể nhìn thấy kết cấu bên trong cấm chế.

Trong lòng Phàn San Mộng cười lạnh. Chiếc thuyền này là pháp bảo của Đại Hồn Môn nàng hiểu nó rất rõ.

-Không nói tới chuyện khác chỉ cần lực lượng ngăn cản của cấm chế này, nếu không có

trình độ cao về cấm chế thì...

Nàng vừa thầm nghĩ tới đây, đột nhiên thân thể sững sờ, hai mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Chỉ thấy Vương Lâm bên trong hư ảnh Đạo cổ, tay phải giơ lên, từng đạo cấm chế bất ngờ xuất hiện. Mười cái, một trăm cái, một ngàn...trong

chớp mắt đã có gần trăm vạn cấm chế xuất hiện, đồng thời hiện lên bên ngoài thân thể hắn.

Những cấm chế này chồng lên nhau, tỏa ra hào quang chói mắt, trong nháy mắt đã hợp lại làm một, bị Vương Lâm dùng một chưởng đặt lên boong tàu.

Dưới một chưởng này, boong tàu ầm ầm chấn động, ngay cả toàn bộ chiếc thuyền cũng run rẩy vài cái. Một luồng sóng gợn từ nơi Vương Lâm ấn nhanh chóng khuếch tán về bốn phía, chỉ trong chớp mắt đã xuyên qua người Phàn San Mộng, tràn ngập gần ba phần boong thuyền này.

Sóng gợn đảo quả, boong thuyền này trong mắt Vương Lâm đã hoàn toàn bất đồng, giống như là bị lột bỏ tấm áo bao phủ bên ngoài, lộ ra bổn nguyên. Ánh mắt hắn đảo qua thấy rõ đây đâu phải là boong thuyền gì, rõ ràng là do một đám cấm chế ngưng tụ lại mà thành.

Đám ký hiệu này hoàn toàn bất đồng, chi chít dày đặc, bao phủ bốn phía, mơ hộ có ô quang lan ra.

-Hắn không ngờ có thể phá được tầng phòng hộ của cấm chế trên boong thuyền!! Hắn không đơn giản chỉ biết một chút cấm chế mà trình độ về cấm chế cực cao...

Phàn San Mộng hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Vương Lâm đã hoàn toàn bất đồng.

-Cũng khó trách hắn lại tự tin như thế. Nhưng cho dù trình độ cấm chế phi phàm thì cấm chế trong động phủ này cũng chỉ là một phần của Tiên Cương đại lục mà thôi. Trong thời gian ngắn ngủi ba ngày, người này tuyệt đối không thể hoàn toàn nắm giữ nổi!

Phàn San Mộng trầm mặc trong chốc lát, khóe miệng liền hiện lên nụ cười lạnh.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, tay phải giơ lên điểm vào một ký hiệu cấm chế, hai mắt lập tức hiện ra vẻ tính toán không ngừng.

-Boong tàu này chỉ là cấm chế bên ngoài của chiếc thuyền này mà thôi. Nhưng cấm chế bên ngoài này đã bao la, hàng vạn hàng nghìn, thời gian ba ngày đúng là hơi gấp rồi....

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1697 Mặt quỷ trên cánh buồm

Vương Lâm tĩnh tâm lại. Âm thanh ầm ầm bên ngoài do đạo nhân bảy màu đánh tan cấm chế giống như bị ngăn cản. Toàn bộ tâm thần hắn lúc này đắm chìm trong việc nghiên cứu cấm chế.

Đúng lúc này thì hình như có một cơn gió quỷ dị xuất hiện, thổi qua cánh buồm trên chiếc thuyền này, làm tung bay cánh buồm, khiến cho hai mắt của mặt quỷ trên đó lộ ra ánh sáng yêu dị.

Mặt quỷ này giống như nhìn chằm chằm vào Vương Lâm khóe miệng lộ nụ cười quỷ dị, chẳng khác gì người sống.

Vương Lâm nhướng mày mơ hồ trong lòng cảm thấy bất an không ngờ không thể tĩnh tâm nổi. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt rời vào mặt quỷ trên cánh buồn, đối mắt với nó.

Nửa ngày sau tâm thần Vương Lâm dần dần bình tĩnh lại. Hắn cúi đầu lại đắm chìm trong cấm chế.

Dần dần cấm chế ở boong tàu dưới chân Vương Lâm lóe lên ánh sáng, tầng tầng sóng gợn tỏa ra, tràn ngập cả boong tàu khuếch tán ra xa hơn.

-Tứ đại cấm thì Phá Diệt cấm ta hiểu rõ nhất. Sinh Tử cấm và Tuế Nguyệt cấm cũng có hiểu, chỉ có Cổ Hồn cấm là ta ít gặp. Tuy vậy ở

vùng đất Điên Lạc ta đã từng thấy quy thú khổng lồ rồi. Nhưng cấm chế trên boong tàu này lại có rất nhiều cổ Hồn cấm....

Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt lộ ra vẻ tính toán càng nhiều. Tay phải hắn điểm lên một ký hiệu cấm chế.

Ký hiệu này chính là một cổ Hồn cấm thu nhỏ! Ở trong đó mơ hồ có tiếng gầm thét, trong khi ánh mắt Vương Lâm đảo qua, mơ hồ có thể thấy bên trong đó dường như có một con cự mãng khổng lồ. Cự mãng này hung tàn tới cực điểm, hướng về phía Vương Lâm không ngừng gầm thét, giống như muốn lao ra khỏi cấm chế cắn nuốt hắn vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba canh giờ. Trong ba canh giờ này, tầng

sáng bên ngoài chiếc thuyền không ngừng ầm vang, ánh sáng lóe lên kịch liệt, mơ hồ có ánh sáng bảy màu xuyên thấu qua, rơi lên trên boong tàu.

Ánh mắt Phàn San Mộng dần dần trở nên lạnh như băng. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, sự khiếp sợ lúc trước đã hoàn toàn lắng xuống. Vương Lâm đã gặp phải chướng ngại, trong ba canh giờ hoàn toàn không nhúc nhích.

-Chiếc thuyền này sao có thể dễ dàng nghiên cứu như vậy. Người này lúc trước mở được cấm chế phòng hộ trên boong tàu đã là cực hạn rồi, muốn giải toàn bộ cấm chế trên tàu này, Vương Lâm ơi là Vương Lâm, ngươi quá tự đại rồi!

Thần sắc Phàn San Mộng bình tĩnh, không thể hiện ra nội tâm đang cười lạnh.

-Vương đạo hữu, đã ba canh giờ rồi, ngươi lúc này đi tới tế đàn có lẽ vẫn còn...

Phàn San Mộng nhẹ giọng mở miệng, lời nói uyển chuyển vang lên.

Vương Lâm ngoảnh mặt làm ngơ giống như không hề nghe thấy. Hắn vẫn luôn chìm đắm trong cấm chế mà tay đang chỉ, vẻ tính toán trong mắt càng đậm hơn.

-Cổ Hồn cấm...lấy hồn làm vật dẫn dung nhập vào trong cấm chế, khiến cho cấm chế biến thành vật sống, từ đó có thể thiên biến vạn hóa. Hồn phách bị phong ấn bên trong càng mạnh thì uy lực càng cao...cấm chế này, không khó!

Vào canh giờ thứ năm, Vương Lâm chợt nhắm hai mắt lại, tay phải hung hăng điểm về ký hiệu cấm chế kia một cái. Một chỉ này khiến cấm chế run rẩy, ầm một tiếng liền sụp đổ. Trong nháy mắt khi nó sụp đổ, một

con mãng xà hư ảo hóa thành một luồng hắc khí trực tiếp lao ra, nhưng chưa tản ra quá xa đã bị Vương Lâm nắm lấy, vuốt mạnh một cái. Hắc khí lập tức tan rã nhưng không tiêu tán mà bị Vương Lâm giơ tay phải bắt quyết điểm một cái, lại hóa thành cấm chế rơi vào chỗ cũ.

-Đây là cái thứ nhất...

Vương Lâm mở mắt, nhìn chằm chằm vào cấm chế hắn đã hoàn toàn nghiên cứu ra trên boong tàu có thể điều khiển được nó. Thần sắc hắn bình thản, ngẩng đầu nhìn Phàn San

Mộng.

-Không vội, thời gian còn đủ.

Phàn San Mộng nhướng mày. Vương Lâm vừa rồi dù phá được một cấm chế trên boong tàu nhưng nơi này có trên một vạn cái, số lượng hầu như không thể tưởng tượng nổi. Mà dù là như thế thì đó cũng mới là bên ngoài mà thôi, còn có cấm chế ở cả chiếc thuyền này.

-Năm canh giờ mới phá được một cái, tốc độ như vậy sợ là thời gian ba ngày đạo hữu cũng chỉ phá được mười mấy cái thôi, ngươi...

Phàn San Mộng còn chưa nói hết lời, đột nhiên bốn phía Vương Lâm có những tiếng bùng bùng truyền ra.

Lúc này nàng phải trợn mắt há mồm. Tay phải Vương Lâm vung lên, cấm chế trên boong tàu liền có chín cái sụp đổ, hòa thành hắc khí cuốn lấy nhau, sau đó lại ngưng tụ thành cấm chế mới rơi vào vị trí cũ.

-Hít...

Phàn San Mộng hít sâu một hơi. Nhưng còn chưa để nàng hít thở hoàn toàn thì hai mắt nàng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Chỉ thấy Vương Lâm lại vung tay một lần nữa, trong tiếng ầm ầm vang vọng, đám cấm chế trên boong tàu đồng loạt sụp đổ, mấy chục, mấy trăm, mấy ngàn, cuối cùng là mấy vạn toàn bộ vỡ tung. Hắc khí từ chúng lan ra, hóa thành một cơn lốc màu đen cuồn cuộn cuốn lên trên boong tàu, hướng về bốn phía mà tràn tới.

Gần như chỉ trong thời gian một nhịp thở, trong vòng trăm trượng quanh Vương Lâm không còn bất cứ cấm chế nào. Cơn lốc màu đen này gào thét, tan thành nhiều mảnh, lại một lần nữa hóa thành đám ký hiệu ấn ký, toàn bộ rơi vào chỗ cũ. Lúc này sự khiếp sợ của Phàn San Mộng mới bắt đầu.

-Khiếp đạo hữu chê cười rồi.

Vương Lâm mỉm cười.

Phàn San Mộng hít sâu một hơi, gắng gượng mỉm cười, gật đầu nói:

-Trình độ cấm chế của đạo hữu quả nhiên phi phàm. Chỉ là cấm chế trên boong tàu này chừng hơn mấy vạn, đạo hữu lúc này giải được cũng khoảng một phần trăm, có thể nói là rất tài giỏi rồi, nhưng mà....

Tay phải Vương Lâm lại giơ lên, Phá Diệt cấm hiện lên trên tay, hai mắt bừng sáng, khiến cho lời nói của Phàn San Mộng phải sững lại. Ngay trong lúc này, Phá Diệt cấm trên tay Vương Lâm biến thành ô quang, tràn ngập khuếch tán khắp boong tàu.

Tiếng ầm ầm lại vang lên. Tất cả Phá Diệt cấm trên boong tàu trong tích tắc này đều đồng loạt rung động, lập tức tan nát. Mấy ngàn vạn cấm chế thì Phá Diệt cấm có mấy trăm cái, lúc này sụp đổ toàn bộ, khiến cho cả con thuyền chấn động kịch liệt.

Cũng vào lúc này, Sinh Tử cấm, Tuế Nguyệt cấm biến ảo ra trên tay phải Vương Lâm, quét ngang boong tàu, trong tiếng ầm vang không ngừng, một luồng hắc khí bốc lên. Trong thời gian nửa nén hương, có vô số cấm chế sụp đổ, hóa thành hắc khí xoay tròn.

Hắc khí lượn lờ, dù là đạo nhân bảy màu ở bên ngoài con thuyền ánh mắt cũng sững lại, cẩn thận nhìn tới.

Thế thì lại càng không nói tới Phàn San Mộng đang bị hắc khí che kín tầm mắt. Nàng ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, đầu óc trong phút chốc trở nên trống rỗng.

-Năm canh giờ...sao có thể như thế. cấm chế trên boong tàu dù chỉ là bên ngoài nhưng không thể có ai phá giải được hoàn toàn trong vòng năm canh giờ. Mà hắn lại không phải đơn thuần chỉ là phá giải mà là thay đổi cấm chế đề điều khiền...thế này...thế này...

Trong tiếng ầm vang, hắc khí dần dần tiêu tán, toàn bộ hóa thành cấm chế rơi lên trên boong tàu. Chỉ trong nháy mắt, mấy ngàn vạn cấm chế trên boong tàu lúc này đã có hơn phân nửa thuộc về Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm ngời sáng, tay phải giơ lên, bốn ký hiệu cấm chế lơ lửng hiện ra. Bốn cấm chế này không giống với những cấm chế trước, là hình thái của tứ đại cấm chế! Phá giải

Cấm chế trên boong tàu đối với Vương Lâm không khó. Chính thức làm khó hắn chính là hắn muốn học tập cổ Hồn cấm. Năm canh giờ đó nhìn như Vương Lâm nghiên cứu một cấm chế, nhưng thực ra chỉ cần nghiên cứu hoàn toàn cấm chế này thì hắn chẳng khác nào đã hiểu rõ hết Cổ Hồn cấm!

Dù sao thì trước đây Vương Lâm cũng không phải hoàn toàn không biết gì về cố Hồn cấm. Hắn cũng đã từng nghiên cứu qua, chỉ là cấm chế đó nhìn như đầy đủ nhưng thực tế lại có rất nhiều khuyết điểm. Những khuyết điểm này ảnh hưởng tới minh ngộ của Vương Lâm.

Nhưng cổ Hồn cấm trên boong tàu này lại không như vậy, nó cực kỳ đầy đủ!

Hôm nay Vương Lâm không còn như xưa đối với cấm chế đã nghiên cứu nhiều năm. Hơn nữa tu vi hắn hiện nay đã đạt tới Không Linh trung kỳ, trong người có lục đại bổn nguyên. Với khả năng minh ngộ của hắn, dùng năm canh giờ là đủ để hiểu hết cấm chế này!

Vương Lâm đứng thẳng, tay áo phải vung lên, tiếng ầm ầm lại vang dội. Những cấm chế còn sót lại trên boong tàu hoàn toàn sụp đổ. Trong đó ngoài cồ Hồn cấm ra còn có một số cấm chế kỳ dị mà Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy.

Hắn không có thời gian đi tìm hiếu toàn bộ những cấm chế này. Hắn chỉ cần xem một chút, nhớ trong lòng rồi sau khi nắm được một chút liền mạnh mẽ hủy diệt.

Loại phương pháp này khiến cho uy lực của cấm chế trên boong tàu suy yếu không ít nhưng lại có thề khiến Vương Lâm trong thời gian rất ngắn hoàn toàn mở ra một lỗ hổng trong cấm chế trên chiếc thuyền này!

Tiếng chấn động vang vọng. Trong sự rung động của Phàn San Mộng, tất cả cấm chế trên boong tàu đã bị Vương Lâm điều khiển. Lúc này Vương Lâm chính là chủ nhân của boong tàu này. Hai mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị, liếc nhìn Phàn San Mộng một cái.

-Thuyền này có chín tầng cấm chế boong tàu là tầng thứ nhất, bên dưới còn tám tầng! Đạo hữu ngươi vừa rồi có nói, nếu Vương mỗ phá vỡ được cấm chế thì sẽ tặng ta chiếc thuyền này phải không?

Sắc mặt Phàn San Mộng hơi tái đi. Cùng với tầng cấm chế đầu tiên của chiếc thuyền này bị phá vỡ, nàng phát hiện ra quyền điều khiển chiếc thuyền này của mình đã bị đoạt mất một bộ phận, giống như là một pháp bảo lại có hai chủ nhân vậy!

Nàng không thể nào ngờ tới là chỉ trong năm canh giờ mình đã gặp phải kịch biến như vậy.

Thấy đối phương không nói gì, Vương Lâm mỉm cười lắc đầu thân thể nhoáng lên liền biến mất khỏi boong tàu, lúc xuất hiện đã ở trong tầng thứ hai của chiếc thuyền.

Nhìn chằm chằm vào nơi Vương Lâm biến mất, ánh mắt Phàn San Mộng lóe lên hàn quang.

-Phá tan tầng thứ nhất thì có thể nhưng cấm chế trên thuyền này càng về sau càng khó. Ta không tin là một tu sĩ thấp hèn trong động phủ như hắn lại có thể hoàn toàn điều khiển chiếc thuyền này!

Thời gian trôi qua, một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ, chớp mắt bảy canh giờ đã trôi qua. Thời gian một ngày nhanh chóng kết thúc. Ánh sáng bảy màu bên ngoài con thuyền càng ngày càng chói mắt. chiếc thuyền càng ngày càng chấn động mạnh hơn. tầng sáng bên ngoài đã bị đạo nhân bảy màu đánh tan hơn một nửa.

Vào thời khắc canh giờ thứ bảy trôi qua, từ tầng thứ hai của chiếc thuyền này đột nhiên truyền ra một luồng khí tức kinh thiên động địa. Con thuyền chấn động mãnh liệt.

-Không thể nào!!

Phàn San Mộng đứng bật dậy. vẻ khiếp sợ trong mắt nàng đã không thể nào che dấu nổi. Lực điều khiển con thuyền này của nàng trong nháy mắt lại bị đoạt mất một phần. Nàng vốn vì bản thể không thể tiến vào nơi này, khả năng điều khiển chiếc thuyền này không nhiều lắm. Chỉ có thể phát huy không tới ba phần. Lúc này Vương Lâm đoạt đi một bộ phận, giờ phút này nàng chỉ còn nhiều hơn Vương Lâm một chút xíu mà thôi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1698 Giả dối sao !

Một khi Vương Lâm phá xong cấm chế tầng thứ ba thì thuyền này sẽ hoàn toàn rơi vào tay đối phương.

Đây chính là phản khách vi chủ!

Ánh mắt Phàn San Mộng lộ hàn quang. Đôi mắt nàng lóe sáng, tay phải giơ lên điểm lên tầng phòng hộ bên ngoài thuyền. Một chỉ này khiến cho tầng phòng hộ đột nhiên trở nên ảm đạm.

Trong thời gian ngắn, thân thể Phàn San Mộng nhoáng lên lập tức chìm xuống tầng thứ nhất của boong tàu, tiến vào tầng thứ hai.

Vào tích tấc khi nàng tiến vào, ánh sáng bảy màu ầm ầm phủ tới trùm cả con thuyền, đạo nhân bảy màu cất bước đi tới, đạp lên boong thuyền.

Trong khoảnh khắc khi đạo nhân bảy màu đặt chân xuống, Vương Lâm đang ở tầng thứ ba khoanh chân ngẩng đầu nhìn lên thần sắc bình tĩnh, trong mắt lóe lên ánh sáng.

-Nàng ta quả nhiên làm vậy.

Vương Lâm cười lạnh. Tính toán của Phàn San Mộng bị Vương Lâm hoàn toàn phá vỡ, uy hiếp ngầm không có hiệu quả, hiển nhiên lựa chọn dùng uy áp của đạo nhân bảy màu.

Giờ phút này boong thuyền thứ nhất đạo nhân bảy màu đặt chân lên đã bị Vương Lâm điều khiển. Do đó hắn gián tiếp đối mặt với đối phương, phải phân tâm thần ra điều khiển cấm chế tầng thứ nhất, ngăn cản đạo nhân bảy màu tiến vào.

-Chơi với lửa sao...ta cũng chơi!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải bắt quyết vung tới. Lập tức boong tàu tầng thứ nhất ầm ầm phát nổ. Chỉ thấy cấm chế của cả tầng thứ nhất hoàn toàn ngừng vận chuyển, trở lại bình tĩnh.

Trong nháy mắt khi cấm chế tầng thứ nhất dừng lại, một tiếng ầm liền vang lên. Ánh sáng

bảy màu xuyên qua tầng thứ nhất, tiến vào tầng thứ hai. Đạo nhân bảy màu cười dài không vội không gấp đi vào trong tầng thứ hai!

Mà giờ phút này Phàn San Mộng vừa mới bước vào tầng thứ hai. Trong tích tắc này sắc mặt nàng đại biến, lập tức nhận ra hành động của Vương Lâm, thân thể nhoáng lên ngay lập tức tới bên cạnh Vương Lâm ở tầng thứ ba.

-Ngươi đang làm gì!! Ngươi chẳng lẽ muốn chết sao. Đạo nhân bảy màu hôm nay cho dù ta và ngươi liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn. Ngươi không ngờ lại mở tầng thứ nhất cho hắn tiến vào!!

-Ngươi nếu nói thêm ta sẽ mở tầng thứ hai cho hắn xuống tiếp!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, bình tĩnh mở miệng nói.

-Ngươi!!

Phàn San Mộng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ sát khí.

-Ngươi nếu có thể mở tầng sáng bên ngoài thuyền, đỡ cho hắn nhiều công sức thì sao ta không thể mở tầng thứ nhất cho hắn trực tiếp tiến vào tầng thứ hai! Ta và hắn cũng không phải là thâm cừu đại hận gì. Hắn muốn cây cung của Lý Quảng, ta đưa cho hắn là xong. Còn ngươi thì lại khác, muốn an toàn thì câm miệng cho Vương mỗ!

Giọng nói của Vương Lâm ầm ầm rơi vào tai Phàn San Mộng, khiến sắc mặt nàng lập tức tái nhợt!

-Chẳng những phải câm miệng mà những trò vặt khác cũng đừng có làm nữa. Nếu ngươi khư khư cố chấp thì đừng trách Vương Lâm mở luôn tầng thứ hai ra, cho đạo nhân bảy màu xuống tới đây!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn đối phương.

Ánh mắt của hắn khiến cho trong lòng Phàn San Mộng dâng lên hàn ý. Nàng nhìn Vương Lâm, đột nhiên cảm thấy đối phương không ngờ lại đáng sợ như vậy, tâm cơ thâm trầm như thế!

-Hắn từng bước một cướp thế chủ động mà ta vẫn nắm trong tay, lúc này hoàn toàn chiếm ưu

thế, khiến ta hiện giờ không thể hành động gì. Người này...người này tâm cơ quá sâu!!!

Phàn San Mộng trầm mặc, trong lòng đã nổi lên sự kiêng kỵ sâu đậm đối với tu sĩ trong động phủ mà vốn nàng không hề coi trọng này.

Tuổi như thế này mà có tâm cơ như vậy, nếu người này ở Tiên Cương đại lục thì nhất định là hạng người thanh danh hiển hách...

Vương Lâm nhìn Phàn San Mộng nửa ngày mới thu hồi ánh mắt.

Giờ phút này trên boong tàu tầng hai vang vọng tiếng chấn động. Cả boong tàu run rẩy, vô số cấm chế lóe sáng, cùng đối chọi với ánh sáng bảy màu nhưng nhìn bề ngoài thì giống như không kiên trì được bao lâu nữa sẽ sụp đổ.

-Nếu không muốn chết thì thi triển toàn lực, tranh thủ thời gian cho ta càng nhiều càng tốt để ta phá vỡ tầng thứ ba này. Ta biết ngươi còn thủ đoạn cuối cùng để có thể bảo vệ an toàn cho mình. Nhưng hiện tại quyền điều khiển toàn bộ chiếc thuyền này của ngươi tương đương với ta nếu Vương mỗ không phối hợp thì ngươi cũng đừng mơ rời đi nổi!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, sau đó không hề nói nữa mà nhắm hai mắt lại, hư ảnh đạo cổ bên ngoài lại hiện lên. Hắn một lần nữa chìm đắm vào việc nghiên cứu cấm chế tầng thứ ba này.

Sắc mặt Phàn San Mộng cực kỳ âm trầm. Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hồi lâu mới chậm rãi bắt đầu. Một câu nói này của Vương Lâm khiến trong sự kiêng kỵ của nàng đối với Vương Lâm càng tăng. Những lời hắn nói không sai nửa điểm.

Nàng đích xác còn thủ đoạn cuối cùng, cũng vì có thủ đoạn này mà nàng lúc trước mới thong dong như vậy, mượn đạo nhân bảy màu gây áp lực cho Vương Lâm.

Nhưng nàng sao cũng không thể ngờ nối là Vương Lâm trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại có thể nắm được cấm chế của cả hai tầng, đoạt đi một nửa quyền điều khiển của nàng. Lúc này nàng nếu muốn thi triển thủ đoạn cuối cùng thì đúng là cần Vương Lâm phối hợp.

-Ngươi có tính toán gì hay không. Cho dù ta có trì hoãn thì cũng không có cách nào cho

ngươi thời gian phá vỡ cấm chế của mấy tầng còn lại! Ngươi tốt hơn là nên bỏ lại quyền điều khiển, chúng ta còn kịp rời đi. Nếu ngươi cứ ngoan cố thì chúng ta thực sự chết ở nơi này đó!

Phàn San Mộng cắn răng mở miệng nói.

Lời này của nàng vừa dứt thì tiếng nổ ầm ầm đã vang lên. Chỉ thấy boong tàu thứ hai sụp đổ trong phạm vi lớn. Cấm chế trên đó đã có ba phần bị hủy diệt.

-Ta muốn ba canh giờ!

Vương Lâm mở mắt nhìn Phàn San Mộng một cái.

-Ngươi!!

Phàn San Mộng cười tức giận, nửa ngày sau mới xoay phắt người, hai tay bắt quyết điểm về phía trên. Lập tức boong tàu thứ hai liền có ánh sáng bảy màu bùng lên.

Vương Lâm tĩnh tâm lại. Hắn vốn không muốn đối đãi với tỷ muội Phàn San Mộng như vậy nhưng hai nàng lại bày mưu với hắn trước. Vương Lâm cả đời tu đạo đều là người không phạm ta thì ta không phạm người!

Giờ phút này khi đã nắm quyền chủ động, hiển nhiên là hắn sẽ không dễ dàng buông tay. Mà cấm chế trên chiếc thuyền này lại có tác dụng trọng đại đối với hắn. Liên tục phá vỡ hai tầng cấm chế, tứ đại cấm chế của Vương Lâm đã đạt tới viên mãn chỉ thiếu việc dung hợp làm một, sinh ra bổn nguyên!

Cấm chế tầng thứ ba có hơn phân nửa là Vương Lâm chưa từng gặp bao giờ, lúc này nghiên cứu khiến trình độ về cấm chế của hắn tăng vọt.

Thời gian trôi qua từng chút một. Tới khi qua hai canh giờ, boong tàu tầng hai không ngừng ầm vang, những tiếng răng rắc tràn ra, những cái khe xuất hiện. Một tiếng nổ vang lên. boong tàu tầng thứ hai hoàn toàn sụp đổ! Thân thể Phàn San Mộng nhoáng lên, phun một ngụm máu tươi, lui lại phía sau vài bước, đồng thời ánh sáng bảy màu từ tầng thứ hai tràn xuống, nhanh chóng khuếch tán.

Đúng lúc này thì hai mắt Vương Lâm đột nhiên mở ra. Hai tay hắn bắt quyết điểm mạnh lên

phía trên một cái, cấm chế của cả tầng ba ầm ầm bốc lên hóa thành một cái lưới lớn trùm tới.

Ngay sau đó thân thể Vương Lâm bỗng nhiên chìm xuống, trực tiếp từ tầng thứ ba tiến vào tầng thứ tư!

Đồng thời với hắn Phàn San Mộng cũng tiến vào tầng này.

Tầng thứ tư của con thuyền này tồn tại rất nhiều sương mù. Đám sương mù này tràn ngập cản trở thần thức cũng như tầm mắt.

-Hắn muốn phá vỡ tầng thứ hai mặc dù ta ngăn cản cũng chỉ được hai canh giờ là cực hạn. Lúc này cho dù ngươi đã giải khai tầng thứ ba nhưng hắn muốn phá tan thì ta có thể chắc chắn chỉ cần một canh giờ! Vương Lâm, rốt cục ngươi muốn thế nào. Ta thừa nhận là lúc trước có tính kế với ngươi. Nhưng ta cũng vì chúng ta cùng mục đích. Tuy ta bảo ngươi đưa thệ huyết cho ta nhưng ta cũng đưa thệ huyết cho ngươi. Chẳng lẽ ta lại còn có thể hại ngươi sao! Lúc này đã tới tình trạng này rồi, ngươi mau trao đổi thệ huyết với ta thôi. Ngươi bỏ qua việc điều khiển con thuyền này, sau khi ta nắm bắt nó hoàn toàn thì có lẽ còn có lực liều mạng!

Giọng nói của Phàn San Mộng lộ rõ vẻ lo lắng, ở trên boong tàu tầng thứ tư nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cũng nhìn về phía Phàn San Mộng, một hồi lâu sau đột nhiên bật cười.

-Tới lúc này rồi mà ngươi vẫn còn muốn lừa gạt ta sao...

-Ta lừa ngươi?

Ánh mắt Phàn San Mộng lộ vẻ thương tiếc. Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua tầng thứ ba phía trên, lúc này trong tiếng ầm vang không ngừng đã xuất hiện những vết nứt li ti.

-Ngươi không phải là Phàn San Mộng...

Vương Lâm than nhẹ không để ý tới những vết nứt li ti đang xuất hiện trong phạm vi lớn trên đầu mà nhìn đối phương, chậm rãi mở miệng.

-Ngươi có ý gì!

Thần sắc nữ tử kia bình tĩnh trở lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

-Ngươi là Phàn San Lộ! Trên thực tế từ khi ta đi vào con thuyền này ngươi đã bày mưu với ta. Nếu ta giao thệ huyết ra thì có lẽ sẽ không còn những việc tiếp đó nữa. Nhưng ngươi bởi vì lo ta không giao ra nên mới phun ra một ngụm máu tươi, không biết dùng loại phương pháp nào biến hóa thần sắc và khí tức làm cho ta hiểu lầm ngươi là Phàn San Mộng! Chính bởi vì hiểu lầm này nên khi ngươi nói tới bí ẩn của thế giới động phủ khiến ta càng tin tưởng ngươi là Phàn San Mộng. Từ đó về sau khi ta phá vỡ từng tầng cấm chế ở nơi này, phản ứng của ngươi có lẽ có thật, nhưng cũng có cả giả vờ! Ta trước kia còn chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng hiện tại ta đã rõ rồi.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn nữ tử này, chậm rãi nói.

Giờ phút này tiếng ầm vang trên tầng ba càng kịch liệt, tiếng răng rắc khiến cho càng nhiều cái khe xuất hiện, lộ ra ánh sáng bảy màu, giống như sắp sửa sụp đổ.

-Ngươi điên rồi. Những điều ngươi nói ta nghe đều không hiểu!

Nữ tử này nhíu mày nói.

-Không hiểu sao...tất cả những thứ này đều là giả! Tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư, toàn bộ đều là giả. Đạo nhân bảy màu có lẽ là thật nhưng hắn ở trên thuyền này là giả. Đây rõ ràng là một huyễn giới của ngươi!! Đúng là một huyễn giới thật chân thật. Cả đời này Vương Lâm ta chưa

từng gặp qua một huyễn giới nào chân thật tới mức này. Chân thật tới mức khiến cho người ta phải sợ hãi!

Nữ tử kia lặng người đi, sau đó cười khổ, lui lại vài bước, ánh mắt lộ vẻ khó tin nhìn Vương Lâm. Nàng khổ sở mở miệng.

-Giả? Vương Lâm, ngươi thật sự điên rồi sao, ngươi....ngươi nếu không muốn trao đổi thệ huyết với ta thì thôi. Nhưng ngươi nói nơi này là giả...

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải hướng về phía tầng thứ ba đang sụp đổ trực tiếp đánh một chưởng!

Một chưởng này khiến cho tầng ba lập tức sụp đổ. Ánh sáng bảy màu trong nháy mắt liền bao phủ cả tầng bốn. Thân ảnh đạo nhân bảy màu từng bước đi tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1699 Huyễn trung huyễn

-Ngươi làm gì!!

Nữ tử mở bừng đôi mắt, lộ vẻ khiếp sợ, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, trong nháy mắt đã rời khỏi nơi này mấy trăm trượng, hai tay bắt quyết. Lập tức một đám ánh sáng bảy màu tràn ngập toàn thân nàng, cũng hóa thành một thanh trường kiếm bảy màu, gào thét xoay quanh thân thể.

Phía sau nàng lại bất ngờ xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Hư ảnh này thoạt nhìn giống như một đóa hoa bảy màu, nở ra một cách yêu dị, tỏa ra hương thơm mê người.

Thần sắc Vương Lâm không biến hóa chút nào, đứng nơi đó không nhúc nhích, nhìn về phía đạo nhân bảy màu vừa mới tới từ tầng ba này. Người này thần sắc lạnh lùng, sau khi xuất hiện không nói tiếng nào, tay phải giơ lên khiến cho boong tàu tầng thứ tư ầm ầm chấn động. Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một vầng mặt trời chói mắt!

Vầng mặt trời này không lớn chỉ cỡ một bàn tay nhưng lại tỏa ra sóng nhiệt và ánh sáng chói mắt, giống như hắn đang nắm mặt trời thật trong tay vậy. Lúc này tay hắn vung về phía trước, vầng mặt trời này liền gào thét lao thẳng tới Vương Lâm.

Đầu tóc Vương Lâm lập tức bốc chạy. Thân thể hắn lúc này tràn ngập nhiệt độ cao vang lên hàng loạt tiếng như bị xé rách. Thần sắc hắn lúc này vặn vẹo, giống như toàn thân lúc này sắp bị vầng mặt trời kia hòa tan vậy.

Nhưng hai mắt hắn lại bình tĩnh như trước, không có nửa điểm biến hóa tùy ý để cho vầng mặt trời này ầm ầm tới gần. Nữ tử kia từ xa nhìn lại có vẻ rung động và không dám tin. Nàng thấy vầng mặt trời này bao phủ lấy Vương Lâm.

-Tại sao lại có thể như thế...hắn điên rồi...hắn thật sự điên rồi...

Nhưng ngay sau đó hai mắt nữ tử này đột nhiên trợn trừng hai mắt, suýt nữa hét ầm lên.

Chỉ thấy Vương Lâm vốn phải tử vong trong vầng mặt trời kia thì dưới ánh mặt trời vạn trượng lại bước một bước nhẹ nhàng đi ra. Đầu hắn không hề bị thiêu đốt chút nào...quần áo của hắn không hề bị tổn hại.

-Tất cả mọi thứ đều là giả!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, vung tay phải về phía trước. Ánh sáng bảy màu tiêu tán, vầng mặt trời tiêu tán, đạo nhân bảy màu tiêu tán, boong tàu tầng thứ tư tiêu tán, tầng thứ ba, thứ hai toàn bộ đều biến mất!

Kẻ cuối cùng biến mất là nữ tử kia, vẻ mặt nàng không thể tin nổi, cũng đầy mê man, thân

ảnh biến mất khỏi nơi này.

Vương Lâm mở hai mắt. Trong nháy mắt khi hắn mở mắt, hắn nhìn thấy chính là khuôn mặt quỷ trên cánh buồm đang cười quỷ dị.

Thân thể Vương Lâm vẫn đang ngồi khoanh chân trên boong tàu tầng thứ nhất. Ở ngoài thân thể hắn có hư ảnh cổ đạo đang bao phủ. Cách hắn không xa, nữ tử kia cũng đang khoanh chân, hai mắt mở to trong mắt lộ vẻ mê man vô cùng.

-Hóa ra ngươi cũng không biết cảnh tượng vừa rồi là ảo giác...

Vương Lâm quay đầu nhìn về phía bên ngoài thuyền. Tầng tầng lớp lớp bảo vệ bên ngoài thuyền không hề có chút ánh sáng bảy màu nào, cũng không có thân ảnh của đạo nhân bảy màu.

-Ngay cả hắn cũng là giả...

Vương Lâm trầm mặc đứng dậy, tay phải vung lên hư ảnh Đạo cổ tiêu tán. Hắn nhìn tất cả bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi lên trên cánh buồm.

-Đã xảy ra chuyện gì...

Lúc này vẻ mờ mịt trong mắt nữ tử kia tiêu tán, ngơ ngác nhìn Vương Lâm, sau đó quay phắt đầu nhìn bốn phía. Sau khi thấy rõ tất cả, thần sắc nàng lập tức kịch biến.

-Đại hồn chân ảo thuật!! Đây là thần thông cực mạnh của tỷ tỷ ta!! Nàng vì giết đạo nhân

bảy màu mà ngay cả ta cũng bao phủ trong thần thông này!

Nữ tử này đúng là Phàn San Lộ. Nàng đứng lên lảo đảo lùi lại phía sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi.

-Đạo nhân bảy màu đã tới là giả. Có lẽ đã đuổi tới nhưng không xuất hiện trước mặt chúng ta.

Hai mắt Vương Lâm vẫn nhìn mặt quỷ quỷ dị trên cánh buồm, chậm rãi nói.

-Tỷ muội các người thật thú vị. Ngươi tự cho tất cả đều là ngươi bày kế, mang ta tới nơi này, lấy hai tầng uy hiếp ngầm và uy hiếp thực khiến cho ta giao thệ huyết...mà tỷ tỷ của ngươi còn cao minh hơn. Từ tích tắc khi ta xuất hiện ở đây, nàng đã biến tất cả thành huyễn giới, huyễn hóa ra đạo nhân bảy màu công kích, phối hợp với mưu kế của ta, khiến chúng ta tới tình trạng này.

Rồi sau đó nàng lại cũng dấu diếm cả ngươi... Trong nháy mắt trước khi ta chuẩn bị nghiên cứu cấm chế nơi này, tỷ tỷ ngươi thi triển một thuật huyễn trong huyễn, khiến ta không thể nhìn thấu. Trong huyễn trong huyễn này, thật sự suýt đã bức ta phải giao thệ huyết ra...

Cao minh! Vương Lâm cả đời gặp vô số người, chỉ có một người là ta cảm thấy thần bí khó lường, trong lòng kiêng kỵ. Lúc này lại có thêm một người đó là tỷ tỷ của ngươi!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, lời nói cũng không thể hiện chút tâm tình nào bên trong.

Sắc mặt Phàn San Lộ tái nhợt, cẩn thận suy nghĩ lại toàn bộ mọi chuyện, dần dần sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm. Nàng xác định lời nói của Vương Lâm hoàn toàn là thật, bản thân đích xác đã rơi vào ảo thuật của tỷ tỷ.

-tỷ tỷ ngươi có thể có được thần thông ảo thuật như vậy, hẳn Đại Hồn Môn trên Tiên Cương đại lục phải nổi tiếng bởi ảo thuật. Ảo thuật, ảo thuật...

Vương Lâm hít sâu một hơi.

-Đại Hồn Môn nổi danh nhất đúng là ảo thuật. Thuật này không phải ai cũng học được. tỷ tỷ ta có thiên phú học thuật này, đã tu luyện tới cảnh

giới huyễn cảnh song trọng rồi!

Huyễn trong huyễn mà ngươi nói lúc trước đó là huyễn cảnh song trọng rồi. Nếu có thể tiến thêm một bước, đạt tới tam trọng ảo thuật thì chúng ta không thể đi ra.

Phàn San Lộ trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng mở miệng, thần sắc lộ vẻ phức tạp.

-Nghĩ tới những lời vừa rồi của ngươi, tỷ tỷ của ngươi rõ ràng đã tử vong bởi Thất Thải Tiên Tôn sau đó được sư tôn cứu sống, lời này là giả. Nàng căn bản không chết, rất có khả năng là dùng ảo thuật lừa gạt Thất Thải Tiên Tôn....

Thậm chí tại Tiên Cương đại lục năm đó chuyện đạo lữ hai người bọn họ cũng chưa chắc đã như ngươi nói...

Chẳng qua chuyện đó Vương mỗ không có hứng thú!

Vương Lâm nói xong, thân thể bước từng bước, trực tiếp đi tới cạnh cánh buồm kia, hai mắt bừng sáng, tay phải hung hăng kéo mạnh một cái. Cánh buồm đó hoàn toàn bị giật xuống.

-Ta muốn bảo vật này!

Trong tích tắc này, ở trên Tiên Cương đại lục, trên dãy núi bị đóng băng kia, nữ tử ngồi trong hàn băng mở bừng đôi mắt, phun một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

-Hắn không ngờ lại phá được Đại Hồn chân ảo thuật của ta!!

Cùng lúc này, trong không gian kỳ dị của chiếc thuyền, ở một hướng khác liền có ánh sáng bảy màu lóe lên. Đạo nhân bảy màu khoanh chân ngồi ở trên thi thể một mãnh thú, thần sắc biến hóa khi thì lộ vẻ thống khổ, khi thì lộ vẻ hưng phấn. Loại vẻ mặt quỷ dị này rất hiếm gặp trên người hắn.

Hiển nhiên là ngay cả hắn trong nháy mắt tiến vào nơi này cũng đã đắm chìm trong ảo giác. Hoặc là hắn tự nguyện chìm vào trong đó. nếu không với tu vi của hắn thì dù không bằng Phàn San Mộng nhưng muốn ra khỏi ảo giác này cũng không khó.

Chỉ là vì sao hắn lại cam tâm vào trong ảo giác mà không thức tỉnh, chuyện này chỉ có mình hắn biết.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1700 Quyết định

Trên boong thuyền, Vương Lâm kéo tấm buồm mặt quỷ xuống, hai tay hướng ra ngoài phất một cái ánh mắt lấp lánh, cẩn thận nhìn mặt quỷ. Tấm buồm chuyển động, khiến cho mặt quỷ trên đó giống như sống động, dữ tợn nhìn chằm chằm lại Vương Lâm.

Phàn San Mộng tại Tiên Cương đại lục sở dĩ có thể thi triển Đại Hồn chân ảo thuật từ xa, mà có thể đạt tới trình độ đáng sợ song trọng huyễn chủ yếu là nương theo lực lượng của tấm buồm

Vương Lâm nhớ rõ ràng chính mình trong ảo giác vừa rồi có nhìn thoáng qua mặt quỷ này. Từ đó về sau hắn không còn tự giác, cho tới cuối cùng khi phá vỡ được ảo thật này, trong một khắc mở bừng hai mắt thì hắn lại thấy tấm buồm này đang ở trước mặt.

Giống như tất cả ảo giác đều sinh ra trong tích tắc khi Vương Lâm nhìn vào tấm buồm mặt quỷ này.

-Đây là pháp bảo của Đại Hồn Môn chúng ta, cũng chính là chủ hồn trên chiếc thuyền này...

Phàn San Lộ trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng.

-Chuyện tỷ muội các người Vương mỗ không để ý. Thệ huyết không cần trao đổi nữa. Mục đích chúng ta giống nhau, nếu không có ý định bày mưu với nhau thì cũng vẫn có thể hợp tác.

Chỉ là hành động của tỷ tỷ ngươi vừa nãy rất thú vị. Ngươi nói cho nàng biết, tấm buồm mặt quỷ này ta lấy đi. Chiếc thuyền này Vương mỗ cũng muốn. Việc này đổi với những chuyện không thoải mái lúc trước coi như là vật bồi thường cho Vương mỗ!

Tay phải Vương Lâm vung lên, lập tức thu tấm buồm mặt quỷ vào trong không gian trữ vật, xoay người bình tĩnh nhìn Phàn San Lộ.

Phàn San Lộ há mồm định nói gì đó nhưng cuối cùng không nói ra nổi, chỉ trầm mặc đứng đó, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

-Ngươi cũng không cần rời khỏi chiếc thuyền này. Ta có thể ký hồn ở trên chiếc thuyền này, đợi khi ta muốn sẽ gọi về. Mặt khác tế đàn mà ngươi nói tới trong ảo thuật có tồn tại trên thuyền này thật hay không?

Vương Lâm vừa nói, ánh mắt vừa lóe lên hàn quang.

Phàn San Lộ trầm mặc hồi lâu, lắc đầu, ngọc thủ vung về phía trước. Một ngọc giản bay ra tiến về phía Vương Lâm, bị hắn bắt lấy. Vương Lâm ngưng thần nhìn vào bên trong, thấy trong đó có một bản đồ.

-Không gian này tồn tại vô số mãnh thú. Nơi này hình thành là do trận chiến năm đó ở động phủ gây ra vết rách. Nhưng không biết vì sao chỗ này lại tiếp giáp kỳ dị với một giới. Ngươi theo mô tả của bản đồ này mà đi sẽ thấy được tế đàn nọ.

Bên trong ngọc giản này có một thuật thần thông, chính là thuật mà lúc trước trong huyễn giới ta đã nói - Thuật có thể thôn hồn của người thứ ba. Ngươi xem xét tu luyện đi.

Phàn San Lộ nhẹ giọng nói, ngẩng đầu nhìn về phía tinh không xa xa, mơ hồ có vẻ nhớ nhung.

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, hướng về phía Phàn San Lộ ôm quyền, xoay người cất bước, đang muốn rời khỏi chiếc thuyền này thì phía sau lại vang lên một tiếng thở dài sâu kín.

-Tỷ tỷ ta vì báo thù mà không để ý tới tất cả, ngay cả ta cũng bị lợi dụng... Hợp tác giữa ngươi và ta ta có thể toàn lực giúp ngươi. Ta chỉ có một yêu cầu là ngươi khi mở được động phủ này, đi về Tiên Cương đại lục thì hãy mang ta đi cùng...ta muốn về nhà...

Động phủ này muốn mở ra cực kỳ gian nan chỉ có hồn thứ ba xuất hiện, chỉ có trí nhớ của hắn mới hiểu được thiên đạo, triệu hồi được thiên đạo, nhờ nó dẫn đường mà vào được nội phủ của Thất Thải Tiên Tôn...

Nội phủ của tiên tôn cũng chính là nơi đại chiến năm đó. Nơi này dù đã tổn hại vô cùng nhưng lại có một cánh cửa thông tới Tiên Cương đại lục. mở cánh cửa này ra là có thể phong bế động phủ này.

Bước chân Vương Lâm sững lại, trầm mặc một lát liền xoay người nhìn về phía Phàn San Lộ

trông rất hiu quạnh lúc này, nhìn nàng một cái rồi gật đầu.

-Ta đáp ứng ngươi!

Vương Lâm rất ít khi hứa hẹn với người khác. Đây là lời hứa đầu tiên sau khi hắn đạt tới tu vi bước thứ ba.

Không vì thứ gì khác, không có quan hệ tới chuyện tin hay không, chỉ bởi vì bốn chữ của nữ tử này.

-Ta muốn về nhà...

Phàn San Lộ cắn môi dưới, nhìn Vương Lâm, sau khi nghe thấy câu trả lời của hắn liền nhẹ nhàng gật đầu cắn chót lưỡi phun một ngụm máu

tươi. Máu tươi đó tỏa ra ánh sáng đỏ đậm nhưng rất nhanh liền biến thành màu vàng, bay thẳng về phía Vương Lâm.

-Đây là thệ huyết của ta!

Vương Lâm nhận lấy đám máu màu vàng nhạt đó, sau khi dung nhập vào cơ thể liền xoay người đi vào trong tinh không đen tối.

Cấm chế trên thuyền Này Vương Lâm không cần nghiên cứu nữa. Ảo thuật nhị trọng đáng sợ kia giống hệt sự thật, trong ảo thuật đó Vương Lâm cảm ngộ và nghiên cứu cấm chế lại vẫn tồn tại như trước.

Giống như Phàn San Lộ trong ảo thuật bị thương, sau khi phá tan ảo thuật rồi lại vẫn mang thương thế, thần thông này của Đại Hồn Môn đúng là quỷ dị khó lường.

-Cánh buồm trên chiếc thuyền này cũng không đơn giản chỉ có một mặt quỷ như vậy. Trên đó còn có rất nhiều cấm chế. Những cấm chế này bao gồm toàn bộ cấm chế trên thuyền rồi.

Chỉ cần luyện hóa được cánh buồm này là ta chẳng những nắm giữ được càng nhiều cấm chế mà còn dùng nó để điều khiển được chiếc thuyền!

Vương Lâm đi trong tinh không, ánh mắt lộ vẻ suy tư, thần thức lại dung nhập vào không gian trữ vật, chậm rãi luyện hóa tấm buồm mặt quỷ. Trong quá trình này hắn dần dần hiểu rõ một chút phương pháp điều khiển. Tuy rằng không nhiều lắm nhưng thời gian trôi qua, hắn

cuối cùng sẽ nắm toàn bộ trong tay.

Một lát sau, ánh mắt lóe lên không lo lắng chuyện cánh buồm mặt quỷ nữa mà đưa tay lên sờ vào mi tâm.

-Từ con trai của Diệp Mịch ta đã thu được tám giọt tâm huyết. Tám giọt máu này là do nguyên thần biến thành. Ta nếu có thể dung luyện toàn bộ thì thân thể Cổ Thần sẽ càng mạnh hơn! Phải nhanh chóng tìm hiểu tế đàn kia một chút xem, có lẽ có thể có được cơ duyên....tu vi của ta hôm nay so ra dường như cũng không bằng với bậc toàn năng Không Huyền ...

Mà hiện giờ đại chiến ở viễn cổ tiên vực sắp bắt đầu. Mục đích của bọn họ là tìm kiếm người thứ ba... Do vậy ta cũng phải tới một phen. Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để ta đề cao tu vi!

Vương Lâm trầm ngâm, tốc độ càng lúc càng nhanh, thần thức cũng tản ra, cẩn thận quan sát bốn phía.

Tinh không đen kịt một vùng, cũng có khí tức của mãnh thú thỉnh thoảng xuất hiện. Đám mãnh thú này đối với Vương Lâm không có chút uy hiếp nào, thường chỉ bị thần thức của Vương Lâm đảo qua một cái là liền run rẩy lui lại phía sau.

Trong tinh vực xa lạ, tâm thần Vương Lâm luôn cảnh giác. Dù đám mãnh thú bốn phía đối với hắn không gây được chút áp lực nhưng Vương Lâm lại có một điểm không dám xác định, đó là đạo nhân bảy màu có phải đã thật sự tới nơi này hay không!

Cho nên thần thức hắn tản ra cũng dùng toàn bộ tinh thần mà quan sát, nếu có nửa điểm dị thường thì sẽ lập tức bỏ chạy. Tuy rằng làm như vậy rất nguy hiểm nhưng hắn không thể không đi tới tế đàn kia.

Nếu bởi một chuyện không xác định mà lại bị hù dọa cho không dám đi tới nơi này thì Vương Lâm hắn cũng không thể đạt được tới trình độ hiện nay, có được tu vi như lúc này.

Tiến bước đi tới, sau mấy canh giờ, đột nhiên bước chân Vương Lâm sững lại, thần sắc lập tức biến hóa không do dự chút nào mà thân thể lùi nhanh lại, trong nháy mắt liền biến mất.

Nhưng trong tích tắc khi sắp sửa biến mất, Vương Lâm hả nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm

vào tinh không, thần sắc biến hóa bất định.

Thần thức của hắn trong một khắc vừa rồi thấy ở ngoài mười ngàn trượng có một thân ảnh đang ngồi khoanh chân trên thi hài của mãnh thú. Toàn thân kẻ đó tỏa ra ánh sáng bảy màu, ngồi yên bất động.

Thần sắc hắn khi thì phức tạp, khi lại mê man, lúc lại bi thương và hưng phấn.

Hắn chính là đạo nhân bảy màu!

Trầm ngâm trong chốc lát, hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Bộ dáng bổn nguyên lúc này rất quỷ dị nhưng Vương Lâm vừa mới trải qua ảo giác, lúc này hơi cân nhắc một chút, lập tức nhìn ra đối phương rất có khả năng cũng đang đắm chìm trong ảo giác, không thể tự kiềm chế.

-Ảo thuật này rất có khả năng là do Phàn San Mộng thi triển. Với tu vi của đạo nhân bảy màu mà cũng bị bao phủ trong ảo thuật này...việc này...việc này không thích hợp!

Tâm trí Vương Lâm cực cao, hơi suy nghĩ một chút liền lập tức hiểu ra vấn đề.

Trầm mặc trong chốc lát, tâm thần hắn chấn động, nội tâm xuất hiện sự giằng co hiếm thấy. Nếu lúc này hắn lập tức rời đi thì với trạng thái này của đạo nhân bảy màu hiển nhiên sẽ không truy kích được.

Như thế mà nói, chuyến đi tới tế đàn này của Vương Lâm sẽ không có chút nguy hiểm gì.

Nhưng mặt khác Vương Lâm cảm thấy đây cũng là một cơ hội. Nếu hắn có thể đi vào trong ảo giác của đạo nhân bảy màu thì hắn sẽ biết được một chút bí ẩn chính thức. Hắn luôn cảm thấy đạo nhân bảy màu sở dĩ chìm đắm trong ảo giác sợ rằng không phải là do lực lượng của Phàn San Mộng mà có điểm khác đáng ngờ hơn.

Hắn mơ hồ cảm thấy nếu bỏ qua cơ hội ngàn năm một thủa, chỉ có thể ngộ không thể cầu trước mắt thì ngày sau sẽ phải hối hận!

Sau thời gian nửa nén hương, hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang!

-Phú quý hiểm trung cầu!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên thân ảnh biến mất, mang theo vẻ cẩn thận mười phần liền

xuất hiện cách đạo nhân bảy màu hơn vạn trượng.

Nơi này tràn ngập thi thể mãnh thú. Vương Lâm đứng trên một thi hài mãnh thú cúi đầu cẩn thận nhìn dưới chân. Chậm rãi, hai mắt hắn lóe sáng.

-Mãnh thú này tử vong chưa lâu, hắn là mới đây thôi...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn đạo nhân bảy màu phía xa xa, tay phải giơ lên một cái. Lập tức một thi thể mãnh thú lớn hơn mười trượng ở bên cạnh bay tới, bị hắn vung lên một cái. Thi thể này gào thét lao thẳng tới đạo nhân bảy màu ở ngoài vạn trượng.

Ánh mắt Vương Lâm lấp lánh, thân thể ngả về phía sau, chuẩn bị bỏ chạy, nhìn chằm chằm vào thi thể mãnh thú lúc này chỉ còn cách đạo nhân bảy màu bảy trăm trượng.

Nhưng ngay lúc thi hài này tiến vào vòng trăm trượng. Chỉ thấy ánh sáng bảy màu phía sau đạo nhân bảy màu chợt lóe lên. Thi hài mãnh thú lập tức run rẩy, vô thanh vô tức tan rã trong mắt Vương Lâm.

Không có huyết nhục, không có mảnh vỡ nào, tất cả đều tan biến.

-Quả nhiên là như thế!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, cẩn thận đi về phía trước từng bước một, trái tim đập thình thịch. Từ từ hắn vượt qua gần vạn trượng, ở trước đạo nhân bảy màu trăm trượng, cách nơi thi hài mãnh thú tiêu tan không xa thì dừng lại.

Trầm ngâm nửa ngày, Vương Lâm cắn chặt răng một cái, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tay phải giơ lên điểm vào mi tâm, một ngón tay giống như xâm nhập vào trong hồn phách hắn. Tay phải giơ lên, trước mắt Vương Lâm đã thấy mơ hồ. Tay phải hắn điểm mạnh về phía trước một cái chỉ về phía đạo nhân bảy màu đang ngồi cách đó hơn trăm trượng!

-Lấy mộng của ta vào huyễn của ngươi, Mộng Đạo thuật!

Đầu ngón tay hạ xuống, thân thể Vương Lâm đột nhiên chấn động, khóe miệng tràn máu tươi, vẻ mơ hồ trong mắt tiêu tán. Hắn ngồi ở đó không có bất cứ biến hóa gì.

Mộng Đạo thuật cũng không phải là cần thân thể trực tiếp chạm vào. Nhưng tu vi của đạo nhân bảy màu rất cao, lại có cấm chế bên ngoài ngăn cản tất cả, Vương Lâm không thể lấy mộng xâm nhập vào ảo giác của hắn.

Vương Lâm nhíu mày, thần sắc lộ vẻ không cam lòng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1701 Nguyên nhân

Từng luồng khí tức có thể khiến hết thảy sinh linh phải run rẩy không ngừng tràn ra từ cơ thể của đạo nhân bảy màu. Luồng khí tức này vờn quanh khiến cho mãnh thú nơi này chưa kịp tới gần đã bị dọa cho hoảng sợ tới vỡ mật mà lùi lại phía sau.

Luồng khí tức này so với thiên uy còn mạnh hơn. Nơi có nó xuất hiện thì chúng sinh không dám tới gần. Đó là một luồng uy áp khiến thiên địa phải run rẩy, làm cho trời cao phải hoảng sợ.

Sở dĩ bốn phía xung quanh đạo nhân bảy màu tồn tại rất nhiều thi thể mãnh thú rất có thể là do khi hắn tiến vào trong vùng tinh không kỳ dị này, trước khi đắm chìm trong ảo giác giết chết.

Vương Lâm là người to gan lớn mật. Lúc này hắn ở cách đạo nhân bảy màu hơn trăm trượng, nheo hai mắt trầm ngâm một chút liền cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Đám máu tươi này cũng không nhiều không ít, chỉ có chín mươi chín giọt. Bên trong mỗi giọt máu tươi đều ẩn chứa khí tức tu vi toàn thân của Vương Lâm.

Hai mắt hắn ngưng trọng, vung tay áo lên. Chín mươi chín giọt máu tươi này có một giọt lập tức bay ra, lơ lửng trước mi tâm hắn.

-Đạo Cổ bất diệt...

Vương Lâm thì thào nói lực lượng Đạo cổ vận chuyển ầm ầm khắp toàn thân, cuối cùng ngưng tụ trong một giọt máu tươi ở mi tâm này. Trong đó còn có một tia nguyên thần của hắn.

Giọt máu tươi nọ lập tức trở nên trong suốt long lanh, từ xa nhìn lại giống như làm bằng thủy tinh vậy!

Dung hợp đạo cổ lực của Vương Lâm xong, giọt máu tươi này tỏa ra hồng quang chói mắt sau khi được Vương Lâm thổi một hơi liền vọt thẳng về phía trước. Chín mươi tám giọt máu tươi nọ đồng thời bay theo, vờn quanh bốn phía sau khi ngưng tụ lại một chỗ liền hình thành một quầng sáng màu máu.

Trong sự bảo vệ của quầng sáng này, giọt máu trực tiếp bay vào trong phạm vi một trăm

trượng xung quanh đạo nhân bảy màu.

Trong tích tắc khi tiến vào nơi này, quầng sáng màu máu do chín mươi tám giọt máu tươi tạo thành lập tức tản ra, vô thanh vô tức biến mất. Chỉ còn giọt máu Đạo cổ bất diệt kia! Nhưng chúng tiêu tán lại là vì chống cự lượt sóng hủy diệt lần đầu tiên cho giọt máu đó.

Giọt máu tươi này gào thét xuyên thấu qua hơn mười trượng. Trong mười trượng ngắn ngủi này, nó bị hủy diệt không dưới mấy ngàn vạn lần, nhưng mỗi lần bị hủy diệt thì nó đều được đạo cổ bất diệt khôi phục như cũ.

Trong phút chốc giọt máu này đã tiến vào trong phạm vi mười trượng quanh đạo nhân bảy màu. Trong nháy mắt khi tiến vào nơi này lực lượng khôi phục của đạo cổ bất diệt lần đầu tiên không nhanh bằng lực lượng hủy diệt. Chỉ thấy giọt máu tươi đó nhanh chóng tiêu tán cuối cùng chỉ còn lại một tia.

Một tia máu tươi này mắt thường dù nhìn thấy được nhưng nếu không cẩn thận thì cũng khó có thể phát hiện ra. Bên trong đó ẩn chứa một chút nguyên thần của Vương Lâm dưới sự hủy diệt không ngừng, truyền tới từng cơn đau đớn, khiến cho thần sắc của Vương Lâm trở nên vặn vẹo.

Tất cả chỉ xảy ra trong một nhịp thở. Tia máu tươi kia trong chớp mắt trước khi bị hủy diệt hoàn toàn đã xuyên thấu qua mười trượng cuối cùng, rơi lên mi tâm của đạo nhân bảy màu. Trong nháy mắt khi rơi vào đó, nó hoàn toàn tan thành mây khói. Nhưng chỉ trong tích tắc này, một đám nguyên thần của Vương Lâm đã đụng vào thân thể của đạo nhân bảy màu.

Ở bên ngoài trăm trượng, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, trong miệng truyền ra tiếng than nhẹ.

-Mộng Đạo!

Trong nháy mắt khi hai từ này thốt ra, tâm thần Vương Lâm ầm vang. Thần thức của hắn vờn quanh tinh không này toàn bộ sụp đổ. Trong nháy mắt khi nó sụp đổ, ánh sáng bảy màu xuất hiện, mang theo tâm thần hắn chìm vào trong vực sâu vô tận.

Đây là một thế giới bảy màu. Trời bảy màu, đất bảy màu, ngay cả tầng mây cũng tỏa ra ánh

sáng bảy màu. Trên mặt đất có núi non. Vương Lâm lúc xuất hiện chính là ở trên đỉnh một ngọn núi.

Hai mắt hắn lộ vẻ mê man ngắn ngủi, sau đó lập tức nhìn về bốn phía.

-Nơi này chính là huyễn cảnh của đạo nhân bảy màu sao!

Vương Lâm trầm mặc, tản thần thức ra, thân thể vọt lên bay về phía trước. Mặt đất hiện ra dưới chân hắn. cũng không biết đã bay bao lâu

thân thể Vương Lâm đột nhiên sững lại. Hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ thấy ở trên một ngọn núi, có một người đang ngồi khoanh chân. Người này không ngờ là đạo nhân bảy màu.

Hắn ngồi khoanh chân ở đó hai mắt mở to nhìn bầu trời, thần sắc thẫn thờ.

Ở bên ngoài thân thể hắn có chín quang cầu to bằng nắm tay đang lơ lửng, bên trong có chín con hỏa điểu. Đây chính là chín mặt trời, cũng là pháp bảo của đạo nhân bảy màu.

-San Mộng....ta nhớ rồi. Tên nàng là Phàn San Mộng...

Đạo nhân bảy màu thì thào.

Vương Lâm ở xa xa nhìn đạo nhân bảy màu, thần sắc lộ vẻ kỳ quái. Hắn nghe được lời nói của đối phương nhưng đạo nhân bảy màu dường như không thể thấy được hắn.

Trầm ngâm nửa ngày, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

-Chẳng lẽ là huyễn trong huyễn sao...

Một lát sau Vương Lâm đi từng bước về phía trước, tới gần đạo nhân bảy màu dần dần tới ngọn núi kia, đi tới cách hắn hơn ngàn trượng.

Nhìn chằm chằm vào đạo nhân bảy màu ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán. Hắn đưa tay phải về phía trước, lập tức có không gian trữ vật biến ảo ra. Chiếc buồm mặt quỷ kia bất ngờ xuất hiện. Cánh buồm này dù Vương Lâm chưa hiểu cách dùng cụ thể, còn chưa hoàn toàn luyện hóa nhưng đang dung nhập thần thức của bản thân vào đó.

Xuất ra cánh buồm này, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, vung mạnh tay về phía trước.

cánh buồm tung bay, dưới sự điều khiển của một tia thần thức hắn dung nhập vào trong đó liền trực tiếp bao phủ thân thể hắn không ngờ lại có nguyên thần cuồn cuộn tuôn ra, lóe lên bay về phía trước.

Nhoáng lên một cái, nguyên thần của Vương Lâm đã rời thân thể, ở trong chiếc buồm này giống như phá tan hư vô, trực tiếp nhằm về phía đạo nhân bảy màu. Trên bầu trời trên đầu đạo nhân bảy màu, chiếc buồm mặt quỷ phủ xuống, mặt quỷ trên đó dần dần hóa thành khuôn mặt của Vương Lâm rơi vào trong mắt đạo nhân bảy màu đang đầy vẻ mờ mịt.

Trong tích tắc này, trước mắt Vương Lâm như tối sầm lại. Hai mắt đạo nhân bảy màu giống như hai hố đen, lập tức hút linh hồn hắn ra.

-Tiến vào!

Thần niệm của Vương Lâm vừa tỏa ra, bên tai liền truyền tới tiếng nổ ầm ầm cùng tiếng cười điên cuồng quen thuộc.

Tấm màn đen sẫm phía trước hắn giống như bị một lực lượng kỳ dị nào đó xé mở, bày ra trước mặt hắn một thế giới. Rõ ràng nơi này là một khu lầu các sụp đổ. Nơi này giống như một sơn môn, có rất nhiều lầu các cao vút, nhiều vùng thiên địa biến ảo ra giống như là một tông phái vậy.

Tiếng cười quen thuộc kia là từ một nam tử trung niên mặc áo xám phát ra. Nam tử trung niên này tướng mạo anh tuấn, hai mắt lộ hàn quang, gây cho người ta một cảm giác kiêu hãnh tới cực điểm, khiến tất cả những người nhìn thấy hắn đều cảm nhận được điều này từ tận đáy lòng.

Giờ phút này tay phải hắn giơ lên, một tòa lầu các khổng lồ phía trước hắn đang chuẩn bị nổ tung thì từ bên trong truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Chỉ thấy lầu các kia sụp đổ, ánh sáng bảy màu lóe lên. Bên trong ánh sáng bảy màu một người mang theo thần sắc phẫn nộ đi ra!

Người này Vương Lâm sau khi nhìn thấy liền phải hít sâu một hơi. Hắn đúng là pho tượng mà Vương Lâm để trong không gian trữ vật, cũng là

Thất Thải Tiên Tôn chính thức!

Nam tử trung niên kia cho dù bề ngoài hơi xa lạ với Vương Lâm nhưng tiếng cười của hắn giọng nói của hắn lại làm cho Vương Lâm khiếp sợ nhận ra, hắn chính là người điên!

Ở phía sau người điên có một con viêm long đỏ rực đang bay múa, phát ra tiếng gầm thét kiêu ngạo, bên cạnh đó còn có một thiếu niên đầu trong mặc y phục kỳ quái bằng vải xanh.

Thân thể thiếu niên kia hơi gầy gò giờ phút này hai mắt lộ hung quang, đang chém giết với một người. Người này Vương Lâm cũng không xa lạ, đó là Thanh Long chiến tướng trong tứ đại chiến tướng!

Ở bốn phía không ngờ là một chiến trường cực kỳ hỗn loạn. Đám tu sĩ này đang chém giết lẫn nhau. Trong đại chiến này có rất nhiều người, trong đó có cả bát phi của tiên tôn!

Tiếng ầm ầm vang vọng, đất rung núi chuyển, đại địa sụp đổ. Một tòa lầu các vỡ tung hóa thành những mảnh nhỏ bị cuốn đi. Tinh không xuất hiện vô số khe nứt, từng luồng gió lạnh từ đó thổi ra, lướt qua một cái liền khiến mọi vật đóng băng.

Nhìn cảnh tượng này, tâm thần Vương Lâm rung động, lặng người một lúc. Thất Thải Tiên Tôn và người điên cùng truyền ra tiếng ầm vang kinh

thiên. Trong tiếng động này, Thất Thải Tiên Tôn phun một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lui lại phía sau thần sắc lộ vẻ thống khổ và điên cuồng, kịch liệt gầm thét.

-Phàn San Mộng. Phàn San Lộ, hai ngươi vì sao phản bội ta! Ta đối với các ngươi không tốt sao, tại sao!! Chẳng lẽ là bởi vì mảnh nhỏ mà ta lấy được kia khiến các người quên đi mấy ngàn năm chúng ta làm bạn sao!!

Phàn San Mộng, ngươi đi ra đây cho ta!!

Ngươi trên đường đánh lén ta, ta không giết ngươi, ngược lại cho ngươi rời đi. Ngươi cũng biết là lúc ấy ta rất đau lòng, ngươi biết không, ngươi biết không!! Hiện giờ ngươi lại dẫn ngoại nhân tới đây giết ta, con tiện nhân!!! Còn cả Liên Đạo Phi, thân phận ngươi cao quý, đạo lữ vô số, nhiều năm trước đã nhìn trúng tiện nhân ngươi, ngươi tưởng ta không biết sao!!

Đôi mắt Thất Thải Tiên Tôn lộ vẻ điên cuồng, rống to lên.

Người điên, hay cũng là Liên Đạo Phi thần sắc hãnh diện, nghe thế liền mỉm cười, lắc đầu mở miệng.

-Là nàng câu dẫn bổn vương, nhưng bổn vương đối với đạo lữ của người khác không có hứng thú. Ta tới đây chỉ vì mảnh vỡ mà ngươi đạt được.

Giao mảnh vỡ đó ra ta lập tức rời đi, không tham dự vào chuyện tình của các ngươi nữa.

-Mảnh vỡ? Hôm nay tất cả các ngươi ở nơi này không ai có thể rời khỏi đây!

Hai mắt Thất Thải Tiên Tôn đỏ bừng, lui về phía sau, hai tay vung lên. Lập tức thiên địa biến sắc, cả bầu trời đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Bên trong đó bất ngờ lộ ra một đôi mắt rất lớn.

Đôi mắt này không có chút tình cảm gì, vô cùng lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào chúng sinh, từ từ nhắm lại.

Ngay trong nháy mắt khi nó nhắm lại, sắc mặt Liên Đạo Phi liền đại biến.

-Thiên Đạo!!

-Các ngươi chết hết cho bổn tôn!!

Thất Thải Tiên Tôn vung hai tay lên. Thiên địa ầm ầm chấn động. Một luồng hắc khí liền tràn ngập bốn phía, ngăn cách hoàn toàn ánh mắt của Vương Lâm.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cũng có một luồng uy áp khiến Vương Lâm phải run rẩy bao phủ lấy tâm thần hắn.

Trong hắc khí này không bị trọng thương thì cũng bị thiên đạo nuốt. Thân thể Thất Thải Tiên Tôn cũng tan nát, vỡ tung ra. Thân thể hắn hóa thành ba phần bay về ba hướng.

Một phần trong đó là đạo nhân bảy màu một phần còn lại là ý cảnh biến thành, cuối cùng là phần chứa toàn bộ trí nhớ của hắn hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Đúng lúc này thì đột nhiên đạo nhân bảy màu do phần hồn thứ nhất nhoáng một cái liền lao thẳng tới hồn thứ ba đang tiêu tán phía xa xa. Tâm thần Vương Lâm chấn động, trong đầu hoàn toàn rõ ràng. Hắn đã hiểu rồi, đã hiểu tại sao đạo nhân bảy màu lại cam tâm chìm đắm trong ảo giác này mà không muốn thức tỉnh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1702 Rống chấn Thất Thải

-Tâm kế thật thâm sâu, hành động quyết đoán như vậy, đạo nhân bảy màu này...

Vương Lâm sau khi thấy hết thảy, tâm thần hoàn toàn sáng tỏ. Hắn đã nhìn ra nguyên nhân đạo nhân bảy màu cam nguyện chìm đắm trong ảo giác của chính mình!

-Thuật ảo giác của Phàn San Mộng dẫn đạo nhân bảy màu vào huyễn cảnh. Hắn đơn giản tùy ý để đối phương thi triển, nhưng dựa vào tu vi cường hãn thay đổi tất cả ảo giác, khiến cho ảo giác này giống như quay ngược thời gian, trở về cuộc chiến trong động phủ năm đó!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên lao thẳng tới chỗ đạo nhân bảy màu tiêu tán.

-Khát vọng nhất đời này của hắn là tìm được hồn thứ ba. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua hắn vẫn chưa tìm được đầu mối liên quan tới hồn thứ ba!

Hắn không hiểu hồn thứ ba rốt cục ẩn thế ở nơi nào, rốt cục luân hồi thành người nào! Vì thế hắn nương theo ảo giác này, giống như mơ lại về thời điểm thân thể bị phân thành ba hồn bảy phách!

Sau đó hắn muốn đi theo hồn thứ ba này, xem nơi luân hồi của đối phương mà năm đó hắn không thấy được!

Nếu thật sự hắn thấy được nơi ở của hồn thứ ba thì dù đây là ảo giác có chân thật hay không, đối với hắn mà nói cũng là một cơ hội đi tìm hồn thứ ba!

Việc này....quyết không thể để hắn thành công! Nếu không cảnh tượng trong ảo giác này mà chân thật thì đạo nhân bảy màu rất có thể tìm được hồn thứ ba thật sự!

Thân thể Vương Lâm được tấm buồm mặt quỷ cuốn đi, hóa thành u quang lao thẳng về phía trước. Hắn dùng nguyên thần tới, tốc độ so với bình thường nhanh hơn rất nhiều nhưng cũng không thể so với đạo nhân bảy màu và hồn thứ ba, Chỉ thấy trong tinh không phía trước không có tung tích đối phương. Thần thức Vương Lâm tản ra nhưng ngay cả trong thần thức cũng không thấy thân ảnh đối phương.

-Nếu cứ như vậy thì ta sẽ...

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang, tay phải giơ lên vỗ mạnh lên thân thể một cái. Một ngụm nguyên thần khí liền bị phun ra. Nguyên thần này không màu sắc nhưng còn quý hơn cả tinh huyết, sau khi phun ra một hơi này, nguyên thần của Vương Lâm lập tức có vẻ uể oải.

Nguyên thần của hắn bước từng bước về phía trước, dung nhập vào trong nguyên thần khí kia, tốc độ đột nhiên tăng mạnh lên vô số lần gào thét biến mất, dùng tốc độ gấp hàng trăm lần bình thường ầm ầm bay đi.

Trong nháy mắt Vương Lâm đã xuất hiện ở một nơi rất xa xôi. Thần thức của hắn mở rộng ra tới cực hạn ở biên giới của thần thức mới thấy thân thể của đạo nhân bảy màu nhoáng lên!

-Còn thiếu một chút!

Vương Lâm cắn răng phun ra một ngụm nguyên thần khí nữa tốc độ lại điên cuồng tăng lên, tạo thành tiếng chấn động vang vọng. Một cảm giác đau đớn từ nguyên thần tràn ra giống như nguyên thần cũng bị xé rách vậy, dùng sự thống khổ này để đổi lấy tốc độ, trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn mà thân thể Vương Lâm có thể thừa nhận.

Dùng tốc độ như vậy, Vương Lâm tản thần thức ra, rốt cục cũng đuổi theo được đạo nhân bảy màu. Chỉ thấy phía trước thân thể đạo nhân bảy màu hồn thứ ba tỏa ra ánh sáng màu trắng sữa bay thẳng về phía trước.

Đạo nhân bảy màu vừa bay vừa nhướng mày. Hắn hiển nhiên đã nhận ra sự tồn tại của Vương Lâm. Ảo giác này là do hắn tự mình sửa lại, nơi này có thêm một người thì hắn sẽ lập tức phát hiện ra. Chẳng qua cơ hội này cực kỳ quan trọng đối với hắn, thậm chí có thể tìm được chỗ luân hồi của hồn thứ ba hay không đều ở nơi này.

Cơ hội ngàn năm một thủa như vậy, dù sao thì người có tư cách thi triển ảo thuật tới bực này

cả thế giới trong động phủ đều không có!

Hắn không để ý tới Vương Lâm, triển khai toàn bộ tốc độ. ngưng thần tập trung vào hồn thứ ba. Hắn muốn nhìn thấy hồn thứ ba này rốt cục đi tới nơi nào!

chỉ cần tìm được nơi đối phương tới thì hắn có thể nắm chắc sau khi đi ra khỏi ảo giác có thể tìm được dấu vết của đối phương!

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt Vương Lâm lại phải phun một ngụm nguyên thần khí thứ ba mới miễn cưỡng bắt kịp được tốc độ của đạo nhân bảy màu. Nguyên thần của hắn như bị thiêu đốt, nhìn giống như ngọn lửa gào thét lao tới.

Dần dần phía trước hiện lên một đám tinh không mơ hồ. Nơi này giống như một tinh đồ khổng lồ. Tinh đồ này lớn tới vô tận, giống như cả thế giới trong động phủ ngưng tụ lại. Trong chớp mắt khi nhìn thấy tinh đồ này, Vương Lâm liền nhận ra nơi này không ngờ là thế giới trong động phủ.

Giới nội giới ngoại, lúc này còn chưa có Phong Giới Đại Trận, vẫn là một thể!

Vương Lâm tận mắt nhìn thấy hồn thứ ba bay vào trong tinh đồ. Nơi đó tuy không phải là trung tâm của tinh đồ nhưng cũng cách không xa. Vị

trí này nếu phân chia cẩn thận thì không ngờ lại chính là giới nội!!

-Giới nội!! Hồn thứ ba đi tới giới nội!!

Ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị, sau khi thấy hồn thứ ba tiến vào giới nội liền nhoáng lên rồi biến mất. Đạo nhân bảy màu gầm nhẹ một tiếng, hai tay bắt quyết hướng về phía tinh đồ kia vung lên. Chỉ thấy tinh đồ trong thần thức của Vương Lâm nhanh chóng bành trướng, không ngừng mở rộng. Hồn thứ ba vừa biến mất lại bị đạo nhân bảy màu tìm ra một lần nữa!

Hồn thứ ba này xuyên qua Vân Hải tinh vực, hướng về Triệu Hà bay tới.

Nó có lẽ dừng lại trong Triệu Hà, cũng có thể xuyên qua Triệu Hà bay đi tinh vực khác. Chẳng bao lâu nữa Vương Lâm có thể thấy được nơi hồn thứ ba luân hồi!

Nhưng nếu Vương Lâm có thể chứng kiến thì đạo nhân bảy màu cũng biết được. Giờ phút này đôi mắt đạo nhân bảy màu lộ vẻ kích động. Hắn dù không biết chuyện này có chân thật như năm đó hay không nhưng đây cũng là một cơ hội của hắn!

Vô số ngàn năm qua, đây là cơ hội đầu tiên của hắn!

-Hắn nếu tìm được hồn thứ ba thì ta phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa. Hồn thứ ba này ta phải tìm ra trước bọn họ! Ta nếu không tìm được thì không thể để cho bất cứ kẻ nào tìm ra!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang và vẻ quyết đoán. Nhưng tu vi của hắn kém đạo nhân bảy màu rất nhiều, giờ phút này căn bản không có lực lượng ngăn cản chuyện này xảy ra.

Khi thấy hồn thứ ba dường như chậm lại, có dấu hiệu dừng lại, hai mắt đạo nhân bảy màu đã kích động tới đỉnh điểm, tại thời điểm trọng yếu này, thân thể Vương Lâm đột nhiên sững lại. Hắn không chút do dự, tay phải bắt quyết, tấm buồm mặt quỷ bên ngoài nguyên thần hắn lóe lên ánh sáng quỷ dị. Thân thể Vương Lâm đột nhiên biến mất khỏi nơi này.

Sau khi xuất hiện, thiên địa là một vùng ánh sáng bảy màu. Thân thể Vương Lâm run lên, mở bừng đôi mắt. Bất ngờ về tới trong ảo giác tầng thứ nhất. Đạo nhân bảy màu đang ngồi cách Vương Lâm không xa, khoanh chân trên đỉnh núi, thần sắc lộ vẻ kích động.

Vương Lâm được tấm buồm mặt quỷ bao phủ lơ lửng trong không trung.

Hắn sau khi thấy rõ bốn phía không cần nghĩ ngời gì, thoáng một cái, nguyên thần liền trở lại thân thể bên trong tầng ảo giác thứ nhất.

Trong tích tắc khi tiến vào thân thể, Vương Lâm đứng phắt dậy, không lãng phí chút thời gian nào, bước thẳng tới đạo nhân bảy màu đang ngồi khoanh chân trên đỉnh núi!

Hắn không thể ngăn cản đạo nhân bảy màu trong huyễn cảnh tầng hai nhưng có thể dựa vào tấm buồm mặt quỷ trở lại huyễn cảnh tầng thứ nhất, ở nơi này ngăn cản đạo nhân bảy màu, khiến cho đạo nhân bảy màu sớm tỉnh lại trong huyễn cảnh tầng hai nhờ đó mà hắn đạt được mục đích!

Ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm tới gần đạo nhân bảy màu trên đỉnh nùi, chín con hỏa điểu trong chín vầng mặt trời xung quanh thân thể đạo nhân bảy màu đột nhiên mở mắt, tỏa ra một luồng sóng nhiệt kinh thiên. Luồng sóng nhiệt này không phải là lực lượng của hỏa diễm mà là của quang nhiệt!

Quang nhiệt so với hỏa diễm thậm chí còn mạnh hơn vô số lần. Lúc này bị nó bao phủ, toàn thân Vương Lâm giống như sắp bị hòa tan. đầu tóc của hắn trong huyễn cảnh tầng một này lập tức bốc cháy, trong nháy mắt liền tiêu tán.

Thân thể hắn cũng đau đớn, giống như chỉ cần tới gần một chút nữa là sẽ bị đốt thành khí!

-Không thể tới gần!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Hắn không biết ở huyễn cảnh tầng hai đối phương trong thời gian này vừa nhìn thấy gì nhưng hắn biết nếu không ngăn cản đối phương lúc này thì phải lựa chọn lập tức bỏ chạy!

Nhưng nếu rời đi như vậy thì Vương Lâm không cam lòng. Thân thể hắn sau khi lùi lại mấy bước liền nhìn chằm chằm vào đạo nhân bảy màu thần sắc kích động đang được chín vầng mặt trời bao vây.

-Làm sao có thể đánh thức hắn...nên làm thế nào!! Rốt cục nên làm thế nào!!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, đủ loại ý niệm hiện lên trong đầu.

Sau một nhịp thở, đôi mắt Vương Lâm chợt sững lại!

-Ảo giác, nhất là huyễn cảnh có thể trở thành một giấc mộng. Lúc này ta chỉ cần đánh thức đạo nhân bảy màu trong giấc mộng lại là được. Hắn trong giấc mộng này giống như đang ngủ say, nếu phân tích như thế thì đơn giản hơn nhiều rồi!

Ta xem hắn như ngủ say, vậy thì việc ta cần làm là đánh thức hắn dậy, đánh thức...

Đôi mắt Vương Lâm bừng sáng, tay áo vung lên. Lập tức lôi hỏa bổn nguyên trong mắt trái mắt phải hắn ầm ầm hiện ra, ngưng tụ trước người hắn hình thành một dòng xoáy tỏa ra hỏa diễm và lôi điện.

Cùng lúc đó Vương Lâm lại bắt quyết, Sinh Tử bổn nguyên. Nhân Quả bổn nguyên, còn có Chân Giả bổn nguyên đồng thời tràn ra khỏi mi tâm, dung nhập vào dòng xoáy trước người, khiến cho dòng xoáy này lớn hơn.

Cuối cùng sát lục bổn nguyên xuất hiện, trong nháy mắt tiến vào dòng xoáy, dòng xoáy liền lập tức ầm vang, theo thần thức của Vương Lâm điều khiển mà thay đổi hình dạng, cuối cùng hóa thành hình một cái loa!

Lấy lục đại bổn nguyên ngưng tụ thành khí cụ phóng đại âm thanh này, lại có khí tức của bổn nguyên chuyển động hình thành nhiều tầng tăng âm, nhờ đó tiếng động truyền vào trong loa này có thể tăng lên vô số lần!

Làm xong chuyện này, Vương Lâm vận chuyển toàn bộ lực lượng tam tộc cổ trong cơ thể, dung hợp với nhau tạo thành Đạo cổ lực. Bầu trời phía sau hắn vặn vẹo, có hư ảnh Đạo cổ lập tức biến ảo ra.

Mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh, hít vào một hơi sau đó hướng về phía cái loa do lục đại bổn nguyên biến thành rống một tiếng!

Một tiếng rống này là tiếng rống của Cổ Thần, là tiếng rống của Đạo cổ, cũng là thần thông khi ở vùng đất cổ mộ Vương Lâm đẩy lui Chưởng Tôn mà học được, lúc này hoàn toàn xuất ra. Tiếng động này kinh thiên động địa, khiến cho cả vùng thiên địa này truyền ra tiếng nổ vang!

Thiên không sụp đổ, đại địa run rẩy, vô số khe nứt bị xé ra, phong vân biến sắc. Chỗ đạo nhân bảy màu ở trước mặt Vương Lâm lúc này cũng xuất hiện vô số vết rách trong hư vô.

Những con lốc ầm vang. Tất cả những chuyện này đều do lực lượng một tiếng rống của Vương Lâm tạo thành, lại được chiếc loa do lục đại bổn nguyên biến thành phóng đại lên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1703 Tham Lang tái hiện

Tiếng rống của Vương Lâm hóa thành cơn lốc, ầm ầm tràn vào chiếc loa do lục đại bổn nguyên biến thành, ông ông vang vọng mấy lần liền truyền ra.

Tiếng rống này vốn đã rất lớn giờ phút này lại được phóng đại vô số lần, từ trong chiếc loa tràn ra. Thiên địa trong tích tắc này sụp đổ, cả huyễn cảnh tầng một lấy mắt thường cũng có thể thấy đang tan rã.

Tiếng rống này hình thành một luồng lực lượng khó có thể hình dung nổi giống như gió lốc thổi tới chín mặt trời bên ngoài cơ thể đạo nhân bảy màu. Ngọn lửa trên chín mặt trời này lập tức bị dập tắt không ít, âm thanh cũng xuyên qua chín mặt trời này mà truyền vào trong hai tai đạo nhân bảy màu!

Đạo nhân bảy màu đang ở trong huyễn cảnh tầng hai. Vẻ mặt hắn kích động, vốn dĩ thứ này không thể xuất hiện trên một tu sĩ như hắn nhưng giờ phút này hắn căn bản khó có thể áp chế. Hắn đợi ngày này đã nhiều năm như vậy, nếu không có cơ hội này thì có thể hắn phải đợi cả đời!

Hôm nay rốt cục mượn lực lượng huyễn ảo từ Tiên Cương đại lục, hắn có thể tìm được tung tích của hồn thứ ba, tuy không rõ ràng lắm dấu vết do bản thân hắn tác động nhưng lại vô cùng chân thật. Dù thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên hắn có thể tới gần hồn thứ ba như vậy!

Dưới ánh mắt của hắn, hắn thấy hồn thứ ba xuyên qua Triệu Hà ngày nay, hướng về phía Côn Hư của vạn năm sau bay tới. Hai tay hắn bắt quyết, muốn xem cho rõ hơn. Nhưng đúng vào lúc này, kinh biến nổi lên!

Trong tai hắn truyền tới một tiếng rống kinh thiên động địa. Tiếng rống này lúc đầu còn không mãnh liệt nhưng hầu như chỉ trong nháy mắt đã

lập tức tăng lên vô số lần, trở thành tiếng

vang duy nhất trong tai đạo nhân bảy màu!

Hống!!!

Cũng trong tiếng gầm thét này, tất cả mọi thứ trước mặt đạo nhân bảy màu dường như bị một lực lượng mạnh mẽ tràn tới xé tung ra, dường như muốn đánh tan huyễn cảnh của hắn lôi hắn ra ngoài!

Phía trước, hồn thứ ba vừa rồi còn rõ ràng, lúc này tiêu tán với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, chỉ trong chớp mắt tinh đồ đã ầm ầm sụp đổ. Không chỉ có tinh đồ, tất cả mọi thứ bốn phía lúc này đều tan rã toàn bộ!

Hết thảy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, vào thời khắc mà đạo nhân bảy màu kích động nhất, sắp sửa thấy rõ nơi hồn thứ ba đến thì mọi thứ tiêu tan.

Đạo nhân bảy màu sửng sốt một chút. Hắn không có cách nào ngăn cản bởi vì thân thể hắn ở tầng huyễn cảnh thứ nhất đã bị đánh thức.

-Không!!!

Đạo nhân bảy màu sau khi lặng người đi liền phát ra tiếng gào thét phẫn nộ tột cùng!

Tiếng gào thét này từ trong miệng hắn truyền ra, cũng từ trong miệng của đạo nhân bảy màu đang ngồi trên đỉnh núi ở huyễn cảnh tầng một truyền ra. Âm thanh ầm ầm trực tiếp va chạm với lực lượng một tiếng rống của Vương Lâm, hình thành một lực lượng hủy diệt!

Lục đại bổn nguyên sụp đổ. Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, thân thể bùng bùng, gần như xương tan thịt nát, đau đớn vô cùng. Thân thể hắn bị đánh bay đi. Cùng lúc đó, chín mặt trời trong tiếng gầm của đạo nhân bảy màu khuếch tán về bốn phía. Một lực lượng trùng kích mạnh mẽ đánh sâu vào Vương Lâm một lần nữa.

Trong lúc nguy cấp, thân thể Đạo cổ bất diệt của Vương Lâm bùng lên nhanh chóng khôi phục. Hắn giơ tay phải lên vung về phía trước. Chỉ thấy tấm buồm mặt quỷ biến ảo ra cuốn bên

ngoài thân thể hắn nhoáng lên một cái, trong nháy mắt khi lực trùng kích đánh tới, thân thể Vương Lâm liền tiêu tán.

Bên trong vùng tinh không tràn ngập thi thể mãnh thú, ở một nơi không có nhiều thi thể lắm cách đạo nhân bảy màu đang ngồi khoanh chân hơn trăm trượng. Vương Lâm mở bừng đôi mắt, ánh mắt ảm đạm, phun một ngụm máu tươi, không chút do dự lùi về phía sau.

Một bước lùi này, thân thể hắn đột nhiên biến mất, khi xuất hiện đã ở một nơi cực xa, lại phun một ngụm máu tươi nữa. Vương Lâm thậm chí cả thời gian chữa thương cũng không có, điên cuồng bỏ chạy.

Lúc này đạo nhân bảy màu đang ngồi trong đám thi thể mãnh thú đột nhiên mở bừng đôi mắt, hai mắt đỏ rực, thần sắc vặn vẹo, nhìn chằm chằm vào một chỗ gầm lên điên cuồng.

-Vương Lâm, thất thải ta nếu không giết ngươi, thề không làm người!!

Tiếng gầm ầm ầm tràn khắp tinh vực. Thi thể mãnh thú bên cạnh đạo nhân bảy màu lúc này run lên, ầm ầm sụp đổ, hóa thành những đám tro bụi bị cuốn về tám hướng.

Đạo nhân bảy màu đứng phắt dậy, mang theo sát khí ngập trời đuổi giết Vương Lâm!

Vương Lâm trong khi bỏ chạy nghe được tiếng gầm phẫn nộ này, sắc mặt trắng bạch, không dừng lại chút nào mà phun một ngụm máu tươi, dùng huyết độn bỏ trốn!

-Nói nhảm, dù ta không phá hoại việc hắn tìm kiếm hồn thứ ba thì hắn đuổi ta tới nơi này trong lòng cũng có ý đồ ác độc!

Ánh mắt Vương Lâm dù ảm đạm nhưng lại không hề hối hận vì hành vi vừa rồi của mình.

Hắn phải làm như vậy. Nếu không phá hủy kế hoạch này của đạo nhân bảy màu thì việc hắn tới tế đàn cũng chỉ là cách trì hoãn thời gian tử vong mà thôi.

Nếu lời nói của Phàn San Lộ là chân thật thì một khi đạo nhân bảy màu tìm được hồn thứ ba, không chỉ có hắn mà cả thế giới trong động phủ này cũng không còn chút hi vọng nào nữa!

Nếu hắn nắm được tất cả, trở thành Thất Thải Tiên Tôn mới thì sinh tử của Vương Lâm không phải do bản thân hắn nắm giữ nữa!

Loại chuyện như vậy hắn tuyệt không cho phép phát sinh. Phá hoại kế hoạch của đối phương là việc hắn phải làm! Dù làm vậy đem đến hậu quả là hắn bị tử vong áp sát!

Giờ phút này vừa bỏ chạy, tinh không phía sau Vương Lâm vừa run rẩy. Hắn cảm nhận được rõ ràng đạo nhân bảy màu đang điên cuồng truy kích. Tu vi của đạo nhân bảy màu cao thâm, thần thức tản ra rộng lớn vô cùng, muốn tìm được hắn vô cùng dễ dàng!

-Lúc này chỉ có tới tế đàn thì có lẽ nó mới giúp ta giải được mối nguy sinh tử này! Hy vọng việc này là thật!

Vương Lâm trước khi quyết định phá hoại kế hoạch của đạo nhân bảy màu đã trầm ngâm trong vòng nửa nén hương.

Trong thời gian này hắn không chỉ suy nghĩ mà cũng dung nhập bên trong hồn phách của Thiên Vận Tử, triển khai bói toán. Kết quả cuối cùng là tế đàn chính là nơi hắn tìm được sinh cơ.

Trong cái khe Vân Hải tinh vực, trong tinh hải mờ mịt, nơi mà Phàn San Lộ nói chính là do thiên đạo cắn nuốt Liên Đạo Phi là tạo thành vết nứt, bởi vì Thất Thải Tiên Tôn tan xác, hóa thành ba hồn bảy phách, trong chém giết mà hình thành.

Nàng còn nói nơi này tiếp xúc với một không gian kỳ dị, cho nên mới có nhiều mãnh thú như vậy.

Giờ phút này sâu trong cái khe trong tinh không đen tối có một tế đàn khổng lồ đang trôi nổi. Tế đàn này đã bị tàn phá. Nó lơ lửng trong tinh không nhưng không bay đi mà cố định một chỗ

Toàn bộ tế đàn màu đen không khác gì tinh không. Chỉ có bên ngoài rìa của nó lại mơ hồ lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Tế đàn này sở dĩ bị cố định là vì một phía của nó giống như đang tiến vào một tầng không gian khác, tầng tầng lớp lớp tiếp xúc, mấy vạn năm không tiêu tán.

Nơi tiếp xúc với không gian khác kia không có khe hở mà có một chút tổn hại, lan ra vài vết nứt li ti, cũng có ánh sáng từ trong đó tỏa ra.

Những luồng khí tức từ trên tế đàn lan ra, tràn ngập bốn phía nhưng lại không tản rộng mà như bị một luồng lực lượng vô hình bao phủ hạn chế không cho khuếch tán.

Tế đàn này giống như một ngọn núi nhỏ, mang hình bát giác, bốn phía có tầng tầng lớp lớp cầu thang. Đỉnh của cầu thang cũng là vị trí cao nhất của tế đàn là một vùng rộng trăm trượng, vô cùng bằng phẳng. Nếu tới gần nơi này có thể mơ hồ nhìn thấy trên đó có vô số ký hiệu màu đen hợp thành một trận pháp tang thương.

Trong trung tâm của trận pháp này, cũng là trung tâm của tế đàn có một cánh tay! Luồng khí tức Đạo Cổ chính là từ trong cánh tay này lan ra.

Nhưng cánh tay này không lớn chỉ tầm mười trượng. Nó an tĩnh nằm ở đó, không hề nhúc nhích.

Xuyên qua những vết nứt trên tế đàn có thể nhìn thấy cảnh tượng của không gian khác. Đó là một thế giới chim ca hoa nở, trên mặt đất có rất

nhiều tiên thảo, lại còn có một vài tiên thú đuổi nhau, giống như là thế ngoại đào viên vậy.

Đúng lúc này thì một tiếng kêu thảm thiết từ trong đào viên kia truyền ra. Tiếng kêu thảm thiết đó lộ ra vẻ khẩn cầu và bất lực khiến người ta sau khi nghe được phải cảm thấy đồng tình.

-Các tiểu tổ tông ơi, các người buông tha cho ta đi. Ta thật sự không còn chuyện cổ nữa đâu. Các người dù có cho ta nhiều pháp bảo hơn nữa thì ta cũng không còn chuyện cổ mà. Một trăm năm rồi, ta nói tới miệng khô lưỡi đắng, không chịu nổi nữa rồi!

Tiếng kêu thảm thiết đó vang lên, chỉ thấy trong một cái khe cách tế đàn không xa, một

khuôn mặt tiều tụy đôi mắt vô thần, đầy vẻ thống khổ từ bên trong đó ló ra.

Trong cái khe này rõ ràng có một tấm màng vô hình. Nhưng đối với người này mà nói, tấm màng này dường như không tồn tại. Thân thể hắn lộ ra hơn phân nửa, hiện ra hình dáng của hắn.

Xuyên qua khe nứt, có thể nhìn thấy phía sau người này, trong không gian kỳ dị kia có hai cô bé tầm tám tuổi. Hai cô bé này trông rất đáng yêu, một người mặc váy tím, một người mặc váy xanh.

-Hàm Hàm hay tha cho hắn. Ta thấy hắn thật đáng thương.

Ánh mắt cô bé mặc váy xanh lộ vẻ không nỡ kéo bạn mình.

Thân ảnh kia nghe thế, nước mắt chảy xuống, hai mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

-Oa Oa, chuyện cổ hắn còn chưa kể hết mà ngươi đừng có thương hắn. Hắn lúc vừa tới nơi này không phải còn uy hiếp chúng ta sao.

Cô bé tên là Hàm Hàm nắm lấy chân của thân ảnh kia, lôi lại phía sau. Đối phương gào lên một tiếng thê lương, thân thể lại bị túm lại.

-Tham Lang, ngươi mau kể hết chuyện xưa đi. Ngươi vừa mới kể tới Vọng Nguyệt, mau kể tiếp đoạn sau đi.

Ánh mắt cô bé tên Oa Oa ẩn hiện ý cười, nhìn Tham Lang, suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

-Nếu không thì thế này đi. Ngươi kể chuyện cổ cho chúng ta một ngàn năm ta sẽ thả cho ngươi rời đi.

Tham Lang rên rỉ một tiếng, nhìn lại thân thể mình vừa bị túm về, lại nghe lời nói vừa rồi của Oa Oa, nước mắt trên mặt càng nhiều.

-Ta biết là thế này mà. Hai người các ngươi... Các ngươi...lần trước cũng thế này. Ta thật sự không còn truyện cổ nữa. Ta muốn uống nước...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1704 Ký ức đau lòng hiện ra

Ánh mắt Tham Lang lộ vẻ tuyệt vọng. Trong nội tâm hắn thầm hối hận không thôi. Năm đó hắn ở giới ngoại gặp Vương Lâm cuối cùng thân thể thoát khỏi mùi hôi thối, vốn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó hắn lại gặp phải đại chiến giới nội giới ngoại. Trận đại chiến này làm cho Tham Lang vô cùng hưng phấn, cảm thấy cơ hội của mình lại tới một lần nữa nói không chừng trong đại chiến này có thể có được càng nhiều bảo vật, thậm chí tu vi còn tăng mạnh.

Có ý định như vậy, Tham Lang theo đại quân giới ngoại đi vào Vân Hải tinh vực, âm thầm rời đi, dựa vào cảm ứng với bảo vật không ngờ lại tìm được cái khe của Vân Hải tinh vực, cũng đi sâu vào bên trong khe này.

Ở nơi này hắn kích động không thôi. Hắn nhận ra nơi này tồn tại khí tức nồng đậm của pháp bảo. Loại khí tức này khiến hắn cười điên cuồng cả nửa nén hương.

Hắn cho rằng vận khí của bản thân cũng còn đầy đủ nói không chừng ở trong cái khe này sẽ có cơ duyên, rất có khả năng sau khi rời khỏi nơi này sẽ không còn phải sợ Vương Lâm nữa. Hắn muốn cướp toàn bộ pháp bảo ở nơi này.

Mang theo hùng tâm tráng chí như vậy, tinh thần Tham Lang hưng phấn, trong cái khe không gian này không ngừng cảm ứng tìm kiếm. Cuối cùng hắn không ngờ lại tìm được tế đàn của Đạo Cổ này.

Tham Lang kích động không thôi, nhìn tế đàn này mà đôi mắt bừng sáng. Hắn cảm nhận thấy được thế giới đầy chim hót hoa thơm bên cạnh tế đàn. Nhìn thấy nơi này, Tham Lang suýt nữa tru lên hưng phấn.

Hắn thấy vô số tiên thảo, trong đó có một số loại hắn chỉ biết trong điển tịch, cả đời chưa

từng gặp qua. Bất cứ loại nào hầu như sau khi luyện thành đan dược đều có hiệu quả gia tăng tu vi.

Tiên thảo nơi này thật sự rất nhiều, rất rất nhiều, khiến Tham Lang hít thở không thông.

Trừ tiên thảo ra, hắn còn nhìn thấy những con tiên thú rất hiền lành nhưng lại tản mát ra khí tức vô cùng kinh khủng. Đám tiên thú này nô đùa vô cùng yên bình.

Càng khiến cho Tham Lang kích động hơn chính là hắn theo kinh nghiệm phán đoán, chỉ cần không trêu chọc đám tiên thú nay thì chúng sẽ không chủ động công kích mình, thậm chí còn có khả năng giống như Lôi Long hắn gặp khi còn nhỏ, trở thành sủng vật của mình.

Tất cả mọi chuyện khiến Tham Lang hưng phấn tới run lẩy bẩy. Nhưng hắn vẫn không mất đi lý trí, cẩn thận quan sát bên ngoài cái khe này vài ngày, biết rằng nơi này không có tu sĩ thủ hộ. Cuối cùng hắn thấy hai tiểu cô nương đang chơi đùa xuất hiện.

Hai tiểu cô nương này trong mắt hắn không có chút uy hiếp nào. Trong kinh hỉ, Tham Lang cười điên cuồng, không chút do dự bước vào trong cái khe, xuất hiện trong một không gian kỳ dị.

Tấm màn ngăn cách cái khe kia không có chút tác dụng nào với hắn. Điểm này Tham Lang không cảm thấy bất ngờ chút nào. Đời này hắn còn gặp những chuyện kỳ quái hơn rất nhiều.

Sau khi tiến vào cái khe, hắn thấy hai tiểu cô nương vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mình, lại càng cười rộ lên. Tham Lang vung tay áo, vây hai tiểu cô nương lại, sau đó bắt đầu hưng phấn hái tiên thảo.

chỉ là hắn vĩnh viễn không thể quên chuyện bi thảm phát sinh sau đó. Hắn còn nhớ hai tiểu cô nương sau khi bị hắn vây khốn có nói vài lời.

-Hàm Hàm, hắn là ai vậy, sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này...

-Ta cũng không biết, hắn làm sao lại tới thú giới của Tử Dương Tông chúng ta nhỉ?

-Ngươi xem hắn có phải điên rồi không? Đó là đám cây cỏ cho tiểu thú ăn sao hắn cứ cho

vào miệng như vậy...

Hai tiểu cô nương sửng sốt hồi lâu. Tiểu cô nương tên Oa Oa kia liền đi tới vài bước, căn bản không hề bị Tham Lang vây khốn, xuất hiện phía sau Tham Lang đá một cái.

Sau một cước này chính là cuộc đời bi thảm của Tham Lang.

Nhớ lại đoạn ký ức này, nước mắt Tham Lang lưng tròng, nhìn hai tiểu cô nương đang mở to đôi mắt cười đắc ý phía trước mà trong lòng thêm tuyệt vọng.

Hắn đánh không lại các nàng, thậm chí một cước của đối phương suýt nữa phế đi tu vi của hắn. Hắn nhìn hai cô bé này, cảm thấy thực sự đáng sợ.

-Ta kể...ta kể là được rồi. Lần trước nói tới đại ma đầu Vương Lâm hung tàn, xấu xí, vô sỉ, kiêu ngạo rồi. Hắn ở trong bụng Vọng Nguyệt...

Giọng nói của Tham Lang như có lửa co quắp ngồi đó không ngừng giảng giải.

-Vương Lâm thật đúng là ghê tởm! Hắn làm sao lại có thể như vậy chứ!

Tiểu cô nương mặc áo tím tên là Hàm Hàm lúc này nhăn mũi, rất không vui thì thầm.

-Hàm Hàm ngươi nhớ chuyện trước kia ta nói với ngươi không. Ta và sư phụ ra ngoài tìm dược thảo, lúc đó cảm nhận được một thần thức kỳ quái. Ta và hắn trao đổi nữa. Hắn nói hắn tên là Vương Lâm.

Ngay vào lúc Tham Lang đang kể chuyện xưa ở bên ngoài cái khe đào viên này, ở trong tinh không mờ mịt chỗ tế đàn Vương Lâm sắc mặt trắng bệch lại phun máu tươi một lần nữa dùng huyết độn phóng đi.

Phía sau hắn tinh không giống như bị thiêu đốt, chín hỏa điểu khổng lồ gào thét truy kích, cuốn động từng đợt sóng nhiệt, tản mát ra uy áp ngập trời. Phía sau chín con hỏa điểu này tràn ngập ánh sáng bảy màu. Đạo nhân bảy màu mang vẻ mặt phẫn nộ đầy sát khí không nhanh không chậm cất bước đi tới.

-Ta muốn xem ngươi chạy đâu cho thoát. Ta muốn luyện hóa thân thể ngươi thành tro bụi.

Ngươi càng khôi phục lại thì lại càng đau khổ. Ta muốn rút hồn phách của ngươi, nguyên thần của ngươi luyện thành pháp bảo, như thế mới giải được mối hận trong lòng ta!

Toàn thân Vương Lâm giống như bị thiêu đốt, sự thống khổ kịch liệt bao phủ thể xác và tinh thần hắn. Máu hắn giống như đang sôi trào lên, lưu chuyển trong cơ thể khiến sự đau đớn càng đậm. Ngụm máu tươi phun ra càng nóng bỏng, khiến thân thể hắn giống như một lò lửa, ầm ầm bốc cháy.

Mặc dù hắn nắm giữ hỏa bổn nguyên nhưng giờ phút này hắn cũng chỉ có thể giảm bớt một chút, giống như hỏa bổn nguyên dưới thần thông của đạo nhân bảy màu, hắn không thể chống lại sức nóng này.

Thân thể của hắn dọc đường không ngừng khôi phục, nhưng càng khôi phục lại càng thống khổ, khiến cho Vương Lâm hầu như không thể thừa nhận nổi. Nhưng hắn cắn răng chịu đựng, không lãng phí chút thời gian, nhanh chóng dùng huyết độn lao đi.

Khoảng cách tới tế đàn ngày càng gần!

Một lát sau, Vương Lâm na di một lần nữa. Hắn thấy tế đàn được vẽ trong bản đồ kia! Trong nháy mắt khi nhìn thấy tế đàn này, ánh mắt Vương Lâm bừng sáng, hóa thành một đạo cầu vồng bừng cháy lao thẳng tới tế đàn.

cũng trong giờ phút này, trong cái khe thú giới của Tử Dương Tông, Tham Lang đang cẩn thận lùi lại phía sau. Trong nháy mắt khi hai tiểu cô nương đang nói chuyện về Vương Lâm, Tham Lang giống như phát điên, nhanh chóng lùi lại, lao thẳng vào cái khe, trực tiếp phóng vọt ra.

Trong nháy mắt khi vọt ra trong mắt Tham Lang tràn ra nước mắt vui sướng. Hắn nhìn phiến tinh không này, nội tâm trào dâng cảm giác vừa được hồi sinh. Chỉ là cảm giác này vừa mơ hồ hiện ra, hắn đã thấy một đạo cầu vồng giống như bị thiêu đốt từ xa xa gào thét lao tới.

-Vương Lâm? Vương Lâm!!

Tham Lang sửng sốt một chút, không thể tin vào hai mắt mình nhưng sau khi cẩn thận nhìn rõ lại liền hoảng sợ hét ầm lên.

-Ngươi ngươi ngươi....ngươi vẫn chưa buông tha cho ta! Ta tới nơi này mà ngươi không ngờ lại xuất hiện nữa... ngươi...

Sắc mặt Tham Lang tái nhợt, theo tiềm thức lui lại phía sau. Cầu vồng do thân ảnh Vương Lâm biến thành trong nháy mặt ầm ầm hạ xuống tế đàn

thân thể lảo đảo, phun một ngụm máu tươi.

Cho tới giờ phút này Vương Lâm cũng đã thấy Tham Lang đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Hắn không để ý tới Tham Lang mà xoay phắt người nhìn về phía xa xa.

Tinh không xa xa bị thiêu đốt bởi chín mặt trời do chín con hỏa điểu hóa thành, ầm ầm lao tới. Sau khi mặt trời tới, đạo nhân bảy màu mang theo sát khí cũng bước theo.

mỗi một bước của hắn đều khiến tinh không run rẩy, kinh khủng tới cực điểm!

Sắc mặt Tham Lang lại biến đổi một lần nữa. Hai mắt hắn như lồi ra, tâm thần run rẩy cuống quýt lui lại phía sau. Sự cường đại của đạo nhân bảy màu khiến cho hắn trong nháy mắt như nhìn thấy sự tử vong.

-Vương Lâm này không ngờ lại trêu chọc nhân vật đáng sợ như vậy. Người này là ai!!

Thân thể Tham Lang run lên, chuẩn bị nhảy vào trong thú giới trong cái khe một lần nữa. Theo hắn thấy, bên ngoài thật sự quá nguy hiểm, tốt hơn là về đó kể chuyện cho các tiểu tổ tông còn an toàn hơn nhiều.

Nhưng lúc này đạo nhân bảy màu đã giơ tay phải lên đột nhiên điểm một chỉ về hướng Vương Lâm đang ở trên tế đàn.

-Nơi này chính là nơi ngươi muốn chạy tới sao? Nếu thế thì ở nơi này ta sẽ luyện hóa ngươi! Một chỉ của đạo nhân bảy màu khiến cho chín mặt trời ầm vang, lao thẳng tới Vương Lâm.

Sóng nhiệt cuồn cuộn, trực tiếp bao phủ, đốt sạch tất cả.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên tế đàn nhìn chín mặt trời gào thét lao tới từ bốn phía. Hắn không biết sinh cơ ở nơi này ẩn ở đâu nhưng hắn lại nhìn thấy cánh tay trên tế đàn!

Khí tức Đạo Cổ do cánh tay đó phát ra khiến Vương Lâm liếc mắt một cái là nhận ra cánh tay này là của Đạo cổ Diệp Mịch!

-Chẳng lẽ cánh tay này chính là sinh cơ của ta!

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, thậm chí không kịp xem xét bốn phía. Tay phải hắn trực tiếp đặt lên cánh tay đó. Nếu là người khác, không có truyền thừa của Đạo cổ thì không có khả năng dung hợp cánh tay này. Nhưng Vương Lâm lại bất đồng. Hắn có truyền thừa chính tông của Đạo cổ, lúc này trong tích tắc khi đặt tay lên cánh tay, cánh tay này lập tức phát ra ánh sáng vạn trượng, hoàn toàn bao phủ thân thể hắn.

Cùng lúc này, làn sóng nhiệt ầm ầm tràn tới Tham Lang. Thân thể hắn lúc này mới chui một nửa vào cái khe, nhưng vẫn chưa kịp vào hoàn toàn!

-Một ngàn năm, ba ngàn năm, một vạn năm, kể chuyện một vạn năm. Hai tiểu tồ tông mau cứu ta!!!

Ngay lúc Tham Lang sợ hãi thét lên, hắn cảm thấy hai cánh tay nhỏ bé từ trong cái khe đặt lên phía sau lưng mình. Lúc này một luồng tu vi cường hãn khiến hắn hít thở không thông từ hai cánh tay đó truyền ầm ầm vào cơ thể.

Luồng tu vi này khiến cho toàn thân Tham Lang tỏa ra kim quang vô tận. Hai tay Tham Lang không chịu sự điều khiển của bản thân mà giơ lên, năm ngón tay ở phía trước người đụng vào nhau một cái, hợp thành một đồ án hình tròn.

Trong nháy mắt khi đồ án này xuất hiện, trong hai tay bất ngờ xuất hiện một mặt trời màu vàng! Mặt trời này chỉ lớn như đồ án trong tay hắn nhưng lực lượng cường hãn trong đó có thể chấn động cả tinh không, chấn động cả tứ đại tinh vực, cũng rung chuyển cả Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại. Nếu chỉ như vậy thôi thì cũng không nói làm gì. Chuyện kinh khủng hơn lại còn ở phía sau.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1705 Bát tinh Đạo Cổ hiện ra

Đại lục của Phong Tiên giới đã bị Vương Lâm lấy đi nhưng một gian ở đó vẫn còn tồn tại, thông đạo bị Vương Lâm phong kín vẫn còn như trước.

Giờ phút này trong tích tắc khi khí tức truyền ra, cuối thông đạo này, cánh cửa kia run rẩy kịch liệt. Nó không ngăn cản được khí tức này lan tới, khiến cho khí tức kinh khủng này từ trong động phủ theo cánh cửa này tiến vào Quy Nguyên Tông trên Tiên Cương đại lục.

Trong khoảnh khắc khi khí tức này xuất hiện tại Quy Nguyên Tông, toàn bộ tu sĩ của Quy Nguyên Tông sắc mặt đều đại biến. Mấy tu sĩ có tu vi cao nhất thần sắc lại càng lộ vẻ khiếp sợ và không thể tin!

-Khí tức cửu dương của Thiên Tôn...đây...đây..là thiên tôn nào xuất hiện ở gần đây!!!

Trên Tiên Cương đại lục, nơi dãy núi đóng băng. Phàn San Mộng đang ngồi khoanh chân trong băng sơn lúc này sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch không còn chút máu, băng sơn bên ngoài trong tiếng răng rắc liền sụp đổ. Thân thể nàng bay vọt lên lộ vẻ hoảng sợ.

-Đây là...đây là khí tức của đại thiên tôn!!

Trên Tiên Cương đại lục, bên trong Cửu Thập Tam Tông, chiếm vị trí vững vàng nhất chính là Tử Dương tông! Tông phái này có lực lượng đủ để quét ngang tám tông phái khác!

Hết thảy mọi chuyện đều là nhờ trong Tử Dương tông có một đại thiên tôn trong truyền thuyết, là một trong chín mặt trời của Tiên Cương đại lục!

Chẳng qua đại thiên tôn này cực kỳ thần bí, rất ít người biết được tướng mạo, thậm chí ngay cả là nam hay là nữ cũng hiếm người biết. Nhưng đại thiên tôn này càng thần bí thì Tử Dương tông lại càng không ai dám chọc.

Vào lúc này trong đại điện của Tử Dương tông đang có bảy tám lão giả vẻ mặt khổ sở. Phía trước bọn họ là một nam tử trong niên. Nam tử trung niên này vẻ mặt uy nghiêm, đang gầm thét với đám người này.

-Các ngươi nói cho ta biết, chuyện này là thế nào!!!

-Các nàng nói là đi tới tự thú giới chơi. Nhưng ...nhưng mà...

Một lão già trong số đó lí nhí nói, thần sắc rất bất đắc dĩ.

-Đi chơi? Khí tức của đại thiên tôn cũng lan tới rồi còn có thể chơi sao!!

Nam tử trung niên kia rống giận nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

-Không mở được tự thú giới. Các nàng phong kín rồi, không cho chúng ta đi vào...

Lão già kìa cười khổ lắc đầu.

-Đại thiên tôn chuyển thế, không được phép sai lầm nửa điểm. Các nàng hiện tại còn đang trưởng thành, còn không thích hợp sử dụng lực lượng của đại thiên tôn hai tiểu tổ tông này đang làm gì chứ!!

Nam tử trung niên dậm chân một cái khiến Tử Dương tông ầm vang, ngay cả mặt đất ngoại giới đều ầm ầm run rẩy.

Bên trong không gian trong cái khe của Vân Hải tinh vực, Vương Lâm ngồi trên tế đàn nhìn hai tay Tham Lang tuôn ra khí tức kinh khủng kia, hai mắt không khỏi lộ vẻ khiếp sợ.

Mặt trời trong hai tay Tham Lang lúc này nhanh chóng bành trướng, đảo mắt một cái đã lớn bằng một người. Mặt trời tỏa ra ánh sáng vạn trượng, khiến chín con hỏa điểu kia xuất ra tiếng kêu thảm thiết, đang muốn lui lại phía sau nhưng dưới ánh mặt trời này đều ầm ầm sụp đổ.

Đạo nhân bảy màu kia lúc này sững người. Hắn dù không được truyền thừa toàn bộ trí nhớ nhưng cũng có một chút khắc vào trong linh hồn, mặc dù đã chia thành tam hồn nhưng vẫn không thể biến mất.

Trong trí nhớ này có sự sợ hãi đối với mặt trời trên Tiên Cương đại lục.

-Đây là ... Đây là khí tức của đại thiên tôn...

Sắc mặt đạo nhân bảy màu đại biến, trong lúc ánh mặt trời này chiếu tới thân thể run lên, phun một ngụm máu tươi, điên cuồng lui lại phía sau. Giờ phút này hắn chẳng còn nghĩ gì tới

chuyện luyện hóa Vương Lâm nữa mà hoàn toàn đã bị khí tức trước mặt này dọa cho tan nát tâm thần!

Không chỉ có hắn mà tứ đại chiến tướng đang lao đi trong La Thiên Tinh Vực. Chiến lão quỷ đang theo sau tứ đại chiến tướng, muốn xem bọn hắn có thể tìm được hồn thứ ba hay không lúc này đột nhiên toàn thân chấn động, xoay phắt người nhìn về phía xa xa, sắc mặt tái nhợt đi.

-Đại thiên tôn!!

Hắn không mở miệng nhưng có một giọng nói từ trong cơ thể hắn ầm ầm vang lên cao vút.

-Tại sao lại có thể như vậy. Khí tức của đại thiên tôn không ngờ lại tới nơi này...chuyện...chuyện này...

Khí tức kinh khủng kia bao phủ cả tứ đại tinh vực trong giới nội, bao phủ cả Thái cổ Tinh Thần, tràn ngập thế giới trong động phủ. Khí tức này đảo qua từng tu chân tinh, từng phàm nhân, mãnh thú. Xuyên thấu qua cơ thể tu sĩ. Dần dần toàn bộ chúng sinh trong động phủ này trong nháy mắt đều ngây ngẩn.

Cũng trong vô số sinh linh này có lẽ có một đầu mãnh thú hoặc có lẽ là một phàm nhân, một tu sĩ sau khi bị khí tức của đại thiên tôn đảo qua kích thích trí nhớ trong linh hồn đã hoàn toàn bị bỏ quên...

Phần ký ức này nếu không có khí tức của đại thiên tôn kích thích thì có lẽ dù có qua ngàn vạn năm nữa cũng không bao giờ tỉnh giấc nhưng giờ phút này ma xui quỷ khiến thế nào trí nhớ này lại từ từ thức tỉnh!

Trí nhớ này chính là hồn thứ ba của thất thải!!

Bên trong cái khe Vân Hải tinh vực, thần sắc đạo nhân bảy màu hoảng sợ, nhanh chóng lùi lại phía sau dùng tốc độ nhanh nhất của hắn điên cuồng rời khỏi cái khe này, phun một ngụm máu tươi, chạy trốn không dám quay đầu lại.

Hắn đối với cái khe Vân Hải tinh vực này đã sinh ra sự sợ hãi nồng đậm. Hắn thế nào cũng không ngờ được, đuổi giết Vương Lâm mà lại có thể dẫn tới khí tức của đại thiên tôn.

Bên trên tế đàn trong cái khe, Vương Lâm ngơ ngẩn nhìn mặt trời bên ngoài thân thể Tham Lang đang phủ lấy toàn thân hắn thoáng một cái liền hút vào bên trong cái khe, hoàn toàn biến mất.

Xuyên qua cái khe, Vương Lâm có thể thấy trong đó có hai tiểu cô nương đáng yêu.

-Hả. là ngươi....

Một cô bé bên trong tự thú giới mơ hồ như thấy được Vương Lâm, vẻ mặt lộ ra sự kinh hỉ.

-Hàm Hàm ngươi nhìn đi. Hắn chính là người ta nhắc tới lúc trước, hắn cũng tên là Vương Lâm.

-Oa Oa, mau phong bế vết nứt lại đi. Mấy lão đầu ghê gớm kia sắp tới rồi. Nếu để bọn họ biết thì nơi này từ sau không còn tới được nữa đâu.

-Đúng, ta phong bế cái khe, ngươi giấu Tham Lang đi, không thể để bọn họ biết được.

Trong ánh mắt của Vương Lâm, cái khe tràn ngập kim quang, dần dần biến mất trong tinh không, không còn nhìn thấy nữa.

Tất cả mọi chuyện đối với Vương Lâm mà nói cho tới lúc này vẫn còn khiến hắn mê man. Hắn ngồi trên tế đàn trầm mặc rất lâu, ánh mắt nhìn về vị trí cái khe biến mất.

-Một trong cửu dương... Đại thiên tôn...

Tinh không yên tĩnh, cũng không có chút ánh sáng nào. Vương Lâm yên lặng ngồi trên tế đàn hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện vừa phát sinh.

-Hai cô bé này không ngờ lại là đại thiên tôn trong truyền thuyết của Tiên Cương đại lục, khí tức tỏa ra có thể bức lui đạo nhân bảy màu khiến hắn hoảng hốt bỏ chạy....

Hai mắt Vương Lâm dần dần sáng ngời.

-Một ngày nào đó ta cũng sẽ trở thành đại thiên tôn!!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, nửa ngày sau mới mở ra, đã bình ổn lại sự chấn động vừa rồi.

-Đạo nhân bảy màu hắn là không dám trở lại nơi này. Trước mắt mà nói, nơi này là một địa phương cực kỳ an toàn. Ta muốn cảm ngộ cấm chế bổn nguyên, cũng muốn dung hòa tám giọt

máu của Đạo cổ. Còn có cánh tay của Đạo cổ...

Vương Lâm quay đầu nhìn cánh tay lớn hơn mười trượng kia.

-Nếu có thể hấp thu cánh tay này, dùng nó thi triển thuật Tê Thiên thì uy lực không biết có được vài phần của Diệp Mịch hay không!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, đợi tới khí hoàn toàn tĩnh tây, tay phải liền giơ lên mi tâm vỗ một cái. Lập tức tám giọt máu tươi của Diệp Mịch liền đồng loạt bay ra.

Tám giọt máu này lơ lửng trước người hắn bên ngoài không tỏa ra ánh sáng nhưng lại có khí tức của Đạo cổ tràn ngập. Tinh điểm Cổ Thần trên

mi tâm Vương Lâm biến ảo ra, nhanh chóng xoay tròn. Bảy tinh điểm này cuốn lấy nhau, trở thành một dòng xoáy.

Trong mắt trái mắt phải của hắn yêu tinh, ma tinh cũng hiện ra, khiến cho Vương Lâm lúc này thoạt nhìn trông cực kỳ quỷ dị.

-Máu của Đạo cổ ẩn chứa lực lượng của toàn bộ tam tộc cổ...

Tay phải Vương Lâm đưa lên nắm lấy một giọt máu tươi, trầm mặc một chút rồi bóp chặt. Sương máu tỏa ra, bị hắn hút mạnh một cái. Lập tức huyết vụ chia làm bảy phần dung nhập vào bên trong thất khiếu của Vương Lâm.

Lúc này đây cũng không phải đơn giản là dung nạp vào mi tâm như trước mà Vương Lâm đã chính thức hấp thu dung hợp. Một giọt máu tươi bị Vương Lâm hút toàn bộ vào cơ thể xong, thân thể hắn liền lập tức truyền ra tiếng ầm vang. Từng tấc huyết nhục của hắn từng khớp xương của hắn lúc này trong nháy mắt bành trướng lên điên cuồng dung hợp Đạo cổ lực trong giọt máu tươi đó.

Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm hắn nhanh chóng chuyển động ngược lại. Dần dần tinh điểm thứ tám mơ hồ huyễn hóa ra nhưng rất không ổn định, giống như lúc nào cũng có thể tiêu tán vậy.

Thần sắc Vương Lâm vặn vẹo, cơ thể bành trướng tới khó chịu, mang theo sự thống khổ nhưng hắn cắn răng chịu đựng, Cổ Thần từ Thất Tinh tới bát tinh là một bước nhảy vọt lớn mà

Vương Lâm lại còn phải phân ra một phần khí tức khiến ma tinh vào yêu tinh trong mắt cũng trưởng thành theo. Hắn muốn lực lượng của tam tộc cổ cùng tăng lên thăng bằng mà không phải chỉ đơn thuần là Cổ Thần tăng trưởng!

Thời gian chậm rãi trôi qua. Chớp mắt đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này mồ hôi Vương Lâm ướt đẫm y phục. Hắn mạnh mẽ bảo trì thanh tỉnh, bóp nát giọt máu thứ hai sau khi hấp thu xong lại bóp tiếp giọt máu thứ ba!

Hai giọt máu động thời bành trướng trong cơ thể Vương Lâm khiến cho chẳng những tinh điểm thứ tám trên mi tâm của Vương Lâm càng ngưng thật mà yêu tinh trong mắt trái hắn nhanh chóng xoay tròn, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu của yêu tinh thứ tám!

Thân thể Vương Lâm không khống chế nổi sự bành trướng, phía sau cũng xuất hiện hư ảnh Đạo Cổ. Hư ảnh này vặn vẹo, giống như lại trải qua biến Hóa Thần kỳ năm xưa.

Mấy ngày sau hai mắt Vương Lâm mở ra, tay áo vung lên. Năm giọt máu còn lại vỡ tan thành huyết vụ, hoàn toàn bao phủ lấy thân thể hắn. Sương mù chuyển động, nhanh chóng bay vào theo thất khiếu và từng lỗ chân lông trên cơ thể hắn.

Sương mù này không ngừng tiêu tan những tiếng gầm trầm trầm của Vương Lâm truyền ra từ trong sương mù. Mắt trái của hắn bất ngờ đã xuất hiện yêu tinh thứ tám!!

Yêu tinh vừa hiện lên, yêu khí bùng lên trong tinh không, hóa thành một cơn lốc quét khắp tám phương, vô số mãnh thú trong cái khe này đều phủ phục, không dám cử động chút nào.

Cùng lúc đó, trong mắt phải của hắn tinh điểm Cổ Ma thứ tám cũng biến ảo ra!

Ma khí ngập trời, ầm ầm trào dâng, ma khí tàn nhẫn khát máu cuốn tung tinh không.

Xuất hiện cuối cùng là tinh điểm Cổ Thần!

-Tam tổn thất kiếp...sắp tới rồi!

Sương mù bên ngoài thân thể Vương Lâm đã tiêu tán. Ở trên mi tâm của hắn tinh điểm Cổ Thần thứ tám tỏa ra ánh sáng vô tận, từ trong mơ hồ trở nên ngưng thật!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1706 Cổ Mạch Thương Khung Huyết

Cổ Thần có tam tổn thất kiếp, Cổ Yêu và Cổ Ma cũng vậy. Kiếp nạn của tam tộc cổ cũng là một loại khởi đầu mới những người có thể vượt qua thực lực đều tăng vọt.

Chẳng qua lúc này tam tổn thất kiếp mà Vương Lâm phải vượt qua còn mạnh hơn bình thường mấy lần. Chẳng những kiếp nạn của Cổ Thần tới mà cả của Cổ Ma, Cổ Yêu cũng lập tức ập đến.

Tam tộc cổ, đệ nhất tổn là lưỡng kiếp, đệ nhị tổn cũng là lưỡng kiếp, phân thành thần kiếp và hồn kiếp. Thân thể Cổ Thần của Vương Lâm đã vượt qua lưỡng tổn tứ kiếp, lúc này ập tới chính là kiếp nạn tối cao của tam tộc cổ, đệ tam tổn tam kiếp! Nhưng Cổ Yêu Cổ Ma dung nhập trong thân thể hắn lại chưa bao giờ trải qua đệ nhất, đệ nhị tổn, tổng cộng tứ kiếp, cho nên trong nháy mắt khi hắn có được bát tinh, bát kiếp của Cổ Yêu Cổ Ma đồng loạt ập tới.

Kiếp nạn này cổ tộc đều phải vượt qua. Tám yêu tinh trong mắt trái Vương Lâm dung hòa, hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Yêu khí tung hoành, từ bên trong mắt trái gào thét tràn ra, cuối cùng tràn ngập cả bộ

mặt Vương Lâm sau đó bao phủ lấy toàn thân. Nhìn hình dáng lúc này thì Vương Lâm chẳng còn giống tu sĩ chút nào nữa.

Mặt hắn xanh mét, thần sắc dữ tợn gân xanh nổi khắp người, yêu khí tràn ngập, lấy thân thể hắn làm trung tâm tràn khắp tám hướng. Trong yêu khí vô tận này, Vương Lâm thoạt nhìn trông giống như một yêu tu chính thức.

Mái tóc trắng của hắn tung bay quỷ dị sau người, cơ thể truyền ra những tiếng bùng bùng, móng tay trên hai bàn tay lúc này nhúc nhích mọc ra nhanh chóng, dài tới một thước! Mười

móng tay này đỏ rực, nhìn yêu dị tới cực điểm! Trên thân thể hắn lúc này yêu khí tràn ngập, dần dần hình thành một bộ áo giáp tím đỏ. Tấm áo giáp này trong Cổ Yêu tộc phải tới khi đạt tới bát tinh mới có thể ngưng tụ thành! Toàn thân mặc yêu giáp, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên tế đàn hư ảnh Đạo cổ phía sau tiêu tán, thay vào đó là một Cổ Yêu khổng lồ có một sừng. Toàn thân nó màu xanh, hai mắt dữ tợn lóe lên ánh sáng quỷ dị. Nó lơ lửng phía sau Vương Lâm. Cũng đang ngồi khoanh chân. Mái tóc Cổ Yêu bị cuốn tung bay, phất phới đằng xa dài tới mấy trăm trượng, trông giống như sương khói mờ ảo vậy! Giờ phút này dù là người quen biết Vương Lâm khi nhìn thấy thì cũng không thể trong phút chốc mà nhận ra nổi hắn. Vương Lâm nhắm mắt, khoanh chân vận chuyển khí tức trong cơ thể, đợt đệ nhất tổn nhị kiếp của Cổ Yêu tới! Giống như nhất tổn nhị kiếp của Cổ Thần là cốt kiếp và nhục kiếp, kiếp nạn của Cổ Yêu cũng bùng lên từ trong cơ thể. Vừa xuất hiện, yêu khí trong tinh không liền lập tức hỗn loạn. Thân thể Vương Lâm không nhúc nhích nhưng khuôn mặt lại nhăn nhó. Hắn nhắm hai mắt, giống như dấu đi sự thống khổ. Trong cơ thể hắn máu huyết xương cốt của Cổ Yêu bị yêu khí đánh sâu vào, giống như sắp vỡ nát. Chút thống khổ đó còn lâu

mới tới giới hạn thừa nhận của Vương Lâm. Năm đó Cổ Thần kiếp còn mãnh liệt hơn vô số lần. Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã hết một năm! Một năm sau, Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trên mi tâm không có tinh điểm, chỉ có tám yêu tinh trong mắt trái nhanh chóng xoay tròn, tỏa ra yêu khí ngập trời.

-Đệ nhất tổn nhị kiếp của Cổ Yêu cũng chỉ thế mà thôi!

Thần sắc Vương Lâm bình thản. Ngày nay đúng là hắn có tư cách để nói câu này. Loại kiếp nạn này hắn căn bản là không coi vào đâu. Sau nhất tổn của Cổ Yêu, nhị kiếp tràn tới, bao phủ thần thức của Vương Lâm, dần dần quay lại trong cơ thể, khiến cho yêu khí bên ngoài bị cuốn động, giống như sóng biển ngập trời. Hư ảnh Cổ Yêu phía sau hắn cũng trở nên vặn vẹo hình

như có vô tận thống khổ khiến nó muốn gào thét.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, trực tiếp điểm lên mắt trái, thần sắc dữ tợn tâm thần toàn lực trấn áp nhị kiếp của Cổ Yêu. Trong sự trấn áp này, mười ngày nhanh chóng trôi qua. Yêu tổn nhị kiếp liền bị hắn trấn áp khiến cho sụp đổ! Liên tục vượt qua nhị tổn tứ kiếp, yêu khí của Vương Lâm lập tức tăng mạnh, gào thét kinh thiên, khiến cho tinh không chấn động, giống như có đại yêu xuất thế vậy! vẻ vặn vẹo trên thần sắc Vương Lâm chậm rãi trở thành bình tĩnh. Hai tay hắn bắt quyết, yêu tinh trong mắt trái liền hoàn toàn biến mất. Trong nháy mắt này, ma tinh trong mắt phải của hắn ầm ầm hiện ra! Tám ma tinh xuất hiện khiến cho yêu khí bốn phía quanh Vương Lâm lúc này tan hết, thay thế là ma khí khôn cùng. Ma khí ngập trời cuồn cuộn, vờn quanh bốn phía, bao phủ tạo

thành sương mù, trong đó vang lên những tiếng kêu thảm thiết chấn động tâm thần. Bên trong ma khí cuồn cuộn này, yêu giáp phủ khắp toàn thân Vương Lâm tán đi, trên người xuất hiện một bộ giáp đen như mực. Bộ giáp này phối hợp với mái tóc bạc chói mắt của hắn hai màu đen trắng khiến người ta nhìn mà giật mình. Trong ma khí, trên mặt Vương Lâm cũng hiện lên từng đạo ma vân. Dưới đám ma vân này, Vương Lâm từ yêu tu đã trở thành ma tu!

Trong thiên địa từ cổ chí kim, từ thời tiên thần yêu ma, tất cả ma đều là giả. Dù là Cổ Ma cũng không phải ma chân chính. Ma chính thức không phải là thân thể, không phải là linh hồn không phải là tu vi mà là một loại ý chí! Một loại ý chí duy ngã độc tôn! Con đường Vương Lâm đi cũng gần như ma, nhưng vĩnh viễn không đạt được trình độ ma. Chủ thể của hắn dù sao cũng là Cổ Thần! Giờ phút này trong ma tinh chuyển động, ma khí gào thét, Vương Lâm mở bừng đôi mắt ánh mắt lộ ra ánh sáng vô tình, nghênh đón đệ nhất tổn, đệ nhị tổn của Cổ Ma!

Tổn hại kiếp của Cổ Ma và Cổ Yêu cũng giống nhau nhưng mạnh hơn Cổ Yêu. Trong tam tộc

cổ, Cổ Thần cực mạnh, Cổ Ma tiếp theo, còn Cổ Yêu là yếu nhất.

Tam tổn thất kiếp cũng như vậy. Trong thời gian bảy ngày, thân thể Cổ Ma của Vương Lâm vượt qua đệ nhất tổn nhị kiếp. Thống khổ do cốt nhục chia lìa lúc này còn kém xa Cổ Thần kiếp năm xưa.

Lại thêm thời gian mười ba ngày, Vương Lâm trấn áp đệ nhị tổn của Cổ Ma. Trong sự tôi luyện này, thân thể Cổ Ma của Vương Lâm đã gần đạt tới đại thành! Sau khi thân thể Cổ Ma vượt qua nhị tổn tứ kiếp xong, ngày nay tam tộc cổ của Vương Lâm đã đạt tới sự cân bằng. Hắn khoanh chân ngồi ở trên tế đàn bát tinh Cổ Thần trên mi tâm không có chút trở ngại nào, ầm ầm hiện ra!

Cổ Thần, bát tinh Cổ Thần!

Từ khi tu luyện tới nay đã hai ngàn năm Vương Lâm lần lượt trong cơ duyên và sinh tử đã đạt tới Cổ Thần bát tinh! Hắn không chỉ là bát tinh Cổ Thần mà còn là bát tinh Cổ Ma, cũng là bát tinh Cổ Yêu!

Tam tộc cổ hợp làm một với thân thể Cổ Thần làm chủ thể, đó chính là Đạo cổ! Hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị hai mươi bốn tinh điểm đồng thời chuyển động. Từng luồng khí tức Đạo Cổ từ trong cơ thể tỏa ra, tràn ngập tinh không. Một cảm giác cường hãn nảy sinh trong tâm thần hắn. Vương Lâm nắm chặt bàn tay. Hắn biết lúc này hắn phải đối mặt với kiếp nạn chính thức!

Đệ tam tổn của tam tộc cổ cùng tới một lúc! Đệ tam tổn có ba kiếp nạn đệ nhất chính là cổ Mạch Thương Khung Huyết! Đệ nhị là cổ Đạo Tam Phân Thần!

Còn kiếp nạn thứ ba thì chính là một kiếp nạn cực mạnh của cổ tộc, tên là Cổ Tổ Chi Tứ! (1)

(1): Ban thưởng của cổ tổ.

Chuyện cụ thể Vương Lâm cũng không biết nhiều lắm. Dù hắn đạt được truyền thừa của Đạo Cổ nhưng ký ức truyền thừa có hạn. Hắn chỉ biết là hai kiếp nạn cuối cùng của đệ tam tổn, nhất là kiếp nạn cuối cùng là cường đại nhất cổ quốc.

Hễ là cư dân của cổ quốc, nếu có thể tu luyện tới kiếp cuối cùng thì đều là đại sự của cả cổ quốc. Loại chuyện này được xưng là kỳ điển. Đạo cổ Diệp Mịch năm đó ở trong cổ miếu của cổ quốc khi vượt qua được kiếp cuối cùng...sau khi dung hợp danh hiệu của tam tộc cổ liền trở thành đại tôn của cổ quốc, được người đời kính ngưỡng. Thậm chí ngay cả tiên tộc đối với kiếp cuối cùng của cổ quốc cũng cực kỳ coi trọng. Vương Lâm ngồi trên tế đàn khí tức Đạo cổ bao phủ ngoài thân càng ngày càng đậm, nghênh đón nhất kiếp của đệ tam tổn. Vượt qua kiếp nạn này hắn có thể chính thức trở thành bát tinh!

Với lực lượng bát tinh của tam tộc cổ, mặc dù không có tu vi phối hợp thì Vương Lâm cũng có lòng tin chiến thắng được bậc toàn năng Không Huyền sơ kỳ. Nếu có thể hình thành thêm một đạo bổn nguyên, tạo thành bảy đạo bổn nguyên cùng sử dụng thì cho dù là Không Huyền trung kỳ Vương Lâm vẫn không coi là đối thủ. Hắn thậm chí có thể đánh với Không Huyền hậu kỳ một trận!

Cổ Mạch Thương Khung Huyết, kiếp nạn này đã tới!

Cổ Mạch Thương Khung Huyết là đem toàn thân tinh khí thần của tam tộc cổ ngưng tụ làm một hình thành một giọt máu tươi. Giọt máu tươi này chính là thứ mà người độ kiếp của tam tộc cổ phải có!

Dùng giọt máu tươi này có thể phá tan cả trời cao gọi về huyết mạch của cổ quốc, đạt được sự chấp thuận của cổ tổ trong cõi u mình. Nếu được cổ tổ chấp thuận thì người độ kiếp này ở bất kỳ nơi nào trong vũ trụ cũng đều được cổ tổ tặng cho một vài giọt máu tươi. Một vài giọt

máu tươi này giao hòa với tinh khí thần của người độ kiếp, lại một lần nữa sinh ra thân thể, có được huyết mạch cổ chính thức!! Loại huyết mạch này có cùng cấp độ với huyết mạch của tiên nhân!

Chỗ khó khăn của kiếp nạn này không phải là sự thống khổ khi hòa tan tinh khí thần thành một giọt máu tươi mà là đạt được sự chấp thuận của cổ tổ. Cũng không phải ai cũng đạt được! Cho dù đạt được nhưng lượng máu mà cổ tổ ban cho mỗi người cũng khác nhau. Người được chấp thuận bình thường thì chỉ là một giọt, nhưng nếu được chấp thuận cao hơn thì sẽ có thể đạt được hai giọt.

Đạo Cổ Diệp Mịch năm đó trong lần độ kiếp này được ba giọt máu tươi. Trước Diệp Mịch, người nhiều nhất đạt được là tám giọt máu tươi!

Người này chính là một trong chín vầng mặt trời của Tiên Cương đại lục, Huyền La Đại Thiên Tôn của cổ quốc, cũng là người năm đó ở bên ngoài Thất Đạo Tông tranh đoạt mảnh nhỏ kia với Đạo Nhất đại thiên tôn!

Vương Lâm ngồi trên tế đàn trầm mặc hồi lâu hai mắt nhắm lại. Khí tức Đạo cổ chợt từ bên ngoài cơ thể co rút lại, ngưng tụ trong thân thể hắn. Hắn bắt đầu bước đầu tiên của đệ nhất kiếp, hòa tan thành một giọt máu tươi. Thân thể hắn đang ngồi khoanh chân lúc này mơ hồ có hư ảnh chồng lên, từ trong thân thể bước ra. Người đó chính là phân thân tu sĩ của Vương Lâm!

Phân thân rời đi khiến cho bổn tôn Vương Lâm đang ngồi khoanh chân lúc này hoàn toàn là cổ tộc!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1707 Chờ mong tại Tiên Cương

-Lấy thân thể Cổ Yêu của ta, dung hợp tinh khí thần thành một giọt máu tươi! Xuất!

Vương Lâm giơ tay phải lên, bỗng nhiên điểm một chỉ lên thân thể. Một chỉ này khiến toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, mắt trái bị hòa tan những cơn đau đớn tràn ra. Mặc dù Vương Lâm nén đau đớn cắn chặt hàm răng nhưng mắt trái bị hòa tan khiến toàn thân Vương Lâm như bị rút ra một

bộ phận. Từ mắt trái hắn có một giọt máu tươi chậm rãi bay ra. Giọt máu này lớn bằng một cái móng tay, lơ lửng trước người Vương Lâm, bên trong có thể thấy một Cổ Yêu ngồi im trong giọt máu, tướng mạo giống Vương Lâm như đúc.

-Lấy thân thể Cổ Ma của ta, ngưng tụ tinh khí thần, hòa tan thành một giọt máu tươi, xuất!

Lời nói vừa thốt ra, tay phải hắn lại bắt quyết một lần nữa hung hăng đặt lên trên thân thể.

Mắt phải hắn lập tức vang lên tiếng bùng bùng. Trong thời gian ngắn, mắt phải của Vương Lâm lập tức tan nát. Loại tan nát này giống như hòa tan, giống như bị hủy diệt, cũng khiến cho trong nháy mắt này toàn thân Vương Lâm nhanh chóng héo rũ, thoạt nhìn giống như một cái thây khô. Theo lời nói của hắn một giọt máu đen mang theo ma khí kinh thiên gào thét lao ra, lơ lửng bên cạnh giọt máu Cổ Yêu. Bên trong giọt máu này cũng có một Cổ Ma nhỏ xíu trông giống hệt Vương Lâm đang ngồi khoanh chân...

-Lấy Thân thể Cổ Thần của ta... Hóa hết thảy, ngưng tụ thành một giọt máu Cổ Thần!

Hai mắt Vương Lâm mơ hồ không còn nhìn thấy gì nữa. Loại thống khổ này nói thì đơn giản nhưng trên thực tế vẫn vượt qua cực hạn Vương Lâm có thể thừa nhận. Nhưng hắn vẫn muốn kiên trì. Hắn muốn vượt qua cổ Mạch Thương Khung Huyết.

Thân thể của hắn dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng bị ép lại, từ hai chân, hai tay, cho tới cả thân thể của hắn cuối cùng đều bị màn máu lan ra, cuối cùng biến mất

toàn bộ, hoàn toàn hóa thành một đám sương mù máu.

Sương mù chuyển động, rất nhanh ngưng tụ lại. Sau thời gian nửa nén hương, sương mù đã ngưng tụ thành một giọt máu tươi của Cổ Thần!

Giờ phút này trên tế đàn phân thân của Vương Lâm nhìn thấy bổn tôn của mình đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại ba giọt máu tươi này!

Ba giọt máu tươi này lơ lửng thành hình chữ phẩm, bên trong có ba Vương Lâm đang ngồi khoanh chân. Trong tích tắc, ba người này đồng thời mở mắt, trong thời gian ngắn khiến ba giọt máu tươi đột nhiên dung hợp vào một nơi. Vô thanh vô tức, ba giọt máu tươi hoàn toàn dung hợp, hóa thành một giọt! Một giọt máu tươi này là tất cả Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu, tất cả của Vương Lâm!

Nó bất đồng với huyết mạch của tiên nhân. Máu tươi này không phải có màu vàng mà tỏa ra màu đen lấp lánh chiếu rọi bốn phía.

Trong nháy mắt khi ba giọt máu tươi này dung hợp một luồng khí tức thê lương khuếch tán ra từ trong giọt máu này. Luồng khí tức này lộ ra vẻ

thê lương, giờ phút này lan ra liền xông thẳng lên chín tầng trời, hướng về tinh không vô tận mà thẳng tiến.

Luồng khí tức này trong giới nội và giới ngoại của động phủ này không có bất cứ tu sĩ nào phát hiện ra. Bởi vì khí tức này là của cổ tộc, không thuộc về tu sĩ!

Khí tức này là để mời cổ tổ, tràn ngập của giới nội trong động phủ, khiến hễ là người có huyết mạch cổ tộc đều chấn động tâm thần. Bọn họ cảm thấy dường như có một lực lượng đến từ huyết mạch tràn ra! Bên trong giới nội, Cổ Yêu không chết trong đại chiến ở Vân Hải tinh vực lúc này ánh mắt lộ vẻ rung động, ngơ ngác nhìn về phía xa xa. Hắn cảm nhận được khí tức này, mơ hồ khiến hắn muốn bái tế.

Bên trong Đông Lâm Tinh sụp đổ trong La Thiên, vô hình có một nữ tử hiện ra. Nữ tử này cũng là Cổ Thần, vào giờ phút này mở bừng đôi mắt, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ. Thân thể

nàng không thể khống chế mà run rẩy.

-Cổ Mạch Thương Khung Huyết...

Trong Thái cổ Tinh Thần của giới ngoại, Thác Sâm không lựa chọn rời đi mà ở trong đại điện lựa chọn truyền thừa. Hắn vẫn ngồi nơi đó, nhắm hai mắt lại.

Hắn đã đạt được ký ức của Đồ Ti do Vương Lâm đưa cho dung hợp trong mấy năm nay, có lẽ hắn vẫn là Thác Sâm, có lẽ hắn đã thức tỉnh thành Đồ Ti! Nhưng giờ phút này hắn bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, đồng tử co rút lại.

Tiên Cương đại lục, ở phía đông nam là nơi của tiên tộc, phía tây bắc là cổ quốc. Bởi vì Tiên Cương đại lục quá lớn cho nên rất nhiều tu sĩ và dân cư cổ quốc cả đời cũng không rời khỏi khu vực của mình.

Giờ phút này ở phía bắc của Tiên Cương đại lục có một thành trì khổng lồ lơ lửng trên bầu trời. Thành trì này giống như thế giới trong động phủ, từ xa nhìn lại căn bản không thể thấy được biên giới! Ở phía dưới của thành trì này là một khoảng tối đen suốt đời không có ánh mặt trời. Nơi này chính là ngục tù tiên của cổ quốc! Dùng cổ thành trấn áp, ở trong ngục tù tiên này có nhốt rất nhiều tu sĩ có huyết mạch tiên nhân! Bên trong cổ thành, ở chính giữa có một pho tượng khổng lồ. Pho tượng này lớn tới mức như có thể chống đỡ được cả thiên địa của Tiên Cương đại lục, dù là từ rất xa cũng có thể nhìn thấy! Pho tượng này khắc một nam tử trung niên, tướng mạo uy nghiêm. Hắn cúi đầu giống như nhìn mặt đất, ánh mắt như miệt thị tất cả. Cái gì là tiên nhân, thứ gì là trời, chẳng đáng gì hết. Hai tay hắn mở ra giống như nắm cả Tiên Cương đại lục. Bàn tay khổng lồ này dường như có lực lượng hủy diệt cả đại lục này! Trên tay trái bức tượng có một thanh niên mặc ô sam mái tóc đen bóng tung bay theo gió. Hắn nhìn pho tượng, ánh mắt lộ vẻ tôn kính.

Trên mi tâm của pho tượng này mấy ngày trước đã mơ hồ xuất hiện ánh sáng. Ánh sáng đó màu đỏ giống như máu tươi vô hình ngưng tụ lại. Cảnh tượng này đúng là kinh thiên, khiến cho

thanh niên tóc đen vẫn đứng mãi ở đây nhìn không chớp mắt.

Phía sau hắn, trên bầu trời lúc này có mấy ngàn thân ảnh lơ lửng. Phía sau mấy ngàn thân ảnh này có mấy vạn, mấy chục vạn, mấy trăm vạn thân ảnh khác cũng đang lơ lửng.

Nhân số đông đảo nhưng giờ phút này không có bất cứ tiếng động nào truyền ra. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào thanh niên mặc áo đen và pho tượng kia.

-Thời gian đã tới rồi...

Một hồi lâu sau trong sự yên tĩnh tiếng nói của thanh niên mặc áo đen này cất lên, giống như thì thào tự nhủ vậy.

Đúng lúc này thì trên bầu trời có chín người khổng lồ chừng vạn trượng bước nhanh, đạp trên hư không ầm ầm đi tới. Phía sau chín người này còn có một người mặc hoàng bào trông giống hệt pho tượng khổng lồ kia, cất bước đi tới. Hắn đi sau chín người khổng lồ vạn trượng, giống như là điều khiển bọn họ vậy. Hắn xuất hiện khiến cho gần trăm vạn tu sĩ cổ quốc đồng loạt khom lưng vái một vái:

-Tham kiến cổ hoàng!!

Chỉ có thanh niên tóc đen kia là không có bất cứ cử động gì, bình tĩnh nhìn pho tượng.

Nam tử mặc hoàng bào không để ý chút nào trong khi trăm vạn tu sĩ cổ quốc kính bái liền đạp hư không tới bên cạnh thanh niên tóc đen mỉm cười ôm quyền, thần sắc mang theo vẻ cung kính nói.

-Tham kiến Huyền La đại tôn!

Thanh niên tóc đen này không ngờ lại chính là một trong chín mặt trời, cổ quốc Huyền La.

-Sắp tới giờ rồi, ngươi tới hơi muộn đó!

Thanh niên tóc đen chậm rãi mở miệng nói.

-Mong đại thiên tôn thứ lỗi cho. Hai người Cực Hoàng và Cực Huyền đối với chuyện ở đây rất chú ý, đã từng mấy lần dùng thần thức trao đổi với ta.

Nam tử mặc hoàng bào kia cười khổ gật đầu nói. Thanh niên tóc đen hừ lạnh một tiếng.

-Cực đạo tam hoàng, ngươi thân là hoàng tôn nhất mạch, có một số việc không nên để ý tới bọn họ. Chuyện hôm nay là chuyện đại sự của Đạo cổ nhất mạch chúng ta, bọn họ hiển nhiên là phải chú ý.

-Vâng, tộc thúc nói đúng.

Nam tử trung niên kia thay đổi xưng hô. Thấy đối phương gọi mình là tộc thúc, thần sắc thanh niên tóc đen có vẻ hòa hoãn hơn một chút.

-Tộc thúc, việc này rất quỷ dị, không biết là nắm chắc được mấy phần?

Nam tử mặc hoàng bào kia nhìn pho tượng tổ tiên nhìn giống hệt mình, nhẹ giọng hỏi.

-Người thừa kế của Diệp Mịch là một việc ngoài ý muốn. Ta cũng không hiểu hết mọi chuyện, chỉ là có cảm ứng trong huyết mạch. Còn về việc hắn có được cổ tổ tán thành hay không thì ta không nắm chắc.

Thanh niên tóc đen kia trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng.

-Hắn là người thừa kế của Diệp Mịch sao? Chuyện...chuyện này sao có thể chứ!

Nam tử mặc hoàng bào ngẩn ra. Đương nhiên hắn cũng mới lần đầu nghe được chuyện này.

-Diệp Mịch năm đó...

Lời này còn chưa nói xong, thanh niên tóc đen kia đã cắt ngang.

-Bảy ngày trước ta cảm thấy một tia cổ Mạch Thương Khung Huyết của Đạo cổ ngưng tụ lại. Nhưng cổ Mạch Thương Khung Huyết này ngưng tụ bảy ngày còn chưa thành hình. Loại chuyện này cực kỳ hiếm thấy! Cho dù là ta năm đó thì cũng ngưng tụ tia máu này có chín ngày mà thôi. Ta cẩn thận tìm tòi tất cả huyết mạch của Đạo cổ, nhưng không phát hiện ra bất cứ người nào có cổ Mạch Thương Khung Huyết. Sau đó ta đành dùng thuật bói toán mới tìm ra được căn nguyên!

Không ngờ đó là người thừa kế của Diệp Mịch!

-Nếu hắn thành công thì hắn có thể đi tới Tiên Cương đại lục. Như vậy thì ta sẽ xem xét nhận hắn làm đệ tử, đệ tử duy nhất của ta! Có thể bước ra khỏi thế giới động phủ cho tới bây giờ đều cực hiếm thấy. Nhân vật như vậy sau này ắt phải là một cường giả của Đạo cổ nhất mạch chúng ta!

Ta sau khi chuyển thế hắn có thể tới bảo vệ Đạo cổ nhất mạch! Hy vọng hắn có thể thành công!

Thanh niên tóc đen nhìn chằm chằm vào mi tâm của pho tượng chống trời, chậm rãi nói. Thời gian chầm chậm trôi qua, ngày thứ tám, thứ chín, cho tới ngày thứ mười ba!

Tộc nhân Đạo cổ nhất mạch bốn phía trong mấy ngày này luôn trầm mặc, nhìn vào huyết quang càng lúc càng đậm trên mi tâm của pho tượng, trong mắt lộ vẻ chờ mong. Trong ngày thứ mươi ba, biến cố xảy ra!

Tia máu trên mi tâm của pho tượng giống như đạt tới cực hạn chiếu rọi cả nửa bầu trời, khiến toàn bộ nơi này bị bao phủ bởi màu máu. Ngay sau đó trong tiếng hô hấp dồn dập của mọi người, một giọt máu tươi chậm rãi ngưng tụ ra từ trên mi tâm của pho tượng này!

Mãi lâu sau vẫn không thể giọt thứ hai xuất hiện.

-Chỉ có một giọt?

Ánh mắt nam tử mặc hoàng bào lộ vẻ khinh miệt khó có thể nhận ra. Không chỉ có hắn tất cả tộc nhân cổ tộc lúc này hầu hết đều lộ vẻ thất vọng. Bọn họ đợi mười ba ngày, vốn tưởng có thể chứng kiến một kỳ tích nhưng lại không ngờ rằng chỉ có một giọt máu mà thôi. Nhưng đúng

vào lúc này, đột nhiên tiếng kinh hô truyền ra. Chỉ thấy trên mi tâm của pho tượng bay ra giọt máu thứ hai! Ngay sau đó giọt máu thứ ba, thứ tư, gào thét xuất hiện!

-Bốn giọt!

-Không ngờ là bốn giọt!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1708 Người đầu tiên

Hai mắt nam tử mặc hoàng bào bừng sáng, nhìn chằm chằm vào mi tâm của pho tượng, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng thực ra bốn giọt máu tươi cũng chưa đủ để hắn kinh ngạc. Phải biết rằng dù là Diệp Mịch năm đó cũng chỉ đạt được ba giọt.

Đại bộ phận dân chúng cổ quốc ở tam tổn đệ nhất kiếp này đều chỉ được một giọt máu. Người đạt được hai giọt cũng có khá nhiều. Nhưng trừ

Diệp Mịch ra, phải là người có huyết mạch hoàng giả Đạo cổ mới có thể đạt được ba giọt cổ Mạch Thương Khung Huyết.

Càng huống chi bản thân nam tử mặc hoàng bào này năm đó lại đạt được sáu giọt máu tươi. Do đó có thể nói trừ Huyền La ra thì trong Đạo cổ nhất mạch hắn là người mạnh nhất!

Cũng bởi vậy hắn mới trở thành hoàng tôn của Đạo cổ nhất mạch, địa vị cao, được vô số người tôn kính. Nhưng dù là thế hắn cũng không được Huyền La nhận làm đệ tử. Loại chuyện này vẫn luôn khiến nam tử mặc hoàng bào canh cánh trong lòng nhưng không dám nói ra.

Lúc này khi nghe Huyền La định nhận người được truyền thừa của Diệp Mịch làm đệ tử, trong lòng hắn rất âm trầm nhưng thần sắc lại không để lộ nửa điểm.

-Bốn giọt máu tươi, loại chuyện này đã rất lâu chưa từng xảy ra.

-Chẳng qua cũng chỉ đến bốn giọt máu tươi là cực hạn rồi đó. Ngươi nhìn ánh sáng trên pho tượng cổ tổ đi, cũng lờ mờ đi không ít rồi.

-Mười ba ngày mà được có bốn giọt, thật là cũng không nhiều đâu.

Tiếng nghị luận bốn phía ào ào nổi lên. Đây là dân chúng của Đạo cổ nhất mạch, ánh mắt toàn bộ ngưng tụ trên mi tâm của pho tượng cổ tổ này. Hồng mang trên đó đang dần dần tiêu tán. Cuối cùng ánh sáng ngập trời không còn hoàn toàn mờ đi, chỉ còn lại một chút trên mi tâm. Tới lúc này thì gần trăm vạn tộc nhân của Đạo cổ nhất mạch đều biết là mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Thần sắc nam tử mặc hoàng bào bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh.

-Chỉ có bốn giọt máu tươi, làm sao có tư cách bảo vệ Đạo cổ nhất mạch của ta chứ. Chuyện hôm nay có vẻ hơi việc bé xé ra to rồi.

Cho dù tộc thúc muốn nhận làm đệ tử thì trong Đạo cổ nhất mạch của chúng ta cũng có mấy người đạt được bốn giọt máu tươi. Thậm chí ta năm đó đạt được sáu giọt cũng chưa lọt vào mắt hắn!

Nếu hắn vẫn quyết định nhận người kế thừa của Diệp Mịch này thì ta là người đầu tiên không phục!

Thần sắc của nam tử mặc hoàng bào kia dấm diếm tâm tư lộ vẻ tiếc hận lắc đầu cười khổ, hướng về phía thanh niên tóc đen Huyền La đại thiên tôn bên cạnh nhẹ giọng nói.

-Tộc thúc cũng vất vả rồi. Người thừa kế của Diệp Mịch này cũng coi như là một cường giả của Đạo cổ nhất mạch chúng ta.

Thần sắc Huyền La đại thiên tôn bình thản, giống như không nghe thấy lời nói của nam tử mặc hoàng bào. Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào mi tâm của pho tượng cổ tổ, nhìn hồng mang đang ngày càng yếu ớt, cuối cùng hầu như chỉ còn một tia nhỏ, trong nháy mắt sẽ tiêu tán.

Hắn nhìn bốn giọt máu ngưng tụ đang tỏa ra ánh sáng trong suốt, lóe lên trên bầu trời, giống như phá tan hư vô, biến mất khỏi tầm mắt, chìm vào nơi xa xôi.

-Chờ một chút!

Một hồi lâu, thanh niên tóc đen này chậm rãi mở miệng.

Nam tử mặc hoàng bào vâng dạ nhưng trong lòng lại tràn ngập khinh thường.

-Đạo Cổ nhất mạch trừ tộc thúc ra thì không ai có thiên tư hơn được ta. Diệp Mịch không có, người thừa kế của hắn lại càng không!

Thời gian trôi nhanh trên Tiên Cương đại lục. Lúc này trong giới nội, tại cái khe trong Vân Hải tinh vực, trong không gian kỳ dị này, trên tế đàn

phân thân của Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trên tế đàn hai mắt lộ ánh sáng kỳ dị nhìn vào trung tâm của tế đàn nhìn giọt máu tươi do bổn tôn của mình biến thành.

Giọt máu tươi này yên lặng lơ lửng ở đó, không hề nhúc nhích nhưng đúng vào lúc này trong không gian kỳ dị liền có tiếng gào thét vang vọng. Chỉ thấy tầng tầng sóng gợn đột nhiên hiện ra trong tinh không, tràn khắp tám phương. Một luồng khí tức tang thương và cường đại tới cực điểm mơ hồ truyền tới.

Khí tức này vượt qua hết thảy chúng sinh trong động phủ dù là đại thiên tôn vừa rồi cũng không thể so sánh được. Nhưng khí tức này dù kinh khủng nhưng lại không có ai chú ý, chỉ có mình Vương Lâm là cảm nhận được.

Bầu trời trên tế đàn trong sóng gợn quanh quẩn chậm rãi hiện ra một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này chuyển động tạo nên tiếng ầm vang. Dần dần một đám huyết quang từ trong dòng xoáy tràn ra, bao phủ hoàn toàn tế đàn này. Một luồng lực lượng trùng kích ập tới đẩy phân thân của Vương Lâm lui lại phía sau mấy trăm trượng, rời khỏi tế đàn.

Luồng lực lượng này đẩy phân thân Vương Lâm đi khiến tâm thần hắn run rẩy. Lực lượng này vượt qua cả sự uy nghiêm của thiên địa, hơn tất cả uy áp mà Vương Lâm từng gặp trong đời!

Đừng nói là hắn cho dù là đạo nhân bảy màu có ở nơi này cũng sẽ bị đẩy bay!

Từ cảm ứng trong tâm thần của Vương Lâm, hắn rõ ràng cảm thấy giọt máu tươi do bổn tôn của mình hóa thành lúc này giống như bị thiêu đốt, tỏa ra huyết quang, cùng với huyết quang trong dòng xoáy giống như cùng phát sáng.

Theo huyết mang từ trong dòng xoáy lan ra giống như có một giọt máu tươi từ trong đó gào thét lao tới, bay thẳng tới giọt máu do bổn tôn của Vương Lâm biến thành. Ngay lập tức, hai giọt máu này nhanh chóng dung hợp, chậm rãi ngưng tụ lại với nhau.

Trong tích tắc này, phân thân của Vương Lâm lão đảo lui lại phía sau lập tức khoanh chân ngồi xuống. Trong tâm thần của hắn truyền ra những trận đau đớn khiến hắn không thể hoàn toàn điều khiển phân thân mà không thể không ngồi xuống dùng toàn tâm toàn ý cảm thụ bổn tôn.

Trong nháy mắt khi hắn ngồi khoanh chân, trong đầu hắn ầm một tiếng, ý thức từ phân thân tiêu tán hoàn toàn ngưng tụ trong giọt máu tươi.

Cảm giác đau đớn không nói lên lời tràn ngập ý thức của hắn. Hắn cảm thấy chính mình đã không còn thân thể nhưng vẫn có cảm giác thống khổ khi bị thiêu đốt. Máu tươi đang dung hợp kia giống như đang sôi trào, nhanh chóng chuyển động.

Đúng lúc này, giọt máu tươi thứ hai bay ra từ dòng xoáy, trong nháy mắt đã tới, dung hợp vào giọt máu tươi do bổn tôn của Vương Lâm biến

thành. Do vậy ý thức của Vương Lâm lại ầm vang một lần nữa thống khổ tăng lên gấp bội. Nhưng hắn lại không thể nào rống lên, chỉ có thể chịu đựng!

Chẳng bao lâu sau, giọt máu cổ tổ thứ ba từ trong dòng xoáy nhoáng lên, lại dung nhập một lần nữa. Một giọt máu dung hợp thêm khiến cho giọt máu tươi do bổn tôn của Vương Lâm biến thành lập tức ầm vang, nổ tung ra ba trượng. Một thân thể không ngờ ngưng tụ thành từ hư ảnh!

Thân thể này mái tóc bạc trắng, đúng là Vương Lâm!

Toàn thân hắn tràn ngập những ấn ký phức tạp, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị. Hai mắt hắn nhắm chặt, trong miệng truyền ra những tiếng rên rỉ thống khổ. Thân thể của hắn từ trong hư ảnh ngưng tụ dần.

Giọt máu tươi thứ tư trong lúc này từ dòng xoáy bay ra. Giọt máu tươi này tỏa ra huyết quang chói mắt, tràn ngập tinh không vô tận. Huyết mang kinh thiên gào thét trực tiếp điểm lên mi tâm của Vương Lâm.

Một điểm này khiến toàn thân hắn ầm ầm chấn động, hai mắt mở bừng ra, đồng tử đỏ sậm, thân thể run rẩy. Một luồng lực lượng khổng lồ từ trong cơ thể hắn điên cuồng nảy sinh, khiến cho thân thể hắn vang lên những tiếng nổ bùng bùng.

Cũng trong thân thể hắn lúc này, bốn giọt máu tươi của cổ tổ sau khi dung hợp liền sinh ra huyết mạch. Huyết mạch này chính là huyết mạch cổ. Huyết mạch này xuất hiện đại biểu cho việc

từ nay về sau, Vương Lâm đã trở thành hậu nhân chính thức của cổ tổ. Hắn đã là dân cư chính thức của cổ quốc!

Sau khi giọt máu tươi thứ tư bay ra, dòng xoáy trên bầu trời dần dần ngừng vận chuyển, có dấu hiệu tiêu tán. Một khi nó tiêu tán, lúc này cổ Mạch Thương Khung Huyết sẽ hoàn toàn chấm dứt. Vương Lâm dù đã vượt qua nhưng hắn nhất định cũng chỉ có thể đạt được bốn giọt máu tươi, chỉ nhiều hơn Diệp Mịch một giọt!

Đối với hắn mà nói, thế này đã là nhiều rồi. Hắn dù sao cũng là người được Diệp Mịch truyền thừa, ngày nay được bốn giọt đã là vượt qua Diệp Mịch năm xưa. Làm được điểm này chính là cực hạn của Vương Lâm rồi!

Hắn dù sao cũng không phải là thiên tài, không phải sinh ra trên Tiên Cương đại lục. Hắn dù sao cũng chỉ là một sinh linh yếu nhược sinh ra trong thế giới của một động phủ.

Hắn không thể so với nam tử mặc hoàng bào. Đối phương có thể đạt được sáu giọt máu tươi, có thể trở thành hoàng tộc của Đạo cổ nhất mạch. Vương Lâm lấy cái gì mà so sánh với một thiên tài như vậy!

Hắn lại càng không thể so với Huyền La Đại Thiên Tôn. Đó là một trong chín vầng mặt trời của Tiên Cương đại lục, là cường giả tồn tại trong truyền thuyết. Nhân vật như vậy đạt được tám giọt máu tươi của cổ tổ. Vương Lâm không thể so nổi.

Thứ duy nhất hắn có thể đưa ra chính là sự kiên nghị và tích cách không khuất phục của bản thân, còn có việc không cam lòng khi cuộc đời bị người khác nắm trong tay. Trong nguy cơ sinh tử, trải qua bao lần liều mạng hắn từ một phàm nhân yếu đuối đã đạt tới mức như hiện này. Quay đầu nhìn lại, cả một đoạn đường gian khổ đủ khiến người ta phải giật mình.

Hắn trong sinh tử mà tu luyện, còn những tu sĩ cổ quốc khác và nam tử mặc hoàng bào thì tu luyện trong an bình, có Đại Thiên Tôn che chở. Bọn họ rất ít khi gặp phải nguy cơ sinh tử.

Trong khi Vương Lâm lần lượt phải dùng tính mạng để đổi lấy cơ duyên thì nam tử mặc hoàng bào trên Tiên Cương đại lục được vô số tộc nhân bảo vệ cho tu luyện. Dù hắn muốn thứ

gì thì tộc nhân cũng lập tức mang tới cho hắn.

Khi Vương Lâm sống vì Lý Mộ Uyển, khi hắn ôm thi thể của nàng ngửa mặt lên trời gầm thét, khi hắn vì muốn làm Lý Mộ Uyển thức tỉnh mà không ngừng phấn đầu thì nam tử mặc hoàng bào trên Tiên Cương đại lục lại đang chơi đùa những kỳ bảo mà tộc nhân dâng lên, đang chọn lựa đám nữ tử đông đảo, xem người nào sẽ trở thành phi tử của hắn.

-Bốn giọt máu tươi đã là cực hạn của Vương Lâm ta sao....

Huyết mạch trong cơ thể Vương Lâm ngưng tụ. Hắn nhìn dòng xoáy dần dần tiêu tán trên bầu trời. Hắn thấy chưa đủ!

Hắn dù không biết tất cả những chuyện trên Tiên Cương đại lục phát sinh vì hắn nhưng tính cách của hắn là như vậy. Hắn thấy chưa đủ hắn muốn nhiều máu tươi hơn. hắn muốn lực lượng huyết mạch của mình đậm hơn!

Không vì thứ gì khác, chỉ vì luồng ý chí vĩnh viễn không khuất phục thiên địa trong tâm thần hắn!

-Ngươi vừa tán thành huyết mạch cổ tộc của ta, cho ta bốn giọt máu tươi như vậy, không đủ!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang, thân thể vọt tới lao thẳng về dòng xoáy trên bầu trời đang sắp tiêu tán!

Hắn bất đồng với những tu sĩ cổ tộc trên Tiên Cương đại lục. Hắn sinh sống trong thế giới động phủ này. Trong lòng hắn cho tới lúc này chưa bao giờ tôn kính cổ tổ. Hắn không tôn kính thứ tồn tại trong hư vô mờ mịt. Hắn chỉ tin vào lực lượng của bản thân!

Điểm này thì dù trên Tiên Cương đại lục, thậm chí là cả Huyền La Đại Thiên Tôn cũng đều không giống hắn. Huyền La Đại Thiên Tôn kia cũng cực kỳ tôn kính tổ tiên tồn tại trong u minh.

Nhưng Vương Lâm thì không!!

Hắn là người đầu tiên trong Đạo cổ nhất mạch, trong cổ Mạch Thương Khung Huyết sau khi đạt được máu tươi lại thấy chưa đủ, nhắm tới dòng xoáy này!

Giọt máu thứ năm bay ra đã chứng thực suy đoán của mọi người, lập tức khiến cơn sóng chấn động ngập trời trào dâng. Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở bốn phía đều rung động!

Dưới ánh mắt của mọi người, một hồi lâu sau vẫn chỉ có giọt máu tươi thứ năm xuất hiện. Nhìn thấy như vậy, nam tử mặc hoàng bào mới thở phào một hơi.

-Năm giọt...dù là năm giọt thì đã sao. Ta năm đó đạt được sáu giọt, trở thành hoàng tôn của Đạo Cổ. Ta không tin hắn lại....

Ánh mắt nam tử mặc hoàng bào lộ tinh quang, trong lòng vừa mới nghĩ được tới đây thì lập tức cảnh tượng tiếp theo khiến thân thể hắn chấn động!

Chỉ thấy huyết quang trên mi tâm của pho tượng lại tỏa ra kinh thiên động địa. Lúc này giọt máu tươi thứ sáu bay ra!

-Sáu giọt máu tươi!! Sáu giọt!!

-Giống như hoàng tông, đây...đây đúng là đại may mắn của cổ tộc chúng ta!!

-Không phải là sáu giọt, là bảy giọt!

Huyết quang ngưng tụ, trong tiếng xôn xao, khi sắc mặt nam tử mặc hoàng bào trở nên xanh mét, giọt máu tươi thứ bảy gào thét lao ra! Kinh người hơn, thậm chí khiến cho Huyền La Đại Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười to là sau bảy giọt bất ngờ lại xuất hiện giọt thứ tám!!

Tám giọt máu tươi. Cho dù là Huyền La Đại Thiên Tôn năm đó cũng chỉ đạt được tám giọt mà thôi!

Cảnh tượng này khiến cho tiếng xì xào bốn phía đột nhiên im bặt. Tất cả đều rung động nhìn pho tượng. Nam tử mặc hoàng bào theo tiềm thức liếm liềm môi ánh mắt lóe lên hàn quang rất khó phát hiện ra.

-Người thừa kế của Diệp Mịch làm sao lại có thể được cổ tổ tán thành tới mức này, ban cho tám giọt máu tươi. Ta mới là hậu nhân chính thức của cổ tổ, có huyết mạch hoàng tộc. Ta mới là thiên tài của Đạo cổ nhất mạch chỉ sau tộc thúc!!

Nam tử mặc hoàng bào hít sâu một hơi, thật vất vả mới đè nén được lòng ghen ghét xuống. Hắn không thể để Huyền La Đại Thiên Tôn chứng kiến chuyện này được.

Tâm tư âm trầm nhưng khuôn mặt lại tươi cười, nam tử mặc hoàng bào hướng về phía thanh

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1709 Hoàng Tôn đố kỵ

Từ cổ chí kim trong cổ quốc tam mạch ở Tiên Cương đại lục, không một ai có thể bước qua được bước này! Đây cũng liên quan tới hoàn cảnh sống của bọn họ. Bọn họ sinh tồn dưới sự che chở của Đại Thiên Tôn dưới sự thống trị của ba hoàng tôn, sống trong ánh sáng từ tổ tiên truyền xuống.

Bọn họ hầu như kính ngưỡng cổ tổ tới cuồng nhiệt, cổ tổ chính là trời của tu sĩ cổ quốc!

Dù là người có cuồng vọng tới bao nhiêu thì cũng không dám bất kính với cổ tổ chút nào. Từ một khắc khi bọn họ sinh ra thì đã bị đưa vào đầu tư tưởng này. Tất cả những người sống xung quanh bọn họ đều như vậy.

Ngay cả Huyền La Đại Thiên Tôn cũng như thế. Bởi vậy có thể thấy được tư tưởng này đã ăn sâu tới mức nào!

Nhưng Vương Lâm thì không. Hắn bước tới một bước này, thân ảnh như cầu vồng gào thét lao thẳng vào dòng xoáy sắp sửa tiêu tán trên bầu trời. Thân ảnh hắn lộ ra vẻ kiên nghị, lộ ra một sự bá đạo khôn cùng, một luồng khí thế không cam lòng!

Nếu không đạt được sự tán thành của cổ mạch thì thôi, nhưng nếu đã đạt được mà chỉ có bốn giọt thì Vương Lâm tuyệt đối không đồng ý! Thậm chí theo hắn thấy, chuyện này căn bản không nên như vậy!

Vì tán thành trên thực tế là nhận một người trở thành hậu nhân của mình, khiến hắn có được huyết mạch của mình. Loại huyết mạch này cũng không phải là Vương Lâm muốn có!

Thậm chí nếu muốn hắn có thể từ người điên lấy được tiên nhân huyết mạch. Đây cũng là thứ có cùng cấp độ với huyết mạch cổ!

Chính vì nguyên nhân như vậy nên Vương Lâm mới bay lên nhằm vào dòng xoáy này. Nếu như cổ tổ trong hư không không cho hắn nhiều huyết mạch hơn. vậy thì hắn sẽ bức bốn giọt máu tươi từ trong cơ thể ra, bỏ qua thân phận cổ tộc, nhập vào tiên tộc, có được tiên nhân bất diệt thể, trở thành tiên nhân!

-Ngươi nhận ta rồi nhưng ta còn chưa nhận ngươi. Nếu muốn ta tán thành huyết mạch này thì ngươi phải cho ta nhiều máu và cơ duyên hơn!

Vương Lâm không hề úy kính cổ tổ, cho nên hắn mới dám đặt điều kiện!

-Để Vương mỗ tán thành huyết mạch này, cả đời Vương Lâm ta sẽ không phản bội. Nhưng ngươi muốn dùng bốn giọt máu tươi khiến ta tiếp nhận thì quá rẻ mạt rồi!

Vương Lâm nhảy vào trong dòng xoáy, gầm nhẹ lên.

Tiếng gầm thét này truyền vào bên trong dòng xoáy, lan vào sâu trong đó, hình thành những tiếng vọng liên tiếp, ầm ầm không ngừng trong đó.

Ngay trong nháy mắt khi thân thể Vương Lâm bước vào dòng xoáy, một thần thức dường như không có bất cứ tình cảm gì từ trong dòng xoáy tràn ra trong nháy mắt bao phủ lấy thân thể Vương Lâm ngăn cản không cho hắn tiến vào, đẩy hắn ra khỏi dòng xoáy.

Luồng khí tức và thần thức này lộ vẻ tang thương, chẳng có chút ba động tâm tình nào, giống như vật chết vậy.

Thân thể Vương Lâm lơ lửng trong khí tức đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào dòng xoáy phía trước. Ánh mắt hắn lóe lên, tay phải giơ lên trên mi tâm, đầu ngón tay ẩn hiện đám ánh sáng màu trắng sữa. Hắn vung tay phải lên, hư không bên cạnh liền vặn vẹo, huyễn hóa ra những hình ảnh hư ảo.

Trong hình ảnh này có một thanh niên mặc áo đen. Thanh niên này chỉ có tu vi Kết Đan. Nơi hắn đứng chính là trên Chu Tước Tinh, ở trong vùng đất của Cổ Thần!

Hình ảnh biến hóa, thanh niên mặc áo đen đã trải qua đủ loại chuyện cuối cùng đạt được truyền thừa ký ức của Đồ Ti.

-Ngươi có thể thấy rằng ta sớm đã đạt được truyền thừa của Cổ Thần!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, tay phải vung lên. Hình ảnh biến đổi, xuất hiện một hình ảnh khi Vương Lâm đạt được truyền thừa của Cổ Thần.

Cuối cùng xuất hiện chính là cảnh ở vùng đất cổ mộ trong Thái cổ Tinh Thần. Tất cả mọi chuyện trong ký ức của Vương Lâm lúc này được hắn

huyễn hóa ra.

-Ngươi có linh thiêng vậy thì nên suy nghĩ một chút, muốn cho ta tiếp nhận huyết mạch của

người thì cần phải có bao nhiêu máu tươi! Hoặc là ngươi hủy diệt ta, ta sẽ bỏ qua huyết mạch cổ tộc, trở thành tiên nhân!

Lời nói của Vương Lâm lạnh như băng, sau khi nói xong thì thần thức đang bao phủ thân thể của hắn đột nhiên cuốn đi, rời khỏi thân thể hắn toàn bộ quay trở lại bên trong dòng xoáy.

Giống như trầm mặc một lúc lâu dòng xoáy đang sắp sửa tiêu tán lại truyền ra tiếng ầm vang một lần nữa bắt đầu xoay tròn, từ trong tiêu tán chậm rãi ngưng tụ lại, không ngờ lại có huyết quang từ trong đó khuếch tán ra!

Trên Tiên Cương đại lục, Đạo cổ nhất mạch vẫn đang phiêu phù trên bầu trời của thành trì. Trong gần trăm vạn tộc nhân Đạo cổ, nam tử mặc hoàng bào không còn kiên nhẫn nữa nhưng trong nháy mắt khi hắn đang chuẩn bị nói ra thì từ mi tâm của pho tượng chống trời, huyết quang vốn đã lờ mờ đột nhiên tuôn ra hồng quang chói mắt.

Hồng quang này trong tích tắc liền bao phủ bốn phía, chiếu rọi cả thiên địa khiến cho toàn bộ nơi này đều tràn ngập huyết quang.

Biến cố đột ngột này lập tức khiến cho mọi người xung quanh phải kinh hô!

-Chuyện...chuyện này không có khả năng!!

-Không ngờ lại xuất hiện huyết quang. Chẳng lẽ xuất hiện giọt máu thứ năm!

-Từ cổ chí kim, cổ Mạch Thương Khung Huyết này mỗi lần sau khi đưa ra hết máu đều chấm dứt, chưa bao giờ lại có biến hóa thế này, không ngờ lại có thể tỏa ra huyết quang một lần nữa!

Thần sắc nam tử mặc hoàng bào lần đầu tiên biến hóa. Hắn nhìn chằm chằm vào mi tâm của pho tượng, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

-Như thế nào lại thế này!! Rõ ràng sắp chấm dứt, không ngờ lại sinh ra chuyện này, vậy... vậy...

Chỉ có thanh niên tóc đen Huyền La Đại Thiên Tôn là khóe miệng lộ nụ cười, hai mắt tỏa ra ánh sáng kỳ dị, nhìn mi tâm pho tượng, không nói một lời.

Trong nỗi khiếp sợ của gần trăm vạn tu sĩ cổ tộc, huyết quang trên mi tâm của pho tượng này lập tức ngưng tụ, giọt máu tươi thứ năm trong tiếng gào thét liền bay ra!

thanh niên tóc đen ôm quyền, mở miệng nói:

-Chúc mừng tộc thúc. Xem ra người này về sau nhất định trở thành đệ tử duy nhất của tộc thúc rồi. Thậm chí có thể nói không chừng hắn còn có thể như tộc thúc, trở thành tân Đại Thiên Tôn của cổ tộc ta.

Nội tâm nam tử mặc hoàng bào âm hiểm ác độc, lời nói có vẻ dễ nghe nhưng trên thực tế lại dấu diếm hung hiểm. Chẳng qua hắn phối hợp như lưới trời không mảnh vá, giống như hoàn toàn không có chút giả dối, hoàn toàn là vì chuyện này mà cao hứng, khiến cho người khác rất khó nhìn ra dấu vết.

Thanh niên tóc đen nghe vậy thần sắc như thường, chỉ xoay người nhìn nam tử mặc hoàng bào này đầy thâm ý một cái.

Một cái liếc mắt này khiến cho tâm thần nam tử mặc hoàng bào run lên đang muốn nói chuyện thì lại thấy tiếng xôn xao xung quanh ầm ầm vang lên một lần nữa! Trái tim hắn đập thình thịch một cái, không cần nghĩ ngợi liền quay đầu nhìn về phía pho tượng, sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch.

Giọt máu thứ chín trong tiếng hô kinh thiên động địa chậm rãi ngưng tụ ra!

Trong nháy mắt khi giọt máu thứ chín này xuất hiện, hai mắt Huyền La Đại Thiên Tôn bừng sáng, vẻ vui sướng ai cũng có thể thấy một cách rõ ràng!

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Sau khi giọt máu thứ chín này xuất hiện, huyết quang lại nhanh chóng ngưng tụ. Khiến mọi người bốn phía hít thở không thông, giọt máu thứ mười lại có dấu hiệu hiện ra!

-Giọt máu thứ mười!! Từ cổ chí kim chuyện này chưa bao giờ có. Giọt thứ mười!!

-Mười giọt máu tươi của cổ tổ. Chuyện này thật khiến người ta không thể tin nổi. Mười giọt máu tươi. Chẳng lẽ muốn nói người này mới chân chính là hoàng tôn của Đạo cổ sao!!

-Dù là hoàng tộc cũng chưa bao giờ đạt được mười giọt. Người này rốt cục là ai. Hắn sau này có thể trở thành hoàng tôn của Đạo cổ nhất mạch chúng ta hay không!!

Sắc mặt nam tử mặc hoàng bào xanh mét. Hắn mơ hồ không thể khống chế được sự ghen ghét điên cuồng trong nội tâm nhìn chằm chằm vào pho tượng. Huyết quang trên mi tâm của

pho tượng lúc này nhanh chóng ngưng tụ, giống như hấp thu toàn bộ huyết quang bốn phía, cuối cùng ngưng tụ tại mi tâm, hóa thành một giọt máu tươi!

Màu của giọt máu này không phải là đỏ mà là tím! Trong nháy mắt khi giọt máu màu tím này ngưng tụ, thần sắc nam tử mặc hoàng bào đại biến, theo tiềm thức lui lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ, thậm chí không thể tin nổi!

-cổ tổ hồn huyết!! Đây...đây là hồn huyết!!! Chuyện này không thể nào không có khả năng...

Thần sắc Huyền La Đại Thiên Tôn lần đầu tiên cũng biến đổi. Hắn nhìn chằm chằm vào giọt máu màu tím, trong mắt cũng lộ vẻ khiếp sợ. Dù là khi xuất hiện giọt máu thứ chín hắn cũng không khiếp sợ. Nhưng vào lúc này hắn đã bị giọt máu màu tím này khiến cho rung động.

-cổ tổ... Người đưa ra hồn huyết này, chẳng lẽ có ngụ ý gì bên trong... Hồn huyết, đây là hồn huyết... Từ cổ chí kim, chỉ có chín giọt hồn huyết xuất hiện. Ba giọt hồn huyết tạo thành một trong ba tộc cổ...

Chín giọt hồn huyết tạo thành tam mạch cổ hiện nay...

Thanh niên tóc đen hít sâu một hơi. Hắn giơ tay phải điểm một chỉ lên trời. Lập tức thiên địa biến sắc, một mặt trời khổng lồ màu đó bất ngờ xuất hiện, bao phủ toàn bộ khí tức nơi này, không cho bên ngoài phát hiện ra chuyện ở nơi đây!

-Lấy lực lượng Huyền Dương của ta phong bế nơi này! Con dân của Đạo cổ ta ở nơi đây không được tiết lộ chuyện này nửa điểm. Kẻ vi phạm thì dù có thân phận gì, giết không tha!

Huyền La Đại Thiên Tôn chậm rãi mở miệng, ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn nam tử mặc hoàng bào một cái.

-Ngươi nghe rõ chưa?

-Vâng...

Nam tử mặc hoàng bào cúi đầu vội vàng nói nhưng sự ghen ghét trong nội tâm đã đạt tới đỉnh điểm, sắp sửa nổ tung.

-Ta phải đi một chuyến tới chỗ tiên tộc, đón đứa nhỏ này về.

Thanh niên tóc đen ngẩng đầu, nhìn khu vực bị tiên tộc chiếm cứ ở xa xa trên Tiên Cương đại lục, thì thào nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1710 Một tia hồn phách

Năm giọt máu tươi, một giọt hồn huyết màu tím lơ lửng lóng lánh trên mi tâm của pho tượng này, tỏa ánh sáng như ngọc. Trong nháy mắt khi Huyền La Đại Thiên Tôn thi triển lực lượng cửu dương, xuất ra mặt trời màu đỏ phong ấn nơi này, sáu giọt máu này liền bay thẳng lên trời.

Vầng mặt trời đỏ rực trên bầu trời lan ra tầng tầng sóng gợn. hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này giống như nối với trung tâm của hư không. Sáu giọt máu tươi mang theo tiếng gào thét kinh thiên lao thẳng vào trong dòng xoáy, lần lượt biến mất trong tầm mắt của gần trăm vạn tộc nhân Đạo cổ.

Biến mất cuối cùng chính là giọt hồn huyết. Hồn huyết này xuất hiện khiến cho tâm thần mọi người đều rung động, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi!

Bọn họ nhìn thấy hồn huyết tỏa ra màu tím yêu dị, cuối cùng biến mất trong dòng xoáy, sau đó mới tỉnh táo lại được. Chính vì đã tỉnh táo nên

rung động vừa rồi lại càng trở nên mãnh liệt, giống như sóng biển ngập trời bao phủ cả thể xác và tinh thần bọn họ.

-Hồn huyết màu tím...trời ạ, không ngờ ta lại có thể nhìn thấy hồn huyết màu tím!! Vạn đời cổ quốc ta cũng chỉ có chín giọt mà thôi!

-Trong truyền thuyết, cổ tổ ban cho chín giọt hồn huyết, cứ ba giọt hợp lại liền thành một mạch của cổ tộc ta. Đạo cổ nhất mạch chúng ta là con thứ ba do cổ tổ sáng tạo ra, kéo dài tới tận ngày nay...Lúc này lại xuất hiện giọt hồn huyết thứ mười...vậy...

-Rốt cục là ai trải qua tam tổn đệ nhất kiếp, cổ Mạch Thương Khung Huyết vậy. Từ cổ chí kim chưa từng nghe nói có người nào làm xuất hiện được hồn huyết. Việc này... Việc này không khỏi quá kinh người rồi!! Chuyện này tuyệt đối là đại sự kinh thiên động địa của cổ quốc ta!

-Tam tổn có tam kiếp, đệ nhất kiếp là cổ Mạch Thương Khung Huyết. Người này sau khi đạt được chín giọt máu tươi còn được cả một giọt hồn huyết. Nếu hắn vượt qua kiếp thứ hai, cổ Đạo Tâm Phân Thần... Kiếp nạn này phân hóa ra hắn lại càng đạt được nhiều cơ duyên!

-Còn có một kiếp cuối cùng, Cổ Tổ Chi Tứ. Người này đã được cổ tổ tán thành như vậy, trong kiếp thứ ba này ta không dám tưởng tượng hắn sẽ đạt được những gì...chẳng lẽ đạt được cổ tổ truyền thừa mà cổ quốc trong vạn vạn năm chưa có người nào đạt được chăng?

Tiếng bàn luận vang lên không ngớt, ầm ầm trong cả tòa thành. Tất cả mọi người đều bị giọt hồn huyết làm cho rung động. May mà nơi này là bên trong phong ấn của Huyền La Đại Thiên Tôn hơn nữa hắn cũng dùng uy nghiêm chí cao vô thượng của mình cấm tất cả không được lan truyền tin tức này ra ngoài.

Nếu không thì việc này sẽ khiến cho Tiên Cương đại lục dậy sóng ngập trời, cổ tộc tam mạch sẽ tới nơi này mà tra xét, thậm chí bởi vậy mà gây nên tranh chấp.

Phải biết rằng giọt hồn huyết thứ mười xuất hiện ngoài việc đại biểu cho giá trị rất lớn đối với cổ quốc, nếu Vương Lâm đạt được hai giọt thì hắn có thể giống như ba người con của cổ tổ năm đó, tạo ra mạch cổ tộc thứ tư!

Thậm chí nếu như tiên tộc biết việc này thì cũng sẽ chấn động, dù phải dẫn động đại chiến cũng sẽ phái người tới tìm hiểu chi tiết.

Tất cả đơn giản chỉ vì một giọt hồn huyết này!

Sáu giọt máu tươi biến mất trong dòng xoáy trên bầu trời, trên mi tâm pho tượng chống trời không còn chút huyết quang nào nữa. Tất cả khí tức đều hoàn toàn biến mất. Tay phải Huyền La Đại Thiên Tôn giơ lên hướng về phía mặt trời màu đỏ vung lên.

Mặt trời này đột nhiên lan ra ánh sáng chói mắt, phân hóa thành gần trăm vạn phần, đồng loạt dung nhập bên trong thân thể tộc nhân của Đạo cổ, hình thành thuật phong ấn.

Cho tới khi hoàn thành tất cả, mặt trời mới tiêu tan, bầu trời khôi phục lại vẻ bình thường. Một

làn gió thổi tới, giống như muốn thổi tan sự khẩn trương và rung động vừa rồi.

Ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, Huyền La Đại Thiên Tôn không chút do dự, thân thể bước một bước về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất. Hắn muốn tới tiên tộc, đi tới Thất Đạo Tông, vào trong động phủ kia, đón hài tử của Đạo cổ nhất mạch hắn về nhà!

Huyền La Đại Thiên Tôn rời đi, thành trì trở nên yên lặng, sắc mặt nam tử mặc hoàng bào cực kỳ âm trầm, phất tay áo rời đi. Hắn vừa rời khỏi, đám người này cũng mang theo rung động trong tâm thần, chậm rãi rời đi.

Tất cả biến cố nơi này đều bị chôn vùi thật sâu trong lòng những người này, tản ra cùng với họ. Ánh mắt họ nhìn về phương hướng Huyền La Đại Thiên Tôn rời đi, trong những ánh mắt này có phức tạp, có hâm mộ, có ghen ghét nhưng lại có càng nhiều sự chờ mong!

Bọn họ chờ mong Huyền La Đại Thiên Tôn trở về sẽ mang cho họ một người khiến bọn họ chấn kinh. Bọn họ lại càng chờ mong không biết hình dáng người này thế nào, hắn rốt cục là ai.

-Đạo Cổ nhất mạch chúng ta là yếu nhất trong cổ quốc tam mạch....hy vọng Đại Thiên Tôn trở về sẽ thay đổi tất cả....

Cho tới khi tất cả mọi người tản đi rồi, nam tử mặc hoàng bào mới về tới sâu trong Thiên Không Chi Thành. Nơi này là bên trong Đạo cổ hoàng cung của hắn. Hoàng cung này rất lớn cũng rất khó có thể thấy được điểm tận cùng, khắp nơi đều được điêu khắc tinh xảo, cực kỳ xa hoa.

Trong cung có rất nhiều người hầu kẻ hạ sắc mặt đám người này vào giờ phút này tái nhợt, rất cẩn thận. Nguồn gốc sự sợ hãi của bọn họ phát ra từ phía đông của hoàng cung, từ luồng khí tức kinh khủng phát ra từ hành cung của hoàng tôn.

Khí tức này lộ ra áp lực và phẫn nộ không thể kìm nén.

Tiếng ầm ầm vang vọng, không ngừng truyền khắp hoàng cung. Chỉ thấy ở hành cung của hoàng tôn lúc này ầm ầm sụp đổ. vô số đá vụn cuốn động đi mang theo lực lượng mênh mông quét khắp bốn phía. Một số thị vệ ở quá gần không tránh kịp, trong tiếng kêu thảm thiết, thân thể liền bị phân thành nhiều mảnh nhỏ, đồng loạt tử vong.

Khí tức đầy máu tanh tràn ra. Từ trong hành cung đã sụp đổ, từ trong đống đổ nát, một người bước ra. Người này là nam tử mặc hoàng bào. Hai mắt hắn bình tĩnh, thần sắc không nhìn ra hỉ nộ. Hắn không thèm nhìn lại phía sau chậm rãi mở miệng.

-Thu dọn một chút đi. Ba ngày sau ta muốn nhìn thấy hành cung mới.

Lời nói này truyền ra, bốn phía quanh hắn liền có mấy trăm thân ảnh như sương khói hiện ra, đồng loạt hướng về phía hắn quỳ xuống vái một cái.

Nam tử mặc hoàng bào vung tay áo, thân thể nhoáng lên rồi biến mất. Lúc hắn xuất hiện đã ở trên đỉnh tháp cao nhất trong hoàng thành. Hắn đứng nơi đó đón gió thổi tới, bao quát cả hoàng cung và pho tượng cổ tổ chống giữ cả thiên địa ở phía xa xa.

-Ta mới là hoàng tôn của Đạo cổ, là hậu nhân được truyền thừa của cổ tổ, chảy xuôi huyết mạch cổ tổ. Chỉ một kẻ được truyền thừa của Diệp Mịch, hắn có tư cách gì mà khiến Huyền La Đại Thiên Tôn coi trọng như vậy!

-Hồn huyết....

Thần sắc nam tử mặc hoàng bào bình tĩnh nhưng bàn tay hung hăng nắm lại, đột nhiên nở nụ cười.

-Cũng tốt, như thế cũng khiến ta hứng thú một chút. Ta muốn xem hắn có thể làm nên chuyện gì. Hắn dù có hồn huyết nhưng trước mặt ta cũng phải quỳ xuống bái kiến!

vẻ mỉm cười trên khóe miệng của nam tử mặc hoàng bào càng đậm thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa xa, tay phải phất lên. Trên tay hắn lập tắc xuất hiện một hạt châu màu đỏ to cỡ nắm tay.

Trong hạt châu này như có vô số sương mù, chậm rãi chuyển động. Bên trong đó có một linh hồn ngồi khoanh chân. Chẳng qua hồn phách này bị sương mù che dấu không nhìn thấy mặt mũi, chỉ có thể thấy đó là hồn phách một nữ tử.

Hồn phách này không phải đầy đủ mà chỉ có một bộ phận mà thôi.

-Diệp Đạo!

Nam tử mặc hoàng bào nhìn hạt châu màu đỏ trong tay, chậm rãi mở miệng.

-Có ti chức!

Phía sau nam tử mặc hoàng bào, trong nháy mắt có giọng nói truyền ra. Lập tức có một quầng sáng lóe lên, hóa thành một lão già mặc hắc bào,

quỳ gối ôm quyền vái nam tử mặc hoàng bào, quỳ một gối xuống.

-Tìm được nàng ta chưa?

Giọng nói của nam tử mặc hoàng bào bình thản vang lên.

-Hoàng tôn, ti chức đã tra cả cổ quốc, cũng không thấy nữ tử này. Lúc này ta đã phái người đi tới tiên tộc, không bao lâu sẽ có tin tức truyền tới.

-Quốc sư cũng không có tin tức gì sao?

Nam tử mặc hoàng bào nhướng mày nói.

Thần sắc lão già quỳ trên mặt đất lạnh lùng, nghe vậy trầm giọng mở miệng nói.

-Việc hồn phách của nữ tử này là do quốc sư đưa cho bệ hạ. Nhưng quốc sư lại không tính ra nữ tử này ở nơi nào, chỉ tính ra nữ tử này đối với bệ hạ có tác dụng lớn lao. Có nữ tử này bệ hạ sẽ có được cả cổ quốc! Hắn chỉ nói cho ti chức biết, hồn phách nữ tử này là do hắn tính toán cho tương lai của Đạo cổ nhất mạch chúng ta, dung nhập tâm thần vào trong u minh, là phân hồn hắn mang tới từ trong một nơi kỳ dị có tồn tại thiên đạo mà thôi.

Nam tử mặc hoàng bào trầm mặc trong chốc lát, cúi đầu nhìn hạt châu màu đỏ trong tay, ánh mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

-Tướng mạo nữ tử này tầm thường, cũng chẳng vừa mắt ta. Nhưng nếu nàng ta thực sự giống như lời của quốc sư thì về sau có thể lấy nàng ta làm hậu! Ngươi tiếp tục phái người tới tiên tộc tìm kiếm, nếu thật sự không tìm được thì lựa chọn mọt nữ tử của đạo cổ, dung hợp với hồn phách của nữ tử này thử xem.

-Vâng!

Lão già mặc hắc y đứng dậy, đang muốn cáo lui thì thần sắc lại lộ vẻ do dự, suy nghĩ một chút liền ôm quyền mở miệng lần nữa.

-Hoàng tông, trước khi quốc sư đại nhân bế quan còn nói một câu...

-Nói!

Nam tử mặc hoàng bào nhìn hạt châu màu đỏ, giọng nói tràn ngập uy nghiêm.

-Hắn nói hắn tính toán có thể là thật, có thể không phải. Hồn phách nữ tử này hắn từ trong u minh mang tới, thấy được hai hình ảnh bất động. Một là hoàng tôn thống nhất cổ quốc, hai là hoàng tôn tử vong...Trong hai hình ảnh này, trừ hoàng tôn ra còn có thân ảnh một người đồng thời xuất hiện! Thân ảnh này hơi mơ hồ, quốc sư cũng không nhìn rõ nhưng chỉ nhớ rõ người này có mái tóc bạc!

-Thú vị. Ngươi lui ra đi.

Ánh mắt nam tử mặc hoàng bào lộ hàn quang, nhìn hạt châu trong tay, chậm rãi cười nói.

-Nữ tử này đang ở đâu...người có mái tóc bạc mà quốc sư thấy có liên hệ gì với nàng...

Trong hạt châu màu đỏ, hồn phách nữ tử ngồi khoanh chân, vẫn không nhúc nhích, bị sương mù che phủ. Thân ảnh này dường như mờ mịt, không biết chuyện gì.

Vào lúc này có một cơn gió thổi tới, cuốn động y phục của nam tử mặc hoàng bào, cũng thổi lên hạt châu này. Sương mù trong hạt châu dường như cảm nhận được cơn gió này, mơ hồ cuốn lên, khiến cho tướng mạo nữ tử này trong sương mù mơ hồ rõ ràng hơn. Nhưng ngay trong nháy mắt tướng mạo nàng hoàn toàn hiền lộ ra thì lại bị mấy ngón tay đang cầm hạt châu che mất.

Trong thế giới trong động phủ, bên trong cái khe Vân Hải tinh vực, trên bầu trời của tế đàn xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Giờ phút này bên trong dòng xoáy có huyết quang lóe lên, chiếu lên người Vương Lâm. Từ xa nhìn lại, Vương Lâm trông như biến thành huyết nhân vậy.

Hai mắt hắn nheo lại, nhìn chằm chằm vào hồng mang bên trong dòng xoáy. Dần dần hắn thấy được vài giọt máu tươi từ bên trong dòng xoáy đang gào thét lao ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1711 Cổ Đạo nghịch

Giọt máu thứ năm, thứ sáu...cho tới giọt máu thứ mười tạo thành hình chữ nhất từ trong dòng xoáy bay ra, hướng về mi tâm của Vương Lâm gào thét lao tới.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, nhìn chằm chằm vào đám máu tươi đang tới, không có ý định né tránh, tùy ý để năm giọt máu tươi trong nháy mắt dung nhập vào trong mi tâm hắn. giống như xuyên qua dung nhập vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt khi năm giọt máu tươi này dung hợp, toàn thân Vương Lâm lập tức vang lên tiếng ầm ầm. Một luồng lực lượng cường đại từ trong mấy giọt máu tràn ra, khiến cho thân thể Vương Lâm không khỏi lui lại phía sau mấy bước, hai mắt tỏa ánh sáng vạn trượng. Cảm giác cường đại này khiến hắn phải nắm chặt tay.

Giờ phút này giọt máu thứ sáu cũng theo sát, dũng mãnh tiến vào mi tâm của Vương Lâm. Trong tiếng ầm vang, tất cả máu tươi trong cơ thể Vương Lâm như sôi trào, điên cuồng hấp thu lực lượng huyết mạch trong giọt máu này, không ngừng dung hợp chảy tràn khắp toàn thân Vương Lâm, lập tức tràn vào trái tim hắn. Việc này khiến cho trống ngực Vương Lâm giống như tiếng sấm, ầm ầm vang lên.

Thân thể lại lui lại một lần nữa, Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm thét. Toàn thân hắn lúc này đau đớn. Loại thống khổ này so với khi dung hợp bốn giọt máu ban đầu mạnh hơn vô số lần, giống như thân thể bị xé tan, tạo thành huyết nhục mới vậy!

Ngay sau đó giọt máu tươi thứ bảy gào thét lao tới. Trong nháy mắt khi nó dung hợp với mi tâm của Vương Lâm, thần sắc hắn vặn vẹo, gân xanh nổi khắp toàn thân, máu trong cơ thể chuyển động tới cực hạn cuồn cuộn trào dâng. Thân thể Vương Lâm nhúc nhích quỷ dị. Xương cốt hắn trong khi máu tươi vận chuyển, dần dần cũng lan ra hồng quang.

Lực lượng huyết mạch Cổ Tổ trong cơ thể hắn cũng đột nhiên tăng mạnh. Luồng lực lượng huyết mạch này lúc đầu còn mỏng manh, sau đó nhanh chóng trở nên nồng đậm.

Dân chúng cổ quốc giống như tiên nhân, lực lượng huyết mạch càng đậm thì thân phận càng cao quý, lực lượng lại càng cường đại.

Bảy giọt máu tươi dung hợp đã khiến huyết mạch của Vương Lâm trong Đạo cổ nhất tộc chỉ thấp hơn hoàng tôn mà thôi. Phải biết rằng bản thân hoàng tôn vốn là hậu nhân của Cổ Tổ, trong cơ thể hiển nhiên chứa huyết mạch của hắn, sau khi dung hợp sáu giọt máu tươi liền trở thành Đạo Cổ hoàng tôn!

Nhưng bản thân Vương Lâm lại không có chút huyết mạch Cổ Tổ nào. Thậm chí trước khi đạt được tán thành, hắn còn không có. Giờ phút này huyết mạch ngưng tụ trong cơ thể hắn hiển nhiên kém hơn so với hoàng tôn được thiên địa ân sủng.

Hai người giống như là vua và dân đen bản chất khác nhau. Nhưng việc này không phải là không thể thay đổi. Trong nháy mắt khi giọt máu tươi thứ tám bay ra, đụng tới mi tâm của Vương Lâm, dung hợp với thân thể hắn lực lượng huyết mạch trong thân thể Vương Lâm đã gia tăng mạnh. Tiếng ầm ầm trong cơ thể hắn lại càng mãnh liệt, sự đau đớn truyền ra từ trong cốt tủy, khiến cho thân thể Vương Lâm lui lại phía sau không ngừng run rẩy.

Huyết mạch của Cổ Tổ giống như huyết mạch của tiên nhân, thay đổi cốt tủy! cốt tủy một khi thay đổi sẽ khiến cho máu biến hóa, từ đó hiển nhiên có được lực lượng huyết mạch!

Thay đổi cốt tủy khó nhất chính là lúc ban đầu cần phải có ngoại lực thúc đẩy, thay đổi từng chút một. Ngoại lực lúc này chính là dòng máu tươi đang chảy trong cơ thể Vương Lâm. Máu tươi này ẩn chứa khí tức của Cổ Tổ, vừa không ngừng chảy vừa thân nhập vào xương cốt toàn thân Vương Lâm, dần dần dũng mãnh tiến vào cốt tủy, nhanh chóng thay đổi, khiến cho huyết mạch của Vương Lâm từ bình thường trở thành cao quý, từ hỗn tạp trở thành chính tông!!

Tám giọt máu tươi dung hợp không làm cho huyết mạch Vương Lâm nồng đậm được như

hoàng tôn như lại gần tới vô hạn thậm chí chỉ còn kém một tia! Một tia chênh lệch này khi giọt máu tươi thứ chín dung nhập liền bị đánh tan!

Giọt máu tươi thứ chín dung nhập vào trong xương cốt của Vương Lâm đã thay đổi hoàn toàn cốt tủy của hắn có được độ đậm đặc như huyết mạch của hoàng tôn khiến cho Vương Lâm về huyết mạch có thể nói đã trở thành đệ nhất trong Đạo cổ nhất mạch!

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Giọt hồn huyết xuất hiện khiến cho tinh không bốn phía bị ánh sáng màu tím bao phủ. Ánh sáng màu tím này tràn ngập một luồng lực lượng quỷ dị, trong nháy mắt khi xuất hiện liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Vương Lâm.

Hắn nhìn giọt máu màu tím này, cảm thấy một luồng khát vọng đến từ huyết mạch trong phút chốc tràn ngập khắp toàn thân. Giọt máu màu tím

này lóe lên mang theo sóng lớn ngập trời bất ngờ điểm lên mi tâm của Vương Lâm!

cũng không phải giọt máu này dung hợp với những giọt máu tươi trước hay dung hợp với huyết mà dung nhập vào mi tâm của Vương Lâm!

Huyết mạch nồng đậm có thể khiến lực lượng Đạo cổ của Vương Lâm càng thêm mạnh nhưng cũng không thể cải biến được hồn phách, cuối cùng hắn chỉ là một tộc nhân của Đạo cổ mà thôi. Nhưng lúc này giọt hồn huyết lại có thể thay đổi hồn phách Vương Lâm khiến cho hồn của hắn áp đảo tất cả tộc nhân Đạo cổ nhất mạch!

Lúc này hắn mới chính thức trở thành tồn tại cao quý hơn hoàng tôn kia! cũng có thể nói, hắn lúc này tương đương với con trai thứ tư của Cổ Tổ!!

Trong một khắc khi giọt hồn huyết này dung nhập, cả người Vương Lâm lặng ra. Hai mắt hắn lộ vẻ mê man, thân thể giống như không phải của chính mình vậy, chậm rãi bay về phía sau cuối cùng rơi lên trên tế đàn chạm vào cánh tay của Diệp Mịch đang nằm đó.

Dòng xoáy trong tinh không chậm rãi tiêu tán không lâu sau liền hoàn toàn biến mất, khiến cho tinh không khôi phục nguyên trạng, không khác gì lúc bình thường. Nếu có khác thì chỉ là nơi

này yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến người ta sợ hãi. Nơi này không có một tiếng động.

Tất cả mãnh thú ở nơi này đều trốn biệt, không dám gây nên chút tiếng động. Từ từ, bên trong sự yên tĩnh này dường như có uy áp tràn ra. Vương Lâm hôn mê rồi. Hắn không tỉnh thì nơi này yên tĩnh ngàn năm. Hắn không tỉnh thì nơi này không bao giờ có chút tiếng động. Uy áp này từ trên người hắn lan ra, bao phủ tám phương.

Bổn tôn của Vương Lâm ngủ say, phân thân cũng lơ lửng ở trong tinh không bên ngoài tế đàn khoanh chân nhắm mắt, không hề nhúc nhích.

Trong khi ý thức ngủ say, Vương Lâm có một giấc mộng. Mộng này hoàn toàn không giống với Mộng Đạo. Hắn không rõ ràng mà thấy rất mơ hồ. Trong mộng Vương Lâm thấy một người.

Đây là một nam tử tướng mạo tầm thường, thân thể cực kỳ khổng lồ. Hắn đứng đó giống như thiên địa dưới chân, ánh mắt nhìn khắp mặt đất, lộ vẻ khinh miệt.

-Ta hôm nay muốn trời sụp, thì trời phải sụp, muốn đất tan thì đất phải tan! Ta muốn chúng sinh chết đi thì không người nào dám sống. Ta khiến tiên nhân trên trời cao không kẻ nào dám tồn tại! Ta là cổ, sinh ra trước khi thiên địa xuất hiện, trong khi vũ trụ còn sơ khai. Nhưng trước ta đã có tiên xuất hiện. Tiên muốn nô dịch ta. Vậy thì tiên phải bị ta hủy diệt! Nếu ta thất bại thì hậu nhân của ta, đời đời kiếp kiếp sẽ thay mặt ta là địch nhân của tiên, đời đời kiếp kiếp cho tới khi thiên hạ hết tiên! Nhưng

ta mà bại sao, ta vĩnh viễn sẽ không bại!! Chín giọt hồn huyết tặng cho ba con ta. Các ngươi thống lĩnh vạn dân cổ tộc ta, đời đời chờ ta luân hồi, chờ người kế thừa của ta xuất hiện... Thuận là phàm, nghịch là tiên, nghịch thiên thành tiên, nghịch tiên thành cổ!

Giấc mộng này, từng câu từng chữ của nam tử tầm thường này khiến cho trái tim Vương Lâm chấn động. Giấc mộng từ từ chấm dứt, cho tới khi Vương Lâm ở trên tế đàn mở hai mắt, bên tai vẫn còn vang vọng từng câu nói kia.

Trên mi tâm của Vương Lâm, tám tinh điểm cổ Thần lộ ra màu tím, chậm rãi chuyển động. Bên trong mắt hắn yêu tinh và ma tinh cũng đồng thời lóe lên, mơ hồ tỏa ra màu tím.

Màu tím này tới từ hồn huyết, đến từ hồn Đạo cổ của Vương Lâm lúc này!

Hắn chậm rãi ngồi dậy, nhìn tinh không phía trước, trầm mặc hồi lâu. Trên người hắn tuôn ra một luồng khí tức ngạo nghễ thiên hạ. Khí tức này không sợ trời, không bái đất, thiên địa nát mà ta vẫn còn trời cao cũng không thể khiến ta tuân mệnh!

Sự bá đạo này mới thuộc về chữ nghịch trong cổ tộc!

Giờ phút này Vương Lâm và bản thân hắn lúc trước đã bất đồng!

Hắn ngồi trên tế đàn ánh mắt đảo khắp tinh không, từ trên phân thân tán đi, cuối cùng rơi lên cánh tay khổng lồ của Diệp Mịch, hai mắt lóe lên bừng sáng.

Trong cánh này này ẩn chứa một luồng lực lượng cường hãn. Luồng lực lượng này có thể xé nát trời cao, chính là lực lượng cực mạnh thuộc về Diệp Mịch!

Nhìn chằm chằm vào cánh tay này, Vương Lâm chậm rãi giơ tay phải lên, đặt lên cánh tay. Trong nháy mắt khi hắn ấn xuống, hai mươi bốn tinh điểm trên mi tâm và hai mắt hắn xoay tròn, những luồng ánh sáng màu tím tràn ngập toàn thân hắn theo tay phải dung nhập vào cánh tay của Diệp Mịch.

Trong phút chốc, cánh tay khổng lồ bỗng nhiên chấn động, mơ hồ như phản kháng và dãy dụa. Dù Vương Lâm đã đạt được truyền thừa của Diệp Mịch nhưng truyền thừa này dù sao cũng không hoàn mỹ, muốn dung hợp cánh tay này vẫn còn khó khăn.

Chỉ là chút khó khăn này đối với Vương Lâm đã vượt qua Cổ Mạch Thương Khung Huyết mà nói, trong thân thể đã có chín giọt máu tươi của Cổ Tổ ngưng tụ tạo thành huyết mạch tinh thuần mà nói thì thật sự không quan trọng!

-Diệp Mịch, đưa cánh tay này cho ta!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, giống như tự nói, lại giống như nói với Diệp Mịch đã chết

trong cõi u minh. Giọng nói bình thản, không có chút ba động tâm tình. Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, hai mươi bốn tinh điểm lại càng tỏa ra màu tím dày đặc. Trong hồn phách Vương Lâm lại càng lan ra một luồng khí tức mà dù Diệp Mịch còn chưa chết cũng phải kinh hãi.

Khí tức này dung nhập vào trong tay phải Vương Lâm, thoáng giơ lên rồi lại đặt lên cánh tay một lần nữa. Chỉ thấy tiếng ầm vang quanh quẩn, cánh tay đó liền bị trấn áp, cuối cùng một đám u quang lóe lên, cánh tay này hoàn toàn dung nhập vào tay phải của Vương Lâm, khiến cánh tay hắn trong thời gian ngắn ngủi liền có biến hóa hoàn toàn bất đồng!

Tay phải Vương Lâm so với tay trái dường như thô ráp hơn. Lại có rất nhiều ký hiệu phức tạp, mơ hồ còn lộ ra vẻ xanh mét, khiến người ta nhìn lại mà thấy kinh hãi.

Giơ tay phải lên được người. Thần sắc Vương Lâm bình thản, ánh mắt nhìn lại, hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, tay phải hướng về tinh không chụp một cái!

-Tê Thiên!

Một tiếng nói vang lên tinh không ầm ầm chấn động. Chỉ thấy tay phải Vương Lâm kéo một cái liền khiến thiên địa sụp đổ. Phía sau hắn hiện ra một hư ảnh cánh tay thật lớn ầm ầm kéo ra. Một cái khe khổng lồ liền xuất hiện trước người Vương Lâm. Cái khe này không ngờ bị Vương Lâm kéo mở.

Luồng lực lượng Tê Thiên này cho dù là tu sĩ Không Huyền sơ kỳ cũng bị hắn xé tan tâm thần mà chết! Dù là tu sĩ Không Huyền trung kỳ gặp phải cũng phải hoảng sợ thối lui!

Dưới sự xé mở này, tế đàn phía dưới Vương Lâm chấn động ong ong, bên ngoài có một tầng sóng gợn hiện lên, giống như muốn chống lại dư âm của thuật Tê Thiên này.

Trong sóng gợn. Vương Lâm cúi đầu cẩn thận nhìn lại tế đàn này một chút, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

-Tế đàn này có điều cổ quái!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1712 Tam mệnh thuật

Vương Lâm từ sau khi tới tế đàn này đều không có thời gian dư thừa để quan sát kỹ nơi này. Mà ánh mắt hắn lúc trước hầu hết đều bị cánh tay trên tế đàn hấp dẫn dù có cẩn thận dùng thần thức đảo qua tế đàn thì cũng không lần ra được dấu vết.

Nhưng lúc này sau khi hắn dung nhập máu tươi của Cổ Tổ, có được giọt hồn huyết, lại thu nạp xong cánh tay của Diệp Mịch, nương theo lực lượng Tê Thiên này mới mơ hồ lật được tấm màn bí mật của tế đàn này lên. Chuyện này khiến đôi mắt Vương Lâm bừng sáng.

-Tế đàn này vì sao lại ở nơi đây, tay phải của Diệp Mịch tại sao lại được cúng tế ở nơi này...

Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt cẩn thận quan sát tế đàn.

Tế đàn này trông rất tầm thường, giống như chẳng có chỗ nào thần kỳ nếu không phải vừa rồi có sự trùng hợp thì cũng khó có thể nhìn ra sự kỳ quái của nó.

Mà lúc này theo sự tiêu tán của thuật Tê Thiên, những tầng sóng gợn trên tế đàn cũng chầm chậm tiêu tán, cuối cùng khôi phục lại bình thường.

Vương Lâm đứng dậy, bước về phía trước, thoáng cái đã rời khỏi tế đàn. Cùng lúc đó phân thân khoanh chân ở phía xa xa cũng mở hai mắt, từng bước tiến tới dung hợp với bổn tôn.

Hai thân ảnh dung hợp quỷ dị, từ từ tạo thành một thể.

Vương Lâm hoạt động thân thể, không cảm thấy có chút gì không thích hợp mới lại nhìn về phía tế đàn một lần nữa. Nửa ngày sau, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay bắt quyết. Từng đạo cấm chế lóe lên khuếch tán ra trước người Vương Lâm, dày đặc lên tới cả trăm vạn.

Tay phải hắn điểm về phía trước. Gần trăm vạn cấm chế này gào thét lao tới, thẳng về phía tế đàn tỏa ra u quang chói mắt. Mỗi một cấm chế hạ xuống đều khiến cho tế đàn chấn động nhẹ.

Càng nhiều cấm chế khắc lên tế đàn, tế đàn này lại càng chấn động kịch liệt, cuối cùng mơ hồ truyền ra tiếng nổ ầm ầm giống như sắp sửa sụp đổ vậy.

Trong chấn động kịch liệt này, trên tế đàn xuất hiện những cái khe li ti. Chẳng bao lâu sau, có một ít đá vụn bị vỡ ra hóa thành những mảnh nhỏ văng ra bốn phía.

Ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ cẩn thận, hai tay bắt quyết, càng nhiều cấm chế hiện ra, không ngừng dung nhập vào bên trong tế đàn chậm rãi

ấn xuống, dùng phương pháp này khiến chấn động trên tế đàn tăng gấp bội, khiến càng nhiều đá vụn bay ra.

Sau thời gian nửa nén hương, bốn phía quanh tế đàn đã tràn ngập mảnh vỡ, từ xa nhìn lại giống như bị sương mù vờn quanh vậy. Trên tế đàn này cũng có càng nhiều khe nứt hơn.

-Điểm cổ quái của tế đàn này có lẽ nằm ở bên trong. Chỉ là trong đó có một lực lượng mơ hồ tồn tại khiến cho thần thức của ta khi tiến vào trong đó sẽ bị thay đổi, không thể nhìn rõ hoàn toàn.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào tế đàn đánh ra gần trăm vạn cấm chế nữa. Do đó, vô số cấm chế vờn quanh khiến tế đàn bắt đầu nhanh chóng vỡ nát ra, tầng tầng tan rã, chỉ còn lớn bằng một nửa lúc đầu.

Đúng lúc này, trong những cái khe đang tràn ngập tế đàn có một cái khe dường như đã tiến vào sâu bên trong tế đàn. Lập tức có một luồng ánh sáng đỏ đậm từ trong cái khe tỏa ra. Ánh sáng này bị cái khe thay đổi, lan ra thành hình quạt, giống như bảo thạch bị dấu dưới bùn sau khi được người ta đào ra một lỗ hổng liền bừng sáng!

Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên nhìn chằm chằm vào cái khe đang tỏa ra hồng quang, hai tay giơ lên điều khiển khiến vô số cấm chế mang theo hàng loạt tiếng gào thét đồng loạt xoay tròn, tiến tới cái khe đó.

Nhưng ngay vào tích tắc khi tới gần cái khe, từ trong đó tỏa ra luồng hồng quang thứ hai, ngay sau đó là luồng thứ ba, thứ tư, thứ năm...tổng cộng có hơn mười luồng hồng quang ngập

trời tràn tới. Những luồng hồng quang này lóe lên, lập tức có hồng vân tràn ra từ trong cái khe. Cấm chế lúc này lao tới liền va chạm với hồng vân, lập tức giống như tuyết gặp phải lửa nóng, vang lên tiếng xèo xèo rồi tiêu tán.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt. Chỉ trong tích tắc, tất cả cấm chế trong ánh hồng quang đều biến mất hoàn toàn, giống như song phương là thiên địch vậy!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hồng quang đang vờn quanh hơn phân nửa tế đàn hai mắt tỏa ra ánh sáng ngập trời.

-Hồng quang này nhìn rất quen...tế đàn này...chẳng lẽ chính là...

Tâm thần Vương Lâm chấn động, khi thấy hồng vân do hồng quang biến thành đang tràn ra bốn phía, lan lại gần mình Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải đột nhiên giơ lên chụp mạnh một cái về phía trước.

Lập tức cánh tay khổng lồ của Diệp Mịch ở phía sau liền biến ảo ra, cũng chụp một cái về phía trước.

-Tê Thiên!

Vương Lâm gầm nhẹ, tay phải hướng ra phía ngoài xé mạnh. Lần này hắn xuất ra toàn bộ lực lượng của cánh tay Diệp Mịch, cũng dung hợp với lực lượng của Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma bát tinh.

Lực lượng này có thể xé tan trời đất!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. Hồng vân đang lan ra từ tế đàn lập tức vặn vẹo kịch liệt, ở phía trước Vương Lâm giống như bị người ta kéo vỡ, lập tức sụp đổ.

Cùng sụp đổ với nó lúc này còn có những cái khe trên tế đàn. Lực lượng Tê Thiên của Vương Lâm khiến những cái khe này vỡ vụn, tràn ra trong phạm vi lớn. Hồng mang dường như muốn chống cự nhưng không cách nào ngăn nổi.

Tiếng ầm ầm truyền khắp bốn phía. Tế đàn trong tiếng ầm vang liền hoàn toàn sụp đổ. Những

tảng đá lớn bắn tung ra, cuối cùng hiện ra trước mặt Vương Lâm rõ ràng là một vật bát giác, tỏa ra hồng quang chói mắt, giống như một huyết trì vậy!

Một luồng khí tức Vương Lâm quen thuộc lúc này không thể bị che dấu, từ trong huyết trì tràn ra, khiến cho ánh mắt Vương Lâm hiện ra vẻ mừng như điên!

-Hóa ra là nó!!

Trong Thái cổ Tinh Thần có một bộ tộc tên là Phong diệt tộc. Tộc này có một thuật tên là Tam Mệnh Thuật! Tu luyện thuật này chỉ cần tế đàn đầy đủ của Phong diệt tộc. Nhưng tế đàn này không biết vì sao lại hóa thành ba phần, biến mất trong tinh hải mênh mông, không ai biết đã trôi tới nơi nào.

Vương Lâm gặp phải cơ duyên xảo hợp, năm đó đạt được huyết các của Huyết Tổ ở Côn Hư. Huyết các đó chính là một trong ba phần! Từ đó về sau hắn biết tới Tam mệnh thuật này. Hắn lại ở chỗ Cổ Yêu lấy được tế đàn thứ hai.

Còn tế đàn thứ ba thì Vương Lâm cũng đã từng tìm kiếm nhưng cuối cùng không thể tìm ra. Vừa rồi trong nháy mắt khi nhìn thấy huyết quang, trong đầu Vương Lâm liền ầm vang, lập tức có suy đoán.

Lúc này hắn đã hoàn toàn xác định, khí tức mà huyết trì và huyết các tỏa ra hoàn toàn giống nhau, chính là khí tức thuộc về Phong diệt tộc!

-Tam Mệnh Thuật!! Không ngờ cuối cùng lại có được tế đàn này. Thuật này nếu ta học được thì thực lực bản thân sẽ tăng lên rất nhiều!

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch. Tam Mệnh Thuật năm đó hắn đã cực kỳ mong muốn, hôm nay lại gặp được tế đàn cuối cùng, vẻ mừng như điên trong mắt đã thể hiện rõ tâm tình của hắn.

Không chút do dự, Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước. Chỉ thấy tế đàn đạt được từ chỗ Cổ Yêu ở La Thiên trực tiếp bay ra. Ngay sau đó, huyết các của Huyết Tổ cũng theo sau!

Trong huyết các này năm đó còn có một nữ tử đi vào. Nữ tử này có thể nói là cố nhân của Vương Lâm, nhưng những năm gần đây thân thể đối phương đã sớm tiêu tán trong huyết các, chỉ còn lại một chút hồn phách.

Ba phần tế đàn này đồng thời xuất hiện trong tinh không. Huyết quang lan ra từ chúng lập tức giao hòa tỏa sáng chói mắt, hiển nhiên có cùng một gốc!

Phương pháp tu hành Tam Mệnh Thuật Vương Lâm ở trong vùng đất cổ mộ đã lấy được từ trí nhớ của nữ tử Phong diệt tộc lúc này hơi trầm ngâm, khoanh chân ngồi xuống.

-Tam Mệnh Thuật của Phong diệt tộc tuy luyện sẽ có nguy hiểm...nhưng so với lợi ích khi thành công thì chút nguy hiểm ấy đáng giá!

Tay phải Vương Lâm giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một tộc ấn tỏa ra u quang.

Trên tộc ấn này còn có một chút máu khô. Tộc ấn này chính là tộc ấn của Phong diệt tộc, là do năm đó Vương Lâm trong nháy mắt khi giết nữ tử Phong diệt tộc liền lôi ra từ mi tâm!

Nhìn chằm chằm vào tộc ấn Phong diệt tộc trong tay, tay phải Vương Lâm giơ lên đặt mạnh lên mi tâm. Trong nháy mắt khi tộc ấn này ấn vào mi tâm, một luồng cảm giác nóng rực tràn ra. Tộc ấn Phong diệt tộc nọ giống như có vô số xúc tu, chui vào mi tâm Vương Lâm. liên kết chặt chẽ với thân thể hắn.

Chút thống khổ này căn bản không làm cho Vương Lâm biến sắc chút nào. Vẻ mặt hắn bình tĩnh, hai tay bắt quyết cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

-Dùng ấn này khai minh, ta có tộc ấn Phong diệt tộc, gọi về tổ linh Phong diệt tộc các ngươi trong thiên địa hóa thành đao gió trảm tam hồn, trảm tam thân, trảm thần!

Trong nháy mắt khi giọng nói của Vương Lâm truyền ra, ngụm máu tươi hắn phun ra liền dung hợp lại một cách quỷ dị trước thân thể nhanh chóng lóe sáng. Ba phần của tế đàn cũng lóe lên hồng quang, bắt đầu hấp thu máu tươi.

Từ từ, đám máu tươi kia bất ngờ hóa thành hình dáng một thanh trường đao. Thanh trường đao này không lớn chỉ tầm một trượng, trông rất mơ hồ, có nhiều hư ảnh chồng lên bên trong, dùng mắt thường nhìn lâu một chút sẽ thấy hoa mắt.

Thông qua thần thức quan sát, Vương Lâm thấy thanh trường đao này thực tế không phải là một mà là ba thanh chồng lên nhau, trong hư ảo tỏa ra từng luồng khí tức quỷ dị.

-Trảm tam hồn!

Vương Lâm gầm nhẹ.

Trường đao kia đột nhiên giơ lên, vô thanh vô tức chém xuống đỉnh đầu Vương Lâm!

Một đao này xuyên qua thiên linh của Vương Lâm, trực tiếp chém qua toàn thân, một chém xuyên cả thân thể!

Thân thể hắn kịch chấn, sắc mặt tái nhợt. Linh hồn Vương Lâm lúc này truyền ra nỗi đau khó có thể tưởng tượng được, giống như sắp sụp đổ. Nhưng lúc này hắn mạnh mẽ áp chế. Từ từ, trên thiên linh của Vương Lâm hiện ra hai phần hồn phách!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi trường đao chém qua thân thể Vương Lâm, dường như nó không thể chịu nổi sự cường đại của linh hồn hắn trực tiếp tan nát! Ba thanh đao chồng lên nhau lúc này chỉ còn hai thanh!

Linh hồn Vương Lâm sau khi dung hợp với hồn huyết của Cổ Tổ làm sao thanh đao này có thể chém nổi. Nếu không phải nó là do máu huyết của Vương Lâm biến thành thì quyết không thể chạm vào linh hồn của Vương Lâm.

Mặc dù hiện tại chém ra ba hồn nhưng thanh đao này cũng không có cách nào thừa nhận nổi lực lượng phản chấn từ linh hồn Vương Lâm, không thể không sụp đổ, tiêu tán trong thiên địa không còn biến ảo ra được nữa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1713 Trảm tam thân

-Trảm tam thần!

Vương Lâm chịu đựng sự thống khổ lại gầm lên.

Trong tiếng gầm thét, đôi trường đao kia bỗng nhiên giơ lên, một đao chém xuống, huyết quang từ trong cơ thể Vương Lâm dâng lên vạn trượng. Thân thể hắn run rẩy, nguyên thần trong đó bị một lực lượng kỳ dị của Phong diệt tộc chia làm ba phần!

Cùng lúc đó, thanh đao này cũng vỡ tung thành nhiều mảnh nhỏ mà tiêu tán.

-Trảm tam thân!

Vương Lâm cắn răng, không chút do dự, gầm lên.

Theo tiếng gầm của hắn một trường đao đơn độc còn lại vô thanh vô tức mà tuôn ra tiếng gió rít kinh thiên, giơ lên hướng về thân thể Vương Lâm chém xuống lần thứ ba!

Ầm một tiếng, trong nháy mắt khi trường đao chém qua thân thể Vương Lâm liền vỡ tan! Trong khi vỡ tan, thân thể trực tiếp chia làm ba phần!

Ba phần thân thể dung hợp với ba phần hồn phách, ẩn chứa ba phần nguyên thần, trong nháy mắt liền bay tới ba phần tế đàn của Phong diệt tộc có hình dáng bất đồng!

Ba tế đàn này sau khi hấp thu ba phần hồn phách Vương Lâm xong huyết quang tỏa ra càng đậm cuộn vào nhau, chậm rãi xoay tròn. Thời gian chầm chậm trôi qua, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này huyết quang trên ba tế đàn dần dần suy yếu nhưng vẫn lóe lên như trước. Cho tới hai ngày sau đó huyết quang mới hoàn toàn biến mất.

Trong tích tắc khi huyết quang này biến mất, một luồng khí tức cường hãn từ bên trong tế đàn trực tiếp trào ra. Sự cường đại của luồng khí tức này dường như tế đàn không thể chịu nổi, cuối cùng ầm ầm sụp đổ.

Trong nháy mắt khi nó sụp đổ, một Vương Lâm tiến ra ngoài!

Cùng lúc đó một tế đàn còn lại cũng nhanh chóng run rẩy, đá vụn vỡ tung ra, trong tiếng ầm ầm liền vỡ thành từng mảnh nhỏ. Vương Lâm thứ hai trong khi tế đàn vỡ vụn bước ra!

Ngay sau đó, tế đàn cuối cùng, cũng chính là huyết các vỡ vụn. Khí tức trong đó vọt lên. Chỉ thấy huyết các không thể thừa nhận ầm ầm tan nát.

Vương Lâm thứ ba trong khi huyết các bị hủy diệt liền xuất hiện!

-Tam mệnh thuật...

Vương Lâm thứ nhất mở miệng.

-Mạnh mẽ tạo thân...

Vương Lâm thứ hai cất tiếng nói bình thản.

-Tam thể quy nhất!

Vương Lâm thứ ba hai mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị thì thào nói nhỏ.

Trong nháy mắt khi ba câu nói này từ miệng ba Vương Lâm thốt lên, trong nháy mắt ba Vương Lâm liền đồng thời bước ra nửa bước, trong phút chốc liền chồng lên nhau mà dung hợp, hồi lâu sau, hóa thành một người!

Bạch quang lóe lên, hai mắt Vương Lâm nhắm lại, lơ lửng giữa tinh không. Hắn cảm nhận sinh cơ mãnh liệt trong cơ thể, mỗi một phần tương đương với toàn bộ sinh cơ của hắn trước

-Tam Mệnh Thuật đích thực là kỳ dị. Có thuật này trong người ta liền có ba mạng!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt hiện lên vẻ tự tin.

Hắn giơ tay phải lên lòng bàn tay có linh hồn của nữ tử kia. Nàng chính là người năm đó ẩn thân trong huyết các, cố nhân của hắn.

-Ân oán giữa ta và ngươi từ nay xóa bỏ, tiễn ngươi vào luân hồi, tự thu xếp nhé!

Vương Lâm vung tay phải về phía trước. Hồn phách nữ tử này liền lập tức tiêu tán không còn thấy nữa.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua đám mảnh vụn còn lại của ba tế đàn ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ tiếc nuối.

-Hồn phách và thân thể ta quá cường đại khiến tế đàn của Phong diệt tộc này không thể thừa nhận ba phần, cuối cùng sụp đổ rồi. Từ nay về sau ta không còn có Tam Mệnh Thuật nữa...

Vương Lâm lắc đầu. Chia làm ba phần không chỉ có huyết mạch Đạo cổ của hắn mà còn có phân thân tu sĩ của hắn cũng được chia thành ba phần, dung hợp lại liền có ba mạng sống.

-Thân thể đạt được huyết mạch Đạo cổ, yêu, ma, thần cũng đạt tới bát tinh, tới lúc rời khỏi nơi này rồi...nhưng trước khi rời đi ta còn phải hoàn toàn luyện hóa tấm buồm mặt quỷ kia đã. Nếu có thể minh ngộ thì cấm chế của ta có lẽ có thể hóa thành bổn nguyên thứ bảy!

Một khi cấm chế bổn nguyên xuất hiện thì tu vi của ta sẽ từ Không Linh trung kỳ đạt tới hậu kỳ! Phối hợp với huyết mạch Đạo cổ, ta có thể đánh với Không Huyền hậu kỳ một trận!

Còn có chiến bổn nguyên, năm đó cảm ngộ của ta đã hóa thành tinh điểm quy tắc, cũng cần một chút thời gian điều chỉnh nữa. Nếu cũng có thể sinh ra bổn nguyên từ đó thì ta có thể đạt tới Không Linh đỉnh phong!

Vương Lâm thì thào, ngồi khoanh chân trong tinh không, tay phải phất lên. Tấm buồm mặt quỷ liền hiện ra.

-Cấm chế bổn nguyên chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là tấm buồm mặt quỷ này có thể được Phàn San Mộng dùng để thi triển ảo thuật, tất nhiên là có liên quan tới thần thông huyễn đạo của Đại Hồn Môn...

Huyễn đạo này mới là trọng điểm mà ta muốn nghiên cứu ra. Nếu có thể hiểu ra, có lẽ ta có thể dựa vào pháp bảo này giống như đạo nhân bảy màu dùng phương pháp tương tự tìm tới hồn thứ ba!

Cục diện này chính là muốn xem ai có thể tìm ra hồn thứ ba trước rồi!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tất cả những dấu vết trong tâm thần đều được hắn tính toán tới.

-Đạo nhân bảy màu không biết ở trong huyễn cảnh đã thấy được tới đâu nhưng nhìn vẻ phẫn nộ của hắn thì hắn hắn chưa tìm được chỗ luân hồi của hồn thứ ba.

Trừ hắn ra còn có Chiến lão quỷ. Người này đã tìm kiếm hồn thứ ba, chỉ là không có phương pháp và tâm tư gì...nhưng không thể coi thường hai người này. Bọn họ dẫn động chiến tranh

giới nội giới ngoại là vì tìm hồn thứ ba. Lúc này chiến tranh đã chấm dứt, không chừng bọn họ cũng sẽ dùng phương pháp chiến tranh này tìm kiếm hồn thứ ba...

Vốn dĩ chỉ có hai người bọn họ tìm kiếm nhưng lúc này tiên nhân và tứ đại chiến tướng của viễn cổ tiên vực xuất hiện chính là thế lực thứ ba. Bọn họ đã tìm kiếm...còn cả nhất mạch Cổ Thần ẩn thế vô số năm, hiện giờ có lẽ cũng sắp hiện thân rồi...

Hồn thứ ba, ngươi rốt cục là ai...

Vương Lâm trầm mặc suy nghĩ trong đầu dần dần rõ ràng hơn.

-Chỉ có tìm được hồn thứ ba mới có thể đi tới đại môn mở cửa ra, mang theo mọi người tiến vào Tiên Cương đại lục...

Vương Lâm nhắm hai mắt, hồi lâu khi mở mắt thì trong đó đã là vẻ bình tĩnh, không còn suy tư việc này nữa mà quan sát tấm buồm mặt quỷ trong tay.

Nhưng vào lúc này, thần sắc Vương Lâm đột nhiên ngưng trọng. Trong đầu hắn như có một tia chớp ầm ầm lóe sáng. Hắn ngẩng phắt đầu nhìn về phía tinh không xa xa, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm.

-Ta đã quên một người rồi!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn vừa đột nhiên nhớ tới một người. Nếu nói người này đã tử vong thì hắn quyết không tin được!

-Thiên Vận Tử! Người này năm đó đạt được máu thiên đạo, cho dù là có chuyện giống như Thanh Long Thánh Hoàng nói về máu này nhưng Thiên Vận Tử không thể chết như thế. Hắn mãi vẫn không xuất hiện, cho dù trong đại chiến giới nội giới ngoại hắn cũng không hề hiện thân...

Mưu kế của hắn thâm sâu năm xưa nhiều lần bày mưu với ta, lúc này ẩn thế ở một nơi bí mật, ta sao lại có thể quên hắn chứ!

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ âm trầm.

-Thất Thải Tiên Tôn năm đó hóa thành ba hồn bảy phách. Ba hồn diễn hóa tới nay, còn về phần bảy phách thì ta biết Thanh Thủy và sáu người còn lại cũng hơi đoán ra. Thiên Vận Tử

này...hắn có phải là bảy phách, hay hắn...chính là hồn thứ ba!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong đầu hiện lên hình ảnh trong huyễn cảnh của đạo nhân bảy màu. Nơi hồn thứ ba đi tới là xuyên qua Triệu Hà, tiến vào Côn Hư.

-Nếu hồn thứ ba cuối cùng dừng lại ở Côn Hư thì Thiên Vận Tử này là người có thể nhất...chỉ là nếu hắn thật sự là hồn thứ ba thì muốn tìm kiếm hắn cũng đơn giản hơn một chút...hắn rốt cục có phải là hồn thứ ba hay không...

Vương Lâm nhíu mày. Hắn đoán không ra được tâm tư của Thiên Vận Tử. Từ năm đó khi trở thành đệ tử của Thiên Vận Tử cho tới tận ngày này, Vương Lâm đối với Thiên Vận Tử vẫn luôn tồn tại sự kiêng kỵ. Mà theo sự thần bí của đối phương, sự kiêng kỵ này ngày càng đậm.

-Thiên Vận Tử thôn phệ rất nhiều đệ tử, mà ta từng chứng kiến trong tâm thần hắn có hơn ba nghìn phân thân...năm đó ta không hiểu hắn muốn làm chuyện gì, chỉ cảm thấy là hắn muốn đánh sâu vào bước thứ ba...

Nhưng hôm nay xem ra có lẽ hắn dùng ba nghìn phân thân này để tạo thành hương hỏa, nếu vậy thì có khả năng...hắn có mục đích khác!

Trong đầu Vương Lâm xuất hiện rất nhiều ý niệm. Nhưng càng như vậy hắn lại càng không đoán ra Thiên Vận Tử muốn làm gì.

-Thiên kiếp trong Viễn cổ tiên vực cũng không có khí tức của Thiên Vận Tử...

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu chậm rãi nén suy tư trong lòng. Việc này suy nghĩ nhiều vô ích, thời gian trôi qua sẽ từ từ biết được mà thôi.

Ánh mắt hắn lóe lên rơi vào tấm buồm mặt quỷ, cẩn thận chuẩn bị. Tấm buồm mặt quỷ này tồn tại số cấm chế tới vô cùng, bao hàm toàn bộ, có tứ đại cấm chế, còn có rất nhiều cấm chế.

-Muốn sinh ra cấm chế bổn nguyên nhất định phải tính toán để dung hợp. khiến toàn bộ cấm chế trên tấm buồm mặt quỷ này hóa thành một như vậy sẽ có thể xuất hiện bổn nguyên.

Vương Lâm thì thào, thần thức đắm chìm trong tấm buồm mặt quỷ, không ngừng lan tràn ra.

Từng đạo cấm chế hiện lên trong tâm thần hắn. Hắn muốn trước tiên phải hiểu toàn bộ cấm chế, xem chúng có tất cả bao nhiêu.

Tâm thần hắn tản ra khiến cho tấm buồm mặt quỷ trong tay Vương Lâm không có gió mà tung bay, mặt quỷ trên đó lại càng dữ tợn. Thời gian trôi qua, đảo mắt đã tới mười ngày.

Trong mười ngày này Vương Lâm vẫn không hề nhúc nhích, toàn bộ tinh lực đặt lên tấm buồm mặt quỷ, trăm vạn, ngàn vạn, mấy ngàn vạn cấm chế lóe lên trong tâm thần hắn.

Cho tới ngày thứ sáu sau đó hai mắt Vương Lâm đã tràn ngập tơ máu. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

-Chúng có thể tự động diễn biến, không thể tính được số lượng cụ thể.

Vương Lâm cau mày, tay trái điểm vào mi tâm. Trong hơn mười ngày này tâm thần hắn rất uể oải.

-Đây là một tổ hợp cấm chế hoàn mỹ, dung nạp bên trong tấm buồm mặt quỷ này. Phải đánh tan sự hoàn mỹ này, như thế mới có thể tiến hành dung hợp và tính toán...

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào tấm buồm mặt quỷ, ánh mắt lộ vẻ do dự.

Hồi lâu sau hắn cắn răng giơ tay lên chụp về phía trước. Lập tức huyết quang lóe lên. Huyết kiếm xuất hiện trong tay hắn. Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, bỗng nhiên hướng về phía trước chém một kiếm.

Ầm một tiếng, huyết kiếm xuyên qua tấm buồm mặt quỷ, mở ra một lỗ hổng. Trong tích tắc khi lỗ hổng này xuất hiện, toàn bộ thần thức của Vương Lâm theo lỗ hổng đó chui vào trong tấm buồm mặt quỷ.

Ngay sau đó mặt quỷ dữ tợn trên tấm buồm mặt quỷ hình như truyền ra những tiếng gào thét dữ tợn bao phủ cả tinh không. Bên trong lỗ hổng dường như có cuồng phong thổi ra, vô số cấm chế bên trong lóe lên, tràn ngập bốn phía Vương Lâm, tràn ra tám hướng, cuối cùng bao phủ từng tấc tinh không trong cái khe Vân Hải tinh vực này!

Bên trong cái khe Vân Hải tinh vực này, bị cấm chế chiếm toàn bộ. cấm chế này giống như một cơn lốc, tràn khắp tinh không.

Thân ảnh Vương Lâm bị bao phủ trong đám cấm chế này!

Sau khi cơn lốc cấm chế chiếm cả tinh không hóa thành một đạo, cấm chế bổn nguyên của Vương Lâm sẽ đại thành! Hắn lúc đó sẽ có lực lượng đánh với tu sĩ Không Huyền hậu kỳ một trận!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1714 Cấm chế bổn nguyên

Bên trong thế giới trong động phủ cho dù là nội phủ hay ngoại phủ, dù là cái khe trong tinh không nào thì cũng rất ít khi có một cơn lốc cấm chế như thế này.

Cấm chế này vốn chỉ là một đám ký hiệu nhưng lúc này số lượng quá nhiều, dày đặc chồng lên nhau, đã không còn có thể nhìn rõ ràng, chỉ còn có thể nhìn thấy một đám sương mù mờ ảo tỏa u quang. Trong tiếng rít

gào không gian vặn vẹo, cấm chế xoay tròn, thoạt nhìn giống như một con lốc khôn cùng.

Cảnh tượng này rất hoành tráng, nhưng chỉ có mình Vương Lâm có thể cảm thụ. Dù là đám mãnh thú tồn tại trong cái khe Vân Hải tinh vực này thì trong nháy mắt khi cơn lốc cấm chế này xuất hiện đều tránh xa. Đám mãnh thú này sợ hãi, từ bốn phương tám hướng điên cuồng bỏ chạy về phía cửa ra.

Cảnh tượng này giống như thú triều. Đám mãnh thú lao ra khỏi cái khe. Chỉ trong thời gian mấy ngày, bên ngoài cái khe này đã có vô số mãnh thú.

Chúng không rời đi quá xa mà chỉ ở bên ngoài cái khe run rẩy nhìn vào không gian trong đó ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Thú triều tại cái khe của Vân Hải tinh vực này cũng khiến rất nhiều người chú ý, định xông vào quan sát xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì nhưng cơn lốc cấm chế trong cái khe khiến tất cả những người muốn tiến vào đều hoảng sợ!

Cơn lốc bên trong cái khe vẫn đang cuồn cuộn thổi, tiếng gió rít không ngừng giống như quỷ khóc sói gào, truyền khắp bốn phía. Sâu trong vô số cấm chế này, Vương Lâm khoanh chân ngồi yên lặng. Hắn nhắm hai mắt, trên mi mắt hiện lên vẻ tính toán.

Tấm buồm mặt quỷ bị Vương Lâm chém thủng, hình thành cơn lốc cấm chế. Vương Lâm

không hề kinh hoàng. Chuyện này nằm trong dự đoán của hắn. Lúc này thể xác và tinh thần hắn bình tĩnh, không ngừng tính toán, chậm rãi tới gần bổn nguyên cấm chế.

Cấm chế trên thực tế chính là trận pháp. Muốn hiểu được bổn nguyên của nó thì phải có thần thức cực kỳ cường đại. Vương Lâm lúc này tu vi đã đạt tới Không Linh trung kỳ, thần thức tất nhiên cực kỳ cường đại, đủ để cảm ngộ loại bổn nguyên này. Giờ phút này thần thức hắn tản ra, bao phủ không gian cả khe nứt này, không ngừng tính toán, chậm rãi khiến cấm chế trong khu vực này ít dần đi.

Chúng ít đi cũng không phải là biến mất mà là dung hợp cứ hai cấm chế dung hợp làm một. Thời gian trôi qua, càng ngày tốc độ dung hợp này càng nhanh. Cuối cùng, hầu như chỉ trong một nhịp thở là lại có rất nhiều cấm chế cũ tiêu tán, cấm chế mới xuất hiện.

-Cấm chế bổn nguyên chính là một lực lượng tính toán. Loại lực lượng này bao trùm cả La Thiên, thậm chí có thể tính toán cả tương lai, thay đổi được vận mệnh bản thân, cần phải có thần thức rất mạnh... Thiên Vận Tử có thuật này, trước ta không hiểu lắm, giờ xem ra ngày đó hắn ẩn dấu trình độ cấm chế kinh thiên!

Vương Lâm mở hai mắt, trong mắt bừng lên hàn quang.

Hắn vẫn luôn kiêng kỵ Thiên Vận Tử. Chuyện này như là ở một nơi bí ẩn, luôn có ánh mắt từ trong hư vô nhìn lại, khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Nhưng quay đầu nhìn lại thì lại không thể phát hiện ra ánh mắt đó đến từ đâu.

Sau bảy ngày, gió lốc cấm chế trong khe nứt này nhỏ lại rất nhiều. Vô số cấm chế trước đây giờ phút này đã tiêu tán gần một nửa toàn bộ dung hợp lại.

Chỉ là Vương Lâm vẫn không thể buông lỏng chút nào. Ngay lúc này cấm chế dù đang dung hợp nhưng nó còn diễn biến ra vô hạn nếu bản thân không thể liên tục khiến cấm chế cuối cùng biến thành một đạo thì chúng rất nhanh sẽ diễn biến ra số lượng nhiều hơn.

Dù là hiện tại, với số cấm chế chỉ còn một nửa thì cũng đã mơ hồ có dấu hiệu phân chia. Chỉ

cần chúng phân chia một lần thì đủ để khiến toàn bộ cố gắng của Vương Lâm vừa rồi tan thành mây khói!

Thần thức của hắn giống như một tấm lưới lớn bao phủ toàn bộ cấm chế này, mỗi khắc ánh mắt lại lóe lên, thần thức tính toán áp súc chúng lại.

Càng về sau Vương Lâm lại càng gặp khó khăn. Thần thức của hắn giống như bị phân thành vô số phần, tính toán vô tận, yên lặng dung hợp đám cấm chế.

Thời gian mười ngày thoáng chốc đã trôi qua. Phạm vi thần thức Vương Lâm bao phủ đã nhỏ lại bằng một nửa. Đám cấm chế trong dung hợp cũng giảm đi nhiều, chẳng qua lực lượng phân chia truyền ra bên trong hầu như đã đạt đỉnh.

Vương Lâm vẫn không nhúc nhích nhưng thần sắc lại cực kỳ ngưng trọng. Hắn dùng toàn bộ thần thức tính toán, tìm kiếm cơ hội dung hợp lần thứ ba.

Lại mười ngày trôi qua, trong khi cấm chế này đã có một bộ phận phân chia thì Vương Lâm mở bừng đôi mắt.

-Cấm chế là trận pháp, trận phải là đại đạo! Thiên địa có trận chính là pháp tắc, là quy tắc! Người cũng có trận, đó là vận mệnh, là quỹ tích! Trận pháp cấm chế này nói trắng ra chính là quy tắc mà tu sĩ tự mình nghĩ ra, dùng loại quy tắc này để vận chuyển thiên địa! cấm chế lại dung hợp!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ minh ngộ, thì thào nói nhỏ, thần thức bao trùm cấm chế, ầm ầm dung hợp!

Đây là lần dung hợp thứ ba!

Lần này sau khi dung hợp cấm chế bốn xung quanh Vương Lâm đã giảm xuống chừng một ngàn vạn. Gần ngàn vạn cấm chế này mỗi một cấm chế đều cực kỳ đầy đủ, giống như tự thành một thể cũng ẩn chứa khí tức cường hãn.

Chúng đã rất khó có thể dung hợp thêm lần nữa!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Dung hợp ba lần đã là cực hạn của hắn. Tính toán cấm chế này để cuối cùng chúng hóa thành một đạo so với tưởng tượng của hắn thì còn gian nan hơn nhiều. Trong lòng không hề thư thả nửa điểm, khiến cho Vương Lâm không thể không phân thần ra khống chế. Do vậy lúc này hắn lại càng mệt mỏi.

-Cấm chế, dung!!!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, thần thức chợt tăng mạnh, từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ ngưng tụ lại, trong tiếng ầm ầm vang lên trong cả ngàn vạn cấm chế xung quanh Vương Lâm. Tiếng động này kinh thiên, áp súc khiến đám cấm chế liền ngưng tụ lại một chỗ, bị Vương Lâm mạnh mẽ dung hợp.

Nhưng sự dung hợp này vừa mới hình thành một nửa đã lập tức có mấy cấm chế trong dung hợp vỡ tung. Chúng vỡ rồi nhưng không biến mất

mà phân chia thành mấy lần. cũng trong sự phân chia này mà lại khiến một bộ phận cấm chế tiếp tục vỡ ra.

Do vậy, trong thời gian ngắn ngủi này, gần ngàn vạn cấm chế lập tức va chạm, mơ hồ khiến thần thức Vương Lâm không thể co rút lại nữa mà bành trướng ra bên ngoài.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Loại chuyện này nếu không thể ngăn cản ngay lập tức thì tính toán của hắn lúc này sẽ thất bại! Thân thể hắn nhoáng lên lập tức bổn tôn vốn ở trong cơ thể liền bước ra, chỉ để lại phân thân vẫn ngồi khoanh chân chỗ cũ.

Bổn tôn vừa bước ra, một luồng khí tức kinh thiên tràn tới. Chỉ thấy thân thể Vương Lâm nhoáng lên thân thể Cổ Yêu xuất hiện, lao thẳng về phía trước. Cùng lúc đó, thân thể Cổ Ma bộc phát ra ma khí ngập trời cũng lao ra, bay về một hướng khác.

Cuối cùng chỉ còn lại thân thể Cổ Thần lùi lại phía sau cùng với Cổ Yêu, Cổ Ma tạo thành thế tam giác.

-Cấm chế, dung!!

Thần sắc phân thân của Vương Lâm dữ tợn, gầm nhẹ một tiếng, thần thức lại một lần nữa

điên cuồng ngưng tụ lại. Đồng thời phân thân tam tộc cổ do bổn tôn biến thành cũng triển khai tu vi, dung hợp trong thần thức này, mạnh mẽ đè nén cấm chế dung hợp lập tức áp sát với nhau.

Tiếng ầm ầm vang lên. Dù là cấm chế đang phân chia hay đang dung hợp, toàn bộ trong tích tắc này đều bị thần thức của Vương Lâm và lực lượng của bổn tôn khiến chúng mạnh mẽ ngưng tụ lại.

Trong nháy mắt, gần ngàn vạn cấm chế này liền ít hẳn đi, cuối cùng xung quanh Vương Lâm chỉ còn lại không tới trăm vạn!

Đây là lần dung hợp thứ tư!

Năm trăm vạn cấm chế này giống như năm trăm vạn con ngựa hoang không chịu khống chế, đều tỏa ra ánh sáng kinh thiên. Nếu không phải có thần thức của Vương Lâm bao phủ chặt chẽ lại có tam thể của bổn tôn hạn chế thì chúng lập tức sẽ vỡ tung ra mà phân chia.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, rất nhiều tơ máu hiện lên. Đám tơ máu này cuốn lấy nhau, liên kết vào một chỗ. Giống như tồn tại một quy tắc kỳ dị nào đó.

Đồng tử trong hai mắt đều có tơ máu! Nhưng số lượng tơ máu trong một mắt lại khác nhau! Tơ máu này là biểu hiện sự mệt mỏi của Vương Lâm,

cũng là dấu vết của hắn sau mấy ngày tính toán, nghĩ ra phương pháp tạo thành cấm chế bổn nguyên!

-Cấm chế, dung hợp lần thứ năm!

Tay phải Vương Lâm nhanh chóng bắt quyết, lục đạo bổn nguyên trong cơ thể biến ảo ra. Lục đạo bổn nguyên vừa xuất hiện, tinh không liền chấn động. Chúng liền hóa thành sáu thanh trường kiếm bay vút lên, sau đó hạ xuống, ở bên ngoài mỗi thân thể của bổn tôn lại có hai thanh, đang vây quanh phân thân của Vương Lâm ở trung tâm.

Sáu thanh trường kiếm này áp chế khiến năm trăm vạn cấm chế lại một lần nữa bị mạnh mẽ dung hợp. Tiếng ầm vang lúc này đã không còn nhiều lắm. Trong lần dung hợp này, liên tục diễn ra lần thứ sáu, thứ bảy, thứ tám!

Lần lượt dung hợp số lượng thay đổi, thậm chí cấm chế cũng không phải là hai cái dung hợp làm một mà là ba cái, năm cái.

Do vậy mà sau lần dung hợp thứ tám, bên ngoài thân thể Vương Lâm chỉ còn tầm mấy ngàn!

Nhưng một vạn cấm chế này mỗi cái lại bao gồm tứ đại cấm, cũng bao gồm những cấm chế không thuộc về thế giới này. Chúng lớn tới hơn mười trượng, tạo thành tiếng chấn động ầm vang bốn phía.

Nhìn đám cấm chế này, tia máu trong mắt Vương Lâm càng nhiều.

-Ba ngàn một trăm bảy mươi hai cái....đủ rồi!

Vương Lâm đứng phắt dậy, tay phải vung lên vỗ mạnh một cái lên thân thể. Một chưởng này khiến hắn phun một ngụm máu tươi.

Máu tươi xuất hiện, Vương Lâm lại vung tay lên. Đám máu tươi chia thành ba ngàn một trăm bảy mươi hai phần lao thẳng về đám cấm chế.

-Huyết cấm, dung hợp lần thứ chín !!

Vương Lâm gầm to một tiếng, lấy máu làm vật dẫn lại dung hợp hơn ba ngàn cấm chế này một lần nữa. Lúc này huyết quang tỏa ra chói mắt đám cấm chế ầm ầm chồng lên nhau. Huyết quang càng ngày càng đậm cuối cùng di động phía trước Vương Lâm chỉ còn chín cấm chế!!

Chín cấm chế này lớn tới ngàn trượng, chẳng khác gì một ngọn núi, tỏa ra khí tức tang thương, sừng sững trong tinh không!

Nhưng ngay khi đám cấm chế này hiện ra thì một trong số đó đột nhiên vỡ tung, phân chia thành vô số, lan ra bốn phía.

Ngay sau đó một cái khác cũng vỡ tan. Biến cố đột ngột này khiến Vương Lâm không kịp suy nghĩ. Hắn nhanh chóng vươn tay phải điểm lên mắt phải một chỉ.

Một chỉ này khiến mắt phải Vương Lâm phun ra một đám sương mù máu. Một hư ảnh đồng tử khổng lồ bất ngờ biến ảo ra trước người Vương Lâm. Trong đồng tử này tràn ngập tơ máu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1715 Mộc ti như tắc

(1): tia máu trong mắt là quy tắc.

Quy tắc là thứ gì, sợ rằng rất ít người hiểu rõ. Thậm chí sự khác biệt so với pháp tắc thì vô số người suy nghĩ trong vạn vạn năm cũng không thể tìm ra nổi.

Điểm này Vương Lâm cũng còn mê man. Đỏi khi hắn cũng đã nghĩ tới nhưng càng nghĩ lại càng phủ định những suy đoán trước đó.

Quy tắc, pháp tắc, thiên địa trận pháp, đó chính là đáp án mà hôm nay Vương Lâm nghĩ tới.

Thiên địa là cái gì. Thiên địa trong thế giới trong động phủ này chính là thiên đạo. Nhưng thiên đạo là cái gì. Hoặc là nó dựa vào cái gì mà có thể quyết định quy tắc và pháp tắc, làm sao để nảy sinh ra những thứ đó.

Vương Lâm không rõ. Mặc dù hắn có chiến bổn nguyên hóa thành một quy tắc mới nhưng hắn vẫn không nghĩ ra nổi. Hắn chỉ biết là quy tắc cũng tốt, pháp tắc cũng được, tất cả đều là vật vô hình. Nhưng nếu bắt chúng là vật hữu hình thì đó chính là một sợi tơ quấn quanh tất cả mọi người trong thiên địa này, tất cả mọi vật trong thiên địa.

Giống như Định Thân Thuật, xuất hiện vô số sợi tơ mơ hồ cuốn lấy địch nhân, những sợi tơ này chính là giải thích của Vương Lâm đối với quy tắc và pháp tắc. mỗi một sợi tơ này đều khác nhau. Chúng lần lượt cuộn lại một chỗ, hợp thành quy tắc không giống nhau. Những quy tắc đó nếu dung hợp một chút ý chí thì gọi là pháp tắc.

Đó chính là thiên địa, chính là Thiên Đạo!

Cấm chế, theo giải thích của Vương Lâm chính là do những sinh linh sớm nhất sinh ra trong thủa thiên địa mới được khai sinh. Bọn họ cúng bái thiên địa. cuối cùng sinh ra nghi vấn, trong đủ loại thay đổi, cũng

không còn sùng kính thiên địa một cách cuồng nhiệt, mà bắt chước quy tắc, bắt chước pháp tắc, tạo ra thuật này!

Thuật này chính là trận pháp, là cấm chế!

Vương Lâm trong những ngày này cảm ngộ được. Hắn nghiên cứu không phải là sự bất đồng của cấm chế này mà tìm tòi hiểu ra khởi nguyên của cấm chế.

Lúc hắn nghĩ tới chuyện nếu những sợi tơ vô hình này là quy tắc là pháp tắc, như vậy một người nếu thật sự muốn đạt được cấm chế bổn nguyên hoàn mỹ nhất định phải ngưng tụ ra một sợi tơ tằm của bản thân.

Sợi tơ tằm này phải ở trên thân thể mình, hoàn toàn thuộc về mình thì mới coi là thành công!

Vì vậy hắn mới hướng về phía tấm buồm mặt quỷ chém một kiếm, phá tấm buồm mặt quỷ này để cho vô số cấm chế tạo thành gió lốc tràn ra. Trong nháy mắt đó hắn đã nghĩ ra một phương pháp. Phương pháp này chính là tơ máu trong đồng tử ở hai mắt!

Lấy tơ máu trong hai mắt mình hóa thành sợi tơ quy tắc pháp tắc trong thiên địa sau khi dung nhập tất cả cấm chế, trong hai mắt Vương Lâm sẽ sinh ra một loại tồn tại như thiên địa. Hai mắt hắn chính là cấm chế bổn

nguyên, chính là quy tắc tự thân hắn nghĩ ra. Suy nghĩ của hắn chính là ý chí của quy tắc, cũng chính là pháp tắc.

Loại phương pháp này từ cổ chí kim chưa người nào từng nghĩ tới. Vương Lâm chính là người đầu tiên. Hắn gan lớn tâm tư lại cẩn mật, một khi quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi.

Giờ phút này con ngươi hư ảo xuất hiện trước người. Bên trong con mắt đó tràn ngập tơ máu. Vương Lâm quát khẽ một tiếng, tơ máu trong đồng tử liền lóe lên phóng đại ra vô số lần, bao phủ đám cấm chế đang nhanh chóng sụp đổ kia.

Ngay sau đó, tay phải Vương Lâm giơ lên điểm vào mắt trái. Nhất thời mắt trái biến ảo ra, trước người lại hiện lên một đồng tử khổng lồ nữa.

Hai đồng tử này sau khi xuất hiện liền có tơ máu lóe lên, tràn ngập bốn phía, cấm chế khắp nơi lúc này dung hợp với tơ máu sau thời gian nửa nén hương thì nơi này không còn tồn tại chút cấm chế nào, chỉ còn hai đồng tử khổng lồ đang lượn lờ tơ máu vô tận lơ lửng trong tinh không.

Tâm niệm Vương Lâm vừa động, hai đồng tử hư ảo kia liền lóe lên rồi nhanh chóng lui lại, tiêu tán trong hai mắt hắn. Lúc này Vương Lâm liền nhắm hai mắt lại.

Tam thể của bổn tôn Vương Lâm trong nháy mắt liền dung hợp hóa thành một, bước về phía trước nửa bước, chồng lên phân thân đang nhắm mắt, cuối cùng dung hợp làm một.

Thần thức hắn tản ra lúc này cũng chậm rãi ngưng tụ lại, cuối cùng về lại cơ thể Vương Lâm.

Trường kiếm do lục đạo bổn nguyên biến thành quay về xung quanh Vương Lâm, chậm rãi chuyển động. Khí tức bổn nguyên tràn ngập khiến cho thân thể Vương Lâm thoạt nhìn hơi mơ hồ.

Hết thảy mọi vật trong tinh không lúc này đã yên tĩnh trở lại, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ có mình Vương Lâm vẫn ngồi khoanh chân không nhúc nhích ở đó.

Nhưng từ từ một luồng khí tức từ trong thân thể hắn khuếch tán ra. Luồng khí tức này chính là do tu vi Không Linh trung kỳ biến thành, trong nháy mắt từ trên người Vương Lâm lan ra. Luồng khí tức này như sôi trào, có dấu hiệu tăng mạnh.

Luồng khí tức này càng ngày càng mạnh, dần dần lan ra. Trường kiếm do lục đạo bổn nguyên bên ngoài thân thể Vương Lâm biến thành phát ra những tiếng ong ong, giống như đang reo vui, bởi vì đạo bổn nguyên thứ bảy mà hoan hô!

Hai mắt Vương Lâm trong tích tắc này đột nhiên mở ra đôi mắt khiến người ta kinh hãi. Ánh mắt vốn không có màu sắc nhưng khi có người nhìn thấy thì hễ là người nhìn thấy đều chấn động tâm thần, có cảm giác như nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ!

Nguồn gốc của đôi mắt màu đỏ đó chính là tơ máu trên đồng tử của Vương Lâm. Tơ máu này lần lượt thay đổi, vận chuyển giống như là quy tắc của thiên địa, cũng giống như pháp tắc. Mỗi một sợi tơ máu đều ẩn chứa cấm chế. Thần sắc Vương Lâm bình thản, hai mắt trong tích tắc đảo qua tinh không. Hắn thấy trong tinh không lúc này mơ hồ tồn tại vô số những sợi dây nhỏ. Những sợi dây này chính là quy tắc.

Tay phải giơ lên, nhẹ nhàng phất về phía trước một cái. Cái phất tay này như tầm thường

nhưng khi Vương Lâm nhìn lại thì trong tay hắn đã có một sợi dây nhỏ mà người ngoài không thể nhìn thấy nổi.

Trong tích tắc khi hắn nắm lấy sợi dây này, tinh không xa xa đột nhiên xuất hiện một vùng băng hàn. Hàn băng này xuất hiện quá đột ngột, vừa hiện ra liền khiến bốn phía đóng băng.

Ngón trỏ của Vương Lâm buông sợi dây vô hình ra vùng băng giá trong thiên địa liền ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh băng cuốn về tám hướng. Trong đó có một khối băng khổng lồ lao tới gần Vương Lâm mười trượng mới tiêu tán.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, tay phải lại gảy một sợi dây vô hình nữa. Ở xa xa, tinh không ầm ầm sụp đổ, xuất hiện một hố đen khổng lồ truyền ra lực hút vô tận, cắn nuốt mọi vật xung quanh.

Một hồi lâu sau Vương Lâm nhắm hai mắt lại, khi mở ra một lần nữa tay phải hắn bắt quyết điểm vào cách mi tâm ba tấc. Dần dần trong mắt hắn tỏa ra hồng quang ngập trời, mơ hồ có thể thấy được từng sợi tơ máu trong hồng quang, ở trong mắt Vương Lâm đang thay đổi quỹ tích, chậm rãi tản ra rồi ngưng tụ. cuối cùng tơ máu trong đôi mắt hắn ngưng tụ thành một sợi!

mỗi mắt có một sợi!

Một sợi chỉ hồng này là do tất cả những sợi tơ máu tạo thành. Nó không phải như đồng tử mãng xà dựng đứng lên mà nằm ngang chia đôi đồng tử Vương Lâm. Hồng quang lan ra, ngưng tụ trên đầu ngón tay Vương Lâm. Từ từ, ánh sáng trên đầu ngón tay lại càng sáng như ngọc, màu đỏ tươi cũng hóa thành một đám u quang của cấm chế.

Một lúc lâu sau Vương Lâm buông tay phải, điểm một chỉ về phía trước. Một chỉ này khiến ngón tay hắn lấp lóe u quanh. Chỉ thấy một thanh trường kiếm chậm rãi xuất hiện trước người Vương Lâm.

Thanh kiếm này hư ảo, bên trong giống như có vô số cấm chế tồn tại.

Trong tích tắc khi thanh kiếm này xuất hiện, mái tóc Vương Lâm không gió mà tung bay. Thân thể hắn truyền ra những tiếng bùng bùng, khí tức toàn thân tăng mạng, dần dần từ Không

Linh trung kỳ trực tiếp tăng tới Không Linh hậu kỳ!

Ngẩng phắt đầu tay phải Vương Lâm nắm chặt lại. Tu vi gia tăng khiến cho chỉ một động tác nắm tay này của hắn cũng khiến cho tinh không bốn phía run rẩy, giống như tinh không bị hắn nắm trong lòng bàn tay vậy.

Từ từ đứng dậy, Vương Lâm vung tay áo thu bảy thanh kiếm do bổn nguyên biến thành vào trong thân thể.

Sau đó hắn vung tay chụp vào hư không một cái. Tấm buồm mặt quỷ đã có một lỗ hổng xuất hiện trong tay hắn. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong nháy mắt khi nhìn về tấm buồm mặt quỷ, lỗ hổng trên đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà khép lại, chỉ trong chốc lát đã lại hoàn toàn nguyên vẹn.

Mặt quỷ trên tấm buồn vậy dữ tợn quỷ dị như trước nhưng lúc này Vương Lâm nhìn lại đã có chút thân thiết.

Tấm buồm mặt quỷ này đã hoàn toàn trở thành bảo vật của Vương Lâm!

-Ảo thuật của Đại Hồn Môn trên Tiên Cương đại lục cũng là một loại cấm chế, là một bộ phận của cấm chế bổn nguyên, cấm chế vốn là giả dối cũng giống như quy tắc. Nó tồn tại như vậy nhưng người có khả năng vẫn có thể quên đi. Ngươi nói nó không tồn tại thì nó không tồn tại...

Huyễn thuật này...cũng giống như chân giả, nhưng lại hoàn toàn bất đồng! Ta tuy đã tự hiểu ra cấm chế bổn nguyên nhưng bổn nguyên này vẫn chưa đại thành. Nó chỉ là do lấy bản thân làm cơ sở diễn biến ra...cấm chế bổn nguyên đại thành chính thức cần khiến bản thân trở thành thiên địa quy tắc của bản thân thành quy tắc của thiên địa, ý chí của bản thân trở thành pháp tắc trong thiên địa. Điều này khó, rất khó...

Vương Lâm trầm mặc lắc đầu thu hồi tấm buồm mặt quỷ, bước một bước về phía trước.

-Lúc này còn cần làm nhiều việc hơn. Huyễn cấm trên tấm buồm mặt quỷ này cũng cần chút thời gian để nghiên cứu....chẳng qua đến lúc phải lên đường rồi.

Thân ảnh Vương Lâm trong mái tóc bạc tung bay dần dần đi xa.

Chuyến này tới Vân Hải tinh vực Vương Lâm thu hoạch rất lớn. Tu vi lên tới Đạo cổ bát tinh. Không Linh hậu kỳ, lại đạt được tấm buồm mặt

quỷ, thao túng chiếc thuyền kia, còn kết thành liên minh với Phàn San Lộ.

Quan trong nhất là hắn từ đạo nhân bảy màu mơ hồ thấy được phương pháp tìm kiếm hồn thứ ba.

Đồng thời trong lúc này, tại phạm vi của tiên tộc trên Tiên Cương đại lục, một hồi đại chiến ầm ầm vang lên trên chín tầng trời. Trận đại chiến này người trên mặt đất khó có thể phát hiện ra. Tu vi bọn họ không đủ không có tư cách biết được việc này. Đối với rất nhiều tu sĩ trên mặt đất mà nói, họ chỉ có thể thấy trong mấy tháng, bầu trời hôn ám một mảnh, hình như có sương mù chậm rãi lưu động.

-Huyền La Đại Thiên Tôn, tu vi của ngươi so với năm đó yếu đi không ít, hẳn là sắp chuyển thế rồi... Không biết đã tìm được người bảo vệ hay chưa. Nếu chưa thì bổn đạo có thể tặng ngươi một người.

-Ta tiến vào Tiên Cương đại lục mà ngươi cứ dây dưa mãi nếu còn ngăn trở ta sẽ giết sạch Đạo Nhất tông của ngươi!

Trên chín tầng trời, mặt trời như máu hiện lên, bên trong truyền ra giọng nói bình tĩnh của Huyền La Đại Thiên Tôn.

-Giết sạch Đạo Nhất Tông của ta? Ngươi vội vã như vậy, lần này tới tiên tộc ta nhất định có chuyện trọng đại rồi!

-Nơi Huyền La ta muốn đi khắp nơi đều là chuyện trọng đại. Ngươi có tránh ra hay không đây!

Huyền La Đại Thiên Tôn vốn khinh thường không muốn dùng âm mưu quỷ kế, ánh mắt lộ hàn quang.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1716 Tính Thiên Vận Tử

Bên ngoài cái khe trong Vân Hải tinh vực, lúc này có rất nhiều mãnh thú. Đám mãnh thú này thần sắc vẫn luôn hoảng sợ. Chúng không quên được cơn lốc cấm chế đã đuổi chúng ra khỏi cái khe vào mấy tháng trước.

Chỉ là cái khe đó là nhà của chúng, lúc này chúng vẫn luôn bồi hồi ở bên ngoài, không muốn rời đi.

Thời gian trôi qua, đám mãnh thú này dần dần xúc động hơn. Nhưng cũng không dám bước vào cái khe, những tiếng gầm trầm trầm vang

vọng bốn phía. Ngay lúc này, một thân ảnh mặc bạch y từ trong cái khe chầm chậm bước ra. Thân ảnh này trong tích tắc xuất hiện liền khiến đám mãnh thú đồng loạt lùi lại phía sau.

Chúng cảm nhận được rõ ràng từ trên người Vương Lâm tỏa ra một luồng khí tức khiến chúng run rẩy sợ hãi.

Vương Lâm đi ra khỏi cái khe, ánh mắt bình tĩnh nhìn một lượng lớn mãnh thú này, không hề dừng lại mà thân thể nhoáng lên, biến mất tại chỗ.

Cho tới khi Vương Lâm rời đi rất lâu rồi đám mãnh thú này mới từ từ tới gần cái khe, cẩn cẩn thận thận đi vào trong đó, sau khi không thấy nguy hiểm gì nữa thì mới đồng loạt chui vào trong khe.

Vương Lâm đi trong tinh không, thân ảnh bước giữa hư vô, thường chỉ xuất hiện trong tích tắc liền tiêu tán khi xuất hiện đã ở một nơi cách đó rất xa. Chẳng bao lâu sau phía trước Vương Lâm đã là ranh giới Vân Hải tinh vực, cũng là chỗ tân tiên giới.

Đại lục lơ lửng, ngân hà vờn quanh, ánh sáng như ngọc nhu hòa tỏa ra, chiếu rọi khắp bốn phía. Những ba động trận pháp cấm chế từ trên đó khuếch tán ra, bảo vệ tiên giới.

Nhìn lại nơi này, thần sắc Vương Lâm không còn lạnh lùng nữa. Nơi này là hắn sáng tạo ra, trừ Chu Tước Tinh ra đây là nhà của hắn trong động phủ này .

Nơi này có rất nhiều người hắn quen biết, khiến hắn không thể dứt bỏ.

-Tiên giới và ngân hà này dù có cấm chế nhưng uy lực còn chưa đủ...

Các tiên cấm trên ngân hà trước đây Vương Lâm không có năng lực tăng cường cho chúng nhưng lúc này hắn có thể làm được rồi.

Không tiến vào tiên giới, Vương Lâm đứng ngoài ngân hà, ngưng thần nhìn lại, sợi tơ máu cắt ngang đồng tử đang tiêu tán lúc này lại xuất hiện hồng quang quỷ dị.

Tay phải hắn giơ lên, bỗng nhiên vung về phía sau. Một cái vung này khiến tơ máu trong đồng tử hai mắt hắn vô thanh vô tức biến ảo ra trước người, lao thẳng về ngân hà.

Cũng trong tích tắc này, tơ máu trong hai mắt Vương Lâm lóe sáng, biến ảo ra bên ngoài cơ thể, tỏa ánh sáng chói mắt dung nhập trong ngân hà, liên kết chặt chẽ khiến ngân hà mơ hồ tỏa ra huyết quang.

Làm xong việc này, Vương Lâm hướng về phía tinh không. Trong mắt hắn mơ hồ thấy những sợi dây quy tắc nhỏ hiện ra. Tay phải hắn giơ lên túm một cái. Lập tức có rất nhiều sợi tơ quy tắc trong tinh không như bị sóng cuốn đi, dần dần từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại một lượng lớn. bao phủ dày đặc ngân hà.

-Thế này thì tiên giới trong trận hạo kiếp khi tìm kiếm hồn thứ ba có thể bình an rồi!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, hướng về phía ngân hà cất bước.

Trong tích tắc khi tiến vào ngân hà, đám người Hồng Sam Tử liền phát hiện ra, từ trong nhập định xuất hiện, thần sắc biến đổi liền bước vào thiên không.

Thanh Lâm, Thanh Thủy, Tư Đồ Nam cả đám người Nam Vân Tử đều đứng trên bầu trời, nhìn thân ảnh mặc bạch y đang mỉm cười ở phía xa xa.

Cũng có rất nhiều người Vương Lâm quen biết lúc này đều nhận ra, trong nháy mắt khi nhìn

thấy thân ảnh mặc bạch y kia, khuôn mặt liền hiện lên vẻ tươi cười.

Vương Lâm nhìn những khuôn mặt quen thuộc phía trước, vẻ tươi cười đầy ấm áp, dần dần cũng nở nụ cười. Hắn thấy đứng bên cạnh Thanh Thủy chính là Hồng Điệp. Phụ tử hai người hiển nhiên đã nhận nhau.

Hắn thấy Thanh Sương đi sau Thanh Lâm, thấy phía xa xa sau Thanh Sương có một nam tử u buồn. Nam tử này yên lặng nhìn Thanh Sương, thần sắc có phức tạp, có bi ai nhưng lại càng có vẻ thỏa mãn.

Hắn là Chu Dật.

Vương Lâm còn nhìn thấy Chu Như. Trong lòng hắn Chu Như dù hiện giờ đã trưởng thành nhưng vẫn như một đứa trẻ. Bên cạnh nàng là con hổ làm bạn như trước kia.

Ánh mắt đảo qua khắp mọi người, Vương Lâm mỉm cười nhẹ giọng nói.

-Về tới nhà rồi.

Mấy chữ này khiến hàng loạt tiếng hoan hô vang lên. Phía tây tiên giới vốn là một vùng trống trải nhưng lúc này lại là nơi một bộ lạc của Thái cổ Tinh Thần sinh sôi nảy nở. Bộ lạc này là Lam Ti tộc.

Lam Mộng Đạo Tôn đang ngồi trong gian nhà tranh của mình, nhìn bầu trời, khóe miệng nở nụ cười. Nữ nhi Lý Thiến Mai của hắn không ở bên

cạnh mà đang bế quan.

Lam Mộng Đạo Tôn cho rằng tu vi của Lý Thiến Mai không đủ cho nên sau khi mang Lam Ti tộc tới tiên giới liền khiến nàng bế quan, lĩnh ngộ bổn nguyên của Lam Mộng Đạo Tôn hắn.

Cùng nói chuyện vài câu với những người quen biết xong, Vương Lâm rời đi. Đi cùng hắn có Tư Đồ Nam. Chu Như, có đám người đầu to, thập tam. Những người này đi với Vương Lâm tới phía bắc của tiên giới, dừng lại trên một dãy núi liên miên không dứt. Vương Lâm cũng đã đi qua chỗ Lam Mộng Đạo Tôn biết Lý Thiến Mai bế quan xong, không biết tại sao Vương Lâm lại thầm thở phào một hơi.

Có lẽ hắn cũng không biết khi gặp Lý Thiến Mai mình phải nói gì. Bản thân hắn cũng chưa hiểu được đối với Lý Thiến Mai hắn là ân hay tình.

-Ân không phải là tình...

Một câu nói của Lý Thiến Mai nhẹ nhàng vang lên bên tai Vương Lâm, vọng mãi bên tai hắn.

Tân tiên giới giống như một thế ngoại đào viên, rời xa phân tranh ngoại giới không để ý tới những kẻ đang tìm kiếm hồn thứ ba trong giới nội giới ngoại. Bởi có Vương Lâm trở về khiến cho càng nhiều tu sĩ tin tưởng rằng nơi này là nơi sinh sống tốt nhất.

Vương Lâm ở trên một đỉnh núi. Nơi này có một gian nhà tranh đơn sơ. Nơi này chính là nhà của Vương Lâm.

Chu Như cũng không muốn rời đi mà làm bạn bên cạnh Vương Lâm, giống như một cô con gái, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập vẻ không muốn rời xa.

Nhìn Chu Như đã lớn nội tâm Vương Lâm ngoài sự ấm áp tràn ngập còn có sự đau đớn. Bởi lúc này hắn nhớ tới Lý Mộ Uyển, nhớ tới cảnh trên Chu Tước Tinh năm đó.

Hắn càng cảm thấy mình có lỗi với Uyển nhi. Chỉ là sự đau khổ của hắn không ai biết, hắn đau đớn cũng chẳng ai có thể nhìn ra. Thời gian hai ngàn năm đủ nhiều để hắn có thể ẩn dấu tất cả.

Còn có đám người Thập Tam và đầu to hai người tu luyện bên cạnh Vương Lâm, được hắn ngẫu nhiên chỉ điểm, có rất nhiều minh ngộ. Hồn huyết của đầu to Vương Lâm đã sớm trả lại cho đối phương, giải khai phong ấn khiến cho hắn được tự do.

Chỉ là đầu to cuối cùng cũng không lựa chọn rời đi mà chỉ nhìn bầu trời, thần sắc hơi mê man, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại. Vương Lâm biết đầu to nhớ nhà. Chỉ là nhà của đầu to đã mất từ lâu.

Năm tháng trôi qua, những hồi ức thống khổ này tới ngày này cũng trở thành trân quý khiến hắn không thể bỏ được.

Thập Tam lại là một người đơn giản. Hắn không suy nghĩ nhiều. Ý niệm duy nhất của hắn chính là tu luyện, trở thành đệ tử cực mạnh của sư tôn nếu sư tôn muốn hắn có thể bỏ qua hết thảy, kể cả tính mạng.

Còn về Tư Đồ Nam thì cả ngày cùng Vương Lâm uống rượu, khi lại thoải mái cười to, vỗ vai Vương Lâm thần sắc rất cao hứng, giống như đã quên hết mọi phiền não vậy.

Ngẫu nhiên sau khi uống rượu, hắn lại nhìn Vương Lâm, lắc đầu cảm khái, cảm khái không phải là vì Vương Lâm đã trưởng thành mà vì thật lâu hắn không làm vương gia.

Chu Dật cũng tới một lần, thần sắc u buồn khi uống rượu cùng Vương Lâm càng nhiều hơn. Hắn mãi không mở miệng nói một câu, chỉ cầm rượu cạn hết chén này tới chén khác với Vương Lâm, sau đó nhìn hắn thật sâu một cái, trên mặt hiện ra nụ cười duy nhất rồi gật đầu rời đi.

Bóng lưng của hắn hiu quạnh. Hắn mãi vẫn luôn muốn làm cho Thanh Sương tán thành sự tồn tại của hắn hoặc là nhớ tới hắn.

Dù kết quả thế nào thì hắn vẫn chọn cách chờ đợi chờ tới một ngày nào đó hoặc là chờ đợi cả đời.

Rất nhanh Vương Lâm đã ở tân tiên giới hơn một tháng. Trong một tháng này hắn lấy ra những tiên phẩm năm đó lấy được từ Lôi Tiên Giới, lấy toàn bộ tiên thuật ra đưa cho đám người Thanh Lâm.

Bọn họ sẽ truyền thụ những tiên thuật này, làm cho chỉnh thể lực lượng của tiên giới được đề cao.

Cùng lúc đó, bên ngoài tiên giới, một trường đại loạn từ từ bắt đầu. Phương pháp tìm kiếm hồn thứ ba của tứ đại chiến tướng của viễn cổ tiên vực có chút đặc thù giống như dựa vào bốn người liên thủ, còn có rất nhiều tiên nhân bố trí một trận pháp huyết mạch tiên nhân kỳ dị, dùng trận pháp này không ngừng tìm kiếm.

Đương nhiên về phương diện này còn có một số thủ đoạn đặc thù không để người khác biết,

dù là Vương Lâm cũng không thể biết được.

Ngoài tứ đại chiến tướng ra, Chiến lão quỷ dường như không có chút hành động nào. Chỉ dùng thần thức tập trung quan sát tứ đại chiến tướng từ xa xa, xem bọn họ tìm kiếm.

Tâm tư của hắn căn bản không che dấu tứ đại chiến tướng, hiển nhiên là rõ ràng nhưng rất kỳ dị là bọn họ lại không dừng tìm kiếm, hình như

chẳng hề quan tâm.

Còn về đạo nhân bảy màu, sau khi rời khỏi Vân Hải tinh vực, hắn liền triệu tập Chưởng Tôn và mấy tiên phi đồng loạt hướng về giới nội, tiến thẳng tới Côn Hư, tìm kiếm kỹ càng.

Dường như hắn cũng mơ hồ thi triển một thần thông nào đó. Thần thông này chính là sau khi giới nội và giới ngoại đại chiến dùng sự tử vong của vô số tu sĩ đạo nhân bảy màu mới có thể thi triển được.

Vương Lâm cũng đã tìm kiếm hồn thứ ba. Trong thời gian một tháng này hầu hết thời gian hắn dùng để nghiên cứu làm sao sử dụng tấm buồm mặt quỷ, nắm giữ ảo thuật trong đó.

Loại chuyện này tương đối chậm chạp, cho dù có vội vàng cũng không thể có phương pháp nhanh chóng hơn. Chẳng qua so với việc tìm kiếm hồn thứ ba trong lòng Vương Lâm còn có một cái gai muốn sớm rút ra!

Dù là không thể rút ra nhưng hắn cũng muốn chuẩn bị rõ ràng. Cái gai này rốt cục đâm ở địa phương nào, dùng phương pháp nào rút ra khiến người ta trí mạng!

Cái gai này chính là Thiên Vận Tử!

Đây không phải là lần đầu tiên Vương Lâm tính lại Thiên Vận Tử. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn muốn một lần giải quyết gút mắc cả ngàn năm này!

-Thiên Vận Tử, ngươi rốt cục trốn ở địa phương nào...

Vương Lâm ngồi khoanh chân trong ốc xa, ánh mắt lóe lên nhắm hai mắt lại, đắm chìm trong tâm thần, tiến vào trong hồn Thiên Vận Tử mà hắn vẫn luôn nắm giữ.

Hắn muốn thông qua hồn này tìm ra nơi bổn tôn Thiên Vận Tử ở, đi giết hắn!

Thiên Vận Tử không trừ, Vương Lâm khó có thể an tâm. Người này chính là thứ xấu nhất ngoài hồn thứ ba!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1717 Thiên Vận Tử

Dùng hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử, tính ra chỗ của hắn đây chính là ý nghĩ của Vương Lâm. Hắn nhắm mắt lại, trong tâm thần thấy phân thân Thiên Vận Tử bị mình giam cầm và dung hợp.

Những năm gần đây, Vương Lâm thông qua phân thân này của Thiên Vận Tử đã mấy lần tính ra một đường sinh cơ trong nguy cơ sinh tử. Nếu không phải là theo tu vi càng cao, dần dần trong cõi u minh có thể cảm ứng thấy sự tồn tại của Thiên Vận Tử đối với bản thân là một nguy cơ thật lớn thì Vương Lâm cũng không nguyện ý đi chọc vào Thiên Vận Tử.

Dù sao thì trong lòng Vương Lâm Thiên Vận Tử rất thần bí. Hắn chưa bao giờ thấy cảm giác đó trên người nào khác.

-Hắn rốt cục ở địa phương nào...đang có mưu đồ gì...

Vương Lâm cau mày, tâm thần dung hợp với phân thân của Thiên Vận Tử, yên lặng tính toán.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Vương Lâm ngồi khoanh chân trong nhà tranh, thân thể không di động nửa điểm. Toàn bộ tâm thần hắn tập trung trong phân thân của Thiên Vận Tử. Hắn mơ hồ có ảo giác là bản thân mình hóa thân thành Thiên Vận Tử.

Loại cảm giác này không phải là lần đầu hắn gặp. Trên thực tế năm đó khi đối mặt với nguy cơ do Thủy Đạo Tử mang lại, Vương Lâm đã có

cảm giác này. Dung hợp xong, từ từ, tâm cảnh Vương Lâm liền trở nên bình thản. Hắn dù không mở hai mắt nhưng tiên giới đại lục này dường như nằm gọn trong tam nhật nguyệt càn khôn trong mắt, vạn vật trời cao đều không thoát khỏi một ý nghĩ của hắn.

Loại cảm giác này có thể khiến cho người ta cảm thấy lớn lên vô cùng.

Vương Lâm giống như đã quên tên mình, giống như trở thành một bộ phận của Thiên Vận Tử, càng ngày càng dung hợp chặt chẽ. Thần thức hắn tản ra, vờn quanh bốn phía thân thể,

khuếch tán rộng ra.

Dùng phương thức này, Vương Lâm muốn thông qua phân thân và bổn tôn của Thiên Vận Tử để có sự liên lạc, tìm được Thiên Vận Tử. Chỉ là nếu muốn làm được điều này thì nhất định phải hoàn toàn dung hợp, hoàn toàn hóa thân thành phân thân của Thiên Vận Tử.

Loại phương pháp này cũng không phải là lần đầu Vương Lâm thi triển. Hắn đã từng suy nghĩ kỹ xem có tồn tại sự nguy hiểm gì hay không, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được chút dấu vết nào.

Ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm dung hợp cùng phân thân của Thiên Vận Tử, bên trong Triệu Hà, có một vài thiên thạch lớn chừng một

trượng đang chậm rãi lơ lửng trong tinh không, Thiên Vận Tử đang ngồi khoanh chân, khóe miệng lộ nụ cười quỷ dị.

Mái tóc trắng của hắn tung bay kỳ dị thoạt nhìn rất tiên phong đạo cốt, chẳng qua nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng trông lại âm u khó lường.

Hai mắt hắn chậm rãi mở ra, lộ ánh sáng ngời ngời, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng đậm ánh mắt giống như xuyên qua đám thiên thạch thấy được một thân ảnh đang ngồi khoanh chân trong tiên giới mãi xa xa trong tinh không.

-Không hổ là đồ nhi tốt của lão phu...ngươi trốn không thoát khỏi bàn tay lão phu...tu vi của ngươi càng cao thì trợ giúp đối với lão phu càng lớn lợi ích lại càng nhiều...

-Hả? Bảy đạo bổn nguyên....tốt, tốt, tốt!

Thiên Vận Tử mỉm cười, thì thào giơ tay phải lên, chậm rãi nắm lại. Trong nháy mắt khi nắm thành quyền, một luồng khí tức bổn nguyên nhân quả từ trong lòng bàn tay hắn khuếch tán ra.

Đây đúng là Nhân Quả bổn nguyên, chính xác là nhân quả bổn nguyên!

-Tay trái là sinh tay phải là tử...lão phu cũng có...

Tay trái Thiên Vận Tử đặt lên trên đầu gối, trong hai tay ngoài nhân quả bổn nguyên bất ngờ lại có một đạo bổn nguyên thứ hai xuất hiện, đó là sinh tử!

-Nhắm mắt là giả, mở mắt là chân...

Trong đôi mắt Thiên Vận Tử, chân giả bổn nguyên tùy ý ngưng tụ.

Kinh người hơn là trong đồng tử bên mắt trái của Thiên Vận Tử lại có ngọn lửa ầm ầm bùng lên, trong mắt trái có lôi đình khai thiên xoẹt qua.

-Ngay cả ... sát lục bổn nguyên ta cũng có...

Trên mi tâm của Thiên Vận Tử mơ hồ có một dòng xoáy chậm rãi xuất hiện. Trong dòng xoáy này bất ngờ xuất hiện một Thiên Vận Tử. Thiên Vận Tử này mặc áo xám!

-Tốt lắm...ngày đó lão phu thu còn thiếu bổn nguyên thứ bảy này...

Hai mắt Thiên Vận Tử lóe sáng, bên trong đồng tử liền có rất nhiều tơ máu xuất hiện. Đám tơ máu này trong thời gian ngắn ngủi liền chiếm trọn cả đồng tử của hắn dần dần liền có cấm chế xuất hiện.

Chẳng qua tơ máu trong đồng tử của hắn cần có một chút thời gian mới hoàn toàn ngưng tụ được, dung nhập làm một. Lúc này sợi tơ máu đang mở rộng ra, sợ rằng chẳng bao lâu là Thiên Vận Tử có thể minh ngộ được cấm chế bổn nguyên.

-Lấy tơ máu trong đồng tử hóa thành quy tắc trong thiên địa, lấy ý chí bản thân trở thành pháp tắc của thiên địa...đồ nhi, ngươi thật sự khiến vi sự kinh ngạc. Loại phương pháp này từ cổ chí kim không có ai từng nghĩ ra...tốt lắm, không hổ là người nghịch thiên mà ta tổn hao vô số năm mới tính toán ra!

Kế hoạch của ta nhất định hoàn thành được nhờ ngươi, nhất định thành công!

Thiên Vận Tử liếm liếm môi ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Loại thần sắc này trên một người bình tĩnh như hắn rất hiếm thấy!

-Cái cây ta trồng hai ngàn năm đã khai hoa rồi...chẳng qua hôm nay còn chưa phải ngày hái quả, cần phải chăm sóc thêm một thời gian nữa...

Ánh mắt Thiên Vận Tử lóe lên, tơ máu trong hai mắt có rất nhiều cấm chế tràn ngập, trong thời gian ngắn đã chiếm ba phần tơ máu trong mắt, còn đang tiếp tục.

Nhưng ngay trong tích tắc này, thần sắc Thiên Vận Tử đột nhiên sững lại, vẻ tươi cười trên

mặt liền biến mất. Thậm chí đám cấm chế đang nhanh chóng dung hợp trong mắt hắn cũng lập tức dừng lại.

Ở trong nhà tranh trên đỉnh núi trong tân tiên giới, Vương Lâm đã ngồi năm ngày không nhúc nhích lúc này đột nhiên mở bừng đôi mắt mạnh mẽ tách khỏi phân thân của Thiên Vận Tử.

Sắc mặt hắn âm trầm, hai mắt lộ vẻ nghi ngờ cúi đầu nhìn thân thể mình, đôi mày nhíu chặt.

-Kỳ quái, tại sao ta cảm thấy khi dung hợp với phân thân của Thiên Vận Tử, bổn nguyên hình như mất đi...

Vương Lâm trầm ngầm cẩn thận xem xét lại một chút bảy đạo bổn nguyên của mình nhưng dù có xem thế nào cũng thấy bổn nguyên không giảm bớt nửa điểm. Điều này khiến hắn hơi yên tâm nhưng nghi hoặc vẫn luôn tràn ngập tâm thần.

-Bổn nguyên không ít đi...nhưng vì sao ta lại có cảm giác này...chẳng lẽ là ảo giác sao...

Vương Lâm trầm mặc một lát, tâm thần lại chậm rãi dung hợp với phân thân của Thiên Vận Tử. Nhưng ngay trong nháy mắt khi sắp sửa hoàn toàn dung hợp thì thân thể hắn đột nhiên nhoáng lên mạnh mẽ chặt đứt dung hợp, thân thể đột nhiên đứng dậy.

Thần sắc âm trầm lúc này biến thành lạnh như trời đông giá rét. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt lộ hàn quang.

-Không đúng!! Cảm giác này không có khả năng sai lầm! Phân thân của Thiên Vận Tử có chuyện!

Vương Lâm giơ tay phải vỗ lên mi tâm, hướng vào phía trong túm một cái. Lập tức liền có một hồn phách giống như sương khói bị rút ra, ở trên tay phải Vương Lâm hóa thành hình dáng Thiên Vận Tử.

Hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử ngồi khoanh chân, vẫn không nhúc nhích.

-Vấn đề rốt cục xuất hiện ở đâu...

Nhìn chằm chằm vào hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử, thần thức của Vương Lâm tản ra tỉ mỉ tìm tòi trong đó một phen nhưng cuối cùng không thu được bất cứ điều gì. Điều này

khiến hắn lại càng nghi hoặc.

-Không có đầu mối bổn nguyên cũng không bị giảm bớt nửa điểm. Tất cả chỉ là cảm giác của ta. Chẳng lẽ là ảo giác thật...phân thân này của Thiên Vận Tử có tồn tại chút liên lạc với bổn tôn. Vốn ta muốn dùng thứ này để tìm ra Thiên Vận Tử nhưng lúc này ta tại sao lại cảm thấy liên lực này, hoặc có thể nói phân thân này đều nằm trong âm mưu của Thiên Vận Tử...

Tâm thần Vương Lâm chấn động, đối với suy đoán này hắn cũng không dám tin.

-Năm đó ở vùng đất yêu linh ta dùng thuật Tàn Dạ giết chết phân thân của Thiên Vận Tử, cũng đoạt được hồn phách này. Chẳng lẽ đó là do Thiên Vận Tử cố ý làm ra...vậy...thế không phải quá sức tưởng tượng sao!

Trong đầu Vương Lâm hiện lên cảnh tượng năm đó ở vùng đất yêu linh, dù là lúc này nhớ lại hắn cũng vẫn không nhìn ra chút dấu vết nào của Thiên Vận Tử.

Nhìn lại hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử, thần sắc Vương Lâm biến hóa bất định, càng lúc càng âm trầm. Hắn không nghĩ ra nổi, trong khi trầm mặc hai mắt lóe sáng, thân thể nhoáng lên, lập tức biến mất.

Khi thân ảnh xuất hiện thì hắn đã ở phía nam của tiên giới, trên một ngọn núi cao có mây trắng vờn quanh. Ngọn núi này trắng toát, bị tuyết bao phủ, đúng là một ngọn tuyết sơn.

Gió lạnh gào thét, trong cơn gió này còn có chút gì đó trong suốt. Đó là tuyết trong gió, thổi tới khiến cái lạnh như thấu xương. Vương Lâm ở dưới chân ngọn núi này, thân thể bay lên, gió lạnh ập vào mặt nhưng không thể ngăn cản hắn tiến tới chút nào.

Sau khi tới lân cận sườn núi, Vương Lâm thấy Thanh Sương. Nàng mặc bạch y nhìn về phía thiên địa trước mặt, sắc mặt hình như đang gắng nhớ lại.

Phía sau nàng, Chu Dật giống như đang thấp giọng nói gì đó, ánh mắt nhìn Thanh Sương tràn ngập nhu hòa và tình yêu say đắm. Bọn họ không phát hiện ra Vương Lâm đã tới. Vương Lâm cũng không quấy rầy hai người họ, nhoáng một cái đi qua người họ, bước tới đỉnh ngọn núi này.

Nơi này có một tòa lầu các màu trắng, từng luồng tiên khí lượn lờ, trên bầu trời hóa thành

một dòng xoáy khổng lồ, tỏa ra tám hướng, dù là ở rất xa cũng có thể nhìn thấy.

Ở bên ngoài lầu các này, thân thể Vương Lâm từ trong hư vô bước ra.

Cánh cửa lầu các vô thanh vô tức mở ra. Thanh Lâm mặc một bộ y phục màu lam, giống như một văn sĩ mỉm cười nhìn về phía Vương Lâm.

-Vương huynh khó tới được nơi này, không biết tìm Thanh mỗ có việc gì?

Thanh Lâm dù năm đó đã từng có lời nhận Vương Lâm làm đệ tử nhưng lời này theo thời gian trôi qua đã không còn nhắc lại nữa. Mà tu vi và thân phận Vương Lâm hôm nay thì Thanh Lâm tự nhiên cũng phải thay đổi cách xưng hô. Như thế mới biểu hiện được sự tôn kính với đồng đạo.

-Năm đó nghe nói Thanh Lâm tiền bối am hiểu tính toán Vương mỗ tới xin tiền bối hộ pháp, giúp ta tính toán một phen!

Vương Lâm ôm quyền, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Thanh Lâm.

-Được, Thanh mỗ sẽ cố hết sức! Muốn làm như thế nào thì ngươi cứ nói đi.

Thanh Lâm thấy sắc mặt Vương Lâm nghiêm túc như vậy thì lập tức thu hồi vẻ tươi cười, trầm giọng mở miệng.

-Hồn phách trong tay ta là phân thân của Thiên Vận Tử ở Côn Hư. Người này cực kỳ am hiểu tính toán, không biết hôm nay ẩn thân ở đâu. Ta lo rằng sẽ gặp phải biến cố do hắn cho nên muốn thông qua phân thân này tìm kiếm...nhưng ...

Vương Lâm nói một lượt, sau đó tay phải phất lên, hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử liền hiện ra.

Vương Lâm vừa nói xong, sắc mặt Thanh Lâm hơi ngưng trọng. Đợi tới khi Vương Lâm nói hết toàn bộ, đôi mắt Thanh Lâm bừng sáng, nhìn chằm chằm vào hồn phách của Thiên Vận Tử này.

-Lại có chuyện này sao!! Ta trước hết xem thử hồn phách này một chút!

Thanh Lâm giơ tay phải lên nắm lấy hồn phách của Thiên Vận Tử, ngưng thần quan sát.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1718 Luân hồi nhất thể

Một lúc lâu sau Thanh Lâm nhíu mày, thần thức thu hồi từ trên phân thân của Thiên Vận Tử, trả lại cho Vương Lâm.

-Không có mánh khóe gì...hồn phách này chỉ là một phân hồn tầm thường, hơn nữa cực kỳ suy yếu, giống như lúc nào cũng có thể tử vong vậy.

-Ngươi cũng không phát hiện sao?

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, lại mở miệng nói.

-Hay là như vậy đi, ta dung hợp ngươi dùng thần thức dung nhập trong cơ thể ta xem bổn nguyên của ta có chút biến hóa gì hay không.

Thanh Lâm gật đầu.

Để cho một người khi toàn bộ tâm thần của mình dung nhập trong phân hồn của Thiên Vận Tử, tiến vào trong cơ thể mình, đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Nếu đối phương có tâm tư bất ổn gì thì sẽ có thể gây thương tổn cực lớn cho Vương Lâm.

Nhưng Vương Lâm tin tưởng Thanh Lâm. Hắn và Thanh Lâm cho dù không gặp nhau nhiều lắm nhưng đủ loại chuyện cũng đủ để đổi lấy hai chữ tin tưởng.

Đối với lời nói này của Vương Lâm, trong lòng Thanh Lâm cũng rất cảm khái. Hắn đối với Vương Lâm cũng hơi hiểu, biết người này vô cùng cẩn trọng. Lúc này có thể nói ra được lời như vậy có thể thấy trong lòng Vương Lâm đã tin tưởng bản thân tới mức nào.

Vương Lâm không nói nhiều, khoanh chân ngồi xuống trước mặt Thanh Lâm. Ở trước người hắn còn có phân hồn của Thiên Vận Tử. Vương Lâm nhắm hai mắt, toàn bộ thần thức dung nhập vào trong phân hồn của Thiên Vận Tử, chậm rãi tiến hành dung hợp.

Thanh Lâm ở bên cạnh hai mắt lóe sáng, loại bỏ mọi tạp niệm trong nội tâm, toàn bộ tâm thần quan sát Vương Lâm. Thần thức hắn cũng tản ra, dung nhập vào cơ thể Vương Lâm, nhìn hết thảy biến hóa trong nội tâm Vương Lâm. Lúc này cả người Thanh Lâm sững lại, trong mắt lộ vẻ không thể tin được.

-Bảy đạo bổn nguyên!! Trước chỉ nghe nói hắn có sáu đạo bổn nguyên. Sáu đạo đã là không thể tưởng tượng nổi rồi. Lúc này không ngờ lại xuất hiện đạo thứ bảy!! Vương Lâm này rút cục tu luyện thế nào? Bảy đạo bổn nguyên, quá... Quá kinh người rồi!

Thanh Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Vương Lâm đầy vẻ khiếp sợ.

Nhưng càng khiến hắn khiếp sợ hơn là trong nháy mắt khi thần thức tiến vào trong tâm thần Vương Lâm, hắn không những cảm nhận được lực lượng bổn nguyên mà còn cảm nhận được một lực lượng khiến tâm thần hắn run rẩy, giống một con kiến hôi đối mặt với thiên uy. Khí tức khiến hắn hoảng sợ này chính là lực lượng huyết mạch của Vương Lâm!

Khí tức trong huyết mạch này rất cổ xưa giống như tồn tại cùng thiên địa! Giống như trước mắt nó vạn vật chúng sinh đều phải cúi đầu cúng bái, đều phải run rẩy sợ hãi cung kính.

Khí tức này bá đạo vô cùng, giống như nếu có nửa điểm bất kính sẽ bị nó hủy diệt toàn bộ luân hồi, xóa hết tính mạng!

Sắc mặt Thanh Lâm lập tức tái nhợt, thân thể nhoáng lên theo tiềm thức lui lại phía sau ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm không còn là khiếp sợ mà đã là kinh khủng.

-Ta chỉ biết hắn có thân thể Cổ Thần, nhưng khí tức trong thân thể hắn thì không phải là Cổ Thần!! Đây là thứ khí tức gì, không ngờ lại kinh khủng tới vậy!

Nửa ngày sau Thanh Lâm mới áp chế được rung động trong tâm thần, miễn cưỡng khiến cho mình có thể quan sát tiếp biến cố khi Vương Lâm dung hợp với Thiên Vận Tử.

Nhìn lại, thần sắc Thanh Lâm đột nhiên biến đổi. Hắn mơ hồ cảm thấy bảy đạo bổn nguyên của Vương Lâm, nhất là cấm chế bổn nguyên kia trong tình trạng không bị điều khiển liền mơ hồ phân ra một tia, tự động vận chuyển trong cơ thể Vương Lâm, giống như có một lực lượng kỳ dị nào đó điều khiển vậy.

Mà tất cả chuyện này Vương Lâm lại hầu như không phát hiện ra, chỉ cảm thấy không thích hợp mà thôi.

Vương Lâm dung hợp với hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử càng sâu thì tốc độ vận chuyển của tia bổn nguyên cấm chế kia càng nhanh, vờn quanh Vương Lâm.

-Không đúng!

Thanh Lâm càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị. Hắn không cần nghĩ ngợi, giơ tay trực tiếp điểm một chỉ vào mi tâm Vương Lâm.

-Định Thần Thuật!!

Một chỉ này khiến thân thể Vương Lâm chấn động, trong nháy mắt tất cả liền dừng lại. Tất cả sự vận chuyển và dung hợp trong nháy mắt này đều bị Định Thần Thuật ngăn lại.

Cùng lúc đó một ngón tay của Thanh Lâm sau khi điểm lên mi tâm Vương Lâm liền hướng xuống, điểm lên ngực Vương Lâm túm một cái. U quang lóe lên, từ ngực Vương Lâm u quang này giống như một sợi tơ quấn quanh ngón tay Thanh Lâm.

Hai mắt Thanh Lâm lóe sáng, nhìn chằm chằm vào sợi tơ lóe u quang nọ, chính là một bộ phận nhỏ của cấm chế bổn nguyên tự động vận chuyển. Thần thức Thanh Lâm ầm ầm chuyển động, toàn bộ ngưng tụ lên trên sợi tơ này, trong tích tắc khi dung hợp, đầu óc hắn liền ầm vang, thiên địa trước mắt hỗn loạn. Đợi tới khi rõ ràng thì hắn đã thấy một mảnh tinh không quen thuộc.

Tinh không này chính là Triệu Hà!

-Một tia bổn nguyên cấm chế của Vương Lâm không ngờ lại mang ta tới nơi này!!

Thanh Lâm lúc này chỉ là thần thức biến ảo ra. Hắn nhìn thấy trước người có một sợi tơ nhỏ. Sợi tơ này kéo dài trong tinh không phía trước, không nhìn thấy tung tích.

Hàn quang trong mắt lóe lên thân thể Thanh Lâm nhoáng lên, theo sau sợi tơ đó tiến về phía trước.

-Ta muốn xem rốt cục bổn tôn của Thiên Vận Tử này đang bầy trò quỷ gì, hay là có người khác!

Thần sắc Thanh Lâm âm trầm, trong nháy mắt liền biến mất, đuổi theo sợi tơ kia bay về phía xa.

Chẳng bao lâu sau, ước chừng một nén nhang, Thanh Lâm đã đuổi theo rất xa nhưng vào lúc này đột nhiên ở chỗ sợi tơ kia có ánh sáng bảy màu lóe lên.

Trong nháy mắt khi ánh sáng bảy màu xuất hiện, một giọng nói già nua vang vọng trong tinh không.

-Thanh Lâm...đây không phải là chuyện ngươi có thể quản, xéo cho lão phu!

Cùng với giọng nói này, ánh sáng bảy màu lóe lên chói mắt, bất ngờ hóa thành một lưỡi hái khổng lồ, chém thẳng về phía Thanh Lâm!

Lưỡi hái này hầu như chiếm trọn cả tinh không, lúc này vung lên khiến cho bốn phía tinh không chấn động. Hai mắt Thanh Lâm sững lại, thân thể dừng lại, hai tay bắt quyết vung về phía trước.

-Tinh, nguyệt, nhật, tam quang hộ thể, tam kiếm khai hà!

Bên ngoài thân thể Thanh Lâm lập tức tràn ngập ánh sáng, như có ánh mặt trời lóe lên, trong nháy mắt đã va chạm với lưỡi hái kia.

Tiếng ầm ầm vang lên. Lưỡi hái lập tức sụp đổ. Nhưng nó sụp đổ cũng khiến cho Thanh Lâm chấn động toàn thân, thân ảnh biến mất khỏi tinh không này.

Bên trong tiên giới, trên tuyết sơn sợi tơ quấn quanh ngón tay Thanh Lâm vỡ tan, thân thể hắn nhoáng lên lui lại phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Thân thể Vương Lâm cũng chấn động, Định Thần Thuật tiêu tan. Hắn từ trong dung hợp tách ra mở bừng hai mắt.

-Ta chưa gặp Thiên Vận Tử nhưng ta lại thấy đạo nhân bảy màu! Khi ngươi dung hợp bổn nguyên cấm chế tự động có một tia vận chuyển, bị một lực lượng kỳ dị kéo dài tiến vào bên trong Triệu Hà tinh vực. Ta thuận theo đó tìm tới thì bị lưỡi hái của đạo nhân bảy màu chặt đứt liên lạc.

Thanh Lâm chậm rãi mở miệng.

-Triệu Hà tinh vực...

Đôi mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang.

-Nếu ta đoán không sai thì Thiên Vận Tử hắn là lợi dụng hồn phách phân thân trong tay ngươi lúc ngươi dung hợp thông qua hồn phách này, trộm bổn nguyên của ngươi! Người này đúng là âm mưu kinh người, không ngờ nghĩ ra được phương pháp như vậy. Chẳng qua hắn rốt cục làm thế nào, vì sao dựa vào một phân thân có thể trộm được bổn nguyên của ngươi...

Mà còn có một chuyện không thể hiểu. Hắn nếu thực sự trộm bổn nguyên của ngươi thì vì

sao bổn nguyên của ngươi lại không giảm đi nửa điểm.... Thần thông của đối phương vừa thi triển cũng rất quỷ dị. Thần thông này nhìn thì đơn giản nhưng thực tế lại vận chuyển lực lượng của cả tinh không, không giống thủ đoạn tầm thường.

Ánh mắt Thanh Lâm lộ vẻ suy tư, chậm rãi nói.

Sát khí trong mắt Vương Lâm càng đậm chỉ là mấy vấn đề hắn lo lắng lại không có cách nào giải thích được.

-Có lẽ hắn lựa chọn phương pháp cùng loại với hồn ấn...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Đúng lúc này thì một giọng nói già nua chậm rãi vang lên khắp tuyết sơn. truyền vào trong tai hai người Thanh Lâm và Vương Lâm.

-Ta trước đây đã từng nghe nói tới pháp thuật này. Pháp thuật này tên là Luân Hồi nhất thể...

Xuất hiện đồng thời với giọng nói này, trên bầu trời cũng hiện ra một vùng lam quang, chiếu rọi trên tuyết sơn. Từ trong lam quang, Lam Mộng Đạo Tôn biến ảo ra đi về phía này.

-Thanh Lâm ra mắt Lam Mộng Đạo Tôn tiền bối.

Thanh Lâm nghiêm sắc mặt, ôm quyền hướng về phía Lam Mộng Đạo Tôn.

-Luân Hồi nhất thể thuật...

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Lam Mộng Đạo Tôn đứng trên ngọn tuyết sơn. hướng về phía Thanh Lâm mỉm cười, sau đó nhìn về phía Vương Lâm. ánh mắt lộ vẻ hiền hòa.

-Thuật này ta nghe được từ chưởng tôn. Nghe nói đó là một trong những thần thông của Thất Thải Tiên Tôn. Chẳng qua Thất Thải Tiên Tôn hình như chưa tu thành...

Điểm quan trọng nhất của pháp thuật này chính là trong vô số lần luân hồi khiến cho mỗi lần luân hồi trở thành một phân thân của mình, cuối cùng dùng một phương pháp quỷ dị cắn nuốt nhau. Như thế mới có hi vọng tu thành. Chẳng qua còn một số chỗ phức tạp ta không biết được, dù có nhìn thấy cũng không hiểu nổi.

Nhưng ta biết nếu phân thân dùng thuật này tu luyện thì khi bị ngoại nhân đoạt lấy trong thời gian ngắn có thể khiến người đạt phân thân trở thành một thể với mình!

Một khi trở thành một thể thì có thể cắn nuốt rất nhiều thứ trên kẻ đó, có thể đạt được tất cả khí tức trên người kẻ đó, kể cả tu vi...ngươi có bao nhiêu bổn nguyên thì đối phương sẽ có bấy nhiêu...

Loại thần thông này quá mức ác độc, chỉ khi nào tu thành mới trở nên cực kỳ cường đại...ta thấy trạng thái của ngươi và miêu tả vừa rồi của Thanh Lâm hơn nữa nhìn hồn phách trên tay ngươi thì ta nắm chắc bốn phần là ngươi đã nằm trong Luân Hồi nhất thể thuật của người khác rồi.

Vương Lâm trầm mặc.

-Chẳng qua ta mặc dù không hiểu lắm về thuật này nhưng bất cứ thần thông nay cũng có phương pháp phá giải. Luân Hồi nhất thể thuật này cũng vậy. Nếu ngươi có thể thôn phệ đối phương vậy thì tu vi của ngươi sẽ gia tăng.

Lam Mộng Đạo Tôn chậm rãi mở miệng, ánh mắt bừng sáng.

-Phương hướng của kẻ thi triển thuật này ta sẽ giúp ngươi tìm ra. Ta muốn thử xem thuật mà Thất Thải Tiên Tôn cũng không tu thành, người này có thiên tư cao tới mức nào, không ngờ lại tu được!

Chỉ biết là chính tay ngươi phải giết hắn. Ngươi đã dung hợp với hồn phách phân thân hắn các ngươi liên tiếp luân hồi. Đối với ngươi mà nói người này có lẽ cũng là một cơ duyên.

Tay phải Lam Mộng Đạo Tôn giơ lên lập tức lam quang ngập trời lóe lên. Ánh sáng màu lam hóa thành một quầng sáng, ngưng tụ trong tay Lam Mộng Đạo Tôn, bị hắn nhấn một cái liền đặt lên mi tâm Vương Lâm!

Đầu Vương Lâm ầm vang, tất cả mọi thứ trước mặt đều bị lam quang thay thế. Hắn thấy được tinh không, thấy tinh không nhanh chóng

chuyển động, khiến cho hắn trong nháy mắt thấy được Triệu Hà tinh vực, thấy được một viên thiên thạch trôi nổi sâu trong Triệu Hà!

Trên thiên thạch này, Thiên Vận Tử mở bừng đôi mắt, ánh mắt khiếp sợ! Ánh mắt của Vương Lâm và ánh mắt Thiên Vận Tử trong tích tắc chồng lên nhau!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1719 Quỷ dị

-Thiên Vận Tử!!

Toàn bộ mọi thứ trước mắt Vương Lâm sụp đổ, lam quang bao phủ quanh thân thể tiêu tán. Thân thể hắn vọt lên lao thẳng về phía tinh không, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tiên giới, ra khỏi ngân hà!

Thanh Lâm nhìn về hướng Vương Lâm tiêu tán, thần sắc lộ vẻ lo lắng.

-Không sao, có dũng khí thế mới đáng là con rể Lam Mộng Đạo Tôn ta. Thiên Vận Tử này sống không được bao lâu nữa đâu.

Ánh mắt Lam Mộng Đạo Tôn lộ sát khí. Cả đời hắn bao che khi hắn đã coi Vương Lâm là người thân, lời nói vừa rồi có vẻ bình thản nhưng trong lòng đã vô cùng tức giận. Giờ phút này hắn vung tay áo thân thể hóa thành một đám lam quang biến mất trên đỉnh tuyết sơn.

Ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng, cũng bước về phía trước một bước, lao thẳng lên bầu trời. Trước khi rời đi hắn cũng truyền thần niệm khắp tiên giới.

-Hồng Sam Tử tiền bối, Nam Vân Tử tiền bối, Vương Lâm đạo hữu bị một gã tên là Thiên Vận Tử tính kế, lúc này Thanh mỗ sẽ đi theo các người có đi cùng hay không?

Tại trung tâm của tiên giới, khí tức của Hồng Sam Tử bốc lên, thân ảnh biến ảo ra không chút do dự liền đạp bước lao thẳng lên bầu trời.

Phía sau hắn, Nam Vân Tử hơi suy nghĩ một chút, không đi theo mà lựa chọn ở lại nơi này. Dù sao thì bậc toàn năng ở tiên giới cũng không nhiều lắm, nếu đi hết thì cũng có chút bất lợi.

Vương Lâm lao ra khỏi ngân hà của tiên giới, bước từng bước về phía trước, thân ảnh dung nhập vào thiên địa khi xuất hiện đã ở Triệu Hà.

Thần sắc hắn tỉnh táo nhưng hai mắt lại lộ sát khí ngập trời. Hắn còn có rất nhiều chuyện chưa rõ nhưng những lời của Lam Mộng Đạo Tôn lại khiến cho hắn rõ ràng hơn nhiều.

Thiên Vận Tử đã bày mưu với hắn từ rất lâu rồi, dù là trên Chu Tước Tinh hay là vùng đất Yêu Linh cũng vậy!

-Năm đó hắn bị ta khám phá ra âm mưu, sau khi tính sai một lần trên người ta, trong thời gian ngắn ngủi đã tính toán lại, lấy phân thân này mà bày mưu. Kẻ này ... Vương Lâm ta phải giết! Dù hắn có tồn tại tâm tư và kế hoạch gì thì ta cũng không để ý. Chỉ cần hắn chết đi thì tất cả đều chấm dứt!

Sát khí trên người Vương Lâm bốc lên nồng đậm cả người giống như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, lao thẳng vào tinh không.

Tiếng ầm ầm vang lên, Vương Lâm lại dung nhập vào thiên địa hướng về địa phương mà thần thức hắn vừa tới nhanh chóng lao đi.

Tất cả mọi chuyện đều chỉ nảy sinh trong chớp mắt. Ở trên thiên thạch trôi nổi sâu trong Triệu Hà, Thiên Vận Tử biến sắc. Trong nháy mắt hắn thấy được có người dùng thần thức quan sát mình. Trong tích tắc đó hắn lập tức nhận ra thần thức này là Vương Lâm!

-Với tu vi của hắn không thể tìm tới nơi này nhanh như vậy được...có người giúp hắn! Mà người này không phải là Thanh Lâm!

Ánh mắt Thiên Vận Tử lóe lên, thân thể đứng dậy, vừa định rời khỏi thiên thạch này thì đột nhiên hắn quay phắt đầu lại, nhìn về phía sau một cái. Một cái liếc mắt này khiến thần sắc Thiên Vận Tử trở nên âm trầm.

-Nhanh như vậy...

Bên ngoài tinh không xa xa sau thiên thạch, một đạo cầu vồng gào thét lao tới. Vương Lâm ở trong đạo cầu vồng, hai mắt tập trung vào thiên thạch đang lơ lửng phía trước, tốc độ tăng mạnh. Từ xa nhìn lại, đạo cầu vồng ầm ầm mang theo tiếng gió rít, lao thẳng tới thiên thạch, trong nháy mắt đã đụng vào thiên thạch nọ.

Tiếng chấn động long trời vang lên kinh thiên động địa. Vương Lâm nắm tay thành quyền đánh lên trên thiên thạch. Thiên thạch này liền sụp đổ, vỡ tan thành năm sáu mảnh bị cuốn đi

sau đó tiêu tán hoàn toàn.

Làn sóng hủy diệt cũng bùng lên, giống như một quyền này muốn đánh cả tinh không thủng ra một lỗ vậy.

Ánh sáng bảy màu chợt lóe lên, thân thể Thiên Vận Tử xuất hiện ở phía xa xa, hai tay bắt quyết, vung lên trước người. Tầng tầng sóng hủy diệt liền tiêu tán trước người hắn.

-Thiên Vận Tử!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử, bước chân nhanh chóng tiến tới.

Thần sắc Thiên Vận Tử bình tĩnh, không có nửa điểm bối rối, trong nháy mắt khi Vương Lâm tới gần mắt trái liền có ngọn lửa ầm vang mà dựng lên, trực tiếp hóa thành một biển lừa khuếch tán ra trước người.

Tay phải hắn giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời.

Lập tức biển lửa trước người liền hóa thành một con hỏa Chu Tước. Kêu vang một tiếng, con Chu Tước khổng lồ này đập đôi cánh lửa lao thẳng tới Vương Lâm.

Cảnh tượng này không khiến cho Vương Lâm khiếp sợ. Hắn qua những lời nói của Lam Mộng Đạo Tôn đã có chuẩn bị, giờ phút này khi thấy hỏa bổn nguyên của mình bị Thiên Vận Tử nắm giữ, sát khí trong lòng càng đậm!

Trong nháy mắt khi con hỏa Chu Tước kêu vang lao tới, mắt trái của Vương Lâm cũng có ngọn lửa ầm ầm tràn ra, cũng hóa thành một con hỏa Chu Tước khổng lồ trước người, lao về phía trước!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này vô cùng kinh người. Hai con hỏa Chu Tước khổng lồ như chiếm cả nửa tinh không, trong nháy mắt từ hai hướng đụng vào nhau. Phía sau hai con hỏa Chu Tước này, Thiên Vận Tử và Vương Lâm mái tóc bạc đều tung bay, hai mắt đều nhìn xuyên qua hỏa Chu Tước, giống như va chạm với đối phương vậy!

Hỏa bổn nguyên đối kháng, Chu Tước va chạm, trong nháy mắt liền bùng lên sóng nhiệt kinh thiên. Tiếng chấn động ầm ầm vang vọng trong tinh không, tạo ra hàng loạt những khe nứt bị

đốt cháy. Những luồng nhiệt khí hủy diệt tràn khắp bốn phía.

Cũng trong tiếng ầm vang này, hai con Chu Tước đồng thời sụp đổ, hóa thành vô số ngọn lửa bị cuốn đi, một nửa cuốn về phía Thiên Vận Tử một nửa bao phủ Vương Lâm.

Trong nháy mắt ngọn lửa tràn ngập sụp đổ, chỗ Thiên Vận Tử lập tức có lôi đình ầm ầm nổi lên. Chỉ thấy tia chớp ngưng tụ lại từ bốn phương tám hướng, bất ngờ hóa thành chín con lôi long!

Chín con Lôi Long này ngửa mặt lên trời gầm thét, trong đầu đều ẩn chứa lôi đình, từ bên trong ngọn lửa lao ra như lôi kiếp đánh về phía Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm. Lôi bổn nguyên hắn vô cùng quen thuộc, giờ phút này thấy vậy thân thể không ngừng lại, bước về phía trước, mắt phải có lôi đình lóe lên, cả người hóa thành một đạo lôi điện khai thiên, đánh thẳng về phía chín con lôi long!

Ầm một tiếng, lôi bổn nguyên trong nháy mắt khi hỏa bổn nguyên còn chưa kịp tiêu tán liền va chạm, tiếng ầm ầm vang lên liên tục, khiến cho sắc mặt Vương Lâm tái nhợt nhưng không hề lùi bước, trực tiếp xuyên qua lôi đình đang sụp đổ tới cách Thiên Vận Tử không tới mười trượng!

Trên mặt Thiên Vận Tử lộ nụ cười, nhìn Vương Lâm đang áp sát, thoáng lắc đầu, tay phải giơ lên, năm ngón tay chụm lại hướng về phía Vương Lâm chụp một cái. Trong nháy mắt một trảo này nắm thành quyền!

Động tác của Vương Lâm cũng giống hệt, trong tích tắc khi tay nắm thành quyền, hai người đồng thời giật mạnh một cái!

Thân thể hai người đồng thời chấn động, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, phun một ngụm máu tươi, thân thể bịch bịch lui lại phía sau nhưng hai mắt vẫn bình tĩnh như trước.

-Thần thông của ngươi, bổn nguyên của ngươi, tất cả ta đều có...

Thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau, nhìn chằm chằm vào Thiên Vận Tử, sát khí trong mắt càng đậm. Trong sát khí này, hai mắt hắn chậm rãi ngưng tụ một lượng lớn tơ máu.

-Bổn nguyên của ta, thần thông của ta ngươi đều có ... Vậy cái này thì sao!

Vương Lâm giơ tay phải lên vuốt lên hai mắt một cái. Một cái vuốt này, hai bên người hắn lập tức xuất hiện hai đồng tử khổng lồ hư ảo hiện ra. Hai đồng tử này tràn ngập tơ máu, dày đặc nhìn giống như quy tắc vậy!

-Cấm chế bổn nguyên, lấy tơ máu trong đồng tử của ta, tạo thành quy tắc giáng xuống!

Hai tay Vương Lâm bỗng nhiên vung lên. Chỉ thấy hai đồng tử khổng lồ bên cạnh hắn liền bay về phía trước, nhanh chóng bành trướng, chỉ trong phút chốc đã lớn tới vô tận!

cũng trong giờ khắc này, tơ máu trong đồng tử chia ra, tràn ngập trong tinh không, nhìn lại giống như nơi này đã bị tơ máu bao phủ toàn bộ.

Tầng tầng tơ máu ẩn chứa cấm chế, giống như mạng nhện, trực tiếp quấn lấy Thiên Vận Tử.

-Sát cấm!

Vương Lâm gầm nhẹ, một số tơ máu liền trở nên sắc bén, quét ngang về phía Thiên Vận Tử, giống như cuồng phong gào thét lao tới.

-Ngươi và ta đã thành một thể, ngươi chính là phân thân của ta, cho ngươi giết thì đã sao...

Khóe miệng Thiên Vận Tử lộ ra nụ cười quỷ dị, thân thể trong ánh mắt của Vương Lâm bị vô số tơ máu chia lìa, sụp đổ.

Hắn tử vong khiến cho một luồng khí tức hồn phách từ trên người hắn tan ra, tung bay thẳng về hướng Vương Lâm, mặc kệ Vương Lâm có nguyện ý hay không, lập tức dung nhập vào trong cơ thể hắn dung hợp với hồn phách phân thân Thiên Vận Tử khiến cho hồn phách này lớn lên không ít.

Cùng lúc đó trong nháy mắt khi hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử trong cơ thể Vương Lâm trở nên cường đại, Vương Lâm lập tức cảm nhận được ở một hướng khác trong Triệu Hà tinh vực, khí tức của Thiên Vận Tử lại một lần nữa xuất hiện!

Vương Lâm trầm mặc thân thể bước đi, trong nháy mắt liền biến mất.

Ở một phương hướng khác có một tu chân tinh. Trên một mảnh đất bằng phẳng khô héo trên

tu chân tinh này có một lão già đang ngồi khoanh chân. Lão già này mái tóc bạc trắng, hai mắt mở ra, khuôn mặt mang theo nụ cười lắc đầu hai mắt lộ ra tơ máu tràn ngập. Đám tơ máu này hoàn chỉnh, đều ẩn chứa cấm chế!

-Tặng hắn một hồn đổi lấy cấm chế bổn nguyên, ta cũng coi là đáng...chẳng qua tu vi của hắn còn chưa đủ hắn là có thể mạnh hơn không ít...nói như vậy thì ngày kế hoạch của ta có thể hoàn thành càng ngày càng gần...

Ánh mắt Thiên Vận Tử tràn ngập chờ mong.

-Luân Hồi toàn thể thuật...thuật này quả thực huyền diệu. Nhờ ký ức tỉnh giấc ta mới hiểu ra hóa ra ta không phải là người thứ nhất tỉnh giấc sau hai bọn họ. Ta đã tỉnh giấc chín mươi bảy lần rồi...lúc này là lần chín mươi tám tỉnh giấc của ta!

Thiên Vận Tử hít sâu một hơi, tơ máu trong hai mắt tiêu tán. Hắn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

-Chắc sắp đuổi tới rồi...

Trong tích tắc khi nói ra lời này, tầng mây trên bầu trời tu chân tinh này liền quay cuồng. Thân ảnh Vương Lâm từ trong hư vô bước ra nhìn về phía mặt đất, chăm chú tập trung vào Thiên Vận Tử.

Thấy Vương Lâm xuất hiện, nụ cười trên mặt Thiên Vận Tử càng đậm.

-Tiếp theo là phương hướng kia.

Tay phải Thiên Vận Tử giơ lên một ngón tay cong lại trực tiếp điểm lên mi tâm mình. Một chỉ này khiến cho ngón tay hoàn toàn xuyên thấu đầu hắn. Mang theo nụ cười quỷ dị, thân thể Thiên Vận Tử ầm ầm nổ tung, một đám phân hồn bay ra, trong khi Vương Lâm đang đứng lặng trên không liền dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Nhìn nơi mà thân thể Thiên Vận Tử dưới mặt đất tiêu tán, Vương Lâm đột nhiên cảm thấy trái tim lạnh như băng...

-Hắn rốt cục là muốn làm gì!!

Vương Lâm trầm mặc, trong tâm thần lại lập tức cảm ứng ở phía mà Thiên Vận Tử vừa chỉ trong Triệu Hà tinh vực có khí tức của Thiên Vận Tử.

Khí tức này giống như đang kêu gọi hắn đang chờ đợi hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1720 Thiên Vận Tử ngươi có thể sao

Thiên địa trên tu chân tinh này có gió thổi tới, ập vào mặt, đảo qua người Vương Lâm nhưng không mang đi nổi sự giá lạnh trong lòng Vương Lâm lúc này. Hắn trầm mặc đứng trong bầu trời, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Ở xa xa trong tinh không, khí tức của Thiên Vận Tử càng ngày càng đậm lộ ra vẻ kiêu ngạo quỷ dị. Trong mắt Vương Lâm, hắn như thấy một hư ảnh khổng lồ trong thiên địa phía trước. Hư ảnh này chính là Thiên Vận Tử mặc áo bào trắng, y phục đón gió tung bay, che lấp toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt xa xa nhìn Vương Lâm.

Tất cả hình ảnh này đều là giả, chính là do sự giá lạnh trong lòng Vương Lâm khiến hắn hoảng hốt.

-Chờ ta tới sao...

Vương Lâm thì thào, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Vương Lâm không phải là loại người lỗ mãng. Hắn là người rất có tâm trí.

Chiến đấu với Thiên Vận Tử lại càng cần phải dùng nhiều tâm trí hơn!

-Thiên Vận Tử am hiểu bói toán. Hắn dẫn dụ ta tới đám phân thân của hắn khiến ta hấp thu phân thân của hắn dùng cách này để làm lớn mạnh hồn phách trong thân thể ta, cuối cùng đạt tới mục đích nào đó của hắn...chẳng lẽ mục đích của hắn là đoạt xá sao!

Theo biểu hiện này thì hắn là đoạt xá rồi...nhưng lấy sự khó lường của Thiên Vận Tử thì hắn rất có khả năng có mục đích khác!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, nhìn chằm chằm vào hướng kia.

-Thiên Vận Tử không cần tốn nhiều công sức đã đạt được toàn bộ bổn nguyên mà ta phải khổ sở trải qua vô số lần sinh tử mới có được. Việc này làm sao có thể để hắn dễ dàng như thế chứ!

Ta không tin hắn có thể có được hoàn mỹ toàn bộ bổn nguyên của ta. Đây là chuyện không có khả năng!

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, lao thẳng về hướng có khí tức của Thiên Vận Tử!

-Vương Lâm ta không bao giờ tin! Thiên Vận Tử ngươi muốn dẫn dụ ta tới. Ta cứ tới thì đã sao!

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ âm trầm, vừa tiến bước ánh mắt vừa lóe lên không ngừng suy tính.

-Luân Hồi toàn thể thuật, thuật này nếu Thiên Vận Tử đã hoàn toàn nắm giữ thì tu vi của hắn rất cao cường, không thể tưởng tượng nổi. Vô số năm qua ta nhất định không phải là người đầu tiên hắn lựa chọn dung hợp với phân thân của hắn. Nói cách khác, trước ta còn có một số người cũng gặp phải chuyện tương tự. Tất cả mọi thứ của bọn họ đều bị Thiên Vận Tử cướp đi. Nhưng nếu như vậy thì bổn nguyên của Thiên Vận Tử tuyệt đối không chỉ có những thứ trộm từ ta!

Bổn nguyên của hắn phải rất nhiều mới đúng. Nếu như vậy thì Luân Hồi toàn thể thuật này cũng quá mức khó tin rồi. Loại thần thông này dù là các Đại Thiên Tôn trên Tiên Cương đại lục cũng phải đánh nhau chảy máu đầu để cướp đoạt!

Thậm chí nếu đúng là như thế thì cho dù có tu thứ gì đi nữa mà học được pháp thuật này thì cũng đều có được bổn nguyên. Chỉ cần học xong Luân

Hồi toàn thể thuật này thì dù là Đại Thiên Tôn dù là tiên tộc cổ quốc gì thì đối với hắn cũng chỉ là một con kiến hôi!

Loại pháp thuật này ta có thể khẳng định nó phải có sơ hở. Sơ hở này đủ để trí mạng, thậm chí trừ sơ hở này ra, pháp thuật này có thể cướp đoạt hoàn toàn bổn nguyên hay không cũng chưa chắc!

Vương Lâm vừa lao đi trong tinh không vừa không ngừng nhớ lại lúc dùng bổn nguyên chiến đấu với Thiên Vận Tử lúc trước.

Lôi, hỏa, nhân quả, lần lượt dùng bổn nguyên đối kháng, cảnh tượng đó lần lượt hiện lên trong tâm thần Vương Lâm, thong thả hiện lại, để hắn tỉ mỉ quan sát.

-Không có lẽ...

Vương Lâm nhướng mày, thân ảnh trong tinh không đột nhiên sững lại, ánh mắt dần dần bừng sáng, lộ vẻ trầm tư. Một lát sau hắn có vẻ quyết đoán, thoáng một cái liền biến mất hoàn

Trong Triệu Hà tinh vực, ở một phương hướng khác, trong một đám đá vụn lơ lửng giữa tinh không, Thiên Vận Tử ngồi khoanh chân, hai mắt nhìn về phía trước, khóe miệng lộ nụ cười quỷ dị.

-Lúc này hơi chậm hơn rồi...đồ nhi, vi sư hình như hơi coi thường ngươi rồi.

Không bao lâu sau, trong tinh không phía trước hắn có một đạo cầu vồng gào thét, sóng gợn quanh quẩn xuất hiện. Vương Lâm cất bước đi tới, tốc độc cực nhanh, trong nháy mắt đã cách Thiên Vận Tử không tới trăm trượng, đạp lên một tảng đá vụn đối mắt với Thiên Vận Tử.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh. Vương Lâm không mở miệng chỉ nhìn Thiên Vận Tử. Dần dần hắn đột nhiên mỉm cười. Vương Lâm mỉm cười khoanh chân ngồi xuống, thần sắc âm trầm tiêu tán, chỉ còn lại vẻ bình thản.

-Thiên Vận Tử, bổn nguyên của Vương mỗ có hoàn mỹ không?

Vương Lâm cười nói, ánh mắt lộ vẻ hào hiệp.

-Cũng không tệ lắm chỉ là hơi ít, còn chưa khiến lão phu hoàn toàn hài lòng.

Thiên Vận Tử cũng mỉm cười, gật đầu mở miệng.

-Đáng tiếc bổn nguyên khó có thể cảm ngộ, những năm gần đây ta chỉ có hiểu ra được bảy đạo bổn nguyên đó thôi. Ngươi nếu không hài lòng thì

không bằng tặng cho ta vài đạo, sau khi ta tìm hiểu ra lại lấy đi, thế có phải thỏa đáng không.

Vương Lâm mỉm cười nhìn Thiên Vận Tử.

Ánh mắt Thiên Vận Tử sững lại. Hành động của Vương Lâm khiến trong lòng hắn không khói cảm thấy kỳ quái, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm hồi lâu, vẻ tươi cười trên mặt hắn dần dần tản đi.

-Không hổ là đồ nhi của Thiên Vận Tử ta, nhanh như vậy đã bình tĩnh trở lại. Ngươi đã muốn xin vi sư bổn nguyên thì ta cho ngươi đã sao...

Tay phải Thiên Vận Tử giơ lên điểm vào mi tâm một chỉ khi nhấc tay ra thì lập tức ngoài ngón tay hắn xuất hiện một giọt nước long lanh trong suốt.

-Đây là thủy bổn nguyên năm xưa vi sư đạt được trên người kẻ khác. Đáng tiếc nó chỉ có một tia không thể khiến người ta mượn nó mà tiến vào bước thứ ba. Nó đã ở trong tay vi sư rất

lâu rồi, hôm nay tặng cho ngươi. Ngươi nếu có thể hoàn toàn minh ngộ, sinh ra thủy bổn nguyên chính thức, vi sư cũng sẽ cảm tạ ngươi.

Thiên Vận Tử vừa nói tay phải vừa vung về phía trước. Giọt nước kia liền bay thẳng về phía Vương Lâm lơ lửng trước mi tâm hắn.

-Còn không?

Vương Lâm nhìn thoáng qua giọt nước trước mặt, cười nói.

Thiên Vận Tử thoáng nhíu mày. Hắn không thích vẻ mặt hôm nay của Vương Lâm. Vương Lâm như vậy khiến hắn hơi kiêng kỵ. Hắn thích thấy Vương Lâm giống như một kẻ lỗ mãng lúc nãy hơn.

-Ngươi nếu muốn bổn nguyên thì vi sư có thể cho ngươi!

Tay phải Thiên Vận Tử lại vung về phía trước. Chỉ thấy một đám bùn đất xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đám bùn đất này giống như vật sống, ở trong tay Thiên Vận Tử không ngừng nhúc nhích biến đổi hình dạng, bị hắn vung lên liền bay thẳng về phía Vương Lâm.

-Vương Lâm, chúng ta có thể tiến hành một trò chơi. Nếu ngươi thắng thì hiển nhiên có thể giải quyết được nguy cơ của ngươi mà vi sư còn có thể tặng ngươi một cơ duyên lớn...dù ngươi có nguyện ý hay không thì trò chơi này nhiều năm trước đã bắt đầu rồi.

Khuôn mặt Thiên Vận Tử lại lộ nụ cười mỉm một lần nữa tay phải giơ lên trước mặt Vương Lâm đang muốn định điểm xuyên mi tâm mình một lần nữa.

Tay phải Vương Lâm giơ lên vung về phía trước. Một cơn cuồng phong gào thét lao ra, bên trong ẩn chứa lực lượng huyết mạch của Vương Lâm, bao phủ bốn phía Thiên Vận Tử, khiến cho tất cả đá vụn xung quanh hắn ầm ầm tan nát, bị cuồng phong này phá tan. Đầu ngón tay hắn xẹt qua trán, để lại một vết máu tươi.

-Ngươi không nên nóng lòng tìm chết như vậy, Vương mỗ còn chưa nói hết.

-Ta muốn giết ngươi quá dễ, ngươi không cần tự sát trước mặt ta, dùng phương pháp này nhiễu loạn tâm thần ta làm ra vẻ quỷ dị khó lường. Thiên Vận Tử đấy không phải là tính cách của ngươi....ngươi làm như vậy là lo lắng ta phát hiện ra muốn dùng phương pháp này để che dấu. Ngươi biết, ta cũng biết!

vẻ mặt Vương Lâm vẫn tươi cười như cũ, nhìn Thiên Vận Tử.

Sắc mặt Thiên Vận Từ lập tức âm trầm hẳn. Hành động của Vương Lâm đã hơi mơ hồ nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn nhìn Vương Lâm, hai mắt dần dần lộ ánh sáng.

-Thiên Vận Tử, ta hỏi ngươi. Ngươi cho dù đã trộm được bổn nguyên và thần thông của ta, cho dù ngươi có trộm được ký ức của ta nhưng ngươi có thể trộm được huyết mạch Đạo cổ của ta không!

Vương Lâm tươi cười bình thản, chậm rãi mở miệng nói.

-Ngươi nếu lúc này có thể thi triển ra nửa thức thần thông huyết mạch Đạo cổ thì Vương mỗ nhận thua tùy ý ngươi sắp đặt, thế đã sao! Ngươi có thể không?

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ khinh miệt.

-Ngươi dám sao!

Thiên Vận Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm hồi lâu không mở miệng, cũng không thi triển ra thần thông Đạo cổ. Chính bản thân hắn biết, hắn không thể! Lực lượng huyết mạch Đạo Cổ hắn không thể trộm nổi. Đó chính là chuyện hắn dùng cách tử vong quỷ dị để che dấu dùng phương pháp này nhiễu loạn tâm thần Vương Lâm!

-Ngươi không thể, ngươi không làm được. Tất cả những chuyện thần bí của ngươi đều là vờ vịt! Ngươi chẳng lẽ còn tưởng ta còn là người vừa rời khỏi Thiên Vận Tinh năm xưa sao? Ngươi chẳng lẽ còn tưởng ta vẫn như thời ở vùng đất Yêu Linh sao.... Thiên Vận Tử, tu vi của ngươi không hơn ta, huyết mạch của ngươi không cao quý bằng ta, thân phận

của ngươi so với ta lại càng giống một con kiến hôi. Khi ta dẫn đầu tu sĩ giới nội đối kháng giới ngoại thì ngươi còn đang ẩn núp trong chỗ tối. Pho tượng của ta có thể đặt trên tiên giới, được cúng bái vạn vạn năm, ngươi không làm nổi!

Ta có thể tạo lại tiên giới, được vô số tu sĩ ghi tạc, ngươi có thể sao! Dù là bói toán thì ngươi cũng chỉ thích âm mưu quỷ kế. Ngươi như thế thì lấy tư cách gì mà chơi trò chơi này với Vương mỗ. Ngươi có tư cách này sao!

Vương Lâm mỉm cười nhưng lời nói lại cực kỳ sắc bén.

-Ta có thể cho ngươi tư cách này. Không phải là ta tới chơi với ngươi, mà là ngươi phải tới chơi với ta, tiến hành cho hết trò chơi này! Vương Lâm ta không thích âm mưu, ta thích dương mưu!

-Trên người ngươi không có chút khí tức Đạo cổ nào! Luân Hồi nhất thể thuật này không ăn cắp nổi huyết mạch Đạo cổ của ta! Ngươi có thể lần lượt tử vong đã nói rõ rất cả đều chỉ là phân thân...như vậy thì bổn tôn Thiên Vận Tử của ngươi ở nơi này!

vẻ tươi cười trong mắt Vương Lâm càng đậm. Lời nói của hắn rơi vào trong tai Thiên Vận Tử nhưng thần sắc Thiên Vận Tử không chút biến hóa, chỉ hơi ầm trầm. Tuy nhiên tâm thần hắn lúc này đang ầm ầm chấn động.

-Quy tắc trò chơi này không phải là ngươi đặt ra, mà phải là ta! Trò chơi này chúng ta chơi sẽ là ta tìm ra bổn tôn của ngươi và giết chết, hoặc nếu ngươi đi trước một bước, hoàn toàn đoạt xá phân thân của ta. cũng có thể là đạt được mục đích nào khác của ngươi!

Nhưng dù là thế nào thì ngươi cũng thua mà thôi. Bởi vì ta chỉ dùng một phân thân tu sĩ chơi với ngươi. Trò chơi này ngươi thắng thì cũng chỉ là thắng một phân thân, còn thua, thì phải chết!

Hiện giờ cho dù ngươi không muốn chơi trò chơi này cũng không được nữa rồi. Ngươi muốn chơi thì Vương Lâm chơi với ngươi một lần!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên nhưng nụ cười trên mặt lại không mất đi chút nào.

Thiên Vận Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, đồng tử co rút lại.

-Bổn tôn của ta sẽ đi tìm bổn tôn của ngươi. Thiên Vận Tử, ngươi nên nhanh hơn một chút. Nếu không thì, ngươi thất bại đó...

Tay phải Vương Lâm giơ về phía trước, vung mạnh một cái.

Lực lượng Đạo cổ gào thét lao về phía Thiên Vận Tử.

-Hiện giờ ngươi có thể chết được rồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1721 Thiên Vận Tử Trúng kế

Cơn lốc do lực lượng huyết mạch Đạo cổ biến thành tiêu tán. Bên trong vùng tinh không này, trừ khối đá phía sau Vương Lâm thì không còn bất cứ phiến đá nào còn tồn tại. Gió lốc sau khi đi rồi, nơi này chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về phía đông. Ở nơi đó hắn cảm nhận được một lần nữa khí tức của Thiên Vận Tử. Thân thể Vương Lâm dần dần có một hình ảnh hư ảo hiện ra, từ từ giống như chồng lên nhau. Thân thể hắn chia lìa, bổn tôn bước ra.

Trong nháy mắt khi bổn tôn bước ra, tay phải phân thân giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức tấm buồm mặt quỷ xuất hiện trên tay hắn bị vung về phía trước. Tấm buồm mặt quỷ này lập tức bành trướng, bao phủ toàn bộ nơi này trong một vùng hư ảo.

Trong hư ảo, Vương Lâm nhìn phân thân của mình, hai mắt lộ hàn quang.

-Thần thông Tam Mệnh Thuật, thần thông này cũng không thể trộm được. Ta không tiếc hết thảy phế bỏ phân thân của mình cũng chỉ là dùng Tam Mệnh Thuật này tử vong một lần. Như vậy tất cả mưu kế của Thiên Vận Tử này đều bị hủy!

Chỉ là làm như vậy thì cái giá có hơi đắt! Thiên Vận Tử, ngươi muốn chơi với Vương mỗ, vậy thì thử xem xem người nào mới là người thắng cuối cùng!

Vương Lâm thì thào, tay phải phân thân vung lên điểm một chỉ lên mi tâm của bổn tôn!

Tiếng rít gào trong nháy mắt vang vọng khắp tinh không. Chỉ thấy đôi mắt phân thân của Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị nhất là đầu ngón tay hắn lại giống như xâm nhập vào trong mi tâm của bổn tôn điểm vào hồn phách hắn.

Trong thời gian ngắn, tấm buồm mặt quỷ đang vờn quanh bốn phía bất ngờ hóa thành một đám sương mù, hình thành một mặt quỷ lớn hướng về phía mi tâm của Vương Lâm co rút lại.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này khá kinh người. Đám sương mù lớn kia nhanh chóng ngưng tụ lại, cuối cùng hơn phân nửa tiến vào trong mi tâm của bổn tôn. cũng phân ra một chút tràn lên

da Vương Lâm, bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Sắc mặt phân thân của Vương Lâm có hơi tái đi, tay phải giơ lên từ mi tâm của bổn tôn, hướng về phía tinh không vái một cái.

-Lam Mộng Đạo Tôn, Thanh Lâm tiền bối, còn có Hồng Sam Tử tiền bối. Bổn tôn của Vương mỗ ở lại nơi này, xin ba vị tiền bối thay mặt hộ pháp!

Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, tinh không lóe lên lam quang. Lam Mộng Đạo Tôn bước ra phía sau là Thanh Lâm và Hồng Sam Tử. hai người trầm mặc đi theo

Ba người họ thực tế đã sớm tới đây, cũng đã thấy mấy lần Vương Lâm giao chiến với Thiên Vận Tử.

-Có lão phu ở đây, ngươi có thể yên tâm được rồi. Nếu ngươi có thể tìm được bổn tôn của hắn thì dù tu vi của hắn có cao tới đâu cũng trốn không thoát!

Lam Mộng Đạo Tôn khoanh chân ngồi phía trước bổn tôn của Vương Lâm, nhìn phân thân của hắn chậm rãi mở miệng nói.

Vương Lâm gật đầu hướng về phía ba người Lam Mộng Đạo Tôn ôm quyền, xoay người từng bước tiến vào tinh không, hướng về hướng đông đi tới. Nơi đó là nơi có khí tức của Thiên Vận Tử.

Đi về phía trước trong bàn tay hắn xuất hiện giọt nước và đám bùn đất kia. Hắn nắm lấy, thu hồi hai loại bổn nguyên này.

-Ngoài bổn tôn ta tìm kiếm bổn tôn của Thiên Vận Tử ra thì phân thân của ta cũng cần có chút chuẩn bị khác...mà Thiên Vận Tử kia đang lo

lắng, sợ là đồng loạt huyễn hóa ra tất cả phân thân, dùng phương pháp này muốn thủ thắng trước khi ta tìm được bổn tôn. Ta lại càng mong hắn làm như thế.

Vương Lâm trầm ngâm, bước đi trong tinh không này, tay phải bắt quyết đặt lên ngực.

Trong tích tắc này, hồn phách tồn tại trong phân thân của Vương Lâm có biến hóa. Hồn của hắn lúc này liền trở thành thôn hồn năm xưa có thể cắn nuốt tất cả, kể cả bản thân.

Mà hồn phách phân thân lại ngưng tụ tất cả bổn nguyên của hắn dù là nguyên thần cũng có

liên kết chặt chẽ tới hồn phách. Một khi hồn phách phân thân tử vong thì tất cả sẽ tan thành mây khói.

-Trí nhớ của ta bổn tôn đã có được toàn bộ. Bổn nguyên của ta đã có thể cảm ngộ được thì dù là mất đi ta cũng có thể đạt được một lần nữa! Dù sao thì bổn nguyên tự mình cảm ngộ mà đã cảm ngộ thì đều tồn tại trong hồn phách của bổn tôn ta!

Thiên Vận Tử, trò chơi này ngươi thua chắc rồi!

Tay phải Vương Lâm lóe lên ấn ký, dung nhập hoàn toàn vào trong ngực.

Hắn không còn chút do dự nào, thậm chí tâm thần cũng hoàn toàn dung hợp với hồn phách đang lớn dần lên của Thiên Vận Tử trong cơ thể, hướng về phía đông tiến tới.

Phía đông của Triệu Hà, trong tinh không vô tận, thân ảnh Thiên Vận Tử biến ảo ra. Nụ cười trên khóe miệng hắn đã không còn thần sắc cũng không còn bình tĩnh mà âm trầm như nước.

Hắn nhìn về phía xa xa, hàn quang trong mắt lóe lên.

-Vương Lâm, ngươi muốn giết bổn tôn của ta thì trước tiên cần phải tìm được đã. Bản thân ta cũng đã quên bổn tôn ở đâu, ngươi tìm thế nào được! Ta không tin là ngươi tìm được....nhưng Vương Lâm này quỷ kế đa đoan, cuộc nói chuyện vừa rồi cũng không giống như vẻ bề ngoài...hắn từ một tu sĩ nhỏ bé năm xưa đã tới mức này, thủ đoạn chắc chắn không tầm thường, không thể không phòng ngừa....thôi không lãng phí thời gian với hắn nữa. Ta lập tức hoàn thành kế hoạch, dù còn chút tì vết nhưng cũng không sao cả!

Một khi hoàn thành ta sẽ ngủ say đợi tới lần thức tỉnh thứ chín mươi thì mong ước của ta sẽ thành hiện thực!

Đến đây đi!

Vương Lâm, tu vi của ngươi đủ để lần ngủ say này của ta, trong nháy mắt khi chấm dứt sẽ xuất hiện lần thức tỉnh chính thức chín mươi chín!

Hàn quang trong mắt Thiên Vận Tử lóe lên bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. Trong tích tắc khi hắn nhắm hai mắt, bên trong Triệu Hà tinh vực, ở những phương hướng bất đồng bất ngờ huyễn hóa ra mấy trăm Thiên Vận Tử giống hệt nhau!

Đám Thiên Vận Tử vừa huyễn hóa ra này đồng thời nhìn về một hướng. Phương hướng đó chính là Vương Lâm đang di động trong tinh không!

Cũng trong nháy mắt này, bên trong Côn Hư tinh vực, ở trong những tu chân tinh hoặc trong tinh không, từng luồng sóng gợn vặn vẹo ra, cũng có một Thiên Vận Tử xuất hiện.

Trong nháy mắt khi bọn họ xuất hiện đều nhìn về phía Triệu Hà xa xa!

Cùng lúc đó, La Thiên, Vân Hải tinh vực, trong hai đại tinh vực này, vô số phân thân của Thiên Vận Tử cũng đồng thời xuất hiện. Phân thân trong tứ đại tinh vực nếu ở cùng một chỗ thì phải lên tới gần ba nghìn!

Đây là ba nghìn phân thân của Thiên Vận Tử, cũng chính là thân thể hắn có được nhờ không ngừng cắn nuốt trong hơn chín mươi lần thức tỉnh!

Trong nháy mắt khi toàn bộ ba nghìn phân thân này xuất hiện trong tứ đại tinh vực, thân thể Vương Lâm đang lao đi trong tinh không bỗng nhiên sững lại, hai mắt bừng sáng.

-Hắn trúng kế rồi!!

Hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử trong cơ thể Vương Lâm lúc này cũng giống như sôi trào, lan tràn ra, cùng liên lạc với ba ngàn phân thân trong giới nội. Trong tích tắc này, dường như Vương Lâm đã trở thành Thiên Vận Tử thật sự vậy!

Trong tâm thần của Vương Lâm, toàn bộ ba nghìn phân thân kia đều được cảm ứng. Hắn biết rõ vị trí từng phân thân, cảm nhận được khí tức của mỗi một phân thân. Khí tức này toàn bộ đều thuộc về Thiên Vận Tử!

Vương Lâm vốn không thể tìm được bổn tôn của Thiên Vận Tử nhưng tâm cơ hắn rất sâu, dám bày mưu với Thiên Vận Tử. Thiên Vận Tử bày mưu với hắn, hắn cũng đồng thời lừa gạt Thiên Vận Tử!

Những lời nói của hắn lúc trước nhìn tầm thường nhưng trong mỗi câu đều ẩn chứa càn khôn. Vương Lâm nói như vậy rốt cục đã bức Thiên Vận Tử thay đổi kế hoạch vì kiêng kỵ Vương Lâm và muốn nhanh chóng chiếm đoạt phân thân của Vương Lâm mà triệu hồi toàn bộ ba ngàn phân thân ra muốn dùng tốc độ nhanh nhất, trong thời gian ngắn nhất khiến Vương Lâm thất

bại!

Nhưng Thiên Vận Tử căn bản không ngờ tới Vương Lâm trước thời điểm này không hề nắm chắc chút nào việc tìm được bổn tôn của hắn. Chỉ có vào lúc này Vương Lâm mới tin là mình tìm được!

Niềm tin của hắn là do ba nghìn phân thân này của Thiên Vận Tử mang tới!

Nương theo khí tức của ba nghìn phân thân của đối phương. Vương Lâm có thể hoàn toàn tập trung vào Thiên Vận Tử, tập trung vào toàn bộ phân thân. Do đó hắn có thể dùng khí tức đó tìm kiếm bổn tôn!

Cũng giống như muốn tìm một đường đi, có lẽ nếu không có đầu mối sẽ rất khó tìm. Nhưng giờ phút này Thiên Vận Tử cho Vương Lâm ba nghìn con đường, do vậy hắn đã thể hiện toàn bộ ra trước mắt Vương Lâm!

Ánh sáng trong mắt Vương Lâm phát ra ngời ngời, từ xa nhìn lại chẳng khác gì ánh trăng rằm. Vẻ mặt hắn tươi cười, hai tay bắt quyết, đột nhiên điểm vào mi tâm!

-Lấy ba nghìn hồn phách này làm vật dẫn, lấy Mộng Đạo làm đường, mượn tấm buồm mặt quỷ làm huyễn, mộng nhập ba nghìn phân thân, huyền hồi luân hồi đạo! Truy tìm bổn tôn của Thiên Vận!

Trong tích tắc khi Vương Lâm điểm vào mi tâm, sâu trong Triệu Hà, bổn tôn đang được ba người Lam Mộng Đạo Tôn thủ hộ đột nhiên mở bừng đôi mắt.

-Ta biết đường lối tìm được bổn tôn của hắn rồi!

Ánh mắt hắn lóe lên ánh sáng kỳ dị. ánh sáng này tràn ngập toàn thân, khiến bổn tôn của Vương Lâm ầm vang, nương theo khí phách của ba nghìn hồn phách này mở một con đường mộng về ngàn năm trước.

Trước mặt bổn tôn của Vương Lâm mơ hồ, năm tháng giống như đang nghịch chuyển, tìm lại lộ tuyến trong ba nghìn hồn phách của Thiên Vận Tử. Hắn tiến vào trong huyễn cảnh.

Đây là Vương Lâm dựa vào Mộng Đạo, nương theo cấm chế trên tấm buồm mặt quỷ, lấy khí tức của ba nghìn phân thân của Thiên Vận Tử khiến cho bản thân đắm chìm vào trong thế giới

của ba nghìn phân thân, cũng là đắm chìm trong luân hồi tỉnh giấc của Thiên Vận Tử, truy tìm căn nguyên, truy tìm nơi ở của bổn tôn!

Đây chính là phương pháp mà Vương Lâm nghĩ tới để phản kích Thiên Vận Tử!

Giờ phút này trong tâm thần của bổn tôn hắn đắm chìm vào trong một thế giới mơ hồ nhưng rất nhanh mơ hồ liền tiêu tán hết. Tất cả đều rõ ràng trước mắt Vương Lâm.

Hắn thấy trước mặt là tinh không quen thuộc. Nơi này chính là Triệu Hà trước kia. Hắn thấy có một viên thiên thạch lơ lửng trong tinh không. ở trên thiên thạch này, Vương Lâm nhìn thấy Thiên Vận Tử! ở đối diện với Thiên Vận Tử không ngờ có một lão già đang ngồi khoanh chân hôn mê. Kẻ đó là Lăng Thiên Hầu!

Thiên Vận Tử khoanh chân ngồi ở đó sắc mặt lộ vẻ thống khổ. Trên tay phải của hắn còn chút máu sót lại. Đám máu này nếu Vương Lâm không nhận lầm thì đúng là máu thiên đạo bị Thiên Vận Tử cướp đi từ tay Thanh Long Thánh Hoàng!

Thần sắc Thiên Vận Tử càng ngày càng có vẻ thống khổ vô cùng, cũng không biết đã trải qua bao lâu, hắn gầm nhẹ một tiếng, mở bừng đôi mắt. Trong hai mắt hắn có những đạo hư ảnh lóe lên nhanh chóng. Đám hư ảnh này chính là các phân thân của hắn!

Hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Thiên Hầu đột nhiên mở miệng, há ra lớn tới vô cùng,cắn nuốt Lăng Thiên Hầu cực kỳ quỷ dị. Ánh mắt Thiên Vận Từ lộ vẻ mê man, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Năm tháng giống như lưu chuyển vô biên vô hạn. Vào một ngày nào đó, hai mắt Thiên Vận Tử mở ra, lộ vẻ hoảng hốt.

-Ta lại thức tỉnh rồi... Lực lượng cho lần ngủ say và thức tỉnh tiếp theo ta đã chuẩn bị tốt rồi...hắn là Vương Lâm....

Vương Lâm nhìn thấy tất cả. Dù năm tháng thong thả nhưng thực tế hắn chỉ cảm thụ trong chớp mắt mà thôi.

-Hắn cắn nuốt Lăng Thiên Hầu xong vì sao lại nói là vừa thức tỉnh... Thiên Vận Tử này rốt cục thức tỉnh mấy lần rồi!

Cảnh Thiên Vận Tử thức tỉnh trước mắt Vương Lâm tiêu tán nhưng lại lập tức hóa ra một hình ảnh mới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1722 Thân phận của hắn

Thiên Vận Tử khoanh chân ngồi trong mật thất của Thiên Vận Tông, ở phía trước có chín thanh niên. Chín người này đang nhắm mắt, hoàn toàn

bất tỉnh.

Ánh mắt Thiên Vận Tử lộ ra tia sáng kỳ dị, nhìn chín người trước mặt, mở miệng đột nhiên cắn nuốt. Toàn bộ chín người này bị hắn nuốt trọn.

Thân thể Thiên Vận Tử run lên, thần sắc lộ vẻ thống khổ, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lâm vào ngủ say. Năm tháng trôi qua, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, Thiên Vận Tử mở hai mắt, vẻ mặt mê man:

-Đâu là lần thức tỉnh thứ chín bảy của ta...phải chọn người cho lần thức tỉnh tiếp theo thôi.

Vương Lâm nhìn cảnh tượng này, thần sắc có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại như có sóng trào. Hắn không thể nào ngờ được Thiên Vận Tử cắn nuốt là vì để tỉnh giấc!

-Hắn hẳn là hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn. chỉ có như vậy mới giải thích được việc lần lượt tỉnh giấc như vậy!

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tử, trong mắt xuất hiện hàn quang.

Hình ảnh lại thay đổi. Lần lượt trong những hình ảnh này, Vương Lâm thấy được Thiên Vận Tử trong những thời gian bất đồng. Trong hình ảnh Thiên Vận Tử ngồi khoanh chân trong một tu chân tinh hoang dã xa lạ,

cắn nuốt một ít tu sĩ đã được chọn lựa xong, lại mở hai mắt, thức tỉnh một lần nữa. Thân thể hắn nhoáng lên, từ trong tu chân tinh này đi ra. Trong tích tắc khi hắn ở trong tinh không, đột nhiên bước chân sững lại, cúi đầu nhìn về phía dưới. Ánh mắt hắn là một viên tu chân tinh vứt đi. Kêu khẽ một tiếng, khóe miệng Thiên Vận Tử dần dần xuất hiện

một nụ cười, chậm rãi truyền thần niệm.

-Trên tu chân tinh bỏ đi này không ngờ lại có thể thấy một người sâu sắc như vậy. Nhưng chỉ lấy tu vi Nguyên Anh nhỏ nhoi như ngươi, dù là có hiểu được Hóa Thần thì cũng không nên quá tham lam. Thiên đạo tới mức này nếu ngươi tiếp tục truy tìm thì sợ là không tới cả trăm ngàn vạn năm cũng không tìm được bổn nguyên. Nhưng sợ rằng khi đó thân thể ngươi sớm đã suy đồi. Ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Nói xong Thiên Vận Tử vung tay phải lên, hướng về phía tu chân tinh kia chụp một cái.

-Lão phu là Thiên Vận Tử, hôm nay kết thiện duyên với ngươi. Nếu ngươi có thể ra khỏi tinh cầu vứt đi này, tìm tới Thiên Vận Tinh thì ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử ký danh, cho ngươi đi theo trăm năm!

vẻ tươi cười trên mặt Thiên Vận Tử càng đậm, vung tay áo đi về phía xa.

-Người này không tồi, có thể hơi bồi dưỡng, sau khi trưởng thành liền cắn nuốt phân thân. Nhưng tu vi của hắn quá yếu, sau này cũng không dùng được tới hai thành...nhưng ta lại có cảm giác người này sẽ có sự khác biệt.

Nhìn tới đây tâm thần Vương Lâm kịch chấn. Hắn nhìn chằm chằm vào tu chân tinh màu đất kia, trong đầu ầm vang. Khí tức lan ra từ tu chân tinh này trong nháy mắt làm Vương Lâm hiểu rõ. Trong khi bổn tôn của Vương Lâm đang đắm chìm trong luân hồi của Thiên Vận Tử, trong tinh không giới nội lúc này, tất cả phân thân của Thiên Vận Tử lúc này đồng thời giơ tay phải, không nghĩ ngợi gì mà điểm vào mi tâm!

Ở phía đông của Triệu Hà, ánh mắt Thiên Vận Tử xuất hiện đầu tiên lộ ra ánh sáng kỳ dị. Tay phải hắn đồng thời cũng đặt lên mi tâm.

-Đây là lần ngủ say cuối cùng trong cuộc đời lão phu - Thiên Vận Tử, lần tỉnh giấc sau sắp

bắt đầu rồi. tỉnh giấc lần này ta sẽ hoàn thành kế hoạch luân hồi vạn cổ!!

Hắn nhắm hai mắt lại, ngón tay hung hăng xuyên qua mi tâm, tiến thẳng vào trong đầu. Trong nháy mắt thân thể Thiên Vận Tử ầm ầm sụp đổ, tiếng ầm vang quanh quẩn khắp tứ đại tinh vực. Chỉ thấy gần ba nghìn phân thân của Thiên Vận Tử toàn bộ vỡ tan thân thể, hóa thành một đám hồn phách, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía phân thân của Vương Lâm đang ở trong Triệu Hà!

-Xem ngươi nhanh hay là ta nhanh! Lão phu khi bày mưu với ngươi ngươi còn là một tu sĩ Nguyên Anh. Nếu không có lão phu thì thân thể ngươi đã sớm thối nát! Tất cả của ngươi đều là của ta!

Ba nghìn phân thân này truyền ra tiếng gầm thét, dung nhập một chỗ tạo thành một tiếng động kinh hiên, ầm ầm vang lên trong tâm thân Vương Lâm đang ở trong Triệu Hà tinh vực.

Trong quá trình ba nghìn hồn phách này lao thẳng tới phân thân của Vương Lâm, bổn tôn của hắn ở trong luân hồi của Thiên Vận Tử lại nhìn thấy càng nhiều lần tỉnh giấc hơn! Thậm chí dần dần người mà Vương Lâm đã hoàn toàn không còn giống với Thiên Vận Tử, cơ hồ như là một người khác vậy. Nếu không phải có khí tức từ hắn tỏa ra thì Vương Lâm khó có thể tưởng tượng được kẻ xa lạ hắn nhìn thấy trong luân hồi chính là Thiên Vận Tử! Lúc tứ đại tiên giới còn chưa sụp đổ, ở trong nơi được xưng là thượng cổ tu chân giới, trên một tu chân tinh có một nam tử trung niên mặc thanh sam mỉm cười cắn nuốt một thanh niên bất tỉnh trước người hắn. Thanh niên này là đệ tử duy nhất của hắn!

-Đây là lần thức tỉnh thứ ba mươi tư của ta...

cũng ở trong thượng cổ tu chân giới, trong một đám bụi bặm lơ lửng trong tinh không, có một nữ tử dung nhan kiều mị, vẻ mặt tươi cười cắn nuốt một nam tử bất tỉnh. Tu vi của nam tử

này không tầm thường, tiên khí tràn ngập toàn thân, hiển nhiên là một tiên nhân của tiên giới. Toàn bộ những lần cắn nuốt của Thiên Vận Tử đều hiện ra trước mắt Vương Lâm. Những gì hắn thấy khiến hắn kinh tâm động phách!

-Hừ! Thiên Vận Tử rốt cục có thân phận gì, không ngờ lại cắn nuốt và tỉnh giấc nhiều lần như vậy!

Bên ngoài tinh không, mấy ngàn hồn phách Thiên Vận Tử trong Triệu Hà tinh vực đang lao tới phân thân của Vương Lâm, gào thét điên cuồng chui vào trong cơ thể phân thân.

Thần sắc phân thân của Vương Lâm bình tĩnh, khoanh chân ngồi xuống, như căn bản không chú ý tới đám hồn phách này. Lúc này hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử trong thân thể hắn càng lúc càng lớn mạnh, mơ hồ đã chiếm toàn bộ thân tể Vương Lâm! Lúc này đám hồn phách đến từ tam đại tinh vực còn lại cũng đang tràn tới. Quá trình này rất nhanh, nhưng trong cảm thụ của bổn tôn của Vương Lâm lại rất chậm.

Bổn tôn của Vương Lâm đang ở trong luân hồi của Thiên Vận Tử, chậm rãi trải qua những lần thức tỉnh của hắn. Lúc này Vương Lâm thấy được lần thức tỉnh thứ ba của Thiên Vận Tử, không phải ở thượng cổ tu chân giới nữa mà ở thái cổ!

Trong tinh không của thời đại thái cổ, trong một tu chân tinh phát ra ánh sáng như ngọc. Tu sĩ nơi này không phải tu tiên bởi vì lúc này còn chưa xuất hiện tiên giới. Đám tu sĩ này bằng lực lượng tự thân, lĩnh ngộ được

khí tức thiên địa. Một lão già mặc áo da thú đang nằm trên mặt đất, xung quanh chất đầy củi. Hắn đã tử vong, đang được tộc nhân hỏa thiêu.

Bốn phía là một đám nam nữ đang quỳ lạy, thấp giọng thì thào. Nhưng đúng vào lúc này, lão già vốn đã chết đột nhiên mở mắt, trong nháy mắt có vẻ mê man nhưng liền bị thay thế bởi một vẻ vô tình. Hắn chậm rãi ngồi dậy, trong sự kinh hỉ của mấy trăm nam nữ xung quanh.

khóe miệng lão già này hiện lên nụ cười quỷ dị, há miệng cắn nuốt những người ở bốn phía!

Một cái nuốt này nuốt trọn cả trăm người, cũng thu luôn cả đống lửa vào miệng. Tu chân tinh này chấn động kịch liệt, ầm ầm vỡ tung. Cái miệng khổng lồ này không ngờ dùng một phương thức không thể tưởng tượng mà nuốt cả tu chân tinh này.

-Đây là lần tỉnh giấc thứ ba của ta...ta nhớ rõ lần tỉnh giấc thứ hai ta đã nuốt thất phách của Thất Thải Tiên Tôn!

Trong tinh không, thân ảnh lão già huyễn hóa ra, khóe miệng nhếch lên. Cảnh tượng này khiến trái tim Vương Lâm đã bình tĩnh trở lại lúc này lại ầm vang.

-Hắn nuốt thất phách của Thất Thải Tiên Tôn!! Hắn vốn không phải là tam hồn thất phách của Thất Thải Tiên Tôn. Như vậy hắn là ai!! Hắn

không ngờ có thế nuốt thất phách của Thất Thải Tiên Tôn!

Tận mắt nhìn thấy hơn chín mươi lần luân hồi của đối phương Vương Lâm thấy lực lượng thôn phệ của đối phương hình như càng theo luân hồi mà suy yếu dần. Lần thứ ba có thể nuốt cả tu chân tinh, nhưng lần thứ chín mươi lại chỉ có thế nuốt người! Vương Lâm nhìn chằm chằm vào lão già đang mỉm cười, con ngươi co rụt lại. Hình ảnh tiêu tán, khi xuất hiện một lần nữa đã là lần thức tỉnh thứ hai của tu chân tinh! Lúc này xuất hiện trước mắt Vương Lâm là một vùng tinh vực không có chút sinh linh. Tinh vực này chẳng những xa lạ mà còn không có dấu vết gì của tính mạng. Vương Lâm đứng trong tinh không, nhìn khắp bốn phía. Tu chân tinh ở nơi này vô số nhưng dù ở đâu cũng không hề thấy dấu vết của tính mạng!

Đây là một vùng tinh vực tử vong. Cũng có thể nói đây là thời điểm ban đầu của thế giới trong động phủ, còn chưa có tính mạng! Trong tinh không yên tĩnh này, trong đầu Vương Lâm liền hiện lên một ý niệm khó tin. Ý niệm này chính là suy đoán của hắn về thân phận của Thiên

Vận Tử! Ngay trong nháy mắt khi ý niệm này lóe lên xa xa trong tinh không đột nhiên có một luồng khí tức sinh mạng yếu ớt hiện ra. Vương Lâm xoay người. Hắn liếc một cái liền thấy trong khí tức đó có một thân ảnh hư ảo. Thân ảnh này mơ hồ lộ ra một tia hồn phách thuộc về Thất Thải Tiên Tôn! Hắn nhìn thấy khi tia hồn phách này hiện ra trong tinh không đột nhiên có một cái khe khổng lồ vô thanh vô tức mở ra, cắn nuốt tia hồn phách này.

Sau khi cắn nuốt xong, cái khe thu nhỏ lại, từ từ huyễn hóa ra một người thanh niên. Người thanh niên này toàn thân tỏa ra u quang. Trong mắt hắn lúc đầu có vẻ mê man nhưng rất nhanh liền trở nên tỉnh táo.

-Một phách của Thất Thải Tiên Tôn ... Mùi vị không tồi...ta đã giúp hắn rất nhiều, lúc này nếu hắn tử vọng thì không còn ai có thể khống chế ta...đáng tiếc là lực lượng tam hồn của hắn quá lớn ta và thân thể sau khi chia lìa không dám chọc vào hắn...nhưng có một phách nguyên thủy nhất này dung hợp ta có thể mượn phách này làm cho bản thân trưởng thành...cũng có lẽ rất nhiều năm sau ta có thể từ trên một phách này tính toán ra một Thất Thải Tiên Tôn đầy đủ. Tới lúc đó thì ta chính là Thất Thải Tiên Tôn...mà trọng yếu nhất đó là ta có thể trưởng thành...

Thần sắc thanh niên kia không chút biến hóa. Hắn giơ tay phải lên xoa xoa miệng mình, khiến cho bản thân trông như đang cười.

-Ta muốn trước tiên học trở thành tu sĩ. Ta muốn cho mọi người, kể cả tam hồn và lục phách còn lại đều không thể nhận ra thân phận của ta...ta muốn một lần nữa nắm luân hồi trong tay...

Vương Lâm nhìn thanh niên này, tâm thần ầm ầm chấn động. Hắn đã biết đối phương là ai rồi!!!

-Hắn là...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1723 Thiên Đạo

-Thiên đạo.

Trong đầu Vương Lâm hoàn toàn trống rỗng. Chuyện hắn phát hiện ra từ trong luân hồi của Thiên Vận Tử dù là bản thân hắn cũng khó có thể tin nổi. Thiên đạo bị vô số người tìm kiếm bấy lâu nay, không ngờ... Không ngờ lại chính là Thiên Vận Tử!

Nhìn thấy thanh niên đang cố gắng cử động khuôn mặt, cố nở nụ cười, trong lòng Vương Lâm như có sóng biển trào dâng. Hắn lúc này giống như một con thuyền nhỏ giữa cuồng phong, tâm thần có lốc ngập trời không ngừng vang vọng.

Trong mắt hắn thanh niên vẫn duy trì vẻ tươi cười trên mặt, xoay người tiến về tinh không yên tĩnh, dần dần rời đi. Cho tới khi thân ảnh hắn biến mất trong tầm mắt của Vương Lâm, thần sắc Vương Lâm vẫn còn đang rung động.

Trong khi bổn tôn của Vương Lâm vẫn đang đắm chìm trong luân hồi của Thiên Vận Tử từ phân thân của hắn đang ngồi trong tinh không, sắc mặt tái nhợt, mơ hồ có màu xanh ẩn hiện trên mặt.

Bốn phía xung quanh hắn có vô số những tia hồn phách của Thiên Vận Tử giống như sương khói mờ ảo lao tới, đồng loạt dung nhập trong cơ thể hắn không ngừng chiếm cứ lấy cơ thể phân thân của Vương Lâm.

Đám hồn phách này càng dung hợp nhiều, giọng nói của Thiên Vận Tử ầm ầm vang vọng trong đầu Vương Lâm.

-Ngươi lấy cái gì mà muốn nhanh hơn lão phu. Lão phu lúc này có thể chiếm cứ thân thể của ngươi. Bổn tôn của ngươi có tìm được bổn tôn của lão phu không!

Một ngàn hồn phách của Thiên Vận Tử trong Triệu Hà, Côn Hư đều dung nhập toàn bộ vào

trong cơ thể Vương Lâm. Từ xa nhìn lại, đám hồn phách từ La Thiên, Vân Hải tinh vực cũng đang gào thét, càng lúc càng tới gần.

Đồng thời vào lúc này, bổn tôn của Vương Lâm đang đắm chìm trong luân hồi của Thiên Vận Tử. Trong tích tắc khi hắn nhìn thấy hình ảnh của lần luân hồi thứ hai sụp đổ, Vương Lâm thấy được cảnh tượng khi bổn tôn của Thiên Vận Tử tỉnh giấc lần đầu tiên!

Tinh không mơ hồ sụp đổ, hóa thành những tia sáng biến mất. Khi xuất hiện trước mặt Vương Lâm thì đó đã là một cánh cửa khổng lồ! Cánh cửa này giống như cao vượt tinh không, khiến Vương Lâm đứng trước nó có cảm giác mình như một con kiến hôi.

Nó khác với cánh cửa của Thiên Nghịch. Cánh cửa lớn trước mặt này không hề có chút uy nghiêm nào tỏa ra. Nó ở nơi này giống như hoàn toàn hòa hợp với tinh không làm một thể.

Phía sau cánh cửa là cái gì Vương Lâm không biết. Nhưng hắn lúc này nhìn thấy cánh cửa khổng lồ này đang có tiếng ầm ầm truyền ra. Ngay sau đó cánh cửa giống như bị một lực lượng cường đại tới khó tin oanh kích từ bên trong. Cả cánh cửa chợt chấn động.

Trong sự run rẩy này, Vương Lâm nhìn thấy một cái khe từ trên cánh cửa hiện lên, trong tiếng ầm ầm và tiếng răng rắc hỗn loạn, cái khe liền lập tức bị mở rộng ra, kéo dài ra vô tận, giống như muốn chia cánh cửa này làm hai nửa.

Tiếng ầm vang lại càng kịch liệt hơn. Gần như chỉ trong chốc lát, cánh cửa đang run rẩy ầm ầm vỡ tung, hóa thành nhiều phần bay ra ngoài.

Cánh cửa này quá lớn giờ phút này dù là vỡ tung nhưng không hề nát bấy mà hướng về bốn phía quét tới. Chúng mang theo lực lượng trùng

kích lao thẳng vào tinh không, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Một phần cánh cửa này dưới lực lượng trùng kích liền xuyên qua tinh không, đi tới một vùng tinh vực mà sau này được gọi là Côn Hư. Trong vùng tinh vực trống trải này, phần cánh cửa này

nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ, dung nhập vào tinh không, xé rách tinh không rồi chìm vào đó.

Cùng với sự dung hợp của vô số mảnh vỡ này, vùng tinh vực này xuất hiện vẻ không yên, bị xé mở ra một cái khe không gian. Mảnh nhỏ của cánh cửa này tồn tại ở nơi này, giống như là vạn cổ không thay đổi.

Nơi này rất nhiều năm sau bị một đám tu sĩ Tứ Thánh Tông dùng một phương pháp đặc thù na di tới. Bọn họ tìm được một tu chân tinh, na di tới nơi này, khống chế tinh vực vốn không yên, che dấu cái khe kia đi, cũng đặt tu chân tinh này tại đó.

Từ từ, đám tu sĩ này bởi vì đủ loại nguyên nhân mà dần dần rời đi. Cái khe trên tu chân tinh này trải qua vô số năm tháng cuối cùng hiện ra, bị một số người có thiên tư kinh người trên tu chân tinh này phát hiện, mượn nó sử dụng, sau đó được gọi là chiến trường ngoại vực.

Trong nháy mắt khi cái khe này vỡ tung, dưới lực lượng trùng kích, Vương Lâm nhìn thấy một đám sương mù màu bạc. Đám sương mù này hình dạng như một quả cầu, nhúc nhích từ bên trong cánh cửa vừa bị đụng vỡ chui ra.

Bên trong đám sương mù này, Vương Lâm lờ mờ thấy được một bóng người. Hắn nhìn không rõ hình dáng của đối phương nhưng lại có thể thấy đối phương từ trong sương mù truyền ra những tiếng hô khiếp sợ!

-Thiên đạo!! Ngươi không ngờ lại chiếm được một phần thiên đạo!! Đáng chết, bổn vương không phục!!

Tiếng hô đó cuối cùng biến thành tiếng thét thê lương. Ngay sau đó trong sương mù liền truyền ra tiếng nổ kinh thiên.

Trong tiếng nổ này, sương mù liền chấn động kịch liệt, giống như có một lực lượng mạnh mẽ xé rách từ bên trong, khiến cho đám sương mù này bị cuốn động, bất ngờ vỡ ra.

Sương mù chia làm hai phần, một lớn một nhỏ. Phần lớn chứa thân ảnh đang gào thét yếu dần hướng về phía xa xa cuốn đi, trong nháy mắt biến mất trong tinh không, chẳng biết đi đâu.

Đám sương mù nhỏ hơn kia lại bay về hướng ngược lại, lóe lên rồi biến mất.

Đang không ngừng lao nhanh đi, đám sương mù nhúc nhích rồi co rút lại, chậm rãi thu nhỏ và ngưng tụ khiến cho Vương Lâm có thể mơ hồ nhìn thấy, bên trong đám sương mù này không phải là trống không mà tồn tại một mảnh nhỏ nửa vòng tròn.

Nửa vòng tròn này cũng không có rõ ràng nhưng hiển nhiên nó chính là trung tâm của đám sương mù này.

Gào thét lao đi, đám sương mù càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất, ngưng tụ trên nửa vòng tròn kia, hóa thành một đạo cầu vồng bay vào một tu chân tinh trong tinh không.

Trên tu chân tinh này không hề có sinh mạng, chỉ có một đám núi trọc lè tè. Mảnh nhỏ này giống như lưu tinh lao tới, ầm ầm nện lên trên núi. Ngọn núi chấn động, trực tiếp vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Vòng tròn này xuyên qua ngọn núi, xâm nhập vào sâu bên trong tu chân tinh, tại nơi sâu nhất mới ngừng lại.

Vương Lâm đã thấy tất cả. Hắn nhìn chằm chằm vào vòng tròn bên trong tu chân tinh. Trên vật đó có chút ấn ký cổ xưa thoạt nhìn giống như một chiếc la bàn!

cũng có thể nói nó là một nửa của chiếc la bàn!

Năm tháng trôi qua, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm trên tu chân tinh này vẫn hoàn toàn không có sinh mạng như trước. Chỉ là một nửa la ban bị vùi sâu trong tu chân tinh lúc này bên ngoài lại dần dần tràn ngập sương mù năm đó.

Một tia sương mù này lan ra, ngưng tụ lại hóa thành một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh này vặn vẹo, từ từ rõ ràng, cuối cùng xuất hiện là một người thanh niên.

Người thanh niên này nhắm hai mắt, hai chân lơ lửng trên nửa cái la bàn một lúc lâu sau mới

từ từ mở mắt, lộ vẻ mê man.

-Ta có linh trí...ta nhớ rõ là được chủ nhân gọi về, cắn nuốt tiên nhân kia xong. Tiên nhân kia tự bạo thần thức, ngăn cản ta cắn nuốt...sau đó ta liền bị vỡ ra...ta là ai...

vẻ mê man trong mắt thanh niên nọ càng nồng đậm. Hắn nhắm hai mắt lại giống như trầm tư.

Nửa ngày sau hắn đột nhiên mở mắt, đôi mắt hiện ra ánh sáng kỳ dị.

-Ta là thiên đạo...ta vốn không có linh trí. Nhưng thần thức của tiên nhân này tự bạo lại bị ta hấp thu một ít...ta hấp thu thần thức của hắn...ta sinh ra suy nghĩ...

Thanh niên nọ thì thào, giống như đã suy nghĩ cẩn thận mọi việc.

Vương Lâm nhìn tới lúc này thì hắn cũng đã rõ ràng rất nhiều rồi. Hắn đã hiểu vì sao Liên Đạo Phi lại trở thành người điên, cũng hiểu rõ vì sao trong huyễn cảnh của đạo nhân bảy màu hắn lại thấy Liên Đạo Phi thần sắc tà dị, lời nói cực kỳ kiêu ngạo, thích chiếm lấy đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn. Tất cả mọi chuyện hoàn toàn bất đồng với người điên mà Vương Lâm biết, căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau.

Lúc này đầu óc Vương Lâm đã hoàn toàn sáng tỏ.

-Liên Đạo Phi vốn là một kẻ ngỗ ngược trên Tiên Cương đại lục. Hắn có lẽ đúng là có một ca ca, thân phận cực cao. Chính vì thế tính cách của hắn quỷ dị, lại càng kiêu ngạo tới cực điểm. Theo những gì ta hiểu về người điên, cả đời hắn nếu đã thích thứ gì, dù là pháp bảo hay là người đều không chút do dự mà cướp lấy!

Nếu hắn không cướp được thì hắn cũng sẽ nghĩ phương pháp lấy được, thậm chí dù là diệt cả nhà đối phương cũng chỉ vì thỏa mãn tham niệm trong lòng! cũng vì tham niệm này mà hắn mới có thể tới động phủ của Thất Thải Tiên Tôn cố cướp lấy vật mà hắn không có được.

Nhưng cuối cùng hắn lại bị thiên đạo cắn nuốt, phải tự bạo thần thức. Phần tham lam và những tính xấu của hắn không ngờ lại bị tách ra cuối cùng bị thiên đạo hấp thu...

Cho nên ta mới gặp phải người điên, mới thấy hắn hoàn toàn bất đồng! Nếu không thì với tính cách của hắn làm sao có thể cho ta huyết mạch tiên nhân, lại càng không thể truyền thụ thần thông. Hắn phải dùng mọi cách lợi dụng ta để đạt mục đích mới đúng! Nếu so sánh thì ta lại thích người điên hiện nay hơn là Liên Đạo Phi năm xưa!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, nhìn thanh niên đang lơ lửng trên một nửa la bàn.

Thanh niên cúi đầu nhìn thoáng qua la bàn dưới chân, trong mắt lộ vẻ suy tư.

-Bổn tôn của ta chính là một nửa nghịch la bàn này...khí tức của vật này không ai cảm nhận được, để ở nơi này mới là an toàn nhất...

Thân thể thanh niên nhoáng lên cả người biến mất trong tinh không, chả biết đi đâu.

Vương Lâm không để ý tới thanh niên rời đi mà nhìn chằm chằm vào một nửa la bàn nọ, nhớ rõ khí tức của tu chân tinh này xong, hắn bỗng

nhiên nhắm hai mắt lại. Trong tích tắc khi hai mắt nhắm lại, tất cả mọi thứ ở nơi này vô thanh vô tức sụp đổ.

Chín mươi chín lần luân hồi của Thiên Vận Tử tới lúc này là hoàn toàn chấm dứt!

Vương Lâm nhắm mắt khiến cho luân hồi tiêu tán. Trong nháy mắt khi hắn mở mắt ra, hắn thấy Lam Mộng Đạo Tôn Thanh Lâm và Hồng Sam Tử. Hắn thấy được Triệu Hà, cảm nhận được phân thân chỉ còn một chút nữa sẽ bị chiếm cứ hoàn toàn!

-Ta tìm được bổn tôn của hắn rồi. Ba vị tiền bối không cần đi cùng ta. Xin nhờ các vị khống chế phân thân, tranh thủ thời gian giúp ta càng nhiều càng tốt!

Bổn tôn của Vương Lâm bỗng nhiên đứng dậy, hướng về phía ba người ôm quyền, xoay phắt người cất bước vào trong tinh không.

-Thiên Vận Tử, trò chơi kết thúc rồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1724 Bổn tôn của Thiên Vận Tử

Thân ảnh bổn tôn Đạo cổ lao đi trong tinh không, tốc độ cực nhanh, so với phân thân còn nhanh hơn rất nhiều. bởi vì trước đây Vương Lâm di chuyển trong tinh không cũng không phải dùng nhiều sức lực mà lại dung nhập vào trong thiên địa. Nhưng lúc này hắn lại xé mở tinh không mà đi.

Tay phải Vương Lâm thường trước khi cất bước lại hướng về phía trước kéo mạnh một cái. Tinh không ầm vang, những cái khe khổng lồ liền bị xé mở trước mặt Vương Lâm.

Thân thể hắn ngay lập tức liền chui vào trong khe, lúc hiện ra đã ở Triệu Hà!

Dùng phương pháp mạnh mẽ này, tốc độ Vương Lâm đã đạt tới đỉnh phong!

Đưa mắt nhìn thiên địa, cả thế giới trong động phủ chỉ có mình Vương Lâm mới dám di chuyển theo phương pháp này. Bên trong cái khe bị xé mở có vô số cơn lốc hủy diệt và dòng chảy, đối với tu sĩ mà nói chính là nguy hiểm trí mạng. Thân thể bọn họ căn bản là không thể thừa nhận lực lượng trùng kích này.

Dù là Cổ Yêu, Cổ Ma ở trong những cơn lốc hủy diệt trong cái khe này cũng rất khó chịu nổi, thậm chí là Cổ Thần mạnh mẽ thì cũng chỉ có thể vượt qua vài lần, nhưng không có cách nào ở lại lâu dài.

Có thể làm được chuyện này chỉ có thể là Đạo cổ có thân thể mạnh mẽ hơn Cổ Thần không biết bao nhiêu lần! chỉ có Vương Lâm có được huyết mạch Đạo cổ mới có thể thong dong bước vào bên trong cái khe kia, không sợ bất cứ dòng chảy không gian hay gió lốc nào dùng một phương pháp không thể tưởng tượng nổi không ngừng cất bước!

Cơn lốc hủy diệt cuốn lên người Vương Lâm, va chạm với thân thể hắn nhưng không gây ra nổi chút thương thế nào. Cơn lốc này rên rỉ, lập tức sụp đổ.

Bên trong Côn Hư, ở trong tinh không đột nhiên xuất hiện một cái khe khổng lồ. Thân thể

mạnh mẽ của Vương Lâm từ trong cái khe bước ra. Trong nháy mắt này, Vương Lâm nhắm hai mắt, dùng thần thức Đạo cổ quét ngang bốn phía một lần.

Ngay sau đó, Vương Lâm đột nhiên mở bừng đột mắt, nhìn thẳng về phía xa xa!

Tất cả mọi chuyện từ khi hắn thức tỉnh trong luân hồi của Thiên Vận Tử ở Triệu Hà cho tới lúc này mới chỉ gần một nhịp thở mà thôi.

Trong khi Vương Lâm lao đi, bên trong Triệu Hà tinh vực, bốn phía phân thân của Vương Lâm đã bị tất cả hồn phách của Thiên Vận Tử tới từ tứ đại tinh vực bao vậy. Trong tích tắc khi đám hồn phách cuối cùng tiến vào thân thể hắn phân thân Vương Lâm đang khoanh chân đột nhiên mở bừng đôi mắt.

Trong mắt hắn lộ vẻ đấu tranh thống khổ, giống như hồn phách Thiên Vận Tử trong cơ thể hắn đang điên cuồng chiếm cứ toàn bộ tâm thần vậy. Loại phương thức đoạt xá này chính bởi vì Luân Hồi nhất thể thuật tồn tại khiến cho không có bất cứ kẻ nào có thể tới quấy nhiễu.

Bên cạnh phân thân của Vương Lâm, lam quang tràn ngập. Lam Mộng Đạo Tôn bình tĩnh đứng đó, nhìn phân thân của Vương Lâm. Ở hai hướng khác, ánh mắt Thanh Lâm và Hồng Sam Tử cũng lóe sáng. Không giống như vẻ bình tĩnh của Lam Mộng Đạo Tôn thần sắc hai người đều lộ vẻ lo lắng.

-Vương Lâm, ngươi có thể nhanh hơn lão phu sao!

Vẻ đấu tranh trong mắt phân thân Vương Lâm càng đậm thân thể run rẩy, khuôn mặt nổi đầy gân xanh, giọng nói âm trầm từ miệng thốt ra. Trong giọng nói này lộ ra vẻ già nua vô cùng, cực kỳ quỷ dị.

Trong tích tắc khi giọng nói này truyền ra, vẻ đấu tranh trong mắt Vương Lâm tiêu tán, bị một đám u quang thay thế. Hắn quay đầu lại nhìn về phía ba người Lam Mộng Đạo Tôn ở bên cạnh, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt.

-Ba người các ngươi tu vi không kém, nếu muốn khiến lão phu không rời đi được thì lão phu đơn giản là ở lại chỗ này, cho ba người các ngươi chính mắt thấy lần thức tỉnh thứ chín mươi

chín của ta!

Trong mắt trái phân thân của Vương Lâm đồng tử run rẩy, chậm rãi bình tĩnh trở lại, tỏa ra u quang. Hắn khoanh chân ngồi ở đó lại nhắm mắt lại.

Tất cả mọi chuyện phân thân trải qua bổn tôn Vương Lâm đều có thể cảm thụ được. Trong nháy mắt khi phân thân bị chiếm cứ, nhắm hai mắt lại, trong Côn Hư tinh vực phía trước Vương Lâm xuất hiện một tu chân tinh!

Cũng có thể nói đây là một tu chân tinh hoang dã, hoặc là hoàn toàn vứt đi. Nơi này không có chút dấu hiệu nào của sinh mạng, mặt đất đều là sa mạc, bao phủ gần như toàn bộ tu chân tinh này.

Sông ngòi sớm đã khô cạn dòng sông bị sa mạc che phủ. Biển rộng cũng có nhưng chẳng qua chỉ là một vùng màu đen có vô số tính mạng của hải

dương tử vong ở nơi này. Thi thể thối nát của chúng làm dơ bẩn cả hải dương này.

Liếc mắt nhìn một cái, trên cả tu chân tinh hoang dã này lơ lửng một đám sương mù hôn ám. Trong sương mù này có độc khí phàm nhân hô hấp vào một cái thân thể liền hư thối tử vong ngay. Cho dù là tu sĩ thì ở trong khí độc này cũng phải nhíu mày.

Nơi này chẳng có nổi nửa điểm linh khí do vậy không có bất cứ tu sĩ nào tới nơi này. Dù là độc tu cũng sẽ thường không lựa chọn nơi này. Bởi vì độc tố trong sương mù ở đây đối với tu sĩ cũng không phải mãnh liệt lắm. Sở dĩ khiến tu sĩ phải nhíu mày chính là nơi này có mùi hôi thối của thi thể thối rữa.

Tu chân tinh hoang dã này dù xấu bẩn như thế, không khí đầy hôi thối như trong mắt Vương Lâm mà nói, nơi này hoàn toàn bất đồng với những tu chân tinh khác mà hắn từng gặp. Khí tức của tu chân tinh tuyệt đối không sai!

Khí tức này là tinh hồn. Hồn phách năm đó là giai đoạn mới sinh. Hồn lúc này đã đang sắp tử vong nhưng Vương Lâm không thể nhận lầm!

Trong tích tắc khi nhìn thấy tu chân tinh này, thân thể Vương Lâm gào thét lao tới trong

nháy mắt đã phá vỡ tầng cương phong yếu ớt của tu chân tinh này, đạp lên trên sa mạc của tu chân tinh.

Thân thể hắn trong nháy mắt bước tới khiến sương mù trên tu chân tinh bị cuồng phong quét ngang, cuốn về bốn phía. Chỉ trong nháy mắt, tu chân tinh này đã bị lật tấm màn che mặt, lộ ra tất cả trên tu chân tinh này.

Vương Lâm tiến vào nơi này xong không ngừng lại chút nào, trong cuồng phong gào thét đang cuốn đi sương mù, thân thể hắn nhoáng lên, khi xuất hiện đã ở trên bầu trời của hải dương đen kịt, không có chút gợn sóng, giống như biển chết kia!

Mùi hôi thối ở nơi này lại càng nồng nặc nhưng Vương Lâm không để ý chút nào, thân thể hướng về phía hải dương màu đen lao tới.

Ầm một tiếng hải dương màu đen nọ trong nháy mắt khi Vương Lâm tới gần lập tức xuất hiện một dòng xoáy. Dòng xoáy khổng lồ này không ngừng ăn sâu vào trong, trong thời gian ngắn đã thông xuống đáy biển, cũng quét ngang bốn phía, lộ ra sâu trong đáy biển là một vùng nước bùn dày đặc màu đen.

Nước bùn này không biết đã lắng đọng bao nhiêu năm rồi, vẫn luôn không hiện ra dưới ánh mặt trời, giờ phút này lộ ra rồi cũng bị cuốn đi, tản ra bốn phía, lộ ra dưới lớp bùn làm mặt đất đã bị che dấu từ vạn cổ!

Mặt đất này không bằng phẳng mà tràn ngập những ngọn núi thấp nhỏ!

-Chính là nơi này!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thân thể nhoáng lên không để ý tới mùi hôi thối mà trực tiếp xông thẳng xuống đáy biển!

Ở dưới đáy biển có một cái động lớn xuất hiện từ thời vạn cổ. Trên mặt đất của động này tràn đầy bụi đất màu nâu. Đám bụi đất này là do đại địa qua hàng ngàn hàng vạn năm tích tụ lại. Ở dưới đó che dấu nửa cái la bàn!

Một trận gió nhẹ nổi lên trong động, thổi đi đám bụi đất từ thời vạn cổ, tràn khắp bốn phía, lộ

ra nửa cái la bàn năm xưa.

Cùng lúc đó, một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy nó, lôi nó ra khỏi đám bụi đất!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên la bàn đôi mắt sáng ngời.

-Chúng ta ai nhanh hơn đây!

Trong Triệu Hà tinh vực, phân thân Vương Lâm sau khi nhắm mắt, diện mạo nhanh chóng thay đổi, không còn là hình dáng Vương Lâm nữa mà đã trở thành Thiên Vận Tử đầu tóc bạc phơ!

Loại chiếm cứ này giống như thôn phệ, chẳng qua Thiên Vận Tử trước kia trực tiếp cắn nuốt, lúc này không phải cắn nuốt từ bên ngoài mà thôn phệ từ bên trong. Do vậy hắn lại càng được đảm bảo không có gì sai sót!

Giờ phút này hắn dù nhắm mắt nhưng mọi thứ trong cơ thể đang nhanh chóng dung hợp, khiến hắn ngủ say. Một khi dung hợp hoàn toàn thì hắn sẽ tỉnh giấc!

Đây chính là lần thức tỉnh thứ chín mươi chín của hắn. Sau khi thức tỉnh hắn sẽ tìm lại được đám sương mù khác bị tách ra năm đó, dung hợp với bản thân. Lúc đó hắn có thể nắm trọn luân hồi!

Tới lúc đó rồi hắn sẽ không còn là một thiên đạo bình thường nữa. bởi lẽ hắn có thần trí của chính mình, vượt qua tâm trí của rất nhiều người!

Hắn có thần thông pháp thuật, hắn có thể tự mình trưởng thành! Thậm chí nói không chút khoa trương, một khi hắn nắm được luân hồi, hóa thành thiên đạo đầy đủ thì vận mệnh tất cả chúng sinh sinh ra trong thế giới động phủ trong vô số ngàn năm qua đều bị hắn điều khiển. Nếu một

thiên đạo không có ý thức điều khiển chúng sinh thì cũng không ngại. Nhưng nếu có ý thức, có linh trí thì loại chuyện này cực kỳ đáng sợ!

chỉ cần hắn muốn, hắn thậm chí có thể cắn nuốt hết thảy chúng sinh do thiên đạo sinh ra. Đến lúc đó thì người tồn tại trong thế giới động phủ này nhất định không phải là sinh linh trong thế giới này mà chỉ còn lại tam hồn, chỉ còn lại đám người Tiên Cương đại lục!

Sự dung hợp của Thiên Vận Tử chỉ trong thời gian ngắn ngủi này đã tiến hành hơn phân nữa. Chỉ trong chớp mắt nữa là hắn sẽ hoàn toàn hấp thu. Lúc này Thiên Vận Tử chợt mở bừng đôi mắt!

Trong nháy mắt khi mở đôi mắt, vẻ tươi cười hiện lên trên khuôn mặt Thiên Vận Tử. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả.

-Chín mươi chín lần thức tỉnh. Lão phu rốt cục đã tỉnh lại lần này. Thiên đạo, lão phu chính là thiên đạo!

Thiên Vận Tử đứng dậy, mái tóc bạc tung bay. Một luồng khí tức từ xa xưa khuếch tán ra từ cơ thể hắn. Trên cơ thể hắn lúc này cũng tràn ngập sương mù!

Sương mù này chính là thứ hình thái thuộc về thiên đạo mà Vương Lâm thấy trong luân hồi!

-Vương Lâm phân thân này của ngươi đã bị chiếm cứ, mặc dù bổn tôn của ngươi không chết thì đã sao. Lão phu hiện giờ không cần đếm xỉa tới ngươi nữa rồi!

Thần sắc Thiên Vận Tử dữ tợn không thèm nhìn ba người Lam Mộng Đạo Tôn nhoáng một cái liền muốn rời đi.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn di động thân thể, lam quang trước người liền lóe lên. Thân ảnh Lam Mộng Đạo Tôn xuất hiện, ngăn cản hắn lại.

-Ta đã đồng ý với hắn không cho ngươi rời khỏi nơi này.

Thanh Lâm và Hồng Sam Tử cũng áp sát Thiên Vận Tử.

Ánh mắt Thiên Vận Tử lóe lên, tay áo vung mạnh lên, mở miệng cắn nuốt. Một động tác này khiến cho tinh không chấn động, dường như càn khôn nghịch chuyển, cả tinh không xuất hiện sương mù vô tận, che lấp toàn bộ ánh mắt của ba người.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi sương mù này xuất hiện, một hư ảnh lóe lên trong sương mù, muốn cắn nuốt cả ba người thì lam quang lóe lên. Một luồng khí tức kinh thiên ầm ầm va chạm với sương mù.

Cùng lúc đó, từ cuối tinh không có một giọng nói lạnh như băng, chứa đầy sát khí từ xa xa truyền tới!

-Thiên Vận Tử, Vương mỗ đem bổn tôn của ngươi về rồi đây!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1725 Tư cách trục lộc (1)

(1): Tư cách đuổi hươu: Đuổi hươu là điển cổ nói về việc tranh đoạt thiên hạ.

Sương mù bị lam quang oanh kích liền tan tành, hư ảnh vừa mới há miệng lập tức biến mất. Sắc mặt Thiên Vận Tử tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ không thể tin. Hắn ngẩng phắt đầu nhìn về phía xa xa, đôi mắt đầy khiếp sợ! Hắn thấy phía sau ba người Lam Mộng Đạo Tôn trong tinh không xa xa, Vương Lâm một thân bạch y, mái tóc bạc tung bay đang bước tới.

Mà trên tay phải Vương Lâm có nửa cái la bàn!

La bàn nọ nhìn thì tầm thường, không có chút khí tức nào truyền ra nhưng rơi vào mắt Thiên Vận Tử lại khiến tâm thần hắn ầm vang, hóa thành một sự khiếp sợ khó có thể tưởng tượng được.

-Chuyện này... Không có khả năng. Ngươi không có khả năng tìm được bổn tôn của ta. Ngươi...ngươi cho dù tìm được bổn tôn của lão phu thì đã sao. Ta đã thức tỉnh chín mươi chín lần, ta chính là thiên đạo!

Thiên Vận Tử nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang tới gần, tay phải giơ lên điểm một chỉ vào tinh không.

-Thiên đạo nhất thể, vạn vật thương khung, trở về cho ta!

Thiên Vận Tử gầm nhẹ một tiếng. Lập tức sương mù bên ngoài thân thể liền cuốn lên, lao thẳng về phía tinh không. Tinh không chấn động, một cái miệng khổng lồ liền biến ảo ra.

Cái miệng này hư ảo mơ hồ, sau khi xuất hiện lập tức hướng về phía dưới nuốt mạnh một cái!

Nhưng ngay vào lúc nó đang muốn nuốt tới thì cái miệng khổng lồ này lại run lên quỷ dị, sau đó sụp đổ, tiêu tán trong tinh không.

Cảnh tượng này khiến cho thần sắc Thiên Vận Tử tái nhợt!

-Ngươi tưởng rằng đây là lần thức tỉnh thứ chín mươi chín của ngươi thật sao...

Vương Lâm bước tới, giọng nói lạnh như băng.

Thiên Vận Tử trầm mặc, ánh mắt lộ sát khí nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn không cần nghĩ ngợi chút nào thân thể lao vụt về phía trước, thẳng tới hướng Vương Lâm!

-Lão phu dung hợp ba nghìn phân thân, mặc dù không hoàn toàn thức tỉnh thì cũng có khí tức của thiên đạo. Tất cả chúng sinh do thiên đạo diễn biến ra trước mặt ta đều như kiến hôi. Ngươi không phải là hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn cho dù ngươi bắt được bổn tôn của ta ta cũng có thể trong nháy mắt giết chết ngươi!

Tàn ảnh Thiên Vận Tử hóa thành trong nháy mắt áp sát Vương Lâm. Nhưng vào lúc này đột nhiên lam quang lóe lên Lam Mộng Đạo Tôn bước ra, tay áo vung lên, trực tiếp cuốn lấy thân thể Thiên Vận Tử.

Thần sắc Thiên Vận Tử dữ tợn trong nháy mắt khi Lam Mộng Đạo Tôn ra tay liền gầm nhẹ một tiếng.

-Ngươi cũng chỉ là chúng sinh do thiên đạo diễn biến thành, thế mà dám cản ta!!

Thiên Vận Tử căn bản không cần Lam Mộng Đạo Tôn ra tay, tay phải vung mạnh về phía trước, lập tức va chạm với Lam Mộng Đạo Tôn.

Tiếng chấn động ầm ầm vang lên. Lam Mộng Đạo Tôn biến sắc, thân thể bịch bịch bịch lui lại phía sau liền mấy bước. Thần sắc Thiên Vận Tử âm trầm không có nửa điểm lui lại, ngược lại dùng tốc độ nhanh hơn nhằm về phía Vương Lâm, chỉ trong chớp mắt đã cách hắn không tới mười trượng!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt nhìn Thiên Vận Tử mang theo vẻ châm chọc. Trong nháy mắt khi hắn tới gần, Vương Lâm nhẹ giọng mở miệng.

-Thân thể ta những thứ thuộc về ta tiêu tán...

Thiên Vận Tử đã áp sát Vương Lâm chưa tới mười trượng thân thể đột nhiên run lên. Ngực hắn lập tức có một đạo ấn ký lóe lên u quang, u quang lóe lên, một luồng sóng gợn từ ấn ký đó khuếch tán ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân Thiên Vận Tử.

Trong sóng gợn này, phân thân mà hắn chiếm được của Vương Lâm, tất cả cảm ngộ giống như tuyết lạnh gặp mặt trời nóng bỏng, lập tức tiêu tán. đã không còn cảm ngộ đối với đại đạo trong cơ thể, lập tức bổn nguyên cũng không còn!

Trong mắt trái của Thiên Vận Tử, hỏa bổn nguyên tiêu tán. Trong mắt phải, lôi bổn nguyên cũng sụp đổ, ở mi tâm, sát lục bổn nguyên, sinh tử, nhân quả, chân giả toàn bộ tan rã. cấm chế bổn nguyên trong đồng tử dù chưa cảm ngộ hoàn toàn lúc này cũng sụp đổ.

Trong tích tắc ngắn ngủi, trên phân thân mà Thiên Vận Tử chiếm được của Vương Lâm đã không còn bổn nguyên gì. Bảy đạo bổn nguyên đồng loạt tản ra, biến mất trong tinh không.

Thân thể có thể xem như thùng nước. Nước trong thùng chính là bổn nguyên. Mà cảm ngộ đối với thùng nước chính là cái đáy khiến nước trong thùng không thể chảy ra ngoài. Lúc này thùng đã mất đáy, tất nhiên không thể còn chứa nổi nước.

Thiên Vận Tử sửng sốt một chút, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Hắn không thể nào ngờ được lại gặp phải chuyện này. Trong những lần cắn nuốt và thức tỉnh của hắn chưa bao giờ xuất hiện sự việc như vậy!!

-Tới lượt tâm thần...

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Thiên Vận Tử, chậm rãi mở miệng.

Trong nháy mắt khi lời nói này thoát ra khỏi miệng, nguyên thần trong phân thân đã dung hợp ba nghìn phân thân của Thiên Vận Tử lập tức lờ

mờ đi, cuối cùng hóa thành một chút ánh sáng khuếch tán ra khỏi cơ thể, tràn ngập trong tinh không, phát ra ánh sáng như ngọc. Tu sĩ đã không còn nguyên thần thì thân thể giống như phàm nhân!

Thân thể phàm nhân làm sao có thể thừa nhận ba nghìn phân thân của Thiên Vận Tử chiếm cứ và dung hợp, lúc này theo sự biến mất của nguyên thần, thân thể Thiên Vận Tử run rẩy, phát ra những tiếng bùng bùng. Thân thể hắn xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, không thể thừa nhận nổi!

Vẻ hoảng sợ trong mắt hắn đã lên tới cực hạn. Hắn tính kế thiên, bày mưu địa tính kế vạn cổ tháng năm nhưng cuối cùng tại trên người Vương Lâm lại tính sai lần thứ hai!

Hắn không tính tới việc Vương Lâm có thể tìm được bổn tôn của hắn. Hắn cũng không tính tới việc phân thân này của Vương Lâm có thể bị đối phương điều khiển! Chuyện này hắn nghĩ là chuyện không có khả năng. Thân thể này đã bị hắn hoàn toàn chiếm cứ, đã trở thành một tồn tại độc lập. Hắn cho tới hiện giờ vẫn không hiểu nổi chuyện này là vì sao!

Tại sao Vương Lâm lại có thể điều khiển được thân thể, tại sao Vương Lâm lại có thể khiến đạo tiêu tán, tại sao có thể khiến thần tán!

Thiên Vận Tử đang mê man và sợ hãi thì hắn lại nghe thấy Vương Lâm nói câu thứ ba.

-Hồn tiêu tán...

Những lời này vừa nói ra liền khiến cho toàn thân Thiên Vận Tử đột nhiên run rẩy kịch liệt. Hắn cảm nhận được rõ ràng hồn phách Vương Lâm vốn đã dung hợp với hơn ba nghìn hồn phách của mình lúc này theo một câu nói của Vương Lâm mà tiêu tán.

Ba nghìn hồn dung hợp là hoàn mỹ, không thể chia lìa nhưng lúc này bởi vì hồn phách Vương Lâm tiêu tán khiến cho sự hoàn mỹ này bị phá vỡ. Thân thể Thiên Vận Tử ầm ầm tan nát, huyết nhục bay tứ tán, chỉ còn lại hai ngàn chín trăm chín mươi chín hồn phách, từ trong cơ thể tan nát này nổ tung ra.

-Chuyện này không thể xảy ra! Không có khả năng!! Tại sao lại như vậy? Ngươi sao lại có thể khống chế thân thể này...đây không hợp với quy tắc thiên đạo, không phù hợp với pháp tắc của giới này. Ta là thiên đạo, tất cả đều là do ta định ra, thân thể ta chiếm cứ thì tất cả đều thuộc về ta!!

Ta biết được ký ức của ngươi, dù ngươi có thi triển Tam Mệnh Thuật cũng không thể làm được điều này. Cho dù ngươi chết cả ngàn lần ta cũng không tử vong. Ngươi rốt cục dùng thủ đoạn gì. Ngươi...ngươi rốt cục là ai!!!

Hai nghìn chín trăm chín mươi chín hồn phách trong thân thể trào ra hóa thành một đám sương mù mơ hồ. Trong đám sương mù này chứa tất cả chúng sinh mà hơn chín mươi lần Thiên Vận Tử tỉnh giấc đã cắn nuốt.

Bọn họ lúc này đồng loạt rít gào rống lên một câu!

-Ngươi rốt cục là ai!! Ngươi không phải là hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn ngươi chỉ là một phàm nhân do ta diễn biến ra trong động phủ này. Ngươi không có khả năng làm được điều này. Ta không cam lòng!!!

-Ngươi chỉ là một bộ phận của thiên đạo nhưng ta là chủ nhân của thiên đạo.

Vương Lâm nhìn chằm chằm hai nghìn chín trăm chín mươi chín hồn còn lại đang hướng về phía mình gào thét, mỗi một hồn phách đều lộ vẻ điên cuồng và mê man, vẻ thống khổ vì không tìm được đáp án chậm rãi mở miệng.

Trong tích tắc khi thốt ra những lời nói này, Vương Lâm giơ tay trái điểm lên mi tâm. Tinh điểm Cổ Thần trên mi tâm của hắn tiêu tán, chỉ còn lại một dòng xoáy đang xoay tròn. Bên trong dòng xoáy này lan ra một luồng khí tức thê lương. Trong khí tức này, tay phải Vương Lâm giơ lên trong nháy mắt. Một đạo u quang từ trong đó bay ra, lơ lửng trong tinh không, đột nhiên bành trướng, trong nháy mắt hóa thành một mãnh thú khổng lồ! u Minh thú!

Con thú này sau khi xuất hiện thần sắc liền thừ ra. Nói này có ít người nên nó cũng không sợ lắm. Nó ngơ ngác nhìn bốn phía, bị đám sương mù do hai ngàn chín trăm chín mươi chín hồn phách của Thiên Vận Tử

hấp dẫn ngơ ngác nhìn lại. Không ai hay biết, miệng nó hơi mở ra, giống như có chút nước bọt chảy xuống, thần sắc do dự, giống như đang suy tư xem đám hồn phách này có phải là rất ngon hay không.

-Chủ nhân của thiên đạo? u Minh thú... u Minh thú này...nó chẳng lẽ là một phần sương mù do thân thể của ta năm đó biến thành!!

Tất cả hồn phách của trước đồng loạt nhìn về phía u Minh thú thần sắc lộ vẻ dung động.

Hắn tất nhiên là biết u Minh thú. Chỉ là năm đó thân thể của hắn bị thần thức của Liên Đạo Phi tự bạo phân ra, hóa thành Thiên Vận Tử trong vô số năm mất đi liên hệ với bộ phận còn lại, không thể cảm ứng thấy. Nếu không thì hắn cũng không phải lấy phương pháp tỉnh giấc chín

mươi chín lần này để nắm lấy luân hồi, tìm kiếm bộ phận còn lại của thân thể.

-Trò chơi kết thúc rồi Thiên Vận Tử.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Tay phải hắn giơ lên, vuốt lên nửa la bàn nọ. La bàn liền bay thẳng vào khóe miệng đang hơi mở ra của u Minh thú trong nháy mắt liền tiến vào trong.

Tất cả hồn phách của Thiên Vận Tử liền chấn động, trong nháy mắt này thét lên một tiếng chói tai kinh thiên động địa, không để ý tới gì hết mà ầm ầm tản ra hai nghìn chín trăm chín mươi chín hồn phách mỗi người một hướng, cấp tốc bỏ chạy.

Đám người Lam Mộng Đạo Tôn muốn đuổi theo nhưng bị Vương Lâm ngăn cản. Vương Lâm nhìn u Minh thú, thấy con thú này đang chép chép miệng, ánh mắt lộ vẻ mê man, hồi lâu vẻ mê man liền biến mất, sau đó liền hiện lên sự vô tình.

-Nuốt hết bọn chúng đi. Từ nay về sau ngươi đầy đủ rồi.

Thần sắc Vương Lâm hơi uể oải, cất bước ngồi lên lưng u Minh thú.

u Minh thú nọ đột nhiên mở rộng miệng, thân thể nhoáng một cái lao về phía trước, tiến thẳng vào trong tinh không. Trong nháy mắt khi nó mở miệng ra, toàn bộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín hồn đang tản ra bỏ chạy bị lực hút này bao phủ trong tiếng gào thét thê lượng đều bị u Minh thú hút vào trong miệng!

-Lam Mộng Đạo Tôn, Thanh Lâm, Hồng Sam Tử tiền bối. Ta muốn một lần nữa ngưng tụ lại phân thân tu sĩ, không quay về tiên giới với các người nữa. Đợi sau khi ta giải quyết xong chuyện của mình, chúng ta sẽ gặp lại tại tiên giới. Thay mặt ta chuyển lời cho Thanh Thủy sư huynh, mấy ngày này tốt nhất là không nên ra ngoài, chờ ta trở về còn cần hắn giúp đỡ.

Vương Lâm ôm quyền hướng về phía ba người, thần sắc lại càng uể oải, ngồi trên lưng u Minh thú, chậm rãi bay đi.

Hai mắt u Minh thú nọ hoàn toàn vô tình, giống như năm đó thôn phệ Liên Đạo Phi, ánh mắt cực kỳ đáng sợ.

Có u Minh thú ở đây, ở trong thế giới động phủ này Vương Lâm chẳng còn sợ một ai nữa! Hắn cho tới giờ phút này mới thực sự có tư cách trục lộc!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1726 Ngưng tụ bổn nguyên

Vương Lâm uể oải ngồi trên lưng u Minh thú. Thân thể u Minh thú nếu hiện ra toàn bộ thì sẽ rất khổng lồ. Nhưng giờ phút này nó thu nhỏ đi không ít, chỉ chừng ngàn trượng. Cho dù là như vậy thì ở trong tinh không lao đi nó cũng khiến cho tất cả những người chứng kiến phải cảm thấy áp lực.

Áp lực này tới từ thân thể u Minh thú, cũng từ trong đôi mắt vô tình của nó. Loại vô tình này là một cảm giác lạnh nhạt, lạnh nhạt sinh tử, luân hồi, năm tháng, chúng sinh!

Giống như trong mắt u Minh thú, chúng sinh không đáng gì cả. Nó là thiên đạo, là thần linh chính thức của thế giới này. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do nó diễn biến ra. Tu sĩ cũng được, mãnh thú cũng tốt, tất cả đều chỉ là cát bụi!

Luồng áp lực này cũng tới từ Vương Lâm đang ngồi trên lưng u Minh thú. Vương Lâm dù chỉ ngồi bình tĩnh ở đó nhưng khí thế từ trên người hắn lan ra lại giống như thần tiên!

Vương Lâm có Đạo cổ huyết mạch. Huyết mạch này có thể sáng ngang với huyết mạch của tiên nhân. Như vậy Vương Lâm dù là người của thế giới trong động này nhưng cho dù là trên Tiên Cương đại lục hắn cũng có tư cách đứng trên người khác!

u Minh thú chuyển động vô thanh vô tức. Hoặc có thể nói là nó căn bản không chuyển động. Thứ chuyển động chính là tinh không. Nó muốn đi tới bất cứ nơi nào thì đều chỉ cần một ý niệm. Bởi tất cả tinh không, vạn vật ở đây đều là từ nó mà ra!

Vương Lâm bình tĩnh ngồi nơi đó, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve u Minh thú, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng đấu với Thiên Vận Tử.

-Không ngờ năm đó thu phục con thú này lại là một bộ phận của thiên đạo... Thiên Vận Tử cũng là một bộ phận của thiên đạo...khó trách hắn

lại tin vào thiên vận...hắn thờ phụng thiên vận thực chất là chính bản thân hắn.

Vương Lâm cúi đầu nhìn u Minh thú dưới thân, ánh mắt lộ vẻ cảm khái.

-Thất Thải Tiên Tôn năm đó đạt được một mảnh nhỏ này. Trong mảnh nhỏ có không gian trữ vật, hắn phát hiện ra thiên đạo... Không ngờ ngay cả Thiên Nghịch cũng là do hắn phát hiện ra.

Cho nên mới có la bàn kia.

Thiên đạo này ai cũng đi tìm. Đạo nhân bảy màu, Chiến lão quỷ, còn có rất nhiều người khác. Mục đích bọn họ tìm kiếm hồn thứ ba ngoài việc dung hợp ra thì sợ là cũng có ý đồ đối với thiên đạo... Còn có ý đồ đối với mảnh nhỏ Thất Thải Tiên Tôn đạt được năm xưa.

Cơ duyên thế nào mà ta lại trờ thành chủ nhân của thiên đạo...từ nay về sau ta chính là chủ nhân của nó. Tiên Cương đại lục ta không dám nói nhưng trong thế giới này, chẳng người nào có được thiên đạo bên cạnh như ta!

Thiên đạo lúc này hắn đã đầy đủ. Năm đó thiên đạo có thể nuốt Liên Đạo Phi, lúc này người đầu tiên bị thiên đạo nuốt trong năm tháng vạn cổ lại trờ thành cố nhân của ta!

Trên người Vương Lâm xuất hiện vẻ tự tin vô cùng. Hắn nhìn tinh không, đôi mắt bừng sáng.

Không tản ra thần thức, Vương Lâm tùy ý để u Minh thú này bay đi. Hắn nhắm hai mắt lại, hai tay bắt quyết đồng thời đặt ở phía trước. Sau khi hơi điều chỉnh khí tức xong, hắn mở hai mắt, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi này đỏ đậm sau khi được phun ra thì lơ lửng trước người Vương Lâm, di chuyển đồng thời với u Minh thú. Máu tươi nhúc nhích, tỏa ra ánh sáng chói mắt, giống như đang sôi trào, lại có từng luồng hương thơm tỏa ra.

-Phân thân tiêu tán, ta sẽ ngưng tụ lại một phân thân mới! Phân thân này lấy huyết mạch của ta làm vật dẫn thành tựu đại đạo vạn cổ!

Vương Lâm thì thào, tay phải giơ về đám máu phía trước điểm một chỉ.

Một chỉ này khiến đám máu tươi nhúc nhích nhanh hơn. trong phút chốc liền không ngừng khuếch trương ra, hóa thành một bóng người. Chẳng qua bóng người này phủ đầy máu tươi, thoạt nhìn giống như một huyết nhân vậy.

-Trong máu ta ẩn chứa lực lượng Đạo cổ, lúc này phân thân muốn thành thì nhất định phải rút lực lượng Đạo cổ ra. Việc này không khó!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tinh điểm của tam tộc trên mi tâm lóe sáng, xoay tròn tạo ra từng luồng lực hút, bao phủ cả thân thể màu máu này. Huyết nhân vặn vẹo, có một luồng khí tức như tơ tằm từ bên trong bay ra, không ngừng chui vào trong tinh điểm tam tộc của Vương Lâm.

Quá trình này rất nhanh, ước chừng thời gian một nén nhang, tất cả lực lượng Đạo cổ trong huyết nhân đã bị Vương Lâm lấy ra. Máu tươi này không còn tồn tại bất cứ khí tức gì của Đạo Cổ nữa.

Khí tức của Đạo cổ bị tách ra hồng quang trên người huyết nhân lóe lên, vặn vẹo vài lần. Từ từ huyết sắc thu lại, xuất hiện trước mặt Vương Lâm không ngờ là một phân thân có hình dạng giống hệt hắn!

Phân thân này giống như người mới sinh, trông thì như người trưởng thành nhưng trên thực tế lại không có hồn chỉ có thân thể.

-Hồn ngưng!

Tay phải Vương Lâm đặt trên mi tâm điểm một cái. Lập tức một bộ phận hồn phách từ trong thất khiếu lan ra, chui vào trong phân thân. Từ từ một tia hồn phách của Vương Lâm dung hợp với phân thân. Trong cảm ứng của Vương Lâm hắn và phân thân giống như hòa vào nhau, không thể phân biệt được nữa.

Làm xong việc này, vẻ uể oải trên thần sắc Vương Lâm càng đậm. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, giống như ngủ say.

Trong nháy mắt khi bổn tôn nhắm mắt lại, đột nhiên phân thân của Vương Lâm mở bừng đôi mắt, lộ ra vẻ sáng ngời, cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể mới ngưng tụ. Vẻ mặt hắn bình thản, tay phải điểm một chỉ vào tinh không.

-Hỏa bổn nguyên đã tiêu tán trong tinh không đã được ta cảm ngộ, trở lại!

Trong nháy mắt khi câu nói này thốt ra lấy u Minh thú làm trung tâm, trong tinh không mênh mông này đột nhiên có một đám lửa xuất hiện. Đám lửa này từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, nhìn giống như thiêu đốt cả tinh không. Một biển lửa kinh thiên động địa bùng lên!

Biển lửa này tạo thành hình tròn bao vây lấy Vương Lâm, từ bốn phương tám hướng đồng loạt ngưng tụ lại, giống như sóng biển dâng trào, ầm ầm không ngừng.

Ngay trong tích tắc khi biển lửa trong tinh không xuất hiện, dường như mắt trái của Vương Lâm biến thành một lỗ đen cắn nuốt ngọn lửa. Biển lửa này trong tiếng ầm ầm liền ào ạt tiến vào trong mắt trái của hắn.

Trong thời gian ngắn, biển lửa trong tinh không tiêu tán. Ở trong mắt trái của Vương Lâm có ấn ký của hỏa bổn nguyên xuất hiện và lóe lên.

-Lôi bổn nguyên dung nhập trong tinh không, ta là chủ nhân của lôi đình, lấy minh ngộ của ta gọi các ngươi trở về cơ thể!

Vương Lâm nhẹ giọng nói, tay phải vung mạnh về phía trước.

Một cái vung này khiến cho tinh không chấn động, tầng tầng lớp lớp mây lửa tiêu tán, bị cuốn bay đi. Bốn phương tám hướng dần dần vang lên những tiếng sấm trầm trầm. Tiếng sấm càng lúc càng gần. Nó truyền từ tám phương tới, sau đó tiếng lôi đình ầm vang liền thay thế tất cả tiếng động trong thiên địa.

Tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc vang lên. cũng trong tiếng sấm từng tia chớp giống như thiên kiếp lóe lên trong thiên địa. Những tia chớp liên kết chặt chẽ với nhau, vô biên vô hạn. gầm thét lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong phút chốc tất cả những tia chớp liền hướng về phía mắt phải Vương Lâm ầm ầm lao tới. Mỗi một tia chớp dung hợp đều khiến ngoài thân thể Vương Lâm lóe lên những dòng điện quang. Những dòng điện này chạy ngoài cơ thể giống như đang hoan hô, vì được trở về trong tay Vương Lâm mà vui sướng.

Rất nhanh sau đó tất cả tia chớp trong tinh không đều tiêu tán trong mắt phải Vương Lâm. Trong mắt hắn lúc này liền có ấn ký của tia chớp bất diệt hiện ra!

Hai đạo bổn nguyên, mắt trái là hỏa diễm, mắt phải là lôi đình!

-Hư bổn nguyên ta cảm ngộ được trong Mộng Đạo ngàn năm, theo đại đạo trong đời Vương Lâm ta, các ngươi là do ta minh ngộ ra, giờ phút này dù đã tiêu tán nhưng vẫn có thể ngưng tụ trở lại...hư bổn nguyên, đầu tiên trở về là sinh tử!

Vương Lâm thì thào, hai tay duỗi ra.

-Tay trái ta là sinh, tay phải là tử...năm tháng tiến vào, đạo tâm bất biến.

Tay trái Vương Lâm lan ra một tia bạch khí. Bạch khí này phủ khắc tay trái, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Đó là sinh cơ, là sinh cơ của Vương Lâm, cũng là một bộ phận của sinh tử bổn nguyên hắn cảm ngộ được trong hai ngàn năm qua.

Cùng lúc đó, tay phải Vương Lâm có hắc khí tràn ra, hóa thành một vầng sáng màu đen. Bên trong hắc khí tỏa ra khí tức tử vong, giống như tay phải của hắn có thể lấy ra vong hồn từ Hoàng Tuyền nơi địa ngục vậy.

Trong nháy mắt khi hai luồng khí hắc bạch này tỏa ra, khí tức trên hai cánh tay Vương Lâm cuốn tới, cuối cùng ngưng tụ ở mi tâm hắn từ từ dung hợp, chậm rãi xoay tròn, giống như một vòng âm dương vậy!

Sinh Tử bổn nguyên đã trở về!

Khí tức trong cơ thể Vương Lâm liền bạo tăng!

-Đạo thứ hai trở về chính là Chân Giả bổn nguyên. Đó chính là nhân sinh.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. Trong đầu hắn nghĩ lại chuyện với Thiên Vận Tử, trong lòng có chút cảm khái.

Trong nháy mắt khi lời nói truyền ra, thân thể hắn lập tức trở nên hư ảo. giống như biến thành không chân thật vậy.

Nhất là đôi mắt của hắn giống như tinh không, khiến người ta nhìn vào sẽ lạc trong đó không

phân biệt được nữa.

-Ta nhắm mắt thì tất cả đều là giả dối, ta mở mắt thì tất cả đều là thật.

Vương Lâm thì thào, nhắm hai mắt lại, thiên địa đều ở trong tâm. Mọi thứ tiêu tán, cái gì là động phủ giới, hồn thứ ba, ngay cả u Minh thú cũng không tồn tại nữa. Lúc này tất cả mọi thứ trong tinh không dưới cảm thụ của Vương Lâm đều là hư ảo.

Tới khi hắn mở mắt ra, chân giả bổn nguyên ngưng tụ lại.

Đồng thời với khi Vương Lâm ngưng tụ lại phân thân tu sĩ, u Minh thú không ngừng di động trong tinh không, dần dần đã đi tới Triệu Hà tinh vực.

Mà giờ phút này trong Triệu Hà tinh vực có một đám người đang lao đi trong tinh không.

Nhóm người này có bốn lão già cầm đầu trông chừng cả trăm người. Bọn họ phi hành trong tinh không, tạo ra gió mây gào thét lao đi.

Cũng từ trên người bọn họ, một khí tức cực mạnh tỏa ra. Đặc biệt là bốn người đi đầu. Bốn người này không biết dùng loại thần thông nào mà không ngờ lại khiến thần thức ngưng tụ một chỗ.

Giờ phút này trên đỉnh đầu bốn người đi đầu bất ngờ có một cái hồ lô khổng lồ biến ảo ra. Hồ lô này màu xanh biếc, lộ ra vẻ cổ xưa.

Ở miệng hồ lô có một đám thanh khí, đang như bị hút về hướng xa xa.

Bốn lão già này hầu như có bay một khoảng lại dừng lại, đồng loạt hướng về phía hồ lô vái một cái, thần niệm giao hòa giống như đang giao tiếp với hồ lô này vậy.

Bốn lão già này không ngờ chính là tứ đại chiến tướng đến từ viễn cổ tiên vực!

Theo sau đám tiên nhân này là Chiến lão quỷ mặc đạo bào, thần sắc thong dong, từ từ bước theo. Hắn không thèm để ý tới đám tiên nhân, đồng thời đám tiên nhân cũng lờ đi coi như hắn không tồn tại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1727 Ngăn trở

u Minh thú sau khi dung hợp với Thiên Vận Tử chính là thiên đạo. Khí tức và sự tồn tại của nó nếu muốn để người ngoài không biết thì rất khó có người phát hiện nổi. Nếu ở ngoài động phủ này thì còn có chút mánh khóe chứ nếu ở trong động phủ thì tuyệt đối không ai tìm nổi!

Ngày đó Liên Đạo Phi bị u Minh thú nuốt nên mới có cảm giác sợ hãi như vậy. u Minh thú lúc này có xuất hiện trong Vân Hải tinh vực thì dù là Chiến lão quỷ cũng không thể phát hiện ra nó.

Ngay cả đám người tứ đại chiến tướng không thể nào biết được.

Thần thức của bọn họ tỏa ra đủ để bao trùm cả Vân Hải tinh vực nhưng cũng không nhìn thấy u Minh thú, thậm chí ngay cả Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trên lưng nó cũng không phát hiện ra chút nào.

Điều này cũng giống như Thiên Vận Tử năm đó rõ ràng ở Triệu Hà nhưng không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra.

Trên lưng u Minh thú, bổn tôn của Vương Lâm nhắm mắt ngồi xuống, đang ngưng tụ lại bổn nguyên. Dấu vết bổn nguyên ngưng tụ quanh quẩn trong tinh không, điều này không thể dấu nổi, bị tứ đại chiến tướng và rất nhiều tiên nhân trong Vân Hải tinh vực phát hiện ra.

Chỉ là cho dù bọn họ có dùng thần thức tìm tòi thế nào cũng không thể lần ra được manh mối. Trong thần thức của bọn họ, u Minh thú không tồn tại, chỉ là một đám tinh không bình lặng mà thôi.

Chiến lão quỷ đi theo đám viễn cổ tiên nhân cũng nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được gì cả.

-Chuyện này có hơi quỷ dị...

Ánh mắt Chiến lão quỷ lóe lên lộ vẻ trầm ngâm.

Tất cả mọi chuyện Vương Lâm đều không biết. Bổn tôn của hắn đang ngủ say để khôi phục.

phân thân đang ngưng tụ lại bổn nguyên, không rảnh mà để ý tới việc khác. Giờ phút này sau khi chân giả bổn nguyên xuất hiện, phân thân Vương Lâm giơ tay phải lên, chậm rãi duỗi ra.

-Đạo hư bổn nguyên thứ ba chính là nhân quả...mở tay là nhân, nắm tay là quả...

Nhân quả bổn nguyên trong lúc Vương Lâm mở nắm tay đồng thời từ trong tinh không vô hình ngưng tụ lại vào trong lòng bàn tay, dung nhập

vào trong thân thể Vương Lâm.

Sau đó là sát lục bổn nguyên, cấm chế bổn nguyên cũng được Vương Lâm dùng phương pháp tương tự khiến từ trong tiêu tán ngưng tụ lại, một lần nữa dung hợp với thân thể mình. Bảy đại bổn nguyên ngưng tụ, từ từ vận chuyển trong thân thể Vương Lâm.

Cùng với sự vận chuyển này, trong thân thể Vương Lâm, nguyên thần biến ảo ra khiến cho tất cả mọi thứ lại giống như trước khi thân thể tan nát.

Một thứ duy nhất khác biệt chính là không còn hồn phách của phân thân Thiên Vận Tử.

Trong nháy mắt khi phân thân hoàn toàn khôi phục, bổn tôn của Vương Lâm mở mắt nhìn vào mắt phân thân. Nửa ngày sau phân thân của Vương Lâm nhoáng một cái liền chồng lên bổn tôn phát ra những tiếng bùng bùng, hoàn toàn dung hợp thành một thể.

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng, vặn người, cảm thấy không có chút gì không khỏe mới ngẩng đầu nhìn về phương xa.

-Đã có tư cách trục lộc vậy thì ta phải đi tới Ngũ Hành tinh một chuyến! Ngũ Hành tinh, nơi đó có rất nhiều bí ẩn, chính là lực lượng ẩn thế cuối cùng tồn tại trong thế giới động phủ này!

Lực lượng này hiển nhiên ôm ý định ngư ông đắc lợi trong đầu chẳng khác gì Thiên Vận Tử trước đây...các ngươi thích ở một nơi bí mật, vậy ta sẽ bức các ngươi ra, cho các ngươi biết thế giới động phủ này không thuộc về đám người từ bên ngoài tới!

Khiến lực lượng ẩn thế cuối cùng này xuất hiện xong, trận tranh đoạt hồn thứ ba trong động phủ sẽ chính thức triển khai!

Theo Vương Lâm thấy, Thiên Vận Tử là một cây đinh cần phải rút ra. Nếu không thì ngày sau rất có khả năng sẽ xuất hiện một loạt chuyện xấu. Chuyện xấu này nói không chừng là trí mạng.

Trên thực tế đúng là như vậy. Chuyện mà Thiên Vận Tử gây ra hôm nay đã bị Vương Lâm hủy diệt. Tiếp theo sẽ là cây đinh thứ hai đó là đám người Quy Nguyên Tông đến từ Tiên Cương đại lục kia.

Đám người từ bên ngoài tới này chính là cây đinh thứ hai! Vương Lâm muốn lôi bọn chúng từ chỗ tối ra. đối diện với ánh mặt trời!

Đồng thời đây cũng là một trò chơi, trò chơi trục lộc. Vương Lâm cho là như vậy, xem ai có thể tìm ra hồn thứ ba đầu tiên!

Vương Lâm trầm ngâm, u Minh thú dưới thân từ từ di chuyển, rất nhanh đã tới sâu trong Vân Hải tinh vực. Tâm niệm Vương Lâm vừa động, u

Minh thú liền nhắm đôi mắt khiến người ta hoảng sợ lại, lập tức thay đổi phương hướng, đang định đi về Côn Hư.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lâm đột nhiên kêu khẽ một tiếng, xoay người nhìn về phía xa xa, ánh mắt lóe lên.

Trong tinh không xa xa, không bao lâu sau mơ hồ xuất hiện cả trăm đạo cầu vồng, gào thét lao tới. nhìn phương hướng bọn họ đi tới rõ ràng là hướng về phía Vương Lâm.

Bốn người đi đầu tràn ngập tiên khí giống như hóa thành một cơn lốc lao tới.

Thần sắc Vương Lâm như thường, khoanh chân ngồi trên u Minh thú, lạnh lùng nhìn đám cầu vồng đang tới gần không để ý chút nào.

-Vương Lâm!!

Trong nháy mắt khi trăm đạo cầu vồng dừng lại, từ trong bốn lão già đi đầu liền truyền ra giọng nói khiếp sợ.

Người nói chuyện chính là Thanh Long chiến tướng!

Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nhất là khi nhìn thấy u Minh thú dưới thân Vương Lâm, Thanh Long chiến tướng lại đột nhiên giật mình.

-Đây là con thú gì!!

Hắn không nhận ra u Minh thú, càng không biết đây là thiên đạo. Dù là năm đó thì ngoài Thất Thải Tiên Tôn ra cũng không có ai nhìn thấy chân thân của thiên đạo. Trong trí nhớ của

mọi người, thiên đạo chỉ là một đám sương mù khổng lồ. Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, ba người giờ phút này tâm thần cũng chấn động, đôi mắt đều ngưng tụ lại trên mình u Minh thú dưới thân Vương Lâm.

Bọn họ sở dĩ khiếp sợ là bởi vì thần thức bọn họ vẫn trong trạng thái tản ra nhưng căn bản không thể phát hiện ra nó. Nếu không phải thấy tận mắt thì họ căn bản không thể tưởng tượng nổi là Vương Lâm đang ở nơi này.

Thậm chí lúc này họ dùng thần thức xem xét vẫn thấy nơi đây là một vùng tinh không bình yên, giống như Vương Lâm và u Minh thú này chỉ là sự tồn tại hư ảo vậy.

Chuyện như vậy khiến cho bốn người không khỏi kinh hãi.

Bốn người nhìn nhau, cũng đều thấy trong mắt họ vẻ rung động và khó hiểu.

Mà khiếp sợ hơn bọn hắn là Chiến lão quỷ vẫn đi theo phía sau. Đồng tử hắn co rút lại. Trên người Vương Lâm hắn không phát hiện ra bất cứ cảm giác nguy hiểm gì nhưng mãnh thú dưới chân lại khiến hắn cảm thấy nguy cơ khiến hắn dựng tóc gáy.

-Ngươi gọi Vương mỗ có chuyện gì!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, ánh mắt đảo qua hơn trăm tiên nhân phía trước. Trong những người này cũng không có người nào tu vi cao cường, chỉ có tứ đại chiến tướng mới khiến Vương Lâm để ý.

Ánh mắt hắn sau khi đảo qua, Vương Lâm liền lưu ý một cái hồ lô khổng lồ trôi trên đầu tứ đại chiến tướng. Hồ lô nay mơ hồ tỏa ra tiên khí trông rất bất phàm.

-Năm đó từ biệt không được gặp lại Vương đạo hữu, hôm nay gặp lại, không biết đạo hữu đang muốn đi đâu?

Thanh Long chiến tướng đè nén chấn động trong lòng, ánh mắt lóe lên, chậm rãi mở miệng.

-Côn Hư!

Vương Lâm không nói sai, sau khi nói xong, thân thể u Minh thú liền nhoáng lên, vô thanh vô tức trôi đi.

Hắn không đếm xỉa gì đến đám người tứ đại chiến tướng, cũng chẳng nhìn Chiến lão quỷ.

Không ai đủ khiến hắn phải dừng bước. Chỉ là hắn muốn rời đi nhưng người khác lại không muốn như vậy.

Tứ đại chiến tướng nhìn nhau, đồng thời nhìn chăm chú về hướng u Minh thú phía dưới thân Vương Lâm, ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị.

-Vương đạo hữu cần gì phải vội đi như vậy. Song phương chúng ta đã có ước định, lúc này chúng ta giáng trần cũng không tìm tới tiên giới gây phiền toái, cũng không giết người nào trong thế giới động phủ, đạo hữu vội vã rời đi chẳng lẽ có việc gì gấp sao?

Thân thể Thanh Long chiến tướng nhoáng lên một cái, khi xuất hiện đã ở trước người Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Vương Lâm nhướng mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương, hồi lâu sau mới bình tĩnh nói ra hai chữ.

-Nhường đường!

-Vương đạo hữu chớ tức giận. Ta không có ác ý. Chỉ là con thú dưới thân ngươi rất kỳ dị, không ngờ lại có thể tránh khỏi mọi thần thức. Con thú này không biết đạo hữu từ đâu mà có được?

Bạch Hổ chiến tướng mỉm cười, bước về phía trước một bước, đứng bên phải Vương Lâm.

Cùng lúc đó Huyền Vũ chiến tướng cũng đồng thời cất bước, xuất hiện ở bên trái Vương Lâm. Chu Tước chiến tướng do dự một chút, cuối cùng lựa chọn phong kín đường lui của Vương Lâm.

Ngay sau đó, hơn một trăm tiên nhân đều bất động thanh sắc tới gần bao vây u Minh thú lại.

-Vương đạo hữu, chuyện chúng ta hợp tác chúng ta đã tuân thủ hoàn toàn rồi. Mọi người không nên để mất hòa khí, nếu không thì e là tiên giới của các ngươi sẽ có biến cố đó.

Huyền Vũ chiến tướng mỉm cười mở miệng, giọng nói âm trầm.

Vương Lâm nhìn đám tiên nhân đang vây tứ phía, ánh mắt vẫn bình thản.

-Vương đạo hữu. Ngươi có cây cung của Lý Quảng, ta cũng không muốn là kẻ địch của ngươi. Ngươi chỉ cần nói cho chúng ta biết ngươi lấy con thú này ở đâu là được.

Thanh Long chiến tướng nhìn chằm chằm vào u Minh thú, đôi mắt lộ vẻ tham lam.

-Tin rằng cho dù là Chiến đạo hữu thì đối với nơi có con thú này cũng rất hứng thú phải không.

Huyền Vũ chiến tướng tâm cơ thâm trầm nhất, lúc này mỉm cười quay lại, nhìn thoáng qua Chiến lão quỷ đang lơ lửng phía sau.

Khóe miệng Chiến lão quỷ từ từ lộ nụ cười. Với tuổi tác của hắn tâm cơ hiển nhiên rất sâu, liếc mắt một cái là nhận ra mục đích tứ đại chiến tướng ngăn trở Vương Lâm cũng là bởi vì có mình vẫn luôn theo sau.

Mượn xu thế này để tạo uy áp đối với kẻ khác, thủ đoạn này Chiến lão quỷ lúc còn trẻ rất am hiểu. Hơn nữa lúc này đúng là hắn rất hứng thú đối với u Minh thú, nghe vậy hơi trầm ngâm liền gật đầu.

-Chiến mỗ đúng là rất hứng thú đối với con thú này. Nếu Vương Lâm có thể nói ra thì ta có thể đáp ứng một điều kiện của ngươi.

-Vương đạo hữu vì một con mãnh thú mà ngươi lãng phí một mũi tên của Lý Quảng thì không đáng...huống hồ ngươi còn lại mấy lần đây? Hiện giờ nếu không nói cho chúng ta biết ngươi lấy con thú này từ đâu thì ngươi cho chúng ta mượn, lão phu sẽ lập tức nhường đường để ngươi rời đi.

Dù là ngươi không cho mượn nhưng tất cả đều là bằng hữu, lão phu hiển nhiên không dám ngăn cản. Nhưng thế thì chuyện hợp tác trước đây coi như chấm dứt, tu sĩ trong thế giới này cũng không còn nhiều lắm đâu.

Thanh Long chiến tướng mỉm cười, chậm rãi nói.

-Các ngươi không đi tìm hồn thứ ba, ngược lại lại tới gây chuyện với Vương mỗ! Xem ra lần trước bị đòn chưa đau. Thôi, hôm nay lại cho các ngươi một lần nữa nếm mùi đau đớn tới tận xương cốt!

Thần sắc Vương Lâm bình thản nhưng lời nói vừa dứt thân thể dứng dậy, tay trái giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức Khai Thiên Phủ khổng lồ ầm ầm hiện ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1728 Huyền La nhập phủ

Trong nháy mắt khi lời nói này thốt ra, sắc mặt tứ đại chiến tướng lập tức biến đổi. Ngay cả thần sắc Chiến lão quỷ cũng sững lại, chăm chú nhìn Vương Lâm!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người, nói ra chuyện hồn thứ ba!

Loại chuyện này trước đại chiến bọn họ chưa từng nói tới với Vương Lâm. Đối với bọn họ đây là chuyện bí ẩn nhất, cả động phủ giới này rất ít người biết được!

Nhưng không đợi bọn họ kịp khôi phục từ trong nỗi khiếp sợ do lời nói Vương Lâm mang lại, tay trái hắn đã giơ lên. Khai Thiên Phủ nhanh chóng bành trướng, lập tức hóa thành lớn hơn mười trượng. Thân thể Vương Lâm tràn ngập khí tức Đạo cổ, đột nhiên bạo tăng một ít.

Khai Thiên Phủ của cổ Thần sau khi được lực lượng huyết mạch Đạo cổ của Vương Lâm dung nhập, trong thiên địa này không còn người nào thích hợp hơn hắn sử dụng cái lưỡi phủ này nữa. Giờ phút này cầm Khai Thiên Phủ trong tay, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, không chút do dự, chém mạnh một nhát về phía trước!

Tất cả trong nháy mắt này, khi lưỡi búa hạ xuống, tinh không ầm ầm chấn động. Phía sau Vương Lâm có hư ảnh Đạo cổ huyễn hóa ra. Hư ảnh này cũng cầm búa động tác y hệt Vương Lâm chém xuống!

Thanh Long chiến tướng ở gần nhất, thân thể nhoáng lên một cái, khí tức huyết mạch tiên nhân lập tức khuếch tán ra, ở bên ngoài thân thể có hư ảnh Thanh Long dài vạn trượng huyễn hóa ra gầm thét lao thẳng vào lưỡi búa!

Cùng lúc, Huyền Vũ chiến tướng. Chu Tước chiến tướng và Bạch Hổ chiến tướng đồng thời gầm nhẹ, tam đại hư ảnh biến ảo ra bốn phía Vương Lâm. Bạch Hổ khổng lồ, Chu Tước bừng bừng ngọn lửa, còn có Huyền Vũ tràn ngập sóng biển lao thẳng tới Vương Lâm cắn nuốt.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hắn muốn cho đám viễn cổ tiên nhân này phải đau đớn phải nhớ kỹ bài học này, lúc này hắn căn bản không né tránh, Đạo cổ lực vờn khắp toàn thân, hóa

thành thần thông Đạo cổ bất diệt!

Trong khi thân thể không ngừng khôi phục, lưỡi búa trong tay trái Vương Lâm ầm ầm giáng xuống, trực tiếp chém ra một cái khe không gian khổng lồ. Thanh Long rít gào giãy dụa, cuối cùng chợt tan nát. Thân thể Thanh Long chiến tướng xuất hiện, bước về phía trước lao thẳng vào Vương Lâm.

Bốn người liên thủ, trong chớp mắt thần thông đồng thời hướng về phía Vương Lâm.

Tay trái Vương Lâm cầm búa, sau khi chém xong lại giơ lên quét ngang một cái. Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Lưỡi búa khổng lồ kia va chạm cùng thần thông của tứ đại chiến tướng, hình thành lực trùng kích mạnh mẽ cuốn về bốn phía, khiến cả trăm tiên nhân bị chấn động lùi lại phía sau.

Cùng lúc đó thì thần thông cũng xuyên thấu một phần qua lưỡi búa rơi lên người Vương Lâm!

Ầm một tiếng, tinh không giống như sụp đổ, tứ đại chiến tướng đồng loạt lui lại phía sau thần sắc lộ sát khí!

Vương Lâm vẫn đứng trên người u Minh thú như trước, dùng Đạo cổ bất diệt thể mạnh mẽ chống lại đòn hợp kích của bốn người!

-Tu vi của các ngươi còn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ khoảng Không Huyền hậu kỳ mà thôi...tu vi như vậy không thể thương tổn được cơ thể ta.

Vương Lâm bước từng bước về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới bên cạnh một tiên nhân đang lui lại, tay phải trực tiếp kéo

mạnh về phía trước!

Tê Thiên lực bất ngờ xuất hiện. Cánh tay phải của Vương Lâm chính là cánh tay của Diệp Mịch, một động tác này khiến cho tiên nhân kia không có tư cách chống cự, trực tiếp kêu lên thảm thiết, toàn thân tan nát thành máu huyết bắn tung ra bốn phía.

Thậm chí hai tiên nhân ở phía sau cũng không chạy thoát khỏi lực lượng Tê Thiên, thân thể sụp đổ, nguyên thần cũng bị xé tan!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, trong nháy mắt khi tứ đại chiến tướng tới gần liền chui vào bên trong cái khe vừa bị xé mở ra, lúc xuất hiện đã ở trong một đám tiên nhân cách đó

không xa.

-Tê Thiên!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, tay phải hắn liền mạnh mẽ giơ lên, trong tiếng kêu thảm thiết liền có bảy tám tiên nhân toàn thân tan nát.

Đám tứ đại chiến tướng gầm lên giận dữ thần thông tràn ngập tinh không, dùng tốc độ cực nhanh lao tới phía Thanh Thủy. Nhưng dưới thân

thể Đạo cổ bất diệt thể của Vương Lâm. một lần nữa hắn lại chống đỡ được, từng bước lui lại, khi xuất hiện đã ở trước một đám tiên nhân khác.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của đám tiên nhân này, thân thể bọn họ đau đớn không thể chống cự hay né tránh, ầm ầm sụp đổ, biến thành huyết vụ tràn ngập không gian.

-Vương Lâm, ta muốn giết sạch tiên giới của ngươi!

Thanh Long chiến tướng gầm lên điên cuồng, ánh mắt lộ sự phẫn nộ nhưng lại càng lộ vẻ không thể tin thân thể Vương Lâm lại mạnh mẽ tới kinh người như vậy.

-Bài học đầy máu tươi này xem ra vẫn chưa đủ rồi!

Vương Lâm xoay người, bước từng bước trở lại trên lưng u Minh thú. Trong nháy mắt khi Chiến lão quỷ đang muốn bước tới, hắn vuốt máu tươi trên tay phải, vỗ lên người u Minh thú.

-Nuốt sạch những người này đi.

Trong nháy mắt khi những lời này thốt ra khỏi miệng Vương Lâm bước chân Chiến lão quỷ đột nhiên sững lại. Cùng lúc đó, cái miệng u Minh thú lập tức mở ra!

Sự vô tình và lạnh lùng trong cặp mắt của nó khiến cho tâm thần của toàn bộ mọi người ở đây chấn động!

Cũng trong tích tắc này, khi Thanh Long chiến tướng nhìn thấy ánh mắt của u Minh thú, trong đầu hắn ầm vang. Ánh mắt như vậy cực kỳ hiếm thấy, trong đời này hắn chỉ thấy một lần. Đó là vào rất lâu trước đây khi hắn tận mắt nhìn thấy thứ sương mù đó, cắn nuốt Liên Đạo Phi!

-Đây là...là...

Ngay trong khi Thanh Long chiến tướng và tam đại chiến tướng còn lại đang hoảng sợ, u

Minh thú nghe theo lời Vương Lâm. mở lớn miệng hướng về tinh không nuốt một cái!

Tinh không nếu ví là thiên địa thì thiên địa biến sắc, tinh thần nếu là phong vân thì phong vân cuồn cuộn! Cả tinh không trong giờ phút này đột nhiên xuất hiện sương mù vô tận. Sương mù này tràn ngập bốn phía, tỏa ra một khí tức tang thương, được những người ở nơi này cảm nhận rõ ràng.

Phía sau đó là một lực hút kinh thiên động địa gào thét xuất hiện. Bốn phía Vương Lâm lúc này còn khoảng bảy tám mươi tiên nhân. Đám

người này sắc mặt tái nhợt, thân thể không thể tự khống chế, bị hút nhanh chóng tiến tới kêu lên thảm thiết đầy sợ hãi. Đám người này toàn bộ bị u Minh thú nuốt vào trong cái miệng khổng lồ của nó.

Tất cả mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt liền chấm dứt, nhanh tới mức khiến người ta không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên bị sương mù chiếm cứ, sau đó vang lên những tiếng kêu thảm thiết!

Đợi tới khi tất cả kết thúc, trong vùng tinh không trước mặt họ, sương mù dường như chưa từng xuất hiện, không còn chút nào, nhưng những người bốn phía trừ Vương Lâm ra thì chỉ còn có năm người!!

-Lần đau đớn này đã đủ để nhớ kỹ chưa?

Vương Lâm đứng trên lưng u Minh thú, thần sắc từ đầu tới cuối không chút biến hóa chậm rãi mở miệng. Giọng nói của hắn không lớn nhưng trong nháy mắt khi truyền vào trong tai của năm người, kể cả Chiến lão quỷ cũng khiến tâm thần bọn họ chấn động!

-Thiên đạo!!! Đây là thiên đạo!!!

Thân thể Thanh Long chiến tướng run rẩy, sự sợ hãi giống như thủy triều bao phủ toàn thân. Hắn chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ như thế này, dù

là năm đó thấy Vương Lâm giương cây cung của Lý Quảng cũng không thế bằng hiện tại!

-Thiên đạo... Không ngờ ngươi lại ở nơi này...chuyện...chuyện này...

Huyền Vũ chiến tướng tâm cơ rất thâm trầm lúc này cũng thừ người ra, vẻ sợ hãi trong mắt không ít hơn Thanh Long chiến tướng chút nào ngược lại càng đậm hơn. Hắn vừa rồi cảm nhận

được rõ ràng lực lượng thôn phệ của thiên đạo. Lực lượng này có thể bao phủ toàn thân hắn.

Trong lòng hắn lúc này không chỉ có sợ hãi và khủng hoảng mà còn rất bàng hoàng. Trong mắt hắn Vương Lâm đã hóa thân thành chúa tể kinh khủng nhất!

Bạch Hổ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng lúc này giống như trúng phải Đại Thiên Tôn đứng sững ra nơi đó.

-Thứ ta định đoạt lấy không ngờ là thiên đạo...

-Khó trách lại không thể phát hiện ra khí tức khó trách...

Chiến lão quỷ đứng ở xa xa, đồng tử co rút lại, lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể che dấu. Trong người hắn tồn tại hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn lúc này gào thét lên trong nháy mắt điều khiển thân thể Chiến lão quỷ, thần sắc vặn vẹo, rất nhanh tỏa ra khí tức thuộc về Thất Thải Tiên Tôn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc tràn ngập kiêng kỵ!

Nếu không phải nơi này là động phủ giới thì hắn sẽ không sợ thiên đạo này. Nhưng tất cả mọi thứ của nơi này đều từ thiên đạo mà ra!

Nắm trong tay thiên đạo chẳng khác nào nắm tất cả mọi thứ trong tay.

Nhưng dù là như thế thì thiên đạo cắn nuốt cũng có cực hạn nếu không thì lần trước cũng không bị Liên Đạo Phi tự bạo mà phân chia. Chiến lão quỷ tự nghĩ cũng có thủ đoạn để chống đỡ. Nhưng giờ phút này hắn lại đang nghĩ tới một vấn đề khác.

-Ngươi tìm được hồn thứ ba rồi sao...

Chiến lão quỷ khổ sở mở miệng, giọng nói thê lương. Giọng nói này không phải của hắn mà là của hồn phách Thất Thải Tiên Tôn.

-Ta không tìm được.

Vương Lâm lắc đầu, u Minh thú dưới thân lạnh lùng nhìn năm người, sau đó nhắm mắt lại, hướng về phía xa bay đi.

Nó lướt qua bên cạnh tứ đại chiến tướng, khiến thân thể bốn người này liền run rẩy, tránh sang một bên, không dám có bất cứ hành động cản trở nào nữa. Bọn họ nhìn thân ảnh Vương Lâm và u Minh thú biến mất trong tinh không xa xa, rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Bọn họ có lẽ không sợ hãi Chiến lão quỷ đi theo phía sau. Dù sao thì trong thân thể Chiến lão quỷ cũng có hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn. Nhưng lúc này đối với Vương Lâm mà nói, ngoài sự sợ hãi thì cũng chỉ còn sợ hãi.

Vương Lâm ngồi trên u Minh thú. hướng về phía Côn Hư tiến tới. Thần sắc hắn cho dù bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm thở dài.

-Chẳng lẽ thiên đạo này vẫn còn chưa hoàn chỉnh sao... Tứ đại chiến tướng thì được nhưng Chiến lão quỷ này u Minh thú vừa truyền đạt với ta rằng rất khó cắn nuốt....

Ở trong Côn Hư cũng có ánh sáng bảy màu lóe lên. Đạo nhân bảy màu cầm trong tay chín huyết cầu lớn đang tiến bước về phía trước.

-Cửu huyền huyết mạch rốt cục đã tập hợp được toàn bộ, lấy lực lượng Cửu huyền huyết mạch này có thể huyễn hóa ra luân hồi, tìm được hồn

thứ ba trốn vào luân hồi năm đó...hắn hẳn phải ở tại Côn Hư.

Cùng lúc đó, tại Tiên Cương đại lục, trong một khu vực của tiên tộc có một dãy núi kéo dài hùng vĩ. Núi non nơi này rất nhiều, bao phủ bốn phía, có rất nhiều vùng rừng rậm giống như một nơi hoang dã vậy

Lúc này đã là đêm tối, ánh sao như ngọc chiếu lên trên mặt đất của đại lục này. Không gian bốn phía yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng thú rống truyền ra từ trong rừng rậm.

Rất lâu rất lâu trước đây ở trong vùng núi non này có tồn tại một tông phái tiên gia. Nó có tên là Thất Đạo Tông.

Trong bầu trời tràn ngập ánh trăng, có thể thấy một đám sóng gợn hiện ra khiến ánh trăng như vặn vẹo. Dần dần một bóng người hiu quạnh chậm rãi xuất hiện. Đó là một thanh niên.

Thần sắc hắn hơi uể oải, nhìn mặt đất phía dưới, khuôn mặt nở nụ cười, có vẻ vô cùng chờ mong, giống như để đến được đây, dù hắn phải trả giá đắt hơn cũng đáng vậy.

-Hài tử của Đạo cổ nhất tộc chúng ta, ta tới đón ngươi về nhà... Đường về có lẽ rất gian nan nhưng ta biết ngươi sẽ không sợ hãi.

Thanh niên nọ mỉm cười, tiến vào dãy núi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1729 Ngũ hành tinh

Côn Hư tinh vực đã tồn tại trong năm tháng dài đằng đẵng. Thời gian cụ thể thì chẳng ai còn tìm hiểu được. Có lẽ chỉ có chủ nhân của động phủ giới này - Thất Thải Tiên Tôn may ra mới biết được một chút.

Trong thời gian rất lâu ở Côn Hư, trước khi Vương Lâm sinh ra trên Chu Tước Tinh cho tới hai ngàn năm nay, Côn Hư đã trải qua hai lần chiến tranh. Lần chiến tranh thứ nhất là quyết chiến cùng La Thiên. Trận chiến ấy rất nhiều người tử vong, vô cùng hỗn loạn.

Nhưng so với lần thứ hai thì lần thứ nhất rõ ràng chẳng là gì. Lần đại chiến thứ hai là cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại. Trong trận chiến này Côn Hư đã trở thành một vùng đổ nát hoang vu. Tu sĩ cũng vậy, phàm nhân cũng thế, tất cả sinh linh trong trận chiến này đều gào thét tuyệt vọng.

Rất nhiều tu chân tinh vốn đầy sinh cơ lúc này tan tành thành tro bụi trong tinh không. Vùng ngân hà đầy ánh sao như ngọc hôm nay cũng là một vùng yên tĩnh. Đưa mắt nhìn lại, tinh không đầy những đám bụi bặm do tu chân tinh tan vỡ.

Tu chân tinh, tinh cầu hoang dã, hoặc là tu chân tinh vứt đi cũng không còn lại nhiều lắm. Nhưng vẫn có một số người dùng phương pháp đặc biệt duy trì được bình an trong hai cuộc đại chiến này, không hề tham dự vào. Trong tinh hải mênh mông, có một tu chân tinh chuyển động chậm rãi trong tinh không. Tu chân tinh này nhìn một màu xanh biếc, bên trên có cây cỏ mọc rậm rạp. giống như mặc cho tu chân tinh này một tấm áo dầy ấm áp vậy.

Đây là một tu chân tinh tràn đầy linh khí. Linh khí trên đó rất nồng đậm dù là Thiên Vận Tinh năm đó cũng không bằng. Ở bên ngoài nó không có vệ tinh vờn quanh mà chỉ có năm quầng sáng màu sắc bất đồng.

Năm quầng sáng này lần lượt biến đổi, màu sắc sặc sỡ, nhìn giống như một đóa hoa đang nở rộ, khiến người ta như mê đi trong mộng ảo. Từ xa nhìn lại, tu chân tinh cực kỳ tươi đẹp.

Trên tinh cầu tồn tại rất nhiều phàm nhân, số lượng cụ thể thì có lẽ phải tới mười mấy triệu. Bọn họ sinh sống trong vui sướng, không hề bị ảnh hưởng bởi chiến loạn chút nào. Điểm này thì ở Côn Hư, ở giới nội đúng là không thể thấy nhiều lắm.

Cũng bởi vì nguyên nhân trên tu chân tinh này linh khí rất nồng đậm nên phàm nhân rất ít khi bệnh tật, thân thể rất khỏe, xinh đẹp. Đồng thời sinh sống tại nơi này trong thời gian dài khiến cho phàm nhân ở nơi này dần dần có nhiều người có thể chất tu tiên hơn.

Tu chân tinh này chính là Ngũ Hành tinh!

Trên Ngũ Hành tinh chỉ có một tông phái. Tông phái này rất đơn giản, tên là Quy Nhất Tông! Có thể nói đại khái đó chính là Ngũ Hành quy nhất.

Trong Côn Hư tinh vực, Ngũ Hành tinh là một địa phương rất kỳ dị. Sự tồn tại của nó dù là ở giữa tinh không nhưng lại rất khó tìm được. Điểm kỳ dị này dù là Tu Chân Liên Minh cũng không biết được phương hướng cụ thể của Ngũ Hành tinh. Muốn có được phương vị chính xác của nó thì không thể tìm nổi, dù là tản thần thức ra cũng sẽ giống như người khác thấy u Minh thú là một vùng hư vô mà thôi.

cũng bởi vì điểm kỳ dị này khiến cho trong hai lần đại chiến, tu chân tinh này không hề bị dính dáng chút nào. Nhưng cũng không phải là không có ngoại lệ. Trong trận chiến giữa giới nội và giới ngoại, cũng từng có một đội mấy trăm tu sĩ giới ngoại vô ý xông được vào nơi này, nhưng không thấy có thể trở ra.

Ngũ Hành tinh này thần bí khó lường.

Vương Lâm có được tọa độ của Ngũ Hành tinh là nhờ vật năm đó Nạp Đa đưa cho hắn cũng mời hắn tới. Hắn ở trong tinh không, ngồi trên lưng u Minh thú trong tay cầm ngọc giản, cẩn thận tìm phương hướng của Ngũ Hành tinh.

-Nạp Đa mời ta đã là hơn ngàn năm trước. Một ngàn năm trôi qua, có thể có rất nhiều chuyện đã thay đổi...

Thần thức của Vương Lâm thu hồi từ trong ngọc giản, than nhẹ một tiếng, truyền thần thức tới u Minh thú. Thân thể con thú này liền nhoáng một cái về phía trước, lao về đằng xa.

Trên đường tới Ngũ Hành tinh, Vương Lâm cũng nhớ lại những chuyện trước kia. Nạp Đa năm đó có quen biết với Vương Lâm nguyên do là vì một cái túi trữ vật. Từ đó về sau Vương Lâm bị hắn đuổi giết, cho tới khi Cực Cảnh được thể hiện ra thì mới hóa giải được hiểm cảnh.

-Nạp Đa có Cực Cảnh năm màu...

Vương Lâm thì thào, u Minh thú dưới thân hắn bay đi, từ từ một vùng tinh vực xa lạ xuất hiện trước mặt Vương Lâm.

Cũng có thể nói vùng tinh vực này nếu ở bên ngoài thì thần thức không thể tìm thấy, cho dù tu vi cao tới đâu cũng không thể dùng thần thức quan sát, giống như nơi này hoàn toàn chia lìa với Côn Hư vậy.

Ngay phía trước Vương Lâm là Ngũ Hành tinh tỏa ánh sáng như ngọc, đẹp như một đóa hoa đang nở rộ.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy tu chân tinh này, ánh mắt Vương Lâm không khỏi lộ vẻ trầm mê. Quầng sáng bên ngoài Ngũ Hành tinh khiến nó trở thành tu chân tinh đẹp nhất trong số những tu chân tinh Vương Lâm đã từng nhìn thấy.

-Tu chân tinh này không thuộc về động phủ giới...

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hắn là chủ nhân của thiên đạo nên có thể cảm nhận được suy nghĩ của u Minh thú.

Tu chân tinh này sở dĩ không thể bị người khác dùng thần thức cảm nhận nơi nó tồn tại, giống như chia lìa khỏi Côn Hư chính là vì nó vốn không phải tồn tại trong động phủ giới.

-Đám tu sĩ từ bên ngoài tới kia sau khi tiến vào nơi này liền dùng một thứ thần thông nào đó mang tu chân tinh này từ Tiên Cương đại lục tới.

Lúc Vương Lâm nhắm mắt liền nhắm mắt lại, dung hợp với thiên đạo dưới thân. Từ từ lúc hắn mở mắt ra, đôi mắt Vương Lâm đã rõ ràng.

Đứng dậy từ lưng u Minh thú, Vương Lâm bước vào tinh không, tùy ý để u Minh thú lơ lửng ở đó. Hắn tiến về hướng tu chân tinh tỏa ánh sáng như ngọc kia.

Trong nháy mắt khi hắn tới gần năm quầng sáng bên ngoài Ngũ Hành tinh lập tức tỏa sáng

chói mắt, đột nhiên lóe lên một cái rồi nhanh chóng xoay tròn, tạo thành hàng loạt tiếng rít gào ngăn cản Vương Lâm bước vào trong.

Bước chân Vương Lâm sững lại, nhìn năm quầng sáng ngoài Ngũ Hành tinh, trầm mặc một chút liền chậm rãi mở miệng.

-Nạp Đa hôm nay Vương mỗ tới đây vì ước hẹn năm xưa...

Giọng nói Vương Lâm bình thản truyền ra, vang vọng trong tinh không, cũng rơi vào bên trong quầng sáng kia, xâm nhập vào Ngũ Hành tinh, ầm vang như sấm rền trên bầu trời tu chân tinh này, chấn động mặt đất, truyền vào trong tai mỗi một sinh linh trên này, giống như thiên uy vậy.

Trong tích tắc khi giọng nói này truyền tới, tất cả chúng sinh trên tu chân tinh đều đình chỉ hoạt động. Phàm nhân cũng tốt, tu sĩ cũng được, tất cả mọi vật, ngay cả cỏ cây mãnh thú đều chấn động tâm thần. Bên tai của họ đều vang vọng giọng nói của Vương Lâm.

Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước đứng ngoài quầng sáng, chờ đợi câu trả lời.

Hồi lâu, một giọng nói khàn khàn từ trên tu chân tinh này truyền ra trong giọng nói ẩn dấu vẻ khiếp sợ và kiêng kỵ rất sâu.

-Nạp Đa trưởng lão ngàn năm trước đã bế quan, không hỏi thế sự, chúng ta không có cách đánh thức. Ngươi tìm người có chuyện gì?

-Ngươi là ai?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát liền thoáng lắc đầu, nhẹ giọng nói.

-Lão phu là phó tông chủ Quy Nhất Tông - Duẫn Đông Thân. Khi tông chủ vào chư vị trưởng lão bế quan đã giao cho lão phu chịu trách nhiệm về Quy Nguyên Tông. Thân phận các hạ Duẫn mỗ có biết. Nhưng Nạp Đa không thể xuất quan, mời các hạ rời đi!

Vẻ cẩn thận trong giọng nói khàn khàn này càng tăng, sau khi Vương Lâm nói tới nửa ngày mới thốt lên.

Ánh mắt Vương Lâm xuyên thấu qua quầng sáng bên ngoài Ngũ Hành tinh, mơ hồ nhìn thấy tu chân tinh này. Hồi lâu sau, thần sắc hắn như thường, bình tĩnh mở miệng.

-Hắn biết ta tới...

Vừa nói, Vương Lâm vừa cất bước, hướng về phía quầng sáng năm màu đang xoay nhanh quanh Ngũ Hành tinh.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đi tới, giọng nói khàn khàn kia liền lập tức sợ hãi truyền ra.

-Thân phận các hạ cao quý nhưng Ngũ Hành tinh của chúng ta cũng không phải muốn vào là vào. Ngươi nếu xông vào lão phu sẽ khởi động Ngũ Hành Quy Nhất trận, trận pháp vô tình...

Không đợi tới khi giọng nói này dứt lời, đột nhiên từ trong tu chân tinh này lan ra một luồng thần thức cực kỳ bá đạo. Thần thức này tràn ra, tạo thành tiếng gào thét kinh thiên động địa thoáng một cái đã áp đảo giọng nói khàn khàn kia, truyền ra một luồng thần niệm cực kỳ kiêu ngạo.

-Ngươi nếu xông qua được Ngũ Hành trận thì có thể bước vào trong Ngũ Hành tinh, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy, có dũng khí thì xông vào, không dám thì biến cho lão phu!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, không để ý chút nào mà vẫn tiến bước, đi tới phía trước, thân thể trong nháy mắt đụng vào quầng sáng liền vang lên tiếng bùng bùng.

Tiếng vang kịch liệt, giống như có vô số thần thông trong thời gian ngắn ầm ầm đánh lên người Vương Lâm vậy. Thần thông này đến từ quầng sáng năm màu ẩn chứa lực lượng Ngũ Hành. Lúc thì là hỏa diễm, khi là hàn thủy, lúc lại kim lực, lúc là thổ của đại địa có khi lại là mộc khí lượn lờ.

Khi Vương Lâm bước vào trận pháp, phía đông của Ngũ Hành tinh, trên một dãy núi cao vút mây mờ che phủ tạo thành hình tròn, hợp thành sơn môn của Quy Nhất tông!

Chín ngọn núi thẳng tắp chống trời, từ xa nhìn lại giống như chín thanh kiếm sắc bén, tạo thành một luồng sát khí vờn quanh phạm vi trăm vạn dặm.

Trong vòng trăm vạn dặm này không có bất cứ phàm nhân và sinh linh nào, mặt đất đen kịt một mảnh.

Ở giữa chín ngọn núi là một ngọn tháp rất cao. Nó cao vượt hẳn chín ngọn núi, có hơn chín mươi chín tầng. Tháp này chính là Quy Nhất tông!

Cả Quy Nhất tông đều ở trong ngọn tháp khổng lồ này. Điều này hoàn toàn không giống với bất cứ tông phái trên tu chân tinh nào của giới nội!

Giờ phút này từng đạo cầu vồng từ trong ba mươi tầng dưới của tháp bay ra, dày đặc bốn phía. Trong mỗi một đạo cầu vồng có một tu sĩ. Tu sĩ này

tu vi không cao hầu hết đều chỉ là ở bước đầu tiên, bước thứ hai không nhiều lắm.

Giờ phút này toàn bộ đám tu sĩ đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc hầu hết đều lộ vẻ khinh thường.

Ngay lúc toàn bộ bọn họ bay ra từ ba mươi tầng dưới, ba mươi tầng giữa của ngọn tháp này cũng bay ra gần trăm tu sĩ. Trong đám tu sĩ này hầu hết đều cao tuổi, hai mắt lóe sáng, tu vi không tầm thường, hầu hết đều đạt tới bước thứ ba. Lúc này thần sắc bọn họ bình thản, đều ngồi lên những ngọn núi bốn phía, cũng nhìn về bầu trời.

Trong mắt bọn họ cũng tồn tại sự khinh thường như trước!

Bọn họ không tin rằng có người có thể dễ dàng đi vào đại trận hộ tinh của Quy Nhất tông!

Tầng trên của ngọn tháp, trong tầng thứ mười lúc này có bốn người đang ngồi khoanh chân, trong đó có một người mặc hắc bào, đôi mắt hiện lên vẻ cực kỳ bá đạo, hừ lạnh một tiếng.

-Cho dù hắn là Vương Lâm thì đã sao. Trong động phủ giới này, trừ Thất Thải Tiên Tôn ra thì chẳng ai khiến ta coi trọng! Ngũ Hành đại trận này dù là lão phu lọt vào cũng chỉ có thể chống đỡ trong thời gian nửa nén

nhang mà thôi, phải dừng lại ở hỏa hoành quang. Hắn cho dù tu vi có cao hơn lão phu thì tuyệt đối cũng không thể qua được cả ngũ quan.

-Ta thật sự là hi vọng hắn qua được ngũ quan, lúc đó toàn bộ trận pháp bị dẫn động, diễn biến thành Ngũ Hành quy nhất. Hắn lúc đó sẽ ở trong cửu chuyển, không biết có thể chịu được mấy chuyển...

Ngồi bên cạnh lão già mặc hắc y là một nữ tử trung niên. Thần sắc nữ tử này khắc bạc, giọng nói the thé, cười nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1730 Đại địa bổn nguyên

-Việc này...có cần báo cho Nạp Đa một chút không?

Trong bốn người còn có một lão già khác. Người này mặc đạo bào, trên mặt có vài vết màu nâu, lúc này do dự một chút liền khàn khàn mở miệng.

Giọng nói này chính là của Duẫn Đông Thân vừa đối thoại với Vương Lâm.

-Ta cũng đề nghị là trước khi có chỉ thị của Nạp Đa trưởng lão thì không nên chọc vào Vương Lâm này. Người này vô cùng nổi danh. Hắn nếu tới xin gặp thì ta thấy không nên...

Người nói cuối cũng là một nam tử trung niên. Người này cau mày, chậm rãi nói.

-Quy Nhất tông Ngũ Hành tinh chúng ta đã bao giờ phải sợ kẻ nào! Vương Lâm này cho dù danh tiếng bất phàm thì đã sao. Hắn cho dù là rồng thì Ngũ Hành tinh chúng ta cũng sẽ cưỡi.

Nữ tử trung niên kia liền cắt lời.

-Không cần tranh luận nữa. Lão phu đã quyết định rồi. Nạp Đa chưa chắc đã không biết việc này. Hắn đã không ngăn cản thì chúng ta cứ thử xem Vương Lâm này rốt cục có ba đầu sáu tay gì.

Lão già mặc hắc bào kia vung tay áo, lạnh lùng mở miệng.

Một cái phất tay này khiến không gian ở giữa bốn người vặn vẹo, ngay sau đó huyễn hóa ra một mặt gương. Bên trong gương bất ngờ chính là

Vương Lâm đang ở trong năm quầng sáng!

Cùng lúc đó, trên tầng thứ chín của tháp cao, giờ phút này có hai người ngồi khoanh chân. Hai người này đều là nam tử trung niên, trong đó có một người mặc đại bào năm màu thần sắc bình tĩnh, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài tháp.

Hình dáng người này nếu Vương Lâm ở đây thì chỉ liếc một cái sẽ nhận ra đối phương chính là Nạp Đa mà hắn đã gặp trên Chu Tước Tinh năm đó!

đã cả ngàn năm nhưng trên người Nạp Đa không có chút dấu vết nào của tháng năm. Hình dáng hắn vẫn như năm đó, khóe miệng mỉm cười nhìn bầu trời.

-Năm đó hắn chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh, hơn một ngàn năm đã đạt tới mức này...ngay cả ta lúc này cũng không phải là đối thủ của hắn rồi...

-Ta cũng không phải đối thủ của hắn nhưng thế đã làm sao. Chúng ta dù sao cũng chỉ là hậu nhân của bọn họ thôi, bảo vệ tốt nơi này là đủ rồi!

Ngồi đổi diện với Nạp Đa là một nam tử trung niên mặc quần áo màu tím, tướng mạo khá anh tuần, nghe Nạp Đa nói như vậy liền nở nụ cười.

-Nếu thật sự có địch nhân tiến vào thì cũng không cần chúng ta phải ra tay. Chỉ cần một trong mấy lão tổ ở tầng trên thức tỉnh là có thể hóa giải tất cả. Nhưng nói gì thì nói, ngươi có cho rằng Vương Lâm này có thể vượt qua Ngũ Hành đại trận không?

-Ngũ hành thì có thể nhưng dưới cửu chuyển thì hắn hắn là không thể vượt qua được đệ tam chuyển! Nên biết là trận pháp này năm đó chín vị lão tổ đồng thời bày ra, dù có qua nhiều năm như vậy rồi nhưng tuyệt đối không phải là người tầm thường có thể phá được! Tu vi của Vương Lâm này ta đại khái cũng có biết, chỉ là Không Linh trung kỳ mà thôi.

Nạp Đa cười nói.

-Nếu vậy thì chúng ta ngồi xem kịch hay đi.

Nam tử trung niên kia cũng cười rộ lên nhìn bên ngoài tháp, hờ hững nói.

Bên ngoài Ngũ Hành tinh, trong năm quầng sáng kia, thần sắc Vương Lâm như thường, bước từng bước tới khiến những quầng sáng truyền ra tiếng động ầm ầm. Nhưng tất cả không làm tổn thương được tới Vương Lâm chút nào.

Hắn có thân thể mạnh mẽ của Đạo cổ, làm sao chút thần thông này có thể phá vỡ được. Lực lượng ngũ hành này không ngừng biến ảo ra ngọn

lửa ngập trời, khi thì là bão cát, lúc lại là biển động kinh thiên, tiếng vạn kim hỗn loạn rít gào, mộc linh gầm thét đánh tới.

Bước chân Vương Lâm không hề dừng lại chút nào. Hắn trước khi đi tới Ngũ Hành tinh này đã chuẩn bị tốt rồi. Nơi này dù là long đàm hổ huyệt thì hắn cũng muốn xông vào một lần!

Nơi này là biến số ẩn dấu thứ hai ngoài Thiên Vận Tử. Biến số này dấu bao nhiêu lực lượng Vương Lâm không hiểu hết. Thế nên chuyện này đối với việc tìm kiếm hồn thứ ba cực kỳ bất lợi!

Mục đích hắn đến nơi này chính là lật tấm khăn che mặt của biến số này. Hắn muốn biết rõ lực lượng ẩn dấu của đối phương rốt cục mạnh tới mức nào!

Chỉ có như vậy Vương Lâm mới có thể an tâm được!

Hắn không cuồng vọng cho rằng bản thân có thể đánh tan lực lượng này. Nhưng hắn đủ tự tin rằng dù đối phương có mạnh tới đâu thì Vương Lâm hắn khi muốn chạy thì đừng hòng có ai cản nổi!

Nếu không có sự tự tin này thì Vương Lâm tuyệt đối không một thân một mình tiến vào nơi này!

Vừa cất bước, thần thông bốn phía quanh Vương Lâm không ngừng ầm ầm sụp đổ. Cho tới khi Vương Lâm bước ra nửa bước thứ mười bốn thì hắn đã xâm nhập vào bên trong năm quầng sáng xung quanh Ngũ Hành tinh này!

Nơi này ánh sáng như ngọc, chói mắt vô cùng. Lực lượng Ngũ Hành ầm ầm thay đổi, vờn quanh bốn phía Vương Lâm, bất ngờ toàn bộ biến thành thổ lực của Ngũ Hành!

Tất cả những thứ xuất hiện vừa rồi chỉ là bề ngoài mà thôi. Lúc này Vương Lâm mới phải đối mặt với trận thứ nhất của Ngũ hành đại trận chính thức - Đại địa thổ trận!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến vào bên trong quầng sáng Ngũ Hành, đại địa thổ trận bị dẫn động ra trước mắt hắn liền lập tức mơ hồ, giống như đã đi vào một thế giới khác vậy.

Thế giới này chỉ có đại địa không có bầu trời! Phía dưới là mặt đất vô tận ngẩng đầu nhìn lên nơi vốn phải là bầu trời lúc này cũng là mặt đất úp ngược xuống!

Từng đám bùn đất từ trên trời rơi xuống, giống như nước mưa vậy. Phía trước còn có gió lốc gào thét, kéo dài nối cả hai mặt đất. Gió lốc này cũng không phải chỉ có một mà có chín cơn lốc. Chín cơn lốc vờn quanh bốn phía Vương Lâm, tiếng gào thét chấn động truyền ra, tạo thành tiếng vang vô tận.

Cùng lúc đó, chín cơn lốc cuốn đi với tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã ầm ầm đánh tới, ở cách Vương Lâm hơn ngàn trượng liền bất ngờ hóa thành chín mặt người khổng lồ. Chín mắt người này đều là do bùn đất tạo thành, gầm thét lao thẳng về phía Vương Lâm.

Mặt đất dưới chân Vương Lâm cũng chấn động, cuồn cuộn dâng lên giống như hải dương đang cuộn sóng vậy. Dường như dưới đó đang có một con mãnh thú kỳ dị đang ẩn náu.

Tiếng ầm vang chấn động đất trời, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, lạnh lùng nhìn tất cả.

-Chỉ là Ngũ Hành trận linh, Vương mỗ còn chưa coi vào đâu!

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, trong nháy mắt đã tới trước một cái mặt người. Trong nháy mắt khi khuôn mặt này gầm nhẹ lao tới cắn nuốt, tay phải Vương Lâm nắm quyền ầm ầm đánh về phía trước!

Ầm một tiếng, mặt người do đất tạo thành tan nát, vô số bùn đất bay tung qua người Vương Lâm. Hắn xoay phắt người, thoáng nhìn qua khuôn mặt thứ hai, lại đấm tiếp một quyền!

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên. Vương Lâm bước chín bước, tung ra chín quyền. Chín khuôn mặt liền sụp đổ. Nhưng đúng vào lúc này,

trong thế giới kỳ dị này, mặt đất bị treo ngược trên cao lại chuyển động một cách kỳ dị, mạnh mẽ từ bên trên ép xuống.

Cùng lúc này mặt đất phía dưới cũng chấn động đẩy lên. Tất cả mọi chuyện đều chỉ phát sinh trong nháy mắt. Hai mặt đất này ầm ầm ngưng tụ lại, bao phủ lấy thân thể Vương Lâm.

Trong tháp cao của Ngũ Hành tinh, bốn người bọn lão già mặc hắc bào đang nhìn chằm chằm vào mặt gương, khi thấy cảnh này liền cười ha hả.

-Đại địa thổ trận há có thể bị phá dễ như vậy. Vương Lâm này đúng là không biết lượng sức

mình. Cho dù hắn có là bước thứ ba thì muốn phá được đất này cũng phải phí chút công sức.

-Không sai. Đây là đệ nhị biến của Đại địa thổ trận. Kế tiếp còn có thất biến nữa. Ta thấy Vương Lâm này cho dù có vượt qua được Đại địa thổ trận thì cũng bị trọng thương.

Nữ tử trung niên kia cất giọng the thé, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trong gương, lộ vẻ vui sướng.

-Vương Lâm, ngươi quen biết với Tư Đồ Nam, hôm nay ngươi tiếp nhận sự trừng phạt thay cho kẻ phụ lòng người đó đi!

Hai người còn lại sau khi sửng sốt một chút thì nhíu mày nhìn nhau, cảm thấy có chút không đúng nhưng lại không nhận ra là không đúng ở chỗ nào.

Đúng lúc này đột nhiên cảnh tượng trong tấm gương ầm ầm biến đổi, lập tức cắt đứt tiếng cười của lão già mặc áo đen vào nữ tử trung niên kia. Trong nháy mắt khi hai người nhìn thấy mọi thứ, thần sắc lập tức có sự biến đổi.

Chỉ thấy bên trong tấm gương kia, hai mặt đất vốn đã ngưng tụ một chỗ, hoàn toàn khắng khít, ép chặt vào người Vương Lâm, không còn chút khe hở. Nhưng giờ phút này từ hai mặt đất này phát ra tiếng ầm ầm kinh thiên động địa. Tiếng động này có tiết tấu, giống như trong đó có một người rất thong thả đấm lên mặt đất, phá tan nó vậy.

Những cái khe đột nhiên hiện ra, càng lúc càng nhiều, cuối cùng liền vỡ tung ra. Mặt đất tan tành, thần sắc Vương Lâm không chút biến hóa từ bên trong mặt đất đã vỡ nát bước ra.

Nếu chỉ như thế cũng không thể khiến cho lão già mặc hắc bào và nữ tử trung niên kia khiếp sợ. Bọn họ khiếp sợ vì không hiểu trong tay phải Vương Lâm đang thi triển thần thông gì, bất ngờ khiến mặt đất bị đánh tan khi hóa thành vô số bùn đất, lao về bên ngoài thân thể Vương Lâm,

quay xung quanh hắn cuối cùng ngưng tụ một cách quỷ dị trên lòng bàn tay phải của hắn!

Chúng hóa thành một dúm đất!

Một dúm bùn đất này tỏa ra linh khí dày đặc, chính là trận linh của Ngũ hành đại trận - Đại

địa thổ trận!

Bốn người trầm mặc. Lão già mặc áo đen kia hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ. Hắn ngơ ngác nhìn dúm bùn đất Vương Lâm đang cầm trong tay, nhìn nó biến mất, nhìn Vương Lâm trong gương đang ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt mình. Lão già này theo tiềm thức kinh hô một tiếng.

Không chỉ có hắn, trong nháy mắt khi bị ánh mắt Vương Lâm đảo tới, nữ tử trung niên và hai người khác đều cảm thấy da đầu tê dại đồng loạt lùi lại phía sau.

-Hắn không có khả năng biết tới chúng ta. Chúng ta ở bên ngoài trận pháp mà!!

-Hắn...hắn không ngờ thu được trận linh của đại địa!!

Trên tầng thứ mười của tháp, ánh mắt Nạp Đa vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bầu trời bên ngoài, dần dần nhíu mày.

-Nếu hắn chỉ phá vỡ thổ trận thì không sao, ta cũng không thấy lạ. Nhưng hắn không ngờ lại lấy được cả trận linh...người này danh tiếng quả không ngoa...hắn đúng là rất mạnh.

Nam tử trung niên đối diện với Nạp Đa nhẹ giọng nói.

-Không ngại. Ngũ hành còn có tứ quan nữa, sau đó là lực lượng cửu chuyển. Ta muốn xem hắn lấy thế nào được!

Ánh mắt Nạp Đa lộ hàn quang. Hắn căn bản là chưa có giao tình gì với Vương Lâm, năm đó quen biết thì sau hơn ngàn năm đã tiêu tán.

Ngay trong lúc này, cả động phủ giới không ai phát hiện ra, trong tinh không Côn Hư xuất hiện một đám huyết sắc. Huyết sắc lóe lên, hóa thành một thanh niên tóc đen.

Thanh niên này mặc trường sam màu đen nhìn thoáng qua bốn phía, ánh mắt rơi về phía xa xa, khuôn mặt lộ nụ cười thoải mái.

-Hắn ở nơi đó...cũng được. Đứa nhỏ này ta chưa hiểu, cũng nên đi theo xem xét một phen.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1731 Quân Hỏa như gia

Năm quầng sáng quanh Ngũ Hành tinh lần lượt thay đổi, giờ phút này đã trở thành một vùng mơ hồ, rất khó có thể nhìn rõ bên trong, chỉ có thể nhìn thấy đám ánh sáng Ngũ Hành đang vặn vẹo, tạo thành tầng tầng sóng gợn lan về bốn phía.

Vương Lâm ở sâu trong quầng sáng như ngọc này, thần sắc như thường, không chút biến hóa. Trên lòng bàn tay phải của hắn lúc này đang có một nhúm đất nhúc nhích. Đám đất cát này không ngừng thay đổi hình dạng, biến ảo tổ hợp đủ loại, cố gắng dãy dụa thoát khỏi bàn tay Vương Lâm nhưng cuối cùng khi bị hắn nắm chặt một cái liền tan nát.

Đám đất cát này vỡ tung, không thể ngưng tụ lại nữa, tiêu tán trong lòng bàn tay Vương Lâm.

Đám đất cát này chính là thổ trong Ngũ Hành biến thành, cũng đã mơ hồ trở thành thổ bổn nguyên. Lúc này sau khi nó bị Vương Lâm thu lấy, trong không gian trữ vật của Vương Lâm lúc này đã tồn tại hai nhúm đất.

Một nhúm khác chính là thứ hắn lấy được từ Thiên Vận Tử.

-Không hổ là người tới từ Tiên Cương đại lục, trận pháp này quả là đáng tiếng, lại có thể ngưng tụ Ngũ Hành chi linh ở đây, dung nhập vào trong trận. Nếu cứ để thêm vài vạn năm nữa nói không chừng những thứ này có thể tạo thành thổ linh thể bước thứ ba.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên nhìn về Ngũ Hành đại trận lại càng có vẻ nóng bỏng hơn.

Đối với trận pháp này, trong lòng Vương Lâm ngày càng hứng thú.

-Ngũ hành bổn nguyên ta đã có hỏa bổn nguyên, nếu có được toàn bộ bốn loại bổn nguyên còn lại thì tu vi ta sẽ tăng mạnh. Mà không biết một khi Ngũ Hành quy nhất liệu có thể sản sinh ra bổn nguyên mới hay không?

Khóe miệng Vương Lâm mỉm cười. Hắn nhìn quầng sáng Ngũ Hành bốn phía, vẻ tươi cười

càng đậm.

Đối với địch nhân, nhất là không phải người của động phủ giới, lòng lại có dã tâm thì Vương Lâm chưa bao giờ nói tới đạo nghĩa. Thực lực là tất cả. Nếu đối phương đã để cho Vương Lâm có cơ hội thì hắn hiển nhiên sẽ không bỏ qua. Nói cách khác thì đám người này đối với Vương Lâm chính là một đám cường đạo. Đối với cường đạo, Vương Lâm lại càng muốn cường đạo hơn cả chúng.

Thu lấy thổ linh, thân thể Vương Lâm lại tiến về phía trước. Trong nháy mắt khi hắn tiến bước, trước mặt Vương Lâm bất ngờ hiện ra một thế giới của ngọn lửa.

Biển lửa hiện ra tràn ngập trong thiên địa. Dưới mắt Vương Lâm, trời màu đỏ, đất cũng màu đỏ. Màu đỏ này chính là màu sắc của ngọn lửa. Bầu trời bị ngọn lửa thiêu đốt, mặt đất cũng cháy bừng bừng. Ánh mắt ở nơi này bị vặn vẹo đi, tạo thành sóng gợn quay về. Nhiệt độ ở nơi này cao kinh khủng.

Dưới nhiệt độ thế này, nơi này không có chút dấu hiệu nào của tính mạng, chỉ có lửa tồn tại.

Ngọn lửa bừng bừng thiêu đốt, phát ra những tiếng tí tách, truyền vào tai Vương Lâm nhưng lại không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với hắn. Trong thế giới lửa của Ngũ Hành này, Vương Lâm ngược lại lại càng thoải mái hơn bên ngoài.

Trong Ngũ Hành tinh, tại tầng cao của ngọn tháp, đám người lão già mặc áo đen lúc này vất vả lắm mới đè nén được nỗi khiếp sợ trong lòng, mang theo vẻ ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tấm gương lớn nhìn vào thân ảnh Vương Lâm đang bị ngọn lửa bao phủ.

-Ngũ hành hỏa linh cho dù không khác lắm so với thổ linh nhưng bản thân ngọn lửa có thể đốt cháy cả nguyên thần và thân thể tu sĩ. Vương Lâm này cho dù có lấy được thổ linh nhưng trong Ngũ Hành hỏa hoành trận này tuyệt đối sẽ không dễ dàng đâu.

Lão già mặc áo đen hiển nhiên là không biết trong số bổn nguyên của Vương Lâm có hỏa bổn nguyên, giờ phút này thì thào, giống như nói với ba người bên cạnh, nhưng cũng giống như là

tự nhủ vậy.

Trên thực tế cũng không thể trách tin tức của bọn họ bế tắc. Người Ngũ Hành tinh bọn họ không ra ngoài dễ dàng, ngay cả những chuyện đại khái có liên quan tới tu vi và thân phận của Vương Lâm cũng đều là từ đám tu sĩ giới ngoại vô ý lạc tới đây truyền đến mà thôi.

Mà những tin tức này cũng không phải là toàn diện, tuy sau đó có phái ra vài người điều tra, có biết thêm chút ít nhưng chuyện bổn nguyên của Vương Lâm thì bọn họ lại không biết.

-Không sai, thổ linh tương đối ôn hòa không hung mãnh bằng hỏa trận. Người này ở trong hỏa trận ta tin chắc hắn sẽ bị thương.

Ánh mắt nữ tử trung niên lộ vẻ độc ác. Nàng hận Tư Đồ Nam lại càng hận tất cả những người quen biết với hắn.

Hai người còn lại lúc này trầm mặc nhìn về phía Vương Lâm ánh mắt thể hiện sự kiêng kỵ thật sâu. Hai người bọn hắn có cảm giác khác, lúc này không dám mở miệng phán bừa nữa.

Trong Ngũ Hành hỏa trận, ngọn lửa bùng lên ngập trời. Trong tích tắc khi Vương Lâm bước vào, biển lửa giống như truyền ra tiếng gầm thét. Biển lửa nọ ầm ầm cuộn sóng, tạo ra những cơn sóng ngập trời giống như biển thật, từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong phút chốc chúng từ bốn phía áp sát Vương Lâm, bất ngờ trong biển lửa hóa ra bốn con hỏa kỳ lân. Bốn con Kỳ Lân thú này cao tới mấy trăm trượng, toàn thân do hỏa diễm tạo thành, tỏa ra sóng nhiệt cực cao, ở dưới chân chúng cũng phát ra những hỏa cầu.

Chín con Kỳ Lân này thần sắc dữ tợn gầm thét lao thẳng tới Vương Lâm, theo chín hướng phóng tới. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này khá kinh người. Nhất là phía sau chín con Kỳ Lân còn có biển lửa ngập trời cuồn cuộn cuốn theo, trông lại càng oai hùng hơn.

Tất cả tu sĩ trên Ngũ Hành tinh nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt đều lộ vẻ tàn nhẫn. Ngoài tấm gương trên tầng tháp của đám người lão già mặc áo đen bên ngoài bầu trời của tháp cao lúc này cũng có một dòng xoáy lên, bên trong đó không ngờ chiếu ra hình ảnh của Vương Lâm ở

trong Ngũ Hành hỏa trận.

Giờ phút này nói hắn được vạn người để ý cũng chẳng khoa trương chút nào. Dòng xoáy khổng lồ này hiện giờ dù tu sĩ Quy Nhất tông từ cao tới thấp đều đang ngẩng đầu nhìn tới.

-Ta muốn xem hắn chống cự thế nào đây. Lần này hắn nhất định bị thương.

Lão già mặc áo đen nắm chặt tay nhìn chằm chằm vào mặt gương, độc ác mở miệng.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến. Trong tích tắc khi sắc mặt hắn biến đổi, nữ tử trung niên bên cạnh cũng thét lên một tiếng chói tai.

-Chuyện này không thể nào hắn...hắn...

Ngay sau đó ở bên ngoài tháp cao, tất cả tu sĩ Quy Nhất tông đang nhìn vào dòng xoáy trên bầu trời đồng loạt truyền ra những tiếng kêu đầy rung động.

Trong Ngũ Hành hỏa trận, thần sắc Vương Lâm lạnh lùng nhìn chín con hỏa Kỳ Lân đang lao tới. Trong nháy mắt khi chúng tới cách Vương Lâm chỉ còn mười trượng liền đồng loạt dừng lại, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc. Nhưng ngay sau đó mấy cái đầu to của chúng không ngờ đều áp xuống mặt đất, phát ra những tiếng rên rỉ.

Bộ dáng của chúng lúc này đã không còn phải là Kỳ Lân mà trông giống như con mèo con phủ phục xuống, vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng, giống như gặp được chủ nhân vậy.

Ngay cả ngọn lửa phía sau Vương Lâm giờ phút này cũng gào thét nhảy nhót quanh người hắn. Cả biển lửa cuồn cuộn thiên địa trong Ngũ Hành hỏa trận lúc này khi bị Vương Lâm vung tay phải lên một cái, nhấn xuống, lập tức vang lên tiếng chấn động kinh thiên.

Trong tiếng động ầm vang này, tất cả ngọn lửa trong thế giới này điên cuồng ngưng tụ lại. Trong phút chốc, thế giới này ngoài Vương Lâm và chín con Kỳ Lân ra thì tất cả ngọn lửa đều ngưng tụ trước người hắn hóa thành một người khổng lồ bằng hỏa diễm lớn tới mấy ngàn trượng.

Người khổng lồ này mặc một bộ giáp lửa, phía sau còn có áo choàng như biển lửa thân thể

khổng lồ tỏa ra cảm giác cường tráng. Thân thể hắn hoàn toàn do ngọn lửa bừng bừng tạo thành, ngay cả cái đầu cũng là lửa.

Người khổng lồ lửa này sau khi xuất hiện liền lập tức quỳ gối trước mặt Vương Lâm, hai tay đặt trước ngực, trên khuôn mặt lúc này hiện lên vẻ sùng kính cuồng nhiệt.

-Chuyện này rốt cục là thế nào...Ngũ Hành hỏa linh...Ngũ Hành hỏa linh không ngờ lại quỳ lạy hắn.

Lão già mặc áo đen trong tháp cao lúc này sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn tất cả, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cả nữ tử trung niên kia sắc mặt cũng tái mét. Nàng mở to miệng nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm trong tấm gương đã không còn dấu được sự sợ hãi nồng đậm.

Không chỉ có bọn hắn hai người còn lại cũng thừ người ra. Giờ phút này tất cả tu sĩ Quy Nhất tông bên ngoài tháp đều đứng lặng ở đó, nhìn hình ảnh trong dòng xoáy trên bầu trời, hoàn toàn rơi vào yên lặng.

Nếu nói Vương Lâm lúc trước thu thổ linh chỉ khiến bọn họ khiếp sợ thì lúc này khi nhìn thấy tận mắt hỏa linh không ngờ quỳ lạy Vương Lâm mà từ đầu tới cuối hắn trong hỏa trận không mở miệng nói câu nào,

không thi triển bất cứ thần thông nào. Hắn chỉ đứng đó, giống như là một bậc quân vương đi trở lại đất nước mình, có thể dùng một ánh mắt mà khiến tất cả con dân phải quỳ lạy.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của bọn họ, khiến cho trong lòng bọn họ dâng lên sự sợ hãi và bất an mãnh liệt.

Nạp Đa và nam tử trung niên kia ngồi trên tầng thứ mười trầm mặc. Mí mắt Nạp Đa giật giật, thần sắc cực kỳ âm trầm. Hai người nhìn nhau, đều nhận ra vẻ cực kỳ kiêng kỵ trong mắt đối phương.

Người khác có thể không nhìn ra mánh khóe nhưng hai người lại có thể.

-Hỏa bổn nguyên.

Nạp Đa chậm rãi mở miệng.

-Hơn nữa đã đạt tới trạng thái cực điểm, trở thành hỏa bổn nguyên đứng đầu vạn hỏa. Nếu không như vậy thì Ngũ Hành hỏa linh đã ngưng tụ thành hình người kia quả quyết sẽ không bái lạy hắn lại càng không có vẻ sùng kính tới mức này.

-Ngũ Hành tinh không vây nổi hắn....

-Nhưng giờ phút này hắn căn bản sẽ không chủ động đi ra. Ta thấy ý định của hắn là muốn lấy toàn bộ trận linh của Ngũ Hành tinh.

Ánh mắt Nạp Đa lộ hàn quang.

-Hắn là phải dẫn hắn ra, nếu không tam trận còn lại chúng ta không chịu nổi tổn thất đâu.

Nam tử trung niên hít sâu một hơi, đứng dậy ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bầu trời bên ngoài tháp.

-Thỉnh tiên tổ chiến giáp.

Nam tử trung niên này gầm nhẹ. Lập tức từ tầng thứ mười của ngọn tháp lập tức lóe lên lam quang, ngưng tụ bên ngoài thân thể của nam tử trung niên. Trong thời gian ngắn, một bộ áo giáp màu xanh nước biển, lan ra từng luồng sóng nước xuất hiện trên thân thể nam tử trung niên này.

-Trận tiếp theo là Ngũ Hành thủy trận. Ta sẽ thử xem có thể bức hắn ra khỏi trận pháp, trực tiếp tiến vào cửu chuyển hay không.

Nam tử trung niên nọ giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một vùng sóng nước, hóa thành một thanh trường thương rất lớn bị hắn nắm chặt trong tay.

-Ngươi giúp ta áp trận, ta đi trước.

Nam tử trung niên cầm lấy trường thương, thân thể nhoáng lên liền hóa thành một đám hơi nước tiêu tán trong tầng thứ mười này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1732 Hóa ra hắn tên là Vương Lâm

Bên trong Ngũ Hành hỏa trận, trước người khổng lồ đang quỳ lạy, thần sắc Vương Lâm bình thản, thân thể bước về phía trước. Người khổng lồ kia đưa hai tay về phía trước, để cho Vương Lâm bước lên xong mới từ từ đặt hắn lên đỉnh đầu. Bước chân Vương Lâm không dừng lại chút nào, từ hai tay hắn đứng lên trên đỉnh đầu của người khổng lồ. Tay phải hắn chỉ về phía trước.

Người khổng lồ đứng phắt dậy, hướng về phía Vương Lâm chỉ gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Tiếng gầm này cũng khiến cho chín con Kỳ Lân đang cúi đầu phủ phục kia cũng run rẩy toàn thân, thần sắc liền lập tức trở nên dữ tợn, đồng thời gầm nhẹ!

Hướng Vương Lâm chỉ tất cả mọi người trên Ngũ Hành tinh khi nhìn thấy da đầu đều tê dại, tâm thần chấn động kịch liệt. bởi vì trong mắt bọn họ ngón tay Vương Lâm trong dòng xoáy kia chỉ thẳng vào bọn họ!

Do vậy người khổng lồ và Kỳ Lân đang gầm thét cũng giống như đang hướng về mấy trăm tu sĩ bên ngoài tháp cao và đám lão già mặc áo đen trong tháp cao mà gầm thét vậy!

Trong nháy mắt khi tiếng gầm thét này đột nhiên truyền ra, mấy trăm tu sĩ bên ngoài tháp có không ít người theo tiềm thức lùi lại phía sau sắc mặt tái nhợt, vẻ hoảng sợ trong mắt càng đậm. Thậm chí có người tu vi yếu trong tiếng gầm này khóe miệng còn tràn máu tươi, sợ hãi lui lại rất xa, khoanh chân ngồi xuống.

Trong ánh mắt kinh hoàng của bọn họ, bọn họ nhìn thấy trong dòng xoáy trên bầu trời, Vương Lâm đứng trên đầu người khổng lồ lửa, trong sự hộ tống của chín con hỏa Kỳ Lân, được người khổng lồ đưa về phía trước. Hai tay người khổng lồ đột nhiên vung mạnh một cái.

Một cái vung này liền khiến cho hỏa trận ầm ầm sụp đổ!

Ngay trong nháy mắt khi nó sụp đổ hình ảnh trong dòng xoáy đột nhiên biến đổi. Xuất hiện trước mắt mọi người là một vùng hải dương vô tận. Hải dương này rộng lớn nhìn không thấy đầu cuối, lúc này sóng gió ngập trời, sóng biển cuồn cuộn như hướng lên bầu trời gầm rống.

Cũng trong thế giới này, bầu trời hôn ám mây đen dày đặc, không có tia chớp và sấm sét nhưng lại có mưa to gào thét trút xuống, hình thành một vùng biển đầy mưa gió, khiến thiên địa run rẩy!

Trên vùng biển rộng lúc này sóng gió cuồn cuộn ngập trời có một người mặc áo giáp màu lam cầm trong tay một thanh trường thương, mái tóc đen tung bay. Đây là một nam tử trung niên cực kỳ anh tuấn, từ trong nước biển từ từ nổi lên. Dưới chân hắn là một con sóng lớn đang chuyển động!

-Ngũ tiên Thủy Tướng!! Là Thủy Tướng đại nhân của Quy Nhất tông chúng ta!!

-Thủy Tướng đại nhân bình thường đều bế quan, lần này xuất hiện thì kẻ xâm nhập nhất định sẽ không có cách nào vượt qua được Ngũ Hành thủy trận!!

-Thủy Tướng đại nhân vốn có thân thể thủy linh Ngũ Hành hoàn chỉnh. Hắn ở trong thủy trận chính là linh hồn của thủy trận. Có hắn ở đây, uy lực thủy trận sẽ gia tăng gấp bội. Kẻ xâm lấn hèn hạ kia hắn phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa!!

Cùng với sự xuất hiện của nam tử trung niên kia, tu sĩ Quy Nhất tông ở bốn phía quanh ngọn tháp cảm thấy trong tâm thần như được rót vào một luồng lực lượng mới, cả đám người lộ ra thần sắc kích động.

Lại có một lão già có tu vi tới Tịnh Niết trung kỳ lúc này hướng về bốn phía rống to một tiếng.

-Các vị đồng môn Quy Nhất tông của Ngũ Hành tinh, hôm nay có người dám khiêu khích Quy Nhất tông chúng ta, chúng ta lúc đầu lấy lễ đối đãi với đối phương nhưng đối phương lại kiêu ngạo cuồng vọng tới cực điểm!! Hắn xông vào trong Ngũ Hành đại trận của chúng ta thì thôi, lại còn dám cướp đoạt nhị linh của chúng ta!

Người như vậy chính là hạng người xâm lược rõ ràng, chúng ta sao có thể để hắn tiến vào được!!

Lão già cất giọng khàn khàn, nước mắt chảy dài, thể hiện vẻ thống hận.

-Không sai, người này tên là Vương Lâm. Ta cũng đã có nghe về hắn. Hắn ở bên ngoài Ngũ Hành tinh đầy tiếng xấu, nơi nào đi qua là sinh linh đồ thán, không lưu lại bất cứ kẻ nào sống sót! Thậm chí trước đây không lâu ta còn nghe nói có một tu chân tinh, ở đó có một gia tộc họ Đằng, chính là bởi vì bị người này để tâm tới một bảo vật mà bị hắn giết toàn tộc, ngay cả người già trẻ nhỏ cũng không tha, máu chảy thành sông!!

Lại có một người hướng về bốn phía gầm nhẹ với mọi người.

-Còn nữa ta biết Nạp Đa trưởng lão Quy Nhất tông được chúng ta kính trọng năm đó cũng là gặp phải lúc Vương Lâm giết hại phàm nhân mới ra tay ngăn cản nhưng không giết hắn vì tiếc cho tu vi của hắn tha cho hắn rời đi. Ai ngờ kẻ này không biết mang ơn lại còn đợi tới khi tu vi tăng tiến liền đánh thẳng vào Ngũ Hành tinh chúng ta. Hắn nói dễ nghe là muốn gặp Nạp Đa trưởng lão, trên thực tế là muốn tới hủy diệt Quy Nhất tông chúng ta!!

-Loại người vô sỉ hèn hạ táng tận lương tâm này chúng ta sao có thể để hắn tới Ngũ Hành tinh giương oai được!! Loại ma tu này, giết hắn cũng chính là giải cứu cho vô số người!! Các vị đồng môn tu vi chúng ta không bằng hắn nhưng chúng ta nhiều người. Hắn chỉ có một mình, chúng ta lại có vô số!!

Tiếng người nói ngày càng nhiều lên. Đám người này không biết Vương Lâm, căn bản là không nhận ra Vương Lâm nhưng cũng dần dần tin lời, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm trong dòng xoáy từ từ trở nên phẫn nộ và thống hận!

Những lời này Vương Lâm không nghe thấy. Mà dù hắn có nghe được cũng chẳng thèm để ý. Giờ phút này hắn đang đứng trên đầu người khổng lồ lửa đi ra khói hỏa hoành trận, tiến vào

trong biển nước mênh mông. Nước mưa từ trời cao ào ào rơi xuống, trút lên người khổng lồ và chín con kỳ lân phát ra những tiếng xèo xèo.

Trong Ngũ Hành, thủy hỏa tương khắc. Hỏa và thủy cho tới bây giờ chưa bao giờ có thể cùng tồn tại, giờ phút này trong Ngũ Hành thủy trận, chín con Kỳ Lân phát ra những tiếng gầm nhẹ.

Phía trước Vương Lâm, trong vùng biển cuồn cuộn gầm thét, nam tử trung niên tóc đen kia tay phải thẳng tắp, cầm cây trường thương màu xanh nước biển trong tay mặc áo giáp, lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm.

-Vương Lâm!!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn lại, đột nhiên nam tử trung niên này rống to một tiếng, thân thể bay lên trời, sóng biển dưới chân gào thét ầm ầm ập tới.

Cùng lúc này ở bốn phía Vương Lâm, từ ngoài khơi truyền tới những tiếng gầm nhẹ. Chỉ thấy bốn bức tường nước biển cao tới vạn trượng ầm ầm dựng lên, hoàn toàn bao phủ lấy Vương Lâm!

Nam tử trung niên lúc này hét lên một tiếng kinh thiên, thân thể vọt lên, tay phải cầm thanh trường thương phóng thẳng về hướng Vương Lâm đang bị tường nước bao vây!

Thân thể hắn cũng theo sát trường thương, hóa thành một đạo cầu vồng màu nước biển. Phía sau nam tử trung niên này, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời càng dày đặc hơn, mưa to như trút. Vô số giọt nước mưa trút xuống bất ngờ huyễn hóa ra một cây trường thương bằng nước mưa cùng với thân thể hắn hợp làm một.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Chín con Kỳ Lân phía sau Vương Lâm gầm lên, vọt qua Vương Lâm, lao thẳng về phía cây trường thương, trong nháy mắt liền bị sóng biển ngập trời bao phủ.

Thậm chí ngay cả thân thể Vương Lâm cùng với người khổng lồ dưới thân trong lúc bốn bức tường nước vào trường thương của nam tử trung niên kia quét tới cũng bị nước biển ầm ầm

trùm lấy.

Trong nháy mắt khi thân thể Vương Lâm bị nước biển hoàn toàn phủ kín trường thương do nước mưa biến thành cũng ầm một tiếng đâm vào bên trong nước biển.

Biển rộng gầm thét, ầm ầm không ngừng dâng lên sóng biển ngập trời.

Cả thiên địa lúc này không còn thân ảnh Vương Lâm và người khổng lồ lửa nữa. Lúc này chỉ còn lại nam tử trung niên dáng vẻ anh tuấn đứng đó.

-Chỉ có chút tu vi đó sao...ở nơi này ta chính là Ngũ Hành thủy linh. Trong Ngũ Hành đại trận ta chính là thần tiên! hỏa bổn nguyên của ngươi, không được!

Thần sắc nam tử trung niên kia lạnh lùng kiêu ngạo, chậm rãi mở miệng nói.

Trong nháy mắt khi lời nói của hắn truyền ra, bên ngoài tháp cao, tất cả tu sĩ của Quy Nhất tông đồng loạt phát ra tiếng hoan hô kinh thiên.

-Thủy Tướng đại nhân ra tay ai có thể chống cự nổi!! Hỏa diễm của tên hèn hạ kia dù có mạnh tới mấy thì cũng phải bị dập tắt trước mặt Thủy Tướng đại nhân!!

-Tu vi Thủy Tướng đại nhân đã bước vào bước thứ ba trong truyền thuyết, kẻ xâm lấn đáng chết này dựa vào đâu mà có thể chống cự chứ!

Hàng loạt tiếng hoan hô vang vọng trong thiên địa. Lúc này thần sắc nam tử trung niên trong dòng xoáy cao ngạo tới cực điểm, tay phải cầm trường thương, điểm một chỉ về phía đại hải dưới chân, gầm nhẹ một tiếng.

-Vương Lâm, ngươi chỉ bị thương, lăn ra đây cho ta!

Ngay trong nháy mắt lời nói này truyền ra, đột nhiên đại hải phía dưới truyền ra những tiếng chấn động kịch liệt. Nước biển ầm ầm vỡ tan, tràn lên tận bầu trời. Những tầng nước biển ngăn cản tầm mắt của mọi người. Trong nháy mắt khi nước biển phủ lên tận trời cao, thân thể Thủy Tướng trong nháy mắt liền trầm xuống.

Nhưng đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng hắn.

-Ta ở nơi này.

Sắc mặt Thủy Tướng đại biến, đang muốn xoay người lại thì phía sau tấm màn nước sau lưng hắn Vương Lâm bước từng bước ra, tay phải đột nhiên vỗ lên người Thủy Tướng. Một cái vỗ này khiến cho một luồng lực lượng bổn nguyên và khí tức hủy diệt của Đạo cổ truyền vào trong người Thủy Tướng, khiến cho ngũ tạng của hắn tan nát, xương cốt chia lìa. Thủy Tướng phun một ngụm máu tươi, thân thể run lên bị đánh bay thẳng ra ngoài!

Trong thân thể hắn truyền ra những tiếng bùng bùng, áo giáp ngoài thân chợt xuất hiện những cái khe li ti nhưng không tan nát! Từ trong những cái khe đó truyền ra một lượng lớn sinh cơ chui vào trong cơ thể Thủy Tướng, lập tức khiến thương thế của hắn khôi phục.

Vương Lâm kêu khẽ một tiếng, chậm rãi bước tới.

-Áo giáp rất kỳ dị...tu vi của ngươi không tới bước thứ ba nhưng sau khi mặc áo giáp này vào lại có thể đánh ra lực lượng của bước thứ ba...chẳng qua tác dụng phụ của áo giáp này cũng không ít...sau khi mặc nó vào thì là nó điều khiển ngươi, không phải là ngươi khống chế nó nữa.

Hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu, tất cả hình ảnh trước mắt hắn liền trở nên bất đồng. Hắn lấy cấm chế bổn nguyên tự hình thành quy tắc, khiến cho hắn nhìn rõ mọi bí ẩn của áo giáp này.

Những lời nói này rơi vào tai Thủy Tướng khiến cho đôi mắt hắn lập tức bị sự hoảng sợ bao phủ.

Ngay lúc này, bên ngoài Ngũ Hành tinh, bên ngoài năm quầng sáng xuất hiện thanh niên lúc trước tới động phủ giới. Người này là Huyền La Đại Thiên Tôn. Hắn đứng bên ngoài, ánh mắt bình thản nhìn vào cảnh tượng bên trong quầng sáng.

Khi nghe thấy những lời này của Vương Lâm. khóe miệng Huyền La Đại Thiên Tôn hiện lên nụ cười vui vẻ.

-Đứa nhỏ này hóa ra tên là Vương Lâm. Không tồi, rất không tồi! Áo giáp này của Quy Nhất tông ở tiên tộc cũng rất có danh tiếng! Hắn có thể nhìn ra mánh khóe trong đó, phi thường không tồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1733 Càn khôn nhất tích(1)

(1): một giọt chứa càn khôn

Sự hoảng sợ trong lòng Thủy Tướng lúc này như sóng biển ầm vang trong Ngũ Hành thủy trận. Áo giáp trên người hắn là do tổ tiên ban cho. Hắn sau khi mặc áo giáp này rất lâu xong mới có thể dung hợp với huyết mạch bản thân, cuối cùng trở thành vật của hắn.

Không mặc áo giáp này hắn chỉ là tu sĩ thiên nhân tứ suy, mặc vào hắn có thể trở thành bậc toàn năng bước thứ ba, có thể đánh ra lực lượng của áo giáp này. Nhưng bởi vì áo giáp này cực kỳ quỷ dị, hắn mặc vào thần trí sẽ bị hạn chế, thân thể đều bị áo giáp điều khiển.

Áo giáp này hắn nhớ rõ trước khi tổ tiên bế quan đã từng nói, cho dù là tông phái của tổ tiên thì vật này cũng không nhiều, luyện chế cực kỳ gian nan nếu không lập được đại công hoặc đi vào chỗ hung hiểm thì tông phái tuyệt đối sẽ không ban cho.

Mỗi một bộ áo giáp đều cực kỳ trân quý, không cho phép người ngoài có được!

Khiến cho Thủy Tướng run sợ chính là áo giáp này vừa rồi bị Vương Lâm đánh một chưởng đã xuất hiện những vết nứt, cũng khiến cho thân thể hắn vỡ vụn, gần như đã bị đánh chết. Nếu không phải áo giáp này kì dị, đưa vào sinh cơ trong nháy mắt thì hắn đã tử vong rồi!

Khiến cho hắn hoảng sợ hơn chính là Vương Lâm chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra điều bí ẩn nhất của áo giáp này, nói ra lập tức. Loại nhãn lực này, kiến thức tới bậc này khiến trong lòng hắn dâng lên hàn khí.

Nhất là một cái liếc mắt vừa rồi của Vương Lâm khiến Thủy Tướng thấy trong đồng tử hai mắt đối phương có rất nhiều sợi tơ máu. Những sợi tơ này dường như là một loại quy tắc nào đó của thiên địa khiến cho Thủy Tướng trong nháy mắt phải thất thần.

-Cởi áo giáp này ra, ta có thể không giết ngươi.

Vào lúc này màn nước ngập trời che khuất Thủy Tướng và Vương Lâm từ từ hạ xuống, tấm màn nước ngăn cách ánh mắt của người bên ngoài biến mất, khiến cho tu sĩ ở bên ngoài tháp cao nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Khi họ thấy vẻ chật vật của Thủy Tướng, lúc này đều bừng tỉnh lại từ trong vui sướng, hóa thành trầm mặc.

Sắc mặt Thủy Tướng cực kỳ âm trầm. Những lời nói này của Vương Lâm rơi vào tai hắn khiến tâm thần hắn chấn động kịch liệt. Hắn gắng gượng chế trụ sự sợ hãi trong lòng, thân thể nhoáng lên lui lại phía sau thoáng một cái đã cách Vương Lâm một khoảng.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như cũ, lạnh lùng nhìn Thủy Tướng đã lùi ra rất xa, nhìn đối phương cầm trường thương trong tay giơ lên, trong mắt dần dần lộ ra hàn quang và sát khí.

Đối với những người từ bên ngoài tới, Vương Lâm không hề nương tay chút nào. Làm sao có thể nói chuyện tốt đẹp với cường đạo được!

-Ngươi muốn chết!

Vương Lâm bước một bước về phía trước, tiến về hướng Thủy Tướng.

Sắc mặt Thủy Tướng tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng, tay phải giơ lên, trường thương trong tay hung hăng ném về đại hải. Một động tác này khiến trường thương hóa thành một luồng sáng xanh chói mắt, lao thẳng vào trong nước biển, khiến cho nước biển ầm ầm nổ vang. Nước biển bị cuốn động kịch liệt, hình thành một dòng xoáy tràn ngập tám phương.

-Lấy thân thể thủy linh của ta ngưng tụ thủy lực Ngũ Hành.

Thủy Tướng phun một ngụm máu tươi, hai tay bắt quyết hướng về phía nước biển bên dưới chụp một cái. Nước biển ầm ầm cuộn sóng, giống như dưới đáy biển có một con cự long đang cuộn mình. Trong nháy mắt này Thủy Tướng cũng nhấc tay lên không. Cả hải dương sôi trào, ầm ầm dâng lên.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này kinh thiên động địa. Nước biển ầm ầm bị nâng lên, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm nhanh chóng thăng thiên.

Cùng lúc này, Thủy Tướng lại phun thêm một ngụm máu tươi nữa, thần sắc lộ vẻ uế oải gắng gượng, bỗng nhiên chụp một cái vào bầu trời.

-Vân khai vụ tán, quang hủy thiên diệt, ngưng vũ thành hải!

Thủy Tướng rống to, tay trái rung lên khiến mây đen trên bầu trời ầm ầm sụp đổ. Vô số nước mưa từ bên trong làn mây liền tạo thành từng đám một. Từ xa nhìn lại, bầu trời lúc này giống như một đại dương khác, phủ xuống mặt đất. Cùng lúc đó nước biến dưới mặt đất cũng dâng lên, trong tích tắc liền dung họp làm một, hình thành một quả cầu nước khống lồ lơ lửng trong thiên địa.

Quả cầu nước này lộ ra màu sắc của nước biền, lớn vô cùng, nhìn như không bờ không bến, giống như một tu chân tinh bằng nước vậy!

-Càn khôn nhất tích!

Thủy Tướng cắn răng hoàn thành thần thông được tổ tiên truyền xuống này, thân thể lập tức héo rũ, vẻ anh tuấn liền trở thành xấu xí, thân thể nổi đầy mụn mủ.

Thọ nguyên của hắn vốn không thể lâu dài như vậy. Thiên nhân suy kiếp trên người hắn đã ập tới bốn lần, ứng với tư chất của hắn căn bản không thể vượt qua an toàn.

Tất cả đều nhờ có bộ giáp này. Nhưng giờ phút này khi hắn tuôn ra toàn bộ lực lượng của bộ giáp, thân thể hắn không còn lực lượng bảo vệ của nó, lập tức liền hóa thành hình dạng vốn có.

Phía trước hắn, quả cầu nước khổng lồ trong nháy mắt khi hắn thốt ra bốn chữ liền lập tức điên cuồng xoay tròn, không ngừng nén lại, nhỏ đi với tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Mỗi khi nó nhỏ đi một vòng, áp lực bên trong lại tăng lên vô số lần!

Nếu cuối cùng có thể luyện hóa hoàn toàn quả cầu nước khổng lồ này thành một giọt thì dù bên trong có cả tinh không cũng sẽ bị ép tan tành! Lực lượng của một giọt nước này chính là lực lượng của thủy bổn nguyên!

Vương Lâm bị nhốt ở trong quả cầu này, nhìn nước biển bốn phía đang cuồn cuộn, từng

luồng áp lực từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, đè nén hắn truyền tới khí tức hủy diệt.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào nước biển bốn phía, trong mắt dần dần lộ ra ánh sáng kỳ dị, còn mơ hồ có một vẻ hưng phấn cực độ.

-Đây là lực lượng của thủy bổn nguyên!!

vẻ hưng phấn trong mắt Vương Lâm càng đậm.

-Ta nếu muốn rời khỏi nơi này rất dễ dàng, thậm chí trong nháy mắt đánh chết Thủy Tướng cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng đây là cơ hội thật khó có thể đạt được. Áo giáp của Thủy Tướng này đã sinh ra lực lượng thủy bổn nguyên. Luồng lực lượng này biến hóa trước mặt ta, nếu ta có thể minh ngộ ra thì bổn nguyên của ta không còn là bảy đạo mà là tám đạo!!

Loại chuyện này đích xác là cơ hội mà Vương Lâm khó có thể gặp được, nhất là áo giáp của Thủy Tướng điều khiển thủy bổn nguyên tuyệt đối không tầm thường, mà là theo phương pháp của Quy Nhất tông trên Tiên Cương đại lục. Dưới phương thức này mà ngưng tụ ra thủy bổn nguyên thì đây phải là loại cảm ngộ đạt tới đỉnh phong mới của thể biến thành.

Chuyện như vậy chắc khác nào hắn thể hiện ra toàn bộ trước mặt Vương Lâm, thậm chí so với sư phụ truyền thụ cho đệ tử còn rõ ràng hơn vô số lần!

Cơ hội như vậy Vương Lâm sao có thể bỏ qua cho được!

Tư chất của hắn có lẽ không phải là tuyệt hảo nhưng cảm giác và minh ngộ của hắn lại hiếm thấy tới cực điểm, nếu không thì ngày nay cũng không thể nào có được bảy đạo bổn nguyên. Vương Lâm cũng không phải chưa tiếp xúc với tiên nhân bao giờ. Dù là thủy dịch Thiên Nghịch hấp thụ đầu tiên hay lần trước Thiên Vận Tử tặng một giọt thủy bổn nguyên cũng đều cho Vương Lâm những chỉ dẫn tới đại đạo của thủy bổn nguyên!

Vẻ hưng phấn trong mắt Vương Lâm đã nồng đậm tới cực điểm. Hắn không lãng phí chút thời gian nào, lập tức khoanh chân ngồi trong quả cầu nước đang không ngừng co rút lại, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào hết thảy biến hóa của quả cầu nước này.

Biến hóa này nhìn như không có quỹ tích gì nhưng khi tơ máu trong đồng tử của Vương Lâm hiện lên, hắn lại dần dần nhìn ra chút dấu vết. Hai mắt hắn lộ vẻ tính toán, mang theo sự hưng phấn, nhanh chóng nhớ tất cả biến hóa của thủy bổn nguyên trong cơ hội chỉ có thể ngộ không thể cầu này!

Loại chuyện này trừ Vương Lâm ra người ngoài khó có thể biết được, Thủy Tướng lại càng không phát hiện ra nửa điểm. Thần sắc hắn lúc này vừa dữ tợn lại tràn ngập vẻ hưng phấn.

Hắn nhìn chằm chằm vào quả cầu nước, hai tay không ngừng bắt quyết, biến hóa ấn ký, khiến cho thủy bổn nguyên bên trong quả cầu nước càng ngày càng đậm tốc độ co rút càng ngày càng nhanh. Quả cầu nước ngưng tụ tầng tầng lớp lớp chỉ sau thời gian nửa nén hương đã từ lớn tới vô tận hóa thành tầm mấy vạn trượng!

Quả cầu nước mấy vạn trượng này nước biển và nước mưa bên trong áp súc lại mấy lần khiến bổn nguyên lại càng dày đặc!

-Trong thần thông Càn Khôn Nhất Tích của ta, cho dù ngươi có tu vi thông thiên nhưng nơi này là Ngũ Hành thủy trận, thần thông của ta ở nơi này cường đại vô cùng. Ta muốn luyện hóa đè ép ngươi trở thành một giọt. Ta muốn ngươi chết!

Thủy Tướng điên cuồng bắt quyết, thân thể nhoáng lên liền không ngừng đánh tới bên ngoài quả cầu nước. Mỗi một lần đánh ra đều khiến cho áo giáp điều khiển bổn nguyên lực khiến cho bên trong quả cầu này hiện lên sóng gợn quanh quẩn, nhanh chóng thu nhỏ lại hơn nữa.

Hành động này của hắn lại khiến cho Vương Lâm cảm ơn. Lúc này cảm ngộ của Vương Lâm trong quả cầu nhờ có hành động của hắn lại càng rõ ràng hơn. Lúc này hắn càng thấy được nhiều biến hóa của bổn nguyên hơn nữa!

Quả cầu nước mấy vạn trượng lúc này đã rút lại một nửa. Giờ phút này nó hóa thành chỉ còn lớn tới hai vạn trượng. Lúc này Thủy Tướng bên ngoài thần sắc vô cùng dữ tợn và hưng phấn, nhưng cũng đã thở hổn hển. Hắn lúc này đã dùng hết toàn bộ lực lượng, giống như ngọn đèn

sắp cạn dầu vậy.

-Nạp Đa giúp ta!!

Thủy Tướng ngẩng phắt đầu hướng về phía bầu trời rống lớn một tiếng.

Trong nháy mắt khi hắn hô lên, bầu trời trên thủy trận liền có một dòng xoáy xuất hiện. Từ bên trong dòng xoáy đó truyền ra một luồng lực lượng Ngũ Hành hệ kim. Trong nháy mắt khi luồng lực lượng này tràn vào, lập tức truyền khắp cả thủy trận.

Trong Ngũ Hành, kim sinh thủy! Kim sinh thủy, khởi nguyên bất đồng. Có người cho rằng đó là do kim hòa tan thì thành thủy, cũng có người cho rằng vạn vật do kim lực biến thành thì sau thời gian dài sẽ có nước ngưng tụ lại.

Nhưng dù là khởi nguyên thế nào cũng khiến cho các bậc tiên hiền trong thiên địa cho rằng, kim sinh ra thủy!

Trên thực tế đúng là như vậy. Giờ phút này khi lực lượng kim trong Ngũ Hành truyền vào, dung nạp trong quả cầu nước chứa Vương Lâm, dưới sự thúc dục của lực lượng hệ kim, thần sắc Thủy Tướng hưng phấn, hóa thành nụ cười nanh ác.

-Vương Lâm, ngươi chết chắc rồi!

Giờ phút này Huyền La Đại Thiên Tôn đang trôi nổi bên ngoài tinh không của Ngũ Hành tinh. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ cổ quái nhìn cảnh tượng này. Ánh mắt hắn chẳng những cổ quái mà thần sắc cũng lộ vẻ dở khóc dở cười.

-Đây đâu phải là luyện hóa hắn rõ ràng là trợ giúp hắn cảm ngộ thủy bổn nguyên còn gì...đứa nhỏ này có huyết mạch Đạo cổ, lại có tiên nhân thuật, điểm này đúng là cực khó có được!

Nhất là trên người hắn không ngờ lại có tới bảy đạo bổn nguyên. Người này thật bất phàm! Cấm chế bổn nguyên kia tồn tại trong những tơ máu trong đồng tử, dùng những tơ máu này hóa thành quy tắc. Ta chưa từng nhìn thấy thứ này trên bất cứ kẻ nào!! Đạo tiên song tu...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1734 Đại ân như vậy

Thủy Tướng cười điên cuồng và hưng phấn Nạp Đa đang đưa lực lượng của hệ kim vào từ trên tháp cao cũng lộ nụ cười.

Thần thức của hắn thủy chung vẫn quan sát trận chiến này, giờ phút này vẻ tươi cười lại càng đậm. Hắn không tin rằng Vương Lâm có thể thoát khỏi quả cầu nước. bởi vì lúc này thủy bổn nguyên trong đó nồng đậm tới mức chính hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Thủy bổn nguyên này không phải là do Thủy Tướng tạo ra mà là do áo giáp biến thành. Chính vì điểm này lại càng khiến Nạp Đa chắc chắn hơn!

-Còn tưởng hắn có thủ đoạn thông thiên gì, hóa ra chỉ có chút thần thông ấy...nếu hắn có thể đi ra thì đã ra ngay từ lúc cầu nước bắt đầu ngưng tụ rồi. Lúc này thời gian dài như vậy mà hắn còn không thể đi ra, vậy thì hắn phải tuyệt vọng ở lại rồi!

Vương Lâm ngươi và ta không có thù, ta cũng không muốn giết ngươi. Nhưng ngươi chỉ là một tu sĩ trong động phủ này...chúng ta bất đồng với ngươi...ngươi lần này tới đây hắn là có mục đích nào đó. Nếu không hãy nói thử xem vì sao ngươi tới đây...lúc này trong động phủ giới đại loạn,

thế lực vài phương đi tìm hồn thứ ba. Như vậy ngươi tới nơi này mục đích đã rõ rồi.

Hai mắt Nạp Đa lộ vẻ trầm tư, nụ cười trên khóe miệng càng đậm.

Cũng ở trên tháp cao, bốn người lão già mặc áo đen nhìn không chớp mắt vào trong tấm gương. Ánh mắt lão già mặc áo đen lộ vẻ hưng phấn, cười ha hả.

-Vương Lâm này vừa rồi còn cuồng vọng tới cực điểm, lúc này Thủy tướng đại nhân ra mặt, ta muốn xem hắn thoát khỏi quả cầu nước này thế nào. Càn Khôn Nhất Tích, đây là thần thông mạnh nhất của Thủy tướng đại nhân Quy Nhất tông chúng ta. Người này hắn phải chết!!

Thần sắc nữ tử trung niên cũng lộ vẻ khoái chí, nhìn chằm chằm vào quả cầu nước trong gương, trong mắt không ngừng hiện lên vẻ thù hận.

-Chết đi. Người chết rồi Tư Đồ Nam kia sẽ bi thương. Hắn càng bi thương càng phẫn nộ ta lại càng được giải hận!! Tư Đồ Nam người tiếp theo sẽ là ngươi!

Nữ tử trung niên này cười the thé lên.

Hai người ngồi bên cạnh họ vẫn bảo trì lý trí, lúc này cũng từ từ mỉm cười.

-Hắn không thoát được rồi.

Cùng lúc đó những tiếng hoan hô không ngừng vang lên bên ngoài tháp cao. Tất cả tu sĩ Quy Nhất tông lúc này ánh mắt nhìn bầu trời đều tràn ngập hưng phấn. Bọn họ thấy quả cầu nước đang không ngừng co rút lại, thấy vẻ mặt Vương Lâm trong quả cầu lúc này dường như thống khổ, dường như có thể nghe được tiếng kêu thê lương của Vương Lâm.

Hưng phấn nhất lúc này chính là Thủy Tướng. Giờ phút này hắn không ngừng vung tay lên, không ngừng áp súc khiến quả cầu nước lúc này còn không tới vạn trượng, tốc độ áp súc càng ngày càng nhanh. Quả cầu lúc này mở đục bên trong mơ hồ truyền ra tiếng ầm vang, giống như tiếng áp lực đè nén, truyền vào tai Thủy Tướng nghe như tiếng như tiếng tiên nhạc.

-Thời gian quá chậm rồi, phải nhanh hơn một chút, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn!

Thủy Tướng không biết vì sao dù cảm thấy hưng phấn nhưng khi quả cầu nước càng co rút lại hắn lại càng có một cảm giác bất an mà hắn cũng không thể giải thích được.

Nhưng cảm giác khó hiểu này lại khiến hắn rất chú ý. Trong do dự, hắn lo sẽ có chuyện ngoài ý muốn, chỉ còn cách gia tăng lực lượng khiến cho quả cầu nước này nhanh chóng ngưng tụ mà thôi!

Hai tay bắt quyết, Thủy Tướng phun thêm một ngụm máu tươi, thân thể suy yếu đi rất nhiều. Nhưng trong tích tắc khi ngụm máu tươi này rơi vào quả cầu nước, nó thoáng một cái biến từ vạn trượng trở thành bảy ngàn trượng!

Biến hóa đột ngột này khiến cho thân thể Vương Lâm trong quả cầu lập tức truyền ra tiếng ầm vang. Thân thể hắn vặn vẹo, hai mắt lại tràn ngập vẻ kích động.

Biến hóa trong con mắt Vương Lâm khi minh ngộ thủy bổn nguyên lúc này có biến hóa. Chỉ

thấy biến hóa giống như đã đạt tới cực hạn mơ hồ chậm lại. Nhưng Vương Lâm lại cảm nhận được là dường như quả cầu này không có lực lượng khiến cho thủy bổn nguyên nồng đậm trong đó xuất hiện biến hóa một lần nữa. Chuyện này đối với Vương Lâm giống như khi biết một bí mật nào đó mà chỉ biết được một nửa lại thôi.

Loại cảm giác này khiến hắn rất không thoải mái. Đang lúc cau mày thì đột nhiên máu tươi của Thủy Tướng lại phun tới, khiến cho quả cầu nước này lại vận chuyển một lần nữa.

Vương Lâm muốn cười thật to. Ơn của Thủy Tướng đối với hắn Vương Lâm tuyệt đối sẽ không quên. Đây giống như là biết mình cần liền lập tức đưa tới, Vương Lâm làm sao có thể giết hắn được.

Càng khiến Vương Lâm kích động hơn là lời nói của Thủy Tướng bên ngoài quả cầu sau đó.

-Nạp Đa các đệ tử của Quy Nhất tông, toàn bộ tâm thần nhập trận, trong vòng ba nhịp thở khiến nó hóa thành một giọt!!

Nạp Đa trong tháp cao không chút do dự hai tay bắt quyết. Lập tức những luồng kim quang lóe lên, hóa thành một bộ áo giáp tỏa kim quang chói mắt trên thân thể hắn. Hắn mặc áo giáo, bước từng bước ra khỏi tầng thứ mười của tháp cao xuất hiện trên bầu trời.

-Thần thức nhập trận. Ngày hôm nay Quy Nhất tông chúng ta sẽ vì thiên địa trừ ma, tạo phúc cho vạn cổ!

Nạp Đa gầm nhẹ hai tay bắt quyết hướng về phía bầu trời vung mạnh lên. Lập tức thần thức trong thân thể hắn gào thét lao thẳng đến dòng xoáy trên bầu trời.

Mễ dưỡng chúng sinh, linh nhuận vạn vật (1), nhưng luôn có một số người thích đặt bản thân vào vị trí chánh nghĩa, nói xấu kẻ khác, dường như không làm như vậy thì không thể phát huy toàn bộ tu vi vậy.

(1): Gạo nuôi sống chúng sinh, vạn vật đều có linh hồn.

Hiển nhiên Nạp Đa này là người như vậy. Bên trong Quy Nhất tông đại bộ phận đều như thế.

Mấy trăm tu sĩ Quy Nhất tông xung quanh không cần nghĩ ngợi gì, toàn bộ khoanh chân ngồi

xuống, thần thức rời khỏi cơ thể, toàn bộ bay lên bầu trời.

Từng luồng thần thức vô hình nhưng lại khiến cho bầu trời vặn vẹo, tiến vào bên trong dòng xoáy, không ngờ lại xuất hiện bên trong Ngũ Hành thủy trận!

Mấy trăm thần thức tiến vào không hề lãng phí chút thời gian, lập tức dùng toàn bộ thần thức ầm ầm đánh vào thủy cầu, điên cuồng ép vào từ bốn phía.

Nhất là Nạp Đa sau khi mặc áo giáp vào tu vi tăng mạnh. Còn có lão già và ba người còn lại lúc này cũng đều tuôn ra toàn bộ thần thức.

Lực lượng ngưng tụ điên cuồng này khiến cho thủy cầu trong tiếng nổ ầm ầm liền rút xuống còn ba nghìn trượng!

Hai mắt Vương Lâm đang ngồi trong lộ vẻ hưng phấn, đã minh ngộ tất cả biến hóa của thủy bổn nguyên trong thủy cầu. Nhất là khi Quy Nhất tông vừa rồi ngưng tụ toàn bộ lực lượng, trực tiếp khiến cho biến hóa của bổn nguyên tăng mạnh, làm cho Vương Lâm hầu như đã chứng kiến toàn bộ biến hóa của bổn nguyên!

-Ta đã hiểu rõ rồi...chỉ còn thiếu một chút nữa, thiếu một chút nữa thôi...

Hai tay Vương Lâm vô ý bắt quyết, bắt chước tất cả những biến hóa của bổn nguyên mà bản thân đã nhìn thấy.

Đúng lúc này thì luồng sóng đè ép thứ hai của Quy Nhất tông từ bên ngoài thủy cầu truyền tới, khiến nó điên cuồng co lại, hai ngàn trượng, một ngàn trượng...cho tới hai trăm trượng!

vẫn tiếp tục co rút lại!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ minh ngộ. Tay trái hắn còn đang vô ý bắt quyết, tay phải giơ về hư không vung lên một cái. Lập tức trong tay hắn liền xuất hiện một giọt nước ẩn chứa một tia thủy bổn nguyên mà Thiên Vận Tử cho hắn lúc trước.

-Ta đã hiểu rõ hoàn toàn rồi!!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu giọt nước ẩn chứa thủy bổn nguyên trên tay phải lập tức tỏa sáng, cũng hướng về phía tay hắn mà xoay tròn. Ánh sáng tỏa ra khiến cho giọt nước này trông

giống như thủy tinh vậy!

Đỏi mắt Vương Lâm bừng sáng, nhẹ giọng nói.

-Thủy bổn nguyên, ba triệu tám ngàn vạn lần biến hóa, ngưng....

Trong tích tắc khi những lời này vừa nói ra, thủy cầu hai trăm trượng lập tức chấn động kịch liệt, giống như muốn sụp đổ. Một luồng khí tức thủy bổn nguyên nồng đậm tuôn ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài thủy cầu, Thủy Tướng đang bắt quyết, cùng với Nạp Đa và tất cả thần thức của tu sĩ Quy Nhất tông đang hướng về phía thủy cầu đè ép một lần nữa!

-Hai trăm trượng!! Thân thể hắn đã tan nát, chúng ta đánh tan nguyên thần của hắn!!

-Ngưng tụ tiếp, trực tiếp luyện hóa hắn thành Càn Khôn Nhất Tích!

Đám thần thức dung hợp gào thét, lao thẳng về phía thủy cầu. Nhưng trong tích tắc khi tới gần, nó lại không gây nên được chút hiệu quả đè ép nào. Trong nháy mắt, thủy cầu trước con mắt sửng sốt của mọi người không ngờ tự mình co rút lại.

Cảnh tượng này khiến cho Nạp Đa sửng sốt, khiến cho Thủy Tướng ngẩn ra khiến cho tất cả thần thức ở nơi này đều ngơ ngẩn.

Thủy cầu hai trăm trượng trong nháy mắt hóa thành năm mươi trượng, ngay lập tức biến thành năm trượng!! Hiện ra rõ ràng trong đó là một người đang khoanh chân ngồi, thần sắc ẩn dấu vẻ kích động!

Cảnh tượng này giống như tiếng sấm ầm vang, điên cuồng nổ tung trong tâm thần mọi người, khiến cho đầu óc họ trong thời gian ngắn trở nên trống rỗng. Đừng nói là bọn họ, dù là bất cứ ai vào trường hợp này cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Bọn họ trơ mắt nhìn thủy cầu nhanh chóng dung hợp, toàn bộ ngưng tụ trên giọt nước như thủy tinh trên lòng bàn tay phải Vương Lâm, trơ mắt nhìn giọt nước đó tiêu tán trên tay phải Vương Lâm, không còn nhìn thấy nữa.

Bọn họ thấy Vương Lâm chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt mỉm cười hướng về phía thần thức của bọn họ và Thủy Tướng, ôm quyền khom lưng vái một cái!

-Đại ân như vậy, xin nhận của Vương mỗ một vái!

Vương Lâm vái xong liền vung tay áo về phía trước. Động tác này khiến thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét. Tất cả thần thức bất ngờ bị cuốn khỏi trận pháp này, ngay cả thần thức của Nạp Đa cũng bị một cái phất tay này tống ra ngoài!

Cả thủy trận lúc này chỉ còn lại Thủy Tướng và Vương Lâm!

-Ngươi...ngươi....

Thân thể Thủy Tướng run lên, phun một ngụm máu tươi, cười thảm lảo đảo lui lại phía sau vài bước.

Trên Ngũ Hành tinh, thân thể tất cả tu sĩ bên ngoài tháp cao đồng thời chấn động, đột nhiên mở bừng độ mắt, lộ vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi. Sự sợ hãi lúc này giống như gió lốc bao phủ toàn bộ bọn họ.

Không có tiếng xôn xao, chỉ là một vùng yên tĩnh. Đám người Quy Nhất tông giống như đã bị trúng Định thân thuật vậy.

-Tại sao lại có thể như vậy...tại sao lại có thể như vậy...

Ánh mắt Nạp Đa lộ vẻ mê man. Hắn lúc này còn chưa thể tin nổi vào cảnh tượng trước mắt.

-Hắn nhận được thổ linh, khiến hỏa linh vái lạy, lại lấy cả thủy bổn nguyên do Càn Khôn Nhất tích biến thành...hắn...

Một hồi lâu sau tu sĩ nơi này mới từ trong hoảng sợ tỉnh táo lại, tiếng xôn xao ầm ầm nổi lên. Mọi người không ai là ngoại lệ, đều truyền ra âm thanh khiếp sợ.

-Hắn làm sao có thể làm thế!!

-Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi, căn bản là không có khả năng!

-Chẳng lẽ hắn ở trong giọt nước này cảm ngộ....sự tính toán và lực lượng minh ngộ kinh khủng tới đâu...

Lão già mặc áo đen và nữ tử trung niên kia không thể thừa nhận biến hóa kịch liệt này. Nhất là lão già mặc áo đen đến nửa ngày cũng không thể

nói gì, trong mắt trào dâng sự sợ hãi ngập trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1735 Bộ đạp tí đoạn

Vương Lâm không để ý tới Thủy Tướng phun máu tươi lui lại phía sau, vẻ mặt vẫn không thể tin nổi mà nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm thụ bên trong cơ thể đã có thêm một giọt Càn Khôn Nhất Tích.

Bổn nguyên thứ tám này chính là thủy bổn nguyên. Chẳng qua Vương Lâm vẫn chưa đạt đại thành, giống như hỏa bổn nguyên năm đó, đều là thực bổn nguyên, cần phải dung hợp nhiều lần mới có thể đại thành.

Trên thực tế thì thực bổn nguyên và hư bổn nguyên khác nhau. Hư bổn nguyên hoàn toàn dựa vào cảm ngộ, một khi minh ngộ thì lập tức thành đạo. Nhưng minh ngộ lại cực kỳ khó khăn. Điều này từ nhân quả, sinh tử, chân giả bổn nguyên của Vương Lâm là có thể thấy được.

So sánh như vậy thì thực bổn nguyên có dễ dàng hơn một chút, nhưng là so với hư bổn nguyên mà thôi. Hỏa và lôi bổn nguyên của Vương Lâm

cũng là sau khi có được mầm mống mới từ từ lớn mạnh, cho tới khi xuất hiện bổn nguyên chính thức.

Lúc này bên trong thân thể Vương Lâm đã có mầm mống của thủy bổn nguyên. Có mầm mống này, Vương Lâm có thể đạt tới cảnh giới đại thành của bổn nguyên.

Bổn nguyên khó có được, mầm mống lại càng khó hơn. Vương Lâm năm đó nếu không phải nuốt được nửa con lôi long, nếu không phải là hấp thu được lôi đình bất diệt của Thiểm Lôi tộc thì sẽ không có mầm mống lôi bổn nguyên xuất hiện.

Hỏa bổn nguyên cũng như vậy. Nếu không phải nhờ mấy lần Chu Tước tỉnh giấc thì Vương Lâm cũng sẽ không thể đạt được mầm mống hỏa diễm.

Hôm nay Càn Khôn Nhất Tích cũng giống như Lôi Long và lôi đình bất diệt năm xưa. giống như ngọn lửa khi Chu Tước tỉnh giấc, giúp cho Vương Lâm có được mầm mống thủy bổn nguyên!

Đây mới là thứ khiến Vương Lâm hưng phấn. Thế gian này không có chuyện không làm mà hưởng, chỉ có chuyện do người ta chậm rãi tiến hành mà thành công. Bổn nguyên cũng là như thế.

về phần thổ trong Ngũ Hành Vương Lâm hấp thu thổ linh nhưng một thổ linh này chưa đủ để ngưng tụ mầm mống thổ bổn nguyên trong thân thể Vương Lâm. Nó còn rất xa mới đủ. Trừ phi có người giống như Thủy Tướng, dùng phương pháp tương tự tặng cho hắn áo giáp có thổ bổn nguyên, hơn nữa còn có mấy trăm tu sĩ phối hợp đầy đủ điều kiện thì mới có thể tạo thành mầm mống.

Chuyện như vậy chỉ có thể gặp không thể cầu. Vương Lâm hiểu rõ điều này.

Cảm thụ thủy bổn nguyên đầy sinh cơ trong cơ thể, Vương Lâm mở bừng đôi mắt ánh mắt nhìn về Thủy Tướng đã không còn vẻ lạnh lùng mà chỉ còn sự bình tĩnh.

Trong nháy mắt khi đối mắt với Vương Lâm Thủy Tướng từ trong khiếp sợ thức tỉnh. Hắn hoảng sợ không ngừng lùi lại phía sau sau bảy tám bước liền vội vã bỏ chạy khỏi nơi này.

Nhưng hắn có đại ân đối với Vương Lâm như thế, Vương Lâm sao có thể để hắn rời đi như vậy. Tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía Thủy Tướng chụp một cái. Lập tức thiên địa ầm vang, một bàn tay khổng lồ từ trong hư không hiện ra, bắt lấy thân hình Thủy Tướng.

Trong nháy mắt khi Thủy Tướng còn đang giãy dụa, Vương Lâm thu hồi tay phải. Bàn tay khổng lồ hư ảo kia mang Thủy Tướng đến trước người Vương Lâm.

Tay phải vươn ra điểm một chỉ, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi điểm lên mi tâm của Thủy Tướng. Một chỉ này khiến thần sắc Thủy Tướng lộ vẻ thống khổ vặn vẹo, vẻ mặt dưới thần thông lúc trước đã sớm như đèn cạn dầu, chẳng khác nào thây khô. Sinh cơ và linh hồn của hắn đã dung hợp toàn bộ với tấm áo giáp.

Hắn mượn lực lượng của áo giáp, áo giáp lấy sinh cơ của hắn mà trưởng thành. Loại quan hệ này đã duy trì rất lâu rồi. Nhưng lúc này việc Thủy Tướng suy yếu đi đã trở thành điểm yếu trí mạng!

Áo giáp này sẽ hút sạch sinh cơ cuối cùng của hắn!

Đẩu ngón tay Vương Lâm hạ xuống, một luồng sinh cơ mênh mông mãnh liệt truyền vào trong thân thể Thủy Tướng, biến thành một tấm màng ngăn cách hồn phách thần thức của hắn ra khỏi áo giáp.

-Dù thế nào thì ngươi cũng đã tặng ta mầm mống thủy bổn nguyên. Ta sẽ không giết ngươi mà cứu ngươi một lần! Đây là nguyên tắc làm người của Vương mỗ!

Đẩu ngón tay Vương Lâm giơ lên, vung về phía trước.

Lập tức áo giáp bên ngoài thân thể Thủy Tướng rung lên, trực tiếp tách rời khỏi người hắn. Áo giáp kia vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, tản ra bốn

phía.

Nhưng trên mỗi một mảnh nhỏ lại có một sợi tơ máu gắn liền với thân thể Thủy Tướng. Lúc này dù nó đã tản ra nhưng sợi tơ máu vẫn nối liền, từ xa nhìn lại trông quỷ dị tới mức khiến người ta sởn gai ốc.

Cảnh tượng kinh khủng này khiến cho tất cả mọi tu sĩ trên Ngũ Hành tinh này đều hoảng sợ nhìn lại, quên mất cả sự kinh hãi vừa rồi mà bị cảnh tượng đang xảy ra trên thân thể Thủy Tướng khiến cho toàn thân tràn ngập hàn ý.

-Thủy Tướng đã...

Cùng lúc này, những tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ miệng Thủy Tướng. Thần sắc hắn bị thống khổ bao trùm nhưng lại không thể hôn mê đi, chỉ có thể gào thét trong đau đớn. Nhưng trong lòng hắn cũng rất rõ ràng Vương Lâm không phải cố ý hành hạ hắn mà là muốn cứu hắn!

Nếu không tháo giáp này ra thì hắn hắn phải chết! Dù sao thì lúc trước hắn đã dùng toàn bộ lực lượng, lại cũng vì muốn giết Vương Lâm mà kích phát toàn bộ lực lượng mà tu vi hắn không thể thừa nhận của áo giáp này. Nếu như Vương Lâm bị Càn Khôn Nhất Tích luyện hóa hắn hấp thu một giọt nước này thì hoàn toàn không lo tới vấn đề áo giáp cắn trả, cũng không rơi vào tình trạng như lúc này.

Rất nhiều những tia máu nhúc nhích, liên kết thân thể Thủy Tướng với những mảnh nhỏ đã

tán ra của áo giáp, lóe lên khiến cho những mảnh nhỏ của tấm áo giáp không ngừng lơ lửng. Thần sắc Thủy Tướng vô cùng thê thảm, tiếng gào thét không ngừng truyền ra.

Thần sắc Vương Lâm hơi ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Thủy Tướng, ánh mắt lộ vẻ tính toán. Nửa ngày sau hắn đột nhiên giơ tay phải, huyết quang lóe lên. Huyết kiếm bất ngờ xuất hiện, hướng về những tia máu nhỏ này chém xuống.

Những tiếng bùng bùng trong nháy mắt vang lên. Liên tục mấy lần những tia máu nhỏ bên ngoài thân thể Thủy Tướng đều bị chém đứt cuốn trở về trong áo giáp.

Áo giáp sau khi bị chia lìa với thân thể Thủy Tướng bỗng nhiên ngưng tụ lại một cách quỷ dị, hóa thành một bộ áo giáp đầy đủ nhưng có rất nhiều khe nứt li ti, ầm một tiếng liền rơi xuống mặt đất.

Hình dạng của áo giáp này giống như một người đang ngồi, tỏa ra những luồng sáng màu xanh nước biển. Trong lam quang cũng có một cây trường thương biến ảo ra, ầm ầm rơi vào trong hai tay của áo giáp, nằm bất động.

Sau khi tháo áo giáp, thân thể Thủy Tướng lập tức tràn ngập huyết vụ, cực kỳ suy yếu, lảo đảo lui lại phía sau ánh mắt nhìn Vương Lâm tràn ngập vẻ phức tạp.

-Ngươi đi đi, ta không giết ngươi!

Vương Lâm nhìn về phía áo giáp, chậm rãi mở miệng.

Thủy Tướng trầm mặc trong chốc lát, mở miệng dường như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng lại không nói được, mang theo vẻ buồn bã uể oải, biến mất trong Ngũ Hành thủy trận.

Tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía tấm áo giáp chụp một cái, cẩn thận cầm lấy nó nghiên cứu. Nhưng đột nhiên Vương Lâm ngẩng phắt đầu ánh mắt lộ hàn quang, thần thể không nghĩ ngợi chút nào vọt về phía trước. Cùng lúc đó đột nhiên trong Ngũ Hành thủy trận xuất hiện rất nhiều gợn sóng, nhanh chóng lan ra, cũng tỏa ra uy áp kinh khủng. Gần như trong nháy mắt, thế giới Vương Lâm đang đứng liền sụp đổ.

Sự sụp đổ này diễn ra quá mức bất ngờ. Ngũ hành thủy trận này hoàn toàn tan rã, thiên địa

trước mặt Vương Lâm trong nháy mắt liền hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi. Dường như luồng uy áp giáng xuống này quá mạnh mẽ, khiến cho thiên địa này không thể thừa nhận vậy.

Phía sau ánh sáng màu lam của áo giáp, sóng gợn tràn ra đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy. Trong dòng xoáy đó có một cánh tay khô héo vươn ra, chụp tới tấm áo giáp. cũng có một giọng nói già nua từ trong dòng xoáy này truyền ra, hóa thành một cơn sóng âm thanh trực tiếp truyền vào tâm thần Vương Lâm.

-Đây không phải là vật ngươi có thể lấy, biến đi cho lão phu!

Vương Lâm đối với biến cố xuất hiện bất ngờ này cũng không phải là không có phát hiện gì. Hắn trong nháy mắt trước khi Ngũ Hành thủy trận sụp đổ đã bước ra một bước, khiến khí thế toàn thân tăng vọt, trực tiếp trong một bước này từ tầm thường lên tới đỉnh phong!

Bảy đạo bổn nguyên của hắn cũng trong một bước này dung hợp tự nhiên, hóa thành tu vi cường hãn Không Linh hậu kỳ, bộc phát ra từ trong thân thể!

cũng trong một bước này, lực lượng Đạo cổ huyết mạch dung nhập từng tấc trong thân thể hắn từng phân xương cốt, khiến cho thân thể hắn có thể đụng phá cả tu chân tinh!

Tinh khí thần, huyết mạch và toàn bộ mọi thứ lúc này bộc phát, giống như một cơn lốc diệt thiên ầm ầm nổi lên khiến cho khí thế của Vương Lâm lúc này giống cầu vồng vậy!

Khi hắn hạ xuống một bước này chính là trong chớp mắt dòng xoáy xuất hiện, cánh tay trong đó vươn ra. Một bước này hắn hạ xuống, chân phải không bước lên hư không mà đạp về phía cánh tay kia!

hung hăng đạp mạnh một nhát!

Tất cả mọi chuyện chỉ trong nháy mắt đã xảy ra khiến cho người ta căn bản là không thấy rõ. Chân phải Vương Lâm với tốc độ nhanh như chớp, lại có vẻ bá đạo của Đạo cổ, ầm ầm hạ xuống.

Giọng nói già nua kia truyền ra tiếng hô kinh hãi, cánh tay chụp vào áo giáp nhanh chóng thay đổi phương hướng, bắt quyết muốn hóa thành thần thông đối kháng. Nhưng hắn hiển nhiên

không ngờ tới phản ứng và sự ra tay tàn nhẫn của Vương Lâm, trong lúc vội vàng thì chân phải Vương Lâm đã mạnh mẽ đạp lên trên tay hắn.

Ầm một tiếng, những tiếng xương gãy vụn vang lên. Cánh tay kia dưới một cước của Vương Lâm lập tức vặn vẹo, đỏ bừng lên, bị xuất huyết trong. Từ trong dòng xoáy vang lên một tiếng rên khi bị thương, cánh tay nhanh chóng rút lại nhưng lại đột nhiên ầm một tiếng, vị trí sưng đỏ kia nổ tung, máu tươi văng khắp nơi.

-Có gan đoạt vật của Vương mỗ, ngươi chán sống rồi sao!

Tay áo Vương Lâm vung lên, tiến lại trước áo giáp. Ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, nhìn chằm chằm vào trong dòng xoáy.

Vừa nói tay trái hắn vừa tùy ý vung về phía sau. Áo giáp và trường thương lập tức hóa thành lam quang, bị hắn thu vào trong tay áo. Động tác này giống như lưu thủy hành vân, không chút dư thừa, từ cất bước, đạp lên cánh tay tới thu lấy áo giáp đều hiển lộ khí thế của bậc đại tông sư!

-Tu sĩ cổ quốc!! Ngươi là người cổ tộc!!

Giọng nói vặn vẹo từ trong dòng xoáy truyền ra, kèm theo đó là tiếng hít thở đau đớn.

Cảnh tượng này bị cho Huyền La Đại Thiên Tôn đang ở bên ngoài tinh không ngoài Ngũ Hành tinh nhìn thấy hết. Khuôn mặt hắn lộ nụ cười đắc ý, thần sắc lại càng tràn ngập khí thế bá đạo.

-Tốt, quả nhiên là đứa nhỏ của Đạo cổ nhất tộc ta, có gan đối phó với tất cả những người dám mạo phạm hắn. Hắn không làm được như vậy thì ta ngược lại sẽ có hơi bất mãn. Tính tình hắn rất hợp ta. Nếu đổi lại là ta thì sẽ còn đánh nát tay kẻ kia!

-Quy Nhất tông, đám tiên nhân ở nơi này ta thấy cũng rất thú vị...

Ánh mắt Huyền La Đại Thiên Tôn tùy ý nhìn lên ngọn tháp cao trong Ngũ Hành tinh. Nếu hắn muốn thì chỉ phất tay một cái liền khiến tất cả sinh linh trên tu chân tinh này tan thành mây khói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1736 Cửu chuyển tâm luân

Thu hồi lại áo giáp, hai mắt Vương Lâm lạnh như băng nhìn vào trong dòng xoáy, cánh tay giơ lên chụp mạnh một cái về phía trước.

Cùng lúc đó, từ bên trong dòng xoáy liền tỏa ra kim quang vạn trượng. Kim quang này chói mắt giống như những thanh kiếm sắc bén trong nháy mắt khi tay phải Vương Lâm tới gần liền va chạm với cánh tay hắn.

Tiếng chấn động ầm vang, tạo thành những cơn sóng âm ầm ầm trong thủy trận đã sụp đổ này.

Thân thể Vương Lâm lùi lại phía sau ba bước, thu tay phải lại, thần sắc không chút biến hóa vẫn lạnh lùng tới cực điểm như trước.

Dòng xoáy nọ lúc này bị phá tan, trở thành từng điểm trong suốt tràn ra bốn phía, hoàn toàn biến mất.

Trên Ngũ Hành tinh, tầng thứ chín của ngọn tháp lúc này tràn ngập kim quang. Trong kim quang có một lão già đang ngồi khoanh chân. Lão già này mặc một bộ trường sam màu vàng, y phục trước ngực có đồ án Ngũ Hành trông cực kỳ sống động.

Lúc này thân thể lão già chấn động, phun một ngụm máu tươi, cánh tay phải sưng vù be bét máu mơ hồ đã biến thành một vùng màu đen, lại bị vặn vẹo quỷ dị, hiển nhiên là đã bị bẻ gãy.

Còn có rất nhiều máu tươi từ bên trong cánh tay hắn đang chảy ra, rơi lộp bộp trên mặt đất.

-Người cổ tộc. Lực lượng từ trong cơ thể hắn truyền ra thuộc về Đạo cổ nhất mạch!! Hắn không giống như hậu nhân do ba nghìn huyết mạch của Diệp Mịch biến thành. Hậu nhân của hắn sao có thể cường hãn hơn cả hắn được!! Người này rất có khả năng không phải là tu sĩ trong động phủ này mà đến từ Tiên Cương đại lục!! Đáng chết Quy Nhất tông chúng ta không ngờ lại có người thế này tiến vào!!

Đồng tử trong mắt lão già co rút lại, thần sắc tràn ngập thống khổ. Hắn cúi đầu nhìn thoáng

qua cánh tay phải của mình, ánh mắt còn lộ vẻ hoảng sợ.

-Một cước thật tàn nhẫn. Nếu không phải ta có áo giáp nội liễm trong cơ thể thì dưới một cước này cánh tay ta đã tan nát rồi, thậm chí sợ rằng ngay cả cơ thể cũng nổ tung theo...

Sắc mặt lão già cực kỳ âm trầm, ngẩng phắt đầu hướng về phía ngoài tháp hét lớn một tiếng.

-Nạp Đa, tới gặp ta!!

Theo giọng nói của lão già này truyền từ tầng chín ra, toàn bộ tâm thần tu sĩ Quy Nhất tông bên ngoài tháp đều chấn động, tiếng xôn xao đột nhiên tiêu tán đồng loạt quỳ xuống vái lạy tòa tháp.

Nạp Đa nheo mắt, không chút do dự, thân thể vọt tới tầng tháp thứ chín, đứng bên ngoài ôm quyền, đang định mở miệng nói chuyện thì lập tức có một bàn tay khổng lồ hư ảo túm lấy hắn trong nháy mắt đã mang vào bên trong tầng thứ chín.

Nạp Đa không dám phản kháng chút nào để cho bàn tay kia tùy ý túm lấy mình đưa vào bên trong tháp. Trong nháy mắt khi xuất hiện trong tầng chín, hắn liền phủ phục trên mặt đất, vẻ mặt cung kính hiếm có, vội vàng mở miệng.

-Hậu bối tử tôn Nạp Đa xin ra mặt đệ cửu lão tổ.

-Hắn là ai vậy? Các ngươi sao lại trêu chọc vào người này!!

Lão già mặc kim bào nhìn chằm chằm vào Nạp Đa, quát khẽ một tiếng.

Nghe lời nói của lão già, Nạp Đa ngẩng đầu định nói chuyện thì lại thấy ngụm máu lão già vừa mới phun trên mặt đất, lập tức tâm thần run lên sau khi nhìn thấy cánh tay gẫy nát của lão già, tâm thần lại càng chấn động như sóng cồn.

Hắn biết lão tổ đã ra tay rồi nhưng không chiếm được ưu thế ngược lại còn bị Vương Lâm kia gây thương tích. Lúc này thân thể hắn run rẩy, vội vàng nói rõ ràng từng chút bí ẩn mà hắn biết được có liên quan tới Vương Lâm ra.

Đồng thời trong khi Nạp Đa mở miệng, cùng với sự sụp đổ của Ngũ Hành thủy trận, Vương Lâm vốn có thể lựa chọn rời đi nhưng lại không làm như vậy. Thân thể hắn nhoáng lên liền tiến

về phía trước, bước vào vùng ánh sáng Ngũ Hành hư ảo chói mắt. Tới khi thấy được rõ ràng thì trước mặt hắn đã là một vùng thiên địa mới!

Gió mát nhẹ thổi, hương thơm tràn ngập thấm đẫm lòng người, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác thoải mái vui vẻ. Nơi này là một vùng cây cối rậm rạp không thấy bến bờ. Những cây đại thụ giống như những thanh kiếm sắc bén vươn lên tận trời cao, hình thành một vùng cây lá tươi tốt.

Ngũ Hành mộc trận!

Ánh mắt lóe lên, nhìn bốn phía, khóe miệng dần lộ nụ cười. Lần này tiến vào Ngũ Hành tinh, chưa nói tới chuyện hắn có thể hoàn thành dự định hay không, chỉ cần Ngũ hành đại trận này cũng khiến Vương Lâm đạt được cơ duyên vô cùng lớn rồi.

Giờ phút này bên trong Ngũ Hành mộc trận, Vương Lâm làm sao có thể bỏ qua được. Thân thể hắn nhoáng lên liền lao thẳng về phía trước.

Nhưng ngay lúc thân thể Vương Lâm di động, tất cả những cây đại thụ che trời trong Ngũ Hành mộc trận này đồng loạt rung lên, vô số lá cây trong nháy mắt rơi ra giống như bị một luồng lực lượng kỳ dị cuốn đi, trong tiếng rít kinh thiên động địa từ bốn phương tám hướng lao thẳng vào người Vương Lâm.

Đám lá cây này rất nhiều, xa xa gào thét lao tới giống như che trời, bao phủ khắp nơi, trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm, giống như hoa muốn đòi mạng, lá muốn đoạt hồn vậy.

Thần sắc Vương Lâm không chút biến hóa thân thể lùi lại phía sau ba bước, tay phải nắm quyền, hàn quang lóe lên trong mắt bỗng nhiên giơ lên kéo mạnh một cái về phía trước!

-Tê Thiên!!

Một động tác này khiến cho phong vân cuốn động, một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Thiên địa phía trước Vương Lâm lập tức bị hắn xé ra một cái khe rất lớn. Cái khe này như nối liền cả thiên địa dựng đứng lên trời, giống như muốn xé tan thiên địa thành hai nửa vậy.

Trên thực tế thiên địa phía trước Vương Lâm đúng là đã bị xé rách, chia làm hai bộ phận. Ở

trong cái khe kia là một vùng đen kịt, giống như thông với hư vô, lúc này không ngừng mở rộng ra giống như đêm tối đang cắn nuốt ban ngày vậy, nhanh chóng mở rộng.

Nếu chỉ có như vậy thì còn chưa thể phát huy hoàn toàn uy lực của thuật Tê Thiên. Lúc này thứ giống như bị chia thành hai nửa còn có vô số lá

cây kia. Đám lá cây này toàn bộ trong tích tắc này đột nhiên bị tách ra lộ ra giữa những lá cây này là vô số sợi tơ.

Lá cây từ bốn phương tám hướng đều như vậy cả!

Thuật Tê Thiên trong tay Vương Lâm đánh tới, thiên địa ầm vang, tiếng chấn động vang vọng bốn phương, khiến cho ngũ hành mộc trận như sắp sụp đổ.

Tất cả đám lá cây đang nhanh chóng áp sát Vương Lâm liền bị chia làm hai nửa, nhanh chóng xẹt qua bên cạnh Vương Lâm, va chạm với đám lá cây từ hướng kia bay tới.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh Vương Lâm bị bao phủ trong vụ va chạm này. Bên trong trời đất hôn ám. Mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay. Hắn thong thả tiến tới phía sau là cái khe rất lớn đang không ngừng mở rộng, đen kịt một mảnh giống như một cái miệng khổng lồ.

Phía sau hắn còn có một đám lá cây đang va chạm tới tối tăm mặt mũi, giống như là ngày tận thế vậy!

Ngay trong nháy mắt lúc Vương Lâm bước đi, đám cây cối đã mất tất cả lá trên mặt đất bất ngờ nhúc nhích một cách quỷ dị. Trong ánh mắt của Vương Lâm, đám cây cối này nối liền với nhau, vừa nhúc nhích vừa

không ngừng dài ra, rất nhanh đã hình thành một cái mặt rất lớn bằng cây cối trên mặt đất.

-Thần phục hoặc bị hủy diệt.

Mái tóc bạc của Vương Lâm nhẹ nhành tung bay, bạch y cũng phất phới, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt nhìn vào con mắt của bộ mặt cây trên mặt đất.

Khuôn mặt kia trầm mặc, hồi lâu liền nhắm mắt lại, khép đôi mắt mang theo vẻ tang thương như vòng đời của cây vậy. Trong nháy mắt khi đôi mắt khổng lồ đó nhắm lại, một vùng sáng màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ ngưng tụ ra, hóa thành một tinh thể xanh biếc bay thẳng về

hướng Vương Lâm.

Nó lơ lửng trước người Vương Lâm, bị hắn nắm lấy. Sau khi Vương Lâm cầm tinh thể này, toàn bộ cây cối phía dưới lại nhúc nhích một lần nữa, dần dần khôi phục hình dạng trước đây.

Vương Lâm không cần xem xét mà cất bước đi tới. Hình ảnh trước mắt hắn vặn vẹo, cuối cùng sụp đổ. Từng luồng ánh sáng màu vàng lóe lên, nhanh chóng bao phủ bốn phía. Ngũ Hành mộc trận tiêu tán đồng thời hóa thành trận cuối cùng trong Ngũ Hành đại trận, kim trận!!

Kim trận đều là lực lượng của kim thạch, sát khí hung ác bùng lên kinh thiên động địa. Trong thiên địa của kim trận, nơi vốn là vị trí của mặt đất lúc này là những đại kiếm phát ra kim quang thay thế. Những thanh đại kiếm này tỏa ra sát khí nồng đậm.

Bầu trời không có tầng mây không có mặt trời chói chang, vẫn chỉ là những thanh kiếm sắc bén. Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, đám kiếm này lập tức phát ra tiếng reo vang!

Đây là tiếng kiếm reo!! Tất cả kiếm ở nơi này đều đồng thời reo vang!

Kim không phải là mộc. Mộc chủ yếu mềm dai nhu hòa, cho nên Vương Lâm mới cho mộc linh chọn lựa. Nhưng kim lại bất đồng, kim cứng rắn bất hủ một đường thẳng tiến, tuyệt đối không khom mình.

Lúc này tiếng kiếm reo vang, ầm ầm vọng khắp nơi này. Tất cả những thanh kiếm ở nơi này đồng loạt bắn ra, cuốn khắp thiên địa, vạn kiếm xuyên tâm lao tới Vương Lâm.

Tiếng ầm ầm vang vọng, trở thành âm thanh duy nhất trong thiên địa vào lúc này, mãi không tiêu tán.

Trong Ngũ Hành tinh, trên tầng tháp thứ chín, Nạp Đa đã toàn bộ nói tất cả những việc có liên quan tới Vương Lâm xong. Thần sắc lão già càng

thêm âm trầm. Hắn vẫn không thể tin Vương Lâm lại không phải là người của Tiên Cương đại lục.

Lúc này hắn đang muốn mở miệng thì đột nhiên ngẩng phắt đầu nhìn về phía ngoài tháp, thần sắc lộ sát khí.

-Kim trận bị hắn phá rồi! Hắn đang muốn đi vào Cửu Chuyển!

Vừa nói lão già mặc kim bào vừa đứng lên đôi mắt tràn ngập sát khí.

-Lão tổ, Cửu Chuyển Tâm Luân của Ngũ Hành tinh ta là cường đại nhất, có thể cản bước người này chăng?

Nạp Đa do dự một chút, thấp giọng nói.

-Cửu Chuyển Tâm Luân, mỗi chín nhịp thở là một chuyển, tâm động càng nhanh thì chuyển động càng nhanh...người này khó nói lắm. Trận pháp này nói khó thì là khó nói đơn giản thì là đơn giản, chính là một trong số những trận pháp hộ sơn của Quy Nhất tông chúng ta.

Trận pháp lúc này dù chỉ có bốn phần uy lực của đại trận tại Quy Nhất tông trên Tiên Cương đại lục nhưng chỉ cần người này ngay từ đầu không thể nhìn ra dấu vết, chỉ cần ở trong tâm luân chuyển động một chút thì hắn nhất định không thể phá vỡ trận này!

Tất cả đều dựa vào tâm, tâm bất động hay không mà thôi!

Lão tổ thì thào, lời nói vô cùng huyền ảo, Nạp Đa nghe không hiểu gì nhưng cũng không dám hỏi sâu mà ngẩng đầu nhìn về bầu trời bên ngoài tháp.

Trận pháp bên ngoài Ngũ Hành tinh lúc này chấn động ầm ầm. Kim trận sụp đổ, Vương Lâm từ trong đó bước ra. Lúc này trước mặt hắn không còn mơ hồ hư ảo mà đã thấy được Ngũ Hành tinh rõ ràng ở xa xa.

Giống như hắn chỉ cần bước về phía trước một bước là có thể đi vào bên trong Ngũ Hành tinh

Ở phía sau Vương Lâm lúc này chính là Ngũ Hành đại trận đang tan rã!

Nhìn chằm chằm vào Ngũ Hành tinh, Vương Lâm đang muốn bước vào thì đúng lúc này bước chân hắn sững lại, kêu khẽ một tiếng, hai mắt đột nhiên ngời sáng. Trong mắt hắn Ngũ Hành tinh không ngờ lại chuyển động!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1737 Duy tâm cố động

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn thấy Ngũ Hành tinh chuyển động, vẻ ngưng trọng trên mặt lão già trên tầng tháp thứ chín dần dần tiêu tán được thay bằng nụ cười.

-Cửu Chuyển Tâm Luân, dù là trên Tiên Cương đại lục cũng rất ít người có thể phá vỡ. Trọng điểm của trận này là ở tâm. Tâm động càng nhanh thì trận này càng khó phá giải!

Ngươi vừa rồi từng nói người này khi ở Chu Tước Tinh cực kỳ giảo hoạt, tâm trí rất cao. Lúc này đã qua nhiều năm như vậy, hắn chẳng những không chết mà tu vi còn tăng mạnh, hắn đã trải qua nhiều sinh tử. Trong sinh tử ma luyện, thế đã bình tĩnh sao!

Càng là người thông minh thì trong Cửu Chuyển Tâm Luân này lại càng không thể thoát ra! Lúc này mới là trong đệ nhất chuyển, càng vào sau sát khí lại càng nhiều. Một khi tới cửu chuyển thì người này cả đời sẽ bị vây trong đó, cho tới khi hao hết tâm thần mà chết!

-Có lão tổ tọa trấn, người này quyết không thể đi ra.

Nạp Đa nghe vậy khóe miệng cũng mỉm cười, hướng về phía lão già ôm quyền vái một cái, trong mắt đầy vẻ sùng kính, mở miệng nói.

Lão già mặc kim bào cười ha hả, cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay phải của mình, trong mắt lóe lên vẻ oán độc. Cho tới bây giờ tay phải hắn vẫn còn đau đớn dù vận chuyển tiên lực cũng không thể đỡ. Ở bên ngoài Ngũ Hành tinh lúc này, Huyền La Đại Thiên Tôn đang lơ lửng trong tinh không quan sát lúc này hai mắt sững lại.

-Cửu Chuyển Tâm Luân này dù uy lực không ra gì nhưng đối với tu sĩ không biết kết cấu của nó mả muốn phá giải thì cực kỳ gian nan...đứa nhỏ này sợ là không thể phá nổi...thôi, cứ xem xem. Nếu bị nhốt ở trong đó thì ta ra tay.

Huyền La Đại Thiên Tôn nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn không hy vọng Vương Lâm có thể phá vỡ

một trong những danh trận của Tiên Cương đại lục. Nhưng trong đáy lòng hắn vẫn có một tia chờ mong.

Chẳng qua tia chờ mong này rất yếu ớt, ngay cả bản thân hắn cũng sau khi phát hiện ra tia chờ mong này mà phải bật cười.

-Vẫn có kỳ vọng quá cao với hắn rồi...cho dù là Đạo cổ hoàng tôn đời này nếu chưa từng gặp qua trận này, tùy tiện xông vào cũng sẽ nhất định

bị nhốt!

Bên cạnh Ngũ Hành tinh, thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Ngũ Hành tinh khổng lồ kia. Chỉ là càng nhìn hắn lại càng thấy Ngũ Hành tinh xoay tròn nhanh hơn.

Lúc đầu còn thong thả chuyển động nhưng lúc này đã nhanh hơn gấp mấy lần. Dưới sự chuyển động không ngừng của nó, Vương Lâm cảm thấy đôi mắt đã hơi đau đớn và mê muội, tâm thần cũng bởi vì nhìn chăm chú mà tiêu hao rất nhanh. Cảnh tượng này khiến hắn chấn động tâm thần, ngay lập tức nhắm đôi mắt nhưng thần thức vẫn nhìn thấy Ngũ Hành tinh gào thét chuyển động không dừng lại chút nào như trước.

-Đây là cấm chế trận pháp gì thế này!!

Hai mắt đột nhiên mở ra, sắc mặt Vương Lâm cực kỳ âm trầm. Hắn dù nhìn hay không, nhắm mắt hay mở mắt, có nhìn về hướng đó hay không thì thần thức vẫn luôn thấy tu chân tinh quay tròn như trước!

Rất nhanh đã qua chín nhịp thở. Trong tích tắc phút thứ mười tới, chuyển động của Ngũ Hành tinh này đột nhiên nhanh hẳn lên, lập tức khiến cảm giác mê muội của Vương Lâm càng tăng lên mãnh liệt, tâm thần hao tổn tới mức bản thân hắn không thể điều khiển được, tiêu tán rất nhanh.

Loại chuyện kỳ dị này cả đời Vương Lâm chưa bao giờ gặp phải, bản thân hắn không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy. Ở nơi này rốt cuộc tồn tại cấm chế gì!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn không chút do dự, thân thể cất bước tiến thẳng

về phía tu chân tinh phía trước!

-Dù tu chân tinh này quỷ dị nhưng lúc này khoảng cách với ta không xa, ta cũng không cần quản tới nó, trực tiếp tiến vào là được!

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, cất bước một cái là vượt qua một khoảng không vô tận. Nhưng sau mấy lần cất bước, đồng tử của hắn co rụt lại. Một bước khi đúng ra hắn phải bước vào Ngũ Hành tinh thì không ngờ khi hắn cất bước, Ngũ Hành tinh chuyển động, khoảng cách giữa đôi bên lại không có chút thay đổi...giống như Vương Lâm vừa chuyển động là Ngũ Hành tinh chuyển động theo vậy!

Vương Lâm trầm mặc. Giờ phút này lại một lần chín nhịp thở nữa trôi qua, trận pháp đã tiến vào đệ tam chuyển. Tốc độ chuyển động của Ngũ Hành tinh lại một lần nữa tăng vọt. Lúc này Vương Lâm nhìn Ngũ Hành tinh đã không còn rõ ràng.

-Đây rốt cục là trận pháp gì! Sao lại quỷ dị như vậy!

Ngũ Hành tinh trong tâm của Vương Lâm không ngừng chuyển động, mơ hồ khiến hắn xúc động. Sự xúc động này cũng không tới một cách đột nhiên mà giống như vốn đã tồn tại từ lâu. Nhưng trong nháy mắt khi sự xúc động này xuất hiện. Ngũ Hành tinh trong mắt Vương Lâm liền ầm ầm tăng mạnh.

Sự tăng vọt này khiến cho Ngũ Hành tinh chuyển động với tốc độ quá nhanh, giống như hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ vậy.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, sự xúc động trong lòng căn bản là không thể đè nén, càng ngày càng mãnh liệt. Cũng bởi vậy mà tốc độ của Ngũ Hành tinh lại càng lúc càng nhanh!

-Không thích hợp!

Vương Lâm không chút do dự, thân thể đột nhiên lui lại phía sau muốn rời khỏi nơi này. Nhưng dù hắn có lui lại nhanh hơn nữa thì khoảng cách giữa hắn và Ngũ Hành tinh cũng không giảm bớt chút nào!! Loại biến hóa quỷ dị tới cực điểm này khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn

động, xúc động càng nhiều hơn. Giờ phút này lần thứ tư, chín nhịp thở lại trôi qua, Ngũ Hành tinh tiến vào ngũ chuyển.

Tiến vào trong đệ ngũ chuyển, nguyên nhân khiến sự xúc động của Vương Lâm không ngừng nảy sinh - Ngũ Hành tinh đã hoàn toàn thay đổi không còn hình dáng của tu chân tinh nữa mà đã hóa thành một dòng xoáy hình tròn, xoay tròn với tốc độ cực nhanh. Thân thể Vương Lâm run lên lồng ngực khó chịu. Cùng với sự chuyển động của Ngũ Hành tinh, Vương Lâm cảm giác như cả thiên địa xoay chuyển, giống như tinh không xoay tròn. Thứ duy nhất không chuyển động chính là bản thân hắn.

Nhưng cũng chính bởi vì biến hóa đầy mâu thuẫn này lại khiến Vương Lâm không thể nào cảm thấy phù hợp. Cảm giác mê muội làm cho Vương Lâm cực kỳ thống khổ, giống như sắp sửa nôn mửa bước chân lảo đảo lui lại phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, hai mắt tràn ngập tơ máu. Hắn nhìn chằm chằm vào dòng xoáy, thần sắc ngoài sự xúc động còn lộ vẻ điên cuồng!

Chỉ là cùng với sự điên cuồng này, tốc độ của dòng xoáy lại một lần nữa ầm ầm tăng vọt, trong thời gian ngắn đã nhanh tới mức không thể nào hình dung nổi. Bước chân Vương Lâm không yên, thân thể bắt đầu chuyển động theo mà hắn không hề phát hiện ra.

Ở tầng thứ chín trong tháp cao trên Ngũ Hành tinh, lão già mặc kim bào nhìn thấy cảnh tượng này liền cười ha hả, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, nhìn bầu trời bên ngoài tháp, thần sắc lộ vẻ khinh miệt.

-Đã đến đệ ngũ chuyển, hắn trốn không thoát rồi. Nếu như là lão đại bước vào đó, nếu đã tới ngũ chuyển thì cũng không thể thoát ra, chỉ có

thể ở trong đó tiêu hao tâm thần, tiêu tốn thọ nguyên. Người này muốn xông vào Ngũ Hành tinh ta thật đúng là không biết lượng sức!!

Khuôn mặt Nạp Đa cũng xuất hiện nụ cười, hai mắt nhìn về bầu trời bên ngoài tháp cũng lộ sự sợ hãi. Hắn đối với Cửu Chuyển Tâm Luân này tuy không hiểu bằng lão già mặc kim bào nhưng hắn biết nếu mình ở trong đó thì sớm đã thất bại rồi.

Hắn hiểu rất rõ sự đáng sợ của trận pháp này. Năm đó hắn ở trong đệ tam chuyển đã hôn mê, được lão tổ cứu, tu dưỡng rất lâu mới khôi phục được. Từ đó về sau hắn đối với Cửu Chuyển Tâm Luân này chỉ có sự kính sợ. Bên ngoài Ngũ Hành tinh, Huyền La Đại Thiên Tôn nhẹ nhàng lắc đầu thầm than một tiếng.

-Vẫn là không chờ mong thì tốt hơn. Một tia chờ mong kia lại hóa thành thất vọng rồi. Nhưng hắn có thể kiên trì tới ngũ chuyển cũng đã là khó có được rồi...thôi, để cho hắn trải qua thêm chút nữa tới cửu chuyển ta sẽ ra tay.

Trong lòng Huyền La Đại Thiên Tôn hơi thất vọng. Nhưng hắn cũng hiểu rõ là trước khi mình trở thành Đại Thiên Tôn thì nếu không biết đến trận pháp này mà tùy tiện tiến vào thì sợ rằng cũng như vậy.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, trong nháy mắt khi chín nhịp thở trong đệ ngũ chuyển trôi qua liền phun một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này là do tâm thần hao tổn quá độ mà thành. Thần thể hắn chậm rãi chuyển động nhưng hắn lại mạnh mẽ đè nén lại.

Trên mặt Vương Lâm nổi đầy gần xanh, vẻ điên cuồng và xúc động tràn ngập toàn thân. Hắn nhìn chằm chằm vào Ngũ Hành tinh đang chuyển động cực nhanh, giống như đã tới cực hạn kia, đứng im không nhúc nhích. Hắn biết, dù không nhìn thì dòng xoáy này vẫn như vậy.

Hắn hiểu là dù không nghĩ tới thì dòng xoáy này vẫn chuyển động! Hắn lại càng rõ ràng là nếu thân thể mình đồng thời chuyển động theo thì dòng xoáy này sẽ hút toàn bộ tâm thần của mình vào trong, sau khi hoàn toàn hao tổn hết thì chờ đợi bản thân chính là tử vong!

-Cứ chín nhịp thở trôi qua Ngũ Hành tinh lại tăng tốc một lần...

Vương Lâm chịu đựng sự mê muội, chịu đựng sự khó chịu khiến hắn thống khổ, gắng gượng bình tĩnh suy nghĩ.

-Chín nhịp thở biến đổi....mà khiến ta xúc động thì tốc độ cũng tăng lên...trong lòng ta vừa xuất hiện sự điên cuồng, chuyển động liền tăng mạnh...

Vương Lâm càng suy tư, càng nghiên cứu thì chuyển động kia lại càng nhanh, khiến hắn không thể tĩnh tâm.

Hắn nhìn chằm chằm vào dòng xoáy Ngũ Hành tinh, càng không thể bình tĩnh. Hắn muốn suy tư, hắn muốn tìm ra rốt cục là có nguyên nhân

gì khiến tất cả những gì mình nhìn thấy đều xoay tròn.

Rất nhanh, chín nhịp thở đã trôi qua lần thứ sáu, lần thứ bảy trôi qua, lần thứ tám...lần thứ chín thoáng cái đã tới.

Lão già mặc kim bào trong tháp cao lúc này cười phá lên, mang theo Nạp Đa ra khỏi tháp cao, đứng bên ngoài bầu trời.

-Cửu chuyển rồi, người này chết chắc rồi! Nạp Đa chuẩn bị theo lão phu đi nhặt xác người này!

Lão già mặc kim bào cười to, đang muốn bước đi thì đột nhiên tiếng cười dừng lại, ánh mắt lộ vẻ không thể tin.

-Chậm!!! Chuyển động không ngờ lại chậm lại!! Không có khả năng, đây là đệ cửu chuyển, thế này...

Người bị hoảng sợ còn có cả Nạp Đa. Hắn vốn đang tươi cười nhưng trong lúc này vẻ tươi cười liền biến thành kinh hãi.

Huyền La Đại Thiên Tôn ở bên ngoài Ngũ Hành tinh đang lắc đầu, đè nén sự thất vọng trong nội tâm, tay phải giơ lên đang muốn ra tay thì trong nháy mắt này hai mắt hắn đột nhiên sững lại, tay phải chậm rãi buông xuống, trái tim tĩnh lặng từ vạn cổ lúc này đập thình thịch. Bên

trong trận pháp, tới thời gian khi cửu chuyển bắt đầu, Vương Lâm bỗng nhiên nhắm hai mắt lại.

-Tâm động...là tâm động!! Tâm ta động cho nên thần động, thân động, tất cả đều động. Cho nên ta nhìn thấy Ngũ Hành tinh này chuyển động...toàn bộ đều là do tâm ta không tĩnh!

Hai mắt Vương Lâm tiêu tán tơ máu, vẻ điên cuồng tiêu tán, xúc động tiêu tán, chỉ còn lại sự bình tĩnh như nước giếng cổ không chút gợn sóng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1738 Thân tình dẫn tâm

Nhịp thở thứ nhất trong đệ cửu chuyển.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hắn thử qua Chân Giả bổn nguyên nhưng ở nơi này nó giống như tiêu tán vậy, không có chút tác dụng. bởi giả chân cũng tốt, giả cũng được, đều là từ tâm!

Tâm của Vương Lâm nếu đã bị dẫn động thì tất cả đều động!

Trong nháy mắt khi nhắm lại, hai mắt hắn đột nhiên lại mở ra, trong mắt bình tĩnh như nước. Hắn đã hiểu rõ tất cả đều chỉ là ma luyện đối với tâm mà thôi.

Tâm đã tĩnh thì thiên địa tĩnh, nhưng tâm muốn tĩnh lại vô cùng khó khăn, nhất là trong sự xúc động này thì lại càng gian nan. Lúc này dù Vương Lâm có vẻ như đã bình tĩnh lại nhưng trên thực tế hắn còn chưa làm được.

Hắn mới chỉ làm được là thân tĩnh!

Thân thể Vương Lâm bình tĩnh trở lại, trong mắt hắn, tốc độ Ngũ Hành tinh đang chuyển động bỗng chậm lại. Loại chậm lại này rất rõ ràng, hầu như chỉ trong nháy mắt đã chậm lại mấy lần.

Nhịp thở thứ hai trong đệ cửu chuyển!

Sau khi thân tĩnh, trong khi Ngũ Hành tinh đang chuyển động chậm lại, nhìn vẫn là một dòng xoáy nhưng cảm giác váng đầu buồn nôn hay thiên địa xoay chuyển cũng đều giảm hẳn. Vương Lâm có cảm giác giống như mùa hè nóng nực được uống một ly nước đá khiến cho tâm của hắn lúc này đã có dấu hiệu bình tĩnh được.

Do vậy, hồn Vương Lâm cũng theo đó mà bình tĩnh!

Hồn nếu đã tĩnh thì tốc độ xoay tròn của dòng xoáy Ngũ Hành tinh chậm lại mấy lần. Từ xa nhìn lại, nó đã trở nên mơ hồ, lần lượt thay đổi giữa tu chân tinh và dòng xoáy. Trong mơ hồ, nó giống như không thể duy trì được dòng xoáy khiến người ta mê muội kia.

Nhịp thở thứ ba trong đệ cửu chuyển!

Trong nháy mắt khi tới nhịp thở thứ ba này, thần tĩnh, hồn tĩnh, cuối cùng thần của Vương Lâm cũng bình tĩnh trở lại. Nguyên thần, thần thức cũng bình tĩnh lại khiến cho Vương Lâm có cảm giác xuất trận. Mái tóc hắn tung bay, ở trong tinh không, sắc mặt bình thản, giống như không có bất cứ thứ gì của giới ngoại có thể tác động, giống như mặt nước giếng không gợn sóng.

Trong mắt hắn, Ngũ Hành tinh đã chuyển động chậm hơn nhiều, không còn là dòng xoáy mà khôi phục lại hình dạng của tu chân tinh, trông như không có chút dấu vết nào nhưng Vương Lâm lại có thể nhìn thấy sự chuyển động của nó.

Nhìn Ngũ Hành tinh nọ khóe miệng Vương Lâm từ từ lộ nụ cười. Nụ cười này thoạt nhìn rất bình thản, không chút tức giận, giống như là sau khi nhìn thấu tất cả, mang theo vẻ như mây nhẹ gió lành.

Thời gian trôi qua, trong cửu chuyền, nhịp thở thứ tư, thứ năm. thứ sáu...

Lúc này trên Ngũ Hành tinh hoàn toàn yên lặng. Tất cả tu sĩ Quy Nhất tông đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt lộ ra sự rung động khó có thể hình dung nổi.

Nhất là lão già mặc kim bào sắc mặt lại càng tái nhợt, biến hóa không ngừng. Hắn lúc này vẫn không thể tin nổi. Chuyện này đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hắn. Đối với hắn mà nói, đây là chuyện không thể xảy ra.

Hắn khinh người tu sĩ trong động phủ giới. Hắn là người đến từ Quy Nhất tông của Tiên Cương đại lục. Hắn hiểu rõ ràng sự cường đại và đáng sợ của Cửu Chuyển Tâm Luân. Trận pháp này trên Tiên Cương đại lục cũng là một danh trận!

Hắn chưa từng bao giờ ngờ rằng tu sĩ trong động phủ giới này lại có thể trong thời gian ngắn phá vỡ được trận pháp này! Cho dù là ở ngoài Ngũ Hành tinh. Cửu Chuyển Tâm Luân có yếu hơn trận pháp trên Tiên Cương đại lục không ít thì đây vẫn đúng là Cửu Chuyển Tâm Luân!

-Đây là chuyện không có khả năng...hắn dù có hiểu rõ biến hóa của trận pháp nhưng đã tới cửu chuyển rồi, thời gian có hạn hắn tuyệt đối không thể ở đệ cửu chuyển mà đình chỉ sự vận chuyển của Cửu Chuyển Tâm Luân!!

Lão già mặc kim bào nắm chặt hai tay, nội tâm không ngừng nói những lời mà bản thân cũng không thể tin nổi.

Hắn đứng bên cạnh Nạp Đa lúc này thần sắc lộ vẻ sợ hãi. Hắn cũng đã nhận ra sự biến đổi của Vương Lâm. Hắn hiểu rõ sự quỷ dị của trận pháp này, hít sâu một hơi, trong khoảng thời gian ngắn không nói lên lời.

Trong lòng hắn giống như có sóng biển kinh thiên động địa dâng lên sự sợ hãi không thể hiểu nổi đối với Vương Lâm.

Bên ngoài Ngũ Hành tinh, đôi mắt Huyền La Đại Thiên Tôn lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm hai mắt ngày càng sáng. Những hành động của Vương Lâm đều được Huyền La Đại Thiên Tôn nhìn thấy hết. Nội tâm hắn lại chấn động kịch liệt một lần nữa.

-Hóa ra là không thể ngay lập tức khiến tâm tĩnh, cho nên lấy thân dẫn động, lấy thân rời xa đi. Thân là hình, tĩnh dễ dàng hơn. Thân tĩnh xong liền ảnh hưởng tới tâm thần và hồn phách, từ đó lấy hồn phách làm gốc kiềm chế tâm thần, khiến cho thân cũng tĩnh rồi tâm tĩnh...

Như vậy khiến thân, hồn, thần đều tĩnh. Sau đó tất nhiên tâm phải tĩnh...người này chỉ trong thời gian ngắn như vậy có thể nghĩ ra phương pháp này, đúng là cực khó có được!! Phản ứng và minh ngộ như vậy đúng là hiếm thấy!

Người này ta nhất định phải có!

Ánh mắt Huyền La Đại Thiên Tôn lộ vẻ hưng phấn ngàn năm khó có được.

Đệ cửu chuyển đã trôi qua tám nhịp thở!

Tâm của Vương Lâm trong giờ phút này đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Hắn đứng ở nơi đó khóe miệng mỉm cười. Trong mắt hắn Ngũ Hành tinh xoay tròn đã chậm tới mức khó có thể phát hiện ra. Tất cả tu chân tinh này và mọi thứ đều hiện ra rõ ràng trước mắt Vương Lâm.

Cho tới nhịp thở thứ chín của đệ cửu chuyển, trong mắt Vương Lâm, Ngũ Hành tinh không có xoay tròn chút nào nữa mà hoàn toàn đứng yên!

Giờ phút này nếu hắn muốn thì chỉ cần bước về phía trước nửa bước là có thể ra khỏi Cửu Chuyển Tâm Luân này, trực tiếp bước lên Ngũ Hành tinh. Nhưng Vương Lâm không làm như

vậy. Cả đời hắn tu đạo cứ mỗi lần chịu thiệt là đều trả lại gấp bội. Hôm nay ở ngoài Ngũ Hành tinh suýt nữa hao tổn hết tâm thần mà chết. Loại chuyện này nếu hắn nhẫn nhịn thì hắn không còn là Vương Lâm nữa!

-Trận này ta không biết tên nhưng lấy chín làm một lần biến hóa tổng cộng có chín lần biến hóa...mỗi một lần biến hóa đều là xoay tròn, có lẽ gọi là thập biến tâm chuyển cũng không quá đáng.

Trận này há có thể để cho Ngũ Hành tinh muốn chuyển là chuyển, muốn dừng là dừng!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải giơ lên hướng về phía Ngũ Hành tinh đột nhiên điểm một chỉ. Một chỉ này hướng về phía bên ngoài vẽ một vòng tròn ngược chiều kim đồng hồ.

-Tâm động thì tinh động. Giờ phút này tâm ta nghịch động, dẫn chuyển tu chân tinh này nghịch chuyển. Các ngươi dám dùng trận này vây ta, vậy thì bây giờ nếm thử một chút mùi vị của nó xem!

Tay phải Vương Lâm liên tục vẽ ra mấy vòng.

Trong nháy mắt khi tay phải hắn chuyển động. Ngũ Hành tinh vừa yên xuống liền chuyển động một lần nữa nhưng phương hướng bất đồng so với trước đây. Lúc này nó lại chuyển động ngược chiều lại!

Trong tích tắc khi nó chuyển động ngược chiều lại. Huyền La Đại Thiên Tôn ở bên ngoài Ngũ Hành tinh lập tức cười vang, vẻ tán thưởng trong mắt càng nồng đậm hơn.

-Đứa nhỏ này hợp tính tình ta thật, tốt lắm, tốt lắm!!

Cùng lúc đó, trái ngược với sự cao hứng của Huyền La Đại Thiên Tôn giờ phút này tất cả tu sĩ trên Ngũ Hành tinh vốn còn đang nhìn về bầu trời, nhưng trong nháy mắt bầu trời đột nhiên biến đổi, phong vân cuốn động. Thiên không lúc này lập tức biến hóa không còn là màu lam nữa không còn ánh sáng ngời ngời. Trong mắt mọi người, bầu trời tiêu tán, thay vào đó là tinh không trong Ngũ Hành đại trận!

Bầu trời đột nhiên biến thành tinh không, đám tu sĩ Quy Nhất tông bỗng thấy một tu chân

tinh khổng lồ. Tu chân tinh này chính là Ngũ Hành tinh!

Loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, rõ ràng là mình đang đứng trên Ngũ Hành tinh nhưng lại nhìn thấy Ngũ Hành tinh. Biến hóa này khiến

cho tất cả những người chứng kiến đều không thể khống chế được chấn động trong tâm thần.

Cũng bị chấn động còn có lão già mặc kim bào kia. Hắn sau khi sửng sốt sắc mặt liền đại biến.

-Không tốt!!

Trong phút chốc, Ngũ Hành tinh trong thiên không vừa biến thành tinh không dưới con mắt của tu sĩ Quy Nhất tông liền đột nhiên chuyển động, tiếng ầm ầm vang vọng. Ngũ Hành tinh chuyển động càng lúc càng nhanh.

Tâm động thì tinh động!

Bọn họ vừa rồi còn đột nhiên bị chấn động, tâm không yên, thế nên lập tức đắm chìm trong Cửu Chuyển Tâm Luân!

Trong mắt bọn họ, Ngũ Hành tinh chuyển động trong chớp mắt liền biến thành một dòng xoáy. Lúc này mới chỉ là nhịp thở thứ tám của đệ nhất chuyển mà thôi!

Đám tu sĩ này phun máu tươi, thân thể nhoáng lên lùi lại phía sau không ngừng, thần sắc sợ hãi tới cực điểm, hàng loạt tiếng thét chói tai vang lên

khắp không gian.

Đệ nhị chuyển đã tới!

Nạp Đa phun một ngụm máu tươi, lập tức nhắm hai mắt nhưng thần sắc vẫn thống khổ. Cái loại cảm giác trời đất xoay chuyển này làm cho hắn không thể tĩnh tâm, chỉ có thể gắng gượng đè nén. Nhưng càng như vậy thì trong thần thức của hắn lại càng cảm thấy Ngũ Hành tinh chuyển động nhanh hơn.

Sự sợ hãi năm đó lúc này lại tràn ngập tâm thần, khiến Nạp Đa suýt nữa là bị sợ hãi khiến trở nên điên cuồng.

Lão già mặc kim bào kia sắc mặt cũng trắng bệch, lúc này giơ tay phải lập tức điểm vào mi tâm một cái, muốn mạnh mẽ bình tâm lại nhưng những tiếng gào thét cầu cứu bốn phía lại khiến nội tâm hắn loạn lên khiến hắn không thể bình tĩnh lại được.

Khi hắn nhìn lại, Ngũ Hành tinh đã trở thành một dòng xoáy, cảm giác mê muội lan khắp toàn thân, làm cho nội tâm hắn cũng trở nên xúc động và điên cuồng, tâm thần cũng bị hao tổn một lượng lớn không thể tự mình khống chế.

Giờ phút này Cửu Chuyển Tâm Luân đã đạt tới đệ tứ chuyển!

Trong nháy mắt khi tiến vào đệ tứ chuyển, tất cả tu sĩ nơi này trừ Nạp Đa và lão già mặc kim bào kia đều rơi vào hôn mê. Cho dù hôn mê nhưng thần sắc thống khổ của họ lại càng đậm hơn trước.

Trong thân thể bọn họ. Tâm thần tiêu tán cực nhanh. Trong nháy mắt đám tu sĩ đã như già hẳn thân thể nhanh chóng héo rũ đi. Thứ tiêu tán không chỉ có tâm thần mà còn có thọ nguyên của họ!

Nạp Đa cũng không chịu nổi, miễn cưỡng tới được đệ tứ chuyển liền thấy trước mắt tối sầm, rơi vào hôn mê.

Chỉ còn có lão già mặc kim bào còn đang chống đỡ. Mặt hắn nổi đầy gân xanh, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng, gầm lên khe khẽ. Trong đồng tử của hắn có thể nhìn thấy hình ảnh của Ngũ Hành tinh đã là một dòng xoáy, không còn hình dạng của tu chân tinh nữa!

Thời gian trôi qua, đệ ngũ chuyển, đệ lục chuyển, ngay trong nháy mắt tiến vào đệ thất chuyển, lão già mặc kim bào phun máu tươi một lần nữa, vẻ mặt đã hơi héo rũ đi.

Đúng lúc này, ba tiếng gầm nhẹ vang lên từ tầng thứ bảy, tầng thứ sáu, tầng thứ năm của ngọn tháp.

Cùng lúc đó, ba thân ảnh của ba lão già hóa thành cầu vồng gào thét lao ra, từ trên tháp cao vọt tới, không biết dùng thần thông gì mà cả ba người

đồng loạt vung tay áo cuốn về phía tinh không!

Một tiếng ầm ầm trong nháy mắt truyền ra khắp thiên địa, hình thành sóng âm vô tận, chấn động không ngừng.

Trong tiếng nổ vang này, bầu trời sụp đổ, hình ảnh Ngũ Hành tinh chuyển động trong đó cũng biến mất. Tất cả đều hóa thành những mảnh nhỏ bị xé tan ra! Trong lúc chúng bị xé tan ra, thân ảnh Vương Lâm một thân bạch y xuất hiện trên bầu trời Ngũ Hành tinh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1739 Tai vách mạch rừng

Bầu trời vặn vẹo, Ngũ Hành tinh hư ảo đang chuyển động ầm ầm sụp đổ. Tinh không hóa thành từng mảnh nhỏ quét về bốn phía.

Nếu không có bốn người này ra tay thì vừa rồi Cửu Chuyển Tâm Luân nghịch động có thể khiến tất cả tu sĩ Quy Nhất tông bên ngoài tháp tử vong, đây cũng không phải là Vương Lâm tàn khốc mà hắn vừa rồi cũng đã trải qua hoàn cảnh như vậy.

Giờ phút này khi xuất hiện trên bầu trời, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt đảo qua mặt đất, thấy mấy trăm tu sĩ hôn mê, thấy Nạp Đa thấy lão già mặc kim bào cánh tay đã bị đánh gẫy đầy máu đen, cũng thấy được ba nam tử trung niên thần sắc âm trầm đang nhìn mình.

Ba nam tử trung niên này thoạt nhìn như trung niên nhưng từ thân thể họ lại lan tỏa ra một luồng khí tức tang thương, rõ ràng là đã tồn tại qua vô số năm. Đây cũng không phải là tu sĩ trong động phủ giới này mà đến từ Tiên Cương đại lục!

Ánh mắt Vương Lâm sau khi đảo qua, thần sắc bình tĩnh như trước, vung tay hướng về thiên địa ôm quyền.

-Động phủ giới Vương Lâm tới đây bái kiến chư vị tu sĩ Tiên Cương đại lục, muốn bàn bạc với các vị một chuyện! Chư vị ở nơi này đã qua vô số năm tháng, không biết nơi này có tốt chăng!

Lời Vương Lâm vừa thốt ra khiến cho thần sắc lão già kim bào bỗng nhiên đại biến. Hắn vốn đã bị thương trong Cửu Chuyển Tâm Luân nghịch động, giờ phút này tâm thần biến hóa dẫn động thương thế lại khiến khóe miệng tràn máu tươi.

Ba tu sĩ đi ra từ trong tháp lúc này thần sắc không hề biến hóa chỉ có đồng tử trong mắt là co rút lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lại càng âm lãnh hơn.

Cũng trong nháy mắt khi lời nói Vương Lâm vừa dứt, thân thể hắn bước từng bước về phía trước, tay phải giơ lên nắm thành quyền. Trong nháy mắt này, cổ Thần tinh điểm trên mi tâm

của Vương Lâm, cổ yêu, cổ Ma tinh trong mắt trái và mắt phải đồng thời lóe lên. Ở bầu trời phía sau hắn đột nhiên có hư ảnh Đạo cổ biến ảo ra.

Hư ảnh này đội trời đạp đất, vừa xuất hiện đã che cả bầu trời, ngẩng phắt đầu hữu quyền khổng lồ cũng nắm lại, động tác giống hệt Vương Lâm!

-Đạo Cổ nhất mạch!!

Một nam tử trung niên biến sắc. Ba người đồng thời cất bước, lao thẳng tới Vương Lâm. Thân ảnh một người hóa thành một con cự long chín màu gào thét quét ngang thiên địa.

Một người khác tiến bước, thân thể tràn ngập hắc khí, bất ngờ hình thành một quỷ ảnh khổng lồ. Quỷ ảnh nọ rống giận, vẻ mặt vô cùng dữ tợn lao ra.

Người cuối cùng toàn thân tỏa ra Ngũ Hành, ánh sáng của kim mộc thủy hỏa thổ lóe lên, có Ngũ Hành hư ảnh xuất hiện ngưng tụ ngoài cơ thể, cất bước khiến thiên địa biến sắc, ầm ầm đánh tới.

Tay phải Vương Lâm nắm thành quyền, tiến tới lập tức hướng về phía tháp cao, tay phải giơ lên đấm tới. Nhưng giờ phút này ba người kia đã áp sát, ngăn cản động tác của Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, không có chút kinh hoàng. Hắn nếu đã dám tới đây thì đã chuẩn bị tốt tất cả. Ba người này tu vi dù không tầm thường nhưng Vương Lâm cũng không quan tâm.

Trong nháy mắt ba người tới gần, tay trái Vương Lâm vung mạnh lên. Lập tức hư ảnh Đạo Cổ khổng lồ trên bầu trời phía sau cũng giơ tay trái lên, thân thể to lớn xoay một cái, bất ngờ xuất hiện bên cạnh Vương Lâm, bao phủ lấy hắn hoàn toàn.

Đúng lúc này thì thần thông của ba người kia đã đánh tới, ầm một tiếng liền va chạm vào hư ảnh Đạo cổ đang bảo vệ Vương Lâm. Hư ảnh đó run lên, không chịu nổi sự tấn công cường đại kia, sau một nhịp thở đột nhiên sụp đổ!

Hư ảnh Đạo cổ sụp đổ, hình thành lực trùng kích kinh thiên quét về bốn phía. Khí tức ẩn chứa Đạo cổ lực lúc này quét ngang không gian, thiên địa chấn động. Thân thể ba nam tử trung niên kia đồng loạt lui lại phía sau, tới mấy trăm trượng mới dừng lại được.

Hư ảnh Đạo cổ vỡ tung, nhưng Vương Lâm ở bên trong lại không bị chút thương tổn nào. Tất cả đều nằm trong sự tính toán của hắn. Giờ phút này

nương theo lực trùng kích khi hư ảnh Đạo Cổ sụp đổ, thân thể hắn bước về phía trước, bất ngờ xuất hiện trên tầng cao nhất của tòa tháp, nắm tay phải nắm thành quyền kia trong tiếng gầm nhẹ liền trực tiếp đánh xuống đỉnh tòa tháp!

Có thể nói Vương Lâm sở dĩ đi tới Ngũ Hành tinh này, sở dĩ muốn xông vào nơi đây chính là vì một quyền này!!

Mục đích của hắn chính là muốn bức ra tất cả lực lượng ẩn dấu của Ngũ Hành tinh này. Hắn muốn xem nơi này rốt cục tồn tại cường giả tới bậc nào. Hắn muốn biết rõ, trừ Thiên Vận Tử, cái đinh thứ hai này rốt cục nhọn tới đâu, rốt cục đâm sâu tới đâu!!

Chỉ có sau khi hắn hoàn toàn hiểu rõ chuyện này thì hắn mới có thể lập kế hoạch đi tìm hồn thứ ba!

Hắn phải bức lực lượng cuối cùng của đối phương xuất hiện!

Thiên địa trong giờ phút này giống như trở nên hôn ám. Lực lượng trùng kích khi hư ảnh Đạo Cổ sụp đổ cực kỳ mạnh mẽ. Nó xuất hiện, lấy Vương Lâm làm trung tâm quét ngang bốn phía, ngăn cản tất cả những người ở nơi này tiến tới.

Lực lượng trùng kích này giống như sóng không khí gầm thét, vì Vương Lâm mà quét sạch mọi chướng ngại, khiến hắn giờ phút này đánh ra một

quyền liền ầm ầm đổ thẳng lên đỉnh tòa tháp!

Ba nam tử trung niên từ xa xa nhìn lại, giờ phút này thần sắc đại biến, muốn tới ngăn cản nhưng lại bị lực lượng sụp đổ của hư ảnh Đạo cổ cản trờ!

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Vương Lâm!

Nắm tay của hắn xuất ra một quyền kinh thiên động địa, ẩn chứa toàn bộ quyết tâm và tu vi của hắn khoảng cách tới tháp cao càng ngày càng gần!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ tầng thứ tư của tháp cao, lập tức có một luồng khí tức cường hãn truyền ra. Trong luồng khí tức này, một thanh niên mặc hắc y bỗng nhiên từ bên trong tầng

thứ tư bước ra!

Hình dáng thanh niên này tầm thường nhưng hai mắt lại lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn không phải là người nào khác mà chính là thanh niên năm đó Vương Lâm gặp ở trong thiên kiếp!

Thanh niên này vốn là tới Triệu Hà tìm gì đó nhưng nhiều năm trước đã phải bất đắc dĩ trở lại Ngũ Hành tinh, bế quan ở tầng thứ tư này, lúc này bị Vương Lâm bức ra.

Hắn nhận ra Vương Lâm, Vương Lâm cũng nhận ra hắn!

-Là ngươi!!

Trong nháy mắt khi thanh niên này xuất hiện, Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương. Trong ký ức của hắn về người này, Vương Lâm thấy hắn ở trong một vùng viễn cổ tiên vực, nơi có rất nhiều pho tượng cổ Thần cổ kính, dường như đang tìm cái gì!

Thanh niên này sau khi xuất hiện không nói gì mà từng bước áp sát Vương Lâm, trong nháy mắt khi nắm tay Vương Lâm hạ xuống, tay phải hắn bắt quyết, điểm ra phía trước một ấn.

Trong nháy mắt khi một ấn này được đánh ra, phía sau thanh niên đột nhiên hiện ra sáu đóa hoa khổng lồ màu đen. Sáu đóa hoa này lập tức tỏa ra u quang, từ bên trong đóa hoa nở rộ liền thò ra sáu cánh tay trắng muốt, đồng loạt điểm tới nắm đấm của Vương Lâm.

Trong thời gian ngắn va chạm, tiếng chấn động ầm ầm nổ vang. Nắm tay Vương Lâm trong sự chấn động này, cảm nhận được rõ ràng từ trong ấn quyết của đối phương truyền tới những luồng lực lượng hủy diệt, ầm ầm tràn vào trong cơ thể hắn khiến cho thân thể hắn lập tức bịch bịch lùi lại phía sau mấy bước.

Thanh niên nọ cũng không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, cơ thể truyền ra những tiếng bùng bùng, thân thể cũng lùi lại mấy bước, sáu bông hoa phía sau đồng loạt vỡ tan!

Kẻ tám lạng người nửa cân!!

Vương Lâm lui lại phía sau trên cánh tay phải lập tức có sáu đóa hoa màu đen huyễn hóa ra, giống như là khắc trên cánh tay hắn cũng khiến cánh tay hắn rữa nát ra, chảy ra những dòng nước mủ!

Đau đớn truyền vào trong tâm thần, khiến cho hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên.

Thanh niên nọ trong khi lùi lại trên mi tâm cũng xuất hiện một tinh điểm hư ảo mắt trái mắt phải cũng có tinh điểm biến ảo ra. Đây là do lực lượng của Đạo cổ dung hợp với tu vi của Vương Lâm sinh ra biến hóa.

Tinh điểm sau khi xuất hiện, lập tức hóa thành hư ảnh cổ Thần, cổ Ma, cổ yêu. Chúng tồn tại trong tâm thần của thanh niên này, bắt đầu cắn nuốt nguyên thần hắn.

Thần sắc thanh niên này tới lúc này vẫn luôn bình tĩnh, không chút biến hóa. Chỉ bằng vẻ thong dong này, người này theo Vương Lâm thấy cũng là một nhân vật đáng nói!

Vương Lâm cũng không biết thanh niên này tên là Vân Dật Phong, năm đó ở trong Quy Nhất tông trên Tiên Cương đại lục cũng là hạng người thanh danh hiển hách, ở trong hàng đệ tử trung tâm đứng vị trí thứ ba!

Hắn theo đám sư bá tiến vào nơi này, trải qua vạn cổ năm tháng, ở trong động phủ giới này gặp được vô số cơ duyên xong, nếu trở lại Tiên Cương đại lục thì nhất định sẽ là một nhân vật có tiếng tăm, có thể đi tranh đoạt vị trí đệ tử đệ nhất!

Thậm chí dựa vào thân phận đệ nhất đệ tử của Quy Nhất tông, hắn ở trong cửu tông thập tam môn của Tiên Cương đại lục cũng vang danh tiên tộc!

Hai người lúc này không nói lời nào. Tay phải Vương Lâm giơ lên phất một cái. Lập tức sáu đóa hoa màu đen liền có ba đóa tiêu tán. Còn lại ba đóa dưới lực lượng khôi phục của Đạo cổ bất diệt thể của Vương Lâm liền tan nát, khiến cho cánh tay phải của hắn hoàn toàn khôi phục.

Thanh niên nọ cũng có thủ đoạn, hai tay bắt quyết liên tục điểm vào ngực xong, xuất ra một đan dược màu đen rồi nuốt vào.

Đan dược nọ trong cơ thể hắn ầm ầm tuôn ra lực lượng kỳ dị, nhanh chóng đánh tan hư ảnh tam tộc cổ. Nhưng tốc độ khôi phục của hắn bởi vì phải nhờ đan dược nên chậm hơn Vương Lâm vài nhịp thở!

Thời gian vài nhịp thở này đã đủ để Vương Lâm làm tất cả những chuyện hắn muốn làm. Vương Lâm không ra tay với thanh niên này mà lại một lần nữa nắm quyền, trong nháy mắt khi đối phương đang hồi phục, ầm ầm đánh về phía tháp cao kia.

Lúc này đây thanh niên kia không thể ngăn cản nữa!

Một quyền đánh xuống khiến thiên địa ầm vang, tháp cao chấn động, giống như hấp thu lực lượng trong nắm tay Vương Lâm xong thì bắt đầu sụp đổ từ tầng thứ nhất. Tiếng chấn động không ngừng vang lên từng tầng tháp một sụp đổ khiến cả tòa tháp tan rã.

Bụi bay mù mịt dâng lên. Tháp cao sụp đổ nát bấy tới tầng thứ tư!

Tháp cao đột nhiên nổ tung. Nhưng ba tầng cao nhất lại giống như không có chút ảnh hưởng, không hề biến hóa chút nào, lơ lửng ở nơi đó, tỏa ra ánh sáng như ngọc.

Ba tầng tháp cao này giống như tồn tại độc lập, giống như từ năm tháng vạn cổ, những tu sĩ Tiên Cương đại lục chỉ mang tới ba tầng này, sau đó qua năm tháng, hậu nhân của họ mới xây dựng lên tầng thứ tư, thứ năm cho tới hôm nay!

Trong nháy mắt khi những tầng tháp phía dưới sụp đổ, u quang lóe lên, từ trong tháp truyền ra một giọng nói già nua nhưng uy nghiêm.

Giọng nói này như sấm dậy nhưng lại vượt qua tất cả lôi đình, lời nói thốt ra khiến thiên địa biến sắc, giống như hóa thành pháp tắc giáng xuống.

-Tiểu bối hoang dã Đạo cổ, ngươi là người của nhánh yếu nhất trong Đạo cổ nhất mạch, đều là lũ người hoang dã. Đừng nói là ngươi, dù là người trên của ngươi tới đây thì trước mặt Quy Nhất tông ta cũng chỉ như đám tu sĩ thô tục hỗn tạp hoang dã mà thôi!!

Giọng nói này vang vọng, mang theo một chút cuồng ngạo, truyền vào trong tâm thần Vương Lâm.

Lời nói này còn chưa khiến Vương Lâm có cảm giác khó chịu gì thì đã khiến thần sắc của Huyền La Đại Thiên Tôn ở bên ngoài Ngũ Hành tinh âm trầm hẳn. Hắn cả đời này chưa bao giờ thấy ai dám vũ nhục Đạo cổ nhất mạch, lúc này lần đầu mới gặp người đầu tiên là lão già ở tầng thứ ba này!

Chẳng qua nếu lão già cuồng ngạo này mà biết những lời của hắn bị Huyền La Đại Thiên Tôn nghe thấy thì không biết vẻ mặt sẽ như thế nào...có thể bị dọa tới co quắp toàn thân, tâm thần tê liệt hay không...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1740 Song hành khải

Lời nói của lão già trong tháp cao vang vọng trong thiên địa truyền vào tai Vương Lâm cũng khiến cho Vân Dật Phong của Quy Nhất tông nghe được. Vân Dật Phong này âm thầm nhíu mày.

Hắn là người tính tình bình thường rất tùy tiện nhưng đó chỉ là bên ngoài mà thôi. Nội tâm của hắn rất cuồng ngạo, đã ăn sâu vào trong cốt tủy. cũng bởi vì ngạo khí này nên hắn khinh thường không thèm dùng lời nói nhục mạ đối phương.

Loại chuyện này đối với hắn mà nói rất hạ mình.

Giờ phút này Vân Dật Phong cau mày, nhìn Vương Lâm một cái, thở dài một tiếng, thân thể uể oải rời đi, không hỏi tới chuyện này nữa.

Trong tầng thứ ba của ngọn tháp, sau khi lời nói truyền ra, một vầng sáng màu lục lóng lánh, bên trong lại có ánh vàng lần lượt xen kẽ, hóa thành quầng sáng hai màu nhanh chóng tràn tới. Cùng lúc đó một lão già mái đầu bạc trắng, thần sắc kiêu ngạo từ bên trong tầng thứ ba bước ra.

Toàn thân lão già này tỏa ra khí tức mộc và thổ của Ngũ Hành, trong nháy mắt khi xuất hiện liền có hư ảnh một cây đại thụ che trời và một cơn lốc đất cát ầm ầm hiện ra phía sau.

Một luồng uy áp Không Huyền trung kỳ bước thứ ba từ trên người lão già tràn ra, bao phủ tám phương.

Ngay khi đi ra, tay phải hắn giơ lên hướng về phía tháp cao vung một cái, lập tức tạo thành một quầng sáng bao quanh tháp cao, hình thành một tầng phòng hộ. Lực lượng này rất mạnh muốn phá vỡ ít nhất phải mất nửa ngày!

-Xông vào Ngũ Hành đại trận, Cửu Chuyển Tâm Luân, thằng nhãi con này thật to gan. Hôm nay ngươi đã tới đây thì đừng hòng đi được nữa. Ta phải cho ngươi biết nơi này không phải là nơi Đạo Cổ nhất mạch các ngươi có thể tiến vào!

Ánh mắt lão già lộ hàn quang, nhìn về phía Vương Lâm.

-Trước tiên bắt ngươi, để cho người lớn trong nhà ngươi phải tới tạ tội!

Hắn không biết Vương Lâm là tu sĩ trong động phủ giới, chỉ sau khi nhìn thấy Đạo cổ lực của Vương Lâm liền nghĩ đối phương nhất định là người của Tiên Cương đại lục!

Mà hắn cũng không nghĩ rằng Vương Lâm một mình tới đây, rất có khả năng là còn người khác của Đạo cổ nhất mạch tới nữa. Mục đích của bọn họ sợ rằng cũng không phải tham gì đồ vật trong động phủ giới này, mà chỉ muốn tìm Diệp Mịch!

Tất cả đều là do hắn phán đoán, lúc này lại càng tưởng rằng suy nghĩ của mình chính xác mười phần, lời nói vừa dứt, thân thể liền nhoáng lên, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức cây đại thụ che trời hư ảo liền phát ra những tiếng bùng bùng, vặn vẹo một cách quỷ dị, cuối cùng hóa thành những luồng sáng xanh tiến vào trong tay hắn.

Bất ngờ ánh sáng đó biến thành một cây roi màu xanh biếc dài khoảng mười trượng!

Cây roi này tràn ngập mộc lực của Ngũ Hành, tỏa ra sinh cơ mênh mông. Nó nằm trong tay lão già, bị vung lên liền phát ra những tiếng vun vút, trông như một con mãng xà màu xanh biếc, lóe lên lục quang, lao thẳng về phía Vương Lâm!

Thiên địa biến đổi, giống như dưới cây roi này, tất cả mọi thứ đều chỉ cần một roi là sụp đổ!

Pháp bảo mà Quy Nhất tông trên Tiên Cương đại lục am hiểu nhất chính là roi! Chuyện này rất có danh tiếng trên Tiên Cương đại lục, mà cây roi này thủ đoạn chế tạo so với bên ngoài cũng có rất nhiều sự bất đồng.

Cây roi màu xanh biếc gào thét đánh tới khiến Vương Lâm không nhìn rõ hình dạng, chỉ nhìn thấy một vùng lục quang lóe lên lao thẳng tới bản thân. Bên trong lục quang cũng tồn tại mộc bổn nguyên trong Ngũ Hành!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Lúc này trong ba tầng tháp cao còn hai tầng chưa có chút phản ứng. Tu vi của lão già tầng thứ ba này cũng đã kinh người thế này, không biết hai tầng còn lại sẽ thế nào...

Thân thể Vương Lâm lui lại phía sau mấy bước, trong nháy mắt khi cây roi xanh biếc tới gần, đôi mắt hắn liền lộ hàn quang, tay phải giơ lên năm ngón tay tạo thành chưởng đột nhiên vỗ tới.

Trong chớp mắt khi chưởng đánh xuống, năm ngón tay hắn lại nắm thành quyền, hướng về phía trước túm mạnh một cái!

Nhân Quả ấn!

Một cái túm này khiến cho một đám lục quang từ chiếc roi bị lôi ra, ngưng tụ trong tay phải Vương Lâm, bị hắn nắm chặt một cái khiến lục quang tan nát!

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian, chiếc roi có hơi sững lại một chút. Nhưng vào lúc này, trên mặt đất Ngũ Hành tinh, những nơi cây cỏ mọc dài liền nhanh chóng héo rũ, hóa thành sinh cơ màu xanh biếc, trong nháy mắt ngưng tụ vào cây roi kia.

chỉ trong tích tắc, một bộ phận bổn nguyên vừa mới bị Vương Lâm dùng Nhân Quả ấn hút đi đã lập tức được đền bù đầy đủ. Cây roi lại gào thét tới gần Vương Lâm, hung hăng quất lên người hắn!!

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm bỗng rung mạnh. Cây roi chưa đụng vào thân thể hắn mà quất vào bẩy tấc trước người hắn tạo thành một vùng sóng gợn khiến thân thể Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng lực oanh kích.

Thân thể hắn bịch bịch lui lại phía sau mấy bước, mạnh mẽ đè nén ngụm máu tươi muốn phun ra, ngẩng phắt đầu. Lão già nọ nhe răng cười cuồng ngạo, lại vung cây roi tới một lần nữa. Lần này phương hướng đánh tới chính là đỉnh đầu Vương Lâm!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong mắt hiện lên vẻ tính toán. Hắn tới nơi này mục đích không phải là để chém giết với kẻ này mà là muốn xem cái đinh này đâm sâu thế nào, đám tu sĩ từ bên ngoài tới này mạnh tới đâu!

Giờ phút này lão già này xuất hiện Vương Lâm cũng không ngạc nhiên. Chẳng qua nếu bị hắn dây dưa thì Vương Lâm cũng không thể bức ra hai tồn tại trong hai tầng tháp cao còn lại.

-Roi, Vương mỗ cũng có!

Trong nháy mắt, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Với tâm trí của hắn thì lúc này càng biết phải làm sao mói có thể từ bên trong mà đạt được mục đích.

Tay phải của hắn giơ lên chụp vào hư không một cái, Côn Cực tiên trong nháy mắt xuất hiện trên tay hắn phát ra những tiếng vun vút, lại có cả kim quang từ trong Côn Cực tiên phát ra, bao phủ bốn phía, như đang muốn ganh đua với lục quang trên cây roi kia!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Chu Tước Tinh, hai mắt lão già lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh dường như nghĩ tới điều gì đó thần sắc lập tức trở nên âm trầm hẳn.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Vương Lâm cầm Côn Cực tiên, thân thể vọt tới bỗng nhiên hung hăng vụt mạnh về phía trước. Lập tức Côn Cực tiên va chạm với cây roi màu xanh biếc kia!

Từ xa nhìn lại, hai cây roi giống như hai con mãng xà khổng lồ, giờ phút này đụng vào nhau, gào thét ầm ầm va chạm. Roi vốn là vật mềm mại giờ phút này mượn lực va chạm nhau giống như quấn lấy nhau, vặn vẹo xoay chuyển, trong nháy mắt đã rất khó tách rời.

Kim quang và lục quanh lóe lên, tiếng chấn động ầm ầm quanh quẩn. Vương Lâm giật tay một cái khiến Chu Tước Tinh thẳng tắp. Lão già kia cũng làm như vậy. Hai cây roi lúc này dường như hóa thành hai cây gậy vậy!

Trong nháy mắt, hai người đồng thời phát lực, hướng về phía trước giật mạnh một cái. Mặt lão già kia đầy gân xanh, thi triển toàn bộ lực lượng, tu vi dung nhập vào tay phải, dung nhập bên trong cây roi, giật một cái khiến lực lượng ầm ầm bộc phát.

Nhưng hắn dù sao cũng là tu sĩ!

Vương Lâm có huyết mạch Đạo cổ, lúc này không có sinh linh nào có thể có khí lực lớn hơn tu sĩ cổ tộc nữa. Mà Vương Lâm lại chẳng những là Đạo cổ nhất mạch mà trong phân thân còn có bảy đạo bổn nguyên.

Giờ phút này bổn nguyên trong phân thân cũng bộc phát, dung nhập trong tay phải, hòa hợp

với Đạo Cổ lực. Hơn nữa tay phải của hắn là cánh tay của Diệp Mịch. Cánh tay này tạo thành một lực lượng dung hợp mạnh mẽ đạt tới mức độ cực kỳ khủng bố. Lão già tu vi mặc dù đạt tới Không Huyền trung kỳ, mặc dù thần thông hắn mạnh hơn Vương Lâm nhưng nếu muốn so bì khí lực thì thật sự đáng buồn cười!

Một cái giật này khiến thiên địa ầm vang. Hai cây roi trong nháy mắt đều phát ra âm thanh không chịu đựng nổi. Gần như chỉ trong chốc lát, dưới tiếng nổ ầm ầm, cây roi trong tay lão già lập tức bị kéo vọt ra, để lại một vệt máu trên tay hắn!

Trong tiếng chấn động, hai cây roi bị kéo về hướng Vương Lâm. Hai mắt Vương Lâm lóe lên thân thể nhoáng một cái liền bất ngờ lao thẳng về phía lão già.

Thần sắc lão già cực kỳ âm trầm, không chút nghĩ ngợi liền lập tức lui lại phía sau. Trong khi lui lại, hai tay hắn bắt quyết, hướng về hai bên đột nhiên vung ra. Cây roi màu xanh biếc vừa bị Vương Lâm giật mất liền lập tức tan rã, tiêu tán hóa thành một đám ánh sáng màu xanh biếc cuốn thẳng về phía lão già.

Cùng lúc đó hư ảnh cơn lốc đất cát phía sau lão già liền cuốn mạnh tới, bao phủ lấy toàn thân hắn. Những tiếng răng rắc vang vọng trong thiên địa, cơn lốc hợp nhất với ánh sáng màu xanh biếc, nhanh chóng co rút lại. Chỉ trong một thời gian ngắn, mộc và thổ lực của Ngũ Hành liền hóa thành một bộ áo giáp có hai lực lượng Ngũ Hành!!

Áo giáp này toàn bộ màu vàng đất nhưng bên ngoài lại có rất nhiều hoa văn màu xanh lục, từ xa nhìn lại trông giống như một tu chân tinh.

Áo giáp sau khi xuất hiện, tu vi lão già đột nhiên tăng vọt, từ Không Huyền trung kỳ nhanh chóng tăng lên trong nháy mắt đã đạt tới Không Huyền hậu kỳ đỉnh phong, khoảng cách tới Không Huyền đại viên mãn cũng chỉ có một bước!

Đây đúng là áo giáp của Quy Nhất tông!

Nhưng áo giáp càng cường đại thì điều khiển nó càng khó khăn, lại càng gây thương tổn lớn cho người mặc. Lúc này thần sắc lão già lộ vẻ vặn vẹo thống khổ, trên mặt nổi đầy gân xanh.

giống như có vô số nhánh cây đang chui vào trong da thịt hắn thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Hắn ngẩng phắt đầu, phát ra một tiếng kêu thống khổ, thân thể đột nhiên lao về phía trước.

Dưới chân hắn mặt đất chuyển động, cuồn cuộn cuốn lên. Mặt đất giống như hóa thành sóng biển, ầm ầm cuốn đi, mang theo cả một dãy núi lớn lao tới.

cũng trong thời gian ngắn, toàn bộ cây cỏ trên Ngũ Hành tinh héo rũ cả, hóa thành một tia lục khí lơ lửng bay tới, ngưng tụ bốn xung quanh thân thể lão già.

Bất ngờ luồng lục khí này hóa thành vô số cây đại thụ che trời, ngưng tụ lại hình thành một mộc nhân khổng lồ!

Thân thể mộc nhân này lớn tới mấy ngàn trượng, đội trời đạp đất, ôm lấy lão già kia. Giờ phút này trong nháy mắt khi tới gần Vương Lâm, tay phải mộc nhân này hung hăng giơ lên đập về phía hắn một cái!

-Chết đi cho lão phu!!

Tiếng nói ong ong truyền tới. Trong đồng tử của Vương Lâm xuất hiện một đại quyền khổng lồ của mộc nhân!

Ở dưới thân Vương Lâm, mặt đất cuốn thành dòng. Một cơn lốc đất cát bùng lên phong tỏa bốn phía Vương Lâm. Vô số đất cát tung bay, như muốn kéo nát thân thể Vương Lâm!

Trong bão cát, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của hắn. Trong khi bão cát này che khuất tầm mắt, vào nháy mắt khi nắm tay mộc nhân ầm ầm đánh tới, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, thân thể được Đạo cổ bất diệt thể bao phủ toàn bộ.

Bên ngoài Ngũ Hành tinh Huyền La Đại Thiên Tôn vẫn nhìn tất cả biến hóa trên tu chân tinh này. Hắn đã quan sát Vương Lâm từ lâu, lúc này cũng đã rất hài lòng. Mà vào giờ phút này, đôi mắt hắn lại càng lộ vẻ kỳ dị.

-Đây là một loại thần thông cùng loại với tiên nhân bất diệt thể....hắn muốn làm gì...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1741 Huyền La Đại Thiên Tôn

Vương Lâm lùi lại phía sau, vọt ra ngoài tinh không, đứng trên lưng u Minh thú khổng lồ. u Minh thú sau khi Vương Lâm bước tới, thân thể liền dung nhập vào trong tinh không, trở thành một vùng hư vô, khiến người ta không thể nhìn thấy.

Giờ phút này sau khi huyễn hóa ra, Vương Lâm đứng trên lưng nó, sắc mặt tái nhợt. Hắn ngồi xuống, chịu đựng nỗi đau đớn khi thương thế phát tác, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ Hành tinh.

Sau khi thấy Ngũ Hành tinh không chút biến hóa, Vương Lâm biết đối phương cũng không dám đánh cược!

Trên thực tế cho dù đối phương có dám thì Vương Lâm cũng có phương pháp thoát thân. Hắn còn có cây cung của Lý Quảng, dù không muốn dùng nhưng nếu thật sự có nguy cơ thì sẽ không do dự mà xuất ra.

Hành trình lần này tới Ngũ Hành tinh, Vương Lâm tuy rằng bị thương nhưng thu hoạch cũng thật lớn. Lúc này hắn giơ tay phải điểm lên người

vài cái, áp chế thương thế xong liền theo u Minh thú chậm rãi lùi lại phía sau, dần dần rời khỏi tinh không Ngũ Hành tinh, xuất hiện trong

Côn Hư.

-Lão già họ Mã kia tu vi đúng là mạnh mẽ, thậm chí có thể mạnh hơn Chưởng Tôn một chút. Người này dù không đạt tới Không Kiếp thì nhất định cũng đã trải qua mấy lần huyền kiếp....

Còn trong tầng thứ nhất của tháp cao lại không phải là người, mà là một bộ áo giáp. Thần thông của tu sĩ Quy Nhất tông rất quỷ dị, không ngờ lại mượn lực lượng của áo giáp...áo giáp trên tầng đầu tiên đó rất có khả năng là của lão già họ Mã...

Nếu đúng là thuộc về hắn thì sau khi hắn mặc áo giáp xong thì tu vi sẽ đạt tới dạng gì đây!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm.

Sau khi Vương Lâm rời đi, trên Ngũ Hành tinh, lão già họ Mã sắc mặt âm trầm, thủy chung nhìn chằm chằm vào bầu trời. Trong lòng hắn do dự không ngừng, không muốn bỏ qua cơ hội này.

Hắn không xác định Vương Lâm rốt cục có còn chuẩn bị gì khác hay không nhưng đối phương hiển nhiên biết rõ nơi này có nguy hiểm nhưng vẫn dám đến, vẫn có dũng khí lấy lại huyết kiếm trong tay mình. Tất cả đều cho thấy đối phương có phòng bị!

Trầm ngâm, hai mắt lão già họ Mã này lộ hàn quang. Hắn đứng nơi đó, bốn phía yên tĩnh. Lão già mặc song hành khải lúc này cũng không dám phát ra tiếng động nào, cung kính đứng đó.

Còn lại bảy người tới từ tầng thứ năm trở lên đang đứng xung quanh cũng đều cung kính, rất sợ hãi lão già họ Mã này.

Còn Vân Dật Phong của Quy Nhất tông lúc này đứng bên cạnh lão già họ Mã, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm mặc không nói.

-Ngươi thấy thế nào?

Một lúc lâu sau lão già họ Mã đột nhiên mở miệng, lời nói không hướng về ai nhưng mọi người đều biết nơi này chỉ có Vân Dật Phong mà thôi. Hắn lộ vẻ trầm ngâm, chậm rãi nói.

-Vãn bối không tin thiên đạo có thể nuốt được chúng ta! Thiên đạo này sư bá năm đó đã tìm được chút đầu mối, ta đi tìm kiếm. Những năm gần đây tuy không phát hiện ra điều gì nhưng lại có một số suy đoán.

Thiên đạo đã bị phân chia. Lúc này người này dù nắm giữ nhưng tuyệt đối không phải là hoàn chỉnh! Một thiên đạo không hoàn chỉnh thì có lẽ có thể nuốt vạn vật chúng sinh nhưng đối với hạng người tu vi cao thâm mà nói thì nó không nuốt nổi!

Hắn chuyến này tới đây hắn là từ địa phương khác biết được chúng ta không phải là tu sĩ trong động phủ giới, trong thời cơ mấu chốt tìm kiếm hồn thứ ba, hắn bởi cố kỵ lực lượng của chúng ta nên mới muốn bức hết lực lượng ẩn dấu của chúng ta ra. Hắn sau khi biết tất cả mọi thứ của chúng ta thì coi như đã thành công!

Đương nhiên đó chỉ là do vãn bối đoán. Nếu đúng là như thế thì người này đúng là một nhân vật đáng gờm!

Ánh mắt Vân Dật Phong lộ vẻ trầm ngâm, chậm rãi mở miệng nói.

-Hắn là như thế rồi. Người này trừ thiên đạo ra còn có chuẩn bị khác. Cho nên hắn mới thong dong như thế!

Ánh mắt lão già họ Mã lóe lên, thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời, đảo qua những người bên cạnh, thần sắc âm trầm, vung tay một cái, đang muốn quay trở lại trong tháp cao.

Nhưng đúng lúc này thì đột nhiên một giọng nói bình thản vang vọng khắp thiên địa của Ngũ Hành tinh.

-Mới vừa rồi các ngươi dám nói Đạo cổ nhất mạch đều là đám người hoang dã sao?

Trong tích tắc khi giọng nói này xuất hiện, thần sắc lão già họ Mã đột nhiên đại biến, đồng tử trong hai mắt co rút lại, mồ hôi lạnh trong nháy mắt túa ra khắp trán. Giọng nói này dù bình thản nhưng lại ẩn chứa một luồng khí tức khiến tâm thần người ta ầm vang run rẩy.

Chẳng những lão già họ Mã như vậy mà cả Vân Dật Phong thần sắc cũng đại biến, thân thể trong nháy mắt ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Ba người còn lại thân thể cũng run lên, trong nháy mắt bị sự khiếp sợ tràn ngập toàn thân.

Còn về lão già mặc song hành khải thì lúc này sắc mặt trắng tới bi thảm, ánh mắt lộ vẻ không

thể nào tin nổi. Tiếng nói đó truyền vào trong tâm thần của tất cả mọi người ở nơi này, hóa thành một nỗi sợ hãi, điên cuồng bộc phát trong tâm thần bọn họ.

Sự sợ hãi này đủ để phá hủy tất cả sinh cơ của bọn họ. Ba nam tử trung niên lập tức phun máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái ầm ầm bị cuốn

về phía sau, giống như có một người vô hình ập tới đánh một chưởng tung bọn họ đi vậy.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn. Những tầng sóng gợn lan ra. Một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trong thiên địa, bước một bước tiến về mặt đất.

Thân ảnh này không cao nhưng khi hắn xuất hiện liền khiến cho đại địa run rẩy, khiến cho Ngũ Hành tinh này như muốn sụp đổ, khiến tất cả sinh linh đều lâm vào trong sự hoảng sợ không thể kiềm chế. Dường như trên thân ảnh này tồn tại một lực lượng khiến cho sinh linh tan biến, khiến cho trời cao vỡ nát vậy.

Hắn xuất hiện, Ngũ Hành tinh hoàn toàn im ắng, ngay cả mặt trời trên bầu trời trong nháy mắt cũng không tỏa sáng.

-Vừa rồi là ngươi nói trước Quy Nhất tông, Đạo cổ nhất mạch đều là đám tu sĩ hỗn tạp sao?

Giọng nói lạnh lùng từ bên trong thân ảnh kia mơ hồ truyền ra. Thân ảnh đó cất bước, trong nháy mắt khi mọi người không thể nổi lên chút ý niệm phản kháng liền đi tới bên cạnh lão già mặc song hành khải, tay phải tùy ý giơ lên nắm lấy cổ hắn!

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Uy áp kinh thiên động địa kia tồn tại khiến cho lão già mặc song hành khải căn bản không có chút tư cách phản kháng và né tránh. Giờ phút này hắn bị bóp cổ, lập tức thống khổ muốn giãy dụa.

Tay phải thân ảnh mơ hồ kia nhẹ nhàng vung lên. Tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi. Song hành giáp cường hãn trên người lão già này yếu ớt giống như một tờ giấy, ầm ầm vỡ vụn, bị gió thổi qua liền lập tức tiêu tán.

-Mới vừa rồi ngươi nói sao?

Bóng người mơ hồ kia nắm lấy lão già đã không còn áo giáp, kéo thân thể hắn lại gần, lạnh lùng nhìn.

Cảnh tượng này khiến cho hai chân lão già họ Mã run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ chưa từng có. Không chỉ có hắn Vân Dật Phong cũng như vậy!

-Người.... Đại Thiên Tôn....

Thân thể lão già họ Mã run rẩy, miệng nói không nên lời. Người có thể tùy ý hủy diệt áo giáp của Quy Nhất tông như thế, chất vấn bá đạo như thế về chuyện bất kính với Đạo cổ nhất mạch thì chỉ có thể là một người...

-Huyền La Đại Thiên Tôn!!!

Lão già họ Mã phun một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lùi lại phía sau, sự sợ hãi trong mắt đã trở nên ngập trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1742 Một ngày đặc biệt

-Ngươi cũng nhận ra lão phu?

Thân ảnh mơ hồ kia truyền ra âm thanh bình thản, rơi vào tai lão già họ Mã khiến tâm thần hắn lại chấn động một lần nữa, liên tục lùi lại phía sau.

Hàm răng lão già họ Mã này run lập cập. Hắn nhìn thân ảnh mơ hồ kia, giờ phút này đã không còn thấy rõ ràng chút nào. Loại mơ hồ này không phải là do thần thông tạo thành mà lại một loại uy áp độc nhất thuộc về cửu dương!

Trên Tiên Cương đại lục, cửu dương trong truyền thuyết trừ phi là hạng người đồng tộc hoặc đồng tông, nếu không ngoại nhân rất hiếm khi có thể biết được tướng mạo của họ. Tu vi dù sao cũng cách biệt quá lớn. Hơn nữa từ Đại Thiên Tôn tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, có thể khiến thân ảnh trong cửu dương mơ hồ, nếu không muốn người ta nhìn rõ thì dù đều là một trong cửu dương cũng khó có thể nhìn thấy diện mạo chính thức của đối phương.

Thế thì càng không nói tới những kẻ mà trong mắt Huyền La Đại Thiên Tôn yếu ớt như những con kiến hôi!

Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, tay phải Huyền La Đại Thiên Tôn vuốt khẽ một cái. Một tiếng ầm ầm vang vọng khắp thiên địa. Lão già đã mất đi áo giáp lúc này hóa thành một đám máu huyết tiêu tán trong tay Huyền La Đại Thiên Tôn.

Tùy ý giết người như thế, tay phải Huyền La Đại Thiên Tôn lại vung lên, giống như muốn vứt khí tức tử vong kia, xoay người, ánh mắt đảo qua thân thể những kẻ còn lại.

Ánh mắt hắn nhìn tới khiến cho tất cả mọi người ở đây đều run rẩy tâm thần. Từ lão già họ Mã và Vân Dật Phong, đám người còn lại hai chân đều mềm nhũn, đồng loạt quỳ gối xuống mặt đất mà run lẩy bẩy.

Lão già họ Mã cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ khiến mình ổn định thân thể nhưng hai chân run rẩy đã tới cực hạn của hắn.

Sắc mặt Vân Dật Phong lúc này tái nhợt, mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng túa ra, trong

nháy mắt đã ướt đẫm quần áo. Ánh mắt Huyền La Đại Thiên Tôn đảo qua khiến tâm thần hắn ầm vang. Dường như hôm này cả thiên không đang đặt trên người hắn, khiến hắn không thể không quỳ xuống mà cúng bái. Nhưng lòng kiêu ngạo lại không cho phép hắn quỳ xuống!

Giờ phút này hắn run rẩy, thân thể phát ra tiếng bùng bùng, giống như huyết mạch xương cốt toàn thân đều đang bị đè ép vậy.

-Tên nhóc này cũng không tệ lắm!

Huyền La Đại Thiên Tôn chắp tay sau lưng, đứng trên bầu trời, ánh mắt đảo qua Vân Dật Phong một lần nữa.

-Dưới uy áp của bổn tôn mà có thể kiên trì như vậy, đúng là khó có được. Đáng tiếc là ngươi không phải là người của Đạo cổ nhất mạch của bổn tôn...đáng tiếc...

Huyền La Đại Thiên Tôn than nhẹ, trong nháy mắt khi ánh mắt thu hồi khỏi người Vân Dật Phong, hắn không còn có thể chịu đựng thêm, phun một ngụm máu tươi, bịch một tiếng liền quỳ gối trên mặt đất.

Lão già họ Mã kia cũng chỉ kiên trì được thêm vài nhịp thở, khuôn mặt tái nhợt, cười khổ một tiếng liền bỏ cuộc. Hắn biết nếu mình tiếp tục chống cự thì hắn phải chết. Thần sắc hắn ảm đạm quỳ gối lặng im ở đó.

-Xin Đại Thiên Tôn nể mặt trưởng lão của Quy Nhất tông mà cho chúng ta rời đi... Chúng ra lập tức sẽ rời động phủ giới này, xin hứa vĩnh viễn không bước chân vào nơi này nữa...

Huyền La Đại Thiên Tôn giơ cao tay phải, hướng về tầng tháp thứ nhất đột nhiên chụp một cái. Tầng tháp kia ầm một tiếng liền sụp đổ, lộ ra hoàn toàn tình cảnh bên trong!

Tấm áo giáp đen kịt trong tầng thứ nhất bị tầng tầng sóng gợn cuốn tới, u quang lóe lên, tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

-Áo giáp này bổn tôn lấy đi. Quy Nhất tông các ngươi nếu cho rằng có tư cách lấy lại thì cứ tìm lão phu mà lấy!

Huyền La Đại Thiên Tôn bình tĩnh mở miệng nói. Áo giáp kia giống như bị một lực lượng ngũ hành nắm lấy, trực tiếp bay tới gần Huyền La Đại

Thiên Tôn, trong nháy mắt đã biến mất. Huyền La Đại Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, xoay người bước vào thiên không, chậm rãi biến

mất.

-Còn chưa tới lúc các ngươi rời đi. Cứ làm tốt chuyện các ngươi nên làm đi!

Giọng nói của Huyền La Đại Thiên Tôn sau khi rời đi vẫn còn truyền lại trong Ngũ Hành tinh, truyền vào tâm thần của mọi người.

Cho tới rất lâu sau khi Huyền La Đại Thiên Tôn rời đi, lão già họ Mã thần sắc phức tạp đứng lên. Đám người còn lại cũng lục tục đứng dậy. Vân Dật Phong cắn răng, ngẩng phắt đầu nhìn về hướng Huyền La Đại Thiên Tôn, thần sắc cực kỳ âm trầm.

-Sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ trở thành Đại Thiên Tôn, trở thành mặt trời thứ mười một!!

Vân Dật Phong nắm chặt bàn tay.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Lão già họ Mã thở dài, quay đầu nhìn bốn phía, thần sắc cực kỳ ảm đạm.

-Thôi, kế hoạch của chúng ta ở nơi này đã không có thể thành công nữa rồi...dù là chúng ta có nắm chắc thì có hắn ở đây...chúng ta cũng không còn cách nào nữa...

Lão già họ Mã chậm rãi mở miệng.

-Vương Lâm nọ cùng đường với hắn nhưng hai người bọn họ không đồng thời xuất hiện. Ánh mắt của Vương Lâm vừa rồi giống như không biết sự tồn tại của Huyền La Đại Thiên Tôn...

Do vậy việc Huyền La Đại Thiên Tôn không cho chúng ta rời đi đã hoàn toàn rõ ràng.

Vân Dật Phong trầm giọng nói. Hắn có thể trở thành đệ tử trung tâm của Quy Nhất tông, tất nhiên phải là hạng người không tầm thường, thậm chí ngay cả Huyền La Đại Thiên Tôn cũng phải khen ngợi hắn. Tâm trí Vân Dật Phong hiển nhiên là cực cao, cơ hồ không kém mấy so với Vương Lâm.

Hôm nay hắn chỉ đơn giản dựa vào chút đầu mối này mà đã tính ra tất cả.

-Phong nhi nói không sai. Việc này hắn là như vậy. Huyền La Đại Thiên Tôn hiển nhiên là đang khảo nghiệm đối với Vương Lâm. Hắn từ Tiên Cương đại lục tới đây nhất định là vì Vương Lâm này!

Ánh mắt lão già họ Mã lóe lên.

-Kết hợp với chuyện Diệp Mịch năm đó tử vong sau khi tiến vào động phủ giới, ba nghìn máu tươi hóa thành tam tộc cổ, Vương Lâm này tất nhiên là đã đạt được truyền thừa của Diệp Mịch, vì thế Huyền La Đại Thiên Tôn mới chú ý tới hắn...

Ánh mắt Vân Dật Phong lóe lên ánh sáng suy tư, nhẹ giọng nói.

-Huyền La Đại Thiên Tôn không muốn cho chúng ta rời đi, muốn chúng ta trở thành hòn đá mài đao, rèn luyện Vương Lâm này! Hắn trước khi đi còn dặn chúng ta làm tốt chuyện nên làm, nếu chúng ta không lĩnh ngộ ra hàm ý, không chịu làm thì sợ rằng vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi nơi này...toàn bộ đều phải chết ở nơi đây!

Vân Dật Phong giơ tay xoa xoa mi tâm, trầm giọng nói.

Trong tinh không, Huyền La Đại Thiên Tôn từ từ bước đi, lúc này quay đầu nhìn thoáng qua Ngũ Hành tinh ở phía sau, ánh mắt hiện lên một tia tán thưởng.

-Người này tâm trí cực cao, nhưng...lại là người của tiên tộc... Không biết Vương Lâm và hắn ai là người ưu tú hơn...so ra thì hắn là người này rồi...

Huyền La Đại Thiên Tôn lắc đầu bước về phía trước.

Lúc này lại nói về Vương Lâm. Hắn đã ngồi trên lưng u Minh thú, khoanh chân, hai mắt nhắm lại, thân thể tích cực chữa thương. Thương thế của hắn rất nghiêm trọng, nhưng cho dù là vậy thì tất cả đều có giá trị!

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Vương Lâm bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt lóe lên hàn quang, chậm rãi phun ra một luồng trọc khí.

-Quy Nhất tông của Ngũ Hành tinh chính là lực lượng mạnh mẽ cướp đoạt hồn thứ ba. Bọn họ đã bị ta bức ra toàn bộ...ta cũng nên tham gia vào cuộc tìm kiếm hồn thứ ba thôi.

Hồn thứ ba ngươi rốt cục là ai!

Vương Lâm trầm mặc, tay phải vỗ lên lưng u Minh thú một cái. Đột nhiên tốc độ của nó tăng vọt, lao về phía trước, mang theo Vương Lâm biến mất khỏi tinh không.

Sau khi hắn xuất hiện thì đã ở bên ngoài trận pháp ngân hà của tiên vực.

Vương Lâm đứng dậy, sau khi thu lại u Minh thú liền trầm mặc thật lâu, nhìn vào trong tinh không. Thân ảnh hắn đứng ngoài ngân hà, bị ánh sáng bao phủ, khiến người ta cảm thấy vẻ cô

quạnh và bi thương trong hồn hắn.

-Hôm nay là một ngày đặc biệt...

Vương Lâm than nhẹ, bước một bước về phía trước, thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng vào trong ngân hà. Trong nháy mắt khi xuyên qua ngân hà, hắn đã tiến vào trong tiên giới!

Sau khi Vương Lâm tiến vào tiên giới, ở bên trong tinh không, Huyền La Đại Thiên Tôn vẫn chậm rãi đi tới, nhìn thoáng qua nơi này, hắn liền vung tay áo, theo Vương Lâm bước vào tiên giới.

Thân ảnh hắn mơ hồ vô hình, dù là ở trước mặt cũng không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nhưng ngay trong tích tắc khi bước ra ngoài, Vương Lâm mà Huyền La Đại Thiên Tôn đang nhìn thấy ở phía trước đột nhiên dừng bước, xoay phắt người, ánh mắt như điện, hai mắt lộ hàn quang nhìn chăm chú về phía hắn.

Bị ánh mắt này của Vương Lâm nhìn tới, Huyền La Đại Thiên Tôn không khỏi ngẩn ra!

-Ngươi đi theo Vương mỗ một đoạn đường, giờ đã tới nơi này rồi còn không hiện thân sao?

Giọng nói của Vương Lâm lạnh lùng, ẩn chứa một luồng sát khí.

Đôi mắt của Huyền La Đại Thiên Tôn lộ ánh sáng kỳ dị, nhìn Vương Lâm hồi lâu, cũng không mở miệng hay hiện thân.

-Chẳng lẽ muốn Vương Lâm bức ngươi ra mới được sao!

Vương Lâm cười lạnh, tay phải giơ lên vung về phía trước. Một cơn gió lốc dung hợp bảy đạo bổn nguyên nhất thời gào thét, hóa thành cuồng phong quét tới.

Trong con gió lốc ầm ầm, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào hư không phía trước, đợi tới khi không thấy chút dấu vết gì mới đột nhiên xoay người bước vào tiên giới.

Trên thực tế hắn cũng không nhận ra là Huyền La Đại Thiên Tôn đi theo. Chỉ là tính cách Vương Lâm cẩn thận, nếu đổi lại là lúc khác cũng thôi nhưng vừa mới rời khỏi Ngũ Hành tinh, Vương Lâm lo lão già họ Mã âm

thầm đi theo cho nên trong giờ phút này đột nhiên xoay người mở miệng, trong lúc bất ngờ nếu có người đi theo thật thì rất có khả năng sẽ bị hắn lừa cho xuất hiện!

Cho tới khi thân ảnh Vương Lâm biến mất, Huyền La Đại Thiên Tôn mới cười cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

-Tên nhóc này tính cách cẩn thận thật! Hai mắt hắn vừa rồi ẩn chứa một thần thông nào đó, có thể khiến tất cả những người nhìn thấy đều cảm giác ánh mắt đó đang nhìn chằm chằm vào mình...

Phương pháp này dù đơn giản, chưa gọi là cao minh nhưng trên thực tế lại khá thực dụng.

Huyền La Đại Thiên Tôn mỉm cười. Hắn vừa rồi thật sự bị lời nói và hành động của Vương Lâm khiến phải sửng sốt.

-Trong trận pháp của Ngũ Hành tinh ta thấy sự bá đạo của hắn! Trong Cửu Chuyển Tâm Luân ta thấy sự minh ngộ của hắn! Bên ngoài tháp cao trên Ngũ Hành tinh ta thấy sự quyết đoán và mưu trí của hắn!

Hôm nay ở nơi này ta lại thấy sự cẩn thận của hắn! Vương Lâm này thật sự không tồi! Chẳng qua người ta muốn tuyển phải trọng nghĩa tình! Người này không biết có được hay không?

Huyền La Đại Thiên Tôn trầm ngâm, bước về phía trước, xuyên thấu qua cấm chế trên ngân hà đi vào tiên giới xinh đẹp.

Bầu trời tiên giới giống như một màn tơ màu lam lơ lửng, có tiên khí vờn quanh, có mây trắng lững lờ thay đổi, thoạt nhìn khiến người ta rất vui mắt.

Mặt đất một màu xanh biếc, xa xa non nước chập chùng, sông suối uốn lượn. Một mùi thơm của đất đai tan ra trong thiên địa, thấm đẫm vào trong tâm của người ta khi hít thở.

Vương Lâm cất bước trở lại tiên giới, trừ Lam Mộng Đạo Tôn ra thì không ai phát hiện ra là hắn đã trở về. Thân thể hắn nhoáng lên sau khi xuất hiện đã ở trước ngọn núi mà hắn bế quan lúc trước.

Nhìn bầu trời, thần sắc Vương Lâm từ từ trở nên ảm đạm. Ánh mắt hắn dần dần tràn ngập vẻ nhung nhớ và bi ai. Mỗi năm tới ngày này hắn đều muốn khiến cho mình quên đi, cũng làm cho mình bận rộn đủ mọi thứ để không thể nhớ nhung.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1743 Hạnh phúc trong mộng ảo

Nhưng lúc này hắn sau khi bình tĩnh trở lại thì lại không có phương pháp nào để quên đi.

-Lại một năm nữa lại tới ngày này...

Vương Lâm khổ sở cúi đầu ngồi xuống.

Giờ phút này, bên trong ngọn núi, Huyền La Đại Thiên Tôn đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn Vương Lâm.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải giơ lên hướng về hư không chụp một cái. Lập tức tấm buồm mặt quỷ xuất hiện, bao phủ lấy toàn thân hắn.

Giống như hắn không muốn để ai thấy dáng vẻ của bản thân trong ngày này vậy. Hắn thầm muốn một mình vượt qua ngày hôm nay.

Bầu trời tiên giới xanh biếc, ánh mắt không biết từ nơi nào tới, từ bầu trời tỏa xuống bao phủ mặt đất. Ánh sáng này không nóng mà rất ấm áp.

Ngọn núi nơi Vương Lâm ngồi bốn phía đều an tĩnh. Hắn ở bên trong tấm buồm mặt quỷ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất lâu...rất lâu.

-Uyển Nhi...nhanh thôi, ta sẽ tới Tiên Cương đại lục...ở đó ta nhất định có biện pháp khiến nàng thức tỉnh...hãy tin ở ta, tin ở ta...giống như lời hứa của ta đối với nàng năm đó, cho dù là trời muốn nàng chết thì ta cũng sẽ cướp nàng trở lại!

Vương Lâm ngồi ở đó, bởi vì sự yên tĩnh bốn phía khiến trái tim hắn lại càng nhớ nhung và đau khổ.

Vương Lâm mơ hồ có cảm giác thời gian mình ở trong động phủ giới này không còn dài nữa. Hắn rất có khả năng sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này, tới Tiên Cương đại lục xa lạ kia.

Cả đời này Vương Lâm đã đi qua rất nhiều địa phương xa lạ, sự cô đơn làm bạn với hắn suốt cả đời. Nhưng hắn dù cô đơn nhưng vẫn có thể có Lý Mộ Uyển làm bạn. Có nàng ở bên cạnh,

hắn vẫn có thể chịu đựng được.

-Hôm nay là một ngày đặc biệt... Uyển Nhi, nàng còn nhớ không...

Vương Lâm không nhớ tuổi của mình, không nhớ ngày sinh của mình nhưng hắn lại nhớ rõ một ngày này cách đây cả ngàn năm.

Ngày này hắn sẽ không bao giờ quên. Hắn cũng muốn vượt qua, cũng muốn cho mình quên đi, hoặc chôn chặt dưới đáy lòng, hoặc bế quan cho thời gian mấy năm trôi qua.

Nhưng nhiều lúc hắn một mình ngồi uống rượu. Vị cay đắng của rượu chảy xuống cổ họng giống như thiêu đốt nhưng hắn lại không cảm thấy gì. bởi vì trong thể xác và tinh thần hắn, nỗi nhớ nhung, đau khổ, hiu quạnh đã thay thế toàn bộ mọi cảm giác. Cho dù là thứ rượu mạnh nhất thiên hạ thì cũng không thể làm tan đi chút nào!

-Uyển Nhi, ta đã tiếp nhận Lý Thiến Mai rồi, xin lỗi nàng...

Vương Lâm trầm mặc, ở bên trong tấm buồm mặt quỷ, tay phải cầm lấy một bầu rượu, ngửa mặt lên trời uống một ngụm.

-Loại ân tình này ta không có cách nào báo đáp nổi... Uyển Nhi...cả đời này ta không muốn dính tới bất cứ chuyện tình cảm nào nữa. Bởi vì nàng mất đi đã khiến cho ta cảm nhận được nỗi đau đớn của tình cảm...ta không chịu nổi.

Hơn hai ngàn năm trước, khi còn đang tu hành ở hải ngoại, một giọng nói cầu cứu truyền vào trong tai Vương Lâm, khiến trái tim hắn rung

động. Giọng nói đó rất êm ái, rất bất lực, khiến cho trái tim người ta không chịu nổi...

Giọng nói đó khiến bước chân Vương Lâm dừng lại, khiến hắn quay đầu, thấy được một thân ảnh mà lúc đó hắn không biết rằng cả đời này hắn sẽ không quên nổi.

Thân ảnh đó chính là nữ nhân của hắn...

Trong lòng Vương Lâm đau đớn. Hắn uống hết tất cả bầu rượu mạnh trong tay, vất sang một bên rồi cầm lấy bầu rượu khác.

Hắn không biết là Huyền La Đại Thiên Tôn đang ngồi bên cạnh, nhìn bóng lưng Vương Lâm,

cảm nhận vẻ tịch mịch và cô đơn trong đó. Cảm giác này khiến Huyền La Đại Thiên Tôn cũng phải động dung.

-Uyển Nhi, chờ ta, chờ ta một thời gian nữa... Không bao lâu nữa ta nhất định có thể làm được!!

Vương Lâm uống một ngụm rượu lớn, để rượu tràn ra khóe miệng, rơi xuống y sam. Tay áo hắn vung lên, lập tức Tỵ Thiên Quan lóe lên u quang, rơi xuống trước người hắn.

Nhìn Lý Mộ Uyển như đang ngủ say trong quan tài, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ nhu hòa nhưng trái tim hắn đau đớn như bị kim đâm.

Nhìn Lý Mộ Uyển hồi lâu, Vương Lâm nhẹ nhàng mở nắp Tỵ Thiên Quan ra. Tay trái hắn run rẩy, chậm rãi đưa vào quan tài, chạm vào mặt Lý Mộ Uyển.

Hắn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Lý Mộ Uyển. Nỗi đau trong lòng Vương Lâm lúc này đã hóa thành Trường Giang, hoàn toàn bao phủ hắn.

-Uyển Nhi...

Nước mắt Vương Lâm chảy xuống, rơi lên trên người Lý Mộ Uyển, khiến y phục nàng ướt đẫm.

-Một phần hồn phách của nàng đã bị mất...trong thiên kiếp cũng không. Nhưng dù là phần hồn phách này đang ở nơi nào, trong tay người nào thì Vương Lâm ta cũng sẽ thu hồi, không cần biết phải trả giá ra sao!!!

Vương Lâm thì thào, tay phải cầm bầu rượu uống một hớp lớn. Nước mắt hắn chảy vào khóe miệng, dung hòa với rượu, tạo thành vị cay đắng, bị hắn nuốt xuống bụng!

Bỏ bầu rượu ra, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên nâng lên đặt vào mi tâm. Cùng lúc đó tay trái hắn đặt vào mi tâm của Lý Mộ Uyển, sau đó nhắm hai mắt lại.

-Mặt quỷ nhập huyễn, mộng ảo ngàn năm!

Thân thể Vương Lâm trong tấm buồm mặt quỷ liền vặn vẹo. Mặt quỷ giống như đang gào thét vô thanh, từ trong tấm buồm mặt quỷ biến ảo ra, lao thẳng vào mi tâm của Vương Lâm,

hoàn toàn biến mất. Bên ngoài thân thể Vương Lâm lập tức xuất hiện sương mù dày đặc, che khuất mọi thứ, không còn nhìn thấy bên trong.

Ánh mắt Huyền La Đại Thiên Tôn lộ vẻ trầm mặc, thần sắc phức tạp. Hắn mơ hồ đã hiểu một chút, giờ phút này tay phải nhẹ nhàng giơ lên, điểm về đám sương mù một chỉ, thần thức phân ra một tia dung nhập vào bên trong sương mù.

-Vương Lâm, không phải lão phu muốn soi mói chuyện của ngươi mà muốn hiểu rõ mọi chuyện thôi. Bởi lẽ người ta tuyển chọn là đệ tử duy nhất của ta, cũng là người thủ hộ ta chuyển thế, bảo vệ Đạo cổ nhất mạch chúng ta, là người trọng yếu nhất!!

Huyền La Đại Thiên Tôn thì thào rồi nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt lại, tâm thần hắn lập tức dung nhập vào trong thế giới mộng ảo của Vương Lâm, cũng có thể cảm nhận rõ sự bi ai trong thế giới này!

Bầu trời đen tối, bị hỏa quang chiếu rọi, mơ hồ còn nghe thấy tiếng ầm ầm va chạm của thần thông của các tu sĩ.

Vương Lâm đứng trên bầu trời, vẻ mờ mịt trong mắt dần dần tiêu tán. Hắn quay đầu lại, nhìn về một phương hướng, chậm rãi chờ đợi.

Hồi lâu sau trong thiên địa đột nhiên xuất hiện hai đạo cầu vồng một nam một nữ. Nữ tử đi trước đôi mắt mở to, sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng lung lay như sắp đổ. Nữ tử này mày liễu như khói, vẻ đẹp như hoa, uyển chuyển như tiên tử, ôn nhu phiêu dật, chính là Lý Mộ Uyển.

Nam tử phía sau mặt mày trắng trẻo, vẻ mặt dâm tà, không nhanh không chậm đuổi theo nữ tử này.

-Tiểu nương tử, tiểu đội của các người có mười ba người đều đã bị ta giết cả, ngươi còn có thể chạy đi đâu đây.

Vừa nói, nam tử vừa giơ tay lên vung một cái. Y sam của Lý Mộ Uyển lập tức bị xé ra hơn một nửa.

Trong tiếng kêu kinh hoàng của Lý Mộ Uyển, tay phải nam tử này vung ra trước mặt, vẻ dâm

dật trong mắt càng đậm.

Đúng lúc này thì Lý Mộ Uyển nhìn thấy Vương Lâm. Nàng bây giờ đang lâm vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, gặp nguy cơ bị làm nhục, sau khi thấy Vương Lâm liền thấy đối phương trông hơi quen.

-Là ngươi! Sư huynh xin cứu mạng!!

Vừa nói nàng vừa chuyển hướng, ngay lập tức tới bên cạnh Vương Lâm, vẻ mặt lo lắng cầu khẩn, cắn cắn môi, vội nói:

-Người này là trưởng lão của Tuyên Vũ Viên song tu môn. Hắn không biết vì sao lại biết ta có một viên Thiên Ly Đan lúc này mới bám sát không rời...

Nàng vốn là người thông minh hơn người, vừa nói vừa lộ ra Thiên Ly Đan đúng là muốn Vương Lâm ra tay cứu giúp.

Chẳng qua chưa đợi cho nàng nói xong thì liền sững người lại. Vương Lâm lúc này nở nụ cười nhu hòa, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, giống như

nhìn người yêu cả ngàn năm này. Ánh mắt nọ khiến trái tim Lý Mộ Uyển không biết vì sao lại run rẩy.

-Ngươi....

Lý Mộ Uyển vừa định mở miệng thì thanh niên kia đã lộ nụ cười dâm dục. Hắn hiển nhiên là cũng nhìn thấy Vương Lâm nhưng căn bản không coi đối phương vào đâu, giờ phút này giơ tay điểm một chỉ về phía trước. Lập tức có tám thanh phi kiếm tỏa ra từ thân thể, vừa xoay tròn giống như một cơn lốc lao thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, tay phải giơ lên ôm lấy một cách rất tự nhiên. Trong nháy mắt khi Lý Mộ Uyển mở to đôi mắt tỏ vẻ xấu hổ và phẫn nộ thì Vương Lâm đã ngẩng đầu nhìn tám thanh phi kiếm đang gào thét lao tới.

Một cái liếc mắt này khiến cho tám thanh phi kiếm lập tức vặn vẹo, ầm ầm sụp đổ. Cả người thanh niên này cũng bị một cái liếc mắt của Vương Lâm khiến tâm thần ầm vang, nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng, phun một ngụm máu tươi, thân thể bị một lực lượng vô hình cuốn đi, ầm

một tiếng vỡ tung ra trước mặt Vương Lâm.

Tất cả mọi vật trong phút chốc này liền yên tĩnh. Lý Mộ Uyển ngơ ngác nhìn tất cả, thậm chí quên mất cả dãy dụa, bị Vương Lâm ôm vào lồng

ngực, bị ánh mắt nhớ nhung của Vương Lâm nhìn tới.

-Sư....sư huynh...người....

Rất lâu sau Lý Mộ Uyển mới có phần sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm mang vẻ sợ hãi vô cùng.

Thấy ánh mắt của Lý Mộ Uyển, trái tim Vương Lâm hơi đau đớn, nhẹ nhàng buông tay ra.

-Ta tên là Vương Lâm.

Vương Lâm thì thào. Lý Mộ Uyển lập tức lui lại phía sau, bay ra ngoài tới hơn một trăm trượng mới dừng lại, quay đầu mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Vương Lâm, hướng tới hắn cúi đầu tạ ơn rồi xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh Lý Mộ Uyển rõ ràng đã bị dọa cho sợ hãi, vẻ mặt Vương Lâm từ từ lộ nụ cười. Chẳng qua ẩn dưới đó là nỗi đau và sự nhớ nhung mà không ai có thể nhìn thấy.

Đến lúc này, Huyền La Đại Thiên Tôn đã thấy tất cả. Trong trái tim hắn lúc này dường như cũng đau đớn. Hắn nhìn Vương Lâm, nhìn nụ cười trên mặt Vương Lâm, trầm ngâm đứng đó.

-Đây là nỗi nhớ nhung và bi ai gì mà có thể khiến người ta phải đi vào mộng ảo để tìm hạnh phúc?

Huyền La Đại Thiên Tôn than nhẹ.

Vương Lâm đứng đó, mỉm cười cho tới khi thân ảnh Lý Mộ Uyển tiêu tan. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại. Vạn vật bốn phía từ từ sụp đổ. Khi hắn mở mắt một lần nữa thì hắn đã ở trên tiên giới, đang nhìn Lý Mộ Uyển ngủ say trong Tỵ Thiên Quan.

Bầu trời không còn là màu lam mà màn đêm đã buông xuống. Đêm đó mặt trăng tròn vành vạnh, cô đơn trên bầu trời, bên trong đó như có thân ảnh của hai người đang đi cùng nhau.

Thân ảnh đó là một nam một nữ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1744 Tìm kiếm hồn thứ ba

Nhìn ánh trăng trong đêm, gió nhẹ mơn man, mái tóc bạc của Vương Lâm bị thổi bay vài sợi, tung bay theo gió. Ngọn gió rất dịu dàng, như bàn tay của Lý Mộ Uyển, vuốt ve khuôn mặt tang thương theo năm tháng của Vương Lâm.

Giống như ngàn năm trước.

Một đêm này có trăng sao, một đêm khó ngủ. Một đêm này có Lý Mộ Uyển làm bạn, trong lòng Vương Lâm bình tĩnh lại, không còn cô đơn.

Gió thổi qua cũng thổi tới Tỵ Thiên Quan, gợn lên mái tóc của Lý Mộ Uyển đang ngủ say trong đó, nhu hòa lướt qua.

Mái tóc mượt mà trong Tỵ Thiên Quan như muốn tung bay, nhưng cuối cùng lại mất đi lực lượng mà từ từ hạ xuống.

Cho tới khi ánh trăng càng sáng Vương Lâm nhìn thấy trên một ngọn núi xa xa, trong ánh trăng có một thân ảnh già nua. Thân ảnh đó bị lam quang tràn ngập, ở bên cạnh đó còn có một nữ tử.

Nữ tử đó chính là Lý Thiến Mai.

Hai phụ tử này dường như đã tới từ rất lâu rồi, thấy Vương Lâm nhập mộng, thấy nước mắt hắn rơi trên người Lý Mộ Uyển. Khi Vương Lâm nhìn lại, nữ tử kia quay người cùng phụ thân nàng dần dần đi xa trong ánh trăng.

chỉ có điều bóng lưng kia cũng rất cô độc. Thân ảnh nữ tử kia lại càng như thế.

Vương Lâm nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào. Đêm nay là thuộc về hắn và Lý Mộ Uyển, không phải là của người khác.

Trăng sáng dần dần bị ánh bình minh nơi chân trời làm tiêu tán đi, khiến cho mặt đất mơ hồ ngoài ánh trăng ra còn có ánh sáng thứ hai. Giờ phút này Vương Lâm mở đôi mắt, nhìn Lý Mộ

Uyển trong Tỵ Thiên Quan. Một cái liếc mắt này như ngàn năm đã trôi qua.

-Uyển Nhi, chờ ta ...

Vương Lâm thì thào, tay phải giơ lên nhẹ nhàng vung về phía trước. Tỵ Thiên Quan hóa thành một đám u quang tiêu tán trước mặt hắn, bị hắn trân trọng thu lại. Hắn đón ánh bình minh đang ló dạng, thở dài một hơi.

-Lúc này tìm kiếm hồn thứ ba có đạo nhân bảy màu, có đám người Chiến lão quỷ. Có lẽ từ bọn họ đã lần ra chút đầu mối...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thì thào mở miệng.

Ngoài tinh không của tiên giới, đúng như Vương Lâm dự đoán, tứ đại chiến tướng trải qua mối nguy thiên đạo cũng không từ bỏ tìm kiếm hồn thứ ba. Lúc này bốn người đang ở trong Vân Hải tinh vực, kết thành một trận pháp. Hồ lô khổng lồ lơ lửng trên đầu bọn họ lúc này phun ra rất nhiều sương mù.

Sương mù này giống như đang chỉ dẫn, tản ra và nhúc nhích không ngừng, mang theo bốn người thong thả tiến tới. Bọn họ đi ngang qua một vùng tinh không, đi qua những đại lục lơ lửng, ở trong Vân Hải tinh vực này di động tới La Thiên.

Phía sau bọn họ, vẻ mặt Chiến lão quỷ âm trầm, yên lặng đi theo. Đôi bên dường như bảo trì một sự cân bằng, đều mặc kệ đối phương.

Một lúc lâu sau hồ lô trôi trên đỉnh đầu tứ đại chiến tướng đột nhiên phun ra nhiều sương mù hơn. Đám sương mù này ầm ầm tràn ra, cuốn động tám phương, bất ngờ hình thành một thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh này không phải là người mà là một con mãnh thú giống như con chó. Hình dạng nó có vẻ giống Kỳ Lân nhưng lại có chút khác biệt.

Toàn thân nó do sương mù tạo thành, lúc này đứng trong tinh không, cái đầu cúi xuống giống như đang đánh hơi.

Một lát sau con mãnh thú nọ ngẩng phắt đầu, hai mắt tỏa ra hung quang ngập trời, thân thể vọt từ trên đỉnh đầu tứ đại chiến tướng lao về phía trước.

Trong tiếng ầm vang, tinh thần tứ đại chiến tướng chấn động, vội vàng bay theo. Phía sau bọn họ, Chiến lão quỷ hai mắt lóe sáng, khó nén nổi vẻ chờ mong, từng bước bước tới.

Con mãnh thú khổng lồ kia vừa lao đi vừa không ngừng đánh hơi, cuối cùng dừng lại ở một đại lục vứt đi đang trôi nổi phía trước, hướng về phía đó liên tiếp gầm khẽ.

Tứ đại chiến tướng bay tới gần, nhanh chóng bước lên đại lục này, thần thức cấp tốc tản ra, bao phủ toàn bộ đại lục, cẩn thận tìm tòi.

Chiến lão quỷ cũng cất bước đặt chân lên đại lục này, thần thức quét ngang nhưng rất nhanh đã nhíu mày.

Đại lục này đã hoang phế, bên trên tràn ngập những đống đổ nát, hiển nhiên là rất lâu trước đó nơi này đã từng có sinh linh tồn tại, có rất nhiều phàm nhân.

Nhưng lúc này tất cả đã biến mất trong năm tháng. Trên đại lục này đã không còn bất cứ sinh linh nào nữa, vô cùng yên tĩnh. Chỉ có một số ít mãnh thú là còn sống nổi ở nơi này.

Ánh mắt tứ đại chiến tướng lóe lên, nhìn nhau một chút, hai tay đồng thời bắt quyết. Lập tức một luồng sóng hủy diệt từ trong bốn người khuếch tán ra, hóa thành một cơn lốc bao phủ cả đại lục này. Trong phút chốc, những tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên. Trong cơn lốc này, tất cả sinh mạng còn lại trên đại lục đều bị hủy diệt toàn bộ.

Sau khi bị hủy diệt, những luồng khí tức như tơ tàm từ đại lục bay ra, đồng loạt chui vào trong cái miệng khổng lồ của mãnh thú. bị nó hấp thu. Cái đầu nó lắc một cái, rời khỏi nơi này, bay về phía trước.

-Ôi, nơi này cũng không phải...

-Nơi này tuy rằng không phải nhưng có thể khiến cho Vụ thú của tiên tôn dừng lại hấp thu thì hiển nhiên là hồn thứ ba của tiên tôn đại nhân đã từng ở nơi này luân hồi...

-Vụ thú hấp thu khí tức luân hồi của hồn thứ ba càng nhiều thì càng có thể phán đoán ra vị trí của hồn thứ ba. Dọc đường đi nó đã thôn phệ mấy lần rồi, hẳn là sẽ tìm ra nhanh thôi.

Tứ đại chiến tướng nhìn nhau một chút, đứng dậy hóa thành bốn đạo cầu vồng rời khỏi đại

lục đã tử vong này, đi theo Vụ thú dần dần tới biên giới Vân Hải tinh vực, đi sang La Thiên.

Chiến lão quỷ đi theo phía sau, nhìn chằm chằm vào vụ thú, ánh mắt lóe lên.

-Xem ra có lẽ hồn thứ ba đang ở La Thiên rồi. Thời gian ta ở La Thiên là dài nhất, nếu ở La Thiên thật thì hồn thứ ba này không biết là người hay là thú...

Ở một hướng khác của La Thiên Tinh Vực, nơi này chính là Côn Hư. Trong Côn Hư có một đám ánh sáng bảy màu như mây mù đang quay cuồng. Ở trước đám mây mù này, đạo nhân bảy màu cau mày, ánh mắt nhìn chăm chú vào một giọt máu trong suốt trong lòng bàn tay.

Ngoài Ngũ Hành tinh ra thì hắn hầu như đã tìm cả Côn Hư. Từng tấc sao trời, từng tu chân tinh một, thậm chí từng hạt bụi bặm hắn cũng không bỏ qua nhưng cuối cùng ở Côn Hư này, đạo nhân bảy màu vẫn không phát hiện ra chút đầu mối nào.

Vừa trầm mặc, đạo nhân bảy màu vừa ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Hắn nhớ rõ ở trong cái khe Vân Hải tinh vực, chính mình trong mộng huyễn đã nhìn thấy hồn thứ ba bay về phía Côn Hư. Nhưng hắn không cách nào có thể phán đoán ra đối phương có dừng lại ở Côn Hư hay là bay xuyên qua.

Bởi vì trong thời khắc mấu chốt nhất hắn lại bị Vương Lâm cắt ngang ảo thuật, mạnh mẽ gọi ra.

Nghĩ tới đây thần sắc đạo nhân bảy màu âm trầm hơn, nỗi hận trong lòng hắn đối với Vương Lâm lại càng sâu.

-Cho dù không có chuyện trong huyễn cảnh thì mấy lần đại chiến trong giới nội và giới ngoại để ngưng tụ huyết mạch chúng sinh ta cũng có thể tìm ra hồn thứ ba. Nếu vậy ta sẽ đi khắp tứ đại tinh vực. Ta không tin là hồn thứ ba này có thể rời khỏi động phủ giới.

Vẻ mặt đạo nhân bảy màu bình tĩnh, cất bước đi tới Triệu Hà.

Vừa tiến bước, hắn vừa nhìn chằm chằm vào giọt máu tươi trong bàn tay. Giọt máu tươi này suốt dọc được không có chút biến hóa nào, nhưng đạo nhân bảy màu hiểu rõ vật này ẩn chứa huyết mạch của chúng sinh, nếu gặp phải chúng sinh luân hồi trong động phủ giới thì nó sẽ

không có biến hóa nửa điểm. chỉ có loại sinh linh không phải sinh ra ở động phủ giới mà luân hồi mới khiến nó lập tức tỏa ra hồng quang chói

mắt.

Chẳng qua phạm vi của vật này không lớn, mà lại chỉ còn một giọt này nên sẽ tốn rất nhiều thời gian của đạo nhân bảy màu. Nhưng hắn đã đợi từ những năm tháng trong vạn cổ. Chút thời gian này đối với hắn căn bản là không đáng nói.

Giờ phút này vừa cất bước, đạo nhân bảy màu trực tiếp đi tới Triệu Hà bắt đầu tìm kiếm.

bị tìm kiếm như vậy, hồn thứ ba căn bản là không thể ẩn núp. Không bao lâu nữa, chuyện bí ẩn nhất trong động phủ giới này sẽ bị phanh phui.

Tìm kiếm hồn thứ ba còn có Vương Lâm.

Vương Lâm ngồi khoanh chân trên đỉnh núi, thần thức bỗng nhiên tỏa ra, bao phủ tiên giới. Trong nháy mắt hắn đã thấy ở trong một sơn cốc phía bắc, ở trong một tòa lầu các bằng gỗ, Thanh Thủy đang ở đó.

Hồng Điệp cũng ở nơi này, ở trong sơn cốc với Thanh Thủy. Hai phụ tử sinh sống yên bình qua ngày tháng.

Lúc này Thanh Thủy đang mỉm cười nhìn Hồng Điệp, chỉ điểm chút thắc mắc trong tu luyện. Hồng Điệp vốn thiên tư bất phàm, nghe xong liền

hiểu ra rất nhiều.

-Người tu đạo trọng ý, trọng tâm, tất cả chỉ là bởi tâm...còn có...

Thanh Thủy đang nói đột nhiên hai mắt sững lại, ngẩng đầu nhìn về bầu trời ngoài sơn cốc, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp. Một lát sau hắn liền đứng dậy.

-Điệp nhi, con tự tu luyện đi. Vi phụ có một vài chuyện cần xử lý.

Vừa nói Thanh Thủy vừa bước về phía trước, cả người hóa thành một đạo hư ảnh, biến mất khỏi căn phòng.

Hồng Điệp nhìn hướng phụ thân biến mất, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng, trầm mặc trong chốc lát than nhẹ rồi nhắm hai mắt, bình tĩnh đả tọa.

Ở ngọn núi của Vương Lâm, giờ phút này sóng gợn quanh quẩn, thân ảnh Thanh Thủy biến

ảo ra.

-Thanh Thủy sư huynh, xin trợ giúp ta tìm kiếm một hồn phách.

Vương Lâm đứng dậy, hướng về phía Thanh Thủy ôm quyền.

Thanh Thủy trầm mặc, đi tới bên cạnh Vương Lâm, thần sắc phức tạp, hồi lâu mở miệng, nhẹ giọng nói:

-Ngươi đã biết thân phận của ta...

Vương Lâm nhìn Thanh Thủy, gật đầu.

-Năm đó ở Thất Thải Giới, ngươi không hỏi ta đã tìm được đáp án gì. Trên thực tế ta đã tìm được. Ta biết bản thân là do một phách biến thành...tha lỗi cho ta đã không nói chuyện này với ngươi...ta không thể mở miệng. Bản thân ta cũng không muốn thừa nhận.

Thanh Thủy nhắm hai mắt lại, khoanh chân ngồi trước người Vương Lâm.

-Động thủ đi. Ta không biết ngươi sẽ dùng phương pháp gì nhưng ta sẽ toàn lực giúp ngươi.

Thanh Thủy thì thào.

-Ta chỉ biết trong thất phách có Thanh Thủy sư huynh. Còn sáu người khác là ai ta đoán không ra...nhưng sư huynh yên tâm. Cho dù là thế nào thì ta cũng sẽ không cho phép hồn thứ ba cắn nuốt thất phách.

Sau khi tìm được hồn thứ ba ta sẽ giết hắn, hoặc phong ấn hồn này.

Vương Lâm giơ tay phải lên, điểm một cái vào mi tâm. Lập tức trên mi tâm hắn, tấm buồm mặt quỷ đột nhiên huyễn hóa ra, nhanh chóng bành trướng, hóa thành một tấm buồm mặt quỷ lớn tới mười trượng, lơ lửng trên bầu trời phía trên hai người.

mặt quỷ nọ dữ tợn, gầm thét trong vô thanh hạ xuống Vương Lâm và Thanh Thủy, mở to miệng, trong thời gian ngắn lập tức cắn nuốt hai người.

Trong tích tắc khi hai người bị cắn nuốt, trong đầu Vương Lâm và Thanh Thủy ầm vang, giống như sấm sét bùng nổ, cuốn động thần thức của cả hai tiến vào trong năm tháng từ thời vạn cổ, trong tích tắc khi Thất Thải Tiên Tôn bị phân chia ba hồn bảy phách. Tìm kiếm hồn thứ ba.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1745 Thất phách tương ứng

Giống như đạo nhân bảy màu năm đó tiến vào trong huyễn cảnh, lúc này Vương Lâm dùng Thanh Thủy dẫn dường, mượn tấm buồm mặt quỷ thi triển, tự thân tiến vào bên trong huyễn cảnh, truy tìm bí ẩn từ cách đây vô hạn năm tháng.

Trong huyễn cảnh này, bầu trời là một màu huyết sắc, mặt đất toàn bộ là màu nâu, tỏa ra mùi máu tươi gai mũi. Mùi máu này quá nồng, vừa xuất hiện ở nơi này Vương Lâm đã cảm thấy máu huyết như ứ đọng ở ngực, giống như cả người bị một tảng đá lớn đè nặng, không thể hít thở nổi.

Đưa mắt nhìn lại, Vương Lâm thấy trên mặt đất nơi này đầy những thi hài. Đám thi thể này rất ít cái đầy đủ hầu hết đều là tay chân cụt.

Trong những cái đầu lâu hoàn chỉnh, đôi mắt vẫn còn hiện rõ vẻ sợ hãi khi còn sống, trong đồng tử còn ghi lại một thân ảnh cuối cùng họ nhìn thấy.

Phải nói đây chính là một hoàng cung của phàm gian, vốn vô cùng huy hoàng nhưng lúc này lại bị máu tươi tràn ngập, toàn bộ tử vong.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra từ bên trong, khói bụi mù mịt. Vương Lâm nhìn thấy một tòa cung điện sụp đổ. Trong khi nó sụp đổ, một nam tử mặc huyết y tay phải nắm một lão già mặc hoàng bào, thần sắc lạnh như băng nhưng lại tỏa ra sát khí điên cuồng bước ra.

-Năm đó tộc của ngươi khiến nhà ta tan nát hôm nay Thanh Thủy ta xin trả hết!

Nam tử kia vung tay một cái, toàn thân lão già mặc hoàng bào liền nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, dính lên người lên mặt hắn.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mấy trăm đạo cầu vồng, trong đó có mấy trăm

tu sĩ thượng cổ vọt tới, tiếng gió rít kinh thiên động địa, trong nháy mắt đã ở trên bầu trời của hoàng cung.

Trong tích tắc khi bọn họ ập tới Thanh Thủy ngẩng phắt đầu, hai mắt lộ hồng quang yêu dị. Hồng quang kia lóe lên, trực tiếp bay ra từ hai mắt hắn, hóa thành một tia chớp màu đỏ ầm ầm lóe qua bầu trời, xuyên thấu qua thân thể đám tu sĩ này.

Trong thời gian ngắn, tia chớp màu đỏ này ầm ầm chấn động, khiến thân thể đám tu sĩ run rẩy, đột nhiên nổ tung.

-Cực Cảnh...

Vương Lâm đứng ở nơi này, nhìn nam tử dính đầy máu tươi, trong mắt xuất hiện vẻ minh ngộ.

-Đây chỉ là huyễn cảnh tầng thứ nhất, là ở quốc gia của Thanh Thủy năm đó...

Vương Lâm cất bước, giẫm lên mặt đất đầy máu tươi, đi về phía nam tử.

Từng bước một, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất. Mùi máu tươi tỏa ra nồng nặc, mang theo cừu hận của Thanh Thủy, mãi vẫn không tan nửa điểm.

-Trời nếu cản ta thì ta diệt trời, tiên nếu ngăn ta thì ta thí tiên!!

Vẻ mặt Thanh Thủy bừng bừng sát khí, ngẩng đầu nhìn lên cả trăm tu sĩ đang tan nát trên bầu trời. Sát khí trên người hắn cuồn cuộn bùng lên.

-Ta muốn cho thiên địa máu chảy thành sông, ta muốn cho tất cả chúng sinh phụ ta phải luân hồi trong sát kiếp!!

Giọng nói của Thanh Thủy vang vọng trong tinh không, lộ vẻ điên cuồng trong tâm thần.

Vương Lâm tới gần, hắn nhìn thấy bóng lưng nhuộm máu tươi kia giống như bản thân mình ở Đằng gia năm đó. Tấm lưng kia cực kỳ hiu quạnh, cô đơn, cho dù đại cừu đã báo nhưng lại không hề sung sướng, chỉ có đau đớn và bi ai, chỉ có sự thống hận và chán ghét thiên địa và tất cả sinh linh!

-Sư huynh...

Vương Lâm nhẹ giọng gọi.

Trong nháy mắt khi lời nói của hắn truyền ra, Thanh Thủy xoay người, hai mắt tràn ngập tơ máu, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. bị ánh mắt này của hắn nhìn chằm chằm, hơn nữa lại có mùi máu tươi ở nơi đây, nếu không phải là Vương Lâm mà là người khác thì e là sẽ bị một cái nhìn này khiến tâm thần run rẩy, lui lại phía sau.

Nhưng Vương Lâm lại không lùi lại. Thanh Thủy có sát khí ngập trời, Vương Lâm cũng có sát lục kinh thiên. Bọn họ đều là một loại người!

Bọn họ sở dĩ có tình cảm thâm sâu như vậy, có quyết tâm vì đối phương mà chết cũng chính là vì thế!

Lúc này đôi mắt tràn ngập sát lục của Thanh Thủy không chấn nhiếp được Vương Lâm. Vương Lâm thấy đôi mắt của Thanh Thủy không chỉ có sát lục mà trong đó còn có cả thống khổ và bi ai, thấy vẻ nhớ nhung.

Giống như năm đó khi bản thân hắn báo được đại cừu vậy.

-Nơi này là huyễn cảnh. Là thật mà cũng là giả. Nhưng đây không phải là điểm cuối của chúng ta. Sư huynh, ngồi xuống thôi, chúng ta tiến vào tầng huyễn cảnh thứ hai...

Vương Lâm nhẹ giọng nói, từ từ đi tới bên Thanh Thủy.

Thanh Thủy trầm ngâm. Cho tới khi Vương Lâm đi tới bên cạnh hắn, hắn mới từ từ nhắm mắt lại. Nước mắt chảy xuống lau đi vết máu trên mặt hắn, chảy từ khuôn mặt đầy sát khí xuống mặt đất tan vào trong máu tươi trên đó.

-Ngồi xuống đi, chúng ta đi tiếp.

Vương Lâm đứng trước mặt Thanh Thủy, hai tay đặt lên vai hắn, nhẹ giọng nói.

Hồi lâu sau Thanh Thủy mang theo vẻ khổ sở, ngồi xuống, thở dài một hơi, mở hai mắt ra.

-Vương Lâm, đây chỉ là huyễn cảnh tầng đầu sao...

-Đúng vậy. chỉ là tầng thứ nhất thôi.

Vương Lâm cũng ngồi xuống, đưa mắt nhìn Thanh Thủy.

-Huyễn cảnh thật chân thật...

Thanh Thủy nhìn bốn phía, ánh mắt rơi vào một cây hòe còn chưa bị hủy diệt trong cung điện. Cây hòe này đã sống rất lâu, giống như sắp hoàn toàn khô héo rồi.

Nhìn cái cây này, sát khí trong mắt Thanh Thủy từ từ tiêu tán, cuối cùng than nhẹ một tiếng.

-Tiến vào huyễn cảnh tầng hai đi.

Hai tay Vương Lâm phất lên, bỗng nhiên vung về hai phía. Thiên địa trong tầng huyễn cảnh thứ nhất lập tức vặn vẹo, vang lên những tiếng ầm ù. Chỉ thấy một tia hắc khí từ trên những vũng máu tươi trên mặt đất bay ra, tạo thành những luồng hắc khí.

Cuối cùng tất cả mọi sự vật trong huyễn cảnh tầng đầu tiên này đều bị hắc khí lan ra bảo phủ. Ở trên bầu trời chỗ Vương Lâm và Thanh Thủy ngồi, hắc khí hóa thành một mặt quỷ khổng lồ.

Mặt quỷ đó gào thét trong vô thanh, lao thẳng về phía hai người mà cắn nuốt.

Trong tích tắc khi bị cắn nuốt, tâm thần Vương Lâm và Thanh Thủy lại ầm vang một lần nữa. Một dòng xoáy khổng lồ xuất hiện, đưa hồn phách và thần thức của bọn họ đi vào trong đó. Ở cuối của dòng xoáy này chính là vạn cổ năm tháng trước kia!

Thiên địa sơ khai, mọi vật còn hỗn độn. Ở trung tâm của động phủ giới này chính là nơi tồn tại cánh cửa đi thông ra Tiên Cương đại lục!

Giờ phút này ở vị trí trung tâm này, thiên đạo mở miệng cắn nuốt Liên Đạo Phi, tiếng ầm vang truyền khắp động phủ giới. Lúc này Vương Lâm cũng biến ảo ra.

Cảnh tường này cùng với cảnh đạo nhân bảy màu xem xét giống hệt như nhau.

Liên Đạo Phi gầm rống, thiên đạo trọng thương sụp đổ, chia lìa tiêu tán. Cùng lúc đó, đạo

nhân bảy màu thần sắc lộ vẻ bi ai, bị Liên Đạo Phi oanh kích khiến thân thể ầm một cái liền tan nát!

Thân thể Thất Thải Tiên Tôn hoàn toàn vỡ nát, nguyên thần và hồn phách lần lượt thay đổi, hóa thành ba hồn bảy phách, trong nháy mắt tán ra bốn phương tám hướng!

Lúc này so với lần đạo nhân bảy màu tiến vào trong huyễn cảnh hoàn toàn khác biệt. Lần này là Vương Lâm chủ động tiến vào. Hắn là nguồn gốc của mọi vật nơi này, cho nên so với lần đó hắn đã hiểu ra không ít!

Hắn đầu tiên thấy chính là bảy phách!

Màu sắc bảy phách cũng giống như màu của đạo nhân bảy màu, xích chanh hoàng lục thanh lam tử. Bảy màu sắc nhanh chóng tán ra, bay vào trong luân hồi!

Trong đó có một phách màu đỏ đậm. Phách này chủ sát, ẩn chứa sát lục kinh thiên cả đời Thất Thải Tiên Tôn, ở bên ngoài mang theo bao nhiêu oan hồn bay đi. Đám oan hồn này đều là những người bị Thất Thải Tiên Tôn giết chết, lúc này toàn thân hắn tan nát,đám oan hồn đó liền bị phách màu đỏ này cắn nuốt hấp thu, sau đó hóa thành hồng quang chói mắt lao thẳng vào trong tinh không.

Một phách này khiến Vương Lâm cảm nhận được khí tức của Thanh Thủy. Trong tích tắc khi phách màu đỏ đậm đó tiến vào trong luân hồi, Vương Lâm thấy trong một phách này ngưng tụ thành một thân ảnh mơ hồ...thân ảnh đó đúng là Thanh Thủy!!

Còn một phách khác có màu xanh, ánh sáng lóe lên, ẩn chứa toàn bộ tu vi của Thất Thải Tiên Tôn. Nhờ nó mà Thất Thải Tiên Tôn mới có thể nắm giữ tu vi không kiếp, mới khiến tất cả mọi người đều coi hắn là thiên tài.

Giờ phút này phách này nhanh chóng bay đi nhưng Vương Lâm lại nhận ra một luồng khí tức khiến hắn cảm thấy quen thuộc tới cực điểm! Khí tức này khiến tâm thần Vương Lâm ầm ầm

chấn động, khiến cho hắn phải hít sâu một hơi.

Trong nháy mắt khi phách mang kích thước này muốn đi vào luân hồi, Vương Lâm thấy một thân ảnh. Thân ảnh đó không ngờ chính là .... Tư Đồ Nam !!

-Thảo nào Tư Đồ Nam lại có thiên tư kinh người như vậy, trong thời khắc nào cũng có thể biến hóa. Hóa ra hắn là một phách của Thất Thải Tiên Tôn biến thành!!

Vương Lâm thì thào. Hắn thấy được phách thứ ba.

Phách thứ ba này màu cam. Màu cam nhu hòa nhưng trong phách này lại lóe lên một luồng chính khí khiến tất cả những kẻ có tâm thần bất chính vào giờ phút này đều run rẩy. Chính khí đó chính là ít nhiều lương tri Thất Thải Tiên Tôn còn có trong thế giới này.

Phách thứ ba do lương tri biến thành tất nhiên là cả đời đầy chính khí, vì bảo vệ người hoặc vật, hoặc một ý niệm nào đó, hắn có thể không để ý tới tất cả sự dụ hoặc, không hề động tâm một chút nào!

Trong nháy mắt khi phách này tiến vào luân hồi, Vương Lâm nhìn thấy thân ảnh bên trong chính là Thanh Lâm!!

Thanh Lâm là tiên đế của Vũ tiên giới. Hắn đã được Chưởng Tôn dụ hoặc, cũng có lần bị trọng thương suýt chết nhưng vẫn quyết tâm bao vệ Vũ tiên giới. Đây chính là do chính khí trong tâm thần biến thành!! Tất cả đều là vì hắn là phách thứ ba!!

Sau đó là phách thứ tư!

Phách thứ tư này màu vàng, bên ngoài có ánh sáng lóng lánh, chiếu rọi cả một vùng tinh không, có thể tranh sáng với phách thứ ba. Màu của nó là màu vàng, đại biểu cho khí vận và cơ duyên cả đời Thất Thải Tiên Tôn. Người này sau khi tiến vào luân hồi, thì cả đời nhất định vận khí kinh thiên, không cách nào có thể hình dung nổi!

Người như vậy hầu như đã được thiên địa ủng hộ. Hắn dù đi tới đâu cũng khiến pháp bảo tự động giáng xuống. Thậm chí rất nhiều lần đối thủ bị pháp bảo giáng xuống trúng đầu mà chết, trong nháy mắt khi phách này tiến vào luân hồi, Vương Lâm mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Tham Lang....

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1746 Tam hồn quy vị

Phách thứ năm màu lục. Lục là gốc rễ của cây cối, cây cối có thể sinh cành đẻ nhánh, là do bản năng của Thất Thải Tiên Tôn biến thành. Người sinh ra từ phách này thì nếu là phàm nhân sẽ có đông con cái. Nếu là tu sĩ thì tu vi không nhất định phải cao lắm nhưng giống như cây cố đâm chồi nảy lộc, am hiểu nhất là thuật phân thân!

Phách màu lục này cuối cùng cũng đã tiêu tan trong tinh không. Nhưng Vương Lâm vẫn có thể nhìn thấy trong tích tắc khi nó tiến vào luân hồi, bên trong đó có một thân ảnh mơ hồ.

-Tán Linh Thượng nhân... Là hắn...

Vương Lâm thì thào, tâm thần rung động, giống như đã tích lũy từ hai ngàn năm trước vào lúc này bộc phát.

Phách thứ sáu màu lam. Ánh sáng của nó lộ ra một loại cảm giác bất đồng, ôn nhu như nước, một loại cảm giác lạnh giá như băng!

Phách màu lam thứ sáu này chính là tình cảm của Thất Thải Tiên Tôn khi còn sống biến thành. Cho dù hắn có nhiều phi tử nhưng hắn lại chỉ có một đạo lữ duy nhất. Đó chính là Phàn San Mộng.

Phách thứ sáu do tình hóa thành này ẩn chứa tâm tình phức tạp của Thất Thải Tiên Tôn. Hắn yêu Phàn San Mộng nhưng đồng thời cũng hận nữ tử này. Yêu hận đan xen, bởi vậy phách thứ sáu cũng bất đồng.

Phách thứ sáu này không phải là một nam tử mà là một nữ tử!

Từ trên thân thể nữ tử này truyền ra khí tức khiến tâm thần Vương Lâm ầm ầm chấn động, phải ngẩng phắt đầu nhìn tới, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới không ngờ cả nàng cũng là do một phách của Thất Thải Tiên Tôn biến thành!!

Trong nháy mắt khi phách thứ sáu tiêu tán, trong đó mơ hồ hiện lên một thân ảnh. Thân ảnh này ẩn chứa vẻ lạnh lùng và ôn nhu, lần lượt thay đổi phức tạp, bị chôn chặt từ rất lâu khiến cho nàng lúc này lạnh như băng!

-Mộc Băng Mi....

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Hắn nhận ra thân ảnh mơ hồ đó là ai. Hắn không dám tin tất cả là sự thật!

Nữ tử Mộc Băng Mi này lần lượt thay đổi từ ôn nhu tới lạnh lùng như băng. Cả đời này của nàng, cũng có thể nói là qua vô số lần luân hồi đều như vậy! Tình cảm mà Vương Lâm dành cho nàng vô cùng phức tạp!

Thất phách chia lìa đều trở thành thân thể độc lập, tuy còn có chút liên lạc với nhau nhưng rất nhạt nhòa, rất mơ hồ, hầu như không thể nhận ra. Nếu tam hồn không tản ra thì thất phách sẽ không bao giờ tiêu tán, giống như người thường luân hồi ngàn vạn lần.

Phách thứ bảy màu tím, tím tới cực điểm. Màu tím này nhận lấy tất cả sự điên cuồng trong nháy mắt trước khi Thất Thải Tiên Tôn sụp đổ, cũng mang theo sự phẫn nộ và điên cuồng cả đời hắn, mang theo vẻ không cam lòng nồng đậm!

Hắn hận thiên, hận địa, càng hận nữ tử hắn yêu. Hắn khi còn sống có lẽ rất vẻ vang nhưng hắn lại là một người có cuộc đời đáng buồn. Cho tới khi hắn sụp đổ, sự phẫn nộ và điên cuồng đó không thể nào tiêu tan mà dung hợp vào trong phách thứ bảy này!!

Phách này trước khi tiêu tán trông vô cùng mờ ảo, bị sự giận dữ và điên cuồng của Thất Thải Tiên Tôn tràn ngập khiến Vương Lâm không thể nhìn rõ người trong đó là ai!

Nhưng hắn mơ hồ có cảm giác người này hắn đã gặp qua!

Quá trình phát hiện ra bảy phách nhìn như thong thả nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Giờ phút này bảy phách đều tiêu tán, tâm thần Vương Lâm rung động không khác gì đã tìm được hồn thứ ba.

Tam hồn theo sự sụp đổ của Thất Thải Tiên Tôn liền hướng về ba hướng bay đi. Trong đó có một hồn vừa xuất hiện đã lóe lên ánh sáng bảy màu, phương hướng bay đi mơ hồ là giới ngoại của vạn cổ năm tháng sau đó.

Ở nơi đó nó hóa thành đạo nhân bảy màu, nhận được thần thông cả đời của Thất Thải Tiên Tôn!

Hồn thứ hai gào thét lao về hướng ngược lại, tiến vào trong luân hồi, lần lượt luân hồi, một ngày ở trong La Thiên Tinh Vực hóa thành một con mãnh thú cực kỳ tầm thường.

Trí nhớ của nó từ từ thức tỉnh, sau khi tỉnh dậy thì lại gặp phải một lão già bị trọng thương, ầm một cái rơi lên trên tu chân tinh.

Lão già này chính là Chiến lão quỷ!

Hắn độ huyền kiếp thất bại, toàn thân thối rữa, nguyên thần tan nát, bị vây trong tử vong, cười thảm thiết. Hắn thấy một con mãnh thú có đôi mắt kỳ dị đang đánh về phía mình.

Đây chính là tiên duyên của Chiến lão quỷ!!

Tất cả đã bị Vương Lâm nhìn thấy!

Hắn nhìn thấy hồn thứ ba. Hồn thứ ba này bay xa nhất. Nó gào thét lao ra từ trung tâm của động phủ giới, bay thẳng tới cuối tinh không. Vương Lâm không chút do dự, lập tức triển khai hết tốc độ, ầm ầm đuổi theo.

Đây là lần thứ hai hắn truy kích hồn thứ ba. Lần này không có đạo nhân bảy màu, cũng không có người tới quấy rầy, hắn nhất định phải tìm ra hồn thứ ba này rốt cuộc là ai!

Vương Lâm có cảm giác thân phận của hồn thứ ba và chỗ hồn thứ ba này ở nhất định sẽ rất bất ngờ!

Hồn thứ ba gào thét lao đi, bay qua Triệu Hà đi tới Côn Hư, tốc độ chậm lại, mơ hồ như đang tìm nơi luân hồi.

Vương Lâm đi theo phía sau. Hắn hầu như đã triển khai toàn bộ tốc độ mới miễn cưỡng theo

kịp, nhìn chằm chằm vào hồn thứ ba. Bên trong nó mờ đục, không có hư ảnh gì, hiển nhiên là bất đồng với hai hồn phách trước, trước khi luân hồi cũng không thể xuất hiện hình dáng.

Nó gào thét lao đi, hơi dừng lại trước một tu chân tinh hoang dã nhưng cuối cùng không biết vì sao lại không lựa chọn nơi đó mà lướt qua.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Vương Lâm vẫn đi theo phía sau. Hắn thấy hồn thứ ba này vòng một vòng ở Côn Hư xong, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, ầm một cái bất ngờ rời khỏi Côn Hư, tiến vào Vân Hải tinh vực!!

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng. Hắn tính toán thời gian, mơ hồ đoán được đạo nhân bảy màu năm đó đi theo hồn thứ ba này tuyệt đối không thể chứng kiến hồn thứ ba đi tới Vân Hải tinh vực mà là vừa thấy hồn thứ ba đến Côn Hư đã bị Vương Lâm cắt đứt, đánh thức lại!

Nhưng càng nghĩ như thế thì Vương Lâm không biết tại sao lại thấy trong lòng lạnh toát, cả người đột nhiên bị hàn ý từ một ý niệm đột nhiên thay đổi trong đầu sinh ra bao phủ.

-Hồn thứ ba này đi một vòng tại Côn Hư. Nó đang tìm đồ vật gì...hoặc là trong u minh nó cảm nhận được vạn vạn năm sau, đạo nhân bảy màu có thể lấy phương pháp này để tìm nó cho nên mới trì hoãn ở Côn Hư một thời gian...

Vương Lâm lắc đầu, đè nén ý niệm này xuống. Bản thân hắn cũng hiểu là ý nghĩ này quá khó tưởng tượng rồi.

Hồn thứ ba gào thét bay về hướng Vân Hải tinh vực sau này. Nơi này có một tu chân tinh hoang dã. Nó lóe lên rồi biến mất! Vương Lâm đi theo tới nơi này, ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm vào tu chân tinh nọ.

Năm tháng trôi qua, tới một năm tu chân tinh này sụp đổ, hóa thành rất nhiều đại lục tiêu tán. Có sương mù từ trong tu chân tinh tan nát lan ra, tràn ngập bốn phía. Trong đó có một mảnh đại lục nhỏ, một con mãng xà trên đó tử vong xong liền dâng lên một luồng sáng trắng, bay thẳng lên tinh không.

Thần sắc Vương Lâm chấn động, triển khai tốc độ cao nhất đuổi theo luồng sáng, lại một lần nữa truy kích. Hắn đi tìm dấu vết luân hồi của hồn thứ ba. Hắn muốn tìm là nơi hiện tại của hồn thứ ba, muốn biết hồn thứ ba đã luân hồi thành người nào!

Hắn là phàm nhân, là tu sĩ hay là cây cỏ, cũng có thể là một mãnh thú như trước!

Theo sau nó, trong tứ đại tinh vực, Vương Lâm không biết đã đi bao lâu. Hắn thấy hồn thứ ba lần lượt luân hồi, cuối cùng hóa thành một thư sinh phàm nhân.

Người này ham mê đọc sách, cuối cùng thu được công danh, từ động phòng hoa chúc tới khi già đi rồi chết. Cuối cùng luồng sáng trắng từ trên cái trán già nua của hắn lan ra, tiến vào trong luân hồi.

Trong luân hồi có nam có nữ...

Một lần nữa hồn thứ ba luân hồi thành một cây đại thụ che trời, trong ngàn vạn năm tháng, từ khi còn nhỏ tới khi từ từ héo rũ, cuối cùng tử vong.

Lại có lần hắn trở thành một tu sĩ. Tu sĩ này tu vi không cao, cả đời chỉ dừng lại ở Kết Đan cuối cùng thọ nguyên chấm dứt mà chết.

Năm tháng trôi đi. Cho tới một lần hồn thứ ba luân hồi liền chọn một tu chân tinh trong Côn Hư tinh vực. Vương Lâm rất quen thuộc tu chân tinh này. Hắn khiếp sợ phát hiện ra nơi này chính là Chu Tước Tinh!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nơi này, tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn không biết nơi này đã phải là cuối cùng hay chưa nhưng trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy Chu Tước Tinh, hắn mơ hồ đoán ra điều gì đó.

Hồn thứ ba trên Chu Tước Tinh này hóa thành một phàm nhân. Phàm nhân này cả đời không tu đạo. Nhưng cuộc sống của hắn lại cực kỳ huy hoàng. Hắn trở thành đại nho của Triệu quốc!

Tên của hắn gọi là Tô Đạo!!

Trong đó, Vương Lâm không thấy bản thân. Nhưng sự rung động trong tâm thần hắn dâng

lên ngập trời như sóng biển! Hắn không biết tại sao trong Mộng Đạo của mình lại có đối phương. Hắn không biết vì sao trong Mộng Đạo mình lại được đối phương nhận làm đệ tử.

Dường như hắn và đối phương đã tồn tại nhân quả trong tháng năm luân hồi vô tận! Chỉ là Vương Lâm lại không tìm ra được nhân. Hắn Chỉ thấy được quả.

Nhân quả hắn vốn đã thành nhưng lúc này trong nháy mắt khi nhìn thấy hồn thứ ba luân hồi thành thiên đạo, hắn lại trở nên mê man.

Trong sự mê man hắn thấy Tô Đạo vui vẻ nhìn tơ liễu, mỉm cười chết đi. Sau đó ánh sáng của hồn thứ ba hiện ra, thay đổi phương hướng liên tục trên bầu trời, cuối cùng đi tới La Thiên Tinh Vực!

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Theo thời gian mà tính, đây đã càng gần với lần luân hồi cuối cùng!

Hắn đi theo hồn thứ ba, ở trong La Thiên Tinh Vực này thấy hồn thứ ba tiến vào trong một tu chân tinh, luân hồi thành một con cá trong nước. Tu chân tinh này tên là Thanh Linh tinh!

Con cá này chậm rãi lớn lên trong nước, nô đùa lượn lờ, cả đời như vậy cho tới khi tử vong.

Nhưng khiến tâm thần Vương Lâm rung động chính là lúc này nó tử vong không giống trước kia. Hồn thứ ba không rời khỏi tu chân tinh này nữa mà lại luân hồi thành một con cá khác trên tu chân tinh này.

Lần lượt luân hồi, nó đều lựa chọn sống trong con sông này! Giống như nó đang chờ đợi điều gì đó. Hiện tượng quỷ dị thế này, Vương Lâm nhìn tu chân tinh quen thuộc này, mơ hồ trong nội tâm có một suy đoán mơ hồ.

Mấy trăm lần luân hồi, Vương Lâm tận mắt nhìn thấy hồn thứ ba này đều sống trong con sông, nhất là ở lần cuối cùng, hắn thấy trên sông có một ngư ông câu cá. Con cá do hồn thứ ba luân hồi cắn câu bị ngư ông cười vang kéo lên.

Tựa hồ nó trong mấy trăm lần luân hồi này chờ chính là ngư ông này, chờ chính là cái mồi câu này!!

-Vợ ta sắp sinh, hôm nay câu được con cá này mang về rồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1747 Hồn thứ ba là hắn

Ngư ông túm lấy con cá là một hán tử ba mươi tuổi. Hán tử này dáng người không khôi ngô, ngược lại hơi suy nhược nhưng thần sắc lại lộ vẻ hào hiệp, thoạt nhìn không giống người đánh cá mà lại càng giống một văn nhân thư sinh hơn.

Hắn nhìn con cá trong tay, ánh mặt trời chiếu lên bụng cá tỏa ra những tia sáng trắng, lờ mờ nhìn lại có vẻ bất phàm.

Nam tử mỉm cười, bỏ con cá vào trong một cái nồi đất, xách nó trở về.

Vương Lâm nhìn thấy cảnh tượng này, đáp án mà hắn suy đoán tràn ngập trong tâm thần. Cảnh tượng trước mắt hắn mờ nhạt đi. Hắn trầm mặc đi theo nam tử này. Chỉ thấy khoảng một nén nhang sau, bên trong rừng trúc dọc bờ sông đã xuất hiện một căn nhà đơn giản.

Bốn phía căn nhà có một cái sân có hàng rào bằng trúc, trong nhà còn có chút âm thanh phát ra. Một nữ tử bụng đã lớn đang cho gà ăn

Nữ tử này mặc tố y nhưng không thể làm mất đi dung nhan xinh đẹp của nàng. Lúc này trong tay nàng đang cầm một cái bát, rãi thóc ra xung quang.

Làm được một lúc, nữ tử này đưa tay lau mồ hôi, một tay đặt trên lưng, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa, giống như đang đợi nam nhân của mình trở về.

Lúc này đã quá trưa, ánh mắt cũng không quá chói mắt. Chẳng bao lâu sau, những tiếng bước chân vang lên trong rừng trúc, vẻ tươi cười trên mặt nữ tử này càng tăng lên.

-Tố nhi, ta câu cho nàng một con cá này.

Tiếng bước chân ngừng lại, có tiếng lạch cạch vang lên. Cánh cửa trúc bị đẩy ra. Nam tử kia mang theo cái nồi đất đi vào.

-Chỉ là đột nhiên thèm ăn cá, nhịn một chút là qua, chàng thật là...

Ánh mắt nữ tử lộ vẻ ôn nhu.

Nam tử cười ha hả đỡ lấy thê tử, cùng nhau đi vào phòng.

Nửa ngày sau khói bếp lượn lờ bốc lên cao. Từ xa nhìn lại, làn khói kia như một bức tranh, có vẻ đẹp của chốn điền viên.

Thân ảnh Vương Lâm lơ lửng trong rừng trúc, nhìn thấy tất cả, trầm mặc không nói. Hắn mơ hồ rõ ràng, lúc này sợ rằng chính là lần luân hồi cuối cùng của hồn thứ ba rồi.

Ba ngày sau trong một đêm khuya, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, sấm sét ầm vang, nước mưa to như hạt đậu ào ào trút xuống, rơi lên rừng trúc phát ra những tiếng lào xào.

Thiên địa giống như bị nhấn chìm trong màn mưa này. Thỉnh thoảng có những tia chớp xẹt qua phía chân trời, chiếu sáng cả rừng trúc.

Nữ tử bụng bầu trong nhà nhỏ lúc này đang nằm trên giường, phát ra những tiếng kêu thống khổ, hai tay nắm chặt lấy một cái chăn. Ở bên cạnh nàng là một bà đỡ.

Ở ngoài phòng, vẻ mặt nam tử trầm ổn nhìn màn đêm mưa gió nhưng hai nắm tay hắn nắm chặt, biểu lộ ra sự lo lắng trong nội tâm.

Thời gian từ từ trôi qua. Âm thanh sinh khó của nữ tử kia càng thêm suy yếu, truyền vào trong tai nam tử khiến trong lòng hắn đau đớn. Thần sắc hắn thoạt nhìn vẫn không chút biến hóa như trước nhưng hai mắt lại bừng sáng, nhìn lên bầu trời đen kịt đang mưa to.

-Tạ Đông Minh ta thủa nhỏ đọc sách, hiểu đạo lý biết vạn vật làm quan tạo phúc cho dân chúng một phương, sau khi bãi quan cũng không kết oán cùng người. Cuộc đời ta ba mươi ba năm qua tự hỏi không làm gì thẹn với lương tâm!

Ông trời ơi, hôm nay con ta sắp chào đời, ngươi sao lại phải làm khổ vợ ta!!

Tay phải nam tử đánh mạnh vào vách trúc. Máu tươi chảy theo ngón tay hắn xuống mặt đất, rơi xuống hóa thành những tia máu bị nước mưa hòa tan.

Ngay trong nháy mắt khi máu hòa với nước, lôi đình trên bầu trời ầm vang. Một loạt tiếng trẻ

con khóc truyền ra từ trong phòng. Toàn thân nam tử rung lên thần sắc trầm ổn liền bị vẻ kích động thay thế xoay phắt người. Cánh cửa phóng bị mở ra. Bà đỡ mồ hôi đầm đìa mang theo nụ cười hiền lành, ôm một đứa trẻ mới sinh đi ra.

-Chúc mừng Tạ công tử, mẫu tử bình an!

Nam tử kia kích động nhìn thoáng qua đứa bé xong liền lập tức đi vào trong phòng. Nếu so với đứa con thì hắn càng quan tâm tới thê tử của hắn nhiều hơn. Chỉ thấy thê tử trên giường sắc mặt tái nhợt, rất yếu ớt nhưng lại mang theo nụ cười nhìn phu quân.

-Là con trai.

Nữ tử nhẹ giọng nói.

-Tố nhi, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi. Tên con ta đã nghĩ ra rồi. Tên nó là Tạ Thanh! Ta hy vọng nó sau khi lớn lên sẽ như thanh trúc, cao vút xuất trần, không phải kẻ tầm thường, có khí độ của bậc đại nho!

Nam tử cười ha hả nói.

Trong tiếng cười, đứa bé được bà đỡ ôm ở phía sau hắn cũng không khóc nữa mở to đôi mắt, mơ hồ lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Trong phòng ốc vô cùng ấm áp, bên ngoài thì mưa to sấm chớp. Tiếng cười của nam tử truyền vào tâm thần Vương Lâm đang lơ lửng bên ngoài phòng. Thân thể hắn đột nhiên chấn động, trong đầu giống như đồng thời bị lôi đình trong thiên địa nổ vang, khiến thân thể hắn run lên liên tục lui lại phía sau mấy bước, ngơ ngác nhìn ánh đèn trong phòng, đôi mắt lộ vẻ không dám tin!!

Cho dù trước đây trong lòng hắn mơ hồ đoán ra nhưng giờ phút này khi suy đoán được chứng thực, sự rung động đối với hắn chẳng khác gì cơn lốc ập tới.

Trong nháy mắt, khi Vương Lâm nghe được tiếng sấm nghe được tiếng cười vang trong phòng, đôi mắt hắn lại trở nên mơ hồ. Bên tai hắn chỉ còn những tiếng vang trong thiên địa.

-Tạ Thanh... Tạ Thanh... Tạ Thanh!!!

- Hồn thứ ba lại là Tạ Thanh!!!

Vương Lâm mở miệng muốn nói gì đó nhưng hắn lại phát hiện ra mình không biết phải mở miệng thế nào cho phải. Đầu óc hắn hỗn loạn, sóng gió ngập trời.

Hắn trước khi tìm kiếm hồn thứ ba này cũng đã từng suy đoán thân phận hồn thứ ba. Hắn nghĩ đối phương có thể là phàm nhân, cũng có thể là cây cối mãnh thú nhưng không sao ngờ nổi hồn thứ ba này lại có thể là Tạ Thanh!!

Không ngờ lại là đệ tử của hắn!!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thân thể không ngừng lùi lại phía sau. Hắn là người đầu tiên biết được thân phận của hồn thứ ba. Nhưng thừa nhận việc này lại quá gian nan đối với hắn.

Giết hay không giết!!

Thiên địa ầm vang, sấm sét lại càng dữ dội hơn. Tia chớp xẹt qua, nước mưa giống như càng điên cuồng, bị cuồng phong cuốn đi, giống như thiên hàn cuộn sóng.

Vương Lâm vĩnh viễn không thể quên được năm đó, trên Thanh Linh tinh này, chính mình mê man, hỏi đại nho nơi này, cái gì là đạo!

Hắn hỏi tất cả những người có thể hỏi, cuối cùng hỏi tới Tạ Thanh. Cũng chỉ có người này mới khiến hắn có minh ngộ, cuối cùng đột phá.

Hắn lại càng không quên được ở trên ngọn núi của Thanh Linh tinh, chính mình ngồi xuống, Tạ Thanh dù già nua nhưng vẫn lấy thân thể phàm nhân kiên trì leo lên, quỳ xuống trước mặt mình một lòng cầu đạo!

-Cả đời ta tự hỏi hiểu được luân lý thiên địa nhân, trong học thuật đã hiểu rõ hết thảy, lấy giáo hóa thế nhân làm nhiệm vụ của mình. Nhưng lúc này khi sắp hết tuổi trời, đột nhiên ta lại giác ngộ, hóa ra ta là một con cá trong nước...

Những lời này là khi Tạ Thanh năm xưa cầu đạo, trên ngọn núi đó đã nói lần đầu tiên. Lúc đó

Vương Lâm nghe thì đã hiểu những câu trước, chỉ có câu sau cùng là hắn không hiểu nhưng cũng không để ý.

Nhưng vào lúc đó hắn cũng không suy nghĩ gì tới câu nói này. Dù là hắn có suy nghĩ thì cuối cùng cũng không thể tìm ra bất cứ đáp án nào, cuối cùng hóa thành tầm thường.

Nhưng giờ phút này nhờ truy tìm hồn thứ ba qua luân hồi, nhất là trong dòng sông của Thanh Linh Tinh này hắn thấy hồn thứ ba luân hồi cả trăm lần là cá, trong tích tắc biết hồn thứ ba chính là Tạ Thanh, tâm thần Vương Lâm ầm vang, nhớ lại câu nói này của hắn. Hắn làm sao còn có thể không rõ nữa!

-Hóa ra ta là một con cá trong nước...

Vương Lâm ngẩng phắt đầu nhìn về phía căn phòng tràn ngập ánh đèn ấm áp, ánh mắt lộ vẻ khổ sở, trong đầu hiện lên câu nói của Tạ Thanh. Hắn đã hiểu rõ rồi.

Vì sao trong Mộng Đạo hắn lại gặp Tô Đạo, nhờ Tô Đạo chỉ dẫn mà trở thành đại nho của Triệu quốc, thậm chí là của cả Chu Tước Tinh. Tất cả đều là nhân quả. Vương Lâm cho rằng bản thân mình đại thành nhân quả xong, hắn lại phát hiện ra có nhân quả ở nơi này mà hắn nhìn không thấy, sờ không được!

-Năm đó ta vô ý điểm hóa cho Tạ Thanh, nhận hắn làm đệ tử. Hắn là hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn ta và hắn lúc này đã kết nhân quả! Đó là nhân!

Cũng bởi nhân quả này nên ta trong Mộng Đạo mới gặp Tô Đạo...

Trong hiện thực hắn là đệ tử của ta, trong Mộng Đạo ta lại là đệ tử của hắn. Đây là nhân quả tuần hoàn, là một vòng luân hồi! Ta sớm phải suy nghĩ cẩn thận rồi mới đúng..

Vương Lâm lảo đảo lùi lại một bước. Một bước này khiến thiên địa ầm vang, cả bầu trời bị xé tung, hóa thành những mảnh nhỏ sụp đổ, mặt đất giống như có địa long cuộn mình. Cả rừng trúc đều tan nát nước mưa

hóa khí, lôi đình biến mất. Trong thiên địa chỉ còn lại gian nhà cỏ lộ ra ánh sáng hạnh phúc.

Vương Lâm lui lại bước thứ hai. Trong nháy mắt khi hắn đặt chân xuống, căn nhà này cũng vặn vẹo, giống như xuất hiện những tia chớp vô tận, khiến người ta không phân biệt được là căn nhà chuyển động hay thân mình chuyển động, sau đó từ từ mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn biến mất, bị hư vô cắn nuốt.

Thân ảnh Vương Lâm cũng mơ hồ theo. Hắn xuất hiện thì đã ở cạnh Thanh Thủy trong tầng huyễn cảnh thứ nhất.

Thanh Thủy mở đôi mắt, nhìn Vương Lâm, than nhẹ một tiếng.

Vẻ mặt Vương Lâm khổ sở, thì thào như chỉ để bản thân nghe thấy. Hắn lùi lại một bước thứ ba. Trong nháy mắt khi bước chân này hạ xuống, huyễn cảnh tầng thứ nhất, hoàng cung trong hồi ức của Thanh Thủy, thiên địa bị huyết sắc nhuộm hồng này ầm ầm sụp đổ.

Hoàng cung nát bấy, thiên địa tan tành. Cả những vết máu trên mặt đất lúc này đều hóa thành những mảnh vỡ, bị cuốn đi, hình thành một dòng xoáy khổng lồ trên không. Dòng xoáy này ầm ầm chuyển động, càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt liền biến thành một mặt quỷ khổng lồ. Mặt quỷ này phát ra tiếng gào dữ tợn trong vô thanh, hướng về phía Thanh Thủy và Vương Lâm cắn nuốt.

Trong phút chốc, nó đã nuốt cả hai người, tiêu tán trong hư vô. Huyễn cảnh trong vô số năm tháng lúc này sụp đổ!

Trong động phủ giới.

Trên đỉnh ngọn núi, Thanh Thủy và Vương Lâm đồng thời mở mắt. Những chuyện vừa rồi giống như một giấc mộng, chân thực tới mức người ta không phân biệt nổi thật giả. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ đấu tranh.

-Hồn thứ ba là hắn...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1748 Hồn thứ ba là hắn

Ngọn gió trên tiên giới mang theo tiên khí xâm nhập vào nội tâm, thổi nhẹ lên mặt. Nếu vào lúc tâm tình sung sướng thì trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng mát mẻ, rất thoải mái.

Nhưng nếu lúc tâm tình phức tạp thì dù tiên phong có mát mẻ tới đâu cũng không khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Thanh Thủy đứng dậy, quay đầu nhìn Vương Lâm một cái, trầm mặc một lát liền không nói gì thêm mà thầm than, cất bước rời đi. Thân phận hồn thứ ba hắn hiển nhiên cũng biết rồi. Hắn cũng biết quan hệ của hồn thứ ba trong luân hồi với Vương Lâm. Hắn hiểu rõ lúc này Vương Lâm đang rất do dự.

Cho tới khi Thanh Thủy đi rồi, Vương Lâm vẫn ngồi trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn bầu trời tiên giới. Thần sắc do dự của hắn không tiêu tan chút nào.

Nếu như hồn thứ ba là người không liên quan tới Vương Lâm thì hắn sẽ không chút do dự mà dùng mọi phương pháp, ra tay cũng được, phong ấn cũng tốt, hủy diệt cũng ổn, sau khi ngăn cản tam hồn dung hợp, không cho thất phách bị hấp thu.

Nhưng giờ phút này hồn thứ ba không ngờ lại là Tạ Thanh. Hắn là đệ tử của Vương Lâm. Do đó muốn hắn tự tay giết chết đệ tử của mình thì trong lòng Vương Lâm vô cùng thống khổ.

Một hồi lâu sau Vương Lâm thở dài một tiếng, trong khi màn đêm buông xuống, thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời. Hắn vẫn không thể quyết định mình nên làm thế nào. Nhưng mơ hồ trong lòng hắn đã có đáp án.

Chẳng qua ngoài thân phận của hồn thứ ba, còn có hai vấn đề khiến Vương Lâm cảm thấy phức tạp. Chuyện này khiến hắn vốn cảm thấy chân tướng đã rõ ràng lại trở nên mơ hồ.

-Thiên Vận Tử là một bộ phận của thiên đạo. Trận đánh trước kia với tu chân tinh ta đã vào trong luân hồi, thấy hắn cắn nuốt phách thứ bảy của Thất Thải Tiên Tôn!

Nhưng trong nháy mắt khi Thất Thải Tiên Tôn sụp đổ, khi ba hồn bảy phách chia lìa, ta lại thấy phách thứ bảy kia...

Vương Lâm nhắm mắt lại, che dấu đi vẻ trầm tư trong đồng tử.

-Ta thấy phách thứ bảy tiến vào trong luân hồi. Có lẽ phách thứ bảy cũng giống như hồn thứ ba luân hồi, sau khi tử vong, đang tìm kiếm nơi luân hồi thì bị Thiên Vận Tử do một phần thiên đạo biến thành cắn nuốt.

Phách thứ bảy này màu tím, đại biểu cho sự điên cuồng và phẫn nộ của Thất Thải Tiên Tôn. Hắn bị Thiên Vận Tử nuốt...đúng ra nên dung hợp làm một thể. Nhưng trên người u Minh thú sau khi cắn nuốt Thiên Vận Tử, ta lại không cảm thấy khí tức của phách thứ bảy này!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, ánh mắt lóe lên hàn quang.

-Nếu ta không nhầm thì rõ ràng là trong thiên đạo không có phách thứ bảy. Vậy phách thứ bảy ở đâu? Là ai??

Vương Lâm nhíu mày.

-Thiên đạo lúc trước không thể cắn nuốt tứ đại chiến tướng và Chiến lão quỷ, ta đã hoài nghi thiên đạo còn chưa hoàn chỉnh. Bây giờ nếu ta đoán không nhầm vậy thì đúng là có thể chứng mình thiên đạo không hoàn chỉnh!

Vậy phần còn thiếu...có lẽ là rất nhỏ chính là phách thứ bảy! Chẳng lẽ Thiên Vận Tử còn có phân thân chưa chết!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên co rút lại.

-Ta suýt quên một người là Thiên Vận Tử áo xám!!

Vương Lâm hít sâu một hơi.

-Có lẽ cũng không phải là hắn...

Trên đỉnh núi, Vương Lâm trầm mặc hồi lâu. vấn đề phức tạp này không có đáp án. Nhưng nếu so sánh với vấn đề thứ hai thì hiển nhiên vấn đề thứ hai khiến Vương Lâm cảm thấy phức tạp hơn cũng khiến trong lòng hắn không ngừng nghĩ ngợi lung tung.

-Trong bảy phách ta đã biết sáu phách. Thanh Thủy, Tư Đồ Nam, Tham Lang, Thanh Lâm, Mộc Băng Mi, Tán Linh thượng nhân...chuyện Thanh Thủy và Tư Đồ Nam ta cũng không bất ngờ. bởi vì vận mệnh của hai người này không hề xuất hiện bên trong thiên kiếp luân hồi!

Nhưng hồn phách của bốn người còn lại lại tồn tại trong thiên kiếp luân hồi....chuyện này khiến cho ta vốn phán đoán họ là phách của Thất Thải Tiên Tôn nhưng khi thấy thế liền cảm thấy mâu thuẫn!

Vương Lâm vuốt vuốt mi tâm. Hắn vẫn chưa hiểu nổi.

-Hồn phách vận mệnh trong thiên kiếp luân hồi đã nói rõ thân phận của chúng sinh được sinh ra trong động phủ giới. Nếu như vậy thì bốn người này sao có thể là phách của Thất Thải Tiên Tôn được....điểm này có vấn đề!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm của tiên giới, tay phải nâng lên giống như điểm một cái vào u Minh thú trong không gian ở mi tâm.

-Không nghĩ ra nổi...nhưng ta mơ hồ có cảm giác việc này rất trọng yếu, thậm chí có khả năng là phương pháp cuối cùng để giải quyết việc tam hồn của Thất Thải Tiên Tôn dung hợp...

Nếu những thứ ta xem trong huyễn cảnh không phải là chân thật thì còn có thể giải thích được...

Nếu như theo ta nhìn thấy, bốn người Thanh Thủy không phải nằm trong bảy phách của Thất Thải Tiên Tôn vậy thì việc hồn phách họ tồn tại trong thiên kiếp luân hồi cũng có thể hiểu được....

Trong mắt Vương Lâm từ từ ngưng tụ tơ máu. Hắn giống như đã đi vào một con đường bế tắc, không thể suy nghĩ tìm hiểu nổi.

Ở cách Vương Lâm không xa, Huyền La Đại Thiên Tôn mở hai mắt. Hắn vẫn luôn quan sát Vương Lâm, cho dù là mộng hồi Chu Tước hay là vừa rồi tìm kiếm hồn thứ ba hắn cũng tham dự, thấy được tất cả.

-Hắn đã tiến vào một vòng suy nghĩ luẩn quẩn, trong thời gian ngắn không thể nghĩ cho

chính xác. Thực ra việc này rất đơn giản...

Huyền La Đại Thiên Tôn giơ tay phải lên, điểm một chỉ về phía Vương Lâm.

Một chỉ này khiến thân thể Vương Lâm đột nhiên chấn động. Hắn không thấy được sự tồn tại của Huyền La Đại Thiên Tôn, nhưng trong tích tắc này trong đầu hắn ầm vang như có sấm sét đánh qua, mở ra suy nghĩ của hắn, đưa vào đầu hắn một ý niệm kỳ dị!

-Biến số! Đây là biến số!!

Vương Lâm hít sâu một hơi, hai mắt bừng sáng. Trong tích tắc này trong óc hắn hoàn toàn rõ ràng, giống như tất cả mọi chuyện đều không thoát khỏi ý nghĩ của hắn vậy.

-Thanh Thủy cũng vậy, Tham Lang cũng thế, cho dù là Mộc Băng Mi, Tán Linh thượng nhân, bốn người bọn họ vốn lúc đầu có lẽ trong luân hồi cũng không có vận mệnh hồn!

Nhưng sau khi lần lượt luân hồi chuyển thế, bởi vì một biến hóa kỳ dị nào đó khiến bốn người bọn họ trở thành thân thể chính thức, hoàn toàn không giống với Thất Thải Tiên Tôn. Bọn họ vốn có lẽ đã từng là Thất Thải Tiên Tôn nhưng hôm này nhờ biến hóa kỳ dị này nên đã chính thức trở thành người của động phủ giới.

Lần lượt luân hồi, lần lượt thay đổi, lần lượt dung hợp, cho tới hiện tại bọn họ và Thất Thải Tiên Tôn đã hoàn toàn ngăn cách với Thất Thải Tiên Tôn. Bọn họ từng là bảy phách của Thất Thải Tiên Tôn nhưng hiện tại bọn họ không phải!!

Đây là lực lượng của tạo hóa. Đây là lực lượng gần như thần bí nhất của thiên đạo! Đây là biến số. Bốn người này dưới biến số mới khiến ta mơ hồ về chuyện đã phát sinh!

Vương Lâm thì thào. Suy nghĩ này tới rất đột ngột, đánh tan sự mê man của hắn.

-Còn Thanh Thủy và Tư Đồ Nam thì lại không có xảy ra biến số này, chưa hoàn toàn thay đổi, trở thành thân thể độc lập...có lẽ là mấy vạn năm nữa bọn họ sau vài lần tử vong luân hồi cuối cùng cũng có thể có cơ duyên này, có thể hoàn toàn tách biệt khỏi Thất Thải Tiên Tôn giống như thế!

Vương Lâm hít sâu một hơi, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo vấn đề khiến hắn phải suy tư lúc này

đã được giải quyết.

-Lực lượng tồn tại trong thiên đạo này nếu có thể thay đổi bảy phách thì hắn là cũng có thể thay đổi tam hồn. Nếu có thể nắm được lực lượng này

trong tay thì có thể khiến cho hồn thứ ba độc lập. Một khi hồn thứ ba độc lập rồi thì không thể xảy ra chuyện tam hồn dung hợp nữa!

Tam hồn nếu không thể dung hợp vậy thì mọi chuyện đã được giải quyết!! Chỉ là luồng lực lượng này rốt cục là cái gì...

Đầu óc Vương Lâm hoàn toàn minh mẫn nhưng vẫn có những vấn đề thần bí hắn không thể hoàn toàn biết được như trước.

Thiên đạo của hắn không đầy đủ. Cũng có thể nói hắn vẫn còn chưa biết thiên đạo mình nắm trong tay hôm nay làm thế nào có thể sinh ra chúng sinh, tạo ra pháp tắc!

Đầu óc minh mẫn trong màn đêm dần dần xuất hiện nhưng tia sáng bình minh, phủ lên người Vương Lâm. Huyền La Đại Thiên Tôn ở phía sau không xa than nhẹ một tiếng.

-Thiên đạo... Chỗ huyền diệu của vật này đừng nói là hắn mà cả ta cũng có rất nhiều điểm chưa hiểu rõ. Chỉ là nhờ năm đó có cơ duyên, lúc trở thành Đại Thiên Tôn mới có thể hiểu ra một chút...nhưng nếu muốn hoàn toàn hiểu rõ thì trừ phi tu vi của ta có thể tiến thêm một bước...

Đôi mắt Huyền La Đại Thiên Tôn lộ ánh sáng kỳ dị.

-Cửu dương cũng đang tìm kiếm bước tiến tiếp theo. Chỉ là cho tới ngày nay vẫn chưa người nào có thể làm được, chỉ có thể lần lượt dựa vào chuyển thế mà suy tư... Thiên đạo, vật này xuất hiện đầu tiên ở cổ Thần cảnh, cổ Thần rất huyền ảo, không biết đã có từ năm tháng nào...ôi.

Giơ tay phải lên, ánh mắt Huyền La Đại Thiên Tôn rơi vào trên ngón trỏ. Ở đó có một ấn ký màu đen giống như một hố đen đang từ từ xoay tròn, tỏa ra một luồng khí tức thuộc về thiên đạo.

Bình minh, ánh sáng đánh tan đêm tối. Khi những tia sáng mặt trời xuất hiện ở chân trời xa xa, Vương Lâm dừng suy tư. Hắn hít thật sâu một hơi, đứng dậy, trong mắt lộ vẻ phức tạp, bước

tới một bước, thân ảnh giống như trường giang, trong ánh bình minh bay thẳng lên chín tầng trời.

Giờ khắc này thân ảnh của hắn giống như đua sáng với vầng mặt trời bình minh, trong nháy mắt đã lao ra khỏi bầu trời, ra khỏi đại trận ngân hà, hướng về La Thiên trong tinh không!

Sóng gợn lan ra, thân ảnh Vương Lâm dung nhập vào trong hư vô, biến mất hoàn toàn, khi xuất hiện đã ở La Thiên Tinh Vực.

Một bước biến càn khôn!

Sau khi hiện thân Vương Lâm cũng không tản ra thần thức mà nhắm mắt lại. Tạ Thanh là đệ tử của hắn. Hắn đối với Tạ Thanh có nhân quả. Dựa vào chút liên hệ này, hắn không cần thần thức cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Hồi lâu Vương Lâm mở mắt, quay đầu nhìn về phía đông, vẻ phức tạp trong mắt càng đậm. Hắn cảm nhận được Tạ Thanh đang ở sâu trong một tu chân tinh phía đông La Thiên. Hắn hình như đang đợi Vương Lâm vậy...

-Ngươi thật sự đang đợi ta sao...

Vương Lâm than nhẹ, hướng về phía đông mà bước tới, thân ảnh từ từ dung nhập vào hư vô.

Ngay lúc này, trong La Thiên Tinh Vực, tứ đại chiến tướng gào thét lao đi. Phía trước bọn họ là Vụ thú không ngừng ngẩng cái đầu khổng lồ, không ngừng tìm kiếm, hai mắt lộ u quang sáng ngời.

Chiến lão quỷ đi phía sau tứ đại chiến tướng, lúc này đôi mắt bừng sáng. Thần sắc của Vụ thú để lộ ra điều gì hắn đều rõ ràng cả!

Cũng ở trong La Thiên Tinh Vực, nơi tiếp giáp với Triệu Hà đạo nhân bảy màu bước ra. Hắn không có chút đầu mối, lúc này bắt đầu tìm kiếm trong La Thiên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1749 Không Diệt sơ hiện

Ở phía đông của La Thiên, trong tinh hải mênh mông có một tu chân tinh. Tu chân tinh này không lớn cho dù có linh khí nhưng cũng không nồng đậm, chỉ là một tu chân tinh tầm thường.

Tu sĩ trên đó sau mấy lần đại chiến chỉ còn lại rất ít, hầu hết đều ở Trúc Cơ và Kết Đan các tông phái cũng hoang phế rất nhiều.

Lúc này đã vào mùa thu, gió thu thổi qua mặt đất, cuốn đi những chiếc lá vàng trên mặt đất, bay múa trong thiên địa. Ở trong một dãy núi có một u cốc.

Bên trong u cốc này mọc đầy thu lan. Loại hoa lan này chỉ nở trong mùa thu, hương hoa không đậm trong gió thu ngược lại lại có chút hiu quạnh.

Mỗi khi trời vào thu, hoa lan trong sơn cốc này lại nở rộ, rất tươi đẹp. Chẳng qua chúng cũng chỉ nở rộ không tới một quý, tới khi thu hàn là toàn bộ héo rũ, cho tới khi bông tuyết bao phủ lấy chúng, khiến sơn cốc biến mất trong trời đông giá rét, chờ đợi gió thu một lần nữa lại gọi chúng trở về.

Giờ phút này cũng chưa phải tới cuối mùa thu, hoa lan trong sơn cốc vẫn tỏa hương thom ngát, nở rộ tỏa ra vẻ đẹp nhất của chúng trong năm nay.

Ở sâu trong rừng hoa lan này có một gian nhà cỏ. Gian nhà này rất cũ nát, hiển nhiên đã tồn tại rất lâu rồi. Có lẽ là ngàn năm trước đã có người từng ở nơi này, sau đó biến mất cùng hoa lan.

Ngày hôm nay ở bên ngoài ngôi nhà có một lão già. Lão già này mặc thanh y, trên mặt đầy nếp nhăn. Hắn yên lặng nhìn hoa lan phía trước, ánh mắt lộ vẻ buồn bã.

Gió thu từ bên trong sơn cốc thổi tới khiến hoa lan trên mặt đất đung đưa. Gió thu cũng thôi tới bên người lão già, khiến y phục của hắn phát ra tiếng sột soạt, làm tung bay mái đầu bạc trắng của hắn.

Vài chiếc lá khô yên lặng bay tới, lơ lửng trên bầu trời của sơn cốc. Trong đó có một chiếc lá xẹt qua trước mặt lão già trong tích tắc che khuất tầm nhìn của hắn về phía hoa lan.

Lão già than nhẹ, ngẩng đầu lên đột nhiên ho khan kịch liệt, hồi lâu mới dừng lại được, sắc mặt đỏ hồng khác thường, nhìn lá khô bị gió thu thổi qua thần sắc đầy vẻ không muốn.

-Trời lại tới tiết thu rồi...đám hoa lan này cũng không còn bao nhiêu nữa. Chẳng bao lâu sau chúng sẽ khô héo chết đi...chỉ là sang năm chúng lại còn có thể nở rộ. Còn ta thì đã không còn ở nơi này nhìn chúng nở nữa...

Lão già lắc đầu giơ tay lên nhìn vào trong lòng bàn tay mình. Ở đó có một ấn ký kì dị, giống như hoa lan tỏa ra u quang.

-Những năm gần đây, ba đạo phong ấn này đã hoàn thành rồi...đây là việc cuối cùng ta có thể làm cho sư tôn...

Lão già thì thào.

-Ngày này năm sau ta...ở nơi nào.... Không nên luân hồi nữa. Ta muốn nhắm mắt không tỉnh lại...sư tôn người đã đến rồi sao...

Lão già ngẩng đầu nhẹ giọng nói.

-Ta biết người đã tới rồi.

Lão già không quay đầu lại, ngồi ở đó khổ sở nói.

Cơn gió thu thổi vào từ ngoài sơn cốc, lúc này bốc lên mang theo vài chiếc lá khô, bay thẳng lên bầu trời, từ từ lướt qua sơn cốc và đi xa. Gió thu mặc dù đã đi nhưng lại mang tới một thân ảnh ở phía sau lão già cũng nhìn về phía trước, không biết là đang nhìn người hay đang nhìn hoa lan nở rộ, hiển lộ toàn bộ sinh mạng của mình. Có lẽ là cả hai.

Vương Lâm mặc bạch y đứng đó.

Lão già cúi đầu, chậm rãi đứng lên xoay người nhìn Vương Lâm ánh mắt lộ vẻ phức tạp, khổ sở, cuối cùng hóa thành vẻ bình tĩnh, mơ hồ còn có sự tôn kính. Hồi lâu hắn từ từ quỳ xuống, thấp giọng nói.

-Đệ tử Tạ Thanh bái kiến sư tôn...

Vương Lâm nhìn Tạ Thanh. Trong lòng hắn đau đớn như bị rút hết máu huyết. Lúc này hắn đã nhìn ra thể trạng của Tạ Thanh...

-Hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn là ta... Nhưng ta là Tạ Thanh, không phải là hắn.

Tạ Thanh quỳ ở đó, nhẹ giọng nói.

-Tại sao lại là ngươi....

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Hắn dù không tiếp xúc lâu với Tạ Thanh nhưng trong lòng hắn đối phương giống như Thập Tam, đều là đệ tử của Vương Lâm hắn!!

-Sư tôn...

Tạ Thanh ngẩng đầu, nhìn Vương Lâm, đôi mắt từ từ ươn ướt.

-Sau khi một phần trí nhớ của đệ tử thức tỉnh, đệ tử liền trốn tránh, đã từng do dự, từng không cam lòng...ta tới nơi này nhìn hoa lan, nghĩ tới cả đời này. Cuối cùng ta hiểu rõ, ta là Tạ Thanh...ta không phải là Tô Đạo hay Thất Thải Tiên Tôn!!

Khuôn mặt Tạ Thanh lộ nụ cười, thì thào nói.

-Hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn trí nhớ cả đời của hắn rất hữu dụng với sư tôn...ta biết, hôm nay trong thiên hạ, hồn thứ nhất và hồn thứ hai, còn có cả tứ đại chiến tướng cũng đang đi tìm ta...

Tứ đại chiến tướng dù năm đó là thủ hạ của Thất Thải Tiên Tôn nhưng những năm gần đây đã sớm thay đổi tâm tư. Họ tìm kiếm hồn thứ ba là có tâm tư khác...dù là hồn thứ ba bị phương nào trong số đó tìm được thì cũng không trốn thoát khỏi vận mệnh bị cắn nuốt.

Sư tôn đây là mệnh của Thất Thải Tiên Tôn, là mệnh của Tạ Thanh ta. Ta trốn không thoát được....

Dù ta luân hồi cũng không thể thoát... Hồn thứ ba chạy trốn đã nhiều năm như vậy, hôm nay đã tới đường cùng rồi... Hồn thứ ba chỉ có trí nhớ, không có thần thông, không có cảm ngộ. Hồn tuy mạnh nhưng lại không có năng lực bảo vệ chính mình.

Để cho người khác cắn nuốt, không bằng để cho sư tôn...

Tạ Thanh thì thào khổ sở.

Vương Lâm trầm mặc. Trong lòng hắn đau đớn, đứng đó như là đứng trong một vùng hàn băng. Khí lạnh thấu xương tràn ngập toàn thân hắn, hóa thành nỗi đau.

Hắn lúc trước đã từng nói với Thanh Thủy là phải giết hồn thứ ba, bảo vệ cho Thanh Thủy. Nhưng lúc này hắn không thể làm theo lời đó...đây không phải là lòng dạ mềm yếu, đây là việc đau đớn như phải giết con!

Cảnh tượng khi quen biết Tạ Thanh hiện lên trong đầu Vương Lâm. Từng hình ảnh dù đã được chôn sâu trong ký ức nhưng lúc này lại hiện lên rõ ràng, khiến hắn không thể nào quên được!

Vương Lâm trọng tình!!

-Sư tôn, đệ tử đã chuẩn bị rồi...nếu ta không chết thì một khi dung hợp với hai hồn kia, đến lúc đó bảy phách sẽ tự động trở về. Ta dù cảm nhận được trong bảy phách đã có năm phách hoàn toàn chia cách nhưng vẫn còn hai phách. Nếu ngưng tụ lại...hai phách đó ta có thể cảm nhận được là bọn họ cực kỳ quan trọng với sư tôn. Nếu ta không chết thì hồn thứ ba không ra, nếu ta không chết thì bọn họ sẽ...

Ta không chết, hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn hợp nhất...

Tạ Thanh nhìn Vương Lâm, ánh mắt ngời sáng.

-Những năm gần đây, sau khi hồn thứ ba thức tỉnh, ta lấy hồn tu lực, ngưng tụ ba đạo phong ấn. Đạo phong ấn thứ nhất không cần ngoại lực, có thể tự thân dẫn động. Dưới phong ấn này một khi ta tử vong thì hồn thứ ba sẽ không tiến vào luân hồi. Sư tôn có thể thu lấy nó...

Đến lúc đó hồn thứ ba sẽ hoàn toàn thức tỉnh. Nó sẽ tự động mở ra trung tâm của động phủ. Tiến vào nơi đó có thể mở được đại môn sư tôn có thể rời khỏi động phủ giới...

Còn hai đạo phong ấn nữa là ta chuẩn bị cho sư tôn, dùng hai đạo phong ấn này, trong nháy mắt khi mở đại môn thông với Tiên Cương đại lục, nương theo lực lượng từ Tiên Cương đại lục

dũng mãnh tiến vào, phối hợp với hai đạo phong ấn này, sư tôn có thể phong ấn hồn thứ hai, hồn thứ nhất!

Như thế thì mọi chuyện yên ổn rồi...

Tạ Thanh vừa nói, đột nhiên ho khan lên. Sau tiếng ho khù khụ, máu tươi trong miệng phun ra, vấy đỏ lên đám hoa lan trước người, nhìn mà giật mình.

Đây là do tâm hồn hắn bị hao tổn quá lớn nên mới ra như vậy. Hắn vì ba đạo phong ấn này mà trong mấy ngày nay đã không còn để ý gì nữa.

Vương Lâm nhìn Tạ Thanh, cuối cùng cũng không nói lên lời. Hắn nghe Tạ Thanh nói, nhìn ngụm máu tươi của hắn, trong lòng lại càng đau đớn kịch liệt.

Giờ phút này hắn ngẩng phắt đầu, nhìn về phía bầu trời, thần sắc dữ tợn, gầm lên một tiếng.

-Vương Lâm ta từ trong luân hồi thiên kiếp tìm được vận mệnh của chính mình. Ta trở thành chủ nhân của thiên đạo, nhưng tại sao ta lại không thể quyết định cuộc sống của chính mình, lại còn phải lựa chọn như vậy!!

Trời, vô luận ngươi là trời của động phủ giới hay là của Tiên Cương đại lục, ngươi đang nhìn sao!! Nếu trời bất nhân như thế thì Vương Lâm ta ở nơi này xin thề, cả đời này ta muốn diệt trời!!!

Khuôn mặt Vương Lâm nổi đầy gân xanh. Hắn giống như đã điên cuồng, trong nháy mắt rống giận, toàn thân bộc phát một cỗ khí thế mênh mông. Luồng khí thế này lúc đầu giống như sương khói bốc lên không nhưng rất nhanh liền ngưng tụ lại, hình thành một thanh kiếm hư ảo. Thanh kiếm này ngưng tụ lại, bộc phát ra một luồng khí tức như muốn phá tan thiên không, khiến người ta kinh hãi!

Cũng trong tích tắc này, thần sắc của Huyền La Đại Thiên Tôn đang đi theo sau không xa, lần đầu tiên khi xuất hiện trong động phủ giới này đại biến! Hắn nhìn chằm chằm vào thanh kiếm hư ảo mà không ai thấy được bên người Vương Lâm, đôi mắt mở to, lộ vẻ vô cùng khiếp sợ.

-Không Diệt khí!! Đây là khí tức của không diệt!!! Lời thề của người này không ngờ lại có thể huyễn hóa ra khí tức của Không Diệt, hắn... Hắn....

Tạ Thanh nhìn Vương Lâm, nước mắt chảy xuống, quỳ ở nơi đó vái lạy một cái.

-Tâm hồn ta đã hao tổn nghiêm trọng, vẫn cố đợi sư tôn tới nơi này. Ta cũng đã từng do dự. Nhưng hôm nay ta không hề hối hận... Không cần sư tôn ra tay, ta sẽ tự ra đi...đây là lần cuối cùng ta có thể gọi một tiếng sư tôn...

Tạ Thanh lưu luyến nhìn đám hoa lan trước mặt, nhắm hai mắt lại, cắt đứt dòng nước mắt đang chảy xuống, trên mặt hiện lên nụ cười được giải thoát, thở dài một hơi cuối cùng...khí tuyệt thân vong!

Trong tích tắc khi hắn chết đi, từ trong thất khiếu của hắn có những sợi tơ linh hồn lan ra. Đây chính là hồn thứ ba. Bên trong nó có trí nhớ của những lần luân hồi, kể cả đời này của Tạ Thanh!

Giờ phút này bởi vì bị Tạ Thanh phong ấn, hồn thứ ba không thể luân hồi một lần nữa mà cùng với sự tử vọng, trí nhớ nhanh chóng tiêu tán. Một khi hoàn toàn tiêu tán, Tạ Thanh sẽ biến mất vĩnh viễn.

-Đây không phải là lần cuối cùng!

Vương Lâm cúi đầu. Lúc này trong nội tâm hắn bùng lên lửa giận. Ngọn lửa này bùng lên với thiên địa. Hắn vừa nói, thân thể vừa bước về phía trước một bước, đi tới bên người Tạ Thanh, tay phải vung lên về phía trước. Lập tức hồn thứ ba lan ra từ thất khiếu của Tạ Thanh chợt bị Vương Lâm chụp vào tay.

Trong nháy mắt khi nắm lấy hồn thứ ba, nó hoàn toàn tỉnh giấc. Trong tích tắc này, thiên địa biến sắc, cả tu chân tinh này phát ra tiếng chấn động kịch liệt. Tinh không lúc này bị cuốn động, cả tứ đại tinh vực đều ầm vang!

Cho dù là giới ngoại thì lúc này cũng trong tích tắc này mà xảy ra biến hóa kinh thiên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1750 Động phủ mở ra

Trong hư vô của cả Thái cổ Tinh Thần giới ngoại lúc này truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Tiếng vang này càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành sóng âm gào thét. Tinh không lập tức bị một đám sương mù bao phủ. Đám sương mù này quay cuồng, giống như bên trong tồn tại vô số mãnh thú vậy.

Cả giới ngoại, từng tấc tinh không, từng tấc hư vô đều như vậy. Một luồng uy áp từ xa xôi truyền ra từ giới nội, bao phủ cả động phủ giới.

Dưới uy áp này, tất cả tu sĩ Thái cổ Tinh Thần giới ngoại thân thể đều run rẩy kịch liệt. Bọn họ đều không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Tiếng ầm vang trong tinh không này giống như tận thế, khiến tất cả những người nghe thấy đều cảm thấy áp lực. Dưới áp lực này, ai nấy đều hít thở không thông.

Vô số mãnh thú cũng như vậy. Dù mãnh thú có tu vi mạnh mẽ tới mức nào, giờ phút này thân thể đều run rẩy. Một chút ký ức vốn đã bị chôn chặt, tiêu tán trong truyền thừa lúc này từ từ xuất hiện trong đầu một số mãnh thú.

Ký ức này là một loại sợ hãi đối với trời đất là do tổ tiên chúng lưu lại, vốn vĩnh viễn không thể hiện lên nữa nhưng vào giờ phút này chúng lại không thể tự khống chế được!

Cùng với sự biến hóa kịch liệt của Thái cổ Tinh Thần, sương mù trong tinh không càng ngày càng đậm cuối cùng như ngăn cản toàn bộ tầm mắt chiếm cứ toàn bộ tinh không giới ngoại.

Sương mù này hiện ra rất bất ngờ, căn bản không để cho người ta có cơ hội phản ứng.

Đúng lúc này, trong một địa phương ở Thái cổ Tinh Thần, tinh không chấn động. Từ bốn phương tám hướng có những mảnh nhỏ xuất hiện. Nhưng mãnh nhỏ này nhìn giống như những hòn đá nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ hóa thành một tấm đá lớn. Tấm đá này

không có quy tắc, giống như là một bộ phận bị phá vỡ nào đó.

Chúng từ trong hư vô biến ảo ra, do bụi bậm ngưng tụ mà thành. Tấm đá lớn kia tỏa ra một luồng khí tức tang thương. Khi nó ngưng tụ thành hình, lập tức gào thét lao về giới nội!

Vào giờ phút này, trong Thái cổ Tinh Thần giới ngoại, Chưởng Tôn ở trong đại điện mở bừng đôi mắt trong đó hiện lên vẻ hoảng sợ. Hắn nhanh chóng đứng dậy bước tới, trong nháy mắt đã xuất hiện tại vùng tinh không tràn ngập sương mù.

Hắn nhìn về phía xa xa, vẻ kinh hãi trong mắt bùng lên!

-Hồn thứ ba thức tỉnh!! Trung tâm động phủ lại mở ra một lần nữa!!

Sắc mặt Chưởng Tôn tái nhợt nhưng không chút do dự, thân thể nhoáng lên, lao thẳng về giới nội.

Đồng thời trong lúc này, ở các khu vực của giới ngoại, mấy tiên phi, kể cả người được Vương Lâm thả ra khỏi vùng đất cổ mộ kia lúc này đều bừng tỉnh từ trong đả tọa. Các nàng bỗng nhiên nhìn về tinh không, thần sắc bất đồng, có sự kích động, phức tạp, cũng có hoảng sợ.

-Trung tâm động phủ mở ra rồi!!

Một lát sau từ những địa phương của Thái cổ Tinh Thần, đám tiên phi này hóa thành những đạo cầu vồng, nhanh chóng bay về giới nội.

Cũng trong lúc này, tại tứ đại tinh vực của giới nội, trong Côn Hư tinh vực, trên Chu Tước Tinh, bốn phía không ngừng ầm vang. Sương mù cuồn cuộn bao phủ tám phương. Giờ phút này trong sương mù lóe lên u quang. Chỉ thấy tinh không ngoài Chu Tước Tinh vặn vẹo, có một cái khe khổng lồ vô thanh vô tức mở ra.

Trong cái khe đó lộ ra khí tức của chiến trường ngoại vực. Ngay sau đó, một đám mảnh nhỏ nhanh chóng bay tới bên ngoài Chu Tước Tinh. Đám mảnh nhỏ này ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một tấm đá khổng lồ!

Tấm đá này lớn như một đại lục nhỏ, sau khi xuất hiện liền gào thét lao thẳng tới La Thiên!

Không chỉ có Côn Hư mới vậy, trong ba tinh vực còn lại đều có những mảnh nhỏ như thế ngưng tụ thành tấm đá. số lượng những tấm đá này

không ai biết, từ cả động phủ giới lao về La Thiên!

Cùng lúc những tấm đá đó gào thét lao đi, trong La Thiên, đạo nhân bảy màu đang tìm kiếm hồn thứ ba sắc mặt đại biến. Thân thể hắn chấn động mạnh, ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm về phía trước, thần sắc lập tức trở nên dữ tợn, lộ vẻ phẫn nộ ngập trời!

-Hồn thứ ba, có người tìm được hắn rồi!! Trung tâm động phủ mở ra! Là ai, ai là người tìm thấy hồn thứ ba đầu tiên!!

Đạo nhân bảy màu giống như nổi điên, bước từng bước về phía trước, lao vọt đi.

Còn có tứ đại chiến tướng. Bọn họ lúc này đã ở La Thiên Tinh Vực. Vụ thú ở phía trước bọn họ lúc này rên rỉ một tiếng, thân thể run rẩy không dám đi tới. Ngay sau đó tinh không ầm vang, sương mù đột nhiên xuất hiện. Khí tức của trung tâm động phủ mở ra bộc lộ rõ ràng trong khắp tinh không!

Thần sắc tứ đại chiến tướng ầm ầm đại biến. Bọn họ không thể tin nổi. Bọn họ cho rằng tốc độ tìm kiếm của mình là nhanh nhất nhưng giờ phút này lại hoảng sợ phát hiện ra, không ngờ đã có người tìm được hồn thứ ba từ lâu rồi!

-Động phủ mở ra rồi!!

-Là ai đã tìm được hồn thứ ba? Không thể là đạo nhân bảy màu được!

Bốn người không chút do dự, điên cuồng lao về phía trước, thẳng về nơi có khí tức của động phủ mở ra!

Còn có một thân ảnh nữa tốc độ nhanh hơn bọn họ, trong nháy mắt đã tiến trước bọn họ. Thân ảnh đó hóa thành một đạo cầu vồng gào thét, từ phía sau bọn họ vọt qua.

Trong đạo cầu vồng này chính là Chiến lão quỷ. Giờ phút này thần sắc hắn cực kỳ âm trầm, ẩn dấu vẻ sợ hãi. Hắn nếu như không thể tìm thấy hồn thứ ba trước, nếu như bị đạo nhân bảy

màu tìm được thì chờ đợi hắn chỉ là tương lai thê lương, bị cắn nuốt mà tử vong.

Đáng tiếc là động phủ giới đại loạn, cho dù là hắn tản ra thần thức cũng không thể thấy được xa, càng không thể biết ai lấy được hồn thứ ba. Vương Lâm có khả năng, đạo nhân bảy màu cũng có khả năng. Cụ thể là ai thì hắn không thể biết!

Nhưng đúng là bởi vì không thể biết nên cảm giác sợ hãi lại càng nồng đậm. Trong sự sợ hãi này, hắn giống như nổi giận, cấp tốc lao đi. Giờ phút này hắn không thể lựa chọn trốn tránh. Dù là đạo nhân bảy màu có

đạt được hồn thứ ba trước thì hắn cũng muốn lập tức tiến tới, thừa dịp đối phương đang cắn nuốt tiêu hóa mà liều chết phản kích!

Chiến lão quỷ lao đi, có thể thấy rõ ràng bên ngoài cơ thể hắn bất ngờ xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Hư ảnh này có sương mù làm áo choàng, che phủ toàn bộ thân thể, chỉ lộ ra đôi mắt âm u, mái tóc bạc phất phơ. Thân thể này vô cùng khổng lồ, mơ hồ che phủ cả một mảng tinh không.

Hư ảnh bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ chính là một trong tam hồn của Thất Thải Tiên Tôn!

Cũng vào giờ khắc này, kịch biến chưa bao giờ phát sinh trong phạm vi lớn như vậy tại động phủ giới khiến chúng sinh hoảng loạn!

Cùng lúc đó, luồng lực lượng này cũng ở trong Thái cổ Tinh Thần cũng mở ra viễn cổ tiên vực của giới ngoại đã bị Vương Lâm phong ấn. Nơi này tuy đã sụp đổ hơn phân nửa nhưng vẫn còn một ít đệ tử Thất Đạo Tông.

Giờ phút này trong tích tắc được mở ra, đám đệ tử Thất Đạo Tông chợt lao ra. Trong sự khiếp sợ, bọn họ không cần nghĩ ngợi, lao thẳng tới La Thiên!

Còn có nữ tử của Triệu Hà vốn không đi tới tiên giới, lúc này đang ngồi trên một tu chân tinh. Người này cũng là một trong số tiên phi, trầm mặc

trong chốc lát liền cắn răng tiến vào tinh không.

Đại biến lan khắp động phủ giới, trong tiếng gào thét của vô số tấm đá đang lao về La Thiên,

trong Côn Hư, trên Ngũ Hành tinh ẩn thế kia, dưới sự cầm đầu của lão già họ Mã, đám người này sau khi do dự một chút liền thầm than, đứng lên tiến về La Thiên!

Vân Dật Phong đi phía sau lão già họ Mã, nhìn về hướng La Thiên, đôi mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

-Vương Lâm, trận đánh giữa ngươi và ta còn chưa phân thắng bại. Có lẽ ở trung tâm của động phủ giới, chúng ta có thể quyết định cao thấp!

Trong tiếng ầm vang kịch liệt của động phủ giới, sương mù như biển cả cuồn cuộn sóng. Nếu ở một độ cao nhất định, nhìn khắp cả động phủ giới thì có thể thấy nơi này như đã hóa thành biển sương mù. Chỉ có cùng La Thiên mà Vương Lâm đang ở kia lại trống trải, giống như một ngọn đèn sáng dẫn đường vậy!

Giờ phút này trong tiên giới, Thanh Thủy đứng bên ngoài căn nhà, nhìn bầu trời tiên giới trở nên mờ đục. Trong tâm thần hắn hình như có tiếng kêu gọi. Sự kêu gọi này khiến hắn cảm thấy cực kỳ xúc động.

Cũng ở trong tiên giới, Tư Đồ Nam thức tỉnh từ đả tọa, thần sắc âm trầm, yên lặng nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Đúng lúc này thì đột nhiên một giọng nói uy nghiêm vang lên trong tâm thần Tư Đồ Nam và Thanh Thủy. Giọng nói này thuộc về Lam Mộng Đạo Tôn!

-Ta đã từng đáp ứng Vương Lâm sẽ giúp một tay...lúc này nơi kỳ dị đó mở ra, ta không có huyết mạch Tiên Cương đại lục, không thể tiến vào, muốn mượn hồn phách hai người dùng một lát...hai người có đồng ý không!

Sương mù bao phủ bốn phía, những tấm đá vỡ từ tám phương đồng thời từ khắp nơi trong động phủ giới lao về La Thiên!

Mà trong giờ phút này, Vương Lâm đang đứng trong sơn cốc đầy thu lan trên tu chân tinh của La Thiên Tinh Vực. Hai mắt hắn ẩn dấu vẻ phẫn nộ và bi ai. Hắn trở mắt nhìn đệ tử Tạ Thanh

gọi tiếng sư tôn cuối cùng, mỉm cười qua đời!

Sự phẫn nộ của hắn dành cho thiên ý trêu người!

-Nếu thiên ý không tôn trọng ý niệm của ta thì ta có hủy diệt thiên không đã làm sao!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hôn ám đang cuốn động. Trong tay hắn là hồn thứ ba! Hồn thứ ba này trong nháy mắt khi xuất hiện bên trong thi thể Tạ Thanh, Vương Lâm đã liên lạc với nó. Hắn hiểu rõ là trung tâm của động phủ đã mở ra rồi!

Hắn cũng biết, giờ phút này trong tinh không, đủ hạng người khắp nơi đang chạy tới. Mục tiêu của bọn họ chính là hồn thứ ba trong tay mình! Nhưng lúc này hồn thứ ba dưới mắt Vương Lâm đã bất đồng, đây không phải là Thất Thải Tiên Tôn mà là đệ tử Tạ Thanh của hắn!

-Đó không phải là một tiếng gọi sư tôn cuối cùng của ngươi. Ta không cho phép!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Hắn nhìn bầu trời, đột nhiên cười ha hả. Tiếng cười này tràn ngập vẻ ngang ngạnh!

-Có vi sư ở đây, ngươi chắc chắn có thể ngưng tụ thành hồn một lần nữa, thức tỉnh trí nhớ. Đợi tới ngày ngươi tỉnh lại, ngươi lại là đệ tử của Vương Lâm ta!

Vương Lâm nhắm hai mắt, khi mở ra một lần nữa thì hồn thứ ba đã dung nhập vào trong cơ thể.

Ngay trong tích tắc này, đột nhiên bầu trời hôn ám ầm ầm cuốn động, quay cuồng kịch liệt. Sương mù trong tinh không giống như trở nên điên cuồng, dày đặc hẳn lên, cuồn cuộn như sóng dữ, không ngừng áp tới. Thanh Thủy thấy một tấm đá lớn như một đại lục từ trong sương mù ầm ầm lao ra, lơ lửng trong tinh không!

Cùng lúc đó, tấm đá thứ hai từ một phương hướng khác trong biển sương mù cũng gào thét xuất hiện!

Tấm thứ ba!

Tấm thứ tư!

Tấm thứ năm...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1751 Nhân tụ

Bên ngoài tu chân tinh chỗ Vương Lâm trong La Thiên Tinh Vực, giờ phút này sương mù trong tinh không quay cuồng, tiếng ầm ầm vang vọng. Những tấm đá gào thét lao ra. Trong phút chốc liền có rất nhiều tấm xuất hiện, ngưng tụ lại, không phải là dung hợp mà mơ hồ tạo thành một vòng tròn.

Hình dáng của nó không tròn vẹn, không thấy rõ cụ thể là cái gì nhưng luồng khí tức tang thương từ nó lan ra lại tạo thành uy áp kinh thiên động địa. Nhưng Vương Lâm vừa nhìn thấy, tâm thần liền ầm vang.

Hắn biết rõ đây là vật gì. Hôm nay dù tâm thần chấn động nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, không chút biến hóa, chỉ đứng đó bình tĩnh nhìn lại.

Rất nhanh lại có những tấm đá từ trong sương mù lao ra, tiến vào trong vòng tròn không hoàn chỉnh này. Dần dần, càng nhiều tấm đá tiến tới, hình dạng của nó cũng từ từ trở nên đầy đủ.

Xuất hiện trước mắt Vương Lâm là một cánh cửa khổng lồ!

Cánh cửa này không phải là cánh cửa đi thông tới Tiên Cương đại lục mà là cánh cửa tiến vào trung tâm của động phủ này!

Cánh cửa này dù Vương Lâm lần đầu nhìn thấy nhưng hắn lại không hề xa lạ. Từ những mảnh tạo thành cánh cửa này, hắn cảm nhận được khí

tức của ngoại vực chiến trường trên Chu Tước Tinh!

Hắn đã từng triển khai toàn bộ thần thức ở nơi đó, thấy được cảnh tượng kinh thiên! Đó là một cánh cửa bị đánh vỡ tan!

Hôm nay cánh cửa động phủ bị thiên đạo đánh tan năm đó lại ngưng tụ một lần nữa, dẫn tới kịch biến kinh thiên trong động phủ giới!

Cánh cửa này sừng sững trong tinh không, lớn tới vô tận, từ xa nhìn lại trông rất hoành tráng. Giờ phút này dù nó đã gần đầy đủ nhưng vẫn còn một vài chỗ có rất nhiều khe hở. Nhưng rất nhanh, từ trong sương mù bốn phía có rất nhiều những mảnh đá vụn bay tới.

Đám đá vụn này đúng là một bộ phận của cánh cửa tiêu tán trong tinh không!

Giờ phút này chúng ngưng tụ một lần nữa, cấp tốc lao tới, đồng loạt bịt kín những cái khe trên cánh cửa. Cùng lúc đó, nhờ đám đá vụn lấp đầy, cánh cửa đã trở nên hoàn toàn đầy đủ, tỏa ra một khí thế chấn động tinh không!

Luồng khí thế này hóa thành một cơn gió lốc, cuốn động cả cánh cửa. Cơn lốc này gào thét, tạo thành một luồng lực lượng cường đại khuếch tán ra.

Xa xa trong tinh không, bên trong sương mù ầm vang vặn vẹo. Đám sương mù nơi này lập tức mỏng đi không ít. Chỉ thấy ánh sáng bảy màu lóe lên, đạo nhân bảy màu bước từng bước đi ra!

Thần sắc hắn âm trầm, vừa hiện thân liền nhìn thấy ngay cánh cửa khổng lồ, cũng nhìn thấy Vương Lâm đang ngồi trên tu chân tinh nọ!!

-Hóa ra là ngươi!!

Sát khí trong mắt đạo nhân bảy màu lóe lên, nội tâm cũng được nới lỏng. So với việc hồn thứ ba bị Chiến lão quỷ đoạt được, hắn càng hy vọng là do Vương Lâm đoạt được hơn.

-Chỉ cần không phải là Chiến lão quỷ thì vẫn còn có thể thay đổi được!

Đạo nhân bảy màu vung tay áo, thân thể bước từng bước về phía trước, muốn đi tới tu chân tinh bên cạnh cánh cửa kia!

Nhưng trong nháy mắt khi bước chân hắn nhấc lên, lực lượng của cơn lốc trên cánh cửa liền bùng lên điên cuồng đẩy tới, khiến cho thân thể đạo nhân bảy màu vặn vẹo, không thể không ngừng bước, thần sắc biến đổi bị cơn lốc kỳ dị kia đẩy lui liên tiếp.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác, thân thể Chiến lão quỷ nhoáng lên. Trong nháy mắt khi hắn

xuất hiện, sương mù bốn phía lập tức bị cuốn đi. Chiến lão quỷ đứng ở đó, mái tóc bạc trắng tung bay, đôi mắt của thân ảnh mơ hồ mặc áo choàng bao phủ bên ngoài thân thể hắn cũng lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào cánh cửa khổng lồ bên ngoài tu chân tinh.

Là một trong ba hồn của Thất Thải Tiên Tôn, giờ phút này hắn cũng giống như đạo nhân bảy màu đều thở phào một hơi, ánh mắt cũng lộ ra sát khí ngập trời.

-Là hắn! Dù hắn có thiên đạo nhưng nếu hắn lấy được hồn thứ ba thì hắn đúng là tìm chết rồi. Hắn phải chết là cái chắc!!

Hư ảnh mơ hồ bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ hiện lên thần sắc dữ tợn, hai tay nắm chặt nhưng không lập tức tiến tới mà vung tay áo lên, trong nháy mắt liền đối kháng với lực lượng của con lốc.

Ầm một tiếng, thân thể Chiến lão quỷ và hư ảnh bên ngoài hắn vội vàng lui lại phía sau nhưng ánh sáng kỳ dị trong mắt lại càng sáng!

Hai người này xuất hiện Vương Lâm không hề bất ngờ. Hồn thứ ba thức tỉnh, đại môn ở trung tâm của động phủ ngưng tụ, hiển nhiên sẽ bị người ta phát hiện ra.

Không nhìn tới hai người đang phải lui lại bên ngoài đại môn, Vương Lâm cúi đầu, nhìn thoáng qua thi thể Tạ Thanh vẫn đang quỳ ở đó không nhúc nhích, vẻ bi ai trong mắt càng đậm.

-Ngươi thích thu lan trong dãy núi này, vậy thì an nghỉ ở đây đi. Có thu lan làm bạn, đợi ta tới đánh thức ngươi...

Vương Lâm thì thào, tay phải giơ lên điểm một chỉ về phía trước.

Lập tức cả sơn cốc ầm vang. Thu lan trên mặt đất bị cuốn đi, từ từ bao phủ lấy thi thể của Tạ Thanh, cuối cùng biến mất trước mặt Vương Lâm, hóa thành một ngôi mộ mọc đầy thu lan.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm cầm lấy một bó thu lan, đặt ở phía trước, chân phải bước từng bước. Một bước này, thân thể hắn đã rời khỏi sơn cốc, xuất hiện trên bầu trời.

Lại bước tiếp một bước, thân ảnh Vương Lâm biến mất, tiến vào trong tinh không. chỉ còn

một bó thu lan từ trên bầu trời hạ xuống, chập chờn trong gió nhưng không thay đổi phương hướng mà từ từ rơi vào bên trong sơn cốc, rơi lên trên ngôi mộ.

Thu lan rất đẹp, giống như ngập tràn sinh cơ, sau khi hạ xuống đột nhiên tỏa ra u quang. Dưới u quang này, bó thu lan liền hóa thành nhiều mảnh.

Giờ phút này nó bị gió thổi bay, những mảnh vỡ cuốn theo gió rơi lên trên mặt đất ngoài sơn cốc.

Từ đó về sau, tu chân tinh vô danh này cứ mỗi khi tiết trời vào thu là thu lan lại ngập tràn mặt đất. Hương lan thơm ngát làm bạn với Tạ Thanh đang an nghỉ ở nơi này.

Trong tinh không, bên ngoài đại môn, gió lốc gào thét, tỏa ra lực lượng ngăn cản tất cả mọi người bước vào trừ Vương Lâm. Trong cơn gió lốc này, Vương Lâm lại không hề gặp chút nguy cơ!

Gió lốc này là do đại môn ngưng tụ ra. Cánh cửa này chính là do hồn thứ ba thức tỉnh dẫn động. Mà hồn thứ ba đang ở trong cơ thể Vương Lâm! Cho nên trong cơn lốc này, Vương Lâm không hề bị ảnh hưởng.

Phía trước hắn là đại môn phía sau là tu chân tinh kia. Trong mắt hắn, trừ đại môn này ra thì còn có đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ!

-Vương Lâm, ngươi đưa hồn thứ ba cho ta, lão phu cam đoan ngươi và cả tiên giới an toàn. Lão phu còn có thể mở cánh cửa thông tới Tiên Cương đại lục, cho ngươi đi tới Tiên Cương đại lục!!

Chiến lão quỷ không chốn nổi cơn lốc mạnh mẽ kia, sau khi Vương Lâm xuất hiện, hắn cảm nhận rõ ràng hồn thứ ba ở trong cơ thể Vương Lâm, lập tức truyền âm nói.

-Vương Lâm, nếu ngươi cho ta hồn thứ ba thì bổn tôn có thể cho thê tử của ngươi sống lại! Thiên đạo bổn tôn không cần cũng không cướp đoạt với ngươi. Động phủ giới này bổn tôn cũng không cần, toàn bộ tặng ngươi. Hồn thứ ba chỉ cần hồn thứ ba. Ngươi sau khi cho ta ta liền

rời khỏi nơi này, suốt đời không bước vào đây nữa!

Ngươi thấy sao?

Ánh mắt đạo nhân bảy màu lóe lên, giọng nói âm trầm truyền âm nói.

Lời nói của hắn hấp dẫn hơn Chiến lão quỷ nhiều. Nếu không phải vì quan hệ với Tạ Thanh, Thanh Thủy, Tư Đồ Nam thì chắc chắn Vương Lâm sẽ động tâm!

Nhưng giờ phút này Vương Lâm dường như không nghe thấy gì hết. Hắn đứng trước đại môn, hai mắt từ từ nhắm lại, tựa hồ như đang đợi chờ điều gì đó.

Hành vi của Vương Lâm như vậy lập tức khiến cho sát khí trong mắt Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu trở nên dày đặc. Nhưng trong cơn lốc này, hai người hắn rõ ràng không thể đi tới. Tuy vậy bọn họ cũng biết là cơn lốc này sẽ tiêu tán!

Thời gian không dài, ở một phương hướng khác, tiếng ầm vang lại nổi lên. Chỉ thấy bên trong sương mù cuồn cuộn, tứ đại chiến tướng đồng loạt hiện ra. Bốn người bọn họ sau khi xuất hiện liền lập tức bị lực lượng của cơn lốc đẩy bật về phía sau, nửa ngày sau mới dừng lại được. Sau khi nhìn về phía trước, thần sắc bọn họ lập tức biến đổi.

Chỉ liếc mắt một cái là bọn họ có thể nhận ra hồn thứ ba đã bị Vương Lâm lấy đi! Càng nhìn lại, lúc này Vương Lâm đã bị Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu bao vây, hiển nhiên là không có đường ra!

Bốn người xuất hiện không khiến thần sắc Vương Lâm biến hóa chút nào. Hắn vẫn nhắm mắt như trước, vẻ mặt bình tĩnh đứng đó.

Một lúc lâu sau tiếng gào thét đột nhiên nổi lên. Thân ảnh Chưởng Tôn xuất hiện bên ngoài cánh cửa thân thể cuống quít lui lại phía sau, đi tới bên cạnh đạo nhân bảy màu, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Vương Lâm phía xa xa. Ánh mắt hắn lộ vẻ kinh nghi bất định.

Sau khi Chưởng Tôn xuất hiện không lâu gió lốc lại ầm ầm cuốn tới. Những đạo cầu vồng phá tan sương mù bay ra, hóa thành mấy nữ nhân tướng mạo xinh đẹp. Đó chính là những tiên

phi tới từ giới ngoại!

Một nữ tử trong số đó khi nhìn thấy Vương Lâm thần sắc vô cùng phức tạp. Nàng chính là tiên phi thứ ba mà Vương Lâm đã từng gặp trong vùng đất cổ mộ!

Cùng xuất hiện với mấy tiên phi còn có đệ tử của Thất Đạo Tông từ viễn cổ tiên vực. Thân ảnh bọn họ vờn quanh bốn phía, chăm chú nhìn về phía Vương Lâm.

Không lâu sau nữ tử từ Triệu Hà cũng đạp qua sương mù mà xuất hiện, ánh mắt đảo qua một vòng, cuối cùng rơi lên người Vương Lâm, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Nàng sớm đã có mâu thuẫn với Vương Lâm. Năm đó Vương Lâm cự tuyệt liên thủ với nàng khiến trong lòng nàng nổi lên sát khí. Nếu không phải là không thể thắng nổi hắn thì sớm đã ra tay. Lúc này khi thấy hắn bị bao vây, trong lòng nàng không ngừng cười lạnh.

Lại một lúc sau một đạo cầu vồng từ bên trong tinh không gào thét lao tới. Lam quang lóe lên, thân ảnh Lam Mộng Đạo Tôn chậm rãi đi ra. Thân thể hắn có chút bất đồng, trong nháy mắt khi xuất hiện liền đối mắt với Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu.

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn bình tĩnh, đứng ở nơi đó, đối với ánh mắt của Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu như không nghe không thấy!

Xuất hiện cuối cùng là đám người Ngũ Hành tinh do lão già họ Mã cầm đầu. Bọn họ xuất hiện khiến mọi người ở nơi này chấn động. Trong nháy mắt khi họ nhìn lại, Vương Lâm đang đứng cạnh đại môn liền mở mắt.

Đôi mắt hắn hoàn toàn bình tĩnh. Sau khi hắn mở mắt ra, đám người ở đây không hề chú ý tới người của Ngũ Hành tinh nữa mà toàn bộ nhìn chăm chú vào Vương Lâm. Những người ở nơi này tu vi cao thâm, bị ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm vào thì người bổn tôn rất có khả năng bị chấn nhiếp tâm thần.

Nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn như thường. Ánh mắt hắn đảo qua bốn phía.

-Những người đáng tới cũng đã tới rồi...các người đơn giản đều muốn hồn này...

Vương Lâm giơ tay phải lên. Hồn thứ ba liền xuất hiện trong tay hắn, lấp lóe u quang!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1752 Cuộc săn

Trong nháy mắt khi hồn thứ ba xuất hiện, ánh mắt mọi người bốn phía, trừ Lam Mộng Đạo Tôn và tiên phi thứ ba ra, đều nhìn chằm chằm vào tay phải Vương Lâm. Nhất là đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ, còn cả đám người tứ đại chiến tướng, trong ánh mắt đều bừng sáng, ẩn dấu vẻ tham lam và khát vọng.

-Đây là một cuộc săn hồn! Hoặc các ngươi là thợ săn, hoặc ta là thợ săn...giết ta thì có thể lấy được hồn thứ ba. Nhưng kẻ tiến vào cần chuẩn bị sẵn sàng bị ta giết...

Các người có huyết mạch tiên cương, các ngươi cho rằng bản thân không thể chết...nhưng trong cuộc săn này, không phải các ngươi tử thì ta vong! Tiên nhân trên Tiên Cương đại lục ta giết còn chưa nhiều...hy vọng các người có thể là một trong số đó. Nếu vậy thì trò chơi săn bắn tàn nhẫn này bắt đầu thôi...

Giọng nói của Vương Lâm bình tĩnh, lộ ra một vẻ lạnh lùng vô cùng, nhìn thoáng qua đám người ở bốn phía, khóe miệng từ từ lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Tay phải hắn cầm chặt lấy hồn thứ ba mà mọi người đều đang chú ý. Trong nháy mắt khi hồn thứ ba biến mất trong lòng bàn tay hắn, tay phải

Vương Lâm hướng về phía đại môn nọ vung lên!

-Cánh cửa động phủ, mở ra!

Người nào có hồn thứ ba thì có thể mở cánh cửa của động phủ. Trong số những người ở đây chỉ có Vương Lâm mới làm được điều này! Hắn không lo lắng tới đám tu sĩ sát khí ngập trời ở xung quanh, cũng không có ý định rời khỏi nơi này. Hắn muốn đi tới trung tâm của động phủ, tiến hành một trận giết chóc điên cuồng trong năm tháng vạn cổ của động phủ giới, lần giết chóc cuối cùng của Vương Lâm hắn!

Cuộc săn này Vương Lâm không tiếc giá nào!

Tay áo hắn vung lên, đại môn của động phủ trong cơn lốc lập tức truyền ra tiếng ầm ầm. Chỉ thấy ở giữa cánh cửa này lập tức xuất hiện một cái khe thẳng tắp. Cái khe này kéo dài suốt cánh cửa, phân đại môn này làm hai!

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa vọng tới, tràn ngập trong động phủ giới. Cánh cửa này chậm rãi mở ra, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang đẩy nó, hướng vào phía trong mà ầm ầm mở!

Cánh cửa này từ từ mở ra, cơn lốc lại càng mạnh hơn. Từ cánh cửa này mơ hồ truyền ra tiếng rên rỉ vô tận. Tiếng động này truyền vào trong tâm thần khiến người ta kinh hãi!

Cánh cửa này từ khi sụp đổ năm đó, đây là lần đầu tiên được mở ra! Tiếng ầm vang càng thêm kịch liệt, chấn động màng nhĩ mọi người, vang lên tiếng ong ong. Tất cả mọi người đồng loạt lui về phía sau.

Cho dù là đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ thì trong quá trình cánh cửa này mở ra cũng không thể không lui lại.

Chỉ có Vương Lâm là vẫn đứng ở bên ngoài cánh cửa không nhúc nhích.

Giờ phút này cánh cửa còn đang từ từ mở ra nhưng không ngờ đã mở được gần trăm trượng, nhưng vẫn chỉ là mở ra được ba phần so với toàn bộ cánh cửa mà thôi.

Vương Lâm mang theo nụ cười lạnh lùng, trong ánh mắt của mọi người, thân thể bước về phía trước nửa bước, bất ngờ tiến vào bên trong cánh cửa còn đang mở ra. Trong nháy mắt khi tiến vào, ánh mắt hắn đảo qua bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ.

-Ta ở bên trong đợi các ngươi!

Lời nói của Vương Lâm vang vọng, thân thể nhoáng lên, trực tiếp bước vào trong cánh cửa, hoàn toàn biến mất.

Trong nháy mắt khi thân ảnh Vương Lâm biến mất, gió lốc càng thêm kịch liệt, ầm ầm chấn động. Cơn lốc này dường như trong tích tắc này đã đạt đến cực hạn, khiến cho mọi người lại

một lần nữa lui lại phía sau.

-Muốn chết!

Sát khí trong mắt đạo nhân bảy màu trở nên nồng đậm, trong khi lui lại đã quyết phải giết Vương Lâm cho bằng được!

Còn cả hư ảnh mơ hồ bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ trong khi lùi lại phía sau cũng nhìn chằm chằm vào bóng lưng Vương Lâm biến mất sau đại môn, hàn quang lóe lên rồi biến mất!

Hai người này đối với lời nói của Vương Lâm cũng không để trong lòng. Nhưng những người còn lại trong tâm lại nảy sinh hàn ý. Nhất là tứ đại chiến tướng và mấy tiên phi thì vừa lùi lại vừa trở nên trầm mặc.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Sau khi Vương Lâm tiến vào bên trong đại môn nửa canh giờ, cánh cửa cuối cùng trong tiếng ầm vang cũng hoàn toàn mở ra. Trong tích tắc này, cơn lốc ngay lập tức liền điên cuồng khuếch tán ra phía ngoài, khiến mọi người phải lùi lại mấy ngàn trượng nữa. Nhưng đột nhiên vào lúc này, cơn lốc lại tiêu tan!

Giống như nó chưa bao giờ xuất hiện vậy. Nó đột nhiên tiêu tán khiến cho bốn phía của đại môn không còn lực lượng ngăn cản nào, khiến cho đại môn hoàn toàn lộ rõ trong mắt mọi người ở nơi này!

Đạo nhân bảy màu là người thứ nhất lao ra. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, ánh sáng bảy màu tràn ra, lúc xuất hiện đã ở bên cạnh đại môn, tiến vào bên trong!

Theo sát phía sau hắn là Chiến lão quỷ. Hắn tuyệt đối không cho phép đạo nhân bảy màu đoạt được hồn thứ ba. Giờ phút này hắn cất bước, hầu như một trước một sau với đạo nhân bảy màu, biến mất trong cánh cửa.

Người thứ ba bước vào là Chưởng Tôn. Cả người hắn hóa thành một đạo tàn ảnh ngay lập tức tới gần đại môn ở bên ngoài hơi do dự rồi cắn răng tiến vào.

Sau ba người là tới Lam Mộng Đạo Tôn. Lam Mộng Đạo Tôn thần sắc vẫn luôn bình tĩnh, chậm rãi đi tới trước cửa trong lòng thầm than nhẹ, tiến vào bên trong.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, những người còn lại bên ngoài cánh cửa dường như đã suy nghĩ kỹ, đều tiến vào bên trong cánh cửa. Những người này tiến vào nơi đây đều mang mục đích bất đồng.

Chẳng qua bọn họ hầu hết đều không nghĩ Vương Lâm có khả năng giữ được hồn thứ ba. Lúc này khi tiến vào trung tâm của động phủ rất có khả năng giữa Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu sẽ xuất hiện một Thất Thải Tiên Tôn mới!

Bọn họ là từ nơi này mà tới, lúc này sau năm tháng vô tận lại quay về một lần nữa. Lần này quay trở lại giống như là một lần luân hồi, giống như trở lại điểm xuất phát!

Sau khi hầu hết tu sĩ đã tiến vào trong đại môn của động phủ nhóm cuối cùng đi vào là người Ngũ Hành tinh do lão già họ Mã cầm đầu. Bọn họ không thể không đi, giờ phút này thầm than mà tiến bước.

Cho tới khi toàn bộ mọi người biến mất trong đại môn thân ảnh Huyền La Đại Thiên Tôn từ từ xuất hiện trong hư vô. Hắn nhìn đại môn hơi trầm ngâm một chút liền thong dong tiến vào.

-Khảo sát đối với người này hắn sẽ chấm dứt ở đây.

Trong tinh không của động phủ giới, sương mù vẫn nồng đậm như trước, như ẩn như hiện. Chỉ có tiếng động ầm ầm là từ từ suy yếu, cuối cùng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Trong La Thiên lúc này đại môn của động phủ giới đã mở ra giống như đã tồn tại ở đây từ vĩnh hằng, giống như đợi người có tư cách tiến vào

nơi này.

Chẳng qua đại môn của động phủ giới chỉ có những tu sĩ có huyết mạch tiên cương mới có thể tiến vào, người ngoài không thể tới gần. Đi vào được cũng chỉ có Lam Mộng Đạo Tôn mượn hồn mà vào!

Tu sĩ trong cả động phủ giới, thậm chí cả phàm nhân đều nhận thấy biến đổi này, trầm mặc chờ đợi người đầu tiên đi ra khỏi cánh cửa này. Dù là giới nội hay giới ngoại cũng vậy.

Một số ít người biết được bí ẩn như Tư Đồ Nam và Thanh Thủy thì ở trong tiên giới trầm mặc, chú ý tới nơi này.

Bọn họ hiểu rõ, người đầu tiên đi ra rất có thể là Thất Thải Tiên Tôn mới! Nhưng nếu được như lời Vương Lâm nói thì kết thúc có thể coi là hoàn mỹ!

Đây là một sự việc quyết định cả tương lại động phủ giới. Đây là một cuộc chiến sinh tử. Cũng có thể nói đây là một sự việc quyết định vận mệnh của động phủ giới, hoặc là tiếp tục trở thành động phủ của Thất Thải Tiên Tôn mới, hoặc là sẽ xuất hiện cơ duyên và biến hóa.

Nhưng dù là thế nào thì phàm nhân của động phủ giới vẫn bình thản sinh sống, nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn như trước.

Bên trong đại môn của động phủ giới, trước mặt Vương Lâm là một vùng thiên địa mơ hồ. Hắn chỉ mơ hồ thấy được một vùng kiến trúc đổ nát, thể hiện ở nơi này năm đó đã phát sinh một hồi chiến đấu kinh thiên động địa!

Ánh mắt hắn nhìn lại, ở cuối đống đổ nát có một cái đỉnh khổng lồ lơ lửng, bốn phía tràn ngập hắc khí, nhất là từ trong đó tản ra từng luồng hắc khí giống như nối liền cả thiên địa.

Hồn thứ ba trong thân thể Vương Lâm bị phong ấn bởi Tạ Thanh, không thể tiếp tục luân hồi, có thể bị Vương Lâm dung nhập trong thân thể. Thông qua hồn thứ ba này, Vương Lâm hiểu rõ trung tâm động phủ này. Tất cả mọi người tiến vào nơi này đều không được như hắn.

Hít thật sâu một hơi, ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía đại đỉnh ẩn chứa một tia nóng rực.

-Nơi này chính là trung tâm của động phủ...cũng là cánh cửa thông tới Tiên Cương đại lục...

Ánh mắt lóe lên thân thể Vương Lâm trực tiếp bước vào khoảng không, tốc độc cực nhanh, hóa thành một đạo cầu vồng tiến thẳng về phía trước.

Dưới chân hắn từ những đống đổ nát có thể lờ mờ phân biệt được, từ rất lâu trước đây, nơi này hắn là một tiên cảnh vô cùng tươi đẹp. Nơi này là

động phủ chính thức của Thất Thải Tiên Tôn cũng là nơi hắn bế quan năm xưa.

Cũng có thể nói, nơi này là vị trí then chốt của cả động phủ giới!

Nhưng lúc này tất cả mọi thứ nơi đây đều đã bị tàn phá. Một luồng cảm giác thê lương từ từ dâng lên trong lòng Vương Lâm. Cảm giác này mang theo sự nhớ nhung. Vương Lâm biết đây

có thể biến nơi này thành nơi diễn ra cuộc săn đầu tiên!

Đám người đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ, ta lúc này chưa thể giết được nhưng hạng người còn lại, phối hợp với ba trăm tàn giới này ta nắm chắc có thể giết được một ít...

Giết càng nhiều thì cuộc chiến cuối cùng với hai hồn lực ta lại càng có nhiều sức mạnh!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Bên trong động phủ của Thất Thải Tiên Tôn, ngoài hồn thứ ba ra còn có một bí mật.

Bí ẩn này người ngoài tuyệt đối không biết được. Cho dù là đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ không có được trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn

ngay cả tứ đại chiến tướng cũng không biết. Đây là sát chiêu cuối cùng trong động phủ giới của Thất Thải Tiên Tôn!

Nếu không phải năm đó Liên Đạo Phi tới quá đột ngột, mà Thất Thải Tiên Tôn trọng thương bế quan, căn bản không có thời gian dùng tới sát chiêu này, không thể không dùng thiên đạo cắn nuốt thì năm đó kết quả trận đánh e rằng sẽ khác.

Chính vì bí ẩn này nên Vương Lâm mới nắm chắc mà tiến hành cuộc săn trong động phủ giới này! Mà muốn sử dụng sát chiêu này thì cũng phải có đầy đủ sát lục!

-Ba trăm tàn nguyên giới, rất thú vị...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đứng dậy bước từng bước về phía trước. Trong nháy mắt hắn đã tới gần đóa hoa khổng lồ kia, bước vào trong một giọt sương.

Trên giọt sương kia liền tỏa ra sóng gợn, giống như hiện lên một dòng xoáy. Cho tới khi thân ảnh Vương Lâm biến mất thì nó mới từ từ yên tĩnh trở lại.

Giọt sương nhìn không lớn nhưng trên thực tế sau khi tiến vào bên trong lại có cả một thế giới khác. Bên trong giọt sương giống như là một bầu trời không có ranh giới, phóng đại ra vô cùng vô tận trong tầm mắt của

Vương Lâm. Đợi tới khi hắn thấy rõ cảnh tượng bốn phía rồi thì tâm thần vẫn chấn động như trước.

Nơi hắn đứng là một vùng tinh không!

Vùng tinh không này tỏa ánh sáng như ngọc, tràn ngập tinh vân, bốn phía vô cùng yên tĩnh,

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1753 Ba trăm tàn giới

Trong nháy mắt khi thân ảnh Vương Lâm biến mất, hắc khí bên ngoài đại đỉnh này đột nhiên cuộn lên giống như một con hắc long gầm thét bốn xung quanh đại đỉnh.

Những luồng sóng gợn màu đen từ trong đại đỉnh này khuếch tán ra, lan khắp bốn phía. Thiên địa ở nơi này đều bị vặn vẹo, giống như xuất hiện vô số lần trùng điệp vậy.

Đại đỉnh bị hắc khí lượn lờ, ở vị trí mặt trước từ từ xuất hiện một khuôn mặt. Khuôn mặt này rất lớn, chiếm gần một nửa mặt trước của đại đỉnh.

Tuy khuôn mặt này mơ hồ nhưng từ xa nhìn lại có thể nhận ra đây là khuôn mặt của Vương Lâm.

Đại đỉnh này là trung tâm của động phủ, cực kỳ huyền diệu. Hễ là người tiến vào trong đó đều có thể huyễn hóa ra tướng mạo trên đỉnh, giống như phong ấn thần hồn.

Trong tích tắc khi tiến vào trong đỉnh, trước mặt Vương Lâm là một vùng thiên địa hôn ám. Nơi này mênh mông, nhìn như không có đầu có cuối nhưng lại luôn có cảm giác là chỉ cần một bước là có thể vượt qua.

Trong cả thiên địa này chỉ có một vật, đó là một đóa hoa lớn màu vàng. Hoa này lấy đất làm gốc, lấy trời làm cành lá, giờ phút này đang nở rộ, tràn ngập càn khôn.

Đóa hoa này rất đơn giản, chỉ có năm cánh hoa, nở rộ mà không hề tỏa hương. Nhưng nếu nhìn kỹ đóa hoa này thì trong nháy mắt sẽ có ảo giác giống như đóa hoa này không hề tồn tại.

Trên đóa hoa khổng lồ này vào lúc này đang có một chút sương nhỏ li ti. Số lượng sương này đúng ba trăm giọt!

Ba trăm giọt sương tỏa ra vẻ trong suốt trên đóa hóa, từ xa nhìn lại trông như mộng ảo.

Vương Lâm đứng giữa không trung. Phía trước hắn chính là đóa hoa nọ. Nhìn đóa hoa này, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hồn thứ ba trong cơ thể hắn tuy không hoàn toàn dung hợp

nhưng cũng biết được một chút ký ức trong đó, hiểu được những điều liên quan tới nơi trung tâm của động phủ này.

-Nơi này chính là ba trăm tàn giới rồi...

Vương Lâm thì thào.

Trong trí nhớ hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn, tại trung tâm của động phủ này vốn là nơi Thất Thải Tiên Tôn bế quan, năm đó đã sắp đặt, một khi phong tỏa nơi này thì lực phòng hộ sẽ tự động mở ra, ngăn cản tất cả người ngoài bước vào.

Chẳng qua bởi vì Thất Thải Tiên Tôn đã tử vong, hơn nữa Liên Đạo Phi bước vào nơi này, rất nhiều đệ tử của Thất Đạo Tông và tiên phi phản bội khiến cho lực lượng phòng hộ ở nơi này giảm đi không ít, cũng xuất hiện một chút biến hóa.

Trong lòng Vương Lâm e dè cũng là vì những biến hóa không hợp lý với ký ức của hồn thứ ba. Lúc này sau khi nhìn thấy đóa hoa màu vàng này, nhìn thấy ba trăm giọt sương trên cánh hoa thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

-Xem ra đóa hoa này vẫn giống như trong ký ức của hồn thứ ba, còn chưa xuất hiện biến hóa.

Ba trăm tàn nguyên giới Vương Lâm cũng mới biết được lần đầu tiên nhờ đoạt được hồn thứ ba. Năm đó Thất Thải Tiên Tôn sáng tạo ra động phủ giới đã từng thất bại ba trăm lần!

Ba trăm lần này dù thất bại nhưng cũng sáng tạo ra thế giới. Chẳng qua bên trong thế giới đó không hoàn chỉnh, thiếu rất nhiều vật chất. Do vậy Thất Thải Tiên Tôn không lựa chọn sử dụng. Cho đến khi hắn sáng tạo lần thứ ba trăm linh một thì được động phủ giới ngày hôm nay.

Ba trăm lần thất bại đó Thất Thải Tiên Tôn cũng không muốn vất đi mà luyện hóa chúng để chúng trở thành lực lượng phòng hộ cho chỗ bế quan của mình, diễn biến thành ba trăm giọt sương này! Thậm chí trong giới nội, nếu như Thất Thải Tiên Tôn chưa chết, tọa trấn trong đại đỉnh, thần thức tản vào ba trăm giới này có thể thay đổi một số pháp tắc trong giới nội.

Mỗi một giọt sương đều là một thế giới!

-Nếu ba trăm tàn giới trên đóa hoa này đều còn thì kế hoạch của ta có thể cải biến một chút,

không có chút dấu hiệu tồn tại của sinh linh. Vương Lâm tản thần thức ra, dần dần bao phủ vùng tinh không này.

Độ lớn của nó có thể tương đương với Côn Hư, cũng không quá lớn. Còn về tu chân tinh thì cũng không nhiều. Cả tinh vực này chỉ có chín tu chân tinh, trên đó cũng không có bất cứ sinh cơ nào, không có người, không có vật gì!

Vương Lâm từ hồn thứ ba biết được bản thân ba trăm tàn nguyên giới chia làm ba loại. Một loại là được Thất Thải Tiên Tôn năm đó đưa tiên thú từ Tiên Cương đại lục của hắn tới, sau vô số năm nếu không tử vong thì sẽ biến dị trở thành những tồn tại cường đại.

Loại thứ hai là năm đó được Thất Thải Tiên Tôn bắt phàm nhân của Tiên Cương đại lục tới, để họ sinh sôi nảy nở ở nơi này, muốn quan sát trong thời gian dài, cố gắng từ trong sự sinh sổi nảy nở của đám người này tìm ra bí mật của thiên đạo.

Còn loại thứ ba là loại không có người hay thú nào trong đó, không có chút sinh cơ. Những thế giới như vậy thì ngay cả pháp tắc cũng không phân chia, một khi có địch nhân xông vào thì Thất Thải Tiên Tôn có thể căn cứ vào từng địch nhân mà tạm thời tạo ra pháp tắc.

Bên trong loại tàn giới thứ ba này còn phân ra làm hai loại. Một loại trong vô số ngàn năm này Thất Thải Tiên Tôn chưa bao giờ tạo ra pháp tắc, còn một loại là năm đó hắn đã từng định pháp tắc, bảo tồn tới lúc này, vẫn vận chuyển như trước.

Dù là thế nào thì chỉ cần không phải người có tu vi như Liên Đạo Phi, có được tiên nhân bất diệt thể, người có thể xông vào ba trăm tàn nguyên giới này đều phải hao hết tâm tư, chỉ cần không cần thận một chút là rất có khả năng mất mạng.

Nhất là loại tàn nguyên giới thứ nhất, bên trong đó tồn tại tiên thú, trải qua vô số năm, bên trong có biến hóa kỳ dị gì hay không thì không ai biết được, cũng có thể trở thành một nơi tràn ngập sát cơ.

Vương Lâm đối với ba trăm tàn nguyên giới này cũng không hiểu hết. Đó là bởi vì hắn còn chưa hoàn toàn dung hợp với hồn thứ ba chỉ biết được bảy tám phần mà thôi.

Giờ phút này hắn đứng trong tinh không, ánh mắt đảo qua bốn phía, bỗng nhiên lóe sáng.

-Nơi này hẳn là loại tàn nguyên giới thứ ba! Chỉ không biết nơi này là loại đã định pháp tắc hay chưa...

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, lao về phía trước, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét tiến tới, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng không vô tận.

Thân ảnh hắn khi xuất hiện đã ở trong chín khối tu chân tinh, với tốc độ cực nhanh nhanh chóng nhoáng lên, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó nhưng cuối cùng cũng không tìm được.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Vương Lâm đã tiến vào nơi này được nửa canh giờ. Cấm chế hắn bố trí bên ngoài lúc này còn lại không nhiều lắm.

Đứng trên tu chân tinh thứ chín, Vương Lâm nhíu mày.

-Trong trí nhớ của hồn thứ ba về pháp tắc thì dường như chỉ cần thần thức của Thất Thải Tiên Tôn đảo qua là có thể thay đổi pháp tắc của loại tàn giới thứ ba...

Vừa trầm ngâm, thần thức của Vương Lâm vừa tản ra một lần nữa. Lần tản ra này đôi mắt hắn đột nhiên sững lại.

Hắn mơ hồ nhận thấy trong tinh không này giống như có tồn tại một tầng sóng gợn vô hình. Tầng sóng gợn này không ngừng lan khắp tinh không, cực kỳ mơ hồ khó phát hiện.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tập trong vào làn sóng này. Dần dần, sau nửa canh giờ, hắn nhận thấy làn sóng này lan ra từ tu chân tinh thứ năm mà hắn đã từng tới trước đó.

Thân thể hắn nhoáng lên hoàn toàn biến mất. Sau khi xuất hiện trên tu chân tinh thứ năm kia, Vương Lâm tiến thẳng tới một ngọn núi trên tu chân tinh này.

Ngọn núi này là một ngọn núi trọc, thoạt nhìn giống như một thanh kiếm sắc bén cắm thẳng lên bầu trời. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn cảm nhận thấy sóng gợn đúng là truyền từ sau ngọn núi này truyền ra.

-Chẳng lẽ nơi này là...

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, thần thức bỗng nhiên ngưng tụ lại trên ngọn núi này.

Chẳng qua mặc cho hắn dò xét thế nào đi nữa, ngọn núi này cũng hoàn toàn bình thường.

-Thử một lần sẽ biết ngay! Ta là người đầu tiên tới nơi này, định ra quy tắc. cấm chế quy tắc này đều phải cần tới huyết mạch tiên nhân!

Vương Lâm hướng về phía ngọn núi nọ truyền thần niệm ra. Trong nháy mắt này, thiên địa lập tức ầm vang. Cả tinh vực vặn vẹo kịch liệt, giống như sắp sụp đổ.

Mơ hồ hình như có một quy tắc sinh ra. Chẳng qua ngay lúc quy tắc này sắp sửa hoàn toàn xuất hiện thì tiếng ầm ầm vang lên. Tất cả lại bị đè nén xuống.

Vương Lâm vẫn lơ lửng giữa không trung như trước. Hắn nhướng mày.

-Tàn giới này không có đủ lực lượng ngưng tụ ra quy tắc...nếu vậy thì đổi một chút là được rồi...

Ngay lúc Vương Lâm đang định quy tắc thì ở bên ngoài, đại môn của động phủ đã hoàn toàn mở ra. Thân ảnh của đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ vọt vào. Từ từ, toàn bộ tu sĩ đã tiến vào bên trong.

Đạo nhân bảy màu là người đầu tiên tiến vào. Ánh mắt hắn đảo qua, hàng lông mày nhíu lại, thân thể nhoáng lên bay thẳng về phía đại đỉnh. Đống đổ nát dưới thân hắn không có chút phản ứng nào, để mặc hắn lướt qua, sau đó biến mất bên trong đại đỉnh.

Sau đó Chiến lão quỷ cũng cất bước, dung nhập vào trong đại đỉnh.

Ở bên sườn của đại đỉnh liền hiện ra khuôn mặt của Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu, mơ hồ bị hắc khí vờn quanh, thoạt nhìn khá dữ tợn và kinh khủng.

Người thứ ba tiến vào nơi này là Chưởng Tôn. Hắn vừa mới muốn bước qua một đống đổ nát thì đột nhiên thần sắc biến đổi, lập tức dừng lại, ánh mắt lóe lên, tay phải bắt quyết, cả người lập tức trở nên vô hình, ẩn thân đi.

Phía sau hắn Lam Mộng Đạo Tôn đi tới, hai mắt sững lại, nhìn đống đổ nát phía dưới, khóe miệng đột nhiên lộ nụ cười, đơn giản cất bước. Cho tới khi hắn dung nhập vào bên trong đại đỉnh, đống đổ nát phía dưới cũng không biến hóa chút nào.

Chưởng Tôn ẩn một bên không khỏi nhíu mày.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1754 Định quy tắc

Không lâu sau, tứ đại chiến tướng cùng đệ tử của Thất Đạo Tông năm xưa đều bước vào nơi này. Còn có mấy tiên phi cùng đi. Trong nháy mắt khi bọn họ tiến vào đây, thần sắc đều lộ vẻ phức tạp.

Trong đó có một người là tiên nhân đến từ viễn cổ tiên vực của giới ngoại, thầm than, thân thể nhoáng lên tiến về phía trước, không khiến cấm chế nơi này biến hóa chút nào, chậm rãi đi tới gần đại đỉnh.

Phía sau hắn, tất cả mọi người đều nhìn về phía đống đổ nát dưới chân, trong đó có mấy người ánh mắt chợt sững lại.

Nhưng cũng có mấy người giống viễn cổ tiên vực tiên nhân kia không hề phát hiện ra điều gì, cất bước đi vào trong đống đổ nát. Nhưng ngay khi bọn họ tiến vào, đột nhiên một sợi tơ màu đỏ xuất hiện trước người bọn họ, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp bao phủ lấy bọn họ.

Tiếng chấn động ầm ầm vang lên. Những sợi tơ máu này không ngừng xuất hiện trên bầu trời đống đổ nát dày đặc hình thành một rào cản. Những người bên trong tơ máu kia lúc này kêu lên thảm thiết, nhanh chóng lui lại phía sau.

Biến cố đột ngột này khiến cho viễn cổ tiên vực tiên nhân bình yên vượt qua nơi này sửng sốt, xoay phắt người lại. Khi thấy phía sau có một tấm màn tơ máu ngăn cách, ánh mắt hắn lộ vẻ sợ hãi. Hắn không do dự một chút, lập tức xoay người bước vào bên trong đại đỉnh.

Chưởng Tôn bí mật ẩn thân ở cạnh đó lúc này hai mắt lóe sáng, khóe miệng lộ nụ cười lạnh.

Tạm không nói tới chuyện ở nơi này nữa. Viễn cổ tiên nhân may mắn vượt qua được đống đổ nát dung nhập vào trong đại đỉnh là một lão già. Đây là đệ tử của Thất Đạo Tông, tu vi cũng không cao. Lúc này hắn ở trong thiên địa hôm ám của đại đỉnh, nhìn đóa hoa khổng lồ và ba trăm giọt sương trước mặt mình.

Ba người tiến vào trước hắn lúc này đã biến mất. Đệ tử Thất Đạo Tông này đứng đó hơi do dự một chút, cẩn thận nhìn đóa hoa hồi lâu, sau đó lựa chọn một giọt sương, chậm rãi dung nhập vào trong đó.

Ngay trong tích tắc khi lão già dung nhập vào trong giọt sương, Vương Lâm ngồi trên đỉnh núi, đang khoanh chân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bầu trời.

-Tới rồi, đây là người đầu tiên! Đáng tiếc là tu vi không cao...loại tu vi này mà cũng muốn tới đục nước béo cò, không thèm để ý tới cảnh cáo của ta thì đúng là muốn chết! Lấy hắn thí nghiệm quy tắc nơi này của ta một chút cũng tốt!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức tản ra chăm chú nhìn về một phía trên tinh không. Nơi đó đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy.

Dòng xoáy nọ không ngừng xoay tròn, trong đó chậm rãi xuất hiện một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh nọ rất nhanh ngưng tụ lại, trong nháy mắt khi hoàn toàn rõ ràng thì dòng xoáy liền biến mất.

Thân ảnh đó chính là lão già vận khí tốt của Thất Đạo Tông. Hắn vừa xuất hiện lập tức hai mắt lộ vẻ cảnh giác, thần thức tản ra quét ngang nơi này. Nhưng với tu vi của hắn thì không thể phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm.

Lão già này nhướng mày, do dự một chút liền bước nửa bước trong tinh không, định lao đi. Nhưng trong nháy mắt khi hắn bước ra nửa bước này, đột nhiên thần sắc biến đổi. Hắn không ngờ lại không bước nổi, thân thể đột nhiên rơi nhanh xuống phía dưới.

Biến cố đột ngột này khiến lão già hoàn toàn sững sờ, vẻ mặt hoảng sợ. Thân thể hắn giống như mất đi tất cả khả năng phi hành, dù là tu vi có bộc phát cũng không có cách nào ngăn cản thân thể rơi xuống!

Trên đỉnh núi của tu chân tinh, hai mắt Vương Lâm bừng sáng.

-Quả nhiên là hữu hiệu! Tàn giới này đúng là thú vị! Đáng tiếc là ta đã thử nhiều quy tắc nhưng chỉ có quy tắc cấm phi hành này là có thể hoàn toàn ngưng tụ ra. Đáng tiếc lại không thể

ảnh hưởng tới pháp bảo. Mà theo tu vi, thời gian ảnh hưởng cũng có hạn.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, lập tức huyết quang lóe lên. Chỉ thấy huyết kiếm vọt ra, trong nháy mắt đã biến mất trên bầu trời, lao vào tinh không, đánh thẳng tới lão già kia.

Với tốc độ của huyết kiếm, hơn nữa là dung nhập thần thông của Vương Lâm, nó đã đạt tới trạng thái súc địa thành thốn, chỉ trong một nhịp thở đã xuất hiện ở phía trước lão già đang nhanh chóng rơi xuống kia.

Vẻ mặt lão già đầy kinh hoàng. Tốc độ rơi xuống của hắn chỉ trong thời gian ngắn không ngờ đã đạt tới mức có thể gây ra tiếng gió rít. Thân thể hắn lúc này truyền ra những tiếng nổ bùng bùng.

Hắn mạnh mẽ đè nén sự bối rối chưa bao giờ từng xuất hiện trong đời, tay phải vung lên một cái. Lập tức một cây phất trần xuất hiện. Cây phất trần này lập tức rơi xuống chân hắn, nâng thân thể hắn lên.

Sắc mặt lão già tái nhợt. Cho tới lúc này hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi tại sao mình lại mất đi năng lực phi hành. Nhưng hắn không có cơ hội suy nghĩ. Chỉ thấy ở phía xa xa, huyết quang lóe lên. Hầu như trong nháy mắt khi lão già được phất trần nâng lên, huyết quang đã lóe qua mi tâm của hắn!

Lão già phun một ngụm máu tươi, mi tâm cũng phun ra một đám huyết vụ lớn, thân thể nhoáng lên liền nổ tung, ngay cả nguyên thần cũng bị huyết kiếm đánh cho nát bấy, lập tức tử vong!

Trong nháy mắt khi hắn tử vong, hai tay Vương Lâm bắt quyết, giơ lên điểm về phía bầu trời. Hồn thứ ba trong thân thể bay ra, dung hợp vào trong ấn quyết.

-Tế huyết mạch và thần hồn này, dung nhập thân thể kia!

Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, bên cạnh thân thể lão già vừa nổ tùng liền xuất hiện một cánh tay đen kịt. Trên cánh tay này bao phủ rất nhiều hắc khí, chụp vào hư không một cái, lập tức bắt lấy toàn bộ huyết mạch và nguyên thần, hồn phách của hắn, sau đó biến mất trong

tinh không.

Huyết kiếm bay trở về, biến ảo ra bên cạnh Vương Lâm, phát ra những tiếng kiếm minh. Hai tay Vương Lâm buông ra, hồn thứ ba lại một lần nữa dung nhập vào trong thân thể. Hai mắt hắn lóe lên hàn quang.

-Ta có thể cảm nhận được, trận pháp cấm chế của ta chỉ có thể giết được ba người mà thôi. Những người khác còn lâu mới đủ....

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thần thức tràn ngập tinh không, chờ đợi kẻ tiến vào lần sau.

-Trong vòng bảy ngày nếu không có ai tiến vào nơi này thì sẽ đổi giới khác.

Giờ phút này trong ba trăm giọt sương trên cánh hoa khổng lồ trong trung tâm động phủ đã chứa tất cả những người tiến vào nơi này. Lúc này đây Vương Lâm ôm cây đợi thỏ, chờ đợi người thứ hai bước vào trong giọt sương của hắn.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Trong nháy mắt đã qua năm ngày. Trong năm ngày này, Vương Lâm ngoài chờ đợi ra thì thời gian chủ yếu đều đắm chìm trong hồn thứ ba, cố gắng dung hợp thêm một ít ký ức.

Đồng thời hắn luôn cảnh giác, nếu người thứ hai đến là đạo nhân bảy màu hay Chiến lão quỷ thì hắn sẽ lập tức rời khỏi nơi này. Đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn quy tắc cấm phi hành. Chỉ có quy tắc này hắn mới có đủ thời gian thong dong rời đi.

-Đáng tiếc nơi này không thể định ra quy tắc cấm huyết mạch tiên nhân. Nếu không thì ta cũng có thể đánh một trận với chúng! Chẳng qua có lẽ trong ba trăm tàn giới này cũng đều không thể làm được điều này...dù sao thì chúng cũng chỉ là tàn giới mà thôi.

Vương Lâm thầm than.

Năm ngày qua đi, vào buổi trưa ngày thứ sáu, đột nhiên thần sắc Vương Lâm biến đổi. Hắn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thần thức bảo phủ tinh không, có thể nhìn thấy rõ rành ở tinh vực phía đông xuất hiện một dòng xoáy.

-Tới rồi! Là ai đây...

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đột nhiên đứng dậy bước về phía trước. Thân thể hắn trực tiếp dung nhập vào hư không, biến mất hoàn toàn.

Nơi này có quy tắc cấm phi hành nhưng lại có giới hạn về thời gian. Vương Lâm đã sớm vượt qua giới hạn này, hiển nhiên là không bị ảnh hưởng nữa.

Bên ngoài dòng xoáy, thân ảnh Vương Lâm bước ra, huyết kiếm rung lên trước người, giống như đang khao khát máu tươi vậy, chỉ có điều lại rất có linh tính, không phát ra chút âm thanh nào. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào dòng xoáy, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức thân thể hắn và huyết kiếm bị ẩn đi toàn bộ.

Vương Lâm phải chuẩn bị tốt. Một khi người tới là đạo nhân bảy màu hoặc Chiến lão quỷ thì hắn sẽ không chút do dự mà rời đi.

Dòng xoáy phát ra những tiếng ầm ầm, chuyển động từ thong thả tới vô cùng nhanh chóng, trong phút chốc đã không còn có thể thấy rõ ràng. chỉ có thể thấy bên trong từ từ xuất hiện ba thân ảnh mơ hồ.

Ba hư ảnh này ở trong dòng xoáy, không thể bị công kích. Chỉ trong nháy mắt khi dòng xoáy tiêu tán mới là thời cơ ra tay tốt nhất. Nhưng Vương Lâm cũng không nóng lòng ra tay mà ánh mắt ngưng tụ lại, nhìn cho thật kỹ.

Thân ảnh ba người này vừa xuất hiện thì trong lòng Vương Lâm đã đoán, ba người này có khả năng rất lớn không phải là Chiến lão quỷ hoặc đạo nhân bảy màu. Nhưng Vương Lâm vẫn cẩn thận không ra tay mà đợi cho ba người này rõ ràng đã.

Rất nhanh dòng xoáy đã tiêu tán. Ba người bên trong hiện ra rõ ràng. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên sát khí tràn ra. Hắn đã thấy rõ ba người này!

Ba người này đều mặc y phục không giống với tu sĩ trong động phủ giới. Họ đều mặc đạo bào giống như lão già mà hắn giết lúc trước, hiển nhiên là người của Thất Đạo Tông trong viễn cổ tiên vực.

Tiên nhân viễn cổ tiên vực của giới ngoại, tu vi không đủ. Ba người này chỉ có một người đạt tới Không Niết sơ kỳ, hai người còn lại chỉ đạt tới thiên nhân ngũ suy, chưa bước vào bước thứ ba.

Hầu như trong tích tắc khi dòng xoáy tiêu tán, thân ảnh ba người hiện rõ, Vương Lâm liền ra tay. Huyết kiếm trước người hắn lóe lên, gào thét lao thẳng về phía trước. Thân thể Vương Lâm cũng bước tới, trong nháy mắt áp sát.

Hắn nắm giữ thời cơ cực kỳ xảo diệu. Ba người này hầu như vừa mới nhìn rõ bốn phía, thần thức còn chưa kịp tản ra thì lập tức có một tiên nhân bước thứ hai đầu lâu và thân thể đã bị chia lìa. Huyết quang lóe lên, huyết kiếm gào thét lao qua.

Một người khác bị máu tươi của đồng môn phun lên mặt, trong sự hoảng sợ đang muốn lui lại phía sau. Nhưng con ngươi của hắn liền bị một màu trắng thay thế. Một chỉ Vương Lâm điểm ra đã đặt lên mi tâm của hắn. Trong tiếng ầm vang, người này nổ tung mà chết.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Chỉ trong chớp mắt, hai trong ba người đã tử vong! Tiên nhân Không Niết Sơ Kỳ kia không cần nghĩ ngợi, thân thể lùi lại phía sau, tay phải chụp vào hư không một cái. Chỉ thấy trên tay hắn xuất hiện một cây hương, đang muốn đốt lên.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên hô lên sợ hãi. Không kịp đốt hương, thân thể hắn đã nhanh chóng rơi xuống. Biến cố đột ngột này khiến cho sắc mặt tiên nhân này đại biến.

Huyết quang lóe lên, tay áo Vương Lâm cũng phất lên biến ảo ra một thủ ấn, đánh một chưởng tới người này!

Ầm tiên nhân đó đầu tiên bị huyết kiếm xuyên qua ngực, lại bị một chưởng của Vương Lâm đánh tới, máu tươi phun ra, thân thể tan nát.

Giết ba người không cần tới ba nhịp thở! Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đang muốn rời đi thì đột nhiên thần sắc hắn biến đổi, mang theo vẻ kinh ngạc xoay phắt người nhìn về phía sau, sát khi trong hai mắt lại tràn ra.

-Không ngờ lại còn có người tới!

Trong tinh không bị thần thức hắn bao phủ bỗng nhiên xuất hiện một dòng xoáy. Bên trong dòng xoáy đó có một thân ảnh mơ hồ, không giống nam tử mà là một nữ tử.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1755 Tử Hà

-Là nàng...

Khóe miệng Vương Lâm lộ nụ cười lạnh, trong mắt tràn ngập sát khí.

Một lát sau dòng xoáy xuất hiện dấu hiệu tiêu tán, thân ảnh mơ hồ bên trong cũng rõ ràng hơn. Người này là một nữ tử. Nàng mặc một bộ y phục màu tím, mái tóc mượt mà, nhìn vô cùng xinh đẹp, nếu là phàm nhân nhìn thấy thì hắn sẽ phải si mê.

Dù là tu sĩ thì cũng thường dục tâm đại động, nổi lên ý niệm muốn dùng nữ tử này làm lô đinh.

Nữ tử này đúng là Tử Hà của Triệu Hà cũng là thất phi của Thất Thải Tiên Tôn! Nàng bất đồng so với các chị em của mình, đối với Thất Thải Tiên Tôn cực kỳ trung thành, năm đó còn khiển trách Vương Lâm, thậm chí nếu không phải cố kỵ cây cung của Lý Quảng trong tay hắn thì khi nàng phát hiện ra Vương Lâm không nghĩ giống mình thì đã nổi lên sát tâm.

Tu vi nữ tử này không kém, trước khi Vương Lâm chưa cảm nhận ra được cấm chế bổn nguyên thì hắn chiến đấu cũng khá gian nan, chỉ có thể dùng cây cung của Lý Quảng mới khiến nữ tử này kiêng dè hắn. Nhưng hôm nay hắn đã có cấm chế bổn nguyên, Đạo cổ truyền thừa so với năm đó cũng cường đại hơn không ít, lại có cánh tay phải của Diệp

Mịch, phối hợp với quy tắc của nơi này, đúng là trời đất xoay chuyển, dù không cần cây cung của Lý Quảng thì hắn cũng có lực lượng giết thất phi này!

-Thanh Lâm từng nói, Tỵ Thiên Quan chính là của nữ tử này....nàng là tiên phi, rất có thể biết chút bí mật ở nơi này...

Hai mắt Vương Lâm nheo lại, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức huyết kiếm gào thét lao đi. Thân thể Vương Lâm cũng nhoáng lên, hoàn toàn biến mất.

Tình trạng huyết kiếm không giống bình thường, không lao đi vô thanh vô tức nữa mà gào thét kinh thiên động địa, tiếng động chói tai, phá không mà đi, trong nháy mắt đã bay qua ngàn dặm, đánh thẳng tới thân ảnh trong dòng xoáy vừa mới tiêu tán, đang từ từ rõ ràng lên.

Tiếng gào thét kịch liệt có thể dẫn động tâm thần, khiến cho người ta theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước!

Nhưng Tử Hà này lại không lùi lại. Hầu như trong nháy mắt khi thấy rõ ràng mọi thứ, nàng lập tức cảm nhận một luồng sát khí ngập trời điên cuồng ập đến, bên tai ầm vang. Nàng liếc mắt một cái liền thấy được huyết kiếm đang gào thét lao tới.

Thần sắc Tử Hà biến đổi, bùng lên sát khí!

-Hóa ra là hắn ở nơi này!!

Thân thể Tử Hà vẫn đứng đó không nhúc nhích, tay phải chợt giơ lên. Lập tức một đám mây mù màu tím mênh mông xuất hiện. Đám mây mù này nhúc nhích, lập tức hóa thành một con phượng hoàng màu tím, kêu vang lao thẳng vào huyết kiếm.

Ngay trong nháy mắt khi con phượng hoàng va chạm với huyết kiếm, tiếng chấn động ầm ầm vang lên, khiến cho tinh không rung chuyển. Những vùng sụp đổ lớn xuất hiện, hàng loạt khe nứt bị mở ra, xuất hiện bên trong tinh vực.

Phượng hoàng sụp đổ nhưng huyết kiếm cũng không thể tiến tới, bị cuốn quay trở lại. Dòng xoáy phía sau Tử Hà tiêu tán nhưng lập tức lại xuất hiện. Nàng biết cây cung của Lý Quảng Vương Lâm đã dùng mấy lần nhưng không biết đối phương còn có thể dùng thêm hay không. Lúc này hơi do dự, tay phải giơ lên. Lập tức một ngọc giản liền xuất hiện, lựa chọn rời đi, truyền tin dẫn người tới nơi này.

Nàng cũng biết Vương Lâm có Định Thân Thuật cho nên trước khi xuất ra ngọc giản liền khiến cho dòng xoáy xuất hiện. Có dòng xoáy thông tới một giới khác này tồn tại, tác dụng của

Định Thân Thuật bị trở ngại. Hơn nữa tu vi nàng cũng cao, có thể chống cự được!

Tâm cơ nữ tử này rất sâu, tính cách lại cẩn thận, sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi nàng muốn bóp nát ngọc giản, thân thể Vương Lâm đã biến ảo ra ở phía xa xa, giọng nói vang vọng tinh không.

-Không hổ là thất phi được Thất Thải Tiên Tôn sủng ái nhất...

Vương Lâm sau khi hiện thân liền cất lời, câu nói rất đột ngột khiến Tử Hà nghe thấy.

Hắn lúc trước thấy đối phương không hề di chuyển, vẫn luôn đứng ở một nơi. Hành vi cổ quái này đủ để thấy nữ tử này chẳng những biết rõ ba trăm tàn giới này mà lại còn biết rõ quy tắc biến hóa ở nơi đây!

Nhưng tất cả quy tắc chỉ cần nàng không di chuyển thì sẽ không có tác dụng. Chỉ khi tiến bước, hoàn toàn dung nhập vào trong thế giới này thì mới bị quy tắc bao phủ.

Điểm này Vương Lâm tất nhiên hiểu rõ.

Tử Hà cũng biết, thậm chí còn biết nhiều hơn những phi tử khác. Cho nên nàng sau khi đi vào hơn mười tàn giới đều không nhúc nhích, thần thức đảo qua dẫn người khác tới.

-Ngươi nếu muốn rời đi thì Vương mỗ cũng không tiễn!

Vương Lâm nhìn ngọc giản trong tay Tử Hà một cái, xoay người rời đi, nội tâm vô cùng âm trầm. Đệ tử của Thất Đạo Tông lúc trước muốn đốt hương, lúc này Tử Hà lại xuất ra ngọc giản, hiển nhiên là những người này trước khi tiến vào nơi này đã đạt được hiệp nghị nào đó.

Do vậy việc này sẽ hơi khó hơn một chút!

-Tử Hà này quá cẩn thận. Nếu nàng lựa chọn rời đi thì với tu vi của ta, trong thời gian ngắn không thể lưu nàng lại...nhưng trước tiên không nói tới ngọc giản truyền tin này có đưa tin cho Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu hay không, theo lời của nữ tử này nói năm đó, nàng dường như rất trung thành với Thất Thải Tiên Tôn lại cũng có liên lạc với tứ đại chiến tướng...nếu như

vậy thì nàng rất có khả năng truyền âm cho tứ đại chiến tướng!

Nhưng cho dù là đạo nhân bảy màu hay Chiến lão quỷ thì cũng không sao. Nơi này rất có khả năng gặp phải họ. Ta đã chuẩn bị tốt lắm rồi. Chỉ là Tử Hà này cẩn thận như vậy, nếu lúc này không giết được ả thì về sau

ả sẽ càng cảnh giác, muốn giết càng khó khăn hơn...còn về phần cây cung của Lý Quảng thì lúc này cũng không phải lúc sử dụng.

Trong lòng Vương Lâm thầm nghĩ, lúc này quay lưng rời đi, nhìn như có vẻ vội vàng nhưng chỉ là ra vẻ để ẩn dấu mà thôi.

Hắn vung mạnh tay phải lên, lập tức huyết kiếm vô thanh vô tức tới sát người hắn, bay theo thân thể.

Nhìn thấy Vương Lâm chuẩn bị rời đi, Tử Hà đứng trong dòng xoáy chợt do dự. Nàng nắm ngọc giản nhưng không biết là nên truyền tin hay không.

-Vương Lâm có cây cung của Lý Quảng nhưng hắn rõ ràng thấy ta cầm ngọc giản truyền âm lại không lựa chọn lấy ra mà lập tức rời đi... Thân ảnh hắn có vẻ vội vàng...chẳng lẽ là trước ta, hắn đã từng chém giết với người khác, thương thế rất nặng...

Mà hắn vừa rồi cũng chỉ lấy phi kiếm công kích, từ đầu tới cuối cũng không ra tay. Mà quan trọng nhất là tiếng động của phi kiếm kia quá lớn, tựa hồ chỉ muốn uy hiếp chứ không công kích...giống hệt như muốn hù dọa cho người ta bỏ chạy vậy.

Chẳng lẽ hắn lúc này đã trọng thương suy yếu, không thi triển được cây cung của Lý Quảng. Ta rời đi hóa ra là rơi vào âm mưu của hắn! Nếu ta

lấy ngọc giản truyền âm mà chuyện đúng như ta đoán thì tứ đại chiến tướng sau khi tới đây sẽ đoạt mất hồn thứ ba. Như vậy ta không thể cam lòng được!

Chẳng qua người này giảo hoạt đa đoan, hắn rốt cục có bị thương thật hay không...

Thần sắc Tử Hà biến hóa vẫn luôn không quyết định được, nhìn thấy thân ảnh Vương Lâm

sắp tiêu tán, lại lộ vẻ vội vã, giống như thương thế trong cơ thể vừa mới có phản ứng.

-Nếu hắn thật sự bị thương thì lần này đúng là cơ hội khó có được! Ta nếu có thể giết hắn, lấy được hồn thứ ba thì dù là hiến cho đạo nhân bảy màu hay Chiến lão quỷ cũng đều có công lớn nhất, ngày sau ở Tiên Cương đại lục sẽ được che chở...

Tử Hà cắn răng, đang muốn bỏ qua, rời khỏi nơi này thì lại do dự một chút, tay phải bỗng vung về phía trước, lập tức tử vụ tràn ngập không gian. Chỉ thấy một thanh phi kiếm màu tím đột nhiên xuất hiện, trong tiếng xé gió đánh về phía Vương Lâm.

-Thử thêm một chút! Nếu biểu hiện của hắn quá mức rõ ràng thì việc này nhất định có gian trá!

Ánh mắt Tử Hà lóe lên, nhìn chằm chằm về phía trước.

Tốc độ phi kiếm màu tím kia cực nhanh, gào thét lao thẳng tới Vương Lâm, trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm không tới trăm trượng. Vương Lâm xoay phắt người, hàn quang trong mắt lóe lên, tay phải giơ lên điểm một chỉ về phía trước, mang theo khí tức của tu vi Không Huyền điểm thẳng lên mũi kiếm đang lao tới.

Trong nháy mắt khi điểm vào mũi kiếm, trong đầu Vương Lâm có vô số ý niệm, bỏ qua trạng thái giả trọng thương, tu vi trong nháy mắt bộc phát, bảy đạo bổn nguyên từ cấm chế bổn nguyên thì sáu đạo đồng loạt vờn quanh thân thể, điên cuồng bùng lên, dung nhập vào ngón trỏ của hắn hình thành tiếng chấn động ầm vang.

Trong tiếng nổ này, phi kiếm run rẩy liền tan nát, hóa thành sương mù màu tím cuốn đi. Mà thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, không lui lại phía sau nửa bước, nhìn chằm chằm vào Tử Hà ánh mắt lộ sát khí.

Lục đạo bổn nguyên vờn quanh thân thể hắn, khí thế như cầu vồng, thoạt nhìn không có chút dấu hiệu bị thương. Nhìn chằm chằm vào Tử Hà vài nhịp thở, Vương Lâm cười lạnh một

tiếng, xoay người rời đi.

Tử Hà đứng trong dòng xoáy, hai mắt bừng sáng.

-Hắn bị thương!! Hơn nữa bị thương không nhẹ. Chứ nếu hắn có gian trá thì nhất định sẽ biểu hiện ra vẻ suy yếu hơn để dụ ta đuổi theo!

Nhưng hắn lại không làm thế mà triển lộ tu vi toàn thân ra, rõ ràng là muốn che dấu chân tướng bản thân bị thương, muốn gạt ta. Chỉ có người bị thương thật mới sợ người khác nhìn ra mánh khóe, có hành vi như vừa rồi!

Nhất là khi nàng nhìn thân ảnh Vương Lâm đang rời đi, mơ hồ xuất hiện dòng xoáy, hiển nhiên là muốn rời khỏi giới này thì trong lòng nàng đã hoàn toàn xác định.

-Tuyệt đối không sai rồi! Vương Lâm, lúc này ngươi trốn không thoát đâu! Người ta đều nói ngươi giảo hoạt như hồ ly nhưng lần này lại để lộ đuôi rồi!

Tử Hà thu hồi ngọc giản, không truyền âm nữa, ánh mắt lộ vẻ tham lam, lo lắng Vương Lâm sẽ bỏ chạy, không cần nghĩ ngợi, thân thể nhoáng lên, bước nửa bước ra khỏi dòng xoáy!

Trong nháy mắt khi nàng bước ra, dòng xoáy tiêu tán. Nàng đã hoàn toàn từ bỏ ý định rời đi!

Nhưng ngay lúc nàng bước ra nửa bước, thân thể đột nhiên rơi vụt xuống phía dưới. Biến cố đột ngột này khiến cho sắc mặt Tử Hà đại biến!

-Không tốt!!

Đúng lúc này thì Vương Lâm đang rời đi ở phía xa đột nhiên xoay người, ánh mắt lóe lên sát khí, thân thể lập tức tỏa ra khí tức ầm ầm, huyết quang hiện lên kinh thiên như sóng dữ, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới Tử Hà!

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, căn bản không để cho Tử Hà vừa rời khỏi dòng xoáy chút cơ hội nào. Thậm chí nàng cũng chẳng có thời gian lấy ngọc giản ra một lần nữa huyết kiếm đã đánh thẳng tới mi tâm!

Trong đồng tử của nàng, thân ảnh của Vương Lâm đã chiếm toàn bộ!

Một đạo máu tươi phun ra từ trên ngực Tử Hà nhuộm đỏ y phục, nhìn lại không phải màu hồng mà là màu đen! Trên y phục đã bị tổn hại lại mơ hồ lộ ra da thịt khiến người ta động tâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1756 Đánh cuộc

Nội y của nữ tử này rất nhỏ, lúc này lại bị tổn hại rất nhiều, như ẩn như hiện, nếu không phải Vương Lâm luôn lạnh lùng, đối với địch nhân cho dù là nữ tử cũng không chút thương xót mà đổi lại là người khác thì lúc này nhất định khi nhìn thấy trong lòng sẽ dâng lên ý nghĩ khác lạ.

Huyết kiếm xuyên qua ngực Tử Hà máu tươi tràn ra. Huyết kiếm run run, phát ra tiếng kiếm reo như vô cùng hưng phấn.

Huyết kiếm ẩn chứa hung sát, chưa uống máu là chưa trở về!

Cùng với máu tươi trào ra trên ngực Tử Hà sắc mặt nàng tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đang rơi xuống, muốn xuất pháp bảo nâng cơ thể lên nhưng Vương Lâm sao có thể cho nàng cơ hội.

Hầu như trong nháy mắt khi huyết kiếm xuyên qua thân thể nàng, thân thể Vương Lâm đã xuất hiện trước người Tử Hà bao phủ toàn bộ đồng tử của nàng, đánh ra một chưởng, bổn nguyên tùy ý chuyển động, ầm tràn ra!

Vương Lâm căn bản không cho Tử Hà chút cơ hội, hỏa bổn nguyên gào thét bùng lên, hóa thành một con hỏa Chu Tước khổng lồ, cất cao tiếng gáy đánh về phía Tử Hà bao phủ toàn thân nàng.

Lực lượng hỏa diễm thiêu đốt bừng bừng, uy lực không thể ngăn cản nổi!

Ở phía sau ngọn lửa, lôi đinh bổn nguyên hóa thành Lôi Long gầm thét theo sát phía sau Chu Tước, bao phủ cả ngọn lửa và Tử Hà!

Sinh tử, nhân quả, chân giả đều xuất hiện. Cũng trong nháy mắt này, hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu phát ra những tiếng loẹt xoẹt. Tất cả vị trí xung quanh Tử Hà lập tức xuất hiện một mảng tơ máu lớn phong tỏa toàn bộ đường lui của nàng, đồng loạt co rút về phía thân thể nàng.

Đạo bổn nguyên cuối cùng là sát lục bổn nguyên lúc này dung nhập trong bàn tay của hắn,

khiến cho bàn tay hắn lúc này như nắm quyền giết chóc chúng sinh!

Sát lục bổn nguyên vừa xuất hiện, cả bầu trời lạnh giá, không ngờ xuất hiện những bông tuyết đỏ như máu cuốn khắp bốn phương. Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc. Cùng với tiếng ầm vang của sát lục bổn nguyên, Tử Hà liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, thân thể rơi xuống nhanh hơn. Tới lúc này nàng cũng chưa có cơ hội nào xuất ra pháp bảo!

Thậm chí cả thời gian bắt quyết nàng cũng không có. Sáu đạo bổn nguyên ầm vang, Tử Hà nhìn thấy một bàn tay khổng lồ xuyên qua bổn nguyên trước người, trực tiếp đánh lên mi tâm nàng.

Ầm một tiếng, Tử Hà lại phun một ngụm máu tươi nữa, thân thể xuất hiện những vết nứt đầy máu, giống như thân thể sắp chia năm xẻ bảy vậy!

Những cơn đau đớn truyền ra từ tâm thần. Ngay cả nguyên thần của nàng dưới một chưởng bổn nguyên này cũng bị thương nặng, sắc mặt trắng bệch. Một cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong tâm hồn nàng.

Nhưng ngay trong tích tắc này, thân thể nàng đang rơi xuống đột nhiên sững lại. Giới hạn cấm phi hành lúc này có dấu hiệu tan đi. Chẳng qua tất cả đều vẫn nằm trong sự tính toán của Vương Lâm. Hầu như trong nháy mắt khi nó có dấu hiệu tiêu tán, Vương Lâm cất bước đuổi theo, tay phải giơ lên điểm một chỉ về phía Tử Hà!

-Định!

Một chỉ định thân, định thần, định hồn! Định thiên địa càn khôn, định vạn vật thương khung!

Thân thể Tử Hà đột nhiên sững lại, bị Định thân thuật bao phủ. Dù lực lượng cấm không lúc này đã tiêu tán nhưng nàng vẫn không thể ngừng rơi xuống, thậm chí pháp bảo cũng không thể lấy ra, bị một chỉ của Vương Lâm cố định!

Áp chế lực lượng cản trả, Vương Lâm bước từng bước đi tới gần Tử Hà tay phải nhanh chóng điểm lên người đối phương chín chỉ! Mỗi một chỉ điểm xuống đều khiến Tử Hà run rẩy, đưa vào thân thể nàng một luồng lực lượng phong ấn.

Chín chỉ này điểm xuống, phong ấn đại thành!

Một cấm chế hư ảo như mạng nhện lập tức tràn ngập toàn thân Tử Hà không hề dừng lại chút nào!

Tay áo Vương Lâm vung lên, giống như thu cả càn khôn, thân thể Tử Hà bị ánh sáng cấm chế vờn quanh, lập tức hoàn toàn biến mất, bị hắn thu lấy! Một trận chiến này vô cùng trôi chảy, thời gian không tới mười nhịp thở!

Tử Hà không bị Vương Lâm giết. Trên người nàng còn có rất nhiều thứ khiến Vương Lâm cảm thấy hứng thú. Đã nắm được nàng trong tay, hắn muốn giết lúc nào chẳng được.

Huyết quang lóe lên, huyết kiếm trở về, vờn quanh thân thể Vương Lâm, cất tiếng reo vang. Vương Lâm cất bước tiến về phía trước, dưới chân dần dần xuất hiện dòng xoáy khổng lồ chuyển động, thân thể nhoáng lên đi vào dòng xoáy, biến mất hoàn toàn!

-Giới này nếu đã có ba đợt người tiến vào thì cũng có đợt thứ tư. Ta nên rời đi thôi!

Vương Lâm biết rằng ba trăm tàn giới này đều có liên hệ với nhau, có thể thông hành, dù là không biết ấn quyết nhưng vẫn có thể xông vào.

Trong ba trăm tàn giới, trong một tinh vực của một giới bỗng nhiên xuất hiện một dòng xoáy. Dòng xoáy này xoay tròn, ầm ầm chuyển động, lập tức khiến những người trong giới này chú ý.

Bạch Hổ chiến tướng đứng trên một tu chân tinh giữa không trung, phía dưới còn có mấy trăm vặn quân binh, lúc này sát khí kinh thiên, đang tiến hành đại chiến!

Mặt đất máu chảy thành sông, lúc nào cũng có người tử vong. Một vùng bình nguyên khổng lồ, trăm vạn đại quân, căn bản là nhìn không thấy biên giới. Loại chiến tranh như thế này tại thế tục là cực kỳ hiếm thấy!

-Không ngờ ở nơi này lại có thể gặp phải sát lục như vậy. Giết đi, các người giết càng kịch liệt thì sát khí càng dày. Đợi tới khi ta hấp thu sát

khí xong, tuy không thể mang ra khỏi giới này nhưng lại có thể lợi dụng được!

Nhất là ta lại là người đầu tiên bước vào giới này, tất cả các quy tắc ở đây đều do ta định ra! Trừ phi là đạo nhân bảy màu hoặc Chiến lão quỷ, nếu không dù là ai tới đây cũng đều nằm trong quy tắc đó!

Bạch Hổ chiến tướng đi theo Thất Thải Tiên Tôn đã lâu, tất nhiên sẽ biết chuyện của Thất Thải Tiên Tôn này. Giờ phút này hắn đứng giữa không trung, thần sắc cực kỳ hưng phấn.

Trên mặt đất, đại quân của hai bên đều có tướng lãnh, trong đó có một viên đại tướng cưỡi bạch mã có đốm như hổ, mặc một bộ áo giáp trắng, phía sau choàng một tấm da hổ. Hắn đội mũ giáp bạch hổ, hai mắt lộ hàn quang, cũng ẩn chứa vẻ hưng phấn.

Lờ mờ, trên người hắn có một tia nối vô hình, giống như có liên hệ kỳ dị với Bạch Hổ chiến tướng ở trên bầu trời.

Cũng ở trên bầu trời, phía trước hư ảnh của Bạch Hổ chiến tướng, lúc này có một nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân. Nam tử này thần sắc âm trầm, thân thể cũng mơ hồ, giống như gió thổi là tiêu tan. Hắn nhắm hai mắt lại, thần sắc bối rối, trên trán tràn ngập mồ hôi.

Hắn và Bạch Hổ chiến tướng giống nhau, đều là hư ảo, không chân thật. Nơi này trừ hai người hắn có thể nhìn thấy nhau, những người còn lại căn bản không thể phát hiện ra hư ảnh này.

Trên mặt đất ở phía đối địch với Bạch Hổ chiến tướng, có một binh lính mặc thiết giáp bị tàn phá, thần sắc bối rối, trong tiếng gầm nhẹ huy động trường thương, chém giết với quân địch nhưng thân thể lại run rẩy, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bầu trời, lộ vẻ phẫn nộ và sợ hãi.

Hình dáng của hắn không ngờ giống hệt như nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân trong không trung!

Nếu Vương Lâm ở nơi này, khi thấy nam tử trung niên này thì chắc chắc sẽ nhận ra, đây là người ở tầng thứ bảy trong tháp cao trên Ngũ Hành tinh!

Nơi này là thế giới của Bạch Hổ, quy tắc do hắn định ra!

Ngay lúc này, Bạch Hổ chiến tướng hư ảo trên bầu trời ngẩng phắt đầu, ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị. Cùng lúc đó, tướng lãnh mặc áo giáp trắng cưỡi bạch mã đang chém giết trong đại quân phía dưới cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời hôn ám, khóe miệng lộ nụ cười lạnh.

-Lại có một người nữa tới...là ai đây...

Nam tử trung niên ngồi đối diện với Bạch Hổ chiến tướng cũng lập tức ngẩng đầu, sau khi

cảm nhận được bên trong vùng tinh vực này xuất hiện dòng xoáy xong, ánh mắt hắn lộ vẻ tàn nhẫn.

-Đến đây đi, nhiều thêm vài người nói không chừng có thể giết chết Bạch Hổ chiến tướng này! Cái quy tắc đáng chết này!!

Bên trong tinh vực, dòng xoáy chuyển động, ở trong đó dần dần hiện lên thân ảnh một người mơ hồ. Từ từ thân ảnh đó dần dần rõ ràng lên. Dòng xoáy bên ngoài thân ảnh cũng có dấu hiệu tiêu tan.

Ngay trong nháy mắt khi dòng xoáy hoàn toàn biến mất, huyết quang lóe lên, huyết kiếm gào thét bay ra, quét ngang bốn phía. Trong vòng vạn dặm lúc này bị vây trong hung sát.

Vương Lâm đứng đó, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Thần thức hắn tản ra, bỗng nhiên quét về bốn phía. Trong nháy mắt khi thần thức của hắn tràn ra, thân ảnh xuất hiện, trên tu chân tinh kia, hai người Bạch Hổ chiến tướng và nam tử trung niên đồng loạt biến sắc.

Ánh mắt Bạch Hổ chiến tướng lộ ra vẻ hưng phấn ngập trời. Hắn nhìn vào bầu trời, cất tiếng cười ha hả.

-Hắn không ngờ lại xuất hiện ở nơi này. Đúng là trời giúp ta rồi!!

Nam tử trung niên kia sửng sốt, chẳng qua khóe miệng lại lộ ra một nụ cười hả hê.

Thần thức Vương Lâm bao phủ cả tinh không.

Giới này so với giới mà Vương Lâm định quy tắc lớn hơn không ít, tương đương với La Thiên và Côn Hư cộng lại. Chẳng qua tu chân tinh ở nơi này cũng chỉ có chín viên.

Trong nháy mắt khi thần thức của hắn quét ngang, ở trên tu chân tinh thứ ba, Vương Lâm cảm nhận được khí tức của Bạch Hổ chiến tướng và nam tử trung niên kia. Nhưng hắn lại không nhìn thấy thân ảnh hai người trên tu chân tinh này.

Nhướng mày, Vương Lâm cẩn thận xem xét tinh vực này.

-Nơi này đã tồn tại quy tắc....chỉ là không biết đó là quy tắc gì...còn thân ảnh hai người Bạch Hổ chiến tướng vì sao lại thấy...

Thần thức Vương Lâm ngưng tụ một lần nữa ở tu chân tinh thứ ba, tập trung vào trăm vạn đại quân đang chém giết trên bình nguyên.

Đột nhiên thần sắc hắn sững lại. Hồi lâu sau, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ hiểu ra.

-Hóa ra là như vậy!

Vương Lâm đứng đó, thủy chung không hề bước ra nửa bước. Như vậy hắn đã khiến bản thân nằm ngoài quy tắc ở nơi này. Đợi tới khi hắn hiểu rõ hết thảy mới quyết định nên tiến vào hay rời đi.

-Quy tắc nơi này do ai định ra, có lợi với người này thì ngoài việc xem xét cũng phải thử một lần!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, tay phải giơ lên hướng về phía sau vung lên. Lập tức dòng xoáy đã tiêu tán liền ầm ầm hiện ra.

Cảnh tượng này khiến bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng đều nghĩ là hắn muốn rời đi.

-Vương đạo hữu, cần gì phải nóng lòng rời đi. Quy tắc nơi này là do lão phu định ra. Ngươi nếu dám tiến vào thì chúng ta có thể đánh cuộc một lần!

Giọng nói của Bạch Hổ chiến tướng vang vọng trong tinh không, truyền vào tâm thần Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng trong lòng thì lại cười lạnh. Hắn thử một lần liền tìm ra đáp án!

-Đánh cuộc gì!

-Đánh cuộc rằng sau khi ngươi tiến vào, ở trong quy tắc của lão phu sẽ bại vong!

-Thế sao? Vậy phần thường là cái gì?

Vương Lâm chậm rãi truyền thần niệm ra.

-Ngươi nếu bại thì hồn thứ ba sẽ là vật của lão phu! Ngươi nếu thắng thì lão phu sẽ dùng lời thề của Tiên Cương đại lục, cam tâm nghe lệnh ngươi, làm nô bộc cho ngươi vạn năm! Lời nói của lão phu Bạch Hổ lấy huyết mạch mà thề!

Giọng nói của Bạch Hổ chiến tướng vang vọng trong tinh không, chấn động cả không gian.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chỉ là trên mặt lại lộ ra một tia mỉm cười mà người khác khó có thể phát hiện.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1757 Ván cờ

-Dù quy tắc ngươi định ra... Vương mỗ tiến vào thì đã sao.

Vương Lâm tiến lên, thần thức đảo qua, từ trên tu chân tinh thứ ba kia đã nhìn ra chút mánh khóe.

Quy tắc ở nơi này rất có khả năng là giống như một bàn cờ, thần thức phân ra một tia dung nhập vào binh lính phía dưới, lấy thân hình của phàm nhân tham gia trận chiến ngập trời với trăm vạn đại quân này!

Mà tu vi lại hoàn toàn bị áp chế, không thể bộc phát toàn diện được.

-Bạch Hổ chiến tướng này khiến người của Ngũ Hành tinh thành binh lính. Ở phương diện này Bạch Hổ cho rằng hắn có lợi thế hơn sao? Trong ba trăm tàn giới này không phong ấn được huyết mạch nhưng nếu lấy lực lượng của một giới tác dụng vào hai ba người thì cũng có thể áp chế được huyết mạch. Huyết mạch mà còn bị áp chế thì đừng nói tới tu vi. Bạch Hổ nọ không chỉ là tiên nhân mà lực lượng cũng cường hãn, dù huyết mạch tiên nhân bị áp chế nhưng lực lượng bản thân hắn vẫn mạnh mẽ như trước, tuy rằng cũng bị áp chế không ít nhưng vẫn rất hung hãn do vậy có thể thành tướng!

Còn về phần người Ngũ Hành tinh kia thì rõ là không tu luyện lực lượng, giống như văn sĩ, hiển nhiên chỉ có thể làm binh lính!

Vương Lâm nheo hai mắt. lộ vẻ cơ trí.

-Quy tắc nơi này áp chế tu vi, Bạch Hổ là tiên nhân, năm đó khi thấy ta thi triển cây cung của Lý Quảng thì hắn hắn sớm cũng cảm nhận được ta không có huyết mạch tiên nhân. Thân thể ta vốn không có huyết mạch tiên nhân, sở dĩ có thể thi triển cây cung của Lý Quảng cũng là nhờ có máu huyết của tiên nhân bất diệt thể!

Do vậy ở nơi này đối với người không có huyết mạch tiên nhân như ta mà nói, tu vi sẽ bị áp

chế rất nhiều. Thần thức của ta phân ra dù hóa thành quân binh thì cũng chỉ là một phàm nhân bình thường mà thôi. Còn bọn họ có lực lượng huyết mạch, dù bị áp chế nhưng vẫn có thể phát huy ra một chút.

Đây hắn là thứ mà hắn cho là ưu thế! Mà bởi hắn cho rằng ta không có huyết mạch tiên nhân, đối với quy tắc của thế giới này không sinh ra ảnh hưởng, không khiến cho quy tắc của thế giới này phải phân ra một phần lực lượng áp chế người của huyết mạch mới tiến vào mà yếu đi.

Hắn có lẽ cũng biết ta có Đạo cổ truyền thừa, có thân thể cổ Thần nhưng tuyệt đối không biết Đạo Cổ truyền thừa của ta cũng có lực lượng huyết mạch. Huyết mạch này dù bị áp chế nhưng phối hợp với tu vi thì cũng không kém Bạch Hổ, ngược lại còn mạnh hơn!

Thân thể Vương Lâm quyết đoán bước từng bước về phía trước.

Bước ra nửa bước, trong nháy mắt khi tiến vào giới này, cả tàn giới lập tức ầm ầm nổ vang. Tiếng động vang vọng tinh không, giống như phá tan thiên địa, mạnh mẽ dung nhập vào một luồng lực lượng, tràn ra ảnh hưởng tới quy tắc do Bạch Hổ định ra!

Đúng như Vương Lâm dự đoán, lấy lực lượng của cả giới này tác động lên hai người thì có lẽ có thể áp chế được chín thành lực lượng huyết mạch. Nhưng nếu có người thứ ba đi vào, mà người đó cũng có lực lượng huyết mạch thì lực lượng áp chế này sẽ phải phân tán ra, tác dụng mất đi rất nhiều.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến vào giới này, trên tu chân tinh thứ ba, ánh mắt nam tử trung niên của Ngũ Hành tinh bừng sáng. Hắn cảm nhận rõ ràng rằng lực lượng huyết mạch bị áp chế giờ đã được nới lỏng một chút. Đồng thời, binh lính do thần thức biến ảo ra ở bên dưới lúc này toàn thân tỏa kim quang!

Kim quang này rất nhạt nhưng vờn quanh người binh lính, khiến cho tinh thần hắn phấn chấn hẳn lên ngay cả thanh trường thương lúc này cũng giống như một lưỡi đao sắc bén, tiến tới chém giết địch nhân, trực tiếp đánh thẳng tới.

Thần sắc Bạch Hổ chiến tướng cũng biến đổi, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Trong suy

nghĩ của hắn, Vương Lâm đúng là không thể có lực lượng huyết mạch. Nhưng lúc này biến hóa của quy tắc lại khiến tâm thần hắn chấn động.

-Hắn không ngờ lại có lực lượng huyết mạch!! Không thể nào. Trong thân thể hắn rõ ràng ta không cảm nhận được lực lượng huyết mạch tồn tại. Dù là năm đó hắn cũng chỉ có thể bắn ra ba mũi tên mà thôi!

Thân thể Vương Lâm vừa tiến vào tàn giới này liền lập tức vặn vẹo, trong nháy mắt liền tiêu tán. Lúc hắn xuất hiện thì đã ở trên bầu trời của tu chân tinh thứ ba, tạo thành thế tam giác với Bạch Hổ chiến tướng và nam tử trung niên của Ngũ Hành tinh!

Trong nháy mắt Vương Lâm tiến vào, thần thức bản thân không bị điều khiển liền phân ra một tia đi xuống chiến trường bên dưới, rơi vào phe đối địch với Bạch Hổ chiến tướng, lập tức dung hợp với một binh lính bình thường.

Binh lính này cầm trường đao, đang giơ đao dữ tợn bổ về phía địch nhân nhưng lại không nhận thấy từ phía xa, tướng lãnh mặc bạch giáp do Bạch Hổ chiến tướng biến thành từ trên yên ngựa rút ra một thanh trường thương, bất ngờ phóng thẳng về phía binh lính do thần thức của Vương Lâm dung nhập vào!

Binh lính lúc này sau khi có thần thức của Vương Lâm dung nhập vào, trong nháy mắt hơi dừng lại, hai mắt bừng sáng, mái tóc lập tức bạc trắng, hình dáng lại trở nên mơ hồ, ngay lập tức hóa thành Vương Lâm.

Thanh trường đao giơ lên đang sắp hạ xuống bị hắn nắm trong tay, xoay phắt người, rống to một tiếng chém về phía sau, va chạm với trường thương vừa phóng tới.

Ầm một tiếng, thanh trường thương kia bất ngờ bị Vương Lâm bổ thành hai nửa, gào thét lao qua bên người hắn, xuyên qua thân thể địch binh, găm thẳng người hắn xuống mặt đất. Chém rơi thanh trường thương, binh lính do một tia thần thức của Vương Lâm biến thành ngẩng phắt đầu, nhìn chằm chằm vào tướng lãnh cưỡi bạch mã trong thiên quân vạn mã phía xa xa!

Giờ phút này trên bầu trời của bình nguyên đang chém giết, bổn tôn của Vương Lâm khoanh

chân ngồi xuống, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Quy tắc ở nơi này chính là đánh cờ, bàn cờ là trăm vạn đại quân. Còn quân cờ thì đều là binh lính do thần thức của ba người biến thành!

Thần sắc Bạch Hổ chiến tướng âm trầm, nhìn Vương Lâm một cái liền nhắm mắt lại, toàn bộ tâm thần đắm chìm vào tướng lãnh do thần thức biến thành ở bên dưới.

Hai mắt tướng lãnh mặc bạch giáp tràn ngập hàn quang, tay phải giơ lên hướng về phía Vương Lâm xa xa chỉ một cái. Lập tức bên người hắn có hắc khí hiện ra, hóa thành mười hắc giáp binh, vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn, nhảy vào chiến trường, tiến về phía Vương Lâm.

Vương Lâm cười lạnh lùng, thân thể ở trong chiến trường, bên tai đều là tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống giận chém giết ngập trời. Đủ loại tiếng động dung hợp một chỗ hóa thành một khúc nhạc đồ sộ trong thiên địa!

Trong khúc nhạc này, nhiệt huyết sôi trào, Vương Lâm liếm vết máu trên lưỡi đao, mạnh mẽ tiến về phía trước. Hắn mặc áo giáp tầm thường của binh lính, tiến lên hễ gặp địch binh là chỉ gầm nhẹ một tiếng, một đao chém bay! Cứ sau khi giết một người, lại có một làn khói dung nhập vào

trong thân thể Vương Lâm. Từ từ, thân thể hắn liền có hắc khí lượn lờ, trông giống hệt hung thần ác sát.

Tất cả binh lính ở nơi này Vương Lâm đều hiểu là giả dối, đều do quy tắc của Bạch Hổ chiến tướng biến thành, cũng chỉ là bàn cờ mà thôi. Tất cả đều là chuẩn bị cho ba người bọn họ đánh cờ!

Sát. sát. sát! Vương Lâm không ngừng tiến về phía trước, tay phải như thét nắm lấy đại đao, quét ngang trước người. Một địch binh vừa tới gần liền bị Vương Lâm gầm nhẹ, nhảy vọt lên, đạp lên đầu hắn mượn lực như bay lên, ở giữa không trung, trường đao như trăng khuyết chém thẳng xuống đầu một hắc giáp binh!

Vẻ mặt hắc giáp binh này hoảng sợ, ngẩng phắt đầu. Khi hắn nhìn lên thì chỉ thấy phía sau Vương Lâm, trên bầu trời hôn ám có một vầng trăng máu. Mà thân ảnh Vương Lâm lúc này đã

bao phủ cả vầng trăng máu dữ tợn lao tới!

Hắc giáp binh vội vàng giơ đại thuẫn lên, cố gắng đỡ một đao kinh thiên của Vương Lâm!

Ánh đao lóe lên, tiếng kêu thảm thiết vang dội, khiến cho thân thể những người ở bốn phía run rẩy, đồng loạt nhìn về phía này. Chỉ thấy thân thể Vương Lâm hạ xuống, một đao chém lên tấm khiên khiến nó vỡ tung.

Lưỡi đao của Vương Lâm gào thét chém suốt từ đầu đến chân hắc giáp binh, chia thành hai nửa!

Một lượng lớn hắc khí từ trong thân thể hắc giáp binh tỏa ra, dũng mãnh tiến vào thân thể Vương Lâm. Ngay cả giết trăm người cũng không bằng giết một hắc giáp binh này. Hắc khí tràn ngập bên ngoài thân thể Vương Lâm lúc này đã nồng nặc giống như một ngọn lửa màu đen.

Cũng vào giờ khắc này, trong tiếng răng rắc, hắc khí bên ngoài thân thể Vương Lâm liền ngưng tụ co rút lại, bất ngờ hóa thành một bộ áo giáp màu đen, mặc trên người Vương Lâm, cùng đối lập với mái tóc bạc chói mắt của hắn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình!

Cây đao trong tay hắn cũng đen hơn, dài hơn một chút, trông như trăng lưỡi liềm vậy!

Giơ đao cười dài, Vương Lâm mặc áo giáp màu đen cất bước đi về phía trước, trường đao vung lên, tử vong giết chóc càng nhiều. Sau thời gian nửa nén hương, toàn bộ mười hắc giáp binh do tướng lãnh mặc bạch giáp biến thành đều táng thân dưới lưỡi đao của Vương Lâm!

Giết chín người còn lại, áo giáp của Vương Lâm đã bao phủ gần hết toàn thân, chỉ còn thiếu mũ trụ đứng trong đám binh lính trông vô cùng uy vũ!

Cũng trong thời gian này, quân cờ do thần thức của nam tử trung niên thuộc Ngũ Hành tinh biến thành lúc này có kim quang vờn quanh, ngay sau khi giết mấy người thì kim quang trên thân thể liền lóe lên hóa thành một bộ giáp màu vàng. Chẳng qua bộ giáp này rất đơn giản, không thể so sánh với Vương Lâm được.

Cảnh tượng này khiến cho Bạch Hổ chiến tướng ở trên bầu trời mở bừng đội mắt, thần sắc cực kỳ âm trầm, gân xanh nổi đầy lên! Hắn hít sâu một hơi, lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Tướng lãnh mặc bạch giáp do thần thức của hắn biến thành lại lôi ra một thanh trường thương

từ trên lưng ngựa, đồng thời lui lại phía sau, muốn kéo giãn khoảng cách với Vương Lâm.

Nhưng Vương Lâm làm sao có thể để cho hắn làm điều đó. Hắn rõ ràng thời gian của mình cấp bách, lần này tiến vào giới này phải nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, không được phép lãng phí thời gian. Khi thấy tướng lãnh mặc bạch giáp đang lui lại phía sau, Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, tay phải cầm trường đao chém mạnh xuống đất. Nương theo luồng lực lượng chấn động này, hắn liên tục đạp lên đầu của các quân binh, lao thẳng về phía trước!

Mỗi một lần bước chân hắn hạ xuống là những kẻ bị hắn đạp lên đều hóa thành hắc khí dung nhập vào thân thể Vương Lâm. Liên tục tiến lên hơn trăm trượng, hắc khí bên ngoài thân thể hắn đã lại một lần nữa ngưng tụ

lại, trong tiếng ngựa hí kinh thiên, bất ngờ hóa thành một con tuấn mã màu đen. Vương Lâm cưỡi lên lưng ngựa, thân thể giống như một cơn lốc màu đen tràn tới. Nơi hắn đi qua không một kẻ nào có thể sống sót!

Vương Lâm lao thẳng về phía tướng lãnh mặc bạch giáp!

Sắc mặt tướng lãnh mặc bạch giáp đang lui lại phía sau đại biến, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang cưỡi hắc mã gào thét lao tới ngoài ngàn trượng, nắm chặt trường thương trong tay!

Mà giờ phút này ở một tàn giới khác, đạo nhân bảy màu sắc mặt âm trầm đang di chuyển. Hắn đã đi qua gần trăm giới mà vẫn không tìm thấy Vương Lâm. Lúc này trong lòng lo lắng, tay phải giơ lên hướng về phía tinh không kéo mạnh một cái. Lập tức một lỗ hổng liền bị vạch ra, hắn trực tiếp cất bước đi vào bên trong.

Đột nhiên thân thể hắn sững lại, hai mắt lộ vẻ mừng như điên. Hắn cảm nhận được khí tức của Vương Lâm! Khí tức này dù không ở giới này nhưng cũng cách hắn không xa. Thân thể đạo nhân bảy màu nhoáng lên, lại một lần nữa xé mở khe không gian mà đi vào.

-Gần lắm rồi, ta có thể cảm nhận được hắn. Hắn ở không xa phía trước!!

Ánh mắt đạo nhân bảy màu lộ vẻ kích động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1758 Một đao chờ sẵn

Giờ phút này tướng lãnh mặc bạch giáp không thể lui lại phía sau nữa. Đây không phải là đấu pháp chính thức, có thể tiến lui theo ý muốn. Đây là đánh cờ, là một trận cờ giết chóc, giống như chiến trường tu la chính thức.

Trong chiến trường, nếu đại tướng mà lui sẽ khiến khí thế giảm mạnh. Nhất là lúc này Vương Lâm đang gào thét đánh tới, hắn lại càng không thể lui lại!

Lui chứng tỏ là hắn sợ Vương Lâm. Lui hắn rất có khả năng không còn cơ hội thắng nữa! Dù sao thì thời gian trôi qua, Vương Lâm càng giết chóc nhiều lại càng cường đại!

Hắn mặc dù có thể lựa chọn giết chóc nhưng khí thế lúc này nếu đã lùi lại thì không thể so với Vương Lâm nữa!

-Sát!!

Thần sắc chiến tướng mặc bạch giáp dữ tợn, trong tiếng gầm nhẹ, bạch mã vằn hổ ở dưới thân liền hí vang lao về phía Vương Lâm!

Lúc này từ trên trời cao nhìn xuống, phía đông của trận chiến vô tận này, hai cơn gió lốc một đen một trắng đang cách nhau ngàn trượng, không ngừng áp sát. Dù là màu trắng hay màu đen thì cũng vừa tiến bước vừa không ngừng giết chóc, tranh thủ khoảng cách ngàn trượng này để khiến mình đạt được ưu thế lớn nhất!

Tiếng kêu thảm thiết vang động không gian. Người chết vô số, hai cơn lốc đen trắng càng lúc càng gần!

Bạch Hổ chiến tướng trên bầu trời khiếp sợ, thần sắc vặn vẹo, tâm thần dung nhập vào chiến tướng mặc bạch giáp ở phía dưới, không ngờ lại khiến phía sau chiến tướng mặc bạch giáp mơ hồ hiện lên một con mãnh hổ!

Mãnh hổ này to lớn ngập trời, hướng về phía Vương Lâm gầm thét!

Thậm chí ngay cả bạch mã dưới thân chiến tướng mặc bạch giáp lúc này thoạt nhìn cũng như hóa thành một con Bạch Hổ, trong lúc lao tới liền phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa!

Toàn thân Vương Lâm tràn ngập hắc khí, bao phủ hắc mã dưới thân, mái tóc bạc trắng tung

bay, trong tay cầm hắc đao dài hơn một trượng, thoạt nhìn giống như một thanh đồ đao khai thiên!

Những giọt máu tươi từ trên thanh đao nhỏ xuống, mùi máu tanh bốc lên ngập trời.

-Hổ thì đã sao, hôm nay Vương mỗ muốn chém hổ!

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên, lộ ra hàn khí ngập tràn, hắc khí hóa thành gió lốc cuốn ra bên ngoài thân thể, hình thành một hư ảnh khổng lồ.

Người khổng lồ này không phải là Đạo cổ Diệp Mịch mà là Đạo cổ Vương Lâm!

Năm trăm trượng, bốn trăm trượng, ba trăm trượng...hầu như chỉ trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người chỉ còn không tới một trăm trượng! Khoảng cách một trăm trượng trong nháy mắt bị rút ngắn!

Trong tích tắc hai người đã áp sát!

-Sát!

Chiến tướng mặc bạch giáp ngẩng phắt đầu, phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa!

Vương Lâm lại bất đồng. Hắn không phát ra bất cứ âm thanh nào mà trầm mặc, hắc mã dưới thân cất bước, tay phải vung trường đao giơ lên chém xuống một hình vòng cung tử vong. Ánh đao màu đen kia giống như dung hợp cùng với bầu trời hôn ám, giống như thay thế vầng trăng máu ở phía sau.

Một đao chém ra khiến thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, bầu trời như sụp đổ. Tất cả ngưng tụ lại trong một đao này!

Trường thương của chiến tướng mặc bạch giáp phát ra bạch quang chói mắt, trong nháy mắt khi áp sát Vương Lâm liền đâm ra. Hư ảnh Bạch Hổ phía sau vặn vẹo, lao thẳng về phía trường thương, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong đó. Từ xa nhìn lại, đây đâu phải là trường thương gì mà rõ ràng là một con Bạch Hổ đang vồ mồi!

Hắc bạch áp sát nhau, trong nháy mắt khi va chạm, tiếng ầm vang kinh thiên động địa nổi lên, chấn động mặt đất. kinh động bầu trời, truyền khắp cả tinh vực!

Trong tiếng ầm vang, trường đao của Vương Lâm và trường thương do Bạch Hổ hóa thành va chạm nhau. Trường thương kia lập tức tan nát. Bạch Hổ cũng phát ra tiếng rống thê lương, vặn vẹo tan rã. Trường đao của Vương Lâm cũng như vậy, răng rắc nứt tung ra, hóa thành vô số

mảnh nhỏ bị cuốn đi.

Hai con ngựa cũng nghênh đầu ầm ầm va chạm. Cả hai đều phát ra tiếng hí dài, cái đầu tan nát, sau đó lan tới toàn thân, tự động hóa thành hắc bạch khí cuốn ra tám hướng.

Binh toái mã vong!

Hai người đồng thời nhảy lên, trong nháy mắt khi đụng vào nhau liền ầm ầm triển khai chém giết. Tiếng chấn động vang vọng chín tầng trời không tiêu tán. Một lát sau, tiếng ầm vang kinh thiên động địa nổi lên, giống như muốn phân thiên địa làm hai!

Trên bầu trời, toàn thân Bạch Hổ chiến tướng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, vẻ hung ác hiện lên. Bạch Hổ chiến tướng chủ hung, hắn là Bạch Hổ chiến tướng thì lại càng có hung sát khí kinh người!

Nhưng giờ phút này hắn sau khi phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã tràn ngập vẻ hoảng sợ!

-Hắn làm sao lại có thể có được sát khí như vậy! Cả đời này hắn rốt cục đã giết bao nhiêu người!!

Thân thể bổn tôn trên bầu trời của Vương Lâm bỗng dưng run lên, sắc mặt tái nhợt nhưng hai mắt càng thêm ngời sáng, nhìn lướt qua Bạch Hổ chiến tướng, giọng nói của Vương Lâm bỗng dưng vang lên quanh quẩn.

-Nhận thua đi!

-Bạch Hổ ta tuyệt đối sẽ không nhận thua. Quy tắc của giới này do ta định ra, ta tuyệt đối sẽ không thua!

Tay phải Bạch Hổ chiến tướng giơ lên đấm lên ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Trong nháy mắt khi máu tươi này rơi xuống mặt đất, áo giáp toàn thân chiến tướng mặc bạch giáp đã tan nát, thân thể không ngừng có máu huyết trào ra, liên tục lui lại phía sau ngàn trượng, ầm một tiếng liền rơi xuống mặt đất. Đúng lúc này thì đám máu tươi của Bạch Hổ chiến tướng phun ra rơi xuống, dung hợp vào trong chiến tướng mặc bạch giáp này. Hắn rống lên đứng dậy, không đi tới phía Vương Lâm mà nổi giận chém giết đám binh lính bên cạnh.

Mỗi khi giết một người thì thương thế của hắn sẽ khôi phục một chút, áo giáp đã tan nát cũng một lần nữa được ngưng tụ lại!

Thần sắc của quân cờ do thần thức Vương Lâm biến thành cũng ầm ầm bị cuốn về phía sau, áo giáp cũng tan nát, mái tóc bạc trắng phất phới, thân thể liên tiếp lui lại ngàn trượng.

Giờ phút này chiến tướng mặc bạch giáp điên cuồng giết chóc chẳng phân biệt địch ta. Nhưng phàm là quân binh chết trong tay hắn đều hóa thành bạch khí dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Chiến tướng mặc bạch giáp này giống như vẫn chưa cam lòng, thân thể nhoáng lên liền có cả ngàn giọt máu tươi từ trong lỗ chân lông bay ra, cuộn thẳng tới bốn phía, bất ngờ hóa thành một ngàn huyết khí. Hễ binh lính bị huyết khí này đụng vào, sau khi bị huyết khí dung hợp liền lập tức tiêu tán. Huyết khí lại nhằm mục tiêu kế tiếp mà bay tới.

Do vậy mà chỉ trong chốc lát, rất nhiều binh lính biến ảo ra trên bàn cờ đều tử vong. Mà tốc độ tử vong càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã tới gần mười vạn!

Chiến tướng mặc bạch giáp nhảy vọt lên, trong nháy mắt duỗi ra. Khí tức của mười vạn binh lính sau khi tử vong biến thành điên cuồng ngưng tụ tới, phát ra tiếng răng rắc. Bên ngoài thân thể người này lại xuất hiện áo giáp màu trắng lần nữa xuất hiện, bạch mã lại ngưng tụ ra. Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Một ngàn giọt máu vẫn tiếp tục giết chóc!

Vương Lâm không sử dụng phương pháp như vậy mà trong khi lùi lại, ánh mắt lóe lên, tập trung nhìn về phía người thứ ba đang không ngừng lùi lại phía sau - tướng lãnh mặc kim giáp do thần thức của tu sĩ Ngũ Hành tinh nọ biến thành!

Ánh mắt tướng lãnh mặc kim giáp này tiếp xúc với ánh mắt của Vương Lâm, nhất thời lông tóc dựng ngược, không cần nghĩ ngợi liền nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng Vương Lâm cất bước lao thẳng tới phía hắn. Trong nháy mắt khi tới gần, tay phải Vương Lâm giơ lên vỗ mạnh xuống.

Chiến tướng mặc kim giáp là yếu nhất trong ba quân cờ, giờ phút này dù dưới quy tắc đã biến thành chiến tướng nhưng còn lâu mới bằng được Vương Lâm và Bạch Hổ. Nếu không có quy tắc của giới này thì Vương Lâm muốn giết người này nhất định phải hao phí không ít thời gian. Nhưng lúc này hắn không phải là giết bổn tôn mà chỉ giết một phân thân phàm nhân dưới quy tắc này. Chuyện này cũng đơn giản.

Giờ phút này tu sĩ Ngũ Hành tinh trong lúc hoảng sợ, căn bản là không có chút lực lượng phản kích, dưới lực lượng một chưởng của Vương Lâm, chiến tướng này hét thảm một tiếng,

kim giáp toàn thân lập tức tan nát.

Trong nháy mắt khi nó tan nát, quân cờ do thần thức của Vương Lâm biến thành bỗng nhiên mở miệng, trực tiếp nuốt lấy hắn. Vương Lâm là thôn hồn, thần thức của hắn cũng có năng lực này, mặc dù bị nơi này áp chế nhưng hồn lại liên quan tới bản năng, vẫn tồn tại như trước. Tuy rằng hắn không nuốt được Bạch Hổ nhưng vẫn nuốt được quân cờ đã suy yếu dưới quy tắc này!

Chiến tướng mặc kim giáp kêu lên thảm thiết, tiếng kêu rơi vào trong chiến trường giống như hòn đá rơi xuống biển, không tạo nên được chút sóng gió. Trong nháy mắt khi Vương Lâm thôn phệ người nọ, quân cờ do thần thức của hắn biến thành lập tức có hắc khí lượn lờ toàn thân. Áo giáp tan nát lúc trước lại một lần nữa ngưng tụ lại, còn uy vũ hơn trước mấy lần.

Lúc này ngay cả mũ giáp cũng đã ngưng tụ ra, phủ lấy đầu Vương Lâm. Chỉ còn lại mái tóc bạc trắng phía sau mũ giáp tung bay, đối lập hoàn toàn với áo giáp màu đen.

Một tiếng rồng gầm kinh thiên vang lên. Dưới thân Vương Lâm lần này ngưng tụ ra không phải là một con ngựa mà là một con hắc long. Con hắc long này thân thể giống như sương mù, sau khi xuất hiện liền xoay xung quanh thân thể Vương Lâm, hướng về phía chiến tướng mặc bạch giáp mà gầm thét!

Chiến tướng mặc bạch giáp khi nghe tiếng gầm này liền ngẩng phắt đầu, tay phải chụp về hư không phía trước một cái. Một ngàn giọt máu tươi ở bốn phía liền lập tức quay về, dung nhập vào trong cơ thể hắn. Trong

phút chốc, bạch mã dưới thân thể người này liền vặn vẹo, cất lên một tiếng hổ gầm bất ngờ hóa thành một con Bạch Hổ rất lớn.

Hắn đứng trên lưng Bạch Hổ, cầm trường thương dài ba trượng trong tay, ánh mắt lộ ra sát khí điên cuồng. Bạch Hổ nọ gầm thét, nhảy vọt lên, mang theo người này lao thẳng về phía Vương Lâm!

Tay phải Vương Lâm giơ lên, hắc khí vờn quanh liền hóa thành một thanh đại đao dài ba trượng. Hắn trầm mặc đứng đó, hắc long dưới thân gầm lên, cuốn thân lao về phía Bạch Hổ!

Ván cờ đã tới nước một trận định thắng thua!

Song phương trong nháy mắt đã áp sát. Lập tức tiếng hổ gầm long ngâm, long tranh hổ đấu ầm ầm chấn động mặt đất. Tu chân tinh này giống như sắp sụp đổ.

Một đao của Vương Lâm giáng xuống, lần lượt va chạm với trường thương của chiến tướng

mặc bạch giáp kia. Trầm mặc hồi lâu lúc này một tiếng gầm nhẹ từ miệng Vương Lâm truyền ra. Đồng thời với tiếng rống này, bên ngoài thân thể Vương Lâm có hư ảnh Đạo cổ biến ảo ra, ầm ầm theo đao giáng xuống.

Chiến tướng mặc bạch giáp phát ra tiếng gầm thét tuyệt vọng, trường thương tan nát, áo giáp vỡ vụn, Bạch Hổ dưới thân nổ tung. Thân thể hắn từ mi tâm xuất hiện một sợi tơ máu, theo một đao Vương Lâm giáng xuống, thân thể liền ầm ầm tan rã!

Trên bầu trời, sắc mặt Bạch Hổ chiến tướng trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lập tức trở nên ảm đạm.

-Từ nay về sau Bạch Hổ ngươi chính là nô bộc của Vương Lâm ta!

Bổn tôn Vương Lâm đang khoanh chân liền đứng vụt dậy. Đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại. Hắn cảm nhận được một nguy cơ mãnh liệt đang ập tới, lúc này không cần nghĩ ngợi, bước một bước tiến tới nhưng toàn thân không ngờ lại hợp nhất với chiến tướng mặc hắc giáp do thần thức biến thành ở phía dưới.

Hắn mở miệng lớn nuốt một cái, lập tức nuốt toàn bộ khí tức của chiến tướng mặc bạch giáp vào cơ thể. Thân thể Vương Lâm tỏa ra hắc khí ngập trời, hóa thành một cơn lốc quét ngang bốn phía, ngưng tụ đại đao dài mấy trượng trong tay. Hắn đột nhiên giơ đao, hai mắt nhìn chằm chằm vào bầu trời, đồng tử co rút lại thành một điểm, tinh khí thần toàn thân và tất cả mọi thứ đều nương theo quy tắc ở nơi này ngưng tụ lại, toàn bộ dung nhập vào một đao này!

Một đao này đã đạt tới lực lượng giới hạn của giới này! Một đao này có thể phá vỡ quy tắc trước đây của Bạch Hổ chiến tướng! Một đao này là

Vương Lâm mượn quy tắc của tàn giới này mà biến thành, một đao diệt thiên!

Hắn đang đợi, chờ đợi người khiến hắn cảm thấy có nguy cơ xuất hiện! Hơn nữa đồng thời, tay trái Vương Lâm đưa ra phía sau bắt quyết. Lập tức một vùng hỏa quang mơ hồ lóe lên, hóa thành một cái ô lửa nhỏ trong tay hắn rồi biến mất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1759 Bảy màu đã tới

Một đao nhìn trời, hắc khí vờn quanh bốn phía, hóa thành một cơn lốc gào thét cuồn cuộn nổi lên giống như nối liền trời đất. Từ xa nhìn lại, cơn lốc này giống hệt một con hắc long đang uốn mình, trông cực kỳ kinh người.

Thanh đao trong tay Vương Lâm không hề run rẩy chút nào, giống như bình tĩnh giữa hư không. Thân thể hắn và cơn lốc như hắc long đang gào thét kia vì thế mà trở nên hoàn toàn đối lập.

Tĩnh và động giao hòa, từ trên người Vương Lâm lan ra một luồng uy áp đủ để trấn áp tâm thần. Uy áp này truyền vào thân thể Bạch Hổ chiến tướng, bởi thân thể do thần thức biến thành vừa bị cắn nuốt, bởi vì lời thề dùng huyết mạch phát ra khiến lúc này toàn thân hắn trở nên run rẩy.

Uy áp kia giống như một ngọn núi lớn đè xuống khiến Bạch Hổ chiến tướng không thể không khuất phục. Hắn phải cúi đầu.

Tu sĩ của Ngũ Hành tinh đang ngồi đối diện lại càng không chịu nổi. Hắn dù không phát lời thề huyết mạch nhưng thân thể do thần thức biến thành cũng bị Vương Lâm nuốt, lúc này dưới uy áp này trong nội tâm liền trào dâng sự kính sợ như thủy triều.

Vương Lâm không rảnh mà để ý đến hai người này. Giờ phút này toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt trên thanh đao, chậm rãi nhắm mắt lại, không hề nhìn bầu trời mà tất cả đều đặt ở thanh đao.

Trong nháy mắt khi hắn nhắm mắt, Vương Lâm không nghe được âm thanh gì nữa. Thứ duy nhất hắn có thể cảm thụ được chính là đao. Đao thay thế cho hai mắt hắn, thay thế cho thần thức của hắn dưới sự ngưng tụ của tu vi, hình thành một đao kinh thiên!

Trong tinh vực của giới này, ở phía tây của tinh không mênh mông, đột nhiên tiếng ầm ầm

vang lên. Chỉ thấy một dòng xoáy khổng lồ xuất hiện. Dòng xoáy này vừa mới xuất hiện, còn chưa hoàn toàn thành hình đã chấn động kịch liệt, ầm một tiếng liền sụp đổ. Nó sụp đổ giống như ở bên trong có người xé mở ra vậy.

Trong tích tắc tiếng động ầm ầm do sụp đổ vang lên, ánh sáng bảy màu lập tức tỏa ra chói mắt. Trong ánh sáng bảy màu, đạo nhân bảy màu bước nửa bước về phía trước, trực tiếp tiến vào trong tàn giới này.

Trong nháy mắt khi tiến vào trong giới này, đạo nhân bảy màu lập tức cảm nhận được khí tức của Vương Lâm. Ánh mắt lộ ra hàn quang và sát khí, cũng cất tiếng cười ha hả.

-Vương Lâm, bổn tôn tìm được ngươi rồi. Lần này ta xem ngươi làm sao mà trốn!

Ngay trong tích tắc này, trên tu chân tinh thứ ba, hai mắt Vương Lâm đột nhiên mở ra, thanh đao trong tay giơ lên, bộc phát ra u quang vạn trượng. Trong tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, thân thể hắn vọt lên, hướng về phía bầu trời chém ra một đao cực mạnh!

Chém ra một đao này, thân thể Vương Lâm nhanh chóng lùi lại phía sau.

Ánh đao lóe lên. Chỉ thấy trên bầu trời liền có một đường đao khổng lồ đột nhiên xuất hiện, mang theo tiếng gào thét kinh thiên động địa, hấp

thu cơn lốc bên ngoài thân thể Vương Lâm, hấp thu áo giáp toàn thân hắn, cũng hấp thu toàn bộ binh lính trên bàn cờ, khiến cho đường đao trực tiếp đánh tan quy tắc của Bạch Hổ!

Bạch Hổ phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lập tức trở nên uể oải.

Đường đao lao tới tận trời cao, trong nháy mắt liền biến mất, bất ngờ xuất hiện ở trong tinh không vô tận tại vị trí của đạo nhân bảy màu. Mọi việc xảy ra quá nhanh, hầu như ngay khi đạo nhân bảy màu bước vào trong giới này thì một đao của Vương Lâm đã chém xuống.

Ánh đao phá tan hư không, bành trướng trong tinh không. Từ xa nhìn lại, nó đã dài tới vạn trượng, giống như không hề hư ảo mà là thực chất, gào thét chém về phía đạo nhân bảy màu!

Ánh đao này chính là do quy tắc ở nơi này biến thành, sau khi dung hợp với toàn bộ tu vi của Vương Lâm thì uy lực lại tăng lên. Một đao sát nhân này chẳng khác gì dung nhập cả lực lượng

một giới này mà chém giết!

Không có cách nào có thể hình dung ra sự kinh diễm của một đao này. Ánh đao này mang theo luồng sáng như ngọc, đánh thẳng tới đạo nhân bảy màu!

Đồng tử trong hai mắt đạo nhân bảy màu co rụt lại. Với tu vi của hắn không ngờ trong giờ phút này lại cảm nhận được nguy cơ. Loại chuyện này đối với hắn cực kỳ hiếm thấy, cả đời chỉ có ba lần mà thôi!

Nhưng trong ba lần này thì hai lần đều xuất hiện trong khi đuổi giết Vương Lâm. Một lần là ở trong cái khe Vân Hải tinh vực, một lần là ở trong tàn giới này!

-Mượn quy tắc của nơi này hóa thành một đao... Vương Lâm này trong thời gian ngắn như vậy mà có thể nghĩ ra phương pháp này, tâm trí quả là hiếm thấy! Nhưng càng như vậy thì người này lại càng đáng chết, không thể lưu lại được!

Trong đầu đạo nhân bảy màu xoay chuyển đủ loại ý nghĩ. Có sự tồn tại của Chiến lão quỷ, hắn cũng không muốn bị thương ở nơi này, vung tay áo lên. Lập tức trước người hắn liền lóe lên ánh sáng bảy màu, bất ngờ hóa thành một đóa hoa sen bảy màu. Đóa hoa sen này có bảy cánh, mỗi cánh lại có một màu, xuất hiện trước người đạo nhân bảy màu lập tức nở rộ.

-Thất thải đạo liên, liên ngưng binh tu!

Trong nháy mắt khi lời nói của đạo nhân bảy màu truyền ra, hắn cất bước tiến vào bên trong đóa hoa khoanh chân ngồi xuống. Trong nháy mắt đóa hoa liền co rút lại, bao phủ cả thân thể hắn.

Từ xa nhìn lại, đây đâu phải là hoa sen gì mà giống như là một cái nụ. Trường đao trong phút chốc đã đánh thẳng lên nụ hoa.

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên, chấn động tinh không, khiến cho tinh không bị phá vỡ trong phạm vi lớn. Ánh đao này ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi.

Cùng lúc đó, nụ hoa lại run rẩy, bảy màu lần lượt lóe sáng. Cũng có hai cánh hoa hai màu bị vỡ tan.

Nhưng ánh đao và hai cánh hoa vỡ tan lại hình thành một luồng lực lượng hủy diệt kinh thiên động địa, lấy đạo nhân bảy màu làm trung tâm, điên cuồng cuốn về bốn phương tám hướng.

Tiếng nổ ầm ầm tàn phá cả sao trời. Mắt thường có thể nhìn thấy được, lực lượng trùng kích này khiến cho tinh không vặn vẹo, bị phá tan từng tấc một, giống như bị mạnh mẽ xé rách.

Tinh không run rẩy, không ngừng sụp đổ. Dưới lực lượng trùng kích này, tinh không ầm ầm nổ tung. Thậm chí trong chín khối tu chân tinh thì có bảy khối khi bị lực lượng này quét qua liền nổ tung. Lực lượng hủy diệt này hình thành một hố đen lớn, cắn nuốt tất cả.

Một giới này không còn có thể tồn tại nữa!

Tu chân tinh thứ ba này cũng ầm vang, mặt đất xuất hiện những khe nứt lớn. Trên bầu trời hôn ám phong vân biến sắc. Mặt đất chấn động, tu chân tinh này bắt đầu sụp đổ.

Mặt đất quay cuồng, đá vụn bay lên không, hình thành cảnh tượng của ngày tận thế!

Khóe miệng Vương Lâm tràn máu tươi, ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ. Đạo nhân bảy màu quá mạnh mẽ! Hắn không chút do dự, lui lại phía sau, sau lưng lập tức có dòng xoáy xuất hiện. Thân thể hắn bước vào bên trong dòng xoáy, đang định rời đi thì đột nhiên tinh không ầm vang. Một tiếng gầm truyền khắp tám phương.

Từ nụ hoa đã bị vỡ hai cánh hoa kia, ánh sáng bảy màu tỏa ra tràn ngập, lập tức xuất hiện trên tu chân tinh thứ ba đang sụp đổ. Cùng lúc đó, cánh hoa nở ra, lộ ra đạo nhân bảy màu đang ngồi khoanh chân phía trong!

-Thất thải đạo liên, liên khai phu cố!

Ngồi trên đài sen bảy màu, đạo nhân bảy màu đột nhiên giơ tay phải điểm về phía trước, chỉ về hướng Vương Lâm đang muốn rời đi trong dòng xoáy xa xa.

Đạo nhân bảy màu này trông như thường nhưng lúc này nội tâm lại vô cùng âm trầm. Sự mạnh mẽ của một đao của Vương Lâm đã vượt qua sự

tưởng tượng của hắn. Trong sự cảm thụ của hắn một đao này căn bản Vương Lâm không thể thi triển ra mà là toàn bộ tàn giới này công kích hắn vậy.

Lực lượng của một giới thì dù là hắn cũng phải kinh hãi! Nhất là Thất thải đạo liên bị đánh nát hai cánh hoa lại càng khiến cho trong lòng đạo nhân bảy màu đau đớn, lúc này điểm một chỉ đã mang theo sát khí ngập trời!

Một chỉ của đạo nhân bảy màu điểm tới, năm cánh hoa còn lại trên đài sen lập tức nở ra, hóa thành nhiều màu trong nháy mắt nhằm về phía Vương Lâm đánh tới, có vẻ như muốn giết chết hắn!

Thân thể đạo nhân bảy màu cũng vọt lên, theo sau ánh sáng nhiều màu kia, trong nháy mắt dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Vương Lâm.

Lúc này thân thể Vương Lâm đã dung hợp với dòng xoáy, chuẩn bị có thể rời đi thì đạo nhân bảy màu lại ra tay, trong lúc tu chân tinh thứ ba đang sụp đổ, bộc phát ra lực lượng tu vi của bước thứ ba Không Kiếp. Trong nháy mắt khi mấy cánh hoa nhiều màu áp sát, một luồng nguy cơ sinh tử tràn ngập tâm thần Vương Lâm.

Nhưng Vương Lâm nếu đã có dũng khí chém ra một đao kinh thiên như vậy thì hiển nhiên hắn đã sớm có chuyển bị. Hắn là loại người làm việc nhiều lúc có xúc động nhưng hầu hết thời gian đều có thể bình tĩnh hành động. Lúc này khi mấy cánh hoa nhiều màu ập tới, tay trái Vương Lâm

giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức một biển lửa tràn ngập toàn thân hắn, hóa thành một cái ô lửa khổng lồ.

Phần Giới Cổ Tán!

Chiếc ô này xuất hiện cũng không bao phủ cả trời cao mà chỉ lớn như một cái ô tầm thường, được Vương Lâm cầm trong tay. Phần Giới cổ Tán cần cấm chế biến ảo ra, chuẩn bị phải mất một thời gian, không thích hợp thi triển trong lúc gặp nguy cơ.

Nhưng từ lúc Vương Lâm ngưng tụ một đao kia thì đã nghĩ tới đường lui, âm thầm thò tay trái bắt quyết phía sau, huyễn hóa ra cái ô này trước, tuy có tiêu hao một ít sinh cơ nhưng vẫn đáng giá!

Giờ phút này cầm chiếc ô trong tay trái, Vương Lâm giơ cao lên, đột nhiên mở ra. Ầm một

tiếng, chiếc ô mở ra che thân hình của hắn.

Trong nháy mắt khi chiếc ô mở ra, ngọn lửa bùng lên gào thét. Cánh hoa nhiều màu kia áp sát liền bị cái ô này ngăn trở, phát ra tiếng chấn động ầm ầm. Mỗi khi có một cánh hoa đánh tới tấm ô thì đều khiến tâm thần Vương Lâm run rẩy. Nhưng cũng nương theo lực lượng trùng kích này, thân thể hắn bước về phía sau được ba bước.

Sau khi ba bước hạ xuống, thân thể hắn đã hoàn toàn dung hợp với dòng xoáy. Trong nháy mắt khi ngọn lửa tràn ngập tầm nhìn, Vương Lâm biến mất khỏi nơi này.

Trong nháy mắt khi biến mất, bên tai Vương Lâm bỗng nghe thấy tiếng gầm giận dữ của đạo nhân bảy màu. Hắn theo sát mấy cánh hoa, bỗng nhiên nhảy vào trong dòng xoáy của Vương Lâm, tay phải biến thành chưởng đánh xuống, xuyên qua dòng xoáy chụp mạnh về phía Vương Lâm!

Nhưng một trảo này chụp vào khoảng không. Vương Lâm đã rời đi!

-Ngươi dù chạy tới tận chân trời góc biển cũng đừng hòng thoát khỏi bị bổn tôn đuổi giết!!

Đạo nhân bảy màu rống lên âm trầm, cũng không thèm nhìn hai người Bạch Hổ chiến tướng chút nào, thân thể nhoáng lên một cái liền nhảy vào một dòng xoáy đuổi theo.

Sau khi Vương Lâm và đạo nhân bảy màu rời đi, tu chân tinh thứ ba này liền ầm vang, sụp đổ hoàn toàn. Giới này bị hủy diệt, Bạch Hổ chiến tướng ngẩng phắt đầu, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Lời thề của hắn đã có hiệu lực. Thậm chí Vương Lâm trước khi rời đi còn kịp thời hạ lệnh vào tâm thần hắn.

Giờ phút này hắn không còn tự do như trước, gắng gượng đứng dậy nhìn tu sĩ Ngũ Hành tinh lúc này sắc mặt đã tái nhợt.

-Bắt hắn, hắn đối với ta có chỗ quan trọng cần dùng!

Đây chính là mệnh lệnh đầu tiên Vương Lâm giao cho Bạch Hổ chiến tướng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1760 Tâm cơ

Ba trăm tàn giới, có lẽ không đủ ba trăm. Dù sao thì trong năm tháng dài đằng đẵng như vậy, có lẽ cũng có giới tự diệt vong, hoặc sớm đã bị hủy diệt từ trước.

Giờ phút này ở trong một giới, một dòng xoáy liền hiện lên trong tinh không. Một đạo cầu vồng còn không đợi cho tới khi dòng xoáy thành hình đã lao vọt ra. Thân ảnh này mặc bạch y, thần sắc thong dong. Kẻ đó chính là Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi ra khỏi dòng xoáy, Vương Lâm xoay phắt người, tay phải giơ lên, ngưng tụ lực lượng toàn bộ cánh tay của Diệp Mịch, hóa thành thuật Tê Thiên hướng về phía hư không kéo mạnh một cái.

Những tiếng răng rắc chói tai vang lên. Hư vô phía sau bị xé tan thành một cái khe khổng lồ. Cái khe này chia đôi dòng xoáy, khiến cho dòng xoáy lập tức sụp đổ.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong thời gian ngắn. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tiến bước về phía trước, bước vào bên trong cái khe do thuật Tê Thiên tạo thành, thân thể nhoáng lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt khi hắn biến mất, một tiếng hừ lạnh truyền ra khắp tinh không. Tiếng ầm vang đột nhiên vang lên. Chỉ thấy bên trong dòng xoáy, thân ảnh đạo nhân bảy màu từ từ đi ra.

Ánh mắt hắn lộ hàn quang, thần sắc cực kỳ âm trầm. Nếu không phải Vương Lâm phản ứng nhanh mà dùng thuật Tê Thiên hủy diệt dấu vết của dòng xoáy, lại hơi ngăn cản được đạo nhân bảy màu thì sợ rằng hắn đã không còn cơ hội nào có thể thong dong rời đi mà trong nháy mắt sẽ bị đạo nhân bảy màu đuổi theo.

Đuổi giết liên tục diễn ra. Vương Lâm dựa vào đủ loại thần thông xuyên qua các giới. Phía sau hắn đạo nhân bảy màu giống như giòi trong

xương, chỉ cần hành động của Vương Lâm hơi đình trệ là lập tức đuổi theo.

Thậm chí hành vi xuyên toa này cũng khiến cho những người trong ba trăm tàn giới chú ý. Từ từ, những đạo thần thức bỗng nhiên xuất hiện, đồng loạt ngưng tụ lại phía sau đạo nhân bảy màu, đồng loạt công kích.

-Phải nhanh một chút bỏ rơi hắn thôi. Nếu không thì cứ xuyên toa thế này sẽ lại càng khiến nhiều người chú ý. Một khi đưa Chiến lão quỷ tới, bị hai kẻ này đuổi giết thì ta càng khó thoát!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, từ trong một dòng xoáy xuất hiện ở một tàn giới.

Vừa định rời đi, thần sắc hắn liền biến đổi. Giới này hoàn toàn bất đồng với những giới tầm thường, tồn tại một luồng khí tức kinh người như ẩn như hiện. Luồng khí tức này hắn là từ một mãnh thú tỏa ra.

Sở dĩ như ẩn như hiện rất có khả năng là do mãnh thú này đang ngủ say.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong đầu như có một tia chớp xoẹt qua nhưng không dừng lại ở giới này mà nhớ vị trí của nó, sau đó liền rời đi. Sau khi hắn rời đi, đạo nhân bảy màu bỗng xuất hiện, thần sắc hơi âm trầm. Hắn cũng đã nhận ra khí tức của mãnh thú ở nơi này. Khí tức này dù là hắn cũng hơi kinh hãi. Trong nháy mắt khi phát hiện ra khí tức này,

hắn vốn tưởng Vương Lâm sẽ mượn cơ hội kích thích con thú này để tạo thành hỗn loạn bỏ chạy. Nhưng Vương Lâm lại không làm như vậy.

Trong khoảnh khắc đạo nhân bảy màu cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức cất bước, thân ảnh biến mất tiếp tục truy kích Vương Lâm.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh. Hắn không ngừng xuyên qua các giới, đã đi qua được hơn mười giới. Nhưng hắn đi như thế này cũng giống như đi ở trong một nơi có rất nhiều tấm gương. Vương Lâm lúc này chỉ là xuyên qua từng tấm gương một, tuy nói là một lần đều đến một giới bất đồng nhưng vị trí lại không thay đổi!

Lần lượt xuyên thấu qua còn có đạo nhân bảy màu ở phía sau. Do vậy tấm màn ngăn cách các giới dù mạnh mẽ tới đâu cũng phải từ từ xuất hiện dấu hiệu sụp đổ

Vương Lâm hiểu rõ ba trăm tàn giới này. Ba trăm tàn giới này sở dĩ có thể tồn tại lâu dài

chính là nhờ bông hoa màu vàng khổng lồ mà hắn nhìn thấy lúc đầu. Ba trăm tàn giới hấp thu dưỡng chất do đóa hoa cung cấp, do vậy mới có tư cách kéo dài bất diệt.

Mà đóa hoa nọ lại chính là một kỳ bảo mà Thất Thải Tiên Tôn lấy được từ tiên giới. Kỳ bảo này không có lực công kích nhưng lại tràn ngập sinh

cơ kinh người. Dùng vật này mà chữa thương thì tốc độ tăng lên rất nhiều.

Nếu không phải năm đó Liên Đạo Phi đột nhiên tới thì Thất Thải Tiên Tôn tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy.

Mà tất cả mọi chuyện này nếu không có ký ức của Thất Thải Tiên Tôn thì không thể biết được. Dù là tiên phi hay tứ đại chiến tướng cũng không thể hiểu rõ việc này, chỉ biết tới ba trăm tàn giới mà thôi.

Trong khi Vương Lâm không ngừng xuyên qua, rất nhanh tấm màn ngăn cách các giới làm trở nên không yên, tiếng ầm vang nổi lên. Sau mỗi một lần xuyên toa, tiếng động đó lại càng kinh thiên động địa.

Loại diễn biến này lập tức khiến cho đạo nhân bảy màu chú ý. Hàn quang trong mắt hắn hiện lên lạnh lùng cười vang.

-Chút tiểu xảo này mà cũng dám dùng trước mặt bổn Tôn... Vương Lâm này chẳng qua là muốn dùng sự sụp đổ trong khi xuyên qua này ngăn cản ta truy kích, thậm chí nương theo lực lượng này mà phản công làm ta bị thương!

Quả nhiên là ý nghĩ chu đáo. Nhưng nếu đã bị ta phát hiện thì hắn làm sao có thể thành công được.

Ánh mắt đạo nhân bảy màu lóe lên, trong khi truy kích, tay phải giơ lên. Ánh sáng bảy màu tràn ngập, bắt đầu củng cố tầm màn ngăn cách các giới.

Với tu vi của hắn thì trong nháy mắt trước khi nó sụp đổ mà củng cố sẽ tạo được hiệu quả rất tốt. Nhưng đạo nhân bảy màu âm trầm. Hắn vẫn âm thầm củng cố, không hiển lộ ra. Ánh sáng bảy màu chỉ lóe lên một cái liền biến mất.

-Kẻ gian hoạt này nếu để hắn biết là ta đã phát hiện ra kế hoạch của hắn thì nhất định sẽ thay đổi, khiến ta lại càng thêm phiền toái, cần tương kế tựu kế, vào lúc hắn cho rằng bản thân thành công mới có thể bắt được hắn!

Khóe miệng đạo nhân bảy màu lộ nụ cười lạnh, không nhanh không chậm đuổi theo!

Trong khi hai người truy kích, Huyền La Đại Thiên Tôn đều chú ý mọi chuyện. Hắn cũng tự hỏi có nên tự mình ra tay giúp Vương Lâm giải quyết mọi chuyện hay không nhưng ý niệm này vừa lóe lên liền biến mất.

-Để người này rèn luyện cần phải như thế. Nếu hắn có thể phát hiện ra sự tồn tại của ta thì ta mới ra tay. Đây là lần khảo nghiệm cuối cùng của ta đối với hắn!

Vương Lâm, đừng làm ta thất vọng đó!

Huyền La Đại Thiên Tôn trầm ngâm, hiển nhiên là cũng thấy được hành động của Vương Lâm và đạo nhân bảy màu, hơi suy nghĩ một chút liền nhận ra tâm tư của hai người.

-Tấm màn ngăn các giới này nếu sụp đổ thì hắn đúng là có thể đào tẩu. Chẳng qua kế hoạch này của hắn đã bị người ta phát hiện, phải xem hắn sẽ làm thế nào....

Huyền La Đại Thiên Tôn chậm rãi đi theo phía sau.

Vương Lâm xuyên qua các giới, mơ hồ mỗi lần thông qua lực cản lại cảm nhận được tấm màn ngăn cách các giới sắp sụp đổ. Ánh mắt hắn bừng sáng, thần sắc bình tĩnh, trong một lần thân ảnh biến mất khỏi dòng xoáy, lúc không ai chú ý liền lấy ra tấm buồm mặt quỷ.

Thoáng một cái tấm buồm mặt quỷ liền tràn ngập toàn thân hắn sau đó không hề xuất hiện nữa. Tấm buồm mặt quỷ này biến mất trong nháy mắt khi hắn xuyên qua không gian, không ai có thể phát hiện ra.

Đạo nhân bảy màu đặt toàn bộ tinh lực vào tấm màn ngăn cách các giới đang sụp đổ. Hắn cho rằng đã nhìn thấy âm mưu của Vương Lâm, tin rằng Vương Lâm tuyệt đối không thể chạy thoát!

Tập trung vào Vương Lâm, lộ tuyến truy kích của đạo nhân bảy màu và Vương Lâm hầu như

giống hệt nhau.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong nháy mắt đã qua một nén nhang, xuyên qua gần trăm giới. Một lần trong đó. Thân ảnh Vương Lâm vừa bước ra từ trong dòng xoáy tại tinh không liền lập tức bay về phía trước. Đây là lần đầu tiên sau khi hắn bị đuổi giết lại không xuyên qua các giới mà phi hành trong một giới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong tích tắc đã bay ra ngoài ngàn dặm, thân thể co lại, u quang lóe lên. Từ từ, tinh không vặn vẹo. Trong nháy mắt, bên ngoài thân thể Vương Lâm xuất hiện hình ảnh một tu chân tinh hư ảo. Từ xa nhìn lại, Vương Lâm đã biến mất, thay vào đó chỉ là một tu chân tinh tầm thường. Ngay trong tích tắc khi tu chân tinh này hiện ra, trong vùng tinh vực mà vừa rồi hắn xuất hiện, trong dòng xoáy còn đang tiêu tán, ánh sáng bảy màu tràn ngập. Thân ảnh đạo nhân bảy màu đi ra. Hắn không dừng lại chút nào mà sau khi xuất hiện liền lập tức xoay người tiến vào bên trong dòng xoáy.

Tất cả đều bị Huyền La Đại Thiên Tôn nhìn thấy. Đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, đầy thâm ý nhìn tu chân tinh do Vương Lâm biến thành, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

-Tâm cơ như vậy...người này đúng là rồng trong cõi người!

Huyền La Đại Thiên Tôn trầm mặc trong chốc lạt, ánh mắt lộ ra vẻ coi trọng chưa bao giờ có.

Sau khi đạo nhân bảy màu rời đi lại có thêm mấy người truy kích theo. Bọn họ cũng không dừng lại mà đều sau khi xuất hiện liền lập tức rời đi. Cho tới nửa ngày sau, tu chân tinh do Vương Lâm biến thành cũng không có nửa điểm biến hóa. Không lâu sau, Chiến lão quỷ xuất hiện ở nơi mà dòng xoáy biến mất, thân thể không chút khí tức, giống hệt người chết, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, cất bước tiến về phía trước, biến mất trong giới này.

Cho tới giờ phút này, tu chân tinh do Vương Lâm biến thành mới nhanh chóng tiêu tán, lộ ra Vương Lâm ở bên trong. Hắn nhìn thoáng qua vị trí mọi người vừa rời đi, thần sắc không chút biến hóa thoáng một cái liền có một dòng xoáy xuất hiện. Vương Lâm cất bước đi vào đó.

VỊ trí của hắn lúc này hoàn toàn trái ngược với hướng mọi người vừa đi. Hơn nữa Vương

Lâm đã có kế hoạch cẩn thận, không hề có kẻ nào phát hiện ra. Sau khi xuyên qua tàn giới xung quanh, Vương Lâm xuất hiện trong một tàn giới rồi ngừng lại.

Nơi này chính là nơi mà lúc trước hắn phát hiện ra khí tức của mãnh thú. Vô cùng cẩn thận, Vương Lâm đi tới trên một tu chân tinh của giới này.

Tu chân tinh này toàn là sa mạc, không có chút núi non nào. Hiển nhiên là nơi này đều đã bị cát vàng san phẳng.

Khoanh chân ngồi xuống, Vương Lâm thở ra một hơi dài, ánh mắt lộ sát khí!

-Hiện giờ là lần đầu tiên ta phản kích... tam mệnh thuật. Dù là phải dùng một lần ở đây thì ta cũng phải khiến những kẻ đuổi theo gặp phải lần giáo huấn khó quên!

Lúc này tới khi đạo nhân bảy màu phát hiện ra chắc là còn một khoảng thời gian, cũng đủ để ta chuẩn bị rồi!

Hai tay Vương Lâm bắt quyết, bỗng nhiên áp lên mặt đất.

Tâm trí Vương Lâm rất cao, người thường khó mà đoán được. Hắn từ rất sớm sau khi tiến vào ba trăm tàn giới đã nghĩ tới cách bỏ chạy nếu bị truy sát. Cuối cùng hắn nghĩ ra một kế trong kế!

Tấm màn ngăn cách các giới là kế thứ nhất. Kế này theo Vương Lâm nghĩ sẽ không lừa nổi đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ. Hắn cũng muốn bọn họ phát hiện ra.

Một khi bọn họ phát hiện ra kế này thì vô hình trung đã rơi vào kế thứ hai của Vương Lâm. Hắn lấy thuật của tấm buồm mặt quỷ khiến cho những người đang tự tin là phát hiện ra mưu kế của hắn trong khoảnh khắc khí tâm thần buông lỏng, truy kích tuần hoàn cuối cùng chìm vào ảo thuật.

Trọng điểm của phương diện này không phải là tấm màn ngăn cách các giới sụp đổ, không phải là ảo thuật mà là việc Vương Lâm hành động lặp đi lặp lại cả trăm lần, xuyên qua tấm màn ngăn cách các giới cả trăm lần khiến người truy kích có thói quen theo tiềm thức...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1761 Thất phục sát

Tiên cương có một con thú tên là Mục Ngư, thân thể dài ngàn trượng, đầu miệng to lớn, là một loài rắn đất. Con thú này rất thích nuốt bùn đất, dùng tinh hoa của đại địa nuôi dưỡng thân thể, hấp thu linh khí trong thiên địa, tăng cường tâm thần.

Mục Ngư ẩn thân, thường thường sống trong đất bùn của sông ngòi, rất ít khi xuất hiện, xuyên trong đám bùn. Năm tháng trôi qua, Mục Ngư

trưởng thành có thể dài tới ngàn trượng, chui qua đám bùn đất dưới sông, từ trong nền đất đi tới tiên sơn bốn phía, nhập sơn hấp thụ linh khí.

Trên Tiên Cương đại lục, loại mãnh thú như Mục Ngư hầu hết đều bị phong ấn, trở thành thần thú hộ phái của một số tông phái. Nhưng nó lại không được tu sĩ thích thú vì nó nhập sơn mạch khiến sơn mạch bị dung hòa, tuy rằng có linh tính nhưng sau thời gian dài sẽ khiến cho sơn mạch trở thành một vùng cát vàng.

Đối với kẻ cướp đoạt tiên khí như Mục Ngư này, cần phải có phương pháp trói buộc. Trên thực tế đúng là như thế. Hễ nơi nào trên Tiên Cương đại lục phát hiện ra Mục Ngư liền lập tức phong ấn.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trên tu chân tinh, trong vùng sa mạc cát vàng này, bên tai là tiếng gió nức nở bốn phương. Gió cuốn theo từng đám cát, che phủ thiên địa, khiến cho tầm mắt trở thành một vùng hôn ám. Hiểu biết đối với Mục Ngư của Vương Lâm là từ hồn thứ ba, từ trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn. Năm đó hắn đã đem một con Mục Ngư còn nhỏ vào trong ba trăm tàn giới, vốn là muốn nuôi một thời gian rồi lấy ra nhưng thân thể phân chia, trở thành một chuyện tiếc nuối của hắn.

Cho tới khi Vương Lâm bỏ chạy, nhận ra được khí tức của mãnh thú, lại thấy tu chân tinh này toàn cát vàng, lúc này tâm thần mới máy động, về tới đây đặt tay lên cát vàng, trong đó thấy mơ

hồ lộ ra một tia linh khí. Thần thức của Vương Lâm cũng tản ra phát hiện ra khí tức của mãnh thú này ở bên trong tu chân tinh, đủ loại biểu

hiện khiến hắn phán đoán rất có khả năng nó là Mục Ngư.

-Một con Mục Ngư không hề bị hạn chế, sinh tồn trong tàn giới này đã rất lâu...nhất định sẽ phát sinh biến hóa kỳ dị. Trong tinh vực này chỉ có một tu chân tinh, hiển nhiên là những tu chân tinh còn lại đã bị Mục Ngư cắn nuốt hấp thu rồi...

Đây là tu chân tinh cuối cùng...

Thần thức Vương Lâm thu hồi lại. Tất cả mọi thứ trong tu chân tinh này liền hiện ra trong tâm thần hắn.

-Nơi này có thể tiến hành mai phục!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên. Tay phải hắn giơ lên bắt quyết, vô số cấm chế hư ảo hiện ra đè lên nhau, hóa thành Phần Giới Cổ Tán.

Chiếc ô này vừa xuất hiện, sóng nhiệt ngập trời liền bùng lên bay thẳng lên không trung, cuốn động mây mù bay tứ tán. Từ từ, một chiếc ô khổng lồ hiện ra xuất hiện liền che phủ cả thiên địa. Sau khi chiếc ô này mở ra dung hợp với bầu trời, giống như nối liền cả trời đất vậy.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn tán ô trên bầu trời, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này vừa xuất hiện liền lập tức bùng cháy, lao thẳng lên bầu trời. Trong tiếng ầm vang quanh quẩn Phần Giới Cổ Tán từ từ biến mất. Thậm chí cả cán ô khổng lồ cũng dần dần trong suốt, cuối cùng không còn nhìn thấy nữa.

Phần Giới Cổ Tán dung hợp với hư vô, chẳng còn phân biệt được nữa. Nhưng hễ là người bước vào thiên địa của tu chân tinh này thì đều bị nó bao phủ.

Đây chính là tầng mai phục đầu tiên!

Hô hấp trở nên hơi dồn dập. Dù hôm nay Vương Lâm đã có tu vi Không Linh hậu kỳ nhưng thi triển chiếc ô này cũng có chút gian nan. Nhất là lúc này hắn khiến uy lực của nó lớn hơn thì lại càng tiêu hao nhiều hơn.

-Uy lực còn có thể mạnh hơn một chút...

Tay phải Vương Lâm giơ lên, điểm lên mắt trái một cái. Lập tức hỏa bổn nguyên trong mắt trái biến ảo ra, bừng bừng thiêu đốt. Tay phải hắn vung về phía trước, một vùng biển lửa liền từ mắt trái Vương Lâm tràn ra, trong tiếng ầm ầm liền hóa thành một con hỏa Chu Tước khổng lồ lao thẳng lên bầu trời.

Hỏa Chu Tước này rất lớn, cái đuôi dài tản ra giống như một con phượng hoàng bay mấy vòng trên bầu trời, sau đó dung nhập và biến mất trong thiên địa.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, bình tĩnh thổ nạp. Nửa ngày say hắn đột nhiên mở mắt, hai tay bắt quyết, miệng thì thào nói nhỏ. Trong chốc lát, ánh sáng bảy màu từ trong tay Vương Lâm đột nhiên bộc phát. Ánh sáng bảy màu này nhìn lại giống hệt thần thông của đạo nhân bảy màu. Lúc này Vương Lâm thi triển ra, ánh sáng bảy màu nọ lại càng chói mắt, cuối cùng hầu như bao phủ toàn bộ tu chân tinh này.

-Thất thải đạo thương!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, hai tay hướng về phía bầu trời đồng thời duỗi ra. Thiên địa ầm vang. Ánh sáng bảy màu trong tay hắn bùng lên, ngưng tụ trên bầu trời, bất ngờ hóa thành một thanh trường thương bảy màu. Trường thương này tỏa ra khí tức kinh thiên, sau khi xuất hiện liền reo vang, gào thét trong thiên địa, cuối cùng lao về phía Vương Lâm đang khoanh chân, phập một cái liền cắm xuống mặt đất.

Đây là tầng mai phục thứ hai!

Liên tục thi triển hai loại đại thần thông này khiến thần sắc Vương Lâm lộ vẻ uể oải nhưng hắn không dừng lại. Hai tay bắt quyết điểm vào mi tâm, bên ngoài thân thể hắn xuất hiện những hình ảnh chồng lên nhau. Bổn tôn và phân thân của Vương Lâm liền chia lìa. Bổn tôn có Đạo Cổ truyền thừa đứng dậy, đi thẳng lên bầu trời, tay phải chụp vào hư không

một cái. Bất ngờ thiên địa biến sắc, thanh Khai Thiên Phủ khổng lồ ầm ầm xuất hiện trong tay hắn, bị hắn cầm lấy liền biến mất. Một kích toàn lực của Đạo cổ truyền thừa, đó là tầng mai phục thứ ba!

Sau ba tầng mai phục này, thần sắc Vương Lâm đã uể oải hơn. Hô hấp của hắn dồn dập, sau nửa nén hương điều chỉnh lại mở hai mắt lần nữa, tay phải chụp vào hư không một cái. Bất ngờ tấm buồm mặt quỷ xuất hiện. Vật này tới từ Tiên Cương đại lục, là một trọng bảo! Vương Lâm cũng chưa nghiên cứu được toàn bộ nhưng mượn tấm buồm mặt quỷ này thi triển ảo thuật. Hắn nhìn chằm chằm vào mặt quỷ trên tấm buồm, trầm mặc một chút liền cắn rách đầu ngón tay trỏ, nhanh chóng điểm đầu ngón tay đầy máu tươi vào miệng mặt quỷ.

Máu tươi của hắn liền bị mặt quỷ nhanh chóng hấp thu một cách quỷ dị. Gần như chỉ trong ba nhịp thở, hầu như nó đã hấp thu cả một nửa máu tươi trong cơ thể Vương Lâm, khiến mặt hắn trở nên trắng bệch.

Tới nhịp thở thứ tư, mặt quỷ ngừng hút máu, hai mắt lộ ra hồng mang yêu dị. Tay phải Vương Lâm cầm tấm buồm mặt quỷ vung lên, lập tức mặt quỷ liền huyễn hóa ra, ngửa mặt lên trời gầm thét vô thanh, thân thể đột nhiên bành trướng, trong nháy mắt đã bao phủ cả tu chân tinh này, biến mất hoàn toàn.

Trong tích tắc sau khi mặt quỷ biến mất, thiên địa ở nơi này dường như có sự bất đồng nhưng lại rất khó phát hiện ra là bất đồng ở đâu. Tử thuật với mặt quỷ này chính là tầng mai phục thứ tư của Vương Lâm! Lúc này trên trán hắn đã đầy mồ hôi. Sau khi lau đi, Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải điểm một chỉ lên bầu trời. Lập tức thiên địa ầm vang. Chỉ thấy

những điểm u quang biến ảo ra, nhanh chóng phóng đại... u Minh thú bất ngờ xuất hiện.

Thân thể u Minh thú vẫn không khuếch trương, lúc này chỉ có tầm trăm trượng nhưng đôi mắt lộ vẻ vô tình lãnh khốc, đủ để khiến tất cả những ai nhìn thấy phải chấn động tâm thần. Một chỉ của Vương Lâm điểm tới, u Minh thú liền nhắm mắt lại, thân thể từ từ mờ dần, cuối cùng hóa thành một đám sương mù, phiêu tán đi, ẩn vào thiên địa, khiến cho tất cả mọi thứ nơi này dường như trở nên mơ hồ.

u Minh thú này chính là tầng mai phục thứ năm của Vương Lâm!

Phân thân tu sĩ của Vương Lâm ngồi khoanh chân trên cát vàng, lúc này thần sắc vô cùng uể

oải. Liên tục hành động như vậy là điều chưa từng xảy ra trong đời hắn. Những thần thông này nếu trong khi chém giết thì hắn khó có thể hoàn toàn phát huy nhưng lúc này lại làm được.

-Còn có tầng mai phục thứ sáu...

Vương Lâm trầm mặc, tay trái giơ lên. Đầu ngón tay có máu tươi đã đông nhưng lúc này lại bị hắn xé ra, vẩy bốn xung quanh mình, lấy máu tươi tạo thành một vòng tròn.

Trong khi vòng tròn máu này hoàn thành, Vương Lâm liền phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí, dung nhập vào trong vòng tròn màu, khiến cho vòng tròn máu tràn ngập thiên địa nguyên khí.

Trong nháy mắt khi nguyên khí và mùi máu tanh trên vòng tròn này truyền ra, cả tu chân tinh bỗng nhiên chấn động. Sự chấn động này truyền từ tâm của tu chân tinh, dung hợp với mặt đất khiến cho cả sa mạc giống như sóng biển, không ngừng cuộn lên.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải bắt quyết, đồng tử trong đôi mắt lập tức tràn ngập tơ máu. Tơ máu đó lóe lên, hiện ra rất nhiều, cùng dung hợp với vòng tròn kia xong, khí tức của nó liền bị che dấu rất sâu đi. Mặt đất không còn cuộn sóng. Đến lúc này Vương Lâm mới buông lỏng, thở dài một hơi nói:

-Mục Ngư kia chính là tầng mai phục thứ sáu của ta!

Đôi mắt hắn lóe lên hàn quang. Trong đôi mắt hắn liền hiện lên kim quang mơ hồ. Kim quang này lộ ra huyết mạch tiên nhân tinh thuần tới cực điểm. Đây là máu huyết cuối cùng còn sót lại trên người Vương Lâm. Lúc này hắn chụp vào hư không một cái, lập tức khiến kim quang bùng lên. Cây cung của Lý Quảng xuất hiện, bị hắn nắm chặt trong tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hồi lâu sau Vương Lâm nhắm hai mắt lại, nội tâm cẩn thận tính toán biến hóa của giới này. Cây cung của Lý Quảng chính là mai phục cuối cùng của hắn, cũng là tầng mai phục thứ bảy! Bảy tầng mai phục, tạo thành một cái bẫy kinh thiên!

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua một nén hương Vương Lâm mở to đôi mắt. Hắn không chút do dự, vung tay trái lên. Lập tức trước người hắn xuất hiện một cây hương màu

đen.

Cầm cây hương trong tay vung lên, xoẹt một cái, cây hương liền được đốt lên. Khói hương giống như lang yên(l) bốc lên thẳng tắp. Nhưng như vậy chưa phải đã hết. Sau khi đốt xong cây hương này, Vương Lâm ném nó về phía trước. Cây hương này đâm vào cát vàng phía trước Vương Lâm ba trượng, đầu hương cháy lúc sáng lúc tối, khói đen càng ngày càng đậm. Tay trái Vương Lâm chụp vào hư không một cái. Lúc này xuất hiện trước người Vương Lâm là Tử Hà đang nhắm nghiền hai mắt. Vương Lâm không hề thương hương tiếc ngọc, tay trái điểm một chỉ lên mi tâm nàng. Toàn thân Tử Hà chấn động, lộ vẻ thống khổ. Dung nhan và những đường cong tuyệt mỹ của nàng lộ ra khiến người ta nhìn mà động tâm nhưng đôi mắt Vương Lâm vẫn lạnh như băng. Trong nháy mắt khi đầu ngón tay hắn điểm xuống, Tử Hà mở bừng hai mắt, cánh tay không còn bị bản thân điều khiển, chụp một cái vào hư không. Lập tức ngọc giản truyền âm liền biến ảo ra.

(1): Khói được đốt từ phân sói.

Nắm lấy ngọc giản, vẻ chống cự trong mắt Tử Hà càng đậm nhưng nàng lại không có biện pháp nào khống chế tâm thần và thân thể mình, truyền vào ngọc giản một đạo thần niệm. Ngọc giản đó lóe lên, lập tức vỡ vụn ra.

Bảy tầng đợt mai phục. Lúc này nương theo cây hương và ngọc giản kia, Vương Lâm đã tung mồi. Hắn chỉ còn đợi con mồi tới, ở trên tu chân tinh này tiến hành một hồi đại chiến.

Trận chiến này hắn không hi vọng xa vời là giết được đạo nhân bảy màu hay Chiến lão quỷ. Nhưng hắn muốn cho dù không giết nổi cũng khiến một người phải trọng thương. Chỉ cần như vậy là có thể phá hủy trạng thái bình hành giữa Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu. Hai người bọn họ nếu có một kẻ bị trọng thương thì chẳng khác nào cho người còn lại một cơ hội lớn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1762 Tiểu quyết chiến

Một lão già mặc áo vải thô màu xanh lúc này từ trong tinh không của giới nội bước ra. Nhưng vừa mới bước được vài bước đột nhiên hắn ngẩng mạnh đầu trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

-Ai đã đốt chiến hương vậy, chẳng lẽ đã có phát hiện gì...

Thân thể lão già này nhoáng lên một cái, ở trước người xuất hiện một vòng xoáy, theo mùi hương kia mà đi.

Một nam tử trung niên mặc đạo bào màu tím đang khoanh chân ngồi trên một tu chân tinh ở một giới khác, đang tản ra thần thức tìm kiếm cực kỳ cẩn thận đột nhiên cánh mũi khẽ động, dường như đã cảm thấy cái gì đó, hai mắt hắn lóe lên không cần nghĩ ngợi lập tức biến mất rời khỏi.

Tất cả đệ tử của Thất Đạo Tông đến từ Viễn cổ Tiên Vực ở giới ngoại lúc này toàn bộ đều nhận ra mùi hương ở một giới trong giới nội, đồng loạt hành động.

Còn có lục tiên phi cũng tiến vào vùng đất trung tâm của động phủ có quen biết với Vương Lâm còn có tam phi thân thể vẫn còn là xử nữ, hai người đang ở trong những giới khác nhau đồng thời nhận ra khí tức mùi hương của Thất Đạo Tông này. Lục phi kia trong mắt lộ ra vẻ oán độc, năm đó nàng may mắn thoát khỏi tay Vương Lâm lúc này cắn răng theo mùi hương mà đi.

về phần tam phi kia nữ tử này thần sắc lạnh như băng, trong mắt tràn ngập một vẻ phức tạp, do dự một chút, không biết là nên hay không nên đi. Mục đích nàng tới trung tâm của động phủ này hoàn toàn khác với những người còn lại, mục đích của nàng chỉ có một, đó chính là trở về nhà!

Nàng rất nhớ quê hương, nhớ sư môn nàng muốn rời khỏi động phủ giới này, muốn trở về Tiên Cương Đại Lục.

Trong lúc do dự, nàng cắn răng, thân ảnh biến mất.

Ngoài sự dẫn dắt của mùi hương, còn có ngọc giản trong tay của Tử Hà kia. Ngay khi ngọc

giản kia vỡ nát, bên trong ba trăm tàn giới, Thanh Long chiến tướng, Huyền Vũ chiến tướng, còn có Chu Tước chiến tướng ba người đồng thời đều có cảm nhận, lần lượt tìm tới.

Còn có Chiến lão quỷ đang theo sau một đám tu sĩ, đang cau mày hoài nghi kia. Sau khi ngọc giản vỡ nát, thân thể hắn chợt dừng lại, thần sắc lập tức trở nên âm trầm, hắn quay đầu nhìn về phía sau, trong mắt lộ ra sát khí, lập tức xoay người rời khỏi.

Lại nói tới đạo nhân bảy màu kia, hắn không ngừng xuyên qua, vách ngăn của từng giới từng giới liên tiếp không thể chịu nổi, ầm ầm sụp đổ, nhưng ngay khi sụp đổ, ánh sáng bảy màu liền lóe lên đem chúng hoàn toàn ngưng đọng lại.

Bảy màu đứng ở nơi đó, nhìn khoảng không phía trước, khí tức của Vương Lâm theo sự sụp đổ của những vách ngăn kia tiêu tan, khiến cho

đạo nhân bảy màu này lập tức đoán ra được nguyên nhân, hai mắt hắn lộ ra cơn giận như sóng dữ, gầm lên một tiếng điên cuồng hắn xoay mạnh người nhìn chằm chằm phía sau.

-Vương Lâm, nếu không giết được ngươi, lão phu thề không bỏ qua!!

Thân thể của bảy màu bước tới, trong nháy mắt biến mất. Ở chỗ của Vương Lâm, thiên hương và ngọc giản kia lan ra một khí tức không thể che giấu, khí tức này giống như là một đám khói đen giữa ban ngày, khiến cho mọi người có thể thấy rõ ràng.

Bảy màu lúc này cũng đã phát hiện ra, triển khai toàn bộ tốc độ ầm ầm tới gần.

Phân thân của Vương Lâm bình tĩnh ngồi ở nơi đó, tay phải cầm cây cung của Lý Quảng, cây cung này uốn cong như một vầng trăng non, một đầu cắm vào cát vàng trên mặt đất, đâm sâu vào ba tấc.

Vương Lâm cầm cây cung, nhắm hai mắt, từ xa nhìn lại, dường như hắn không còn là một tu sĩ nữa mà là một thợ săn đang chờ đợi con mồi.

Hồi lâu sau trong tinh vực ở giới của hắn, từng vòng xoáy bỗng nhiên xuất hiện, từ bên trong rất nhiều vòng xoáy kia lần lượt có những người đang tìm kiếm đi ra.

Trong tứ đại chiến tướng, ngoài Bạch Hổ, ba người còn lại đều đã đến. Lục phi, tam phi cũng theo đó xuất hiện, còn có một vài đệ tử của Thất Đạo Tông đến từ Viễn cổ Tiên Vực ở giới

ngoại được lão già mặc áo vải thô màu xanh cầm đầu nhất tề đi tới.

Chưởng Tôn, Lam Mộng Đạo Tôn cũng từ bên trong những vòng xoáy ầm vang kia xuất hiện giữa tinh vực này. Thần sắc của hai người bọn họ có chút mệt mỏi, khi nhìn về phía đối phương đều nổi lên hàn ý, hiển nhiên ở trong ba trăm tàn giới này đã từng giao chiến với nhau.

Những tu sĩ đi tới nơi này có rất nhiều, nhưng sau khi xuất hiện lại không có một người nào đi tới tu chân tinh chỗ của Vương Lâm, mặc dù khí tức của Vương Lâm ngay khi bọn họ tiến vào nơi này liền cảm nhận thấy cực kỳ rõ ràng.

Tam phi nhìn tu chân tinh ở đằng xa, thần sắc vô cùng phức tạp. Nàng đối với Vương Lâm không biết là địch hay bạn, không thể phân biệt nổi.

Không quá lâu sau, đám người lão già họ Mã ở Ngũ Hành Tinh từ bên trong vòng xoáy đi ra, sau khi ánh mắt đảo qua mọi người một lượt liền chuẩn bị hướng tới tu chân tinh ở đằng xa.

Đúng lúc này, một vòng xoáy rất lớn bỗng nhiên xuất hiện, bị ánh sáng bảy màu từ bên trong kéo dài ra ầm ầm xé rách, khiến cho ánh sáng bảy

màu lóe lên, đạo nhân bảy màu hiện thân.

Gần như ngay khi đạo nhân bảy màu xuất hiện, Chiến lão quỷ cũng từ trong hư vô đi ra. Hắn đứng cách đạo nhân bảy màu ngàn trượng, hai người nhìn lẫn nhau, rồi thu ánh mắt lại.

Hừ lạnh một tiếng, đạo nhân bảy màu cất bước đi thẳng tới tu chân tinh ở đằng xa. Chiến lão quỷ chậm hơn một chút, chậm rãi đuổi theo, ở phía sau bọn họ, tất cả mọi người đều lần lượt tiến tới. Chỉ có đám người lão già họ Mã ở Ngũ Hành Tinh vẫn đứng trong tinh không không hề nhúc nhích, lạnh lùng nhìn lại.

Còn có tam phi kia cũng do dự, không hề bước tới.

Thân ảnh của đạo nhân bảy màu là nhanh nhất, trong lúc bước đi nháy mắt đã xuất hiện ở bên ngoài tu chân tinh kia. Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua tu chân tinh này, nhăn mày lại, với tu vi của hắn hiển nhiên đã nhìn ra mánh khóe trên tu chân tinh này, nhất là cảm nhận được khí tức mãnh thú khiến cho hắn kinh hãi ở sâu trong lòng đất kia.

Hết thảy chuyện này khiến cho đạo nhân bảy màu dừng bước ở bên ngoài tu chân tinh này, trở nên do dự.

-Tinh cầu này không thể luyện hóa Một khi luyện hóa, nhất định sẽ chọc giận con mãnh thú kia, không được Vương Lâm này lựa chọn nơi này để

chờ đợi, nói vậy cũng là có chút lo lắng.

Gần như ngay khi đạo nhân bảy màu đi tới bên ngoài tu chân tinh này, trên đám cát vàng ở trên tinh cầu này, Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt lộ ra một vẻ bình tĩnh, giơ tay trái lên vỗ vào mi tâm. Trong lúc hắn nâng tay, u quang bao quanh, hồn thứ ba kia bị Vương Lâm từ trong mi tâm lấy ra.

Hắn buông tay, hồn thứ ba lơ lửng ở trên đỉnh đầu Vương Lâm một trượng, tỏa ra hào quang, khí tức không hề giữ lại một chút nào, truyền ra xa.

Đối với người bên ngoài mà nói, hồn thứ ba này về sự hùng mạnh còn kém đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ rất xa, ngay khi hồn thứ ba này từ trong tay Vương Lâm bay ra, đối với đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ mà nói cũng giống như đem khát vọng của cả đời bọn họ đặt ở trước mặt đưa tay ra là có thể lấy được!

Chuyện như vậy đối với hai người bọn họ mà nói hoàn toàn không thể cưỡng lại được!

-Người tới gần được Vương mỗ một trượng có thể lấy được hồn này!

Lời nói của Vương Lâm vang vọng, truyền ra khỏi tinh cầu này, rơi vào tinh không hóa thành tiếng nổ ầm ầm liên tiếp.

Đạo nhân bảy màu kia trong mắt lóe lên hồng quang, lúc này hắn không còn lo lắng trên tu chân tinh này có mai phục nữa, mà thân thể nhoáng lên một cái gào thét lao ra. Hắn cho rằng với tu vi của hắn ngoài việc chú ý tới con mãnh thú đang ngủ say trong tinh cầu này thì còn lại đều không cần quá để ý tới.

-Hắn bố trí mai phục ở đây, như vậy cũng khiến cho hắn tự chui đầu vào rọ!

Bảy màu từng bước hạ xuống, từ trong tinh không hoàn toàn đi vào tu chân tinh này, xuất hiện trên bầu trời của tinh cầu này.

Chiến lão quỷ kia cũng khó có thể nhịn được, gần như cùng với đạo nhân bảy màu đồng thời tiến vào tinh cầu này. Ở phía sau hai người bọn họ, những tu sĩ còn lại do dự một chút cũng đều

tới gần, bọn họ không phải là có ý muốn tranh đoạt, nhưng cũng sẽ không đứng ngoài nhìn.

Nhất là ba người Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước đều lao ra, tiến vào bầu trời của tinh cầu này.

Đồng thời đối mặt với những người này, thần sắc Vương Lâm tuy vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng giống như là nhiệt huyết sôi trào, trong

mắt lộ ra chiến ý. Hắn cầm cây cung của Lý Quảng chặt thêm một chút!

-Không biết lần này ở nơi đây có thể giết mấy người để cúng tế!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chằm chằm bầu trời, lúc này bầu trời ầm vang, không ngừng dậy sóng. Vương Lâm nhìn thấy đạo nhân bảy màu, nhìn thấy Chiến lão quỷ ở phía sau, nhìn thấy tất cả tu sĩ tiến vào nơi này.

-Tầng mai phục thứ nhất, Phần Giới Cổ Tán, tán luyện thương sinh!

Tay trái Vương Lâm bấm quyết, ngay khi đám người đạo nhân bảy màu đi tới, chỉ lên bầu trời.

Thiên địa chấn động, toàn bộ không trung lập tức biến thành màu đỏ, màu đỏ này không phải là của máu tươi mà là hỏa quang của biển lửa bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ không trung. Cũng trong nháy mắt này, không trung đã biến thành biển lửa trong tiếng ầm vang liền xuất hiện từng tầng gợn sóng. Chỉ thấy cổ tán khổng lồ kia đang dung hợp với không trung trực tiếp tách rời ra.

Còn có cán ô đã biến mất lúc trước lúc này cũng hiện ra, cán ô gần như chống trời giống như là một cây cột ầm ầm xuất hiện.

Tán ô che phủ cả bầu trời, giống như ngăn chặn đường lui của tất cả những người tiến vào tu chân tinh này, giống như là đóng cửa quan!

Thân thể của Lam Mộng Đạo Tôn bị sức mạnh đến từ cổ tán tràn tới, ngăn cản hắn ở bên ngoài cổ tán này, giống như một khi trận giết chóc này nổi lên, đem tất cả những người không có duyên với trận giết chóc này toàn bộ trừ bỏ.

Dù sao trong vùng đất chết chóc trên tu chân tinh này, Vương Lâm không rảnh phân tâm đi lo lắng cho Lam Mộng, nên muốn ngăn cản hắn ở bên ngoài.

Tiếng ầm ầm vang vọng, tất cả những tu sĩ bước vào tu chân tinh này đã bị tán ô che mất đường lui. Thần sắc cả đám bỗng nhiên biến đổi, bảy màu và Chiến lão quỷ tâm thần sững lại, nhưng lúc này không thể suy nghĩ nhiều, thiên địa bị ngọn lửa thiêu đốt, ngọn lửa hừng hực kia gào thét vây quanh, lao thẳng tới mọi người.

Phần Giới Cổ Tán vốn không phải là thần thông thuộc về động phủ này, hơn nữa sau khi Vương Lâm toàn lực thi triển, còn dung nhập với hỏa bổn nguyên của bản thân, hư hỏa tràn ngập, tâm thần của những tu sĩ ở đây lập tức bùng cháy.

Phần Giới Cổ Tán từ khi Vương Lâm học được đây là lần đầu tiên hắn bất chấp tất cả thi triển ra!

Thuật này là Vương Lâm học được từ người điên, trước tiên mở ra, thu lại là giết!

-Ba thành, thu!

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, trong tiếng gầm nhẹ tay trái vỗ lên bầu trời. Bầu trời ầm vang, Chỉ thấy tán ô khổng lồ hiện ra ầm ầm co rút lại!

Theo tán ô thu lại, giống như đem một chiếc ô đang mở nhanh chóng gập vào, càng như vậy, ngọn lửa ở bên trong lại càng bạo tăng, nhiệt độ đã đạt tới một mức độ cực kỳ khủng khiếp. Chỉ có ba phần, lập tức trong tất cả những tu sĩ ở nơi đây, có ba đệ tử của Thất Đạo Tông ở Viễn cổ Tiên Vực tu vi vẫn chưa đạt tới bước thứ ba phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể từ trong ra ngoài đồng thời bị thiêu đốt, trong nháy mắt biến thành tro!

-Sáu thành, thu!!

Vương Lâm nói khẽ, trên mặt hắn nổi đầy gân xanh. Uy lực của chiếc ô này phát huy tới sáu thành từ trước tới giờ chưa từng có, với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng co rút lại. Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, ngay cả đám người tam đại chiến tướng cũng đồng loạt sắc mặt đại biến!

Bọn họ thế nào cũng không ngờ tới Vương Lâm lại có được loại thần thông đạo pháp hiếm có ngay cả trên Tiên Cương Đại Lục này!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1763 Phục sát động

-Tám thành, thu!!

Cực hạn của Vương Lâm chính là tám thành, ngay khi lời này truyền ra khỏi miệng, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, sức sống trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, toàn thân lập tức trông già nua đi hơn phân nửa.

Cùng lúc đó, cổ tán kia trong tiếng ầm ầm nhanh chóng thu lại, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, không biết đã có mấy người tử vong.

Tam đại chiến tướng kia tâm thần càng chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, phát huy toàn bộ sức mạnh chống lại uy lực của cổ tán này, thân thể còn triển khai toàn bộ tốc độ muốn lao ra.

Hai người đạo nhân bảy màu và Chiến lão quỷ lúc này cũng sắc mặt âm trầm, biển lửa tràn ngập bốn phía. Cho dù là bọn họ ở dưới thần thông này cũng không thể không chống cự, cho dù tu vi của bọn họ cực cao nhưng thân thể cũng không cường hãn như cổ tộc.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, đạo nhân bảy màu cũng được truyền thừa thần thông của tiên tôn trong những thần thông truyền thừa này cũng có cả thuật Phần Giới Cổ Tán, tuy không giống như Vương Lâm thi triển, nhưng so với người khác cũng hiểu rõ hơn rất nhiều. Lúc này trong tiếng gầm nhẹ thân thể hắn nhảy lên, từ bên trong biển lửa là người đầu tiên xông ra, mang theo sát khí cuồn cuộn lao thẳng tới Vương Lâm!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, sau tám thành cực hạn, hắn tự biết không thể thôi động tới mười thành, nhưng thần thông cổ tán đã đạt tới hiệu quả như thế này Vương Lâm cũng đã thấy đủ!

Ngay khi bảy màu lao ra, tay trái Vương Lâm nhấc mạnh lên trời!

Thiên địa ầm vang, trong khi mặt đất chấn động bên cạnh thân thể Vương Lâm nhanh chóng lóe lên hào quang bảy màu. Ánh sáng bảy màu này từ trong mặt đất lóe lên, lao thẳng lên bầu trời, cùng với bảy màu xông ra khỏi biển lửa trước tiên cùng nhau tỏa sáng, sau khi hòa vào

nhau, gần như không thể phân biệt được, bầu trời toàn bộ đều là ánh sáng bảy màu.

Một thanh trường thương bảy màu trong một tiếng thét kinh thiên của Vương Lâm từ trong mặt đất bên cạnh Vương Lâm trực tiếp lao ra, giống như là một con rồng bảy màu gào thét lao thẳng lên trời, thẳng tới đạo nhân bảy màu kia!

Cảnh tượng này quá mức đột ngột, gần như ngay khi đạo nhân bảy màu đi ra khỏi biển lửa, đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, tay áo vung lên, lập tức ở bên ngoài thân thể bất ngờ hiện ra đài sen bảy màu đã mất đi hai cánh hoa, giống như để chống lại một đao mượn quy tắc để biến thành của Vương Lâm lúc trước. Đài sen này thu cánh hoa lại, bọc đạo nhân bảy màu vào bên trong.

Nhưng lần này, đài sen của đạo nhân bảy màu không thể ngăn cản được cây thương bảy màu của Vương Lâm. Thần thông này cũng giống như Phần Giới Cổ Tán, đều không phải là thuật thuộc về động phủ giới này, một khi thi triển ra nếu có thể phát huy hơn một nửa lực lượng thì sẽ cực kỳ kinh người!

Mũi thương gào thét trong nháy mắt đã tới gần đài sen kia, ngay khi va chạm với đài sen kia, năm cánh hoa trên đài sen này lập tức lần lượt tan vỡ, hóa thành những mảnh vỡ cuộn đi, đồng thời đài sen kia cũng theo đó mà ầm ầm nổ tung.

Trên mặt bảy màu lộ ra một vẻ âm trầm, hắn gần như không cần nghĩ ngợi, giơ tay phải lên vung tay áo, một thanh trường thương bảy màu giống y hệt hiện ra, trực tiếp đụng vào thanh trường thương của Vương Lâm.

Ầm ầm ầm ầm!

Kinh thiên động địa. Hai thanh trường thương này va chạm với nhau làm nổi lên lực xung kích cuốn ra bốn phía. Ngay lúc này, tầng mai phục thứ ba của Vương Lâm xuất hiện!

Trong khi lực xung kích tản ra, bổn tôn của Vương Lâm hiện ra, trong mi tâm và hai mắt tinh điểm thành vòng xoáy, hư ảnh Đạo cổ ngưng tụ ở phía sau thân thể của bổn tôn. Bổn tôn này thân thể nhoáng lên một cái, lập tức bành trướng lên tới ngàn trượng, sau khi dung hợp với hư ảnh kia liền không thể phân biệt được. Trong tay hắn cầm một Khai Thiên Phủ khổng lồ, ngay khi trường thương tan vỡ liền ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, tay phải mạnh mẽ vung về phía trước.

Dưới một cái vung này, Khai Thiên Phủ khổng lồ kia gào thét lao thẳng tới đạo nhân bảy màu! Lúc này, từ trong biển lửa ở phía sau đạo nhân bảy màu, Chiến lão quỷ cũng đi ra.

Ánh mắt Chiến lão quỷ lóe lên, lộ ra vẻ tham lam, thừa dịp bổn tôn của Vương Lâm vung búa về phía đạo nhân bảy màu, bước tới, với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Vương Lâm, trực tiếp hướng tới hồn thứ ba ở phía trước Vương Lâm!

Nhưng vùng đất mai phục của Vương Lâm sao có thể để cho Chiến lão quỷ làm những chuyện như thế này. Tu vi của hắn không hơn đối

phương, nhưng ở đây lại có mai phục, gần như ngay khi Chiến lão quỷ tới gần chưa tới trăm trượng, tay trái Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên, năm ngón tay túm về phía trước.

-Đệ tứ phục, quỷ kiếm huyết phàm!!

Chiến lão quỷ kia thân thể đột nhiên dừng lại, trong mắt lập tức hiện lên vẻ mê man, ngay sau đó trong thiên địa vang lên tiếng vù vù, ở phía trước Chiến lão quỷ xuất hiện một đám sương mù đỏ như máu. Đám sương mù này trong lúc cuồn cuộn hóa thành một mặt quỷ màu đỏ khổng lồ, đang im lặng bỗng nhiên rít gào lên, mở miệng nuốt lấy Chiến lão quỷ.

Loại ảo thuật này ngay cả đạo nhân bảy màu cũng có thể bị vây khốn trong một thời gian ngắn. Chiến lão quỷ này cũng không thể tránh được, ngay khi bị đám sương mù mặt quỷ nuốt lấy, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, thần sắc biến hóa không ngừng.

Cùng lúc đó, chiếc búa lớn của bổn tôn Vương Lâm đã tới gần bảy màu, ngay khi ầm ầm giáng xuống, tiếng nổ kịch liệt vang lên kinh thiên, không ngừng vang vọng. Chỉ có sức mạnh của bổn tôn không thể đả thương được bảy màu, Vương Lâm hiểu được điều này, cho nên một đòn này hắn thà để hỏng binh khí!

Khai Thiên Phủ khổng lồ vỡ thành từng mảnh, trong lúc nó vỡ tan, từ bên trong bạo phát toàn bộ uy lực. Trong tiếng ầm ầm, bổn tôn Vương Lâm chợt sụp đổ, máu thịt cuồn cuộn, nhưng với thuật Đạo Cổ bất diệt thể đã sớm chuẩn bị từ trước, trong lúc lui về phía sau liền không ngừng khôi phục, cho tới khi cùng với phân thân đang khoanh chân ngồi dung hợp với nhau, thương thế đã hồi phục hoàn toàn.

Nhưng vẫn có máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng Vương Lâm, rơi lên quần áo trắng của hắn,

nhìn mà kinh tâm động phách.

Lại nhìn đạo nhân bảy màu kia, tóc hắn rũ rượi, mắt lộ ra vẻ điên cuồng, bước nhanh tới, dữ tợn đi về phía Vương Lâm. Cùng lúc đó, đám người tam đại chiến tướng cùng với Chưởng Tôn từ trong biển lửa lần lượt lao ra, nhưng bước chân của bọn họ ngay khi bước ra đều dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin!

Bọn họ thế nào cũng không ngờ tới lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng như thế này. Chiến lão quỷ bị đám sương đỏ bao vây, thần sắc vặn vẹo, không hề cử động ở cách Vương Lâm trăm trượng.

Đạo nhân bảy màu đầu tóc bù xù, vô cùng chật vật, còn như thể là đã phát cuồng.

Cảnh tượng mà lúc trước họ chưa nhìn thấy lúc này trực tiếp nhìn thấy được kết quả, nhưng tâm thần họ cũng tràn đầy sự hoảng sợ. Nhất là Chưởng Tôn kia lại càng không thể tin, hắn biết rất rõ tu vi của Chiến lão quỷ và đạo nhân bảy màu, nhưng hai người này ở trước mặt Vương Lâm không ngờ lại chật vật như vậy, điều này khiến cho tâm thần hắn không khỏi chấn động.

Thanh Long chiến tướng hít sâu ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra một vẻ kiêng kị chưa từng có. Chuyện xảy ra tương phản so với tưởng tượng như thế này, rất có thể sẽ khiến cho người ta hoảng sợ.

Huyền Vũ chiến tướng sắc mặt tái nhợt, hắn xoay mạnh người nhìn lại, hắn nghĩ tới thiên đạo của Vương Lâm, trong lòng nổi lên sự sợ hãi, thậm chí hắn còn có chút hối hận, đáng lẽ mình không nên tới nơi này!

Chu Tước chiến tướng có tâm tư phức tạp nhất, lúc này nhìn cảnh tượng trước mắt rất khó đè nén sự khiếp sợ trong lòng.

Còn có lục tiên phi kia, nữ tử này chật vật đi ra khỏi biển lửa, thân thể đã bị trọng thương, lúc này nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trước mắt, sự sợ hãi đối với Vương Lâm lại một lần nữa dâng lên.

Nhưng trên thực tế, lúc này Vương Lâm cũng đã vô cùng suy nhược, bất luận là phân thân hay bổn tôn Đạo cổ đều đã bị trọng thương, nếu không có sự bất khuất thì lúc này hiển nhiên đã bị hôn mê.

Hắn chính là chủ trận, còn bố trí mai phục, nhưng lại gặp phải thương thế mức này, có thể thấy được đạo nhân bảy màu hùng mạnh như thế nào!

Sát khí của đạo nhân bảy màu kia đối với Vương Lâm lúc này đã đạt tới đỉnh điểm, lúc này gào thét bước tới, trong nháy mắt đã tới gần. Tay phải

hắn giơ lên hoàn toàn không nhằm vào hồn thứ ba mà muốn giết chết Vương Lâm!

Vương Lâm mặt không còn chút máu, nhưng hai mắt vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Ngay khi đạo nhân bảy màu đi tới, tay phải hắn trước giờ vẫn cầm cây cung của Lý Quảng, tay trái giơ lên, chỉ về phía đạo nhân bảy màu.

-Thiên Đạo u Minh, nuốt lấy thiên địa!!

Ngay khi lời này vang lên, trong thiên địa giữa những tiếng ầm vang, lập tức ở phía trước đạo nhân bảy màu xuất hiện một cái khe rất lớn. Cái khe này từ xa nhìn lại không ngờ chính là một cái miệng mở ra!

u Minh Thú hiện ra, hai mắt nó bỗng nhiên mở ra, lộ ra một vẻ lạnh lẽo và vô tình, ngay khi đạo nhân bảy màu tới gần bỗng nhiên nuốt lấy!

u Minh Thú mở miệng nuốt chúng sinh, ngay khi nó nuốt, tất cả những đệ tử của Thất Đạo Tông từ Viễn cổ Tiên Vực vừa chật vật vùng vẫy đi ra khỏi biển lửa chưa kịp thấy rõ bốn phía thân thể liền lập tức chấn động, trực tiếp bị một lực hút cuốn vào bên trong miệng u Minh Thú.

Thậm chí ngay cả biển lửa trên không trung kia cũng bị tách ra một phần chui vào miệng của u Minh Thú.

Tam đại chiến tướng sắc mặt đại biến, không ngừng trụ vững thân thể, cố gắng chống cự. Nhưng lục phi kia trong tiếng gào thét chói tai không thể chống lại lực hút này, thân thể mềm mại trực tiếp bị cuốn vào bên trong cái miệng của u Minh Thú.

Chưởng Tôn đứng ngây ra ở đó, hắn nhìn u Minh Thú kia, sắc mặt trắng bệch. Khi hắn nhìn thấy con thú này lần đầu tiên đã có suy đoán, cảnh tượng năm đó chủ nhân của hắn bị nuốt khiến cho hắn rất khó có thể quên, nhưng thần sắc trước kia của u Minh Thú kia khiến cho hắn có chút phân vân, không chắc suy đoán của mình có đúng hay không. Nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo vô tình của u Minh Thú này cũng khiến cho Chưởng Tôn không còn hoài nghi

chút nào nữa, trong lúc hoảng sợ điên cuồng lui về phía sau.

Thần sắc đạo nhân bảy màu biến đổi, bước chân hắn bỗng nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm u Minh Thú, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

-Thiên thiên đạo!!!

u Minh Thú vẫn còn chưa hoàn chỉnh, không thể nuốt những người quá mạnh, điều này Vương Lâm hiểu rất rõ, nhưng sở dĩ hắn vẫn chọn con thú này làm đệ ngũ phục chính là muốn khiến cho đạo nhân bảy màu hoảng sợ trong khoảnh khắc!

Dù sao Định Thân Thuật của Vương Lâm cũng không thể thi triển lên người của đạo nhân bảy màu này được, sức mạnh cắn trả kia hắn không chịu nổi, cho nên hắn mới để cho u Minh Thú xuất hiện, lấy đó để đổi lấy hiệu quả giống như Định Thân Thuật!

-Đệ lục phục!!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười âm trầm, chỉ là nụ cười này rất yếu ớt, còn có máu tươi không ngừng tràn ra, vì thế nụ cười này thoạt nhìn có chút quỷ dị âm u! Tay trái hắn vỗ lên mặt đất mật thuật của Bạch Hổ, phương pháp thao túng lực lượng mà hắn học được từ đệ nhị Chu Tước hóa thành tầng tầng sức mạnh chấn động, từ trong tay Vương Lâm dũng mãnh nhập sâu vào trong lòng đất bỗng nhiên kích thích thể nội con Mục Ngư đã biến dị đang ngủ say ở nơi này!

Trong khoảnh khắc này, vòng tròn đỏ như máu mà Vương Lâm dùng máu tươi để vẽ ra ở bên ngoài thân thể lúc trước lập tức ầm ầm lao lên không trung, cấm chế ở bên trong tiêu tan, khiến cho máu tươi và thiên địa nguyên khí ở trên đó không còn ẩn giấu nữa, mà hoàn toàn bộc phát ra.

Vòng tròn đỏ như máu này đột nhiên lóe lên, bất ngờ lao thẳng tới đạo nhân bảy màu. Ngay khi bảy màu này thức tỉnh lại từ trong cơn hoảng sợ Thiên Đạo, vòng tròn đỏ như máu này trực tiếp nổ tung.

Một lượng khí tức lớn tràn ngập xung quanh thân thể bảy màu, ngay khi vờn quanh thân thể hắn mặt đất trên tu chân tinh này ầm ầm rung

chuyển, một tiếng rống bễ nghễ thiên địa như đã ngủ say hàng vô số ngàn năm từ sâu trong lòng đất rầu rĩ truyền ra. Ngay khi thanh âm này xuất hiện, toàn bộ cát vàng trên mặt đất đều dấy lên ngợp trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1764 Thất thải kiếp

Cát vàng như mưa, ngay khi toàn bộ cuộn lên liền ào ào phủ xuống, hình thành nên một sa mạc, khiến cho tầm mắt trở nên mơ hồ. Cùng lúc đó, tiếng rít gào trầm trầm mang theo vẻ điên cuồng kia từ sâu trong lòng đất ầm ầm vang lên.

Theo thanh âm gào thét kia, toàn bộ tu chân tinh này trong nháy mắt chấn động kịch liệt. Mặt đất ở phía trước Vương Lâm, bãi cát vàng rộng chừng mấy vạn trượng bỗng nhiên sụt xuống, ngay sau đó, tiếng rống kia lại thêm rõ ràng hơn. Theo mặt đất sụp xuống, một đám ô quang lóe lên một con thú trông như một con rắn đột nhiên từ sâu trong lòng đất trực tiếp lao ra!

Đây là một con thú khổng lồ thân mình dài mấy ngàn trượng toàn thân bị bùn đất bao trùm, hình dạng của nó giống như là một con cá trạch lớn, lúc này bộ phận vươn ra chính là cái miệng. Từ xa nhìn lại, cái miệng

của con thú này chiếm toàn bộ cái đầu của nó, trong lúc há ra lao thẳng tới đạo nhân bảy màu.

Con thú này thủy chung nhắm hai mắt, dường như là vĩnh viễn cũng không mở ra, nếu bên ngoài thân thể có thêm những xúc tu nữa thì cũng có chút tương tự với Vọng Nguyệt, nhưng hiện giờ nhìn lại thì cũng khác rất nhiều.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, con thú kia bắt đầu gào thét, trong nháy mắt đã tới gần đạo nhân bảy màu. Ngay khi nó chuẩn bị cắn nuốt, bảy màu hai tay bấm quyết vỗ mạnh về phía trước.

Một chưởng bảy màu lóe lên đánh vào đầu của con thú này. Tiếng ầm ầm vang vọng thiên địa, con thú kia đau đớn gào thét, thân thể bị bắn về một bên trăm trượng, nhưng đầu nó trong lúc vặn vẹo co lại, ở cách trăm trượng liền hướng về phía đạo nhân bảy màu hút mạnh một cái!

Dưới một cái hút này, thân thể bảy màu chấn động, hào quang bảy màu bên trong cơ thể đã tản ra một lượng lớn, hóa thành những thứ giống như là những làn khói mỏng, lao thẳng vào

trong miệng của con thú kia, bất ngờ bị hút đi không ít!

Đạo nhân bảy màu biến sắc, tam đại chiến tướng ở phía sau hắn toàn bộ đều thần sắc đại biến. Bộ dạng cùng với khí tức của con thú này cực kỳ

cường hãn, truyền vào trong tâm thần bọn họ đủ để gây ra chấn động. Nhất là đám người tam đại chiến tướng cùng Chưởng Tôn, ngay khi nhìn thấy cái đầu của con thú này cắn nuốt lập tức liền nhận ra ngay thân phận của con thú này!

-Mục Ngư!! Đây không ngờ là Mục Ngư!

-Nơi này có mãnh thú, lúc trước đã phát hiện ra, nhưng không ngờ mãnh thú này lại là Mục Ngư ... Mục Ngư không có bất cứ một hạn chế nào vô số ngàn năm không ngừng mà trưởng thành cho tới nay...

-Con thú này...

Chưởng Tôn hít sâu, nhìn về phía con thú kia, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng.

-Tiên Cương có kỳ thú, con thú tên là Mục Ngư này từ lúc sinh ra cho đến lúc chết đi hai mắt thủy chung nhắm chặt, không lúc nào mở ra! Nhưng có một lời đồn một khi Mục Ngư mở mắt, thì thiên địa sẽ biến sắc!

Huyền Vũ chiến tướng nhìn con Mục Ngư kia, trong đầu hiện lên một loạt những lời đồn liên quan đến con thú này.

Mục Ngư kia trong lúc cắn nuốt, thân thể bỗng nhiên nhoáng lên một cái, lại một lần nữa hướng về phía bảy màu. Nó nhớ mối thù một chưởng lúc trước của đạo nhân bảy màu đánh cho nó đau đớn lúc này điên cuồng phóng đi, mở to miệng lại một nữa cắn nuốt.

Thân thể con thú này quá lớn, lúc này phần thân thể nhô lên khỏi mặt đất cũng mới chỉ là non nửa mà thôi, nhưng cho dù là như vậy khi nó tấn công thoạt nhìn gần như là che phủ cả thiên địa, hình thành một tàn ảnh u ám.

Đạo nhân bảy màu mắt lộ ra sát khí, ngay khi Mục Ngư kia tới gần, hai tay hắn giơ lên bấm quyết, tay phải bỗng nhiên chỉ lên bầu trời.

-Lục bạt sơn hề!

Đạo nhân bảy màu trong miệng quát khẽ, tay phải của hắn chỉ lên không trung lập tức vung lên. Chỉ thấy bầu trời trong tiếng ầm ầm, một cánh tay bảy màu rất lớn đột nhiên từ bên trong màn u ám bỗng nhiên xuất hiện, lao thẳng về phía Mục Ngư túm lấy.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, trong nháy mắt cánh tay khổng lồ này đã bắt được con mãnh thú Mục Ngư đang lao về phía đạo nhân bảy màu. Trong tiếng rống to của đạo nhân bảy màu, cánh tay này mạnh mẽ túm lên trên một cái.

Mặt đất ầm ầm con thú Mục Ngư bị cánh tay kia bắt được trong lúc rít gào giãy giụa thân thể mấy vạn trượng của nó đã hoàn toàn bị cánh tay kia lôi từ trong lòng đất lên.

Sau khi bị lôi ra, con thú này bị ném xuống mặt đất ở đằng xa. Nổ ầm một tiếng, tu chân tinh này lập tức xuất hiện vô số vết nứt, dường như là muốn vỡ thành từng mảnh!

Thân thể khổng lồ của Mục Ngư kia rơi lên mặt đất, da dẻ bên ngoài thân thể nó dường như bị bong ra, tuôn ra một lượng lớn máu tươi màu tím, hòa lẫn với cát vàng.

Một tiếng gào thét đau đớn từ trong miệng Mục Ngư này truyền ra, hai mắt đang nhắm chặt của nó run rẩy dường như đang suy nghĩ muốn mở ra, nhưng cuối cùng cũng không mở. Dường như có một sức mạnh vô hình khống chế thân thể nó, khiến cho nó không có khí lực để mở hai mắt!

Nhưng những tiếng gào thét đau đớn của nó ngay khi truyền ra liền lập tức khiến cho tu chân tinh này chấn động trong phạm vi lớn. Ngay khi đạo nhân bảy màu xoay người đi chuẩn bị hướng về phía Vương Lâm, đột nhiên hắn thần sắc đại biến. Chỉ thấy tu chân tinh này run rẩy, mặt đất truyền ra tiếng ầm ầm. ở tám vị trí trong sa mạc cát vàng trên tinh cầu này, trong khoảnh khắc này tiếng ầm ầm ngợp trời, mắt thường có thể thấy được ở tám hướng xung quanh nơi này cát vàng chuyển động, nhô cao lên hình thành những ngọn núi, đồng loạt lao tới nơi này.

Tám ngọn núi toàn là cát vàng nhô cao hình thành tám đường thẳng tắp, với tốc độ cực nhanh

ầm ầm tới gần, gần như trong nháy mắt đã tới nơi này. Trong tiếng nổ ầm ầm tám ngọn núi cát vàng kia chợt sụp đổ, từ bên trong trực tiếp bay ra tám cự ảnh u ám!

Đây đâu phải là núi non gì, đây rõ ràng là tám con mãnh thú Mục Ngư dài mấy vạn trượng lao tới!

Trên tinh cầu này không chỉ có một con Mục Ngư, mà có tới chín con!!

Ngoài con thứ nhất đang trọng thương ở đằng xa tám con còn lại trong tiếng rít gào thân thể đồng thời từ dưới lòng đất vươn lên vờn quanh bốn phía đạo nhân bảy màu sau khi xuất hiện cả đám liền mở miệng, lao thẳng tới đạo nhân bảy màu cắn nuốt. Mặt đất chấn động, cát vàng ập vào mặt nhưng Vương Lâm vẫn ngồi ở chỗ đó, thu hồn thứ ba lại. Tay phải hắn nắm chặt cây cung của Lý Quảng, ngẩng đầu hai mắt nhìn chằm chằm lên trời, toàn thân giống như là một pho tượng đá ngồi im ở đó không hề nhúc nhích.

Hắn đang chờ đợi, chờ cơ hội ra tay, lần ra tay này sẽ kinh thiên động địa làm khiếp sợ quỷ thần!

Trước mắt cơ hội này đã xuất hiện. Gần như ngay khi tám con Mục Ngư kia lao tới cắn nuốt bảy màu Vương Lâm bỗng nhiên đứng lên tay phải cầm cây cung của Lý Quảng giơ mạnh lên tay trái kéo dây cung. Trong tiếng vù vù, dây cung bị hắn trực tiếp kéo lại giống như một vầng trăng tròn!

Mũi tên kia ngay khi cung được kéo ra lập tức hiện ra ở trên dây cung, mũi tên hướng thẳng về phía bảy màu phát ra từng trận tiếng vù vù, còn có một luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trong đó ầm ầm bộc phát ra.

Không chút do dự, tay trái Vương Lâm buông ra. Dây cung đang bị hắn kéo căng ầm một tiếng bật trở lại, truyền ra một sức mạnh kinh thiên vào trong mũi tên kia thôi thúc mũi tên này gào thét bắn thẳng về phía đạo nhân bảy màu!

Mũi tên của Lý Quảng bắn ra thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, mặt đất run rẩy bầu trời u ám. Một luồng sát khí không cách nào hình dung nổi ầm ầm bao trùm, theo một mũi tên

kia xé rách hư không, xé rách thiên địa xé rách hết thảy mọi trở ngại, nhằm về phía bảy màu!

Chưởng Tôn sắc mặt tái nhợt, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Hắn đã bị mũi tên này giết chết hai lần đã khắc cốt ghi tâm!

Tam đại chiến tướng kia ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn họ cũng đã từng chứng kiến uy lực của mũi tên này, lúc này lại một lần nữa nhìn thấy, lập tức da đầu tê dại!

Một tiễn này của Vương Lâm nắm thời cơ cực kỳ xảo diệu. Đúng lúc tám con Mục Ngư kia cắn nuốt, sắc mặt bảy màu lập tức biến đổi, đồng tử trong hai mắt bỗng nhiên co rút lại, trong tiếng gầm nhẹ lập tức hai tay bấm quyết, ánh sáng bảy màu lập tức điên cuồng lóe lên bao phủ thân thể hắn vào trong.

Đúng lúc này, tám con Mục Ngư kia nuốt tới, ngay khi tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa mũi tên Lý Quảng của Vương Lâm trực tiếp xuyên vào trong đám hào quang bảy màu đâm lên người của đạo nhân bảy màu ở trong đó!

Ầm ầm ầm ầm tiếng nổ kịch liệt truyền khắp bốn phía, tu chân tinh này trực tiếp sụp đổ, vỡ thành từng mảnh, vô số đá vụn hướng về bốn phía cuốn đi, lần lượt tan vỡ.

Vương Lâm lùi thân mình lại phía sau khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng cây cung trong tay hắn vẫn bị hắn nắm chặt. Tam đại chiến tướng bị gợn sóng do mũi tên kia phát ra đánh trúng thân thể, đồng loạt phun ra máu tươi, lúc này hoảng sợ lui về phía sau thân thể đứng giữa tinh không.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rống phẫn nộ chói tai truyền ra ầm vang không ngừng, tám con Mục Ngư toàn thân tràn ngập máu tươi màu tím

toàn bộ lùi lại bị bức đi hàng ngàn trượng. Chỉ hào quang bảy màu tràn ngập thân thể của đạo nhân bảy màu lúc này lại càng vặn vẹo, lập tức trở nên ảm đạm lộ ra đạo nhân bảy màu ở bên trong. Ở chỗ ngực của hắn bị máu tươi nhuốm đỏ, mũi tên Lý Quảng hung hăng đâm vào ngực hắn nhưng đạo nhân bảy màu đã túm được đuôi của mũi tên nên thân thể hắn không bị đâm xuyên qua mà tan vỡ.

Sắc mặt bảy màu tái nhợt, nhưng lại lộ ra sự dữ tợn ngợp trời. Hắn túm mạnh về phía ngoài

một cái, lập tức hung hăng rút mũi tên của Lý Quảng từ trong thân thể ra. Máu tươi tung tóe, kết hợp với sự dữ tợn của hắn, thoạt nhìn mà phải giật mình!

Nhưng ngay lúc hắn rút mũi tên của Lý Quảng này ra, tám con Mục Ngư đang lùi lại ở bốn phía liền nhất tề phát ra tiếng rống chấn động tinh không. Trong tiếng rống này, tám con Mục Ngư này thân thể run lên, trong khi thân mình tràn ngập máu tươi, hai mắt chúng thủy chung vẫn nhắm chặt đã có một tia mở ra!

Hai mắt của tám con Mục Ngư đã mở ra một chút, lộ ra một đám hắc quang. Ngay khi hắc quang này lóe lên, tám con Mục Ngư này giống như là nổi giận, lại một lần nữa nhắm về phía bảy màu lao tới. Lần này lao tới, toàn thân chúng bị hắc quang từ hai mắt vờn quanh, khí thế như cầu vồng, vượt xa lúc trước!

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, chuyển cây cung từ tay phải sang tay trái, với tốc độ cực nhanh, trong lúc hai mắt lóe lên kim quang yếu ớt, lại kéo dây cung lần thứ hai. Cùng lúc đó, mũi tên ở trong tay bảy màu tiêu tan, xuất hiện ở dây cung trên tay Vương Lâm!

Hắn nhìn chằm chằm bảy màu, sát khí tràn ngập trong mắt, tay phải bỗng nhiên buông ra, tiếng gào thét kinh thiên, tiễn thứ hai như cầu vồng lao đi!

Trong tinh không, đám người Ngũ Hành Tinh do lão già họ Mã cầm đầu, bọn họ đứng ở đằng xa, không tham dự trận chém giết điên cuồng này. Lúc này chứng kiến Vương Lâm hai lần sử dụng cây cung của Lý Quảng, cảm nhận được sức mạnh vô biên trong đó, cũng đều đồng loạt biến sắc.

Đồng tử trong mắt lão già họ Mã kia co rút lại, lộ ra vẻ hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vương Lâm thi triển cây cung của Lý Quảng, cái cảm giác chấn động này cực kỳ mãnh liệt.

-Cây cung của Lý Quảng không ngờ lại ở trong tay hắn! Ta hiểu rồi, hắn tới Ngũ Hành Tinh lần trước ngoài mang theo Thiên Đạo, quan trọng hơn hắn còn có cây cung này...

Vân Dật Phong thần sắc bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dậy sóng, tay phải nắm chặt lại, lấy đó để che giấu sự hoảng sợ trong lòng. Hắn cảm thấy mình rất may mắn, ở Ngũ Hành Tinh không bức đối phương lấy cây

cung này ra, đối với cây cung này hắn không có một chút khả năng chống cự dù chỉ là một tiễn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1765 Đạo Phi xuất hiện

Ngay khi tiễn thứ hai bay ra, kim quang của huyết mạch tiên nhân ngưng tụ trong hai mắt Vương Lâm lập tức sụp đổ, dường như muốn tiêu tan trong mắt của Vương Lâm. Nhưng ngay khi nó sắp sửa tiêu tan, lại bị Vương Lâm mạnh mẽ ngưng tụ lại một tia.

Một tia này chính là sức mạnh huyết mạch tiên nhân cuối cùng của hắn.

Lo sợ bị người khác nhìn thấy, ngay khi cây cung bắn ra tiễn thứ hai, Vương Lâm liền nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm hiểu rõ bản thân chỉ còn lại sức mạnh cho một cung, cũng là một cung cuối cùng.

Mũi tên này vừa bắn ra, tinh không ầm vang, giống như là một tấm vải tầng tầng cuộn lên, như muốn sụp đổ. Đạo nhân bảy màu kia rống lên kinh thiên, tám con Mục Ngư hai mắt đã mở ra một tia vốn đã làm cho hắn kinh hãi, nhưng lúc này lại có tiễn thứ hai của Vương Lâm lại càng làm cho hắn tâm thần chấn động, bộc phát ra sức mạnh toàn bộ tu vi.

Một đạo ánh sáng bảy màu tràn ngập, ở bên ngoài thân thể đạo nhân bảy màu bất ngờ xuất hiện bảy tầng hào quang màu sắc khác nhau, bên trong đám hào quang này hiện lên vô số ký hiệu ấn chú. Ngay khi nó xuất hiện, tám con Mục Ngư gào thét lao tới.

Từ xa nhìn lại, thân thể của tám con Mục Ngư này trong quá trình tới gần nhanh chóng thu nhỏ lại, gần như chỉ trong chốc lát không ngờ ở trong đám hắc quang lấp loáng bất ngờ hóa thành tám mũi tên.

Tám mũi tên này so với mũi tên của Lý Quảng mà Vương Lâm bắn ra giống nhau y hệt, không khác một chút nào, thậm chí ngay khi khí tức cũng hoàn toàn tương tự. Cảnh tượng này chẳng những khiến cho đạo nhân bảy màu sửng sốt, mà Chưởng Tôn, tam đại chiến tướng cùng toàn bộ tu sĩ chứng kiến cảnh tượng này đều phải sửng sốt.

-Chẳng lẽ đây chính là thiên phú thần thông mà Mục Ngư có được sau khi chúng mở mắt trong lời đồn.

Lão già họ Mã của Ngũ Hành Tinh chứng kiến cảnh tượng này từ xa lập tức mở to hai mắt,

nhìn không chớp mắt.

Huyền La Đại Thiên Tôn cũng ở trong tinh không này thần sắc bình tĩnh, ánh mắt đảo qua tám con Mục Ngư. Hắn là người duy nhất ở nơi đây biết được thần thông của Mục Ngư.

-Loài thú Mục Ngư này một khi mở hai mắt thì có thể biến hóa thành bất cứ thứ gì, còn có được một phần uy lực của vật đó. Nhưng rất khó để loài thú này mở mắt, kỳ tích ở vùng đất trong động phủ này thật là rất hiếm thấy...

Ánh mắt Huyền La lóe lên, đã nổi lên sự hứng thú.

Chín mũi tên của Lý Quảng xen kẽ với nhau, không còn phân biệt được thật giả, lúc này lao thẳng tới đạo nhân bảy màu. Đạo nhân bảy màu kia thần sắc nhanh chóng biến đổi, hào quang bảy màu ở bốn phía trong lúc vặn vẹo, nổi lên tiếng ầm ầm.

Hào quang bảy màu lập tức sụp đổ, cũng sụp đổ còn có tám mũi tên của Lý Quảng, nhưng chúng không hề tiêu tan mà sau khi sụp đổ liền quay về, lại hóa thành tám con Mục Ngư, cùng với con Mục Ngư thứ nhất sau

khi tu chân tinh sụp đổ văng đi không xa, chín con Mục Ngư đang đồng loạt hấp hối.

Sự sụp đổ này dấy lên một lực xung kích, hóa thành một tấm màn che phủ tầm mắt và thần thức. Trong lúc lực xung kích quét ngang ra bốn phía, mũi tên thứ chín của Lý Quảng xuyên qua hết thảy mọi trở ngại, lao thẳng tới đạo nhân bảy màu.

Một tiếng kêu thê lương từ bên trong lực xung kích này truyền ra, ầm vang không ngừng. Lực xung kích ở bốn phía hơi có dấu hiệu yếu đi, Chỉ thấy đạo nhân bảy màu kia phun ra một ngụm máu tươi, trên ngực lộ ra một lỗ thủng to bằng nắm tay, máu tươi không ngừng tuôn ra. Hắn ở dưới mũi tên của Lý Quảng này đã bị trọng thương.

Rống lên kinh thiên, đạo nhân bảy màu điên cuồng lao về phía trước, không để ý đến thương thế, bước nhanh đi hướng thẳng tới Vương Lâm. vẻ mặt hắn đầy sát khí, thần sắc lộ ra vẻ điên cuồng.

-Lão phu có thể không cần hồn thứ ba, nhưng phải giết bằng được ngươi.

Bảy màu trong lúc gào thét trong nháy mắt đã tới gần, hai tay hắn bấm quyết, bên ngoài thân thể lập tức xuất hiện chín mặt trời chói lọi.

Chín mặt trời này là thần thông mạnh nhất của đạo nhân bảy màu lúc này được hắn không do dự thi triển ra, quyết phải giết bằng được Vương

Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, lúc này hắn đã như một ngọn đèn cạn dầu, đã suy yếu tới cực hạn, nhưng hắn vẫn cắn răng, tay trái cầm cây cung của Lý Quảng, tay phải bỗng nhiên kéo mạnh. Cây cung của Lý Quảng ở giới này đã được hắn giương lên lần thứ ba. Vương Lâm biết có lẽ đây là lần cuối cùng hắn giương cung.

Dây cung được kéo căng, mũi tên của Lý Quảng lại một lần nữa hiện ra, trên mũi tên vẫn còn dính đầy máu tươi. Theo tay phải của Vương Lâm buông ra, mũi tên này lại một lần nữa gào thét bay đi.

Ngay khi tiễn thứ ba được bắn ra, Vương Lâm lập tức nhắm hai mắt lại, kim quang ẩn chứa trong đồng tử dưới hai mắt hắn hoàn toàn tiêu tan.

Ngực đạo nhân bảy màu đầm đìa máu tươi, ngay khi tiễn thứ ba này tới gần, hai tay hắn bấm quyết bỗng nhiên vung về phía trước, thần sắc hắn tràn ngập vẻ điên cuồng. Cả đời này hắn chưa bao giờ bị thương như hiện tại, nhất là người đả thương hắn không ngờ là Vương Lâm, tu vi còn xa mới bằng được hắn.

Khiến cho nội tâm của hắn bị đè nén tới cực điểm còn có cây cung Lý Quảng của chính mình, chính là vật mà năm đó hắn muốn Chưởng Tôn kia đưa ra. Hắn vốn có ý định khiến cho Vương Lâm dùng cây cung này để dụ Liên Đạo Phi ra, vốn là muốn khiến cho Vương Lâm sau khi kết oán với Chiến lão quỷ sẽ lấy cây cung này để đả thương Chiến lão quỷ.

Dù sao cây cung này của hắn và Chiến lão quỷ đều không người nào có thể sử dụng được, bọn họ không hoàn chỉnh.

Nhưng hắn lại không ngờ tới thứ đả thương mình ngày hôm nay lại chính là cây cung Lý Quảng này. Cái cảm giác ở trong lòng khiến cho hắn muốn nổi điên này khiến cho hắn bất chấp tất cả cũng phải giết bằng được Vương Lâm.

Theo ấn ký biến hóa trên hai tay hắn, chín mặt trời bên ngoài thân thể hắn bộc phát ra hào quang vạn trượng, từ bên ngoài thân thể hắn trực tiếp bay ra, lao thẳng tới mũi tên thứ ba kia.

Tiếng ầm ầm vang vọng, mũi tên thứ ba kinh thiên động địa, gào thét cùng với chín mặt trời

kia va chạm vào nhau. Trong tiếng ầm ầm, chín mặt trời lần lượt tan vỡ, nhưng mũi tên thứ ba này cũng có dấu hiệu sụp đổ. Cuối cùng hào quang chói mắt bao phủ toàn bộ bốn phía ầm ầm nổ tung.

Chín mặt trời nổ tung, một sức mạnh hủy diệt thiên địa từ bên trong ầm ầm lan ra. Sức mạnh này không cách nào hình dung nổi, Thanh Long chiến tướng ở hơi gần một chút liền bị sức mạnh này chạm phải, lập tức toàn thân ầm ầm tan vỡ, trực tiếp tử vong.

Tinh không ở giới này ngay khi bị sức mạnh này quét qua lần lượt tan vỡ, một giới đã bị diệt vong.

Nhưng hết thảy vẫn còn chưa chấm dứt. Sức mạnh hủy diệt này là do toàn bộ tu vi của đạo nhân bảy màu bộc phát ra, dưới sức mạnh này, ba trăm tàn giới hoàn toàn không thể chịu nổi. Theo giới này bị hủy diệt, ba trăm tàn giới dưới sức mạnh này lần lượt tan nát.

Huyền Vũ chiến tướng trong lúc hoảng sợ vẻ mặt kinh hãi, hét lên chói tai, cùng với Chu Tước chiến tướng điên cuồng lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi nơi này. Còn có Chưởng Tôn kia sắc mặt lại càng tái nhợt, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Ở đằng xa, tam phi, Lam Mộng Đạo Tôn, còn có đám người ở Ngũ Hành Tinh sắc mặt biến hóa đồng loạt lui về phía sau, muốn rời khỏi ba trăm tàn giới đang tràn ngập sức mạnh hủy diệt này.

Đạo nhân bảy màu ở trung tâm của sức mạnh hủy diệt này, ngực hắn ầm vang. Mũi tên thứ ba cùng với chín mặt trời kia va chạm nổ tung, nhưng lực xung kích cũng nhập vào trong cơ thể của đạo nhân bảy màu, khiến cho thương thế của hắn càng nặng hơn, tiếp tục phun ra máu tươi.

Nhưng hai mắt hắn vẫn điên cuồng như trước.

-Trước sức mạnh hủy diệt này, khoảng cách của ngươi lại gần như vậy, với tu vi của ngươi, ta muốn xem ngươi chống cự như thế nào.

Khoảng cách của Vương Lâm quả thật là gần nhất, lúc này sức mạnh hủy diệt ầm ầm lao tới, ở những nơi nó đi qua tinh không sụp đổ, giới giới tan nát, ngay cả thân thể truyền thừa Đạo cổ của Vương Lâm cũng không cách nào chống cự. Chỉ cần sức mạnh này chạm vào thân thể, hắn lập tức sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng Vương Lâm đã có dũng khí bố trí mai phục, thì hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị. Hắn đã nghĩ tới việc sức mạnh hủy diệt này cuối cùng sẽ xuất hiện, dĩ nhiên đã có chuẩn bị chu đáo. Gần như ngay khi sức mạnh hủy diệt này gào thét lao tới gần thân thể, hai tay Vương Lâm bấm quyết, tay phải giơ lên trực tiếp tung một trảo vào hư không.

-Đắc tội.

Vương Lâm thầm than.

Lập tức kim quang lóe lên kinh thiên, chỉ thấy người điên mặc quần áo lôi thôi, đang ngủ say ngáy khò khò bị hai tay Vương Lâm túm lấy trực tiếp xuất hiện ở phía trước hắn.

Người điên có tiên nhân bất diệt thể hoàn chỉnh, tinh không sụp đổ thì hắn vẫn không hề bị thương.

Người điên này còn đang ngủ say, thủy chung không tỉnh lại, lúc này bị Vương Lâm túm lấy bả vai có chút không thoải mái, sau khi giãy giụa vài cái lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, lực xung kích ẩn chứa sức mạnh hủy diệt kia ầm ầm lao tới, cuốn lên thân thể người điên. Toàn thân người điên đột nhiên lóe lên kim quang kịch liệt, dưới lực xung kích hủy diệt kia không ngờ lông tóc cũng không hư tổn gì.

Nhưng người điên này thân thể sững lại, khẽ mở hai mắt lộ ra vẻ mê man, đồng thời theo bản năng còn có vẻ phẫn nộ. Thần trí hắn vẫn chưa tỉnh táo, vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê, trong lúc phẫn nộ hướng về phía đạo nhân bảy màu gào thét.

-Là kẻ nào quấy rầy bổn vương ngủ, các ngươi khinh người quá đáng, bổn vương sẽ mách với ca ca, các ngươi thật là quá đáng.

Người điên hướng về phía bảy màu lớn tiếng gào thét, hoàn toàn không chú ý tới bả vai của mình đang bị Vương Lâm túm lấy, ngăn cản phần lớn sức mạnh hủy diệt cho Vương Lâm.

-Các ngươi quá đáng rồi đó, không ngờ trong lúc bổn vương đang ngủ khiến cho ta ngứa ngáy, các ngươi...các ngươi...

Người điên kia nói lảm nhảm, không ngờ vừa lẩm bẩm vài câu, đầu lại gục xuống, chìm vào giấc ngủ say, như thể những lời nói lúc trước chỉ là nói mê.

Nhưng sự xuất hiện của hắn, những lời nói của hắn cũng khiến cho bốn phía nổi lên một hồi

đại loạn. Đạo nhân bảy màu vốn đang trọng thương, lúc này nhìn thấy Liên Đạo Phi, thần sắc đột nhiên biến đổi, thân thể đang tiến về phía trước lập tức dừng lại, trong đầu liền tỉnh táo trở lại. Hắn đoán không ra Vương Lâm còn có sức mạnh cho mấy cung, nhưng nếu Liên Đạo Phi này ra tay, cộng thêm cây cung Lý Quảng trong tay Vương Lâm, hắn sợ lần này thật sự sẽ phải chết ở nơi đây. Lúc này hắn đã trọng thương, trong lúc cắn răng thân thể bỗng nhiên lùi lại, trong trận đánh với Vương Lâm lần đầu tiên chọn cách bỏ chạy.

Ở đằng xa, Chiến lão quỷ đang bị vây trong đám sương mù mặt quỷ đã sớm mở hai mắt, nhưng hắn lại không ra khỏi đám sương mù mà ở bên trong đã thấy toàn bộ chuyện này. Ánh mắt hắn lóe lên, không biết là đang suy nghĩ gì.

Chưởng Tôn đã bỏ chạy ra xa, thân thể hắn trực tiếp run lên, suýt chút nữa trước những lời nói của người điên đã quỳ sụp xuống.

-Chủ chủ nhân.

Còn có hai người Huyền Vũ cùng với Chu Tước đang bỏ chạy kia cũng xoay mạnh người, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ ngợp trời, ngơ ngác nhìn người điên bị Vương Lâm túm vào vai, thần sắc tràn ngập vẻ sợ hãi.

-Liên Đạo Phi.

Chẳng những ba người bọn họ khiếp sợ, mà tam phi ở đằng xa cũng lập tức sắc mặt tái nhợt, thần sắc trong nháy mắt ngây ra.

Còn có đám người Ngũ Hành Tinh do lão già họ Mã cầm đầu, thân thể bọn họ run lên. Nhất là ánh mắt lão già họ Mã nhìn về phía người điên lộ ra một sự sợ hãi không cách nào hình dung được.

-Hắn...không ngờ hắn lại ở chỗ này.

Lão già họ Mã này hiển nhiên không biết chuyện Liên Đạo Phi tới nơi này năm đó, lúc này sau khi chứng kiến, tâm thần chấn động, trở nên trống rỗng.

Huyền La Đại Thiên Tôn lúc này đang cất bước đi về phía chín con Mục Ngư kia, sau khi thu lấy con thứ năm, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, thân thể đứng sững lại ở đó, cẩn thận liếc mắt nhìn người điên kia vài cái, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

-Liên Đạo Phi Đệ đệ của Liên Đạo Chân hắn không ngờ cũng tới nơi này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1766 Đông Lâm tông

Có người điên chống đỡ, Vương Lâm nấp ở phía sau, khi lực lượng hủy diệt kia truyền vào thân thể thì đã yếu đi hơn phân nửa, đạt tới khả năng Đạo cổ truyền thừa của Vương Lâm có thể chống cự.

Giờ phút này người điên lại lăn ra ngủ khò khò. Thân thể Vương Lâm bay vọt lại phía sau, phóng tới phía chín con Mục Ngư.

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, mang theo người điên đang ngủ say trong nháy mắt đã tới cạnh chín con Mục Ngư. Hắn liếc nhìn một cái, đồng tử trong hai mắt liền co rút lại.

Hắn thấy nơi này vốn có chín con Mục Ngư nay không ngờ chỉ còn lại bốn con!

Năm con còn lại biến mất rồi!

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Vương Lâm vung tay áo. Lập tức có ba con Mục Ngư liền bị hắn thu lấy, đang muốn thu tiếp con thứ tư thì con Mục Ngư này lại biến mất trước mắt hắn.

Da đầu Vương Lâm tê dại, ngẩng phắt đầu nhìn vào chỗ Mục Ngư biến mất, chỉ còn thấy một vùng trống trải, ngoài ra là tiếng sụp đổ ầm ầm của ba trăm giới này.

Huyền La Đại Thiên Tôn đứng nơi đó, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vương Lâm, khóe miệng lộ nụ cười đắc ý. Hắn khi thấy bộ dáng này của Vương Lâm thì vẻ tươi cười càng tăng.

Ánh mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên. Hắn biết Mục Ngư này vô cùng bí ẩn, là do Thất Thải Tiên Tôn năm đó nuôi dưỡng trong ba trăm tàn giới. Đây cũng là tin tức Vương Lâm thu được từ ký ức của hồn thứ ba.

Một con Mục Ngư thì không có gì kỳ lạ. Nhưng nếu hai con trống mái thì được gọi là một đôi, khí tức tương liên, dù có bị thu vào trong không gian trữ vật, dù có bị cách trở thì vẫn có thể có một tia liên lạc như trước, trừ phi một con đã tử vong!

Ý niệm này nảy ra trong đầu Vương Lâm. Hắn không chút do dự, xoay người nhanh chóng lui lại phía sau.

Đúng lúc này thì Chiến lão quỷ vốn đã sớm thanh tỉnh lại, ở trong sương mù của mặt quỷ từ

rất lâu chưa xuất hiện, thân thể liền nhoáng lên một cái, bất ngờ bước ra khỏi sương mù.

Chiến lão quỷ ra khỏi sương mù của mặt quỷ, lúc này có hai lựa chọn. Một là đuổi giết Vương Lâm và hồn thứ ba, hoặc là truy kích đạo nhân bảy màu đã bỏ chạy, nhân cơ hội ngàn năm có một hắn bị trọng thương mà dung hồn!

Cho dù là dung hồn vì không có hồn thứ ba nên không thể đầy đủ, chỉ có thể hút vào chứ chưa thể dung hợp nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ. Sau khi dung nhập xong, dù tu vi vẫn như trước nhưng từ đó trở đi lại không có ai tranh cướp hồn thứ ba với mình nữa.

Hai lựa chọn này mỗi cái đều có lực hấp dẫn lớn lao đối với Chiến lão quỷ. Nếu đuổi theo Vương Lâm và hồn thứ ba trước thì Chiến lão quỷ lại hơi cố kỵ đối với cây cung của Lý Quảng. Hắn không biết là đối phương còn có lực lượng giương cung mấy lần nữa. Một khi lãng phí thời gian, để cho đạo nhân bảy màu khôi phục tu vi thì được không bằng mất!

Nhưng nếu bỏ qua cho Vương Lâm thì Chiến lão quỷ không cam lòng! Hắn muốn chính là một lần làm cả đời ăn, lưu lại cả hai người ở lại nơi này!

Ý niệm do dự trong đầu nói thì thong thả nhưng trên thực tế lại chỉ xảy ra trong chớp mắt khi Chiến lão quỷ đi ra khỏi sương mù. Đúng lúc này thì giọng nói có vẻ khàn khàn của Vương Lâm vang vọng khắp ba trăm giới đang sụp đổ này.

-Chiến lão quỷ, ngươi cho rằng ta còn có lực lượng bắn mấy lần!

Vương Lâm vừa lui lại phía sau vừa âm trầm mở miệng, dẫn theo người điên, phía sau xuất hiện dòng xoáy, từng bước đi về dòng xoáy cho tới khi thân ảnh biến mất, ánh mắt luôn lạnh lùng nhìn Chiến lão quỷ.

Chiến lão quỷ cũng nhìn về phía Vương Lâm, bên ngoài thân thể có hư ảnh mơ hồ mặc áo choàng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nhưng không đuổi theo. Hắn không thể xác định Vương Lâm còn lực lượng bắn cung mấy lần, do tính cách cẩn thận nên hắn không muốn đánh cuộc!

Vương Lâm sở dĩ lựa chọn đánh trọng thương đạo nhân bảy màu mà không phải Chiến lão quỷ cũng bởi vì theo hắn phân tích, đạo nhân bảy màu là do chấp niệm hình thành. Dù sao hắn cũng chỉ là hồn có thần thông, không giống Chiến lão quỷ đã đạt được cảm ngộ ý cảnh bổn nguyên. Nếu so sánh thì Chiến lão quỷ lại càng có lý trí hơn.

Cũng là chuyện này, nếu đổi lại là đạo nhân bảy màu thì Vương Lâm không thể phán đoán chuẩn xác hắn sẽ lựa chọn như thế nào. Nhưng đối với Chiến lão quỷ thì Vương Lâm có tám phần nắm chắc!

Đây là kết quả hài lòng nhất trong bảy tầng sát cục. Vương Lâm còn chưa cuồng vọng tới mức cho rằng bản thân có thể giết chết hai kẻ này. Nhưng hắn có thể mượn xu thế!

Hắn tạo ra đủ loại cục diện bất lợi cho đạo nhân bảy màu, khiến hắn bị thương rời đi, dẫn động Chiến lão quỷ ra tay, cũng nương theo trận chiến đối với đạo nhân bảy màu mà cảnh cáo Chiến lão quỷ, khiến hắn không dám tùy tiện ra tay với mình. Mặt khác đây cũng coi như đã tặng Chiến lão quỷ một phần đại lễ!

Tất cả mọi chuyện đều phải xem Chiến lão quỷ có chịu tiếp nhận hay không.

Trên thực tế, kế hoạch của Vương Lâm tuy có thể nói là vẫn có chút tỳ vết nhưng lại thành công ở chỗ khiến cho Chiến lão quỷ do dự. Cho tới khi thân ảnh Vương Lâm biến mất, ánh mắt Chiến lão quỷ lóe lên, quay phắt đầu nhìn về hướng đạo nhân bảy màu bỏ chạy, ánh mắt thoáng hiện lên một tia tham lam, thân thể nhoáng lên biến mất.

Chưởng Tôn ở phía xa xa đã thấy tất cả. Hai mắt hắn lóe sáng, mơ hồ nhìn ra mánh khóe, trái tim đập thình thịch, không mở miệng nhắc nhở

Chiến lão quỷ mà trong lòng cũng thầm tính kế.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đi vào trong dòng xoáy, tàn giới này hoàn toàn sụp đổ, tất cả ba trăm giới vỡ vụn. Đại đinh ở trung tâm của động phủ, nơi cánh hoa khổng lồ màu vàng mà mọi người bước vào đều nhìn thấy, ba trăm giọt sương ầm ầm bốc hơi, lần lượt biến mất. Cả cây hoa lớn này cũng nhanh chóng héo rũ, từ từ tàn lụi.

Sinh tử của những người còn lại Vương Lâm không cần biết. Hắn sau khi biến mất ở trong dòng xoáy liền rời khỏi ba trăm giới, khi xuất hiện đã ở một vùng thiên địa khác.

Vừa mới hiện thân, khóe miệng Vương Lâm liền tràn máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lập tức thu người điên đang ngủ say lại, không kịp khoanh chân chữa thương mà lập tức nhìn về bốn phía.

Nơi này thiên địa hôn ám nhưng hắn vẫn thấy phía trước là một đóa hoa tỏa u quang, lóe lên từng luồng ánh sáng lạnh giá. Ánh sáng này đến từ băng!

Đóa hoa này rõ ràng là bị đóng băng!

-Ngũ hoa bát môn, đây chính là tên của vòng phòng hộ trong trung tâm động phủ của Thất

Thải Tiên Tôn!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đóa hoa bị đóng băng kia. Hắn tuy từ hồn thứ ba không biết được nhiều việc lắm nhưng cũng biết được tên của tầng phòng hộ trong động phủ của Thất Thải Tiên Tôn.

Ba trăm tàn giới này đệ nhất hoa. Đóa hoa bị đóng băng này là đệ nhị hoa! Có lẽ vài đóa hoa còn lại sẽ có tổn hại, thậm chí rất có khả năng đã tiêu tán. Nhưng lúc này chưa nhìn thấy thì Vương Lâm cũng không muốn phân tích.

Bát môn lại ẩn dấu tại bông hoa cuối cùng. Vương Lâm thông qua ký ức của hồn thứ ba mà biết, cánh hoa cuối cùng kia mở ra chính là trọng điểm trong ký ức của hồn thứ ba.

Trong bát môn thì bảy giả một thật. Cánh cửa thật chính là cánh cửa thông tới Tiên Cương đại lục. sở dĩ nó nằm ở đóa hoa cuối cùng là bởi vì đệ ngũ hoa trên thực tế chính là phong ấn của Thất Thải Tiên Tôn đối với cánh cửa đó.

Nhìn chằm chằm vào bông hoa bị đóng băng này, Vương Lâm hơi do dự nhưng rất nhanh trong mắt hắn liền lộ vẻ quyết đoán, thân thể nhoáng lên liền tiến về phía trước, dung hợp với đóa hoa bị đóng băng, chậm rãi biến mất trong tầng băng.

Hắn vốn bị trọng thương, lúc này không chữa thương mà trực tiếp tiến vào trong bông hoa thứ hai, bị hàn khí tràn ngập thân thể. Lúc hắn biến ảo ra, trong nháy mắt xuất hiện ở thế giới trong bông hoa Vương Lâm liền phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi vừa được phun ra lập tức liền hóa thành một đám băng máu, rơi lạch cạch trên mặt đất. Thân thể lảo đảo lùi lại phía sau vài bước, Vương Lâm cố gắng giữ tinh thần, nhìn về bốn phía. Vừa nhìn một cái, hắn liền sững ra.

Nơi này là một thế giới đóng băng, mặt đất, bầu trời, thậm chí toàn bộ tầng mây đều bị đóng băng. Những đại lục trôi nổi bị đóng băng trông giống như những quả chùy khổng lồ.

-Đóa hoa thứ hai này là địa phương nào...

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, thần thức chậm rãi tản ra bốn phía. Hắn từ hồn thứ ba không tìm thấy tin tức của đóa hoa thứ hai này. Thần thức tản ra, hai mắt Vương Lâm bừng sáng.

Nơi này giống như có rất nhiều sinh cơ. Sinh cơ này bị vùi lấp trong trời đất băng giá, giống

như đang ngủ say. Thậm chí ở nơi này, Vương Lâm mơ hồ cảm thấy một luồng khí tức cổ Thần quen thuộc!

Một lát sau, Vương Lâm đột nhiên biến sắc, nhìn chằm chằm vào thiên địa phía bên trái. Trong thần thức của hắn thấy được ở một nơi có khí tức cổ Thần cực kỳ nồng đậm.

Trầm mặc một chút Vương Lâm đè nén thương thế trong cơ thể, chân đạp hư không, chậm rãi đi về hướng khí tức của cổ Thần truyền tới. Dần dần sau khoảng thời gian một nén hương, thân thể Vương Lâm đã dừng lại trên bầu trời, tùy ý để hàn khí ập vào mặt, nhìn về phía trước, không hề nhúc nhích.

Phía trước hắn hơn ngàn dặm, cũng trong một vùng thiên địa đóng băng, có một tảng đá bình chùy, bên trong đó có một nữ tử tóc dài đang ngồi khoanh chân. Nữ tử này trên mi tâm có bảy tinh điểm Cổ Thần đang chậm rãi chuyển động, tản mát ra khí tức cổ Thần!

Nữ Cổ Thần!!

Cái khe không gian của Đông Lâm tinh!!

Hàng mi của nữ tử run rẩy, chậm rãi mở ra, đôi mắt hoàn toàn bình tĩnh, nhìn về phía xa xa, giống như đang nhìn Vương Lâm. Ánh mắt của hai người trong khoảng cách ngàn dặm lại chạm nhau.

-Hoan nghênh tới Đông Lâm tông.

Nữ tử này nhẹ giọng mở miệng, tiếng nói cực kỳ êm tai, vang vọng trong thiên địa bị đóng băng này.

Ở bên ngoài ngàn dặm, Vương Lâm trầm mặc. Trong tích tắc khi nhìn thấy đối phương, hắn nhớ ra luồng khí tức Côn Cực tiên của nàng này vì sao lại quen thuộc như vậy. Hắn năm đó khi giết Hướng gia lão tổ ở La Thiên Tinh Vực đã từng cảm nhận được khí tức này.

-Nơi này là Đông Lâm tinh sao?

Vương Lâm bước từng bước về phía trước, dưới chân hiện lên gợn sóng, một bước đã vượt qua ngàn dặm, xuất hiện ở cách nữ cổ Thần trăm trượng.

Nữ tử này nhìn Vương Lâm, ánh mắt ẩn chứa ánh sáng kỳ dị. Nghe lời nói của Vương Lâm. Nàng lắc đầu.

-Nơi này là Đông Lâm tông, không phải Đông Lâm tinh.

-Chúng ta hẳn đã từng tiếp xúc. Tại hạ là Vương Lâm, không biết tục danh của các hạ là gì?

Vương Lâm nhìn thoáng qua nữ tử này, nhất là bảy tinh điểm trên mi tâm của nàng, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

-Vân Na, Đông Lâm tông thần trưởng lão dưới trướng tiên tôn.

Nữ tử mở miệng nhẹ giọng nói.

-Nơi này là Đông Lâm tinh cũng được, Đông Lâm tông cũng tốt, vì sao lại xuất hiện trong bông hoa thứ hai!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, chậm rãi nói.

-Ngươi là người thứ nhất từ sau khi nơi này bị đóng băng, từ trung tâm của động phủ tiến vào. Trên người ngươi, ta có thể cảm nhận được khí tức của chủ nhân...

Lời nói của nữ tử êm ái, rơi vào trong tai Vương Lâm khiến nội tâm hắn chấn động.

-Chủ nhân...

Vương Lâm không nói gì mà chỉ nhìn Vân Na, chờ đợi nàng nói tiếp.

-Nơi này là đóa hoa thứ hai trong ngũ hoa bát môn. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do chủ nhân sáng tạo ra, kể cả bản thân kẻ ẩn chứa máu huyết tâm thần của Diệp Mịch là ta.

Nơi này là Đông Lâm tông, hoàn toàn dựa vào trí nhớ của chủ nhân về tông phái này trên Tiên Cương đại lục mà sáng tạo ra, hoàn toàn giống nhau.

Chủ nhân của ta chính là Thất Thải Tiên Tôn. Hắn năm đó là đệ tử của Đông Lâm tông, sau đó bởi một sự tình phát sinh mới bị Đông Lâm tông khu trừ. Ở nơi này hắn tạo ra thế giới này để nhớ lại những chuyện xưa.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do sinh cơ của chủ nhân tạo thành. Hắn nếu chết đi thì tất cả nơi này đều không còn sinh cơ, mới bị đóng thành băng.

Ngươi là người đầu tiên tới nơi đây. Ngươi có phân hồn của chủ nhân. Ngươi chính là chủ nhân của nơi này.

Vân Na ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, nhẹ nhàng nói.

-Ngươi bị thương rồi...trong cơ thể của ta có tâm thần huyết cuối cùng của Diệp Mịch. Ngươi sau khi dung hợp đầy đủ thì cũng có thể hoàn toàn chữa thương...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1767 Tàn thần dục đoạt

Vương Lâm trầm mặc. Hắn ngồi khoanh chân cách nữ tử này không xa, bên tai vang vọng tiếng nói của đối phương. Chuyện này hắn không hề thấy trong hồn thứ ba. Dù sao hắn cũng chưa hoàn toàn dung hợp với hồn thứ ba.

Vương Lâm lại nhìn bốn phía bị đóng băng vô tận này, có vẻ như mọi chuyện đúng như lời nữ tử này nói.

Một lát sau, Vương Lâm đang muốn mở miệng thì đột nhiên thần sắc biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy trong thiên địa bị đóng băng truyền tới một luồng sóng gợn mơ hồ như ẩn như hiện. Đây là do người khác tiến vào nơi này tạo thành.

-Ngươi là người thứ nhất tiến vào nơi này. Ngươi là chủ nhân của nơi này. Những người tiến vào sau, nếu ngươi muốn thì nơi này sẽ biến thành một trận pháp ngăn cản tất cả mọi người bước vào.

Chẳng qua nếu kẻ xông vào có tu vi quá cao thì không thể cản được bao lâu.

Nữ tử kia cũng nhận ra sóng gợn trong thiên địa, thấp giọng nói.

Nói xong nữ tử này nhìn về phía Vương Lâm, thấy hắn hơi gật đầu xong liền giơ tay phải lên, vung lên một cái. Lập tức tiếng răng rắc vang lên không ngừng. Chỉ thấy một tầng băng đột nhiên xuất hiện, lấy nơi này làm trung tâm tràn ra bốn phía. Thiên địa ầm vang. Trong tiếng động kinh thiên do tầng băng này ngưng tụ gây ra, Vương Lâm lập tức nhìn thấy cả nơi này đã bị đóng băng.

Nơi này đóng băng không còn chút khe hở, giống như cả thế giới này đã hóa thành một khối băng khổng lồ vậy. Hàn khí bức người tỏa ra, thiên địa hôn ám.

Thân thể mấy người từ xa bước vào nơi này lập tức bị tầng băng đột nhiên xuất hiện này phong bế, không thể nhúc nhích.

chỉ có ở lục địa nơi Vương Lâm và nữ tử kia là còn có khoảng trống mà thôi.

-Thời gian đóng băng không dài. Trong bọn họ có một người có tu vi cao thâm, cũng có khí tức của chủ nhân. Nữ cổ Thần này nói rõ ràng, lại nhìn

Vương Lâm, tay phải giơ lên điểm vào mi tâm một chỉ. Lập tức mi tâm nàng xuất hiện một dòng xoáy. Hồng mang từ từ lóe lên. Một giọt máu tươi ngưng tụ ra từ trong dòng xoáy, rơi lên đầu ngón tay của nữ tử này.

Sau khi ngưng tụ ra giọt máu này từ trong thân thể, nữ tử này trông như suy yếu hẳn

-Hấp thu nguyên thần huyết của Diệp Mịch, thương thế của ngươi sẽ khôi phục.

Nữ tử vừa nói, ngón tay vừa búng về phía trước, lập tức giọt máu tươi kia hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía Vương Lâm, dừng lại trước người hắn bảy tấc, lơ lửng nơi đó, phát ra ánh sáng đỏ như ngọc.

Vương Lâm nhìn giọt máu tươi, trong đó truyền ra khí tức quen thuộc của Diệp Mịch. Giọt máu tươi này chính là giọt nguyên thần huyết cuối cùng của Diệp Mịch, nếu Vương Lâm hấp thu thì sẽ viên mãn.

Nhưng hắn không lập tức thu lấy giọt máu này mà nhìn nữ cổ Thần đã suy yếu, nhíu mày.

-Vì sao lại giúp ta?

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

-Bởi vì ngươi chính là chủ nhân...

Nữ Cổ Thần mỉm cười, nhưng lời nói liền bị Vương Lâm cắt đứt.

-Vì sao?

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào nữ tử này, lại nói.

Nữ Cổ Thần này trầm mặc một chút, trong mắt tràn ngập vẻ buồn bã, một lát sau mới cất giọng nói.

-Chủ nhân ngưng tụ máu huyết của Diệp Mịch hóa thành người thay chủ nhân bảo về Đông Lâm tông, ban cho vị trí thần trưởng lão...chẳng hôm giờ đã qua đi rất lâu, nhị vị trưởng lão Yêu, Ma đã tử vong trong giấc ngủ say khi bị đóng băng. Người còn lại nếu không có sinh cơ

của chủ nhân nuôi dưỡng sẽ chậm rãi chết đi.

Ngươi mang theo hồn phách của chủ nhân, có thể tới được đây từ trung tâm động phủ, nhất định là muốn xông qua ngũ hoa bát môn trận, muốn rời khỏi Hô Phong Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh này. Nếu ngươi mở được cánh cửa của động phủ giới thì xin hãy giúp ta rời khỏi nơi này.

Nữ tử cúi đầu hướng về phía Vương Lâm vái một cái, mái tóc mượt mà bay tán loạn, giống như thác nước, trông xinh đẹp vô cùng.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi gật đầu.

-Ta có thể giúp ngươi!

Vương Lâm giơ tay phải lên nắm lấy giọt máu ở phía trước. Trên thực tế hắn khi nói chuyện với nữ tử này đã nhanh chóng chữa thương, đồng thời phân ra một tia thần thức xem xét giọt máu tươi này. Cho tới lúc này hắn không thấy điểm nào bất lợi đối với mình, lúc này mới gật đầu. Nấm lấy máu tươi, Vương Lâm bỗng nhiên vỗ về mi tâm mình. Trong nháy mắt máu tươi tiến vào mi tâm. tâm thân Vương Lâm giống như có sấm sét nổi lên. Nhưng hắn vẫn phân ra một bộ phận thần thức vờn quanh ngoài cơ thể. Nếu nữ tử kia có chút dị động thì hắn lập tức sẽ ra tay giết người.

Nguyên thần huyết của Diệp Mịch dung nhập vào mi tâm, lập tức tản ra trong thân thể Vương Lâm hóa thành một tia dung hợp vào thân thể hắn. Đây chính xác là máu của Diệp Mịch, sau khi tiến vào thân thể Vương Lâm không hề bài xích chút nào mà nhanh chóng dung hợp.

Bên trong giọt máu này có sinh cơ mênh mông, khuếch tán ra. Thân thể Vương Lâm truyền ra những tiếng bùng bùng, trên mi tâm trong hai mắt liền có tinh điểm thần, ma, yêu đồng thời biến ảo ra, cùng xoay tròn, lập

tức hấp thu tất cả lực lượng trong giọt máu. Trong thiên địa bị đóng băng phía xa xa, khóe miệng Huyền La Đại Thiên Tôn mỉm cười. Nhìn cảnh tượng này, ánh mắt hắn cũng nhìn xuyên qua chỗ Vương Lâm, hướng về phía tầng băng xa xa.

-Nơi này đối với hắn chính là một cơ duyên. Ta giúp hắn tranh thủ thời gian mới được.

Huyền La Đại Thiên Tôn giơ tay phải lên, hướng về phía tầng băng điểm một cái. Lập tức tầng băng ở nơi này vô thanh vô tức dung nhập khí tức của Huyền La Đại Thiên Tôn hắn. Băng tầng ở nơi này lập tức trở nên kiên cố hơn cả ngàn vạn lần.

-Ngươi muốn thời gian bao lâu ta sẽ cho ngươi bấy lâu.

Huyền La Đại Thiên Tôn mỉm cười, khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt cũng không nhìn Vương Lâm nữa mà nhìn lại nữ cổ Thần.

-Dù lai lịch của ngươi ra sao thì cuối cùng cũng là do Đạo cổ nhất mạch của ta biến thành. Người cổ tộc ta rất ít nữ. Nữ tử này có thể tăng cường bồi dưỡng, trở thành thị thiếp của đệ tử duy nhất của ta cũng xứng đáng.

Huyền La Đại Thiên Tôn sờ cằm, trong đầu hiện lên ý niệm này.

Giọt máu tươi trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng phân tán, khiến tâm thần hắn chấn động. Thân thể đang ngồi khoanh chân của hắn vang lên những tiếng bùng bùng không ngừng, trong chớp mắt đã hóa thành to tới hơn trăm trượng.

Bên trong giọt máu đó ẩn chứa Đạo cổ lực, đối với Vương Lâm là vật đại bổ. Nhất là trong lúc bị trọng thương này, vật ấy đối với hắn lại càng khó có được, sau khi tràn ngập toàn thân Vương Lâm liền chậm rãi khiến thân thể hắn mạnh mẽ hơn!

Xương cốt của hắn sau khi được máu tươi dung hợp lập tức chắc chắn hơn mấy lần, lại càng dẻo dai hơn so với trước càng khó bị tổn hại.

Huyết mạch của hắn dung hợp giọt máu này lại càng phát ra Đạo cổ lực mạnh mẽ. Một luồng khí tức đáng sợ từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, bao phủ bốn phía khiến cho đôi mắt nữ cổ Thần sững lại.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng bên trong thân thể lại như có sóng gió ngập trời. Giọt máu tươi nọ dung nhập khiến cho nguyên thần huyết của Diệp Mịch trên người Vương Lâm hoàn toàn đầy đủ. Do vậy chẳng khác nào nguyên thần của Diệp Mịch đang ở trên cơ thể Vương Lâm!

Cùng với sự thổ nạp của Vương Lâm, ở phía sau hắn chậm rãi xuất hiện hư ảnh của Diệp Mịch. Hư ảnh này biến ảo ra giống như bình thường khi chiến đấu, nhưng bản chất lại hoàn toàn bất đồng!

Hư ảnh khi chiến đấu bình thường là do khi đấu pháp, trong cơ thể Vương Lâm có Đạo cổ lực truyền thừa không đầy đủ, không thể ẩn dấu nên mới tản mát ra mà hiện lên.

Nhưng lúc này hư ảnh xuất hiện bên ngoài thân thể hắn lại không phải do Đạo cổ lực tỏa ra mà chính là tâm thần Vương Lâm biến thành. Hư ảnh này nói cho chính xác chính là nguyên thần của Diệp Mịch!

Nguyên thần này do nguyên thần huyết đầy đủ mới ngưng tụ ra. Theo thời gian trôi qua, hư ảnh nọ dần dần ngưng thật, thoạt nhìn giống hệt chân thân, lơ lửng phía sau Vương Lâm. Cảnh tượng này nhìn có hơi quỷ dị.

Cùng lúc đó, từ hư ảnh giống như thực chất của Diệp Mịch tỏa ra một luồng khí tức thuộc về Diệp Mịch. Khí tức này cũng không kinh thiên động địa nhưng lại khiến tất cả chúng sinh tam tộc cổ sinh ra từ máu huyết của hắn giống như đối mặt với tổ tiên!

Hai tầng uy áp đến từ linh hồn và tâm thần này đủ để khiến tất cả tam tộc do máu huyết của Diệp Mịch biến thành phải run rẩy vái lạy!

Nữ Cổ Thần nọ dù đã đưa nguyên thần huyết của Diệp Mịch cho Vương Lâm nhưng nếu nàng đã là cổ Thần thì bên trong cơ thể cũng có máu huyết tầm thường của Diệp Mịch!

Lúc này dưới uy áp, sắc mặt nàng tái nhợt, từ từ quỳ xuống mặt đất, không hề nhúc nhích.

Huyền La Đại Thiên Tôn nhìn nguyên thần Diệp Mịch phía sau Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ thương xót, than nhẹ một tiếng.

-Diệp Mịch này thiên tư không tồi, sau khi tản mát huyết mạch, hóa thành tam tộc trong động phủ giới này, cơ duyên may mắn lại xuất hiện Vương Lâm này. Diệp Mịch này có công! Chỉ là ngươi nếu muốn đoạt xá Vương Lâm thì lại... Không làm được đâu.

Huyền La Đại Thiên Tôn nhắm hai mắt lại. Nếu hắn không phải là vì Vương Lâm tới nơi này,

chỉ là gặp gỡ bình thường thì hắn nhất định sẽ giúp Diệp Mịch. Chẳng qua vào lúc này hắn đã có lựa chọn.

Diệp Mịch năm đó rải máu tươi, trong đó có cả nguyên thần huyết. Một khi tất cả nguyên thần huyết ngưng tụ lại thì sẽ xuất hiện nguyên thần, tiến hành đoạt xá. Mà bởi vì đối tượng hắn đoạt xá nhất định là hậu bối được hắn truyền thừa nên không thể nào thất bại.

Nhưng Vương Lâm lại bất đồng. Hắn đã đạt được sự tán thành của cổ Tổ, đạt được hồn huyết. Do vậy hắn hiện giờ còn tôn quý hơn Diệp Mịch. Diệp Mịch không thể thành công! Đúng lúc này Chỉ thấy hư ảnh

Diệp Mịch phía sau Vương Lâm bỗng nhiên chuyển động, hóa thành những tia khói bay về phía Vương Lâm, trong nháy mắt đã theo thất khiếu chui vào trong cơ thể hắn.

Trong tích tắc khi những tia khói này chui vào, Vương Lâm mở đôi mắt, hoàn toàn bình tĩnh. Hắn trước khi dung hợp đã nhận ra hiện tượng này. Nhưng hắn hiểu rõ rằng Diệp Mịch không thể đoạt xá mình.

Giờ phút này nguyên thần của Diệp Mịch dung hợp với Vương Lâm. Thời gian chậm rãi trôi qua, sau ba canh giờ, Vương Lâm thở dài một hơi, thân thể tỏa ra u quang, cuối cùng hóa thành thân thể tầm thường như trước.

Hai mắt hắn sáng như sao trời, vô cùng thâm thúy. Trong thân thể hắn, nguyên thần của Diệp Mịch đã biến mất. Trước mặt người có hồn huyết như Vương Lâm, Diệp Mịch không thể đối kháng, từ từ tiêu tán trở thành một bộ phận của Đạo cổ truyền thừa của Vương Lâm.

Thương thế của Vương Lâm đã hoàn toàn khôi phục. Nguyên thần huyết và nguyên thần của Diệp Mịch có tác dụng rất lớn. Nếu không thì Vương Lâm chữa thương phải cần tới mấy tháng, thậm chí lâu hơn mới từ từ khôi phục được.

Giờ phút này Vương Lâm đã có được hơn phân nửa Đạo cổ truyền thừa. Hắn còn cần có mắt trái và trái tim của Đạo cổ!

Hoặc còn cần một cánh tay trái.

Vương Lâm vừa hô hấp, ánh mắt vừa tùy ý đảo qua tầng băng. Nơi đó là vị trí của Huyền La Đại Thiên Tôn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1768 Cánh tay trái của Diệp Mịch

Huyền La Đại Thiên Tôn kêu khẽ một tiếng. Trong tích tắc vừa rồi, ánh mắt của Vương Lâm và hắn chạm vào nhau, giống như đã nhìn thấy hắn. Chuyện này khiến Huyền La Đại Thiên Tôn vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh ánh mắt Vương Lâm liền đảo qua, giống như hoàn toàn bình thường, giống như vừa nãy chỉ là vô tình mà thôi.

Hô hấp của Vương Lâm bình thản. Lúc này thương thế trong cơ thể hắn đã khôi phục, trong đó lại như có lực lượng của cả càn khôn. Dường như chỉ cần một nắm tay là hắn có thể đánh tan hư không. Luồng Đạo cổ lực này tràn khắp thân thể hắn, chấn động lục phủ ngũ tạng khiến Vương Lâm cực kỳ thoải mái.

Đây mới là truyền thừa chân chính. Nếu mỗi lần truyền thừa đều thống khổ thì hiển nhiên là chẳng có gì vui vẻ.

Đạo Cổ lực vờn quanh toàn thân hắn, chạy khắp xương cốt huyết nhục toàn thân, khiến cho Vương Lâm có cảm giác sung sướng vô cùng. Nguyên thần của hắn dưới sự chấn động của lục phủ ngũ tạng dường như lại có thể dưỡng chất, từ trong cơ thể tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như lúc nào cũng có thể bộc phát ra thần thông sau khi dung hợp với bổn nguyên vậy.

Tác dụng của một giọt máu tươi có lẽ không mãnh liệt như vậy. Nhưng nếu giọt máu tươi đó là giọt cuối cùng để đạt tới viên mãn thì như thế lại là chuyện bình thường.

Cảm thụ sự khác biệt trong cơ thể, tinh điểm trên mi tâm và hai mắt Vương Lâm dù không gia tăng nhưng lại ngưng thật hẳn lên, chuyển động tỏa ra u quang càng đậm. Có thể nói thân thể hắn giống như đã được cố bổn bồi nguyên.(l)

(l):Bồi nguyên tức là bồi dưỡng nguyên khí. Cố bổn tức là khiến cho gốc rễ kiên cố.

Cũng trong cảm ứng của Vương Lâm, hắn giờ phút này mơ hồ nhận ra sâu trong tầng băng

của nơi này có một sự kêu gọi đối với hắn. Sự kêu gọi này giống như năm đó hắn cảm nhận đối với cánh tay phải của Diệp Mịch.

Việc này trước khi Vương Lâm dung hợp giọt máu tươi kia thì không thể phát hiện ra.

Vương Lâm bình ổn lại Đạo cổ lực trong cơ thể, khiến cho khí tức không tiết ra ngoài nữa, nữ Cổ Thần phủ phục trước người hắn lúc này mới từ từ ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ kính sợ.

Trong chớp mắt vừa rồi, Vương Lâm giống như tổ tiên của tam tộc biến thành, khiến nàng chấn động tâm thần.

-Đa tạ. Yêu cầu vừa rồi của ngươi Vương mỗ nếu có thể tìm ra cánh cửa thật thì chắc chắn sẽ giúp ngươi rời khỏi nơi này!

Vương Lâm đứng dậy, hướng về phía nữ tử kia ôm quyền nói.

Nữ Cổ Thần nọ gật đầu nhẹ, không nói gì.

-Nơi đó phong ấn thứ gì?

Tay phải Vương Lâm chỉ về hướng đang có sự kêu gọi đối với hắn.

-Nơi đó trước kia là hậu sơn của Đông Lâm tông. Chẳng qua chỉ là Đông Lâm Trì dựa theo trí nhớ của chủ nhân mà sáng tạo ra, cũng không có uy lực gì.

Nữ Cổ Thần ngẩng đầu nhìn lại, thần sắc lộ vẻ mê hoặc.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn về vị trí kia, trầm ngâm một chút, thân thể liền đạp không bay lên.

-Vương mỗ muốn tới nơi đó một chuyến. Chuyện hôm nay ta xin tạ ơn sau. Ta làm việc ân oán phân minh. Oán trước bỏ qua, ân xin lưu lại, nhất định sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi này!

Vương Lâm ôm quyền với nữ cổ Thần, không dừng lại mà xoay người bước về hướng tầng băng đang kêu gọi hắn.

Tầng băng tràn ngập hàn khí nhưng không thể ngăn cản bước chân của Vương Lâm. Tầng băng ở nơi này chỉ có tác dụng với người khác, còn đối với Vương Lâm lại chẳng khác gì đi

trên đất bằng.

Xuyên qua tầng băng, hàn khí lại càng dày đặc, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy hơi lạnh. Nhưng chỉ cần hắn vận chuyển tu vi một chút là luồng khí lạnh này tự nhiên tiêu tán.

Tầng băng giống như mặt kính, Vương Lâm tiến bước, ở phía sau thân ảnh hắn giống như có một đám hư ảnh vặn vẹo ra. Nhưng Vương Lâm đảo mắt một cái, thần sắc như thường là tiếp tục bước tiếp.

Nơi này rất rộng lớn nhưng với tốc độ của Vương Lâm thì chỉ sau nửa nén hương là cảm giác kêu gọi kia lại càng rõ ràng, ở phía trước không tới vạn trượng!

Thiên địa nơi này dù cho có đóng băng nhưng Vương Lâm nhìn thấy nơi này lại là một ngọn núi cao. Huyền băng ở khắp nơi trên ngọn núi. Trong tích tắc lướt qua nơi này, Vương Lâm thấy phía sau núi có một ao nước lớn.

Ao này lớn như một cái hồ, cũng bị đóng băng, mơ hồ lộ ra tiên khí.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cẩn thận đi về phía trước. Một lát sau hắn đã được lên trên cái ao, cúi đầu nhìn xuống dưới. Vừa nhìn lại, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên co rụt lại.

Nước ao tuy bị đóng băng nhưng vẫn ở trạng thái nửa trong suốt, đứng phía trên nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy được đại khái ở phía dưới. Không ngờ hắn thấy trong hồ nước đóng băng lại có một vật!

Đó là một cánh tay khổng lồ, một cánh tay trái!

-Cánh tay trái của Diệp Mịch!

Vương Lâm hít sâu một hơi, hai mắt lộ tinh quang. Hắn vốn đã có dự đoán, vốn tưởng là mắt trái của Diệp Mịch nhưng không ngờ lại là cánh tay trái!

-Ta sau khi dung hợp cánh tay phải của Diệp Mịch, thuật Tê Thiên đủ để xé tan thân thể tu sĩ bước thứ ba...nếu có thể dung hợp thêm cánh tay trái này thì khi đồng thời thi triển thuật Tê Thiên, uy lực của nó...

Vương Lâm nghĩ tới đây, trái tim liền đập thình thịch.

Chân phải hắn giơ lên dậm xuống, đang muốn đi vào trong tầng băng. Nhưng đột nhiên lúc này có một luồng lực phản chấn từ trong nước hồ ầm ầm tràn ra, chấn động hai chân Vương Lâm, khiến cho thân thể hắn nhoáng lên, không thể tiến vào tầng băng của hồ nước này.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn chằm chằm vào tầng băng phía dưới. Sự quỷ dị của nơi này hiển nhiên là bất đồng so với những tầng băng khác.

-Đông Lâm trì...nơi này trước kia hắn là Đông Lâm trì. Chẳng là không biết vì sao lại có thể được Thất Thải Tiên Tôn dựa vào trí nhớ mà sáng tạo ra...

Vương Lâm cẩn thận nhìn bốn phía nhưng không có phát hiện ra chút dấu vết nào.

Nước hồ này đóng băng nhìn như rất tầm thường.

Hắn ngồi xuống, tay phải đặt lên tầng băng, nhẹ nhàng nhấn một cái. Tiếng răng rắc vang lên. Chỉ thấy mặt băng của hồ nước này lập tức chấn động, cũng có những cái khe li ti xuất hiện. Nhưng trong nháy mắt khi những cái khe này xuất hiện, Chỉ thấy hàn khí phía trên liền tỏa ra, khiến tầng băng lập tức khôi phục như cũ.

Tay áo vung lên, huyết quang tỏa ra chói mắt. Huyết kiếm lóe lên, đâm thẳng về phía tầng băng. Ầm một tiếng, huyết kiếm bị đánh bật lại. tầng băng xuất hiện một cái hố sâu, có rất nhiều khe nứt từ bờ hố lan ra nhưng chỉ trong nháy mắt lại được khôi phục như thường.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào hồ băng, ánh mắt xuyên qua tầng băng, rơi vào trên cánh tay trái của Diệp Mịch. Dần dần hắn nhìn ra được chút mánh khóe.

-Hồ băng này đã dung hợp với cánh tay trái của Diệp Mịch. Do đó băng có lực khôi phục như Diệp Mịch...cho nên dù có phá hủy thì nó cũng có thể lập tức khép lại.

Vương Lâm vẫn chưa suy nghĩ sâu mà mới chỉ thấp giọng tự nói, giống như nói cho mình nghe, lại cũng giống như nói cho người khác nghe...

Trên bầu trời của hồ băng Huyền La Đại Thiên Tôn chắp tay sau lưng, cũng nhìn về hồ nước này. Khi nghe thấy lời nói của Vương Lâm, hắn cười cười, ánh mắt lộ vẻ cổ quái.

Vào không được, đánh không ra, Vương Lâm nhướng mày, hừ lạnh một cái liền giơ tay phải lên, năm ngón tay tạo thành trảo chụp một cái. Đạo cổ lực trong cơ thể hắn ầm ầm chuyển động, toàn bộ ngưng tụ trên năm ngón tay phải. Lập tức năm ngón tay phát ra u quang chói mắt, cũng lan ra khí tức Đạo cổ nồng đậm.

-Đạo Cổ bất diệt chỉ!

Vương Lâm nói nhỏ, năm ngón tay phải lập tức giống như xuất hiện vô số hình ảnh chồng lên nhau, hình thành trên ngàn vạn tàn ảnh, cuối cùng

tiêu tán, hóa thành một thể. Trong nháy mắt này, tay phải Vương Lâm hướng về phía tầng băng chụp một cái.

Tiếng ầm ầm vang động. Tiếng chấn động vang vọng khắp thiên địa. Chỉ thấy tay phải Vương Lâm trong nháy mắt nắm chặt tầng băng phía dưới, ngàn vạn tàn ảnh vừa tiêu tán lúc này chợt bùng lên.

Một cái chụp này trên thực tế giống như Vương Lâm chụp tới ngàn vạn lần, lại có Đạo cổ bất diệt chỉ phối hợp, đối kháng với lực lượng của nước hồ, khiến cho tiếng chấn động kinh thiên động địa nổi lên. Cuối cùng trong một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm, năm ngón tay hắn nắm chặt lấy hồ băng, giật mạnh lên một cái. Mặt băng của hồ chấn động, một khối băng lớn bị Vương Lâm giật tung lên!

Cầm khối băng này, Vương Lâm đặt trước người nhìn vài lần, lấy hỏa bổn nguyên thiêu đốt nhưng không thể nào hòa tan được nửa điểm. Hắn nhìn lại, càng nhìn hai mắt càng ngưng trọng. Trong khối băng này ẩn chứa một tia lực lượng kỳ dị. Luồng lực lượng này Vương Lâm cảm thấy rất giống bổn nguyên.

Nhưng nó cũng có bất đồng, tạo thành một cảm giác không nói lên lời. Dường như nơi này nếu như không bị đóng băng, ngâm mình ở đây tu luyện sẽ có lợi lớn đối với bổn nguyên.

Chẳng qua một tia lực lượng này cũng rất ít ỏi, như ẩn như hiện. Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát ánh mắt lộ vẻ minh ngộ.

Nơi này là do Thất Thải Tiên Tôn thông qua trí nhớ sáng tạo ra, dùng sinh cơ bản thân nuôi

dưỡng. Đông Lâm trì này ở Tiên Cương đại lục thực sự tồn tại, công hiệu rất có khả năng là nuôi dưỡng bổn nguyên!

Tu vi của Thất Thải Tiên Tôn dù sao cũng có hạn, chỉ có thể sáng tạo ra đại khái, không thể tạo thành hiệu quả giống như Đông Lâm trì.

Trầm tư một chút Vương Lâm liền thu khối băng này vào trong không gian trữ vật. Nó ở đó không hề bị hòa tan, giống như một khối thủy tinh phát ra hàn khí vậy.

Nhìn chằm chằm vào hồ băng, Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải lại giơ lên một lần nữa, Đạo cổ bất diệt chỉ xong liền liên tục đánh lên tầng băng. Dần dần theo thời gian trôi qua, mấy canh giờ sau, một cái hố bốn trượng xuất hiện trong băng trì. Vương Lâm đứng trong đó, dùng phương pháp có vẻ ngu ngốc này tạo thành những tiếng chấn động không ngừng.

Lại qua thời gian nửa nén hương, trong tiếng ầm ầm cuối cùng, Vương Lâm nắm năm ngón tay, cầm một khối hàn băng lôi ra. Tầng băng dưới chân hắn lúc này đã lộ ra da tay cánh tay trái của Diệp Mịch!

Da tay này chỉ lộ ra khoảng rộng bằng một bàn tay, màu sắc như tro tàn nhưng lại tỏa ra khí tức Đạo Cổ nồng đậm và sự kêu gọi mãnh liệt, dũng mãnh tiến vào tâm thần Vương Lâm. Hắn hít sâu một hơi, tay trái đặt lên vùng da tay Diệp Mịch lộ ra.

Trong tích tắc khi hắn ấn tay lên cánh tay trái này, cánh tay Diệp Mịch tỏa ra u quang, u quang này xuyên thấu qua tầng băng bốn phía, tràn ngập cả băng trì khiến cho nó có một vẻ đẹp tới quỷ dị.

Ánh sáng này không ngừng lan ra, hướng về bốn phương tám hướng, cuối cùng bao phủ trong vòng mấy vạn dặm mới chậm rãi tiêu tán.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Vương Lâm nhắm mắt ngồi xuống, một bộ phận thần thức tỏa ra bốn phía, cẩn thận hấp thu dung hợp với cánh tay trái của Diệp Mịch. Đã có kinh nghiệm hấp thu cánh tay phải năm đó, lúc này Vương Lâm điều khiển nhẹ nhàng thành thục, sau ba ngày đã khiến cánh tay trái Diệp Mịch trong tầng băng thu nhỏ lại. Trong quá trình thu nhỏ, u quang tỏa ra mấy vạn trượng cũng lập tức co rút lại, cuối cùng hoàn toàn trở về trong cánh tay trái của Diệp Mịch. Trong tích tắc này, cánh tay trái hóa thành một làn khói chui vào trong tay Vương Lâm!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1769 Lại tới cổ mộ

Chấn động đau đớn truyền tới cánh tay trái của Vương Lâm chỉ trong nháy mắt đã khiến trán Vương Lâm đầy mồ hôi lạnh. Nhưng thần sắc của hắn lại không chút biến hóa, chậm rãi giơ tay phải lên, nhìn khí tức như làn khói chui từ trong lỗ hổng trong băng vào cánh tay trái của mình.

Làn khói kia như không có tận cùng, không ngừng chui vào cánh tay. Dần dần cánh tay trái của Vương Lâm trở nên thô ráp, cũng có những ký hiệu phức tạp như ẩn như hiện xuất hiện trên cánh tay hắn.

Cho tới sau một nén nhang, làn khói cuối cùng mới từ trong lỗ thủng dung hợp với cánh tay của Vương Lâm. Một cảm giác như có thể kéo rách thiên địa giống như năm đó đạt được cánh tay phải của Diệp Mịch lại xuất hiện trong tâm thần Vương Lâm.

Hắn chậm rãi cử động năm ngón tay trái, khiến những tiếng răng rắc vang lên. Vương Lâm nắm nắm tay, đứng dậy hướng về phía hư không bước một bước. Khi xuất hiện, thân thể hắn đã ở giữa không trung trên băng trì.

Giơ hai tay lên, một cảm giác cường đại tràn ngập tâm thần Vương Lâm. Sau khi dung hợp cánh tay trái của Diệp Mịch, ở mi tâm của Vương Lâm, trong hai mắt hắn, tinh điểm của tam tộc cổ bất ngờ xảy ra biến hóa kịch liệt!

Loại biến hóa này chính là dấu hiệu trước khi tinh điểm thứ chín xuất hiện. Mơ hồ có một hình ảnh tinh điểm tồn tại!

Nhắm hai mắt lại, cảm thụ Đạo cổ lực trong cơ thể và lực lượng cường hãn bộc phát ở hai tay, một lát sau Vương Lâm đột nhiên mở bừng đôi mắt, cúi đầu nhìn về phía hồ băng, đôi mắt bừng sáng. Hai tay hắn đồng thời giơ lên, hướng về hồ băng phía dưới cách không hung hăng kéo một cái!

-Tê Thiên!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai tay đồng thời nắm lấy hư không. Cùng với động tác kéo mạnh ra ngoài, thiên địa ầm vang. Hồ băng phía dưới lập tức chấn động ầm ầm. Một cái khe khổng lồ bất ngờ xuất hiện trong hồ băng.

Cái khe này vừa xuất hiện liền phát ra những tiếng động kinh thiên sau đó ầm ầm sụp đổ, tầng tầng tan rã. Vô số khối băng bị cuốn đi, vỡ tung. Hồ băng đã hoàn toàn vỡ vụn!

Mặt đất run rẩy, cũng trong khi hồ băng sụp đổ liền xuất hiện một cái khe khổng lồ. Tiếng chấn động vang vọng, cái khe này giống như một con địa long, nhanh chóng lan tràn ra. Trong tiếng nổ càng kịch liệt, cái khe càng lan xuống sâu hơn.

Ở trung tâm của động phủ, nơi có hắc khí lượn lờ. Bên ngoài cái đinh khổng lồ, vốn bên trên đó tràn ngập những khuôn mặt của những người đã đi vào trong đinh, di động trên đó.

Nhưng giờ phút này những khuôn mặt này đã tiêu tán hơn phân nữa. Thậm chí ngay cả khuôn mặt đạo nhân bảy màu cũng mơ hồ, sau đó hoàn toàn tiêu tán. Trên đinh này có hai khuôn mặt cực kỳ rõ nét, đó chính là Chiến lão quỷ và Vương Lâm. Hai khuôn mặt này tỏa ra những luồng hắc quang, hấp dẫn hắc khí lượn lờ bên ngoài đinh.

Giờ phút này ở trong đóa hoa đóng băng thuộc ngũ hoa bát môn, ở rễ cây bất ngờ xuất hiện một cái khe lớn. Cái khe này không ngừng bị mở ra, cuối cùng hoàn toàn xuyên thấu qua bộ rễ.

Thuật Tê Thiên trong nháy mắt đã xé đôi mặt đất. Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thiên địa bị đóng băng phía xa xa, không chút do dự, từng bước bước về phía cái khe, thân ảnh biến mất.

-Đạo nhân bảy màu đã không còn khiến ta sợ hãi. Lúc này cần phải đối phó với Chiến lão quỷ....người này tính tình đa nghi, đặt bẫy hắn rất khó khăn.

Lúc Vương Lâm xuất hiện thì đã ở đệ tam hoa trong ngũ hoa bát môn.

Nơi này màu xám xịt, không có chút sinh cơ, chỉ toàn tử khí. Ngay ra cánh hoa phía trước Vương Lâm lúc này cũng như mất đi hơi nước, sắp sửa rơi xuống.

Lá hoa khô héo, cánh hoa tàn phai, rõ ràng đã tử vong.

Nhìn đóa hoa thứ ba Vương Lâm biết mình không cần tiến vào nữa. Trong năm tháng vô tận,

hiển nhiên đóa hoa này đã bị hủy diệt từ nhiều năm trước.

Nhìn chằm chằm vào đóa hoa hồi lâu, ánh mắt Vương Lâm lóe lên nhưng cuối cùng bỏ qua kế hoạch đặt mai phục ở nơi này. Loại mai phục đó chỉ có thể tiến hành một lần, nếu triển khai lần thứ hai Chiến lão quỷ sẽ không rút lui.

Thầm than một tiếng, thân thể hắn bước về phía trước, biến mất hoàn toàn trước đóa hoa đã tử vong, hướng về phía đóa hoa thứ tư trong ngũ hoa bát môn!

Thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra bên ngoài đóa hoa thứ tư. Cảnh tượng trước mặt hắn khiến hắn nhìn mà giật mình. Những giọt nước đen từ trên đóa hoa này nhỏ xuống, rơi vào mặt đất, không biết đã đọng từ bao giờ mà khiến mặt đất này giống như bị bao phủ bởi một vùng biển đen.

Nước biển này vô cùng yên tĩnh, không có chút gió, chỉ có một đóa hoa này nở rộ, trông vô cùng yêu dị.

Nhìn đóa hoa màu đen, Vương Lâm lại ngửi thấy mùi máu tanh. Mùi này hiển nhiên đã tồn tại từ rất lâu rồi, lúc này ngửi thấy lại có cảm giác như đã hư thối.

Mùi máu tanh là từ trong vùng biển đen phía dưới tỏa ra.

Trầm mặc trong chốc lát Vương Lâm biết thời gian gấp gáp, hơi do dự một chút liền trở nên quyết đoán, thân thể bước nửa bước về phía trước, tiến lại gần đóa hoa màu đen này. Trong tích tắc khi hắn sắp dung nhập vào trong đó, đột nhiên bước chân Vương Lâm sững lại. Hắn mơ hồ nghe thấy trong vùng biển kia có tiếng rít gào.

Tiếng rít gào này Vương Lâm cực kỳ quen thuộc!

-Thác Sâm!

Vương Lâm sửng sốt, hai mắt ngưng trọng, cẩn thận nhìn thoáng qua bông hoa khổng lồ bên người, ánh mắt lóe lên. Vương Lâm trực tiếp đạp trên cánh hoa, toàn thân lóe lên hắc quang, biến mất hoàn toàn.

Nửa canh giờ sau khi Vương Lâm tiến vào bên trong bông hoa thứ tư, những người còn sống

sót đều tìm tới nơi này. Sau khi nhìn thấy vùng biển chết chóc đen kịt, thần sắc đám người này đều trở nên ngưng trọng.

Nhưng họ cũng không chần chừ nhiều mà đều bước vào trong thế giới của bông hoa thứ tư.

Trong này là một vùng thiên địa hôn ám, bầu trời bị sương mù bao phủ, nhìn như vô tận. Sương mù quay cuồng, chuyển động không ngừng. Phía dưới lại càng tràn ngập sương mù, mơ hồ có tiếng gầm thét từ trong sương mù truyền ra, chấn động tâm thần.

Cũng ở nơi này còn có một đài cao đang trôi nổi. Xung quanh nó là những đài cao kỳ dị, thậm chí xung quang còn có một số thi thể hài cốt đã khô héo, giống như toàn bộ huyết nhục đều bị hút sạch vậy.

Vương Lâm đứng trên một đài cao, nhìn về bốn phía, trên mặt lộ nụ cười khổ.

Hắn không thể không cười khổ. Nơi này hắn rất quen thuộc, chính là nơi hắn đạt được Đạo Cổ truyền thừa, vùng đất cổ mộ!!

-Phải nên nghĩ ra từ sớm mới phải...nơi này là do Thất Thải Tiên Tôn bố trí ra, là mộ địa mai táng vùng đất cổ mộ. Thất Thải Tiên Tôn làm sao lại có thể vô duyên vô cớ tạo thành nơi này chứ. Hóa ra đây vốn là một trong ngũ hoa bát môn....

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ phức tạp nhìn tất cả mọi thứ ở nơi này.

-Thảo nào ta mơ hồ lại nghe được giọng nói của Thác Sâm.

Thác Sâm không phải là đang ở vùng đất cổ mộ sao?

Vương Lâm trầm mặc một lát, đi tới bên cạnh đài cao, nhìn về sương mù phía dưới.

Hắn nhớ rõ năm đó đã từng cảm nhận được sương mù này còn tồn tại mấy tầng! Trong đó có một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng, khiến cho hắn năm đó phải ngừng xem xét, lựa chọn rời khỏi nơi này.

Hắn vào lúc đạt được truyền thừa của Diệp Mịch cũng cạm nhận được ở tầng sâu nhất của vùng đất cổ mộ này còn có một trái tim! Trái tim đó hiển nhiên là của Diệp Mịch!

-Truyền thừa của Diệp Mịch ngoài mắt trái ra thì chỉ còn có trái tim thôi...

Vương Lâm hôm nay đã đạt được rất nhiều bộ phận truyền thừa của Diệp Mịch rồi. Hắn biết thân thể Diệp Mịch đã tan nát, chỉ có đôi tay là bị chặt bỏ, thế nên mới còn lại được tới bây giờ.

Truyền thừa đến ngày nay, nếu có thể hấp thu trái tim của Diệp Mịch ở tầng cuối cùng thì lúc đó coi như hắn đã đạt tới viên mãn. Đương nhiên sự viên mãn này còn thiếu mắt trái!

Chẳng qua nếu có thể hấp thu trái tim của Diệp Mịch thì cho dù không có mắt trái cũng rất có khả năng khiến Vương Lâm trở thành cổ Thần cửu tinh! Thậm chí tinh điểm cổ Ma cũng có khả năng lên tới chín điểm!

Do vậy sẽ khiến Đạo cổ lực của Vương Lâm ầm ầm tăng mạnh!

-Cổ Thần cửu tinh...nếu ta hoàn toàn bộc lộ thân thể thì không biết sẽ lớn tới mức nào...

Vương Lâm nhắm hai mắt, trầm mặc tính toán.

Cũng đứng trên đài cao, Huyền La Đại Thiên Tôn từ một phương hướng khác nhìn vào sương mù phía dưới hồi lâu, than nhẹ một tiếng.

-Nơi này chính là nơi mà đứa nhỏ Diệp Mịch tử vong rồi...

Một lát sau Vương Lâm bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, trong đó lộ vẻ quyết đoán. Phú quý hiểm trung cầu, cả đời Vương Lâm đều phải chu du trong tử vong, có thể đạt tới tu vi như ngày nay thì hầu hết đều là dùng sinh mạng đổi lấy.

Lúc này có thử thêm một lần thì đã làm sao! Hơn nữa đối với khí tức kinh khủng tỏa ra từ tầng hai, lúc này khi Vương Lâm kết hợp với một bộ phận ký ức của hồn thứ ba thì trong lòng đã có phán đoán.

-Vùng đất cổ mộ, năm đó ta không dám tiến vào tầng hai. Nhưng hôm nay nếu ta đã tới đây một lần nữa thì không thể buông tha được!

Vương Lâm đã quyết định, trực tiếp hướng về sương mù bên ngoài đài cao mà bước tới, thân thể lập tức rơi vào trong biển sương mù. Sương mù gào thét quanh người hắn, Vương Lâm như một con cá bơi thẳng vào sâu trong sương mù.

Không ai hiểu rõ nơi này hơn hắn. Tất cả bản đồ của tầng thứ nhất này năm đó Vương Lâm

đều đã đoạt được. Lần này hắn không cần thăng cấp đài cao để lấy bản đồ. Trong đầu hắn đã có tất cả đường lối, lúc này tiến tới cửa vào tầng tiếp theo!

Nếu như có một người hiểu rõ nơi này không kém mấy so với Vương Lâm thì chỉ có thể là tiên phi của Thất Thải Tiên Tôn, tam phi mà lúc này vẫn còn là xử nữ!

Vào lúc này tam phi đang bay trong sương mù, đôi mắt nhìn bốn phía. Rất lâu sau đó, hai mắt nàng lộ ra vẻ phức tạp.

-Đệ tứ hoa hóa ra lại là nơi này....

Năm đó tam phi cũng đạt được gần hết bản đồ. Cũng tại nơi này, trái tim bình tĩnh của nàng đã xuất hiện một sự rung động khó nói.

Ở nơi này nàng gặp Vương Lâm, cuối cùng lại được hắn trợ giúp, đưa ra khỏi nơi này, không bị rơi vào kết cục bị phong ấn. Cả đời nàng lạnh lùng, không muốn giao thiệp với người khác, năm đó khi trở thành tam phi của Thất Thải Tiên Tôn cũng là bởi vì tông phái nên mới cắn răng đồng ý.

Thậm chí trên Tiên Cương đại lục, bằng hữu của nàng cũng không nhiều. Cho dù là trong tông phái của nàng thì hầu hết thời gian đều chìm trong tu hành. Hôm nay trong động phủ giới, trong số các tiên phi chỉ có nàng là vẫn một mình.

Có thể nói, Vương Lâm là người đầu tiên trong đời ra tay giúp đỡ nàng. Loại cảm giác này nàng chưa bao giờ gặp phải, khiến cho trong lòng tam phi có một cảm nhận phức tạp mà bản thân nàng cũng không thể nói rõ.

-Hắn đã từng trợ giúp ta. Việc này phải báo đáp. Ta muốn về nhà... Sư tôn không biết có còn tại thế...còn có muội muội, nàng còn ưu tú hơn ta nhiều.

Tam phi trầm mặc, thần sắc lộ vẻ tưởng niệm.

Trong một khắc khí Vương Lâm tiến vào vùng đất cổ mộ, ở trong đại điện năm đó Vương Lâm đạt được Đạo cổ truyền thừa. Thác Sâm - Hoặc Đồ Ti mở mắt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1770 Dĩ ti chi khôi

Trong vùng đất cổ mộ, Vương Lâm đang rơi xuống nhanh chóng trong sương mù. Sương mù gào thét, hóa thành những dòng chảy lượn quanh

thân thể hắn nhưng thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, thần thức tản ra cẩn thận vờn quanh bốn phía.

Bên trong sương mù tồn tại rất nhiều biến hóa kỳ dị. Điểm này Vương Lâm rất rõ ràng. Thậm chí bên trong đó còn có cả mãnh thú. Vương Lâm cũng đã từng thấy. Lúc này vừa rơi xuống, tốc độ của hắn lúc nhanh lúc chậm, tránh tới gần đàn mãnh thú, đi sâu vào bên trong, tiến tới tầng thứ hai. Tầng thứ hai cũng chính là nơi mà trước đây Vương Lâm cảm nhận được khí tức đáng sợ. Năm đó hắn khiếp hãi thứ khí tức này nhưng lúc này hắn lại cảm thấy thứ này chính là sát chiêu cực mạnh của Thất Thải Tiên Tôn trong ký ức của hồn thứ ba! Dĩ ti chi khôi!

Sau khi Vương Lâm tiến vào trung tâm của động phủ, mỗi khi giết một người hắn đều dựa theo phương pháp lưu trong ký ức của hồn thứ ba mà tế hồn. Mỗi một lần hiến tế xong, hắn cùng với Dĩ ti chi khôi đó đều có một tia liên lạc. lúc này giết đã không ít người, dựa vào sự liên lạc kỳ dị này, Vương Lâm có tám phần nắm chắc, khí tức kinh khủng trong tầng thứ hai này đúng là Dĩ ti chi khôi!

-Sự tồn tại của vùng đất cổ mộ này rất có khả năng là do Thất Thải Tiên Tôn muốn nuôi dưỡng Dĩ ti chi khôi mà tạo nên. Vật này cả đời Thất Thải Tiên Tôn tế luyện, cũng sau khi giết chết Diệp Mịch khiến cho khôi lỗi này đại thành.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn kết hợp với ký ức của hồn thứ ba, đối với con rối này đã có dự đoán. Tiến về phía trước, sương mù dần dần mỏng manh hơn. Dựa theo trí nhớ, Vương Lâm đi trong sương mù, hướng về phía cửa vào tầng thứ hai. Dần dần khoảng cách càng ngày

càng gần. Khi sương mù bốn phía chỉ còn rất mỏng manh, không còn cản trở được tầm mắt nữa thì

Vương Lâm nhìn thấy phía trước có một vùng đen kịt.

Mặt đất ở nơi đó vô biên vô hạn, mọc đầy những thứ thực vật dài như tảo biển. Chúng đung đưa tỏa ra một tia hắc khí bay lên, từ xa nhìn lại vô cùng quỷ dị.

Nơi này không có ánh sáng mặt trời nhưng lại có u quang lóe lên từ loài thực vật này. Nương theo ánh sáng đó Vương Lâm có thể nhìn rõ mọi vật bốn phía.

Khu vực này vô cùng yên tĩnh, không có một chút tiếng động. Vương Lâm đi tới, thực vật trên mặt đất cũng chập chờn phát ra hắc khí, không có chút biến hóa nào.

Ánh mắt đảo qua thực vật ở phía dưới mặt đất, tâm thần Vương Lâm thầm cảnh giác. Hắn hiểu rất rõ sự nguy hiểm của vùng đất cổ mộ, lúc này thần thức vờn quanh bốn phía, cẩn thận bay về phía trước.

Trong trí nhớ của hắn, theo bản đồ năm đó, cửa tiến vào tầng hai ở không xa phía trước.

Sau thời gian nửa nén hương, chậm rãi Vương Lâm nhìn thấy ở phía trước đã có biến hóa. Cách đó hơn vạn trượng có một khoảng đất trống trải, không có bất cứ thực vật gì. u quang lóe lên hiện ra một truyền tống trận cổ.

Truyền tống trận này không biết đã tồn tại từ bao giờ, lúc này vẫn còn đang vận chuyển nhưng hoàn toàn không có chút tiếng động. Chẳng qua ánh sáng không ngừng lóe lên, từ trận pháp tỏa ra những luồng uy áp.

Nhìn thấy truyền tống trận này, ánh mắt Vương Lâm sững lại. Trong tích tắc khi hắn tới gần, đột nhiên một tiếng rít gào kinh thiên động địa từ trong truyền tống trận ầm ầm truyền ra. Tiếng rít gào này mang theo một luồng khí tức kinh khủng, truyền vào tâm thần Vương Lâm, lập tức khiến bước chân hắn sững lại, tâm thần ầm ầm chấn động. Trong nháy mắt khi tiếng gầm này truyền ra, những thực vật giống tảo trên mặt đất bốn phía lập tức lóe lên kịch liệt. Một lượng lớn hắc khí liền tỏa ra, không ngừng bốc lên không trung. Mặt đất cũng run rẩy kịch liệt, nhấp nhô như sóng biển. Một hồi lâu sau tiếng gầm thét này mới chậm rãi tiêu tán. sắc mặt Vương

Lâm lúc này tái nhợt, đứng bên ngoài trận pháp trầm mặc hồi lâu, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

-Nếu ta phân tích chính xác thì lúc này nguy cơ sẽ không quá lớn. Ngược lại thì rất có khả năng là một cơ duyên cực lớn đối với ta! Dĩ ti chi khôi...

Vương Lâm không còn do dự gì nữa. Hắn một khi đã quyết định thì tuyệt đối không chần chừ, bước từng bước về phía trước, đi vào bên trong truyền tống trận cổ xưa này. Trong nháy mắt truyền tống trận phát ra tiếng ầm vang, u quáng lóe lên vạn trượng, xuyên thấu tám phương, truyền cả vào trong sương mù trên bầu trời, tràn ngập phạm vi mấy vạn trượng.

Bên trong sương mù, đệ tam phi đang nhanh chóng phi hành, nàng không biết vị trí cụ thể, chỉ mơ hồ biết đại khái, lúc này đang tìm kiếm thì thân thể mềm mại đột nhiên sững lại. Nàng nhìn thấy u quang lóe lên trong sương mù ở phía trước. Ánh mắt bừng sáng, đệ tam phi lập tức hướng về phía u quang kia mà cẩn thận đi tới.

Sau một nén nhang, đệ tam phi đã nhìn thấy truyền tống trận cổ xưa trên mặt đất. Lúc này Vương Lâm đã sớm biến mất trong thần thức. Đệ tam phi do dự bên ngoài trận pháp hồi lâu cuối cùng mới cắn răng cất bước đi vào trong trận pháp.

Ở bên trong tầng thứ hai của vùng đất cổ mộ, sương mù nơi này mỏng manh hơn nhiều, không có nồng đậm tràn ngập như tầng một. Thân ảnh Vương Lâm bay đi trong tầng này. Hắn di chuyển vô cùng cẩn thận. Nơi này có ánh sáng nhưng lại là hồng quang, thoạt nhìn giống như một địa ngục đầy máu tươi. Bên trong sương mù bốn phía cũng có những tiếng gào thét thê lương truyền ra. thỉnh thoảng lại có một đôi mắt đỏ đậm huyễn hóa ra nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nhưng dưới khí tức Đạo cổ từ Vương Lâm tản ra, những con mãnh thú này không dám huyễn hóa tới. Dù sao lúc này Vương Lâm cũng đã không còn như năm đó nữa. Hắn cẩn thận mà đi, cuối cùng cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì.

Đang bay đi, đột nhiên sương mù bốn phía điên cuồng chuyển động. Cùng lúc đó, một tiếng gầm nhẹ như ở bên tai từ phía trước ầm ầm truyền tới. Tiếng gầm này chấn động tám phương,

cũng khiến cho cả tầng này như sắp sụp đổ, tạo nên chấn động kịch liệt.

Thân thể Vương Lâm sững lại, giống như có một lực lượng mạnh mẽ từ phía trước, theo tiếng gầm thét này ập tới, khiến hắn không tự chủ được mà phải vội vàng lùi lại phía sau cả trăm trượng. Cho tới khi tiếng gầm tiêu tán, lúc này sắc mặt hắn mới tái nhợt, đôi mắt sáng bừng lên. Tiếng rống vừa rồi khiến hắn chấn động tâm thần, suýt nữa là bị thương.

-Khí tức thật là mạnh...vật này nếu thực sự là Dĩ ti chi khôi, nếu ta có thể sử dụng...

Vương Lâm trầm mặc một lát lại tiếp tục đi tới. Dần dần, Vương Lâm tiến lại càng gần, cuối cùng ở nơi phát ra tiếng gầm hắn đã thấy một ngọn núi!

Ngọn núi này không cao nhưng bị sương mù màu hồng bao phủ. Ngay lúc Vương Lâm tới gần, trong nháy mắt khi nhìn thấy ngọn núi, sương mù đột nhiên nhúc nhích, bất ngờ hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ

Cái đầu lâu này không có tóc, hình dáng mơ hồ, không thể nhìn thấy rõ ràng nhưng miệng lại mở ra, phát ra tiếng rống kinh thiên!

Trong nháy mắt khi tiếng rống này nổi lên, Vương Lâm lập tức vung tay bắt quyết, bổn nguyên trong cơ thể vờn quanh, Đạo cổ lực tràn ngập toàn thân, chống cự uy lực của tiếng gầm.

Giờ phút này khoảng cách giữa hắn và ngọn núi không tới vạn trượng, nhưng cho dù khoảng cách như vậy nhưng cũng khiến tiếng gầm nọ cũng giống như cuồng phong trực tiếp cuốn qua người Vương Lâm. Thân thể hắn vang lên những tiếng bùng bùng, bổn nguyên vừa biến thành tầng phòng hộ liền lập tức bị cuốn vào cơ thể. sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, lập tức lui lại phía sau cho tới ngoài ngàn trượng, miệng hắn trào máu tươi. Tiếng gầm nọ lúc này mới tiêu tán, chiếc đầu lâu sương mù lại hòa tan, một lần nữa hóa thành sương mù màu đỏ tràn ngập ngọn núi.

-Nó chính là Dĩ ti chi khôi!!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào sương mù trên ngọn núi. Dựa vào những tia liên hệ trong

tâm thần, lúc này hắn hoàn toàn xác định!

-Đáng tiếc là ta dù giết không ít người để tế hồn nhưng vẫn còn không đủ... Vật này nếu muốn khống chế thì phải giết một tu sĩ có đại thần thông nữa!

Vương Lâm nhíu mày nhìn ngọn núi phía trước. Đang trầm tư thì đột nhiên đầu hắn ngẩng lên nhìn về phía xa xa.

-Là nàng...

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, lập tức biến mất, hoàn toàn ẩn đi.

Không lâu sau. Chỉ thấy xa xa trong thiên địa lóe lên một vùng kim quang. Một kim môn khổng lồ trôi tới. Phía sau kim môn, đệ tam phi ngồi khoanh chân, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn vương máu tươi. Nàng nhìn về phía ngọn núi kia, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Nàng không thể nào ngờ được là ở vùng đất cổ mộ này lại có thể có thứ tồn tại kinh khủng tới mức này.

Cắn răng đi tới nơi này, đệ tam phi đứng dậy, thừa dịp sương mù trên ngọn núi còn chưa phát ra tiếng gầm tiếp theo, nàng lập tức đúng lên truyền âm ra bốn phía.

-Vương Lâm, ta biết ngươi ở nơi này! Ta không có ác ý. Ta nghĩ với tu vi và thần thông của ta thì có thể trợ giúp được cho ngươi. Xin hãy hiện thân!

Bốn phía vẫn yên tĩnh, chỉ có sương mù trên ngọn núi xa xa quay cuồng, phát ra tiếng động trầm trầm.

Giọng nói của đệ tam phi vang vọng một hồi, sau khi thấy bốn phía không có phản ứng gì thì thần sắc nàng trở nên ảm đạm lắc đầu khống chế kim môn chậm rãi lui lại phía sau. Nàng chuẩn bị đi một hướng khác tìm Vương Lâm.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên sương mù trên ngọn núi lại cuộn lên, mơ hồ huyễn hóa ra một cái đầu trọc lốc. Tiếng gầm thét kinh thiên lại vang lên.

Trong tiếng gầm thét này, thiên địa biến sắc. Những cơn sóng vô hình cuồn cuộn nổi lên, quét về bốn phía. Mặt đất run rẩy, bầu trời vặn vẹo. Sắc mặt đệ tam phi đại biến, hai tay bắt quyết,

cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào kim môn trước người.

Kim môn lập tức phát ra kim quang vạn trượng, đối kháng với tiếng gầm kia. Trong tiếng ầm vang, kim môn lập tức sụp đổ sắc mặt đệ tam phi tái nhợt, thân thể lui lại phía sau, hai tay lại bắt quyết một lần nữa. Kim quang bùng lên. Trước người nàng liền liên tục huyễn hóa ra bốn luồng kim quang.

Tiếng ầm ầm vang vọng. Kim môn đều vỡ vụn, chống cự lại tiếng gầm này. Đệ tam phi lúc này đã ở ngoài ngàn trượng, đang muốn thi triển thần thông đối kháng với dư âm một lần nữa thì vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ trong thiên địa truyền ra.

-Ngươi tìm Vương mỗ làm gì?

Giọng nói vang lên, thân ảnh Vương Lâm đột nhiên xuất hiện trước người nàng, tay phải giơ lên một cái. Một tiếng nổ lớn vang lên. Dư âm của tiếng gầm kia bị thân hình Vương Lâm ngăn trở. Chút dư âm này thân thể Vương Lâm có thể thừa sức chống cự.

-Vương Lâm!

Đệ tam phi sửng sốt, nhưng lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Tuy vậy nàng rất nhanh đã che dấu đi.

-Ngươi...ngươi năm đó ở vùng đất cổ mộ đã từng giúp ta. Lúc này ta muốn giúp ngươi...

-Không cần nơi này rất nguy hiểm, ngươi không nên tới đây.

Vương Lâm lạnh lùng nhìn đệ tam phi, xoay người đang muốn rời đi tìm tu sĩ có đại thần thông để tế hồn.

-Ta...ta có thể giúp ngươi!

Đệ tam phi cắn môi, vừa nói tay phải vừa giơ lên. Chỉ thấy trên cổ tay nàng có một chuỗi hạt châu phát ra ánh sáng nhu hòa.

-Vật này là do sư tôn của ta ban tặng nhưng có thể hóa thành bảy kim môn đồng thời hiện ra. Ngươi nếu muốn tiến vào ngọn núi đó thì vật này có thể giúp ngươi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1771 Ngươi có dám đường đường đánh một trận

Vương Lâm dừng chân lại, xoay người nhìn về phía tam phi, ánh mắt hai người nhìn nhau. Ở trong mắt của nữ tử này Vương Lâm thấy được sự nghiêm túc và cố chấp, đây là một loại cảm giác.

Thần sắc lạnh như băng của hắn bây giờ mới hơi hoà hoãn lại một chút. Với tâm trí của Vương Lâm, lúc này cũng nhìn ra đối phương thật sự là có ý muốn giúp mình. Nhất là hồi tưởng lại cảnh tượng bên trong vùng đất cổ mộ năm đó khiến cho Vương Lâm sau khi trầm mặc một lát, ánh mắt liền nhìn lên cổ tay của nữ tử này.

- Ngươi có yêu cầu gì.

Vương Lâm thu mắt lại, chậm rãi mở miệng.

- Không có yêu cầu gì cả, ngươi giúp ta, ta cũng muốn giúp ngươi giúp một việc.

Tam phi nhẹ giọng nói.

Nghe lời nói của đối phương, thần sắc Vương Lâm có chút cổ quái, sau khi trầm mặc ít lâu, Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

- Chuyện năm đó chỉ là một chút việc mọn, ngươi không cần phải để trong lòng.

- Ngươi giúp ta, ta sẽ giúp ngươi!

Tam phi ngẩng đầu, chăm chú nhìn Vương Lâm, dung nhan xinh đẹp của nàng giờ phút này giống như có một sức hấp dẫn đặc biệt.

- Nhưng hiện giờ ta không có ý định tiến vào trong ngọn núi kia.

Vương Lâm lộ ra một nụ cười rất hiếm thấy.

Tam phi ngẩn ra, trong thời gian ngắn không nói được một lời nào.

- Tên thật của ngươi là gì?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời phía xa xa, trong mắt đột nhiên loé lên hàn quang.

- Đường San….

Tam phi do dự một chút, nhẹ giọng nói.

- Mở thất diện kim môn của ngươi ra, lui lại phía sau một chút!

Thanh âm của Vương Lâm đột nhiên trở nên lạnh lùng, hắn nhìn chằm chằm bầu trời ở đằng xa.

Ánh mắt Đường San sững lại, tu vi của nàng không kém, lúc này lập tức liền nhận ra điều dị thường, không nghĩ ngợi lập tức nghe theo lời của Vương Lâm, vung tay phải lên. Trong đám kim quang tràn ngập toàn thân, bên ngoài thân thể nàng lập tức xuất hiện bảy kim môn xoay tròn.

Từ xa trong thiên địa, một đạo cầu vòng gào thét xuất hiện, trong nháy mắt lao thẳng tới nơi này. Bên trong đạo cầu vòng kia là một cái đài rất lớn, trên đài có hào quang bao phủ, trên đó có một thanh niên mặc áo xanh đang đứng.

Ánh mắt Vương Lâm trong nháy mắt liền chạm phải hai mắt của thanh niên này, trong tâm thần của hai người đồng thời vang lên tiếng ầm ầm, dường như ánh mắt tiếp xúc lẫn nhau giống như hai ngươi thi triển thần thông tấn công nhau.

Thân thể Vương Lâm không hề cử động, hừ lạnh một tiếng.

Nhưng thân thể thanh niên kia lảo đảo một chút, lùi lại nửa bước, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra một tia chiến ý cuồng nhiệt!

- Vương Lâm! Rốt cuộc ta cũng đuổi theo được người. Tại hạ Vân Dật Phong, trận chiến trên Ngũ Hành Tinh thật vội vã, chưa đủ sảng khoái, hôm nay ngươi có thể không dùng tới âm muuw quỷ kế, không dùng tới cây cùng Lý Quảng, đường đường chính chính đánh một trận với ta không!

Cầu vồng tiêu tan, cái đài khổng lồ lơ lửng giữa không trung, Vân Dật Phong trên đó áo xanh phấp phới, nhìn về phía Vương Lâm.

- Nếu ngươi có thể thắng ta, thì trong vùng đất trung tâm của động phủ này, tất cả ta sẽ đều nghe theo hiệu lệnh của ngươi!

Thân thể Vân Dật Phong bước tới, từ trên đài hạ xuống, đứng ở cách Vương Lâm trăm trượng. Trong mắt hắn, không có tam phi Đường San, chỉ có Vương Lâm!

Nhìn chằm chằm Vân Dật Phong, hàn quang trong mắt Vương Lâm trở nên nồng đậm. Hắn đang cần một hồn phách đại thần thông để hiến tế, người này lúc này lại tới đây, cũng đỡ cho Vương Lâm phải mất thời gian tìm kiếm. Nhưng người này tu vi có hạn, chỉ có hồn phách của một mình hắn thì Vương Lâm vẫn thấy còn chưa đủ.

Năm đó người này ở Ngũ Hành Tinh cùng với hắn ngang tài ngang sức, nhưng lúc đó là Vương Lâm sau khi phá vỡ Ngũ Hành Trận, trong cơ thể đã hơi có một chút thương thế, vá lại khi đó Tê Thiên Thuật của Vương Lâm vẫn chưa hoàn chỉnh. Nhưng lúc này, Vương Lâm đã có được tu vi đỉnh cao, còn có thêm tay trái của Diệp Mịch, vì thế, Thuật Tê Thiên đã đại thành, uy lực của nó cực kỳ kinh người.

Đối với Vân Dật Phong này, Vương Lâm cũng không để vào mắt.

Nhưng người này nói nếu thật bại, sẽ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của mình cũng khiến cho Vương Lâm khẽ động lòng.

- Nói không chưa đủ!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Ánh mắt Vân Dật Phong loé lên, giơ tay phải vỗ lên mi tâm, lập tức liền có một vài giọt thệ huyết hiện ra, bắn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm nhận lấy những giọt máu này, ngay khi ngưng thần nhìn lại, Vân Dật Phong kia trong mắt loé lên hàn quang, tay phải vung lên, lập tức liền có một thanh trường đao hiện ra trên tay hắn. Hắn bước tới, trực tiếp giơ đao lên hướng về phía Vương Lâm chém xuống!

Tiếng ầm ầm vang vọng, một đao này giống như là khai thiên, vẽ ra một đạo cầu vồng, cuốn động sức mạnh thiên địa ngưng tụ lại trên thân đạo, bất ngờ tới gần Vương Lâm.

Gần như ngay khi trường đao của Vân Dật Phong này hạ xuống, Vương Lâm trong tiếng hừ lạnh thân thể bước về phía trước, tay phải nắm lại, trong cơ thể vang lên tiếng ầm ầm, sức mạnh Đạo Cổ ầm ầm chuyển động, ngưng tụ trên tay phải của hắn, hướng về phía Vân Dật Phong đánh một quyền!

Dưới một quyền này, thiên địa biến sắc, gào thét ầm ầm, toàn bộ không trung cũng trở nên vặn vẹo, giống như muốn sụp đổ. Một quyền của Vương Lâm đánh vào hư không, chỉ thấy có một hư ảnh Đạo Cổ hiện ra,

lao thẳng tới thanh trường đao của Vân Dật Phong đang gào thét đánh tới!

Trong phút chốc, đao quyền va chạm vào nhau, trong tiếng nổ ầm ầm, thanh trường đao kia vỡ tan, trực tiếp hoá thành vô số mảnh bị cuốn đi. Quyền ảnh của Vương Lâm cũng theo đó mà phân ra, tiêu tán vô hình.

Thân thể Vân Dật Phong lùi lại trăm trượng, trong tiếng cười dài, đầu tóc tung bay, giơ tay phải vung mạnh về phía trước, lập tức có một đám hắc quang hiện ra ở trước người, hình thành một đám sương đen. Người này duỗi tay phải vào trong đám sương, túm một cái, bất ngờ từ bên trong đám sương mù lấy ra một thanh trường đao, ngay khi giơ lên hướng về phía Vương Lâm chém xuống, tay phải hắn lại một lần nữa vươn vào trong đám sương mù.

Trong thời gian ngắn, liền có bảy thanh trường đao bị Vân Dật Phong này lấy ra từ trong đám sương mù, lần lượt chém xuống. Tiếng ầm ầm vang vọng, bảy đao gần như nối tiếp với nhau, tạo nên đạo khí ngợp trời, ẩn chứa một sức mạnh kinh thiên, lao thẳng tới Vương Lâm.

- Bát đao trảm thần hồn!

Vân Dật Phong gầm nhẹ một tiếng, thân thể hắn nhoáng lên một cái, xuất hiện bảy hư ảnh chồng lên nhau. Chỉ thấy thân thể hắn bất ngờ hoá thành bảy phần, mỗi một phần thân thể trong nháy mắt nắm lấy một thanh trường đao, giống như bảy người đồng thời ra tay, nối liền thành một đường thẳng tắp, ầm ầm chém xuống

Từ xau nhìn lại, bảy thanh đao này, bảy thân thể này, vì bọn họ nối liền với nhau, không ngờ mơ hồ xuất hiện bộ dạng của một thanh đao thứ tám!

Hai thân thể là cán đao, bốn thân thể là thân đao, một thân thể là ngọn đao!

Thiên địa vặn vẹo, hoàn toàn u ám, giống như giờ phút này chỉ còn lại thần thông cực mạnh này của Vân Dật Phong.

Ngay khi tám đao này hạ xuống, thần sắc Vương Lâm không có một chút biến hoá nào, giơ hai tay lên, hướng lên không trung kéo mạnh một cái.

Dưới một cái kéo này, hư không phía trước Vương Lâm lập tức xuất hiện một đôi tay khổng lồ ngưng thật. Trên cánh tay thô ráp còn có vô số ký hiệu ấn ký loé lên, chính là hai cánh tay của Diệp Mịch.

Theo động tác của Vương Lâm, hai cánh tay hiện ra này túm chặt vào hư không, mạnh mẽ hướng ra ngoài xé rách. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, hư không bị Vương Lâm xé ra một cái khe rất lớn, cái khe này nối liền cả thiên địa, hướng về hai bên càng ngày càng mở rộng ra.

Cảnh tượng này từ xa nhìn lại giống như là thiên địa ở phía trước Vương Lâm tan vỡ sụp đổ, khí tức tang thương từ bên trong cái khe kia truyền ra

còn ẩn chứa một khí thế huỷ diệt hết thảy, ầm ầm cùng với tám đao ảnh kia va chạm với nhau. Tiếng ầm ầm vang vọng, một thanh đao cùng với một thân thể của Vân Dật Phong trực tiếp tan nát!

Ngay sau đó, người thứ hai, thứ ba, thứ tư thân thể cùng với đao ầm ầm sụp đổ.

- Đường đường chính chính phải không. Vương Lâm ngay cả Định Thân Thuật cũng không dùng, ngươi muốn đường đường chính chính, thì ta sẽ đường đường chính chính với ngươi!

Thanh âm Vương Lâm lạnh như băng, ở giũa thiên địa ầm ầm này cũng vô cùng rõ ràng.

Ngay khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, hai tay hắn lại một lần nữa kéo mạnh, mở rộng cái khe đang nối liền thiên địa ở trước người. Tiếng ầm ầm chấn động, thân thể thứ năm, thứ sáu, thứ bảy của Vân Dật Phong toàn bộ dưới một đường kéo này sụp đổ. Trong một tiếng kêu đau đớn, chỉ thấy từ những thân thể tan nát của bảy người này đều có một làn khói bay ra, ngưng tụ lại trong không trung ở đằng xa, hoá thành bổn tôn của Vân Dật Phong!

Hắn phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân thể lảo đảo lùi lại mấy bước, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vể sợ hãi. Sự sợ hãi này không thua gì khi hắn nhìn thấy cây cung của Lý Quảng giương lên!

- Trận chiến này có đường đường chính chính hay không?

Theo Vân Dật Phong lui về phía sau, cái khe bị xé mở ra trong thiên địa chậm rãi tiêu tán. Vương Lâm đừng ở đó, tóc bạc tung bay, giơ tay phải lên nắm lấy thệ huyết của Vân Dật Phong lúc trước đưa ra, hỏi người này.

Vân Dật Phong trầm mặc, trong lòng đau khổ, chậm rãi gật đầu.

Ngay khi hắn gật đầu, thệ huyết trong tay Vương Lâm lập tức phát ra hồng quang chói mắt, chậm rãi biến mất trong lòng bàn tay Vương Lâm, trở thành một lời thề.

Vân Dật Phong cũng là một quân tử, hắn không hề có mánh khoé gì ở trên thệ huyết này, thua chính là thua! Hắn cũng không biết hành động này đã cứu hắn thoát khỏi hoạ sát thân mất hồn!

Nếu hắn có một chút mánh khoé gì, Vương Lâm sẽ không do dự giết người, cho dù là giết hắn cũng phải mất một chút thời gian. Nhưng lúc này, Vương Lâm đã có lựa chọn tối ưu nhất, hắn nhìn thoáng qua bầu trời đằng xa, mơ hồ cảm nhận được ba luồng khí tức quen thuộc đang nhanh chóng tới gần.

- Tới đúng lúc lắm…..Có lẽ ta có thể mượn sức hắn để thử dò xét những người kia một chút…..

Ngay khi trận chiến này kết thúc, đột nhiên đỉnh núi bị sương mù vờn quanh ở đằng xa, sương mù bên ngoài vặn vẹo chuyển động, bất ngờ lại một lần nữa hình thành chiếc lò bóng lưỡng kia, truyền ra tiếng rống, cuồng phong gào thét.

Toàn thân Vương Lâm tràn ngập khí tức Đạo Cổ, lập tức lùi lại mấy ngàn trượng để chống cự. Đường San kia chứng kiến trận đánh vừa rồi, lập tức phấn chấn tâm thần, đi theo Vương Lâm lùi lại phía sau.

Tiếng rống vang vọng trong thiên địa, trên bầu trời phía xa xa giờ phút này đột nhiên vặn vẹo, một thân ảnh mơ hồ đạp không đi tới.

- Vân Dật Phong, giết người này!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải giơ lên túm vào hư không, lập tức huyết quang chợt lóe lên. Huyết kiếm gào thét lao thẳng tới thân ảnh mơ hồ kia.

Một vầng mặt trời ở trên thân ảnh mơ hồ hiện ra lúc trước tản mát ra ánh mặt trời vô tận, cùng với huyết kiếm va chạm vào nhau. Trong tiếng nổ ầm ầm, thân ảnh mơ hồ kia bắt đầu ngưng thật, lùi lại phía sau một bước, đó chính là Chưởng Tôn!

Ngay khi thân ảnh hắn hiện ra, Vân Dật Phong ở cách đó không xa cắn răng, nuốt một vài viên đan dược, nhoáng lên một cái, lại một lần nữa thi triển Bát Đao Trảm Thần Hồn. Tám hư ảnh nối liền nhau hình thành một đao khai thiên, lao thẳng tới Chưởng Tôn!

Còn có Đường San kia, nữ tử này không chút do dự hai tay bấm quyết vung về phía trước, lập tức ở bên ngoài thân thể của Vân Dật Phong liền có bảy kim môn hiện ra, ở bên ngoài thân thể Vương Lâm cũng xuất hiện bảy kim môn như thế!

- Thần thông phòng hộ!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Thuật thần thông chủ yếu là để công kích, cho dù là dùng để phòng hộ thông thường cũng chỉ tràn ngập quanh bản thân, người có thể thi triển lên người khác cực kỳ hiếm thấy. Cả đời này của Vương Lâm đây là lần đầu tiên chứng kiến thần thông phòng hộ có thể thi triển lên người khác!

Thiên Môn Đạo của Đường San ở đại lục Tiên Cương chỉ là một tông phái nhỏ, không được tính vào cửu tông thập tam phái, nhưng cũng có danh tiếng, nguyên nhân chính là vì thần thông của tông phái này, phần lớn đều có thể thi triển thuật phòng hộ lên người khác.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1772 Huyền La xuất thủ

Đủ loại thần thông gào thét ngay khi thân ảnh của Chưởng Tôn hiện ra nhất tề lao tới. Chưởng Tôn là người cực kỳ cẩn thận, lần này hắn tiến vào trong vùng đất cổ mộ mặc dù vẫn chưa hoàn toàn biết được chuyện ở nơi đây, nhưng năm đó hắn đã từng mượn sức mạnh của đạo nhân bảy màu để cứu đám người Diệu Âm ra, cùng từ miệng của Diệu Âm mà biết được một vài bí ẩn liên quan đến vùng đất cổ mộ này.

Vì thế hắn mới có thể tới đây nhanh đến như vậy. Trong trận chiến ở tầng thứ hai lúc trước, Chưởng Tôn đã nhìn thấy toàn bộ diễn biến của trận chiến, hắn thủy chung chú ý tới Vương Lâm, sau khi thấy Vương Lâm liên tục giương cung ba lần, với sự hiểu biết của hắn đối với Vương Lâm, lại thêm phân tích của bản thân, hắn đã kết luận Vương Lâm không còn sức để giương cung nữa!

Nếu không, với sự hiểu biết của hắn về Vương Lâm, Vương Lâm sẽ tuyệt đối không bỏ qua bảy màu, để mặc cho Chiến lão quỷ đuổi theo.

Trong suy nghĩ của hắn, trừ phi là tuyệt đối nắm chắc, Vương Lâm sẽ không thể dùng kế lấy sư tử để nuốt hổ. Từ điểm này mà suy đoán, không thể đoán ra chỗ cực hạn của Vương Lâm.

Chính vì có phán đoán như vậy, Chưởng Tôn cho rằng cơ hội lần này hắn tận mắt nhìn thấy Vương Lâm trọng thương, đây chính là cơ hội tốt nhất để hắn giết chết Vương Lâm, đòi lại những món nợ trước kia, đoạt lấy hồn thứ ba!

Cho nên dọc đường tới đây hắn triển khai toàn bộ tốc độ, thừa dịp Chiến lão quỷ truy kích bảy màu, tranh thủ thời gian cắn nuốt của hắn, liên tục truy kích tới đoá hoa thứ tư là vùng đất cổ mộ này. Dựa vào những hiểu biết mà hắn có được từ Diệu Âm, hắn dựa vào tốc độ nhanh mà vượt lên trước mọi người, xuất hiện ở dưới tầng thứ hai trong vùng đất cổ mộ này.

Hắn đã nghĩ rằng ngoài Vương Lâm, tam phi kia có lẽ cũng sẽ đến nơi này sớm hơn hắn, nhưng không ngờ tới Vân Dật Phong cũng nhanh hơn cả hắn. Hiên nhiên Vân Dật Phong này cũng có một số thủ đoạn và cơ duyên khác.

Lúc này vừa mới hiện thân, vừa mới lộ mặt đã gặp phải thuật thần thông va chạm với sức mạnh sơ dương của hắn, làm nổi lên tiếng ầm ầm. Lực xung kích trong lúc cuộn lên tứ tán, Chưởng Tôn liên tục lùi lại ba bước, sau khi nhìn thấy rõ hết thảy xung quanh, mặt hắn lập tức trở nên trầm xuống.

Vân Dật Phong trong lúc bước tới, trường đao do tám đao hóa thành chém xuống, kinh thiên động địa lao thẳng tới Chưởng Tôn. Nếu hắn bại dưới tay Vương Lâm, tuyệt đối sẽ không đổi ý, ở trung tâm của động phủ này sẽ nghe theo hiệu lệnh của Vương Lâm.

Lúc này bảy kim môn ở bên ngoài thân thể hắn lan ra từng trận cảm giác ấm áp, chữa trị toàn thân, ngay cả thương thể cũng có chút khôi phục. Nhất là bảy kim môn này còn có tác dụng phòng hộ, triệt tiêu lực xung kích lao tới hắn, khiến cho tốc độ của hắn nhanh lên một phần.

Tam phi Đường San kia vừa hành động, sau khi thi triển bảy kim môn lên người Vương Lâm và Vân Dật Phong, tay phải liền giơ lên bấm quyết, chín thanh phi kiếm màu vàng lập tức hiện ra, giống như là hình thành một kiếm trận, gào thét lao thăerng tới Chưởng Tôn! Hai người đồng thời ra tay đối phó với Chưởng Tôn!

Bát Đao Trảm Thần Hồn Thuật kia phối hợp với tu vi của Vân Dật Phong thi triển ra uy lực kinh thiên, lúc này đột nhiên tới gần. Chưởng Tôn vung tay áo, lập tức hào quang bảy màu tràn ngập, hóa thành bảy đạo cầu vồng ở trước người hắn lao thẳng tới Vân Dật Phong.

Tiếng ầm ầm vang vọng, Vân Dật Phong lúc trước đã bị thương ở trong tay Vương Lâm, lúc này bảy kim môn sụp đổ, phun ra máu tươi, cắn răng gầm nhẹ, tám đao ầm ầm chém xuống, cùng với bảy đạo cầu vồng va chạm với nhau. Bảy đao bị hủy diệt, nhưng một đao cuối cùng xông ra khói đám cầu vồng, chém về phía trước Chưởng Tôn.

Chưởng Tôn dừng thân mình lại, trong tiếng nổ ầm ầm lùi lại ba bước, ngẩng mạnh đầu. Chín thanh phi kiếm màu vàng mang theo huyết mạch tiên khí nồng đậm của Đường San kia đang gào thét lao thẳng tới Chưởng Tôn.

Tốc độ của chúng cực nhanh, gần như ngay khi Chưởng Tôn lùi lại phía sau, hắn giơ hai tay, tay hợp lại ở phía trước người, ngón cái và ngón trỏ tạo thành một vòng tròn, cười nanh ác trực tiếp đối diện với Đường San.

Kim quang từ vòng tròn trong hai tay hắn lóe lên ngợp trời, giống như hóa thành vô số những thanh kiếm sắc bén màu vàng ầm ầm lao đi, cuốn lấy chín thanh phi kiếm của Đường San, khiến cho chín thanh kiếm này lập tức vỡ thành từng mảnh, trong lúc bị cuốn đi còn có kim quang vô tận nhất tề hướng về Đường San.

Hạt châu màu vàng ở trên cổ tay Đường San nhanh chóng lóe lên, bảy kim môn ở trước người tỏa ra hào quang vạn trượng, đối kháng cùng với sức mạnh đến từ bảy màu kia. Trong tiếng ầm vang, khóe miệng Đường San tràn ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau.

- Tàn binh nhược tướng mà cũng xứng ở trước mặt bổn tôn ra tay đánh lẻn sao!

Chưởng Tôn bước về phía trước, nhưng ngay trong khoảnh khắc này, Vương Lâm ở đằng xa hai tay giơ lên túm vào hư không, bỗng nhiên xé mạnh. Tê Thiên Thuật lại một lần nữa ầm ầm hiện ra, ở trước người hắn xuất hiện một cái khe nối liền thiên địa, lao thẳng tới Chưởng Tôn!

Hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, gần như ngay khi Chưởng Tôn hiện thân ra tay phá tan sự công kích của Vân Dật Phong và Đường San, cái khe gào thét tới gần.

Chưởng Tôn có thể không để ý tới Vân Dật Phong đang bị thương, có thể không để ý tới tam phi, nhưng hắn lại không thể không quan tâm tới thần thông của Vương Lâm. Nhất là Tê Thiên Thuật này từ bên trong lan ra một sức mạnh kinh khủng, khiến cho đồng tử trong mắt Chưởng Tôn co rút lại. Vòng tròn do hai tay hắn tạo thành lập tức hướng về phía Vương Lâm, tu vi đã vượt qua mấy lần huyền kiếp ầm ầm bộc phát ra.

- Chưởng diệt tam đạo! Đệ nhất diệt linh đạo!

Chưởng Tôn nói khẽ, vòng tròn trong tay hắn lóe lên kim quang, hóa thành vô số kiếm sắc tấn công Tê Thiên Thuật của Vương Lâm.

- Đệ nhị diệt quỷ đạo!

Quần áo toàn thân Chưởng Tôn phồng lên, ở phía sau hiện ra một vầng sơ dương. Sức mạnh của thái sơ quy tắc kia lập tức tràn ngập ra, vờn quanh thân thể hắn, khiến cho toàn thân hắn thoạt nhìn giống như là thần tiên!

- Đệ tam diệt thần đạo!

Chưởng Tôn cắn đầu lưỡi, phun ra máu tươi màu vàng, bất ngờ hóa thành một kim ấn khổng lồ. Ấn này nhanh chóng tiến về phía trước, càng lúc càng lớn, lao thẳng tới cái khe do Vương Lâm xé ra!

Tiếng ầm ầm vang vọng, kim quang vô tận trong vòng tròn giữa hai tay của Chưởng Tôn ngay khi chạm phải cái khe kia lập tức vặn vẹo rách nát, nhanh chóng tiêu tan, vầng thái dương ẩn chứa sức mạnh sơ dương ở phía sau thân thể hắn cũng theo đó mà ầm ầm hướng tới cái khe.

Cùng lúc đó, kim ấn kia gào thét tới gần. Trong một tiếng nổ ầm ầm, thiên địa u ám, Tê Thiên Thuật của Vương Lâm trực tiếp sụp đổ.

Nhưng sơ dương kia cũng bị Tê Thiên Thuật xé nát, tiêu tan không còn, chỉ còn có kim ấn kia vượt qua hết thảy mọi chướng ngại, từ không trung trên đầu Vương Lâm ầm ầm hạ xuống.

- Không còn cây cung của Lý Quảng, ta muốn xem ngươi lấy gì để chống lại lão phu!

Hơi thở của Chưởng Tôn có chút dồn dập, trong lúc nhe răng cười lao về phía Vương Lâm.

Trên mặt đất, ở cách Vương Lâm không xa, Huyền La bình tĩnh quan sát. Dọc đường đi hắn đã nhìn thấy đủ loại thủ đoạn của Vương Lâm, thấy

được tâm trí của hắn, thấy được sự cố chấp và quyết đoán của Vương Lâm, sự vừa lòng đối với Vương Lảm đã cực lớn.

Lúc này hắn rất muốn biết Vương Lâm sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với thần thông của tu sĩ huyền kiếp này.

- Chẳng lẽ hắn vẫn muốn lấy tộc đệ của Liên Đạo Chân ra, lấy tiên nhân bất diệt thể để đối phó sao?

Huyền La quan sát cảm thấy rất hứng thú, nhưng hai mắt hắn sau một lát liền đột nhiên sững lại.

Chỉ thấy Vương Lâm thần sắc không một chút hoảng loạn, cực kỳ tinh tảo, ngay khi kim ấn kia phá vỡ hư vô tới gần, thân thể hắn liên tục lùi lại phía sau ba bước. Bước đầu tiên, tới gần Huyền La trăm trượng.

Bước thứ hai, tới gần Huyền La chưa tới ba mươi trượng.

Bước thứ ba, Vương Lâm bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh Huyền La, mà cũng không phải ở đằng trước Huyền La, mà là ở phía sau! Sau ba bước dừng lại, Vương Lâm trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nếu hắn có thể nhìn thấy Huyền La, thì cảnh tượng này sẽ là cực kỳ quỷ dị.

Huyền La xoay người, nhìn về phía Vương Lâm. Cùng lúc đó, sau khi Vương Lâm ngồi xuống, hắn cũng nhìn vào chỗ trống trải ở phía trước.

Ánh mắt hai người như thể là từ trong vô hình chạm vào nhau.

Huyền La nhìn chằm chằm Vương Lâm nửa ngày. Cho đến khi trên không trung lóe lên kim quang, kim ấn như núi ầm ầm giáng xuống, còn không tới mười trượng, dưới uy áp tràn ngập, ở bốn phía quanh chỗ Vương Lâm ngồi, mặt đất xuất hiện những vết nứt, đang bị phá hủy.

- Thú vị.

Huyền La đột nhiên cười, hắn giơ tay phải lên rất tùy ý chỉ vào kim ấn đang từ trên không trung hạ xuống. Kim ấn kia đột nhiên dừng lại, đọng lại cách ba trượng ở trên đỉnh đầu hai người, không hề nhúc nhích.

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng sau khi kim ấn này bất động, trên đó liền lóe lên kim quang kịch liệt, đột nhiên lại một lần nữa chuyển động, nhưng không phải là hạ xuống, mà với tốc độ mắt thường có thể thấy được chợt lùi lại, cuối cùng hóa thành một kim ấn khổng lồ, nhẹ nhàng hạ xuống, lơ lửng ở phía trước Vương Lâm.

Trên đó truyền ra từng trận tiếng vù vù, thanh âm kia hình như là có linh tính, truyền vào trong tai giống như là run rẩy thần phục.

Vật này nhìn đúng là thực chất, mà còn là một pháp bảo!

Biến cố đột ngột này khiến cho Vân Dật Phong đang muốn tiếp tục ra tay sửng sốt. Hắn không nhìn thấy Vương Lâm có bất cứ một hành động gì, chỉ là lùi lại phía sau trăm trượng khoanh chân ngồi xuống. Kim ấn kia không ngờ quỷ dị dừng lại ờ giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Đường San cũng sợ run lên, hai tay đang bắt quyết cũng dừng lại. Nàng vốn muốn thi triển toàn lực gia tăng thần thông phòng hộ cho Vương Lâm, nhưng biến cố đột ngột lúc này khiến cho nàng không khỏi kinh ngạc.

Hai người bọn họ chỉ là kinh ngạc, nhưng Chưởng Tôn thì trợn mắt há hốc mồm, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi. Hắn gần như không thể tin được vào mắt mình, lúc này theo bản năng co rút hai mắt lại, tâm thần chấn động, thậm chí mức độ còn hơn xa cả lúc này nhìn thấy Vương Lâm thi triển cây cung Lý Quảng trước đây!

- Điều này sao có thể…..Chuyện này…..không có khả năng…….Thứ ta thi triển đích thị là thần thông, không phải là pháp bảo. Kim ấn kia là do thần thông của ta hoá thành, nó là hư ảo, nó không tồn tại, chỉ là do thần thông của ta ngưng tụ ra…..

Sao nó có thể là thực chất, sao lại có thể trở thành pháp bảo như vậy!! Chuyện này không thể nào có được, tuyệt đối không thể!!!

Thân thể Chưởng Tôn run rẩy mạnh mẽ. Người khác không hiểu rõ cảnh tượng này có ý nghĩa gì, nhưng hắn lại hiểu rõ.

- Biến vật do thần thông biến hoá ra trở thành thực chất, chuyện thay trời đổi đất này, năng lực lấy tạo hoá để sinh vật này…..Đây là……

Sắc mặt Chưởng Tôn tái nhợt, thân thể hắn lảo đảo bất giác lùi lại phía sau mấy bước, vẻ hoảng sợ trong mắt đủ để khiến cho tâm thần sụp đổ.

Sự sợ hãi này cả đời hắn chưa bao giờ có, thậm chí trong quá khứ có những chuyện khủng khiếp, nhưng so với hôm nay hoàn toàn không đáng là gì. Hắn không thể giải thích, cũng không thể tưởng tượng nổi, hoặc có thể nói là hắn không dám suy đoán…..

- Đây là ca ca của chủ nhân…..Tiên Cương Cửu Dương, cửu đại thiên tôn mới có thể làm được…..

Tâm thần Chưởng Tôn run rẩy, lúc này hắn đã bị cảnh tượng này hù doạ một cách triệt để.

Vân Dật Phong kia ở đằng xa lúc này sau khi nhìn thấy sự biến hoá của Chưởng Tôn, đột nhiên có phản ứng, mạnh mẽ nhìn về phía kim ấn đang lơ lửng ở phía trước Vương Lâm. Dần dần, trong mắt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ, lập tức nghĩ tới điều đó, vội vàng cúi đầu.

Nhưng vẻ mặt hắn cũng đã bị Vương Lâm chú ý, nhìn thấy rõ ràng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1773 Con thú cùng đường

Tâm tư của Vân Dật Phong, Vương Lâm cũng đoán được vài phần. Người này tâm cơ rất sâu, mọi việc làm nhất định đều phải có nguyên nhân, chỉ là lúc này Vương Lâm cũng không để ý tới, hắn khoanh chân ngồi ở đó, giơ tay phải lên, nâng kim ấn kia. Ngay khi kim ấn này rơi lên tay, lập tức liền có một cảm giác lạnh như băng truyền vào lòng bàn tay của Vương Lâm, còn dũng mãnh chảy vào trong cơ thể hắn, sau khi di chuyển được một vòng, kim ấn tỏa hào quang vạn trượng kia mơ hồ đã có một sự liên lạc kỳ dị với Vương Lâm.

Vật này vừa từ trong hư ảo được sáng tạo ra, vẫn còn là một bảo vật vô chủ, tu vi của Vương Lâm rơi vào trong ấn này, lập tức trở thành chủ nhân đầu tiên của vật này.

Kim ấn này tỏa ra oai lực vô biên, ở bên trong phong ấn Diệt Thần Đạo Thuật của Chưởng Tôn. Thuật này còn lấy tu vi huyền kiếp của hắn thi triển ra, uy lực có thể so sánh với Chưởng Tôn đích thân phát huy.

Hơn nữa vật này lại là do Huyền La sáng tạo ra, cho nên trong đó cũng ẩn chứa một tia cửu dương lực, vì thế bảo vật này có thể nói là không thể phá vỡ.

Trong sự hoảng sợ của Chưởng Tôn kia, Vương Lâm mở miệng, hướng về phía kim ấn kia nuốt lấy, lập tức đem ấn này nuốt vào trong miệng, bắt đầu tế luyện ở trong nguyên thần.

Huyền La đứng ở phía trước Vương Lâm, liếc nhìn Vương Lâm một cái đầy thâm ý, đột nhiên cười.

Lúc này, Chưởng Tôn ở đằng xa tâm thần đã sợ hãi tới cực điểm, hắn bỏ qua không giết Vương Lâm nữa, không chút do dự điên cuồng lùi lại phía sau. Hắn đã bị hù dọa cho tan nát tâm thần, lúc này đầu óc đã trống rỗng.

Hắn là người tâm trí cực cao, mưu kế cũng kinh người, nhưng thế nào hắn cũng không thể ngờ tới Huyền La lại ở chỗ này. Trong suy nghĩ của hắn, hắn đoán nhiều khả năng là ca ca của chủ nhân đã tìm tới nơi này.

Nghĩ tới sự đáng sợ của ca ca chủ nhản, Chưởng Tôn lập tức toát mồ hôi lạnh, trong nháy mắt đã thấm ướt đạo bào, gần như đã hồn bay phách tán.

Ngay khi hắn gào thét lùi lại phía sau nhanh chóng bỏ chạy, hai mắt Vương Lâm lộ ra hàn quang, thân thể đang khoanh chân ngồi trực tiếp đứng lên, hướng về một bên bước đi, trong tiếng ầm ầm, lập tức đuổi theo.

- Năm đó ngươi lấy sinh tử kiếp để giết ta, hôm nay Vương Lâm ta cũng sẽ lấy sinh tử kiếp giáng xuống người ngươi. Thác Sâm, ngươi cũng vừa tới chỗ này, muốn cùng ta đánh một trận, hay là muốn cùng ta đánh người này. Trong lúc đuổi theo, thanh âm Vương Lâm vang vọng thiên địa. Ngay khi thanh âm của hắn truyền ra, một tiếng cười dài bỗng nhiên vang lên trong thiên địa.

Chi thấy ở đằng sau thân ảnh của Chưởng Tôn đang bỏ chạy, trong một vùng thiên địa vặn vẹo, xuất hiện một thân hình cao lớn.

Thân hình này nửa người màu đỏ, lộ ra một vẻ tang thương, nhưng nhiều hơn là ẩn chứa một vẻ bá đạo. Hắn chính là Thác Sâm.

Thân ảnh hắn vừa hiện ra, hắn đã nắm tay phải lại, hướng về phía Chưởng Tôn đang lao nhanh tới đánh một quyền. Một quyền này xuất ra, thiên địa ầm vang, dường như đã hấp thụ hết sức mạnh ở nơi đây hóa thành sức mạnh của một quyền, trong phút chốc đánh lên người Chưởng Tôn.

Chưởng Tôn xoay mạnh người, hai tay bấm quyết, toàn thân tỏa ra ánh mặt trời sáng ngời. Cả người hắn dường như hóa thành một vầng sơ dương, cùng với một quyền kia va chạm với nhau.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, Chưởng Tôn kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể hắn liên tục lùi lại mấy bước. Thân thể Thác Sâm cũng chấn động, đạp đạp lùi lại phía sau trăm trượng, ngẩng đầu khóe miệng lộ ra một nụ cười dữ tợn.

- Vương Lâm thống khoái lắm, chớ để cho tu sĩ lấy loại pháp thuật kia giết người, thần tộc chúng ta phải lấy thân thể cường hãn này mà phá vỡ trời đất, cùng với tiên đánh một trận.

Thác Sâm vừa nói xong, từ trong cơ thể truyền ra tiếng nổ ầm ầm, chỉ thấy thân thể hắn đã bành trướng lên, trong phút chốc hóa thành cao mấy ngàn trượng, nhưng vẫn chưa dừng lại mà còn tiếp tục lớn lên. Bất ngờ, một thân thể to lớn mấy vạn trượng nhìn như một Cổ Thần khổng lồ chống đỡ cả thiên địa xuất hiện ở tầng thứ hai ở trong vùng đất cổ mộ này. Ánh mắt Vương Lâm sững lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười, trong cơ thể lập tức truyền ra tiếng ầm ầm, chỉ thấy thân thể hắn lần đầu tiên hoàn toàn bành trưởng. Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Vương Lâm điên cuồng bạo tăng, trong nháy mắt đã hóa thành một thân hình khổng lồ giống như của Thác Sâm.

Từ xa nhìn lại, hai người bọn họ chính là hai người khổng lồ ở nơi này, giống như là hai ngọn núi lớn, phong tỏa ở trước sau Chưởng Tôn.

Cùng lúc đó, Vân Dật Phong kia hai mắt tràn ngập hàn quang, hắn biết được Huyền La đang ở quanh đây, cho nên sau khi quyết đoán thân thể hắn nhoáng lên một cái, hai tay bấm quyết, giơ tay phải chỉ lên bầu trời.

Lập tức ở bên ngoài thân thể hắn có một đám tử quang lóe lên, đám tử quang kia trong phút chốc hóa thành một con khỉ màu tím, hai mắt lóe lên hung quang, trong tiếng rống rời khỏi thân mình Vân Dật Phong, lao thẳng tới Chưởng Tôn tấn công.

- Ở trung tâm của động phủ này, Vương Lâm không thể thất bại. Lần này, ta tuyệt đối không thể sai.

Còn có tam phi Đường San kia, nàng cắn răng thân thể nhảy lên, vung hạt châu màu vàng trên cổ tay phải lên. Chỉ thấy ngay khi kim môn xuất hiện, lập tức dung hợp lại với nhau, sau khi thất môn hợp nhất, kim quang tràn ngập, hóa thành một con cự long màu vàng, từ trong kim môn kia lao ra, hướng về Chưởng Tôn gào thét lao tới. Bốn người đồng thời ra tay, uy lực kinh thiên.

Nhất là Vương Lâm cùng với Thác Sâm, trong tiếng nổ ầm ầm nắm quyền lại, giống như là hai khối thiên thạch khổng lồ ném về phía Chưởng Tôn.

Sắc mặt Chưởng Tôn tái nhợt, hắn không còn tâm trạng để đánh nữa, sự sợ hãi trong tâm thần hắn vừa rồi đã bị kim ấn kia hoàn toàn chấn nhiếp, hắn còn nghi ngờ rằng ở quanh đây còn có ca ca của chủ nhân đang ẩn mình.

Có suy nghĩ đó khiến cho hắn run rẩy, hắn hoàn toàn không thể phát huy ra toàn bộ tu vi, lúc này ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn chính là chạy trốn. Quyền của Vương Lâm cùng với Thác Sâm đồng thời lao tới, trong

nháy mắt đã giáng xuống, Chưởng Tôn phát ra một tiếng gầm nhẹ, dường như muốn đem sự sợ hãi trong cơ thể theo tiếng gầm này phóng hết ra. Tay áo hắn vung lên, hai tay giống như là cầm hai mặt trời, một trước một sau, lần lượt va chạm với nắm tay của Vương Lâm và Thác Sâm.

Tiếng ầm ầm vang vọng thiên địa, cánh tay của Thác Sâm run lên, thân thể hắn liên tục lùi lại phía sau mấy bước. Thân thể Vương Lâm cũng chấn động, lùi lại phía sau vài bước.

Cùng lúc đó, con ác hầu do thần thông của Vân Dật Phong hóa thành thừa dịp Chưởng Tôn đang đối kháng trực tiếp nhào vào thân thể hắn, hóa thành một đám tử khí theo thất khiếu của Chưởng Tôn điên cuồng chui vào bên trong thân thể hắn, ở trên mi tâm của Chường Tôn lập tức xuất hiện hư ảnh của con khỉ này.

Thân thể Chưởng Tôn run lên, đòn tấn công của Vương Lâm và Thác Sâm đã khiến cho khí huyết trong cơ thê hắn quay cuồng, rất vất vả mới đè nén xuống được, lại bị thần thông từ Tiên Cương đại lục của Vân Dật Phong kia nhập thể, một cảm giác như thân thể bị xé rách lập tức hiện lên, khiến cho Chưởng Tôn lảo đảo lùi về phía sau. Đồng thời, con cự long màu vàng của Đường San cũng gào thét lao tới, trực tiếp nuốt lấy thân thể của Chưởng Tôn.

Chưởng Tôn xoay người lại, giơ tay phải lên chụp về phía con kim long kia. Ngay khi con kim long kia ầm ầm tan vỡ, lần đầu tiên Chưởng Tôn ở nơi này phun ra một ngụm máu tươi thần sắc hắn uể oải, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm.

Bốn người ở trước mắt kia, nhất là sức mạnh Cổ Thần của Vương Lâm cùng với Thác Sâm khiến cho Chưởng Tôn vô cùng kiêng kị. Nhưng tu vi của bọn họ so với hắn dù sao cũng chênh lệch quá lớn, bốn người này mặc dù rất khó chơi, cũng sẽ khiến cho hắn bị trọng thương, nhưng giá phải trả nhất định là sẽ không nhỏ.

Điều khiến cho hắn sợ hãi chính là cảnh tượng của kim ấn vừa rồi, hắn luôn cảm thấy nơi đây còn có ánh mắt thứ năm đang bình tĩnh nhìn hắn.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, cơ hồ khiến cho hắn sắp sửa nổi giận. Mặt khác hắn còn cảm nhận được khí tức của Lam Mộng Đạo Tôn cũng đang từ xa nhanh chóng lao tới, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ tới gần. Nếu Lam Mộng động thủ, thì hôm nay hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Sau khi phun ra máu tươi, Chưởng Tôn hai mắt đỏ bừng, ngẩng mạnh đầu thân thể hướng ra phía ngoài bước một bước, dưới chân có gợn sóng nổi lên, đang muốn rời khỏi nơi này. Nhưng ngay khi thân thể hắn cử động. Vương Lâm giơ tay phải lên túm vào hư không. Thiên địa ầm vang, hắn mở cái khe trữ vật ra, từ bên trong có hơn mười là Cổ Tức Diệp bay ra.

Trong ánh u quang lóe lên, hơn mười lá Cổ Tức Diệp nhanh chóng bay tới, vờn quanh Chưởng Tôn, phong kín toàn bộ đường lui của Chưởng Tôn.

Ngay khi phong kín bốn phía thân thể hắn, trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí, thân thể bước tới, giơ hai tay lên, lại một lần nữa thi triển thuật mạnh nhất của hắn, Tê Thiên Thuật. Trong tiếng ầm vang, thiên địa bị xé ra một cái khe, lao thẳng tới Chưởng Tôn.

Ngay khi tới gần, Chưởng Tôn giơ hai tay bấm quyết, trực tiếp vỗ vào cái khe nối liền thiên địa đang lao tới kia.

Cùng lúc đó, thân thể Thác Sâm nhoáng lên một cái, chỉ thấy trên thân thể hắn lập tức xuất hiện hư ảnh trùng điệp. Trong phút chốc, cảm giác bá đạo tồn tại trên thân thể của Thác Sâm trực tiếp tiêu tan, thay vào đó chỉ còn lại một vẻ trầm ổn và tỉnh táo.

Dường như hắn đã trở thành một người khác, như thể đã trở thành Đồ Ti đã thức tỉnh. Nói một cách chuẩn xác, người xuất hiện ở trước mắt chính là Đồ Ti. Tay phải hắn giơ lên, túm vào hư không, bất ngờ thiên địa ầm vang, một thanh trường mâu khổng lồ trực tiếp hiện ra ở trong tay hắn, cầm thanh trường mâu này, Đồ Ti vung tay lên, lấy khí thể phá vỡ hết thảy ầm ầm đâm về phía Chưởng Tôn.

Vân Dật Phong, Đường San lại một lần nữa ra tay, đều triển khai thần thông mạnh nhất. Tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này vang vọng khắp thiên địa. Vân Dật Phong phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, phịch một tiếng rơi xuống mặt đất. Còn khóe miệng Đường San kia cũng tràn ra máu tươi, thân thể lảo đảo dường như đã cực kỳ suy yếu, liên tục lùi lại ngàn trượng.

Trường mâu của Đồ Ti ngay khi đâm về phía Chưởng Tôn đã bị tay trái của Chưởng Tôn túm lấy. Thần sắc hắn dữ tợn, trong tiếng gào thét tay phải biến hóa ra một chưởng ấn khổng lồ vỗ về phía Đồ Ti đang hung hăng tới gần.

Thân thể Đồ Ti chấn động, lùi lại trăm trượng, nhưng không hề bị thương. Đánh lui được Đồ Ti, Chưởng Tôn quay mạnh đầu lại. Lúc này Tê Thiên Thuật đang gào thét tới gần hắn chưa tới nửa trượng, Chưởng Tôn tóc tai bù xù, không do dự cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm nguyên thần huyết. Ngụm máu tươi này màu vàng, ngay khi được phun ra lập tức xuyên qua cái khe bị xé ra trong hư vô, lao thẳng tới thân thể Vương Lâm. Nếu bị ngụm máu tươi này rơi trúng, Vương Lâm chắc chắn sẽ chết.

Trong lúc hung hiểm, thần sắc Vương Lâm vẫn tỉnh táo như trước. Ngay khi ngụm máu tươi này lao tới, từ trong miệng hắn truyền ra một chữ.

- Định.

Định thiên, định địa, định hết thảy mọi quy tắc.

Ngụm máu tươi kia như tụ thành một khối, bỗng nhiên dừng lại ở trước mặt Vương Lâm. Ngay lúc đó, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, ung dung tránh ra, đồng thời vung tay phải về phía trước. Huyết quang lóe lên, huyết kiếm trực tiếp bay ra, nhưng lúc này, lực phản phệ cũng ở trong cơ thể hắn bộc phát ra, sau khi bị hắn cưỡng chế, sắc mặt hắn có chút tái nhợt.

Một khoảnh khắc sau. Định Thân Thuật hết tác dụng, ngụm máu tươi kia lướt qua bên người Vương Lâm, rơi lên mặt đất, phát ra tiếng két két, khiến cho mặt đất kia lập tức lõm xuống rất sâu.

Huyết kiếm lóe lên, theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Chưởng Tôn. Huyết kiếm kia quá nhanh, gần như ngay khi Chưởng Tôn phun ra ngụm máu kia đã đâm tới thân thể hắn, xuyên qua vai của Chưởng Tôn.

Máu tươi phun ra, trong mắt của Chưởng Tôn tràn ngập tơ máu, trong lúc thân thể lùi lại phía sau hắn giơ tay trái chỉ lên trời.

- Các ngươi phải chết trong Tình Trung Lao Nguyệt.

Đạo thuật của Chưởng Tôn lấy mặt đất làm giếng, phản chiếu hết thảy trên bầu trời, từ trong giếng mò ra những ảo ảnh. Thuật lấy hồn để giết này Vương Lâm đã từng thấy qua vài lần, mỗi một lần đều mang lại cho hắn những chấn động sâu đậm.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1774 Hồn Chưởng Tôn

Lúc này theo lời nói của Chưởng Tôn truyền ra, mặt đất trong tầng thứ hai của cổ mộ này trong tiếng ầm ầm nổi lên gợn sóng, trong nháy mắt trở thành giống như là mặt nước!

Ở trong mặt nước này, thân ảnh của bốn người Vương Lâm lập tức hiện ra, giống như là bị nước giếng bao phủ.

Nếu không vạn bất đắc dĩ, Vương Lâm sẽ không đánh nhau với Chưởng Tôn. Kẻ địch của hắn là bảy màu và Chiến lão quỷ, nếu còn có thêm cả Chưởng Tôn thì sẽ cực kỳ gian nan. Chỉ là mặc dù hắn không nghĩ tới, nhưng mục đích của Chưởng Tôn tới đây chính là để giết hắn.

Vì thế, Vương Lâm không thể không đánh!

Mặc dù lúc này hắn đang nắm ưu thế rất lớn, Vân Dật Phong, Đường San, Thác Sâm cùng ra tay, bốn người cùng đánh, khiến cho Chưởng Tôn bị thương. Hơn nữa theo Vương Lâm phán đoán và dò xét, hành động thu lấy kim ấn kia lại càng khiến cho tâm thần của Chưởng Tôn bị hủy hoại.

Dựa vào tất cả những điều kiện này để tạo nên một cục diện như vậy, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để giết Chưởng Tôn. Hơn nữa, quan trọng nhất, ở sau Thác Sâm và Chưởng Tôn, Vương Lâm còn cảm nhận được

người thứ ba đang đi tới nơi này! Người thứ ba này chính là Lam Mộng Đạo Tôn!

Vương Lâm không tin năm người cùng ra tay mà không thể khống chế được Chưởng Tôn này! Lúc này thuật Tĩnh Trung Lao Nguyệt của Chưởng Tôn hiện ra, thân thể hắn ở giữa không trung, hai mắt đỏ bừng lộ ra sát khí. Hắn đã không còn nghĩ tới việc bỏ chạy, bởi vì hắn cảm nhận được rõ ràng Lam Mộng đã tới!

- Lam Mộng tới thì đã sao, muốn cho bổn tôn chết ở chỗ này thì bọn chúng cũng phải trả một giá rất đắt! Hơn nữa thời gian có hạn, Chiến lão quỷ sẽ nhanh chóng đuổi tới, bọn chúng sẽ không có khả năng giết chết lão phu ở trước mặt Chiến lão quỷ!

Mặt đất hóa thành giếng, ngay khi phản chiếu thân ảnh của bốn người đám Vương Lâm, đột nhiên có ánh sáng màu lam lóe lên. Ánh sáng màu lam này tràn ngập bên trong nước giếng, còn bao phủ cả thiên địa. Chỉ thấy ở đằng xa trên bầu trời có một đám mây màu lam quay cuồng, thân ảnh của Lam Mộng Đạo Tôn bước ra.

- Lam Mộng tiền bối, có thể phong bế Chưởng Tôn trong ba nhịp thở được không!

Vương Lâm trong mắt lóe lên hàn quang, ngay khi Lam Mộng Đạo Tôn đi tới lập tức truyền ra thần niệm.

Lam Mộng bước tới gần, nghe thấy vậy liền gật đầu tay phải vung tay áo, mặt đất ầm vang, mặt đất hóa thành giếng nước kia lập tức run lên kịch liệt. Trong tiếng rắc rắc, từng vết nứt tràn ngập mặt đất vỡ tung, giếng nước sụp đổ!

Lam quang dung nhập vào trong giếng nước sụp đổ kia, bị bàn tay lớn của Lam Mộng Đạo Tôn nhấc lên, hóa thành một tấm màn màu lam che phủ thiên địa.

- Thời gian ba nhịp thở ta có thể làm được!

Trong lúc nói, thân thể Lam Mộng Đạo Tôn dung hợp với lam quang ở bốn phía, trong phút chốc lam quang tràn ngập này lao thẳng tới Chưởng Tôn.

Còn có ba đạo lam quang phản ra cuốn lên người Vân Dật Phong và Đường San, hai người này lập tức bị kéo vào trong đám lam quang. Đạo lam quang cuối cùng kia cuốn lên người của Thác Sâm, cũng đem thân thể hắn kéo vào trong đám lam quang.

Thân ảnh của bốn người toàn bộ dung hợp với đám lam quang, trong nháy mắt biến mất ở bên trong đám lam quang này. Đám lam quang tràn ngập thiên địa này bất ngờ hóa thành bốn ký hiệu phong ấn, trong lúc lam quang lóe lên lao thẳng tới Chưởng Tôn.

Sắc mặt Chưởng Tôn biến đối, hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, gần như ngay khi Lam Mộng Đạo Tôn xuất hiện, bốn đạo ấn ký đã ầm ầm tới gần, cho dù Chưởng Tôn làm thế nào cũng không thể tránh được. Đây là Lam Mộng dùng tu vi cả đời để hóa thành, tu vi của hắn vốn không kém, mặc dù vẫn chưa phải là huyền kiếp, nhưng cũng có thể cùng với huyền kiếp đánh một trận!

Lấy hắn làm chủ đạo phối hợp với sức mạnh của ba người còn lại ngưng tụ ra bốn ký hiệu, phá vỡ hết thảy mọi trở ngại ầm ầm khắc lên người của Chưởng Tôn.

Bốn ký hiệu vừa giáng xuống, thân thể Chưởng Tôn đột nhiên dừng lại, lam quang tràn ngập toàn thân giống như hóa thành một tấm lưới lớn phong bế toàn thân hắn! Mặc dù bị ngăn chặn hết thảy mọi cử động, nhưng Chưởng Tôn dù sao cũng có tu vi cao thâm, ngay khi bị phong ấn, toàn thân hắn đột nhiên bị một đám kim quang bao trùm. Từ xa nhìn lại, ở dưới đám lam quang, thân hình Chưởng Tôn giống như là một kim nhân!

Kim quang này hộ thể, có thể bảo đảm cho hắn trong ba nhịp thở bị giam cầm sẽ không bị trọng thương!

Thời gian ba nhịp thở, nhịp thở thứ nhất!

Vương Lâm không một chút do dự, ngay khi Chưởng Tôn bị lam quang tràn ngập toàn thân phong ấn liền bước về phía trước, trực tiếp xuất hiện ờ phía trước Chưởng Tôn. Hắn giơ tay phải lên, ở trên ngón trỏ của hắn

hiện ra mặt quỷ huyễn cảnh. Mặt quỷ kia rít gào, theo đầu ngón tay của Vương Lâm xuyên qua lam quang, trực tiếp điểm lên mi tâm của Chưởng Tôn đang được kim quang bao phủ.

- Mộng Đạo!!

Thanh âm của Vương Lâm vang vọng, nhịp thở thứ hai!

Mộng Đạo dung hợp với mặt quỷ huyễn cảnh nhập vào trong mi tâm của Chưởng Tôn, không đả thương thân thể hắn một chút nào, mà dung hợp với hồn của hắn!

Nhờ vào ảo mộng thuật, Vương Lâm tiến vào trong ký ức của Chưởng Tôn, cùng với hồn của hắn sản sinh ra sát kiếp liên tiếp. Vương Lâm không có ý định thử thay đổi ký ức của Chưởng Tôn, mà tay trái nâng lên bấm quyết chỉ vào ngọn núi tràn ngập hắc khí ở đằng xa.

- Tế hồn này, dung hợp với thân thể của Dĩ Ti!!

Vương Lâm tự biết mình không phải là đối thủ của Chưởng Tôn, nhưng hắn lại có thể mượn đao giết người. Đao này chính là Dĩ Ti!

Lời nói của hắn truyền ra, đã tới nhịp thở thứ ba, trên ngọn núi bị sương mù vờn quanh ở đằng xa lập tức sương mù cuồn cuộn, phát ra tiếng rống

kinh thiên.

Cùng lúc đó, hồn của Chưởng Tôn với tốc độ cực nhanh từ trong cơ thể bỗng nhiên tiêu tan, giống như vô hình bị cắn nuốt. Thân thể Chưởng Tôn bỗng nhiên run lên, hai mắt lộ ra vẻ giãy giụa, đồng thời phát ra tiếng gào thét kịch liệt. Thân thể hắn mạnh mẽ cử động, thời gian ba nhịp thở đã trôi qua, bốn đạo phong ấn trên cơ thể hắn lập tức tiêu tan.

Ngay khi bốn đạo phong ấn này tiêu tan, thân ảnh Lam Mộng Đạo Tôn, Vân Dật Phong, Đường San cùng với Thác Sâm từ bốn phía bên trong lam quang hiện ra.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Chưởng Tôn giãy giụa thoát ra khỏi phong ấn của Lam Mộng Đạo Tôn, hai tay hắn ôm đầu, thân thể điên cuồng lùi lại phía sau. Tiếng kêu thảm thiết của hắn truyền vào trong tâm thần mọi người làm dấy lên một sự chấn động.

Hồn của Chưởng Tôn lúc này đang nhanh chóng tiêu tan, vô hình bị hiến tế. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt đám người Lam Mộng, tất cả đều co rút đồng tử lại, nhìn thấy mà giật mình.

Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể cuống quýt lui về phía sau trăm trượng, nhìn chằm chằm Chưởng Tôn đang ôm đầu kêu lên thảm thiết trên bầu trời, ánh mắt hắn lộ ra hàn quang lạnh lùng.

Lúc này Chưởng Tôn ở trên bầu trời, hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, sự đau đớn khiến cho hắn trở nên điên cuồng, mạnh mẽ nhìn về phía Vương Lâm, giống như là đã phát điên lao tới.

- Là ngươi đã khiến cho bổn tôn phải thống khổ như thế này. Giết ngươi, ta phải giết ngươi...

Chưởng Tôn rít gào, trong nháy mắt hướng về phía Vương Lâm. Lúc này thần trí của hắn đã mơ hồ, suy nghĩ trong đầu chỉ có một, đó chính là giết chết Vương Lâm.

- Dĩ Ti chi khôi, ta cũng đã hiến tế đủ hồn rồi, ngươi hãy hiện thân đi!!

Thân thể Vương Lâm lui nhanh về phía sau, thậm chí ngay cả máu tươi trên khóe miệng cũng không lau, ngay khi Chưởng Tôn tới gần, hai tay hắn bấm quyết, thấp giọng nói.

Ngay khi lời nói của hắn truyền ra, ngọn núi ở đằng xa ầm ầm sụp đổ, sương đen ở xung quanh gào thét lao thẳng tới Vương Lâm. Tốc độ của chúng cực nhanh, trong nháy mắt đã bao phủ xung quanh Vương Lâm, thậm chí ngay cả Chưởng Tôn đang lao tới cũng bị bao phủ vào bên trong đám sương mù.

Sau khi ngăn cản tầm mắt của mọi người ở xung quanh, từ trong đám sương đen kia truyền ra hai tiếng gào thét khác nhau. Một là thanh âm

của Chưởng Tôn, còn thanh âm kia mang theo sự chết chóc ngợp trời.

Tiếng rít gào không ngừng vang vọng bên trong đám sương mù, ngoài những người ở bên trong, những người ở bên ngoài không ai hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở bên trong đám sương mù, chỉ nghe thấy tiếng rít gào của Chưởng Tôn càng ngày càng thê lương.

Một lát sau, trong lúc đám sương mù kia quay cuồng kịch liệt, thân thể Chưởng Tôn từ bên trong bắn ra, phịch một tiếng rơi xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, không hề nhúc nhích.

Ánh mắt đám người Lam Mộng sững lại, nhất tề nhìn về phía đám sương đen đang bao vây Vương Lâm. Chỉ thấy đám sương mù kia nhúc nhích, như chậm rãi ngưng tụ lại, lộ ra một thân áo trắng, chính là Vương Lâm đang đứng ở đó!

Đám sương mù này vẫn tiếp tục ngưng tụ, cũng không phải là ngưng tụ vào trong thân thể của Vương Lâm, mà ngưng tụ ở phía bên phải hắn, ở nơi đó có một hư ảnh mơ hồ như đang ngồi xổm trên mặt đất, sau khi toàn bộ sương mù dung nhập vào trong cơ thể của hư ảnh này, rất nhanh sương mù liền tiêu tan hoàn toàn, hư ảnh này cũng hiện lên rõ ràng ở trước mắt mọi người.

Liếc mắt một cái, sắc mặt Đường San liền lập tức tái nhợt, thân thể liên tục lùi lại phía sau mấy bước. Ngay cả Vân Dật Phong kia cũng hít sâu, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lam Mộng Đạo Tôn và Thác Sâm chậm hơn một chút, nhưng ngay khi nhìn thấy hư ảnh kia cũng chấn động tâm thần.

Đó là một con quỷ toàn thân có màu tím đen, thân thể hắn bị xích, ngồi chồm hỗm trên mặt đất, đỉnh đầu không có lấy một sợi tóc, gầy như que củi.

Đầu lưỡi của hắn vươn dài chừng bảy thước, chạm đến tận mặt đất, tùy ý đong đưa. Nhất là hai mắt hắn hoàn toàn đen kịt, giống như có thể hấp thụ toàn bộ hào quang ở bốn phía, khiến cho thân thể hắn thoạt nhìn như là có chút vặn vẹo.

Một khí thế chết chóc không thể hình dung nối từ trên toàn thân hắn lan ra, kinh thiên động địa!

Con quỷ này giống như là ác quỷ từ hoàng tuyền bò lên, vô cùng dữ tợn, mặc dù ngồi chồm hỗm ở đó, nhưng cũng đủ mang lại cho mọi người một luồng uy áp tới từ trong tâm thần.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có con ác quỷ kia phát ra tiếng hít thở như có như không. Lúc này Vương Lâm nhìn thì như là bình tĩnh, nhưng tâm thần cũng nổi lên sóng lớn, ở bên trong đám sương mù hắn đã thấy được con quỷ Dĩ Ti kia cùng với Chưởng Tôn đang điên cuồng đánh một trận.

Hồi lâu sau, Vương Lâm mới nén được sự chấn động trong lòng xuống. Hắn biết con quỷ Dĩ Ti này vẫn chưa liên hệ được với hắn quá sâu, vẫn chưa đủ để thao túng, muốn khống chế vật này, phải không ngừng giết chóc để tế hồn cho nó.

- Vật này so với miêu tả của hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn có chút không giống nhau... ... Dựa theo ký ức của Thất Thải Tiên Tôn, vật này một khi hiện thân sẽ có được tu vi đỉnh của Không Kiếp Sơ Kỳ, vượt qua hoàn toàn chín lần huyền kiếp.

Nhưng lúc nàv, nó tuy rất mạnh, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đạt tới Không Kiếp, có lẽ tu vi cũng chỉ tương đương với mấy lần huyền kiếp mà thôi

Vương Lâm từ trong đáy lòng cũng có nghi hoặc, nhưng nghi vấn này hắn không tìm ra được đáp án.

Trên mặt đất ở đằng xa, ngay khi con quỷ Dĩ Ti xuất hiện, Huyền La vừa nhìn liền nhận ra ngay được vật này.

- Lúc trước ta đã cảm thấy được khí tức của nó, quả nhiên chính là khôi linh, hơn nữa đã

chuyển biến hai lần Thất Thải Tiên Tôn này lòng dạ cũng thật ác độc!

Huyền La lắc đầu, than nhẹ một tiếng.

Vương Lâm hít sâu, đi tới chỗ Chưởng Tôn đang bất tỉnh cách đó không xa. Bước chân của hắn vừa động, con ác quỷ kia lập tức đi theo, vô cùng yên lặng. Khi nó chuyển động, thân thể đang thực chất hóa từ bên trong đang sương mù liên tục chuyển đổi.

Nhìn Chưởng Tôn hai mắt nhắm nghiền, trong lòng Vương Lâm cảm khái rất sâu.

- Chưởng Tôn, Chưởng Tôn

Hồi lâu sau, Vương Lâm vung tay áo, thu Chưởng Tôn vào trong không gian trữ vật.

- Hồn của ngươi vẫn còn một nửa, ta không giết ngươi, ngươi là nô bộc của người điên năm đó, ta để cho hắn sau khi thức tỉnh sẽ quyết định sự sống chết của ngươi.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1775 Cổ mộ truyền thừa

Thấy nửa hồn còn lại của Chưởng Tôn, Vương Lâm không vui sướng mà ngược lại còn hơi thương cảm. Cái tên Chưởng Tôn khi Vương Lâm còn ở bước thứ hai đã nghe như sấm bên tai, sau đó ở Thái Cổ Tinh Thần giới ngoại cũng mấy lần giao chiến với hắn.

Người này có thể nói là một đời kiêu hùng nhưng vận mệnh lại rất bi thảm, chỉ là một nô bộc của người điên. Sau khi người điên mất tích, hắn không thể không bái đạo nhân bảy màu làm thầy, nghe theo lệnh hắn. Cho tới ngày nay bị Vương Lâm lấy đi nửa hồn, rơi vào kết cục như vậy. Tất cả dường như là luân hồi của việc năm xưa Chưởng Tôn tập trung các bậc toàn năng của giới ngoại vây giết Phong Tôn, đánh cho Phong Tôn phải diệt vong, chỉ còn chút tàn hồn trong Thiên Nghịch.

Kẻ giết người lại bị người ta giết! Vương Lâm thầm than một tiếng, hướng về phía đám người Lam Mộng Đạo Tôn ôm quyền.

- Xin đa tạ.

- Ta có thể giúp được ngươi là được. Dù thế nào thì đây cùng là lời hứa của ta đối với ngươi!

Ánh mắt của Lam Mộng Đạo Tôn chuyển từ ác quỷ nhìn lại phía Vương Lâm, từ từ cất lời, hai tiếng cuối cùng lại càng nhấn mạnh hơn.

- Năm đó ngươi trả lại truyền thừa cho ta, khiến mặc lưu phân thần của ta đại thành, giúp ngươi cũng coi như kết thúc một lần nhân quả.

Đồ Ti, cũng có thể là Thác Sâm, thân thể hóa thành kích thước của người thường, bình tĩnh nói.

Vương Lâm cũng không phân biệt nổi người trước mặt là Đồ Ti hay Thác Sâm. Nhưng hắn mơ hồ hiểu ra chút chuyện phát sinh trên thân thể này.

Còn về Vân Dật Phong, hắn cười khổ, không trả lời Vương Lâm. Hắn thua nên phải nghe theo mệnh lệnh của Vương Lâm ở nơi này. Chút khí phách này Vân Dật Phong vẫn có. Dù không có thệ huyết thì hắn cũng không thèm đổi ý.

- Ta trước đây giúp người rời đi, hôm nay ngươi giúp ta đánh với Chưởng Tôn, xem như hai bên cân bằng. Ngươi về sau cũng không cần để trong lòng nữa.

Vương Lâm nhìn về phía Đường San, nhẹ giọng nói.

Đường San trầm mặc trong chốc lát liền gật đầu.

Ngọn núi xa xa nơi trước kia Ác quỷ Dĩ Ti tồn tại lúc này sau khi sụp đổ liền lộ ra một cái hố sâu, từ trong đó truyền ra những luồng Đạo Cổ lực. Nơi đó là nơi thông tới tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ. Tiến vào nơi đó có thể đi tới nơi trái tim của Diệp Mịch mà Vương Lâm đã từng thấy. Nhưng vào lúc này, bầu trời đột nhiên vặn vẹo. Xa xa trong thiên địa, mấy đạo cầu vồng gào thét lao tới. Một luồng thần thức cực kỳ cường đại ầm ầm quét ngang nơi này.

Biến cố đột ngột này lập tức khiến Vương Lâm chú ý. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc từ từ trở nên âm trầm. Chiến lão quỷ đã đuổi tới rồi!

- Ngươi đi xuống đi. Lão phu đã đáp ứng là sẽ giúp ngươi, vậy thì lúc này ta vẫn sẽ giúp ngươi!

Lam Mộng Đạo Tôn than nhẹ, toàn thân tràn ngập lam quang, cả người trong chốc lát bộc phát ra một luồng chiến ý kinh thiên. Ánh mắt hắn lấp lánh, chăm chú nhìn vào bầu trời.

Đồ Ti trầm mặc nhìn Vương Lâm một cái. Hắn không nói gì nhưng thân thể lại phát ra những tiếng nổ bùng bùng, ngẩng đầu nắm tay.

- Mã sư thúc cũng sẽ ra tay, lúc này giúp ngươi trì hoãn một thời gian.

Vân Dật Phong cười khổ, xuất ra một nắm lớn đan dược, nuốt lấy, tay phải giơ lên chụp vào khoảng không một cái. Lập tức toàn thân hắn liền

có ánh sáng ngũ hành lóe lên, mơ hồ hình thành một bộ áo giáp.

Đường San không nói gì mà vung tay phải lên. Lập tức bốn phía mọi người đều hiện lên bảy kim môn. Nàng hít sâu một hơi, nhìn về bầu trời phía trước.

Vương Lâm mở miệng nhưng không nói gì thêm. Đã có Ác quỷ Dĩ Ti ở nơi này nhưng lại không thể khống chế hành động của nó, cần phải đi theo bên cạnh. Bởi vậy nếu hắn không ở nơi này thì Ác quỷ Dĩ Ti cũng chẳng có tác dụng gì.

Hướng về phía mọi người vái sâu một cái, Vương Lâm biết lúc này không phải lúc nhiều lời. Hắn muốn đạt được truyền thừa cuối cùng của Diệp Mịch ngoài mắt trái, sau đó tiến vào đệ ngũ hoa tìm kiếm cánh cửa thật. Nhưng muốn làm được điều đó thì điều kiện tiên quyết là Chiến lão quỹ phải không được đuổi theo phía sau. Lúc này đối phương đã tới gần.

Vương Lâm hít sâu một hơi, không chút do dự, tiến thẳng về phía cái hố sâu ở ngọn núi. Trong tích tắc khi thân ảnh hắn biến mất, bầu trời ầm vang, thân ảnh Chiến lão quỷ đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Bên ngoài thân thể hắn có ánh sáng bảy màu lóe lên. Đó là bởi vì hắn sau khi cắn nuốt đạo nhân bảy màu, hai hồn trong cơ thể dù chưa dung hợp nhưng lại khiến hắn đạt được lợi ích lớn, có thể phát huy càng nhiều tu vi hơn!

Mà hắn và đạo nhân bảy màu bất đồng. Hắn vừa là hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn, vừa là Chiến lão quỷ. Bản thân Chiến lão quỷ là hạng người tu vi cao thâm, sau khi dung hợp lại cắn nuốt đạo nhân bảy màu, lúc này đã đạt tới rất gần Thất Thải Tiên Tôn năm đó!

- Đám kiến hôi các ngươi cút đi cho lão phu!

Giọng nói của Chiến lão quỷ ầm ầm vang lên, giống như tiếng sấm sét ầm ầm thét gào trong tầng thứ hai này. Mặt đất sụp đổ, bầu trời tan nát.

Tại tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra. Trong tích tắc này, hắn lập tức mơ hồ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

Tiếng động này truyền vào tâm thần Vương Lâm, dẫn động trái tim hắn đập theo, nhảy loạn trong lồng ngực hắn, khiến cho hắn cảm thấy như trong và ngoài cơ thể có hai trái tim bất đồng đang đập vậy. Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn khắp bốn phía nơi này. Tầng cuối cùng này không có trời, không có đất, chỉ có một vật đầy máu lớn tới trăm trượng, tràn ngập tám phương. Mỗi một lần trái tim đó đập đều khiến lồng ngực Vương Lâm đau nhói, giống như trái tim hắn sắp vỡ tan vậy. Tất cả mọi thứ ở nơi này cũng không giống lắm so với những gì hắn nhìn thấy trong đại điện truyền thừa. Dù sao thì năm đó hắn cũng chỉ mới mơ hồ đảo qua, lúc này mới được chân chính bước chân vào nơi đây.

Vương Lâm biết thời gian gấp gáp. Hắn không biết ở tầng trên đám người Lam Mộng Đạo Tôn có thể trì hoãn được Chiến lão quỷ bao lâu.

Nhưng mỗi một nhịp thở hắn lãng phí thì Chiến lão quỷ lại càng có khả năng đuổi theo. Giờ phút này hắn không thể cẩn thận quan sát nữa mà thân thể nhoáng lên, dùng tốc độ nhanh nhất, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét, xuyên qua những mạch máu ở nơi này.

Cũng may là nơi này không tồn tại bất cứ loại mãnh thú nào. Vương Lâm dùng tốc độ cực nhanh lao về phía trước, không gặp phải chút trở ngại nào. Trong phút chốc hắn đã lướt qua khoảng cách vô tận nhưng trái tim kia dường như cũng nhận thấy Vương Lâm đang tới gần, tiếng tim đập càng ngày càng dày đặc. Tiếng đập thình thịch dường như có một lực lượng yêu dị nào đó, khiến cho trống ngực hắn cũng đập y hệt, làm sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, trái tim đau đớn. Loại cảm giác này càng ngày càng tăng, cuối cùng hoàn toàn hòa họp với âm thanh thình thịch kia. Trái tim Vương Lâm đau như bị kim châm. Loại đau đớn này rất khó có thể nói cho rõ ràng! Nhưng tất cả những biến hóa quỷ dị này đối với Ác quỷ Dĩ Ti đi phía sau Vương Lâm lại không hề có chút ảnh hưởng. Đầu lưỡi nó vươn dài, vẻ hung sát trong mắt càng ngày càng đậm, mơ hồ tỏa ra cảm giác nôn nóng. Dưới sự đau đớn kịch liệt đó nhưng Vương Lâm không hề dừng lại chút nào, giống như một cơn cuồng phong tràn tới. Thân ảnh của hắn nhanh chóng tới trung tâm của trái tim này. Hắn nhìn mạch máu thật lớn nối liền với trái tim, tràn ra bốn phương tám hướng. Trái tim này mỗi khi đập lại khiến những mạch máu này chuyển động.

Ở nơi này, trống ngực của Vương Lâm đã hoàn toàn không sai lệch với trái tim khổng lồ kia chút nào, giống như vô cùng ăn ý. Một dòng máu tươi từ khóe miệng hắn tràn ra. Đây là dấu hiệu trái tim của hắn sắp sụp đổ. Bên trong thân thể hắn, toàn bộ mạch máu đều đang căng phồng lên, máu huyết chuyển động lúc nhanh lúc chậm, cũng mơ hồ theo tiếng tim đập mà có dấu hiệu vỡ ra. Đây không phải là thần thông, không phải là pháp thuật, càng không phải là đạo thuật. Nhưng lực sát thương của tiếng

trống ngực này lại cực kỳ kinh người, cho dù Vương Lâm có thân thể Đạo Cổ thì cũng không tài nào kháng cự nổi. Trừ phi hắn không có trái tim nữa, sắc mặt tái nhợt, Vương Lâm giơ tay ôm ngực, giữ chặt nơi đó. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim đang đập, thậm chí chấn động cả cánh tay bên ngoài!

Lảo đảo tiến tới, Vương Lâm cắn răng gầm nhẹ một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lên trên trái tim khổng lồ kia, thân thể bay lên phía trên trái tim đang đập không ngừng đó.

Mạnh mẽ đè nén sự đau đớn, Vương Lâm ngồi khoanh chân trên trái tim. Hắn nhắm hai mắt lại, toàn bộ thần thức ngưng tụ ở trái tim trong thân thể.

- Diệp Mịch, ta đã truyền thừa cả thần thức của ngươi, truyền thừa huyết mạch của ngươi, truyền thừa cả đôi tay ngươi. Hôm nay ta tới nhận truyền thừa trái tim ngươi, khiến cho truyền thừa viên mãn! Ngươi nếu đồng ý thì nên khiến trái tim này ngừng đập, để mình trái tim ta đập mà thôi!

Thần niệm của Vương Lâm truyền vào trong trái tim dưới thân. Ngay trong nháy mắt khi thần niệm của hắn truyền vào, trái tim lại một lần nữa đập kịch liệt, không hề nghe theo lời nói của Vương Lâm, hoàn toàn trái ngược và bài xích.

- Ta đã vượt qua hầu hết Cổ Thần tổn kiếp, đạt được Đạo Cổ tán thành. Truyền thừa của ngươi ta vốn đã đạt được hơn phân nửa, hôm nay muốn

truyền thừa trái tim của ngươi. Ta biết ngươi không cam tâm. Nhưng ngươi đã chết rồi.

Ngươi nên truyền thừa cho ta, ta sẽ hoàn thành những di nguyện mà ngươi chưa hoàn thành nổi!!! Thân nhân của ngươi ở Tiên Cương đại lục Vương Lâm ta cũng sẽ thay ngươi chiếu cố, bảo vệ bọn họ được yên ổn!

Ngươi đánh với Thất Thải Tiên Tôn một trận, tan nát thân thể mà chết. Ta và Thất Thải Tiên Tôn cũng phải đánh một trận, vô luận là thắng hay bại cũng phải tiếp tục cuộc chiến của ngươi năm đó!

Trái tim dưới thân Vương Lâm đang đập bỗng nhiên sững lại. Nó dừng lại trong thoáng chốc nhưng lại giống như có dấu hiệu đập điên cuồng trở lại.

Cùng lúc đó, một thần niệm cực kỳ thê lương, mang theo oán hận cực độ bỗng nhiên tràn vào trong tâm thần của Vương Lâm:

- Trả mắt trái lại cho ta!!!

- Ta nhất định sẽ tìm mắt trái về cho ngươi! Đây là lời hứa của Vương Lâm ta với Diệp Mịch ngươi!!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, lập tức mở miệng nói. Trong nháy mắt khi hắn nói ra lời này, trái tim dưới thân hắn ầm ầm chấn động, sau đó từ từ ngừng đập, lựa chọn đập cùng một nhịp với trái tim của Vương Lâm.

Một luồng khí tức Đạo Cổ mênh mông từ trong trái tim này ầm ầm tràn ra, tuôn vào trong cơ thể Vương Lâm. Bị luồng khí tức này tràn tới, mái tóc bạc trắng của Vương Lâm tung bay, giống như bị cuồng phong thổi qua. Tám tinh điểm trên mi tâm của hắn chợt xoay tròn, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu hình thành tinh điểm thứ chín!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1776 Quần chiến Chiến lão quỷ

Khí tức mênh mông từ trái tim truyền vào cơ thể khiến thân thể Vương Lâm truyền ra những tiếng bùng bùng, làm cho cả người hắn như rơi vào trong cơn giông bão.

Tinh điểm trên mi tâm trong hai mắt điên cuồng xoay chuyển, không ngờ đều có dấu hiệu hình thành tinh điểm thứ chín.

Tiếng đập của trái tim khổng lồ kia hòa với nhịp đập trái tim của Vương Lâm. Thậm chí theo cảm nhận của Vương Lâm, hình như hắn có ảo giác là mình và trái tim đó đã dung hợp. Trái tim này giống hệt hắn. Trống

ngực hắn từ từ đập cùng trái tim này, dần dần bùng lên một cảm giác mãnh liệt.

Cuối cùng bên tai Vương Lâm không còn nghe thấy tiếng động nào khác, chi còn tiếng thình thịch của trái tim. Tiếng động này vang vọng khiến toàn thân Vương Lâm xuất hiện một cảm giác cực kỳ thoải mái, vô cùng ấm áp. Đồng thời sự đau đớn trong tim cũng dần dần tan đi.

Một cảm giác minh ngộ đột nhiên tràn ngập trong đầu Vương Lâm. Hắn cảm nhận ra điều này từ trong nhịp đập của trái tim. Tại tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ này, Vương Lâm có cảm giác cực kỳ mãnh liệt khí trái tim đau như bị kim châm, giống như sắp sửa tan nát.

Đó không phải là phương thức công kích của thần thông hay pháp thuật. Lúc này Vương Lâm sau khi bình tĩnh lại, khi nhịp đập của trái tim hòa với nhịp tim hắn, từ từ hắn lần ra được một chút đầu mối.

Dùng trái tim của bản thân dẫn động trái tim của người khác, thay đổi nhịp tim của đối phương, khiến đối phương vỡ tim mà chết...cũng có thể khi nhịp tim của đối phương hòa hợp với mình xong thì gián tiếp khống chế đối phương, khó lòng phòng bị!

-Có lẽ ta có thể mượn cảm ngộ này sáng tạo ra một thức thần thông thuộc về bản thân!

Vương Lâm mở đôi mắt, trong mắt lấp lánh ánh sáng, vừa hấp thu khí tức Đạo cổ vừa không ngừng tính toán.

-Tiếng tim đập muốn khuếch tán ra thì cần một chút phụ trợ...trong bổn nguyên của ta có lôi bổn nguyên. Tiếng sấm sét cũng có hiệu quả tương tự. Nếu ngưng tụ lôi bổn nguyên trong trái tim, khiến tiếng tim đập to hơn vô số lần, sau đó truyền ra ngoài cơ thể...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

-Phương diện này còn phải phối hợp với Mộng Đạo của ta. Tiếng tim đập này dung hợp với Mộng Đạo, truyền vào trong tai đối phương có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, khiến cho nhịp tim của đối phương thay đổi. Nếu có thể làm được như vậy thì nhất định sẽ có hiệu quả!

Đôi mắt Vương Lâm càng ngày càng ngời sáng.

-Nếu lại có thể dung hợp với hư hỏa trong hỏa bổn nguyên vào thuật này, đem dung hợp vào trong nhịp tim, khiến khi nhịp tim đối phương thay đổi lại xuất hiện sự xúc động, đồng thời nhóm lên hư hỏa...

Vương Lâm nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng tính toán. Bên cạnh hắn, Dĩ ti chi khôi như ác quỷ ngồi chồm hỗm ở đó, vẻ hung sát và bạo ngược trong mắt càng đậm, liên tục gầm rống vô thức. Trong lúc Vương Lâm đang dung hợp với trái tim của Diệp Mịch, tự thân cảm ngộ thần

thông thì ở tầng thứ hai của vùng đất cổ mộ, tiếng chấn động kinh thiên động địa liên tục vang lên. Một trận ác chiến đang xảy ra.

Ầm một tiếng, thiên địa như bị xé rách, cuồng phong gào thét cuốn thân thể đệ tam phi Đường San đi, đánh văng vào bầu trời, rơi xuống mặt đất đang sụp đổ, cuốn lên một đám bụi lớn. Sắc mặt Đường San tái nhợt, gắng gượng đứng dậy, máu tươi tràn ra khỏi miệng, tâm thần chấn động, nàng đã bị trọng thương, cách nàng không xa, Vân Dật Phong sắc mặt xám như tro

tàn, hai mắt nhắm nghiền không nhúc nhích. Hắn bị Chiến lão quỷ vừa rồi phất tay một cái, thương thế bộc phát, suýt nữa mất mạng.

Còn có Thác Sâm lúc này toàn thân tràn ngập hắc khí, bị phong ấn hoàn toàn, không thể thoát ra. Bầu trời lúc này hôn ám, gió lốc gào thét che phủ thiên địa. Mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong đó có một số người. Huyền Vũ chiến tướng. Chu Tước chiến tướng bất ngờ cũng ở trong đó. Giao chiến với hai người này chính là hai tu sĩ trung niên tới từ Ngũ Hành tinh. Thần thông của bốn người tràn ngập, ầm ầm vang dội, khó phân thắng bại. Nhưng so với bọn họ thì trận đại chiến chính thức đang kịch liệt diễn ra ở xa xa trong thiên địa.

Nơi đó là nơi Chiến lão quỷ và Lam Mộng Đạo Tôn đang giao chiến, còn có lão già họ Mã ở Ngũ Hành tinh. Hai người bọn họ đã khổ chiến với Chiến lão quỷ.

Thần sắc Lam Mộng Đạo Tôn âm trầm, bước chân đã hơi lảo đảo, hầu như chỉ biết phòng ngự, không thể tới quá gần Chiến lão quỷ. Chỉ có lão già họ Mã là ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ nhưng ra tay thì thiên địa ầm vang, thần thông tràn ra.

Hắn không thể không ra tay. Hắn mang theo đồng tông Ngũ Hành tinh tới nơi này là yêu cầu của Huyền La Đại Thiên Tôn. Nếu hắn dám không ra tay thì sẽ khiến Huyền La Đại Thiên Tôn không vui, cả đời này đừng mong có ngày rời khỏi được động phủ giới này nữa.

Ánh mắt Chiến lão quỷ tràn ngập hàn quang. Nếu không phải bị hai người trước mặt này ngăn cản thì hắn đã sớm tiến vào tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ, đánh chết Vương Lâm, đoạt lấy hồn thứ ba rồi. Nhưng hai kẻ này rất khó chơi, lại càng không để ý tới thương thế mà ngăn chặn hắn. Do vậy dù là hắn thì trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào đuổi tới tầng cuối cùng.

-Lam Mộng Đạo Tôn lão phu muốn thi triển đại thần thông thuật!

Trong khi ba người giao chiến, lão già họ Mã tiến lên mấy bước, sắc mặt hơi tái nhợt, lập tức

truyền âm. Hầu như trong nháy mắt, Lam Mộng Đạo Tôn vung mạnh tay, thân thể tràn ngập lam quang, bao phủ tám hướng, đánh thẳng tới Chiến lão quỷ. Tiếng ầm ầm vang dội. Một chữ Chiến từ trên mi tâm Chiến lão quỷ nhanh chóng bành trướng ra ngoài, trực tiếp hóa thành một lực lượng ngập trời tràn ra, khiến lam quang kia vặn vẹo rồi sụp đổ.

-Hạt châu bằng hạt gạo mà cũng dám đua sáng với trăng!

Chiến lão quỷ hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, thân thể nhoáng một cái liền tới gần lão già họ Mã kia. Hắn không cần quản Lam Mộng Đạo Tôn. Dù sao Lam Mộng Đạo Tôn còn chưa độ Huyền Kiếp.

Nhưng vẫn còn có lão già họ Mã kia. Cho nên Chiến lão quỷ nếu muốn không bị đối phương giằng co thì nhất định phải khiến đối phương bị trọng thương!

Lão già họ Mã lui lại phía sau, tay phải bắt quyết, điểm một chỉ lên bầu trời, đang muốn thi triển thần thông nhưng lại thấy Chiến lão quỷ lướt qua Lam Mộng Đạo Tôn vọt tới, thần sắc liền trở nên âm trầm.

-Lam Mộng Đạo Tôn này không ngờ chỉ một chút thời gian cũng không cản nổi hắn...

Nhưng cả lão già họ Mã và Chiến lão quỷ đều đã coi thường Lam Mộng Đạo Tôn. Lam

Mộng Đạo Tôn là người mà Chưởng Tôn kiêng kỵ nhất trong thái cổ ngũ tôn, dù tu vi chưa đạt Huyền Kiếp nhưng lại có thủ đoạn nhất định! Giờ phút này Lam Mộng Đạo Tôn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Đám máu tươi này dung hợp với lam quang đang sụp đổ, lập tức hóa thành một cây cổ cầm!

Cổ cầm nọ tỏa ra khí tức tang thương, giống như đã tồn tại qua vô số năm tháng. Nó vốn vô hình, dung nhập trong máu Lam Mộng Đạo Tôn giờ phút này sau khi bị Lam Mộng Đạo Tôn phong ấn nhiều năm lại được lấy ra, tỏa ra lực lượng cực mạnh!

Cổ cầm này chính là chí bảo của Lam Mộng Đạo Tôn, cũng là đòn sát thủ cuối cùng của hắn.

Vật này mới là nguyên nhân chính thức khiến Chưởng Tôn kiêng kỵ. Cả đời Lam Mộng Đạo Tôn mới chỉ dùng cổ cầm này một lần. Đó là cuộc chiến khiến hắn thành danh, một bản đàn chôn vạn cốt, quay đầu đã ngàn năm. Hắn tuy chưa trải qua Huyền Kiếp nhưng với cổ cầm này lại còn tiêu hao nhiều tâm tư hơn là độ Huyền Kiếp để tế luyện ra. Vật này có lai lịch cực kỳ thần bí.

Mơ hồ nó giống như không phải là vật của động phủ giới này!

Cổ cầm biến ảo ra, đôi mắt Lam Mộng Đạo Tôn lộ vẻ bi ai. Hắn nhớ thê tử của hắn. Dù thê tử đang ở trong không gian trữ vật của hắn nhưng hắn lại không có cách nào khiến nàng hồi phục. Vừa than nhẹ, Lam Mộng Đạo Tôn khoanh chân ngồi xuống bên cổ cầm, hai tay đặt lên dây đàn, nhẹ nhàng lướt một cái. Tiếng đàn đột nhiên vang lên, lướt qua Lam Mộng Đạo Tôn, đi về phía lão già họ Mã và Chiến lão quỷ. Chiến lão quỷ đột nhiên dừng bước, thân thể lập tức lướt sang bên cạnh ba trượng,

quay phắt đầu nhìn lại. Những tiếng đàn liên tiếp từ trong tay Lam Mộng Đạo Tôn vang lên, tràn ngập gợn sóng bao phủ Chiến lão quỷ, phong tỏa hết tất cả những phương vị xung quanh.

Hai mắt lão già họ Mã lộ ánh sáng kỳ dị, đồng tử khi nhìn về phía Lam Mộng Đạo Tôn đã co rút lại. Hắn không nhận ra cổ cầm kia nhưng cũng hiểu rằng vật ấy rất bất phàm. Lúc này hắn không cần phải nghĩ ngợi, tay phải giơ lên trời điểm một chỉ.

-Ngũ hành kim tiên! Ngưng tụ kim thiên!

Kim quang vô tận từ trong cơ thể lão già họ Mã bùng lên, bốc thẳng lên bầu trời. Trong phút chốc, bầu trời ầm vang, lập tức sụp đổ, bị một vùng kim quang bao phủ. Từ xa nhìn lại, cả bầu trời đã trở thành một dòng sông ánh sáng, uốn lượn quanh co!

-Ngũ hành thổ tiên! Ngưng tụ hắc địa!

Tay trái lão già họ Mã giơ lên điểm một chỉ xuống mặt đất. Mặt đất ầm vang, lập tức bị một

vùng hắc ám thay thế, hướng về bốn phía điên cuồng lan ra. Chỉ trong nháy mắt, mặt đất nơi này đã hoàn toàn mơ hồ, trở thành một vùng hắc ám, bao phủ toàn bộ mọi vật!

Liên tục triển khai ngũ hành nhị thuật, thần sắc lão già họ Mã lúc này cực kỳ uể oải, cũng không muốn thi triển nhiều hơn, hướng về thiên địa đột nhiên vẫy một cái.

Giờ phút này tiếng cổ cầm của Lam Mộng Đạo Tôn càng ngày càng kịch liệt, hóa thành một vùng sát khí hoàn toàn phong tỏa bốn phía Chiến lão quỷ. Ánh mắt Chiến lão quỷ lóe sáng, tay phải giơ lên, trực tiếp vẽ về phía trước người. Một chữ Chiến xuất hiện, lan ra bốn phía. Chữ Chiến này lập tức sụp đổ, chấn động sự phong tỏa của tiếng đàn ở bốn xung quanh.

Tiếng đàn đột nhiên cao vút, tạo nên sóng gợn ngập trời, chống cự với lực lượng trong nháy mắt khi chữ Chiến sụp đổ. Cùng lúc đó, thần thông của lão già họ Mã liền tràn tới Chiến lão quỷ.

Chỉ thấy kim thiên ầm vang. Từ trên thiên không đột nhiên vươn ra một bàn tay kim sắc, hướng về phía Chiến lão quỷ ầm ầm đánh tới. Ngay sau đó, mặt đất màu đen cũng vươn ra một bàn tay khổng lồ đen kịt. Hai bàn tay đồng loạt đánh về phía Chiến lão quỷ.

Hàn quang trong mắt Chiến lão quỷ lóe lên, trong tích tắc khi thần thông tới gần, tay phải hắn giơ lên trực tiếp vỗ vào mi tâm. Ầm một tiếng, trong cơ thể Chiến lão quỷ liền có một hư ảnh mơ hồ như hồn phách lan ra, hiện lên phía sau Chiến lão quỷ. Hư ảnh này dường như mặc áo choàng, bộ mặt bị che kín chỉ lộ ra đôi mắt âm trầm và mái tóc dài. Đó là hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn lúc này đã chia lìa với thân thể Chiến lão quỷ!

Hồn phách Thất Thải Tiên Tôn mặc áo choàng kia nhanh chóng duỗi hai tay, sau đó gập lại giống như hình chữ thập, mái tóc tung bay, vung tay lên ầm ầm va chạm với hai bàn tay khổng lồ đang đánh tới. Cũng trong tích tắc này, khí tức Đạo cổ mơ hồ tràn ra từ trong tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ. Những tiếng thình thịch, thình thịch vang lên. Đó chính là tiếng trái tim của Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1777 Tâm động lôi âm

Hồn phách Thất Thải Tiên Tôn trong thân thể Chiến lão quỷ lan ra, áo choàng quấn quanh thân thể, hai tay vung lên, trong phút chốc va chạm với đôi tay đang đánh xuống từ trên bầu trời và mặt đất kia.

Tiếng ầm vang kinh thiên nổi lên. Chiến lão quỷ mạnh mẽ kinh người, cho dù không có hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn thì bản thân hắn cũng đã tiếp cận huyền kiếp đỉnh phong, có thể coi như tu sĩ bước nửa bước vào Không Kiếp.

Lại huống chỉ hắn bị Thất Thải Tiên Tôn lựa chọn dung hợp, do vậy tu vi đã cao cường tới mức tiếp cận Thất Thải Tiên Tôn!

Lúc này hồn và thân hắn phân ly, song chưởng của hồn phách kia vung lên, khiến thiên địa biến sắc. Cánh tay kim sắc trên bầu trời lập tức sụp đổ! Cùng lúc đó, bàn tay khổng lồ do đại địa biến thành cũng bị đánh tan nát.

Ngay cả phong ấn của cổ cầm của Lam Mộng Đạo Tôn trong tiếng ầm ầm này cũng lập tức bị đánh tan thành mây khói.

Lam Mộng Đạo Tôn phun một ngụm máu tươi, cổ cầm kêu ong ong khiến hắn lập tức trọng thương. Nhưng hắn không chút do dự, lại một lần nữa đánh đàn, hóa thành hai luồng lực lượng bay thẳng về phía hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn và Chiến lão quỷ.

Dù là lão già họ Mã kia, bởi thần thông bị phá nên phải chịu lực lượng phản chấn từ thần thông của hồn phách Thất Thải Tiên Tôn, khóe miệng tràn ngập máu tươi, bịch bịch bịch liên tục lui lại phía sau trăm trượng. Nhưng hắn cắn răng một cái, thân thể bắn ngược trở lại, lại lao tới một lần nữa.

Cùng lúc đó, trong tích tắc khi thần thông của Thất Thải Tiên Tôn và lão già họ Mã va chạm, thân thể Chiến lão quỷ nhoáng lên lao thẳng tới chỗ hai nam tử trung niên từ Ngũ Hành tinh

đang giao chiến với Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng kia.

Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng hiển nhiên đã có hiệp nghị với Chiến lão quỷ, cho nên hắn mới ra tay trợ giúp. Mà trong tình thế hiện nay, bọn họ cho rằng nghe theo hiệu lệnh của Chiến lão quỷ mới là lựa chọn chính xác nhất. Thậm chí bọn họ còn cho rằng Chiến lão quỷ cuối cùng có thể trở thành tân Thất Thải Tiên Tôn!

Lúc này Chiến lão quỷ trong nháy mắt đã tới gần, tay áo vung lên tạo thành hai chữ Chiến, đánh thẳng tới hai nam tử trung niên từ Ngũ Hành tinh, vỡ tan trước người bọn họ, hóa thành một luồng lực lượng cường hãn trực tiếp khiến hai người trọng thương, phun máu tươi mà lui lại phía sau.

Một luồng chiến ý kinh thiên đột nhiên bộc phát từ thân thể Chiến lão quỷ. Hắn là người sáng tạo ra Chiến tự thiếp, hắn có Chiến bổn nguyên, nếu không phải dung hợp với hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn, bị nó ảnh hưởng thì hắn làm việc sẽ không bao giờ do dự.

Giờ phút này phân chia với hồn phách kia, ảnh hưởng đã tiêu tán hơn phân nữa, khiến cho Chiến lão quỷ khôi phục sự bá đạo năm xưa!

Chiến phải bá đạo!

-Hai người các ngươi đi vào, giết chết Vương Lâm kia!

Tay áo Chiến lão quỷ vung lên. Lập tức thân thể Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng nhoáng lên mượn lực lao thẳng vào cái hố sâu nơi ngọn núi đã sụp đổ kia.

Vừa dứt lời, Chiến lão quỷ xoay người lại, gặp ngay lão già họ Mã đang cất bước đi tới. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, giống như có tiếng ầm vang, thân thể nhoáng lên liền bắt đầu chém giết.

So với lão già họ Mã thì Lam Mộng Đạo Tôn lúc này trong lòng lo lắng hơn. Nhưng hắn đặt toàn bộ tâm thần vào việc mượn tiếng đàn phong ấn hạn chế Chiến lão quỷ và hồn phách Thất Thải Tiên Tôn hình thành sát cục. Hắn không có chút dư lực đi ngăn cản Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng. Trong nháy mắt thân ảnh hai người này đã tới cửa tầng cuối, chuẩn

bị đi vào quấy rầy Vương Lâm.

Đường San lúc này không chút chần chừ. Nàng cắn răng nhảy lên, lao tới định ngăn cản Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng.

Cách đó không xa, Thác Sâm bị Chiến lão quỷ phong ấn lúc này gầm nhẹ, một quyền đánh tan phong ấn đã suy yếu không ít xung quanh hắn.

Trong nháy mắt khi chữ Chiến sụp đổ, thân thể hắn lao thẳng về phía hai người Huyền Vũ và Chu Tước.

Nhưng hắn và Đường San vẫn còn chậm hơn tốc độ hai người kia. Chỉ thấy hai đại chiến tướng trong phút chốc đã xuất hiện ở cửa vào tầng cuối, chuẩn bị tiến vào. Nhưng vào lúc này thì đột nhiên biến cố kinh thiên xảy ra.

Tốc độ nhanh nhất ở đây là Huyền Vũ chiến tướng. Hắn nhanh hơn Chu Tước chiến tướng ba trượng, nhưng trong nháy mắt khi hắn tới gần, bên tai hắn chợt vang lên tiếng tim đập ầm ầm như sấm đánh, dẫn động tâm thần, ảnh hưởng cả tới trái tim hắn, khiến nó đập mạnh vô cùng.

Đột biến này khiến trái tim hắn đau đớn như bị xé nát làm sắc mặt Huyền Vũ chiến tướng đại biến. Đôi tai hắn ầm vang, trái tim đau đớn như bị một bàn tay bóp lấy, chuẩn bị khiến trái tim hắn nát bấy!

Trong sự đau đớn này, Huyền Vũ phát ra một tiếng kêu thê lương, thân thể lập tức dừng lại, trong nháy mắt đang định lui lại phía sau thì một nhiên một bàn tay đen kịt đặt lên ngực hắn.

Ầm một tiếng Huyền Vũ chiến tướng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn đi, bay thẳng về phía Chu Tước chiến tướng.

Chu Tước chiến tướng sửng sốt, cũng cảm thấy trái tim tăng nhịp, tiếng tim đập biến thành sự đau đớn khiến sắc mặt hắn tái nhợt. Chu Tước chiến tướng lập tức không cần suy nghĩ, lui ngay lại phía sau.

Nhưng ngay lúc hắn lui lại phía sau thì một tiếng rít gào chói tai mang theo vẻ hung bạo, cũng ẩn chứa sự khát máu tới điên cuồng từ bên trong tầng cuối cùng truyền ra. Cùng lúc đó, một bóng đen chợt lao ra, xuất hiện trước người Chu Tước chiến tướng.

Chu Tước chiến tướng chỉ kịp nhìn thấy hình dáng bóng đen đó liền phun ra một ngụm máu tươi, bị bóng đen đó đụng thẳng vào người, bay vọt đi.

Nhưng bóng đen này lại theo sát thân thể Chu Tước chiến tướng, ôm lấy cổ hắn, thân thể tung lên, mang theo nụ cười nanh ác, cắn lên cổ Chu Tước chiến tướng.

Chu Tước chiến tướng hoảng sợ thét lên bi thảm, thân thể nhanh chóng héo rũ đi. Một lượng lớn máu tươi bị bóng đen kia hút đi. Mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Thân thể Chu Tước chiến tướng còn đang ở trong không trung, chưa hạ xuống đất nhưng bóng đen trên người hắn đã ngẩng phắt đầu, hai chân đạp lên tu chân tinh một cái, khiến thân thể hắn ầm ầm nện xuống mặt đất. Bóng đen đó mượn lực, bay thẳng lên không, lộ ra thân hình của nó.

Đó chính là ác quỷ Dĩ Ti!

Cảnh tượng đột ngột này lập tức khiến bước chân Đường San sững lại, cũng khiến cho Lam Mộng Đạo Tôn, Chiến lão quỷ và lão già họ Mã cùng hồn phách Thất Thải Tiên Tôn chú ý!

Ánh mắt mọi người tập trung lại, cuối cùng thấy thân ảnh của Vương Lâm huyễn hóa ra ở lối vào tầng cuối cùng. Hắn xuất hiện khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều phải hít sâu một hơi. bởi lẽ vẻ mặt Vương Lâm lúc này đã đại biến!

Hắn vẫn mặc bạch y như trước nhưng trên quần áo đầy máu tươi, nhìn mà giật mình! Mái tóc hắn vẫn bạc trắng nhưng lúc này lại bù xù phủ lên hai vai!

Y phục và mái tóc không thay đổi nhưng da dẻ Vương Lâm lộ ra những ký hiệu đủ để chấn nhiếp tâm thần người khác. Những ký hiệu này lóe lên trên da thịt Vương Lâm, khiến cho toàn thân hắn tỏa ra một luồng khí tức tang thương.

Khuôn mặt hắn cũng bị những ký hiệu này tràn ngập, thoạt nhìn rất thô ráp, đôi mắt sáng như ánh sao. Hắn đứng đó, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức đứng đầu thiên hạ.

Hai mắt hắn lộ vẻ lạnh lùng vô tình, lại còn có một luồng sát khí ngập trời từ trong đôi mắt màu bạc tỏa ra khiến người ta nhìn mà ớn lạnh.

Kinh người hơn, cũng khiến Thác Sâm vô cùng khiếp sợ là trên mi tâm của Vương Lâm lại có chín tinh điểm xoay tròn! Trong mắt trái mắt phải hắn cũng có chín ma tinh lượn lờ! chỉ còn có mắt trái là vẫn có tám yêu tinh!

Ở trong mắt trái hắn lúc này chảy ra máu tươi, lăn khắp khuôn mặt, rơi xuống quần áo.

-Ngươi, ngươi đã đạt được toàn bộ truyền thừa của Diệp Mịch!!

Sắc mặt Chiến lão quỷ biến đổi. Từ trên người Vương Lâm hắn lập tức cảm nhận được một cảm giác nguy cơ. Loại cảm giác này khiến tâm thần hắn chấn động.

Không chỉ có hắn giờ phút này Vương Lâm đứng đó khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy đều phải chấn động tâm thần. Lam Mộng Đạo Tôn còn tốt hơn một chút. Dù sao hắn cũng là trưởng bối của Vương Lâm. Nhưng lão già họ Mã trong tích tắc khi nhìn thấy Vương Lâm thì tâm thần liền ầm vang.

-Hai mắt màu bạc!! Nghe đồn tiên tổ khi giáng trần có cửu khúc tam tượng. Thiên địa bị phong bế đen kịt là nhất tượng! Nghe đồn cửu khúc tam tượng này cũng giống như cổ Tổ năm đó giáng trần. Tám tướng là tiên, cửu khúc là cổ!

Ta từng nghe nói, trong cửu khúc của lưỡng khúc là ngân mục kim thân! Đây... Vương Lâm này chẳng qua chỉ được truyền thừa của Diệp Mịch mà thôi, làm sao lại có ngân mục!! Dù là Diệp Mịch cũng không thể có chứ!

Đồng thời trong lúc mọi người đang khiếp sợ, Huyền La Đại Thiên Tôn nhìn Vương Lâm đứng nơi đó, ánh mắt lộ vẻ kích động. Sau khi hắn nhìn thấy đôi mắt màu bạc này lần đầu tiên trong tầng cuối cùng của vùng đất cổ mộ, tâm thần Huyền La Đại Thiên Tôn đã nổi lên sóng gió ngập trời.

Giờ phút này khi hắn nhìn thấy một lần nữa, cảm giác vẫn y hệt.

-Hồn huyết của cổ Tổ... Khiến hắn có được đệ nhất tượng trong cửu khúc - Ngân mục!

Trong khi mọi người đang rung động tâm thần, hai mắt Vương Lâm đảo qua chỗ Huyền La Đại Thiên Tôn đang đứng, hơi sững lại một chút. Với ngân mục hắn mơ hồ thấy được một chút

gì đó. Chẳng qua trừ hắn ra thì không có ai nhìn thấy được điều gì.

Ánh mắt đảo qua, cuối cùng rơi lên hồn phách Thất Thải Tiên Tôn đã chia lìa với thân thể Chiến lão quỷ. Nhìn hồn phách được áo choàng bao

phủ toàn thân này, Vương Lâm giơ tay phải lên, hướng về phía hắn điểm một chỉ!

Trong một chỉ này, tiếng thình thịch vang lên, giống như sấm dậy. Tiếng động từ trong thân thể Vương Lâm truyền ra, khuếch tán từ trong trái tim hắn, lập tức trở thành tiếng động duy nhất trong thiên địa.

Sắc mặt Chiến lão quỷ đại biến, thân thể ầm ầm chấn động, lao thẳng về phía hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn, dung hợp với hắn, hóa thành một thể.

Vương Lâm không ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản!

Sau khi dung hợp, bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ tràn ngập hồn phách của Thất Thải Tiên Tôn, che khuất cả bầu trời phía sau, cười nanh ác lao về phía Vương Lâm. Lam Mộng Đạo Tôn và lão già họ Mã muốn ra tay ngăn cản nhưng vào lúc này, lời nói của Vương Lâm trong tiếng tim đập thình thịch đột nhiên vang lên.

-Nhị vị tiền bối vất vả rồi. Trận chiến này để ta đi.

Vương Lâm đã nhận ra thương thế trong cơ thể Lam Mộng Đạo Tôn và lão già họ Mã. Hắn muốn biết mình sau khi đạt được truyền thừa thì rốt cục có lực lượng thế nào. Trong nháy mắt khi lời nói này vừa dứt, trái

tim trong thân thể Vương Lâm ầm ầm vang lên, âm thanh kinh thiên động địa!

Tiếng nổ ầm ầm đó dẫn động cả trái tim người khác. Chiến lão quỷ trong nháy mắt tới gần liền bị âm thanh này truyền vào tâm thần, trực tiếp lan tới trái tim hắn!

Bước chân Chiến lão quỷ sững lại. Một cơn đau như xé tim lập tức truyền ra. Trống ngực hắn không thể khống chế, đột nhiên bùng lên, giống như sắp tan nát.

-Đây là thứ thần thông gì!

Sắc mặt Chiến lão quỷ biến đổi, tay phải giơ lên đặt vào ngực, cố gắng áp chế không cho trái tim đập mạnh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1778 Đạo cổ vô tiên

-Đây là một cuộc chiến giữa thần và tiên

Tu vi trong cơ thể Vương Lâm chậm rãi tản đi, bổn nguyên co rút lại, không còn xuất hiện nữa lúc này toàn bộ thân thể hắn đều tràn ngập khí tức Đạo cổ nồng đậm.

-Năm đó Thất Thải Tiên Tôn giao chiến với Diệp Mịch, Diệp Mịch bỏ mạng...đó là một sự tiếc nuối. Trận chiến hôm nay có thể coi như là số mệnh, Vương mỗ cùng với ngươi đánh một trận, tiếp tục chuyện trước kia!

Vương Lâm giơ tay phải lên, hung hăng nắm chặt tay lại, từng đợt tiếng ầm ầm từ trong lòng bàn tay hắn lập tức truyền ra. Hai mắt Vương Lâm tràn ngập ngân quang, hắn vung tay áo, lao thẳng tới Chiến lão quỷ.

Trong lúc tiến về phía trước, trống ngực trong cơ thể Vương Lâm phát ra tiếng ầm ầm, làm nhiễu loạn tâm thần của Chiến lão quỷ kia, khiến cho tim của Chiến lão quỷ đau nhức, thần sắc hắn cực kỳ âm trầm.

Trên bầu trời, con quỷ Dĩ Ti kia lại còn gào thét lên chói tai, hóa thành một đám sương đen lao thẳng tới Chiến lão quỷ.

-Tâm động, lôi âm nổi lên!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng. Ngay khi thanh âm của hắn truyền ra, tiếng tim đập như lôi đình kia trong nháy mắt trở nên kinh thiên động địa, càng ngày càng nhanh, nối tiếp nhau.

Trong nhịp đập kịch liệt này, Chiến lão quỷ phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể hắn nhoáng lên một cái, không để ý tới sự đau nhức trong tim nữa mà lao thẳng tới Vương Lâm.

-Tâm loạn, một bước sụp đổ!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên sát khí. Thiên địa ầm vang, ngay trong khoảnh khắc này, dường như tất cả những thanh âm tiếng tim đập vang vọng ở bốn phía toàn bộ đều ngưng tụ lại trên người Chiến lão quỷ. Tiếng động ầm ầm kia dẫn động trái tim hắn khiến cho trái tim hắn xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Thần sắc Chiến lão quỷ dữ tợn, hắn giơ tay phải túm chặt lấy ngực, hướng vào phía trong

bỗng nhiên nhấn một cái, ngực hắn lập tức lõm xuống. Chỉ thấy hắn dùng thần thông khống chế thân thể, giữ chặt trái tim, khiến cho trái tim không thể đập được nữa.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, thân thể trực tiếp bước tới, giơ tay phải lên nắm lại, khí tức Đạo Cổ ầm ầm tuôn ra, ngưng tụ ở trong tay phải của

hắn. Chín tinh điểm trên mi tâm, cùng với mười bảy tinh điểm yêu ma ở trong hai mắt toàn bộ lóe lên, dung nhập vào bên trong quyền này, hóa thành một quyền Đạo cổ khai thiên lập địa, hướng về phía Chiến lão quỷ cách không đánh tới.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên, chấn động nơi này. Bầu trời sụp đổ, mặt đất vỡ vụn. Trước cảnh tượng như ngày tận thế này, Chiến lão quỷ giơ hai tay bấm quyết, liên tục viết ra bảy chữ Chiến ở phía trước người, cùng với một quyền này của Vương Lâm trực tiếp va chạm với nhau!

Trong tiếng ầm vang, bảy chữ Chiến sụp đổ mất sáu chữ, quyền của Vương Lâm cũng tiêu tan. Chiến lão quỷ kia thân thể nhoáng lên một cái lùi lại mấy bước, chữ Chiến còn lại trong tiếng gào thét lao tới gần Vương Lâm, nổ tung ở trước người Vương Lâm, hóa thành một luồng khí cuốn lên người Vương Lâm.

Vương Lâm kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra máu tươi, lui về phía sau ngẩng mạnh đầu. Lúc này con quỷ Dĩ Ti đã tới gần Chiến lão quỷ, trong đám hắc khí lượn lờ, cùng với Chiến lão quỷ kia bắt đầu điên cuồng chém giết.

-Sau khi hắn hấp thụ đạo nhân bảy màu, quả thật so với trước kia đã mạnh hơn không ít. Mặc dù ta đã đạt được toàn bộ truyền thừa của Diệp Mịch ngoại trừ mắt trái kia nhưng cũng không vẫn không phải là đối thủ của hắn. Nhưng vẫn phải liều một phen, bất chấp thành bại!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong đầu hiện lên thuật mạnh nhất của Diệp Mịch trong truyền thừa đạt được lần này!

Thuật này là Diệp Mịch đã học được từ trong thần miếu của bộ tộc Đạo cổ, là một tuyệt học thần thông của bộ tộc Đạo cổ. Vương Lâm đã từng ở trong đại điện của cổ mộ này, đắm chìm trong ảo thuật truyền thừa, đã tận mắt nhìn thấy thần thông này biến hóa, khó có thể quên được.

Lúc này, sau khi hắn đã đạt được toàn bộ truyền thừa ngoại trừ mắt trái, hắn đối với thuật này

đã hiểu rõ hơn rất nhiều. Hắn chậm rãi giơ cánh tay lên, chợt nắm chặt tay lại, hướng về phía trước cách không đánh ra một quyền. Theo một quyền này đánh ra là chín tinh điểm cổ Thần trên mi tâm Vương Lâm, chín tinh điểm này bắt đầu xoay tròn, dung nhập vào trong quyền này.

-Thần Chấn, binh tu liệt vị!

Nơi này không có vô số tiên binh xuất hiện ở trước Diệp Mịch như trong cảnh tượng hư ảo năm đó, nhưng không hề ảnh hưởng tới hiệu quả thần thông này của Vương Lâm. Ngay khi quyền này giáng xuống, thiên địa đang sụp đổ đột nhiên chấn động, giống như bị một quyền này lấn át, trở nên vặn vẹo. Dường như tại khoảnh khắc này, một quyền này của Vương Lâm đã trở thành trung tâm của thiên địa, cho dù là sụp đổ, cũng phải xoay quanh vị trí của quyền này.

Thiên địa xoay tròn, chỉ có Vương Lâm là bất động.

Cảnh tượng này khiến cho Chiến lão quỷ đang giao chiến với Dĩ Ti kia thần sắc đại biến. Hắn cảm nhận được một nguy cơ trong nháy mắt tràn ngập tới, thân thể nhoáng lên một cái, cắn đầu lưỡi phun ra máu tươi, hóa thành một cái miệng lớn trực tiếp nuốt lấy con quỷ Dĩ Ti kia. Sau khi lùi lại một vài bước, Chiến lão quỷ cất bước lao thẳng tới Vương Lâm.

Không để hắn tới gần Vương Lâm vươn nắm tay ra đưa về phía sau, nắm tay buông ra thành chưởng, nhẹ nhàng vung về phía trước! Cùng lúc đó, tám yêu tinh bên trong mắt trái của Vương Lâm xoay tròn, dung nhập vào trong bàn tay của Vương Lâm theo đó lao đi.

-Yêu Thuật, phong hỏa thành sơn!

Trong khi thiên địa đang xoay tròn vặn vẹo, từng đạo phong hỏa thiêu đốt ầm ầm nổi lên. Ở bên cạnh Vương Lâm hình thành tám cột khói, bên trong có yêu khí tung hoành, còn có từng trận tiếng gào thét thê lương truyền ra, bao phủ bốn phía.

Cùng lúc đó, ở bên trong tám cột khói phong hỏa này còn có tám hư ảnh cổ Yêu mơ hồ hiện ra, ngửa mặt lên trời gào thét, từng trận yêu khí ầm ầm vờn quanh, cấp tốc xoay tròn xung quanh thân thể Vương Lâm.

Từ xa nhìn lại, tám cột khói phong hỏa này giống như là nối liền với nhau, tạo thành một cơn lốc!

Thân thể Chiến lão quỷ trực tiếp xông vào bên trong cơn lốc phong hỏa kia, trong từng trận tiếng nổ ầm vang, muốn mạnh mẽ phá tan cơn lốc này xông vào bên trong.

Nhưng hắn không có thời gian để làm việc đó. Ở phía sau hắn Dĩ Ti đã điên cuồng gào thét tới gần, lại một lần nữa quấn lấy Chiến lão quỷ này.

Vương Lâm ở đằng sau cơn lốc phong hỏa này thần sắc bình tĩnh, sau một quyền và một cái vung tay, tay phải hắn dừng ở giữa không trung, ngón trỏ vươn ra, chỉ về phía trước!

-Ma Đạo, sinh tử nghịch động!

Lời này vừa truyền ra, người mà Vương Lâm chỉ vào chính là Chiến lão quỷ ở bên ngoài cơn lốc phong hỏa. Chiến lão quỷ này sắc mặt đại biến, hắn lập tức cảm nhận được sức sống trong cơ thể đang nhanh chóng chuyển hóa biến thành tử khí!

Cũng ở dưới một chỉ này của Vương Lâm, toàn bộ vùng đất cổ mộ này từng tầng đều ầm ầm xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Tầng này cũng vậy, mà tầng tiếp theo cũng thế, hoặc là thế giới sương mù ở bên trên tầng thứ nhất lúc này toàn bộ đều tràn ngập tử khí vô tận.

Tử khí này phần lớn là do tất cả những sinh linh đã tử vong ở nơi này vô số năm qua biến thành, lúc này theo Ma Động chỉ của Vương Lâm toàn bộ ngưng tụ lại, giống như là những làn khói cuồn cuộn chuyển động, xuyên qua tất cả các tầng, lao thẳng tới Vương Lâm.

Trong thời gian ngắn, ở xung quanh Vương Lâm, ngoài cơn lốc phong hỏa yêu lực kia, tử khí cuồn cuộn lao tới, bao phủ toàn bộ xung quanh. Cũng vì tử khí này quá nhiều, hòa trộn vào nhau giống như là biến thành một đại dương, đem thiên địa đang xoay tròn hóa thành một vùng biển chết!

Trong đám tử khí này, khí tức cổ Ma ầm ầm nổi lên, mơ hồ truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru.

-Thần. Yêu. Ma. Đạo cổ vô tiên!

Vương Lâm thì thào trong miệng, vươn ngón tay thành chưởng nhẹ nhàng vỗ về phía trước. Dưới một cái vỗ này, sức mạnh của cổ tam tộc trong cơ thể hắn nhanh chóng dung hợp lại.

Cổ Thần cửu tinh!

Cổ Ma cửu tinh!

Cổ Yêu bát tinh!

Tất cả ở trong cơ thể Vương Lâm hợp thành một. Sức mạnh này là sức mạnh Đạo cổ, là do Vương Lâm thi triển thần thông mạnh nhất này ngưng tụ thành, dung nhập vào trong tay phải của Vương Lâm. Theo một cái vỗ kia, ở trước người của Vương Lâm bất ngờ xuất hiện một hư

ảnh khổng lồ!

Hư ảnh này là một cái đầu lâu, cái đầu này to lớn vô cùng, cao ngang với thiên địa, ở bên trong thiên địa đang xoay tròn ở phía trước Vương Lâm chiếm cứ hơn một nửa. Ở trên đó còn tản mát ra khí tức vạn cổ tang thương như vô cùng vô tận. Bộ dạng của hắn không phải là Diệp Mịch, cũng không phải là Vương Lâm, mà là một dung nhan xa lạ. Dung nhan này Vương Lâm cũng không biết là ai, nhưng hắn lại có một cảm giác rất quen thuộc!

Cảm giác này tới từ trong huyết mạch của hắn, đến từ trong hồn huyết mà cổ tổ ban tặng ở trong cơ thể hắn!

Nếu Vương Lâm đi tới chỗ của Đạo cổ nhất mạch trên đại lục Tiên Cương, nếu hắn nhìn thấy pho tượng khổng lồ đứng miệt thị thiên địa ở trong Thiên Không Thành kia, thì hắn liếc mắt một cái là sẽ nhận ra ngay đầu lâu do thần thông Đạo cổ vô tiên của mình biến thành này không ngờ chính là pho tượng kia!

-Cổ tổ!

Huyền La đứng ở đằng xa nhìn thấy cảnh tượng này thân thể chấn động, nhìn đầu lâu kia, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính.

Đầu lâu kia ánh mắt mơ hồ, nhìn không rõ đồng tử, lúc này mở miệng ra, hướng về phía trước bỗng nhiên phun ra một đạo khí tức. Khí tức này gào thét chuyển động, dường như là điên cuồng tàn phá, trực tiếp thổi khắp thiên địa, thổi về phía Chiến lão quỷ kia, còn thổi đi khắp cả vùng đất cổ mộ này!

Cuồng phong nổi lên, thiên địa chấn động. Chỉ thấy tầng thứ nhất của cổ mộ này có tiếng rắc rắc vang vọng, không trung nổi lên bụi bặm, lập tức hóa thành đá! Mặt đất tràn ngập ánh sáng màu xám trong nháy mắt hóa đá như ngưng đọng lại.

Chẳng những một tầng này, mà theo luồng khí tức này thổi ra, tầng cuối cùng không còn trái tim của cổ mộ này trong phút chốc đã hoàn toàn hóa đá. Thậm chí ngay cả thế giới sương mù ở bên trên, theo Đạo cổ vô tiên tản ra, đám sương mù kia cũng vậy, mà tinh không cũng vậy, toàn bộ vùng đất cổ mộ trong tích tắc này toàn bộ đã bị hóa đá!

Đồng tử trong mắt Chiến lão quỷ co rút lại, sắc mặt trắng bệch lộ ra vẻ chấn động. Hắn điên cuồng lui lại phía sau, thậm chí ngay cả con quỷ Dĩ Ti đang tới gần hắn cũng không thèm để ý.

Trong lúc lui về phía sau hắn đưa hai tay bấm quyết, từ trong thất khiếu của hắn lập tức lan ra làn khói bảy màu, nhanh chóng ngưng tụ lại ở bên ngoài thân thể hắn, bất ngờ hóa thành hồn của đạo nhân bảy màu. Cùng lúc đó, hồn thứ hai ở trong cơ thể hắn cũng hiện ra, như áo choàng bao phủ toàn thân, tràn ngập bên ngoài thân thể của Chiến lão quỷ. Áo choàng kia trong lúc tung bay, khí tức Đạo cổ thổi qua bên người hắn.

Hồn của bảy màu lập tức hóa đá, ngay sau đó là hồn thứ hai, cuối cùng là thân thể của Chiến lão quỷ cũng ngay lập tức cứng ngắc lại, ánh sáng xám lóe lên, hoàn toàn hóa đá!

Hết thảy vẫn còn chưa chấm dứt, ngay khi Chiến lão quỷ cùng với hai hồn của Thất Thải Tiên Tôn ở bên ngoài thân thể hắn hóa đá, liền có một cái khe rất lớn trực tiếp xuất hiện. Trong tiếng ầm ầm sụp đổ, hai hồn của Thất Thải Tiên Tôn ở bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ nhất tề dung nhập vào trong cơ thể của Chiến lão quỷ. Thân thể Chiến lão quỷ run lên phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ nhanh chóng lùi lại phía sau. Hắn sợ, cũng giống như lúc nhìn thấy cây cung Lý Quảng của Vương Lâm, sự sợ hãi tràn ngập tâm thần.

Ngay khi hắn lùi lại phía sau, thiên địa đã hóa đá sụp đổ, từng tảng lớn vỡ tung rơi xuống. Theo đó toàn bộ vùng đất cổ mộ này cũng ầm ầm sụp đổ!

Ở chỗ của đệ tứ hoa, đệ tứ hoa màu đen này ầm một tiếng nở tung ra, hóa thành một cơn lốc cuốn đi.

Khóe miệng Vương Lâm tràn ra máu tươi, hắn không hề ngăn lại, tiếp tục phun, thân thể hắn trong lúc lảo đảo ở trong vùng đất cổ mộ đang sụp đổ này liên tục lùi lại trăm trượng, ánh mắt lộ ra một vẻ đáng tiếc, còn có sự đau khổ.

-Cố gắng thi triển Đạo cổ vô tiên, hay là để cho hắn chạy thoát. Trong thời gian ngắn ta không có sức để thi triển lần thứ hai, nếu có mắt trái, cổ Yêu cũng đạt tới cửu tinh, thì trận chiến này sẽ không gian nan như vậy! Cuối cùng ta cũng không phải là đối thủ của hắn...Thôi, đi tìm đệ ngũ hoa, mở ra cửa lớn

của động phủ, mượn sức mạnh của Tiên Cương để phong ấn hắn!

Vương Lâm thầm than, thân thể nhoáng lên một cái, biến mất khỏi cổ mộ đang sụp đổ này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1779 Vũ lạc đông lâm thanh yên khởi

Ở vùng đất trung tâm của động phủ, bên trong cái đinh lớn bị hắc khí vờn quanh kia có bố trí ngũ hoa bát môn trận.

Ngũ hoa nở rộ, duy chỉ có đệ tam hoa là khô héo, nhưng bát môn kia ẩn giấu ở trong đệ ngũ hoa, đã dung hợp với nó. Bát môn này có thể là một cái cây ngọn cỏ, có thể là một con người hoặc con thú thiên địa chúng sinh, hết thảy đều có thể là bát môn.

Vì thế, muốn tìm thấy chân môn duy nhất ở trong đệ ngũ hoa này thật là một sự khó khăn quá lớn!

Vương Lâm không có đầu mối, nhưng vẫn phải bước vào trong đệ ngũ hoa, tiến vào thử thách cuối cùng ở trung tâm của động phủ này.

Muốn đệ ngũ hoa mở ra cần phải có hồn thứ ba của Thất Tiên Tôn dẫn dắt. Hồn thứ ba này là ký ức cả đời của Thất Thải Tiên Tôn trong sự hấp thụ của đệ ngũ hoa này, sau khi trải qua một quá trình biến hóa kỳ dị đã trở thành thế giới ký ức của bảy màu.

Bầu trời không phải là một màu lam mà tràn ngập mây đen, mơ hồ có thể thấy được đằng sau đám mây đen là chín mặt trời ở tít trên trời cao, tản mát ra từng trận hào quang cực nóng. Nhưng mặt đất ở nơi này vô cùng mênh mông bát ngát, cho dù là chín mặt trời cũng có chỗ không thể chiếu rọi tới.

Gió mang tới một cảm giác ướt át, quét ngang khắp mặt đất, khiến cho bụi đất tung lên, thổi vào trong một dãy núi liên miên bất tận trải dài khắp mặt đất phía đằng xa, ở trong đó reo vang nức nở, làm lay động những khóm hoa lớn.

Ở trong dãy núi trải dài này là những tòa lầu các liên tiếp nhau từ xa nhìn lại không dưới mấy ngàn, trùng trùng điệp điệp lẫn vào dãy núi, khiến cho người ta không thể phân biệt được đó là núi hay là những tòa lầu các!

Mỗi một lầu các đại điện đều không giống nhau, mỗi chỗ một vẻ, nối liền với dãy núi, từ xa

nhìn lại, giống như là thiên cung ở trong núi!

Một đám mây mỏng manh giống như là làn sương trắng tiên khí tràn ngập ở trong núi này, khiến cho thiên cung kia như ẩn như hiện, còn hiện lên một vẻ thần bí. Thi thoảng còn có mấy trăm con tiên hạc kêu lên, xuyên qua đám mây mù trong núi, dường như là đang nô đùa với nhau.

Ở trên những con tiên hạc kia lờ mờ còn có mấy người đang ngồi, nhưng không nhìn thấy rõ bộ dạng, đã bị mây mù che khuất.

Ở trong dãy núi này, đằng sau đám sương mù, ở tận cùng của những lầu các kia, ở bên ngoài một đại điện, từ trên một đỉnh núi có một dòng nước

uốn lượn chảy xuống, sau nhiều năm tuôn chảy, dần dần tạo nên một con sông rộng chừng một trượng chảy xuống dưới chân núi, nối liền với một cái hồ ở dưới chân núi, rồi không biết lại phân đi bao nhiêu nhánh, đi tới những nơi nào.

Vương Lâm ngồi trên một tảng đá ở bên bờ sông này nhìn nước sông, cau mày. Trên ngọn núi ở đằng xa có tiếng chuông vang vọng, nhưng hắn không hề để ý.

Hắn đi vào thế giới đệ ngũ hoa này đã hơn hai tháng, nhưng việc tìm kiếm dấu vết của chân môn không hề có một phát hiện gì.

Nước sông kia trong vắt, còn phản chiếu một thân ảnh, thân ảnh đó chính là Vương Lâm. Hắn mặc một chiếc áo bào màu xanh, trên người mơ hồ tỏa ra từng trận thanh quang, hiển nhiên là có lực phòng hộ nhất định. Ở dưới thắt lưng của hắn còn treo một ngọc bội.

Ngọc bội này trong suốt long lanh, không phải là vật tầm thường, lấp lánh trông rất đẹp.

Nhưng tướng mạo của Vương Lâm phản chiếu ở dưới dòng sông so với bản thân hắn lại hoàn toàn khác nhau. Hình dạng của hắn môi hồng răng trắng, mày thanh mắt sáng. Nhất là hai mắt của hắn rất thâm thúy, dường như trong đó có ẩn chứa một ma lực khiến cho người ta liếc mắt một cái nếu không cảm phục thì nhất định cũng phải quý mến.

Bộ dạng này thoạt nhìn khoảng mười tám mười chín tuổi, có thể nói là một người dung nhan anh tuấn nhất mà Vương Lâm từng gặp trong đời. Nhưng nếu ở trên khuôn mặt này có thêm

một chút tang thương của năm tháng cùng với sự bất lực với nhân sinh, thì sẽ cực kỳ giống với pho tượng bảy màu mà Vương Lâm lấy được từ Tham Lang!

Nhìn hình ảnh dưới sông, mặc dù Vương Lâm đã trải qua hai tháng, nhưng thần sắc hắn vẫn còn vẻ cổ quái.

-Tiến vào trong ký ức của Thất Thải Tiên Tôn trong đệ ngũ hoa này, ta đã trở thành hắn...

Vương Lâm thu ánh mắt lại, ngồi ở đó, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ở bên tai hắn, tiếng chuông trong đại điện trên đỉnh núi phía sau lưng lại vang lên.

-Đại lục Tiên Cương nơi này chính là đại lục Tiên Cương. Không ngờ ta ở trong thế giới ký ức của bảy màu trong đệ ngũ hoa này lần đầu tiên được tới đại lục Tiên Cương.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn chín mặt trời trên bầu trời, trên mặt lộ vẻ cười khổ.

Thế giới này thuộc về Thất Thải Tiên Tôn, là do ký ức của hắn biến thành, có thể nói chỉ là một ảo ảnh, nhưng tất cả mọi thứ ở đây đều là những thứ tồn tại năm đó.

-Những môn phái của Tiên Cương đại lục quả nhiên động phủ giới không thể sánh được.

Vương Lâm sờ sờ lên đạo bào trên người. Vật này chính là lực phòng hộ, có thể chống cự lại một đòn toàn lực của tu sĩ vấn Đinh.

-Nhưng rốt cuộc làm thế nào mới có thể tìm được chỗ của chân môn. Điều này có lẽ chỉ có hồn thứ ba của Thất Thải Tiên Tôn mới có thể biết được. Hình dáng của ta hôm nay cũng là do bị hồn thứ ba ảnh hưởng, chỉ là ta vẫn có thể cảm giác được ta cùng với hồn thứ ba vẫn chưa hoàn toàn dung hợp ở mức độ sâu. Ta không dung hợp được.

Vương Lâm đưa tay vốc một chút nước sông lên, tùy ý vẩy đi, nhưng vào lúc này, đột nhiên hắn lại nhíu mày

-Tô Đạo! Ngươi thật to gan, tiếng chuông đã vang lên hai lần, không ngờ ngươi vẫn còn chưa tới cung nghênh sư tôn xuất quan!

Thanh âm bén nhọn vang lên ở sau lưng Vương Lâm. Chỉ thấy ở phía sau hắn, từ trên đường núi có một thanh niên cũng mặc đạo bào màu

xanh khoảng hai mươi tuổi đi xuống. Thanh niên này nhìn chằm chằm Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

-Ta phụng mệnh đại sư huynh, đến đây để bắt ngươi trở về, chịu sự trừng phạt của môn quy!

Thanh niên kia trong tiếng cười lạnh tới gần Vương Lâm, giơ tay phải lên túm lấy tóc Vương Lâm hiển nhiên là muốn lôi tóc của Vương Lâm đi về đại điện trên đỉnh núi.

Ngay khi bàn tay của người này tới gần, Vương Lâm xoay người, lạnh lùng nhìn thanh niên kia một cái. Một cái nhìn này khiến cho thanh niên kia trong đầu ầm vang, dường như ánh mắt Vương Lâm giống như hai thanh kiếm sắc xuyên qua hai mắt hắn, trực tiếp đâm vào trong hồn phách của hắn.

Thanh niên này lập tức sắc mặt đại biến, đứng ngây ra ở đó, toàn thân giống như đông cứng lại. Hết thảy chuyện này chỉ trong nháy mắt, theo ánh mắt của Vương Lâm rời khỏi, thanh niên này mới hồi phục lại hô hấp, liên tục đạp đạp lùi lại phía sau mấy bước, suýt chút nữa đã ngã úp xuống, ánh mắt nhìn Vương Lâm lộ ra một vẻ sợ hãi.

-Ngươi...ngươi

Ở trong thế giới của đệ ngũ hoa này, Vương Lâm hóa thành hình dạng của Thất Thải Tiên Tôn năm đó, còn có được ký ức của hắn năm đó, hắn biết được Thất Thải Tiên Tôn tính cách vốn rất mềm yếu, chứ không kiêu hùng như sau này.

Thất Thải Tiên Tôn trẻ tuổi này ở trong tông phái vốn là một người thiên tư tuyệt hảo, vốn phải được bảo vệ, nhưng sư tôn của hắn năm đó bế quan, vì thế thiên tư của hắn dẫn tới sự đố kỵ, ở trong tông phái sinh hoạt cũng không như ý.

Như thanh niên trước mắt này là một trong những người thường xuyên làm nhục hắn, nhưng những đồng môn của hắn không ra mặt bài xích mà âm thầm ra tay, ví như giống như thanh niên này, lấy môn quy ra để xử trí.

Năm đó Thất Thải Tiên Tôn này cho tới mười năm sau mới được sư tổ nhìn thấy được tài năng, lúc này hắn ở trong tông phái mới dần dần phát triển.

Nhưng Vương Lâm không phải là Tô Đạo, hiển nhiên hắn sẽ không để mặc cho lịch sử lập lại. Trong lúc thanh niên kia hoảng sợ lui về phía sau, Vương Lâm tiến lên một bước, trực tiếp đi tới đứng bên cạnh thanh niên kia. Thanh niên này lập tức sắc mặt tái nhợt, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm, cho tới lúc này hắn vẫn còn chưa tưởng tượng được cảnh tượng vừa rồi tại sao lại như vậy.

Mấy ngày nay hắn đi ra ngoài, hôm qua mới trở về, không ngờ rằng Tô Đạo này lại giống như một người khác, hoàn toàn khác với người để mặc cho hắn làm nhục lúc trước.

-Ngươi

Thanh niên này đang định nói chuyện, nhưng thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại. cổ của hắn bị Vương Lâm túm chặt, cả người bị nhấc lên, hô hấp khó khăn. Người này sắc mặt lập tức đỏ bừng, hai tay nắm lấy tay Vương Lâm, giãy giụa cố thoát ra.

Nhưng bất luận hắn giãy giụa thế nào, tay Vương Lâm giống như là một cái kẹp, không có một chút nới lỏng.

-Không được trêu chọc ta, không một lần nào nữa, rõ chưa?

Vương Lâm cầm lấy cổ thanh niên kia, chậm rãi kéo lại gần, nhìn đối phương, nói ra từng chữ.

Thanh niên kia đồng tử đã vô hồn đã bị hù dọa cho hồn bay phách tán, trong lúc run rẩy không thể gật đầu nhưng bộ dạng của hắn cũng cho thấy rõ hắn tuyệt đối sẽ không có bụng dạ để trêu chọc Vương Lâm nữa.

Chậm rãi buông tay ra, trên mặt Vương Lâm lộ ra vẻ mỉm cười, vỗ vỗ đầu thanh niên này, chậm rãi nói:

-Theo ta lên núi.

Vừa nói, hắn vừa xoay người đi về phía đại điện trên đỉnh núi.

Thanh niên kia vuốt cổ, hít một hơi thật sâu, nửa ngày mới hồi tỉnh lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập một vẻ sợ hãi và kính sợ. Khoảnh khắc vừa rồi hắn đã cảm nhận được cái chết, thậm chí hắn còn cảm thấy Tô Đạo ở trước mắt kia thật sự có ý định muốn giết mình. Trong lúc run rẩy, hắn vội vàng theo sau Vương Lâm.

Đường núi uốn lượn, từng bậc thang như dẫn lên chín tầng mây. Vương Lâm đi ở trên đó, gió thổi qua khiến cho mái tóc dài tung bay, quần áo phất phới. Trong làn gió kia còn có mùi hương của bùn đất thấm vào trong tâm ngửi thấy vô cùng thoải mái.

-Trong sự nuôi dưỡng của tiên khí như vậy, hết thảy sinh linh trên đại lục Tiên Cương này thân thể đều tráng kiện, rất hợp với việc tu tiên. Thậm chí cả cỏ cây cũng có linh hồn còn có mãnh thú hóa thành người

Vương Lâm mặc dù biết mùi hương và tiên khí trong gió đều là giả, nhưng cái giả này cũng cho thấy rõ đại lục Tiên Cương quả thực là đúng như vậy.

So với động phủ giới hoàn toàn khác biệt.

Trong lúc tiến về phía trước, bầu trời vốn vẫn có mây đen lúc này mây đen càng đậm trong đó có một vài đám chạm vào nhau, lập tức truyền đến những tiếng nổ ầm ầm còn có những tia chớp lóe lên. Ngẩng đầu nhìn lên những tia chớp kia có hình dạng như những con ngân xà uốn lượn chợt lóe lên.

-Trời sắp mưa rồi

Vương Lâm thì thào, theo bậc thang đi lên tới đỉnh núi, nhìn thấy đại điện to lớn ở trên đó. Đại điện này rộng ước chừng trăm trượng, sừng sững ở nơi đó thoạt nhìn giống như một con thú lớn.

Bên ngoài đại điện là một cái sân rộng chừng ngàn trượng, ở giữa sân có một cái lò rất lớn trên đó có chín cây hương to bằng cánh tay đang tỏa khói xanh lên không trung.

Lúc này trên cái sân rộng có gần một trăm tu sĩ đang đứng túm năm tụm ba cùng nhau thấp giọng bàn luận.

Ngay khi Vương Lâm bước vào trong cái sân này, lôi đình trên bầu trời ầm ầm nổi lên những hạt mưa to bằng hạt đậu rào rào từ trên trời rơi

xuống tầm tã tạo thành một tấm màn mưa. Dưới tấm màn mưa này, ngay cả bóng người cũng trở nên mơ hồ.

Nước mưa rơi trên những tảng đá trên sân phát ra tiếng lộp bộp, cùng với tiếng mưa rơi hòa vào nhau lại càng lớn hơn một ít. Gần như trong nháy mắt toàn bộ mặt đất trên sân tràn ngập những hạt mưa rơi xuống chảy thành dòng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1780 Vân Đạo càn khôn nghịch!

Cơn mưa như trút đổ xuống, tiếng mưa rơi lộp bộp cũng đột nhiên vang lên nhanh chóng. Chỉ thấy cái lư hương giữa sân lúc này có chín cây hương nhưng lại không hề có dấu hiệu bị dập tắt. khói xanh vẫn bốc lên nghi ngút như trước. Nước mưa dù có dày đặc hơn cũng không thể khiến khói xanh tiêu tán.

Được nước mưa phụ trợ, khói xanh này hợp với cơn mưa tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, mây khói như mộng.

Trong tích tắc khi nước mưa trút xuống, trên đỉnh đầu Vương Lâm liền được một người cầm ô che. Người này chính là thanh niên theo phía sau hắn. Người này sắc mặt hơi xấu hổ. không dám nhìn ai, che ô cho Vương Lâm, theo bước hắn.

Gần trăm tu sĩ ở nơi này ánh mắt đều ngưng tụ lại. Trong đó có một người thanh niên mặc hắc bào cầm đầu mấy người đang định cất giọng khiển trách thì lúc này đột nhiên tiếng chuông thứ ba vang lên.

Trong tiếng chuông ngân, khói xanh bốc lên trong lò vặn vẹo, nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ, cuối cùng hóa thành một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy nọ ầm ầm chuyển động, trong tích tắc đẩy bật nước mưa bốn phía. Bên trong dòng xoáy mơ hồ hiện ra một thân ảnh.

Thân ảnh này bước từng bước về phía trước, đứng trong thiên địa!

- Cung nghênh sư tôn xuất quan!

Giờ phút này gần trăm tu sĩ bốn phía liền đồng loạt hướng về phía thân ảnh kia ôm quyền vái một cái.

Đây là một nam tử trung niên, mái tóc đen tùy ý để bù xù phủ trên vai. Tướng mạo hắn cũng không phải anh tuấn nhưng lại có một khí phách kỳ dị, trông rất tiên phong đạo cốt.

Hắn đứng trên bầu trời, ánh mắt đảo qua đám đệ tử, cuối cùng rơi lên người Vương Lâm. Nhất là sau khi nhìn thấy thanh niên đang cầm ô phía sau Vương Lâm thì hắn không khỏi nhíu mày, nhưng sau đó liền nở nụ cười.

- Tô Đạo, Chu Lập, hai người các ngươi theo vi sư tới đại điện. Những người còn lại lui ra đi.

Giọng nói của nam tử trung niên này rất nhu hòa, nói xong liền đạp không bước đi. Thân thể bay trong mưa, bước vào trong cánh cửa đại điện.

Thanh niên mặc hắc y vừa rồi khiển trách Vương Lâm thần sắc lúc này rất nghiêm túc, vội vàng vâng dạ. Liếc nhìn Vương Lâm một cái rồi xoay người đi thẳng về phía đại điện.

Thần sắc Vương Lâm bình thản. Trong trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn, sư tôn đối với hắn không tồi. Nếu không phải là vì hàng năm bế quan không xuất ngoại thì hắn cũng không phải chịu đãi ngộ bất công trong tông phái.

Thất Thải Tiên Tôn năm đó tính cách nhu nhược, không nói những chuyện này ra.

Còn về Chu Lập này thì chính là đại sư huynh của Thất Thải Tiên Tôn, thiên tư tuyệt hảo, ngày thường rất ôn hòa nhưng trên thực tế lại rất khinh thị Thất Thải Tiên Tôn, đối với những người khi nhục Thất Thải Tiên Tôn đều không thèm để ý.

Bước vào trong cơn mưa, bốn phía còn thấy được những ánh mắt ghen ghét, Vương Lâm đi vào trong đại điện. Nam tử trung niên đang ngồi trên ghế cao nhất ở đại điện, Chu Lập cung kính đứng bên cạnh.

- Vi sư lần này xuất quan thời gian không lâu, sau khi giao một sự tình cho các ngươi sẽ lại bế quan lần nữa.

Nam tử trung niên từ từ nói, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm, có vẻ hơi trầm xuống.

Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc trong trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn. Hắn biết lúc này sư tôn sau khi giao cho hai người này một chuyện sẽ truyền thụ thần thông.

Thần thông này chính là một trong tam đại tối cường thần thông của Đông Lâm Tông, là khẩu quyết nhập môn của Vân Đạo Thiên Thuật. Nếu luyện tập khẩu quyết này chuẩn xác thì có thể đạt tới cực trí.

Khẩu quyết nhập môn này không dài nhưng kỳ dị ở chỗ không phải ai cũng có thể tu luyện. Một khi nhớ kỹ rồi, khi vận chuyển thì trong thân

thể sẽ có mây mù bao phủ. Mây mù này nếu mỏng manh thì chứng tỏ không thể học thuật này. Còn nếu mây mù mà nồng đậm, có hư ảnh biến ảo ra thì là tốt nhất.

Mặt khắc thời gian vận chuyển của thuật này cũng là một khảo nghiệm. Trong Đông Lâm Tông trước đây. qua vô số năm người vận chuyển khẩu quyết này nhanh nhất là bảy nhịp thở, chậm nhất thậm chí lên tới mấy canh giờ.

Thất Thải Tiên Tôn năm đó khi học thuật này, bởi vì ánh mắt lạnh lẽo của Liên Đạo Phi khiến trong lòng khiếp đảm, do dự vận chuyển khiến cho tốc độ không khỏi chậm lại, cuối cùng phải mất hai mươi nhịp thở mới hoàn thành một vòng trong thân thể.

Mà Chu Lập kia thì chỉ trong mười một nhịp thở đã hoàn thành.

Hơn nữa sau khi vận chuyển xong, bên trong thân thể hắn còn dâng lên mây mù. Hắn cũng bởi vì ánh mắt của Chu Lập khiến cho phân tâm, không thể đặt toàn bộ tâm lực lên đó, cho nên mây mù rất ít. Tất cả đều là bởi Chu Lập đàn áp. sau đó bị hư ảnh của hắn hút luôn hư ảnh do mây mù của Tô Đạo hóa thành.

Cảnh tượng đó đều bị sư phụ của Thất Thải Tiên Tôn nhìn thấy, than nhẹ một tiếng liền không truyền tam đại thần thông của Đông Lâm Tông cho Tô Đạo nữa mà truyền Thất Thải Tiên Thuật bậc nhất.

Tất cả mọi chuyện đều ở trong trí nhớ của Vương Lâm, giống như không có cách nào thay đổi.

Hôm nay cảnh tượng khi xưa lại xuất hiện. Vương Lâm đứng ở nơi này, trầm mặc, trong lòng trầm tư. Hắn không biết là mình nên thuận theo trí nhớ, lựa chọn như Thất Thải Tiên Tôn năm đó hay nên nghịch chuyển ký ức, thay đổi hết thảy.

Dựa theo đạo lý mà nói thì hắn nên thuận theo trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn. Như thế sẽ dung hợp càng sâu với Thất Thải Tiên Tôn. Sau đó hắn sẽ biết được mọi chuyện của Thất Thải Tiên Tôn.

Nhưng tất cả nếu như thế thì đã không có gì đáng nói. Quan trọng là Vương Lâm không muốn hoàn toàn dung hợp với hồn thứ ba. Nếu như vậy thì Tạ Thanh sẽ không thể nào thức tỉnh được nữa. Trong nháy mắt khi hắn dung hợp. Tạ Thanh sẽ tan thành mây khói, còn Vương Lâm lại trở thành tân Thất Thải Tiên Tôn.

Vương Lâm không thích phương pháp này!

- ... Thuật này là một trong tam đại tối cường thần thông của Đông Lâm Tông chúng ta, tên là Vân Đạo Thiên Thuật. Nhưng tu vi của các ngươi không đủ. Trước tiên hãy học thuật nhập môn đã. Nhưng ngay cả thuật nhập môn cũng có yêu cầu. Mỗi một thế hệ Đông Lâm Tông chúng ta chỉ có một người được học thuật này. Hôm nay ta sẽ chọn ra từ hai người người thích hợp nhất để học nó...

Giọng nói của nam tử trung niên vang vọng trong đại điện. Hắn cũng nói ra phương pháp lựa chọn về sự nồng đậm của mây mù và thời gian vận chuyển.

Chu Lập cúi đầu, hai mắt khó nén được khát vọng.

- Thiên chỉ đạo hữu tổn, trường dư tắc bất bồ (1)

Nam tử trung niên thong thả nói, cẩn thận đọc xong khẩu quyết liền giơ tay phải lên, điểm về phía trước hai cái. Lập tức có một đám mây mù gào thét bay ra, rơi lên thân thể Chu Lập và Vương Lâm, dung nhập hoàn toàn vào bên trong.

(1): Câu này chắc tác giả chỉnh sửa từ Đạo đức kinh thiên chỉ đạo tốn hữu dư nhi bố bất túc: Đạo trời lấy ở chỗ thừa bù vào chỗ thiếu.

- Vân khí nhập thể, hai người các ngươi lập tức khoanh chân ngồi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển một vòng. Người đạt viên mãn trước là người ưu tú hơn! Trong quá trình này hai ngươi không nên để ảnh hưởng bởi bên ngoài, tĩnh tâm vận chuyển!

Nam tử trung niên nói xong, Chu Lập không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Vương Lâm cũng ngồi trên mặt đất, trong nháy mắt đang chuẩn bị thổ nạp vận chuyển vân khí trong thân thể thì Chu Lập bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Vương Lâm, ánh mắt âm trầm, đầy tính uy hiếp.

Nam tử trung niên hiển nhiên thấy cảnh tượng này. Đôi mày nhíu lại nhưng không nói gì mà nhìn về phía Vương Lâm.

Nội tâm Vương Lâm thầm than. Chính vì một cái nhìn này khiến cho Tô Đạo năm đó nhút nhát mà mất đi tư cách. Nhưng hôm nay hắn không phải là Tô Đạo. Hắn là Vương Lâm. Trong tích tắc khi ánh mắt của Chu Lập trừng lên, hàn quang trong mắt Vương Lâm cũng bùng phát, tùy ý nhìn Chu Lập một cái.

Một cái liếc mắt này khiến cho thân thể Chu Lập run lên. Hắn cảm nhận rõ ràng trong mắt Vương Lâm nhìn như có một luồng sát khí tràn vào tâm thần hắn, khiến tâm thần hắn chấn động.

Mà vào giờ phút này, Vương Lâm đã nhắm hai mắt lại, vân khí trong thân thể nhanh chóng vận chuyển. Chu Lập vội vàng nhắm mắt, cũng vội vận chuyển vân khí.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một nhịp thở, hai, ba nhịp thở...

Trong tích tắc khi tới tám nhịp thở, thân thể Vương Lâm đột nhiên có một lượng lớn mây mù tràn ngập ra. Hai mắt nam tử trung niên bừng sáng, thân thể đứng vọt lên.

Mây mù bên ngoài thân thể Vương Lâm càng ngày càng đậm. Bao phủ gần phân nửa đại diện này. Mây mù quay cuồng, từ bên trong mơ hồ truyền ra tiếng gầm thét.

Giờ phút này đã là nhịp thở thứ hai mươi. Chu Lập mới miền cường vận chuyển được vân khí trong cơ thể, bên ngoài thân thể lúc này cũng tràn ngập sương mù. Chẳng qua nếu so với Vương Lâm thì đám sương mù này chẳng đáng là bao.

Cũng trong tích tắc khi sương mù từ thân thể hắn lan ra. sương mù bốn phía Vương Lâm gầm thét kinh thiên, bất ngờ hóa thành một con rồng rất lớn!

Con rồng này vô cùng dữ tợn. Hai mắt tràn ngập hung quang, hướng về phía Chu Lập cắn nuốt. Một cái nuốt này khiến sương mù toàn thân Chu Lập bị nhanh chóng hấp thu vào trong mồm rồng. Hắn cũng phun một ngụm máu tươi, thân thể uể oải hẳn.

Cải biến ký ức, nghịch chuyển trong chớp mắt. Đại điện lập tức vặn vẹo, ngay cả nam tử trung niên ánh mắt đang lấp lánh, không hề để ý chút nào tới Chu Lập mà nhìn chằm chằm vào Vương Lâm kia lúc này thân ảnh cũng vặn vẹo.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài đại điện, cả ngọn núi bên ngoài, cả dãy núi, toàn bộ Đông Lâm Tông cũng trở nên vặn vẹo. Xa trong thiên địa, mọi thứ đều thay đổi, dường như trong giờ phút này tất cả đều sắp sụp đổ vậy.

Đây là hiện tượng kinh thiên xuất hiện sau khi ký ức bị thay đổi!

- Tốt! Tô Đạo, từ nay về sau ngươi chính là đệ tử thuộc hệ của vi sư, là người có tư cách học tập Vân Đạo Thiên Thuật này!

Thân ảnh nam tử trung niên đang vặn vẹo cười ha hả, xoay người nhìn Chu Lập đang hoảng sợ, lại nói tiếp.

- Chu Lập, ngươi tuy không có tư cách học Vân Đạo Thiên Thuật nhưng vi sư sẽ truyền Thất Thải Tiên Thuật cho ngươi!

Trong nháy mắt khi lời nói của nam tử trung niên này vang lên, trong đầu Vương Lâm liền truyền tới những cơn đau đớn như bị xé rách. Tất cả mọi thứ bốn phía dường như sắp tan nát. Thế giới do trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn biến thành lập tức có tám luồng khí tức của bát môn ầm ầm bốc lên, nhưng trong tích tắc khi sắp tiêu tán thì cảnh tượng bốn phía lại từ từ bình ổn lại, khôi phục vẻ bình thường.

Nhưng trong lòng Vương Lâm lúc này lại có sóng gió ngập trời!

- Ta biết rồi! Thay đổi ký ức của Thất Thải Tiên Tôn, khiến cho ký ức xuất hiện mâu thuẫn, xuất hiện hỗn loạn. Trong nháy mắt đó. Nương theo ký ức khác biệt này, ta có thể cảm nhận được vị trí của bát môn! Mâu thuẫn và hỗn loạn càng lớn thì ta lại càng cảm nhận được rõ ràng, thậm chí có thể từ đó tìm ra được cánh cửa thực sự!

Đây là phương pháp duy nhất của ta! Thay đổi ký ức của Thất Thải Tiên Tôn!

- Tô Đạo, mấy ngày này ngươi nên tu luyện thuật này nhiều hơn. Chỉ còn năm tháng nữa là tới cuộc thi đấu của Đông Lâm Tông chúng ta, mươi người đứng đầu có thể tiến vào Đông Lâm Trì tu hành. Ngươi nếu có thể vào đó thì thành tựu sau này không thể lường được!

Tất cả đều thay đổi rồi.

Vương Lâm ngẩng phắt đầu!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1781 Thôn vân thổ vụ nhất môn hiện

Trong ký ức của Thất Thải Tiên Tôn, hắn cực kỳ khắc sâu đối với cuộc thi đấu năm tháng sau này. Tại lần thi đấu này Chu Lập bởi vì đạt được Vân Đạo Thiên Thuật, hơn nữa tu vi vốn đã không tầm thường tại Đông Lâm Tông, tiến vào hàng ngũ mười người đứng đầu, đạt được thành tích đứng thứ chín, có thể tiến vào trong Đông Lâm Trì tu hành.

Mà Tô Đạo bởi vì không đạt được tư cách tu hành Vân Đạo Thiên Thuật nên tính cách nhút nhát càng nặng, thậm chí mơ hồ tâm lý vặn vẹo, xuất hiện bóng ma.

Trong lần thi đấu này hắn thất bại. Có thể nói là trong lần thi đấu này, cuộc đời Tô Đạo đã xảy ra một bước ngoặt lớn, cũng chính nó là nguyên nhân khiến cho tích cách hắn kịch biến.

Mấy năm sau đó, Tô Đạo không thể gượng dậy nổi, rất ít giao thiệp với người khác, cả ngày bế quan tu luyện. Cho tới khi hắn ngẫu nhiên gặp được sư tổ. Được hắn tự mình giáo hóa thì mới chậm rãi tỉnh ngộ.

Đáng tiếc là chuyện tốt không dài. Một lần gặp phải chuyện ngoài ý muốn khiến cho Tô Đạo bị khu trừ khỏi Đông Lâm Tông. Từ đó về sau không còn có Tô Đạo của Đông Lâm Tông nữa. Hắn chỉ còn cách tự mình gắng gượng không cam lòng, hóa thành sự tàn nhẫn và sát khí, cuối

cùng tự sáng tạo ra Thất Đạo Tông, trở thành tông chủ Thất Thải Tiên Tôn!

Còn về phần Chu Lập thì vào ngày Thất Thải Tiên Tôn thành đạo đã bị hắn bắt, giết chết một cách vô cùng tàn nhẫn.

Những hình ảnh này lần lượt quay về trong đầu Vương Lâm. Hắn ngồi trên tảng đá cạnh con sông uốn lượn giữa ngọn núi, nhìn nước sông, tựa hồ như thấy trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn đang chảy xuôi trong đầu hắn.

Đây đã là ngày thứ ba Tô Đạo được sư tôn truyền thụ cho Vân Đạo Thiên Thuật. Sư tôn hắn lập tức bế quan sau đó. Còn về Chu Lập thì sau khi được truyền thuật liền ảm đạm rời đi. Chẳng qua nỗi hận đối với Tô Đạo thì giống hệt Tô Đạo đối với hắn năm xưa.

Nước sông ào ạt chảy. Ký ức của Tô Đạo trong hồn thứ ba dần dần bị thay thế bởi khẩu quyết Vân Đạo Thiên Thuật.

Đông Lâm Tông ở trong một khu vực của Tiên Cương đại lục, nằm trong cửu tông thập tam môn, cho dù không cường đại bằng Tử Dương Tông nhưng cũng cực kỳ thần bí, đệ tử trong tông rất ít khi xuất ngoại.

Tam đại thần thông của tông này thanh danh cũng hiển hách của Tiên Cương đại lục.

Trong tam đại thần thông, Vân Đạo Thiên Thuật này lại càng thâm sâu kỳ ảo, chú trọng mây mù trong thiên địa, giống như là đại đạo. Lấy mây ngộ đạo, sau khi dung hợp lại mượn mây mà sinh ra thần thông, hấp thu lực lượng mây mù trong thiên địa, hóa thành thuật pháp của bản thân, thi triển Vân Đạo Thiên Thuật đại pháp!

Trong đó ngưng tụ vân thú của bản thân, thôn vân thổ vụ chính là thức thứ nhất của thần thông này! Thức thần thông này ẩn chứa bên trong khẩu quyết nhập môn, nếu có thể tu luyện khâu quyết này tới mức tận cùng thì cũng có thể cảm ngộ ra thức thứ nhất này!

Đối với người ngoài mà nói thì muốn tu hành khẩu quyết của Vân Đạo Thiên Thuật này đạt tới viên mãn rất mất nhiều thời gian, cũng phải có lực lượng minh ngộ rất mạnh. Nhưng Vương Lâm vốn có tu vi cao thâm, Tô Đạo và Chu Lập năm xưa còn xa mới có thể sánh bằng.

Hơn nữa bảy đạo bổn nguyên của hắn cũng đều là do bản thân hắn cảm ngộ ra; cho nên tu hành khâu quyết nhập môn của Vân Đạo Thiên Thuật này đối với hắn rất đơn giản.

Trong nước sông trước người Vương Lâm có một tia bạch khí lơ lửng, giống như một làn khói mờ ảo, bay thẳng về phía Vương Lâm, vờn mấy vòng xung quanh thân thể hắn rồi theo thất khiếu chui vào trong cơ thể.

Từ từ, trên khắp con sông uốn lượn theo sườn núi này đều có bạch khí lơ lửng, giống như mây mù tràn tới, bao phủ cả thân thể của Vương Lâm, từ từ dung nhập vào bên trong.

Thân ảnh Vương Lâm ở trong bạch khí, như ẩn như hiện. Hồi lâu sau, chẳng những trong dòng sông xuất hiện bạch khí mà cả cây cỏ trên ngọn núi này cũng có bạch khí nhè nhẹ lan ra, dung nhập vào người hắn.

Rất nhanh sau đó. Trong phạm vi trăm trượng quanh thân thể Vương Lâm. sương mù đã dày đặc tới mức giơ tay không nhìn thấy ngón, toàn bộ đều có bạch khí lượn lờ, giống như bên trong có giao long đang quay cuồng vậy.

- Không biết sau khi ta rời khỏi đệ ngũ hoa thì Vân Đạo Thiên Thuật này có thể tu luyện xong hay chưa...

Trong bạch khí, đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư.

Thật này dù hắn mới chỉ tu luyện hay ngày nhưng lại nhìn ra sự mênh mông như biến rộng của nó. Loại pháp thuật hấp thu vân khí nhập thể này có thể thay đổi kết cấu cơ thể, cuối cùng giống như mây trên bầu trời, mờ ảo trong thiên địa, khiến cho người ta không thể dò xét nối.

Vương Lâm ngồi bên bờ sông, thời gian thoáng cái đã qua một tháng. Trong một tháng này, hắn vẫn luôn khoanh chân ngồi ở đó, không ngừng

hấp thu bạch khí lan ra từ vạn vật, dung nhập vào trong cơ thể, hóa thành một loại cảm giác ấm áp và thoải mái vô cùng kỳ diệu.

Hắn càng tu luyện thuật này thì thiên địa bốn phía lại càng xuất hiện dấu hiệu sụp đô. Đây là do ký ức bị thay đổi tạo thành. Chẳng qua nó cũng không kịch liệt như lúc điên đảo càn khôn mà dấu hiệu vặn vẹo như sụp đổ này vẫn không thể khiến Vương Lâm xác định được vị trí của cửa thật.

Một ngày nọ. sương mù ở bên ngoài thân thể Vương Lâm chậm rãi tiêu tán, cuối cùng trong chớp mắt dung nhập vào trong cơ thể hắn. Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt có mây khói lượn lờ, thoạt nhìn mơ hồ một mảnh nhưng lại tràn ngập một luồng lực lượng kỳ dị khiến cho người ta chấn động tâm thần, khiến người ta nhìn lại mà như đắm chìm vào trong mây mù, không phân được phương hướng, quên mất cả bản thân.

- Thuật này... Thật bất phàm!

Vương Lâm phun ra một ngụm trọc khí, hơi thở như mây, bị thổi ra cách cơ thể hắn ba trượng mới từ từ tiêu tán.

- Vân khí ở nơi này cũng không quá nồng đậm. Tu hành thuật này không đủ... Nếu muốn khẩu quyết nhập môn của thuật này đại thành thì phải dẫn động ký ức thay đổi, hấp thu nhiều vân khí hơn nữa.

Vương Lâm đứng dậy, ánh mắt lóe lên. Trong đầu hắn hiện ra một loạt hình ảnh, trong đó cũng lộ ra một phần bản đồ.

Bản đồ này là một tháng trước khi sư tôn của Tô Đạo truyền thụ pháp thuật, trong nháy mắt khi Vương Lâm thay đổi ký ức của hồn thứ ba, đột nhiên xuất hiện cảm ứng với bát môn trong thế giới của đệ ngũ hoa.

Chẳng qua trong nháy mắt khi cảm ứng với bát môn tiêu tán, Vương Lâm chỉ có thể dựa vào cảm giác mà khoanh vùng vị trí của bát môn này. Trong một tháng hắn không ngừng tu luyện Vân Đạo Thiên Thuật này, không ngừng kích thích ký ức của hồn thứ ba. Ngay trong lúc thiên địa xuất hiện dấu hiệu sụp đổ thì từ từ bản đồ này hiện lên trong đầu Vương Lâm, không ngừng mở rộng. Vị trí trên bản đồ cũng từ từ rõ ràng hẳn lên.

Vừa đứng dậy, thân thể Vương Lâm vừa vọt lên, trong nháy mắt đã biến mất khỏi bờ sông, khi xuất hiện đã ở trên bầu trời Đông Lâm Tông. Hắn không dừng lại mà cả người tản mát ra từng luồng bạch khí, giống như một đám mây, nhanh chóng lao về phía trước.

Vân Đạo Thiên Thuật, thoáng một cái đã đi được vô số dặm.

Trên bầu trời, trong một khu vực tràn ngập mây đen, sấm chớp ầm ầm, nước mưa ào ào trút xuống. Mưa tầm tã đổ xuống bình nguyên phía dưới. Phạm vi mây đen này rất lớn, cũng bao phủ cả một tòa thành trì ở dưới kia. Trong thành trì này sinh sống vô số phàm nhân của Tiên Cương đại lục.

Vương Lâm đứng trong mây đen giữa không trung, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết vung mạnh về phía trước, hướng về phía ngoài hút một cái. sấm sét ầm ầm kịch liệt hơn. Những tia chớp lóe lên khắp thiên địa, mưa lại càng lớn hơn nữa.

Những đám mây đen này cũng quay cuồng lên. Từ trong thất khiếu của Vương Lâm có một tia vân khí không ngừng từ trong đám mây đen bay ra, chui vào cơ thể hắn.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua bảy ngày. Sau bảy ngày này, mây đen từ nồng đậm trở nên mòng manh, cuối cùng biến mất trong phạm vi lớn, chỉ còn lại một đám mây mù lớn cỡ nắm tay trên bầu trời. Đám mây mù này dường như có linh hồn, bay nhanh về phía trước.

Những nơi nó đi qua. Tầng mây ở đó chỉ cần chạm nhẹ với đám mây này liền lập tức quay cuồng kịch liệt, cuối cùng bị hấp thu rồi biến mất. Đám mây thoạt nhìn chỉ lớn như nắm tay kia lại bay nhanh đi.

Bảy ngàv sau, tính từ lúc Vương Lâm học được Vân Đạo Thiên Thuật này thì đã hơn hai tháng. Vào một ngày cuối cùng của tháng thứ hai, mây mù trên bầu trời không biết đã bay qua bao nhiêu địa phương liền nhanh chóng co rút lại, cuối cùng hóa thành bảy con vân long, chui vào trong thất khiếu của thân ảnh vừa hiện ra trong làn mây.

Vương Lâm thở thật sâu một hơi, mở hai mắt, đồng tử đã biến mất, thay thế vào đó là một vùng mây mù, thoạt nhìn trông rất kinh người.

- Thời gian hai tháng đã tu luyện Vân Đạo Thiên Thuật này tới tầng thứ chín, chỉ còn kém một chút là đại viên mãn... Đây cũng không phải là thu hoạch lớn nhất. Thu hoạch chính thức là theo hai tháng tu luyện này, nhờ việc không ngừng thay đổi ký ức, ta đã tìm ra đệ nhất quan trong bát môn!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị. Chẳng qua đồng tử của hắn từ sau khi hình thành mây mù thì trong mắt lại có vẻ mông lung.

Trong đầu hắn, bản đồ kia đã có một cánh cửa rõ ràng hiện lên.

- Nếu vận khí tốt thì có lẽ chỉ một lần là tìm thấy cửa thật...

Thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía trước, đi thẳng về phía mặt đắt. Nơi này là một vùng cây cối rậm rạp, có rất nhiều ngọn núi lớn, thỉnh thoảng truyền ra tiếng mãnh thú gầm rống.

Trong phút chốc Vương Lâm đã nhảy vào trong đám cây cối, lao thẳng về phía trước, dựa vào bản đồ trong đầu mà đi tới vị trí cánh cửa.

Không bao lâu sau, thân thể Vương Lâm dừng lại bên cạnh một cây đại thụ tầm thường trong đám cây cối. Hắn nhìn chằm chằm vào cây đại thụ này. Chỉ thấy nó cao hơn mười trượng, trên thân cây có rất nhiều vết nứt nẻ.

Không biết cái cây này đã sống bao lâu rồi, thân cây phải năm người ôm cũng không hết.

Một con mãng xà lớn tới cả trăm trượng đang quấn quanh thân cây, cái đầu rất lớn ngẩng lên, lười phun phì phì. Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm không để ý tới mãng xà mà đặt tay phải lên thân cây, hai mắt từ từ nhắm lại.

Cái đầu của con mãng xà co rụt lại, thân thể nhúc nhích, từ từ bỏ lên phía trên. Nó cảm nhận được sự đáng sợ của Vương Lâm, không dám trêu chọc hắn.

Sau khi nó bỏ lên mấy trượng xong, thân thể liền vọt đi, rời khỏi cây đại thụ này, trực tiếp rơi xuống mặt đất, làm bay lên một đám lá khô nát vụn, thân thể lại vọt lên, chạy sâu vào trong rừng.

Ngay trong tích tắc khi con mãng xà rời đi. Đôi mắt Vương Lâm mở bừng ra, nhìn về phía con mãng xà vừa rời khỏi cách hắn trăm trượng,

hai mắt lóe sáng, lao thẳng tới con mãng xà. Tay phải hắn đột nhiên nắm lấy cổ nó. Con mãng xà run rẩy, phát ra tiếng rít gào, cơ thể vặn vẹo, tỏa ra hắc mang kinh thiên.

Có một hư ảnh khổng lồ mơ hồ hiện ra trên lưng mãng xà.

Con mãng xà này mới là một trong bát môn chứ không phải cây đại thụ kia! Điều này trong chớp mắt khi nó rời đi Vương Lâm mới phát hiện ra.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa biến ảo ra sau lưng con mãng xà, Vương Lâm từng bước bước tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1782 Càn khôn đệ nhất quan

Sau nửa canh giờ Vương Lâm mới rời khỏi đám cây cối này. Thần sắc hắn bình tĩnh nhưng trong lòng thầm than. Mãng xà kia đích thực là một trong bát môn nhưng lại không phải cánh cửa thực.

- Ngũ hoa bát môn nếu cứ tìm từng cái một thì nhất định sẽ có thể tìm ra được cửa thực. Chẳng qua cho dù tu luyện Vân Đạo Thiên Thuật này tới viên mãn thì đối với ký ức của hồn thứ ba cũng biến đối còn chưa đủ kịch liệt... Như vậy rất khó tìm kiếm bát môn.

Lúc này chỉ còn có thể đợi mấy tháng nữa, trong trận thi đấu của Đông Lâm Tông. Cuộc thi đấu này đối với Thất Thải Tiên Tôn là một kỷ niệm rất khó quên, nếu trong cuộc thi này có thể nghịch chuyển ký ức của hắn thì trong một khắc hỗn loạn đó ta có thể tìm được cửa thật!

Vương Lâm ở giữa không trung, trầm tư suy nghĩ.

Thân ảnh hắn hóa thành mây mù. Bay nhanh về hướng Đông Lâm Tông.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ thoáng cái đã qua ba tháng.

Chuân xác mà nói đây đã là tháng thứ năm sau khi Vương Lâm học được Vân Đạo Thiên Thuật. Lần thi đấu của Đông Lâm Tông lúc này bắt đầu diễn ra!

Đông Lâm Tông vốn là một trong cửu tông thập tam môn, cứ sáu năm lại tổ chức một lần thi đấu giữa các đệ tử cấp thấp, từ trong đó tuyển ra những người ưu tú, tiến hành bồi dưỡng trọng điểm.

Để có được tư cách tiến vào Đông Lâm Trì tu luyện, mỗi người trong đó đều cực kỳ mạnh mẽ.

Tu sĩ tu luyện vốn là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, mọi chuyện vốn tàn khốc, cho nên mỗi lần thi đấu dù đều yêu cầu điểm đến là dừng nhưng vẫn luôn xuất hiện chết chóc. Đối với hiện tượng này, chỉ không cần không phải liên tục giết chóc thì thường thường các tông môn cũng không để ý tới.

Đông Lâm Tông cũng có ba trăm hai mươi mốt hệ, mỗi một hệ cũng sẽ phái ba tới năm người tham gia thi đấu. Hệ xuất sắc nhất sẽ đạt được tặng phẩm phong phú, cho nên thi đấu cạnh tranh khá tàn khốc.

Hơn một ngàn người tỷ thí, thường thường phải mất một thời gian dài. Mỗi lần như vậy thì Đông Lâm Tông lại náo nhiệt chưa từng có. Mà Đông Lâm Tông quá lớn, đệ tử của các hệ cũng rất ít người biết nhau, cứ mỗi lần thi đấu này cũng là một lần quen biết.

Một ngày nọ, sư tôn của Tô Đạo lại xuất quan, triệu tập các đệ tử, từ bên trong đó tuyển ra ba người tham gia lần thi đấu này. Vương Lâm và Chu Lập hiển nhiên là có mặt. Một người còn lại là một nữ tử, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói nụ cười như thiên tiên.

Nữ tử này tên là Tần Mai. Trong ký ức của hồn thứ ba. Đối với nữ tử này hắn nhớ rất rõ, dường như còn có vẻ quý mến nhau. Đáng tiếc là sau lần

thi đấu này, Tần Mai và Chu Lập trở thành đạo lữ, cắt đứt ý niệm trong đầu Tô Đạo.

Người ngoài rất khó có thể tưởng tượng được Tô Đạo lúc này lại có thể trở thành Thất Thải Tiên Tôn sát phạt quyết đoán, âm mưu thâm độc sau này. Nhưng điểm này Vương Lâm lại cảm thấy đồng cảm. Hắn còn nhớ rõ hơn hai ngàn năm trước, bản thân mình so với hiện tại như hai người khác nhau vậy.

Hoàn cảnh có thể thay đổi hết thảy, kinh nghiệm có thể thay đổi tính cách. Đây có thể là cơ duyên, cũng có thể là sự hủy hoại.

- Tô sư đệ, còn chưa kịp chúc mừng ngươi đạt được tư cách tu hành Vân Đạo Thiên Thuật. Mấy ngày này mãi không nhìn thấy bóng dáng ngươi, hôm nay mới được gặp đó.

Trong khi Vương Lâm trầm tư thì bên tai hắn truyền tới giọng nói êm tai như của chim bách linh.

Tần Mai nọ khéo léo cười nói nhìn Vương Lâm, lời nói êm ái, như làn gió thơm mát tràn tới.

Vương Lâm mỉm cười thong dong, không nói gì.

Nhưng nụ cười nọ rơi vào trong mắt Tần Mai lại khiến trong đáy lòng nàng kinh ngạc. Trong trí nhớ của nàng, Tô Đạo này luôn luôn ngại ngùng, nếu mình bắt chuyện với hắn thì nhất định hắn sẽ đỏ mặt.

Nhưng hôm nay đối phương lúc này mỉm cười lại lộ vẻ hào hiệp, dường như không giống trước kia, như ẩn chứa một cảm giác không nói lên lời. Tô Đạo vốn là người cực kỳ anh tuấn, lúc này lại mang theo nụ cười mỉm của Vương Lâm, tự nhiên có một luồng mị lực đặc biệt.

Cách đó không xa, Chu Lập nhìn thấy cảnh này, thần sắc trở nên âm trầm. Hôm nay hắn nhìn giống như năm tháng trước nhưng trên thực tế trong mắt đầy tơ máu và sự uể oải, biểu lộ sự hành hạ trong nội tâm của hắn năm tháng qua.

Tần Mai còn muốn nói thêm nhưng sư tôn đã phất tay áo, một vùng mây lành bao phủ ba người, gào thét lao đi, thẳng tới tông chủ của Đông Lâm Tông.

Thi đấu của đệ tử cấp thấp, chiến trường chính là trên sân rộng phía trước tông chủ của Đông Lâm Tông. Nếu là thời gian khác thì đệ tử các hệ không được triệu kiến sẽ không được phép bước vào đây nửa bước.

Cũng chỉ có trong nhưng cuộc thi đấu này, đệ tử các hệ có thể vào ở đây, thậm chí với rất nhiều người, trong cả đời cũng chỉ có một cơ hội này mà thôi.

Sân đấu không lớn. Nhưng cũng có thể dung nạp mấy nghìn tu sĩ, chẳng qua nếu tỷ thí ở nơi này thì phạm vi tất nhiên là không đủ. Nhưng Đông Lâm Tông có thể trở thành một trong cửu tông thập tam môn, những chuyện bên trong người ngoài khó có thể lường nối.

Ở trong quảng trường này, các đời tông chủ và trưởng lão Đông Lâm Tông đều đã không ngừng bố trí trận pháp cấm chế, mỗi một lần tới thời gian thi đấu, đều mở ra một bộ phận nhỏ trong đó, xé mở thiên địa, tiến nhập vào bên trong cái khe không gian thuộc về Đông Lâm Tông.

Nơi đó mới là chiến trường của lần thi đấu này.

Lúc này tại quảng trường của Tông chủ Đông Lâm Tông, từng đạo cầu vồng gào thét trên không trung, không ngừng đi tới nơi này. Trong mỗi một đạo cầu vồng đều là sư tôn của các hệ dẫn theo đệ tử đến đây.

Dù chỉ là thi đấu giữa đệ tử cấp thấp nhưng trong đó rất có thể lại xuất hiện một anh tài trong thời gian tới, vì vậy mỗi một lần thi đấu. Đông Lâm Tông không mời bất cứ ngoại nhân nào tới tham dự. Hoàn toàn là việc của nội bộ tông phái.

Nhưng từ tông chủ cùng thái thượng trưởng lão, cho tới các chấp sự, toàn bộ đều gặp có mặt quan sát trong đám đệ tử cấp thấp, xem có tồn tại những nhân vật phi thường hay không.

Vào lúc Vương Lâm đi tới sân đấu, nơi đây những đệ tử tới tham dự cuộc đấu này đã lên tới gần một ngàn người. Mặc dù nhân số đông đảo. Nhưng thoạt nhìn cũng không hề rối loạn chút nào, vô cùng ngay ngắn trật tự, rất ít tiếng tranh luận ầm ĩ.

Do vậy, tự nhiên sẽ có một cỗ uy áp vô hình tràn ngập trong tâm thần mọi người nơi này. Mà bởi nhân số càng ngày càng nhiều, cỗ uy áp này càng ngày càng mãnh liệt, truyền vào nội tâm khiến trái tim người ta đập thình thịch, không dám ồn ào náo động.

Sau nửa canh giờ, đệ tử của ba trăm hai mươi mốt hệ toàn bộ đã tới, đứng trong quảng trường, mỗi người đều hồi hộp đứng trầm mặc.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhưng Tần Mai bên cạnh hắn lại không thể mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất ngưng trọng, hình như có hơi bất an và không tự nhiên. Chu Lập có đỡ hơn, nhưng cũng có thể nhìn ra rằng hắn đang cực kỳ hồi hộp.

Vẻ thong dong của Vương Lâm rơi vào mắt Tần Mai làm cho nàng vô cùng kinh ngạc, nhưng chẳng biết tại sao nội tâm cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

- Đông Lâm Tông chúng ta thế hệ mới xuất hiện lớp lớp, khiến cho bổn tông được liệt vào một trong cửu tông thập tam môn. Tất cả những điều này đều là do các vị tiền bối trong sư môn của các ngươi phải dùng máu tươi đổi lấy, truyền thừa đến nay, tới thế hệ đệ tử các ngươi lúc này đây.

Hôm nay là ngày thế hệ đệ tử các người thi đấu, ta hy vọng ở trên người các ngươi, nhìn thấy tương lai của Đông Lâm Tông chúng ta, ta hy vọng ở trên người các ngươi, cảm thụ được sự bất khuất và quả quyết của tu sĩ thế hệ này!

Đệ nhất quan là tiến vào cái khe của Đông Lâm, thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày, có thể lấy được tối thiểu ba mươi lệnh bài ở nơi này là quá quan!

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong thiên địa nơi quảng trường này. Chỉ thấy một vùng kim quang tràn ngập bốn phía, mơ hồ xuất hiện mấy trăm thân ảnh. Những thân ảnh này. Toàn bộ đều là cường giả của Đông Lâm Tông, lúc này đồng loạt khoanh chân ở trên không, ánh mắt đảo qua hơn một ngàn đệ tử dưới sân đấu.

Trong đó có hơn mười ánh mắt rơi vào người Vương Lâm.

Cảnh tượng tương tự, Vương Lâm đã từng thấy trong ký ức của Thất Thải Tiên, ngôn ngữ như nhau, nhân số tham dự như nhau, ngay cả kim quang xuất hiện tràn ngập không gian cũng đều giống hệt nhau. Duy chỉ có một điểm bất đồng đó là những ánh mắt quét tới, theo ký ức của Thất Thải, phần lớn là nhìn về phía Chu Lập.

Về phần Tô Đạo ở nơi này, tuy nói cũng có vài ánh mắt ngưng tụ đến, nhưng dưới những ánh mắt đó, tâm thần Tô Đạo run rẩy, cúi đầu lùi

bước, biểu hiện rất là chật vật.

Trái lại Chu Lập, tuy nói cũng có run rẩy, nhưng không có lùi bước, mà là ngẩng đầu ưỡn ngực, cắn răng kiên trì, dựa vào thiên tư hơn người và việc đạt được tư cách tu luyện Vân Đạo Thiên Thuật, có thể nói tỏa sáng kỳ dị.

Nhưng lúc này, tất cả đều đã bị cải biến.

Cũng có ánh đảo qua thân thể Chu Lập nhưng mặc cho hắn có kiên trì tới đâu cũng không có một chút tác dụng nào. Những ánh mắt kia chỉ khẽ quét qua hắn, đại đa số đều ngưng tụ ở trên người Vương Lâm.

Mà thần sắc Vương Lâm lúc này lại vẫn trước sau như một, vô cùng bình tĩnh, không có một chút biến hóa, phảng phất những ánh mắt này ngưng tụ lại. Đối hắn không có nửa điểm ảnh hưởng, trên thực tế cũng đích thật là như vậy.

Chu Lập nắm chặc nắm tay, cúi đầu, hai mắt lộ ra sự đố kị và oán hận ngập trời. Hắn trong năm tháng này vẫn không thể nào hiểu được, vì sao mà Tô Đạo vốn nhu nhược lại phát sinh biến hóa to lớn như thế, khiến những thứ mà hắn nghĩ vốn phải thuộc về hắn lại bị Tô Đạo cướp đi.

- Nhập quan!

Lúc này, giọng nói uy nghiêm kia lại vang lên. Toàn bộ sân đấu lập tức bị một vùng ánh sáng đầy màu sắc thay thế. Ánh sáng vạn trượng, tràn khắp bầu trời trên quảng trường này. Một dòng xoáy khổng lồ xuất hiện. Dòng xoáy này ầm ầm chuyển động, giống như một hắc động, lộ ra một thế giới xa lạ trong đó.

Trong nháy mắt khi dòng xoáy xuất hiện, bên ngoài thân thể những đệ tử cấp thấp tham gia thi đấu đều có ánh sáng vờn quanh, cuốn lấy thân thể bọn họ, hóa thành những đạo cầu vồng bay thẳng về dòng xoáy.

Hơn một ngàn người, hơn một ngàn đạo cầu vồng, đồng loạt tiến vào dòng xoáy, sau một lát, toàn bộ đều biến mất hoàn toàn. Sân đấu thoáng một cái liền vắng lặng, chỉ còn sư tôn của đám đệ tử đứng ở nơi đó, hướng về phía những thân ảnh trong kim quang trên bầu trời cung kính ôm quyền, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu xem thi đấu.

Dòng xoáy trên bầu trời ở trước mắt tất cả mọi người chậm rãi dừng xoay tròn, hóa thành một mặt gương, hiện thị rõ ràng mọi thứ trong cái khe Đông Lâm, chỉ cần dùng thần thức dung nhập vào là có thể nhìn rõ mọi thứ ở bên trong.

Phương thức này khiến tất cả tu sĩ có đại thần thông của Đông Lâm Tông có thể tìm ra những nhân vật kiệt xuất trong thời gian tới!

Đây là một vùng đất vô biên vô hạn màu đen kịt, bầu trời hôn ám; giống như bầu trời vào lúc hoàng hôn, tràn ngập bụi đất. Nơi đây chính là cái khe không gian do Đông Lâm Tông mở ra.

Tất cả cảnh tượng đều mô phòng theo một vùng của Tiên Cương đại lục.

Nơi Vương Lâm xuất hiện là một vùng bình nguyên cỏ dại mọc cao quá đầu người, vị trí này hoàn toàn giống với vị trí trong ký ức của Thất Thải Tiên Tôn.

Năm đó đích Tô Đạo ở trong cửa thứ nhất này nội, cuối cùng bị đoạt mất lệnh bài mà thất bại. Hắn chỉ có thể nhìn Chu Lập và mấy người trong hệ hắn trổ hết tài năng, tỏa sáng vạn trượng trong cửa thứ nhất này.

Mà Tô Đạo chỉ còn là một hạt bụi bặm không đáng kể dưới ánh sáng kia.

Chuyện này khắc sâu trong ký ức của Tô. Chính ở nơi này Tô Đạo cũng bị Chu Lập ngược đãi tàn nhẫn, tuy rằng không giết, nhưng loại thương tổn này cũng khiến Tô Đạo cả đời khó quên, nguyên nhân chính khiến tính cách hắn biến đổi!

- Ta đã tới, tất cả sẽ thay đổi...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời hôn ám, thì thào tự nhủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1783 Tô Đạo nhất biến thiên địa băng

Vương Lâm đi trên bình nguyên này, cỏ dại ở trước người hắn tự rẽ ra hai bên, lộ ra một con đường nhỏ. Bước chân của hắn không nhanh, thời gian ba ngày cũng đủ để cho hắn hoàn thành mọi chuyện.

Chỉ là Vương Lâm vẫn còn suy nghĩ phải làm thế nào để kích thích hồn thứ ba của Thất Thải, khiến cho ký ức của hắn hỗn loạn trong phạm vi lớn.

- Ở trong cửa thứ nhất này có lẽ có thể làm được chuyện này.

Vương Lâm dừng chân lại, trong tiếng thì thào ngấng đầu nhìn bầu trời. Chỉ thấy trên bầu trời u ám, một đạo cầu vồng gào thét bay đi. Nhưng khi bay ngang qua không trung trên đầu Vương Lâm đột nhiên dừng lại, kiếm quang lóe lên, thân ảnh ở bên trong đạo cầu vồng kia lao thẳng tới Vương Lâm.

Đó là một thanh niên mặc áo bào màu lam, mặt hắn đầy sát khí, còn có khí tức mùi máu tanh tràn ngập thân thể hắn.

Kiếm quang lóe lên, trong nháy mắt hắn đã tới gần, chuẩn bị chặt lấy đầu Vương Lâm.

Nhưng ngay khi hắn tới gần, Vương Lâm chậm rãi giơ tay phải lên, chỉ về phía kiếm quang kia.

Hào quang vạn trượng đột nhiên lóe lên, trực tiếp sụp đổ. Lộ ra ở bên trong là một phi kiếm đã vỡ thành từng mảnh cùng với một thanh niên vẻ mặt hoảng sợ ở đằng sau.

Thanh niên kia chấn động, thân thể lập tức nổ tung, biến mất ở trước mặt Vương Lâm. Chỉ còn lại ba miếng lệnh bài bị ánh sáng nhẹ nhàng bao phủ. Lơ lửng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

- Được rồi, ở trong cửa thứ nhất này đã có được chuyện tốt đầu tiên.

Vương Lâm vung tay áo, sau khi thu hồi ba miếng lệnh bài, thân thể liền bước về phía sau, trong nháy mắt tiêu tan hoàn toàn.

Lúc hiện ra, hắn đã ở bên cạnh một đạo cầu vồng đang gào thét bay trong không trung.

Bên trong đạo cầu vồng kia là một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi. Thiếu niên này vẻ mặt cảnh giác, trong lúc phi hành liên tục quan sát bốn phía. Nhưng Vương Lâm xuất hiện quá mức đột ngột, thiếu niên này trong lúc sửng sốt, bị Vương Lâm vỗ một chưởng vào hư không, thân thể run lên, lập tức rơi xuống.

Vương Lâm không giết người tùy tiện, nâng bàn tay lên, trong tay đã có một tấm lệnh bài rồi xoay người nhoáng lên một cái, thân ảnh biến mất.

Trong cửa đầu tiên của cuộc tỉ thí ở Đông Lâm Tông này, Vương Lâm giống như là một con sói giữa bầy dê. Hễ những người nào gặp phải hắn đều không thể chạy thoát, đều bị hắn lấy đi lệnh bài.

Dần dần, Vương Lâm ở trong cửa thứ nhất này thanh danh hiền hách, gần như khiến cho người khác sau khi nhìn thấy hắn sẽ hoảng sợ mà tự giao ra lệnh bài. Đối với những tu sĩ bậc thấp, Vương Lâm ra tay cực kỳ tùy ý, hắn biết nơi nay là thế giới do ký ức của Thất Thải biến thành, tất cả những chỗ không hợp lý đều đã ở trong ký ức này nghịch chuyển, trở thành hợp lý.

Ví dụ như lúc này ở bên ngoài cửa thứ nhất, những quan khách đang ngồi xem ở trong sân của Đông Lâm Tông, sự tồn tại của bọn họ, ánh mắt và tâm tư của bọn họ thực tế đều là do ký ức của Thất Thải biến thành.

Cũng có thể nói, Thất Thải cảm thấy họ như thế nào thì họ ở trong thế giới này sẽ có biểu hiện như vậy.

- Người này là ai! Không ngờ trong một thời gian ngắn mà hắn đã có được hơn ba trăm tấm lệnh bài!

- Giết người rất quyết đoán, tu vi của hắn thoạt nhìn cũng không cao hơn người bình thường nhiều, nhưng trong mỗi chỉ đều ẩn chứa vân khí, cực kỳ bất phàm!

- Lần so tài thứ nhất này, người này rất có khả năng không có đối thủ, không ngờ trong đám đệ tử đời thứ nhất lại có một nhân vật như thế này.

Trong đám kim quang ở bốn phía, phàm là những người nhìn thấy biểu hiện của Vương Lâm ở trong vòng xoáy trên không trung đều cực kỳ khiếp sợ. Còn có những sư tôn của đám đệ tử các hệ ở dưới mặt đất ánh mắt cũng lấp lánh.

Trên mặt sư tôn của Tô Đạo lộ ra một nụ cười đắc ý, biểu hiện của Vương Lâm càng khiến hắn bất ngờ hơn.

Hắn ở Đông Lâm Tông càng lập được công lớn, càng thu được nhiều tặng phâm.

Trong cửa thứ nhất, Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng mình càng lấy được nhiều lệnh bài, càng khiến cho nhiều thiên tài trong ký ức

của Thất Thải năm đó rơi xuống, bốn phía lại càng xuất hiện nhiều dấu hiệu vặn vẹo như muốn sụp đổ.

Sự vặn vẹo này chính là dấu hiệu thay đổi ký ức của Thất Thải.

- Kích thích vẫn còn chưa đủ

Vương Lâm lắc đầu, bỗng nhiên tản thần thức ra, bao phủ toàn bộ phạm vi nơi này.

Ngay khi thần thức của hắn đảo qua, tất cả mọi người ở nơi này đều hiện ra ở trong tâm thần Vương Lâm.

Hắn đang tìm mấy thiên tài mà năm đó đã khiến cho Tô Đạo ghen ghét nhất.

Những thân ảnh này ở trong ký ức của Tô Đạo năm đó ở nơi này đã tỏa ra hào quang chói mắt, sau khi đi ra khỏi cửa thứ nhất này, trong những trận tỷ thí sau còn đạt được những danh hiệu cực cao.

Trong đó có một người tên là Côn Bằng, người này sở trường về tốc độ, một khi tốc độ của hắn triển khai thì như một đạo tàn ảnh. Trong ký ức của Thất Thải, hắn ở cửa thứ nhất này cuối cùng đứng thứ ba!

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, bước trên không trung, từng bước vượt qua vô tận, xuất hiện ở một hướng khác trong cửa thứ nhất, Ở nơi này, hắn nhìn thấy tu sĩ tên là Côn Bằng kia.

Người này ở xung quanh đang bị ba người bao vây, nhưng ngay khi Vương Lâm xuất hiện, ba người này kêu lên thảm thiết, nhanh chóng tản ra. Côn Bằng kia cười lạnh đang muốn truy kích, nhưng lập tức thân thể hắn run lên, xoay phắt người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vương Lâm đang lơ lửng ở phía sau hắn mười trượng đang nhìn về phía hắn.

Dấu hiệu vặn vẹo sụp đổ ở bốn phía chỉ có Vương Lâm là có thể nhìn thấy, lúc này trong khi hắn tới gần Côn Bằng, sự vặn vẹo kia lại càng kịch liệt hơn, giốngg như là hồn thứ ba của Thất Thải đang hưng phấn.

- Đưa lệnh bài của ngươi cho ta.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Tiểu tu sĩ như thế này thật sự hắn không muốn ra tay.

Côn Bằng kia đồng tử trong mắt co rút lại, không nghĩ ngợi thân thể lui nhanh về phía sau.

Tốc độ của hắn rắt nhanh, trong nháy mắt đã chạy ra cực xa. Nhưng trong mắt của Vương Lâm, tốc độ của hắn vẫn còn quá chậm.

Trong lúc thầm than, hắn tùy ý vung tay phải lên, Côn Bằng kia lập tức kêu lên thảm thiết, vứt bỏ toàn bộ ngọc bội, hoảng sợ bỏ chạy. Ngay khi hơn mười ngọc bội của hắn được ném ra, sự vặn vẹo ở bốn phía lại ầm ầm bạo tăng.

Khí tức của bát môn giờ khắc này đã trở nên nồng nặc, nhưng vẫn còn cần thêm một chút để hoàn toàn hiển lộ.

- Kích thích vẫn chưa đủ, như vậy ta sẽ giúp ngươi giết chết Chu Lập!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức của hắn đã tập trung vào Chu Lập ở nơi này. Chu Lập kia lúc này đang cực kỳ chật vật, đang ẩn nấp rất cẩn thận, ở trong một ngọn núi, trên thân thể hắn có tám lệnh bài.

- Tô Đạo đáng chết, nếu không có hắn, Vân Đạo ThiênThuật phải là do ta học được mới đúng, cửa thứ nhất này tuyệt đối sẽ không chật vật như thế này. Hết thảy chuyện này đều là vì Tô Đạo! Ta phải giết hắn!

Chủ Lập trong lúc khoanh chân thần sắc dữ tợn, hắn đã hận Tô Đạo đến tận xương tủy.

- Hắn nhập môn sau ta rất lâu, dựa vào cái gì mà có tư cách học Vân Đạo ThiênThuật như ta, dựa vào cái gì mà hắn được sư tôn coi trọng như vậy!

Trong lòng Chu Lập tràn ngập oán hận, trong lúc đang cắn răng muốn thố nạp trị thương, nhưng trên đỉnh núi chỗ của hắn trong nháy mắt bỗng nhiên run lên.

Sau khi Chu Lập sửng sốt, ngọn núi ầm vang, thần sắc hắn đại biến, thân thể nhoáng một cái trực tiếp lao ra khỏi ngọn núi này.

Ngay khi hắn xông ra, ngọn núi ầm ầm sụp đổ, vỡ thành từng mảnh sụp xuống, trong đó có một vài tảng đá lao thẳng tới Chu Lập, hắn tránh né không kịp, bị tảng đá đập vào người, trực tiếp phun ra máu tươi lùi lại trăm trượng.

Cùng lúc đó, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện ở phía sau Chu Lập.

- Chu Lập.

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng.

Hai chữ này giống như lôi đình đánh vào trong tâm thần Chu Lập. Ngay khi hắn theo bản năng nhanh chóng hướng về phía trước bỏ chạy, tay

phải của Vương Lâm đã đặt trên đỉnh đầu Chu Lập. Một ấn này hạ xuống, tiếng ầm ầm trong tâm thần của Chu Lập đã trở nên vĩnh hằng.

Ngay khi Chu Lập tử vong, Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng bốn phía đang vặn vẹo xoay tròn một cách kịch liệt, còn nghe thấy những thanh âm ầm vang mơ hồ, dường như thế giới đệ ngũ hoa này đang đứng bên bờ sụp đổ.

Khí tức bát môn ân tàng trong thế giới ngũ hoa này giờ phút này tỏa ra trong phạm vi lớn, trong phút chốc Vương Lâm đã cảm nhận được chỗ của tam môn!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị, hắn không cần nghĩ ngợi thân thể đột nhiên nhoáng lên một cái, tản thần thức ra lao thẳng tới những đệ tử còn lại của Đông Lâm Tông ở nơi này. Như cuồng phong gào thét, ngay khi hắn tới gần, trước sự hoảng sợ của những đệ tử Đông Lâm Tông, Vương Lâm đã trực tiếp lấy đi những ngọc bội của họ.

Lấy được càng nhiều ngọc bội, sự vặn vẹo ở bốn phía lại càng kịch liệt, hồn thứ ba của Thất Thải đã xuất hiện sự hỗn loạn kịch liệt.

Toàn bộ nơi này đều hoàn toàn trái ngược với ký ức của hồn thứ ba. Giống như hồn thứ ba đã bị xé ra một lỗ hống, khiến cho Vương Lâm đối với vị trí của bát môn đã cảm nhận được ngày càng rõ ràng.

- Cuộc tỷ thí của Đông Lâm Tông này sẽ không có cửa thứ hai, thứ ba. Trong cửa thứ nhất nếu ta lấy đi ngọc bội của tất cả mọi người, như vậy thì chỉ có một mình ta là người chiến thắng, sự nghịch chuyến như vậy sẽ hoàn toàn phá vỡ ký ức của hồn thứ ba!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân ảnh ở cửa thứ nhất trong thế giới này nhanh chóng xuyên qua.

Hễ những đệ tử của Đông Lâm Tông gặp phải hắn toàn bộ đều bị lấy mất ngọc bội, nếu có người phản kháng, thì sẽ lập tức bị hắn tấn công. Nhưng Vương Lâm dù sao đối với những người nàv không thù không oán, tuy những người này ở trong ký ức của Thất Thải nhưng hắn cũng không giết tùy tiện.

Duy chỉ có những người sau này bị Thất Thải ghen ghét, thì mỗi lần Vương Lâm giết một người, sự vặn vẹo ở bốn phía sẽ điên cuồng bạo tăng.

Dường như hồn thứ ba của Thất Thải trong sự hỗn loạn này đang trở nên hưng phấn!

Cuồng phong càn quét, trên sân của tông chủ của Đông Lâm Tông, ở bên ngoài cửa thứ nhất lúc này toàn bộ mọi người đều đứng lên, xung quanh bọn họ cũng có sự vặn vẹo, ngay cả thân ảnh bọn họ cũng có dấu hiệu sụp đổ.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ vào trong vòng xoáy đã ngừng chuyển động ở giữa không trung.

Bọn họ nhìn thấy hành động của Vương Lâm, nhìn thấy một mình hắn đã lấy được gần như toàn bộ ngọc bội, nhìn thấy một chuyện chấn động từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện ở Đông Lâm Tông!

Toàn bộ những biểu hiện khiếp sợ và sự chấn động trong tâm thần bọn họ đều là do Thất Thải tưởng tượng ra, lúc này nối lên như sóng biến, cuốn động toàn bộ Đông Lâm Tông!

Trong cửa thứ nhất, ngay khi Vương Lâm lấy được ngọc bội cuối cùng, sự vặn vẹo ở bốn phía đã trở nên kinh thiên động địa.

Tiếng ầm ầm vang vọng, khí tức bát môn đã lộ ra rõ ràng hơn, nhưng vẫn chỉ như là một đám sương mù tràn ngập, vẫn còn thiếu một chút!

Thân thể Vương Lâm lao thẳng lên bầu trời u ám, giơ hai tay lên hướng về phía trước kéo mạnh một cái.

Thiên địa ầm vang, hai tay Vương Lâm xé trời, túm lấy hư không. Dưới một kéo này, một cái khe thật lớn bị xé mở ra.

Bên ngoài cái khe này chính là cái sân trong tông chủ của Đông Lâm Tông!

Bên trong sân, trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người. Vương Lâm bước tới một bước, đứng giữa không trung trên Đông Lâm Tông!

- Ta, Tô Đạo, là người đứng đầu trong cuộc tỷ thí này!

Ngay khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, không trung sụp đổ, toàn bộ thân ảnh ở bốn phía đều vặn vẹo tiêu tan. Mặt đất ở đằng xa, đỉnh núi, toàn bộ mọi vật đều trong khoảnh khắc này ầm ầm nổ tung.

Thế giới đệ ngũ hoa này lập tức run lên, từng tầng tan nát!

Cùng lúc đó? khí tức bát môn trong sự nghịch chuyến càn khôn ký ức của hồn thứ ba này đã hoàn toàn hiển lộ ra, giống như là một cột khí bốc lên tận chín tầng mây, lắp loáng chuyển động.

Thứ duy nhất không sụp đổ trên mặt đất chính là Đông Lâm Trì ở hậu sơn của Đông Lâm Tông!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1784 Đông Lâm Trì nội ngư long biến!

Đông Lâm Trì trong ký ức của hồn thứ ba là nơi cả đời hắn chưa bao giờ được bước chân vào. Dù là về sau hắn được sư tổ nhìn trúng mà bồi dưỡng thì vẫn không được tiến vào Đông Lâm Trì này.

Chỉ có một lần duy nhất, sau khi hắn vất vả đạt được tư cách tiến vào Đông Lâm Trì xong thì ngay sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị khu trừ khỏi Đông Lâm Tông. Đây cũng là nỗi nối tiếc lớn trong cuộc đời hắn!

Giờ phút này thiên địa sụp đổ, vạn vật tan nát, chỉ có Đông Lâm Trì này là còn ổn định. Bởi vậy có thể thấy Thất Thải Tiên Tôn đối với sự tiếc nuối trong đời này cố chấp tới mức nào.

Khí tức của bát môn ngày càng rõ ràng, ầm ầm tràn vào trong thế giới của đệ ngũ hoa. Cũng trong tích tắc khi dẫn động thế giới này sụp đổ, nó thoáng chốc mở ra, khiến trừ Vương Lâm ra thì không còn ai có thể tiến vào vùng bị hạn chế này.

Dù sao thì tiến vào đệ ngũ hoa cũng là do Vương Lâm lấy ký ức của hồn thứ ba mở ra. Sau khi hắn tiến vào. dù là Chiến lão quỷ cũng không tiến vào được.

Nhưng giờ phút này khi ký ức sụp đổ, khí tức của Chiến lão quỷ liền quân quanh bên ngoài, giống như không ngừng thử tiến vào bên trong.

Lúc này bát môn dù đã hiện nhưng cái nào là thật thì lại không thể hiện rõ. Nếu tìm kiếm từng cái một thì nhất định sẽ rất tốn thời gian. Mà lúc này hành vi của Vương Lâm dẫn động bát môn cũng chỉ là nhất thời, mượn tích tắc khi ký ức của hồn thứ ba hỗn loạn mà bức ra.

Trong khi thế giới này đang như bị hủy diệt, thậm chí còn không đợi Vương Lâm tìm ra được cánh cửa thực thì đã hoàn toàn sụp đổ, tám cánh cửa nếu ẩn đi thì Vương Lâm muốn tìm được sẽ vô cùng khó khăn!

Hắn thật vất vả mới sáng tạo ra được cục diện này, hiển nhiên là không muốn công sức như nước chảy về đông.

- Kích thích này vẫn còn chưa đủ sao. Tô Đạo, ngươi lưu lại Đông Lâm Trì chẳng lẽ là muốn ta hoàn thành tâm nguyện của ngươi, tiến vào Đông Lâm Trì sao? Được, ta giúp ngươi đạt được nguyện vọng, nhưng ngươi phải giúp ta tìm được cánh cửa thật!

Vương Lâm biết thời gian gấp gáp, giờ phút này Chiến lão quỷ tùy thời có thể phá vỡ hạn chế yếu ớt này để vào đây.

Vương Lâm không do dự nữa, thân thể nhoáng một cái về phía trước, lao thẳng tới Đông Lâm Trì còn chưa sụp đổ, trong phút chốc đã tới gần. Nơi này giống hệt như trong đệ nhị hoa mà hắn đã thấy, chỉ có điều nước không bị đóng băng, trong suốt, tỏa ra hương thơm ngát.

Thân thể hắn trong nháy mắt chìm vào trong Đông Lâm Trì, khoanh chân ngồi trong nước ao. Trong nháy mắt khi hắn chạm vào nước ao này, bảy đạo bổn nguyên trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm chấn động.

Nước ao này cực kỳ quỷ dị, không ngờ ẩn chứa một luồng khí tức bổn nguyên không thể tưởng tượng nổi, điên cuồng tràn vào cơ thể Vương Lâm, dung hợp với bảy đạo bổn nguyên của hắn.

Dưới sự dung hợp này, bảy đạo bổn nguyên của Vương Lâm nhanh chóng bành trướng, bất ngờ cường đại lên mấy lần, xoay tròn trong cơ thể, cũng lao thẳng ra ngoài cơ thể.

Hỏa bổn nguyên trong mắt trái Vương Lâm hóa thành một biến lửa, dung nhập vào bên trong Đông Lâm Trì, giống như hấp thu lực lượng bổn nguyên vô cùng ở nơi này, bất ngờ hóa thành một người lửa!

Người này hình dáng giống hệt Vương Lâm, nhưng là do ngọn lửa tạo thành. Thậm chí có thể nói, nó là do hỏa bổn nguyên ngưng tụ thành! Đến lúc này bổn nguyên của Vương Lâm đã hoàn toàn vượt qua đại thành, đạt tới viên mãn!

Người lửa đó mặc một bộ y phục bằng lửa, khí tức cường hàn tới cực điểm ầm ầm bộc phát ra, kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, lôi đình trong mắt phải Vương Lâm ầm ầm lao ra, hóa thành một con lôi long lao vào trong ao nước, khiến cho Đông Lâm Trì này lập tức lóe lên điện quang vô tận. Một lát sau, tiếng gầm thét vang vọng trong đó. Chỉ thấy lôi long bay ra, lôi đình ầm vang, hóa thành một người giống hệt Vương Lâm!

Nó giống hệt như hỏa nhân kia, đều là do lôi đình ngưng tụ ra, hình dáng hệt Vương Lâm, trong lôi đình đang tràn ngập thoạt nhìn giống như lôi tiên trong thiên địa!

Ngay sau đó, sinh tử, chân giả, nhân quả bổn nguyên trong mi tâm của Vương Lâm vô hình bay ra. Đông Lâm Trì lập tức giảm xuống hơn phân nửa. Nước ao này ngưng tụ tam đại hư bổn nguyên, bất ngờ hóa thành thân thể sinh tử bổn nguyên trước người Vương Lâm!

Người này hai tay mở ra, tay trái nắm sinh, tay phải nắm tử, thoạt nhìn giống như thần tiên định sinh tử trong thiên địa, trên người mặc một bộ đạo bào màu xám, mái tóc dài phất phơ. Trông cực kỳ kinh người.

Bên cạnh sinh tử thân là thân hình do nhân quả, chân giả hai đại bổn nguyên sau khi dung hợp với Đông Lâm Trì huyễn hóa thành!

Thân hình nhân quả bổn nguyên mở tay là nhân, nắm tay là quả, toàn thân phiêu dật, tiên phong đạo cốt, đôi mắt lộ vẻ trí tuệ vô cùng, giống như hiểu hết mọi chuyện trong thiên địa vậy.

Thân thể chân giã bổn nguyên hai mắt nửa mở, toàn thân lần lượt thay đổi trong hư thực, nhìn như một đám sương mù nhưng lại tỏa ra uy áp khiến người ta chấn động tâm thần!

Năm đạo bổn nguyên toàn bộ hóa thành chân thân. Nhưng thế còn chưa dứt. Sát lục bổn nguyên của Vương Lâm ầm ầm tràn ra, lại một lần nữa hấp thu một lượng nước lớn, khiến cho Đông Lâm Trì chỉ còn không tới ba phần. Sau đó sát lục bổn nguyên cũng xuất hiện chân thân!

Chân thân này bất ngờ là do sát khí tạo thành, đỏ bừng toàn thân, trong nháy mắt khi xuất hiện liền tỏa ra lệ khí đủ để hủy diệt cả thiên địa!

Sau lục đạo bổn nguyên, cấm chế do tơ máu trong hai mắt Vương Lâm biến thành liền tràn ngập trước người hắn, mơ hồ nhìn giống như hai đồng tử!

Nước ao của Đông Lâm Trì lại một lần nữa giảm đi, không còn tới hai phần. Sau lúc này cấm chế bổn nguyên bất ngờ viên mãn, hình thành bổn nguyên chân thân, lơ lửng phía trước Vương Lâm, trở thành bổn nguyên chân thân thứ bảy!

Sự rung động trong nội tâm Vương Lâm lúc này đã đạt tới cực hạn. Hắn thậm chí quên cả Chiến lão quỷ đang điên cuồng muốn tiến vào trong, thậm chí quên cả bát môn kinh thiên, quên cả cánh cửa thật đang ẩn thế.

Hắn không thể nào ngờ được là Đông Lâm Trì này lại có hiệu quả thần thông đoạt cả khả năng tạo hóa của thiên địa như vậy, có thể khiến bổn nguyên tiến hóa, ngưng tụ ra chân thân của bổn nguyên mà hắn chưa bao giờ nghe thấy!

Loại biến hóa này nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không thể tưởng tượng nổi là sẽ có biến hóa kinh người như thế.

Nhưng hắn hiểu rõ tất cả điều này chỉ là hư ảo. Đông Lâm Trì này là do ký ức của Thất Thải Tiên Tôn biến thành. Khi thế giới này hoàn toàn sụp đô thì hắn sẽ trở lại thế giới chân thật một lần nữa. Tới lúc đó thì tất cả đều sẽ tiêu tán.

Nhưng tất cả những điều này đã cho Vương Lâm hy vọng, cho hắn biết sự trọng yếu của Đông Lâm Trì!

- Nếu có thể đi tới Tiên Cương đại lục, nhất định phải tới Đông Lâm Trì!

Trong nội tâm của Vương Lâm có một âm thanh điên cuồng gào thét. Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, hôm này dù mình chỉ ở trong thế giới giả nhưng tu vi lại tăng mạnh gấp mấy lần rồi!

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Sự rung động lớn hơn nữa là từ nước ao không còn bao nhiêu kia lại xuất hiện biến hóa ầm ầm tràn tới. Trong cơ thể Vương Lâm không phải có bảy đạo bổn nguyên. Hắn có tám đạo!

Đạo bổn nguyên thứ tám này là thủy bổn nguyên, là do hắn đạt được trong trận pháp của Ngũ Hành Tinh, tuy rằng đã có chút thành tựu nhưng còn xa xa mới có thể hóa thành chân thân, khiến tu vi hắn đề cao. Nhưng giờ phút này nước ao của Đông Lâm Trì gào thét bốc lên, chui vào trong từng lỗ chân lông của Vương Lâm, dung hợp với thủy bổn nguyên trong cơ thể hắn. Tâm thần Vương Lâm ầm vang. Hắn cảm nhận được đạo bổn nguyên thứ tám đang nhanh chóng bành trướng. Trong nháy mắt khi nước ao của Đông Lâm Trì này tiêu tán toàn bộ. Đạo bổn nguyên thứ tám bất ngờ đại thành!

Không ngờ nó cũng hình thành bổn nguyên chân thân, mặc một bộ áo gợn sóng nước, toàn thân tỏa ánh sáng vạn trượng, trong suốt như thủy tinh. Trong nháy mắt khi nó ngưng tụ. Tu vi Không Linh hậu kỳ của Vương Lâm ầm ầm tăng mạnh!

Hầu như chỉ trong nháy mắt đột phá Không Linh hậu kỳ, trực tiếp lên Không Linh đỉnh, thậm chí chỉ còn cách Không Huyền một bước ngắn mà thôi!

Nếu hắn có thể có đạo bổn nguyên thứ chín thì lập tức sẽ bước vào Không Huyền, từ nay về sau cửu cửu quy nhất, bổn nguyên đạt đỉnh!

Đông Lâm Trì trong nháv mắt khi mất toàn bộ nước liền xuất hiện vô số khe nhỏ, trong tiếng răng rắc liền sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ bị cuốn đi, trở thành hư vô.

Đông Lâm Trì này là vật duy nhất còn tồn tại trong thiên địa đã bị hủy diệt này, giờ phút này hoàn toàn tan rã khiến Vương Lâm mở bừng đôi mắt.

Trong nháy mắt này, thế giới do ký ức của Thất Thải Tiên Tôn hoàn toàn bị hủy diệt. Khí tức của Chiến lão quỷ ầm ầm tràn vào, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, khi thế giới trong trí nhớ của Thất Thải Tiên Tôn bị hủy, trong bát môn có một cánh cửa bộc phát ra khí tức vô cùng mãnh liệt. Khí tức này thoáng cái đã áp đảo tất cả những cánh cửa còn lại!

Cánh cửa này chính là cánh cửa thực sự thông từ động phủ giới tới Tiên Cương đại lục!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, trong tích tắc khi Chiến lão quỷ gào thét lao tới, thân thể vọt lên, trong cơ thể truyền ra những tiếng bùng bùng. Dù tu vi trong cơ thể hắn lúc này đều là giả dối nhưng loại trải nghiệm này lại khiến cho Vương Lâm thấy một cánh cửa rộng lớn mở ra trong tương lai!

Thân thể hắn cất bước, thiên địa dưới chân hoàn toàn bị hủy diệt. Thế giới ký ức của Thất Thải Tiên Tôn lúc này cuối cùng tiêu tán. Nhưng khí tức của cánh cửa thực lại càng thêm mãnh liệt, ở ngay phía trước!

Chiến lão quỷ giống như đang nối giận, nhanh chóng phóng tới. Nhưng tốc độ của hắn không thể đuối theo Vương Lâm vừa học xong Vân Đạo Thiên Thuật, ngưng tụ được chân thân của tám đạo bổn nguyên!

Vương Lâm chỉ bước một bước là bất ngờ đã xuất hiện ở cánh cửa thực kia!

Vốn nơi này là một ngọn núi nhưng giờ phút này sớm đã bị hủy diệt, thay thế bằng một cánh cửa khổng lồ! Cánh cửa này lộ ra khí tức tang thương vạn cổ. Hình dáng nó cực kỳ khổng lồ, đóng lại trước mặt Vương Lâm, khiến thân thể Vương Lâm chẳng khác nào một con kiến hôi!

Trong chớp mắt khi tới gần cánh cửa này, Vương Lâm không chút do dự, tay phải giơ lên, trong tích tắc này toàn bộ Đạo Cổ lực ầm ầm dung nhập vào trong một chưởng của hắn. Trực tiếp đặt lên trên cánh cửa khổng lồ kia.

- Đại môn của động phủ, mở ra!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, từ thân thể huyễn hóa ra tám bổn nguyên chân thân, toàn bộ giống như Vương Lâm đánh ra một chưởng,

rơi lên trên đại môn.

Đại môn rung lên, trong tiếng ầm vang kinh thiên động địa liền bất ngờ xuất hiện một khe hở, ầm ầm mở ra!

Ngoài cái khe chính là Tiên Cương đại lục, chính là thế giới thật sự vô cùng khổng lồ!

Vương Lâm chính là người đầu tiên mở được đại môn này sau khi nó bị phong bến. Lúc này tâm tình của hắn thật không thể hình dung nổi. Có lẽ tâm tình của Tán Linh thượng nhân khi đưa người ở bảy trăm vạn thiên địa ra ngoài thế giới, bước vào Thái Cổ Tinh Thần cũng giống hệt Vương Lâm lúc này.

Trong khoảnh khắc khi đại môn mở ra, một luồng khí tức thần chính của Tiên Cương đại lục từ trong cái khe kia điên cuồng tràn vào!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1785 Phần sí dục tầm Tiên Cương mộng (l)

(1) Tung cánh chim khát vọng tìm mộng chốn Tiên Cương.

Trong nháy mắt khi đại môn của động phủ mở ra một khe hở, khí tức của Tiên Cương đại lục từ bên ngoài gào thét truyền vào, trong thiên địa đang sụp đổ phía sau Vương Lâm, thân ảnh Chiến lão quỷ bước ra.

Bên ngoài thân thể hắn là hư ảnh mặc áo choàng, hai mắt lộ ra u quang ngập trời, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn chẳng biết tại sao trong nháy mắt khi cửa động phủ mở ra, một cảm giác nguy cơ sinh tử, đột nhiên ầm ầm dâng lên trong lòng hắn.

Vương Lâm đứng ở bên cạnh đại môn, xoay người nhìn về phía Chiến lão quỷ ở không xa. Ở sau lưng Vương Lâm là khe hở của đại môn, khí tức của Tiên Cương đại lục bao phủ toàn thân hắn. Dưới những luồng khí tức không thuộc về nơi này, Đạo Cổ huyết mạch trong cơ thể Vương Lâm như nước lũ tuôn trào, huyết dịch tăng tốc lưu chuyển, giống như đang bị luồng khí tức này thu hút.

- Dù có mở được đại môn. Ngươi cũng không dám đi ra ngoài! Ta tuy nói không có trí nhớ của hồn thứ ba, nhưng ở bên trong linh hồn cũng có lưu lại một chút cảm ngộ đối với Tiên Cương đại lục. Giữa động phủ giới và Tiên Cương đại lục tồn tại tấm màn Tiên Cương, chỉ có người có huyết mạch mới có thể đi ra!

Mà dù ngươi có huyết mạch kêu gọi, có thể đi ra ngoài, nhưng ngươi nếu không giao hồn thứ ba ra, sau khi ngươi rời khỏi động phủ này, ta sẽ giết tất cả những người có liên quan với ngươi!

Cảm giác bị uy hiếp sinh tử trong tâm thần Chiến lão quỷ lúc này càng thêm mãnh liệt. Hắn không tới gần hơn mà đứng ở nơi xa nói vọng tới.

Hôm nay cửa này đã mở ra, giữa ta và ngươi cũng không có mối thù sâu tới mức không thể hóa giải, ngươi giao hồn thứ ba cho ta, ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này. Không bao giờ bước nửa bước vào động phủ giới nữa!

Giọng nói của Chiến lão quỷ dường như mang theo một lực lượng kỳ dị, trầm trầm vang vọng.

Vương Lâm không nói gì. Hồn thứ ba hắn không phải không thể giao ra, mà đối với hắn đây không phải là Thất Thải Tiên Tôn Tô Đạo, mà là đệ tử của hắn - Tạ Thanh.

Vừa trầm mặc, Vương Lâm giơ tay phải, trong lòng bàn tay có hai đạo u quang lóe lên, hóa thành hai phù văn phong ấn. Phong ấn này ngoài u quang, bên trong cũng có một tia máu lượn lờ. Tia máu này chính là tâm huyết của Tạ Thanh!

Tạ Thanh lấy thân là một lần luân hồi của hồn thứ ba xả thân vì đại nghiệp, ngưng tụ ra ba đạo phong ấn, một đạo phong ấn bản thân, còn lại

hai đạo phong ấn đưa cho Vương Lâm. Đây chính là việc cuối cùng hắn trước khi chết làm cho sư tôn Vương Lâm.

Hai đạo phong ấn này sau khi dung hợp với khí tức của Tiên Cương đại lục sẽ có thể phong ấn lực lượng của hai hồn còn lại của Thất Thải Tiên Tôn!

Trong tích tắc khi hai luồng phong ấn này xuất hiện, khí tức của Tiên Cương đại lục lan ra từ cánh cửa mở hé phía sau Vương Lâm lúc này gào thét lao thẳng tới bàn tay hắn, nhanh chóng dung hợp với hai phong ấn này.

U quang ầm ầm bộc phát ra, giống như trong tay Vương Lâm có hai vầng mặt trời vậy. Ánh sáng kia bao phủ toàn bộ thân thể Vương Lâm, cuối cùng lan ra cả đại môn phía sau Vương Lâm, khiến người ta từ xa nhìn lại trông rất mông lung.

Chẳng qua luồng lực lượng phong ấn này còn chưa hấp thu hoàn toàn, còn đang cần thêm khí tức của Tiên Cương đại lục. Bởi vì đại môn này mở ra quá bé cho nên nó hấp thu hơi chậm một chút.

Trong nháy mắt khi cảm nhận được luồng lực lượng phong ấn này, đồng tử trong mắt Chiến lão quỷ co rút lại. Hắn cuối cùng cũng biết tại sao mình lại có cảm giác nguy cơ sinh tử rồi. Tất cả đều là do luồng lực lượng phong ấn dung hợp với khí tức của Tiên Cương đại lục này lan ra!

Hàn quang trong mắt hắn bốc lên, Chiến lão quỷ không chút do dự, thân thể thoáng một cái liền lao thẳng tới Vương Lâm. Hắn biết lúc này không thể lùi lại phía sau. Nếu đợi tới lúc cảm giác nguy cơ sinh tử này càng mạnh hơn nữa thì muốn lao ra ngăn cản, hậu quả không thể tưởng tượng nổi rồi!

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới chỉ cách Vương Lâm không tới mười trượng, cổ tay Chiến lão quỷ phất lên một cái, một chừ chiến kim sắc ầm ầm lao ra; tiến thẳng tới Vương Lâm. Cùng lúc đó, hư ảnh của Thất Thải Tiên Tôn bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ cũng hiện ra, bên ngoài lóe lên ánh sáng bảy màu. Đây đúng là Thất Thải Tiên Tôn đã dung hợp Thất Thải đạo nhân, toàn thân tràn ngập ánh sáng, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Ngay sau đó, song chưởng của Thất Thải Tiên Tôn vốn bị phủ kín trong áo choàng, chỉ hờ đôi mắt bỗng nhiên duối ra, áo choàng bên ngoài bành trướng ra vô hạn, giống như che phủ tất cả, trùm lấy Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hai đạo phong ấn trên tay hắn vẫn đang hấp thụ khí tức lan ra từ Tiên Cương đại lục, trong nháy mắt khi Chiến lão quỷ và hai hồn của Thất Thải Tiên Tôn tới gần, tay trái Vương Lâm giơ lên vỗ về phía trước một cái.

Một chưởng này đánh tới khiến tám chân thân bổn nguyên của Vương Lâm biến ảo ra, giống như tám Vương Lâm đồng loạt đánh một chưởng vậy.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Thế giới của đệ ngũ hoa đang sụp đổ, lúc này tiêu tán trong phạm vi lớn, lộ ra thân ảnh của Lam Mộng đạo tôn, lão già họ Mã của Ngũ Hành Tinh, Vân Dật Phong và Tam Phi Đường San.

Còn có Chu Tước chiến tướng và Huyền Vũ chiến tướng đã bị trọng thương. Thân ảnh của bọn họ lúc này đều huyễn hóa ra.

Bổn nguyên chân thân vừa xuất hiện, sắc mặt Chiến lão quỷ liền kịch biến. Hắn không có ký ức của hồn thứ ba, chưa bao giờ nhìn thấy bổn nguyên chân thân. Nhưng lão già họ Mã của Ngũ Hành Tinh trong nháy mắt khi nhìn thấy bổn nguyên chân thân thì ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi.

- Bổn nguyên chân thân! Đây....đây là bổn nguyên chân thân. Người tầm thường có được một bổn nguyên đã là hiếm thấy, hắn... Hắn không ngờ lại có tới tám cái!

Nghe đồn trừ người mở được thần cảnh ra thì chỉ có trở thành Đại Thiên Tôn mới có được bổn nguyên chân thân! Loại việc này dù chưa được chứng minh nhưng cũng có thể thấy rằng bổn nguyên chân thân hiếm thấy tới mức nào!

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Tám bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đồng thời đánh một chưởng, va chạm với Chiến lão quỷ. Trong nháy mắt này, lưỡng hồn của Thất Thải Tiên Tôn và Chiến lão quỷ thân thể đều chấn động, đồng loạt lui lại phía sau!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm đối mặt với Chiến lão quỷ có thể khiến hắn lui bước!

Thân thể Vương Lâm chấn động, giống như có một lực lượng cực mạnh ặp tới, theo cánh tay trái của hắn truyền vào trong cơ thể, ầm ầm tràn cả vào thân thể tám bổn nguyên chân thân của hắn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nương theo luồng lực lượng phản chấn này, tay trái vẽ lên một vòng tròn, thân thể lui lại phía sau đặt tay lên đại môn.

Đại môn ầm ầm chấn động. Cùng lúc đó, tám bổn nguyên chân thân cũng lùi lại, đồng loạt đánh lên đại môn.

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa. Đại môn lại một lần nữa bị mở ra, từ một cái khe liền mở rộng hắn, lớn dần lân, cuối cùng mở ra gần ba phần!

Đến tận lúc này thì đại môn đã không cần phải có người tác động nữa. Trong nháy mắt khi khí tức mênh mông của Tiên Cương đại lục truyền vào. Đại môn này tự động ầm ầm không ngừng mở ra ngày càng lớn.

Cùng lúc đó, càng nhiều khí tức của Tiên Cương đại lục gào thét truyền vào, nhanh chóng dung hợp với hai phong ấn trên tay Vương Lâm hơn.

Trong nháy mắt khi sắc mặt Chiến lão quỷ đại biến, Vương Lâm vung tay lên.

Ánh mắt Chiến lão quỷ lộ vẻ hoảng sợ. Hắn lúc này không thể nghĩ nhiều, không thể để ý tới gì khác là nhanh chóng lui lại phía sau. Phong ấn trong tay Vương Lâm hắn lờ mờ có thể thấy ánh mắt bi phẫn của Tạ Thanh.

- Tạ Thanh....ngươi là đệ tử của ta, cũng là sư tôn của ta....

Vương Lâm than nhẹ, cổ tay vung lên hướng về phía trước phất một cáiả Hai đạo phong ấn tỏa ra u quang vạn trượng, lao thẳng tới Chiến lão quỷ đang bỏ chạy ở phía xa xa.

Phong ấn này giống như số mệnh, Chiến lão quỷ dù có nhanh hơn cũng không thể tránh thoát.

Hai đạo phong ấn một trước một sau, trong nháy mắt đã bay tới sát Chiến lão quỷ, trước ánh mắt kinh hoàng của hắn, đạo phong ấn thứ nhất đã lao thẳng lên mi tâm.

Chiến lão quỷ gầm thét bắt quyết, thần thông tỏa ra. Đồng thời bên ngoài cơ thể hắn, thân ảnh mặc áo choàng của lưỡng hồn cũng giơ tay lên vung về phía phong ấn, khiến hư không ầm vang.

Nhưng hết thảy thần thông, hết thảy mọi ánh sáng đều không thể ngăn cản hai đạo phong ấn này. Dường như tất cả trước chúng đều không tồn tại. Ánh sáng phong ấn xuyên qua tất cả thần thông và hư vô, nhẹ nhàng khắc lên mi tâm của lưỡng hồn bên ngoài thân thể Chiến lão quỷ.

Trong tích tắc khi phong ấn hạ xuống, lưỡng hồn trong áo choàng kêu dài, thân thể xuất hiện những hư ảnh chồng lên nhau, ánh sáng bảy màu bùng lên, trong nháy mắt hóa thành thành Thất Thải đạo nhân. Phong ấn rơi lên mi tâm hắn.

Ầm một tiếng, phong ấn vỡ vụn, hóa thành một vùng u quang bao phủ Thất Thải. Từ xa nhìn lại, nó giống như một quả cầu ánh sáng. Chỉ gần như trong tích tắc, u quang đã nhanh chóng co rút lại, chậm rãi hóa thành lớn bằng nắm tay, ánh sáng ảm đạm lại.

Giờ phút này thân thể Chiến lão quy nhanh chóng lùi lại phía sau, dưới chân đã có gợn sóng lan ra, muốn tránh khỏi kiếp nạn của hồn phách trong áo choàng bên ngoài thân thể, mang theo sự sợ hãi vô tận, nhìn về phía ánh sáng phong ấn thứ hai đang bay tới, trơ mắt nhìn nó khắc lên mi tâm mình, đồng thời tiêu tán, bao phủ toàn thân hắn.

Đám người Lam Mộng đạo tôn ở phía xa xa nhìn cảnh tượng này mà tâm thần chấn động.

Bọn họ thật không ngờ Vương Lâm này lại còn một chiêu như vậy. Ánh mắt lão già họ Mã và Vân Dật Phong nhìn về phía Vương Lâm lúc này cực kỳ phức tạp.

Bọn họ vốn tưởng rằng cuối cùng ở trong động phủ giới này, Huyền La Đại Thiên Tôn sẽ ra tay trợ giúp, Vương Lâm không thể một mình vượt qua. Nhưng vào lúc này tới cuôi cùng Huyền La Đại Thiên Tôn cũng không hiện thân, toàn bộ đều dựa vào lực lượng của Vương Lâm đi tới bước này.

Hồn phách Thất Thải Tiên Tôn dung nhập trong cơ thể Chiến lão quỷ lúc này giống như hồn phách vừa rồi, bị u quang bao phủ, hóa thành một quả cầu ánh sáng cỡ bàn tay, chặt đứt liên hệ với Chiến lão quỷ.

Trong nháy mắt khi liên hệ này bị cắt đứt. Hai mắt Chiến lão quỷ lập tức ảm đạm. khóe miệng tràn ra rất nhiều máu tươi, ánh mắt không còn sáng nhưng lại minh mẫn hẳn lên.

Hắn nhìn bốn phía, cuối cũng ánh măt rơi lên người Vương Lâm, rơi vào cánh cửa phía sau lưng Vương Lâm. Nhìn cánh cửa hé mở, trên mặt Chiến lão quỷ lộ một nụ cười.

- Ngươi rất ưu tú... Giấc mộng cả đời ta chính là muốn mở đại môn của động phủ này.

Nhưng... Năm đó độ Huyền Kiếp thất bại. Lại bị hồn phách hắn dung hợp....

Thân thể Chiến lão quỷ lan ra từng luồng hắc khí, da thịt héo rũ, có những giọt nước đen nhỏ xuống, đang nhanh chóng bị tử vong hòa tan.

- Ta vốn nên chết từ nhiều năm trước... Ngươi đã hoàn thành việc mà ta vẫn muốn làn, giúp ta ra đi... Vương Lâm, tạ ơn ngươi...

Giọng nói của Chiến lão quỷ càng suy yếu hơn, thân thể đã tiêu tán một nửa.

Nhưng một nửa thân thể còn lại trong nháy mắt khi ánh mắt lóe sáng, giống như đã xuất ra chút lực lượng cuối cùng của tính mạng, trong lúc tiêu tán liền hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng vào đại môn đang rộng mở kia.

Hắn mặc dù chết nhưng vẫn muốn nhìn một lần Tiên Cương đại lục mà hắn khát vọng...

Vương Lâm không ngăn cản. Hắn nhìn nửa thân thể Chiến lão quỷ nhảy vào đại môn, nhìn Hắn tan thành mây khói bên ngoài đại môn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1786 Ôm quyền nhất bái trần thổ tán

Đại môn đã hoàn toàn mở ra!

Trong động phủ giới, trong cánh cửa huyễn hóa ra ở La Thiên, cái đỉnh khổng lồ bị hắc khí bao phủ lúc này ầm ầm chấn động, hắc khí bên ngoài sụp đổ. Tiêu tán hoàn toàn.

Cái đỉnh khổng lồ này xuất hiện những khe nứt lớn, từ trong đó có kim quang lan ra. Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng, cái khe càng lúc càng lớn, cuối cùng hoàn toàn chia lìa đại đỉnh, khiến đại đỉnh này vỡ ra đổ về hai bên.

Trong khi vỡ ra, một cánh cửa cao chọc trời màu vàng từ từ huyễn hóa ra. Cánh cửa này mở rộng, bên ngoài là một vùng mây mù, khi thì có thể nhìn thấy một vùng đại lục xa lạ, lúc lại chỉ thấy một vùng mông lung mơ hồ.

Cùng với sự xuất hiện của cánh cửa này, tại trung tâm của động phủ, đống đổ nát của đại đỉnh tan rã hòa toàn, hóa thành tinh không, nối liền với tinh không của động phủ giới.

Trong động phủ giới, tất cả tu sĩ chú ý tới nơi này giờ đây đều lập tức cảm nhận được một sự chấn động tràn ngập động phủ giới. Trong sự chấn động này, cánh cửa tiến vào động phủ giới từ La Thiên ầm ầm tiêu tán. Đại đỉnh kia lại xuất hiện!

Cánh cửa hoàng kim bên trong đại đỉnh tỏa ra kim quang vô tận, bao phủ cả động phủ giới!

Bên ngoài kim môn, hư ảnh một đám người biến ảo ra. Đây đều là những người tiến vào bên trong đó mà chưa chết. Trong đó có Thác Sâm, có Lam Mộng đạo tôn, có Tam Phi Đường San, có người của Ngũ Hành Tinh.

Còn có Vương Lâm.

Ngoài kim quang và đại môn đang mở ra ầm vang, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có ai nói năng gì. Ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ vào kim môn kia, nhìn thế giới khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng nọ.

Vương Lâm nhìn đại môn, ánh mắt lộ ra vẻ cảm khái hơn hai ngàn năm.

- Đại môn cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi!

Vương Lâm đã đợi ngày này từ rất lâu rồi, hầu như khi hắn biết thiên địa này chỉ là một động phủ, hắn đã tưởng tượng ra một ngày mình có thể mở đại môn của động phủ này, bước vào thế giới chính thức, Tiên Cương đại lục!

Hôm này nhìn kim môn này, Vương Lâm hình như hơi hoảng hốt. Ký ức hơn hai ngàn năm lại trở về trong đầu hắn. Hắn từ một hài đồng tầm thường ở sơn thôn, đi tới bước này, mở ra đại môn của động phủ.

Quá trình gian khổ này rất ít người có thể hiểu được. Ngoài sự gian khổ còn có sự cố chấp, còn có tình, có ân, lần lượt thay đổi vận mệnh.

- Uyển nhi, cánh cửa do đã bị ta mở ra rồi. Ở nơi đó ta sẽ có thể khiến nàng thức tỉnh... Đây là lời hứa của ta đối với nàng.

Vương Lâm nhìn cánh cửa, nội tâm đau thương. Hắn nhớ tới Lý Mộ Uyển.

- Tạ Thanh, ta hứa sẽ làm ngươi sống lại một lần nữa, nhất định thế!

Vương Lâm nhìn vào kim môn, lờ mờ hắn như thấy được cả cuộc đời mình.

Tam Phi Đường San cắn môi, kinh ngạc nhìn kim môn, khóe mắt ngân ngấn nước. Nàng nhớ quê hương, nhớ tông môn, nhớ sư tôn và thân nhân của nàng. Trong động phủ giới này nàng đã tồn tại lâu lắm rồi. Nàng vốn đã nên tê dại đi nhưng nỗi nhớ trong lòng nàng đã hóa thành chấp niệm.

Nàng cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi.

Lão già họ Mã của Ngũ Hành Tinh vào Vân Dật Phong nhìn vào kim môn, thần sắc cảm khái. Bọn họ tới động phủ giới này đã vô số năm tháng, chẳng qua cuối cùng cũng không có chút thu hoạch. Lão già họ Mã quay đầu nhìn thoáng qua Vân Dật Phong bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ hiền từ.

Hắn còn nhớ rõ năm đó Vân Dật Phong vẫn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi nhưng hôm nay trừ diện mạo không biến hóa mấy thì thực tế Vân Dật Phong đã rất tang thương.

- Về nhà thôi...

Lão già họ Mã than nhẹ.

- Về nhà...

Vân Dật Phong nhìn kim môn, mặc dù luôn tỉnh táo, tính toán trước rồi mới hành động, nhưng lúc này trong lòng hắn cũng rất phức tạp, gần như mê man. Hắn mơ hồ không phân biệt được rõ ràng, Tiên Cương đại lục là nhà hay Ngũ Hành Tinh trong động phủ giới mới là nhà...

Phía sau lão già họ Mã, hai nam tử trung niên đến từ Ngũ Hành Tinh nhìn kim môn cũng cảm khái vô cùng, không nói lên lời.

Còn có Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng. Hai người trầm mặc, nhìn kim môn, nội tâm khổ sở, hồi tưởng lại Thất Đạo Tông năm xưa, nhớ cảnh tượng tứ đại chiến tướng bọn họ và Thất Thải Tiên Tôn quen biết.

Hôm nay bọn họ sắp sửa trở lại Tiên Cương đại lục nhưng Thất Đạo Tông sợ rằng đã sớm tan thành mây khói rồi.

So với đám người không thuộc về động phủ giới này thì ánh mắt Lam Mộng đạo tôn nhìn về kim môn có chút chần chừ. Hắn dù không biết nhiều việc lắm nhưng cũng sớm rõ ràng nơi này chỉ là một cái động phủ. Nhưng hôm nay khi đối mặt với đại môn này, hắn lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Nên rời đi hay nên lưu lại...

Thác Sâm hoặc là Đồ Ti cũng trầm mặc, nhìn kim môn nọ không biết đang nghĩ điều gì.

La Thiên tinh vực, bên ngoài kim môn trong đại đỉnh, xa xa trong tinh không lúc này có rất nhiều đạo cầu vồng gào thét bay tới. Đây đều là tu sĩ trong động phủ giới, từ xa bay tới. Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy cánh cửa đều rung động.

Ánh mắt Vương Lâm một hồi lâu sau mới thu lại từ trên kim môn. Trong tích tắc khi hắn cảm nhận được thân thể của mình hiện ra trong tinh không, tám bổn nguyên chân thân liền tiêu tán. Thủy bổn nguyên lại chỉ còn lại chút thành tựu. Bảy đạo bổn nguyên của hắn lúc này đều ẩn trong thân thể. Tất cả đều trở lại như trước khi có biến hóa ở Đông Lâm Trì.

Dù đã sớm biết mọi chuyện phải như vậy nhưng giờ phút này nội tâm Vương Lâm vẫn có một tia không nờ. Nhưng nó nhanh chóng bị Vương Lâm đè nén xuống, thoát thành một sự chờ mong đối với Đông Lâm Trì trên Tiên Cương đại lục.

Chúng ta có lẽ còn một số cừu oán, có lẽ vốn phải quyết một trận sinh tử. Nhưng lúc này đại môn của động phủ giới này đã mở, những ân oán trước kia của chúng ta nên xóa bỏ!

Các ngươi nếu muốn rời khỏi động phủ giới này thì Vương Lâm sẽ ở nơi này đưa tiễn!

Vương Lâm ôm quyền hướng về phía những người vừa xuất hiện bốn phía, vái một cái!

Lời nói của hắn vô cùng thành khẩn, không chút giả dối. Vương Lâm đã mệt mỏi rồi.

Hơn hai ngàn năm nay, cho tới giờ phút này khi cửa động phủ mở ra, tất cả những cảnh tượng cũ lại hiện lên trong trí óc hắn. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến hắn cảm thấy uể oải vô cùng.

Chẳng nhưng hắn cảm thấy uể oải mà giờ phút này những người ở nơi đây cũng đều như vậy. Lam Mộng đạo tôn vì nữ nhi nên hôm nay đã thụ thương. Thác Sâm chưa phân địch ta với Vương Lâm, thời khắc mấu chốt vẫn ra tay giúp đờ. Lúc này tâm thần uể oải rồi.

Đường San cũng tốt, Huyền Vũ chiến tướng. Chu Tước chiến tướng cũng được, cả đám người Ngũ Hành Tinh đều đã mệt mỏi rồi. Phải nói trận chiến ở trung tâm động phủ kịch liệt vô cùng!

Lão già họ Mã của Ngũ Hành Tinh trầm mặc, là người thứ nhất đi ra, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, hai mắt lộ ánh sáng, mang theo chút phức tạp, nhìn về phía Vương Lâm. Một hồi lâu sau hắn chậm rãi mở miệng.

- Vương đạo hữu, lão phu xin đi trước một bước. Ngày sau nếu đi tới Tiên Tộc thì có thể tới Quy Nhất Tông một phen!

- Đa tạ tiền bối vừa rồi đã ra tay tương trợ. Vương Lâm nếu có thể tới Quy Nhất Tông thì nhất định sẽ tới gặp mặt.

Vương Lâm gật đầu, bình tĩnh mở miệng.

Vân Dật Phong ở phía sau lão già họ Mã, nội tâm thầm than, lưu luyến nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn về phía Vương Lâm, ôm quyền vái một cái.

- Vương huynh, bảo trọng! Trận đánh của ngươi và ta còn chưa chấm dứt, ở Tiên Cương đại lục hẹn sẽ phân thắng bại!

- Vân đạo hữu, bảo trọng.

Vương Lâm nhìn Vân Dật Phong. Người này tâm cơ rất sâu, Vương Lâm ở trong động phủ giới có thể nhìn ra được. Lời này vừa nói ra, ánh mắt Vương Lâm rơi về phía trên người hai nam tử trung niên của Ngũ Hành Tinh, gật đầu coi như chào hỏi, giống như nhớ ra điều gì, tay phải vung lên hướng về phía tinh không phất một cái.

Chỉ thấy tinh không có sóng gợn xuất hiện. Bạch Hổ chiến tướng cùng với một tu sĩ trung niên khác của Ngũ Hành Tinh hiện ra. Hai người xuất hiện không hề khiến lão già họ Mã bất ngờ, giống như hắn sớm đã biết chuyện vậy.

Nhưng Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng lại sửng sốt.

- Các vị đạo hữu của Ngũ Hành Tinh, Vương mỗ xin tiễn biệt ở nơi này!

Trong khi Vương Lâm nói, Bạch Hô chiến tướng liền thả tu sĩ của Ngũ Hành Tinh kia ra.

Người này trầm mặc, đi tới bên cạnh các đồng môn.

Đoàn người này hóa thành mấy đạo cầu vồng, bay thẳng về phía kim môn. Trong tích tắc khi tiến vào trong cánh cửa, kim quang lắp lánh. Họ dung nhập vào trong kim môn, tiên tán hoàn toàn.

Nhìn đám người Ngũ Hành Tinh ra khỏi đại môn, công ty công trình đô thị trầm mặc, hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

- Vương đạo hữu, chuyện trước kia... ôi.

- Đa tạ đạo hữu đã tha thứ. Chúng ta xin đi trước một bước. Nếu ở trên Tiên Cương đại lục có cần gì thì chúng ta nhất định sẽ tuân mệnh.

-

Người nói chuyện chính là Huyền Vũ chiến tướng. Tay phải hắn giơ lên. Đưa ra một ngọc giản, bay về phía Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, gật đầu nhìn về phía Bạch Hố chiến tướng ở xa xa.

- Ngươi cũng đi đi.

Bạch Hổ chiến tướng sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ cảm kích, hướng về phía Vương Lâm vái một cái thật sâu, đi tới bên cạnh đám người Huyền Vũ chiến tướng và Chu Tước chiến tướng, phức tạp nhìn Vương Lâm.

- Cám ơn.

Vương Lâm trầm mặc. Ba người hóa thành ba đạo cầu vồng, bay thẳng về phía kim môn, chậm rãi biến mất trong đại môn, trở lại Tiên Cương đại lục.

Tam Phi Đường San cắn môi, nhẹ bước tới kim môn, ở cách đại môn mười trượng liền ngừng lại, xoay người nhìn về phía Vương Lâm.

- Cám ơn ngươi...

- Ngươi cũng đã giúp ta, ta giúp ngươi, không nên cám ơn nữa.

Vương Lâm nhìn Đường San, chậm rãi nói.

Đường San mở miệng giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại trầm mặc. Đi về phía đại môn, trong tích tắc khi thân ảnh dung nhập vào kim quang, chuân bị biến mất thì nàng đột nhiên quay đầu lại.

- Chúng ta còn có thể gặp lại không...

Vương Lâm không nói gì. Hai mắt Đường San ảm đạm hẳn, bị kim quang tràn ngập thân ảnh. khiến cho vẻ ảm đạm trong mắt trừ chính nàng thì không ai biết được, từ từ biến mất trong kim môn.

Đến lúc này thì tất cả những người không thuộc về động phủ giới đều đã rời đi. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua đám người Lam Mộng đạo tôn, cuối cùng nhìn về trăm trượng hư vô phía sau, ôm quyền vái một cái.

Nơi đó là một vùng hư vô, không có một thân ảnh nào, thoạt nhìn vô cùng tầm thương, cũng chẳng hề có sóng gợn. Nhưng Vương Lâm vái một cái xong liền cất giọng nói.

- Huyền La Đại Thiên Tôn tiền bối, người theo ta một đoạn đường từ Ngũ Hành Tinh tới Tiên Giới, lại tới cả trung tâm của động phủ này. Hôm nay thấy ta mở được đại môn của động phủ, xem thế đã đủ chưa? Còn không hiện thân sao!

Trong tích tắc khi Vương Lâm nói xong, vùng hư vô đó đột nhiên vặn vẹo, mơ hồ có một thân ảnh xuất hiện. Biến cố đột ngột này khiến cho tâm thần mọi người chấn động, đồng loạt nhìn lại.

- Ngươi làm sao biết được tên của bổn tôn.

Một giọng nói nhu hòa vang lên từ thân ảnh mơ hồ vừa xuất hiện kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1787 Ta và thê tử quyết không rời nhau

Lời nói này truyền ra, chỉ thấy trong vùng hư không Vương Lâm vừa vái, thân ảnh Huyền La Đại Thiên Tôn trở nên rõ ràng, cuối cùng xuất hiện tinh không. Trong nháy mắt khi nhìn rõ Huyền La Đại Thiên Tôn, thần sắc Lam Mộng đạo tôn và Thác Sâm biến đổi, đồng tử trong hai mắt co rút, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Bọn họ đối với sự xuất hiện đột ngột của Huyền La Đại Thiên Tôn căn bản không hề phát hiện ra chút nào, dù giờ phút này ánh mắt có thể nhìn thấy hắn nhưng nếu nhắm mắt lại, chỉ dùng thần thức thì vẫn không thể phát hiện ra. Huyền La Đại Thiên Tôn cũng không nhìn tới Thác Sâm và Lam Mộng đạo tôn, khóe miệng mỉm cười nhìn Vương Lâm, chờ đợi hắn trả lời vì sao lại biết nơi ấn thân của mình. Mà điều bất ngờ hơn là hắn lại biết tên của Huyền La, điều này khiến Huyền La Đại Thiên Tôn cảm thấy khó đoán.

- Ta biết rồi, ngươi ở trong thế giới của đệ nhất hoa, trong thế giới do Bạch Hổ định quy tắc đã thu lấy thần thức của tu sĩ Ngũ Hành Tinh kia! Lúc đó ngươi âm thầm tìm tòi trong đám thần thức này, cuối cùng biết được chuyện xảy ra trên Ngũ Hành Tinh. Thế nên ngươi mới hành động như vậy!

Huyền La Đại Thiên Tôn mỉm cười, chậm rãi nói. Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, gật đầu. Trên thực tế cũng đúng như lời Huyền La Đại Thiên Tôn nó. Tên tuổi của hắn đúng là Vương Lâm tìm được từ trong phân hồn của tu sĩ Ngũ Hành Tinh kia.

Ký ức trong phần thần thức đó không nhiều lắm. Cũng không đầy đủ. Chỉ có những chuyện mới phát sinh mà thôi. Trong đó có cảnh tượng sau khi Vương Lâm rời khỏi Ngũ Hành Tinh. Huyền La Đại Thiên Tôn hiện thân. Điểm này Vương Lâm sau khi nhìn thấy đám tu sĩ Ngũ Hành Tinh

đã hơi nghi hoặc. Nhưng hắn lại không thấy cảnh lão già dám miệt thị Cổ Tộc chết trong tay Huyền La Đại Thiên Tôn!

Chuẩn xác mà nói, Vương Lâm tìm hiểu ký ức đó là sau khi hắn đặt mai phục Thất Thải đạo nhân, chuẩn bị lấy Mục Ngư. Cảnh Mục Ngư biến mất quỷ dị khiến cho tâm thần hắn hoảng sợ, từ đó về sau mới cẩn thận tìm hiểu lại, cuối cùng tìm được đáp án trong phân hồn kia. Trong đóa hoa thứ hai, tại Đông Lâm Tông, Vương Lâm liền có phát hiện. Từ đó về sau, ở trong vùng đất cổ mộ, hắn lại càng chứng thực được đáp án của mình. Lúc đó sau khi lùi lại ba bước, hắn đứng phía sau Huyền La Đại Thiên Tôn, một khắc đối phương ra tay, Vương Lâm liền rõ ràng chuyện mình biết là sự thật.

- Ngươi sở dĩ có thể biết được vị trí chính xác của ta, hắn là có liên quan tới Mục Ngư....ta đúng là quên con thú này có thể cảm nhận khí tức của nhau.

Huyền La Đại Thiên Tôn lắc đầu. Điểm này đúng là hắn sơ sót. Nhưng Vương Lâm có thể phát hiện ra thân phận và vị trí của mình, điều này chứng tỏ Vương Lâm đã vượt qua thử thách của hắn. Điều này khiến hắn cực kỳ hài lòng.

- Lão phu nói đúng không?

Huyền La Đại Thiên Tôn mỉm cười, nhìn Vương Lâm. Thần sắc Vương Lâm cố quái, lại gật đầu một lần nữa.

- Nói như vậy thì ngươi chẳng nhưng biết tên lão phu mà cũng biết cả thân phận của ta rồi?

Vẻ tươi cười của Huyền La Đại Thiên Tôn càng tăng. Mấy ngày nay hắn ân thân, ở bên cạnh Vương Lâm, tâm tình sung sướng không nói lên lời. Giờ phút này hồi tưởng lại, mơ hồ nhớ lại chuyện cũ lại càng nhìn thấy Vương Lâm đúng là một nhân tài đáng quý.

- Tiên Cương đại lục, một trong Cửu Dương - Đại Thiên Tôn của Đạo Cổ nhất mạch!

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói. Hắn lúc đầu khi biết mọi chuyện trong lòng như có sóng gió ngập trời, hồi lâu mới bình tĩnh lại được. Nhưng thần sắc hắn lúc đó ân dấu rất tốt, không hề bị người ngoài nhận ra chút nào.

- Tu sĩ của Ngũ Hành Tinh sở dĩ bỏ qua không tranh đoạt hồn thứ ba vốn là mục đích của bọn cũng là bởi vì tiền bối. Thậm chí bọn họ còn giúp tại hạ. Nói tới chuyện này vãn bối còn phải cảm tạ người.

Vương Lâm nhìn Huyền La Đại Thiên Tôn, chậm rãi nói.

Huyền La Đại Thiên Tôn càng nhìn Vương Lâm lại càng thích thú. Cả đoạn đường hắn khảo sát Vương Lâm tới lúc này, trên mọi phương diện

Vương Lâm đều vượt quá sự tưởng tượng của hắn, khiến hắn cực kỳ hài lòng. Nghe thấy Vương Lâm nói giọng không nóng không lạnh như vậy, hắn không khỏi cười to... hắn lại càng thích thú hơn là Vương Lâm này rõ ràng biết mình tồn tại nhưng từ đầu tới cuối chưa từng mở miệng xin mình giúp đờ. Lúc hắn đi tìm đại môn của động phủ này đều dựa vào sức lực bản thân hắn, nghịch chuyển càn khôn. Điểm này khiến Huyền La lại càng không còn chút do dự, xác định muốn Vương Lâm này trở thành đệ tử duy nhất của hắn.

- Theo ta trở về lãnh địa của Đạo Cổ nhất mạch tại Tiên Cương đại lục, trở thành đệ tử duy nhất của Huyền La ta, bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch. Tên nhóc này, ngươi có nguyện ý không?

Huyền La nhìn Vương Lâm, thần sắc hòa ái, giọng nói không hề nghiêm khắc chút nào, mang theo vẻ như của người lớn trong nhà thương lượng với trẻ nhỏ. Thần sắc và giọng điệu của hắn khiến trong lòng Vương Lâm dâng lên một cảm giác ấm áp. Nhưng hắn chưa nói đồng ý mà trầm tư một lúc. Huyền La quan sát Vương Lâm đã không phải ít ngày, mơ hồ đoán ra được tâm tư của hắn. Nhướng mày, ánh mắt Huyền La nhìn kim môn, than nhẹ một tiếng. Hắn cau mày cũng không phải là vì Vương Lâm mà vì đoán ra Vương Lâm đang nghĩ tới điều gì.

- Trên Tiên Cương đại lục có rất nhiều động phủ giới. Có thể nói là cứ một tông phái có quy mô nào đều có động phủ giới của mình. Chẳng qua từ cổ chí kim rất ít sinh linh từ động phủ giới đi ra, càng không nói tới chuyện phản khách vi chủ được! Nếu không phải Thất Thải Tiên Tôn này hồn phách bị tách ra thì sẽ không thể có kết cục hắn bị phong ấn như thế.

Huyền La nhìn Vương Lâm chậm rãi nói.

Ngươi có biết đó là vì sao không? Đó chính là vì pháp tắc của Tiên Cương đại lục! Đó là một trong những bí ấn nhất trên Tiên Cương đại lục. Trong động phủ giới, những sinh linh nếu không có huyết mạch Tiên Cương đại lục thì không thể sinh sống dưới quy tắc cổ xưa của Tiên Cương đại lục. Nói là quy tắc, trên thực tế ngươi có thể xem như là một luồng áp lực đối với những gì không phù hợp, khiến cho những sinh linh không có huyết mạch trong tích tắc đi ra khỏi động phủ giới liền bị ép cho hồn phi phách tán, bị nén ép mà chết!

Giọng nói của Huyền La vang vọng, lộ ra vẻ tang thương.

- Loại quy tắc của Tiên Cương đại lục này không ai có thể chống cự! Tâm tư của ngươi ta hiểu rõ. Ngươi không muốn một mình rời khỏi nơi này. Người muốn tất cả mọi người đều có thể rời đi, toàn bộ đi tới Tiên Cương đại lục!

Huyền La than thở.

- Nếu không muốn rời khỏi nơi này thì vãn bối không miền cường. Nhưng với những người muốn rời khỏi nơi đây thì đúng là vãn bối có ý niệm này.

Vương Lâm trầm mặc nửa ngày, nhẹ giọng nói.

- Đây là chuyện không có khả năng! Đừng nói là ngươi, dù là nữ tử tên là Uyển nhi trong mộng ảo thuật của ngươi cũng không thể tới Tiên Cương đại lục!

Giọng nói của Huyền La vang lên khiến Vương Lâm ngẩng phắt đầu.

- Nàng không thể đi?

Ánh mắt Huyền La lộ vẻ phức tạp. Hắn biết nữ tử đó rất trọng yếu đối với Vương Lâm. Bất đắc dĩ gật đầu. Vương Lâm sững sờ, rất lâu, rất lâu.

- Nhưng trước đây có người nói với ta là ở Tiên Cương đại lục có tiếp dẫn giả, có khả năng giúp người ta vượt qua quy tắc kia...

- Dù là ai nói với ngươi điều đó thì đều chỉ là lừa gạt ngươi! Việc này căn bản là không thể làm được. Trừ phí là Cửu Dương đồng thời ra tay mới có thể ảnh hưởng tới quy tắc chí cao vỗ thượng của Tiên Cương đại lục kia! Quy tắc này là do Cổ Tổ và Tiên Tổ định ra, không thể thay đổi!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, giống như vừa mất đi nửa lượng máu trong người, thân thể lảo đảo lùi lại mấy bước. Dường như lượng máu còn lại trong cơ thể hắn lúc này liền theo miệng tràn ra.

Ánh sáng trong mắt hắn lập tức ảm đạm. Một sự tuyệt vọng và đau đớn bùng lên trong lòng hắn.

- Nữ tử Uyển nhi kia ta cũng đã xem xét một chút. Có điều rất kỳ quái đó là hồn của nàng không hoàn chỉnh, có một phần đã biến mất. Ta cũng đã giúp ngươi tìm kiếm cả động phủ giới này nhưng không tìm ra chút đầu mối. Việc này rất quỷ dị. Nhưng dù là thế nào thì hồn nàng không hoàn chỉnh thì cũng không thể thức tỉnh. Nếu có thể khiến hồn nàng hoàn chỉnh thì có lẽ ta có thể giúp nàng tỉnh lại!

Ngươi có thể đi tới Tiên Cương đại lục trước, ngày sau nếu có cơ hội, tìm được phần hồn bị mất kia liền quay lại nơi này...

Đang nói tới đây. Huyền La ngừng lại. Hắn thấy trong mắt Vương Lâm tràn ngập huyết lệ.

- Thật sự... Không làm được sao...

Vương Lâm khổ sở cúi đầu.

- Ta sẽ không để Uyển nhi cô đơn ở lại nơi này, một mình tới Tiên Cương đại lục... Ta sở dĩ muốn mở cánh cửa động phủ này, muốn đi tới Tiên Cương đại lục toàn bộ là vì nàng!

Để nàng thức tỉnh, ta vốn muốn tìm cách mang nàng tới Tiên Cương đại lục, tìm cách thức tỉnh nàng... Nếu nàng không thể đi, một mình ta tới Tiên Cương đại lục, một mình cả ngàn năm. không bằng ta ở trong động phủ giới này với nàng, vĩnh viễn không ra ngoài nữa, cho tới khi chết đi...

Vương Lâm thì thào, nước mắt chảy xuống. Màu của nước mắt hồng hồng, chính là do hồn bi, thân bi, tất cả tuyệt vọng hóa thành huyết lệ.

Lời nói của Vương Lâm vọng vào tai Lam Mộng đạo tôn. Hắn trầm mặc đứng nơi đó, nghe người đàn ông nữ nhi mình yêu nói tới tình cảm đối với một người khác. Nhưng lúc này hắn lại không hề phẫn nộ, chỉ có đồng tình và bi ai. Hắn nhớ tới thê tử của mình. Huyền La nhìn Vương Lâm rất lâu. Sau đó hắn thở dài một tiếng, đột nhiên mở miệng.

- Vương Lâm, cũng không phải là không có cách! Lão phu đi ra ngoài một lần, giúp người đối kháng với pháp tắc của Tiên Cương đại lục, thi triển Thiên Dương luân hồi chuyển thế thuật. Nhưng với những bằng hữu của ngươi muốn rời khỏi nơi này thì đều phải dùng phương pháp chuyển thế, một lần nữa sinh ra tại Tiên Cương đại lục!

Sau khi chuyển thế đầu thai, bọn họ sẽ là dân chúng của Tiên Cương đại lục, có huyết mạch. Nhưng trí nhớ của bọn họ sẽ bị phủ kín, cần người ngày sau tìm tới thức tỉnh cho bọn họ!

Quá trình này có lẽ rất lâu dài, cụ thế là bao lâu thì lão phu cũng không tính ra nối. Có lẽ có người chỉ cần mấy năm là chuyển thế đầu thai, cũng

có thể có người tới cả ngàn năm!

Mà địa điểm chuyển thế đầu thai lão phu cũng không thể xác định địa điểm. Tiên Cương đại lục rất lớn, ngươi phải chuẩn bị tinh thần, có thể tìm được từng người bọn họ!

- Còn về nữ tử Uyển Nhi kia... hồn phách nàng không hoàn chỉnh, không thể chuyển thế đầu thai....nhưng lão phu có thể giúp ngươi chống cự quy tắc của Tiên Cương đại lục trong tích tắc. Ngươi có năm phần cơ hội có thể mang nàng an toàn đi tới Tiên Cương đại lục!

Nhưng khả năng này chỉ có năm phần mười! Một khi ngươi thất bại vậy thì ngươi và nàng sẽ tử vong! Hãy cho ta biết lựa chọn của ngươi đi!

Những lời này của Huyền La nói ra, hắn phải trả một cái giá rất lớn. Nhưng lúc này hắn nhìn Vương Lâm, lại không chút do dự mà nói.

Trên thế gian này không có sự trợ giúp này là vỗ cớ. Điểm này Vương Lâm hiểu rõ. Chỉ là có một số người, hành động bất đồng dẫn đến kết cục bất đồng. Giống như Độn Thiên năm đó, giống như Huyền La lúc này. Hành động của bọn họ có mục đích nhưng lại khiến Vương Lâm ấm lòng chứ không cảm thấy lạnh lẽo.

Mà Vương Lâm trọng ân. Hắn năm đó mang ân Độn Thiên, giờ lại mang ân Huyền La.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1788 Vô hối hệt năm xưa

Vương Lâm cúi đầu nhìn tinh không quen thuộc ngoài kim môn. Hắn trở nên trầm mặc.

Lời nói của Huyền La vẫn vang vọng bên tai hắn, rất lâu vẫn không tiêu tán. Lời nói đó đã chỉ rõ tất cả mọi việc liên quan cũng như hậu quả khi tiến vào Tiên Cương đại lục. Vương Lâm đã rõ ràng rồi.

- Chuyển thế đầu thai sao...

Vương Lâm thì thào.

- Có lẽ là mấy năm, nhưng cũng có thể là ngàn năm... tất cả những người rời khỏi động phủ

- Giới này mà không có huyết mạch Tiên Cương, thời gian dài như thế, lại xuất hiện ở một góc bất kỳ trên Tiên Cương đại lục....

Ngàn năm sau mới có thể gặp lại, lại cần ta khai mở ký ức đã bị che mở của bọn họ...

Một hồi lâu, Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn Huyền La, vái hắn một cái thật sâu.

Vương Lâm mơ hồ hiểu là muốn đối kháng với pháp tắc của Tiên Cương đại lục, Huyền La phải trả một cái giá rất lớn.

- Vãn bối không biết sẽ có những người nào quyết định rời khỏi động phủ giới, nhưng dù là thế nào thì ân đức của tiền bối, vãn bối quyết không bao giờ quên!

Trong tinh không, khi Vương Lâm vái Huyền La một vái, dường như giữa hắn và Huyền La sinh ra một loại liên hệ nào đó không thể nói rõ, tuy không thể nói rõ nhưng nó lại tồn tại.

- Còn về Uyển nhi, vãn bối và nàng nếu không thể đồng sinh vậy thì đành cộng tử ở bên ngoài đại môn của động phủ giới này. Dù thế, vãn bối cũng vô hối!

Lời nói của Vương Lâm như chém đỉnh chặt sát, hai chữ vô hối thốt ra khiến cho tinh không dường như có một cơn lốc ầm vang, hóa thành vô số tiếng vọng truyền khắp tám phương.

Vô hối!

Vô hối!

Vô hối!

Một câu vô hối này nói ra đạo tâm hơn hai ngàn năm tu đạo của Vương Lâm! Một câu vô hối này giống như nghịch chuyến ngàn năm, trở về ngày định mệnh ở bên ngoài Tu Ma Hải năm xưa!

Một câu vô hối này cũng là tình cảm cả đời của Vương Lâm dành cho Lý Mộ Uyển, không thẹn với trái tim tang thương của hắn, trong giờ phút này phát ra trong thiên địa!

Đối với mọi nữ tử trong thiên địa này, trừ mẫu thân ra thì đối với Vương Lâm không ai có thể thay thế được vị trí của Lý Mộ Uyển. Trong đời hắn gặp vô số những mỹ nữ tuyệt sắc nhưng không có ai như nàng!

Vô số dáng vẻ kiều diễm lướt qua đời hắn nhưng không có người nào mang theo tiếng đàn của nàng!

Đây là một phần tình cảm của Vương Lâm hơn hai ngàn năm qua. Cho tới khi Vương Lâm tử vong thì nó cũng không tiêu tán! Đây chính là trái tim vô hối, nếu không thể đồng sinh thì xin cộng tử!

Hai tiếng vô hối lọt vào tai Lam Mộng đạo tôn khiến ánh mắt hắn ảm đạm, nhìn về phía Tiên Giới trong tinh không, trở nên trầm mặc.

Hai mắt Huyền La bừng sáng. Hắn nhìn ánh mắt Vương Lâm, nghe lời Vương Lâm nói, cuối cùng gật đầu.

- Bổn tôn cần một chút thời gian chuẩn bị cho việc chuyển thế đầu thai, đối kháng với pháp tắc của Tiên Cương đại lục. Một tháng sau ngươi hai mang theo tất cả những người muốn rời khỏi nơi này tới cho bổn tôn làm phép!

Còn về ngươi....đây là lựa chọn của ngươi...

Huyền La không khuyên bảo hắn. Mấy ngày nay khảo sát Vương Lâm, hắn đã hiểu khá rõ tính cách đối phương. Hắn rất rõ người trước mặt này tính cách quyết đoán, một khi đã quyết định là tuyệt sẽ không hối hận hay thay đổi.

Vương Lâm này phi thường phù hợp với yêu cầu của ta. Hắn tình nguyện đợi ngàn năm để mở ký ức bị bao phủ của bằng hữu hắn, đó là có

nghĩa! Hắn không muốn một mình đi ra ngoài, muốn tất cả mọi người cùng được rời đi. Điểm này chính là có nhân!

Hắn lại không từ bỏ người yêu, dù chết cũng vô hối. Đó là có tình!

Một người có nhân, có tình, có nghĩa như vậy, nếu Đạo Cổ nhất mạch của ta không từ bỏ hắn,ối với hắn có ân thì hắn nhất định sẽ có ngày vô oán vô hối bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch chúng ta, cho tới vĩnh hằng!

Đôi mắt Huyền La âm thầm lóe sáng, đã có quyết định trong lòng.

Vương Lâm nhìn sâu vào mắt Huyền La, lại vái hắn một lần nữa, sau đó rời khỏi nơi này cùng với Lam Mộng đạo tôn đang trầm mặc.

Còn về Thác Sâm thì sau khi Vương Lâm quyết định xong, hắn mang theo do dự không biết có nên đầu thai chuyển thế hay không, mờ mịt đi vào trong tinh không. Hắn muốn suy nghĩ cho kỹ một lần.

Trong tinh không vô tận có một vùng ánh sáng như ngọc như ẩn như hiện, vô cùng tươi đẹp. Chẳng qua vẻ đẹp đó giờ phút này hiện lên trong mắt Vương Lâm lại như không phân biệt được thật giả.

Một hồi lâu sau, hắn thu hồi ánh măt nhìn vê tinh không, hóa thành một đạo câu vông bay nhanh đi. Nơi hắn muốn đi vẫn không ngoài La Thiên

mà là hướng về phía Đông Lâm Tinh năm đó.

Đông Lâm Tinh năm đó sụp đổ, chỉ để lại một cái khe. Nơi đó thông với thế giới bị đóng băng trong đệ nhị hoa.

Trước khi đi Vương Lâm còn có một chuyện muốn làm. Đây là chuyện hắn đã hứa. Cổ Thần Vân Na kia Vương Lâm đã từng hứa sẽ mang nàng rời khỏi thế giới bị phong bế.

Trong La Thiên tinh vực, ở một nơi rất xa kim môn là Đông Lâm Tinh đã sụp đổ năm xưa. Dù kim môn ở rất xa xôi nhưng đứng tại nơi này vẫn có thể thấy kim quang tràn ngập, mở mở sáng trong tinh không này.

Tại thế giới bị đóng băng trong cái khe, trong tinh không giống như có một vết thương này, như ân như hiện, thỉnh thoảng có một luồng hàn khí lan ra, lúc này bị kim quang tràn ngập, nhuộm thành màu vàng.

Giờ phút này ở bên ngoài cái khe, tinh không vặn vẹo, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra. Ánh mắt hắn lấp lánh, nhìn về phía cái khe, thân thể nhoáng một cái liền lập tức tới gần, hai tay phát ra u quang, khí tức Đạo Cổ lưu chuyển toàn thân, ngưng tụ ở hai tay, hóa thành lực lượng Tê Thiên, hướng về phía cái khe kéo mạnh một cái.

Tinh không ầm vang. Trong tiếng nổ này, cái khe trong tiếng quát của Vương Lâm liền bị xé ra một lần nữa, khiến hàn khí từ trong đó khuếch

tán ra nhiều hơn. Lộ ra thế giới bị đóng băng trong đó.

Nơi đệ nhị hoa bị đóng băng này, chỉ có một nơi duy nhất không bị đóng băng đó chính là vùng thiên địa bị Huyền La đóng băng ngày trước. Dù lúc này lực lượng của Huyền La đã tán đi nhưng nó vẫn tồn tại như trước.

- Vân Na! Ta tới đưa ngươi ra ngoài đây!

Vương Lâm đứng bên ngoài cái khe, hướng về trong đó truyền đi một đạo thần niệm. Thần niệm của hắn gào thét, khuếch tán trong khắp thiên địa bị đóng băng, truyền về phía xa xa.

Trong thế giới bị đóng băng này, ở trên một đài đá ca rất lớn, Vân Na đang ngồi đả tọa. Nàng từ từ mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn về tầng băng phía xa xa, khuôn mặt nở nụ cười.

- Tới rồi sao...

Nàng nhắm mắt lại, từ mi tâm lan ra một vùng mây khói, biến mất trong tầng băng.

Vùng mây khói đó như tơ tằm mờ ảo, lao thẳng về phía Vương Lâm truyền thần niệm, chẳng bao lâu sau đã xuất hiện ở lối vào thông với La

Thiên!

Nàng thấy Vương Lâm ở đó!

Chẳng qua giữa hai người còn có tầng băng ngăn cách.

- Ta được chủ nhân sáng tạo ra, bảo vệ Đông Lâm Tông. Đây là ân. Ta lưu lại thân thể Cổ Thần, để lại tất cả sinh cơ ở nơi này, hóa thành lực lượng nuôi dưỡng nơi này, lấy đó đẻ báo ân... từ nay về sau ta cùng nơi này không còn có liên hệ gì nữa, cũng không còn khúc mắc gì nữa.

Xin hãy giúp ta ra bên ngoài, mang hồn ta đi...

Thần niệm của Vân Na truyền tới.

Nhìn hồn phách của Vân Na trong tầng băng. Vương Lâm hiểu được tâm tư của nàng. Lúc trước khi Vương Lâm tiến vào trong đệ nhị hoa, Vân Na cũng đưa ra thỉnh cầu nhưng lại không quyết đoán tách hồn theo như thế này.

Mà đợi tới khi Vương Lâm chính thức vượt qua ngũ hoa bát môn, mở được đại môn của động phủ xong, nàng mới tách hồn ra mà tới.

Việc này cũng không thể trách nàng. Dù sao phân hồn đối với Vân Na rất trọng yếu, nàng hiển nhiên phải cẩn thận.

Vương Lâm giờ phút này cũng không suy nghĩ thêm, xé mở cái khe này, hướng về phía tầng băng há miệng phun ra một luồng tu vi Đạo Cổ và khí tức dung hợp bổn nguyên.

Khí tức này vô hình như trong tích tắc khi đụng vào tầng băng trong cái khe phía trước, tầng băng liền vang lên tiếng răng rắc vọng khắp tinh không. Đồng thời tầng băng liền xuất hiện rất nhiều những cái khe li ti, sụp đổ tầng tầng lớp lớp.

Tầng băng mở tung ra, hồn phách của Vân Na theo một khe hở chui ra, cuối cùng trong nháy mắt khi tầng băng sụp đổ trong phạm vi lớn, hồn nàng liền tràn ra ngưng tụ lại, hóa thành hình dáng ban đầu, từ trong cái khe bay ra, nhoáng một cái liền hiện ra trong tinh không mênh mông.

Nàng nhìn tinh không, thần sắc bình tĩnh, chẳng hề có một chút gợn sóng. Chẳng qua nhìn một hồi lâu, nàng xoay người hướng về phía Vương Lâm vái một vái.

- Cám ơn ân tương trợ của công tử.

- Đây là lời hứa của Vương Lâm đối với ngươi, cũng là trao đối với một giọt máu của ngươi, không cần cảm tạ. Chẳng qua ngươi phải nghĩ cho

kỹ, muốn rời đi thì sinh sống trong động phủ này hay là tới Tiên Cương đại lục! Nơi đó cũng là nơi có Đông Lâm Tông, cũng là cố hương của chủ nhân Thất Thải Tiên Tôn của ngươi!

Ngươi nếu muốn ở lại nơi này thì đi đi... còn nếu muốn Tiên Cương đại lục thì cần phải chịu nỗi khổ chuyển thế đầu thai ngàn năm!

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên hồn phách Vân Na, lắc đầu nói.

Vân Na bình tĩnh nghe Vương Lâm nói, trầm tư trong chốc lát, nhìn về tinh không phía trước, nhẹ giọng trả lời.

- Chuyển thế đầu thai đi... Ngàn năm... Không dài...

Vương Lâm nhìn thấy vẻ khổ sở không biết trước tương lai ở Vân Na. Có lẽ đối với nàng, chuyển thế đầu thai lại là con đường tốt nhất.

Vương Lâm cũng không nói gì thêm, tay phải giơ lên, lòng bàn tay ngửa lên. Thân thể Vân Na nhẹ nhàng bay tới gần, cuối cùng hóa thành một vùng ánh sáng lớn cỡ nắm tay, lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Vương Lâm nắm tay lại, thu đám ánh sáng đó vào Không Gian trữ vật, nhìn thoáng qua thế giới bị đóng băng trong cái khe, xoay người rời đi.

Tinh không của cả động phủ giới đều quen thuộc với hắn. Vừa cất bước, tốc độ Vương Lâm cũng không nhanh mà nhìn khắp bốn phía, giống như muốn ngắm lại nơi này một lần trước khi rời đi.

Vương Lâm ngoài hứa hẹn với Vân Na còn có một nữ tử nữa. Nàng ở trong Vân Hải tinh vực, tên là Phàn San Lộ.

Phàn San Lộ này cũng là một nữ tử đáng thương. Nàng là Nhất Phi của Thất Thải Tiên Tôn, cũng là em gái của Phàn San Mộng. Nàng đã ở nơi này lâu lắm rồi, cuối cùng bị tỷ tỷ của nàng đưa vào trong huyễn cảnh, muốn đoạt lấy thệ huyết của Vương Lâm.

- Nàng là người của Tiên Cương đại lục, không cần chuyển thế đầu thai cũng có thể rời đi...

Vương Lâm bước tới, vượt qua La Thiên, đi tới Vân Hải, hướng về sâu trong Vân Hải tinh vực, đi tới cái khe không gian của Phàn San Lộ.

Ngoài chuyện mang Phàn San Lộ đi thì còn có một việc Vương Lâm suýt nữa đã quên nhưng giờ phút này khi đại môn của động phủ mở ra, vào một tháng cuối cùng trước khi rời đi. Hắn lại nhớ ra.

Hắn từng hứa hẹn đối với một người là sẽ cho hắn tu vi, cho hắn một thân thể. Người đó là một hồn phách đang ở trong Không Gian trữ vật

của hắn, đã rất lâu, rất lâu rồi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1789 Tâm trạng lúc biệt ly

Nếu là vào lúc khác thì thời gian một tháng trôi qua chẳng khác gì mây khói. Nhưng một tháng cuối cùng trước khi rời khỏi động phủ giới lại bắt đồng.

Chớp mắt đã qua mười ngày.

Trong mười ngày này Vương Lâm tìm được Phàn San Lộ. Nhất Phi của Thất Thải Tiên Tôn này có huyết mạch Tiên Cương, nàng có thể tự mình mở đại môn của động phủ, rời khỏi nơi này trở về quê hương nàng.

Phàn San Lộ rời đi để lại chiếc thuyền khổng lồ kia. Vật này vốn đã bị Vương Lâm luyện hóa chủ cấm là tấm buồm mặt quỷ, điều khiển rất tự nhiên, được hắn thu vào trong Không Gian trữ vật.

Trong mười ngày này Vương Lâm lại còn tìm được một tu chân tinh, dựa vào pháp lực rất mạnh của mình tìm được một thân thể vừa mới tử vong, lấy bổn nguyên cải tạo một phen, sau đó nhập một hồn phách vào trong đó. Dưới sự trợ giúp của hắn, hồn phách này dung hợp với thân thể, hóa thành Nguyên Thần.

Làm xong việc này xong, Vương Lâm yên lặng rời đi. Hắn nhìn tất cả mọi vật quen thuộc này, trong lòng càng nối lên cảm giác không nỡ.

Cảm giác này lúc đầu không nhiều lắm nhưng càng đi qua những nơi có dấu chân của hắn năm xưa thì cảm giác này càng đậm.

Than nhẹ một tiếng, thân ảnh Vương Lâm biến mát trong vùng ánh sáng như ngọc, khi xuất hiện ở phía trước hắn đã là nơi giao nhau của tứ đại tinh vực, cũng là Tiên Giới!

Bước vào Tiên Giới, trong nháy mắt khi mặt đất gợn sóng, thần niệm của Vương Lâm tản ra, bao phủ cả Tiên Giới, cũng nói cho tất cả những người muốn rời đi nỗi khổ phải chuyển thế đầu thai.

- Nếu muốn rời khỏi nơi này thì tới tìm ta... Nửa tháng nữa Vương Lâm sẽ rời đi...

Vương Lâm ngồi khoanh chân trên ngọn núi hắn bế quan năm đó, yên lặng nhắm hai mắt.

Đi hay ở là lựa chọn của từng người. Vương Lâm không can thiệp. Hắn chỉ mở cánh cửa ra, còn thế giới bên ngoài đối với tu sĩ trong động phủ giới là tốt hay xấu thì chính Vương Lâm cũng không biết.

Chính bởi vì nguyên nhân đó hắn mới để từng người suy nghĩ và lựa chọn.

Trong ngày thứ hai khi Vương Lâm ngồi đả tọa trên ngọn núi này, Tư Đồ Nam tới. Hắn bước trên gió lạnh, dưới chân có mây trắng, đặt chân xuống trước mặt Vương Lâm, trong tay cầm bầu rượu, từng bước tới gần, cuối cùng đứng bên cạnh Vương Lâm.

Hình dáng Tư Đồ Nam vẫn như xưa, mái tóc tung bay, quần áo rất tùy tiện, uống một ngụm rượu. Tư Đồ Nam ngồi trên mặt đất, nhìn mây trắng trên bầu trời, thần sắc dù bình tĩnh nhưng lại mơ hồ lộ ra vẻ suy tư.

- Vương Lâm, ngươi nói ta chuyển thế đầu thai liệu có phải trở thành vương gia của phàm nhân trên Tiên Cương đại lục hay không...

Tư Đồ Nam thì thào.

Sự buồn bã khi ly biệt đang tràn ngập bởi một câu nói này của Tư Đồ Nam mà vơi đi không ít. Vương Lâm nở nụ cười, lấy bầu rượu từ trong tay Tư Đồ Nam, đặt lên miệng uống một ngụm lớn.

- Nếu ta thật sự có cơ duyên đầu thai thành vương gia thì ngươi cũng không nên tìm tới ta quá nhanh. Phải đợi lão tử hưởng thụ đời vương gia đã đời đã thì hãy tìm ta nhé.

Tư Đồ Nam cười ha hả, nhìn về phía Vương Lâm.

- Quyết định rồi sao?

Vương Lâm cũng nhìn về phía Tư Đồ Nam. Cả đời này hai người vừa là thầy vừa là bạn. Giờ phút này quyết định, hình ảnh của hơn hai ngàn năm lại hiện lên trong mắt hai người.

Quyết định rồi. Lấy thiên tư của lão tử, không đi tới Tiên Cương đại lục náo loạn một phen thì thật sự đáng tiếc. Không phải chỉ là Tiên Cương đại lục thôi sao, lão tử ở nơi đó nhất định sống lại càng cao hứng!

Tư Đồ Nam cười ha hả, thần sắc rất hào hiệp

- Đến lúc đó hai người chúng ta ở Tiên Cương đại lục tiêu dao sung sướng, chẳng phải là chuyện hay sao?

Tư Đồ Nam cầm lấy bầu rượu, hung hăng uống một hớp lớn.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Tư Đồ Nam. Ánh mắt hai người nhìn nhau hồi lâu, sau đó Tư Đồ Nam thở dài một tiếng.

- Tiểu tử ngươi ngàn vạn lần đừng có quên đi tìm ta đó. Con bà nó, chuyển thế đầu thai. Lão tử nhất định phải đầu thai làm một vương gia thai!

Tư Đồ Nam thở dài. Vương Lâm nhìn hắn gật đầu.

- Nếu ta không chết thì nhất định sẽ tìm tới ngươi.

Thanh Thủy là người thứ hai tìm tới Vương Lâm. Bên cạnh hắn còn có Hồng Điệp. Phụ tử hai người đồng thời tới. Lơ lửng trong hư không, rơi xuống bên cạnh Vương Lâm.

Thanh Thủy nói không nhiều. Hắn đứng đó yên lặng nhìn Vương Lâm một chút liền không nói gì. Hai mắt Hồng Điệp bên cạnh hắn đôi mắt ửng hồng, thần sắc lộ vẻ bi ai và không nộ. Dường như hai phụ tử này lúc này đang nhớ lại những kỷ niệm khi quen biết Vương Lâm.

- Hàm Yên, trên Tiên Cương đại lục nhất định có phương pháp khiến nàng lại có thể ở bên cạnh tay! Đến lúc đó cả nhà ta sẽ đoàn tụ...

Ánh mắt Thanh Thủy nhìn về phía Hồng Điệp, lộ vẻ yêu thương của người cha.

Ngoài Tư Đồ Nam, Thanh Thủy và Hồng Điệp ra, người tìm tới Vương Lâm tiếp theo là Thập Tam!

Ý nghĩ của Thập Tam rất đơn giản. Chỉ cần Vương Lâm đi tới đâu thì hắn là đệ tử của Vương Lâm nhất định sẽ theo tới đó, dù là núi đao biển lửa, dù phải chuyển thế đầu thai thì trong lòng hắn, một đời làm thầy, đời đời kiếp kiếp vẫn là sư phụ hắn!

Yên tĩnh ngồi khoanh chân phía sau Vương Lâm, tính cách của Thập Tam so với trước kia lại càng trầm ổn. Sát khí trên người hắn những năm gần đây cũng đã tiêu tán phân nửa, toàn bộ được ẩn đi. Chỉ là ẩn đi thôi, nếu bùng lên thì thần tiên cũng phải khiếp hãi!

Thời gian cứ chầm chậm trôi qua như vậy. Lại có mấy người từ bốn phương tám hướng trong Tiên Giới đi tới chô Vương Lâm, khoanh chân ngồi bên người hắn. Bọn họ cũng đã lựa chọn rời đi.

Ngày thứ chín sau khi Vương Lâm trở lại Tiên Giới, Lý Thiến Mai đã tới.

Nàng mặc một bộ bạch y, dáng vẻ rõ ràng gầy đi không ít. Thần sắc nàng có bi thương nhưng cũng ẩn chứa sự quyết đoán và cố chấp. Đứng trước Vương Lâm, Lý Thiến Mai nhìn thân ảnh mình không thể quên này, vẻ bi ai trong mắt bị ẩn dấu đi.

- Ta hẳn là nên đi...

Lý Thiến Mai cắn môi dưới, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm mở đôi mắt, nhìn Lý Thiến Mai hồi lâu.

- Ta hẳn là nên đi phải không...

Lý Thiến Mai nhẹ giọng hỏi lần nữa, nhưng giọng nói nàng mơ hồ run rẩy.

Vương Lâm nhìn Lý Thiến Mai. Hắn thấy được sự bất lực của nàng, thấy nội tâm phức tạp của nàng, cũng như nội tâm của hắn vậy. Nhưng lời nàng nói năm đó lại vang vọng bên tai hắn.

- Ta hẳn là nên đi phải không...

Sắc mặt Lý Thiến Mai tái nhợt, tìm cách mỉm cười, bàn tay xinh đẹp vén làn tóc, xoay người muốn bỏ chạy.

- Tới Tiên Cương đại lục... Đợi ta tìm được nàng, đợi ta giải khai ký ức bị che phủ của nàng... có thể là mười năm, có thể là trăm năm, ngàn năm, nàng....sẽ đợi sao?

Tay phải Vương Lâm giơ lên nắm lấy bàn tay Lý Thiến Mai, giọng nói vang lên trong gió.

Bước chân Lý Thiến Mai bỗng nhiên dừng lại. Nàng xoay người nhìn Vương Lâm, không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta sẽ tìm nàng!

Vương Lâm nhìn Lý Thiến Mai, tay phải kéo nhẹ. Đưa Lý Thiến Mai tới bên cạnh mình, ngồi cùng với hắn.

Trong nháy mắt khi bị Vương Lâm kéo, nước mắt Lý Thiến Mai rơi xuống, vết lệ rơi xuống khuôn mặt nàng, rơi trên y phục, làm ướt một vùng.

- Phụ thân không muốn rời đi... Người muốn ở lại nơi này cũng mẫu thân... ta cũng không biết là mình có nên đi hay không... ở chỗ này với phụ thân hay ở Tiên Cương đại lục chờ chàng...

Lý Thiến Mai cúi đầu. Trong nội tâm nàng vốn tồn tại hai tiếng nói, nhưng giờ phút này bởi một cái nắm tay của Vương Lâm mà chỉ còn lại một.

- Chàng... chàng thật sự hy vọng ta tới Tiên Cương đại lục sao...

Lý Thiến Mai cắn môi, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm. Ánh mắt nàng rất mê man.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu.

- Vậy... chàng phải tìm được ta nhanh một chút... ta sẽ chờ chàng.

Vẻ mê man trong mắt Lý Thiến Mai biến mất, thay vào đó là sự kiên định.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Thời gian Vương Lâm ở Tiên Giới đã mười lăm ngày, chỉ còn lại mấy ngày nữa! Trong mấy ngày này, những người Vương Lâm quen biết đều đã tới, có người lựa chọn rời đi. Nhưng những người lựa chọn rời đi so với những người ở lại thật sự quá ít.

Dù sao thì không phải ai cũng có thể đối mặt với chuyển thế đầu thai. Đối mặt với thế giới chưa biết bên ngoài, tất cả mọi thứ theo họ thấy đều là một hồi nguy cơ sinh tử.

Hồng Sam Tử lựa chọn chuyển thế. Mà Nam Vân Tử sau khi đấu tranh rất lâu cuối cùng lựa chọn ở lại.

Còn có đám người Vương Lâm quen biết, Chiến Không Liệt, Viêm Lôi Tử cũng lựa chọn ở lại động phủ giới này, không muốn rời đi.

Tới khi thời hạn nửa tháng chỉ còn hai ngày, vào một buổi hoàng hôn, thiên địa hôn ám không nhìn rõ cảnh vật, chỉ thấy ở phía xa xa có những dãy núi bao phủ, trong ánh hoàng hôn hiện lên như một bức tranh đầy ánh hoàng kim tuyệt đẹp.

Trong khung cảnh như mộng này, từ xa có ba thân ảnh từ từ đi tới. Đứng giữa là một nam tử trung niên, tướng mạo bất phàm, tràn ngập vẻ tang

thương của năm tháng. Hắn chính là Thanh Lâm!

Bên cạnh hắn là Thanh Sương vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía trước, đối với Chu Dật ở phía sau giống như không để ý chút nào. Chu Dật dường như đã quen với ánh mắt của Thanh Sương. Hắn không hề hối hận chút nào, ánh mắt nhìn về phía nàng vẫn nhớ nhung như bao năm trước.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại là một con người khác, trong lòng Chu Dật dâng lên sự đau đớn như muốn xé tan thân thể. Hắn muốn bỏ cuộc, muốn tiếp nhận chuyện này.

- Vương Lâm, ta và nữ nhi cũng chuân bị rời khỏi nơi này, chuyển thế đầu thai!

Thanh Thủy nói xong liền đứng bên cạnh Vương Lâm, quay đầu nhìn thoáng quá Chu Dật. Thầm than một tiếng.

Đám người Chu Như, Thân Công Hổ cũng lần lượt có quyết định, đi tới bên cạnh Vương Lâm. Lúc này những người rời đi cũng không nhiều lắm. Chỉ chưa tới hai mươi người.

Vào ngày cuối cùng, tại Tiên Giới xuất hiện chút mưa phùn. Trong cơn mưa. Mộc Băng Mi thân mặc bạch y như uốn lượn trong mưa như một làn tơ liễu, nhẹ nhàng bay tới. Trong nháy mắt khi Vương Lâm ngẩng

đầu nhìn lại, hắn thấy trong mưa có một nữ tử tuyệt mỹ đang cầm ô đi tới.

Mái tóc dài đen nhánh, vẻ đẹp như tiên tử trong tranh, xinh đẹp vô cùng. Dường như nàng xuất hiện khiến cho mặt đất trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước mưa ào ào tuôn rơi, mang theo một luồng lực lượng quỷ dị khiến người ta quên đi hết thảy. Thân ảnh tuyệt mỹ đó lại dường như được bảo phủ bởi làn nước mưa mông lung.

Mộc Băng Mi xinh đẹp này, hoặc có thể nói là Liễu Mi! Bởi vì trang phục của nàng, ánh mắt nàng khiến Vương Lâm không thể quên nổi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1790 Long hoàng nhất hiện Tiên Cương khai

- Mong chàng lên đường bình an...

Mộc Băng Mi cầm ô đứng trong mưa, nhìn Vương Lâm nhẹ nhàng nói. Lời nói của nàng vang lên trong tiếng mưa ào ào, rất nhu hòa, không chút lạnh lùng.

Nàng không lựa chọn rời đi, tới nơi này chỉ là muốn nhìn Vương Lâm lần cuối. Sau khi nhìn hắn lần này, có lẽ sau này không biết tới năm tháng nào mới có thể gặp lại.

Tâm tư của nàng Vương Lâm không đoán nối. Mộc Băng Mi này vốn không phải là một nữ tử đơn giản. Nàng nếu lựa chọn lưu lại thì nhất định là có lý do.

Hắn sẽ không cưỡng ép, cũng không muốn cưỡng ép.

Thời gian nửa tháng ly biệt trôi qua trong mưa. Vào hoàng hôn ngày nọ, nước mưa dường như trở nên dày đặc, nối liền cả thiên địa, hình thành một bức rèm che khuất vạn vật, nhìn lại giống như chỉ thấy một vùng mông lung.

Vương Lâm đứng dậy, bước từng bước về phía bầu trời. Phía sau hắn, tất cả mọi người đều đứng dậy, hóa thành từng đạo cầu vồng, trong ánh hoàng hôn của một ngày mưa gió, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đứng trên bầu trời, Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng quá mặt đắt không xa ở phía dưới. Mộc Băng Mi đang cầm ô, vẫn đứng đó, ánh mắt như ẩn

như hiện trong màn mưa. Giống như đang cố nhìn kỹ Vương Lâm.

Dáng người thướt tha dưới tán ô trong mưa, y phục theo gió nhẹ bay, mái tóc phất phơ, trong ánh hoàng hôn khiến người ta thương cảm.

Nhìn Mộc Băng Mi, Vương Lâm đứng trầm mặc giữa không trung.

- Nếu ta còn sống nhất định sẽ trở về...

Hồi lâu, Vương Lâm chậm rãi nói.

- Nếu ta còn ở thế gian, nhất định sẽ đón chàng....

Tán ô của Mộc Băng Mi hơi hạ xuống, che khuất khuôn mặt nàng, nhẹ giọng nói.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, chụp vào hư không một cái. Lập tức bảy đạo bổn nguyên trong cơ thể đồng thời vận chuyển, ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn. Trong ánh sáng vạn trượng xuyên thấu qua nước mưa, chiếu rọi xuống mặt đất, một thanh kiếm ánh sáng biến ảo ra.

Kiếm này dung hợp lực lượng bổn nguyên của Vương Lâm, cũng tràn ập khí tức Đạo Cổ, uy lực kinh người!

- Ta không biết khi nào mới có thể quay về động phủ giới này. Có lẽ là ngàn năm, vạn năm. Có lẽ lâu hơn. Có lẽ phải tới khi chết... thanh kiếm này tặng cho nàng, bảo trọng!

Vương Lâm than nhẹ, xoay người hướng về phía bầu trời bước đi.

Phía sau hắn, tất cả những người muốn rời đi đều biết thành những đạo cầu vồng gào thét lao đi. Lý Thiến Mai ở bên trong ngẩng đầu nhìn lại Mộc Băng Mi trên mặt đất, sau đó phóng vút theo.

Mộc Băng Mi đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn những đạo cầu vồng rời đi, hai hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, khiến cho thế giới trước mắt nàng trở nên mơ hồ. Hình dáng nàng lúc này có lẽ giống như một thê tử đưa tiễn trượng phu rời khỏi nhà, nhìn thân ảnh hắn càng ngày càng xa.

- Bảo trọng...

Mộc Băng Mi nhẹ giọng nói, lời nói chỉ có nàng mới nghe rõ, cầm thanh kiếm bổn nguyên của Vương Lâm lưu lại, hướng về phía xa xa trong mưa. Nhẹ nhàng rời đi.

Trên bầu trời, Vương Lâm nhìn hết thảy mọi vật quen thuộc, nội tâm dần dần bình tĩnh trở lại. Hắn mơ hồ có dự cảm, chuyện của động phủ giới còn lâu mới chấm dứt.

- Có trận pháp này, ở giới nội giới ngoại trừ phi có những nhân vật như Chưởng Tôn, nếu không không thể tiếp tục có chiến tranh! Dù có vài người như thế thì cũng đã trọng thương, lại có Lam Mộng đạo tôn và Nam Vân Tử tọa trấn, sẽ không gặp chuyện gì không may được. Nhưng ta còn có một vài ý nghĩ cần tính tới...

Chu Tước chiến tướng rời đi nhưng trong vùng đất Điên Lạc còn có Chu Tước đời đầu tiên.

Hai người này nếu thật sự có quan hệ phân thân thì lúc này cũng đã tiêu tán rồi... chẳng qua không biết lão Chu Tước đời thứ hai có còn ở chỗ này hay không...

Vương Lâm trầm mặc, mang theo đám người rời khỏi Tiên Giới.

Hắn không đi tới Điên Lạc tìm kiếm.

- Vùng đất Điên Lạc không đơn giản như vậy... cây kim của la bàn Thiên Nghịch...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Trong lòng hắn luôn có một suy đoán, chẳng qua lúc này cũng không đi dò xét.

- Còn Xích Hồn Tử được ta thả ra... còn cả người thần bí dường như bị phong ấn ở Tiên Giới đã ra tay trợ giúp ta trong trận đánh với Thất Đạo Tông... Người này đúng ra phải rời khỏi Phong Tiên Giới rồi. Bọn họ không biết giờ đang ở nơi nào. Có lẽ đại môn của động phủ giới mở ra thì họ cũng đi rồi.

- Còn có rất nhiều chuyện chưa thế giải thích được...

Vương Lâm nhắm hai mắt, bước một bước về phía trước. Hắn lưu lại những nghi vấn này, đợi tới lúc trở về từ Tiên Cương đại lục lại tìm hiểu hết.

- Tiên Cương đại lục không phải nhà ta. Nhà ta là nơi này... Lần này rời đi chỉ là như một đứa con xa nhà, cuối cùng cũng sẽ có ngày trở lại!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt lóe sáng.

- Nếu ta không chết, có thể quay về động phủ giới này một lần nữa thì tất cả bí ẩn của nơi này đều sẽ bị ta khám phá!

Với tu vi của Vương Lâm ngày này, hắn vốn có thể đi thăm dò chuyện này rồi. Nhưng hắn không làm như vậy mà chỉ lưu lại những đầu mối đều khiến hắn nhớ tới quê hương.

Có thể nói đây cũng là một loại chấp niệm. Bởi vì có những chuyện còn chưa giải quyết nên khiến cho chắn dù là trong năm tháng có quên hết thảy nhưng vĩnh viễn không quên quê hương.

Trong tinh không, mấy chục đạo cầu vồng gào thét lao đi. dưới sự dẫn đầu của Vương Lâm hướng về phía đại môn của động phủ trong La Thiên tinh vực. Tu vi của mọi người đều không tầm thường, lúc này triển khai tốc độ như lưu tinh lao đi.

Tốc độ Lý Thiến Mai vốn hơi chậm nhưng có Vương Lâm chiếu cố nên cũng không ngại gì.

Trong khi thời gian một tháng còn mấy ngày, Vương Lâm mang mọi người tới trước đại môn của động phủ ở La Thiên tinh vực, nhìn kim môn sừng sững trong tinh không, tỏa ra kim quang nhu hòa, trông vô cùng đồ sộ.

Kim môn này quá lớn, giống như chống đờ cả tinh không, Ở bên cạnh kim môn, Huyền La đang ngồi khoanh chân trong kim quang. Một luồng uy áp kinh người từ trên thân thể hắn lan ra, bao phủ bốn phía.

Hầu như trong nháy mắt khi đám người Vương Lâm tiến tới, hai mắt Huyền La bỗng nhiên mở ra, trong mắt tràn ngập kim quang, ánh mắt đảo qua những người phía sau Vương Lâm.

- Liều mạng vài ngày cũng không có vấn đề gì. Những người này đều có tư cách chuyển thế đầu thai!

Lời nói của Huyền La vang vọng trong tinh không. Khi hắn thấy số lượng người thế này thì nội tâm cũng thả lòng không ít. Ở đây tổng số không tới hai mươi người, có thể khiến hắn đờ tốn sức lực một chút.

Hắn vốn tưởng sẽ có mấy trăm, thậm chí mấy ngàn người đồng thời chuyển thế. Nếu là như vậy thì hắn sẽ phải rất cố sức. Dù sao nhân số càng nhiều thì khó khăn càng lớn. Như lúc này mới là tốt nhất.

Trên thực tế đây cũng là do Vương Lâm không gióng trống khua chiêng báo cho tất cả những người có thể rời khỏi nơi này biết chuyện. Nếu không thì tất nhiên sẽ có càng nhiều người muốn thử rời khỏi nơi này. Hắn không làm như vậy cũng đều là vì Huyền La.

Vương Lâm không muốn nợ nhiều ân tình hơn nữa. Lúc này đây đã là cực hạn của hắn. Mà hắn không muốn bởi vì nhân số quá nhiều mà tạo thành gánh nặng và thương tổn cho Huyền La.

Huyền La đứng dậy, hai tay bắt quyết bỗng nhiên vung về hai bên. Lập tức tinh không chấn động, một vùng sóng gợn chợt xuất hiện, quét về tám hướng. Những tiếng nổ ầm vang không ngừng truyền khắp tinh không.

Tiếng nổ đó lúc đầu còn không kịch liệt nhưng gần như chỉ trong chốc lát đã ầm ầm như sấm sét, cuối cùng hầu như thay thế tất cả mọi âm thanh trong trời đất. Trong tiếng nổ và sóng gợn này, y phục Huyền La Đại Thiên Tôn vũ động, giống như bên trong có một lượng khí lưu lớn đang bành trướng ra. Mái tóc của hắn không ngừng tung bay.

Một mặt trời huyết sắc khổng lồ bất ngờ mơ hồ xuất hiện phía sau Huyền La. Mặt trời này xuất hiện, tinh không liền trở nên ảm đạm. Giống như không thê đua sáng với nó.

Trong tích tắc khi mặt trời này xuất hiện, tay phải Huyền La bắt quyết chụp vào hư không.

- Long Hoàng thiên nhất linh, lấy tên của lão phu - Huyền La, ra lệnh cho ngươi huyễn xuất!

Giọng nói của Huyền La tràn ngập một luồng lực lượng kỳ dị. Trong tiếng nói này. Tinh không ầm vang kịch liệt. Chỉ thấy trong vô số gợn sóng truyền ra, tại tinh không trong nháy mắt này lại xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ, chuyển động nhanh chóng. Từ xa nhìn lại, nó dường như muốn hút cả tinh không vào trong đó.

Sâu trong dòng xoáy là một vùng đen kịt, giống như thông tới một thế giới khác vậy.

Ngay khi dòng xoáy chuyến động tới một trình độ nhất định, một tiếng long ngâm trừ bên trong dòng xoáy điên cuồng truyền ra. Tiếng long ngâm này kinh thiên động địa. Lúc truyền ra liền khiến tai Vương Lâm chỉ còn nghe thấy những tiếng ù ù.

- Rống!

Tiếng động đó càng thêm kịch liệt, truyền khắp tinh không, làm cho đám người phía sau Vương Lâm sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn về phía Huyền La tràn ngập sợ hãi.

Tiếng gầm đó cũng khiến tâm thần Vương Lâm chấn động nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào dòng xoáy kia.

Chỉ thấy tiếng gầm không ngừng truyền ra trong dòng xoáy. Vương Lâm dù không hình thấy hình ảnh sâu trong dòng xoáy nhưng trong đầu hắn lại có thể tưởng tượng ra một con rồng đang uốn lượn không ngừng muốn xé tan dòng xoáy này, gầm thét lao ra.

Một lát sau, khi tiếng gầm thét kia đã khiến tinh không muốn sụp đổ thì dòng xoáy ầm vang. Một cái đầu khổng lồ từ bên trong đó mạnh mẽ lao

ra. Bởi vì cái đầu quá lớn khiến cho dòng xoáy như không thể thừa nhận nổi, lập tức tan rã, hóa thành những điểm u quang nhanh chóng tỏa về bốn phía, bị cuốn đi.

Cái đầu khổng lồ đó là một cái đầu rồng!

Trên đỉnh đầu nó có một cái sừng dài, hai sợi râu ước chừng mấy trăm trượng tung bay, lân phiến màu tím đậm, thần sắc dữ tợn. ánh mắt vô tình lạnh lùng.

Tất cả hợp thành một con quái vật khiến người ta nhìn mà kinh hãi!

Quỳ dị hơn là cái sừng trên đầu nói không phải sắc bén mà hình vuông, xa xa nhìn lại trông giống như một chiếc vương miện!

Chỉ mỗi cái đầu đã dài gần ngàn trượng, lúc này sau khi chui ra khỏi dòng xoáy, thân thể nó liền uốn một cái, khiến tinh không ầm vang, giống như muốn hoàn toàn lao ra!

- Đây là một trong cửu binh Long Hoàng thiên nhất của lão phu, tìm được từ vùng man hoang phía đông của Tiên Cương đại lục. Nơi đó tồn tại vô số mãnh thú hung hãn tới cực điểm. Con rồng này là một trong những đỉnh cao ở đó!

Nó có lực lượng của tu sĩ Không Kiếp trung kỳ, năm đó bị lão phu giết chết, lấy hồn phách luyện lại thân thể, xương cốt tế thành binh khí! Binh khí này là một cây roi, lão phu muốn dùng cây long tiên này mở quy tắc của Tiên Cương đại lục, cho các ngươi chuyển thế đầu thai, mở ra một lỗ hổng trong thiên địa!

Giọng nói của Huyền La vang vọng, hướng về phía con rồng chụp một cái.

Con rồng ngửa đầu gầm thét, thân thể ầm ầm từ hư vô lao ra. Hai ngàn trượng, ba ngàn trượng, năm ngàn trượng, cho tới vạn trượng, mấy vạn trượng ầm ầm xuất hiện, lao thẳng tới phía Huyền La, nhanh chóng thu nhỏ lại trong tay hắn, cuối cùng hóa thành một cây long tiên huyết sắc dài trăm trượng!

Cây tiên này truyền ra uy áp kinh người, dù là Vương Lâm thì trong tích tắc khi nhìn thấy cây tiên này đồng tử cũng co rút lại, âm thầm kinh hãi. Hắn có cảm giác dù là bản thân cũng không thể thừa nhận lực lượng một tiên này!

- Vật này cường đại không thể tưởng tượng nổi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1791 Tứ linh mở đường Mộng Đạo

Tay cầm Hoàng Long Tiên, Huyền La bỗng nhiên giơ tay phải vung lên, chỉ thấy cây tiên kia bắt đầu gào thét, trực tiếp quất về phía đại môn của động phủ. Cây tiên kia chợt lóe lên u quang, giống như một con cự long rít gào trong nháy mắt xông vào đại môn của động phủ. Ầm một tiếng, đại môn của động phủ chấn động mạnh, màu vàng ở bên trong hồn độn mơ hồ, ngay khi cây tiên này quất xuống lập tức sụp đổ, như có một sức mạnh cường đại đánh lên mặt nó khiến cho sương mù mơ hồ bên trong đại môn của động phủ kia trực tiếp bị vạch ra một cái khe rất lớn.

Cái khe kia rất sâu, không biết là thông tới đâu. Liếc mắt nhìn toàn là một màu đen. Nhưng có một áp lực kỳ dị từ bốn phía cái khe giữa sương mù bên trong đại môn kia đột nhiên tỏa ra. Dưới áp lực này, cái khe này nhanh chóng co lại.

Huyền La ánh mắt lóe lên, giơ tay phải lại một lần nữa vung roi, liên tục xuất xuống chín nhát. Trong tiếng ầm ầm không ngừng, Long Tiên kia nhanh chóng bành trướng lên, ngay tại lần thứ chín quất xuống đã hóa thành dài mấy vạn trượng, xông vào trong đại môn của động phủ, xé tan toàn bộ sương mù, mở thành một con đường như mình rồng.

Con đường này rất sâu, thông tới Tiên Cương, giống như là một con đường luân hồi!

- Muốn chuyển thế đầu thai, ngoài việc chống lại quy tắc của Tiên Cương, còn có nguy cơ bị lạc đường. Ngươi hãy nhớ lấy, hãy đi theo thân rồng này là có thể đi đúng con đường chuyển thế!

Trong lúc nói, Huyền La giơ hai tay bấm quyết, sau khi hai tay hợp lại thành hình chữ thập ở trước người liền mạnh mẽ giựt lại.

- Sơn Yêu đại nhị linh, nhân danh lão phu Huyền La, hãy hiện ra!

Hai tay của Huyền La ầm ầm vang vọng, chỉ thấy ở phía trước hắn lập tức xuất hiện một cảnh tượng hư ảo!

Đó là một thế giới đầy tuyết trắng, đó một là một ngọn núi tuyết cực cao. Ngọn núi này cao

Vô biên vô hạn, toàn thân màu trắng, khiến cho người ta nhìn thấy sẽ phải chấn động tâm thần!

- Chuyển thế đầu thai sẽ có mê chướng phong tỏa hồn phách, sơn yêu này là do lão phu đã luyện hóa một ngọn núi vạn năm ở Tiên Cương, ngưng tụ vô số sơn hồn mà cuối cùng tế thành yêu tiên!

Vật này có thể bảo vệ cho hồn phách của ngươi không tiêu tan!

Huyền La vung tay phải về phía trước, ngọn tuyết sơn hư ảo màu trắng khổng lồ kia lập tức ầm ầm tản ra, lao thẳng tới đại môn của động phủ. Chỉ thấy trong tiếng rắc rắc, con đường mình rồng kia lập tức hóa thành băng, màu băng kia cũng là màu trắng, hướng sâu vô tận vào bên trong.

Con đường luân hồi được tuyết bảo vệ toàn bộ đã hoàn thành. Đến lúc này, con đường chuyển thế mới được hoàn chỉnh!

- Kiếm Tiên đại tam linh, nhân danh lão phu Huyền La, hãy hiện ra!

Huyền La giơ tay trái điểm lên mi tâm, lập tức trên mi tâm hắn hé ra một cái khe. một đám tử quang lóe ra, một thanh kiếm nhỏ bằng bàn tay gào thét xuất hiện.

- Kiếm này là do ta ở trong Toái Tinh Thần bên ngoài Tiên Cương đại lục đã luyện hóa chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín khối toái tinh thần mà thành, để khiến cho kiếm này khai linh ta còn đi vào trong Tiên Tộc, cũng lấy từng đó hồn phách của tiên nhân để cuối cùng luyện thành!

Kiếm này cực kỳ hung ác, một khi xuất ra thì Cổ Tộc, Tiên Tộc đều phải kinh khiếp! Hôm nay lão phu lấy vật này để hộ tống cho người chuyển thế đầu thai! Có vật này hộ tống, dọc đường ngươi sẽ được an toàn!

Huyền La vung tay trái, thanh kiếm hung sát này gào thét lao thẳng về phía đại môn của động phủ. Kiếm khí kinh hoàng tràn ngập khắp con đường sâu hun hút này!

Con đường này lấy thân rồng làm đường, lấy tuyết để bảo vệ, lấy kiếm khí vô tận của thanh kiếm hung sát này để dẫn đường, đường tuy dài, nhưng ngoài quy tắc của Tiên Cương, tất cả biến cố thường xảy ra đối với người khác, những nguy hiểm của chuyển thế đầu thai lần này có thể giảm được rất nhiều!

- Phong Ma đại tứ linh, nhân danh lão phu Huyền La, hãy hiện ra!

Sự chuẩn bị của Huyền La cũng không phải chỉ có từng ấy. Dù sao lần chuyển thế này không phải được tiến hành trên Tiên Cương đại lục, vì thế điểm quan trọng nhất chính là chống lại quy tắc của Tiên Cương.

Lời nói vừa truyền ra. Huyền La cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi trân quý. Ngụm máu này đỏ sậm, nhưng ngay khi nó xuất hiện lập tức liền hóa thành màu đen. Máu đen trong lúc nhúc nhích tản mát ra một lượng lớn hắc khí, trong nháy mắt ở trước mặt Huyền La xuất hiện một thân ảnh bị hắc khí vờn quanh.

Thân ảnh này mơ hồ, nhưng ma khí cũng cuồn cuộn nối lên. Ma khí này không phải khí tức của Cổ Ma, mà là do một loại ý chí của mặt đất biến thành. Hết thảy sinh linh trên mặt đất đều có tà niệm, những tà niệm này ngưng tụ lại với nhau sẽ có thể biến thành ma.

- Ma này đã được lão phu tế luyện suốt ba lần chuyển thế, theo năm tháng vô tận đã thu được ba mươi sáu triệu tà niệm của những người chí hung chí ác mà ngưng tụ ra. Nó dĩ nhiên là có linh trí, có thể gọi là ma linh!

Ở Đạo Cổ nhất mạch của lão phu còn có một ma bài hấp thụ sức mạnh cung phụng, là một trong ba binh khí mạnh nhất của lão phu!

Có vật này là có thể hóa thành phong ấn, khiến cho ký ức của những người chuyển thế đầu thai các ngươi nhờ có phong ấn này mà không bị sứt mẻ một chút nào, có thể khiến cho các ngươi ngay khi được điểm hóa là có thể khôi phục toàn bộ trí nhớ!

Ngoài ra, trừ phi các ngươi sau khi chuyển thế thân thể cũng bị một đại tôn giã cẩn thận sưu hồn, nếu không thì không ai có thể biết được thân phận của các ngươi ở kiếp trước!

Như vậy lần chuyển thế này bây giờ mới là hoàn chỉnh!

Huyền La vung tay phải về phía trước, lập tức ma ảnh sương đen kia lao thẳng tới đại môn của động phủ. Trong phút chốc toàn bộ con đường đóng băng bên trong đại môn kia đều bị sương đen tràn ngập. Đám sương mù kia nhúc nhích, thoạt nhìn rất là khủng khiếp, nhưng rất nhanh liền bình hoàn trở lại, hóa thành một diện mạo như một tấm kính.

Liên tục lấy ra bốn binh khí cực mạnh, thần sắc của Huyền La cũng không hề biến hóa một chút nào. Tu vi của hắn thông thiên, lại sớm đã có chuẩn bị. Chút tiêu hao này ngay lập tức đã khôi phục. Hắn giơ tay phải lên hung hăng nắm lại, rồi trong nháy mắt lại buông ra; lập tức liền có mặt trời đỏ như máu từ trong lòng bàn tay hắn nối lên.

Mặt trời này vốn là vô hình, nhưng ngay khi ánh mắt của Huyền La quét qua lập tức liền có tiếng rắc rắc vang vọng. Chỉ thấy mặt trời hư ảo vốn là một thần thông này lập tức hóa thành vật thật, trở thành một thực thé thật sự tồn tại!

Nó có thể chạm vào được, có thể cảm nhận được, có thể cầm nắm được!

- Vương Lâm, vật này là do lão phu lấy Đại Thiên Tôn lực của bản thân biến thành, có thể khiến cho ý cảnh thần thông của ngươi mở rộng vô hạn, ngươi hãy lấy vật này để toàn lực thi triển Mộng Đạo Thuật của ngươi!

Hãy dùng phương pháp này để thi triển lên những người bên cạnh ngươi, phong ấn ký ức của bọn họ vào trong mộng, chờ được ngươi tìm đến và điểm hóa!

Đối với bọn họ mà nói, lần chuyển thế này chính là một giấc mộng!

Mặt trời đỏ như máu to bằng nắm tay ở trước mặt Huyền La lơ lửng trôi về phía Vương Lâm, được Vương Lâm cầm lấy trong tay.

Ngay khi chạm tới mặt trời này, tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng ở bên trong mặt trời này ẩn chứa một khí tức đủ để khiến cho hồn phách run rẩy mà hắn không thể nào giải thích được, như ẩn như hiện!

- Đây chính là sức mạnh của Cửu Dương Đại Thiên Tôn sao

Vương Lâm nhìn mặt trời đỏ như máu trong tay, sau khi trầm mặc một lát liền nhắm hai mắt lại, Mộng Đạo Thuật của hắn ngay khi hắn nhắm mắt liền được thi triển ra.

Mông đạo là thần thông mà Vương Lâm tự nghĩ ra, uy lực của nó vốn đã cường đại, giờ phút này nhờ có pháp bảo của Huyền La lại càng mở rộng ra vô hạn, uy lực của nó bạo tăng lên mấy lần, gần như đã đạt tới mức độ mộng trở thành thực!

Một sạn sóng vô hình từ trong cơ thể Vương Lâm lan ra. Bao phủ mọi người ở xung quanh. Dần dần, mọi người bao gồm cả Lý Thiến Mai toàn bộ đều nhắm hai mắt lại, đắm chìm vào trong mộng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua một nén nhang. Trên mi tâm của Vương Lâm dần dần xuất hiện một ký hiệu mơ hồ, cùng lúc

đó. Trên mi tâm của tất cả mọi người đang nhắm mắt đều có ký hiệu như ẩn như hiện.

Những ký hiệu này cũng nhau tỏa sáng, dường như có một sự liên hệ kỳ dị nào đó. Sự liên hệ này có thể giúp cho Vương Lâm nhiều năm sau sẽ tìm được bọn họ.

Rắc một tiếng, mặt trời trong tay Vương Lâm vỡ vụn, tiêu tan.

Ngay khi mặt trời này tiêu tan, Vương Lâm mở hai mắt, mọi người ở bốn phía toàn bộ cũng mở hai mắt. Trên mi tâm bọn họ, ký hiệu kia cũng không còn như ẩn như hiện nữa, mà đã hiện lên cực kỳ rõ ràng.

Một cảm giác không nói lên lời tràn ngập trong lòng mọi người. Bắt luận là mở mắt hay nhắm mắt lại cũng đều có thể cảm nhận được. Nhất là với Vương Lâm, cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn không ít.

- Sau khi đầu thai chuyển thế, những cảm giác của các ngươi đối với nhau sẽ suy yếu, nhưng chỉ cần ở cách nhau không xa sẽ có thể mơ hồ cảm nhận được. Bây giờ, hầy lần lượt bước vào con đường mình rồng, lão phu sẽ đưa các ngươi chuyển thế tái sinh!

Thanh âm của Huyền La tràn ngập một vẻ uy nghiêm, khiến cho mọi người ở bên cạnh Vương Lâm đều trở nên trầm mặc.

Thanh Lâm thở dài bước về phía trước, là người thứ nhất bước vào đại môn của động phủ. Con gái hắn là Thanh Sương cũng đi theo sau. Chu Dật đang định cất bước, nhưng có một sức mạnh như tơ tằm cuốn quanh thân hắn, khiến cho Chu Dật dừng chân lại.

- Chu đại ca chờ một chút, chuyện của ngươi ta đã nghĩ ra biện pháp giúp ngươi, khi ngươi chuyển thế đầu thai sẽ hoàn thành.

Lời nói của Vương Lâm vang vọng trong đầu của Chu Dật.

- Vương Lâm, chúng ta sẽ gặp nhau trên Tiên Cương đại lục!

Thanh Lâm rất hào sảng ở bên ngoài đại môn của động phủ xoay người hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, nhưng ánh mắt hắn nhìn bốn phía cũng lộ ra một vẻ không đành lòng.

Xoay người. Thanh Lâm từng bước đi vào trong đám sương mù như một tấm kính kia. Biến mất không còn. Thanh Sương thần sắc lạnh lùng, dường như hết thảy những chuyện trên thế gian này đều không thể khiến cho nàng động dung. Nhưng ngay khi bước vào trong đám sương mù kia, nàng đột nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn lên người Chu Dật.

- Hy vọng sau này đừng tới làm phiền ta nữa

Lời nói cũng lạnh lùng như sắc mặt, nhưng dường như lại ân chứa một thâm ý khác. Thanh Sương biến mất vào trong đám sương mù.

Chu Dật trầm mặc, trên mặt hiện lên vẻ đau khổ.

Vương Lâm nhìn Chu Dật, hai người đã quen biết hai ngàn năm, Vương Lâm cũng biết được sự si tình của Chu Dật và chuyện cũ của Thanh Sương. Lúc này nhìn thấy sự đau khổ của Chu Dật, Vương Lâm than nhẹ, giơ tay phải lên?sau khi vuốt lên mi tâm một cái, ký hiệu trên mi tâm hắn liền mở đi một chút, giống như hắn đã lấy đi một phần đặt lên trán Chu Dật.

- Đi thôi, Chu đại ca, ta đã đưa ấn ký phong ấn ký ức của Thanh Sương lên trên người ngươi, cứ như vậy. Người và cô ấy sau khi chuyển thế có lẽ sẽ có một chút liên hệ, có lẽ các ngươi có thể gặp lại nhau.

Chu Dật đau khổ gật đầu, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền. Bóng lưng của hắn cô đơn. mang theo một vẻ mê man, mang theo một vẻ cố chấp không biết có nên kiên trì hay không đi về phía đại môn của động phủ, cho đến khi biến mất.

Người thứ tư rời khỏi là Thanh Thủy. Thanh Thủy đi tới bên cạnh Vương Lâm, nhìn Vương Lâm, trên mặt nở một nụ cười.

- Sư đệ, ta tới Tiên Cương đại lục chờ ngươi, nếu như ngươi có thể tìm thấy con gái ta, hãy thay ta chiếu cố cho nó.

Thanh Thủy nói xong, mỉm cười liếc nhìn Hồng Điệp một cái, vẻ nhân từ trong mắt rất đậm.

Hồng Điệp hai mắt đỏ bừng, nước mắt chảy xuống, đi tới vài bước như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại cắn môi, không mở miệng nữa.

Nàng nhìn Thanh Thủy đi về phía đại môn của động phủ, nhìn hắn biến mất, nước mắt không ngừng tuôn rơi, hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ như một con bướm biến mất ở bên trong đại môn của động phủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1792 Hôm nay Vương mỗ tới nơi này đưa ngươi đi đầu thai!

Đám người bên cạnh Vương Lâm lần lượt rời khỏi, mỗi một người trước khi đi đều vái

Vương Lâm một cái, rồi đi về phía đại môn của động phủ. Đi tìm giấc mộng của bọn họ.

Thập Tam quỳ trên hư không ở phía trước Vương Lâm, hướng về phía Vương Lâm vái một cái, ngẩng đầu hai mắt lộ ra vẻ kiên định.

- Sư tôn, Thập Tam đi đây, cho dù ký ức không thức tỉnh, Thập Tam cũng vẫn tin rằng bản thân sẽ không quên ân truyền đạo của sư tôn, cho dù chuyển thế đầu thai, chuyện này nhất định sẽ không quên!

Lời nói của Thập Tam như chém đỉnh chặt sắt, ý chí của hắn cực kỳ kiên định, sự kiên định này rất có thể sẽ khiến cho hắn dù ký ức bị phong ấn, nhưng vẫn còn có bản năng tồn tại. Bản năng này chính là tình cảm sư đồ với Vương Lâm khắc sâu trong lòng hắn.

Sau Thập Tam là Tư Đồ Nam. Tính cách Tư Đồ Nam lúc nào cũng sảng khoái, lúc này trong tiếng cười hóa thành một đạo cầu vồng đi về phía đại môn của động phủ. Một bầu rượu hiện ra trong tay hắn bị hắn ném về phía sau, bay thẳng tới Vương Lâm. Được Vương Lâm giơ tay chụp lấy.

- Đời này thích uống rượu, kiếp sau không biết sẽ như thế nào. Bầu rượu này cho ngươi, sau khi tìm được ta, ta sẽ lại là ta. Ha ha, lão tử nhất định sẽ đầu thai thành vương gia! Nhất định sẽ phải là vương gia!

Tiếng cười của Tư Đồ Nam vang vọng, theo những người đằng trước biến mất trong đại môn của động phủ.

Chỉ là không biết hắn có thể được toại nguyện, ở trên Tiên Cương đại lục có đầu thai chuyển thế thành vương gia không, điều này Huyền La không thể xác định. Vương Lâm cũng không biết được.

- Hy vọng hắn có thể được toại nguyện

Thần sắc Vương Lâm có chút cổ quái, chung quy hắn cảm thấy chuyện này rất có khả năng sẽ không như Tư Đồ Nam tưởng tượng.

Người cuối cùng rời khỏi là Lý Thiến Mai. Lý Thiến Mai mỉm cười nhìn Vương Lâm. không nói những lời thừa thãi, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, rồi đi về phía đại môn của động phủ.

- Ta sẽ chờ chàng. Nếu chàng không tìm được, ta sẽ ở trong luân hồi, hết lần này tới lần khác

Lời nói êm ái, nhưng trong đó biểu đạt một sự quyết tâm, biểu lộ một cách hoàn chỉnh tính cách của Lý Thiến Mai. Đây chính là Lý Thiến Mai. Đã lựa chọn là vô oán vô hối.

Trong tinh không, bên ngoài đại môn của động phủ chỉ còn lại hai người Huyền La và Vương Lâm.

- Bọn họ cũng đã tiến vào rồi, lão phu phải triển khai thần thông đối phó với quy tắc của Tiên Cương, chừng nào thì ngươi muốn tiến vào?

Huyền La nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Vương Lâm ánh mắt lóe lên, nhìn đại môn của động phủ kia. Đột nhiên nói:

- Tiền bối có thể đưa thêm một người chuyển thế tới Tiên Cương đại lục được không?

- Không sao. Ta vốn tưởng rằng sẽ có hơn một ngàn người, hôm nay chỉ có chưa tới hai mươi người, đối với ta sẽ không tiêu hao nhiều lắm. Chỉ cần những người mà ngươi đưa tới thêm không nhiều lắm thì sẽ không có vấn đề gì.

Huyền La mỉm cười.

- Vậy thì phiền tiền bối hãy chờ ta trong năm ngày, ta muốn mang tới một vài người đưa họ đầu thai!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, lời nói bình tĩnh.

Có một vài người Vương Lâm vì lo ngại cho áp lực mà Huyền La phải chịu nên lần này không thể đi một cách thông thường. Những người này cũng không có thù hận trực tiếp với hắn, thậm chí còn không hề có một chút thù hận nào, nhưng vì sự bình yên của động phủ giới sau này mà đang đắn đo không biết nên giết hay không nên giết. Lúc này nghe thấy lời nói của Huyền La, Vương Lâm mới thay đổi chủ ý.

Hướng về phía Huyền La ôm quyền, Vương Lâm xoay người bước về phía tinh không. Thân ảnh hắn trực tiếp vặn vẹo, tiêu tan, lúc hiện ra đã ở bên rìa đại trận giữa giới nội và giới ngoại. Trận pháp mới ở giữa hai giới là do Vương Lâm năm đó bố trí ra, lúc này bước vào trong trận pháp, dựa vào sự quyết tâm của hắn, hắn không hề dừng lại chút nào, thông qua trận pháp này tiến vào trong Thái Cổ Tinh Thần của giới ngoại!

- Trong Thái Cổ Ngũ Tôn, Chưởng Tôn đã bị ta phong ấn giam giữ, Lam Mộng đạo tôn đã chuyển tới ở lại Tiên Giới, còn lại Tam Tôn là Diệu Âm, Hư Thần, Cửu Thiên. Giữ lại ba người này sau này sẽ có tai họa, thừa dịp lúc này họ đang suy yếu, nhất định phải tìm ra bọn họ. Đưa đi đầu thai!

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, ngay khi đi vào trong Thái Cổ Tinh Thần, thần thức của hắn ầm ầm tản ra, tràn ngập bốn phía.

Tu vi của hắn sau khi trải qua ngũ hoa bát môn trong trung tâm của động phủ đã đạt tới đỉnh của Không Linh, lại thêm truyền thừa của Đạo Cổ gần như đã viên mãn, chiến lực mà Vương Lâm có thể phát huy ra lúc này đủ để đánh với Không Huyền Hậu Kỳ. Loại tu vi này nếu phối hợp với bảy bổn nguyên cùng với thần thông của Đạo Cổ, thì tam tôn đang bị thương kia hoàn toàn không phải là đối thủ! Trong lúc thần thức cường hàn của Vương Lâm đảo qua, hai mắt hắn lóe lên hàn quang, hắn tiến về phía trước, trong nháy mắt biến mất.

Ở phía đông của Thái Cổ Tinh Thần, có một tu chân tinh hình trăng lười liềm. Tinh cầu này không có quy tắc, trên đó lại có rất ít linh khí, giống như là đã tử vong, ngay cả mãnh thú cũng rất ít. Mặt đất đầy cát vàng, tinh cầu này không có ban ngày, toàn bộ đều là đêm tối. Cũng vì sự không hoàn chỉnh này khiến cho nơi này cây cỏ tuyệt diệt, chỉ có rất nhiều những tảng đá trôi nối trong thiên địa, loanh quanh vô ý thức.

Ở chỗ cao nhất trên tu chân tinh hình trăng lười liềm này, ở nơi đó cát vàng toàn bộ lơ lửng trên không trung, mặt đất toàn bộ đều là màu đen, chỉ có những vết nứt tràn ngập, ơ chính giữa một cái khe có một lão già đang khoanh chân ngồi. Lão già này sắc mặt tái nhợt, lúc này hai mắt nhắm nghiền, không ngừng trị thương, từng dòng máu đen từ trong khóe miệng hắn chảy xuống rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh róc rách.

Từng đạo khí tức như những làn khói theo lão già thổ nạp từ trong tu chân tinh này lan ra, chui vào trong thất khiếu của hắn, trở thành sức mạnh giúp hắn trị thương. Lão già này không phải ai khác chính là Cửu Thiên ma tôn bị Lam Mộng đánh trọng thương năm đó! Năm đó hắn bị Lam Mộng đánh trọng thương, bị chặt đứt mất Hương Hỏa giới, bị tổn thương tâm thần, vật lộn đến ngày nay, cố gắng giữ sức sống trong cơ thể không cho tản ra ngoài, nhờ vào tử khí trên tinh cầu này để khôi phục

Hương Hỏa giới. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, thiên địa tối đen. Nhưng ngay lúc này lão già kia mở mạnh hai mắt, đồng tử trong mắt nhanh chóng co rút lại.Cùng lúc đó, bầu trời tối đen đột nhiên phát ra hào quang chói mắt. Hào quang kia bao phủ mặt đất vạn trượng, ngay khi xuất hiện một thanh niên áo trắng từ trong đám hào quang đi ra, tóc trắng tung bay, vẻ mặt lạnh lùng. Vương Lâm xuất hiện khiến cho Cửu Thiên ma tôn kia hít sâu, hắn không chút do dự thân thể nhoáng lên một cái trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng chui vào trong cái khe bên cạnh, lao thẳng vào trong lòng đắt.

Thân thể Vương Lâm chưa động, hắn giơ tay phải lên hướng về phía mặt đất kéo mạnh một cái. Dưới một cái kéo này, hư không ở phía trước hắn lập tức ầm vang, một cái khe rất lớn bỗng nhiên xuất hiện, hướng về phía mặt đất ầm ầm lao tới. Ngay khi nó chạm tới mặt đất, toàn bộ mặt đất trên tu chân tinh này chấn động kịch liệt, bị xé ra một cái khe, hướng về hai bên không ngừng mở rộng ra.

Tiếng ầm ầm vang vọng, mặt đất kia nứt ra với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, Vương Lâm đã nhìn thấy Cửu Thiên ma tôn đang bỏ chạy ở sâu bên trong lòng đất! Cửu Thiên ma tôn gần như hồn bay phách tán, hắn cảm nhận được rõ ràng mặt đắt ở phía sau bị một sức mạnh cường hàn xé rách ra, còn cảm nhận được ánh mắt của Vương Lâm đang nhìn chăm chú vào sau lưng mình.

- Vương Lâm! Ngươi không đuối cùng giết tận không được sao! Ta hoàn toàn không có thâm cừu đại hận gì với ngươi! Ngươi tha cho ta lần này, ta tuyệt đối sẽ không bước vào giới nội nửa bước!

Da đầu Cửu Thiên ma tôn tê dại, trong lòng dậy lên sóng lớn. Sự hùng mạnh của Vương Lâm vượt ra ngoài sự dự liệu của hắn, hắn không ngờ trong một thời gian ngắn ngủi Vương Lâm lại mạnh đến như thế này!

- Không phải sợ, Vương mỗ sẽ không giết ngươi, chỉ đưa ngươi đi đầu thai thôi!

Vương Lâm vừa nói xong liền giơ tay trái lên hướng xuống mặt đất của tu chân tinh phía dưới, hai tay đồng thời thi triển Tê Thiên Thuật, kéo mạnh một cái!

- Ngươi muốn giết thì cứ giết, cái gì mà đưa lão phu đi đầu thai chứ!

Cửu Thiên ma tôn hét lên một tiếng, bất chấp tất cả hai tay bắm quyết, ở bên ngoài thân thể bố trí ra toàn bộ thần thông của hắn lúc này, còn có rất nhiều pháp bảo tràn ngập, cố gắng chống cự với sức mạnh kinh thiên khiến cho hắn hoảng sợ này.

Thiên địa ầm vang, mặt đất chấn động đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Chỉ thấy cái khe trên tu chân tinh kia điên cuồng kéo dài ra, gần như trong nháy mắt, cả tu chân tinh hình trăng lười liềm này liền bị Vương Lâm hoàn toàn xé rách, trong tiếng ầm ầm phân thành hai nửa! Lực xung kích sinh ra do sự sụp đổ này hóa thành một lực dẫn động khổng lồ hướng về bốn phía nhanh chóng khuếch tán ra. Dưới lực xung kích này, thân thể Cửu Thiên ma tôn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, toàn bộ thần thông và pháp bảo của hắn tan vỡ, cả người phun ra máu tươi. Đang lúc hắn cắn răng cố gắng chạy trốn, thân ảnh Vương Lâm liền vô thanh vô tức xuất hiện ở

trước mặt hắn, giơ tay phải lên, trực tiếp đặt lên mi tâm của Cửu Thiên ma tôn.

- Ta thật sự là muốn đưa ngươi đi đầu thai, không phải là giết ngươi!

Lời nói của Vương Lâm bình tĩnh. Đây là thanh âm cuối cùng mà Cửu Thiên ma tôn nghe được. Ngay khi lòng bàn tay của Vương Lâm hạ xuống, Cửu Thiên ma tôn trong đầu ầm một tiếng, bị Vương Lâm phong ấn thu vào trong Không Gian trữ vật. Cửu Thiên ma tôn đã bị Lam Mộng đạo tôn đánh trọng thương, phong thái của Vương Lâm rất là ung dung, từ lúc tới cho p đến lúc phong ấn thời gian chỉ có một vài nhịp thở. Lúc này đã làm xong, hai mắt Vương Lâm tràn ngập hàn quang, nhìn về phía tây. Ở nơi đó, hắn có thể cảm nhận được chỗ trị thương của Diệu Âm đạo tôn.

Chỗ của Diệu Âm đạo tôn là một tu chân tinh linh khí cực kỳ nồng đậm. Từ xa nhìn lại, tu chân tinh kia là một thủy tinh, trên đó không có đại lục, chỉ có một hòn đảo nhỏ, còn lại toàn bộ đều là nước biến. Nước biến kia cũng không phải là màu lam. mà là màu vàng. Hải dương màu vàng, trong gió nối lên từng cơn sóng, thoạt nhìn rất là xinh đẹp. Còn có một vài con cá bơi lội trong nước, thỉnh thoảng lại nối lên một đám bóng đen. Thân mình cũng cực lớn. Ở chỗ sâu nhất dưới biển, Diệu Âm đạo tôn ngồi khoanh chân ở đó. Bốn phía hoàn toàn tối đen. Nhưng nếu nhìn kỹ cũng có thể thấy nơi này tràn ngập xương trắng. Những bộ xương này phần lớn là xương của những con thú đủ loại. Trong khi Diệu Âm trị thương, ở chô sâu dưới đáy biển này, thỉnh thoảng lại có những tiếng kêu ở trong nước với một phương thức đặc biệt truyền lại.

- Vương Lâm, Lam Mộng, hai ngươi sẽ không được chêt tử tê đâu!

Diệu Âm đạo tôn mở hai mắt. Đồng tử vặn vẹo, tràn ngập tia máu. Hắn bị Lam Mộng đánh trọng thương, tu vi đã bị giảm xuống Không Linh, trăm năm nữa cũng không thể hồi phục lại tu vi đỉnh, chỉ có thể không ngừng trị thương, tranh thủ có thể rút ngắn thời gian. Trong tiếng gầm nhẹ, Diệu Âm giơ tay phải túm vào bên trong nước biển. Lập tức ở trước tay hắn xuất hiện một vòng xoáy, một con hải xà màu đen dài trăm trượng đang run rẩy không dám vùng vẫy hiện ra, bị Diệu Âm túm chặt lấy đầu, đặt ở trước người há miệng hút một cái. Con hải xà này toàn thân bị hấp thụ, trong thời gian ngắn đã trở thành một bộ xương trắng, bị Diệu Âm vứt sang một bên. Đang định tiếp tục thổ nạp, Diệu Âm đột nhiên thần sắc đại biến, ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Trên hải dương màu vàng này, không trung vặn vẹo, thân ảnh Vương Lâm toàn thân mặc áo trắng từ trong hư vô đi ra. Ánh mắt hắn như điện, trực tiếp nhìn xuống hải dương ở phía dưới.

- Diệu Âm, hôm nay Vương mỗ tới nơi này đưa ngươi đi đầu thai!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1793 Gặp nhau ở Tiên Cương đại lục

Diệu Âm đạo tôn ở sâu dưới đáy biển thần sắc dữ tợn, nhưng đồng tử trong hai mắt hắn cũng co rút lại, lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

- Ngươi đã giết phân thân của ta, lấy đi phân thân của ta đã đủ để xóa hết thù hận năm đó, vì sao còn muốn đuổi cùng giết tận! ẫ Tu sĩ chúng ta tu vi bất định, hôm nay ngươi đối với ta thế này, sau này nhất định sẽ có người đối với ngươi như vậy!

Tiếng nói của Diệu Âm đạo tôn chói tai từ trong đáy biển ầm ầm vang lên. Thanh âm kia truyền ra khiến cho toàn bộ hải dương màu vàng này giống như là đang gào thét, xoay tròn hình thành một vòng xoáy rất lớn. Vòng xoáy kia ầm ầm chuyển động, trực tiếp thông xuống tận chỗ của Diệu Âm dưới đáy biển.

Lúc này, Vương Lâm ở trên trời, Diệu Âm ở dưới biểhai người cách nhau vòng xoáy, nhưng có thể nhìn thấy đối phương rõ ràng.

Diệu Âm không giống Cửu Thiên lập tức bỏ chạy, hắn biết tu vi của mình đã giảm xuống quá nhiều, ở trước mặt Vương Lâm hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào để chạy thoát.

- Hôm nay Vương mỗ không giết ngươi, chỉ đưa ngươi đi đầu thai thôi!

Vương Lâm nhìn Diệu Âm đạo tôn bên trong vòng xoáy, giơ tay phải lên, hướng về phía dưới tùy ý túm lấy.

Một bàn tay rất lớn hiện ra, trong tiếng gào thét lao thẳng xuống phía dưới, hướng xuống mặt nước biển bỗng nhiên chụp lấy.

Thần sắc Diệu Âm nhanh chóng biến hóa, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt của Vương Lâm, trong lòng giãy giụa điên cuồng. Hắn so với Cửu Thiên hiểu rõ Vương Lâm hơn, Cửu Thiên nghe thấy hai chữ đầu thai tưởng là Vương Lâm muốn giết hắn, cho nên mới hoảng sợ bỏ trốn.

Nhưng Diệu Âm lại không cho là như vậy.

- Đầu thai tới nơi nào!

Ngay khi bàn tay khổng lồ kia chụp tới, Diệu Âm lập tức gào lên.

- Tiên Cương đại lục!

Lời nói của Vương Lâm vang vọng, tiếng ầm ầm vang lên, bàn tay khổng lồ kia xuyên qua vòng xoáy trên mặt biển, túm lấy Diệu Âm.

Diệu Âm tâm thần chấn động, đau khổ buông xuôi hết thảy những sự phản kháng vô dụng, nhắm hai mắt lại, để mặc cho Vương Lâm túm lên,

sau khi bị phong ấn thu vào trong Không Gian trữ vật, cùng với phân thân dung hợp lại làm một.

Mặt biến bình yên trở lại, tất cả mọi chuyến như chưa bao giờ xảy ra, Vương Lâm xoay người đi về phía bầu trời.

- Vn còn Hư Thần thiên tôn nữa!

Trong tinh không, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn về phía xa xa. Trong thần thức của hắn. Hắn đã tìm được chỗ bế quan của bổn tôn Hư Thần thiên tôn.

Hư Thần thiên tôn này năm đó đã từng bị Vương Lâm giết chết phân thân, bổn tôn của hắn trọng thương, từ đó về sau không tiến vào giới nội nửa bước, việc này đáng lẽ đã có thể kết thúc.

Nhưng lưu người này lại sẽ là một họa lớn sau này, Vương Lâm không muốn đem hết thảy mọi chuyện đặt lên vai đám người Lam Mộng và Nam Vân Tử ở lại, hắn muốn tự mình giải quyết!

Ánh mắt đảo qua tinh không, thân thể Vương Lâm biến mất trong Thái Cổ Tinh Thần.

Ở phía nam Thái Cổ Tinh Thần có một khu vực tràn ngập hài cốt và đá vụn, nơi này từng là một tu chân tinh, sau khi tan vỡ hóa thành vô số đá vụn trôi nổi ở bốn phía, tạo nên một vùng đất tử vong.

Hư Thần thiên tôn đang yên lặng ở chỗ này, hắn đã bỏ qua ý định đi tới giới nội, thậm chí còn bỏ qua cả ý niệm tranh đoạt. Nhưng ngay cả hắn cũng không thể biết đó là tạm thời, hay là vĩnh cửu.

ít nhất là hiện giờ hắn không dám bước vào trong giới nội, đối với Vương Lâm từ sâu trong nội tâm hắn đã sinh ra một sự kiêng kị rất lớn.

Lúc này hắn đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá vụn, không ngừng thố nạp. Hấp thụ lực lượng trong tinh không nuôi dưỡng thân thể, cảm ngộ sự biến hóa của Tinh Thần. Nếu không có người nào quấy rầy, có lẽ hắn sẽ có thể ngồi như vậy suốt mấy ngàn năm.

Cho đến khi tu vi của hắn khôi phục hoàn toàn, cho đến khi hắn đạt tới đỉnh, sau khi hắn đi ra, hắn sẽ nắm giữ Tinh Thần, thống trị động phủ! Hắn có lòng tin như vậy, nếu không có một người nào tới quấy rầy.

Trên thực tế cho dù có người đến quấy rầy thì Hư Thần thiên tôn cũng không sợ, chỉ cần người này không phải là Vương Lâm.

Chỉ là những ý niệm như vậy thì thật hoàn mỹ, nhưng sự thật lại quá tàn khốc. Vào ngày này, Tinh Thần vẫn như cũ, không nhìn ra một chút khác

biệt nào, nhưng trong khu vực đầy đá vụn này lại có một áp lực vô hình đột nhiên phủ xuống.

Áp lực này tới lập tức khiến cho nơi đây không còn yên ổn nữa, có rất nhiều đá vụn ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số mảnh bị cuốn đi. Từ xa nhìn lại, giống như Tinh Thần hào quang tứ tán.

Hư Thần thiên tôn mở mạnh hai mắt, lộ ra vẻ đau khổ. Hắn nhìn thấy trong tinh không phía trước có một thân ảnh áo trắng mà cả đời này hắn không thể quên được đang ung dung đi tới.

Mái tóc bạc này giống như một cơn ác mộng, khiến cho tâm thần Hư Thần thiên tôn run lên.

- Hắn vẫn tới

Hư Thần thiên tôn trầm mặc, nhìn Vương Lâm đang từ từ đi tới, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Vương Lâm, năm đó ta định đoạt xá ngươi, cùng đã từng muốn giết ngươi, nhưng tất cả đã tất bại, phân thân tử vong, bổn tôn ta từng thề rằng cả đời này sẽ không bước vào giới nội nửa bước Ngươi ngươi có thể tha cho ta lần này không!

Hư Thần thiên tôn rất ít khi nói chuyện kiều này, nhưng lúc này hắn cũng không thể không nói như vậy. Hư Thần thiên tôn đứng dậy, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

Trên một tảng đá lớn phía trước Hư Thần thiên tôn trăm trượng. Vương Lâm đứng ở đó, nhìn Hư Thần thiên tôn, sau khi trầm mặc một lát, hắn chậm rãi mở miệng.

- Ngươi ở nơi này không thích hợp. Ta phải rời khỏi nơi đây đi tới Tiên Cương đại lục, đã có rất nhiều người quyết định chuyển thế đầu thai tới Tiên Cương rồi, ngươi cũng phải đi. Như vậy ta mới có thể an tâm!

- Ngươi...

Hư Thần thiên tôn sắc mặt biến đổi, trong đầu nổi lên vô số ý niệm, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài.

- Ngươi muốn rời khỏi nơi này, nhưng lại lo lắng lão phu, vậy ngươi đã từng nghĩ nếu như ngươi rời khỏi nơi này quá lâu, ở trong Thái Cổ Tinh Thần này sẽ có vô số những hạng người có thiên khiếu xuất hiện, trong tương lai, rất có khả năng sẽ còn có những người so với lão phu còn làm cho ngươi lo lắng hơn nữa! Chẳng lẽ ngươi có thể giết hết được sao!

- Ta sẽ không giết hết, nhưng có thể đem tất cả những tu sĩ bước thứ ba trong các tông tộc của Thái Cổ Tinh Thần giới ngoại đưa đi đầu thai!

Người nào không theo, ta sẽ giết!

Lời nói của Vương Lâm bình thản, nhưng trong đó cũng ẩn chứa hàm ý đủ để khiến cho tất cả những người nghe thấy đều phải tâm thần rung động.

Hư Thần thiên tôn nửa ngày sau không nói được gì, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm càng sợ hãi hơn.

- Điên rồi người này điên rồi. ắn đưa người ta đi đầu thai, ta còn có thể có lựa chọn gì nữa.

Hư Thần thiên tôn cười thảm, buông xuôi không chống cự nữa. Nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm vung tay áo, trực tiếp cuốn Hư Thần thiên tôn thu vào trong Không Gian trữ vật, rồi xoay người rời khỏi.

Thương Viên Tộc là một trong những bộ tộc của Thái Cổ Tinh Thần, cũng đã từng tham gia cuộc chiến giữa giới nội và giới ngoại. Bộ tộc này không lớn, nhưng trong tộc cũng có một lão tổ đạt tới tu vi bước thứ ba.

Lão tổ này năm đó thấy tình thế không ổn, lập tức chọn cách thối lui, không ra ngoài nữa.

Chỗ của bộ tộc này là một khu vực có gần một trăm tu chân tinh, nhưng ngày hôm nay, trong tinh không bên ngoài Thương Viên Tộc, Vương Lâm chậm rãi đi tới.

Hắn đến, mỗi một bước hạ xuống đều có tiếng nổ kinh thiên động địa, hóa thành một cơn sóng âm lao thẳng tới Thương Viên Tộc, trong nháy mắt đã truyền tới một tu chân tinh. Ngay khi tu chân tinh này chấn động, Vương Lâm đi vào trong tầng khí quyến, vô cùng ung dung đi tới đỉnh núi cao nhất ở phía trước.

Trên ngọn núi đó có một đại điện, trong điện có một nam tử trung niên đang khoanh chân ngồi. Ngay khi Vương Lâm bước vào, nam tử này mở mạnh hai mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn đang muốn đứng dậy. Đột nhiên thân thể run lên, một bàn tay phải bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, ghì chặt thân thể hắn xuống mặt đắt, không thể giãy giụa.

- Vương mỗ đưa ngươi đi đầu thai.

Đây là câu nói cuối cùng mà nam tử kia nghe thấy, trước mắt hắn tối sầm lại, một sức mạnh khiến cho hắn hãi hùng từ trong bàn tay trên vai nhập vào trong cơ thể hắn, hóa thành một phong ấn mà hắn không thể chống cự. Đem tâm thần hắn toàn bộ phong ấn lại.

Một lát sau, Vương Lâm đi ra khỏi Thương Viên Tộc, hắn đến không ai biết, hắn rời khỏi cũng không ai hay. Sau khi rời khỏi Thương Viên Tộc, Vương Lâm ở trong tinh không giơ tay phải lên, hướng về phía khu vực có rất nhiều tu chân tinh mà Thương Viên Tộc đang chiếm cứ nhẹ nhàng vung một cái.

Chỉ thấy hơn mười lá Cổ Tức Diệp hiện ra, xoay tròn hình thành một cơn lốc mơ hồ lao thẳng tới những tu chân tinh của Thương Viên Tộc, phong ấn tinh không, phong ấn toàn tộc!

- Từ nay về sau, phong ấn sức mạnh của tu sĩ tộc này đi vào tinh không, phàm là những tu sĩ của tộc này, suốt đời tu vi chỉ dừng lại ở Toái Niết! Trọn đời không được bước vào trong tinh không!

Vương Lâm vung tay áo, xoay người đi về phía đằng xa.

Dọc đường hắn đi, trong Thái Cổ Tinh Thần, hề là những bộ tộc có bậc toàn năng bước thứ ba, toàn bộ đều bị như vậy, đem người đi đầu thai, rồi phong ấn toàn tộc.

Với phương thức cực kỳ bá đạo này, trước khi Vương Lâm đi. Để bảo vệ cho sự bình yên của giới nội mà đã làm ra những chuyện kinh thiên như vậy! Hắn mang đi toàn bộ những toàn năng bước thứ ba còn sót lại!

Những nơi hắn đi qua, cho dù là những bộ tộc không có toàn năng bước thứ ba cũng đều bị phong ấn. Dưới phong ấn như vậy, toàn bộ Thái Cổ Tinh Thần rất khó có thể có bậc toàn năng bước thứ ba xuất hiện! Thậm chí từ nay cho tới vô số năm sau, trong tinh không sẽ không có một tu sĩ nào nữa, toàn bộ tu sĩ của Thái Cổ Tinh Thần đều không thể rời khỏi tu chân tinh của họẵ|

Bởi vì trong bộ lạc của họ, ở bên ngoài tu chân tinh của họ có phong ấn kỳ dị mà Vương Lâm để lại!

- Thái Cổ Tinh Thần đã không còn đủ sức mạnh còn về phần một vài nơi đang ẩn giấu, lúc này cũng không phải lúc dò xét.

Vương Lâm đứng bên cạnh trận pháp giữa giới nội và giới ngoại, quay đầu lại nhìn tinh không. Hồi lâu sau, hắn bước vào trong trận pháp, rời khỏi Thái Cổ Tinh Thần, đi vào giới nội, đi tới La Thiên tinh vực.

Đến lúc này, ở trong động phủ giới này Vương Lâm đã làm xong việc cuối cùng, hắn phải rời khỏi nơi này!

Trong La Thiên tinh vực, đại môn màu vàng tỏa ra kim quang chói mắt. Ở bên trong đại môn là đám sương đen phăng như gương. Huyền La khoanh chân ngồi ở đó. ánh mắt nhìn tinh không ở đằng xa, hắn đã nhìn thấy Vương Lâm.

Thân ảnh Vương Lâm đi ra, hướng về phía Huyền La vái một vái.

- Vãn bối đã làm xong mọi chuyện, còn mang tới thêm vài người, mong tiền bối làm phép đưa bọn họ đi đầu thai!

Vừa nói xong, Vương Lâm vung tay áo. Lập tức liền có tám người hiện ra ở phía trước hắn. Toàn bộ bọn họ thần sắc âm trầm, trong lòng tràn ngập sự không cam lòng, nhưng không có cách nào phản kháng được.

- Sau khi đầu thai, ta với các ngươi không còn ân oán gì nữa, hy vọng các ngươi có thể tự thu xếp!

Lời nói của Vương Lâm bình tĩnh, trong lúc nói hắn vung tay phải về phía trước, lập tức có một cơn cuồng phong gào thét cuốn lấy tám người kia đi thẳng tới đại môn của động phủ, dung nhập vào bên trong đám sương đen.

- Tiền bối, vãn bối cũng phải đi rồi, chúng ta sẽ gặp lên trên Tiên Cương đại lục!

Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua tinh không, rồi xoay mạnh người, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới đại môn của động phủ, trong nháy mắt tiêu tan.

Huyền La đứng lên, thần sắc ngưng trọng, bước vào trong đại môn của động phủ!

Sau khi hắn tiến vào, đại môn này ầm vang, chậm rãi khép lại. Cho đến nửa canh giờ sau, ngay khi nó sắp đóng lại, đột nhiên ở chỗ sâu trong tinh không có một đạo u quang vội vàng bay tới, trong nháy mắt chui vào trong đại môn đang chuẩn bị đóng lại. Biến mất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1794 Một tiếng sư tôn bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch

Con đường mình rồng là con đường chuyển thế đầu thai, vật này dài vô tận không biết đâu là điểm cuối, con đường này không thích hợp với Vương Lâm. Lúc này hắn đi trên con đường mình rồng, nhìn hàn băng phòng hộ ở bốn phía, nhìn về phía xa xa.

Lờ mờ, hắn như có thể nhìn thấy đám người Lý Thiến Mai đang không ngừng đi về phía trước trên con đường này, đi để đầu thai.

- Vương Lâm, nếu ngươi muốn bảo vệ cho sự an toàn của bọn họ, muốn dẫn bọn họ đi vào Tiên Cương đại lục, đối chọi với pháp tắc của Tiên Cương thì phải rời khỏi nơi này, từ trong hư vô đi về phía trước. Có thể ngươi sẽ bị lạc đường, có thể ngươi sẽ chết

Thanh âm của Huyền La vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

- Pháp tắc của Tiên Cương vô hình, hầu như nó biểu hiện là một áp lực, dưới áp lực này nếu ngươi có thể kiên trì, nếu ngươi có thể chống cự được, thì sẽ có khả năng có thể đi ra ngoài!

Nhưng loại cơ hội này cho dù là có lão phu ra tay trợ giúp, cũng chỉ có một nửa mà thôi.

Từ cổ chí kim, lão phu chưa bao giờ nghe nói có Đại Thiên Tôn ra tay giúp người trong động phủ giới chống lại pháp tắc của Tiên Cương, ngươi hẳn là người đầu tiên Việc này cũng là may mắn của ngươi, cũng không cần quá cảm kích lão phu.

Nếu ngươi có thể đi ra, lão phu sẽ nhận ngươi là đệ tử, theo ta quay về Đạo Cổ nhất tộc! Nếu cuối cùng ngươi tử vong thì những người chuyển thế đầu thai lão phu sẽ thay mặt ngươi chiếu cố họ. Ngươi hãy bảo trọng!

Huyền La than nhẹ, sự coi trọng của hắn đối với Vương Lâm cũng không phải là một chút, mà là thật sự muốn truyền y bát của mình cho Vương

Lâm, bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, bảo vệ thời gian chuyển thế của chính mình.

Thậm chí hắn còn muốn trợ giúp cho Vương Lâm xem hắn có thể tiến vào Thái Cổ Thần Cảnh hay không, khiến cho Vương Lâm trở thành mặt trời thứ mười. Việc này cực kỳ gian nan khó lường, nhưng hắn thật sự đã nghĩ như vậy.

- Tiên Cương đại lục có vô số động phủ, gần như mỗi một tông phái đều có một động phủ giới riêng, nếu muốn động phủ giới có chúng sinh nảy nở sinh ra thì cần phải có Thiên Đạo. Trên Tiên Cương đại lục. Thiên Đạo mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là hiếm thấy.

Từ xưa tới nay ta đoán nhất định có vô số sinh linh của động phủ giới cũng đã mở ra đại môn, từ trong động phủ giới đi ra; nhưng cuối cùng cũng bị diệt vong dưới pháp tắc của Tiên Cương.

Chuyến này ngươi rời khỏi con đường mình rồng, ở trong hư vô có lẽ sẽ có thể nhìn thấy rất nhiều đại môn. Những đại môn đó chính là của những động phủ giới trên Tiên Cương đại lục, có lẽ ngươi có thể nhìn thấy những bộ hài cốt, đó là vô số sinh linh trong động phủ giới đã chết dưới pháp tắc của Tiên Cương.

Ta không biết sinh linh trong động phủ nếu tiến vào Tiên Cương đại lục sẽ tạo nên ảnh hưởng gì, nhưng ta hy vọng ngươi có thể trở thành người thứ nhất thành công!

Trên Tiên Cương đại lục ta không thể ở trong địa phận của Tiên Tộc quá lâu, ta sẽ chờ ngươi mười năm. ếu qua mười năm ngươi vẫn còn chưa đi ra thì nghĩa là ngươi đã chết

Lời nói của Huyền La lộ ra vẻ đau thương, chậm rãi vang vọng trong tâm thần của Vương Lâm. Thân ảnh hắn hiện ra ở phía trước Vương Lâm.

Ánh mắt hắn hiền từ, nhìn Vương Lâm như nhìn một tiểu bối.

Dưới pháp tắc của Tiên Cương, ta không thể để lại ấn ký trên người ngươi, không thể biết được ngươi có bình an hay không, cũng không thể đoán được ngươi đã tử vong hay chưa. Mười năm, Vương Lâm, mười năm sau khi ta rời khỏi, pháp lực của ta sẽ tiêu tan, pháp tắc của Tiên Cương sẽ bộc phát tới cực hạn. Dưới pháp tắc đó, trái tim kiên định có lẽ sẽ là thứ duy nhất giúp cho bản thân không bị lạc đường.

Trong mười năm, ngươi phải tới được Tiên Cương

Vương Lâm trầm mặc, nhìn Huyền La. Tất cả những việc mà đối phương làm Vương Lâm vĩnh viễn sẽ ghi tạc trong lòng.

- Hiện giờ, trước khi từ biệt, hãy nói cho ta biết ngươi có muốn bái lão phu làm thầy không?

Thanh âm của Huyền La êm ái truyền vào trong tai Vương Lâm, vô cùng ấm áp.

Có thể sau những chuyện này vẫn kiên trì nhận mình làm đệ tử mà không chờ tới sau khi mình tiến vào Tiên Cương đại lục thành công. Quyết tâm này, sự đối đãi này khiến cho tâm thần Vương Lâm run lên.

- Sư tôn

Vương Lâm không còn có bất cứ lý do gì mà không tiếp nhận sự quý trọng và mối thâm tình này. Hắn hiểu rõ một tiếng sư tôn này có nghĩa là từ nay về sau, hắn cùng với Đạo Cổ nhất mạch sẽ có một sự liên hệ và trách nhiệm vô cùng sâu sắc.

Một tiếng sư tôn này có nghĩa là hắn sẽ đem cả tính mạng ra để bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch!

Một tiếng sư tôn này chính là sự báo đáp cho tất cả những chuyện mà Huyền La đã làm cho mình

Huyền La cười ha hả, vô cùng thoải mái. Hắn nhìn Vương Lâm, hai tay nâng Vương Lâm dậy, cẩn thận nhìn Vương Lâm vài cái, rồi tiếng cười lại vang vọng.

- Đồ nhi, vi sư chờ ngươi ở Tiên Cương!

Huyền La vừa nói vừa giơ tay lên vung về phía những tầng băng bên cạnh con đường mình rồng. Những tầng băng kia lập tức tan ra, hình thành một lỗ hống. Từng trận u quang từ bên ngoài truyền vào, u quang này chính là một phần của pháp tắc Tiên Cương.

- Ngươi là đồ nhi của ta, ta sẽ làm lễ bái sư cho ngươi!

Huyền La đưa tay bỗng nhiên vỗ lên mi tâm, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi của hắn phát ra hồng quang, hóa thành một con huyết long. Con huyết long kia gào thét, lượn quanh Vương Lâm, rồi cuốn lấy Vương Lâm lao thẳng tới lỗ hồng trên lớp băng kia.

- Vi sư là một trong Cửu Dương, một ngụm máu tươi của ta sẽ bảo vệ cho ngươi dọc đường, còn làm phép đối phó với pháp tắc của Tiên Cương, bảo vệ cho ngươi được bình an!

Vương Lâm bị con huyết long kia cuốn lấy, ngay khi chui vào trong lỗ hồng kia, hắn còn cố giơ tay lên túm vào hư không, liền có vô số u quang bay ra.

Bên trong những đạo u quang kia toàn bộ đều là những sinh linh bên trong Không Gian trữ vật của Vương Lâm, ngoài người điên kia, còn lại

gần như toàn bộ đều ở đây!

Hứa Lập Quốc, Lưu Kim Bưu. Văn Thú cùng toàn bộ những sinh linh có trong Không Gian trữ vật của Vương Lâm, còn có Vọng Nguyệt thân thể quá lớn cũng muốn lao ra khỏi lỗ hống kia.

- Những sinh linh này đã theo đệ tử rất lâu, xin sư tôn hãy đưa chúng tới Tiên Cương

Lời nói của Vương Lâm mới chỉ được một nửa, đột nhiên những Văn Thú kia với sự cầm đầu của Văn Thú Vương trong tiếng vù vù trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, bất chấp tất cả bay ra, lao thẳng tới lỗ hổng trên lớp băng, bay ra bên ngoài.

Dường như ở bên ngoài đó có một thứ khiến cho chúng cực kỳ khao khát, khiến cho chúng giống như là phát điên lao nhanh đi. Biến cố đột ngột này chẳng những khiến cho Vương Lâm kinh ngạc, mà ngay cả Huyền La cũng ngẩn người ra.

Ở bên trong hư vô tối đen có pháp tắc vô hình của Tiên Cương, nhưng những Văn Thú này ở bên trong đó không có một chút khó chịu nào. Ngược lại cả đám còn xuất hiện những biến hóa kinh người.

Thân thể chúng nhanh chóng bành trướng lên, càng ngày càng lớn, từ trong cơ thể liên tục truyền ra tiếng nổ ầm ầm, còn có u quang nhanh

chóng lóe ra. Nhìn bộ dạng thoải mái của bọn chúng thì dường như nơi này mới thật sự là quê hương của chúng!

Nhưng ngay sau đó liền xuất hiện một biến cố lớn. Chỉ thấy đám Văn Thú kia không biết vì sao đang thoải mái lại phát ra những tiếng gào thét thống khổ, đại bộ phận trong số đó trong tiếng gào thét thân thể ầm ầm nổ tung, hóa thành sương máu tiêu tan.

Biến cố này khiến cho Vương Lâm thất kinh, đang muốn ra tay trợ giúp, thì thấy một vài con Văn Thú chưa nổ tung thân thể lại một lần nữa bành trướng, trong thời gian ngắn đã to lớn trăm trượng trông như một ngọn núi, nhưng rất nhanh lại ầm ầm nổ tung. Những con Văn Thú còn lại lại tiếp tục bành trướng.

Nhất là Văn Thú Vương của Vương Lâm toàn thân tràn ngập máu tươi, phát ra những tiếng kêu thê lương, dường như đang cùng một sức mạnh nào đó dung hợp!

Vương Lâm cùng với Văn Thú Vương này có tình cảm rất sâu đậm. Lúc này không do dự muốn ra tay, nhưng bị Huyền La vung tay ngăn lại. Hơn nữa con Văn Thú Vương kia nhìn thấy Vương Lâm định ra tay lại càng bay ra xa hơn, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm cũng biểu lộ ra một vẻ kiên quyết!

- Đừng ngăn cản, mãnh thú của ngươi thật là bất phàm!

Hai mắt của Huyền La lộ ra tinh quang hiếm thấy, nhìn chằm chằm Văn Thú bên ngoài lỗ hổng, thanh âm cực kỳ ngưng trọng.

- Bọn chúng đang thích ứng với pháp tắc của Tiên Cương tràn ngập khắp hư vô. Hơn nữa ngươi hãy nhìn bộ dạng của chúng mà xem, tổ tiên của chúng hình như đã sinh tồn ở nơi này, hiện giờ chúng như là quay trở về quê cũ, tuy không sinh trường ở đây nhưng linh hồn cũng có cảm ứng đối với nơi này, cho nên thân thể chúng mới xuất hiện mâu thuẫn, mới bị tử vong như vậy!

Cũng giống như là con cá nếu đã thích ứng với việc rời khỏi mặt nước, nếu lại một lần nữa trở lại vào trong nước, thì rất có thể sẽ bị chết đuối! Ngươi không nên ngăn cản, chuyện này đối với chúng chính là một lần lột xác quan trọng!

Huyền La nhìn chằm chằm đám Văn Thú kia, hai mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ngay lúc Huyền La nói chuyện, đàn Văn Thú này đã chết hơn phân nửa, còn lại không tới một trăm con. Nhưng những con Văn Thú này mỗi một con đều rất to lớn, cực kỳ kinh người, thân thể chúng điên cuồng bành trướng, thần sắc của chúng trong sự thống khổ thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ điên cuồng.

Mặc dù tử vong vô số, nhưng lúc này cũng không có một con Văn Thú nào lùi lại, thần trí của chúng vô cùng tỉnh táo, chúng có thể cảm nhận được đây là chính cơ hội để chúng tiến hóa. Một khi thành công, chúng có thể trở thành giống như là tổ tiên!

Ký ức của tổ tiên trong đầu chúng theo thân thể bành trướng liền bộc phát ra!

Nhất là Văn Thú Vương của Vương Lâm, thân thể nó là to lớn nhất, cực kỳ kinh người. Thân thể nó từ xa nhìn lại ước chừng mấy vạn trượng, so với con Văn Thú màu đỏ khổng lồ bên trong Phong Tiên Giới năm đó gần như là to bằng nhau.

Một khí tức vô biên từ trong thân thể nó ầm ầm tỏa ra.

Thời gian trôi qua. sau nửa nén nhang, trong khi Vương Lâm đang lo lắng, gần một trăm con Văn Thú này lại một lần nữa ầm ầm nổ tung. Lúc này, Vương Lâm không thể chờ đợi thêm nữa. Hắn thà ngăn cản Văn Thú Vương tiến hóa, chứ không muốn để cho nó tử vong!

Văn Thú Vương đối với Vương Lâm cũng giống như là một con người, nó đã theo hắn hơn hai ngàn năm nay! Ngay khi thân thể chúng nổ tung, thân thể Vương Lâm chợt lóe lên, lao ra khỏi lớp băng, đi thẳng tới gần một trăm Văn Thú kia.

Ngay khi hắn tới gần, một tiếng gào thét kinh thiên động địa từ trong những vụ nổ kia điên cuồng truyền ra. Cùng lúc đó, còn có chính tiếng gào thét theo đó vang lên!

Những thanh âm này nối liền với nhau, ngay cả pháp tắc Tiên Cương ân giấu trong hư vô dường như cũng run rẩy!

Chỉ thấy trong những vụ nổ kia, Văn Thú Vương bay ra, thân thể của nó có thể so với một tu chân tinh, cái miệng khổng lồ đủ để khiến cho tất cả sinh linh phải tê dại da đầu!

Phía sau nó là chín con Văn Thú màu vàng to lớn vạn trượng, mỗi một con đều tương đương với con Văn Thú Vương mà Vương Lâm đã nhìn thấy ở trong cái khe Phong Tiên Giới. Chúng lơ lửng giữa hư vô, tỏa ra một khí tức hung sát, khiến cho hai mắt Huyền La lộ ra tinh quang ngợp trời!

- Nghe đồn Tiên Cương đại lục thuở sơ khai vốn là một vùng hoang dã, sau này Thần Cảnh xuất hiện khai thiên lập địa, tạo ra chúng sinh, từ đó về sau tinh thần tràn ngập!

Nhưng ở dưới đại lục cũng từ đó có pháp tắc của Tiên Cương giáng xuống, pháp tắc tồn tại trong hư vô, giống như là nước biển, trong đó có chín loài thú cùng sinh ra với Cổ Tổ và Tiên Tổ. Những những con thú này có thể dung hợp với pháp tắc của Tiên Cương, chẳng lẽ...

... bọn chúng

Hai mắt Huyền La trợn tròn, lộ ra vẻ không thể tin được!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1795 Hoàng tông nhất niệm họa căn hiện

Trong lòng Vương Lâm vô cùng kích động. Hắn nhìn chỉ còn lại mười Văn Thú, nhìn thân thể Văn Vương của mình nhoáng lên, ở bên ngoài thân thể có huyết long quấn quanh, vọt tới đứng trên đỉnh đầu Văn Vương.

- Sư tôn, chúng ta hãy tới Tiên Cương đại lục đi!

Vương Lâm xoay người hướng về phía Huyền La ôm quyền, Văn Vương dưới thân ngửa mặt lên trời rít gào, hung khí kinh thiên, mang theo Vương Lâm lao thẳng vào hư vô sâu thăm.

Phía sau nó là chín Văn Thú vạn trượng giống như hộ vệ đồng loạt bay theo!

Huyền La nhìn lỗ hổng ngoài tầng băng, từ từ đi về phía Vương Lâm. Hắn nhắm hai mắt. Tay phải vung về phía trước một hồi. Lập tức tầng băng co rút lại. phong kín lỗ hống.

- Văn Thú kia đúng là một hung thú, rốt cục có phải là con thú trong truyền thuyết khi cổ tộc và Tiên Tộc sinh ra pháp tắc hay không... Nếu thật là nó.... Thì thành tựu trong tương lai của Vương Lâm dù là ta cũng không thể dự tính... hắn... rất có khả năng dựa vào bản thân trở thành mặt trời thứ mười một của Tiên Cương đại lục!

Nếu hắn thật sự trở thành Đại Thiên Tôn thứ mười một thì Đạo Cổ nhất mạch của chúng ra sẽ tồn tại tới vạn thế!

Sắc mặt Huyền La hơi hồng lên. Hắn bị cảnh tượng Văn Thú dung hợp với pháp tắc của Tiên Cương đại lục khiến cho rung động, lúc này trong nội tâm tràn ngập suy nghĩ và sóng gió ngập trời.

Hồi lâu Huyền La mới đi theo con đường mình rồng phía dưới chân đi tới. Bên ngoài thân thể hắn mơ hồ huyễn hóa ra một mặt trời huyết sắc. Mặt trời này tỏa sáng vạn trượng, bao phủ bốn phía, đối kháng với pháp tắc của Tiên Cương!

Mơ hồ bên ngoài con đường mình rồng, mặt trời huyết sắc bộc phát ra ánh sáng bảy màu chói mắt, đây lùi cả hư vô đen tối, đồng thời chiếu sáng nơi này, lấy lực lượng của một người, lấy loại phương pháp này chống lại pháp tắc của Tiên Cương!

Ở giữa động phủ giới và Tiên Cương đại lục là một vùng hư vô vô tận, ẩn chứa pháp tắc của Tiên Cương. Vùng hư vô này vô biên vô hạn, cũng không phải là tồn tại ở nơi này mà lại tiếp giáp giữa động phủ giới vào Tiên Cương đại lục.

Sau năm tháng vạn cổ, vô số thiên tài trong các động phủ giới đều không cam lòng, dùng các phương pháp bất đồng, hoặc là mở được đại môn của động phủ, bước vào trong phiến hư vô này.

Nhưng không chỉ một người khi tiến vào Tiên Cương đại lục phải chết trong vùng hư vô này. Từ xưa tới nay đều là như vậy.

Mà trên Tiên Cương đại lục cũng không ít cường giả đã từng cố gắng bước vào trong vùng hư vô ẩn chứa pháp tắc của Tiên Cương đại lục này, muốn ở nơi này tìm hiểu pháp tắc, thậm chí còn thông qua nơi này tiến vào động phủ giới của tông môn khác.

Nhưng cuối cùng người thành công có lẽ cũng có, chẳng qua là rất rất ít mà thôi. Bởi vậy cuối cùng chỉ có rất ít người tiến vào nơi này.

Do đó trong vùng hư vô vô biên vô hạn này, Vương Lâm thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những thi thể không rữa nát hư thối. Bọn họ thường trôi qua người Vương Lâm, di động vĩnh hằng ở nơi này.

- Hư vô như biển... Nơi này có lẽ có thể xem là một hải dương ẩn chứa quy tắc của Tiên Cương...

Vương Lâm ngồi trên lưng Văn vương, nhìn không gian mênh mông phía trước. Bổn phía hoàn toàn yên tĩnh, không hề có chút âm thanh nào, không có ánh sáng, không có linh khí, không có bất cứ dấu hiệu nào của tính mạng.

Nơi này là một vùng không gian chết!

Con người ở nơi này sẽ bị sự yên tĩnh này khiến cho nối giận, trong thời gian dài sẽ không thể khống chế được xao động trong tâm thần! Dù là người tâm trí kiên định thì mà ở nơi này trong thời gian dài thì cũng khó lòng bình tĩnh lại được.

Ở nơi này quá lâu sẽ rất dễ dàng mất phương hướng, không cẩn thận sẽ vĩnh viễn không thể tìm được đường ra. Cho dù có tìm được một cánh cửa thì đó cũng chỉ là một cánh cửa của động phủ khác. Thân là tu sĩ trong động phủ giới, họ vẫn không thể đi ra ngoài.

Nhất là mục đích của Vương Lâm là mang theo hồn phách của Lý Mộ Uyển đi ra cho nên hắn lại càng không thể để mình lạc lối.

Nếu như chỉ có vậy thì thôi. Nhưng càng đi vào sâu thì pháp tắc của Tiên Cương lại càng cường đại. Nó là một luồng áp lực, một luồng lực khiến

người ta không thể đi về phía trước.

Cũng có người dựa vào áp lực mạnh yếu để phân biệt phương hướng. Nhưng pháp tắc của Tiên Cương không chỗ nào không có, trừ những nơi ở sâu thì cường đại thêm ra, nó còn có một đặc tính nữa, đó là thời gian.

Ở nơi này trong thời gian càng dài thì áp lực càng lớn.

Vương Lâm đã quen với việc cô độc, huống chỉ lúc này còn có Văn Thú làm bạn. Đối với hắn. Bản thân hắn không thấy gì là cô đơn. Ngoài thân thể hắn có huyết long quấn quanh, không những giảm bớt áp lực mà còn khiến hắn không mất phương hướng.

Thời gian cứ như vậy từ từ trôi qua. Một tháng này Vương Lâm rất bình tĩnh, di chuyển trong hư vô, nhìn những khối hài cốt ở bốn phía. Hắn có thể cảm nhận được sự không cam lòng từ những hài cốt này.

Những người này có lẽ cũng giống như hắn, đều là những thiên tài của động phủ giới nhưng đã tử vong từ không biết bao nhiêu năm trước.

Loại bình tĩnh này cũng chính là từ thói quen không sợ hãi của Vương Lâm qua bao nhiêu năm nay. Hắn không mở miệng đánh giá gì, hai mắt như dung hợp với bóng tối, dù là đang nhắm hai mở mắt cũng là một màu đen.

Một năm rồi, bốn phía cũng không có chút tiếng động. Nơi hư vô này khiến cho tiếng gió rít khi tăng tốc cũng không tồn tại.

Hắn không biết là mình đi đã xa chưa, chỉ biết là phương hướng mình đi không sai. Huyết long bên ngoài thân thể hắn vẫn còn tồn tại, chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

Vương Lâm không biết Huyền La ở nơi này nhưng từ huyết long bên ngoài thân thể hắn.

Vương Lâm vẫn cảm nhận được Huyền La đang ở trên đường, đang hộ tống bằng hữu của hắn chuyển thế đầu thai, đang chống lại pháp tắc của Tiên Cương, khiến lúc này Vương Lâm cảm nhận pháp tắc cũng không mãnh liệt lắm.

Loại cảm giác này khiến Vương Lâm thấy rất ấm áp. Hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lại vùng hư vô đen tối phía sau mình. Mơ hồ hắn có thể nhìn thấy đại môn nơi quê nhà, có thể nhìn thấy những ánh mắt chăm chú nhìn mình ra đi.

Hắn như lờ mờ có thể thấy được thân thể mềm mại của Mộc Băng Mi đang cầm ô đứng trong mưa, vẻ mặt dưới ô lộ ra một tâm trạng vô cùng phức tạp, không nói lên lời.

Đối với Mộc Băng Mi, Vương Lâm chẳng còn hận nàng.

Một tháng, hai tháng, ba tháng... Lại nửa năm. Vương Lâm ở trong hư vô này đã một năm rưỡi. Hắn vốn phải quên thời gian nhưng hắn lại không thể làm cho mình quên. Một khi quên thời gian tiến vào thì chẳng khác nào đã quên đi một phần chấp niệm.

- Còn tám năm rưỡi nữa...

Vào một ngày nọ, Vương Lâm thì thào.

Giọng nói hắn khàn khàn, giống như một ông lão đã già cả. Huyết long bên ngoài thân thể hắn đã lờ mờ hơn. Hắn dù không cảm nhận pháp tắc của Tiên Cương sâu lắm nhưng tốc độ của đám Văn Thú bên ngoài đã giảm rất nhiều.

Vào một ngày của năm thứ hai, huyết long trên người Vương Lâm hầu như đã không còn nhìn thấy nữa. Nó vẫn chỉ rõ phương hướng như trước nhưng đối với pháp tắc của Tiên Cương lại không còn tác dụng nữa.

Đến lúc này Vương Lâm mới lần đầu tiên cảm nhận rõ áp lực tới từ pháp tắc của Tiên Cương đại lục. Luồng áp lực này ầm ầm rơi vào thân thể hắn, khiến cho toàn thân hắn chấn động, giống như một toàn núi lớn đè lên người vậy!

Lực lượng bổn nguyên ở trong pháp tắc của Tiên Cương cũng trở nên yếu đi nhiều, lại không thể khôi phục, dùng bao nhiêu là mất đi bấy nhiêu.

Đây cũng là một trong những điểm đáng sợ của hư vô này.

Dù có lực lượng cường hàn đến mấy mà cứ tiêu tốn mài thì cũng tới ngày toàn bộ tan thành mây khói.

Năm thứ hai, năm thứ na, năm thứ tư... thời gian bốn năm trong hư vô yên tĩnh không một tiếng động này trôi qua rất nhanh, nhưng lại cũng rất chậm.

Thời gian rất nhanh nhưng trong tâm lại cảm thấy chậm. Bốn năm này Vương Lâm cảm thấy như bốn trăm năm. Càng ngày áp lực càng mạnh, khiến Vương Lâm muốn ngồi xuống mà không làm được.

Trong hư vô này như có một luồng lực lượng kỳ dị, ngăn cản tất cả sinh linh thố nạp, chỉ có thời gian dường như mới là thứ duy nhất trôi đi ở nơi này.

Thời gian bốn năm Vương Lâm không gặp một sinh linh nào. Toàn bộ những gì hắn thấy ở nơi này đều là hài cốt của tu sĩ hoặc mãnh thú.

Văn Thú phía sau hắn dù có thể dung hợp với pháp tắc của Tiên Cương nhưng lúc này dường như cũng đã không chịu nối, không ngừng tỏ vẻ có áp lực, giống như tinh không sụp đổ. Toàn bộ ngưng tụ lên người chúng. Dù là Vương Lâm thì sắc mặt lúc này cũng tái nhợt, thân thể hầu như đầ đạt tới cực hạn rồi.

Chín con Văn Thú đều đã bị Vương Lâm thu vào Không Gian trữ vật, khiến chúng không còn thống khổ. Nhưng Văn Vương dưới thân Vương Lâm lại không có vẻ gì không tốt, tốc độ vẫn cực nhanh như trước, mang theo Vương Lâm tiếp tục tiến tới.

Vào năm thứ năm, luồng áp lực ập tới khiến cho thân thể Vương Lâm như ở trong bùn đặc, giơ tay nhấc chân đều đau đớn, giống như bị vô số sợi tơ quấn quanh. Nhưng vẫn vẫn cố gắng kiên trì. Tị Thiên Quan ở trong Không Gian trữ vật đã được hắn lấy ra, đặt phía sau lưng.

Để trong Không Gian trữ vật hắn không an tâm, chỉ có đặt sau lưng, lấy thân hình mình bảo vệ mới khiến hắn có cảm giác yên tâm một chút.

Hắn hiểu rõ là mình còn chưa chết thì lực lượng này sẽ không chạm tới Lý Mộ Uyển phía sau. Bởi vì toàn bộ lực lượng của Vương Lâm lan ra bảo vệ thân thể mà trọng điểm chính là Lý Mộ Uyển ở phía sau.

Cũng may là dưới thân hắn còn còn Văn Thú. Con thú này vẫn luôn bảo trì tốc độ cực nhanh như trước, khiến Vương Lâm có thể dùng tất cả lực lượng đối phó với áp lực từ pháp tắc. Chứ nếu hắn phải chia lực lượng ra để tiến bước thì nhất định là gian nan hơn nhiều.

Trong khi Vương Lâm đang ở vùng hư vô này, khó khăn tiến về Tiên Cương đại lục thì giờ phút này trên Tiên Cương đại lục, trong trung tâm của Đạo Cổ nhất mạch, tại hoàng cung của Đạo Cổ, hoàng tôn của Đạo Cổ nhất mặc, nam tử mặc hoàng bào đang đứng trên lầu các cao nhất, nhìn về bầu trời như sắp đổ mưa.

Trên người hắn có một quả cầu ánh sáng lóe lên u quang, bên trong là một vùng mơ hồ nhưng có thể thấy một hồn phách đang ngủ say.

- Đại Thiên Tôn đã rời đi rất lâu rồi... hừ, vì một tu sĩ thấp hèn trong động phủ giới. Hắn không ngờ lại làm như thế, rõ là già rồi mà còn hồ đồ!

Người thủ hộ Đạo Cổ nhất mạch trừ Huyền La ra thì phải là bổn hoàng. Sau này cũng sẽ là bổn hoàng! Ta muốn nhìn xem kẻ mà lão già kia mang về rốt cuộc là thứ gì... hắn dù có thân phận gì thì nhìn thấy hoàng tôn như ta cũng phải lập tức quỳ xuống bái kiến!

Hoàng tôn Đạo Cổ nhất mạch nắm chặt tay, nắm lấy quả cầu trong bàn tay. Bởi vì hắn dùng sức quá mạnh nên quả cầu dù rắn chắc nhưng hồn phách trong đó cũng lập tức run rẩy, giống như cực kỳ sợ hãi.

- Một hồn phách nho nhỏ mà vì sao quốc sư lại nói nó có thể giúp ta nắm cả Tiên Cương đại lục...

Nam tử mặc hoàng bào giơ tay lên nhìn hồn phách đang run rẩy trong quả cầu trong tay. Thì thào tự nhủ.

- Cũng được. Người nếu đã quan trọng như vậy thì ta sẽ lập người làm hậu! Diệp Đạo. mau tìm kiếm nữ tử tới, tiến hành dung hợp một chút thử xem có ai có thể hợp với hồn phách này!

- Tuân chỉ!

Phía sau nam tử mặc hoàng bào liền xuất hiện một vùng vặn vẹo. Một năm tử bị bao phủ bởi sương mù màu đen quỳ xuống thấp giọng nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1796 Ý chí quật cường!

Vương Lâm tiến vào vùng hư không ẩn chứa pháp tắc của Tiên Cương đã sáu năm. Trong thời gian này, Tiên Cương đại lục hoàn toàn bình yên,

không có chiến loạn, Đạo Cổ và Tiên Tộc đều không có xô xát nhiều lắm.

Những năm này bảy mươi hai tiên châu của Tiên Tộc đều biết có một số thiên tài đang tỏa sáng chói mắt. Một trong số đó tên là Vân Dật Phong!

Một năm này, hoàng tôn của tiên hoàng nhất mạch truyền thừa từ Tiên Tổ - Trên danh nghĩa thống trị các tông phái của bảy mươi hai châu xuất quan sau mấy vạn năm. Một nửa Tiên Cương đại lục giống như được bao phủ bởi tiên khí vô tận.

Thời gian này có một số tu sĩ tới từ động phủ giới yên lặng đầu thai, không biết tới nơi nào.

Trong một năm này, ba mươi sáu quận của Đạo Cổ, trong tam mạch cũng không có nhiều chuyện phát sinh lắm, rất bình yên trôi qua.

Mỗi một châu quận trên Tiên Cương đại lục đều tương đương với mấy chục lần động phủ giới, phạm vi to lớn, tu sĩ tầm thường cả đời cũng khó đi ra khỏi một châu quận.

Nhất là giữa tiên cổ còn có thiên hà ngăn cách, trong đó tồn tại lực lượng kỳ dị, có rất nhiều tiên cổ thú rất mạnh, ngay cả những lão quái sống lâu ngang thiên địa cũng không dám xâm nhập quá sâu. Do đó thiên hà liền trở thành cái khe ngăn cách hai bên xông vào lãnh địa đối phương.

Một năm như vậy cứ bình tĩnh trôi qua.

Bảy mươi hai châu của Tiên Tộc, một trong cửu châu xa nhất thiên hà - Thiên Ngưu Châu! Phạm vi của châu này nếu bay lên cực cao nhìn xuống thì có thể thấy mơ hồ giống như một con trâu.

Thế nên nó mới có tên là Thiên Ngưu!

Châu này tương đối xa xôi, khoảng cách tới đô thành của tiên hoàng ở Tiên Minh châu xa tới vô tận. Có lẽ trước kia nó sẽ được gọi là vùng biên ngoại. Nơi này ở phía đông của Tiên Cương đại lục, hợp với tám châu khác, được gọi là Đông Châu!

Đông Châu có cửu tông thập tam môn, trong đó lấy Tử Dương Tông làm đầu. Đông Lâm Tông thần bí khó lường nhất. Ngoài ra còn có Quy Nhất tông, Đại Hồn Môn... tổng cộng có hai mươi mốt tông môn, là những tông phái có danh tiếng nhất tại Đông Châu.

Ngoài cửu tông thập tam môn thì còn có một số tông môn nhỏ, thực lực kém cỏi không thể so sánh với hai mươi mốt con quái vật này, càng không nói tới Tử Dương Tông. Nghe đồn trong đó có Đại Thiên Tôn trong Cửu Dương tồn tại.

Bên trong Thiên Ngưu Châu là phạm vi thế lực của Đại Hồn Môn và Quy Nhất tông. Tông phái do Thất Thải Tiên Tôn năm đó sáng lập ra năm đó nằm ở một vùng hẻo lánh của Thiên Ngưu Châu này.

Nơi này là một dãy núi trùng điệp, có thể thấy một vùng rừng rậm rạp. Từ xa nhìn lại, bầu trời trên vùng núi này toàn khí độc, rất ít chim chóc.

Trong dãy núi này có một ngọn núi đơn độc, hắc khí dày đặc, mấy vạn năm chưa tiêu tán. Ngọn núi này chính là sơn môn của Thất Đạo Tông. Chẳng qua năm đó khi động phủ đóng lại, Tô Đạo phong kín Thất Đạo Tông, từ từ theo năm tháng khiến cho Thất Đạo Tông xuống dốc, linh khí bên trong giờ đã bị tử khí bao trùm.

Nơi này cũng chính là nơi người rời khỏi đại môn của động phủ giới sẽ xuất hiện.

Vân Dật Phong cũng vậy, Phàn San Lộ cũng thế, tất cả những người có huyết mạch Tiên Cương đại lục ra khỏi động phủ giới đều xuất hiện ở nơi này, nhìn lại quê hương vừa xa lạ vừa quen thuộc, sau đó rời đi.

Vào một ngày của năm thứ sáu, trên ngọn núi đầy hắc khí này, nếu ánh mắt người ta có thể xuyên thấu của sương mù nồng đậm thì sẽ thấy được bên trong có rất nhiều lầu các, trong đó ở trên đỉnh núi có một đại điện. Nơi này chính là nơi bế quan của Thất Thải Tiên Tôn năm xưa.

Vào ngày này, trong đại điện trên đỉnh núi bị sương mù che phủ, trong vô thanh vô tức có một thân ảnh chậm rãi huyễn hóa ra. Đây là một thanh niên mặc hắc bào. Hắn dù tuổi còn rất trẻ nhưng trên người lại mang theo vẻ tang thương của năm tháng.

Hắn chính là Huyền La!

Huyền La nhìn đại điện của Thất Đạo Tông bị sương mù che phủ như ẩn như hiện phía trước, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống.

- Vương Lâm, mọi người khác đều đã chuyển thế đầu thai. Chẳng qua thời gian đầu thai của bọn họ không ta không thể khống chế được, có lẽ là mấy năm, có lẽ là ngàn năm mới xuất hiện. Nhưng bọn họ an toàn rồi.

Huyền La than nhẹ nhìn đại điện. Hắn mơ hồ có thể chứng kiến ở trong hư vô sau đại điện, Vương Lâm đang đối kháng với pháp tắc của Tiên Cương.

- Còn không tới bốn năm. Đồ nhi, vi sư có thể giúp ngươi đến đâu thì đã làm hết sức rồi... hiện giờ đều phải dựa vào bản thân người....

Huyền La chậm rãi nhắm mắt lại. Trên mi tâm của hắn có hồng quang lờ mờ lóe lên. Hồng quang này chính là thứ vẫn dẫn đường cho Vương Lâm.

Trong hư vô giữa động phủ giới và Tiên Cương đại lục, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Hai tay hắn bắt quyết. Đạo Cổ lực không ngừng vận chuyển trong cơ thể, chống cự với áp lực từ bốn phương tám hướng điên cuồng ập tới.

Luồng lực lượng này hôm này đã cường đại tới không cách nào hình dung nối. Nếu không phải Văn Thú dưới thân còn đang tiến tới thì Vương Lâm chắc chắn sẽ phải dừng ở nơi này. Dù là Văn Vương nhưng tốc độ cũng đã chậm lại không ít, bị lực lượng đè ép này khiến cho khó chịu, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rít gào.

Hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu. Bổn nguyên lực trong thân thể hắn đã gần như khô kiệt, không có nguồn bổ sung, héo rút lại trong thân thể, không thể thi triển tiếp. Thủ đoạn duy nhất để chống lại pháp tắc của Tiên Cương đại lục lúc này chính là thân thể Đạo Cổ của hắn.

Một năm nay hắn đã không thấy một thi hài nào trong hư không này. Hiển nhiên nơi này cực kỳ ít người có thể đi tới.

Huyết long trên người Vương Lâm sớm đã tiêu tán, thậm chí ấn ký màu hồng trên mi tâm hắn giờ phút nay cũng mơ hồ ảm đạm, nhìn không ra dấu vết.

Thời gian bảy năm đối với Vương Lâm mà nói cực kỳ gian nan. Nhất là hắn phải bảo vệ thê tử ở phía sau, bảo vệ Lý Mộ Uyển. Do đó cứ mỗi ngày trôi qua hắn lại phải chịu đựng nhiều thống khổ hơn.

Nhưng hắn vô hối!

Một tháng, hai tháng, ba tháng... chớp mắt đã lại qua một năm. Trong năm thứ tám này, lực lượng đè ép kia tăng mạnh. Cả hư vô như đọng lại, đặt lên thân thể hắn, khiến cho khóe miệng Vương Lâm không ngừng có máu tươi tràn ra. Hai mắt hắn mơ hồ. Hắn hiểu rằng bản thân mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Vừa cười thảm, Vương Lâm vừa gian nan giơ tay phải lên, đặt xuống vào đầu Văn Thú dưới thân hắn. Trong tám năm này, Văn Vương vẫn luôn đi cùng hắn. Vương Lâm có thể nhìn ra có lẽ quê hương của con thú này đúng là Tiên Cương đại lục. Nó đối với nơi này rõ ràng là thích ứng hơn Vương Lâm nhiều.

Chẳng qua dù sao nó cũng không phải được sinh ra ở nơi này. Có lẽ mấy năm sau nó sẽ có thể hoàn toàn thích ứng nơi đây. Nhưng hiện tại nó còn chưa thể tiến sâu vào trong hư vô.

Mạnh mẽ tiến vào, giờ phút này Văn Thú đã mệt mỏi vô cùng. Nó còn phải dung hợp với nhiều pháp tắc của Tiên Cương hơn. Lần lượt tiến hóa và lột xác, trở nên dữ tợn hơn.

- Không cần cùng ta đi tới nữa... Nơi này nếu đã là nhà của ngươi thì ngươi hầy ở lại nơi này đi... Ngươi đi theo ta đã hơn hai ngàn năm, hôm nay ngươi... Đi đi thôi...

Văn Vương chấn động toàn thân, phát ra tiếng gào thét. Tiếng gào thét này truyền khắp bốn phương tám hướng trong hư vô. Tiếng gào thét này lộ ra một ý niệm. Đây là ý niệm lần đầu tiên nó không muốn nghe lời Vương Lâm. Nó không muốn rời khỏi Vương Lâm. Nó muốn dùng toàn bộ lực lượng của mình, dù là phải tử vong cũng hộ tống Vương Lâm đi xa hơn nữa!

Khuôn mặt Vương Lâm lộ nụ cười. Hắn dù phải thừa nhận thống khổ rất lớn nhưng vẫn tươi cười, vẫn vui vẻ. Hắn lắc đầu, chậm rãi đứng dậy. Một động tác đơn giản vậy thôi mà đối với hắn lúc này lại rất gian nan.

Trong tích tắc khi đứng dậy. Đôi mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng đã tiêu tán rất lâu. Thân thể truyền ra những tiếng nổ bùng bùng. Đạo Cổ lực bộc phát toàn bộ khiến cho trong nháy mắt hắn tạm thời đạt được toàn bộ lực lượng để có thể một mình rời đi.

Tay phải hắn phất lên, không để cho Văn Vương cự tuyệt, trực tiếp chụp lấy đầu Văn Vương. Thân thể Văn Thú rung lên, bị giam cầm, bỗng nhiên ngừng tiến tới. Trong tích tắc này, Vương Lâm vọt lên, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao về phía trước.

- Đi đi! Nơi này là nhà của ngươi, không cần lo cho ta nữa!

Giọng nói của Vương Lâm kiên quyết, vừa đi tới vừa phất tay áo. Lập tức chín con Vụ thú còn lại bay ra, đưa Văn Vương đi.

Một dừng một tiếng, khoảng cách giữa Vương Lâm và Văn Vương bị kéo dần ra. Bên tai hắn truyền tới tiếng gào thét thê lương. Tiếng gào thét đó là của Văn Vương, giống như một đứa trẻ bị lạc mất thân nhân đã kêu lên đầy tuyệt vọng.

Trái tim Vương Lâm bị tiếng động này khiến cho đau đớn nhưng hắn không quay đầu lại mà thi triển toàn lực điên cuồng bay về phía trước. Hắn hiểu rõ là lần này đi tới chính là cửu tử nhất sinh. Đã như vậy thì không nên liên lụy tới Văn Thú.

Phía sau hắn. Văn Vương giãy giụa trong sự giam cầm, hai mắt đỏ bừng, giống như nối điên phóng tới. Nó không muốn rời khỏi Vương Lâm. Cho dù có chết nó cũng muốn chết bên cạnh chủ nhân.

Nhưng dưới tốc độ của Vương Lâm, nhất là một chưởng nhẹ nhàng vừa rồi hắn đánh lên đầu Văn Vương hóa thành lực lượng giam cầm liền lần lượt hiện ra ngăn cản Văn Thú tiến về phía trước.

Mười lần bị ngăn tiến tới khiến cho khoảng cách giữa Văn Thú và Vương Lâm trong thời gian ngắn đã bị kéo ra vô tận. Mặc cho Văn Thú có truy tìm thế nào, nó cũng không thể tìm ra chủ nhân của nó.

Tiếng gào thét bi ai vang vọng trong hư không, truyền tới khoảng cách vô tận phía trước. Trong hư vô, Vương Lâm gắng gượng lao đi. Bên tai

còn nghe thấy tiếng gào bi thương của Văn thú. Hắn quay đầu lại, thoáng nhìn thật sâu về phía sau, xoay người cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Đuổi theo thật lâu, Văn Vương vẫn không thể tìm được Vương Lâm. Thân thể nó run rẩy, nén sự cuồng bạo xuống, từ từ ngừng lại. Nhưng nó không bỏ qua mà xoay phắt người, mang theo chín Văn Thú kia bay nhanh về phía sau. Nó muốn dung hợp nhiều khí tức của nơi này hơn, cần nhanh chóng tiến hóa tới trạng thái đỉnh phong. Chỉ có thể thì nó mới có thể dùng tốc độ nhanh hơn trong hư vô này tìm được chủ nhân!

Lúc này đã là năm thứ chín!

Vương Lâm tách khởi Văn Thú cũng đã một năm. Thân thể Vương Lâm lúc này đã mệt mỏi tới cực hạn. Hắn bước từng bước nặng nề, dùng một phần lực lượng bảo vệ thê tử phía sau. Đôi mắt hắn vô thần nhưng lại có một luồng ý chí kinh người tồn tại.

Luồng ý chí này là một ý chí nghịch thiên mà hắn vốn có từ lâu!

Hơn hai ngàn năm trước, khi còn lại một hài tử phàm nhân, tại Hằng Nhạc phái máu tươi hắn trải khắp bậc thang, quyết không bỏ cuộc. Hơn hai ngàn năm sau, hắn vẫn là Vương Lâm quật cường kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1797 Bạch quang kỳ dị

Trong Đông Châu trên Tiên Cương đại lục, trên đỉnh núi Hắc Sơn của Thất Đạo Tông ở Thiên Ngưu Châu, ở bên ngoài đại điện có sương mù bao quanh. Huyền La khoanh chân ngồi ở đó đã mấy năm.

Thời gian mười năm mà hắn ước định với Vương Lâm đã vượt quá nửa năm, nhưng Huyền La không hề rời khỏi, hắn thủy chung chờ đợi ở nơi này, mặc dù hồng ấn ảm đạm trên mi tâm của hắn năm đó hiện giờ đã hoàn toàn tiêu tan, không còn một chút nào.

Hồng ấn tiêu tan, có nghĩa là đường về của Vương Lâm đã không còn có chỉ dẫn, cũng có nghĩa là Vương Lâm đã chết.

- Hắn thất bại rồi sao

Ánh mắt Huyền La lộ ra vẻ bi thảm, trong tiếng thở dài hắn nhắm hai mắt lại. Hắn chuẩn bị chờ thêm một ít thời gian nữa, có lẽ sẽ có kỳ tích, mặc dù kỳ tích này là một hy vọng rất xa vời.

Trong tầng hư vô giữa động phủ và Tiên Cương đại lục. Vương Lâm tóc tai bù xù, ở phía sau là Tị Thiên Quang đang hướng về phía trước, từng bước tiến tới. Hắn đã không còn hy vọng, không còn khí lực, giờ phút này theo hắn tiến về phía trước chỉ là một ý chí tồn tại ở trong lòng hắn.

Nhờ có ý chí này mà hắn lấy thân thể của mình để bảo vệ cho nương tử, quyết không bỏ cuộc!

Hồng quang trên mi tâm của hắn nửa năm trước đã biến mất, hắn không còn cảm nhận được con đường phía trước, điều duy nhất hắn có thể làm chính là khiến cho mình không được lùi lại phía sau, cố gắng tiến về phía trước, tìm kiếm đường ra.

Thời gian mười năm ở trong hư vô tối đen này đủ để khiến cho người ta phải phát cuồng. Vương Lâm yên lặng cắn răng kiên trì, lúc này nếu hắn không có ý chí như vậy thì tâm thần hắn đã sớm sụp đổ.

Trên thực tế khi hồng quang tiêu tan nửa năm về trước, nếu hắn không có thêm cơ hội, thì lúc này hắn cũng rắt khó có thể kiên trì. Dù sao tu vi Đạo Cổ của hắn ở nơi này sau mười năm tiêu hao cũng còn lại không nhiều.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ở trong hư vô phía trước xuất hiện một đạo hào quang. Đạo hào quang này rất yếu ớt, mơ hồ nhìn lại dường như hào quang kia giống như là một bộ hài cốt.

Càng tới gần lại càng nhìn thấy rõ ràng hơn! Đây là một lão già mặc tử bào. Hai mắt hắn nhắm nghiền, không còn một chút sức sống. Nhưng trên người hắn lại lan ra bạch quang, ở trong hư vô này ở cách xa cũng có thể nhìn thấy.

Lão già này không biết là từ nơi nào tới, lúc này mặc dù hắn đã chết nhưng trong đám bạch quang tràn ngập cũng có thể mơ hồ nhìn thấy ở trong thân thể hắn hình như có một sức mạnh kỳ dị ngưng tụ lại.

Lúc này ngay khi thi thể bạch quang kia xuất hiện, hai mắt Vương Lâm đang ảm đạm bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Hắn ngẩng mạnh đầu, thân thể mạnh mẽ tiến về phía trước, với tốc độ cực nhanh lao về phía đám bạch quang kia. Ngay khi tới gần, Vương Lâm đưa tay xâm nhập vào trong đám bạch quang, ấn tay lên trên ngực của thi thể này, trực tiếp hút một cái.

Dưới một cái hút này, bạch quang ở bên ngoài thân thể của lão già kia lập tức ngưng tụ lại ở trong tay Vương Lâm, nhanh chóng biến mất. Đồng thời sức mạnh kỳ dị ở trong lồng ngực của thi thể này cũng theo tay của Vương Lâm chui vào trong cơ thể hắn.

Sức mạnh này Vương Lâm cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, nhưng chính cảm giác lạnh lẽo này lại khiến cho đầu óc hắn tỉnh táo. Sau khi có thể hấp thụ sức mạnh này, những bổn nguyên đã héo rũ đều khôi phục lại, ngay cả sức mạnh Đạo Cổ cũng dần dần khôi phục lại một ít.

Nâng tay lên, để mặc cho thân thể của lão già đã mất đi hào quang trôi lại phía sau, sắc mặt Vương Lâm ở trong hư vô này đã tốt lên được một chút.

Sức mạnh này Vương Lâm không biết là gì, nửa năm trước hắn cũng đã gặp được một hài cốt như vậy, sau khi hấp thụ sức mạnh này hắn mới có động lực để tiếp tục kiên trì cho tới lúc này.

Sức mạnh này cực kỳ huyền diệu, chẳng những có thể khiến cho bổn nguyên khôi phục, mà còn có thể khôi phục sức mạnh Đạo Cổ. Biến hóa này đáng lẽ gần như không có khả năng xuất hiện, nhưng lúc này ở trong hư vô này lại hiện ra ở trước mắt Vương Lâm.

Thời gian mười năm Vương Lâm cũng chỉ gặp có hai thi thể!

Tinh thần phấn chấn, hai mắt Vương Lâm lóe lên, lập tức vận chuyển tu vi. Đối phó với sự đè nén của pháp tắc Tiên Cương này, ở trong Tị Thiên Quan ở phía sau lưng dường như hắn có thể cảm thấy sự tồn tại của Lý Mộ Uyển. Vương Lâm hướng về phía trước, một mình lãng lặng bước đi.

Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng không dừng lại chút nào, trong lúc tiến tới không hề thay đổi phương hướng, đi thẳng về phía trước.

- Mười năm đã qua không biết ở phía cuối là nơi nào ta hắn là chưa từng đi tới...

Vương Lâm cắn răng, từng bước đi về phía đằng xa, nhanh chóng biến mất.

- Sức mạnh kỳ dị này nếu ta ở chỗ đó có thể gặp được một ít thì sẽ không bị kiệt sức mà chết!

Trong lúc tiến về phía trước Vương Lâm tản thần thức ra, tràn ngập bốn phía, tìm kiếm chỗ có hào quang.

Nhưng việc gặp phải những hài cốt phát ra bạch quang chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên, nếu cố tìm kiếm mà không thay đổi phương hướng thì rất khó có thể tìm được.

Cho đến một năm sau, trong sự tìm kiếm một cách mờ mịt, Vương Lâm không gặp được một thi thể thứ ba nào, tu vi trong cơ thể hắn cũng dần dần tiêu hao tới cực hạn, như ngọn đèn sắp cạn dầu.

Dung nhan Vương Lâm đã trở nên cực kỳ tiều tụy, cho dù là người quen gặp phải cũng rất khó có thể nhận ra ngay. Thần thái hai mắt hắn càng ngày càng lãnh đạm. Cuối cùng gần như không còn một chút ánh sáng nào, giống như là người đã chết.

Con đường ở phía trước còn xa hay không hắn cũng không biết. Chính sự mù mịt này đã hóa thành nỗi sợ hãi. Đủ để khiến cho người ta phải hoảng loạn. Ngay cả ý chí của Vương Lâm trong sự khó khăn này cũng đã có dao động.

Nhưng mỗi khi hắn đưa tay vào trong Tị Thiên Quan ở phía sau, trong lòng hắn lại bộc phát ra một sự quyết tâm thúc đây hắn vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc.

Nhưng sự thật tàn khốc theo năm tháng trôi qua đã tàn phá thần trí của Vương Lâm, khiến cho hắn trở nên mê man.

Từ trong thân thể của hắn không còn truyền ra một chút khí tức nào nữa. Nhưng trong lúc hôn mê, hắn vẫn lấy thân thể để bảo vệ cho quan tài phía sau, cho dù là chiếc quan tài này đã tràn ngập những vết nứt. Nếu không có hắn bảo vệ, thì nó đã sớm vỡ tan.

Một người, một chiếc quan tài ở trong hư vô này yên lặng trôi nối. Ngay khi Vương Lâm hôn mê, thì sức ép của pháp tắc Tiên Cương cũng tiêu tan, không còn tồn tại nữa.

Biến hóa quỳ dị này Vương Lâm không hề biết, lúc này hắn như một người đã chết, ngay cả Tam Mệnh Thuật cũng không có tác dụng, Ở trong hư vô này, Tị Thiên Quan ở phía sau đối hướng, hướng về một phía khác trôi đi. Giống như những bộ hài cốt mà hắn gặp phải trên đường, vĩnh viễn trôi nổi ở trong hư vô này.

Một năm, hai năm, ba năm Không biết đã qua bao lâu, hai mắt Vương Lâm vẫn nhắm.

Dường như đã chết!

Trong đám sương mù ở Thất Đạo Tông trên Hắc Sơn phía đông Tiên Cương đại lục. Huyền La thở dài. Đứng lên, tính cả thời gian trước đây, hắn đã đợi được mười lăm năm.

Hắn không phải là không muốn đợi, nhưng lúc này từ đằng xa trong thiên địa truyền đến một luồng tiên khí vô biên, khiến cho hắn không thể tiếp tục ngồi ở nơi này. Luồng tiên khí kia kinh thiên động địa, chưa tới gần nhưng đã khiến cho thiên địa ầm vang. Một mặt trời màu vàng hiện ra trên không trung, bên trong mặt trời màu vàng kia có một thân ảnh cao lớn đang đứng.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác, cũng có một mặt trời hiện ra, ở bên trong có một đôi mắt lạnh lùng nhìn lại.

Huyền La hiểu rõ mình phải rời khỏi.

- Đồ nhi, ngươi hãy bảo trọng Nếu ngươi không chết thì ngươi hãy tới Đạo Cổ nhất mạch tìm ta

Huyền La thầm than, vung tay áo, huyết dương ngợp trời, thân thể hắn hóa thành một đám huyết ảnh, lao thẳng lên không trung.

Huyền La rời khỏi, bên ngoài Thất Đạo Tông không có người chờ Vương Lâm tới nữa. Mà Vương Lâm lúc này vẫn đang trôi nối ở trong hư vô, đã thay đổi phương hướng, không biết đã trôi tới nơi nào, cũng có lẽ đã trở thành một bộ hài cốt ở trong hư vô.

Thời gian trôi qua. Lại qua mấy năm, có một vài người đã chuyển thế đầu thai trên Tiên Cương đại lục, có vài người vẫn còn đang mê man trên đường, có lẽ mấy trăm năm nữa mới có thể chuyển thế.

Lúc này sự chênh lệch thời gian to lớn như thế nào, ngay cả Huyền La cũng không thể biết được.

Trên Tiên Cương đại lục, ở tây châu, trong một huyện chốn phàm trần, vào một ngày có một đứa nhỏ được sinh ra Đứa nhỏ này rất là không bình thường, lúc sáu bảy tuối khi chơi đùa cùng đám bạn có rất nhiều lúc đều tự xưng là vương gia

Nếu có những đứa trẻ không tuân theo thì nó lập tức sẽ giờ quyền cước, bộ dạng hung ác của nó dần khiến cho đám bạn hàng xóm kính sợ, vì thế phần lớn đều chiều theo nó chơi trò vương gia.

Ở Tiên Tộc trong nam châu trên Tiên Cương đại lục, vào một năm cũng có một đứa trẻ được sinh ra. Đứa trẻ này cũng bất phàm, mặc dù còn nhỏ đã nhà tan cửa nát, nhưng lúc mười tuổi đã nối tiếng là tên lừa gạt ở trong vùng đó.

Nhưng nếu đã có tiếng là hay lừa gạt thì hiển nhiên sẽ không thể tiếp tục làm ăn; vì vậy đứa nhỏ này sớm rời khỏi quê quán, mang theo tài năng lừa gạt trời cho, không biết đã đi tới nơi nào.

Năm tháng chậm rãi trôi qua, dần dần đã qua rất lâu.

Huyền La sớm đã về Đạo Cổ nhất mạch, mang theo một vẻ ảm đạm. Đạo Cổ hoàng tôn kia thấy Huyền La trở về một mình thì trong lòng âm thầm cười lạnh, cũng không suy nghĩ tới ý định đi tìm nữ tử năm đó trở về nữa.

Dường như rất nhiều người không còn nhớ đến cái tên Vương Lâm nữa, trên Tiên Cương đại lục cũng vậy, mà trong động phủ cũng vậy. vẫn có một vài người mỗi lần nhớ tới sẽ khong thé quên cái tên này.

Mộc Băng Mi chính là như vậy, Đường San của Tiên Cương đại lục cũng thế, còn có nhân tài đang tỏa sáng của Quy Nhất Tông Vân Dật Phong cũng nhớ tới Vương Lâm.

Không thể quên được Vương Lâm còn có Văn Thú Vương ở trong hư vô kia. Con thú này năm đó bị Vương Lâm ngăn không cho đi theo, liền nối giận dẫn theo chín con Văn Thú đồng bạn ở trong hư vô này điên cuồng dung hợp với pháp tắc Tiên Cương ân chứa ở nơi đây.

Nhờ quá trình dung hợp này, trong thời gian mười năm nó đã lột xác tổng cộng bốn lần! Mỗi một lần lột xác con Văn Thú Vương này lại hùng mạnh hơn gấp mấy lần. dường như nó là do pháp tắc hóa thành. Sau mỗi một lần lột xác, sức ép đè lên nó lại yếu đi không ít, cho đến khi không còn tồn tại nữa!

Rốt cuộc, sau lần lột xác thứ năm, con Văn Thú Vương này phát ra một luồng khí tức chấn động toàn bộ hư vô. Thân thể nó không còn như một tu chân tinh nữa, mà đã hoàn toàn thay đổi, đã trở thành một đám sương khói.

Đám sương khói này rất mơ hồ, dường như là một con muồi đi ra từ một bức tranh thủy mặc, không có thân thể thực sự, nhưng sự hung sát của nó cũng đã đạt tới đỉnh điểm.

Sau đó, con Văn Thú Vương này không hấp thụ pháp tắc Tiên Cương vô hình ở nơi này nữa. mà thân thể ầm ầm tản ra, sau khi hóa thành rất nhiều những đám sương mù liền nuốt lấy chín con văn thú đồng bạn, dung hợp thành một thế, dấy lên sương mù vô biên vô hạn, hướng vào sâu trong hư vô nhanh chóng thổi đi.

- Nó muốn đi tìm Vương Lâm, đi tìm chủ nhân của nó!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1798 Phân thân mạnh nhất!

Nó bất chấp tất cả những sự nguy hiểm để lột xác và tiến hóa, còn cắn nuốt cả đồng bạn. mục đích của nó chỉ có một, đó chính là tìm được Vương Lâm, tìm được chủ nhân của nó!

Tiếng kêu bi ai của nó vang vọng ở trong hư vô này, nó đã không còn thân thể, chỉ còn là một đám sương mù mơ hồ. Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã tràn ngập ra vô tận. Trong quá trình tìm kiếm này nó rất nóng lòng, đột nhiên thân thể dừng lại, nổ ầm một tiếng, hoàn toàn tan vỡ.

Đám sương mù này phân thành mười vạn phần, hóa thành mười vạn làn khói Văn Thú hướng về mười vạn hướng điên cuồng tìm kiếm. Những tiếng kêu kia giống như là đang kêu gọi chủ nhân của nó!

Ở sâu bên trong hư vô này, trong một khu vực có một thi thể và một chiếc quan tài trôi lơ lửng. Tay phải của thi thé kia bấu chặt vào chiếc quan tài. dường như cho dù bẻ gầy cánh tay cũng quyết không buông ra, trôi nổi như vậy đã suốt mấy chục năm.

Dần dần, ở trên thân thể của thi thể này xuất hiện một đám bạch quang ảm đạm. Bạch quang này giống như ở trên hai thi thể mà Vương Lâm hấp thụ được năm đó. Ở trên ngực hắn là một sức mạnh kỳ dị ngưng tụ từ trong hư vô.

Cho tới một ngày, trong khi thi thể và chiếc quan tài này đang trôi lơ lửng, từ xa xa có một con Văn Thú như một làn khói to bằng bàn tay bay tới. Con thú này không ngừng kêu lên, không ngừng bay tới. Lóe qua chỗ của thi thể và chiếc quan tài này. Nhưng rất nhanh, đột nhiên thân thể con Văn Thú kia chấn động, xoay mạnh người nhìn chằm chằm thi thể ở đằng xa.

Lúc này một tiếng rít gào kích động vang lên kinh thiên. Con Văn Thú kia giống như là đã phát điên, nhanh chóng vọt tới, trong nháy mắt đã tới gần bên cạnh thi thể này, đáp lên trên thân thể, nhìn khuôn mặt khô gầy của thi thể kia, rống lên thê lương.

Nó không thể mở miệng giống như con người, nhưng tiếng kêu thê lương này cũng đủ để vượt qua tất cả mọi ngôn ngữ. Đó là tiếng kêu bi thương đến cực điểm, đó là tiếng hô hoán tuyệt vọng.

Trong tiếng kêu này, trong hư vô bốn phía lập tức có những làn khói gào thét bay tới, hóa thành những con Văn Thú. Cho tới cuối cùng, mười vạn con Văn Thú đã toàn bộ xuất hiện. Chúng ngưng tụ lại với nhau, bất ngờ hóa thành Văn Thú Vương!

Văn Thú Vương này hai mắt đỏ bừng, trong tiếng kêu thê lương cái miệng khổng lồ kia mấy lần chạm nhẹ lên người Vương Lâm, dường như muốn đánh thức Vương Lâm khỏi giấc ngủ say, nhưng lần nào cũng không thành công.

Vô số lần thử là vô số lần thất bại. Văn Thú Vương này thân thể run lên, tiếng kêu dường như cũng khàn đặc lại, lộ ra vẻ bi ai tuyệt vọng. Nó đã nổ lực nhiều năm như vậy, tìm kiếm lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã tìm được chủ nhân, nhưng nó lại chỉ nhìn thấy một thi thể.

Chuyện này đơn giản là nó không thể chấp nhận, nó ngẩng mạnh đầu cuốn lấy Vương Lâm cùng với chiếc quan tài, hóa thành một đám sương mù vô biên bay thẳng về phía xa xa.

Trong hư vô này đối với người ngoài mà nói cực kỳ đáng sợ, nhưng đối với Văn Thú đã lột xác năm lần thì cũng không có một chút đáng ngại nào. Lúc này nó điên cuồng bay đi. Trong nháy mắt đã mang theo Vương Lâm cùng với chiếc quan tài bay đi xa vô tận.

Sau năm lần lột xác, trong cơ thể nó đối với hư vô có ẩn chứa pháp tắc Tiên Cương này đã có một chút ký ức mơ hồ. Nó lờ mờ cảm thấy dường như có một nơi có thể khiến cho chủ nhân thức tỉnh.

Nhưng nơi này rất là bí ấn, ngay cả nó cũng phải tìm kiếm rất lâu mới có thể tìm ra.

Không biết nó đã bay đi bao xa, cũng không biết đã qua bao lâu, ở trong hư vô này, Văn Thú tiến về phía trước. Sau khi nó tìm kiếm rất lâu. Đã tìm thấy ở trong hư vô này có một đại lục hình cánh cung!

- Hoặc có thể nói đó không thể coi như là một đại lục, mà là một đài cao khổng lồ hình cánh cung.

Đài cao này không có quy tắc gì, dường như là một phần của một vật nào đó. Nó cao chừng vạn trượng, từ xa nhìn lại cũng không lớn lăm, trên đó phát ra từng trận hào quang màu trăng, Hào quang kia khiến cho người ta có cảm giác so với hào quang mà Vương Lâm hấp thụ trên hai thi thé trước đây hoàn toàn giống nhau.

Ở trên đài cao kia không có một vật nào, nhưng có một vách ngăn vô hình, ngăn cản tất cả những người nào muốn bước vào.

Vách ngăn này hoàn toàn là do pháp tắc của Tiên Cương ngưng tụ thành, đừng nói là Vương Lâm, mà ngay cả Huyền La cũng rất khó có thể tiến vào trong vách ngăn này.

Chỉ có Tiên Tổ, Cổ Tổ sản sinh ra pháp tắc Tiên Cương cùng với chín loài thú kỳ dị đồng bạn với họ mới có dung nhập với vách ngăn pháp tăc này tiến vào bên trong.

Trong ký ức mơ hồ của Văn Thú này, dường như tổ tiên của nó chính là được sinh ra ở một rr chỗ trong cái đài cao hình cánh cung này Một khi chủ nhân có thể tiến vào một khối giống như cái đài cao này, thì nhât định chủ nhân sẽ có thê thức tỉnh!

Ở bên ngoài đài cao hình cánh cung này, Văn Thú cuốn lấy Vương Lâm cùng với chiếc quan tài lao thẳng tới vách ngăn. Ầm một tiếng, Văn Thú xuyên qua vách ngăn tiến vào, nhưng Vương Lâm cùng với chiếc quan tài kia bị ngăn cản ở bên ngoài.

Văn Thú ở bên trong sửng sốt, lập tức xoay người lao ra khỏi vách ngăn, cuốn lấy Vương Lâm lại một lần nữa thử đưa vào, nhưng liên tiếp mấy lần cũng không thành công.

Vì thế, Văn Thú này lập tức lo lắng, cuống quýt gào thét, cái miệng lớn lại nhoáng một cái giứt một búi tóc của Vương Lâm, một lần nữa bay về phía vách ngăn. Nhưng lần này cũng chỉ một mình nó tiến vào bên trong, còn búi tóc kia vẫn bị ngăn cản, trôi lơ lửng ở bên ngoài.

Văn Thú nối giận, nó lao ra khỏi đài cao hình cánh cung này. Đứng ở bên cạnh Vương Lâm hướng về phía cái đài cao kia gào thét điên cuồng. Một lát sau, hai mắt nó lộ ra vẻ điên cuồng, cái miệng khổng lồ kia co lại, như hóa thành một cái kim tiêm chọc vào người Vương Lâm đâm vào trái tim của hắn hút một cái, từ thân thể héo rũ của Vương Lâm hút ra một giọt máu

Giọt máu tươi này bị Văn Thú Vương nuốt vào trong cơ thể, sau khi lấy thân thể giống như là sương khói bảo vệ lại một lần nữa lao về phía vách ngăn của đài cao kia. Lúc này, thân thể nó vừa mới tiến vào được một nửa liền lập tức phát ra tiếng kêu thống khổ, dường như bị mắc kẹt ở đó, nếu không phun giọt máu tươi kia ra thì nó sẽ không thể đi qua.

Rống lên kinh thiên, con Văn Thú Vương này giãy giụa cố gắng xuyên qua, nhưng sức mạnh của vách ngăn này giống như là vô tận, khiến cho Văn Thú Vương chỉ có thể vào được một nửa. Cho dù nó cố gắng thế nào cũng không có cách nào khác. Sau khi thử mấy lần, hai mắt Văn Thú Vương đỏ bừng, sương mù khăp thân thể nhanh chóng co rút lại, thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, giống như đem sức mạnh của toàn thân ngưng tụ lại ở giọt máu bên trong cơ thể, mở miệng ra, bất chấp tất cả phun mạnh một cái, bất chợt đem giọt máu tươi kia phun ra.

Vì một nửa thân thể nó đã ở bên trong vách ngăn, nhất là cái miệng cũng ở bên trong, nên vừa phun một cái, giọt máu tươi kia nhanh chóng bay ra, bất ngờ đã tiến được vào bên trong vách ngăn!

Nhưng bên trong vách ngăn này không cho phép bất cứ vật gì từ bên ngoài tới tồn tại. Giọt máu tươi của Vương Lâm vừa bay vào liền ầm ầm bốc hơi, mắt thấy sẽ tiêu tan trong nháy mắt. Văn Thú Vương nhảy vào, lấy thân thể bảo vệ giọt máu tươi kia. phát ra tiếng kêu thống khổ.

Thân thể nó trong nháy mắt đã xuất hiện dấu hiệu tiêu tan, trong nháy mắt đã thu lại hơn phân nửa. Dưới sự bão vệ của nó, giọt máu tươi kia mặc dù đã bốc hơi không ít, nhưng vẫn còn lại một tia rơi lên mặt đất của đài cao hình cánh cung này!

Từ cổ chí kim, đây là thứ đầu tiên từ bên ngoài không thuộc về pháp tắc Tiên Cương rơi lên đài cao này! Mà quan trọng nhất chính là giọt máu này sau khi Vương Lâm có thể đang ngủ say hoặc đã chết, trong thi thể hắn đã ngưng tụ ra bạch quang.

Cũng chính vì như vậy, nên một giọt máu tươi này của hắn đã đem lại cho hắn một hồi cơ duyên, một cơ duyên lớn nhất mà hắn gặp được suốt hơn hai ngàn năm tu đạo. Cơ duyên lần này đủ để kinh thiên!

Cái đài cao tồn tại trong hư vô củaTiên Cương này, những người có thể bước vào cũng không nhiều, phần lớn đều là lạc đường và tử vong. Hơn nữa vị trí của đài cao này cũng không phải là cố định, mà không ngừng trôi đi, vì thế lại càng khó tìm được. Nếu không có Văn Thú kia sau mấy lần lột xác đã xuất hiện cảm nhận về ký ức mơ hồ, thì cho dù có tìm kiếm vô số năm cũng rất khó có thể tìm được.

Hai điều kiện này vốn đã cực kỳ gian nan, rất ít người có thể hoàn thành. Hơn thế nữa đài cao này rất đặc biệt, nó ngăn cản tất cả những thứ không phải do pháp tắc của Tiên Cương hóa thành không cho tiến vào. Đó lại là một điều kiện rất khó có thể đạt được.

Trừ phi là được Văn Thú này như lúc trước bất chấp tất cả, không để ý tới sự sống chết của mình để đưa giọt máu tươi kia vào bên trong. Có thể khiến cho Văn Thú gần như không nhận chủ nhân làm điều này thật đúng là tạo hóa!

Nhưng đó cũng không phải là điều kiện quan trọng nhất, điều kiện quan trọng nhất đó là những thi thể đã tử vong hoặc ngủ say bên trong hư vô này phải tỏa ra bạch quang! Bạch quang này thực tế là một phần của pháp tắc Tiên Cương, chỉ có một số ít người cực kỳ đặc biệt sau khi chết mới có thể xuất hiện bạch quang như vậy!

Điều kiện cụ thể là gì thì không ai biết được!

Hết thảy mọi chuyện toàn bộ đều hoàn thành thì mới có thể được như Vương Lâm bây giờ. Ngay khi giọt máu tươi rơi vào bên trong đài cao hình cánh cung kia, lập tức nó bị cái đài cao này hấp thụ, toàn bộ đài cao bỗng nhiên chấn động, từng đạo gợn sóng vô hình khuếch tán ra, tràn ngập khắp hư vô. Chỉ thấy từ bốn phương tám hướng bên trong hư vô này, từng đạo bạch quang nhanh chóng hiện ra, rất nhanh nhập vào trong đài cao này.

Dần dần, đài cao này truyền ra từng trận tiếng ầm vang. Văn Thú hưng phấn bay ra, ở bên ngoài che chờ cho Vương Lâm.

Tiếng ầm vang càng thêm kịch liệt, cái đài cao kia bất ngờ bắt đầu chuyển động, nó dần dần trở nên mềm mại, bên rìa nhô lên, giống như là một bàn tay người đang nắm lại, từ từ thu lại, trở thành một thân xác bằng đá khổng lồ!

Ở bên trong thân xác này tràn ngập một đám huyết khí. Đám huyết khí này vừa dung hợp với đám bạch quang, vừa không ngừng lóe lên, cuối

cùng chậm rãi ngưng tụ thành hư ảnh của một người. Hình dáng của hư ảnh kia mơ hồ có thể thấy được chính là Vương Lâm!

Ngay khi thân ảnh này ngưng tụ hiện ra, ngay khi dần dần trở nên rõ ràng, Vương Lâm đang ngủ say vài chục năm ở bên ngoài thân xác bằng đá kia chậm rãi mở hai mắt. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng hình như có một sức mạnh từ trong u minh truyền đến, xuất hiện ở trong huyết mạch của mình, nuôi dưỡng thân thể mình. Sức mạnh Đạo Cổ trong cơ thể hắn chợt hồi phục.

Cùng lúc đó, bảy đạo bổn nguyên trong nháy mắt đã đạt tới đỉnh.

Mơ hồ hắn có thể cảm nhận được dường như có một Vương Lâm khác cùng tồn tại trong thiên địa này. Ngay khi mở hai mắt, bên tai Vương Lâm truyền đến tiếng kêu vui mừng pha lẫn sợ hãi của Văn Thú Vương.

Hắn nhìn thấy Văn Thú Vương thần sắc đang kích động, nhìn thấy thân xác bằng đá khổng lồ ở bên cạnh kia. dường như hắn nhìn thấy lờ mờ ở bên trong đó là một người khác giống như là chính mình!

- Đây là thứ gì?

Trong thời gian ngắn, trong đầu Vương Lâm trở nên hoang mang.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1799 Tiên Cương rung động!

Vương Lâm nhìn lớp xác đá kia, dùng mắt thường căn bản không thể nhìn ra vật bên trong. Nhưng hắn lại có thể cảm nhận được, nơi đó có một người là mình.

Thậm chí có thể nói khi hắn nhắm mắt lại sẽ có một cảm giác không rõ ràng, rốt cục mình đang ở ngoài hay ở trong xác đá đó. Lờ mờ, hắn dường như là đang ngồi khoanh chân trong đó, có thể cảm nhận được bổn tôn ở bên ngoài của mình.

Loại cảm giác kỳ dị này trước kia Vương Lâm đã từng có nhưng không mãnh liệt như hôm nay.

- Đây là...

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ mờ mịt. Cái vòi của Văn Vương lúc này đang cọ lên người hắn. phát ra những tiếng rít vui sướng đầy thân mật.

Thân thể Văn Vương so với lúc trước đã nhỏ đi nhiều, giờ phút này nhìn lại mơ hồ như một vùng sương mù, tùy lúc có thể tiêu tán nhưng trên người nó lại tràn ngập sinh cơ mênh mông.

Sự biến hóa của Văn Thú khiến cho ánh mắt Vương Lâm sững lại. Hắn trầm ngâm giơ tay phải lên, đặt lên thân thể Văn Thú mà lại không có chút cảm giác, giống như chạm vào hư vô vậy.

Nhưng thần sắc Văn Thú lại lộ ra vẻ thoải mái, giống như chỉ cần có chủ nhân bên cạnh là nó đã rất thỏa mãn, rất vui vẻ rồi.

Văn Vương đi theo Vương Lâm đã nhiều năm. Bọn họ lúc đó tâm ý đã tương thông, trong nháy mắt khi Vương Lâm chạm tay vào thân thể mơ hồ của Văn Thú, thần thức của hắn lan ra, dung hợp với Văn Thú.

Rất nhanh, nhưng ký ức sau khi Văn Thú bị hắn mạnh mẽ giam cầm liền hiện lên trong đầu Vương Lâm. Đây không phải thuật soát hồn mà lại một loại truyền tin. Chuyện này Vương Lâm trước kia đã từng làm, đối với Văn Thú không hề gây chút thương tốn nào bởi giữa hai người đã có hơn hai ngàn năm tâm ý tương thông.

Dần dần, Vương Lâm thấy được cảnh Văn Thú điên cuồng lột các, không để ý tới tất cả mà tiến hóa, thậm chí cắn nuốt chín đồng bọn, tất cả đều là để tìm kiếm mình.

Hắn thấy được vặn thú hóa thành mười vạn phần tràn ngập trong hư vô, tìm thấy mình đã ngủ say, hoặc đã tử vong. Hắn cảm nhận được tiếng rít gào thê lương của Văn Thú, mang theo mình và Lý Mộ Uyển tiến vào sâu trong hư vô.

Vương Lâm đã thấy được tất cả cảnh tượng sau đó.

Hồi lâu, trong lòng Vương Lâm tràn ngập cảm động. Hắn vui mừng nhìn Văn Thú, nhìn con thú đang không ngừng cọ vòi lên thân thể mình, vô nhẹ lên người nó vài cái.

- Khổ thân ngươi rồi...

Ánh mắt nhu hòa và mấy cái vỗ nhẹ của chủ nhân khiến cho Văn Thú càng thêm vui sướng, rít khẽ, bên ngoài thân thể cũng hiện lên một tầng sóng gợn, giống như lúc nó vui mừng nhất cuộc đời chính là hiện tại.

Ngoài Văn Thú ra, cả cuộc đời Vương Lâm chưa bao giờ gặp một mãnh thú nào cả đời không thay đổi như vậy! Dù là năm đó Vương Lâm trở thành phàm nhận hay thất lạc trong tinh không, dù ở cả trong hư vô mờ mịt này, Văn Thú đều vì Vương Lâm mà sẵn sàng đánh đổi cá tính mạng.

Vương Lâm là một người biết ân nghĩa. Hắn cũng có thể vì Văn Thú mà đánh đổi tất cả! Với vì con thú này sớm đã không còn là sủng vật của hắn mà giống như thân nhân của hắn.

Vỗ nhẹ lên thân thể Văn Thú, ánh mắt Vương Lâm rơi vào cái xác đá kia một lần nữa.

- Trong trí nhớ của Văn Thú, vật ấy giống như xác đá khi tổ tiên nó được sinh ra... xác đá này rốt cục là cái gì?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đi vài bước tới gần xác đá. Tay phải chậm rãi giơ lên đặt lên đó. Nhưng ngay trong tích tắc khi tay phải hắn hạ xuống, một luồng lực phản chấn từ trên xác đá lan ra, lập tức hất bắn tay hắn lên, không cho phép Vương Lâm đụng chạm hay xâm nhập vào.

Thử ở vài vị trí đều có lực lượng phản chấn kia, Vương Lâm bỏ qua việc khống chế phân thân này. Hắn mơ hồ có cảm giác đối với mình mà nói. Đây là một cơ duyên cực lớn.

Cơ duyên này chính là khối thân thể không biết tại sao lại xuất hiện trong xác đá này. Phân thân này hiển nhiên đang trưởng thành trong đó. Chắc chắn năm sau phân thân này sẽ phá vở xác đá đi ra, mang theo một lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Luồng lực lượng này chính là pháp tắc của Tiên Cương. Bởi vi phân thân này cũng giống như tổ tiên của Văn Thú, đều được sinh ra trong pháp tắc của Tiên Cương đại lục!

Mạnh mẽ cắt đứt sự trưởng thành này thật không đáng. Mà điểm trọng yếu nhất chính là Vương Lâm biết mình sở dĩ có thể từ trong ngủ say hoặc tử vong tinh là, sở dĩ toàn bộ tu vi được khôi phục đầu là nhờ trong xác đá này tồn tại phân thân của mình.

Dựa vào sự liên lạc đối với phân thân, giống như phân thân trưởng thành có thể khiến bổn tôn càng cường đại hơn. Loại chuyện này rất quỷ dị, không thể giải thích rõ ràng hoàn toàn được.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu. Hắn khi ở động phủ giới đã tiếp xúc với một số cấm chế liên quan tới phong thủy. Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này rất tương tự với phong thủy.

- Trong phong thủy rất chú ý tới nơi chôn cất. Vậy ta có phải nên coi xác đá này là một nơi chôn cất tôn quý trong thiên địa. phân thân sinh ra trong đó chẳng khác này là được chôn cất ở những nơi có thể đất. Do vậy ta thông qua sự trưởng thành của phân thân có thể từ từ mạnh lên...

Loại chuyện này vốn năm xưa ta tưởng là vô căn cứ nhưng lúc này lại thấy rất giống nhau.

Vương Lâm trầm ngâm, từ từ lui lại phía sau. Hắn nhìn xác đá kia. Bỏ qua ý định phá vỡ cho phân thân đi ra.

- Đế vương phàm gian chú trọng long mạch. Nếu tiền nhân chôn tại long mạch thì con cháu đời sau sẽ đại phú đại quý... hôm này ta để phân thân ở nơi này, muốn xem về sau sẽ có cơ duyên gì...

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm không chút do dự, xoay người nhoáng một cái liền đi vào hư vô. Văn Thú trong tiếng reo vang theo sát phía sau Vương Lâm, cũng nâng hắn lên. mang theo hắn. dùng tốc độ cực nhanh lóe lên rồi biến mất trong hư vô.

Gào thét lao tới, Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua chỗ phân thân, ánh mắt ngời sáng. So với lời nói vô căn cứ về phong thủy thì Vương Lâm càng chờ mong phân thân này trưởng thành hơn. Mà sự liên lạc giữa hắn và phân thân lại cực kỳ rõ ràng, không thể cắt đứt. Do đó một khi có ngày phân thân hoàn toàn trưởng thành, đi ra từ trong xác đá thì Vương Lâm tin rằng thiên địa sẽ đại biến!

Trong khi Văn Thú phi hành, Vương Lâm mang theo Lý Mộ Uyển trong Tị Thiên Quan đi sâu vào trong hư vô, hướng về cửa ra lao vút đi!

Giờ phút này hắn ở trong hư vô, không biết trên Tiên Cương đại lục, trong tích tắc khi máu tươi từ Văn Thú nhập vào đài cao hình cung kia, sau khi hóa thành xác đá. Tiên Cương đại lục đã xảy ra một lần đại biến cực kỳ hiếm thấy trong vô số ngàn năm qua, khiến tất cả chúng sinh chấn động, kinh thiên động địa.

Kịch biến này khiến cho Tiên Cương đại lục chấn động, vô số cường giả đều từ nơi bế quan đi ra, vô số tông chủ, trưởng lão của các tông phái đều ngấng đầu nhìn bầu trời, vô số thần thức đều gào thét bay lên.

Thậm chí kịch biến này còn khiến cả chín Đại Thiên Tôn cao quý nhất trên Tiên Cương đại lục chú ý. Một dịp hiếm thấy khi Cửu Dương đều xuất hiện!

Cảnh tượng này không ai quên nổi, thậm chí chắc chắc những năm sau cũng không thể quên, trở thành một nghi án khiến vô số người suy đoán trên Tiên Cương đại lục!

Tiên Tổ ra đời, thiên địa xuất hiện tam tượng, trong đó kim thiên hắc địa là nhất tượng! Cổ Tổ ra đời. Tự thân có cửu khúc, trong đó ngân nhãn là nhất khúc! Điển cố này dù những tu sĩ có tu vi tầm thường không biết nhưng hề là những người có tu vi nhất định hoặc những tông phái cường đại đều biết được ít nhiều.

Vào một ngày nọ, trên bầu trời Tiên Cương đại lục, ở phương hướng của Tiên Tộc, bên trong Trung Châu Tiên Minh Châu, tại đô thành của Tiên Hoàng trên danh nghĩa thống trị cả Tiên Tộc, bầu trời vặn vẹo, xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này gào thét, tràn ra tám hướng, không ngừng địa khuếch tán ra bốn phía.

Tốc độ của nó quá nhanh, vượt xa tốc độ phi hành của tu sĩ, hầu như chỉ trong thời gian ngắn đầ bao phủ toàn bộ ba mươi bảy châu của Trung Châu, bên trong dòng xoáy khổng lồ khôn cùng vô tận kia hóa thành một bầu trời màu vàng kim!

Cùng với sự xuất hiện của tia sáng màu vàng kim, cả vùng đất bị ánh sánh biến thành màu đen quỳ dị. Hóa thành hiện tượng khi Tiên Tổ giáng trần, kim thiên hắc địa xuất hiện!

Cùng lúc đó? một hư ảnh mơ hồ ầm ầm ngưng tụ ra bên trong dòng xoáy. Hư ảnh này rất mơ hồ, nhưng lại có thể lờ mờ nhìn ra người đó mặc một thân kim bào, đỉnh đầu đội một chiếc mũ cao đứng trong dòng xoáy, phảng phất đứng ở giữa thiên địa, tiên khí lượn quanh, kinh thiên động địa! Hư ảnh này, phàm là người nào nhìn thấy thì ấn tượng đầu tiên trong đầu chính là cái tên khiến cho bọn họ run rẩy kích động - Tiên Tổ!

Đây là lần đầu tiên sau vô số vạn năm kể từ khi Tiên Tổ năm đó tiêu tán trong hư không, hư ảnh lại xuất hiện một lần nữa trên Tiên Cương trên đại lục. Cảnh tượng này khiến cho cả Tiên Tộc phấn chấn hẳn lên. Trong Tiên Tộc, tất cả các Đại Thiên Tôn xuất hiện toàn bộ, hướng về bầu trời vái một cái thật sâu!

Cùng lúc đó, ở bên trong ba mươi sáu quận cố Quốc, thiên không cũng xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này màu đen. Gào thét tràn ra như muốn đua sáng với Tiên Tổ! Ở bên trong dòng xoáy đó còn có những luồng khí tức bá đạo kinh thiên không ngừng khuếch tán ra, bao phủ thiên địa, khiến cho tất cả con dân Cổ Quốc nhất mạch đều kích động quỳ lạy trên mặt đất.

Cùng lúc đó. Huyền La đang bế quan, còn cả tổng cộng bốn vị Đại Thiên Tôn của hai mạch còn lại toàn bộ đều lao ra, đứng ở giữa không trung, nhìn dòng xoáy khổng lồ kia, lộ ra vẻ không thể nào tin nổi.

Ở bên trong dòng xoáy đó, không xuất hiện hư ảnh giống như Tiên Tộc mà hiện ra một đôi mắt. Đó là một đôi mắt màu bạc, nhìn về phía Tiên Tộc, ngân quang ngập trời!

Cả Tiên Cương đại lục vào giờ khắc này, thật giống như đang sôi trào. Trên đại lục khổng lồ, chín mặt trời đồng thời xuất hiện, đồng thời bao phủ cả vùng đất, tỏa ra khí tức khiến chúng sinh run rẩy.

Nếu chỉ là như thế, dù có khiến cho Tiên Cương rung động, nhưng sẽ không xuất hiện nghi hoặc kinh người kia. Trong nháy mắt khi hư ảnh của Tiên Tổ và hư ảnh cặp mắt Cổ Tổ xuất hiện,

Ở trên bầu trời giữa Tiên Tộc và Cổ Tộc, rõ ràng xuất hiện dòng xoáy khổng lồ thứ ba!

Dòng xoáy này xuất hiện tạo thành một làn sóng khiếp sợ và không thể tin nối trên Tiên Cương đại lục.

- Chuyện chuyện này không thể nào xảy ra! Tiên Tổ và Cổ Tổ hư ảo gián xuống, làm sao có thể có dòng xoáy thứ ba!

- Ở giữa dòng xoáy của Tiên Tổ và Cổ Tổ lại có thể xuất hiện dòng xoáy thứ ba. Điều điều này nói lên chuyện gì!

- Đây là không phải là chỉ rõ bên trong dòng xoáy xuất hiện thứ ba này, tồn tại một người sánh ngang với Cổ Tổ và Tiên Tổ sao!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1800 Tiên Cương đại lục, ta tới rồi!

Cho dù là lời nói vô căn cứ, nhưng nếu theo như phong thủy mà nói, mai táng ở long mạch thì sẽ có mệnh cách tôn quý. Một khi mệnh cách được xác định, con cháu đời sau đều được hưởng phúc!

Vương Lâm không tin phong thủy. Hắn vốn là tu sĩ có đại thần thỏng, di sơn đảo hải, hoán thiên cải địa, thậm chí sáng lập cả một vùng sao trời. Đối với hắn mà nói, phong thủy cũng có thể sáng tạo ra, cũng nằm ở trong tay mình!

Nhưng giờ phút này lại vẫn là có thể dùng phong thủy để giải thích cảnh tượng làm người người trên Tiên Cương đại lục rung động!

Người được táng tại cát huyệt, hậu nhân giàu sang ít tai kiếp! Người được táng tại chủ cát huyệt, con cháu giàu sang đời đời không dứt! Người được mai táng tại long mạch, hậu nhân đại phú đại quý, còn nếu là mai táng ở chủ Long Huyệt, con cháu sẽ xưng Vương khai quốc!

Phân thân của Vương Lâm đang nằm trong vùng đất sơ khai của Tiên Cương đại lục nơi Tiên Tổ, Cổ Tổ ra đời. Dù không phải là nằm trên đài cao hình cung kia, nhưng cũng là một phần trong thạch đài đó!

Do đó, lúc này Vương Lâm có cùng mệnh cách giống như Tiên Tổ, Cổ Tổ! Mệnh cách không phải là tu vi, nhưng lại vượt qua hết thảy cực hạn mà tu vi có thể đạt tới!

Mệnh cách đó giờ phút này còn không biếu lộ ra quá nhiều, nhưng theo thời gian, theo sự trưởng thành của phân thân, tương lai của Vương Lâm là không thể nào tưởng tượng nổi!

Những chuyện này Vương Lâm cũng không hoàn toàn rõ ràng. Hắn vẫn hơi u mê, nội tâm dù hiện lên chút suy đoán, nhưng hắn đối với chuyện này cũng không hoàn toàn tin tưởng. Hắn tin tưởng vào sự cố gắng và kiên trì của bản thân hơn. Thứ hắn kỳ vọng chính là phân thân kia sau khi đi ra có thể đánh ra một quyền cực mạnh!

Trên Tiên Cương đại lục, trong tích tắc khi dòng xoáy thứ ba xuất hiện, tâm thần tất cả những người cảm nhận được đều rung động. Cho dù có tu vi gi, có dù có thân phận gì, ngay cả thân là Cửu Dương, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, cảm thụ dòng xoáy thứ ba kia.

Dòng xoáy thứ ba này dường như mới sinh, vẫn chưa ổn định, vẫn còn tồn tại vô số nét vặn vẹo. Nhưng nó vẫn tồn tại ở giữa dòng xoáy của Cổ Tổ và Tiên Tổ, không sụp đổ mà nhanh chóng bành trướng ra.

Rất lâu, rất lâu sau, ba dòng xoáy vô tận trên bầu trời từ từ đồng thời tiêu tán, giống như chưa từng xuất hiện vậy, biến mất trong cảm ứng của mọi người, không còn hình bóng.

Hết thảy đều khôi phục như bình thường, thế nhưng sự hoảng sợ ở lại mọi người trong lòng lại như mọc rễ, sinh sôi nảy nở.

Chuyện này giống như một điểm báo, tạo nên áp lực vô hình khiến nhiều người cảm thấy hít thở không thông, nội tâm dâng lên vô số ý niệm.

Trên Tiên Cương đại lục, khi ba dòng xoáy đồng thời tiêu tán, bên trong một huyện thành của Tiên Tộc, một đứa bé hơn mười tuối một tay chống nạnh, ra vẻ của một vương gia, vung vấy cây gậy gỗ trong tay. dưới sự hướng dẫn của hai tu sĩ, đang đi trong một đám trẻ con tiếp nhận khảo hạch của một tông môn.

Nếu là người có thiên phú ưu việt thì sẽ được thu vào tông phái, trở thành đệ tử.

- Lão tử sau này muốn làm vương gia!

Trong nội tâm của đứa bé vang vọng một giọng nói đầy chấp nhất.

Cũng ở trên đại lục này, ở một địa phương cách nơi này cực xa, một thiếu niên hơi nhỏ tuối mặc một bộ đạo bào không biết lấy từ chỗ nào, dáng vẻ như tiên đồng, ở bên trong một nhà giàu có trong huyện thành, mang theo vẻ mỉm cười, hướng về phía mấy người đang cung kính ở phía trước chậm rãi mở miệng.

- Lão phu tu hành ba ngàn năm, hôm nay phản lão hoàn đồng, cần trải qua chín lần chuyển thế mới khôi phục được thần thông. Các người mời được lão phu tới, thôi, lão phu sẽ ở lại nơi này thời gian, coi như là kết một chút đạo duyên.

Thần sắc đứa bé kia lộ vẻ tang thương. Loại khí tức này ngay cả phàm nhân cũng có thể cảm thụ được, giống như thiếu niên ngồi đó, căn bản không phải là một đứa trẻ, mà là một người già sống đã rất lâu rồi vậy.

Nhất là vẻ linh động trong đôi mắt kia dường như đã nhìn thấu cuộc đời. khiến cho người ta không thể không tin.

Còn cả cảm giác tang thương kia, khiến cho bên trong cả gian phòng, đều ân chứa một luồng âm khí âm trầm.

Nhìn đám phàm nhân trước mặt bị luồng khí tức này ập tới, run rẩy cung kính, thần sắc đứa trẻ này như thường nhưng trong lòng lại cười như nở hoa.

- Hừ hừ, thuật lừa gạt của tiếu gia đúng là vô sự tự thông, lời nói này chính mình cũng cho là thật, giống như mình thật sự là tu sĩ chuyển thế đầu thai vậy! Tiểu gia nếu thật sự chuyển thế, con bà nó, đời trước tất nhiên là một tên lừa đảo kinh thiên động địa!

Ở nơi này tiêu khiến một thời gian, cũng không uống phí thời gian mấy tháng phải ở trong mộ hầu hạ thi thể còn cả phí tồn lúc trước, nhất định phải đòi lại gấp trăm lần

Chuyện trên Tiên Cương đại lục tạm thời không nói tới nữa, lúc này bên trong hư vô, toàn thân Vương Lâm tràn ngập sương mù vờn quanh. Sương mù này chính là thân thể Văn Vương. Văn Vương bao phủ toàn thân Vương Lâm, gào thét cuốn hắn lao về phía trước.

Vừa lao đi, pháp tắcTiên Cương ở nơi đây tựa như tiêu tán không ít, tác dụng lên trên người Vương Lâm đã ở mức hắn có thể thừa nhận. Dù lúc này hắn đã mất phương hướng nhưng Văn Thú dường như mơ hồ có thể cảm thụ được cửa ra, mang theo Vương Lâm không ngừng bay về phía trước.

Dọc đường đi Văn Thú rất hưng phấn, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Vương Lâm, phát ra tiếng kêu vui sướng. Nó rất thích cảm giác ở bên cạnh Vương Lâm, khiến nó cảm thấy rất thoải mái, giống như được đi theo cha mẹ vậy.

Chẳng qua mặc dù có Văn Vương dẫn đường nhưng theo thời gian trôi qua, càng tiến sâu vào điểm cuối của hư vô, áp lực của pháp tắc Tiên Cương cũng càng ngày càng mạnh.

Cho dù Vương Lâm có phân thân ở bên trong xác đá kia, không ngừng lớn lên, không ngừng bồi dưỡng bổn tôn nhưng thời gian cần rất dài.

Lại còn có chút khó khăn đó là phải bảo vệ cho Lý Mộ Uyển không phải chịu nửa điểm tổn thương.

Nếu không phải có Lý Mộ Uyển thì Vương Lâm nhờ có quan hệ với phân thân và Văn Thú thì đối với pháp tắc của Tiên Cương đại lục đã thích ứng rồi.

Ưu thế của hắn nhiều như vậy nhưng vẫn gặp phải những khó khăn trong hư vô này.

- Khó trách từ cổ chí kim hiếm có người không có huyết mạch Tiên Cương ra khỏi được hư vô này... ta mang theo Uyển nhi chẳng khác nào

từ bỏ huyết mạch...

Vương Lâm trầm mặc.

Hắn đã quên thời gian trôi qua, không biết đã ở nơi này bao lâuế Nhưng hắn rõ ràng là nhất định đã qua mười năm rồi.

- Sư tôn sợ là đã không thể đợi được nữa. Hắn nếu rời về Đạo Cổ nhất mạch thì sau khi tiến vào Tiên Cương đại lục, tất cả phải dựa vào bản thân thôi...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, rất nhanh lộ vẻ kiên định.

Điều này cũng không sao. Năm đó ta một mình từ Chu Tước Tinh tiến vào Côn Hư. Từ Côn Hư lại vào La Thiên, sau đó là Vân Hải tinh vực, giới ngoại Thái Cổ Tinh Thần. Hôm này mặc dù có đi tới Tiên Cương đại lục xa lạ này thì cũng không có vấn đề gì!

Trái lại ở Tiên Cương đại lục này, ta phải nhanh chóng đề cao tu vi... còn có Đông Lâm Tông kia, ta nhất định phải tới một lần, nếu có cơ hội tiến vào Đông Lâm Trì...

Vương Lâm nghĩ tới đây, trái tim đập thình thịch. Đối với Đông Lâm Trì, Vương Lâm phải nói là cực kỳ khát vọng!

Hắn khát vọng cảnh tượng trong đệ ngũ hoa hư ảo biến thành sự thật. Hắn khát vọng có được phân thân bổn nguyên. Nhờ đó hắn có thể đánh một trận với Không Kiếp!

- Trên Tiên Cương đại lục còn có một số bằng hữu cũ... Không biết những người chuyển thế đầu thai, có người nào đã sinh ra hay chưa... ha ha, không biết Tư Đồ Nam có thành vương gia hay không. Không biết Lưu Kim Bưu có tiếp tục lừa gạt hay không? Cả Hứa Lập Quốc nữa. ma đầu này không biết có cơ duyên gì trên Tiên Cương đại lục.

Còn cả Thanh Thủy, Hồng Điệp... còn Lý Thiến Mai...

Vương Lâm trong hư vô tĩnh mịch này có Văn Thú làm bạn. Có ký ức làm bạn. Hắn không cô độc.

Một năm, hai năm, ba năm...

Thời gian ba năm trong khi Vương Lâm nhớ lại kỷ niệm mà chầm chậm trôi qua. Tốc độ Văn Thú đã chậm đi rất nhiều nhưng giờ phút này đã đưa Vương Lâm tới cuối cùng của hư vô, khoảng cách tới cửa ra đã rắt gần, rất gần rồi!

Cửa ra này có lẽ không phải là nơi Huyền La năm xưa đi ra nhưng Văn Thú dựa vào trí nhớ mơ hồ và cảm ứng mà bay tới. Nó có lẽ thông thời

Thiên Ngưu Châu, có lẽ là một địa phương khác, thậm chí có khả năng xuất hiện ở ba mươi sáu quận của Cổ Quốc.

Trong ba năm này toàn bộ tu vi của Vương Lâm đều đặt trên người Lý Mộ Uyển phía sau. Dưới sự bảo vệ của hắn, Lý Mộ Uyển rất an toàn. Nàng nằm trong Tị Thiên Quan giống như đang say ngủ.

Một ngày nọ, Vương Lâm thấy một vùng ánh sáng trong hư vô phía trước hắn. Ánh sáng này không nhiều, mơ hồ có thể thấy đó là một cái khe nhỏ và dài. Ánh sáng lan ra từ đó, có thể thấy được một dãy núi như ân như hiện.

Từng luồng khí tức đặc biệt của Tiên Cương đại lục mơ hồ truyền tới, khiến thân thể uể oải của Vương Lâm chấn động!

Văn Thú lúc này cũng mệt mỏi không chịu nối, gắng gượng muốn mang Vương Lâm tiến vào cái khe đó nhưng cuối cùng thân thể lại hóa thành sương mù. rất khó định hình lại.

Vương Lâm đau lòng, thân thể đứng lên chụp vào Văn Thú một cái, khiến cho nó hóa thành một dấu ấn hiện lên trên cánh tay hắn.

Hắn không dám mở Không Gian trữ vật. Lần trước khi mở Không Gian trữ vật hắn thấy không gian đó rất bất ổn, giống như sắp sụp đổ. Nhất là vào lúc này hắn cũng không dám chắc không mở Không Gian trữ vật có

khiến nó nổ tung hay không. Hoặc sau khi tiến vào Tiên Cương đại lục, Không Gian trữ vật có còn tồn tại hay không.

Những chuyện không biết Vương Lâm lúc này không có thời gian tìm hiểu.

Trong Không Gian trữ vật có không ít đan dược và pháp bảo, còn có người điên và ngân y nữ tử. Hai người này hiển nhiên có huyết mạch Tiên Cương, dù có chuyện ngoài ý muốn thì ở trong hư vô này cũng không có vấn đề gì. Trừ phi bọn họ giống như Vương Lâm, phải bảo vệ người hoặc vật không được phép tiến vào Tiên Cương đại lục.

Sau khi thu lấy Văn Thú, Vương Lâm mang Lý Mộ Uyển trên lưng, ngồi xuống điều tức nửa ngày, sau đó chợt mở bừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào cái khe như ẩn như hiện ở nơi xa kia. Giờ phút này hắn thật giống như đã trở lại năm đó khi còn ở ngoại vực chiến trường trên Chu Tước Tinh, hóa thân thành Thôn Hồn lao ra, bạo phát toàn bộ lực lượng trong cơ thể, hóa thành một đạo cầu vồng, vọt thẳng tới cái khe kia!

Tốc độ của hắn cực nhanh, gào thét lao tới cái khe kia, lại cũng vì để cho Lý Mộ Uyển không bị thương tổn, hắn trừ tốc độ thì hầu như toàn bộ tu vi đều đặt ở sau lưng, chỉ dựa vào thân thể xông tới!

Càng ngày càng gần! Trăm trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng, mười trượng.... Cho đến một trượng!

Thân thể Vương Lâm giống như bị thiêu đốt, đau đớn kịch liệt nhưng cặp mắt hắn vẫn sáng ngời!

Tiên Cương đại lục, Vương Lâm ta đã tới! Tiên Cương đại lục.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1801 Có điều cổ quái, có vấn đề, có bảo bối

Thiên Ngưu Châu, một trong những châu thuộc Đông Châu trên Tiên Cương đại lục, tại một vùng đất vắng vẻ, bốn phía có rất nhiều dãy núi bao quanh. Nếu nhìn từ trên bầu trời xuống, cả Thiên Ngưu Châu hầu như phần lớn đều tràn ngập núi non.

Truyền thuyết nói rằng có lẽ Thiên Ngưu Châu là do một thiên ngoại hung sát bị Tiên Tổ giết chết biến thành. Còn có truyền thuyết, bảy mươi hai châu của Tiên Tộc trên Tiên Cương đại lục trên thực tế mỗi một châu đều là một trận pháp khổng lồ, dùng để trấn áp bảy mươi hai thiên ngoại hung sát!

Cho dù là ba mươi sáu quận của Cổ Quốc cũng có truyền thuyết tương tự, chẳng qua cụ thể thật giả thế nào thì bởi vì năm tháng đã quá xa xưa. Chỉ còn rất ít người biết được. Có lẽ chỉ có thân phận chí tôn như Cửu Dương hoặc là hoàng tộc trong tiên cổ lưỡng tộc mới biết mà thôi.

Đối với những tu sĩ khác mà nói, trấn áp hay không cũng không quan trọng, bọn họ cũng không cảm nhận được sự tồn tại của hung sát không biết thật giả kia.

Theo truyền thuyết truyền từ xa xưa ở Thiên Ngưu Châu, nghe nói nơi này sở dĩ núi non trùng điệp như vậy, trên thực tế mỗi một dãy núi ở nơi này đều là xương của hung sát kia biến thành.

Ở Thiên Ngưu Châu, có hai tông môn vô cùng nổi danh - Quy Nhất Tông và Đại Hồn Môn.

Hai cái tông phái này cực kỳ khổng lồ, chiếm cứ Thiên Ngưu Châu, hơn nữa còn được liệt vào hai trong số cửu tông thập tam môn ở Đông Châu! Môn hạ đệ tử đông đảo, nhưng bởi vì cả Thiên Ngưu Châu quá lớn, hầu như tương đương với mấy chục động phủ giới, do đó phần lớn cũng rất khó gặp nhau, bằng hữu tuy có nhưng cũng không nhiều lắm.

Mà Đại Hồn Môn kia lại cực kỳ quỷ dị, công pháp tu luyện thì không nói, trọng yếu nhất chính là Hồn Huyễn!

Phàn San Mộng, chính là đệ tử của Đại Hồn Môn, nàng tu luyện nặng về Huyễn Thuật hơn. Đã có thể dùng một số thủ đoạn của Đại Hồn Môn. Nghe nói ảo thuật của Đại Hồn Môn tu luyện tới cực hạn có thể hóa thành cửu trọng, cuối cùng đạt tới trình độ Huyễn Thuật cực kỳ đáng sợ.

Về phần Quy Nhất Tông, họ tu luyện chính là Ngũ Hành Thuật, còn có khôi giáp đặc biệt đoạt khả năng của tạo hóa kia, thanh danh vang dội.

Dưới hai đại tông phái là Quy Nhất Tông và Đại Hồn Môn vày còn có rất nhiều tiểu phái rải rác, phân tán trên khắp Thiên Ngưu Châu, chịu sự thao túng của Quy Nhất Tông và Đại Hồn Môn, giống như chư hầu triều bái, cách một khoảng thời gian lại phải đưa cống phẩm tới.

Năm đó Thất Đạo Tông của Thất Thải Tiên Tôn cũng là một trong số những môn phái như vậy, chẳng qua bởi vì kết thành song tu đạo lữ với đệ tử của Đại Hồn Môn, cho nên ở bên trongThiên Ngưu Châu này được Đại Hồn Môn che chở, hơn nữa cùng vì thiên tư kinh người của Thất Thải Tiên Tôn nên được Đại Hồn Môn coi trọng.

Chẳng qua là mấy thập niên gần đây, bên trong Quy Nhất Tông bỗng nhiên xuất hiện một đệ tử trọng yếu tên là Vân Dật Phong. Người này nghe đồn đã bế quan rất lâu, sau khi xuất quan tu vi bất phàm, khiêu chiến toàn bộ đệ tử trọng yếu của Đại Hồn Môn, thắng tất cả mọi người, ngay cả trưởng lão tầm thường của Đại Hồn Môn cũng không phải là đối thủ của người này.

Do đó, thanh danh Vân Dật Phong này tăng lên gấp bội, mơ hồ trở thành nhân vật đệ nhất trong đám đệ tử thế hệ này của Thiên Ngưu Châu!

Thậm chí còn có người đem hắn liệt vào hàng ngũ tứ đại thiên tài đã tồn tại từ lâu của Đông Châu, xếp hàng thứ năm!

Nhưng Vân Dật Phong này cũng rất là khiêm tốn, thường thường nếu có người so sánh hắn với tứ đại thiên tài của Đông Châu, hắn sẽ lắc đầu, không phải là tự than thở không bằng, mà là vô cùng khinh miệt đối với những kẻ này.

Thời gian trôi qua. Trong một lần tỷ thí giữa Quy Nhất Tông và Đại Hồn Môn mười năm trước, Vân Dật Phong một kiếm quét ngang, đả thương chín đệ tử, ba trưởng lão Đại Hồn Môn,

Khi đó có người lại liệt hắn vào tứ đại thiên tài của Đông Châu, hắn nói ra một câu làm cho tất cả các tông phái của Thiên Ngưu Châu đều phải khiếp sợ.

Một kiếm của ta có thể khiến rất nhiều người trọng thương, cho dù là tứ đại thiên tài kia ta cũng dám đánh một trận, thắng bại tuy chưa rõ nhưng nhất định sẽ không thể khiến cho ta lùi nửa bước!

Nhưng ở thiên địa này cũng là có một tu sĩ tu đạo hơn hai ngàn năm, ta ở trước mặt của hắn. Ta không dám xuất kiếm!

Đừng nói là ta, cho dù là kia tứ đại thiên tài, ở kia trước mặt, cũng làm sao xứng xưng thiên tài? Trong mắt ta, trong thiên địa này, thế hệ tu sĩ đời này không ai xứng là đối thủ của hắn!

Những lời này sau khi nói ra tạo nên sóng gió ngập trời, khiến mọi người phải ồ lên. Tất cả những người nghe được câu này đều không khỏi rung động, trong đầu không ngừng hiện ra một suy nghĩ giống nhau.

Người này là ai! Ai lại có thể khiến cho Vân Dật Phong nói ra những lời như thế, khiến cho hắn ở trước mặt người đó không dám xuất kiếm?

Tu sĩ hơn hai ngàn năm lại có thể làm được điểm này, nếu đây hết thảy là thật, vậy tứ đại thiên tài của Đông Châu đích xác không xứng xưng là thiên tài trước mặt người đó!

Những lời này đồng thời gây nên náo động nhưng cũng bị vô số người chất vấn, nhưng hết thảy những lời chất vấn đó cũng không hề được Đại Hồn Môn để ý tới. Tựa hồ đệ tử Đại Hồn Môn cũng hoàn toàn chấp nhận điều này!

Loại biến hóa quỷ dị này lại một lần nữa khiến mọi người xao động, sóng gió ngập trời. Đại Hồn Môn im lặng dường như càng khiến cho tu sĩ các môn phái khác nảy sinh đủ loại suy đoán!

Người này là ai!

Hắn có thể làm cho Vân Dật Phong không dám xuất kiếm, có thể khiến cho tứ đại thiên tài không xứng với danh hiệu thiên tài, có thể làm cho Đại Hồn Môn nghe xong không dám phản bác, giống như chấp nhận rằng trong thiên địa này đích xác có một người như thế tồn tại! Ngay cả Quy Nhất Tông, đối với những lời nói của đệ tử mình, cũng không có nửa điểm phản ứng. Giống như bọn họ cũng biết có một người như thế!

Người này, hắn là ai!

Hắn sẽ xuất hiện. Sau khi hắn xuất hiện các ngươi sẽ biết!

Đây là câu nói sau cùng từ miệng Vân Dật Phong mang theo những tin tức có liên quan đến người thần bí kia.

Chuyện này dù đã qua mấy năm nhưng những tin đồn có liên quan tới người thần bí này vẫn không tiêu tán trong Thiên Ngưu Châu, nhất là sau khi được tuyên truyền từ miệng người này qua miệng người khác thì lại càng càng trở nên kịch liệt.

Chẳng qua đây là một vấn đề không có đáp án, những người biết đáp án này thì ai cũng không chịu nói!

Sau một thời gian nữa, những tin đồn này cũng dần dần không còn ồn ào nữa. Từ từ lắng xuống trong lòng những người nghe thấy. Có lẽ có một ngày, bọn họ sẽ có thể biết người này rốt cuộc là ai.

Thương Long Tông, chính là một trong những tông môn trung tầng trong Thiên Ngưu Châu. Phạm vi của sơn môn này có thể so với gần nửa Côn Hư tinh vực. Đối với tu sĩ trong động phủ giới mà nói, tuy nó còn không bằng Lôi Tiên Điện hay Liên Minh tu chân năm đó, nhưng cũng là rất khổng lồ. Thế nhưng ở trên Tiên Cương đại lục này, tông môn này cũng chỉ bình thường mà thôi.

Nghe nói trên Tiên Cương đại lục có ba vạn tiên môn đạo tông, không biết thật giả thế nào nhưng mỗi tông phái đều có điểm bất đồng. Điều này đúng là sự thực. Thương Long Tông này tên gọi tuy có liên quan tới long nhưng thực tế đệ tử tu luyện công pháp lại chẳng liên quan tới long chút nào.

Đệ tử Thương Long Tông hầu hết đều am hiểu sử dụng cơ quan và khôi lỗi, dùng vật ấy làm phụ trợ triển khai thần thông. Thường thường đệ tử nhập môn sau khi có thể tự mình luyện chế khôi lỗi xong liền ra ngoài hành tẩu. Về khôi lỗi cũng phân chia cấp bậc bất đồng, uy lực không giống nhau.

Trong đó tốt nhất ngoài một số cơ quan bằng loại gỗ đặc thù ra thì chính là khôi lỗi được luyện thành từ thân thể hung thú hay tu sĩ.

Thuật này cũng Không Huyền diệu gì, thường thường các tông phái đều tu luyện một chút. Nhưng Khôi Lỗi Thuật của Thương Long Tông lại có điểm thần kỳ khác, có thể chuyển đổi với thân thể, đạt được mục đích vạn cổ bất diệt.

Nghe nói người đầu tiên đạt tới tu vi Không Kiếp của Thương Long Tông, thái thượng trưởng lão Đỗ Thanh là một khôi lỗi, bình thường nhìn chẳng khác gì con người, chỉ khi thi triển thần thông mới có thể thấy rõ ràng thân thể khôi lỗi của hắn.

Tại Thiên Ngưu Châu, hung danh của Thương Long Tông rất vang dội. Đám đệ tử, thậm chỉ là cả trưởng lão đều có thể dùng các loại thủ đoạn để đạt được vật mình muốn, càng không nói tới chuyện giết người đoạt bảo.

Chẳng qua bởi vì có thái thượng trưởng lão Đỗ Thanh và quan hệ mật thiết với Đại Hồn Môn cho nên trong Thiên Ngưu Châu này chúng hoành hành ngang ngược, rất ít tông phái dám cả gan trêu chọc.

Mà Thương Long Tông này muốn giết người cướp của cũng sẽ chọn lựa tông phái, nếu không tiện trêu chọc thì sẽ tránh xa. Bọn họ chủ yếu chọn những mục tiêu là tu sĩ bên ngoài châu. Nếu có tu sĩ đi ngang qua Thiên Ngưu Châu thì chính là đối tượng tốt nhất để bọn hắn xuống tay.

Thời gian một năm, tông phái này có rất nhiều đệ tử chu du bên ngoài, sưu tầm các loại tin tức, hồi báo tông môn. Nếu có kẻ gặp phải địch nhân thì thường triệu tập đồng môn tới đánh hội đồng ngay.

Khang Nhân là một đệ tử đời thứ ba của Thương Long Tông. Người này trời sinh tính tình giảo hoạt tàn nhẫn, hung danh vang dội trong đám đệ tử đời thứ ba. rất được Thương Long Tông coi trọng. Ánh mắt người này cực kỳ độc ác, thường thường liếc mắt một cái là thấy đối phương có thể ra tay hay không, sẽ không đưa phiền toái về cho tông phái.

Tướng mạo hắn thoạt nhìn như một công tử, khó có thể tượng tượng ra sự ác độc của hắn. Dù là đệ tử đời thứ hai cũng hầu hết không muốn chọc vào người này.

Một ngày nọ, Khang Nhân đang phi hành trên bầu trời, hai mắt híp lại, chuẩn bị đi tới biên giới Thiên Ngưu Châu xem có gặp phải người ngoài châu nào hay không. Nhưng đang phi hành thì đột nhiên xa xa trên bầu trời xuất hiện dị biến.

Hắn thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một khe nứt. Một luồng u quang lóe lên trong nháy mắt. Một thân ảnh từ trong đó bay ra, phía sau lưng thân ảnh này dường như còn có một cái quan tài, trong nháy mắt liền rơi xuống đất.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong thời gian ngắn, cơ hồ đồng thời khi thân ảnh đó bay ra là cái khe liền tiêu tán, giống như chưa bao giờ xuất hiện trên đời vậy.

Biến cố bất ngờ này khiến cho Khang Nhân sửng sốt. Hắn dụi dụi hai mắt. Loại chuyện này hắn chưa bao giờ gặp qua. Nhìn thoáng qua bầu trời nơi vừa xuất hiện cái khe kia. Hắn thậm chí có cảm giác mình vừa nhìn thấy ảo ảnh.

Nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy hứng thú, hai mắt bừng sáng, thân thể nhoáng một cái liền bay nhanh về phía thân ảnh mang quan tài trên lưng kia.

Có điều cổ quái, có vấn đề, có bảo bối.

Trái tim Khang Nhân đập thình thịch. Thương Long Tông do Đỗ Thanh sángập ra. Người này lúc ban đầu khi sáng lập tông phái liền lưu lại trong môn quy, câu nói đầu tiên chính là câu nói này.

Tới tận nhiều năm sau, những lời nói này đều được đám đệ tử Thương Long Tông ghi khắc trong lòng, tôn sùng như lời châu ý ngọc.

Có điều cổ quái gì đó thì nhất định có vấn đề. Chỗ có vấn đề hầu hết đều là vì có bảo bối. Khang Nhân triển khai toàn bộ tốc độ, cũng cẩn thận xuất ra Pháp Bảo hộ thân, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng lao đi. Rất nhanh phía trước hắn đã truyền tới tiếng ầm vang trầm trầm.

Chỉ thấy ngọn núi xa xa bị thân ảnh lưng mang quan tài đụng vào, cả lưng chừng núi vì vụ va chạm này mà sụp đổ hơn phân nửa, trong đám

đá vụn lộ ra một thanh niên tóc bạc nằm không nhúc nhích.

Thân thể mạnh thật.

Hai mắt Khang Nhân lộ vẻ tham lam, cẩn thận tới gần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1802 Mang hung thần về phủ

Khang Nhân đầu tiên đi vòng quanh bốn phía vài vòng, cẩn thận quan sát một lát mới từ từ tiến sát vào ngọn núi đã sụp đổ một nửa kia. Đi tới cách Vương Lâm mấy chục trượng.

Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang nằm đó. Ánh mắt khó nén được vẻ hưng phấn và tham lam.

Thân thể mạnh thế này trừ Cổ Quốc ra thì cực kỳ hiếm thấy! Xem bộ dáng của người này, mi tâm không có tinh điểm, hắn không phải là Cổ Thần nổi tiếng nhờ khí lực. Mà thân thể hắn cũng không có khí tức đặc thù của Cổ Tộc. Người này hắn không phải là tu sĩ của Cổ Quốc!

Thân là tu sĩ không ngờ lại có thân thể cường đại tới vậy. Không biết hắn làm sao tu thành được!

Khang Nhân liếm liếm môi, trái tim càng đập nhanh. Hắn cảm thấy kỳ ngộ của mình lúc này đúng là một cơ may mà trời ban tặng!

Hắn không ngờ được mình chỉ phi hành bình thường trên trời mà lại có thể gặp được một kỳ ngộ rơi xuống trước mặt.

Sinh khí người này toàn bộ đã tiêu tán, rơi vào trạng thái chết giả rồi, vừa đúng lúc có thể để ta dùng luyện chế khôi lỗi. Có loại khôi lỗi này thì ta ở trong Thương Long Tông nhất định có thể quét ngang đám môn nhân đời thứ hai! Thậm chí có thể được lão tổ coi trọng mà nhận làm đệ tử, một bước lên trời!

Khang Nhân nghĩ tới mức hưng phấn, thần sắc trở nên vô cùng kích động.

Nhưng hắn dù kích động nhưng vẫn không quên việc phải cẩn thận, dừng lại cách Vương Lâm mấy chục trượng, thậm chí còn chuẩn bị có gì không ổn là bỏ chạy về gọi đồng môn ra. Dù sao nếu một mình hắn không nuốt nổi thì báo lên cho môn phái cũng coi là lập đại công.

Tay phải hắn giơ lên bắt quyết, lập tức trên cổ tay hắn xuất hiện một cái khe rồi tiêu tán. Từ trong cái khe bay ra một ngọc giản. Ngọc giản này sau khi xuất hiện liền có một luồng khí tức cuồng bạo mơ hồ tỏa ra.

Nắm lấy miếng ngọc giản này, Khang Nhân không cần nghĩ ngợi, trực tiếp ném về phía trước. Ngọc giản nọ liền hóa thành một vùng u quang bay thẳng tới Vương Lâm, trong nháy mắt rơi lên ngực hắn, ầm một cái liền nổ tung. Đất đai rung chuyển, một luồng lực lượng trùng kích kinh khủng bộc phát ra.

Trong lực lượng trùng kích này, thân thể Khang Nhân liên tục lùi lại mấy trăm trượng, vẻ hưng phấn trong hai mắt càng đậm.

Hắn không có phản ứng. Hắn không chết cũng bất tỉnh rồi!

Khang Nhân cười dài, nắm chắc thời gian, thân thể nhoáng một cái liền lao về phía trước, trong nháy mắt đã tới bên cạnh Vương Lâm.

Lực lượng của ngọc giản đó nổ tung tuy lớn nhưng đối với thân thể Vương Lâm lại không thể tạo được chút thương tổn nào. Trên thực tế, loại ngọc giản chỉ có uy lực Tịnh Niết này thì dù là mười cái tới trăm cái cũng không thể rung chuyển nổi thân thể Vương Lâm.

Còn về Tị Thiên Quan ở sau lưng Vương Lâm thì vẫn hòa hợp với khí tức của thân thể hắn như cũ. Đừng nói là Khang Nhân không thể thương

tổn được, dù là tu sĩ có tu vi mấy lần Huyền Kiếp cũng khó làm được điểm này.

Tới gần Vương Lâm, đột nhiên hai mắt Khang Nhân sững lại, nhìn chằm chằm vào Tị Thiên Quan phía sau lưng Vương Lâm. Hắn thấy nữ tử giống như đang ngủ say trong đó. Nữ tử này không phải tuyệt mỹ nhưng dáng vẻ đang ngủ say của nàng lại khiến cho hai mắt Khang Nhân lộ tà niệm.

Ha ha, vừa rồi còn nhìn không kỹ, hóa ra là nơi này còn có một nữ tu. Tốt, tốt, tốt, luyện nữ tu này thành khôi lỗi, từ nay về sau chuyên hầu hạ Khang Nhân ta cũng là một chuyện sung sướng!

Khang Nhân liếm liếm môi, hai tay bắt quyết hướng về phía bầu trời phía sau điểm một chỉ. Trên cổ tay hắn lại xuất hiện một cái khe nữa. Một cái lưới lớn từ trong cái khe nhoáng lên, trực tiếp bao phủ cả Vương Lâm và quan tài phía sau lưng hắn, bị Khang Nhân phong ấn.

Sau đó Khang Nhân vung tay áo lên, hóa thành một làn hắc phong cuốn theo thứ mà hắn tự nhân là cơ duyên bay thẳng về phía xa.

Vụ này có lời lớn rồi! Ha ha đúng là ông trời có mắt, muốn cho ta một cơ duyên lớn!

Khang Nhân hưng phấn nhanh chóng bay đi. Hắn không dám dừng lại chút nào. Giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu hắn là nhanh chóng trở về trong tông môn đi luyện hóa khôi lỗi!

Sơn môn của Thương Long Tông là một sơn cốc rất lớn trong một vùng núi non tràn ngập độc chướng. Tông phái này lại còn đào những ngọn núi bên cạnh, hóa thành vô số thạch thất làm động phủ cho môn nhân.

Dãy núi liên miên không dứt này trông như một biên giới mà người ta liếc mắt một cái là thấy được. Nơi này tồn tại hơn năm vạn đệ tử Thương Long Tông. Chẳng qua bình thường họ đều xuất ngoại hoặc bế quan, trừ những đại hội của tông phái vào hàng năm thì đám người này rất ít khi gặp nhau.

Khang Nhân hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao tới gần sơn môn. Độc chướng nơi này tuy tràn ngập kịch độc nhưng đều tự động tránh sang hai bên, hiển nhiên là người này có mang vật tị độc.

Nhảy vào trong độc chướng, rất nhanh phía trước Khang Nhân có một sơn cốc thật lớn như ẩn như hiện. Bên trong sơn cốc đó có vô số lầu các, mơ hồ có thể nhìn thấy từ phía xa.

Khang Nhân vừa mới đi vào trong sơn cốc, đột nhiên có một tiếng quát khẽ từ trong sơn cốc vang lên.

Người phương nào xông vào cốc, báo danh ngay. Trong ba nhịp thở không báo, tự gánh hậu quả.

Hư Vân, ngươi có ý tứ gì!

Hai mắt Khang Nhân lóe lên hàn quang, thân thể đứng ở bên ngoài sơn cốc, nói vọng vào trong.

Ồ? Hóa ra là Khang sư đệ. Sương mù quá dầy, không thấy rõ mọi thứ. Khang sư đệ không phải xuất ngoại tìm kiếm sao, sao lại nhanh trở về như vậy. Cái lưới phía sau ngươi mang theo vật gì thế?

Giọng nói không nhanh không chậm truyền ra. Chỉ thấy từ trong cốc có một thanh niên lưng gù đi ra.

Thanh niên cực kỳ anh tuấn, chỉ tiếc là gù lưng, phối hợp với tướng mạo khiến người ta lại cảm thấy không hợp lý.

Ngươi quản nhiều chuyện vừa thôi!

Khang Nhân hừ lạnh, thân thể nhoáng lên, lao vào trong sơn cốc, trong nháy mắt liền biến mất. Ánh mắt thanh niên lưng gù kia lóe lên vẻ ác độc, nhìn chằm chằm vào hướng Khang Nhân rời đi, cười lạnh một trận.

Có chuyện, có điều cổ quái, có bảo bối!

Trầm ngâm một chút, thân thể hắn nhoáng lên, lưu lại một khôi lỗi làm thay công việc của mình, bổn tôn hướng về phía sơn cốc bay đi.

Lại nói về Khang Nhân kia, hắn hóa thành một đạo cầu vồng bay vọt đi trong sơn cốc, tiến thẳng tới một ngọn núi ở phía xa, ngay lập tức tới gần rồi chui vào trong động phủ. Vừa vào tới nơi, tay trái hắn liền lập tức vung lên.

Cánh cửa động phủ chậm rãi đóng lại, cũng mở ra phong ấn, khiến cho cánh cửa này cực kỳ chắc chắn. Nhưng hắn vẫn còn lo lắng, phất tay một cái. Lập tức chín con khôi lỗi tuổi tác không bằng nhau đồng loạt biến ảo ra, bảo vệ cánh cửa này.

Cùng lúc này, trong động phủ còn có hai con khôi lỗi gỗ đen kịt, trong nháy mắt khi Khang Nhân tiến vào, trong mắt chúng liền lộ ra u quang.

Khang Nhân cũng chẳng thèm nhìn, lướt qua hai con khôi lỗi này, nhanh chóng đi vào sâu trong động phủ. Trên đỉnh của động phủ này có một viên dạ minh châu bằng nắm tay, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, mơ hồ chiếu sáng cả động phủ. Chẳng qua bởi vì ánh sáng không nhiều cho nên khiến nơi này có vẻ hơi âm u.

Trên mặt đất có một trận pháp khoảng mười trượng, dưới ánh dạ minh châu, trận pháp phát ra những luồng khí tức màu tím. Luồng khí tức này vờn quanh khiến cho trận pháp này thoạt nhìn trông cực kỳ quỷ dị.

Dừng lại bên cạnh trận pháp, Khang Nhân vung tay phải lên, lập tức Vương Lâm bị hắn đưa vào trong trận pháp.

Hưng phấn xoa hai tay, Khang Nhân khoanh chân ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào trận pháp có sương mù lượn lờ này, hai mắt bừng sáng.

Phải nhanh chóng luyện hóa thành công một chút. Hư Vân kia rất âm độc. Hắn thấy ta đưa khôi lỗi vè nói không chừng sẽ có tâm tư khác!

Khang Nhân vung tay phải lên, lập tức liền có mười phần tài liệu luyện chế khôi lỗi của Thương Long Tông bay ra, tiến vào trong trận pháp.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn bắt quyết, đặt mạnh lên trận pháp. Trận pháp nọ lập tức ầm vang, từ từ vận chuyển. Sương mù bốc lên như suối, chuyển động theo trận pháp. Một luồng địa hỏa bị trận pháp này mạnh mẽ hấp thu từ sâu trong lòng đất, tràn vào trong trận pháp, khiến cho cả động phủ này lập tức bị một luồng sóng nhiệt tràn ngập.

Làn sóng nhiệt nói ập tới người Khang Nhân, khiến trán hắn toát mồ hôi.

Mỗi lần luyện chế khôi lỗi là lại phải phối hợp với địa hỏa. Nhiệt độ của địa hỏa này rất cao, trừ phi là bậc toàn năng có hỏa bổn nguyên mới không ngại lực lượng của địa hỏa này, thậm chí mượn nó tu luyện.

Không biết năm tháng nào ta mới có thể trở thành bậc toàn năng...

Ánh mắt Khang Nhân lộ vẻ ước vọng, nhanh chóng lấy địa hỏa, chịu đựng sóng nhiệt, bắt đầu tế luyện.

Hắn không ngừng ném tài liệu vào trong trận pháp, thần sắc cực kỳ phấn chấn.

Mặc kệ ngươi là ai, rơi vào tay ta thì phải trở thành khôi lỗi của Khang Nhân ta! Nhất định phải luyện hóa ngươi!

Đồng thời với lúc trận pháp ầm vang mở ra, bên ngoài động phủ, ở trong một tòa động phủ trong một ngọn núi khác, thanh niên lưng gù đang cung kính đứng trước mặt một lão già tóc bạc.

Sắc mặt lão già này tím đen. Tương phản với mái tóc bạc của hắn, vô cùng bắt mắt. Một luồng dao động của tu vi Không Niết sơ kỳ lan ra từ thân thể hắn.

Chỉ chút việc nhỏ này mà ngươi cũng tới quấy rầy lão phu bế quan! Khang Nhân tuy có oán thù riêng với ngươi nhưng...

Lão già nói tới đây liền ngẩng phắt đầu, ánh mắt giống như xuyên thấu qua động phủ, nhìn về chỗ Khang Nhân nọ.

Hắn cảm thấy trận pháp luyện chế khôi lỗi đã ầm ầm vận chuyển rồi.

Sư tôn, khôi lỗi ngươi này mang về chắc chắn có điều cổ quái. Khang Nhân rất hiếm khi vội vàng như vậy. Ta biết hắn từ nhỏ, việc này nhất định có vấn đề!

Khôi lỗi đó rất có khả năng là một bảo bối! Mong sư tôn ra tay đoạt lấy, ban cho đệ tử...

Thanh niên lưng gù lập tức quỳ xuống, thấp giọng nói.

Lão già nọ nhìn về phía xa xa, hồi lâu đồng tử co rụt lại, đứng vụt dậy.

Thấy lão già đứng dậy, sắc mặt thanh niên lưng gù lộ vẻ vui mừng.

Lấy nhiều địa hỏa như vậy, đích xác có vấn đề... Thôi, ngươi đi theo ta một chuyến, xem hắn rốt cục luyện chế khôi lỗi gì!

Lão già nọ vung tay áo, đi ra khỏi động phủ. Thanh niên lưng gù hưng phấn vội vàng đi theo sau.

Lại nói tới Khang Nhân, giờ phút này toàn thân hắn mồ hôi ướt nhẹp, thần sắc lại cực kỳ phấn chấn, không ngồi khoanh chân nữa mà chạy vòng quanh trận pháp, không ngừng đánh ra ấn quyết, không ngừng cho vào đủ loại tài liệu.

Vẻ kích động trong hai mắt hắn bốc lên kịch liệt.

Lúc này ta đã dùng toàn bộ tài liệu rồi. Khôi lỗi này một khi luyện thành... Ha ha!

Khang Nhân hồn nhiên quên tất cả, tốc độ chạy càng nhanh hơn.

Sương mù trong trận pháp tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Địa hỏa bao trùm giống như thiêu đốt. Nhưng ngọn lửa ngoài thân là không thể tạo thành chút thương tổn nào cho hắn, ngược lại giống như hưng phấn, không ngừng chui vào trong cơ thể hắn.

Đúng lúc này, hai mắt Vương Lâm đột nhiên mở ra!

Trong tích tắc khi hắn mở ra, ấn ký hình Văn Thú như thủy mặc trên tay phải hắn cũng đột nhiên mở bừng đôi mắt, hiện lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn tới đáng sợ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1803 Địa hỏa biến

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm mở mắt trên Tiên Cương đại lục này.

Đây là lần đầu tiên hắn chính thức nhìn Tiên Cương đại lục này, cũng là lần đầu tiên sau khi thức tỉnh hắn cảm nhận khí tức của Tiên Cương đại lục!

Vừa thức tỉnh, việc Vương Lâm làm trước tiên là xem xét Tị Thiên Quan phía sau, sau đó mới yên tâm để ý tới địa hỏa bên người.

Chỉ là địa hỏa mà có thể đốt Vương Lâm sao? Nó dám đốt sao?

Nhiệt độ của địa hỏa này đối với Vương Lâm mà nói không đáng kể. Hắn vốn có hỏa bổn nguyên, địa hỏa này chẳng những không thể tạo thành thương tổn cho hắn mà lại còn giúp hắn thức tỉnh nhanh hơn. Thậm chí bởi vì địa hỏa này là vật của Tiên Cương đại lục khiến cho hỏa bổn nguyên của Vương Lâm vốn tu luyện được từ trong động phủ giới sau khi dung hợp với địa hỏa này liền xuất hiện sự lột xác kinh người!

Lần lột xác này là một chuyện từ cổ chí kim chưa từng xảy ra trên Tiên Cương đại lục. Đây là một trận chiến giữa ngọn lửa từ bên ngoài tới và ngọn lửa của Tiên Cương đại lục!

Trận chiến này nếu hỏa bổn nguyên của Tiên Cương đại lục thắng thì hỏa bổn nguyên trong cơ thể Vương Lâm sẽ bị cắn nuốt, bị đồng hóa trở thành một bộ phận của Tiên Cương đại lục. Tu vi của Vương Lâm không thay đổi, hắn vẫn có hỏa bổn nguyên như trước nhưng lại không cách nào trở thành chủ nhân của lửa trong thiên địa nữa. Bởi chủ nhân của ngọn lửa này là Tiên Cương đại lục!

Nhưng nếu Vương Lâm thắng thì hỏa bổn nguyên của hắn sẽ vượt lên nắm quyền điều khiển hỏa diễm của Tiên Cương đại lục, trở thành đế vương của hỏa diễm!

Hai mắt Vương Lâm nhìn về phía sương mù đang lượn lờ. Hắn có thể thấy được một tu sĩ yếu nhược đang chạy vòng quanh mình, không ngừng tung vào phía mình một loạt những vật mà mình chưa bao giờ nhìn thấy. Những thứ này nhanh chóng khiến ngọn lửa bùng lên, đồng thời dẫn động trận pháp dưới thân vận chuyển.

Một luồng lực lượng kỳ dị từ trận pháp nọ truyền ra, như muốn chui vào cơ thể hắn, tiến hành cải tạo thân thể hắn.

Với tâm trí của Vương Lâm thì dù vừa rồi hắn bất tỉnh, không biết chuyện gì xảy ra nhưng giờ phút này chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là liền đoán ra đại khái mọi chuyện.

Ta bất tỉnh bị người này tìm thấy, đem về nơi này tiến hành luyện hóa. Nhìn trận pháp này thì hắn là có liên quan tới khôi lỗi... Hắn muốn luyện ta thành khôi lỗi sao?

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên.

Hắn ở trong động phủ giới không ai dám nghĩ tới chuyện biến hắn thành khôi lỗi. Dù là đám người Chưởng Tôn cũng tuyệt nhiên không dám, kiêng kỵ hắn rất sâu!

Trận pháp này Vương Lâm chưa coi vào đâu, tuy bên trong cũng có huyền diệu nhưng lúc này không phải là lúc cần nghiên cứu. Vương Lâm hứng thú đối với địa hỏa hơn.

Hắn căn bản không để ý tới kẻ đang hưng phấn chạy bên ngoài địa hỏa, không hề phát hiện ra Vương Lâm thức tỉnh, vẫn đang tế luyện kia. Thần

thức Vương Lâm tản ra, dung nhập vào trong nền đất, đi sâu theo hướng địa hỏa, tiến sâu vào lòng đất.

Hắn muốn nhìn thấy địa hỏa này từ đâu tới. Địa hỏa của Tiên Cương đại lục này so với hỏa bổn nguyên của bản thân ra sao!

Khi thần thức khuếch tán đi. Hai mắt Vương Lâm lóe lên ánh sáng kỳ dị. Hắn thấy trong phương viên mấy vạn trượng của ngọn núi này đều là địa hỏa!

Cả dãy núi này không ngờ lại là một phân chi của địa hỏa! Phân chi này trông nhưng rất lớn nhưng thực tế lại rất nhỏ, nối dài liên tiếp, không biết thông tới đâu.

Thần thức của Vương Lâm lại khuếch tán ra. Hắn khiếp sợ phát hiện ra dưới mặt đất này, địa hỏa vô cùng phức tạp, không ngờ cực nhiều! Thậm chí càng xuống dưới, nhiệt độ của địa hỏa càng cao.

Hỏa mạch ở nơi này thoạt nhìn giống như một hỏa trận khổng lồ...

Vương Lâm thu hồi thần thức. Hắn vừa mới thức tỉnh, còn chưa rõ hoàn cảnh bốn phía, giờ phút này cũng không tiện dò xét mạnh mẽ.

Tuy nói không tiện tiếp tục xâm nhập nhưng lấy địa hỏa nơi này luyện hóa, nuôi dưỡng bổn nguyên của ta thì vẫn có thể.

Vương Lâm trầm tư, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên trên mặt đất.

Một cái vỗ này khiến cho Thương Long Tông ầm ầm chấn động. Chỉ thấy địa hỏa của toàn bộ dãy núi này giống như bị hấp dẫn, điên cuồng từ bốn phương tám hướng cấp tốc gào thét lao tới, đồng loạt chui vào trong động phủ của Khang Nhân.

Biến hóa đột ngột này khiến cho Khang Nhân đang đánh ra ấn quyết sửng sốt, thét lên chói tai, cuống quít lui lại phía sau, hai tay vội vàng bắt quyết, bố trí vô số lớp phòng hộ, đồng thời lôi chín con khôi lỗi phía sau ra đứng trước người, chống cự ngọn lửa bất ngờ bộc phát này.

Hầu như chỉ trong nháy mắt khi Khang Nhân lui lại, trận pháp ầm ầm nổ tung, biển lửa cuồn cuộn bốc lên, hình thành một cột lửa khổng lồ, trực tiếp đốt cháy hết sương mù, che khuất cả tầm mắt, điên cuồng bốc cháy.

Động phủ này rõ ràng không thể chịu nổi, những khe nứt răng rắc xuất hiện, giống như sắp sửa sụp đổ. Chín con khôi lỗi trước người Khang Nhân bị ngọn lửa liếm qua một cái liền nổ tung.

Còn hai con khôi lỗi gỗ cũng sụp đổ, không có khút khả năng sức chống cự nào.

Da đầu Khang Nhân tê dại, trong mắt xuất hiện vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng. Chỉ thấy ngọn lửa mang theo nhiệt độ cao kia tràn tới, giống như một cái miệng tử vong trong nháy mắt cắn nuốt tất cả thì đột nhiên một luồng u quang từ trong ngọn lửa bay ra, trực tiếp rơi lên người Khang Nhân, bao phủ toàn thân hắn, khiến cho nhiệt độ tràn qua thân thể hắn không gây ra chút tổn thương nào đối với hắn.

Nhưng dù là như thế thì việc cận kề với cái chết cũng khiến cho Khang Nhân bị dọa ngây ra đó, ngơ ngác nhìn ngọn lửa tràn ngập trong động phủ, nội tâm tràn ngập sợ hãi.

Ta... Ta đã mang về kẻ nào thế này...

Đồng thời trong lúc địa hỏa bộc phát, bên ngoài động phủ của Khang Nhân, trong nháy mắt khi Hư Vân và sư tôn tới gần, sắc mặt lão già tóc bạc đột nhiên đại biến, thân thể vội vàng lui lại phía sau, liên tiếp rời đi cách động phủ mấy trăm trượng.

Trong nháy mắt này, chỉ thấy đại môn của động phủ của Khang Nhân ầm ầm sụp đổ. Một làn sóng nhiệt từ bên trong gào thét tràn ra bốn phía.

Lầu các trong cả sơn cốc trong tích tắc này liền tan thành mây khói, hóa thành một vùng biển lửa!

Ngọn núi bốn phía cũng trong khi bị địa hỏa tràn lên mà trở nên run rẩy, giống như sắp bộc phát! Biến cố đột ngột này khiến cho đệ tử của Thương Long Tông thần sắc đại biến, đều vội vàng từ bên trong động phủ lao ra. Đám người này lơ lửng giữa không trung, hoảng sợ nhìn lại.

Lão tổ xuất ngoại, tại sao sau đó lại xuất hiện dị động của địa hỏa chứ!

Sắc mặt sư tôn Hư Vân âm trầm, đứng giữa không trung nhìn chằm chằm vào biển lửa ở động phủ của Khang Nhân phía dưới.

Cùng lúc đó, ba luồng khí tức cường hãn từ trong Thương Long Tông truyền ra, hóa thành ba người, xuất hiện bên cạnh sư tôn của Hư Vân.

Ba người này hai nam một nữ, trong đó một nam một nữ tóc bạc tang thương. Còn một người đang tuổi trung niên. Từ trên thân thể ba người này khuếch tán ra khí tức của bước thứ ba.

Tu vi ba người này không tầm thường, nhất là nam tử trung niên kia lại đã đạt tới tu vi Không Linh hậu kỳ. Hắn xuất hiện liền ngửa mặt lên trời quát khẽ một tiếng.

Đệ tử của Thương Long Tông nghe lệnh, địa hỏa vạn năm có một lần dị biến. Lúc này không giữ vững nổi nữa.

Triệu trưởng lão, việc địa hỏa có dị biến này rất có khả năng liên quan tới đệ tử đời thứ ba - Khang Nhân. Người này không biết từ nơi nào đem về hai thi thể. Hỏa biến này là do hắn luyện chế khôi lỗi gây nên.

Lão già tóc bạc nhìn biển lửa trên mặt đất, ngón tay chỉ về phía động phủ của Khang Nhân đang bị thiêu đốt trong ngọn núi.

Khang Nhân?

Nam tử trung niên nhướng mày, dường như không nhớ ra nổi cái tên này.

Tông chủ và lão tổ đi tới Đại Hồn Môn, ta dà truyền ngọc giản, bọn họ hẳn là đang trở về. Nếu có thể do thi thể Khang Nhân này mang tới phiền toái thì lão phu cũng muốn xem một chút, cái thân thể này rốt cục là có bản lãnh gì mà có thể dẫn động địa hỏa biến của Thương Long Tông chúng ta!

Cái giá này thật sự quá lớn!

Vừa nói, thân thể nam tử trung niên vừa nhoáng lên, toàn thân lập tức hiện lên một vùng hơi nước. Hơi nước này tạo thành giọt nước lớn tới ba trượng, bao phủ toàn thân hắn, sau đi nhảy theo nước mưa rơi vào biển lửa trên mặt đất, lao thẳng tới ngọn núi có động phủ của Khang Nhân đang bị thiêu đốt.

Đại môn của động phủ đã sụp đổ từ trước, không có bất cứ thứ gì ngăn cản nữa. Tốc độ của nam tử trung niên rất nhanh, lập tức tiến vào trong động phủ. Hắn tuy trông có vẻ di chuyển nhanh nhưng lại âm thầm cẩn thận. Dù sao việc này hắn cũng thấy hơi quỷ dị.

Chẳng qua hắn vẫn chưa thực sự coi trọng việc này. Hắn đối với tu vi của mình rất kiêu ngạo!

Ngay trong nháy mắt khi tiến vào động phủ này, nam tử trung niên nhìn một cái liền thấy được một thanh niên mặc đạo bào Thương Long Tông. Thần sắc thanh niên này đang ngây ngân, thân thể run rẩy, hai mắt lộ vẻ sợ hãi tới cực điểm, nhìn sâu vào cột lửa đang lao ra từ trong động phủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1804 Trận chiến đầu tiên ở Tiên Cương đại lục!

Theo ánh mắt của thanh niên kia, nam tử trung niên này lập tức nhìn lại. Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy cột lửa đang cuồn cuộn thiêu đốt bên trong trận pháp của động phủ, đồng tử trong mắt hắn liền co rút lại.

Hắn cũng là người nắm giữ bổn nguyên, tu vi đã đạt tới Không Linh hậu kỳ, vị trí ở Thương Long Tông một người trên vạn người, dù là đặt trong Thiên Ngưu Châu cũng thuộc nhóm những cường giả đứng đầu.

Trong tích tắc khi hắn nhìn vào cột lửa kia, hắn mơ hồ có thể thấy bên trong đó có một người đang ngồi khoanh chân, toàn thân được ngọn lửa bao phủ. Thân ảnh đó phía sau lưng còn mang theo một cái quan tài. Một luồng khí tức khiến nam tử trung niên này chấn động tâm thần như ẩn như hiện khuếch tán ra.

Đây đâu phải là thi thể gì chứ!

Thần sắc nam tử trung niên âm trầm, hung hăng trừng mắt nhìn Khang Nhân đang sợ ngây ra ở kia, hừ một tiếng liền từng bước tiến vào trong ngọn lửa.

Hắn tự cho là tu vi cao thâm, nhưng lại thấy khí tức từ trên người kẻ đang ngồi khoanh chân kia quá mức cường đại, cho nên lúc này mới cất bước đi thẳng vào bên trong ngọn lửa.

Cự ly của hắn và ngọn lửa vốn không xa, giờ phút này từng bước bước tới liền tiến sát tới ngọn lửa. Giọt nước bao bên ngoài cơ thể hắn vừa đụng vào ngọn lửa liền phát ra tiếng xèo xèo. Những ngọn lửa chạm vào nó liền tránh sang một bên, giống như mở đường cho nam tử trung niên này vậy.

Người phương nào dám cả gan tiến vào trong Thương Long Tông ta. Không luyện ngươi thành khôi lỗi thì chúng ta hắn sẽ bị tu sĩ Thiên Ngưu Châu chê cười rồi!

Nam tử trung niên lại tiến thêm bước nữa, thân thể bước vào trong ngọn lửa. ngọn lửa nọ cuồn cuộn ầm vang nhưng không thể nào phá vỡ được giọt nước bên ngoài thân thể hắn.

Nhưng ngay trong tích tắc này, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân đột nhiên mở bừng đôi mắt. Hai đạo hàn quang trong mắt hắn lóe lên, khiến trong tích tức sắc mặt nam tử trung niên đại biến. Hắn cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng khiến hắn phải run rẩy bộc phát ra từ đôi mắt người đang ngồi kia.

Luồng khí tức này mạnh kinh thiên động địa, nếu so sánh thì hắn chẳng khác gì ánh đom đóm mà muốn so với ánh trăng. Trong sự hoảng sợ, bước chân nam từ trung niên này sững lại.

Cút đi!

Giọng nói lạnh như băng của Vương Lâm truyền ra, tay phải vung về phía trước. Lời nói này vừa thốt lên, động phủ này giống như chìm vào trong trời đông giá rét. Mà bên ngoài động phủ, bởi một câu nói này mà lập tức xuất hiện gió lạnh thét gào, khiến cho nước mưa đang rơi xuống dường như sắp đóng băng. Địa hỏa lúc này tối sầm lại, dường như sắp bị dập tắt.

Nam tử trung niên nọ cảm thụ mãnh liệt hơn ai hết. Toàn thân hắn như bị đông cứng lại, cũng trong khi Vương Lâm phất tay, giọt nước bao quanh thân thể xuất hiện tiếng động khe khẽ, hiện ra những hạt băng nhỏ, khiến cho sắc mặt nam tử trung niên trắng bệch, phun một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi và không thể tin nổi.

Thân thể hắn không còn do bản thân khống chế, giống như có hàng ngàn dãy núi khi lời nói Vương Lâm vừa dứt đồng loạt đánh tới, khiến cho nam tử trung niên bịch bịch lui lại phía sau mấy bước, lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, thân thể giống như một con diều đứt dây, trong tiếng gào thét liền bị cuốn về phía xa.

Trong ánh mắt sững sờ của mấy vạn tu sĩ bên ngoài động phủ, thân thể nam tử trung niên bắn thẳng ra, phun ra ba ngụm máu tươi, ầm một tiếng liền bay ra hơn ngàn trượng mới miễn cường ngừng lại được, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt sợ hãi không thể hình dung nổi.

Ngươi là ai!

Nam tử trung niên lập tức phát ra tiếng nói thê lương.

Cảnh tượng đột nhiên này chẳng những khiến cho những người chứng kiến bốn phía xôn xao cả lên, cũng khiến cho hai con rồng do hai trưởng lão biến thành trong sương mù, nhất là sư tôn của Hư Vân trợn trừng hai mắt, lộ vẻ không thể tin nổi.

Ở trong động phủ không ngờ ngay cả Triệu trưởng lão đạt tới tu vi Không Linh hậu kỳ cũng bị đánh bay, trọng thương lui lại!

Phiền quá!

Trong tiếng xôn xao, từ bên trong động phủ của Khang Nhân truyền ra giọng nói lạnh lùng của Vương Lâm.

Câu nói này vừa thốt lên, bốn phía lập tức yên tĩnh lại, ngay cả nước mưa từ trên trời trút xuống cũng dừng lại, lơ lửng trong không trung, không thể hạ xuống.

Nhìn cảnh tượng này, nhất là nhìn nước mưa không thể rơi kia, thần sắc lão già tóc bạc lộ vẻ hoảng sợ.

Lời nói mang theo quy tức, vạn vật bất động, đây... Đây là tu vi đã đạt tới cảnh giới Không Huyền, thậm chí có thể cao hơn. Người... người này rốt cục là ai!

Khang Nhân rốt cục đã mang theo người nào về! Loại tu vi này ở trong Thiên Ngưu Châu đều là hạng người thanh danh hiển hách, không có khả năng là kẻ vô danh.

Bên trong động phủ, Khang Nhân lúc này đã tuyệt vọng tới cực điểm. Hắn tận mắt nhìn thấy Triệu trưởng lão có tu vi và địa vị cực cao trong tông môn tiến vào liền bị đánh phun máu tươi, bay thẳng ra ngoài. Nhìn cảnh tượng biển lửa ngập trời này, hắn biết mình đang mang đại họa về rồi!

Đây... Đây đâu phải là cơ may gì, đây rõ ràng là một tiểu tổ tông mà!

Vương Lâm ngồi bên trong ngọn lửa lại nhắm mắt lại. Thần thức của hắn khi địa hỏa bốc lên đã tản ra bốn phía. Ở nơi này không ai có thể khiến hắn coi trọng. Nhưng hắn cũng hiểu đây là Tiên Cương đại lục, nơi này cường giả rất nhiều. Những lời bên ngoài hắn cũng nghe được, tông chủ và lão tổ xuất ngoại, đang trên đường trở về.

Dù là thế nhưng khoảng cách quá xa, bước thứ ba cũng khó lòng trở lại trong thời gian ngắn. Thậm chí đến cả dung nhập thiên địa thì Tiên Cương đại lục này rất có khả năng không giống như động phủ giới. Điểm này Vương Lâm vừa thức tỉnh đã hơi phát hiện ra.

Địa hỏa còn lại tràn ngập bên ngoài cơ thể hắn, không ngừng dung nhập vào cơ thể. Bị hắn luyện hóa hấp thu, nuôi dưỡng bổn nguyên. Tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía hư không chụp một cái. Lập tức Khang Nhân vừa bị hắn giam cầm thân thể liền hóa thành một đạo cầu vồng bay vào trong ngọn lửa, bị Vương Lâm túm lấy.

Ánh mắt lạnh như băng của Vương Lâm nhìn về phía Khang Nhân.

Hai mắt Khang Nhân vừa tiếp xúc với ánh mắt của Vương Lâm, trong đầu liền ầm ầm nổ vang giống như có mười vạn thiên lôi cùng đánh, làm cho hắn không thể phản kháng hay giãy giụa nửa điểm, vẻ mặt hắn sợ hãi, thân thể run rẩy, ánh mắt nhìn Vương Lâm đầy tuyệt vọng.

Tiền... Tiền bối tha tha...

Vương Lâm không thèm để ý tới lời nói của Khang Nhân, thần thức lan theo tay phải bay thẳng vào tâm thần người này, quét ngang ký ức của hắn. Một lúc sau hắn lại ném Khang Nhân ra ngoài, tiếp tục giam cầm.

Tông chủ Không Huyền sơ kỳ, lão tổ Không Kiếp sơ kỳ - Đỗ Thanh...

Vương Lâm nhướng mày. Không Huyền sơ kỳ hắn còn không coi vào đâu nhưng Không Kiếp sơ kỳ thì hơi làm khó hắn.

Không Gian trữ vật không thể mở ra, rất có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Do đó Pháp Bảo cũng không thể lấy, cả Dĩ Ti khôi lỗi cũng không thể xuất hiện... nếu vậy thì đối phó với một tu sĩ Không Kiếp có hơi bất lợi...

Trầm mặc, một lượng lớn hỏa diễm bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể, hóa thành lực lượng hỏa diễm nuôi dưỡng bổn nguyên, khiến cho hỏa bổn nguyên của hắn tăng mạnh lên.

Thôi, hay là rời khỏi nơi này tìm kiếm nơi nghiên cứu vấn đề Không Gian trữ vật một chút. Còn có bổn nguyên ở nơi này dường như cũng có chút biến hóa, cần phải làm quen một chút.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, đã có quyết định xong. Hắn vừa mới tới Tiên Cương đại lục, còn chưa quen thuộc hoàn cảnh. Với tính cách của hắn, hắn cũng không muốn quá kiêu ngạo.

Giờ phút này sau khi đã quyết định, hai tay hắn bắt quyết điểm lên phía trên. Lập tức địa hỏa lại chấn động kịch liệt một lần nữa. Càng có nhiều địa hỏa theo tay Vương Lâm từ dưới nền đất ầm ầm bộc phát, bao phủ toàn bộ động phủ này, cũng khuếch tán ra ngoài không ít.

Cảnh tượng này rơi vào mắt mọi người bên ngoài, nhất là nam tử trung niên kia. Tu vi của hắn đã tới trình độ này, tâm trí hiển nhiên không thấp, giờ phút này nhìn lại liền nhận ra một chút.

Hắn muốn bỏ chạy!

Sắc mặt nam tử trung niên này âm trầm. Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn cảm thụ rất sâu sắc nhưng hắn lại càng sợ cơn giận dữ khi lão tổ trở về hơn!

Lão tổ thậm chí có thể đem hắn luyện thành một khôi lỗi. Loại chuyện này nam tử trung niên đã từng nhìn thấy. Đối với lão tổ, trong nội tâm hắn tràn ngập sợ hãi.

Trước khi lão tổ trở về, quyết không để hắn chạy thoát. Người này nếu bỏ chạy thì lửa giận của lão tổ khi trở về ta không thể thừa nhận nổi!

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên liền cắn răng, lập tức gầm nhẹ lên.

Lệ Trường Thiên, Đóa Mộng Đắc. Hàn Tâm. người này muốn chạy trốn. Tuyệt đối không thể để hắn đào tẩu, nếu không lão tổ nổi giận thì hậu quả các ngươi biết rồi đó! Tất cả đệ tử Thương Long Tông, bỏ qua Thiên Thủy trận, thi triển Đạo Hồn Thuật!

Vừa nói, nam tử trung niên vừa nén thương thế, lao thẳng tới. Lúc này lão già tóc bạc sắc mặt cũng biến hóa, cắn răng lao ra.

Cùng lúc đó, hai con rồng trên bầu trời vặn vẹo, hóa thành một nam một nữ. Hai người này nhớ tới sự đáng sợ của lão tổ, lập tức bộc phát ra toàn bộ tu vi, hóa thành hai đạo cầu vồng lao thẳng về phía động phủ phía dưới!

Bốn đại trưởng lão tu vi bước thứ ba của Thương Long Tông đồng loạt ra tay, muốn ngăn cản Vương Lâm rời đi!

Cả vạn tu sĩ Thương Long Tông trên bầu trời sau khi nam tử trung niên ra lệnh liền bỏ qua Thiên Thủy Trận, hai tay bắt quyết, đồng loạt quát khẽ. Tiếng quát của mấy vạn người dung hợp lại, hình thành một luồng lực lượng kỳ dị, vang vọng trong thiên địa này.

Đạo Bộ Mộc là thần thông của Đại Hồn Môn, lão tổ của Thương Long Tông có quan hệ sâu đậm với Đại Hồn Môn nên mới được ban thưởng thần thông này, trở thành đạo pháp trấn phái của Thương Long Tông!

Nếu cẩn thận nghe kỹ thì có thể thấy lúc nay cả vạn người này chỉ nói hai chữ đó là đạo và hồn.

Đạo... Hồn... Đạo... hồn

Giọng nói bao phủ cả mặt đất, truyền vào tai Vương Lâm đang ở bên trong động phủ, lập tức khiến tâm thần Vương Lâm chấn động, giống như có một luồng lực lượng truyền vào cơ thể hắn, hóa tan đạo thuật của hắn, chia lìa linh hồn hắn.

Loại cảm giác này khiến Vương Lâm chấn động, hai mắt lóe sáng, hừ một tiếng liền bước ra. Trong nháy mắt khi bước tới này, Tâm Động Lôi Âm mà hắn học trong vùng đất cổ mộ lập tức ầm ầm bùng lên.

Tiếng tim đập từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, rung lên kịch liệt, giống như sấm đánh, truyền ra bên ngoài, đối kháng với Đạo Bộ Mộc.

Cùng lúc này, bốn đại trưởng lão của Thương Long Tông nhảy vào trong động phủ, định cản đường của Vương Lâm. Trong nháy mắt này Vương Lâm giơ tay phải lên túm một cái vào hư không, thần sắc lộ vẻ hung ác.

Lấy hồn phách của địa hỏa mạch này!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1805 Lão Tổ trở về!

Đạo Hồn Thuật vang vọng thiên địa. Ầm ầm nổi lên bên trong Thương Long Tông đang bị thiêu đốt, sau khi dung hợp lại liền tạo thành một âm thanh vô cùng quỷ dị. Âm thanh này không bén nhọn, không chói tai, nhưng lại có một cổ ma lực kỳ dị, làm hồn phách Vương Lâm tựa như muốn chia lìa khỏi thân thể, ảnh hưởng cả tới Ý Cảnh đạo niệm của hắn, gián tiếp ảnh hưởng tới bổn nguyên của hắn.

Thuật này đơn độc một người rất khó thi triển, là thuật liên kích Đại Hồn Môn, lúc này được đệ tử Thương Long Tông sử dụng hiển nhiên là muốn lấy thuật này quấy nhiễu Vương Lâm, khiến Vương Lâm không thể rời đi!

Loại thần thông này, Vương Lâm ở động phủ giới cũng đã từng gặp nhưng cũng không có uy lực tới mức này. Phải biết với tu vi của hắn đã có thể đánh một trận với tu sĩ mấy lần Huyền Kiếp nhưng vẫn bị thuật này ảnh hưởng. Từ đó có thể thấy được uy lực của nó.

Chẳng qua thuật Tâm Động Lôi Âm của Vương Lâm hiểu được từ vùng đất cổ mộ cũng có tác dụng tương tự như thuật này. Lấy nhịp tim hóa thành lôi đình, khiến cho trong thiên địa lúc này ngoài âm thanh của Đạo Nam thuật, lôi đình ầm ầm vang vọng, liên tiếp dẫn động tâm tạng của mấy vạn tu sĩ Thương Long Tông, khiến đám người này chấn động tâm thần.

Tất cả tu sĩ Thương Long Tông lúc này đều biến sắc!

Vương Lâm mặc dù từ động phủ giới đi ra nhưng tu vi của hắn cho dù là ở Tiên Cương đại lục cũng không phải người yếu! Giờ phút này cất bước ra khỏi động phủ, trong tích tắc khi tứ đại trưởng lão Thương Long Tông đang nhất tề tiến vào động phủ, tay phải Vương Lâm hướng về mặt đất chụp một cái.

Mặt đất cả Thương Long Tông lập tức chấn động, một lượng lớn hỏa diễm trong lòng đất tràn ra, bộc phát ra từ trong trận pháp trong động phủ kia. Ngọn lửa này bốc lên kịch liệt hơn trước rất nhiều.

Một trảo này của Vương Lâm là thuật hắn học được ở động phủ giới, tương tự như thần thông rút Sơn hồn hay tinh hồn. Lần này hắn rút ra là hồn của địa hỏa mạch!

Thiên Ngưu Châu có một địa hỏa mạch khổng lồ. Mạch này có rất nhiều phân chi, kết cấu phức tạp, không ngờ giống như một trận pháp khổng lồ, không biết tồn tại để phong ấn vật gì.

Với tu vi của Vương Lâm thì không có cách nào rút ra hồn của địa hỏa mạch chủ mạch, nhưng địa hỏa mạch phân chi dưới dãv núi của Thương Long Tông này thì chỉ cần một trảo này của hắn là liền ầm ầm bốc lên.

Trong tiếng ầm vang, ngọn lửa bộc phát trong phạm vi lớn, khiến mấy vạn tu sĩ ở bên ngoài sắc mặt đại biến, khiến thần sắc tứ đại trưởng lão mới vừa xông vào động phủ lộ vẻ hoảng sợ. Bốn người này tận mắt thấy, ngọn lửa lượn quanh toàn thân Vương Lâm, tay phải hắn chụp xuống một cái, từ trong mặt đất trung liền chui ra một cái đầu rồng khổng lồ to như ngọn núi, khiến động phủ không cách nào dung nạp nổi!

Đây là một con rồng lửa. Con rồng này giương nanh vuốt múa, trong tích tắc vừa hiện ra liền khiến thiên địa ầm vang. Cả ngọn núi chứa động phủ này lập tức sụp đổ!

Ngọn núi sụp đổ, đá vụn văng tứ tung nhưng không bay được ra xa, lập tức liền bị thiêu đốt hóa thành những đám bụi. Chỉ trong nháy mắt, dưới ánh mắt mấy vạn tu sĩ trên bầu trời bên ngoài, ngọn núi chứa động phủ Vương Lâm vừa đi ra đã tan thành mây khói!

Tiếng chấn động ầm ầm vẫn còn vang vọng bên tai. Cả một ngọn núi hoàn toàn biến mất trong mắt họ!

Cùng với sự biến mất của ngọn núi kia, một con hỏa long thân thể lớn tới mấy vạn trượng, đỉnh đầu giống ngọn núi từ lòng đất chui ra, phun ra hoã diễm. Nó không phải là thực thế, thân thể hoàn toàn do ngọn lửa tạo thành, hơn nữa còn lộ ra một luồng khí tức linh hồn vạn cổ tang thương.

Đây đâu phải là hỏa long gì, rõ ràng chính là hồn của địa hỏa mạch!

Một nam tử đứng trên đầu rồng, mái tóc bạc trắng phất phơ, hai mắt như sao trời, sau lưng mang theo một cỗ quan tài. Hắn đứng ở nơi đó giống như đứng trên đỉnh của thiên địa!

Từ trên người của hắn truyền ra một luồng khí tức bễ nghễ thiên hạ, một vẻ bá đạo duy ngã độc tôn, nhất là ngọn lửa kia tỏa sáng vạn trượng, khiến cho hầu như không ai dám trực tiếp nhìn thẳng vào hắn!

Mấy vạn tu sĩ đang thi triển Đạo Hồn Thuật trong tích tắc này hoàn toàn dừng lại. Nỗi run rẩy tới từ tâm thần, sự sợ hãi từ linh hồn trong nháy mắt này tràn ngập trong lòng mấy vạn tu sĩ.

Dường như vào giờ khắc này, nam nhân trên đầu Hoã Long kia đã trở thành tồn tại giống như Cửu Dương, khiến cho trước mắt mọi người

phảng phất như mơ hồ, chỉ còn lại nỗi run rẩy và hoảng sợ tới từ tâm thần.

Người như vậy, khí thế như vậy, còn cả hỏa long kia, dường như không ai có thể đối kháng được!

Tứ đại trưởng lão giờ phút này thân thể cũng bị cuốn đi. Bị lực lượng trùng kích của ngọn núi vừa sụp đổ ập tới. Khí tức của hồn phách địa hỏa mạch mênh mông khiến cho bốn người không thể ngăn cản, không thể không lui!

Tu vi của bọn họ tuy không yếu, nhưng giờ phút này, ở trước mặt Vương Lâm và hồn địa hỏa mạch kia vẫn nhỏ bé như những con kiến hôi mà thôi!

Đó chính là Vương Lâm!

Hắn ở động phủ giới là Phong Tôn chí cao, đứng trên đỉnh cao nhất thiên địa! ở nơi này Tiên Cương đại lục, hắn dù mới vừa đi vào, nhưng khí thế trên người hắn cũng như thế!

Tất cả mọi chuyện nói thì thong thả nhưng trên thực tế lại phát sinh trong nháy mắt. Long hồn do địa hỏa biến thành theo tâm thần Vương Lâm liền ngửa mặt lên trời gầm lên!

Tiếng gầm kinh thiên động địa này khiến mấy vạn tu sĩ trên bầu trời bị chấn động phun máu tươi, đồng loạt lùi lại phía sau, không dám ngăn cản, tản ra tránh đường.

Thân thể mấy vạn trượng của hỏa long kia lao lên, mang theo Vương Lâm bay thẳng lên bầu trời.

Không thể để hắn rời đi! Lão tổ đang trên đường về, rất nhanh sẽ về tới. Chúng ta chỉ cần kiềm chế hắn nhất thời nửa khắc là được!

Sắc mặt nam tử trung niên kia tái nhợt, phát ra tiếng gào thét khàn khàn, thân thể lao thẳng về phía Vương Lâm.

Ba người còn lại, kể cả lão già tóc bạc cũng đều cắn răng, không để ý tới hết thảy mà lao ra. Bọn họ sợ lão tổ nổi giận. Cơn giận của lão tổ thì dù là tu vi Không Niết cũng không thể nào chịu nổi.

Nhất là giờ phút này Thương Long Tông gần như đã bị hủy, lửa giận của lão tổ sau khi trở lại bọn họ có thể tượng tượng được.

Bốn người lại lao ra một lần nữa, hóa thành bốn đạo cầu vồng lao về phía Vương Lâm. Liều chết ngăn cản Vương Lâm rời đi.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong nháy mắt khi bốn người tới gần, thân ảnh hắn liền nhoáng lên. dung nhập vào hỏa long phía dưới. Long hồn gầm thét, nhằm về bầu trời nhưng cản bản là không thèm để ý tới sự ngăn cản của bốn người.

Nam tử trung niên có tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hỏa long, hai tay bắt quyết nhấn một cái vào hỏa long đang vọt tới, khuôn mặt nổi đầy gân xanh, phát ra tiếng gầm kinh thiên.

Ngay sau đó, lão già tóc bạc cũng xuất hiện phía sau nam tử trung niên, hai tay bắt quyết, cắn chót lưỡi, máu huyết bay về phía trước liền bị hắn vỗ một cái, hóa thành huyết vụ ngập trời, bên trong hình như tràn ngập ác quỷ, ngăn cản hỏa long!

Còn có một nam một nữ kia. Bọn họ đồng thời tới gần, cùng hóa thành hai con cự long phong kín mọi đường đi!

Đom đóm mà cũng muốn đua sáng với trăng!

Giọng nói lạnh như băng từ bên trong tiếng gầm thét của hỏa long truyền ra. Chỉ thấy trong nháy mắt hỏa long đã tới gần nam tử trung niên, va chạm một cái khiến thiên địa ầm vang.

Toàn thân nam tử trung niên kia tràn ngập hơi nước, nhưng ngay lập tức liền bốc hơi sạch, mái tóc cũng bị thiêu đốt, da dẻ lập tức nổi lên những

vết bỏng, nhiệt độ cao ập vào mặt hắn. không chỉ thương tổn tới thân thể hắn mà cả Nguyên Thần và linh hồn đều bị ảnh hưởng. Dù sao đây cũng không phải là địa hỏa bình thường mà là hồn của địa hỏa!

Hồn phách của một phân mạch địa hỏa, uy lực của nó hắn căn bản không thể chống cự! Cũng không cần phải nói tới tu vi kinh thiên của Vương Lâm, sau khi dung hợp với hồn địa hỏa mạch này liền bộc phát ra lực lượng càng mạnh mẽ!

Nam tử trung niên kia thậm chí không thể kiên trì nổi một nhịp thở. Hắn cảm thấy mình giống như bị đặt trong thiên địa hồ lô, giống như nếu không lùi lại lập tức sẽ bị thiêu thành tro!

Cảm giác sợ hãi tử vong này trong nháy mắt vượt qua nổi sợ của hắn đối với lão tổ. Giờ phút này hắn không chút do dự. Phun một ngụm máu tươi, thân thể bịch bịch bịch lui lại phía sau hơn mười trượng, lại phun máu tươi một lần nữa, điên cuồng bỏ chạy. Chẳng qua song chưởng vừa rồi tiếp xúc với hỏa long của hắn đã bị đốt cháy rồi.

Giờ phút này dù lui lại phía sau nhưng đôi tay của hắn bị gió thổi qua liền biến thành một đám tro bụi.

Còn cả huyết vụ do máu huyết của lão già tóc bạc biến thành, bị hỏa long đánh vào liền ầm ầm sụp đổ. Thân thể hắn bị cuốn đi. những tiếng bùng bùng từ trong thân thể hắn truyền ra, run rẩy rồi vỡ thành năm sáu mảnh. Nguyên Thần của hắn thét lên chói tai, sợ hãi lùi lại. Giờ phút này hắn không dám tiến tới ngăn cản nữa!

Cả hai trưởng lão hóa thành rồng, bị hỏa long quét ngang qua, long thân sụp đổ. Hai người phun máu tươi, thân thể ầm vang, cũng giống như lão già tóc bạc kia, vỡ tung thành nhiều mảnh!

Nguyên Thần họ chạy ra, mang theo sự sợ hãi cả đời không thể quên được, đồng loạt lùi lại phía sau.

Lực lượng bốn người không ngờ không thể ngăn cản Vương Lâm và hỏa long kia nửa bước, chỉ cần lao ra một cái liền khiến toàn bộ bị trọng thương! Mấy vạn đệ Thương Long Tông bốn phía nhìn thấy cảnh tượng này đã hoàn toàn im lặng, không nói lên lời.

Hỏa long lao vào bầu trời, thân thể Vương Lâm liền biến ảo ra. Hắn đứng trên đầu rồng, cúi đầu nhìn xuống phía dưới một cái.

Vương mỗ vẫn chưa giết các người. Tai họa hôm này là do người của tông môn các người muốn luyện Vương mỗ thành khôi lỗi. Các ngươi tự thu xếp đi!

Vương Lâm lưu lại lời nói lạnh như băng, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người liền đứng trên long hồn, bay càng ngày càng xa, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Lực lượng một người, một tông phái không thể ngăn cản một bước. Loại lực lượng này, loại khí thế này khiến cho thân ảnh Vương Lâm in dấu thật sâu trong lòng môn nhân Thương Long Tông.

Một trận chiến này nhất định sẽ khiến Vương Lâm vang danh Thiên Ngưu Châu!

Cho tới một nén nhang sau khi Vương Lâm rời đi, trong khi ba trưởng lão mất đi thân thể, chỉ còn Nguyên Thần và nam tử trung niên đang run lẩy bẩy thì từ trong thiên địa truyền tới một tiếng gầm kinh thiên đầy phẫn nộ!

Tiếng gầm này vừa vang lên liền khiến cho thiên địa biến sắc ngọn lửa đang thiêu đốt mặt đất đột nhiên sững lại, trong nháy mắt liền bị dập tắt, hóa thành vô số khói đen cuồn cuộn bốc lên không trung.

Tiếng gầm giận dữ này khiến cho tứ đại trưởng lão run rẩy tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên. Bọn họ thấy bên trong thiên địa có hai đạo cầu vồng đang gào thét lao tới, trong đó có một đạo cầu vồng hầu như sắp xé rách thiên địa.

Trong đạo cầu vồng này có một thân ảnh. Đó là một thiếu niên, môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sáng, vốn cực kỳ anh tuấn nhưng thần sắc lúc này lộ vẻ dữ tợn đầy sát khí!

Tốc độ hắn quá nhanh, nhìn còn ở xa xa nhưng trong nháy mắt đã tới bầu Trời Thương Long Tông, nhìn cảnh đổ nát phía dưới, thiếu niên này trầm mặc.

Hắn trầm mặc như vậy lại mang tới áp lực và sự sợ hãi to lớn cho tứ đại trưởng lão.

Giờ phút này một đạo cầu vồng khác gào thét lao tới, hóa thành một nữ tử. Nữ tử này thiên kiều bá mị, trông vô cùng tuyệt mỹ. Chẳng qua vừa nhìn thấy đống đổ nát phía dưới thần sắc nàng liền đại biến, không chút do dự liền tránh xa thiếu niên kia một chút.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1806 Vấn đề Không Gian trữ vật

Cho tới bây giờ chỉ có Đỗ Thanh ta chém giết người khác, phá hủy tông phái động phủ của người khác.

Thiếu niên kia sau khi trầm mặc liền chậm rãi mở miệng, giọng nói không nghe ra chút hỉ nộ nhưng thân thể của hắn lại vặn vẹo quỷ dị, mơ

hồ giống như thay đổi, hóa thành một khôi lỗi vậy.

Cho tới bây giờ chưa có người nào dám hủy tông phái của Đỗ Thanh ta!

Thiếu niên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa!

Trong tiếng rống giận này, bầu trời ầm vang, tầng tầng mây bị chấn vỡ, rất nhiều khói đen đang bốc lên liền bị cuốn đi bốn phương tám hướng, ầm ầm tản ra.

Chưa từng có người nào dám làm thế! Hủy tông phái của ta, giết đệ tử tông môn ta, dù là ngươi là ai cũng phải chết chắc rồi!

Trong Thiên Ngưu Châu này ngươi chết chắc rồi! Ta muốn bắt ngươi lại, ta muốn phân thây ngươi. Ta muốn ngươi phải thống khổ vạn vạn năm, ta muốn ngươi phải hối hận!

Thiếu niên này rống giận kinh thiên, từ trong cơ thể bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng. Khí tức này tràn ra bốn phía, nhất thời khiến mấy ngàn đệ tử gần hắn nhất thậm chí không kịp kêu thảm thiết liền chấn động mà tan thành thân thể.

Ta muốn giết ngươi!

Thiếu niên xoay phắt người, tay phải giơ lên giơ về phía đệ tử bốn phía chụp một cái. Lập tức một người thanh niên trong nỗi sợ hãi liền bị hắn bắt được, đặt tay lên đỉnh đầu.

Thần thức mênh mông điên cuồng dung nhập vào trong tâm thần đệ tử nọ, mạnh mẽ soát hồn hắn, không để ý chút nào tới việc người này là môn nhân đệ tử của hắn. Thanh niên nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể run rẩy, tuyệt khí bỏ mạng, toàn thân nổ tung thành một vùng sương máu.

Lấy được trí nhớ của người nọ, hình dáng Vương Lâm hiện lên rõ ràng trong mắt thiếu niên kia.

Lão... Lão tổ... người kia tự xưng là họ Vương..hắn... Hắn nói hắn không ra tay giết người tông ta, phá hủy sơn môn cũng là do có người muốn luyện hắn thành khôi lỗi...

Một trưởng lão đã từng hóa thân thành rồng, giờ mất đi thân thể run rẩy nói.

Lời nói này vừa thốt ra, nam tử trung niên mất đi đôi tay lập tức giật mình, âm thầm thở dài.

Tôn Mộng này tiến vào Thương Long Tông thời gian không dài, hoàn toàn không biết tính cách của tông chủ rồi... tông chủ làm gì để ý tới sinh tử của môn nhân hắn chứ. Hắn chỉ để ý tới thể diện mà thôi...

Lời nói lão già kia vừa dứt, thiếu niên nọ liền xoay phắt người lại, hai mắt lộ ra vẻ hung tàn, nhìn chằm chằm vào lão già họ Tôn nọ.

Vừa rồi mấy ngàn đệ tử tử vong chính là hắn giết! Còn cả ngươi, thân là trưởng lão, dù phải mất đi thân thể, Nguyên Thần tự bạo cũng phải ngăn cản. Ngươi không làm như vậy ta liền biến ngươi thành một khôi lỗi, phong ấn trừng phạt trăm năm!

Thiếu niên nọ giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lão già họ Tôn hoảng sợ đang muốn lui lại thì thân thể liền run lên, không chút khả năng chống cự, bị thiếu niên chụp lấy.

Không biết thiếu niên này thi triển thần thông gì mà toàn thân lóe lên ánh sáng màu xám. Tràn vào thân thể Nguyên Thần lão già kia. Trong phút chốc, lão già này phát ra tiếng kêu thảm thiết, Nguyên Thần cứng đờ ra, hóa thành một khôi lỗi! Thiếu niên buông tay, thân thể lão già đã hóa thành khôi lỗi kia lập tức rơi xuống mặt đất. Mặt đất đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy, cắn nuốt hắn, sau đó hoàn toàn biến mất. Cảnh tượng này khiến đệ tử Thương Long Tông bốn phía run rẩy, không dám nói lời nào.

Phát động lực lượng toàn tông, tìm người này cho ta! Ta cho các ngươi thời gian ba tháng. Sau ba tháng nếu không tìm được thì các ngươi chết

cả đi! Thông cáo cả Thiên Ngưu Châu, ai dám che chở người này, tự gánh hậu quả!

Tạm thời không để cập tới Thương Long Tông nữa. Vương Lâm bay vụt đi trên bầu trời Tiên Cương đại lục. Thần thức hắn tản ra, từ từ thích ứng với thiên địa xa lạ này.

Lấy tu vi của ta, thần thức tản ra trong động phủ giới có thể bao trùm phân nửa nhưng ở nơi này lại có một luồng pháp tắc vô hình áp chế, chỉ có thể tản ra thần thức nhỏ bằng một nửa khi ở động phủ giới...

Loại chuyện này hiển nhiên không phải chỉ mình ta mà tất cả mọi người nơi này đều bị!

Vương Lâm phán đoán như vậy là bởi vì hắn đã rời đi một khoảng thời gian, vẫn chưa có thần thức từ Thương Long Tông lan ra tập trung lên thân thể hắn.

Mà súc địa thành thốn ở Tiên Cương đại lục cũng mất đi tác dụng...

Vương Lâm cau mày, vừa cất bước vừa nếm thử mấy lần, đều không thể dung nhập được vào thiên địa.

Việc này không phải là do thân thể ta đặc thù. Từ việc lão tổ Thương Long Tông chạy về tốn thời gian như vậy, dù tu vi của hắn cũng nhưng Thất Thải đạo nhân và Chiến lão quỷ, đạt tới Không Kiếp sơ kỳ nhưng vẫn không thể về kịp lúc, hiển nhiên là hắn cũng không thể sử dụng súc địa thành thốn!

Vương Lâm trầm ngâm, tốc độ cực nhanh, trong thiên không hóa thành một đạo cầu vồng bay đi. Mơ hồ hắn cảm thấy, thiên địa của động phủ giới và thiên địa nơi này nhìn như giống nhau nhưng trên thực tế loại hoàn toàn bất đồng.

Động phủ giới là giả, nơi này là thật!

Hắn có thể dung nhập vào trong thiên địa của động phủ giới nhưng lại không cách nào dung nhập trong thiên địa của Tiên Cương đại lục, hiển nhiên không thể sử dụng súc địa thành thốn.

Hăn là cũng có biện pháp làm được, chẳng qua có yêu cầu về tu vi cao hơn mà thôi.

Vương Lâm trầm mặc, hai mắt tràn ngập vẻ suy tư.

Vừa tới nơi này, tất cả đối với Vương Lâm mà nói đều xa lạ, cũng may mà hắn đã lục soát trí nhớ của Khang Nhân kia. dù hiểu biết không nhiều làm nhưng cũng biết không ít về Thiên Ngưu Châu này.

Nơi này là phạm vi đông cương của Tiên Tộc trên Tiên Cương đại lục, tên là Thiên Ngưu Châu... Quy Nhất Tông, Đại Hồn Môn là tông môn tối cường của Thiên Ngưu Châu này, cũng chính là hai trong cửu tông thập tam môn...

Thần sắc Vương Lâm hơi phức tạp. Hai tông phái này hắn cũng không xa lạ.

Đại Hồn Môn, tông môn của Phàn San Lộ và Phàn San Mộng! Tông môn có Huyễn Thuật nhiều tầng đáng sợ như vậy... Còn cả Vân Dật Phong trong trí nhớ của Khang Nhân, người này không ngờ ngày nay lại trở thành thiên tài của Quy Nhất Tông...

Ôi, ta vẫn tới chậm rồi... hắn là sư tôn tưởng ta đã chết, sẽ không đợi ta nữa...

Vương Lâm thầm than, nhưng khiến hắn vui mừng là Thiên Ngưu Châu này chính là nơi của Thất Thải Tiên Tôn trước đây.

Thiên Ngưu Châu này qua lớn, phải tương đương với hơn mười động phủ giới. Hôm nay ta đã không có súc địa thành thốn, chỉ bằng tu vi bản thân mà di chuyển thì thật sự quá chậm..càng không nói từ nơi này muốn tới Cổ Quốc ba mươi sáu quận trên Tiên Cương đại lục. Lộ trình này sợ rằng toàn lực phi hành cũng phải mất mấy trăm năm.

Vương Lâm cau mày. Tiên Cương đại lục này tậ sự quá lớn...

Thôi, vô luận là thế nào thì cũng phải tới Thất Đạo Tông xem một chút. Nếu sư tôn không còn ở đó thì ta đã hứa với hắn, nhất định phải hoàn thành. Tuy rằng có cần nhiều thời gian một chút nhưng ta cũng phải đi tới Đạo Cổ nhất mạch một phen!

Đây là mục tiêu trường kỳ, trước mắt, ta phải tới Đông Lâm Tông một chuyến, dù dùng tất cả mọi phương pháp cũng phải vào Đông Lâm Trì!

Trong một khắc khi nghĩ tới sự kỳ diệu của Đông Lâm Trì, trái tim Vương Lâm lại đập thình thịch.

Chẳng qua trước tiên cần phải giải quyết vấn đề Không Gian trữ vật đã. Người điên và ngân y nữ tử bên trong không biết thế nào rồi...

Vương Lâm biết hai người này có huyết mạch Tiên Cương, dù là Không Gian trữ vật có vỡ vụn thì họ cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng lao đi trong không trung, tiến về phía xa xa. Dùng tu vi bản thân tu hành thì dẫu là Vương Lâm trong thời gian dài cũng cảm thấy không ổn. Mà hình dáng Văn Thú quá đặc biệt, cũng không tiện triệu hồi ở nơi này.

Sau nửa tháng, phía trước Vương Lâm xuất hiện một vùng núi trùng điệp. Vùng núi này thoạt nhìn như vô tận, không thấy biên giới, tính toán sơ sơ một chút sợ rằng cũng phải tới cả vạn ngọn núi. Thiên Ngưu Châu có rất nhiều núi non. Điều này Vương Lâm đã biết từ trí nhớ của Khang Nhân, nhưng trong nửa tháng này lại được tận mắt chứng kiến.

Nơi này không tồi...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lao thẳng về phía dãy núi bên dưới, trong tích tắc đã nhảy vào bên trong đó, tới cạnh một ngọn núi tầm thường, nhoáng một cái thân thể liền tiến vào bên trong.

Tay áo hắn vung lên, lập tức ngọn núi này tiêu tán, hóa thành một thạch thất khổng lồ. Trở thành nơi bế quan tạm thời của Vương Lâm.

Khoanh chân ngồi bên trong ngọn núi, hai tay Vương Lâm bắt quyết, từng đạo cấm chế hóa ra tràn ngập bốn phía, lần lượt đánh vào bên trong ngọn núi. Hắn hôm nay không có Pháp Bảo, chỉ có thể thông qua cấm chế ẩn dấu khí tức.

Phong ấn ngọn núi, tạo phòng ngự sơ sơ xong, Vương Lâm không buông Tị Thiên Quan trên lưng ra mà vẫn đặt nguyên nơi đó. Tiên Cương đại lục này không thể so với động phủ giới, cường giả đông đảo, Vương Lâm mỗi thời mỗi khắc đều muốn cẩn thận, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ có đặt ở sau lưng hắn mới có thể an tâm.

Khang Nhân nọ cũng có Không Gian trữ vật, chẳng qua không giống như trong động phủ giới. Không Gian trữ vật của hắn là khai mở từ trong thân thể của mình ra. Nói như vậy thì sẽ không có hạn chế, ở bất cứ nơi nào cũng có thể lấy vật phẩm ra.

Loại phương pháp này rất kỳ diệu nhưng ta cũng chưa phải là chưa gặp. Trong động phủ giới cũng có người làm vậy. Tiên nhân trong động phủ giới năm xưa đúng là như thế.

Bọn họ đều từ Thất Đạo Tông, phương pháp cũng giống nhau... Ta vốn đúng ra phải chuẩn bị trước mới đúng...

Vương Lâm âm thầm lắc đầu. Hắn dù tâm trí có cao nhưng cũng không thể chú ý tới tất cả mọi chuyện, vẫn có những chỗ quên sót.

Khoanh chân ngồi xuống, Vương Lâm ngẩng đầu vươn tay, hơi do dự một chút. Hắn không đoán nổi là khi mở Không Gian trữ vật sẽ phát sinh hậu quả gì.

Không Gian trữ vật của ta là khai mở từ trong động phủ giới, ở trong tầng hư vô có thể mở ra nhưng đã bị quấy nhiễu. Dù sao thì tầng hư vô nọ cũng coi như liên tiếp với động phủ giới... nhưng ở Tiên Cương đại lục này, ta phải làm thế nào bây giờ...

Vương Lâm cảm thấy rất khó khăn, trầm ngâm một chút tay phải bỗng nhiên vung về phía trước.

Chỉ thấy một cái khe không gian chợt biến ảo ra trước người hắn. Nhưng chỉ trong nháy mắt khi vừa biến ảo ra, không kịp để hắn lấy vật phẩm ra thì cái khe đã sụp đổ, hóa thành một vùng ánh sáng tiêu tán.

Sắc mặt Vương Lâm bình tĩnh nhưng hai mắt lóe sáng. Đối với chuyện này hắn đã sớm có suy đoán rồi, lúc này cái khe vừa mở ra là cái khe năm đó hắn dùng để chứa những vật hỗn tạp. Dù có tiêu tán cũng không đau lòng. Lần thí nghiệm này đã xác định suy đoán của hắn là sự thật.

Hắn là không phải tất cả vật phẩm đều tan nát. Có một số bị thương tổn cũng không quá lớn, chỉ là tiêu tán ra không biết đi tới nơi nào.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư.

Huyết Kiếm cần phải lấy ra... Còn có kim ấn được thần thông sư tôn cô đọng lại. Vật ấy là một kích của tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, đối với hiện tại có tác dụng rất lớn...

Còn có Côn Cực Tiên, vật ấy chuyên khắc chế Nguyên Thần, nếu ở trong khe trữ vật tiêu tán đi thì rất đáng tiếc... Còn cả Dĩ Ti khôi lỗi. Vật đó có thể so với không kiếp... Còn cả tấm buồm mặt quỷ...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1807 Nhớ tới Tham Lang!

Vương Lâm vuốt nhẹ mi tâm, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Trong lúc Vương Lâm đang không ngừng do dự. Trong Thiên Ngưu Châu. Thương Long Tông bị một tu sĩ thần bí họ Vương dẫn động địa hỏa thiêu đốt, chia cắt mạch hồn, quét ngang mấy vạn tu sĩ, còn làm trọng thương tứ đại trưởng lão của Thương Long Tông, phá hủy thân thể của ba người, bắt đi một người, giống như là một cơn cuồng phong quét qua.

Thương Long Tông tức giận phái các đệ tử điên cuồng truy tìm càng làm cho chuyện này trở thành chuyện bị đám tiểu. Phần lớn các tông phái đều không ưa Thương Long Tông này. nhưng vì e ngại tu vi của Đỗ Thanh, e ngại Đại Hồn Môn đứng sau, nên thủy chung đều nhường nhịn.

Ngày hôm nay thấy Thương Long Tông tổn thất lớn như vậy, lại còn có mấy ngàn môn nhân bị giết, tứ đại trưởng lão bị trọng thương nên họ không khỏi âm thầm đắc ý, còn về chuyện phối hợp tìm kiếm người thần bí kia thì cũng chỉ làm qua loa cho xong.

Nhưng cũng có một vài tông môn toàn lực phối hợp. Hết sức tìm kiếm nơi ẩn thân của Vương Lâm.

Thiên Ngưu Châu rất lớn, cho dù tin tức chấn động như thế này tuy cũng truyền ra trong một phạm vi nhất định, nhưng không lan truyền quá rộng rãi, chỉ ở trong một khu vực mà thôi.

Về phần những môn phái lớn như Quy Nhất Tông, Đại Hồn Tông thì rất ít chú ý đến những chuyện như thế này.

Nháy mắt đã qua vài ngày, nhưng không tìm được một manh mối nào, lửa giận của lão tổ Thương Long Tông là Đỗ Thanh lại càng bốc thêm. Hắn tự mình đi ra ngoài, tản thần thức quét khắp bốn phía, nhưng cũng không có phát hiện gì. Dù sao Thiên Ngưu Châu cũng quá rộng lớn, nếu muốn tìm một người đang ẩn nấp thì khó khăn không khác gì mò kim đáy bể!

Ngọn núi chỗ của Vương Lâm cũng bị thần thức của đệ tử Thương Long Tông quét qua, nhưng vì khoảng cách quá xa, cấm chế của Vương Lâm lại quá bất phàm, nên không phát hiện ra được một manh mối gì.

Trừ phi lão tổ kia tự mình đến xem xét, nếu không người ngoài sẽ không thể nhìn ra. Chỉ là mặc dù Đỗ Thanh kia phẫn nộ, nhưng lại không biết vị trí cụ thể, khả năng đích thân lão tới xem xét sẽ không quá lớn.

Thời gian trôi qua. Sự tìm kiếm của Thương Long Tông chẳng những không hề giảm bớt. Mà ngược lại càng ráo riết hơn.

Nhưng tất cả những chuyện này cũng không phát hiện ra Vương Lâm đang suy nghĩ về chuyện làm thế nào để mở ra Không Gian trữ vật lấy Pháp Bảo.

Trong thời gian một tháng, chẳng những Vương Lâm suy nghĩ về vấn đề mở Không Gian trữ vật, mà còn hấp thụ thổ nạp tiên khí của Tiên Cương đại lục, đồng thời với việc nuôi dưỡng toàn thân, còn tìm kiếm sự khác nhau giữa bổn nguyên của mình và bổn nguyên ở nơi này.

Dần dần hắn đã hiểu ra một chút. Hư bổn nguyên thì không có gì đáng ngại, bất luận là trong động phủ giới hay ở Tiên Cương đại lục cũng không có gì thay đổi. Dù sao hư bổn nguyên là do Vương Lâm cảm ngộ Ý Cảnh mà biến thành, là bổn nguyên do chính hắn sinh ra.

Nhưng thực bổn nguyên như hỏa bổn nguyên lại có chút khác biệt.

Lôi, hỏa, còn có thủy bổn nguyên đã có chút thành tựu cũng đều như vậy. Còn về hai đạo sát lục và cấm chế bổn nguyên, tuy cũng có thay đổi, nhưng cũng không nhiều lắm.

Không khác biệt nhiều, không thể do dự nữa!

Vào một ngày, Vương Lâm đang ngồi bên trong động phủ, hai mắt hắn lộ ra một vẻ quyết đoán.

Hắn vốn không phải là người hay do dự. nếu Không Gian trữ vật này không quá mức quan trọng thì cũng không phải do dự đắn đo như thế này. Nhưng lúc này cũng cần phải có một quyết định.

Cho dù là bị hủy diệt, cũng phải mở để lấy ra một vài thứ. Những thứ ở bên trong phần lớn cũng đều là vật ngoài thân, nếu ta có thể có được tích lũy, thì ở trên Tiên Cương đại lục này cũng có thể lại lấy được những Pháp Bảo mới!

Hơn nữa nếu không nhanh thì có lẽ Không Gian trữ vật này sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Sau khi quyết định. Vương Lâm không còn do dự nữa, tu vi toàn thân bỗng nhiên tản ra. Toàn lực ngưng tụ lại ở bên trong động phủ này không cho tiết ra ngoài. Theo tu vi của hắn biến thành gợn sóng càng ngày càng nồng đậm ở bên trong động phủ này, dần dần ở bốn phía Vương Lâm xuất hiện những mãng vặn vẹo.

Sự vặn vẹo này giống như là dao động, chậm rãi tuần hoàn, khiến cho toàn bộ khí tức ở nơi này giống như là ngưng đọng lại. Sự ngưng đọng này vẫn chưa phải là hoàn toàn, nhưng cũng có thể khiến cho tất cả những sự lưu chuyển bên trong mơ hồ chậm lại.

Dù sao với tu vi của hắn khuếch tán ra toàn bộ khí tức cũng có cảm giác như đem động phủ này biến thành một vũng bùn. Với phương thức này, có lẽ có thể làm chậm lại sự sụp đổ của Không Gian trữ vật sau khi xuất hiện.

Thứ mà Vương Lâm muốn chính là thời gian!

Sau đợi khí tức toàn thân khuếch tán ra hết, hết thảy bốn phía trở nên chậm lại, Vương Lâm hít sâu một hơi, hai mắt lóe lên ánh sáng sáng ngời. Hắn giơ tay trái lên, bấm quyết, vươn ngón trỏ ra. Định Thân Thuật tràn ngập ở đầu ngón tay.

Sau đó hắn giơ tay phải lên, cắn răng hướng về phía trước túm mạnh một cái! Một cái túm này hắn đã từng thi triển vô số lần, nhưng chưa lần nào lại kinh hãi như lần này. Dưới một cái túm này, ở phía trước hắn lập tức có một cái khe hiện ra.

Cái khe này chính là Không Gian trữ vật của Vương Lâm!

Gần như ngay khi cái khe này xuất hiện, Định Thân Thuật ngưng tụ ở trên đầu ngón tay trái của Vương Lâm không chút do dự điểm tới! Định Thân Thuật sau khi được Vương Lâm cảm ngộ và thi triển vô số lần đã giống như lột xác tiến hóa, chẳng những có thể dừng người, mà còn có thể dừng cả không gian, thời gian, thậm chí cả thần thông Pháp Bảo cũng có thể dừng được!

Nhưng Vương Lâm cũng không biết có thể dừng sự sụp đổ của Không Gian trữ vật đưa từ động phủ giới tới Tiên Cương đại lục hay không!

Cái khe trữ vật vừa xuất hiện lập tức tỏa ra u quang, từ bên trong lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, nhưng ở bên trong đám khí tức như bùn lầy ngưng đọng ở bốn phía, tốc độ cũng chậm đi một chút. Lại thêm Định Thân Thuật đồng thời được thi triển ra, khiến cho sự sụp đổ của cái khe bỗng nhiên dừng lại.

Nhưng chỉ dừng lại một chút liền bắt đầu sụp đổ kịch liệt!

Vương Lâm tập trung tinh thần cao độ, gần như ngay khi cái khe trữ vật mở ra, thần thức của hắn điên cuồng chui vào bên trong cái khe, bỗng nhiên cuốn một cái, lôi tất cả mọi thứ ở bên trong đó ra.

Nhưng một chút thời gian dừng lại kia hoàn toàn không cho phép Vương Lâm mang ra toàn bộ. Hắn trơ mắt nhìn Không Gian trữ vật nứt ra vô số khe, người điên cùng với nữ tử áo bạc ở cách những cái khe gần nhất, trực tiếp bị cuốn vào bên trong biển mất không thấy. Còn có một vài Pháp Bảo tan vỡ, một vài Pháp Bảo không bị vỡ nhưng cũng bị cái khe nuốt lấy.

Hết thảy mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, Vương Lâm không thể ngăn cản, thậm chí cũng không kịp nhìn mình cuốn ra được những thứ gì, thần thức chợt phân ra một vài phần, theo những cái khe bên trong khe trữ vật tiêu tan, biến hóa ra những ấn ký lần lượt ấn lên những Pháp Bảo đang tiêu tan này.

Làm xong đâu đấy, lập tức tâm niệm hắn khẽ động. Không Gian trữ vật vẫn còn chưa hoàn toàn sụp đổ kia bỗng nhiên biến mất ở trước mặt hắn, bị hắn đóng lại, ngăn cản nó tiếp tục sụp đổ.

Trong thời gian ngắn ngủi này toàn thân Vương Lâm ướt đẫm mồ hôi, hô hấp của hắn có chút dồn dập, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía trước, trở nên trầm mặc.

Ở trước mặt hắn có một thanh Huyết Kiếm và một đại ấn màu vàng đang trôi lơ lửng!

Huyết Kiếm kia tràn ngập sát khí, kim ấn kia lộ ra một khí tức Không Kiếp, còn có một tia khí tức Đại Thiên Tôn như chứng minh rằng vật này là do Cửu Dương dùng thần thông từ trong hư ảo ngưng cố ra.

Một vài Pháp Bảo không quan trọng lắm bị vỡ cũng không có vấn đề gì, vỡ cũng được. Nhưng còn có ba Pháp Bảo vẫn chưa vỡ bị cuốn vào bên trong những cái khe, cũng may ta đã có chuẩn bị, đã đóng dấu ấn thần thức của ta lên trên đó. Vì thế có lẽ sẽ có ngày ta có thể tìm lại được.

Người điên cùng với nữ tử áo bạc kia. Ôi!

Vương Lâm thở dài, hắn đã cố hết sức.

Không Gian trữ vật hắn là còn có thể mở ra được mấy lần nữa, nhưng mỗi một lần mở ra cũng đều khiến cho nó sụp đổ càng thêm kịch liệt, cho tới khi hoàn toàn bị hủy diệt. Dĩ Ti khôi lỗi kia vẫn còn ở trong đó, vừa rồi ta để ý thấy nó vẫn còn chưa bị cuốn đi.

Vương Lâm hít sâu, đem khí tức đọng lại ở bốn phía tản đi, dần dần khiến cho động phủ này khôi phục lại như bình thường.

Nhìn Huyết Kiếm cùng với kim ấn ở trước mắt, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hắn giơ tay phải lên dựa theo phương pháp chế tạo Không Gian trữ vật bên trong cơ thể trên Tiên Cương đại lục đã lấy được, rất nhanh trên cổ tay phải của hắn liền xuất hiện một cái.

Cái khe này hoàn toàn tối đen. Lan ra từng trận lực hút, sau khi thu lấy Huyết Kiếm cùng với kim ấn kia, cái khe này liền biến mất trên cổ tay Vương Lâm.

Lấy huyết mạch của cơ thể mở ra Không Gian trữ vật, phương pháp kiếu này cũng chỉ có nhân tài trên Tiên Cương đại lục mới có thể làm được một cách hoàn mỹ.

Trong lúc trầm ngâm, tay phải Vương Lâm lóe lên huyết quang. Huyết Kiếm kia xuất hiện, sau đó biến mất, rồi kim quang lại tràn ngập, ở trên tay phải Vương Lâm liền xuất hiện kim ấn.

Cứ như vậy liên tục mấy lần, Vương Lâm dần dần đã thi triển một cách thuần thục, sau khi xác định bản thân trong lúc chiến đấu sẽ không bị mắc phải thói quen cũ, theo tiềm thức mở ra cái khe trữ vật, tạo nên sự sụp đổ không thể cừu vãn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù đánh mất một vài món Pháp Bảo thì đã sao! Pháp Bảo trên Tiên Cương đại lục ta có thể lấy được rất nhiều!

Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt giống như là xuyên thấu động phủ, nhìn thấy không trung ở bên ngoài đã tối đen.

Tham Lang hắn là đã ở trên Tiên Cương đại lục Chỉ cần hắn ở nơi này, ta sẽ vĩnh viễn không thiếu Pháp Bảo! Chỉ cần gặp được hắn, ta sẽ có thể giải quyết không ít vấn đề. Tham Lang, ta rất mong đợi được gặp ngươi lần đầu tiên trên Tiên Cương đại lục

Vương Lâm nói thầm, lộ ra vẻ mỉm cười.

Nhưng Tham Lang này cũng thật là kỳ quái, hắn cũng là một trong bảy phách của bảy màu, nhưng vì sao lại không cần phải chuyển thế như Thanh Thủy và Tư Đồ Nam, có thể rời khỏi động phủ giới. Cho dù hắn có Đại Thiên Tôn trợ giúp, thì chúng ta cũng có Huyền La ra tay. Việc này không thể giải thích nỗi.

Nghi vấn này ở trong lòng Vương Lâm đã lâu, hắn không thể tìm ra đáp án.

Thôi, việc này để sau này gặp Tham Lang có lẽ sẽ biết được, hôm nay suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, trước tiên hãy giải quyết vấn đề giữa địa hỏa và hỏa bổn nguyên của bản thân. Lão tổ Đỗ Thanh của Thương Long Tông kia tu vi không tầm thường, người này nếu tìm đến đây nhất định sẽ có một hồi ác chiến!

Ta vừa mới tới Tiên Cương, vốn không muốn gây phiền toái, nhưng trước mắt có lẽ sẽ cần phải thu xếp cẩn thận một chút, như vậy mới có thể trụ vững được!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang.

Lúc này, ở Tiên Tộc trung châu trên Tiên Cương đại lục, trong hoàng thành ở hoàng đô có một tòa đại điện cực kỳ xa hoa. Điện này to chừng mấy vạn trượng, giống như là một tòa thiên cung.

Trên đó tòa kim quang vạn trượng, ở rất xa cũng có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt này.

Trong đại điện, ở trên một long ỷ rất lớn có một nam tử trung niên mặc long bào đang ngồi. Nam tử này hai mắt nhắm lại, giống như là đang chợp mắt, nhưng lúc này đột nhiên hắn giương mắt lên, đồng tử của hắn

giống như là mặt trời, tỏa ra một khí tức huyết mạch tôn quý đến cực điểm. Còn có một khí thế hùng mạnh không thể tượng tượng được từ trên người hắn bỗng nhiên khuếch tán ra.

Quốc sư đã từng tính toán Đạo Phi mất tích lần này không nguy hiểm đến tính mạng, ngược lại còn gặp được tạo hóa Khí tức xuất hiện hôm nay tại thần táng chỉ hư liên tiếp truyền lại ở bên cạnh hắn còn có một nữ tử

Nam tử trung niên mặc hoàng bào này ánh mắt lóe lên, giơ tay phải lên hướng về hư vô phía trước túm một cái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1808 Đại bổ!

Dưới một trảo của nam tử trung niên mặc hoàng bào này, lập tức ở trong đại điện này, trong không trung phía trước hắn lập tức xuất hiện một vòng xoáy. Vòng xoáy nhanh chóng xoay tròn, bên trong đó là một đám u quang, sâu hun hút không biết thông tới nơi nào.

Thanh âm quỷ dị vang vọng bên trong đại điện này, dần dần ở bên trong vòng xoáy xuất hiện hai hư ảnh mơ hồ, bị nam tử trung niên kia túm ra.

Đó là một nam một nữ đang hôn mê, chính là người điên và ngân y nữ tử!

Nam tử trung niên mặc hoàng bào không để ý tới ngân y nữ tử, mà ánh mắt nhìn lên người người điên, đứng dậy tiến tới. Theo hắn tiến về phía trước, thân thể người điên tự nổi lên một cách quỷ dị, bị nam tử mặc hoàng bào kia giơ tay phải đặt lên ngực.

Một luồng tiên lực vô biên ầm ầm dũng mãnh nhập vào trong cơ thể người điên. Trong phút chốc, thân thể người điên lập tức truyền ra tiếng nổ ầm ầm, giống như là lôi đình vang vọng bên trong đại điện.

Tiên lực vô biên kia ở bên trong thân thể người điên giống như là sông lớn chảy siết, rít gào quét ngang, đả thông những kinh mạch bị bế tắc, còn khơi dậy sức mạnh huyết mạch của người điên.

Nhưng người điên này vẫn bất tỉnh, thủy chung không tỉnh lại.

Được!

Nam tử mặc hoàng bào nhướn mày, vung tay áo, ở phía sau hắn lập tức xuất hiện hư ảnh một mặt trời khổng lồ. Hư ảnh này bao phủ đại điện, đồng thời còn khuếch tán ra ngoài, tràn ngập trong thiên địa, cho dù là ở khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ. Ở trên không trung của hoàng cung này, một vầng thái dương màu hoàng kim tản mát ra hào quang vô tận.

Đạo Phi, tỉnh lại!

Nam tử mặc hoàng bào vung tay lên, lại một lần nữa đặt lên ngực người điên. Một luồng tiên lực ầm ầm chảy vào trong cơ thể người điên, chạy thẳng lên đầu hắn, trong phút chốc đả khai một vài kinh mạch và huyết quản bế tắc ở trên đầu của người điên!

Ngay khi được đả khai, một chút uế khí bị tắc nghẽn vô số năm trực tiếp được xua tan.

Ca!

Ngay lúc này, sắc mặt người điên trở nên hồng hào. Đột nhiên mở hai mắt, sau khi phát ra một tiếng kêu vui mừng pha lẫn sợ hãi, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, lại một lần nữa bất tỉnh.

Nam tử mặc hoàng bào này chậm rãi lùi lại. Hư ảnh mặt trời phía sau dần dần tiêu tan.

Đưa Đạo Phi thân vương đi nghỉ ngơi Còn nữ tử này cũng đưa đi cùng!

Thanh âm uy nghiên vang vọng, lập tức trong đại điện này xuất hiện hai làn khói màu vàng uốn lượn, hóa thành hai nữ tử, sau khi hướng về phía nam tử mặc hoàng bào cúi đầu, liền dìu người điên cũng với ngân y nữ tử đang bất tỉnh nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Đạo Phi đã mất tích nhiều năm, không biết đã xảy ra chuyện gì, không ngờ lại bị thương nặng như vậy, mà sức mạnh huyết mạch cũng ít đi một chút. Chờ hắn tỉnh lại nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Nam tử mặc hoàng bào kia ngồi trên long ỷ, thần sắc lộ vẻ trầm tư, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tạm thời thôi không nói đến người điên này, trên ngọn núi chỗ Vương Lâm bế quan, bên trong động phủ do thần thông hắn mở ra, lúc này hắn đang ngồi khoanh chân thổ nạp. Hai tay bấm quyết, toàn thân tràn ngập một biển lửa.

Trong khi biển lửa này thiêu đốt kịch liệt, ở phía sau Vương Lâm mơ hồ xuất hiện một con Chu Tước rất lớn, vờn quang người Vương Lâm, khiến cho biển lửa lại càng thêm nồng đậm.

Tị Thiên Quan từ lúc tới Tiên Cương đại lục vẫn ở sau lưng Vương Lâm, lúc này đã được hắn thu vào trong Không Gian trữ vật đã mở ra ở trong cơ thể. Lúc này theo hai tay hắn bấm quyết, ngọn lửa bên ngoài thân thể lập tức vặn vẹo, hóa thành bảy phần, nhìn như bảy con hỏa long lao thẳng về mắt trái của Vương Lâm.

Trong phút chốc, chúng đã bị mắt trái của Vương Lâm hấp thụ, ở trong mắt trái của hắn hóa thành một dấu ấn hình ngọn lửa.

Dấu ấn kia lấp loáng, ở trong động phủ tối đen không có một ánh lửa này cực kỳ sáng chói!

Hỏa bổn nguyên tự thân ta đã ngưng cố, so với lúc ở trong động phủ giới còn nồng đậm hơn một chút Nhưng ở trên Tiên Cương đại lục này cũng không hòa hợp với địa hỏa của Thiên Ngưu Châu kia Giữa hai ngọn lửa này cần phải quyết định một thứ làm chủ nếu không, khi gặp phải địch nhân tầm thường thì cũng không sao, nhưng gặp phải người cũng có hỏa bổn nguyên thì sẽ bị người ta nhìn ra ngay mánh khóe. Vì thế địa hỏa này hoàn toàn có chút bất lợi!

Vương Lâm tới Tiên Cương đại lục này đã được một tháng, dần dần hắn cảm nhận được rất nhiều sự khác biệt.

Lại nói về hỏa bổn nguyên, ở trong động phủ giới, hết thảy lửa trong thiên địa tinh không toàn bộ đều bị hắn thao túng. Hắn giống như là hỏa diễm đế vương, không cần phải lo lắng hỏa bổn nguyên này tiêu hao, bởi vì chỉ cần hút một cái là có thể bổ sung rất nhanh.

Nhưng trên Tiên Cương đại lục này lại khác, chẳng những hắn là người từ bên ngoài đến, mà ngay cả hỏa bổn nguyên này cũng là từ bên ngoài mang tới, muốn bổ sung sức mạnh cho ngọn lửa này rất là khó khăn.

Trong tình hình này, khi giao chiến, nếu gặp phải người không bằng hắn thì không ngại, chỉ khi gặp phải cao thủ, thậm chí đó chính là điểm chí mạng! ở Thương Long Tông, Vương Lâm có thể dùng địa hỏa phân chia mạch hồn, nhìn thì có vẻ ung dung, nhưng thực tế lại không đơn giản như vậy.

Đối với hắn mà nói vốn có thể không cần dùng tới địa hỏa hồn kia cũng có thể ra khỏi Thương Long Tông, nhưng vì để thí nghiệm một chút về mức độ bài xích của địa hỏa ở nơi này nên mới cho hỏa hồn ra tay.

Lực bài xích kia rất mạnh, dưới sự không chế mạnh mẽ của Vương Lâm, sau khi rời khỏi Thương Long Tông địa hỏa hồn cắn trả, bị Vương Lâm trấn áp, cuối cùng dung nhập vào trong mặt đất biến mất không thấy.

Lực bài xích của địa hỏa ở nơi đây rất mạnh, nếu lửa của Tiên Cương đại lục này không ủng hộ ta, thì ta cũng không cần chúng nhận ta nữa, trấn áp dung hợp. Tự làm cho bản thân lớn mạnh!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, trong tiếng hừ lạnh hắn nhắm hai mắt lại. Nguyên Thần của hắn dung nhập vào trong mắt trái, hóa thành một Hỏa Chu Tước, từ trong mắt trái của Vương Lâm phóng ra.

Hỏa Chu Tước xuất hiện là do Nguyên Thần của Vương Lâm biến thành, ở trong động phủ tràn ngập hơi nóng này hướng xuống mặt đất chui xuống, trực tiếp biến mất khỏi động phủ, xâm nhập vào trong lòng đất.

Toàn bộ Thiên Ngưu Châu đều trải dài những mạch địa hỏa, ở dưới những ngọn núi toàn bộ đều là địa hỏa hừng hực. Nguyên Thần của Vương Lâm vừa mới tiến vào trong lòng đất liền lập tức cảm nhận được một khí tức cực nóng tràn đến.

Khí tức này đối với Nguyên Thần gây tổn hại cực lớn, nhưng đối với Vương Lâm cũng không đáng ngại. Hắn đã biến thành Chu Tước bay xuống dưới, đi qua nơi nào cũng đều có sức nóng từ bên trong cơ thể khuếch tán ra, đối kháng với địa hỏa kia.

Vì Nguyên Thần tiến vào trong lòng đất cảm nhận xem xét nên không giống với bản thân tiến vào. Trong mắt Vương Lâm, nơi này không còn là bùn đất nữa mà chỉ có những ánh lửa. Giống như là một thế giới lửa.

Theo hắn thâm nhập, từ xa lập tức có một tiếng gào thét ầm ầm truyền tới. Tiếng rít gào này không thể nghe thấy, nhưng Nguyên Thần có thể cảm thấy cực kỳ rõ ràng. Tiếng rít gào nổi lên, sức nóng ập vào mặt Vương Lâm từ phía trước càng thêm nồng đậm.

Sức nóng này có nhiệt độ cực cao, giống như có thể hòa tan hết thảy mọi Pháp Bảo, đốt nháy Nguyên Thần của tất cả sinh linh.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Tiếng rít gào này giống như là một lời khiêu khích, là lần va chạm đầu tiên giữa hai ngọn lửa khác nhau.

Ngay khi tiếng rít gào này truyền tới, Chu Tước do Vương Lâm biến thành cũng phát ra một tiếng kêu chói tai. Tiếng kêu này chính là tiếng kêu của Chu Tước, ở trong thế giới lửa dưới lòng đất này giống như là một thanh kiếm sắc bén lao ra. Đâm thẳng về chỗ sâu bên trong nơi truyền ra tiếng rít gào!

Tốc độ của Vương Lâm cực nhanh, theo hắn không ngừng xâm nhập, không quá lâu sau, lập tức đã vượt qua một khoảng cách vô tận, đi tới nơi phát ra tiếng rít gào kia!

Đó là một thân thể dài chừng mấy vạn trượng, phát ra hào quang đỏ sẫm, tràn ngập khí tức táo bạo của hỏa long. Còn hỏa long này ở nơi đó. Hai mắt khổng lồ nhìn chằm chằm Chu Tước do Vương Lâm biến thành, ngay khi hắn tới lại phát ra tiếng gào thét ầm ầm.

Cảnh tượng này rất kinh người, ở bên trong thế giới dưới lòng đất này một rồng một Chu Tước nhìn nhau, tiếng gào thét vang vọng, triển khai một trận cắn nuốt giữa hai ngọn lửa!

Thần thức quét tới, cảnh tượng này nếu như có người khác có thể tới nơi này tận mắt nhìn thấy toàn bộ thì cũng chỉ có thể nhìn thấy một mạch lửa

khổng lồ không biết kéo dài tới đâu! Mạch lửa này đỏ sẫm, tản mát ra sức nóng vô tận, ấn giấu ở sâu bên trong lòng đất.

Mạch lửa khổng lồ này chính là con hỏa long đang hướng về phía Vương Lâm gào thét kia! Con hỏa long này chính là hồn của địa hỏa ở nơi đây!

Cũng như vậy, nếu như mắt thường nhìn thấy con Chu Tước do Vương Lâm biến thành thì cũng không thể nhìn thấy thân ảnh của Chu Tước, mà chỉ nhìn thấy một ngọn lửa khác không ăn nhập với nơi này!

Trong thiên địa này, chỉ có một chữ gọi là hỏa! Bất luận là viêm, hay là diễm, thì chúng cũng chỉ đôi khi có thể đại biểu cho hỏa, nhưng trên giấy tờ, chúng vĩnh viễn không thể được dùng như một chữ hỏa này!

Hỏa là bá đạo, là không thể tồn tại cùng, là chỉ có thể dung hợp về làm một!

Con hỏa long kia trong tiếng rít gào, thân thể lao tới. Biển lửa nồng đậm bên ngoài thân thể bỗng nhiên khuếch trương lên, cuốn quanh thân nó, lao thẳng tới con Chu Tước do Vương Lâm biến thành, mở cái miệng to lớn chuẩn bị cắn nuốt.

Chu Tước do Vương Lâm biến thành ánh mắt lóe lên, không lùi lại một chút nào. Chỉ là một hồn phách của địa hỏa cũng không có tư cách khiến cho Vương Lâm phải lùi bước. Chỉ thấy Chu Tước trong tiếng kêu nhanh

chóng tiến tới, ngay khi con hỏa long mở miệng ra cắn nuốt, bất ngờ nhảy vào trong miệng nó.

Tất cả lửa trong thiên địa này đều phải nghe theo hiệu lệnh của Vương Lâm ta. Phải bái Vương Lâm ta làm chủ! Ngay cả lửa trên Tiên Cương đại lục cũng phải như vậy!

Thần thức của Vương Lâm mang theo ngọn lửa bá đạo vang vọng ở sâu bên trong lòng đất này.

Con hỏa long kia nuốt lấy Chu Tước, lập tức lộ ra một vẻ thống khổ. Thân thể nó vặn vẹo, từng ngọn lửa từ trong thân thể nó khuếch tán ra, dần dần hóa thành hư ảnh Chu Tước đang nhắm mắt. Chu Tước này cực kỳ to lớn, bao phủ hỏa long vào bên trong, rất nhanh từ trong mơ hồ đã trở nên rõ ràng.

Trong quá trình nó trở nên rõ ràng, nó không ngừng hấp thụ ngọn lửa từ trong cơ thể của con hỏa long lan ra, nuôi dưỡng chính mình. Tiếng rít gào của con hỏa long kia càng ngày càng yếu, nhưng sự giãy giụa của nó lại càng kịch liệt hơn.

Trên mặt đất, trong thập vạn đại sơn chỗ của Vương Lâm đất rung núi chuyển, từng trận tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp bốn phía. Mặt đất phập phồng xuất hiện những vết nứt rất lớn. những đám địa hỏa phun lên, thiêu đốt hết thảy.

Nhưng quá trình này không duy trì quá lâu, sau một nén nhang, địa hỏa phun lên từ dưới mặt đất lập tức co rút lại, theo những vết nứt toàn bộ tiêu tan không còn. Ở sâu bên trong lòng đất, con hỏa long kia chậm rãi dừng vùng vẫy thân thể, cuối cùng bị Chu Tước thân thể đã trở nên rõ ràng bao phủ. Chu Tước kia mở hai mắt, lóe lên hàn quang.

Hấp thụ một hồn phách của địa hỏa không ngờ cũng khiến cho hỏa bổn nguyên của ta lớn mạnh lên nhiều như vậy!

Thân thể của Chu Tước kia nhoáng lên một cái, hóa thành một biển lửa bay lên mặt đất phía trên, xuất hiện ở bên cạnh Vương Lâm đang khoanh chân ngồi trong động phủ, trong nháy mắt chui vào trong mắt trái của Vương Lâm.

Vương Lâm chấn động toàn thân, Nguyên Thần nhập thể, mở hai mắt.

Thứ này đối với ta mà nói đúng là đại bổ hiếm thấy!

Vương Lâm nhìn xuống mặt đất, hai mắt lóe lên một vẻ kỳ dị.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1809 Đỗ Thanh hoảng sợ!

Dị biến của địa hỏa mạch nơi này nhất định sẽ khiến người khác chú ý. Lúc này ta không tiện ở lại đây nữa.

Vương Lâm trầm ngâm đứng dậy, tay áo vung lên, thanh trừ toàn bộ cấm chế trong động phủ này.

Vương Lâm không muốn lưu lại bất cứ đầu mối nào để người khác tìm được mình, nhất là chuyện hắn am hiểu cấm chế. Đây là một đại lục xa lạ, nhiều thêm một chút thần bí, chẳng khác nào thêm một chút khả năng bảo vệ mình.

Cấm chế tiêu tán, vô tung vô ảnh, dù là có người nhìn ra được thì cũng rất có khả năng biết được là do Pháp Bảo hay do thi triển ra. Nhất là trong cái phất tay này của Vương Lâm, ngọn lửa gào thét bùng lên đốt cháy cả động phủ này sâu tới một trượng, do đó không còn chút dấu vết nào nữa.

Làm xong mọi chuyện, Vương Lâm nhoáng một cái liền ra khỏi động phủ, đứng trong thiên địa. Lúc này trời đã sáng, ngàn dặm không mây, bầu trời xanh thăm đầy nắng rực rỡ.

Hít thở khí tức của Tiên Cương đại lục, Vương Lâm bước nhanh về phía xa.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã biến thành một đạo cầu vồng ở phía cuối thiên địa. Tốc độ phi hành của hắn so với trước kia còn nhanh hơn một chút, lúc này toàn lực phi hành, trong nháy mắt đã bay xa ngàn dặm.

Ba ngày sau khi Vương Lâm rời đi. Trên bầu trời của vùng núi này có hàng loạt đạo cầu vồng gào thét lao tới. Hiện ra trước mắt mọi người chính là lão tổ Thương Long Tông Đỗ Thanh. Thần sắc hắn âm trầm, nhìn chằm chằm vào vùng núi này, tay phải hướng về phía ngọn núi nhấn một cái.

Lập tức thiên địa ầm vang. Chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên hiện ra một cánh tay bằng gỗ to tới trăm trượng. Cánh tay này từ dưới đất chui lên, mang theo ngọn lửa, ầm ầm giáng một quyền vào ngọn núi.

Tiếng chấn động kinh thiên vang lên. Ngọn núi này run rẩy sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vụn bị cuốn đi bốn phương tám hướng.

Ba ngày trước địa hỏa ở nơi này phát sinh dị biến, hiển nhiên đây chính là chỗ ân thân của tu sĩ họ Vương kia! Ghê tởm, ta đã triển khai toàn bộ tốc độ mà vẫn chậm...

Ánh mắt Đỗ Thanh lộ sát khí, trầm mặc phất tay.

Lại tản ra đi, tiếp tục tìm kiếm. Ta cũng không tin là hắn có thể chạy khỏi Thiên Ngưu Châu!

Đỗ Thanh hít sâu một hơi, nắm chặt bàn tay.

Người này nếu trốn thì rất khó tìm... xem ra phải nhờ Đại Hồn Môn trợ giúp một phen rồi...

Vương Lâm căn bản không muốn cố tình tránh né đối phương. Hắn nếu thật sự muốn né tránh thì chỉ cần tùy ý tìm một ngọn núi mà đắm chìm trong đó. qua mười năm tám năm lại đi ra, hiển nhiên không còn vấn đề gì.

Hắn sở dĩ rời đi, nguyên nhân chủ yếu là hắn phát hiện ra vật đại bổ khiến hỏa bổn nguyên của mình lớn mạnh!

Giờ phút này lao đi trong không trung, thần thức Vương Lâm tản ra. Bao phủ mặt đất phía dưới, ánh mắt bừng sáng, lộ vẻ hưng phấn.

Thiên Ngưu Châu ngày này nhiều phân chi địa hỏa, xem ra không ít hơn ngàn nhánh. Nếu ta có thể hấp thu toàn bộ, thậm chí có thể hấp thu một

chủ mạch thì hỏa bổn nguyên của ta... Không biết có thể đạt tới mức như ở Đông Lâm Trì kia, ngưng tụ ra bổn nguyên chân thân hay không?

Nghĩ tới đây, hô hấp của Vương Lâm trở nên hơi dồn dập.

Hắn mơ hồ đoán ra, địa hỏa trên Thiên Ngưu Châu này từ cổ chí kim hắn là chưa có người thử hấp thu, toàn bộ đều sau khi được hỏa trong thiên địa này thừa nhận, tạo thành bổn nguyên xong liền trở thành bậc toàn năng.

Nếu đã đạt tới cảnh giới đó, sau khi bổn nguyên lớn mạnh thì cũng có thể trở thành vương giả trong hỏa diễm nhưng cuối cùng vẫn có điểm bất đồng rất lớn với Vương Lâm.

Vương Lâm không phải là người của Tiên Cương đại lục, không phải cảm ngộ ra ở nơi này. Hắn không đạt được sự tán thành của hỏa ở đây, do đó tất nhiên là có sự bài xích.

Giống như thuận theo thiên ý vào nghịch thiên mà đi. Cũng bởi vì thế này cho nên sau khi Vương Lâm cắn nuốt hồn phách phân chi của địa hỏa mạch thì hỏa bổn nguyên của hắn mới tăng mạnh!

Huyền La từng nói, từ cổ chí kim chưa có người nào từ động phủ giới mạnh mẽ tiến vào được Tiên Cương đại lục. Mà ta không phải là đầu thai, hiển nhiên cũng không trưởng thành ở nơi này!

Tiên Cương đại lục đối với ta chẳng những không phải là hiểm địa mà ngược lại còn là một bảo tàng!

Hai mắt Vương Lâm càng sáng ngời, vượt qua không gian vô tận phía trước, rất nhanh tới được một vùng sơn mạch trùng điệp.

Ngọn núi nơi này xanh biếc, không nhìn ra chút dấu vết nào của địa hỏa nhưng Vương Lâm lại dựa vào hỏa bổn nguyên cảm ứng được. Hắn đảo mắt một cái liền nhìn thấy một con hỏa long đang ở dưới sâu trong nền đất này nhắm mắt ngủ say.

Trong nháy mắt khi ánh mắt Vương Lâm rơi vào người hỏa long kia, hỏa long đột nhiên mở mắt, trong đó là một vùng biển lửa, xuyên qua mặt đất nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Rống!

Một tiếng gầm vang lên, mặt đất chấn động. Ngọn núi thoáng một cái liền như có một cơn cuồng phong gào thét tràn qua. Tiếng rồng gầm này phàm nhân không thể nghe thấy, dù là tu sĩ cũng khó phát hiện ra, chỉ có Vương Lâm có hỏa bổn nguyên bất đồng mới có thể nghe rõ ràng được tiếng rống mang theo sự bài xích vô cùng này.

Hai mắt lóe sáng, Vương Lâm hừ lạnh.

Một địa hỏa mạch nho nhỏ mà cũng dám gầm lên với ta, thật là to gan!

Thân thể Vương Lâm hướng về phía dưới bước từng bước một, trong tích tắc khi dẫm lên ngọn núi, tay phải hắn liền giơ lên chụp một cái xuống phía dưới.

Lôi hồn phách của địa hỏa!

Tay phải hắn bỗng nhiên lôi lên, khiến cả vùng núi non này ầm vang. Một vùng biển lửa từ mặt đất bộc phát lên bao phủ cả bầu trời. Ngọn núi lúc này chấn động kịch liệt, ầm ầm sụp đổ, đá vụn bay khắp nơi. Một con hỏa long ước chừng ngàn trượng từ trong ngọn núi vừa sụp đổ lao ra.

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, bầu trời xanh thẳm liền hóa thành màu hồng, giống như bị lửa thiêu đốt. Mặt đất cũng phát ra những tiếng xèo xèo. Chỉ thấy những khe hở bị xé mở ra, trong đó hiện ra rất nhiều dung nham.

Hỏa long nọ so với con hỏa long lúc trước Vương Lâm cắn nuốt lớn hơn không ít, lực lượng hỏa diễm từ trên người nó lan ra cũng có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Không Linh.

Cất tiếng gầm thét, con hỏa long khổng lồ này liền áp sát Vương Lâm, há miệng đánh tới. Thiên địa chấn động, giống như có một viên lưu tinh từ

trên trời giáng xuống, lao thẳng về phía Vương Lâm. Luồng khí thế kinh người này đủ để tất cả tu sĩ khi đối mặt phải biến sắc.

Nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như thường, không biến hóa chút nào, trong mắt lóe lên hàn quang. Trong nháy mắt khi hỏa long này đánh tới, tay phải hắn giơ lên, hướng về phía hỏa long đánh một quyền!

Tiếng ầm vang trong nháy mắt này vang vọng khắp thiên địa. Thân thể Vương Lâm hơi sững lại một chút nhưng không lùi lại phía sau nửa bước, còn hỏa long lại phát ra tiếng gầm thê lương, cái đầu ầm ầm tan nát, nổ tung về phía sau.

Trong nháy mắt khi sụp đổ, đầu hỏa long do biển lửa hóa thành biển lửa. Đang có dấu hiệu ngưng tụ lại một lần nữa. Trong biển lửa này, đôi mắt rồng ngưng tụ ra đầu tiên, tản ra ánh sáng phẫn nộ.

Nhưng Vương Lâm không cho cái đầu này có cơ hội ngưng tụ hoàn toàn. Thân thể hắn từng bước tiến về phía trước, mắt trái lóe lên ánh lửa. Từ trong đồng tử có một con Chu Tước biến ảo ra, lao vọt tới trước người hắn, hướng về phía hỏa long hút mạnh một cái.

Hồn phách một địa hỏa mạch còn không trở về!

Trong tích tắc khi Chu Tước cắn nuốt, giọng nói uy nghiêm của Vương Lâm vang lên trong thiên địa.

Toàn thân hỏa long kia chấn động, biển lửa do cái đầu sụp đổ hóa thành lập tức vặn vẹo, bị Chu Tước hút vào miệng. Luồng lực hút này càng ngày càng lớn, cuối cùng tới mức trời rung đất lờ, thiên địa biến sắc. Toàn thân hỏa long kia lập tức hóa thành một biển lửa, bị Chu Tước hút toàn bộ!

Hấp thu hai hồn phách của Đại Hồn Môn, thân thể Chu Tước lập tức bành trướng ra tới mấy vạn trượng. Nó tung bay trong không trung, thoạt nhìn giống như có thể che cả trời cao.

Ngọn lửa hừng hực bốc lên, khiến cho Chu Tước này phát ra một tiếng kêu dài.

Tiếng kêu hóa thành tầng tầng gợn sóng, lấy Chu Tước làm trung tâm, hướng về bốn phía không ngừng khuếch tán đi. Vương Lâm bước từng bước về phía trước, đứng trên đỉnh đầu Chu Tước, cả người được biển lửa bao bọc.

Chu Tước nọ trong tiếng kêu dài, thân thể nhanh chóng lao về phía trước. Từ xa nhìn lại, nó trông không khác gì một vùng mây lửa!

Vương Lâm có thể cảm nhận được rõ ràng, hỏa bổn nguyên lại một lần nữa lớn mạnh hơn! Loại lớn mạnh này khiến nội tâm hắn vô cùng hưng phấn. Phải biết rằng khi còn ở trong động phủ giới, hỏa bổn nguyên của

hắn đã không còn biến hóa nữa. Vương Lâm vốn tưởng rằng đó đã là cực hạn của hỏa bổn nguyên, cho rằng mình đã chính thức đại thành.

Nhưng hắn lại luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó? chẳng qua không biết là thứ gì cụ thể mà thôi.

Cho tới khi ở đệ ngũ hoa trong ngũ hoa bát môn, kịch biến xuất hiện ở Đông Lâm Trì đã khiến Vương Lâm thấy được một cánh cửa rộng lớn để nâng cao bổn nguyên.

Từ đó hắn cũng biết, hỏa bổn nguyên của mình không ngờ có thể hóa thành bổn nguyên chân thân! Hắn vĩnh viễn không thể quên được cảm giác cường đại khi chân thân xuất hiện.

Biến hóa đơn giản nhất chính là thần thông đánh ra không phải là một lần mà là hai lần chồng lên nhau. Loại uy lực này vượt xa hiện tại! Loại biến hóa này Vương Lâm lúc trước căn bản không thể tượng tượng được.

Lúc này ở trên Tiên Cương đại lục, hỏa bổn nguyên lại một lần nữa lớn mạnh, tiến tới chân thân, khoảng cách được kéo gần nhanh chóng!

Tại Tiên Cương đại lục xa lạ cường giả như mây này, không có chuyện gì khiến người ta phấn chấn tinh thần hơn là tu vi gia tăng. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, đạp trên Chu Tước khổng lồ lao về phía trước. Thần thức hắn khuếch tán ra, tìm kiếm địa hỏa mạch tiếp theo.

Hai ngày sau khi Vương Lâm rời đi, một đạo cầu vồng gào thét lao tới. Bên trong đạo cầu vồng nọ chính là lão tổ Thương Long Tông, Đỗ Thanh! Lúc này hắn đã dùng tốc độ nhanh hơn. Thân thể biến ảo ra trên vùng đại lục này, thần sắc âm trầm, mơ hồ lộ ra một tia khiếp sợ. nhìn vùng núi phía dưới, mí mắt theo tiềm thức giật giật mấy cái.

Không đúng, người này dẫn động dị biến của địa hỏa một hai lần còn có thể nói là vô tình. Nhưng lần này lại tới ba lần! Hắn hiển nhiên là có ý lợi dụng. Nhưng hắn làm như vậy rốt cục là vì cái gì...

Đỗ Thanh nhíu mày. Hắn không thể nghĩ ra nỗi.

Thân thể Đỗ Thanh nhoáng lên, bước lên trên ngọn núi, thần thức tản ra, cẩn thận nhìn thoáng qua mặt đất, cuối cùng xâm nhập vào bên trong, tiến vào nền đất.

Vừa nhìn thấy nơi này, đột nhiên hắn hít sâu một hơi, sắc mặt đại biến!

Địa hỏa mạch khô héo, địa hỏa tiêu tán. Chi địa hỏa mạch này không ngờ lại tử vong rồi! Hắn hấp thu địa hỏa. Chuyện... Chuyện này không có khả năng... Tu sĩ dù có hỏa bổn nguyên cũng không dám mạnh mẽ hấp thu địa hỏa. Một khi làm như vậy rất có khả năng khiến hỏa bổn nguyên trong cơ thể cắn trả, sẽ bị hỏa trong thiên địa của Thiên Ngưu Châu bài xích... Hắn... Hắn làm thế nào, hắn rốt cục muốn làm gì!

Ánh mắt Đỗ Thanh lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn chưa bao giờ nghe nói tới người có thể hấp thu địa hỏa mạch. Bậc toàn năng hỏa bổn nguyên trên Tiên Cương đại lục thường đều thở phụng địa hỏa, đạt được sự tán thành của nó mới hiểu ra bổn nguyên, căn bản không dám cắn nuốt, cũng không thể cắn nuốt!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1810 Quần long nhất tước thôn địa mạch!

Đỗ Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hắn mơ hồ cảm thấy người mà mình truy kích mấy hôm nay rất có khả năng là một tồn tại cực kỳ đáng sợ, nội tâm nổi lên do dự, không biết có tiếp tục truy kích hay không. Hồi lâu sau, Đỗ Thanh cắn răng một cái, trong mắt lộ hàn quang.

Nếu bỏ qua như vậy thì thật sự không cam lòng. Nói gì thì nói cũng phải đuổi theo đánh một trận, xem thử một chút. Nếu hắn chỉ ra vẻ mê hoặc ta thì ta sẽ giết hắn... nếu như... Nếu như tu vi của hắn không tầm thường,

lực lượng ngang ngửa ta thì lúc đó ta thay đổi ý niệm cũng được. Sơn môn Thương Long Tông ta bị phá hủy cũng là chuyện không thể thay đổi. Nếu hắn gia nhập vào tông môn ta... Thương Long Tông nhất định sẽ hùng mạnh hơn rất nhiều!

Đỗ Thanh là lão tổ của một tông phái, dù hỉ nộ vô thường nhưng tâm trí cũng không phải hạng tầm thường.

Quyết định xong. Đỗ Thanh giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái, lập tức có một con hạc giấy xuất hiện! Con hạc giấy này đỏ đậm, vừa bị tung ra liền bành trướng, hóa thành một con hạc bằng khói, ngửa cổ kêu vang một tiếng rồi bay thẳng về phía trước.

Đỗ Thanh cất bước, rời khỏi nơi này.

Có chỉ dẫn của Đại Hồn Môn. người này trốn không lâu được đâu!

Trên mặt đất Thiên Ngưu Châu, trong tiếng chấn động ầm ầm, một con Chu Tước khổng lồ do ngọn lửa tạo thành từ mặt đất lao ra, toàn thân khuếch tán ra hỏa diễm, khiến cho bầu trời vặn vẹo, khiến cho mặt đất khô nẻ, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ. Ở trên đầu Chu Tước, mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay, hai mắt ngời sáng.

Đã qua nửa tháng từ khi hắn cắn nuốt hồn phách địa hỏa mạch. Trong nửa tháng này Vương Lâm không lãng phí chút thời gian, nhanh chóng

bay về phía trước, mỗi khi gặp phải phân mạch của địa hỏa mạch thì đều lập tức hấp thu hồn phách.

Trong nửa tháng này đã có chín địa hỏa mạch bị Vương Lâm hấp thu, cộng thêm hai phân chi ban đầu nữa, hỏa bổn nguyên của hắn lúc này đã có mười một long hồn của địa hỏa mạch.

Lực lượng hỏa bổn nguyên của hắn đã vượt xa lúc còn ở trong động phủ giới, cường đại gần gấp hơn hai lần! Loại biến hóa kinh người này khiến Vương Lâm muốn đỏ mắt, điên cuồng không ngừng cắn nuốt!

Phía sau có người truy kích, chuyện này Vương Lâm sớm đã phát hiện, thậm chí người truy kích là ai Vương Lâm dù không nhìn thấy những cũng biết rõ. Người này nhất định là cường giả mạnh nhất của Thương Long Tông, Không Kiếp sơ kỳ Đỗ Thanh!

Việc này không khó phân tích. Kẻ có dũng khí truy kích, có thể truy kích lâu như vậy nhất định phải tự tin với tu vi của mình. Vương Lâm vừa mới tới Tiên Cương đại lục này. người hắn chọc phải cũng chỉ có lão tổ của Thương Long Tông trong trí nhớ của Khang Nhân mới có thực lực như thế!

Trong ký ức của Khang Nhân, lão tổ của Thương Long Tông có tu vi Không Kiếp sơ kỳ... nhưng trên thực tế hắn có tu vi chính thức có phải thế hay không thì Khang Nhân không thể nào biết được!

Hắn có lẽ đã vượt qua được chín lần Huyền Kiếp, đạt tới Không Kiếp sơ kỳ, cũng có lẽ vẫn còn ở trong Huyền Kiếp!

Vương Lâm tất nhiên sẽ không vì ký ức của Khang Nhân mà tin tu vi Đỗ Thanh là vậy.

Ánh mắt lóe lên, Chu Tước dưới thân hắn lại kêu vang, hướng về phía xa xa bay đi. Tiếp tục cắn nuốt hồn phách địa hỏa mạch. Tốc độ của Chu Tước huyền hóa ra này càng lúc càng nhanh, tuy rằng còn kém Văn Vương nhưng cũng không kém so với tốc độ của Vương Lâm là bao.

Chu Tước gào thét lao đi, trong tích tắc đã biến mất. Nửa ngày sau, một đạo cầu vồng trong thiên địa vọt tới, vặn vẹo hóa thành hình dáng Đỗ Thanh. Hắn liên tục truy kích nửa tháng, khoảng cách với Vương Lâm càng ngày càng gần nhưng tâm tình của hắn lại càng âm trầm hơn.

Nửa tháng nay hắn đã nhìn thấy chín nơi địa hỏa mạch khô kiệt. Chuyện này khiến cảm giác không thể tượng tượng của hắn so với lần trước lại càng mãnh liệt, làm cho hắn càng đuổi càng kinh hãi. Dần dần, thậm chí ý niệm ban đầu của hắn cũng đã bị dao động.

Lại một nơi nữa! Đáng chết, người này rốt cục muốn cắn nuốt bao nhiêu mới thôi. Hắn cứ hấp thu như vậy thì ta làm sao dám đuổi, làm sao dám tiếp tục đuổi chứ.

Đỗ Thanh nhìn địa hỏa mạch khô héo phía dưới, da đầu có hơi tê dại.

Cũng không nên để đến lúc ta khổ cực đuổi theo hắn, chẳng những đánh không lại hắn mà ngược lại còn bị hắn gây thương tích. Cả đoạn đường ta đuổi theo hắn. Đã trở thành một trò cười lớn rồi...

Ý nghĩ nọ thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu Đỗ Thanh. Do dự trong chốc lát, Đỗ Thanh ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm nhẹ. Hắn đã nghĩ thông rồi. Hắn chưa thấy được tu vi của đối phương thì hắn tuyệt đối không cam lòng lùi bước!

Ta đối với bên ngoài tuyên bố là Không Kiếp sơ kỳ nhưng trên thực tế mới chỉ là bảy lần Huyền Kiếp. Dù là như thế thì thân thể khôi lỗi của ta cường hãn hơn tu sĩ tầm thường rất nhiều. Thân thể của ta có thể sánh với tu sĩ Cổ Quốc. Ta không tin là không có thể đánh với hắn một trận! Hắn cho dù có tu vi tương đương ta nhưng thân thể không thể bằng ta!

Đỗ Thanh giống như tìm lại được niềm tin, trong tiếng hô, tốc độ càng nhanh, dưới chỉ dẫn còa con hạc khói liền đột nhiên tăng tốc. Sau bảy ngày, Chu Tước khổng lồ dưới thân Vương Lâm lại quét ngang một vùng đất, có ba hồn phách hỏa long bị hắn hấp thu! Mười bốn địa hỏa mạch khiến hỏa bổn nguyên của Vương Lâm lại một lần nữa tăng mạnh, sự cường đại đã quá hai lần khi ở động phủ giới!

Đỗ Thanh truy kích phía sau, tới gần địa hỏa mạch mà Vương Lâm vừa hấp thu, sắc mặt mơ hồ tái nhợt. Những ngày liên tục truy kích này đối với hắn thật tồi tệ.

Đây là một loại hành hạ, không phải đối với thân thể mà đối với tâm thần! Hắn lần lượt nhìn thấy những địa hỏa mạch khô héo. Cảm giác này khiến người ta nổi giận. Hắn thà rằng mình chưa bao giờ truy kích, thà rằng tự tồn tu vi mà đánh với đối phương một trận cũng không nguyện tiếp tục bị hành hạ thế này. Sau bốn ngày, ở trên một vùng đất khác của Thiên Ngưu Châu, tiếng ầm vang lại bao trùm trời đất. Một tiếng rồng gầm thê lương từ từ tiêu tán. Lúc này một con Chu Tước khổng lồ từ mặt đất lao ra, bay thẳng lên không trung.

Sau nửa canh giờ, thân ảnh Đỗ Thanh lại xuất hiện lần nữa. Hắn ngơ ngác nhìn mặt đất, rất lâu, rất lâu...

Mười sáu...

Lúc này Đỗ Thanh thậm chí hoài nghi, người họ Vương thần bí này không phải là một hồn phách của địa hỏa mạch biến thành chứ...

Hai ngày sau, ở phía bắc của Thiên Ngưu Châu, trong một dãy núi liên miên không dứt. Vô biên vô hạn. Dãy núi này không có thực vật, toàn bộ đều màu đen. Từ xa nhìn lại, nó hoàn toàn trống trơn, khiến người ta có một cảm giác đầy áp lực.

Mặt đất khô nứt rất nhiều. Một luồng khí tức khô nóng tràn ngập nơi này, giống như tồn tại trong hư vô.

Nơi này vốn rất hẻo lánh, tu sĩ cũng không nhiều lắm. Phần lớn đều yên tĩnh. Nhưng giờ phút này từ trong dãy núi liên miên này truyền ra tiếng gầm rống kinh thiên.

Tiếng rống này là của hỏa long hồn, bất đồng với những tiếng gầm trước đây Vương Lâm nghe được. Trong tiếng gầm rống này, thiên địa chấn động, hầu như tiếng gầm đã hóa thành thực chất, không những hắn có thể nghe được mà tất cả sinh linh tồn tại ở nơi này cũng đều có thể nghe được!

Đây không phải là hồn âm mà đã cường đại tới mức khiến hồn phách ngưng tụ, phát ra âm thanh thật!

Từ khi cắn nuốt địa hỏa mạch tới này. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm gặp phải địa hỏa mạch hồn cực kỳ kinh khủng, không thể cắn nuốt như thế này! Chỉ thấy phía trên dãy núi. Một con Chu Tước khổng lồ đang múa lượn, bên trên đó là Vương Lâm đang đứng, quay phắt đầu lại.

Phía sau hắn, dãy núi lay động, mặt đất mấy vạn trượng sụp đổ, ngay cả ngọn núi cũng ầm ầm mở tung. Một cái đầu chừng mấy vạng trượng, thân thể lại càng không biết dài tới bao nhiêu của một con hỏa long khổng lồ dữ tợn lao ra.

Con hỏa long này rõ ràng là hồn nhưng giờ phút này nhìn lại hoàn toàn chân thật. Hiển nhiên là địa hỏa mạch nơi này đã vượt xa những nơi tầm

thường.

Đây là một mạch con, không phải phân chi nữa!

Hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Hắn lúc trước đã từng cẩn thần dùng thần thức kiểm tra nơi này, giờ khi nhìn thấy trạng thái của địa hỏa mạch hồn này thì lại càng xác định suy đoán của mình.

Một chủ mạch của địa hỏa mạch có thể có vô số phân chi. Những phân chi này giống như rễ của cây cối vậy, nối tiếp với rễ chính.

Nhưng mạch con này lại bất đồng. Có lẽ trước đây nó cũng từng nối với chủ mạch nhưng cuối cùng lại tách ra, trở thành một tồn tại độc lập!

Nhưng mạch con này lại giống như chủ mạch, ngoài việc mạnh yếu khác nhau thì hầu như có gì khác biệt!

Không biết Thiên Ngưu Châu này có bao nhiêu mạch con... nhưng hiển nhiên là không có nhiều, hẳn phải rất ít mới đúng, cắn nuốt một mạch con này, tương đương với cắn nuốt rất nhiều phân chi. Nếu ta đã gặp phải thì làm gì có chuyện sẽ bỏ qua!

Chu Tước dưới thân Vương Lâm kêu vang, uốn lượn trên bầu trời, xoay thẳng về phía hỏa long hồn kia mà lao tới.

Hỏa long hồn này vô cùng dữ tợn, ngọn lửa mênh mông chợt bùng lên khắp toàn thân, bao phủ cả bầu trời, trùm khắp phạm vi mấy vạn dặm.

Bốn phía bị bao phủ, khói đen trong ngọn lửa cuồn cuộn bốc lên, thiêu đốt tất cả, cũng khiến cho ngay cả ánh mắt cũng trở nên vặn vẹo, khiến cả không gian trở nên mơ hồ đi.

Chỉ còn lại con hỏa long khổng lồ kia đang gào thét ập tới, hai mắt lộ vẻ hung tàn hướng về phía Vương Lâm và Chu Tước ầm ầm đánh tới.

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Hồn địa hỏa mạch này tuy rằng cường đại. Tương đương tu sĩ có tu vi Không Huyền trung kỳ nhưng làm sao có thể khiến Vương Lâm lui bước.

Mười sáu hồn của địa hỏa mạch, lấy tên Vương Lâm ta, hiện!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm thốt lên, bên ngoài thân thể Chu Tước đang nhìn chằm chằm vào hồn địa hỏa mạch của tử mạch kia, lập tức có mười sáu con hỏa long gầm thét, vờn quanh thân thể Chu Tước, lao về phía long hồn!

Cũng vào lúc này, một đạo cầu vồng từ xa xa xuất hiện trên bầu trời, trong nháy mắt đã tới gần. Đỗ Thanh cuối cùng đã đuổi tới!

Từ xa hắn đã nhìn thấy đám mây lửa bao phủ cả mấy vạn dặm kia, nghe tiếng rồng gầm kinh thiên truyền ra từ trong đó. Trong tích tắc khi nghe thấy âm thanh này, thân thể Đỗ Thanh sững lại, thân thể vốn là một thiếu niên đột nhiên hiện ra một khe nứt, u quang lóe lên, bất ngờ hóa thành một khôi lỗi!

Trong nháy mắt khi hắn hóa thành khôi lỗi, một ngọn lửa từ trong cơ thể hắn khuếch tan ra, vờn quanh thân thể nhưng không gây chút tổn thương nào cho thân khôi lỗi gỗ này.

Bổn nguyên của Đỗ Thanh bất ngờ hiện ra một đạo, chính là hỏa bổn nguyên!

Sở dĩ hỏa bổn nguyên bị dẫn động ra chính là bởi tiếng gầm của long hồn kia, đại biểu cho hỏa diễm tại Thiên Ngưu Châu! Mà Đỗ Thanh lại mà tu sĩ được hỏa bổn nguyên của Thiên Ngưu Châu tán thành!

Nếu chỉ là phân chi tầm thường thì không thể dẫn dắt được hỏa bổn nguyên trong cơ thể Đỗ Thanh. Nhưng mạch con này không khác gì chủ mạch, thế nên có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Sắc mặt Đỗ Thanh biến đổi. Ánh mắt hắn nhìn vào phía vầng mây lửa xa xa, mơ hồ có thể thấy trong đó có mười sáu con hỏa long đang vờn quanh một con Chu Tước, thành cảnh tượng kỳ dị quần long nhất tước thôn địa mạch!

Mà đứng trên đỉnh đầu Chu Tước lại là một người tóc bạc, mặc một bộ bạch sam trông cực kỳ nổi bật trong hỏa diễm. Cho dù chỉ là bóng lưng thôi nhưng lại khiến Đỗ Thanh có cảm giác như nhìn thấy một ngọn núi cao!

Chính là hắn!

Ánh mắt Đỗ Thanh lóe lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1811 Khiến Đỗ Thanh kinh hãi!

Hắn giờ phút này đang cắn nuốt địa hỏa. Địa hỏa nơi này bất đồng với những nơi khác, hắn muốn cắn nuốt cũng không dễ dàng. Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn!

Hai mắt Đỗ Thanh lộ vẻ quyết đoán. Hắn không cần nghĩ ngợi, thân thể nhoáng lên liền lao thẳng vào ngọn lửa.

Đỗ Thanh nhìn thấy Vương Lâm ở trong đám mây lửa cũng cảm nhận được Đỗ Thanh ở bên ngoài.

Một luồng khí tức cực gần với tu vi Không Kiếp từ trên người Đỗ Thanh bộc phát ra. Nhất là trong tích tắc khi hắn biến thành khôi lỗi gỗ. Loại cảm giác này Vương Lâm cảm nhận rất rõ.

Thần sắc Vương Lâm như thường. Hắn sớm đã biết Đỗ Thanh truy kích phía sau, lúc này đuổi theo tới nơi cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu. Giờ phút này hắn không hoảng loạn chút nào, thậm chí cũng không để ý tới Đỗ Thanh mà Chu Tước dưới thân kêu vang, cùng mười sáu con hỏa long lao thẳng về phía long hồn do địa hỏa mạch biến thành.

Khoảng cách song phương vốn không xa, giờ phút này nhanh chóng xông vào, chỉ trong tích tắc đã va chạm với nhau, cho dù Đỗ Thanh ở bên ngoài muốn cất bước xông tới cũng đã chậm.

Mười sáu con hỏa long tiếp xúc với long hồn do địa hỏa mạch biến thành trước, ầm ầm nổ vang, kinh thiên động địa. Trong nháy mắt khi song phương va chạm, Vương Lâm đứng trên đỉnh đầu Chu Tước liền bắt quyết điểm về phía trước.

Chỉ thấy mười sáu con hỏa long kia lập tức gầm thét, thân thể giống như xích sắt. nhanh chóng quấn quanh long hồn do địa hỏa mạch biến thành. Từ xa nhìn lại, mười sáu con hỏa long đã quấn chặt lấy long hồn do địa hỏa mạch biến thành, khiến cho nó vừa giãy giụa vừa phát ra tiếng gầm thét đỉnh tai nhức óc.

Cùng lúc đó, Chu Tước dưới chân Vương Lâm kêu vang leo tới, trong nháy mắt đã tiến tới long hồn do địa hỏa mạch biến thành đang bị vây khốn kia, thân thể khổng lồ điên cuồng cắn nuốt và dung hợp.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh chỉ trong phút chốc. Khi Đỗ Thanh nhìn lại thì tất cả đã như nước chảy mây trôi, vô cùng dứt khoát, không còn chỗ cho hắn xen vào. Thân thể long hồn do địa hỏa mạch biến thành không ngừng giãy giụa rít gào, thần sắc không còn dữ tợn nữa mà lộ vẻ thống khổ. Trong thân thể nó mơ hồ có thể thấy Chu Tước đang tồn tại. Trên sừng rồng của nó lúc này, Vương Lâm với mái tóc bạc tung bay đang đứng đó.

Tay trái hắn giơ lên, xuyên qua nắm lấy những sợi xích sắt do mười sáu con hỏa long biến thành. Giờ phút này từ xa nhìn lại, Vương Lâm nhưng đang bắt được long hồn do địa hỏa mạch biến thành vậy.

Cảnh tượng này cực kỳ rung động, đủ khiến tất cả tu sĩ chứng kiến chấn động tâm thần.

Toàn thân Vương Lâm bị ngọn lửa bao phủ, giống như đế vương của hỏa diễm. Dưới chân hắn, hỏa long giống như đã khuất phục, trở thành ngựa cho hắn cưỡi!

Tiếng rồng gầm thét kinh thiên động địa. Cho tới lúc này, thân thể Đỗ Thanh mới như một mũi tên vọt vào bên trong biển lửa, nhanh chóng

tiến lại gần Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi Đỗ Thanh tới gần, Vương Lâm ngẩng phắt đầu, long hồn do địa hỏa mạch biến thành khổng lồ dưới thân hắn lập tức bị tay trái Vương Lâm khống chế, ngửa mặt lên trời gầm thét. Tiếng gầm kịch liệt đó như muốn xé tan thiên địa, hóa thành tầng tầng sóng lửa tràn về bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, một luồng hỏa diễm lực vô tận từ trong những sợi xích trong tay trái của Vương Lâm bộc phát, lập tức dung nhập vào trong cơ thể hắn. Cùng lúc này, hỏa long dưới thân Vương Lâm truyền ra tiếng Chu Tước kêu vang.

Tiếng Chu Tước kêu này khiến cho lực lượng hỏa diễm mênh mông từ trong long hồn do địa hỏa mạch biến thành truyền vào thân thể Vương Lâm. Bất ngờ, hỏa diễm lực trên người Vương Lâm trở nên kinh thiên động địa!

Giơ tay phải lên, Vương Lâm hướng về phía trước bỗng nhiên đánh một chưởng!

Một chưởng này ngưng tụ hỏa bổn nguyên đã tăng mạnh gấp mấy lần lúc này của Vương Lâm. Sự cường đại của hỏa bổn nguyên lúc này có thể so với toàn bộ bổn nguyên của Vương Lâm khi còn ở trong động phủ giới bộc phát cùng một lúc!

Một đạo bổn nguyên lại có thể tương đương với bảy đạo!

Sự lớn mạnh của hỏa bổn nguyên cũng chính là chuyện khiến Vương Lâm phấn chấn suốt dọc đường!

Một chưởng này khiến thiên địa ầm vang, biển lửa bốn phía nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt liền ngưng tụ trước người Vương Lâm, dung hợp với hỏa diễm lực bộc phát từ trong cơ thể hắn, hình thành một chưởng ấn cực lớn.

Chưởng ấn này hiện rõ vân tay. Đúng là bàn tay phải của Vương Lâm! Bàn tay này gào thét lao đi. Lớn tới trăm trượng, đánh thẳng về phía trước, đốt cháy tất cả tính mạng, đánh thẳng về phía Đỗ Thanh!

Đồng tử Đỗ Thanh co rút lại, tay phải bắt quyết, bất ngờ bốn phía trên bầu trời xuất hiện một vùng vặn vẹo lớn. Trong nháy mắt nó hóa thành một dòng xoáy, ầm ầm xoay tròn. Một cánh tay bằng gỗ khổng lồ từ trong dòng xoáy đột nhiên thò ra, chụp thẳng tới chưởng ấn của Vương Lâm.

Chuyện này nói thì thong thả nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Chưởng ấn nọ va chạm với cánh tay kia, thiên địa ầm ầm chấn động. Một luồng lực trùng kích kinh khủng điên cuồng bộc phát ra bốn phía.

Chưởng ấn của Vương Lâm sụp đổ nhưng cánh tay gỗ do thần thông của Đỗ Thanh Biến thành cũng tan nát. Chưởng ấn sụp đổ liền hóa thành biển lửa. Bùng cháy lên.

Đỗ Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lùi lại phía sau ba bước, ngẩng phắt đầu lên.

Chỉ thấy thần sắc Vương Lâm như thường, đứng trên đầu của long hồn do địa hỏa mạch biến thành, chẳng hề di động chút nào. Nhưng thân thể hỏa long lại run mạnh, sụp đổ trong phạm vi lớn, giống như da thịt tróc ra một vùng vậy.

Đây là do Vương Lâm đem toàn bộ lực lượng của Đỗ Thanh truyền xuống cơ thể hỏa long phía dưới, mượn lực lượng của Đỗ Thanh để khiến hỏa long này bị thương nặng, có thể cắn nuốt hoàn toàn.

Hỏa long phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể vội vàng lui lại phía sau, không ngừng sụp đổ. Cứ mỗi một phần sụp đổ là hư ảnh Chu Tước bên trong thân thể nó lại càng rõ ràng hơn.

Sắc mặt Đỗ Thanh Biến đổi, ánh mắt lộ vẻ âm trầm. Hắn giờ phút này đã nhìn ra, tu sĩ tóc bạc trước mắt này đã mượn lực lượng của mình để cắn nuốt địa hỏa.

Trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu. Hai mắt lạnh như băng của Vương Lâm lần đầu va chạm với ánh mắt của hắn!

Một kích này Vương Lâm đã nhìn ra, Đỗ Thanh tuyệt đối không có tu vi đạt tới Không Kiếp sơ kỳ, vẫn đang ở trong Huyền Kiếp. Mà xem ra, uy lực một kích này mạnh hơn so với Chu Tước nhưng không thể sánh bằng Chiến lão quỷ hoặc Thất Thải đạo nhân được!

Vương Lâm nhìn ra nông sâu của Đỗ Thanh nhưng Đỗ Thanh lại không thể nhìn ra hư thực của Vương Lâm.

Từ khí tức mà phán đoán thì người này nhiều nhất chỉ là Không Linh đỉnh phong, còn không tới Không Huyền... nhưng tu sĩ như vậy tuyệt đối không thể tiếp được thần thông của ta. Càng không thể cắn nuốt địa hỏa!

Thân thể hắn thậm chí trong thần thông vừa rồi của ta còn phải tan nát mới đúng. Nhưng thần sắc của hắn lại không chút biến hóa, hơn nữa đại bộ phận lực lượng đều bị hắn chuyển dời vào long hồn dưới thân, không thể nhìn ra tu vi chính thức của hắn!

Nhưng ta tuyệt đối không tin hắn chỉ có tu vi Không Linh đỉnh phong! Người này nhất định là che dấu tu vi, nếu không thì ở Thương Long Tông hắn tuyệt đối không thể đào tẩu!

Trong tích tắc ánh mắt hai người giao nhau, song phương đều có những suy đoán bất đồng.

Đỗ Thanh là người cẩn thận, hơn nữa cả đoạn đường đuổi theo hắn đã do dự mấy lần. Giờ phút này sau khi một kích bị đây lui, ánh mắt liền lóe lên, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, không dám coi thường vọng động nữa.

Ngươi là người phương nào, vì sao phá hủy tông mông Thương Long Tông ta! Việc này nếu không cho Đỗ mỗ một lời giải thích thì người hôm nay lưu lại đây đi!

Giọng nói của Đỗ Thanh lạnh như băng, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Đệ tử Thương Long Tông ngươi dám đêm Vương Lâm ta luyện chế thành khôi lỗi, ta chỉ hủy sơn môn của ngươi, không giết một người đã là lưu tay rồi.

Tay trái Vương Lâm nắm xích sắt do mười sáu con hỏa long biến thành, nhất thời khiến long hồn do địa hỏa mạch biến thành gào thét thê lương, thân thể sụp đổ càng nhiều. Hư ảnh Chu Tước trong thân thể nó càng ngày càng không ngừng hiện lên, giống như tùy lúc có thể cắn nuốt mà huyễn hóa ra vậy.

Cảnh tượng này Đỗ Thanh nhìn thấy, thân thể liền xuất hiện sự vặn vẹo, giống như lại sắp hóa thành rối gồi. Tiếng gầm thét của long hồn do địa hỏa mạch biến thành làm cho hỏa bổn nguyên trong thân thể hắn xuất hiện sự xao động.

Buồn cười, giết mấy ngàn đệ tử của Thương Long Tông ta mà lại còn nói là không giết một người!

Đỗ Thanh cười lạnh, nhìn chằm chằm vào long hồn dưới chân Vương Lâm, trong lòng lại nổi lên do dự.

Vương Lâm cho hắn cảm giác rất thần bí, mà cảnh tượng suốt đường đi khiến cho Đỗ Thanh hắn không nắm chắc mười phần.

Nghe lời Đỗ Thanh, Vương Lâm không nói gì thêm nữa, đứng trên đầu hỏa long, không ngừng điều khiển hỏa bổn nguyên trong cơ thể, cắn nuốt hỏa long này.

Trong thời gian ngắn ngủi, tiếng gầm thét thê lương của hỏa long lại vang lên khiến ngọn lửa toàn thân Đỗ Thanh ầm ầm bốc lên, có dấu hiệu không thể khống chế, làm hàn quang trong mắt Đỗ Thanh càng đậm. Lúc này địa hỏa kêu gọi, nếu không vẫn không ra tay thì sợ rằng hỏa bổn nguyên trong cơ thể hắn sẽ xuất hiện cảm giác bài xích.

Không còn gì để nói rồi sao, vậy thì chịu trừng phạt đi!

Không do dự chút nào nữa, thân thể Đỗ Thanh nhoáng lên, lao thẳng về phía Vương Lâm. Trong nháy mắt khi tới gần, Vương Lâm cười lạnh, tay phải giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời ầm ầm chấn động, tầng mây cuồn cuộn. Một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện. Đó là Dịch Linh Ấn!

Ấn này vừa hiện ra, thiên địa biến sắc. Dịch Linh Ấn ầm ầm đánh thẳng về phía Đỗ Thanh.

Trong tích tắc khi Đỗ Thanh nhìn thấy bàn tay kia, sắc mặt đột nhiên đại biến!

Đại thủ ấn của Thế Giới Tông, Dịch Linh Ấn! Ngươi là người của Thế Giới Tông ở Vân Châu!

Nghe lời nói của Đỗ Thanh, tâm thần Vương Lâm chấn động, ánh mắt lóe lên, trong tích tắc khi thi triển Dịch Linh Ấn, tay phải lại bắt quyết điểm một chỉ lên bầu trời.

Chỉ thấy một vùng ánh sáng bảy màu gào thét hiện ra, ngưng tụ trong thiên địa trước người Vương Lâm, bao phủ bốn phía, trong nháy mắt hóa thành một cây trường thương bảy màu!

Cây trường thương này khiến đồng tử trong mắt Đỗ Thanh co rút lại, thân thể không tiến tới nữa mà liên tục lui lại phía sau mấy bước.

Thất thải thuật của Đông Lâm Tông... ngươi rốt cục là người của của Thế Giới Tông hay là đệ tử của Đông Lâm Tông!

Ngươi nói xem...

Sau khi liên tục thi triển hai thần thông bất đồng, tay phải Vương Lâm nắm thành quyền, mở ra khiến trăm vạn cấm chế gào thét hiện ra. Đồng loạt đánh thẳng lên bầu trời. Chỉ thấy thiên địa biến đổi, một Cổ Tán khổng lồ hiện ra trước mắt Đỗ Thanh.

Đỗ Thanh chấn động toàn thân, lộ vẻ không thể tin nổi. Hắn theo tiềm thức lùi lại phía sau vài bước, ánh mắt nhìn Vương Lâm đã lộ vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Một trong ba đạo tông tối cường trong bảy mươi hai châu trên Tiên Cương, được tiên hoàng khâm điểm,... Đạo thuật bất truyền của Tùng Vân Đạo... Phần Giới Cổ Tán...

Sắc mặt Đỗ Thanh tái nhợt. Mỗi thần thông của Vương Lâm càng lúc càng khiến hắn rung động hơn. Cho tới lúc này, da đầu hắn đã tê dại.

Hắn cũng không cho rằng Vương Lâm học trộm được. Các loại thần thông này nhìn đã biết cực kỳ chánh tông, không thể học trộm mà được!

Ngươi rốt cục là ai?

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1812 Vương Lâm so bổn nguyên

Đỗ Thanh tu đạo đã nhiều năm, kinh nghiệm rất nhiều. Mà bởi thân thể khôi lỗi này nên hắn đã nhìn thấy đủ chuyện kỳ dị nên rất ít khi có chuyện khiến hắn phải hoảng sợ.

Nhưng tu sĩ tóc bạc trước mặt này lại khiến Đỗ Thanh hai ba lần rung động, cảm thấy da đầu tê dại.

Đầu tiên là nhìn thấy cảnh địa hỏa mạch khô héo, rồi sau đó đuổi theo lại thấy pháp thuật của Thế Giới Tông, Đông Lâm Tông và Tùng Vân Đạo.

Tất cả đều khiến Đỗ Thanh không thể đoán ra thân phận và lai lịch của Vương Lâm. Tấm màn thần bí trên người đối phương vừa bị gỡ bỏ thì lại xuất hiện vô số tầng khác.

Hắn thật sự muốn học trộm được thì cũng phải bái nhập toàn bộ những tông phái này, thế nên mới có thể học được những pháp thuật không truyền ra bên ngoài này! Hoặc là bổi cảnh của hắn phải rất sâu... Mới có thể đạt được thần thông của các tông phái này...

Sắc mặt Đỗ Thanh tái nhợt, liên tục lui lại phía sau, ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyện, hiện lên vô số suy đoán.

Nếu là trường hợp đầu thì người này rất giảo hoạt đa đoan, am hiểu ẩn dấu, tu vi nhất định không phải như biểu hiện lúc này, tất nhiên còn không ít hậu chiêu... người như vậy tuy khó chơi nhưng giết hắn thì không có hậu họa gì... nhưng nếu người này lại là...

Đồng tử trong mắt Đỗ Thanh co rụt lại.

Nếu là trường hợp sau thì người này quyết không thể trêu chọc! Có thể khiến Đông Lâm Tông, Thế Giới Tông dâng lên công pháp vốn đã khó khăn, nhưng so với việc khiến Tùng Vân Đạo trong tam đại đạo môn được tiên hoàng khâm điểm truyền thụ Phần Giới Cổ Tán thì... quá kinh khủng rồi... Bối cảnh tới mức nào mới có thể làm được điều này...

Đỗ Thanh nhớ tới một suy đoán, lập tức sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thần sắc hoảng sợ của Đỗ Thanh dù bị ẩn dấu nhưng Vương Lâm vẫn nhận ra một chút. Hắn đứng trên đầu long hồn, hấp thu lực lượng hỏa diễm còn cần một chút thời gian nữa. Trong lúc này tuy hắn không sợ quấy rầy nhưng nếu có thể tĩnh tâm hấp thu thì hiển nhiên hiệu quả tốt hơn nhiềuế

Vốn tưởng phải triển khai ác chiến với Đỗ Thanh một hồi, nhưng lúc này xem ra cũng không cần làm cho vấn đề kịch liệt lắm, có thể khiến Đỗ Thanh tự bỏ đi.

Ngươi có muốn giao thủ với Vương mỗ không...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đứng trên đỉnh đầu hỏa long, vừa hấp thu bổn nguyên của địa hỏa vừa chậm rãi mở miệng.

Giọng nói của hắn vang vọng, tràn đầy vẻ uy nghiêm.

Loại khả năng thứ hai không lớn. Người này có lẽ chỉ biết thuật của tam tông này, thi triển ra trước mặt ta có lẽ muốn hù dọa ta lui bước! hắn đây đã là cực hạn của hắn!

Đỗ Thanh tu đạo đã nhiều năm, sao có thể dễ dàng thay đổi ý định. Giờ phút này nghe Vương Lâm nói như vậy, lập tức thét lên một tiếng.

Thân thể hắn nhoáng lên, lao thẳng về phía Vương Lâm, toàn thân vặn vẹo, bắt ngờ lộ ra thân thể khôi lỗi gỗ. Một ngọn lửa bùng lên từ trong thân thể hắn. Bao phủ toàn thân.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cũng khá kinh người!

Ta không tin ngươi có thể xuất ra thần thông của đại tông thứ tư!

Trong tích tắc khi lời nói của Đỗ Thanh truyền ra, thân thể đã áp sát. Vương Lâm cười ha hả. Tiếng cười của hắn rơi vào tai Đỗ Thanh hình như có ý trào phúng, khiến tâm thần Đỗ Thanh chấn động.

Chỉ thấy Vương Lâm nắm lấy sợi xích sắt do mười sáu có hỏa long biến thành trong tay, tay phải vung về phía bầu trời.

Cả thiên địa lập tức bị hắc phong tràn ngập. Hắc phòng cuồn cuộn, bên trong truyền ra tiếng gầm thét. Mười ba con hắc long biến ảo ra, xuyên qua hắc phong xông tới.

Cùng lúc đó, mười ba con hắc long này mở to miệng, một luồng gió tịch diệt vù vù ập tới, trong gió còn có vô số hạt mưa, theo gió chuyển động,

giống như long vương ban mưa!

Nếu chỉ như thế thì cũng không thần kỳ dị. Nhưng trong tích tắc khi những giọt mưa này rơi xuống liền tỏa ra ánh sáng chói mắt. Chỉ thấy những giọt mưa này bất ngờ hóa thành một đám hồn phách hư ảo, mỗi một hồn đều phát ra tiếng gào thét thê lương, bao phủ đất trời lao về hướng Đỗ Thanh.

Hô Phong Hoán Vũ, Tát Đậu Thành Binh... Sơn Băng Địa Liệt...

Giọng nói của Vương Lâm lạnh như băng vang lên. Mặt đất ầm ầm chấn động, những khe nứt lớn đột nhiên hiện ra. Một ngọn núi lửa hư ảo từ trong vùng đất ẩn chứa địa hỏa mạch này ầm ầm bộc phát, khói đen cuồn cuộn, nham thạch nóng chảy vô tận phun ra.

Âm Nguyệt Hữu Tình!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, tay phải điểm lên bầu trời một cái. Chỉ thấy giữa hắc phong ngập trời kia đột nhiên xuất hiện một vầng trăng sáng.

Giờ phút này rõ ràng là ban ngày, ánh trăng xuất hiện khiến cảnh tượng cực kỳ quỷ dị!

Trong tích tắc khi ánh trăng xuất hiện, ngón tay Vương Lâm hạ xuống, chỉ lên người Đỗ Thanh. Lập tức khuôn mặt Đỗ Thanh liền biến ảo ra ánh trăng, nhanh chóng khuếch tán ra.

Thuật này thì sao!

Vương Lâm vung tay lên, đứng trên đỉnh đầu hỏa long cao cao tại thượng, cúi đầu nhìn xuống Đỗ Thanh đang rung động một lần nữa, sắc mật tái nhợt!

Âm... Âm Nguyệt Tông... Thức mở đầu của Âm Nguyệt đại pháp...

Đầu óc Đỗ Thanh lúc này như bị sấm sét ầm vang làm cho sụp đổ. Âm Nguyệt Tông cũng là một trong cửu tông thập tam môn!

Đỗ Thanh ngẩng phắt đầu, hai mắt đỏ bừng. Hắn đã bị Vương Lâm thi triển thần thông liên tục trấn trụ. Nhưng nếu muốn làm cho hắn lui lại thì không được. Hắn đã đuổi theo lâu như vậy, căn bản không còn thể diện để lui!

Thậm chí tới lúc này hắn mới chỉ đánh ra một chiêu mà thôi!

Cho dù ngươi còn rất nhiều thần thông của đại tông phái thì đã sao! Tu vi của ngươi nhất định không bằng ta, nếu không thì cũng không phải dùng

nhiều phương pháp như vậy để ngăn cản ta ra tay! Ngươi càng làm thế càng chứng tỏ ngươi không dám ra tay!

Đỗ Thanh gầm thét. Cả đời này hắn chưa bao giờ lâm vào tình trạng cười hồ khó xuống thế này. Nhưng lúc này hắn đã nghĩ thông, đè nén nỗi sợ trong lòng xuống, thoáng một cái liền giơ tay phải lên, ngọn lửa toàn thân ầm ầm bùng phát, ngưng tụ trên tay phải hắn. Một lượng lớn tử khí từ trong cơ thể khôi lỗi gỗ lan ra, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Toàn bộ tu vi của lão phu đều dựa vào bản thân, tuy nói không có nhiều thần thông như ngươi nhưng bổn nguyên cũng có ba đạo! Lão phu dùng ba đạo bổn nguyên ngạnh kháng Huyền Kiếp, sao có thể bị một đạo bổn nguyên của ngươi dọa lui! Lão phu muốn xem ngươi kiêu ngạo như thế thì có được mấy đạo bổn nguyên!

Đỗ Thanh gầm lên, ngọn lửa trong cơ thể bị tử khí lao ra, lập tức hóa tử hỏa, chiếu rọi cả thiên địa. Một luồng nhiệt độ cực cao ầm ầm bốc lên, cuốn thân thể Đỗ Thanh về phía Vương Lâm.

Thổ bổn nguyên của đại địa!

Đỗ Thanh vừa tiến tới, tay trái vừa hướng về phái mặt đất nhấn một cái. Lập tức mặt đất tràn ngập khe nứt kia chấn động một cách quỷ dị, từng chút ánh sáng như cát vàng bay ra, ngưng tụ trước tay trái Đỗ Thanh, hóa thành một đám sương mù lượn quanh.

Trong sương mù này tồn tại khí tức nồng đậm của thổ bổn nguyên. Khí tức này lan ra khiến mặt đất trở nên vặn vẹo. Hoàn cảnh bốn phía mơ hồ giống như biến thành một đại hoang mạc!

Trọng bổn nguyên!

Đỗ Thanh ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng. Hắn sở dĩ có thể trở thành tu sĩ Không Huyền, có thể vượt qua mấy lần Huyền Kiếp ngoài bởi vì có kỳ ngộ thì cũng một phần là bởi hắn hiểu rất sâu trọng bổn nguyên này.

Thậm chí Đại Hồn Môn che chở cho hắn cũng là bởi vì bổn nguyên này!

Trọng bổn nguyên cảm ngộ tất cả sức nặng của vật chất trong thiên địa. Từ nhỏ như hạt cát tới nặng như một khối lục địa, thậm chí hiểu càng sâu hơn có thể nắm được biến hóa nặng nhẹ, tùy theo tâm ý mà biến hóa.

Trọng bổn nguyên này ở Tiên Cương đại lục cũng không nhiều, thường thường phải có thiên tư đặc thù mới có thể minh ngộ. Đỗ Thanh vốn không có tư cách này nhưng thân thể khôi lỗi của hắn lại có một tia trọng bổn nguyên, lúc đó mới giúp hắn từ từ tìm hiểu ra.

Bổn nguyên vừa xuất hiện, vô hình không nhận ra nhưng lại khiến cho biển lửa trên tay phải Đỗ Thanh giống như có thêm trọng lượng!

Từ xưa tới nay, trên Tiên Cương đại lục có hai luồng ý kiến đối với hỏa. Mà trọng điểm của những luồng ý kiến này có liên qua tới việc hỏa của trọng lượng hay không!

Một phía cho rằng có, một phía cho rằng hỏa là hiện tượng của thế giới, không có trọng lượng!

Cho tới giờ, loại nhận thức này vẫn chưa phân đúng sai. Nhưng trên thần thông thì cũng không có gì đáng ngại. Đỗ Thanh thông qua trọng bổn nguyên bất ngờ khiến cho hỏa có thêm trọng lượng!

Do đó uy lực hỏa diễm của hắn liền tăng lên vô số lần!

Cùng lúc đó tay trái hắn nắm sương mù thổ bổn nguyên, cũng có trọng bổn nguyên dung hợp vào. Dường như trong tay Đỗ Thanh lúc này cầm cả một đại lục vậy!

Nói thì thong thả nhưng thực tế mọi chuyện chỉ trong chớp mắt. Triển khai toàn bộ ba đạo bổn nguyên. Đỗ Thanh tiến lên, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Mặc kệ ngươi là ai, nhận lấy cái chết đi thôi!

Vương Lâm đứng trên đỉnh long hồn do địa hỏa mạch biến thành, đồng tử trong hai mắt co rụt lại. hỏa long gào thét, thân thể không bị khống chế là lui nhanh lại phía sau. Cùng lúc đó, Vương Lâm triển khai một loạt thần thông, toàn bộ đánh về phía Đỗ Thanh.

Thất Thải Thương, Dịch Linh Ấn, còn cả Phần Giới Cổ Tán, cả Âm Nguyệt Hữu Tình thuật.

Bốn loại đạo pháp có thể nói là đứng đầu trên Tiên Cương đại lục trong giờ phút này toàn bộ bộc phá ra lực lượng mạnh nhất mà Vương Lâm có thể phát huy!

Cũng bởi vì sự tồn tại của hỏa long, Vương Lâm tiếp xúc với nó, nhờ vào con rồng này mà triệt tiêu dư chấn, có thể đánh với Đỗ Thanh một trận!

Hắn ngay cả Chưởng Tôn cũng phong ấn, ngay cả Chiến lão quỷ và Thất Thải đạo nhân cũng dám ra tay, làm sao lại có thể sợ Đỗ Thanh này!

Nếu không phải là Vương Lâm không thể mở Không Gian trữ vật thì Dĩ Ti khôi lỗi vừa ra, Đỗ Thanh liền thất bại!

Tiếng ầm ầm vang vọng kinh thiên động địa. Tu vi của Đại Thiên Tôn rất cao, ba đạo bổn nguyên xuất ra hết, dù không có chút chiêu thức thần thông nhưng bổn nguyên này chính là thần thông cực mạnh của hắn.

Tiếng chấn động tạo ra vô số hồi âm. Bốn thần thông của Vương Lâm sụp đổ toàn bộ nhưng bổn nguyên lực của Đỗ Thanh vẫn gào thét lao tới, đặt trước người Vương Lâm, khiến cho hỏa long hồn dưới chân Vương Lâm cũng không thể thừa nhận được, phát ra một tiếng kêu thê lương, lập tức sụp đổ.

Hỏa long sụp đổ hình thành một hỏa cầu khổng lồ. Bao phủ toàn thân Vương Lâm.

Đỗ Thanh lao ra khỏi lực lượng trùng kích của bốn thần thông của Vương Lâm, đang muốn truy kích, đánh cho Vương Lâm một đòn trí mạng.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Vương Lâm từ trong hỏa cầu từ từ truyền lại.

Ngươi cho rằng ta chỉ có một đạo bổn nguyên sao... Ngươi cho rằng ba đạo bổn nguyên của ngươi đã là nhiều sao...

Nếu là người khác nói thế Đỗ Thanh sẽ chẳng thèm để ý. Nhưng lời này của Vương Lâm vừa thốt lên, không biết tại sao Đỗ Thanh lại chấn động tâm thần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1813 Quá gian xảo!

Hỏa long hồn của địa hỏa tử mạch tan vỡ hóa thành một quả cầu lớn rất lớn, bao phủ thân thể

Vương Lâm vào bên trong. Bên ngoài quả cầu lửa kia là mười sáu con hỏa long gào thét, vờn quanh quả cầu lửa khổng lồ này, gần như nối liền với nhau. Có thể nhìn thấy bên trong quả cầu lửa này dường như có một thân ảnh Chu Tước!

Từ xa nhìn lại, quả cầu lửa này giống như là một quả trứng, ở bên trong giống như đang có một sự biến hóa kinh người!

Theo thanh âm của Vương Lâm vang vọng, trên mặt của hỏa cầu ở phía đối diện với Đỗ Thanh lập tức vặn vẹo, ở trên đó nhanh chóng hiện lên một gương mặt! Đó là một gương mặt lạnh lùng, gương mặt của Vương Lâm! Lạnh lùng liếc mắt nhìn Đỗ Thanh, Vương Lâm hiện ra ở trên hỏa cầu chậm rãi mở miệng.

Chỉ là ba đạo bổn nguyên. Lôi bổn nguyên, xuất!

Lời nói của Vương Lâm vừa dừng lại, lập tức thiên địa ầm vang, ấn ký tia chớp trong mắt phải của hắn lập tức hóa thành một đạo thiên địa lôi đình ầm ầm giáng xuống.

Ngay khi lôi đình này xuất hiện, thiên địa biến sắc, toàn bộ không trung dường như có vô số lôi đình hiện ra, từ bốn phương tám hướng nhất tề lao thẳng tới nơi đây. Mỗi đạo lôi đình kia ẩn chứa uy lực của thiên địa, trong lúc không ngừng lao tới, mơ hồ xuất hiện chiến xa hư ảo khổng lồ.

Chiến xa kia nhìn thì như làm bằng đồng, nhưng là do lôi đình tạo thành. Còn có sáu tia chớp rất lớn nối liền với chiến xa kia, giống như lôi chiến xa này tiến về phía trước. Ở trên chiến xa lôi đình có một thân ảnh toàn thân mặc áo giáp màu xanh, nhìn không rõ bộ dáng!

Đây đây là lôi đế chiến xa của lôi bổn nguyên! Chỉ có tu luyện lôi bổn nguyên tới trình độ cực kỳ thâm sâu mới có thể khiến cho lôi biến như thế này xuất hiện! Người này người này chẳng những có hỏa bổn nguyên, mà còn có lôi bổn nguyên!

Thần sắc Đỗ Thanh sững lại, hắn không ngờ Vương Lâm lại có hai đạo bổn nguyên. Nhưng điều khiến cho hắn khiếp sợ chính là lôi bổn nguyên này vừa xuất hiện đã dẫn động lôi biến!

Sinh tử bổn nguyên, xuất!

Khuôn mặt Vương Lâm ở trên quả cầu lửa khổng lồ kia lại một lần nữa truyền ra tiếng nói.

Lời này vừa dứt. Lập tức bên trong lôi đình trên không trung phủ xuống một đám bạch khí. Mặt đất chấn động, một đám hắc khí chui lên, cùng với đám bạch khí kia vờn quanh lẫn nhau, hình thành một vòng xoáy, lơ lửng ở phía trước Vương Lâm.

Từng trận khí tức sinh tử từ bên trong vòng xoáy này khuếch tán ra. Hư bổn nguyên đã sớm được Vương Lâm thí nghiệm, ở trên Tiên Cương đại lục này sẽ không bị thay đổi. Lúc này sinh tử bổn nguyên xuất hiện, lập tức tản mát ra từng trận sức sống cùng với tử khí. Hai khí tức không có khả năng hòa hợp này giờ phút này lại dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ.

Hư bổn nguyên! Người này người này cũng giống như ta, hai thực một hư!

Thần sắc của Đỗ Thanh lập tức trở nên khó coi, việc này đã vượt ra ngoài sự dự liệu của hắn. Hắn vốn tưởng rằng Vương Lâm cũng chỉ có một thực bổn nguyên.

Khó trách ngươi lại kiêu ngạo như vậy, thì ra là vì ba đạo bổn nguyên! Nhưng cho dù là ba…

Đỗ Thanh gầm nhẹ, nhưng lời của hắn chưa kịp nói hết, liền bị Vương Lâm cắt đứt.

Ba đạo sao, nhân quả bổn nguyên, chân giả bổn nguyên, xuất cho ta!

Lời nói của Vương Lâm khiến cho sắc mặt Đỗ Thanh đại biến. Hắn vô cùng kinh hãi, hai mắt lộ ra một vẻ không thể tin được. Hắn nhìn thấy ở phía trước Vương Lâm lại một lần nữa xuất hiện hai vòng xoáy khổng lồ!

Một vòng xoáy ở trong đó hư ảo và chân thực nhanh chóng biến hóa lẫn nhau. Đỗ Thanh nhìn vào thậm chí có cảm giác như tâm thần bị hút vào bên trong, biến hóa giống như là ảo giác này khiến cho hắn lảo đảo.

Đây… đây là…

Còn vòng xoáy kia, ở bên trong ẩn chứa nhân quả. nhân quả này là đại đạo, cực kỳ phức tạp. Ở trong đó là một sự hồn độn, người khác không thể nhìn thấy rõ ràng, cũng giống như là nhân quả, không thể nhìn rõ được đạo biến hóa của nó!

Ba đạo hư bổn nguyên Người này không ngờ lại có được khí vận như vậy, có thể đạt được ba đạo hư bổn nguyên!

Ánh mắt Đỗ Thanh lộ ra vẻ chấn động, thân thể hắn theo tiềm thức lùi lại vài bước, ngay cả thổ hỏa bổn nguyên trong hai tay hắn dường như lúc này cũng trở nên ảm đạm.

Ba hư hai thực. Người này có thiên tư gì, có thể có được năm đạo bổn nguyên, ngay cả ở Đại Hồn Môn cũng chưa bao giờ nghe nói!

Đỗ Thanh nghĩ lại lời nói của mình lúc trước, ba đạo bổn nguyên ở trong mắt đối phương đúng là không được coi là cái gì.

Năm đạo bổn nguyên thì đã sao. Bổn nguyên nhiều không nghĩa là thực lực mạnh mẽ.

Đỗ Thanh lại một lần nữa bị trấn áp, chỉ có thể cắn răng gào thét.

Năm đạo sao? Sát lục bổn nguyên, xuất!

Khuôn mặt Vương Lâm ở trên quả cầu lửa. Trên mi tâm hắn lập tức hé ra một khe hở, một hơi lạnh giết chóc thiên địa ầm ầm chui ra. Sát khí này cực đậm. Trên không trung bất ngờ phủ xuống những bông tuyết màu hồng, những bông tuyết này rơi xuống khiến cho mặt đất phủ đầy tuyết.

Trong sự chết chóc của thiên địa này, Đỗ Thanh lại một lần nữa lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Vương Lâm đã không còn là hoảng sợ, mà là

kinh hoàng!

Sát lục sát lục bổn nguyên! Không ngờ lại là sát lục bổn nguyên! Không ngờ ngươi lại có sát lục bổn nguyên!

Đỗ Thanh suýt nữa đã hét ầm lên. Trên Tiên Cương đại lục, sát lục bổn nguyên so với trọng bổn nguyên của hắn còn hiếm thấy hơn. Loại bổn nguyên này cho dù chỉ có duy nhất một đạo cũng đủ để xưng hùng!

Sát lục bổn nguyên muốn ngưng tụ được nhất định hai tay phải dính đầy máu tươi, sau khi giết vô số sinh linh mới có thể xuất hiện, ít nhất thì Đỗ Thanh cũng cho là như vậy.

Đáng chết, không ngờ hắn lại có được bổn nguyên hiếm có này. Hắn rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người, đây là một kẻ tuyệt đại hung sát sao!

Cấm chế bổn nguyên, xuất cho ta!

Lời nói của Vương Lâm giống như là một quyền cực nặng đánh lên người Đỗ Thanh, khiến cho hắn không ngừng lùi lại phía sau, cho đến hơn mười trượng. Hắn nhìn thấy đồng tử trong hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu, những tơ máu này lần lượt bay ra, bao phủ bốn phía, hóa thành một đạo cấm chế. Một luồng khí tức của cấm chế bổn nguyên ầm ầm bộc phát ra.

Bảy đạo! Không phải sáu, mà là bảy đạo! Hắn hắn

Đỗ Thanh lại lùi về phía sau, hắn nhìn bảy đạo bổn nguyên đang lơ lửng ở giữa hắn và Vương Lâm, da đầu tê dại, chấn động tâm thần.

Vương Lâm đã khiến cho hắn quá khiếp sợ! Nhưng sự kinh hoàng lúc này so với lúc trước cũng khiến cho hắn lại càng chấn động hơn, thậm chí trong đầu hắn còn khôn ngừng nảy sinh ý định xoay người bỏ chạy.

Có bảy đạo bổn nguyên, có nhiều thần thông chính tông, có thể cường hãnh hấp thụ địa hỏa, dẫn động lôi biến xuất hiện Người như vậy, không thể trêu chọc được!

Không phải vì tu vi của hắn không đủ. Mà khi đối mặt với Vương Lâm, Đỗ Thanh không biết ở trên người đối phương rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện phát sinh khiến cho hắn hoảng sợ, còn bao nhiêu hậu chiêu khiến cho hắn hít thở không thông nữa!

Nhất là hai lần ra tay vừa rồi giống như là không hề đánh trọng thương được đối phương, vì thế, hắn phán đoán tu vi của Vương Lâm mặc dù là không bằng mình, nhưng tuyệt đối cũng không kém nhiều! Trong tình hình như vậy, hơn nữa đối phương lại rất thần bí5 với tính cân thận của Đỗ Thanh, sao hắn có thể đánh được!

Bảy đạo bổn nguyên thì đã sao! Ngươi hãy tới đây đánh với ta một trận thật thống khoái đi!

Đỗ Thanh cắn răng, mặc dù hắn muốn chạy trốn, nhưng cũng phải nói một vài câu như vậy mới được, nếu không thì lần truy kích này thật sự là quá mất mặt.

Ngươi muốn đánh thật sao?

Khuôn mặt Vương Lâm hiện ra ở trên quả cầu lửa ánh mắt lóe lên, ngay khi lời nói này phát ra, một uy áp kinh khủng đột nhiên từ bên trong quả cầu lửa kia bộc phát ra. Uy áp này kinh thiên, ngay khi lan ra đã khiến cho sự sợ hãi trong mắt Đỗ Thanh nhanh chóng tăng lên, không cần nghĩ ngợi thân thể điên cuồng lùi lại phía sau. Hắn hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt của Vương Lâm trên quả cầu lửa hiện lên những đám vặn vẹo mơ hồ, từng đạo kim quang trong nháy mắt lóe lên.

Kim quang kia tỏa ra vạn trượng, thoạt nhìn giống như là một vầng mặt trời, ở sâu bên trong kim quang này là một kim ấn khổng lồ, chậm rãi từ bên trong quả cầu lửa trôi ra.

Nay khi nó xuất hiện, kim quang nhanh chóng lắp loáng, bao phủ toàn bộ thiên địa vào bên trong. Kim quang này tản mát ra một sức mạnh huyết mạch của tiên nhân rất thuần chánh, hơn nữa ở trên đó còn mơ hồ tồn tại một khí tức khiến cho Đỗ Thanh chấn động hơn gấp vạn lần, gần như hồn bay phách tán! Khí tức này đến từ trong kim ấn kia, tràn ngập ở bên trong đó. Mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ để khai thiên lập địa.

Đủ để khiến cho tất cả những người cảm nhận được, hiểu được hàm nghĩa ở trong đó phải khủng hoảng đến phát cuồng!

Đây là Đại Thiên Tôn.

Khóe miệng của Đỗ Thanh chảy máu tươi, thân thể hắn nhanh chóng lùi lại phía sau. Ấn này đã khiến cho hắn chấn động, tự làm bị thương tâm thần. Liếc mắt một cái là hắn liền nhận ra ngay ấn này là do một Đại Thiên Tôn dùng thiên địa thuật, sau khi khiến cho thần thông thực chất hóa mà ngưng tụ ra.

Pháp Bảo như thế này sức mạnh thì vẫn còn chưa biết thế nào, nhưng tác dụng thật sự chính là khiến cho tất cả chúng sinh phải chấn động! Đừng nói là hắn, mà ngay cả Quy Nhất Tông, Đại Hồn Môn, tất cả những cao thủ trong các tông phái trong Thiên Ngưu Châu này sau khi nhìn thấy kim ấn này, sau khi cảm nhận được khí tức của Đại Thiên Tôn ở bên trong đó đều phải run rẩy tâm thần, đối với người sờ hữu kim ấn này đều phải dâng lên một sự hoảng sợ!

Bởi vì loại Pháp Bảo này sau khi được Đại Thiên Tôn thực chất hóa, trừ phi là loại người được chủ nhân nó đích thân đưa cho, nếu không một khi đổi chủ sẽ lập tức tan vỡ. Đây là kiến thức thông thường trên Tiên Cương đại lục! Hơn nữa trên Tiên Cương đại lục này, đối với loại Pháp Bảo sau khi được Cửu Dương của cửu Đại Thiên Tôn thực chất hóa xuất hiện, không nên tồn tại này, phần lớn đều là những Đại Thiên Tôn đưa cho một môn nhân đệ tử thân cận nhất, dùng cách này để nói cho hết thảy chúng sinh biết người này không ai có thể động vào!

Với tu vi của Đỗ Thanh, hắn không nhận ra khí tức này là của Đại Thiên Tôn nào, thậm chí Cửu Dương trên Tiên Cương đại lục suốt vô số năm qua hắn hoàn toàn không tư cách nhìn thấy được một người nào. Nhưng khí tức này, khí tức khiến cho hắn run rẩy sợ hãi này vượt xa tất cả những khí tức mà hắn đã từng chứng kiến, ngoại trừ Đại Thiên Tôn ra thì không ai có thể có được! Đỗ Thanh phun ra một ngụm máu tươi, trong lúc lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm mang theo vẻ u oán, gào thét lên.

Chết tiệt, ngươi có Pháp Bảo như vậy sao không lấy ra sớm một chút hả! Nếu ngươi lấy ra sớm một chút thì có quỷ mới truy sát ngươi, cho dù ngươi có giết toàn bộ Thương Long Tông thì lão tử cũng làm như không nhìn thấy!... Ngươi đúng là tên lừa đảo! Đúng là quá gian xảo! Không ngờ ngươi lại như vậy!

Biểu hiện của Đỗ Thanh khiến cho Vương Lâm cũng ngẩn ra, hắn không ngờ kim ấn này lại có sức mạnh chấn động như vậy, không ngờ sau khi có thể khiến cho Đỗ Thanh nhìn thấy liền phun ra máu tươi, liều mạng rống lên những lời như vậy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1814 Cảm ứng của Huyền La

Kim ấn này không ngờ lại có hiệu quả như vậy

Trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên tinh quang, há miệng hướng ra phía ngoài hút một hơi, lập tức kim ấn kia hóa thành một đạo kim quang biến mất trên khuôn mặt của Vương Lâm hiện ra ở trên quả cầu lửa. Sau khi kim ấn biến mất, kim quang cũng tiêu tan khỏi thiên địa.

Không tiễn!

Vương Lâm thu lấy kim ấn xong, chậm rãi mở miệng.

Cho tới khi kim ấn kia biến mất, Đỗ Thanh mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lùi lại vài bước, muốn nhanh chóng rời khỏi. Dọc đường hắn truy kích, mấy lần bị đối phương khiến cho chấn động, cuối cùng còn bị khí tức Đại Thiên Tôn ở trên kim ấn kia làm cho kinh hãi, lúc này đã bỏ qua tất cả những ý niệm chém giết trong đầu. Hận là không thể lập tức rời khỏi.

Đúng là lừa đảo! Ngươi thật sự là tên lừa đảo!

Đỗ Thanh rất buồn bực, sau khi lùi lại trăm trượng, đột nhiên thần sắc khẽ động, dừng chân lại nhìn lướt qua Vương Lâm đang bị quả cầu lửa

bao bọc.

Người này tu vi cực kỳ cao thâm, còn có được Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn ban tặng, nhân vật như vậy nếu ta có thể gặp được thì đó cũng là cơ duyên của ta! Ta đã là con chó cùng đường, nếu có thể thông qua hắn mà có được sự chỉ điểm của Đại Thiên Tôn kia, thì tu vi chắc chắn sẽ gia tăng!

Hơn nữa một khi theo hắn, trong bối cảnh như vậy, ta sẽ không còn phải kiêng kị Đại Hồn Môn nữa, không bao giờ còn phải đem tất cả những bảo bối tốt trước tiên đưa tới Đại Hồn Môn nữa!

Nghĩ tới đây. Đỗ Thanh tự nhiên hết buồn bực, thần sắc lộ ra vẻ hưng phấn và kích động.

Không sai, nếu như vậy, thì đây đúng là một cơ hội mà vô số tu sĩ đang mơ để có được. Nếu những tông phái khác ở Thiên Ngưu Châu này biết được người này có Pháp Bảo do một Đại Thiên Tôn ban cho, thì nhất định sẽ nổi điên lên, lập tức sẽ đưa hắn về tôn làm thượng khách. Thỏa mãn tất cả những yêu cầu của hắn. Đúng là ông trời có mắt mà, cơ may của Đỗ Thanh ta đã tới, hiện giờ rất có khả năng chỉ có một mình ta biết được thân phận của hắn, quyết không thể để cho những người khác biết được, cơ may này chỉ có thể thuộc về một mình ta. Chỉ là không biết đứng sau hắn là Đại Thiên Tôn nào Bất kế là người nào cũng không đều không sao cả!

Thân thể bằng gỗ của Đỗ Thanh vốn không có trái tim, nhưng lúc này hắn mơ hồ nghe thấy dường như có tiếng tim mình đập lên dồn dập.

Ha ha, cơ may trời ban, đây đúng là cơ may trời ban.

Hai mắt Đỗ Thanh lóe sáng, quắc mắt nhìn Vương Lâm ở bên trong quả cầu lửa, sau khi hít một hơi thật sâu liền chắp tay, trên mặt nở nụ cười.

Hiểu lầm, đạo hữu hiểu lầm rồi, việc này là một việc hiểu lầm. Ta đã sớm có cảm giác Thương Long Tông đã quá mức hủ bại. Đang muốn ra tay hủy diệt để tu bổ lại. Đúng lúc đạo hữu lại ra tay giúp cho một việc bề bộn, việc này Đỗ mỗ vạn phần cảm kích nên mới muốn đuổi theo, thực ra là muốn tự mình cảm tạ.

Đỗ Thanh ăn nói ba hoa, hai mắt không chớp một chút nào.

Ồ!

Vương Lâm quét mắt nhìn Đỗ Thanh một cái, mỉm cười, dường như đã nhìn thấu tâm tư của Đỗ Thanh.

Đạo hữu hiện giờ đang cắn nuốt ngọn lửa này, chuyện này rất trọng đại, Đỗ mỗ sao có thể rời khỏi. Đạo hữu hãy yên tâm, có Đỗ mỗ hộ pháp cho người, tuyệt đối sẽ không có người nào dám bước vào đây làm phiền!

Đỗ Thanh bị ánh mắt của Vương Lâm quét qua nhưng không có một chút xấu hố nào. ngược lại lại lo lắng Vương Lâm không chấp nhận, lập tức giơ tay phải chỉ lên bầu trời, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, lại một lần nữa mở miệng.

Trên có pháp tắc của Tiên Cương, tại hạ hôm nay hộ pháp của đạo hữu. nếu có một chút tà tâm nào nhất định sẽ bị trời tru đất diệt, đạo niệm sụp đổ, linh hồn tiêu tan!

Vừa nói xong, từ trong tay phải của Đỗ Thanh lập tức xuất hiện một ký hiệu màu đỏ. Ký hiệu này lóe lên, ở bên trong ẩn chứa lời thề của Đỗ Thanh, hóa thành một tia hồng quang lao thẳng lên không trung, biến mất không còn. Đây là thệ phù trên Tiên Cương đại lục, một khi sử dụng rất ít người có thể không tuân theo, pháp tắc của Tiên Cương từ trong u minh có thể làm chứng!

Cũng được, ngươi cũng có ý tốt, ta sẽ cho ngươi cơ hội được hộ pháp.

Vương Lâm nhìn Đỗ Thanh một cách đầy thâm ý, chậm rãi mở miệng. Những lời này rơi vào trong tai Đỗ Thanh, lập tức khiến cho tinh thần Đỗ Thanh phấn chấn. Hắn đang lo những hiểu lầm lúc trước khiến cho cẩn thận và chán ghét, một khi như vậy thì hắn sẽ quyết không có cơ hội để tiếp cận Vương Lâm, nếu như vậy thì đừng nói đến chuyện có được tạo hóa.

Lúc này nghe thấy Vương Lâm đồng ý cho mình hộ pháp. Đỗ Thanh vội vàng chấn hưng tinh thần, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, hướng về Vương Lâm gật đầu.

Vương đạo hữu yên tâm, lão phu cho dù liều cả tính mạng cũng phải bảo vệ cho đạo hữu được an toàn.

Vừa nói xong, thân thể hắn liên tục bước tới mấy bước, xuất hiện ở cách đó trăm trượng, khoanh chân ngồi ở không trung, thần thức ầm ầm tản ra bốn phía, nhưng thiên địa ở xung quanh Vương Lâm lại không có một chút thần thức nào của Đỗ Thanh ở trong đó. Hiển nhiên là hắn tận lực như vậy để có được sự yên tâm của Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường. Đỗ Thanh không hề ẩn giấu tâm tư mà biểu lộ rất rõ ràng, Vương Lâm hiển nhiên có thể nhìn ra. Người này đã bị kim ấn của mình trấn áp. Đã nảy sinh ra tâm tư nịnh hót, mục đích của hắn đó là Đại Thiên Tôn đã tạo ra kim ấn này.

Như vậy cũng tốt, ta mới tới Tiên Cương đại lục, còn có rất nhiều chuyện không phải chỉ sưu hồn mà có thể biết được, cũng cần phải có một người nào đó ở bên cạnh , mà đây là hắn tự nguyện, không phải là do ta chủ động yêu cầu, vì thế, hắn đã có yêu cầu, thì ta sẽ chiếm được thế chủ động!

Trong lòng Vương Lâm cười lạnh, nhắm hai mắt lại, khuôn mặt trên quả cầu lửa lớn kia chậm rãi chìm xuống, biến mất không còn.

Đỗ Thanh nghiêm túc tuân thủ lời thề, cẩn mật đề phòng tất cả hoàn cảnh xung quanh, trong lòng đã quyết định chủ ý, nhất định phải mượn cơ hội này để biểu hiện cho tốt, tranh thủ chuộc lại sự hiểu lầm trước đây. Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Vương Lâm phân ra một tia thần thức ở bên ngoài đề phòng Đỗ Thanh, cùng lúc đó, thân thể hắn ở bên trong quả cầu lửa nhanh chóng hấp thụ hỏa bổn nguyên ở trong đó.

Quả cầu lửa này là một tử mạch biến thành, nó không phải là chỉ mạch, hiển nhiên là phải hấp thụ từ từ. Hơn nữa hỏa bổn nguyên ẩn chứa trong đó cực kỳ khổng lồ, như có pháp tắc ở bên trong đó. Pháp tắc này là ý chí của lửa, thứ mà Vương Lâm muốn cắn nuốt không phải chỉ có hỏa bổn nguyên, mà còn có cả ý chí này.

Mười sáu con hỏa long vờn quanh bên ngoài quả cầu lửa trong ba ngày này đã lần lượt biến mất, đã dung hợp với quả cầu lửa này. Dần dần, một ý chí của lửa từ bên trong quả cầu lửa này khuếch tán ra. Đỗ Thanh là người đầu tiên cảm nhận được, thần sắc của hắn nghiêm trọng, nghiêng người nhìn thoáng qua quả cầu lửa kia, không nói gì. Sáng sớm ngày thứ năm. Trong thiên địa mặt trời đã nhô lên, từng trận hào quang bao phủ bốn phía, ngay khi màn đêm bị xua tan, quả cầu lửa ở chỗ Vương Lâm bộc phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng nổ này cực kỳ kịch liệt, trong tiếng ầm ầm vang không ngừng chỉ thấy quả cầu lửa kia nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt chỉ còn có

mười trượng. Ngọn lửa ở bên trong vặn vẹo, trong sự mù mịt đó vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Vương Lâm. Ở bên người Vương Lâm, hình như còn có thể nhìn thấy một con Chu Tước đang lượn quanh.

Từng trận tiếng kêu của Chu Tước từ bên trong quả cầu lửa kia lan ra, vang vọng khắp trong thiên địa. Quả cầu lửa kia bất ngờ lại có rút lại, lúc này tốc độ co lại không nhanh, phải mấy canh giờ sau mới co lại còn bảy trượng, nhưng ở bên trong quả cầu lửa bảy trượng này lại có một ý chí của lửa ầm ầm bộc phát ra. Ý chí này bao phủ thiên địa. Mơ hồ như muốn chống lại địa hỏa của mặt đất. Dường như ở trong Thiên Ngưu Châu này, giờ phút này đã xuất hiện hai ý chí của lửa.

Cảm giác này rất là kỳ diệu, một trong số hai ý chí của lửa này là của địa hỏa vốn đã tồn tại ở Thiên Ngưu Châu, còn ý chí kia trong mắt của Đỗ Thanh chính là của quả cầu lửa bảy trượng kia!

Không hổ là người được Đại Thiên Tôn ban cho Pháp Bảo, hỏa bổn nguyên của hắn không ngờ có thể chống lại được cả ý chí của lửa ở nơi đây!

Đỗ Thanh nhìn quả cầu lửa bảy trượng kia, hít sâu một hơi.

Đúng lúc này, đột nhiên quả cầu lửa kia lại một lần nữa ầm vang kịch liệt, điên cuồng co rút lại, từ bảy trượng trực tiếp ngưng tụ lại còn ba trượng! Thân ảnh Vương Lâm ở bên trong nhoáng lên một cái, từ trong quả cầu lửa ba trượng kia đi ra!

Tóc bạc tung bay, Vương Lâm đứng ở bên cạnh quả cầu lửa, khoanh chân ngồi xuống. Thần sắc hắn rất ngưng trọng, hai tay bấm quyết chỉ về phía quả cầu kia. Dưới một chỉ này, Chu Tước bên trong quả cầu lửa kêu lên kinh thiên động địa. Mơ hồ có thể thấy được quả cầu lửa ba trượng này lại một lần nữa co lại, dần dần không ngờ chỉ còn có một trượng!

Ờ bên trong quả cầu lửa một trượng này có thể nhìn thấy một con Chu Tước đang nhanh chóng lượn quanh, từng trận tiếng kêu của Chu Tước không ngừng lan ra. Cảnh tượng này khiến cho hai mắt Đỗ Thanh lập tức lộ ra một vẻ kỳ dị. Hắn nhìn quả cầu lửa một trượng kia. Trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Chu Tước này chính là hiện thân hỏa bổn nguyên của hắn. Lúc này hắn đưa toàn bộ bổn nguyên lực của địa hỏa vào trong cơ thể của con Chu Tước này, chẳng lẽ là muốn…

Nghĩ tới đây. Đỗ Thanh trợn trừng hai mắt, lại một lần nữa lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chẳng lẽ hắn muốn ngưng tụ chân thân của bổn nguyên!

Đỗ Thanh hít sâu, vẻ hoảng sợ trong mắt càng đậm.

Bổn nguyên xuất hiện thì tu vi có thể bước vào trong Không cảnh bước thứ ba. Lấy bổn nguyên lực để hấp thụ sức mạnh vô biên của thiên địa. Đánh đâu thắng đó! Thông thường thực bổn nguyên đạt được cũng không khó, nhưng nếu muốn tu vi đạt tới Không Huyền thì nhất định phải tự cảm ngộ được sự biến hóa của hư bổn nguyên. Bổn nguyên càng nhiều, thì thực lực càng mạnh, đây là chuyện mà tất cả tu sĩ trên Tiên Cương đại lục đều hiểu!

Hơn nữa bổn nguyên cũng phân chia cấp độ, từ bổn nguyên lúc mới xuất hiện, đến bổn nguyên ngưng tụ pháp khí, cho tới khi bổn nguyên đại thành đều phải trải qua lần lượt. Nhưng trong truyền thuyết cũng có một số người có thiên tư. Sau khi bổn nguyên đại thành có thể dẫn động nó trở nên hùng mạnh hơn. Cuối cùng ngưng tụ ra một chân thân của bổn nguyên! Chân thân của bổn nguyên này cực kỳ hiếm thấy, một khi xuất hiện, sự hùng mạnh của nó sẽ khiến cho người ta phải sợ hãi! Cả đời này ta chỉ mới nhìn thấy một chân thân của bổn nguyên trên người của lão tổ Đại Hồn Môn, chưa gặp qua người thứ hai nào có được Vương đạo hữu này... Chẳng lẽ thật sự đang ngưng tụ chân thân của bổn nguyên!

Ánh mắt Đỗ Thanh nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ không thể tin được.

Trong ba mươi sáu quận của Cổ Quốc trên Tiên Cương đại lục. Đạo Cổ nhất mạch chiếm mười hai quận, trên không trung ở một quận trong đó là chỗ của hoàng tộc Đạo Cổ nhất mạch.

Trong Thiên Không Quận có vùng đất non xanh nước biếc, từng đám lá cây nhảy múa, nước sông chảy róc rách rất êm tai. Ở sâu bên trong đám lá cây có thể mơ hồ nhìn thấy một tế đàn cao vút tới tận mây xanh.

Tế đàn kia tràn ngập một khí tức tang thương, trên đó có một thanh niên mặc áo đen đang khoanh chân ngồi. Hắn nhìn thì như còn trẻ, nhưng thực tế từ trên người hắn lại khiến cho người ta có một cảm giác hắn đã sống rất lâu. Đã trải qua vô số năm tháng.

Hắn chính là Huyền La.

Ngay khi kim ấn của Vương Lâm xuất hiện ở Thiên Ngưu Châu, Huyền La này đang bế quan đột nhiên liền mở hai mắt ra.

Hắn tới rồi!

Trên mặt Huyền La hiện lên một nụ cười. Hắn biết đệ tử mà hắn chọn nhất định sẽ không chết bên trong hư vô, nhất định sẽ đến được Tiên Cương đại lục!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1815 Ngưng tụ bổn nguyên chân thân!

- Có kim ấn của ta, dù là ở Tiên Tộc hắn cũng không ngại gì... nếu đã tới rồi thì trước hết tạm thời không cần phải gấp gáp... rèn luyện một phen đối với hắn tương lai lại càng vô hạn!

Huyền La hơi trầm ngâm, không đứng dậy đi tới Tiên Tộc. Dù sao thân phận của hắn, nếu tới Tiên Tộc nhiều lần nhất định sẽ có nhiều rắc rối.

Cũng giống như mấy Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, nếu thường xuyên tới Cổ Quốc thì nhất định sẽ bị đuổi đi, thậm chí bị liên thủ vây công.

Hành trình lần trước Huyền La dù rời đi nhưng vẫn có chút thương thế, cho nên phải bế quan. Mà hắn lựa chọn bế quan cũng có một nguyên nhân khác, đó là vẫn còn tiếc nuối vì không đợi được Vương Lâm.

Hôm nay tiếc nuối trong tâm đã không còn, thương thế của hắn cũng không đáng lo nữa.

Đồ nhi Vương Lâm, Tiên Cương đại lục là nhà của ngươi. Đạo Cổ nhất mạch là cố hương của ngươi. Vi sư ở nơi này chờ ngươi trở về...

Khuôn mặt Huyền La lộ nụ cười hiền lành, chậm rãi nhắm mắt lại, đắm chìm vào trong thổ nạp.

Trong Thiên Ngưu Châu, Đỗ Thanh hộ pháp, Vương Lâm khoanh chân ngồi bên cạnh hỏa cầu, hai tay không ngừng bắt quyết. Từng đạo ấn ký đánh ra, dung nhập vào trong hỏa cầu, khiến cho Chu Tước trong hỏa cầu càng rõ ràng, tiếng kêu càng vang vọng.

Bổn nguyên chân thân, ngưng!

Sau mấy canh giờ, Chu Tước bay lượn trong hỏa cầu càng lúc càng nhanh. Ý chí trong hỏa cầu lan ra càng thêm rõ ràng, trong tích tắc Vương Lâm mở bừng hai mắt, quát khẽ một tiếng!

Tiếng quát khẽ này rơi vào trong tai Đỗ Thanh giống như tiếng sấm sét ầm ầm, khiến hắn đang ngồi khoanh chân phải đứng vọt dậy, vẻ hoảng sợ trong mắt càng dày. Đã tới mức không thể hình dung được.

Đúng là chân thân! Hắn đúng là ngưng tụ bổn nguyên chân thân!

Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm thốt ra, hỏa cầu một trượng kia ầm ầm nổ tung. Chỉ thấy Chu Tước đang xoay tròn bên trong đột nhiên sững lại, đồng thời lông Chu Tước bốc cháy, hồng mang lóe lên, mơ hồ hóa thành một hình người.

Dường như chân thân đang chậm rãi ngưng tụ lại!

Cảnh tượng này Đỗ Thanh tận mắt được chứng kiến. Hai mắt hắn mở to, thần sắc thừ ra. Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy bổn nguyên chân thân ngưng tụ. Cảnh tượng này đã đủ để cho hắn cơ duyên lớn lao, thậm chí đã mở ra một con đường sáng cho hắn tu luyện sau này.

Con đường này vốn mơ hồ nhưng giờ phút này đã trở nên hoàn toàn rõ ràng.

Chân thân! Đây là chân thân! Ta thấy được quá trình này, loại chuyện này cực kỳ hiếm có người có thể chứng kiến nhưng Đỗ Thanh ta lại thấy được!

Thần sắc Đỗ Thanh lộ vẻ kích động. Tu vi của hắn còn chưa tới Không Kiếp sơ kỳ, vẫn còn ở trong bảy lần Huyền Kiếp. Đối với lần Huyền Kiếp thứ tám, thứ chín hắn không dám vượt qua. Hắn không nắm chắc có thể vượt qua nổi hay không. Nhưng cảnh tượng lúc đối với biến hóa của bổn nguyên lại có sự trợ giúp rất lớn!

Cảnh tượng này nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế lúc này Vương Lâm thừa nhận áp lực rất lớn. Sóng gió ngập trời. Trán hắn toát mồ hôi hột, vừa xuất hiện liền lập tức hóa khí, lượn lờ khắp toàn thân, khiến hắn như ẩn như hiện trong sương mù.

Hỏa bổn nguyên của hắn căn bản là không đủ để xuất ra bổn nguyên chân thân. Nhưng hắn hôm nay hấp thu mười sáu phân mạch của Thiên Ngưu Châu, lại cắn nuốt cả một mạch con, nhất là lại hấp thu cả ý chí trong hồn mạch con.

Tất cả mọi chuyện này khiến cho hỏa bổn nguyên của Vương Lâm có được ý chí của chính mình, có thể tranh đoạt quyền khống chế hỏa diễm của Thiên Ngưu Châu này!

Đủ loại biến hóa và lớn mạnh mới khiến cho Vương Lâm bắt đầu sinh ra ý niệm ngưng tụ bổn nguyên chân thân. Nhưng việc này cực kỳ gian nan. Giờ phút này Vương Lâm liều mạng dùng toàn lực cũng chỉ có thể khiến chân thân ngưng tụ được hai chân mà thôi!

Hỏa cầu một trượng kia theo thời gian chậm rãi ảm đạm đi, ngọn lửa đã có dấu hiệu bị dập tắt. Chu Tước mới có được hai chân bên trong vẫn không nhúc nhích, nhưng có thể thấy đang nhanh chóng héo rũ đi.

Đây là do hỏa bổn nguyên không đủ mà ra. Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, thân thể nhoáng lên, lao thẳng về phía mặt đất, trong nháy mắt đạp lên ngọn núi, tay phải hướng về phía mặt đất nhấn mạnh một cái.

Một chưởng này đánh xuống, thần thức của Vương Lâm ầm ầm lan ra, dung nhập vào mặt đất, điên cuồng tràn ra bốn phía. Ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm... Cho tới vô tận.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm trên Tiên Cương đại lục điên cuồng triển khai thần thức, bao phủ phạm vi khổng lồ như thế. Dù là vậy thì đối với Thiên Ngưu Châu mà nói, thần thức của Vương Lâm cũng chỉ bao trùm không tới một phần, thậm chí nửa phần cũng không tới.

Nhưng phạm vi đó cũng đã gần bằng động phủ giới rồi. Trong phạm vi này có tổng cộng một trăm bảy mươi hai phân mạch địa hỏa mạch, có hai mạch con!

Một trăm bảy mươi hai địa hỏa mạch hồn, đi ra cho ta!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm lên, tay phải nhấn mạnh xuống đất một cái rồi vung lên. Cùng với động tác này của hắn, thiên địa ầm vang, mặt đất run rẩy, hễ những nơi bị thần thức của Vương Lâm bao phủ, địa hỏa mạch toàn bộ đều chấn động.

Cảnh tượng này nếu từ trên cao dùng thần thông chứng kiến thì có thể thấy trong phạm vi vô tận này, từng dãy núi sụp đổ, long hồn do địa hỏa mạch biến thành gào thét lao ra.

Còn có những vùng bình nguyên cũng xuất hiện những cái khe lớn, nham thạch nóng chảy bộc phát, long hồn lao ra!

Những con sông trong nháy mắt khô héo, dòng sông sụp đổ. Một long hồn bay ra!

Bốn phương tám hướng, trên mặt đất trong phạm vi không thể tính toán có tổng cộng một trăm bảy mươi hai long hồn do địa hỏa mạch biến thành trong tích tắc này toàn bộ lao ra, gầm thét trên bầu trời. Thân thể chúng tu sĩ tầm thường không thể nhìn thấy, chỉ có một số tu sĩ có đại thần thông mới có thể cảm thụ được.

Giờ phút này một trăm bảy mươi hai long hồn này gầm thét, giống như bị một lực hút khổng lồ, từ bốn phương tám hướng lao thẳng về phía Vương Lâm.

Quần long loạn vũ, tốc độ cực nhanh, vượt xa tu sĩ, giống như súc địa thành thốn vậy, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời chỗ Vương Lâm và Đỗ Thanh.

Thần sắc Đỗ Thanh ngây ngẩn, nhìn cảnh tượng này tới quên cả hít thở.

Hắn chứng kiến đám long hồn rít gào dữ tợn, giống như muốn phản kháng nhưng cuối cùng không thể thoát khỏi hỏa ý chí trong u minh, không thể không tiến vào hỏa cầu sắp bị dập tắt phía trước Vương Lâm.

Dưới sự khống chế của luồng ý chí này, chúng ầm ầm lao tới!

Luồng ý chí này là sau khi Vương Lâm hấp thu mạch con mới có, là ý chí hỏa bổn nguyên thuộc về hắn, ngoài chủ mạch ra thì những phân mạch còn lại toàn bộ đều bị ý chí này khống chế!

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy một trăm bảy mươi hai con hỏa long kia nhảy vào trong hỏa cầu, khiến cho hỏa cầu lập tức bốc cháy hừng hực, Chu Tước đã huyễn hóa ra hai chân của chân thân trong đó lại một lần nữa kêu vang.

Tiếng kêu này mang theo vẻ vui sướng, nhanh chóng hấp thu hỏa bổn nguyên lực của một trăm bảy mươi hai hỏa long kia. Đôi cánh của Chu Tước chậm rãi hóa thành hai cánh tay tràn ngập ấn ký ngọn lửa.

Tứ chi xuất hiện. Chỉ còn lại thân và đầu là hỏa bổn nguyên chân thân của Vương Lâm có thể hoàn toàn ngưng tụ ra! Thân thể Đỗ Thanh vội vàng lui lại phía sau. Hắn tuy là người ngoài cuộc nhưng cũng có thể cảm nhận được sự khó khăn khi ngưng tụ chân thân. Bổn nguyên lực mênh mông như thế không ngờ vẫn chưa đủ để ngưng tụ chân thân.

Cảnh tượng này khiến hắn sợ hãi.

Khó trách bổn nguyên chân thân lại hiếm thấy như vậy. Ngưng tụ chân thân thể này quá mức gian nan, càng về sau khó khăn lại càng lớn. Mà mới chỉ có như thế này đã thể hiện được rung động của bổn nguyên chân thân!

Người này có bảy đạo bổn nguyên, hắn... nếu cuối cùng toàn bộ ngưng tụ ra bổn nguyên chân thân của bảy đạo bổn nguyên thì người này...

Đỗ Thanh hít sâu một hơi, không dám tượng tượng tiếp nữa.

Vương Lâm đứng trên ngọn núi, thở hổn hển. Hắn ngẩng đầu nhìn hỏa cầu một trượng kia. Chu Tước đã ngưng tụ ra tứ chi, nhưng khoảng cách tới lúc hoàn mỹ vẫn còn rất xa...

Long hồn lưỡng mạch, xuất cho ta!

Vương Lâm cắn răng, hai tay đồng thời ấn xuống mặt đất. Một cái nhấn này khiến mặt đất chuyển động, truyền ra những tiếng nổ ầm ầm. Cùng lúc đó, trong phạm vi thần thức của hắn bao phủ, ở hai phương hướng bất đồng liền truyền tới tiếng gầm thét cực kỳ cường hãn.

Ở phía đông Vương Lâm có một vùng tuyết sơn vạn năm không tan. Lúc này ngọn núi chấn động, băng tuyết trong nháy mắt bị hòa tan, hình thành một cơn sóng như sóng biển, tràn xuống mặt đất. Nhưng nó còn chưa kịp chảy xa thì đã vang lên những tiếng xèo xèo, hóa thành một

vùng khí trắng bay lên. Bên trong bạch khí, long hồn do địa hỏa mạch biến thành ngửa mặt lên trời rít gào, bay thẳng về phía Vương Lâm ở rất xa!

Ở phía tây của hắn là một vùng biển trong lục địa. Vùng nước biển này bị Thiên Ngưu Châu vây quanh, lòng biến lúc này ầm vang, ở sâu trong đáy biển có một vùng núi non. Dãy núi này thoạt nhìn trông giống như một con rồng!

Vào lúc này dãy núi ầm ầm chấn động, nước biển hóa thành một dòng xoáy khổng lồ nhưng chóng chuyển động, khiến cho sóng biển ngập trời bốc lên. Một luồng dao động linh hồn truyền ra từ dãy núi, ngưng tụ vô số nước biển, hóa thành một con hải long, lao ra khỏi biến rộng.

Hải long này nhìn như không có quan hệ chút nào với hỏa diễm nhưng trên thực tế, mỗi giọt nước biển đều ẩn chứa hỏa bổn nguyên vô tân. Hải long sau khi bay lên không trung, toàn thân rung lên, lập tức thân thể do nước biển màu lam tạo thành liền nháy mắt biến thành màu đỏ, bất ngờ hóa thành dung nham!

Con rồng dung nham này gầm thét lao thẳng tới Vương Lâm xa xa trong thiên địa.

Tất cả mọi chuyện nói thì chậm nhưng thực tế lại chỉ trong nháy mắt. Trong tích tắc khi hai cánh tay Vương Lâm giơ lên từ mặt đất, từ hai phương hướng liền phát ra tiếng gầm thét kinh thiên. Long hồn lưỡng mạch gào thét lao tới.

Dường như thiên không bị thiêu đốt hai đường dài. Hai long hồn dữ tợn kia làm cho sắc mặt Đỗ Thanh đại biến!

Vương Lâm ngẩng đầu, hai mắt lộ hàn quang, thân thể vọt lên, lao thẳng về phía hai long hồn.

Đỗ Thanh, cho ngươi một cơ hội, kiềm chế một long hồn trong nửa canh giờ!

Lời nói của Vương Lâm vừa thốt lên, hắn đã lao thẳng về phía long hồn do nước biển hóa thành.

Sắc mặt Đỗ Thanh liên tục biến đổi, cắn răng lao lên, toàn thân tràn ngập tử quang, bất ngờ hóa thành một thân hình khôi lỗi gỗ, hướng về phía long hồn còn lại lao tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1816 Nuối tiếc chân thân

Tu vi Đỗ Thanh đã vượt qua bảy lần Huyền Kiếp, dù còn chưa phải Không Kiếp sơ kỳ chính thức nhưng cũng sâu không thể lường. Nếu không phải Vương Lâm có nhiều thủ đoạn thì muốn cảm phục người này cực kỳ gian nan.

Tính cách người này lại cẩn thận, hay thay đổi, vì đạt được mục đích có thể khuất phục, có thể co duỗi, hôm nay vì nịnh nọt Vương Lâm mà ra tay, thần thông cực mạnh lập tức xuất hiện. Chỉ thấy tử quang trong cơ thể hắn lóe lên, trọng bổn nguyên bất ngờ khuếch tán ra.

Long hồn gầm thét lao tới gần Đỗ Thanh, lập tức toàn thân chấn động, giống như trọng lượng bị tăng lên vô số lần vậy, phát ra một tiếng kêu thê lương, trực tiếp ầm ầm rơi từ trên bầu trời rơi xuống, nện lên mặt đất, giãy giụa không ngừng rống giận nhưng không cách nào thoát được.

Long hồn của mạch con rít gào, lập tức trong cơ thể Đỗ Thanh có ngọn lửa giống như không thể khống chế mà khuếch tán ra. dường như đang muốn cắn trả.

Cảnh tượng này bị ánh mắt Vương Lâm đảo qua. Đối với trọng bổn nguyên của Đỗ Thanh. Vương Lâm đã có nhận thức mới. Không để ý tới Đỗ Thanh nữa, Vương Lâm ngoài dùng một tia thần thức để đề phòng ra, toàn bộ lực lượng đều đặt lên người hỏa long dung nham đang lao tới kia.

Toàn thân hỏa long này phát ra nhiệt độ cực cao, cũng trong khi tới gần liền khiến cho khí tức trong thiên địa ma sát mà bùng cháy, làm bên ngoài thân thể nó sinh ra rất nhiều khói đen. nhìn lại không giống hỏa long mà giống như một con Tiên Cương yêu long!

Hỏa long hồn bị khói đen bao phủ nhằm về phía Vương Lâm đánh tới. Trong tích tắc này mái tóc bạc trắng của Vương Lâm tung bay, bước từng bước về phía trước, tay phải giơ lên bắt quyết vung tới. Lập tức huyết quang lóe lên. Chỉ thấy Huyết Kiếm từ trong tay Vương Lâm bỗng nhiên hiện ra, hóa thành một luồng huyết quang khai thiên, từ từ chém về phía hỏa long hồn kia.

Một nhát chém này khiến thiên địa ầm vang. Huyết quang đụng vào hỏa long hồn phát ra tiếng nổ ầm ầm. hỏa long hồn đau đớn, gầm thét lên, thân thể lui lại muốn tránh Huyết Kiếm.

Nhưng huyết quang này quá nhanh, hầu như chỉ trong tích tắc khi hỏa long hồn lùi lại nó đã quét qua thân thể hỏa long. Trong tiếng gào thê lương, thân hình hỏa long hồn không ngờ đã bị Huyết Kiếm chém ngang, một kiếm chặt đứt!

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa. Chỉ thế thân thể hỏa long liên tục lui lại phía sau. Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn lúc này đang vào thời khắc mấu chốt ngưng tụ bổn nguyên chân thân, không cần nghĩ ngợi liền tiến bước, tay trái chụp vào hư không một cái, lập tức bắt lấy một nửa thân thể hỏa long hồn kia, ném mạnh đi. rơi vào trong hỏa cầu một trượng.

Hỏa cầu hấp thu một nửa long hồn này. Lập tức ngọn lửa lại càng kịch liệt, bổn nguyên chân thân vốn đã xuất hiện tứ chi lúc này có dấu hiệu ngưng tụ thân thể.

Tốc độ Vương Lâm nhanh như chớp, thân thể nhoáng lên đã ra ngoài ngàn trượng, trong nháy mắt xuất hiện phía sau hỏa long hồn của mạch con. Động tác của hắn như nước chảy mây trôi, ngay cả Đỗ Thanh đang dùng trọng bổn nguyên trấn áp long hồn cũng bị một kiếm kinh thiên này khiến cho biến sắc.

Giờ phút này trên bầu trời chỗ hỏa long hồn, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên. kim quang vạn trượng khuếch tán ra từ lòng bàn tay. Kim quang lóe lên, lập tức khiến cho Đỗ Thanh ở cách đó không xa tâm thần chấn động.

Trong đồng tử của hắn, giữa bàn tay Vương Lâm hiện ra kim ấn có kim quang chói mắt!

Kim ấn này vừa hiện ra, đừng nói là Đỗ Thanh, ngay cả thân thể hỏa long hồn kia cũng run rẩy, sự hung tàn trong đôi mắt bị thay thế bởi nỗi sợ hãi. Nó vốn không muốn tới đây nhưng lại bị Vương Lâm lôi tới, lúc này sau khi nhìn thấy kim ấn thì phản ứng đầu tiên chính là đào tấu, thân thể nhoáng lên, lập tức đi xa vạn trượng, từ xa nhìn lại chỉ còn một điểm đen.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tay phải hướng về phía hỏa long đã bỏ chạy xa điểm một chỉ.

Lập tức kim quang bùng lên. Kim ấn kia gào thét lao thẳng về phía xa.

Vương Lâm căn bản không nhìn kết quả mà xoay người nhìn về phía hỏa long đang bị Đỗ Thanh trấn áp.

Ngay trong nháy mắt khi hắn xoay người, từ xa truyền lại tiếng nổ khiến mặt đất chấn động. Ngay sau đó kim quang lóe lên. Chỉ thấy kim ấn trong tích tắc đã trở lại, lơ lửng bên người Vương Lâm. Bên trong kim ấn có một hỏa long đang giãy giụa. Phát ra tiếng gào tuyệt vọng.

Cảnh tượng này khiến Đỗ Thanh nhìn mà kinh hãi.

Không hổ là Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn chế tạo ra, uy lực này... mà nhìn thần sắc người này thì hiển nhiên là còn chưa thi triển toàn lực...

Đỗ Thanh trợn tròn mắt, vội vàng mỉm cười ôm quyền hướng về phía Vương Lâm.

Chúc mừng đạo hữu đạt được hai long hồn. Bổn nguyên chân thân này chắc không còn xa là có thể ngưng tụ ra rồi.

Vương Lâm khẽ lắc đầu, không nói gì mà tay phải giơ lên, điểm vào kim ấn một cái. Lập tức long hồn bên trong đó bị kim quang vờn quanh, lao thẳng tới hỏa cầu một trượng.

Hỏa cầu nọ hấp thu một long hồn đầy đủ xong, ngọn lửa bên trong ầm ầm bốc lên. Chỉ thấy bổn nguyên chân thân đã có tứ chi lúc này thân thể đang nhanh chóng ngưng tụ ra.

Nhưng sau khi nó ngưng tụ được một nửa xong, ngọn lửa lại dần dần ảm đạm. Từ từ có dấu hiệu bị dập tắt. Vương Lâm nhướng mày, liếc Đỗ Thanh một cái.

Đỗ Thanh không nói gì, lập tức hiểu ý, tay phải giơ lên điểm một chỉ về phía long hồn bị trấn áp. Long hồn đang giãy giụa gầm thét lao thẳng về phía hỏa cầu một trượng.

Trong tích tắc khi tới gần, hỏa cầu nọ liền bộc phát ra lực hút cường đại. Điên cuồng hấp thu hỏa bổn nguyên trong long hồn. Long hồn gầm thét, cuối cùng tiêu tán, toàn bộ bị hỏa cầu hút sạch.

Sau khi hấp thu một hỏa long hồn nữa, hỏa cầu lại một lần nữa bùng lên. Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm trong đó thân hình đã ngưng tụ lại, sau một nén nhang liền hoàn toàn ngưng tụ ra.

Giờ phút này bổn nguyên chân thân trong hỏa cầu đã có tứ chi, có thân hình, chỉ còn cái đầu là vẫn thuộc về Chu Tước, thoạt nhìn có hơi quỷ dị.

Nhưng lực lượng của hỏa diễm đã tới cực hạn rồi. Hỏa cầu một trượng trong nháy mắt liền âm âm sụp đổ, hóa thành những đốm lửa nhỏ, một lân nữa chui vào trong chân thân chỉ còn cái đầu chưa chuyển hóa này.

Hỏa cầu tan rã, một luồng uy áp cực kỳ cường hãn từ bổn nguyên chân thân chưa chuyển hóa thành công hoàn toàn này khuếch tán ra, bao phủ tám phương. Đỗ Thanh ở cách đó không xa bị uy áp này ập tới cũng phải âm thầm kinh hãi.

Với tu vi của hắn cũng nảy sinh ra ý định lui lại phía sau. Điều đó đã đủ để nói lên sự mạnh mẽ của bốn nguyên chân thân này.

Đây còn chưa phải là chân thân đầy đủ mà đã có uy áp như vậy, một khi đầy đủ rồi thì...

Đỗ Thanh hít sâu một hơi, ánh măt lộ vẻ khát vọng. Hắn cũng muốn ngưng tụ bổn nguyên chân thân.

Một trăm tám mươi tám địa hỏa mạch phân chi, ba mạch con mà vẫn không thể hoàn toàn Sá ngưng tụ ra bôn nguyên chân thân... Chân thân này thật sự rất khó khăn... nêu dựa theo sự khó khăn này thì khó trách trong động phủ giới lại căn bản chưa từng thấy bổn nguyên chân thân

bao giờ. Với tài nguyên của động phủ giới thì căn bản là không thể hoàn thành nổi dù chỉ một chân thân.

Vương Lâm thầm than. Sự gian nan để có được bổn nguyên chân thân giờ phút này hắn đã cảm nhận được rất sâu sắc.

Càng về sau lại càng cần nhiều hỏa bổn nguyên hơn. Một cái đầu này không biết cần bao nhiêu hỏa diễm mới có thể ngưng tụ được...

Vương Lâm trầm mặc, từng bước bước tới. Hỏa bổn nguyên chân thân gần thành công kia hóa thành một biển lửa ngưng tụ vào mắt trái Vương Lâm.

Trong tích tắc khi dung nhập, mắt trái Vương Lâm liền có biến hóa kinh người, không còn là ấn ký ngọn lửa như trước kia mà hiện ra hai đồng tử!

Cặp đồng tử này khiến người ta cảm thấy vô cùng yêu dị.

Lắc đầu mấy cái, thân thể Vương Lâm tiến về phía trước. Trong tích tắc khi di chuyển, phía sau hắn lập tức xuất hiện hư ảnh, giống như cùng tiến bước với thân thể nhưng tướng mạo không rõ ràng.

Biến hóa đột ngột này lập tức khiến Đỗ Thanh hít sâu một hơi.

Đây chẳng lẽ là dị biến sau khi bổn nguyên chân thân xuất hiện, ảnh tùy tâm động! Ta ở trong Đại Hồn Môn đã từng chứng kiến một lần lão tổ của Đại Hồn Môn khi xuất hiện phía sau cũng có một hư ảnh đi theo như thế.

Đi đã thế này, lúc thi triển thần thông thì càng như thế.

Vương Lâm nhướng mày, hình như phát hiện ra sau khi ngưng tụ bổn nguyên chân thân thì thân thể có thay đổi, hơi trầm ngâm. Hư ảnh phía sau hắn từ từ nhạt đi. Cuối cùng hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện nữa.

Đi thôi, đi Thương Long Tông. Ta muốn ở nơi đó một thời gian.

Vương Lâm liếc nhìn Đỗ Thanh một cái.

Đỗ Thanh nghe vậy lần tức thần sắc phấn chấn hẳn lên, trên mặt hiện lên nụ cười, ôm quyền nói.

Đó là vinh hạnh của Đỗ mỗ. Vương đạo hữu yên tâm, ta nhất định sẽ phát động đệ tử tìm kiếm những nơi có địa hỏa mạch, cũng sẽ xuất động các trưởng lão trong tông tìm kiếm long hồn cho đạo hữu tu luyện.

Thần sắc Vương Lâm không nhìn ra hỉ nộ, chậm rãi gật đầu, cùng Đỗ Thanh hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa xa. Địa hỏa mạch con ở vùng núi phía sau hai người từ từ khỏ héo đi.

Bên trong Thiên Ngưu Châu, hai đạo cầu vồng lao qua không gian mà đi, tốc độ cực nhanh.

Nhất là Đỗ Thanh tu vi vốn cao thâm, tốc độ hiển nhiên còn nhanh hơn Vương Lâm không ít. Lúc này vừa đi, khóe mắt vừa nhìn Vương Lâm, nội tâm có tâm tư bất đồng.

Người này rốt cuộc là có tu vi gì... nhìn như Không Linh đỉnh phong nhưng lại có thể tiếp hai thức thần thông của ta mà giống như chưa dốc toàn lực...

Nhưng tu vi có thể ẩn dấu nhưng tốc độ lại cũng là một tiêu chuẩn để phán đoán tu vi một người... mà tốc độ của hắn xem ra cũng rất nhanh!

Đỗ Thanh không động thanh sắc, chậm rãi tăng tốc, gào thét vượt lên Vương Lâm một chút, từ từ khiến khoảng cách càng ngày càng lớn.

Cũng không thể làm rõ ràng quá. Thoáng nhìn một chút là được. Dù sao ta cũng phải nhờ hắn mới có cơ hội tiếp xúc với Đại Thiên Tôn...

Đỗ Thanh cũng không dám quá phận, mắt thấy Vương Lâm giống như không đuổi kịp. Đang muốn chậm lại thì đồng tử trong mắt hắn con rút lại.

Bởi vì ánh mắt lạnh như băng của Vương Lâm lúc này rơi vào mắt Đỗ Thanh. Cùng lúc đó, Vương Lâm vung tay phải lên. Lập tức một vùng hắc vụ tràn ngập cánh tay hắn. Trong phút chốc, một tiếng rít cao vút từ trong hắc vụ truyền ra.

Tiếng rít này cực kỳ chói tai, có tác dụng khiến tâm thần chấn động. Đỗ Thanh ở cách đó không xa, trong tích tắc khi nghe tiếng rít này tâm thần liền chấn kinh, thậm chí có cảm giác như thân thể sắp sụp đổ. Dường như trong tiếng rít này có một luồng lửa hung ác bộc phát ra, muốn xé tan thân thể hắn vậy.

Mãnh thú gì thế này!

Thần sắc Đỗ Thanh hoàn toàn biến đổi.

Bên trong hắc vụ, Văn Vương nhoáng lên, bộ dáng dữ tợn hiện ra. Cái vòi khổng lồ, thân hình như ngọn núi, toàn thân đầy những cái gai sắc bén khiến cho Đỗ Thanh kinh hãi!

Đỗ đạo hữu, tốc độ của ngươi quá chậm, phải nhanh hơn nữa.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, bước về phía trước, đứng lên người Văn Vương. Thân thể Văn Vương lao đi, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Tốc độ nhanh tới mức này khiến Đỗ Thanh lại kinh khiếp một lần nữa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1817 Thanh Ngưu chân nhân

Nhìn xa xa đã không còn bóng dáng Vương Lâm và Văn Vương, vẻ mặt Đỗ Thanh đầy đau khổ, hận không thể tự tát cho mình một cái, đè nén sự hoảng sợ trong nội tâm, triển khai toàn bộ tốc độ, vội vàng đuổi theo.

Ôi, người này Pháp Bảo rất nhiều, bổn nguyên cũng lắm. ngay cả mãnh thú cũng không ít... rõ ràng là bối cảnh rất thâm sâu, còn có thể ngưng tụ ra bổn nguyên chân thân cực hiếm thấy... Trêu chọc không được, lại càng không thể so đo với hắn...

Đỗ Thanh không ngừng tự an ủi bản thân, còn có chút cảm giác tủi thân.

Con bà nó, làm sao mà lão tử lại nghèo như vậy... Thật sự là... Không thể so sánh mà!

Đỗ Thanh càng nghĩ càng khó chịu, bay một hồi lâu vẫn không thấy thân ảnh Vương Lâm ở phía trước.

Người này là một thiên tài, giống như đệ tử chân truyền của một đại tông phái, ta không thể so nỗi... nhưng tất cả mọi thứ của Đỗ Thanh ta, tu vi cũng vậy. Pháp Bảo cũng thế hầu hết đều dựa vào bản thân mình mà có. Tuy rằng so với hắn không nhiều nhưng tất cả mọi thứ của người này ta dám chắc đều là do Đại Thiên Tôn ban cho, hừ... Hắn tốt số mà thôi.

Đỗ Thanh nghĩ tới đây thì tâm lý đã thăng bằng lại.

Nếu hắn biết thân phận và lai lịch của Vương Lâm, biết được sự gian nan trong hai ngàn năm tu đạo của Vương Lâm thì sợ rằng đầu óc không còn có thể thăng bằng chút nào. Bởi vì dù là hắn, nếu sinh ra trong động phủ giới, cho hắn thời gian hai ngàn năm, cho hắn vận khí của Tham Lang thì sợ rằng cũng không thể như Vương Lâm, rời khỏi động phủ giới!

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua nửa tháng. Trong nửa tháng này Vương Lâm dừng lại mấy lần đợi Đỗ Thanh đuổi kịp. Bay liên tục nửa tháng, tinh thần Văn Vương vẫn phấn chấn, không uể oải chút nào. Văn Vương sau khi tiến hóa, tốc độ đã cực kỳ kinh khủng, thậm chí ngay cả Đỗ Thanh cũng không thể đuổi kịp.

Mà nó trong lúc phi hành còn có thể hấp thu khí tức của Tiên Cương đại lục, thân thể giống như tu sĩ có thể tự thổ nạp. Do đó tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, so với tự thân Vương Lâm bay đi phải nhanh hơn không biết mấy lần.

Đỗ Thanh ở phía sau thần sắc hơi chật vật. Thời gian nửa tháng này không ngừng nghi bay đi, mỗi khi thấy Vương Lâm và mãnh thú khiến hắn kinh khủng kia không biết đã đợi hắn ở phía trước bao lâu thì hắn đều buồn bực không thôi.

Ánh mắt hắn nhìn Văn Thú càng mang theo vẻ không thể tin nổi. Cả đời này hắn đã gặp không ít mãnh thú nhưng những con có được tốc độ này không nhiều lắm.

Ôi, lúc trước hắn không xuất ra kim ấn rõ là hại người ta mà. Hiện giờ có thể thấy rõ là không phải hắn không biết ta đuổi theo mà là còn cố tình để ta đuổi theo... người này thật là âm hiểm!

Đỗ Thanh cười khổ.

Lại qua mấy ngày, khi Đỗ Thanh cảm thấy mệt mỏi vô cùng thì Thương Long Tông đã hiện ra xa xa trong tầm mắt.

Nhìn thấy Thương Long Tông, Đỗ Thanh lại nhìn Vương Lâm đang ngồi trên lưng mãnh thú rất thong dong, mặt không đỏ, hơi thở không thay đổi bên cạnh, lại nhìn thấy con mãnh thú dưới thân hắn có vẻ như còn bay chưa đã. Lúc này hắn chẳng còn biết nói gì.

Trong chớp mắt khi hai người tới gần Thương Long Tông, tất cả đệ tử trong tông đều đi ra, đồng loạt ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ba trưởng lão chưa bị phong ấn còn bay vọt lên.

Bọn họ vốn tưởng lão tổ bắt kẻ gây án trở về, nhưng khi thấy lão tổ thở hồng hộc mà thần sắc Vương Lâm vẫn thong dong thì tất cả đều trợn mắt há mồm, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Các ngươi còn ngẩn ra làm gì, còn chưa ra mắt chí hữu của lão phu sao. Đây là đạo hữu chí giao của lão phu, có đại ân với Thương Long Tông. Lão phu đặc biệt mời hắn tới cảm tạ đó.

Đỗ Thanh trừng mắt, nhìn lướt qua đám đệ tử Thương Long Tông, vung tay áo lên, khiến mọi người tránh sang một bên.

Vương đạo hữu, xin mời, xin mời...

Đỗ Thanh vội nở nụ cười vừa đi vừa mời mọc.

Biến cố đột ngột này khiến cho thần sắc tất cả đệ tử Thương Long Tông đều trở nên cổ quái.

Nhưng oai nghiêm của lão tổ đã xâm nhập tâm thần bọn họ, lúc này đều trầm mặc nhìn lão tổ nghênh đón hung nhân đi vào phía hậu sơn.

Có điều cổ quái, với tính cách của lão tổ thì vốn là có thù tất báo. Hôm nay lại có biểu hiện này, chỉ có thể chỉ ra người họ Vương thần bí này là một người mà ngay cả lão tổ cũng phải kiêng kỵ, mời về làm khách.

Nam tử trung niên lần trước mất đi song chưởng, giờ đã khôi phục lại, ánh mắt lóe sáng, trong lòng thầm phân tích.

Lão tổ rất có khả năng đã giao thủ với người này nhưng không địch lại...

Hai trưởng lão còn lại cũng trợn mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

Tạm thời không nói tới đệ tử của Thương Long tông, lại nói tới Đỗ Thanh dẫn Vương Lâm đi tới hậu sơn. Nơi này tuy cũng bị phá hủy nhưng núi non vẫn còn, bên trong vẫn có động phủ.

Trong động phủ trang trí khá xa hoa, vô số dạ minh châu lớn cỡ đầu người, bao phủ cả động phủ này, ngẩng đầu nhìn lên giống như sao trời.

Trong này cũng có nhiều gian thạch thất, luyện đan, bế quan, những gì tu sĩ cần có đều đủ cả.

Vương đạo hữu, nơi này đơn sơ, mong rằng ngươi đừng trách, cứ ở lại đây mấy ngày đã. Đợi sau khi sơn môn tu sửa tốt rồi sẽ đổi nơi khác.

Trên mặt Đỗ Thanh hiền hiện nụ cười. Thạch thất này hắn cho rằng đã rất ốt rồi, nền lát Đông Hải thạch, có thể tăng cường khả năng ngưng tụ khí tức thiên địa, dạ minh châu kia cũng không phải vật phàm, hóa thành dạng như tinh không, có thể khiến người ta cảm nhận được sự mênh mông của thiên địa.

Còn bên trong đan phòng lại càng xa hoa. Tất cả mọi thứ nơi này đều là do hắn nhiều năm qua khéo léo sắp đặt.

Cũng tốt!

Vương Lâm nhìn lướt qua nhưng cũng không thay đổi sắc mặt, khoanh chân ngồi xuống một bên, nhìn về phía Đỗ Thanh, đột nhiên mở miệng.

Đỗ đạo hữu, Vương mỗ tới từ ngoại châu, không biết địa hỏa chủ mạch của Thiên Ngưu Châu này nằm ở nơi nào?

Thiên Ngưu Châu quá lớn, thần thức của Vương Lâm không thể bao trùm toàn bộ, trong thời gian ngắn không thể tìm được chủ mạch, nếu muốn thì phải tìm tòi cẩn thận một phen mới được.

Đỗ Thanh vừa nghe Vương Lâm nói thế thì đã biết tâm tư đối phương. Hắn hơi trầm ngâm, ngồi khoanh chân trước mặt Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Thiên Ngưu Châu có tính hỏa, mà đại bộ phận địa hỏa mạch của Thiên Ngưu Châu nghe đồn là gắn liền thành một trận pháp, trấn áp một con thiên ngoại ngưu tinh. Con vật này có thần thông cường đại, thời kỳ Tiên Cương đại lục còn sơ khai đã bị Tiên Tổ Tiên Tộc chúng ta giết chết, thân thể hóa thành Thiên Ngưu Châu, Nguyên Thần bị trấn áp dưới hỏa mạch.

Việc này cũng chỉ là truyền thuyết, thật giả không rõ nhưng vô số năm qua có rất nhiều người thử dò xét mà không lần ra đầu mối.

Nhưng cũng có lời đồn nói địa hỏa mạch này không phải là do Tiên Tộc bố trí mà là do kinh mạch của hỏa ngưu ngày đó biến thành... Ngươi muốn tìm kiếm chủ mạch, dựa theo lời đồn này thì cần tìm kinh mạch lớn nhất xuyên qua người hỏa ngưu!

Mạch này ở Đại Hồn Môn có một chỗ!

Đỗ Thanh nói tới câu cuối cùng này, giọng nói đột nhiên nhỏ xuống, tay phải giơ lên hướng về bốn phía vung lên, tạo thành một vùng cấm chế phong tỏa bốn phía.

Đại Hồn Môn là một trong cửu tông thập tam môn ở Đông Châu, cường giả đông đảo. Pháp thuật khó lường. Đàm luận chuyện tông môn này cũng phải đề phòng một chút.

Đỗ Thanh rất cẩn thận, thấp giọng nói.

Hỏa bổn nguyên của ta đối với địa hỏa mạch có cảm thụ rất sâu sắc, mỗi lần tới Đại Hồn Môn, hỏa diễm trong cơ thể ta đều bị áp chế vô hạn, giống như trong Đại Hồn Môn có một luồng ý chí rất mạnh bao phủ, khiến cho tất cả hỏa diễm ở trong đó đều phải khuất phục vậy.

Căn cứ vào sự phân tích của ta, đó hẳn là địa hỏa chủ mạch của Thiên Ngưu Châu. Thậm chí Đại Hồn Môn còn có tu sĩ có hỏa bổn nguyên đạt tới trình độ cực mạnh.

Mà ta còn biết, lão tổ của Đại Hồn Môn là Thanh Ngưu chân nhân. Người này tu vi cao thâm, cũng có được bổn nguyên chân thân giống như ngươi!

Đỗ Thanh khi nhắc tới Thanh Ngưu chân nhân này, thần sắc lộ vẻ sợ hãi.

Hai mắt Vương Lâm sững lại, nhớ kỹ cái tên này.

Với tu vi của ta thì chỉ có thể làm trưởng lão ngoại môn của Đại Hồn Môn. Nhưng tộc ta có một tiền bối là trưởng lão nội môn. Có tầng quan hệ này, hơn nữa có thân phận trưởng lão ngoại môn nên Thương Long Tông mới được che chở như vậy.

Vương đạo hữu có được Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn ban tặng, theo lý mà nói thì Đại Hồn Môn hẳn sẽ coi ngươi như thượng khách. Nhưng nếu ngươi muốn động tới địa hỏa chủ mạch thì sợ là...

Đỗ Thanh lấp lửng nói.

Thần sắc Vương Lâm như thường. Đối với Đại Hồn Môn hắn chỉ biết hai người.

Ngươi đã từng nghe tới trong Đại Hồn Môn có hai đệ tử tên là Phàn San Lộ và Phàn San Mộng chưa?

Vương Lâm nhìn Đỗ Thanh hỏi.

Phàn San Mộng!

Thần sắc Đỗ Thanh hơi biến đổi.

Ta đã từng nghe tên Phàn San Mộng này. Nàng là đệ tử trung tâm của Đại Hồn Môn, được xưng là một trong song kiêu của Đại Hồn Môn! Đạo hữu biết nàng sao?

Đã từng nghe tới.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, sau đó lại hỏi.

Quy Nhất Tông thì sao, tông phái này ở Thiên Ngưu Châu so với Đại Hồn Môn thế nào?

Tu vi Khang Nhân không cao, chuyện hắn biết hiển nhiên không thể so với Đỗ Thanh. Vương Lâm dựa vào ký ức của hắn cũng không biết nhiều lắm

Quy Nhất Tông rất mạnh, lúc này đã mơ hồ vượt qua Đại Hồn Môn một chút, xếp hạng trong cửu tông thập tam môn sợ rằng sẽ có biến hóa rồi. Quy Nhất Tông này những năm gần đây có một đệ tử tên là Vân Dật Phong, tu vi rất cao, thiên phú tuyệt luân. Hôm nay trong Thiên Ngưu Châu thì trừ những lão quái ra, hắn là đệ nhất cao thủ!

Ta đã từng tiếp xúc với người này, hắn rất bất phàm!

Đỗ Thanh nghĩ tới cảnh một kiếm Vân Dật Phong quét ngang, mấy người Đại Hồn Môn bại lui.

Nói tới Vân Dật Phong này, ta lại nhớ tới một việc. Người này từng nói trong thiên địa có người tu đạo hơn hai ngàn năm mà tu vi đã sâu không thể lường được. Dù là Vân Dật Phong hắn thì đứng trước mặt người đó cũng không dám xuất kiếm! Cho dù là tứ đại thiên tài của Đông Châu trước mặt người kia cũng không xứng xưng là thiên tài!

Việc này lúc ấy đã làm dấy lên một cơn sóng gió, vốn chứa rất nhiều nghi vấn. Nhưng Đại Hồn Môn lại cam chịu, ngay cả Quy Nhất Tông cũng không giải thích gì.

Hôm nay việc này đã qua nhiều năm, việc này e rằng tám phần là giả. Lão phu không thể tin lại có người như thế...

Đỗ Thanh nói xong, không thấy Vương Lâm nghe tới đây ánh mắt chợt lóe sáng.

Thế gian này làm gì có ai tu luyện hơn hai ngàn năm lại có thể khiến nhân vật như Vân Dật Phong không dám xuất kiếm, lại khiến hắn tôn sùng như thế...

Nhân vật như thế nếu có thật thì chẳng phải đã sớm danh chấn Tiên Tộc... Được Đại Thiên Tôn nhận làm đệ tử rồi...

Vừa nói tới đây thì Đỗ Thanh đột nhiên sững lại, giống như nhớ tới điều gì, theo tiềm thức nhìn về phía Vương Lâm.

Đồng tử trong mắt hắn co rút lại, đột nhiên một ý niệm lớn mật hiện lên trong đầu hắn. Ý niệm này làm cho hắn phải hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã cảm thấy nghi ngờ không thôi.

Thiên Ngưu Châu này đã có một địa hỏa mạch, vậy thì ở những châu lân cận có tồn tại lôi mạch hay không?

Vương Lâm nói lảng ra để tài khác.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1818 Không biết lượng sức?

Trong cuộc đời của Đỗ mỗ mới chỉ đi qua Vân Đào Châu. Khang Dương Châu và Trung Thần Châu, phạm vi chỉ bằng nửa Đông Châu. Trong tam

châu này không có lôi mạch.

Việc này ta thật sự không biết... nhưng tại hạ có thể thay mặt ngươi hỏi thăm. Có lẽ trong Đại Hồn Môn có vài người sẽ biết. Dù sao thì Đại Hồn Môn cũng nằm trong cửu tông thập tam môn, đệ tử trong đó ra ngoài rèn luyện thường thường báo cáo toàn bộ về cho tông phái. Đây cũng là một bộ phận trong việc rèn luyện của họ.

Đỗ Thanh lắc đầu. Tiên Cương đại lục vô biên vô hạn, chỉ riêng Đông Châu cũng rất ít người có thể đi qua hết. Cả đời hắn cũng chỉ đi qua tổng cộng bốn châu đã coi như bất phàm rồi.

Vương Lâm hơi gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư. Hắn nhìn Đỗ Thanh, giống như tùy ý mở miệng.

Đông Lâm Tông ở châu nào?

Đông Lâm Tông?

Thần sắc Đỗ Thanh sững lại, trầm mặc một chút liền chậm rãi nói.

Đông Lâm Tông cũng nằm trong cửu tông thập tam môn, ở hướng bắc Đông Châu, nằm trong Đại Thánh Châu. Nghe đồn tông phái này cực kỳ thần bí, có rất ít đệ tử xuất ngoại.

Vương Lâm sau khi hỏi vài câu xong liền lộ vẻ mệt mỏi. Đỗ Thanh là hạng cáo già, làm sao không hiểu ý, vội vàng đứng dậy cáo lui. Trước khi đi hắn còn hứa hẹn rất chắc chắn.

Đạo hữu yên tâm. Lão phu sẽ phát động lực lượng toàn bộ tông môn, tìm kiếm vị trí địa hỏa mạch. Nếu có thể ta sẽ tự mình lấy hồn phách của chúng, đưa đệ tử tông môn dâng lên cho đạo hữu.

Đỗ Thanh sau khi rời đi liền làm theo lời nói của hắn đối với Vương Lâm, hạ lệnh trong toàn tông mông, trong thời gian ngắn để ba đại trưởng lão cầm đầu mang theo đệ tử Thương Long Tông hướng về ba hướng khác nhau rời đi.

Còn cả trưởng lão bị biến thành khôi lỗi, phong ấn coi như trừng phạt cũng được Đỗ Thanh thả ra, cho cơ hội ra ngoài lập công chuộc tội, tìm kiếm vị trí địa hỏa mạch.

Vương Lâm một mình ngồi khoanh chân trong động phủ xa hoa. Được ánh sáng của dạ minh châu bao phủ, bên ngoài cơ thể như có một tầng sương mù, trông không chân thật.

Hai mắt hắn lộ vẻ trầm tư, trong đầu nhớ lại những lời nói của Đỗ Thanh.

Lôi bổn nguyên cũng cần ngưng tụ bổn nguyên chân thân mới được... Không thể đặt toàn bộ hy vọng vào Đông Lâm Trì... dù sao thì đó chỉ là ký ức của Thất Thải Tiên Tôn Tô Đạo, có lẽ phóng đại không ít.

Lôi bổn nguyên nếu muốn ngưng tụ chân thân thì cần lực lượng lôi đình cực kỳ mênh mông... Trên Tiên Cương đại lục này đã có địa hỏa mạch thì chắc chắn cũng có lôi mạch...

Nhưng lúc này chuyện trọng yếu nhất là cần phải ngưng tụ tiếp hỏa bổn nguyên chân thân...

Nếu không có lẽ đích thân ta phải tới Đại Hồn Môn một chuyến...

Vương Lâm hơi nhíu mày. Theo hắn thấy, Đại Hồn Môn giống như một con quái vật khổng lồ, rất khó rung chuyển.

Đỗ Thanh nói lão tổ Đại Hồn Môn tu vi sâu không thể lường được, không ngờ cũng ngưng tụ được bổn nguyên chân thân...

Vương Lâm day day mi tâm, thầm than một tiếng.

Tu vi của ta vẫn không đủ... Nhưng cũng không phải là không có phương pháp...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn nghĩ tới Quy Nhất Tông. Dù sao thì lão già họ Mã cũng biết quan hệ của hắn với Huyền La...

Nhưng rất nhanh Vương Lâm liền bỏ qua ý niệm nhờ sự trợ giúp của Quy Nhất Tông. Ý niệm này hắn không thích. Tính cách của Vương Lâm cũng không muốn nhờ vả người khác.

Phải dựa vào chính mình, dù khó khăn nhưng nếu ta có thể thi triển súc địa thành thốn trên Tiên Cương đại lục này thì cũng không phải là không có khả năng...

Vương Lâm trầm mặc, nhắm hai mắt, không suy tư tới chuyện bổn nguyên chân thân nữa mà tản thần thức ra, chậm rãi tìm kiếm phương pháp dung nhập vào trong thiên địa này.

Loại thần thông này đối với những hành động sau này của Vương Lâm trên Tiên Cương đại lục. Một khi có thể thi triển được một lần nữa thì Vương Lâm nắm chắc mọi chuyện hơn rất nhiều.

Thần thức hắn tản ra, từ từ lan khắp động phủ, lượn lờ trong thiên địa. Nhưng dù Vương Lâm có thử thế nào hắn vẫn không thể hoàn toàn dung nhập vào trong thiên địa.

Nhiều nhất hắn cũng chỉ dung nhập được một tia mà thôi. Một tia dung hợp này cũng không thể na dị, chỉ thuấn di được trong khoảng cách ngắn mà thôi. Nhưng đó không phải là điều Vương Lâm mong muốn.

Dường như luôn có một tầng ngăn cách vô hình tồn tại, ngăn cản hắn dung nhập. Tấm màn này là pháp tắc của Tiên Cương đại lục, vừa là một loại áp lực vô hình, khiến thần thức của người ta rất khó xâm nhập.

Nơi này không giống động phủ giới. Thiên địa trong động phủ giới thì không có tấm màn này, cũng không có áp lực này. Tu sĩ chỉ cần hiểu được súc địa thành thốn là có thể dung nhập thiên địa mà di chuyển.

Nhưng ở trong áp lực của nơi này, thần thức không thể xâm nhập vào thiên địa. Hiển nhiên không thể dung hợp, không thể thi triển súc địa thành thốn.

Vương Lâm mơ hồ hiểu ra, luồng áp lực này cũng không phải nhắm vào mình mà toàn bộ người trên Tiên Cương đại lục đều như vậy. Cho nên với tu vi của Đỗ Thanh cũng không thể làm được.

Có lẽ tu vi cao hơn. Đạt tới một trình độ nhất định mới có thể mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong luồng áp lực này, di động trong đó... mấy ngày sau đó Vương Lâm thử nhiều lần, cuối cùng cũng không thể thành công.

Nhưng hắn không bỏ cuộc. Tính cách Vương Lâm luôn như vậy, càng gian nan thì lại càng kích thích quyết tâm của hắn. Thần thức của hắn không ngừng biến hóa trong Thương Long Tông, không ngừng cố gắng xâm nhập vào trong áp lực này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua một tháng.

Trong thời gian một tháng, Vương Lâm như bế quan nhưng thần thức bên ngoài lại gào thét khiến cho đám đệ tử lưu lại tại Thương Long Tông đều không dám tới gần động phủ ở hậu sơn.

Đỗ Thanh vẫn luôn ở trong Thương Long Tông, khi lần đầu tiên thần thức của Vương Lâm lan tới hắn đã phát hiện ra. Nhưng hắn nhìn hồi lâu cũng không tượng tượng ra rốt cục Vương Lâm muốn làm gì.

Cho tới sau khi quan sát mấy ngày hắn mơi chợt hiểu được tâm tư của Vương Lâm.

Đây là hắn muốn dùng thần thức dung nhập thiên địa, sau đó dung hợp với thiên địa, dùng phương pháp này tiến hành na di... Đây là chuyện căn bản không có khả năng... Thuấn di thì còn có thể làm được, nhưng hắn muốn dùng phương pháp này thì hiển nhiên còn muốn vượt qua khoảng cách xa hơn rất nhiều so với thuấn di. Loại chuyện này chỉ có những lão quái đạt tới tu vi không kiếp đỉnh phong, đã hiểu rất rõ pháp tắc của Tiên Cương đại lục, tu vi có thể chống lại áp lực mới có thể làm được.

Đỗ Thanh lắc đầu, từ từ không quan sát hành động của Vương Lâm nữa.

Sau thời gian một tháng, đệ tử Thương Long Tông cũng không cách nào tìm được địa hỏa mạch khác ngoài phạm vi thần thức của Vương Lâm đã thấy. Dù là bốn trưởng lão cũng không làm được.

Bọn họ tiếp tục tìm kiếm trong phạm vi xa hơn.

Vương Lâm quên cả thời gian trôi qua, khoanh chân ngồi đó. Thần thức liên tục thử nghiệm, giống như không biết mệt mỏi, không ngừng thử dụng hợp với thiên địa. Một lần thất bại thì làm lại lần hai, hai lần thất bại thì làm tới mười lần!

Tới tháng thứ ba, Vương Lâm cũng không thể nhớ rõ mình đã thử nghiệm bao nhiêu lần nhưng kết quả vẫn như trước.

Thời gian bốn tháng trôi qua. Đã có đệ tử Thương Long Tông tìm được phân chi địa hỏa mạch không khô héo, nhưng lại còn càng nhiều đệ tử đang tìm kiếm.

Vương Lâm vẫn cố chấp thử nghiệm như trước. Thần thông súc địa thành thốn này hắn phải tìm ra phương pháp sử dụng, nếu không sau này một loạt kế hoạch của hắn rất khó thực hiện.

Đỗ Thanh đã quen với việc thần thức của Vương Lâm lượn quanh Thương Long Tông. Hắn thấy đối phương mỗi ngày thử vô số lần, giống như không cam lòng, nội tâm từ từ dâng lên sự khinh thường.

Chẳng qua hắn tuyệt đối không dám biếu lộ ra ngoài, nhưng sự khinh thường trong lòng càng ngày càng đậm.

Đây căn bản là chuyện không có khả năng. Người này quá mức quật cường, làm việc tốn thời gian vô ích. Nếu dung nhập thiên địa đơn giản như vậy thì chẳng phải ai cũng làm được rồi sao...

Rõ ràng là tu vi còn chưa đủ nhưng lại cứ muốn như vậy, thật không biết tại sao lại có thể trở thành người được Đại Thiên Tôn coi trọng...ngu xuân thật.

Đỗ Thanh lắc đầu.

Thời gian thoáng cái lại trôi qua ba tháng nữa!

Vương Lâm bế quan thử nghiệm thần thông đã suốt bảy tháng. Hắn hầu như quên tất cả mọi chuyện, khoanh chân ngồi đó, hai măt đỏ bừng tràn ngập tơ máu, thần thức lại mơ hồ mang theo vẻ xúc động.

Cảnh tượng này bị Đỗ Thanh nhìn thấy. Hắn không khỏi thầm cười lạnh.

Thật là không biết tự lượng sức. Hắn dù được Đại Thiên Tôn coi trọng, mặc dù có nhiều Pháp Bảo, mãnh thú cũng bất phàm nhưng hành động này rõ là quá không biết tự lượng sức!

Ta muốn nhìn xem hắn còn muốn thử bao lâu, cuối cùng vẫn không thể thành công, vẻ mặt sẽ ra sao...

Đỗ Thanh tỏ vẻ khinh miệt nhưng lại càng ghen ghét.

Tại sao Đỗ Thanh ta lại không được Đại Thiên Tôn coi trọng... Chẳng lẽ Đại Thiên Tôn lại thích những người ngu xuẩn thế này?

Đỗ Thanh rất không phục.

Thời gian bảy tháng này, hành động của Vương Lâm khiến hắn thấy vô cùng ngu ngốc. Lúc này Đỗ Thanh lại thấy Vương Lâm này đầu óc hình như có chút vấn đề.

Vương Lâm ngồi bên trong động phủ, hai mắt càng nhiều tơ máu. Thần thức liên tục khuếch tán trong bảy tháng, không nghỉ ngơi chút nào, khiến dù là hắn cũng không chịu nổi. Nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc. Giờ phút này hắn thoạt nhìn như không ngừng thử dung hợp với thiên địa nhưng thực chất là hắn đang dung hợp với chính mình!

Chuẩn xác mà nói là hắn dùng phương pháp này thúc dục tâm thần tương liên với phân thân trong xác đá ở vùng hư vô!

Vương Lâm sau khi thử mấy ngày đã xác định tu vi của mình dù là có thử mười năm. Trăm năm, thậm chỉ là lâu hơn cũng không thể rung động được áp lực trong thiên địa này.

Nhưng hắn còn có thủ đoạn cuối cùng chính là phân thân đang trưởng thành! Phân thân này sinh ra trong pháp tắc của Tiên Cương đại lục, thậm chí có thể nói phân thân này chính là một phần của pháp tắc. Do đó thần thức có thể dung hợp với thiên địa hay không, điểm mấu chốt nhất chính là phân thân này.

Chẳng qua trong tâm thần Vương Lâm cảm ứng. Phân thân đã ngủ say, không thể đánh thức, phải dùng thủ đoạn phi thường mới được. Cho nên trong bảy tháng này Vương Lâm không ngừng tản thần thức ra, khiến cho bản thân vô cùng mệt mỏi, thậm chí còn khiến cho Nguyên Thần từ từ khô héo đi.

Vào ngày cuối cùng của tháng thứ bảy, Nguyên Thần của Vương Lâm bởi không được bổ xung nên đã xuất hiện vẻ khô héo. Đột nhiên mắt hắn lúc này bừng sáng tới cực điểm.

Cùng lúc đó? trong vùng hư vô giữa động phủ giới và Tiên Cương đại lục, trong một cái xác đá rất lớn lơ lửng trong không trung, phân thân

của Vương Lâm đang ngồi khoanh chân ngủ say đột nhiên thân thể run lên, mở bừng đôi mắt.

Trong tích tắc khi phân thân của Vương Lâm mở mắt, bên trong Thương Long Tông, Đỗ Thanh vẫn mang theo nụ cười lạnh, chuẩn bị chê cười Vương Lâm. Đột nhiên thần sắc biến đổi, lộ ra vẻ sợ hãi còn hơn cả bảy tháng trước!

Hắn đứng phắt dậy, thần sắc gần như ngây ra, giống như cảnh tượng lúc này khiến hắn quên cả hít thở.

Không... Chuyện này không có khả năng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1819 Tuyết trên Thiên Sơn

Trán Đỗ Thanh toát mồ hôi lạnh, ngơ ngác nhìn về phía hậu sơn. Thần thức của Vương Lâm đã lượn quanh ở đó suốt bảy tháng trong khoảnh khắc vừa rồi đột nhiên biến mất.

Sự biến mất này không phải là thu hồi, mà là thật sự tiêu tan không còn, giống như là đã dung hợp với thiên địa.

Biến hóa này quá mức đột ngột, Đỗ Thanh kia hoàn toàn không thể tượng tượng nổi. Thậm chí ngay cả chuẩn bị một chút tâm lý cũng không có, gần như ngay khi hắn đang thoải mái cười nói liền đột nhiên phát sinh.

Sau khi thừ người ra một lúc, thân thể Đỗ Thanh nhoáng lên một cái, trực tiếp xông ra khỏi chỗ đó, tản thần thức ra, lao thẳng tới động phủ ở hậu sơn. Ngay khi quét qua động phủ này, thân thể Đỗ Thanh run lên kịch liệt.

Không có, không có!

Vương Lâm đã khoanh chân ngồi bên trong động phủ suốt bảy tháng đã biến mất.

Vương Lâm biến mất Đỗ Thanh không phát hiện ra được chút nào, có thể nói trong mắt hắn. Vương Lâm giống như là đã bốc hơi.

Không thể nào . Sao lại có thể như vậy

Lúc này Đỗ Thanh đứng trên đỉnh núi ở hậu sơn, dưới chân là một đám cỏ xanh. Hắn thừ người ra, trong lúc thì thào hai mắt hắn co rút lại, không cam lòng, lại một lần nửa tản thần thức ra lượn quanh bốn phía.

Hết lần này tới lần khác, hắn vẫn không phát hiện ra một chút dấu vết nào của thần thức Vương Lâm.

Không thể nào, thần thức của hắn không thể dung nhập vào trong thiên địa. Chuyện này

chưa bao giờ có, chỉ có lão quái lên tới đỉnh của Không Kiếp mới có thể làm được. Hắn...

... không thể nào làm được!

Sắc mặt Đỗ Thanh tái nhợt, vẻ hoảng sợ trong mắt cực kỳ nồng đậm. Đột nhiên hắn cảm thấy bảy tháng qua chính mình như là đang nằm mơ.

Ngươi tìm ta sao!

Ngay lúc Đỗ Thanh làm thế nào cũng không tìm được Vương Lâm, thậm chí trong lòng không thể tiếp nhận một chuyện như vậy, thì một thanh âm bình tĩnh đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Thân thể Đỗ Thanh bỗng nhiên run lên, hắn xoay mạnh người lại, đồng tử trong hai mắt trực tiếp co rụt lại. Hắn nhìn thấy ở phía sau mình là Vương Lâm toàn thân mặc áo trắng, thần sắc ung dung, đứng ở nơi đó không có một chút chật vật nào.

Ở phía sau Vương Lâm như có những gợn sóng quanh quẩn, như ẩn như hiện rất nhanh khó có thể nhìn thấy.

Ngươi… ngươi…

Đỗ Thanh theo tiềm thức lùi lại vài bước. Sự xuất hiện của Vương Lâm quá mức đột ngột, quá mức quỷ dị. Thậm chí nếu vừa rồi đối phương ra tay, thì rất có khả năng hắn sẽ bị trọng thương.

Ở trên người Vương Lâm còn lan ra một luồng thiên địa hàn khí. Luồng hàn khí này bị khí tức của Thương Long Tông xông tới. Liền chậm rãi tiêu tan, nhưng lại khiến cho Đỗ Thanh cảm thấy giống như là bị một cơn gió lạnh ập vào mặt.

Vẻ kinh hãi và chấn động trong mắt hóa thành một sự sợ hãi, khiến cho Vương Lâm lúc này ở trong mắt Đỗ Thanh đã biến thành vô cùng thần bí và đáng sợ.

Không có gì! Đệ tử tông môn phần lớn đã trở về rồi, cũng tìm được không ít tử mạch(l) còn phong ấn thu được một ít phân chi.

(1): mạch con.

Đỗ Thanh nén sự sợ hãi trong lòng, vội vàng mở miệng.

Vương Lâm tùy ý liếc nhìn Đỗ Thanh một cái. Dưới ánh mắt của hắn, Đỗ Thanh theo tiềm thức cúi đầu xuống.

Đưa đến động phủ cho ta.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, thân thể bước về phía trước, hóa thành một đạo cầu vồng rời khỏi, đi vào bên trong động phủ.

Cho đến sau khi Vương Lâm rời khỏi, trong lòng Đỗ Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn vẫn nghi hoặc, bởi vì Vương Lâm khi rời khỏi lại hóa thành cầu vồng khiến cho sự nghi hoặc lại tràn ngập trong lòng hắn.

Tuyệt đối không thể nào! Hắn sao có thể dung nhập vào trong thiên địa, nếu không vừa rồi

hắn phải biến mất mới phải Khí tức của hắn biến mất, nhất định là đã thuấn di. Không sai, chính là thuấn di, người này nhất định là sau khi thất bại mấy lần, bị mất một chút thể diện, cho nên mới dùng cách này để chấm dứt

Đỗ Thanh càng nghĩ càng thấy đúng, thần sắc dần dần bình tĩnh trở lại, thậm chí còn thấy nực cười. Nhất là khi nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, rõ ràng là chính mình hù dọa mình.

Ta đã nói mà, cái chuyện dung nhập vào thiên địa này hắn hoàn toàn không thể làm được! Không biết tự lượng sức!

Trong lòng Đỗ Thanh cười lạnh, hắn càng thêm bình tĩnh, vung tay áo đang muốn rời khỏi, đột nhiên thân thể hắn chấn động mạnh, hai mắt nhìn chằm chằm bãi cỏ chỗ mà Vương Lâm đứng vừa rồi, hai mắt trợn lên, còn có một vẻ hoảng sợ điên cuồng hiện lên.

Trong đầu hắn ầm vang không ngừng, giống như có vô số lôi đình nổi lên. Tất cả những thứ trước mắt đều biến mất, chỉ còn có nơi mà Vương Lâm đứng lúc trước là rõ ràng.

Hồi lâu sau, Đỗ Thanh sắc mặt trắng bệch, theo tiềm thức lui về phía sau mấy bước, nhìn động phủ ở phía hậu sơn. Ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng và phức tạp.

Ở cách hắn không xa, trên bãi cỏ chỗ Vương Lâm đứng lúc trước có một ít tuyết màu xanh đọng lại, ở dưới ánh mặt trời tản mát ra từng trận tinh quang, dần dần bị hòa tan.

Trong toàn bộ Thiên Ngưu Châu chỉ có Thiên Sơn ở cực tây mới có loại tuyết màu xanh này, mà khoảng cách từ Thiên Sơn tới Thương Long Tông, ngay cả Đỗ Thanh toàn lực bay nhanh thì đi về cũng phải mất mấy tháng

Tuyết ở Thiên Sơn Người này đúng là thiên tài!

Đỗ Thanh đứng ở nơi đó trầm mặc rất lâu, thì thào ra một câu này. Ngay khi lời nói của hắn phát ra, tất cả những sự khinh thường của hắn đối với Vương Lâm suốt bảy tháng qua toàn bộ đều tan thành mây khói, thay vào đó là một sự khó lường và thần bí vô tận.

Mơ hồ hắn đối với Vương Lâm đã sinh ra một sự sợ hãi. Sự sợ hãi này không quan hệ tới tu vi, mà sự thần bí không thể hiểu rõ đã sinh ra một nỗi sợ trong tâm thần.

Ở trong động phủ sau hậu sơn, Vương Lâm vỗ quần áo, rũ đi hàn khí nhuốm ở trên người, khoanh chân ngồi ở đó. Sau thời gian bảy tháng hắn rốt cuộc cũng đã thức tỉnh được phân thân ở trong hư vô.

Ngay khi phân thân hắn thức tỉnh, Vương Lâm cảm nhận được một sự minh ngộ không thể nói nên lời từ phân thân ở nơi xa xôi thông qua tâm thần truyền tới. Ngay khi cảm ngộ đó bao phủ toàn thân, những khoảng cách trong thiên địa khiến cho Vương Lâm phiền lòng lập tức được nới lỏng, dường như phép tắc của Tiên Cương tồn tại trong đó tại khoảnh khắc này đã bị Vương Lâm phá vỡ, giống như là đã biến mất.

Đủ loại minh ngộ hiện lên ở trong lòng, nhìn thì như rõ ràng, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại rất mơ hồ. Vương Lâm hiểu nguyên nhân chính là bởi vì phân thân hắn vẫn còn đang trong quá trình trưởng thành.

Một khi phân thân hoàn toàn lớn mạnh, thì tất cả mọi thứ có liên quan tới phép tắc của Tiên Cương đều sẽ bị Vương Lâm nhìn rõ không thể sai lầm.

Cùng lúc đó, áp lực vô biên kia trong nháy mắt giống như là tầng băng bị hòa tan. nứt ra những cái khe vô hình, khiến cho thần thức của Vương Lâm trong nháy mắt đã hoàn toàn dung nhập vào, không còn phải cường hãnh xâm nhập như trước nữa.

Hết thảy những chuyện này đều là nhờ có phân thân của hắn!

Ngay khi thần thức dung nhập vào trong thiên địa, thân thể của Vương Lâm biến mất, cũng dung hợp với thiên địa thành một thể. Trong khoảnh khắc này, hắn đã tìm lại được cảm giác của Súc Địa Thành Thốn bên trong động phủ giới. Cảm giác này đã quá lâu hắn không cảm thấy.

Tâm niệm khẽ động, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trên Thiên Sơn ở Thiên Ngưu Châu, nhìn thấy những bông tuyết màu xanh từ trên trời bay xuống. Lần đầu tiên Súc Địa Thành Thốn này, Vương Lâm không có phương hướng, mà chỉ tùy ý bước đi.

Nhưng khi hắn quay về Thương Long Tông thì trong lòng lại có bộ dáng của Thương Long Tông, xuất hiện ở phía sau Đỗ Thanh ở hậu sơn của Thương Long Tông.

Một lần đi về chưa hết một nén nhang, nếu không có những bông tuyết xanh vô tình dính vào chân, thì ngay cả Đỗ Thanh cũng không thể nào biết được Vương Lâm đã từng đi tới Thiên Sơn.

Phân thân trưởng thành mấy ngày mà đã có thể trợ lực giúp ta mạnh như vậy. Nếu trưởng thành thêm một thời gian nữa, thì phân thân này của ta sẽ là một thân thể cực mạnh!

Trong lòng Vương Lâm đối với chuyện này đã sớm hiểu ra.

Việc đi tới Đại Hồn Môn hấp thụ địa hỏa chủ mạch hãy để sau, trước đó ta muốn hấp thụ những tử mạch còn lại xem sao, để xem cuối cùng có thể ngưng tụ được chân thân của hỏa bổn nguyên tới mức độ nào.

Đối với chân thân hỏa bổn nguyên của mình, Vương Lâm biết càng về sau lại càng gian nan.

Ngưng tụ cái đầu thì cần phải có không chỉ hỏa bổn nguyên, mà cần thiết hơn chính là hỏa ý chí.

Nửa canh giờ sau Đỗ Thanh tới đây bái kiến, mang theo một ít hỏa hồn mà đệ tử tông môn của hắn đã thu được. Hắn còn mang theo một bản đồ đầy đủ của Thiên Ngưu Châu, bên trong bản đồ này có đánh dấu những nơi có địa hỏa tử mạch.

Vương Lâm không hề khách khí, trực tiếp hấp thụ những hỏa hồn này, nhưng vì bên trong đó ẩn chứa hỏa ý chí không nhiều, nên đối với việc ngưng tụ bổn nguyên chân thân không có nhiều tác dụng lắm.

Nhưng ngọc giản địa đồ này đối với Vương Lâm lại rất có tác dụng, sau khi tiếp nhận ngọc giản, Vương Lâm cáo từ Đỗ Thanh. Đỗ Thanh biết chuyện mà Vương Lâm đang tính toán, chuyện này hắn không thể tham dự, nhưng cũng không đi báo tin. Dù sao đối với Vương Lâm hắn vẫn còn có mưu đồ.

Quan trọng hơn. Đó là trước khi Vương Lâm đi đã liếc nhìn hắn một cái. Một cái liếc mắt này vô cùng bình tĩnh, không có một chút dao động tâm tình nào, nhưng dưới chân của hắn lại có gợn sóng nổi lên, thân thể đột nhiên biến mất ở trước mắt Đỗ Thanh, so với bất cứ lời nói uy hiếp nào còn chấn động hơn nhiều.

Đỗ Thanh tâm thần chấn động, nhìn Vương Lâm biến mất, hồi lâu sau thở dài một tiếng.

Chuyện của Đỗ đạo hữu Vương mỗ nhớ rất rõ, sau này nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ngươi.

Vương Lâm đi rồi, nhưng thanh âm của hắn vẫn vang vọng bên tai Đỗ Thanh.

Ngày thứ bảy sau khi Vương Lâm rời đi, trong toàn bộ Thiên Ngưu Châu, những chỗ có địa hỏa tử mạch lần lượt sụp đổ, từng ngọn lửa dao động tràn ngập khắp Thiên Ngưu Châu. Ngay cả trong khí tức của thiên địa cũng có một sức nóng, hít vào trong cơ thể mơ hồ sinh ra một sự xúc động.

Chuyện này liên tiếp xuất hiện ở rất nhiều nơi trong Thiên Ngưu Châu, dần dần khiến cho các tông phái trong Thiên Ngưu Châu chú ý, phái rất nhiều môn nhân đệ tử hoặc đích thân các trưởng lão tự mình đi ra ngoài điều tra, nhưng không phát hiện ra một chút manh mối nào. Khi bọn họ đi tới những tử mạch sụp đổ, thì chỉ nhìn thấy một đống đổ nát.

Nửa tháng sau, trên một ngọn núi trong Thiên Ngưu Châu bị sương đen vờn quanh, nơi này đã từng có một tông phái tên là Thất Đạo Tông! Thân ảnh Vương Lâm từ trong ngọn núi bị sương đen bao phủ kia đi ra, thần sắc ngưng trọng.

Nơi này, hắn nhất định phải tới. Ở nơi này hắn như có thể cảm nhận được khí tức của động phủ giới, còn có Huyền La đã nhiều năm chờ đợi.

Đi ra khỏi đám sương đen. Vương Lâm quay đầu nhìn thoáng qua ngọn núi bên trong đám sương mù, trầm mặc nửa ngày rồi than nhẹ một tiếng, xoay người rời khỏi.

Tư Đồ. Thanh Thủy, còn có Lý Thiến Mai, những người chuyển thế đầu thai các ngươi..... Hiện giờ đang ở nơi nào

Bóng lưng Vương Lâm rời khỏi vô cùng hiu quạnh, hiện lên một vẻ cô độc.

Một ngày sau, ở vùng cực tây của Thiên Ngưu Châu, trong phạm vi của Đại Hồn Môn, trên Thiên Sơn. dưới những bông tuyết màu xanh rơi xuống, một thanh niên tóc bạc mặc áo trắng đứng trên đỉnh núi, ánh mắt xuyên qua những bông tuyết nhìn về phía một ngọn núi khác, chỗ của Đại Hồn Môn.

Đứng ở chỗ này, thanh niên này có thể mơ hồ nhìn thấy ở đằng xa có một dãy núi vô tận. Ở chỗ sâu nhất có một ngọn núi màu đỏ cao chọc trời, sừng sững trước mắt.

Đại Hồn Môn

Thanh niên tóc bạc kia thì thào, hai mắt lóe sáng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1820 Đại Hồn Môn

Đại Hồn Môn nằm giữa một dãy núi, trên một ngọn núi cao chọc trời tràn ngập hào quang màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như là một ngọn hỏa diệm sơn đang bùng cháy.

Ở bên ngoài ngọn núi này, thiên địa còn có gợn sóng quanh quân. Bên trong những gợn sóng kia như tồn tại một sức mạnh đến từ linh hồn, mơ hồ hiện ra vô số hồn phách thê lương, phát ra những tiếng gào thét vô thanh.

Đây chính là một trong hai môn phái mạnh nhất trong Thiên Ngưu Châu. Đại Hồn Môn!

Trên Thiên Sơn tuyết đang rơi, từng bông tuyết rơi lên người, lên tóc Vương Lâm. Trên mặt đất, hắn vẫn đứng ở trong tuyết, nhìn về phía xa xa, không hề nhúc nhích.

Trong mắt hắn, đỉnh núi của Đại Hồn Môn kia cũng không phải là quá xa, nhưng trên thực tế thì cho dù là phi hành thông thường cũng phải mất mấy ngày mới có thể tới được. Sở dĩ xuất hiện cảm giác như vậy ngoài vì độ cao của Thiên Sơn, còn vì những gợn sóng từ Đại Hồn Môn kia lan ra, tạo nên sự sai lệch về thị giác.

Hồi lâu sau, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, thần thức của hắn chậm rãi tản ra. Dần dần hắn cảm nhận được ở bên dưới dãy núi ở chỗ của Đại Hồn Môn có địa hỏa chủ mạch của toàn bộ Thiên Ngưu Châu. Mạch này chia ra vô số chỉ mạch, ở sâu trong lòng đất trải dài khắp toàn bộ Thiên Ngưu Châu.

Trên chủ mạch này còn tồn tại một hỏa ý chí kinh người. Ý chí này không cho phép bất cứ một sự xâm phạm nào, duy chỉ có ở trên đỉnh núi của Đại Hồn Môn thì ý chí này mới suy yếu hơn phân nửa.

Ở bên dưới chân núi của Đại Hồn Môn, chủ mạch này từ trong lòng đất còn lộ ra ở trên mặt đất. Có thể nói đỉnh núi là sơn môn của Đại Hồn Môn kia nói một cách chính xác là do địa hỏa chủ mạch lộ ra trên mặt đất biến thành.

Hết thảy chuyện này đều không phải do thần thông của con người tạo thành, mà do thiên địa tự nhiên biến hóa ra. Chỉ có thể nói sơn môn mà Đại Hồn Môn lựa chọn rất là xảo diệu.

Ở bên trong Đại Hồn Môn còn có sức sống vô biên bao phủ, Vương Lâm ở bên ngoài nhìn qua một lượt, bên trong dãy núi dài vô biên vô hạn này có không dưới mười vạn tu sĩ tồn tại.

Mười vạn tu sĩ, số lượng rất đông đảo, nhưng lại ấn thế ở bên trong dãy núi này, không nhìn thấy bộ dạng.

Ở bên trong dãy núi kia còn có rất nhiều đạo khí tức bổn nguyên cực kỳ hùng mạnh, đại biểu cho những bậc toàn năng đã đạt tới bước thứ ba.

Đại Hồn Môn trên Tiên Cương đại lục quả thực là rất hùng mạnh. Chỉ cần sức mạnh của một tông phái này cũng đủ để càn quét động phủ giới.

Vương Lâm thần sắc bình tĩnh, trong mắt lộ ra vẻ âm trầm.

Nếu không vì chuyện chân thân của hỏa bổn nguyên, thì Vương Lâm sẽ không tới trêu chọc những thế lực lớn như vậy. Nhưng hôm nay địa hỏa chủ mạch ở bên dưới Đại Hồn Môn đối với Vương Lâm cực kỳ quan trọng, cho dù là nhổ răng cọp. Vương Lâm cũng phải liều một phen.

Trong những ngày qua. Hắn đã hấp thụ không ít từ mạch, dần dần hỏa bổn nguyên trong cơ thể đã đạt tới mức độ bão hòa nhất định, không còn có tác dụng đối với chân thân nữa.

Điều này hắn cũng đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, dù sao thì sự bồi bổ này thực tế cũng giống như là đan dược của tu sĩ, nuốt càng nhiều những đan dược cùng phẩm chất thì hiển nhiên hiệu quả ngày càng ít, cho tới khi không còn tác dụng nữa.

Trừ phi có thể nuốt đan dược phấm chất cao hơn, ví dụ như là ý chí của địa hỏa chủ mạch này!

Nhắm hai mắt lại, thân mình Vương Lâm hướng về phía trước nhoáng lên một cái. không biến thành cầu vồng, mà thân thể hắn trôi lơ lửng từ Thiên Sơn đi thẳng tới Đại Hồn Môn.

Trong lúc hắn đi thân ảnh nhoáng lên, mỗi một lần nhoáng lên đều vượt qua khoảng cách vô tận, giống như là thuấn di, nhanh chóng tới gần.

Mấy canh giờ sau, Vương Lâm đã đi qua lộ trình mà tu sĩ bình thường phải mất mấy ngày, nhìn thấy bên ngoài dãy núi chỗ của Đại Hồn Môn. Ở nơi này, những dao động của hồn phách lại càng thêm dày đặc, mơ hồ xuất hiện vô số lực bài xích, ngăn cản Vương Lâm tiến vào bên trong.

Đáng tiếc là lá cờ mặt quỷ đang ở trong Không Gian trữ vật không thể lấy ra, nếu không, không chừng có thể dựa vào nó để tiến vào Đại Hồn Môn.

Thân mình Vương Lâm dừng lại, nhìn dãy núi ở cách đó không xa, còn có đỉnh núi màu đỏ ở trong dãy núi, than nhẹ một tiếng.

Khí tức toàn thân của hắn ở nơi này đã ân giấu toàn bộ. không để lộ ra một chút nào, cả người thoạt nhìn giống như là một phàm nhân. Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, bắt đầu chờ đợi.

Ngay khi hắn khoanh chân ngồi xuống, thân thể hắn dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hóa thành một làn khói lơ lửng bất định, lượn lờ ở bên cạnh.

Ở những tông phái như Đại Hồn Môn, cấm chế đại trận ở bên ngoài sơn môn cực kỳ lợi hại, nếu không phải là đệ tử của tông phái một khi chạm phải lập tức sẽ bị Đại Hồn Môn phát hiện ra ngay.

Muốn đi vào tất nhiên phải cần chờ đệ tử ở bên trong có người đi ra, trận pháp của sơn môn xuất hiện dao động mới được.

Nếu là tu sĩ tầm thường, có lẽ sẽ chọn cách nhập vào trong thân thể của đệ tử Đại Hồn Môn để đi vào. Nhưng phương pháp này cũng có một chút nhược điểm, mặc dù nhìn thì có vẻ rất hay, nhưng thực tế trong cái tên Đại Hồn Môn có một chừ hồn, hiển nhiên đối với hồn hiểu biết cực kỳ thấu triệt.

Vì thế, nếu dung nhập vào trong cơ thể của một đệ tử để tiến vào trong đại trận, rất có khả năng Vương Lâm chưa kịp thi triển mánh khóe thì đã

bị trận pháp kia phát hiện ra thân phận.

Những cơ hội như vậy chỉ có thể có một lần, Vương Lâm không muốn mạo hiểm lãng phí. Hắn tin rằng với tu vi của bản thân có thể hiểu được cấm chế của đối phương.

Thứ hắn cần chính là khoảnh khắc trận pháp kia xuất hiện dao động.

Thời gian ba ngày nhoáng một cái đã qua. Trong ba ngày này, trận pháp bên ngoài sơn môn của Đại Hồn Môn tổng cộng có ba trăm mười bốn đệ tử ra vào, trận pháp cũng dao động ba trăm mười bốn lần.

Mỗi một lần dao động, làn khói do Vương Lâm biến thành cũng không khinh cử vọng động, mà không ngừng quan sát, lấy hiểu biết đối với cấm chế mà tìm ra sơ hở của trận pháp này. Dù sao ở trên người Vương Lâm cũng tồn tại cấm chế bổn nguyên cực kỳ hiếm thấy.

Hắn không hề lo lắng, hắn cũng có đủ thời gian để kiên nhẫn, tiếp tục bình tĩnh quan sát. Thời gian lại qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này có gần một ngàn đệ tử ra vào, trận pháp dao động gần một ngàn lần. Dần dần, Vương Lâm nhìn ra được sự khác biệt, sự dao động của trận pháp này biến hóa theo thân phận của những đệ tử.

Trong thời gian mười ngày này, Vương Lâm còn thấy được hơn một ngàn đệ tử của Đại Hồn Môn tu vi không giống nhau, ở trên người bọn họ cũng nhìn ra được có một vài tu sĩ Đại Hồn Môn có một những biến hóa đặc biệt.

Ví dụ như linh hồn, mỗi một đệ tử của Đại Hồn Môn nếu linh hồn được ví với lửa thì có thể nói là cực kỳ hưng vượng, sẽ không dễ dao động.

Trong thời gian mười ngày Vương Lâm không hề ra tay, hắn liên tục quan sát. Cho đến sau mười ngày, vào một ngày, có một đệ tử của Đại Hồn Môn đi vào, khi tới gần trận pháp của dãy núi, thân thể dung nhập vào. Ngay khi trận pháp xuất hiện dao động, làn khói do Vương Lâm biến thành chợt lao ra.

Làn khói này vô hình, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh thân thể của đệ tử đang tiến vào trận pháp. Lúc này trận pháp đang gợn sóng, ngay khi thân thể của đệ tử kia hoàn toàn dung nhập vào trong, làn khói do Vương Lâm biến thành mới chui vào.

Ngay khi hắn chui vào, cấm chế bổn nguyên mới tản ra triệt tiêu trận pháp kia. Đồng thời còn nhanh chóng mô phỏng tất cả những đệ tử mà hắn nhìn thấy suốt mười ngày qua. Chỉ trong mấy nhịp thở ngắn ngủi, hắn đã mô phỏng biến hóa mấy trăm lần.

Cho đến khi thân ảnh của đệ tử kia từ trong trận pháp hiện ra, không có phát hiện gì, hướng về phía dãy núi bay đi, thì làn khói do Vương Lâm biến thành cũng tiến vào trong trận pháp.

Hắn tiến vào không làm cho trận pháp kia có một chút biến hóa nào, cũng có thể nói toàn bộ những sự biến hóa đều bị ẩn giấu vào trong những dao động nổi lên lúc đệ tử kia tiến vào trong trận pháp.

Không một tiếng động, làn khói do Vương Lâm biến thành ở bên trong dãy núi này chậm rãi trôi đi. Dọc đường hắn nhìn thấy không ít đệ tử của Đại Hồn Môn, tất cả đều đi lại rất vội vàng, không hề phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm.

Vương Lâm vô cùng cẩn thận, trong khi bay đi thỉnh thoảng lại dừng lại, chậm rãi hướng về phía đỉnh núi màu đỏ ở sâu trong dãy núi kia.

Càng tới gần ngọn núi, khí tức địa hỏa chủ mạch lại càng truyền vào trong tâm thần của Vương Lâm rõ ràng thêm.

Ở cách ngọn núi màu đỏ kia không xa, ở trên không trung đằng xa có ba đạo cầu vồng đang gào thét bay tới. Bên trong những đạo cầu vồng đó là ba người hai nữ một nam. Ba người này đang bay thẳng tới ngọn núi màu đỏ.

Vương Lâm không rảnh đi thăm dò, những đạo cầu vồng như vậy dọc đường hắn đã nhìn thấy rất nhiều.

Nhưng ngay lúc này. Đột nhiên từ bên trong ngọn núi màu đỏ kia bỗng nhiên có một đạo thần thức ầm ầm nổi lên, hướng về phía chân núi nhanh chóng tràn ra, trong nháy mắt đã bao trùm hơn phân nửa. Thần thức này cực kỳ hùng mạnh, tu sĩ tầm thường không thể có được, đây chính là do cao thủ đã vượt qua chín lần Huyền Kiếp, chân chính bước vào Không Kiếp sơ kỳ tản ra.

Hơn nữa thần thức kia rất nhẹ nhàng, nếu không có tu vi nhất định thì rất khó có thể phát hiện ra được. Ngay khi Vương Lâm cảm nhận được thần thức này liền lập tức phán đoán ra đây là một cao thủ!

Thần thức của hắn tản ra quá mức đột ngột, nếu Vương Lâm không liên tục cẩn thận, chỉ sợ trong lúc kinh hoảng lập tức sẽ bị phát hiện ra. Gần như ngay khi thần thức này quét tới, làn khói do Vương Lâm biến thành đột nhiên cuốn về phía sau.

Gần như hắn có một cùng một tốc độ với thần thức kia, một tiến một lùi, rất khó khăn mới tránh khỏi.

Nhưng thần thức này ngay khi quét qua liền lấy đỉnh núi màu đỏ kia làm trung tâm hướng về bốn phía khuếch tán ra, Vương Lâm mặc dù có thể tránh được nhất thời, nhưng không bao lâu nữa cũng sẽ bị phát hiện.

Hơn nữa ngay khi thần thức này quét qua, đại trận bên ngoài Đại Hồn Môn lập tức nổi lên dao động, trong nháy mắt phong tỏa lại. Biến hóa này khiến cho Vương Lâm thất kinh.

Chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi sao!

Vương Lâm không kịp suy nghĩ nhiều, lúc này thần thức kia gào thét lao tới. Sắp sửa bao phủ lấy hắn, trong khoảnh khắc này Vương Lâm vội vàng lui về phía sau, giống như là không có chỗ nào để trốn. Hắn không nghĩ ngợi, lao thẳng tới ba đạo cầu vồng đang từ xa bay tới.

Với một tốc độ cực nhanh hắn trực tiếp nhập vào trong thân thể nam nhân trong ba người kia. Sở dĩ hắn nhập vào trong thân thể của nam đệ tử không phải vì liên quan tới tu vi, mà dựa vào thần thức do cao thủ tản ra kia, Vương Lâm đoán rằng khi tu sĩ đạt tới trình độ như thế này phần lớn đều rất cao ngạo, đối với thân thể của nam đệ tử hắn là sẽ không lục soát quá mức cẩn thận, cho dù có lục soát thì cũng phát hiện được sự khác nhau.

Gần như ngay khi làn khói do Vương Lâm biến thành nhập vào trong cơ thể của nam tử kia. Thần thức kia gào thét lao tới, quét qua thân thể của nam tử này.

Nó không dừng lại mà trực tiếp quét qua, sau khi quét về phía xa xa. Bao trùm toàn bộ dãy núi này, lúc này mới chậm rãi tản đi. Đại trận của dãy núi này sau khi thần thức tản đi cũng không phong tỏa nữa, mà vận chuyển trở lại.

Không phải là ta bị phát hiện, mà Đại Hồn Môn có một bậc toàn năng có thói quen thỉnh thoảng lại tản thần thức ra để đề phòng.

Vương Lâm ở bên trong cơ thể của nam tử này tụ lại một chỗ, hóa thành một đám khí xoáy tròn, được cấm chế của hắn bao bọc.

Ngây ra đó làm gì, còn không mau đuổi theo, nếu làm chậm trễ thời gian đưa Giải Hồn Quả cho chư vị sư tỷ thì chúng ta không đảm đương nổi đâu.

Vương Lâm đang trầm tư liền nghe thấy một tu sĩ ở bên cạnh nam tử kia lên tiếng khiển trách.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1821 Tha hương gặp cố nhân

Nam tử kia thần sắc bối rối, vội vàng thấp giọng vâng dạ, cùng với hai nữ tử kia hóa thành cầu vồng hướng về phía một ngọn núi đỏ rực bay đi.

Vương Lâm trong cơ thể nam tử này đang muốn rời đi thì đột nhiên nội tâm xao động, vẫn bảo trì trạng thái khí xoáy, đi theo hắn.

Bởi vì vừa có thần thức kia đảo qua nên ba người đi về phía trước không gặp phải thần thức này tra xét nữa, rất thuận lợi tiến vào ngọn núi đỏ rực kia.

Tốc độ chúng ta phải nhanh hơn nữa. Cần tới chỗ Viêm Loan lão tổ, sau đó tới cả chủ phong(l) khác nữa, không thể chậm trễ được. Tống Anh, chúng ta ở phía trước chờ ngươi, ngươi xong việc rồi thì đuổi theo nhé.

Giọng nói của nữ tử phía trước truyền tới. Một nữ tử khác bên cạnh nàng gật đầu thưa vâng.

(1): Ngọn núi cao nhất trong dãy núi.

Ba người phân tán ra. Nữ tử tên gọi Tống Anh kia tiến thẳng về phía ngọn núi đỏ rực kia. Một nữ tử khác và nam tử chỗ Vương Lâm thì thay đổi phương hướng, vòng qua ngọn núi đỏ rực kia, đi về phía xa xa.

Vương Lâm không chút do dự, hóa thành làn khói từ trong cơ thể nam tử đó lan ra, trong nháy mắt đã lượn quanh y phục của nữ tử tên Tống Anh kia, theo sau nàng bay về ngọn núi đỏ rực kia.

Nữ tử tên Tống Anh này tuổi không lớn, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, thân thể tỏa ra hương thơm xử nữ. Nàng hóa thành một đạo cầu vồng bay rất nhanh về phía ngọn núi đỏ rực xa xa.

Ở bên ngoài ngọn núi này, thân thể nàng dừng lại giữa không trung, ở trước người nàng mơ hồ có một tầng ánh sáng có tác dụng phòng hộ. Nữ tử này vung tay, một giọc giản liền xuất hiện, trong chớp mắt khi nàng đang định ẩn vào trong tầng sáng thì làn khói do Vương Lâm biến thành đang lượn lờ ngoài y phục này liền phân ra một bộ phận lao thẳng tới ngọc giản.

Trong quá trình khi nó bị ấn về phía trước liền triển khai toàn lực, nhanh chóng nghiên cứu cấm chế tồn tại trong ngọc giản này.

Những tiếng răng rắc truyền ra từ trong ngọc giản. Trong chốc lát, sau khi ngọc giản được đặt lên trên tầng sáng, thần thức của Vương Lâm trên đó cũng thu hồi.

Tầng sáng lóe lên một cái liền từ từ hóa thành dạng sóng gợn. Nữ tử kia thu hồi ngọc giản, tiến về phía trước, bước vào bên trong tầng sáng. Trong tích tắc khi thân thể nàng tiến vào, làn khói do Vương Lâm biến thành nhanh chóng vặn vẹo, lấy cấm chế bổn nguyên mô phỏng lại ngọc giản vừa rồi, vô thanh vô tức tiến vào bên trong.

Trong tích tắc tiến vào nơi này, trong lòng Vương Lâm tràn ngập vẻ hưng phấn. Bên trong này tràn ngập hỏa bổn nguyên lực, dường như chỉ

hô hấp cũng có thể khiến bổn nguyên của bản thân lớn mạnh lên một chút.

Nhưng ở nơi này cũng có một nữ tu có tu vi Không Kiếp sơ kỳ. Người này đủ để khiến Vương Lâm kiêng kỵ. Hắn không lập tức rời khỏi y phục của nữ tử này mà tiếp tục ẩn trong đó.

Nữ tử này dường như hơi không thích ứng với hỏa diễm, vừa mới tiến vào một chút đã đổ mồ hôi đầm đìa. Nàng bay rất nhanh, hướng về phía từng động phủ trong ngọn núi đỏ rực này đưa tới một loại gọi là Giải Hồn tiên quả.

Vương Lâm quan sát thấy trong ngọn núi này có mười chín động phủ, trừ động phủ cao nhất là nữ tử này không đi, còn lại những động phủ khác nàng đều đưa tiên quả.

Trong mỗi một động phủ đều tràn ngập sinh cơ. Bên trong đều có một đệ tử Đại Hồn Môn.

Không bao lâu sau, nữ tử này tới bên ngoài động phủ cuối cùng. Nàng đứng ở nơi đó. Lúc này bị sóng nhiệt làm cho mồ hôi ướt đẫm toàn thân.

Sư tỷ, Giải Hồn Quả được đưa tới đây rồi.

Giọng nói của nữ tử này đã hơi suy yếu, cung kính truyền vào trong động phủ.

Để ở đó đi.

Một giọng nói êm ái truyền ra từ bên trong đại môn đóng kín của động phủ.

Giọng nói này rơi vào tai Vương Lâm khiến tâm thần hắn chấn động.

Là nàng!

Vương Lâm hơi trầm ngâm một chút, trong nháy mắt khi nữ tử mồ hôi đầy người kia đặt tiên quả lên mặt đất liền biến thành làn khói rời khỏi y phục nàng, lượn lờ quanh một chiếc lá trên tiên quả.

Nữ tử Tống Anh kia ôm quyền, cung kính rời đi. Bay ra khỏi tầng sáng, biến mất trong không trung.

Cùng lúc đó, đại môn của động phủ từ từ mở ra. Một luồng lực hút cuốn Giải Hồn Quả trên mặt đất bay qua khe hở của đại môn, tiến vào bên trong. Sau đó cánh cửa của động phủ liền đóng lại.

Bên trong động phủ tràn ngập huỳnh quang. Tiên quả bị hút vào động phủ xong liền bay tới trên một chiếc bàn đá.

Cách đó không xa, một nữ tử áo hồng đang ngồi khoanh chân, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, lại lờ mờ có một thứ khí chất hoa nhướng nguyệt thẹn.

Lúc này nàng đang cau mày, có vẻ trầm ngâm, không thổ nạp mà nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Vương Lâm biến thành làn khói ấn trên tiên quả, nhìn nữ tử áo hồng này, cũng trầm ngâm theo.

Hồi lâu, nữ tử áo hồng này than nhẹ, nhắm hai mắt lại, giống như muốn thổ nạp. Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên trong tâm thần nàng lại vang lên một giọng nói bình tĩnh.

Phàn San Lộ...

Trong tích tắc khi giọng nói này xuất hiện, nữ tử này mở bừng đôi mắt, hai tay đặt dưới y phục mơ hồ run lên, trực tiếp vung một cái về phía trước.

Một cái vung này khiến đột nhiên một vùng sương mù từ thắt lưng nàng bay ra, lượn lờ bốn phía, phong kín cả động phủ này.

Vương Lâm! Ngươi ở đâu?

Phàn San Lộ hít sâu một hơi, nhìn về bốn phía. Thần sắc nàng dù nhìn như bình tĩnh nhưng tay phải lại run rẩy, biếu lộ hoàn toàn nội tâm đang chấn động của nàng.

Vương Lâm không lập tức hiện thân mà nhìn thoáng qua đám sương mù mà Phàn San Lộ vừa phóng ra. Sương mù này rất huyền diệu, ngoài tác dụng phong bế toàn bộ khí tức ở nơi này còn khiến bên ngoài không thể cảm thụ được.

Điều này là Phàn San Lộ hành động theo tiềm thức. Vương Lâm đã có thói quen ti mi, lúc này hơi trầm ngâm, từ phiến lá trên tiên quả kia lan ra, ngưng tụ thân thể trước người Phàn San Lộ.

Đã lâu không gặp rồi!

Vương Lâm mỉm cười nhìn về phía Phàn San Lộ, trông có vẻ rất tùy ý đảo qua đám sương mù.

Thấy Vương Lâm, Phàn San Lộ ngơ ngân hồi lâu, sau đó trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

Đúng là rất lâu không gặp rồi... Không ngờ ngươi lại đi tới nơi này... Sương mù này là thứ đệ tử trung tâm của Đại Hồn Môn chúng ta bế quan lan ra. Một khi sương mù xuất hiện thì dù là sư tôn trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng đảo thần thức tới đâu. Nơi này an toàn rồi.

Nụ cười trên mặt Phàn San Lộ rất vui vẻ. Có thể ở nơi này gặp được Vương Lâm khiến nàng hoàn toàn bất ngờ. Trong nội tâm nàng đối với Vương Lâm rất cảm kích, theo thời gian không hề tiêu tán.

Cảnh tượng trong động phủ giới đã trở thành một phần trong đời này. Nếu không có Vương Lâm thì nàng cũng không thể trở về nhà. Đối với Vương Lâm, Phàn San Lộ còn vô cùng khâm phục.

Vương Lâm đơn giản ngồi khoanh chân một bên, nghe Phàn San Lộ giải thích, cũng quan sát thần sắc đối phương. Vương Lâm lúc này hơi yên tâm nhưng vẫn cẩn thận như trước. Nếu Phàn San Lộ này có điểm âm mưu gì thì Vương Lâm sẽ ra tay không chút lưu tình.

Ngươi vẫn cẩn thận như vậy... nhưng thế cũng tốt. Trên Tiên Cương đại lục này cần phải cần thận một chút mới có thể sinh tồn...

Phàn San Lộ mỉm cười nhìn Vương Lâm.

Ba năm trước ta đã gặp Vân Dật Phong ở Quy Nhất Tông, cũng nhắc tới ngươi. Theo lý mà

nói ngươi đúng ra đã phải sớm tiến vào Tiên Cương đại lục rồi mới phải nhưng lại không ai nghe thấy tin tức, còn tưởng rằng ngươi đã gặp biến cố hoặc là ở một nơi rất xa rồi.

Không ngờ hôm nay lại có thể gặp ngươi ở nơi này.

Phàn San Lộ mở to mắt, khẽ cười nói.

Trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên chậm một chút. Có thể nhìn thấy ngươi ta cũng rất vui mừng.

Vương Lâm cười. Tại Tiên Cương đại lục xa lạ này mà gặp được cố nhân đích thực là một chuyện khó có được, khiến Vương Lâm không khỏi cảm thấy thân thiết.

Trên thực tế Phàn San Lộ cũng vậy, sau khi nhìn thấy Vương Lâm lại cảm thấy thân thiết. Dù sao nàng cũng hơn nửa đời người sống trong động phủ, đối với Đại Hồn Môn ngoài quan hệ về danh nghĩa thì giờ đã rất xa lạ rồi.

Nói đi, ngươi tới Đại Hồn Môn này, lại đi tới động phủ của ta là vì nguyên nhân gì. Nếu ta có thể giúp gì thì ta sẽ cố hết sức.

Thần sắc Phàn San Lộ vừa còn trầm ngâm, lúc này sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền bị quét sạch, thay vào đó là sự vui sướng hết sức chân thành.

Sự vui sướng của Phàn San Lộ khi Vương Lâm cảm nhận được, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, mỉm cười, hơi trầm ngâm một chút liền thấp giọng nói.

Ta muốn tới địa hỏa chủ mạch nơi này tu luyện một môn thần thông... Có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với chủ mạch.

Phàn San Lộ lộ vẻ suy tư, hồi lâu liền gật đầu.

Không sao, ta có thể mang ngươi tới chỗ bế quan tại địa hỏa mạch. Nơi đó gần địa hỏa mạch. Sư tôn cũng ở nơi đó trường kỳ bế quan, chỉ thỉnh thoảng tản thần thức ra mà thôi, mà trong thời gian ngắn sẽ không dò xét đệ tử bế quan, tránh tạo ảnh hưởng cho họ.

Chủ yếu là tỷ tỷ của ta... nàng ở trên viêm mạch sơn này... nhưng hiện tại nàng được sư tôn coi trọng, sẽ không dễ dàng đi ra đâu.

Như vậy đi, ta đi tới địa hỏa thất với ngươi, đối với người ngoài sẽ nói là bế quan nhưng thời gian không thể quá dài. nếu không sẽ khiến người khác dò xét!

Lời nói của Phàn San Lộ rất lưu loát, nhanh chóng quyết định.

Nói như vậy thì đối với ngươi sẽ bất lợi...

Vương Lâm trầm ngâm, chậm rãi mở miệng nói.

Phàn San Lộ nghe xong câu này, thần sắc lộ vẻ nhu hòa, lắc đầu nói.

Không sao đâu. Sư tôn rất bao che, ta lại biết chừng mực.

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, đứng dậy ôm quyền hướng về phía Phàn San Lộ trầm giọng nói.

Đa tạ!

Không cần cám ơn đâu. Ta còn phải cảm ơn ngươi mới phải. Nếu không có ngươi thì ta cũng không thể quay về Tiên Cương đại lục.

Phàn San Lộ mỉm cười đứng dậy.

Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta đi luôn bây giờ thôi, còn phiền người ân trên người ta...

Phàn San Lộ nói, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Vương Lâm gật đầu, thân thể thoáng một cái liền hóa thành làn khói, dung nhập vào trong ống tay áo nàng, lượn lờ trên làn da nàng. Do đó nếu nữ tử này có dị động gì thì Vương Lâm lập tức có thể phát hiện.

Tính cẩn thận của hắn sẽ không phải vì địa điểm hay con người mà thay đổi.

Phàn San Lộ sửa sang lại y phục một chút, sau khi sắc mặt khôi phục bình thường, ngọc thủ liền giơ lên hướng về phía trước vung lên. Lập tức sương mù mông lung liền tiêu tán. Thân thể nàng thoáng một cái liền rời khỏi động phủ.

Cả quãng đường nàng không dừng lại, không nhanh không chậm dần dần đi về phía ngọn núi đỏ rực. Nơi này có một động phủ cực kỳ khổng lồ, đã tới gần địa hỏa chủ mạch, do sư tôn của nàng mở ra để tạo thành chỗ bế quan cho đệ tử.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1822 Địa hỏa chủ mạch!

Cả đoạn đường Phàn San Lộ tiến vào động phủ lớn dưới ngọn núi này không hề bị ngăn trở chút nào, trên đường dù gặp phải một vài đồng môn đang đả tọa ở nơi này nhưng sau khi phát hiện ra Phàn San Lộ cũng đều không cẩn thận xem xét nữa.

Các nàng căn bản không tin rằng người ngoài có thể không coi sư tôn vào đâu mà tiến vào nơi này. Mà Phàn San Lộ ở trong đám đệ tử trung tâm địa vị cao không nói, tỷ tỷ của nàng lại được sư tôn coi trọng, mơ hồ giống như muốn truyền y bát.

Do vậy đối với Phàn San Lộ, các đồng môn hiển nhiên là không dám gây phiền hà, để nàng thuận lợi tiến vào động phủ, tới chỗ sâu nhất trong đó. Gặp một gian thạch thất bị phong bế.

Cửa thạch thất này đỏ đậm, tỏa ra nhiệt độ vô tận, tu sĩ tầm thường một khi tới gần nơi này lập tức máu huyết trong thân thể sẽ giống như bị thiêu đốt, càng không cần phải nói tới chuyện bế quan.

Chuẩn xác mà nói, thạch thất này sinh ra từ địa hỏa chủ mạch, ngồi ở trong đó chẳng khác nào ngồi trên địa hỏa chủ mạch vậy.

Nơi này cũng không phải là chỉ có thể tu hành hỏa bổn nguyên. Dưới hỏa ý chí này, trừ thủy bổn nguyên ra thì tất cả hư thực bổn nguyên đều có thể tu luyện.

Chủ yếu là họ có thể mượn sự đè nén của hỏa ý chí này hình thành áp lực, do đó có thể đạt được hiệu quả như thay đổi thời gian, khiến một ngày tu hành trong này, bởi có áp lực này thường tương đương với nhiều ngày bên ngoài.

Thạch thất này là nơi quý giá nhất trong viêm mạch sơn này, chỉ có đệ tử trung tâm mới có thể đi vào.

Tất cả mọi chuyện trên đường đi Phàn San Lộ đều truyền âm cho Vương Lâm. Giờ phút này đứng bên ngoài thạch thất, Phàn San Lộ giơ tay phải vung về phía trước. Chỉ thấy đại môn đỏ sẫm từ từ mở ra, lộ ra một khe hở đủ một người đi vào. Trong tích tắc khi khe hở mở ra, có một tiếng gầm nhẹ từ trong đại môn điên cuồng truyền ra.

Ngay sau đó, một biển lửa từ trong cái khe này tràn ra, hóa thành một con hỏa long, hướng về phía Phàn San Lộ cắn nuốt.

Ánh mắt Phàn San Lộ lóe lên, trong nháy mắt khi hỏa long tới gần liền mở miệng, phát ra một thanh âm kỳ dị.

Chước!

Thanh âm này vừa vang lên, thân thể hỏa long lập tức run rẩy, sụp đổ trước mắt Phàn San Lộ, hóa thành những tia lửa tản ra bốn phía. Phàn San Lộ không chút do dự. Bước vào bên trong cái khe, trực tiếp đi vào trong thạch thất. Sau khi đi vào xong, đại môn của thạch thất cũng đóng lại.

Trong tích tắc khi thạch thất này xuất hiện biến hóa, ở trong động phủ cao nhất của viêm mạch sơn này, một nữ tử mặc đạo bào trắng, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi đang khoanh chân đột nhiên mở bừng đôi mắt.

Tướng mạo nữ tử này cực kỳ xinh đẹp. Đủ khiến người ta nhìn thấy mà trái tim loạn nhịp, mắt phượng mày ngài, trên trái có lấp lánh ánh sáng như sao, trông rất mê hoặc.

Nàng giống như rất tùy ý đảo mắt về phía trước, thần thức gào thét tràn ngập bên ngoài thạch thất nhưng không xâm nhập vào bên trong, đảo qua một cái liền thu hồi lại.

Đây là lần đầu tiên Lộ nhi sau khi trở về bế quan. Đối với nó có lẽ như vậy cũng tốt, để nó quên đi chuyện phiền nào này.

Người này chính là sư tôn của Phàn San Lộ!

Ở phía đối diện nàng là một nữ tử tướng mạo rất giống Phàn San Lộ nhưng lại lạnh lùng hơn vài phần. Nữ tử này Vương Lâm cũng quen biết. Nàng là Phàn San Mộng!

Đôi mi nàng run lên, chậm rãi mở đôi mắt, trầm mặc một lát, trong lòng thầm than rồi nhắm mắt đả tọa một lần nữa.

Bên trong thạch thất, Phàn San Lộ vừa tiến vào lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt cao ập tới, nhất thời mồ hôi đầy trán. Luồng nhiệt độ này tới từ một luồng ý chí khắp bốn phương tám hướng trong thạch thất. Ý chí này cực kỳ mạnh mẽ, hóa thành một luồng áp lực, hề người nào tiến vào lập tức sẽ bị áp lực này bao phủ, cần lập tức ngồi xuống đả tọa mới có thể quen dần được.

Thạch thất này ta không thể đi vào quá sâu. Đã lâu lắm rồi không tới nơi này, chỉ có thể ở đây đợi ngươi vậy.

Phàn San Lộ nói. Từ ổng tay áo nàng, một làn khói bay ra, hóa thành hình dáng Vương Lâm, đứng bên cạnh nàng.

Vương Lâm vừa mới hiện thân, lập tức nhiệt độ bốn phía gào thét ập tới. Nhưng trong nháy mắt khi áp sát Vương Lâm, hắn há mồm hút một cái,

lập tức khiến nhiệt độ này đều bay vào trong miệng hắn.

Thần sắc Vương Lâm như thường, nhiệt độ bị hút vào liền lập tức hóa thành một tia hỏa bổn nguyên, nuôi dưỡng toàn thân Vương Lâm.

Quả nhiên là chỗ của địa hỏa chủ mạch, chỉ một chút nhiệt độ cũng tương đương với hơn mười phân mạch...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn muốn tới chính là nơi này.

Mà thạch thất này cũng chưa phải chính thức là địa hỏa chủ mạch, thậm chí cũng có thể nói đây là thạch thất nằm ở ngoại vi. Vách tướng bốn phía nơi này đều đỏ đậm. Càng đi sâu vào trong thì màu đỏ lại trông càng kinh người.

Một trượng tăng một cấp. Nơi này có ba mươi bảy trượng. Ngươi tự tìm vị trí mình muốn mà hấp thu đi.

Phàn San Lộ ngồi trong chốc lát mà mồ hôi đã ướt đẫm y phục. Nàng khoanh chân ngồi đó, nhẹ giọng nói.

Ba ngày sau ngươi có thể rời đi. Ta có thể ở nơi này trong thời gian khá dài. Nếu như vậy thì dù có tạo ra chút biến cố thì đối với ngươi cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Vương Lâm hướng về phía Phàn San Lộ ôm quyền, xoay người đi thẳng vào sâu trong đó.

Hắn thoáng một cái đã đi tới hơn hai mươi trượng, trong tích tắc khi rơi xuống đất, ngọn lửa nồng đậm bốn phía liền lập tức gào thét lao tới. Nhưng vừa mới bao phủ Vương Lâm thì liền bị hắn hấp thu toàn bộ vào cơ thể.

Lại tiếp tục tiến bước, Vương Lâm đi tới vị trí ba mươi bảy trượng, là nơi sâu nhất trong động phủ này, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, không lãng phí chút thời gian, trực tiếp đặt hai tay lên mặt đất.

Lúc này hắn có thể nói là đang ở trong cơ thể của địa hỏa chủ mạch, hấp thu ý chí và hỏa bổn nguyên lực! Mà còn có thể nói hắn đang ở trong nơi đông đảo cường giả như Đại Hồn Môn, chẳng khác nào nhổ răng trong miệng cọp.

Phàn San Lộ nhìn thân ảnh Vương Lâm đi xa, ánh mắt bị nhiệt độ lan ra từ vách tướng đỏ đậm làm cho vặn vẹo, từ từ không còn nhìn rõ nữa. Hồi lâu nàng than nhẹ một tiếng, nhắm mắt ngồi xuống.

Lại nói về Vương Lâm. Hai mắt hắn lóe sáng, đặt tay lên trên mặt đất. Một luồng hỏa bổn nguyên lực gào thét tràn tới, theo hai tay hắn điên cuồng truyền vào cơ thể hắn.

Dần dần, thân thể Vương Lâm tràn ngập hỏa diễm. Ba ngày sau, khí tức toàn thân hắn đã biến mất. dung hợp với địa hỏa chủ mạch làm một thể, rất khó phát hiện. Đến lúc này, thần thức của hắn mới chậm rãi tản ra, theo thân thể xuyên qua thạch thất này, tiến sâu vào trong địa hỏa chủ mạch.

Hỏa bổn nguyên trong thân thể Vương Lâm đã sắp bão hòa, hấp thu nhiều hơn nữa cũng không thể ngưng tụ bổn nguyên chân thân. Việc hắn phải làm lúc này là cắn nuốt ý chí của địa hỏa chủ mạch kia!

Chỉ có cắn nuốt luồng ý chí này, trở thành thủ lành của địa hỏa trên Thiên Ngưu Châu. Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm mới có thể hoàn toàn ngưng tụ thành.

Lần này nhất phải thành công!

Thần thức của Vương Lâm tại bên trong địa hỏa chủ mạch hóa thành bổn nguyên chân thân, cái đầu vẫn là đầu Chu Tước, dù thoạt nhìn có chút quỷ dị, nhưng bổn nguyên lực và hỏa ý chí từ trong cơ thể tràn ra cũng cực kỳ kinh người.

Theo thần thức của Vương Lâm quan sát địa hỏa chủ mạch này rõ ràng là một con hỏa long khổng lồ nằm sâu vô tận trong đại địa.Trên thân thể con hỏa long tràn ngập khí tức tang thương, giống như đã tồn tại qua vô số năm, do địa hỏa chủ mạch kia biến thành.

Nó không có linh trí, chỉ có một luồng ý chí. Ý chí này giống như thiên uy mênh mông cuồn cuộn, tồn tại khắp toàn thân con hỏa long này, không ngừng mà hướng về phía Vương Lâm mà đè ép.

Hai mắt bổn nguyên chân thân của Vương Lâm lấp lánh, vừa cười lạnh, chẳng những không né tránh ngược lại trong tích tắc khi ý chí kia tiến tới, hỏa diễm bùng lên ngoài thân thể. nhanh chóng cắn nuốt.

Cắn nuốt này ý chí!

Tẩm bổ ý chí bản thân!

Ngưng tụ ra hỏa ý chí chân chính thuộc về bản thân mình!

Trong quá trình cắn nuốt này, toàn bộ địa hỏa chủ mạch ầm ầm chấn động. Ngay sau đó. Một luồng hỏa ý chí khổng lồ hơn. Giống như muốn hủy diệt hết thảy nhanh chóng ập tới, bao phủ toàn thân Vương Lâm, như muốn ép nát thân thể này.

Nhưng đây không phải là bản thể của Vương Lâm mà là bổn nguyên chân thân. Luồng ý chí này tiến đến chẳng những không khiến cho Vương Lâm cảm thấy khó chịu mà ngược lại sau khi cắn nuốt một lượng lớn, đầu chân thân của hắn xuất hiện dấu hiệu thay đổi rõ ràng. Phía dưới cằm lúc này không còn hình dáng của Chu Tước mà đã hiện ra làn da!

Biến hóa như thế làm cho tinh thần Vương Lâm phấn chấn hẳn lên!

Lần theo cổ ý chí này hẳn sẽ tìm được đầu long hồn của địa hỏa chủ mạch. Tiến vào trong đó hấp thu, chân thân của ta nhất định đại thành!

Vương Lâm biết thời gian cấp bách nên không do dự chút nào, lập tức theo này địa hỏa chủ mạch mênh mông này tiến thẳng vào sâu trong đó.

Hắn phải tìm được đầu long hồn của địa hỏa chủ mạch này! Trước khi bị cường giả của Đại Hồn Môn phát hiện ra điểm dị thường, hắn phải hoàn thành việc ngưng tụ chân thân, nếu không tất cả mọi thứ đều là tốn công vô ích.

Thời gian thoáng cái đã qua ba ngày, Phàn San Mộng tỉnh lại từ trong đả tọa đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của Vương Lâm nữa. Nàng trầm mặc một lát, sau đó đứng dậy, đi ra khỏi thạch thất này.

Sau khi Phàn San Lộ rời đi, không còn ai đi vào bên trong thạch thất này nữa, càng không có người nào phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm, nhưng này tất cả mọi chuyện đều chỉ là tạm thời! Giờ phút này chân thân của Vương Lâm đang ở sâu vô tận bên trong nền đất, vừa cắn nuốt ý chí đang đè ép tới, vừa bay nhanh đi. Hướng về nơi sâu nhất mà ý chí này truyền đến. Đó chính là vị trí đầu long hồn của địa hỏa chủ mạch. Hắn lao nhanh về phía trước, chạy đua cùng thời gian!

Lại qua ba ngày nữa, vào hoàng hôn của ngày thứ ba. Vương Lâm không biết đã xâm nhập vào địa hỏa chủ mạch bao xa. Dần dần hắn thấy được cái đầu long hồn khổng lồ của địa hỏa chủ mạch này!

Cái đầu viêm long này lớn chừng vạn trượng, nhìn rất già nua, giống như mà ngay cả hô hấp cũng mang theo vẻ mục nát. Trong nháy mắt khi nhìn thấy cái đầu này, bổn nguyên chân thân của Vương Lâm gào thét vọt tới, trong khoảnh khắc liền nhảy vào trong đầu long hồn.

Vào tích tắc khi hắn chui vào trong đầu long hồn, toàn thân long hồn của địa hỏa chủ mạch bỗng nhiên chấn động, phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên!

Này gầm thét này theo đại địa truyền về phía mặt đất, dẫn động khiến cả địa hỏa chủ mạch chấn động kịch liệt. Dưới sự chấn động này, viêm mạch sơn trong nội môn của Đại Hồn Môn run rẩy tới mức có thể thấy được rõ ràng, ầm vang không ngừng. Rất nhiều đá tảng bị bóc ra, biển lửa nồng đậm từ trong ngọn núi này gào thét tràn ra.

Biến cố đột ngột này lập tức khiến thiếu phụ đang ngồi đả tọa mở bừng đôi mắt, thần sắc biến đổi, thần thức không cần nghĩ ngợi liền khuếch tán ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ toàn bộ ngọn núi này, quét qua một cái, sắc mặt liền đại biến!

Thật to gan!

Thân thể thiếu phụ này nhoáng lên một cái, trong tích tắc liền lao ra khỏi động phủ, thuấn di một lần liền hiện ra dưới chân núi. Bay nhanh tiến vào động phủ. Tay áo nàng vung lên một cái trực tiếp mở tung đại môn đỏ rực của thạch thất kia.

Trong chớp mắt khi đại môn kia mở tung ra, thân thể Vương Lâm ở chỗ ba mươi bảy trượng lập tức bị ngọn lửa bao phủ, hình như có hấp lực truyền đến, cuốn thân thể hắn theo địa hỏa chủ mạch lao thẳng về phía dưới.

Muốn chạy!

Vẻ mặt thiếu phụ kia tràn ngập sát khí nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1823 Thiếu phụ tính sai!

Đối với việc nữ tu tu vi đạt tới Không Kiếp sơ kỳ tại viêm mạch trên núi này sớm muộn gì cũng nhận thấy chuyện mình làm, Vương Lâm sớm có chuẩn bị. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi thiếu phụ kia thuấn di đến, bộ phận Nguyên Thần hắn ở lại bên trong thân thể liền mượn ngọn lửa kia, cuốn theo toàn thân, trong tích tắc đã dung hợp với cả vùng đất này, theo địa hỏa chủ mạch này chạy thẳng tới chỗ bổn nguyên chân thân.

Ngọn lửa cuốn theo thân thể bay đi. Vương Lâm không hề cảm nhận được chút cảm giác nóng bức nào. Đó là bởi vì bổn nguyên chân thân đã xuyên qua trước, hấp thu một lượng lớn hỏa ý chí, nếu không thân thể Vương Lâm sau khi hỏa bổn nguyên chân thân rời đi không cách nào chịu nổi lực lượng hỏa diễm như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân mà mãi cho đến khi thiếu phụ kia tới thân thể hắn mới dung nhập vào bên trong vùng đất này.

Đôi mắt thiếu phụ lộ sát ý. Nàng cảm nhận được rõ ràng địa hỏa chủ mạch này đang run rẩy, giống như có người đang ở chỗ sâu điên cuồng hấp thu. Loại biến hóa này làm cho nội tâm nàng nổi lên sát cơ.

Dám ở trước mặt ta giờ thủ đoạn này. ngươi muốn chết!

Thiếu phụ này trực tiếp cất bước tới vị trí ba mươi bảy trượng ngoài thạch thất, mỗi bước chân đều khiến cả vùng đất chấn động, sau đó cả người dung nhập vào đại địa. Đuổi theo thân thể Vương Lâm.

Hai người một trước một sau phi hành khiến địa hỏa chủ mạch càng chấn động. Viêm mạch kia tựa như sắp sụp đổ, khiến toàn bộ đệ tử vội vàng từ trong chỗ bế quan nhanh chóng bay ra, ai nấy đứng giữa không trung thần sắc đều ngưng trọng, nhìn về phía ngọn núi đỏ rực đang run rẩy kia.

Phàn San Lộ cũng trong số những người này. Nàng biết hết thảy mọi chuyện nhất định có liên quan tới Vương Lâm, trong lòng thầm cười khổ, thầm nói Vương Lâm này vô luận đi tới địa phương nào dường như đều khiến cho nơi đó xảy ra biến cố kinh thiên động địa.

Phàn San Mộng cũng ở trong đám người này. Đôi mắt nàng lóe lên, nhìn ngọn núi đỏ rực kia. Một lúc sau chợt nhìn về phía muội muội Phàn San Lộ của mình.

Muội muội, là ngươi đưa ngoại nhân vào thạch thất sao?

Phàn San Lộ tâm thần xoay chuyển, lập tức trả lời tỷ tỷ Phàn San Mộng.

Ngươi tuy là tỷ tỷ của ta, nhưng cũng chớ có nói năng bừa bãi. Bên trong động phủ giới ta đã bị ngươi lợi dụng nhiều năm tháng như vậy, hôm nay ngươi còn muốn vu hãm ta, ngươi còn có lương tri sao!

Phàn San Lộ chợt xoay người, nhìn chằm chằm vào tỷ tỷ, ánh mắt lạnh như băng.

Nàng vĩnh viễn cũng không thể nào quên, ở động phủ giới trung, tỷ tỷ của nàng vì thao túng Vương Lâm, ngay cả mình cũng lừa gạt. Sự hung hiểm trong lần ấy khiến cho nàng lạnh lòng đồng thời cũng khiến nàng thanh tỉnh lại.

Phàn San Mộng trầm mặc, không mở miệng nữa.

Đồng thời với lúc viêm mạch sơn nơi này chấn động, mấy đạo khí tức của cường giả từ bên trong Đại Hồn Môn gào thét bốc lên. Từng luồng thần thức kinh khủng tràn đến, bao phủ viêm mạch sơn này.

Ngọn núi này chẳng qua chỉ là một chủ phong của Đại Hồn Môn mà thôi, ở Đại Hồn Môn, những ngọn chủ phong như vậy có tới bốn mươi chín cái! Không phải là mỗi một chủ phong đều có một tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra sự khổng lồ và cường thịnh của Đại Hồn Môn.

Tạm thời không nhắc tới Đại Hồn Môn nữa, lúc này ở sâu địa hỏa chủ mạch, thân thể Vương Lâm bị ngọn lửa bao phủ, dùng tốc độ cực nhanh tiến về phía trước. Sau lưng hắn, thiếu phụ kia toàn thân tràn ngập sát khí, theo sát không tha.

Chẳng qua bên trong địa hỏa chủ mạch này, giờ phút này đã hoàn toàn nằm trong ý chí bổn nguyên chân thân của Vương Lâm, do vậy, Vương Lâm ở chỗ này như cá gặp nước, tiến về phía trước càng lúc càng nhanh, mà thiếu phụ kia vì cũng hơi bị quấy nhiễu nên rất khó phát huy được toàn lực.

Khoảng cách giữa hai người nhất thời không thể nào kéo gần lại được, càng ngày càng đi sâu vào trong địa hỏa chủ mạch.

Mà ở chỗ sâu nhất trong địa hỏa chủ mạch, bên trong đỉnh đầu con long hồn khổng lồ của địa hỏa chủ mạch, giờ phút này bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đã xông vào trong đó, khoanh chân ngồi ở trong đầu rồng, hai tay bấm quyết, điên cuồng hấp thu cắn nuốt ý chí của long hồn.

Thời gian cấp bách, nguy cơ tứ phía, Vương Lâm không có thời gian nghĩ tới chuyện khác. Hôm nay ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là cắn nuốt hỏa ý chí này.

Bị cắn nuốt, long hồn phát ra tiếng gầm thét thống khổ, lông trên đỉnh đầu bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đã hoàn toàn biến thành da, không còn hình dáng của Chu Tước nữa. Sự này thay đổi này chậm rãi lan ra, rất nhanh liền tràn đến vùng miệng của bổn nguyên chân thân, lộ ra đôi môi của Vương Lâm!

Mau lên một chút nữa, nuốt thêm một chút!

Cặp mắt bổn nguyên chân thân của Vương Lâm lộ vẻ lo lắng, nội tâm tựa như đang gầm thét. Địa Hỏa chủ long hồn rống giận ngập trời, thân thể không ngừng giãy giụa. Thống khổ khi bị cắn nuốt này khiến cho nó cảm nhận được nguy cơ tử vong.

Long hồn giãy giụa khiến những đợt chấn động truyền ra khắp bốn phương tám hướng, chấn động cả đại địa, khiến cho bên trong Đại Hồn Môn giống như đất rung núi chuyển, nhất là vùng viêm mạch sơn lại càng chấn động dữ dội. Phát ra những tiếng ầm ầm. Nơi đỉnh núi lúc này chợt sụp đổ hóa thành vô số đá vụn bay tứ tán.

Một biển lửa ầm ầm bộc phát, bốc cao ngất trời, tựa như muốn đốt cháy cả thiên không.

Biến cố này khiến cao tầng của Đại Hồn Môn chú ý, đám đệ tử bên ngoài núi lại càng vội vàng lui về phía sau tránh né.

Đã xảy ra chuyện gì!

Chẳng lẽ có người lẻn vào địa hỏa chủ mạch sao!

Những tiếng chấn động ầm ầm vang vọng, khiến cho rất nhiều đệ tử Đại Hồn Môn ở xa xa, cũng bay vọt về phía này.

Sự biến hóa của cả vùng đất này, thiếu phụ đang ở sâu trong lòng đất kia tự nhiên cảm thụ mãnh liệt hơn nhiều. Thần sắc nàng âm trầm, khuôn mặt tuyệt mỹ lúc này như bị sương lạnh bao phủ, nhìn chằm chằm phía Vương Lâm đang bỏ chạy phía trước. Tay phải nàng bỗng nhiên nâng lên, bấm quyết liền có một cổ kính màu đồng xanh biến ảo ra.

Cổ kính đạo văn, hóa thành hình ảnh của thiên địa, đuổi giết người này!

Tay phải thiếu phụ vung lên, lập tức cổ kính kia tỏa ra ánh sáng vạn trượng, bên trong đó còn vang lên tiếng gầm rống giận dữ. Chỉ thấy trong tấm gương đó lập tức tỏa ra một lượng lớn hắc khí. Đám hắc khí này vườn quanh hóa thành một mặt quỷ khổng lồ.

Gầm lên một tiếng, mặt quỷ này lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, điên cuồng phóng tới.

Chỉ trong phút chốc nó đã rút ngắn khoảng cách với Vương Lâm thân thể còn không tới một nửa! Chỉ nhoáng lên vài cái, cơ hồ là vài giây sau, mặt quỷ kia đã xuất hiện cách lưng Vương Lâm không tới ba mươi trượng!

Tâm thần Vương Lâm chia làm hai phân, một phần ở bên trong bổn nguyên chân thân đang cắn nuốt ý chí của hỏa long, một phần khác ở lại bên trong thân thể, thao túng thân thể. Giờ phút này trong tích tắc khi mặt quỷ xuất hiện ở sau lưng hắn ba mươi trượng. Vương Lâm chợt xoay người, trong mắt thoáng hiện lên một tia hàn mang.

Thần thông mặt quỷ của Đại Hồn Môn

Vương Lâm mí mắt chớp một cái, không chút do dự liền bước về phía trước một bước. Một bước này liền khiến trước người hắn lập tức xuất hiện sóng gợn, trong phút chốc thân thể liền vô ảnh vô tung. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi thân thể hắn, mặt quỷ đang gầm thét kia liền ầm ầm lao tới, cắn nuốt vị trí mà Vương Lâm mới vừa biến mất.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng tại sâu trong đại địa. Một lát sau, thiếu phụ kia hóa thành cầu vồng gào thét lao đến, ở nơi này hơi sững lại, nhíu mày quan sát.

Đây là…

Đang trầm tư, nữ tử chợt ngẩng đầu. Nàng mơ hồ cảm nhận được ở sâu trong địa hỏa mạch phía trước, thân thể Vương Lâm lại xuất hiện một lần nữa.

Có thể thuấn di trong địa hỏa chủ mạch, người này cũng không thể xem thường...

Thiếu phụ này đã từng thử nhưng không cách này thuấn di trong địa hỏa chủ mạch tràn ngập hỏa ý chí này. Vương Lâm có thể làm được khiến nàng hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không quá coi trọng.

Người này lúc trước không thuấn gì, hiển nhiên dù là hắn thì ở nơi này thuấn di một lần cũng tốn rất nhiều tiên lực. Ta muốn xem thử hắn có thể thuấn di mấy lần!

Thiếu phụ hừ lạnh, ngọc thủ vung lên về phía trước. Lập tức mặt quỷ gầm nhẹ biến ảo ra, cuốn lấy thân thể nàng lại tiếp tục đuổi theo.

Thân thể Vương Lâm không ngừng phi hành, mỗi lần thiếu phụ kia sắp đuổi kịp lại triển khai thuấn di. Thoáng một cái kéo dần khoảng cách ra. Nhưng phương hướng vô tình lại không phải đi về phía bổn nguyên chân thân đang ở sâu trong địa hỏa chủ mạch mà điều chỉnh rất nhỏ. Chỉ một tia điều chỉnh này thôi nhưng trên thực tế lại tại thành sự khác biệt rất lớn.

Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm ở trong hoàn cảnh tương đối an toàn, có bản thể hấp dẫn sự chú ý của thiếu phụ kia, không bị quấy rầy, tốc độ hấp thu cắn nuốt càng nhanh hơn.

Không ngừng cắn nuốt, khuôn mặt bổn nguyên chân thân của Vương Lâm từ từ hiện lên cái mũi!

Long hồn của địa hỏa chủ mạch điên cuồng giãy giụa nhưng vẫn không thể ngăn cản chân thân của Vương Lâm hấp thu. Chuyện này không liên quan tới tu vi mà là hỏa diễm va chạm và cắn nuốt lẫn nhau.

Địa hỏa chủ mạch trong trận đánh này rõ ràng không phải là đối thủ của Vương Lâm!

Rất nhanh, cặp mắt bổn nguyên chân thân của Vương Lâm từ đôi mắt của Chu Tước trong tích tắc liền biến thành đôi mắt chân chính! Ánh mắt hắn tỉnh táo, nhưng trong đó lại thấy được hai luồng lửa đang bừng bừng thiêu đốt.

Thân thể khổng lồ của long hồn của địa hỏa chủ mạch mỗi lần giãy giụa đều tạo nên chấn động kịch liệt, khiến cả vùng đất này run rẩy, phát ra những tiếng ầm ầm.

Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm giơ tay bắt quyết, gầm nhẹ một tiếng. Chỉ thấy cái trán hắn cũng thay đổi, không còn là của Chu Tước

mà biến thành da thịt chân chính!

Cái mũi, đôi mắt, cái trán trong tích tắc thay đổi. Từ bên trong thân thể của bổn nguyên chân thân lúc này bộc phát ra một luồng ý chí kinh thiên động địa. Luồng ý chí này giống như mới ra đời, nhưng lại nhờ cắn nuốt long hồn mà không ngừng lớn lên.

Từ xa nhìn lại, chân thân này của Vương Lâm từ trán trở xuống đã hoàn toàn thay đổi, chỉ còn mái tóc là có hình dáng của Chu Tước. Đó rõ ràng là một bộ lông Chu Tước thật dài!

Chỉ còn mái tóc, bổn nguyên chân thân của ta sắp ngưng tụ hoàn toàn rồi!

Ánh mắt chân thân của Vương Lâm lóe lên tiếp tục cắn nuốt. Nhưng lúc này bởi long hồn vặn vẹo tạo thành chấn động quá lớn, lan truyền ra khiến thân thể thiếu phụ đang truy kích Vương Lâm ở phía xa đột nhiên sững lại, thân ảnh huyễn hóa ra trong mặt quỷ, thần sắc biến hóa, cắn răng một cái!

Tính sai rồi! Người này còn có phân thân ở nơi này. Hắn lấy bổn tôn hấp dẫn sự chú ý của ta, không ngờ lại để ta truy kích mà coi thường phân thân kia!

Nếu không tại sao ta truy kích mà chấn động của địa hỏa chủ mạch không những không giảm mà còn càng kịch liệt! Đáng chết!

Thiếu phụ kia kịp thời phản ứng, thần sắc càng nhiều sát khí hơn, thân thể nhoáng lên. Định bỏ qua việc truy kích bản thể của Vương Lâm mà chạy thẳng tới sâu trong địa hỏa chủ mạch, nơi có bổn nguyên chân thân của hắn.

Trong nháy mắt khi thiếu phụ kia không truy kích nữa, biến đổi phương hướng, bổn tôn Vương Lâm tất nhiên nhận ra. Hắn mỉm cười khẽ, thần sắc rất thong dong. Hắn sở dĩ lưu lại bổn tôn trong thạch thất chính là bởi vì trước khi bổn nguyên chân thân cắn nuốt đủ hỏa ý chí thì bổn tôn không thể nào chịu nổi sức nóng kia, hơn nữa còn muốn dùng bổn tôn để phân tán sự chú ý của người truy kích.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1824 Tỏ rõ ý chí!

Cũng không phải là thiếu phụ kia ngu dốt, trên thực tế chỉ sợ nếu đổi lại là một người khác, vừa mới nhận thấy biến hóa của địa hỏa chủ mạch, sau khi bước vào thạch thất kia, việc đầu tiên khi nhìn liền thấy một bóng người bị ngọn lửa bao vây đang cấp tốc bỏ chạv xuống dưới lòng

đất, phản ứng đầu tiên trong đầu phần lớn sẽ là cho rằng người này có vấn đề.

Tất nhiên họ sẽ truy kích, như vậy, khó tránh khỏi sẽ tính sai vài chồ. Dù sao trong thiên địa này, có rất ít người tính toán toàn vẹn được.

Cho dù là Vương Lâm, gặp phải chuyện tương tự sợ là cũng rất khó để trong phút chốc đã kịp phản ứng, biết được đây là kế hoãn binh.

Thiếu phụ này có thể trong thời gian rất ngắn nhận ra điều đó cũng là rất hiếm có. Nàng bỏ qua không truy kích nữa, tiến sâu vào trong lòng đất. Hành động này bị Vương Lâm cảm ứng được, khóe miệng hắn liền hiện lên nụ cười lạnh.

Lúc này trong địa hỏa chủ mạch đang tràn ngập hai loại ý chí, một loại là của địa hỏa chủ Long hồn, loại còn lại là của bổn nguyên chân thân.

Hiện tại, đến lượt ta ra tay rồi!

Vương Lâm ánh mắt lóe lên. Hắn tuyệt không cho phép có người tới quấy rầy bổn nguyên chân thân đang cắn nuốt. Lần thôn phệ này đối với hắn mà nói có ý nghĩa cực kỳ trọng đại. Đây là cơ hội cho bổn nguyên thay đổi, nhất là đối với người từ động phủ giới đi tới Tiên Cương đại lục như hắn mà nói, lần thay đổi này sẽ làm thực lực của hắn tăng mạnh!

Thân thể hắn nhoáng lên một cái, sóng gợn quanh quần dưới chân, trong tích tắc liền hoàn toàn biến mất.

Thiếu phụ kia đang cấp tốc lao về phía trước, được mặt quỷ bao phủ bên ngoài thân thể, tốc độ phi hành cực nhanh. Giờ phút này đang đi về phía trước, bỗng nhiên nội tâm nàng chấn động, thân thể không chút nghĩ ngợi nhoáng lên tránh sang một bên. Ngay sau đó. Một đạo huyết quang gào thét xuyên qua vị trí nàng vừa đứng trước kia, đâm vào bên trong mặt quỷ, ầm ầm xuyên tới, rơi vào địa hỏa chủ mạch, phát ra tiếng nổ vang. Đó là một thanh Huyết Kiếm!

Trên Huyết Kiếm này tỏa ra một luồng sát khí ngập trời, mà ở trong đó, còn mơ hồ tồn tại khí tức của Đạo Cổ nhất mạch!

Trong tích tắc khi nhìn thấy Huyết Kiếm này, thần sắc thiếu phụ đột nhiên đại biến!

Huyết Sát Kiếm trong Đạo Cổ thất kiếm! Ngươi không phải là tu sĩ!

Thiếu phụ này xoay phắt người, chỉ thấy Huyết Kiếm kia lại nhoáng lên lần nữa. Bay về phía ánh mắt thiếu phụ này đang nhìn tới. Nơi đó sóng gợn lan ra, thân ảnh Vương Lâm bước ra.

Huyết Sát Kiếm...

Vương Lâm ánh mắt lóe lên. Hắn đã đạt được truyền thừa của Diệp Mịch, chẳng qua lại thiếu mất con mắt trái, trí nhớ không toàn vẹn, không biết nhiều chuyện liên quan tới thanh Huyết Kiếm này. Hắn chỉ biết Diệp Mịch được Đạo Cổ hoàng tôn ban tặng, còn tên cụ thể của nó thì không biết.

Sau khi hiện thân, Vương Lâm không nói gì mà giơ tay phải điểm một chỉ lên bầu trời. Lập tức từng luồng ánh sáng bảy màu sáng bừng lên bên trong địa hỏa chủ mạch này, trong tích tắc đã áp sát hóa thành một thanh trường thương bảy màu ở trước người hắn.

Thanh thương này gào thét lao thẳng tới thiếu phụ kia.

Thiếu phụ này hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên tùy ý vung về phía trước. Lập tức mặt quỷ bên ngoài thân thể nàng phát ra tiếng gào thét kinh thiên, trực tiếp lao ra, hướng về cây trường thương bảy màu kia mà cắn nuốt.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, thần thông của song phương đã đụng vào nhau. Trường thương bảy màu kia căn bản cũng không có chút lực chống cự nào, lập tức bị mặt quỷ khổng lồ cắn một cái rồi nuốt sạch, sau đó nhằm hướng Vương Lâm lao tới.

Sát khí trong mắt thiếu phụ kia càng đậm, cất bước tiến về phía trước, mang theo mặt quỷ kia chạy thẳng tới hướng Vương Lâm.

Ngươi tự mình tới đây thì lưu lại luôn đi!

Giọng nói âm lãnh vang vọng trong địa hỏa chủ mạch này, truyền vào tai Vương Lâm.

Vương Lâm lui về phía sau, tay áo vung lên. Lập tức kia Huyền La kim ấn rít gào bay ra đánh thẳng tới mặt quỷ kia.

Từ trong kim ấn tỏa ra khí tức cường hãn, hơn nữa còn ẩn chứa một tia lực lượng của Huyền La, giờ phút này trong tích tắc đã tới gần mặt quỷ, ầm một tiếng liền nổ tung. Mặt quỷ kia phát ra tiếng kêu thê lương, tan thành mây khói trước mắt Vương Lâm.

Kim quang vạn trượng bùng lên, kim ấn kia nhằm về phía thiếu phụ kia đánh tới. Trong nháy mắt khi nhìn thấy kim ấn này, thiếu phụ hít sâu một hơi, đồng tử trong hai mắt co rụt, thân thể sững lại.

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, biến mất bên trong địa hỏa chủ mạch ở sau lưng hắn. Đồng thời, kim quang liền trở nên ảm đạm. kim ấn ngừng tiến về phía trước, cùng Huyết Kiếm hoàn toàn biến mất.

Chớ đuổi theo nữa, tại hạ đối với Đại Hồn Môn không có địch ý, chẳng qua là muốn tu luyện một môn thần thông, cần mượn địa hỏa mạch dùng một chút!

Giọng nói của Vương Lâm sau khi rời đi còn vang vọng bốn phía nơi này, truyền vào tâm thần thiếu phụ kia.

Thiếu phụ này đứng đó, trầm mặc hồi lâu.

Nàng ở trong tích tắc vừa rồi cảm nhận được khí tức khiến nàng kinh hãi của Đại Thiên Tôn truyền ra từ bên trong kim ấn. Luồng khí tức này, khiến nàng liên tưởng tới rất nhiều việc.

Hồi lâu, hàn quang trong mắt thiếu phụ này lại bốc lên.

Dù có Pháp Bảo được Đại Thiên Tôn ban tặng thì đã sao! Người này có Huyết Kiếm kia. Hiển nhiên là Đạo Cổ nhất mạch, như vậy này thân phận Đại Thiên Tôn ban tặng Pháp Bảo này đã quá rõ ràng rồi!

Đại Thiên Tôn của Cổ Quốc mặc dù cũng cường đại nhưng còn chưa quản được Tiên Tộc ta! Mặc dù ta phán đoán sai lầm, sau lưng người này là Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, nhưng hắn muốn động tới địa hỏa chủ mạch của Đại Hồn Môn, bị ta đuổi giết cũng là chuyện đương nhiên. Chuyện này về lý ta vẫn đúng, mà không phải là muốn giết hắn, chẳng qua chỉ muốn ngăn cản... Cho dù là Đại Thiên Tôn cũng không thể chẳng phân rõ phải trái như thế!

Thiếu phụ này lầm bẩm, ngẩng phắt đầu. Lại một lần nữa lao vào sâu trong địa hỏa chủ mạch.

Nữ tử này tính cách vô cùng quyết liệt, có thể đạt tới tu vi hiện nay cũng có liên quan rất lớn tới tính cách rất khó bỏ cuộc của nàng. Giờ phút này dù bị kia kim ấn chấn kinh nhưng rất nhanh đã hạ quyết tâm.

Điểm này Đỗ Thanh còn lâu mới có thể sánh bằng.

Ở một vị trí khác trong địa hỏa mạch, Vương Lâm dựa vào ý chí của bổn nguyên chân thân ở nơi này cảm nhận được hành động của thiếu phụ này, thầm than một tiếng.

Tu sĩ chân chính bước vào Không Kiếp đều là hạng người tâm chí kiên định, một cái Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn dùng thần thông ngưng tụ không dễ gì khiến họ lùi bước... Cũng được, nếu nàng không lùi, vậy thì thử xem rốt cuộc tốc độ nhanh của ai nhanh hơn!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kiên định, thân thể thoáng một cái liền hoàn toàn biến mất.

Sâu trong địa hỏa chủ mạch, bên trong đầu của chủ long hồn, bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đang không ngừng mà hấp thu cắn nuốt. Tiếng gầm thét và giãy giụa của long hồn tựa như cũng hư nhược đi không ít.

Chân thân của Vương Lâm ở trong đầu long hồn lúc này chỉ còn có mái tóc vẫn là lông Chu Tước nhưng giờ phút này cũng là từ chân tóc cũng từ từ xuất hiện màu đen.

Màu đen này như có ô quang bao phủ, từ từ lan dọc theo sợi lông Chu Tước, một khi nó lan hết toàn bộ thì bổn nguyên chân thân lúc này đã hoàn toàn ngưng tụ thành!

Thời gian từ từ trôi qua, bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đã hoàn toàn quên hết mọi nguy cơ bên ngoài, toàn bộ tâm thần đều dung nhập vào việc cắn nuốt và hấp thu. Hắn đang chạy đua với thời gian, tranh đoạt từng tích tắc. Nếu thiếu phụ kia tới vào lúc hắn còn chưa ngưng tụ hoàn toàn được chân thân thì Vương Lâm lần này đã hoàn toàn thất bại, công sức đổ xuống sông xuống biển.

Muốn tìm một cơ hội như thế này nữa là một chuyện cực kỳ khó khăn!

Bổn tôn của hắn liên tục hiện ra trước mặt thiếu phụ kia, ngăn cản nàng tiến về phía trước, thi triển đủ loại thần thông. Nhưng thiếu phụ này mấy lần sau căn bản là coi như không nghe không thấy, toàn lực bay nhanh vào sâu trong địa hỏa chủ mạch.

Thời gian chớp mắt đã trôi qua mấy giờ. Khoảng cách giữa thiếu phụ kia tới nơi này càng ngày càng gần.

Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm ngồi trong đầu long hồn. Lúc này nó đã suy yếu tới một mức độ nhất định, tiếng gầm thét cũng từ từ giảm bớt. Thân hình giãy giụa yếu dần.

Nhưng rất cả chỉ là biểu hiện bên ngoài. Hai mắt long hồn nọ lúc này đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt. Nó ngẩng phắt đầu, phát ra một tiếng gầm cực mạnh, thân hình đã mơ hồ yên tĩnh đi lúc này lại chấn động.

Cùng với tiếng gầm thét này, thân thể khổng lồ của chủ long hồn này tỏa ra hỏa quang vạn trượng, tràn ra biển lửa ngập trời, nhanh chóng co rút lại với một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Thân thể từ lớn tới vô cùng trong tích tắc liền hóa thành vạn trượng, ngàn trượng, trăm trượng, mười trượng!

Trả giá đất để co rút thân thể lại, chủ long hồn này bộc phát ra một lần phản kháng cực mạnh. Thân hình nó trong chớp mắt đã hóa thành mười trượng, năm trượng, ba trượng, một trượng!

Vừa điên cuồng co rút lại, ý chí lực của nó cũng ngưng tụ áp súc lại, cuối cùng khi đạt tới một trượng liền ầm ầm đè ép tới một lần nữa, hóa thành một quầng lửa lớn cỡ một nắm tay!

Chân thân của Vương Lâm vào tích tắc khi long hồn đang co rút lại liền bị đây ra. Tới khi thân thể long hồn chỉ còn là một ngọn lửa cỡ nắm thay, nó mang theo một lần tấn công điên cuồng cuối cùng lao thẳng về phía mi tâm chân thân của Vương Lâm.

Ầm một tiếng, quầng sáng đó đụng vào mi tâm chân thân của Vương Lâm, trong nháy mắt dung hợp, chui vào trong cơ thể hắn!

Trong nháy mắt khi quầng sáng này tiến vào, thần thức của Vương Lâm lập tức ầm vang, giống như lại trở thành phàm nhân, giống như một con thuyền nhỏ giữa biển khơi đầy bão tố.

Một luồng ý chí cực kỳ cường đại giáng xuống, như muốn đánh tan thần thức của Vương Lâm, giống như muốn chiếm cả bổn nguyên chân thân của hắn. Luồng ý chí này chính là ý chí của hỏa long hồn. Nó bỏ qua thân thể bản thân, hóa thành quầng sáng cỡ nắm tay này, điên cuồng muốn đoạt xá, chiếm lấy bổn nguyên chân thân của Vương Lâm!

Nó muốn biến chân thân này thành nơi chứa ý chí của nó.

Ý chí này vô cùng mạnh mẽ, giáng vào thần thức của Vương Lâm giống như một bàn tay khổng lồ đang chuẩn bị bóp nát tắt cả. Bên trong ý chí này tồn tại một vẻ bất khuất, còn như có cả tiếng gào thét như muốn khiêu chiến cả thiên địa.

Vương Lâm mơ hồ cảm thấy nhiệt độ. Nhiệt độ này kết hợp với ánh sáng hóa thành hỏa diễm trong thiên địa!

Ý chí trong hỏa diễm này mang theo ý muốn thiêu đốt tất cả, thậm chí thiêu đốt cả bản thân, mang theo vẻ điên cuồng, mang theo ý chí nghịch thiên không nói lên lời, bừng bừng bốc cháy trong thế giới này.

Nó muốn thiêu đốt thần thức của Vương Lâm, khiến toàn bộ biến thành tro tàn!

Hỏa diễm! Vương Lâm ra minh ngộ hỏa bổn nguyên cũng không phải là từ Chu Tước mà từ trong tâm của ánh nến. Ánh nến đó lắc lư trong gió. Bên trong có hỏa diễm!

Gió dù thét gào nhưng vẫn không thể thổi tắt ánh nến. Ánh nến lung lay như lúc nào cũng có thể tử vong, hóa thành một làn khói xanh bay lên nhưng mỗi lần gió tới, ánh nến đều phản kháng, đều lay động kịch liệt. Nó không cam lòng chết đi, không cam lòng hóa thành một làn khói xanh!

Hỏa bổn nguyên Vương Lâm ta minh ngộ chính là ý chí này! Là ý chí của ánh nến! Đó cũng là ý chí tu đạo của Vương Lâm ta! Cả đời Vương Lâm ta đều là nghịch thiên mà tiến!

Ý chí của ta ngươi dám diệt sao, ngươi có thể diệt sao?

Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, bên trong tràn ngập hỏa diễm, miệng phát ra một tiếng gầm thét, thần thức trong cơ thể cũng bất khuất đối kháng với ý chí của hỏa long hồn này!

Giống như ngọn nến, giống như ánh nến!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1825 Tiên Tổ bát cực!

Một tiếng gầm này vang vọng trong địa hỏa chủ mạch, tràn ra vẻ phản kháng, ở xa xa, thiếu phụ kia dường như nghe thấy, thần sắc biến hóa, nhanh chóng lao tới. Bổn tôn Vương Lâm theo sau, ánh mắt lóe lên. Hai người một trước một sau xé gió bay đi.

Cả đoạn đường này thiếu phụ làm ngơ đối với Vương Lâm, triển khai tốc độ cao nhất. Tu vi của Vương Lâm kém nàng rất nhiều, không thể ngăn cản. Nhưng hắn còn có một thức thần thông là Định Thân Thuật!

Chẳng qua thần thông này chưa tới thời điểm cuối cùng hắn sẽ không bao giờ sử dụng. Thuật này tại thời điểm mấu chốt nhất sử dụng sẽ phát huy ra tác dụng lớn nhất!

Thiếu phụ kia dùng tốc độ cao nhất phi hành khiến khoảng cách giữa nàng và bổn nguyên chân thân của Vương Lâm càng ngày càng gần, thần thức tản ra đã có thể rõ ràng thấy hết thảy. Thần thức của thiếu phụ kia trong tích tắc khi nhìn thấy bổn nguyên chân thân của Vương Lâm, sắc mặt đột nhiên đại biến!

Hả... Đây là... Đây là bổn nguyên chân thân! Hắn lại ở chỗ này mượn địa hỏa mạch ngưng tụ hỏa bổn nguyên chân thân!

Thiếu phụ hít sâu một hơi, thân thể run lên, nhất là cánh tay phải đang dấu trong tay áo lại càng vỗ thức run rẩy, tâm thần chấn động, không thua gì khi thấy Vương Lâm lấy ra Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn ban tặng, thậm chí còn mãnh liệt hơn! Dù sao Đại Thiên Tôn nàng chưa từng thấy qua. nhưng bổn nguyên chân thân thì nàng cũng là đã từng gặp mấy lần!

Lão tổ Đại Hồn Môn - Thanh Ngưu chân nhân cũng có bổn nguyên chân thân. Thiếu phụ này hiểu rõ ngưng tụ bổn nguyên chân thân khó khăn tới mức nào, cũng như sự cường đại của bổn nguyên chân thân sau khi ngưng tụ thành. Nàng vốn tưởng rằng cả đời này chỉ có thể thấy duy nhất lão tổ là người có bổn nguyên chân thân. Nàng không thể tượng tượng nổi ở nơi này lại có thể gặp được bổn nguyên chân thân thứ hai!

Thảo nào hắn muốn dẫn ta đi chỗ khác... Thảo nào hắn phải mạo hiểm tiến vào vùng đất này, gây nên biến động sâu trong địa hỏa mạch... Thảo nào hắn có Pháp Bảo của Đại Thiên Tôn còn muốn tới đây...

Tất cả chuyện này đều bởi vì hắn muốn ngưng tụ ra bổn nguyên chân thân cực kỳ khó có được, cơ hồ chỉ có trong truyền thuyết này!

Sắc mặt thiếu phụ tái nhợt, trong mắt tràn ngập hàn quang. Nàng đối với bổn nguyên chân thân hiểu khá rõ. Đó là khát khao, là mơ ước của nàng. Nàng hiểu bổn nguyên chân thân này một khi ngưng tụ ra, địa hỏa mạch nơi này sẽ sụp đổ. Tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

Tuyệt đối không có thể để hắn thành công!

Thiếu phụ cắn răng. Dù là vì hậu quả khi địa hỏa chủ mạch khô héo, hay là vì sự ghen ghét ngập trời sâu trong nội tâm đều khiến nàng tuyệt đối không cho phép chuyện này thành công. Thiếu phụ này trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể dung hợp vào đó, trong phút chốc tốc độ nhanh lên không chỉ gấp mười lần, chớp mắt một cái đã biến mất, hóa thành một đám tàn ảnh như sương khói, hướng về phía bổn nguyên chân thân của Vương Lâm mà nàng thấy được trong thần thức mau chóng lao tới.

Bổn nguyên chân thân của Vương Lâm sau khi gầm lên một tiếng bộc phát ra ý chí liền khiến ý chí của hỏa long hồn tràn vào cơ thể hắn ầm ầm sụp đổ. Cùng với sự sụp đổ này, ý chí bổn nguyên chân thân của Vương

Lâm nhất thời chiếm thế chủ đạo. Đòn phản công điên cuồng cuối cùng của long hồn giờ phút này chợt tan rã!

Ý chí của hỏa long hồn sụp đổ, trong tích tắc khi ý chí của Vương Lâm trở thành chủ đạo, cắn nuốt một lượng lớn ý chí còn sót lại của hỏa long hồn kia, trong đầu hắn lập tức ầm vang.

Cùng lúc đó, thần thức của Vương Lâm khuếch tán ra bốn phía. Hắn mơ hồ như nghe được từ bên ngoài địa hỏa mạch nơi này, ở sâu trong lòng đất Thiên Ngưu Châu, có một tiếng gào thét thê lương như ẩn như hiện truyền đến.

Trong nháy mắt khi tiếng gào thét này truyền vào tâm thần hắn, trong tích tắc khi hấp thu toàn bộ ý chí của hỏa long hồn còn sót lại, trong đầu Vương Lâm như có vô số lôi đình đồng thời giáng xuống, khiến cho trái tim hắn như bị tiếng gầm thét từ sâu trong lòng đất truyền đến kia dẫn dắt, dung hợp lại với nhau, làm hắn xuất hiện ảo giác!

Hắn thấy trước mắt hoa lên một cái, lúc nhìn rõ ràng thì phía trước đã là một vùng tinh không. Vùng tinh không này quá lớn, vô biên vô hạn. Vương Lâm như không còn thân thể, đứng ở nơi đó mờ mịt nhìn bốn phía.

Hắn không biết là mình đang ở đâu, còn đang mê mang thì từ xa truyền lại một tiếng gầm thét kinh thiên, ầm ầm vang dội. Trong tích tắc khi xoay người lại, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm bỗng co rút lại.

Hắn thấy một con trâu!

Con trâu này toàn thân tỏa ra hàn băng vô tận, khiến cho cả tinh không đều bị đóng băng. Thân thể nó vô cùng khổng lồ, giống như không thể nhìn thấy đầu thấy cuối. Nó xuất hiện trong tinh không, ngửa mặt gầm thét.

Một luồng khí tức không thể nào hình dung nổi từ trong cơ thể nó khuếch tán ra. Khí tức này bao phủ trời đất, tràn khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể Vương Lâm giống như đã bị đóng băng, ngay cả suy nghĩ cũng hơi chậm lại. Loại mãnh thú mạnh mẽ tới mức này Vương Lâm cả đời chưa bao giờ từng gặp. Khí tức của mãnh thú này so với Huyền La cũng không kém nhiều lắm!

Thiên Ngưu!

Trong đầu Vương Lâm hiện lên hai từ, cũng hiện lên tất cả truyền thuyết mà hắn biết liên quan tới Thiên Ngưu của đám người trên Tiên Cương đại lục này.

Tiên Tổ giết chết thiên ngoại ngưu, lấy thân thể nó hóa thành một châu, sau khi phong ấn liền ban danh là Thiên Ngưu Châu. Châu này từ đó về

sau sinh ra phàm nhân, cũng có rất nhiều tu sĩ di chuyển tới, bố trí sơn môn, tiến tới ngày này trở thành Đông Châu Thiên Ngưu Châu trong bảy mươi hai châu của Tiên Tộc!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, trong nháy mắt các truyền thuyết hiện lên trong đầu hắn. Lúc này trong tinh không, phía trên con trâu người đầy hàn băng lóe lên kim quang vô tận, đồng thời bao phủ tinh không. Từ đó chậm rãi đi ra một người mặc hoàng bào, đầu đội vương miện.

Thân ảnh này vừa hiện ra, tinh không chấn động. Một luồng tiên lực khổng lồ không cách nào hình dung được tràn ngập tám hướng, đối kháng với khí tức băng hàn kia, khiến tinh không ầm vang không ngừng, khí thế rất kinh người.

Tiên Tổ!

Vương Lâm không cần suy đoán, dựa vào truyền thuyết liền nhận ra lập tức. Người này nhìn không rõ dung mạo, nhất định là Tiên Tổ trong truyền thuyết!

Chẳng lẽ ta hấp thu ý chí của hỏa long hồn xong liền bị tiếng gầm thét từ trong lòng đất xâm nhập vào, mang về vô số năm trước, trở lại lúc Tiên Tổ phong ấn Thiên Ngưu sao?

Nhưng con trâu này nghe đồn là một con hỏa ngưu, sao lúc này lại hiện ra vỗ tận băng hàn?

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, tâm thần rung động.

Người mặc hoàng bào kia sau khi xuất hiện, Thiên Ngưu lại rống lên một lần nữa, hàn băng bao phủ toàn bộ xung quanh thân thể. Những tiếng răng rắc liên tiếp vang lên. Tinh không lấy Thiên Ngưu làm trung tâm, nhanh chóng bị đóng băng, lan về bốn phía.

Luồng lực lượng kinh khủng này theo Vương Lâm thấy vượt xa bản thân, dù là Thất Thải Tiên Tôn thời kỳ toàn thịnh nhất cũng không thể đối kháng. Chỉ có Huyền La có lẽ dùng toàn lực mới có thể đỡ được một đòn!

Trong nháy mắt khi tinh không đóng băng, người mặc hoàng bào kia liền giơ tay phải lên, năm ngón tay chỉ lên trời, bỗng nhiên điểm xuống một chỉ. Cùng lúc đó, một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong tinh không.

Bát Cực Tiên Đạo, Cực Hỏa Đạo.

Lời này vừa thốt lên, lập tức từ ngón tay của người mặc hoàng bào, một làn khói xanh đột nhiên lan ra, lượn lờ quanh ngón tay chín vòng liền hóa thành chín vòng tròn khói, tầng tầng lao tới Thiên Ngưu kia.

Chín vòng tròn khói này vừa lao tới vừa bành trướng ra, lúc tới gần Thiên Ngưu thì đã biến thành lớn như vô biên vô hạn, va chạm mạnh với Thiên Ngưu kia.

Vòng khói thứ nhất va chạm với lực lượng đóng băng của Thiên Ngưu, tinh không ầm vang. Luồng khí tức băng giá kia tiêu tán. Vòng khói thứ hai xuyên thấu qua tầng băng, rơi lên người Thiên Ngưu. Cùng lúc đó, bảy vòng khói còn lại cũng gào thét ập tới, lần lượt ấn xuống.

Thiên Ngưu này dãy dụa gầm thét nhưng không cách nào tránh khỏi những vòng khói này. Trong tích tắc khi vòng khói thứ chín hạ xuống, đột nhiên tất cả khí tức băng hàn trong thân thể Thiên Ngưu đều hoàn toàn biến mất, thay thế vào đó là một luồng hỏa diễm ngập trời. Hỏa diễm này hừng hực thiêu đốt, bao phủ toàn bộ Thiên Ngưu, nhìn lại giống như một con hỏa ngưu!

Ngươi dám xâm lấn Tiên Tộc ta, phạt ngươi lấy thân làm mặt đất, lấy thần thức của ngươi nuôi dưỡng vạn sinh linh, xương cốt của ngươi là địa mạch, trấn áp hồn phách của ngươi, kéo dài trong năm tháng của Tiên Cương.

Thiên Ngưu phát ra tiếng gầm rống thê lương, thân thể ầm ầm rơi xuống, hóa thành một vùng đất vô biên vô hạn. Mặt đất này tràn ngập núi non, trong tích tắc đã hiện ra. Nền đất này lấy xương cốt của Thiên Ngưu làm mạch, vừa mới hình thành liền có hỏa diễm vô tận từ bên trong cơ thể nó lan ra, khiến cho cả vùng địa mạch này trở thành địa hỏa mạch!

Phía dưới mặt đất này, hồn phách Thiên Ngưu bị trấn áp. Chỉ còn tiếng gầm thét không cam lòng từ sâu trong nền đất truyền ra, nhưng dường như không có người nào có thể nghe được!

Vương Lâm thấy tất cả mọi chuyện. Trước mắt hắn mơ hồ, đợi tới khi rõ ràng thì lại thấy mình đang ở trong địa hỏa chủ mạch, bên tai lờ mờ giống như có thể nghe được tiếng gầm thét của Thiên Ngưu từ sâu trong lòng đất truyền ra!

Vẻ mê mang trong mắt còn chưa tiêu tán, mái tóc bổn nguyên chân thân của Vương Lâm nhanh chóng biến hóa, lông Chu Tước chuyển thành màu tóc đen trong khoảng lớn. Bổn nguyên chân thân trong chớp mắt nữa sẽ ngưng tụ hoàn toàn.

Đúng lúc này, ở phía trước bổn nguyên chân thân của Vương Lâm không xa. Một vùng huyết quang ngập trời trong nháy mắt lao tới. Bên trong huyết quang là một thiếu phụ tuyệt mỹ. Trong tích tắc khi nàng nhìn thấy mái tóc bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đang nhanh chóng thay đổi, trong mắt lộ sự lo lắng và sát khí, ngọc thủ giơ lên, trong lúc tới gần, đang chuẩn bị thi triển thần thông, hủy diệt bổn nguyên chân thân còn một chút nữa là ngưng tụ hoàn toàn này!

Phía sau thiếu phụ, sóng gợn quanh quần. Chỉ thấy bổn tôn của Vương Lâm bước từng bước đi ra, hầu như thiếu phụ vừa giơ tay lên, chuẩn bị thi triển thần thông thì hàn quang trong mắt bổn tôn Vương Lâm liền lóe lên, tay phải giơ lên, Định Thân Thuật chuẩn bị suốt cả chặng đường lúc này trong nháy mắt bộc phát ra.

Định Thần Thuật!

Định thiên địa, định tất cả thần thông, định tư duy, định vạn vật. Đó là Định Thần Thuật của Vương Lâm, không phải là Định Thân Thuật!

Vào một khắc khi Định Thần Thuật được thi triển ra, thân thể mềm mại của thiếu phụ kia đột nhiên sững lại, thần thông bị cắt đứt, trong chớp mắt dừng lại. Lúc này Vương Lâm phun máu tươi, toàn thân tuôn ra một mảng huyết vụ lớn. Nhưng hắn không chút do dự, thân thể nhoáng lên một cái, không công kích thiếu phụ kia. Vương Lâm kết luận là người này nhất định có Pháp Bảo phòng hộ thân thể.

Hắn trực tiếp thuấn di, xuất hiện phía trước thiếu phụ, ở chỗ bổn nguyên chân thân, dung hợp với bổn nguyên chân thân. Nguyên Thần đầy đủ, trong chớp mắt này bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đã hoàn toàn thay đổi mái tóc, trở thành một mái đầu tóc đen nhánh!

Một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong bổn nguyên chân thân của bộc phát ra. Tới tận lúc này, hỏa bổn nguyên chân thân của Vương Lâm mới ngưng tụ hoàn toàn!

Mà giờ phút này, hai mắt thiếu phụ bỗng nhiên sững lại, thân thể lui lại phía sau.

Dù phân thân và bản thể ngươi dung hợp thì cũng không có gì khác đâu!

Nội tâm thiếu phụ nọ chấn động. Nàng chưa bao giờ gặp phải loại thần thông giống như Định Thân Thuật. Thuật này lai lịch khó lường, làm sao nàng có thể biết được.

Ngay trong nháy mắt khi nàng cất lời, thân thể lao thẳng tới Vương Lâm thì hắn liền ngẩng phắt đầu, tay phải giơ lên.

Bát Cực Tiên Đạo, Cực Hỏa Đạo!

Hắn không có huyết mạch Tiên Tộc nhưng hắn lại có một thủ đoạn đặc thù khác!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1826 Phân thân kinh khủng!

Bát Cực Tiên Đạo, Cực Hỏa Đạo!

Đây chính là đại thần thông Tiên Tổ dùng để phong ấn Thiên Ngưu. Ở trong bổn nguyên chân thân của Vương Lâm có một bộ phận thần thức, vừa rồi rời khỏi huyễn cảnh vẫn còn hoảng hốt, giờ phút này sau khi dung hợp với bổn tôn, trong đầu liền hiện lên cảnh tượng Tiên Tổ giơ tay phải, thi triển thần thông Cực Hỏa Đạo như hủy thiên diệt địa kia!

Trong tích tắc khi Vương Lâm vừa dứt lời. Phía sau lưng hắn bất ngờ xuất hiện hư ảnh của bổn nguyên chân thân. Từ xa nhìn lại, giống như có hai Vương Lâm đang đứng ở nơi đó, trông hơi quỷ dị.

Bổn nguyên chân thân này do hỏa diễm tạo thành, tràn ngập luồng nhiệt độ cực cao, khiến cho không gian bốn phía xuất hiện sự vặn vẹo, cũng ẩn chứa bên trong một luồng ý chí kinh thiên. Luồng ý chí này giống như đế vương của hỏa diễm!

Tay phải Vương Lâm giơ lên, hướng về phía thiếu phụ đột nhiên điểm một chỉ, bổn nguyên chân thân phía sau hắn cũng giơ tay phải lên điểm tới. Cùng lúc đó. Từ ngón tay của Vương Lâm và bổn nguyên chân thân, một luồng khí xanh từ từ xuất hiện!

Luồng khí xanh này rất nhạt, nếu không cẩn thận xem xét sẽ rất khó phát hiện ra. Sau khi nó xuất hiện liền vờn quanh ngón tay của Vương Lâm và bổn nguyên chân thân, từ từ chuyển động, giống như tạo thành một vòng tròn vậy.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp mênh mông từ trên người Vương Lâm và bổn nguyên chân thân ầm ầm bốc lên. Luồng uy áp này tràn tới khiến cho sắc mặt thiếu phụ lập tức biến đổi.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, huyết mạch trong thân thể mình lúc này đang run lẩy bẩy. Hiện tượng kỳ dị này khiến cho thân thể nàng lập tức truyền ra những tiếng bùng bùng.

Đây... Đây là thứ thần thông gì! Không ngờ lại có thể khiến cho huyết mạch trong cơ thể ta chấn động.

Đồng tử trong hai mắt thiếu phụ co rụt lại, giờ phút này không cần nghĩ ngợi, hai tay bắt quyết. Lập tức toàn thân trên dưới ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông liền tuôn ra hắc khí. Đám hắc khí này trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân nàng, hóa thành ba vạn sáu ngàn mặt quỷ, gào thét tạo thành một dòng nước lao thẳng về phía Vương Lâm, giống như muốn ngăn cản Vương Lâm thi triển thần thông kinh khủng này.

Hầu như trong chớp mắt khi thanh khí trên đầu ngón tay phải Vương Lâm lượn ra thì trong vùng hư vô mênh mông giữa Tiên Cương đại lục và động phủ giới, phân thân của Vương Lâm trong xác đá lúc này đột nhiên mở hai mắt, tay phải cũng giơ lên, hai mắt lộ vẻ tính toán nhưng trong nháy mắt này, ngoài đầu ngón tay phải của phân thân thanh khí ầm ầm tràn ra, lượn quanh ngón tay, nhanh chóng hoàn thành một vòng!

Cùng lúc đó, ở sâu trong địa hỏa mạch tại Thiên Ngưu Châu, thanh khí trên ngón tay của Vương Lâm và bổn nguyên chân thân của hắn giống

như trong u minh cảm nhận được luồng pháp tắc có mặt khắp Tiên Cương đại lục, lập tức từ mở nhạt trở nên ngưng thật, trong nháy mắt khi ba vạn sáu ngàn mặt quỷ gào thét lao tới liền nhanh chóng vờn quanh ngón tay được một vòng!

Trong tích tắc này, một vòng tròn khói như tơ tằm từ trên ngón tay Vương Lâm khuếch tán ra, lao thẳng về phía ba vạn sáu ngàn mặt quỷ. Cùng lúc đó. Một vòng khói cũng lan ra từ ngón tay bổn nguyên chân thân phía sau Vương Lâm, cùng tới thần thông của Vương Lâm gào thét lao thẳng về phía trước.

Một thức thần thông lại có hiệu quả gấp đôi. Đây chính là chỗ mạnh mẽ khi có được bổn nguyên chân thân!

Vòng khói của Vương Lâm bay ra trước tiên, trong nháy mắt đã đụng vào ba vạn sáu ngàn mặt quỷ. Trong tích tắc khi va chạm, tiếng ầm ầm liền vang lên kinh thiên động địa. Hóa thành vô số sóng gợn trong nền đất này. Điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

Ầm ầm ầm ầm. Tiếng chấn động đỉnh tai nhức óc vang lên, kèm theo đó là tiếng gào thét thê lương. Chỉ thấy ba vạn sáu ngàn mặt quỷ nọ phát ra tiếng gào thét kinh thiên, dưới vòng khói của Vương Lâm liền đồng loạt sụp đổ.

Vòng khói này trực tiếp xuyên qua đại quân mặt quỷ, trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước thiếu phụ. Thân thể thiếu phụ này run lên, lập tức vội vàng lui lại phía sau, đồng thời cắn lưỡi phun một ngụm máu tươi,

hóa thành một thân hình màu máu cách nàng ba trượng. Tướng mạo của thân hình này cũng khá giống thiếu phụ, nhưng cũng không phải là Nguyên Thần mà là một loại thần thông mà thiếu phụ này cực kỳ hiếm khi sử dụng.

Huyết nhân kia vừa xuất hiện liền phát ra một tiếng thét chói tai, hình thành sóng âm ầm ầm truyền tới. Cùng lúc đó. Vòng khói Vương Lâm thi triển vừa xuyên qua đại quân ba vạn sáu ngàn mặt quỷ bất ngờ va chạm với nó.

Ầm một tiếng nổ vang. Vòng khói sụp đổ, huyết nhân cũng tan rã. Một lực trùng kích mạnh mẽ tràn ra, đánh về phía Vương Lâm và thiếu phụ kia.

Vương Lâm có thân thể Đạo Cổ, bị lực lượng này đánh vào liên tục lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi nhưng thần sắc không chút uể oải mà lại tràn ngập sát khí.

Thân thể thật mạnh mẽ, không ngờ lại có thể đối kháng với lực trùng kích sau khi thần thông của ta sụp đổ tạo thành!

Thiếu phụ kia cũng lui lại phía sau, khóe miệng tràn máu tươi.

Nhưng tất cả còn lâu mới chấm dứt. Nếu Vương Lâm không có bổn nguyên chân thân thì giờ phút này tất nhiên đã bị rơi vào tình thế rất xấu.

Nhưng bổn nguyên chân thân của hắn đã hoàn toàn ngưng tụ ra, vòng khói giống hệt của hắn do chân thân thi triển ra lúc này gào thét lao qua tầng tầng lực trùng kích, đánh thẳng về phía thiếu phụ.

Cảnh tượng này khiến trong lòng thiếu phụ cảm thấy khổ sở. Nàng hiểu rõ bổn nguyên chân thân, biết đấu pháp với người có bổn nguyên chân thân chẳng khác gì đấu với hai người!

Giờ phút này trong tích tắc khi vòng khói ập tới, thiếu phụ cắn răng, tay phải giơ lên. Lập tức một chiếc ô màu lam xuất hiện trong tay nàng.

Từng luồng tiên khí tỏa ra từ chiếc ô. Nó vừa xuất hiện, dường như đại địa cũng phải chấn động. Một luồng khí tức kinh khủng từ trong đó ầm ầm bộc phát. Chiếc ô này là vật bất phàm!

Gầm lên một tiếng, chiếc ô trong tay thiếu phụ chuyển động, khí thế kinh thiên, đưa lên chắn trước mặt thiếu phụ, khiến cho vòng khói do bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đánh ra ầm ầm va chạm với mặt ô.

Tiếng chấn động lại ầm ầm vang lên. Mặt đất run rẩy kịch liệt, cả Đại Hồn Môn chấn động, thậm chỉ cả dãy núi bên ngoài Đại Hồn Môn cũng đều phát ra tiếng ầm ì trầm trầm. Những cái khe lan ra khắp mặt đất.

Vòng khói sụp đổ. Những trong nháy mắt khi nó bị hủy diệt, chiếc ô màu lam trong tay thiếu phụ giống như bị thương nặng, phát ra một tiếng rít

chói tay. Tiếng rít này chính là từ khí linh của chiếc ô truyền ra.

Trong tiếng ầm vang, chiếc ô nọ phát ra âm thanh răng rắc, xuất hiện những khe nứt. Tự động co lại, cuối cùng hóa thành một đạo lam quang chui vào trong thân thể thiếu phụ.

Thiếu phụ cực kỳ đau lòng, thân thể vội vã lùi lại phía sau, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm. Sát khí trong ánh mắt càng đậm.

Sắc mặt Vương Lâm hơi tái nhợt, trong lúc vội vàng thi triển ra thần thông Cực Hỏa Đạo này dù chưa tiêu tốn nhiều tu vi của Vương Lâm và bổn nguyên chân thân nhưng hắn lại có thể cảm nhận được lực lượng của phân thân trong xác đá trong tầng hư vô đã tiêu hao đi.

Phân thân đó Vương Lâm đặt hi vọng rất nhiều, tuyệt đối không thể để cho có chuyện gì xảy ra.

Thần thông của Tiên Tổ uy lực thật lớn, ta trong lúc vội vàng thi triển, chỉ tạo thành một vòng thanh khí mà có thể đối kháng với tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ. Nếu chuyển động tới vòng thứ hai thì sợ là thiếu phụ này không thể là đối thủ...

Chẳng qua thần thông này thi triển ra không ngờ lại tiêu hao lực lượng của phân thân. Thảo nào nó là cường đại tới mức này.

Vương Lâm mơ hồ hiểu được, phân thân của hắn cực kỳ huyền diệu. Nếu hắn đoán chính xác thì phân thân sau này sẽ là thứ tồn tại giống như Tiên tồ, cổ Tồ.

Hoặc cũng có thể nói. Bọn họ đều sinh ra bằng phương thức tương tự. Cho dù là Cổ Tổ và Tiên Tổ ngày nay nhưng chỉ cần cho phân thân của hắn đủ thời gian thì nhất định có thể trưởng thành tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Đây chính là chiêu sát thủ lớn nhất của hắn!

Bát Cực Tiên Đạo của Tiên Tổ với tu vi của Vương Lâm thì khăng định không thể nhìn một lần là nắm được. Điểm này sợ rằng chỉ có Đại Thiên Tôn may ra mới có thể làm được.

Hắn sở dĩ có thể thi triển đều có liên quan tới phân thân. Thậm chí có thể nói, phân thân đó là do sau khi bổn tôn chứng kiến Bát Cực Tiên Đạo liền hiểu ra, lại đưa trở về cho bổn tôn. Lúc đó Vương Lâm mới có thể thi triển ra thần thông kinh thiên động địa Phong Diệt Thiên Ngưu cường hãn năm xưa!

Thần thông này khi có chín vòng thanh khí vờn quanh thì có thể phong ấn Thiên Ngưu, thậm chỉ là phong ấn cả Đại Thiên Tôn!

Chẳng qua phân thân lúc này còn lâu mới đạt được trình độ đó.

Ý niệm này lóe lên trong đầu Vương Lâm. Giờ phút này thiếu phụ đã thu hồi chiếc ô màu lam, thân hình đã ngừng lui lại phía sau, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đậm đặc sát khí.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải hừ lạnh một tiếng, vỗ vào hư không bên cạnh một cái. Một cái vỗ này khiến bổn nguyên chân thân cũng giơ tay phải đánh theo.

Lập tức địa hỏa chủ mạch ầm vang. địa hỏa chủ mạch này quá lớn, mặc dù đã mất đi long hồn, đang khô héo dần như trong thời gian ngắn cũng không thể khô héo hoàn toàn được. Giờ phút này Vương Lâm vỗ một cái, một luồng ý chí của hỏa bổn nguyên lập tức ầm ầm tràn tới.

Cả địa hỏa chủ mạch bỗng nhiên chấn động, biển lửa mênh mông chợt bốc lên, giống như dùng tất cả sinh cơ, bộc phát ra trong chớp mắt. Dãy núi của Đại Hồn Môn lập tức nóng như thiêu đốt, bốn phía mơ hồ bị địa hỏa tràn ngập.

Dịch Linh Ấn!

Tay phải Vương Lâm trực tiếp giơ lên. Lập tức tất cả biển lửa còn sót lại bên trong địa hỏa chủ mạch từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, hóa thành một bàn tay khổng lồ bằng lửa trước người Vương Lâm!

Cùng lúc đó, phía sau Vương Lâm, bổn nguyên chân thân cũng giơ tay lên, bắt ngờ ầm ầm tạo thành một chưởng ấn bằng lửa phía sau Vương Lâm!

Tay phải Vương Lâm vung về phía trước, hai chưởng ấn khổng lồ tràn tới, hướng về phía thiếu phụ đánh tới. Ngay sau đó, Vương Lâm không xem kết quả mà thân thể nhoáng lên, dưới chân hiện lên sóng gợn, trong nháy mắt liền biến mất.

Mặt đất chấn động, biển lửa điên cuồng, tiếng nổ ầm ầm truyền khắp cả Thiên Ngưu Châu, khiến cho vô số tu sĩ chấn động tâm thần, chú ý tới nơi này. Sau khi thân ảnh Vương Lâm biến mất, một tiếng gầm cực kỳ phẫn nộ và chói tai vang vọng ở sâu trong lòng đất.

Mà giờ phút này Vương Lâm đã dung nhập thiên địa, sử dụng súc địa thành thốn, xuất hiện ở bên ngoài Đại Hồn Môn, trên đỉnh Thiên Sơn.

Hỏa bổn nguyên chân thân đã thành. Tu vi của ta dù không có biến hóa nhưng thực lực đã tăng gấp đôi! Tuy rằng chưa thể đối đầu với Không Kiếp nhưng ta đã có lực tự về! Thậm chí nếu gặp nguy cơ sinh tử, ta có thể thi triển Đạo Cổ Vô Tiên, còn cả Cực Hỏa Đạo, cũng không phải không thể giết một bậc toàn năng Không Kiếp... Chẳng quả cái giá phải trả cũng rất lớn...

Vương Lâm đứng trên Thiên Sơn, ánh mắt lóe sáng, sóng gợn hiện lên dưới chân, đang muốn rời đi.

Đạo hữu, tới Đại Hồn Môn chúng ta làm khách, giờ đã muốn đi rồi sao.

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên phía sau lưng Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1827 Bốn chữ!

Thần sắc Vương Lâm không hề lộ vẻ ngạc nhiên, cũng không hề biến sắc, giống như đã biết thế nào phía sau cũng truyền tới giọng nói già nua này. Trong tích tắc khi giọng nói này truyền tới, Vương Lâm xoay người, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trên Thiên Sơn, giữa làn tuyết là một lão già mặc đạo bào, mái tóc bạc trắng, khoanh chân ngồi trên mặt đất phủ đầy tuyết, trong gió tuyết đang nhìn mình.

Lão già này giống như đã ở đây rất lâu chờ Vương Lâm, giống như sớm đã biết sau khi Vương Lâm dung nhập thiên địa từ địa hỏa mạch sẽ na di

ra nơi này.

Ánh mắt hắn trong suốt, lộ vẻ cơ trí vô tận, nhìn Vương Lâm giống như có thể thấu cả nội tâm của hắn.

Lúc hắn nhìn Vương Lâm, Vương Lâm cũng quan sát lão già này. Đồng tử trong mắt hắn âm thầm co rút lại, nhưng rất nhanh khôi phục bổn tôn. Lão già này theo hắn thấy lộ ra một chút bổn nguyên, hiển nhiên đây không phải là bản thể của hắn mà là một bổn nguyên chân thân!

Đây chính là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy bổn nguyên chân thân của người khác!

Thân phận lão già này lúc này đã hoàn toàn rõ ràng!

Vãn bối xin ra mắt Thanh Ngưu chân nhân!

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, ôm quyền trầm giọng nói.

Huyễn hóa bổn nguyên chân thân của ngươi ra cho lão phu xem.

Bổn nguyên chân thân của Thanh Ngưu chân nhân nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Vương Lâm nhướng mày, mắt trái bùng lên hỏa quang, phía sau lập tức xuất hiện một hư ảnh. Trong nháy mắt hư ảnh đó liền ngưng thật, hóa thành bổn nguyên chân thân, giống hệt Vương Lâm, nhìn về phía chân thân của Thanh Ngưu chân nhân.

Trong tích tắc khi ánh mắt của hai bổn nguyên chân thân chạm nhau, bổn nguyên chân thân của Thanh Ngưu chân nhân bỗng nhiên đứng lên. Một luồng khí tức kinh khủng từ trong chân thân đó lan ra, bao phủ cả Thiên Sơn này, khiến tuyết bị cuốn đi. Cuồng phong gào thét.

Đích thực là bổn nguyên chân thân... Ngươi là người thứ ba lão phu nhìn thấy trong đời. Trừ bản thân có được bổn nguyên chân thân...

Vương Lâm trầm mặc không nói.

Ngươi tên là Vương Lâm sao?

Thanh Ngưu chân nhân đột nhiên hỏi.

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, giống như chuyện lão già này biết tên mình cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Phàn San Mộng

biết mình thì lão tổ của Đại Hồn Môn biết cũng chẳng có gì là lạ.

Đúng là Vương mỗ!

Vương Lâm thong dong nói.

... Người từ động phủ đi ra...quả nhiên không đơn giản...

Bổn nguyên chân thân của Thanh Ngưu chân nhân than nhẹ một tiếng.

Bổn nguyên chân thân này của tiền bối là do bổn nguyên nào ngưng tụ mà thành?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, mở miệng hỏi.

Chân thân của Thanh Ngưu chân nhân mỉm cười, đối với câu hỏi của Vương Lâm không hề cảm thấy khó chịu mà cười nói:

Chân thân này của lão phu là hàn bổn nguyên ngưng tụ thành. Là hàn bổn nguyên, không phải là thủy... Ngươi hiểu không?

Vương Lâm nhướng mày, nhìn kỹ chân thân của lão già này hồi lâu, chậm rãi mở miệng.

Hàn là khí, thủy là chất lỏng...

Khóe miệng Thanh Ngưu chân nhân lập tức lộ vẻ mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm có vẻ tán thưởng không hề che dấu.

Từ khi ngươi tiến vào trận pháp của Đại Hồn Môn ta đã biết. Ta nhìn thấy ngươi tiến vào trong viêm mạch sơn, thấy người nói chuyện với Phàn San Lộ, thấy ngươi hấp thu địa hỏa...

Ngươi ở trong Đại Hồn Môn của ta, ngưng tụ ra hỏa bổn nguyên chân thân này, có thể xem là có duyên với Đại Hồn Môn ta! Duyên phận như thế thì không cần phải đến đi vội vàng như vậy. Vương Lâm, trở thành trưởng lão của Đại Hồn Môn ta có được không?

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, không nói gì.

... Trên Tiên Cương đại lục này. ngươi trừ phi khai tông lập phái, nếu không đều phải trở thành đồng minh của một tông phái. Đây mới là con đường và phương pháp tốt nhất để ngươi trưởng thành, dung ngập Tiên Cương. Ngươi có thể không đồng ý nhưng sớm muộn gì ngươi cũng có ngày phải lựa chọn!

Đại Hồn Môn ta là một trong cửu tông thập tam môn của Đông Châu. Trở thành trưởng lão của Đại Hồn Môn ta, lão phu sẽ ban cho ngươi một ngọn núi, cho ngươi động phủ! Tất cả những gì ngươi cần Đại Hồn Môn sẽ toàn lực cung ứng. Thậm chí đạo pháp của Đại Hồn Môn chúng ta ngươi chỉ cần đạt đủ điều kiện là có thể tùy ý học tập! Thế nào?

Thanh Ngưu chân nhân nhìn Vương Lâm, chậm rãi mở miệng.

Những lời nói này của Thanh Ngưu chân nhân rất có sức hấp dẫn. Hắn không để cập tới bất kỳ sự uy hiếp nào, thậm chí chuyện vừa rồi Vương Lâm hủy diệt địa hỏa chủ mạch, giao thủ với thiếu phụ dẫn động tới việc địa hỏa mạch thiêu đốt Đại Hồn Môn cũng dường như không để ý tới.

Nhưng hắn càng không nhắc tới việc này, càng nhìn như không để ý thì Vương Lâm lại càng hiểu rõ, đây là một áp lực vô hình. Nhưng thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, trong lòng vô cùng bình tĩnh. Hắn từ lúc chuẩn bị tiến vào Đại Hồn Môn đã có phán đoán với mọi chuyện có thể xảy ra.

về phương diện này hiển nhiên là hắn có đề phòng với Thanh Ngưu chân nhân. Trong nháy mắt khi đối phương xuất hiện, hắn thấy đối phương không đưa bổn tôn tới đây liền đã mơ hồ đoán ra mục đích của đối phương.

Lấy chân thân này dẫn động Vương Lâm, cùng với tất cả những lời nói vừa rồi chẳng qua chỉ là khỏi động mà thôi, thủ đoạn chính thức còn chưa thi triển.

Thấy Vương Lâm trầm mặc, Thanh Ngưu chân nhân lại mỉm cười, tiếp tục nói.

Còn nữa, lão phu có thể trợ giúp ngươi nhiều nhất. Bởi vì chúng ta đều có bổn nguyên chân thân, ta có thể nói cho ngươi biết những huyền bí liên quan tới bổn nguyên chân thân...

Vương Lâm chờ đợi chính là những lời này. Ánh mắt hắn sững lại nhưng lại vẫn trầm mặc, không nói lời cự tuyệt hay đồng ý mà chỉ nhìn Thanh Ngưu chân nhân.

Ta cho ngươi thời gian một nén nhang suy nghĩ!

Thanh Ngưu chân nhân giơ tay phải lên, vung về phía trước. Lập tức thanh tuyết bốn phía như bị ngưng tụ lại, hóa thành một cây hương trước người lão già này. Cây hương này không cần lửa đốt mà từ từ tan chảy, cũng không khác gì hương bổn tôn.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Không bao lâu sau cây hương kia chỉ còn một nửa. Đột nhiên Vương Lâm mở miệng.

Ngươi làm sao biết khi ta rời đi nhất định sẽ hiện ra ở nơi này!

Đại Hồn Môn của ta có thần thông đạo thuật tên là Hồn Diễn Đạo. Dùng thuật này tính toán thì có thể tính ra nhiều chuyện.. Tiên Cương đại lục người đông, có rất nhiều phương pháp tính toán. Trong Tiên Tộc ta, Đạo Huyền quốc sư của thánh hoàng là đệ nhất.

Lực lượng của người này có thể tính toán ra đối kháng với ba vị đại quốc sư của hoàng tộc Cổ Quốc tam mạch!

Thuật Hồn Diễn Đạo của Đại Hồn Môn chúng ta chỉ mới là bước đầu, trọng điểm không phải là tính toán người khác mà là thay đổi bản thân, khiến cho người khác khó có thể tính được mình.

Ngươi nếu muốn học ta có thể truyền cho ngươi... Thời gian đã sắp hết, ta đang đợi quyết định của ngươi.

Thanh Ngưu chân nhân mỉm cười nói.

Vương Lâm nhìn thoáng qua cây hướng bằng tuyết đã không còn nhiều lắm, ánh mắt lóe lên, thân thể đột nhiên bước về phía sau nửa bước. Bổn nguyên chân thân cũng cất bước. Chỉ thấy dưới chân Vương Lâm hiện lên gợn sóng, thân ảnh trong phút chốc biến mất khỏi Thiên Sơn.

Hành động đột ngột của hắn Thanh Ngưu chân nhân không ngăn cản, thậm chí thần sắc cũng không biến hóa chút nào, nhìn Vương Lâm biến mất, khẽ lắc đầu.

Trước khi cây hương tan hết, nếu ngươi là người năm đó tổ tiên khi di chuyển tới Thiên Ngưu Châu, chọn địa hỏa chủ mạch này để xây dựng Đại Hồn Môn đã nói tới thì ngươi sẽ trở lại. Bởi gì ở nơi này có thần thông vào tin tức ngươi muốn có. Nhưng nếu như ngươi không trở về thì rõ là ngươi không phải. Nếu không phải, vậy thì...

Hắn nhắm mắt lại, thì thào tự nhủ.

Cây hương bằng tuyết kia không còn nhiều lắm, từ từ bị hòa tan.

Tại một nơi rất xa trên Thiên Ngưu Châu, với tu vi của Vương Lâm phi hành phải mất một tháng, có một vùng rừng xanh biếc trên ngọn núi. Trên bầu trời lúc này xuất hiện một vùng gợn sóng, thân thể Vương Lâm từ trong đó bước ra. Đứng giữa không trung.

Nơi này cũng tràn ngập núi non, không có quy tắc gì, dày đặc vô biên, điến hình cho địa hình của Thiên Ngưu Châu.

Hồn Diễn Đạo... Thuật này có tồn tại thật hay không thì thử một lần đã biết!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn lướt quanh bốn phía, không nhận thấy chút gì dị thường. Vùng phụ cận này có không ít sinh linh nhưng không có gì có thể uy hiếp hắn.

Gió lớn nơi này gào thét thổi vào khu rừng khiến cây cỏ xào xào.

Vương Lâm xoay người đang đình rời đi thì trong tích tắc thân thể hắn đột nhiên chấn động. Hắn mơ hồ phát hiện ra được một thứ gì đó, cúi đầu nhìn về phía thung lũng phía dưới.

Mặt đất nơi này rất tầm thường, nhìn như không có gì khác biệt.

Nhưng đồng tử trong mắt Vương Lâm cơ rút lại. Đột nhiên có cảm giác dựng tóc gáy. Hắn nhìn mặt đất phía dưới, tay phải giơ lên vung một cái. Cuồng phong gào thét thổi tới, cuốn đi rất nhiều cây cối trên dãy núi này. Đám cây cối này lắc lư trong nhắt mắt cả dãy núi này giống như hợp thành một chữ!

Chữ này rất đơn giản, là một chữ... Vương!

Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, thân thể nhoáng lên, lại dung nhập vào thiên địa, một lần nữa hoàn toàn biến mất. Lần này hắn xuất hiện ở một nơi xa hơn. Đã tới gần phạm vi của Thương Long Tông. Nơi này Vương Lâm đã từng tới, hấp thu long hồn của tử mạch đầu tiên, là nơi hắn gặp Đỗ Thanh.

Hóa thành chữ ở địa điểm Vương Lâm ta chưa từng đi qua thì có rất nhiều cách giải thích. Nhưng hôm nay là nơi ta đã từng tới, ta muốn xem

có thể xuất hiện kỳ tích hay không!

Thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra trên bầu trời, trực tiếp nhìn về mặt đất.

Nhưng một cái liếc mắt này lại khiến thân thể hắn chấn động mạnh, trong đầu ầm vang, nhìn chằm chằm vào mặt đất nơi này.

Mặt đất nơi này bởi vì địa hỏa mạch đã khô héo, xuất hiện những khe nứt, không ngờ tạo thành một chữ... Lâm!

Phải ở trên bầu trời nhìn lại mới thấy được chữ Lâm này. Nhìn một hồi lâu. Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hắn đã có thể xác định những cái khe này đều là từ lúc đó mới được sinh ra, không phải là do người ta tới tác động. Tất cả những gì ở nơi này đều là tự nhiên xuất hiện!

Trầm mặc một chút. Thân thể Vương Lâm lại nhoáng lên. Hắn không lựa chọn mục tiêu mà na di theo vô thức, sau khi biến mất liền hiện ra trên một vùng trời mà hắn không biết ở Thiên Ngưu Châu.

Thần thức Vương Lâm tản ra, không thấy bất cứ chữ viết nào trên mặt đất. Ở phía dưới hắn là một con sông uốn lượn. Con sông này cũng rất tầm thường, không phải là chữ viết.

Nội tâm thở phào một hơi. Nhưng rất nhanh Vương Lâm liền sững người. Hắn thấy trên sông có một cây cầu đá hư hòng từ lâu. Cây cầu này tràn ngập vẻ tang thương, không biết đã tồn tại từ bao lâu rồi, giờ phút này đã sụp đổ, chỉ còn lại một phần bên bờ. Nơi đó có một tấm bia đá bút tích mơ hồ, giống như viết tên của cây cầu này.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm rơi xuống bên cạnh tấm bia đá. Liếc một cái thân thể liền chấn động mạnh!

Cầu quy lai...

Vương Lâm thì thào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1828 Trưởng lão Đại Hồn Môn!

Bốn chữ Vương Lâm quy lai này giống như do lôi đình tạo thành, lóe lên trong tâm thần Vương Lâm, dường như mang theo tiếng ầm vang, khiến thân thể hắn đứng bên cạnh cây cầu này chấn động lui lại phía sau mấy bước.

Thần sắc hắn biến hóa bất định, nhìn tấm bia đá bên cạnh cây cầu hòng, hai mắt từ từ tuôn ra hàn quang.

Không ngờ... Không ngờ trên Tiên Cương đại lục này lại có thể gặp chuyện thú vị tới thế này... Tính toán vượt năm tháng. Thần thông đạo pháp này đúng là thú vị...

Đại Hồn Môn có duyên với ta sao?

Vẻ trầm tư lóe lên trong mắt Vương Lâm.

Không biết nếu vừa rồi ta không na di vài lần thì sẽ gặp chuyện gì. Nhưng việc này cũng không cần thử nữa! Thanh Ngưu chân nhân của Đại Hồn Môn cũng tốt, cường giả của tông mông này trong vô số năm qua cũng tốt. Dù là ai, nếu có thể tính ra ta sẽ tới Đại Hồn Môn thu thập hấp thu địa hỏa chủ mạch của môn phái này...

Lại còn ở nơi này chờ ta đều là muốn nói có duyên với ta...

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. Đột nhiên khuôn mặt hiện lên nụ cười.

Thế cục này phá vỡ rất đơn giản. Nhưng ta sao lại phải phá chứ. Ta sẽ làm trưởng lão của Đại Hồn Môn này. Ta cũng muốn mượn Đại Hồn Môn mà hiểu thêm nhiều điều về Tiên Cương đại lục!

Thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía sau. dưới chân lan ra gợn sóng, trong nháy mắt liền hoàn toàn biến mất.

Thiên Sơn, thanh tuyết rơi xuống, giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Trong gió tuyết, ánh mặt trời cũng như mang theo màu xanh, mang theo vẻ mượt mà không nói lên lời, phủ khắp thiên địa, giống như nối liền thiên địa vậy.

Trong gió tuyết, Thanh Ngưu chân nhân ngồi khoanh chân, mái tóc bạc trắng trong gió không hề lay động, thậm chí một sợi cũng không bị thổi bay, trông khá kỳ dị.

Phía trước hắn, cây hương đang từ từ hòa tan, chỉ còn lại một chút, không lâu nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Ngay trong tích tắc khi cây hương bị hoàn toàn hòa tan, trên Thiên Sơn này có một đám thanh tuyết nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một dòng xoáy. Từ bên trong đó. Thân ảnh Vương Lâm bước từng bước ra.

Vào một khắc khi hắn đứng trên đỉnh núi tuyết, cây hương do tuyết tạo thành biến mất.

Ngươi đã trở về!

Thanh Ngưu chân nhân chậm rãi mở hai mắt, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Đây là công pháp Hồn Diễn Đạo.

Tay phải Thanh Ngưu chân nhân giơ lên, chụp vào hư không một cái. Lập tức u quang lóe lên, trên tay hắn xuất hiện một ngọc giản màu tím, lộ ra khí tức tang thương, giống như đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Phất tay một cái, Thanh Ngưu chân nhân cũng không hỏi tới lựa chọn của Vương Lâm mà phóng ngọc giản này bay thẳng về phía hắn.

Vương Lâm giơ tay nhận lấy ngọc giản, ngưng thần quan sát, thần sắc bình tĩnh thu ngọc giản lại.

Đi thôi, chúng ta quay về Đại Hồn Môn.

Thanh Ngưu chân nhân đứng dậy, bước nhẹ trên thanh tuyết, bước về phía trước một bước liền khiến một vòng mây ba thước hiện ra dưới chân hắn.

Vân là do khí biến thành, thoạt nhìn như đang chuyển động rất nhanh. Nó tràn ngập hai chân Thanh Ngưu chân nhân, khiến cho tốc độ của hắn trong phút chốc tăng vọt.

Thần sắc Vương Lâm thong dong, bước về phía trước, vẫn chưa dung nhập thiên địa mà hóa thành một đạo cầu vồng, đuổi theo Thanh Ngưu chân nhân. Hai người dùng tốc độ cực nhanh, biến mất trong thiên địa.

Ở bên trong Đại Hồn Môn có rất nhiều chủ phong. viêm mạch sơn có địa hỏa chủ mạch lúc trước chỉ là một trong số đó mà thôi. Nếu từ trên trời nhìn xuống thì mơ hồ có thể thấy núi non nơi này như vô tận. Một vài đỉnh núi vươn cao, ngẫu nhiên có những ngọn núi bị sương mù bao phủ, trông có vẻ rất thần bí.

Lại có những mặt quỷ khổng lồ bao phủ. Phát ra hàng loạt tiếng gào thét, hình thành sóng âm truyền khắp bốn phía.

Ba trăm sáu mươi chủ phong hợp thành Đại Hồn Môn!

Mỗi một chủ phong đều cách những nơi còn lại rất xa, nhưng cũng có khi lại rất gần, ở giữa khoảng cách đó là những sơn cốc có rất nhiều lầu

các hoa lệ. Địa diện, sân rộng và rất nhiều động phủ.

Đệ tử của Đại Hồn Môn có tới mười vạn, sinh hoạt trong tông phái khổng lồ này, tu hành rất nhiều công pháp thần thông. Thần thông của Đại Hồn Môn cực nhiều, ngoài công pháp truyền thừa ra, vô số năm qua nhờ hủy diệt và tranh đoạt với nhiều tông phái khác nên cũng chiếm được không ít đạo pháp truyền thừa của tông môn khác, hôm nay đã trở thành sở học của môn hạ đệ tử.

Giờ phút này tại viêm mạch sơn đỏ sẫm, cảnh sắc đã hoàn toàn thay đổi. Ngọn núi đã không còn là mầu đỏ mà là một màu tím sẫm, có rất nhiều khe nứt hiện ra, trông tàn phá vô cùng.

Thiếu phụ trên chủ phong này tên là Viêm Loan. Thần sắc nàng lúc này âm trầm, mái tóc hơi tán loạn, nhìn như có một nổi giận đang ẩn sâu trong cơ thể, tùy lúc có thể bộc phát ra.

Hầu như trong tích tắc khi Vương Lâm và Thanh Ngưu chân nhân từ xa đi tới, Viêm Loan lập tức phát hiện ra. Nàng xoay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đó, lập tức vẻ mặt bùng lên sát khí.

Đệ tử Viêm Mạch Phong nghe lệnh, theo vi sư đi diệt sát kẻ giặc dám hủy diệt ngọn núi của chúng ta!

Thân thể Viêm Loan nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía trước. Phía sau nàng, hơn mười đệ tử trung tâm vội vang đuổi theo, trong đó bất ngờ có cả Phàn San Lộ và Phàn San Mộng.

Từ xa nhìn lại, mười người thần trò này toàn bộ đều là nữ tử, mỗi người đều xinh đẹp động lòng người. Giờ phút này bay đi. Phía sau thân ảnh các nàng là một hư ảnh phượng hoàng, lao thẳng về phía Vương Lâm và Thanh Ngưu chân nhân đang tiến lại từ ngoài Đại Hồn Môn. Thần sắc Vương Lâm vẫn như trước nhưng trong lòng lại bất đồng. Lần trước là hắn lẻn vào bên trong, còn lần này là đường đường chính chính tiến vào.

Cả đường đi hắn và Thanh Ngưu chân nhân không nói một lời, giờ phút này khi còn cách Đại Hồn Môn không xa, Thanh Ngưu chân nhân đang muốn nói chuyện thì đột nhiên nhướng mày. Vương Lâm giờ phút này cũng phát hiện ra. Chỉ thấy một con phượng hoàng hư ảo từ bên trong Đại Hồn Môn gào thét lao ra. Đầu phượng là một thiếu phụ biến thành, dung nhan tuyệt đẹp nhưng lúc này bị sát khí bao phủ - Chính là thiếu phụ đuổi giết Vương Lâm trong địa hỏa chủ mạch!

Tên trộm cướp kia, ngươi hủy ngọn núi của ta, việc này không thể bỏ qua!

Thiếu phụ này căn bản không cho Thanh Ngưu chân nhân nói chuyện. Tu vi nàng có thể tới bậc này, sao không nhìn ra được vấn đề. Lão tổ tự mình dẫn người về, xem ra không giống bắt giữ mà ngược lại như dẫn khách về vậy.

Cho nên lúc này nàng mở miệng chính là lập tức nói rõ nhân quả, cho dù là lão tổ muốn ngăn cản cũng phải giải thích mới được. Dù sao nàng cũng là một trong những trưởng lão của Đại Hồn Môn.

Viêm Loan chẳng những dung nhan tuyệt mỹ mà còn rất có tâm kế. Nàng không một mình tiến tới mà còn mang theo tất cả đệ tử trung tâm. Nếu lão tổ muốn bênh vực đối phương thì chẳng khác nào đã bỏ qua một mạch của nàng. Mà bị đám đệ tử chứng kiến thì cũng không khác nào việc nào không còn có thể lưu lại Đại Hồn Môn.

Đây chẳng khác này là không để cho nàng một chút thể diện nào.

Ngoài ra Viêm Loan này còn xuất ra hư ảnh phượng hoàng. Hư ảnh này cực kỳ khổng lồ, tỏa ra uy áp, mang theo một khí thế rất lớn trong Đại Hồn Môn.

Luồng khí thế này không phải là để cho lão tổ nhìn mà để dẫn động các trưởng lão ở chủ phong khác, cũng khiến một số người có giao hảo với nàng sau khi cảm ứng liền bay ra.

Hành vi như vậy chẳng khác nào dưới con mắt của mọi người, đứng trên đạo lý mà nói thì dù lão tổ cũng không dễ dàng gạt đi được!

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể nghĩ ra nhiều điều như thế đã đủ thấy tâm cơ của nàng rất bất phàm. Giờ phút này nàng gào thét lao

tới, khiến cho từ các ngọn núi trong Đại Hồn Môn cũng có nhiều khí tức cường hãn ầm ầm bốc lên, hóa thành thân ảnh một đám người bay tới nơi này.

Đám người này tu vi cũng không giống nhau, cao nhất là Không Kiếp sơ kỳ, có cả người mới đạt Không Linh.

Đa tạ lão tổ bắt tên giặc này trở lại. Tên trộm kia, ta muốn xem lần này ngươi làm sao mà trốn thoát!

Thân thể Viêm Loan nhoáng lên, lao thẳng về phía Vương Lâm. Thiếu phụ tuyệt mỹ này hóa thành đầu phượng hoàng, trong nháy mắt đã ập tới.

Từ xa nhìn lại, con phượng hoàng này như nuốt cả trời đât vậy!

Một luồng khí tức Không Kiếp ầm ầm tràn ra từ con phượng hoàng này. Chẳng qua luồng tu vi này có chút không yên, trong tích tắc bộc phát liền giống như tụt xuống. Hiển nhiên là thiếu phụ tuyệt mỹ này vừa rồi đánh một trận với Vương Lâm đã bị thương. Hơn nữa sau khi nhìn thấy cảnh ngọn núi bị hủy hoại thì lại càng chịu lửa giận công tâm, thậm chí không kịp chữa thương đã lại thấy Vương Lâm xuất hiện.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, chẳng nhưng không lui lại mà còn cười ha hả. Tiếng cười vang vọng, trong nháy mắt truyền ra. Hắn

nếu đã chuẩn bị gia nhập Đại Hồn Môn, trở thành trưởng lão thì cũng cần lập uy!

Lão tổ Đại Hồn Môn biết mình đến từ động phủ giới, hơn nữa cùng biết mình là Đạo Cổ nhất mạch. Do vậy Vương Lâm cũng không cần ẩn dấu nữa, lập tức bộc phát ra. Còn chuyện sau này thế nào thì là việc lão tổ phải lo.

Trong lòng đã có quyết định, thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía trước, tay phải giơ lên, nắm quyền đánh mạnh vào hư không.

Thần chấn, binh tu liệt vị!

Một quyền này ầm ầm đánh lên thiên không, lập tức khiến bầu trời ầm vang, vặn vẹo trong phạm vi lớn. Giống như hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, nhanh chóng chuyển động. Dường như thiên địa vận chuyển khiến vạn vật vận chuyển theo, chỉ có mình Vương Lâm là bất động!

Thiên địa chuyển động, dòng xoáy vặn vẹo xuất hiện trong tích tác. Phượng hoàng do Viêm Loan biến thành cũng bị kéo vào, xuất hiện vẻ vặn vẹo. Hư ảnh của phượng hoàng dường như bị dòng xoáy hấp dẫn. Giống như sắp sụp đổ vậy

Lúc đầu Vương Lâm thi triển thần thông vô tiên này nghênh chiến Chiến lão quỷ, tu vi Chiến lão quỷ cũng là Không Kiếp sơ kỳ. Hôm nay Vương

Lâm lại thi triển lần nữa, thuật này lại càng kinh người!

Trong tích tắc khi thần chấn xuất hiện, nhiều trưởng lão Đại Hồn Môn bốn phía thần sắc đại biến. Cho dù là Viêm Loan lúc này đồng tử trong mắt cũng co rút lại. Nàng không phải giao thủ với Vương Lâm lần đầu, nhưng chưa bao giờ thấy hắn thi triển thuật này.

Khí tức Đạo Cổ!

Đây là khí tức của tu sĩ Cổ Quốc! Người này... Người này không phải là tu sĩ Tiên Tộc ta!

Hắn là tu sĩ Cổ Quốc!

Thanh Ngưu chân nhân nhướng mày, thầm than, tay phải bỗng nhiên hướng về phía bầu trời vung lên, một luồng khí tức mênh mông biến ảo ra trong thiên địa, bao phủ bốn phía, hoàn toàn ẩn dấu khí tức Đạo Cổ của Vương Lâm, khiến cho bên ngoài không thể cảm thụ được.

Yêu thuật, phong hỏa thành sơn!

Vương Lâm đứng trên bầu trời, thân ảnh cao vời vợi, mái tóc bạc tung bay, thoạt nhìn tràn ngập uy nghiêm. Hắn vươn tay bỗng nhiên thu lại, quyền biến thành chưởng, vung về phía trước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1829 Thiên Ngưu tử hồn!

Trong tích tắc khi hắn vung tay lên, hư ảnh phượng hoàng bên ngoài thân thể Viêm Loan lập tức tan nát. Thiên địa vặn vẹo xoay tròn, từng luồng gió lửa thiêu đột chợt hiện ra, vờn quanh Vương Lâm, hình thành tám trụ khói thông thiên, yêu khí tung hoành, bốc lên như lang vên!

Có những tiếng gầm rống thê lương từ trong trụ khói truyền ra. Bao phủ bốn phía.

Tám trụ khói kia không yên mà vờn quanh Vương Lâm, giống như gió lốc lao thẳng tới Viêm Loan, bao phủ toàn bộ thân thể nàng trong cơn lốc, khiến tiếng động ầm ầm ầm vang lên kinh thiên động địa.

Cảnh tượng này khiến trưởng lão bốn phía nhìn thấy thần sắc trở lên vô cùng ngưng trọng. Thần thông của Vương Lâm quá mức kinh người, dù là bọn họ vào một khắc nhìn thấy cũng có cảm giác kinh hãi.

Đây thuần túy là thần thông của Đạo Cổ, không giống nửa điểm với thần thông của Tiên Tộc ta!

Thần thông của Đạo Cổ hầu hết đều không phải thi triển một lần là xong mà là nhiều lần dung hợp chồng lên nhau, trong một khắc cuối cùng mới bộc phát ra lực lượng kinh thiên. Thân phận người này quá mức mẫn cảm, lão tổ vì sao lại mang hắn về...

Tu vi người này nhìn như tầm thường nhưng thần thông này dù là ta gặp phải cũng đành lui bước... Thậm chí không cẩn thận một chút là tử vong ngay!

Tu sĩ Cổ Quốc thân thể kinh người. Lực lượng thân thể người này nhất định bất phàm!

Mái tóc Viêm Loan tung bay toán loạn, ở trong bốn cơn lốc do gió lửa biến thành, trước mắt hôn ám, bên tai truyền tới những tiếng hí rống, còn có lực hút vô tận giống như muốn xé nát thân thể nàng.

Một luồng cảm giác nguy cơ sinh tử bất ngờ truyền vào tâm thần.

Hắn rốt cục là ai! Thần thông hỏa diễm lúc trước vốn đã kinh người, nhưng không ngờ hắn lại còn có thần thông kinh khủng khác!

Viêm Loan không kịp nghĩ nhiều, cắn lưỡi phun một ngụm máu tươi, cánh tay vung lên liền bắt lấy đám máu tươi này, vuốt mạnh một cái!

Lấy huyết mạch của ta, triệu mời Tiên Tổ anh hồn phá không tới nơi này! Hồn Huyễn trở về!

Giọng nói của Viêm Loan vang lên chói tai, mang theo một luồng lực xuyên thấu, truyền vào cơn lốc này, rơi vào tai mọi người ở bên ngoài.

Chỉ thấy Viêm Loan bóp nát đám máu trong tay, khiến từng luồng sương mù máu nhanh chóng lan ra kẽ ngón tay nàng. Một lượng lớn sương mù máu liên kết lại, tạo thành một con đường máu đỏ sẫm!

Con đường máu này lan tới hư không vô tận, không biết thông tới đâu. Một tiếng gầm trầm trầm từ sâu trong con đường ầm ầm truyền ra trong nháy mắt. Chỉ thấy sâu trong con đường máu giống như mở ra một không gian kỳ dị. Một thân hình đầy khí tức huyết sắc, bên ngoài thân thể bao phủ vô tận oan hồn thê lương từ không gian đó bước ra.

Trong tích tắc khi thân hình này bước lên trên con đường máu, thiên địa biến sắc!

Là đệ cửu Tiên Tổ, Hồn Huyễn Thuật của Viêm Loan không ngờ lại có thể triệu hồi cả đệ cửu Tiên Tổ! Nàng từ lúc nào lại có được ý chí tới cường độ này!

Đệ cửu Tiên Tổ, trong Đại Hồn Môn có một bức bích họa miêu tả cuộc đời giết chóc của hắn. Phong ấn mười triệu đạo hồn, có thể nói là cường giả đời đi!

Đệ cửu Tiên Tổ năm đó tu vi đạt tới đỉnh phong, khiêu chiến Đạo Nhất thiên tôn thất bại. Bị Đạo Nhất thiên tôn giết chết nhưng niệm tình hắn nên không diệt hồn, cho hồn hắn quay trở lại tông môn...

Những tiếng xôn xao liên tiếp vang lên trong tích tắc khi thân ảnh tràn ngập huyết sát kia xuất hiện trên con đường máu phía sau Viêm Loan.

Thân ảnh huyết sát đó khuôn mặt không rõ ràng, ngay cả thân thể cũng mơ hồ. Nhưng huyết sát khí lại bốc lên kinh thiên động địa. Trong chớp mắt khi xuất hiện liền bước về phía trước một bước.

Một bước này hạ xuống khiến thiên địa ầm vang. Một luồng uy áp mang theo sát khi nhanh chóng khuếch tán ra. Con lốc gió lửa bên ngoài thân thể Viêm Loan bị ầm ầm cuốn đi, giống như không thể thừa nhận lực lượng này. Ngay cả tâm thần Vương Lâm cũng chấn động, hai mắt lộ hàn quang.

Đạo thuật của Đại Hồn Môn quả nhiên kinh người! Vị trí trưởng lão này đối với ta mà nói có vô số lợi ích! Dù là Hồn Diễn Đạo hay là Hồn Huyễn Đạo thì cũng cực kỳ cường đại. Ta phải học mới được!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, dưới sát khí và uy áp kinh khủng này, thân thể lui lại ba bước, khí tức Đạo Cổ trong cơ thể chợt bốc lên. Nhất thời ở phía sau Vương Lâm hiện ra một hư ảnh Đạo Cổ khổng lồ. Trong nháy mắt hư ảnh này ngưng thật, thoạt nhìn giống hệt chân thân. Hắn mặc một bộ giáp cổ xưa, hình dáng không ngờ lại giống hệt Vương Lâm!

Vừa lui lại phía sau, tay phải Vương Lâm liền thu lại, ngón trỏ vươn ra. Điểm về phía trước một chi!

Ma đạo, sanh tử nghịch động!

Một chỉ này khiến thần sắc Viêm Loan lại biến đổi. Nàng cảm nhận được rõ ràng thân thể vốn có sinh cơ mênh mông, lúc này nhanh chóng biến thành tử khí. Một cảm giác suy yếu tràn ngập toàn thân nàng.

Cùng lúc với một chỉ này của Vương Lâm, một luồng tử khí nồng đậm đột nhiên xuất hiện. Tử khí này là của vô số sinh linh tử vong ở Đại Hồn Môn trong những năm qua, trong một chỉ này liền dung nhập trở thành một bộ phận của tử khí.

Tử khí như biển, cuồn cuộn dâng trào, khiến cho bên ngoài Đại Hồn Môn như hóa thành một vùng biển chết, tràn ngập những tiếng gào thét thê lương.

Dưới thần thông này, các trưởng lão của Đại Hồn Môn ở bốn phía thần sắc đại biến, thân thể không cần nghĩ ngợi, đều vội vàng lui lại phía sau. Chỉ có những người có tu vi cực cao thì mới dám đứng tại chỗ, nhưng thần sắc cũng rất ngưng trọng.

Ánh mắt họ nhìn về phía Vương Lâm đã lộ vẻ kiêng kỵ rất đậm.

Tử khí này trong tích tắc đã trở nên dày đặc, nhưng còn lâu mới chấm dứt. Theo từng luồng tử khí từ trong mặt đất đang nhanh chóng tràn ra, bao phủ bốn phía, bên tai Vương Lâm dường như nghe thấy tiếng gầm rống mơ hồ từ sâu trong lòng đất truyền tới!

Tiếng gầm rống này là của Thiên Ngưu!

Dưới mặt đất này từ xưa đã phong ấn Thiên Ngưu. Ngày đó Thiên Ngưu giống như bị vây trong trạng thái chết giả, thân thể hóa thành mặt đất, thần thức hóa thành linh hồn nuôi dưỡng vạn vật. Linh hồn đó dù bị trấn áp nhưng nó vẫn có một luồng ý chí bất khuất, luôn luôn tồn tại.

Giờ phút này Vương Lâm dùng đạo pháp nghịch chuyển sinh tử, từ sâu trong lòng đất liền bộc phát ra một luồng tử khí cực kỳ khổng lồ, đủ để bao trùm cả thiên địa. Luồng tử khí này ầm ầm bộc phát, khiến mặt đất chấn động, giống như cả thế giới bị một vùng sương mù che phủ, tử khí nồng đậm tràn lên bầu trời, dung hợp với biến chết, bất ngờ ở trước người Vương Lâm hóa thành một con Thiên Ngưu khổng lồ!

Thần sắc Thiên Ngưu này dữ tợn. Hai mắt đỏ bừng, mang theo một tiếng gào thét không cam lòng tử vong, kinh thiên động địa.

Thiên Ngưu này vừa xuất hiện liền khiến cả Đại Hồn Môn hoàn toàn chấn động, thân thể các trưởng lão ở bốn phía run lên, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Thiên Ngưu!

Đây... Đây chẳng lẽ là Thiên Ngưu! Hắn không ngờ lại biến ảo ra được hình thái của Thiên Ngưu!

Đây là chuyện không có khả năng. Làm sao có thể thế này!

Ngay cả một số lão quái vốn không xuất hiện, chỉ tỏa ra thần thức trong Đại Hồn Môn lúc này tâm thần cũng chấn động, đều từ trong ngọn núi bay ra, nhìn về phía Thiên Ngưu mang theo tử khí kinh người trên trời.

Thậm chí có một số lão quái tu vi thâm sâu, cảm thấy trận đánh này chẳng đáng nhìn lúc này cũng biến sắc.

Ở sâu nhất trong Đại Hồn Môn, trên một ngọn núi chí cao lúc này có một lão già đang ngồi khoanh chân. Hình dáng hắn giống hệt như Thanh Ngưu chân nhân. Hắn chính là bổn tôn của Thanh Ngưu chân nhân!

Hai mắt hắn vốn nhắm nghiền, giờ phút này đột nhiên mở ra, lộ vẻ kích động hiếm thấy.

Hồn có thể dẫn động cả Thiên Ngưu. Người mà tổ tiên nói chính là hắn rồi! Vô số năm trước tổ tiên sở dĩ di chuyển Đại Hồn Môn tới Thiên Ngưu Châu này, sở dĩ chọn địa hỏa chủ mạch này đều là vì đợi người này!

Người này có thể dẫn động Thiên Ngưu, đến từ động phủ giời. Người này chính là hắn!

Hắn không phải là người của Tiên Cương đại lục, hắn đến từ động phủ giới. Thậm chí hắn ở một mức độ nào đó cực kỳ giống với bảy mươi hai mãnh thú bị phong ấn dưới bảy mươi hai châu của Tiên Tộc!

Thiên Ngưu đến từ thiên ngoại, cũng không phải là sinh linh của Tiên Cương đại lục. Người này cũng vậy. Cho nên hắn mới dẫn động được hồn phách Thiên Ngưu!

Trong tích tắc khi Thiên Ngưu tử khí kinh thiên xuất hiện, sắc mặt Viêm Loan trắng bệch. Nàng không thể nào ngờ nổi trận đấu pháp này lại có thể diễn biến tới mức này.

Một tiếng rít gào vang lên trong thiên địa. Chỉ thấy Thiên Ngưu đầy tử khí kia ngửa đầu gầm nhẹ, cuốn động cả biển chết, thân thể lao thẳng về phía Viêm Loan. Đồng thời thân ảnh trên con đường máu phía sau lưng Viêm Loan lúc này cũng bước ra nửa bước, lúc này đã đi liên tiếp ba bước!

Mỗi một bước hạ xuống, sắc mặt Viêm Loan càng thêm tái nhợt nhưng một luồng uy áp càng ngày càng mạnh lại từ trong thân ảnh đầy huyết sát kia ầm ầm tràn ra, đối kháng với tử khí của Thiên Ngưu!

Tiếng ầm ầm vang vọng trong thiên địa. Thiên Ngưu đầy tử khí cùng với thân ảnh huyết sát kia dù chưa tới gần nhau như uy áp đã va chạm trong không trung. Trong tiếng chấn động này, dường như thiên địa nghịch chuyển.

Thân ảnh huyết sát kia vặn vẹo, cuối cùng tiêu tán. Nhưng Thiên Ngưu mang theo tử khí cũng tan nát. Tử khí này tiêu tán bị cuốn đi. Thân ảnh Thiên Ngưu đầy tử khí này chỉ là một bộ phận ý chí của Thiên Ngưu biến thành, còn xa mới bằng được Thiên Ngưu thật sự. Nhưng dù là thế, lực lượng ẩn chứa trong nó cũng không hề kém!

Thần, yêu, ma, cổ đạo vô tiên!

Vương Lâm thì thào, vươn ngón tay biến thành chưởng, vỗ nhẹ một cái về phía trước. Một chưởng này khiến lực lượng tam tộc cổ trong thân thể hắn nhanh chóng dung hợp, cuối cùng hóa thành một luồng. Hắn nắm

quyền một lần nữa, hung hăng đánh về phía trước. Trong nháy mắt lực lượng này bộc phát ra.

Một quyền cổ đạo vô tiên này khiến hư ảnh khổng lồ Đạo Cổ mặc áo giáp cổ xưa phía sau Vương Lâm bỗng nhiên mở to miệng, gầm lên một tiếng vô hình, theo một quyền của Vương Lâm ầm phát ra.

Một quyền này đánh lên hư không nhưng lại có chín tầng sóng gợn truyền ra. Làn sóng này lan khắp bầu trời, khiến mặt đất kêu lên răng rắc, bầu trời chấn động ầm ầm. Các lầu các trên mặt đất, còn có tất cả mọi thứ ở ngoài Đại Hồn Môn lúc này đều lấp lánh ánh sáng màu xám, nhanh chóng hóa thạch.

Viêm Loan phun một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau. Giờ phút này sắc mặt nàng đại biến, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã tràn ngập sợ hãi.

Mắt thấy chín tầng sóng gợn trong nháy mắt sẽ đánh thẳng tới Viêm Loan, đột nhiên một tiếng quát khẽ vang lên trong thiên địa.

Đủ rồi! Viêm Loan, ngươi lui ra! Không được vô lễ với trưởng lão mới của chúng ta! Còn về Viêm Mạch Phong của ngươi thì lão phu sẽ bồi thường!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1830 Khắc chết hắn đi!

Cùng với tiếng quát khẽ này, một luồng thần thức cường hãn trực tiếp bao phủ bốn phía, vô thanh vô tức va chạm với cổ đạo vô tiên của Vương Lâm. Chín tầng sóng gợn liền lần lượt sụp đổ, trong tích tắc liền biến mất, hóa thành một vùng ánh sáng tiêu tán.

Thân thể Viêm Loan cũng trong khi thần thức này giáng xuống mà bị vãng ra ngoài, liên tục lui lại phía sau trăm trượng mới có thể dừng lại.

Luồng thần thức cường hãn này bao phủ khiến cho cả đám trưởng lão Đại Hồn Môn bốn phía trầm mặc, thiên địa kịch biến cũng từ từ trầm xuống.

Ở giữa Viêm Loan và Vương Lâm, nơi thần thức giáng xuống xuất hiện một lão già. Lão già này mặc áo xanh, tóc bạc phơ phơ, chính là bổn tôn của Thanh Ngưu chân nhân!

Trong tích tắc khi thân thể hắn ngưng thật, bổn nguyên chân thân bước từng bước tới, dung hợp với bổn tôn, hóa thành một hư ảnh mơ hồ phía sau hắn.

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên thân thể lão già này lan ra, theo cảm thụ của Vương Lâm thì đã vượt qua thời kỳ Thất Thải Tiên Tôn lúc toàn thịnh nhất.

Không Kiếp hậu kỳ!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng đồng tử lại ầm thầm co rụt lại.

Tham kiến lão tổ!

Sau khi thân thể lão già này biến ảo ra, các trưởng lão của Đại Hồn Môn đang trầm mặc bốn phía đều khom người nói.

Ngay cả Viêm Loan kia sắc mặt dù âm trầm, biến hóa bất định cũng cúi đầu cung kính ra mặt. Chỉ có mình Vương Lâm là đứng đó không cúi đầu. Vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đảo qua người Thanh Ngưu chân nhân.

Viêm Loan, Vương trưởng lão là người lão phu mời về. Hắn chính là một trong các trưởng lão của Đại Hồn Môn chúng ta. Về phần Viêm Mạch Phong của ngươi... Lão phu sẽ tạo một ngọn núi và động phủ mới. Tàng Hồn Các ngươi có thể tiến vào ba ngày!

Thanh Ngưu chân nhân chậm rãi mở miệng, nhìn về phía thiếu phụ tuyệt mỹ tên Viêm Loan.

Viêm Loan trầm mặc, vốn không cam lòng nhưng nghĩ lại thần thông đáng sợ vừa rồi của Vương Lâm thì đành trầm mặc gật đâu.

Việc này coi như bỏ qua. Tất cả mọi chuyện liên quan tới Vương trưởng lão ta là bí mật của Đại Hồn Môn, không được truyền ra. Người nào vi phạm sẽ bị xử lý theo môn quy!

Thần sắc Thanh Ngưu chân nhân nghiêm túc, trầm giọng nói, ánh mắt đảo qua mọi người bốn phía, cuối cùng rơi lên người Vương Lâm.

Vương trưởng lão, hoan nghênh gia nhập Đại Hồn Môn!

Khuôn mặt Thanh Ngưu chân nhân nở nụ cười.

Vương Lâm cũng mỉm cười, ôm quyền hướng về phía Thanh Ngưu chân nhân khách khí vái một cái. Khi ánh măt mọi người bốn phía ngưng tụ trên người mình, Vương Lâm cười nói:

Vương mỗ lần đầu tới, nếu có chỗ lỗ mãng mong chư vị đạo hữu chớ có để trong lòng.

Vẻ mặt Vương Lâm mỉm cười, lời nói cũng không kiêu ngạo, khá ôn hòa. Hơn nữa có thủ đoạn thần thông mà hắn vừa rồi biểu diễn lập uy, lại có những lời nói này, lập tức liền có những trưởng lão Đại Hồn Môn bốn phía ôm quyền đáp lễ.

Vương trưởng lão quá khách khí rồi. Mọi người ngày sau đều là đồng môn, tất nhiên sẽ có trợ giúp nhau.

Ha ha, Vương trưởng lão tu vi bất phàm thần thông lại càng kinh người. Tu sĩ chúng ta cường giả vi tôn, làm gì có chuyện lỗ mãng chứ. Không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Vương trưởng lão nếu có thời gian thì xin mới tới Tùng Vân Phong ngồi chơi, lão phu có đồng nữ dâng tiên trà, chúng ta có thể uống trà luận đạo.

Bốn phía đều không ngừng khách khí, không cũng không hề thiếu kiên nhẫn mà mỉm cười đều trả lời. Tất cả trưởng lão lúc này cáo lui rời đi, hóa thành từng đạo cầu vồng trở lại ngọn núi của mình.

Rất nhanh, trên bầu trời của Đại Hồn Môn liền chỉ còn Viêm Loan và Vương Lâm cùng Thanh Ngưu chân nhân. Còn ở phía xa xa là đệ tử của Viêm Loan, trong đó có Phàn San Mộng nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt tràn ngập phức tạp.

Vương trưởng lão, trước tiên ở trong Đại Hồn Môn, lựa chọn một ngọn núi làm động phủ của gni đi. Lão phu có thể ra tay bố trí cho ngươi một phen, đợi sau khi ngươi quen thuộc Đại Hồn Môn rồi thì ngươi hãy tới tìm ta. Mỗi một trưởng lão của Đại Hồn Môn đều có một cơ hội tiến vào Tàng Hồn Các. Nơi đó có rất nhiều công pháp thần thông, ngươi có thể lựa chọn.

Mặt khác còn có ba phần lễ vật đã chuẩn bị từ rất lâu cho ngươi rồi. Giờ ngươi đã tới, ba phần lễ vật này lão phu liền thay mặt tổ tiên tặng cho ngươi... Đối với ngươi, những vật này tất có công dụng trọng yếu!

Lời nói của Thanh Ngưu chân nhân vừa thốt lên, đối với Vương Lâm rất coi trọng, khiến Viêm Loan nghe được rõ ràng hết thảy. Nàng trầm mặc, trong lòng thầm hừ lạnh nhưng không mở miệng.

Vương Lâm hơi gật đầu, ánh mắt nhìn về vị trí của Đại Hồn Môn. Hắn có thể nhìn thấy ngọn núi màu đỏ sẫm lúc này đã tan nát vô cùng, trông rất ảm đạm.

Hơi trầm ngâm một chút, Vương Lâm cũng không có thù oán quá sâu với Viêm Loan, lại nói cũng đều là do hắn chủ động trêu chọc đối phương, biến động phủ đối phương thành ra thế kia. Đổi lại là ai thì cũng khó chịu nổi.

Thanh Ngưu tiền bối. Động phủ của ta không cần tìm kiếm nữa, cứ chọn Viêm Mạch Phong là được!

Ngón tay Vương Lâm chỉ về ngọn núi đã bị tàn phá, ảm đạm kia.

Còn về động phủ mới thì xin cấp cho Viêm Loan là tốt nhất.

Vương Lâm hướng về phía thiếu phụ tuyệt mỹ mỉm cười nói.

Thiếu phụ này sửng sốt, thần sắc hơi hỏa hoàn đi, tuy vậy trong lòng vẫn chưa hết giận. Thấy Vương Lâm mỉm cười với mình, nàng hừ lạnh trừng mắt nhìn Vương Lâm một cái.

Thanh Ngưu chân nhân nhìn cảnh tượng này. Cười ha hả gật đầu nói:

Cũng tốt. Ba ngày sau ngươi có thể tới Thanh Thiên Phong tìm ta!

Thanh Ngưu lão tổ vừa nói, tay phải vừa giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức một ngọc giản biến ảo, bay về phía Vương Lâm.

Miếng ngọc giản này có thể tùy ý đi vào hầu hết cấm chế của Đại Hồn Môn!

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giản, không nói gì thêm, thân thể nhoáng lên liền tiến thẳng tới ngọn núi ảm đạm kia. Khi đi ngang qua đám đệ tử của Viêm Loan, bước chân Vương Lâm hơi sững lại, ánh mắt khó lường nhìn thoáng qua Phàn San Mộng.

Phàn San Mộng bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua, tâm thần run lên, vội vàng cúi đầu. Tu vi của nàng không tầm thường, cũng giống Đỗ Thanh đều là bảy lần Huyền Kiếp. Nàng năm đó có thể cùng với muội muội trở thành đạo lữ của Thất Thải Tiên Tôn, tất cả đều không quan hệ tới tu vi mà là bởi vì nàng là đệ tử của Đại Hồn Môn!

Mà phương diện này còn có một nguyên nhân sâu xa hơn. Liên quan tới cơ duyên. Nếu không thì với tu vi Không Kiếp sơ kỳ năm đó của Thất Thải Tiên Tôn thì quả quyết sẽ không lấy nàng làm đạo lữ.

Thất Thải Tiên Tôn cả đời hay thay đổi, si tình đa tình, người ngoài không nhìn ra nội tâm của hắn. Nhưng cả đời của hắn cho tới sau khi đề cao tu vi. Đạt tới Không Kiếp trung kỳ vẫn đối với Phàn San Mộng như trước. Từ đó có thể thấy được tình cảm của hắn.

Có lẽ cũng vì vậy mà sau khi hắn biết Phàn San Mộng có quan hệ mập mờ với Liên Đạo Phi xong, nỗi giận dữ trong lòng to lớn tới mức nào cũng có thể tượng tượng được!

Động phủ của ta thiếu một nữ tỳ. Nữ tử này không sai, Viêm Loan, tặng nàng cho ta đi.

Bước chân Vương Lâm sững lại, trong nháy mắt nhìn thấy Phàn San Mộng liền giơ tay phải lên chỉ tới.

Một chỉ này chỉ tới khiến tâm thần Phàn San Mộng chấn động, nghe thấy lời nói của Vương Lâm sắc mặt lập tức đại biến.

Ngươi nằm mơ à!

Viêm Loan thật vất vả mới khiến tâm tư bình tĩnh lại, sau một câu nói này của Vương Lâm lập tức bộc phát ra. Hai mắt nàng tràn ngập sát khí, ngược lại khiến nàng có một vẻ đẹp khác thường.

Vương Lâm cười ha hả, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bay vào trong Đại Hồn Môn. Một chỉ vừa rồi của hắn thực tế có hàm nghĩa khác.

Sau khi Vương Lâm rời đi, Viêm Loan đột nhiên nhìn về phía Phàn San Mộng, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. không biết đang nghĩ gì.

Bị ánh mắt của sư tôn nhìn đến, Phàn San Mộng cắn môi dưới, nội tâm không yên, cúi đầu không nói lời nào.

Bên trong Đại Hồn Môn, bên trên Viêm Mạch Phong đã ảm đạm. Vương Lâm đứng đó. Thần thức tỏa ra khắp ngọn núi. Ngọn núi này bởi vì địa hỏa chủ mạch khô héo nên giờ đã như vất đi, ngay cả sơn thế cũng không còn nghiêm chỉnh, giống như chỉ dùng lực một chút là sụp đổ vậy.

Nhưng tất cả đối với Vương Lâm mà nói đều không đáng ngại. Chân phải hắn giơ lên bước nhẹ một cái, lập tức hỏa bổn nguyên chân thân huyễn hóa ra phía sau hắn, dung nhập vào bên trong ngọn núi.

Trong chớp mắt khi bổn nguyên chân thân dung nhập vào bên trong ngọn núi, ngọn núi này đột nhiên bộc phát ra biển lửa nồng đậm, giống như nối liền thiên địa, vờn quanh cả ngọn núi, khiến cho cả ngọn núi bị thiêu đốt bừng bừng.

Mất đi lực lượng của hỏa diễm thì ta liền bô sung cho ngươi. Mất đi hỏa ý chí thì ta lợi dụng ý chí của ta thành sơn!

Vương Lâm thì thào, dùng ngọn lửa thiêu hủy toàn bộ cấm chế lúc trước, một lần nữa hình thành cấm chế. Lúc này màu sắc của ngọn núi lập tức từ ảm đạm biến đổi, lại trở thành màu đỏ đậm như mặt trời!

Mà so với quá khứ, nó còn đỏ hơn không ít. Ngọn lửa trên ngọn núi này giống như thiêu đốt tới vĩnh hằng, vĩnh viễn không thể bị dập tắt!

Cảnh tượng này Viêm Loan nhìn thấy liền khiến nàng cắn chặt hàm răng, vẻ hỏa hoàn khi Vương Lâm tiếp nhận ngọn núi bị tàn phá này lập tức tan thành mây khói.

Ta với hắn không đội trời chung!

Trong lòng nàng bừng bừng lửa giận, bị đè nén trong đó, cho tới sau khi Thanh Ngưu lão tổ bố trí cho nàng một ngọn núi thì nàng lập tức triệu Phàn San Mộng tới.

Phàn San Mộng, ngươi đi tới Viêm Mạch Phong. Không phải Vương Lâm kia muốn ngươi làm nữ hầu sao. Ngươi đi làm cho ta!

Sư tôn!

Sắc mặt Phàn San Mộng đại biến, thân thể run rẩy quỳ ở trên mặt đất, thần sắc vô cùng đáng thương, giống như sắp rơi nước mắt vậy.

Vẻ mặt nàng rơi vào mắt Viêm Loan chỉ đổi lại là một tiếng hừ lạnh.

Họ Vương này chính là người mà trước đây ngươi nói với ta, tới từ động phủ giới sao... Hừ, thu lại mị hoặc của ngươi đi. Mị công của ngươi đối với vi sư vô dụng! Ngươi bản tính phóng đãng, khắc chết đạo lữ Thất Thải Tiên Tôn của ngươi, cũng bởi vì ngươi khiến Liên Đạo Phi mất tích

trong động phủ giới của Thất Thải Tiên Tôn. Loại bản lãnh này của ngươi vi sư không có, nhưng nếu ngươi dùng tốt ở trên người Vương Lâm kia, khắc chết hắn thì vi sư sẽ không bạc đãi ngươi!

Thân thể mềm mại của Phàn San Mộng run rẩy, ngẩng đầu muốn nói gì đó.

Đừng có nói nhiều. Ngươi muốn cũng phải đi, không muốn cũng phải đi. Khắc chết hắn cho ta! Đây là bản lãnh ngươi am hiểu nhất. Bằng vào mị công và vẻ đẹp của ngươi, ngươi chỉ có thể làm thôi, đi đi!

Viêm Loan vung tay áo, lập tức có cuồng phong gào thét, cuốn Phàn San Mộng ra khỏi núi.

Bên ngoài ngọn núi, Phàn San Mộng trầm mặc thật lâu, xoay người nhìn về phía ngọn núi bừng bừng bốc cháy của Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ oán độc sâu sắc. Nếu không có lời nói của Vương Lâm lúc trước thì Viêm Loan làm sao lại có thể đuổi nàng đi.

Khắc chết hắn...

Lời nói của sư tôn còn vang vọng bên tai. Phàn San Mộng hít sâu một hơi, vẻ oán độc trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ mị hoặc như nước, thần sắc bình tĩnh, nhẹ bước tới ngọn núi bị thiêu đốt kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1831 Hồn diễn đạo lôi!

Bên trong Đại Hồn Môn, ngọn núi có động phủ của Vương Lâm cực kỳ đặc biệt, ngọn lửa thiêu đốt giống như vĩnh viễn không bị dập tắt. Bừng bừng bốc cháy nhưng lại không hề có chút khói nào bốc lên. Chỉ thấy thiên địa bốn phía quanh ngọn núi bị biển lửa làm cho vặn vẹo, khiến cho ánh mắt nhìn cảnh vật như hư ảo.

Bên trong này nhiệt độ rất cao, lại gần một chút là mồ hôi tuôn ra như tắm. Nếu lại gần hơn một chút thì ngay cả máu trong cơ thể cũng như sôi trào.

Cả Viêm Mạch Phong Vương Lâm chỉ để lại ba động phủ, còn toàn bộ hủy diệt hết. Ngọn núi này hôm nay chỉ còn mình hắn.

Khoanh chân ngồi trong động phủ vốn thuộc về Viêm Loan, bổn nguyên chân thân biến ảo ra phía sau Vương Lâm, chậm rãi dung nhập vào ngọn núi, giống như hóa thành một thể với ngọn núi này.

Khoanh chân ngồi thổ nạp một chút, Vương Lâm mở hai mắt, ánh mắt lóe lên.

Đại Hồn Môn...

Tay phải Vương Lâm phất lên, lập tức trong tay có thêm một ngọc giản màu tím, lan tỏa ra khí tức cổ xưa.

Hồn Diễn Đạo... Cả đời này người am hiểu tính toán nhất mà ta gặp là Thiên Vận Tử! Còn cả đạo thuật của Thanh Lâm... Loại thần thông suy diễn tính toán này có tác dụng rất lớn. Năm đó ta mượn hồn phách phân thân của Thiên Vận Tử tính toán liền thoát khỏi mấy lần nguy cơ sinh tử...

Hôm nay có thần thông Hồn Diễn Đạo nơi tay, ta phải học mới được. Nếu không thì e rằng trên Tiên Cương đại lục này nửa bước cũng khó đi... quan trọng hơn nữa là ẩn dấu bản thân, khiến người khác khó có thể tính ra...

Vương Lâm trầm ngâm, thần thức lan ra bao phủ ngọc giản trong tay.

Nhưng vào lúc này, Vương Lâm đột nhiên ngẩng đầu. Cả Viêm Mạch Phong vốn dung hợp với bổn nguyên chân thân của hắn. Có thể nói ngọn núi này như chân thân của hắn, hắn rõ ràng cảm thấy bên ngoài núi xuất hiện một nữ tử.

Nữ tử này dừng bước bên ngoài núi, trầm mặc một chút liền cúi đầu, giọng nói nhu hòa êm tai truyền vào.

Đệ tử Phàn San Mộng phụng lệnh sư tôn dâng tặng, ứng với lời của trưởng lão, tới cầu kiến.

Phàn San Mộng...

Vương Lâm mỉm cười, cúi đầu không để ý tới nàng nữa mà thần thức tràn ngập ngọc giản trong tay, chậm rãi nghiên cứu.

Hồn Diễn Đạo, đạo thành hồn, diễn tìm mệnh...

Trong tích tắc khi thần thức của Vương Lâm dung nhập trong ngọc giản, một giọng nói già nua vang lên trong tâm thần hắn. Giọng nói này dường như có một luồng lực lượng kỳ dị, khiến cho Vương Lâm đắm chìm vào trong đó, hiểu được ý nghĩa của Hồn Diễn Đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng.

Phàn San Mộng vẫn đứng bên ngoài ngọn núi, cúi đầu chờ đợi. Nhiệt độ cao ở nơi này tầng tầng ập tới khiến cho quần áo nàng ướt nhẹp mồ hôi,

dán chặt trên người, rất không thoải mái. Nhưng nàng vẫn đứng đó đợi Vương Lâm triệu kiến.

Loại cảm giác này khiến nàng rất bất đắc dĩ, nhớ lại cảnh tượng năm xưa. Hai mắt khi cúi đầu lại hiện lên vẻ oán độc nhưng rất nhanh đã bị ẩn đi.

Trong động phủ trên ngọn núi, Vương Lâm mở hai mắt, nhìn ngọc giản trong tay, trầm mặc nửa ngày.

Bốn mươi chín triệu ký hiệu phù giáp... mỗi một ký hiệu đều cần thời gian và linh hồn lạc ấn... mười vạn ký kiệu mới là tiểu thành. Hai mươi bảy triệu ký hiệu là trung, bốn mươi chín triệu mới là đại thành...

Thuật này khá quỷ dị, nhập môn đơn giản nhưng muốn tiến thêm một bước thì sự gian nan cũng quá kinh người. Mà càng về sau thì những ký hiệu này lại càng phức tạp. Tạo linh hồn lạc ấn càng tốn nhiều thời gian! Đây là Hồn Diễn Đạo của Đại Hồn Môn sao...

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, thần sắc có hơi cổ quái.

Dựa theo thời gian mà ngọc giản này nói thì thuật này nhập môn chỉ cần ba ngày. Trong vòng ba ngày, những người tu vi bước thứ ba mười người phải tới chín người có thể hoàn thành mười vạn ký hiệu minh tự...

Nhưng nếu muốn đạt tới trình độ trung thì cần tới chín trăm chín mươi chín năm... mà không có lúc nào là không phải bế quan... Việc này cũng có thể. Tu sĩ bế quan ngàn năm cũng không phải là hiếm thấy.

Nhưng nếu muốn đại thành thì bốn mươi chín triệu ký hiệu minh tự không ngờ phải bế quan mười bảy vạn tám ngàn năm. Điều này...

Vương Lâm cau mày. Hắn mơ hồ đã hiểu vì sao Thanh Ngưu lão tổ lại nhanh chóng đưa cho hắn đạo thuật trân quý của Đại Hồn Môn này.

Thuật này căn bản là không thể đại thành! Nhiều nhất cũng chỉ đạt tới trình độ bậc trung mà thôi!

Hừ lạnh một tiếng, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tiếp tục chìm đắm trong việc đặt ấn ký linh hồn lên minh tự. Rất nhanh, vào hoàng hôn ngày thứ ba. khi thiên địa bị bao phủ bởi một màu vàng óng ánh, Vương Lâm lại một lần nữa mở mắt.

Quả nhiên là giống như thời gian trong ngọc giản phán đoán. Ba ngày là thành công tạo ấn ký trên mười vạn minh tự...

Tay phải Vương Lâm giơ lên, bắt quyết điểm vào mi tâm. Lập tức bên ngoài thân thể hắn bay ra một đám hồn khí, rất nhanh ngưng tụ trên đỉnh đầu Vương Lâm, hóa thành một người tí hon.

Kẻ này chỉ lớn cỡ ba tắc, thân thể là do mười vạn ký hiệu minh tự có lạc ấn linh hồn của Vương Lâm biến thành. Người tí hon này cũng không giống Vương Lâm, chỉ có đôi mắt, không có mũi hay miệng, thậm chí cả tai cũng không có.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, Người tí hon này lập tức rơi xuống trước người Vương Lâm, khi Vương Lâm duỗi tay ra liền nhảy lên đứng trên bàn tay hắn.

Nhìn người tí hon này, ánh mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị. Trên thân thể kẻ này có mười vạn ký hiệu lóe lên lấp lánh không ngừng, mơ hồ khiến người ta có thể nhìn thấy nhưng thần thức đảo qua lại hoàn toàn không có.

Khi Vương Lâm nhìn Người tí hon này, nó cũng nhìn lại Vương Lâm, ánh mắt trong suốt, ẩn chứa thần thức không nói lên lời. Trong chớp mắt khi ánh mắt nhìn nhau, Vương Lâm có cảm giác hoảng hốt.

Hồn Diễn vạn ngày, tìm huyền diệu của bản thân!

Vương Lâm đột nhiên mở miệng, tự tính chuyện may rủi bản thân. Trong nháy mắt khi hắn thốt lên, thân thể người tí hon trên bàn tay hắn run lên, tỏa ra những luồng u quang, thân thể lập tức hướng về phía Vương Lâm, quỳ gối hướng về phía lòng bàn tay, bái lạy Vương Lâm.

Lần đầu tiên bái lạy, trong tích tắc khi đầu người tí hon này đụng vào lòng bàn tay Vương Lâm, hình như có một luồng lực lượng kỳ dị nào đó từ trong thân thể kẻ này ầm ầm lan ra, truyền vào trong lòng bàn tay Vương Lâm, tràn vào trong tâm thần hắn.

Vương Lâm chỉ thấy hoa mắt, mơ hồ nhìn thấy một vùng sương mù. Vùng sương mù này tràn ngập màu máu, có thể thấy vô số thân ảnh nhưng không rõ ràng.

Giờ phút này người tí hon kia lại vái lạy lần nữa. Lần thứ hai khi mi tâm hắn chạm vào lòng bàn tay Vương Lâm, trong đầu Vương Lâm ầm vang, sương mù trước mắt giống như bị một luồng gió mạnh thổi tan.

Hắn mơ hồ nhìn thấy bản thân đang đứng trên một ngọn núi. Ngọn núi này bị sấm sét bao phủ, giống như là một toàn lôi sơn lớn tới cực điểm trong thiên địa. Hắn bất ngờ thấy một người giống như bị trấn áp dưới chân núi!

Từng tia chớp từ trên trời cao giáng xuống, không ngừng đánh lên ngọn núi này. Mơ hồ hắn lại thấy trên bầu trời có một chiến xa khổng lồ do lôi đình tạo thành. Trên chiến xa có một thân ảnh cũng do lôi đình hóa thành, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn không cần phải nghĩ ngợi, vội vàng cẩn thận nhìn tướng mạo người đang bị trấn áp nhưng lại thấy mơ hồ không rõ.

Giờ phút này người tí hon trong lòng bàn tay hắn thân thể lại run lên, cúi đầu vái Vương Lâm một lần nữa. Trong tích tắc khi mi tâm hắn đụng vào lòng bàn tay Vương Lâm, thân thể Vương Lâm chấn động kịch liệt, giống như vừa có thêm một luồng lực lượng khai mở sương mù, khiến cho hắn nhìn rõ được hình dáng người bị trấn áp dưới chân núi!

Người này không ngờ lại là hắn!

Trong tích tắc khi nhìn thấy cảnh tượng này, khung cảnh hư ảo trước mắt Vương Lâm liền ầm ầm sụp đổ. Hắn giống như bị một tu chân tinh đánh thẳng lên người, ầm một tiếng thần thức liền con rút lại.

Là ai trong tương lai lấy lôi sơn này trấn áp ta!

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn. Trong nháy mắt khi khung cảnh trước mặt sụp đổ, hắn mạnh mẽ khiến thần thức của mình lưu lại, ngẩng phắt đầu nhìn thân ảnh trên chiến xa. Hắn muốn nhìn rõ người này!

Hồn Diễn Đạo, vận chuyển một lần nữa cho ta!

Thấy không rõ nhưng Vương Lâm sao có thể bỏ cuộc, tâm thần truyền ra thần thức. Người tí hon trong bàn tay hắn thân thể lại run lên, vái lạy lần thứ tư.

Ầm một tiếng, cả thế giới Vương Lâm đang nhìn giống như bị một tia sét khổng lồ đánh trúng. Ánh sáng chói mắt chiếu sáng toàn bộ thiên địa mơ hồ này, cũng khiến cho Vương Lâm trong nháy mắt nhìn thấy tướng mạo người đứng trên chiến xa!

Trong tích tắc này, tâm thần Vương Lâm chấn động, thân thể run lên. Thế giới hư ảo trước mặt hoàn toàn sụp đổ. Hai mắt hắn sững lại, ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy mình ở trong động phủ.

Người tí hon trong lòng bàn tay hắn thần sắc uể oải, ánh mắt ảm đạm. không nhúc nhích.

Trầm mặc thật lâu, Vương Lâm vẫn không thể quên hình dáng người mà mình trong khoảnh khắc nhìn thấy.

Không có khả năng... Sao lại có thể như vậy...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ mê mang. Hồi lâu hắn mới nắm bàn tay, thu hồi Người tí hon bé trong lòng bàn tay, dung nhập vào cơ thể, dùng hồn phách bản thân nuôi dưỡng.

Việc này quỷ dị... nhưng Hồn Diễn Đạo đích xác có thể tính toán biến hóa trong tương lai.

Đợi tới khi hồn nhân tu dưỡng một thời gian ta lại có thể dùng nó tính ra vị trí của Tư Đồ Nam, Thanh Thủy, Lý Thiến Mai...

Vương Lâm trầm ngâm, đè nén chấn động trong lòng xuống. Tu vi của hắn đạt tới trình độ ngày nay, chuyện trong đời đã trải qua nhiều, dù là trời long đất lở nhưng vẫn tỉnh táo như thường.

Ba ngày rồi... Ba lễ vật mà Thanh Ngưu lão tổ nói tới không biết là vật gì... mà hắn còn nói ta có thể tiến vào Tàng Hồn Các của Đại Hồn Môn có thể lựa chọn thần thông...

Trước mắt Vương Lâm hiện ra Trọng Huyễn Thuật của Đại Hồn Môn, còn có thuật mà Viêm Loan thi triển, triệu hồi hồn phách Tiên Tổ của Đại Hồn Môn.

Hơi trầm ngâm một chút, Vương Lâm đứng dậy bước từng bước về phía trước, đi ra khỏi động phủ. Đứng trên ngọn núi bị thiêu đốt này, liếc mắt một cái liền thấy Phàn San Mộng thân thế đã cực kỳ suy yếu ở bên ngoài.

Nàng vẫn đứng nơi đó, sau khi thấy Vương Lâm hiện thần sắc mặt hiện lên vẻ phức tạp. Đang muốn nói chuyện thì thân thể Vương Lâm liền nhoáng lên. Đi ra khỏi Viêm Mạch Phong, lướt qua ngươi Phàn San Mộng.

Ngươi…

Ánh mắt Phàn San Mộng lộ vẻ phẫn nộ nhưng lại bị nàng nén xuống, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Vương Lâm sau khi rời đi, hít sâu một hơi. Bình tâm tiếp tục chờ đợi.

Nàng đã không còn đường lui nữa rồi...

Thân ảnh Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi Viêm Mạch Phong liền hướng về sâu trong Đại Hồn Môn lao đi. Thanh Ngưu lão tổ lưu lại ngọc giản phá cấm, bên trong có bản đồ, từ đó Vương Lâm biết Thanh Thiên Phong ở nơi nào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1832 Tàn hồn!

Sâu trong Đại Hồn Môn có một ngọn núi vươn thẳng lên trời cao. Ngọn núi này xanh biếc một màu, giống như có thể chống trời vậy. Nơi này chính là cấm địa của Đại Hồn Môn, là nơi bế quan của Thanh Ngưu lão tổ.

Cả đoạn đường Vương Lâm vọt đi rất nhanh, tầng tầng lớp lớp cấm chế đều hóa thành sóng gợn trước mặt hắn, không hề có chút tác dụng. Cho tới bên ngoài Thanh Thiên Phong, Vương Lâm dừng thân, nhìn ngọn núi ôm quyền cất giọng vang vọng nói.

Vần bối Vương Lâm, xin hỏi Thanh Ngưu tiền bối có ở trong không?

Toàn thân Thanh Thiên Phong chấn động, cấm chế bên ngoài tiêu tán. Một giọng nói già nua từ bên trong đó vọng ra.

Ta đợi ngươi ở đỉnh cao nhất.

Vương Lâm theo tiềm thức tỏa thần thức ra. Đảo qua Thanh Thiên Phong một lần, ánh mắt nhất thời trở nên ngưng trọng. Ngọn núi này nhìn như tầm thường nhưng trên thực tế bên trong lại tồn tại một luồng khí tức cực mạnh. Khí tức này do chính ngọn núi tỏa ra.

Đây là do một kiện chí bảo biến thành...

Vương Lâm không thay đổi sắc mặt, thân thể nhoáng lên liền bay thẳng tới đỉnh núi như vươn tận trời cao kia, rất nhanh đi tới đỉnh cao nhất.

Trên đỉnh Thanh Thiên Phong, Thanh Ngưu chân nhân đang ngồi khoanh chân, toàn thân mặc thanh y. Gió núi thổi mái tóc bạc tung bay. Thần sắc Vương Lâm như thường, đi tới đối diện Thanh Ngưu chân nhân khoanh chân ngồi xuống.

Hồn Diễn Đạo đích xác bất phàm. Mười bảy vạn tám ngàn năm tu luyện, nói không chừng có thể sánh với quốc sư của Tiên Hoàng. Đại Hồn Môn ẩn dấu thật sâu, Vương mỗ bội phục.

Ngồi nơi đó, Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Thanh Ngưu chân nhân nghe thế cười ha hả, thần sắc cũng không có vẻ xấu hổ mà vẫn rất thong dong.

- Ừ, Vương trưởng lão nói thế rất đúng, vừa mới tiến vào Đại Hồn Môn đã đem vinh quang tới cho Đại Hồn Môn chúng ta. Chuyện này thế là tốt rồi. Trên thực tế lão phu vẫn cho là như vậy.

Nếu thật sự ai có thể kiên trì bế quan mười bảy vạn tám ngàn năm, cả ngày luyện Hồn Diễn Đạo thì nhất định có thể có lực tính toán ngang với quốc sư!

Mười bảy vạn tám ngàn năm chỉ tu hành một loại thần thông này, tu vi không tăng trưởng, sinh cơ và thọ nguyên trong cơ thể chẳng còn nữa! Có người như vậy sao?

Lời nói của Vương Lâm không chút khách khí. Mười bảy vạn tám ngàn năm này khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Ha ha, dù sao thì lão phu cũng chưa từng nghe nói Đại Hồn Môn có ai tu luyện Hồn Diễn Đạo này tới đại thành. Dù là lão tổ đời thứ nhất cũng chỉ đạt tới bốn mươi mốt triệu ký hiệu minh tự mà thôi.

Nhưng Vương trưởng lão thiên phú kinh người, cơ duyên nhất định không ít, nói không chừng có thể có biện pháp luyện tuyệt học của Đại Hồn Môn ta tới đại thành.

Thanh Ngưu chân nhân mở miệng cười nói.

Thúi lắm!

Vương Lâm không chút khách khí nói. Hắn rất ít khi nói như vậy nhưng lúc này Thanh Ngưu chân nhân quả thực đúng là ác nhân.

Lời này vừa nói ra khiến Thanh Ngưu chân nhân rõ ràng sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Vương Lâm lại có thể nói vậy. Thấy Vương Lâm trừng mắt nhìn, Thanh Ngưu chân nhân đích xác cũng hơi chột dạ, cười hắc hắc.

Quên đi, không nói chuyện này nữa. Ở chỗ ta có ba lễ vật do Đại Hồn Môn chuẩn bị cho ngươi, đối với ngươi có tác dụng cực lớn!

Vừa nói Thanh Ngưu chân nhân vừa vội vàng vung tay về phía trước. Lập tức ba đạo ánh sáng biến ảo ra, hình thành ba hộp gấm bay thẳng về phía Vương Lâm.

Tay áo Vương Lâm vung lên, thu ba hộp gấm này lại, cũng không thèm liếc mắt một cái.

Không phải muốn mở ba hộp gấm này cần thời gian mười bảy vạn tám ngàn năm chứ.

Thanh Ngưu lão tổ vội ho một tiếng, vội vàng mở miệng:

Chuyện này lão phu cũng không biết. Đây là do lão tổ đời đầu tiên năm đó chuẩn bị. Mỗi đời Đại Hồn Môn chỉ là người trông giữ mà thôi. Hôm nay giao cho ngươi, trong đó cụ thể là vật gì thì ta cũng không biết. Cho dù có vấn đề gì thì ngươi cũng đừng có kiếm chuyện với ta...

Thấy đôi mày Vương Lâm nhíu lại, Thanh Ngưu chân nhân đứng lên, tay phải giơ về hướng bầu trời điểm một cái. Lập tức bên ngoài Thanh Thiên Phong có một khe hở lớn ầm ầm hiện ra, giống như bên trong có một không gian khác vậy. Ở trong đó có một tòa lầu chín tầng khổng lồ.

Lầu các này bị sương mù che phủ, như ấn như hiện. Một luồng uy áp từ linh hồn tràn ra. Còn chưa tiến vào cái khe mà mới chỉ liếc mắt một cái Vương Lâm đã cảm nhận được luồng áp lực này.

Lão phu còn có một lò luyện đan đang luyện dở. Ngươi tiến vào trong Tàng Hồn Các, đi lựa chọn thần thông đi. Quy củ từ xưa truyền lại là chỉ có thể lựa chọn một lần. Nếu muốn lựa chọn thần thông thứ hai thì ngươi phải hoàn thành một nhiệm vụ của môn phái mới được!

Thanh Ngưu lão tổ nói xong, thân thể trong tích tắc liền biến mất, thuấn di mà đi, vội vã rời khỏi nơi này.

Vương Lâm đứng lên, không để ý tới Thanh Ngưu lão tổ mà nhìn vào cái khe kia, trầm ngâm một lát, sau đó cất bước đi vào trong.

Trong tích tắc khi tiến vào trong cái khe này, một luồng uy áp mênh mông bao phủ toàn thân hắn. Không gian nơi này mơ hồ, không có bầu trời, không có mặt đất, cả không gian chỉ có một tòa lầu chín tầng khổng lồ bị sương mù bao phủ.

Ở bên ngoài lầu các có hai pho tượng mãnh thú, chiếm cứ nơi này, trông rất sống động.

Đại môn của lầu các này đóng kín, bốn phía yên tĩnh, chỉ có trong tầng thứ sáu là có ánh đèn tỏa ra trong sương mù, lấp lóe không ngừng, dường như đang có người đi lại.

Phía trên đại môn có ba chữ lớn.

Tàng Hồn Các!

Nơi này chính là thánh địa của Đại Hồn Môn, là nơi chứa đựng công pháp thần thông các đời. Vương Lâm bình tĩnh nhìn nơi này, mơ hồ thấy sát khí bốn phía, tồn tại không ít thứ khủng bố.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm giơ bước chân lên, hướng về phía đại môn của lầu các chín tầng đi tới. Trong nháy mắt khi tới gần, đột nhiên bước chân hắn sững lại, quay phắt đầu nhìn về phía bức tượng mãnh thú to lớn bên cạnh.

Hình dáng mãnh thú này thoạt nhìn như một con Kỳ Lân nhưng lại không giống.

Ánh mắt Vương Lâm trong nháy mắt nhìn lại. Tượng mãnh thú này đột nhiên nhúc nhích, không gian bốn phía vặn vẹo. Một tiếng gầm nhẹ đột nhiên vang vọng trong tâm thần Vương Lâm.

Cầm ngọc giản tới đây!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn nhìn ra trên tượng đá này thực ra phong ấn một hồn phách mãnh thú rất mạnh. Hồn phách này bị trấn áp ở đây, dung hợp với tượng đã xong liền biến hóa ra đủ loại thần thông.

Tay phải hắn phất lên, trong tay liền xuất hiện ngọc giản Thanh Ngưu chân nhân tặng. Ngọc giản này vừa mới xuất hiện, Vương Lâm chỉ cảm thấy trước mắt có hồng quang lóe lên, ngọc giản liền biến mất. Miệng tượng đá nhúc nhích giống như đang nhấm nháp, một lát sau phun ra miệng ngọc giản nọ.

Có thể vào Tàng Hồn Các, tuyển chọn thần thông công pháp!

Tượng đá sau khi truyền thần niệm xong liền từ từ không động đậy nữa, không gian cũng không còn vặn vẹo, hóa thành bình thường.

Tốc độ nhanh thật!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại. Hắn vừa rồi không nhìn rõ động tác của tượng đá. Lúc này hơi suy tư một chút liền biết thực tế hồng quang chính là lưỡi của mãnh thú này.

Sau khi tượng đá bất động, đại môn của lầu các chín tầng này từ từ mở ra một khe hở. Một luồng dao động linh hồn từ bên trong lan ra, khiến uy áp ở nơi này càng nặng.

Vương Lâm không thay đổi sắc mặt, cất bước đi vào đại môn, tiến vào qua khe hở này. Trong nháy mắt khi hắn bước vào trong tầng thứ nhất của Tàng Hồn Các, hắn thấy được bí mật của Tàng Hồn Các này.

Nơi này là một căn phòng lớn tới mấy ngàn Thế Giới Tông, có những người đang khoanh chân lơ lửng ở nơi này, nhắm mắt không nhúc nhích nhưng từ trên cơ thể họ tỏa ra tu vi rất mạnh mẽ.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua thân thể những người này. Đám người này có cả nam cả nữ, già có trẻ có nhưng toàn bộ đều là hồn thể. Trên mỗi một hồn thể này ẩn chứa một loại thần thông công pháp.

Tàng Hồn Các...

Vương Lâm thì thào, ánh mắt đảo qua, sau khi thấy được cầu thang thông tới tầng thứ hai phát ra u quang, dường như có cấm chế tồn tại, nếu tu vi không đủ thì không thể đi tới.

Hiển nhiên chín tầng của Tàng Hồn Các này tầng càng cao thì công pháp càng tinh diệu. Tay áo Vương Lâm vung lên, lướt qua mấy trăm hồn thể này, hướng tới cầu thang lên tầng trên. Trong tích tắc khi bước chân hắn hạ xuống, một luồng lực lượng bài xích đột nhiên bùng lên, giống như muốn ngăn cản Vương Lâm tiến tới.

Luồng lực bài xích này hơi cường đại. Có thể ngăn cản tất cả tu sĩ không phải bước thứ ba. Chẳng qua đối với Vương Lâm mà nói thì nó chẳng đáng gì. Thần sắc hắn thong dong, nhẹ nhàng cất bước, bước lên bậc thang đầu tiên của cầu thang, đi tới tầng hai.

Tầng hai của Tàng Hồn Các này cũng có mấy ngàn hồn thể. Trên người chúng lan ra khí tức của công pháp, so với tầng một còn cường đại hơn mấy lần. Nhưng ánh mắt Vương Lâm đảo qua vẫn không tìm ra được hai loại thần thông là Trọng Huyễn Thuật và thuật triệu hồi hồn phách Tiên Tổ của Đại Hồn Môn.

Công pháp nơi này đại để đều chỉ cần tu vi Không Niết là có thể minh ngộ ra, uy lực bất phàm... nhưng đối với ta mà nói thì đã vô dụng rồi.

Vương Lâm trầm ngâm, đi theo cầu thang lên tầng ba.

Tầng ba, tầng bốn, tầng năm! Thời gian Vương Lâm dừng lại không dài. Đi tới trong tầng năm của Tàng Hồn Các, hồn thể chợt giảm bớt chỉ còn tầm một trăm hồn lơ lửng nơi này. Khí tức công pháp lan ra trên người

chúng mơ hồ đạt tới cảnh giới Không Huyền, hiển nhiên nơi này thuộc về tu sĩ Không Huyền.

Đám thần thông công pháp này dù Vương Lâm không nhìn thấy khẩu quyết biến hóa nhưng dựa vào cảm ứng vẫn biết là chúng đều có uy lực rất lớn lao.

Bất cứ hồn thể nào ở nơi này nếu đưa ra bên ngoài có thể tạo thành hiệu quả thế nào thì Vương Lâm không biết nhưng nếu đặt trong động phủ giới thì đủ để tạo thành một hồi tai kiếp lớn lao!

Chẳng qua thần thông công pháp này dù rất kinh người nhưng vẫn không phải thứ Vương Lâm muốn chọn! Hắn nhìn thấy cầu thang tới tầng sáu, ánh mắt lóe lên, đi về hướng đó.

Trong nháy mắt khi bước chân hắn hạ xuống, trong đầu Vương Lâm ầm vang một tiếng, giống như bị thương nặng, thân thể đột nhiên chấn động, bước chân dừng ở đó. Thân thể không nhúc nhích nữa.

Ở trong tầng thứ sáu, Viêm Loan đang ngồi một chỗ, đỉnh đầu có một hồn thể đang khoanh chân lơ lửng. Một tia hồn khí từ trong hồn thể này lan ra, chui vào thiên linh của nàng.

Trong tích tắc khi bước chân Vương Lâm bước lên cầu thang tầng sáu này, Viêm Loan bỗng nhiên mở hai mắt, thần sắc lộ vẻ kỳ dị.

Lúc này có thể đi tới Tàng Hồn Các thì rất có khả năng là Vương Lâm kia! Hừ. người này tu vi quỷ dị, không có khả năng chỉ là Không Linh hậu kỳ giống như vẻ ngoài. Mà lúc này xem hắn có khả năng đi lên hay không là có thể phán đoán ra tu vi chính thức của hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1833 Đánh cuộc!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bước lên bậc thang của tầng thứ sáu, trên Thanh Thiên Phong, Thanh Ngưu chân nhân vừa mượn cớ đi luyện đan lúc này đang ngồi khoanh chân trong động phủ, đột nhiên mở hai mắt.

Năm tầng đầu không có công pháp hắn muốn sao... Tầng thứ sáu này muốn vào phải có tu vi và ý chí của tu sĩ Không Kiếp. Tu vi Vương Lâm này còn chưa tới Không Kiếp nhưng trên người có rất nhiều bí ẩn, nói không chừng có thể tiến vào tầng thứ sáu...

Chẳng qua tầng thứ sáu cũng phải là cực hạn của hắn. Còn về tầng thứ bảy và tầng thứ tám. Một khi đi vào sẽ dẫn tới thiên biến trong Đại Hồn

Môn. Người có thể tiến vào những tầng này trong Đại Hồn Môn cũng không quá năm người! Còn về tầng thứ chín thì... Trừ ta ra chưa ai có thể tiến vào...

Lão tổ đời đầu năm đó tính toán biến hóa trong thiên địa. Cũng từng nói qua, Vương Lâm này ba trăm năm sau mới có thể tiến vào tầng thứ chín...

Thanh Ngưu chân nhân mỉm cười, nhắm mắt không nói gì thêm.

Trên cầu thang thông từ tầng thứ năm lên tầng thứ sáu, thân thể Vương Lâm vẫn không nhúc nhích. Hồi lâu, hai mắt hắn liền lóe lên hàn quang, thở dài một hơi.

Ảo thuật thật lợi hại...

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã trải qua vô số thế giới ảo thuật. Thời gian ngắn ngủi không tới nửa nén hướng đối với hắn mà nói giống như mấy năm.

Giờ phút này sau khi tỉnh táo lại, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, chân trái giơ lên bước tiếp một bước, rơi vào bậc thang thứ hai. Trong chớp mắt này, đầu óc hắn lại ầm vang. Nhưng thần sắc Vương Lâm không biến hóa chút nào, ánh mắt lấp lánh, chân trái hạ xuống, chân phải lại giơ lên, liên tiếp bước tới bảy bước!

Mỗi một bước chân hạ xuống, tâm thần hắn đều ầm vang. Một luồng áp lực cường đại giống như muốn đẩy bật hắn khỏi bậc thang.

Chỉ là cấm chế mà cũng muốn cản bước ta!

Cổ Thần tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm, yêu ma tinh điểm trong mắt hắn chợt hiện lên. Từ trong thân thể hắn truyền ra những tiếng bùng bùng, dùng thân thể mạnh mẽ tới cực điểm để chống cự luồng áp lực này, lại cất bước tiến tới năm bậc thang nữa!

Giờ phút này khoảng cách giữa hắn vào tầng sáu chỉ còn không tới tám bậc thang là hắn sẽ tiến vào tầng sáu!

Tu sĩ có tu vi Không Kiếp ta cũng đã đánh rồi, cấm chế này chẳng qua chỉ bắt chước ý chí của tu sĩ Không Kiếp mà thôi. Ý chí của Vương Lâm sinh ra trong động phủ giới, bước vào Tiên Cương đại lục này, lại còn phân thân ở trong tầng hư vô có tư cách như Cổ Tổ và Tiên Tổ. Cấm chế này còn chưa đủ!

Trong thân thể Vương Lâm chợt tràn ngập một luồng ý chí lực kinh người. Thần sắc hắn thong dong, cất bước tiến tới từng bước một...

Không hề dừng lại chút nào, tiến về tầng thứ sáu, không nhanh không chậm, Vương Lâm bước qua bảy bậc thang, chỉ còn lại một bậc thang

cuối cùng!

Bậc thang này Vương Lâm nhất chân lên định đặt xuống, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng, không ngờ hắn lại đang đứng trên một vách núi, bước chân hạ xuống sẽ rơi vào vực sâu!

Ở sâu trong vách núi có tiếng gió gào thét thê lương vang vọng. Chỉ thấy từng đám oan hồn giống như sương khói lượn lờ, ầm ầm nhằm về phía Vương Lâm lao tới.

Nhìn những oan hồn đang xông tới, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư. Hắn không sốt ruột mà trầm ngâm, phát hiện ra sự quỷ dị bốn phía.

Đây là do cấm chế biến ảo ra, nhìn thì đơn giản nhưng chỉ cần có đủ ý chí, mạnh mẽ tiến về phía trước, không chú ý tới vách núi và oan hồn là có thể bước qua.

Nhưng Vương Lâm lại có cảm giác không đúng. Gờ phút này oan hồn đã ra khỏi vách núi hơn phân nửa, khoảng cách tới Vương Lâm không tới trăm trượng, chỉ trong nháy mắt đã áp sát, còn không tới mười trượng!

Cấm chế ảo thuật này cũng rất xảo diệu...

Vương Lâm mỉm cười, thân thể thoáng một cái. Bước chân không thay đổi, hướng về phía trước, bên ngoài vách núi bước tới. Trong nháy mắt khi bước chân này hạ xuống, đám oan hồn lộ ra vẻ hứng phấn kích động, giống như chúng đang chờ Vương Lâm làm thế!

Nhưng trong tích tắc khi bước chân Vương Lâm hạ xuống, đột nhiên sóng gợn hiện lên, thân thể hắn từng bước biến mất. Trong nháy mắt khi hắn biến mất, thế giới hư ảo này ầm ầm sụp đổ.

Ở lối vào tầng sáu Tàng Hồn Các, thân thể Vương Lâm bước một bước, không dẫm lên bậc thang cuối cùng mà lướt qua, bước lên cạnh cửa tầng sáu!

Trong nháy mắt khi hạ bước chân, đầu óc Vương Lâm ầm lên một tiếng, bình tĩnh trở lại.

Cũng trong giờ phút này, trên Thanh Thiên Phong, thần sắc Thanh Ngưu chân nhân cũng không hề bất ngờ, khẽ gật đầu.

Không hổ là người được lão tổ đời đầu tính toán ra, không có ai báo trước, lần đầu tiên đã thành công tiến vào tầng sáu. Điểm này đúng là hiếm có!

Ngươi không ngờ lại lên được đây!

Trong tầng sáu, hai mắt Viêm Loan sững lại, nhìn về phía Vương Lâm.

Ngươi có thể, Vương mỗ vì sao lại không thể?

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, từng bước tiến về phía trước. Hắn vừa rồi bước ra một bước, trực tiếp vọt lên, không hề lướt qua bậc thang cuối cùng. Nếu hắn bước vào bậc thang này thì e rằng công sức trước đây đều vô ích. Bậc thang cuối cùng này không thể bước lên, chỉ có thể bỏ qua!

Từ cổ chí kim, trong Đại Hồn Môn có không biết bao nhiêu người cố gắng tiến vào tầng thứ sáu này đều thất bại ở đây. Mà Tàng Hồn Các một khi thất bại thì chỉ có thể dừng lại, đợi tới lần tiếp theo có cơ hội tiến vào mới có thể thử một lần nữa.

Hừ, hắn là có người sớm nói cho ngươi biết huyền ảo của cầu thang lên tới tầng thứ sáu!

Viêm Loan bình tĩnh mở miệng, tưởng rằng mình đã nắm được đáp án.

Thần sắc Vương Lâm như thường, liếc nhìn Viêm Loan một cái, chưa mở miệng mà tản thần thức ra, quan sát tầng thứ sáu này. Số lượng hồn thể lơ lửng trong tầng này so với tầng năm ít hơn rất nhiều, chỉ có hơn sáu mươi.

Nhưng từ mỗi một hồn thể nơi này đều tỏa ra khí tức cực kỳ cường hãn, hiển nhiên là bên trong ẩn chứa công pháp chỉ có tu sĩ Không Kiếp mới có tư cách đạt được.

Hành động này của Vương Lâm rơi vào mắt Viêm Loan, hiển nhiên là cam chịu suy đoán của nàng. Nàng liền nhắm mắt lại, không để ý tới Vương Lâm nữa. Dù sao nơi này cũng là Tàng Hồn Các, cấm đấu pháp. Nàng tuy là trưởng lão Đại Hồn Môn đã nhiều năm nhưng cũng không dám vi phạm.

Tàng Hồn Các chỉ là nơi lựa chọn công pháp. Nơi này là thánh địa của Đại Hồn Môn! Trong đó có rất nhiều bí ẩn khó có thể tượng tượng, điểm này Viêm Loan hoàn toàn rõ ràng.

Thần thức Vương Lâm đảo qua hơn sáu mươi hồn thể kia. Ở trong này hắn tìm thấy Đa Trọng Huyễn Thuật, tìm thấy thần thông Viêm Loan thi triển triệu hồi hồn phách kia.

Nhất là từ hồn thể phía trên Viêm Loan lúc này đúng là thuật dẫn hồn mà Vương Lâm muốn tìm! Cả tầng thứ sáu này rất yên tĩnh. Vương Lâm hơi trầm ngâm, cất bước đi về phía trước.

Hai chân hắn bước lên tầng thứ sáu, khiến ván gỗ phía dưới phát ra những tiếng lạch cạch, trong không khí yên tĩnh này lại hơi chói tai, khiến cho Viêm Loan mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ căm ghét.

Vương Lâm không để ý chút nào tới Viêm Loan, trong tiếng lạch cạch liền đi tới gần hồn thể chứa Đa Trọng Huyễn Thuật, cẩn thận quan sát. Từ từ hắn nhíu mày.

Viêm Loan chú ý tới thần sắc Vương Lâm, trong lòng thầm cười lạnh. Nàng tất nhiên hiểu vì sao Vương Lâm cau mày. Trên thực tế nàng lần đầu tiên tới nơi này, khi thấy Trọng Huyễn Thuật này của Đại Hồn Môn cũng phải nhíu mày.

Trọng Huyễn Thuật của Đại Hồn Môn ở nơi này chỉ có ngũ trọng đạo pháp. Ngươi nếu tự tin có thể đi tới tầng bảy. Nơi đó nghe nói có thêm lường trọng. Nếu ngươi có bản lãnh hơn thì có thể đi tới tầng thứ tám, cũng có thể đi tới tần chín. Bên trong tầng chí có Đa Trọng Huyễn Thuật đầy đủ của Đại Hồn Môn!

Ồ!

Vương Lâm nhìn Viêm Loan một cái, ánh mắt đảo qua hồn thể đang ở trên đỉnh đầu nàng.

Dẫn Hồn thuật này cũng không đầy đủ. Chẳng lẽ ở tầng bảy mới có thêm?

Đương nhiên. Đại Hồn Môn chú ý thực lực nhất. Ngươi nếu có thực lực hiển nhiên có thể lấy được bản đầy đủ. Cửa vào tầng bảy ở nơi này.

ngươi có dám tới thử một lần không?

Viêm Loan cười lạnh, tay phải giơ lên chỉ về phía không xa.

Ở vị trí đó có một cầu thang cổ kính, thông tới tầng bảy của Tàng Hồn Các. Tàng Hồn Các này rất kỳ dị. không có bất cứ cấm chế chống bụi nào. Do đó cầu thang này đầy bụi. Thoạt nhìn như rất lâu rồi chưa có người bước tới.

Chỉ có tới gần một chút mới thấy cầu thang này không phải không có dấu chân, chỉ là dấu chân đó rất nhạt, đã bị tro bụi bao phủ rồi.

Ngươi có thể đi lên sao?

Viêm Loan nhìn Vương Lâm cười khinh miệt.

Vương Lâm không nói gì, nhìn cầu thang nọ, khẽ cau mày. Tầng thứ bảy sợ là chỉ khi có được tu vi tương đương Không Kiếp trung kỳ mới có thể bước lên cầu thang này. Đối với Vương Lâm mà nói, việc này hơi gian nan, thế thì lại càng không phải nói tới tầng thứ tám. Còn cả tầng chín cuối cùng.

Nếu không có bản lãnh đi tới thì không nên kén chọn nữa. Công pháp thần thông ở nơi này cũng đủ để ngươi dùng cả đời rồi.

Viêm Loan kết luận là Vương Lâm không có tư cách đi tới, lời nói cũng không có quá cay độc nhưng lại ấn hàm sự khinh thường.

Nghe những lời này của Viêm Loan, Vương Lâm đột nhiên bật cười. Hắn xoay người nhìn Viêm Loan. Thiếu phụ tuyệt mỹ này giờ dù mang theo oán khí nhưng dung nhan chẳng những kém đi mà ngược lại càng động lòng người.

Chỉ là loại vẻ đẹp thế này dưới mắt Vương Lâm cũng chẳng khác gì xương khô.

Hay là chúng ta đánh cuộc một phen. Nếu ta lên được tới tầng bảy thì ngươi cuộc gì?

Vương Lâm nhìn Viêm Loan, chậm rãi nói.

Giọng nói của hắn vang vọng khắp tầng sáu, rơi vào tai Viêm Loan khiến thần sắc Viêm Loan sững lại. Nàng nhìn thoáng qua lối lên tần bảy, trong lòng âm trầm hẳn.

Vương Lâm này nói thế có mấy phần là thật... Hừ, tầng bảy này ở Đại Hồn Môn người có thể đi vào có thể đếm trên một bàn tay. Ta cũng đã từng thử qua nhưng căn bản không thể vượt nỗi bảy bậc thang. Tu vi

người này mặc dù hơi thần bí nhưng ta đã đấu với hắn hai lần. Ta nếu không thể lên được thì hắn nhất định không thể!

Những lời này của hắn hiển nhiên là đang tìm cớ xuống thang mà thôi. Một khi ta không đồng ý thì hắn có thể tránh được để tài này. Ta cũng không thể tiếp tục dùng lời nói đả kích hắn nữa...

Ngươi nếu có thể bước lên tầng bảy thì ta sẽ dùng vật này đánh cuộc!

Viêm Loan sau khi suy nghĩ cẩn thận, ánh mắt chợt lóe lên, tay phải vung lên. Một chiếc ô màu lam xuất hiện trước mặt nàng.

Còn ngươi, nếu không tiến vào được tầng bảy thì lấy vật gì đánh cuộc đây?

Viêm Loan nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lời nói lạnh như băng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1834 Muốn đạp bước tận trời xanh

Huyết quang chợt lóe lên, tay phải Vương Lâm nâng lên, Huyết Kiếm gào thét rơi xuống trên mặt đất.

Kiếm này có được không?!

Ánh mắt Viêm Loan đảo qua Huyết Kiếm. Nàng biết thanh Huyết Kiếm này là bảo vật của Đạo Cổ nhất mạch, so với cây ô màu lam của nàng đem ra đánh cuộc là ngang nhau.

Được! Ta đánh cuộc với ngươi. Ta cũng muốn xem một chút, ngươi sẽ bị cấm chế của tầng thứ bảy này bắn ngược lại như thế nào!

Con ngươi trong mắt Viêm Loan co rút lại. Nàng nhìn về phía Vương Lâm, có vẻ hơi khó hiểu.

Hắn có thể lấy ra thanh kiếm này chẳng lẽ hắn nắm chắc mười phần?!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không nhìn tới Viêm Loan nữa mà đi về hướng cầu thang lên tầng thứ bảy. Bước chân hắn không nhanh nhưng mỗi một bước rơi xuống đều như có sóng gợn lan ra, lại càng giống như đạp ở trên tâm thần Viêm Loan. Giờ phút này nàng đã không tiếp tục

minh ngộ thần thông trong hồn thể kia mà nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, nội tâm bỗng hơi hồi hộp.

Nàng mơ hồ hơi hối hận, đáng lẽ không nên bị Vương Lâm kích động. Cái ô màu lam là một Pháp Bảo cường đại của nàng. Lực phòng ngự của bảo vật này cực kỳ kinh người.

Người này giảo hoạt đa đoan, cố tình ra vẻ, sợ là sau khi thua lại lật lọng cũng không chừng.

Trong ánh mắt của Viêm Loan, Vương Lâm bước từng bước một không nhanh không chậm đi tới kia chỗ cầu thang cổ kính kia.

Vương Lâm nhìn cầu thang này, tổng cộng có mười chín bậc thang là tới tầng thứ bảy. nhìn như một bước là có thể vượt qua, nhưng sau khi đến gần nơi này, từ trên cầu thang này tỏa ra một khí tức khá nguy hiếm, giống như đang cảnh cáo Vương Lâm, nếu không có đầy đủ ý chí, bước lên bậc thang sẽ giống như một con thuyền nhỏ giữa biển khơi bão tố.

Không dám làm sao!

Viêm Loan thấy Vương Lâm ở đó bên cạnh cầu thang trầm mặc hồi lâu, nội tâm thở phào nhẹ nhòm. Nàng rất sợ phải nhìn thấy cảnh đối phương liên tục nhẹ nhàng tiến vào tầng bảy như giẫm trên đất bằng. Dù theo nàng thấy thì việc này hầu như không thể xảy ra.

Vương Lâm chợt quay đầu, thâm ý sâu sắc nhìn Viêm Loan một cái.

Ngươi nhìn cho kỹ nhé!

Vừa nói, đôi mắt Vương Lâm vừa bừng sáng, giơ chân cất bước, trực tiếp rơi vào bậc thang thứ nhất của cầu thang. Trong tích tắc khi bước chân hắn đặt xuống, thiên địa Đại Hồn Môn đột nhiên biến sắc, ầm ầm vang vọng.

Một bậc thang khổng lồ, lan tràn khắp mấy trăm dặm trên bầu trời, biến ảo ra trên bầu trời Đại Hồn Môn. Bậc thang tỏa sáng vạn trượng, trong tích tắc chiều sáng bừng màn đêm tại Đại Hồn Môn.

Hàng loạt những tiếng nổ ầm ầm cũng vang vọng trong đêm tối, khiến cho vô số tu sĩ Đại Hồn Môn vội vàng thức tỉnh từ trong chỗ bế quan, tản thần thức ra hoặc là dứt khoát nhoáng lên lao ra nhìn bậc thang khổng lồ trên bầu trời!

Có người muốn vào tầng thứ bảy Tàng Hồn Các!

Người này mái tóc bạc trắng, nhìn bộ dáng kia không phải là Vương trưởng lão vừa mới tới. Tu vi của hắn dù không tầm thường nhưng nếu muốn vào tầng thứ bảy này sợ là rất khó có thể làm được!

Ha ha, lại có chuyện náo nhiệt để xem. Từ lần trước có người tiến vào tầng thứ bảy, đại khái đã hơn một trăm năm, trừ mấy lão gia này ra, hầu như không ai dám bước vào này tầng thứ bảy.

Cấm chế của Tàng Hồn Các khá cường đại, trừ phi là có thể thành công bước vào tầng thứ bảy, từ đó về sau đi vào sẽ không xuất hiện thiên biến nữa. Nhưng trước khi thành công, mỗi một lần bước lên bậc thang đều sẽ bị vạn người chú ý! Vương trưởng lão này, ta thấy hắn nhất định sẽ thất bại!

Bậc thang kia tổng cộng có mười chín tầng, mà trên bậc thứ nhất giờ phút này có một thân ảnh khổng lồ. Thân ảnh ấy mái đầu bạc trắng, chính là Vương Lâm!

Đây chính là biến hóa trong thiên địa do người đi vào tầng thứ bảy của Tàng Hồn Các - Đại Hồn Môn dẫn động. Từ cổ chí kim, bên trong Đại Hồn Môn phàm có người muốn bước vào tầng thứ bảy đều xuất hiện biến hóa như thế, bị mọi người biết được, bị cả Đại Hồn Môn chú ý!

Đây là một loại vinh dự, nhưng đồng thời cũng là một áp lực rất lớn, nếu là người không có tư cách tiến vào tầng thứ bảy, liều mạng tiến vào, hết thảy biểu hiện của hắn sẽ bị mọi người nhìn thấy, bao gồm bộ dáng chật vật khi bị đánh bật trở về.

Cũng chính bởi vì điểm này, cho nên nhiều năm nay cũng không có một người dám thử tiến vào tầng thứ bảy!

Bên trong Đại Hồn Môn, từng đạo một thân ảnh từ bên trong ngọn núi của mình bay ra, đồng loạt nhìn về phía bầu trời. Loại chuyện náo nhiệt này đối với người của Đại Hồn Môn mà nói, tuy nói cũng không phải là hiếm thấy, nhưng muốn nhìn một lần cũng không phải là dễ dàng gì, hôm nay gặp được tự nhiên cũng cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua là có rất ít người cho rằng Vương Lâm có thể thành công, phần lớn là có ý tưởng nhìn bộ dáng chật vật của hắn.

Ngay cả Thanh Ngưu lão tổ trên Thanh Thiên Phong cũng nhướng mày ngẩng đầu. Ánh mắt tựa như xuyên thấu động phủ mà nhìn dị biến trên bầu trời.

Hắn có hơi lỗ mãng , với tu vi của hắn không thể nào tiến vào tầng thứ bảy này

Thanh Ngưu lão tổ thầm than, khẽ lắc đầu.

Như thế cũng tốt, giảm nhuệ khí của hắn, khiến hắn chớ có cho là bên trong Đại Hồn Môn ta không có gì huyền diệu!

Cùng lúc đó, bên trong Đại Hồn Môn còn có một số ngọn núi, các lão quái vẫn trường kỳ bế quan cũng chậm chậm mở cặp mắt giống như tinh không, yên lặng nhìn lại.

Thú vị, loại tu vi này, có thể bước lên tầng thứ sáu vốn đã khó khăn, lại vẫn muốn đi vào tầng thứ bảy

Đứa nhỏ này hơi không tự lượng sức rồi

Trên hư ảnh mười chín bậc thang khổng lồ kia, chân phải Vương Lâm rơi vào bậc thang thứ hai, hai mắt nhắm lại thân thể không nhúc nhích.

Nhưng cũng không lâu lắm, hắn chợt mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm bậc thang cuối, bước chân chợt nâng lên sải bước trên bầu trời từng bước đi tới!

Mỗi một bước hạ xuống, cả Đại Hồn Môn trung đều có chấn động kinh thiên truyền ra, giống như sấm sét ầm vang. Trong nháy mắt, Vương Lâm đi ra được năm bước, đi lên năm bậc thang.

Trong tầng sáu của Tàng Hồn Các, Viêm Loan nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, sau khi thấy hắn đi được năm bước, thần sắc bỗng nhiên biến đổi. nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

Hừ, năm bậc thang thì như thế nào, hắn đi không tới bậc thang cuối được!

Viêm Loan nắm chặt bàn tay, quên cả cảm ngộ thần thông bên trong hồn thể, mà ánh mắt hoàn toàn vào thân thể Vương Lâm ở trên bậc thang phía trước.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhưng nội tâm lại như có sóng dữ ngập trời, trong tích tắc đặt chân lên bậc thứ năm, hắn dường như đắm chìm bên trong vực sâu vạn trượng. Một cổ thần thức khổng lồ từ bên trong bậc thang dưới chân tràn ra, ầm ầm nổ tung bên trong tâm thần hắn, hóa thành một giọng nói vang vọng.

Lui ra!

Lui ra!

Lui ra!

Giọng nói kia dù chỉ có hai chữ nhưng lại bạo phát ra trong tâm thần Vương Lâm những tiếng vọng vô tận. Những tiếng vọng vang lên không ngừng, giống như là có hơn mấy trăm ngàn người đồng thời hướng về phía Vương Lâm gầm thét.

Trong tiếng động vang vọng này, thân thể Vương Lâm tựa như sắp bị xé ra, dường như nếu hắn không lui lại ắt sẽ bị hình thần câu diệt!

Trong tiếng động vang vọng này, bước chân của Vương Lâm dừng lại trên bậc thang thứ năm này. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bậc thang cuối cùng, trong mắt lộ vẻ quyết đoán.

Bổn nguyên chân thân, ngưng!

Tay phải Vương Lâm nâng lên, bấm quyết chỉ một cái. Dưới một chỉ này, lập tức bên trong Đại Hồn Môn ầm ầm chấn động. Chỉ thấy Viêm Mạch Phong đang bị thiêu đốt kia đột nhiên bộc phát ra biển lửa mênh mông. Biển lửa kia trong tích tắc tràn ngập bầu trời, bao phủ Đại Hồn Môn, bên trong lộ ra một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt này chính là bổn nguyên chân thân của Vương Lâm!

Thoáng một cái dưới, biển lửa ngập trời này chạy thẳng tới bậc thang hư ảo và Vương Lâm hư ảo trên không trung, ngay lập tức áp sát, dung nhập vào bên trong thân thể của Vương Lâm hư ảo kia.

Cùng lúc đó, ở trong tầng thứ sáu của Tàng Hồn Các, trên bậc thang thông tới tầng thứ bảy, toàn thân Vương Lâm lập tức có biển lửa tràn ra, ở sau lưng hắn rõ ràng hóa thành bổn nguyên chân thân!

Trong nháy mắt khi bổn nguyên chân thân xuất hiện, cặp mắt Vương Lâm lóe sáng, tựa như đạt được lực lượng mới, bỗng nhiên giơ chân lên bước liên tiếp về phía trước!

Bậc thang thứ sáu, bậc thang thứ bảy, bậc thang thứ tám, bước chân Vương Lâm không ngừng lại, trong phút chốc đã đi đến bậc thang thứ mười ba!

Trong tích tắc khi bước chân rơi xuống, Viêm Loan ở trong tầng thứ sáu Tàng Hồn Các vẫn luôn chú ý tới Vương Lâm lúc này chợt đứng phắt dậy, vẻ mặt tuyệt mỹ kia giờ phút này đại biến. Đôi mắt nàng lộ vẻ không thể tin nổi, thân thể khẽ run, không hề phát hiện ra tay phải bởi vì nắm quá chặt nên đã trở nên trắng bệch.

Không thể nào!

Cùng lúc đó. Bên trong Đại Hồn Môn, tất cả mọi tu sĩ và trưởng lão khi nhìn thấy cảnh tượng tại bậc thang trên bầu trời kia, Vương Lâm liên tục bước mấy bước, đứng trên bậc thang thứ mười ba, thần sắc lập tức biến hóa, tiếng náo động vang lên như sóng dậy.

Năm bậc thang liên tiếp, trực tiếp đi tới bậc thang thứ mười ba! người này lại có ý chí lực cường hãn như thế!

Đó là bổn nguyên chân thân! Bổn nguyên chân thân đó!

Vương trưởng lão này đúng là luôn có hành động kinh người, chỉ còn có sáu bậc thang là hắn có thể tiến vào tầng thứ bảy!

Bổn nguyên chân thân củayương Lâm bên trong Đại Hồn Môn cũng không phải là người người đều biết, giờ phút này bị cả vạn người chú ý, đưa tới chấn động cùng hoảng sợ không cách nào hình dung nổi.

Cả Đại Hồn Môn cơ hồ sôi trào lên. Dù là những lão quái bế quan trường kỳ không xuất hiện, giờ phút này cũng biến sắc.

Mười ba bậc liên tiếp!

Bên trong Thanh Thiên Phong, ánh mắt Thanh Ngưu lão tổ ngưng trọng, nhưng vẫn khoanh chân ngồi ở đó như cũ, không có đứng dậy và đi ra ngoài.

Ta xem ra đã già rồi bổn nguyên chân thân này của hắn, xem ra đã đến rất gần trình độ chân tiên rồi. Bổn nguyên chân thân, bổn nguyên chân tiên, chỉ kém một chút nhưng lại cách biệt như trời và đất! Nhưng bậc thứ mười ba đã sắp đạt đến cực hạn của hắn. Hắn nhiều nhất còn có thể đi được thêm ba bậc thang nữa!

Thanh Ngưu lão tổ tu vi cao thâm, ánh mắt sắc bén, rất ít nhìn lầm!

Bên trong Tàng Hồn Các, tại bậc thang thứ mười ba trên cầu thang từ tầng thứ sáu đi lên tầng thứ bảy, Vương Lâm đứng ở nơi đó, trầm mặc trong chốc lát. Mượn lực lượng của bổn nguyên chân thân, hắn đi tới được nơi này, nhưng ở trong đầu hắn, giọng nói giống như thiên uy vang lên mạnh hơn vô số lần!

Lui ra!

Tiếng nói vang vọng ầm ầm trong đầu, không ngừng chấn động, đánh thẳng vào Nguyên Thần của Vương Lâm, thần sắc hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng trên thực tế hai mắt của hắn đã có vẻ hoảng hốt!

Vẻ hoảng hốt này bị Viêm Loan nhìn thấy, bị vô số tu sĩ kia bên ngoài Đại Hồn Môn nhìn thấy, bị những lão quái bế quan trường kỳ nhìn thấy!

Hắn sắp thất bại rồi!

Thần sắc Viêm Loan lộ vẻ vui sướng.

Xem ra hắn đúng là vẫn không cách nào tiến vào được tầng thứ bảy

Tất cả tu sĩ Đại Hồn Môn đều âm thầm lắc đầu.

Nhưng ngay trong tích tắc này, trên bậc thang hư ảo khổng lồ trên bầu trời Đại Hồn Môn, vẻ hoảng hốt trong mắt thân ảnh hư ảo của Vương Lâm chợt tiêu tán, thay vào đó là ánh sáng ngập trời.

Viêm Loan ngươi cao hứng quá sớm đó, cái ô của ngươi, Vương mỗ muốn lấy!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1835 Lại đánh cuộc một lần!

Vương Lâm vừa nói xong, bàn chân đột nhiên giơ lên, hướng về phía bậc thang thứ mười bốn hạ xuống. Trong nháy mắt khi bàn chân hắn hạ xuống, biển lửa do bổn nguyên chân thân hóa thành phía sau hắn ầm ầm chui vào cơ thể Vương Lâm, trong thời gian ngắn khiến thân thể hắn chấn động, dung hợp với thân thể hắn. Sau khi bước chân hắn hạ xuống, lại tiếp tục bước tiếp!

Bậc thang thứ mười lăm!

Thiên địa ầm vang, vô số tu sĩ của Đại Hồn Môn lúc này đều nhìn lên. Bọn họ sau khi nhìn thấy Vương Lâm đi tới bậc thang thứ mười lăm. Lại một lần nữa thấy hắn cất bước!

Bậc thang thứ mười sáu!

Còn thiếu ba bậc nữa... Ý chí Vương Lâm ta thiên địa bất khuất, dựa vào cái gì mà muốn ta phải lui bước!

Vương Lâm vừa nói, sinh tử bổn nguyên trong hư bốn nguyên đột nhiên bộc phát ra.

Hư bổn nguyên ở Tiên Cương đại lục không hề bị ảnh hưởng, giờ phút này bộc phát ra, chân Vương Lâm đã đạp lên bậc thang thứ mười bảy!

Ý chí của ta xuyên qua động phủ giới tới Tiên Cương đại lục, từ cổ chí kim là người đầu tiên ra khỏi được động phủ giới! Dù là trong Tàng Hồn Các có tồn tại ý chí tương đương với tu sĩ Không Kiếp trung kỳ nhưng ngươi dựa vào tư cách gì muốn ta phải lui ra!

Trong thân thể Vương Lâm, Chân Giả bổn nguyên đột nhiên bộc phát, thân thể giống như hư ảo. Lại bước tiếp, dẫm lên bậc thang thứ mười tám!

Cảnh tượng này rơi vào mắt đệ tử Đại Hồn Môn. Đám người này chấn động tâm thần, mà Viêm Loan sau khi nhìn thấy sắc mặt liền tái nhợt.

Ngày cả những lão quái bế quan lâu năm trong Đại Hồn Môn lúc này đều ra khỏi động phủ, tự mình nhìn lại!

Ý chí của ta thiên kiếp không thể diệt trừ. Ta từ trong thiên kiếp thu hồi vận mệnh, ta đi tới Tiên Cương đại lục này không phải khuất phục mà để nắm số phận bản thân trong tay. không phải là phục tùng mà là đạp bước trời cao!

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng. nhân quả bổn nguyên của hắn ầm ầm bốc lên, bước lên bậc thang thứ mười chín, tiến tới đại môn của Tàng Hồn Các tầng thứ bảy!

Trong nháy mắt khi bước này hạ xuống, hư ảnh trên bầu trời Đại Hồn Môn lóe lên ánh sáng vô tận, khiến thần sắc của đám đệ tử bốn phía đang yên lặng trở nên ngưng trọng, nhìn về phía hư ảnh kia, ánh mắt mang theo vẻ tôn kính.

Cường giả dù ở địa phương nào cũng đều được tôn trọng. Vương Lâm đã lấy bước chân của mình để nói cho cả Đại Hồn Môn, hắn có thể tiến vào tầng thứ bảy!

Những người vừa rồi không coi trọng hắn lúc này tâm thần đều chấn động, nửa ngày không nói lên lời.

Từ nay về sau, tầng thứ bảy Tàng Hồn Các này cũng không phải chỉ có năm người lão tổ tiến vào nữa. Hôm này đã có thêm một người...

Trong sự yên tĩnh của Đại Hồn Môn, không biết từ nơi này truyền ra một tiếng thở dài.

Cùng lúc đó, trong động phủ trên Thanh Thiên Phong, Thanh Ngưu chân nhân trầm mặc. Hắn vẫn ngồi khoanh chân như trước, không đứng dậy nhưng đôi mắt lại lộ vẻ ngưng trọng.

Hắn... Không ngờ có thể bước vào tầng bảy thật... Tổ tiên từng nói người này đúng là ba năm sau mới tiến vào được tầng bảy, ba mươi năm sau tiến vào tầng tám. Ba trăm năm sau tiến vào tầng chín, mang tới cho Đại Hồn Môn một cơ duyên cực lớn!

Hôm này... Không ngờ lại thay đổi...

Trong Tàng Hồn Các tầng bảy, vào chớp mắt khi bước chân Vương Lâm hạ xuống, hắn quay phắt đầu, ánh mắt theo cầu thang nhìn về phía Viêm Loan sắc mặt đang tái nhợt, tay áo vung lên. Huyết Kiếm và chiếc ô màu lam của Viêm Loan ở tầng sáu gào thét lao thẳng về phía Vương Lâm.

Chiếc ô của Viêm Loan này Vương mỗ muốn lấy!

Viêm Loan theo tiềm thức giơ tay muốn giữ lại chiếc ô. Nhưng lòng kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng làm vậy. Chần chừ một chút, chiếc ô và Huyết Kiếm đã đi tới bên cạnh Vương Lâm.

Thu hồi Huyết Kiếm xong, Vương Lâm cầm lấy chiếc ô màu lam. Đang muốn xóa đi thần thức của Viêm Loan ở bên trên đó thì đột nhiên Viêm Loan ở trong tầng thứ sáu cất giọng lạnh lùng nói.

Vương Lâm, ngươi có dám đánh cuộc tiếp hay không!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cười lạnh, dừng không xóa thần thức của Viêm Loan mà cầm trong tay, chậm rãi mở miệng.

Ngươi muốn đánh cuộc thế nào?

Ta muốn đánh cuộc ngươi không thể tiến vào tầng tám! Ngươi có dám cuộc không!

Thân thể Viêm Loan nhoáng lên, trực tiếp xuất hiện ở chỗ cầu thang nhưng không dám bước lên mà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Vương Lâm không trả lời ngay mà thần sắc lộ vẻ trầm ngâm.

Ngươi nếu thua thì trả lại bảo vật cho ta! Còn nếu ngươi thắng, ta...

Không đợi Viêm Loan nói xong, Vương Lâm liền ngắt lời.

Ta tại sao lại phải tiếp tục đánh cuộc với ngươi!

Lời nói của Vương Lâm bình tĩnh, tay áo vung lên, đi vào tầng thứ bảy. Trong đó có không tới ba mươi hồn thể đang lơ lửng.

Vương Lâm! Ngươi nếu thắng ta ta sẽ đưa bảo vật này cho ngươi!

Viêm Loan phất tay, trong tay liền xuất hiện một hồ lô màu tím.

Hồ lô này vừa xuất hiện, lập tức những luồng khí tức linh hồn liền đột nhiên bao phủ cả nơi này.

Vật này là Pháp Bảo của đệ cửu Tiên Tổ La Vân Hải lúc còn sống, bị ta trong lúc vô ý đạt được, trong đó ngày xưa ngưng tụ mười triệu đạo hồn. Hôm nay dù đã bị tốn hại nhưng trong đó còn ba ngàn vạn đạo hồn, một

khi thi triển thì tuy rằng chỉ có một cơ hội nhưng lại có thể phát huy lực lượng của tu sĩ Không Kiếp trung kỳ tối cường!

Vật này cũng là nguyên nhân khiến ta có thể triệu hồi được hồn phách của đệ cửu Tiên Tổ. Ngươi có vật này, tu luyện Hồn Diễn Quy Đạo Thuật có thể gọi đệ cửu Tiên Tổ giáng xuống!

Bảo vật này chỉ cần ngươi có thể bước vào tầng tám thì có thể lấy đi! Ngươi có đánh cuộc hay không?

Giọng nói của Viêm Loan chói tai, vang vọng trong Tàng Hồn Các.

Bước chân Vương Lâm đi vào tầng bảy đột nhiên sững lại. Hắn cảm nhận được giao động linh hồn truyền ra từ tầng sáu, trở nên trầm ngâm. Bảo vật hôm nay của hắn quá ít, trên Tiên Cương đại lục này nếu muốn đặt chân thì trừ tu vi bản thân ra, Pháp Bảo cũng là trọng điểm.

Vật này nếu ta có thể lấy thì có một chiêu sát thủ đủ để uy hiếp tu sĩ Không Kiếp trung kỳ...

Vương Lâm trầm ngâm, ánh mắt quét về phía cầu thang thông tới tầng thứ tám.

Tro bụi trên cầu thang này càng dày hơn, hiển nhiên là đã rất lâu rất lâu không có người bước vào.

Hồn thể của tầng thứ bảy này Vương Lâm cũng dùng thần thức đảo qua, đã tìm được Trọng Huyễn Thuật và Hồn Diễn Quy Đạo Thuật tương đối đầy đủ. Chẳng qua hiển nhiên nếu so với bên trong hồn thể của tầng tám thì nơi này không thể bằng được.

Cầu thang tầng tám sợ là nếu không dùng tới lực lượng của phân thân thì rất khó lên nổi...

Vương Lâm nhíu mày, trong lòng đang thầm cân nhắc, đồng thời tâm thần lại từ từ cảm ứng phân thân trong hư vô.

Viêm Loan ở tầng thứ sáu đợi Vương Lâm trả lời. Thấy hắn trầm mặc, trong lòng nàng thầm lo lắng. Nàng lo rằng Vương Lâm không đồng ý, đồng thời cũng lo rằng một khi hắn đồng ý rồi thì thật sự có biện pháp đi lên tầng tám.

Việc này vốn là không thể... Chiếc ô kia đối với ta có tác dụng rất lớn, khinh địch nên bị hắn lấy được, thật sự không cam lòng! Tầng thứ tám... Nơi đó tồn tại ý chí của Không Kiếp hậu kỳ, với tu vi của Vương Lâm này đi qua tầng thứ bảy hắn đã bị thương. Tầng thứ tám hắn tuyệt đối không thể qua nổi!

Ngay lúc trong nội tâm của Vương Lâm đang suy nghĩ thì đột nhiên từ tầng thứ bảy truyền tới giọng nói của Vương Lâm.

Ngươi muốn đánh cuộc vậy thì đánh cuộc đi!

Lời nói của Vương Lâm giống như chém đỉnh chặt sắt. Hồ lô chứa ba ngàn vạn hồn phách kia hắn muốn có. Mà sau khi cảm ứng cùng phân thân, sự trưởng thành của phân thân còn nhanh hơn dự đoán của hắn, dù có đưa lực lượng cho bổn tôn cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

So sánh xong khiến Vương Lâm hạ quyết tâm!

Viêm Loan trong chớp mắt khi nghe thấy lời nói của Vương Lâm đột nhiên lại hơi hối hận. Chính nàng cũng không biết tại sao vẻ quyết đoán trong giọng nói của Vương Lâm lại khiến nàng mơ hồ kinh hãi.

Chuyện này...

Ánh mắt Viêm Loan lộ vẻ do dự.

Làm sao? Không dám à? Nếu không dám thì thần thức trên chiếc ô màu lam này đừng trách Vương mỗ xóa luôn đi đó!

Vương Lâm mỉm cười, tay phải cầm chiếc ô màu lam. Tay trái giơ lên, giống như chuẩn bị xóa đi thần thức trên đó.

Được, ta đánh cuộc với ngươi! Ta không tin ngươi có thể liên tục đi qua hai tầng bảy, tám!

Viêm Loan cắn răng nói.

Vương Lâm cười ha hả, phất tay áo đi thẳng tới phía cầu thang thông tới tầng tám. Từng bước bước tới, tâm thần Vương Lâm liên hệ với phân thân đang tồn tại trong hư không. Loại liên lạc này không bị ảnh hưởng của bất cứ cấm chế nào của Đại Hồn Môn, thậm chí trong Tàng Hồn Các này, vô số pháp tắc của Tiên Cương dùng một phương thức không ai có thể nhìn thấy, ầm ầm truyền vào thân thể Vương Lâm.

Hai mắt hắn bừng sáng, bước bảy bước lên tới chỗ lên cầu thang tầng tám, giơ chân bước về phía trước một bước!

Viêm Loan, ngươi xem cho rõ đi!

Trong nháy mắt khi bước chân Vương Lâm hạ xuống cầu thang, vốn rất nhiều tu sĩ còn chưa muốn rời đi đột nhiên tâm thần đều chấn động. Đám người này ngẩng phắt đầu nhìn lên. Thậm chí các lão quái thần sắc cũng đại biến!

Trên bầu trời của Đại Hồn Môn, hư ảnh vốn đã tiêu tán lúc này lại ầm vang trong thiên địa. Một hư ảnh cầu thang khổng lồ hơn cái trước, khí thế kinh người hơn, ánh sáng tỏa ra vạn trượng ầm ầm biến ảo ra!

Cầu thang này là cầu thang thông tới Tàng Hồn Các tầng thứ tám!

Trên cầu thang, thân ảnh Vương Lâm lại một lần nữa huyễn hóa ra! Mái tóc bạc của hắn tung bay, khiến người ta nhìn lại mà tâm thần chấn động không thôi.

Hắn... Hắn không ngờ lại còn muốn đi tới tầng tám!

Việc này mấy trăm năm khó gặp! Không ngờ ta lại được thấy có người muốn xông lên cả hai tầng bảy tám!

Tiếng xôn xao đột nhiên nổi lên. Đám trưởng lão bế quan lúc này thần sắc ngưng trọng, nhìn không chớp mắt. Trong Thanh Thiên Phong, Thanh Ngưu lão tổ không còn có thể bảo trì vẻ trấn định, trực tiếp đứng vọt dậy, thần sắc biến hóa bất định, khó nén nổi chấn động trong tâm thần.

Hắn muốn lên tầng tám! Vốn tiến vào được tầng bảy sớm ba năm đã quỷ dị rồi, nếu hắn thật sự có thể tiến vào tầng tám vậy thì lại sớm hơn tới ba mươi năm, chuyện này...

Thanh Ngưu lão tổ không biết chuyện này đối với Đại Hồn Môn là tốt hay là xấu. nhưng chuyện bất đồng với tính toán của lão tổ đời đầu khiến trong lòng hắn cảm thấy bất an.

Viêm Loan ở trong tầng thứ sáu. Đứng trong Tàng Hồn Các, không thể tiến vào tầng thứ bảy, vốn không thể nhìn thấy biến hóa ở tầng thứ bảy, thậm chí cả thần thức cũng không cách nào tản ra. Nhưng tu vi của nàng tới bậc này, hiển nhiên có thủ đoạn khác.

Chỉ thấy bên trong Đại Hồn Môn, trong ngọn núi Viêm Loan mới đạt được, một đệ tử vốn đang sợ hãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên thân thể run lên, trong nháy mắt hai mắt lộ vẻ mê mang, sau đó lộ ra sát khí. Trong tích tắc ngắn ngủi này, linh hồn của đệ tử này bị đè nén, bị thần thức của Viêm Loan thay thế, trở thành đôi mắt của Viêm Loan.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1836 Phân thân trấn áp!

Thiên địa bát hoang run rẩy. Cầu thang khổng lồ vừa huyễn hóa ra, giống như thông lên trời cao. Đứng ở bậc thang thấp nhất, Vương Lâm giống như thiên thần, mái tóc bạc tung bay. Thoạt nhìn phiêu dật không nói lên lời.

Hắn cúi đầu, hai mắt giống như đảo qua mặt đất, rơi vào ngọn núi của Viêm Loan, dừng lại trên người đệ tử bị thần thức của Viêm Loan thay thế kia. Một cái nhìn này khiến thân thể đệ tử này run lên, ánh mắt lộ vẻ khó tin. Ánh mắt của Vương Lâm khiến cho Viêm Loan có cảm giác thần thức như muốn ầm ầm bị đánh bật ra khỏi thân thể đệ tử này.

Giống như chỉ cần ánh mắt của Vương Lâm nhìn thêm chốc lát thì thần thức của nàng sẽ bị đánh bay.

Loại cảm giác này nàng chưa bao giờ gặp phải. Dù là Thanh Ngưu lão tổ có thể làm được điều này nhưng loại khí thế này khiến cho Viêm Loan có cảm giác không giống.

Trong tích tắc này, Viêm Loan cảm thấy Vương Lâm không còn là Vương Lâm mà nàng từng thấy nữa!

Loại ảo giác này rất kỳ dị, rõ ràng là một người nhưng lại khiến nàng có hai cảm giác khiếp sợ bất đồng.

Rung động không chỉ có nàng mà còn có tất cả tu sĩ trong Đại Hồn Môn lúc này. Những người bị ánh mắt của Vương Lâm nhìn tới đầu óc đều ầm ầm chấn động, thân thể run rẩy đồng loạt lui lại phía sau. Bọn họ toàn bộ đều có cảm giác như linh hồn muốn rời khỏi thân thể, Nguyên Thần sắp bị đánh bật ra.

Chẳng phân biệt tu vi, đệ tử cấp thấp nhất cũng tốt, trưởng lão tu vi cao thâm cũng vậy, dù là những lão quái bế quan thì trong nháy mắt tâm thần đều chấn động, Nguyên Thần muốn chia lìa khỏi thân thể.

Tất cả đều bị ánh mắt này Vương Lâm khiến cho khiếp sợ!

Còn cả Thanh Ngưu lão tổ đang đứng bên ngoài động phủ, sau khi bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua liền trực tiếp quay đầu lại nhìn về phía này. Lúc này ánh mắt hắn như va chạm, khiến sắc mặt Thanh Ngưu lão tổ đại biến, thân thể bỗng nhiên run lên, phía sau tràn ngập một đám thanh khí, hóa thành bổn nguyên chân thân.

Ánh mắt Vương Lâm tán đi rất nhanh nhưng Thanh Ngưu lão tổ lại cảm thấy tâm thần chấn động. Ánh mắt nọ lộ ra vẻ vô tình và lạnh lùng, giống như vạn vật trong thiên địa đều ở dưới chân, đều phải cúng bái y!

Thanh Ngưu lão tổ còn chưa đi tới hoàng thành của Đạo Cổ nhất mạch, còn chưa nhìn thấy pho tượng Cổ Tổ chống trời trong thành trì nọ. Nếu hắn đã từng thấy thì nhất định sẽ có cảm giác rất rõ ràng.

Giống như hư ảnh khổng lồ của Vương Lâm biến ảo ra lúc này có cùng khí tức bao trùm thiên hạ, vô cùng giống với Cổ Tổ nhưng chỉ tiết lại khác biệt!

Chuyện... Chuyện này... Trên người hắn đã xảy ra chuyện gì... Người này tuyệt đối không phải là Vương Lâm. Hắn là ai vậy!

Sắc mặt Thanh Ngưu lão tổ tái nhợt, thân thể nhoáng một cái đã ra ngoài động phủ, đứng giữa không trung, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.

Hư ảnh khổng lồ của Vương Lâm trên bầu trời thu hồi ánh mắt nhìn về mặt đất, nhắm hai mắt lại. Thanh Ngưu lão tổ không biết bí ẩn của Vương Lâm. Hắn không biết giờ phút này vẫn là Vương Lâm đó nhưng luồng khí thế kinh người kia lại đến từ phân thân!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhắm mắt lại, bàn chân hắn giơ lên, thần sắc bình tĩnh, thong dong bước ra từng bước. Một bước này hạ xuống khiến thiên địa chấn động. Chỉ thấy hư ảnh cầu thang kia giống như không thể thừa nhận một bước chân của Vương Lâm.

Giống như một bước chân này của Vương Lâm từ trong hư vô xa xôi truyền tới. Đừng nói là Tàng Hồn Các, dù là Đại Hồn Môn, thậm chí cả Thiên Ngưu Châu cũng không thể thừa nhận một bước chân này!

Trong tiếng ầm vang, Vương Lâm lại một lần nữa bước tiếp. Chân hắn không dừng lại, nhưng cũng không có chút cảm giác lo lắng mà khá thong dong, giống như bước trên cầu thang nhà mình, từ từ đi lên.

Bậc thang thứ ba, thứ tư, thứ năm... Trong khi người Đại Hồn Môn bốn phía đang trầm mặc nhìn lên, họ thấy Vương Lâm nhắm mắt đi liền mười lăm bước!

Vương Lâm đi qua mười lăm bậc thang không chút đình trệ, giống như cấm chế trên cầu thang này đối với hắn mà nói không chút quan trọng.

Cảnh tượng này khiến cho sắc mặt đệ tử của Đại Hồn Môn tái nhợt, khiến cho quái ánh mắt tất cả các lão đều lộ vẻ rung động, khiến cho Thanh Ngưu lão tổ phải hít sâu một hơi!

Thần thức của Viêm Loan trên người đệ tử kia cũng ầm ầm chấn động, giống như muốn tan rã. Nàng nắm chặt bàn tay, móng tay bấm sâu vào thịt, nhỏ cả máu tươi!

Thiên địa ầm vang. Vương Lâm nhắm hai mắt, cất bước đi lên bậc thang thứ mười sáu, thứ mười bảy, thứ mười tám. Trong tích tắc này, hắn đột nhiên mở mắt.

Một luồng uy áp như của thiên địa từ trong hai mắt hắn lan ra. Bao phủ mặt đất, khiến tất cả những người nhìn thấy theo tiềm thức đều phải cúi đầu không dám nhìn. Đệ tử có thần thức của Viêm Loan lúc này thân thể run rẩy, khiến thần thức của Viêm Loan lúc này giống như sắp bị đánh bật ra.

Viêm Loan, ta thắng rồi!

Giọng nói của Vương Lâm bình thản vang lên trong thiên địa. Vương Lâm bước ra một bước cuối cùng, đạp lên bậc thang thứ mười chín, tiến vào tầng tám của Tàng Hồn Các!

Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, thân thể đệ tử chứa thần thức của Viêm Loan run mạnh, thần thức trong cơ thể nàng liền tiêu tán. Nữ đệ tử này lui lại phía sau vài bước, ánh mắt lộ vẻ mê mang.

Cũng trong tích tắc này, cả Đại Hồn Môn hoàn toàn yên tĩnh, nhưng rất nhanh liền nổi lên tiếng xôn xao ngập trời, ầm ầm vang dội.

Hắn... thành công rồi!

Liên tục xông lên hai tầng, Vương trưởng lão này không ngờ tiến vào tầng tám thật!

Ánh mắt của hắn thật đáng sợ. Ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của tu sĩ nào đáng sợ như vậy!

Trong Thanh Thiên Phong, Thanh Ngưu lão tổ nhìn hư ảnh khổng lồ từ từ biến mất trên bầu trời, thần sắc biến hóa bất định, lộ vẻ phức tạp.

Trong Tàng Hồn Các, tại tầng thứ sáu, Viêm Loan sắc mặt tái nhợt như không còn huyết sắc, đứng ở lối vào tầng thứ bảy, trầm mặc không nói.

Hồ lô trong tay nàng lúc này giống như có một lực hút mạnh, muốn mang nó đi. Nhưng lúc này Viêm Loan cắn răng, mạnh mẽ giữ chặt lại, nắm hồ lô nọ trong tay.

Hả. ngươi muốn lật lọng sao?

Trong tích tắc khi Viêm Loan giữ lại hồ lô. Đột nhiên giọng nói của Vương Lâm từ trong tầng tám truyền xuống. Cùng lúc, tiếng bước chân xuống cầu thang đột nhiên vang lên.

Vương Lâm trong chớp mắt tiến vào tầng tám liền xoay người trở lại, đi về phía tầng bảy. Sau khi đã thành công tiến vào tầng tám, lần thứ hai dù là trên hay dưới thì trong Đại Hồn Môn đều không xuất hiện thiên biến nữa. Chuyện trong này người ngoài cũng không cách nào biết được. Nhưng Viêm Loan lúc này lại cảm thấy hình như có một tiên nhân vô thượng đang từ tầng tám đi xuống.

Lạch cạch, tiếng bước chân vang khắp Tàng Hồn Các. Vương Lâm từ từ đi xuống, rất nhanh đã tới tầng bảy.

Nếu đánh cuộc rồi mà muốn lật lọng, Viêm Loan, lần đánh cuộc này không phải Vương mỗ đưa ra mà là ngươi tự nhắc tới!

Giọng nói của Vương Lâm bình tĩnh không chút dao động, từ tầng bảy Tàng Hồn Các truyền xuống, rơi vào tai Viêm Loan.

Đồng tử trong hai mắt nàng co rút lại. Đứng ở cuối cầu thang thông từ tầng sáu lên tầng bảy. Vương Lâm giơ chân phải lên. Ở vị trí này của nàng chỉ có thể nhìn thấy bàn chân phải của Vương Lâm, không thể thấy thân thể hắn. Trong tích tắc khi bàn chân hắn hạ xuống, Viêm Loan có cảm giác như mình đang ở trong thiên địa. Đối diện với một vầng thái dương vậy.

Ngươi thật sự muốn đổi ý sao!

Vương Lâm từ từ đi xuống cầu thang, giọng nói lộ ra một sự uy nghiêm như thiên uy, giống như điều khiển cấm chế cả Tàng Hồn Các này, giống như vượt qua cả pháp tắc của Tiên Cương đại lục, phủ xuống Đại Hồn Môn.

Vương Lâm không ngừng đi xuống, hai chân hắn, thân hình hắn từ từ xuất hiện trong mắt Viêm Loan.

Ngươi xác định phải không! Trả lời ta đi!

Đứng trên bậc thang thứ chín, Vương Lâm từng bước bước xuống, lộ ra cả thân thể, giọng nói bình tĩnh nhưng lại như sấm sét ầm vang, khiến cho sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, liên tục lui lại mấy bước.

Ánh mắt nàng lộ vẻ bối rối, trong nháy mắt này, nàng giống như quên cả tu vi của mình, thậm chí có cảm giác trước mặt Vương Lâm này mình không khác gì một con kiến hôi. Lúc này nàng nhìn thấy không phải là Vương Lâm!

Ngươi là ai!

Hai mắt Viêm Loan có tơ máu, giọng nói trở nên khàn khàn.

Vương Lâm giờ phút này lấy khí thế của phân thân, trấn áp Viêm Loan này, dùng tâm thần hoàn toàn trấn áp, lưu lại một khe hở trong đạo tâm, khiến cho ngày sau nàng gặp mình phải sinh ra tâm lý sợ hãi.

Do đó nữ tử này về sau đối với hắn không còn chút uy hiếp nào nữa!

Không phải có thâm cừu đại hận gì, Vương Lâm cũng không muốn phá đạo niệm của nàng. Nữ tử này về sau tu hành vẫn như thường, chỉ có với mỗi Vương Lâm mới sinh ra sợ hãi, không dám đối đầu!

Đưa đây!

Bước chân Vương Lâm hạ xuống, lại bước xuống hai bậc cầu thang, tay phải tùy ý giơ lên.

Trong cảm giác của Viêm Loan lúc này, hai bước Vương Lâm đi xuống giống như ầm ầm dẫm lên tâm thần này, khiến cho nàng cảm thấy thiên địa dường như sụp đổ, giống như nếu không theo lời nói của Vương Lâm mà giao ra hồ lô thì nàng sẽ bị thiên địa đè ép mà chết!

Run rẩy, ánh sáng trong mắt Viêm Loan như tan rã. Nàng không thể chịu nổi luồng uy áp đến từ tâm thần này. Giờ phút này khí thế trên người Vương Lâm khiến trong lòng nàng sinh ra sự sợ hãi chưa từng có.

Tay phải nàng từ từ buông ra. Hồ lô trong đó lập tức nhoáng lên, bay về phía Vương Lâm. rơi vào bàn tay hắn.

Hai mắt Vương Lâm bình tĩnh nhưng thực tế đã âm thầm lóe sáng. Đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn điều động khí thế của phân thân, dùng để trấn áp đối phương. Luồng khí thế này cường đại khiến hắn cũng phải kinh hãi.

Cầm hồ lô trong tay, Vương Lâm xoay người đi lên cầu thang, hướng về phía tầng thứ bảy, đi lên tầng thứ tám. Hắn muốn lựa chọn thần thông công pháp!

Cho tới khi Vương Lâm rời đi, thân ảnh biến mất trong mắt Viêm Loan thì luồng khí tức khiến nàng kinh hãi này mới từ từ tiêu tán. Thân thể Viêm Loan mềm nhũn ra, lui lại phía sau mấy bước, trong lòng khổ sở, thần sắc phức tạp.

Trong tầng thứ tám, Vương Lâm từ từ bước lên. Nơi này tràn ngập tro bụi, giống như rất lâu chưa có người đi tới. Ở tầng này lơ lửng chín hồn thể, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Chín hồn thể này bên trong ẩn chứa chín loại thần thông cực kỳ mạnh mẽ của Đại Hồn Môn, mỗi một cái đều có thể hủy thiên diệt địa!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1837 Hồn Diễn Đạo!

Trong tầng tám của Tàng Hồn Các, luồng khí thế kinh người trên thân thể Vương Lâm từ từ tiêu tán, ấn dần đi, cho tới khi hoàn toàn biến mất, trở về với phân thân trong hư vô.

Vương Lâm cũng không muốn vận dụng quá nhiều lực lượng của phân thân, chỉ cần dùng đúng lúc là được, không cần lạm dụng, nếu không đối

với phân thân không có chút lợi ích gì, thậm chỉ có thể có khả năng khô héo mà hỏng mất.

Về phần mượn lực lượng của phân thân tiến vào tầng thứ chín, ý nghĩ này đã từng hiện lên trong đầu Vương Lâm, chẳng qua là trên cầu thang tiến vào tầng thứ chín kia, Vương Lâm mơ hồ có thể cảm nhận được uy áp cực kỳ cường đại. Hắn cũng không phải là không thể đi lên, mà đi lên sẽ phải trả giá quá lớn, bằng tu vi hiện tại nếu mạnh mẽ đi tới thì có hơi không đáng.

Sau khi cân nhắc được mất, Vương Lâm lúc này mới bỏ qua ý nghĩ tiến vào tầng thứ chín mà tản đi khí thế của phân thân, ở bên trong tầng thứ tám này cẩn thận quan sát.

Tàng Hồn Các chỉ có thể lựa chọn thần thông giống nhau, điểm này cho dù là Vương Lâm cũng không cách nào thay đổi. Ánh mắt của hắn quét qua từng hồn thể lơ lửng ở nơi này.

Chín người thần thông công pháp trong cơ thể các hồn thể này, Vương Lâm cảm nhận được Hồn Diễn Quy Đạo Thuật, Đa Trọng Huyễn Thuật, còn cả Hồn Diễn Đạo khiến hắn cười khổ kia.

về phần các thần thông khác, Vương Lâm cũng chưa thấy tận mắt người nào thi triển nhưng vẫn quét qua một lượt.

Đại Hồn Môn nổi tiếng bởi thần thông Hồn Huyễn, này Đa Trọng Huyễn Thuật có vẻ như đại đa số đệ tử trọng yếu đều có thể hơi thi triển được, nhưng trên thực tế, tối đa cũng chỉ thi triển được tam tứ trọng mà thôi, không cách nào phát huy được lực lượng kinh khủng của thần thông này. Một khi đạt đến bát trọng ảo thuật trở lên, uy lực của nó sẽ tới mức kinh thiên động địa.

Ánh mắt Vương Lâm dừng lại ở hồn thể thứ ba trong chín hồn thể. Theo hắn suy đoán, hồn thể này ẩn chứa công pháp Đa Trọng Huyễn Thuật.

Chỉ có bát trọng... Thuật này chín là cực hạn, không có công pháp ảo thuật đệ cửu trọng thì không hoàn chỉnh rồi...

Vương Lâm khẽ cau mày.

Xem ra bản đầy đủ của thuật này phải ở trên Tàng Hồn Các tầng thứ chín.

Vương Lâm trầm ngâm bên trong, ánh mắt nhìn về hồn thể bên cạnh. Trên thân thể hồn thể này tràn ra khí tức cường đại ngang với Đa Trọng Huyễn Thuật.

Trong cơ thể hồn thuật này chứa chính là Hồn Diễn Quy Đạo Thuật mà Viêm Loan từng thi triển! Mà thuật này ở trong hồn thể tầng thứ tám này lại cực kỳ đầy đủ.

Ánh mắt Vương Lâm vẻ suy tư. Lựa chọn công pháp giữa hai hồn thể.

Tầng thứ chín kia ta mặc dù trước mắt chưa đi nhưng ngày sau nhất định phải đi. Dù sao cửu trọng ảo thuật ta bắt buộc phải có! Như vây, trước mắt ta cũng không cần lựa chọn nó. Mà ta có hồ lô kia, lựa chọn Hồn Diễn Quy Đạo Thuật đầy đủ này mới là chuyện thích hợp nhất vào lúc

Nửa ngày sau, trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia quyết đoán. Hắn sau khi hạ quyết tâm thì sẽ không thay đổi, thân thể một bước tới bên cạnh hồn thể thứ bảy kia, sau khi khoanh chân ngồi xuống, tay phải bấm quyết điểm một chỉ vào hồn thể thứ bảy đang lơ lửng trên không trung.

Thân thể hồn thể thứ bảy kia run lên, lập tức u quang bộc phát ra. Bao phủ cả tầng thứ tám. Đồng thời, nó từ từ bay xuống phía dưới, trôi lơ lửng ở trên thiên linh của Vương Lâm. Tựa như cùng ngồi xuống vậy.

Từng tia khói nhỏ chầm chậm từ trong cơ thể hồn thể thứ bảy kia khuếch tán ra, theo thiên linh, hai mắt, hai lỗ tai, lỗ mũi của Vương Lâm từ từ chui vào thân thể hắn.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong tích tắc khi làn khói nhỏ như tơ chui vào trong cơ thể hắn. dường như có một giọng nói lầm bẩm bên tai hắn. Hàng loạt những khẩu quyết phức tạp bằng một phương thức dung hợp với linh hồn từ từ khắc sâu trong linh hồn hắn, tựa như trở thành bản năng của hắn.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Vương Lâm ở bên trong tầng thứ tám này trong chớp mắt khoanh chân thổ nạp liền ba ngày. Trong ba ngày này, hắn không nhúc nhích, toàn bộ tinh lực đều đặt vào việc hấp thu Hồn Diễn Quy Đạo Thuật ẩn chứa trong cơ thể hồn thể thứ bảy kia.

Hắn không hề biết rằng giờ phút này bên trong Đại Hồn Môn, thân ảnh của hắn đã khắc thật sâu vào tâm thần của từng đệ tử, hầu như trở thành một truyền thuyết.

Liên tiếp xông lên hai tầng bảy tám, loại chuyện này, ở bên trong Đại Hồn Môn mặc dù cũng có nhưng từ cổ chí kim cũng không nhiều lắm. Thân phận và lai lịch của trưởng lão họ Vương mới tới này đã thành chủ đề để rất nhiều đệ tử Đại Hồn Môn suy đoán.

Dù có nhiều suy đoán nhưng chẳng người nào có thể tìm ra chân tướng. Mấy người biết được chân tướng cũng sẽ không dễ dàng nói ra, cho dù là hai tỷ muội Phàn San Mộng hay là Thanh Ngưu lão tổ kia đều như thế. Ngay cả Viêm Loan kia. Bị khí thế của Vương Lâm ở Tàng Hồn Các trấn áp, đạo tâm xuất hiện sự sợ hãi đối với Vương Lâm, tất nhiên cũng không nguyện nhắc tới bất cứ chuyện gi có liên quan tới Vương Lâm.

Còn về thân phận tu sĩ Cổ Quốc thì đã được Thanh Ngưu lão tổ mạnh mẽ giữ kín, hoàn toàn cái chăn ngăn chặn, không cho ai tiết lộ ra.

Thời gian ba ngày còn không đủ để dập tắt cơn sóng gió khiến mọi người suy đoán về Vương Lâm. Vào sáng sớm ngày thứ tư, khi tia sáng mặt trời đầu tiên hiện lên trên vùng đất này, Vương Lâm ở trong tầng thứ tám của Tàng Hồn Các, mở bừng hai mắt.

Ánh mắt hắn lúc này bất đồng so với trước kia, dường như tồn tại thêm một tia sương mù lượn lờ, thoạt nhìn giống như mộng ảo, làm cho người ta nhìn tới sẽ đắm chìm thật sâu vào trong đó, tựa như không cách nào tự kềm chế được.

Hồn Diễn Quy Đạo Thuật... Hóa ra là như vậy...

Vương Lâm lầm bẩm, lại nhắm hai mắt một lần nữa, hồi lâu sau, hắn thở ra một ngụm trọc khí thật dài. Đứng lên tiến về phía trước, đi xuống cầu thang.

Từng bước đi ở trên cầu thang, Vương Lâm từ tầng thứ tám của Tàng Hồn Các, đi thẳng tới tầng thứ năm, tầng thứ ba, cho đến tầng thứ nhất.

Thần thông của Đại Hồn Môn vô luận là Hồn Diễn Đạo kia hay là Hồn Diễn Quy Đạo Thuật này đều phải phân hoá một phần tàn hồn của bản thân, dùng tàn hồn này làm vật câu thông với thiên địa, mượn thứ này để thi triển một loạt thần thông...

Khó trách Đa Trọng Huyễn Thuật kia, ta năm đó ở trong động phủ giới lại không cách nào nghiên cứu thấu triệt được, chỉ có thể mượn kia tấm buồm mặt quỷ kia thi triển. Mà một khi không có tấm buồm này trong tay nữa liền không cách nào tiếp tục thi triển thuật này...

Đôi mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị. Đi ra khỏi Tàng Hồn Các.

Bên ngoài cái khe chứa Tàng Hồn Các trong thiên địa, thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao ra. Trong tích tắc khi hắn rời đi, cái khe này bên ngoài Thanh Thiên Phong này ầm ầm khép kín lại.

Thanh Ngưu lão tổ bên trong động phủ trên Thanh Thiên Phong nhìn bóng lưng Vương Lâm rời đi, thở phào một hơi. Nếu như Vương Lâm lại liều mạng tiến vào tầng thứ chín trước ba trăm năm thì hắn thật sự không biết nên làm thế nào nữa.

Lão tổ đời đầu tiên tính toán ra Vương Lâm phải ba trăm năm sau mới tiến vào được tầng thứ chín. Vào ngày thứ chín sau khi hắn tiến vào tầng thứ chín, Tam đại tông phái của Lục Ma Châu sẽ liên thủ diệt sạch Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông của Thiên Ngưu Châu ta...

Mục đích của bọn họ là để cướp lấy Thiên Ngưu bị trấn áp dưới Thiên Ngưu Châu...

Thanh Ngưu lão tổ trầm mặc, thần sắc lộ vẻ lo lắng. Hắn dù đã biết trước việc này, cũng có một loạt sự chuẩn bị nhưng thiên cơ khó lường. Trên người Vương Lâm này, hắn cảm tương lai nhất định không yên tĩnh.

Lão tổ đời đầu tiên sáng lập ra Đại Hồn Môn, thân phận cực kỳ thần bí, cho dù là các lão tổ đời sau cũng không có ai biết. Chẳng qua có lời đồn Hồn Diễn Đạo Thuật của Đại Hồn Môn ta, vốn có hai bộ, trong đó một bộ tên là Đạo Diễn Hồn!

Trong truyền thuyết, lão tổ đời đầu tiên là một đệ tử của một môn phái cực mạnh ẩn dấu trên Tiên Cương đại lục, chẳng qua khi tới đời hắn chỉ còn có hai đệ tử mà thôi...

Hai người bọn họ chia ra truyền thừa loại thần thông thuật bất đồng là Hồn Diễn Đạo và Đạo Diễn Hồn này... Rồi sau đó lão tổ bởi vì một chút duyên cớ, bỏ qua tư cách đệ tử môn phái đó, một mình rời đi, tới Thiên Ngưu Châu vừa mới bị Tiên Tổ phong ấn mà thành, ở nơi này sáng lập ra Đại Hồn Môn...

Còn có lời đồn...

Thanh Ngưu chân nhân nhớ tới một lời đồn cuối cùng này, tâm thần không khỏi run lên, ngẩng đầu nhìn về phía xa vô tận. Phía đó là Trung Châu.

Lời đồn cuối cùng này trên thực tế là do đệ tử các đời của Đại Hồn Môn sưu tập tất cả những tin tức có thể, cuối cùng sửa lại mà thành. Chẳng qua là bởi vì nó làm cho người ta sợ hãi quá mức, cho nên mới nói nó chỉ là lời đồn!

Nghe đồn trong hoàng thành của Trung Châu, Huyền Đạo nhất mạch của quốc sư có sở học tên là Đạo Diễn Thuật...

Thanh Ngưu chân nhân trầm mặc. Trong lòng hắn bất an, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, yên lặng ngồi xuống.

Vương Lâm phi hành xuyên quan Đại Hồn Môn. Phạm vi của tông môn này rất lớn, nhìn như không có biên giới, chỉ có thể thấy núi non trùng điệp.

Nhưng những nơi Vương Lâm đi qua, từ các ngọn núi đều tản ra thần thức, hóa thành thân ảnh hướng về phía Vương Lâm ôm quyền rất hữu hảo ra mắt hắn.

Tính cách của Vương Lâm đối với người tôn trọng hắn thì hiển nhiên tôn trọng lại, trên đường đều mỉm cười ôm quyền với các đồng môn, lúc này mới trở về tới ngọn núi bừng bừng cháy của hắn.

Bên ngoài ngọn núi, Phàn San Mộng đang ở nơi này, thân thể mệt mỏi, không dám rời đi.

Tới gần ngọn núi, ánh mắt Vương Lâm đảo qua Phàn San Mộng cách đó không xa, thần sắc như thường, trong tích tắc khi bước vào ngọn núi, giọng nói liền vang lên.

Vào đi. Động phủ trong ngọn núi này hơi bừa bộn, ngươi quét dọn một chút, tìm một động phủ làm chỗ ở, đợi ta gọi!

Phàn San Mộng cúi đầu vâng dạ, cắn răng đi về phía ngọn núi bị thiêu đốt. Nhiệt độ cao ập tới khiến mồ hôi nàng đổ ra càng nhiều, hồi lâu mới miễn cường chịu nổi, hung hãng nhìn về phía Vương Lâm đang rời đi. Phàn San Mộng cố nén oán khí trong lòng, dựa theo sai bảo của Vương Lâm, bắt đầu quét dọn các động phủ trong núi này.

Vương Lâm trở về động phủ cao nhất, khoanh chân ngồi xuống, tay phải phất lên, trong tay đột nhiên xuất hiện ba hộp gấm. Ba hộp gấm này chính là ba lễ vật Thanh Ngưu lão tổ tặng hắn.

Đại Hồn Môn này xem ra đối với ta không tệ. Ta cũng thật sự nên ở nơi này một thời gian rồi hãy đi tìm sư tôn...

Mà tình huống ở chỗ sư tôn ta cũng chưa rõ ràng, nhưng nghĩ tới việc ta đột ngột tới thì nhất định có người không phục, sẽ có thể phát sinh chút tranh chấp... do đó ta trước khi tới tìm sư tồn càng phải khiến tu vi được đề cao!

Tu vi của Vương Lâm tới trình độ này, đối với nguy hiếm trong tương lai mơ hồ có thể cảm ứng. Dù là điều này không rõ ràng như tính toán biến hóa của thiên địa nhưng cũng khá chắc chắn.

Hắn mơ hồ cảm thấy Đạo Cổ nhất mạch giống như một nơi mà mình phải trải qua kiếp nạn, từ từ hiện lên.

Chỉ cần tu vi đủ cao thì tất cả kiếp nạn đều không có vấn đề gì! Giờ trước tiên phải xem người đã tính ra ta sẽ tới nơi này của Đại Hồn Môn chuẩn bị cho ta lễ vật gì!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, ánh mắt rơi vào trên một hộp gấm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1838 Ba phần lễ vật

Hộp gấm này nhìn như rất tầm thường, chẳng khác gì vật của phàm nhân, không có một chút ánh sáng hay khí tức gì. Nhưng hộp gấm nhìn như tầm thường này lại có thể ngăn cản tất cả thần thức tiến vào thăm dò. Điều này cực kỳ bất phàm!

Trên hộp gấm còn có một tờ giấy vàng, giống như phong ấn, tỏa ra khí tức cổ xưa. Giống như đã tồn tại qua hàng vạn năm tháng cho đến hiện nay nhưng chưa có người nào mở tờ giấy vàng phong ấn này ra.

Nhìn hộp gấm kia, hai mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm, nhưng rất nhanh hai mắt chợt lóe sáng, tay phải giơ lên xé tấm giấy vàng phong ấn trên hộp gấm kia đã bao năm kia xuống!

Trong nháy mắt khi phong ấn được mở ra, Vương Lâm cảm thụ rõ ràng từ trong tờ giấy kia truyền ra một luồng lực lượng kỳ dị, chui vào trong cơ thể hắn, nhanh chóng lưu chuyển một vòng liền quay về, dường như phán đoán thân phận người mở hộp gấm này vậy.

Tờ giấy vừa bị xé bỏ nằm trên tay Vương Lâm, sau khi trải qua vô số năm tháng, đột nhiên chợt hóa thành một đám tro bụi, tiêu tán trước mặt Vương Lâm, duy chỉ còn hộp gấm kia là vẫn yên tĩnh lơ lửng nơi đó.

Sắc mặt Vương Lâm ngưng trọng. Trong một khắc khi xé mở phong ấn này, hắn mơ hồ cảm nhận được một sự dao động từ trong hộp gấm kia truyền ra. Sự dao động rất mịt mờ. nếu không tỉ mỉ kiểm tra rất dễ bỏ qua.

Vương Lâm giơ tay lên, vung lên phía trước hộp gấm, lập tức hộp gấm cạch một tiếng liền mở ra, lộ ra một vật!

Đó là một hòn đá màu đen lớn cỡ nắm tay. Hòn đá này không có quy tắc gì, dường như không khác gì những hòn đá tầm thường khác nhưng trên bề mặt nó lại có vô số lỗ nhỏ. Những luồng dao động mờ ảo từ trên hòn đá truyền ra, tràn ngập động phủ.

Nhìn hòn đá này, Vương Lâm nhướng mày. Hắn không biết đây là vật gì, thần thức liền tản ra, chậm rãi tới gần hòn đá. Nhưng thần thức hắn vừa mới tới gần lập tức bị vô số lỗ nhỏ trên tảng đá nhanh chóng hấp thu.

Vương Lâm không thay đổi sắc mặt, tùy ý để cho hòn đá hút thần thức của mình vào bên trong. Thời gian trôi qua. Hắn thấy được bên trong hòn đá này, thần sắc lập tức có biến hóa!

Đây là...

Vương Lâm thấy trong viên đá nho nhỏ này không ngờ ẩn chứa vô số không gian. Mỗi một lỗ nhỏ kia đều là một không gian độc lập.

Đây là một khối Không Gian Thạch... Là lễ vật đầu tiên ta chuẩn bị cho ngài, ngài từ động phủ giới đi tới Tiên Cương đại lục, Không Gian trữ vật nhất định sẽ vì pháp tắc của Tiên Cương đại lục mà rất khó mở ra. Trả giá bằng việc hủy diệt một không gian trong Không Gian Thạch này có thể cho ngài mở được Không Gian trữ vật mà không tốn hao gì tới những thứ ở bên trong, lấy được vật phẩm. Nhưng việc này không thể

làm được nhiều lần, chỉ có một cơ hội, nếu không, Không Gian Thạch sẽ không ổn định, từ từ xuất hiện sự tan vỡ.

Một cái giọng nói già nua truyền ra từ một không gian bên trong viên đá.

Đây chỉ là một trong số những tác dụng của Không Gian Thạch. Nó còn có một tác dụng khác đó chính là nuôi dưỡng Thiên Đạo... Ta biết trong tay của ngài, có một Thiên Đạo không hoàn chỉnh. Nuôi dưỡng nó ở nơi này sẽ khiến nó chậm rãi hoàn chỉnh...

Đây là phần lễ vật thứ nhất, hi vọng ngài sẽ thích.

Giọng nói già nua từ từ nhỏ dần, cho đến khi hoàn toàn biến mất, mặc cho Vương Lâm tìm kiếm trong Không Gian Thạch ra sao cũng không tìm được tung tích của giọng nói kia.

Vương Lâm ánh mắt sững lại, thần thức thu hồi lại từ hòn đá. nhìn chằm chằm hòn đá trong tay, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà để hòn đá này ở một bên, ánh mắt rơi vào trên hộp gấm thứ hai. Hộp gấm này cũng có dán một tấm giấy phong ấn. Tay phải Vương Lâm vung lên, tấm giấy liền bị cuốn đi, hóa thành tro bụi. Đồng thời, hộp gấm kia cạch một tiếng liền mở ra.

Trong đó, chỉ có một vật phám. Đó là một ngọc giản lượn lờ sương mù. Ngọc giản này hoàn toàn do sương mù tạo thành. Trong nháy mắt hiện ra trước mắt Vương Lâm, sương mù liền cuồn cuộn, chuyển động một cách quỷ dị.

Nhìn chằm chằm ngọc giản từ sương mù này, Vương Lâm nhíu mày, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức kia ngọc giản từ sương mù kia bay ra, rơi vào trong tay Vương Lâm. Trong nháy mắt khi tay hắn đụng tới ngọc giản này, thanh âm già nua kia chợt hiện lên trong tâm thần Vương Lâm.

Đây là lễ vật thứ hai ta chuẩn bị cho ngài ngọc giản này là Hồn Diễn đạo suốt đời ta biến thành, có thể vì ngài thi triển một lần Tiên Cương biến hóa, tính ra cho ngài một việc... Nhưng chỉ có một lần mà thôi...

Thanh âm kia tiêu thất, Vương Lâm trầm mặc nhìn ngọc giản trong tay. Hắn thấy trong đó có vô số thân ảnh giao nhau, giống như chỉ cần tâm thần hắn khẽ động là có thể chỉ định một người, dùng ngọc giản này tính toán.

Hai phần lễ vật này, phần thứ nhất có thể giúp cho Vương Lâm an toàn lấy ra vật phẩm từ Không Gian trữ vật, cũng có thể nuôi dưỡng Thiên Đạo. Vương Lâm tuy rằng động tâm, nhưng lại không phải nhất định phải có.

Nhưng phần lễ vật thứ hai lại khác quá xa, so với lễ vật thứ nhất còn quý trọng hơn gấp mấy lần. Nếu lời nói kia là chân thật, Vương Lâm có thể

dùng ngọc giản này tính toán ra một lần biến hóa quá khứ tương lai của mình hay người khác. Điều này đối với Vương Lâm mà nói, việc này là cực kỳ khó có được.

Thậm chí vào thời khắc mấu chốt, ngọc giản này có thể giúp hắn bảo mệnh!

Nhìn ngọc giản này, Vương Lâm nội tâm chấn động ngập trời, hồi lâu mới thu hồi ánh mắt. nhìn về phía hộp gấm thứ ba!

Cái thứ nhất vốn đã trân quý, tặng vật thứ hai lại vượt xa cái trước, không biết tặng vật thứ ba là vật gì...

Vương Lâm đem ngọc giản để ở một bên, tay phải giơ lên hướng về hộp gấm thứ ba chụp một cái. Lập tức hộp gấm này nhanh chóng bay tới, rơi vào trong tay hắn

Tấm giấy niêm phong trên hộp gấm tan thành mây khói, thậm chí ngay cả hộp gấm kia cũng như đã mục, hóa thành tro bụi rơi xuống trong tay Vương Lâm, lộ ra trong đó một giọt nước mưa óng ánh trong suốt lớn bằng ngón tay!

Bên trong giọt nước này có vô số sương mù lượn lờ, huyền hóa ra ánh sáng loá mắt, như có thể thu lấy tâm thần người khác, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy sẽ bị lạc trong thế giới của giọt nước mưa này.

Một luồng khí tức thủy bổn nguyên nồng đậm từ trong giọt nước mưa này khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ động phủ. Đồng thời cũng tràn ngập cả ngọn núi đang bị thiêu đốt này. Biển lửa bên ngoài ngọn núi bị khí tức thủy bổn nguyên này tràn tới thậm chí có dấu hiệu bị dập tắt!

Trong nháy mắt khi nhìn đến giọt nước này, sắc mặt Vương Lâm lập tức biến đối, con ngươi trong hai mắt co rút lại, nhìn chằm chằm vào giọt nước mưa kia, nội tâm trào dâng sóng gió!

Vật phẩm thứ ba này đối với Vương Lâm mà nói kia cần thiết hơn hai thứ trước rất rất nhiều. Đây chính là vật mà Vương Lâm tha thiết ước mơ, thủy bổn nguyên của hắn ở Ngũ Hành Tinh đã đạt tiểu thành nhưng mãi vẫn không thể tiến triển, không tài nào đạt đến trình độ viên mãn. Do đó, tu vi của hắn thủy chung vẫn đình trệ ở Không Linh hậu kỳ, không thể tăng tiến.

Mặc dù là hỏa bổn nguyên chân thân ngưng tụ thành cũng vẫn như trước không thể đề cao cảnh giới của Vương Lâm, chỉ khiến thần thông của hắn dữ dội hơn mà thôi.

Ta đã có bảy bổn nguyên, nếu thủy bổn nguyên này có thể đại thành, lập tức sẽ đạt tới tám đạo, tu vi đạt tới Không Linh Đại viên mãn. Nếu lại có thể có thêm một bổn nguyên nữa, ta lập tức có cửu đại bổn nguyên, đến lúc đó cửu cửu vận chuyển, tu vi đột phá Không Linh, trở thành Không Huyền tu sĩ! Mà khi đó, ta mặc dù có tu vi Không Huyền nhưng do bổn nguyên nên có thể đánh với tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ một trận, không bây

giờ cần tới đại thần thông mới có thể giao chiến. Thậm chí khi ta đạt tới Không Huyền hậu kỳ, vượt qua chín lần Huyền Kiếp, không cần nhiều lần, một lần có thể liên tục vượt qua cửu kiếp trở thành tu sĩ Không Kiếp!

Vương Lâm hiểu rõ còn đường tu luyện của bản thân hoàn toàn bất đồng với người khác. Hắn không có Hương Hỏa, toàn bộ những thứ cần thiết đều là cảm ngộ cùng hấp thu vật chất trong Thiên Địa, lấy phương pháp như vậy có đủ chín đạo Bổn nguyên là có thể tiến nhập cảnh giới Không Huyền không hề giống với người khác.

Có thể nói, then chốt trong việc tu đạo của Vương đều nằm ở bổn nguyên!

Nhưng bổn nguyên nói thì đơn giản, trên thực tế để đạt được tới đại viên mãn lại cực kỳ gian nan. Hôm nay nhìn thấy giọt nước chứa thủy bổn nguyên này, Vương Lâm không khỏi hít sâu một hơi.

Cả đời này hắn không phải lần đầu tiên đạt được giọt nước chứa thủy bổn nguyên. Đây là lần thứ hai! Lần đầu tiên là ở trong tay Thiên Vận Tử quỷ dị nọ, cũng cho Vương Lâm một giọt nước. Chính nhờ giọt nước này và cơ duyên ở Ngũ Hành Tinh mới khiến cho thủy bổn nguyên của Vương Lâm có chút thành tựu.

Nhưng lúc này giọt nước trong tay hắn vượt xa so với thứ Thiên Vận Tử tặng. Hai thứ này nếu so sánh thì chẳng khác gì đom đóm mà đòi so với trăng vậy!

Giọt thủy bổn nguyên này là lễ vật thứ ba ta chuẩn bị cho ngài. Vật này là do ta luyện hóa chín mươi chín dòng sôn trên Thiên Hà châu ngưng tụ thành, còn có rất nhiều thủy bổn nguyên trong cơ thể tu sĩ bị ta rút ra. Ngài hấp thu xong, không biết có thể khiến cho thủy bổn nguyên đại thành hay không. Hắn là dù không viên mãn nhưng cũng chỉ kém một chút mà thôi...

Ba phần lễ vật này hy vọng ngài vui lòng, hy vọng tiếp nhận xong có thể che chở cho Đại Hồn Môn ta một lần... khiến cho hậu nhân của ta có thể trở lại Trung Châu!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, sau khi giọng nói già nua trong tâm thần tiêu tán liền cầm lấy giọt nước kia. Vật này đối với hắn quá mức trọng yếu!

Nắm lấy giọt nước chứa thủy bổn nguyên, thần thức Vương Lâm ầm ầm tràn vào cần thận xem xét một phen, xác định bên trong không có âm mưu gì, hai mắt bừng sáng, ngẩng dầu nhìn về phía ngoài động phủ, ánh mắt như xuyên thấu qua động phủ nhìn vào bầu trời.

Nếu Vương mỗ ngày sau có năng lực che chở cho Đại Hồn Môn thì ta nhất định sẽ làm!

Lời nói này của Vương Lâm thốt lên, bầu trời bên ngoài giống như có một luồng sấm sét ầm ầm vang lên, phát ra tiếng vang kinh thiên động

địa.

Trong tiếng ầm vang này, vô số tu sĩ bừng tỉnh. Nhất là Thanh Ngưu lão tổ trên Thanh Thiên Phong kia lại đứng bật dậy. Đồng tử trong hai mắt co rụt lại, tâm thần chấn động, ngơ ngác nhìn sấm sét trên bầu trời.

Lão tổ đời thứ nhất...

Trong tiếng sấm sét, Vương Lâm ngồi trong động phủ trên ngọn núi của mình, tay trái giơ lên bắt quyết điểm một chỉ. Lập tức một luồng uy áp mạnh mẽ khuếch tán ra, bao phủ cả ngọn núi.

Bổn nguyên chân thân, làm hộ pháp cho ta!

Giọng nói của Vương Lâm vang vọng trong Đại Hồn Môn, tay phải bắt quyết, khiến ngọn núi này bốc cháy bừng bừng, toàn bộ ngưng tụ bên ngoài động phủ của hắn, hóa thành bổn nguyên chân thân khoanh chân ngồi xuống.

Cùng lúc đó, Phàn San Mộng ánh mắt lóe sáng, nhìn thoáng qua ngọn núi đang có hỏa diễm ngưng tụ, không biết trong lòng nghĩ gì.

Vương Lâm tất nhiên sẽ không quên Phàn San Mộng này. Hắn có dũng khí đưa nữ tử này tới thì tất nhiên có thủ đoạn khắc chế, lúc này vào lúc

bế quan, tay phải hắn cầm lấy Không Gian Thạch kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1839 Bổn nguyên thứ tám!

Trong Không Gian trữ vật của Vương Lâm có rất nhiều vật phẩm hắn muốn lấy ra, nhưng giờ phút này cơ hội mở Không Gian trữ vật mà không tổn hao gì chỉ có một lần. Ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, nội tâm đã có phán đoán.

Trước mắt đối với hắn mà nói, một khôi lỗi có tu vi tiếp cận gần vô hạn với Không Kiếp sơ kỳ mới là vật có tác dụng nhất!

Dĩ Ti khôi lỗi lấy được sâu trong vùng đất cổ mộ hiện lên trong tâm thần Vương Lâm. Hắn không chút nghĩ ngợi, không do dự chút nào nữa, trong tích tắc liền nắm lấy Không Gian Thạch, thần thức tràn vào trong đó, ở bên trong Không Gian Thạch nhanh chóng mở Không Gian trữ vật của hắn ra!

Trong tích tắc khi Không Gian trữ vật được mở ra, Không Gian Thạch lập tức chấn động, một cái không gian trong đó thay thế Không Gian trữ vật của Vương Lâm ầm ầm sụp đổ.

Ngay trong khoảnh khắc khi nó sụp đổ,một luồng sát khí ngập trời từ trong Không Gian trữ vật của Vương Lâm tràn ra, u quang chợt lóe lên. Bên cạnh Vương Lâm có thêm một thân ảnh đầu lưỡi đỏ lòm, tứ chi chồm hổm trên mặt đất, lộ vẻ vô cùng dữ tợn.

Đó chính là Dĩ Ti khôi lỗi trông gầy gò như con khỉ kia!

Những luồng khí tức hung ác gào thét tràn ra từ cơ thể Dĩ Ti. Đôi mắt nó đỏ rực, sau khi xuất hiện liền nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, vừa gào thét vừa tựa như đang nhớ lại thân phận của Vương Lâm, hung quang khôn cùng trong mắt không tiêu tán chút nào.

Dĩ Ti, hộ pháp cho ta!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn thân ảnh hung tàn dữ tợn đầy sát khí kia, chậm rãi mở miệng.

Rống!

Hung quang trong hai mắt Dĩ Ti lại càng nồng đậm. Mạnh mẽ xoay người, nhìn chằm chằm vào cửa động phủ gầm khẽ, đầu lưỡi đỏ lòm quét trên mặt đất, không ngừng vặn vẹo, thoạt nhìn mà giật mình. Giờ phút này nếu có bất luận kẻ nào bước vào động phủ này lập tức sẽ bị Dĩ Ti này điên cuồng công kích.

Vương Lâm vẫn chưa yên tâm. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua ấn ký như mực do Văn Vương biến thành trên cánh tay mình. Trong chớp mắt khi hắn nhìn lại ấn ký Văn Thú như mực kia hai mắt chợt lóe lên hàn quang, tựa như nhìn Vương Lâm vậy.

Văn Thú chính là sự phòng hộ cuối cùng Vương Lâm chuẩn bị cho mình trong khi bế quan!

Đến tận lúc này Vương Lâm mới yên tâm, khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn giọt nước trong tay, ánh mắt lộ vẻ kích động. Hắn hít sâu một hơi, cầm lấy giọt nước đó, trong nháy mắt đặt lên mi tâm.

Trong nháy mắt khi giọt nước này tiến vào mi tâm của Vương Lâm, máu huyết toàn thân hắn ầm ầm sôi trào lên, thủy bổn nguyên ẩn bên trong thân thể hắn lập tức dung hợp với giọt nước mới tiến vào này, tạo nên biến hóa kinh người.

Trong sự biến hóa này, thân thể Vương Lâm dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khô héo đi, tựa như tất cả máu và nước trong cơ thể hắn trong nháy mắt này đều ngưng tụ lại với nhau.

Thân thể của hắn nhanh chóng héo rũ khiến chỉ trong thời gian nửa nén hương. Vương Lâm liền giống như biến thành một cái thây khô, mái tóc khô héo, toàn bộ làn da tràn đầy nếp nhăn giống như một cái xác ướp đã tử vong nhiều năm rồi vậy!

Bên trong thân thể hắn lúc này, giọt nước ngưng tụ thủy bổn nguyên kia hấp thu nước và máu toàn thân Vương Lâm, trong suốt lấp lánh nhưng lại ẩn trong thân thể, từ bên ngoài không cách nào thấy được.

Thủy bổn nguyên ngưng tụ và hấp thu chính là như vậy, thoạt nhìn cực kì khủng bố. Bởi vì bên trong thân thể tu sĩ tất nhiên tồn tại nước, thậm chí máu cũng có một bộ phận là nước.

Trong nháy mắt khi ngưng tụ thủy bổn nguyên này, thân thể hiển nhiên sẽ phải chịu ảnh hưởng, vì thế mới xuất hiện cảnh tượng hắn biến thành hình dạng giống như thây khô này.

Thời gian từ từ trôi qua, chớp mắt đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, Vương Lâm khoanh chân ngồi không nhúc nhích, giống như thật sự đã tử vong vậy. Nếu không phải là khí tức của hắn chẳng những không tiêu tán, ngược lại càng ngày càng đậm thì sợ là cho dù ai cũng sẽ nghĩ Vương Lâm đã xảy ra biến cố.

Hai ngày sau, trong động phủ Vương Lâm, thân thể khô héo kia đột nhiên chấn động, hai mắt bỗng nhiên mở ra. Đôi mắt này hoàn toàn mở đục. Tựa như mà ngay cả thành phần nước trong mắt cũng đều đã biến mất.

Tán, thủy bổn nguyên...

Giọng nói hàn khàn từ trong miệng Vương Lâm truyền ra. Đôi tay như xương khô của hắn giơ lên, bỗng nhiên bấm quyết. Trong nháy mắt khi hắn bấm quyết, bên trong thân thể héo rũ của Vương Lâm, giọt nước thủy bổn nguyên kia tựa hồ đã ngưng tụ đến cực hạn, ầm ầm bộc phát. Thân thể Vương Lâm run rẩy, thật giống như tỏa ra sức sống thanh xuân, nhanh chóng khôi phục.

Tốc độ khôi phục này trong nháy mắt đã hoàn thành. Giờ phút này Vương Lâm không còn cái vẻ khô héo kia nữa mà làn da lại mềm mại lấp lánh, bên ngoài thân thể như có ánh sáng kỳ dị lưu chuyển.

Trạng thái như vậy duy trì chín ngày. Trong chín ngày này giọt nước dung hợp trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng xoay tròn, độ lớn rõ ràng đã giảm hơn so với chín ngày trước một chút.

Giống như là hai lần thời gian chín ngày này một ngưng một tán, tạo thành một vòng tuần hoàn. Lúc này vòng tuần hoàn thứ nhất qua đi. Lập tức bắt đầu vòng tuần hoàn thứ hai!

Vương Lâm bế quan tới ngày thứ mười chín, thân thể lại một lần nữa xuất hiện biến hóa quỷ dị. nhanh chóng héo rũ đi, trong nháy mắt biến thành thây khô. Giọt nước trong cơ thể hắn không ngừng lóe sáng.

Thời gian khôi phục tiếp sau đó lại rất nhanh. Thân thể Vương Lâm sau khi khô héo lại bão hòa, tuần hoàn hơn bảy lần. Giọt nước trong cơ thể

hắn đã lớn không bằng hai phần so với trước

Thời gian đã trôi qua mấy tháng!

Trong mấy tháng bế quan, Vương Lâm đối với mọi chuyện bên ngoài của Đại Hồn Môn ngoảnh mặt làm ngơ, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong việc hấp thu thủy bổn nguyên. Hắn hiểu rõ lúc này hấp thu có thể khiến thủy bổn nguyên đại thành viên mãn, như vậy tu vi của hắn sẽ lập tức gia tăng!

Mà thủy bổn nguyên này là thực bổn nguyên, trong cơ thể Vương Lâm cũng sẽ tồn tại vấn đề như hỏa bổn nguyên, cần phải dung hợp và cắn nuốt ý chí.

Chẳng qua thủy bổn nguyên của Vương Lâm trước mới chỉ là tiểu thành, cho nên khi dung hợp thủy bổn nguyên của Tiên Cương đại lục này lực bài xích không quá lớn, hắn có thể chịu được.

Thời gian lại tiếp tục trôi đi, chớp mắt đã lại qua mười tám ngày nữa. Lúc này thân thể Vương Lâm héo rũ và bão hòa đã qua tám lần. Sau tám lần tuần hoàn, giọt nước thủy bổn nguyên trong cơ thể Vương Lâm giờ đã cực kỳ mở nhạt, thậm chí nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy rõ.

Trong khi Vương Lâm liên tục duy trì bế quan, bổn nguyên chân thân của hắn ở bên ngoài động phủ hộ pháp chu đáo. Bên trong động phủ lại

có Dĩ Ti khôi lỗi, bảo vệ cẩn thận.

Dĩ Ti khôi lỗi đã lâu không nếm máu tươi, giờ phút này rất nóng nảy. Đứng trong động phủ không ngừng gầm nhẹ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt vẫn mang hung quang. Chẳng qua trong ý thức của hắn, Vương Lâm là chủ nhân. Ý niệm này tuy cũng không khắc sâu trong đầu nhưng vẫn có chút tác dụng, khiến hắn nhịn được cảm giác khát máu.

Mà một mặt trọng yếu nhất chính là Dĩ Ti khôi lỗi này cảm giác chủ nhân của nó không giống năm xưa. Dường như trên người người này lúc này tồn tại một luồng khí tức khiến nó sợ hãi. Khí tức này dù rất nhạt nhưng lại dung hợp với hồn phách, không thể phân biệt được.

Đây cũng chính là nguyên nhân Vương Lâm cho nó làm hộ pháp. Khi triệu xuất vật này, cho dù nó có sát khí ngập trời nhưng ý chí của Vương Lâm lại có tác dụng như vậy, không phải thời gian quá dài thì sẽ không có chuyện gì. Mà tu vi Vương Lâm càng ngày càng cao, luồng ý chí đó lại càng mãnh liệt, đủ để khống chế khôi lỗi hung tàn này!

Càng không nói tới nguyên nhân phân thân của hắn, bên trong thần thức có ẩn chứa một luồng khí tức mà người ngoài rất khó phát hiện nhưng Dĩ Ti khôi lỗi lại có thể cảm thấy.

Phàn San Mộng cũng ở bên trong ngọn núi này. Nàng quan sát địa phương Vương Lâm bế quan thật lâu. Đã mấy tháng rồi, ý niệm trong

nội tâm nàng càng thêm mãnh liệt, từ trong động phủ đi ra, chậm rãi đi về phía đỉnh núi.

Khi tới phạm vi trăm trượng, Phàn San Mộng dừng lại, nhìn hỏa bổn nguyên chân thân ở bên ngoài động phủ của Vương Lâm. Ánh mắt nàng lộ vẻ vô cùng kiêng kỵ.

Nàng cũng không phải to gan muốn thừa dịp Vương Lâm bế quan mà ra tay, chẳng qua chỉ muốn quan sát gần hơn, nghĩ biện pháp tìm ra manh mối hoàn thành lệnh của sư tôn, từ từ khắc chết Vương Lâm.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi nàng dừng lại cách đó trăm trượng, lại thấy động phủ ngoài bổn nguyên chân thân của Vương Lâm, đột nhiên bừng hai mắt, liếc nhìn Phàn San Mộng một cái.

Bị ánh mắt của bổn nguyên chân thân ngưng tụ giống như bị Vương Lâm tự mình nhìn tới, tâm thần Phàn San Mộng run lên, vội vàng cúi đầu. Đang muốn lui về phía sau. Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng gào thét kinh người từ trong động phủ kia vang vọng ra. Một vùng sương mù đen kịt ầm ầm lao ra khỏi động phủ, biến ảo ra trong thiên địa. Trong sương mù đó lộ ra một đôi mắt hung tàn, còn có một đầu lưỡi đỏ lòm rũ xuống ngoài sương mù, vặn vẹo lắc lư. Thoạt nhìn nhìn mà giật mình.

Đám sương mù này chính là Dĩ Ti. Nó đã nhịn mấy tháng không thấy máu tươi, đang nóng nảy thì lại nhận thấy được có người đến gần động phủ này, lập tức gào thét lao ra. Ở giữa không trung sau khi thấy Phàn

San Mộng, hai mắt quỷ Dĩ Ti này lộ ra vẻ tàn nhẫn khát máu. ngửa mặt lên trời gào thét, lao thẳng tới Phàn San Mộng.

Tu vi Phàn San Mộng đạt đến trình độ Huyền Kiếp lần thứ bảy, đã rất không tầm thường, nhưng dưới ánh mắt của Dĩ Ti tâm thần cũng chấn động, hơn nữa sự kiêng kỵ đối với Vương Lâm khiến cho Phàn San Mộng không cần nghĩ ngợi, lập tức lui về phía sau.

Nhưng tốc độ của nàng rõ ràng không bằng Dĩ Ti kia. Nó gào thét vọt thẳng tới Phàn San Mộng, trong tích tắc đã tới gần. Đầu lưỡi khổng lồ kia vung lên, cuốn về hướng Phàn San Mộng, đồng thời hắc vụ bao phủ, phong tỏa đường lui của Phàn San Mộng.

Tiếng nổ vang không ngừng truyền ra, vang vọng trong thiên địa. Người bên trong Đại Hồn Môn phần lớn đều nhận được lệnh của lão tổ cấm không được tới gần ngọn núi nơi Vương Lâm ở, giờ phút này phát hiện dị biến đều vội vàng ngưng thần quan sát.

Viêm Loan đang ngồi khoanh chân đả tọa, giờ phút này bỗng nhiên mở ra hai mắt, thần sắc biến đối. Nàng hầu như đã quên chính mình từng phái Phàn San Mộng đi khắc chết Vương Lâm, giờ phút này mắt lộ ra một tia kiêng kỵ, thân thể nhoáng lên một cái, chạy thẳng tới ngọn núi Vương Lâm ở.

Vương Lâm ở trong động phủ, khoanh chân đang ở tiến hành lần tuần hoàn thứ chín, cũng là một lần cuối cùng. Một khi lần này thành công, thủy bổn nguyên của hắn sẽ viên mãn. Tu vi có thể đề cao.

Nhưng giọt nước thủy bổn nguyên trong cơ thể hắn cũng là trong tích tắc khi thân thể hắn nhanh chóng héo rũ, giống hệt một thây khô thì hoàn toàn tiêu tán, không sót lại chút nào. Vương Lâm mở bừng hai mắt, đôi mắt lóe sáng.

Thủy bổn nguyên không đủ hoàn thành một lần tuần hoàn cuối cùng... Còn thiếu một lần! Ta cần một lượng nước lớn!

Hình dáng Vương Lâm giờ phút này khá kinh khủng, thân thể khô héo, giống như một bộ hài cốt, thoạt nhìn rất kinh người.

Hắn đang trầm mặc, bỗng nhiên ngẩng đầu. nhận thấy tiếng nổ vang bên ngoài động phủ và khí tức của Viêm Loan đang đi tới.

- Dĩ Ti, trở lại!

Trong tích tắc khi Viêm Loan tới gần đám sương mù đang nổ vang chứa Phàn San Mộng và Dĩ Ti, giọng nói của Vương Lâm từ trong động phủ chợt truyền ra. Cùng lúc đó. Thân ảnh Vương Lâm nhoáng lên, trực tiếp đi ra khỏi động phủ, xuất hiện trong thiên địa.

Thân thể khô héo kia, hình dáng kinh khủng kia lập tức bị kia Viêm Loan nhìn thấy, hóa thành một tiếng thét kinh hãi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1840 Cực Thiên thảo nguyên

Ngươi!

Hai mắt Viêm Loan co rút lại, giờ phút này nhìn bề ngoài của Vương Lâm trông vô cùng kinh khủng, thân thể khô héo, hoàn toàn không có nửa điểm huyết sắc. Tựa hồ dù có dùng kiếm chém tạo thành vết thương cũng sẽ không có chút máu chảy ra.

Tóc của hắn lại càng khô cháy như sắp rụng xuống, mà bên trong thân thể héo rũ này của Vương Lâm giờ phút này không còn chút nước nào. Nếu không phải là Nguyên Thần mạnh mẽ vẫn tồn tại như trước thì không khác gì người chết.

Bạch y vẫn luôn mặc trên người hắn giờ trở nên rộng thùng thình, giống vải niệm thi thể vậy. Giờ phút này từ trong thân thể Vương Lâm tràn ra khí tức khiến Viêm Loan cảm thấy sợ hãi. Liên tục lui về phía sau mấy bước.

Còn cả Phàn San Mộng đang đấu pháp với Dĩ Ti, sau khi lui lại trông thấy rõ ràng hình dáng Vương Lâm xong lập tức hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn tu luyện công pháp gì... Làm sao lại có thể biến thành bộ dáng thế này!

Khi giọng nói khàn khàn của Vương Lâm vang lên. Đám sương mù màu đen do Dĩ Ti hóa thành trở lại bên cạnh Vương Lâm. Hai mắt hung tàn trong sương mù kia. Đầu lưỡi màu đỏ tươi rũ xuống uốn éo cùng bề ngoài Vương Lâm lúc này rất tương xứng, khiến cho Vương Lâm giống như một ma tu vậy!

Viêm Loan, Vương mỗ bế quan, ngươi tới vì chuyện gì!

Vương Lâm giống như thây khô, hai mắt mất đi tất cả lượng nước, tựa như đã tử vong, ngay cả con ngươi cũng không cách nào chuyển động được, chỉ có thể quay đầu, dùng cách này nhìn về phía Viêm Loan.

Nhưng động tác như vậy của hắn chẳng những không làm khí thế kia giảm bớt. ngược lại càng tỏa ra uy áp đáng sợ, khiến cho tâm thần Viêm Loan run lên, lui về phía sau mấy bước nữa.

Vương trưởng lão bế quan, Viêm Loan vô tình quấy rầy rồi. Chẳng qua là Phàn San Mộng bị khôi lỗi kỳ dị của Vương trưởng lão công kích,

Viêm Loan muốn tới ứng cứu mà thôi.

Nữ tử này là nữ hầu của ta, không cần Viêm Loan trưởng lão ra tay.

Vương Lâm khẽ mỉm cười. Chẳng qua là kia nụ cười hiện ra trên khuôn mặt khô héo lại thể hiện một vẻ dữ tợn, khiến thân thể Phàn San Mộng run rẩy, lui về phía sau đến bên cạnh sư tôn.

Chuyện này cũng không đáng gì. Viêm Loan trưởng lão, Vương mỗ có một chuyện muốn hỏi, mong rằng ngươi có thể trả lời!

Vương Lâm quay đầu hướng hai mắt kinh khủng kia nhìn Phàn San Mộng một cái, sau đó hướng về Viêm Loan khàn khàn mở miệng.

Không biết Vương trưởng lão có chuyện gì cần hỏi...

Thần sắc Viêm Loan hơi ngưng trọng. Đối với Vương Lâm, từ đáy lòng nàng đã sinh ra sự sợ hãi.

Thiên Ngưu Châu Vương mỗ chưa quen thuộc, ngươi có biết địa phương nào có nhiều nước... Tốt nhất là một vùng biển rộng!

Giọng nói của Vương Lâm giống như khúc xương ở ma sát với nhau, chậm rãi nói.

Nước... Hắn không phải là đang tu luyện công pháp mà là đang hấp thu thủy bổn nguyên!

Ánh mắt Viêm Loan sững lại. Lập tức nhìn thấu vấn đề, hít sâu một hơi, sau khi trầm ngâm một lúc liền nhẹ giọng nói:

Ở giao giới giữa Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu có một vùng biển vô biên vô hạn giáp với đất liền, cách nơi đây ước chừng chín tháng lộ trình...

Đi như thế nào!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra một tia u quang.

Viêm Loan không do dự. Tay phải giơ lên phất một cái. Lập tức một ngọc giản xuất hiện, được nàng nắm trong tay, thần thức dung nhập vào ghi lại bản đồ đi tới vùng biển giữa hai đại lục.

Viêm Loan vung tay, ngọc giản này liền hoá thành một đạo cầu vồng bay thẳng về Vương Lâm, bị Vương Lâm nắm ở trong tay, sau khi ngưng thần đảo qua liền hướng về phía Viêm Loan gật đầu.

Viêm Loan trưởng lão, đa tạ!

Vừa nói, tay áo Vương Lâm vừa vung lên, cũng không nhìn Phàn San Mộng một cái, cả người hóa thành một vùng sương mù bay thẳng về phía chân trời.

Cho tới khi Vương Lâm rời đi. Phàn San Mộng mới thở phào nhẹ nhõm. Nỗi sợ hãi vừa rồi Vương Lâm gây ra cho nàng cực kỳ nồng đậm. rất khó quên nổi.

Viêm Loan đứng trầm mặc rất lâu nơi đó, thầm than một tiếng. Nàng không có động tay động chân gì trong ngọc giản kia, toàn bộ đều là thật, giờ phút này không để ý tới Phàn San Mộng mà xoay người hướng về động phủ của mình bay đi.

Lại nói tới Vương Lâm, sau khi rời khỏi Đại Hồn Môn, bước chân đặt lên bầu trời, lập tức sóng gợn lan ra, thân thể trong nháy mắt biến mất, dung hợp với thiên địa.

Ở ngoài Đại Hồn Môn mười vạn dặm, trên một vùng cây cỏ hiếm thấy của Thiên Ngưu Châu, trên bầu trời lan ra sóng gợn, thân ảnh Vương Lâm huyễn hóa ra. Bộ dáng hắn vẫn khô héo như xác khô, cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất phía dưới. Thảo nguyên nơi này vỗ tận, sâu dưới nền đất có rất nhiều động phủ, hiển nhiên là không ít tán tu ở nơi này.

Sở dĩ nhiều tán tu lựa chọn nơi này như vậy là bởi vì phía trên tràn ngập cỏ xanh, tỏa ra từng luồng tiên khí. dù kém hơn một ít núi non nhưng cung không kém.

Cực Thiên thảo nguyên... Dựa theo bản đồ của Viêm Loan đưa cho thì sau Cực Thiên thảo nguyên này còn lộ trình sáu tháng nưa mới có thể đi tới vùng biển tiếp giáp với Lục Ma Châu...

Vương Lâm trầm ngâm, thân thể nhoáng lên tiến về phía trước, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao đi.

Thần thông súc địa thành thốn dung nhập thiên địa, trên Tiên Cương đại lục này dù Vương Lâm muộn lực lượng của phân thân minh ngộ ra nhưng cũng không thể thi triển liên tục trong phạm vi lớn. Trừ phi khoảng cách không xa, như lần trước đi tới Thiên Sơn kiểm tra, nếu không na di trong phạm vi quá lớn, thoáng cái đi qua lộ trình ba tháng thì hắn phải có một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Giờ phút này hắn vừa phi hành, tay phải vừa giơ lên. Lập tức một tiếng gào thét tràn ra từ ấn ký như thủy mặc trên cổ tay hắn. Văn Vương biến ảo ra, nâng thân thể Vương Lâm, vừa gào thét sung sướng vừa dùng tốc độ cực nhanh lao đi.

Vương Lâm ngồi khoanh chân trên lưng Văn Thú, nhắm mắt ngưng thần. Hắn dù ở tu vi vẫn luôn trong trạng thái đỉnh phong, thần thức cường

đại, Nguyên Thần đầy đủ nhưng thân thể chính là một tai họa ngầm, phải nhanh chóng hấp thu một lượng lớn thủy bổn nguyên, hoàn thành lần tuần hoàn thứ chín mới được.

Văn Thú vừa lao đi, gào thét trên thảo nguyên này khiến cho rất nhiều thần thức ở nơi này lan ra quan sát. Trong đó không ít thần thức sau khi nhìn thấy Vương Lâm và Văn Thú đều nhanh chóng thu hồi, không quan sát nữa.

Nhưng cũng có một số thần thức lại theo sát phía sau Vương Lâm, hình như có ý đồ khác.

Thảo nguyên vô tận, trong thời gian ba ngày Vương Lâm cưỡi Văn Thú bay rất xa, thần thức phía sau đã tiêu tán hơn một nửa. Chỉ còn lại ba luồng vẫn như giòi trong xương, không ngừng theo sát.

Ba luồng thần thức này hai luồng đạt Không Huyền trung kỳ, một người đạt tới Không Linh hậu kỳ. Ba luồng thần thức này theo sau cũng khiến không ít người khác phải từ bỏ dò xét.

Sau bảy ngày, Vương Lâm đã có thể mơ hồ thấy điểm cuối của vùng thảo nguyên này. Vương Lâm cảm thấy súc địa thành thốn của mình đã có thể thi triển lần thứ hai, tiếp tục na di trong phạm vi lớn. Còn ba đạo thần thức phía sau, Vương Lâm căn bản không coi vào đâu. Giờ phút này hắn từ trên lưng Văn Thú đứng dậy.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói âm trầm từ phía sau lưng hắn truyền tới.

Đạo hữu ma tu phía trước, đi tới Cực Thiên thảo nguyên ta như vậy mà định nhẹ nhàng rời đi sao?

Nói nhảm với hắn làm gì. Đuổi theo cả đoạn đường chính là đợi hắn rốt cục đi qua nơi này hay là trên Cực Thiên thảo nguyên vốn có đồng đạo. Hiện giờ xem ra hắn chỉ đi qua. Đã vậy thì lưu lại mãnh thú phi hành của ngươi, lão phu sẽ tha cho ngươi khỏi chết!

Lại có một giọng nói chợt vang lên, mang theo vẻ bá đạo, giống như không cho phép Vương Lâm nghi ngờ hay cự tuyệt, nếu không kết quả sẽ rất thê thảm.

Lời nói truyền ra, thiên địa phía sau Vương Lâm đột nhiên vặn vẹo. Một bàn tay khổng lồ từ trên tầng mây dày đặc đột nhiên giáng xuống, chụp thẳng về phía Vương Lâm. Cuồng phong gào thét vang vọng. Bàn tay khổng lồ này dường như có lực lượng rất mạnh, càng ngày càng tới gần Vương Lâm.

Vương Lâm xoay người. Hắn vốn không muốn gặp phiền toái nhưng giờ phút này nếu có người đã gây sự với hắn thì lại là chuyện khác. Xoay phắt người lại, u quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải khô héo giơ lên, hướng về phía bầu trời kéo mạnh một cái!

Một khe hở thật lớn hiện ra, giống như muốn cắn nuốt hết thảy, giống như thiên địa bị cái khe này hoàn toàn xé mở chia lia, lao thẳng về phía cánh tay kia.

Một động tác này khiến tiếng chấn động ầm ầm vang lên. Chỉ thấy phía sau Vương Lâm có một cánh tay phải khổng lồ biến ảo ra, theo động tác của Vương Lâm mà xé tan bầu trời!

Tiếng động kinh thiên động địa truyền ra. Cánh tay khổng lồ từ trên bầu trời chụp về phía Vương Lâm lúc này đụng với khe hở, ầm một tiếng liền sụp đổ. Bị xé tan.

Ba tiếng kêu đau đớn truyền ra. Cánh tay màu đen này sụp đổ khiến ba thân ảnh bên trong bị cuốn ào ra, hóa thành ba người. Họ hoảng sợ nhìn Vương Lâm, hiển nhiên là bị thần thông Tê Thiên của Vương Lâm khiến cho rung động.

Hắn không phải tu vi Không Linh!

Sao lại có lực lượng thân thể mạnh mẽ như vậy, người này... người này có thể sánh với tu sĩ Cổ Quốc!

Thần sắc ba người biến hóa, giờ phút này bị dư lực đẩy về phía sau, không cần nghĩ ngợi liền phân làm ba hướng khác nhau nhanh chóng bỏ chạy.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hắn nếu đã ra tay thì tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua. Ánh mắt hắn lóe lên, tay phải bỗng nhiên vung về phía trước. Một tiếng gầm kinh thiên nổi lên. Dĩ Ti khôi lỗi biến ảo ra, hai mắt lộ vẻ hưng phấn và tàn nhẫn, lao thẳng về phía một người ở xa xa.

Trong nháy mắt nó đã đuổi theo, sương mù màu đen bao phủ người này, sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ từ tiêu tán

Ngay sau đó, Văn Vương dưới thân Vương Lâm cũng ngửa mặt lên trời rít gào, ngay lập tức đuổi theo một tu sĩ Không Linh hậu kỳ, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới trước mặt người này. Không đợi hắn phản ứng, cái vòi khổng lồ của Văn vương đã đâm vào cơ thể hắn, hút mạnh một cái. Ngay trong nháy mắt khi người này muốn phản kháng, tay phải Vương Lâm ở phía xa xa tùy ý điểm một chỉ.

Một chỉ này khiến toàn thân tu sĩ kia dừng lại, bị khóa cứng nơi đó. Trơ mắt nhìn tử vong tới gần.

Còn về Vương Lâm thì thân thể thoáng cái rời khỏi lưng Văn Vương, lao về phía người thứ ba đã bỏ chạy phía xa xa, bổn nguyên chân thân phía sau hóa thành một biển lửa lao ra như thiêu đốt cả thiên địa, hóa thành một cái miệng lớn lao về phía người thứ ba cắn nuốt.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Ngọn lửa bao trùm thiên địa này giống như cắn nuốt hết thảy, ngay lập tức tới gần, trong tích tắc đã chuấn

bị cắn nuốt người thứ ba. Lúc này trên thân thể hắn chợt bộc phát ra một luồng sáng xanh biếc, giống như muốn chống cự lại ngọn lửa.

Sư tôn cứu ta!

Trong khoảnh khắc khi giọng nói hắn truyền ra, mặt đất thảo nguyên này ầm ầm chấn động. Một giọng nói trầm trầm vang lên.

Dừng tay!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1841 Kinh biến!

Đồng thời khi tiếng dừng tay này truyền ra, mặt đất của thảo nguyên này ầm vang. Một nắm tay do bùn đất tạo thành từ mặt đất nhô cao lên, hướng về phía Vương Lâm đánh tới.

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng hai mắt khô héo lên lóe lên hàn quang. Cánh tay héo rũ của hắn nắm quyền, trong tích tắc khi nắm tay

bùn đất kia đánh tới liền trực tiếp xuất ra một quyền.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm không nhúc nhích nhưng nắm tay bằng bùn đất kia bị một lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào. Lập tức sụp đổ, truyền ra tiếng kêu hoảng sợ.

Một thân ảnh màu vàng đất từ dưới nền đất biến ảo ra, không chút do dự đi sâu về phía thảo nguyên, thân ảnh dung nhập vào mặt đất, nhanh chóng bỏ chạy.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy cỏ xanh lắc lư. ẩn dấu thân thể người này.

Cùng lúc đó, ngọn lửa bao phủ lấy thân thể của người thứ ba bên ngoài đang có ánh sáng xanh biếc kia. Lập tức một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra nhưng rất nhanh liền tắt ngấm.

Ngọn lửa ngập trời sau khi hoàn toàn cắn nuốt người kia, biển lửa liền cuốn lại, hình thành một cơn lốc lửa, bên trong có thân ảnh bổn nguyên chân thân của Vương Lâm đi ra.

Còn muốn chạy!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn mặt đất nơi thân ảnh kia đang dùng thổ độn thuật nhanh chóng bỏ trốn, bước từng bước tới, ầm

một tiếng liền dẫm lên mặt đất.

Vốn là không muốn khai sát giới nhưng các ngươi lại muốn chết!

Giọng nói Vương Lâm lạnh lùng vang lên, đôi tay khô héo bỗng nhiên giơ lên, chưa truy kích mà nhấn mạnh xuống mặt đất một cái.

Một cái nhấn này khiến một luồng địa khí từ trong người Vương Lâm bộc phát ra, khiến cho mái tóc hắn tung bay. Cỏ xanh nơi hai tay hắn ấn vào lập tức héo rũ. Một tia nước từ đám cỏ nhanh chóng bị hai tay khô héo của Vương Lâm hấp thu.

Tốc độ hấp thu cực nhanh, trong phút chốc lấy Vương Lâm làm trung tâm, cỏ xanh bốn xung quanh hắn héo rũ. Một tia hơi nước tỏa ra, truyền thẳng tới đôi tay hắn.

Nhất là phía trước Vương Lâm, tốc độ héo rũ của cỏ càng nhanh tới kinh người. Nếu từ trên bầu trời nhìn xuống có thể thấy được cảnh tượng kinh thiên này. Thảo nguyên phía trước Vương Lâm nhanh chóng héo rũ, hơi nước nhanh chóng tiến vào toàn thân hắn. Tốc độ héo rũ kia lại càng nhanh, giống như truy kích kẻ đang dùng thổ độn thuật đào tẩu.

Tu sĩ trong bùn đất lúc này tâm thần chấn động, điên cuồng bỏ chạy. Hắn cảm nhận được rõ ràng một luồng khí tức tử vong kinh khủng ở phía sau,

nếu để khí tức đó đụng phải thì trong nháy mắt mình nhất định phải tử vong.

Vừa bỏ chạy, cỏ cây phía sau lại càng héo rũ nhanh hơn. Ở cách đó không xa có mấy động phủ mơ hồ đã bị lan đến. Nhưng tu sĩ nọ đang bỏ chạy lại cắn răng nhanh chóng lao về phía những động phủ đó.

Đáng chết. Người này sao lại mạnh mẽ tới mức này! Nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một người, trên Cực Thiên thảo nguyên này nếu hắn khiến mọi người phẫn nộ thì nhất định sẽ chết!

Tốc độ của người dùng thổ độn thuật này cực nhanh, lao thẳng về phía mấy cái động phủ. Phía sau hắn, cỏ xanh nhanh chóng héo rũ lan tới. Chỉ một vài nhịp thở sau, ngay lúc tu sĩ bỏ chạy lại gần những động phủ này, ánh mắt lộ ra hàn khí thì đột nhiên trong động phủ chợt bộc phát ra một luồng khí tức cường hãn. Ngay sau đó, một lão già tóc bạc từ trong động phủ bước ra.

Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, tu vi Không Kiếp sơ kỳ liền lan ra. Lão già này không chút do dự. Từng bước bước về phía người đang bỏ chạy, giơ tay lên vung mạnh một cái về phía trước.

Tiếng ầm ầm vang lên! Luồng sóng không khí này khiến mặt đất ầm ầm chấn động. Tu sĩ đang bỏ chạy kia thân thể sững lại, nhanh chóng bị cuốn đi.

Cút trở về đi!

Tu sĩ đang bỏ chạy kia phun một ngụm máu tươi, thân thể từ trong mặt đất ầm ầm bị cuốn ra. Nhưng ngay sau tích tắc khi hắn rời khỏi mặt đất, thảo nguyên đang héo rũ giống như mở to miệng, gào thét tới gần, đụng vào thân thể hắn.

Trong nháy mắt này, tu sĩ nọ phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể nhanh chóng héo rũ đi, trong khoảnh khắc đã mấy hết nước và máu trong cơ thể, Nguyên Thần bay ra nhưng bị hắc khí bao phủ, nhanh chóng tiêu tán, lại bị Dĩ Ti khôi lỗi đuổi theo, cười nanh ác, hắc vụ ập tới, chỉ kêu thảm thiết được một tiếng liền từ từ tiêu tán.

Vị đạo hữu này, lão phu là Tả Trâu. Người này trêu chọc ngươi trước, nay đã mất mạng, xin đạo hữu hãy thu lại đạo pháp. Nơi này là vùng thấp nhất của Thiên Ngưu Châu, không nên để mất, không nên hủy diệt căn cơ của tán tu trên Cực Thiên thảo nguyên này!

Thân thể lão già tóc bạc biến ảo ra, từ xa nhìn về phía Vương Lâm, ôm quyền nói.

Đồng thời khi giọng nói của hắn vang lên, cỏ xanh trận mặt đất liền ngừng khô héo. Hơi nữa lượn lờ tiến tới thân thể Vương Lâm. Nhưng chút hơi nước này, thậm chỉ là tinh hoa toàn thân tu sĩ kia cũng không đủ để Vương Lâm hoàn thành lần tuần hoàn thứ chín.

Giờ phút nay hai tay hắn đang đặt trên mặt đất chậm rãi nhấc lên, nhìn thoáng qua lão già ở phía xa xa, lại nhìn thoáng qua Cực Thiên thảo nguyên đã bị khô héo này, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư.

Tán tu ở nơi này hầu hết đều ở sâu dưới lòng đất. Nơi này... Có điều cổ quái! Địa phương thấp nhất Thiên Ngưu Châu... Cũng có thể nói là nơi gần địa tâm nhất ở Thiên Ngưu Châu...

Vương Lâm không nói gì mà trầm tư, ánh mắt tùy ý quét qua lão già tóc bạc liền xoay người bước về phía bầu trời.

Dĩ Ti khôi lỗi giống như bị tâm thần Vương Lâm gọi, cùng Văn Vương hóa thành hai đạo cầu vồng bay về cạnh Vương Lâm, bị hắn phất tay áo lên một cái liền biến mất.

Cất bước đi, dưới chân Vương Lâm hiện ra sóng gợn, thân thể dung hợp với thiên địa. Trong tích tắc dùng súc địa thành thốn rời khỏi Cực Thiên thảo nguyên này.

Cho tới sau khi Vương Lâm rời đi. Lão già tóc bạc kia mới thở phào nhẹ nhõm. Phía sau hắn có hơn mười thân ảnh huyễn hóa ra, yên lặng nhìn Vương Lâm rời đi.

vẫn là tiến bối hành sự quyết đoán. Người này chúng ta không thể trêu chọc được. Khôi lỗi của hắn rất mạnh, cả mãnh thú kia cũng khá quỷ dị,

thân thể hắn lại càng mạnh mẽ! Người như vậy không thể không môn không phái!

Không sai. Người này sát phạt quyết đoán, ngay trong khoảnh khắc đã xử lý trong bốn thầy trò Hắc Sơn, thủ đoạn tàn nhẫn. Mà nhìn bộ dáng của hắn thì rõ ràng là một ma tu!

Bốn thầy trò nhà Hắc Sơn gieo gió gặt bão. Đi theo đối phương nhiều ngày, chết thì cũng chết rồi. Việc này coi như xong, chư vị đạo hữu cũng tản đi thôi!

Lão già tóc bạc kia trầm giọng nói, xoay người thoáng một cái liền dung nhập đại địa rời đi.

Lại nói tới Vương Lâm, lần thứ hai thi triển súc địa thành thốn, khi xuất hiện đã ở trên một vùng đất tràn ngập núi non. Dựa theo bản đồ của Viêm Loan, theo lộ trình ba tháng nữa về phía đông nơi này là có thể đi tới vùng biển giáp với Lục Ma Châu.

Thiên Ngưu Châu thật sự quá lớn...

Thân ảnh Vương Lâm huyễn hóa ra, gọi Văn Thú ra rồi ngồi lên lưng nó. Bay thẳng về hướng đông.

Tốc độ Văn Thú rất nhanh, hơn nữa nơi này đã gần tới biên giới Lục Ma Châu, tu sĩ không nhiều lắm chỉ thỉnh thoảng có thể thấy được một số thành trì của phàm nhân.

Đối với Lục Ma Châu Vương Lâm cũng không biết nhiều lắm. Nhưng trong ký ức của Khang Nhân, đối với Lục Ma Châu này hắn rất sợ hãi, giống như chỉ cần tu sĩ đi ra từ Lục Ma Châu đều là kẻ đáng sợ.

Thời gian mười ngày thoáng cái đã trôi qua. Trong vòng mười ngày này Vương Lâm cũng gặp không ít tu sĩ nhưng vẫn không xuất hiện bất cứ chuyện gì, chỉ nhìn thoáng qua nhau rồi vượt qua. Dù cũng có thần thức lượn lờn tới gần hắn nhưng sau khi nhìn rõ hình dáng Vương Lâm thì đều do dự rời đi.

Sau mười ngày, Vương Lâm lại một lần nữa thi triển súc địa thành thốn lần thứ ba. Thân ảnh biến mất khỏi vùng núi này.

Đông Châu rất lớn, ngoài Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu còn có những vùng tiếp giáp rất rộng. Nơi này có một vùng gọi là Đan Hải - Một vùng biển trong lục địa, nghe đồn là biển hình thành sớm nhất, do một viên đan dược từ trên trời rơi xuống nổ tung mà biến thành.

Chẳng qua lời đồn này nghe quá mức hư ảo, không thể tượng tượng nổi rốt cuộc là đan dược gì mà có thể hóa thành một vùng biển rộng thế này. Từ từ cũng không ai tin tưởng lời đồn này, nhưng năm tháng trôi qua vẫn được các đời tu sĩ lưu truyền lại.

Đan Hải nhìn như vô tận, nước biển cuồn cuộn. Dù là biển trong lục địa nhưng nó vẫn có cuồng phong bão tố, sóng biển cuồn cuộn.

Bởi vì nơi này là nơi tiếp giáp giữa Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu nên các thế lực tu sĩ tương đối hỗn loạn. Bầu trời lúc này bị một tầng mây dầy bao phủ, thỉnh thoảng lóe lên những tia chớp. Nước mưa ào ào trút xuống, dung hợp với nước biển.

Trong tầng mây này, dưới làn nước mưa như trút đột nhiên hiện lên những gợn sóng. Trong vòng sóng gợn này, thân ảnh Vương Lâm huyễn hóa ra, bước về phía trước, đứng bên trong Đan Hải.

Nhìn nước biển phía dưới, đôi mắt khô héo của Vương Lâm từ từ tỏa ra ánh sáng chói mắt. Thủy bổn nguyên của hắn chỉ còn thiếu một nửa là tuần hoàn đủ. Thủy bổn nguyên này thiếu cũng không nhiều, chỉ một tia mà thôi!

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi, phương pháp hắn có thể nghĩ tới chỉ là đi tới đại hải vô tận, ngưng tụ ra một tia này. Còn cuối cùng có thể ngưng tụ được hay không thì hắn không biết.

Trầm mặc, thân thể Vương Lâm từ từ rơi xuống mặt biển, trực tiếp xâm nhập đáy biển, không ngừng hạ xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng không biết trải qua bao lâu, phía dưới Vương Lâm xuất hiện mặt đất.

Bốn phía tràn ngập các loại san hô đủ màu và vô số rong biển, tôm cá bơi tung tăng. Vương Lâm chậm rãi ngồi trong một đám rong biển, nhắm mắt lại, hai tay từ từ đặt lên đầu gối, bỗng nhiên bắt quyết.

Trong tích tắc khi hắn bắt quyết, nước biển bốn phía quanh hắn đột nhiên chấn động, nhưng có gợn sóng vô hình lan ra, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Thủy bổn nguyên, ngưng!

Vương Lâm thì thào.

Trong nháy mắt khi lời nói của hắn truyền ra, Đan Hải vô tận này lập tức nổi lên sóng dữ, cuồn cuộn ngập trời, tiếng ầm ầm vang vọng không ngừng trong thiên địa, truyền ra xa khắp tám phương.

Thân thể Vương Lâm trong tích tắc này cũng không lộ ra chút khí tức. Cả người hắn giống như dung hợp vào đại hải, chẳng thế phân biệt nổi. Giống như hắn đã trở thành một bộ phận của nước biển này vậy.

Nước biển chấn động, ngoài khơi sôi trào, khiến cho rất nhiều tán tu trong Đan Hải lúc này chú ý. Nhưng giờ phút này cả Đan Hải đang xảy ra một trận chiến gió tanh mưa máu, hầu như không người này để ý tới Đan Hải đang gầm thét.

Cả Đan Hải bị một tầng cấm chế vô hình bao phủế cấm chế này cực kỳ huyền diệu, dù là Vương Lâm tiến vào cũng không hề phát hiện ra. Chỉ có trong lúc hấp thu ngưng tụ thủy bổn nguyên trong đại hải này thì hắn mới hơi phát hiện được.

Tầng cấm chế này có thể tiến vào nhưng không thể đi ra, chẳng khác gì hoàn toàn phong ấn Đan Hải này!

Vương Lâm lúc hấp thu thủy bổn nguyên của đại hải thì bên trong Đan Hải này, ở nhiều vị trí mơ hồ truyền tới những tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy một tán tu của Thiên Ngưu Châu bị một đám tu sĩ bên ngoài mặc lục bào, thân thể có quỷ hỏa vờn quanh điên cuồng giết hại.

Tu sĩ như vậy lúc này ở trong Đan Hải có số lượng cực khổng lồ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1842 Tu sĩ Lục Ma!

Hàng loạt động phủ sâu trong đại hải này bị một đám tu sĩ lục y mở tung, giết chóc vô tình. Nếu có người bỏ chạy, lập tức đầu lĩnh của đám lục y

đang giết chóc này sẽ phái ra mấy người truy kích, không chết không thôi!

Mà bởi vì cả Đan Hải này bị phong ấn, hơn nữa số lượng tu sĩ lục y quá nhiều, rất khó chạy trốn!

Tiếng chém giết vang khắp Đan Hải này, như ẩn như hiện. Từng luồng hơi máu tanh ngòm, từ từ khiến cho vô số thú dữ trong đại hải này bị thu hút tới.

Đây là một trận tru diệt, một trận đồ lục không cân sức. Đám tu sĩ lục y tu vi cao thâm nghiêm khắc thi hành mệnh lệnh bọn hắn được giao, tiêu diệt tất cả tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Đan Hải này!

Ở một hướng khác của đại hải này, tại một nơi gần Lục Ma Châu, có ba cây đại kỳ cắm sâu trong lòng biển, đón gió tận trời tung bay. Ở chỗ ba cây đại kỳ này ước chừng có cả mấy ngàn tu sĩ. Mấy ngàn tu sĩ này đều trầm mặc, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Ở chính giữa mấy ngàn tu sĩ này, có ba tu sĩ quần áo cũng không phải là màu lục, mà là toàn một màu trắng. Trong ba người này có hai nam một nữ, thoạt nhìn tuổi không lớn lắm. Chỉ tầm ba mươi tuổi.

Nữ tử kia tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, giờ phút này đang cúi đầu nhìn một la bàn lớn bằng bàn tay ở trước mặt, ngưng thần quan sát.

Tiền sư huynh, Triệu sư huynh, giết chóc ở Đan Hải này. Đã dùng mất thời gian bảy ngày, nếu không tăng tốc sợ rằng không cách nào hoàn thành được mệnh lệnh của lão tổ.

Trong ba người, một thanh niên mặt trắng như ngọc nhìn về mặt biển phía trước, chậm rãi nói.

Nhiều nhất cần bốn ngày nữa chắc chắn sẽ kết thúc giết chóc ở nơi này, hoàn toàn đồ sát sạch sẽ đám tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Đan Hải này!

Ở bên cạnh thanh niên này là một nam tử khác. Tướng mạo người này bình thường nhưng trong hai mắt thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt sắc bén, sau khi nghe thanh niên mặt trắng như ngọc nói liền chậm rãi nói.

Đan Hải này là bước đầu tiên để Lục Ma Châu ta tiến vào Thiên Ngưu Châu, tồn tại không ít cường giả, trong thời gian ngắn, rất khó không bỏ sót ai. Chẳng qua đúng như lời Tiền sư huynh, thời gian bốn ngày nửa là đủ.

Nữ tử kia khẽ mỉm cười, ngẩng đầu vươn tay trái gạt vài sợi tóc vương trên trán về phía sau.

Hai vị sư huynh mà nhìn này la bàn Đan Hải này xem.

Nữ tử kia vừa nói, la bàn trong lòng bàn tay phải lập tức tỏa ra từng luồng u quang, từ từ biến hóa ra bản đồ bao quát cả Đan Hải.

Trong bản đồ này có tới cả ngàn điểm sáng màu xanh biếc. Những điểm sáng này tràn ngập cả bản đồ Đan Hải, tựa như đang chậm rãi di động.

Ngoại trừ những điểm sáng màu xanh biếc này, bên trong bản đồ vẫn tồn tại rất nhiều điểm sáng màu trắng. Một số điểm sáng màu trắng chập chờn, tựa như tùy thời có thể bị dập tắt vậy. Trong thời gian họ nói chuyện đã có mấy trăm điểm sáng màu trắng bị điểm sáng màu xanh biếc cắn nuốt, biến mất ở tại bên trong bản đồ.

Những điểm sáng màu trắng này lớn nhỏ không giống nhau, trong đó có ba người điểm sáng vượt xa những cái khác, tựa như tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Ba tán tu Thiên Ngưu Châu mạnh nhất trong Đan Hải, tu vi ba người này không ngờ đều đạt tới Không Kiếp trung kỳ. Ba người này lão tổ đã phái Lục Ma sứ giả tới hạ sát, không đáng để lo lắng!

Nữ tử kia bình tĩnh nói.

Ngoại trừ ba điểm sáng lớn nhất kia, ở bên trong những điểm sáng màu trắng trên bản đồ còn nữa không tới mười điểm sáng hơi nhỏ hơn, nhưng

cũng sáng hơn nhiều so với những điểm khác. Bên ngoài những điểm sáng này, tràn ngập những điểm sáng xanh biếc, tựa như đang triển khai chém giết kịch liệt.

Ngoại trừ ba tán tu kia còn chín người này tu vi hơi kém hơn một chút, bị vây ở bảy tám lần Huyền Kiếp. Bọn họ là mục tiêu của ba người chúng ta! Chỉ cần giết được bọn họ, những người còn lại trong Đan Hải không đáng để lo nữa. Có vật này, bốn ngày sẽ khiến chúng tử vong!

Nữ tử kia cười khẽ, tay trái giơ lên, nhẹ nhàng phất tay, trong tay lập tức xuất hiện một giọt chất lỏng màu đen. Chất lỏng màu đen này trong suốt, tỏa ra u quang quỷ dị. Từng luồng khí tức thủy bổn nguyên tinh thuần từ trong chất lỏng này tràn ra nồng nặc.

Có chí bảo của Độc Ma Tông - Tịnh Hóa Ô Dịch này ở đây, hai vị sư huynh cho rằng tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Đan Hải này còn có cơ hội sống sao!

Nữ tử ngẩng đầu nhìn về phía hai thanh niên khác.

Vậy cũng không thể khinh thường. Lúc này tam tông chúng ta liên hợp. không thể để có chuyện ngoài ý muốn. Để Thiên Ngưu Châu không phát hiện ra, ba vị lão tổ đã triển khai thần thông quấy nhiễu biến hóa của thiên địa, khiến người ta rất khó tính ra.

Giết sạch tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Đan Hải. Luyện hóa Đan Hải này trở thành nửa hạt tiên đan như trước, có thể dùng nửa hạt tiên đan này nổ tung phòng tuyến của Thiên Ngưu Châu!

Thanh niên khuôn mặt trắng như ngọc mỉm cười, chậm rãi nói.

Ba người lúc này không thấy ở bản đồ trong la bàn của nữ tử kia, trong khu vực đại hải gần Thiên Ngưu Châu có một điểm trắng rất tầm thường vẫn không nhúc nhích.

Điểm trắng khá tầm thường đó là Vương Lâm! Bên cạnh điểm trắng đó thỉnh thoảng cũng có vài điểm xanh biếc đi qua nhưng không hề phát hiện được.

Vương Lâm bình tĩnh khoanh chân ngồi trong đại hải, thân thể dung hợp vào nước biển, đang không ngừng ngưng tụ nước biển tiến vào trong cơ thể, chậm rãi áp súc thành thủy bổn nguyên, dùng để nuôi dưỡng thân thể.

Nhưng thủy bổn nguyên rất khó áp súc ra từ nước biển này, trừ phi có thể ngưng tụ toàn bộ nước biển lại thành một giọt thì may ra mới được. Nhưng dù thế nào Vương Lâm cũng phải thử một phen.

Thần thức của hắn dung hợp với nước biển này, từ từ nhận thấy sát khí và những tiếng kêu thảm thiết. Cả Đan Hải đang đắm chìm trong giết

chóc vô tận.

Thời gian chầm chậm trôi qua, chớp mắt đã qua một ngày. Trong một ngày này, phía trên Vương Lâm có mấy chục tu sĩ lục y đi qua nhưng không hề nhìn thấy Vương Lâm ở trong đám rong biển dầy đặc phía dưới.

Một ngày thời gian, đường mênh mông đã rút xuống khoảng mười trượng. Mười trượng nước biển giống như biến mất, từ từ khiến rất nhiều người chú ý. Chẳng qua giờ phút này đang giết chóc điên cuồng, mặc dù có chú ý nhưng hầu hết mọi người đều không quá coi trọng.

Ba người ở dưới ba đại kỳ cao tận trời xanh của Lục Ma Châu cũng như vậy.

Phía đông bắc, cách đây ba mươi chín ngàn dặm, tổ một Lục Ma vệ, đi!

Nữ tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần nhìn la bàn trong tay, mở miệng nói. Bên ngoài thân thể nàng, mấy chục tu sĩ nhoáng lên, lao thẳng về phía trước. Thân thể bọn họ dung nhập vào nước biển, trong tích tắc liền biến mất.

Bọn họ không thể thi triển súc địa thành thốn nhưng Lục Ma Châu đã chuẩn bị đầy đủ, cấm chế trên Đan Hải chẳng những có thể phong ấn mà

còn có thể khiến tu sĩ Lục Ma Châu dung nhập trận pháp tiến hành thuấn di.

Phía đông nam, một trăm chín mươi tám vạn dặm, tổ năm Lục Ma vệ, đi!

Lời nói vừa dứt, hơn trăm tu sĩ liền biến mất.

Nhưng mệnh lệnh liên tục truyền ra từ miệng nữ tử kia. Nàng căn cứ vào bản đồ ở la bàn trong tay, không ngừng điều binh khiển tướng, phối hợp với rất nhiều tu sĩ Lục Ma Châu, lần lượt giết sạch nhưng điểm sáng màu trắng phản kháng.

Tiền sư huynh, Triệu sư huynh. Các người nên ra tay thôi. Chín người đó lúc này đã tử vong bốn người rồi. Còn lại năm người trong đó có hai người phân tán, không đủ sức chống trả. Nhưng ba người còn lại không ngờ lại tập trung một chỗ. Ba người này hẳn là giao hảo với nhau, có lẽ am hiểu hợp công, xin nhị vị sư huynh đồng thời ra tay giết chết ba người này!

Nữ tử nhìn la bàn trong tay, có thể thấy rõ ba điểm sáng khá lớn đang ngưng tụ ở một chồ. Từ từ di động về phía Thiên Ngưu Châu. Bên người bọn họ. Đám điểm sáng màu xanh biếc sau khi tới gần liền bị dập tắt, đại biếu cho việc đã tử vong.

Thanh niên mặt trắng kia mỉm cười, tay phải giơ lên. Một cây quạt xuất hiện trong tay hắn. Cầm quạt trong tay, gõ gõ vào tay trái, nhìn về phía thanh niên họ Tiền kia.

Tiền sư huynh, tiểu đệ xin trợ trận cho huynh, nhìn ma đạo của Đạo Ma tông...

Tu sĩ họ Tiền kia ánh mắt lóe lên vẻ độc ác, không nói gì, thân thể nhoáng một cái liền dung nhập vào trận pháp, biến mất hoàn toàn. Thanh niên mặt trắng mỉm cười lắc đầu, bước nhẹ theo sau.

Sau khi hai người này đi rồi, mấy ngàn tu sĩ vờn quanh nữ tử kia. Đột nhiên nàng nhíu mày, ánh mắt đảo qua một chỗ trên la bàn, giống như rất khó hiểu.

Kỳ quái. Nước trong Đan Hải này tại sao ngày một ít đi...

Ánh mắt nàng lướt qua đám điểm trắng trên bản đồ. Trong đó bao gồm cả Vương Lâm.

Chẳng qua điểm trắng đại biểu cho Vương Lâm quá tầm thường, không thể khiến nữ tử này chú ý. Nàng trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng đành bỏ qua, tiếp tục điếu binh khiển tướng, không ngừng phái người tới phối hợp với tu sĩ Lục Ma Châu, tiêu diệt tu sĩ Thiên Ngưu Châu giờ đã không còn nhiều trong Đan Hải này.

Giết chóc vô tận nhưng Vương Lâm đều ngoảnh mặt làm ngơ. Toàn bộ tinh lực của hắn lúc này đều đặt vào việc hấp thu nước biển. Thân thể của hắn giống như một cái động không đáy, không ngừng hấp thu nước biển vào trong thân thể, từ từ luyện hóa, cố gắng ngưng tụ thủy bổn nguyên.

Chẳng qua ngưng tụ thủy bổn nguyên quá khó khăn. Mười trượng nước biển vậy mà vẫn không đủ.

Phải nhiều hơn một chút!

Vương Lâm mở đôi mắt khô héo trong đám rong biển, nhìn một đám tu sĩ lục y gào thét đi qua phía trên, lông mày nhíu lại.

Sau nửa ngày, Vương Lâm thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt hấp thu. Thời gian thoáng một cái lại qua một ngày. Trong một ngày này, nước biển của Đan Hải trầm xuống không ngừng.

Sau một ngày, không ngờ nó đã hạ xuống hơn tám mươi trượng! Thậm chí nhiều nơi lúc này đã lộ ra đá ngầm.

Loại biến hóa này dù là những tu sĩ đang giết chóc cũng không cách nào bỏ qua, đều không biết đang xảy ra chuyện gì!

Nhiều nước biển như vậy đã đi đâu?

Chẳng lẽ có người thi triển đại thần thông sao?

Đám tu sĩ lục y đang tràn ngập Đan Hải này cũng không thể bảo trì bình tĩnh, tất cả đều biến sắc.

Mà giờ phút này, ở đáy biển cách Vương Lâm rất xa đang có ba thân ảnh lao nhanh đi. Trong ba người này rõ ràng có hai người trong thương, còn một người không bỏ rơi họ mà mang theo họ chạy trối chết.

Bạch Hổ, ngươi một mình rời đi đi... Ta và Chu Tước đã trọng thương, mang theo chúng ta chỉ liên lụy ngươi mà thôi.

Không ngờ chúng ta rời khỏi động phủ của Thất Đạo Tông, muốn ở nơi này yên tĩnh tu luyện mà lại gặp phải kiếp nạn này... Ôi, Bạch Hổ. ngươi đi đi thôi.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1843 Đột phá!

Ba người này chính là đám người Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ chiến tướng đã rời khỏi động phủ giới, tới Tiên Cương đại lục này đã nhiều năm. Nhìn thấy Thất Đạo Tông đã không còn tồn tại, bọn họ lựa chọn rời đi. Đi tới Đan Hải, ở lại nơi này, trở thành tán tu nơi này.

Năm đó bọn họ từng rất vinh quang, cũng từng đứng ở vị trí cao, chẳng qua cuộc đời lúc này như đã tới hồi kết, chỉ còn lại tấm thân mệt mỏi.

Trong Đan Hải này, với tu vi của ba người bọn họ vốn có thể làm một hồi đại sự nhưng cuối cùng bọn họ lựa chọn im lặng trải qua cuộc sống bình thản.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng đừng. Ba người yên lặng sống, lại không đôi được cuộc sống yên bình, hôm nay phải bỏ chạy dưới bão táp. Chu Tước, Huyền Vũ trọng thương, duy chỉ có Bạch Hổ chiến tướng là thương thế nhẹ, mang theo hai người đạo hữu cả đời này, không để ý tất cả, bỏ chạy trong Đan Hải này.

Lời nói của hai người truyền vào trong tai Bạch Hổ, sắc mặt hắn tái nhợt, lộ nụ cười thảm.

Hai người các ngươi không nên nói nữa. Ta sao có thể bỏ chạy một mình được! Chúng ta cùng nhau tiến vào động phủ giới, hôm nay Thanh Long đã tử vong. Hắn chết chúng ta có thể lý giả được. Nhưng ba người chúng ta đã đi ra khỏi nơi này, không phải muốn sống quãng đời còn lại yên ổn sao. Không phải chúng ta đã nói là tìm ba tiểu bối không tồi, truyền đạo thuật của chúng ta sao...

Chuyện này chúng ta còn chưa làm được, ta sao có thể sống một mình được!

Bạch Hổ quát khẽ, mang theo Chu Tước vào Huyền Vũ cắn răng lao đi.

Phía sau ba người bọn hắn, thanh niên mặt trắng cầm quạt đuổi theo. Bên cạnh hắn là tu sĩ họ Tiền kia, ánh mắt hiện vẻ âm độc. Cười lạnh truy kích.

Hai người bọn hắn cũng không cần vội truy kích. Đan Hải này đã bị phong bế, ba người phía trước vô luận thế nào cũng không thể trốn thoát. Lúc này vờn đuổi một chút lại càng khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Năm người vừa đuổi vừa chạy, nhưng trong hải vực của Lục Ma Châu, nữ tử dưới ba cây đại kỳ lúc này ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào la bàn.

Nàng cảm thấy không hợp lý!

Nước biển trong ngày này lại giảm xuống hơn trước mười trượng, so với ngày hôm qua đã tăng lên mấy lần rồi! Phương diện này có chuyện!

Nàng trầm mặc nhìn chằm chằm vào la bàn. Lúc này đã hoàn toàn bị điểm sáng màu xanh biếc chiếm cứ, điểm sáng màu trắng không còn nhiều lắm, chỉ còn không tới một ngàn điểm.

Trong đó có ba điểm sáng lớn nhất đã biến mất. Còn chín điểm sáng nhỏ hơn, trong đó bốn điểm đã biến mất, hôm nay lại có hai điểm đã biến mất. Còn lại ba điểm ngưng tụ một chỗ, từ từ di động. Phía sau ba điểm này còn có ba điểm sáng màu xanh biếc đang di chuyển. Ba điểm sáng màu xanh biếc này có hơi bắt mắt, nhanh chóng đuổi theo.

Cẩn thận nhìn lại một vòng, nữ tử này càng nhíu mày.

Không có gì lạ lùng... nhưng nước biển này tại sao trong hai ngày nay lại giảm đi... Vẫn còn lại thời gian hai ngày cuối cùng... Thôi, không đợi tới cuối cùng nữa. Nước biển này tự dưng giảm bớt quá quỷ dị... Sớm sử dụng Vạn Tịnh Hóa Ô Dịch kia quét sạch tất cả những tu sĩ còn lại cho xong!

Trong tâm thần nữ tử này có chút bất an, do dự một chút liền cắn răng, tay trái giơ lên. Lập tức trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một giọt chất lỏng màu đen. Hướng về phía ngoài khơi bắn ra.

Lập tức giọt chất lỏng này hóa thành một đạo u quang bay thẳng xuống mặt biển, biến mất trong nước biển. Nhưng ngay trong tích tắc khi nó biến mất, chỉ thấy nước biển phía trước nữ tử này lập tức trở thành màu đen!

Màu đen này như mực tàu, dùng một tốc độ không thể nào tượng tượng nổi nhanh chóng tràn ra.

Cứ thế này thì dù Đan Hải có tồn tại thứ gì thì cũng sẽ tử vong trong Vạn Tịnh Hóa Ô Dịch!

Lại nói tới Vương Lâm, trong hai ngày này hắn hấp thu một lượng nước biển mênh mông vào p trong cơ thể, đè nén muốn ngưng tụ bổn nguyên nhưng cho tới hiện tại, thủy bổn nguyên này vẫn chưa ngưng tụ ra. Hắn trầm mặc, hấp thu nhanh hơn.

Mấy canh giờ sau, ở ngoài khơi Đan Hải lúc này một nửa đã bị biến thành màu đen. Những tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong phạm vi này bị chạm tới liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Thân thể họ bị nước biển màu đen này ăn mòn, ngay lập tức hóa thành một vũng máu, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể chạy thoát, hoàn toàn tiêu tán.

Tuy vậy đám tu sĩ lục y trong nước biển màu đen này tốc độ có chậm lại nhưng không bị thương tổn chút nao. Cảnh tượng này dù nữ tử dưới ba

cây đại kỳ không nhìn thấy nhưng la bàn trong tay nàng lại vẫn biếu lộ rõ ràng cảnh tượng này.

Chỉ thấy la bàn trong tay nàng lúc này thể hiện cả Đan Hải, hầu như một nửa đã biến thành màu đen. Những nơi màu đen đi qua, tất cả những điểm trắng đang di động đều tiêu tán, giống như là bị xóa sổ.

Dù là ai cô giờ trò thì ta cũng muôn xem thử trong nước biên bị biên màu này, ngươi còn có thể hấp thu tiếp không...

Nữ tử này thì thào, đôi mắt lộ hàn quang, nhìn về phía mấy trăm điểm sáng còn lại trong la bàn.

Đối với cảnh nước biển giảm xuống rất nhiều này nàng cũng hơi để ý, muốn tìm ra nguyên nhân!

Trong những điểm trong hiện tại có Vương Lâm, bị ánh mắt nữ tử xẹt qua một lần. Trong nháy mắt này, thân thể nữ tử này sững lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào điểm sáng biểu thị Vương Lâm, ánh mắt cuồn cuộn sát khí kinh thiên!

Mỗi một điểm trong biếu thị trong một người không phải là tu sĩ kim môn trong Đan Hải này... nhưng tất cả các điểm trắng đều chậm rãi di động, bỏ chạy về hướng Thiên Ngưu Châu, chỉ có mỗi điểm trắng này lại không hề nhúc nhích!

Ta phải sớm phát hiện ra mới đúng!

Đôi mắt nữ tử này bùng lên sát khí.

Hướng chính đông, chín ngàn bảy trăm vạn dặm, ba mươi tổ Lục Ma vệ, đi giết người này...

Không đợi nữ tử này nói xong, đột nhiên điểm sáng đại biếu cho Vương Lâm trên la bàn biến mất.

Cảnh tượng này đột ngột xảy ra khiến cho lời nói của nàng bị cắt đứt. Lại khiến nàng một lần nữa sửng sốt.

Lại nói tới Vương Lâm. Hắn trong mấy ngày này không ngừng hấp thu nước biển nhưng thủy bổn nguyên vẫn không thể ngưng tụ thành. Trong lúc hắn triển khai hấp thu trong phạm vi lớn thì đột nhiên thân thể liền chấn động, mở bừng đôi mắt, ánh mắt bừng sáng.

Thủy bổn nguyên! Ta cảm nhận được khí tức của thủy bổn nguyên!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hơi do dự một chút liền lộ vẻ quyết doán, thân thể đứng lên bước về phía xa một bước. Trong nháy mắt này. dưới

chân hắn liền hiện lên sóng gợn, cả người dung nhập vào trong thiên địa, trong nháy mắt liền biến mất.

Sau khi xuất hiện thì Vương Lâm bất ngờ ở trong vùng Đan Hải tràn ngập chất lỏng màu đen. Trong nháy mắt khi xuất hiện, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng cực kỳ kinh khủng trong nước biển màu đen này. Luồng lực lượng này đủ để ăn mòn tất cả thân thể, thậm chí ngay cả Nguyên Thần cũng trực tiếp bị biến mất.

Đây là một uy lực khác của thủy bổn nguyên!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Thân thể hắn lúc này đang trong lần tuần hoàn thứ chín để thủy bổn nguyên đại thành, đối với nước biển màu đen này có lực chống cự mạnh hơn tu sĩ bình thường nhiều.

Nước biển này dù kinh khủng nhưng trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể ăn mòn thân thể hắn. Mà trong nước biển màu đen này lại ẩn chứa thủy bổn nguyên mà lúc này Vương Lâm đang cực kỳ khao khát.

Thân thể sau khi biến ảo ra, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông mở ra toàn bộ. Điên cuồng hấp thu nước biển màu đen này vào cơ thể!

Vừa nhanh chóng hấp thu, toàn thân Vương Lâm liền xuất hiện sự đau đớn. Nhưng đồng thời với nỗi đau, tâm thần hắn lại hiện lên cảm giác

cực kỳ thoải mái, giống như thân thể đang từ từ dề chịu hơn, từ từ hoàn thành lần tuần hoàn thứ chín!

Ở một nơi cách Vương Lâm rất xa, cũng trong phần nửa nước biển bị biến thành đen như mực này, nữ tử đứng dưới ba cây đại kỳ lúc này đồng tử trong hai mắt co rụt lại, bàn tay cầm la bàn đột nhiên run rẩy.

Chỉ thấy bản đồ Đan Hải vừa còn tràn ngập màu đen lúc này đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng tan đi. Biến hóa đột ngột này khiến nữ tử này phải hít sâu một hơi.

Đây…

Nàng nhìn la bàn trong tay mình với vẻ không thể tin nổi. Đứng ngây ra đó. Nhưng rất nhanh nàng liền chú ý tới trong Đan Hải đã tràn ngập màu đen hơn một nửa, không biết từ khi nào xuất hiện một điểm trắng. Điểm này không lớn nhưng lúc này lại là điểm trắng duy nhất trong nửa Đan Hải màu đen!

Chính là kẻ này...

Sát khí trong mắt nữ tử này càng đậm, tay trái giơ lên chỉ về phía trước.

Năm mươi tổ Lục Ma vệ, giết người này!

Một chỉ nàng điểm tới. Lập tức mấy ngàn tu sĩ bốn phía liền đi ra một nửa, hóa thành những đạo cầu vồng biến mất phía trước nữ tử này.

Trên la bàn của nàng, chỉ thấy bốn phía điểm trắng đại biểu cho Vương Lâm đột nhiên xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu xanh biếc đang từ từ vây lại.

Hơn nữa ở chỗ Vương Lâm, do đang nhanh chóng hấp thu, thân thể hắn đã rất nhanh hồi phục, hai tay khô héo lập tức đầy đặn lại, huyết nhục nhúc nhích, giống như tỏa ra sức sống dày đặc.

Thân hình hắn, đầu hắn, cả mái tóc của hắn lúc này cũng không ngừng hấp thu thủy bổn nguyên trong nước biển màu đen, không hề khô héo nữa mà tràn ngập sinh cơ.

Lần tuần hoàn thứ chín của thủy bổn nguyên trong cơ thể Vương Lâm sau khi hấp thủy bổn nguyên trong nước biển màu đen này. Được rót vào lực lượng mới, lại tiếp tục chuyển động.

Tốc độ chuyển động lúc này cực nhanh, khiến cho nước biển trong khu vực này giảm một nửa. Một lát sau, lần tuần hoàn thứ chín của thủy bổn nguyên đã lập tức hoàn toàn đầy đủ!

Trong tích tắc khi lần tuần hoàn thứ chín này chấm dứt. Vương Lâm đang ngồi khoanh chân hai mắt trực tiếp mở ra. Thân thể hắn không còn khô héo nữa mà đã hoàn toàn khôi phục rồi!

Trong nháy mắt khi vừa khôi phục, trong cơ thể hắn có thêm đạo bổn nguyên thứ tám. Bổn nguyên này chính là thủy bổn nguyên!

Bổn nguyên này vừa xuất hiện khiến cho tu vi Vương Lâm đã bị đình trệ hồi lâu ầm ầm tăng lên. Một luồng khí tức cường hãn từ trong cơ thể hắn lúc này tràn ra. Tu vi của hắn lúc này đã chính thức đạt tới Không Linh hậu kỳ.

Giờ phút này, khí tức điên cuồng tăng lên. Rất nhanh trong đầu Vương Lâm ầm vang, đột phá rồi!

Trong khoảnh khắc khi hắn đột phá, khí tức lại bạo tăng, không ngừng tăng mạnh, cuối cùng đợt tới Không Linh đỉnh phong, chỉ còn cách Không Huyền một bước nhò!

Cùng lúc đó, trong cơ thể Vương Lâm có cảm giác như nghiêng trời lệch đất, truyền ra những tiếng nổ bùng bùng. Hai mắt hắn sáng ngời!

Thủy bổn nguyên, ngưng tụ toàn bộ trong huyết dịch của ta. Từ nay về sau huyết dịch của ta chính là thủy bổn nguyên trong ngũ hành!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1844 Gặp lại cố nhân!

Trong nháy mắt khi thủy bổn nguyên của Vương Lâm đại thành, nước biển bốn xung quanh lập tức huyễn ra ra những hư ảnh. Hư ảnh này vừa xuất hiện liền có lục quang tỏa ra tràn ngập.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện hư ảnh, Vương Lâm như sớm đã phát hiện ra. Thần sắc hắn như thường, tay phải giơ lên hướng về nước biển phía trên bỗng nhiên chụp một cái. Lập tức tất cả chất lỏng màu đen trong nước biển liền ngưng tụ lại, trong phút chốc đã nằm trong lòng bàn tay Vương Lâm, hóa thành một giọt nước màu đen.

Chất lỏng này chính là Vạn Tịnh Hóa Ô Dịch!

Hư ảnh bốn phía lần lượt biến ảo ra. Một luồng khí tức mạnh mẽ tràn ngập, đồng loạt ập tới Vương Lâm trong nháy mắt. Vào lúc này Vương Lâm vuốt mạnh giọt chất lỏng màu đen nọ.

Thủy, có thể ngăn cách tất cả khí tức, có thể khiến hỏa không còn thiêu đốt, có thể khiến tính mạng ngừng lại, có thể khiến thiên địa không còn màu sắc...

Vương Lâm thì thào, vuốt một cái khiến giọt thủy dịch màu đen kia chợt tan nát, hóa thành một lượng nước màu đen lớn. Lấy Vương Lâm làm trung tâm điên cuồng khuếch tán về bốn phía.

Những hư ảnh đang tới gần Vương Lâm từ bốn phía không kịp thi triển thần thông đã lập tức bị hắc thủy như sóng cuồng cuốn đi, ầm ầm bao phủ.

Những tiếng kêu thê lương lập tức vang lên trong Đan Hải. Tất cả tu sĩ bị hắc thủy đụng vào thân thể lập tức run rẩy, bị ăn mòn rồi tiêu tán, Nguyên Thần tử vong.

Cũng có một số người giống như không thể hít thở, hai mắt trợn trừng lên, tuyệt khí mà chết. Không chỉ có khí tức, dù là tiên khí, thậm chỉ là ngọn lửa tính mạng cũng bị đốt lên.

Lại có một số người thân thể ầm ầm tan nát, máu tươi trong thân thể bị cuốn ra, từ trong lỗ chân lông bay ra, thân hình nát bấy, Nguyên Thần bị tiêu diệt.

Cũng không ít kẻ thân thể lại run mạnh lên, nhanh chóng héo rũ, chỉ trong chớp mắt đã khô héo như xương khô, ngay cả Nguyên Thần cũng vì thân thể mất nước mà mệt mỏi rồi tan vỡ.

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt khi Vương Lâm vuốt lên giọt nước màu đen. Thần sắc hắn bình tĩnh, từ từ hướng về một thi thế đi tới. Một tia hắc dịch từ trong đó lan ra, chui vào trong thân thể hắn, dung hợp với máu huyết.

Sau khi đi bảy bước, đột nhiên Vương Lâm quay đầu lại, nhìn thoáng về phía xa xa. Ở nơi rất xa ngoài khơi chính là vị trí của nữ tử đứng dưới ba cây đại kỳ!

Thân thể nàng lúc này run lên, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. La bàn trong tay nàng thể hiện điểm sáng màu xanh biếc bốn phía Vương Lâm lúc này đã toàn bộ bị dập tắt. Đan Hải màu đen lúc này biến mất, chỉ còn lại một điểm trắng đang chậm rãi di chuyển, rất nhanh liền biến mất.

Người này là ai! Vì sao lần trước điều tra cường giả lại không thấy sự tồn tại của hắn!

Nữ trầm mặc, cắn chặt hàm răng.

Toàn bộ Lục Ma vệ nghe lệnh, trong Đan Hải phải đuổi giết người này, không thể để hắn rời đi. Người này đã đoạt được Vạn Tịnh Hóa Ô Dịch,

phải giết hắn để thu hồi!

Nữ tử này vừa nói liền phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi này giống như kết hợp với lời nói của nàng, hóa thành khí chui vào bên trong la bàn.

Đồng thời khi đám máu này tiêu tán, tất cả tu sĩ mặc lục y nhanh chóng cất bước.

Cùng lúc đó, bên trong Đan Hải, lúc này tâm thần tất cả tu sĩ Lục Ma Châu đều chấn động, trong óc vang lên giọng nói của nữ tử kia.

Giọng nói này có thể truyền ra trong phạm vi rộng như vậy không phải là do tu vi của nữ tử này kinh người mà là nàng thông qua la bàn trên tay tạo thành. La bàn này không phải là vật phàm, chính là vật then chốt của cấm chế bao phủ cả Đan Hải!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi di chuyển trong Đan Hải này. Hắn đi không nhanh nhưng mỗi lần bước đi đều vượt qua khoảng cách cực xa, không ngừng tiến bước, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Những người này đã phong ấn Đan Hải. Tuy không biết muốn gây nên chuyện gì... nhưng chỉ cho người tiến vào mà không cho thoát ra, hiển nhiên là sợ tin tức ở nơi này bị lọt ra ngoài...

Vừa đi tới, hai mắt Vương Lâm vừa lóe sáng, tay phải giơ lên. Lập tức trong lòng bàn tay hắn từ từ chui ra một người tí hon.

Người tí hon này chính là một tia hồn phách Vương Lâm ngưng tụ ra sau khi tu luyện Hồn Diễn Đạo. Vừa bước đi, ánh mắt Vương Lâm vừa nhìn người tí hon nọ. Thân thể người tí hon run lên, cúi đầu quỳ gối trong lòng bàn tay Vương Lâm, hướng về phía Vương Lâm vái lạy một cái.

Một cái vái này đụng vào lòng bàn tay hắn, trong đầu Vương Lâm liền ầm vang, giống như đang chuẩn bị tính toán ra biến hóa trong tương lai. Nhưng trong tích tắc này. Đột nhiên một luồng lực lượng mênh mông từ trong u minh ầm ầm tràn tới, mạnh mẽ chặt đứt sự tính toán của Vương Lâm.

Hai mắt hắn sững lại, thần sắc trở nên ngưng trọng hơn.

Có người quấy nhiễu... Cũng không phải là chỉ quấy nhiễu ta mà nhằm vào tất cả những ai ở nơi này muốn dùng thần thông tính toán biến hóa của thiên địa...

Bàn tay Vương Lâm nắm lại. người tí hon liền dung nhập vào trong cơ thể, hoàn toàn biến mất.

Nơi này sợ là có đại loạn rồi...

Vương Lâm trầm ngâm, thân thể nhoáng lên, dưới chân lóe lên sóng gợn, trong tích tắc liền biến mất, súc địa thành thốn thuấn di mà đi.

Không tới mười mấy nhịp thở sau khi hắn rời đi, chỉ thấy mấy thân ảnh huyễn hóa ra ở nơi này. Mấy thân ảnh mặc lục y sau khi xuất hiện, hơi điều tra một chút liền biến mất một lần nữa.

Còn về Vương Lâm, hắn xuất hiện tại vùng biển gần Thiên Ngưu Châu, thân ảnh từ trong sóng gợn lan ra, lông mày nhíu lại, thân thể chưa rời đi mà ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt giống như xuyên qua nước biển, nhìn thấy bầu trời hôn ám bên ngoài.

Cấm chế nơi này khiến cho thần thông súc địa thành thốn chỉ có thể di động bên trong Đan Hải, không thể đi ra ngoài... Cấm chế này cũng có chút huyền diệu...

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư. Hắn không ra khỏi cấm chế này. Bắt cứ cấm chế nào trong thiên địa đều không thoát khỏi cấm chế bổn nguyên. Mà càng gặp nhiều cấm chế thì cấm chế bổn nguyên của Vương Lâm lại càng lớn mạnh.

Nếu hắn có thể hấp thu luyện hóa một cấm chế đại trận từ rất lâu trong thiên địa thì cấm chế bổn nguyên của hắn lập tức sẽ tăng mạnh.

Cấm chế nơi này ta cũng có thể luyện hóa hấp thu, trở thành một bộ phận của cấm chế bổn nguyên của ta...

Vương Lâm thì thào. Hắn lần trước trong Tàng Hồn Các dù sao thân cũng là trưởng lão của Đại Hồn Môn, thật sự không nên luyện hóa. Mà cấm chế nơi đó cũng không có gì huyền diệu, chỉ tồn tại ý chí của cường giả mà thôi.

Vừa trầm mặc, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, tay phải giơ lên hướng về phía bên cạnh vung mạnh. Chỉ thấy bên trong biển rộng bên phải Vương Lâm lập tức có hơn mười đốm lửa thiêu đốt bên trong biển.

Trong chớp mắt khi những đốm lửa này xuất hiện, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nước biển cuốn động. Thân ảnh của hơn mười tu sĩ mặc lục y biến ảo ra. Thân thể bọn họ lúc này bị thiêu đốt bừng bừng, tỏa ra ngọn lửa màu đen, ngay cả nước biển cũng không thể dập tắt. Ngọn lửa này chính là sát khí của bọn họ bị Hư Hỏa dẫn động!

Thần thông Hư Hỏa Vương Lâm rất ít khi sử dụng, đây là lần đầu tiên thi triển tại Tiên Cương đại lục! Nhưng uy lực của nó trong lúc bất ngờ lại cực kỳ cường đại. Hơn mười tu sĩ trong nháy mắt tử vọng. Tu vi của bọn họ không tới bước thứ ba, chỉ là người đầu tiên tìm tới Vương Lâm mà thôi, căn bản không có chút sức chống cự.

Vừa đi tới, Vương Lâm đang định lao ra khỏi mặt nước, quan sát cấm chế bao phủ cả Đan Hải này. Nhưng vào lúc này thần sắc hắn đột nhiên thay đổi, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Ba người bọn họ... Không ngờ lại ở nơi này.

Khuôn mặt Vương Lâm lộ nụ cười, thay đổi phương hướng, bước từng bước đi tới.

Tiếng âm vang truyền khắp sâu trong Đan Hải. Bạch Hổ phun máu tươi, mang theo Chu Tước vào Huyền Vũ nhanh chóng bỏ chạy. Phía sau bọn họ tu sĩ họ Tiền liếm liếm môi, ánh mắt lộ vẻ hung tàn.

Thân thể kẻ kia rất cường hãn, nếu luyện thành khôi lỗi có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Ba người các ngươi tu vi không tầm thường, căn cứ vào điều tra của tông môn, các người mới tới đây vài thập niên mà thôi, không môn không phái. Không bằng gia nhập vào Vô Cực Tông chúng ta, đỡ phải chịu họa sát thân!

Thanh niên mặt trắng mỉm cười nói.

Sắc mặt Bạch Hổ tái nhợt, không nói một lời mà mang theo Chu Tước cùng Huyền Vũ suy yếu tới mức đang thoi thóp điên cuồng bỏ chạy. Nhưng tốc độ của hắn dù nhanh hơn nữa cũng không cách nào kéo gần khoảng cách với hai tu sĩ ở phía sau.

Bạch Hổ, ba người các ngươi không phải là hạng vô danh, chẳng qua vì sao chuyện các người ở Đan Hải vô số năm trước lại không hề có chút dấu vết nào...

Thanh niên mặt trắng nói, tay phải giơ lên, cây quạt trong tay chỉ về phía trước.

Lập tức một luồng thanh khí từ trong cây quạt của thanh niên này xuất hiện, biến ảo thành một tiên nhân mặc kim giáp, cất bước đi tới, trong tay cầm một kim kiếm lớn, gầm lên chém về phía Bạch Hổ!

Trong tích tắc khi kim kiếm này hạ xuống, Bạch Hổ xoay phắt người, gầm lên một tiếng, bên ngoài thân thể lập tức hiện ra một hư ảnh Bạch Hổ, thoát khỏi thân thể đánh về phía tiên nhân mặc kim giáp kia.

Ầm một tiếng, tiên nhân sụp đổ. Bạch Hổ này cũng bị thảm rên rỉ rồi tiêu tán. Thân thể Bạch Hổ chiến tướng run lên, phun một ngụm máu tươi, liên tục lùi lại phía sau mấy trăm trượng.

Lão tử Bạch Hổ chiến tướng, là một trong tứ đại chiến tướng của Thất Đạo Tông, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Đám nhãi con các người nhớ cho kỹ lấy!

Thần sắc Bạch Hổ chiến tướng dữ tợn. Hắn không bỏ chạy nữa. Kiếp nạn hôm này hắn đã hiểu, sợ rằng mình khó có thể vượt qua nổi.

Nếu như phải chết thì phải chết cho đường đường chính chính!

Chu Tước chiến tướng, một trong tứ đại chiến tướng của Thất Đạo Tông!

Bên cạnh Bạch Hổ, Chu Tước khóe miệng tràn máu tươi, nhìn chằm chằm vào thanh niên kia, chậm rãi mở miệng.

Huyền Vũ chiến tướng!

Cả Huyền Vũ lúc này rõ ràng cũng biết ba người giờ phút này sợ lại phải cùng chết, ngược lại trông lạnh nhạt hơn nhiều, thầm than, cũng giống như Bạch Hổ, không hề che dấu thân phận của bản thân nữa.

Thất Đạo Tông? Thiên Ngưu Châu có môn phái này sao?

Thần sắc thanh niên mặt trắng kia tò vẻ suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không thể nhớ ra ba chữ Thất Đạo Tông này.

Thất Đạo Tông!?

Tu sĩ họ Tiền bên cạnh hắn sau khi nghe tới tên này liền cẩn thận quan sát ba người.

Trong điều tra của tông môn chúng ta đối với Thiên Ngưu Châu từng nói qua cái tên này. Đây là một tông phái từ rất nhiều năm trước, tông chủ hình như gọi là Thất Thải Tiên Tôn gì đó, tu vi năm đó bất phàm. Nhưng giờ đây e rằng đã chết từ lâu.

Nghe thấy bốn chứ Thất Thải Tiên Tôn này. Ba người đám Bạch Hổ trầm mặc, thần sắc lộ vẻ phức tạp.

Tông chủ dù đã chết nhưng trong Thất Đạo Tông chúng ta còn một người! Người này nếu ra được thì không bao nhiêu năm nhất định sẽ rạng danh Tiên Cương!

Bạch Hổ đột nhiên mở miệng.

Chu Tước và Huyền Vũ nhìn nhau, đều gật đầu đồng ý.

Rạng danh Tiên Cương? Thú vị thật. Chẳng lẽ người các ngươi nói có thể so với Vân Dật Phong của Quy Nhất Tông hay tứ đại thiên tài của Đông Châu sao? Quả là buồn cười!

Thanh niên mặt trắng cười châm chọc, bước về phía trước, cùng với tu sĩ họ Tiền tiến tới, đang muốn triển khai giết chóc!

Nhưng ngay trong lúc hai người áp sát, ánh mắt ba người Bạch Hổ lộ vẻ quyết đoán, đang muốn liều chết thì đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên khắp bốn phía.

Cười vui lắm hả...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1845 Thiên tài Đông Châu Vân Không!

Giọng nói này vô cùng đột ngột, như sau khi dung hợp với nước biển liền truyền ra, vang vọng bốn phía. Nước biển lúc này lập tức xuất hiện tầng tầng dòng chảy ngầm, nhanh chóng cuồn cuộn cuốn đi.

Trong dòng chảy ngầm, thân thể Vương Lâm chậm rãi đi ra. Thần sắc hắn bình tĩnh, bạch y tung bay trong nước biển giống như không nhiễm chút bụi trần, lạnh lùng nhìn hai tu sĩ Lục Ma Châu trước đám người Bạch Hổ.

Vương Lâm!

Bạch Hổ sửng sốt. Chu Tước và Huyền Vũ bên cạnh hắn cũng ngẩn ngơ, hiển nhiên không thể nào ngờ được lại gặp Vương Lâm ở nơi này!

Vương Lâm hướng về phía ba người Bạch Hổ gật đầu, ánh mắt quét về phía hai tu sĩ Lục Ma Châu.

Sát khí trong mắt tu sĩ họ Tiền lóe lên. Vương Lâm xuất hiện không khiến hắn cảm thấy kiêng kỵ. Theo hắn thấy tu vi Vương Lâm chỉ là Không Linh đỉnh phong, không có gì đáng sợ, chẳng qua là đối phương có thần thông ẩn dấu khí tức mà thôi.

Người này chỉ am hiểu thuật ẩn thân, nếu không thì không có khả năng ta lại không phát hiện ra mà có thể dễ dàng xuất hiện trước mặt ta!

Tu sĩ họ Tiền cười lạnh, thân thể chẳng những không dừng lại mà còn cất bước nhanh hơn. Hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về phía Vương Lâm.

Các ngươi đã quen biết thì lúc này cũng lưu lại đây đi. Trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng có người bầu bạn!

Trái với tu sĩ họ Tiền, thanh niên mặt trắng trong tích tắc khi Vương Lâm tới đồng tử trong hai mắt co rút lại, thân thể sững lại, không tiến tới nữa mà nhanh chóng lùi lại phía sau.

Người này nhìn như tầm thường nhưng trên người hắn tồn tại máu tanh vô hình vô cùng nồng đậm. Hắn ở Đan Hải nhất định đã giết chóc rất nhiều!

Thanh niên mặt trắng này tu luyện công pháp đối với máu tanh cực kỳ mẫn cảm, hầu như trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm liền phát hiện ra khí tức mà người ngoài không thể thấy này. Luồng máu tanh chỉ hắn mới có thể thấy này ầm ầm ập tới, khiến hắn hít thở không thông.

Giờ phút này vừa lui lại phía sau, tay phải hắn liền giơ lên che mắt phải, mắt trái còn nhìn thấy đồng tử xoay tròn một cách quỷ dị. Đột nhiên hắn có thể thấy bên ngoài thân thể Vương Lâm tồn tại mấy ngàn oan hồn thê lương. Toàn bộ những oan hồn này đều là tu sĩ Lục Ma Châu bị hắn giết chết trong Đan Hải vừa rồi!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cảnh này, thân thể thanh niên mặt trắng run lên, không nói cho đồng bọn biết mà triển khai toàn bộ tốc độ. Vội vàng lui lại phía sau.

Hắn và tu sĩ họ Tiền kia một tiến một lùi, có vẻ đối lập vô cùng!

Muốn chết!

Vương Lâm cười lạnh, trong tích tác khi tu sĩ họ Tiền kia áp sát liền giơ tay lên vung một cái. Chỉ thấy hắc khí trong tay Vương Lâm chợt khuếch tán ra, hóa thành một tiếng gầm khẽ. Dĩ Ti khôi lỗi bỗng nhiên biến ảo ra, đầu lưỡi đỏ lòm trong sương mù vươn ra, nhe răng cười mang theo vẻ tàn nhẫn, lao thẳng tới tu sĩ họ Tiền.

Tu vi kẻ này bất phàm nhưng so với Dĩ Ti khôi lỗi thì đúng là như trời với đất!

Trong nháy mắt khi Dĩ Ti khôi lỗi xuất hiện, tu sĩ họ Tiền trợn trừng mắt, tóc gáy dựng đứng cả lên. Một luồng nguy cơ sinh tử như hồng thủy bao phủ toàn thân hắn. Vào giờ khắc này thân thể hắn vặn vẹo một cách quỷ dị, không chút do dự thay đổi phương hướng, nhanh chóng lùi lại, muốn tránh một đòn của Dĩ Ti khôi lỗi rồi bỏ chạy.

Đáng chết! Hắn sao lại có khôi lỗi mạnh mẽ tới mức này! Người này rốt cục có thân phận gì! Không ngờ lại có một khôi lỗi Không Kiếp sơ kỳ bên người!

Thần sắc tu sĩ họ Tiền mang theo vẻ sợ hãi, nhưng tốc độ không thể sánh được với Dĩ Ti khôi lỗi, trong chớp mắt đã bị hắc vụ đuổi theo, ầm ầm bao phủ lấy hắn. Tiếng kêu thảm thiết và máu tươi chợt tràn ngập trong sương mù.

Lại nói về thanh niên mặt trắng vừa lựa chọn bỏ chạy lúc trước, giờ đang mang theo thần sắc hoảng sợ. nhanh chóng lùi lại, kéo giần khoảng cách vơi Vương Lâm, thân thể nhoáng lên, đang muốn dung hợp với đại trận cấm chế này, na di bỏ chạy.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhìn tu sĩ Lục Ma Châu đang muốn rời đi ở xa xa, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Một cái chụp này khiến dòng chảy ngầm trong đáy biển đột nhiên bùng lên, sóng gợn tràn ra, bất ngờ hóa thành một bàn tay khổng lồ nắm lấy thanh niên mặt trắng.

Ầm một tiếng, cây quạt trong tay hắn mở mạnh ra. Mặt trước cây quạt này là một bước tranh vẻ vạn mã bôn đằng. Trong nháy mắt khi cây quạt được mở ra, tiếng ngựa hí vang vọng khắp không gian. Đồng thời trong nước biển trước mặt thanh niên mặt trắng, chỉ thấy những con ngựa hư ảo hiện ra, trong chớp mắt đã tràn ngập nơi này, trở thành cảnh tượng vạn mã bôn đằng.

Nước biển chấn động. Những con ngựa hư ảo kia đồng thời lao ra, bỗng nhiên đụng vào cánh tay do Vương Lâm biến ra kia.

Tiếng chấn động ầm ầm vang khắp đáy Đan Hải, cuốn động nước biển, hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này ầm ầm chuyển động, khiến cho nước biển nhanh chóng xoay tròn.

Trong tiếng ầm vang, cánh tay hư ảo của Vương Lâm tiêu tán cùng với vạn con ngựa hư ảo. Còn về phần thanh niên mặt trắng kia kia, thân thể nhoáng lên, dung nhập vào trận pháp biến mất.

Khi tới dưới ba cây đại kỳ ở ngoài khơi Lục Ma Châu, bên cạnh nữ tử cầm la bàn kia, thanh niên mặt trắng biến ảo ra. Trong nháy mắt xuất hiện, hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Xảy ra chuyện rồi. Tiền sư huynh sợ là dữ nhiều lành ít... Thiên Ngưu Châu tự dưng lại xuất hiện thêm một tu sĩ. Người này tên là Vương Lâm! Việc này chúng ta cần báo ngay cho sư môn.

Hắn lau máu tươi bên khóe miệng, chậm rãi nói.

Nữ tử bên cạnh hắn nhìn chằm chằm vào la bàn. Ánh mắt ngưng tụ trên điểm trắng đại biểu cho Vương Lâm kia.

Hắn ở trong trận pháp này trốn không thoát đâu! Việc này ta đã sớm báo cho tông môn rồi. Ba lão tổ đã phái Vân Không đại sư huynh tới rồi... Sau khi đại sư huynh tới, đại quân liên minh tam tông sẽ xuất động... Chỉ cần đại sư huynh luyện hóa Đan Hải này, hóa thành một nửa hạt tiên đan, nổ tung màn chắn của Thiên Ngưu Châu là tất cả mọi việc đều chấm dứt!

Một hồi lâu, nữ tử trung niên này hai mắt lóe lên sát khí, nhẹ giọng nói.

Vân Không đại sư huynh!

Thanh niên mặt trắng vừa nghe tới cái tên này sắc mặt liền lộ vẻ sùng kính. Cái tên Vân Không này trong Lục Ma Châu giống như mặt trời giữa trưa, dù là trong cả Đông Châu cũng vô cùng vang dội.

Vân Không là một trong tứ đại thiên tài Đông Châu! Tông phái của hắn không cố định mà cả tam đại tông phái Lục Ma Châu đều là sư môn của hắn, hắn có thể tùy ý học tập tất cả thần thông trong tam đại tông môn, là đại sư huynh của tất cả đệ tử tông môn của Lục Ma Châu!

Nghe nói Vân Không đại sư huynh nhiều năm trước đã đi tới Bắc châu, bái làm môn hạ Võ Phong Đại Thiên Tôn, vấn tiên cầu đạo, tu vi ngày nay khó lường. Có hắn tới đây thì Vương Lâm phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa!

Thần sắc thanh niên mặt trắng này rung động.

Lại nói về Vương Lâm, tu sĩ họ Tiền kia căn bản không phải đối thủ của Dĩ Ti khôi lỗi, chém giết kết thúc rất nhanh. Ngay lúc tiếng kêu thảm thiết chấm dứt. Thân thể tu sĩ họ Tiền tan nát, đã bị hút sạch toàn bộ máu huyết, chỉ còn lại Nguyên Thần. Đó là bởi vì Vương Lâm trước đó đã yêu cầu Dĩ Ti khôi lỗi không cắn nuốt.

Trước mặt ba người, Vương Lâm đối với tu sĩ họ Tiền triển khai thần thông sưu thần, ánh mắt bình tĩnh. Cho tới khi tìm hiểu xong tắt cả, hắn

mới buông tay, phất bàn tay một cái. Đầu lưỡi Dĩ Ti khôi lỗi liền cuốn lấy định cắn nuốt nhưng Vương Lâm đã phong ấn Nguyên Thần này.

Dĩ Ti khôi lỗi sửng sốt, hung quang trong mắt bùng lên, nhìn chằm chằm Vương Lâm gầm nhẹ.

Người này ta còn cần dùng!

Vương Lâm nhìn Dĩ Ti khôi lỗi, ánh mắt bình tĩnh mà giống như có sát khí ngập trời. Tiếng gầm rống của Dĩ Ti khôi lỗi từ từ yếu dần, cuối cùng cúi đầu không rống nữa.

Tu vi Vương Lâm đề cao lên, dấu ấn hắn lưu lại trên người Dĩ Ti khôi lỗi càng sâu sắc. Nếu không khi tới cực hạn, Dĩ Ti khôi lỗi này sẽ ương ngạnh phản kháng mệnh lệnh của Vương Lâm.

Ba vị lão hữu, từ biệt nhiều năm, không ngờ lại có thể gặp mặt ở nơi này...

Vương Lâm xoay người, nhìn về phía ba người Bạch Hổ thần sắc phức tạp. ôm quyền mỉm cười.

Ba người Bạch Hổ vô cùng cảm khái, thở dài một phen.

Vương Lâm, Lục Ma Châu vừa ra tay nhất định là như sét đánh không kịp bưng tay. Giờ phút này sợ là tuyệt đại đa số tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Đan Hải đều đã bị tàn sát. Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này thôi...

Huyền Vũ thở dài nhìn Vương Lâm.

Lục Ma Châu không phải lần đầu tiến vào Thiên Ngưu Châu trong phạm vi lớn. Ta nhớ rõ trước đây cũng có mấy lần nhưng đều bị các đời lão tổ của Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông liên thủ tạo thành tấm màn ngăn cảm bên ngoài. Nhưng lần này Lục Ma Châu ra tay chính là giết hai tán tu của Đan Hải, nhất định có mưu đồ cực lớn!

Ánh mắt Chu Tước lộ vẻ trầm ngâm, chậm rãi nói.

Thiên địa biến của ở nơi này đã bị Lục Ma Châu che dấu, sợ là Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông còn chưa biết nơi này đã xảy ra chuyện. Chúng ta thân là người Thiên Ngưu Châu, nếu có thể rời khỏi nơi này cần lập tức truyền tin!

Bạch Hổ trầm giọng mở miệng.

Giờ phút này không nên nói nhiều, trước tiên rời khỏi nơi này đã!

Vương Lâm vừa nói, tay áo vừa vung lên. Lập tức Đan Hải liền có thêm một dòng chảy ngầm cuốn ba người Bạch Hổ về phía trước.

Cả đường lao đi, trên được bốn người Vương Lâm gặp tu sĩ Lục Ma Châu mấy lần, thường vừa thấy mặt Vương Lâm liền dùng Hư Hỏa giết chết.

Nhưng rất nhanh, bốn người đi về phía trước càng ngày càng ít gặp tu sĩ Lục Ma Châu. Tới cuối cùng toàn bộ tu sĩ dường như đều biến mất, không thấy bóng dáng.

Có điều không hợp lý.

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Vị trí lúc trước của hắn vốn cách Thiên Ngưu Châu không xa, hầu như đã ở bên bờ Thiên Ngưu Châu. Lúc này đi đã lâu, đáy biển thoai thoải dần, thân thể bốn người nhoáng lên liền bay lên mặt biển.

Giờ phút này trên bầu trời đen kịt, không trăng!

Thiên địa tối đen. ngay cả nước biển trông cũng mơ hồ, chỉ có từng cơn gió thổi qua cuốn nước biển ào ạt, thỉnh thoảng tung bọt trắng xóa. Bốn phía trừ tiếng động của biển khơi thì vô cùng yên tĩnh.

Ba người Bạch Hổ nhận ra điểm không thích hợp. Ánh mắt lóe sáng, đang nhìn bốn phía. Ở hướng Thiên Ngưu Châu lúc này chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vùng đen đen lờ mờ.

Ba người làm hộ pháp cho ta, ta muốn xem trận pháp này, rốt cục có lực phong ấn tới đâu!

Vương Lâm điều chỉnh tâm thần, thân thể rơi xuống, tay phải giơ lên hướng về phía ngoài khơi nhấn một cái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1846 Lần đầu gặp mặt!

Một cái nhấn này mặt biển vẫn như thường nhưng trong nước biển Vương Lâm lại để lại một tia thần thức. Hắn là người cẩn thận, tia thần thức này hiện giờ tuy vô dụng nhưng rất có khả năng sau đây không lâu sẽ có tác dụng lớn.

Thần thức này dung hợp với đại hải, căn bản rất khó có người phát hiện ra.

Làm xong việc này, hai mắt Vương Lâm lập tức tràn ngập tơ máu. Trong phút chốc đồng tử của hắn đã hoàn toàn bị một vùng huyết vân thay thế, thoạt nhìn khá kinh khủng.

Lấy hai mắt chứa cấm chế bổn nguyên, Vương Lâm nhìn về phía bầu trời. Một ánh mắt này khiến thần sắc hắn biến hóa!

Bầu trời đen kịt lúc này bị tầng tầng lớp lớp sương mù mòng manh bao phủ. Sương mù này mắt thường không nhìn thấy, chỉ mình Vương Lâm có cấm chế bổn nguyên thì mới dùng hai mắt chứa bổn nguyên mà nhìn thấy rõ ràng.

Một tầng... Ba tầng... Bảy tầng...

Sương mù trên bầu trời dù mòng manh nhưng có bảy tầng bao phủ cả Đan Hải, vô biên vô hạn, giống như một cái bát khổng lồ úp lấy mặt biển Đan Hải này.

Trên bảy tầng sương mù là một chiếc lan bàn. La bàn này hư ảo, thong thả xoay tròn, bên trong tỏa ra từng luồng uy áp, dung hợp với bảy tầng sương mù.

Chiếc la bàn này là vật hư ảo, không phải vật thật...

Ánh mắt Vương Lâm sững lại. Hắn mở hồ nhìn thấy phía sau la bàn trên bảy tầng sương mù có một làn khí tức lan ra xa xa Đan Hải.

Trung tâm của trận pháp này chính là vị trí của vật này...

Vương Lâm ngưng thần, nhìn sâu vào trong Đan Hải, ánh mắt lóe sáng, trong lòng thầm suy tính.

Cấm chế bổn nguyên của hắn nếu muốn chuyển hóa hoàn toàn thành chân thân phải hấp thu rất nhiều cấm chế bất đồng. Hôm này gặp được đại trận cấm chế bao phủ cả Đan Hải này, Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy, không khỏi động tâm.

Nhưng sự động tâm này rất nhanh bị hắn đè nén xuống. Tay phải giơ lên, hai ống tay áo vung lên. Phía sau hắn bất ngờ xuất hiện hư ảnh của hai đồng tử khổng lồ. Đồng tử này dù là hư ảo nhưng lại lóe lên hồng mang, giống như khiến tấm màn hắc ám này tan đi không ít.

Sau khi hai đồng tử tràn ngập tơ máu hư ảo này xuất hiện, Vương Lâm lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào bầu trời, hai mắt lóe lên vẻ tính toán. Hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất phá vỡ trận pháp cấm chế này.

Theo vẻ tính toán trong hai mắt hắn, hai đồng tử phía ngoài cũng tỏa ra vẻ tính toán, nhìn chằm chằm vào bầu trời, tìm kiếm cách phá giải bảy tầng sương mù kia.

Từ từ, tơ máu trong hai mắt Vương Lâm càng nhiều. Hai đồng từ khổng lồ phía sau hắn cũng vậy.

Thời gian chầm chậm trôi qua, chớp mắt đã qua nửa canh giờ. Thần sắc ba người Bạch Hổ nghiêm trọng, cẩn thận nhìn bốn phía, làm hộ pháp cho Vương Lâm. Ba người bọn hắn có thể ra ngoài hay không đều phải xem Vương Lâm có thể phá vỡ trận pháp cấm chế này hay không.

Lại qua thời gian một nén nhang, hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Tay phải hắn bỗng nhiên giơ lên, hướng về phía bầu trời liên tục điểm ra ba chỉ. Mỗi một chỉ hạ xuống đều có một đạo tơ máu từ trong đồng tử khổng lồ phía sau lan ra, theo ngón tay Vương Lâm bay thẳng lên trời.

Người ngoài nhìn thể thấy nhưng trong mắt Vương Lâm, hắn thấy ba chỉ của mình mỗi một chỉ đều bay ra một sợi tơ máu, chui vào khe hở mònh manh giữa sương mù. Ba chỉ này hạ xuống khiến ba sợi tơ này hoàn toàn chui vào tầng sương mù đầu tiên, cuốn lấy nhau, hình thành một vòng tròn.

Vòng tròn này tạo thành một lỗ nhỏ trong tầng sương mù mòng manh của tầng thứ nhất! Nói là lỗ nhỏ nhưng cũng đủ để một người chui qua!

Bảy tầng sương mù, mỗi tầng đều lưu chuyển vận động. Muốn phá vỡ trận pháp này cũng có chút khó khăn...

Vương Lâm trầm mặc nhìn bầu trời, đợi một lát, đột nhiên hai tay đồng thời giơ lên, liên tục búng búng ra đều có một sợi tơ bay ra.

Chín sợi tơ này theo ánh mắt của Vương Lâm bất ngờ xuyên qua vòng tròn ở tầng thứ nhất. Sau khi xuyên qua. Chín sợi tơ này lập tức phân ra bốn sợi tìm được một chỗ mòng manh ở tầng sương mù thứ hai, nối với nhau tạo thành vòng tròn thứ hai!

Cùng lúc đó, năm sợi tơ còn lại xuyên qua vòng tròn này, dùng phương pháp tương tự tạo thành một lỗ hổng ở tầng sương mù thứ ba!

Do đó ba tầng đầu tiên chẳng khác nào Vương Lâm đã tìm được phương pháp lao ra!

Tất cả chuyện này đám người Bạch Hổ không nhìn thấy. Mà thần sắc Bạch Hổ lúc này khá ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm mang theo vẻ lo lắng. Dù sao thời gian cũng đã qua không ít.

Cho tới hiện tại còn chưa có tu sĩ Lục Ma Châu xuất hiện. Loại chuyện này quá mức quỷ dị, giống như sự yên lặng trước cơn giông bão, khiến người ta cực kỳ cảm thấy áp lực.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Phần lớn tâm thần của hắn còn đang ngưng tụ trên bảy tầng cấm chế trận pháp. Càng tính toán, cấm chế này càng khiến hắn cảm thấy mênh mông. Tầng thứ tư này cũng có những chỗ mòng manh như các tầng trước nhưng hiếm thấy hơn, mặc dù tính toán nhưng rất khó tìm thấy.

Nhưng Vương Lâm có cấm chế bổn nguyên. Hắn không chỉ tính toán một chiều mà còn có ánh mắt của cấm chế bổn nguyên. Dưới ánh mắt này của hắn, tất cả cấm chế trong thiên địa đều không thể ẩn dấu được.

Lại qua thêm nửa khắc nữa, Vương Lâm ở trước ba tầng đầu, hai mắt lóe lên, hai tay nhanh chóng giơ lên liên tiếp búng ra mười bảy chi! Mười bảy sợi tơ huyết sắc bay đi. Lao vào bầu trời, trực tiếp xuyên qua ba lỗ hồng, rơi vào tầng thứ tư. Lúc này sáu sợi tơ nối với nhau, bất ngờ tạo thành một lỗ hổng trên đám sương mù kia.

Những sợi tơ còn lại lao đi, nối tiếp với tầng thứ năm khiến cho năm tầng đầu tiên toàn bộ đều xuất hiện những lỗ hổng có thể thông qua.

Nhưng vào lúc này, Đan Hải chợt ầm vang, biển rộng gầm thét, tiếng rít gào kinh thiên động địa. Nước biển giống như bị chia thành hai nửa bởi một sợi tơ nhỏ, ầm ầm tản về hai bên.

Cảnh tượng này quá sức đột ngột, không có chút dấu hiệu báo trước, làm cho thần sắc ba người Bạch Hổ đại biến, đồng loạt định thi triển thần thông. Trong nháy mắt này, đồng tử hai mắt Vương Lâm co rụt lại, không hề có chút do dự, thân thể đứng phắt dậy, hư ảnh đồng tử khổng lồ

phía sau nhanh chóng tiêu tán. Tay áo hắn vung lên, cuồng phong cuốn lấy thân thể ba người Bạch Hổ, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía chân trời.

Ngay trong nháy mắt khi Vương Lâm cuốn ba người Bạch Hổ lao thẳng về phía chân trời, một luồng kiến khí kinh khủng không cách nào hình dung nổi từ ngoài khơi giống như chia đôi mặt biển bất ngờ bộc phát ra.

Đây đâu phải sợi tơ gì, rõ ràng là một nhát kiếm! Một nhát kiếm này chém từ đáy biển lên, không ngờ có thể phân đôi nước biển, uy lực kinh thiên động địa!

Nước biển gào thét, trong nháy mắt khi kiếm ảnh từ ngoài khơi hoàn toàn chém ra, mặt biển ầm vang, hoàn toàn bị chia cắt, tạo thành một cái khe khổng lồ. Nước biển bị phân đôi, có thể thấy đáy biển đen kịt ở phía dưới.

Kiếm ảnh này dài chừng mấy vạn trượng, đánh tung mặt biển, một kiếm xẻ đất trời, đánh thẳng tới bốn người Vương Lâm. Trong nháy mắt khi cảm nhận được luồng kiếm ý này, ba người Bạch Hổ sắc mặt lập tức tái nhợt. Nhất là Chu Tước và Huyền Vũ vốn đã bị thương, giờ phút này bỗng nhiên phun máu tươi, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Đây là kiếm đạo! Cả đời không tu Ý Cảnh thiên địa, chỉ tu kiếm, lấy ý dung kiếm, lấy thân dung kiếm, diệt tuyệt tất cả, thậm chí khiến bản thân cũng trở thành một thanh kiếm!

Đây... Đây... Lục Ma Châu tu sĩ không ngờ lại có tu sĩ cực đoan tới mức này!

Huyền Vũ kiến thức rộng rãi, lúc này cũng phải hít sâu một hơi.

Kiếm ảnh kia cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần. Nhưng Vương Lâm vừa rồi đã sớm bay đi, hầu như chỉ trong chớp mắt trước khi kiếm này tới thì hắn đã mang ba người Bạch Hổ hóa thành cầu vồng nhảy vào trong lỗ nhỏ trong tầng sương mù thứ nhất, không hề dừng lại chút nào mà xuyên qua tầng hai, tầng ba, tầng bốn tầng năm!

Phía sau hắn, kiếm ảnh chợt chém vào trong trận pháp cấm chế, ầm ầm vang dội. Chỉ thấy ba tầng sương mù đầu tiên bị kiếm ảnh này đảo qua liền lập tức sụp đổ, tản ra bốn phái, mang theo ý chí còn lại của kiếm ảnh cuốn tới tầng thứ tư, khiến sương mù tầng thứ tư cũng ầm ầm tan rã!

Một kiếm phá hủy bốn tầng cấm chế. Uy lực của kiếm này dù là Vương Lâm cũng phải hít sâu một hơi. Lúc này hắn ở trong tầng sương mù thứ năm, rõ ràng cảm thấy tầng sương mù này chấn động, mơ hồ có một luồng khí tức cực kỳ bá đạo, giống như thiên thượng địa hạ, duy kiếm độc tôn tràn tới, ầm ầm đánh vào tâm thần hắn.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Luồng ý chí này bên trong ẩn chứa bá đạo, Vương Lâm cảm thụ rất rõ ràng.

Dù ngươi có tu vi gì nhưng chỉ bằng một kiếm này, nhất định là người có thanh danh trong Lục Ma Châu!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, mang theo ba người Bạch Hổ bị một kiếm kia làm cho rung động đi tới. Hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng tới tầng thứ sáu.

Sương mù tầng thứ sáu hơn nồng đậm. Cũng rất khổng lồ nhưng Vương Lâm bay rất nhanh. Chỉ thấy hai tay hắn không ngừng bắt quyết, từng đạo tơ cấm chế không ngừng gào thét hiện ra trước người hắn, hình thành một tấm lưới li ti. Chỉ trong vài nhịp thở, nó đã đụng vào sương mù tầng thứ sáu.

Ầm một tiếng, Vương Lâm mang theo đám người Bạch Hổ xông thẳng qua tầng sáu!

Vân Không bất tài vượt trăm núi ngàn sông mà tới, đạo hữu cần gì phải sốt ruột rời đi!

Một giọng nói trầm thấp vang lên từ ngoài khơi. Chỉ thấy kiếm ảnh đánh tan bốn tầng sương mù đầu tiên hóa thành một tu sĩ mặc thanh y.

Tu sĩ này thoạt nhìn chỉ như thanh niên, quần áo mộc mạc không có chút vật trang sức nào, mái tóc dài phủ xuống vai, bộ dáng rất phiêu dật.

Tướng mạo của hắn cực kỳ tuấn mỹ nhưng tràn ngập lãnh khốc. Trong tay hắn đang cầm một thanh trường kiếm bảy thước, giữa bóng đêm đen kịt này hình như có một dòng chảy đang chuyển động trên mặt kiếm, lấp lánh hàn quang.

Tới đâv không phải là bổn tôn của Vân Không mà là một kiếm ý phân thân của hắn. Cho dù là phân thân nhưng hắn lại có được sáu thành kiếm ý của bổn tôn!

Lời nói vừa vang lên, Vân Không ngẩng đầu nhẹ bước tới, đi thẳng tới tầng sương mù thứ năm! Tay phải hắn giơ lên, kiếm trong tay đột nhiên chém thẳng lên bầu trời.

Một động tác này khiến kiếm ảnh như trăng rằm ầm vang, đánh thẳng lên tầng sương mù thứ năm, khiến nó ầm ầm sụp đổ. Vân Không này liếc mắt một cái liền thấy Vương Lâm tóc bạc vừa tiến vào tầng thứ sáu, quay đầu lạnh lùng đối mặt với hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1847 Hồi mã thương!

Ánh mắt hai người trong tích tắc va chạm, trong đầu Vương Lâm ầm một tiếng, mang theo ba người Bạch Hổ nhảy vào tầng sáu, lao thẳng tới tầng bảy. Sắc mặt hắn tái nhợt, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.

Còn Vân Không kia trong đầu cũng ầm vang, ánh mắt nhìn bầu trời đột nhiên lộ vẻ kỳ dị.

Ta vốn tưởng ở Thiên Ngưu Châu này trừ mấy lão già ra chỉ có Vân Dật Phong mới có thể khiến ta hứng thú... Không ngờ hôm nay ta lại gặp được một người! Vẻ băng lãnh trong cặp mắt kia... Người này cũng là loại lành khốc vô tình...

Vân Không mỉm cười, cầm kiếm hướng về phía bầu trời mà tới.

Vương Lâm nhảy vào tầng thứ sáu, chỉ còn vượt qua tầng thứ bảy cuối cùng là hắn có thể mang đám người Bạch Hổ rời khỏi cấm chế đại trận của Đan Hải. Chẳng qua thời gian cho Vương Lâm không còn nhiều lắm. Sương mù trong tầng bảy này nồng đậm nhất, không thể tìm ra lỗ hồng trong thời gian ngắn.

Ở phía sau lại có tu sĩ Vân Không đuổi theo. Ánh mắt Vương Lâm trong tầng sáu lóe lên, dưới chân hiện có sóng gợn. Hình như có kiếm khí. Hồng mang tràn ngập mắt hắn, bất ngờ phía sau lộ ra một đôi đồng tử màu máu khổng lồ.

Cấm chế bổn nguyên, dùng bổn nguyên dung hợp cấm chế đại trận này!

Vương Lâm quát khẽ, đồng tử khổng lồ phía sau tan nát, những sợi tơ nhỏ bên trong gào thét hóa thành ngàn vạn, lập tức vờn quanh Vương Lâm, hóa thành một đạo lưu tinh huyết sắc bay thẳng tới tầng bảy.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm lao đi. Sương mù tầng sáu sau lưng hắn chợt tan nát, kiếm khí lao ra, giống như muốn hủy diệt hết thảy. Luồng kiếm ý tồn tại trong đó lại càng kinh thiên!

Đạo hữu, lưu lại đi!

Giọng nói trầm thấp của Vân Không vang vọng trong không trung. Kiếm khí kia sau khi đánh tan tầng sáu nhanh chóng ngưng tụ lại, một lần nữa hóa thành kiếm ảnh ngập trời, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Nếu như bị kiếm khí ngày ngăn trở thì Vương Lâm không thể lao ra khỏi tầng thứ bảy này. Giờ phút này trong lúc nguy cơ, nhưng Vương Lâm cả đời tranh đấu vô số, thần sắc lại càng bình tĩnh, trái tim càng tỉnh táo.

Hầu như chỉ trong nháy mắt khi kiếm khí gào thét đánh tới, Vương Lâm xoay phắt người, tay phải giơ lên. Hỏa bổn nguyên chân thân biến ảo ra phía sau, Vương Lâm giơ tay, một chưởng đánh thẳng lên không trung.

Chỉ thấy sương mù trong tầng bảy lập tức quay cuồng, một chưởng ấn khổng lồ ầm ầm xuất hiện!

Dịch Linh Ấn!

Không phải chỉ có một, hỏa bổn nguyên chân thân của Vương Lâm ở phía sau cũng giơ tay phải. Chỉ thấy trong sương mù lại có một chưởng ấn khổng lồ biến ảo ra, bất ngờ lại là một chưởng ấn do ngọn lửa thiêu đốt. Hai chưởng ấn một trước một sau hướng về phía kiếm khí kia ầm ầm đánh xuống.

Cùng lúc đó, phía dưới Vương Lâm và Vân Không, trong hai phần nước biển bị kiếm khí của Vân Không chia đôi lúc trước, một tia thần thức mà Vương Lâm dung hợp với đại hải lúc này đột nhiên cảm nhận được ý chí của Vương Lâm. Lập tức mặt biển cuồn cuộn sóng, cả biển khơi quay cuồng. Một chưởng ấn khổng lồ do nước biển tạo thành bất ngờ dâng lên!

Chưởng ấn này xuất hiện khiến cho đại hải hạ xuống tới mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, giống như toàn bộ đã ngưng tụ thành chưởng ấn đó. ầm ầm đánh lên bầu trời!

Ba chưởng ấn, hai trên một dưới đồng loạt đánh thẳng lên đạo kiếm khí của Vân Không!

Chưởng ấn của bổn tôn Vương Lâm gần nhất, trong tíc tắc va chạm với kiếm khí liền phát ra tiếng nổ ầm ầm. Chưởng ấn sụp đổ, cùng lúc đó chưởng ấn hỏa diễm của bổn nguyên chân thân ầm ầm giáng xuống.

Đúng lúc này, chưởng ấn do thủy bổn nguyên tạo thành từ nước biển cũng ầm ầm đánh lên bầu trời, thẳng tới kiếm khí của Vân Không, va chạm với nó. Cảnh tượng này như thủy hỏa dung hợp, hỏa chưởng ấn và thủy chưởng ấn đồng thời tấn cỏng!

Chỉ thấy hai chưởng ấn khổng lồ kia trong nháy mắt tới gần nhau, nước biển lập tức tỏa ra một lượng lớn sương mù, giống như bị bốc hơi vậy. Mà chưởng ấn của hỏa bổn nguyên trong hơi nước tràn ngập kia cũng giống như sắp bị dập tắt. Nhưng thủy hỏa đều là bổn nguyên của Vương Lâm, toàn bộ đều biến ảo ra từ cơ thể hắn, cho nên chẳng những không bị dập tắt mà còn cường đại hơn!

Ngay cả Vương Lâm cũng không đoán trước được là thủy hỏa bổn nguyên đồng thời thi triển sẽ có hiệu quả thế nào. Chỉ thấy chưởng ấn do nước biển biến thành bất ngờ sôi trào lên. Một lượng lớn hơi nước lan ra, khiến cho hỏa chưởng ấn trên bầu trời giống như mông lung nhưng ngọn lửa lại càng kịch liệt, trở nên ngập trời.

Giờ phút này sắc mặt Vân Không cũng trở nên ngưng trọng, một kiếm quét ngang. Hỏa chưởng ấn chợt hạ xuống, va chạm với kiếm ảnh kia. Ngay sau đó. Thủy chưởng ấn phía dưới ầm ầm đánh tới.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Thủy hỏa chưởng ấn lấy kiếm khí của Vân Không làm trung tâm mà va chạm, ầm vang không ngừng. Thủy và hỏa trong nháy mắt này dung hợp. Bộc phát ra sức mạnh vượt xa từng bổn nguyên riêng lẻ!

Luồng lực lượng này rõ ràng là khí!

Khí là một loại bổn nguyên lực rất khó đạt được trong thiên địa. Nó không phải rõ ràng có thể có được mà phải là một người đồng thời nắm giữ thủy hỏa bổn nguyên, sau đó ngưng tụ lại, diễn biến ra một loại bổn nguyên khác!

Loại bổn nguyên này quý giá vượt xa so với một loại bình thường!

Trong nháy mắt khi khí bổn nguyên xuất hiện, thủy hỏa chưởng ấn đồng thời sụp đổ. Nhưng kiếm khí của Vân Không cũng lần đầu tiên hoàn toàn tan nát. Một lực trùng kích điên cuồng đánh sâu vào bốn phía, cuốn động không gian. Thân thể Vương Lâm nhanh chóng lui lại phía sau. nương theo luồng lực lượng này mang theo đám người Bạch Hổ bay vào sương mù cấm chế tầng thứ bảy!

Thân thể Vân Không nhoáng lên, dưới lực lượng trùng kích của thủy hỏa chưởng ấn liên tiếp bị đây lùi mấy bước. Đúng lúc này thì một tiếng gầm thét đột nhiên truyền ra. Chỉ thấy Dĩ Ti khôi lỗi không biết đã bị Vương Lâm thả ra từ lúc nào, mang theo vẻ nanh ác lao tới.

Dĩ Ti khôi lỗi xuất hiện quá đột ngột, giống như đợi cơ hội này, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần. Một trảo đen kịt chụp lấy Vân Không.

Thời cơ lúc này vô cùng hợp lý, sát khí ập tới khiến Vân Không biến sắc, trực tiếp cắn chót lưỡi, trong tích tắc khi Dĩ Ti khôi lỗi ập tới liền phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi phun ra lập tức hóa thành một kiếm khí huyết sắc, ầm ầm chém về phía Dĩ Ti khôi lỗi!

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trong phút chốc kiếm khí kia đã rơi lên người Dĩ Ti khôi lỗi, chém cánh tay phải của hắn xuống. Dĩ Ti khôi lỗi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bỗng nhiên lui lại phía sau. Nhưng cánh tay phải kia lại quỷ dị hóa thành năm luồng hắc khí, lấy tốc độ khó có thể tượng tượng bất ngờ chui vào trong cơ thể Vân Không!

Vân Không kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra máu tươi. Năm đạo hắc khí này ẩn chứa sát khí kinh thiên, trong cơ thể hắn điên cuồng phá hoại, rất khó bí thanh trừ. Bởi vì trong năm đạo sát khí này ẩn chứa lực lượng thuộc về Đạo Cổ nhất mạch!

Vân Không đạo hữu, ngày sau chúng ta sẽ gặp lại!

Trên bầu trời truyền tới giọng nói vang vọng của Vương Lâm. Vân Không lùi lại ngẩng đầu nhìn lên, thấy Dĩ Ti khôi lỗi mất đi cánh tay phải hóa thành một vùng hắc vụ đã bị Vương Lâm thu hồi. Mà Vương Lâm và ba người Bạch Hổ toàn thân tràn ngập tơ máu đã nhảy vào sương mù cấm chế của tầng thứ bảy, trong tiếng ầm vang liền biến mất!

Cho tới nửa ngày sau khi Vương Lâm rời đi. Vân Không đột nhiên bặt cười, chẳng qua nụ cười có vẻ âm trầm.

Lần tiến vào Thiên Ngưu Châu này thật hứng thú... Lần sau ta sẽ không cho ngươi có cơ hội bỏ chạy. Cường giả như vậy hắn phải trở thành kiếm lô của Vân Không ta!

Ánh mắt Vân Không lóe sáng, xoay người bước về phía đại hải. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt. Trận đánh vừa rồi hắn đã bị thương nhưng lúc này không có thời gian đi chừa thương. Hắn còn phải hoàn thành mấy nhiệm vu các lão tổ giao cho. Luyện hóa Đan Hải này trở thành một hạt tiên đan!

Bên trong Đan Hải lúc này đã không còn tu sĩ Thiên Ngưu Châu nào. Bọn họ đều đã tử vong!

Cả Đan Hải giống như trở thành vùng đất của Lục Ma Châu!

Bên ngoài Đan Hải, trên Thiên Ngưu Châu, thân ảnh Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng, dừng lại một chút ngoài ngàn dặm, khóe miệng tràn máu tươi. Hắn xoay phắt người, thần sắc âm trầm tàn nhẫn, nhìn về phía đại trận cấm chế bao phủ Đan Hải.

Bạch Hổ, ba người các người rời đi đi... Ta còn có chuyện khác cần làm, không đi cùng các người nữa. Nơi này cách Đại Hồn Môn rất xa, Quy Nhất Tông gần hơn một chút. Các người đi thông báo cho bọn họ nhanh một chút.

Còn về Đại Hồn Môn ta sẽ thông báo cho bọn họ!

Vương Lâm nhìn Đan Hải phía xa xa, trong mắt tràn ngập hàn quang, tay phải giơ lên. Lập tức trong tay hắn có thêm một ngọc giản. Đây là Truyền Âm Phù của Đại Hồn Môn. Lưu lại một đạo thần niệm. Vương Lâm hướng về phía bầu trời vung lên. Lập tức ngọc giản này liền hóa thành một đạo u quang bay vụt đi, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã biến mất.

Truyền Âm Phù bởi vì kết cấu bất đồng nên tốc độ so với tu sĩ nhanh hơn vô số lần, nhưng sau bao lâu Đại Hồn Môn mới thu được tin tức thì Vương Lâm cũng không rõ.

Sau khi nhìn thấy Truyền Âm Phù này, ánh mắt của ba người Bạch Hổ sững lại, nhận ra đây là vật của Đại Hồn Môn, vẻ mặt nhìn Vương Lâm giống như muốn nói lại thôi.

Ta đã gia nhập Đại Hồn Môn, trở thành trưởng lão...

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đan Hải. nhận thấy sự dị thường của ba người liền chậm rãi nói.

Bảo trọng...

Ba người Bạch Hổ ôm quyền nói. Bọn họ không nói tới chuyện tạ ơn nhưng việc này hay việc trong động phủ giới đều đã ghi tạc trong lòng.

Các ngươi cũng bảo trọng!

Vẻ mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười chân thành, hướng về phía ba người ôm quyền, nhất là lại nhìn thoáng qua Chu Tước.

Chu Tước thầm than, giống như muốn nói gì rồi lại thôi, cuối cùng không mở miệng mà cùng hai người hóa thành cầu vồng bay về phía Quy Nhất Tông.

Cho tới khi ba người rời đi, không còn nhìn thấy thân ảnh, Vương Lâm mới xoay người nhìn lại Đan Hải, sát khí trong mắt bùng lên.

Ta đi tới Tiên Cương đại lục này còn chưa chịu thiệt thòi thế bao giờ! Vân Không, nếu không thừa dịp người bị thương mà giết ngươi thì Vương Lâm ta khó có thể chịu nổi...

Tiếng kêu thảm thiết của Dĩ Ti khôi lỗi vang lên trong lòng Vương Lâm khiến hắn cực kỳ đau xót. Vân Không này tu vi cực kỳ cổ quái, giống như không cao nhưng kiếm ý kia lại quá kinh người!

Mấy thứ pháp bão Viêm Loan thua cuộc Vương Lâm đã xóa thần thức, trở thành vật của hắn. Nhất là hồ lô chứa ba nghìn vạn đạo hồn, lúc bộc phát cực kỳ mạnh mẽ tuy chỉ có một cơ hội mà thôi!

Đã quyết định, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, bay thẳng xuống Đan Hải phía dưới.

Hành vi của hắn nhìn như cực kỳ lỗ mãng nhưng trên thực tế hắn kết luận rằng Vân Không nọ nhất định cho rằng mình sau khi khổ sờ lao ra sẽ không quay trở lại lần nữa. Điều này dẫn tới quyết định của hắn!

Muốn giết Vân Không thì trước tiên phải đạt được la bàn của trận pháp này!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm sau khi tới Tiên Cương đại lục muốn giết người như thế!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1848 Ẩn nấp

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, trực tiếp xuất hiện trên không trung của Đan Hải. Phía dưới hắn là cấm chế trận pháp vô hình kia. Ở nơi này có trận pháp cách trở, hắn cũng không sợ bị tu sĩ trong cấm chế phát hiện ra.

Nhưng Vương Lâm vẫn cực kỳ cẩn thận, thu liễm khí tức tu vi toàn thân, cả người như u hồn nhanh chóng bay về phía Đan Hải xa xa.

Chỉ vài bước, Vương Lâm liền dung nhập thiên địa biến mất, lúc xuất hiện hải vực gần Lục Ma Châu. Ở chỗ này dù là trên bầu trời cũng tồn tại rất nhiều tu sĩ Lục Ma Châu lao vụt qua.

Tu vi của đám tu sĩ này không đủ, hầu hết đều là bước thứ hai, đạt tới bước thứ ba cũng không nhiều nhưng cũng có thể thấy vài người. Những người này bay qua, thần thức tản ra bốn phía giống như đề phòng gì đó.

Càng ngày tu sĩ Lục Ma Châu càng nhiều, mơ hồ xuất hiện cả cường giả cảnh giới Không Huyền, khiến Vương Lâm đi về phía trước chậm hẳn lại. Hắn trầm ngâm, hai mắt sững lại. Thân thể lập tức hóa thành cầu vồng, trực tiếp nhảy vào bên trong trận pháp cấm chế vô hình phía dưới,

đồng tử hai mắt tràn ngập tơ máu. Bao phủ toàn thân, trong nháy mắt đã chìm vào trong cấm chế, hóa thành một tia sương mù.

Vương Lâm có cấm chế bổn nguyên, lúc này lấy cấm chế bổn nguyên của bản thân bắt chước trận pháp bao phủ cả Đan Hải này, trong thời gian ngắn cũng tự tin là không ai có thể phát hiện ra được.

Dung nhập vào tầng sương mù thứ bảy, Vương Lâm cẩn thận bay trong tầng sương mù này, tìm kiếm vị trí của la bàn trong trận pháp này. Hắn bay trên không trung, theo hướng Lục Ma Châu mà đi. Lúc này càng nhiều tu sĩ Lục Ma Châu xuất hiện.

Những tu sĩ này thường tạo thành hơn mười người một tổ, thần sắc nghiêm túc, gào thét lao qua.

Cả đường này số lượng tu sĩ không dưới mấy vạn. Nhiều tu sĩ ở nơi này như vậy, nếu nói không phải là đám người này không thèm thuồng Lục Ma Châu thì không ai tin nổi.

Vương Lâm hóa thành một tia sương mù, nhìn đội ngũ tu sĩ Lục Ma Châu trên bầu trời, trong lòng thầm than.

Giết chóc giữa các tông môn, giữa các châu vô cùng tàn khốc, dù ở địa phương nào cũng tồn tại. Động phủ giới cũng vậy mà Tiên Cương đại lục này cũng thế.

Thế gian vốn không có đất lành. Dù là có thì đó cũng là bởi vì có cường giả tồn tại trấn áp tám phương, khiến người ta không dám có bất cứ tâm tư gì.

Trầm mặc, thần sắc Vương Lâm đột nhiên sững lại, ngẩng phắt đầu. Hắn cảm nhận được một luồng dao động cường đại từ xa xa chậm rãi đi tới. Dao động này không phải là tu sĩ mà là từ Pháp Bảo lan ra.

Trong nháy mắt khi nhắn nhìn lại, mấy trăm tu sĩ Lục Ma Châu từ phía xa gào thét bay tới. Trong mấy trăm tu sĩ này có bốn cường giả Không Huyền. Bốn người này chia làm bốn phương đông tây nam bắc, giống như hộ vệ vậy.

Chính giữa đội ngũ này là một cái trống lớn ước chừng trăm trượng!

Cái trống này toàn thân đen kịt, ngay cả mặt trống cũng là màu đen. Bốn phía có khắc rất nhiều mãnh thú dữ tợn. Một vẻ âm u tỏa ra bốn phía.

Bên ngoài cái trống này tồn tại vô số oan hồn, vờn quanh chiếc trống, phát ra những tiếng gào thét vô thanh, hình thành những đợt sóng gợn cuốn về bốn phương tám hướng.

Chiếc trống này có vẻ cực nặng, ở phía dưới nó có gần trăm tu sĩ vận chuyển toàn bộ tu vi nâng lên, chậm rãi phi hành.

Trong tích tắc khi nhìn tới cái trống này. Đôi mắt Vương Lâm sững lại, cả người hóa thành sương mù, lập tức không nhúc nhích. Hắn cảm nhận được rõ ràng bên trong chiếc trống này có ẩn một tu sĩ!

Tu sĩ này giống như dung hợp với cái trống, khi đi ngang qua bầu trời chỗ Vương Lâm ẩn nấp, một đạo thần thức từ trên trống lan ra, quét ngang một lượt rồi mới từ từ thu lại.

Cho tới khi mấy trăm tu sĩ này rời đi rồi, Vương Lâm nhìn hình dáng chiếc trống lớn phía xa xa, trở nên trầm mặc.

Tu sĩ kết hợp cùng Pháp Bảo...

Cũng là trống lớn như thế Vương Lâm sau đó còn nhìn thấy tổng cộng tám cái. Ngoài ra hắn còn nhìn thấy một ít Pháp Bảo khổng lồ, rõ ràng là của tông môn chuẩn bị cho cuộc chiến.

Những Pháp Bảo này đều lớn gần trăm trượng, từ chúng lan ra những luồng khí tắc kinh người, tràn khắp bốn phía, hình thành uy áp.

Nơi này không nên ở lâu... Cần chiến đấu rồi nhanh chóng rời đi!

Vương Lâm hơi kinh hãi nhưng càng như vậy hắn lại càng tỉnh táo. Dung nhập vào trận pháp này, hắn chậm rãi tới gần hải vực của Lục Ma Châu, ở nơi này hắn mơ hồ cảm nhận được trung tâm của trận pháp.

Ngay ở phía trước!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, ở trong sương mù nhanh chóng lao đi. Ở phía trước hắn có ba cây đại kỳ chọc trời!

Ba cây đại kỳ này tung bay trong gió, vang lên những tiếng phần phật, khuếch tán ra xung quanh, hiển nhiên là vật bất phàm!

Ở dưới ba cây đại kỳ này có một nữ tử tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần. Nữ tử này cầm trong tay một chiếc la bàn, lúc này đang cúi đầu cau mày nhìn về phía la bàn nọ.

Ở bên cạnh nàng Vương Lâm còn thấy một người mà hắn đã từng gặp, chính là thanh niên mặt trắng tay cầm quạt, đang nhìn đại hải phía dưới, không biết nghĩ gì.

Bốn phía quanh hai người còn có mấy trăm tu sĩ mặc lục y giống như thị vệ, không nhúc nhích mà nhắm mắt đả tọa.

Kế cả nữ tử kia, những người này không thể nào biết được, giờ phút này trong bầu trời phía trên bọn họ, ngay trong cấm chế trận pháp vô hình, Vương Lâm đang lạnh lùng nhìn họ. Ánh mắt của hắn tập trung vào la bàn trên tay nữ tử kia, đảo qua vài lần.

Chính là cái la bàn này rồi! Lấy được vật này ta không cần ẩn thân trong trận pháp nữa. La bàn này là vật duy nhất ta cần để tiến vào Đan Hải...

Vương Lâm có cấm chế bổn nguyên, đối với cấm chế trận pháp trên Đan Hải cũng đã có nghiên cứu, lúc này biết điểm nào quan trọng nhất.

Chỉ có chiếc la bàn này mới giúp hắn không ai hay biết mà tiến vào Đan Hải, mới có thể tìm được Vân Không kia, sau khi giết chết hắn có thể đào tẩu. Mà chiếc la bàn này cũng là trọng điểm giúp hắn tìm kiếm Vân Không trong Đan Hải mênh mông này. Muốn tìm một người chỉ có nhờ chiếc la bàn này!

Chẳng qua đây là một chuyện khó khăn. Muốn lấy la bàn này thì hắn phải đi ra, do đó vẫn bị những người phía dưới phát hiện.

Mọi việc phải nhanh, không thể cho bất kỳ kẻ nào chạy thoát, cũng không thể cho nữ tử kia có cơ hội truyền tin...

Vương Lâm nhíu mày nhìn mấy trăm tu sĩ phía dưới, lại nhìn ba cây đại kỳ một chút.

Ba cây đại kỳ này giống như một Pháp Bảo phòng ngự... Việc này có chút khó khăn!

Vương Lâm ẩn trong sương mù không nhúc nhích, nhìn bên dưới trầm ngâm.

Dưới ba cây đại kỳ ngoài khơi, nữ tử kia nhìn la bàn trong tay, lông mày càng nhíu chặt.

Ký quái. Rõ ràng trong Đan Hải lúc này không còn tồn tại bất cứ tu sĩ ngoại châu nào nhưng trên la bàn này lại hiện ra tầng tầng gợn sóng, rõ ràng là khi trận pháp phát hiện ra chuyện dị thường nên cảnh báo.

Trong la bàn trên tay nữ tử này dày đặc những điểm sáng màu xanh biếc, không có điểm trắng. Chẳng qua trên la bàn vẫn hiện ra tầng tầng sóng gợn.

Ánh mắt nữ tử này lóe lên, tay trái liên tục bắt quyết, không ngừng đánh ấn ký lên la bàn nhưng vẫn không thấy gì.

Hành động của nàng khiến thanh niên mặt trắng cầm quạt đứng bên chú ý, tiến lên vài bước nhìn la bàn. Hắn mỉm cười nói.

Không cần nghi thần nghi quỷ nữa. Có Vân Không đại sư huynh ở đây, không có gì đáng ngại nữa rồi.

Nữ tử kia trầm mặc trong chốc lát liền gật đầu.

Vân Không đại sư huynh đã ra tay rồi, chẳng bao lâu cả Đan Hải này sẽ biến mất. Đến lúc đó chúng ta có thể thấy nửa viên tiên đan trong truyền thuyết, xem uy lực của nó lớn tới mức nào!

Nữ tử ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Vương Lâm ở trong sương mù trên bầu trời mơ hồ nghe thấy lời nói của hai người, thần sắc tò vẻ hiểu ra, trong lòng chấn động.

Nhưng vào lúc này. Đột nhiên Đan Hải xuất hiện tiếng ầm vang kịch liệt, giống như cả đại hải gào thét. Mặt biển lúc này ầm ầm bão tố, những con sóng ngập trời cuồn cuộn cuốn tới.

Cả Đan Hải ở những vị trí bất đồng bất ngờ xuất hiện chín dòng xoáy khổng lồ, từ từ chuyển động, vang lên những tiếng động kinh thiên động địa.

Đại sư huynh bắt đầu rồi!

Nữ tử kia không nhìn la bàn trong tay nữa, ánh mắt lộ vẻ chờ mong nhìn về phía xa xa.

Cùng lúc đó, dưới ba cây đại kỳ có một đội ngũ chừng mười tu sĩ từ đáy biển bay ra, tới thẳng hướng nữ tử kia.

Đây là một tổ Lục Ma vệ xuất ngoại làm nhiệm vụ, lúc này trở về.

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu này bay nhanh trên bầu trời. Họ xuất hiện không khiến nàng và tu sĩ bốn phía chú ý, hiển nhiên chuyện điều động này rất tầm thường.

Chẳng ai chú ý tới sương mù trong cấm chế trên bầu trời, Vương Lâm ẩn thân lúc này đồng tử đột nhiên tỏa u quang. Cả người hắn hóa thành một làn khói, trong nháy mắt khi mười tu sĩ ở phía dưới đi ngang qua liền dùng tốc độ cực nhanh nhoáng lên, trong tích tắc liền chui vào trong lỗ tai một người.

Trong nháy mắt khi chui vào lỗ tai hắn, thân thể tu sĩ này sững lại một chút, ánh mắt lộ vẻ mê mang nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, theo đội ngũ nhanh chóng tiếp cận nữ tử ở dưới ba cây đại kỳ.

Chẳng qua trong tích tắc khi Vương Lâm từ trong sương mù lao ra, chui vào trong lỗ tai tu sĩ kia, chiếc la bàn trong tay nữ tử dưới ba cây đại kỳ

đột nhiên cảnh báo. Nữ tử này sửng sốt, lập tức cúi đầu nhìn xuống. Chẳng qua ánh mắt nàng khi nhìn tới thì tất cả đã kết thúc.

Làm sao vậy?

Thanh niên mặt trắng bên cạnh nữ tử phát hiện ra thần sắc nữ tử biến hóa, lập tức hỏi.

Có chút chuyện không ổn. Vừa rồi la bàn cảnh báo, tự chấn động, hẳn không phải là tu sĩ Lục Ma Châu tiến vào trong Đan Hải!

Thần sắc nữ tử cực kỳ ngưng trọng.

Người này am hiểu thuật ẩn thân, ta không thể phát hiện ra. Triệu sư huynh, giúp ta một tay, ta muốn nghịch chuyển la bàn, xem rõ trong chớp mắt vừa rồi đã phát sinh chuyện gì!

Thanh niên mặt trắng kia không cần nghĩ ngợi, lập tức giơ tay phải lên, đặt lên lưng nữ tử này. Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm vào la bàn trong tay, lấy phương pháp sư tôn dạv nàng, tay trái liên tục bắt quyết điểm lên la bàn.

Nàng không lưu ý tới khoảng cách giữa đám tu sĩ Lục Ma Châu trở về và nàng đang càng ngày càng gần!

Một ánh mắt như muốn giết người trong hơn mười tu sĩ như đang ẩn đang hiện.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1849 Đan Hải tiên đan

La bàn trong tay nữ tử kia sau khi được nàng không ngừng đánh ấn quyết lên, lập tức trở nên mơ hồ, bên trong giống như năm tháng nghịch chuyển, dần dần thể hiện ra cảnh tượng trong nháy mắt vừa rồi khi Vương Lâm chui vào trong tai một tu sĩ, khống chế tâm thần đối phương.

Mà giờ khắc này vị trí của Vương Lâm chỉ còn cách nữ tử kia có một nghìn trượng. Tu sĩ bị Vương Lâm khống chế kia, giờ phút này hai mắt chớp một cái, đột nhiên bước tới một bước, trực tiếp lướt qua vài tu sĩ phía trước. Trong nháy mắt khi mấy người này còn đang kinh ngạc, hắn đã đi tới phía sau tu sĩ dẫn đầu.

Tu sĩ dẫn đầu này là một nam tử trung niên. Người này tu vi đã đạt tới bước thứ ba. Đang ở giai đoạn Không Niết sơ kỳ. Hắn hình như phát hiện ra, trong chớp mắt khi đang muốn quay đầu nhìn lại thì hai mắt tu sĩ bị Vương Lâm khống chế kia lập tức lộ ra ánh sáng kỳ dị. Từ mi tâm của tu sĩ này chui ra một làn khói, trong khoảnh khắc liền tiến vào trong hai mắt nam tử trung niên kia.

Hết thảy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, phát sinh chỉ trong nháy mắt. Thân thể nam tử trung niên kia run lên, ánh mắt lộ vẻ chống cự nhưng rất nhanh liền bình ổn xuống, hóa thành một vẻ bình thản.

Mà nữ tử đang nhìn chằm chằm vào la bàn kia thân thể cũng chấn động. La bàn trong tay nàng chợt rung động kịch liệt, trong nháy mắt sẽ hiển lộ ra manh mối thì nam tử trung niên bị Vương Lâm biến thành làn khói chui vào hai mắt, mạnh mẽ khống chế tâm thần kia bỗng nhiên bước một bước vọt tới, thẳng đến cạnh nữ tử bên ngoài nghìn trượng kia.

Tại hạ ở trên đường phát hiện ra trong nước biển một giọt chất lỏng màu đen. không biết là vật gì!

Giọng nói nam tử trung niên kia khàn khàn, trực tiếp lướt qua mấy trăm trượng, trong nháy mắt khi một đám tu sĩ đang đả tọa đồng loạt mở bừng hai mắt, tay phải nâng lên. Một chất lỏng màu đen bay thẳng về phía trước.

Giọt chất lỏng màu đen này mới vừa xuất hiện, lập tức có khí tức bổn nguyên nồng đậm tràn ra. Nữ tử kia trong nháy mắt khi nghe thấy giọng

nói của nam tử trung niên liền ngẩng phắt đầu, liếc mắt một cái liền thấy được giọt chất lỏng màu đen này.

Đồng tử trong hai mắt nàng đột nhiên co rụt lại.

Vạn Tịnh Hóa Ô Dịch!

Ánh mắt nữ tử này lộ vẻ khiếp sợ.

Nương theo lúc đối phương đang khiếp sợ, nam tử trung niên bị Vương Lâm khống chế lại lướt qua mấy trăm trượng nữa, cách nữ tử này còn không tới trăm trượng!

Nhưng ngay trong tích tắc khi hắn tới không còn được trăm trượng thì ba cây đại kỳ đột nhiên tỏa ra gợn sóng, phát ra hàng loạt tiếng gào thét. Trong nháy mắt khi tiếng gào thét này vang lên, la bàn trong tay nữ tử kia hiển lộ ra rõ ràng cảnh Vương Lâm vừa rồi bay ra khỏi sương mù, chui vào trong tai một tu sĩ!

Đứng lại!

Tâm thần nữ tử này run lên, lập tức phát ra tiếng thét chói tai, thân thể đang muốn lui lại phía sau. Thanh niên mặt trắng bên cạnh nàng lúc này cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Bổn nguyên tán!

Đồng thời vào lúc nữ tử này thét lên chót tai, nam tử trung niên do Vương Lâm khống chế đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể ầm ầm sụp đổ. Một làn khói lan ra, bất ngờ hóa thành Vương Lâm.

Trong một khắc khi Vương Lâm xuất hiện, chất lỏng màu đen vừa bị hắn đưa tới gần nữ tử kia đột nhiên nổ tung. Từng luồng nước đen như mực nhanh chóng bao phủ bốn phía, tràn ra chỉ trong nháy mắt đã biến phạm vi ngàn trượng trên nên đen kịt!

Mấy trăm tu sĩ vừa ngồi khoanh chân cơ hồi vừa mới phản ứng thì lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết. Thân thể bọn họ nhanh chóng bị ăn mòn, trong nháy mắt hóa thành hắc thủy.

Thậm chí cả mười tu sĩ Lục Ma Châu phía sau Vương Lâm trong chớp mắt cũng bị hắc thủy này tràn ra, không kịp đào tấu, toàn bộ đều tử vong.

Cùng lúc đó, tiếng gầm thét đột nhiên truyền ra. Dĩ Ti khôi lỗi đã bị mất đi cánh tay phải lúc này dữ tợn huyễn hóa ra, bay thẳng tới ba cây đại kỳ, ầm một tiếng liền đánh gãy một cây đại kỳ này. Thân thể nó nhoáng lên, nhằm về phía hai cây đại kỳ còn lại.

Tất cả mọi chuyện hầu như chỉ phát sinh sau tiếng hô đứng lại của nữ tử kia, vô cùng nhanh chóng!

Thân thể Vương Lâm bước về phía trước, khoảng cách trăm trượng trong nháy mắt bị rút ngắn. Nữ tử kia và thanh niên mặt trắng đang muốn rút lui. Khi thanh niên mặt trắng nhận ra thân phận của Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ sợ hãi, trong khi nữ tử kia vừa lui về phía sau vừa đặt tay lên la bàn, muốn cảnh báo tất cả mọi người, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên, hướng về phía hai người điểm một chỉ!

Định!

Một chữ định thân, khiến cho như có vô số sợi tơ tràn ngập thiên địa, trực tiếp quấn quanh thân thể nữ tử và thanh niên kia. Thân hình họ chợt sững lại, hoàn toàn bị Vương Lâm cố định ở nơi đó.

Thần sắc sợ hãi của thanh niên mặt trắng kia còn đọng lại. Bàn tay trái của nữ tử đang giơ lên trên la bàn cũng dừng lại!

Vương Lâm nhoáng lên, vừa cầm lấy la bàn từ trong tay nữ tử kia, vừa không hề có chút thương hương tiếc ngọc, tay trái giơ lên đánh một chưởng vào mi tâm nữ tử này.

Toàn thân nữ tử này ầm một tiếng liền nổ tung thành một vùng sương máu, ngay cả Nguyên Thần cũng tan nát. Vương Lâm phất tay một cái,

đám sương máu này như cuồng phong quét về phía thanh niên kia, bao phủ toàn thân hắn. Cùng lúc đó. Huyết quang lóe lên. Huyết Kiếm theo cái phất tay của hắn lao thẳng tới đầu thanh niên mặt trắng kia!

Cũng vào giờ phút này, tiếng ầm vang lên truyền tới. Cây đại kỳ thứ hai, thứ ba đã bị tay trái Dĩ Ti khôi lỗi bẻ gãy!

Nước đen trong ngàn trượng điên cuồng ngưng tụ lại, trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một giọt hắc thủy trước mặt Vương Lâm, bị hắn nuốt vào cơ thể.

Tất cả kết thúc. Mấy trăm tu sĩ toàn bộ đã tử vong. Nữ tử kia, còn cả thanh niên họ Triệu cũng trở thành vong hồn. Ba cây đại kỳ lúc này toàn bộ bị phế!

Sắc mặt Vương Lâm hơi tái nhựt. Hành động lần này hắn muốn thật nhanh. Giờ phút này vừa làm xong, thân thể liền nhoáng lên lao thẳng về phía đáy biển, hoàn toàn biến mất.

Bên trong nước biển, Vương Lâm lao vút đi. Hắn cầm la bàn trong tay, thần thức nhanh chóng tràn vào, khiến những tiếng lạch cạch vang lên. Hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu, cấm chế bổn nguyên chợt bùng lên, ầm ầm truyền vào trong la bàn này, trực tiếp xóa đi thần thức trên đó, khiến la bàn này trở thành vật của hắn.

Nếu đối là người khác thì có lẽ cũng không thể làm được điều này. Nhưng Vương Lâm có cấm chế bổn nguyên nên có thể làm được.

Có được la bàn này chẳng khác nào đã nắm được cấm chế đại trận trên Đan Hải này. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, lao đi trong nước biển, cẩn thận nhìn la bàn. Hắn thấy rõ ràng giờ phút này trong Đan Hải có ba bốn điểm sáng màu xanh biếc, trong đó có một điểm cực kỳ chói mắt!

Những điểm xanh còn lại toàn bộ đều ở trên mặt biển, hiển nhiên là vì Vân Không nọ đang làm phép cũng không tiện ở bên trong nước biển.

Nhìn chằm chằm vào điểm lục quang chói mắt, ánh mắt Vương Lâm lộ ra sát khí.

Vân Không, kế tiếp là tới ngươi rồi!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, cả người dung nhập vào bên trong cấm chế, trong tích tắc liền biến mất, tiến vào trong vùng hải vực trung tâm của Đan Hải.

Thân thể vừa biến ảo ra, Vương Lâm lập tức cảm nhận được nước biển bốn phía đanh nhanh chóng chuyển động, ầm ầm trầm trầm chấn động. Thân thể hắn giống như bị nước biển cuốn động kéo vào bên trong mà xé tan.

Cúi đầu nhìn thoáng qua la bàn, giờ phút này hắn chỉ cách Vân Không không xa. Nhưng thần sắc Vương Lâm hơi biến đổi, nhìn nước biển đang điên cuồng chuyển động bốn phía.

Có lẽ không cần ta phải mất tới ba nghìn vạn đạo hồn kia nữa...

Vương Lâm trầm ngâm, không tiếp tục tiến tới mà thân thể chìm xuống, lao thẳng tới đáy biển, ẩn thân ở nơi này.

Cả Đan Hải giờ phút này như có sóng gió ngập trời, ầm vang không ngừng. Chín dòng xoáy khổng lồ đồng thời chuyển động, trong đó có tám cái đang vờn quanh một cái ở trung tâm.

Những dòng xoáy này nhanh chóng chuyển động, dần dần cuốn nước biển bốn phía chuyển động theo, không ngờ lấy dòng xoáy thứ chín ở trung tâm, cũng xoay tròn quanh nó.

Sâu trong dòng xoáy thứ chín này, Vân Không khoanh chân ngồi ở đó. Sắc mặt hơi tái nhợt, hai tay không ngừng bắt quyết.

Theo truyền thuyết, Đan Hải năm đó là do một viên tiên đan biến ảo ra. Nhưng trên thực tế thì nơi này cũng không phải là một viên tiên đan hoàn chỉnh mà chỉ là nửa hạt mà thôi!

Ánh mắt Vân Không lóe lên, bỗng nhiên giơ tay phải chụp mạnh về phía trước.

Đan Hải, ngưng!

Ầm một tiếng, nước biển bốn phía chuyển động nhanh hơn. Bắt đầu ngưng tụ lại. Càng ngưng tụ, nước biển lại càng loăng dần. Một tia tiên khí bất ngờ khuếch tán ra.

Giờ phút này Đan Hải giống như một vùng đất lòng chảo mà trung tâm của lòng chảo này chính là dòng chảy khổng lồ kia, ầm ầm chuyển động. Trên bầu trời, mấy vạn tu sĩ Lục Ma Châu thần sắc đều ngưng trọng, đồng loạt nhìn xuống phía dưới.

Bọn họ đang chờ đợi Vân Không ngưng tụ ra nửa hạt tiên đan. nổ tung tấm màn ngăn cách Thiên Ngưu Châu!

Vương Lâm cũng ân thân bên trong dòng xoáy. Hắn chờ ở đó. Chờ trong nháy mắt khi Vân Không ngưng tụ ra tiên đan liền đột ngột ra tay!

Thời gian chậm rãi trôi qua. Vân Không căn bản không thể quan sát bốn phía. Mấy vạn tu sĩ trên bầu trời cũng đặt toàn bộ tinh lực lên người Vân Không, chưa ai ngờ được bên trong Đan Hải đã bị thanh trừ mấy lần này lại còn có một tu sĩ Thiên Ngưu Châu.

Mà đã có trận pháp cấm chế này, tất cả đều không còn lo lắng gì nữa!

Thậm chí giờ phút này, chưa người nào nhận ra ba cây đại kỳ đã bị bẻ gẫy. La bàn đã bị đổi chủ! Ánh mắt của bọn họ đều bị Vân Không hấp dẫn!

Dù sao thì cũng không có gì so được với việc nhìn thấy một trong tứ đại thiên tài Vân Không luyện hóa Đan Hải, ngưng tụ tiên đan.

Cho dù là Vân Không cũng chưa bao giờ ngờ được Vương Lâm đi rồi lại quay lại!

Giờ phút này hắn ở trong dòng xoáy thứ chín, thần sắc ngưng trọng, hai tay bắt quyết lần lượt điểm liên tục. Chỉ thấy dòng chảy này ầm ầm thu nhỏ lại, trong chớp mắt liền thu lại tới chưa đầy mười vạn trượng!

Nước biển trong Đan Hải khổng lồ lúc này bất ngờ bị luyện hóa thành dòng xoáy mười vạn trượng. Cảnh tượng này khiến cho tinh thần các tu sĩ Lục Ma Châu ở trên bầu trời phấn chấn hẳn lên.

Khóe miệng Vân Không lộ nụ cười. Hắn hít sâu một hơi, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng, tu vi toàn thân bộc phát. Tu vi của hắn cực kỳ cổ quái, dù giờ phút này bộc phát nhưng cũng không nhìn ra được rốt cuộc là cảnh giới gì, chỉ có thể cảm nhận được một cổ kiếm khí ngập trời, ầm ầm truyền ra.

Một luồng kiếm ý bao phủ tám phương!

Sư tôn sai ta ngưng tụ Đan Hải này chính là muốn đẩy cao thanh danh của ta. Áp đảo ba thiên tài còn lại, lấy thân phận đệ nhất Đông Châu, lấy thân phận đó đi vào hoàng thành Trung châu, đạt được tư cách tiến vào tổ miếu!

Ánh mắt Vân Không lóe lên. Nước biển vạn trượng bốn phía lại ngưng tụ một lần nữa. Bất ngờ hóa thành năm vạn trượng, lại co rút lại một lần nữa thành ba vạn trượng!

Cả Đan Hải từ trên cao nhìn lại chỉ còn nước biển trong phạm vi ba vạn trượng này. Tất cả những nơi khác tràn ngập rong biển và san hô. Giờ phút này rất nhiều thú biển đều nổ tan xác tử vong!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1850 Tiên đan băng!

Cả Đan Hải liên tục vang vọng tiếng ầm ầm. Thần sắc Vân Không cực kỳ nghiêm trọng, hai tay không ngừng biến hóa ấn quyết. Nước biển ba

vạn trượng lại ngưng tụ một lần nữa, hóa thành một vạn trượng!

Sắc mặt Vân Không tái nhợt. Lần hành động này tạo thành gánh nặng không nhỏ cho hắn. Giờ phút này lúc nước biển ngưng tụ lại còn một vạn trượng, tay phải hắn giơ lên, lập tức một chiếc bình xuất hiện.

Sau khi bóp nát, từ trong chiếc bình bay ra một giọt chất lỏng màu vàng.

Chất lỏng này vừa xuất hiện, lập tức thiên địa tỏa ra tiên khí nồng đậm. Tiên khí nọ giống như được cô đọng, tràn ngập bốn phía. Vân Không hít sâu một hơi, ngón tay phải điểm một chỉ. Lập tức giọt chất lỏng màu vàng kia bay về phía nước biển vạn trượng bên ngoài thân thể Vân Không.

Đan Hải là do tiên đan biến thành. Điểm này rất nhiều người biết. Cũng có người từng ở nơi này muốn luyện hóa Đan Hải thành tiên đan nhưng từ cổ chí kim chưa có ai làm được điều này. Bởi vì bọn họ thiếu một vật dẫn!

Vật dẫn này chính là một giọt chất lỏng màu vàng...

Khóe miệng Vân Không lộ nụ cười. Giọt chất lỏng màu vàng này cực kỳ trân quý, Lục Ma Châu bọn họ tìm kiếm vô số năm qua mới tìm được vật này.

Vật ấy là một thể với tiên đan hóa thành Đan Hải! Chỉ có dùng vật ấy mới có thể khiến tiên đan hóa thành Đan Hải này chính thức ngưng tụ, nếu không thì ngưng tụ tới một vạn trượng đã là cực hạn rồi.

Có không ít người đều phải dừng lại ở một vạn trượng này, không thể tiếp tục ngưng tụ, khiến cho nước biển tản ra, sau khi hấp thu một lượng lớn hơi nước lại hình thành Đan Hải một lần nữa.

- Nhưng lúc này Vân Không hắn đã ra tay thì đã chuẩn bị tốt mọi việc, tuyệt đối không thể thất bại.

Ta tự mình ngưng tụ tiên đan, đánh tan tấm màn ngăn cách Thiên Ngưu Châu. Điểm này cũng đủ để danh chấn Tiên Cương!

Vân Không cười dài, nước biển trong cơ thể hấp thu chất lỏng màu vàng kia xong lập tức xảy ra biến hóa kịch liệt, giống như sôi trào, quay cuồng càng mạnh.

Từ vạn trượng, nó co rút lại, lần đầu tiên đánh vỡ hạn chế một vạn trượng, hóa thành năm ngàn trượng, ba ngàn trượng, một ngàn trượng!

- Ngưng tụ càng nhỏ thì uy lực tiên đan càng lớn! Một ngàn trượng vẫn còn chưa đủ!

Vân Không nhắm hai mắt lại. Một luồng kiếm ý kinh thiên từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, bao phủ cả Đan Hải, ngưng tụ lại! Đây là do thần thức hắn hoàn toàn dung nhập vào trong Đan Hải, không giữ lại chút nào, toàn tâm thần đắm chìm vào trong đó.

Tiếng ầm ầm vang vọng. Mấy vạn tu sĩ trên bầu trời nhìn xuống. Nước biển Đan Hải lại một lần nữa co rút lại, bất ngờ hóa thành tám trăm trượng, năm trăm trượng, ba trăm trượng!

Lúc này nó vẫn chưa chấm dứt mà cấp tốc co rút lại.

Càng co rút, trong nháy mắt nước biển trở nên trong suốt khiến mắt thường có thể nhìn qua. Trong tiếng ầm vang, bên trong nước biển mơ hồ xuất hiện dấu hiệu của nửa hạt tiên đan! Chẳng qua lúc này không cho phép bất cứ ai quấy rầy, bởi tiên đan đang trong thời khắc cuối cùng này cực kỳ bất ổn, chỉ hơi chạm nhẹ một cái là có khả năng sớm nổ tung. Nếu như vậy thì hậu quả có thể nói là khó lòng tưởng tượng nổi!

Đây cũng là lý do Vương Lâm muốn đợi tới sau khi Vân Không này ngưng tụ Đan Hải xong mới ra tay. Mà bởi vì cấm chế trận pháp nên chưa ai phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm!

Trận pháp cấm chế này đã thuộc về Vương Lâm. Hắn muốn ẩn dấu khí tức thì trong trận pháp này không ai có thể phát hiện.

Trong chớp mắt khi sắp sửa thành công, ở khoảng cách Vân Không ngàn dặm, trong một đám rong biển đã mất sạch nước biển, đột nhiên một luồng khí tức bùng phát ra. Khí tức này chính là Vương Lâm. Trong chớp mắt khi xuất hiện, hắn bước từng bước đi tới.

Một bước bước ra liền lập tức biến mất, trong chớp mắt Vương Lâm đã chỉ còn cách Vân Không trăm trượng!

Hắn xuất hiện đột ngột nhưng vừa mới hiện thân liền có vô số thần thức ầm ầm ngưng tụ lại. Đám tu sĩ trên bầu trời lập tức có một số người phát hiện ra, thần sắc đều đại biến, hóa thành từng đạo cầu vồng lao thẳng tới Vương Lâm.

Tốc độ bọn họ dù nhanh nhưng Vương Lâm còn nhanh hơn. Hắn dung nhập trận pháp, hiện thân cách Vân Không trăm trượng, không cần nghĩ ngợi, tay phải bỗng nhiên giơ lên. Huyết Kiếm xuất hiện, đột nhiên chém xuống!

Hắn không phải chém vào Vân Không mà lại chém vào dòng xoáy nước biển trăm trượng kia!

- Dừng tay!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa ầm ầm truyền tới, cố gắng chấn nhiếp Vương Lâm, ngăn cản hành động của hắn. Nhưng với ý chí của Vương

Lâm thì làm sao đám người này có thể ngăn cản nổi!

Mà giờ phút này toàn bộ tâm thần của Vân Không đều đã dung nhập vào nước biển, căn bản là rất khó phân thần. Vương Lâm lại xuất hiện cực kỳ bất ngờ, nắm thời cơ cực kỳ huyền diệu!

Nhưng Vân Không có thể trở thành một trong tứ đại thiên tài cũng đâu phải ngẫu nhiên. Trong nháy mắt khi một kiếm của Vương Lâm chém xuống, Vân Không không ngờ mở bừng đôi mắt, khi nhìn thấy Vương Lâm cũng khá rung động, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, thần thức nhanh chóng co lại, rút ra khỏi nước biển.

Một ngụm máu tươi phun ra lập tức hóa thành một kiếm ảnh, trực tiếp va chạm với Huyết Kiếm của Vương Lâm đang chém tới. Ầm một tiếng, khóe miệng Vương Lâm tràn máu tươi, Huyết Kiếm bị cuốn đi.

Vân Không sắc mặt cũng tái nhợt, kiếm ảnh do máu tươi biến thành tan nát.

Là ngươi!

Thần sắc Vân Không dữ tợn, thần thức co rút lại trong phạm vi lớn, sắp sửa rút ra khỏi nước biển. Nếu hắn làm được điều này thì có thể đấu pháp kiềm chế Vương Lâm, kéo dài một chút thời gian, đợi mấy đạo cầu vồng trên bầu trời bay tới. Tới lúc đó thì Vương Lâm tuyệt đối khó thoát!

Nhưng Vương Lâm đợi một thời gian dài như vậy, luôn luôn tính kế, sao có thể để Vân Không thoát được. Hắn đã tính mọi biến hóa, thậm chí kể cả thời gian đám tu sĩ từ trên bầu trời bay tới!

Trận pháp cấm chế ở trong tay Vương Lâm, bị thần thức của Vương Lâm ngưng tụ, mấy trăm tu sĩ này không thể dung nhập trận pháp trong nháy mắt tới được nơi này mà chỉ có thể phi hành. Nhưng bọn hắn vừa mới di chuyển chưa được mấy trăm trượng thì trận pháp trong Đan Hải liền ầm ầm vận chuyển, bị Vương Lâm thay đổi đi. Vốn chỉ có thể tiến vào trong thì lúc này lại là không thể tiến vào!

Mấy trăm tu sĩ đang lao tới liền bị bắn ngược lại phía sau. Tuy vậy lực va chạm này cũng khiến trận pháp xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Nhưng Vương Lâm muốn chỉ là vây khốn bọn họ. Hắn cần chính là thời gian. Có trận pháp này trì hoãn vậy là đủ rồi!

Trong tích tắc khi thần thức của Vân Không sắp thoát ra hoàn toàn, Huyết Kiếm của Vương Lâm bị cuốn đi thì đột nhiên phía sau hắn liền xuất hiện hỏa bổn nguyên chân thân cầm lấy Huyết Kiếm đó, bỗng nhiên chém một nhát nữa!

Một nhát chém này khiến biển lửa ngập trời tràn ra, tốc độ đã được Vương Lâm đưa lên tới cực hạn, với một kiếm vừa rồi có thể nói là một

trước một sau. Kiếm thứ nhất sụp đổ nhưng kiếm thứ hai sát phía sau mới là đòn sát thủ chính thức của Vương Lâm!

Một kiếm này đánh tới, đôi mắt Vân Không lập tức tràn ngập sát khí, gầm lên một tiếng dữ tợn. Huyết Kiếm chém thẳng lên dòng xoáy trăm trượng, một kiếm xuyên thấu qua. Nước biển kia đột nhiên sững lại, không xoay tròn nữa.

Một luồng khí tức hủy diệt từ trong nước biển trăm trượng này khuếch tán đi. Luồng khí tức này giống như có thể hủy thiên diệt địa, đủ để giết sạch mọi sinh linh!

Thần thức của Vân Không vẫn còn tồn tại trong nước biển một chút, giờ phút này nước biển trăm trượng bị chém, trong nháy mắt khi luồng khí tức hủy diệt kia lan ra, hắn lập tức phun một ngụm máu tươi, thân thể không chút do dự điên cuồng lui lại phía sau. Luc này hắn không lo tới Vương Lâm nữa mà lo vì nước biển trăm trượng kia. Tuy nơi này chỉ có phân thân của hắn nhưng nếu phân thân này tử vong thì một đạo kiếm ý sẽ tan nát, đối với bổn tôn của hắn cũng là trọng thương khó lòng khôi phục!

Cũng trong giờ khắc này, mấy trăm tu sĩ trên bầu trời lao xuống. Còn có mấy vạn đại quân, tâm thần mọi người đều run rẩy. Một luồng khí tức hủy diệt hết sinh linh bao phủ trong thiên địa, truyền khắp tám phương.

Tiên đan sắp nổ rồi!

Tiếng xôn xao vang lên. Đám mấy vạn tu sĩ hồn phi phách tán, không để ý tới gì mà điên cuồng bỏ chạy. Bọn họ muốn dung nhập trận pháp na di nhưng trận pháp lại bị Vương Lâm khống chế, chẳng một ai đi nổi!

Vương Lâm xoay phắt người, không cần nghĩ ngợi, bước chân giơ lên cất bước về phía Thiên Ngưu Châu, thân thể có gợn sóng truyền ra, trong chớp mắt sẽ biến mất.

Nhưng vào lúc này, nước biển trăm trượng vừa bị chém vào kia liền phát ra tiếng chấn động kinh thiên động địa, truyền khắp Thiên Ngưu Châu. Dưới âm thanh này, vô số tu sĩ phun máu tươi, bị chấn động như muốn thủng màng nhĩ.

Vân Không lại càng lảo đảo, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng!

Ta sẽ không bỏ qua cho người!

Đồng thời vào lúc hắn phát ra một tiếng gầm lớn, nước biển trăm trượng ầm ầm nổ tung. Bầu trời vặn vẹo, một luồng lực lượng hủy diệt không thể nào hình dung nổi quét ngang bốn phía.

Tiên đan đã nổ sớm rồi!

Nó vốn phải đặt ở gần vị trí của Thiên Ngưu Châu mới nổ tung, đánh tan tấm màn chắn của Thiên Ngưu Châu, rung chuyển mặt đất Thiên Ngưu Châu, khiến cho cả vùng này sụp đổ và tan rã trong phạm vi lớn, tạo thành tổn thương nặng nề.

Nhưng giờ phút này tiên đan lại nổ tung giữa Đan Hải do vậy thương tổn không chỉ có Thiên Ngưu Châu mà còn có cả Lục Ma Châu!

Thân thể Vân Không ở quá gần, giờ phút này dù điên cuồng bỏ chạy nhưng cũng bị lực lượng hủy diệt cuốn đi. Dù cho kiếm ý của hắn có mạnh mẽ hơn nữa thì dưới lực lượng hủy diệt này, hắn cũng không thể chống đỡ, thân hình tan nát.

Vương Lâm dung nhập thiên địa, vừa mới định rời đi thì lực lượng hủy diệt đã ầm ầm từ phía sau ập tới, giống như muốn cắn nuốt mọi sinh linh. Trong tích tắc này, thân ảnh Vương Lâm biến mất.

Mặt đất sụp đổ. Lực lượng hủy diệt này khiến đại địa ầm ầm tan rã, toàn bộ vỡ tung, lộ ra một vùng hư vô đen tối!

Luồng lực lượng này ầm ầm cuốn đi, trong nháy mắt đã bao phủ cả Đan Hải, khiến mặt đất Đan Hải đều biến mất. Ngay sau đó, lực lượng hủy diệt này công kích vào Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu!

Ầm ầm ầm ầm!

Cả Thiên Ngưu Châu chấn động, vang lên những tiếng động như gương vỡ. Tấm màn ngăn cách Thiên Ngưu Châu lập tức sụp đổ! Cùng lúc đó, trên Lục Ma Châu cũng xảy ra cảnh tượng như vậy, ầm vang không ngừng. Mặt đất nứt nẻ, núi non sụp đổ!

Trên Thiên Ngưu Châu, trong chớp mắt này, hình như có một con trâu khổng lồ biến ảo ra, hướng về phía Lục Ma Châu gầm thét.

Ngay sau đó, trên bầu trời Lục Ma Châu, có một hư ảnh bọ cạp cũng biến ảo ra, phát ra tiếng gầm rống giống như đối đầu với Thiên Ngưu Châu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1851 Hồn Nhất Lệnh

Mấy vạn tu sĩ trong Đan Hải lúc này đã tử vong rất nhiều. Nhất là phân thân của Vân Không do khoảng cách quá gần tiên đan do Đan Hải biến thành, có thể nói là người đầu tiên bị đánh tan xác. Dù hắn có được kiếm ý cực mạnh nhưng khi nửa hạt tiên đan này nổ tung thì cũng yếu ớt như giấy mà thôi!

Tiên đan nổ tung, Đan Hải hoàn toàn biến mất. Tu sĩ Lục Ma Châu tử vong hơn một vạn người. Những người còn lại vốn không thể tránh được đại kiếp sinh tử nhưng trong thời khắc khi lực lượng hủy diệt tràn tới, trong khi đang tuyệt vọng thì trên bầu trời xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Hư ảnh này nhìn như một người, không thấy rõ bộ dáng. Chỉ thấy tay áo hắn vung lên một cái, tràn ngập cả vùng, bao phủ tất cả những tu sĩ Lục Ma Châu còn sót lại vào tay áo.

Trong khi lực lượng hủy diệt tới gần, thân ảnh ấy vội lui lại phía sau, tránh thoát lực lượng này trong gang tấc, sau đó hoàn toàn biến mất. Nhưng trên thực tế trong nháy mắt khi thân ảnh này biến mất, thân ảnh này đã bị thương.

Đan Hải trở thành hư vô, đại địa Thiên Ngưu Châu ở gần Đan Hải tầng tầng lớp lớp sụp đổ. Những mảng lục địa lớn bị hất tung, theo lực lượng trùng kích tiến sâu vào Thiên Ngưu Châu, hình thành một luồng gió bụi bao phủ cả bầu trời trong thời gian không biết bao lâu.

Ở trên Lục Ma Châu, lục địa cũng ầm ầm nổ tung, bị cuốn lên bầu trời, hóa thành một vùng mây bụi, tràn ra bốn phía.

Cũng may mà tiên đan này nổ tung ở giữa Đan Hải. Nếu không một khi nó tới gần Thiên Ngưu Châu mới nổ tung thì sự hủy diệt tác động lên Thiên Ngưu Châu sẽ rất nghiêm trọng.

Bởi vậy có thể thấy được lai lịch thần bí bất phàm của tiên đan này!

Ba ngày sau, lực lượng hủy diệt do tiên đan biến thành mới chậm rãi yếu đi. Cho tới khi nó biến mất phân nửa thì mây bụi bao phủ cả hai châu vẫn còn tồn tại như trước.

Trên Lục Ma Châu, sau khi trầm mặc ba ngày, bọn họ vẫn không thay đổi kế hoạch tiến vào Thiên Ngưu Châu. Tam đại tông môn liên hợp. Đám đệ tử được các trưởng lão dẫn đầu. Ngưng tụ thành đại quân bảy vạn tu sĩ. Đi về phía Đan Hải đã trở thành hư vô, hướng về phía Thiên Ngưu Châu đã không còn tấm màn ngăn cách!

Trong tam đại tông môn lúc này có một bộ phận đã đạt tới tu vi Không Kiếp, không bị giới hạn, hóa thành mấy chục đạo cầu vồng bay phía trước đội ngũ. Bọn họ là nhóm tiên phong trong cuộc chiến này, cũng là thế lực có tác dụng rất lớn trong trận chiến!

Thiên Ngưu Châu, ở một vùng núi non gần Đan Hải. Những dãy núi này bị sụp đổ rất nhiều, bầu trời hôn ám, bụi đất như sương mù tràn ngập, vô cùng âm trầm.

Còn có những tiếng gió thét gào trong thiên địa. Giống như đám oan hồn đang gầm thét thê lương, chấn nhiếp tâm thần.

Trong dãy núi này, trên một ngọn núi đã bị sụp đô một nửa có một thanh niên tóc bạc đang ngồi khoanh chân. Hắn chính là Vương Lâm.

Giờ phút này sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Thời gian ba ngày hầu như hắn dùng toàn bộ để chữa thương. Mặt đất trước người hắn có một chút máu tươi đỏ sẫm đã khô. Đây chính là máu do thương thế hắn phun ra trong ba ngày qua.

Lực lượng hủy diệt nọ cực kỳ kinh khủng, dù không vượt qua dự tính của Vương Lâm nhưng khi hắn dùng súc địa thành thốn rời đi thì vẫn bị dư lực quét tới!

Tuy rằng nó chỉ quét qua người một chút nhưng trong nháy mắt Vương Lâm đã nghe thấy âm thanh giống như xương cốt vỡ vụn, huyết nhục tan nát, Nguyên Thần hủy diệt. Cho tới sau khi hắn dung nhập thiên địa biến mất, xuất hiện ở nơi này thì cũng không thể chịu đựng thêm, phun ra một ngụm máu tươi, không cần nghĩ ngợi, lập tức ngồi xuống khoanh chân nhanh chóng chữa thương.

Nếu đổi lại là tu sĩ tầm thường khác thì lúc này dù không chết cũng chỉ còn cách đoạt xá. Nhưng thân thể Vương Lâm là thân thể Đạo Cổ, do đó có thể chữa trị.

Vào hoàng hôn của ngày thứ ba, Vương Lâm mở mắt lần đầu tiên, hít sâu vài hơn. Hắn nhướng mày, hít không khí đầy bụi đất này, vẻ mặt khổ sở ngẩng đầu nhìn bầu trời. Dù lúc này là hoàng hôn nhưng nơi này đã bị sương mù bao phủ, không nhìn rõ nhật nguyệt.

Đáng giá! Dù bị chút thương thế nhưng Vân Không kia trước khi chết nói ra những lời biểu lộ hắn rất có khả năng chỉ là phân thân. Nhưng phân thân này của hắn đã hoàn toàn tử vong!

Phân thân vừa chết, bổn tôn nhất định chịu ảnh hưởng! Chỉ là không biết ảnh hưởng tới mức nào mà thôi....phỏng chừng cũng không nhỏ đâu!

Mà ta lại còn chiếm được thứ này!

Vương Lâm cúi đầu, sắc mặt tái nhợt lúc này lộ ra một tia hồng nhuận. Tay phải hắn phất lên, u quang lóe ra. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn xuất hiện thêm một chiếc la bàn.

La bàn này nhìn có vẻ cổ kính, bên trên tồn tại bản đồ Đan Hải giờ đã biến mất, thay vào đó là vùng đất Thiên Ngưu Châu nơi này.

Ở trên đó không có chút điểm sáng nào.

Cấm chế che dấu này cũng thật huyền diệu, sau khi cắn nuốt dung hợp xong, cấm chế bổn nguyên của ta chắc chắn gia tăng...nhưng hôm nay nó còn có tác dụng rất lớn, ta cũng không nóng lòng dung hợp.

Vương Lâm sở dĩ có dũng khí ở nơi này chữa thương là bởi có cấm chế che dấu này.

Hắn trước khi chữa thương đã lấy được cấm chế này, trong chớp mắt khuếch tán ra bao phủ vùng này, nghịch chuyển khiến cấm chế thu lại trong phạm vi nhỏ, uy lực càng mạnh, chỉ có thể ra, không thể vào!

Thương thế đã khôi phục bảy tám phần rồi, cũng không đáng lo nữa... Lúc này thủy bổn nguyên đã đại thành, cần phải trở về Đại Hồn Môn. Không biết ngọc giản của ta Đại Hồn Môn đã nhận được chưa nữa.

Dựa vào thời gian mà tính thì hắn là chưa nhận được. Nhưng mặt đất Thiên Ngưu Châu ba ngày trước chấn động như vậy, nhất định đã khiến mọi người chú ý.

Trầm ngâm một hồi lâu, Vương Lâm đứng dậy, ánh mắt lóe lên, tay trái chụp vào hư không một cái. Lập tức trong tay hắn lại xuất hiện một ngọc giản.

Ngọc giản này rất tầm thường như bên trong lại ghi chép lần thứ hai Vương Lâm tiến vào Đan Hải, cả quá trình giết người hủy ba cây đại kỳ, cho tới khi ra tay chém tiên đan. Khiến tiên đan nổ tung, Vân Không tử vong, hủy diệt cả một vùng.

Cho tới khi Vương Lâm rời đi. Tất cả mọi chuyện đều có hình ảnh ghi lại.

Vương Lâm không còn là tu sĩ mới xuất môn ngây thơ nữa. Hắn hiểu rõ là dù ở môn phái nào, công lao đều có thể được ban pháp bảo. Đan dược và công pháp!

Mà công lao lần này nói ra nhất định có người không tin. Phương pháp tốt nhất là ghi lại toàn bộ chuyện này. Còn về chuyện thật giả thì nhìn một cái là biết!

Hơi trầm ngâm một chút, Vương Lâm liền xóa đi đoạn bản thân lấy được la bàn. Chỉ cần một đoạn chém tiên đan đã là đủ rồi!

Có vật này là có thể đòi lão tổ Đại Hồn Môn Đa Trọng Huyễn Thuật tầng thứ chín!

Vương Lâm thu hồi la bàn và ngọc giản, triệt tiêu cấm chế nơi này, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng vào sâu trong Thiên Ngưu Châu.

Cầu vồng gào thét lao đi, sau khi bay được vạn trượng, dưới chân Vương Lâm liền xuất hiện gợn sóng, thân ảnh trong chớp mắt liền biến mất, lúc xuất hiện đã ở sâu trong đất liền, cách xa Đan Hải nọ.

Cả đường đi hắn không dừng lại, cấp tốc phi hành.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong nháy mắt đã qua nửa tháng. Vị trí của Vương Lâm còn cách Đại Hồn Môn không quá xa. Nhưng đó là dùng súc địa thành thốn, còn nếu phi hành thì cần phải mất mấy tháng nữa.

Nơi này là sâu trong đại địa của Thiên Ngưu Châu, mặt đất tràn ngập núi non, một vùng xanh biếc, không hề có bộ dáng bị Đan Hải hủy diệt lan tới. Dù sao Thiên Ngưu Châu cũng rất lớn, khu vực bị ảnh hưởng cũng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Những lúc trung gian giữa hai lần súc địa thành thốn, Vương Lâm khoanh chân ngồi trên lưng Văn Thú lao đi. Dọc đường hắn ngoài việc dung nhập thiên địa thì lại ngồi chữa thương. Trong thời gian nửa tháng, thương thế của hắn đã khôi phục tám chín phần, có thể không cần để ý tới nữa.

Một ngày nọ, Vương Lâm đang phi hành đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt sững lại, nhìn về phía trước. Chỉ thấy thiên địa phía trước lóe lên u quang, u quang nọ là mấy con hạc giấy màu đen!

Mấy con hạc giấy này bay nhanh về những hướng khác nhau, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả Vương Lâm, nhoáng lên liền biến mất. Cũng may là có con vừa vặn bay sát người Vương Lâm, trong nháy mắt khi biến mất liền bị Vương Lâm thi triển Định Thân Thuật, khi còn cách nó mười trượng liền vung tay áo bắt được.

Thần thức dung nhập vào trong hạc giấy, trong tâm thần Vương Lâm liền ầm ầm vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Lục Ma Châu xâm lấn, hủy Đan Hải, nổ tung tấm màn bảo vệ Thiên Ngưu Châu ta. Đại quân sắp tiến tới. Đại Hồn Môn, Quy Nhất Tông phát ra Hồn Nhất Lệnh, triệu tập tất cả tông môn, nhanh chóng phong bế sơn môn, tất cả tu sĩ trong môn phái đều phải nhanh chóng chuẩn bị chiến đấu.

Ánh mắt sững lại, buông lỏng con hạc giấy ra. Con hạc giấy liền lóe lên u quang, gào thét biến mất.

Vẻ mặt lộ sự trầm tư, Vương Lâm nhìn khoảng không phía trước. Nghĩ ngợi một hồi, hắn nhíu mày, không nghĩ tới ý niệm kỳ dị nảy sinh trong đầu nữa. Bình tâm tĩnh khí, ngồi trên lưng Văn Thú lao vút đi.

Trên đường Vương Lâm trở về Đại Hồn Môn, trong một khắc khi thời gian trôi qua hai mươi ngày, trong vùng hư vô của Đan Hải. Mấy chục tu sĩ Không Kiếp của Lục Ma Châu đã tiến tới. Đội ngũ của họ gào thét lao đi. Nhiệm vụ của bọn họ là dùng tất cả thủ đoạn để tiêu hao tu sĩ bước thứ ba của Thiên Ngưu Châu!

Giết càng nhiều thì khả năng chiến thắng càng lớn!

Phía sau bọn họ chừng một tháng hành trình là đại quân bảy vạn tu sĩ của Lục Ma Châu, hóa thành bảy vạn đạo cầu vồng, nổi liền thiên địa, giống như vô biên vô hạn đang từ từ tiến tới.

Phía sau bảy vạn tu sĩ này là một đạo kiếm ảnh kinh khủng, mang theo kiếm ý ngập trời từ từ đi theo. Đây là một thanh cổ kiếm màu vàng. Trên kiếm này có một thanh niên mặc thanh sam đang khoanh chân ngồi, mái tóc phủ xuống vài, tướng mạo anh tuấn tới yêu dị. Thần sắc hắn bình tĩnh nhưng khuôn mặt hơi tái nhợt, nhìn về phía Thiên Ngưu Châu xa xa, đôi mắt mở hé lộ ra một tia hàn quang lãnh khốc.

Hủy phân thân của ta, làm tu vi của ta rơi xuống Không Kiếp sơ kỳ. Mối hận này chúng ta từ từ tính đi!

Cổ kiếm kim sắc dưới thân người này tảo ra một luồng khí tức cực kỳ cao quý. Ở phía sau thân kiếm mơ hồ huyễn hóa ra một thân ảnh mặc hoàng kim giáp. Thân ảnh nọ cao lớn vô cùng, lộ vẻ tang thương.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1852 Dự đoán

Vương Lâm cũng có chuyện chưa hiểu. Đó là sau khi chứng kiến con hạc giấy tòa u quang này, nội tâm hắn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ

dị. Lục Ma Châu cũng tốt, Thiên Ngưu Châu cũng được, đều thuộc về Tiên Tộc.

Tông môn của hai châu này có lẽ cũng từng tiến hành chém giết ác liệt, nhưng tới mức trực tiếp luyện hóa Đan Hải, nổ tung đại môn, đánh thẳng vào châu lục của đối phương thì khiến Vương Lâm khó tránh khỏi có suy đoán khác.

Chuyện như vậy đã không còn coi là ân oán giữa các tông môn mà là một trận chiến tranh rồi!

Thú vị...hy vọng suy đoán của ta sẽ không trở thành sự thật, nếu không thì ta đối với Tiên Tộc này cảm thấy có chút không ổn.

Nếu như đúng như ta suy đoán thì tất cả những chuyện này đúng là khiến người ta lạnh lòng! Lục Ma Châu cũng tốt, Thiên Ngưu Châu cũng vậy, có lẽ...

Vương Lâm ngồi trên lưng Văn Thú trầm mặc. Hắn suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới Đại Hồn Môn để lại cho mình ba lễ vật, nghĩ tới lời Thanh Ngưu chân nhân, lão tổ của Đại Hồn Môn tính ra cho mình.

Trên phương diện này có ẩn chứa một mục đích rất lớn. Mục đích này đối với Đại Hồn Môn, đối với Lục Ma Châu mà nói cực kỳ trọng yếu!

Cho nên Lục Ma Châu mới sau khi lần lượt chém giết với Thiên Ngưu Châu trong phạm vi lớn liền trả giá đắt một lần, luyện hóa Đan Hải. Đánh tan màn chắn, xâm lấn Thiên Ngưu Châu!

Cho nên Đại Hồn Môn nhiều năm trước mới di chuyển tới Thiên Ngưu Châu ngày nay, mà lão tổ Đại Hồn Môn tính toán thiên địa, suy đoán biến hóa vạn vật, chỉ là vì chuẩn bị cho một chuyện bí ẩn từ rất lâu này!

Vương Lâm trầm mặc, mở bàn tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một người tí hon. Hắn nhìn kẻ đó, hồi lâu không tiến hành tính toán biến hóa thiên địa nữa mà nắm tay, thu hồi người tí hon này lại.

Biết trước thì đã sao? Mà với đạo thuật của ta căn bản không thể tính toán ra. Lão tổ Đại Hồn Môn lưu lại cho ta ba lễ vật này đều là do hắn tính toán ra. Hắn lưu lại lễ vật có lẽ cũng đã tính ra là ta đoán được, dùng thứ này để cho ta đáp án.

Vương Lâm mỉm cười. Chuyện này hắn không cần tính toán mà từ những đầu mối còn lại cũng đã đoán ra một chút, chỉ cần từ từ kiểm chứng lại phán đoán này, từ đó tìm ra đáp án chính thức!

Nếu chuyện đúng là như vậy thì Vương Lâm cũng không muốn để ý tới trận chiến loạn này nữa, sớm rời đi.

Mười ngày sau thân ảnh Vương Lâm xuất hiện ở bên ngoài sơn môn của Đại Hồn Môn. Trong tích tắc khi hắn xuất hiện, lập tức có mấy đạo cầu vồng gào thét lao ra. Vương Lâm cũng cảm thấy Đại Hồn Môn lúc này dường như mông lung, toàn bộ đều vặn vẹo.

Cả phiến thiên địa này giờ đây vặn vẹo, tỏa ra từng luồng sát khí. Sát khí này cũng không phải nhằm vào hắn mà là một phận của hộ môn đại trận của Đại Hồn Môn.

Do thiên địa vặn vẹo nên từ ngoài không thể nhìn rõ bên trong. Nhưng Vương Lâm mơ hồ cảm nhận được bên trong Đại Hồn Môn lúc này như núi lửa chuẩn bị bạo phát, có chút áp lực.

Chẳng qua ánh mắt Vương Lâm đảo qua một chút liền không thấy nữa, có lẽ là thật, có lẽ là ảo giác của hắn. Mấy đạo cầu vồng bay tới gần cũng tồn tại vẻ cảnh giác và sát khí.

Chẳng qua trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm, sát khí của đám người này mới từ từ tiêu tán, nhưng vẫn cẩn thận như trước, hóa thành bảy đạo cầu vồng dừng lại trước người Vương Lâm.

Trong bảy người này có hai trưởng lão của Đại Hồn Môn, còn lại là năm đệ tử nội môn.

Vương trưởng lão. Đắc tội!

Một trưởng lão trong đó đã từng gặp mặt Vương Lâm một lần, chính là người đứng xem Vương Lâm đấu với Viêm Loan.

Lục Ma Châu đánh tan màn chắn của Thiên Ngưu Châu chúng ta, lão tổ có lệnh, tất cả những người xuất ngoại trở về, bất luận là trưởng lão hay đệ tử cũng phải kiểm tra kỹ càng mới có thể cho vào tông môn.

Trưởng lão nọ ôm quyền, chậm rãi nói.

Một trưởng lão khác cũng ôm quyền với Vương Lâm. Bọn họ từ khi chứng kiến Vương Lâm liên tục vượt qua hai tầng bảy tám của Tàng Hồn Các thì đều không muốn đắc tội với hắn.

Năm đệ tử bên cạnh hai người này cũng đều cung kính cúi đầu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Vương Lâm. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chân thân của Vương Lâm.

Không sao, lúc này có chiến sự. Đúng là phải làm như thế.

Vương Lâm nghe vậy mỉm cười gật đầu. Không để ý lắm.

Thấy Vương Lâm mỉm cười, hai trưởng lão nào mới thầm thở phào một hơi. Hai người này nếu không buộc phải như vậy thì cũng chẳng muốn gây khó khăn cho Vương Lâm. Nếu bởi vì mệnh lệnh của tông môn mà gây sự với người này thì đúng là không đáng giá.

Lúc này thấy Vương Lâm rất phối hợp, hai người vẻ mặt vui mừng hẳn lên, trong lòng thầm có ý kết giao.

Vậy xin mời Vương trưởng lão xuất ra lệnh bài, sau đó đưa lên lệnh bài một dấu ấn truyền tống trận và một giọt máu tươi để kiểm chứng.

Hai trưởng lão ôm quyền, một người mở miệng nói.

Vương Lâm gật đầu, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trong tay hắn xuất hiện lệnh bài khi hắn tiến vào Tàng Hồn Các lúc trước, ở trước mặt hai người. Vương Lâm để lại một đạo thần thức và một giọt máu tươi từ đầu ngón tay lên đó. Vung lên cho lệnh bài bay thẳng về phía hai trưởng lão này.

Một người trong đó nhận lấy, tay trái bắt quyết điểm một cái. Lập tức trận pháp hộ môn của Đại Hồn Môn ầm ầm chấn động, hình thành một luồng uy áp bao phủ cả thân thể Vương Lâm, quét qua thân thể hắn.

Tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn cảm nhận rõ ràng luồng uy áp của trận pháp này cực kỳ quỷ dị. Nó có tác dụng chủ yếu là thanh trừ thần

thức và Nguyên Thần khác tồn tại trong cơ thể Vương Lâm, thậm chí trong nháy mắt khi bao phủ thân thể còn mơ hồ phán đoán mức độ dày đặc của Nguyên Thần.

Thông qua việc này mới phán đoán được thân phận của mình. Cùng lúc đó, luồng uy áp này đảo qua thân thể hắn, sau đó bao phủ lên lệnh bài thân phận kia, đồng thời nghiệm chứng, lúc này mới từ từ tán đi.

Cho tới giờ phút này, thần sắc hai trưởng lão kia mới hoàn toàn thư giãn, trả lại lệnh bài thân phận cho Vương Lâm. Một người cười nói:

Vương trưởng lão xin đừng trách, giờ có thể thông qua trận pháp trở lại tông phái rồi. Chúng ta mang nhiệm vụ, còn cần ở lại tọa trấn, không thể đồng hành, mong Vương trưởng lão tha thứ cho.

Tính cách của Vương Lâm, nếu người ta khách khí với hắn thì hiển nhiên hắn cũng vậy. Mà hắn trong động phủ giới đã từng là một đại nho, trên người hiển nhiên có một luồng khí chất kỳ dị, mỉm cười hướng về phía hai người ôm quyền, đang định rời đi. Đột nhiên hỏi:

Có phải trong tông phái gần đây phát sinh chuyện gì hay không...

Hai trưởng lão kia đưa mắt nhìn nhau, một người thấp giọng nói:

Bảy ngày trước, có một tu sĩ Lục Ma Châu lẻn vào trong Đại Hồn Môn, bị Đông Đức trưởng lão phát hiện ra rồi đánh chết!

Việc này khiến lão tổ tức giận, sau đó mới...

Nói tới đây trưởng lão này cười khổ, ôm quyền rời đi.

Vương Lâm trầm mặc, thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng bay vào trong Đại Hồn Môn, tiến vào bên trong tông môn. Cảm giác áp lực lúc này lại càng mãnh liệt.

Bên trong Đại Hồn Môn tràn ngập những đạo cầu vồng. Đám đệ tử nhanh chóng phi hành trong thiên địa, tới lui trong các ngọn núi tại tông môn khổng lồ này. Cả đám tài liệu luyện khí khổng lồ, có lẽ bởi không thể đưa vào trong Không Gian trữ vật nên rất nhiều tu sĩ đang vận chuyển đi tới các ngọn núi.

Còn cả mấy ngọn núi trồng thảo dược lúc này cũng có rất nhiều đệ tử đang thu hái, đưa tới những trưởng lão chuyên luyện đan. Luyện ra một lượng lớn đan dược.

Trong rất nhiều ngọn núi truyền ra những tiếng ong ong. Đám trưởng lão giờ phút này hầu hết đều đã bế quan tu luyện, cố gắng để bản thân bảo trì ở trạng thái đỉnh phong, có thể chấp hành nhiệm vụ của tông môn.

Tất cả các ngọn núi của Đại Hồn Môn lúc này, trừ Viêm Mạch Phong của Vương Lâm đều như vậy. Chỉ có Viêm Mạch Phong của hắn là im lìm không chút tiếng động.

Ánh mắt đảo qua ngọn núi của mình, Vương Lâm thấy Phàn San Mộng vẫn đang khoanh chân ngồi trong động phủ, không nhúc nhích.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tay áo vung lên, không cất bước về ngọn núi của mình mà đi thẳng tới Thanh Thiên Phong của Thanh Ngưu lão tổ.

Ra mắt Vương trưởng lão!

Đệ tử Đạo Liệu phong tham kiến Vương trưởng lão!

Tàn Thiên phong đệ tử ra mắt Vương trưởng lão!

Cả đường đi hễ đệ tử tông môn nhìn thấy Vương Lâm đều dừng thân, ra mắt hắn rồi mời tiếp tục nhiệm vụ.

Vương Lâm không ngừng bước, sau khi gật đầu liền hóa thành một đạo cầu vồng gào thét, lao vút đi. Tu vi của hắn không tầm thường, lúc này toàn lực phi hành khiến cho rất nhiều trưởng lão trong tông môn chú ý. Nhưng thần thức bọn họ vừa đảo qua một cái, khi thấy Vương Lâm liền lập tức tiêu tán đi.

Không bao lâu sau, phía trước Vương Lâm đã có thể thấy được Thanh Thiên Phong ở xa xa. Thân thể Vương Lâm thuấn di một cái, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Thanh Thiên Phong, ôm quyền hướng về ngọn núi này bình tĩnh nói.

Vương Lâm cầu kiến Thanh Ngưu chân nhân!

Thanh Thiên Phong lúc này trong mắt Vương Lâm có chút bất đồng. Giờ phút này nó được bao phủ bởi một vùng sương mù xanh mờ ảo. Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm truyền ra, sương mù quay cuồng, lập tức tạo thành một lồ hổng.

Vào đi!

Giọng nói của Thanh Ngưu chân nhân mơ hồ truyền ra.

Vương Lâm không chút do dự. Bước thẳng vào trong lồ hổng kia. Sau khi hắn tiến vào. Sương mù liền lấp đầy lỗ hồng. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, theo sương mù này đi tới đỉnh của Thanh Thiên Phong. Hắn thấy Thanh Ngưu chân nhân đang ngồi đả tọa trên một tảng đá xa xa.

Trong lòng bàn tay hắn có một người tí hon ngưng thật giống như Nguyên Thần đang hướng về phía Thanh Ngưu chân nhân vái lạy.

Vương Lâm đứng bên cạnh nhìn người tí hon trong bàn tay Thanh Ngưu chân nhân, không nói lời nào.

Một lát sau. Người tí hon kia sau khi vái lạy ba lần, thần sắc đã có vẻ uế oải thì Thanh Ngưu chân nhân liền nắm tay lại, khiến kẻ này biến mất.

Ngọc giản của ngươi ta đã thu rồi. Việc này ngươi đã lập được đại công!

Thanh Ngưu chân nhân chậm rãi mở đôi mắt, mỉm cười nhìn về phía Vương Lâm.

Lục Ma Châu nhiều lần mạo phạm chém giết vào Thiên Ngưu Châu ta, lần này lại trả giá đắt như vậy, không ngờ bọn chúng lại có thể tìm được phương pháp luyện hóa Đan Hải....

Việc này trong thời gian ngắn sợ rằng không thể chấm dứt. Mà tam đại tông môn của Lục Ma Châu đó có ba lão già tu vi cực mạnh, tương đương với ta. Nhưng việc này cũng không sợ. Một mình ta có thể đánh với hai người bọn chúng!

Trong mắt Thanh Ngưu chân nhân lộ hàn ý, chủ động nói những lời này. Hiển nhiên vừa rồi hắn dùng Hồn Diễn Đạo tính toán ra hình như không lạc quan mấy.

Thần sắc Vương Lâm như thường, khoanh chân ngồi đối diện với Thanh Ngưu chân nhân, đột nhiên mở miệng nói.

Ta muốn Đa Trọng Huyễn Thuật trên tầng thứ chín của Tàng Hồn Các!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1853 Quỷ ám

Ánh mắt Thanh Ngưu chân nhân sững lại, trở nên trầm mặc. Tầng thứ chín của Tàng Hồn Các chứa những thuật thần thông mạnh nhất trong Đại Hồn Môn, vốn truyền cho Vương Lâm cũng không sao, nhưng lão tổ đời đầu tiên đã từng nói, Vương Lâm phải ba trăm năm sau mới tiến vào được tầng thứ chín này.

Tàng Hồn Các có mười tầng.

Vừa trầm ngâm, Thanh Ngưu lão tổ bỗng nhiên nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhưng con ngươi hai mắt cũng hơi co rút lại.

Tầng thứ mười ngay cả ta cũng không vào được. Tầng này các đời Đại Hồn Môn ta chỉ có lão tổ đời đầu tiên có thể bước vào. Nơi đó là nơi người qua đời!

Thanh Ngưu chân nhân từ từ mở miệng, sau khi nói xong liền một lần nữa trở nên trầm mặc.

Vương Lâm cũng trầm mặc. Hắn suy đoán không ra mục đích của Thanh Ngưu chân nhân khi nói những lời này.

Hồi lâu, ước chừng qua thời gian một nén nhang, Thanh Ngưu chân nhân nhìn bầu trời phía xa, lại mở miệng lần nữa.

Công lao của ngươi còn chưa đủ để có được Đa Trọng Huyễn Thuật đầy đủ trên tầng thứ chín...

Tay phải Vương Lâm giơ lên phất một cái, lập tức trong tay có thêm một ngọc giản, đưa cho Thanh Ngưu chân nhân.

Có thêm nó đủ rồi chứ!

Thanh Ngưu chân nhân nhướng mày, nhìn Vương Lâm một cái, tiếp lấy ngọc giản kia. Thần thức tràn vào. Vừa nhìn một cái, hắn lập tức thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu liếc nhìn Vương Lâm một lần nữa rồi lại ngưng thần xem xét thông tin trong ngọc giản.

Cho đến khi xem xét xong tất cả thông tin khi Vương Lâm trảm tiên đan. Thanh Ngưu chân nhân hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lập tức có vẻ kỳ dị.

Với tu vi của hắn đương nhiên biết tất cả mọi thứ ghi trong ngọc này đều là chân thật, kết hợp với những tin tức bản thân mấy ngày nay tính toán biến hóa trong thiên địa và những thông tin do thám tử báo về, hắn đã hoàn toàn có thể liên kết tất cả mọi chuyện diễn ra trong Đan Hải.

Nhất là giờ phút này thương thế của Vương Lâm dù đã khôi phục tám chín phần nhưng vẫn còn một tia tồn tại, trong thời gian ngắn không cách nào hoàn toàn khỏi hãn. Hết thảy mọi chuyện đều nói rõ thông tin trong ngọc này giản là chân thật.

Tốt, tốt, tốt!

Thanh Ngưu chân nhân cầm lấy ngọc giản cười lớn, tay trái vung lên, lập tức một luồng lực lượng thiên địa dung nhập vào bên trong thân thể Vương Lâm. Những tiếng bùng bùng vang lên trong cơ thể hắn.

Thương thế của Vương Lâm lập tức khỏi hẳn!

Lần này ngươi đã lập đại công rồi! Đại Hồn Môn ta nhất định phải thường. Đa Trọng Huyễn Thuật trong tầng thứ chín ta có thể cho ngươi! Nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!

Ánh mắt Thanh Ngưu chân nhân lấp lánh, nhìn Vương Lâm. Càng nhìn hắn lại càng thầm coi trọng Vương Lâm, thầm nghĩ lão tổ đời đầu tiên không hổ là tổ tiên sáng lập ra Đại Hồn Môn, lựa chọn người không ngờ lại có khí phách và can đảm tới mức này!

Điều kiện gì....

Vương Lâm cũng không bởi những lời nói của Thanh Ngưu chân nhân mà đắc ý chút nào. Hắn rất bình tĩnh nhìn đối phương, chậm rãi nói.

Sau khi đánh chết mười tu sĩ Lục Ma Châu Không Kiếp sơ kỳ, đánh chết ba tu sĩ Lục Ma Châu Không Kiếp trung kỳ, tiến vào Tàng Hồn Các tầng chín, tầng mười! Nếu ngươi làm được ba chuyện này thì mới được rời khỏi Đại Hồn Môn!

Lời này vừa nói ra liền khiến tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn trầm mặc. Trên đường trở về đây hắn đúng là đã có ý muốn ở Đại Hồn Môn làm xong một chuyện rồi rời đi. Lựa chọn tránh khỏi trận đại chiến này.

Dù sao thì mục tiêu của hắn là Đông Lâm Tông, còn cả Đạo Cổ nhất mạch xa xôi kia. Không thể dừng lại ở Thiên Ngưu Châu này quá lâu. Hơn nữa nơi này xảy ra chiến loạn, trong nội tâm của hắn có suy đoán, càng không nguyện để bị cuốn vào.

Điểm này hiển nhiên là Thanh Ngưu chân nhân đã nhìn ra, nhưng không mạnh mẽ giữ hắn lại mà nói ra ba điều kiện này, tương ứng với ba phần lễ vật mà Vương Lâm nhận được kia.

Trầm mặc rất lâu, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Thanh Ngưu chân nhân, nghiêm túc gật đầu!

Đại Hồn Môn dù là có ý đồ gì thì cũng đã giúp hắn trước. Với tính cách của Vương Lâm hắn sẽ báo đáp. Hôm nay lấy ba điều kiện này để báo đáp là có hơi gian nan, nhưng hắn tự nhận thấy bản thân vẫn có thể hoàn thành.

Thấy Vương Lâm gật đầu, Thanh Ngưu chân nhân mỉm cười, không nói gì thêm mà vung tay áo lên. Lập tức một ngọc giản bay ra thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận lấy, bên trong đúng là một trong những khâu quyết thuật pháp cường đại của Đại Hồn Môn. Đa Trọng Huyễn Thuật đầy đủ ở tầng thứ chín!

Tu luyện thuật này cần phải luyện chế Quỷ Phàm. Chiến sự lúc này đã bắt đầu. Ta sẽ tặng ngươi toàn bộ tài liệu. Chẳng qua hồn phách mà Quỷ Phàm cần thì người phải tự mình chọn lựa thôi. Nếu không có cái thích hợp thì có thể đi tới Quỷ Phong tìm một cái.

Thanh Ngưu chân nhân vừa nói, tay phải vừa chụp vào hư không một cái, trong tay liền hiện ra một vầng sáng, bên trong đó tồn tại không ít tài liệu luyện khí. Đưa cho Vương Lâm.

Tay áo Vương Lâm vung lên, thu vầng sáng kia lại. Đứng dậy hướng về phía Thanh Ngưu chân nhân ôm quyền, xoay người bước đi.

Thời gian của ngươi không nhiều lắm. Bảy ngày sau ta sẽ phái ngươi và mấy trưởng lão đi tới một địa phương của Thiên Ngưu Châu trấn thủ.

Lời nói của Thanh Ngưu chân nhân vang vọng bên tai Vương Lâm. Hắn không quay đầu lại, hóa thành một đạo cầu vồng rời khỏi Thanh Thiên Phong.

Cả đường bay đi, Vương Lâm trở về ngọn núi của mình. Ngọn lửa bên ngoài ngọn núi này sau khi hắn rời đi giống như đã bị dập tắt, chỉ còn đỏ đậm toàn thân mà thôi. Nhưng trong chớp mắt khi bước chân Vương Lâm dẫm lên ngọn núi này, biển lửa lại một lần nữa thiêu đốt ngọn núi này, mơ hồ vang lên tiếng ầm ầm.

Phàn San Mộng đang nhắm mắt lập tức mở bừng hai mắt, trong mắt hiện lên một tia hoảng hốt, cắn môi dưới, đợi nửa ngày không thấy Vương Lâm gọi, trong nội tâm hơi bất an.

Giờ phút này Vương Lâm không rảnh mà để ý tới Phàn San Mộng. Hắn đi tới động phủ của mình, khoanh chân ngồi xuống, vầng sáng trong tay áo bay ra, điểm một cái. Tất cả tài liệu chế tạo tấm buồm mặt quỷ đều lơ lửng trong động phủ.

Những tài liệu này hình dáng bất đồng nhưng đều là vật trân quý. Dù sao vật Thanh Ngưu lão tổ đưa ra phẩm chất cũng đều tuyệt hảo.

Nhìn đám tài liệu này, tay phải Vương Lâm liền xuất hiện ngọc giản cổ kính chứa Đa Trọng Huyễn Thuật, thần thức dung nhập vào bên trong, ghi nhớ tất cả nội dung khẩu quyết này, trong đó có cả phương pháp luyện chế tấm buồm mặt quỷ.

Dựa theo ghi chép của ngọc giản này, tấm buồm mặt quỷ tên là Quỷ Phàm, phẩm chất chia làm năm cấp bậc: sơ; trung, thượng, cực, tuyệt.

Trong Đại Hồn Môn, đệ tử hầu hết đều của Quỷ Phàm sơ phẩm, có thể đạt tới trung phẩm chỉ có trưởng lão hoặc đệ tử trung tâm được coi trọng, được sư tôn tặng cho pháp bảo trung phẩm mà thôi.

Trong đó có tấm buồm mặt quỷ của Phàn San Mộng năm đó chính là cấp trung do Viêm Loan tặng.

Nói đại khái thì Quỷ Phàm trung phẩm đã cực kỳ cường đại. Thi triển rất tốt, không cần tu vi! Điểm này trong tay Phàn San Mộng cũng có thể thấy được!

Nếu đạt tới thượng phẳm, thậm chí là cực phẩm Quỷ Phàm, phối hợp với Đa Trọng Huyễn Thuật thì sự cường đại của nó cực kỳ kinh khủng! Còn về phần tuyệt phẩm thì luyện chế quá khó khăn, chỉ có một cái!

Tấm Quỷ Phàm này chính là hộ sơn đại trận của Đại Hồn Môn! Trận pháp này Vương Lâm thấy cũng chưa phải triển khai tới cực hạn, chẳng qua mới mở ra một phần uy lực mà thôi.

Việc này cũng ghi chép trong ngọc giản, lại có sự phán đoán của Vương Lâm, lúc này mới hoàn toàn hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Quỷ Phàm cần hồn mới có thể luyện chế được. Nhưng hồn này cũng không phải là tu sĩ, cũng không cần tu vi càng cao càng tốt mà là tử hồn...

Vương Lâm cau mày. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới danh từ tử hồn này.

Trong ngọc giản giới thiệu, tử hồn là người hoặc thú, trong nháy mắt tử vong, bởi vì chấp niệm và không cam lòng, cũng có thể là oán khí mà hình thành một dạng tồn tại mà người ngoài không thể nhìn thấy, thậm chí không thể cảm thụ được.

Nó nhiều hơn một tia cũng trở thành oan hồn vô dụng, ít một tia thì không thể ngưng tụ, cho nên rất khó có thể đạt được. Trong Đại Hồn Môn, từ cổ chí kim vô số người nghiên cứu tử hồn này, từ từ tìm được một phương pháp luyện chế người hoặc thú trước khi tử vong.

Chẳng qua phương pháp luyện chế tử hồn này bởi vì còn chưa trải qua nhiều thời gian nên dù là người hoặc thú có tu vi thế nào cũng chỉ có thể dùng để chế tạo Quỷ Phàm sơ phẩm, nhiều nhất cũng chỉ là trung phẩm mà thôi.

Bởi vì tử hồn này chúng nhiều nhất chỉ có thể chịu được tang tứ trong Huyễn Thuật phủ lên, một khi nhiều hơn thì bản thân sẽ không thể thừa nhận mà tan nát.

Tử hồn này có thể coi là một loại ý chí... Chẳng qua ý chí này cường đại. Trải qua nhiều năm tháng lại càng mạnh mẽ, mới có thể thừa nhận được Đa Trọng Huyễn Thuật tác động lên. Nguyên lý của nó hiển nhiên là muốn dùng luồng ý chí này nuôi dường, sinh ra Huyễn Thuật, khiến người ta bị mê hoặc bên trong. Ý chí này càng mạnh thì Huyễn Thuật càng mạnh!

Vương Lâm trầm mặc, chậm rãi nhớ lại kết cấu của Đa Trọng Huyễn Thuật.

Ánh mắt hắn lộ vẻ than thở. Sự huyền ảo của Đa Trọng Huyễn Thuật này nếu không thấy được thuật pháp đầy đủ thì khó có thể biết được.

Người sáng tạo ra thuật này nhất định là hạng người có thiên phú kinh người!

Vương Lâm nhìn ngọc giản trong tay, thở dài một tiếng.

Thật ra thuật pháp này có thể giải thích rất rõ ràng. Vương Lâm còn nhớ rõ lúc mình vừa mới tiếp xúc với tu đạo, từ trong miệng người lớn trong thôn, ngẫu nhiên có thể nghe thấy một số chuyện quỷ ám.

Thường thường lúc đó người nhà sẽ đi mời một số người ở huyện thành tới xua đuổi quỷ, khiến mọi người an tâm.

Trong nhà Vương Lâm hắn nhớ cũng từng phát sinh ra chuyện như vậy, vốn đã hơi quên rồi nhưng giờ phút này lại bị nguyên lý của Đa Trọng Huyễn Thuật gợi nhớ lại.

Quỷ ám thật ra cũng là một loại Huyễn Thuật, khiến người ta nhìn thấy một số hình ảnh quỷ quái, đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế, vì

vậy mới có cách nói này.

Nó đại biểu cho không yên bình, đại biểu cho động và loạn. Nhưng nó cũng là một biểu hiện của tâm lý bất an...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên nhìn ngọc giản trong tay.

Cho tới sau khi hắn tu đạo, hồi tưởng lại, quỷ ám kia chẳng qua là một loại oán khí tồn tại trong thiên địa, tại một thời khắc ảnh hưởng tới tâm thần của con người, khiến nội tâm họ bất an và động loạn, tự nhiên dẫn tới ảo giác.

Đây chính là chỗ trung tâm sâu nhất trong Đa Trọng Huyễn Thuật! Cũng là nhờ đó mà có được Huyễn Thuật!

Đa Trọng Huyễn Thuật nói trắng ra đơn giản như vậy, đó là dùng phương pháp quỷ huyễn người! Có thể nói thì đơn giản nhưng trên thực tế nghĩ ra được thủ đoạn này. Biến hiện tượng này thành pháp thuật thần thông, thậm chí sáng tạo ra đạo thuật thì đủ để người ta kính nể!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ minh ngộ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1854 Lữ Văn Nhiễm

Trên đỉnh Thanh Thiên Phong, sau khi Vương Lâm rời đi, Thanh Ngưu chân nhân ngồi khoanh chân ở đó. Nhìn về phía thiên địa xa xa, một hồi lâu thì thào, giọng nói chỉ mình hắn mới có thể nghe thấy.

Tiên Hoàng xuất quan không nhiều, Lục Ma Châu quả nhiên không chịu nổi nữa rồi.... Lão tổ đời đầu tiên tính toán phi thường chính xác...có một chút ít thay đổi nhưng với phương thức của lão tổ lại quá mức nhu hòa, không thích hợp với cục diện hiện tại....

Mục đích của Lục Ma Châu cũng là mục đích của Đại Hồn Môn...cũng là mục đích của Quy Nhất Tông...

Thanh Ngưu chân nhân mỉm cười, mở miệng nói.

Lữ Văn Nhiễm!

Lời này vừa thốt ra, lập tức trong hư vô phía sau hắn lập tức xuất hiện một vùng sóng gạn. Từ bên trong có một nam tử trung niên bước ra. Người này mặc đạo bào màu lục, tướng mạo tầm thường nhưng từ cơ thể hắn lại khuếch tán ra dao động của tu vi Không Kiếp trung kỳ. Người này đứng sau lưng Thanh Ngưu chân nhân, hai tay ôm quyền, thần sắc cung kính.

Đệ tử ra mắt sư tôn!

Người đã từng ở Đan Hải. Đã gặp hắn chưa?

Thanh Ngưu chân nhân không quay đầu lại, vẫn nhìn bầu trời xa xa, nói.

Đệ tử ngày đó cùng với Âu Dương Tuệ, còn cả Mạnh Chương Hải sư bá giao chiến với sứ giả Lục Ma Châu trong Đan Hải. Dựa theo lệnh của sư tôn, Mạnh sư bá mang theo hai người chúng ta giả vờ không địch lại, theo như tiên đoán của lão tổ đời đầu tiên mà bỏ chạy, vậy nên không gặp được người này.

Bảy ngày sau ngươi hãy cùng hắn đi tới đệ tam huyệt của Thiên Ngưu Châu!

Thanh Ngưu chân nhân nhắm mắt lại.

Đệ tử tuân mệnh.

Nam tử trung niên kia thần sắc như thường nhưng hai mắt âm thầm lóe sáng, gật đầu lui lại phía sau, hóa thành một vùng gợn sóng biến mất trong hư vô.

Thời gian bảy ngày trôi qua trong chớp mắt. Năm ngày đầu Vương Lâm không rời khỏi núi mà đắm chìm trong Đa Trọng Huyễn Thuật, luyện hóa toàn bộ tài liệu luyện khí. Giờ phút này trước mặt hắn là một tấm buồm màu đen luyện chế ra theo phương pháp ghi trong ngọc giản Đa Trọng Huyễn Thuật.

Tấm buồm này là do vô số tài liệu sau khi hòa tan, dùng một phương thức đặc biệt từ từ dung nhập vào, nhìn như buồm như trên thực tế chỉ là có hình dáng tương tự mà thôi.

Chẳng qua vật này hôm nay còn chưa hoàn thiện, mới chỉ có thân thể chứ chưa dung hợp tử hồn. Sau khi dung nhập tử hồn thì vật này mới có thể thi triển Đa Trọng Huyễn Thuật.

Vương Lâm ở trong động phủ, hai mắt lóe sáng, tay phải giơ lên hướng về phía tấm buồm chụp một cái liền nắm được nó trong tay, thân thể nhoáng lên, rời khỏi động phủ lần đầu tiên sau năm ngày.

Hắn nhớ rõ Thanh Ngưu lão tổ từng nói, mình có thời gian bảy ngày. Hôm nay chỉ còn hai ngày, hắn muốn tới Quỷ Phong của Đại Hồn Môn, tìm một quỷ hồn dung nhập vào trong tấm buồm.

Thân ảnh biến mất, lúc Vương Lâm xuất hiện đã ở bên ngoài ngọn núi đang thiêu đốt, ánh mắt đảo qua. Nhìn về hướng bắc Đại Hồn Môn. Theo bản đồ thì Quỷ Phong nằm ở nơi đó!

Không cần nghĩ ngợi, Vương Lâm lao đi, hóa thành một đạo hư ảnh bay thẳng tới Quỷ Phong.

Ở hướng chính bắc của Đại Hồn Môn, gần rìa ngoài sơn môn có một nơi cấm địa. Nơi này có sương mù vô tận bao phủ, thường ngày rất ít đệ tử lui tới, chỉ khi cần tử hồn mới có thể được sư tôn dẫn tới nơi này tìm kiếm.

Hoặc đệ tử trung tâm có tu vi cao thâm thì có lẽ có thể tự mình tới nơi này.

Bên trong Quỷ Phong có lưu lại rất nhiều tử hồn mà các đời Đại Hồn Môn bắt được. Phẩm chất những tử hồn này không cao nhưng lại thu được rất dễ dàng. Dù sao thì Đại Hồn Môn nổi tiếng bởi Huyễn Thuật, nếu không có Quỷ Phong này thì rất nhiều Quỷ Phàm của đệ tử không thể hoàn thành nổi.

Vô số năm qua. Dù lúc nào cũng được bố sưng nhưng tử hồn trên Qủy Phong này cũng không nhiều lắm. Dù sao Đại Hồn Môn là một tông phái lớn như vậy, nhu cầu với tử hồn rất nhiều.

Trong số những tử hồn này không ít đều là rất lâu trước kia được người của Đại Hồn Môn thu thập, coi như là nhiệm vụ do tông phái giao cho. Chẳng qua năm tháng đã lâu, dù trong đó ở trong đó tự tu luyện nhưng thật sự vẫn quá ít.

Đại bộ phận tử hồn khi được đưa tới đây đều bị phong ấn, tạm gác lại cho đệ tử ngày sau tới lấy.

Vào hoàng hôn ngày thứ năm này, bầu trời dày đặc sương mù, thoạt nhìn hơi có vẻ áp bức.

Vương Lâm xuất hiện bên ngoài Quỷ Phong, nhìn ngọn núi bị sương mù bao phủ, bên trong âm u, những luồng hàn khí ập tới giống như là hoàng tuyền vậy.

Nhưng Vương Lâm cũng không có cảm giác gì không tốt. Dù là tu vi của hắn hay là năm xưa hắn dùng Ý Cảnh hóa hoàng tuyền cũng đều khiến hắn di chuyển ở đây như trên đất bằng.

Sinh tử luân hồi, Hoàng Tuyền diễn biến. Vương Lâm không xa lạ gì thứ này. Bước chân của hắn không dừng lại chút nào, đi về hướng Quỷ

Phong, chậm rãi tiến vào trong Quỷ Phong.

Trong chớp mắt khi tới gần, một luồng sóng gợn cấm chế như ẩn như hiện từ Quỷ Phong lan ra, tràn ngập bốn phía Vương Lâm, giống như xác nhận xem Vương Lâm có tư cách tiến vào nơi này hay không.

Rất nhanh cấm chế liền tiêu tán. Vương Lâm bình tĩnh bước vào bên trong Quỷ Phong!

Quỷ Phong là một ngọn núi trọc. Ngọn núi này rất cao, giống như xuyên thấu cả chín tầng trời, bên trên không có cây cỏ mà chỉ có một đám mộ!

Đám một này dày dặc, thoạt nhìn không dưới mấy ngàn, tràn ngập cả ngọn núi này.

Những luồng khí tức âm u bao phủ khiến người ta đứng ở nơi này nếu nhắm mắt lại dường như sẽ cảm nhận được những tiếng gào thét vô tận. Dù nơi này vô cùng yên tĩnh nhưng cảm giác này lại cực kỳ mãnh liệt.

Vương Lâm đi qua một vài ngôi mộ. Hắn có thể cảm nhận được bên trong mỗi một ngôi mộ này tồn tại một hoặc nhiều tử hồn. Những tử hồn này đại đa số đều ở trong trạng thái bị phong ấn, thỉnh thoảng có một vài chỗ những phong ấn đã lỏng ra nên có thể phiêu tán ra.

Cả đường đi trầm mặc, thần thức Vương Lâm tràn ra, hướng về phía đỉnh ngọn núi đi tới. Càng đi về phía đỉnh, số lượng mộ càng ít. Cho tới khi hắn sắp đặt chân tới đỉnh thì hắn thấy một ngôi mộ không giống bình thường!

Ngôi mộ này là ngôi mộ duy nhất có bia mộ, chữ viết trên bia mơ hồ, lộ ra một vẻ tang thương, giống như không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Ở dưới bia mộ là một nữ tử y phục trắng muốt, mái tóc dài đang quỳ ở đó khóc thảm thiết.

Tiếng khóc này truyền vào tâm thần Vương Lâm rất rõ ràng, khiến hắn mơ hồ động tâm. Bốn phía trừ tiếng khóc này ra rất yên tĩnh, như có âm phong thổi tới, nhẹ bay một vài sợi tóc trên lưng nữ tử kia.

Nhìn nữ tử bạch y này, bước chân Vương Lâm dừng lại, không tiến tiếp mà nhìn nàng, thần sắc bình tĩnh.

Tiếng khóc từ từ nhỏ lại. Nữ tử dường như nhận ra phía sau có người nhưng không quay đầu lại.

Đây là bia mộ của ta...

Một hồi lâu sau, một giọng nói âm trầm từ nữ tử mặc bạch y này truyền ra. Giọng nói này mờ ảo như vọng từ xa vọng lại, không cẩn thận thì không thể nghe rõ.

Ta nhận ra rồi.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nói, thân thể nữ tử này đột nhiên run lên, giống như định quay đầu nhưng rồi lại dừng lại, không quay đầu nữa.

Ngươi có thể thấy ta sao? Ngươi có thể nghe thấy ta khóc sao...

Nữ tử kia sau một lúc lâu mới nói.

Có thể...

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng. Trên thực tế nếu hắn nguyện ý thì hắn có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng hồn phách nơi này. Điều này có quan hệ lớn với sinh tử bổn nguyên của hắn.

Sinh và tử, tay trái và tay phải, giống nhau mà lại bất đồng.

Ngươi không phải là người ta đợi… ta cũng không phải là người ngươi cần...

Nữ tử kia vuốt ve chữ viết trên bia mộ, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua đỉnh núi. Ở đó còn có bảy tám phần mộ, tỏa ra những luồng hắc khí, tràn ngập mấy tử hồn. Trong đó có hai ba hồn phách có thể luyện hóa thành Quỷ Phàm trung phẩm.

Đây là những hồn phách phẩm chất tốt nhất trong Quỷ Phong này.

Ta không thể tìm được thi thể của ta, ta chỉ có thể tìm được bia mộ này...

Nữ tử mặc bạch y vừa nói vừa từ từ cất tiếng khóc.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, giơ chân lướt qua nơi này, đi về phía đỉnh núi, tới chỗ mấy tử hồn có phẩm chất cao. Nhưng ngay khi hắn bước đi vài bước, tiếng khóc của nữ tử kia lại thê lương hơn.

Thân thể ta ở nơi này, nhà ta ở đâu...thân nhân ta ở đâu...

Giọng nói của nữ tử kia truyền vào tâm thần Vương Lâm. Hắn dừng bước.

Ngươi tên là gì?

Quên mất rồi...

Nữ tử kia vừa khóc vừa lắc đầu.

Sau này gọi là Côn Hư đi.

Vương Lâm nói xong, bỗng nhiên xoay người, tay phải giơ lên vung một cái. Thân ảnh nữ tử này chợt biến mất, chỉ còn lại mộ phần có bia mộ kia.

Không lâu sau Vương Lâm rời đi. Hắn không lựa chọn những hồn phách phẩm chất cao mà lựa chọn nữ tử mặc bạch y này. Dù hồn phách nữ tử này chỉ có thể luyện chế một Quỷ Phàm sơ phẩm.

Nhưng một câu hỏi quê hương thân nhân của nữ tử này đã khiến trái tim hắn rung động.

Quá trình tử hồn dung nhập vào tấm buồm cũng không quá dài. Một ngày thời gian là hoàn thành. Sau khi dung nhập tử hồn của nữ tử kia, tấm Quỷ Phàm của Vương Lâm liền đối màu thành màu trắng.

Trong tấm buồm thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc thảm thiết, truyền vào tâm thần người ta khiến trong lòng người hiện lên bóng lưng một nữ tử đang khóc lóc.

Vào hoàng hôn ngày thứ bảy, một ngọc giản như cầu vồng xuyên qua tầng tầng cấm chế, cuối cùng lơ lửng trước người Vương Lâm đang đả tọa trong động phủ.

Vương Lâm nghe lệnh, đi tới đệ tam huyệt của Thiên Ngưu, trấn thủ nơi này...

Trong ngọc giản truyền ra giọng nói vang vang của Thanh Ngưu lão tổ, đồng thời ngọc giản bay tới gần Vương Lâm, không nhúc nhích.

Vương Lâm mở mắt, trong mắt bình tĩnh, cầm lấy ngọc giản này, thần thức đảo qua. Từng luồng tin tức truyền vào trong đầu hắn.

Các đời tổ tiên của Đại Hồn Môn dùng thời gian năm tháng vô tận, ở trên Thiên Ngưu Châu này mở ra bảy điểm. Bảy điểm này dựa theo bảy

tinh huyệt của Thiên Ngưu hóa thành Thiên Ngưu Châu này mà biến hóa ra.

Trong bảy Thiên Ngưu huyệt này có thể mượn lực lượng của Thiên Ngưu, hình thành một trận pháp cấm chế cực mạnh, cũng có thể mang tới cho tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong đó rất nhiều chỗ huyền diệu.

Đại Hồn Môn từ tổ tiên đời đầu tiên cho tới khi Vương Lâm xuất hiện đã tính ra Lục Ma Châu sẽ xâm phạm trong phạm vi lớn. Làm sao lại không có chuẩn bị.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1855 Thiên Ngưu tam huyệt

Dù là Thiên Ngưu thất huyệt hay là đệ tử thường trú tại Đan Hải cùng đều là những quân bài chưa lật của Đại Hồn Môn!

Nếu Đại Hồn Môn muốn thì thậm chí việc luyện chế Đan Hải cũng không đơn giản như vừa rồi! Lục Ma Châu dù có mạnh mẽ hơn nữa thì

về phương diện tính toán dự đoán cũng không cách nào sánh được với lão tổ đời đầu tiên của Đại Hồn Môn trong vô số năm về trước!

Bởi vì lão tổ chính là truyền nhân của Đạo Thống, cùng sư môn với đương kim quốc sư Tiên Tộc hiện nay!

Ngọc giản của Thanh Ngưu lão tổ cũng không phải chỉ chuyển tới mình Vương Lâm mà còn đưa tới tổng cộng bốn vị trưởng lão trong Đại Hồn Môn!

Thu hồi ngọc giản, Vương Lâm đứng dậy, phất nhẹ tay áo, thong dong rời khỏi ngọn núi. Trong nháy mắt khi hắn đi ra ngoài, biển lửa bên ngoài ngọn núi lập tức ngưng tụ lại phía sau hắn, hóa thành hỏa bổn nguyên chân thân, chậm rãi dung hợp với cơ thể, không còn nhìn thấy nữa.

Bước tới nửa bước, thân thể Vương Lâm hóa thành một đạo cầu vồng hướng về phía sơn môn của Đại Hồn Môn.

Phía sau hắn cũng có một đạo cầu vồng gào thét, cùng với Vương Lâm một trước một sau bay thẳng tới sơn môn.

Tốc độ hai người đều cực nhanh, không bao lâu sau. Đạo cầu vồng kia liền lướt qua bên người Vương Lâm, đi tới ngoài sơn môn trước, hóa thành một nam tử trung niên mặc lục y.

Tướng mạo người này tầm thường, xoay người nhìn về phía Vương Lâm.

Vương trưởng lão, tại hạ là Lữ Văn Nhiễm!

Nam tử trung niên nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, chậm rãi nói.

Thân thể Vương Lâm hạ xuống, thần sắc bình tĩnh nhìn về phía nam tử trung niên.

Lữ trưởng lão trông rất lạ.

Vương Lâm ở Đại Hồn Môn thời gian này ngoài những lão quái tu vi cao thâm ra thì hầu như đã có chút ấn tượng với tất cả trưởng lão. Mà nam tử trung niên này hắn lại mới gặp lần đầu tiên.

Ha ha, tại hạ trước đây được lão tổ an bài xuất ngoại nhiều năm, hôm nay cũng mới trở về không lâu, Vương trưởng lão tất nhiên là thấy ta lạ mặt.

Nam tử trung niên kia mỉm cười.

Đang nói chuyện thì lại có hai đạo cầu vồng từ trong sơn môn gào thét bay ra, ở trước mặt hai người hóa thành một nam một nữ. Nữ tử nọ chính là Viêm Loan, còn nam tử là một thanh niên mặc đạo bào.

Viêm Loan ra mắt Lữ trưởng lão. Không ngờ lần này lại được đồng hành với Lữ trưởng lão.

Viêm Loan dường như có quen biết với Lữ Văn Nhiễm, mỉm cười chào hỏi.

Có Viêm Loan trưởng lão và Hứa Đông Đức trưởng lão cùng đi là vinh hạnh của Lữ mỗ.

Lữ Văn Nhiễm cười ha hả nói.

Ra mắt Lữ trưởng lão.

Thanh niên mặc đạo bào kia thần sắc bình tĩnh, hướng về phía Lữ Văn Nhiễm ôm quyền, sau đó không hề nói thêm gì nữa, có vẻ là một người tính tình trầm mặc ít nói.

Vương Lâm nhìn ba người. Trong ba người này tu vi yếu nhất cũng là Không Kiếp sơ kỳ. Còn về Lữ Văn Nhiễm nọ thì đã đạt tới Không Kiếp trung kỳ, so với Thất Thải Tiên Tôn năm đó cùng tu vi nhưng cảm giác vẫn không bằng!

Có mặt ba người này sẽ tạo thành lực lượng vô cùng cường đại. So với bọn họ thì Vương Lâm với tu vi Không Linh đỉnh phong thật sự không đáng là gì.

Đồng thời khi Vương Lâm đánh giá ba người, ngoài Viêm Loan ra thì hai người khác cũng đang quan sát Vương Lâm. Mấy ngày nay Vương Lâm cũng có danh tiếng nhất định trong Đại Hồn Môn.

Người có thể liên tục xông lên hai tầng bảy, tám của Tàng Hồn Các không thể xem thường!

Ánh mắt Hứa Đông Đức đảo qua người Vương Lâm, nội tâm thầm nhủ.

Người này có thể an toàn thoát khỏi Đan Hải. Cũng dẫn động Đan Hải nổ sớm. Nhân vật như vậy tuyệt đối không thể nhìn bề ngoài...mà người này lại có thể từ Đan Hải trở về nhanh như vậy, tốc độ thật quá kinh người!

Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm đảo qua người Vương Lâm. Hắn cũng là từ Đan Hải trở về, chẳng qua đó là do sử dụng Hành Đan trên tay Mạnh sư bá do

lão tổ đời đầu tiên lưu lại. Hành Đan nọ là chí bảo của lão tổ, cực kỳ huyền diệu, tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Tốt lắm, mọi người đã đến đầy đủ. Chư vị, nhiệm vụ của chúng ta lần này là tới Thiên Ngưu đệ tam huyệt, đóng ở đó đối kháng với đợt xâm lấn này của Lục Ma Châu. Chuyến này ra đi sinh tử khó lường... Tất cả mọi người phải cẩn thận hành động!

Lữ Văn Nhiễm hít sâu một hơi, hướng về phía ba người Vương Lâm ôm quyền nói.

Vương Lâm trầm mặc. Viêm Loan và Hứa Đông Đức kia cũng không mở miệng, chỉ gật đầu. Sau đó bốn người hóa thành bốn đạo cầu vồng hướng về phía xa bay đi, rời khỏi Đại Hồn Môn.

Đội ngũ như bọn họ trong mấy ngày này bay ra khỏi Đại Hồn Môn không ít, toàn bộ đều nhận lệnh của lão tổ, đi tới thủ tại các điểm khác nhau!

Tốc độ bốn người cực nhanh, đứng đầu là Lữ Văn Nhiễm, tu vi đạt tới Không Kiếp trung kỳ, lao đi như có tiếng sấm vang lên, ầm ầm truyền ra.

Còn về Viêm Loan và Hứa Đông Đức thì tu vi cũng không tầm thường, tốc độ không chậm.

Chỉ có mình Vương Lâm là tốc độ về lâu dài không thể so sánh với ba người này. Ánh mắt hắn lóe lên, triệu hồi Văn Thú, khoanh chân ngồi trên lưng nó, xé gió lao đi.

Văn Thú vừa xuất hiện liền khiến ba người nhìn lại. Đều nhận thấy Văn Thú bất phàm.

Tốc độ của mãnh thú này của Vương trưởng lão có thể so với một tu sĩ Không Kiếp rồi, không biết lấy được từ nơi nào?

Lữ Văn Nhiễm mỉm cười hỏi.

Lời nói của hắn cũng khiến hai người Viêm Loan và Hứa Đông Đức chú ý.

Có được từ quê hương ta.

Vương Lâm nói năng ngắn gọn. Bình tĩnh nói.

Hả? Không biết quê hương Vương trưởng lão ở nơi nào?

Lữ Văn Nhiễm như cảm thấy hứng thú hỏi.

Lữ trưởng lão!

Vương Lâm nhướng mày, nhìn Lữ Văn Nhiễm một cái.

Lữ Văn Nhiễm biết là mình lỡ lời, mỉm cười không hỏi tới nữa nhưng trong lòng lại thầm hừ lạnh. Bốn người trầm mặc bay đi, toàn lực phi hành. Sau bảy ngày phi hành, Lữ Văn Nhiễm vung tay, trong tay có thêm một ngọc giản, cẩn thận quan sát vài sau đó liền chỉ xuống phía dưới.

Chính là nơi này rồi. Nơi là địa điểm năm đó lão tổ đời đầu tiên của Đại Hồn Môn ta dùng đại thần thông tạo thành một truyền tống trận, có thể trực tiếp truyền tống người tới rất gần Thiên Ngưu đệ tam huyệt, rất dễ sử dụng. Lúc này Lữ mỗ mang mệnh lệnh của lão tổ, có thể dùng trận pháp này.

Lữ Văn Nhiễm vừa nói, thân thể liền nhoáng một cái lao thẳng xuống phía dưới.

Nơi này là một vùng núi non tràn ngập, bên trong có một sơn cốc. Lữ Văn Nhiễm theo vị trí ghi trong ngọc giản, bước vào trong sơn cốc. Ba người Vương Lâm tùy ý đi theo.

Một lát sau, bên trong sơn cốc truyền ra uy áp mênh mông, có những tiếng ầm vang ngập trời vọng ra. Một vùng ánh sáng chói mặt chợt bùng

lên, duy trì nửa canh giờ mới từ từ tiêu tán.

Bên trong sơn cốc lúc này không còn một bóng người, ở cách nơi này một đoạn đường phải phi hành mấy tháng, bên cạnh Cực Thiên thảo nguyên, thiên địa vặn vẹo, tầng mây cuồn cuộn, trong nháy mắt có ánh sáng chói mắt tỏa ra. Trong ánh sáng này, thân ảnh mấy người Vương Lâm từ từ huyễn hóa ra.

Ánh sáng kia biến mất, Vương Lâm xoay người nhìn về hướng Đại Hồn Môn, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng.

Loại truyền tống trận này nguyên lý cực kỳ thâm ảo...

Tiên Cương đại lục có truyền tống trận, điểm này Vương Lâm cũng không kinh ngạc. Dù sao thì Tiên Cương đại lục rất lớn, nếu không có truyền tống trận mà chỉ phi hành thì thời gian sẽ rất lâu.

Chỉ là không biết có loại truyền tống trận giữa các châu lục hay không. Nhưng theo đạo lý mà nói thì truyền tống trận loại này dù có cũng rất khó mở ra!

Ngọc giản trong tay Lữ Văn Nhiễm hóa thành từng điểm sáng tiêu tán. Vương Lâm dù không biết trong ngọc giản này tồn tại lực lượng gì nhưng đủ để chống đỡ một lần truyền tống ở khoảng cách xa như vậy thì hẳn thứ này ở Đại Hồn Môn cũng không nhiều lắm!

Đó cũng là lý do chỉ ở thời khắc mấu chốt mới có thể vận dụng truyền tống trận này. Loại tiêu hao này sợ là một tông môn cũng không thể thừa nhận được.

Trên thực tế Vương Lâm đoán cũng chính xác. Đại Hồn Môn không phải không có truyền tống trận mà mỗi lần sử đụng đều phí tồn cực lớn, khó có thể tưởng tượng nổi. Cho nên Đại Hồn Môn dù có nhiều tích trữ thì cũng không thể dùng vượt quá trăm lần trong một ngàn năm!

Lúc bốn người xuất hiện đã là lúc hoàng hôn, ánh mặt trời vàng óng ả chiếu trên thảm cỏ xanh khiến cho Cực Thiên thảo nguyên tươi đẹp kỳ dị.

Nơi này chính là Thiên Ngưu đệ tam huyệt, ở nơi này Đại Hồn Môn ta bố trí một tòa Địa Cung, giờ phút này có không ít tu sĩ các tông phái phụ cận chạy tới, còn có rất nhiều tán tu ở nơi này.

Lữ Văn Nhiễm chậm rãi nói, thân thể nhoáng lên một cái, hạ xuống mặt đất, đảo mắt một cái liền biến mất. Dung nhập vào trong nền đất.

Viêm Loan và Hứa Đông Đức theo sau, cùng nhau biến mất. Vương Lâm hơi trầm ngâm, cũng dung nhập vào mặt đất, biến mất hoàn toàn.

Bốn người ở sâu trong nền đất lao đi. rất nhanh đã đi tới sâu không biết bao nhiêu trượng trong nền đất. Chỉ thấy ở nơi này có một tòa động phủ khổng lồ. Mà gọi là động phủ thì thà gọi là một quần thể cung điện còn hơn!

Bên ngoài quần thể cung điện này có tầng tầng lớp lớp cấm chế phòng hộ. Nếu không phải bốn người là trưởng lão Đại Hồn Môn, có lệnh bài tiến vào thì sợ rằng một bước cũng khó đi.

Chiếm cứ một phạm vi lớn trong quần thể cung điện này là gần một vạn tu sĩ. Đám tu sĩ này phần lớn đều là tán tu phụ cận, sau khi nhận được lệnh của Đại Hồn Môn liền lập tức mang người tiến vào.

Bốn người Vương Lâm vừa mới tới gần, lập tức từ trong cung điện truyền ra từng tràng cười sang sảng. Chỉ thấy mấy đạo cầu vồng gào thét lao ra, hóa thành ba lão già. Mấy lão già này vội vàng ôm quyền.

- Lữ huynh, ngàn năm từ biệt, ngươi rốt cuộc cũng tới rồi!

- Chu huynh, sau khi nhận lệnh của lão tổ, Lữ mỗ đã dùng tốc độ nhanh nhất để tới đây, sợ rằng chậm trễ. Cũng may nơi này còn chưa xuất hiện tu sĩ Lục Ma Châu.

Lữ Văn Nhiễm có quen biết với lão già này, nghe vậy mỉm cười trả lời.

Hai lão già khác cũng đều hướng về phía Viêm Loan và Hứa Đông Đức ôm quyền, giống như đã từng gặp mặt, thần sắc có vẻ khách khí.

Chỉ có mình Vương Lâm là tu vi kém hơn, mấy lão già này không mấy coi trọng, chỉ hơi gật đầu rồi không nhìn tới nữa.

Thần sắc Vương Lâm bình thản. Ba lão già này tu vi hơn hắn, trong đó có hai người đạt tới Không Huyên trung kỳ. Lão già họ Chu kia tu vi hơi cao hơn, mơ hồ đạt tới trình độ sáu bảy lên Huyền Kiếp, không sai biệt lắm so với Đỗ Thanh.

Viêm Loan và Hứa Đông Đức trưởng lão các người đã gặp rồi. Vị này chính là Vương trưởng lão mới gia nhập Đại Hồn Môn ta, lúc này tới đây góp sức chống Lục Ma Châu xâm lấn.

Lữ Văn Nhiễm chỉ về phía Vương Lâm, giới thiệu với ba người.

Đám tu sĩ các tông môn phụ cận đều nhìn về hướng đám người Lữ Văn Nhiễm, thần sắc cung kính.

Nghe thấy Lữ Văn Nhiễm giới thiệu như vậy, ba lão già kia trong lòng thầm kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Vương Lâm. Ba người vốn cho rằng Vương Lâm chỉ là một đệ tử, không ngờ rằng hắn lại là một trưởng lão.

Giờ phút này họ mỉm cười ôm quyền, thoạt nhìn cực kỳ khách khí nhưng trên thực tế sau khi ôm quyền thì quên luôn Vương Lâm, tiếp tục bắt chuyện với đám người Viêm Loan.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1856 Giết tới!

Tu chân giới cường giả vi tôn. Tu vi của Vương Lâm thoạt nhìn thật sự không cao, ba ngươi không coi trọng cũng là chuyện bình thường. Mà các tu sĩ ở tông môn khác khi thấy cảnh này thì trong lòng cũng có phán đoán.

Vương Lâm đối với chuyện này cũng không ngại. Ánh mắt hắn đảo qua, không nói một lời mà rời đi, lựa chọn một động phủ không người bên dưới khoanh chân ngồi xuống.

Trong lòng Lữ Văn Nhiễm thầm cười lạnh, ánh mắt đảo qua bóng lưng Vương Lâm.

Ta vì Đại Hồn Môn mà rời khỏi tông phái, tới Đan Hải thay hình đổi dạng hóa thành tán tu, hấp dẫn lực chú ý của Lục Ma Châu, lưu lại nơi này hơn một ngàn năm...

Tất cả đều là khiến Lục Ma Châu không hoài nghi, không thay đổi kế hoạch xâm lấn Thiên Ngưu Châu do lão tổ tính ra... Ta làm việc này, lão tổ cũng không cho ta Đa Trọng Huyễn Thuật. Người này dựa vào cái gì!

Trong lòng Lữ Văn Nhiễm thầm cười lạnh, đột nhiên ánh mắt của hắn khi vừa đảo qua thì Vương Lâm xoay phắt người, đối mặt với hắn.

Thần sắc Lữ Văn Nhiễm không đổi, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, hướng về phía Vương Lâm gật đầu.

Vương Lâm nhìn Lữ Văn Nhiễm đầy thâm ý, xoay người đi về phía động phủ đã chọn, biến mất hoàn toàn.

Trong ba người Lữ Văn Nhiễm, Viêm Loan có thể nói là người hiểu rõ Vương Lâm nhất. Nàng không thể quên sự đáng sợ của Vương Lâm, dọc đường đã nhìn thấy hình như Lữ trưởng lão có ẩn dấu mâu thuẫn với Vương Lâm. Nàng không thay đổi sắc mặt, cũng không nhắc nhở Lữ Văn Nhiễm mà giả vờ không biết.

Mọi người nói chuyện một hồi xong, ba lão già kia liền mời ba người Lữ Văn Nhiễm vào đại điện tọa trấn, nhưng không gì nói tới Vương Lâm.

Hiển nhiên trong mắt bọn họ, Vương Lâm không đủ tư cách, xa xa không bằng đám người Lữ Văn Nhiễm.

Sáu người vừa nói vừa cười đi về phía đại điện xa xa. Lữ Văn Nhiễm cũng như quên đi sự tồn tại của Vương Lâm.

Cho tới khi sáu người rời đi, tu sĩ các tông phái bốn phía đều tản ra. Cực Thiên thảo nguyên lúc này tràn ngập cấm chế trận pháp. Người Đại Hồn Môn tới đây, cấm chế trên Cực Thiên thảo nguyên đã hoàn toàn được mở ra.

Cấm chế này vừa hoạt động khiến cả thảo nguyên ầm vang. Một tường khí mênh mông cả ngàn dặm ầm ầm biến ảo ra trên Cực Thiên thảo nguyên, tiếp xúc với cả bầu trời và mặt đất, lan dần ra.

Cùng lúc đó trên Thiên Ngưu Châu, tại lục huyệt còn lại của Thiên Ngưu cũng lục tục có người Đại Hồn Môn chạy tới hoặc tu sĩ Quy Nhất Tông thủ trấn. Bọn họ tới nơi này khiến cho lục huyệt của Thiên Ngưu hoàn toàn được khởi động.

Do vậy thất huyệt của Thiên Ngưu trong nháy mắt được mở ra. Tại lục huyệt còn lại cũng xuất hiện những tường khí giống như ở Cực Thiên thảo nguyên.

Tổng cộng bảy đạo tường khí trong nháy mắt xuất hiện toàn bộ, ầm ầm chạm vào nhau, tiếp xúc hình thành một tấm màn ngăn cách bảo vệ Thiên Ngưu Châu với Đan Hải.

Tấm màn này do hơn mười vạn tu sĩ trấn áp mà thành, dày cả ngàn dặm, tu sĩ tầm thường tuyệt đối không dễ dàng vượt qua nổi, dù là tu sĩ có tu vi đạt tới trình độ như Thanh Ngưu lão tổ muốn mở ra cũng rất gian nan!

Thậm chí có thể nói là không thể làm được! Bởi vì tường khí này hình thành ngoài tác dụng như trận pháp cấm chế thì còn có lực lượng của Thiên Ngưu Hồn!

Thiên Ngưu thất huyệt này từ khi được tạo ra tới hiện tại, lần đầu tiên được triển khai hoàn toàn, phát huy tác dụng trọng yếu nhất của nó.

Ngoài Thiên Ngưu thất huyệt ra thì còn có bảy mươi hai địa huyệt cũng có tu sĩ Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông đóng, có các tông phái khác trấn thủ. Bảy mươi hai huyệt cuồn cuộn kích thích đại địa, ngưng tụ rất nhiều tiên lực, dũng mãnh tiến vào Thiên Ngưu thất huyệt, củng cố những nơi này!

Đó mới chỉ là tác dụng phòng thủ. Đại Hồn Môn chuẩn bị nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại chỉ biết phòng thủ. Còn có một đám tu sĩ chấp hành nhiệm vụ giết chóc!

Trong quần thể cung điện trong Cực Thiên thảo nguyên, bốn phía tràn ngập động phủ, làm chỗ ở cho những tông phái ở nơi này. Thời gian chầm chậm trôi qua, một loại cảm giác đầy áp lực tràn ngập trong nội tâm mọi người. Ai cũng hiểu là đại chiến sắp bắt đầu rồi.

Hiện tại có tấm màn phòng hộ của Thiên Ngưu thất huyệt, tu sĩ Lục Ma Châu muốn đánh tới nhất định phải đồng thời hủy diệt thất huyệt này. Do đó nhất định họ phải phái rất nhiều tu sĩ tới vây công.

Hôm nay Cực Thiên thảo nguyên còn có vẻ bình yên nhưng chẳng bao lâu nữa, tu sĩ Lục Ma Châu sẽ đông nghìn nghịt, bao trùm thiên địa kéo tới.

Viêm Loan cũng lựa chọn bế quan, bảo trì tu vi ở trạng thái đỉnh phong. Cả Hứa Đông Đức và Lữ Văn Nhiễm kia cũng vậy. Chẳng qua chỗ bọn họ lựa chọn bế quan là ở trong cung điện chứ không phải động phủ. Dù sao thì thân phận họ tôn quý, lại còn phải trấn thủ ở nơi này.

Trên thực tế, trong gần vạn tu sĩ ở nơi này, tu vi đạt tới Không Kiếp sơ kỳ còn có bốn người. Bốn người này dù đều đến từ tiểu tông phái hoặc tán tu nhưng thân phận cũng rất cao quý, đều được mời vào trong cung điện, là lực lượng quyết định thắng bại!

Thời gian trôi qua. Vương Lâm ngồi bình tĩnh trong động phủ của mình. Bốn phía quanh hắn có rất nhiều động phủ, trong đó có một lão già đang ngồi đả tọa. Hắn không nhận ra Vương Lâm khi thân thể đã hồi phục nhưng Vương Lâm lại nhận ra hắn.

Lão già này chính là người đã từng ra mặt nói chuyện với Vương Lâm tại Cực Thiên thảo nguyên, tu vi hiển nhiên còn chưa đạt tới Không Kiếp cho nên không thể tiến vào cung điện, chỉ có thể ở động phủ ngoại vi.

Trên thực tế với thân phận của Vương Lâm, nếu hắn muốn vào cung điện cũng không phải là không được. Nhưng Vương Lâm lại không có hứng thú này. Ở trong cung điện âm thầm bị người khác chú ý không bằng ở nơi này cho yên tĩnh.

Khoanh chân ngồi, hắn chậm rãi thổ nạp, thần thức cũng tản ra, tràn ngập bốn phía. Nhân việc này hắn luyện hóa chiếc ô màu lam và tìm hiểu thần thông Hồn Dẫn tới mức độ sâu sắc hơn.

Hắn cũng lấy la bàn cấm chế ra, tỏa ra trên cấm chế của Cực Thiên thảo nguyên. Vật này vô cùng huyền diệu, giờ phút này lan ra, ngay cả Lữ Văn Nhiễm có tu vi cao nhất ở nơi này cũng không hề phát hiện được.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua không biết bao lâu. Cả cung điện và động phủ bốn phía đều vang lên tiếng thổ nạp, không còn âm thanh gì nữa. Vô cùng yên tĩnh.

Vương Lâm đang khoanh chân đột nhiên mở mắt. Trong tích tắc khi hai mắt hắn mở ra, la bàn vốn đặt trước người đột nhiên chấn động, bên ngoài biến thành bản đồ của Cực Thiên thảo nguyên, ở biên giới của nó đột nhiên xuất hiện một đường màu xanh lục!

Đường màu xanh này là do vô số điểm xanh tạo thành, càng ngày càng nhiều!

- Tới rồi!

Nhìn chằm chằm vào la bàn, trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn muốn hoàn thành ba điều kiện của Đại Hồn Môn, sau đó rời khỏi Thiên Ngưu Châu, đi về Đông Lâm Tông, sau đó đi tới Đạo Cổ nhất mạch!

Đồng thời vào lúc Vương Lâm nhận ra tu sĩ Lục Ma Châu đã tới, trong cung điện, Lữ Văn Nhiễm bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lộ ra một tia hàn quang.

Chư vị đạo hữu. Tu sĩ Lục Ma Châu đã tới!

Giọng nói của hắn vang vọng trong Địa Cung khổng lồ này.

Tiếng thổ nạp trong nháy mắt biến mất. Tất cả tu sĩ nơi này đều từ trong động phủ đi ra ngước mắt nhìn lên.

Trên Cực Thiên thảo nguyên, tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy hơn một vạn tu sĩ Lục Ma Châu đồng loạt bay tới. Vạn người tiến tới che phủ cả bầu trời, khiến bầu trời ban trưa tràn ngập ánh sáng hóa thành một vùng âm u!

Trên một vạn tu sĩ có sáu người có tốc độ nhanh nhất, như cầu vồng cắt ngang bầu trời lao tới.

Sáu người này bốn nam hai nữ, quần áo xa hoa, trông khá bất phàm, tu vi lại càng cao cường!

Nhất là hai lão già trong đó. Từ cơ thể lan ra khí tức Không Kiếp trung kỳ. Hai người này là tu sĩ cực mạnh trong đám này!

Bốn người còn lại đều là Không Kiếp sơ kỳ!

Sáu người lao đi, vạn người xé gió bay theo, bao phủ cả Cực Thiên thảo nguyên, sát khí đằng đẵng, giống như một đám mây đen tràn ngập bốn phía.

Trương huynh, ta và ngươi liên thủ xem thử uy lực của Thiên Ngưu thất huyệt đại trận này lớn tới mức nào?

Lão già Không Kiếp trung kỳ đi trước mỉm cười, nhìn về phía đồng bọn nói.

Lời này của Triệu huynh rất hay. Trận này nghe nói có thể ngưng tụ hồn phách Thiên Ngưu, thử xem nó có dạng gì nào!

Một lão già mỉm cười gật đầu. Với tu vi của bọn họ thì đã nhìn thấu rất nhiều, rất khó tử vong. Lần xâm lấn này bọn họ chỉ coi là một trò chơi.

Từ tâm tình mà xét thì hai người này cao hơn Lữ Văn Nhiễm không ít. Nhưng nếu so với Thất Thải Tiên Tôn thì vẫn còn kém rất nhiều. Dù tu vi tương tự nhưng sự thong dong và bá khí thì không thể bằng nổi.

Hai người vừa nói đồng thời vừa giơ tay phải lên, bắt quyết hướng về phía Cực Thiên thảo nguyên điểm một chỉ. Một chỉ này khiến thiên địa ầm vang, tầng tầng lớp lớp vân khí xuất hiện, hóa thành một người khổng lồ cao vạn trượng trước mặt hai người, bước tới ầm ầm tấn công.

Trên bầu trời còn có một vùng u quang biến ảo ra, giống như xé rách bầu trời. Từ trong đó có ba thanh phi kiếm màu đen lao ra. Ba thanh phi kiếm này vừa xuất hiện liền lập tức tỏa ra sát khí ngập trời. Cỏ xanh trên mặt đất nơi này lập tức héo rũ, giống như bị hấp thu tất cả khí tức sinh mệnh vậy.

Ba thanh kiếm gào thét lao đi, cùng với người khổng lồ đồng thời lao thẳng về phía trước.

Nhưng ngay lúc ba thanh kiếm và người khổng lồ ầm ầm tiến tới thì chỉ thấy đột nhiên từ mặt đất trên Cực Thiên thảo nguyên này tỏa ra sương mù vô tận. Sương mù này đen kịt, trong chớp mắt đã tràn ngập trong thiên địa, bao phủ hơn phân nửa Cực Thiên thảo nguyên, cuồn cuộn quay cuồng, liên tục lan ra.

Một tiếng trâu gầm trầm trầm từ trong sương mù truyền ra. Ngay sau đó, một vùng sương mù lớn bất ngờ ngưng tụ thành hình dạng Thiên Ngưu, hướng về phía người khổng lồ và ba thanh kiếm kia phát ra tiếng rống kinh thiên!

Trong tiếng rống này, sương mù tạo thành Thiên Ngưu đột nhiên nổ tung. Sương mù mênh mông như sóng cuốn về bốn phía, tràn tới tu sĩ Lục Ma Châu!

Cùng lúc đó, ở Địa Cung sâu trong nền đất, thần sắc Lữ Văn Nhiễm nghiêm trọng, gầm nhẹ.

Tất cả đạo hữu Không Kiếp, theo ta ra ngoài chém giết. Trong sương mù của trận pháp, lực lượng của chúng ta là vô hạn, có thể tùy ý điều khiển thiên địa lực!

Trong tiếng hô này, chỉ thấy từ trong Địa Cung có bảy đạo cầu vồng bay ra. Lữ Văn Nhiễm cầm đầu, nhanh chóng tiến lên mặt đất, biến mất trong sương mù.

Trên mặt đất, sương mù quay cuồng hoàn toàn bao phủ tu sĩ Lục Ma Châu. Cả một vùng thiên hôn địa ám. Gần vạn tu sĩ trong Địa Cung lúc này cũng đồng loạt bay ra.

Một hồi đại chiến cứ như vậy mà xảy ra!

Vương Lâm cũng ở trong đám tu sĩ này. Thần sắc hắn bình tĩnh, xé gió lao đi. Dung nhập trong sương mù trên Thái Cổ Tinh Thần. Sương mù này đối với tu sĩ Lục Ma Châu mà nói có thể cản trở thần thức, cản trở thiên địa lực nhưng đối với tu sĩ Thiên Ngưu Châu lại nhẹ nhàng chui vào trong cơ thể giống như đại bổ vậy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1857 Lưu Chi Nguyên

Dung nhập vào trong đại quân một vạn tu sĩ, Vương Lâm không khiến người khác để ý nhiều lắm. Chỉ có Viêm Loan trước khi đi ra quay lại hướng một vạn tu sĩ phía sau, ánh mắt đảo qua như muốn tìm Vương Lâm.

Nhưng tu sĩ rất nhiều, sương mù nơi này tràn ngập, nàng không thể tìm thấy.

Trong sương mù này, tu sĩ Lục Ma Châu gào thét lao tới. Nhất là hai lão già Không Kiếp trung kỳ tu vi lại càng thông thiên, đi tới khiến sương mù bị cuốn đi. Mơ hồ có xu thế không thể lại gần.

Không Kiếp trung kỳ, dù là trên Tiên Cương đại lục này cũng đủ để trở thành bá chủ một phương, có thể chống đỡ một môn phái trung bình. Cho dù là trong hàng trưởng lão cửu tông thập tam môn cũng ít thấy!

Tu sĩ có thể đạt tới tu vi Không Kiếp trung kỳ hầu như đều rất khó giết chết. Trên người bọn họ tồn tại rất nhiều thủ đoạn và thần thông bảo vệ tính mạng.

Hai lão già tu vi Không Kiếp trung kỳ tới từ Lục Ma Châu kia một người họ Trương, một người họ Triệu, thuộc về hai ma môn bất đồng của Lục Ma Châu, vừa ra tay liền khiến thiên địa ầm vang. Chỉ thấy Lữ Văn Nhiễm hóa thành cầu vồng lao tới, cùng giao chiến với lão già họ Trương kia trong sương mù!

Tiếng chấn động ầm ầm vang vọng trong thiên địa, truyền khắp bốn phương tám hướng, khiến cho sương mù quay cuồng, hóa thành cuồng phong tràn ra bốn phía, khiến cho vị trí hai người giao chiến, tu sĩ song phương đều lui lại phía sau, không thể tới gần.

Lão già tu vi Không Kiếp trung kỳ họ Triệu của Lục Ma Châu kia đang muốn xông tới quần chiến với Lữ Văn Nhiễm, tranh thủ đánh hắn bị trọng thương. Theo hắn thấy thì chỉ cần Lữ Văn Nhiễm này bại lui, tất cả tu sĩ nơi này không còn đáng lo nữa!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi lão già họ Triệu này bước tới, Viêm Loan. Hứa Đông Đức cùng một tu sĩ có tu vi Không Kiếp Sơ kỳ của tông môn phụ cận lao ra, hóa thành những đạo cầu vồng lao tới, ngăn cản lão già họ Triệu này. Ba người quần chiến!

Nếu ở địa phương khác thì ba người dù liên thủ cũng không thể nào đánh một trận với tu sĩ Không Kiếp trung kỳ. Cảnh giới Không Kiếp chênh lệch một cấp độ là vô cùng lớn, giống như vực sâu ngăn cách thiên địa vậy.

Dù là Vương Lâm nếu chỉ có bảy đạo bổn nguyên, liều mạng dùng thần thông thì cũng chỉ có thể đánh một trận với Không Kiếp sơ kỳ. Thậm chí lúc này hắn đã có tám đạo bổn nguyên nhưng cũng vẫn chỉ có thể đánh với tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, không thể dùng thần thông lay chuyển nổi tu sĩ Không Kiếp trung kỳ.

Nhưng trận pháp tại Cực Thiên thảo nguyên Thiên Ngưu đệ tam huyệt này, trong sương mù nhè nhẹ này, mọi chuyện lại có thể thay đổi. Ba người nhóm Viêm Loan miễn cường có thể đánh với lão già họ Triệu một trận! Dù không thể thủ thắng nhưng họ vẫn có thể kiềm chế hắn!

Với bốn người đấu với hai người đối phương, khiến cho tu sĩ Không Kiếp trung kỳ không thể phát huy tác dụng kinh khủng của mình trong chiến tranh. Trong đám tu sĩ Lục Ma Châu còn lại giờ phút này chỉ còn còn bốn tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ.

Bốn người này ba nam một nữ, y phục sang quý, thân phận bất phàm. Nhưng bốn người này lúc này cũng gặp vấn đề như vậy. Tại Thiên Ngưu Châu này có ba tu sĩ thân phận lão tổ tới từ các tông môn phụ cận, tu vi Không Kiếp sơ kỳ. Ba người này ở trong sương mù có lợi thế vô cùng, giao chiến với các tu sĩ Lục Ma Châu khiến chấn động ầm vang trong thiên địa. Tu sĩ Không Kiếp mở màn cho trận chém giết này!

Kế đến mới là tu sĩ chém giết với số lượng lớn. Loại chém giết này cực kỳ hỗn loạn. Hơn hai vạn người lao vào một nơi, trong khoảnh khắc tiếng gầm thét đã vang lên ngập trời. Những tiếng kêu thảm thiết cũng vang vọng khắp không gian.

Vương Lâm ở trong sương mù di chuyển như u hồn. Hắn cúi đầu nhìn la bàn trong tay. Trên la bàn lúc này đầy những điểm trắng điểm xanh, tượng trưng cho tất cả mọi biến hóa ở nơi này.

Tiếng gào thét không ngừng vang lên bốn phía, những luồng ánh sáng do pháp thuật lóe lên trong sương mù. Sương mù che phủ mọi vật nhưng không thể ngăn nổi sát khí và hàn khí ngập trời. Đang di chuyển, đột nhiên Vương Lâm giơ tay phải lên, hướng về sương mù phía trước điểm một chỉ. Một chỉ này điểm tới, huyết quang lóe lên, Huyết Kiếm mang theo sát khí kinh người gào thét lao ra, trong nháy mắt đã tới gần một đám sương mù. Trong đám sương mù này đột nhiên có một tu sĩ Lục Ma

Châu đi ra. Tu sĩ này còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã nổ tung, mi tâm tan nát, bị Huyết Kiếm xuyên qua.

Thần sắc Vương Lâm như thường, tiếp tục đi tới. Mục tiêu của hắn cũng không phải là tu sĩ Lục Ma Châu vừa bị giết mà là mấy tu sĩ Không Kiếp ở xa xa!

Cả đường đi, thân ảnh Vương Lâm lao vút đi. Trong sương mù bốn phía quanh thân thể hắn tràn ngập một tầng hắc vụ. Hắc vụ này bất đồng với sương mù trong Thiên Ngưu trận pháp, tràn ngập vẻ hung tàn, bên trong có một đầu lưỡi đỏ lòm thò ra.

Khi khoảng cách tới ba tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ đang giao chiến càng ngày càng gần, bước chân Vương Lâm hơi chậm lại, cuối cùng đứng cách bảy người mấy ngàn trượng. Hắn dừng thân, đứng ở đó, ánh mắt lóe sáng.

Muốn giết tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ có hơi gian nan... Tu sĩ như vậy hầu như rất khó giết chết...dù là khôi lỗi Dĩ Ti cũng chưa đủ...

Vương Lâm hiểu rõ sự đáng sợ của tu sĩ vượt qua chín lần Huyền Kiếp, chính thức bước vào Không Kiếp. Đây không phải giống như giết chết đám ba người tu sĩ họ Tiền tại Đan Hải dưới ba cây đại kỳ.

Tu vi ba người này chỉ là Huyền Kiếp tầng thứ chín, dù nhìn như tiếp cận vô hạn tới Không Kiếp nhưng trên thực tế lại chênh lệch rất lớn. Tu vi của họn họ lấy lực lượng hai người có thể chiến thắng ba người đám Bạch Hổ, do vậy ba người Bạch Hổ gặp phải không thể không bỏ chạy. Dù sao trên thực tế tu vi đám người Bạch Hổ cũng không sai biệt lắm với Đỗ Thanh, đang ở bảy tám lần Huyền Kiếp.

Trong động phủ giới, chỉ có Chiến lão quỷ và Thất Thải đạo nhân mới có tu vi chân chính là Không Kiếp sơ kỳ. Nếu bọn họ có thể dung hợp với hồn thứ ba, hóa thành Thất Thải Tiên Tôn thì tu vi sẽ đạt tới Không Kiếp trung kỳ đỉnh phong.

Dưới Không Kiếp, với tu vi của Vương Lâm ngày nay thì có thể giết chết. Nhưng Không Kiếp sơ kỳ chính thức, hắn muốn giết phải dùng một chút thủ đoạn.

Dù là ở Tiên Cương đại lục thì chuyện tu sĩ Không Kiếp tử vong cũng rất hiếm thấy, một khi xuất hiện sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tinh thần một tông môn.

Càng không nói tới một tu sĩ Không Kiếp trung kỳ tử vong. Cho dù là Đại Hồn Môn nếu gặp phải đả kích như vậy cũng không thể chịu nổi.

Vương Lâm nhìn bảy người trong sương mù cuồn cuộn cách đó mấy ngàn trượng đang chém giết sinh tử, khó phân thắng bại. Mà trên thực tế căn bản là không thể phân thắng bại. Trong bảy người dù bất cứ ai, chỉ

không cẩn thận một chút thì cũng không thể tử vong, nhiều nhất cũng chỉ bị thương mà thôi.

Nhưng Vương Lâm không vội. Hắn khoanh chân ngồi xuống, hắc vụ bên ngoài thân thể dung hợp với sương mù bốn phía, rất khó bị phát hiện. Hơn nữa bởi vì nơi này có bảy tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ giao chiến, thiên địa ầm vang, một khi tới gần sẽ cực kỳ nguy hiểm nên chỉ có Vương Lâm mới dám ngồi ở nơi này đợi cơ hội.

Hắn đang đợi cơ hội giết một tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ.

Khôi lỗi Dĩ Ti có thể ra một đòn nghiêm trọng. Huyết Kiếm có thể đả thương người. Dịch Linh Ấn có thể ngăn cản người khác bỏ chạy... Đa Trọng Huyễn Thuật có thể tạo cơ hội... Mà thủ đoạn chém giết cuối cùng chính là Dẫn Hồn Quy!

Chẳng qua chiêu này cũng chỉ khiến tu sĩ Không Kiếp trọng thương, không thể hoàn toàn đánh chết....

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trầm ngâm nhìn về phía trước mấy ngàn trượng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua mấy canh giờ. Tiếng giết chóc bốn phía chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm mạnh mẽ hơn. Song phương tử thương vô số!

Nhưng Vương Lâm vẫn khoanh chân ngồi ở nơi đó. Hắn đang chờ đợi.

Lưu Chi Nguyên thân là trưởng lão của Đạo Ma Tông trong Lục Ma Châu, tu vi mới tiến vào Không Kiếp sơ kỳ không lâu, tại Đạo Ma Tông có thanh danh hiển hách. Mà người này là hậu duệ của Tông chủ Đạo Ma Tông, có liên hệ về huyết mạch.

Lần này tham dự đại chiến xâm lấn Thiên Ngưu Châu còn có trưởng lão đồng môn Hứa Vi và hai đạo hữu tông phái khác. Giờ phút này hắn và ba người nọ đang giao chiến với ba tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ của Thiên Ngưu Châu.

Đối phương dường như có lực lượng vô hạn, không ngừng thi triển đủ loại thần thông không. Mà bốn người bọn họ ở trong sương mù thần thức lại chịu sự cản trở của đám sương mù này, không thể từ sương mù bổ sung lực lượng, mơ hồ có dấu hiệu lui lại phía sau.

Bảy người chiến đấu không ngừng, nhất là Lưu Chi Nguyên. Hắn mới tiến vào Không Kiếp không lâu, giờ phút này tiên lực trong cơ thể mơ hồ có hơi khô kiệt, tức thì bị sương mù bốn phía hấp thu đi một lượng lớn.

Sương mù đáng chết! Đám sứ giả bao giờ mới tới đây. Cứ đánh thế này thì sợ rằng rất khó thủ thắng!

Sắc mặt Lưu Chi Nguyên âm trầm, tay phải bắt quyết giơ lên. Một đóa hắc liên biến ảo ra, va chạm với một con hắc long do tu sĩ Không Kiếp của Thiên Ngưu Châu biến ảo ra.

Tiếng ầm ầm vang đội, Lưu Chi Nguyên không cần nghĩ ngợi, thân thể vội vàng lui lại phía sau. Hắn không mở miệng nói chuyện thì ba đồng bọn của hắn đã hiểu, thân thể nhoáng lên cản trở thần thông công kích còn lại, cho Lưu Chi Nguyên lui lại phía sau nuốt đan dược.

Bốn người giao chiến mấy canh giờ, tất nhiên cần bổ sung tiên lực trong cơ thể, nếu không sẽ rất khó tiếp tục

Thần sắc Lưu Chi Nguyên cực kỳ tàn nhẫn. Công pháp hắn tu hành là công pháp song tu. Ngưng tụ hồn phách lô đỉnh hóa thành hắc liên. Lô đỉnh chết trong tay hắn hằng hà sa số.

Giờ phút này khi lui lại phía sau, thân thể hắn thoáng một cái đã rời khỏi mấy ngàn trượng, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trong tay hắn xuất hiện hơn mười quả cầu ánh sáng. Bên trong mỗi quả cầu này có một nữ tử lõa thể đang ngồi khoanh chân, thần sắc thê lương.

Lưu Chi Nguyên không thèm nhìn một cái, mở miệng to ra hấp thu!

Nhưng đúng vào lúc này, cách hắn không xa, Vương Lâm vẫn luôn ấn dấu khí tức đột nhiên hai mắt lóe hàn quang. Hắn chờ đợi cơ hội này đã

rất lâu rồi. Lúc này có người tới chính là cho hắn thời cơ!

Chính là hắn rồi!

Sát khí bùng lên trong mắt Vương Lâm. Một trong mấy điều kiện hắn đáp ứng Đại Hồn Môn chính là giết mười người tu vi Không Kiếp sơ kỳ. Hôm nay hắn sẽ hoàn thành được một!

Thân thể Vương Lâm với tốc độ như chớp trong nháy mắt vọt ra. Một đạo huyết quang từ trong tay Vương Lâm lóe lên, hướng về phía Lưu Chi Nguyên ở không xa đang đưa lưng về phía mình đột nhiên chém tới!

Huyết Kiếm vô cùng sắc bén không gì sánh được, lúc này gào thét lao tới. Lưu Chi Nguyên đang muốn cắn nuốt mười quả cầu ánh sáng này đột nhiên mồ hôi túa ra. Một cảm giác nguy cơ tràn ngập tâm thần hắn. Hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức bỏ qua cắn nuốt, tay áo vung lên. Lập tức phía sau hắn xuất hiện một đóa hắc liên, ầm ầm va chạm với Huyết Kiếm sát khí ngập trời kia!

Tiếng chấn động vang lên kinh thiên động địa. Lưu Chi Nguyên xoay phắt người, hai mắt tràn ngập sát khí.

Ta muốn xem kẻ nào có gan đánh lén bổn tôn!

Nhưng ngay trong tích tắc hắn xoay người, Vương Lâm ra tay!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1858 Phục kiếp!

Một tiếng gào thét mang theo sự hung tàn truyền ra từ hắc vụ bên ngoài thân thể Vương Lâm. Chỉ thấy một đầu lưỡi đỏ lòm từ trong sương mù cuốn ra. Khôi lỗi Dĩ Ti đã mất một cánh tay điên cuồng lao thẳng tới Lưu Chi Nguyên.

Tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp. Khoảng cách mấy trăm trượng đối với khôi lỗi Dĩ Ti mà nói chỉ trong chớp mắt, hầu như trong tích tắc khi Lưu Chi Nguyên xoay người là nó đã vọt tới nơi.

Sắc mặt Lưu Chi Nguyên biến đổi. Hắn cảm nhận rõ ràng từ trong hắc vụ này truyền ra một luồng dao động của tu vi Không Kiếp, hai mắt lộ vẻ hoảng sợ. Hắn hiển nhiên nhìn ra đây là một con rối, thân thể không nghĩ ngợi chút nào lui lại phía sau, tay áo vung lên. Lập tức trước người hắn liền có bảy đóa hắc liên biến ảo ra, va chạm với khôi lỗi Dĩ Ti.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, hấp dẫn sự chú ý của sáu người đang chiến đấu cách đó mấy ngàn trượng, sắc mặt đồng bọn của

Lưu Chi Nguyên biến đổi. Đang muốn xem xét thì lại bị ba tu sĩ Thiên Ngưu Châu cản trở. Ba người lúc này không rảnh mà tản thần thức ra xem xét nhưng cảnh này hiển nhiên là có lợi với phe mình!

Bảy đóa hắc liên sụp đổ. Khôi lỗi Dĩ Ti gầm thét, toàn thân có nhiều chỗ bị thương nhưng đầu lưỡi của nó xuyên qua bảy đóa hắc liên này, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thủng ngực Lưu Chi Nguyên.

Máu tươi bắn tung ra. Ngực Lưu Chi Nguyên đau nhói, không kịp xem xét gì. Giờ phút này tiên lực trong cơ thể hắn vốn đã không còn nhiều lắm. Lại bị sương mù quỷ dị này hấp thu, vừa rồi trong lúc nguy cơ lại liên tiếp thi triển bảy đóa hắc liên, lúc này đã sắp cạn kiệt, vội vàng lui lại phía sau, tay phải giơ lên, trong tay lập tức xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu đen. Đang định cắn nuốt.

Vương Lâm bỗng nhiên giơ tay phải, trên tay xuất hiện thêm một tấm buồm mặt quỷ màu trắng, cuốn về phía trước. Một động tác này khiến tiếng khóc thê lương truyền khắp bốn phía, rõ ràng truyền vào tâm thần Lưu Chi Nguyên. Trong óc hắn lập tức hiện lên một thân ảnh nữ tử mặc bạch y mơ hồ. Thân ảnh này đang quay lưng về phía hắn khóc lóc.

Trong nháy mắt khi thân ảnh này xuất hiện, quang cầu Lưu Chi Nguyên cầm trong tay định cắn nuốt liền sững lại.

Trong tích tắc này, Vương Lâm cất bước đi tới tay phải giơ lên, năm ngón tay tạo thành chưởng hướng về phía bầu trời vồ một cái. Trong tiếng ầm vang, sương mù bị cuốn đi. Một chưởng ấn khổng lồ đột nhiên

biến ảo ra trên đầu Lưu Chi Nguyên, hướng về phía hắn ầm ầm giáng xuống.

Cùng lúc đó, phía sau Lưu Chi Nguyên, ánh lửa bùng lên. Một chưởng ấn do ngọn lửa tạo thành giống như thiêu đốt sương mù xuất hiện, đánh thẳng về phía người này!

Chuyện này xảy ra cực nhanh, do Vương Lâm tính toán mấy lần trong đầu mà thành.

Ngay sau đó, khi chưởng ấn từ trên bầu trời và sau lưng ầm ầm đánh tới Lưu Chi Nguyên, trong đầu hắn, tiếng khóc của nữ tử mặc bạch y càng kịch liệt. Trong nháy mắt này khôi lỗi Dĩ Ti lại một lần nữa gầm lên, điên cuồng vọt tới. Còn cả Huyết Kiếm vừa rồi bị đánh văng lúc này cũng lóe lên huyết quang ngập trời, hóa thành một đạo kiếm quang khổng lồ chém xuống!

Đủ loại thần thông đồng loạt tới gần, thừa dịp tiên lực trong cơ thể Lưu Chi Nguyên khô cạn không thể bổ sung mà chém giết.

Nhưng muốn giết tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ cũng rất khó khăn. Dù Vương Lâm đã chọn thời cơ rất xảo diệu nhưng trong nháy mắt khi tất cả thần thông này ập tới, đồng tử trong hai mắt Lưu Chi Nguyên bỗng co rút lại. Hắn không cần nghĩ ngợi, cắn chót lưỡi, phun một ngụm máu tươi, lập tức hóa thành huyết giáp bao phủ toàn thân hắn, thậm chí ngay cả mái tóc của hắn cũng trở thành màu máu.

Da thịt toàn thân hắn trong nháy mắt liền biến thành một huyết nhân. Hai tay co lại, trong nháy mắt khi thần thông đánh tới, Lưu Chi Nguyên bỗng nhiên duỗi hai cánh tay.

Huyết giáp chấn!

Trong một khắc khi lời nói này truyền ra, làn da máu bên ngoài thân thể Lưu Chi Nguyên lập tức khô héo, hóa thành dạng giống như da khô, cũng trong tích tắc khi hắn duỗi tay, huyết giáp phủ khắp toàn thân lập tức nổ tung, hình thành một cơn gió lốc quét ra.

Chưởng ấn khổng lồ trên bầu trời trong nháy mắt khi đụng phải cơn lốc này lập tức sụp đổ. Còn cả chưởng ấn hỏa diễm phía sau Lưu Chi Nguyên lúc này cũng bị cơn lốc đánh tan.

Huyết Kiếm lóe lên, chém lên cơn lốc, cả khôi lỗi Dĩ Ti đang điên cuồng tới gần lúc này cũng nhảy vào cơn lốc. Trong thời khắc này, những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Tiếng ầm vang nổi lên, thân thể Vương Lâm nhoáng một cái liền tiến tới cơn lốc màu máu này. Cơn lốc này hiển nhiên là thần thông bảo vệ tính mạng của Lưu Chi Nguyên, giờ phút này ngạnh kháng nhiều thần thông của Vương Lâm, mơ hồ đã xuất hiện vặn vẹo như muốn vỡ tung. Lưu Chi Nguyên bên trong lại cũng phun máu tươi, thần sắc dữ tợn. Điên cuồng lui lại phía sau.

Ngay trong lúc lùi lại, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Nhưng lúc này Vương Lâm đột nhiên biến mất. Đồng tử trong mắt Lưu Chi Nguyên co rút lại, xoay phắt người, tay phải giơ lên chụp về phía sau.

Chỉ thấy phía sau hắn, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra, đánh tới một quyền. Quyền này không có hư ảnh của Đạo Cổ nhưng lại là một quyền của Đạo Cổ!

Tiếng ầm ầm vang khắp không gian. Cánh tay phải của Lưu Chi Nguyên vỡ tung, huyết nhục mơ hồ, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bị đánh bay đi. Khóe miệng Vương Lâm cũng tràn máu tươi nhưng không dừng lại mà cất bước đuổi theo.

Tiếng ầm vang nổi lên. Vương Lâm trong lúc truy kích, thân thể nhanh chóng nhoáng lên, liên tiếp phóng ra mười chín quyền, sắc mặt Lưu Chi Nguyên nọ tái nhợt, hai mắt lộ vẻ hoảng sợ. Vương Lâm đuổi giết quá mức hung mãnh, căn bản không cho hắn bất cứ cơ hội nào để phản ứng. Liên tiếp từng quyền đánh cho toàn thân hắn tràn ngập máu tươi, bộ dáng cực kỳ kinh khủng.

Chút thủ đoạn ấy không giết được bổn tôn!

Lưu Chi Nguyên hiểu rõ thời khắc này là một lần sinh tử đại kiếp trong đời hắn. Đối phương nắm thời cơ cực kỳ xảo diệu, hiển nhiên không phải

là ra tay bừa bãi mà đã có chuẩn bị thật lâu rồi!

Giờ phút này vừa lui lại phía sau, hắn vừa liều mạng nhận một quyền của Vương Lâm, trong tích tắc khi một đóa hắc liên biến ảo ra sụp đổ. Trong tay xuất hiện một cái chuông màu đen.

Đây là lần đầu tiên trong trận đánh này Lưu Chi Nguyên xuất ra bảo vật. Mà thứ này chính là một pháp bảo cực mạnh của hắn! Chiếc chuông này vừa xuất hiện trong tay Lưu Chi Nguyên liền lập tức truyền ra những âm thanh trong trẻo.

Tiếng chuông vang vọng, lập tức ở bên ngoài thân thể hắn hóa ra vô số hồn phách nữ tử thê lương. Đám hư ảnh này toàn thân lõa thể, thần sắc bi thảm, oán khí ngập trời.

Đám hư ảnh này dày đặc, không ngờ tới mấy chục vạn, tràn ngập không gian. Oán khí tụ lại một chỗ, hình thành một luồng khí ngập trời, khiến toàn bộ tu sĩ đang giao chiến trên Cực Thiên thảo nguyên đều cảm nhận được rõ ràng!

Sáu tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ lúc này đang chém giết kịch liệt, sau khi cảm nhận được khí tức này thần thức đều đảo qua muốn xem xét. Nhưng lúc này sương mù hạn chế thần thức cho nên họ đều không rõ mọi chuyện! Nhưng ba tu sĩ tới từ Lục Ma Châu đối với pháp bảo của Lưu Chi Nguyên cũng đã có chút tin tức.

Giờ phút này khi cảm nhận được luồng oán khí ngập trời này, thần sắc họ đều biến đổi, biết Lưu Chi Nguyên đã gặp phải kẻ địch sinh tử rồi, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất ra bảo vật này!

Còn về lão già Không Kiếp trung kỳ đang đấu pháp cùng ba người Viêm Loan và Hứa Đông Đức. Cả lão già họ Trương đang giao chiến với Lữ Văn Nhiễm cũng biến sắc. Chẳng qua thần thức bọn họ bị nơi này ngăn cản, không thể lan ra xem xét.

Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm lóe lên, thần thức tràn ra, nhưng ở chỗ giao chiến với Lưu Chi Nguyên có một tấm màng vô hình, khiến thần thức của hắn mơ hồ, không thấy rõ người chiến đấu với Lưu Chi Nguyên.

Cả đám người Viêm Loan cũng đều như vậy.

Trong tích tắc khi oán khí bốc lên tận trời, đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn chuẩn bị rất đầy đủ. Lúc này đã thi triển một bộ phận, còn hai sát chiêu chính thức chưa dùng tới.

Giờ phút này hắn không cần nghĩ ngợi, tay phải bỗng nhiên giơ lên, điểm một chỉ lên bầu trời. Trên đầu ngón tay hắn lập tức xuất hiện một cái hồ lô. Trong hồ lô nọ ẩn chứa hơn ba nghìn vạn đạo hồn, nếu nổ tung cũng đủ để uy hiếp Không Kiếp trung kỳ. Nhưng giờ phút này Vương Lâm không muốn nổ tung tất cả mà chỉ điểm một chỉ, hướng về phía hồ lô phun một ngụm máu tươi. Ngụm máu này nhanh chóng biến mất trong hồ lô. Từ trong đó lập tức truyền ra tiếng gầm thét. Ba ngàn vạn đạo hồn

bay ra một lượng lớn, xoay tròn phía sau Vương Lâm, triển lộ ra một con đường máu!

Lấy máu huyết của ta triệu dẫn anh hồn của tổ tiên từ cổ chí kim phá không mà tới! Hồn huyễn trở về!

Giọng nói của Vương Lâm bình tĩnh nhưng lại lộ ra một lực lượng kỳ dị.

Cuối còn đường máu này có một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này dung hợp với sương mù bốn phía, mơ hồ lan ra vẻ âm trầm. Ở trong dòng xoáy, đồng thời khi Vương Lâm cất lời, chậm rãi có một thân ảnh bước ra.

Mỗi một bước chân hắn hạ xuống đều khiến cho thiên địa bốn phía nổ bùng bùng!

Oán khí ngập trời do pháp bảo Lưu Chi Nguyên dẫn động ra bị khí thế của thân ảnh huyết sắc này tràn tới lập tức xuất hiện dấu hiệu sụp đô. Sắc mặt Lưu Chi Nguyên đại biến, hai tay bắt quyết điểm lên trời. Chỉ thấy oán khí tràn ngập thiên địa lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một thân ảnh khổng lồ. Thân ảnh này là một nữ tử, toàn thân do hơn mười vạn oan hồn tạo thành, có thể nhìn thấy hơn mười vạn dung nhan thê lương trên cơ thể nàng.

Trong chớp mắt khi thân ảnh này ngưng tụ ra liền mở miệng lớn hướng về phía Vương Lâm cúi người cắn nuốt.

Mà giờ phút này thân ảnh đệ cửu Tiên Tổ Đại Hồn Môn La Vân Hải biến ảo ra phía sau Vương Lâm cũng đang từ đường máu bước ra, tay phải giơ lên. Một luồng sát khí kinh thiên ầm ầm bốc lên, hóa thành một thanh trường thương đỏ rực, bị hắn nắm trong tay, vung mạnh một cái. Trường thương nọ gào thét lao đi, va chạm với thân ảnh do vô số oan hồn tạo thành kia.

Trong nháy mắt khi va chạm, thanh trường thương tỏa sáng, giống như tịnh hóa. Khiến cả thân ảnh kia lập tức tan vỡ, oan hồn trong đó thét lên thê thảm.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa. Thân thể Vương Lâm run lên, phun một ngụm máu tươi, liên tục lui lại phía sau hơn trăm trượng. Con đường máu phía sau hắn tiêu tán, thân ảnh La Vân Hải biến mất. Nhưng hư ảnh do oan hồn biến thành cũng tan nát. Toàn thân Lưu Chi Nguyên tuôn ra một lượng lớn máu tươi, kêu thảm lui lại phía sau.

Chỉ thấy thân ảnh kia hóa thành vô số oan hồn, giống như cắn trả, dũng mãnh chui vào trong cơ thể Lưu Chi Nguyên, khiến cho tiếng kêu của hắn vô cùng thê lương, điên cuồng lui lại phía sau. Nhưng hắn còn chưa chết, chỉ là bị trọng thương mà thôi. Lúc này hắn không còn để ý tới trận chiến này nữa, muốn mau chóng bỏ chạy!

Thần chấn, binh tu liệt vị!

Yêu thuật, phong hỏa thành sơn!

Ma đạo, sinh tử nghịch động!

Thần, yêu, ma...cổ đạo vô tiên!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lưu Chi Nguyên đang lùi ra xa, đánh ra một quyền!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1859 Người tên Vương Lâm

Lưu Chi Nguyên mất đi thân thể, ở cách Vương Lâm mấy trăm trượng ầm ầm nổ tung, hóa thành một vùng huyết nhục rơi phủ cả đại địa. Nguyên Thần của hắn cũng vặn vẹo. Bị một kích cực mạnh này của Vương Lâm đánh cho vỡ vụn.

Chỉ có đầu của hắn là bị một luồng lực mạnh mẽ cuốn đi. Bay thẳng về phía Vương Lâm. Bị hắn bắt lấy, thu lại rồi thân thể nhoáng lên, hoàn toàn biến mất.

Trong tích tắc khi Vương Lâm biến mất, toàn bộ chiến trường đột nhiên trở nên an tĩnh. Giọng điệu thê lương của Lưu Chi Nguyên trước khi chết truyền khắp tám phương!

Lão già họ Trương tu vi Không Kiếp trung kỳ của Lục Ma Châu đang giao chiến với Lữ Văn Nhiễm chấn động toàn thân, không quan tâm tới Lữ Văn Nhiễm nữa, thân thể vội vàng lui về phía sau. Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm kia sững lại, nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết trước khi tử vong kia.

Có tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ chết trận sao?

Lưu Chi Nguyên!

Lão giả họ Trương kia lui nhanh về phía sau, trong chớp mắt đã tới vị trí Lưu Chi Nguyên tử vong. Nhìn huyết nhục đầy đất, con ngươi trong hai mắt hắn co rút lại. Hắn hiểu rõ là Lưu Chi Nguyên này có quan hệ với Tông chủ Đạo Ma Tông, giờ phút này thấy kẻ này tử vong, tâm thần đã hoàn toàn chấn động.

Còn cả lão già họ Triệu đang giao chiến với ba người Viêm Loan kia lúc này cũng nhanh chóng lui về phía sau. Trong tích tắc khi ba người Viêm Loan sửng sốt khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết kia, lão cũng đi tới vị trí Lưu Chi Nguyên tử vong.

Lưu Chi Nguyên... Chết rồi sao?

Ba tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ đến từ Lục Ma Châu kia giờ phút này cũng lui về phía sau, đồng loạt gần tới. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ không thể nào tin nổi.

Trừ bọn họ ra, lúc này trên Cực Thiên thảo nguyên, phàm là tu sĩ nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lưu Chi Nguyên trước khi chết tâm thần đều chấn động, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Có tu sĩ Không Kiếp tử vong!

Giọng nói kia... Giọng nói kia rất giống Lưu trưởng lão!

Lại có tu sĩ Không Kiếp chết trận!

Tiếng xôn xao lập tức vang lên. Tu sĩ Không Kiếp có rất hiếm khi tử vong!

Rút lui!

Hai mắt lão giả họ Triệu lộ hàn quang, tay áo vung lên, thần thức gào thét tràn ngập bốn phía, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng lao đi. Mọi người bên cạnh lập tức đi theo, trong chớp mắt đã biến mất.

Lữ Văn Nhiễm không truy kích mà nhìn theo bóng lưng đối phương, lộ vẻ trầm tư.

Người tử vong này thân phận nhất định không nhỏ. Chẳng qua là không hiểu ai giết hắn?

Ánh mắt Hứa Đông Đức quét qua bốn phía cau mày. Hắn cũng không biết là ai giết tu sĩ Không Kiếp của đối phương, nhưng giờ phút này trong lòng cũng hơi khiếp sợ.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại có thể giết chết một tu sĩ Không Kiếp, người này là ai!

Duy chỉ có Viêm Loan kia con ngươi trong mắt co rút lại. Nữ tử này mơ hồ đoán ra chút đầu mối, cánh tay dấu trong áo không khỏi run rẩy.

Là hắn...

Tu sĩ Không Kiếp rút lui, lúc này mấy ngàn tu sĩ Lục Ma Châu còn sống ở nơi đây rối rít mang theo sự sợ hãi vội vàng bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Trở về Địa Cung, phòng thủ nghiêm mật. Đối phương nhất định sẽ còn tấn công lần thứ hai. Chúng ta chỉ ở trong sương mù phòng thủ là được, chớ đuổi theo ra ngoài!

Lữ Văn Nhiễm phất tay áo, ánh mắt quét về bốn phía.

Là ai...

Hắn trầm mặc bước đi, dung nhập vào cả đại địa, hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, tất cả tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong sương mù vội vàng trong biến cố bất ngờ này, đồng loạt dung nhập vào trong vùng đất.

Phía dưới vùng đất của Cực Thiên thảo nguyên, ở Địa Cung lúc này gần vạn tu sĩ đi ra lúc này trở lại chỉ còn không tới bốn ngàn người. Bốn ngàn người còn sống đều trầm mặc, sau khi trở về vội vàng tiến vào động phủ của mình, chuẩn bị cho đợt chiến đấu tiếp theo.

Vương Lâm cũng theo mấy ngàn tu sĩ, này trở lại Địa Cung này. Sắc mặt hắn tái nhợt. Đánh một trận với Lưu Chi Nguyên, thời gian không dài lắm nhưng lại là một trận đánh cực kỳ khó khăn của Vương Lâm. Hắn đã tính toán hết thảy mọi thứ, bao gồm cả thứ tự xuất thủ và phản ứng của đối phương, thừa dịp tiên lực trong cơ thể đối phương khô kiệt, hơn nữa còn phối hợp với cả trận pháp sương mù.

Tất cả mọi điều kiện như vậy phối hợp mới có thể đánh chết Lưu Chi Nguyên. Nhưng mặc dù như thế hắn vẫn bị thương, giờ phút này trong lồng ngực đau đớn vô cùng, cần phải nhanh chóng chữa thương.

Đây là tu sĩ Không Kiếp đầu tiên ta giết..., muốn giết tu sĩ Không Kiếp thật quá khó khăn!

Vương Lâm trầm mặc, nếu không phải nơi đây có Thiên Ngưu trận pháp, sợ là muốn giết đối phương sẽ không thể thành công.

Đối với việc bản thân giết Lưu Chi Nguyên những người khác không phát hiện ra là ai ra tay, Vương Lâm đã đoán từ sớm. Trên thực tế hắn trong lúc ra tay, để để phòng đối phương bỏ chạy đã dùng trận pháp cấm chế trên la bàn co rút lại bốn phía quanh chỗ hắn và Lưu Chi Nguyên giao chiến. Có trận pháp cấm chế này, cho dù là thần thức của người bên ngoài tiến vào thì hầu hết cũng chỉ thấy mơ hồ không rõ mà thôi.

Cho nên dù là dùng Hồn Dẫn Quy Thuật gọi về La Vân Hải - Đệ cửu Tiên Tổ của Đại Hồn Môn thì bên ngoài cấm chế cũng khó lòng phát hiện được.

Dù sao thì trên người Vương Lâm cũng có không ít bí ẩn, cần có một chút thủ đoạn để người khác không chút ý, cho nên mới thi triển cấm chế kia, khiến cho người ngoài không thể phát hiện quá rõ ràng. Giờ phút này bên trong Địa Cung hầu như trong lòng mỗi tu sĩ đều nổi lên rất nhiều phán đoán. Bọn họ đều đang nghĩ xem rốt cục là ai đã giết một tu sĩ Không Kiếp của đối phương!

Trong đại điện của Địa Cung, lúc này có sáu tu sĩ Không Kiếp. Lữ Văn Nhiễm và Viêm Loan đều đang ngồi ở đó, trầm mặc không nói. Bên cạnh bọn họ còn có ba lão già lần trước khinh thị Vương Lâm.

Thần sắc ba lão già này tràn ngập chấn động, hiển nhiên đối với việc một tu sĩ Không Kiếp của đối phương bị giết cảm thấy khó lòng tin nổi. Nếu là do Lữ Văn Nhiễm ra tay thì bọn họ còn có thể tiếp nhận. Dù là tu sĩ Không Kiếp ở nơi này ra tay thì còn có thể coi là đúng. Nhưng hiển nhiên người giết tu sĩ Không Kiếp của Lục Ma Châu không phải là bất cứ ai ở nơi này. Vậy người này rốt cục là ai!

Ta không thấy rõ. Lúc ấy đang chiến đấu, tu sĩ họ Lưu kia lui lại phía sau, giống như muốn uống đan dược bổ sung tiên lực, sau đó liền truyền tới tiếng chém giết.

Trong lúc đó ta cùng từng dùng thần thức đảo qua nhưng dường như có một đạo cấm chế, thần thức ta sau khi tiến vào lập tức mơ hồ không rõ.

Ta cũng từng dùng thần thức dò xét, cũng không phát hiện ra điều gì.

Ba tu sĩ Không Kiếp của tông môn phụ cận đều chậm rãi mở miệng. Thần sắc bọn họ mang theo vẻ nghi hoặc mà kiêng kỵ. Nghi hoặc không biết ai đã giết đối phương, kiêng kỵ là trong thời gian ngắn như vậy có thể giết một tu sĩ Không Kiếp được xưng là bất diệt, vậy thì cần phải có tu vi tới mức nào!

Tu sĩ vượt qua chín lần Huyền Kiếp, chính thức bước vào Không Kiếp tới một mức độ nào đó có thể xưng là bất tử bất diệt! Bất tử là thọ nguyên lâu dài, hầu như thọ cùng trời đất, bất diệt đó là bởi vì tu sĩ Không Kiếp rất khó tử vong!

Không biết là ai...

Một trong ba lão già trước đây khinh thị Vương Lâm mở miệng thì thào.

Xem ra trong đám tu sĩ bên ngoài có ấn dấu một cường giả...

Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm đảo qua trên người mọi người. Hắn không tin rằng những người trước mặt này có thể trong một thời gian ngắn như vậy

giết chết một tu sĩ đồng giai.

Ánh mắt đảo qua. Đột nhiên hắn nhớ tới một người, đồng tử trong mắt co rút lại, nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy ý nghĩ này rất hoang đường.

Không có khả năng đó, hắn không thể làm được điều này!

Lữ Văn Nhiễm vừa nghĩ tới Vương Lâm.

Được rồi, nếu người này không muốn hiện thân thì cũng không nên tìm kiếm. Việc này đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt. Mà người này nói không chừng cũng sẽ hiện thân sớm thôi!

Thần sắc Lữ Văn Nhiễm âm trầm. Hắn không thích ở nơi mình trấn thủ lại xuất hiện một người mà bản thân không nắm chắc. Điểm này khiến tâm tình của hắn hơi dao động.

Có khả năng là một người không ở nơi này mà đi ngang qua hỗn chiến rồi ra tay hay không...

Thành Hàm Đan cau mày. Đột nhiên nói.

Lời này vừa thốt lên liền khiến mọi người bốn phía trầm tư. Lữ Văn Nhiễm ngần ra, cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này có khả năng rất lớn. Dù sao thì hắn cũng không thể tin trong đám tu sĩ này, ngoài mình ra có người làm được điều này.

Cảnh tượng tương tự cũng phát sinh bên ngoài sương mù của Cực Thiên thảo nguyên, ở vị trí này, giờ phút này mấy ngàn tu sĩ Lục Ma Châu đều trầm mặc, khoanh chân tản ra. Vị trí chính giữa là của hai lão già Không Kiếp trung kỳ. Đối với việc Lưu Chi Nguyên tử vong, họ đang bắt đầu hỏi han.

Lục Ma Châu ta và Thiên Ngưu Châu giao chiến cũng không phải là không từng có tu sĩ Không Kiếp chết. Nhưng trơ mắt nhìn người ta tử vong, sau khi chết lại không biết người nào giết thì đây là lần đầu tiên!

Thần sắc lão già họ Trương cực kỳ âm trầm, ẩn chứa vẻ tức giận, trong lòng chấn động. Hắn không biết nếu Tông chủ Đạo Ma Tông nhiều năm qua vẫn phong bế thần thức, luôn bế quang sau khi biết được chuyện này sẽ giận dữ tới mức nào.

Thân phận Lưu trưởng lão....

Một tu sĩ Không Kiếp cùng sát cánh với Lưu Chi Nguyên giao chiến thấp giọng nói. Nhưng không có dũng khí nói hết câu.

Chuyện thân phận tạm tới gác một bên. Các ngươi nhớ lại cẩn thận xem có chút dấu vết nào hay không. Tại sao trong thời gian ngắn như vậy là xuất hiện chuyện này!

Lão già họ Triệu thầm than, chậm rãi nói.

Lưu trưởng lão lúc ấy lui lại phía sau. Đang muốn dùng đan dược. Chúng ta bị sương mù ngăn cách, không rõ chuyện gì nhưng rất nhanh liền truyền ra tiếng chém giết. Chẳng qua thời gian một nén nhang, chém giết liền chấm dứt...

Thần thức không thể dò xét bên trong, có một tầng cấm chế bao phủ...

Nhưng ta nhận ra lúc Lưu trưởng lão xuất ra pháp bảo, dẫn động vô số oán khí ngưng tụ...

Mấy người đều mở miệng nói là chuyện vừa xảy ra.

Triệu trưởng lão, ta có một phát hiện...

Đột nhiên một nữ tử vẫn không nói gì mở miệng.

Nữ tử này chính người chiến đấu cùng Lưu Chi Nguyên với ba tu sĩ Không Kiếp của Thiên Ngưu châu. Thần sắc nàng hơi do dự. Lời nói vừa thốt lên, nhìn lão già họ Triệu một cái liền cắn răng nói tiếp.

Thứ ngăn cản thần thức chúng ta ngoài sương mù của Thiên Ngưu trận pháp thì còn có một tầng cấm chế. Cấm chế này... Hẳn là Đoạn Không cấm trận của Cấm Ma Tông!

Trận pháp này ta đã từng tiếp xúc, hẳn là không nhìn lầm đâu!

Lời nói này vừa dứt, mọi người xung quanh đều an tĩnh, tập trung nhìn lão già họ Triệu kia.

Lão già họ Triệu này chính là người của Cấm Ma Tông trong tam đại ma tông của Lục Ma Châu!

Đoạn Không cấm ta cũng không am hiểu, không quen thuộc lắm. Nếu thật sẽ còn có phát hiện khác...nhưng ngươi đã nói vậy thì ta sẽ ghi nhớ...

Ánh mắt lão già họ Triệu lóe lên, chậm rãi nói.

Kịch biến trên Đan Hải, sau khi Cấm Ma Tông chúng ta điều tra, phối hợp với thám tử hồi báo, tập trung trên một trưởng lão của Đại Hồn Môn tên là Vương Lâm... Mà la bàn Đoạn Không cấm trên đường biến mất!

Nhưng căn cứ vào trận pháp trong tông môn, la bàn này hắn là không bị hủy diệt!

Lão già họ Triệu vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Cực Thiên thảo nguyên.

Nếu đúng là như thế thì rất có khả năng chính hắn giết Lưu trưởng lão! Mà dù không phải thì cũng nhất định có chút liên quan!

Họ Vương...

Hai mắt lão già họ Trương lóe lên sát khí. Hắn phải giết người này. Nếu không hắn không thể nhận nổi lửa giận của tông chủ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1860 Khách không mời!

Trên Cực Thiên thảo nguyên, trăng sao sáng tỏ bao phủ cả mặt đất nơi này, khiến cả thảo nguyên chìm trong một vùng sáng bạc, từ xa nhìn lại vô cùng đẹp đẽ, có một cảm giác yên lặng không nói lên lời, không thể nhìn ra nơi này ban ngày đã từng xảy ra đại chiến giữa mấy vạn tu sĩ.

Dù là trên mặt đất cũng không thấy bất kỳ thi thể hài cốt gì. Thân thể và hồn phách tu sĩ tử vong toàn bộ đều bị sương mù cắn nuốt hấp thu sạch trước khi tiêu tán, không còn có gì khác thường.

Ở gần nơi này thấy có chút mùi máu tanh, là dấu vết còn lại của trận chiến thảm liệt ban ngày!

Ánh trăng chiếu xuống mặt đất, không thể xâm nhập vào Địa Cung sâu trong nền đất. Ở bốn phía của cung điện dưới nền đất này, Vương Lâm đang ngồi trong một động phủ. Bên trong động phủ tối đen như mực, không chút ánh sáng, ngay cả thân ảnh Vương Lâm cũng đều ẩn trong bóng tối, giống như hoàn toàn hòa hợp với bóng đêm.

Giết Lưu Chi Nguyên, Vương Lâm đã phải trả giá lớn. Tất cả tính toán và một kích cuối cùng của hắn đã thành công. Giờ phút này sắc mặt hắn tái nhợt, nhắm mắt thổ nạp.

Cũng không biết qua đi bao lâu, Vương Lâm chậm rãi mở hai mắt, trong mắt lóe lên hàn quang. Hàn quang này ở trong động phủ đen tối giống như hai ngọn lửa. Bùng lên trông cực kỳ kinh người.

Muốn giết một tu sĩ Không Kiếp gian nan tới mức nào lúc này Vương Lâm đã nhận thức được rất sâu sắc. Giống như người khác muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ dàng. Mà đủ thủ đoạn cùng pháp bảo của Lưu Chi Nguyên cũng còn chưa kịp thi triển nhiều. Dù sao Vương Lâm cũng nắm thời cơ cực chuẩn xác, nếu không thì kết quả trận đánh này không thể nói trước được.

Mười tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, ba tu sĩ Không Kiếp trung kỳ... Nhiệm vụ Thanh Ngưu lão tổ giao cho ta quá khó khăn...

Vương Lâm trầm mặc. Trên thức tế khi hắn đáp ứng điều kiện của Thanh Ngưu lão tổ thì đã suy nghĩ cẩn thận việc này.

Sở dĩ hắn đáp ứng là bởi hắn không muốn nợ ân tình do ba món lễ vật kia! Chỉ cần nói tới thủy bổn nguyên thôi thì đã chẳng khác gì tặng hắn một đạo bổn nguyên!

Mà bổn nguyên nếu thông qua tự mình tìm hiểu và tu luyện, mức độ khó khăn tới mức nào, từ hỏa bổn nguyên và lôi bổn nguyên Vương Lâm đã biết được. Cho nên phần lễ vật này nặng tới mức Vương Lâm không thể mở miệng cự tuyệt.

Còn về Không Gian Thạch tuy nói là nhìn bề ngoài tầm thường nhưng Vương Lâm mơ hồ có chút suy đoán, vật này cũng không đơn giản như bề ngoài, bên trong tồn tại rất nhiều không gian, vô cùng huyền diệu.

Mà phần lễ vật cuối cùng nọ là một lần tính toán thì lại càng có thể trong thời khắc mấu chốt trợ giúp Vương Lâm một lần, thậm chí có thể nghịch chuyển càn khôn!

Ba phần lễ vật như vậy, Vương Lâm nếu đã nhận thì với tính cách của hắn nhất định phải báo đáp!

Còn chín tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ nữa... Ta có thể giết một người, tất nhiên có thể giết thêm chín người! Chính yếu nhất là ba tu sĩ Không Kiếp trung kỳ. Dù là tự bạo hồ lô chứa ba nghìn vạn đạo hồn kia thì nhiều nhất cũng chỉ có thể giết một người mà thôi... Còn hai người còn lại...

Vương Lâm nhíu mày, nhưng không lùi bước chút nào mà hai mắt tràn ngập hàn quang.

Thanh Ngưu lão tổ đưa ra ba điều kiện này nghĩ là ta không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, sẽ trì hoãn thật lâu...nhưng trong cuộc chiến giữa Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu này, ta không muốn tham dự nhiều, muốn nhanh chóng hoàn thành toàn bộ ba điều kiện này. Không còn quan hệ gì với Đại Hồn Môn nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Vương Lâm cúi đầu, nhìn mặt đất dung hợp với bóng tối, không thể thấy rõ ràng cửa động phủ, trong đầu hiện lên một loạt ý niệm.

Đúng lúc này Vương Lâm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài động phủ, ánh mắt giống như xuyên thấu cánh của, nhìn thấy trong Địa Cung yên tĩnh lúc này mơ hồ có tiếng hô hấp. Ánh sáng u ám, mượn chút nguyệt thạch ở nơi này chiếu sáng.

Trong ánh sáng u ám này có một hư ảnh nữ tử từ xa xa bay tới. Đứng bên ngoài động phủ của Vương Lâm.

Nàng nhìn động phủ của Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ do dự, trầm mặc hồi lâu, đang muốn truyền thần niệm vào thì đột nhiên từ trong động phủ truyền ra giọng nói bình tĩnh của Vương Lâm.

Viêm Loan đạo hữu đêm khuya tới chơi, cần gì do dự bên ngoài. Mời vào.

Lời nói của Vương Lâm vọng ra, cửa động phủ cũng vô thanh vô tức mở ra, lộ ra một khe hở. Bên trong khe hở tối đen. Không nhìn rõ cảnh vật.

Từ vị trí của Viêm Loan nhìn lại, khe hở trên cửa động phủ giống như một cái miệng khổng lồ mở ra cắn nuốt nhân tâm, giống như đang đợi chính mình tiến vào.

Trầm mặc một lát nữa, Viêm Loan cắn răng. Trong lòng nàng có nghi vấn, nếu không thể tìm hiểu rõ thì tâm lý khó mà bình tĩnh được. Viêm

Loan bước tới, thân thể nhoáng lên, giống như sương khói tiến vào cái khe bên trong động phủ.

Trong tích tắc khi thân thể nàng tiến vào, đại môn của động phủ lập tức đóng lại, không lộ ra chút khe hở nào.

Đại môn của động phủ đóng lại. Bước chân Viêm Loan cũng lập tức dừng lại. Nàng nhìn về phía trước, chỉ thấy một vùng đen tối, trừ khi tu vi vận chuyển lên hai mắt, nếu không nhìn chỉ thấy mơ hồ.

Nàng mơ hồ có thể thấy cách đó không xa, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi. Thân ảnh kia gây cho nàng áp lực rất lớn. Loại áp lực này nguyên nhân chủ yếu tới từ uy áp trong hai lần đánh cuộc của hai người trên Tàng Hồn Các.

Nhìn về phía trước, Viêm Loan thân là tu sĩ Không Kiếp, phát hiện thấy nơi này tồn tại một luồng sát khí. Sát khí này rất nhạt, cũng không phải nhằm vào mình mà tản ra, hiển nhiên là sau khi đối phương giết chóc trở về, khi thôn nạp, tự nhiên cơ thể tản ra mà thôi.

Khí tức này chỉ có tu sĩ cẩn thận thì mới phát hiện ra.

Không biết tại sao, trong nháy mắt khi phát hiện ra sát khí này, trong đầu Vương Lâm hiện lên thân ảnh của Lưu Chi Nguyên kia, kề cả cảnh

tượng hắn chết, giống như ảo ảnh tự nhiên xuất hiện trong đồng tử Viêm Loan.

Nàng giống như thấy cả quá trình Vương Lâm trong thời gian ngắn giết chết Lưu Chi Nguyên.

Viêm Loan đạo hữu, giờ này đã khuya, ngươi đứng ở bên ngoài động phủ của Vương mỗ, một câu cũng không nói, chẳng lẽ có chuyện gì gấp rút không đợi được.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, lời nói không nhanh không chậm thốt lên.

Tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ của Lục Ma Châu kia là ngươi giết phải không?

Viêm Loan trầm mặc trong chốc lát, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong động phủ này.

Nhất định là ngươi. Trong Địa Cung này trừ Lữ Văn Nhiễm trưởng lão ra thì không có kẻ nào trong thời gian ngắn như vậy có thể làm được điều này. Nếu có thì nhất định là ngươi!

Người khác không biết bản lãnh của ngươi nhưng ta lại rất rõ ràng!

Viêm Loan nhìn thân ảnh Vương Lâm ẩn trong bóng tối, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm, là ngươi phải không?

Không thể trả lời!

Vương Lâm trầm mặc một chút, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, chậm rãi mở miệng, không chút dao động mà vẫn bình thường như trước.

Nghe Vương Lâm nói ra bốn chữ này, Viêm Loan mỉm cười, vuốt mấy sợi tóc trước mắt, nhìn Vương Lâm trong bóng tối, nhẹ giọng nói.

- Ta không biết tại sao ngươi không thừa nhân, nhưng lúc này khí tức của ngươi không yên, hiển nhiên đã phải trả giá nhất định. Dù sao cũng là tu sĩ Không Kiếp, không dễ dàng giết chết như vậy...

Nếu ngươi muốn tìm người giúp đỡ thì ta có thể... Điều kiện tiên quyết là sau khi giết chết tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ của đối phương, đạt được lợi ích thì ta với ngươi mỗi người một nửa! Mạo muội quấy rầy, mong Vương trưởng lão không nên để ý. Đây là tâm ý của Viêm Loan, hoàn toàn là thành ý!

Đây mới chính là mục đích khiến Viêm Loan tới đây. Nàng sau khi nói xong liền thả một viên đan dược xuống mặt đất, cúi đầu trước Vương Lâm, chậm rãi lui lại phía sau, tay áo vung lên. Một luồng gió nhu hòa hiện lên trong động phủ, khiến đại môn mở ra, sau đó hóa thành một làn khói biến mất.

Tới cuối cùng Vương Lâm đối với câu hỏi của Viêm Loan chỉ nói bốn chữ, không nói gì hơn. Giờ phút này Viêm Loan rời đi, Vương Lâm mở hai mắt, hai luồng sáng như ngọn lửa bùng lên trong bóng tối.

Hắn nhìn đại môn của động phủ, nhìn bóng lưng Viêm Loan rời đi, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư, tay phải đưa về phía trước. Viên đan dược nọ bay tới, rơi vào trong tay hắn. Cẩn thận nhìn vài lân, thấy đan dược này có từng đợt hương thơm mát lan ra, cực kỳ bất phàm, hiển nhiên rất tốt để trị thương. Từ từ, khóe miệng Vương Lâm dần mỉm cười.

Thời gian chầm chậm trôi qua. Hai ngày qua đi rất nhanh. Tu sĩ Lục Ma Châu bên cạnh Cực Thiên thảo nguyên trong hai ngày này vô cùng yên tĩnh, không triển khai đợt tấn công thứ hai. Giống như đang đợi thứ gì đó, chỉ hàng ngày phái ra mấy chục người tới gần quan sát động tĩnh Cực Thiên thảo nguyên.

Ở Địa Cung mỗi ngày cũng phái ra không ít tu sĩ tuần tra bên ngoài, thỉnh thoảng phát sinh chút xung đột nhưng không chém giết trên quy mô lớn.

Tu sĩ xuất ngoại tuần tra do ba lão già phái ra, còn có lão già họ Chu kia toàn quyền phụ trách. Trừ tu sĩ Không Kiếp ra, đám tu sĩ còn lại lúc nào cũng có thể bị phái ra tuần tra.

Còn về những tu sĩ không bị phái ra ngoài thì đều chìm đắm trong thổ nạp. Không ngừng bảo trì tu vi đỉnh phong của mình, tùy thời nghênh đón trận chiến mới. Dù sao thì trong lòng tu sĩ Thiên Ngưu Châu đều hiểu rõ, Lục Ma Châu không buông tay dễ dàng như vậy.

Tu sĩ tầm thường có thể không để ý tới việc này nhưng thân là người có tu vi cao nhất ở đây, Lữ Văn Nhiễm ở trong cung điện, nhìn về phía mặt đất bên trên, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Theo hắn thấy thì việc này rất quỷ dị. Tu sĩ Lục Ma Châu rất có khả năng đang đợi viện quân tới. Nếu thật sự như vậy thì Địa Cung nhất định sinh biến.

Còn có người giết tu sĩ Không Kiếp của đối phương là ai, trong hai ngày này vẫn luôn khiến Lữ Văn Nhiễm suy nghĩ. Hắn loại trừ đám người bọn hắn, cuối cùng suy đoán đều rơi vào Vương Lâm.

Dù hắn không tìn Vương Lâm có bản lãnh như vậy nhưng sự việc này trọng đại. hắn âm thầm triệu lão già họ Chu tới, sau khi phân phó liền để hắn cung kính cáo từ.

Thời gian hai ngày này thương thế trong cơ thể Vương Lâm khôi phục không ít. Vào hoàng hôn ngày thứ ba, đến bên ngoài động phủ của Vương Lâm ngoài Viêm Loan lại có một người nữa, cũng là khách không mời.

Vương đạo hữu của Đại Hồn Môn, hôm nay xin mời đạo hữu dừng đả tọa, ra ngoài tuần tra một đêm!

Người nói chuyện chính là lão già họ Chu được Lữ Văn Nhiễm sắp đặt.

Giờ phút này hắn đứng bên ngoài động phủ, thần sắc bình tĩnh, lời nói lộ vẻ không thể chối từ, lạnh lùng nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1861 Tâm trạng trong đêm

Lão già họ Chu này chưa bao giờ coi Vương Lâm ra gì. Theo hắn thấy, người này dù là trưởng lão Đại Hồn Môn nhưng tu vi quá yếu, sợ là có quan hệ gì đó cho nên mới được Đại Hồn Môn cho cái thân phận trưởng lão.

Loại chuyện này cũng không phải hiếm thấy trong các tông phái trên Tiên Cương đại lục, hầu như mỗi một tông phái đều có một vài người tu vi không cao chiếm một vị trí trưởng lão. Những người này không được người trong tông phái coi trọng, chẳng qua chỉ là bù nhìn mà thôi.

Loại người này một khi lên sa trường thì lập tức sẽ hiện nguyên hình. Lão già họ Chu này trong lòng thầm khinh miệt, chẳng qua thần sắc không thể hiện ra nhưng trong giọng nói lạnh như băng cũng thể hiện ra không ít.

Người này ở trước đại chiến cũng không thấy hắn có chiến công gì. Chẳng qua Lữ trưởng lão đã chỉ định yêu cầu người này đi tuần tra, chắc là cũng có ý tứ... sợ là người này ở Đại Hồn Môn cũng không ra gì cho nên ngay cả Lữ trưởng lão là đại nhân vật như thế cũng không thích.

Lão già họ Chu đứng ở ngoài động phủ của Vương Lâm, trong đầu hiện lên ý niệm này.

Hắn am hiểu nhìn sắc mặt mà đoán tâm tư. Vương Lâm bị xa lánh, không có tư cách vào cung điện, chỉ có thể ở lại động phủ này, từ điểm này cũng có thể nhìn ra vấn đề.

Lời nói lạnh lùng của hắn truyền vào trong động phủ của Vương Lâm, rơi vào trong tai Vương Lâm, khiến hắn mở bừng đôi mắt, trong mắt

bình tĩnh. Loại bình tĩnh không chút dao động này khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Thân ảnh ẩn trong hắc ám, hòa hợp với bóng tối, ngay cả mái đầu bạc trắng cũng như bị bóng tối này lây nhiễm, không nhìn rõ nữa.

Vương trưởng lão. Lời lão phu nói ngươi có nghe thấy không!

Lão già họ Chu này cau mày. Hắn đã đứng ngoài động phủ này hơn mười nhịp thở nhưng Vương Lâm ở trong động phủ như chết, không có nửa lời nói truyền ra.

Loại bộ dáng này khiến trong lòng lão già họ Chu lộ vẻ căm ghét. Hắn không đợi Vương Lâm đáp lời, tay áo vung lên. Lập tức ở đại môn của động phủ Vương Lâm truyền ra tiếng nổ vang. Chỉ thấy trên đại môn xuất hiện một cái khe. Trong thời gian ngắn, cái khe này liền lan ra toàn bộ cánh cửa.

Ầm một tiếng, cánh cửa động phủ lập tức tan nát!

Trong hai ngày lão già họ Chu đi thông báo. Người tuần tra đều cực kỳ khách khí, vội vàng ra nghênh đón. Hôm nay thấy Vương Lâm lạnh lùng như vậy khiến hắn hiển nhiên là bất mãn.

Trong nháy mắt khi đại môn của động phủ sụp đổ. Lão già này hừ lạnh một tiếng, cất bước đi vào động phủ. Nhưng trong nháy mắt khi hắn bước chân vào động phủ, thân thể hắn bỗng nhiên sững lại. Hắn thấy Vương Lâm đang khoanh chân trong động phủ, lạnh lùng nhìn mình.

Ánh mắt lạnh như băng kia khiến lão già họ Chu không biết tại sao lại giật nảy mình, lông tóc toàn thân dựng đứng lên, không ngờ lại có cảm giác như bị Lữ Văn Nhiễm nhìn chằm chằm. Loại cảm giác này khiến máu huyết toàn thân hắn chuyển động nhanh hơn, cả người theo tiềm thức dừng bước.

Ai cho ngươi tư cách hủy động phủ của ta!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, thần sắc không nhìn ra chút hỉ nộ, chậm rãi đứng lên, bước một bước về phía lão già này.

Lão già họ Chu kinh hãi. Hắn cảm thấy trong nháy mắt khi mình tiến vào động phủ này, chỉ thấy trong này không phải là một tu sĩ mà là một con mãnh thú viễn cổ sát khí ngập trời tỉnh giấc, khiến thân thể hắn lập tức run rẩy, ngay cả nguyên thần cũng chấn động.

Chỉ là một loại cảm giác nhưng lại khiến hắn cực kỳ kinh hãi.

Theo một bước Vương Lâm bước ra, sắc mặt lão già họ Chu này tái nhợt, hai chân không chịu sự khống chế, theo tiềm thức lui lại phía sau,

sau vài bước liền rời khỏi động phủ, toàn thân tràn ngập mồ hôi, quần áo ướt nhẹp.

Vương... Vương trưởng lão. Ngươi... Ngươi muốn làm gì!

Đồng tử trong mắt lão già họ Chu co rút lại. Lập tức mở miệng nói.

Vương Lâm không mở miệng, vẫn bước từng bước tới phía trước, khiến cho thân ảnh chậm rãi từ trong bóng tối đi ra. Mái tóc bạc trắng lộ ra trong u quang. Màu trắng như bạch cốt này trong nháy mắt khi toàn thân hắn hiện ra từ trong bóng tối khiến trái tim lão già họ Chu vừa rời khỏi động phủ đập thình thịch.

Trái tim đập rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã thay thế tất cả tiếng động trong tâm thần hắn. Giống như muốn từ lồng ngực lao ra, vỡ tan thành từng mảnh.

Cảm giác mãnh liệt này khiến ánh mắt lão già họ Chu lộ vẻ không thể tin nổi và nỗi sợ vô cùng.

Cất bước đi tới, Vương Lâm dừng lại trước người lão già họ Chu này một trượng, ngừng chân, bình tĩnh nhìn vào hai mắt đối phương.

Loại ánh mắt này, loại phong thái này khiến lão già họ Chu cảm thấy một áp lực cường đại. Khiến cho đầu óc hắn trống rồng.

Là... Là Lữ Văn Nhiễm trưởng lão...

Gần như chỉ trong nháy mắt, lão già họ Chu đã không thể chịu nổi áp lực này. Hắn thậm chí cảm thấy nếu mình không trả lời thì dưới ánh mắt của đối phương, bản thân sẽ phải hình thần câu diệt, tan thành mây khói.

Trong nháy mắt khi lời này nói ra, ánh mắt Vương Lâm dời khỏi người lão già, nhìn về phía cung điện xa xa. Ở trong cung điện xa hoa nhất chính là chỗ của Lữ Văn Nhiễm.

Hầu như trong tích tắc khi ánh mắt của Vương Lâm nhìn tới, Lữ Văn Nhiễm cũng như phát hiện ra, mở hai mắt, cùng với ánh mắt của Vương Lâm, cách một tầng cung điện, mơ hồ như đối mặt.

Lão già họ Chu thầm thở phào một hơi, áp lực toàn thân tiêu tán. Nhưng cảm giác kinh khủng này đã để lại ấn tượng không thể phai nhạt trong lòng hắn.

Người này không phải là nhờ quan hệ mà trở thành trưởng lão Đại Hồn Môn! Tu vi của hắn... Thật sự là đáng sợ!

Sắc mặt lão già họ Chu tái nhợt. Vừa rồi Vương Lâm nhìn hắn khiến hắn cảm thấy như có một thanh kiếm sắc bén đặt ở mi tâm, suốt đời khó có thể quên được.

Hắn càng cảm thấy vô cùng hối hận, không nên nghe theo lời của Lữ Văn Nhiễm, trêu chọc một người kinh khủng như vậy.

Ánh mắt Vương Lâm sau khi dừng lại tại cung điện một hơi thở liền rời đi. Thần sắc bình tĩnh, tay áo vung lên, bước qua người lão già họ Chu kia. Đồng thời khi hắn đi qua, hắn như tùy ý vỗ vai lão già này.

Hủy đại môn của động phủ ta, đáng chết! Nể tình ngươi phạm tội lần đầu, tội có thể tha. Nhưng trừng phạt thì không thoát được! Ngày mai Vương mỗ trở về, muốn thấy động phủ đã có đại môn.

Vừa nói, thân thể Vương Lâm vừa hướng về phía trước, chậm rãi biến mất.

Chuyện tuần tra Vương Lâm không cự tuyệt. Nếu là Lữ Văn Nhiễm phái đi thì dù cự tuyệt một lần sẽ lại có nhiều lần khác.

Sau khi Vương Lâm rời đi, lão già họ Chu kia run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, thân thể lảo đảo, ánh mắt hoàn toàn bị sự sợ hãi bao phủ.

Hắn hầu như không cần nghĩ ngợi, lập tức bay vọt về phía xa xa, tìm kiếm đại môn mới cho động phủ này, muốn trước khi Vương Lâm trở về có thể sửa chữa xong. Hắn không dám không làm như vậy.

Chu đạo hữu, ngươi tới đây một chút.

Nhưng trong nháy mắt khi lão già này lao đi, một giọng nói vang lên bên tai hắn, khiến cho cước bộ của hắn bỗng sững lại, ánh mắt cực kỳ đau khổ.

Giọng nói này là của Lữ Văn Nhiễm.

Hai người các ngươi có mâu thuẫn gì thì cũng không cần kéo ta vào...

Lão già họ Chu này thầm than. Lữ Văn Nhiễm gọi, hắn cũng phải lập tức chạy tới, cười khổ một tiếng, đành bỏ qua việc chữa trị đại môn của động phủ, bất đắc dĩ bay đi. Hắn chỉ cầu sao mình từ chỗ Lữ Văn Nhiễm đi ra vẫn còn đủ thời gian để hoàn thành việc Vương Lâm giao. Nếu không thì hậu quả hắn không dám nghĩ tới nữa.

Ở trong lòng đất Cực Thiên thảo nguyên, thân ảnh Vương Lâm phiêu hốt. Dọc đường đi lên, không lâu sau hắn đã xuất hiện dưới ánh trăng.

Ánh trăng rất sáng, bao phủ cả mặt đất, khiến thảo nguyên này tràn ngập một màu bạc. Nhưng khi Vương Lâm xuất hiện thì lúc này đã quá nửa đêm. Ánh trăng dần dần mờ đi, bị một tầng mây đen che phủ, khiến cho mặt đất tràn ngập bóng tối.

Vương Lâm yên tĩnh từ từ đi trên thảo nguyên. Cỏ xanh trên mặt đất phát ra những tiếng lạo xạo. Ban đêm yên tĩnh, tiếng động này nghe càng rõ.

Thời gian từ từ trôi qua. Mặt trăng trên bầu trời đã bị mây đen hoàn toàn che phủ. Do vậy thiên địa lúc này hoàn toàn chìm đắm trong bóng tối. Thân ảnh của Vương Lâm lại một lần nữa dung nhập vào trong đêm, không còn nhìn rõ nữa.

Chỉ có gió từ xa thổi tới, cuốn qua mặt đất, khiến y phục và vài sợi tóc của Vương Lâm thổi bay lên, nhưng trong bóng tối cũng mơ hồ không nhìn rõ.

Đi trên thảo nguyên, Vương Lâm nhớ tới Lý Mộ Uyển. Hắn nhắm hai mắt, trong lòng tràn ngập đau thương. Hắn vuốt ve tay phải của mình. Nơi đó là Không Gian trữ vật có Lý Mộ Uyển đang ngủ.

Vuốt tay phải, cảm nhận được độ ấm của bàn tay, giống như hắn có thể cảm nhận được Lý Mộ Uyển.

Hơn hai ngàn năm, chưa tới ba ngàn năm, rất dài, nhưng cũng rất ngắn. Giống như cỗ xanh trên Cực Thiên thảo nguyên này, đã trải qua mấy đời tràn ngập thảo nguyên này. Nhưng gió thì lại vĩnh viễn không thay đổi mà thổi tới.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm ở trên đại lục xa lạ này, trong màn đêm. Bởi vì vết thương chưa lành mà trong lòng nổi lên cảm giác cô độc.

Ta lấy hỏa diễm nhiễm đỏ trời cao, chỉ để nàng không còn thấy lạnh.

Ta lấy lôi điện ầm vang thế giới, chỉ để nàng có thể nghe thấy giọng nói của ta.

Ta cùng Tuế Nguyệt đi qua vạn vạn năm. Đi qua từng giới, từng giới, chỉ để tìm được hơi thở của nàng.

Ta nhập ma sát đạo, nghịch thiên thí thiên, đánh vỡ thiên địa. Bóng lưng cô độc đứng trước mặt nàng cũng chỉ vì muốn nàng mở đôi mắt.

Vương Lâm nhìn thảo nguyên đen kịt, trầm mặc đi tới.

Hắn thích đêm đen. Bởi vì đêm đen có thể che bớt thân ảnh hiu quạnh. Hắn cô độc, hắn không muốn người khác nhìn thấy...

Trong lòng một người đều có một cái rương, chứa trong đó ký ức cả đời. Ký ức này có thể là ngọt ngào, có thể là cay đắng.

Có người đánh mất cả cái rương này và bản thân, không thể tìm được nữa.

Có người khóa chặt cái rương này, nuốt chìa khóa, để mình không thể mở ra được, cũng không cho người khác chạm vào.

Có người vẫn nắm chặt cái rương này trong lòng bàn tay, nói với mình là không được quên.

Có người lại chôn thật chặt cái rương này xuống, chờ một năm nào đó... Xuân ấm khai hoa, xem có thể nở ra một đóa hoa kiều diễm hay không.

Trong rương có thể là tình cảm của người, có thể là ngọt ngào và cay đắng lẫn lộn...

Cái rương của ta vẫn còn...

Vương Lâm thì thào. Trong bóng tối này không thể nhìn thấy sự cô độc của hắn, không thể nhìn thấy vẻ tịch mịch... hiu quạnh của hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1862 Hứa Đức Tài

Tuần tra rất buồn tẻ nhưng Vương Lâm đã quen với cuộc sống như vậy, quen với việc di chuyển một mình. Mà lúc này hắn đem bản thân dung nhập màn đêm, ẩn trong đêm đen. Yên lặng nhìn về thiên địa vô tận phía trước, mơ hồ xuất hiện ánh sáng yếu ớt.

Ánh sáng đó bị mây đen che phủ nhưng không cách nào ngăn cản toàn bộ. Lộ ra giống như đại biểu cho một phương hướng. Vương Lâm nhìn nơi đó. Chậm rãi đi tới.

Giờ phút này vẫn đang là ban đêm. Bầu trời mây đen dày đặc, rất nhanh liền có tiếng sấm ầm ì. Chẳng bao lâu sau, cuồng phong gào thét, những tiếng ào ào từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Trời mưa rồi.

Trong nháy mắt khi nước mưa tầm tã đổ xuống, bước chân Vương Lâm dừng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn thiên địa bị màn mưa che phủ, tay phải

phất lên. Lập tức la bàn cấm chế xuất hiện. Trên la bàn hiện ra phía trước Vương Lâm đang có hơn mười một điểm xanh biếc lao vọt tới.

Ánh mắt lóe lên, thân thể Vương Lâm lập tức lui lại phía sau, trong tích tắc đã rời khỏi đó mấy ngàn trượng, thay đổi phương hướng, ở một vị trí khác cúi đầu nhìn xuống la bàn trong tay, ánh mắt lóe lên.

Trong la bàn, mười một điểm sáng kia trong nháy mắt khi Vương Lâm thay đổi phương hướng bất ngờ cũng thay đổi phương vị, giống như nhận thấy Vương Lâm di động, nhanh chóng đuổi tới.

Cùng lúc đó, ở trên la bàn, bốn phía Vương Lâm bất ngờ đều xuất hiện hơn mười điểm sáng màu lục, hình thành một vòng vây xung quanh hắn.

Đây là mục đích của Lữ Văn Nhiễm rồi.

Vương Lâm khi rời khỏi Địa Cung đã hiểu hết kế hoạch của Lữ Văn Nhiễm. Hắn nhất định là hoài nghi mình, cho nên mới khiến mình xuất ngoại tuần tra, xem có thể dẫn dụ tu sĩ Lục Ma Châu hay không.

Vương Lâm tuy rằng có thể không ra ngoài nhưng nếu ẩn nấp thì không phải là tính cách của Vương Lâm hắn. Có đôi lúc lấy lùi làm tiến lại có lẽ lại hay hơn.

Nếu ta là Lữ Văn Nhiễm thì nhất định giờ phút này sẽ phong kín cả Địa Cung!

Bước chân Vương Lâm chạm vào mặt đất. Lập tức một luồng phản lực chợt bùng lên, ngăn cản hắn dung nhập vào mặt đất trở lại Địa Cung.

Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, Vương Lâm nhìn chằm chằm vào gần trăm điểm sáng màu lục trong la bàn, ánh mắt lộ sát khí.

Những người này tới giết Vương Lâm, nhưng cũng không biết Vương Lâm lựa chọn đi ra ngoài cũng là muốn nhanh chóng hoàn thành ba nhiệm vụ Thanh Ngưu lão tổ giao cho hắn.

Trong bốn hướng có hai hướng tồn tại tu sĩ Không Kiếp trung kỳ... Còn hai hướng còn lại là Không Kiếp sơ kỳ... Người Lục Ma Châu sau khi tử vong người tên Lưu Chi Nguyên kia vẫn còn sáu người, hôm nay đã đưa ra nưa người, xem ra biết được chuyện ta có la bàn cấm chế, đoán được ta đã giết Lưu Chi Nguyên!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hướng về phía bên phải bước một bước, dưới chân có sóng gợn hiện lên, trong tích tắc liền biến mất.

Bốn hướng trên Cực Thiên thảo nguyên mỗi một hướng đều có hơn mười tu sĩ lao vút đi. Trong đó có lão già họ Trương và lão già họ Triệu, hai lão quái Không Kiếp trung kỳ. Lúc này thần sắc họ vô cùng âm trầm.

Hai hướng khác là một nam hai nữ đều có tu vi Không Kiếp sơ kỳ dẫn đầu đám tu sĩ hơn mười người phía sau, dựa theo chỉ dẫn mà lao thẳng tới chỗ Vương Lâm.

Ở phía sau, cách đó rất xa còn có một nữ tu Không Kiếp sơ kỳ nữa, ở trong mấy ngàn tu sĩ Lục Ma Châu, đang khoanh chân ngồi, trước mặt lơ lửng một la bàn hư ảo, bên trong hiển thị rõ ràng vị trí của Vương Lâm, thông báo cho những người ở phía xa xa truy đuổi.

Bầu trời có sấm sét ầm vang, nước mưa rơi xuống, bắt đầu một trận chém giết trong mưa!

Hứa Đức Tài thân là một tán tu của Lục Ma Châu, tu vi đạt tới Không Kiếp sơ kỳ đã là cực hạn của hắn, không thể tiến bộ nổi nữa, trừ phi có cơ duyên khác.

Lúc này bước vào cuộc chiến với Thiên Ngưu Châu, hắn được Đạo Ma Tông yêu cầu tham dự. Hứa hẹn rất nhiều lợi ích, vì vậy tiến vào trong đại quân tấn công Thiên Ngưu đệ tam huyệt này.

Giờ phút này hắn mang theo phía sau hơn mười tu sĩ. Trong đó có ba tu sĩ cũng đã bước vào bước thứ ba, nhưng cao nhất chỉ là Không Huyền trung kỳ mà thôi.

Những người còn lại hầu hết đều ở trong Thiên Nhân suy kiếp, dưới sự dẫn dắt của Hứa Đức Tài hóa thành mười đạo cầu vồng lao thẳng về phía trước.

Dọc đường đi Hứa Đức Tài rất cẩn thận. Cái chết của Lưu Chi Nguyên mang tới cho hắn rung động rất lớn. Tu sĩ Không Kiếp cực kỳ khó bị giết, nhưng hai ngày trước Lưu Chi Nguyên lại chết.

Loại chuyện này khiến trong lòng hắn nổi lên sóng gió ngập trời. Giờ phút này hắn không cho phép bản thân được bất cẩn, nhưng trong sự cẩn thận lại bao hàm hưng phấn.

Loại hưng phấn này đến từ một lời hứa hẹn của Trương trưởng lão của Đạo Ma Tông đối với bọn họ trước khi xuất ngoại.

Giết chết người tên Vương Lâm này thì lão phu làm chủ, sẽ xin tông chủ cho ngươi vào vực sâu của Đạo Ma Tông tu hành một ngàn năm!

Lời hứa hẹn này có sức hút rất lớn đối với Hứa Đức Tài.

Vực sâu này nghe đồn là do bọ cạp Lục Ma Châu sau khi bị Tiên Tổ phong ấn, lúc lấy ma đan liền xuất hiện chuyện bất ngờ. Ma đan nổ tung, trong đó có một bộ phận rơi xuống đất, hóa thành năm vực sâu. Bên trong vực sâu đó tồn tại ma khí vô tận, tiến vào tu hành có rất nhiều lợi ích.

Đối với người có tu vi đình trệ đã lâu như Hứa Đức Tài thì đây là cơ hội hắn mơ tưởng đã lâu, dù có đề cao tu vi thành công hay không thì hắn cũng phải thử một lần.

Vương Lâm, giết ngươi bổn tôn có thể đạt được cơ duyên. Ngươi và ta dù không có cừu oán nhưng ngươi phải chết!

Hứa Đức Tài mím mím môi, sát khí trong mắt bùng lên. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cảm giác sợ hãi hiện lên trong tâm thần hắn. Hầu như chỉ trong chớp mắt khi hắn xoay người lại, một tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên.

Trong mười người đang phi hành, đầu lâu của tu sĩ cuối cùng có tu vi chưa đạt tới bước thứ ba trong nháy mắt bay lên, máu tươi tung tóe, ngay cả nguyên thần cũng tan nát.

Hứa Đức Tài chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh mặc bạch y bước ra từ trong bóng tối, cầm một thanh Huyết Kiếm, dùng một tốc độ cực kỳ quỷ dị quét ngang, khiến mười người bị diệt vong!

Ngay trong tích tắc khi giết xong mười người, ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh, lui lại phía sau, trong nháy mắt liền biến mất.

Đồng tử trong mắt Hứa Đức Tài co rụt lại, lộ vẻ khiếp sợ. Tốc độ của Vương Lâm quá nhanh khiến người ta phải kinh hãi. Nhưng cùng lúc đó Hứa Đức Tài liền nhận ra.

Vương Lâm!

Hứa Đức Tài không cần nghĩ ngợi, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, tay phải bỗng nhiên giơ lên hướng về phía bầu trời điểm một chỉ.

Lập tức trong màn đêm mưa gió, một đóa hoa hư ảo kiều diễm bất ngờ hiện ra. Đóa hoa này rất lớn. Hầu như che cả nửa bầu trời. Đóa hoa này nhìn thì tươi đẹp nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó rõ ràng là do đầu lâu tạo thành!

Trong nháy mắt khi đóa hoa xuất hiện trên bầu trời, ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang. Giờ phút này còn lại chỉ có năm người, trừ tu sĩ Không Kiếp kia thì còn bốn người tu vi không đủ.

Thân thể bốn người nọ chấn động, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, đồng loạt lui lại phía sau. Nhưng tốc độ bọn họ sao bằng Vương Lâm. Thân thể hắn nhoáng lên, huyết quang lóe lên. Chỉ thấy Huyết Kiếm hóa thành một huyết long, gào thét quét ngang qua. Hai người bị huyết quang đụng thân thể liền run lên, trong tiếng kêu thảm thiết thân thể liền chia năm xẻ bảy.

Sau khi giết thêm hai người, thân thể Vương Lâm dung nhập la bàn. Hắn cảm giác là tu sĩ ở ba phương hướng còn lại lúc này đang lao tới đây. Nhất là hai lão quái tu vi Không Kiếp trung kỳ lại rời khỏi đội ngũ, toàn lực lao tới nơi này.

Dựa theo tốc độ của bọn họ thì sợ rằng chỉ cần nửa canh giờ là có thể áp sát.

Còn có một tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ cũng rời khỏi đội ngũ, bay vút tới,

Nửa canh giờ...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể nhoáng lên tới thẳng hướng Hứa Đức Tài. Giờ phút này Hứa Đức Tài vừa mới phóng ra đóa hoa tín hiệu, trong lòng lại trở nên bình tĩnh. Lúc này hắn chỉ cần trì hoãn Vương Lâm chờ những người khác xông tới là đã lập công lớn rồi.

Hứa Đức Tài cười nanh ác. Hắn căn bản không cần biết tới sự tử vong của những người khác. Trong tích tắc khi Vương Lâm lao tới, hắn không cần nghĩ ngợi, tay phải bỗng giơ lên, trong nháy mắt liền hạ xuống.

Trong khoảnh khắc khi tay hắn hạ xuống, tay phải hắn biến hóa ra ấn ký, bất ngờ trong thời gian ngắn ngủi đánh ra hơn trăm vạn ấn ký, hình thành một hư ảnh sư tử rất lớn. Sư ảnh này lớn tới mấy trăm trượng, vừa mới xuất hiện liền gầm thét kinh thiên, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tốc độ thi triển ấn quyết thế này Vương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy. Thần thông quỷ dị của Hứa Đức Tài thật sự thi triển quá nhanh!

Sư ảnh gầm thét, trong nháy mắt đã áp sát Vương Lâm. Huyết quang lóe lên, tiếng ầm vang chấn động bốn phương, tung lên vô số cỏ dại, cũng khiến nước mưa trên bầu trời tan nát trong phạm vi lớn. Khiến trong phương viên vạn trượng quanh đây trở thành một thế giới không hề có nước mưa.

Hứa Đức Tài vừa mới thi triển thần thông, thân thể không dừng lại mà liên tục lùi lại phía sau ba bước, tay phải bỗng nhiên nhấn xuống mặt đất một cái. Trong tích tắc ngắn ngủi này, gần bốn trăm vạn ấn quyết với một tốc độ cực kỳ kinh khủng được đánh ra, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Mặt đất ầm ầm nổ vang. Chỉ thấy bốn người đất khổng lồ từ dưới đất chui lên, mang theo ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chỗ sư ảnh va chạm với Vương Lâm.

Hầu như trong tích tắc khi Vương Lâm bước ra khỏi vị trí đó. Một người đất khổng lồ gầm thét lao tới, căn bản không cho hắn một chút cơ hội nào.

Chém giết như vậy dù là Vương Lâm cả đời trải qua không ít hung hiểm nhưng cũng là gặp phải lần đầu!

Tốc độ làm phép thật nhanh. Làm sao lại có thể nhanh như vậy!

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn thấy bốn người bùn đồng thời lao tới, Hứa Đức Tài lại một lần nữa nhanh chóng lui lại phía sau, tay trái vung lên. Bất ngờ có gần năm trăm vạn ấn quyết lóe lên trong tay hắn, hóa thành một cây hương, bị hắn nắm trong tay, giơ về phía Vương Lâm vái một vái.

Một vái này khiến tâm thần Vương Lâm ầm vang, giống như có một luồng lực lượng kỳ dị từ trong u minh truyền vào tâm thần hắn.

Ngay sau đó. Làn khói từ cây hương này bất ngờ hóa thành một con mãnh thú giống như kình ngư, xuất hiện trong thiên địa, mở miệng lớn hướng về phía Vương Lâm cắn nuốt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1863 Thôn Thiên Đạo!

Mọi việc diễn ra qua nhanh. Hứa Đức Tài đưa cây hương về phía sau cắm xuống một cái, trực tiếp đâm sâu vào mặt đất, thân thể nhoáng lên,

lui lại phía sau ba bước nữa, tay trái bắt quyết. Trong tích tắc gần sáu trăm vạn ấn quyết xuất hiện. Hai tay hắn đồng loạt đặt lên mặt đất.

Ầm một tiếng, lấy Vương Lâm làm trung tâm, bùn đất chợt nhúc nhích, hóa thành một dòng xoáy, ầm ầm dựng lên ngập trời, hình thành một tấm màn bùn đất phong bế!

Từ xa nhìn lại. Nơi này giống như một đám bùn lớn, bao vây Vương Lâm vào bên trong.

Nê sát! (nê: bùn)

Hứa Đức Tài gầm nhẹ, đám bùn này đột nhiên co rút lại.

Hứa Đức Tài nổi danh trên Lục Ma Châu. Điểm làm hắn khiến người ta có một cảm giác rất đáng sợ chính là tốc độ làm phép nhanh tới lạ thường. Dưới tốc độ này, khi đấu phép hắn thường chiếm ưu thế tuyệt đối. Hắn có thể khiến cho người khác không có chút thời gian nghỉ ngơi, liên tục vô tận đánh ra thần thông, ầm ầm giết chết đối phương!

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn tuy là tán tu nhưng lại có thể khiến Đạo Ma Tông khách khí mời tới!

Vương Lâm ở trong đám bùn, bốn phía mà một vùng bùn đất vây quanh, phát ra những tiếng rền trầm trầm. Trong thân thể hắn tồn tại lực lượng kỳ dị do Hứa Đức Tài vừa vái một vái lúc trước. Bốn phương tám hướng Vương Lâm tràn ngập bùn đất, mà hư ảnh kình ngư trên bầu trời đang mở lớn miệng, trong tích tắc cắn nuốt cả đám bùn đất khổng lồ này.

Sau khi cắn nuốt xong, hư ảnh kình ngư tiêu tán. Nhưng đám bùn đất này không biết mất mà lơ lửng giữa không trung, bốn phía có chín con mãng xà màu đen biến ảo ra, hướng về phía đám bùn nàv phun ra rất nhiều độc khí, dung nhập vào trong đám bùn. Không ngừng thấm vào bên trong.

Tiếng ầm ầm vang vọng trong thiên địa. Đám bùn kia nhanh chóng sụp đổ. Một luồng lực lượng mạnh mẽ từ bên trong đó nổ tung, hóa thành một nắm tay khổng lồ, trực tiếp đánh tan vài còn mãng xà. Đám bùn vỡ tung, lộ ra thân ảnh chật vật của Vương Lâm ở phía trong.

Cả đời Vương Lâm đã trải qua chém giết vô số trận, đây là lần đầu tiến hắn căn bản không có chút thời gian ngừng tay, bị người ta công kích điên cuồng như bão táp.

Tất cả đều bởi vì tốc độ thi pháp của đối phương quá nhanh, nhanh tới mức khiến người ta phẫn nộ!

Hầu như trong nháy mắt khi Vương Lâm thoát ra từ đám bùn. Tiếng ầm vang từ phía xa đã vọng tới. Chỉ thấy một đám phi kiếm màu vàng mang theo khí tức ác liệt đang gào thét lao tới.

Ngay sau đó, ở phía sau phi kiếm là mười tám người bùn đang bước nhanh đi.

Phía sau mười tám người bùn này, một tấm màn đang nhúc nhích tiến tới.

Ở phía sau tấm màn là một cái đầu lâu lộ ra vẻ tang thương, có u quang tỏa ra, giống như bị người ta phóng thẳng về phía Vương Lâm.

Ở sau đó nữa cỏ xanh trên mặt đất nhúc nhích, bất ngờ đồng loạt bị rút ra, hóa thành những giọt nước màu xanh biếc, số lượng không thể tính nỗi phóng tới.

Sau đó nữa là một vùng sương mù cuốn động thiên địa, giống như kéo toàn bộ mây đen trên trời xuống, hóa thành một đôi bàn tay khổng lồ, mang theo tiếng gào thét kinh thiên động địa. Từ hai bên sườn Vương Lâm nhanh chóng tấn công.

Ở phía sau nữa lại là chính con mãng xà vừa bị Vương Lâm đánh tan và hư ảnh kình ngư biến ảo ra, mở miệng lớn chuẩn bị cắn nuốt Vương Lâm lần hai.

Vật ấy mới thực sự là quỷ dị. Là thần thông cả đời của Hứa Đức Tài. Một khi bị kình ngư này nuốt vào trên ba lần, tu sĩ cùng giai nhất định bị

trọng thương!

Thấy cảnh tượng này, dù là Vương Lâm cũng cảm thấy da đầu tê tái. Hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi là có người tốc độ làm phép lại có thể đạt tới trình độ khủng bố như thế này!

Giao đấu chưa bao lâu mà đối phương đã thi triển ra quá nhiều thủ đoạn, bao nhiêu loại thần thông thế này, hầu như tràn ngập mấy vạn trượng, khiến cho Vương Lâm có một loại ảo giác là hắn giống như không phải giao chiến với một người mà với mấy người vậy!

Không kịp nghĩ nhiều, đám phi kiếm màu vàng đã tới gần, trong tích tắc đã bao vây bốn phía Vương Lâm, khí tức ác liệt như có thể chém đinh chặt sắt, muốn phân thân Vương Lâm ra vậy.

Loại tốc độ thi triển thần thông nhanh tới không ngừng nghỉ thế này căn bản không để cho Vương Lâm có thời gian thi triển thần thông, trong tích tắc đã tấn công hắn.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Từ thân thể Vương Lâm vang lên những tiếng kim loại va chạm. Toàn bộ phi kiếm nọ rơi vào người hắn khiến thân thể Vương Lâm vội vàng lui lại phía sau.

Y phục hắn bị tổn hại vô cùng nghiêm trong. Đây có thể nói là một lần chém giết với người khác mà Vương Lâm chật vật nhất! Nếu không phải

là Đạo Cổ có thân hình cường hãn thì lúc này dưới đám phi kiếm này hẳn nhất định bị thương!

Sau phi kiếm, mười tám người bùn không cho Vương Lâm có cơ hội thở dốc, ầm ầm bước tới, trong tích tắc khi tới gần Vương Lâm mười trượng liền không triển khai công kích mà đồng loạt tự bạo.

Ầm ầm ầm ầm!

Mười tám người bùn tự bạo hình thành một cơn lốc cuốn Vương Lâm vào bên trong, bắt đầu hủy diệt. Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, đang muốn lui lại phía sau thì trong nháy mắt này, tấm màn phía sau người bùn như ràng buộc với người bùn, rung lên một cái liền hóa thành tầng tầng lốc xoáy, vờn quanh Vương Lâm.

Trong tiếng ầm vang, tấm màn này sụp đổ, hóa thành mười vạn tám ngàn sợi tơ, với tốc độ cực nhanh chui vào trong cơ thể Vương Lâm, triển khai hủy diệt từ bên trong.

Vậy còn chưa xong, phía sau tấm màn, đầu lâu tràn ngập u quang kia trong tích tắc bị ném tới gần Vương Lâm, từ trên bầu trời đen kịt liền lập tức có một khe hở khổng lồ bị xé mở. Một luồng khí tức kinh khủng từ trong khe hở này truyền ra. Một cái đầu khổng lồ bất ngờ xuất hiện.

Cái đầu này là đầu một con chó. Bộ dáng cực kỳ dữ tợn. Lộ vẻ hung tàn khát máu, đôi mắt đỏ lòm nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu bị vứt phía trước Vương Lâm. Đột ngột gầm lên một tiếng rồi lao xuống.

Con chó này chính là hung thú Hứa Đức Tài nuôi dưỡng, chuyên dùng để đả thương người!

Tốc độ con chó này quá nhanh, trong tích tắc đã tới gần, há miệng cắn lên cái đầu lâu, đồng thời cả cái đầu khổng lồ đánh lên thân thể Vương Lâm.

Khóe miệng Vương Lâm tràn ra một lượng lớn máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau. Nhưng phía sau con chó này là chất lỏng màu xanh biếc vô tận tràn tới, trực tiếp rơi lên người Vương Lâm, tạo thành tiếng ầm vang kinh thiên.

Trong tích tắc khi tiếng ầm vang này nổi lên, sát chiêu chính thức ầm ầm lao tới, chính là hai bàn tay khổng lồ đánh tới hai bên sườn Vương Lâm, ầm một tiếng, bàn tay nọ chỉ còn cách Vương Lâm không tới mười trượng!

Những tiếng bùng bùng từ trong người Vương Lâm vang lên, giống như thân thể hắn không thể chịu đựng nổi nữa vậy. Trong thời khắc nguy cơ này, Vương Lâm bỗng nhiên giơ hai tay lên không, trực tiếp đấm thẳng về phía hai bàn tay kia.

Cùng lúc đó, hư ảnh kình ngư khổng lồ phía xa mở to miệng lao tới, hướng về phía Vương Lâm cắn nuốt.

Tiếng chấn động kinh thiên động địa truyền khắp Cực Thiên thảo nguyên. Hai bàn tay khổng lồ va chạm với Vương Lâm, tạo nên âm thanh kinh thiên. Toàn thân Vương Lâm tuôn ra huyết vụ. Nhưng kình ngư nọ giống như mãnh thú lao tới, trong tích tắc đang định cắn nuốt, thần sắc Hứa Đức Tài ở phía xa vừa lộ ra vẻ đắc ý thì Vương Lâm đột nhiên mở miệng, phun ra một viên đá màu đen.

Viên đá này xuất hiện, lập tức bộc phát ra ánh sáng đen ngập trời, dung hợp với màn đêm trên bầu trời. Một thân ảnh giống hệt con kình ngư kia nhưng lớn hơn tới mấy lần huyễn hóa ra.

Vật này chính là Thiên Đạo của Vương Lâm, U Minh Thú!

U Minh Thú vừa xuất hiện, hai mắt lộ vẻ mê man và hung tàn, quên đi sợ hãi, điên cuồng cắn nuốt hư ảnh kình ngư của Hứa Đức Tài.

Đồng tử trong hai mắt Hứa Đức Tài co rút lại, lộ vẻ hoảng sợ, không cần nghĩ ngợi chút nào, thân thể vội vàng lui lại phía sau, hai tay bắt quyết, định thu hư ảnh kình ngư kia lại.

Nhưng lúc này tốc độ của hắn đã chậm!

Trong tiếng ầm vang, chỉ thấy kình ngư của Hứa Đức Tài vừa định lui lại phía sau thì U Minh Thú đã hút một cái, vô cùng nhanh chóng nuốt nó vào miệng.

Trong tích tắc khi kình ngư này bị nuốt, sắc mặt Hứa Đức Tài tái nhợt, phun một ngụm máu tươi.

- Thiên Đạo của ta!

Giọng nói cực kỳ thê lương, mang theo sự đau lòng không thể nói bằng lời vang lên. Lúc này hai mắt Hứa Đức Tài đỏ bừng. Thiên Đạo bị nuốt khiến hắn không thể tưởng tượng nổi, không thể nào tin nổi.

Dù Vương Lâm cũng có Thiên Đạo nhưng giữa Thiên Đạo và Thiên Đạo hắn chưa từng nghe nói có chuyện cắn nuốt nhau!

Hắn không biết là trong cơ thể Thiên Đạo của Vương Lâm có một vật. Vật đó tên là Không Gian Thạch!

Vương Lâm rời khỏi động phủ giới, mang theo Thiên Đạo nhưng lại vẫn để quy tắc của Thiên Đạo như cũ.

Thân thể Vương Lâm lui nhanh lại phía sau, cho tới khi rời khỏi ngàn trượng mới thu lại Thiên Đạo, hóa thành Không Gian Thạch nuốt vào

miệng. Đây là lần đầu tiên trong trận giao chiến này hắn có thể thở phào một hơi, bị tấn công liên tục như vậy khiến thần kinh hắn vô cùng khẩn trương.

Thân thể truyền ra sự đau đớn, ánh mắt nhìn về phía Hứa Đức Tài xa xa mang theo một tia ngưng trọng và kích động!

Tu sĩ tuyệt đối không thể có tốc độ làm phép nhanh như vậy. Người này nhất định đã gặp cơ duyên gì đó, nhất định là nắm giữ thần thông hiếm thấy! Nếu không không thể xuất hiện cảnh tượng như vừa rồi! Loại thần thông này nếu ta có thể học được...

Nhìn chằm chằm vào Hứa Đức Tài phía xa xa, hai mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên. Trái tim hắn đập thình thịch, nhưng không lao ra nữa mà bước lùi lại một bước, sóng gợn hiện lên, trong tích tắc biến mất.

Trong nháy mắt hắn biến mất, thần thông của Hứa Đức Tài ầm ầm ập tới, tràn ngập mặt đất, khiến tiếng chấn động vang lên không ngừng. Hứa Đức Tài xoay phắt người, hai mắt lộ vẻ điên cuồng.

Ngươi nuốt Thiên Đạo của ta, vậy thì lấy Thiên Đạo của ngươi trả lại cho ta!

Chẳng qua Hứa Đức Tài tìm kiếm thế nào đi nữa cũng không thấy chút khí tức của Vương Lâm. Trận chiến này nhìn như hắn chiếm ưu thế

nhưng trên thực tế hắn mới là người đau lòng nổi giận!

Giờ phút này từ ba phương hướng khác, hai tu sĩ Không Kiếp trung kỳ của Lục Ma Châu, còn có nữ tử đạt tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ kia đang rời khỏi đội ngũ lao tới.

Nhưng thân ảnh Vương Lâm lại hiện ra ở xa hơn, nơi đội ngũ mà mấy người này vừa rời đi.

Mục đích của Vương Lâm chính là dẫn dụ ba người này, sau đó triển khai giết chóc, dùng phương thức này giết sạch đám tu sĩ Lục Ma Châu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1864 Kim thiền thoát xác

Bên cạnh Cực Thiên thảo nguyên, nữ tu Không Kiếp được mấy ngàn tu sĩ vây quanh đang ngồi khoanh chân chợt mở bừng hai mắt. La bàn hư ảo phía trước nàng giờ phút này hiển thị rõ ràng vị trí của Vương Lâm.

Nàng thấy điểm sáng đại biểu cho Vương Lâm trong thời gian ngắn biến mất, khi xuất hiện đã ở một vị trí rất xa, nàng lập tức báo cho tu sĩ đồng đạo đuổi giết Vương Lâm.

Giờ phút này, điểm sáng này lại xuất hiện một lần nữa, khiến cho cho nữ tử này cảm thấy một tia không ổn. Một lần có thể tiếp nhận, nhưng tới hai lần mà nói liền đại biểu có thể xuất hiện ba lần, bốn lần. Do đó muốn giết Vương Lâm này là chuyện cực kỳ khó khăn!

Trong tay hắn nhất định có một Pháp Bảo có thể na di. Pháp Bảo như thế toàn tông môn chỉ có một món, Lục Ma Châu có không quá ba món. Dù là Thiên Ngưu Châu sợ rằng tuyệt đối cũng không nhiều, người này vậy mà lại có thể có!

Trong ánh mắt của nữ tử này, nàng hoảng sợ phát hiện ra, điểm sáng đại biểu cho Vương Lâm xuất hiện ở bên cạnh một đám điểm sáng xanh biếc. Trong tích tắc, toàn bộ những điểm sáng xanh biếc này đều biến mất. Ngay sau đó, điểm sáng thể hiện cho Vương Lâm lại một lần nữa biến mất, lúc xuất hiện lại là ở một vị trí cách nơi đó rất xa, bên cạnh một đám điểm sáng xanh biếc khác!

Lần thứ ba!

Nữ tử này không chút nghĩ ngợi, lập tức dùng phương thức đặc thù báo cho tất cả tu sĩ Không Kiếp biết biến hóa quỷ dị này.

Mà giờ khắc này, tại địa phương nơi Vương Lâm đang hiện diện, hàng loạt tiếng kêu thê lương vang vọng khắp không gian. Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu bị một vùng sương mù tràn ngập, tiếng kêu thảm thiết rất nhanh lắng xuống. Sương mù ngọ nguậy, cuối cùng hóa thành Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm hơi đỏ, không còn vẻ tái nhợt như trước. Hắn trong trận đánh với Hứa Đức Tài liên tục bị thần thông của đối phương không ngừng tấn công, thương thế trong cơ thể nặng hơn, thế nên mới lại lựa chọn phương thức ở động phủ giới, cắn nuốt huyết nhục nguyên thần tu sĩ chữa thương.

Liên tục cắn nuốt hai tổ tu sĩ Lục Ma Châu, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe sáng, biến mất tại chỗ. Sau một nén nhang, tổ tu sĩ Lục Ma Châu thứ ba đuổi giết hắn cũng toàn bộ tử vong, trở thành một phần lực lượng đế vương Lâm chữa thương.

Đến lúc này thì ở giải đất trung tâm thảo nguyên này chỉ còn lại hai lão quái Không Kiếp trung kỳ và hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ! Bốn người này rất cẩn thận, cũng không tản ra quá mức mà mỗi một lão quái Không Kiếp trung kỳ đều tạo thành một tổ với tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, không tách ra, bay thẳng về phía Vương Lâm.

Hết thảy mọi chuyện đều bị Vương Lâm quan sát thấy. Hắn nhìn la bàn trong tay, hai mắt lộ hàn quang. Mục tiêu của hắn là tu sĩ Không Kiếp thi triển thần thông cực kỳ nhanh chóng kia. Thần thông trên người người này khiến cho Vương Lâm động tâm hiếm thấy.

Giờ phút này sắc trời dần dần sáng tỏ, ánh bình minh sắp ló dạng, thế nhưng mưa lúc này lại càng lớn ào ào trút xuống. Mặt đất trên thảo nguyên xuất hiện rất nhiều bùn lầy, nếu giẫm lên sẽ phát ra những tiếng lép nhép.

Nhìn từ xa, bởi vì mưa càng ngày càng lớn, thiên địa trở thành một vùng mơ hồ, chỉ có thể nghe được tiếng mưa rơi, ở trong màn đêm đầy sát lục này lại càng rõ ràng.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn vào la bàn trên tay một lần nữa, bốn điểm sáng xanh biếc kia lúc này đang từ hai hướng bay nhanh đến. Một trong số những điểm sáng xanh biếc đó Vương Lâm đã lưu ý từ rất lâu, xác định chính là tu sĩ Không Kiếp đã giao thủ với mình trước kia.

Thật tiếc cái la bàn này chẳng qua kết cấu và cấm chế bên trong nó ta cũng đã hiểu rõ, chỉ cần có đầy đủ tài liệu, lúc nào cũng có thể tự mình chế luyện ra.

Vương Lâm lầm bẩm, tay trái giơ lên vung về phía trước. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một nguyên thần ảm đạm.

Nguyên thần này là người hắn lựa chọn kỹ càng từ trong ba nhóm tu sĩ đuổi giết hắn vừa bị hắt giết, tu vi đạt tới trình độ nhất định, được hắn giữ trọn vẹn, không bị tổn thương như những nguyên thần khác.

Ý chí của nguyên thần này đã bị Vương Lâm xóa đi. Giờ phút này còn lại chỉ còn nguyên thần thể đang mê man, cầm lấy nguyên thần này, tay trái Vương Lâm bỗng nhiên hung hăng bóp một cái. Lập tức nguyên thần này liền tan nát. Không đợi cho nó tiêu tán, Vương Lâm lập tức nhập vào trong đó một tia thần trí của mình, đánh vào la bàn trên tay phải mình.

Trong nháy mắt khi nguyên thần này tiến vào la bàn, nó hóa thành một tia khói màu trắng, lượn quanh bên trong la bàn. Vương Lâm giơ tay phải lên vung về phía trước, lập tức la bàn vừa được nguyên thần dung nhập kia liền giống như bị thiêu đốt, dùng tốc độ điên cuồng lao về phía trước, lóe lên rồi biến mất.

Nguyên thần này thao túng la bàn, thiêu đốt bản thân khiến tốc độ nó cực nhanh, hướng về phía cuối thiên địa lao vọt đi. Nó có lẽ không bay được trong thời gian quá dài thì sự thiêu đốt kia sẽ từ từ tiêu tán. Cho đến khi nguyên thần kia hoàn toàn tử vong, la bàn này sẽ rơi xuống, không biết rơi tại nơi nào.

Nhưng thời gian không dài đó đối với Vương Lâm thế là đã đủ.

Dù hiện giờ không còn la bàn trong tay nhưng một tia thần thức Vương Lâm dung nhập trong nguyên thần kia vẫn có thể giúp hắn cảm nhận được vị trí bốn kẻ đang muốn đuổi giết mình.

Dùng phương pháp này như kim thiền thoát xác, khiến cho Vương Lâm trong nháy mắt từ con mồi trở thành thợ săn!

Thân thể hắn nhoáng lên, rời khỏi chỗ này, khi xuất hiện đã ở một chỗ trên Cực Thiên thảo nguyên, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt cảm thụ biến hóa trên la bàn. Hỏa bổn nguyên trong nháy mắt hắn ngồi xuống khiến nước bùn liền lập tức khô ráo.

Trong cảm ứng của hắn, thời gian chầm chậm trôi qua, nháy mắt đã qua một canh giờ. Trong một canh giờ này bốn tu sĩ Không Kiếp dần dần tách ra. Hai lão quái Không Kiếp trung kỳ hiển nhiên không muốn kéo dài thời gian, sau khi biết phương hướng của Vương Lâm liền tăng tốc, dần dần kéo ngắn khoảng cách với la bàn do Vương Lâm tung ra.

Từ từ, hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ rơi lại phía sau, khoảng cách với hai lão quái càng ngày càng xa. Vương Lâm lúc này đột nhiên mở mắt, trong mắt hiện lên một tia hàn quang.

Hắn sờ sờ ngực, trong cơ thể lúc này tồn tại Không Gian Thạch mà hắn vẫn luôn cảm thấy bất phàm, không hiểu là có tác dụng gì.

Vừa rồi U Minh Thú xuất hiện cắn nuốt Thiên Đạo của đối phương khiến Vương Lâm đột nhiên hiểu rõ. Hắn mơ hồ tìm ra tác dụng của vật này.

Nó có thể khiến cho khả năng cắn nuốt của U Minh Thú được tăng lên trong phạm vi mạnh. Vô số không gian dung hợp với U Minh Thú khiến cho nó xuất hiện biến hóa...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, há miệng phun ra một luồng u quang. Không Gian Thạch từ miệng hắn bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Cầm viên đá này trong tay, Vương Lâm trầm mặc một lát, sau đó thân thể đột nhiên xuất hiện sóng gợn, trong phút chốc liền biến mất.

Chỉ còn khối Không Gian Thạch đó là rơi cạch một tiếng xuống đất, ẩn trong cỏ dại, không ai phát hiện ra.

Giờ phút này lúc Vương Lâm xuất hiện đã ở trong Không Gian Thạch. Đây là lần đầu tiên thân thể hắn tiến vào trong hòn đá kỳ dị này. Không gian hắn lựa chọn chính là một trong vô số không gian, ở nơi này không khác gì thế giới chân thật, chỉ là phạm vi không lớn bằng mà thôi, ước chừng khoảng hơn mười ngàn dặm.

Có núi, có ánh sáng, có mặt đất, nhưng không có nước.

Tất cả mọi thứ nơi này đều có, chỉ thiếu nước, nhìn như chân thật nhưng không hoàn chỉnh.

Khoanh chân ngồi trong Không Gian Thạch này, hai mắt Vương Lâm lóe sáng rất lâu. Hắn không do dự nữa, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức chiếc ô màu lam huyễn hóa ra, bay thẳng lên bầu trời, dung hợp với bầu trời màu lam kia, chậm rãi thay thế thiên không.

Tay phải Vương Lâm lại vung lên một lần nữa. Hồ lô ẩn chứa ba nghìn vạn đạo hồn bị Vương Lâm lấy ra, dung nhập vào mặt đất. Trong tích tắc này mặt đất chấn động, lan ra từng luồng khí tức tử vong.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm giơ tay phải lên, phất tay một cái liền khiến kim ấn do Huyền La tặng hắn huyễn hóa ra. Nhìn kim ấn này, Vương Lâm thổi vào đó một ngụm nguyên thần khí. Bị khí tức này truyền tới, kim ấn lan ra kim quang vạn trượng, được Vương Lâm tung lên, bay thẳng lên bầu trời do chiếc ô màu lam biến thành, hình thành một mặt trời màu vàng!

Làm xong việc này, Vương Lâm lấy ra Quỷ Phàm mà hắn chế tạo, phất về phía trước một cái. Quỷ Phàm tự động bay lên, hóa thành một tầng mây trong thiên địa.

Tầng mây này nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế lại có thể biến thành vạn vật.

Cuối cùng hắn lấy ra Văn Vương. Văn Vương nhoáng một cái, thân hình biến hóa, cuối cùng ẩn vào đám mây trắng trên bầu trời, không còn thấy đâu nữa.

Còn về khôi lỗi Dĩ Ti thì dung nhập vào mặt đất, được tử khí do ba ngàn vạn đạo hồn tỏa ra che dấu toàn bộ hơi thở.

Thế giới này còn thiếu nhân quả...

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, thì thào tự nhủ. Trên mi tâm hắn chợt xuất hiện một dòng xoáy, ngưng tụ lại nhân quả bổn nguyên, hóa thành một thanh trường kiếm, biến mất trong thiên địa.

Có sinh tử, chân giả...

Vương Lâm nói, trên mi tâm liên tục bay ra hai đạo bổn nguyên, hình thành hai thanh trường kiếm, lại biến mất lần nữa.

Còn có sát lục, cấm chế...

Sát khí ngập trời bốc lên, bạch vân trên bầu trời lập tức trở nên u ám, biến thành mây đen cuồn cuộn, cũng có những bông tuyết trắng bắt đầu rơi xuống. Màu của tuyết này biến thành màu đen. Bên trong ẩn chứa cấm chế bổn nguyên, chậm rãi rơi xuống mặt đất, rất nhanh khiến mặt đất bị bao phủ bởi một tầng tuyết đen kịt.

Còn có hỏa, lôi, thủy...

Vương Lâm vung đôi tay lên, đứng đậy, biển lửa trong mắt trái ngập trời bùng lên, lôi đình trong mắt phải ầm ầm lan ra. Biển lửa hóa thành một thành kiếm, kiếm vung lên thành hỏa sơn.

Lôi đình cũng hóa thành một thanh kiếm, kiếm động thành lôi hải! Biển này không phải là nước mà là biển lôi đình!

Làm xong chuyện này, tay áo Vương Lâm vung lên, thân thể đột nhiên biến mất. Không Gian Thạch ẩn trong đám cỏ dại trên Cực Thiên thảo nguyên lan ra u quang nhu hòa. Thân ảnh Vương Lâm huyễn hóa ra, nhặt Không Gian Thạch lên, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Sát trận đã thành. Tiếp theo chính là dẫn người tiến vào sát trận!

Dựa vào cảm ứng trên nguyên thần sắp sửa diệt vong trên la bàn, hai lão quái Không Kiếp trung kỳ đang đuổi sau nó, chẳng bao lâu nữa sẽ đuổi kịp!

Ở phía sau hai lão quái rất xa là hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ cũng đang lao đi.

Bước chân Vương Lâm từ từ bước về phía trước, dưới chân gợn sóng lan ra nhưng thủy chung vẫn chưa dung nhập thiên địa mà đi. Hắn vẫn đang đợi.

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở... Cho tới nhịp thở thứ mười chín. Trong nháy mắt này Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng, la bàn tan nát, nguyên thần tử vong. Một tia thần thức của hắn lúc này cũng bị hủy diệt cùng la bàn.

Mơ hồ hắn có thể thông qua tia thần thức này nghe thấy hai tiếng gào thét phẫn nộ.

Bước chân đạp mạnh tới, thân ảnh Vương Lâm trong tích tắc này biến mất!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1865 Vây Hứa!

Trên Cực Thiên thảo nguyên, Hứa Đức Tài hóa thành một đạo cầu vồng lao về phía xa. Thần sắc hắn âm trầm. Đánh một trận với Vương Lâm khiến hắn tổn thất Thiên Đạo. Điều này đối với hắn mà nói là chuyện

khó có thể tiếp nhận. Thiên Đạo đó tâm thần tương liên với hắn, sau khi bị nuốt khiến hắn mang thương thế trong người.

Giờ phút này nguyên thần hắn uể oải, hiển nhiên trong thời gian ngắn không thể khôi phục.

Vương Lâm, lúc này ngươi hắn phải chết! Có hai trưởng lão Không Kiếp trung kỳ đuổi giết, ta muốn xem ngươi trốn thế nào! Trương trưởng lão đã đáp ứng ta, một khi bắt được ngươi sẽ giao cho ta hành hạ ngươi tới chết. Ta muốn cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Hứa Đức Tài hận Vương Lâm chính là bởi vì Thiên Đạo của hắn bị cắn nuốt. Càng đau lòng, lại càng hận thấu xương!

Giờ phút này đang phi hành, đột nhiên thần sắc hắn biến đổi, xoay phắt người nhìn lại phía sau. Trong nháy mắt hắn cảm nhận được một luồng dao động từ xa xa truyền tới.

Dao động này giờ phút này khi hắn nhìn lại liền lập tức nhận ra là Vương Lâm vừa mới lao ra. Hắn rõ ràng thấy trong tích tắc khi Vương Lâm phát hiện ra mình, thần sắc biến đổi, tốc độ tăng mạnh, dưới chân có sóng gợn hiện lên, hiển nhiên là dùng một loại phương pháp kỳ dị để rời khỏi nơi này.

Vương Lâm! Hắn không ở phía trước mà lại xuất hiện ở nơi này!

Hứa Đức Tài sửng sốt, thấy Vương Lâm trong tích tắc liền vọt đi rất xa, lúc này cũng có thể dùng phương pháp kỳ dị kia mà biến mất. Hắn không kịp nghĩ nhiều, thân thể nhoáng lên đuổi theo.

Đường lớn không đi lại đi ra trước mặt Hứa mỗ. Vương Lâm, đây là do vận khí ngươi không tốt, chính là ngươi muốn chết!

Hứa Đức Tài cười lạnh, hóa thành một đạo cầu vồng lao vọt đi, trong tích tắc đã rút ngắn khoảng cách. Lúc này toàn bộ tinh lực của hắn đều đặt trên người Vương Lâm, thần thức đảo qua bốn phía, thấy không có bẫy rập gì thì cũng yên lòng.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn đuổi vào trong phạm vi ngàn trượng, thân ảnh Hứa Đức Tài lại trong tích tắc biến mất, giống như chui vào trong một cái khe không gian, chớp mắt liền không nhìn thấy nữa.

Trong tích tắc khi thân thể hắn biến mất, Vương Lâm cũng tới gần, sau đó biến mất. Chỉ thấy trên mặt đất chỗ Vương Lâm biến mất, trong đám cỏ dại có một khối Không Gian Thạch đang nằm yên lặng nơi đó, ấn dấu trong cỏ dại cao vút, bị nước bùn bao phủ.

Hứa Đức Tài mất tích!

Trong tích tắc này, trên Cực Thiên thảo nguyên, nữ tử Không Kiếp sơ kỳ đang ngồi khoanh chân đột nhiên thần sắc đại biến. Nàng nhìn la bàn trước mặt, cảm giác dựng tóc gáy tỏa ra toàn thân.

Nàng thấy điểm sáng đại biểu cho Hứa Đức Tài chợt biến mất!

Chuyện này... Này...

Sắc mặt nữ tử này tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Nàng không chút do dự. Lập tức đưa tin tức này bằng phương pháp đặc thù truyền tới cho ba tu sĩ Không Kiếp đang ở trong Cực Thiên thảo nguyên!

Lão già họ Trương và lão già họ Triệu của Lục Ma Châu lúc này thần sắc cực kỳ âm trầm, hóa thành cầu vồng lao nhanh đi. Hai người bọn hắn truy kích la bàn, nhưng cuối cùng lại sôi hỏng bỏng không, thẹn quá hóa giận nhưng uất khí trong lòng lại không thể biểu lộ ra.

Đang lúc phi hành, thần sắc hai người đột nhiên biến đổi, đồng loạt dừng lại trên không, cảm nhận được tin tức đang truyền tới!

Hứa Đức Tài rõ ràng vừa theo phía sau, không ngờ lại mất tích!

Lão già họ Trương biến sắc.

Nhất định là Vương Lâm kia. Hắn dùng kế kim thiền thoát xác, dùng la bàn kia hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, trên thực tế là ẩn trên thảo nguyên, bày mưu với Hứa Đức Tài!

Ánh mắt trưởng lão họ Triệu lộ sát khí.

Ngay lúc hai người nhận được tin tức này thì ánh mắt bình minh bừng lên trên Cực Thiên thảo nguyên. Từng luồng ánh mắt hiện ra, bao phủ mặt đất. Chỉ là cơn mưa vẫn ào ào trút xuống, không hề giảm mà càng ngày càng lớn.

Trong mưa gió dày đặc, chỉ thấy trên mặt đất dâng lên sương mù nhè nhẹ. Sương mù này màu đen. Trong chớp mắt đã tràn ngập bầu trời, che phủ bốn phương tám hướng, ngập tràn cả Cực Thiên thảo nguyên.

Hai lão già Trương. Triệu xoay phắt người nhìn về bốn phía. Luồng uy áp vô hình từ trong sương mù trên thảo nguyên lúc này khuếch tán ra.

Còn cả nữ tử Không Kiếp sơ kỳ đang cách hai người một khoảng lúc này đang vội vàng bay đi, thân ảnh cũng dừng lại giữa không trung, thần sắc biến ảo, mơ hồ lộ vẻ khiếp sợ. Nàng cảm nhận được tin tức mà Lục Ma Châu dùng phương thức đặc thù truyền đi, mới biết Hứa Đức Tài mất tích.

Cùng lúc này, nàng nhìn thấy sương mù đang lan ra trên mặt đất. Sương mù nọ rất nhanh liền tràn ngập thiên địa. Những tiếng gào thét từ trong sương mù liên tiếp truyền ra.

Trong sương mù này, mấy ngàn tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong Địa Cung dưới sự dẫn đầu của Lữ Văn Nhiễm triển khai lần công kích thứ hai!

Ba tu sĩ Không Kiếp trong sương mù lúc này hóa thành những đạo cầu vồng, muốn lao ra khỏi sương mù. Nhưng âm thanh âm trầm của Lữ Văn Nhiễm lúc này vang vọng trong sương mù.

Đạo hữu, cần gì phải vội vã rời đi!

Lời nói này vừa truyền ra, chí thấy tất cả tu sĩ Không Kiếp của Địa Cung lập tức lao ra chém giết.

Bên cạnh Cực Thiên thảo nguyên, nữ tử Không Kiếp sơ kỳ đang khoanh chân ngồi điều khiển la bàn lúc này mở bừng đôi mắt, không cần nghĩ ngợi, đứng dậy mang theo mấy ngàn tu sĩ Lục Ma Châu hướng về phía trước hóa thành mấy ngàn đạo cầu vồng lao đi.

Lúc đại chiến lần thứ hai diễn ra trên Cực Thiên thảo nguyên thì trong một đám cỏ dại lầy lội trên thảo nguyên này có một hòn đá tầm thường không kẻ nào chú ý tới.

Trong hòn đá này ẩn chứa vô số không gian, giờ phút này trong không gian đó có một cuộc chiến của tu vi Không Kiếp!

Hứa Đức Tài vừa mới rơi vào trong Không Gian Thạch liền bị cuốn vào trong không gian mà Vương Lâm chỉ định. Trong tích tắc khi tiến vào nơi này, hắn biết mình đã trúng kế của đối phương rồi.

Nhưng tu vi hắn cao thâm, lúc này không lộ nửa điểm hốt hoảng mà ngẩng đầu nhìn bốn phía. Ánh mắt hắn thấy bầu trời màu lam, mặt trời vàng rực, chẳng qua mặt đất tràn ngập khí tức tử vong mà thôi. Xa xa có một ngọn hỏa diệm sơn, còn phương hướng khác thì có một vùng lôi hải.

Trên bầu trời màu lam này tồn tại mây đen cuồn cuộn, từ đó bay xuống những bông tuyết màu đen. Tuyết rơi không biết đã bao lâu. Bao trùm tầng tầng lớp lớp trên mặt đất.

Vương Lâm, mau đi ra cho Hứa mỗ, cần gì phải vờ vịt ở nơi này!

Thần sắc Hứa Đức Tài âm trầm, ánh mắt đảo qua bốn phía liền cất vang giọng nói.

Trong tích tắc khi lời nói này truyền ra, thân ảnh Vương Lâm hiện ra trong một loạt gợn sóng, xuất hiện ở cách Hứa Đức Tài mấy ngàn trượng, mái tóc bạc trắng tung bay, thân mặc bạch y, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Đức Tài.

Thần thông của ngươi thi triển rất nhanh, vậy thử xem một chút xem giữa chúng ta ai thi triển nhanh hơn!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Nhân quả...

Trong nháy mắt khi âm thanh này phát ra. Lập tức không gian thiên địa ầm ầm chấn động. Chỉ thấy trong trời đất lập tức xuất hiện một thanh kiếm. Kiếm này đại biểu cho nhân quả bổn nguyên của Vương Lâm.

Hầu như đồng thời với lúc Vương Lâm thi triển thần thông, Hứa Đức Tài không cần nghĩ ngợi, tay phải bắt quyết. Trong nháy mắt liền có mấy trăm vạn ấn ký biến ảo ra, hình thành một vùng sương mù màu đỏ. Từ trong sương mù này truyền ra những tiếng gào thét thê lương, bất ngờ hóa thành mấy trăm, mấy ngàn tia u hồn phủ trời ngập đất lao tới.

Hứa Đức Tài lùi lại phía sau, tay trái giơ lên bắt quyết lần nữa, vung lên liền có gần bảy trăm vạn ấn ký lập tức đánh ra, thiên địa ầm vang. Chỉ thấy một cây trường thương biến ảo ra. Trường thương vừa hiện ra, lập tức liền vặn vẹo, bất ngờ hóa thành một con mãng xà khổng lồ, cái lưỡi thập thò, mang theo tiếng gầm thét lao thẳng về phía trước.

Ngay sau đó. Hứa Đức Tài lại lui tiếp lại ba bước, hai tay đồng thời giơ lên, đang muốn tiếp tục thi triển thần thông. Tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng giờ phút này lần đầu tiên không nhanh hơn Vương Lâm!

Ngay khi người này thi triển thần thông thứ hai thì trường kiếm do sinh tử bổn nguyên biến thành đã gào thét lao tới. Mà vào chớp mắt khi người này thi triển thần thông thứ ba. Thanh kiếm do chân giả bổn nguyên của Vương Lâm biến thành đã xuất hiện!

Một tích tắc ngắn ngủi này lại cực kỳ trọng yếu!

Chỉ thấy nhân quả kiếm kia chợt tiến tới gần đám u hồn, dùng lực lượng kỳ dị của nhân quả bỗng nhiên chém xuống. Tiếng gầm thét kinh thiên động địa vang lên. Toàn bộ đám u hồn sụp đổ.

Cùng lúc đó, thanh kiếm do sinh tử bổn nguyên của Vương Lâm biến thành dùng tốc độ cực nhanh tới gần, chém lên người con mãng xà khổng lồ do thần thông của Hứa Đức Tài biến thành.

Ầm một tiếng, mãng xà gầm lên một tiếng tử vong. Trường kiếm do sinh tử bổn nguyên của Vương Lâm hóa thành cũng theo đó mà tan nát.

Nhưng trường kiếm đại biểu cho chân giả bổn nguyên lúc này lại lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng trong nháy mắt áp sát. Mà giờ phút này thần thông thứ ba của Hứa Đức Tài còn chưa hoàn thành!

Chân giả kiếm nhoáng lên, đánh thẳng tới ngực Hứa Đức Tài. Kiếm này tốc độ quá nhanh, khiến sắc mặt Hứa Đức Tài đại biến, vội vàng lui lại

phía sau, thần thông chưa hoàn thành trong tay đánh về phía trước, bất ngờ va chạm với chân giả kiếm.

Tiếng chấn động ầm ầm vang lên. chân giả kiếm sụp đổ nhưng Hứa Đức Tài cũng không dễ chịu gì. Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể bị cuốn đi, tay phải giơ lên. Đang định bắt quyết.

Nhưng Vương Lâm sao có thể cho hắn cơ hội này. Hắn vất vả lắm mới cắt đứt được tiết tấu thi triển thần thông của đối phương, cũng thiết lập sẵn sát trận này, nhất định phải giết chết đối phương, đạt được bí mật giúp đối phương thi triển thần thông nhanh chóng!

Hầu như chỉ trong tích tắc khi Hứa Đức Tài vừa lui lại phía sau hai bước, thần sắc Vương Lâm dữ tợn, tay phải bỗng nhiên giơ lên điểm về phía trước.

Hỏa bổn nguyên!

Lời này vừa nói ra, hỏa diệm sơn lập tức ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt na dị tới, bất ngờ biến ảo ra bốn phía Hứa Đức Tài. Bao phủ toàn thân hắn, không ngừng bạo phát, ở bên trong hỏa diệm sơn bổn nguyên chân thân của Vương Lâm tiến hành công kích vô cùng mạnh mẽ.

Lôi bổn nguyên!

Vương Lâm đã nắm được cơ hội thì tuyệt đối không buông tha dễ dàng, giờ phút này không cần phải nghĩ ngợi, trong tích tắc khi lời nói truyền ra, hỏa diệm sơn đang bao vây Hứa Đức Tài lập tức na di lần nữa, xuất hiện trong lôi hải mênh mông phía xa, ầm ầm chìm xuống.

Thiên lôi ầm ầm đánh tới. Chỉ thấy lôi hải như có sóng gió vô tận, vô số lôi đình ầm ầm lao vào trong ngọn hỏa diệm sơn, triển khai một hồi lôi hỏa kết hợp chém giết!

Thủy bổn nguyên!

Vương Lâm vung tay áo, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Không gian này vốn không có nước, vốn là không hoàn chỉnh nhưng giờ phút này Vương Lâm lấy máu huyết bản thân, ngưng tụ ra thủy bổn nguyên. Chỉ thấy một ngụm máu tươi này lập tức hóa thành một đám hơi nước màu đỏ, lao tới hỏa diệm sơn trong lôi hải. Trong tích tắc này, lôi hải và hỏa diệm sơn liền nổ ầm ầm.

Ba loại bổn nguyên dung hợp, hình thành một lực lượng hủy diệt kinh thiên. Cũng trong tích tắc này, ba loại hư bổn nguyên vừa tiêu tán lại một lần nữa hóa thành trường kiếm lập tức lao tới.

_DTV_EBOOK_

Chương 1866 Đèn lồng!

Sinh tử, nhân quả, chân giả, hỏa, thủy, lôi! Sáu đạo bổn nguyên ngưng tụ lại, triển khai một hồi chém giết ầm vang.

Núi lửa sụp đổ, lôi hải tan nát, một đám hơi nước màu máu đánh vào. Còn có ba thanh trường kiếm do hư bổn nguyên biến thành trong tiếng ầm vang đánh tới. Lúc này tiếng gào thét của Hứa Đức Tài truyền ra.

Trong tiếng chấn động, toàn thân Hứa Đức Tài tràn ngập một luồng sáng của đèn lồng, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc cực kỳ chật vật, sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng lui lại phía sau.

Trên đỉnh đầu hắn lơ lửng một cái đèn lồng, ánh đèn bên ngoài thân thể là do chiếc đèn này tỏa ra. Nhờ bảo vật này bảo vệ nên hắn vừa rồi mới chỉ bị thương, không tử vong dưới sáu đạo bổn nguyên này.

Muốn giết tu sĩ Không Kiếp rất gian nan. Điều này Vương Lâm sớm đã biết. Lúc này thấy đối phương có thể sống sót sau màn giết chóc của bổn nguyên, tuy có hơi thất vọng nhưng hắn cũng không nản lòng vì việc này vốn nằm trong dự liệu!

Hứa Đức Tài này trên thực tế còn khó giết hơn Lưu Chi Nguyên, tuyệt đối không thể cho người này chút cơ hội thở dốc nào. Một khi có cơ hội

thì với tốc độ thi triển thần thông kinh khủng của hắn, Vương Lâm không có chút lực phản kháng. Tới lúc đó sát trận này không phải chuẩn bị cho đối phương mà thành chuẩn bị cho chính mình rồi.

Điểm này Vương Lâm cực kỳ rõ ràng. Cho nên vừa mới nhìn chằm chằm vào chiếc đèn lồng kỳ dị của Hứa Đức Tài, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải giơ lên, trong nháy mắt khi đối phương định thi triển thần thông liền không để ý tới việc thần thông cắn trả, gầm nhẹ điểm một chỉ.

- Định!

Một chữ định thân. Trong cơ thể Vương Lâm như có sóng trào dâng. Tu vi của hắn kém đối phương không ít, mạnh mẽ giữ đối phương thì bản thân phải trả giá đắt, lúc này phun máu tươi nhưng thần sắc lại càng hung tợn.

Định Thân Thuật này thi triển ra, tay phải Hứa Đức Tài vừa mới nhấc lên, tâm thần và thân thể liền chấn động, cảm thấy giống như có vô số sợi tơ từ bốn phương tám hướng cuốn lấy mình, xuyên qua thân thể tiến vào trong, hạn chế hành động của hắn.

Thậm chí ngay cả chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu hắn lúc này cũng như ảm đạm đi, hiển nhiên là nó có liên hệ với Hứa Đức Tài nên lúc này cũng bị Định Thân Thuật ảnh hưởng!

Chẳng qua tu vi của Hứa Đức Tài so với Vương Lâm quá cao, Định Thân Thuật tác dụng trên người hắn chỉ trong nháv mắt mà thôi. Nhưng nháy mắt này đã đủ để vương Lâm cắt đứt tiết tấu thi triển thần thông của đối phương, ngăn cản hắn phản kháng, đồng thời cho mình cơ hội thi triển lần chém giết thứ hai!

Hầu như trong nháy mắt khi chữ định phát ra từ miệng Vương Lâm, chỉ thấy vô số bông tuyết đen đang rơi xuống lúc này như có cuồng phong quét tới, phủ trời ngập đất lao thẳng tới Hứa Đức Tài.

Ngay cả tầng tuyết dầy phủ kín mặt đất lúc này cũng bị cuồng phong cuốn lên, lao tới Hứa Đức Tài. Đám tuyết đen này chính là do cấm chế bổn nguyên của Vương Lâm biến thành, bên trong mỗi bông tuyết đều ẩn chứa rất nhiều cấm chế.

Giờ phút này toàn bộ tuyết trong thiên địa bao phủ bốn phía Hứa Đức Tài, dùng cấm chế vây khốn và diệt sát hắn!

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Thân thể Hứa Đức Tài vừa khôi phục hành động thì đồng tử trong hai mắt hắn co rụt lại, lộ vẻ hoảng sợ.

Đây... đây là loại thần thông gì! Không ngờ lại có thể dừng mọi hành động và tâm thần của ta, ngay cả suy nghĩ cũng chậm lại không ít! Ta chưa bao giờ gặp phải một loại thần thông như vậy!

Sau khi thân thể khôi phục hành động, sắc mặt hắn tái nhợt, vội vàng lui lại phía sau. Tay phải giơ lên.

- Định!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, lại điểm tới một lần nữa.

Lúc này khi điểm tới, Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt nhưng cực kỳ dữ tợn. Một chỉ này khiến toàn thân Hứa Đức Tài vừa mới khôi phục hành động chấn động một lần nữa, ánh mắt lần đầu tiên lộ ra sự sợ hãi.

Trên bầu trời cuồn cuộn mây đen. Mây đen này là do Quỷ Phàm của Vương Lâm biến thành.

Quỷ Phàm nọ sở dĩ có thể trở thành một trong những thuật cực mạnh của Đại Hồn Môn chủ yếu là vì nó không cần biết tới tu vi, có thể nhiễu loạn tâm thần đối thủ.

Giờ phút này mây đen trên bầu trời ầm vang. Chỉ thấy toàn bộ mây đen ập tới, dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ lại, hóa thành một bóng lưng nữ tử mặc bạch y.

Nữ tử này cất tiếng khóc thảm thiết, âm thanh truyền vào tâm thần khiến lông tóc người ta dựng ngược. Nữ tử này không phải là người mà là quỷ hồn!

Thuật lấy quỷ hồn mê hoặc người khác vào giờ phút này được Vương Lâm thi triển ra. Toàn thân Hứa Đức Tài bị dừng lại lần thứ hai, trơ mắt nhìn mây đen hóa thành nữ tử mặc bạch y, trong nháy mắt khi thân thể cử động được thì trong tâm thần hắn cũng xuất hiện thân ảnh nữ tử kia.

Hai mắt Hứa Đức Tài lộ vẻ mê man. Trong nháy mắt này, tay áo Vương Lâm vung lên. Mặt đất nổ vang. Chỉ thấy ba ngàn vạn đạo hồn dung hợp với mặt đất lúc này đồng loạt bay lên, nhìn giống như một tia hắc khí, lao thẳng về phía Hứa Đức Tài.

Rất nhanh ba ngàn vạn đạo hồn này liền cuốn theo tuyết đen tràn ngập thân thể Hứa Đức Tài, cuốn thẳng về phía bầu trời. Bầu trời là một mảnh màu lam trống trải, chính là do chiếc ô màu lam biến thành, chẳng nhưng có thể phòng hộ mà cũng có thể phát huy thuật công kích mạnh mẽ.

Từ xa nhìn lại, thân thể Hứa Đức Tài bị ba ngàn vạn đạo hồn cuốn lên không, giống như một đạo lưu tinh tới gần bầu trời màu lam. Trong nháy mắt này Vương Lâm phát ra một tiếng gầm.

- Sát!

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa nổi lên. Bầu trời màu lam sụp đổ, ba ngàn vạn đạo hồn cắn xé, tuyết màu đen cuốn tới, nổ tung, hình thành một luồng lực lượng hủy diệt công kích vào Hứa Đức Tài.

Cùng lúc này, nữ tử mặc bạch y đang khóc lóc trong tâm thần Hứa Đức Tài, đưa hắn vào mộng huyễn.

Vương Lâm không có thời gian nhìn kết quả. Muốn giết tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ quá gian nan. Những nhân vật như vậy đều có tiếng tăm hiển hách, muốn giết, hắn không thể thả lòng chút nào, mỗi thời mỗi khắc đều phải cẩn thận.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, hỏa bổn nguyên chân thân biến ảo ra phía sau. Tay phải giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời.

Thất Thải Thuật!

Lời nói này vừa truyền ra, chỉ thấy không gian thiên địa lập tức bị một vùng ánh sáng bảy màu bao phủ. Ánh sáng này ngưng tụ, bất ngờ hóa thành hai thanh trường thương. Vương Lâm cầm lấy một thanh, cùng với bổn nguyên chân thân lao thẳng tới Hứa Đức Tài trên bầu trời đang sụp đổ!

Dịch Linh Ấn!

Giọng nói của Vương Lâm khàn khàn, hướng về phía bầu trời hung hăng vỗ một cái. Thiên địa ầm vang. Một chưởng ấn thật lớn huyễn hóa ra. Phía sau chưởng ấn này, một chưởng ấn do hỏa diễm tạo thành đồng thời đánh tới!

Phần Giới Cổ Tán!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai tay đồng thời vung lên. Vô số cấm chế xuất hiện trên không. Trên bầu trời lập tức hiện ra một cái ô hỏa diễm khổng lồ. Ngay sau đó lại có một cái ô thứ hai biến ảo ra. Hai cái ô đồng thời thu lại, phóng ra ngọn lửa diệt thế.

Hô Phong hoán vũ!

Tát đậu thành binh!

Sơn Băng địa liệt!

Âm Nguyệt Hữu Tình!

Vương Lâm hầu như thi triển tất cả thần thông, hai tay bắt quyết, đánh ra tiên thuật của Bạch Phàm năm đó!

Chỉ thấy một vầng ánh sáng trăng bất ngờ xuất hiện trên bầu trời. Mơ hồ có thể nhìn thấy trong vầng sáng này là một mặt trăng màu tối.

Song nguyệt!

Tiếng ầm vang kinh thiên vọng khắp không gian. Một tiếng kêu thảm thiết vang khắp thiên địa. Chỉ thấy bên trong vùng tuyết màu đen này, hai thanh trường thương bảy màu gào thét giống như xuyên thấu bầu trời đi tới. Dịch Linh Ấn ở ngay phía sau, ầm ầm giáng xuống. Cuối cùng là Âm Nguyệt Hữu Tình liên tục đánh lên người Hứa Đức Tài.

Hứa Đức Tài phun một ngụm máu tươi, cánh tay nổ tung, cả người trông như đèn sắp cạn dầu. Hắn đã trọng thương. Nếu không phải hắn có chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu kia thì giờ phút này sợ rằng đã chết dưới đợt tấn công thứ hai của Vương Lâm!

Giờ phút này ánh sáng từ chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu hắn lập lòe, giống như có thể tắt bất cứ lúc nào. Ánh mắt Hứa Đức tài tràn ngập vẻ sợ hãi. Một cảm giác nguy cơ tử vong đã rất lâu không xuất hiện bao phủ khắp toàn thân hắn!

Chỉ cần cho ta một cơ hội! Chỉ cần cho ta một cơ hội!

Máu tươi nhuốm đỏ y phục Hứa Đức Tài, trong thần sắc sợ hãi lại lộ ra vẻ điên cuồng, thân thé vội vàng lui lại phía sau, một bước, hai bước,

đang muốn bước ra bước thứ ba!

- Định!

Vương Lâm lại kêu lên, phun ra một ngụm máu tươi, thi triển Định Thân Thuật lần thứ ba. Toàn thân Hứa Đức Tài run lên, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Vương Lâm triển khai lần chém giết thứ ba, cũng là lần cuối cùng!

Thân thể hắn nhoáng một cái liền dùng tốc độ cực nhanh lao tới Hứa Đức Tài đã trọng thương. Cùng lúc đó. Dưới nền đất truyền tới tiếng gầm rống ẩn chứa sự hung tàn vô tận. Khôi lỗi Dĩ Ti đã mất đi cánh tay mang theo hung quang ngập trời trong nháy mắt đánh tới Hứa Đức Tài. Ngay sau đó, ở trên bầu trời xa xa, Văn Thú đột nhiên biến ảo ra, gào thét dùng tốc độ nhanh nhất nhắm tới Hứa Đức Tài!

Đây chính là lần chém giết thứ ba. Cũng là lần Vương Lâm quyết phải giết được đối phương!

Ba hướng, ba luồng sát khí lấy Hứa Đức Tài làm trung tâm ngưng tụ lại. Khôi lỗi Dĩ Ti là kẻ đến đầu tiên. Nó mang theo nụ cười nanh ác, trong nháy mắt khi tới gần, cánh tay còn lại chụp mạnh về phía Hứa Đức Tài. Một trảo này có thể so với tu vi của tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ. Hứa Đức Tài lúc này đã trọng thương liền bị một trảo này gây nên thương thế cực nặng.

Hứa Đức Tài kêu lên thảm thiết, thân thể khôi phục lại khả năng hành động. Nhưng thân thể của hắn ầm một cái liền bị phân thành nhiều mảnh, bị một kích súc tích lực lượng đã lâu của khôi lỗi Dĩ Ti đánh có tan nát!

Nguyên thần Hứa Đức Tài nhanh chóng bay ra, cuốn theo đèn lồng, mang theo sự sợ hãi vồ tận thét lên chói tai, lui lại phía sau. Nhưng Văn Vương đã chuẩn bị rất lâu, giờ phút này đột nhiên tới gần, cái vòi khổng lồ vung mạnh lên, trực tiếp cuốn lấy nguyên thần của Hứa Đức Tài, hút một cái. Hứa Đức Tài kêu lên càng thảm thiết. Nếu không phải bên ngoài hắn còn có ánh sáng của cái đèn lồng kia tỏa ra bảo vệ, đây Văn Vương ra thì sợ rằng đã bị cắn nuốt toàn bộ.

Ngay lúc ánh sáng của đèn lồng khuếch tán ra. Khôi lỗi Dĩ Ti bị ánh sáng kia bao phủ, toàn thân tản mát ra hắc khí. Đau đớn không làm cho nó lui lại. Ngược lại càng kích thích bản tính hung tàn của nó. Nó không để ý tới đau đớn, lại lao tới một lần nữa, bàn tay hung hăng chụp một cái.

Nguyên thần của Hứa Đức Tài phát ra một tiếng kêu thê lương, càng trở nên uể oải.

Đúng lúc này Vương Lâm lại áp sát!

Hứa Đức Tài hôm nay không ngừng bị thương, thân thể tan nát, nguyên thần hầu như sắp diệt vong. Nếu không phải có Pháp Bảo đèn lồng không biết tên kia bảo vệ thì sớm đã bị diệt vong hoan toàn.

Nhưng đèn lồng này quá quỷ dị, muốn giết Hứa Đức Tài thì nhất định phải chặt đứt liên hệ giữa hắn và Pháp Bảo này. Vương Lâm trong nháy mắt khi tới gần, huyết quang trong tay phải lóe lên. Huyết Kiếm bị hắn cầm trong tay, hướng về phía đỉnh đầu Hứa Đức Tài đột nhiên chém xuống!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1867 Tốc Thần Quyết

Huyết quang lóe lên, Vương Lâm cầm Huyết Kiếm, dùng tốc độ cực nhanh từ đèn lồng phía trên nguyên thần Hứa Đức Tài chém xuống. Ầm một tiếng, nguyên thần Hứa Đức Tài phun ra một ngụm lớn nguyên thần khí, cả người hoàn toàn uể oải. Chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu kia bị lực lượng cường đại này đảo qua, trực tiếp bị cuốn bay lên, ánh nến bên trong đó trong nháy mắt bị dập tắt.

- Ta không cam lòng!

Nguyên thần uể oải của Hứa Đức Tài phát ra một tiếng gào thét cuối cùng, bị tay áo Vương Lâm vung lên, sau khi tấn công mang tính hủy diệt một lần nữa liền cuốn vào trong Không Gian trữ vật.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, thân thể Vương Lâm run lên, phun ra một ngụm máu tươi, rơi từ giữa không trung xuống, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều chỉnh nội tức.

Văn Vương bay vòng quanh bốn phía, đề cao cảnh giác, còn cả Dĩ Ti kia, lúc này ánh mắt lộ ánh sáng kỳ dị, thoáng một cái bay về phía xa. Khi trở về, trong tay nó cầm một cánh tay.

Cánh tay này huyết nhục mơ hồ, chính là cánh tay từ thân thể Hứa Đức Tài. Nhìn chằm chằm vào cánh tay này, trong mắt Dĩ Ti lộ vẻ mê man, nhưng rất nhanh, bên ngoài thân thể nó liền có sương mù tỏa ra bao phủ toàn thân.

Thời gian từ từ trôi qua, chớp mắt đã qua ba ngày. Trong ba ngày này, Văn Vương không biết mệt mỏi làm hộ pháp cho Vương Lâm. Giờ phút này cả không gian hoàn toàn an tĩnh, không có chút dao động nào.

Vào lúc sắp hết ngày thứ ba, Vương Lâm mở bừng hai mắt ra. Trong mắt hắn lộ ra vẻ mệt mỏi rất sâu. Mấy ngày này, liên tục giết hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, đối với Vương Lâm mà nói đã khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi.

Tay phải Vương Lâm chụp về phía trước một cái. Lập tức một cái đầu lâu nhanh chóng bay tới, rơi vào trong tay hắn. Đầu lâu này thuộc về Hứa Đức Tài, hai mắt mở to vô thần, trong mắt lưu lại vẻ tuyệt vọng và sợ hãi.

Nhìn chằm chằm vào đầu lâu của Hứa Đức Tài, nửa ngày sau Vương Lâm mới thu hồi, đặt cùng một chỗ với đầu lâu của Lưu Chi Nguyên.

Pháp Bảo đèn lồng của người này rất kỳ lạ...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, tay áo vung lên. Lập tức đèn lồng đã tắt bay tới, lơ lửng trước người hắn.

Cầm vật ấy, Vương Lâm phun ra một ngụm nguyên thần khí, rơi vào trên đèn lồng bắt đầu luyện hóa. Từ từ, bên trong đèn lồng lại có ánh nến bốc cháy, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Lấy ánh mắt có cấm chế bổn nguyên của Vương Lâm toàn bộ nhìn bên ngoài đèn lồng này một phen. Vật này chỉ là một Pháp Bảo phòng hộ đơn thuần, không có chút lực công kích. Nhưng lực phòng hộ của nó lại cực kỳ cường đại.

Chỉ cần ánh nến bên trong không tắt thì nguyên thần bất diệt! Thậm chí nó có thể nuôi dưỡng nguyên thần, khiến cho nguyên thần như ăn được đan dược, từ từ lớn mạnh.

Nếu luyện hóa vật này thu vào cơ thể, thủ hộ nguyên thần, tỏa ra ánh sáng nhu hòa thì có thể khiến thân thể có một tầng phòng hộ vô hình.

Nếu không có vật này thì Hứa Đức Tài ở lần chém giết thứ hai sợ là đã rất khó qua nổi...

Vương Lâm há mồm hút một cái. Lập tức cái đèn này thu nhỏ lại, dung nhập vào trong miệng Vương Lâm, chìm đắm trong nguyên thần của hắn. Ánh sáng nhu hòa tỏa ra, bao phủ thân thể hắn.

Một cảm giác vô cùng ấm áp hiện lên trong tâm thần Vương Lâm. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Một trận chiến này rất đáng giá! Quan trọng nhất là người này có bí mật thi triển thần thông với tốc độ nhanh như vậy, nếu ta có thể nắm được thì chiến lực của ta có thể tăng mạnh!

Vương Lâm giao chiến với Hứa Đức Tài đã nhận thức được tốc độ làm phép đáng sợ của đối phương. Chỉ cần cho hắn một cơ hội thì đối phương rất có khả năng khiến hắn không thể phản kháng, bị vây vào thế yếu, tấn không liên tục không ngừng, không có cách nào hoàn thủ.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cúi đầu phất tay một cái. Lập tức trên tay hắn xuất hiện nguyên thần đã bị trọng thương nghiêm trọng, suy yếu tới cực điểm của Hứa Đức Tài.

Hai mắt nguyên thần này nhắm nghiền, giống như đã hôn mê, thu nhỏ lại còn ba tấc nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay Vương Lâm.

Nhìn chằm chằm vào nguyên thần này, tay phải Vương Lâm chợt hung hăng nắm chặt lại!

Trong nháy mắt này hắn thi triển thuật soát hồn. Trên thực tế nếu tu vi không hơn kém nhiều lắm thì rất khó sử dụng thuật này, trừ phi đánh cho đối phương bị trọng thương như Hứa Đức Tài lúc này thì mới có thể không chút cố kỵ mà thi triển.

Trí nhớ cả đời Hứa Đức Tài trong giờ phút này đều bị Vương Lâm xem hết. Hắn đang không ngừng tìm kiếm nguyên nhân khiến tốc độ thi triển thần thông của đối phương lại nhanh như vậy.

Thời gian chầm chậm trôi qua, rất nhanh đã qua ba canh giờ. Hứa Đức Tài này dù sao đã sống rất lâu rồi, muốn tìm kiếm trong trí nhớ hỗn tạp của hắn công pháp thì cũng cần có thời gian nhất định.

Ba canh giờ trôi qua, hai mắt Vương Lâm vốn nhắm nghiền đột nhiên mở ra, trong ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Tốc Thần Quyết! Thuật này năm đó Hứa Đức Tài gặp kỳ ngộ, từ một viên thiên thạch từ thiên ngoại phát hiện ra một đoạn ấn quyết phức tạp, tu luyện xong liền có được tốc độ làm phép kinh khủng này...

Vương Lâm duỗi hai bàn tay. Nguyên thần của Hứa Đức Tài lúc này đã rơi vào trạng thái từ từ tiêu tán, lúc nào cũng có thể tan nát.

Nhưng một hồi lâu hắn không hề tiêu tán mà ngược lại đột nhiên lại xuất hiện u quang, u quang này rất quỷ dị, tỏa ra oán khí ngập trời. Oán khí này chính là sự không cam lòng trước khi tử vong biến thành.

Chẳng qua khiến hai mắt Vương Lâm sững lại là sau khi oán khí nồng đậm này ngưng tụ, chẳng những không giảm bớt mà cuối cùng lại bảo trì ở một mức độ nhất định. Nguyên thần của Hứa Đức Tài cũng không tiêu tan sụp đổ mà từ từ mở hai mắt.

Trong nháy mắt khi hai mắt hắn mở ra, trong đầu Vương Lâm chợt ầm vang, xuất hiện mê man. Thân thể Hứa Đức Tài trong lòng bàn tay hắn nhoáng lên, nhanh chóng bay về phía xa.

Nhưng Vương Lâm rất nhanh đã khôi phục lại, hai mắt lộ vẻ kỳ dị, có vẻ không thể tin nổi.

Không ngờ lại sinh ra quỷ hồn!

Đa Trọng Huyễn Thuật của Vương Lâm đối với tỷ lệ sinh ra quỷ hồn của người và mãnh thú hiểu rất rõ. Điều này không liên quan tới tu vi, cực kỳ hiếm gặp!

Trừ phi dùng thủ pháp của Đại Hồn Môn thì mới đạt được quỷ hồn có phẩm chất thấp, chế tạo chỉ tới Quỷ Phàm trung phẩm mà thôi.

Hắn hiểu rõ một người hoặc mãnh thú tử vong nếu có thể tự mình sinh ra quỷ hồn thì cái quỷ hồn này đối với người tu luyện Đa Trọng Huyễn Thuật là một cơ duyên lớn lao!

Trái tim Vương Lâm đập thình thịch, niềm vui đột ngột này nằm ngoài dự liệu của hắn. Giờ phút này không cần nghĩ ngợi, hắn nhìn chằm chằm vào quỷ hồn của Hứa Đức Tài đang lao đi phía xa, mang theo sự hưng phấn không cách nào hình dung được, thân thể nhoáng một cái liền đuổi theo.

Một quỷ hồn thì sao có thể chạy thoát khỏi Vương Lâm. Hắn ngay cả khi còn sống còn bị giết, càng không nói tới sau khi đã chết.

Chỉ trong chốc lát, thân ảnh Vương Lâm liền nhoáng một cái quay về, trong tay cầm quỷ hồn đang gào thét chói tai.

Nắm lấy quỷ hồn, Vương Lâm thu nó vào trong Không Gian trữ vật. Vật này đối với hắn có tác dụng lớn!

Làm xong việc này, Vương Lâm hít sâu một hơi, bình tĩnh nghiên cứu Tốc Thần Quyết trong trí nhớ của Hứa Đức Tài. Thần thông này là một

loại thần thông cực đoan, có thể tăng tốc độ thi triển thần thông lên tới một mức độ cực kỳ khủng bổ.

Chủ yếu là nó mở ra trong người chín thần mạch, mỗi một thần mạch sẽ khiến tốc độ tăng lên không ít.

Hứa Đức Tài từ khi tu luyện tới nay đã có bảy thần mạch!

Thần mạch này theo Tốc Thần Quyết nói thực tế là dùng một phương pháp đặc thù, dùng một cái giá lớn phong ấn khiến bên trong thân thể có tốc độ tuần hoàn nhanh hơn, do vậy có thể khiến tốc độ làm phép tăng lên gấp bội.

Phong ấn nguyên thần một tu sĩ trong thân thể, hình thành một dòng xoáy... thuật này sao lại có cảm giác rất giống với thần thông của Cổ Tộc...

Vương Lâm trong khi nghiên cứu Tốc Thần Quyết, trong đầu lại hiện ra ý niệm này.

Hắn càng xem càng hiểu rõ, tới cuối cùng khi nhìn lại thì thấy thuật này cũng không phải chỉ có thể dùng khi làm phép mà nếu dùng lực lượng thân thể Cổ Tộc thi triển thì uy lực của nó lại càng kinh khủng!

Đáng tiếc là ta hiện nay lại không có nguyên thần nào...

Vương Lâm trầm ngâm, ghi nhớ Tốc Thần Quyết này trong lòng. Sau khi hiểu thấu triệt, hắn đứng dậy, tay phải giơ lên đưa về phía trước. Lập tức mặt đất chấn động. Một cái hồ lô khổng lồ xuất hiện, rơi vào trong tay hăn. Ba ngàn vạn Đạo Hồn bên trong đó lúc này chỉ còn lại phân nửa, đã tử vong rất nhiều rồi.

Còn cả cây ô màu lam kia cũng bị Vương Lâm thu lại, cuối cùng đem cả Văn Vương và khôi lỗi Dĩ Ti đang bị sương mù bao phủ, dung hợp với cánh tay của Hứa Đức Tài, đang khôi phục đôi tay kia thu vào trong Không Gian trữ vật.

Làm xong việc này, hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang.

- Là lúc nên trở về rồi...

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, biến mất trong không gian đã bị tàn phá này.

Thời gian mấy ngày trên Cực Thiên thảo nguyên, sương mù cuồn cuộn, bên trong chém giết ngập trời. Tu sĩ có thể sống tới cuối cùng tu vi càng cao, càng khó giết chết, ngay cả chém giết cũng trở nên dai dẳng.

Trong Đạo Ma Tông nọ, tu sĩ tầm thường hầu như đã điên cuồng, hai mắt đỏ hồng, không ngừng thi triển thần thông. Sâu trong sương mù, lão già họ Trương và lão già họ Triệu đang chiến đấu với Lữ Văn Nhiễm và mấy tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ.

Cách đó không xa, hai nữ tu Không Kiếp sơ kỳ còn lại của Lục Ma Châu đang giao chiến với hai trưởng lão Đại Hồn Môn là Viêm Loan và Hứa Đông Đức.

Lục Ma Châu sau khi mất đi hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ thì thực lực giảm mạnh, do đó áp lực với hai lão già Trương, Triệu tăng lên gấp bội. Bọn họ phải đối mặt với nhiều người hơn.

Trong mấy ngày này, hai lão quái Không Kiếp trung kỳ của Lục Ma Châu cực kỳ chật vật. Mơ hồ có vẻ không thể chống cự nổi nữa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1868 Trương Đạo Tông!

Lúc này chém giết ở nơi đây không đông đảo như lần đầu tiên, phạm vi cũng không quá lớn, chỉ có không tới mấy trăm vạn dặm.

Cách chiến trường khoảng ngàn dặm, trên thảo nguyên vẫn bị sương mù bao phủ, trên mặt đất, giữa đám cỏ dại lầy lội có một hòn đá. Giờ phút này hòn đá tỏa ra từng luồng u quang. Thân ảnh Vương Lâm bỗng nhiên huyễn hóa ra.

Bầu trời hôn ám, bị sương mù bao phủ. Cơn mưa mấy ngày trước vẫn chưa tạnh hẳn, chỉ là cũng nhỏ đi không ít, dung hợp với sương mù thành một vùng ẩm ướt.

Cúi đầu nhặt Không Gian Thạch lên, thu vào trong Không Gian trữ vật, Vương Lâm nhìn về phía xa xa, ánh mắt lộ hàn quang.

Sau khi tiến vào Không Gian Thạch liền rơi ở nơi này, nói như vậy thì trên thực tế rất nguy hiểm, nếu không phải tới mức vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng là hơn.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, dưới chân hiện lên sóng gợn, trong tích tắc thân ảnh liền biến mất.

Lúc hắn xuất hiện đã ở cách chiến trường kia không tới ngàn dặm. Ở nơi này hắn mơ hồ có thể cảm nhận được dao động thần thông truyền tới từ chiến trường, còn có khí tức tử vong như ẩn như hiện.

Chỉ cần chém giết quy mô lớn thì nhất định song phương tử vong vô số. Đối với chiến tranh Vương Lâm đã rất căm ghét. Hắn không muốn dính dáng tới nhiều. Ở nơi này hắn không có lòng trung thành, cũng không việc gì phải hô hào tu sĩ đồng bối đánh một trận cho thỏa chí.

Hắn chẳng qua chỉ muốn hoàn thành ba điều kiện của Thanh Ngưu lão tổ, trả ơn ba lễ vật của Đại Hồn Môn! Đây là tính cách của Vương Lâm. Hắn trọng ân!

Lúc này không còn thích hợp để giao chiến với tu sĩ Không Kiếp nữa... Nhưng nếu có tu sĩ Không Kiếp nào trọng thương thì có lẽ ta sẽ kiếm được chút lợi ích...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể giống như một làn khói, mờ ảo dung nhập vào trong sương mù, lao đi hướng về phía chiến trường, càng lúc càng gần.

Không ngừng tới gần, dao động do thần thông tạo thành càng mãnh liệt, khí tức tử vong cũng nồng đậm hơn. Mơ hồ hắn thỉnh thoảng còn nghe thấy phía trước truyền tới tiếng chém giết và tiếng thần thông Pháp Bảo va chạm.

Trong chiến trường này nếu có thể bắt được một nguyên thần, phong ấn trong thân thể, tu luyện Tốc Thần Quyết cũng tốt!

Khoảng cách giữa Vương Lâm và chiến trường ngày càng gần. Chẳng bao lâu sau hắn bất ngờ tiến vào trong chiến trường mấy trăm dặm. Bên tai hắn là tiếng gào thét kinh thiên, pháp thuật dao động khắp xung quanh, năm màu bảy sắc tràn ngập không gian.

Song phương vốn có sáu bảy ngàn tu sĩ, hôm nay chỉ còn lại không tới bốn ngàn người, đang chém giết tới đỏ mắt, va chạm vô cùng thảm liệt. Vương Lâm tới bên cạnh đám tu sĩ đang giao chiến này. Hắn thấy tu sĩ Lục Ma Châu tử vong, cũng thấy nhiều tu sĩ Thiên Ngưu Châu tử vong, nhưng không ra tay.

Hắn không muốn tham dự vào trận chém giết này. Theo hắn thấy, Thiên Ngưu Châu cũng tốt, Lục Ma Châu cũng được, đều là cá mè một lứa. Không có gì khác nhau.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm bay vào sâu trong chiến trường. Không bao lâu sau thân thể hắn đột nhiên sững lại, xoay người nhìn về phía bên phải. Trong sương mù cuồn cuộn nơi đó có hai tu sĩ đang chém giết. Trong đó có một tu sĩ bị vây trong thế bại, nhiều lần gặp hung hiểm, lúc này đang cuống quít lui lại phía sau. Ở phía trước người này là một lão già đến từ Lục Ma Châu, tu vi không tầm thường, đã tới trình độ Không Huyền trung kỳ, ra tay cực kỳ tàn nhẫn.

- Là hắn!

Vương Lâm nhìn thoáng qua tu sĩ đang lui lại phía sau. Người này hắn có chút ấn tượng, chính là lão già tóc bạc lần trước gặp ở Cực Thiên thảo nguyên.

Lão già này lúc này rất chật vật, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng tràn máu tươi nhưng thần sắc vẫn kiên định, không hề có chút biến hóa.

Nhìn một lúc nữa, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thân thể nhoáng lên.

Tu sĩ đuổi giết lão già kia vẻ mặt dữ tợn, gầm nhẹ vung tay lên, bên ngoài thân thể hiện lên hai hư ảnh khổng lồ, trong nháy mắt liền đuổi theo.

Ngươi và lão phu chiến đấu đã lâu, hôm nay chết đi cho ta!

Hai tay tu sĩ này bỗng nhiên giơ lên, chỉ về phía trước. Hai hư ảnh khổng lồ kia gầm thét hóa thành hai đạo cầu vồng lao thẳng về phía trước, sắp sửa đuổi kịp lão già tóc bạc.

Lão già tóc bạc này thầm than một tiếng. Hắn đã khá coi thường sinh tử. Trong trận chiến này hắn đã thấy rất nhiều đồng đạo tử vong một cách thê lương, hôm nay vậy là tới phiên mình.

Nội tâm dâng lên một tia bi ai nhưng cảm giác giải thoát lại nhiều hơn. Tuy nhiên nếu muốn hắn bó tay chịu chết thì đúng là chuyện không có khả năng. Trong mắt hắn hiện lên hàn ý, chuẩn bị tự bạo!

Đây là việc cuối cùng hắn thân tu sĩ Thiên Ngưu Châu, trước khi chết làm vì quê hương mình!

Lão phu sinh ra ở Thiên Ngưu Châu, tu vi đều là do Thiên Ngưu Châu ban cho, hôm nay tất cả đều trả cho Thiên Ngưu Châu, không còn nợ nần gì nữa!

Ánh mắt lão già lộ vẻ bình tĩnh, vừa nói vừa xoay người không bỏ chạy nữa. Nhưng trong tích tắc hắn chuẩn bị tự bạo thì đồng tử trong hai mắt bỗng nhiên co rút lại. Hắn thấy bên cạnh tu sĩ đang truy kích mình bỗng có thêm một thân ảnh.

Đó là một thân ảnh tóc bạc mặc bạch y!

Vương Lâm vô thanh vô tức xuất hiện, tay phải giơ lên, tùy ý vung về phía trước. Thiên địa ầm vang, sương mù bốn phía quay cuồng. Chỉ thấy hai hư ảnh khổng lồ của tu sĩ kia chấn động toàn thân, lập tức tan nát

Hư ảnh này tan nát khiến sắc mặt tu sĩ Lục Ma Châu đại biến, lộ vẻ hoảng sợ. Thần thông của hắn không phải không thể bài trừ nhưng đối phương có thể làm dễ dàng như vậy thì chỉ có một cách giải thích!

Đối phương ít nhất phải là tu sĩ Huyền Kiếp!

Ý niệm này lóe lên trong đầu, tu sĩ Lục Ma Châu cảm thấy da đầu tê dại, không chút do dự thân thể vội vàng lui lại phía sau, định bỏ chạy khỏi nơi này.

Vương Lâm hừ lạnh, cất bước tiến về phía trước, trực tiếp xuất hiện ở ngoài mấy ngàn trượng, nơi tu sĩ Lục Ma Châu kia chạy tới, trong tích tắc đã biến ảo ra trước mặt đối phương, một chưởng như Thái Sơn áp đỉnh đánh xuống. Tu sĩ này căn bản không có chút khả năng né tránh, trong nháy mắt chưởng này đã đặt lên thiên linh của hắn.

Ầm một tiếng, toàn thân tu sĩ này tan nát, chia năm xẻ bảy, huyết nhục mơ hồ. Nguyên thần bị một lực lượng bao phủ lôi ra khỏi cơ thể, bị Vương Lâm nắm lấy, nhanh chóng bắt quyết đánh ra một loạt ấn ký, sau đó đặt lên ngực mình.

Nguyên thần nọ biến mất nhưng trong cơ thể Vương Lâm lại có thêm một dòng xoáy. Dòng xoáy này là do hắn dựa theo khẩu quyết của Tốc Thần Quyết mở ra một thần mạch trong cơ thể mình.

Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, trong chớp mắt đã chấm dứt. Lão già tóc bạc ngơ ngác nhìn bóng lưng chợt biến mất, hồi lâu mới hít sâu một hơi.

Hắn là vị trưởng lão Đại Hồn Môn kia!

Lão già này đã từng gặp Vương Lâm ở Địa Cung, giờ phút này liếc một cái liền nhận ra. Chẳng qua bóng lưng Vương Lâm đi về phía xa, y phục màu trắng và khí tức lạnh như băng lan ra từ thân thể hắn khiến lão già này cảm thấy quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi.

Vương Lâm bay đi bên trong sương mù, không ngừng đến gần chỗ tu sĩ Không Kiếp giao chiến sâu trong đó. Dọc theo đường đi, phàm là tu sĩ có tu vi Không Huyền bị hắn nhìn thấy, lập tức sẽ bị Vương Lâm xuất thủ đánh chết, lấy nguyên thần phong ấn ở trong người, củng Cổ Thần mạch thứ nhất của hắn.

Tốc Thần Quyết này Vương Lâm mơ hồ đã hơi hiểu ra nguyên lý, thông qua không ngừng phong ấn nguyên thần đạt tới trình độ nhất định khiến cho bọn họ hóa thành dòng xoáy, do đó dòng xoáv này khi xoay chuyển sẽ có tốc độ cực nhanh!

Phong ấn càng nhiều tu sĩ, tu vi càng cao thì dòng xoáy chuyển động càng nhanh, nhờ đó khiến cho lúc Vương Lâm cần thì tốc độ hắn thi triển thần thông cũng sẽ tăng lên.

Nhưng việc này cũng không phải là không có cực hạn. Vương Lâm dọc đường đi tới, khi đến gần nơi tu sĩ Không Kiếp chiến đấu đã phong ấn

chín người. Sau chín người này hắn không cách nào phong ấn thêm nữa, cũng không có biện pháp tạo thành thần mạch thứ hai.

Điểm này trong Tốc Thần Quyết có nói rõ, Vương Lâm sau khi tự mình thử nghiệm lại càng hiểu sâu hơn. Muốn tạo thành đạo thần mạch thứ hai như vậy nhất định cần phải có nguyên thần có tu vi cao hơn.

Trừ phi hắn có thể như Hứa Đức Tài kia, phong ấn từ tu sĩ Không Niết sơ kỳ chỉ là nếu làm như vậy thì uy lực sẽ giảm đi rất nhiều. Lúc này dòng xoáy Vương Lâm tạo thành nhờ phong ấn tu sĩ Không Huyền so ra còn hơn hẳn bốn dòng xoáy của Hứa Đức Tài năm đó.

Tu sĩ Huyền Kiếp có thể khiến cho trong cơ thể ta xuất hiện thần mạch thứ hai, chẳng qua là trong chiến trường này, tu sĩ Huyền Kiếp rất ít

Vương Lâm nheo mắt, nhìn về phía bên trong sương mù cuồn cuộn kia, nơi có tất cả tu sĩ Không Kiếp của song phương.

Nhìn một hồi lâu, Vương Lâm nhíu mày.

Bọn họ e rằng rất lâu cũng khó xuất hiện tình huống trọng thương. Mấy tu sĩ Lục Ma Châu không biết phục dụng dạng đan dược gì, tựa như có thể mơ hồ đối kháng với màn sương mù này, tăng thêm chiến lực cho bản thân do đó tốt hơn là nên tìm kiếm tu sĩ Huyền Kiếp.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm tư, lặng lẽ lui về phía sau đang muốn rời đi thì thần sắc hắn bỗng nhiên biến đổi. Không chút nghĩ ngợi, Vương Lâm lập tức triển khai hết tốc lực, lao về một hướng phía trước.

Trong nháy mắt khi hắn lao ra không tới ba trượng, một đạo lục mang ngay lập tức ập tới, rơi vào vị trí hắn vừa đứng. Cả vùng đất chấn động, ầm ầm chấn động kinh thiên, truyền khắp bốn phía, ngay cả màn sương mù này tựa như cũng bị lục mang này đánh tới, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Một kích này cũng tạo ra sóng không khí mạnh mẽ, đẩy Vương Lâm ra thật xa. Nếu không phải vừa rồi Vương Lâm phát hiện kịp thời thì một kích kia đủ để đánh hắn trọng thương!

Không xoay người lại, Vương Lâm có một cảm giác lông tóc dựng ngược. Hắn rõ ràng cảm nhận được có một luồng thần niệm đang khóa chặt thân thể mình. Thân hình nhoáng lên, Vương Lâm vội vàng lao về phía trước, dưới chân xuất hiện sóng gợn, chuẩn bị dung nhập vào thiên địa.

- Truất!

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai hắn. Thiên địa lúc này giống như bị phong ấn, không cách nào dung hợp được!

Lão quái Không Kiếp trung kỳ! Vương Lâm lập tức đoán ra tu vi người đang khóa mình, cắn răng một cái, không hề dung nhập vào thiên địa nữa, mà vung tay áo lên. Văn Thú xuất hiện dưới thân hắn, phi hành lao đi.

Ở sau lưng Vương Lâm, lão giả họ Trương vừa giao chiến với Lữ Văn Nhiễm và mấy tu sĩ Thiên Ngưu Châu lúc này cất bước đi tới, nhìn chằm chằm vào địa phương Vương Lâm bỏ chạy, trong mắt lộ ra sát khí, không để ý tới cuộc chiến ở nơi này nữa, nhanh chóng đuổi theo!

Lão phu Trương Đạo Tông đợi ngươi mấy ngày nay, cuối cùng đợi được tiểu hồ ly ngươi rồi. Ngươi giết Lưu Chi Nguyên, nhất định phải gánh chịu lửa giận của tông chủ!

Vương Lâm không nói một lời, mượn tốc độ của Văn Thú. Trong nháy mắt đã bay được vạn trượng, nhưng tốc độ Trương Đạo Tông phía sau hắn lại càng nhanh hơn, ngay lập tức rút ngắn khoảng cách với hắn còn không tới tám trăm trượng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1869 Kịch biến!

Một lão quái Không Kiếp trung kỳ ở trên Tiên Cương Đại Lục có thể xưng làm bá chủ một phương, có thể khai tông lập phái, tạo thành tông môn tới vạn đời sau!

Thất Thải Tiên Tôn năm đó cũng có tu vi Không Kiếp trung kỳ, tự lập tông môn, thu nhận môn đồ, cho dù là Đại Hồn Môn, đối với hắn cũng dùng lễ mà đối đãi. Tu sĩ như vậy đáng để tôn trọng.

Lấy thực lực của Vương Lâm thì chiến đấu với Không Kiếp sơ kỳ có thể thắng, muốn giết thì khá khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể. Nhưng nếu phải đối mặt với những lão quái so được với Thất Thải Tiên Tôn thời kỳ toàn thịnh thì đúng là chuyện không thể làm nổi.

Chênh lệch như vậy dù là hắn có chín đạo bổn nguyên, tu vi đạt tới Không Huyền sơ kỳ cũng rất khó vượt qua. Nhiều lắm cũng chỉ chút tư cách đánh đỡ mà thôi.

Chân chính muốn đối kháng với lão quái Không Kiếp trung kỳ này, nếu đơn thuần xét ở tu vi mà nói, Vương Lâm nhất định phải đạt tới Không Huyền hậu kỳ, hoặc là Đạo Cổ truyền thừa của hắn vượt qua một lần tổn kiếp cuối cùng!

Nhưng cả đời Vương Lâm đều vượt qua nguy cơ mà sống sót, có một số thời điểm giết người không phải chỉ dựa vào tu vi mà còn có nhiều nhân tố khác!

Nhưng giờ phút này hắn không có bất kỳ chuẩn bị nào, sau lưng lại bị lão quái Không Kiếp trung kỳ đuổi giết. Đối phương nhằm vào thuật na di của hắn, phong ấn thiên địa nơi đây, trong thời gian ngắn không cách nào phá vỡ được. Một khi bị lão quái này đuổi kịp, lần này Vương Lâm hắn phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa!

Nguy cơ ở trước mắt, tu vi toàn thân Vương Lâm cấp tốc vận chuyển, dung nhập vào trong cơ thể Văn Thú, khiến cho tốc độ Văn Thú lại bạo tăng một lần nữa. Điên cuồng lao về phía trước.

Phía sau hắn, Trương Đạo Tông kia thần sắc bình tĩnh, chẳng qua bên trong đôi mắt lộ ra sát khí ngập trời, sải bước ầm ầm đuổi theo.

Ta xem lần này ngươi làm sao chạy thoát trước mặt lão phu!

Trương Đạo Tông đối với chuyện lần trước bị Vương Lâm lừa gạt cực kỳ khó chịu, hơn nữa Vương Lâm giết Lưu Chi Nguyên khiến cho hắn không có biện pháp nào đối mặt với tông chủ. Cho nên sát khí đối với Vương Lâm trong lòng cực kỳ nồng đậm.

về phần chiến trường nơi này bởi vì hắn rời đi mà tạo thành ảnh hưởng, hắn cũng không thèm để ý. Hắn sở dĩ dám đuổi giết Vương Lâm, trên thực tế, hết thảy đều là một kế hoạch đặc biệt Lục Ma Châu lập ra đối phó với Vương Lâm!

Kế hoạch này chính là dùng một lượng lớn tu sĩ tử vong tạo thành luân hồi, khiến cho chuyện này giống như thật, kéo dài thời gian giao chiến, khiến Vương Lâm xuất hiện!

Trên thực tế, nếu như tu sĩ Lục Ma Châu muốn thì có thể trong thời gian rất ngắn kết thúc đại chiến lần thứ hai này. Bởi vì viện quân của bọn họ hai ngày trước đã đến!

Sở dĩ viện quân sau khi đến thủy chung không có hiện thân, cũng ấn dấu khí tức chính là để giết Vương Lâm!

Chuyện Vương Lâm làm bên trong Đan Hải khiến cho lão tổ tam tông của Lục Ma Châu vô cùng giận dữ truyền lệnh truy sát, nhất định phải giết cho được Vương Lâm! Bởi vì những chuyện Vương Lâm làm, mỗi việc đều kinh thiên động địa!

Giết phân thân của thiên tài Lục Ma Châu - Vân Không, phá hủy kế hoạch Đan Hải tiên đan. Khiến tiên đan nổ tung, làm cho cả vùng đất Lục Ma Châu rung chuyển, xuất hiện hủy diệt kịch liệt, cũng khiến cho tu sĩ Lục Ma Châu ở Đan Hải tử vong hơn phân nửa!

Những thứ này chẳng qua chuyện phát sinh trước kia, hôm nay lại thêm chuyện Vương Lâm giết Lưu Chi Nguyên của Đạo Ma Tông! Ngay cả kia Hứa Đức Tài cũng có thể đã bị kẻ hèn hạ này giết chết.

Một loạt những chuyện này khiến cho Vương Lâm trong trận giao chiến giữa hai châu này liền trở thành người số một Lục Ma Châu phải giết!

Hầu như trong nháy khi Trương Đạo Tông truy kích Vương Lâm, ở cách chiến trường này vạn dặm lập tức liền có bốn đạo khí tức bùng lên. Bốn đạo khí tức rõ ràng toàn bộ đều là Không Kiếp trung kỳ!

Càng kinh người hơn là sau khi bốn đạo khí tức này xuất hiện, cả bầu trời Cực Thiên thảo nguyên bị sương mù bao phủ đột nhiên có một luồng sáng xanh biếc quỷ dị tràn vào. Màu xanh biếc kia ngưng tụ lại, hóa thành một con bọ cạp khổng lồ màu xanh biếc.

Con bọ cạp này phát ra hàng loạt tiếng gầm thét kinh thiên, còn có từng luồng sương mù màu xanh khuếch tán ra, ập xuống chiến trường phía dưới!

Lục Ma sứ giả!

Lữ Văn Nhiễm giao chiến cùng lão già họ Triệu giao chiến, trong nháy mắt khi cảm nhận được bốn đạo khí tức tràn ngập bốn phía, bầu trời xuất hiện con bọ cạp màu xanh biếc kia, sắc mặt liền đại biến.

Hắn đã đích thân giao chiến với Lục Ma sứ giả, biết được sự đáng sợ của đám Lục Ma sứ giả vốn có số lượng không nhiều lắm này. Hắn làm sao

cũng không ngờ nổi ở nơi này lại xuất hiện tới bốn Lục Ma sứ giả!

Phải biết cho dù là ở Đan Hải, cũng chỉ xuất hiện ba người mà thôi. Đối với Lục Ma Châu mà nói, mỗi một Lục Ma sứ giả đều cực kỳ trân quý, không dễ dàng điều động quá nhiều!

Sắc mặt Lữ Văn Nhiễm tái nhợt. Hắn hiểu Lục Ma Châu lúc này xuất động bốn Lục Ma sứ giả mục tiêu chính là Vương Lâm! Về phần mọi người ở nơi này, chẳng qua chỉ là phụ mà thôi. Lúc này Lữ Văn Nhiễm không chút nghĩ ngợi cấp tốc lui về phía sau.

Mau trở về Địa Cung, phong kín nơi đó!

Vừa lui về phía sau, trong mắt Lữ Văn Nhiễm lộ ra vẻ kiêng kỵ thật sâu, phát ra một tiếng gầm nhẹ. Ngay cả không có Lữ Văn Nhiễm nhắc nhở thì tất cả tu sĩ Thiên Ngưu Châu nơi đây trong nháy mắt khi cảm nhận được bốn luồng khí tức cường hãn và hình ảnh con bọ cạp xanh biếc xua tan sương mù trên thiên không kia, toàn bộ đều vội vàng lui về phía sau, ý niệm duy nhất trong đầu chính là mau trở về Địa Cung!

Dù sao nơi đó cũng là đạo phòng tuyến cuối cùng!

Bốn Lục Ma sứ giả, còn có hai lão già cũng có tu vi Không Kiếp trung kỳ. Sáu người này căn bản là không thể đối kháng.

Tu sĩ tầm thường liên tục chạm xuống đất, thân thể nhoáng lên liền có thể tiến vào sâu trong lòng đất, hướng về phía Địa Cung. Loại phương thức này chỉ có tu sĩ Thiên Ngưu Châu có thể làm được, tu sĩ Lục Ma Châu không có cách nào tiến vào lòng đất nơi này.

Dù sao trận pháp nơi này vẫn còn tồn tại, toàn lực mở ra.

Nhưng tu sĩ Không Kiếp của Địa Cung cũng đã sớm đã bị chăm chú theo dõi, tuyệt không dễ dàng chạy thoát. Bên trong sương mù, bốn đạo lục quang lao nhanh đến. Con bọ cạp khổng lồ trên bầu trời kia cũng không ngừng đè xuống, phóng ra một lượng lớn sương mù màu xanh biếc.

Tiềng ầm ầm vang vọng không gian. Tất cả tu sĩ Không Kiếp Thiên Ngưu Châu ở nơi này đều phát ra tiếng rống giận. Hiển nhiên ở trong sương mù này, hành động tiến vào lòng đất của bọn họ đã bị ngăn cản!

Lại nói tới Vương Lâm, giờ phút này hắn cũng đang ở trong sương mù. Cảm nhận được bốn đạo khí tức cường hãn ngập trời từ bốn phía ập đến, lại thấy được con bọ cạp xanh biếc khổng lồ trên thiên không, hắn không khỏi phải hít sâu một hơi.

Hắn biết rõ ràng cơ hội duy nhất của mình chính là mau chóng trở lại Địa Cung. Một khi chậm chân, Địa Cung kia phong bế thì bản thân không cách nào tiến vào được. Đối mặt với sáu lão quái Không Kiếp trung kỳ, hắn căn bản cũng không có chút sinh cơ nào. Dù hắn có dùng tới phân thân vẫn chưa trưởng thành, dù có dùng Tam mệnh thuật hắn còn chưa mất một lần nào thì kết quả cũng đều là tử vong!

Loại cảm giác nguy cơ tử vong này mãnh liệt hơn rất nhiều so với lúc chém giết sinh tử bình thường. Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, cưỡi Văn Thú mau chóng chạy thẳng xuống mặt đất phía dưới. Chỉ cần để cho Vương Lâm chạm vào mặt đất, hắn có thể dung nhập vào đó mà chạy trốn!

Nhưng thiên địa nơi này đã bị phong ấn, hắn không cách nào thuấn di, chỉ hoàn toàn có thể dựa vào tốc độ. Hầu như trong nháy mắt khi Vương Lâm cưỡi Văn Thú xông về phía đại địa. Trương Đạo Tông truy kích sau lưng hắn chỉ còn cách chưa tới năm mươi trượng. Hắn căn bản cũng không vội xuất thủ. Hắn muốn thấy Vương Lâm bị hành hạ trong tuyệt vọng rồi mới nhận lấy cái chết!

Từ xa xa, một đạo lục mang gào thét lao đến. Đó là một Lục Ma sứ giả, vẻ mặt lạnh như băng, đang muốn cùng Trương Đạo Tông đuổi giết Vương Lâm!

Đối với Lục Ma Châu mà nói, Vương Lâm nhất định phải giết, nếu không khó tiêu mối hận trong lòng tu sĩ nơi này! Mà Lục Ma sứ giả so với tu sĩ tầm thường rất bất đồng. Bọn họ cực kỳ lãnh khốc và hung tàn, căn bản cũng không cần biết đối phương có tu vi như thế nào, cho dù là một đệ tử Trúc Cơ Kỳ nho nhỏ, bọn họ cũng sẽ toàn lực xuất thủ đánh giết, không hề cảm thấy nhục cho thân phận của mình.

Con ngươi trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Giờ phút này khoảng cách giữa hắn và mặt đất còn có hơn ba trăm trượng. Hắn cũng thấy trong

sương mù xa xa, Viêm Loan phun máu tươi, thân thể mềm mại run lên, rơi vào đại địa vội vàng chạy trốn. Phía sau Viêm Loan, Hứa Đông Đức sắc mặt cũng tái nhợt, chui xuống đất bỏ chạy.

Sau đó lại có một tu sĩ Không Kiếp bị thương vội vàng tiếp xúc với đại địa bỏ trốn. Ngay cả Lữ Văn Nhiễm cũng phun một ngụm lớn máu tươi, cánh tay phải tan nát, chạy thẳng về phía mặt đất, ở sau lưng hắn, một Lục Ma sứ giả đang không ngừng truy kích.

Một khi Lữ Văn Nhiễm tiến vào đại địa thì hắn sẽ lập tức phong bế trận pháp Địa Cung. Đến đó lúc, ta sẽ không có cách nào tiến vào được nữa. Phải nhanh, nhanh, nhanh!

Vương Lâm lo lắng, mắt thấy khoảng cách tới đại địa còn không tới một trăm trượng. Nhưng vào lúc này, Trương Đạo Tông phía sau hắn xuất thủ!

Hết thảy mọi chuyện kết thúc rồi!

Vào lúc Trương Đạo Tông đang nói, tay phải giơ lên hướng về phía Vương Lâm đang bỏ chạy phía trước bỗng nhiên điểm một cái. Một chỉ này điểm ra, lục mang khiến Vương Lâm cảm thấy kinh hãi kia gào thét đánh thẳng tới Vương Lâm.

Trong tích tắc nó đã đánh tới!

Vương Lâm chợt xoay người, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, tay áo vung lên, vào nháy mắt khi lục mang này tới gần, trước người của hắn xuất hiện cái ô màu lam kia!

Chiếc ô này vừa xuất hiện, Vương Lâm không kịp đau lòng, vội vàng gầm lên.

- Bạo!

Tiếng chấn động kinh thiên động địa truyền ra. Chỉ thấy lục mang kia va chạm với Pháp Bảo vừa tự bạo của Vương Lâm, tạo thành một lực lượng khổng lồ. Lực trùng kích mãnh liệt này rơi lên người Vương Lâm lập tức khiến toàn thân hắn chấn động ầm ầm, miệng phun máu tươi, thân thể nhanh chóng rơi xuống, thu hồi Văn Vương, chớp mắt chỉ còn cách mặt đất không tới năm mươi trượng!

Khoảng cách bình thường chỉ như trong chớp mắt này, vào lúc này lại như khoảng cách giữa trời và đất. Bởi lẽ chẳng những lão già họ Trương kia áp sát mà cả Lục Ma sứ giả lãnh khốc kia cũng chỉ còn cách Vương Lâm không tới trăm trượng!

Đối mặt với hai lão quái Không Kiếp trung kỳ, Vương Lâm căn bản không có cách nào vượt qua năm mươi trượng này! Ở xa xa, Lữ Văn Nhiễm kia cũng phun máu tươi, đã rơi vào trong đại địa, thân thể nhoáng lên rồi biến mất. Hắn thấy Vương Lâm, nhưng lại không chút do dự nào

mà dừng lại, trong tích tắc khi tiến vào đại địa, lựa chọn phong bế. Hắn vốn có thể sau khi bản thân an toàn, đợi một chút mới phong bế đại trận của Địa Cung. Nhưng hắn không làm vậy.

Cả vùng đất truyền đến hàng loạt dao động nhanh chóng phong bế. Cặp mắt Vương Lâm giờ phút này đã đỏ bừng lên, hắn giống như đã nổi điên, trong tích tắc khi Trương Đạo Tông và Lục Ma sứ giả kia áp sát liền lấy ra hồ lô chứa ba ngàn vạn đạo hồn kia!

Vương Lâm ném mạnh về phía trước!

- Bạo!

Vương Lâm đau lòng, nhưng giờ phút này cũng không thể nào suy nghĩ quá nhiều. Trong nháy mắt khi chữ bạo này thốt lên, gần ba ngàn vạn đạo hồn bên trong hồ lô, gào thét lao ra. Hồ lô nổ tung, phát ra âm thanh kinh thiên, truyền khắp cả Cực Thiên thảo nguyên!

Ba ngàn vạn đạo hồn tan nát, đủ để uy hiếp được một tu sĩ Không Kiếp trung kỳ, giờ phút này ầm ầm nổ tung, dù là Trương Đạo Tông kia sắc mặt cũng đại biến, thân thể chợt dừng lại, liên tiếp lui về phía sau.

Lục Ma sứ giả cũng phải nhướng mày. Bước chân hơi chậm lại!

Mượn cơ hội này, Vương Lâm mang theo vẻ điên cuồng, trực tiếp vượt qua khoảng cách năm mươi trượng, trong nháy mắt trước khi trận pháp hoàn toàn phong bế dung nhập vào đại địa!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1870 Hồn Khải!

Trong tích tắc khi tiến vào mặt đất, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, máu tươi không còn có thể nhịn nổi nữa, phun mạnh ra, thân thể như sương khói lao sâu vào lòng đất. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, trong nháy mắt khi bản thân tiến vào đại địa, khu vực này đã bị phong bế, hoàn toàn đóng lại.

Nếu như tốc độ của hắn chỉ chậm hơn chút nữa thì hiện tại đã bị ngăn ở phía trên mặt đất. Lúc đó phải đối mặt với sáu lão quái Không Kiếp trung kỳ, Vương Lâm dù có Tam Mệnh Thuật cũng không có nửa điểm sinh cơ.

Chẳng qua cái giá phải trả thật quá lớn. Hồ lô chứa ba nghìn vạn đạo hồn nổ tung khiến Vương Lâm vô cùng đau lòng. Nếu hồ lô đó dùng cho tốt thì thậm chí có thể giúp hắn đánh trọng thương một lão quái Không Kiếp

trung kỳ. Nhưng hiện giờ cũng đành để nó nổ tung như vậy để cho bản thân có một đường sinh cơ.

Thôi, dù hồ lô đó cường đại nhưng cũng chỉ là vật ngoài thân. Chỉ cần tránh được lần nguy cơ này thì ta vẫn có khả năng lấy được Pháp Bảo càng mạnh mẽ hơn!

Trương Đạo Tông, mối thù này Vương Lâm sẽ ghi nhớ!

Thần sắc Vương Lâm cực kỳ âm trầm. Cảnh tượng vừa rồi có thể nói là một lần nguy cơ sinh tử của hắn từ khi bước chân vào Tiên Cương đại lục này.

Chỉ cần không cẩn thận một chút thì sợ rằng hiện tại thân thể tan thành, hình thần câu diệt rồi.

Vương Lâm luôn luôn có thù tất báo. Trương Đạo Tông kia ra tay hắn ghi nhớ trong lòng. Mà Lữ Văn Nhiễm cũng khiến Vương Lâm nhớ rõ!

Vừa rồi nếu Lữ Văn Nhiễm phong bế chậm một chút nữa để chờ Vương Lâm thì rất có khả năng hắn không cần tự bạo hồ lô cũng có thể chui vào lòng đất.

Nhưng Lữ Văn Nhiễm này ích kỷ, muốn dồn Vương Lâm vào chỗ chết!

Lữ Văn Nhiễm!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, lộ sát khí. Hắn đi tới Tiên Cương đại lục vốn không có lòng trung thành, đối với người và sự vật nơi này đều chẳng khác gì người dưng.

Người nơi này đối với hắn chưa có tình cảm gì, đều là vì mục đích của mình mà thôi.

Nhưng hiện tại ý nghĩ của hắn đã thay đổi. Loại thay đổi này xảy ra trong chớp mắt vừa rồi.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm chìm sâu vào trong lòng đất, rất nhanh đã tới động phủ trong Địa Cung. Ở phía trên hắn lúc này truyền tới tiếng nổ ầm ầm, giống như có người không ngừng công kích ở phía trên mặt đất, cố gắng mở trận pháp này, đánh thẳng vào động phủ.

Trận pháp này dù cường đại nhưng nếu sáu lão quái Không Kiếp trung kỳ liều mạng toàn lực công kích không ngừng thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh tung.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm tiến vào bên trong Địa Cung. Lúc này trong Địa Cung chỉ còn khoảng một ngàn tu sĩ chạy thoát trở về, người nào cũng cực kỳ chật vật, căn bản là không còn tâm trạng nào mà ngồi

xuống, đều đứng trong Địa Cung ngẩng đầu nhìn bầu trời, bên tai vọng tới tiếng chấn động trầm trầm, thần sắc lộ vẻ âu lo tuyệt vọng.

Ánh mắt quét qua đám người trong Địa Cung, mấy tu sĩ Không Kiếp trở về đều bị thương nặng cả.

Tiếng ầm vang truyền tới ngày càng kịch liệt, Địa Cung bắt đầu rung chuyển. Cả Địa Cung bắt đầu run rẩy, tiếng động truyền theo bùn đất xuống. Tuy rằng Lục Ma Châu muốn đánh tan trận pháp thì tất nhiên cũng cần thời gian không ngắn nhưng giờ phút này tiếng chấn động không ngừng khiến cho tất cả mọi người ở nơi này cảm thấy một áp lực vô hình càng ngày càng lớn.

Dưới loại áp lực này, những người không kiên định rất dễ dàng nổi giận.

Trong tiếng ầm vang không ngừng, ánh mắt một số ít trong một ngàn tu sĩ nơi này đã lộ vẻ tuyệt vọng, nhìn một ít bùn đất thỉnh thoảng rơi xuống trên bầu trời, cảm thụ sự chấn động của Địa Cung, dần dần càng trở nên sợ hãi.

Xong hết rồi... bọn họ có sáu lão quái cường đại, trận pháp này căn bản không thể bảo vệ chúng ta. Một khi họ đánh phá được trận pháp thì chúng ta chắc chắn phải chết...

Lục Ma Châu có viện quân, tại sao chúng ta không có, lại chỉ có mình chúng ta bảo vệ ở nơi này.

Căn bản không cần phải bảo vệ nữa, vô dụng rồi. Nơi này sẽ thất thủ nhanh thôi. Chúng ta nên lập tức đào tẩu!

Những tiếng xôn xao nổi lên trong tiếng ầm vang, càng ngày càng lan ra như gió lốc trong Địa Cung. Vương Lâm khoanh chân ngồi trong động phủ của mình. Động phủ của hắn không có cánh cửa, liếc mắt một cái liền có thể thấy tất cả mọi thứ bên ngoài.

Nghe lời nói tuyệt vọng của đám tu sĩ này, cảm thụ chấn động khi có khi không của Địa Cung, thần sắc Vương Lâm dần dần trở nên âm trầm.

Địa Cung này bị hủy diệt hay không Vương Lâm không quan tâm. Hắn lo lắng là sau khi Địa Cung này sụp đổ thì tu sĩ Lục Ma Châu sẽ chém giết tới nơi này, như vậy làm sao mà bỏ chạy hoặc đối phó với Trương Đạo Tông!

Đối phương đã có thể một lần phong ấn thiên địa thì hoàn toàn có thể phong ấn lần thứ hai. Lần thứ ba, lần thứ tư! Phong ấn mà trọng điểm nhằm vào mình khiến Vương Lâm rất đau đầu.

Qua điểm này Vương Lâm cũng đã phán đoán ra, Lục Ma Châu đã lưu ý tới mình rồi. Sợ rằng chuyện trong Đan Hải cũng đã bị phát hiện. Thậm

chí rất có khả năng bốn lão quái Không Kiếp trung kỳ tới nơi này chính là vì mình!

Một trong những mục đích bọn hắn đánh tan Thiên Ngưu đệ tam huyệt lúc này là muốn giết ta. Do vậy kế hoạch nhất định sẽ kín kẽ, không để cho ta chút cơ hội né tránh nào...

Nói như vậy thì muốn bảo vệ tính mạng, đồng thời phản kích trong nguy cơ lần tới, nhất định ta phải dùng tốc độ nhanh nhất, không từ thủ đoạn khiến bản thân trở nên cường đại...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Toàn bộ tâm thần hắn lúc này vận chuyển, tìm kiếm phương pháp làm bản thân thêm mạnh mẽ.

Hắn đã thật lâu rồi không phải làm như vậy. Chỉ có trong nguy cơ sinh tử không ngừng, mới khiến cho Vương Lâm hắn trong hơn hai ngàn năm trưởng thành tới trình độ như hiện nay.

Ngay lúc Vương Lâm đang suy tư thì hơn một ngàn tu sĩ ở bên ngoài lúc này, trừ mấy trăm người bảo trì trầm mặc ra, những người còn lại sau khi bàn tán xôn xao xong, không biết người nào dẫn đầu, không ngờ lại nổi loạn mà vây quanh bên ngoài Địa Cung.

Chư vị Không Kiếp Đại Tôn, bây giờ phải làm sao đây!

Tu sĩ Lục Ma Châu sắp đánh vào rồi, chúng ta phải phản kháng thế nào!

Chúng ta có viện quân hay không. Nếu có thì lúc nào mới tới. Nếu như không có thì chẳng lẽ chúng ta phải ở đây chờ chết sao!

Chư vị Đại Tôn, cho chúng ta một câu trả lời đi!

Cho chúng ta một câu trả lời đi!

Nếu nhưng không có câu trả lời, chúng ta không thể ở đây chờ chết. Lão tử cùng lắm thì đầu hàng Lục...

Người cuối cùng nói lời này là một nam tử trung niên, vẻ mặt hắc hoảng hốt, thần sắc sợ hãi và tuyệt vọng. Nhưng lời nói này vừa thốt lên thì đột nhiên mở to hai mắt, thân thể không chịu sự khống chế của bản thân mà từ trong đám người bay ra, hai tay ôm lấy cổ mình không ngừng giãy giụa.

Hình như có một bàn tay vô hình đang bóp cổ hắn, nắm chặt lại khiến hắn không cách nào giãy giụa được, không thể nói hết câu.

Ầm một tiếng, toàn thân tu sĩ này chợt nổ tung, hóa thành một đám máu huyết tỏa ra bốn phía, rơi lên mặt hơn một ngàn tu sĩ nơi này. Bị máu tanh tạt tới, bọn họ đột ngột im bặt!

Hoảng cái gì!

Một giọng nói âm lãnh từ bên trong cung điện truyền ra. Chỉ thấy Lữ Văn Nhiễm đã mất một cánh tay, sắc mặt tái nhợt nhưng hai mắt lại lộ vẻ âm trầm từ trong cung điện từ từ bước ra.

Ở phía sau hắn, Viêm Loan sắc mặt trắng bệch, trên quần áo có ít vệt máu, thần sắc rất chật vật, yên lặng đi theo. Bên cạnh nàng là Hứa Đông Đức. Hứa Đông Đức nọ thần sắc cũng mệt mỏi, hiển nhiên trong trận đánh vừa rồi hắn cũng đã bị thương nặng.

Phía sau ba người là ba tu sĩ Không Kiếp đến từ các tông môn phụ cận. Đám người này cũng ảm đạm, yên lặng đi theo.

Lữ Văn Nhiễm dẫn đầu, toàn bộ tu sĩ Không Kiếp bay tới giữa không trung của Địa Cung. Lão già họ Chu kia sắc mặt lúc này tái nhợt cũng bay theo.

Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm đảo qua mặt đất. Giờ phút này nội tâm hắn mơ hồ hưng phấn, cũng không lưu ý tất cả động phủ mà chỉ theo tiềm thức đảo qua mà thôi.

Còn chưa tới lúc nguy cấp nhất, kẻ nào dám làm loạn quân tâm Thiên Ngưu Châu thì đừng trách Lữ Vãn Nhiêm giết người tàn nhẫn! Chu đạo

hữu, ngươi nói với bọn họ một chút đi.

Lữ Văn Nhiễm vừa nói, vừa nhìn về phía lão già họ Chu.

Tâm thần lão già này run lên, vội vàng gật đầu, nhìn đám người phía dưới, thần sắc lộ vẻ phức tạp, thầm than một tiếng. Sau khi ôm quyền vái một cái liên mở miệng nói.

Chư vị đạo hữu, lão phu ở Cực Thiên thảo nguyên này có lẽ hầu hết mọi người đều đã biết…

Nói ngắn gọi thôi!

Lữ Văn Nhiễm nhướng mày.

Thân thể lão già họ Chu run run. Lập tức nói nhanh lên.

Là thế này, dù bên ngoài có sáu lão quái Không Kiếp trung kỳ nhưng Thiên Ngưu đệ tam huyệt của chúng ta còn có một thủ đoạn, một khi thi triển ra thì có tiến có thể giết những kẻ xông vào, thối có thể bảo vệ mọi người bình an rời khỏi nơi này.

Cho nên mọi người không cần bối rối. Thủ đoạn cuối cùng này cần mọi người dùng toàn bộ tu vi, gọi về hồn phách Thiên Ngưu, hóa thành Hồn Khải. Sau khi mặc Hồn Khải này vào thì có thể bị Thiên Ngưu nhập thân, tu vi trong thời gian ngắn sẽ đạt tới một trình độ cực kỳ khủng bố!

Lão già họ Chu nói nhanh.

Trong tích tắc khi nghe được những lời này, hô hấp của hơn một ngàn tu sĩ phía dưới chợt dồn dập hẳn. Chuyện này bọn họ chưa bao giờ nghe nói tới, thậm chí lời đồn về Thiên Ngưu Châu bọn họ cũng còn hoài nghi. Lúc này không ngờ Thiên Ngưu lại tồn tại, mà còn có thể gọi về hồn phách, tu vi tăng mạnh.

Bởi vì sau khi mặc Hồn Khải vào sẽ có nguy hiểm nhất định cho nên mấy Đại Tôn Không Kiếp thương nghị xong liền đồng ý để người có tu vi cao nhất, cống hiến lớn nhất là Lữ trưởng lão mặc.

Trong nháy mắt khi lão già họ Chu nói lời này, Vương Lâm trong động phủ phía xa xa hai mắt đột nhiên lóe sáng kỳ dị.

Hắn không tin là nếu có nguy hiểm thật thì Lữ Văn Nhiễm này lại mặc Hồn Khải. Việc này nhất định là có nhiều lợi ích, nếu không thì Lữ Văn Nhiễm tuyệt đối không làm.

Chư vị đạo hữu, Hồn Khải này có nguy hiểm, nhưng hôm này Thiên Ngưu Châu chúng ta đang gặp lúc nguy cơ, Lữ mỗ sao lại có thể bởi vì nguy hiểm mà để người khác phải chịu. Loại chuyện này Lữ mỗ không làm được!

Càng là chuyện nguy hiểm thì càng cần Lữ mỗ phải ra tay, nếu.. Nếu Lữ mỗ về sau có chuyện gì ngoài ý muốn, bởi vì Hồn Khải này mà tử vong, xin chư vị đạo hữu hàng năm thắp cho Lữ mỗ một bầu rượu là đủ!

Sự hưng phấn trong lòng Lữ Văn Nhiễm hầu như không thể ngăn cản, thần sắc lộ vẻ bi thương nhưng lại có một cảm giác hơn hẳn mọi người.

Những lời này của hắn khiến ánh mắt của Viêm Loan ở phía sau lộ vẻ khinh bỉ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1871 Ta không đồng ý!

Vừa rồi bọn họ ở trong cung điện thương nghị chuyện này, Viêm Loan đã nhận ra đây là một cơ duyên lớn lao. Gọi được hồn phách Thiên

Ngưu, hóa thành Hồn Khải mặc lên người thì đồng thời với việc tu vi tăng mạnh cũng có thể đề cao tu vi bản thân, đạt được lợi ích khó có thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua loại chuyện như vậy không phải ai cũng đạt được, cần có liên hệ hồn phách với Thiên Ngưu mới được. Càng liên hệ nhiều với Thiên Ngưu Hồn thì tu vi tăng trưởng càng kinh khủng.

Tuy rằng chỉ là tạm thời tăng lên nhưng ngày sau đạt tới cảnh giới cao hơn sẽ dễ dàng hơn người bình thường không ít.

Cơ hội như vậy bình thường rất khó có được, nhất định phải ở trong khi Thiên Ngưu Châu gặp nguy cơ xâm lấn, mở ra Thiên Ngưu thất huyệt đại trận mới có.

Mà trọng yếu hơn là số lần gọi ra Thiên Ngưu Hồn lại không thể nhiều. Một khi gọi quá nhiều thì hồn phách Thiên Ngưu sẽ tiêu tán, tới lúc đó cả Thiên Ngưu Châu cũng chịu ảnh hưởng.

Những chuyện này có thể liên lụy tới phàm nhân, sẽ động tới căn cơ của Thiên Ngưu Châu!

Tuy nói là như vậy nhưng vẫn có một số người điên cuồng không để ý tới sinh linh đồ thán mà mạnh mẽ tác động. Một khi như thế thì những kẻ đó sẽ bị hoàng tộc trừng phạt!

Đây là mệnh lệnh không chừa một ai của Tiên Tộc, đã lưu truyền vạn vạn năm, không ai dám không tuân theo!

Một khi có kẻ không tuân theo thì không chỉ một người chết mà cả tông môn, cả châu cũng chết theo!

Mệnh lệnh này trừ phi vào lúc tu sĩ một châu lâm vào nguy cơ tồn vong, nếu không không được tổn thương tới hồn phách thiên ngoại thú bị phong ấn! Mà hôm này Lục Ma Châu xâm lấn khiến cho mệnh lệnh này có thể bị bỏ qua.

Cơ hội như vậy Viêm Loan tất nhiên là khao khát, Hứa Đông Đức cũng khao khát, còn cả ba tu sĩ Không Kiếp ảm đạm kia cũng rất khao khát. Chẳng qua bọn họ không thể nào tranh đoạt được với Lữ Văn Nhiễm. Cho dù Lữ Văn Nhiễm hôm nay bị thương mà suy yếu đi không ít nhưng chỉ dựa vào cống hiến trong trận chiến này thì bọn họ không cách nào mở miệng nổi.

Bầu trời Địa Cung vẫn truyền tới tiếng nổ trầm trầm. Âm thanh này giống như lưỡi hái tử thần, lúc nào cũng có thể gặt đi tính mạng mọi người.

Chư vị đạo hữu, xin hãy khoanh chân ngồi xuống, tỏa ra toàn bộ tu vi của các người, thần niệm hiện lên Thiên Ngưu, cùng ta mượn lực lượng của trận pháp này gọi hồn phách Thiên Ngưu huyễn hóa ra!

Nội tâm Lữ Văn Nhiễm kích động không thôi. Hắn đã chờ đợi cơ hội này rất lâu rồi. Hắn biết Hồn Khải dù là có chút nguy hiểm nhưng không hề lớn, hơn nữa trọng yếu nhất là nếu bỏ lỡ cơ hội này thì muốn có một lần nữa sợ rằng không biết tới năm tháng nào.

Hơn nữa lần này kể cả hắn thì bên trong Thiên Ngưu thất huyệt có bảy người có tư cách này. Địa vị của bảy người này ngày sau ở Thiên Ngưu Châu tất nhiên sẽ vô cùng hiển hách!

Khi hắn vừa nói xong, hơn một ngàn tu sĩ phía dưới trầm mặc trong chốc lát rồi vội vã khoanh chân ngồi xuống. Bọn họ không có lựa chọn. Đây là biện pháp duy nhất.

Đám người Viêm Loan phía sau lưng Lữ Văn Nhiễm dù không cam lòng nhưng giờ phút này đại thế đã qua thầm than ngồi xuống. Trong thiên địa lúc này chỉ có mình Lữ Văn Nhiễm đứng đó, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn không thể che dấu nổi.

Hắn nhìn về phía lão già họ Chu gật đầu một cái.

Lão già họ Chu cũng không dám cự tuyệt, vội vàng bấm quyết, trong miệng nhớ tới chú ngữ chỉ mình hắn có thể nghe được. Tu vi của hắn không cao, sở dĩ có thể trở thành người phụ trách nơi này, mỗi lần đại chiến đều không phải ra ngoài tham dự bởi vì hắn rất thích hợp để liên lạc với hồn phách của Thiên Ngưu.

Ở nơi này thân phận hắn tương tự như Lục Ma sứ giả. Hắn được gọi là người hầu của Thiên Ngưu!

Vương Lâm ngồi khoanh chân trong động phủ, ánh mắt lóe sáng, không hành động khinh suất mà lựa chọn chờ đợi!

Bên ngoài do lão già họ Chu cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời tay phải nâng lên tạo thành một ấn quyết màu máu.

Thiên Ngưu thánh hồn, lấy máu ta gọi hồn về!

Thần sắc lão già họ Chu cực kỳ ngưng trọng, ấn quyết huyết sắc trong tay vung về phía trước.

Lập tức ấn ký này bộc phát ra ánh sáng đỏ vô tận, bao phủ cả Địa Cung.

Chư vị đạo hữu. Đưa lực lượng tu vi của các vị vào một tia máu này!

Lão già họ Chu bỗng nhiên gầm nhẹ.

Trong tiếng gầm nhẹ này, hơn một ngàn tu sĩ ở phía dưới khoanh chân ngồi xuống. Đám người này tỏa ra toàn bộ tu vi, tạo thành tầng tầng gợn sóng trên mặt đất, khuếch tán ra. Khi lực lượng của tu sĩ cuối cùng lan ra, thần sắc bọn họ đều lộ vẻ thống khổ nhưng lực lượng tu vi của bọn họ toàn bộ đều bị tia máu bao phủ hút đi.

Huyết quang vô tận hấp thu toàn bộ tu vi của hơn ngàn tu sĩ, bỗng nhiên cuốn đi, lao thẳng tới ấn quyết đang tỏa huyết quang kia, ầm một tiếng liền ngưng tụ lại, khiến cho thiên địa bất ngờ xuất hiện một vùng sương mù mênh mông.

Sương mù này lấy ấn ký huyết sắc làm trung tâm lượn lờ khắp Địa Cung, chậm rãi hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này biến ảo chuyển động, từ từ tăng tốc.

Nó tăng tốc khiến tiếng ầm vang không ngừng vọng ra. Sâu bên trong dòng xoáy nọ giống như thông tới một không gian kỳ dị, có tiếng gầm thét ngập trời mang theo oán hận từ trong đó điên cuồng tràn ra.

- Rống!

Âm thanh này vừa xuất hiện liền khiến Địa Cung chấn động kịch liệt. Hơn một ngàn tu sĩ phía dưới bị âm thanh này tràn vào tâm thần, sắc mặt lập tức tái nhợt, phun máu tươi, trông uể oải hẳn.

Thậm chí cả đám người Viêm Loan kia trong nháy mắt khi nghe thấy âm thanh này sắc mặt cũng đồng loạt biến đổi.

Âm thanh này chính là tiếng rống của Thiên Ngưu!

Thần sắc Lữ Văn Nhiễm hưng phấn không thể che dấu nổi nữa. Thiên Ngưu đã hiện ra. Hắn nhìn chằm chằm vào không gian kỳ dị bên trong dòng xoáy nọ, nghe tiếng Thiên Ngưu gầm rống, lập tức điên cuồng cười rộ lên.

Sự hưng phấn trong lòng hắn đã đạt tới cực hạn. Ánh mắt hắn lộ vẻ tham lam và khát vọng. Rõ ràng không bao lâu nữa, hắn sẽ có thể bộc phát tu vi đối với ngày sau sẽ có lợi ích vô cùng lớn!

Vương Lâm ở bên ngoài động phủ, nhìn chằm chằm vào dòng xoáy trên bầu trời, nghe thấy tiếng gầm rống của Thiên Ngưu truyền vào tâm thần. Tiếng gầm này hắn không hề xa lạ!

Ấn ký huyết sắc kia là bước đầu tiên để gọi Thiên Ngưu Hồn. Lực lượng tu vi của hơn một ngàn tu sĩ nơi này sẽ mở ra dòng xoáy thông tới không gian phong ấn Thiên Ngưu. Đó là bước thứ hai!

Chư vị đạo hữu, mỗi người hãy lấy chín tia máu tươi hiến tế, không nhiều không ít, nhanh chóng ngưng tụ lên ngón trỏ tay phải!

Lão già họ Chu giơ tay phải lên, lập tức đầu ngón tay xuất hiện vết thương, bay ra chín tia máu.

Cùng lúc đó, toàn bộ hơn một ngàn tu sĩ phía dưới cũng giơ tay phải lên. Tới bước này thì bọn họ cũng không còn đường lui nữa. Dựa theo yêu cầu của lão già họ Chu mà tìm cách đưa ra máu tươi, hóa thành những tia máu bay tới.

Một lượng lớn máu tươi trong nháy mắt ngưng tụ lại một chỗ, bất ngờ hóa thành một cái dây chuyền huyết sắc. Dây chuyền này quét ngang thiên địa, lao thẳng về phía dòng xoáy, chui vào sâu trong đó, sau khi tiến vào không gian kỳ dị kia thì đột nhiên hung hăng giật một cái.

Tiếng Thiên Ngưu gầm rống lại ầm ầm vang lên. Chiếc dây chuyền kia giật một cái giống như khóa chặt hồn phách Thiên Ngưu vậy.

Tiếng gầm càng ngày càng kịch liệt. Lữ Văn Nhiễm hưng phấn hẳn lên. Hắn liếm liếm môi, ánh mắt lộ ra khát vọng ngập trời.

Của ta rồi, của Lữ Văn Nhiễm ta rồi! Có Thiên Ngưu Hồn Khải này thì ta có thể đánh ra khỏi nơi này, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng trong Hồn Khải thì dù chiến loạn thế này ta cũng tuyệt đối khó bại trận!

Lữ Văn Nhiễm nhìn chằm chằm vào dòng xoáy, thần sắc kích động. Hắn đã đợi ngày này rất lâu, rất lâu rồi!

Hắn sở dĩ nhằm vào Vương Lâm trên thực tế cũng là vì thái độ của lão tổ đối với Vương Lâm, khiến hắn có cảm giác bị uy hiếp. Hơn nữa đều bị phái tới nơi này, Lữ Văn Nhiễm có cơ hội liền lập tức ra tay.

Chiếc dây chuyền màu đỏ kia không ngừng kéo lại, tiếng Thiên Ngưu dần dần rõ ràng lọt vào tai mọi người, mơ hồ có thể nhìn thấy trong dòng xoáy giống như có ngưu ảnh khổng lồ đang bị dây chuyền kéo ra.

Nhưng quá trình này không duy trì liên tục quá lâu. Chiếc dây chuyền có dấu hiệu không thể kéo tiếp nữa. Thấy cảnh tượng này, ánh mắt Lữ Văn Nhiễm lóe sáng.

Chu đạo hữu!

Lữ Văn Nhiễm bỗng nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm về hướng lão già họ Chu, sau đó lại nhìn thoáng qua đám người Viêm Loan ở phía sau.

Trong lòng lão già họ Chu thầm cười khổ, cắn răng ôm quyền hướng về đám người Viêm Loan.

Thiên Ngưu Hồn không ra, xin mời các vị Đại Tôn phóng thích Nguyên Thần, giúp tiểu nhân mời hồn phách này!

Lão già họ Chu vừa nói, tay phải bỗng nhiên giơ lên vỗ vào mi tâm một cái, thân thể liền nổ ầm một tiếng. Nguyên Thần của hắn lập tức bay ra, hóa thành một người tí hon bay thẳng tới dòng xoáy, ra sức kéo chiếc dây chuyền.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lữ Văn Nhiễm mang theo vẻ uy hiếp nhìn về ba tu sĩ Không Kiếp đến từ tông môn phụ cận Cực Thiên thảo nguyên. Mấy tu sĩ này trầm mặc, nhắm hai mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, Nguyên Thần lập tức bay ra, mang theo vẻ bắt đắc dĩ đồng loạt đến cạnh lão già họ Chu kia kéo chiếc dây chuyền.

Viêm Loan trưởng lão, Đông Đức trưởng lão!

Lữ Văn Nhiễm nhìn về phía hai người Viêm Loan, ánh mắt lộ hàn ý.

Viêm Loan thầm than, không hề do dự nữa mà cùng Hứa Đông Đức khoanh chân, Nguyên Thần đồng loạt bay ra kéo chiếc dây chuyền màu đỏ nọ. Lực lượng của năm tu sĩ Không Kiếp dùng khí tức của lão già kia dẫn dắt, bỗng nhiên giật mạnh một cái.

Chỉ thấy bên trong dòng xoáy khổng lồ kia, Thiên Ngưu phát ra tiếng gầm thét kinh thiên. Tiếng gầm này truyền khắp Địa Cung, thậm chí truyền qua cả lòng đất, vọng lên tới mặt đất.

Trong tiếng gầm này, một hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ bất ngờ bị kéo ra từ trong dòng xoáy. Một luồng uy áp kinh khủng lập tức bao phủ bốn phía!

Trong nháy mắt khi hư ảnh Thiên Ngưu xuất hiện, ánh sáng bùng lên vạn trượng. Dưới ánh mắt của tất cả tu sĩ ở nơi này, trong sự chấn động tới như hít thở không thông của bọn họ, hư ảnh Thiên Ngưu nhanh chóng co rút lại, cuối cùng bất ngờ hóa thành một bộ áo giáp lơ lửng ở phía trên dòng xoáy, im lặng đứng đó!

Áo giáp nọ tỏa ra từng luồng khí tức linh hồn, cực kỳ cường đại!

Trong tích tắc khi áo giáp này xuất hiện, Nguyên Thần của đám người Viêm Loan mở to mắt phức tạp nhìn lại. Lữ Văn Nhiễm cười lớn, cất bước đi thẳng tới phía chiếc áo giáp.

Hồn Khải của Thiên Ngưu đệ tam huyệt là của Lữ Văn Nhiễm ta rồi!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi thân thể Lữ Văn Nhiễm di chuyển, chỉ thấy một đạo cầu vồng đã tích lực lượng rất lâu, ầm ầm từ trong một động phủ cách đó không xa lao thẳng về phía chiếc áo giáp!

Hồn Khải thuộc về ngươi, ta không đồng ý!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1872 Đầu lâu!

Dù là ngươi không đồng ý, dù ngươi muốn bản thân đạt được thì cũng phải hỏi mọi người một chút xem ngươi có tư cách này hay không!

Tu vi Lữ Văn Nhiễm cao thâm, tâm trí hiển nhiên bất phàm, nói mấy câu này khiến khí thế của Vương Lâm và sự thất thố của mình vừa rồi hoàn toàn triệt tiêu sạch.

Ta cho rằng Vương trưởng lão có tư cách!

Ngay trong nháy mắt khi Lữ Văn Nhiễm nói xong, Viêm Loan đột nhiên mở miệng, giọng nói êm ái nhưng lại vang vọng khắp Địa Cung, khiến cho tâm thần mọi người đều chấn động!

Vừa nói, Viêm Loan vừa nhìn về phía Vương Lâm mỉm cười.

Viêm Loan trưởng lão, ngươi nói năng phải cẩn trọng!

Đồng tử trong hai mắt Lữ Văn Nhiễm co rụt lại, thần sắc âm lãnh hẳn.

Không cần Lữ trưởng lão nhắc nhở, Viêm Loan tất nhiên là hiểu rõ.

Viêm Loan nhìn Lữ Văn Nhiễm, lạnh nhạt nói.

Hứa mỗ cũng cho rằng Vương trưởng lão có tư cách này!

Hứa Đông Đức ở bên cạnh đột nhiên cũng nói.

Lời nói này vừa thốt lên, hơn một ngàn tu sĩ phía dưới lập tức xôn xao hẳn lên. Phải biết rằng lời nói của những tu sĩ Không Kiếp này vốn rất được coi trọng. Nhưng hiện tại lại có đồng thời hai Đại Tôn Không Kiếp tán thành, đủ để nói rõ vấn đề này.

Mà trọng yếu nhất đó là bọn họ đều là trưởng lão của Đại Hồn Môn!

Được, được lắm!

Hàn ý trong mắt Lữ Văn Nhiễm càng đậm. Ánh mắt đảo qua người Hứa Đông Đức. Trong lòng đã phẫn nộ tới cực điểm rồi.

Ba người các ngươi cũng cho rằng tu vi của Vương trưởng lão có tư cách đạt được Hồn Khải sao? Các ngươi có phải cũng muốn đưa tính mạng của một ngàn đạo hữu giao cho một tu sĩ có tu vi như hắn không!

Lữ Văn Nhiễm nhìn chằm chằm vào ba tu sĩ Không Kiếp của tông môn phụ cận, cắn răng nói.

Ba người trầm mặc. Bọn họ không dám đắc tội với Lữ Văn Nhiễm. Nhưng đồng thời với hai người Viêm Loan và Hứa Đông Đức bọn họ cũng không nguyện đắc tội. Những người này dù sao cũng là trưởng lão Đại Hồn Môn.

Còn về Vương Lâm thì ba người thực ra lại không quá coi trọng.

Ba người bọn họ trầm mặc khiến Lữ Văn Nhiễm lạnh lùng cười vang. Ánh mắt hắn đảo qua hơn một ngàn tu sĩ ở phía dưới, ánh mắt đi qua khiến tất cả mọi người phải cúi đầu. Không dám nói gì.

Nếu những người khác đều trầm mặc thì Viêm Loan trưởng lão và Hứa Đông Đức trưởng lão cho rằng Vương mỗ có tư cách này, Lữ trưởng lão thấy thế nào?

Vương Lâm tới lúc này thần sắc vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói.

Lữ Văn Nhiễm nhìn chằm chằm vào Vương Lâm hơn nữa ngày, đột nhiên bặt cười, lửa giận trong tim trong nháy mắt đã tiêu tán, khôi phục vẻ bình tĩnh.

Vương trưởng lão đúng là có tư cách này. Vậy lúc này là lúc ta và ngươi cùng được lựa chọn rồi. Ta rất muốn biết ngươi không đồng ý chuyện ta đạt được Hồn Khải là vì lý do gì?

Trong trận chiến này, cống hiến của ngươi không đủ!

Vương Lâm lạnh lùng mở miệng.

Lữ Văn Nhiễm nghe nói vậy lập tức nở nụ cười.

Cống hiến của ta không đủ? Ta mang theo các người hai lần phản kích, ta mang theo các người chạy về Địa Cung. Trận chiến đầu tiên ta ngăn chặn tu sĩ Không Kiếp trung kỳ của đối phương, trận chiến thứ hai cũng vậy!

Nếu không có ta thì ở nơi này tuyệt đối không còn nhiều tu sĩ sống sót như vậy, sợ là đã bị người ta giết sạch rồi!

Ta cống hiến không đủ? Vậy thì Vương trưởng lão. Ta muốn hỏi, ngươi có cống hiến gì!

Vương Lâm không chút do dự. Tay phải giơ lên phất một cái. Lập tức đầu lâu của Lưu Chi Nguyên biến ảo ra, xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, bị hắn giơ lên.

Hắn là tu sĩ Không Kiếp Lục Ma Châu, các người đã gặp rồi phải không. Chính ta giết hắn!

Lời nói này vừa thốt lên lập tức Địa Cung yên tĩnh hẳn, nhưng rất nhanh liền vang lên tiếng xôn xao ngập trời. Phải biết rằng chuyện tu sĩ Không Kiếp Tần Mai tử vong toàn bộ tu sĩ nơi này đều biết, cũng khiến bọn họ suy đoán không ngừng, rốt cục là ai đã giết chết tu sĩ Không Kiếp của đối phương!

Nhưng nghi vấn này mãi vẫn không có đáp án. Nhưng trong nháy mắt này, trong tích tắc khi bọn họ nhìn thấy đầu lâu nọ, nghe thấy một câu nói bình thản của Vương Lâm: chính ta giết hắn, thì tâm thần bọn họ ầm vang, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ không thể tin nổi.

Là hắn!

Không ngờ hắn lại giết được tu sĩ Không Kiếp của đối phương!

Chuyện... Chuyện này sao có thể. Tu vi của hắn rõ ràng còn chưa tới Không Huyền, không ngờ lại có thể giết được Không Kiếp!

Trong thời gian ngắn như vậy mà có thể giết tu sĩ Không Kiếp... Người này nhất định ẩn dấu tu vi. Hắn nhất định không phải giống như bề ngoài!

Hắn cũng là trưởng lão Đại Hồn Môn, sao có thể là người yếu. Đại Hồn Môn phái hắn tới nơi này nhất định đã có kế hoạch chu toàn, tuyệt đối không thể đơn giản là đưa người này đi tìm chết như vậy!

Người này rất khiêm nhường, không tranh đoạt để ở lại cung điện, lại lựa chọn ở động phủ giống chúng ta. Người như vậy nếu đạt được Hồn Khải thì cũng là hợp lý!

Ngoài tu sĩ phía dưới ra, Viêm Loan trong nháy mắt khi nhìn thấy đầu lâu kia, dù đã sớm đoán ra nhưng vẫn phải hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm đã bất đồng.

Quả nhiên là hắn!

Còn cả Hứa Đông Đức đứng bên cạnh lúc này đồng tử trong hai mắt cũng co rụt lại, tâm thần như có sóng gió ngập trời.

Còn về phần ba tu sĩ Không Kiếp của tông môn phụ cận thì lại càng thất kinh, thần sắc lộ vẻ không thể tin nổi, đồng loạt quay phắt người nhìn về phía Vương Lâm.

Trái tim lão già họ Chu đập thình thịch, đứng ở đó. Trong đầu hiện ra cảnh cánh cửa động phủ của đối phương bị mình hủy diệt còn chưa sửa chữa.

Hàng loạt tiếng xôn xao rơi vào tai Lữ Văn Nhiễm, khiến thần sắc bình tĩnh của hắn xuất hiện sự dao động. Hắn nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu vẫn mang theo vẻ không cam lòng và sợ hãi trước khi tử vong kia, tâm thần chấn động.

Hắn hiểu rõ nếu cứ để mọi chuyện tiếp tục thế này thì cống hiến của đối phương đích thực không kém mình. Loại chuyện này hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Vương trưởng lão nói đùa rồi. Lữ mỗ tận mắt nhìn thấy một vị tiền bối tu vi khó lường ra tay, sau khi giết người này, thi thể liền bị vứt qua một bên, xoay người rời đi. Không ngờ ngươi lại chặt đầu lâu của kẻ này xuống cầm tới đây giả mạo.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1873 Thẹn quá hóa giận!

Thần sắc Lữ Văn Nhiễm không lộ nửa điểm tâm tư, chậm rãi mở miệng

Lấy thân phận của hắn vốn không nên nói ra lời như vậy, nhưng vì Hồn Khải, hắn cũng là không thể không tìm cách bôi nhọ đối phương!

Bởi vì một bước cuối cùng khi dung hợp Hồn Khải, cần tất cả mọi người nơi này tham dự. Cần ý niệm bọn họ. Chỉ có làm phần lớn tu sĩ nơi này thừa nhận hắn, lại lấy ý niệm của bọn họ truyền vào máu tươi chứa tu vi của bọn họ triệu hồi Thiên Ngưu Hồn, nhờ đó giúp hắn dung hợp khôi giáp.

Một khi dung hợp xong thì mọi chuyện bất đồng, cũng không cần để ý tới ý nghĩ của bất luận kẻ nào nữa.

Vương trưởng lão, ta không ngờ được ngươi lại là người như vậy với tu vi của ngươi làm sao có thể giết chết một u sĩ Không Kiếp? Ngươi giết không được thì thôi, ngươi lại còn trốn tránh trên chiến trường, không muốn mạo hiếm thì thôi, cũng không có ai nói gì ngươi. Dù sao thì trong đệ tam huyệt của chúng ta cũng đã có rất nhiều người trở thành anh hồn rồi!

Nhưng bọn họ dù tử vong cũng rất quang minh lỗi lạc, ta sẽ không quên bọn họ. Mọi người nơi sẽ không quên bọn họ, Thiên Ngưu Châu sẽ không quên bọn họ!

Ngươi thu hồi cái đầu lâu này lại, lui khỏi nơi này, ta có thể coi như chuyện vừa rồi chưa hề phát sinh. Nếu không, chỉ bằng việc ngươi dám lừa gạt bọn ta, lấy giả mạo công lao lần này thì ta có thể không cần hỏi lão tổ, trực tiếp giết ngươi rồi!

Bởi vì hành động này của ngươi không phải là đang vũ nhục ta, mà là đang vũ nhục gần vạn anh hồn đã tử vong kia, vũ nhục tất cả tu sĩ chúng ta ở nơi này!

Giọng nói của Lữ Văn Nhiễm mang theo một luồng lực lượng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, quát khẽ.

Thần sắc hắn rất kích động, thoạt nhìn có thể thấy dường như đã tức giận tới cực điểm đối với hành động mang tính vũ nhục của Vương Lâm! Dường như hắn đang nén đau thương, nén giận mà không ra tay vậy.

Những lời này vừa thốt ra, lập tức liền khiến cho những tiếng xôn xao khi thấy Vương Lâm lấy ra đầu lâu của Lưu Chi Nguyên bị dập tắt không ít, khiến cho hơn một ngàn tu sĩ phía dưới từng người một lập tức trở nên trầm mặc.

Trong đó có không ít người khi nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ khinh bỉ và tức giận.

Lữ trưởng lão nói đúng. Người này tuyệt không có được tu vi như vậy, nhất định là cầm đầu lâu này tới lừa đảo! Người như vậy thật sự là quá vô sỉ rồi!

Không sai, với tu vi và thân phận của Lữ trưởng lão sao có thể nói lung tung. Hắn chính mắt thấy là có người khác ra tay, hắn là không sai.

Cũng có vẻ không đúng lắm. Nếu Lữ trưởng lão lúc trước đã thấy thì vì sao phải bây giờ mới nói?

Trong tiếng xôn xao, chỉ có mấy tu sĩ Không Kiếp kia là tự nhiên đã có phán đoán của mình, thần sắc bình tĩnh nhìn Vương Lâm và Lữ Văn Nhiễm.

Nghe Lữ Văn Nhiễm nói, Vương Lâm lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía đối phương mang theo một tia châm chọc, thần sắc như cười như không, không để ý chút nào.

Lữ Văn Nhiễm thấy thần sắc và ánh mắt của Vương Lâm, trái tim bỗng tăng tốc, mơ hồ cảm thấy như có chút gì đó không ổn. Nhưng hắn đã tính toán rất chu toàn, thầm nghĩ những lời này nói ra, đối phương tuyệt không thể nào lấy ra chứng cớ chân chính được.

Trừ phi là Nguyên Thần.

Nghĩ tới đây, Lữ Văn Nhiễm ngược lại không lo lắng. Hắn dù không nhìn thấy cảnh tượng đối phương tử vong thế nhưng khí tức do Nguyên Thần của Lưu Chi Nguyên sụp đổ ập tới hắn cũng đã cảm ứng rất rõ ràng, biết rằng đối phương tuyệt không thể còn có được Nguyên Thần đã sớm hoàn toàn tử vong này.

Ta lấy ra đầu lâu của hắn, ngươi nói ta là giả mạo, như vậy ngươi xem một chút thứ này xem!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ lạnh lẽo, không tranh luận với Lữ Văn Nhiễm mà vung tay phải lên. Bên cạnh đầu lâu của Lưu Chi Nguyên, rõ ràng xuất hiện cái đầu lâu thứ hai!

Cái đầu lâu này chính là của Hứa Đức Tài - Lục Ma Châu Đại Tôn Không Kiếp sơ kỳ! Đầu lâu của Hứa Đức Tài trông rất là chật vật, hai mắt ảm đạm lộ ra vẻ sợ hãi và oán hận vô hạn. Trong thất khiếu còn lưu lại vết máu đã khô!

Cái đầu lâu này vừa xuất hiện, cả Địa Cung trong nháy mắt liền tĩnh mịch. Ánh mắt mọi người sững lại trên cái đầu lâu này. Ngay cả ba tu sĩ Không Kiếp của những môn phái phụ cận kia cũng đều đang ngồi mà đứng bật dậy!

Là hắn!

Hứa Đức Tài! Ta trong trận chiến đầu tiên đánh với người này. Tốc độ thi triển thần thông của hắn cực nhanh, tu sĩ cùng cấp tầm thường căn bản không phải là đối thủ của hắn!

Ta còn nghĩ tại sao ở lần giao chiến thứ hai, người này không xuất hiện, hóa ra hóa ra là hắn lại bị Vương trưởng lão giết chết!

Ba người này đều hít sâu một hơi. Đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra vẻ hoảng sợ và rung động trong mắt đối phương!

Sắc mặt Viêm Loan cũng đại biến, theo bản năng đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đầu lâu của Hứa Đức Tài, thần sắc lộ vẻ không thể nào tin nổi. Theo nàng nghĩ, Vương Lâm có thể giết chết một tu sĩ Không Kiếp vốn đã là chuyện cực kỳ hiếm thấy. Nhưng lúc này lại nàng nhìn thấy lần thứ hai!

Còn Hứa Đông Đức kia giờ đây tâm thần ầm ầm chấn động, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lần đầu tiên xuất hiện vẻ kiêng kỵ thật sâu. Hắn mới vừa lên tiếng trợ giúp, trên thực tế chẳng qua là vì thấy Lữ Văn Nhiễm quá mức giả dối, trong lòng không thích mà thôi. Nhưng lúc này hắn lại cảm thấy lời nói vừa rồi của mình là cực kỳ chính xác!

Nếu Vương Lâm này còn không đủ tư cách nữa thì mọi người ở nơi này đều không có tư cách!

Về phần lão giả họ Chu đang đứng một bên sắc mặt đã trắng bệch một mảnh. Hắn nhớ lại lúc đầu mình cũng không để ý tới Vương Lâm này, nói năng rất không khách khí, giờ phút này hồi tưởng lại, lập tức mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân.

Tên sát tinh này! Hắn có đầu lâu của hai tu sĩ Không Kiếp, không thể nào lại có thể là người khác liên tục giết chết để hắn gặp được mà chặt xuống đem ra giả mạo

Hơn một ngàn tu sĩ phía dưới sau khi trầm mặc liền bùng lên tiếng xôn xao đầy chấn động và hoảng sợ vượt xa so với lần trước. Tu sĩ Không Kiếp cao cao tại thượng trong mắt bọn họ giờ phút này đầu lâu lại bị Vương Lâm cầm trong tay. Loại này ấn tượng đánh mạnh vào thị giác này khiến tâm thần bọn họ rung động, thân thể run rẩy.

Giờ ngươi vẫn có thể nói, chính mắt ngươi thấy có một lão già tu vi sâu không lường được sau khi giết tu sĩ Không Kiếp thứ nhất của Lục Ma Châu, vừa vặn bị ta nhìn thấy chặt đầu xuống từ xác chết.

Sau đó lão già tu vi sâu không lường được kia, vào thời điểm ta ra ngoài tuần tra lại xuất hiện, giết tu sĩ Không Kiếp thứ hai của Lục Ma Châu, lại đúng lúc bị ta nhìn thấy, vì vậy lại bị ta chặt đầu xuống.

Vương Lâm lạnh nhạt nói, nhìn về phía Lữ Văn Nhiễm thần sắc đang nhanh chóng biến đổi kia.

Tâm thần Lữ Văn Nhiễm giờ phút này ầm ầm chấn động, như có sóng gió ngập trời. Hắn nhìn đầu lâu của Hứa Đức Tài, da đầu tê dại, hoảng sợ nhìn về phía Vương Lâm. Hắn không thể nào ngờ được Vương Lâm lại có thể liên tục giết hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ. Tu vi như thế cho dù là hắn cũng phải cực kỳ coi trọng!

Nhất là tu sĩ Hứa Đức Tài này, ở Lục Ma Châu thanh danh vang dội. Dù là Lữ Văn Nhiễm hắn cũng đã từng nghe nói, biết tốc độ làm phép của kẻ này cực nhanh, cực kỳ kinh khủng.

Trong trận chiến đầu tiên, vào lúc hắn giao thủ với Trương đạo tông kia, từ nơi rất xa đã nhận ra thân phận của Hứa Đức Tài!

Sau khi Vương Lâm nói xong, thần sắc Lữ Văn Nhiễm hơi vặn vẹo, chậm rãi mở miệng.

Ta không nhìn thấy lão già tu vi khó lường kia ra tay, nhưng hắn có thể ra tay một lần, rất có thể ra tay lần thứ hai! Còn về cái đầu lâu ở trong tay ngươi, ta chỉ có thể nói, vận khí của ngươi tương đối khá, ngươi..

Lời nói của Lữ Văn Nhiễm bị tiếng cười của Vương Lâm cắt đứt.

Vương Lâm vừa cười, tay trái bỗng nhiên nâng lên. Trong lòng bàn tay trái của hắn, rõ ràng xuất hiện một quỷ hồn. Quỷ hồn gào thét thê lương, hình dáng chính là Hứa Đức Tài kia!

Lữ Văn Nhiễm, ngươi xem đây là cái gì!

Vương Lâm đưa tay về hướng Lữ Văn Nhiễm!

Trong tích tắc khi Lữ Văn Nhiễm nhìn thấy quỷ hồn này, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, thân thể nhoáng lên, lảo đảo lui về phía sau mấy bước, mở ra miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không thể nói lên lời!

Quỷ hồn Hứa Đức Tài vừa xuất hiện, toàn bộ những lời nói của hắn lúc trước, toàn bộ đều vô nghĩa!

Chu đạo hữu, nên làm thế nào để dung hợp với khôi giáp thì tiến hành thôi, chớ để lãng phí thời gian!

Vương Lâm ánh mắt trong tích tắc đảo qua người lão giả họ Chu.

Tâm thần lão giả này chấn động, vội vàng gật đầu. Giờ phút này Lữ Văn Nhiễm cũng á khẩu không nói gì được nữa. Trừ phi là Lữ Văn Nhiễm này chuẩn bị mạnh mẽ ra tay giết Vương Lâm, nếu không, đại thế đã định!

Chư vị đạo hữu, một bước cuối cùng để dung hợp Hồn Khải, bởi vì huyết dịch cùng tu vi của các ngươi gọi về Thiên Ngưu Hồn nên cần ý niệm của các ngươi. Các ngươi hãy tập trung ý niệm vào người được các ngươi lựa chọn, để khôi giáp này có thể dung hợp với người đó!

Lão già họ Chu vẫn thầm tính toán, không trực tiếp chỉ rõ là người nào. Nói như vậy cũng sẽ không đắc tội quá mức với Lữ Văn Nhiễm.

Lời nói này vừa thốt lên, bốn phía lập tức trở nên trầm mặc. Lữ Văn Nhiễm kia chợt ngẩng đầu, sát khí trong mắt lóe lên, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong lòng thầm cân nhắc được mất, nhưng nếu bắt hắn cứ như vậy mà bỏ cuộc thì hắn thật sự không cam lòng!

Tặc tử lớn mật, ngươi giả mạo công lao, vũ nhục anh hồn, chuyện này đáng chết!

Lữ Văn Nhiễm cắn răng một cái, nội tâm có quyết định. Hắn tuyệt không cho phép Vương Lâm đạt được khôi giáp. Nếu không với mâu thuẫn và sát khí giữa hắn và đối phương mấy ngày này, sợ là bản thân hắn lập tức sẽ bị chèn ép.

Loại chuyện như vậy Lữ Văn Nhiễm lập tức quyết định chứ không cần suy tư gì thêm nữa!

Chỉ cần hắn chết đi là không cách nào tranh đoạt Hồn Khải với ta nữa. Ta cùng lắm ở chiến trường nơi này liều mạng lập công lớn, khi trở lại tông môn tiếp nhận trách phạt là xong! Tin rằng lão tổ sẽ không vì một người chết mà đưa ta vào chỗ chết!

Lữ Văn Nhiễm gầm nhẹ, thân thể nhoáng một cái bay ra, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Vương Lâm!

Vương Lâm đã sớm để phòng đối phương, giờ phút này hầu như trong tích tắc lúc Lữ Văn Nhiễm tiến về phía trước liền lập tức lui về phía sau, tay phải bỗng nhiên nâng lên, dòng xoáy đầu tiên của Tốc Thần Quyết hình thành trong cơ thể hắn cấp tốc xoay tròn, mang tới cho Vương Lâm tốc độ làm phép cực nhanh!

Cùng lúc đó, Hồn Khải phía sau lưng Vương Lâm tỏa ra u quang vô tận. Cũng bởi những lời nói vừa rồi của lão họ Chu kia, hơn một ngàn tu sĩ phía dưới đã nhanh chóng thể hiện ra ý chí của mình, tiến hành lựa chọn giữa Lữ Văn Nhiễm và Vương Lâm!

Hỡi các tu sĩ Cực Thiên thảo nguyên, Vương trưởng lão từng có ân cứu mạng ta, lão phu hy vọng các ngươi lựa chọn hắn!

Trong lúc lựa chọn này, một lão giả tóc bạc, cặp mắt sáng ngời nhìn bầu trời, chậm rãi nói.

Với thân phận của hắn ở Cực Thiên thảo nguyên, lời nói này lập tức khiến rất nhiều người lưu ý!

Viêm Loan cắn răng, bỗng nhiên thoáng một cái, lao thẳng về phía Lữ Văn Nhiễm. Nàng dùng hành động này thể hiện sự lựa chọn của mình, giúp Vương Lâm cùng đối kháng với địch thủ, đánh cuộc một lần!

Còn cả Hứa Đông Đức kia, hơi một do dự một chút, cũng lựa chọn ra tay. Hắn nếu vừa rồi đã mở miệng thì lúc này cũng không sợ đắc tội với Lữ Văn Nhiễm kia!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1874 Hồn Khải nhận chủ

Tốc độ Lữ Văn Nhiễm cực nhanh. Hắn đã quyết định chủ ý, lúc này nhất định phải giết cho được Vương Lâm. Dù trước mặt bao nhiêu người thế này cũng phải làm. Hắn đã mất đi tiên cơ, lần này ra tay quyết phải thành công!

Thân thể hắn thoáng một cái đã tới gần, Vương Lâm lui về phía sau ba bước. Trong nháy mắt khi bước thứ ba hạ xuống, tay phải hắn nhanh chóng giơ lên, vung một cái liền khiến thiên địa ầm vang, ánh sáng bảy màu vờn quanh. Một thanh trường thương bảy màu huyễn hóa ra. Sau khi thanh trường thương này huyễn hóa ra, một thanh trường thương do hỏa bản nguyên chân thân cũng bất ngờ xuất hiện.

Hai thanh trường thương bảy màu gào thét lao thẳng về phía Lữ Văn Nhiễm.

Cùng lúc đó thân thể Vương Lâm không dừng lại chút nào, lại tiếp tục lùi lại phía sau, trong lúc bước đi hai tay đồng thời giơ lên, thần mạch trong cơ thể nhanh chóng xoay tròn, khiến cho hai tay hắn bộc phát ra tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Dưới tốc độ như vậy, tu vi trong cơ thể Vương Lâm cũng nhanh chóng vận chuyển, dùng phương thức như Hứa Đức Tài lúc trước liên tục không ngừng thi triển thần thông.

Tay phải bắt quyết, Dịch Linh Ấn ầm ầm xuất hiện. Hai chưởng ấn một trước một sau đánh thẳng về phía Lữ Văn Nhiễm.

Ngay sau đó tay trái Vương Lâm bắt quyết, thiên địa tràn ngập trong biển lửa. Phần Giới Cổ Tán huyễn hóa ra. Hai cái ô vừa hiện lên liền bộc phát ra hỏa diễm ngập trời.

Trường thương bảy màu gào thét lao tới Lữ Văn Nhiễm đầu tiên. Tay áo hắn vung lên, dùng tu vi mạnh mẽ bộc phát ra lực lượng của tu sĩ Không Kiếp trung kỳ. Trong tiếng ầm vang, hai thanh trường thương lập tức tan nát. Nhưng lúc này hai Dịch Linh Ấn lại ầm ầm đánh lên người Lữ Văn Nhiễm.

Tiếng nổ vang vọng truyền khắp không gian. Lữ Văn Nhiễm còn chưa kịp phản ứng thì hai Phần Giới Cổ Tán bất ngờ xuất hiện, hỏa diễm diệt thế cuốn động tám phương, lao thẳng về phía hắn.

Đồng tử trong mắt Lữ Văn Nhiễm co rụt lại. Giờ phút này hắn đối với chuyện Vương Lâm giết chết Hứa Đức Tài không còn chút hoài nghi nào nữa. Tốc độ thi triển thần thông thế này trừ Hứa Đức Tài ra thì chẳng ai đạt nổi.

Chỉ có giết chết Hứa Đức Tài, tìm kiếm trong trí nhớ của hắn mới có được phương pháp thi triển thần thông này!

Tất cả chỉ là bắt đầu, còn lâu mới chấm dứt. Vương Lâm dựa vào thần mạch trong cơ thể, vừa lùi lại vừa tiếp tục bắt quyết. Bất ngờ ở dưới nền Địa Cung này không gian biến đổi, xuất hiện một vùng biển hư ảo.

Tất cả mọi thứ như biến mất, chỉ còn hải dương vô tận. Cả một vùng thiên địa đen tối, chỉ có ở xa xa nơi chân trời xuất hiện một sợi tơ màu đỏ. Đó là mặt trời lúc bình minh!

- Tàn Dạ!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai tay đột nhiên giơ lên vung về phía trước. Lập tức sợi tơ màu đỏ kia phóng đại ra vô hạn. Một vầng mặt trời đỏ đậm xuất hiện, lập tức bộc phát ra lực lượng xé tan đêm tối.

Mà ở một hướng khác cũng đồng thời xuất hiện một vầng mặt trời đang thiêu đốt. Sau khi nó xuất hiện, lực lượng xé tan màn đêm cũng bộc phát ra!

Ngay sau đó, hai cánh cửa đá khổng lồ ầm ầm biến ảo ra trên nước biển. Từng luồng khí tức tràn ngập tang thương giống như năm tháng lưu chuyển bao phủ tâm thần Lữ Văn Nhiễm!

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt. Vương Lâm tu đạo hai ngàn năm, chưa bao giờ giống như hiện tại, trong thời gian ngắn ngủi có

thể bộc phát nhiều thần thông tới như vậy.

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Hầu như chỉ trong chớp mắt khi thần thông Tàn Dạ và Lưu Nguyệt được thi triển ra, tay áo Vương Lâm vung lên, dòng xoáy thần mạch trong cơ thể nhanh chóng chuyển động.

Hô Phong Hoán Vũ!

Tát Đậu Thành Binh

Sơn Băng Địa Liệt!

Âm Nguyệt Hữu Tình!

Vương Lâm phất tay áo một cái khiến hai vầng mặt trời vốn tồn tại trên bầu trời bất ngờ lại xuất hiện thêm hai mặt trăng màu tối, hình thành âm ảnh bao phủ lấy Lữ Văn Nhiễm, bộc phát ra lực lượng thần thông của Âm Nguyệt Tông.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Chỉ thấy Lữ Văn Nhiễm đối kháng với Dịch Linh Ấn, bị biển lửa của Phần Giới Cổ Tán tràn ngập, bị lực lượng Tàn Dạ ngưng tụ, cuối cùng là lực lượng Tuế Nguyệt nghịch chuyển, trong tiếng ầm vang ngập trời, gầm nhẹ một tiếng giận dữ. Tất cả thần thông của Vương Lâm lập tức sụp đổ.

Hai chưởng ấn khổng lồ lập tức nổ tung. Còn cả hai Phần Giới Cổ Tán cũng vỡ vụn. Biển rộng và hai vầng mặt trời tan rã toàn bộ. Cuối cùng là hai cửa đá Lưu Nguyệt khổng lồ cũng ầm ầm sụp đổ.

Thần sắc Lữ Văn Nhiễm cực kỳ chật vật. Hắn đã mất đi một cánh tay, cơ thể vốn mang thương tích, lúc này vì đối kháng với nhiều thần thông như vậy của Vương Lâm, có thể nói đã xuất ra toàn bộ lực lượng. Giờ phút này khi xuất hiện, sắc mặt hắn tái nhợt, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Nhưng bị Vương Lâm ngăn cản như vậy, Viêm Loan và Hứa Đông Đức cũng đã tới gần, đang định ngăn Lữ Văn Nhiễm.

- Cút ngay!

Đôi mắt Lữ Văn Nhiễm đỏ bừng, trong tích tắc khi Viêm Loan và Hứa Đông Đức lao tới, tay áo vung mạnh một cái, phun ra một ngụm máu tươi. Đám máu tươi này nhúc nhích hóa thành hai phân thân huyết sắc giống hệt hắn, chia ra lao tới hai người Viêm Loan. Còn bản thân hắn thì mang theo sát khí ngập trời, không để ý tới thương thế mà nhanh chóng nhằm thẳng về phía Vương Lâm.

Chết đi cho ta!

Gầm nhẹ một tiếng, Lữ Văn Nhiễm giơ nắm tay túm về phía trời cao. Chỉ thấy đột nhiên có một bánh xe với chín răng cưa xuất hiện, bị hắn nắm trong tay, hung hăng hướng về phía Vương Lâm đập một cái.

Tiếng gào thét chói tai kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy bánh xe kia với tốc độ cực nhanh đánh về phía Vương Lâm, chỉ trong chớp mắt đã tới bên cạnh hắn. Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn đã sớm biết tu sĩ Không Kiếp trung kỳ lợi hại nhưng trong Địa Cung này Vương Lâm vẫn muốn phá hoại kế hoạch của đối phương. Nếu như Lữ Văn Nhiễm này đạt được Hồn Khải, tu vi tăng mạnh thì bản thân sẽ gặp phải nguy cơ lớn.

Mà cơ hội này cũng là thời cơ duy nhất khiến hắn cường đại hơn. Hắn không muốn bỏ qua!

Có những lúc muốn đạt được điều gì đó thì nhất định phải nỗ lực và trả giá, nhất định phải có can đảm hơn người, cũng cần phải liều mạng mà đánh cuộc một phen!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ điên cuồng. Hắn đã có gan đánh cuộc, hơn nữa cũng cuộc được!

Tam Mệnh Thuật trong người hắn chưa bao giờ dùng tới, trả giá một mạng nhưng lại cuộc được một lần. Một khi thắng thì hắn có cơ duyên lớn. Dù thua thì hắn cũng còn tới hai mạng, sẽ nhanh chóng bỏ chạy.

Trong tích tắc khi bánh xe này đánh tới, khi Vương Lâm đang cảm nhận được khí tức của tử vong thì hắn không cần nghĩ ngợi, hai tay bỗng nhiên giờ về phía trước hung hăng kéo mạnh một cái!

- Tê Thiên!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, hai tay mạnh mẽ giật ra. Trong tích tắc này bánh xe lập tức va chạm với lực lượng Tê Thiên, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Trong tiếng nổ này, Vương Lâm phun một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn đi. Bánh xe này vang lên tiếng ầm ầm, gẫy mất bốn răng cửa. Nhưng năm cái còn lại giống như lưỡi đao tử vong đánh thẳng về phía Vương Lâm!

Trong thời gian ngắn nó đã chỉ còn cách Vương Lâm không tới ba trượng, nhanh chóng xoay tròn, mang theo vẻ sắc bén vô tận, giống như muốn chém đôi thân thể Vương Lâm, với tốc độ cực nhanh ập tới.

Toàn thân Vương Lâm đau đớn. Lấy mi tâm làm trung tâm, thân thể giống như bị chia đôi. Bánh xe đầy răng cưa kia ầm ầm đụng vào thân thể hắn. Trong nháy mắt khi bị đụng tới. Toàn thân hắn lập tức phun ra một màn sương máu.

Lữ Văn Nhiễm cười điên cuồng. Hắn nghĩ rằng Vương Lâm lúc này hắn phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh thân thể Vương Lâm bị xé thành hai nửa, Nguyên Thần tan nát mà chết một cách thê lương!

Dám đối địch với Lữ Văn Nhiễm ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Viêm Loan và Hứa Đông Đức phía sau hắn căn bản không kịp cứu. Bị phân thân do Lữ Văn Nhiễm không tiếc trọng thương phun ra hai ngụm máu biến thành cầm chân, tuy rằng thời gian không dài, chỉ mấy nhịp thở mà thôi nhưng lúc đó hắn lại có thể bộc phát, không tiếc để tu vi bị hạ thấp, công kích tới, vậy đã đủ!

Chết đi cho ta. Ngươi chết rồi thì Hồn Khải là của ta rồi!

Lữ Văn Nhiễm dữ tợn gầm nhẹ, cười nanh ác nhìn Vương Lâm đang giơ hai tay nắm lấy bánh xe, máu tươi phun ra. Lúc này Lữ Văn Nhiễm điên cuồng cười rộ lên.

Tu sĩ bốn phía nhìn thấy cảnh tượng này đều trợn mắt há mồm, trong lòng hoảng sợ. Lữ Văn Nhiễm trong mắt bọn họ lúc này vô cùng xa lạ.

Điên rồi... Hắn điên rồi!

Hắn ở trước mặt chúng ta cố tình giết Vương trưởng lão, nhất quyết giết người!

Hắn căn bản không cố kỵ chút nào. Nếu để cho hắn đạt được Hồn Khải thì sợ rằng sẽ quay lại giết toàn bộ chúng ta, sau đó đổ trách nhiệm lên tu sĩ Lục Ma Châu!

Hơn một ngàn tu sĩ ở bốn phía dưới mặt đất nhìn Lữ Văn Nhiễm cười điên cuồng, lộ vẻ kinh hãi. Thậm chí có tu sĩ vốn chọn hắn lúc này lập tức xuất hiện sự hối hận sâu sắc.

Chết, chết, chết đi!

Tiếng cười điên cuồng của Lữ Văn Nhiễm vang khắp Địa Cung nhưng lại đột nhiên sững lại. Ngay sau đó ánh mắt hắn lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Chỉ thấy thân thể Vương Lâm sau khi lui lại cũng không bị cắt đôi như hắn tưởng tượng mà máu tươi bắn ra, truyền ra tiếng cọ xát giống như kim loại. Thân thể cường hãn của Vương Lâm lúc này phát huy tác dụng mấu chốt.

Ở trên đỉnh đầu Vương Lâm trong tích tắc này cũng xuất hiện một cái đèn lồng tỏa ánh sáng nhu hòa. Ánh sáng này bao phủ cả thân thể Vương Lâm, khiến cho thân thể hắn đang đau đớn nhưng rất nhanh liền khôi phục.

Ánh mắt Lữ Văn Nhiễm lộ ra sát khí điên cuồng, sau khi thấy Vương Lâm không tử vong như mình tưởng tượng, thân thể lập tức nhoáng lên. Bước thẳng về phía Vương Lâm.

Thân thể cường hãn như thế, lại có Pháp Bảo hộ thân thì đã sao. Chết cho ta!

Từng bước bước tới, Lữ Văn Nhiễm chỉ còn cách Vương Lâm không tới năm mươi trượng.

Bước thứ hai hạ xuống, còn không tới mười trượng, nắm tay giơ lên, trong nháy mắt hắn muốn dùng một chưởng đánh chết Vương Lâm thì đột nhiên Thiên Ngưu Hồn Khải ở phía xa xa phát ra u quang chói mắt, hóa thành một đám khí màu đen như tơ với tốc độ cực nhanh lao về phía Lữ Văn Nhiễm, nhưng lại lướt qua bên người hắn, tiến thẳng về phía Vương Lâm.

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt. Trong tích tắc, toàn thân Vương Lâm lập tức bị vô số sợi tơ màu đen lượn quanh. Một luồng khí tức cường hãn không cách nào hình dung được chợt bộc phát ra. Lữ Văn Nhiễm bị khí tức này tràn tới, trực tiếp phun một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn đi, thần sắc lộ vẻ sợ hãi và không cam lòng sâu đậm!

- Không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1875 Giết Lữ Văn Nhiễm!

Lữ Văn Nhiễm tận mắt nhìn thấy vô số sợi tơ màu đen lượn quanh thân thể Vương Lâm, nhanh chóng ngưng tụ. Khí tức trên người Vương Lâm điên cuồng tăng lên tới mức khủng bổ.

Loại tăng lên này khiến trán hắn toát mồ hôi, khiến tâm thần hắn run rẩy, ánh mắt xuất hiện vẻ sợ hãi không thể nào hình dung nổi, cũng có sự ghen ghét điên cuồng!

Tất cả vốn phải là của hắn, khí tức này vốn phải thuộc về hắn. Tất cả vốn là của Lữ Văn Nhiễm hắn!

Ầm một tiếng. Chiếc bánh xe răng cưa bị vô số sợi tơ màu đen vờn quanh thân thể Vương Lâm ập tới, xuất hiện những khe nứt, lập tức tan nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi.

Thân thể Vương Lâm giống như nhúc nhích, vô số sợi tơ lượn quanh, dùng tốc độ cực nhanh tạo thành một tấm áo giáp đen kịt. Áo giáp này

tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Bao trùm cả khuôn mặt hắn, chỉ để lộ đôi mắt và mái tóc bạc trắng!

Một hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ huyễn hóa ra phía sau Vương Lâm. Thiên Ngưu này mang theo một luồng khí thế bất khuất thiên địa, hai mắt nhắm nghiền.

Trong cơ thể Vương Lâm, tu vi của hắn dùng một tốc độ điên cuồng tăng mạnh. Lúc này mượn lực lượng của Thiên Ngưu Hồn Khải, cho dù chỉ tăng tạm thời nhưng lại mang tới cho Vương Lâm lợi ích khó có thể tưởng tượng được.

Tu vi của hắn trong phúc chốc đã vượt qua hạn chế của việc thiếu một đạo bản nguyên, trực tiếp đạt tới Không Huyền sơ kỳ!

Trong một nhịp thở sau khi đạt tới Không Huyền, tu vi của hắn liền vọt lên tới Không Huyền trung kỳ!

Ngay sau đó tốc độ lại càng nhanh, trong tiếng ầm vang, mái tóc phía sau không gió mà tung bay, khí tức trên thân thể lập tức đạt tới Không Huyền hậu kỳ!

Thậm chí nó vẫn đang điên cuồng tăng lên. Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Chẳng những Lữ Văn Nhiễm đứng lặng ra nơi đó

mà Viêm Loan. Hứa Đông Đức, cả ba tu sĩ Không Kiếp đứng phía xa xa không ra tay kia tâm thần lúc này cũng đều rung động.

Càng không cần nói tới hơn một ngàn tu sĩ ở phía dưới, lúc này ngơ ngác nhìn Vương Lâm, thấy kỳ tích khi một người đạt được Thiên Ngưu Hồn Khải!

Tuyệt không thể để hắn tiếp tục!

Lữ Văn Nhiễm cảm nhận được sự sợ hãi từ trong lòng truyền tới. Giờ phút này đồng tử trong mắt hắn đỏ rực, điên cuồng thét lớn một tiếng, thân thể lao về phía trước, thẳng tới hướng Vương Lâm, bàn tay bắt quyết, tuôn ra toàn bộ tu vi, ầm ầm đánh lên người Vương Lâm.

Tiếng chấn động kinh thiên động địa vang lên. Từng luồng ánh sáng chói mắt vô tận lóe lên. Nhưng sau khi rơi vào người Vương Lâm, thần thông của hắn lại không thể rung chuyển thân thể Vương Lâm chút nào. Thậm chí hai mắt Vương Lâm cũng vẫn còn đang nhắm, tùy ý để Lữ Văn Nhiễm triển khai đủ loại thần thông.

Chỉ với áo giáp này cũng đủ để khiến Vương Lâm ở thế bất bại. Đủ để cho dù là Lữ Văn Nhiễm tự bạo cũng không thể làm tổn thương chút nào tới Vương Lâm!

Càng như thế lại càng khiến Lữ Văn Nhiễm ghen ghét tới phát cuồng, gào thét không ngừng, ầm ầm liên tục đánh ra thần thông. Nhưng kết quả vẫn như trước!

Cút ra cho ta, đây là áo giáp của ta!

Vương Lâm, Hồn Khải này là của ta, ngươi đoạt Hồn Khải của ta. Ngươi không được chết tử tế đâu!

Ta muốn giết ngươi, muốn giết ngươi!

Lữ Văn Nhiễm như không còn là chính mình. Hắn lúc này như bị ma nhập. Với tu vi của hắn vốn không thể gặp chuyện thế này. Tất cả đều là bởi hắn hy vọng quá nhiều, rõ ràng là có thể dễ dàng đạt được như trở bàn tay vậy mà lúc này lại đành trơ mắt nhìn hy vọng tan thành mây khói.

Thậm chí tất cả chuẩn bị của hắn lúc trước cũng đều là vì ngày hôm này! Đả kích như vậy trong lòng hắn không thể chịu nổi. Chuyện tình đột ngột xảy ra khiến hắn càng không muốn tiếp nhận.

Vương Lâm xuất hiện, theo hắn thấy chính là đầu sỏ gây họa. Giờ phút này hắn điên cuồng cũng đều là vì Vương Lâm! Chẳng qua đó chỉ là những gì người ngoài chứng kiến mà thôi. Ngoài Vương Lâm ra không

ai biết giờ phút này trong tâm thần Lữ Văn Nhiễm đang có thân ảnh một nữ tử mặc bạch y đang khóc thảm thiết.

Vương Lâm nếu đã ra tay thì sẽ dùng năng lực lớn nhất của mình, tính ra tất cả kết quả. Quỷ Phàm Đa Trọng Huyễn Thuật là vào lúc hắn không để Lữ Văn Nhiễm phát hiện ra mà yên lặng thi triển!

Trong sự công kích điên cuồng của Lữ Văn Nhiễm, khí tức của Vương Lâm lại tiếp tục được tăng lên, trực tiếp đạt tới Không Kiếp đỉnh phong, từng bước tiến vào Huyền Kiếp!

Biến hóa này giống như một kích nghiêm trọng vô hình, ầm ầm đánh vào nội tâm của Lữ Văn Nhiễm, khiến hắn suýt phun một ngụm máu tươi. Hai mắt hắn đỏ bừng, điên cuồng triển khai thần thông oanh kích.

Ta ở Đan Hải, ngươi cũng ở Đan Hải! Dựa vào cái gì mà ta bị sắp xếp bỏ chạy còn ngươi lại khiến cho Đan Hải nổ tung, lập đại công! Nếu là ta ta cũng làm được!

Ta ở Thiên Ngưu đệ tam huyệt, ngươi cũng ở chỗ này. Tu vi của ta cao hơn ngươi, tư cách nhiều hơn ngươi. Hồn Khải này phải cho ta, ngươi dựa vào cái gì mà tranh đoạt với ta!

Vương Lâm nhắm hai mắt, thủy chung không mở mắt. Nhưng khí tức trên người hắn sau khi tiến vào Huyền Kiếp lại một lần nữa bạo tăng.

Huyền Kiếp một lần, hai lần, ba lần, bốn lần... Tám lần, chín lần!

Căn bản là không có Huyền Kiếp. Trong an toàn vô cùng, khí tức của Vương Lâm liên tục lột xác chín lần, tăng lên chín lần, trực tiếp từ Không Huyền đỉnh phong bước vào cảnh giới Không Kiếp chính thức!

Không Kiếp sơ kỳ!

Trong tích tắc khi tu vi của Vương Lâm tiến vào cảnh giới Không Kiếp sơ kỳ, hắn bỗng nhiên mở bừng đôi mắt. Trong nháy mắt này, hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ phía sau hắn cũng mở mắt. Điên cuồng tỏa ra một luồng hung quang và nghịch thiên ngập trời, hủy thiên diệt địa.

Rống!

Hư ảnh Thiên Ngưu ngẩng đầu. Phát ra một tiếng gầm chấn động Địa Cung, chấn động cả đại địa, chấn động Cực Thiên thảo nguyên, truyền khắp thiên địa vô tận!

Trên mặt đất, đám tu sĩ Không Kiếp đang oanh kích, cố gắng mở ra trận pháp này trong tích tắc khi nghe thấy tiếng gầm này sắc mặt chợt đại biến!

Tiếng gầm của Thiên Ngưu!

Đây nhất định là Thiên Ngưu! Chỉ có Thiên Ngưu của Thiên Ngưu Châu mới có thể dựa vào tiếng gầm này khiến tâm thần ta run rẩy!

Loại tiếng động tương tự ta cũng đã nghe một lần. Đó là tiếng gầm của Lục Ma. Đây nhất định là Thiên Ngưu!

Sắc mặt sáu người biến hóa, trong lòng đều cảm thấy không ổn!

Bọn họ còn như vậy thì không cần nói tới gần hai ngàn tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía. Thân thể đám người này run rẩy, ánh mắt sợ hãi. Tiếng gầm vừa rồi khiến Nguyên Thần trong cơ thể họ như sắp sụp đổ.

Bên trong Địa Cung, trong tiếng gầm này, ánh mắt của Vương Lâm tràn ngập một màu đỏ. Màu đỏ này không phải là điên cuồng mà đến từ Thiên Ngưu Hồn Khải, đến từ oán khí của Thiên Ngưu nghịch thiên

Ngươi muốn giết ta?

Vương Lâm mở mắt, trong màu đỏ kia không có chút tình cảm, trông vô cùng âm lãnh, cúi đầu nhìn Lữ Văn Nhiễm sắc mặt trắng bệch đã ngừng oanh kích, đang vội vàng lui lại phía sau.

Ngươi muốn giết ta!

Vương Lâm thì thào, giống như đang khôi phục trí nhớ, nhớ lại chuyện phát sinh trước kia. Tay phải bỗng nhiên giơ lên vung về phía trước.

Một động tác này khiến thiên địa ầm vang. Chỉ thấy tay phải Vương Lâm hoàn toàn hóa thành một con Thiên Ngưu, lao thẳng về phía Lữ Văn Nhiễm, ầm một tiếng liền nổ tung. Lữ Văn Nhiễm kia kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể như diều đứt dây, nhanh chóng bị cuốn đi.

Sát khí trong mắt Vương Lâm bùng lên. Bộ giáp đen kịt quỷ dị che kín khuôn mặt hắn. Vương Lâm bước về phía trước, một bước hạ xuống liền lập tức xuất hiện ngay trước Lữ Văn Nhiễm, không có chút thần thông, chỉ tung ra một cước ầm ầm đá tới!

Trong tích tắc khi một cước này giơ lên, chân phải Vương Lâm bất ngờ biến ảo thành sừng của Thiên Ngưu!

Ầm một tiếng, Lữ Văn Nhiễm kêu thảm thiết, thân thể sụp đổ, trở thành một đống huyết nhục. Đồng thời Nguyên Thần của hắn vội vàng bỏ chạy. Nguyên Thần không còn chút điên cuồng là đã bị sự sợ hãi thay thế.

Giờ phút này hắn không còn nửa điểm ghen ghét, không còn chút điên cuồng. Đã hoàn toàn từ trong điên cuồng tỉnh táo lại, Lữ Văn Nhiễm lúc

này vừa lui lại phía sau vừa sợ hài thét lên chói tai.

Ta là trưởng lão Đại Hồn Môn, ngươi không thể giết ta!

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, cất bước đuổi theo, tay phải tùy ý vung lên. Nguyên Thần của Lữ Văn Nhiễm lập tức nổ tung, mất đi nửa người dưới.

Ta là đệ tử của Thanh Ngưu lão tổ, ngươi nếu giết ta sư tôn tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nguyên Thần của Lữ Văn Nhiễm đã mất đi nửa người, giọng nói cũng suy yếu, mang theo sự sợ hãi đối với tử vong, điên cuồng lui lại phía sau.

Nhưng bước chân Vương Lâm lại một lần nữa tiến tới, tay phải vung lên. Nguyên Thần Lữ Văn Nhiễm ầm vang, chỉ thấy thân thể còn một nửa kia cũng tan nát, còn lại cái đầu giống như lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Thân thận của ta tại Đại Hồn Môn cực kỳ cao quý, ngươi...

Đầu lâu của hắn vừa kêu vừa bay về phía sau, giọng nói không ngừng vang lên. Giờ phút này hắn thật sự đã sợ hãi. Hắn không muốn chết. Hắn thân là tu sĩ Không Kiếp trung kỳ, rất khó tử vong. Nhưng lúc này hắn lại cảm nhận thấy nguy cơ tử vong chưa bao giờ có đang ập xuống.

Đừng giết ta!

Ngay khi lời nói của hắn thốt ra, Vương Lâm mặc bộ hắc giáp kinh khủng kia đã xuất hiện bên cạnh đầu lâu của Nguyên Thần Lữ Văn Nhiễm, mang theo sát khí lạnh lùng, một chưởng ầm ầm đánh xuống!

Không tiễn!

Tiếng ầm vang kinh thiên truyền ra. Một chưởng này hạ xuống khiến cái đầu Nguyên Thần của Lữ Văn Nhiễm trực tiếp nổ tung, tan thành mây khói, hình thần câu diệt!

Đó chính là phong cách của Vương Lâm. Hắn không để ý tới thân phận bối cảnh của người hắn muốn giết. Hắn chỉ biết là nếu hôm nay không giết đối phương thì đợi tới khi tác dụng của áo giáp trôi qua. Tu vi khôi phục lại như lúc đầu, Lữ Văn Nhiễm này nhất định không bỏ qua cho hắn.

Nếu cục diện đã tới mức ngươi không tử thì ta vong, Vương Lâm sẽ không để ý tới thân phận gì nữa. Dù người này có là Tiên Hoàng thì hắn cũng vẫn giết như thường! Tại giờ khắc này Vương Lâm cảm nhận rất rõ lực lượng đang tồn tại, giơ tay nhấc chân đều tràn ngập thần thông. Loại cảm giác này hắn chưa bao giờ có được. Bản nguyên lúc này cũng không trọng yếu nữa. Bởi hắn cảm nhận được rằng bản nguyên đã biến mất, trở thành một bộ phận huyết mạch của mình!

Thân thể hắn có thể nói lúc này đã trở thành một thân thể hoàn toàn do bản nguyên ngưng tụ. Máu của hắn là thủy bản nguyên, hai mắt hắn là lôi hỏa bản nguyên, tất cả mọi thứ của hắn đều do bản nguyên biến thành!

Loại biến hóa này là do bộ giáp bên ngoài thân thể tạo ra. Lúc này hắn thậm chí có cảm giác, mình không còn là tu sĩ nữa mà là một mảnh thú Thiên Ngưu tồn tại qua vô số năm. Tu luyện dài lâu ngoài thiên ngoại!

Ngẩng đầu lên, Vương Lâm lạnh lùng nhìn bầu trời Địa Cung, trong mắt xuất hiện sát khí ngập trời!

Trương đạo tông, Vương Lâm tới rồi!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hoàn toàn dung hợp với hư ảnh Thiên Ngưu phía sau, lao thẳng về phía trước.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1876 Thất Thải tam biến!

Trên mặt đất của Cực Thiên thảo nguyên, thần sắc Trương đạo tông và lão già họ Triệu lúc này lộ vẻ kinh nghi bất định. Nhìn mặt đất dưới chân, bọn họ rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ cường hãn từ sâu trong đó đang điên cuồng lao ra.

Luồng khí tức này bọn họ vừa cảm nhận được liền lập tức có cảm giác hãi hùng khiếp vía, giống như có một con Thiên Ngưu khổng lồ vừa thức tỉnh, ngửa mặt lên trời gầm thét, đạp bước lao thẳng lên bầu trời vậy.

Không chỉ có hai người bọn hắn cảm thấy vậy mà bốn Lục Ma sứ giả vẻ mặt lạnh như băng bên cạnh lúc này thần sắc cũng cực kỳ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào, mặt trở nên trầm mặc.

Bốn người bọn hắn được ba vị lão tổ của Lục Ma Châu chọn ra từ vô số trẻ con, đều có thiên tư kinh người, sau khi tu luyện tới trình độ nhất định thì được đưa tới Lục Ma Hạt Miếu, trở thành sứ giả của Lục Ma.

Vô số ngàn năm qua đi, sứ giả như bọn họ có rất nhiều, nhưng cuối cùng trong những lần chiến đấu sinh tử ở Hạt Miếu, những người được Lục Ma tán thành đến nay cũng chỉ có chín người!

Chín người này là Lục Ma sứ giả của Lục Ma Châu. Bọn họ chính là người được truyền thừa ý chí của Lục Ma Hạt Hồn bị trấn áp dưới Lục Ma Châu!

Đúng là bởi một điểm này cho nên lúc này trên Cực Thiên thảo nguyên, bọn họ còn cảm thụ rõ ràng hơn đám Trương đạo tông nhiều. Luồng uy áp truyền từ sâu trong nền đất này bọn họ cảm nhận rõ là từ một người được Thiên Ngưu Hồn tán thành tuôn ra.

Đại địa càng chấn động mãnh liệt, tiếng ầm i vang khắp thiên địa. Vô số cỏ dại tan nát, hóa thành bột phấn màu xanh biếc, bị gió cuốn đi. Bao phủ bốn phía, giống như sương mù vậy.

Trương đạo tông hãi hùng, là người đầu tiên vội vàng bay từ mặt đất lên. Phía sau hắn là lão già họ Triệu kia.

Nhưng bốn Lục Ma sứ giả thần sắc lại ngưng trọng, không nhìn nhau mà nhanh chóng tản ra, khoanh chân ngồi ở bốn phía, hai tay bắt quyết, đồng loạt gầm nhẹ.

Chỉ thấy phía sau tiếng gầm của bọn họ. Phía sau người họ đều xuất hiện sương mù màu xanh. Sương mù này nhanh chóng quay cuồng, trong nháy mắt liền hóa thành bốn con bọ cạp màu lục!

Bốn con bọ cạp màu lục này thần sắc cực kỳ dữ tợn, sau khi huyễn hóa ra lập tức rít lên chói tai nhanh chóng lao thẳng về phía mặt đất.

Ngay sau đó, bốn người nọ đều tự cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi, hai tay đồng loạt đặt lên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền. Đồng thời trên thiên linh của mỗi người lập tức có một luồng lục khí to cỡ cánh tay phóng ra. Lục khí này ngưng tụ trên bầu trời, hóa thành một mặt gương màu lục!

Mặt gương này trông như hư ảo nhưng lại tỏa ra ma diễm âm trầm. Trương đạo tông và lão già họ Triệu kia trong nháy mắt khi nhìn thấy mặt gương này, thần sắc lập tức lộ vẻ cuồng nhiệt.

Trong mặt gương, lục khí cuốn cuộn, huyễn hóa ra một vùng đại lục. Trên đại lục này không có nhiều núi non lắm, mặt đất hầu hết đều là ao đầm. Trong đó có không ít thành trì phàm gian, hầu hết đều đứng vững được trên đầm lầy, vô cùng kỳ dị.

Khắp đại lục này thoạt nhìn cũng hơi giống Thiên Ngưu, rộng bằng bảy tám phần. Nhưng khí tức từ trong ao đầm lan ra tràn ngập thiên địa, khiến cho cả đại lục này thoạt nhìn giống như trong mộng ảo.

Thế giới trong tấm gương này chính là Lục Ma Châu!

Theo tiếng gầm nhẹ của bốn Lục Ma sứ giả trên mặt đất, chỉ thấy tấm gương này từ từ hạ xuống, bao phủ mặt đất ở giữa bốn người, thông qua vị trí này mơ hồ bao trùm Cực Thiên thảo nguyên, hình thành thế trấn áp.

Sâu trong mặt đất, Vương Lâm sau khi dung hợp với Thiên Ngưu hư ảo, không phân biệt nối liền tiếp tụ lao ra. Phía sau hắn là Địa Cung. Lúc này hắn vô tình trở thành anh hùng. Nhưng lúc này việc hắn làm không phải là vì Thiên Ngưu Châu mà là vì ba điều kiện kia.

Chẳng qua Vương Lâm hiểu rõ mọi chuyện. Hồn Khải của hắn ngưng tụ máu tươi và tu vi của hơn ngàn tu sĩ ở phía dưới. Do đó hắn không có khả năng một mình rời đi. Tối thiếu hắn cũng phải đem theo những người này. Đưa tới chỗ an toàn rồi mới rời đi được.

Lúc này hắn muốn lao ra khỏi mặt đất, giết ba lão quái Không Kiếp trung kỳ, hoàn thành nhiệm vụ thứ hai mà Thanh Ngưu lão tổ giao cho hắn!

Gào thét lao tới, khuôn mặt Vương Lâm bị áo giáp đen kịt bao phủ, ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo, mái đầu trắng như tuyết. Tốc độ của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã cách mặt đất không tới mấy trăm trượng.

Nhưng vào lúc này đột nhiên hai mắt Vương Lâm sững lại. Hắn rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức rất quen thuộc, khiến hắn căm ghét tới cực điểm bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phía, lao thẳng về phía hắn.

Mơ hồ hắn thấy giống như bốn phía có bốn con bọ cạp màu lục đang dữ tợn gào thét lao tới.

Đối với bốn con bọ cạp màu lục này, Vương Lâm cảm thấy chán ghét và căm hận đến từ tâm thần. Hắn hiểu rõ cảm giác này không phải tới từ bản thân mà là từ Thiên Ngưu Hồn!

Hiển nhiên là Thiên Ngưu và con bọ cạp này trước đây không biết bao nhiêu năm, trước khi bị Tiên Tổ phong ấn đã từng biết nhau!

Cũng có thể nói chúng từng là kẻ địch!

Ánh mắt lóe sáng, thân thể Vương Lâm chợt dừng lại, hư ảnh Thiên Ngưu ngưng tụ vào bên trong thân thể, hoàn toàn biến mất. Sâu trong lòng đất này chỉ còn lại mình Vương Lâm.

Không chút do dự. Vương Lâm cất bước, chưa lao thẳng lên mặt đất mà thay đổi phương hướng, lao về phía tây. Từng bước bước tới, thân thể Vương Lâm giống như sấm sét ầm vang rồi biến mất. Khi xuất hiện, phía trước hắn tràn ngập lục khí. Một con bọ cạp màu lục dữ tợn lao thẳng về phía Vương Lâm.

Con bọ cạp này chưa tới gần, cái đuôi đã vung lên. Chỉ thấy một đạo hư ảnh hiện lên. Cái đuôi bọ cạp giống như một chiếc roi, trong tích tắc quất tới Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn quang, hai tay giơ lên, đối với cái đuôi bọ cạp căn bản không thèm nhìn một cái, chụp một cái về phía trước.

- Tê Thiên!

Lấy tu vi Không Kiếp sơ kỳ vừa bạo tăng, dẫn động lực lượng Đạo Cổ trong thân thể. Hình thành một thứ đã không còn thuộc về thần thông pháp thuật của Cổ Thần!

Hai tay Vương Lâm bỗng nhiên kéo mạnh. Đại địa ầm ầm nổ vang. Một khe nứt khổng lồ hiện lên trước người Vương Lâm, hướng về phía con bọ cạp kia mở rộng ra!

Tiếng ầm ầm vang vọng. Cái khe này trong nháy mắt mở ra lớn tới vô tân, trong tích tắc đã tới gần cái đuôi bọ cạp đang quất tới kia. Cái đuôi run rẩy, lập tức tan nát. Đồng thời cái khe khổng lồ quét ngang qua. Lao thẳng qua thân thể của con bọ cạp màu lục, tiến lên mặt đất, tạo thành tiếng ầm vang kinh thiên động địa.

Chỉ thấy mặt đất Cực Thiên thảo nguyên ầm ầm run rẩy, mặt đất ở phía tây bỗng nhiên mở tung ra. Một cái khe ước chừng lớn tới mấy vạn trượng xuất hiện!

Mặt đất run rẩy, trong tích tắc khi cái khe xuất hiện, một luồng lục khí bay ra, trong tiếng rống thê lương liền tan thành mây khói.

Trong bốn Lục Ma sứ giả đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, một người sắc mặt tái nhợt, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Một thức Tê Thiên đánh chết một Lục Ma Hạt Hồn. Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, ở sâu trong mặt đất xoay phắt người. Chỉ thấy ba hướng quanh hắn có ba luồng lục khí lao tới, bên trong đều có ba con bọ cạp, mang theo hung diễm ngập trời ập tới.

Không biết với tu vi hiện giờ của ta, thi triển Thất Thải Thương có thể so với thời kỳ toàn thịnh của Thất Thải Tiên Tôn, diệt sát mấy mặt trời hay không!

Nhìn ba con bọ cạp lao tới, ánh mắt Vương Lâm lộ chiến ý.

Thân thể hắn bước từng bước về phía trước, trong nháy mắt khi bước chân hạ xuống, nền đất ở chỗ sâu này ầm ầm chấn động, giống như không thể thừa nhận lực lượng của hắn vậy. Tay phải Vương Lâm bỗng giơ lên, với tốc độ cực nhanh thi triển Thất Thải Thương!

Tốc độ làm phép lúc này so với lúc hắn chưa làm phép thì cũng không nhanh hơn bao nhiêu nhưng so với tu sĩ tầm thường thì đã gấp mấy lần!

Phất tay một cái khiến ánh sáng bảy màu tràn ngập thiên địa. Bất ngờ ngay phía trước người Vương Lâm liền ngưng tụ ra một thanh trường thương bảy màu. Trường thương này vừa xuất hiện, một luồng khí tức hủy thiên diệt đại ầm ầm bộc phát. Luồng khí tức này cực kỳ không ổn định, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ vậy.

Ở bên trên cây trường thương này, ánh sáng bảy màu trong nháy mắt thay đổi. Chỉ thấy ánh sáng bảy màu kia ngưng tụ, không ngờ lại hóa thành một màu đen!

Xích, chanh, hồng, lục, thanh, lam, tử, không có màu đen!

Nhưng giờ phút này thanh trường thương bảy màu này lại trở thành màu đen tới cực điểm, bên ngoài tràn ngập sát khí cuồn cuộn ngập trời! Đây mới chân chính là Thất Thải Thương, chỉ có đạt tới tu vi này thì mới có thể hoàn toàn hình thành Thất Thải đệ nhất biến!

Vương Lâm giơ tay lên, cầm lấy Thất Thải Thương sau đệ nhất biến đã trở thành trường thương màu đen này. Cây trường thương đột nhiên run lên, bên ngoài tỏa ra hắc mang chói mắt. Trong tích tắc lại biến hóa, tạo thành màu trắng!

Đây là Thất Thải đệ nhị biến!

Ánh mắt Vương Lâm lộ sát khí, cầm trường thương này vung mạnh về phía trước. Thiên địa ầm ầm nổ tung. Thanh trường thương này sau Thất Thải đệ nhị biến đã trở thành một thanh trường thương màu trắng, gào thét lao thẳng về phía một trong ba con bọ cạp!

Thanh trường thương màu trắng này lao đi, chỉ thấy màu sắc không ngờ lại biến đổi một lần nữa, từ màu trắng bất ngờ hóa thành máu xám!

Thất Thải đệ tam biến! Đây cũng là biến hóa cực mạnh mà thời kỳ Thất Thải Tiên Tôn vào thời kỳ mạnh mẽ nhất có thể đánh ra!

Thất Thải tam biến, cây trường thương màu xám trong tích tắc tới gần một con bọ cạp. Thần sắc nó dữ tợn, rít lên chói tai, phun ra một lượng lớn lục khí, ầm ầm va chạm với trường thương.

Tiếng nổ vang bộc phát từ sâu trong lòng đất. Mặt đất không ngừng chấn động. Chỉ thấy ở vị trí vụ nổ, một cơn lốc hình thành lao thẳng lên mặt đất, khiến mặt đất Cực Thiên thảo nguyên lập tức hình thành một vùng sụp đổ lớn tới mấy ngàn trượng. Lực lượng trùng kích cũng đánh tung vô số bùn đất và cỏ dại lên bầu trời.

Đáng tiếc là Hồn Khải chỉ tăng lên tu vi mà không thể khiến thân thể ta tăng theo, trở thành thứ tồn tại ngang với Thiên Ngưu. Nếu không thì ta khi đạt tới Không Kiếp sơ kỳ chính thức, chín đạo bản nguyên đại thành, nếu có thể ngưng xuất ra chín bản nguyên chân thân, Thất Thải Thương vừa rồi một khi thi triển thì ta tin rằng một đòn có thể hủy diệt cả ba con bọ cạp này!

Vương Lâm ầm thầm lắc đầu. Hồn Khải này dù sao cũng là ngoại vật, uy lực có mạnh mẽ nhưng cũng không phải là của bản thân.

Còn có hai con bọ cạp nữa. Vừa lúc có thể thử nghiệm thần thông khác một chút, để biết uy lực cuối cùng của chúng, mượn đây để phán đoán xem có nên tiếp tục sử dụng hay không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1877 Tàn Dạ biến!

Vương Lâm quyết định xong, bỗng nhiên xoay người, ở hai phía của hắn có hai con bọ cạp màu lục, thần sắc lộ vẻ âm trầm, ẩn dấu vẻ sợ hãi, lúc này không ngờ không lao tới nữa mà nhanh chóng lui lại mặt đất.

Sự mạnh mẽ của Vương Lâm đã vượt qua dự liệu của bốn Lục Ma sứ giả. Bọn họ không thể ngờ nổi Vương Lâm sau khi đạt được sự tán thành của Thiên Ngưu lại có thể bộc phát ra lực lượng cường đại thế này. Loại tu vi này có thể giết sạch tu sĩ Không Kiếp trung kỳ, gần vô hạn với Không Kiếp hậu kỳ!

Không hổ là Tiên Cương đại lục... Nếu ta ở trong động phủ giới mà có Thiên Ngưu Hồn Khải này thì Thất Thải đạo nhân cũng được, Chiến lão quỷ cũng tốt, không ai có thể là đối thủ của ta...

Vương Lâm rất cảm khái nói.

Tiên Cương đại lục kỳ dị như vậy nhất định có phương pháp khiến Uyển nhi thức tỉnh!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kiên định, nhìn hai con bọ cạp đang nhanh chóng lui lại phía sau. Khóe miệng hắn lộ nụ cười lạnh, bước từng bước về phía trước, lao thẳng tới truy kích.

Hai con bọ cạp này chạy rất nhanh, nhưng Vương Lâm truy kích còn nhanh hơn. Hắn bước từng bước tới, khiến mặt đất chấn động, lập tức rút ngắn khoảng cách, hai mắt lộ ánh sáng kỳ dị.

Dịch Linh Ấn!

Lời nói này thốt lên, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên chỉ về phía trước!

Một chỉ này khiến phong vân trên bầu trời Cực Thiên thảo nguyên lập tức biến sắc. Chỉ thấy tầng mây trên bầu trời chợt tiêu tán, ngay cả ánh sáng cũng biến mất hoàn toàn. Một chưởng ấn khổng lồ ở giữa Cực Thiên thảo nguyên, dày tới không thể tính nổi, nhìn không thể xuyên qua hiện ra.

Chưởng ấn này huyễn hóa ra, gào thét điên cuồng đánh xuống mặt đất. Nó che phủ cả bầu trời, che khuất ánh mặt trời, giống như một bàn tay khổng lồ đánh ầm ầm vào mặt đất.

Đi xuống một nửa nhưng vẫn không thể nhìn thấy độ dày của chưởng ấn này. Một chưởng này thật kinh thiên!

Nhưng quỷ dị chính là chưởng ấn nhìn lại như rất bình thường, thấy rõ cả vân tay, trong lúc hạ xuống đột nhiên hiện ra vô số vết nứt li ti, bị xé toạc ra. Giống như bên ngoài nó vốn có một tầng phong ấn, giờ phút này vì đã đạt tới giới hạn cho nên phong ấn liền không tồn tại nữa mà sụp đổ.

Sau khi sụp đổ, chưởng ấn khổng lồ xuất hiện trên bầu trời về kích thước vẫn không khác bao nhiêu nhưng hình dạng lại đại biến!

Chưởng ấn này không còn là năm ngón tay nữa mà lại là sáu ngón! Ngón tay vừa mọc thêm này đỏ đậm, có móng tay thật dài, nhìn mà giật mình, màu sắc hoàn toàn bất đồng với năm ngón còn lại. Năm ngón còn lại là màu đen, còn ngón nhiều thêm lại màu đỏ tươi, đối lập cực kỳ rõ ràng!

Chưởng ấn này lúc này nhìn giống như giao hòa giữa ma và đạo. Mà ngón tay thứ sáu xuất hiện giống hệt như ma chỉ!

Trên Cực Thiên thảo nguyên giờ phút này còn lại hơn một ngàn tu sĩ Lục Ma Châu. Thần sắc đám người này lộ vẻ sợ hãi, ngơ ngác nhìn bầu trời,

thân thể run rẩy kịch liệt. Một cảm giác tuyệt vọng điên cuồng nảy sinh trong lòng bọn họ.

Còn cả hai nữ tu Không Kiếp sơ kỳ lúc này tâm thần cũng run lên. Trong tích tắc khi nhìn thấy chưởng ấn khổng lồ kia, họ không chút do dự thi triển ra thần thông phòng ngự cực mạnh của mình, xuất ra Pháp Bảo phòng hộ mạnh nhất.

Giờ phút này các nàng căn bản không có thời gian để ý tới người khác, ý niệm duy nhất trong đầu à làm sao giữ được an toàn cho bản thân khi chưởng ấn kinh khủng kia hạ xuống.

Thần sắc Trương đạo tông thừ ra, nhìn chưởng ấn khổng lồ kia, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi!

Ma Đạo đại thủ ấn! Đây là ma đạo đại thủ ấn! Hơn nữa còn là đại thủ ấn đã mở được lục chỉ! Đây là thần thông cao nhất của Đạo Ma Tông của ta, là bí mật bất truyền!

Thuật này chỉ có tông chủ các đời mới nắm giữ được, người tầm thường căn bản không có khả năng học nổi, càng không có chuyện ngoại truyền! Vương Lâm này... Hắn... Hắn làm sao lại học được!

Còn cả lão già họ Triệu lúc này ánh mắt cũng lộ vẻ rung động, không cần nghĩ ngợi, lập tức vung tay áo, toàn thân bao phủ bởi một vùng hư ảo,

hai tay nhanh chóng bắt quyết, không ngừng thi triển thần thông phòng hộ.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra lại thật nhanh. Chưởng ấn này biến hóa ra xong liền ầm ầm giáng xuống, đánh thẳng xuống mặt đất, trong tích tắc liền tới gần. Mặt đất Cực Thiên thảo nguyên ầm ầm sụp đổ. Hơn một ngàn tu sĩ Lục Ma Châu còn lại căn bản không có chút sức phản kháng, khi chưởng ấn này hạ xuống liền là những người đầu tiên tử vong!

Hình thần câu diệt!

Một chưởng giết ngàn người. Loại uy lực khủng bố này dù là Vương Lâm thi triển cũng cảm thấy sửng sốt.

Tất cả mọi chuyện chưa chấm dứt. Hai nữ tu Không Kiếp sơ kỳ thi triển toàn bộ thần thông và Pháp Bảo, trong chưởng ấn này cung phun máu tươi, thần sắc uể oải, tuy không tử vong nhưng lập tức trọng thương, lục phủ ngũ tạng vỡ tan, chỉ là nhờ có một luồng Nguyên Thần khí chống đỡ mới sống sót! Nhưng không được bao lâu, thân thể hai nàng lập tức nổ tung, chỉ còn lại Nguyên Thần!

Trương đạo tông và lão già họ Triệu kia dưới một chưởng này cũng phun máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt. Ở phía dưới bọn họ, bốn Lục Ma sứ giả đang ngồi khoanh chân trong nháy mắt khi chưởng ấn này đụng vào mặt đất, bốn người đồng loạt chấn động, khóe miệng tràn máu

tươi. Nhưng bởi vì phía trên bọn họ có tấm gương màu lục tồn tại nên bọn họ bị thương cũng không nặng lắm!

Nhưng mặt đất phía dưới bọn họ, hai con bọ cạp màu lục còn lại khi chưởng ấn này rơi xuống đất, hình thành một luồng lực lượng chấn động kinh khủng, truyền vào lòng đất liền khiến chúng rít lên thê lương thân thể bị chấn nát trước mặt Vương Lâm, ầm ầm nổ tung, Đây mới chân chính là Dịch Linh Ấn!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thân thể nhoáng lên, lao thẳng về phía mặt đất. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần mặt đất, khiến cho mặt đất Cực Thiên thảo nguyên lập tức run rẩy.

Mắt thấy hắn sắp lao ra, hai Lục Ma sứ giả sau khi hai con bọ cạp sau khi tử vong, phun một ngụm máu tươi, lúc này vẻ mặt xuất hiện nét sợ hãi.

Quyết không thể để hắn đi lên!

Bốn người hầu như đồng thời gầm nhẹ. Bọn họ thân là Lục Ma sứ giả, có thể khiến tâm thần tương thông, lúc này trong lòng họ đều tràn ngập sự sợ hãi, trong tiếng hô trừ hai tay đang đặt trên mặt đất thì lập tức cúi đầu xuống, ầm một tiếng trán cũng đụng vào mặt đất.

Động tác này giống như vái lạy vậy.

Nhưng chính một vái này lại khiến cái gương màu lục phía trên bọn họ phát ra tiếng gào thét chói tai, trực tiếp rơi xuống mặt đất, chìm vào trong lòng đất. Trong nháy mắt này cái gương này lan ra vô hạn, bao phủ cả Cực Thiên thảo nguyên!

Xin mời Lục Ma Hạt Hồn trấn áp người này!

Bốn người đồng thời mở miệng, hóa thành một giọng nói vang vọng trong thiên địa. Chỉ thấy tấm gương sau khi chìm vào lòng đất, cả Cực Thiên thảo nguyên bỗng nhiên biến đổi. Thảo nguyên biến mất, hóa thành vô số ao đầm, ngay cả núi non bốn phía bên ngoài thảo nguyên cùng đều biến mất.

Tất cả cảnh vật nơi này bất ngờ trở thành thiên địa của Lục Ma Châu!

Nói nó là ảo thuật cũng được, chân thật cũng tốt. Vào giờ khắc này Cực Thiên thảo nguyên có thể xem như đã biến mất ở Thiên Ngưu Châu, xuất hiện trên Lục Ma Châu. Cũng có thể nói nó không biến mất mà là Lục Ma Châu phủ lên trên Cực Thiên thảo nguyên. Tấm gương kia lại tạo thành hình chiếu của cả một đại lục!

Lấy hình chiếu này tiến hành trấn áp!

Trương đạo tông và lão già họ Triệu lúc này và hai nữ tu vừa bị Dịch Linh Ấn đánh cho chỉ còn lại Nguyên Thần cũng hoàn toàn không để ý tới gì nữa, thân thể hạ xuống rơi trên mặt đất đầy ao đầm, thi triển toàn bộ tu vi phối hợp với bốn Lục Ma sứ giả tiến hành trấn áp Vương Lâm!

Bọn họ hiểu rõ một khi không trấn áp được Vương Lâm được Thiên Ngưu tán thành này, vậy thì chờ đợi bọn họ là một kết cục vô cùng kinh khủng!

Thiên Ngưu sứ giả của Thiên Ngưu Châu, phương pháp đạt được bất đồng với chúng ta. Bọn họ có thể đổi lấy lực lượng đỉnh phong nhưng chỉ là tạm thời. Dù là không biết nó tồn tại trong bao lâu nhưng tuyệt đối sẽ không quá dài. Chúng ta chỉ cần trấn áp hắn tới hết thời gian đó, đợi tới khi hắn khôi phục tu vi bình thường thì lại có thể giết hắn!

Một Lục Ma sứ giả gầm lên.

Trong tiếng gầm của hắn, đám người Trương đạo tông giống như đạt được lực lượng và kỳ vọng vô hạn, điên cuồng tỏa tu vi ra, trấn áp xuống.

Mặt đất ầm vang, truyền ra những tiếng nổ bùng bùng, liên tục run rẩy, khiến cho sắc mặt mọi người tái nhợt.

Nhưng Vương Lâm lúc này ở dưới nền đất đang không ngừng oanh kích, muốn đánh tan hình chiếu trấn áp của Lục Ma Châu, lao ra ngoài!

Phần Giới Cổ Tán!

Vương Lâm ở trong bộ giáp đen kịt, hai tay bắt quyết vung lên. Vô số cấm chế biến ảo ra, khiến cho trên bầu trời hình chiếu của Lục Ma Châu xuất hiện một hỏa tán khổng lồ!

Hỏa tán này trong chớp mắt hiện ra liền lập tức có biển lửa cuộn sóng ngập trời giáng xuống, giống như muốn đốt cháy cả thiên địa của hình chiếu này vậy. Trong biển lửa này, Nguyên Thần của hai nữ tử Không Kiếp sơ kỳ phát ra tiếng kêu thê lương, nhưng cắn răng chịu đựng, đồng loạt tế xuất ra Pháp Bảo bổn mạng, liên thủ gắng gượng chống cự!

Phần Giới Cổ Tán này vẫn chưa có biến hóa giống như Thất Thải Thương và Dịch Linh Ấn, giống như khi Vương Lâm còn có tu vi trước đây thi triển ra, chỉ là uy lực lớn hơn mà thôi. Nhưng so với Thất Thải Thương và Dịch Linh Ấn thì kém một chút.

Thuật này nhìn thì uy lực rất mạnh nhưng trên thực tế sợ rằng ngay cả người điên mới chỉ học được bề ngoài. Dù là tu vi hiện tại của ta thi triển thì cũng không cách nào phát huy được lực lượng chín thức... Cũng có thể nói thuật này không cường đại như ta tưởng tượng. Lúc này đã là cực hạn của nó rồi.

Trong lòng Vương Lâm thầm nghĩ.

Vậy thì kế tiếp ta sẽ thử thần thông ta tự nghĩ ra một chút!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra ánh sáng kỳ dị, giờ phút này ở dưới mặt đất, tay phải bỗng nhiên vung về phía trước một cái.

Lập tức mặt đất trước mặt mơ hồ đi. Bị một vùng biến đầy sóng dữ thay thế. Cảnh tượng này ở trong mắt đám người Lục Ma sứ giả cũng vậy. Nước biển điên cuồng tràn tới, hỏa tán trên không trung chợt tiêu tán, bị thay thế bởi một vùng hắc ám.

Hắc ám này lộ ra vẻ lạnh lẽo vô tận, lại còn có những luồng gió lạnh gào thét thổi qua, bao phủ đám người Trương đạo tông.

ơ phương đông của vùng hắc ám này đột nhiên có một sợi tơ màu đỏ xuất hiện. Một vầng mặt trời bình minh chậm rãi hiến lộ ra, bên trong ẩn chứa một lực lượng thái sơ quy tắc cực kỳ nồng đậm!

Luồng lực lượng này có thể xé tan tất cả hắc ám, có thể khiến đêm tối trong thiên địa lập tức tan nát! Luồng lực lượng này lúc đầu khi Vương Lâm mới nghĩ ra cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Nhưng lúc này hắn lại chứng kiến bên trong vầng mặt trời này một cảnh tượng kinh người. Cảnh tượng này khiến hắn sững sờ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1878 Tín thuật!

Vầng mặt trời từ trong bóng tối tỏa ra một lực lượng thái sơ rất lớn, có thể xé tan màn đêm, ẩn chứa một tia khí tức không nói lên lời. Luồng khí tức này thuộc về Vương Lâm. Bởi vì thuật này chính là do Vương Lâm sáng tạo ra.

Nhưng dù nó thuộc về Vương Lâm, bản thân hắn lại cũng không cách nào nói rõ khí tức này là cái gì. Hắn chỉ hơi cảm thấy luồng khí tức này là căn bản của Tàn Dạ Thuật, là căn nguyên ban đầu của nó, cũng có thể nói là do tín niệm của Vương Lâm hắn biến thành!

Luồng tín niệm này là tín niệm xé tan đêm tối, là tín niệm đánh tan những điều tầm thường, cũng là một luồng ý chí nghịch thiên!

Nếu coi như đêm tối là một tầng trói buộc trên người, nếu xem đêm tối là một quy tắc khiến con người trở thành những con kiến hôi, nếu xem đêm tối là vô số ngọn núi lớn đè trên người Vương Lâm vậy thì lực lượng này chính là sự phản kháng và nghịch ý chân chính!

Nếu không phải là người có ý chí nghịch thiên thì không có khả năng sáng tạo ra thần thông như thế này. Nếu không có ý chí không bỏ cuộc, suy nghĩ không buông tay thì quyết không thể sáng tạo ra thần thông như vậy!

Vương Lâm lúc đầu cũng không rõ ràng. Nhưng lúc này trong nháy mắt khi nhìn thấy luồng khí tức trong vầng mặt trời, hắn mơ hồ hiểu ra, chính mình tại sao lại có thể sáng tạo ra Tàn Dạ!

Bởi vì hắn không bỏ được Lý Mộ Uyển, hắn không muốn bỏ rơi nàng. Vì Lý Mộ Uyển hắn muốn xé nát màn đêm đang bao phủ thế giới này! Vì Lý Mộ Uyển hắn muốn khiến cho đêm tối không còn che phủ được mắt hắn!

Đây chính là Tàn Dạ!

Đây là thần thông Vương Lâm hắn vì Lý Mộ Uyển mà sáng tạo ra! Dù thần thông này từ lúc sáng tạo ra cho tới hiện giờ cũng không có chút liên hệ với Lý Mộ Uyển nhưng đó cũng là biểu hiện rõ ràng của mọi thứ trong lòng Vương Lâm, trong đạo tâm của hắn, tất cả sự cố chấp mà hắn theo đuổi.

Hắn nhìn thấy luồng khí tức trong vầng mặt trời này. Lờ mờ nhớ tới Uyển nhi của hắn.

Đấu với người, với thú, với địa, với thiên, đấu với tinh không vạn vật, đấu với cả Tiên Cương đại lục này, tất cả đối với hắn đều là đêm tối. Cả đời này Vương Lâm chỉ muốn làm một việc!

Xé tan tấm màn đêm tối, nhìn thấy ánh sáng khi đêm tối trôi qua!

Đó chính là Tàn Dạ!

Vương Lâm lúc trước còn chưa rõ ràng, chính bản thân mông lung. Nhưng lúc này có sự trợ giúp của Hồn Khải, với tu vi hiện nay, thi triển ra Tàn Dạ khiến hắn mơ hồ hiểu ra.

Đây chính là pháp thuật đầu tiên hắn nghĩ ra, là thần thông duy nhất ẩn chứa tín niệm của hắn. Đó là một sự cố chấp trong tận linh hồn, dung hợp với tín niệm mà hình thành thần thông vượt qua cả đạo thuật này!

Loại thần thông này đã cùng với thân thể hắn, cùng với cuộc đời hắn, cùng với tín niệm của hắn hoàn toàn dung hợp. Thần thông như vậy Vương Lâm không biết nên gọi là gì. Nhưng Trương đạo tông lại biết!

Hầu như chỉ trong nháy mắt khi bị biến rộng bao phủ, bóng tối xa xa xuất hiện vầng mặt trời, ánh mắt đám người Trương đạo tông lập tức toàn bộ bị ánh sáng duy nhất trong bóng tối kia thu hút.

Vừa nhìn thấy vầng mặt trời này, mơ hồ thấy luồng khí tức không nói nên lời trong đó, sắc mặt Trương đạo tông ầm ầm đại biến, thân thể run lên, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi. Vầng mặt trời này xuất hiện, bên trong có luồng khí tức kỳ dị khiến đầu óc hắn như có trăm vạn luồng sấm sét ầm ầm nổ tung!

Đây là.. Khí tức này là...

Khuôn mặt Trương đạo tông trong nháy mắt tái nhợt, không còn chút máu, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ.

Cả lão già họ Triệu cũng ngơ ngác nhìn luồng khí tức rất nhạt nhưng ương ngạnh tồn tại trong vầng mặt trời kia. Khí tức này giống như mới sinh, khiến hắn dường như quên cả hô hấp, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi ngập trời và rung động. Sự rung động này thậm chí nếu có người nói tu sĩ toàn bộ Thiên Ngưu Châu trong một đêm tử vong cũng không thể vượt qua lúc này.

Đây... Không có khả năng... Không có khả năng... Hắn chẳng lẽ là chuyển thế...

Ngoài hai người này còn có hai nữ tu Không Kiếp sơ kỳ. Các nàng đối với khí tức này chỉ cảm thấy hơi hãi hùng nhưng không thất thố như hai người Trương đạo tông. Các nàng cũng không biết khí tức này đại biểu cho điều gì.

Các nàng không biết nhưng bốn Lục Ma sứ giả trong tích tắc khi nhìn thấy vầng mặt trời này, thần sắc đồng loạt đột biến, cực kỳ khó coi, lộ ra vẻ sợ hãi và kinh ngạc tới cực điểm.

Đây là tín thuật... vượt qua cả pháp thuật thần thông, đạo thuật vạn vật, chỉ có Đại Thiên Tôn mới có thể thi triển ra, tín thuật!

Tuyệt đối không sai, đây là tín thuật! Bên trong vầng mặt trời đó có ẩn chứa tín niệm, sau khi vượt qua một trình độ nhất định thì có thể trở thành tín thuật cực mạnh trong mọi thần thông, còn mạnh hơn cả đạo thuật!

Tín thuật, chỉ có chín Đại Thiên Tôn mới có thể nắm giữ. Nghe đồn tín thuật không truyền thừa, càng không thể truyền thừa, mỗi một tín thuật đều là do một Đại Thiên Tôn sáng tạo ra!

Người này rốt cục là ai! Hắn làm sao lại có thể thi triển ra tín thuật. Tín niệm này dù là không nhiều nhưng đích xác là thực sự tồn tại!

Tín thuật còn hơn cả đạo thuật, uy lực không cách nào hình dung nổi. Loại thần thông này cần tới tín niệm, nhưng lại không phải giống như ý chí của hỏa bản nguyên mà là do kinh nghiệm và cố chấp của bản thân biến thành, có thể biến hóa thành Ý Cảnh cuối cùng hay không!

Ý chí và tín niệm hoàn toàn bất đồng, giống như trời và đất vậy. Chỉ có khiến cho ý chí mạnh mẽ tới một trình độ nhất định thì mới có thể trở thành tín niệm! Một tín niệm mang theo sự cố chấp, tuyệt đối không quay đầu!

Tín niệm này không phải là Hương Hỏa mà là kiên trì với niềm tin của bản thân, thờ phụng chính những việc mình làm, tin tưởng rằng mình nhất định có thể hoàn thành.

Ý Cảnh, bản nguyên, tín niệm!

Ý Cảnh tới cực hạn có thể sinh ra cảm ngộ đối với bản nguyên. Bản nguyên này tới cực hạn có thể hóa thành bản nguyên chân thân. Chân thân này nếu ẩn chứa ý chí thì có thể lột xác trở thành chân thần!

Được xưng là chân thần bởi vì nó có ý chí tồn tại, thay thế được tất cả. Nhưng dù là như vậy thì cũng rất khó có thể biến ảo một lần nữa, đạt tới viên mãn chính thức, đó là sinh ra tín niệm!

Pháp thuật, đạo thuật, tín thuật!

Ba loại thần thông bất đồng, ứng với đó là hai lần Ý Cảnh lột xác. Pháp thuật ứng với Ý Cảnh, đạo thuật ứng với bản nguyên, còn lại chính là tín niệm!

Chẳng qua cấp độ cuối cùng này từ cổ chí kim chỉ có chín Đại Thiên Tôn mới có thể đạt tới!

Người khác đều chỉ có thể đứng dưới chân nhìn lên!

Tàn Dạ là do Vương Lâm sáng tạo ra, về phương diện này có liên quan trực tiếp tới cuộc đời hắn.

Đại Thiên Tôn tại sao lại có thể làm cho pháp thuật thực chất hóa, chính là bởi có tín niệm cường đại, có thể từ không biến thành có!

Từ không biến thành có chính là điểm căn bản của tất cả thần thông của Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm ở trong mặt đất, nhắm mắt nhưng lại như có thể chứng kiến tất cả mọi chuyện bên ngoài. Bởi vì giờ phút này hắn giống như tồn tại trong vầng mặt trời kia, giống như hóa thành thần luồng khí tức kia. Hắn thấy được nước biển phía dưới đang bao phủ mọi người, thấy được ánh mắt hoảng sợ của bọn họ.

Ta tin tưởng rằng các ngươi chính là một bộ phận của đêm tối này...

Ta tin rằng các ngươi muốn ngăn bước ta tiến về phía trước...

Ta tin rằng vào lúc mặt trời lên cao, các người và đêm tối nhất định tiêu tan...

Ta tin rằng sau đêm tối này sẽ là ánh sáng mà ta đã tìm kiếm suốt mấy ngàn năm...

Ta tin rằng ánh sáng đó nhất định tồn tại, nhất định... Ta tin tưởng!

Mái tóc của ta không còn là màu đen nữa. Đêm tối mang tới cho ta mái tóc màu đen. Nhưng lúc này nó lại đại biểu cho ánh sáng...

Hai mắt ta đã không còn là màu đen. Nó ẩn chứa lôi và hỏa, còn có quy tắc cấm chế... Đêm đến cho ta hai mắt màu đen. Nhưng hỏa đã đốt cháy màn đêm. Lôi chiếu sáng màn đêm. Cấm chế nọ đánh tan quy tắc. Ta muốn hai mắt ta có thể nhìn thấy ánh sáng!

Vương Lâm thì thào, giọng nói trong thần thông Tàn Dạ vang vọng khắp thiên địa, rơi vào trong tai đám người Lục Ma sứ giả, Trương đạo tông và lão già họ Triệu cùng Nguyên Thần của hai nữ tử kia. Giọng nói này giống như Đạo Kinh năm đó. Nhưng giờ phút này nó lại là tín niệm trong lòng Vương Lâm!

Vương Lâm mở hai mắt, trong tích tắc này, vầng mặt trời ngoài khơi tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này lan ra vô tận, ẩn chứa niềm tin của

Vương Lâm. Đó là niềm tin xua tan đêm đen, tìm kiếm ánh sáng!

Đó là niềm tin muốn nghịch thiên cải mệnh, muốn làm sống lại Lý Mộ Uyển. Đó là sự bất khuất trong linh hồn hắn cả đời này!

Đó là tín thuật thứ nhất của hắn!

Màn đêm đen trong thiên địa trong nháy mắt này tan thành mây khói. Cả nước biển lúc này cũng chợt biến mất. Nguyên Thần hai nữ tử Không Kiếp sơ kỳ không hề gào thét thê lương mà mang theo nụ cười, giống như các nàng bị lây tín niệm của Vương Lâm, trong nháy mắt khi ánh sáng này xé tan màn đêm, tìm được sự giải thoát. Các nàng đã tìm được ánh sáng, mỉm cười, hình thần câu diệt!

Thân thể lão già họ Triệu run lên, bị xé tan, hóa thành huyết nhục tan biến, Nguyên Thần run lên, giãy giụa trong khi đêm tối đang bị xua tan, phát ra hàng loạt tiếng gầm rống.

Hắn không cam lòng chết đi như vậy. Hắn thân là Đại Tôn Không Kiếp trung kỳ, dù hắn vẫn có phân thân tại Lục Ma Châu, dù bổn tôn tử vong cũng không khiến hắn chính thức bị diệt vong nhưng hắn vẫn không cam lòng!

Nhưng dưới tín thuật này, sự giãy dụa của hắn duy trì không được bao lâu, sau đó liền lộ nụ cười, nhắm hai mắt tiêu tán.

Còn về Trương đạo tông thì tu vi cao hơn lão già họ Triệu một chút, giờ phút này thân thể tan nát, Nguyên Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vàng lui lại phía sau. Phun ra một ngọc bội ẩn trong Nguyên Thần, cầm giơ lên trước người. Ngọc bội này tỏa ra ánh sáng nhu hòa, sau khi hiện ra một lúc liền đột nhiên vỡ tung.

Ánh mắt Trương đạo tông lộ vẻ tuyệt vọng. Cả đời này hắn không tu luyện bất cứ phân thân nào, toàn bộ đều dựa vào bản thân. Giờ phút này dưới tín thuật Tàn Dạ của Vương Lâm, Nguyên Thần hắn đã dần dần tiêu tán, nhưng chưa bị hủy diệt mà ngưng tụ lại, hóa thành một luồng sáng chói mắt, lao thẳng lên chín tầng trời. Vừa lao đi. Hắn dần dần mất đi ý thức, miễn cưỡng đào tẩu được khỏi tín thuật này.

Những tiếng gương vỡ vang lên khắp không gian. Lục Ma kính biến ảo ra bên ngoài thân thể bốn Lục Ma sứ giả bỗng nhiên tan nát, hình chiếu của Lục Ma Châu lập tức sụp đổ!

Mặt đất chấn động, tất cả khôi phục lại như ban đầu, vẫn là Cực Thiên thảo nguyên. Bốn Lục Ma sứ giả kia phun máu tươi, thân thể bị cuốn về phía sau. Trong tích tắc khi họ lui lại, Vương Lâm mặc áo giáp màu đen đi ra khỏi mặt đất!

Mái tóc bạc theo gió tung bay, một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng bao phủ khắp toàn thân hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1879 Hồn Khải tán

Bốn Lục Ma sứ giả giờ phút này thần sắc lộ vẻ sợ hãi, bị cuốn đi trong không trung. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không chút do dự vội vàng chia nhau lao về bốn hướng.

Vừa lao đi, bốn người đều thi triển những thần thông bất đồng. Chỉ thấy trong bống người thì có hai người xuất ra Pháp Bảo, lần lượt là một con hạc giấy màu lục và một cây phất trần màu trắng.

Hai người đứng lên Pháp Bảo, triển khai tốc độ nhanh nhất lao đi. Còn hai Lục Ma sứ giả khác thì một người cắn lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, cả người tỏa ra lục quanh chói mắt. Sau khi dung hợp với đám máu tươi kia thì trong nháy mắt đã lao ra ngàn dặm.

Lục Ma sứ giả cuối cùng hai tay bắt quyết, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, trong nháy mắt đã hình thành một cơn lốc nối liền thiên địa, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía xa xa.

Phương pháp của bốn người không giống nhau nhưng tốc độ lại cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt khi Vương Lâm từ sâu trong nền đất đi ra là bốn người đã không còn thấy được bóng dáng.

Nhưng Vương Lâm sao lại có thể để cho bọn họ đào tẩu. Thanh Ngưu lão tổ đưa ra yêu cầu giết ba tu sĩ Không Kiếp trung kỳ, lúc này hắn muốn hoàn thành trên bốn người này. Giờ phút này ngẩng đầu lên, hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, bước một bước về hướng đông.

Sóng gợn lan ra dưới chân hắn, thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

Lúc xuất hiện thì Vương Lâm đã ở ngay phía trước Lục Ma sứ giả hóa thành cơn lốc. Trong tích khi hiện ra, tay phải hắn vung lên, vung mạnh về phía sau, thế như lôi đình, ầm ầm đánh tới!

Một kích này khiến thiên địa ầm vang. Bàn tay Vương Lâm bất ngờ bị sấm sét thay thế, tỏa ra ánh sáng chói mắt, hóa thành một lôi cầu khổng lồ. Ở bên cạnh lôi cầu này còn có rất nhiều tia chớp lóe lên, thoạt nhìn thấy mà giật mình.

Lôi cầu nọ dùng tốc độ cực nhanh, trực tiếp va chạm với Lục Ma sứ giả hóa thân thành cơn lốc kia.

Tiếng ầm ầm vang vọng trong thiên địa. Sấm sét trong nháy mắt khi đụng tới cơn lốc kia liền sụp đổ. Những tia chớp vô tận hóa thành vô số

tấm lưới lớn, đồng thời bao phủ và hủy diệt cơn lốc kia, bao trùm thân thể Lục Ma sứ giả vẻ mặt đầy sợ hãi kia.

Tiếng xoẹt xoẹt không ngừng được truyền ra. Lục Ma sứ giả phun một ngụm máu tươi, phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể bị lưới sét hoàn toàn bao phủ, nhanh chóng lao xuống mặt đất.

Cảnh tượng này nhìn từ xa xa trông thật kinh người. Lưới sét giống như mạng nhện, cuốn lấy Lục Ma sứ giả, mang thân thể hắn trong nháy mắt ấn xuống đất, phong ấn hắn.

Trong tích tắc khi lưới sét này được Vương Lâm thi triển, thân thể hắn đột nhiên thầm run lên, khí tức toàn thân có dấu hiệu giảm bớt. Vương Lâm mơ hồ hiểu ra, đây là dấu hiệu thời gian mặc Hồn Khải của hắn sắp hết.

Dùng lưới sét phong ấn Lục Ma sứ giả xong, để mặc hắn giãy giụa,trong thời gian ngắn cũng không thể thoát ra, Vương Lâm dùng tu vi Không Kiếp sơ kỳ phóng ra lồi bản nguyên và cấm chế bản nguyên dung hợp thành phong ấn tấm lưới sét xong, thân thể lại bước về hướng tây.

Một bước này hạ xuống, thân thể liền lập tức biến mất.

Ở hướng tây của Cực Thiên thảo nguyên, Lục Ma sứ giả đang ngồi trên con hạc giấy, thần sắc sợ hãi, lúc này triển khai tốc độ cao nhất, điên

cuồng bỏ chạy.

Cảnh tượng hắn vừa nhìn quá sức kinh người, khiến hắn vô cùng sợ hãi. Bọn họ tới đây là chấp hành nhiệm vụ của lão tổ giao cho, giết Vương Lâm.

Dù là có chuyện ngoài ý muốn, Vương Lâm có được Thiên Ngưu Hồn Khải nhưng hắn cũng chỉ cảm thấy nghiêm trọng chứ không sợ hãi. Dù sao thì hắn cũng chỉ cần gắng gượng một lúc, đợi tới khi Thiên Ngưu Hồn Khải tan đi là được.

Nhưng trong tích tắc khi hắn thấy Vương Lâm thi triển tín thuật thì hắn đã hiểu rõ. Người này tuyệt không đơn giản!

Đại Thiên Tôn mới thi triển được tín thuật, hắn... Hắn không ngờ cũng có thể thi triển... Việc này quá trọng đại, phải chạy về bẩm báo lão tổ!

Trong nháy mắt khi ý niệm này hiện lên trong tâm thần hắn, đột nhiên đồng tử trong hai mắt co rút lại. Chỉ thấy phía trước hắn, hư không có sóng gợn lóe lên. Vương Lâm từng bước bước

Lưu lại đi!

Hai mắt Vương Lâm lộ hàn quang, trong nháy mắt khi xuất hiện, tay phải giơ lên, tám đạo bản nguyên trong thân thể bất ngờ hóa thành tám sợi dây, từ trong lòng bàn tay bay ra, trong nháy mắt liền dung hợp, hóa thành một một quả cầu nhỏ bằng nắm tay.

Đây là lần đầu tiên sau khi Hồn Khải đưa tu vi của hắn lên tới Không Kiếp sơ kỳ, mạnh mẽ ngưng tụ bản nguyên, hướng về phía Lục Ma sứ giả kia bỗng nhiên vung lên.

Quả cầu do tám đạo bản nguyên dung hợp vô thanh vô tức bay thẳng về phía Lục Ma sứ giả.

Sắc mặt Lục Ma sứ giả trên con hạc giấy đại biến, hai tay lập tức bắt quyết, đồng loạt hướng về bầu trời nhấn một cái!

Lục Ma nhập thể!

Giọng nói chói tai vang lên, lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, chỉ thấy thân thể hắn tỏa ra lục quang ngập trời, tràn ngập toàn thân, va chạm với quả cầu bản nguyên.

Tiếng ầm ầm vang lên. Thân thể Vương Lâm nhoáng một cái lao về phía trước, huyết quang trong tay lóe lên. Huyết Kiếm biến ảo ra, dung nhập tu vi Không Kiếp sơ kỳ của hắn, hóa thành một cầu vồng máu kinh thiên, bỗng nhiên chém xuống!

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Lục quang toàn thân Lục Ma sứ giả tan nát, thân thể từ mi tâm xuất hiện một sợi tơ máu, trực tiếp chia đôi thân thể, ngay cả Nguyên Thần bên trong cũng lập tức tử vong.

Huyết Kiếm trong tay Vương Lâm không ngừng run rẩy. Một nhát chém này nó đồng thời cũng hấp thu rất nhiều máu tươi trong cơ thể Lục Ma sứ giả, phát ra một tiếng kêu reo sắc bén.

Nó đã từng giết rất nhiều tiên nhân nhưng sau khi vào tay Vương Lâm. Đây là tu sĩ có tu vi cao nhất mà nó giết!

Trong nháy mắt khi Lục Ma sứ giả này tử vong, Thiên Ngưu Hồn huyễn hóa ra bên ngoài thân thể Vương Lâm, ngửa mặt lên trời gầm thét, tràn ngập hưng phấn, giống như Vương Lâm giết chết Lục Ma sứ giả kia đối với Thiên Ngưu là chuyện cực kỳ đáng vui mừng.

Đồng thời vào lúc Thiên Ngưu xuất hiện, hồn phách này liền hút một cái về phía thân thể Lục Ma sứ giả đã tử vong kia. Lập tắc một đám lục khí hóa thành hình dáng một con bọ cạp giãy giụa bị Thiên Ngưu nuốt sạch.

Vương Lâm sửng sốt nhưng thân thể không dừng lại chút nào. Bàn chân giơ lên, trong nháy mắt liền biến mất.

Ở phương bắc, một Lục Ma sứ giả phun máu tươi, dùng huyết độn thuật đang bỏ chạy. Trong lúc bỏ chạy, hắn không ngừng phun máu tươi, nhờ đó tốc độ càng lúc càng nhanh, hầu như hóa thành một đạo tàn ảnh, trong chớp mắt liền không thấy đâu nữa.

Đồng thời khi thân thể Vương Lâm xuất hiện, hắn thấy một vùng tàn ảnh lướt qua mắt rồi biến mất. Khi quay đầu nhìn lại. Đối phương đã hóa thành một điểm xanh mơ hồ dần ở phía xa xa.

Khí tức Không Kiếp sơ kỳ bên ngoài thân thể Vương Lâm lúc này càng không ổn định, mơ hồ có dấu hiệu tụt xuống, giống như sắp trở về Huyền Kiếp!

Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn chằm chằm vào Lục Ma sứ giả thứ ba đang đào tẩu. Tay phải giơ lên hướng về phía trước nhanh chóng điểm một chỉ.

- Định!

Một tiếng gầm nhẹ truyền ra từ miệng Vương Lâm. Một chỉ này khiến thiên địa lúc này như tối sầm lại, giống như có một luồng lực lượng kỳ dị truyền vào, trong nháy mắt khiến tất cả vạn vật dừng lại, bao gồm cả Lục Ma sứ giả thứ ba đã bỏ chạy rất xa Vương Lâm kia.

Thân thể hắn lúc này run lên, bỗng nhiên đứng lại tại chỗ.

Trong chớp mắt thân thể hắn dừng lại, huyết quang lóe lên. Huyết Kiếm kia lao vọt tới. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể Lục Ma sứ giả này tan nát, bị Thiên Ngưu Hồn ở bên ngoài thân thể Vương Lâm hiện ra nhanh chóng cắn nuốt đám lục khí lan ra từ thi thể.

Phong ấn một người, giết hai người, khí tức trên thân thể Vương Lâm nhanh chóng tụt xuống, trở thành Huyền Kiếp ba bốn lần. Hắn nhìn về phía nam. Nơi đó là hướng một Lục Ma sứ giả bỏ chạy, trầm mặc một chút. Hắn bỏ qua đuổi giết người này mà xoay người trở lại vị trí Lục Ma sứ giả thứ nhất bị phong ấn trong lưới sét.

Một lát sau, ở hướng Lục Ma sứ giả bị phong ấn truyền ra tiếng rống hưng phấn của Thiên Ngưu. Nó liên tục nuốt liền ba đám lục khí từ Lục Ma sứ giả bay ra. Lục khí này đối với nó là vật đại bổ.

Còn cả Huyết Kiếm kia cũng sau khi giết ba Lục Ma sứ giả Không Kiếp trung kỳ, huyết quang bên ngoài càng đậm, mơ hồ có thể thấy trên kiếm kia hiện ra mấy ký hiệu cổ xưa.

Ký hiệu này không thuộc về tu sĩ mà thuộc về Cổ Tộc!

Đứng trên mặt đất, mái tóc bạc của Vương Lâm tung bay, tu vi lại tụt xuống, trở về Không Huyền trung kỳ, thần sắc hơi uể oải, bước tới một bước. Thân thể hắn dung nhập vào mặt đất. Đi thẳng tới Địa Cung sâu trong nền đất.

Cả đường lao đi, tu vi Vương Lâm lại tụt xuống lần nữa, trở thành Không Huyền sơ kỳ. Cuối cùng vào tích tắc khi hắn tiến vào trong Địa Cung, tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục bình thường, lại trở thành Không Linh hậu kỳ như trước.

Thiên Ngưu Hồn Khải ở bên ngoài thân thể hắn đã sớm tan đi. Hóa thành vô số sợi tơ màu đen bao quanh toàn thân hắn, cuối cùng ngưng tụ lên bên phải khuôn mặt hắn, trở thành một biểu tượng Thiên Ngưu màu đen.

Biểu tượng đó lóe lên, khiến cho Vương Lâm lúc này trông khá quỷ dị.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiến vào Địa Cung, bước chân run lên, cơ thể liền xuất hiện một cảm giác vô cùng suy yếu, giống như mất đi tu vi, trở lại thành phàm nhân vậy.

Hơn một ngàn tu sĩ bốn phía bao gồm cả đám người Viêm Loan, ánh mắt đều lộ vẻ sầu lo. Bọn họ không nhìn thấy chuyện xảy ra bên ngoài Địa Cung, chỉ có thể ở nơi này lo lắng đợi kết quả.

Sáu lão quái Không Kiếp trung kỳ, hai người chạy thoát, ba người chết...

Vương Lâm không biết lão già họ Triệu kia có phân thân, mà tử vong cũng không phải là do hắn tự tay giết chết nên không đề cập tới.

Hai tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ đều tử vong!

Ngoài bọn họ ra thì tất cả tu sĩ Lục Ma Châu trên Cực Thiên thảo nguyên toàn bộ đều hình thần câu diệt!

Vương Lâm chỉ nói ba câu, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía động phủ, triệu ra khôi lỗi Dĩ Ti, lấy cấm chế phong kín động phủ, khoanh chân ngồi bên trong, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không để ý tới bên ngoài động phủ, bởi ba câu nói của hắn mà tất cả tu sĩ đã hoàn toàn im lặng. Đám người này nhìn về phía động phủ của Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ kính sợ và rung động.

Thiên Ngưu Hồn Khải... Lại mạnh mẽ như vậy...

Đó là Hồn Khải sao...

Mọi người không xôn xao mà trầm mặc suy nghĩ, từ từ tản ra. Đám người Viêm Loan cũng trầm mặc, nhìn về phía động phủ của Vương Lâm với vẻ phức tạp, trở về bên trong cung điện, bắt đầu bế quan chữa thương. Dù sao trong trận chiến lúc trước bọn họ cũng đã có thương thế nhất định.

Thời gian thoáng cái đã qua bảy ngày!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1880 Kế hoạch tuyệt mật!

Trong bảy ngày cả Địa Cung hoàn toàn yên tĩnh. Mặc dù có người ra ngoài nhưng cũng đều yên lặng di chuyển, không hề nói năng gì. Cũng có người cẩn cẩn thận thận rời khỏi Địa Cung, đi tới phía trên mặt đất, nhìn thấy biến hóa nghiêng trời lệch đất trên Cực Thiên thảo nguyên, cả đám người đều trợn mắt há mồm.

Hồi tường lại ba câu Vương Lâm nói trước khi bế quan, người nào chứng kiến biến hóa to lớn trên Cực Thiên thảo nguyên, cỏ xanh toàn bộ sụp đổ, mặt đất tràn ngập khe nứt. Đều cảm thấy hoảng sợ.

Cảnh tượng này nói rõ ba câu của Vương Lâm không hề có chút giả dối.

Hơn nữa trên Cực Thiên thảo nguyên này ngoài tu sĩ Thiên Ngưu Châu ra thì chẳng còn có một tu sĩ Lục Ma Châu nào. Những lời nói của Vương Lâm lại càng vang vọng trong tâm thần mọi người.

Viêm Loan cũng đi tới mặt đất. Nhìn bốn phía, ánh mắt nàng xuất hiện vẻ kiêng kỵ sâu sắc. Tu vi nàng cao thâm, có thể nhìn thấy những manh mối mà người khác không phát hiện được. Cực Thiên thảo nguyên này là một dấu tay khổng lồ!

Chẳng qua mọi người đang ở bên trong dấu tay cho nên thường thường không để ý tới.

Bảy ngày trước nơi này đã trải qua một trận chém giết kịch liệt...

Viêm Loan trầm mặc.

Hứa Đông Đức đứng bên cạnh Viêm Loan, ánh mắt phức tạp nhìn bốn phía.

Vương trưởng lão này ngày sau nhất định một bước lên trời, sợ rằng không bao nhiêu năm nữa chúng ta khi thấy hắn lại phải cung kính vái một vái.

Hứa Đông Đức thở dài.

Sau bảy ngày, lại nửa tháng nữa qua đi. Thời gian từ lần chém giết kia đã gần một tháng. Cũng có tu sĩ tản ra, hướng về phía cuối Cực Thiên thảo nguyên bay đi. Muốn nhìn thử xem có còn tu sĩ Lục Ma Châu nào hay không. Nhưng cuối cùng bọn họ cũng không tìm thấy được chút dấu vết nào.

Tất cả đều giống như ba câu nói của Vương Lâm trước khi bế quan. Trừ mấy người chạy thoát ra, toàn bộ tu sĩ Lục Ma Châu đã tử vong.

Ngọn lửa chiến tranh trên Thiên Ngưu Châu vẫn thiêu đốt như trước, chẳng qua trên Cực Thiên thảo nguyên lại xuất hiện sự bình yên hiếm thấy. Không có nhiệm vụ mới từ Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông truyền tới, mọi người không thể rời đi, chỉ có thể ở lại Địa Cung, bảo vệ Thiên Ngưu đệ tam huyệt.

Cuộc sống dù buồn tẻ nhưng sau khi một tu sĩ tìm thấy trên Cực Thiên thảo nguyên một Pháp Bảo bị tổn hại xong, lập tức phấn khởi hẳn lên. Càng ngày càng có nhiều tu sĩ từ trong Địa Cung bay ra, tìm kiếm các loại Pháp Bảo và vật phẩm tu sĩ Lục Ma Châu sau khi tử vong lưu lại.

Chẳng qua hầu hết đều đã bị thần thông của Vương Lâm hủy diệt, dù còn lưu lại thì cũng trở thành phế phẩm. Tuy vậy cũng có mấy thứ được bảo trì coi như đầy đủ. Còn có giá trị nhất định.

Cuộc sống như vậy đối với tu sĩ mà nói cũng khá vui thú, không có giết chóc, không có tử vong, hơn nữa nhờ đã kề vai chiến đấu nên dù lúc đầu còn xa lạ thì lúc này đều có cảm giác quen thuộc.

Nhưng không khí như vậy khi về tới Địa Cung liền biến mất. Mỗi người khi xuất ngoại trở về đều không ai bảo ai mà trầm mặc, thỉnh thoảng đưa ánh mắt kính sợ nhìn về phía cánh cửa động phủ kia. Đó chỉ là một động phủ tầm thường, nơi Vương Lâm đang bế quan.

Đám tu sĩ này, kể cả mấy người Viêm Loan đều yên tĩnh ở trên mặt đất Địa Cung, giống như sợ ồn ào ảnh hưởng tới việc bế quan của Vương Lâm.

Ba câu nói sau trận chiến ấy của Vương Lâm đã thu được sự tôn kính và sợ hãi tới từ tâm hồn tu sĩ nơi này.

Thời gian thoáng cái lại trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng.

Thời gian ba tháng, cả Cực Thiên thảo nguyên hầu như đã bị tu sĩ trong Địa Cung lục soát một lần, cơ hồ không còn chút gì lưu lại. Nhưng Vương Lâm vẫn tiếp tục bế quan.

Cho tới một ngày sau tháng thứ ba. Trên mặt đất Địa Cung có gần trăm tu sĩ đang nói cười bàn luận, hợp thành một đội ngũ di chuyển tìm kiếm vật phẩm trên Cực Thiên thảo nguyên này. Đột nhiên thiên địa phong vân biến sắc, những tiếng nổ ầm ầm trầm trầm truyền từ xa xa đến.

Cảnh tượng đột nhiên xuất hiện nay lập tức khiến thần sắc đám tu sĩ này đại biến, đứng phắt dậy, thần sắc thoải mái trong ba tháng vừa qua biến thành cực kỳ ngưng trọng.

Tiếng nổ trầm trầm kia không phải từ Cực Thiên thảo nguyên truyền tới mà từ một phương hướng xa hơn. Không biết là đã truyền qua khoảng cách bao xa, khi tới nơi này vẫn có thể khiến thiên hôn địa ám.

Trong nháy mắt khi nó truyền tới nơi này, một luồng khí tức đầy máu tanh không thể nhìn thấy nhưng lại có thể cảm thụ rõ ràng truyền ra, gào thét bay ngang bầu trời, hướng về phía xa hơn không ngừng khuếch tán đi.

Mấy trăm tu sĩ trên mặt đất đứng lặng ở nơi đó. Bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vì sao lại có tiếng động này. Trong mơ hồ, có một số người trong bọn họ thấy trong khi thiên địa biến sắc, tiếng ầm vang truyền ra, giống như có một con Thiên Ngưu mình đầy máu tươi đang phát ra tiếng gầm thét thê lương.

Tiếng ầm vang này truyền khắp mặt đất. Tiếng gầm của Thiên Ngưu này duy trì liên tục, giống như Thiên Ngưu ngày xưa thống khổ bỏ chạy tạo thành vậy.

Chẳng qua đám tu sĩ mơ hồ chứng kiến cảnh này chỉ có không tới mấy chục người trong mấy trăm người này, tất cả đều trầm mặc.

Sau khi tiếng ầm vang này tràn qua liền tràn ngập khắp cả Cực Thiên thảo nguyên. Những tu sĩ vẫn chưa xuất ngoại bên trong Địa Cung lúc này cũng từ trong nhập định mà mở bừng đôi mắt. Sắc mặt biển hóa, đồng loạt từ trong động phủ bay ra, tiến thẳng về phía mặt đất. Nhìn bầu trời, đám người này cũng sững sờ.

Thần sắc đám người Viêm Loan cũng biến hóa, từ bên trong Địa Cung bay lên, sau khi nhìn thoáng qua động phủ nơi Vương Lâm bế quan liền bay về phía mặt đất.

Do đó ở trong Địa Cung chỉ còn lại một mình Vương Lâm. Hắn ngồi khoanh chân trong động phủ, ba tháng không nhúc nhích. Thương thế trong cơ thể hắn trong mấy lần chiến đấu trên Cực Thiên thảo nguyên lần lượt bị đè nén xuống, lúc này đã an tĩnh trở lại, bắt đầu chữa thương.

Mà dùng thời gian ba tháng này, Vương Lâm không ngừng làm quen với những cảm ngộ trong thời gian ngắn ngủi tu vi tăng lên khi mặc Hồn Khải.

Những cảm ngộ này đối với hắn mà nói là cực kỳ quý giá. Hắn muốn ghi nhớ thật kỹ, từ từ trở thành một bộ phận của bản thân. Như vậy thì ngày sau khi tu vi tăng lên hắn sẽ có lợi ích lớn lao.

Đồng thời trong ba tháng này Vương Lâm cũng nghiên cứu Tàn Dạ của mình. Chỉ đáng tiếc là không có Hồn Khải, Tàn Dạ không phải là tín thuật nữa.

Trong nháy mắt khi thiên địa Cực Thiên thảo nguyên ầm vang, Vương Lâm đang đắm chìm trong bế quan, bỗng nhiên bừng tỉnh. Một sự đau đớn đến từ tâm thần tràn ngập toàn thân hắn. Khiến cho hắn lúc này toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Phía trên khuôn mặt hắn, ký hiệu do Thiên Ngưu Hồn biến thành giống như thiêu đốt, khiến Vương Lâm cảm thấy nóng vô cùng, cũng tràn ra một cảm giác bi ai và phẫn nộ.

Cảm giác bi thương này đến từ Thiên Ngưu Hồn!

Tâm thần Vương Lâm run rẩy. Hắn nghe được tiếng ầm vang trầm trầm trên mặt đất, hai mắt nhìn về bầu trời trên động phủ. Cảnh tượng trước mắt mơ hồ, hắn lại từ tiếng động kia dường như thấy một số hình ảnh.

Trong hình ảnh đó, trên những vùng núi non trùng điệp của Thiên Ngưu Châu, có mấy ngàn tu sĩ Thiên Ngưu Châu. Trong mấy tháng chiến đấu hăng hái, mấy ngàn tu sĩ này đã tử vong rất nhiều, cuối cùng còn lại không tới mấy trăm người. Trong đó có một người mặc hắc giáp, tỏa ra khí tức Thiên Ngưu Hồn mà Vương Lâm rất quen thuộc.

Hiển nhiên người này giống Vương Lâm, đều được Thiên Ngưu tán thành, là một người trấn thủ trong Thiên Ngưu thất huyệt.

Vương Lâm nhìn người này đang chém giết, cuối cùng bị một bàn tay màu đỏ thẫm từ trên bầu trời liên tục đánh xuống chín lần, đánh tan bộ giáp của người này, khiến toàn thân hắn nổ tung, hình thành câu diệt.

Bàn tay khổng lồ đỏ thẫm kia thoáng một cái liền hóa thành một lão già. Sắc mặt hắn âm trầm, đứng giữa không trung giống như bậc tôn sư trong thiên địa. Được tất cả tu sĩ Lục Ma Châu phía dưới bái lạy!

Trong hình ảnh này không thể cảm nhận được khí tức nhưng dựa vào cảnh tượng tu sĩ nọ giết chết người mặc Hồn Khải thì đủ để nói lên tu vi người này cao vô cùng!

Sau khi tu sĩ mặc Hồn Khải tử vong, toàn bộ núi non nơi này đều sụp đổ, hình thành vô số đá vụn cuốn đi, khiến cho trong phạm vi vô tận biến thành một vùng hố sâu tử vong.

Cùng lúc đó, kèm theo sự sụp đổ này, tấm màn vô hình do Thiên Ngưu thất huyệt mở ra lập tức mở tung ra một lỗ hổng, không còn đầy đủ nữa!

Trước mắt Vương Lâm tối sầm lại, tỉnh táo trở lại, trầm mặc trong chốc lát. Hắn biết cảnh tượng mình vừa thấy, ngoài hắn người khác không thể nhìn thấy, chỉ có người mặc Thiên Ngưu Hồn Khải mới có thể phát hiện ra.

Thiên Ngưu thất huyệt đã sụp đổ một huyệt.

Cho tới mấy canh giờ sau, tiếng ầm vang kịch liệt mới từ từ lặng xuống, tràn về phía xa.

Biến hóa đột ngột này khiến tất cả tu sĩ Cực Thiên thảo nguyên mơ hồ cảm thấy không ổn. Đủ loại suy đoán xuất hiện nhưng dù là cái nào cũng đều biểu thị hình như sắp phát sinh một đại sự nào đó.

Trong hai tháng kế tiếp, tu sĩ Cực Thiên thảo nguyên không thoải mái như trước mà càng trầm mặc. Bởi vì tiếng ầm vang khắp thiên địa trong hai tháng này lại xuất hiện hai lần nữa!

Ba lần chấn động, ba lần có tiếng gầm thét thê lương tràn tới khiến cho áp lực vốn có trong lòng mọi người càng tăng lên gấp bội.

Cho tới ngày thứ bảy của hai tháng sau, một đạo cầu vồng từ đại lục Thiên Ngưu Châu phía sau Cực Thiên thảo nguyên bay tới, nhanh chóng hiện ra phía trên Địa Cung của Cực Thiên thảo nguyên, hóa thành một lão già mặc hắc y, bộ dáng vô cùng chật vật.

Lão già này cũng không phải là người Đại Hồn Môn. Hắn đến từ Quy Nhất Tông!

Cực Thiên thảo nguyên, Thiên Ngưu đệ tam huyệt nghe lệnh! Ta phụng mệnh Quy Nhất Tông và Đại Hồn Môn, lệnh cho các người rời khỏi nơi

này, lui lại phía sau trăm vạn dặm. Hướng về phía Thiên Loan Sơn tập hợp. Nơi đó sẽ có đồng đạo phụ trách, tiếp lệnh xong lập tức lên đường!

Thiên Ngưu đệ tam huyệt, người có được Hồn Khải, lão phu Âu Dương Chân có chuyện quan trọng cầu kiến!

Lão già đứng trên bầu trời, thần sắc lo lắng nhưng không quên việc cung kính nói. Dù sao người có được Hồn Khải cũng đều đáng được cung kính!

Trong tích tắc khi hắn ôm quyền, Vương Lâm đang nhắm mắt ngồi trong đại cung bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, thoáng một cái liền biến mất, lúc xuất hiện đã đứng trên không trung, đối diện với lão già kia.

Trong tích tắc khi nhìn thấy Vương Lâm, lão già này sửng sốt, hiển nhiên không ngờ người có được Hồn Khải lại có tu vi thế này. Nhưng hắn cũng không dám xem thường. Dù sao có thể bảo vệ được nơi này đã nói rõ người này có chỗ hơn người.

Thiên Ngưu đệ nhất huyệt, đệ nhị huyệt, đệ thất huyệt đã bị Lục Ma Châu hủy diệt. Ba vị có Hồn Khải đều tử vong... Âu Dương Chân phụng mệnh tới báo, mời người có được Hồn Khải tại Thiên Ngưu đệ tam huyệt dùng Truyền Tống Trận đi về Quy Nhất Tông tiến hành kế hoạch tuyệt mật!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1881 Kẻ hư hỏng

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, khi nghe tới chuyện Thiên Ngưu đệ nhất, nhị, thất huyệt toàn bộ bị hủy diệt vẫn không thay đổi. Trong mấy tháng này, hắn đối với chuyện tam huyệt bị hủy diệt đã có cảm ứng.

Kế hoạch tuyệt mật?

Vương Lâm nhướng mày.

Tại hạ chỉ thay mặt mà truyền lệnh tới, không biết cụ thể. Mong đạo hữu nhanh chóng dùng Truyền Tống Trận tới Quy Nhất Tông. Người thay mặt truyền lệnh giống lão phu cũng có bốn người, chia ra đi tới các Thiên Ngưu huyệt khác.

Âu Dương Chân chụp vào hư không một cái, lập tức liền có một ngọc giản huyễn hóa ra, bay về phía Vương Lâm.

Ngọc giản này đủ để sử dụng Truyền Tống Trận ba lần và có ghi chép vị trí cụ thể của Truyền Tống Trận. Mong đạo hữu chú trọng tới thời gian. Tại hạ còn có nhiệm vụ khác, xin cáo từ!

Thần sắc Âu Dương Chân lộ vẻ lo âu, ôm quyền vái Vương Lâm một cái, xoay người hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao đi.

Âu Dương Chân đến và đi vội vàng nhưng trên người hắn, Vương Lâm lại cảm nhận được vẻ khẩn trương của tu sĩ Thiên Ngưu Châu trong trận chiến này. Trầm mặc nửa ngày, Vương Lâm cúi đầu nhìn ngọc giản.

Mấy đạo cầu vồng lóe lên từ mặt đất ở phía sau Vương Lâm hóa thành đám tu sĩ Không Kiếp. Mấy người này trầm mặc nhìn Vương Lâm.

Hồi lâu, Vương Lâm thu hồi ngọc giản, xoay người nhìn về đám người Viêm Loan phía sau, hướng về phía bọn họ ôm quyền.

Chư vị đạo hữu, mấy tháng gặp nhau, cuối cùng cũng có ngày ly biệt. Nếu ngày sau có duyên thì có lẽ ở Thiên Ngưu Châu này chúng ta còn có cơ hội cùng hăng hái chiến đấu.

- Cáo từ!

Ánh mắt đảo qua người Viêm Loan một chút, không chút chần chừ liền xoay người hướng về phía bầu trời bước một bước, dưới chân hiện lên sóng gợn, thân ảnh bỗng nhiên biến mất.

Vương Lâm ra đi cực kỳ thoải mái. Hắn vốn không thuộc về Thiên Ngưu Châu này, đến cũng tốt, đi cũng được, giống như làn gió, sau khi thổi qua sẽ không để lại dấu vết gì.

Đám người Viêm Loan nhìn phương hướng Vương Lâm rời đi. Đến sau nửa nén hương thần sắc vẫn phức tạp. Những chuyện xảy ra trong mấy tháng này khiến bọn họ khó mà quên nổi, đã trở thành một dấu ấn trong đời họ.

Vào ngày thứ hai sau khi Vương Lâm rời đi, tất cả tu sĩ trong Thiên Ngưu đệ tam huyệt dưới sự dẫn đầu của đám người Viêm Loan đều rời khỏi Địa Cung, rời khỏi Cực Thiên thảo nguyên, bỏ qua nơi này, hướng về sâu trong Thiên Ngưu Châu, đi tới vị trí mà Âu Dương Chân nói, hóa thành hơn ngàn đạo cầu vồng bay xẹt qua thiên địa.

Việc phòng thủ Thiên Ngưu đệ tam huyệt lúc này hoàn toàn đã kết thúc.

Quy Nhất Tông, một trong hai tông phái cường đại nhất Thiên Ngưu Châu, một trong cửu tông thập tam môn của Đông Châu dù không phải là cực mạnh nhưng tuyệt đối không phải là yếu nhất.

Cả Quy Nhất Tông chiếm một khu vực rất lớn trong Thiên Ngưu Châu. Trên hàng loạt những ngọn núi nơi này đều xây dựng vô số lầu các cổ xưa, có sương mù mỏng manh bao phủ, thoạt nhìn có vẻ mông lung không nói nên lời.

Vẻ ngoài của Quy Nhất Tông có thể coi như là rất nhiều vòng tròn, tầng tầng lớp lớp. Thoạt nhìn trông như một dòng xoáy, tràn ngập trong phạm vi vô tận.

Giống như Đại Hồn Môn, số lượng đệ tử tông môn của Quy Nhất Tông cũng rất nhiều. Môn phái như vậy cường giả cũng không thiếu.

Ở ngoài ngàn dặm cạnh đông của Quy Nhất Tông giờ phút này có ánh sáng trận pháp tỏa ra ngập trời, chiếu sáng của thiên địa, bao trùm mặt đất. Biến hóa đột ngột này lập tức khiến mọi người trong Quy Nhất Tông chú trọng. Hơn mười đạo cầu vồng gào thét lao tới, tiến thẳng về phía trận pháp.

Trong ánh sáng của trận pháp, giữa một vùng vặn vẹo, thân ảnh Vương Lâm với mái tóc bạc trắng từ từ lộ ra. Nhưng cũng chỉ có thân ảnh mà thôi, diện mạo vẫn còn chưa rõ ràng. Trong nháy mắt khi thân ảnh hắn hiện ra, mười đạo cầu vồng từ Quy Nhất Tông đã tới gần, vây quanh Vương Lâm.

Các hạ là người phương nào, mau xuất ra ngọc giản!

Một giọng nói âm lãnh đột nhiên vang lên. Người nói là một nam tử trung niên tu vi Không Huyền hậu kỳ. Người này mặc đạo bào ngũ hành, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm trong trận pháp, ánh mắt lộ hàn quang.

Hơn mười tu sĩ bốn phía toàn bộ đều mặc đạo bào ngũ hành của Quy Nhất Tông, thần sắc ngưng trọng, chờ Vương Lâm đưa ngọc giản. Đây là thời kỳ chiến tranh, một khi Vương Lâm không thể xuất ra, bọn họ sẽ lập tức dùng toàn lực giết chết hắn.

Cho tới khi thân ảnh Vương Lâm hoàn toàn hiện ra rõ ràng, trong tích tắc tu sĩ Quy Nhất Tông bốn phía nhìn thấy ký hiệu trên mặt Vương Lâm, thần sắc đám người này lập tức biến đổi, lui lại phía sau mấy bước.

Bọn họ cảm nhận rất rõ trên người Vương Lâm tỏa ra một luồng khí tức của Thiên Ngưu Hồn khiến bọn họ chấn động. Khí tức này vào hôm qua bọn họ cũng đã từng cảm nhận được trên hai người.

Chúng ta xin bái kiến Thiên Ngưu sứ giả! Không biết sứ giả đại nhân đến từ huyệt nào? Thuộc về môn phái nào?

Nam tử trung niên với giọng nói âm lãnh vừa rồi lúc này lộ vẻ cực kỳ khách khí, vội vàng ôm quyền. Đám người bên cạnh cũng đều ôm quyền vái lạy.

Đối với Thiên Ngưu sứ giả thủ hộ thành công Thiên Ngưu huyệt, bọn họ cảm thấy tôn kính từ tận nội tâm. Dù bọn họ thấy tu vi của Vương Lâm không cao nhưng vẫn đều nghĩ giống Âu Dương Chân. Có thể bảo vệ thành công Thiên Ngưu huyệt thì người này tất nhiên phải có chỗ hơn người.

Đại Hồn Môn, Vương Lâm, Thiên Ngưu đệ tam huyệt, Cực Thiên thảo nguyên.

Vương Lâm hiền hướng về phía mọi người ôm quyền nói.

Xin mời sứ giả đại nhân! Tông chủ có lệnh, phàm là sứ giả tới lập tức mời vào trong đại điện trung tâm Quy Nhất Tông!

Tay phải nam tử trung niên giơ lên, chỉ về hướng xa xa.

Vương Lâm gật đầu, nhìn Quy Nhất Tông phía xa. Thực ra đây cũng không phải lần đầu tiên hắn đến nơi này. Trong động phủ giới hắn đã từng ở trong thông đạo phong ấn trong tiên giới đã từng cảm nhận thấy sự tồn tại của Quy Nhất Tông.

Mà ở nơi này hắn còn có một số bằng hữu.

Cất bước đi ra khỏi trận pháp, cùng với nam tử trung niên và những người khác, Vương Lâm bay về phía Quy Nhất Tông.

Nhưng không đợi mọi người bay ra xa, đột nhiên Truyền Tống Trận lại lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này chiếu thẳng lên tận trời xanh, tỏa ra tám hướng.

Biến hóa đột ngột này lập tức khiến Vương Lâm và những tu sĩ này chú ý, dừng bước xoay người nhìn lại. Thần sắc nam tử trung niên lại một lần nữa trở nên âm lãnh, nhìn chằm chằm vào trận pháp, lộ vẻ nghiêm trọng.

Chỉ thấy bên trong trận pháp từ từ có thân ảnh một nữ tử huyễn hóa ra. Nữ tử này không thấy rõ tướng mạo nhưng dáng người lại cực kỳ xinh đẹp. Khiến người ta nhìn thấy mà tim đập thình thịch.

Không bao lâu sau, thân ảnh nữ tử này hoàn toàn hiến lộ ra. Đây là một nữ tử mặc y phục màu tím, thoạt nhìn tuổi không lớn. Tướng mạo rất xinh đẹp, tràn ngập một khí tức không nói lên lời, khiến cho nàng thoạt nhìn giống như tiên tử vậy.

Trên khuôn mặt xinh xắn của nàng, ở phía bên phải cũng có một Thiên Ngưu ấn ký. Ấn ký này xuất hiện chẳng những không làm mất đi vẻ đẹp của nàng mà ngược lại càng thêm phần thần bí.

Hưu Sanh Môn, Đường Giai, Thiên Ngưu đệ lục huyệt. Thương Minh Sơn...

Nữ tử này nhẹ giọng nói, ánh mắt đảo qua mọi người, dừng lại nhiều hơn trên người Vương Lâm một chút nhưng thần sắc vẫn bình thản như trước.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nữ tử này, hai mắt Vương Lâm bỗng sững lại. Hắn cẩn thận nhìn đối phương vài lần, mơ hồ cảm thấy tướng mạo nữ tử này có hơi quen thuộc nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Thấy Vương Lâm nhìn kỹ như vậy. Đường Giai khẽ cau mày, bình tĩnh nhìn lại Vương Lâm.

Vị đạo hữu này không biết tới từ huyệt nào?

Giọng nói như tiếng chim bách linh cất lên, vô cùng dễ nghe.

Thiên Ngưu đệ tam huyệt.

Vương Lâm chậm rãi nói, ánh mắt vẫn đánh giá đối phương, trong đầu suy nghĩ xem vẻ quen thuộc của đối phương là do đâu.

Hắn có thể xác định nữ tử này không phải là người chuyển thế của động phủ giới.

Nhưng ánh mắt của hắn trong mắt nữ tử này lại rất vô lễ, khiến đôi màv nàng càng nhíu lại, thần sắc nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ chán ghét.

Vị đạo hữu này chẳng lẽ đã từng gặp Đường Giai.

Nàng lạnh lùng nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói.

Chưa từng gặp qua. Chỉ có cảm giác quen thuộc mà thôi.

Vương Lâm trầm ngâm, đánh giá lại ánh mắt của mình vừa rồi, cảm thấy có chút không hay, cười xin lỗi, lắc đầu rồi thu hồi ánh mắt.

Nghe lời nói này của Vương Lâm, trong lòng Đường Giai lại càng chán ghét. Loại lời nói thế này cả đời nàng đã nghe rất nhiều, lúc này đã coi Vương Lâm là một người hư hỏng, không nói gì nữa mà thân thể nhoáng lên, hóa thành một luồng sáng màu tím bay về phía Quy Nhất Tông.

Vương Lâm sờ sờ mũi, không để ý tới thần sắc cổ quái của nam tử trung niên, hướng về phía Quy Nhất Tông bay đi.

Rất nhanh mọi người liền bay qua ngàn dặm, tiến vào trong Quy Nhất Tông. Dưới sự dẫn đường của nam tử trung niên này, họ bước vào trong đại trận của Quy Nhất Tông, hướng về phía đại điện trung tâm bay đi.

Tử quang lóe lên phía trước. Đường Giai giống như không phải lần đầu tới Quy Nhất Tông, đối với nơi này có vẻ rất quen thuộc, đi thẳng tới đại điện trung tâm.

Nửa canh giờ sau, Vương Lâm nhìn thấy ở phía trước có một khoảng sân khổng lồ. Trên sân này có một chiếc chuông lớn, tỏa ra uy áp mênh mông.

Phía dưới chiếc chuông lúc này có hai tu sĩ đang ngồi khoanh chân. Một người trong đó là một lão già mái tóc bạc phơ, thần sắc âm trầm, khoanh chân nhắn mắt, đối với mọi chuyện bên ngoài không nghe không hỏi. Phía bên phải mặt hắn có Thiên Ngưu ấn ký thỉnh thoảng lóe lên, tỏa ra khí tức Thiên Ngưu Hồn nồng đậm.

Một người khác là một thanh niên, vẻ mặt lười biếng, nhưng nếu nhìn kỹ lại mơ hồ thấy được đôi mắt hắn rất sáng. Hắn nhìn như tùy tiện nhưng chỉ khi nào thu hồi vẻ mặt, ánh sáng trong mắt hiện ra thì lúc đó lập tức sẽ thay đổi thành một người khác.

Phía bên phải mặt hắn cũng có Thiên Ngưu ấn ký lóe lên.

Đường Giai là người đầu tiên tới nơi này, hai mắt thanh niên nọ nhìn lướt qua, không thèm để ý. Nhưng ngay sau đó đột nhiên thân thể hắn chấn động, vẻ mặt biến đổi, lộ vẻ khiếp sợ. Thân thể cũng đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào Đường Giai mặc tử y nọ.

Mà nói đúng hơn là hắn nhìn chằm chằm vào phía sau Đường Giai! Phía sau nàng chính là Vương Lâm bạch y tung bay, tóc bạc phất phơ đang được mấy tu sĩ kia dẫn tới!

Vương Lâm cũng nhìn thấy hắn!

Đối với biến hóa kịch liệt của thanh niên này, Đường Giai cũng sửng sốt. Nàng nhận ra đối phương, biết thân phận của đối phương ở Quy Nhất Tông, biết thanh danh của đối phương ở Thiên Ngưu Châu. Trong dĩ vàng nàng đã từng thấy thân ảnh ngạo thiên địa của hắn nhưng chưa bao giờ thấy ánh mắt người thanh niên này như vậy.

Sững người. Đường Giai theo tiềm thức quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh mà nàng chán ghét.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_
Chương 1882 Bất công!

-... Vương huynh!

Ánh mắt lười biếng của thanh niên kia biến mất, khí chất toàn thân bỗng nhiên biến đổi, bộc phát ra tu vi cực kỳ cường hãn, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Thân thể hắn nhoáng lên, trực tiếp bước tới mấy bước, trong tích tắc đã tới gần Vương Lâm.

Đồng thời vào lúc này, tay phải thanh niên biến thành đao, bỗng nhiên giơ lên. Chỉ thấy một luồng kim quang chói mắt bất ngờ từ trên tay phải của hắn bộc phát ra. Kim quang vô cùng chói mắt, hóa thành một thanh kim đao chém thẳng xuống đầu Vương Lâm!

Một đao này có uy thế khai thiên, khiến cả thiên địa biến sắc, bầu trời tràn ngập kim quang, mơ hồ giống như sắp sụp đổ. Dưới một đao này, tiên khí bốn phương tám hướng cấp tốc ngưng tụ lại, giống như kim đao này xuất hiện có thể cắn nuốt thiên địa lực bốn phía vậy.

Cảnh tượng đột nhiên này khiến cho thần sắc mấy tu sĩ dẫn đường cho Vương Lâm ở bốn phía và nam tử trung niên kia đại biến, không cần

nghĩ ngợi mà nhanh chóng lui lại phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa Vương Lâm.

Đồng tử trong hai mắt Đường Giai co rụt lại, nhìn chằm chằm vào thân ảnh thanh niên đang giơ đao trên tay phải chém xuống. Thân ảnh này và thân ảnh ngạo thiên địa trong ký ức của nàng nhanh chóng chồng lên nhau.

Nếu không dùng Hồn Khải thì ta không thể chống nổi một đao này!

Tu vi Đường Giai không đạt tới Không Kiếp, mới chỉ là Huyền Kiếp mà thôi. Một khi nàng vượt qua được chín lần Huyền Kiếp thì mới chính thức bước vào Không Kiếp sơ kỳ!

Còn cả lão già đang ngồi khoanh chân dưới chiếc chuông đôi mắt cũng đột nhiên mở ra, ngưng thần quan sát. Tu vi lão già này sâu không lường được, từ khí tức mơ hồ tỏa ra mà phán đoán thì đã đạt tới Không Kiếp trung kỳ, tương đương với Thất Thải Tiên Tôn năm xưa. Hiển nhiên là phải tới Không Kiếp trung kỳ đỉnh phong!

Thần sắc Vương Lâm như thường, vào lúc kim đao trong tay thanh niên nọ còn cách thân thể hắn không tới mười trượng, ánh mắt đột nhiên bừng sáng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt ẩn dấu kim quang của thanh niên kia, hai tay bỗng nhiên giơ lên điểm về phía trước một chỉ!

Một chỉ này khiến thiên địa đột nhiên sững lại, giống như có một luồng lực lượng kỳ dị đè ép, ngưng đọng tất cả thiên địa, khiến quy tắc biến hóa dừng lại. Thanh kim đao đang cắn nuốt tiên lực cuồn cuộn kia lúc này cũng bị ngưng lại. Mà cánh tay cùng cả thân thể thanh niên kia cũng đều dừng tất cả động tác!

Thanh kim đao đánh tan thiên địa trong tích tắc khi Vương Lâm điểm một chỉ liền tự sụp đổ! Trong nháy mắt khi đối phương bị chế trụ, thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, bước qua bên người thanh niên này. Đi tới dưới cái chuông trong sân rộng.

Cảnh tượng này hiện lên trong mắt Đường Giai khiến tâm thần nàng chấn động, xoay phắt người nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lóe lên kỳ dị.

Còn lão già Không Kiếp trung kỳ kia thì nhíu mày. Đăm chiêu liếc Vương Lâm một cái.

Định Thân Thuật chỉ duy trì trong chớp mắt mà thôi. Thanh niên kia sau khi khôi phục hành động, vẻ mặt hiện lên nụ cười khổ, kim quang toàn thân lập tức tiêu tán, xoay người phức tạp nhìn Vương Lâm, chậm rãi lộ ra nụ cười chân thành.

Nhiều năm không gặp, Vương huynh không làm cho ta thất vọng rồi... Ta vẫn không phải là đối thủ của ngươi như trước.

Thanh niên này chính là Vân Dật Phong của Quy Nhất Tông!

Có thể sửa cái phương thức nghênh đón đặc biệt này của ngươi đi hay không?

Vương Lâm cau mày nhìn về hướng Vân Dật Phong.

Thân thể Vân Dật Phong nhoáng lên, rơi xuống bên cạnh Vương Lâm, cười ha hả. Nhìn thấy Vương Lâm hắn đích xác rất vui vẻ. Hai người bọn họ trong động phủ giới vừa là địch nhân, vừa là bằng hữu, vô cùng phức tạp, khiến Vân Dật Phong mỗi khi nhớ tại lại thấy hơi buồn bã.

Dù sao thì ký ức mấy vạn năm ở trong động phủ đối với hắn cũng đã chiếm một phần lớn đời người.

Vương huynh, ta sau khi trở lại tông môn lập tức phát động lực lượng tông môn tìm kiếm ngươi, đáng tiếc thủy chung không có tìm được. Không ngờ ngươi lại dùng phương thức này đột nhiên xuất hiện ở Quy Nhất Tông. Vân Dật Phong vui mừng, nhất thời nội tâm nhộn nhạo, tự nhiên muốn tiếp tục đánh một trận với Vương Lâm.

Vân Dật Phong nói, bước về hướng Vương Lâm. Đưa ra hai cánh tay, thần sắc rất chân thành.

Thân thể Vương Lâm dừng lại, nhìn Vân Dật Phong trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng cất bước đi tới, ôm lấy Vân Dật Phong.

Thần sắc Vân Dật Phong vui mừng, kéo Vương Lâm đi tới một bên tiếp tục nói chuyện.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một giọng nói tràn ngập sự uy nghiêm, từ trong đại điện phía trước quảng trường ở nơi này từ từ truyền ra.

Người đã đến đông đủ

Bước chân Vân Dật Phong dừng lại, cùng Vương Lâm liếc nhing nhau, thần sắc lập tức nghiêm túc hẳn lên, cung kính đứng đó.

Người nói chuyện là Tông chủ Quy Nhất Tông ta, tu vi Không Kiếp hậu kỳ.

Trong tâm thần Vương Lâm vang lên giọng nói của Vân Dật Phong. Hắn không thay đổi sắc mặt, nhìn về phía đại điện giống như một con cự thú đang phủ phục kia.

Ba người các ngươi hãy xưng tên đi.

Giọng nói uy nghiêm kia, từ từ truyền ra một lần nữa.

Hưu Sinh Môn, Đường Giai!

Thần sắc Đường Giai ngưng trọng, nhẹ giọng nói.

Tán tu, Biên Vân!

Lão giả kia đứng lên, hướng về phía đại điện ôm quyền nói.

Đại Hồn Môn, Vương Lâm!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, phát hiện nơi này trong lúc giọng nói từ đại điện truyền ra đã bị một cấm chế vô hình bao phủ. Bị phong ấn hoàn toàn. Do đó, giọng nói nơi này người ngoài không thể nghe được chút nào.

Càng khiến hắn phải âm thầm kinh hãi là biến hóa của thiên địa nơi này cũng bởi có cấm chế đảo loạn lên khiến người ta không cách nào tính toán dự đoán được, cấm chế này cũng không phải chỉ được bày ra đơn độc mà ngưng tụ toàn bộ cấm chế của Quy Nhất Tông ở nơi này.

Thiên Ngưu bảy huyệt, có ba cái đã bị hủy, ba sứ giả được Thiên Ngưu công nhận đã tử vong. Bốn người các ngươi giữ được Thiên Ngưu huyệt của mình là đã lập đại công!

Trải qua thương nghị giữa bổn tông và Đại Hồn Môn. Người có công tất nhiên sẽ được ban thưởng!

Giọng nói uy nghiêm kia lộ ra một luồng khí tức tang thương, hiển nhiên là một lão quỷ đã sống rất lâu, đã quên mất năm tháng trôi qua.

Biên Vân!

Giọng nói kia vang vọng không gian.

- Có!

Lão giả tên là Biên Vân tiến lên một bước.

Ngươi có công bảo vệ đệ tứ huyệt, ta phong ngươi làm trưởng lão kim hệ của Quy Nhất Tông, tặng ngươi chí bảo của Quy Nhất Tông - Ngũ Hành Khải kim hệ!

Giọng nói uy nghiêm kia truyền ra. Một đạo kim quang từ trong đại điện nhanh chóng bay ra, tỏa ra một luồng khí tức sắc bén như đao kiếm, bao phủ cả quảng trường.

Kim quang này dừng lại trước người Biên Vân, hóa thành một bộ áo giáp màu vàng kim. Từng luồng uy áp đáng sợ tỏa ra, ập tới Biên Vân, khiến

thần sắc hắn không còn bình tĩnh nữa. Mà hiện lên một tia kích động.

Tạ ơn tông chủ!

Biên Vân hít sâu một hơi, hướng về phía đại điện ôm quyền vái một cái. Trong nháy mắt khi hắn vái lạy, kim quang kia lập tức hóa thành vô số sợi tơ màu vàng kim, chui vào bên trong thân thể Biên Vân, biến mất hoàn toàn.

Đường Giai!

Giọng nói uy nghiêm kia lại truyền ra lần nữa.

Ngươi bảo vệ đệ lục huyệt có công, ta cho phép Hưu Sinh Môn ngươi khuếch trương sơn môn gấp ba lần, chiêu thu môn hạ đệ tử gấp ba, đạt được vật liệu tu tiên gấp ba. Ban cho ngươi chí bảo của Quy Nhất Tông, Ngũ Hành Khải thủy hệ!

Một đạo lam quang từ trong đại điện cấp tốc bay ra, hóa thành một vùng nước biển tràn ngập thiên địa, cuốn ngang qua, bao phủ bên ngoài thân thể Đường Giai, sau đó đột nhiên theo lỗ chân lông toàn thân chui vào. Thân thể Đường Giai run lên, trong mắt âm thầm hiện lên vẻ chấn động.

- Tạ ơn tông chủ tiền bối.

Nàng khom người cúi đầu, cung kính mở miệng.

- Vân Dật Phong!

Vân Dật Phong thần sắc nghiêm nghị, tiến lên một bước, vái thật sâu một cái.

Ngươi có công bảo vệ đệ tứ huyệt, bởi vì ngươi đã có Ngũ Hành Khải mộc hệ của bổn tông, ta truyền cho ngươi một trong bốn loại thần thông truyền thừa của bổn tông, ban cho ngươi tiên khí Đồ Linh Thứ của bổn tông!

Khi lời nói này vừa truyền ra, chỉ thấy hai đạo cầu vồng gào thét nhanh chóng bay ra từ trong đại điện. Một người trong đó cầm ngọc giản, người còn lại cầm một thanh có chủy thủ màu đen. Thanh được gọi là chủy thủ này rất quỷ dị, chỉ nhỏ như một thanh chủy thủ, nhưng lại có hình dạng như cái trùy, phía trên có chín cái gai sắc bén, tỏa ra từng luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

Tạ ơn tông chủ!

Thần sắc Vân Dật Phong lộ vẻ kích động, nhận lấy hai vật phẩm này, hướng về phía đại điện vái một lần nữa.

- Vương Lâm!

Một lát sau, giọng nói uy nghiêm kia chậm rãi truyền ra.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhìn đại điện kia, tiến lên phía trước một bước.

Ngươi có công bảo vệ đệ tam huyệt , ta ban cho ngươi Ngũ Hành Khải hỏa hệ!

Trong đại điện có ánh lửa lóe lên. Lại thấy một biển lửa gào thét bùng lên, thiêu đốt giữa không trung, hóa thành một bộ khôi giáp bùng cháy, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Ban thưởng đã hoàn thành, kế tiếp, ta sẽ giao cho các ngươi những nhiệm vụ cực kỳ bí mật!

Giọng nói kia lại vang lên. Vân Dật Phong sửng sốt, mở miệng muốn nói gì đó nhưng liếc mắt nhìn về phía đại điện kia xong liền trầm mặc.

Ba người bọn họ đều có hai phần thưởng, duy chỉ có Vương Lâm là có một.

Không chỉ có Vân Dật Phong nghi ngờ. Đường Giai và lão giả Biên Vân kia, ánh mắt cũng đảo qua người Vương Lâm, hiển nhiên đều phát hiện ra điểm này.

Biên Vân tu vi cao thâm, tính tình âm trầm, chuyện không liên quan tới mình thì hắn cũng không để ý tới, liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, không nghe không hỏi.

Ấn tượng của Đường Giai đối với Vương Lâm không tốt, giờ phút này tự nhiên cũng sẽ không để ý tới.

Nhiệm vụ của các ngươi, là...

Giọng nói kia vang vọng, nhưng còn chưa nói xong thì hàn quang trong mắt Vương Lâm chợt lóe lên.

- Chậm đã!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào đại điện, giơ chân lên bước tới hai bước, cắt đứt lời nói của Tông chủ Quy Nhất Tông.

Giọng nói của hắn vừa vang lên liền khiến sắc mặt Vân Dật Phong lập tức đại biến, vội vàng đưa mắt ra hiệu với Vương Lâm. Kể cả Đường Giai ánh mắt cũng sững lại, nhìn về phía Vương Lâm, hiển nhiên không ngờ Vương Lâm lại dám cất lời vào lúc này.

Ngay cả Biên Vân kia cũng xoay người nhìn về phía Vương Lâm.

Nhiệm vụ của các ngươi, là đi tới Lục Ma Châu, lẻn vào trong Lục Ma Miếu Vũ, hủy đi Lục Ma yêu tượng, đánh trọng thương Lục Ma Hồn. Sau khi hoàn thành, bốn người các ngươi coi như đã lập được công lao cực lớn cho Thiên Ngưu Châu!

Giọng nói uy nghiêm kia căn bản không để ý tới lời nói của Vương Lâm, vẫn chậm rãi nói như cũ, từ từ nói ra nhiệm vụ cực kỳ bí mật này.

Lời nói này vừa thốt lên, thần sắc Biên Vân lập tức có biến hóa. Đường Giai cũng vậy, ngay cả Vân Dật Phong cũng không có gì khác, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nghe tin này. Sắc mặt ba người đồng loạt biến đổi.

Tiến vào Lục Ma Châu, chuyện này quá mức nguy hiểm, hơi không cẩn thận thì vĩnh viễn không cách nào trở lại.

Lục Ma Châu lúc này đã khá trống trải, về phần mấy lão tổ của Lục Ma Châu sẽ có người kiềm chế cho các ngươi. Nhiệm vụ này là như vậy. Tới

bây giờ, Vương Lâm. Ngươi có lời gì cần nói.

Giọng nói kia vẫn chậm chạp như cũ, tựa trong thiên địa này có rất ít chuyện có thể khiến cho giọng nói này dao động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1883 Phản bội Thiên Ngưu Châu!

Vãn bối không hiểu, vì sao người bên cạnh đạt được hai loại phần thưởng, mà Vương mỗ lại chỉ là một Hỏa Khải kia!

Vương Lâm không khách khí chút nào. Hắn hôm nay cũng không phải một thân một mình mà là trưởng lão của Đại Hồn Môn.

Do đó chuyện này hắn tuyệt không thể nhẫn nhịn, cho dù là Tông chủ Quy Nhất Tông, hắn cũng vẫn chất vấn.

Tu vi của ngươi thấp nhất, một bộ khôi giáp là đủ rồi, chuyện này là do bổn tông và Đại Hồn Môn sau khi thương nghị mới quyết định ban

thưởng. Ngươi có thể không hiểu, nhưng nhất định phải tiếp nhận. Nếu ngươi không thích Ngũ Hành Hỏa Khải này, lão phu sẽ thu lại.

Giọng nói uy nghiêm kia truyền ra, lập tức bộ hỏa giáp đang trôi lơ lửng giữa không trung lập tức ầm ầm khuếch tán, một lần nữa hóa thành một biển lửa. Bị cuốn thẳng trở lại đại điện.

Kết quả thương nghị có gì làm bằng chứng hay không?

Vương Lâm nhìn đại điện, chậm rãi nói.

Lời nói của Vương Lâm vừa dứt. Từ trong đại điện lập tức bay ra một đạo u quang. Bên trong đạo u quang này là một sợi tóc màu trắng, sau khi bay ra, sau đó lập tức tan vỡ, mơ hồ hóa thành một thân ảnh.

Thân ảnh này chính là Thanh Ngưu lão tổ!

Chuyện ban thưởng, đã quyết định như thế thì lão phu sẽ không thay đổi nữa. Nếu Vương Lâm tuân thủ không nhanh chóng thì cứ coi như không cần khen thưởng!

Vương Lâm thấy Thanh Ngưu lão tổ huyễn hóa ra thì hiểu đây không phải là phân thân của Thanh Ngưu lão tổ mà chỉ là một tia thần thức.

Bằng chứng đã cho ngươi thấy, lui ra!

Trong đại điện truyền ra giọng nói lạnh lùng của Tông chủ Quy Nhất Tông.

Thần sắc Vương Lâm không lộ ra chút dao động nào. Nếu chuyện này đúng là kết quả do Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông sau khi thương nghị, chuyện đã bất công như vậy thì Vương Lâm hắn cũng không cần nghĩ tới ước định với Thanh Ngưu lão tổ của Đại Hồn Môn nữa.

Trầm mặc, Vương Lâm không mở miệng nữa mà bình tĩnh đứng ở đó. Giống như chuyện vừa rồi chưa hề phát sinh, cũng chẳng tỏ vẻ đau lòng vì Tông chủ Quy Nhất Tông thu lại Hỏa Khải một chút nào.

Lão phu hiện đang thi triển thần thông, mở đại trận bất động cả vạn năm nayy của Quy Nhất Tông ta, đem bốn người các ngươi đưa vào Lục Ma Châu. Trước đó bốn người các ngươi lưu lại cho ta một tia mệnh hồn. Dựa vào mệnh hồn của các ngươi, lão phu có thể vào thời điểm sau khi các ngươi hoàn thành nhiệm vụ đưa các ngươi từ Lục Ma Châu trở lại!

Từ mệnh hồn này vừa thốt ra, con ngươi trong mắt Vương Lâm âm thầm co rụt lại. Loại chuyện này, chỗ tốt là có thể mượn nó để trở lại, nhưng cũng tồn tại điểm không tốt. Đó là việc không có tự do. Hành tung lúc nào cũng bị đối phương nắm trong tay.

Vân Dật Phong thân là đệ tử của Quy Nhất Tông, tất nhiên không do dự chút nào, tay phải giơ lên vỗ vào mi tâm. Thân thể hắn chấn động, một luồng hồn khí tản ra, hóa thành một hồn cầu, bay thẳng về phía đại điện.

Lão giả Biên Vân do dự một chút rồi cũng không cự tuyệt, rút ra một luồng mệnh hồn của bản thân đưa vào đại điện.

Về phần Đường Giai kia, nàng trầm mặc hồi lâu, cắn răng một cái. Vì sự phát triển của tông môn, nàng có thể giao ra tất cả, càng không cần phải nói chuyện này vốn nên như thế. Nếu không, bọn họ cũng không cách nào được Quy Nhất Tông đưa trở lại từ Lục Ma Châu.

Mệnh hồn của ba người đã đưa ra toàn bộ, chỉ còn lại mình Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc hồi lâu. Sau đó hắn nhìn về phía đại điện kia, chậm rãi mở miệng.

Ta cự tuyệt chuyện này, phải sau khi trở về về Đại Hồn Môn ra mắt lão tổ mới đưa ra quyết định, cáo từ!

Vương Lâm vừa nói vừa chậm rãi lui về phía sau. Đang muốn rời khỏi quảng trường này.

Có thể đi nhưng lưu lại Hồn Khải tại đây!

Giọng nói uy nghiêm bên trong đại điện chợt vang lên. Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ màu đen do sương mù tạo thành, rõ ràng huyễn hóa ra, bao phủ cả không trung, chụp về phía Vương Lâm.

Đôi mắt Vương Lâm lộ hàn quang, ý niệm trong đầu vào tích tắc này liên tục xoay chuyển, xuất hiện vô số suy nghĩ. Những biến hóa này khiến hắn trong khoảng thời gian ngắn rất khó phân tích ra rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở nơi này.

Thanh Ngưu lão tổ thay đổi thái độ. Còn cả việc Quy Nhất Tông đột nhiên gây khó dễ. Trong chuyện này, tựa như có một chuyện gì đó Vương Lâm không biết đang mơ hồ phát sinh.

Hắn thậm chí có cảm giác, nếu mình giao Hồn Khải ra thì sợ rằng tuyệt đối khó có thể rời khỏi Quy Nhất Tông. Đến lúc đó không có Hồn Khải giúp tu vi bạo tăng, tình cảnh của hắn sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Cảm giác này khá mãnh liệt. Trên thực tế Hồn Khải kia, Vương Lâm cũng không muốn chiếm giữ. Vốn hắn muốn sau khi hoàn thành ba điều kiện của Thanh Ngưu lão tổ để trả ơn tặng ba lễ vật liền lưu lại Hồn Khải này mà một mình rời đi.

Dù sao vật ấy cũng không phải thuộc về hắn mà thuộc về Thiên Ngưu Châu này.

Nhưng biến hóa quỷ dị hôm này khiến trong lòng Vương Lâm nổi lên sự cảnh giác nồng đậm. Hắn không biết nửa năm mình ở Cực Thiên thảo nguyên, trong Thiên Ngưu Châu đã xuất hiện biến cố gì!

Nếu như không biết thì hắn tuyệt đối không thể tùy ý đưa Hồn Khải ra. Hồn Khải còn thì hắn còn một tia lực lượng bảo vệ bản thân. Nếu Hồn Khải mất đi thì hắn chẳng khác nào rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Việc này ngay sau khi ta tới Quy Nhất Tông đã bắt đầu. Đối phương lúc đầu rõ ràng tỏ vẻ bất công. Nếu ta nói thì rơi vào bẫy, nếu ta không nói mà cam chịu thì vẫn sẽ dùng mệnh hồn này... Bức ta không thể không tuân theo!

Cuối cùng chuyện hôm nay hoàn toàn là muốn đối phó với ta!

Chuyện này có vấn đề! Quy Nhất Tông biết thân phận của ta, biết ta từ động phủ giới tới, lại càng biết sự tồn tại của Huyền La. Nhưng bọn hắn lại vẫn làm như vậy...

Vương Lâm càng nghĩ càng không hiểu. Nhưng giờ phút này không cho phép hắn nghĩ nhiều, giữa việc từ bỏ áp giáp, đối mặt với kết cục chưa biết và giữ lại Hồn Khải, hắn lựa chọn phương án sau! Hầu như chỉ trong

nháy mắt khi bàn tay khổng lồ kia đánh tới, đám người Vân Dật Phong, Đường Giai còn đang sững người ra thì Thiên Ngưu ấn ký trên mặt Vương Lâm đột nhiên tỏa ra hắc quang vô tận. Hắc quang nọ trong nháy mắt bao phủ toàn thân Vương Lâm. Hóa thành vô số sợi tơ đen tràn khắp thân thể hắn, hình thành một bộ áp giáp bao phủ cả khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra đôi mắt và mái tóc bạc tung bay.

Tu vi của Vương Lâm trong tích tắc khi mặc áo giáp này liền ầm ầm tăng mạnh, từ Không Linh hậu kỳ trực tiếp lên tới Không Kiếp sơ kỳ, tay phải bỗng nhiên giơ lên. Dịch Linh Ấn ầm ầm vang lên ngập trời, hóa thành lục chỉ ma ấn trực tiếp đối kháng với đối phương.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên kinh thiên trong quảng trường của Quy Nhất Tông. Lục chỉ ma ấn tan nát nhưng bàn tay khổng lồ màu đen chụp tới cũng run lên, sụp đổ một nửa, tuy vậy vẫn có một bộ phận lao về phía Vương Lâm như trước, đánh lên người hắn.

Với tu vi hiện nay của Vương Lâm mà bị bàn tay khổng lồ này đụng phải, sắc mặt lập tức tái nhợt, khóe miệng tràn máu tươi, thân thể bị cuốn bay vọt về phía sau.

Vương Lâm phản bội Thiên Ngưu Châu, phát Hồn Lệnh, phàm là tu sĩ Thiên Ngưu Châu ta, ai ai cũng có thể tru sát! Ai có thể giết hắn, tặng Ngũ Hành Khải hỏa hệ, tặng Quỷ Phàm phó kỳ của Đại Hồn Môn, tặng một viên Thiên Ngưu Châu!

Thân thể Vương Lâm bay vọt đi. Nghe thấy vậy liền cắn răng, trong lòng dâng lên một tâm tình khó nói. Hắn mơ hồ cảm thấy ba loại tặng phẩm này vốn là quyết định tặng cho mình...

Lời này vừa dứt, sắc mặt Biên Vân lập tức biến hóa kịch liệt, lộ vẻ không thể nào tin nổi, không cần nghĩ ngợi, Thiên Ngưu ấn ký trên mặt phải lập tức lóe lên u quang, hóa thành những sợi tơ màu đen bao phủ toàn thân, trong phút chốc hình thành một bộ Hồn Khải giống hệt Vương Lâm, tu vi tăng mạnh, bất ngờ đột phá Không Kiếp trung kỳ. Đạt tới Không Kiếp hậu kỳ, nhoáng một cái liền đuổi theo Vương Lâm!

Hành động của hắn cũng là bởi vì ba chữ Thiên Ngưu Châu!

Thiên Ngưu Châu là do Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông trong vô số năm về trước khi mở ra Thiên Ngưu thất huyệt phát hiện ra. Hạt châu này chỉ có bảy hạt, ở bên trong tồn tại rất nhiều biến hóa, có thể tạo thành Pháp Bảo, nhưng cũng có thể biến đổi thời gian cho tu sĩ đi vào tu luyện.

Nhưng nếu chỉ có thể thì cũng không quan trọng lắm. Điều quan trọng nhất là nhờ có hạt châu này, có thể giữ được Thiên Ngưu Hồn, khiến cho người có được Thiên Ngưu Hồn Khải cũng không phải vì rời xa Thiên Ngưu Châu mà không thể sử dụng được Hồn Khải nữa.

Có hạt châu này, ở chỗ nào trên Tiên Cương đại lục, dù là vùng đất của Cổ Tộc thì cũng có thể mặc Hồn Khải. Bởi vì hạt châu này chẳng khác gì Thiên Ngưu Hồn!

Đối với Thiên Ngưu Châu Vương Lâm chưa bao giờ nghe nói. Nếu không thì hắn nhất định sẽ phát hiện ra, hạt châu này ở một số phương diện lại cực kỳ giống với một vật phẩm mà hắn có!

Bảy viên Thiên Ngưu Châu này Quy Nhất Tông có ba. Đại Hồn Môn có bốn, vô số năm qua chưa bao giờ đưa ra làm tặng phẩm, là chí bảo của tông môn, vừa dùng làm đại trận trấn phái vừa tạo thành thánh địa cho tu sĩ môn nhân tu luyện!

Thánh địa này chỉ có ba hạt châu ngưng tụ lại một chỗ mới có thể tạo thành hoàn mỹ. Cho nên tông môn có thể đưa ra hạt châu này tuyệt đối không phải là Quy Nhất Tông, chỉ có là Đại Hồn Môn còn dư một hạt mà thôi!

Quỷ Phàm đại trận hộ sơn của Đại Hồn Môn cũng là một bí ẩn cực sâu của môn phái này, nếu có cây Quỷ Phàm phó kỳ này trong tay thì dù ở khoảng cách rất xa vẫn có thể thi triển được uy lực rất lớn của đại trận.

Có hai loại vật phẩm này đủ khiến người ta điên cuồng! Cho nên Biên Vân kia mới đỏ mắt mà vội vàng đuổi theo.

Thân thể Đường Giai chấn động, trầm mặc một vài nhịp thở liền cắn răng, toàn thân tràn ngập hắc quang, trong nháy mắt đã mặc Hồn Khải, tu vi trực tiếp tăng lên Không Kiếp trung kỳ, thân thể nhoáng lên liền đuổi theo.

Chỉ có Vân Dật Phong là trầm mặc đứng đó. Sắc mặt âm trầm, không đuổi theo. Nhưng trong tích tắc khi Đường Giai đuổi theo, hắn đột nhiên mở miệng, hướng về phía Đường Giai truyền một câu thần niệm.

Đường Giai đang muốn đuổi theo, vừa nghe lời nói của Vân Dật Phong toàn thân liền run lên, quay phắt đầu nhìn về phía hắn.

Chuyện là thật sao?

Vân Dật Phong nhìn Đường Giai gật đầu.

Thần sắc Đường Giai phức tạp, quay đầu hóa thành một đạo cầu vồng, lại một lần nữa truy kích nhưng tâm tình đang có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cho tới khi Đường Giai đi rồi, Vân Dật Phong mới xoay người nhìn vào đại điện, quỳ xuống mặt đất.

Tông chủ, xin người giải thích cho đệ tử! Thân phận Vương Lâm kia có quan hệ với Huyền La Đại Thiên Tôn, đệ tử đã sớm bẩm báo...

Trong đại điện trầm mặc, rất lâu, rất lâu mới truyền ra tiếng thở dài uể oải.

Vương Lâm lao vọt đi từ Quy Nhất Tông, thần sắc âm trầm, thần thức cũng tản ra. Nhưng hắn rất nhanh đã nhận ra chuyện không thích hợp. Cả Quy Nhất Tông hoàn toàn yên lặng. Thân ảnh hắn lao đi lại không ai ngăn trở, thậm chí cả đại trận sơn môn của Quy Nhất Tông lúc này cũng như đã đóng lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1884 Thiên Ngưu đỉnh dương

Sự yên tĩnh này giống như là vì muốn thả cho hắn chạy, khiến đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Chuyện tình phát sinh quá đột ngột làm rất nhiều chuyện hắn cảm thấy không rõ ràng. Nhưng giờ phút này không còn kịp nghĩ nhiều, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao đi.

Vương Lâm triển khai tốc độ nhanh nhất, lao thẳng ra bên ngoài sơn môn của Quy Nhất Tông, cả đường ầm vang. Phía sau hắn, lão già Biên Vân kia hai mắt lộ ánh sáng kỳ dị, dùng tu vi Không Kiếp hậu kỳ cất bước vượt qua không gian vô tận, nhanh chóng đuổi theo Vương Lâm.

Hai người một trước một sau lao đi trong Quy Nhất Tông, rất nhanh đã tới bên ngoài Quy Nhất Tông, nhoáng cái ra khỏi sơn môn. Trong tích tắc này, lại có một đạo cầu vồng màu tím từ bên lao ra. Ngay sau đó, sơn môn của Quy Nhất Tông ầm ầm vận chuyển, khôi phục bình thường.

Vương Lâm sau khi bay ra khỏi sơn môn của Quy Nhất Tông liền vọt đi ngàn dặm. Trong mấy ngàn dặm ở trong Quy Nhất Tông không thích hợp thi triển súc địa thành thốn, nhất là đại trận của sơn môn này ầm ầm vận chuyển lại càng khiến khí tức của thiên địa rối loạn.

Ngay lúc Vương Lâm rời khỏi phạm vi của sơn môn, hắn lập tức thi triển súc địa thành thốn rời đi. Trong tích tắc này Biên Vân đang truy kích phía sau thần sắc lộ vẻ lãnh khốc, tay phải bỗng nhiên giơ lên bắt quyết. Đột nhiên bầu trời biến đổi, chỉ thấy trên vùng trời sáng ngời một màu xanh biếc lại xuất hiện bảy ngôi sao lấp lánh. Bảy ngôi sao này giống như bảy tinh cầu trong đêm, lúc này tỏa sáng giữa ban ngày.

Thất Tinh sát!

Hàn quang trong mắt Biên Vân lóe lên. Vì tặng phẩm sau khi giết chết Vương Lâm. Hắn mặc dù đã nhận ra thái độ của Quy Nhất Tông đối với Vương Lâm có vấn đề nhưng giờ phút này cũng không thèm nghĩ thêm chút nào. Hắn muốn chính là Hồn Lệnh do Tông chủ Quy Nhất Tông tự mình phát ra truy sát Vương Lâm phản bội.

Lấy đầu Vương Lâm này có thể đổi được tặng phẩm của Quy Nhất Tông. Dù phương diện này có vấn đề nhưng ta cứ giả bộ không biết. Như vậy thì ta cũng chỉ chấp hành mệnh lệnh của Tông chủ Quy Nhất Tông, Đại Hồn Môn cũng chẳng nói được gì. Vương Lâm này là kẻ phản bội, ta đây đang giết kẻ địch!

Biên Vân là một tán tu, có thể tu hành tới trình độ Không Kiếp trung kỳ, lại đạt được sự tán thành của Thiên Ngưu, có được Hồn Khải tất nhiên là có chỗ hơn người. Lúc này ý niệm lóe lên trong đầu hắn, lập tức quyết định.

Trong tích tắc khi Biên Vân giơ tay lên, bảy ngôi sao trên bầu trời lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng. Mơ hồ có một luồng lực lượng thiên địa từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, trong thời gian ngắn khiến bảy ngôi sao bộc phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa. Bất ngờ giống như đang rơi xuống từ trên trời cao.

Tiếng gào thét này giống như có thể xé rách thiên không, hình thành một lực lượng mạnh mẽ không thể nào hình dung nổi. Sóng gợn lóe lên dưới chân Vương Lâm, thân thể đang muốn rời đi thì đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời xanh biếc lúc này có bảy đạo lưu tinh đánh xuống, tốc độ như cầu vồng, ầm ầm tiến về phía hắn. Từ xa nhìn lại có thể mơ hồ nhìn thấy thiên thạch lớn cỡ nắm tay đang điên cuồng tới gần.

Khoảng cách xa như vậy mà có thể thấy thiên thạch lớn cỡ nắm tay, nếu ở gần có thể tưởng tượng ra kích thước khổng lồ của nó.

Khi ánh mắt Vương Lâm đảo qua, thiên thạch bằng nắm tay đã hóa thành lớn bằng chậu nước, lại còn đang nhanh chóng mở rộng. Nhìn tình hình này thì sợ rằng nó sẽ bao phủ trong phạm vi ngàn dặm. Khiến tất cả mọi thứ trong phạm vi này đều hóa thành một đống đổ nát.

Loại thần thông này cũng chỉ có Biên Vân sau khi mượn Thiên Ngưu Hồn Khải tăng mạnh tu vi mới có thể làm được.

Sóng gợn dưới chân Vương Lâm càng ngày càng nhiều. Ánh mắt hắn lóe lên, đang muốn cất được sử dụng súc địa thành thốn rời đi. Loại thần thông này Biên Vân hiển nhiên là không biết, do vậy dù thần thông của đối phương có mạnh hơn nữa nhưng muốn lưu Vương Lâm lại vẫn còn khó.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phía sau Biên Vân lại có một đạo cầu vồng màu tím lao tới. Đường Giai bên trong thần sắc phức tạp, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang ở phía xa xa, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt sẽ tới gần, nhìn như muốn xuyên qua bên cạnh Biên Vân.

Biên Vân tiền bối, ta trợ giúp người một tay, tặng phẩm thu được ta chỉ cần có Ngũ Hành Hỏa Khải!

Giọng nói êm ái của Đường Giai vang lên, không đợi Biên Vân đồng ý thì nàng đã tới chỉ còn cách Biên Vân không tới trăm trượng.

Biên Vân nhướng mày nhưng không nói gì. Nhưng bỗng bước chân của Vương Lâm đang định rời đi lại sững lại. Hắn nhìn thấy Đường Giai trong nháy mắt khi lao tới cách Biên Vân mười trượng hình như có điều kỳ quái.

Ngươi làm gì?

Biên Vân cũng phát hiện ra điều khác thường, hai mắt lóe sáng, tay áo bỗng vung lên, thân thể đồng thời lui lại phía sau. Một luồng hắc phong từ trong thân thể hắn lan ra, hình thành một tầng phòng hộ. Chỉ thấy trong đồng tử hai mắt Đường Giai có một vùng kim quang lóe lên, ngọc thủ giơ về phía trước điểm một cái. Lập tức tám kim môn liền biến ảo ra bốn phía Biên Vân.

Bát môn phong!

Tám kim môn tỏa ra kim quang vô tận, sau khi xuất hiện liền lao thẳng tới Biên Vân rồi co lại.

Cảnh tượng đột ngột này khiến ánh mắt Vương Lâm sững lại. Trong thời gian ngắn đầu óc hắn xoay chuyển trăm điều, nhưng không do dự chút

nào, bỏ qua việc rời đi, thân thể nhoáng lên, cả người hóa thành một đạo u quang, phóng thẳng về phía Biên Vân đã bị phong ấn.

Tính cách Vương Lâm luôn là như vậy. Người khác không chọc vào hắn thì hắn nếu không phải bất đắc dĩ cũng sẽ không chọc tới ai. Nhưng hôm nay Biên Vân đã muốn giết hắn trước thì nếu có thể có cơ hội, Vương Lâm lập tức sẽ phản kích. Hắn trong nháy mắt khi nhìn thấy tám kim môn thì đã nhận ra vì sao đối phương lại khiến mình quen thuộc. Bởi vì khí tức trên người nữ tử này cực kỳ giống với Tam Phi Đường San!

Chỉ nghĩ tới đây là Vương Lâm đã có thể hiểu, nữ tử này và Đường San tất nhiên có quan hệ sâu xa.

Mọi chuyện chỉ phát sinh trong phút chốc. Biên Vân kia trong lúc bất ngờ còn chưa ứng phó kịp, bảy viên tinh cầu rơi xuống này bỗng nhiên có ba viên mất đi sự điều khiển, tiêu tán trong không trung. Nhưng còn bốn viên khác vẫn gào thét lao tới, nhìn vẻ ngoài sợ rằng không bao lâu nữa sẽ rơi xuống mặt đất.

Bốn viên tinh cầu này rơi xuống, một ngọn lửa màu đen thiêu đốt trên đó tạo thành khí thế kinh thiên. Nó còn chưa hạ xuống tới nơi nhưng đã có tầng tầng sóng nhiệt ập thẳng xuống mặt đất, giống như có một lực lượng nghịch chuyển thiên địa biến ảo ra, bao phủ tám phương.

Không để ý tới đám thiên thạch này nữa, Vương Lâm trong phút chốc đã áp sát Biên Vân vừa bị tám kim môn phong ấn, tay phải giơ lên mạnh mẽ bắt quyết vung về phía trước.

Chỉ thấy thiên địa ầm vang. Thất Thải Thương biến ảo ra, màu sắc biến hóa ba lần, cuối cùng trở thành Thất Thải tam biến, gào thét đánh thẳng vào Biên Vân.

Ngay sau đó, Vương Lâm lại dùng tốc độ làm phép phi thường, vừa bước tới vừa bắt quyết. Lập tức lục chỉ ma thủ khổng lồ bất ngờ biến ảo ra. Đánh tới Biên Vân.

Nếu chỉ có hai loại thần thông này thì còn chưa đủ khiến đối phương trọng thương. Giờ phút này Vương Lâm cắn răng, hai tay đồng thời bắt quyết, điểm lên bầu trời một chỉ.

Thiên địa lập tức ầm vang. Mặt đất lúc này trở thành một vùng hải dương, thiên địa đen tối, xa xa bất ngờ xuất hiện ánh sáng mặt trời.

Tàn Dạ Thuật trong tay Vương Lâm sau khi mặc vào Hồn Khải lại được thi triển lần thứ hai.

Mà Đường Giai vào lúc này nếu đã ra tay thì cũng không do dự nữa, hai tay bắt quyết vung về phía trước. Chỉ thấy trong thiên địa đen tối bởi Tàn Dạ Thuật bất ngờ xuất hiện một cái roi màu vàng khổng lồ.

Cái roi này gào thét quất tới, khí thế như có thể đánh tan thiên không, giáng xuống Biên Vân. Nàng không có tốc độ làm phép như Vương

Lâm, trong khi Vương Lâm đánh ra ba thần thông thì nàng mới hoàn thành một.

Sắc mặt Biên Vân đại biến. Giờ phút này hắn đã bị bát môn phong ấn. Bát môn này là thần thông Đường Giai hiểu nhất, mà sau khi nàng mặc Hồn Khải vào, tu vi đạt tới Không Kiếp trung kỳ thì uy lực của nó lại được gấp lên rất nhiều lần. Sát khí trong mắt Biên Vân lóe lên. Giờ phút này hắn không còn nghĩ gì khác nữa, cắn lưỡi phun một ngụm máu tươi. Máu tươi nọ hóa thành sương mù máu, hình thành vô số u hồn dữ tợn màu máu, gầm thét thê lương đánh về phía bát môn kia.

Ầm một tiếng, bát môn tan rã. Biên Vân vừa khôi phục hành động thì gặp ngay Thất Thải Thương bay tới. Hắn không kịp né tránh, hai tay vung lên, lập tức trước người xuất hiện một tiểu thuẫn màu trắng nhỏ. Ánh sáng lóe lên, tiểu thuẫn va chạm với Thất Thải Thương.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra. Trường thương sụp độ nhưng tiểu thuẫn màu trắng cũng xuất hiện vô số khe nứt. Còn chưa đợi nó kịp tan nát, lục chỉ ma ấn của Vương Lâm đã đánh tới, vừa bay vừa co rút lại cuối cùng hóa thành lớn không tới mười trượng, ầm ầm đánh lên tiểu thuẫn.

Tiểu thuẫn màu trắng không còn chút lực lượng chống cự nào, khiến cho chưởng ấn còn lại rơi lên người Biên Vân.

Tiếng ầm vang vọng ra. Sắc mặt Biên Vân tái nhợt, thân thể bị cuốn đi, cánh tay phải giơ lên điểm mạnh vào mi tâm, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ.

Trong tiếng gầm nhẹ, phía sau lưng hắn đột nhiên biến ảo ra một hư ảnh Thiên Ngưu Hồn cũng đang rít gào, hình thành vô số gợn sóng. Gợn sóng đó đánh tan lục chỉ ma ấn. Nhưng liên tiếp ba thần thông của Vương Lâm đã hoàn thành. Trong tích khi ma ấn tan rã, Biên Vân liền bị Tàn Dạ Thuật bao phủ. Vầng mặt trời lúc này hoàn toàn hiện ra, bộc phát ra lực lượng xé rách màn đêm.

Tín... Tín thuật!

Biên Vân liên tục bị đả kích, cho tới lúc này mới nhìn ra dấu vết bên trong vầng mặt trời, lập tức ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi, nhanh chóng lùi lại sau.

Nhưng đồng thời với lúc hắn lùi lại, cây roi màu vàng của Đường Giai sáng chói như vầng mặt trời, vung lên đánh tan đêm tối, trong tích tắc đã áp sát Biên Vân, quất lên người hắn.

Biên Vân phun một ngụm máu tươi, thần sắc cực kỳ chật vật, thân thể lại bị cuốn về phía sau một lần nữa. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này là muốn rời khỏi phạm vi của thần thông này. Nhưng hắn đã chậm, vầng mặt trời lên cao, ánh sáng mang theo lực lượng xé rách đêm đen tràn tới, điên cuồng khuếch tán ra. Biên Vân phun một ngụm máu tươi, hai mắt đỏ như máu. Giờ phút này hắn cũng cảm nhận được nguy cơ, trong nháy mắt liền quyết định.

Vừa lui về phía sau, bước chân Biên Vân đột nhiên sững lại, hai tay giơ lên, đồng loạt đặt ở mi tâm, sau đó kéo về phía sau rồi hung hăng vung lên.

Trong nháy mắt này, bên ngoài thân thể Biên Vân lập tức xuất hiện một hư ảnh Thiên Ngưu đang giơ móng trước, đôi sừng cong như muốn húc tan thiên địa. Hư ảnh này phát ra tiếng gầm thét kinh thiên, lao về phía vầng mặt trời trên không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1885 Câu nói kia!

Thiên Ngưu Hồn ảnh mang theo vè điên cuồng, lao thẳng về phía vầng mặt trời. Biên Vân sau khi mặc vào Hồn Khải tu vi cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng giờ phút này sau động tác của hắn, hư ảnh Thiên Ngưu nhằm về phía mặt trời đánh tới thì khí tức trên thân thể hắn đột nhiên giảm đi, từ Không Kiếp hậu kỳ khôi phục tới Không Kiếp trung kỳ.

Thần thông này bất ngờ lại khiến hắn phải tạm thời không thể mặc Hồn Khải, khiến nó hóa thành một Thiên Ngưu Hồn chính thức, đánh tan Tàn Dạ trong thiên địa!

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt. Thiên Ngưu Hồn dùng tốc độ cực nhanh va chạm với vầng mặt trời. Trong tiếng ầm vang này, Vương

Lâm phun máu tươi. Đồng thời vào lúc thần thông Tàn Dạ sụp đổ, thân thể hắn liên tục bị cuốn đi mấy trăm trượng.

Còn Biên Vân kia thân thể nhoáng một cái như già đi cả ngàn năm, máu tươi tràn ra, vội vàng lui lại phía sau. Nhưng Vương Lâm sao có thể để hắn rời đi. Giờ phút này không để ý tới thương thế, thân hình Vương Lâm lao tới, tiến thẳng về phía Biên Vân đang muốn lui lại phía sau, muốn thừa dịp Hồn Khải tán đi mà đánh chết hắn.

Đường Giai trầm mặc, không ra tay giúp đỡ nữa. Nàng vừa rồi giúp đỡ chỉ là thay mặt đại tỷ mà thôi. Lúc này vẻ mặt nàng phức tạp, nhìn thoáng qua thân ảnh Vương Lâm đang lao đi, xoay người không chút do dự biến mất.

Vẻ mặt Vương Lâm đầy sát khí, trong tích tắc đã tới gần, giơ tay phải lên, nắm quyền mạnh mẽ đánh thẳng về phía Biên Vân. Một quyền này ẩn chứa Đạo Cổ lực, vừa đánh ra liền khiến thiên địa biến hóa, tiếng chấn động vang vọng. Thân thể Vương Lâm bị cuốn đi. Phun ra rất nhiều máu tươi.

Thân thể Vương Lâm cũng chấn động nhưng cắn răng lao tới một lần nữa.

Hai người liên tục va chạm mấy lần, khiến tiếng chấn động càng mãnh liệt. Trong mắt Biên Vân kia lúc này xuất hiện vẻ sợ hãi. Hắn không phải chưa từng thấy kẻ điên cuồng nhưng như Vương Lâm không để ý tới bản thân mà chỉ chăm chăm giết người thế này thì hắn mới gặp lần đầu tiên.

Ngay trong tích tắc khi Vương Lâm và Biên Vân đang liên tục chém giết thì đột nhiên mấy ngàn dặm bên trong Quy Nhất Tông, một bàn tay khổng lồ đột nhiên biến ảo ra, hướng về phía này chụp tới.

Sắc mặt Vương Lâm âm trầm, bỏ qua cho Biên Vân, thân thể lui lại phía sau mấy bước, sóng gợn lan ra dưới chân, trong nháy mắt liền biến mất, dung nhập thiên địa mà đi.

Bàn tay khổng lồ màu đen kia lập tức lao tới túm lấy Biên Vân, lôi về trong Quy Nhất Tông.

Trận chiến này từ khi bắt đầu tới lúc này diễn ra cực kỳ ngắn ngủi. Cho tới giờ phút này, sau khi Vương Lâm rời đi, tám khối thiên thạch trên bầu trời mới ầm ầm rơi xuống, đánh lên mặt đất tạo thành tiếng nổ vang. Trong phạm vi ngàn dặm, khói bụi bốc lên mù mịt. Một hồi lâu sau, khói bụi tiêu tán, trên mặt đất hiện ra những cái hố thật sâu, trong đó có vô số mảnh đá vụn màu đen tỏa ra khói đen cuồn cuộn sau khi bị thiêu đốt.

Cách nơi này lộ trình hai tháng phi hành, trên bầu trời một vùng núi liên miên bất tuyệt, sóng gợn hiện ra, thân ảnh Vương Lâm xuất hiện, sắc mặt tái nhợt, sau khi hiện thân liền đứng đó trầm mặc thật lâu.

Nửa ngày sau hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mắt lộ vẻ vô cùng hiu quạnh.

Thiên Ngưu Châu, ta cũng nên rời đi rồi...

Thầm than một tiếng, Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất dưới chân, bỗng nhiên thân thể sững lại.

Nơi này hắn rất quen thuộc, chính là Thất Đạo Tông năm đó hắn từng tới.

Hắn trong lúc vô ý na di, vốn không có phương hướng cố định, không ngờ lại tới nơi này.

Nhìn vùng núi non phía dưới bị một vùng sương mù màu đen bao phủ, Vương Lâm than nhẹ. Hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng xuống, bay nhanh trong sương mù, hướng về phương hướng Thất Đạo Tông trong trí nhớ mà bay đi.

Không lâu sau, trong một ngọn núi bị sương mù bao phủ, Vương Lâm thấy một vùng cung điện đã hoang tàn. Trên quảng trường của cung điện này, thân thể Vương Lâm hạ xuống. Mặt đất nơi này đã bị tổn hại rất nhiều, mọc đầy cỏ dại. Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhìn Thắt đạo tông, sự hiu quạnh trong lòng từ từ bị một tia ấm áp thay thế.

Nơi này theo một nghĩa nào đó chính là nhà hắn.

Nhắm hai mắt, Vương Lâm ngồi đó điều chỉnh thương thế trong cơ thể. Hồn Khải sớm đã bị hắn thu lại. Vào lúc suy yếu, Vương Lâm thả ra khôi lỗi Dĩ Ti làm hộ pháp, từ từ chữa thương.

Thời gian thoáng cái đã qua ba ngày. Sau ba ngày, Vương Lâm mở hai mắt, nhìn Thất Đạo Tông. Hắn đứng dậy, nhớ lại lần đầu tiên đến nơi này chỉ đảo qua một lần. Hôm nay trở lại lần thứ hai, hắn mang theo tâm trạng phức tạp, mang theo cảm xúc trước lúc rời khỏi Thiên Ngưu Châu, bước đi trong Thất Đạo Tông này.

Hắn đi qua mỗi một lầu các đại điện, đi qua những nơi mà đệ tử Thất Đạo Tông năm đó ở.

Cuối cùng hắn đi vào bên trong đại điện của Thất Đạo Tông. Trong đó có một cái ghế lớn, hiển nhiên thuộc về Thất Thải Tiên Tôn.

Nhìn đại điện yên tĩnh, trên mặt đất, trên bàn ghế toàn tro bụi. Lộ ra mùi vị đã xuống dốc.

Đứng lặng ở đó hồi lâu, Vương Lâm nhắm mắt lại, giống như cảm nhận được sự tồn tại của động phủ giới. Hắn đột nhiên cảm thấy nhớ nhà, nhớ động phủ giới, nhớ những người trong đó.

Hắn giống như có thể lờ mờ nhìn thấy ở trong tiên giới của động phủ giới có một nữ tử tuyệt mỹ, mái tóc dài tung bay, đang đứng trên một ngọn núi, ngước mắt nhìn bầu trời đen tối, giống như muốn tìm kiếm trên bầu trời này một đôi mắt.

Thật lâu sau Vương Lâm mới mở hai mắt, đi ra khỏi đại điện, đứng trong Thất Đạo Tông chỉ còn mình hắn này. Thần sắc Vương Lâm dần dần trở nên âm trầm.

Sự thật tàn khốc vẫn đang đợi hắn đối mặt.

Mấy tháng này nhất định trong Thiên Ngưu Châu đã phát sinh biến hóa kinh thiên! Biến hóa này khiến cho Quy Nhất Tông thay đổi tặng phẩm đối với ta... Cũng có thể nói là khiến ta phải phản lại Thiên Ngưu Châu... Nhưng bọn họ lại để ta tùy ý rời đi...

Còn về Đại Hồn Môn...

Ánh mắt Vương Lâm đột nhiên lóe sáng. Hắn mơ hồ cảm thấy hình như hắn đã hiểu được điều gì, nhưng lại không rõ ràng. Tay phải hắn nhanh chóng giơ lên, trong bàn tay xuất hiện một người tí hon cao ba tắc.

Người tí hon này sau khi xuất hiện lập tức quỳ gối trong lòng bàn tay hắn, hướng về phía Vương Lâm vái ba cái!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, nắm bàn tay. Hắn vừa rồi mới tính toán dự đoán, giống như bị vây trong mây mù, không nhìn rõ điều gì. Nhưng lại có một câu nói mơ hồ vang lên từ tận đáy lòng hắn.

Chuyện tặng phẩm đã quyết định như vậy thì lão phu sẽ không thay đổi nữa. Nếu Vương Lâm không tuân thủ thì coi như không cần ban thưởng!

Lời nói này là từ một tia thần thức trên sợi tóc của Thanh Ngưu lão tổ lưu lại ở Quy Nhất Tông, Tông chủ Quy Nhất Tông cho Vương Lâm xem.

Cẩn thận nhớ lại câu nói này, Hồn Diễn Đạo sau khi thi triển cũng chỉ có câu nói này mơ hồ hiện ra, vậy trong đó tất phải có hàm nghĩa!

Vương Lâm thì thào mấy lần, đột nhiên thân thể chấn động kịch liệt, ngẩng phắt đầu, hai mắt bừng lên ánh sáng ngập trời.

Chuyện tặng phẩm đã quyết định như thế thì lão phu không thay đổi nữa. Vương Lâm nếu không tuân theo thì coi như không cần ban thưởng!

Mỗi một chữ cuối cùng của một câu lại là: sự, có, biến, nhanh, chia tay!

Sự có biến, nhanh chóng chia tay!

Câu nguyên văn là: Thường tứ chỉ sự. Ký như thử vi do, tắc lão phu bất hội khứ cải biến, nhược vương lâm tuân thủ bất, khả dĩ thử vi bằng phán!

Ghép lại tạm dịch là: Sự có biến, không thể không chia tay!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Những lời này nếu phân tích ra thì dù là giải thích thế nào cũng đều chỉ có một hàm nghĩa, đó là Thanh Ngưu lão tổ dùng phương thức này để nhắc nhở Vương Lâm, bảo hắn nhanh chóng rời đi!

Với tu vi của Thanh Ngưu lão tổ mà cũng phải dùng phương thức này để ám chỉ cho ta biết, lại còn bởi lo lắng ta không đoán ra, tiếp tục thương nghị với Tông chủ Quy Nhất Tông, dùng việc ban thưởng bất công để bức ta phản Thiên Ngưu Châu...

Làm phản Thiên Ngưu Châu, đó là tỏ vẻ ta không thể ở lại Thiên Ngưu Châu, phải nhanh chóng rời đi... Thanh Ngưu lão tổ chẳng lẽ muốn ta dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Thiên Ngưu Châu này...

Vương Lâm trầm mặc. Hắn cảm thấy bên trong Thiên Ngưu Châu lúc này tồn tại một bí ẩn rất lớn. Bí ẩn này chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông có thái độ kỳ lạ như vậy.

Mà bí ẩn này theo Vương Lâm đoán thì rất có thể có liên quan chặt chẽ với Lục Ma Châu. Thậm chí trước đây hắn đã từng hoài nghi, trận chiến tranh giữa hai châu rốt cuộc là vì cái gì...

Vương Lâm suy nghĩ rất nhiều nhưng này tất cả đều chỉ là phân tích của hắn, biết được sự thật còn ẩn dấu trong chuyện này. Nửa ngày sau, Vương Lâm nhìn về phía xa xa, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Thôi, nơi đây vốn chỉ là một vũng nước đục. Nếu việc này đã phát sinh thì nghĩ nhiều cũng vô dụng. Đến thời điểm phải rời khỏi Thiên Ngưu Châu rồi...

Chẳng qua lần này ta rời đi sợ là sẽ không đơn giản, dọc đường đi. Nói không chừng sẽ bị ngăn trở... Nếu những suy đoán của ta là đúng, có một điều chính xác là những người ngăn trở hầu hết đều là đến từ Lục Ma Châu!

Vương Lâm thì thào, đang định ly khai thì bỗng nhiên hắn thần sắc thay đổi, ngẩng phắt đầu nhìn về hướng một ngọn núi bị sương mù màu đen che phủ, thân mình trong chớp mắt liền biến mất.

Sau khi Vương Lâm biến mất, chỉ thấy sương mù kia quay cuồng, từ bên ngoài có một thân ảnh ẩn hiện bay tới. Thân ảnh ấy rất cẩn thận quan sát bốn phía trong sương mù, lại nhìn về phía sau, sau khi xác định không có người đi theo, lúc này mới như nhẹ nhàng thở phào một hơi, chậm rãi hạ xuống, bước lên trên quảng trường trong sơn môn của Thất Đạo Tông.

Chết tiệt, trên đường gặp chút rắc rối, chậm vài ngày mới tới được đây, hy vọng không làm chậm trễ việc lão tổ dặn dò...

Trên khuôn mặt thân ảnh này lộ vẻ khấn trương, sau khi hạ xuống liền nhìn quanh bốn phía, lúc này mới tìm tới một góc, chuẩn bị khoanh chân ngồi xuống.

Nhưng vào lúc này. Đột nhiên một giọng nói vang vọng cả quảng trường này.

- Đỗ Thanh!

Thân ảnh ấy đúng là Đỗ Thanh. Hắn nghe thấy có người gọi tên mình, thân thể lập tức bay lên, thần sắc lộ vẻ kinh hoảng nhưng rất nhanh sự kinh hoảng liền biến thành mừng rỡ!

Vương Lâm đạo hữu!

Hắn nhận ra giọng nói của Vương Lâm.

Vương Lâm cau mày, thân ảnh huyễn hóa ra, nhìn Đỗ Thanh đã một thời gian không gặp, bỗng nhiên mở miệng.

Ai cử ngươi tới?

Vương trưởng lão, là Thanh Ngưu lão tổ của Đại Hồn Môn tìm ta, để ta mấy tháng trước ra đi, ba ngày trước đến nơi đây. Đưa cho ngươi mấy đồ vật này.

Đỗ Thanh vội vàng hạ xuống, đứng trước người Vương Lâm, tay phải nâng lên chụp một cái, lập tức trong tay hắn có thêm một viên đá màu đen.

Viên đá này thoạt nhìn rất tầm thường, Đỗ Thanh cầm trong tay dọc theo đường đi đã dùng hết mọi biện pháp muốn tìm ra manh mối, kết quả là chẳng phát hiện ra điều gì. Nhưng nghĩ đến vẻ rất nghiêm túc của Thanh Ngưu lão tổ, trong lòng cũng thầm nhủ vật này nhất định là bảo vật.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tiếp nhận viên đá màu đen này. Hắn cầm nó trong tay, nhìn thoáng qua, đồng tử hai mắt lập tức co rụt lại. Hắn cảm nhận được khí tức của Hồn Diễn Đạo trong đó.

_DTV_EBOOK_

Chương 1886 Bồi thường, ban thưởng

Cầm hòn đá màu đen này, biết vật ấy không phải là Không Gian Thạch, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Đỗ Thanh, ôm quyền nói.

Đa tạ Đỗ huynh!

Đỗ Thanh vội vàng lắc đầu, trừng mắt nhìn, thấp giọng nói:

Thứ này là cái gì?

Vương Lâm mỉm cười, lắc đầu không nói, mà là nhìn thoáng qua không trung, chậm rãi mở miệng.

Không thể nói! Đỗ huynh, ngày sau nếu có chút cơ duyên, ta và ngươi còn có thể gặp nhau. Chúng ta cáo biệt tại đây thôi!

Nói xong Vương Lâm than nhẹ, hướng về không trung bước một bước, đi thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

Đỗ Thanh nhìn thân ảnh Vương Lâm rời đi, suy nghĩ cẩn thận lại mọi chuyện, thầm than một tiếng, thân thể hóa thành cầu vồng rời đi. Hắn muốn đi tới Đại Hồn Môn, báo cho Thanh Ngưu lão tổ rằng hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Vương Lâm dung nhập thiên địa, rời khỏi Thất Đạo Tông, lúc xuất hiện là ở một vùng sa mạc hoang vắng. Sa mạc như thế này cũng rất hiếm thấy trên Thiên Ngưu Châu.

Giờ phút này là ban đêm, gió lạnh thổi khắp sa mạc. Những cơn gió này lạnh tới tận xương, có thể khiến phàm nhân trong sa mạc này chết cóng nhưng đối với tu sĩ mà nói cũng chẳng đáng để nói. Mà đối với những người như Vương Lâm đã bước vào bước thứ ba... Những cơn gió này rất nhu hòa.

Trong tay hắn vẫn cầm viên đá màu đen như cũ. Hắn cúi đầu nhìn viên đá trong lòng bàn tay, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm. Hắn không biết mình có nên mở nó ra hay không.

Vật ấy dù hắn không biết là thứ gì, nhưng khí tức của Hồn Diễn Đạo phía trên nó cũng nói rõ cho Vương Lâm phương pháp mở ra.

Một lát sau, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, lòng bàn tay mở ra. Chỉ thấy người tí hon ba tấc do Hồn Diễn Đạo biến thành, bỗng nhiên hiện ra bên cạnh hòn đá màu đen kia, thân thể nhoáng lên một cái liền dung nhập vào bên trong.

Tiếng động răng rắc truyền khắp màn đêm trong sa mạc, hòa cùng tiếng gió rít nức nở thê lương truyền vào tai Vương Lâm. Sau khi người tí hon ba tấc tiến vào bên trong hòn đá. Trên bề mặt nó xuất hiện những khe nứt li ti. Chúng xuất hiện càng ngày càng nhiều trong thời gian mười nhịp thở ngắn ngủi đã khiến viên đá hoàn toàn vỡ vụn.

Từ trong đó bay ra bốn quầng sáng!

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy bốn quầng sáng này, tâm thần Vương Lâm chấn động, sửng sờ đứng đó.

Bên trong quầng sáng thứ nhất là hình người lớn cỡ nắm tay đang ngồi khoanh chân, không có ngũ quan. Thân thể này thật ra là một bộ áo giáp hình người biến hóa thành.

Từng luồng khí tức thổ hệ trong ngũ từ bộ áo giáp này ập tới, giống như âm thầm dung hợp với sa mạc này, với cả đại địa, cuốn động đất cát bốn phía nhẹ nhàng chuyển động.

Áo giáp của Quy Nhất Tông, Vương Lâm không hiểu biết nhiều lắm, nhưng hắn cũng đã từng nhìn thấy vài cái. Dù là ở động phủ giới, hay là ở trong sơn môn Quy Nhất Tông khi Tông chủ Quy Nhất Tông ban cho mấy người còn lại.

Chỉ là mấy cái áo giáp đó dù là hình dáng hay khí tức thì so với bộ áo giáp hình người trong quầng sáng này đều kém rất xa! Mặc dù Vương Lâm hiểu biết không nhiều thì hắn cũng chỉ liếc mắt một cái là nhận ra chúng căn bản là không cùng một đăng cấp.

Bộ áo giáp hình người nhất định ngay trong Quy Nhất Tông cũng không có nhiều! Bộ áo giáp này Vương Lâm không biết Thanh Ngưu lão tổ đã phải dùng cái giá thế nào để đổi từ Quy Nhất Tông về cho hắn.

Vương Lâm trầm mặc.

Bên trong quầng sáng thứ hai là một cây cờ màu đen. Chuẩn xác mà nói. Đây là một tấm Quỷ Phàm. Từ trên tấm Quỷ Phàm này trên tỏa ra từng luồng cảm giác như mộng ảo, giống như có thể khiến người ta đắm chìm vào trong đó, không thể tự kềm chế.

Tại trên tấm Quỷ Phàm này Vương Lâm cảm nhận được khí tức của Quỷ Phàm mạnh nhất Đại Hồn Môn. Được sử dụng làm hộ sơn đại trận. Vật này nếu hắn đoán không nhầm thì chính là phó kỳ của hộ sơn đại trận Đại Hồn Môn mà theo lời của Tông chủ Quy Nhất Tông sẽ ban cho kẻ nào có thể giết chết Vương Lâm hắn!

Nhìn tấm Quỷ Phàm này trong lòng Vương Lâm dâng lên những cảm giác không nói nên lời.

Hộ sơn Quỷ Phàm đối Đại Hồn Môn mà nói là cực kỳ trọng yếu. Nhưng giờ phút này. Thanh Ngưu lão tổ cũng lấy cả vật ấy ra, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bản thân mà đưa đến trước mặt mình.

Vương Lâm chỉ có thể trầm mặc.

Trong quầng sáng thứ ba trôi nổi một hạt châu màu nâu. Hạt châu thoạt nhìn lớn cỡ Thiên Nghịch, thậm chí mà ngay cả một chút khí tức cũng rất tương tự. Trong nháy mắt khi nhìn thấy hạt châu này, Vương Lâm thậm chí có ảo giác như thấy được Thiên Nghịch đã dung nhập vào trong hồn phách của mình.

- Đây là...

Vương Lâm sửng sốt. Hắn ngưng thần nhìn lại. Hồi lâu hắn cảm nhận được ngày càng nhiều chỗ tương tự giữa hạt châu này và Thiên Nghịch của hắn, nhưng chúng cũng không phải hoàn toàn giống nhau.

Hạt châu này và Thiên Nghịch dù tương tự nhưng giống như đom đóm so với ánh trăng, giống như hai vì sao ở xa xa, khi tới gần một có thể là thái dương, mà một chỉ có thể phát ra ánh sáng mỏng manh.

Ở trên hạt châu này, Vương Lâm cảm nhận được khí tức của Thiên Ngưu. Hắn dù không biết vật này là gì những cũng lờ mờ đoán ra, chỉ sợ nó có liên hệ sâu sắc với Thiên Ngưu.

Trên Thiên Ngưu Châu này, phàm là những vật có liên quan tới Thiên Ngưu đều thuộc loại trọng bảo, không dễ dàng tặng cho người khác, quyết không thể để nó ra khỏi Thiên Ngưu Châu. Nhưng giờ phút này, hạt châu này lại được đưa đến cho Vương Lâm. Nó nhìn như rất nhẹ nhưng trên thực tế lại nặng vô cùng, đặt ở tận đáy lòng Vương Lâm.

Còn quầng sáng thứ tư, bên trong là một tấm mai rùa bị tàn phá, trên mặt trên được khắc đồ án dày đặc, mắt thường nhìn như một vùng mơ hồ, nhưng thần thức sau khi đảo qua, Vương Lâm cũng phải quay phắt đầu nhìn về phía phương hướng Đại Hồn Môn.

Hắn dường như thấy được bên trong Đại Hồn Môn kia có một lão nhân, ngồi trên Thanh Thiên Phong, mỉm cười nhìn mình, giơ tay phải hướng về phía mình như nói lời từ biệt.

Bên trong mai rùa kia là bản đồ của toàn bộ Đông Châu. Bản đồ này dù chưa phải chi tiết, cách Thiên Ngưu Châu càng xa thì hầu như chỉ có hình dáng đại khái và một vài lời giới thiệu đơn giản.

Nhưng phần này bản đồ này giờ phút này, đối với Vương Lâm mà nói lại cực kỳ trọng yếu!

Bên trong mai rùa, ngoài bản đồ ra còn có những lời giới thiệu về Thiên Ngưu Châu Khiến cho Vương Lâm sau khi xem qua lập tức liền hiểu được rất nhiều.

Lời nói của Thanh Ngưu chân nhân chỉ có một câu, không phải thần thức huyễn hóa ra mà khắc vào trong mai rùa kia.

Lên đường bình an... ba trăm năm sau, quay về nhìn lại Đại Hồn Môn...

Không giải thích, không nói rõ nguyên nhân, càng không nói tới ba điều kiện kia, chỉ dùng một câu nói này đã coi như kết thúc lần nhân quả này giữa Thiên Ngưu Châu và Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ phức tạp. Một hồi lâu sau hắn mới thở dài một tiếng, thu hồi áo giáp hình người nọ, thu hồi cả Quỷ Phàm phó kỳ, cầm Thiên Ngưu Châu lấy Thiên Ngưu Hồn dung nhập vào bên trong. Do đó lúc này hắn có thể mang Hồn Khải đi tới tất cả mọi nơi.

Cuối cùng, hắn rất cẩn thận cất kỹ cái mai rùa kia đi. Lại nhìn thoáng qua phương hướng Đại Hồn Môn, ôm quyền vái thật sâu một cái.

Ta sẽ quay về...

Vương Lâm thì thào, xoay người bước một bước về hướng không trung, dựa theo bản đồ trên mai rùa đi về phía biên giới. Hắn muốn đến Đông Lâm Tông!

Đông Lâm Tông nằm ở phía bắc Đông Châu, bên trong Đại Thánh Châu, cách Thiên Ngưu Châu năm châu! Nơi này cực kỳ xa xôi. Phi hành bình thường cần qua rất nhiều năm tháng, dù là Vương Lâm có thần thông súc địa thành thốn, muốn đi tới Đại Thánh Châu, bởi không thể liên tục thi triển thần thông này nên sợ là cũng cần ít nhất hai năm.

Mà muốn đi tới Đông Lâm Tông thì phải đi qua một địa phương. Đó chính là Lục Ma Châu! Nếu hắn cứ đường đường chính chính mà đi thì nhất định còn mất thêm không ít thời gian. Ngăn trở hắn lúc đó không phải chỉ có năm châu mà sẽ còn có thêm nhiều trở ngại khó khăn hơn nữa.

Trầm mặc một lát, ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn âm thầm suy đoán, sự thay đổi thái độ của Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông nhất định có liên quan rất lớn với Lục Ma Châu. Suy đoán dù chưa biết là thật hay không nhưng nếu chẳng may là thật thì ở biên giới Thiên Ngưu Châu nhất định có người đang chờ hắn.

Nếu như vậy thì có lẽ đi Lục Ma Châu, nhìn vẻ ngoài như nguy hiểm, nhưng phải biết rằng hiện giờ Lục Ma Châu hầu như đã trống không... Có lẽ, chỗ nguy hiểm nhất này trên thực tế mới là nơi an toàn nhất.

Dù sao rất ít người có thể ngờ được Vương Lâm lại dám một mình đi tới Lục Ma Châu...

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Lâm liền thay đổi phương hướng, sử dụng súc địa thành thốn hướng về phía Đan Hải mà đi. Dung hợp vào thiên địa

mà di chuyển, Vương Lâm thật cẩn thận tiến thẳng đến Đan Hải.

Trên đường đi, những lúc hắn không thể sử dụng súc địa thành thốn thì đều không hóa thành cầu vồng bay nhanh đi. Dù sao hiện giờ có thể nói hắn là địch nhân của toàn bộ Thiên Ngưu Châu. Dù là tu sĩ Thiên Ngưu Châu cũng tốt, tu sĩ Lục Ma Châu cũng được, chỉ cần nhìn thấy hắn, chỉ cần nhận ra hắn thì sau đó nhất định phải chém giết.

Dù sao tu sĩ Thiên Ngưu Châu tầm thường chỉ biết tới Hồn Lệnh, cũng chẳng cần biết tới chuyện này rốt cục là thế nào.

Nhưng Vương Lâm không muốn giết tu sĩ Thiên Ngưu Châu, cho nên mỗi khi không thể sử dụng súc địa thành thốn, hắn lại lựa chọn một địa phương bế quan ẩn nấp. Chờ sau một thời gian lại tiếp tục lên đường.

Do đó thời gian hắn di chuyển khá dài. Khi hắn vượt qua Cực Thiên thảo nguyên, khoảng cách tới Đan Hải chỉ còn khoảng ba tháng phi hành thì lúc này đã là mấy tháng sau.

Thời điểm này ở địa phương này của Thiên Ngưu Châu, không ngờ đã bước vào mùa đông. Tuyết trắng bay khắp không trung, liếc mắt nhìn lại giống như băng phong ngàn dặm.

Vương Lâm dùng súc địa thành thốn, khoảng cách tới Đan Hải còn khoảng nửa tháng phi hành. Trong mấy tháng này, nhờ được bế quan,

thương thế của Vương Lâm đã chuyển biến tốt toàn bộ. Hắn dẫm lên tầng tuyết phủ trên mặt đất, gió lạnh ập vào mặt, hướng về phía trước bước từng bước đi tới.

Ở phía trước hắn không xa, trong màn tuyết rơi, khi hoàng hôn bao phủ, có một tòa thành thị của nhân gian. Tòa thành này từ xa nhìn lại lấp lóe ánh đèn. Còn có những luồng khói bếp bốc lên, giống như giao hòa với hoàng hôn và mưa tuyết, thoạt nhìn vừa yên bình vừa tươi đẹp.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm ở Tiên Cương đại lục muốn vào một tòa thành của phàm nhân. Khoảng cách giữa nơi này và Đan Hải trên thực tế còn một khoảng, tuy có thể coi là phụ cận nhưng lại không bị hủy diệt cùng Đan Hải kia.

Đan Hải đã sụp đổ, phàm nhân tử vong cũng không nhiều. Dù sao Đan Hải đã tồn tại trong truyền thuyết từ rất lâu rồi. Dù là Lục Ma Châu hay Thiên Ngưu Châu cũng đều tạo cấm địa bên cạnh Đan Hải, không cho phép nơi đó tồn tại phàm nhân.

Chẳng qua, nếu như Đan Hải tiên đan kia mà nổ ở gần Thiên Ngưu Châu thì thành trì trước mặt Vương Lâm này trong nháy mắt sẽ tan thành mây khói.

Tuyết càng ngày càng lớn.

Tiếng gió gào thét, giống như có ác quỷ gầm nhẹ giữa không trung, thổi tan từng làn khói bếp đang bay lên, còn chưa kịp ngưng tụ đã bị biến thành hỗn độn. Tiêu tán khắp không gian, khiến cho phàm nhân bên trong thành trì kia đều phải cúi đầu, mặc áo bông, hướng về hướng gia đình mà nhanh chóng trở về.

Vương Lâm lúc này bước vào trong thành trì đó.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1887 Ngăn trở

Tuyết rơi liên miên, gió rét gào rít, vào lúc hoàng hôn mùa đông nơi này, Vương Lâm tiến vào bên trong thành trì của phàm nhân. Hắn cũng không biết tại sao mình khi ở xa xa phát hiện ra thành trì này lại dâng lên ý nghĩ muốn tới đây.

Có lẽ ta muốn tìm kiếm cảm giác của một người bình thường

Hai chân Vương Lâm giẫm lên mặt đất đầy tuyết đọng, phát ra tiếng loạt xoạt. Có vài bông tuyết rơi lên trên mặt của hắn, mang tới cảm giác rất

lạnh.

Từ thành trì nơi này nhìn lại, những nơi hắn đi qua, vết chân để lại trên mặt tuyết sau lưng rất nhanh liền bị tuyết bao phủ.

Ở bên một cửa thành, Vương Lâm quay đầu nhìn lại phía sau. Dọc đường đi hắn thấy cảnh tượng vạn gia đình phàm nhân trong thành đèn đã sáng trong buổi hoàng hôn ngập trời tuyết rơi.

Chẳng qua hắn lại không không cảm giác ấm áp này. Tất cả mọi thứ của hắn giống như bước chân bị tuyết bao phủ kia. Hắn không thuộc về nơi này.

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm cảm thấy cảm giác không nói lên lời này. Hắn mơ hồ hiểu rõ, cùng với sự tăng lên của tu vi, mình và phàm trần đã cắt đứt tia liên lạc cuối cùng.

Hắn mơ hồ biết ba lần hóa phàm đã là giới hạn. Sau ba lần đó chính là đoạn phàm! Đây là một sự biến hóa trong tâm tính. Hắn lúc trước còn muốn nghỉ ngơi trong thành trì phàm gian, muốn nhìn phàm nhân sinh sống nhưng giờ đã không còn dung nhập vào nổi nữa.

Trái tim ta không yên tĩnh sao...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết rơi, sau hoàng hôn là đêm tối, một mình đứng bên cạnh cửa thành mà thì thào.

Bản nguyên của ta lúc này đã có tám đạo... Còn thiếu một đạo bản nguyên là có thể bước vào cảnh giới Không Kiếp. Đoạn đường từ đó về sau ta tự tin là có thể trong thời gian ngắn độ qua chín lần Huyền Kiếp... Có lẽ trái tim ta thực sự không an tĩnh rồi. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày ta có thể như năm xưa, có thể yên tĩnh ở trong một thành thị của phàm nhân, yên lặng cảm ngộ thương khung...

Vương Lâm đi tới, mang theo phiền muộn rời đi. Hắn hình như đánh mất một thứ gì đó, bản thân muốn tìm mà không sao tìm được.

Đây là một cái giá... Cái giá để trở thành cường giả...

Vương Lâm yên lặng nhẹ bước, xuyên qua cửa thành đã đóng, đón gió lạnh và tuyết rơi ngoài thành, hướng về phía xa xa từ từ bước đi.

Phía sau hắn, ánh đèn của vạn gia đình lấp lánh, lộ vẻ ấm áp. Nhưng sự ấm áp này Vương Lâm chỉ có thể khát vọng, không thể chạm vào được.

Tiếng gió nức nở thổi bay những bông tuyết trong thiên địa, dần dần như tấu lên một cung đàn phong tuyết, vang vọng không gian, nương theo thân ảnh cô độc của Vương Lâm. Không biết tới nơi nào.

Mấy tháng sau, tại Đan Hải đã sụp đổ, nơi này đã trở thành một vùng đất bằng phăng không có một chút sinh cơ, chỉ có hoang vu và cô độc.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện trên không trung Đan Hải. Đây là lần thứ hai hắn đến nơi này, so với lần thứ nhất thì tâm tình hắn mang theo sự biệt ly.

Đi lên vùng Đan Hải hoang vu bằng phăng này, thần thức của Vương Lâm tản ra. Càng tới gần Lục Ma Châu hắn lại càng cẩn thận. Đi tới một tháng nữa, trong tích tắc khi Vương Lâm vượt qua Đan Hải, tiến vào Lục Ma Châu, hắn cảm nhận thấy một luồng khí tức âm u vờn quanh cả Lục Ma Châu này.

Luồng khí tức này lộ ra vẻ lãnh khốc và khát máu, cũng tràn ngập một vẻ tác ác. Con người hay mãnh thú, thậm chí cả tu sĩ sinh ra trên mảnh đất như vậy đều mang theo một luồng ma khí.

Mặt đất Lục Ma Châu bất đồng với Thiên Ngưu Châu. Nơi này rất ít núi non, chiếm nhiều nhất là ao đầm, liên miên bất tuyệt, giống như tồn tại vô số truyền thuyết đáng sợ khiến người ta khi di chuyển trên đó không tránh khỏi việc trong lòng lo lắng.

Lục Ma Châu khiến Vương Lâm rất không thích.

Cả Lục Ma Châu lúc này tu sĩ mạnh mẽ còn lại rất ít, hầu hết đều chỉ là một đám tu sĩ cấp thấp, đối với Vương Lâm không có chút uy hiếp nào. Nhưng hắn vẫn bảo trì quy luật nhất định, lấy súc địa thành thốn đi qua Lục Ma Châu.

Hắn có thể cảm nhận sâu trong Lục Ma Châu có tồn tại một lực lượng thần bí. Luồng lực lượng này mang theo ma khí ngập trời, cực kỳ khổng lồ. Dựa theo vị trí biểu hiện ra trên bản đồ ở mai rùa kia thì đó là Lục Ma Hạt Miếu của Lục Ma Châu.

Thiên Ngưu Châu không xây dựng Thiên Ngưu Miếu. Xây dựng loại miếu này phải Đạo Cổ Tiên Hoàng truyền chiếu, nếu không thì không thể thực hiện.

Luồng ma khí rất mạnh này thậm chí có thể ảnh hưởng tới biến hóa của tâm thần. Vương Lâm chưa tới gần nơi đó mà đi vòng ra, hướng về phía cuối Lục Ma Châu, vùng biên giới với Mạnh Thổ Châu mà na di.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua mấy tháng. Trong mấy tháng này Vương Lâm cũng gặp một ít tu sĩ nhưng không ai có thể ngăn cản bước chân hắn. Vào một ngày sau mấy tháng này, Vương Lâm xuất hiện ở biên giới Lục Ma Châu.

Biên giới đi thông tới Mạnh Thổ Châu là một vùng núi non vốn rất hiếm ở Lục Ma Châu. Những ngọn núi cao vô cùng, thoạt nhìn như nối liền trời đất. Bên kia dãy núi này là Mạnh Thổ Châu.

Đứng ở dưới dãy núi này, thần sắc Vương Lâm bình thản, nhìn ngọn núi cao vút này. Hắn cảm nhận được trên ngọn núi này tồn tại hai luồng ma khí cuồn cuộn ngập trời. Ma khí này ngưng tụ ngay trên ngọn núi, hóa thành hai hư ảnh bọ cạp khổng lồ, chiếm cứ cả dãy núi.

Đó là hai Lục Ma sứ giả!

Phía sau hai luồng ma khí này, ở một ngọn núi cao nhất trong dãy núi là một luồng kiếm khí kinh thiên. Trong tích tắc khi Vương Lâm tới gần, kiếm khí này như bốc lên hủy thiên diệt địa. Hóa thành một kiếm ảnh cổ kính, giống như một đỉnh núi lơ lửng trên bầu trời.

Cả đường đi lần này Vương Lâm đã gặp phải người có thực lực cản trở hắn. Nhất là trong luồng kiếm khí kia, hắn cảm nhận được một sự dao động quen thuộc.

Điều này đã đủ để nói rõ, Vương Lâm lựa chọn rời đi từ hướng Lục Ma Châu là chính xác. Nếu không phải vậy thì sợ rằng ở những hướng còn lại, hắn có thể gặp phải càng nhiều sự ngăn trở hơn.

Ba người sao... Đúng là khá coi trọng Vương mỗ rồi.

Thần sắc Vương Lâm như thường, bước chân cất lên, đi về phía ngọn núi. Trong tích tắc khi hắn cất bước, chỉ thấy hai luồng ma khí từ trên

ngọn núi gào thét lao tới, từ xa nhìn lại giống như hai con Lục Ma Hạt từ trên núi lao thẳng xuống, dữ tợn vọt tới phía Vương Lâm.

Ngay sau đó, trên ngọn núi cao nhất, kiếm ảnh cổ kính kia bất ngờ truyền ra một tiếng kiếm reo kinh thiên, quét ngang thiên địa, theo sát khi luồng ma khí đánh về phía Vương Lâm, dùng một kiếm với uy lực khai thiên chém tới!

Thiên địa ầm vang. Uy lực một kiếm này giống như có thể thay thế tất cả ánh sáng, hóa thành một đạo cầu vồng, giống như là tia sáng duy nhất trong hư vô, trong nháy mắt đã tới gần.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, Thiên Ngưu ấn ký bên phải khuôn mặt lập tức lóe lên u quang, trong nháy mắt liền hóa thành vô số sợi tơ màu đen, tràn ngập toàn thân Vương Lâm, bất ngờ hình thành Thiên Ngưu Hồn Khải bao phủ lấy hắn, chỉ còn mái tóc bạc tung bay và đôi mắt lạnh lùng lộ ra trên áo giáp.

Trong nháy mắt mặc Hồn Khải, khí tức toàn thân Vương Lâm ầm ầm tăng mạnh, trong chớp mắt đã đạt tới Không Kiếp sơ kỳ đỉnh phong, thân thể bước một bước về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần Lục Ma sứ giả biến thành Lục Ma Hạt kia.

Ngay trong tích tức khi hai người áp sát nhau, không đợi Vương Lâm ra tay, đột nhiên trên khuôn mặt lãnh khốc của Lục Ma sứ giả hiện lên một vẻ điên cuồng. Hắn căn bản không thi triển bất cứ thần thông gì mà vào lúc Vương Lâm lao tới liền bắt quyết đặt lên mi tâm.

Ngay sau đó, một luồng dao động đáng sợ bất ngờ ầm ầm truyền ra từ trong cơ thể hắn. Lục Ma sứ giả này tu vi là Không Kiếp trung kỳ, không ngờ trong nháy mắt này lại lựa chọn tự bạo!

Đây là tự bạo hoàn toàn, không chút do dự, ầm ầm nổ tung!

Tu sĩ Không Kiếp trung kỳ tự bạo, uy lực đủ để rung chuyển cả Lục Ma Châu này, cũng hình thành một luồng lực lượng hủy thiên diệt địa. Thậm chí ngay cả tu sĩ Không Kiếp hậu kỳ đối mắt với nó cũng phải nhíu mày.

Không có chút lý do, không có chút báo hiệu, trong tích tắc khi tu sĩ Lục Ma Châu này tự bạo. Kẻ còn lại cũng lựa chọn tự bạo theo!

Hai tu sĩ Không Kiếp trung kỳ tự bạo. Loại uy lực này dù là Không Kiếp hậu kỳ cung không dám đón đỡ mà phải lui lại phía sau né tránh!

Trong nháy mắt khi hai Lục Ma sứ giả này tự bạo, hai mắt Vương Lâm bừng sáng. Một cảm giác nguy cơ lớn lao chợt tràn ngập toàn thân, cũng không phải đến từ lực lượng hủy diệt khi tự bạo của hai tu sĩ này mà đến từ nguyên nhân mà bọn họ tự bạo!

Còn chưa triển khai chém giết đã tự bạo, loại chuyện này quá quỷ dị. Mà phía sau hai người, luồng kiếm khí kinh thiên của Vân Không đang đánh

tới. Ba người hoàn toàn có thực lực đánh với Vương Lâm, không cần thiết phải hành động thế này!

Sự tình có vẻ rất khác thường!

Lấy việc hy sinh hai Lục Ma sứ giả Không Kiếp trung kỳ, thứ Lục Ma Châu muốn nhất định phải vô cùng lớn lao, xem ra tuyệt đối không thể cho Vương Lâm rời đi.

Trong tiếng nổ ầm vang, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải chụp vào hư không một cái. Lập tức áo giáp hình người kia bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn, vung lên một cái. Chỉ thấy một vùng ánh sáng màu vàng đất lập tức bao phủ toàn thân hắn.

Ngay sau đó, Vương Lâm vận chuyển toàn bộ tu vi, ngay cả Đạo Cổ lực hắn cũng không chút do dự mà hoàn toàn bộc phát. Trong nháy mắt khi khí tức Đạo Cổ hoàn toàn tỏa ra. Phía sau Vương Lâm bất ngờ xuất hiện một hư ảnh khổng lồ giống như có thể chống đỡ cả thiên địa!

Thân ảnh này vừa xuất hiện, trong phạm vi mấy vạn dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Khí tức Đạo Cổ ầm ầm khuếch tán ra.

Hư ảnh Đạo Cổ nọ ngửa mặt lên trời gầm thét, bao phủ toàn thân Vương Lâm, chống đỡ lực lượng hủy diệt do hai tu sĩ Lục Ma sứ giả tự bạo.

Ầm một tiếng, lực lượng tự bạo của Lục Ma sứ giả đầu tiên điên cuồng đánh lên hư ảnh Đạo Cổ. Toàn thân hư ảnh Đạo Cổ nọ run lên, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Trong tích tắc này, lực lượng tự bạo của Lục Ma sứ giả thứ hai ầm ầm đánh tới.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Hư ảnh do Đạo Cổ lực toàn thân của Vương Lâm dung hợp với tu vi Không Kiếp sơ kỳ lúc này nổ tung, lập tức sụp đổ.

Đồng thời vào lúc nó sụp đổ, một bộ phận lực lượng tự hủy diệt do hai tu sĩ Không Kiếp trung kỳ tự bạo cuốn tới, rơi lên hai bộ áo giáp trên người Vương Lâm. Đánh vào thổ giáp.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1888 Lời thề!

Loại lực lượng hủy diệt này Vương Lâm có lực lượng Đạo Cổ toàn thân chống cự, hơn nữa dựa vào thân thể và áo giáp cực kỳ trân quý của Quy Nhất Tông chống đỡ.

Dù là thế nhưng cơ thể và Nguyên Thần của Vương Lâm vẫn phải run rẩy, lui lại mấy ngàn trượng, khóe miệng tràn máu tươi. Trên áo giáp của hắn, ở vị trí ngực có một vùng vỡ vụn bằng bàn tay nhưng chưa tan nát.

Bọn họ là muốn ta bị thương, nhờ đó... Trì hoãn thời gian!

Vương Lâm đã thử dùng súc địa thành thốn ở nơi này nhưng đã bị phong ấn. Dù là hắn mặc Hồn Khải vào những vẫn không thể thoát nổi.

Ngay vào lúc Vương Lâm lui lại phía sau, một kiếm kinh thiên gào thét lao tới, nhanh chóng áp sát, thanh thế cực kỳ kinh người. Một kiếm này giống như chém đôi cả đại địa, quét ngang không gian vậy.

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, tay phải giơ lên, một quyền đánh thẳng tới kiếm khí này. Đối với loại kiếm ảnh cực đoan này, thần thông của đối phương quá phức tạp, chỉ còn cách trực tiếp đón đỡ.

Ầm một tiếng, trong nháy mắt khi kiếm ảnh kia hạ xuống, tay phải Vương Lâm cũng run lên, áo giáp bên ngoài cánh tay lập tức nát bấy.

Kiếm khí kia theo cánh tay truyền vào cơ thể Vương Lâm, triển khai lực lượng hủy diệt nhưng bị Vương Lâm mạnh mẽ nén xuống, thân thể nhoáng lên hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía nam tử mặc thanh y đang đứng trên ngọn núi cao nhất.

Nam tử mặc thanh y kia thần sắc lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn chính là Vân Không!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xé gió lao tới, tay phải Vân Không bỗng nhiên giơ lên, đạo kiếm khí kinh thiên thứ hai bùng lên, hóa thành một kiếm ảnh bao trùm thiên địa, lại chém tới Vương Lâm một lần nữa!

Một chiêu kiếm này còn mạnh hơn chiêu trước, trong nháy mắt đã chém xuống Vương Lâm. Hắn gầm nhẹ một tiếng, không cần nghĩ ngợi, tay phải lại xuất ra một quyền.

Tiếng ầm ầm vọng ra. Kiếm thứ hai cũng sụp đổ. Nhưng cánh tay của bộ giáp hình người của Vương Lâm lập tức nổ tung.

Nhưng trong chớp mắt khi chiêu kiếm thứ hai biến mất, Vân Không chém tiếp chiêu thứ ba, thứ tư!

Hai đạo kiếm khí kinh thiên bốc lên, lao thẳng về phía Vương Lâm, ầm ầm nổ tung, vang vọng bốn phía. Vương Lâm bỗng nhiên lao ra, khoảng cách tới Vân Không không tới một trăm trượng, thần sắc dữ tợn, tràn ngập sát khí.

Sắc mặt Vân Không hơi tái nhựt. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, trong nháy mắt khi Vương Lâm còn cách hơn chưa tới trăm trượng liền

cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này màu vàng kim, hình thành chín kiếm ảnh bay thẳng về phía Vương Lâm.

Ngay sau đó hắn lại giơ tay phải lên, chụp vào hư không một cái. Bất ngờ một thanh kiếm cổ kính, lộ ra khí tức của hoàng tộc xuất hiện trên tay hắn. Cầm lấy thanh kiếm, thân thể Vân Không bay lên, ở phía sau chín đạo kiếm ảnh chém ra một kiếm cuối cùng!

Trong tích tắc khi Vương Lâm nhìn thấy thanh kiếm cổ kính mang khí tức của hoàng tộc này, lập tức cảm nhận được dấu vết thần thông của Đại Thiên Tôn trên đó.

Thứ này không ngờ giống hệt với kim ấn của hắn, là Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn dùng thần thông từ hư vô sinh ra, ngưng tụ trong thiên địa!

Trong tích tắc khi chín kiếm ảnh tới gần, ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn phải rời khỏi nơi này, hễ kẻ nào ngăn trở đều phải nhận lấy lửa giận của hắn, áo giáp cánh tay phải đã tan nát nhưng hắn vẫn còn tay trái!

Tay trái đột nhiên nắm thành quyền, hướng về phía chín kiếm ảnh đánh ra chín quyền!

Xem kiếm của người sắc hay quyền của Vương mỗ cứng hơn!

Tiếng ầm ầm như khai thiên tích địa điên cuồng truyền khắp dãy núi này, hình thành một cơn lốc càn quét khắp bốn phía trong thiên địa. Chín đạo kiếm ảnh trực tiếp sụp đổ. Áo giáp cánh tay trái Vương Lâm toàn bộ nát bấy tiêu tán. Nhưng thân thể hắn lại tiến tới trăm trượng, chỉ còn cách Vân Không vừa nhảy lên chém nhát kiếm cuối cùng không tới hai mươi trượng!

Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn dùng thần thông ngưng tụ ra, Vương mỗ cũng có!

Vương Lâm không thi triển thần thông Tàn Dạ. Thuật này dù hôm nay hắn mặc Hồn Khải những cũng không thể thi triển liên tục hai lần.

Hắn muốn tại thời điểm mấu chốt nhất mới thi triển. Trận chiến với Vân Không nhìn như khó khăn nhưng trên thực tế là cho khiến Vương Lâm muốn thi triển Tàn Dạ!

Hắn thấy Vân Không và hai Lục Ma sứ giả tự bạo hoàn toàn chỉ muốn trì hoãn thời gian.

Trong nháy mắt khi lời nói của Vương Lâm vừa dứt. Tay phải hắn giơ lên chụp một cái vào hư không. Lập tức một kim ấn bất ngờ xuất hiện!

Kim ấn xuất hiện lập tức va chạm với trường kiếm cổ kính màu vàng kim, tiếng chấn động vang khắp thiên địa. Vân Không phun một ngụm

máu tươi, thần sắc uể oải, kiếm trong tay bị cuốn đi, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh nhỏ, thân thể hắn cũng bị đánh bật ra, ầm một tiếng rơi lên mặt đất.

Kim ấn của Vương Lâm xuất hiện một vết nứt rất sâu nhưng không bị tan vỡ mà chỉ ảm đạm thiếu ánh sáng, được Vương Lâm thu lại. Loại Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn ngưng tụ mà thành này khi đối kháng với nhau thường không phải chú trọng tới thần thông mà trọng điểm mà khi chế tạo ra Pháp Bảo này Đại Thiên Tôn ngưng tụ bao nhiêu tín niệm lực.

Từ hư vô sinh ra sự vật vốn là một loại cảnh giới rất huyền diệu. Hiển nhiên là tín niệm lực bên trong kiếm của Vân Không ít hơn rất nhiều so với kim ấn của Vương Lâm!

Thu hồi lại kim ấn, Vương Lâm bước lên đỉnh núi cao nhất, nhìn chằm chằm vào Vân Không cách đó không xa.

Khóe miệng Vân Không không ngừng tràn máu tươi, nhìn Vương Lâm với thần sắc mất mát.

Ta thua...

Hắn không nói tới việc Vương Lâm mặc Thiên Ngưu Hồn Khải, cũng không nhắc tới Pháp Bảo do Đại Thiên Tôn ngưng tụ ra. Thua là thua!

- Nhưng ngươi cũng thua rồi...

Vân Không gắng gượng đứng dậy. Phức tạp nhìn Vương Lâm.

Hồn Khải của ngươi sắp hết thời gian. Hai người kia tự bạo, lại có ta toàn lực trì hoãn chính là vì muốn ngươi dừng lại ở nơi này một lúc... Chúng ta cũng thật không ngờ ngươi lại rời đi từ nơi này...

Trong khi Vân Không đang nói, Vương Lâm lao vọt qua. Hắn không để ý tới những lời nói nhảm của đối phương mà vừa phóng về phía trước, tay phải vừa vung về phía sau. Một đạo huyết quang lóe lên, xuyên thẳng qua mi tâm của Vân Không vốn đã bị trọng thương.

Không có tiếng kêu thảm thiết, không có sự phản kháng. Huyết Kiếm xuyên qua đầu lâu Vân Không, nhanh chóng quay lại với Vương Lâm đang lao nhanh đi.

Về phần Vân Không vừa chết này là phân thân hay bổn tôn thì Vương Lâm không rảnh mà thăm dò. Hắn cảm nhận được nguy cơ đang tồn tại trong u minh. Dưới mối nguy cơ này, hắn có cảm giác giống như năm đó lần đầu tiên đối mặt với Thủy Đạo Tử.

Sau dãy núi liên miên không dứt này, Vương Lâm nhìn thấy một vùng sa mạc. Loại sa mạc này là thứ thường thây nhất của Mạnh Thổ Châu. Nơi này có gân bảy phân mặt đât là sa mạc vô tận.

Nghe đồn ngày đó có một tu sĩ thiên ngoại không biết từ đâu tới, đánh với Tiên Tổ một trận, cuối cùng sau khi thua trận bị Tiên Tổ phong ấn ở nơi này. Tu sĩ này có được một loại thổ bản nguyên đáng sợ. Hắn sau khi bị phong ấn ở nơi này liền khiến nơi đây biến thành sa mạc.

Người này nghe đồn họ Mạnh, cho nên nơi này không bao lâu dần dần được gọi là Mạnh Thổ Châu!

Nơi này tràn ngập khí tức thổ bản nguyên, cũng giống như Lục Ma Châu. Lục Ma Châu trên thực tế cũng tràn ngập đại địa thổ bản nguyên. Lục Ma Hạt kia vốn là một loại thiên ngoại mãnh thú sinh sống trong lòng đất.

Chẳng qua bản nguyên này bị ma khí che đi nên rất khó nhận ra mà thôi.

Những lời đồn này trong mai rùa có viết lại rõ ràng. Trong nháy mắt khi nhìn thấy Mạnh Thổ Châu, những điều này liền hiện lên trong đầu Vương Lâm. Nhưng giờ phút này hắn cũng không có thời gian mà suy tư nhiều, nhanh chóng lao đi. Giờ phút này hắn đang mặc Hồn Khải, không thể thi triển súc địa thành thốn, lao nhanh về phía Mạnh Thổ Châu.

Khoảng cách tới biên giới càng ngày càng gần. Phạm vi này trong tích tắc Vương Lâm đã vượt qua phân nửa, chỉ còn lại không tới ngàn dặm là đến Mạnh Thổ Châu!

Nhưng đúng trong nháy mắt này, đột nhiên thiên địa biến sắc. Phía trước Vương Lâm chợt xuất hiện bảy vị trí lan ra ánh sáng chói mắt, tầng tầng sóng gợn tràn ra. Đây đúng là cảnh tượng Truyền Tống Trận vận chuyển!

Truyền Tống Trận này vận chuyển cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt Vương Lâm nhìn tới thì bên trong mỗi một Truyền Tống Trận này bất ngờ xuất hiện hơn chục thân ảnh!

Tổng cộng cả trăm thân ảnh đồng loạt biến ảo ra. Một luồng khí tức kinh thiên điên cuồng tản ra.

Bảy Truyền Tống Trận này mở ra đã khiến Lục Ma Châu phải trả một cái giá rất lớn. Nhất là lại truyền tống một lần nhiều người như vậy, tu vi càng cao thì cái giá phải trả càng lớn. Còn nếu truyền tống tu sĩ bước thứ ba thì giá đắt tới mức nào không nói cũng có thể hình dung được.

Nhưng lúc này trong cả trăm người này lại có rất đông cường giả. Cái giá này đủ để vét sạch mười vạn năm tích lũy của Lục Ma Châu!

Những người này đều mai phục ở biên giới từ Lục Ma Châu đi các châu khác, chờ đợi Vương Lâm tới. Nhưng bởi vì phán đoán sai lầm nên giờ phút này không còn cách nào khác mà phải mạnh mẽ na di tới đây. Mà đây cũng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, còn có rất nhiều người lúc này đang lục tục truyền tống tới đây.

Đám tu sĩ này ăn mặc rất giống nhau, dù màu sắc có bất đồng nhưng trên y phục của họ đều có đồ án nhật nguyệt màu đen trắng, trông y hệt nhau!

Đồ án này Vương Lâm từ trên mai rùa biết, nó thuộc về đệ nhất đại tông môn của Lục Ma Châu, Đạo Ma Tông!

Lúc này muốn ngăn trở và giết chóc Vương Lâm không phải là cả Lục Ma Châu mà chỉ lực lượng một Đạo Ma Tông mà thôi!

Chỉ còn ngàn dặm là bước vào Mạnh Thổ Châu, nhưng Đạo Ma Tông đột kích ngăn cản bước tiến của Vương Lâm, khiến cảm giác không ổn từ trong u minh truyền tới càng ngày càng đậm!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, thân thể đang lao vọt tới. Đột nhiên cả trăm tu sĩ trong Truyền Tống Trận bốn phía gào thét lao ra, tiến thẳng tới Vương Lâm. Cùng lúc đó. Đám người này tung ra vật gì đó về hướng Vương Lâm!

Chín đầu tu sĩ của Cực Thiên thảo nguyên!

Sáu đầu tu sĩ của Cực Thiên thảo nguyên!

Đầu của tán tu Huyền Kiếp Cực Thiên thảo nguyên!

Đầu của...

Giọng nói âm lãnh của đám người này vang vọng trong thiên địa, rơi vào tai Vương Lâm, khiến tâm thần hắn chấn động. Hắn nhìn đầu lâu đám người này, nhìn khuôn mặt mang theo vẻ thê lương. Những khuôn mặt này hắn đều quen thuộc, chính là mấy người trong Thiên Ngưu đệ tam huyệt, hăng hái chiến đấu cùng hắn trong mấy tháng, cuối cùng còn sống sót!

Những người này hắn không biết tên nhưng hình dáng họ thì Vương Lâm lại nhớ kỹ. Mấy trăm đầu người chiếm gần một nửa số người còn sống tại Cực Thiên thảo nguyên...

Ngươi không phải thích đầu người sao. Đây là món đại lễ thứ nhất Đạo Ma Tông chúng ta dành cho ngươi!

Một giọng nói âm độc vang lên trong thiên địa.

Đạo Ma Tông... Nếu hôm nay Vương Lâm ta có thể rời khỏi nơi này, ngày sau nhất định giết sạch toàn tông!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra hồng quang ngập trời, trong lòng thầm hạ lời thề độc. Đây là lần đầu tiên hắn ở trên Tiên Cương đại lục này muốn hủy diệt một tông môn mãnh liệt như vậy!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1889 Đạo Ma Tông chủ!

Vương Lâm xoay phắt người. Hắn biết nếu hôm nay muốn rời khỏi nơi này nhất định cực kỳ gian nan. Đạo Ma Tông này vì giết hắn mà đã không tiếc thứ gì!

Nhìn đám tu sĩ bốn phía, lại cả những đầu lâu này là đủ nói lên tất cả!

Muốn rời khỏi nơi này thì nhất định phải liều mạng! Mà thời gian phải nhanh. Nếu không để đám người này truyền tống tới, không ngừng có tu sĩ Đạo Ma Tông tới thì Vương Lâm sẽ chẳng còn chút cơ hội rời đi!

Thời gian càng dài thì hắn càng ít sinh cơ!

Hai chữ Tàn Dạ này thốt lên, tại biên giới giữa Lục Ma Châu và Mạnh Thổ Châu lập tức bị một vùng nước biển hư ảo tràn ngập, che phủ thiên địa. Khiến cho bốn phía đều biến thành đêm đen.

Tàn Dạ vừa xuất, Vương Lâm liền tuôn ra toàn thân tu vi, đánh ra thần thông cực mạnh của mình. Thiên địa gào thét, vầng mặt trời nhô lên, xé tan màn đêm.

Dù là tu vi gì thì lúc này mấy trăm tu sĩ phía trước Vương Lâm đều bị lực lượng xé tan màn đêm này khiến cho phải phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể lập tức tan nát, Nguyên Thần cũng không bỏ chạy nổi, bị hủy diệt hoàn toàn.

Cả những kẻ còn bên trong Truyền Tống Trận, ánh sáng lóe lên đang sắp hiện ra, thân thể còn chưa hoàn toàn ngưng tụ đã lập tức ầm ầm tan nát mà tử vong.

Sau một thức Tàn Dạ này, thiên địa biến sắc. Nơi này trừ Vương Lâm ra không còn bất cứ kẻ nào sống sót. Sắc mặt hắn tái nhợt, thời gian sử dụng Hồn Khải đã sắp hết. Vương Lâm không chút do dự. Thân thể nhoáng lên, bay thẳng về phía Mạnh Thổ Châu ngoài ngàn dặm!

Hắn không phải không muốn hủy diệt bảy cái Truyền Tống Trận kia nhưng sát trận pháp này ở dưới Tàn Dạ không ngờ lại được bảo trì đầy đủ. Cực kỳ bất phàm. Do vậy Vương Lâm trong thời gian ngắn cũng không thể hủy diệt được chúng!

Phạm vi ngàn dặm trong nháy mắt đã bị Vương Lâm vượt qua một nửa. Nhưng đột nhiên vào lúc này, bảy cái Truyền Tống Trận lại một lần nữa lóe sáng. Đợt sóng mấy trăm tu sĩ lần thứ ba xuất hiện, tỏa ra tu vi càng mạnh mẽ hơn, bất ngờ biến thành những đạo cầu vồng truy kích Vương Lâm.

Trong mấy trăm tu sĩ này có bốn người đạt Không Kiếp trung kỳ. Một người không ngờ có lực lượng Không Kiếp hậu kỳ. Loại giết chóc tới mức độ này có thể nói đã khiến Đạo Ma Tông xuất ra toàn bộ lực lượng!

Lấy lực lượng của cả tông môn để giết một người! Loại chuyện này có liên qua tới thù riêng, nhưng không thể chỉ vì thù riêng. Đã tới trình độ như cửu tông thập tam môn thì không có lão tổ tông chủ của một tông môn nào lại mù quáng như vậy!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng. Trong nháy mắt khi mấy trăm người này đuổi theo, hắn biết mình không có khả năng vượt qua được năm trăm dặm, xoay phắt người, trong khi thần thông của mấy trăm người gào thét lao tới, các loại Pháp Bảo ập lại, vào nháy mắt khi năm tu sĩ Không Kiếp áp sát, tay phải hắn bỗng nhiên giơ lên. Đạo Cổ lực trong cơ thể ầm ầm nổ tung, hóa thành một hư ảnh Đạo Cổ giống như chống trời phía sau lưng.

Hư ảnh này hơi mơ hồ, hiển nhiên là do lúc trước Lục Ma sứ giả tự bạo đã khiến nó tổn thương. Nhưng giờ phút này nó biến ảo ra lại khiến mọi người có cảm giác áp bách tận tâm thần!

Thần chấn, binh tu liệt vị!

Yêu thuật, phong hỏa thành sơn!

Ma đạo, sinh tử nghịch động!

Tay phải Vương Lâm hướng về phía trước đánh ra một kích. Mấy trăm tu sĩ này ngoài lão quái Không Kiếp hậu kỳ ra, thân thể ai nấy đều vặn vẹo, không thể khống chế, thay đổi quỹ tích phi hành của bản thân, sắp thành một hàng giống như quân đội phàm nhân trước mặt Vương Lâm!

Đây chính là binh tu liệt trận! Thần chấn lực hóa thành sóng gợn lan ra, khiến cho trong mấy trăm người này có một nửa thất khiếu chảy máu, tâm chấn động!

- Quyền mở thành chưởng, chụp tới một cái. Trong tích tắc này, trên thiên linh mấy trăm tu sĩ lập tức tỏa ra lang yên cuồn cuộn, bốc lên không trung, ngưng tụ trong thiên địa. Hóa thành một ngọn núi khổng lồ. Ngọn núi này do lang yên bao phủ mà thành, ở phía trên mấy trăm tu sĩ này mạnh mẽ đập xuông!

Chưởng đánh xuống, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một chỉ điểm ra. sinh tử nghịch động khiến mấy trăm tu sĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết, phân nửa số người này tan nát. Duy nhất lão quái Không Kiếp hậu kỳ

không bị hạn chế, áp sát tới Vương Lâm chỉ còn cách hắn không tới mấy chục trượng. Trong nháy mắt này cổ đạo vô tiên của Vương Lâm bất ngờ đánh ra!

- Thần, yêu, ma, cổ đạo vô tiên!

Cổ đạo vô tiên này được Vương Lâm dùng tu vi được Hồn Khải tăng lên tới Không Kiếp và Đạo Cổ lực thi triển ra, uy lực cực kỳ kinh người, dù bất đồng với tín thuật Tàn Dạ nhưng lực sát thương lại không hề thua kém!

Trong tiếng ầm vang, một vùng chấn động màu xám điên cuồng khuếch tán ra, khiến mấy trăm tu sĩ đồng loạt tử vong. Lão quái Không Kiếp hậu kỳ biến sắc, thân thể lập tức bị cuốn về phía sau, nhưng vân bị vùng chân động màu xám đụng vào một chút.

Sắc mặt lão già nọ lập tức tái nhợt, hai chân đang lui lại liền xuất hiện dấu hiệu hóa đá. Hai tay không ngừng điểm lên người, mỗi một lần điểm xuống lại có một luồng khí tức tiến vào cơ thể, đối kháng với Đạo Cổ vô tiên.

Ngoài hắn ra, toàn bộ tu sĩ Đạo Ma Tông lúc này đã tử vong!

Khóe miệng Vương Lâm tràn máu tươi. Đạo Cổ lực trong cơ thể hắn hầu như đã dùng hết toàn bộ. Hồn Khải trên thân thể hắn cũng đã mỏng đi.

Bắt đầu hóa thành những sợi tơ màu đen, sắp sửa tiêu tán.

Vương Lâm cắn răng, thân thể vội vàng tiến tới, phạm vi năm trăm dặm trong chớp mắt đã chỉ còn hai trăm!

Nhưng vào lúc này, bảy Truyền Tống Trận lại bất ngờ lóe sáng một lần nữa. Làn sóng tu sĩ thứ tư biến ảo ra, điên cuồng đuổi theo Vương Lâm.

Dịch Linh Ấn!

Thất Thải Thương!

Âm Nguyệt Hữu Tình!

Lưu Nguyệt thuật!

Bản nguyên ngưng tán!

Hai mắt Vương Lâm đỏ rực. Hắn muốn trước khi Hồn Khải của mình hoàn toàn tiêu tán có thể thi triển toàn bộ thần thông, giết càng nhiều tu sĩ Đạo Ma Tông càng tốt!

Dịch Linh Ấn vừa xuất hiện, chưởng ấn lục chỉ ầm ầm hiện ra. Đánh thẳng tới mấy trăm người này. Cùng lúc đó Thất Thải Thương biến ảo ra, gào thét lao tới.

Âm Nguyệt Hữu Tình hóa thành vầng ám nguyệt, bắt đầu ăn mòn và giết chóc, lại có Tuế Nguyệt lưu chuyển, bản nguyên bạo phát. Trong thời gian ngắn ngủi này, toàn bộ thần thông trong tay Vương Lâm thi triển hết, hóa thành tiếng nổ ầm ầm kinh thiên. Trong tiếng nổ này, thân thể Vương Lâm bị cuốn đi, Hồn Khải hơn phân nửa hóa thành tơ đen ngưng tụ lại trên khuôn mặt hắn.

Nhưng dưới thần thông điên cuồng của Vương Lâm làn sóng tu sĩ thứ tư này hầu như tử vong toàn bộ, chỉ còn ba người sống sót, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ kiêng kỵ vô cùng!

Ngay cả bảy Truyền Tống Trận kia sau khi liên tục bị đả kích bất ngờ có ba cái rốt cục cũng sụp đổ!

Thân thể Vương Lâm bị cuốn đi. Khoảng cách tới Mạnh Thổ Châu không còn tới trăm dặm. Nhưng nguy cơ hắn cảm nhận trong cõi u minh không những không tiêu tán mà ngược lại càng trở nên nồng đậm.

Chỉ thấy bốn cái Truyền Tống Trận còn lại không ngờ không còn cố định nữa mà giống như bị một luồng lực lượng kỳ dị bao phủ, dùng phương thức thuấn di mà không tu sĩ nào nơi này làm được, nhoáng một cái bất ngờ đã xuất hiện phía trước Vương Lâm năm mươi dặm.

Đồng thời vào lúc nó xuất hiện, ánh sáng liền tỏa ra chói mắt, hóa thành làn sóng tu sĩ thứ năm. Trên trăm thân ảnh tu sĩ hiện ra ngăn cản Vương Lâm, toàn bộ lao ra, mang theo vẻ tàn nhẫn và khát máu đánh thẳng tới Vương Lâm!

Trong nháy mắt trên trăm tu sĩ này xuất hiện, mấy tu sĩ Không Kiếp vừa thoát được sau mấy lần đối kháng với Vương Lâm hóa thành cầu vồng lao tới, vây quanh trước sau Vương Lâm, không để cho hắn có cơ hội nào thoát vây.

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, giờ phút này toàn thân chỉ còn lại một bộ phận của Hồn Khải chưa hoàn toàn hóa thành tơ đen. Thần thông của hắn cũng đã dùng toàn bộ. Nhưng hắn còn một chiêu khác!

Chỉ thấy phía sau hắn, hỏa bản nguyên chân thân bất ngờ biến ảo ra, bỗng nhiên khuếch tán về bốn phía, trong tích tắc đã bao phủ tám hướng.

Hư Hỏa, đốt lên!

Vương Lâm gầm nhẹ, giọng nói khàn khàn. Dùng thần thông Hư Hỏa này khiến dù là trong nội tâm gần trăm tu sĩ nơi này có tồn tại suy nghĩ gì thì cũng sẽ biến thành ngọn lửa để Hư Hỏa thiêu đốt.

Trong Hư Hỏa này, chỉ thấy thân thể cả trăm tu sĩ này lập tức bốc cháy, lan ra từng luồng lửa màu tối. Không gian tràn ngập tiếng kêu thảm thiết.

Kẻ ngăn cản ta phải chết!

Vương Lâm cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ làm sự uể oải của mình biến mất, gầm lên, điên cuồng lao về phía trước, huyết quang trong tay lóe lên. Huyết Kiếm ở nơi tay hắn, tay trái vung lên, lập tức Quỷ Phàm phó kỳ của Đại Hồn Môn biến ảo ra, khiến cho bốn phía xung quanh hắn xuất hiện rất nhiều sương mù màu đen. Sương mù này nhè nhẹ lan ra, không ngờ hóa thành vô số ác quỷ, nương theo Vương Lâm điên cuồng hướng về phía trước phóng tới!

Cảnh tượng này vô cùng kinh tâm động phách. Nhưng nơi Vương Lâm đi qua. Đám tu sĩ bị Hư Hỏa đốt cháy chưa tử vong đều bị Vương Lâm một kém chém chết. Mà giờ phút này Vương Lâm mang theo sát khí kinh thiên, những kẽ khác không dám ngăn trở, khiếp đảm lùi lại.

Lao vọt tới, Vương Lâm chém giết liên tục. Phạm vi trăm dặm lập tức bị vượt qua. Hơn trăm tu sĩ lúc này tử vong hơn phân nửa, thậm chí có kẻ hoảng sợ lui lại phía sau, nhìn Vương Lâm đầy kinh hãi.

Bọn họ không phải chưa gặp qua cường giả nhưng hung đồ như Vương Lâm, tu sĩ khó giết chết như hắn lại cực kỳ hiếm thấy. Giết một tu sĩ mà lại khiến Đạo Ma Tông bọn họ phải trả giá lớn bằng việc mở ra Truyền Tống Trận trong phạm vi lớn!

Cái giá này rất có khả năng là cái giá thảm trọng, một lần diệt môn, khiến cửu tông thập tam môn từ nay về sau chỉ còn bát tông thập tam môn!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bước vào lãnh thổ Mạnh Thổ Châu. Hồn Khải trên thân thể hắn toàn bộ hóa thành tơ đen ngưng tụ lên bên phải mặt hắn, hóa thành Thiên Ngưu ấn ký. Cảm giác suy yếu tràn ngập toàn thân nhưng bị hắn chặn lại một lần nữa.

Bên ngoài thân thể hắn giờ phút này còn có bộ thổ giáp của Quy Nhất Tông. Tuy rằng áo giáp này đã tan nát một nửa nhưng vẫn còn lực phòng ngự rất mạnh.

Bước mạnh lên Mạnh Thổ Châu, thân thể Vương Lâm lảo đảo, khóe miệng tràn máu tươi, nhanh chóng lao đi. Hắn hiểu rõ trong hai châu có thể cho tán tu lướt qua nhưng thân là đệ tử Lục Ma Châu, nếu tiến vào nhiều quá thì lại khác.

Đạo Ma Tông cũng phải lo tới điểm ấy. Nếu không thì lúc trước cũng không cần phải để Lục Ma sứ giả tự bạo và Vân Không ra tay nhằm trì hoãn thời gian, giữ Vương Lâm ở lại Lục Ma Châu. Nếu không phải cố kỵ điểm này thì bọn họ nhất định lao thẳng vào Mạnh Thổ Châu đuổi giết hắn.

Đúng như Vương Lâm dự đoán, tu sĩ Đạo Ma Tông dừng chân ở ngoài Mạnh Thổ Châu, do dự không tiếp tục truy kích.

Nhưng vào lúc này. Đột nhiên bốn Truyền Tống Trận lại một lần nữa lóe sáng. Bên trong ba cái có chục tu sĩ bước ra. Nhưng Truyền Tống Trận thứ tư lại chỉ có một người!

Tông chủ!

Tham kiến tông chủ!

Trong tích tắc khi người này xuất hiện, tất cả tu sĩ nơi này đồng loạt vái một cái!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1890 Kiếp nạn? Cơ duyên?

Người đi ra từ Truyền Tống Trận thứ tư là một nam tử trung niên. Người này mặc đạo bào màu đen trắng, thân ảnh cao lớn, có một luồng khí tức

xuất trần tràn ngập toàn thân. Hắn đứng đó, tướng mạo cực kỳ anh tuấn nhưng đôi mắt lại khiến người ta nhìn ra sự lãnh khốc.

Loại người này là loại người khắc bạc, tuyệt đối sẽ không vì một người thân mà xuất động lực lượng của cả tông môn để đuổi giết một người.

Trong tích tắc khi hắn ra khỏi trận pháp, một luồng khí tức Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong ầm ầm từ trong cơ thể tuôn ra. Luồng tu vi này vừa khuếch tán ra lập tức khiến thiên địa bốn phía biến sắc, giống như có vô số ma thần gào thét bốn phương tám hướng, cuốn động phong vân, ầm vang thiên địa.

Tu vi của hắn chỉ còn cách Không Kiếp đại viên mãn một bước nhỏ!

Hắn bước ra, lập tức khiến mọi tu sĩ Đạo Ma Tông đồng loạt cúi đầu. Nửa quỳ trên mặt đất.

Chỉ có nam tử này là đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm đang lao đi trong Mạnh Thổ Châu.

Tâm thần Vương Lâm giờ phút này chấn động. Đồng thời vào lúc nam tử trung niên này ra khỏi trận pháp, loại cảm giác nguy cơ trong u minh lập tức ầm ầm tuôn ra.

Luồng cảm giác nguy cơ sinh tử này chính là tới từ nam tử trung niên này - Tông chủ Đạo Ma Tông!

Không quay đầu lại, Vương Lâm lúc này phát huy toàn bộ tốc độ. Thi triển hết tu vi. Ngoài việc ở nơi này không thể thi triển súc địa thành thốn ra, cả người hắn giống như hóa thành một loạt tàn ảnh liên miên không dứt, trong nháy mắt đã bay tới xa xa.

Hắn có thể cảm giác được, chỉ cần bay một chút nữa là luồng lực lượng phong bế thiên địa sẽ biến mất, bản thân có thể dung nhập thiên địa mà đi.

Nhưng Tông chủ Đạo Ma Tông trong Lục Ma Châu thần sắc vẫn bình tĩnh, không do dự như những tu sĩ Đạo Ma Tông khác mà cất một bước, thân ảnh trực tiếp bước ra khỏi biên giới của Lục Ma Châu và Mạnh Thổ Châu, tiến vào lãnh thổ của Mạnh Thổ Châu!

Trong tích tắc khi hắn tiến vào nơi này, Tông chủ Đạo Ma Tông đứng đó, nhìn Vương Lâm, tay phải chậm rãi giơ lên điểm một chỉ lên thiên không.

Đạo, ma!

Từ miệng hắn thốt ra hai từ duy nhất từ khi hắn xuất hiện!

Đồng thời khi lời nói truyền ra, dãy núi liên miên không dứt ở biên giới giữa Lục Ma Châu và Mạnh Thổ Châu phía sau lưng hắn đột nhiên chấn động kịch liệt. Sự chấn động này lan khắp mặt đất, khiến thiên địa ầm ầm nổ vang.

Chỉ thấy trong tiếng nổ này, dãy núi như con trường long đang nằm đó bị một lực lượng vô hình dẫn dắt. Luồng lực lượng này tới từ bốn phương tám hướng trong thiên địa. Bên trái dãy núi bất ngờ xuất hiện một thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh này là một lão già mặc đạo bào màu trắng, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, sau khi huyễn hóa ra liền mang theo một nụ cười hiền lành, hướng về phía dãy núi vung tay áo một cái.

Cùng lúc đó, ở đầu cuối cùng dãy núi, thiên địa vặn vẹo, xuất hiện một thân ảnh khổng lồ khác. Thân ảnh này là một người mặc trường bào màu đen. Toàn thân tỏa ra ma khí ngập trời. Hình dáng của hắn là một thanh niên lãnh khốc, sát khí và mùi máu tanh tỏa ra ngập trời.

Sau khi hắn xuất hiện, tay phải bỗng nhiên điểm một chỉ về phía dãy núi mênh mông phía dưới.

Cảnh tượng này khiến tâm thần tất cả tu sĩ Đạo Ma Tông đang nhìn thấy đều rung động, ánh mắt nhìn tông chủ lộ vẻ cuồng nhiệt.

Chỉ thấy dãy núi vô tận kia dưới thần thông của lão già mặc đạo bào và thanh niên mặc hắc bào bất ngờ phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Trong tiếng nổ này, dãy núi dài cả ngàn vạn dặm bất ngờ bị một luồng lực lượng nhổ bật lên khỏi mặt đất!

Thiên địa chấn động, dãy núi mấy ngàn vạn dặm bay lên, từ xa nhìn lại giống như một con trường long rời khỏi mặt đất vậy!

Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông bình tĩnh, điểm một chỉ nữa. Lập tức tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc vang lên. Chỉ thấy dãy núi lao thẳng về phía Mạnh Thổ Châu, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua mấy ngàn dặm, vọt qua đầu Vương Lâm.

Vương Lâm sững người. Hắn thấy dãy núi dài vô tận lao qua bầu trời trên đầu mình, ở vị trí sa mạc của Mạnh Thổ Châu phía trước hơn hai ngàn dặm ầm ầm rớt xuống. Do vậy nếu như coi dãy núi này là biên giới của hai châu thì lúc này Vương Lâm vẫn đang ở trong Lục Ma Châu như trước!

Loại cảm giác nguy cơ sinh tử trong nháy mắt này điên cuồng kéo tới, cuối cùng hình thành một bóng ma khổng lồ bao phủ cả thể xác và tinh thần Vương Lâm.

Như vậy thì ngươi vẫn còn đang ở trong Lục Ma Châu

Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông bình tĩnh nói. Đây là câu nói thứ hai kế từ sau khi hắn tới đây. Đồng thời hắn tùy ý bước về phía trước một bước, trong phút chốc đã xuất hiện cách Vương Lâm không tới trăm trượng.

Vương Lâm cắn răng lao đi. Hắn biết bản thân hôm nay sợ rằng rất khó chạy khỏi Lục Ma Châu rồi. Nhưng nếu muốn hắn bó tay chịu trói thì đúng là chuyện không thể!

Không phải sợ! Bổn tông sẽ không giết ngươi. Ngươi đối với bổn tông còn có tác dụng lớn!

Ánh mắt Tông chủ Đạo Ma Tông lộ ra ánh sáng kỳ dị, có vẻ vô cùng miệt thị giống như nhìn một con kiến hôi, tay phải giơ lên hướng về phía Vương Lâm bỗng nhiên vung tay áo.

Tu vi hắn rất cao, mà giờ phút này Hồn Khải của Vương Lâm đã tiêu tán, tu vi trở lại Không Linh hậu kỳ, lại vừa liên tục thi triển thần thông, bây giờ giống như đèn đã cạn dầu. Chênh lệch giữa hai người lúc này quá lớn. Dưới một cái vung tay này, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, lập tức nhắm mắt lại, cảm ứng với phân thân ở trong hư vô mênh mông.

Trong nháy mắt khi Tông chủ Đạo Ma Tông phất tay áo, thân thể Vương Lâm đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức không nói lên lời. Trong luồng khí tức này, hai mắt hắn bỗng biến thành màu vàng kim, xoay phắt người hướng về phía sau bắt quyết vỗ một cái.

Thiên địa ầm vang. Thân thể Vương Lâm chấn động mạnh, máu tươi phun ra. Đồng thời thân thể bị cuốn về dãy núi phía xa xa. Đối phương quá mạnh mẽ, Vương Lâm mặc dù mượn lực lượng của phân thân nhưng so với người này vẫn còn kém xa!

Một kích vừa rồi đã khiến hắn lập tức trọng thương. Giờ phút này ý thức đã có dấu hiệu hôn mê, bị Vương Lâm hung hăng cắn lưỡi, khiến bản thân mạnh mẽ tỉnh táo lại

Tông chủ Đạo Ma Tông kêu khẽ một tiếng, ánh mắt lộ ra u quang quỷ dị, nhìn Vương Lâm đang bay về phía xa, khẽ lắc đầu.

Không hổ là... Người được chỉ định... Tới bước này rồi mà vẫn còn có thể chống cự được một chiêu của ta... Được rồi, đã vậy thì ta sẽ cho ngươi biết uy lực của tuyệt học thủ ấn của Đạo Ma Tông ta... Ngươi không phải cũng biết sao.

Nam tử trung niên này vung tay phải, hướng về phía bầu trời đột nhiên vỗ một cái.

Chỉ thấy bầu trời giống như sụp đổ, bất ngờ xuất hiện những gợn sóng như vảy cá. Trong phúc chốc, lão già mặc đạo bào màu trắng như tiên nhân vừa nãy lại xuất hiện. Hắn đứng giữa không trung, ánh mắt bao quát chúng sinh, trong tích tắc khi rơi vào Vương Lâm đang lao đi kia,

thân thể liền tỏa ra tiếng gào thét kinh thiên, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Chỉ thấy thân ảnh của hắn trong lúc lao đi bất ngờ hóa thành một chưởng ấn màu trắng khổng lồ. Chưởng ấn nọ cũng không phải chỉ có năm ngón mà là bảy ngón!

Ngay sau đó, ở một hướng khác của lão già vừa biến thành chưởng ấn kia, thanh niên giống như ma quỷ mặc hắc bào từ trong hư vô bước ra, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hóa thành một chưởng ấn khổng lồ màu đen. Ma khí tung hoành. Chưởng ấn này cũng hướng về phía Vương Lâm ầm ầm chụp tới!

Từ xa nhìn lại, cả thiên địa giống như một bức tranh với hai màu đen trắng. Hai chưởng ấn khổng lồ từ trên trời giáng xuống Vương Lâm, tốc độ cực nhanh. Hai chưởng ấn này ở vị trí phía trên Vương Lâm chừng mấy ngàn trượng bất ngờ dung hợp, hóa thành một tiên ma ấn lóe lên ánh sáng đen trắng!

Ấn này vừa xuất hiện liền khiến thiên không đại địa, ngày đêm điên đảo. Tất cả hóa thành một vùng môn lung mơ hồ. Trong vùng mơ hồ này, Vương Lâm không tiếp tục bỏ chạy mà đứng lại đó, nhìn lên tiên ma ấn khổng lồ đang hạ xuống từ trên bầu trời, cả người trầm mặc.

Thần sắc hắn không có vẻ tuyệt vọng, không có vẻ bi ai mà chỉ có bình tĩnh và một tia tiếc nuối.

Kiếp nạn này Vương Lâm hiểu rõ rằng bản thân không tránh khỏi. Hắn tiếc nuối chính là còn chưa làm Uyển nhi sống lại, hắn tiếc nuối rằng còn chưa tìm được huynh đệ bằng hữu của hắn ở trên Tiên Cương đại lục này.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm nhắm hai mắt. Trong nháy mắt khi nhắm lại, hắn từ bỏ giãy giụa. Kêu gọi Thiên Nghịch đã lâu không sử dụng trong linh hồn!

Thiên Nghịch Châu!

Chưởng ấn gào thét đánh tới, ầm ầm mà đến, trong nháy mắt đã giáng xuống thân thể Vương Lâm. Trong tích tắc này, Tông chủ Đạo Ma Tông đột nhiên thầm giật mình. Một cảm giác sợ hãi không nói lên lời chợt hiện lên. Hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức vung tay lên bầu trời.

Sóng âm vang lên ập trời, cuồng phong gào thét, cuốn động bát phương. Chưởng ấn nọ bao phủ thân hình Vương Lâm nhưng không đánh chết mà khi Tông chủ Đạo Ma Tông vung tay lên thì liền nắm lấy thân thể hắn, túm chặt trong lòng bàn tay.

Xong hết mọi việc, thân thể Tông chủ Đạo Ma Tông bỗng nhiên bay lên, sau khi dung hợp với chưởng ấn liền bay thẳng vào sâu trong Lục Ma Châu. Phía sau hắn là đám tu sĩ Đạo Ma Tông hóa thành cầu vồng bay đi.

Cho tới khi toàn bộ mọi người rời đi, dãy núi mới chậm rãi lui lại phía sau, trở lại vị trí ban đầu, không hề di chuyển. Trên Mạnh Thổ Châu kỳ lạ ở chỗ lại không hề có thần niệm lan ra, giống như đã biết trước và đã có hiệp nghị sẵn.

Cầu vồng kinh thiên cắt ngang bầu trời. Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại thầm suy nghĩ tới sự kinh hãi trong nháy mắt vừa rồi. Hắn thậm chí có cảm giác, nếu trong một khắc vừa rồi mà mình giết Vương Lâm này thì nhất định sẽ bị đại họa giáng xuống.

Cảm giác này cực kỳ hiếm gặp ở hắn, nên hắn không thể nào quên được!

Người này, là... Người được chỉ định, hắn phải có chút thủ đoạn... hắn rất giảo hoạt, nếu dựa theo kế hoạch mà giết hắn vốn không phải trả giá đắt như vậy...

Trầm ngâm, thân ảnh Tông chủ Đạo Ma Tông càng lúc càng nhanh, lao thẳng tới trung tâm của Lục Ma Châu. Nơi này chính là Lục Ma Hạt Miếu!

Trấn áp người này dưới Lục Ma Hạt Miếu, lấy thân thể hắn nuôi dưỡng Lục Ma thần hồn khiến Lục Ma sống lại!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1891 Tá lôi mạt thần

Mấy tháng sau, tại trung tâm của Lục Ma Châu, trong một vùng ao đầm đầy màu lục trên mặt dất, bên trong có rất nhiều bọt khí bốc lên, tỏa ra mùi hôi thối. Nơi này bị một vùng sương mù xanh biếc bao phủ. Sương mù này chính là từ những bọt khí vỡ ra lan ra, qua bao ngày đêm năm tháng mà ngưng tụ thành.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm nơi này có một tòa kiến trúc cao vút. Kiến trúc này từ xa xa nhìn lại trông giống như một con bọ cạp khổng lồ!

Con bọ cạp này lớn cỡ mấy vạn trượng, nằm trên đầm lầy trông vô cùng sống động! Một luồng ma khi ngập trời từ trong đó khuếch tán ra, bao phủ bốn phía, khiến cho hầu hết tu sĩ đều không thể tới gần nơi này. Nếu không nhất định họ sẽ bị ma khí nhập thân, tâm thần trở nên điên cuồng.

Đạo Ma Tông trừ tông chủ ra thì tất cả tu sĩ trong mấy tháng này đều đã trở về sơn môn Đạo Ma Tông. Chỉ có tông chủ bắt Vương Lâm thì giờ phút này thân thể nhoáng lên, đi tới bên ngoài Lục Ma Hạt Miếu.

Với tu vi của hắn mới có thể tới nơi này mà không bị ma khí ảnh hưởng.

Giờ phút này bên cạnh kiến trúc hình con bọ cạp này, thân ảnh Tông chủ Đạo Ma Tông huyễn hóa ra. Trong nháy mắt khi thân thể hắn xuất hiện, từ trong miệng con bọ cạp khổng lồ này truyền ra một tiếng ho khan yếu ớt.

Trong vẻ yên tĩnh này, vài tiếng ho khan tuy rất uy yếu nhưng lại vang lên cực kỳ rõ ràng.

Theo tiếng ho khan càng ngày càng tới gần, chỉ thấy ở miệng con bọ cạp có ba thân ảnh đi ra.

Trong ba thân ảnh này hai người phía sau mặc đạo bào màu xanh biếc, bên trên có vẽ một con bọ cạp dữ tợn. Hai người bọn họ thoạt nhìn như trung niên nhưng lại có một luồng tu vi Không Kiếp trung kỳ lan ra, thần sắc lạnh như băng, giống như không có chút tâm tình nào.

Hai người bọn họ lúc này giống như hộ vệ, bảo vệ một thân ảnh được lục bào che khuất phía trước. Thân ảnh này giống như cực kỳ già nua, giờ phút này thân thể còng xuống, vừa đi vừa ho.

Đã mang người trở về chưa...

Thân ảnh già nua đó ho khan, dừng bước cất giọng khàn khàn nói.

Tông chủ Đạo Ma Tông đối với lão già ẩn thân trong lục bào này cực kỳ khách khí, giờ phút này ôm quyền gật đầu nói.

Đã mang đến, xin mời Tế Tự tới xem.

Vừa nói tay phải hắn vừa vung lên. Lập tức trước mặt hắn xuất hiện một thân ảnh bị hắc bạch nhị khí bao phủ. Thân ảnh nọ chính là Vương Lâm, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân không nhúc nhích.

Tốt lắm. Hắn hắn rất thích hợp dùng để trấn áp khí vận của Lục Ma Châu ta, khiến cho Lục Ma đại nhân hài lòng...

Lão già nọ ngẩng đầu, dung nhan không thể nhìn rõ nhưng lại thấy bên trong lục bào hai mắt mang theo vẻ yêu dị, sau khi liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái liền lộ vẻ hài lòng.

Để bắt hắn Đạo Ma Tông ta đã phải trả giá rất đắt.

Tông chủ Đạo Ma Tông vội nói.

Đợi tới khi Lục Ma đại nhân sống lại thì tặng phẩm cho người tuyệt sẽ không ít! Nhưng trấn áp người này còn cần Đạo Ma Tông của ngươi trợ giúp. Ngươi biết nên làm thế nào để hắn mất thần trí, phá hủy tâm thần và ký ức của hắn chứ!

Giọng nói của lão già khàn khàn, lộ ra vẻ cuồng nhiệt nhìn Vương Lâm.

Tâm chí kẻ này cực kỳ kiên định, muốn làm biến mất ký ức, thậm chí phá hủy tâm thần của hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng...

Tông chủ Đạo Ma Tông mỉm cười, không lập tức động thủ.

Khụ... Lục Ma Châu tương lai chỉ có một tông là Đạo Ma Tông!

Lão già toàn thân bao phủ trong lục bào ho khan kịch liệt hơn, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói.

Tốt, Tế Tự đã nói như vậy thì bổn tông tất nhiên toàn lực lấy ma đạo gieo ma biến, khiến cho bản thân hắn tự phá hủy tâm thần mình!

Tông chủ Đạo Ma Tông cười ha hả, không hề do dự nữa, đầu ngón tay phải điểm xuyên quan quầng sáng lên mi tâm Vương Lâm, sau đó túm lấy thân hình Vương Lâm ở trong quầng sáng đen trắng, hướng về phía kiến trúc hình con bọ cạp lớn bỗng nhiên ném tới.

Tiếng gào thét kinh thiên vang lên. Chỉ thấy Vương Lâm đang nhắm nghiền hai mắt trong nháy mắt khi bị ném về về phía con bọ cạp khổng lồ, trên lưng hắn lập tức xuất hiện một dòng xoáy lớn. Hút thân thể hắn vào bên trong.

Bản nguyên trong cơ thể hắn rất nhiều, có tám đạo, trong đó có một đạo đã ngưng tụ bản nguyên chân thân! Trong tám đạo bản nguyên còn có một đạo tương thông với ta, đó là lôi bản nguyên!

Ta lợi dùng lôi bản nguyên làm cầu nối, phá hủy tâm thần và ký ức của hắn!

Tông chủ Đạo Ma Tông nói xong liền khoanh chân ngồi xuống. Hắn nhắm hai mắt, không hề nhúc nhích nữa.

Lão già mặc lục bào ở miệng con bọ cạp quay người, vừa chậm rãi đi vào miệng con bọ cạp, tiếng ho khan dần dần đi xa. Hai Lục Ma sứ giả như hộ vệ ở phía sau vẫn không nói một lời nào, theo sau lão tiến vào trong cơ thể con bọ cạp, không còn nhìn thấy nữa.

Ở chỗ sâu nhất trong kiến trúc này, trong một vùng không gian hư vô tràn ngập ánh sáng màu lục. Một một đạo ánh sáng màu lục này nếu nhìn kỹ có thể thấy rất nhiều hồn phách của những con bọ cạp màu lục. Chúng ngưng tụ trong không gian này, không ngừng phát ra tiếng gầm thét kinh hồn.

Thân thể Vương Lâm ngồi trong không gian màu lục này, không hề nhúc nhích. Nhưng trên thân thể của hắn đang từ từ ngưng tụ ra vô số bọ cạp màu lục, bao trùm hơn phân nửa thân thể hắn.

Thân thể hắn tuy bất động nhưng mắt phải của hắn lại mơ hồ có một tia chớp lóe lên. Mà giờ phút này trong cơ thể hắn có một luồng bản nguyên lực đang điên cuồng chạy khắp cơ thể. Đó chính là lôi bản nguyên của Vương Lâm!

Luồng lôi bản nguyên này vào giờ phút này vừa chuyển động, khiến thân thể Vương Lâm chậm rãi phát ra tiếng loẹt xoẹt, thỉnh thoảng lóe lên những tia chớp, tràn ngập không toàn thân hắn.

Giờ phút này Vương Lâm đã lâm vào hôn mê. Tâm thần hắn, thậm chí linh hồn hắn cũng tĩnh lặng lại, không hề vận chuyển. Chẳng qua người ngoài không nhìn thấy, thậm chí cả Tế Tự và Tông chủ Đạo Ma Tông kia đều không thể thấy, trong linh hồn Vương Lâm đang có một hạt châu chầm chậm xoay chuyển.

Một lần nó chuyển động một vòng, linh hồn và tâm thần Vương Lâm cũng những thứ hư vô trong đó đều run rẩy một chút, được một vùng ánh sáng nhu hòa bảo vệ.

Dường như lúc này thân thể hắn chia làm hai bộ phận, trong trạng thái quỷ dị này, lôi bản nguyên trong thân thể hắn càng trở nên mạnh mẽ.

Mức độ này rất nhanh vượt qua tất cả các loại bản nguyên còn lại, tuy còn kém hơn hỏa bản nguyên đã ngưng tụ ra bản nguyên chân thân nhưng khoảng cách giữa chúng cũng ngày càng ngắn.

Dường như giờ phút này trong thân thể Vương Lâm xuất hiện một thông đạo vô hình. Thông đạo này trực tiếp nối với Tông chủ Đạo Ma Tông đang ngồi khoanh chân bên ngoài, giao hòa với lôi bản nguyên đã đại thành nhưng chưa ngưng tụ ra bản nguyên chân thân của hắn.

Từ từ, theo thời gian trôi qua, trong chớp mắt đã qua mấy tháng.

Trong mấy tháng này lôi bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm càng thêm cường đại. Tiếng ầm vang nổi lên không ngừng trong cơ thể hắn. Nhờ điên cuồng hấp thu từ thông đạo, cơ thể hắn có ý chí của lôi bản nguyên từ trong thân thể Tông chủ Đạo Ma Tông.

Thời gian mấy tháng này, Tông chủ Đạo Ma Tông ở phía ngoài kiến trúc hình con bọ cạp khổng lồ dần dần nhíu mày. Hắn không ngờ được lôi bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm đã hấp thu bản nguyên đồng dạng nhiều như vậy mà còn chưa ngưng tụ ý chí.

Vốn theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần thời gian một tháng là lôi bản nguyên của mình sẽ hoàn toàn thay thế bổn của đối phương. Bởi vì trong lôi bản nguyên ẩn chứa ý chí của mình cho nên có thể dùng phương pháp này từ trong cơ thể Vương Lâm triển khai xóa bỏ ký ức. Như thế thì có thể thực hiện hoàn mỹ yêu cầu của Tế Tự, không ảnh hưởng gì mà làm Vương Lâm mất đi tâm thần và ký ức cùng thần trí.

Nếu không phải có Tế Tự yêu cầu thì Tông chủ Đạo Ma Tông có vô số phương pháp có thể làm Vương Lâm trong nháy mắt mất đi tâm thần. Chẳng qua phương pháp đó quá mức mạnh mẽ, sẽ tạo thành tổn thương. Tổn thương này dù cực kỳ nhỏ nhoi nhưng đều ảnh hưởng tới việc làm Lục Ma sống lại.

Tế Tự, ta muốn nhờ người trợ giúp, nếu không yêu cầu của người rất khó thực hiện được.

Tông chủ Đạo Ma Tông đang ngồi khoanh chân, vào tháng thứ tư không nhịn được mà mở miệng nói.

Hắn hơi bất đắc dĩ phát hiện ra, lôi bản nguyên của bản thân giờ phút này hầu như đã dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Vương Lâm nọ, nhưng vẫn không khiến lôi bản nguyên của Vương Lâm ngưng tụ ra ý chí đầy đủ của bản thân.

Loại chuyện này rất quỷ dị, giống như trong cơ thể Vương Lâm có một dòng xoáy, hấp thu ý chí của hắn vậy. Sự thật cũng đúng như Tông chủ Đạo Ma Tông đoán. Trong thân thể Vương Lâm, hạt châu Thiên Nghịch mỗi lần xoay tròn, đồng thời bảo vệ linh hồn của Vương Lâm còn hấp thu một chút những ý chí không thuộc về Vương Lâm.

Ta ở đây... Khụ...

Một giọng nói già nua từ bên trong con bọ cạp truyền ra. Không đợi hết câu. Lập tức tiếng ho khan nổi lên kịch liệt, hồi lâu mới có câu tiếp theo vang lên.

Ta ở đây có hai khối Lôi Đế Châu... vốn là muốn chuẩn bị sau khi đại nhân sống lại thì hiến cho đại nhân hấp thu... Cho ngươi một viên vậy...

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy thiên địa ầm vang. Một tia chớp màu xám bất ngờ lóe lên từ trong thân thể con bọ cạp, lao thẳng tới Tông chủ Đạo Ma Tông.

Trong tích tắc khi tới gần, nó liền hóa thành một hạt châu nhỏ bằng nắm tay, bên trong tồn tại vô số tia chớp. Mơ hồ có thể thấy được trong tia chớp có một hư ảnh chiến xa, trên đó còn đứng một người, thoạt nhìn giống như đế vương của lôi đình!

Với kiến thức của Tông chủ Đạo Ma Tông, sau khi nhìn thấy hạt châu này trống ngực cũng đập thình thịch, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, giống như đang tranh đấu, cố gắng đè nén ý niệm trong đầu xuống. Vật này vốn dùng để hiến tế cho Lục Ma Hạt khi sống lại, hắn không thể dụng vào. Nếu như hôm nay không phải vì muốn xóa bỏ trí nhớ của Vương Lâm thì sợ rằng Tế Tự cũng không xuất ra.

Tông chủ Đạo Ma Tông không do dự nữa, há mồm hút mạnh một cái. Lôi Đế Châu nọ bất ngờ hóa thành vô số tia chớp, bay thẳng vào trong

miệng hắn, trong nháy mắt bị hắn cắn nuốt. Lôi bản nguyên trong cơ thể hắn ầm ầm tăng mạnh, nhưng chưa kịp lưu lại chút nào thì toàn bộ đã theo thông đạo giữa hắn vào Vương Lâm điên cuồng tràn đi.

Sâu trong cơ thể con bọ cạp kia, trong không gian màu lục, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên run rẩy kịch liệt. Lôi bản nguyên trong cơ thể hắn trong tích tắc này ầm ầm tăng mạnh, không ngờ xuất hiện dấu hiệu ngưng tụ lôi đình chân thân!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1892 Tích mộng thành chân!

Lôi đình bản nguyên trong thân thể Vương Lâm mấy ngày nay liên tục hấp thu. Lúc này đã rất khổng lồ. Nhưng bởi vì có Thiên Nghịch Châu tồn tại khiến cho ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông thủy chung vẫn không thể nào ngưng tụ trong cơ thể Vương Lâm, không thể đạt tới mức khiến Vương Lâm mất đi thần trí.

Nhưng giờ phút này sau khi Tông chủ Đạo Ma Tông nuốt Lôi Đế Châu, lôi đình bản nguyên trong thân thể tăng mạnh, theo thông đạo vô hình kia điên cuồng hấp thu tiến vào thân thể Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm chấn động kịch liệt, mái tóc không gió mà tung bay, bên ngoài tỏa ra vô số tia chớp, vờn quanh toàn thân hắn, đồng thời tỏa ra lôi uy vô thượng.

Luồng lôi uy này kinh thiên động địa. Dù là Vương Lâm ở trong không gian màu lục này cũng khiến cả không gian chấn động, vô số lục quang lóng lánh phát ra, hóa thành rất nhiều bọ cạp màu lục tràn ngập bốn phía Vương Lâm, không ngừng gầm thét vô thành.

Chẳng qua luồng lôi bản nguyên khổng lồ này sau khi tiến vào trong cơ thể Vương Lâm, trong nháy mắt khi muốn ngưng tụ ra ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông thì lập tức Thiên Nghịch Châu bỗng nhiên chuyển động, giống như kéo tơ, không ngừng hấp thu ý chí đó. Giống như một cái hồ đầy nước, trong tích tắc khi tràn bờ đột nhiên lại mất đi một chút, sau khi đạt tới trạng thái thăng bằng liền từ từ giảm bớt đi.

- Tại sao lại có thể như vậy!

Bên ngoài kiến trúc hình bọ cạp, Tông chủ Đạo Ma Tông đang ngồi khoanh chân bỗng nhiên mở hai mắt, lộ vẻ không thể nào tin nổi. Hắn không nhìn thấy Thiên Nghịch Châu trong thân thể Vương Lâm. Trong cảm nhận của hắn, thân thể Vương Lâm hoàn toàn bình thường. Hắn không sao hiểu được ý chí của mình rốt cục biến đi đâu.

Không chỉ có hắn cảm thấy không hợp lý mà giờ phút này lão già Tế Tự trong con bọ cạp cũng nhíu mày, hơi trầm ngâm, trong tiếng ho khan liền vung tay áo lên.

Lập tức trong kiến trúc hình con bọ cạp khổng lồ có một tia chớp gào thét lao ra, hóa thành Lôi Đế Châu giống hệt vừa rồi bay tới Tông chủ Đạo Ma Tông.

Viên Lôi Đế Châu cuối cùng đây. Vật này dù ở Lôi Đế Châu cũng không còn tới ba viên. Nếu ngươi còn không thể thành công thì tất cả hứa hẹn trước đây coi như bỏ hết!

Giọng nói già nua khàn khàn truyền ra, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng ho khan.

Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông cực kỳ âm trầm. Hắn cũng không ngờ chuyện này lại quỷ dị như vậy, nhìn chằm chằm vào Lôi Đế Châu đang lơ lửng trước người, khuôn mặt nổi đầy gân xanh. Hắn bỗng nhiên hút mạnh một cái. Hạt châu nọ liền lập tức hóa thành vô số tia chớp lao thẳng vào miệng hắn.

Trong tích tắc khi nuốt hạt châu này, hai tay Tông chủ Đạo Ma Tông bắt quyết, đồng loạt đặt lên mi tâm, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng.

Lôi đình bản nguyên, tán hết!

Theo tiếng hô này, chỉ thấy toàn bộ lôi đình bản nguyên trong thân thể Tông chủ Đạo Ma Tông bị hắn không chút do dự phóng ra hết, theo thông đạo vô hình kia tiến vào cơ thể Vương Lâm, bên trong ẩn chứa toàn bộ ý chí bản nguyên của hắn. Lúc này hắn nhất định phải thành công!

Mà bên trong lôi đình bản nguyên này lại có một biển lôi đình lực mênh mông, chính là do viên Lôi Đế Châu thứ hai biến thành, thôi động ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông, điên cuồng lao tới.

Trong khi lôi đình bản nguyên lực ầm ầm tràn tới, trong không gian màu lục trong thân thể con bọ cạp, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân lúc này lại run rẩy. Những tia chớp chạy quanh thân thể hắn lúc này tăng mạnh lên gấp mấy chục lần, khuếch tán ra ngoài trăm trượng, khiến cho trong phạm vi trăm trượng xung quanh thân thể Vương Lâm bất ngờ hóa thành một địa ngục sấm sét!

Lôi đình chuyển động hóa thành ánh sáng chói mắt, bao phủ bốn phía. Trong nháy mắt này, đầu Vương Lâm không còn chịu sự điều khiển của bản thân, bỗng nhiên ngẩng lên, ấn ký tia chớp trong mắt phải liên tục lóe lên chín lần, sau đó bất ngờ từ trong mắt phải lao ra.

Tia chớp đó lao ra, ở trên đỉnh đầu Vương Lâm máy trăm trượng liền hóa thành một ký hiệu tia chớp khổng lồ. Nó vừa xuất hiện lập tức điên cuồng hấp thu lôi đình lực trong phạm vi trăm trượng bốn phía. Chỉ thấy

những tia chớp nhanh chóng lao tới, dung hợp với ký hiệu này. Bên ngoài tia chớp bất ngờ xuất hiện hình dáng một người!

Đây vốn là hình dáng bản nguyên chân thân, còn chưa hoàn toàn ngưng tụ nhưng cứ nhìn vào cảnh tượng này thì không bao lâu nữa sẽ trở thành chân thân!

Trong chớp mắt, lôi đình bốn phía đã bị hấp thu sạch. Từ trong thân thể Vương Lâm đang hôn mê lại ầm ầm bộc phát ra những tia chớp, lóe lên chui qua lỗ chân lông của hắn. Trong mười vạn tám ngàn lỗ chân lông không phải chỉ lan ra mười vạn tám ngàn tia chớp mà mỗi nơi lan ra ít nhất mười tia.

Do đó số lượng tia chớp lúc này đã là một con số khổng lồ, ngưng tụ lại thật kinh thiên động địa. Trong không gian màu lục này, tia chớp tràn ngập mọi ngõ ngách, hầu như đã thay thế màu lục, biến nơi này thành một không gian sấm sét!

Số lượng lôi đình lực khổng lồ hoàn toàn ập tới ký hiệu đã biến thành hình người trên đầu Vương Lâm. Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, âm thanh kịch liệt tới mức ở bên ngoài kiến trúc hình bọ cạp cũng có thể nghe thấy rõ ràng, tràn ngập cả phạm vi trăm dặm. Khiến cho trong phạm vi này, Lục Ma Châu bỗng nhiên chấn động.

Hình người do ký hiệu tia chớp biến thành đang không ngừng hấp thu lôi đình lực, dùng tốc độ cực nhanh trưởng thành. Chỉ thấy bên trong nó nhanh chóng xuất hiện bộ xương từ sấm sét, mỗi một khúc xương đều do

vô số tia chớp ngưng tụ dày đặc mà thành. Trong phút chốc, một bộ xương đầy đủ đã hiện ra trong hình người kia.

Ngay sau đó, một lượng lớn tia chớp liên tục dung nhập, khiến từ bộ xương lóe lên những sợi tơ, hóa thành kinh mạch, hóa thành huyết nhục, cuối cùng trong tích tắc khi tia chớp cuối cùng bị hấp thu, ở trên bầu trời trên đầu Vương Lâm đang hôn mê hiện ra một Vương Lâm khác!

Hai mắt nhắm nghiền, thân thể liên tục lóe lên tia chớp, cả người giống như sinh ra từ lôi đình, đứng đó đủ sấm sét trong thiên địa phải run rẩy khuất phục.

Lôi đình chân thân!

Lôi đình chân thân Vương Lâm vẫn mơ tưởng vào giờ khắc này lại dùng phương pháp này mà sinh ra. Nhưng tới lúc này phân thân này lại không thuộc về Vương Lâm mà thuộc về Tông chủ Đạo Ma Tông!

Bởi vì bên trong lôi đình chân thân này lại ngưng tụ toàn bộ ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông!

Bên ngoài kiến trúc hình bọ cáp, thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông lộ vẻ giằng co mãnh liệt. Hắn cảm nhận được sự tồn tại của lôi đình chân thân, trong nội tâm cực kỳ rung động. Hắn đối với Vương Lâm lại một lần nữa suy đoán sai. Vương Lâm đối với cảm ngộ bản nguyên không ngờ ngoài

hỏa bản nguyên chân thân còn có tiềm lực sinh ra cả bản nguyên chân thân thứ hai!

Giờ phút này Tông chủ Đạo Ma Tông đã lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Hắn khát vọng đạt được khối lôi đình chân thân này. Nhưng nếu làm vậy thì lại không thể hoàn thành được yêu cầu của Tế Tự.

Đang phân vân, từ bên trong kiến trúc hình bọ cap liền truyền ra mấy tiếng ho khan, truyền vào tâm thần Tông chủ Đạo Ma Tông khiến hai mắt hắn lập tức lộ vẻ quyết đoán!

Nếu so sánh với hứa hẹn ngày sau Lục Ma Hạt sống lại thì bản nguyên chân thân này dù trân quý nhưng không phải là không thể bỏ qua!

Tông chủ Đạo Ma Tông nhanh chóng giơ hai tay. Điểm lên mi tâm một cái. Hắn nhắm mắt lại, toàn bộ tâm thần ngưng tụ trong bản nguyên chân thân đang lơ lửng trên đầu Vương Lâm trong không gian màu lục trong con bọ cạp!

Lôi đình chân thân kia bỗng nhiên run lên, hai mắt nhắm nghiền, tay phải chậm rãi giơ lên hướng về Vương Lâm ở phía dưới, năm ngón tay nhấn một cái. Dưới một cái nhấn này, thân thể Vương Lâm run mạnh, từ trong thất khiếu bất ngờ tuôn ra bảy đạo bản nguyên của hắn!

Từ trong hai mắt, hai tai, hai lồ mũi và cái miệng, bảy đạo bản nguyên như chớp lao ra, bay thẳng vào trong thất khiếu của lôi đình chân thân. Trong nháy mắt khi chúng chui vào, lôi đình chân thân bỗng nhiên mở hai mắt.

Trong hai mắt hắn lộ ra một vẻ âm trầm, toàn thân bao phủ bởi khí tức của Tông chủ Đạo Ma Tông, thân thể nhoáng lên lao xuống, sấm sét trong thiên địa đột nhiên nổi lên. Bên ngoài Ma Hạt Miếu, trong phạm vi hơn phân nửa Lục Ma Châu, trên bầu trời bất ngờ xuất hiện sấm sét kinh thiên.

Sấm sét ầm ầm vang lên, dùng tốc độ khó tưởng tượng được bất ngờ lao về phía Ma Hạt Miếu ở trung tâm!

Tốc độ của sấm sét nhanh không cách nào hình dung nổi, so với tu sĩ giống như súc địa thành thốn, dung nhập vào trong thiên địa vậy. Chỉ trong phút chốc, bốn phương tám hướng quanh Ma Hạt Miếu đã có vô số sấm sét tiến thẳng vào không gian màu lục bên trong thân thể con bọ cạp.

Bất ngờ lôi đình bản nguyên chân thân trong không gian này sau khi điên cuồng hấp thu những tia chớp bay tới, bên ngoài liền hóa thành một bộ giáp bằng sét, trên đỉnh đầu lại hình thành một mũ miện!

Mũ miện này chính là vương miện của lôi đế!

Trong tích tắc khi vương miện này hình thành, phía sau bản nguyên chân thân có vô số tia chớp ngưng tụ lại, huyễn hóa ra một chiến xa.

Cho tới tích tắc này, lôi đình bản nguyên chân thân đã hoàn toàn ngưng tụ!

Vương Lâm ngồi khoanh chân phía dưới lúc này thân thể run rẩy kịch liệt, Thiên Nghịch Châu bên trong thân thể không ẩn dấu nửa mà vận chuyển bảo vệ Nguyên Thần Vương Lâm. Hắn thức tỉnh bởi một tia rung động trong lòng.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm thức tỉnh, hắn mở bừng đôi mắt, nhìn lôi đình bản nguyên chân thân vừa ngưng tụ ra trên bầu trời!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy chân thân Này, Vương Lâm sửng sốt một chút. Tất cả biến hóa đối với hắn vẫn nằm trong mê man. Nhưng rất nhanh hắn liền hoàn toàn hiểu ra!

Sự sửng sốt này cũng bởi lần đầu tiên trong Đại Hồn Môn, khi hắn thi triển Hồn Diễn Đạo thì đã thấy cảnh tương lai biến ảo ra, thấy cảnh tượng khiến hắn kinh hãi!

Cảnh tượng đó trông giống hệt những gì hắn thấy lúc này!

Năm đó Vương Lâm thấy lôi đình bản nguyên chân thân của mình lại muốn dùng lôi đình lực trấn áp mình. Năm đó hắn không nghĩ ra lôi đình bản nguyên chân thân của mình lao lại có thể làm được điều này!

Dù sao thì chân thân là do mình ngưng tụ ra, hoàn toàn thuộc về mình, là một bộ phận của thân thể, tuyệt đối không thể xuất hiện cảnh tượng như trong tương lai. Nhưng lúc này hình ảnh đó đã trở thành sự thật!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1893 Có mưu đồ!

Lôi đình bản nguyên chân thân giống hệt bản thân đang đứng trên bầu trời, lạnh lùng nhìn Vương Lâm, bên ngoài thân thể tỏa ra âm thanh của sấm sét ầm ầm, vang vọng trong không gian. Lôi đình bản nguyên chân thân này bỗng cử động, tay phải giơ lên, vỗ về phía Vương Lâm một cái. Lập tức tiếng sét ầm vang, vô số tia chớp hiện lên nhanh chóng trấn áp Vương Lâm.

Vương Lâm khoanh chân ngồi đó, nhìn bản nguyên chân thân đang trấn áp mình. Thần sắc hắn cực kỳ âm trầm, lúc này thức tỉnh trong đầu liền hiện ra hình dạng Tông chủ Đạo Ma Tông.

Lôi đình bản nguyên chân thân sau khi ngưng tụ cùng biến hóa đột ngột này nhất định có liên quan trực tiếp tới Tông chủ Đạo Ma Tông. Thậm chí trên bản nguyên chân thân này Vương Lâm còn cảm nhận được khí tức của Tông chủ Đạo Ma Tông!

Bắt ta... Nhưng không giết... Mà chiếm cứ lôi đình của ta, sau khi giúp ta ngưng tụ bản nguyên chân thân liền lấy lôi đình bản nguyên chân thân này trấn áp... Mục đích... Không phải là trấn áp mà muốn dùng chân thân nhập thể, khiến thần trí và tâm thần ta bị diệt vong!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong thời gian ngắn vô vàn ý niệm xoay chuyển. Hắn năm đó sau khi tính ra cảnh tượng này, tuy chỉ một chút hình ảnh nhưng lại khiến hắn chấn động vô cùng. Vì phòng ngừa xảy ra chuyện mà bản thân không hiểu nổi này, năm đó Vương Lâm đã nghĩ ra một biện pháp đối phó!

Hầu như trong nháy mắt khi lôi đình bản nguyên chân thân trấn áp. Vương Lâm hít sâu một hơi, Nguyên Thần trong thân thể bỗng nhiên nhắm mắt lại, trong hồn phách kêu gọi Thiên Nghịch Châu xuất hiện.

Thiên Nghịch Châu trong linh hồn hắn bỗng nhiên chuyển động. Vừa chuyển động, Nguyên Thần và trí nhớ trong linh hồn Vương Lâm trong nháy mắt khi lôi đình đánh tới liền co rút lại.

Dĩ bất biến ứng vạn biến, tạm thời lùi bước, lưu lại thân thể cho lôi đình bản nguyên chân thân dung nhập. Đợi tới khi chân thân hoàn toàn dung nhập sẽ là lúc Vương Lâm phản kháng.

Đây là phương pháp duy nhất Vương Lâm nghĩ ra năm đó để đối phó với lôi đình bản nguyên chân thân.

Trong không gian màu lục, lôi đình ầm ầm nổ vang. Vô số tia chớp từ trên thân thể lôi đình bản nguyên chân thân khuếch tán ra, cuối cùng toàn thân chân thân ầm ầm tan ra, hóa thành vô số tia chớp điên cuồng chui vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong thân thể hắn, dưới ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông, lôi đình quét ngang, khiến cho tất cả tâm thần thần trí của Vương Lâm biến mất.

Thời gian trôi qua, chớp mắt lại qua một tháng. Trong một tháng này tia chớp bên ngoài thân thể Vương Lâm dần dần tiêu tán. Hắn vẫn khoanh chân ngồi đó. Không hề nhúc nhích, không có chút dao động linh hồn hay tu vi, thậm chí cả một tia sinh cơ cũng hầu như bị dập tắt, giống như đã tử vong vậy.

Một luồng thần thức cường hãn gào thét bay tới, cẩn thận đảo qua người Vương Lâm, sau đó rời đi.

Cùng lúc đó, Tông chủ Đạo Ma Tông bên ngoài kiến trúc hình bọ cạp mở đôi mắt đã hơi uể oải, nhìn về phía Ma Hạt Miếu một cái liền chậm rãi nói.

Tế Tự, thần trí và tâm thần hắn, cả ký ức toàn bộ đã biến mất, giờ phút này trong cơ thể trống trơn. Người có thể xem xét một chút, nếu như hài lòng rồi thì bổn tông phải đi thôi.

Trong nháy mắt khi lời nói của Tông chủ Đạo Ma Tông truyền ra, bên trong không gian màu lục lập tức vang lên hàng loạt tiếng ho khan. Lão già mặc lục bào suy yếu bước ra, không biết dùng phương pháp nào mà đi tới nơi này, đứng trước mặt Vương Lâm. Phía sau hắn là hai Lục Ma sứ giả đang theo sát bảo vệ hắn.

Nhìn Vương Lâm, khuôn mặt lão già vốn bị che khuất, lúc này khóe miệng lộ ra nụ cười hài lồng, tay phải giơ lên, từ trong áo vươn ra đặt lên thiên linh của Vương Lâm.

Cánh tay phải này trông cực kỳ kinh khủng, trên đó mọc đầy lông mao màu lục, thoạt nhìn mà giật mình, không hề giống cánh tay người!

Trong nháy mắt khi cánh tay hắn ấn về phía Vương Lâm, trong cơ thể Vương Lâm, tâm thần Vương Lâm vốn được Thiên Nghịch Châu vận chuyển bảo vệ, không ai phát giác ra bỗng nhiên có một tia dao động. Chẳng qua dưới sự bảo vệ của Thiên Nghịch Châu, người ngoài vẫn không thể phát hiện ra.

Tông chủ Đạo Ma Tông, còn chưa đi... Giờ phút này không phải lúc phản kháng... Chờ một chút!

Dao động trong tâm thần Vương Lâm từ từ yên lặng lại.

Hồi lâu sau, cánh tay đặt trên thiên linh của hắn giơ lên, ngay sau đó. Một giọng nói khàn khàn từ miệng lão già chậm rãi truyền ra.

Ngươi đi đi! Đợi sau khi Lục Ma đại nhân sống lại, chuyện đã hứa với ngươi nhất định không thiếu!

Bên ngoài kiến trúc hình con bọ cạp, hai mắt Tông chủ Đạo Ma Tông lộ ra ánh sáng kỳ dị, đứng dậy nhìn thoáng qua Ma Hạt Miếu một lần, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng trong nháy mắt biến mất, rời khỏi nơi này.

Cho tới sau khi Tông chủ Đạo Ma Tông rời đi, trong không màu lục trượng Ma Hạt Miếu, lão già mặc áo lục nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Bộ tộc của lão phu đã đợi rất lâu... Đời đời lấy thân thể phàm nhân trở thành Tế Tự, vô số ngàn năm qua rốt cục cũng đợi được tới lúc tìm được thân thể đến từ thiên ngoại giống như đại nhân!

Chỉ có thân thể như vậy mới có thể khiến đại nhân có cơ hội sóng lại! Chẳng qua khối lôi đình bản nguyên chân thân trong cơ thể người này cần phải xóa đi ký ức của Tông chủ Đạo Ma Tông...

Lão già này nhìn Vương Lâm thì thào tự nhủ, âm thanh vang vọng trong không gian màu lục màu lục này, lộ vẻ điên cuồng quỷ dị.

Tâm thần Vương Lâm ẩn trong trước, không có bất cứ cử động khinh suất nào. Hắn cảm thấy nguy cơ lúc này đối với bản thân không phải là một đại kiếp sinh tử mà là một cơ duyên cực lớn!

Thân thể lão già mặc lục bào run rẩy. Bộ tộc của hắn đời đời chờ đợi ngày này, đã đợi hơn mấy ngàn vạn năm. Giờ phút này hắn hít sâu một hơi, tay phải giơ lên cắn đầu ngón tay. Chỉ thấy một giọt máu màu lục bỗng nhiên bay ra, điểm thẳng về phía mi tâm của Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi giọt máu này rơi vào mi tâm của Vương Lâm, trong cơ thể hắn lập tức xuất hiện sóng gợn màu lục. Sóng gợn này tràn ngập trong lôi đình bản nguyên chân thân tại cơ thể Vương Lâm, khiến ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông lập tức tan thành mây khói, hoàn toàn biến mất.

Lôi đình bản nguyên chân thân này ở trong cơ thể Vương Lâm lúc này không còn chút ý chí của người khác nào, chỉ cần tâm thần Vương Lâm khẽ thay đổi là lập tức không tốn chút hơi sức có thể nắm giữ. Nhưng hắn đợi một cơ duyên lớn hơn, áp chế ham muốn này xuống.

Hồi lâu sau, ánh mắt lão già này lộ ra vẻ cơ trí. Những lời nói vừa rồi của hắn vốn là nói cho Vương Lâm nghe, đều là muốn dò xét đối phương!

Có thể lấy thân thể phàm nhân mà trở thành Tế Tự của Lục Ma Hạt Miếu, người như vậy tâm tư cấn mật, dù tận mắt nhìn thấy Vương Lâm cũng không tin tưởng, phải dò xét một phen.

Hắn đầu tiên nói ra, sau đó lại xóa đi ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông trong lôi đình bản nguyên chân thân, muốn dẫn dụ xem thần trí và tâm thần Vương Lâm đã hoàn toàn tán đi hay chưa.

Đợi hồi lâu, lôi đình bản nguyên chân thân trong thân thể Vương Lâm vẫn không hề thay đổi, lão già này mới yên tâm. Hắn tuy nói không phát hiện ra sự tồn tại của Thiên Nghịch Châu trong cơ thể Vương Lâm nhưng lúc này vẫn thì thào tự nhủ như trước.

Khối thân thể này rất không tồi. Tiếp đây sẽ tiếp thụ Lục Ma đại nhân đoạt xá...

Nói lên lời này, thân thể hắn chậm rãi lui lại phía sau, cho tới khi rời khỏi nơi này mười trượng, hắn đột nhiên cắt giọng khàn khàn hét lớn.

Lục Ma vệ, giết hắn! Tâm thân người này còn tồn tại, mở Lục Ma đại trận ra, quyết không cho hắn chạy thoát!

Trong tích tắc khi hắn mở miệng, thân thể vội vã lui lại phía sau, hai mắt nhìn chằm chằm vào thân thể Vương Lâm, lộ vẻ kỳ dị.

Trong tích tắc khi hắn rống lên, hai mắt hai Lục Ma sứ giả đột nhiên lộ ra ánh sáng hung ác, thân thể nhoáng lên liền từ hai phương hướng bay thẳng tới Vương Lâm, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt tới gần, hai tay bắt quyết, tu vi Không Kiếp trung kỳ cường hãn tuôn ra thần thông, hóa thành hai con bọ cạp thật lớn mang theo tiếng gầm thét dữ tợn, lao thẳng tới Vương Lâm.

Nhìn dáng vẻ của bọn hắn thì không phải là thử dò xét mà thật sự muốn giết chết Vương Lâm. Trong nháy mắt này Vương Lâm dường như chỉ có một sự lựa chọn, tâm thần tản ra, dung nhập vào lôi đình bản nguyên chân thân trong cơ thể, dùng tốc độ nhanh nhất mặc Thiên Ngưu Hồn Khải vào, giết ba người, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Lời nói của lão già mặc lục bào cực kỳ bất ngờ, nếu đổi lại là người khác thì rất có khả năng sẽ làm vậy. Nhưng tâm thần Vương Lâm thầm máy động, chợt bình tĩnh lại, vẫn như nước giếng cổ không dao động, thân thể không hề nhúc nhích.

Hắn tuyệt đối không tin đối phương có thể phát hiện ra Thiên Nghịch. Đây rõ ràng là so đấu mưu trí mà thôi!

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong phút chốc. Thần thông của hai Lục Ma sứ giả đã tới sát Vương Lâm không tới bảy tắc, sáu tấc, năm tấc, ba tấc, một tấc!

Một cảm giác sinh tử mãnh liệt điên cuồng tràn ngập tâm thần Vương Lâm. Dù với định lực của hắn lúc này cũng không khỏi nảy sinh dao động. Nhưng hắn vẫn không động đậy!

Ầm một tiếng. Thần thông của hai Lục Ma sứ giả đánh thành lên thân hình Vương Lâm. Trong tích tắc khi va chạm với thân thể hắn, bên ngoài thân thể hắn có một tầng sóng gợn lan ra, nhu hòa triệt tiêu thần thông của hai Lục Ma sứ giả, bắn ngược trở lại.

Tầng sóng gợn màu lục này chính là do giọt máu tươi vừa rồi của đối phương biến thành. Máu tươi kia chẳng những đánh tan ý chí của Tông chủ Đạo Ma Tông mà trên thực tế còn lưu lại, trở thành mấu chốt để Tế Tự dò xét!

Cho tới giờ phút này lão già mặc lục bào mới hoàn toàn yên tâm, cất tiếng cười ha hả. Chẳng qua mới cười được vài tiếng thì lại ho khan kịch liệt.

Không có vấn đề gì rồi. Thân thể này quả nhiên đã không còn ý thức và tâm thần... Chẳng qua tu vi lại quá yếu... vẫn cần bồi dưỡng một chút mới có thể thừa nhận Lục Ma đại nhân giáng trần...

Hắn có tám đạo bản nguyên, không có thổ... Mà bản nguyên của Lục Ma đại nhân lại là thổ đại địa... Cần phải cho hắn...

Tám đạo bản nguyên này có thêm thổ bản nguyên thì sẽ trở thành chín đạo... sau khi có chín đạo bản nguyên, lúc đó thân thể này trở thành thân thể bản nguyên, hoàn toàn phù hợp cho Lục Ma đại nhân. Đến lúc đó Lục Ma đại nhân đoạt xá sống lại, bộ tộc của lão phu đã hoàn thành sứ mạnh, có thể quay về Trung Châu phục mệnh, đời sau của tộc ta...

Việc này quá lớn, ta còn phải đi chuẩn bị...

Lão già nọ vừa ho khan, vừa chậm rãi rời đi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1894 Nhất tràng tuế nguyệt niên hoa

Sau khi lão già mặc lục bào và hai Lục Ma sứ giả hộ vệ rời đi. Thân thể Vương Lâm vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích. Từ từ, trong không gian màu lục này trở nên yên tĩnh, chỉ có vô số ánh sáng màu lục lóe lên không ngừng.

Trong mỗi một đạo ánh sáng nọ lại có một hư ảnh bọ cạp màu lục, tràn ngập không gian này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã qua ba tháng. Trong ba tháng này Vương Lâm vẫn ngồi bình tĩnh như trước, không có chút sinh cơ hay di động nửa điểm. Trên thân thể hắn bị một lượng lớn ánh sáng màu lục bao phủ, nếu nhìn kỹ có thể thấy thân thể Vương Lâm giống như bị vô số bọ cạp màu lục bò quanh, chầm chậm nhúc nhích, tràn ngập trên người hắn.

Trong ba tháng này, Nguyên Thần Vương Lâm được Thiên Nghịch Châu bảo vệ vẫn lẳng lặng chờ đợi. Hắn có đủ kiên nhẫn, chờ đợi cơ duyên to lớn mà hắn mơ hồ cảm nhận được.

Lão già mặc lục bào kia cực kỳ đa nghi. Theo Vương Lâm thấy, đối phương tuyệt đối sẽ không tin mình, sợ rằng sắp tới sẽ còn mấy lần dò xét nữa, cho tới khi hoàn toàn xác định mới an tâm đưa cơ duyên tới cho mình.

Vương Lâm dù đoán không được tương lai mình sẽ còn bị dò xét thế nào nhưng hắn đã có chuẩn bị nên tâm thần dưới sự bảo vệ của Thiên Nghịch Châu cứ từ từ mà chờ đợi.

Dĩ bất biến ứng vạn biến, đây là ý niệm hiện nay của Vương Lâm. Hắn tùy ý để mấy con bọ cạp màu lục này bao trùm cơ thể, dù có một số con chui vào miệng mũi, vào hai tai nhưng cơ thể hắn vẫn không chút biến hóa như trước.

Thời gian chẳng mấy chốc lại trôi thêm ba tháng, ba tháng, ba tháng... Rất nhanh Vương Lâm đã ở trong không gian màu lục này hơn một năm.

Với tu sĩ đạt tới tu vi như hắn, thân thể đã ngàn năm không hư hỏng. Thời gian một năm này, thân thể của hắn vẫn không hề có chút biến hóa như trước. Chẳng qua đám bọ cạp màu lục bao trùm trên cơ thể hắn càng ngày càng nhiều.

Trong không gian màu lục này. Đám bọ cạp màu lục co thân thể Vương Lâm trở thành một phần của nơi này, giống như một tòa bảo địa. Tràn ngập khí tức âm u.

Giờ phút này sợ rằng bất luận kẻ nào khi nhìn thấy không gian màu lục này cũng đều kinh hãi.

Vương Lâm đã không còn tồn tại nữa. Nơi này chỉ còn một đám đất hình người do bọ cạp màu lục tạo thành.

Nguyên Thần của Vương Lâm trong một năm này giống như nước giếng khơi không dao động, ở bên trong Thiên Nghịch Châu không lộ ra chút nào.

Trong một năm này, lão già mặc lục bào giống như đã bỏ quên Vương Lâm, khắp không gian yên tĩnh, ngay cả thân ảnh bên ngoài kiến trúc hình bọ cạp cũng không thấy.

Tất cả mọi chuyện trong sự yên tĩnh này đều có vẻ quỷ dị...

Một năm, hai năm, ba năm...

Vào ngày đầu tiên của năm thứ tư, trong kiến trúc hình bọ cáp, trong không gian màu lục, Nguyên Thần Vương Lâm cảm thấy đắn đo. Hắn đã ở nơi này đợi bốn năm rồi!

Nhưng trong bốn năm này lão già mặc lục bào căn bản không hề xuất hiện. Thân thể hắn dưới sự bao trùm của bọ cạp màu lục đã xuất hiện một loại biến hóa kỳ dị. Loại biến hóa này là nguyên nhân khiến Vương Lâm đắn đo!

Trong mười vạn tám ngàn lỗ chân lông của hắn có những điểm sáng như những quả trứng màu lục tồn tại. Những điểm sáng này hai năm trước xuất hiện, sau khi hấp thu máu huyết của Vương Lâm liền hóa thành một đám bọ cạp con!

Đám bọ cạp này hoàn toàn lấy thân thể Vương Lâm làm sào huyệt, dùng nơi này sinh trưởng.

Sau khi sinh ra một lượng lớn thì đã khiến số lượng bọ cạp trong không gian màu lục này tăng lên gấp đôi, bao phủ thân thể Vương Lâm. Thậm

chí ngay cả bốn phía mặt đất cũng dày đặc một tầng, nhìn thấy mà giật mình.

Bọ cạp con khiến cho thân thể ngàn năm không hư hỏng của Vương Lâm chậm rãi có nếp nhăn. Thân thể hắn trở thành chất nuôi dưỡng cho chúng, dần dần héo rũ đi.

Nếu cứ phát triển thế này thì Vương Lâm có cảm giác mãnh liệt rằng bản thân mình không cần hành động gì, Nguyên Thần không tản ra điều khiển thân thể rời khỏi nơi này, sợ rằng sẽ vĩnh viễn không thể rời đi được.

Hắn cũng đã rõ rằng lão già mặc lục bào này vì sao không xuất hiện nữa, cũng không tiến hành dò xét. Bởi vì năm tháng chính là thủ đoạn dò xét tốt nhất!

Không có bất cứ phương pháp nào có thể giúp người ta nhìn thấu mọi chuyện tốt hơn năm tháng.

Lão già nọ Vương Lâm đoán rằng đối phương hiển nhiên đã chuẩn bị dùng năm tháng để dò xét Vương Lâm cực kỳ tàn khốc. Nếu lần dò xét cuối cùng này hợp tâm ý hắn thì hắn mới có thể hoàn thành ý nghĩ cuối cùng.

Nếu lần dò xét này mà không phù hợp vậy thì hậu quả thế nào Vương Lâm cũng không biết.

Nếu như không có những chuyện đang diễn ra trên thân thể, không có tình huống thân thể héo rũ xuất hiện thì Vương Lâm có thể chờ đợi. Dù là mười năm, trăm năm, ngàn năm. Nếu hắn thực sự muốn chờ, với sự quyết đoán và kiên định của hắn rất có khả năng cắn răng chờ tiếp.

Nhưng lúc này thân thể héo rũ lại khiến cho Vương Lâm không thể không phân vân. Niềm tin kiên định của hắn không khỏi phát sinh dao động. Bởi vì tất cả đều là hắn dự đoán, không có đầu mối chứng minh cơ duyên sẽ tới.

Một khi hắn phán đoán sai lầm thì sợ nếu không rời đi. Thân thể sẽ hoàn toàn héo rũ, khiến hắn bỏ lỡ cơ hội chính thức, được không bằng mất!

Nhưng nếu hắn phán đoán đúng mà lại rời đi thì đúng là lại bỏ qua một cơ duyên lớn!

Đây là một lựa chọn khó khăn, khiến Vương Lâm phải đấu tranh!

Sự đấu tránh này diễn ra trong một năm cũng là năm thứ năm Vương Lâm ở trong không gian màu lục, cuối cùng tiêu tán. Vương Lâm quyết đoán bỏ qua tất cả ý niệm hỗn tạp trong đầu, mang theo vẻ điên cuồng,

mang theo niềm tin đối với phán đoán của mình, quyết định ở lại nơi này bình tĩnh chờ đợi.

Năm thứ sáu, năm thứ bảy, năm thứ tám... Thân thể Vương Lâm héo rũ đi rất nhiều nhưng tâm thần hắn vẫn bất động như trước!

Năm thứ chín, năm thứ mười... Thân thể hắn bị rất nhiều bọ cạp bao phủ, lúc này không còn chút dưỡng chất nào nữa, khô gầy như xương khô, cả người giống như chỉ một cơn gió nhẹ thổi là tan rã. Nhưng Vương Lâm vẫn đang đợi!

Mười năm! Hắn ở trong không gian màu lục này đã mười năm. Hắn không biết bên ngoài đã phát sinh những biến hóa gì, không biết Lục Ma Châu vào Thiên Ngưu Châu giao chiến có kết quả ra sao, còn tiếp tục hay đã kết thúc.

Trong mười năm này Nguyên Thần Vương Lâm không điều khiển thân thể, hoàn toàn ngưng tụ dưới sự bảo vệ của Thiên Nghịch Châu, đánh cuộc một phen!

Niềm tin chống đỡ cho hắn chính là phán đoán và phân tích của hắn. Lão già mặc lục bào kia rõ ràng chỉ có thân hình phàm nhân, nhưng trên người hắn Vương Lâm lại cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ. Người có thể khiến Tông chủ Đạo Ma Tông vô cùng khách khí, Vương Lâm tin tưởng rằng nếu mình coi thường vọng động sợ là sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn.

Trong Lục Ma Hạt Miếu này tồn tại rất nhiều bí ẩn mà hắn không biết. Mà quan trọng nhất chính là bởi vì lão già mặc lục bào kia là phàm nhân nên đối phương tuyệt đối không thể sống lâu lắm!

Lúc này chính là lúc so bình sự kiên nhẫn!

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là phán đoán của Vương Lâm là thật!

Giờ phút này hắn không biết, trong kiến trúc hình bọ cáp khổng lồ này. Bên trong đầu của con bọ cạp, lão già mặc lục bào đang bình tĩnh ngồi khoanh chân, nhìn về phía trước, ở phía trước hắn có một mặt gương màu lục, bên trong hiện lên tất cả hình ảnh của Vương Lâm trong không gian màu lục kia.

Thời gian mười năm không chỉ có Vương Lâm chờ đợi mà cả lão già mặc lục bào này cũng đang chờ đợi.

Thọ nguyên hắn có hạn, dù có thể thông qua bí thuật mà sống lâu hơn một chút nhưng bộ tộc của hắn mỗi một đời Tế Tự nhiều nhất cũng chỉ sống được ba ngàn năm thôi.

Hắn năm nay đã hai ngàn tám trăm tuổi, thời điểm tử vong đã rất gần rồi.

Thời gian là phương pháp tốt nhất, có thể thấy được chân tướng... Cho dù ta làm vậy có hơi thừa nhưng vì sự an toàn của Lục Ma đại nhân, phải làm như thế... Ta muốn xem người này rốt cục là đánh mất tâm thần thật hay là giả vờ...

Hắn không thiếu kiên nhẫn, bên trong kiến trúc hình bọ cạp này ở hơn hai ngàn năm. Thời gian lưu chuyển đã trở thành thói quen của hắn, tính toán năm tháng trở thành bản năng của hắn.

Ba năm, ba năm, bốn năm... Lại mười năm nữa. Hắn và Vương Lâm cùng chờ đợi, lại tiếp tục trôi qua một lần nữa. Đây là một lần so đấu cực kỳ tàn khốc, vượt hẳn tu sĩ tầm thường chém giết. Bởi vì lần này họ đấu chính là tuế nguyệt!

Giao đấu bằng tuế nguyệt, vô thanh vô tức, không có chút khói lửa, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự kiên định vào hung hiểm lớn lao. Bộ tộc lão già mặc lục bào kia đã chuẩn bị vô số ngàn năm, hắn nếu thua sẽ không chịu đựng nổi...

Vương Lâm nếu thua cũng sẽ không gượng dậy nổi. Thân thể hắn lúc này ngay cả xương cốt cũng đã bắt đầu yếu ớt đi. Thân thể này nếu không phải có thân hình của Đạo Cổ thì sau mấy năm nữa sẽ hoàn toàn phế bỏ.

Trong không gian màu lục này, hầu hết đã bị bọ cạp màu lục bao trùm. Chúng tỏa ra ánh sáng màu lục, không ngừng nhúc nhích.

Thời gian hai mươi năm, tâm thần Vương Lâm bất động, đắm chìm trong tín niệm của mình. Đây là một lần đánh cuộc hiếm thấy trong cuộc đời hắn!

Ta tuyệt đối sẽ không thua...

Câu nói này đã chống đỡ tâm thần Vương Lâm gần hai mươi năm.

Năm tháng có đôi khi cực kỳ dai dẳng và buồn chán, nhưng có lúc lại như gió thu rụng xuống, từ bầu trời rơi xuống mặt đất, nhìn như bốn mùa biến hóa nhưng thật ra chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi.

Trong nháy mắt đã qua hai mười năm. Vương Lâm ngồi tại chỗ này đã bốn mươi năm, bỏ qua thân thể, Nguyên Thần giống như đã chết rồi vậy.

Thân thể của hắn dù là có thân hình Đạo Cổ thì trong bốn mươi năm này cũng đã xuất hiện dấu hiệu hoàn toàn tử vong.

Lão già mặc lục bào này vẫn còn chờ như trước. Hắn trừ cuộc sống bình thường ra thì hầu như đều nhìn vào gương, trầm mặc chờ đợi.

Thời gian bốn mươi năm... Không hay biết lại trôi qua. Vậy là Vương Lâm đã ở đây tám mươi năm!

Vào một ngày nọ trong năm thứ tám mươi, hai mắt lão già mặc lục bào ẩn trong y phục lộ vẻ chần chừ. Hắn không tin lại có người có thể khi thần trí thanh tỉnh mà nhẫn nại chờ đợi tới tám mươi năm!

Mà quan trọng nhất là thọ nguyên của hắn cũng không còn nhiều...

Lúc này trước mặt hắn cũng như Vương Lâm năm đó. Lựa chọn tiếp tục chờ đợi hay không!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1895 Bản nguyên thứ chín

Hắn lựa chọn tiếp tục chờ. Hắn còn có sáu mươi năm tuổi thọ. Hắn không muốn trong sáu mươi năm này lại khiến tất cả mọi thứ tộc mình chuẩn bị trở thành đồ cho người khác hưởng.

Thời gian tám mươi năm cũng đủ một đời phàm nhân trôi qua. Trong tám mươi năm này, người Vương Lâm đã ngập trong bọ cạp màu lục.

Trong tám mươi năm này hắn không hấp thu thiên địa lực, không tu luyện, chỉ buồn tẻ ở trong sự bảo vệ của Thiên Nghịch Châu, yên lặng chờ đợi. Hắn giống như trở thành một người già, rất nhiều chuyện, nhiều ký ức, trở nên mơ hồ.

Giống như có một tầng sương mù ngăn cách, cũng có thể nói là một lớp bụi bặm.

Hắn đã quên rất nhiều. Động phủ giới cũng tốt, Thiên Ngưu Châu cũng được. Thậm chí là nguy cơ của chính mình cũng từ từ bị hắn lãng quên. Cả người hắn bị vây trong một trạng thái không nói lên lời, giống như dung hợp cùng thiên địa, trở thành một bộ phận của thiên địa nhưng lại không giống như súc địa thành thốn.

Chẳng qua trong tâm thần hắn vẫn có vài thân ảnh mà hắn không thể nào quên được, không muốn quên đi... Trong vài thân ảnh đó có cha mẹ, có một nữ tử có nụ cười ôn nhu an ủi hắn.

Có một số người cả đời mờ mịt, quên đi mục đích mình chuyển thế...

Có một số người cả đời tầm thường, trước khi chết nhìn sao trời, bỗng nhiên nhớ ra mục đích mình đã quên đi...

Có người thì lại phá tan cả thế giới chỉ vì tìm kiếm một thân ảnh... dù chỉ là một thân ảnh nhưng hắn cũng muốn nghịch chuyển cả thương khung, dù sao cũng không lùi bước...

Thời gian trôi qua. Lúc này đã không phải bốn mươi năm mà là ba mươi năm… bên trong kiến trúc hình con bọ cạp, lão già mặc lục bào đã có quyết định!

Hắn không thể chờ đợi được nữa. Tuổi thọ của hắn chỉ còn lại không tới ba mươi năm. Hắn cũng không cần đợi nữa bởi lần dò xét này hắn tuyệt không tin là có người có thể chờ đợi tới mười năm. Phải biết rằng đây là chờ đợi chứ không phải ngồi xuống bế quan, là chờ đợi tử vong!

Hắn thấy thân thể Vương Lâm đã hoàn toàn phế bỏ, nếu không có sự chuẩn bị của hắn thì sợ rằng hiện giờ vô số bọ cạp màu lục đã phá tan thân thể này thành mây khói.

Nguyên Thần nếu còn thì trong một khắc khi thân thể diệt vong, bọ cạp màu lục sẽ ùa lên cắn nuốt, trở thành dưỡng chất cho chúng. Với loại hành hạ sống chết này, hắn không tin là có người có thể kiên trì được!

Vào một ngày nọ, lão già mặc lục bào chậm rãi đứng dậy, tiếng ho khan càng kịch liệt, có hai Lục Ma sứ giả đi theo, hướng về không gian chỗ Vương Lâm mà tiến tới.

Không bao lâu sau, tiếng ho khan xa dần, từ từ yếu đi trong kiến trúc hình bọ cạp này.

Trong không gian màu lục nọ xuất hiện sóng gợn lan ra. Thân ảnh lão già mặc lục bào xuất hiện, suy yếu đi ra. Hắn nhìn vô số bọ cạp màu lục phía dưới, không còn thấy Vương Lâm đâu nữa, trầm mặc nửa ngày.

Ta không biết ngươi có nghe được giọng nói của ta hay không. Nếu ngươi có thể nghe được thì lão phu rất kính nể sự nhẫn nại của ngươi... Có thể ở dưới hoàn cảnh như vậy mà nhẫn nại hơn trăm năm thì lão phu không làm được...

Trận chiến giữa Thiên Ngưu Châu và Lục Ma Châu căn cứ theo cảm ứng của Lục Ma sứ giả đã kết thúc...

Lão già mặc lục bào này thong thả nói, tới đây liền dừng lại một chút.

Giọng nói khàn khàn của hắn vang vọng trong không gian màu lục này.

Nếu ngươi có thể nghe được, nếu ngươi thật sự có thể nhẫn nại thì ta hy vọng ngươi sau khi đạt được cơ duyên lớn lao này không nên làm khó Lục Ma Châu... Nếu ngươi có thể làm được điểm này thì dù ngươi còn tồn tại thần trí, lão phu cũng sẽ không chút do dự đem cơ duyên lại cho ngươi!

Lão già mặc lục bào thì thào, giọng nói lộ vẻ tang thương và mệt mỏi.

Ta đã lớn tuổi rồi, không được bao lâu nữa sẽ chết đi. Những năm tháng này quá mệt mỏi rồi... Ta có một sứ mạng chính là bảo vệ nơi này...

Ta sau khi rời đi chỉ hy vọng ngươi có thể đồng ý đưa tro cốt của Tế Tự các đời tộc ta mai táng dưới Ma Hạt Miếu tại Trung Châu. Nơi đó là nhà của bộ tộc ta...

Lão già nói như di ngôn của người sắp hết, lộ vẻ chân thành không nói lên lời.

- Nhưng...

Tay phải của hắn ẩn trong y phục lại nắm một ngọc giản. Ngọc giản này màu lục, không dẫn động tu vi. Chỉ có các đời Tế Tự mới có thể sử dụng nó. Tác dụng chủ yếu của nó ngoài hủy diệt ra là phát hiện dao động tâm thần bốn phía.

Giọng nói vang vọng trong thiên địa. Nếu Vương Lâm ở nơi này có chút dao động thì hắn sẽ lập tức không chút do dự dùng ngọc giản này giết chết, chẳng phải như những lời nói nhu hòa của hắn!

Đây là lần dò xét cuối cùng của hắn!

Sau khi lời nói kết thúc hồi lâu, ngọc giản trong tay hắn không có chút phản ứng. Lão già mặc lục bào thở phào nhẹ nhõm, thu hồi ngọc giản, ngẩng đầu nhìn đám bọ cạp màu lục, đột nhiên cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi vừa xuất hiện, lập tức rơi xuống phía dưới. Lập tức trong không gian màu lục. Đám bọ cạp màu lục đồng loạt rít lên, điên cuồng lui lại phía sau. Thân thể héo rũ của Vương Lâm bị chúng bao phủ cuối cùng cũng lộ ra, thấy được ánh mặt trời.

Tám đạo bản nguyên, chỉ còn thiếu một...

Lão già thì thào, tay phải bỗng nhiên giơ lên, từ trong áo bào vươn ra. Chỉ thấy cánh tay mọc đầy lông xanh biếc, da dẻ khô héo, lộ vẻ mục nát.

Giờ phút này toàn bộ lông xanh trên cánh tay rơi ra. Một vùng ánh sáng màu vàng bao phủ cả cánh tay phải, từ từ dung hợp vào cánh tay. Có ba khối hạt châu màu vàng đất từ từ trôi ra.

Có ba khối Mạnh Thổ Châu này, ngươi hắn có thể ngưng tụ ra thổ bản nguyên!

Lão già hơi thở dốc, tay trái vung về phía trước. Chỉ thấy ba hạt châu này bay thẳng tới thân thể Vương Lâm, một viên nhập vào mi tâm, một viên dung nhập vào ngực, còn một viên bay thẳng tới đan điền, không nhìn thấy nữa.

Trong nháy mắt khi ba hạt châu này dung nhập toàn bộ vào thân thể Vương Lâm, thân hình hắn bỗng nhiên chấn động. Một vùng ánh sáng vàng đất đột nhiên lóe lên chói mắt trên thân thể hắn.

Ánh sáng nọ tỏa ra vạn trượng, khiến bọ cạp màu lục bốn phía rít lên lui lại phía sau. Dường như đối với ánh sáng đó rất mẫn cảm. Ánh sáng này duy trì liên tục mấy canh giờ, sau đó trên thân thể Vương Lâm xuất hiện một tầng bùn đất, bao phủ lấy hắn.

Sau khi bị tầng đất bao trùm, cả thân thể Vương Lâm biến thành một người bùn. Không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua. Lão già mặc lục bào kia không rời đi mà khoanh chân ngồi một bên. Nhìn thân thể Vương Lâm, thần sắc hơi ngưng trọng. Giấc mộng mấy vạn năm của bộ tộc bọn họ giờ phút này có cơ hội thực hiện. Thời điểm này đối với hắn mà nói cực kỳ quan trọng.

Ba ngày sau, tầng đất vàng trên thân thể Vương Lâm vẫn không biến hóa chút nào. Điều này khiến hai mắt lão già mặc lục bào lộ vẻ kinh ngạc.

Ba khối Mạnh Thổ Châu không ngờ vẫn chưa đủ... Chỉ có thể làm cho bản nguyên trong cơ thể hắn hơi có chút thành tựu mà thôi...

Lão già nọ nhíu mày trầm ngâm, tay trái bỗng nhiên giơ lên, đặt lên mi tâm, hướng về phía ngoài kéo một cái, lập tức dùng thủ đoạn đặc thù lôi ra từ trong cơ thể ba hạt cát!

Ba hạt cát này màu đỏ sậm, thoạt nhìn như dính máu.

Nhìn vào ba hạt cát, lão già than nhẹ một tiếng. Vật này bộ tộc hắn phải hao phí rất nhiều, trong vô số năm qua thu thập được, ẩn chứa thổ bản nguyên rất lớn lao. Nghe đồn ba hạt cát này là ba trong số chín hạt cát thổ bản nguyên do Tiên Tổ năm đó vì tạo ra khối đại lục đầu tiên mà sinh ra!

Chín hạt cát này ngoài ba hạt hiện giờ, sáu hạt còn lại có năm hạt đã bị hấp thu, trở thành thổ bản nguyên lực. Còn lại một đã hóa thành một khối đại lục, chính là Trung Châu nơi xây dựng hoàng thành!

Vật này cực kỳ trân quý. Người nhìn thấy tận mắt cũng rất hiếm nhưng lúc này lão già không chút do dự. Tay trái vung lên, điều khiển một hạt cát bay về phía Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi hạt cát này dung nhập vào cơ thể Vương Lâm, thân thể hắn nổi lên tiếng ầm vang. Chỉ thấy tầng đất bên ngoài cơ thể hắn

dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng tăng mạnh, hoàn toàn bao phủ thân thể hắn, hình thành một quả cầu đất lớn tới chín trượng.

Quả cầu đất này tỏa ra khí tức thổ bản nguyên cực kỳ nồng đậm. Duy trì chín ngày rồi mới nhanh chóng co rút lại, cuối cùng trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, bất ngờ lại từ trong thân thể Vương Lâm khuếch tán ra, liên tục tám lần như thế mới từ từ mất đi tác dụng.

Ngay trong chớp mắt khi nó mất đi tác dụng, lão già mặc lục bào lại vung một hạt cát thứ hai tới, một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm. Lúc này trong tiếng nổ ầm ầm, ngoài thân thể Vương Lâm lại bộc phát ra khí tức thổ bản nguyên kinh thiên, tiếp tục tuần hoàn.

Lần này khí tức này tuần hoàn chín lần. Vào nháy mắt khi lần tuần hoàn thứ chín hoàn thành, trong cơ thể Vương Lâm lập tức tỏa ra một lượng lớn thổ bản nguyên lực. Trong cơ thể hắn bất ngờ xuất hiện bản nguyên thứ chín!

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Sau khi bản nguyên thứ chín xuất hiện, bản nguyên lực tồn tại trong hạt cát còn chưa hoàn toàn tán đi mà ầm ầm khiến bản nguyên thứ chín này nhanh chóng tụ thành bản nguyên chân thân.

Thần sắc lão già mặc lục bào kích động, đứng phắt dậy, tay trái giơ lên. Lập tức hạt cát thứ ba bay thẳng vào trong thân thể Vương Lâm. Trong nháy mắt này, thổ bản nguyên lực lập tức ầm ầm gia tăng. Sự tăng lên

mạnh mẽ này khiến thân thể héo rũ của Vương Lâm trong nháy mắt khôi phục, tất cả thương thế trong thân thể nghịch chuyển.

Thổ bản nguyên của hắn lập tức bành trướng, hấp thu tất cả bản nguyên lực trong hạt cát thứ ba. Trong cơ thể Vương Lâm bất ngờ xuất hiện dấu hiệu của bản nguyên chân thân thứ ba.

Chẳng qua bởi vì không có ý chí của Vương Lâm dung nhập cho nên bản nguyên chân thân này vẫn không thể hoàn toàn ngưng tụ ra. Nhưng nếu Nguyên Thần của hắn lan ra từ trong sự bảo vệ của Thiên Nghịch Châu thì hắn lập tức có được hai khối lôi đình bản nguyên chân thân và thổ bản nguyên chân thân, từ nay về sau thành tu sĩ có ba bản nguyên chân thân!

Ba khối bản nguyên chân thân, dù tu vi của hắn là Không Linh đỉnh phong thì lực lượng cũng đã tăng lên mấy lần!

Càng không nói tới việc lúc này Vương Lâm đã có chín đạo bản nguyên. Nguyên Thần của hắn chỉ cần xuất hiện, lập tức sẽ dùng chín đạo bản nguyên này công kích vào Không Huyền!

Trong cơ thể người này có ba hư bản nguyên. Bản nguyên đặc thù thì có hai loại, còn lại là bốn đạo thực bản nguyên... Bản nguyên đặc thù và hư bản nguyên ta không thể khiến chúng ngưng tụ chân thân nhưng bốn đạo thực bản nguyên thì có thể!

Thần sắc lão già mặc lục bào lộ vẻ hưng phấn và kích động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1896 Cơ duyên điên cuồng!

Những vật bộ tộc của lão phu chuẩn bị những năm này cuối cùng cũng có thể dùng tới rồi!

Hai mắt lão già mặc lục bào lóe lên, tay trái giơ lên, lập tức vỗ lên nhiều chỗ trên cơ thể.

Mỗi một lần vỗ thì lại có một vật kỳ dị không rõ là thứ gì bay ra, lơ lửng bốn phía, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Thân thể hắn giống như một cái Túi Trữ Vật, tồn tại rất nhiều vật phẩm mà bộ tộc của họ chuẩn bị vô số ngàn năm qua.

Toàn bộ những thứ này vì làm hồi sinh Lục Ma Hạt mà chuẩn bị, phong ấn trong cơ thể mỗi đời Tế Tự. Trừ khi bọn họ nguyện ý. Người khác không có bất cứ phương pháp nào có thể lấy những thứ này ra, hoặc tu vi phải đạt tới trình độ như Đại Thiên Tôn mới có thể làm được.

Thân thể người này hiển nhiên là Đạo Cổ nhất mạch nhưng thân hình Đạo Cổ nhất mạch kiên cố có thừa, tính dai bền lại không đủ. Ta lợi dụng cành tiên thụ chín ngàn năm này làm cho thân thể này về sau vô cùng khó phá hủy!

Tay trái lão già mặc lục bào chụp vào hư không trước mặt một cái. Lập tức một cành cây màu đen tỏa ra khí tức tang thương hiện lên trong tay hắn.

Vật này ở trên Tiên Cương đại lục cực kỳ hiếm thấy, bộ tộc hắn phải trả giá đắt mới đối được. Giờ phút này hắn không chút do dự. Vung lên một cái. Cành cây tỏa ra một luồng thiên địa lực, bay thẳng vào thân thể Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi tới gần, nó lập tức nổ tung, hóa thành bột phấn màu đen tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Bột phấn này trong lúc khuếch tán giống như có tính mạng, hình thành một sợi tơ hư ảo, trong nháy mắt chui vào lỗ chân lông Vương Lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn, nối liền dày đặc lại, hình thành một tấm lưới lớn trong cơ thể Vương Lâm.

Tấm lưới này liên kết với huyết nhục Vương Lâm, ăn sâu vào trong đó, khiến thân thể Vương Lâm phát ra những tiếng nổ bùng bùng, nhúc nhích một cách quỷ dị, bộc phát ra một cảm giác cực kỳ cứng cỏi, vượt xa thân thể của Cổ Tộc tầm thường, chẳng những cực kỳ chắc chắn mà lại còn rất bền dai, cực khó phá hủy.

Hai mắt người này không đủ sắc bén, không có thiên uy trấn áp người khác. Thân thể dù cường hãn nhưng lại thiếu đi luồng cường khí của thiên địa. Ta lợi dụng mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm năm đó Tiên Tổ đánh một trận với Ma Hạt đại nhân, khiến cho khối thân thể này ngưng tụ ra sự uy nghiêm!

Từ nay về sau, ánh mắt này này có thể trấn áp tu sĩ!

Hai mắt già nua lão già mặc lục bào lộ vẻ điên cuồng, tay trái vung lên, phía trước người xuất hiện một mảnh kim loại lớn cỡ bàn tay. Bay thẳng tới Vương Lâm.

Tấm kim loại này không biết do vật gì luyện hóa thành, vừa giống kim loại lại vừa giống gồ, bên ngoài có vô số ký hiệu màu tối, không thấy rõ ràng lắm nhưng bên trong lại tỏa ra một luồng khí tức sắc bén tới cực điểm. Khí tức này vừa lan ra liền khiến cho không gian màu lục này tràn ngập kiếm khí vô tận.

Kiếm khí gào thét quét ngang của không gian màu lục này, khiến cho toàn bộ lục quang nơi này gần tan nát hết. Đám bọ cạp do lục quang biến thành cũng phát ra tiếng rít chói tai, giống như cực kỳ sợ hãi đối với mảnh vỡ này.

Trong nháy mắt khi phiến kim loại đó tới gần, dung nhập vào thân thể Vương Lâm, lập tức nó liền bị hòa tan, hóa thành một vùng khí tức màu vàng, tỏa ra toàn thân.

Trong nháy mắt, từ trên người Vương Lâm bộc phát ra một luồng uy nghiêm của thiên địa. Giống như biến thành thực chất, tràn ngập lực lượng áp bức. Làm cho thân thể lão già kia run lên. Giờ phút này Nguyên Thần Vương Lâm không điều khiển thân thể, nếu không khi phối hợp tu vi và Nguyên Thần thì có thể khiến uy áp này trở nên kinh thiên động địa!

Hai Lục Ma sứ giả phía sau lão già lúc này thần sắc cũng biến đổi, ánh mắt nhìn về phía thân thể Vương Lâm lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Kinh mạch thân thể người này dù là Cổ Tộc nhưng cường độ thân thể Lục Ma đại nhân đã vượt qua Cổ Tộc, tu vi còn vượt hơn Tiên Tộc. Do đó thân thể người này còn chưa đủ...

Ta tuy có thể làm cho hắn có được tiên cổ đồng thể nhưng huyết mạch của thân thể này càng tinh thuần thì lại càng bài xích tiên lực, muốn khiến cho không còn bài xích thì phải tự mình khai mở ra một kinh mạch. Làm như thế thì sau khi Lục Ma đại nhân giáng xuống có thể đạt tới tu vi đỉnh phong!

Lão già mặc lục bào thì thào, hai mắt lại càng lộ vẻ điên cuồng, tay áo vung lên. Lập tức trước người hắn có bốn tấm lá cây, sáu hạt đan dược tỏa ra cảm giác mông lung, còn có sáu sợi tơ màu đỏ như máu và ba viên đá màu xám, toàn bộ ném về phía Vương Lâm.

Những vật phẩm này mỗi loại đều cực kỳ trân quý, đưa ra đủ khiến vô số tu sĩ tranh đoạt nhưng giờ phút này lão già mặc lục bào lại không chút đau lòng mà ném toàn bộ về phía Vương Lâm, ầm ầm nổ tung trước người hắn, hóa thành vô số mảnh nhỏ dung nhập vào trong cơ thể hắn. Đặc biệt là sợi dây màu máu kia lại là vật quý trọng nhất, nghe đồn là một sợi tóc của Tiên Tổ!

Nó nhìn như tâm thường nhưng trên thế gian rất khó có vật nào sắc bén tới mức có thể chặt đứt được nó, lúc này nó sau khi dung nhập vào thân thể Vương Lâm, sợi tóc liền dung hợp với huyết nhục của hắn, chậm rãi lượn quanh, hoàn thành một vòng tuần hoàn trong thân thể hắn. Vào tích tắc này, trong cơ thể Vương Lâm xuất hiện kinh mạch thứ hai!

Kinh mạch này một khi hình thành thì chỉ cần Nguyên Thần Vương Lâm rời khỏi sự bảo vệ của Thiên Nghịch, điều khiển thân thể là có thể đồng thời thi triển thần thông của Cổ Tộc và Tiên Tộc, trở thành người đầu tiên làm được từ cổ chí kim!

Cơ duyên này dù với định lực của Vương Lâm cũng bị lão già mặc lục bào khiến cho điên cuồng chấn động. Nhưng lúc này vẫn còn xa mới chấm dứt. Bộ tộc lão già này chuẩn bị tuyệt đối không chỉ có thể này.

Lục Ma đại nhân một khi tỉnh lại còn cần có Pháp Bảo sắc bén có thể chém tan thiên địa. Nếu là bảo vật ngoài thân thì không tốt lắm, cần một kiện bảo vật trong tâm thần mới vừa ý Lục Ma đại nhân.

Tộc ta trong vô số ngàn năm đã không ngừng thu thập chuẩn bị. Tới giờ tìm được hơn chín vạn loại tài liệu chí âm chí nhu, còn không tiếc trả giá mà dùng các loại phương thức lấy ra một tia linh hồn của hai mươi chín châu, luyện hóa một chỗ tạo thành một thanh âm đao!

Đao này chưa trải qua Tiên Cương linh kiếp, một khi độ kiếp thành công lập tức sẽ trở thành bảo vật khiến ngay của Đại Thiên Tôn cũng phải động tâm!

Hai mắt lão già mặc lục bào đỏ bừng, tay trái đột nhiên vung lên. Chỉ thấy một vùng sương mù lạnh lẽo lan ra, tràn ngập bên người hắn, sau đó lao về phía Vương Lâm. Người ta mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong sương mù nọ có một thanh đao như vô hình!

Hình dáng thanh đao này giống như một đoạn cột sống, nhìn mà giật mình!

Loại Pháp Bảo cấp bậc này không có Không Gian trữ vật nào có thể dung nạp được, chỉ có thể dung nhập thành một bộ phận của thân thể. Nhưng thân thể người này nhất định bị Lục Ma đại nhân chiếm cứ. Ta sẽ lợi dụng xương tay phải của hắn làm gốc, gắn âm đao này vào!

Từ nay về sau, thanh đao này sẽ dương danh Tiên Cương đại lục!

Lão già mặc lục bào trong điên cuồng, thấy thanh âm đao nọ nhanh chóng dung nhập thân thể Vương Lâm, ngưng tụ trên tay phải hắn, khiến tay phải hắn liền biến thành màu đen. Tràn ngập một tầng băng sương màu đen. Băng sương này lạnh như huyền băng ngàn năm vậy!

Rắc một tiếng, trên tay phải Vương Lâm đang ngồi khoanh chân, từ huyết nhục trong lòng bàn tay hắn lòi ra một thanh trường đao chín thước!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1897 Lục Ma Lô!

Trong nháy mắt khi thanh đao này xuất hiện, không gian màu lục này giống như có một cơn lốc bốc lên. Cơn lốc này gào thét tràn ra, hàn khí bức người. Trong những tiếng răng rắc, chỉ thấy bốn phía không gian màu lục này lập tức bị một tầng băng bao phủ. Áo bào của lão già mặc lục bào kia không biết làm từ thứ gì, không ngờ hàn khí vừa tới gần liền bị đẩy ra ngoài.

Nhưng hai Lục Ma sứ giả phía sau hắn vì không có bảo vật huyền diệu như vậy nên trong nháy mắt khi hàn khí này ập tới, thần sắc lập tức biến đổi, liên tục lui lại phía sau mấy bước, toàn thân tràn ngập tầng băng, ngay cả lông mi trong nháy mắt cũng bị đóng băng.

Sắc mặt hai người tái nhợt, vừa lui lại vừa gầm khẽ, vận chuyển tu vi toàn thân mới miễn cưỡng chống cự được.

Thanh âm đao này hiện tại vô chủ, nếu Nguyên Thần Vương Lâm tản ra, lưu lại ý niệm trên thân đao này, tu vi mượn Hồn Khải tăng mạnh thì đao này sẽ xuất hiện kinh thiên động địa, khiếp quỷ thần!

Thậm chí một đao đánh ra có thể huyễn hóa ra hồn phách bị trấn áp ở hai mươi chín châu, hình thành một cảnh tượng thôn thiên. Đến lúc đó thì hai Lục Ma sứ giả căn bản là rất khó chống nổi!

Mặc dù là Không Kiếp hậu kỳ thì đao này cũng có thể đánh một trận mà không rơi vào thế hạ phong!

Âm đao này chỉ có Lục Ma đại nhân mới xứng có được!

Sắc mặt lão già mặc lục bào ẩn trong áo bào vô cùng hồng hào, hai mắt lộ vẻ hưng phấn. Hắn nhìn âm đao từ từ rút lại trong huyết nhục của Vương Lâm, cho tới khi biến mất trên mu bàn tay hắn, không còn nhìn thấy nữa, không khỏi cười ha hả.

Vừa cười, lão già này vừa ho sặc sụa, khóe miệng thậm chí còn tràn máu tươi. Tuổi hắn đã quá lớn. Lúc này như đèn sắp cạn dầu vậy.

Trong cơ thể có thêm đạo bản nguyên thứ chín, thân hình dẻo dai hơn, hai mắt đã có thêm uy áp, trong cơ thể lại có một kinh mạch từ tóc Tiên Tổ, tay phải thêm một thanh âm đao! Khối thân thể này đã sắp hoàn mỹ!

Nhưng bản nguyên chân thân của hắn chỉ có ba khối, còn thiếu một khối thủy bản nguyên chân thân. Ta lợi dụng chuẩn bị của tộc ta mấy vạn năm làm cho hắn ngưng xuất một khối bản nguyên chân thân thứ tư!

Lão già mặc lục bào thì thào, tay trái vung lên. Lập tức vật phẩm lơ lửng bốn phía lan ra ánh sáng chói mắt.

Tiên Tổ hồn mẫu!

Giọng nói của lão già vang lên. Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên. Bên trong luồng sáng này lan ra thủy bản nguyên lực cực kỳ tinh thuần, không thấy rõ bên trong rốt cục là thứ gì nhưng khí tức bản nguyên cường đại thế này đồng thời bao phủ khiến không gian màu lục nàv xuất hiện một tầng sóng gợn.

Vật này bộ tộc của lão già đã không tiếc phát động một trận chiến tranh mới cướp đoạt được, vì thời điểm Lục Ma sống lại, dâng lên cho Lục Ma Hạt chữa thương.

Nhưng giờ phút này hắn lại không chút do dự, vì khiến thân thể Vương Lâm hoàn mỹ mà đem ra Phàm Mộng U Thủy!

Lão già mặc lục bào lại vung tay lên. Vật phẩm thứ hai nhanh chóng bay ra, tiến thẳng tới Vương Lâm. Đó là một cái bình sứ màu đen. Bên trong có một giọt nước.

Vật này vô cùng trân quý, là bộ tộc của lão già này qua bao nhiêu năm tháng, thu thập mộng của phàm nhân, ngưng tụ Phàm Mộng U Thủy của họ mà thành. Vật này vốn hư ảo, nhưng lại ẩn chứa thủy bản nguyên lực đến cực điểm!

Dung dịch đạo tâm!

Máu thủy tiên!

Thiên địa thủy nguyên!

Lão già mặc lục bào gầm khẽ, vật phẩm trôi nổi bốn phía quanh thân thể lần lượt bay ra, lúc tới gần Vương Lâm đồng loạt nổ tung, tiến thẳng vào trong thân thể hắn, nhanh chóng dung nhập vào máu huyết. Lúc này thủy bản nguyên lực lan ra nồng đậm. Khiến thủy bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm trong nháy mắt này điên cuồng tăng mạnh.

Mức độ gia tăng này Vương Lâm chỉ khi ở trong Đông Lâm Trì hư ảo trong động phủ giới mới có thể cảm nhận được. Hắn nhìn thủy bản nguyên của mình dùng một phương thức không thể nào hình dung nổi, nhanh chóng tiến về hướng thủy bản nguyên chân thân!

Mỗi vật làm cho thủy bản nguyên của hắn tăng mạnh đều là vật cực kỳ hiếm thấy. Nếu bản thân Vương Lâm muốn đạt được thì sợ là không dưới một ngàn năm. Thậm chí có những vật thế gian này cực kỳ hiếm gặp, căn bản là không thể tìm được đầu mối gì!

Nhưng giờ phút này sau năm tháng hắn chờ đợi. Cơ duyên này thình lình xuất hiện trước mặt Vương Lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Thủy bản nguyên chân thân của hắn lúc này đã hình thành hình dáng trong cơ thể, càng ngày càng ngưng thật. Chẳng qua khoảng cách tới trình độ chân thân vẫn còn hơi chênh lệch. Nhưng lão già mặc lục bào này đã có niềm tin khiến thân thể Vương Lâm ngưng tụ ra bản nguyên chân thân thứ tư thì hắn phải có căn cứ.

Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi này phun ra khiến thân thể hắn ẩn dưới lục bào run rẩy. Bên trong máu tươi này có ẩn chứa lực lượng truyền thừa của bộ tộc bọn họ.

Ngoài ra máu tươi này còn ẩn chứa sinh cơ tám năm của hắn, toàn bộ dung nhập vào bên trong, hóa thành một vùng huyết vụ tràn ngập toàn thân hắn.

Nhưng lão già này cũng chưa chấm dứt mà cắn răng một cái, lại tiếp tục phun máu tươi, hao phí thêm một lần tám năm tuổi thọ nữa!

Hai ngụm máu tươi ẩn chứa lực lượng truyền thừa của bộ tộc lão già, còn có cả dấu vết sinh mạng, trong nháy mắt khi dung nhập vào trong thân thể Vương Lâm khiến cho thân hình hắn bỗng nhiên chấn động. Thủy bản nguyên điên cuồng ngưng tụ khiến cho máu huyết trong cơ thể Vương Lâm cũng nhanh chóng vận chuyển.

Thời gian từ từ trôi qua. Trong chớp mắt đã qua mấy tháng. Vào một ngày nọ sau mấy tháng, từ cơ thể Vương Lâm tuôn ra một luồng khí tức thủy bản nguyên kinh thiên. Luồng khí tức này điên cuồng ngưng tụ, khiến trong cơ thể hắn xuất hiện khối chân thân thứ tư!

Đây chính là thủy bản nguyên chân thân!

Giờ phút này chân thân như ngủ say, không có chút ý chí dung nhập bên trong. Nhưng chỉ cần ý niệm Vương Lâm chuyển động một cái là hắn có thể điều khiển, trở thành bậc toàn năng trong thiên địa!

Nhưng hắn vẫn đang đợi!

Trận so đấu qua tháng năm này Vương Lâm đã thắng một phần. Hắn muốn tiếp tục thắng thì cần phải chờ đợi, không được vì bất cứ vật gì mà

động tâm, phải đánh tới cuối cùng!

Những vật bộ tộc của lão già mặc lục bào này chuẩn bị qua vô số năm đã dùng hơn phân nửa trên người Vương Lâm. Giờ phút này còn lại bốn năm món đang lơ lửng ở đó, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Nhưng khuôn mặt lão già trong áo bào lúc này đang bị vẻ hưng phấn và dữ tợn thay thế. Hắn dường như quên đi việc bản thân chỉ còn không tới mười năm tuổi thọ, quên đi bản thân phải trả giá đắt, quên đi sự mệt mỏi. Lúc này ý niệm duy nhất trong đầu hắn là muốn tận mắt nhìn thấy Lục Ma đại nhân giáng trần, thấy Lục Ma Hạt sống lại!

Thân thể này đã hoàn mỹ, nhất định Lục Ma đại nhân sẽ thích. Vậy kế tiếp phải là chăm sóc luyện hóa, khiến cho thân thể này hoàn thành bước cuối cùng để Lục Ma đại nhân đoạt xá, cải tạo hắn thành thân thể hoàn toàn thích hợp cho Lục Ma Châu!

Lão già mặc lục bào vung tay áo trái. Lập tức toàn bộ vật phẩm bốn phía bay về phía Vương Lâm, ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ. Bao phủ thân thể hắn.

Chỉ thấy không gian màu lục này đột nhiên run rẩy. Vô số bọ cạp màu lục đồng loạt rít lên, thân thể lập tức tan nát, hóa thành từng điểm sáng màu lục bay thẳng về phía Vương Lâm, trong nháy mắt đã tràn ngập bốn phía. Không gian màu lục này bỗng nhiên co rút lại. Ngưng tụ về phía Vương Lâm, cuối cùng ở bên ngoài thân thể Vương Lâm hóa thành một đan lô màu lục!

Đan lô này lớn tới ngàn trượng, giống như thiên địa hồng lô nhưng toàn thân màu lục, bên trong ẩn chứa khí tức của bọ cạp, cũng ẩn chứa toàn bộ vật phẩm hiếm thấy của bộ tộc lão già mặc lục bào. Tất cả ngưng tụ một chỗ tạo thành Lục Ma Lô để cải tạo thân thể Vương Lâm!

Lục Ma sứ giả, hai người các ngươi dùng tu vi hóa hỏa, thiêu đốt đan lô này cho lão phu!

Lão già mặc lục bào ho khan, cất giọng khàn khàn nói.

Hai Lục Ma sứ giả bên cạnh hắn không chút do dự bước tới, khoanh chân ngồi bên canh Lục Ma Lô, hai tay bắt quyết. Nguyên Thần của hai người bọn hắn bất ngờ bay ra, hướng về phía Lục Ma Lô phun ra rất nhiều Nguyên Thần khí, dùng khí này hóa thành ngọn lửa thiêu đốt đan lô này!

Trong nháy mắt khi Lục Ma Lô này bao phủ Vương Lâm, thân thể hắn chợt run lên, phát ra những tiếng loẹt xoẹt, tràn ngập bốn phía. Chỉ thấy từ trong cái lò này lan ra một tia lục khí. Từ bốn phương tám hướng chui vào cơ thể Vương Lâm. Trong mỗi một tia lục khí đều ẩn chứa một tia thiên địa lực tinh thuần!

Đây không phải là khí tức của Cổ Tộc, không phải là khí tức của Tiên Tộc mà là một loại thiên địa lực, một loại lực lượng thuộc về Lục Ma Hạt, nhưng cũng thuộc về Vương Lâm!

Từng luồng lực lượng vô cùng vô tận điên cuồng chảy vào trong cơ thể Vương Lâm, khiến thân thể hắn không ngừng được lắng đọng, không ngừng được gia tăng. Giờ phút này thân thể Vương Lâm giống như là một chiếc động không đáy. Hấp thu toàn bộ khí tức này.

Nguyên Thần của hắn dưới sự bảo của Thiên Nghịch nhìn chằm chằm vào thân thể càng ngày càng nhiều thiên địa lực. Ánh mắt hắn lộ vẻ dao động nhưng bị hắn nhịn lại, không hấp thu.

Giờ phút này chỉ cần hắn động tâm niệm, Nguyên Thần điều khiển thân thể, hấp thu thiên địa lực này là có thể khiến tu vi tăng vọt. Nhưng hắn vẫn đang đợi, hắn đợi thiên địa lực nhiều hơn dung nhập vào cơ thể.

Hắn đã đợi hơn trăm năm, chính là vì cơ duyên này. Nếu để Nguyên Thần xuất hiện sớm, bên ngoài phát hiện ra thì cơ duyên sẽ giảm đi rất nhiều.

Thời gian trôi qua, thiên địa lực dung nhập trong cơ thể Vương Lâm càng ngày càng nhiều. Tới cuối cùng hầu như mỗi một tấc huyết nhục trong toàn thân Vương Lâm đều được dung hợp mấy lần. Nhưng Vương Lâm vẫn đang đợi!

Một năm, hai năm, ba năm...

Trong nháy mắt đã lại mười năm!

Thời gian mười năm này lão già mặc lục bào ngồi khoanh chân cạnh Lục Ma Lô, hai mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào trong lò. Hắn muốn khi mình còn sống hoàn thành chuyện này. Tuổi thọ của hắn không còn nhiều lắm, thân thể đã suy yếu lắm rồi. Nhưng hắn vẫn kiên trì, muốn nhìn thấy tích tắc khi Lục Ma đại nhân sống lại!

Mặc dù là lúc này ở trong sương mù bên ngoài kiến trúc hình bọ cạp đã hơn trăm năm không có người đi tới lại có ba đạo cầu vồng mơ hồ lóe lên nhưng lão già mặc lục bào cũng không thèm để ý.

Ba đạo cầu vồng nọ cực kỳ cẩn thận, chậm rãi tới gần. Bên trong đó là ba người mà Vương Lâm quen biết, đúng là ba người mặc Hồn Khải năm đó!

Kế hoạch của Tông chủ Quy Nhất Tông không biết vì sao lại trì hoãn hơn trăm năm. Đến nay mới khai triển một lần nữa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1898 Khí tuyệt!

Bên ngoài Lục Ma Lô, sau mười năm này, hai Lục Ma sứ giả liên tục phun Nguyên Thần khí giờ Nguyên Thần đã cực kỳ uể oải, trở nên ảm đạm. Mơ hồ giống như không thể chịu đựng được nữa.

Sau mấy ngày, Nguyên Thần của một trong hai Lục Ma sứ giả sau khi phun ra ngụm Nguyên Thần khí cuối cùng liền tiêu tán, thân thể mất đi ánh sáng, ngã xuống một bên, hoàn toàn tử vong.

Hắn chết đi còn chưa được nửa nén hương thì Nguyên Thần Lục Ma sứ giả còn lại cũng ảm đạm, dần dần tiêu tán.

Hai người này làm bạn với lão già mặc lục bào nhiều năm nhưng chết đi cũng không khiến lão già này chú ý chút nào. Lúc này toàn thân lão già tỏa ra mùi vị xuống dốc, cả người đã tiến vào thời điểm cuối, nếu không phải có một luồng ý niệm chống đỡ thì đã ra đi từ lâu rồi.

Hai mắt hắn đỏ bừng, hưng phấn duy trì mười năm không hề bị năm tháng làm cho giảm bớt. Ngược lại càng ngày càng nhiều hơn. Cho tới giờ phút này mới hoàn toàn tuôn ra.

Thân thể suy yếu của hắn từ từ đồi từ khoanh chân thành quỳ lạy, ngẩng đầu lên, khuôn mặt già nua ẩn trong lục bào lộ ra vẻ xúc động, khàn khàn nói.

Lấy thân phận Tế Tự một đời của tộc ta, xin mời Lục Ma đại nhân thức tỉnh... Lão nô lấy thân hình này hiến cho Lục Ma đại nhân đoạt xá sống lại!

Lời nói của lão già vừa dứt, trong miệng dần dần vang lên những chú ngữ cổ xưa. Chú ngữ này nghe không rõ nhưng dần dần bao phủ bốn phía, tràn ập bát phương.

Từ từ, cả kiến trúc hình bọ cạp này liền run rẩy, những luồng bụi đất bay lên. Một luồng khí tức của hồn phách cực kỳ khổng lồ trên kiến trúc này khuếch tán ra, giống như đang thức tỉnh.

Lão già mặc lục bào ngẩng đầu, nhìn bầu trời. Chỉ thấy kiến trúc hình bọ cạp này không ngừng chấn động, có chín luồng lục khí gào thét bay tới, tiến lại phía trên Lục Ma Lô. Chín luồng khí tức này bất ngờ hóa thành một hư ảnh khổng lồ!

Hư ảnh này là một con bọ cạp màu lục lớn tới mấy ngàn trượng!

Toàn thân con bọ cạp này tràn ngập vết thương, khí tức yếu ớt nhưng lại có một luồng uy áp không cách nào hình dung nổi ầm ầm tỏa ra. Dưới uy áp này cả Lục Ma Châu cũng như run rẩy!

Hư ảnh này chính là một bộ phận của hồn phách Lục Ma Hạt bị trấn áp dưới Lục Ma Châu, không thể rời đi. Giờ phút này khi ngưng tụ ra chỉ là

một phân hồn, lấy phân hồn này đoạt xá xong liền có được phân thân, tìm ra phương pháp để hấp thu chân hồn của mình, chính thức sống lại!

Hồn ảnh bọ cạp khổng lồ kia từ từ mở ra đôi mắt đã nhắm nghiền qua vô số năm. Bên trong là một vẻ lãnh khốc vô tình nhưng lại tồn tại vẻ uy nghiêm vô thượng. Ánh mắt của nó đảo qua phía dưới.

Là ngươi gọi bổn tôn...

Một giọng nói băng lãnh tới cực điểm vang vọng trong thiên địa. Âm thanh này giống như pháp tắc, sau khi xuất hiện lên vang vọng kinh thiên.

Chẳng qua dù là thế nó cũng không thể dấu được sự suy yếu của Hạt Hồn lúc này. Uy nghiêm vô thượng nó giống như chỉ một cơn gió cũng có thể thổi cho tan nát!

Thân thể lão già mặc lục bào lập tức run rẩy, hướng về phía hồn ảnh bái lạy.

Lão nô bái kiến Lục Ma đại nhân! Lục Ma đại nhân, lão nô đã chuẩn bị cho Lục Ma đại nhân một thân thể hoàn mỹ, dâng cho người đoạt xá sống lại. Trong cơ thể người này không còn chút thần trí hay Nguyên Thần nào nữa, sẽ không ảnh hưởng chút nào tới đại nhân!

Thần sắc lão già lộ vẻ vô cùng hưng phấn, giọng nói cũng không còn khàn khàn nữa.

Hắn biết Lục Ma Hạt sau khi bị trấn áp cực kỳ suy yếu, nhất là lúc này lại chỉ là phân hồn, càng không thể sai sót, cho nên lúc trước mới dò xét nhiều lần như vậy chính là lo lắng nếu trong thân thể này còn tồn tại Nguyên Thần thì Lục Ma Hạt đoạt xá sẽ gặp biến cố!

Biến cố như vậy rất có khả năng khiến hắn thất bại trong gang tấc, thậm chí khiến Lục Ma Hạt vốn đã suy yếu bị trọng thương.

Lời nói của lão già mặc lục bào vang vọng khiến thân thể hồn ảnh khổng lồ của Lục Ma Hạt hơi chuyển động, hai mắt nhìn về phía Lục Ma Lô kia, ánh mắt như thực chất, trực tiếp thấy Vương Lâm trong lò.

Ánh mắt nó liên tục đảo qua trên người Vương Lâm chín lần, cũng xâm nhập cả vào trong cơ thể. Nhưng hiển nhiên dù là nó cũng không cảm thụ được sự tồn tại của Thiên Nghịch Châu, càng không thể thấy được Nguyên Thần đang ẩn đi của Vương Lâm.

Hồi lâu, Lục Ma Hạt Hồn thu hồi ánh mắt.

Lục Ma đại nhân, thân thể này lão nô đã cải tạo, phù hợp với yêu cầu trước đây của đại nhân, không còn chút Nguyên Thần nào tồn tại!

Lão già mặc lục bào quỳ ở nơi đó, chủ động nói.

Ngươi... Rất không tồi... Bổn tôn sau khi sống lại sẽ có tặng phẩm cho ngươi...

Lục Ma Hạt Hồn trên bầu trời truyền tới một loạt dao động, thân thể bỗng nhiên nhoáng lên, hóa thành một luồng u quang bay thẳng tới Lục Ma Lô, xuyên thấu vào bên trong, nhằm thẳng hướng Vương Lâm, trong phút chốc đã tới gần.

Nguyên Thần Vương Lâm ẩn trong Nguyên Thần lúc này vẫn chưa hành động!

Thời gian mười năm này hắn vẫn đợi. Hắn đợi không chỉ là cơ duyên với thân thể này mà hắn còn có một ý niệm lớn mật trong đầu. Lão già mặc lục bào này cẩn thận như thế, tâm tư tinh tế, nhiều lần dò xét đủ để nói lên một khi trong thân thể có Nguyên Thần tồn tại thì sẽ khiến đoạt xá thất bại, Lục Ma Hạt sẽ không thể sống lại!

Đã vậy thì hắn đánh cuộc lần cuối. Hắn chờ tới khi Lục Ma Hạt Hồn tới, khi chuẩn bị cắn nuốt hắn thì hắn sẽ cắn nuốt Lục Ma Hạt Hồn này!

Hồn phách của nó nhìn thì như cường đại nhưng nó chẳng những đã sớm bị trọng thương và trấn áp, hơn nữa là chỉ là một phân hồn. Trong nháy mắt khi Lục Ma Hạt Hồn này tới gần, lại không lập tức tiến vào chiếm

thân thể Vương Lâm mà tràn ngập bên ngoài, thần thức lại quét qua mấy lần nữa, lúc này mới yên lòng từ bốn phương tám hướng bay thẳng vào thân thể Vương Lâm!

Trong nháy mắt khi Lục Ma Hạt Hồn tiến vào trong cơ thể Vương Lâm nhưng nó không lựa chọn đoạt xá luôn mà sau khi tiến vào lại một lần nữa cẩn thận quan sát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong chớp mắt đã qua ba ngày. Lục Ma Hạt Hồn quan sát ba ngày lúc này mới dần dần yên tâm, đưa một ít Hạt Hồn tiến vào trong cơ thể Vương Lâm, chậm rãi khuếch tán ra. Nhìn vẻ cẩn thận của nó thì giống như nếu có chút không ổn thì lập tức nó sẽ nhanh chóng bỏ chạy vậy.

Nó không thấy Nguyên Thần của Vương Lâm nhưng Vương Lâm lại có thể thấy nó. Vương Lâm nhìn Hạt Hồn này chậm rãi khuếch tán ra trong thân thể mình nhưng thủy chung vẫn không đoạt xá, hiển nhiên là sự cẩn thận của con bọ cạp này đã tới cực hạn rồi.

Cũng có thể từ đó mà thấy rõ, nó đã suy yếu tới cực điểm rồi!

Nguyên Thần của Vương Lâm chưa hành động. Hắn vẫn đang đợi. Giờ phút này nếu hắn ra tay, Hạt Hồn này vì chưa đoạt xá nên vẫn có thể dễ dàng rời đi. Nhưng một khi nó tiến hành đoạt xá thì không thể dễ dàng rời đi nữa. Lúc đó mới là cơ hội tốt nhất!

Trong mắt Nguyên Thần Vương Lâm lộ hàn quang. Hắn không biết sau khi cắn nuốt Hạt Hồn này tu vi bản thân sẽ tăng tới mức nào nhưng hắn có cảm giác lần này cũng là một cơ duyên cực lớn đối với hắn!

Hắn cũng có đủ kiên nhẫn dùng thân thể của mình làm mồi nhử để đổi lấy cơ duyên này!

Bên ngoài Lục Ma Lô, lão già mặc lục bào cũng đang đợi. Hắn đang đợi Lục Ma Hạt Hồn sau khi đoạt xá xong sẽ sống lại. Nếu có thể chứng kiến cảnh tượng đó thì hắn có thể ngậm cười nơi chín suối.

Lục Ma Hạt Hồn kia sau bảy ngày cuối cùng giống như mất đi sự nhẫn nại, hồn ảnh khổng lồ dung nhập một lượng lớn vào trong cơ thể Vương Lâm, chiếm phạm vi ngày càng nhiều, hầu như đã chiếm bảy phần thân thể hắn.

Dần dần nó giống như đã yên lòng, bắt đầu đoạt xá, hồn ảnh chui vào trong cơ thể Vương Lâm. Trong nháy mắt này hồn ảnh như sôi trào, điên cuồng khuếch tán, lao thẳng tới não hải của Vương Lâm. Trong nháy mắt khi tiến vào nơi này, nó không thấy chút dấu vết nào của Nguyên Thần, lập tức hưng phấn.

Nó đã chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được thân thể hoàn mỹ này, rốt cục cũng có thể tiến hành đoạt xá! Phải biết rằng tu sĩ trên Tiên Cương đại lục dù không có Nguyên Thần những nó cũng không thể nào đoạt xá được. Bởi vì họ sinh ra ở nơi này. Chỉ còn những thân thể tu sĩ giống như nó, tới từ thiên ngoại mới được!

Giờ phút này nó không còn giữ lại chút nào nữa, rất nhiều hồn ảnh dung nhập vào trong não hải của Vương Lâm. Từ từ một thân ảnh bọ cạp ngưng tụ ra, hoàn toàn thành hình. Nó sắp hoàn thành đoạt xá rồi!

Nhưng ngay lúc hư ảnh này vừa ngưng tụ ra thì đột nhiên trong thân thể Vương Lâm, Nguyên Thần của hắn ẩn trong Thiên Nghịch ầm ầm tuôn ra, khuếch tán tràn tới.

Trong nháy mắt này, Vương Lâm lao thẳng tới chỗ con bọ cạp đang ngưng tụ, trong nháy mắt tới gần, ầm ầm cắn nuốt.

Không có thần thông, không có pháp thuật, chỉ đơn giản là cắn nuốt. Hạt Hồn phát ra tiếng thét chói tai. Nó căn bản không thể ngờ nổi trong thân thể này lại còn tồn tại Nguyên Thần, không hề phát hiện ra, bị sự xuất hiện đột ngột của Vương Lâm khiến cho rung động.

Nó dù cực kỳ suy yếu nhưng bị Vương Lâm cắn nuốt liền nổi lên sự hung ác, lập tức phản kháng, triển khai điên cuồng cắn nuốt Nguyên Thần Vương Lâm.

Nhưng nó không chút chuẩn bị, mà Vương Lâm đã chuẩn bị cả trăm năm, giờ phút này càng cắn nuốt điên cuồng hơn.

Thời gian trong nháy mắt đã trôi qua. Sau nửa nén nhang, Vương Lâm và Hạt Hồn kia đã giao chiến tới mức cực kỳ hung hiểm. Hạt Hồn nọ không ngừng gào thét chói tai. Nó vốn suy yếu, lại là một phân hồn tới đây, đấu với Vương Lâm đã chuẩn bị cả trăm năm, dần dần yếu thế.

Cảnh tượng hung hiểm trong thân thể Vương Lâm người ngoài không cảm nhận được. Lão già mặc lục bào giờ phút này đang bất động nhìn vào Lục Ma Lô, thấy hồn ảnh đã chui vào hơn phân nửa đang run rẩy kịch liệt. Cảnh tượng này khiến lão sửng sốt.

Đây là...

Hắn không thể tưởng tượng ra vì sao Lục Ma đại nhân đoạt xá mà lại run rẩy như vậy, có vẻ không ổn. Nhưng rất nhanh lão già mặc lục bào liền cảm thấy thư thái.

Nhất định Lục Ma đại nhân không quá hài lòng với thân thể này, muốn trong quá trình đoạt xá cải tạo một lần nữa.

Lão già này càng nghĩ càng thấy đúng, khuôn mặt dần xuất hiện nụ cười. Có thể được Lục Ma đại nhân tự mình cải tạo chứng tỏ thân thể này có giá trị.

Hắn mỉm cười nhìn Hạt Hồn đang run rẩy trong Lục Ma Lô, vẻ tươi cười càng tăng.

Trong cơ thể Vương Lâm, trong vô thanh vô tức, Vương Lâm và Hạt Hồn đã cắn nuốt không dưới mấy vạn lần. Hắn càng ngày càng điên cuồng. Chuẩn bị hơn trăm năm, chờ đợi cả trăm năm, rốt cục cơ duyên cũng tới. Hắn sao có thể buông tha cho Hạt Hồn muốn đoạt xá mình chứ!

Vương Lâm điên cuồng khiến cho Hạt Hồn sợ hãi vô cùng. Nó vốn đã suy yếu, lúc này liên tục cắn nuốt liền nổi lên ý định rút lui. Một phần phân hồn này phải vô số năm nó mới ngưng tụ được ra, cực kỳ quan trọng. Một khi phân hồn này tiêu tán thì nó không còn cơ hội thức tỉnh nữa.

Giờ phút này trong nội tâm nó đã hận thấu xương đối với bộ tộc Tế Tự này. Theo nó thấy tất cả đều bởi vì Tế Tự nọ!

Đã có ý rút lui, Hạt Hồn phát ra một tiếng thét vô thanh, vội vàng lui lại phía sau. Nhưng Vương Lâm đuổi theo không bỏ, không ngừng cắn nuốt điên cuồng, khiến Lục Ma Hạt Hồn càng ngày càng hoảng sợ.

Nó lui lại rất nhanh, vội vàng rời khỏi đầu Vương Lâm, trong tích tắc khi muốn ra khỏi thân thể Vương Lâm liền bị hắn hung hăng nuốt mạnh một vùng lớn, kêu lên thảm thiết, từ thiên linh Vương Lâm nhanh chóng chui ra. Thân thể khổng lồ của nó lúc này đã bé đi rất nhiều, sau khi chui ra từ thiên linh Vương Lâm liền hoảng sợ lao thẳng lên bầu trời.

Cảnh tượng này hiện lên trong mắt lão già mặc lục bào khiến hắn sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt.

Hạt Hồn rời đi, Nguyên Thần Vương Lâm lập tức bao phủ toàn thân, khoanh chân ngồi trong Lục Ma Lô, hai mắt nhắm nghiền hơn trăm năm bỗng nhiên mở ra!

Trong tích tắc khi hắn mở mắt, thiên địa ầm vang. Bốn phía Lục Ma Lô ầm ầm tan nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi. Thân thể Vương Lâm nhảy vọt lên!

Hỏa diễm chân thân!

Vương Lâm gầm nhẹ. Chỉ thấy trong mắt hắn hiện lên ngọn lửa ngập trời, phía sau hắn bất ngờ hóa ra chân thân hỏa diễm giống hệt hắn!

Lôi đình chân thân!

Vương Lâm vừa nói, mắt phải liền lóe lên tia chớp. Lôi đình bản nguyên chân thân do Tông chủ Đạo Ma Tông toàn lực ngưng tụ ra sau khi dung nhập ý chí của Vương Lâm liền bất ngờ ngưng tụ, xuất hiện sau lưng hắn!

Đại địa chân thân!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm lớn. Lập tức từ mười vạn tám ngàn lỗ chân lông trên cơ thể lan ra ánh sáng màu vàng đất kinh thiên động địa, trong nháy mắt ngưng tụ phía sau. Hình thành khối chân thân thứ ba!

Thủy bản nguyên chân thân!

Thủy bản nguyên chân thân này dung nhập trong máu huyết của Vương Lâm, giờ phút này vừa thốt lên lời, mạch máu trên thân thể Vương Lâm lập tức tỏa ra hồng mang chói mắt. Bên cạnh Vương Lâm liền xuất hiện một hư ảnh. Hư ảnh này trong chớp mắt đã ngưng thật, bất ngờ trở thành bản nguyên chân thân thứ tư của Vương Lâm!

Bốn đại chân thân vừa xuất hiện, khí thế của Vương Lâm liền bốc lên kinh thiên động địa. Tu vi của hắn giờ phút này vẫn như cũ nhưng chỉ cần ý niệm hắn thay đổi liền lập tức có thể tăng vọt.

Nhưng lúc này không phải lúc bình tĩnh. Trong tích tắc khi bốn đại chân thân xuất hiện, hai mắt Vương Lâm đột niên tỏa ra kim quang. Trong kim quang này ẩn chứa một luồng uy áp kinh thiên, nhìn thẳng về phía Lục Ma Hạt Hồn đang bỏ chạy!

Hạt Hồn nọ phát ra một tiếng thét chói tai. Nó cảm nhận được trong ánh mắt nọ có uy lực của Tiên Cực Kiếm của Tiên Tổ năm xưa! Bị ánh mắt này nhìn chăm chú, hồn ảnh của nó liền run rẩy.

Thời gian gấp gáp, Vương Lâm không dừng lại chút nào, tay phải bỗng nhiên giơ lên. Trong sự đau đớn, cốt đao mang theo âm khí ngập trời từ trong lòng bàn tay phải vươn ra, hóa thành âm đao dài chín thước. Đột nhiên trong bốn đại bản nguyên chân thân xung quanh hắn ở trong tay phải cũng xuất hiện âm đao chín thước, đồng loạt cùng Vương Lâm hướng về phía Hạt Hồn âm ầm chém xuống!

Lão già mặc lục bào ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt mở to, lập tức tuyệt khí! Hắn chính là vì tức giận quá mà lăn ra chết!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1899 Dâng hiến!

- Ta hận!

Đây là câu rống lên vào thời khắc cuối cùng của lão già mặc lục bào trước khi chết! Với nhãn lực của hắn hiển nhiên là đã hiểu ra tất cả mọi chuyện, càng chứng kiến Vương Lâm dùng ánh mắt mình ban cho để trấn áp Lục Ma đại nhân, dùng âm đao chém Lục Ma đại nhân.

Cảnh tượng này đủ để khiến hắn thọ nguyên vốn đã cạn lúc này lửa giận công tâm. Phun ra một ngụm máu tươi, tuyệt khí mà chết!

Hắn cho Vương Lâm thân thể dẻo dai, cho Vương Lâm ánh mắt trấn áp thiên địa. Cho Vương Lâm kinh mạch do tóc của Tiên Tổ tạo thành, cho hắn cả âm đao vạn cốt, cũng cho Vương Lâm đại địa bản nguyên, giúp Vương Lâm ngưng tụ hai khối chân thân!

Tất cả đều do hắn...

Phẫn nộ mở to đôi mắt, lão già mặc lục bào lộ ra vẻ căm hận vô cùng, hận ý ngập trời. Dù lúc này hắn đã tuyệt khí nhưng luồng hận ý này vẫn tràn ngập toàn thân như trước, giống như muốn hóa thành lệ quỷ.

Vương Lâm không rãnh mà để ý tới lão già mặc lục bào đã tuyệt khí mà thân thể bay lên, giơ cốt đao trong tay đột nhiên chém một cái. Tứ đại phân thân bốn phía đồng loạt giơ âm đao huyễn hóa ra, gào thét theo sát Vương Lâm, hướng về phía Lục Ma Hạt Hồn đang gào thét thê lương, điên cuồng bỏ chạy mà hung hăng chém một đao!

Lục Ma Hạt Hồn cùng rất hận. Nó hận lão già mặc lục bào kia. Nếu không có hắn thì bản thân làm sao lại rơi vào kết cục này. Giờ phút này lão già kia tuyệt khí mà chết, cảm giác hận thù này không thể thổ lộ, trong lúc nguy cơ này hóa thành sự phẫn nộ, khiến Lục Ma Hạt Hồn càng nhanh chóng bỏ chạy.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này khá kinh người. Chỉ thấy Lục Ma Lô còn đang tiếp tục sụp đổ, hóa thành nhiều mảnh nhỏ theo gió bay về bốn phía. Lục Ma Hạt Hồn gào thét vô thanh, nhanh chóng đào tẩu. Phía sau nó, Vương Lâm mái tóc bạc phất phới, hai mắt ẩn chứa sự uy nghiêm của thiên địa, cất bước vung cốt đao. Dùng khí thế như hủy thiên diệt địa cùng bốn đại chân thân đồng loạt chém xuống!

Ở phía sau hắn có sóng gợn lan ra, chỉ thấy ba đạo cầu vồng gào thét bay tới, trong tích tắc hiện thân, thân thể ba người này run lên, đồng loạt run rẩy, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi nhìn cảnh tượng này!

Ba người này chính là tu sĩ của Thiên Ngưu Châu ngoài Vương Lâm có được Hồn Khải - Vân Dật Phong, Đường Giai và lão già Biên Vân!

Ba người bọn họ không biết vì sao sau hơn một trăm năm mới tới Ma Hạt Miếu này. Đoạn đường này gian khổ không nói tới, sau khi tiến vào Ma Hạt Miếu lại vô cùng yên tĩnh, không gặp chút ngăn cản nào, tới được chỗ sâu nhất trong Ma Hạt Miếu.

Nhưng chờ đợi bọn họ lại là một đao chấn động linh hồn!

Vương Lâm! Hắn không ngờ lại ở nơi này!

Vân Dật Phong và Đường Giai cùng sửng sốt.

Hắn không phải đã chết rồi sao!

Đồng tử trong mắt Biên Vân co rút lại, lộ vẻ rung động.

Chỉ thấy ánh đao lóe lên, Hạt Hồn thét lên chói tai, lập tức hồn phách run rẩy, muốn phản kháng. Nhưng nó đối mặt không phải chỉ là một đao của Vương Lâm mà là cộng cả bốn đao của bốn bản nguyên chân thân phía sau Vương Lâm. Tổng cộng là năm đao kinh thiên!

Đao thứ nhất gào thét lao tới, toàn thân Hạt Hồn vặn vẹo, đang muốn né tránh thì đao thứ hai, đao thứ ba từ trên trời giáng xuống. Hạt Hồn không thể né tránh, xoay phắt người, phun ra một lượng lớn lục vụ. Trong nháy mắt này đao thứ tư, thứ năm ngang trời chém tới.

Tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa trong nháy mắt vang lên. Chỉ thấy Hạt Hồn nọ phát ra tiếng gào thê lương, bất ngờ bị ngũ đao phân thân, chia thành sáu phần.

Bốn phần này bị Vương Lâm nuốt mạnh một cái, hóa thành hồn khí nhè nhẹ bay vào thất khiếu của hắn, khiến bốn phía quanh Vương Lâm trong nháy mắt xuất hiện mây mù, trông không khác gì tiên nhân.

Còn hai phần thì trong tiếng kêu thảm thiết bay ra xa, nhanh chóng bỏ chạy, biến mất trong kiến trúc hình con bọ cạp, không biết đi đâu.

Bốn phía dần dần an tĩnh lại. Chỉ còn tiếng hô hấp của ba người Vân Dật Phong, trong khu Ma Hạt Miếu, nghe vô cùng rõ ràng.

Vương Lâm đứng giữa không trung, mây mù bốn phía nhanh chóng co rút lại, cuối cùng hóa thành bảy phần hồn khí to bằng cánh tay, chui vào trong thất khiếu của hắn. Thần sắc hắn bình tĩnh, tay phải vẫn cầm cốt đao, phía sau còn có bốn bản nguyên chân thân lạnh lùng nhìn về phía ba người Vân Dật Phong.

- Rời đi!

Hắn nói không nhiều, chỉ có một câu nhưng vừa thốt lên thì từ thân thể hắn liền bộc phát ra một luồng khí thế kinh thiên. Nhất là đôi mắt của hắn đảo qua, rơi vào người Vân Dật Phong lập tức khiến tâm thần Vân Dật Phong chấn động, giống như toàn thân bị Vương Lâm nhìn thấu, không còn chút gì bí ẩn, cũng cảm thấy giống như bị thiên địa trấn áp vậy.

Cũng may mà cảm giác này chỉ vừa xuất hiện liền lập tức biến mất, nếu không thì sợ rằng chỉ một lúc sau hắn đã sợ tới run rẩy không nói lên lời rồi.

Cảm giác này cũng tràn ngập trong tâm thần Đường Giai, sắc mặt nàng tái nhợt, ngơ ngác nhìn Vương Lâm, như thế nào cũng không thể tin nổi

chỉ hơn một trăm năm mà ánh mắt Vương Lâm lại trở nên kinh khủng như vậy!

Ánh mắt đó lộ ra một lực lượng sắc bén như có thể xé tan thiên địa, khiến cho tất cả những người bị ánh mắt này đảo qua đều ầm ầm sụp đổ!

So với hai người bọn họ. Biên Vân cảm thụ càng mãnh liệt hơn nhiều. Hắn đã giao chiến với Vương Lâm, đối với Biên Vân Vương Lâm không khách khí chút nào, khi đảo qua người hắn. Thân thể Biên Vân đột nhiên run lên, trong tâm thần như có sấm sét ầm vang, khiến cho thân thể theo tiềm thức lui lại phía sau ba bước, sắc mặt trắng bệch, trán túa mồ hôi, bên tai ầm vang không ngừng. Hắn có cảm giác giống như bị thiên địa vứt bỏ. Chỉ còn một mình chịu đựng sự trấn áp của trời cao.

Thậm chí hắn còn mơ hồ cảm nhận được, trời cao trấn áp bản thân chính là do ánh mắt của đối phương biến thành. Ánh mắt của Vương Lâm giống như là một thanh kiếm, còn chưa hoàn toàn xuất hiện. Chỉ khi nó hoàn toàn xuất hiện thì chính mình sẽ bị ánh mắt của đối phương xé tan, tứ phân ngũ liệt!

Cảm giác này mãnh liệt tới mức khiến hắn muốn nổi giận. Ngay trong nháy mắt hắn mơ hồ không thể thừa nhận được nữa thì một câu nói rời đi của Vương Lâm giống như thiên địa pháp tắc, khiến cho Biên Vân này không thể không nghe, điên cuồng lui lại phía sau mấy ngàn trượng mới dừng lại được. Lúc này thân thể hắn đã ướt nhẹp mồ hôi, cả người tràn ngập hàn ý.

Cùng lùi lại rời đi còn có cả Vân Dật Phong và Đường Giai kia. Hai người này tâm thần chỉ chấn động, không bị Vương Lâm dùng ánh mắt trấn áp. Lúc này lui lại phía sau không chật vật như Biên Vân. Chẳng qua trong nội tâm Vân Dật Phong cực kỳ buồn khổ. Hắn không thể nào ngờ nổi chỉ mới sau một trăm năm, hôm nay gặp lại Vương Lâm một lần nữa thì lại gặp phải cảnh thế này.

Ba người trầm mặc từ từ lui lại phía sau nhưng không rời khỏi Hạt Miếu này mà đứng ở chỗ xa xa Vương Lâm thì ngừng lại. Bọn họ còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành. Hạt Miếu này còn chưa bị hủy diệt hoàn toàn.

Chẳng qua còn có Vương Lâm ở đây thì bọn họ không dám coi thường vọng động. Đường Giai nhìn về phía xa, ánh mắt lộ vẻ không thể tin, trầm mặc đứng đó. Tâm thần hỗn loạn.

Tạm thời không nói tới ba người bọn họ. Vương Lâm đứng giữa không trung, ánh mắt cuối cùng rơi lên người lão già mặc lục bào đã tuyệt khí bỏ mình. Nhìn lão già này, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Người này đối với hắn đã trợ giúp rất nhiều, chẳng qua dụng ý lại là muốn đưa mình vào tuyệt địa!

Người như vậy dù có cho Vương Lâm cơ duyên lớn nhưng Vương Lâm lại không có chút cảm kích, đang muốn thu hồi ánh mắt thì đột nhiên kêu khẽ một tiếng, lại nhìn kỹ lần nữa.

Dưới ánh mắt của hắn, dần dần trên thi thể của lão già mặc lục bào phát ra một tia hắc khí. Ngưng tụ trên đỉnh đầu, chậm rãi hóa thành một đám sương mù màu đen lớn cỡ bàn tay, bên trong tồn tại hận ý ngập trời, ẩn chứa cả băng hàn tới cực điểm, khiến cho bốn phía trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

- Đây là...

Nội tâm Vương Lâm chấn động, thần thức tản ra, hướng về phía hắc vụ kia bao phủ. Trong nháy mắt khi đụng vào hắc vụ này, tâm thần hắn đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét khàn khàn điên cuồng.

- Ta hận!

- Ta rất hận!

Giọng nói kia rất thê lương, dù là Vương Lâm tâm thần cũng phải run lên. Hai mắt hắn lập tức bừng sáng.

Quỷ hồn! Người này chết đi không ngờ lại sinh ra quỷ hồn cường đại như vậy!

Phẩm chất quỷ hồn này thậm chí còn mạnh hơn vô số lần so với tu sĩ Không Kiếp trên Cực Thiên thảo nguyên bị Vương Lâm giết chết! Đây

là quỷ hồn thượng phẩm, cực kỳ gần với quỷ hồn tuyệt phẩm!

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải vung lên, lập tức thu đám hắc vụ do quỷ hồn của lão già mặc lục bào này biến thành!

Còn quỷ hồn này, hơn nữa còn có quỷ hồn mà hắn đạt được trên Cực Thiên thảo nguyên, Vương Lâm tự tin có thể chế tạo một cây Quỷ Phàm gần như tuyệt phẩm!

Quỷ Phàm như vậy phối hợp với phó kỳ Đại Hồn Môn trong tay Vương Lâm có thể phát huy ảo thuật tới gần tuyệt phẩm!

Lão già mặc lục bào này chẳng những cho Vương Lâm quá nhiều cơ duyên mà cuối cùng ngay cả hồn phách cũng tặng cho Vương Lâm...

Thu lấy quỷ hồn xong, thần sắc Vương Lâm có chút cổ quái, đối với lão già mặc lục bào này cảm giác hơi phức tạp, nhìn thi thể đối phương ẩn dưới lục bào, thở dài một tiếng.

Tay áo hắn vung lên, thi thể của lão già này lập tức tan thành mây khói, hóa thành một vùng tro bụi biến mất, chỉ để lại lục bào trên mặt đất.

Cầm lấy lục bào này, thần thức Vương Lâm đảo qua. Vật này rất kỳ dị, thần thức không ngờ không thể xuyên qua, cũng không thể nhìn thấu bên trong. Hơi trầm ngâm, Vương Lâm cầm nốt chiếc lục bào - Món vật duy nhất còn lại của lão già kia.

Do vậy lão già mặc lục bào có thể nói là triệt để hiến dâng cho Vương Lâm...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Tu vi trong cơ thể hắn lúc này mơ hồ có dấu hiệu tăng lên. Hắn hít sâu một hơi, hai mắt lộ vẻ hưng phấn!

Thử xem tu vi của ta sau cơ duyên này được đề cao tới mức nào! Tu vi của ta lúc trước quá yếu, hy vọng lần này có thể đứng cao trên Tiên Cương đại lục!

Còn cả Mộng Đạo, ta đã từng thề. Lời thề đó trong hơn trăm năm nay ta chưa hề quên!

Thần sắc Vương Lâm lộ ra sát khí. Hắn nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy đầu lâu đám người quen thuộc đang bay ra, rơi vào bốn phía quanh mình. Mỗi một cái đầu lâu đều là người hắn từng gặp trên Cực Thiên thảo nguyên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1900 Tu vi bạo tăng!

Khoanh chân ngồi xuống, bốn phía Vương Lâm có tứ đại bản nguyên chân thân đứng yên lặng thủ hộ. Có tứ đại chân thân này, Vương Lâm có thể tĩnh tâm, ngồi trong Hạt Miếu yên tĩnh này để cho tu vi trong cơ thể tăng vọt!

Tu vi lúc trước của hắn đã đạt tới Không Linh đỉnh phong, tám đạo bản nguyên đại thành, trong đó có một đạo thành bản nguyên chân thân! Hôm này tu vi đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Trong cơ thể Vương Lâm chẳng những có thêm ba đạo bản nguyên chân thân mà lại còn có được cả bản nguyên thứ chín!

Bản nguyên thứ chín này cực kỳ trọng yếu, là điểm mấu chốt nhất để tu vi Vương Lâm tăng lên!

Hắn đã có chín đạo bản nguyên, sinh tử, nhân quả, chân giả, cấm chế, sát lục, lôi, hỏa, thủy, thổ!

Công kích vào Không Huyền!

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng. Hắn khoanh chân ngồi đó, hít sâu một hơi, từ tứ đại chân thân lan ra những luồng bản nguyên khí dung nhập trong cơ thể Vương Lâm. Chín đạo bản nguyên nhanh chóng xoay tròn trong cơ thể hắn, tốc độ càng lúc càng nhanh, công kích vào cảnh giới Không Huyền!

Không Linh và Không Huyền chỉ khác nhau một chút nhưng lại cách biệt rất lớn! Tu sĩ Không Huyền hiểu được đạo lý thiên địa. Cũng phải đạt được một hư bản nguyên.

Một khi tu vi đạt tới Không Huyền chẳng khác nào đã bước vào cảnh giới cường giả, dù là trên Tiên Cương đại lục thì trừ cửu tông thập tam môn ra, tu sĩ Không Huyền cũng coi như có thực lực. Mà quan trọng nhất là khi tu vi đạt tới cảnh giới Không Huyền thì có thể thi triển một ít thần thông huyền diệu, tuy đối với Vương Lâm có tác dụng không lớn nhưng trở thành Không Huyền có thể khiến tu vi hắn tiến nhanh một bước về phía trước!

Chín đạo bản nguyên trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, không ngừng chuyển động. Thân thể Vương Lâm đang ngồi khoanh chân bộc phát ra khí tức Không Linh đỉnh phong, đột nhiên tăng vọt. Tốc độ gia tăng này cực kỳ đáng sợ trong chớp mắt đã khiến ở phía trên hắn xuất hiện hình ảnh thiên địa hư ảo.

Đó là một dòng xoáy bao phủ bởi mây mù, nhanh chóng chuyển động, giống như chuyển động theo chín đạo bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm. Dưới sự chuyển động điên cuồng này, Nguyên Thần của Vương Lâm cũng như được lột xác, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này dù

chỉ lóe lên trong cơ thể Vương Lâm nhưng lại cũng lộ ra trên da thịt, chiếu cả ra bên ngoài.

Lúc này toàn thân Vương Lâm giống như trong suốt, thoạt nhìn có một vẻ uy nghiêm không nói lên lời. Trong tích tắc này tu vi của hắn ầm ầm truyền ra từ cơ thể, bất ngờ từ Không Linh đỉnh phong trực tiếp đánh tan tầng ngăn cách, tiến thẳng tới Không Huyền sơ kỳ!

Trong tích tắc khi tiến vào Không Huyền sơ kỳ, thế giới trong sự cảm thụ của Vương Lâm lập tức thay đổi. Có rất nhiều chỗ lúc trước hắn cảm thấy mơ hồ, trong chớp mắt này lập tức rõ ràng.

Hắn mở hai mắt, nhìn bốn phía, trong mắt lộ ra ánh sáng cơ trí.

Không Huyền đối với ta mà nói chỉ là một bước quá độ. Mục tiêu của ta là Không Kiếp!

Vương Lâm thì thào. Theo lời hắn, Không Huyền chỉ là một giai đoạn chuyển tiếp mà thôi. Giờ phút này hắn đạt được cơ duyên như vậy, nhất là trong cơ thể tích lũy nhiều thiên địa lực từ Lục Ma Lô như thế. Luồng lực lượng này một khi được Nguyên Thần hấp thu có thể khiến tu vi của hắn tăng vọt một lần nữa.

Mà điểm quan trọng nhất là Vương Lâm đã có chín đạo bản nguyên. Hắn hiện giờ muốn làm chính là khiến chín đạo bản nguyên quy nhất! Nếu

hắn cuối cùng có thể làm được điểm này thì đã có thể đối mặt với chín lần Huyền Kiếp!

Một khi vượt qua Huyền Kiếp, Vương Lâm sẽ trở thành Đại Tôn Không Kiếp!

Hai mắt hắn lộ vẻ quyết đoán. Loại cơ duyên và tu vi này hắn đã đợi rất lâu rồi, lúc này tuyệt đối không bỏ qua. Giờ phút này Vương Lâm không cần phải nghĩ ngợi, hít sâu một hơi, lập tức hai tay bắt quyết, điểm về phía trước một chỉ!

Cửu đại bản nguyên, quy nhất!

Trong khi hắn điểm ra một chỉ, chỉ thấy hỏa bản nguyên chân thân, thổ bản nguyên chân thân, còn cả thủy bản nguyên chân thân, tam đại bản nguyên đồng loạt chấn động, đều từ thiên linh của chân thân lan ra một lượng lớn khí tức bản nguyên.

Ba đạo khí tức bản nguyên này xoay tròn trước mặt Vương Lâm, từ xa nhìn lại bên trong có hỏa diễm lóe lên, đại địa lập lòe, sóng gợn của hơi nước lan ra.

Ba loại này thuộc về ngũ hành bản nguyên, một khi ba loại này quy nhất thì sẽ khiến ta có cơ hội đạt tới Không Huyền trung kỳ! Nhất là khi

chúng đã đạt tới trình độ bản nguyên chân thân thì về sau uy lực của chân thân này sẽ còn lớn hơn nữa!

Hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, hai tay bắt quyết, khí tức ba bản nguyên trước người lại tiếp tục xoay tròn. Hỏa diễm tràn ngập, hơi nước tung hoành, đại địa run rẩy.

Ba loại bản nguyên ngũ hành không ngừng xoay tròn, ầm ầm va chạm. Dưới sự va chạm này, thiên địa ầm vang. Ba đạo bản nguyên không dung hợp mà tách ra.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, dính lên ba đạo khí tức này, lại khống chế chúng dung hợp một lần nữa!

Thủy hỏa vốn là bản nguyên tương khắc, ta lấy thổ bản nguyên làm môi giới. Thổ có thể bao phủ thủy, đồng thời cũng có thể bao phủ hỏa. Hơn nữa ta lại dùng Nguyên Thần huyết tinh thuần, bên trong ẩn chứa ý chí của Vương Lâm ta. Ta không tin là không thể khiến ba bản nguyên này dung hợp!

Vương Lâm gầm nhẹ, hai tay nhanh chóng bắt quyết, liên tục đánh ra.

Dòng xoáy ba đạo bản nguyên trước người hắn ầm ầm nổ vang, hiện lên một vùng hư ảo. Trong vùng hư ảo này là hồng thủy ngập trời, lúc lại là

biển lửa thiêu đốt, nhưng dù thủy hay hỏa cũng đều bị một vùng đất cát tràn ngập thiên địa bao phủ.

Dần dần theo thời gian trôi qua, trong dòng xoáy của ba đạo bản nguyên này, tốc độ hình ảnh hiện lên càng lúc càng nhanh. Sau mấy tháng, Vương Lâm lại phun ra đạo Nguyên Thần huyết thứ bảy. Chỉ thấy dòng xoáy của ba đạo bản nguyên chợt có dấu hiệu ngưng tụ. Vào lúc này, Vương Lâm phấn khởi tinh thần, khống chế ba đạo bản nguyên này va chạm tới cả ngàn lần!

Lại thêm bảy ngày nữa, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy ba đạo bản nguyên dung hợp, hình ảnh trong dòng xoáy trở nên nơ hồ, có thể thấy đại địa, hồng thủy, biển lửa giống như chồng chất lên nhau, hình thành một bức tranh hoàn chỉnh!

Trên bức tranh này, đại địa ở trung gian, biển lửa ngập trời, hồng thủy rống giận lấy đại địa làm trung tâm mà phân chia. Trong nháy mắt khi hoàn toàn dung hợp. Ba đại chân thân trước người Vương Lâm bất ngờ run lên, khí tức bản nguyên sau khi dung hợp chợt ngưng tụ lại, tạo thành một thân thể!

Đây là chân thân do tam đại bản nguyên dung hợp mà thành, ẩn chứa thủy, hỏa, thổ tam đại bản nguyên. Khối bản nguyên chân thân mới này đã là một loại tồn tại độc lập. Không còn có thể gọi là chân thân mà giống như thiên địa ngũ hành phân thân!

Trong nháy mắt khi tam đại bản nguyên dung hợp. Nguyên Thần trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm vận chuyển, điên cuồng hấp thu thiên địa lực tích lũy trong thân thể. Khí tức của hắn lúc này đã là Không Huyền sơ kỳ, lúc này đột nhiên tăng vọt, hướng về Không Huyền trung kỳ ầm ầm kéo tới!

Quá trình này kéo dài một tháng. Vương Lâm há miệng phát ra một tiếng hét dài. Trong khoảnh khắc này, tu vi của hắn không còn là Không Huyền sơ kỳ mà đã đạt tới Không Huyền trung kỳ!

Từ cổ chí kim chẳng có ai như hắn, trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng có thể từ Không Huyền sơ kỳ đạt tới Không Huyền trung kỳ. Điểm này nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến Vương Lâm bị vạn người để ý!

Nhưng tất cả đối với hắn chỉ là bắt đầu mà thôi, còn lâu mới chấm dứt!

Sát lục bản nguyên, cấm chế bản nguyên đều là những bản nguyên đặc thù. Loại bản nguyên đặc thù này rất khó dung hợp. Nhưng ta lấy lôi đình bản nguyên dẫn dắt, dùng lôi hóa thành tơ sau khi đem hai bản nguyên đặc thù này tạm thời dung hợp liền khiến tu vi của ta lại một lần nữa tăng lên tới Không Huyền hậu kỳ!

Nhất là lôi đình bản nguyên có chân thân, mức độ cường đại đã vượt qua hai bản nguyên đặc thù kia. Do vậy ta hắn có thể làm được chuyện này!

Vương Lâm thì thào, hai mắt lóe sáng. Chỉ thấy trong mắt phải hắn, vô số sợi tơ máu lóe lên bay ra, hóa thành cấm chế bản nguyên, ngưng tụ trước người hắn. Đồng thời trong thân thể hắn bộc phát ra sát lục cuồn cuộn ngập trời, khiến cho bốn phía quanh hắn hàn khí bức người, sát lục bản nguyên gào thét bốc lên.

Hai loại bản nguyên đặc thù này xoay tròn trước người hắn. Tay phải Vương Lâm giơ lên, điểm một chỉ về phía lôi đình bản nguyên chân thân đang ngồi khoanh chân một bên.

Chân thân này bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt tràn ngập tia chớp, đứng vọt dậy, lập tức hóa thành những tia sét dài và nhỏ, lao thẳng về phía sát lục bản nguyên và cấm chế bản nguyên, lần lượt bao quanh hai bản nguyên này, giống như tơ tằm nối liền hai loại bản nguyên đặc thù này lại, nhanh chóng ngưng tụ!

Loại ngưng tụ này so với ngưng tụ ngũ hành bản nguyên gian nan hơn nhiều. Một tháng sau, Vương Lâm sau nhiều lần thử nghiệm mà vẫn không thành công. Sát lục bản nguyên cực kỳ bá đạo, cấm chế bản nguyên và lôi đình bản nguyên giống như tương khắc, rất khó dung hợp.

Hai mắt Vương Lâm tràn ngập tơ máu. Hắn nhìn chăm chăm ba đạo bôn nguyên trước người, nhíu mày. Dung hợp bản nguyên nếu có thể tìm được cơ hội thì rất nhanh có thể thành công. Chỉ là khi không có cơ hội thì dù thử nhiều tới bao nhiêu vẫn không được.

Đáng tiếc là ta chỉ có hai đạo bản nguyên đặc thù. Nếu có thêm một đạo thì có lẽ càng dễ dàng hơn... Nhưng lúc này ta không thể chờ thêm nữa. Nếu bản nguyên đặc thù không thể dung hợp thì chỉ còn có thể đổi một phương pháp khác, tất cả ngưng tụ trên lôi đình bản nguyên chân thân của ta!

Ánh mắt Vương Lâm bừng sáng, thay đổi phương pháp, không còn dùng lôi đình bản nguyên chân thân làm phụ trợ nữa mà để nó thành chính thể, hấp thu dung hợp hai đạo bản nguyên đặc thù!

Hai tay Vương Lâm bắt quyết. Hắn liên tục phun ra Nguyên Thần huyết, bao phủ lôi đình bản nguyên chân thân, khiến chân thân này hấp thu ý chí của Vương Lâm. Lập tức toàn thân lôi đình ầm vang, mở hai tay, hóa thành hai tia chớp lao thẳng vào cấm chế bản nguyên và sát lục bản nguyên!

Lấy lôi thân dung sát lục!

Lấy lôi thân dung cấm chế!

Một khi thành công thì khối lôi đình bản nguyên chân thân này sẽ đột nhiên tăng vọt, ẩn chứa ba đạo bản nguyên. Thậm chí lôi đình cũng vì thế mà thay đổi. Chẳng qua chuyện này từ cổ chí kim cực kỳ hiếm thấy, Vương Lâm không biết sẽ phát sinh chuyện gì, không biết lôi đình sẽ thay đổi tới mức nào. Nhưng lúc này hắn muốn thử!

Thời gian thoáng một cái lại qua mấy tháng. Trong một ngày sau mấy tháng, lôi đình bản nguyên chân thân trước người Vương Lâm bộc phát ra một luồng uy áp kinh thiên. Nó đã dung hợp sát lục và cấm chế thành công. Trong những tiếng nổ ầm ầm, lôi đình bản nguyên chân thân này xảy ra biến hóa khiến Vương Lâm kinh người!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1901 Lôi!

Lôi mang theo uy nghiêm chí cực trong thiên địa, không gì có thể so sánh!

Lôi là thiên uy, mênh mông chín tầng trời, thinh thoảng giáng xuống phàm trần, truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa, ầm ầm ầm ầm giống như trời cao nổi giận!

Lôi bản nguyên của Vương Lâm khởi nguồn từ nửa con Thái Cổ Lôi Long, là kẻ nắm quyền điều khiển lôi đình trong thiên địa, là hóa thân của thiên địa lôi đình.

Cũng nhờ nửa con Thái Cổ Lôi Long mà Vương Lâm sinh ra được bản nguyên, từ đó về sau một đường tiến tới, hấp thu bất diệt lôi đình tại Thiểm Lôi Tộc, bản nguyên kia đã chỉ còn cách trình độ đại thành một bước ngắn!

Một bước này không dễ vượt qua nhưng Vương Lâm ngưng tụ lôi đình, có được uy nghiêm của lôi hồn, đã vô cùng gần đạt tới mức đại thành!

Mà trăm năm trước trên Tiên Cương đại lục, ở bên trong Hạt Miếu, Tông chủ Đạo Ma Tông có lôi bản nguyên bất đồng không tiếc trả giá, toàn lực tản lôi đình lực ra dung nhập vào thân thể Vương Lâm, lại còn hấp thu thêm cả hai viên Lôi Đế Châu!

Tất cả mọi sự tích lũy này khiến cho lôi bản nguyên bên trong thân thể Vương Lâm xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, trở thành lôi đình bản nguyên chân thân!

Lôi đình bản nguyên chân thân này tồn tại ý chí nhưng phần lớn là ý chí thuộc về Vương Lâm hắn, là ý chí bên trong của hắn!

Mà ngay cả Vương Lâm cũng chẳng bao giờ ngờ tới một hành động vô tình của hắn lại khiến cho lôi đình bản nguyên chân thân này xuất hiện biến hóa kinh thiên!

Sát lục bản nguyên là một loại bản nguyên lực đặc thù, vốn vô hình vô ảnh. Nó là do sát lục vô biên vô hạn tạo thành, cũng không phải là cứ giết chóc lung tung là đạt được mà đó là mang theo một tín niệm giết chóc tới ngập trời mới có thể tạo thành.

Loại sát lục bản nguyên này ẩn chứa sát khí không cách nào hình dung nổi, đủ để thay đổi cả sự vận chuyển của thiên địa, uy lực cường đại hơn bản nguyên tầm thường rất nhiều.

Năm đó Thanh Thủy có một đạo sát lục bản nguyên mà có thể chiến đấu với người có tu vi cao thâm hơn, từ đó có thể thấy rõ điểm này.

Sát lục bản nguyên này Vương Lâm sử dụng cũng không nhiều, phần lớn đều là thứ dùng để phụ trợ cho khí thế của hắn. Nhưng hôm nay trong

nháy mắt khi dung nhập vào trong lôi đình bản nguyên chân thân thì nó chợt thay đổi!

Loại thay đổi này chẳng những Vương Lâm không thể tưởng tượng ra mà trong năm tháng vô hạn trong thiên địa cũng cực kỳ hiếm thấy. Lôi và sát lục dung hợp. Tạo thành sát lục lôi. Lôi này còn mạnh hơn lôi đình hủy diệt chúng sinh trên chín tầng trời!

Quan trọng nhất chính là sát lục lôi này có được sứ mạng, từ lúc xuất hiện tới khi kết thúc, cả đời này chính là quá trình hoàn thành sứ mạng kia!

Trong truyền thuyết truyền lại từ xa xưa. Trời đất phẫn nộ sinh ra lôi đình diệt thế. Lôi đình sinh ra đầu tiên là để trừng phạt chúng sinh, có tác dụng hủy diệt tất cả sinh linh. Chỉ có vào lúc diệt thế mới xuất hiện sát lục lôi như vậy.

Lôi đình bản nguyên chân thân của Vương Lâm sau khi kết hợp với sát lục bản nguyên lại có tín niệm sát lục. dung hợp vào trong đó liền vô hình thay đổi, khiến cho lôi đình này thình lình xuất hiện một đạo sát lục lôi vốn không nên xuất hiện, cũng không phải thứ tu sĩ có thể nắm giữ!

Vương Lâm ngơ ngác nhìn lôi đình bản nguyên chân thân. Những tia chớp bốn phía của chân thân này mắt thường không nhìn thấy được nhưng trong thần thức hắn lại cảm nhận được rõ ràng. Trong thân thể bản nguyên chân thân này có một luồng lôi đình lực cực kỳ đáng sợ đang chậm rãi vận chuyển.

Một đạo lôi đình này cũng đủ khiến da đầu Vương Lâm tê dại, một khi thoát khỏi bản nguyên chân thân, khuếch tán ra thì uy lực của nó sẽ đủ gây diệt thế!

Nuốt một ngụm nước bọt, Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn mơ hồ đoán được hành động vô tình của mình đã ngưng tụ ra một đạo lôi đình cực kỳ khủng bố.

Lôi đình này một khi tản ra thì ngay cả bản thân hắn cũng bị hủy diệt. Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, khiến Vương Lâm có ý định ngừng dung hợp.

Hắn có cảm giác tim đập thình thịch, tựa như nó không nên xuất hiện trong thiên địa này! Hoặc có thể nói là còn lâu mới tới thời điểm để nó xuất hiện!

Lôi đình này vờn quanh bốn phía chân thân, chậm rãi chuyển động, phát ra những tiếng loẹt xoẹt nho nhỏ. Tiếng động này trong Hạt Miếu yên tĩnh này lại càng rõ ràng, khiến con ngươi Vương Lâm co rút lại. Hắn thấy dường như bên trong lôi đình dung hợp này xuất hiện dấu hiệu không yên.

Một tia khí tức tỏa ra trong phút chốc khuếch tán ra từ Hạt Miếu, lập tức bao phủ cả Lục Ma Châu. Tất cả sinh linh trong Lục Ma Châu tâm thần đều run rẩy, cảm thấy như sắp bị hủy diệt.

Chẳng qua một tia khí tức này vừa mới tản ra lập tức biến mất, tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt. Nhanh không tưởng tượng nổi, cũng không khiến cho bất cứ Đại Thiên Tôn nào chú ý!

- Một khi lôi đình này nổ tung, Lục Ma Châu này...

Vương Lâm đã trải qua rất nhiều thời điểm kinh khủng. Nhưng lần này hắn lại tự chế tạo ra một đạo lôi đình khủng khiếp tới nhường này!

Trong nháy mắt khi đạo sát lục lôi này không yên, lôi đình bản nguyên chân thân và cấm chế bản nguyên bắt đầu dung hợp. Cấm chế bản nguyên là pháp tắc, sau khi dung hợp liền hóa thành một tấm lưới lớn bao phủ lên thân thể lôi đình bản nguyên chân thân.

Lôi đình cũng có pháp tắc và quy tắc nhưng đó là do thiên địa giao cho nó. Mà vào giờ phút này, bởi vì bên trong lôi đình bản nguyên chân thân có ý chí của Vương Lâm, lại thêm sự tồn tại của cấm chế bản nguyên khiến cho cả lôi đình bản nguyên chân thân bỗng không còn bị thiên địa bao phủ mà triệt để thay đổi!

Kết quả của loại thay đổi này là lôi đình này thuộc về Vương Lâm, pháp tắc và quy tắc, cả sát lục lôi kia bị dung hòa, hạn chế hoàn mỹ trong chân thân, dấu hiệu bất ổn cũng từ từ biến mất.

Trong phút chốc này, trán Vương Lâm đã túa đầy mồ hôi. Hắn nhìn bản nguyên chân thân trước người này, có cảm giác giống như đang mơ.

Hình dáng của phân thân vẫn không có chút biến hóa, bình tĩnh đứng đó. Nhưng Vương Lâm khi nhìn lại lại cảm thấy như nghiêng trời lệch đất, cực kỳ bất đồng.

- Có thể...cũng không phải là chỉ hủy diệt một châu...

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào bản nguyên chân thân của mình, trầm mặc.

Trong khi hắn trầm mặc, cùng lúc với khối chân thân này dung hợp. Trong cơ thể hắn, tu vi Không Kiếp trung kỳ tự động vận chuyển, ầm ầm tuôn ra, hình thành một cơn gió lốc tràn ngập thân thể hắn, hóa thành một dòng xoáy quay ngược trở lại.

Mỗi một lần chuyển động, khí tức tu vi của Vương Lâm đều tăng mạnh, chẳng những hấp thu thiên địa lực bốn phía mà còn cả thiên địa lực vốn thuộc về lực lượng của Lục Ma Hạt tích lũy trong cơ thể.

Được luồng lực lượng này nuôi dưỡng, bạch y Vương Lâm tung bay, cơ thể ầm ầm chấn động, trong hai mắt trầm tư tỏa ra ánh sáng vạn trượng, tu vi không ngừng tăng lên, cho tới khi đạt tới đỉnh điểm, tâm thần liền ầm ầm nổ vang.

Tu vi của hắn bỗng nhiên từ Không Huyền trung kỳ trực tiếp tiến tới cảnh giới Không Huyền hậu kỳ!

Không Huyền hậu kỳ!

Vẻ trầm tư trong hai mắt Vương Lâm tiêu tán, giờ phút này thay vào đó là vẻ quyết đoán và kiên định!

Sát lục lôi đình này xuất hiện ngoài sự tưởng tượng của hắn. Hắn mơ hồ cảm thấy khiếp hãi trong tích tắc lôi đình này xuất hiện. Cảm giác này một phần đến từ bản thân lôi đình, nhưng phần lớn là đến từ lúc nó biến hóa sinh ra.

Loại biến hóa này không có bất cứ kẻ nào cảm ứng được, dù là Đại Thiên Tôn cũng không. Chỉ có Vương Lâm là người sáng tạo ra, bởi vì lôi bản nguyên có được ý chí và pháp tắc của hắn.

Không suy ngẫm tới việc này nữa, ánh mắt Vương Lâm sau khi tu vi đạt tới Không Huyền hậu kỳ liền nhìn về phía ba đạo hư bản nguyên cuối cùng của mình!

Sinh tử, nhân quả, chân giả!

Ba đạo hư bản nguyên này một khi dung hợp thì chín đạo bản nguyên của Vương Lâm sẽ trở thành ba, tu vi lại một lần nữa tăng vọt, từ Không Huyền hậu kỳ trực tiếp lên tới Không Huyền đại viên mãn, có thể nghênh tiếp chín lần Huyền Kiếp!

Một khi hắn đột phá chín lần Huyền Kiếp thì liền có thể bước vào nhóm tu sĩ Đại Tôn Không Kiếp!

Lấy chiến lực của hắn, nếu tu vi đạt tới Không Kiếp thì đủ để đánh với tu sĩ Không Kiếp đại viên mãn, thậm chí trở thành người chỉ kém mỗi Đại Thiên Tôn trong thiên địa này!

Cũng có thể nói, hắn sẽ trở thành một nửa Đại Thiên Tôn!

Tu vi như vậy, thực lực như vậy đủ để hắn ở trong Tiên Cương đại lục này không có nơi nào không thể đi, không có bất cứ kẻ nào có thể tùy ý tính kế hại hắn!

Bởi vì Vương Lâm hắn lúc đó tương đương với người mạnh đứng thứ mười của Tiên Cương đại lục!

Trong Hạt Miếu của Lục Ma Châu, Vương Lâm lúc này đang chuẩn bị biến ba đạo hư bản nguyên quy nhất thì bên ngoài Lục Ma Châu, ở ngoài Tiên Tộc...bên ngoài Tiên Cương đại lục...

Nếu coi Tiên Cương đại lục là bầu trời thì thiên ngoại là một vùng tinh không hư vô.

Trong vùng hư vô này cách Tiên Cương đại lục cực kỳ xa xôi có một đại lục, không thể so với Tiên Cương đại lục, còn không tới một phần mười, bên trên không có chút dấu vết tính mạng nào, vô cùng yên tĩnh.

Trong sự tĩnh mịch này, có thể thấy trên đại lục này là những đống đổ nát tử vọng, giống như nhiều năm trước nơi này từng có rất nhiều sinh linh nhưng trong một kiếp nạn tử vong toàn bộ.

Ở trung ương của đại lục này có một đống đổ nát cực kỳ mênh mông. Bên trong đó có một pho tượng khổng lồ. Pho tượng này là một nữ tử, giờ phút này đã sụp đổ hơn phân nửa, chỉ còn lại một nửa thân thể. Trên đó đang có một nam tử trung niên ngồi khoanh chân.

Nam tử này tướng mạo tầm thường, mái tóc nhìn dài tới giật mình, rũ xuống tới cả trăm trượng, bất tới gần phân nửa pho tượng mà vẫn còn chưa hết.

Ngay trong nháy mắt khi lôi đình bản nguyên chân thân của Vương Lâm dung hợp với sát lục bản nguyên, sinh ra một tia sát lục lôi đình, nam tử trung niên này giống như trong giấc ngủ say mấy vạn năm chậm rãi mở mắt.

Trong mắt hắn không có đồng tử mà chỉ là một vùng hư vô tĩnh mịch.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong hai mắt dần dần lóe lên tinh quang.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1902 Trên đài nhìn Huyền Kiếp!

Ta lại sớm thức tỉnh trước một kiếp...

Nam tử trung niên nọ nhìn về phía xa, hồi lâu thì thào nói. Nửa ngày sau hắn cúi đầu. Ánh mắt đảo qua đống đổ nát, tản thần thức ra. Trong nháy mắt khi thần thức hắn tản ra, lập tức bao trùm cả từng tấc đất của đại lục này.

Hắn mơ hồ nhớ lại, rất lâu, rất lâu trước đây đã đi tới nơi này, hủy diệt toàn bộ nơi đây, giết chết tất cả sinh linh xong, hấp thu tử khí nơi này, đắm chìm vào trong bế quan.

Dựa theo hắn tính toán thì hắn phải năm kiếp nữa mới thức dậy. Nhưng giờ phút này hắn lại dậy sớm một kiếp.

Là nơi nào truyền tới rung động xâm nhập linh hồn ta, khiến ta thức tỉnh sớm... Đó là khí tức của đồng loại... Chẳng lẽ có đồng loại mới sinh ra...

Nam tử này trầm mặc.

Trong trí nhớ của hắn, đã lâu lắm rồi có chút cảm nhận với phương hướng mà khí tức kia truyền tới.

Nơi đó hắn là nơi của người thủ hộ...

Nam tử trung niên này suy tư một lát, chậm rãi đứng lên. Trong nháy mắt khi đứng dậy. Thân thể hắn lập tức lóe lên u quang, hóa thành một bộ trường bào màu đen. Bộ trường bào này bao phủ khuôn mặt, chỉ còn lại mái tóc dài kinh người kia dùng một phương thức xuyên thấu qua trường bào, buông xuống rất sâu.

Thân thể hắn thoáng một cái liền vọt lên bầu trời, mái tóc phất phới phía sau, xa xa nhìn lại trông như một con hắc long. Người này dần dần bay lên, mơ hồ bên ngoài thân thể hắn thực sự xuất hiện một hư ảnh hắc long lượn quanh, giống như chính hắn hóa thành, gào thét lao thẳng lên bầu trời. Phương hướng hắn đi chính là Tiên Cương đại lục cực kỳ xa xôi kia.

Với tốc độ của hắn đi tới Tiên Cương đại lục cũng cần tới mấy trăm năm!

Tạm thời không nhắc tới nam tử hắc long này nữa. Ở trên Lục Ma Châu của Tiên Tộc trên Tiên Cương đại lục, Vương Lâm nhìn ba đạo hư bản nguyên, hai tay giơ lên bắt quyết, bỗng nhiên điểm một chỉ về phía trước.

Một chỉ này điểm ra, ba đạo hư bản nguyên lập tức ngưng tụ với nhau, chậm rãi dung hợp. Ba đạo bản nguyên này không phải Vương Lâm bằng vào ngoại lực đạt được mà là Ý Cảnh tự sinh ra trong cơ thể.

Ba đạo bản nguyên này là trong lần đầu tiên hóa phàm, lần hóa phàm thứ hai ngưng tụ, tới lần hóa phàm thứ ba thì đại thành!

Sinh tư, nhân quả, chân giả đổi ứng với nhau, cùng biến hóa, chầm chậm dung hợp trước mặt Vương Lâm.

Trong sinh tử Vương Lâm thấy Chu Tước Tinh, thấy ba đời người nhà Đại Ngưu.

Trong nhân quả Vương Lâm thấy Liễu Mi, thấy Vương Bình, thấy cảnh mình làm phụ thân.

Trong chân giả hắn thấy Tô Đạo, thấy sáu mươi năm trong mộng, thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Ba đạo hư bản nguyên, đối với Vương Lâm mà nói không phải là bản nguyên là là cả hành trình nghịch thiên, là vận mệnh của hắn!

Ta lấy Ý Cảnh sinh tử ly phàm, lấy Ý Cảnh nhân quả minh đạo, lấy Ý Cảnh chân giả cảm ngộ.

Trong sinh tử suy nghĩ mê man của ta xuất hiện nhân quả. Trong nhân quả ta không ngừng ấn chứng đạo của ta... Cuối cùng hóa thành chân giả. Trong chân giả ta lại tìm ra nơi đâu có đạo...

Sau sinh tử là nhân quả, sau nhân quả là chân giả, sau chân giả... Đó là... Nhập đạo!

Ba loại hư bản nguyên dung hợp không khó. Chúng vốn là do ta sinh ra, do ta ngưng tụ, do ta mà... Hòa hợp!

Vương Lâm thì thào, tay phải giơ lên vung lên trước người. Vừa vung lên, lập tức ba đạo hư bản nguyên trước người lập tức nhanh chóng xoay tròn, dung hợp một lượng lớn với nhau.

Trong sự dung hợp này, Vương Lâm kinh ngạc nhìn bản nguyên. Trong đó hắn thấy một khắc mình sinh ra cho tới cả đời mình.

Hắn thấy được cảnh mình quỳ lạy trước một cha mẹ, rơi lệ gào khóc.

Hắn thấy mình ôm thân thể Lý Mộ Uyển, ngửa mặt lên trời rống giận, thấy giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Lý Mộ Uyển, trong tích tắc rơi xuống mặt đất.

Hắn lờ mờ giống như thấy được năm đó, nước mắt rơi xuống mặt đất hóa thành một đóa mộng hoa.

Hắn thấy được từ sau khi biết Liễu Mi có con, nhìn con trai oán khí ngập trời của hắn, trái tim đau đớn phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn thấy cả Lý Thiên Mai, thấy cảnh mình biến thành tượng đá. Mười năm bôi máu, còn cả những chuyện sau này, một đám người xa lạ hắn cũng thấy...

Cả một đời của ta...

Vương Lâm than nhẹ. Khuôn mặt hắn giống như bởi ba hư bản nguyên dung hợp mà xuất hiện vẻ tang thương.

Thời gian trôi qua. Vương Lâm nhìn không chớp mắt vào ký ức của mình, ba đạo bản nguyên vô thanh vô tức hoàn toàn dung hợp với nhau.

Ba đạo bản nguyên dung hợp. Về sau hình thành vô số sợi tơ nhỏ, hợp thành một vòng tròn tung bay về hướng Vương Lâm, khắc lên trán hắn.

Trong tích tắc khi vòng tròn này đặt lên trán hắn, vẻ nhớ lại trong mắt hắn tiêu tán, thay thế vào đó là một đôi mắt bừng sáng.

Trong ánh sáng này, khí tức tu vi trong cơ thể Vương Lâm lại một lần nữa tăng vọt. Lúc này tu vi của hắn đã không còn là Không Huyền hậu kỳ mà trong sự tăng mạnh này, thiên địa lực tích lũy trong cơ thể hắn hoàn toàn bị hắn hấp thu!

Thậm chí ngay cả phân hồn của Lục Ma Hạt Hồn bị hắn cắn nuốt lúc này cũng bị Nguyên Thần đang tăng vọt của Vương Lâm nhanh chóng hấp thu.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì còn không đủ. Thiên địa lực này cũng chỉ có thể khiến tu vi Vương Lâm lên tới vô cùng gần với Không Huyền đỉnh phong mà thôi!

Nhưng như vậy thì không có cách nào đột phá, không thể bước vào cảnh giới Huyền Kiếp, đối mặt với chín lần Huyền Kiếp được!

Hắn còn cần càng nhiều thiên địa lực hơn!

Hai mắt lóe sáng, Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, mở miệng hút một hơi. Một động tác này khiến bên ngoài Hạt Miếu, thiên địa lực ầm ầm dũng mãnh tràn tới, ngay cả sương mù bên ngoài cũng bị kéo theo, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ. Hình thành một dị tượng trong thiên địa. Không ngừng ngưng tụ lại!

Loại biến hóa này nhất thời khiến tất cả tu sĩ tồn tại trên Lục Ma Châu chú ý. Lục Ma Châu và Thiên Ngưu Châu giao chiến lúc này đã sắp tới hồi kết, sau khi một lượng lớn tu sĩ tử vong thì nơi này đã không còn nhiều tu sĩ lắm!

Nhưng trong không nhiều tu sĩ này, tuyệt đại bộ phận đều là người có tu vi cao thâm!

Nhất là Đạo Ma Tông trong hơn một trăm năm này tuy tử vong không ít đệ từ nhưng vẫn có gần ba phần môn nhân lưu lại. Chẳng qua Tông chủ Đạo Ma Tông trong hơn trăm năm nay lại bế quan, mãi vẫn không ra ngoài.

Giờ phút này Ma Hạt Miếu ở trung tâm Lục Ma Châu xuất hiện biến hóa như vậy khiến cho các tông phái trong Lục Ma Châu đều cảm thụ được.

Hễ những người cảm nhận được đều biết chuyện Lục Ma Hạt sống lại. Giờ phút này chỉ thấy ở các vị trí của Lục Ma Châu, có hơn mười đạo cầu vồng gào thét lao thẳng tới Ma Hạt Miếu.

Trong Đạo Ma Tông cũng có hai đạo cầu vồng bay ra, tiến tới Lục Ma Hạt Miếu, muốn chứng kiến cảnh Lục Ma Hạt sống lại!

Dị tượng ở bốn phía của Lục Ma Hạt Miếu tồn tại trong mấy tháng, một lượng lớn thiên địa lực điên cuồng bay về nơi này. Những tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía tới nơi này không dám tới gần mà quan sát, khi thấy thiên địa dị tượng này mở rộng ra liền lùi lại.

Nhiều thiên địa lực như vậy trong mấy tháng ngưng tụ đều bị cơ thể Vương Lâm sâu trong Ma Hạt Miếu hấp thu. Khí tức tu vi của hắn càng thêm cường đại. Trong mấy tháng không ngừng liền ầm ầm bộc phát ra. Từ cơ thể Vương Lâm liền vang lên những tiếng ầm ầm.

Trong tiếng ầm vang này, tu vi của hắn từ Không Huyền hậu kỳ trực tiếp đạt tới Không Huyền đại viên mãn!

Luồng khí tức dao động này ẩn trong dòng xoáy thiên địa lực, hơn nữa đám tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía không dám tản thần thức ra quan sát, sợ ảnh hưởng tới việc Lục Ma Hạt sống lại, không thể thừa nhận lửa giận của Lục Ma Hạt cho nên không ai phát hiện ra.

Trong nháy mắt khi tu vi Vương Lâm đạt tới Không Huyền đại viên mãn, hắn mở bừng đôi mắt, trong mắt lóe lên hàn quang đáng sợ, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức ngũ hành chân thân thoáng một cái trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt khi ngũ hành chân thân dung hợp. Tu vi trong cơ thể Vương Lâm lại tăng lên mấy lần nữa!

Ngay sau đó, tay phải hắn vung lên. Chỉ thấy lôi đình bản nguyên chân thân kinh khủng kia cất bước nhảy lên, chồng lên thân thể Vương Lâm. Trong tiếng sấm sét xé gió, bản nguyên chân thân dung hợp vào thân thể Vương Lâm, trở thành một bộ phận của thân thể hắn.

Trong nháy mắt khi lôi đình bản nguyên chân thân trở về cơ thể, toàn thân Vương Lâm tỏa ra khí thế kinh thiên động địa. Hắn cảm nhận được sự cường đại của bản thân. Lúc này dù hắn không mặc Thiên Ngưu Hồn Khải những cũng có thể đánh với Không Kiếp hậu kỳ một trận!

Tất cả đều với điều kiện không cần sử dụng tới sát lục lôi đình. Một khi hắn không tiếc trả giá, sử dụng sát lục lôi đình kinh khủng kia, lực lượng hủy diệt mạnh tới mức này bản thân Vương Lâm cũng không rõ...

Đạo lôi đình đó hắn trong lúc vô ý sáng tạo ra, bản thân cũng không thể nắm giữ!

Loại cảm giác cường đại này khiến cả người hắn tỏa ra một luồng tín niệm cường đại. Luồng tín niệm này vô hình trung thay đổi khí chất của hắn, có thể khiến tất cả những người nhìn thấy hắn trong nháy mắt tâm thần chấn động!

Đứng dậy, Vương Lâm vươn hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ánh mắt của hắn có thể xuyên thấu Ma Hạt Miếu, thấy được bầu trời bên ngoài. Thần thức hắn tản ra, hơi động một chút đã tràn ngập cả Hạt Miếu.

Ba người Vân Dật Phong không còn ở đây nữa, hiển nhiên là do chờ đợi quá lâu nên cũng không dám tiếp tục ở lại mà phải rời đi.

Điều này không quan trọng nữa. Đối với Vương Lâm mà nói. Biên Vân kia lúc này đã như mây khói. Hắn hiện chính là muốn đối mặt với chín lần Huyền Kiếp!

Nếu Vương Lâm ta có thể một lần vượt cả chín lần Huyền Kiếp, trở thành Đại Tôn Không Kiếp thì ta sẽ giết sạch cả Đạo Ma Tông từ trên xuống dưới, dù là tu sĩ Không Kiếp hậu kỳ cũng sẽ khiến chúng hình thần câu diệt, để cám ơn cơ duyên trăm năm này!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, lại lộ ra một luồng lực lượng tâm niệm cường đại!

Nhìn bầu trời, Vương Lâm đang đợi!

Đợi Huyền Kiếp giúp hắn trở thành Không Kiếp tới!

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Huyền Kiếp, nhưng giờ phút này Vương Lâm đủ tự tin. Đứng trên đài cao nhìn một lần Huyền Kiếp mỹ lệ!

Từ cổ chí kim, người có tư cách đối mặt với Huyền Kiếp đều run như cầy sấy, cẩn thận vô cùng, dù là Đại Thiên Tôn trước khi trở thành Đại Thiên Tôn cũng vậy. Người có thể làm như Vương Lâm cực kỳ hiếm thấy!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1903 Yếu!

Huyền Kiếp là một lần lột xác từ Không Huyền trở thành Không Kiếp. Nó bất đồng với thiên kiếp, không phải lấy hình thái lôi giáng xuống mà là dùng một phương thức đặc thù giáng lên người tu sĩ, hình thành sự sụp đổ.

Huyền Kiếp nếu không thành công vượt qua thì hình thần câu diệt. Cho nên rất nhiều tu sĩ Không Huyền đối mặt với Huyền Kiếp đều hơi kiêng ky, thà rằng vĩnh cửu dừng lại ở Không Huyền cũng không muốn đi đối mặt với chín lần Huyền Kiếp làm người ta kinh hãi kia!

Như năm đó Lam Mộng đạo tôn đã dừng lại ở Không Huyền đỉnh phong rất lâu. Mãi vẫn không bước vào Huyền Kiếp.

Tiến vào Huyền Kiếp lập tức giống như phải trải qua chín lần sinh tử. Chuyện như vậy không phải ai cũng có dũng khí thực hiện. Đại bộ phân tu sĩ Không Kiếp thường thường muốn độ Huyền Kiếp đều phải dùng thời gian mấy ngàn năm, thậm chí lâu hơn từ từ vượt qua.

Bọn họ không nắm chắc có thể một lần vượt qua cả chín lần Huyền Kiếp, cho nên khi cảm thấy mình không ổn sẽ lập tức dừng lại, không tiếp tục độ Huyền Kiếp nữa!

Huyền Kiếp là kiếp mà cũng là cơ duyên.

Liên tục vượt ba lần, Nguyên Thần có tăng vọt lên gấp đôi. Liên tục không ngừng vượt qua sáu lần có thể khiến Nguyên Thần tăng lên gấp hai lần nữa. Nếu có thể liên tục vượt qua chín lần thì Nguyên Thần thậm chí có thể gia tăng gấp mấy lần! Còn về phần cụ thể là tăng gấp mấy lần thì bởi vì từ cổ chí kim chỉ có hai người là làm được việc này. Hai người này sau đó cũng đều trở thành Đại Thiên Tôn.

Bọn họ không nói thì không ai biết được. Chẳng qua sự hung hiểm và gian nan trong đó thì cũng có thể đoán được phần nào. Nghe đồn hai Đại Thiên Tôn năm đó sau khi vượt qua chín lần Huyền Kiếp đều trọng thương, phải bế quan rất lâu.

Mặc dù là tu sĩ tầm thường, nếu có thể vượt qua sáu lần Huyền Kiếp thì cũng có thể trở thành cường giả đứng đầu trong Không Kiếp sơ kỳ. Nếu không xét tới Pháp Bảo thì người đó có thể đánh với Không Kiếp trung kỳ đỉnh phong mà không rơi vào thế hạ phong!

Chẳng qua có cơ duyên như vậy thì từ cổ chí kim hiếm người có thể đạt được. Liên tục vượt qua chín lần và dùng mấy ngàn năm tích lũy vượt qua chín lần là hoàn toàn khác nhau!

Mà Huyền Kiếp lại rất kỳ dị, người ngoài không thể trợ giúp, toàn bộ đều phải dựa vào bản thân.

Như Đỗ Thanh năm đó dù đã vượt qua mấy lần nhưng đều là chia ra, càng về sau càng gian nan, rất có khả năng cả đời phải dừng lại. Nhưng cũng không phải là không có hy vọng. Nếu hắn có thời gian chuẩn bị thì tuy rằng cơ may không nhiều nhưng vẫn còn dễ dàng hơn liên tục độ kiếp rất nhiều.

Chẳng qua càng về sau lại càng là khảo nghiệm sinh tử, giống như một cơn ác mộng, làm cho người ta sợ hãi. Mà một khi bước vào Huyền Kiếp thì dù ngươi không muốn độ kiếp nhưng Huyền Kiếp nếu để quá lâu cũng sẽ đột nhiên giáng xuống, giống như tiếng gọi của tử vong.

Trên Tiên Cương đại lục có người đã từng tính toán ra, không phải chuẩn xác làm nhưng cũng coi là một loại phòng đoán. Lần đầu tiên độ Huyền Kiếp, có một phần nguy cơ tử vong, đến lần thứ chín thì có chín phần từ vong.

Nếu tính như thế thì người có thể vượt qua toàn bộ ngoài việc tu vi cường hãn ra thì vận khí cũng phải chiếm một phần nhất định.

Vương Lâm đứng ở sâu trong kiến trúc hình bọ cạp, thần sắc bình tĩnh, bước chân giơ lên từng bước bước về phía trước, thân ảnh nhoáng lên, rời khỏi nơi này, khi xuất hiện đã ở bên ngoài Hạt Miếu, đứng trên cái đuôi cong lên của con bọ cạp.

Mái tóc bạc của hắn tung bay, khiến cho Vương Lâm giờ phút này có vẻ phiêu dật theo gió.

Hắn nhìn bầu trời, chờ đợi Huyền Kiếp tới.

Huyền Kiếp là dạng phương thức gì, ta thật sự chờ mong...

Hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng. Hắn hôm nay có tự tin đối mặt với tất cả Huyền Kiếp!

Tu vi trong cơ thể hắn vận chuyển, tốc độ ngày càng nhanh, khiến trên thân thể hắn tỏa ra khí tức của Không Huyền đỉnh phong. Luồng khí tức này không ngừng ngưng tụ, ầm ầm phát ra từ cơ thể Vương Lâm, hóa thành một cơn lốc vờn quanh bốn phía, lao thẳng lên bầu trời. Trong phút chốc, bầu trời mà mặt đất như bị nối liền, hình thành một cơn lốc xoáy kinh thiên!

Cơn gió lốc này trong nháy mắt xuất hiện hình thành một áp lực vô hình. Luồng áp lực này ầm vang, lấy Vương Lâm làm trung tâm, quét ngang bốn phía. Trong nháy mắt nó đã bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, còn đang điên cuồng khuếch tán.

Trong vòng mấy trăm dặm, tất cả sinh linh đều bị luồng uy áp này khiến lui về phía sau, không được phép tiến vào trong đó nửa bước!

Đây là Huyền Kiếp, chỉ có tu sĩ độ kiếp mới có thể ở lại, còn bất luận kẻ nào ở bốn phía đều không thể trợ giúp!

Uy áp này còn tiếp tục khuếch tán ra, trong nháy mắt đã bao phủ mấy ngàn dặm bốn phía, cũng tràn tới hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu đang đứng ở xa xa.

Thần sắc đám tu sĩ này đồng loạt biến hóa, lui lại phía sau. Loại biến hóa trong thiên địa này bọn họ thậm chí không cần dùng thần thức để xem xét cũng có thể nhận thấy, đây là có người sắp độ Huyền Kiếp!

Huyền Kiếp? Đây... Nơi này sao lại có uy áp của Huyền Kiếp?

Chẳng lẽ tu vi của Lục Ma đại nhân sau khi sống lại thụt lùi, cho nên một lần nữa phải độ Huyền Kiếp để khôi phục?

Lục Ma đại nhân năm đó có thể bị Tiên Tổ tự mình trấn áp. Tu vi hiển nhiên cực kỳ cường hãn. Chẳng qua người đã bị trấn áp rất lâu, tu vi có lẽ thực sự thụt lùi không ít...

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu lui lại, thần sắc lộ vẻ trầm tư, vừa lui về phía sau tránh uy áp vừa ngưng thần nhìn lại. Chẳng qua thần thức của họ dưới uy áp này cũng không thể tiến vào quá sâu, nhìn không thấy bên trong rốt cục là gì.

Dưới uy áp đang tỏa ra mấy ngàn dặm này, ở dải đất trung tâm, trên đuôi của Hạt Miếu, Vương Lâm thong dong đứng nhìn bầu trời. Hắn hôm này thấy được trên thiên không đột nhiên xuất hiện tuyết rơi.

Những bông tuyết này màu trắng, rơi xuống từ trời cao, rất nhanh che cả bầu trời, hình thành một tấm màn dày đặc tràn ngập bốn phía.

Tuyết?

Vương Lâm nhìn lại.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, rất nhanh đã bao phủ ngập trời, hạ xuống khuếch tán ra hàn khí, bao phủ bốn phía. Tuyết rơi nhiều trên mặt đất tạo thành một tấm chăn dầy.

Trong tích tắc khi tuyết này xuất hiện, hơn mười tu sĩ bên ngoài ngàn dặm đột nhiên hai mắt tỏa sáng. Bọn họ cảm nhận được một tia hàn ý, mắt thường có thể thấy bên trong mấy ngàn dặm có tuyết đang tung bay!

Đệ nhất kiếp của Huyền Kiếp này không ngờ lại là tuyết kiếp! Kiếp này cũng khá ít thấy...

Chín lần Huyền Kiếp, ba lần đầu là ngoại kiếp, ba lần giữa là nội kiếp, ba lần cuối là hồn kiếp!

Xem Lục Ma đại nhân làm sao độ qua tuyết kiếp này!

Vương Lâm nhìn bông tuyết, thần sắc như thường. Hắn không lập tức ra tay mà như nhìn ngắm tuyết rơi, cảm nhận một hồi gió tuyết...

Tuyết rơi ngày càng dày, khiến cho hàn khí nơi này càng ngày càng đậm. Chẳng bao lâu sau, đột nhiên tuyết trong thiên địa bất ngờ sững lại, giống như thời gian đình chỉ, đọng lại trong thiên địa.

Hoa tuyết trong nháy mắt liền giống như biến thành những lưỡi tuyết sắc bén tới cực điểm, từ bốn phương tám hương gào thét lao thẳng về phía Vương Lâm. Những thanh tuyết đao này trong nháy mắt áp sát hắn!

Đây là đệ nhất kiếp sao...

Vương Lâm lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, tay phải giơ lên, trong khi hoa tuyết bốn phía đang gào thét liền đột nhiên vung tay.

Chỉ thấy trong thân thể hắn, ngũ hành bản nguyên bỗng nhiên tán ra, bên ngoài liền có hư ảnh hiện lên trong nháy mắt, bước ra khỏi thân thể Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi ngũ hành phân thân đi ra khỏi cơ thể, Vương Lâm đơn giản ngồi ở đuôi con bọ cạp, mái tóc phủ xuống, tay phải phất lên, trong tay có thêm một bầu rượu. Bầu rượu này là hắn mang đến từ tòa thành phàm nhân trên Thiên Ngưu Châu, đưa lên miệng, uống một ngụm lớn.

Thân ảnh hắn lộ ra vẻ hiu quạnh, ngồi nơi đó uống rượu, hình dáng hơi tương tự như nam tử mặc hắc y ngồi trên tượng đá trong đống đổ nát tại mảnh đại lục cực kỳ xa xôi kia.

Cô độc, hiu quạnh, và còn cả vẻ lạnh lùng.

Ngũ hành chân thân vừa xuất hiện, toàn thân liền lan ra biển lửa ngập trời. Biển lửa này cuồn cuộn bộc phát ra từ bên trong ngũ hành chân thân, hình thành chín mươi chín con viêm long, gào thét lao lên, trong nháy mắt va chạm với vô số bông tuyết. Trong nháy mắt, sóng nhiệt ngập trời ầm vang không ngừng!

Những bông tuyết kia dù sắc bén, hàn khí bức người nhưng lại không thể làm gì nổi ngũ hành chân thân của Vương Lâm! Một lượng bạch khí theo sự hòa tan của những bông tuyết này mà khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập bốn phía. Chín mươi chín con viêm long lao ra trong nháy mắt liền dung hợp lại, hình thành hỏa long vạn trượng, mang theo biển lửa. Mang theo sóng nhiệt ầm ầm lao thẳng lên bầu trời.

Tiêng chân động truyên khăp không gian, viêm long giống như một thanh kiêm sắc bèn lao thẳng lên bầu trời, thiêu đốt cả thiên không!

Bị thiêu đốt, đệ nhất kiếp - Tuyết kiếp lập tức sụp đổ!

Quá yếu...

Vương Lâm uống xong một ngụm rượu, lắc đầu thì thào.

Bầu trời bị thiêu đốt kịch liệt, đột nhiên có sấm sét ầm ầm nổi lên, hình thành cuồng phong gào thét, phát ra những tiếng trầm trầm, đột nhiên xuất hiện chín cơn lốc kinh thiên!

Cơn gió lốc này gào thét quét qua bầu trời, khiến cho biển lửa không ngừng khuếch tán ra, khiến cho bầu trời trong nháy mắt chỉ còn lại chín cơn lốc kia.

Một luồng thiên địa lực cực kỳ cường đại từ trong chín cơn lốc này lan ra. Tiếng gió nức nở giống như trời giận, trở thành âm thanh duy nhất trong mấy ngàn dặm này!

Tiếng động này vang vọng khắp bốn phía. Chỉ thấy chín cơn lốc này từ trên bầu trời lao thẳng tới Vương Lâm, mang theo lực lượng điên cuồng giằng xé, như muốn cuốn Vương Lâm vào bên trong mà xé tan!

Trong tích tắc, cơn lốc thứ nhất tới gần!

Ngũ hành chân thân không động, lạnh lùng đứng phía sau Vương Lâm, nhìn cơn lốc đang gào thét lao tới, trong nháy mắt bao phủ thân thể Vương Lâm.

Cơn lốc này bao phủ Vương Lâm, điên cuồng chuyển động, khiến lực lượng giằng xé kia cuốn thân thể Vương Lâm, truyền ra tiếng ầm vang trong thiên địa. Nhưng trong cơn lốc này, Vương Lâm vẫn ngồi trên đuôi bộ cạp uống rượu, quần áo bay phần phật, tóc bạc phất phới nhưng thần sắc lại không đổi chút nào.

Hắn uống rượu, cơn lốc thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cho tới cơn lốc thứ chín ầm ầm ập tới, dung nhập bên ngoài thân thể Vương Lâm. Chín cơn lốc dung nhập làm một hình thành một cơn gió lốc bao vây hơn phân nửa Hạt Miếu. Trong tích tắc này Vương Lâm mới ngẩng đầu lên.

Vẫn... quá yếu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1904 Huyền Kiếp làm gì được!

Vương Lâm lắc đầu. Huyền Kiếp này hắn không biết người khác vượt qua thế nào nhưng tuyết kiếp phá không được chân thân của hắn, phong kiếp lại càng không thể đánh tan lực lượng thân thể hắn.

Dù là phong kiếp có duy trì liên tục mấy trăm năm thì cũng không thể đả động tới thân thể này.

Thân thể hắn đã không còn như năm đó, dưới sự cải tạo của lão già mặc lục bào lúc này đã dẻo dai phi thường. Loại dẻo dai này và sự mạnh mẽ

vốn có kết hợp lại khiến cho loại phong kiếp này không thể rung chuyển Vương Lâm chút nào!

Giơ tay trái lên, Vương Lâm hướng về phía cơn lốc đang vờn quanh thân thể đột nhiên chụp một cái, tùy ý kéo mạnh! Tiếng ầm vang kinh thiên không ngừng truyền ra. Dưới lực lượng của Vương Lâm, cơn lốc này ầm ầm sụp đổ, trực tiếp tan nát cả chín tầng, khiến cho chín cơn lốc nổ tung, cuồng phong tràn về bốn phía, sau đó tiêu tán.

Gió tan, Vương Lâm vẫn ngồi nơi đó uống rượu, ngũ hành chân thân đứng phía sau hắn lạnh lùng nhìn bầu trời, không nhúc nhích gì.

Bầu trời âm u, giống như khuôn mặt âm trầm của một người. Từ từ những vùng mây Huyền Kiếp vô hình tràn ngập, bao phủ cả bầu trời, chầm chậm nhúc nhích. Tiếng sấm ầm ầm vang vọng tầng mây, những tia chớp thỉnh thoảng lóe lên chiếu sáng không gian.

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu ở ngoài mấy ngàn dặm nhìn thấy hai kiếp phong tuyết tan nát, lúc này lặng ngắt như tờ.

Tiếng sấm càng ngày càng kịch liệt. Kiếp vân càng ngày càng xuất hiện nhiều trên bầu trời, hoàn toàn che phủ thiên không, đè nặng xuống, tia chớp lóe lên càng nhiều. Tiếng ầm vang lúc này đã vô cùng bạo ngược.

Nhưng tất cả không thể nào khiến Vương Lâm biến sắc. Hắn vẫn bình tĩnh ngồi uống rượu, ngẩng đầu thoáng nhìn bầu trời đầy kiếp vân và lôi đình, đột nhiên mỉm cười.

Lôi?

Vương Lâm nhìn kiếp vân trên bầu trời và sấm sét đang rền vang, lại lắc đầu lần nữa. Cúi người uống một ngụm rượu.

Trong khi hắn lắc đầu, từ trong tầng mây truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy kiếp vân kia chuyển động, một luồng sấm sét giống như nối liền cả thiên địa ầm ầm đánh thẳng xuống Vương Lâm. Luồng sấm sét này mang theo một lực lượng kinh thiên, trong nháy mắt đã tới gần, giống như muốn lập tức giết chết Vương Lâm vậy!

Ngươi dám!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu gầm nhẹ.

Tiếng gầm của hắn vượt qua cả tiếng sấm sét, áp đảo tất cả lôi âm trong thiên địa. Vang vọng trong lôi kiếp này. Cũng trong tiếng gầm này, từ cơ thể Vương Lâm tuôn ra một luồng ý chí của lôi. Luồng ý chí này chính là lôi đình đứng đầu trong thiên địa!

Lôi kiếp trong chớp mắt sắp sửa hạ xuống kia lúc này run rẩy, không ngờ ở khoảng cách ngoài trăm trượng trước Vương Lâm liền bị cuốn đi. Giống như sợ hãi Vương Lâm vậy. Nó cuốn đi, không những không công kích Vương Lâm mà ngược lại bay thẳng vào trong kiếp vân trên bầu trời!

Tự ta là lôi đình đại thành, lôi kiếp chỉ có ta giáng xuống người khác!

Tay trái Vương Lâm giơ lên, hướng về phía kiếp vân trên bầu trời chụp một cái. Lập tức tầng mây ầm ầm run rẩy, những tia chớp bên trong giống như không thể thừa nhận được, trong tiếng ầm vang liền lao ra, bay thẳng về phía Vương Lâm.

Ở trước tay trái Vương Lâm có vô số tia chớp điên cuồng ngưng tụ, trong nháy mắt liền hóa thành một lôi cầu khổng lồ, bị tay trái Vương Lâm chụp tới. Lôi cầu này ầm ầm vang đội, bay thẳng về phía kiếp vân trên bầu trời, trong nháy mắt liền va chạm với nó.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy kiếp vân kia sụp đổ, chia năm xẻ bảy, khiến cho bầu trời âm u trong nháy mắt liền tiêu tán!

Ba lần Huyền Kiếp đã tan nát!

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu ở ngoài ngàn dặm lúc này không nhìn thấy Vương Lâm nhưng có thể cảm nhận được ba lần Huyền Kiếp qua đi rất

dễ dàng, đơn giản khiến người ta không thể tin nổi!

Tuy nói rằng ba lần Huyền Kiếp đầu uy lực tầm thường, tu sĩ phàm là những ai có dũng khí công kích vào Huyền Kiếp hầu hết đều có thể vượt qua nhưng cũng cần tiêu hao thực lực rất nhiều, sau khi vượt qua ba lần Huyền Kiếp này thì Nguyên Thần tăng lên gấp đôi.

Nhưng những người có thể vượt qua một cách đơn giản thế này thì quả là hiếm thấy!

Nhất định là Lục Ma đại nhân! Nếu không thì người ngoài tuyệt không thể làm được như vậy!

Tu vi của Lục Ma đại nhân năm đó đã vượt qua Huyền Kiếp, lúc này gặp phải một lần nữa mới có thể thong dong tới vậy!

Ánh mắt hơn mười tu sĩ bên ngoài lộ ra vè cung kính, nhìn về phía bên trong Huyền Kiếp. Bọn họ chờ đợi Lục Ma đại nhân không lâu nữa sẽ bước ra.

Vương Lâm ngồi trên đuôi con bọ cạp, ngẩng đầu nhìn trời. Ba lần Huyền Kiếp đầu làm cho hắn hơi thất vọng, lúc này tiếp tục chờ Huyền Kiếp thứ tư, xem một chút xem thứ này có gì đáng kể hay không.

Ngồi trên đài nhìn Huyền Kiếp, không phải chỉ nói là được. Vương Lâm có thể dùng sự thong dong của mình nhìn sự mỹ lệ của Huyền Kiếp.

Lần thứ tư là dạng Huyền Kiếp gì đây...

Vương Lâm uống một ngụm rượu nói.

Đúng lúc này thì đột nhiên trên bầu trời bình yên xuất hiện vô số gợn sóng. Gợn sóng này làn ra, bầu trời nhìn lại giống như mặt nước có vô số rung động.

Trong sự rung động này, một luồng uy áp chợt tỏa ra, bao phủ bốn phía, đồng thời khiến cho mặt đất chấn động. Một cái trống lớn tới ngàn trượng, cực kỳ khổng lồ và tang thương, chậm rãi ngưng tụ ra trên bầu trời, từ từ giáng xuống.

Hai mặt trống tang thương không biết do vật gì tạo thành, giờ phút này giáng xuống không gây ra chút tiếng động nhưng cảm giác tang thương tràn ngập bốn phía.

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, Vương Lâm cầm bầu rượu, ngưng thần nhìn lại.

Có chút thú vị...

Hắn thì thào, hai mắt lóe sáng.

Cùng lúc đó, chiếc trống ngàn trượng này bỗng nhiên như có một lực lượng vô hình va chạm lên mặt trống, truyền ra tiếng trống trầm trầm. Tiếng trống thùng thùng tạo thành vô số tiếng vọng, trong tích tắc giống như có vô số người ở các phương hướng gõ trống, hóa thành một vùng sóng âm.

Trong nháy mắt khi tiếng trống vọng ra, huyết nhục toàn thân, xương cốt và cả kinh mạch đều chấn động. Hắn cảm nhận được rõ ràng tiếng trống tràn ngập thiên địa này không ngờ không phải từ mặt trống truyền ra mà bất ngờ lại khuếch tán ra từ thân thể mình!

Chuyện này khiến ánh sáng trong mắt Vương Lâm càng đậm. Tiếng trống vang lên trong cơ thể khiến cảm giác ngứa ngáy nổi lên trong lòng hắn. Trong khoảnh khắc này, thân thể Vương Lâm bởi tiếng trống chấn động, đột nhiên không thể nhúc nhích!

Đúng lúc này, khi thân thể Vương Lâm vang lên tiếng trống, trong thiên địa bên ngoài chiếc trống khổng lồ kia lập tức có rất nhiều sương mù bỗng nhiên hiện ra, hóa thành một thanh vụ kiếm. Thanh kiếm này toàn thân hư ảo, giống như không tồn tại nhưng trong chớp mắt khi xuất hiện lại lại khiến một luồng sát khi ngập trời cuồn cuộn bốc lên.

Bên trong thanh kiếm tràn ngập sương mù, sau khi giơ lên, sát khí càng đậm. Bao phủ bốn phía, bất ngờ dẫn động thanh kiếm này lao thẳng tới Vương Lâm, từ đỉnh đầu Vương Lâm bỗng nhiên chém xuống!

Một kiếm này không phải chém vào thân thể Vương Lâm, cũng không phải chém vào Nguyên Thần và hồn phách hắn mà là chém vào sợi dây liên lạc giữa thân thể và hồn phách hắn. Một khi kiếm này chém xuống thì thân thể và hồn phách Vương Lâm sẽ hoàn toàn bị chia lìa, vĩnh viễn không thể tiến hành dung hợp. Nhát chém này chẳng những chặt đứt sự liên lạc mà còn dẫn dắt huyết mạch trong cơ thể, khiến cho thân và hồn từ nay về sau hoàn toàn thành thế thủy hỏa bất dung!

Nó khiến cho hồn phách ẩn nấp trong Nguyên Thần buộc phải ly thể!

Đây là đệ nhất kiếp trong nội tam kiếp, trảm ly kiếp! Chiếc trống khổng lồ kia là mấu chốt dẫn dắt kiếp này, vừa xuất hiện là chứng tỏ nội tam kiếp đã bắt đầu triển khai!

Sự quỷ dị của kiếp nạn khiến cho rất nhiều tu sĩ thất bại trong một kiếp này, Nguyên Thần và thân thể bởi tiếng trống này mà sụp đổ, hồn phách trong tiếng trống này tan thành mây khói.

Vụ kiếm vô thành nhưng sát khí lại gào thét lao tới, từ xa nhìn lại giống như khói đen cuồn cuộn bốc lên, ầm ầm lao thẳng tới Vương Lâm. Trong vô số năm, kiếm này từng chặt đứt hồn phách vô số tu sĩ muốn xông vào Không Kiếp, khiến đám người này đều mất đi liên lạc giữa hồn phách và thân thể.

Lúc này thanh kiếm này đang chém về phía Vương Lâm!

Vương Lâm không biết, cũng không cần biết. Đám tu sĩ muốn vượt qua kiếp này thường thường phải chuẩn bị một thời gian dài xong mới có dũng khí độ ba kiếp này hầu hết đều một lần vượt qua từng kiếp, vô cùng cẩn thận tìm kiếm sinh cơ!

Giờ phút này tiếng trống chấn động huyết nhục xương cốt trong thân thể Vương Lâm. Hạn chế thân thể hắn nhưng lại giam cầm được nhịp tim hắn. Hắn không biết người khác độ kiếp này thế nào nhưng hắn lại có phương pháp của bản thân. Giờ phút này tiếng tim đập của hắn nhanh chóng gia tăng, hóa thành tâm động lôi âm, từ trong cơ thể ầm ầm truyền ra, trong nháy mắt va chạm với tiếng trống. Thân thể đã bị hạn chế của Vương Lâm lập tức có lực lượng hoạt động.

Trong nháy mắt khi vụ kiếm bị bao phủ bởi sat khí này chém tới, thần sắc Vương Lâm thong dong, tay phải buông bầu rượu trong tay ra, bỗng nhiên giơ lên, lòng bàn tay đau đớn một trận. Chỉ thấy âm đao bất ngờ chui ra, mang theo hàn khí ngập trời, khiến thiên địa hóa thành một vùng địa ngục âm u!

Tới hay lắm!

Vương Lâm cười dài, căn bản không đứng lên mà tay nắm âm đao chém về phía vụ kiếm!

Đao kiếm va chạm, hàng loạt tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Vụ kiếm chấn động kịch liệt, sau khi hiện ra vô số khe nứt liền ầm ầm sụp đổ, sát khí bên ngoài có vẻ không cam lòng lui lại phía sau. Đang muốn trong nháy mắt khi kiếm vỡ lao về phía Vương Lâm thì hắn ngẩng phắt đầu, từ trong cơ thể tuôn ra sát khí ngập trời, gấp mấy lần sát khí này.

Thứ sát khí kia dường như có linh tính, lập tức tan nát cuốn đi. Không dám đối mặt với sát khí của Vương Lâm, nhanh chóng tiêu tán.

Đệ nhất kiếp trong nội tam kiếp, trảm ly kiếp thế là sụp đổ! Trong nháy mắt, chỉ thấy cái trống khổng lồ trên bầu trời vang lên tiếng trống kinh thiên thứ hai!

Tiếng trống này còn kịch liệt hơn tiếng trước gấp mấy lần, dần động sóng âm truyền khắp thiên địa, tràn ngập cả mấy ngàn dặm, sau đó còn khuếch tán ra xa xa, giống như trống trận trong thiên địa, gióng lên tiếng trống hủy diệt!

Vào nháy mắt khi lồng sóng âm này truyền ra, thân thể Vương Lâm lần đầu tiên đứng dậy, tay phải chụp một cái, cầm lấy bầu rượu vừa buông xuống, đưa lên miệng uống một hóp. Đồng thời thân thể nhoáng lên tiến thẳng lên bầu trời!

Hủy cái trống này, thử xem Huyền Kiếp làm gì được ta.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1905 Hồn tam kiếp!

Thân ảnh Vương Lâm vọt lên không trung, từ trên Hạt Miếu hướng về phía chiếc trống khổng lồ trong tầng tầng kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng lao đi. Cốt đao trong tay tỏa ra hàn khí mãnh liệt. Hàn khí này tản ra giống như có thể đóng băng vạn vật trong thiên địa.

Tiếng trống vang vọng, đồng thời chấn động huyết mạch cốt nhục trong cơ thể Vương Lâm, cũng khiến kiếp vân xung quanh trống xuất hiện vô số hư ảnh.

Mỗi một hư ảnh này đều mặc giáp đỏ, giống như tiên binh huyết sắc, sau khi xuất hiện hơn trăm ngàn người thì mang theo sát khí nồng đậm. Lao thẳng đến Vương Lâm.

Đây chính là đệ nhị kiếp trong nội tam kiếp - huyết ảnh kiếp!

Huyết ảnh do kiếp nạn này biến thành, mỗi một hư ảnh này đều có tu vi không kém Không Huyền, lại bất tử bất diệt, dù bị đánh tan cũng sẽ một

lần nữa ngưng tụ lại từ trong kiếp vân, vô cùng vô tận, liên tục tuần hoàn khiến cho người độ kiếp này giống như gặp một cơn ác mộng đáng sợ vậy!

Mà quan trọng nhất là mỗi một huyết ảnh này sau khi tử vong một lần tu vi lại tăng lên một chút, thời gian càng dài thì chúng lại càng cường đại, cuối cùng có thể giết chết người độ kiếp!

Tu sĩ tầm thường trong nội tam kiếp này rất ít khi liên tục vượt qua, hầu hết sau khi vất vả vượt qua trảm ly kiếp lập tức mạnh mẽ chấm dứt, rời khỏi Huyền Kiếp, đợi rất nhiều năm sau, chuẩn bị đầy đủ rồi mới độ tiếp huyết ảnh kiếp này!

Kiếp này vô cùng đáng sợ, không tài nào hủy diệt nổi, người có thể vượt qua không nhiều lắm!

Vương Lâm không hiểu người khác làm sao độ huyết ảnh kiếp này, nhưng hắn đã nghĩ ra phương pháp của mình. Trong nháy mắt khi cả ngàn huyết ảnh này xuất hiện, Vương Lâm ở giữa không trung hai mắt đột nhiên bộc phát ra kim quang ngập trời. Một luồng uy áp kinh thiên giống như thiên uy từ trong mắt hắn khuếch tán ra.

Dưới kim quang này, hai mắt Vương Lâm tràn ra một luồng lực lượng trấn áp không gì so sánh được. Đây là do mảnh nhỏ Tiên Cực Kiếm mà lão già mặc áo lục dung hợp với hai mắt Vương Lâm biến hóa ra. Trước đây ngay cả Hạt Hồn cũng còn bị ánh mắt của Vương Lâm trấn áp, không cần nói tới huyết ảnh do nội tam kiếp này biến hóa ra!

Chỉ thấy ánh mắt Vương Lâm quét ngang khắp không trung. Những nơi mà ánh mắt này đi qua. Phàm huyết ảnh bị hắn nhìn đều đồng loạt run rẩy, bất ngờ dừng lại giữa không trung, thần sắc lộ vẻ sợ hãi. Mỗi một huyết ảnh này trong nhát mắt đều cảm thấy như thiên uy ập xuống, hóa thành một thanh kiếm kim sắc, gào thét vô hình ầm ầm lao vào thân thể bọn họ, giống như nếu bọn họ tiến thêm nửa bước lập tức sẽ bị huy diệt một cách vô hình!

Cút về đi!

Vương Lâm đứng giữa không trung, ánh mắt đảo qua, đồng thời miệng truyền ra giọng nói lạnh như băng.

Giọng nói này không lớn nhưng tiến vào trong thân thể gần ngàn huyết ảnh nọ giống như tiếng thiên uy rống giận, khiến bọn họ run rẩy kịch liệt, theo tiềm thức vội vàng lui lại phía sau.

Bọn họ do nội tam kiếp biến ảo ra, thần trí không nhiều nhưng cũng có bản năng. Bản năng của họ sợ hãi ánh mắt của Vương Lâm, giờ phút này sau khi lui lại phía sau, trong nháy mắt liền bị cuốn đi trăm trượng, một lần nữa dung hợp với kiếp vân, hoàn toàn biến mất.

Từ cổ chí kim, người độ kiếp dùng đủ mọi phương pháp nhưng làm như Vương Lâm, căn bản không cần ra tay, chỉ cần một ánh mắt, một câu nói

khiến huyết ảnh kiếp này tự sụp đổ. Không dám tiến tới, đúng là chưa bao từng có!

Trong tích tắc khi huyết ảnh kiếp này tiêu tán, thân thể Vương Lâm giống như cầu vồng gào thét lao tới, tiến thẳng tới chiếc trống khổng lồ trên bầu trời. Lúc này toàn bộ chiếc trống đang chấn động, chuẩn bị vang lên tiếng trống thứ ba.

Nhưng không đợi nó kịp vang lên, Vương Lâm đang tới gần, cốt đao trong tay giơ lên, trong nháy mắt hướng về chiếc trống khổng lồ này chém một nhát!

Một nhát đao nào chém ra, ngũ hành chân thân chợt biến ảo ra phía sau Vương Lâm, thân ảnh như có hư ảnh chồng chất, cũng giơ tay phải lên, cốt đao biến ảo ra, liên tiếp hóa thành ba hư ảnh theo sát phía sau Vương Lâm, ầm ầm chém xuống!

Trong nháy mắt khi cốt đao trong tay Vương Lâm chém vào chiếc trống, tiếng thùng thùng vang lên. Chẳng qua tiếng trống sau khi xuất hiện liền bị tiếng cốt đao chém vào mặt trống hoàn toàn lấn át, không còn nghe được chút nào nữa.

Một đao quét ngang, ngũ hành chân thân phía sau Vương Lâm cũng đánh liền ba đao tới, rơi lên mặt trống.

Cảnh tượng này từ xa nhìn lại giống như bốn thanh đao khai thiên, với khí thế trảm diệt thiên địa ầm ầm đánh lên mặt trống hư ảo. Tiếng ầm ầm trong tích tắc vang vọng, hóa thành tiếng trống vô tận, kinh thiên động địa. Chiếc trống khổng lồ này đột nhiên xuất hiện một khe nứt, ầm ầm sụp đổ!

Chia năm xẻ bảy, chiếc trống hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn về bốn phía, tạo nên sóng gió cuồng phong ngập trời, gào thét khuếch tán ra.

Đệ tam kiếp của nội tam kiếp còn chưa lộ diện đã bị một đao này của Vương Lâm đánh tan từ trong trứng nước!

Liên tục vượt qua sáu lần Huyền Kiếp, thần sắc Vương Lâm từ từ ngưng trọng, không có vẻ thoải mái như trước. Nội tam kiếp này rõ ràng mạnh hơn ngoại tam kiếp mấy lần, đã khiến Vương Lâm phải dùng tới ánh mắt trấn áp và cốt đao!

Dựa theo phân tích như trên thì tam kiếp cuối cùng sẽ vượt xa nội tam kiếp này, trở thành cái khe sâu ngăn cách tu sĩ muốn trở thành Không Kiếp đại tòn!

Đứng trên đuôi bọ cạp, huyết đao trong tay Vương Lâm từ từ chui trở lại trong huyết nhục, không còn thấy đâu nữa. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, chờ đợi ba lần Huyền Kiếp cuối cùng.

Trong cơ thể Vương Lâm, ngoài ánh mắt mang theo thiên uy vào cốt đao. Thân thể dẻo dai còn có kinh mạch do một sợi tóc của Tiên Tổ ngưng tụ thành!

Kinh mạch này khiến cho Vương Lâm ở một mức độ nào đó chính là tiên cổ đồng tế! Sợi tóc đó ẩn chứa tiên khí nồng đậm tới cực điểm, trở thành huyết mạch Tiên Tộc của Vương Lâm!

Tuy rằng sợi tóc đó không thể khiến Vương Lâm chính thức có được thân thể tiên cổ đồng thể hoàn mỹ nhưng cũng có thể tạo thành tác dụng nhất định. Tối thiều nó có thể khiến giờ phút này khi Vương Lâm hô hấp, trong kinh mạch do sợi tóc này tạo thành lưu chuyển tiên lực vô cùng tinh khiết!

Luồng tiên lực này có thể khiến Vương Lâm vận đụng Pháp Bảo gần như vô địch của hắn tại động phủ giới!

Pháp Bảo này vừa xuất hiện liền có thể chính thức uy hiếp tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ!

Giờ phút này Vương Lâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, không hề nhúc nhích.

Kiếp vân trên bầu trời tiêu tán nhưng một lại sau liền có một vùng u quang mơ hồ lan ra. U quang này lộ ra một cảm giác quỷ dị, sau khi xuất hiện liền ngưng tụ thành một ấn ký lớn trên bầu trời!

Ấn ký này trông giống như một cái mặt quỷ nhưng lại tỏa ra một khí tức như quy tắc, tồn tại và vận chuyển như một bộ phận của thiên địa.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, nhìn chằm chằm vào ký hiệu kia. Trong tích tắc khi nó xuất hiện, Vương Lâm ấn hiện cảm thấy nguy cơ. Nhưng hắn lại không tìm ra rốt cuộc là nguy cơ lộ ra từ đâu.

Đây chính là kiếp thứ bảy...

Vương Lâm nhíu mày hừ lanh một tiếng nhìn ký hiệu đang tản ra. Nhưng đột nhiên thần sắc hắn biến đổi. Hắn cảm nhận rõ ràng Nguyên Thần trong cơ thể mình có chút không thích hợp!

Nguyên Thần của hắn vốn cực kỳ đầy đủ. Ngồi trong thân thể khoanh chân vận chuyển. Nhưng giờ phút này Nguyên Thần của hắn lại xuất hiện dấu hiệu uể oải.

Trong thời gian một nhịp thở, Nguyên Thần trong cơ thể của hắn lập tức héo rũ đi gần một phần tư. Với tốc độ đáng sợ như vậy, trong không tới bảy nhịp thở, Nguyên Thần của Vương Lâm sẽ tiêu tán, hình thần câu diệt!

Loại biến hóa này cực kỳ đột ngột, khiến Vương Lâm chấn động tâm thần, đối với sự đáng sợ của Huyền Kiếp này bây giờ hắn mới cảm nhận

sâu được!

Nguyên Thần héo rũ đi, nếu muốn trì hoãn thì phải cắn nuốt một lượng lớn thiên địa lực bổ sung. Thời gian gấp gáp, hai mắt Vương Lâm lóe lên, há mồm hít một hơi. Thiên địa lực bốn phía chợt chuyển động nhưng Vương Lâm lại không cách nào cắn nuốt được!

Trong mấy ngàn dặm này đã bị uy áp của Huyền Kiếp bao phủ. Người ngoài không thể tiến vào, ngay cả thiên địa lực cũng như vậy!

Nhịp thở thứ hai. Nguyên Thần trong cơ thể Vương Lâm héo rũ một cách nghiêm trọng hơn!

Kiếp thứ bảy hay lắm!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, thân thể nhoáng một cái liền lao về phía ấn ký tỏa ra u quang trên bầu trời, tay phải bỗng nhiên giơ lên, trong nháy mắt tới gần liền xuất ra một quyền!

Một quyền này vừa xuất, phía sau Vương Lâm lập tức xuất hiện hư ảnh Đạo Cổ, cũng vung một quyền theo sau. Nhưng một quyền của Đạo Cổ trong nháy mắt khi hạ xuống ấn ký kia lập tức xuyên qua. Không ngờ không thể tổn thương tới ấn ký này nửa điểm, giống như ấn ký này chỉ là một hình ảnh hư ảo, chỉ có thể thấy nhưng không cách nào đụng chạm vào được vậy!

Một quyền này đánh ra cũng là nhịp thở thứ ba trôi qua. Nguyên Thần trong thân thể Vương Lâm lại tiếp tục héo rũ, lần này đã héo rũ gần một nửa!

Thần sắc Vương Lâm lập tức trở nên âm trầm.

Kiếp thứ bảy này là đệ nhất kiếp trong hồn tam kiếp, tên là thập tức khô thần kiếp! Tu sĩ chết trong kiếp này trong những năm qua nhiều vô số. Trong kiếp này, Nguyên Thần trong thời gian bảy nhịp thở khô héo mà chết, hình thần câu diệt!

Kiếp này quỷ dị khó lường, giết người vô hình, cực kỳ đáng sợ! Ấn ký trên thiên không là mấu chốt của kiếp này. Nhưng ấn ký này lại không thể bị hủy diệt. Nó tồn tại như thế cho tới một khắc sau khi tu sĩ tử vong mới tiêu tán!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào ấn ký trên bầu trời, ý niệm trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

Nhưng thật ra nhìn kỹ lại thì Huyền Kiếp này... Cũng khá thú vị... Không ngờ lại làm cho Nguyên Thần ta khô héo, còn bao phủ phạm vi ngàn dặm nơi này, khiến thiên địa lực không thể hấp thu để bổ sung... Chỉ có làm như vậy!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng. Thiên địa lực trong mấy ngàn dặm này hắn không hấp thu được nhưng trong mấy ngàn dặm này một một luồng thiên địa lực cực kỳ tinh khiết tồn tại. Đó chính là Hạt Hồn!

Không cần phải nghĩ ngợi, thân thể Vương Lâm nhoáng một cái, trong nhịp thở thứ tư hai tay bỗng giơ lên, thân thể chuyển động, đặt lên trên Hạt Miếu nọ. Chỉ thấy Hạt Miếu ầm ầm chấn động. Hai tay Vương Lâm giống như ẩn chứa một lực hút cực kỳ mạnh mẽ, hút mạnh một cái. Lập tức trong Hạt Miếu truyền ra tiếng rít gào thê lương.

Vào nhịp thở thứ năm, trên Hạt Miếu tỏa ra một vùng hồn vụ. Hồn vụ này bay thẳng tới hai tay Vương Lâm, hóa thành thiên địa lực bị hắn điên cuồng hút vào cơ thể.

Phân hồn của Lục Ma Hạt bị Vương Lâm chém thành sáu phần, hắn đã hấp thu bốn phần, công kích vào Không Huyền, còn lại hai phần dung nhập vào trong Hạt Miếu lẩn trốn.

Nếu là lúc bình thường thì Vương Lâm cũng rất khó tìm được. Nhưng lúc này đồng thời với việc tu vi hắn tăng vọt lại bởi hấp thu bốn phần Hạt Hồn kia, do đó có khí tức dẫn dắt, lập tức tìm ra Hạt Hồn ở dưới Hạt Miếu, hấp thu hai phần còn lại!

_DTV_EBOOK_

Chương 1906 Không Kiếp! (1)

Hạt Hồn này là do thiên địa lực nồng đậm tạo thành, giờ phút này bị Vương Lâm hút vào trong cơ thể, Nguyên Thần khô héo của hắn lập tức như ăn được vật đại bồ, điên cuồng nghịch chuyển, từ vẻ khô héo nhanh chóng khôi phục!

Nhịp thở thứ sáu đã tới, Nguyên Thần trong cơ thể Vương Lâm héo rũ, nhưng bởi vì có thiên địa lực trong Hạt Hồn bổ sung nên đã đạt được trạng thái cân bằng. Chỉ là sự cân bằng này không thể duy trì lâu lắm, theo thời gian trôi qua sẽ một lần nữa sụp đổ.

Trừ phi Vương Lâm có thể tìm kiếm thiên địa lực bổ xung nhiều hơn!

Một kiếp nạn này những tu sĩ vượt qua đều là không ngừng cắn nuốt đan dược và các loại vật phẩm mới chống cự nổi. Nếu có thể vượt qua nhịp thở thứ bảy, Nguyên Thần trong cơ thể chưa bị diệt vong thì cố thêm ba nhịp thở nữa, hoàn thành mười nhịp thở là vượt qua!

Nhưng ba nhịp thở cuối cùng này tốc độ héo rũ còn đáng sợ hơn gấp mấy lần, nhiều tu sĩ trong ba nhịp thở này cuối cùng không qua được. Bởi vì tốc độ tiêu hóa đan dược còn lâu mới có thể bắt kịp tốc độ héo rũ. Còn chưa kịp hấp thu đan dược thì Nguyên Thần đã bị khô héo mà tử vong rồi!

Cho nên phẩm chất đan dược cực kỳ trọng yếu. Nhưng dù là đan dược tốt nhất thì muốn độ qua kiếp nạn này cũng vẫn là sinh tử khó liệu, chỉ tăng thêm chút tỷ lệ thành công mà thôi.

Khô thần kiếp này khiến người độ kiếp cực kỳ bị động, hoàn toàn bị kiếp nạn này nắm thế chủ động. Từ cổ chí kim những người độ kiếp đều là gắng gượng vượt qua!

Ngay cả Đại Thiên Tôn cũng như vậy, dùng một lượng lớn đan dược để đổi lại, trải qua sợ hãi sinh tử mà sống qua một kiếp này!

Thậm chí trong truyền thuyết, vô số năm qua chỉ có hai Đại Thiên Tôn là người liên tục vượt qua chín lần Huyền Kiếp. Bọn họ cũng đều cắn răng chịu đựng, đợi sau khi kết thúc mười nhịp thở, kiếp nạn này tự khắc tiêu tán.

Nhịp thở thứ bảy vô tình tới gần, sự thăng bằng trong cơ thể Vương Lâm chợt bị phá vỡ, Nguyên Thần lập tức héo rũ nhanh chóng. Nhưng thần sắc Vương Lâm không hề có chút biến hóa. Hắn nương theo nháy mắt khi Nguyên Thần được bổ sung, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động, tìm kiếm phương pháp phá vỡ kiếp này!

Nếu muốn gắng gượng vượt qua thì chỉ còn cách dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm chân hôn của Lục Ma Hạt bị trấn áp, hấp thu hồn lực của nó để

vượt qua kiếp này. Có chân hồn lực đó, kiếp nạn này hắn không khó vượt qua nữa!

Nhưng... Chân hồn bị trấn áp kia muốn hấp thu được sợ là tuyệt đối không đơn giả, cũng cần thời gian, chẳng biết bao lâu...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng.

Kiếp, cũng là cơ duyên... Ta vẫn luôn kiên trì tin vào điểm bày. Kiếp nạn này dù quỷ dị nhưng nó vẫn chỉ là một kiếp mà thôi! Muốn làm khô héo Nguyên Thần của Vương Lâm ta... Xem thử kiếp nạn này cường đại hay tín niệm của Vương Lâm ta kiên cường!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, hai mắt phát ra ánh sáng thần kỳ. Trong ánh sáng nọ ẩn chứa một luồng tín niệm cường đại!

Với tâm trí của Vương Lâm, hắn liếc mắt một cái là nhìn ra chỗ mấu chốt để vượt qua kiếp nạn này, cũng đoán được phương pháp mà những người độ kiếp từ cổ chí kim lựa chọn. Nhưng phương pháp này cực kỳ bị động, thuộc về phương pháp khuất phục kiếp nạn này, đối phó cho qua mà thôi.

Lựa chọn như vậy Vương Lâm hắn không muốn!

Tín niệm cả ta còn đầy đủ. Nguyên Thần ẩn chứa tín niệm của ta. Dưới tín niệm này ta muốn thử xem kiếp nạn này làm sao hủy được ta!

Vương Lâm ngẩng đầu lên nhìn ký hiệu trên bầu trời, hai mắt xuất hiện những tia sáng kiên định.

Hắn cả đời nhiều lần gặp thiên kiếp, sớm đã không còn sự kính sợ, chỉ còn quyết tâm và sự phản kháng bốc lên chín tầng trời!

Nhịp thở thứ tám, trong nháy mắt Vương Lâm ngẩng đầu lên, Huyền Kiếp giáng xuống, Nguyên Thần trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng héo rũ. Khi nhịp thở thứ tám qua đi trong nháy mắt, Nguyên Thần chỉ còn lại một tia, chính là một tia ẩn chứa tín niệm của Vương Lâm. Cả đời hắn tu đạo đều là tín niệm không khuất phục và quyết tâm hắn theo đuổi là làm Lý Mộ Uyển sống lại!

Một tia Nguyên Thần này ở trong nhịp thở thứ tám không thể héo rũ tản ra, giống như tính cách của Vương Lâm, cứng cỏi tồn tại!

Ta tin tưởng Nguyên Thần của ta có thể tồn tại cùng thiên địa!

Ta tin tưởng sự tồn tại của ta không thể bị diệt vong!

Ta tin tưởng cuộc đời của ta nằm trọn trong tay mình!

Nhịp thở thứ chín âm thầm tới. Thân thể Vương Lâm run lên nhưng thần sắc của hắn vẫn

không biến hóa. Nhịp thở thứ chín này mà theo lực lượng làm khô héo Nguyên Thần, như muốn hủy diệt một tia Nguyên Thần còn lại ẩn chứa tín niệm của hắn. Nhưng trong nhịp thở thứ chín này nó vẫn tồn tại như cũ!

Đó không phải là Nguyên Thần nữa mà là một luồng tín niệm. Uy nghiêm của thiên địa có thể diệt hết thảy Nguyên Thần nhưng lại không xóa đi được tín niệm của một người. Một người nếu ngay cả tín niệm cũng không có như vậy cuộc đời hắn nhất định sẽ bị thiên địa dày vò, cuối cùng oán trời trách người cũng đều là do bản thân tạo thành!

Bởi vì hắn đã bỏ rơi tín niệm của hắn!

Nhưng Vương Lâm thì không. Tín niệm của hắn giống như lửa bừng bừng thiêu đốt, nhìn ấn ký hình thành trên không trung, ánh mắt tỏa sáng kinh thiên!

Ta tin rằng tất cả kiếp này này đều sẽ tan thành mây khói!

Ta tin rằng ta có thể làm Uyển nhi sống lại!

Ta tin rằng ta có thể bước lên đỉnh của thiên địa!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, tín niệm giống như một lời thề kinh thiên động địa vang lên.

Nhịp thở thứ mười giống như muốn xóa đi tín niệm lực của Vương Lâm, bỗng nhiên giáng xuống, giống như nộ lôi bao phủ lấy một tia Nguyên Thần chứa tín niệm của Vương Lâm!

Nhưng cuối cùng sau khi nhịp thở thứ mười tiêu tán, tia Nguyên Thần ẩn chứa tín niệm trong cơ thể Vương Lâm vẫn tồn tại như trước! Chẳng những còn tồn tại mà nó còn ầm ầm bộc phát!

Uy nghiêm của thiên địa có thể hủy thân thể ta, có thể hủy Nguyên Thần ta, hủy linh hồn ta nhưng không hủy được tín niệm của ta!

Vương Lâm gầm nhẹ, thân thể bước lên trời cao, như muốn so với thiên địa. Thân ảnh của hắn như một con kiến hôi nhưng lại có khí thế khiến cho xuất hiện thiên biến từ trong cơ thể lan ra. Dưới khí thế này Vương Lâm lao thẳng tới ấn ký kia, trong nháy mắt tới gần hai tay liền giơ lên, hướng về phía ký hiệu đó bỗng nhiên kéo một cái!

Một động tác này khiến cho ấn ký hư ảo đó bị tín niệm của Vương Lâm công kích vào. Mơ hồ hóa thành thực chất, bị Vương Lâm xé tan, ầm ầm

sụp đổ!

Trong nháy mắt khi ký hiệu này sụp đổ, Nguyên Thần vừa héo rũ của Vương Lâm lập tức khôi phục, trong thời gian ngắn đạt tới đỉnh điểm, sau đó lại một lần nữa tăng vọt!

Kiếp thứ bảy - thập tức khô thần kiếp đã sụp đổ trước mặt Vương Lâm!

Trong nháy mắt khi kiếp thứ bảy này sụp đổ. Đột nhiên thiên địa bỗng xuất hiện biến hóa vô cùng. Từng luồng sáng vạn trượng lóe lên. Chỉ thấy ký hiệu thứ hai bất ngờ biến ảo ra.

Ký hiệu thứ hai này hoàn toàn bất đồng với ký hiệu đầu tiên. Nó càng phức tạp hơn, thậm chí bên ngoài còn lan ra một vẻ tang thương vô tận. Trong nháy mắt khi ấn ký này xuất hiện, thọ hồn kiếp cũng xuất hiện theo!

Thập tức thọ hồn kiếp, kiếp nạn thứ hai trong hồn tam kiếp. Nó không tổn thương Nguyên Thần mà ảnh hưởng tới hồn thọ!

Kiếp nạn này hóa thành Tuế Nguyệt lưu chuyển. Tuổi thọ của tu sĩ vốn không phải là vô tận, cũng tới lúc phải chết đi. Linh hồn cũng vậy. Tuổi thọ của hồn phách giống như đóa hoa nở rộ, chỉ trong tích tắc nhưng có lẽ cũng là tháng năm dài đằng đẵng, có khi lại không tới trăm năm!

Hồn thọ kết thúc thì hồn vong! Một nhịp thở một ngàn năm. Năm tháng dài đằng đẵng lại tiêu tán trong một lần hô hấp. Kiếp nạn này so với kiếp nạn thứ bảy còn quỷ dị hơn. Nó không phải giết chết tu sĩ mà lại muốn người độ kiếp tự mình hiến tế tuổi thọ!

Kiếp nạn này cùng với kiếp thứ chín có liên quan. Trong kiếp này ngươi nếu có thể hiến tế mười vạn năm tuổi thọ thì kiếp thứ chín sẽ cực kỳ đơn giản, cất bước là qua! Chẳng qua trong tu sĩ Không Huyền thì rất ít người có tuổi thọ vượt qua mười vạn năm, trừ phi gặp được cơ duyên lớn lao, nếu không thì không thể có được.

Nhưng nếu không hiến thọ nguyên ra thì kiếp thứ chín sẽ gặp phải cảnh cửu từ nhất sinh!

Kiếp thứ tám tu sĩ chiếm thế chủ động, tự mình quyết định hiến tế ra bao nhiêu tuổi thọ. Đây là một lựa chọn! Đại khái mà nói thì người có dũng khí độ Huyền Kiếp thứ tám này đều đã tự mình tính toán ra muốn để lại bao nhiêu thọ nguyên, cũng đủ để mình sau này tu luyện, số còn lại toàn bộ nhịn đau mà tế hiến ra. Đổi lấy cơ hội khiến mình có thể dễ dàng qua được kiếp thứ chín.

Bước vào cảnh giới Không Kiếp, trừ phi có thể tu luyện tới cấp bậc Đại Thiên Tôn, nếu không tuổi thọ không gia tăng. Tu sĩ sau khi hiến tế trong Huyền Kiếp lần thứ tám này còn lại bao nhiêu tuổi thọ thì ở cảnh giới Không Kiếp được bấy nhiêu năm.

Trừ phi hắn gặp được cơ duyên khác, nếu không thì không thể thay đổi.

Vương Lâm nhìn ấn ký thứ hai xuất hiện trên bầu trời. Trong nháy mắt khi nhìn thấy ấn ký này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ kỳ dị. Suy nghĩ này dùng phương pháp đặc thù, khiến cho Vương Lâm trong thời gian ngắn hiểu ra toàn bộ kiếp thứ tám này.

Sau khi hiểu rõ kiếp thứ tám, Vương Lâm suy nghĩ rất nhiều. Hắn không biết Thất Thải Tiên Tôn năm đó làm sao để vượt qua kiếp này nhưng hắn là Thất Thải Tiên Tôn phải có cơ duyên khác.

Hắn cũng đã hiểu rõ bản thân mình lúc trước nghĩ không chuẩn xác. Rất nhiều người tưởng rằng đang ở Huyền Kiếp lần thứ chín, thật ra hầu hết đều dừng lại ở lần thứ tám này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1906 Không Kiếp! (2)

Kiếp nạn này sau khi hiến tế tuổi thọ xong là có thể rời đi. Chỉ cần hiến tế là xong, dù là một năm cũng coi như hoàn thành kiếp thứ tám!

Nhưng nếu muốn độ kiếp thứ chín vậy thì sẽ vô cùng khó khăn!

Vương Lâm trầm mặc. Hồi lâu ánh mắt hắn lóe lên, nhìn ký hiệu trên bầu trời, thân thể nhoáng lên tới gần, tay phải giơ lên trong nháy mắt ấn vào ký hiệu đó.

- Tế hiến một năm!

Lời nói này vừa thốt lên, lập tức thân thể hắn run lên rất nhẹ, hầu như không thể phát hiện ra. Ấn ký trước người hắn liền từ từ tiêu tán.

Kiếp thứ tám biến mất.

Trong nháy mắt khi kiếp thứ tám biến mất, Vương Lâm có thể lựa chọn rời đi. Nhưng hắn không làm vậy mà ngẩng đầu nhìn bầu trời, chờ đợi kiếp cuối cùng xuất hiện!

Kiếp cuối cùng này nếu hắn có thể vượt qua thì tu vi lập tức sẽ đột phá Không Huyền, trở thành Không Kiếp sơ kỳ!

Hít sâu một hơi, thần sắc Vương Lâm cực kỳ ngưng trọng. Hắn liên tục vượt qua tám lần Huyền Kiếp, lúc này sẽ gặp kiếp nạn thứ chín, cũng là lần cuối cùng!

Tay trái hắn giơ lên, hư không chụp một cái. Lập tức kim quang tràn ngập, cây cung của Lý Quảng rất lâu chưa xuất hiện bất ngờ biến ảo ra trên tay hắn!

Tay phải kéo dây cung, Vương Lâm dùng sức mạnh một cái, lập tức kéo cây cung của Lý Quảng thành hình trăng tròn, u quang trên đó lóe lên. Mũi tên bất ngờ xuất hiện!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt Vương Lâm lộ ra sát khí! Ngũ hành chân thân phía sau hắn cũng giơ hai tay lên, trong tay bất ngờ xuất hiện cây cung của Lý Quảng hư ảo!

Sau ngũ hành chân thân, mi tâm Vương Lâm lóe lên sấm sét, lôi đình bản nguyên chân thân mang theo khí tức hủy diệt từ từ xuất hiện, tay trái giơ lên, tay phải kéo cung, khiến một bộ cung tên hư ảo lóe lên những tia chớp xuất hiện!

Khi Vương Lâm hiến tế một năm thọ nguyên vào kiếp thứ tám, hắn cũng đã quyết định chủ ý này. Kiếp thứ chín hắn sẽ không độ kiếp mà là hủy kiếp!

Dù kiếp nạn này có cường đại tới mức nào, có gian nan tới mức nào nhưng hắn cũng sẽ không lo lắng. Hắn muốn hủy diệt! Đơn thuần độ kiếp tám lần là đủ rồi. Lần cuối cùng này nếu lại gian nan chống cự thì

không hợp với tính cách của Vương Lâm. Cũng có thể nói Vương Lâm đối với thiên kiếp có một sự hận thù mà chính hắn cũng không rõ ràng!

Mốn hận này trong mấy lần thiên kiếp trong đời hắn đều thể hiện ra!

Nếu nói tới căn nguyên của mối hận này thì phải nói tới lúc trên Chu Tước Tinh, hắn ôm Lý Mộ Uyển đối mặt với Thiên Đạo, tuyệt vọng gầm thét!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm kéo cây cung của Lý Quảng, trong kinh mạch do sợi tóc của Tiên Tổ bộc phát ra từng luồng tiên lực, lưu chuyển toàn thân, dũng mãnh tiến vào song chưởng của hắn, truyền vào cây cung của Lý Quảng, lập tức khiến cây cung này tỏa ra kim quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ thân ảnh của Vương Lâm.

Kim quang này giống như hóa thành một con kim long, ngửa mặt lên trời gầm thét, giống như muốn hủy thiên diệt địa vậy!

Cùng lúc đó, bên trái Vương Lâm, trên cung tên của ngũ hành chân thân của hắn tỏa ra ba loại ánh sáng lam, hồng, hoàng, ứng với thủy, hỏa, thổ bản nguyên, sau khi ngưng tụ lại liền tỏa ra ánh sáng vạn trượng, bất ngờ hóa thành ba con trường long màu sắc bất đồng, nương theo kim long mà gầm thét!

Phía bên phải Vương Lâm, lôi đình bản nguyên chân thân đứng lạnh lùng, cây cung trên đôi mắt lấp lóe ánh chớp, chiếu rọi cả thiên địa. Bên ngoài xuất hiện con trường long thứ năm!

Con trường long huyễn hóa ra này rõ ràng là một con lôi long, toàn thân tỏa ra vô số tia chớp, tản mát ra một luồng lực lượng hủy diệt đáng sợ. Luồng lực lượng này thậm chí vượt qua cả ngũ hành chân thân, vượt qua cả bổn tôn của Vương Lâm, bốc lên kinh thiên động địa!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này cực kỳ kinh người. Năm con trường long thôn thiên, tiếng gào thét chấn động tám phương!

Trên bầu trời cuối cùng xuất hiện một ấn ký. Đây chính là ấn ký của Huyền Kiếp lần thứ chín! Kiếp này tên là luân hồi, là hố sâu ngăn cách tu sĩ trở thành Đại Tôn Không Kiếp!

Ấn ký này vừa xuất hiện lập tức tỏa ra một luồng thiên uy giống như có thể thay đổi năm tháng, giống như khiến người ta đắm chìm vào trong luân hồi, không thể kiềm chế, cuối cùng tử vong!

Hủy kiếp!

Vương Lâm gầm lên một tiếng kinh thiên, giọng nói xuyên qua cả vùng kim quang bao phủ thân thể, hướng về bốn phía, hóa thành một vùng

sóng âm khuếch tán đi. Trong chớp mắt đã truyền ra ngoài ngàn dặm, khiến hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu trợn mắt há mồm.

Hủy kiếp!

Hắn... hắn liên tục vượt qua tám lần Huyền Kiếp, giờ phút này đối mặt với lần thứ chín không ngờ không độ kiếp mà lại hủy diệt!

Cuồng vọng tới mức này... Đúng là chỉ có Lục Ma đại nhân mới có thể làm được!

Thần sắc bọn họ tái nhợt, tâm thần chấn động mãnh liệt bởi một câu nói của Vương Lâm.

Trong nháy mắt này, thân ảnh Vương Lâm trong kim quang đột nhiên buông lỏng cánh tay kéo dây cung!

Trong tích tắc khi dây cung buông ra, nó mang theo tiên lực nồng đậm bỗng nhiên bắn đi, truyền một luồng lực lượng mạnh mẽ vào mũi tên, khiến cho mũi tên nọ bộc phát ra một tiếng rít gào kinh thiên!

Tiếng gào thét này hầu như vừa mới truyền ra, mũi tên đã dùng một tốc độ còn nhanh hơn cả âm thanh mà lao đi!

Từ xa nhìn lại, đây đâu còn là một mũi tên, rõ ràng là một con kim long dữ tợn, trong tiếng gào thét lao đi. Mũi tên màu vàng kim kia chính là long thân của nó!

Mũi tên vừa bắn ra, thiên địa biến sắc, thương khung lui bước, vạn linh kinh hãi!

Con kim long phóng lên cao, mang theo khí thế không cách nào hình dung nổi, ầm ầm đánh vào bầu trời! Phía sau nó một tích tắc, mũi tên do ngũ hành chân thân bắn ra cũng vun vút lao tới, tạo ra tiếng rít gào kinh thiên. Chỉ thấy ba con lam, hồng, hoàng long dữ tợn gào thét theo sát kim long, hướng về ấn ký trên bầu trời ầm ầm lao tới!

Không phải chỉ có một, kể cả kim long, bốn con trường long giờ phút này từ mặt đất bốc lên ầm ầm như lửa dữ!

Mà không phải bốn, là năm! Chỉ thấy lôi đình bản nguyên chân thân bên phải Vương Lâm đồng thời cũng buông tay. Một tiếng gầm thét như muốn hủy diệt vạn giới từ trong dây cung truyền ra, vang vọng tận rời. Một con Lôi Long lao tới!

Con Lôi Long này mang theo một luồng khí tức hủy diệt, một luồng khí tức của cấm chế quy tắc, mang theo thiên địa lôi uy, hợp lại làm một tạo thành một tiền hủy diệt chúng sinh!

Ngũ long xé tan ấn ký trên bầu trời!

Ngũ tiễn diệt thiên mệnh!

Mũi tên kim quang của Vương Lâm đụng vào ấn ký của Huyền Kiếp thứ chín trên bầu trời đầu tiên, ầm ầm bộc phát ra lực lượng, khiến cho ấn ký đó run rẩy, giống như sắp sửa sụp đổ.

Ngay sau đó mũi tên ba màu của ngũ hành chân thân ầm ầm đánh vào ấn ký ba tiếng, lấn át tất cả âm thanh trong thiên địa. Tiếng chấn động điếc tai truyền ra, ấn ký kia liền lập tức xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, hiện lên vô số khe nứt!

Nó vốn vô hình nhưng trong mũi tên của Vương Lâm ẩn chứa tín niệm của hắn, ẩn chứa sự căm hận và muốn hủy diệt thiên kiếp, Huyền Kiếp của hắn!

Dưới tín niệm này, thần thông của hắn đã vô cùng gần với tín thuật của Đại Thiên Tôn, từ hư vô sinh ra sự vật!

Cuối cùng ập tới là mũi tên lôi đình mang theo khí tức hủy diệt. Mũi tên này không phải là mũi tên nữa mà trở thành một tia sét, ầm ầm đánh thẳng vào ấn ký luân hồi trên thiên không, bộc phát ra lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong đó!

Một tiễn này tỏa ra lực lượng sát lục lôi đình, chỉ có một tia nhưng lại kinh thiên động địa!

Ấn ký luân hồi kia run rẩy, ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn khắp bầu trời. Cả thiên không chấn động kịch liệt, giống như sắp sụp đổ!

Cùng với sự sụp đổ này, Hạt Miếu dưới chân Vương Lâm, kiến trúc hình bọ cạp khổng lồ cũng không thể thừa nhận nổi, bỗng nhiên sập xuống, hóa thành vô số đá vụn tràn khắp bốn phương.

Lục Ma Hạt Miếu đã tan rã!

Trong nháy mắt này. Bụi đất che khuất thân ảnh Vương Lâm, nhưng một luồng khí tức Không Kiếp làm cho trời cao biến sắc từ trong đám bụi đột nhiên xuất hiện!

Luồng khí tức Không Kiếp này cực kỳ cường đại. Sau khi hình thành liền tạo ra một cơn lốc cuốn cả bầu trời, truyền khắp mặt đất đang sụp đổ. Khí thế hủy diệt Huyền Kiếp vừa rồi bốc lên tại trung tâm của Lục Ma Châu, nơi vốn là Hạt Miếu!

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu ở ngoài ngàn dặm thần sắc xuất hiện vẻ kính sợ, trong nháy mắt khi uy áp Huyền Kiếp tán đi liền hóa thành hơn

mười đạo thân ảnh bay nhanh tới.

Tham kiến Lục Ma đại nhân!

Chúc mừng Lục Ma đại nhân sống lại!

Hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu lúc này đều cúi đầu, thần sắc cực kỳ cung kính, hướng về phía cơn lốc tại Hạt Miếu trong giải đất trung tâm, sau khi uy áp của Huyền Kiếp tán đi, vái một cái.

Khí tức Không Kiếp trong cơn lốc nọ cực kỳ nồng đậm, cuốn động cả thiên địa. Trong gió lốc gào thét tàn phá, tản ra bốn phương tám hướng, khiến thiên địa biến sắc, thương khung sợ hãi mà lui bước.

Trong cơ gió lốc này như ẩn như hiện một thân ảnh. Thân ảnh này dong dỏng, mái đầu tung bay trong gió, không nhìn rõ hình dáng nhưng uy áp Không Kiếp thì đúng là từ thân ảnh này lan ra.

Tuy chỉ là uy áp của Không Kiếp sơ kỳ nhưng lại khiến cho tu sĩ bốn phía rung động cả tâm thần, giống như bọn họ đối mặt không phải là một tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ mà là Đại Tôn đã đạt tới Không Kiếp đỉnh phong vô thượng vậy!

Thân ảnh trong cơn lốc hồi lâu mới chậm rãi đi ra, dần dần từ mơ hồ trở nên rõ ràng, cho tới khi hoàn toàn bước ra khỏi cơn lốc, Vương Lâm ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc bình tĩnh.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1907 Đại môn Thiên Nghịch!

Hắn từ từ cảm nhận tấm màng ngăn áp chế tu vi trong cơ thể sau khi hủy diệt Huyền Kiếp lần thứ chín liền được mở ra, khiến cho tu vi đột ngột tăng lên, cho tới khi tiến vào Không Kiếp sơ kỳ!

Không Kiếp...

Vương Lâm nhắm mắt lại. Trong cơ thể hắn có hai dòng xoáy đang nhanh chóng chuyển động. Những dòng xoáy tỏa ra khí tức kinh thiên, khiến cho Vương Lâm cảm giác giống như mở tay có thể nắm giữ cả thiên địa vậy.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Nửa ngày sau, cùng với sự tiêu tán của cơn lốc phía sau lưng. Vương Lâm đột nhiên mở hai mắt, tay phải hung hăng nắm chặt lại. Những tiếng nổ lùng bùng từ trong lòng bàn tay hắn truyền ra. Một luồng lực lượng vượt qua cả Không Kiếp sơ kỳ ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Tay phải nắm chặt lại, mặt đất dưới chân hắn lập tức ầm vang, xuất hiện vô số khe nứt. Lan tràn về bốn phía. Uy áp Không Kiếp trong cơ thể hắn ầm ầm khuếch tán ra, khiến cho tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía biến sắc, vội vàng lui lại phía sau, ngơ ngác nhìn về phía Vương Lâm.

Bọn họ không hề cảm nhận được chút khí tức của Lục Ma Hạt nào trên người Vương Lâm. Giờ phút này khi nhìn lại, hơn mười tu sĩ này biến sắc.

Cảm giác của Không Kiếp...

Vương Lâm cúi đầu nhìn nắm tay mình, đang muốn rời đi thì đột nhiên thần sắc hắn biến đổi. Hắn cảm nhận được Thiên Nghịch Châu ẩn trong linh hồn mình sau khi mình trở thành tu sĩ Không Kiếp bất ngờ biến ảo vận chuyển, truyền ra từng luồng lực hút, giống như muốn lan ra khỏi cơ thể mình, hướng về phía mặt đất mà tràn tới.

Thậm chí Vương Lâm lần đầu tiên mơ hồ cảm nhận được. Thiên Nghịch Châu trong cơ thể lan ra một luồng dao động ý thức. Luồng dao động này lộ ra một khát vọng mãnh liệt!

Luồng ý thức dao động này nếu Vương Lâm không trở thành Không Kiếp thì không thể nào phát hiện ra được rõ ràng như vậy. Nhưng theo tu vi gia tăng, Thiên Nghịch đối với hắn cũng trở nên bất đồng.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, hơi trầm ngâm một chút, tay phải đột nhiên giơ lên, hướng về mặt đất đánh ra một quyền.

Trong khi một quyền này rơi xuống liền hóa thành chưởng, vỗ một cái khiến đại địa ầm vang, nứt nẻ sụp đổ, lan tràn về bốn phía.

Một luồng lực lượng hủy diệt ầm ầm bộc phát, sau khi tiến vào mặt đất liền khiến cho nơi này xuất hiện một cái hố rất sâu, phạm vi ước chừng mấy ngàn trượng, điên cuồng lan sâu vào lòng đất, trong nháy mắt đã tới đáy của vùng đất này!

Đáy của Hạt Miếu chính là chỗ trấn áp Lục Ma Hạt Hồn! Giờ phút này dưới một chưởng của Vương Lâm, mặt đất sụp đổ. Hố sâu bất ngờ tiến thẳng tới chỗ Lục Ma Hạt Hồn bị phong ấn, lập tức nối liền nơi đó, bị mạnh mẽ mở ra.

Trong nháy mắt khi mặt đất bị mở ra, một tiếng gào thét khiến tâm thần tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía run rẩy chợt từ trong hố sâu truyền ra. Tiếng gào này cực kỳ thê lương, lại có oán khí ngập trời ầm ầm bộc phát ra.

Trong tiếng gào thét này, chỉ thấy từ trong hố sâu lan ra rất nhiều sương mù màu lục. Sương mù này giống như một cái trụ bằng khí, từ hố sâu phóng thẳng lên bầu trời, bất ngờ hóa thành một con bọ cạp màu lục khổng lồ!

Con bọ cạp màu lục này lớn tới mấy vạn trượng, lập tức che phủ bầu trời, hình thành một cái bóng rất lớn, bao phủ mặt đất. Đồng thời nó cũng khiến cho hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu lộ vẻ hoảng sợ!

Lục Ma đại nhân!

Đây... ở đây đã xảy ra biến cố gì. Hồn phách Lục Ma đại nhân nếu xuất hiện vậy thì người này là ai!

Chẳng lẽ hắn không phải là Lục Ma đại nhân sau khi đoạt xá sống lại!

Hơn mười tu sĩ lập tức nghi hoặc, giờ phút này sau khi nhìn thấy sương mù màu lục từ trong hố sâu bay ra, hình thành Lục Ma Hạt Hồn thì tâm thần đều chấn động. Trong đầu bọn họ đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ không thể tin nổi!

Vương Lâm! Hắn là Thiên Ngưu Châu Vương Lâm!

Trong mười tu sĩ này có người tới từ Đạo Ma Tông. Người này chính là một trong những tu sĩ tham gia đuổi giết Vương Lâm ở biên giới Lục Ma Châu vào hơn một trăm năm trước!

Trong lòng hắn lúc trước đã hơi do dự. Giờ phút này trong đầu ầm vang, lập tức nhận ra thân phận Vương Lâm!

Lục Ma Hạt Hồn trong hố sâu lan ra phát ra tiếng gào thét kịch liệt, thân thể khổng lồ nhoáng lên trên bầu trời, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Trên thân thể nó có bốn ấn ký màu đỏ, phong ấn ở đầu đuôi và phía trước phía sau thân hình, tỏa ra lực lượng trấn áp.

Bốn ký hiệu này chính là năm đó Tiên Tổ thi triển ra, dùng để trấn áp hồn phách này, hóa thành lực lượng của Lục Ma Châu!

Thân thể Vương Lâm đứng trước Lục Ma Hạt Hồn này cực kỳ nhỏ bé. Nhưng hắn đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại, tản mát ra khí thể đủ để lấn áp Lục Ma Hạt Hồn.

Mái tóc bạc hắn phủ qua vai, trong nháy mắt khi Lục Ma Hạt Hồn biến ảo ra gào thét, tay phải liền chậm rãi giơ lên, hướng về phía Hạt Hồn bỗng nhiên đánh một quyền. Một quyền này ẩn chứa lực lượng Đạo Cổ, đồng thời cũng ẩn chứa toàn bộ tu vi Không Kiếp trong cơ thể hắn. Hình thành chấn động ngập trời, đánh thẳng về phía Hạt Hồn.

Tiếng ầm vang trong nháy mắt nổi lên kinh thiên. Toàn thân Hạt Hồn này chấn động, thân thể bỗng nhiên bị cuốn đi, giống như bị cuồng phong gào thét quanh thân thể, sắp sửa bị thổi tắt vậy. Nhưng bốn ký hiệu trên thân thể Hạt Hồn này lại lóe lên, vừa lóe lên liền triệt tiêu lực lượng một quyền này của Vương Lâm, khiến cho Hạt Hồn nọ có thể sống sót!

Hống

Toàn thân Hạt Hồn nọ lại chấn động, gào thét lần nữa, thân thể nhoáng một cái liền lao vọt tới Vương Lâm, đồng thời phát ra thần niệm âm trầm truyền khắp bốn phía!

Phàm là tu sĩ Lục Ma Châu ta, mau giết người này!

Thần niệm này khuếch tán ra, thần sắc đám tu sĩ Lục Ma Châu bốn phía liền biến hóa. Nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, đồng loạt lao ra, hóa thành hơn mười đạo cầu vồng vọt về phía Vương Lâm!

Phong ấn của Tiên Tổ nhiều năm như vậy mà vẫn thật cường đại. Có thể thấy được tu vi của Tiên Tổ năm đó...

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Hạt Hồn tới gần, Thiên Nghịch Châu trong cơ thể hắn vận chuyển, trong thời khắc này đã đạt tới đỉnh điểm, ý thức đầy khát vọng từ bên trong truyền ra càng mãnh liệt hơn.

Ánh mắt lóe lên, tay phải Vương Lâm giơ lên, hướng về phía Lục Ma Hạt Hồn vung lên. Ở trong lòng bàn tay hắn lóe lên một vùng sáng trắng. Thnc nọ sau khi Vương Lâm xuất hiện tại

Tiên Cương đại lục, lần đầu tiên hiện ra trong thiên địa này!

Thiên Nghịch Châu vừa xuất hiện lập tức tỏa ra bạch quang vô tận. Ánh sáng đó khuếch tán ra liền chiếu rọi bốn phương tám hướng. Hạt Hồn kia trong nháy mắt nhìn thấy Thiên Nghịch Châu liền hơi sửng sốt. Nhưng ngay lập tức nó lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi, phát ra tiếng gầm rống thê lương, thân thể khổng lồ đột nhiên ngừng lại. Điên cuồng lui lại phía sau!

Bạch quang... Đây là... Đây là Bạch Châu!

Thần sắc sợ hãi lui về phía sau của nó khiến hơn mười tu sĩ đang vọt tới từ bốn phía lập tức sững lại, ánh mắt đều ngưng tụ trên Thiên Nghịch Châu đang phát ra bạch quang vô tận!

Tốc độ lui lại phía sau của Hạt Hồn dù nhanh nhưng vẫn không thể bằng Thiên Nghịch Châu làm nó kinh khiếp kia. Chỉ thấy hạt châu này đột nhiên bay ra, với một tốc độ không tài nào hình dung nổi trực tiếp tới gần Hạt Hồn, trong khi bốn ký hiệu lóe lên, bất ngờ xuyên thấu qua tầng phòng hộ của chúng, trực tiếp chui vào bên trong Lục Ma Hạt Hồn!

Trong nháy mắt khi nó tiến vào, một luồng lực hút kinh khủng chợt ầm ầm khuếch tán ra từ trong Thiên Nghịch Châu. Hạt Hồn lớn tới mấy vạn trượng trong mắt hơn mười tu sĩ Lục Ma Châu lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Một nhịp thở, hai, ba nhịp thở!

Trong thời gian ba nhịp thở này, Hạt Hồn khổng lồ điên cuồng co rút lại, không ngờ bị Thiên Nghịch Châu hấp thu toàn bộ, trong nháy mắt đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa. Bốn ký hiệu do Tiên Tổ năm đó lưu lại giờ lơ lửng bốn phía, giờ phút này đã không còn Hạt Hồn để trấn áp, hóa thành một đám tro bụi tiêu tán trong thiên địa.

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho hơn mười tu sĩ ở bốn phía hồn phi phách tán. Giờ phút này Vương Lâm trong mắt bọn họ giống như một cơn ác mộng, lập tức điên cuồng tản ra bốn phía, không để ý gì nữa mà thi triển thần thông, dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng bỏ chạy.

Vương Lâm không đuổi theo mười người này mà đứng đó nhìn Thiên Nghịch Châu vừa hấp thu toàn bộ Hạt Hồn, ánh mắt lóe lên, tay phải giơ lên chụp vào hư không một cái.

Lập tức Thiên Nghịch Châu nọ bay thẳng về phía tay phải Vương Lâm. Bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt khi cầm lấy Thiên Nghịch Châu, thân thể Vương Lâm bỗng nhiên chấn động. Hắn cảm nhận được rõ ràng Thiên Nghịch Châu hình như lại một lần nữa viên mãn, bên trong đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hơi trầm ngâm một chút, tay trái Vương Lâm hướng về bốn phía vung lên. Lập tức ở bốn phía hắn xuất hiện một vùng gió lốc, bao phủ ngàn dặm, tỏa ra khí tức vô cùng kinh khủng, ngăn cản tất cả sinh linh bước vào bên trong.

Sau khi bảo vệ tốt rồi, Vương Lâm không chút do dự, thần thức lập tức chui vào trong Thiên Nghịch Châu. Hắn muốn mau chóng xem thử, Thiên Nghịch một lần nữa viên mãn thì sẽ hiện ra biến hóa gì!

Trong tích tắc khi thần thức của Vương Lâm chui vào bên trong Thiên Nghịch Châu, trước mắt hắn liền hoa lên. Đợi tới khi rõ ràng thì hắn đã xuất hiện ở một vùng hư vô vô biên vô hạn. Nơi này vô cùng mênh mông, trên bầu trời có một cánh cửa lóng như nối liền thiên địa đang sừng sững đứng!

Trên cánh cửa nọ có một cánh tay màu xanh, tỏa ra khí tức hủy diệt!

Đại môn Thiên Nghịch!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1908 Thiếu một!

Đại môn như vậy, cánh tay như vậy, trước đây Vương Lâm đã từng nhìn thấy mấy lần!

Cứ mỗi một lần Thiên Nghịch viên mãn là lại xuất hiện đại môn này. Vương Lâm đã từng đi vào nhưng cuối cùng đều không thể chứng kiến trong đó là thứ gì, chỉ thấy một vùng trời đất mênh mông.

Nhất là cánh tay màu xanh kia lại càng ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại. Ngăn cản tất cả mọi người tiến vào đại môn.

Hôm nay Vương Lâm lại một lần nữa đứng bên ngoài đại môn này, nhìn cánh tay màu xanh kia, trầm mặc.

Hạt Hồn nọ trước khi chết từng nói... Bạch Châu... Là có ý gì...

Đôi mắt Vương Lâm trầm ngâm, hồi lâu trong mắt lóe sáng, thân thể nhoáng một cái liền chậm rãi tiến về phía đại môn kia.

Trong nháy mắt khi hắn tới gần đại môn, cánh tay màu xanh liền chuyển động, mang theo một luồng uy áp hướng thẳng về phía Vương Lâm, trong nháy mắt đã áp sát hắn, năm ngón tay duỗi ra, vẽ lên một vòng trong hư vô.

Thần sắc Vương Lâm như thường, bước chân không dừng lại chút nào, vẫn tiến về phía trước, tay phải giờ lên, đối mặt với cánh tay khổng lồ đang chộp tới kia bỗng nhiên vỗ mạnh.

Một cái vỗ này khiến thiên địa ầm vang. Chỉ thấy cánh tay màu xanh nọ chấn động, bỗng nhiên bị cuốn đi, trực tiếp bị một cái vỗ của Vương Lâm đánh bay lên mười trượng.

Năm đó Vương Lâm thật sự sợ hãi cánh tay này nhưng hôm này Vương Lâm sau khi trở thành tu sĩ Không Kiếp thì cánh tay này đã không còn tác dụng ngăn cản nữa. Vương Lâm bình tĩnh tiến vào bên trong đại môn.

Một bước không nhanh nhưng mỗi khi hạ xuống đều có tiếng động ầm ầm vang vọng, giống như hai chân hắn muốn đạp tan hư không vậy. Khi chỉ còn cách đại môn này bảy bước, cánh tay màu xanh bị đánh bay bỗng nhiên lại giơ lên, một lần nữa hướng về phía Vương Lâm gào thét lao tới.

Lúc này trên cánh tay lan ra một luồng lực lượng kinh khủng, giống như nếu không ngăn cản Vương Lâm thì quyết không bỏ qua!

Vương Lâm nhướng mày. Hắn không muốn hủy diệt cánh tay này, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền giơ cánh tay phải lên, hướng về phía cánh tay ấy điểm một chỉ.

Định

Một chữ định thân. Cánh tay khổng lồ kia bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, không nhúc nhích gì nữa.

Vương Lâm cất bước đi liên tục bảy bước, thong dong đứng trước đại môn Thiên Nghịch, tay trái giơ lên đặt trên cánh cửa, đẩy mạnh vào phía trong!

Dưới động tác này, đại môn Thiên Nghịch này truyền ra tiếng động trầm trầm, chậm rãi mở ra một khe hở. Khe hở này thoạt nhìn không lớn nhưng đối với Vương Lâm mà nói thì đã tới mấy trượng rồi.

Cánh cửa này hé ra, Vương Lâm đứng đó trầm mặc trong chốc lát, giơ chân hướng về phía đại môn bước một bước.

Thân hình hắn lúc này hoàn toàn bước vào bên trong đại môn Thiên Nghịch.

Lúc này hiện ra trước mặt Vương Lâm là một thế giới hắn chưa bao giờ thấy. Nơi này có thiên có địa, nhưng lại không có chút dấu hiệu tính mạng nào, chỉ bên trong những dãy núi cao vút có một tòa tháp vươn tới tận chân mây!

Tòa tháp này không phải là thực chất mà biến đổi giữa hư ảo và thực chất, lúc thực lúc huyễn.

Nơi này không phải là Phong Giới chí tôn năm xưa. Chuẩn xác mà nói, lần này Thiên Nghịch viên mãn hiện ra cảnh tượng hoàn toàn khác những gì Vương Lâm đã từng thấy!

Dường như tất cả mọi thứ lúc trước đều là mây mù, lúc này mây mù tan đi, khiến Vương Lâm tiếp cận tới được gần vô hạn với bí ẩn trung tâm của Thiên Nghịch!

Đứng từ xa nhìn ngọn tháp kỳ dị, Vương Lâm trầm mặc, chậm rãi bước tới. Hắn bước đi, những ngọn núi dần dần trở nên hư ảo, tản ra trước người Vương Lâm, khiến cho một bước của Vương Lâm đã đi tới trước ngọn tháp.

Tứ phương tháp này nhìn có vẻ rất cổ quái, ở dưới tháp, tại bốn hướng bất ngờ có bốn bộ hài cốt ngồi khoanh chân.

Bốn bộ hài cốt này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, thủy chung vẫn ở nơi này. Trong đó có hai bộ mặt áo bào màu trắng, hai bộ khắc mặc hắc bào.

Bọn họ ngồi khoanh chân không nhúc nhích, từng luồng tử khí tuôn ra.

Ánh mắt Vương Lâm sau khi đảo qua bốn bộ hài cốt, lại nhìn ngọn tháp nọ, lộ vẻ mê man.

Thiên Nghịch là cái gì, vấn đề này vẫn luôn đeo bám hắn đã hơn hai ngàn năm nay, kéo dài suốt gần ba ngàn năm.

Hắn từng thấy đại môn Thiên Nghịch mấy lần nhưng duy nhất lần này là thấy được ngọn tháp này, thấy được bốn bộ hài cốt mặc hắc bạch y này.

Tháp này không có cửa!

Đứng ở bên ngoài tháp, vẻ mê man trong mắt Vương Lâm càng đậm. Hồi lâu hắn tản thần thức ra, lan về phía ngọn tháp. Trong tích tắc khi thần thức chạm vào ngọn tháp, trong óc hắn liền vang lên tiếng ầm vang!

Có vô số những âm thanh nhỏ lập tức hiện lên trong tâm thần hắn. Bởi những âm thanh này rất nhiều nên khiến Vương Lâm cảm thấy cực kỳ ồn ào, không nghe nổi một câu!

Hắn mơ hồ nghe thấy tiếng trẻ con mới sinh khóc, tiếng thở dài của người già khi tử vong, nghe thấy rất nhiều âm thanh không rõ, có tiếng kêu thê lương thảm thiết, có tiếng nỉ non ôn hòa. Tất cả các âm thanh giống như khiến Vương Lâm bị vây trong một đô thành phàm nhân khổng lồ, nghe thấy tất cả âm thanh nơi này vậy!

Cuối cùng những âm thanh vô tận này hóa thành một loại tiếng ù ù, điên cuồng vọng lên trong tâm thần Vương Lâm, khiến sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, với tu vi hiện nay của hắn cũng có dấu hiệu không thể thừa nhận.

Giống như nếu hắn tiếp tục thì thân thể sẽ sụp đổ.

Ngay lúc hắn sắp sửa không thể chịu đựng được thì tiếng trẻ con khóc đâm thẳng vào tâm thần hắn, khiến cả người hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, thân thể liên tục lui lại phía sau hơn mười bước, sắc mặt trắng bệch.

Trong đầu hắn ầm vang, ngơ ngác nhìn ngọn tháp nọ. Một lát sau Vương Lâm xoay phắt người, hóa thành một đạo cầu vồng gào thét lao thẳng về phía xa, trong thời gian ngắn đã rời khỏi vùng không gian này. Dựa vào cảm ứng. Trong Thiên Nghịch hắn tìm được hồn phách của Vương Bình và thê tử của Vương Bình đang ngủ say.

Nhìn cốt nhục Vương Bình của mình, Vương Lâm trầm mặc.

Vừa rồi tiếng khóc thê lương thức tỉnh hắn chính là tiếng khóc của Vương Bình lúc còn là oán anh, khi lần đầu tiên gặp hắn.

Tháp này rốt cuộc là thứ gì...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ mê man, hồi lâu, hồi lâu hắn nhìn hồn phách cốt nhục của mình đang ngủ say, ánh mắt lộ vẻ nhu hòa và bi thương, than nhẹ một tiếng. Vương Lâm xoay người rời đi.

Lần thứ hai hắn rời khỏi không gian kỳ dị này, đi tới trước tứ phương tháp.

Ngẩng đầu nhìn chỗ cao nhất của ngọn tháp biến đổi giữa hư ảo và chân thật này, hắn thấy một vùng mơ hồ.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm cắn răng một cái, thân thể bước về phía trước vài bước, thần thức lại một lần nữa tản ra. Lần này lan ra tay phải hắn giơ lên, chỉ thấy móng tay dài ra, hóa thành sắc bén như châm, lòng bàn tay nắm chặt, khiến móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay nhưng lại có một tầng ánh sáng nhu hòa cản lại, không thể tiến vào trong huyết nhục.

Chẳng qua ánh sáng nhu hòa này nhanh chóng tiêu tán, sợ là chỉ trong vòng mười nhịp thở thì ánh sáng này sẽ mất, móng tay sắc bén sẽ đâm vào huyết nhục, gây đau đớn cho Vương Lâm.

Thời gian gấp gáp, Vương Lâm không nghĩ ngợi nhiều, thần thức tản ra, tràn ngập ngọn tháp kia. Trong nháy mắt khi thần thức của hắn đụng vào ngọn tháp, tiếng động phức tạp vừa rồi lại một lần nữa ầm ầm truyền vào tâm thần Vương Lâm.

Thân thể hắn chấn động, cả người giống như mất đi thần trí, bị âm thanh hỗn tạp kia bao phủ. Giống như một chiếc thuyền đơn độc trong bão tố, bị sóng biển xô đẩy.

Tiếng động đó vô tận, đủ thứ dung hợp với nhau liền hình thành tiếng ù ù vang vọng, chấn động tâm thần Vương Lâm, khiến hắn không thể nghe rõ. Thời gian từ từ trôi qua, sắc mặt Vương Lâm càng ngày càng tái, hai mắt vô thần, thân thể run rẩy. Trong bàn tay hắn, ánh sáng dần dần tiêu tán. Vào nhịp thở thứ chín, ánh sáng tiêu tán hoàn toàn, khiến móng tay sắc bén hung hãn đâm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra, sự đau đớn truyền khắp toàn thân.

Sự đau đớn đột ngột này khiến thần sắc Vương Lâm có vẻ giãy giụa. Bỗng nhiên tỉnh táo lại. Trong nháy mắt khi hắn tỉnh lại, hắn nghe được trong đám âm thanh hỗn tạp kia có một giọng nói, như ẩn như hiện, trong chớp mắt này chợt rõ ràng!

... Thiếu một...

Đồng thời với lúc nghe thấy giọng nói này, thân thể Vương Lâm lui lại mấy trăm trượng. Trong thời gian ngắn ngủi mười nhịp thở này, hắn giống như trải qua khảo nghiệm sinh tử. Nếu như không có tiếng trẻ con khóc lần đều tiên và sự chuẩn bị trong lần thứ hai thì sợ là hắn đã đắm chìm vào trong tiếng động ồn ào kia, mất đi bản thân!

Nhìn chằm chằm vào ngọn tháp, ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ kiêng kỵ hiếm có. Cho tới giờ hắn vẫn không hiểu ngọn tháp xuất hiện trong Thiên Nghịch Châu là thứ gì!

Còn có giọng nói trong nháy mắt khi hắn tỉnh lại nữa...

Thiếu một... Những lời này có ý gì!

Vương Lâm trầm mặc nửa ngày. Sau đó hắn nhìn thoáng qua ngọn tháp, xoay người rời khỏi nơi này.

Trên Lục Ma Châu, nơi vốn là Ma Hạt Miếu giờ phút này gió lốc tràn ngập. Trong gió lốc có một người thanh niên mặc bạch y đang đứng. Hai mắt hắn nhắm nghiền, giờ phút này đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt khi hắn mở ra, ánh mắt hắn hiện lên vẻ kiêng kỵ rất đậm!

Vương Lâm hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn Thiên Nghịch Châu trong lòng bàn tay đang dung nhập vào trong thân thể, thần sắc phức tạp.

Ngươi... Rốt cục là cái gì...

Vương Lâm thì thào, nhìn Thiên Nghịch Châu hoàn toàn biến mất trong lòng bàn tay hắn. Dung nhập vào trong thân thể, biến mất trong linh hồn.

Thần thức của ta còn chưa đủ mạnh mẽ... Còn thiếu rất nhiều. Một ngày nào đó ta sẽ có thể lấn át tiếng ồn ào kia, nghe được giọng nói ẩn trong đó. Biết được bí ẩn sâu nhất của Thiên Nghịch Châu này!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nén mê man về Thiên Nghịch Châu này. Hắn đạt được hạt châu này đã gần ba ngàn năm, có đủ kiên nhẫn để đợi thời khắc bí ẩn được giải khai!

Mà lúc này hắn mơ hồ cảm thấy, có thể nhìn thấy ngọn tháp đó đã nói rõ rằng mình chỉ còn cách bí ẩn chính thức của Thiên Nghịch Châu rất gần!

Giờ phút này hai mắt Vương Lâm lộ hàn ý, ngẩng đầu nhìn về hướng Đạo Ma Tông ở xa xa!

Đạo Ma Tông... Ta năm đó đã từng thề phải diệt toàn tông, hủy đạo môn của các người, khiến Tiên Cương đại lục từ nay về sau không còn Đạo Ma Tông nữa!

Vương Lâm vung tay áo, gió lốc bốn phía ầm ầm chuyển động nhanh hơn, hình thành một cơn lốc màu đen khổng lồ, cuốn thân thể Vương Lâm lao thẳng về phía xa xa.

Kiếp nạn của Đạo Ma Tông tới rồi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1909 Kim, thiên, dược!

Đạo Ma Tông năm ở phía tây bắc Lục Ma Châu, trong một vùng ao đầm liên miên bất tuyệt. Tông phái này được liệt vào một trong cửu tông thập tam môn, bên trong tông phái có lực lượng Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong!

Chỉ cần có được thực lực như vậy thì ở trong Đông Châu khổng lồ này cũng đủ để thanh danh vang dội!

Trên Tiên Cương đại lục, chỉ cần tiến vào Không Kiếp thì đều được gọi là Đại Tôn. Dù là tu sĩ Không Kiếp hậu kỳ vẫn được gọi là Đại Tôn như cũ. Chỉ có Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong, vô cùng gần với viên mãn, không thể vượt qua mà đạt tới viên mãn thì mới được xưng là Kim Tôn!

Nếu có thể đột phá, trở thành tu sĩ Không Kiếp viên mãn hiếm thấy chỉ dưới Đại Thiên Tôn thì được gọi là Hư Thiên Tôn hay còn gọi là Thiên Tôn! Dạng tu sĩ Thiên Tôn như vậy ngay cả Đại Thiên Tôn cũng cực kỳ coi trọng, dùng hậu lễ đối đãi. Cố gắng lung lạc.

Dù sao thì tu sĩ Thiên Tôn trừ mấy Đại Thiên Tôn ra thì cũng là cường giả cực mạnh! Đại Thiên Tôn cũng có mâu thuẫn. Những mâu thuẫn thường không cần Đại Thiên Tôn tự mình ra tay. Dù sao thì tu vi của bọn họ nếu đại chiến sẽ gây ra hậu quả quá lớn!

Trừ phi bắt buộc phải ra tay, Đại Thiên Tôn lúc đó mới giao chiến. Cứ như Huyền La. Bởi vì hắn đi vào khu vực của đối phương nên mới có trận chiến năm xưa!

Chẳng qua dù là giao chiến những cũng chẳng làm gì được đối phương. Cho nên đại bộ phận Đại Thiên Tôn khi phân tranh thường thường là do số lượng và sự mạnh yếu của Thiên Tôn quyết định.

Có thể nói một Thiên Tôn tồn tại trên Tiên Cương đại lục có thể đạt được vinh quang và địa vị không thể tưởng tượng, cũng được Đại Thiên Tôn coi trọng và ưu ái.

Nghe đồn cấp độ của Thiên Tôn sở dĩ gọi là Hư Thiên Tôn vì giữa Thiên Tôn và Đại Thiên Tôn còn có một cảnh giới mơ hồ. Cảnh giới này được gọi là Dược Thiên Tôn. Tu sĩ ở cảnh giới này đều là Không Kiếp đại viên mãn, dù dưới trướng các Đại Thiên Tôn cũng rất hiếm thấy!

Từ cổ chí kim, tu sĩ có thể đạt tới cấp độ Thiên Tôn không nhiều lắm, có thể trở thành cấp độ Dược Thiên Tôn lại càng hãn hữu, nghe đồn La Vân Hải của Đại Hồn Môn năm đó cũng là một Dược Thiên Tôn, cho nên hắn mới có can đảm đi khiêu chiến Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Chẳng qua người này kiệt ngạo bất tuần, mà đối với Đạo Nhất Đại Thiên Tôn dường như còn có nhân quả mà người ngoài không biết tới, cho nên Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mới không thể không ra tay đánh chết hắn, nhưng lưu lại hồn phách trở về Đại Hồn Môn, coi như là thương tiếc nhân tài!

Cả Thiên Ngưu Châu từ khi sinh ra tới nay mọi người cũng chỉ biết có một Dược Thiên Tôn mà thôi!

Kim Tôn, Thiên Tôn, Dược Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn, những danh hiệu bất đồng đại biểu cho bốn loại lực lượng đỉnh cao!

Đại Hồn Môn có Thanh Ngưu lão tổ, lại có tu sĩ cường hãn La Vân Hải năm đó có dũng khí khiêu chiến Đại Thiên Tôn, thanh danh vang dội, tuy rằng đã qua đi rất lâu nhưng Thanh Ngưu lão tổ bởi vì bản thân cũng là Kim Tôn tu vi Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong, hơn nữa lại có cả bản nguyên chân thân, hơn nữa thần thông của Đại Hồn Môn quỷ dị và thần bí khó lường, cũng có thể coi là một thế lực cường đại trong cửu tông thập tam môn.

Còn về phần Quy Nhất Tông tuy không có tu sĩ Kim Tôn, dù Tông chủ Quy Nhất Tông cũng chỉ là Đại Tôn Không Kiếp hậu kỳ mà thôi, khoảng cách tới đỉnh phong còn một hố sâu ngăn cách, chưa thể vượt qua.

Tuy vậy nhưng tu sĩ Quy Nhất Tông đạt tới Không Kiếp hậu kỳ lại có hơn năm người. Năm người này chiếm những địa phương trọng yếu.

Mà bên trong tông lại truyền thừa một bộ Nguyên Thủy Giáp có danh tiếng rất lớn, Đại Tôn Không Kiếp hậu kỳ mặc vào tu vi bạo tăng, nếu tế hiến tính mạng thì có thể đạt uy lực đánh với Kim Tôn một trận!

Chính nhờ có áo giáp này tồn tại cho nên tông phái này mới có vị trí như hiện nay. Cũng bởi phải tế hiến tính mạng, không thể vượt quá ba lần. Sau khi vượt quá ba lần thì hắn phải chết, mà có tư cách mặc áo này trong tông môn chỉ có năm người, dò đó cũng miễn cưỡng được liệt vào cửu tông thập tam môn.

Còn về phần Đạo Ma Tông thì tông chủ có danh hiệu Kim Tôn Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong, thực lực cường hãn, danh chấn Đông Châu! Chẳng qua nếu so với Thanh Ngưu chân nhân thì hai người tuy đều có danh hiệu Kim Tôn nhưng Thanh Ngưu chân nhân có bản nguyên chân thân phụ trợ, Tông chủ Đạo Ma Tông không phải là đối thủ!

Nhưng Đạo Ma Tông này không phải là một tông môn yếu kém, bên trong tông ngoài tông chủ cấp độ Kim Tôn ra còn có bốn Đại Tôn Không Kiếp, mà quan trong nhất là Đạo Ma Tông còn có một lão tổ!

Lão tổ Đạo Ma Tông tu vi không ngờ đã đạt tới trình độ Thiên Tôn! Hắn không màng thế sự, càng không theo Lục Ma Hạt trong Hạt Miếu, tự thân tu luyện, một vạn ba ngàn năm trước rời đi, nghe nói là được Đại Thiên Tôn mời, trở thành người dưới trướng!

Đạo Ma Tông có một lão tổ kinh người như vậy, danh chấn Đông Châu, đồng thời ở Lục Ma Châu cũng chiếm vị trí chủ đạo nhất!

Chẳng qua cảm tình của lão tổ đối với Đạo Ma Tông theo tu vi đề cao cũng mỏng manh dần, chết bao nhiêu người cũng không sao, chỉ cần không phải diệt môn phá tan đạo thống thì hắn sẽ không để ý tới.

Những nếu có người muốn hủy đạo thống của Đạo Ma Tông thì lão tổ này sẽ vì mặt mũi mà nhất định truy cứu!

Việc này trong bản đồ trên mai rùa Thanh Ngưu chân nhân đưa cho Vương Lâm có ghi chép toàn bộ.

Trong cả Đông Châu, người có cấp độ Thiên Tôn chỉ có bảy! Không biết lấy tu vi hiện tại của ta, khi mặt Thiên Nghịch Hồn Khải vào, tỏa ra toàn bộ lực lượng thì có thể đạt tới mức nào...

Trong cơn gió lốc tràn khắp không gian, Vương Lâm chấp tay sau lưng, hai mắt lóe sáng.

Kim Tôn có thể không coi vào đâu. Thiên Tôn... Ta chưa đánh qua, nhưng rất muốn đánh một trận!

Mái tóc trắng của Vương Lâm tung bay, y phục phất phới che cả bộ mặt hắn.

Từ xa xa nhìn lại, giờ phút này Vương Lâm mặc áo bào trắng, diện mạo bị che đi khiến hắn có một vẻ thần bí và tang thương.

Ở phía tây bắc của Lục Ma Châu giờ phút này bị một vùng sương mù bao phủ không nhìn rõ bên trong, nơi đó là Đạo Ma Tông vốn có không dưới mười vạn môn đồ, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhưng hôm này trải qua hơn một trăm năm viễn chinh, số tu sĩ còn lại đã không còn tới ba vạn người. Tuy rằng môn nhân ít đi nhưng lực lượng của Đạo Ma Tông lại không hề giảm bớt nhiều lắm. Có hai tu sĩ Không Kiếp đi tới Thiên Ngưu Châu tới chủ trì chiến trường, còn lại đều lưu lại bên trong tông môn.

Mà Tông chủ Đạo Ma Tông hơn trăm năm trước bế quan, giống như muốn tiến lên cấp độ Thiên Tôn, thủy chung vẫn không xuất hiện.

Đạo Ma Tông bởi vì ít đi đại bộ phân tu sĩ, trong hơn trăm năm nay vẫn luôn mở Đạo Ma mê vụ trận, đồng thời thủ hộ tông môn, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.

Cả Đạo Ma Tông đều ở trong sương mù, trên vùng đầm lầy này, bọn họ mang tới một vùng núi non, đặt vào giữa vùng ao đầm hình thành một vùng tiên sơn!

Bọn họ mang tới đá từ chân trời, lấy lực lượng hình thành những tấm đá xanh phủ kín ao đầm, khiến cho đệ tử trong Đạo Ma Tông đi lại như đi trên đất bằng.

Đạo Ma Tông rất lớn, từ xa nhìn lại giống như không có giới hạn. Những kiến trúc lầu các độc lập trên các ngọn núi bao quanh, hình thành thế trận như bát quái trận, bao phủ trung tâm của Đạo Ma Tông.

Ở chỗ trung tâm không phải là ao đầm mà là một vùng hồ nước. Nước trong hồ rất trong, nhìn có thể thấy tận đáy. Ở dưới đáy hồ này thỉnh thoảng lại lan ra rung động, dường như trong đó có tiên thú tồn tại vậy.

Trong hồ có một hòn đảo nhủ, chính là chỗ Tông chủ Đạo Ma Tông bế quan, cũng là đại điện của Đạo Ma Tông và nơi cất chứa pháp thuật!

Bên ngoài Đạo Ma Tông, ở bên ngoài đám sương mù bao phủ trời đất kia, Vương Lâm thân mặc bạch y, bình tĩnh đứng trong không trung, áo bào bao phủ khuôn mắt, nhưng không che lấp được ánh mắt lạnh như băng của hắn. Hắn nhìn về phía Đạo Ma Tông xa xa, vẻ lạnh lùng trong mắt dần dần hóa thành sát khí.

Ta đã rất lâu không hủy diệt một tông môn, không diệt đạo thống một môn rồi...

Vương Lâm thì thào.

Vương Lâm dù cả đời tràn ngập trong giết chóc nhưng không phải là hiểu sát. Ngược lại tu vi càng đề cao, chỉ cần không chủ động trêu chọc hắn hay bức Vương Lâm hắn vào tuyệt cảnh thì hắn sẽ rất ít khi ra tay.

Nhưng hôm nay trong lòng hắn tràn ngập sát khí. Đạo Ma Tông này đầu tiên ở biên giới Mạnh Thổ Châu dùng toàn bộ tông lực bao vây Vương Lâm, không cho hắn an toàn rời đi, cả đám người giống như điên cuồng lao tới.

Mà trong trận vây sát đó, đám người này lại còn ném ra đầu lâu. Mỗi cái tuy không còn chút liên hệ tình cảm với Vương Lâm nhưng những người này dù sao cũng là những tu sĩ đã cùng hắn chiến đấu vô cùng hăng hái.

Sự tử vong của bọn họ, từ động tác của Đạo Ma Tông mà nói thì có thể thấy được đều là vì Vương Lâm hắn! Nhắm hai mắt lại, Vương Lâm lờ mờ có thể thấy cảnh tượng đầu lâu bay đầy trời năm đó, vẻ mặt thê lương của đám người chết trong tuyệt vọng.

Còn có cả giọng nói âm độc vang vọng.

Ngươi không phải thích đầu người sao? Đây là phần đại lễ đầu tiên Đạo Ma Tông ta đưa cho ngươi!

Ta thích đầu người... Ta đúng là rất thích...

Hai mắt Vương Lâm mở ra, bên trong tỏa ra sát khi ngập trời.

Mà Tông chủ Đạo Ma Tông bắt hắn, khiến hắn phải khổ sở cẩn thận trong Ma Hạt Miếu. Tất cả mọi chuyện này không phải chỉ giết một người là giải quyết được. Nếu Đạo Ma Tông đã mang cả lực lượng toàn tông tới đối phó với Vương Lâm vậy thì phương pháp trả thù của Vương Lâm chính là hủy đạo thống, diệt toàn môn!

Dù có tu vi gì, một người cũng đừng hòng chạy thoát! Muốn trách thì trách Đạo Ma Tông các người!

Vương Lâm vốn đã sát phạt cả ngàn lần, sát khí rất dễ dấu đi. Chỉ khi nào lộ ra thì lúc đó sát phạt mới kinh thiên!

Hắn giơ tay phải hướng về phía Đạo Ma Tông phía xa bỗng nhiên vung lên. Dưới một động tác này, lập tức một biển lửa gào thét bốc lên, hóa thành chín mươi chín con hỏa long rít gào, vờn quanh bốn phía Đạo Ma Tông, bao phủ tầng tầng lớp lớp.

Ngay sau đó, sấm sét tràn ngập lao ra, hình thành một lưới điện, dung nhập vào bên trong biển lửa, hình thành sự phong tỏa cẩn mật.

Sau sấm sét là một vùng lớn cấm chế khuếch tán ra, khiến cho hỏa diễm và sấm sét liên kết với nhau, dung hợp dày đặc một chỗ, tạo thành một

thể, hóa thành một vùng phong ấn và trấn áp.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Vương Lâm ngẩng đầu bước một bước về phía Đạo Ma Tông.

Một bước này hạ xuống, từng bước đều vang lên âm thanh kinh thiên, truyền ra bốn phía. Đồng thời từ cơ thể Vương Lâm truyền ra một luồng sát khí cuồn cuộn ngập trời, tràn tới Đạo Ma Tông!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1910 Kiếp nạn của Đạo Ma Tông!

Hành động vừa rồi của Vương Lâm tạo thanh thế rất lớn nhưng trên thực tế với tu vi của hắn có thể hoàn thành mà không hề gây chút tiếng động. Giờ phút này tiếng bước chân của hắn không nhanh nhưng mỗi bước đều vượt qua mấy trăm trượng, lao thẳng vào mê vụ đại trận của Đạo Ma Tông, rất nhanh sẽ áp sát. Thân thể hắn không chút dừng lại, cất bước đi thẳng vào bên trong.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiến vào trong đại trận, từ trong sương mù này liền truyền ra tiếng ầm vang kinh thiên. Tiếng động này truyền khắp bốn phía, cũng truyền vào bên trong Đạo Ma Tông.

Hơn ba vạn tu sĩ trong tông trong đó có hơn phận nữa đang đả tọa, giờ phút này bị tiếng ầm vang này làm cho chấn động, thần sắc đại biến, nhanh chóng rời khỏi vị trí, xuất hiện trên bầu trời.

Chỉ thấy vùng sương mù bao phủ bầu trời đang quay cuồng kịch liệt, bên trong giống như huyễn hóa ra mười tám hư ảnh khổng lồ, đang vờn quanh một người, vừa vây công vừa phát ra hàng loạt tiếng hí rống.

Kẻ địch tới! Tất cả môn nhân bước thứ ba bày trận!

Một tiếng gầm nhẹ vang lên từ một ngọn núi phía bắc Đạo Ma Tông. Ngay sau đó một vùng mây đỏ nhanh chóng bay tới, trong đó có một nam tử trung niên mặc hồng bào.

Hắn sau khi hiện thân lập tức vung tay áo lên. Chỉ thấy mây đỏ bốn phía gào thét lao tới, bay thẳng lên sương mù trên bầu trời.

Cùng lúc đó, trong tiếng gầm nhẹ của hắn, bên trong Đạo Ma Tông bay ra hơn mười đạo cầu vồng, trong mỗi đạo cầu vồng đều là một bậc toàn năng bước thứ ba của Đạo Ma Tông.

Những người này có nam có nữ, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, sau khi xuất hiện liền lập tức dung nhập vào trong sương mù trên bầu trời, chủ trì trận pháp, ngăn cản ngoại nhân phá trận.

Ngay sau đó, từ phía tây của Đạo Ma Tông, một đạo kim quang nhanh chóng bay tới, ở bên cạnh nam tử mặc hồng bào hóa thành một lão già thần sắc âm trầm, ngẩng đầu nhìn sương mù trên bầu trời, ánh mắt lộ hàn quang!

Lại dám xông vào hộ sơn đại trận của Đạo Ma Tông ta, lão phu muốn xem kẻ nào lại lớn gan như vậy!

Hắn vừa nói, thân thể nhoáng một cái liền bay thẳng vào sương mù trong bầu trời.

Bên trong sương mù, toàn thân Vương Lâm bao phủ trong bạch y, chậm rãi tiến về phía trước, ở trước người hắn có mười tám hư ảnh do sương mù biến thành, gào thét từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vọt tới, tỏa ra khí tức vô cùng kinh khủng.

Trong nháy mắt khi mười tám hư ảnh này tới gần, khuôn mặt Vương Lâm bị áo bào che phủ, hai mắt lóe lên hàn quang, tay phải giơ lên, vung mạnh về phía trước.

Tê Thiên!

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Trong nháy mắt khi lời nói truyền ra, tay phải vung lên, chỉ thấy bầu trời bị sương mù bao phủ của Đạo Ma Tông vốn ngàn dặm không mây nhưng vào lúc này lại truyền ra tiếng ầm vang kinh thiên.

Trong tiếng động này, bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái khe khổng lồ. Trong cái khe này bất ngờ có một đôi tay to lớn từ trong khe vươn ra. Đôi tay này to như hai trái núi, giờ phút này vươn ra, từ xa nhìn lại giống như là cánh tay của bầu trời giáng xuống, túm lấy cả vùng sương mù của Đạo Ma Tông.

Đám sương mù này vốn không phải là thực chất nhưng giờ phút này lại bị hai bàn tay khổng lồ túm được, giống như có hình thể thực, bị nắm lại.

Trong nháy mắt khi nắm lấy sương mù, hai cánh tay khổng lồ kia liền kéo mạnh ra ngoài một cái.

Một động tác này khiến tiếng nổ ầm ầm truyền khắp thiên địa. Chỉ thấy sương mù nọ bất ngờ bị hai cánh tay kia điên cuồng xé ra, tạo thành hai nửa phía trên Đạo Ma Tông!

Tiếng chấn động vang vọng, hai phần sương mù bị kéo đôi ra dưới sự lôi kéo của đôi tay liền hướng về hai hướng ầm ầm bay đi, khiến cho ánh

sáng mặt trời chói chang trực tiếp chiếu xuống Đạo Ma Tông đã không còn sương mù bảo vệ!

Cảnh tượng này khiến cho hơn ba vạn tu sĩ Đạo Ma Tông nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, rung động tâm thần, bị dọa cho hồn phi phách tán.

Từ cổ chí kim, từ một khắc trận pháp này của Đạo Ma Tông xuất hiện đến nay, không phải là chưa có người nào xâm phạm. Cũng có mấy lần trận pháp hộ sơn này trong đại chiến bị hủy, nhưng chưa bao giờ lại bị người ta dùng phương thức khiến da đầu tê dại, rung động như hiện giờ phá vỡ!

Trong nháy mắt khi mê vụ đại trận bị đôi tay khổng lồ kia xé mở, trong hai nửa sương mù bị xé ra truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy mấy chục tu sĩ Đạo Ma Tông vừa rồi dung nhập trong sương mù đều nhanh chóng bay ra, đồng loạt phun máu tươi, thậm chí còn mấy người trong nháy mắt bay ra thân thể còn nổ tung, hóa thành huyết nhục, hiển nhiên là không thể thừa nhận lực lượng giằng xé của đôi tay khi xé tan đại trận!

Còn có lão già mặc kim bào thần sắc âm trầm vừa rồi nhảy vào trong sương mù, lúc này cũng ở trong đoàn người lao ra, bộ dáng vô cùng chật vật, thần sắc hoảng sợ nhìn lên bầu trời, hai mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Hắn hiểu rõ lực lượng phòng hộ của đại trận này, đủ để chống được một kích toàn lực của Kim Tôn. Nhưng giờ phút này trận pháp này lại đơn giản bị hủy diệt, kéo thành hai nữa. Ý nghĩa của cảnh tượng này khiến lão già mặc kim bào run rẩy tâm thần.

Hắn... hắn có tu vi gì!

Dưới ánh mặt trời rạng rờ, có một thân ảnh mặc áo bào trắng đang yên lặng đứng trên bầu trời, đôi mắt từ trong áo bào nhìn như lóe lên hàn quang, nhìn đám người đang chấn động trong Đạo Ma Tông!

Các hạ là ai! Vì sao lại xông vào Đạo Ma Tông ta, hủy đại trận của Đạo Ma Tông ta!

Lão già mặc kim bào nén rung động trong lòng, lớn tiếng gầm lên.

Đạo Ma Tông ta là một trong cửu tông thập tam môn của Đông Châu, lão tổ là Thiên Tôn, các hạ giấu đầu ấn mật, rốt cục là ai, có cừu oán gì với Đạo Ma Tông ta!

Trừ lão già mặc kim bào này, nam tử trung niên mặc hồng bào cũng chấn động tâm thần. Tu vi của hắn đạt tới Không Kiếp hậu kỳ nhưng tự hỏi nếu bản thân vào trong mê vụ đại trận thì quyết không thể xông ra được, cũng không thể dùng phương thức kinh người này để hủy diệt hộ tông đại trận này!

Hai người bọn hắn đã thế, càng không nói tới mấy chục tu sĩ suýt tử vong, vừa trốn ra được kia. Đám người nhìn về phía Vương Lâm trên bầu trời, mang theo vẻ hoảng sợ tràn ngập.

Tất cả ba vạn tu sĩ còn lại của Đạo Ma Tông cũng như quên cả hô hấp, ngơ ngác nhìn bầu trời, toàn thân tràn ngập sợ hãi, trở nên run rẩy.

Quên ta rồi sao... Nhưng Vương mỗ vẫn nhớ rõ các ngươi...

Vương Lâm đứng trên bầu trời, ánh mắt đảo qua đám người phía dưới, cuối cùng rơi vào đảo nhỏ trong hồ nước phía xa xa.

Lời nói vừa thốt ra, tay phải Vương Lâm giơ lên, lật mũ trùm, để lộ khuôn mặt lạnh lùng của hắn ra dưới ánh mặt trời.

Hơn một trăm năm mà thôi, các người hắn còn nhớ rõ trận chiến ở biên giới Mạnh Thổ Châu. Hiện giờ đã nhận ra Vương mỗ chưa!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm lật mũ trùm, lão già mặc kim bào nhìn Vương Lâm, hai mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi.

Vương Lâm!

Hắn liếc mắt một cái là nhận ra Vương Lâm. Hắn không thể nào quên trận sát phạt kinh người bên biên giới Mạnh Thổ Châu năm xưa. Trong trận chiến ấy Đạo Ma Tông xuất động ra rất nhiều tu sĩ, nhưng bị lực lượng một người giết hơn phân nửa, cuối cùng nếu không có tông chủ ra tay thì sợ rằng rất khó lưu lại được người này!

Là ngươi?

Nam tử trung niên mặc hồng bào cũng hít sâu một hơi, nhận ra Vương Lâm! Hắn cũng tham gia trận chiến năm đó, tận mắt thấy sự điên cuồng kinh khủng của Vương Lâm, thấy đám đồng môn tử vong, thấy ánh mắt sát lục ngập trời của Vương Lâm.

Vương Lâm! Là hắn!

Hắn không phải hơn trăm năm trước đã bị tông chủ bắt đi. Đưa tới Hạt Miếu rồi sao! Hắn không ngờ lại không chết!

Không ngờ là hắn, hắn năm đó ở biên giới Mạnh Thổ Châu giết chóc máu chảy thành sông. Đạo Ma Tông ta năm đó xuất động rất nhiều tu sĩ, hơn nữa tông chủ ra tay mới bắt được người này!

Nhận ra Vương Lâm không chỉ có hai tu sĩ Không Kiếp mà còn có rất nhiều người ở bốn phía. Hễ những người nhận ra hắn toàn bộ đều tham

gia trận chiến năm xưa!

Ta năm đó đã từng nói...

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn đám tu sĩ phía dưới, tay phải đau đớn. Từ lòng bàn tay chậm rãi lan ra âm khí cực điểm!

Nếu ta có ngày có thể thoát khốn...

Vương Lâm thì thào, trong âm khí bao phủ, một thanh cốt đao sắc bén từ từ chui ra khỏi huyết nhục trong lòng bàn tay hắn.

Ta sẽ khiến Đạo Ma Tông này...

Thanh cốt đao nhanh chóng chui ra, trong chớp mắt liền hóa thành thanh đao dài hơn mười trượng, nhưng vẫn chưa chấm dứt mà tiếp tục kéo dài ra!

... Từ nay về sau trên Tiên Cương đại lục. Đạo thống bị hủy diệt, giết sạch toàn môn, xóa tên tông môn này!

Vương Lâm cúi mạnh đầu, cốt đao trong tay bất ngờ dài tới hơn ba mươi trượng, thanh đao còn dài hơn thân thể hắn. Tay phải hắn giơ lên, thanh cốt đao lóe lên dưới ánh mặt trời, tỏa ra cốt quang trắng bệch, âm khí ngập trời từ trong cơ thể Vương Lâm khuếch tán ra.

Trong nháy mắt khi thanh cốt đao kia vung lên, thân thể Vương Lâm nhoáng một cái liền từ

trên bầu trời lao thẳng xuống đám tu sĩ phía dưới. Tốc độ của hắn cực nhanh, như tia chớp tiến tới. Hắn cản bản không cần dùng đại thần thông, chỉ cần thanh đao này đã đủ giết sạch cả tông môn này!

Dùng tông môn này tạo thành tháp đầu người!

Sắc mặt lão già mặc kim bào đại biến. Hắn có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Vương Lâm, cũng cảm nhận được một luồng khí thế khiến tâm thần hắn run rẩy. Nhưng giờ phút này hắn không thể lui lại phía sau. Thân là Đại Tôn Không Kiếp hậu kỳ của Đạo Ma Tông, hắn biết mình không thể tránh khỏi một trận chiến này!

Giờ phút này trong tiếng gầm nhẹ, hắn cùng với nam tử trung niên mặc hồng bào bên cạnh hóa thành hai đạo cầu vồng lao thẳng về phía Vương Lâm trên bầu trời. Hai người liên thủ tiến hành chống cự đối phương!

Với tu vi của Vương Lâm ngày nay, hắn không cần mặc Hồn Khải vẫn có thể uy hiếp Đại Tôn Không Kiếp hậu kỳ. Trong nháy mắt khi hai người này bay tới, cốt đao trong tay Vương Lâm bỗng nhiên chém mạnh về phía trước!

- Sát!

Miệng Vương Lâm truyền ra tiếng gầm kinh thiên.

- Sát!

Phía sau hắn, ngũ hành chân thân biến ảo ra, cũng giơ lên cốt đao, phát ra tiếng gầm giống hệt Vương Lâm.

- Sát!

Phía sau ngũ hành chân thân, lôi đình bản nguyên chân thân biến ảo ra, cốt đao lập lòe tia chớp vung lên, truyền ra tiếng gầm thứ ba!

Ba tiếng gầm giết chóc này dung hợp. Hóa thành một cơn sóng âm kinh thiên, thay thế tất cả âm thanh trong thiên địa, chấn động tâm thần tất cả tu sĩ Đạo Ma Tông, cũng hấp dẫn ánh mắt của bọn họ ngưng tụ trên ba thân ảnh đang lao xuống dưới ánh mặt trời kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1911 Hai châu quyết chiến

Trong lúc Vương Lâm vừa xé tan mê vụ đại trận hộ sơn của Đạo Ma Tông, chém giết tiến vào, giơ cốt đao chém xuống một nhát kinh thiên thì ở Thiên Ngưu Châu xa xa, giờ phút này trận chiến với Lục Ma Châu đã tới mức độ vô cùng kịch liệt.

Trận chiến giữa hai châu duy trì hơn trăm năm qua, theo thời gian trôi qua càng ngày càng mở rộng, ngọn lửa chiến tranh lan ra, mấy ngàn dặm khói lửa, hầu như đã lan đến toàn bộ Thiên Ngưu Châu.

Phần lớn tu sĩ Lục Ma Châu đã vượt qua Đan Hải, tiến thẳng vào Thiên Ngưu Châu, trong đó có rất nhiều bậc toàn năng, thậm chí là Đại Tôn dẫn tu sĩ xông tới. Hôm nay rất nhiều đạo phòng hộ của Thiên Ngưu Châu đã sụp đổ. Bị đánh tới tận trung tâm rồi.

Đại quân tu sĩ của Lục Ma Châu hóa thành hai bộ phận, vây quanh Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông, triển khai trận chiến cuối cùng!

Ba vị lão tổ Kim Tôn của Lục Ma Châu, trừ Tông chủ Đạo Ma Tông đang bế quang ra thì hai người còn lại cũng đang ở Thiên Ngưu Châu, tụ tại bên ngoài Đại Hồn Môn.

về phần bên ngoài Quy Nhất Tông thì cũng có rất nhiều Đại Tôn dẫn tu sĩ Lục Ma Châu điên cuồng chém giết.

Trận đại chiến liên tục cả trăm năm này dù thời gian không dài lắm nhưng mức độ kịch liệt đúng là chưa từng có, tu sĩ chết trong trận chiến này hằng hà sa số!

Bậc toàn năng chết trận, Đại Tôn chết trận, càng không phải nói tới tu sĩ bình thường tử vong rất nhiều.

Nhưng trong trận đại chiến này, tu sĩ hai châu cũng có một số người vốn từ vô danh lúc này biến thành vì sao sáng chói, danh chấn hai châu. Cũng có kẻ thì vốn có uy nghiêm vô thượng, trong trận chiến này thanh thế ngập trời.

Thiên Ngưu Châu này Vân Dật Phong là tu sĩ hàng đầu! Tu sĩ chết trong tay Vân Dật Phong trong một trăm năm này rất nhiều. Bát đao trảm thân hồn thuật trong tay hắn thanh danh hiển hách!

Mấy tháng vừa rồi hắn rời Hạt Miếu, dùng bí thuật chạy thẳng về Thiên Ngưu Châu, tham dự vào trận đại chiến cuối cùng!

Trừ hắn ra thì Đường Giai, Biên Vân cũng dựa vào Thiên Ngưu Hồn Khải, trong trận đại chiến này thanh danh hiển hách!

Đại Hồn Môn cũng có mấy người quật khởi, trong trận đại chiến này tỏa sáng rực rỡ, trở thành những ngôi sao chói mắt nhất chỉ sau lão tổ!

Trong tu sĩ Lục Ma Châu cũng có những tu sĩ như vậy. Vân Không mà Vương Lâm giết hai lần, bổn tôn của hắn vẫn luôn ở Thiên Ngưu Châu. Vương Lâm giết chết chỉ là phân thân mà thôi.

Vân Không này kiếm tu bất phàm trong trận đại chiến này khiến vạn người để ý. Dưới Vân Không còn có mấy người cũng như vậy, cùng với đám người Thiên Ngưu Châu, số lượng không tới hai mươi người, hầu như đã trở thành diễn viên chính trong trận chiến tranh này!

Giống như trận chiến này đột nhiên diễn ra vì không tới hai mươi tu sĩ này, vì sự huy hoàng của bọn họ!

Chiến tranh liên tục duy trì ở Đại Hồn Môn và Quy Nhất Tông, tiến hành tới bước cuối cùng. Tổng cộng sáu mươi tu sĩ song phương chiến đấu một trận cuối cùng, tuôn ra toàn bộ lực lượng, dùng tất cả thần thông,

giống như muốn khiến chiến trường này thành sân khấu, tận tình biểu diễn.

Cũng tỏa sáng rực rỡ còn có Vương Lâm trong Đạo Ma Tông tại Lục Ma Châu!

Vương Lâm cũng không phải muốn thể hiện bản thân. Hắn muốn báo thù nhưng cũng vì thế mà hiện lộ ánh sáng của bản thân. Nếu như trong u minh có người luôn quan sát trận chiến của hai châu này thì hắn tuyệt đối không thể quên Vương Lâm!

Nhất là những chuyện giờ phút này Vương Lâm đang làm, căn bản những tu sĩ thiên tài kia không thể sánh bằng, hoàn toàn lấn át bọn họ!

Thân thể hắn bay lên, giơ cốt đao trong tay, cùng với đao của ngũ hành chân thân phía sau, đao của lôi đình bản nguyên chân thân hóa thành một vùng ánh sáng chói mắt, đánh thẳng tới lão già mặc kim bào và nam tử mặc hồng bào!

Thân ảnh ba người dưới ánh mặt trời huy hoàng vạn trượng, trong phút chốc đã áp sát!

Ba tiếng sát kinh thiên động địa trong giờ phút này lấn át toàn bộ âm thanh trong thiên địa. Hấp thu toàn bộ tâm thần của hơn ba vạn tu sĩ,

giống như thời gian trong nháy mắt đình chỉ, giống như năm tháng trong nháy mắt này sụp đổ!

Trận chiến này cũng khiến Vương Lâm nổi danh khắp Tiên Cương đại lục. Một trận chiến này khiến tên tuổi của Vương Lâm hắn nổi lên hiển hách khắp Tiên Cương!

Lực lượng một người đánh hai Đại Tôn Không Kiếp, đủ để kinh thiên động địa! Phải biết rằng hai Đại Tôn Không Kiếp này đều có tu vi Không Kiếp chính thức. Dù bọn họ không có cơ duyên thì cả đời này cũng không thể tu tới Kim Tôn nhưng bọn họ vẫn là tu sĩ Không Kiếp đáng sợ như trước, khiến cho vô số người phải nhìn lên!

Tùy ý xuất ra một người cũng mạnh hơn Thất Thải Tiên Tôn nhiều. Tùy ý một người cũng có thể giết Thất Thải Tiên Tôn như lấy đồ trong túi!

Hôm nay hai người bọn họ đồng thời ra tay, trận chiến này sao có thể không kinh ngươi!

Ánh đao quét ngang, âm đao trong tay Vương Lâm trong nháy mắt đánh thẳng tới lão già mặc kim bào tới trước. Tiếng ầm vang đỉnh tai nhức óc vang lên. Cốt đao này lượn lờ âm khí vô tận, ầm ầm va chạm với lão già mặc kim bào!

Lão già mặc kim bào gầm lên một tiếng kinh thiên nhất trong đời. Hai tay bắt quyết, xuất ra toàn bộ Pháp Bảo, trong đó có một số lan ra khí tức cực kỳ cường đại. Đồng thời vào lúc này, lão già mặc kim bào cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, hai tay vung lên, thi triển ra thần thông cực mạnh của tu sĩ Không Kiếp!

Kim cương đạo!

Cùng với tiếng rống của hắn, một vùng kim quang bất ngờ bao phủ toàn thân hắn. Bên ngoài thân thể hắn bất ngờ có một kim thân to lớn hiện ra. Kim thân này lộ vẻ trang nghiêm, trong ánh kim quang trong như chiến tiên, không tha cho bất cứ kẻ nào dám bất kính!

Đại lực ma!

Trong kim quang truyền ra tiếng gầm nhẹ thứ hai. Trong tiếng hô này, chỉ thấy bên ngoài kim thân của lão già mặc kim bào lập tức bốc lên hắc khí ngập trời, bao phủ toàn thân, bất ngờ hóa thành một ma tôn khổng lồ!

Ma tôn này tướng mạo dữ tợn. Toàn thân mặc áo giáp tỏa ra hắc vụ, đôi tay tràn ngập lực lượng như có thể hủy thiên diệt địa, lúc nắm quyền tràn ra tiếng bùng bùng kinh thiên, đánh thẳng về phía Vương Lâm, trực tiếp va chạm với cốt đao Vương Lâm chém tới.

Tiếng ầm ầm trong phút chốc vang vọng trong thiên địa, chấn động bát phương. Chỉ thấy cốt đao của Vương Lâm va chạm mạnh mẽ với nắm tay của ma tôn, trong tiếng ầm vang này, đao này ẩn chứa tu vi toàn thân của Vương Lâm, không chút dừng lại, chém tan lực lượng phòng hộ, lực lượng một đao này truyền vào trong cánh tay của ma tôn.

Một đường không hề bị cản trở. Một đao này dưới ánh sáng mặt trời âm khí tung hoành, chặt đứt tất cả Pháp Bảo ngăn cản phía trước, chém lên cánh tay của ma tôn, chặt đứt thân hình hắn, đánh lên kim thân của lão già mặc kim bào!

Kim quang đạo thân kia bị đánh chấn động toàn thân, lão già ở bên trong phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt đi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi và kinh hoàng. Ma tôn bên ngoài Kim quang đạo thân của hắn bên ngoài giờ phút này đã sụp đổ. Bị một đao của Vương Lâm chém thành hai nửa, giống như trước mặt Vương Lâm, Đại lực ma tôn không có chút lực lượng chống cực nào!

Ma tôn tan nát, kim thân trong nháy mắt ầm vang. Ngũ hành chân thân phía sau Vương Lâm lúc này chém một đao tới, đánh thẳng tới kim quang đạo thân bên ngoài lão già!

Kim quang đạo thân nọ chấn động toàn thân, truyền ra tiếng động như gương bị nghiền nát, trực tiếp tan rã, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi. Lộ ra lão già mặc kim bào đang tuyệt vọng ở bên trong.

Hai mắt lão già mặc kim bào lúc này bị sự sợ hãi bao phủ, lúc này hoàn toàn bị thanh đao lôi đình thu hút, chiếm toàn bộ đồng tử. Lôi quang chợt lóe lên ầm vang, lôi đình bản nguyên chân thân Vương Lâm vung đao chém tới!

Một chém này, lôi cốt đao quét ngang, dùng tốc độ không thể né tránh trong nháy mắt đánh tới cổ lão già mặc kim bào. Một cái đầu người trực tiếp bị thanh đạo chém bay, máu tươi tung tóe, Nguyên Thần của lão già này trong một đao này cũng tan nát!

Một Đại Tôn Không Kiếp cứ thế mà tử vong!

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khiến cho ba vạn tu sĩ Đạo Ma Tông phía dưới căn bản không kịp phản ứng. Trưởng lão tu vi thông thiên trong lòng họ lúc này đã đầu một nơi mình một nẻo, thân thể trong huyết vụ rơi thẳng xuống mặt đất!

Trong nháy mắt khi lão già này tử vọng, nam tử trung niên mặc hồng bào cũng tới gần. Sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, đồng tử trong mắt co rụt lại, hầu như hồn phi phách tán, giờ phút này không cần nghĩ ngợi, điên cuồng rút lại, muốn rời khỏi nơi này. Giờ phút này hắn mặc kệ Đạo Ma Tông gì nữa, tất cả đều không quan trọng bằng tính mạng của mình!

Nhưng lúc này hắn mới nghĩ tới chuyện bỏ chạy đã quá chậm! Trên thực tế vào một khắc khi Vương Lâm xé mở mê vụ đại trận, tất cả mọi người nơi này đều mất đi tư cách bỏ chạy!

Vương Lâm xoay người, hai mắt bừng sáng, tỏa ra kim quang chói mắt. Trong kim quang này ẩn chứa một mảnh của Tiên Cực Kiếm của Tiên Tổ năm xưa. Giờ phút này nhìn một cái. Kim quang trong mắt như tuôn ra, lao thẳng tới phía sau của nam tử mặc hồng bào.

Tu vi nam tử này dù là Đại Tôn Không Kiếp nhưng đối mặt với ánh mắt của Vương Lâm lúc này cũng như bị trấn áp!

Trong tích tắc khi ánh mắt đảo qua, tâm thần nam tử mặc hồng bào này chấn động, có cảm giác như bị một kiếm xuyên thẳng qua tâm thần, bước chân sững lại. Vào khoảng khắc này, Vương Lâm giơ tay trái lên, hướng về bầu trời vỗ một cái.

Một chưởng này khiến bầu trời Đạo Ma Tông đột nhiên tối sầm lại. Chỉ thấy một chưởng ấn khổng lồ rất nhanh Biến ảo ra, hướng về phía mặt đất ầm ầm giáng xuống.

Chưởng ấn này không ngờ lại có chín ngón tay!

Một chưởng có chín ngón này khiến cho nam tử mặc hồng bào phát ra một tiếng thê lương, điên cuồng lui lại phía sau, hai tay bắt quyết, triển khai toàn bộ thủ đoạn.

Cùng lúc đó, ba vạn tu sĩ ở phía dưới cũng điên cuồng tản ra, muốn rời khỏi phạm vi của chưởng ấn này. Nhưng cái bóng khổng lồ dưới ánh mặt trời đã che phủ hơn phân nửa Đạo Ma Tông!

Chưởng ấn ầm vang, cũng không phải là chỉ có một cái mà bất ngờ lại có hai chưởng ấn khổng lồ. Chưởng thứ nhất là do ngũ hành chân thân biến thành, chưởng thứ hai là do lôi đình bản nguyên chân thân ngưng tụ, mang theo tiếng gào thét hủy diệt, ầm ầm đánh tới, trong phút chốc đã tới gần nam tử mặc hồng bào!

Toàn thân nam tử này tràn ngập hồng vụ, sương mù nhúc nhích quay cuồng bất ngờ hóa thành hai cánh tay khổng lồ, hướng về phía chưởng ấn khổng lồ trên bầu trời giống như giơ lên chống trời vậy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1912 Thánh chỉ tới!

Nhưng hai cánh tay do thần thông của nam tử mặc hồng bào này dù như có lực lượng chống trời, dù đôi tay này đã từng giết chóc vô số tu sĩ, tạo thành thanh danh hiển hách nhưng hôm nay dưới một chưởng do tu vi của Vương Lâm bộc phát thi triển ra thì cũng giống như gồ mục, nhanh chóng bị phá hủy!

Chỉ thấy hai cánh tay nọ trong nháy mắt đụng phải chưởng ấn lập tức sụp đổ, ầm ầm tan rã. Chưởng ấn thứ nhất nhanh chóng đánh xuống, đụng vào hồng vụ tràn ngập bên ngoài thân thể nam tử mặc hồng bào.

Sương mù đột nhiên tiêu tán, nam tử mặc hồng bào bên trong gầm lên, cắn lưỡi phun máu tươi, giơ hai tay lên, lại một lần nữa va chạm với chưởng ấn.

Đạo Ma huyết thân!

Thần sắc nam tử mặc hồng bào dữ tợn, lộ vẻ điên cuồng, ba vạn tám ngàn lỗ chân lông toàn thân đồng thời tuôn máu tươi. Máu tươi đó bao trùm toàn thân hắn, bất ngờ hình thành một khối huyết thân!

Trên huyết thân này có một luồng khí tức ma đạo tinh thuần, bao phủ khiến cho nam tử mặc hồng bào này tay trái ẩn chứa đạo. Tay phải ngưng tụ ma, song chưởng ầm ầm đánh ra. Chưởng ấn đầu tiên trước mặt nam tử này liền ầm ầm tan nát!

Trong nháy mắt khi chưởng ấn tan nát, nam tử mặc hồng bào này phun máu tươi nhưng máu tươi đó liền lập tức bị thân thể hấp thu, liên tục lui lại phía sau mấy bước. Đúng lúc này thì chưởng ấn thứ hai giáng xuống.

Tóc tai nam tử mặc hồng bào kia rối bởi, giờ khắc này giống như đã mất đi tất cả thần trí, chỉ còn lại sự điên cuồng không cam lòng tử vong. Trong sự điên cuồng này, chỉ thấy hai chân hắn nhanh chóng héo rũ, huyết nhục nhúc nhích, trông hai chân như thế cho còn da bọc xương, thoạt nhìn giống như thây khô, tất cả huyết nhục tinh hoa toàn bộ dung nhập quỷ dị vào song chưởng.

Song chưởng của hắn liền to ra gấp mấy lần, thoạt nhìn cực kỳ kinh người!

Thần thông tương tự Vương Lâm đã từng thấy trên người Đầu to, nhưng còn lâu mới tinh diệu như nam tử mặc hồng bào này. Hai chân nam tử này chẳng những khô héo đi mà ngay cả thân hình trong phút chốc cũng chỉ còn da bọc xương, toàn bộ huyết nhục đều ngưng tụ lại tại song chưởng đã tăng lên gấp mấy lần kia, hướng về phía chưởng ấn thứ hai đánh tới!

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy chưởng ấn thứ hai do ngũ hành chân thân thi triển trực tiếp va chạm với nam tử mặc hồng bào, đồng thời sụp đổ. Lúc này toàn thân nam tử mặc hồng bào run rẩy, thân thể liên tục lui lại phía sau, cánh tay trái nổ tung, hóa thành một vùng huyết vụ tản ra.

Ánh mắt hắn lúc này lộ vẻ tuyệt vọng, trong lúc chưởng ấn thứ ba lóe lên tia chớp đánh tới, nam tử mặc hồng bào này phát ra tiếng gầm thét cuối cùng của tính mạng. Hắn biết mình không thể đào tẩu nhưng vẫn muốn liều mạng!

Thân thể hắn thoáng một cái liền từ mặt đất lao thẳng lên chưởng ấn thứ ba trên bầu trời. Trong lúc vọt tới, linh hồn hắn đột nhiên chấn động, Nguyên Thần tỏa ra khí tức hủy diệt. Người này trong lúc nguy cơ sinh tử lựa chọn thiêu đốt tính mạng, đối lấy việc tu vi bạo tăng trong nháy mắt!

Tu vi của hắn trong tích tắc này từ Đại Tôn Không Kiếp điên cuồng kéo lên, trong nháy mắt khi đạo chưởng ấn thứ ba đánh tới, bất ngờ vọt tới trình độ Kim Tôn!

Vào một khắc hắn trở thành Kim Tôn, đạo chưởng ấn thứ ba ầm ầm va chạm với thân thể hắn. Bộc phát ra lực lượng kinh thiên. Chưởng ấn lôi đình kia sụp đổ. Bên trong không ẩn chứa sát lục lôi đình mà chỉ là lôi đình bình thường mà thôi.

Chưởng ấn tan rã, nam tử mặc hồng bào thần sắc điên cuồng, toàn thân huyết nhục mơ hồ nhưng không tử vong, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn có thể cảm nhận được tính mạng mình lúc này chỉ còn mười nhịp thở, sau thời gian này, không cần đối phương ra tay mình cũng tử vong!

Nhưng lấy cái giá tử vong đối lấy tu vi Kim Tôn trong mười nhịp thở, giết kẻ khiến mình phải điên cuồng này. Đó là ý niệm duy nhất trong đầu hắn vào lúc này.

Giờ phút này không cần nghĩ ngợi, thân thể hắn nhanh chóng lao thẳng về phía Vương Lâm!

- Chết đi!

Giọng nói khàn khàn ẩn chứa sát khí ngập trời, trong nhịp thở thứ hai đã tới gần Vương Lâm!

Vương Lâm không hề né tránh, lạnh lùng nhìn nam tử mặc hồng bào đang nhanh chóng tới gần.

Ngươi có tư cách khiến ta dùng bảy thành lực lượng tu vi!

Vương Lâm thì thào, trong nháy mắt khi nam tử mặc hồng bào còn cách hắn không tới trăm trượng, tay phải giơ lên, cốt đao đã rút vào trong huyết nhục, nắm quyền lại. Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, ngũ hành chân thân dung nhập thân thể, lôi đình bản nguyên chân thân dung nhập, bỗng nhiên đánh một quyền về phía nam tử mặc hồng bào còn cách hắn mấy chục trượng!

Một quyền này Vương Lâm dùng thân thể Đạo Cổ, bộc phát toàn bộ bảy phần lực lượng. Một quyền này là hắn dùng tu vi Không Kiếp vận chuyển toàn thân, sau khi dung hợp với Đạo Cổ, cùng với kinh mạch do sợi tóc của Tiên Tổ tạo thành trong thân thể tỏa ra bảy thành tiên khí!

Một quyền này đánh ra nhìn như vô lực nhưng lại khiến thiên địa biến sắc, chấn động thương khung. Ở hư không giữa hai người bất ngờ xuất hiện tầng tầng sóng gợn, xuất hiện một vùng không gian chấn động. Trong sự rung động này, nắm tay Vương Lâm giống như vượt qua khoảng cách không gian, vượt qua thời gian vận chuyển, đánh thẳng lên ngực nam tử mặc hồng bào.

Nam tử mặc hồng bào tu vi Kim Tôn chấn động toàn thân, trong tiếng cười khổ, toàn thân ầm ầm nổ tung, hóa thành huyết nhục bắn tung ra bốn phía!

Tu vi Kim Tôn của hắn còn bảy nhịp thở nhưng đã không thể vượt qua nổi!

Trong tích tắc khi tử vong, nam tử mặc hồng bào này biết rõ thực lực của hắn không phải là đối thủ của Vương Lâm, dù có liều mạng thiêu đốt linh hồn và tính mạng cũng không thể bằng!

Đây là Kim Tôn sao...

Ánh mắt Vương Lâm lộ chiến ý. Một quyền này hắn chỉ dùng bảy thành tu vi nhưng cũng cảm nhận được sự cường đại của Kim Tôn.

Nam tử mặc hồng bào tử vong, mấy chục bậc toàn năng trong hơn ba ngàn tu sĩ phía dưới ầm ầm tán ra, nhanh chóng hướng về bốn phía bỏ

chạy. Nhưng lúc này bốn phía Đạo Ma Tông đã bị Vương Lâm phong ấn, bọn họ trốn không thoát.

Vương Lâm đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh nhưng băng nhìn về hồ nước trung tâm của Đạo Ma Tông, nhìn lên đảo nhỏ giữa hồ.

Ngươi còn không hiện thân sao!

Lời nói của Vương Lâm như sấm sét rền vang, chấn động cả Đạo Ma Tông. Nhưng đảo nhỏ trong hồ nước vẫn lạnh ngắt như tờ!

Còn cố gắng đột phá sao. Ta cho ngươi cơ hội này!

Vương Lâm vung tay, thân thể nhoáng một cái bất ngờ xuất hiện bên cạnh một bậc toàn năng của Đạo Ma Tông, trong khi hắn sợ hãi lui lại, một ngón tay điểm qua. Một cái đầu lâu liền bay mất.

Các người không nên là người của Đạo Ma Tông...

Vương Lâm xoay người, từng bước bước đi. Xuất hiện trước người một bậc toàn năng khác, trong tiếng gầm thét điên cuồng của người này, lại điểm một chỉ xuyên thấu mi tâm hắn.

Cùng lúc đó, đại trận vờn quanh Đạo Ma Tông lúc này truyền ra những tiếng ầm vang. Chỉ thấy cấm chế trận pháp hình tròn này bắt đầu chuyển động, nhanh chóng co rút lại bao phủ Đạo Ma Tông, tốc độ cực nhanh. Nó vừa co rút lại, hễ đụng với tu sĩ Đạo Ma Tông đang bỏ chạy liền khiến họ hoàn toàn tử vong!

Vương Lâm muốn diệt môn phái này thì sẽ giết toàn bộ, một cành cây ngọn cỏ cũng không để lại, một người cũng không chạy thoát!

Hắn lạnh lùng bước đi, liên tục mấy chục bước toàn bộ bị giết hết xong, Vương Lâm đứng trên không trung bên ngoài hồ nước, nhìn đảo nhỏ trong hồ, bên tai truyền tới những tiếng kêu thảm thiết. Trận pháp phong ấn co rút lại, hơn ba vạn tu sĩ Đạo Ma Tông tử vong.

Những tiếng kêu thảm thiết này không ngừng vang vọng trong thiên địa. Truyền vào tai Vương Lâm. Đồng thời nó cũng truyền vào tâm Thần Tông, chủ Đạo Ma Tông đang bế quan không ra trong đảo nhỏ giữa hồ.

Tông chủ Đạo Ma Tông lúc này thần sắc vặn vẹo, hai mắt đỏ bừng. Nhưng hắn cố gắng nhịn xuống. Hắn... Không dám đi ra ngoài!

Hắn không dám. Hắn thấy cảnh tượng Vương Lâm giết chết lão già mặc kim bào, lại đánh tan của nam tử mặc hồng bào dùng tính mạng để đổi lấy tu vi Kim Tôn kia. Tông chủ Đạo Ma Tông sợ hãi run rẩy trước một quyền đó của Vương Lâm!

Một quyền này nhìn như bình thường như lại có thể đánh chết một Kim Tôn! Một quyền này sau khi Tông chủ Đạo Ma Tông cảm nhận được, tâm thần không ngừng tính toán, trong thời gian ngắn đã tính tới hơn một ngàn lần, muốn biết mình có thể vượt qua một quyền này hay không!

Hơn một ngàn lần trong đó thì có năm phần là hắn chết! Nhưng đây mới chỉ là bảy phần tu vi của Vương Lâm. Một khi hắn thi triển toàn lực thì hậu quả đã cực kỳ rõ ràng!

Càng huống chỉ Tông chủ Đạo Ma Tông cũng biết rõ, trên người Vương Lâm còn có Thiên Ngưu Hồn Khải! Bộ áo giáp đó hắn còn chưa mặc!

Tuyệt không thể đi ra! Ta đã dùng bí thuật thông báo chuyện nơi này cho lão tổ, lão tổ không biết có thể trở về ngay hay không...

Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài khiến tâm Thần Tông, chủ Đạo Ma Tông đau xót nhưng rất nhanh thần sắc hắn liền trở nên lạnh lùng.

Chết thì chết thôi. Đạo Ma Tông mặc dù chết cả nhưng chỉ cần ta còn sống thì lại có thể xây dựng lại một lần nữa. Bọn họ càng chết nhiều, Đạo Ma Tông bị hủy diệt càng nghiêm trọng thì lão tổ lại càng bùng phát lửa giận!

Hơn nữa ta đã có chuẩn bị thứ hai. Trên Thiên Ngưu Châu ta dựa theo ước định và kế hoạch với Thanh Ngưu lão tổ của Đại Hồn Môn lúc này

đã đến thời cơ chín muồi. Nơi đó nhất định đang tiến hành quyết chiến tới lúc cuối cùng...

Trận chiến này hai châu diễn tới mấy vạn năm, trong trăm năm này lại càng diễn tới mức cực kỳ chân thật, thậm chí không tiếc số lượng lớn tu sĩ của hai châu tử vong, khiến vỡ kịch này càng giống!

Dùng cái giá lớn như vậy... Nhất định có thể hấp dẫn ánh mắt của hoàng tộc, khiến cho Tiên Hoàng xuất quan hơn trăm năm trước chú ý... Thánh chỉ nhất định sẽ tới!

Vào lúc Tông chủ Đạo Ma Tông đang ấn nhẫn không ra, tiếng kêu thảm thiết bên ngoài vẫn vang lên. Vương Lâm hai mắt lạnh lùng đứng bên ngoài hồ nước, nhìn chằm chằm vào một cái bóng mơ hồ đang chạy dưới hồ.

Trận pháp phong ấn đang nhanh chóng co rút về phía Đạo Ma Tông lúc này đã hủy diệt rất nhiều kiến trúc của Đạo Ma Tông, tạo thành một đống đổ nát. Đang hướng về hồ nước trung tâm, trong nháy mắt tiến tới!

Trên Thiên Ngưu Châu vào thời điểm này lại xảy ra đại sự!

Ở Quy Nhất Tông, bốn phía bị tu sĩ Lục Ma Châu vây quanh, triển khai chém giết điên cuồng, muốn đánh tan đại môn của Quy Nhất Tông, giết thẳng vào bên trong. Trong tu sĩ song phương lúc này có bảy tám người

nổi lên là hạng thiên tài, giờ phút này ở trong đại quân không để ý tới gì nữa, chém giết đối phương.

Bên trong Quy Nhất Tông, kể cả tông chủ, tất cả tu sĩ Không Kiếp, cả tu sĩ Không Kiếp của Lục Ma Châu lúc này đều ngẩng đầu nhìn bầu trời!

Chỉ thấy trên bầu trời trong nháy mắt này tràn ngập kim quang. Kim quang này hạ xuống, khiến tất cả tu sĩ đang đấu pháp bên ngoài Quy Nhất Tông đều đình chỉ, đồng loạt ngẩng đầu hoảng sợ nhìn bầu trời.

Một luồng uy áp vô thượng từ trên không tràn xuống mặt đất, tỏa ra cảm giác áp bức. Trong kim quang nọ có một thân ảnh kim sắc bình tĩnh đứng đó. Bao quát cả mặt đất!

Thiên Ngưu Châu, Lục Ma Châu, tất cả dân chúng Tiên Tộc trong Quy Nhất Tông, tiếp chỉ!

Còn có hai thân ảnh như vậy, một xuất hiện ở Đại Hồn Môn, một đang dùng tốc độ không thể hình dung nổi bay thẳng tới Lục Ma Châu!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1913 Lão tổ Hải Long!

Bên ngoài Quy Nhất Tông, trong nháy mắt khi thân ảnh uy nghiêm trên bầu trời cất tiếng nói, không gian chợt yên tĩnh. Tất cả tu sĩ toàn bộ ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc chấn động!

Hoàng tộc!

Tiên Hoàng!

Thánh chỉ!

Thánh chỉ của Tiên Hoàng cực kỳ hiếm gặp, mấy vạn năm cũng khó thấy xuất hiện, nhưng hôm nay lại xuất hiện, đại biểu cho uy nghiệm vô thượng của Tiên Hoàng ở Trung Châu xa xôi. Nói hắn là thiên uy cũng không quá chút nào!

Trên Tiên Cương đại lục, Tiên Hoàng có huyết mạch của Tiên Tổ, là tồn tại chí cao vô thượng của Tiên Tộc, dù chỉ thống lĩnh Tiên Tộc trên danh nghĩa nhưng tuyệt đối không có tông phái, không có châu nào có thể chống cự.

Bởi vì nguyên nhân huyết mạch cho nên vô số năm qua, hắn là hoàng giả trên danh nghĩa, cũng là tượng trưng của cả Tiên Tộc. Trừ phi muốn phản bội Tiên Tộc ra, nếu không một khi thánh chỉ tới thì tất cả châu lục phải nghe lệnh!

Càng quan trọng hơn chính là Tiên Hoàng đời nay bản thân có lực lượng cường hãn giống như Cửu Dương, hơn nữ thân phận lại khiến cho hoàng quyền lúc này đạt tới trình độ cực cao!

Tham kiến Tiên Hoàng!

Tất cả tu sĩ đồng loạt khom người ôm quyền, dù là Đạo Ma Tông, Độc Ma tong hay Quy Nhất Tông. Tất cả tu sĩ dù có tu vi gì giờ phút này cũng đều mang theo sự cung kính trong nội tâm, đồng loạt vái một cái.

Thân ảnh màu vàng kim trên thiên không dù không phải là Tiên Hoàng nhưng hắn cầm thánh chỉ, giờ phút này chính là hóa thân của Tiên Hoàng!

Người trong Tiên Tộc gặp Tiên Hoàng không quỳ, chỉ vái một cái. Đây là quy củ do Tiên Tổ năm đó định ra, nguyên nhân được cho rằng là do tu tiên vốn là tranh đấu với thiên địa. Sao có thể dễ dàng quỳ trước người khác!

Tiên Hoàng nhất mạch vốn đối với cả Tiên Tộc đều coi như chư hầu, không phải đại sự sẽ không tham dự. Đó cũng là ý chí của Tiên Tổ năm xưa. Người trong Tiên Tộc không thể ước thúc quá nhiều. Nếu bị ước thúc thì không xứng được gọi là tiên!

Cho nên mặc dù Tiên Tộc có bốn Đại Thiên Tôn, đối với Tiên Hoàng nhất mạch cũng đều có sự tôn trọng nhất định.

Đám tu sĩ trên mặt đất Quy Nhất Tông sau khi vái một cái, thân ảnh trên bầu trời liền đưa mắt nhìn mặt đất.

Ba đạo thánh chỉ một đạo ở đây, một đạo tới Đại Hồn Môn, còn đạo cuối cùng đưa tới Lục Ma Châu Đạo Ma Tông!

Tay phải hắn vung lên. Chỉ thấy kim quang lại bộc phát một lần nữa, hiện ra thánh chỉ không rõ do vật gì tạo thành, bị người này đưa hai tay mở ra.

Nhân danh huyết mạch Tiên Tổ truyền thừa, chiếu viết, thần dân Tiên Tộc Lục Ma Châu, Thiên Ngưu Châu, lập tức đình chỉ chiến tranh! Vân Dật Phong, Đường Giai, Biên Vân, Chu Hải, Triệu Đông Thanh... Tám người các ngươi phụng chỉ nhập cung, vào tổ miếu thí luyện!

Lời nói của thân ảnh màu vàng kim thong thả nhưng mỗi lời lại như tiếng thôi lôi ầm vang bốn phía. Hễ là tu sĩ nào được hắn điểm danh,

thần sắc lập tức biến đổi.

Tám người có tên này trong trận chiến tranh này là mười sáu người tỏa sáng nhất, hôm nay ở Quy Nhất Tông có tám người!

Lời nói này truyền ra, Tông chủ Quy Nhất Tông thở phào một hơi, khóe miệng lộ nụ cười. Trận chiến này nhìn như phức tạp nhưng trên thực tế rất đơn giản. Song phong vì muốn thể hiện ra những tu sĩ đồng lứa mới sáng chói, hấp dẫn sự chú ý của Tiên Hoàng, tiến vào tổ miếu!

Lộ nụ cười không chỉ có Tông chủ Quy Nhất Tông mà còn có mấy Đại Tôn Không Kiếp của Lục Ma Châu. Đám người này đợi tới khi nghe hết thánh chỉ liền ôm quyền vái một vái nữa.

Chúng ta xin tuân theo ý chỉ của Tiên Hoàng!

Thân ảnh màu vàng kim kim lại vung tay phải lên, lập tức thánh chỉ hóa thành một đạo kim quang bay thẳng xuống mặt đất, cuối cùng lơ lửng trên sơn môn của Quy Nhất Tông, không nhúc nhích mà lan ra kim quang nhu hòa.

Làm xong việc này, thân ảnh đó không nói thêm lời nào nữa, xoay người thoáng cái rời đi, thân ảnh biến mất trên bầu trời. Từ từ kim quang trên bầu trời cũng tán đi. Khôi phục vẻ bình thường.

Hầu như cùng lúc, tu sĩ bên ngoài Đại Hồn Môn đang chém giết, bao gồm cả Vân Không, còn có mấy tu sĩ trong trận chiến này quật khởi của Đại Hồn Môn vẫn đang điên cuồng chém giết thì kim quang trên bầu trời lóe lên, thân ảnh màu vàng kim thứ hai biến ảo ra.

Cảnh tượng tương tự cũng diễn ra ở Đại Hồn Môn.

Tất cả tu sĩ vái một cái, thậm chí nội dung của thánh chỉ cũng tương tự, chỉ khác tên tuổi của tám người mà thôi!

Cho tới khi thân ảnh màu vàng rời đi, thánh chỉ lơ lửng giữa không trung Đại Hồn Môn, lúc này nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Thanh Ngưu lão tổ ngẩng đầu nhìn kim quang tán đi trên bầu trời, thần sắc lộ vẻ phức tạp. Hắn than nhẹ một tiếng. Trận chiến tranh giữa hai châu lúc này đã chết rất nhiều tu sĩ, nhưng vì một lần cơ hội này, không thể không làm vậy!

Cơ hội tiến vào tổ miếu!

Năm đó lão tổ lưu lại tính toán tuy có chút khác biệt nhưng đại khái đã thành sự thật... Chỉ là Vương Lâm kia ta không nói rõ cho hắn toàn bộ nhân quả...

Thanh Ngưu lão tổ lắc đầu thầm than, xoay người đi về hướng nơi bế quan.

Trận chiến giằng co hơn trăm năm này bởi vì hai đạo thánh chỉ mà chấm dứt. Tu sĩ Lục Ma Châu chậm rãi lui bước, hướng về quê hương họ mà rời đi.

Thiên Ngưu Châu tử vong rất nhiều, Lục Ma Châu tử vong lại càng nhiều hơn!

Trên Lục Ma Châu. Đạo Ma Tông giờ phút này bị cấm chế phong ấn bốn phía nhanh chóng co rút lại. Những người của Đạo Ma Tông chạm vào đều phát ra tiếng kêu thê lương rồi tử vong. Thậm chí rất nhiều kiến trúc của Đạo Ma Tông lúc này cũng ầm ầm sụp đổ. Bị phá hủy thành một đống đổ nát.

Trong thời gian không tới ba mươi nhịp thở, cấm chế phong ấn hình tròn này đã phá hủy hết thảy, giết chóc tất cả tu sĩ, cuối cùng ngưng tụ ở dưới chân Vương Lâm giữa không trung, bao quanh bốn phía của hồ nước.

Cùng lúc đó, gần ba vạn tu sĩ tử vong, Nguyên Thần bị hủy diệt, chỉ có mấy chục bậc toàn năng là Nguyên Thần còn bị nhốt trong cấm chế phong ấn, đồng loạt bay ra. Bị Vương Lâm nắm trong tay.

Nguyên Thần đối với Vương Lâm mà nói là một vật trọng yếu để hắn tu luyện Tốc Thần Quyết. Hôm nay hắn đã có một thần mạch, nếu có thể cắn nuốt nhiều Nguyên Thần hơn thì có thể tăng thêm thần mạch đồng thời khiến tốc độ làm phép của hắn đạt tới mức độ kinh người!

Hai bậc toàn năng Không Kiếp tử vong lúc trước, một người Nguyên Thần bị hủy diệt, một người Nguyên Thần thiêu đốt mà tử vong, Vương Lâm không thể thu được. Mà nguyên nhân chủ yếu là do Vương Lâm vẫn muốn phán đoán xem tu vi mình hôm nay đã đạt tới trình độ gì rồi.

Trong trạng thái này nếu hắn còn muốn bảo vệ để bắt Nguyên Thần thì không thể có phán đoán chuẩn xác mỗi một tia lực lượng khi sử dụng tu vi của mình.

Mà sau này nếu hắn muốn tìm được Nguyên Thần Không Kiếp thì cũng không phải là chuyện khó khăn. Chẳng qua mấy chục Nguyên Thần của bậc toàn năng này hắn thu lấy không chút lo ngại, vung tay một cái liền hút cả vào trong Không Gian trữ vật.

Chuyện phát sinh trên Thiên Ngưu Châu Vương Lâm không biết. Giờ phút này hắn nhìn chằm chằm vào hồ nước phía dưới. Tiếng kêu tử vong của tu sĩ bốn phía lúc này đã hoàn toàn biến mất, hóa thành một vùng tịch mịch.

Tông môn Đạo Ma Tông đã hủy, toàn môn diệt vong, dù còn lại chút ít thì cũng đang ở trên Thiên Ngưu Châu. Ngươi còn không ra sao!

Lời nói của Vương Lâm lạnh như băng, vừa truyền ra tay phải hắn liền bỗng nhiên giơ lên vỗ về phía hồ nước một cái.

Trong nháy mắt khi hắn vung tay lên, chỉ thấy cấm chế phong ấn vờn quanh hồ nước chợt tuôn ra ánh sáng chói mắt, trong khu vực đổ nát yên tĩnh của Đạo Ma Tông truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Trong ánh sáng này, cấm chế hình tròn này nhanh chóng co rút lại về phía hồ nước.

Trong hồ nước này, khi cấm chế ngưng tụ lại, đột nhiên một lượng lớn gợn sóng xuất hiện, hơi nước nồng đậm khuếch tán ra. Dùng mắt thường cũng có thể thấy được hồ nước này đang nhanh chóng tan rã!

Cấm chế phong ấn kia mang theo lực lượng huy hoại rất lớn, lúc này ngưng tụ lại khiến hồ nước tiêu tán, nhanh chóng lao tới đảo nhỏ ở trung tâm hồ nước này.

Khi cấm chế đã co rút tới một nửa hồ nước, lập tức từ trong hồ nước truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên. Trong tiếng gầm này, chỉ thấy một con Hải Long màu lam bất ngờ lao ra khỏi hồ!

Đây là một con Hải Long toàn thân màu lam. Lới tới vạn trượng! Hải Long là tiên thú trên Tiên Cương đại lục, dù hình dáng dữ tợn nhưng trên người nó lại tỏa ra tiên khí nồng đậm tới cực điểm!

Hải Long này hiển nhiên là đã trải qua rất nhiêu năm tháng, thân hình tràn ngập tang thương, cái đầu khổng lồ trông khá giống rồng, trên lưng lại có một loạt những cái gai nhọn, thoạt nhìn cực kỳ kinh người!

Con Hải Long này không có chân như rồng, thoạt nhìn giống như một con đại màng nhưng trên thực tế nó có lực lượng như rồng! Thân thể nhìn như dài yếu nhưng vô cùng cứng cỏi. Trên mình nó ngoài những cái gai lớn ra thì còn có hai cái cánh lớn nổi với thân thể.

Giờ phút này Hải Long bay lên, có rất nhiều nước hồ chảy qua vảy nó rơi xuống, ào ào trút xuống hồ. Nó bay ra khiến nước hồ tụt xuống không ít!

- Rống!

Trong nháy mắt khi xuất hiện, hai mắt trên cái đầu khổng lồ của Hải Long lộ vẻ đỏ sậm. Nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, phát ra tiếng rống kinh thiên. Trong tiếng rống này, chỉ thấy trên hai mắt của nó bất ngờ xuất hiện hai mắt nữa. Con Hải Long này không ngờ lại có tới bốn mắt!

Hải Long vốn sinh sống trong đại hải. Nhưng giờ phút này nó sống trong cái hồ này, vừa xuất hiện liền tỏa ra một luồng uy áp. Bao phủ tám phương.

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, trên đảo nhỏ trong hồ đột nhiên lan ra một vùng ánh sáng màu vàng đất, hình thành một tầng phòng hộ, ngăn

cản cấm chế phong ấn oanh kích.

Ngay sau đó, thân thể Hải Long bỗng nhiên chuyển động, đầu lâu thật lớn mở cái miệng khổng lồ ra, mang theo mùi máu tanh hướng về phía Vương Lâm cắn nuốt. Những cái gai trên lưng nó dựng thẳng lên, trong ánh mặt trời lấp lánh hàn quang.

Con Hải Long này không ngờ lại có tu vi không kém gì một Kim Tôn Không Kiếp đỉnh phong!

Nó năm đó theo lão tổ Thiên Tôn kia của Đạo Ma Tông, sau nhiều năm lão tổ rời đi. Liền để nó ở lại Đạo Ma Tông này, trở thành tiên thú thủ hộ tông môn. Ngày đó lão tổ rất tự tin. Có con Hải Long này. Đạo Ma Tông có lực lượng để giữ cho tông môn yên ổn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1914 Dám nghịch chỉ?

Đồng thời vào lúc Hải Long này đang mở to miệng lao thẳng tới cắn nuốt Vương Lâm. Một đạo kim quang dùng tốc độ cực nhanh ngang với

Đại Tôn Không Kiếp toàn lực phi hành từ hướng Thiên Ngưu Châu đi thẳng về phía Đạo Ma Tông trên Lục Ma Châu. Cứ nhìn tốc độ của hắn thì không lâu nữa sẽ tới gần sơn môn của Đạo Ma Tông!

Hải Long gầm thét nhanh chóng lao tới. Trong khoảnh khắc này, Tông chủ Đạo Ma Tông trên đảo nhỏ được tầng ánh sáng vàng đất bao phủ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bầu trời, ánh mắt dễ dàng xuyên thấu chỗ bế quan, nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trên kia.

Hải Long này là lão tổ năm đó lưu lại, dù ta không muốn giết nó nhưng cũng cần nó ra mặt. Có khả năng rất lớn đối kháng Vương Lâm kia. Vương Lâm này lúc trước giết được Phùng trưởng lão, nhưng Phùng trưởng lão là dùng tính mạng tế hiến mới đối được tu vi Kim Tôn trong thời gian ngắn ngủi, tu vi so với Kim Tôn thực sự còn chênh lệch rất lớn!

Hắn có thể giết Phùng trưởng lão nhưng đối phó với Hải Long được lão tổ lưu lại này cũng không thể xong trong nhất thời nửa khắc! Có Hải Long này trì hoãn, lão tổ nhất định có thể thu được tin tức mà trở về!

Tông chủ Đạo Ma Tông lúc này không dám ra ngoài nhưng mối hận của hắn đối với Vương Lâm đã bùng lên ngập trời, hận không thể ăn tươi nuốt sống Vương Lâm.

Đang cắn răng nói nhỏ, đột nhiên tay phải Tông chủ Đạo Ma Tông run lên. Hắn cúi đầu nhìn tay phải, lập tức trong đó xuất hiện một đám khí xanh. Khí xanh vừa biến ảo ra lập tức hóa thành bảy luồng, bay thẳng vào thất khiếu của Tông chủ Đạo Ma Tông, nhanh chóng chui sâu vào.

Toàn thân Tông chủ Đạo Ma Tông chấn động, hai mắt lập tức nhắm lại. Nhưng trong nháy mắt hắn liền mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, cất tiếng cười ha hả.

Thành công rồi! Tiên Hoàng quả nhiên ban thánh chỉ, cũng có một đạo truyền vào tới Đạo Ma Tông ta. Thánh chỉ này nhất định là cấp cho ta rồi!

Tông chủ Đạo Ma Tông cười to, thần sắc lộ rõ vẻ kích động.

Vương Lâm, ngươi muốn giết ta? Ngươi muốn hủy đạo thống của Đạo Ma Tông ta. Hôm nay lão tổ lúc nào cũng có thể tới. Chỉ cần lão tổ tới là người chắc chắn phải chết. Mà thánh chỉ lúc này tới đây, một khi thánh chỉ tới thì trước mặt sứ giả hoàng tộc. Ngươi làm sao có thể giết ta!

Ngươi nếu giết ta tức là giết người tiếp chỉ, chính là đại tội!

Mọi chuyện có chuyển biến khiến Tông chủ Đạo Ma Tông vô cùng mừng rỡ.

Trong lúc hắn đang vui sướng, bên ngoài tấm màn màu vàng đất. Hải Long gầm thét lao thẳng về phía Vương Lâm, thân thể khổng lồ lộ ra uy áp kinh người. Luồng uy áp này mạnh tới kinh thiên động địa, khiến tất cả tu sĩ dưới Kim Tôn đều run rẩy tâm thần, không dám đối địch!

Mà cùng với nó là tiếng gầm vang rất có sức chấn nhiếp tâm thần. Tiếng gầm này giống như tồn tại lực lượng lớn lao, khiến người ta phải run rẩy không thôi!

Thần sắc Vương Lâm lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào con Hải Long đang lao tới. Hắn còn chưa bao giờ gặp phải tu sĩ có khí tức kinh khủng truyền ra từ cơ thể như vậy.

Đó là lực lượng của Kim Tôn, khiến cho Hải Long này lao tới làm thiên địa biến sắc, trời xanh lập tức trở nên âm trầm hôn ám, giống như hoàng hôn có mây đen vậy.

Thú có tu vi Kim Tôn...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tỏa ra ánh sáng ngập trời. Trong mắt hắn lộ ra chiến ý kinh người.

Tu vi của hắn giờ khắc này ầm ầm tuôn ra, không hề giữ lại. Đây là lần đầu tiên từ khi hắn đạt được cơ duyên trong Ma Hạt Miếu mới triệt để tuôn ra toàn bộ lực lượng tu vi!

Đây là lần đầu tiên Đạo Cổ lực tràn ngập toàn thân, tu vi Không Kiếp hoàn toàn được phóng thích, trừ việc còn chưa mặc Hồn Khải ra thì hôm nay là thời khắc đỉnh phong của Vương Lâm sau gần ba ngàn năm nay!

Mái tóc bạc của hắn đột nhiên dài ra, với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, thậm chí còn dài hơn cả thân thể, buông xuống giữa không trung, đối ứng với bạch y toàn thân, khiến cả người Vương Lâm lúc này nhìn tràn ngập một màu trắng lạnh lẽo!

Trong nháy mắt khi mái tóc dài buông xuống, Vương Lâm bỗng nhiên giơ tay phải lên, hướng về phía Hải Long điểm một chỉ!

- Tàn Dạ!

Thiên địa ầm vang. Chỉ thấy bốn phía trên bầu trời bất ngờ hóa thành một vùng biến mênh mông, nước biển điên cuồng rít gào, bầu trời trở thành màu đen.

Trong màn thiên địa màu đen kia, đột nhiên hiện lên một vầng mặt trời tỏa ánh sáng chói mắt. Dưới ánh sáng này, thân thể khổng lồ của Hải Long đột nhiên sững lại, hai mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nó cảm nhận được rõ ràng tu sĩ trước mặt này thi triển thần thông khiến nó kinh hãi tới mức không thể tưởng tượng được, làm cho nó có cảm giác như trở về thời điểm vô số năm trước, khi còn nhỏ bé phải đối mặt với oai nghiêm của thiên địa.

Vầng mặt trời ló dạng, bên trong là thân ảnh của Vương Lâm. Hắn chính là mặt trời, trong ánh sáng huy hoàng này bước một bước tới. Từ trong thân thể hắn lan ra một luồng tín niệm cực kỳ cường đại.

Luồng tín niệm lực này bao phủ tám phương, khiến cho thân thể Hải Long run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, không ngờ không dám tiến tới mà điên cuồng lui lại phía sau.

Nó mặc dù có tu vi tương đương với Kim Tôn nhưng dưới thần thông tín niệm này lại cảm nhận rõ ràng được tử vong. Nhưng dù nó có lui về phía sau thì vẫn không thể chạy thoát khỏi đêm tối bao phủ, không tránh khỏi được lực lượng xé tan đêm tối.

Vầng mặt trời tỏa ánh sáng, khuếch tán ra khiến tầng tầng đêm tối sụp đổ, hướng về phía Hải Long này phủ xuống, giống như muốn đem tất cả những thứ trong đêm tối này xé tan toàn bộ!

Nguy cơ tử vong bao trùm toàn thân Hải Long. Nó run rẩy, tiếng gầm rống càng thê lương hơn. Sự đau đớn kịch liệt trong phút chốc truyền khắp toàn thân nó. Lực lượng xé tan đêm tối này làm thân thể nó tan nát.

Loại cảm giác đau đớn kịch liệt này dù cho nó có thân thể cường hãn, dù tu vi có thể so với Kim Tôn nhưng cũng không thể chịu đựng được. Hải Long gầm rống mang theo vẻ sợ hãi và tuyệt vọng, cảm nhận cơn ác mộng ập tới trước mắt.

Thần phục hoặc là chết!

Trong nháy mắt khi thân thể nó sắp sửa bị xé tan, khi nổi đau như thủy triều bao phủ toàn thân nó, làm cho nó tiến sát tới tử vong thì một giọng nói mang theo tín niệm khổng lồ đầy uy nghiêm vang lên trong thiên địa.

Trong một khắc khi âm thanh này truyền ra, Hải Long gắng gượng mở mắt, bị ánh sáng chói chang chiếu vào, nhìn về phía Vương Lâm đang đi tới. Vầng mặt trời phía sau Vương Lâm khiến nó đột nhiên nhìn thấy một ảo giác!

Đại Thiên Tôn...

Vầng mặt trời sau lưng Vương Lâm trong mắt Hải Long lúc này bất ngờ lại là mặt trời của Tiên Cương đại lục này, là vầng mặt trời thứ mười!

Thân ảnh dưới ánh mặt trời nọ, tín niệm lực cường đại nọ đúng là Đại Thiên Tôn!

Chủ nhân của nó, lão tổ của Đạo Ma Tông nọ cũng chỉ là Thiên Tôn mà thôi. Nhưng giờ phút này Hải Long nhìn Vương Lâm, bất ngờ lại thấy Đại Thiên Tôn. Loại ảo giác này khiến nó hoảng hốt, vốn không định thuần phục người khác, dù tử vong cùng vậy. Nó có niềm kiêu hãnh của nó. Nhưng giờ phút này thân thể nó run lên, không chút do dự. Lập tức phủ phục xuống.

Thần phục!

Trong tích tắc khi nó truyền ra thần niệm này, ấn ký vốn thuộc về chủ nhân trong cơ thể nó lập tức tan nát. Loại tiên thú đạt tới trình độ Kim Tôn này tuyệt đối không phải dùng thủ đoạn bình thường có thể điều khiển được, muốn thuần phục phải có lực lượng cực kỳ cường đại.

Mà tiên thú trình độ này ngoài Đại Thiên Tôn ra, người tầm thường không thể nô dịch, chỉ có thể có quan hệ ngang hàng. Chủ nhân của con Hải Long này vốn là như vậy.

Nhưng lúc này trong nháy mắt khi nó thuần phục, trên mi tâm của Hải Long lan ra một luồng hồn khí màu lục. Hồn khí nọ bay thẳng về phía Vương Lâm, bị hắn nắm trong tay.

Loại hồn khí này chủ nhân trước của Hải Long không đạt được. Nhưng hôm này trong lúc hoảng hốt và minh ngộ, Hải Long lại giao hồn khí cho Vương Lâm!

Nắm giữ hồn khí chẳng khác nào nắm giữ sự sinh tử của nó!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nắm giữ hồn khí, biển rộng và bầu trời màu đen bốn phía lập tức tiêu tán, vầng mặt trời cũng biến mất, khôi

phục lại khung cảnh ban đầu. Mặt đất vẫn là đống đổ nát của Đạo Ma Tông. Bầu trời vẫn là bầu trời trong xanh ngàn dặm không mây.

Nhưng lúc này Tông chủ Đạo Ma Tông đang ở trong tầng sáng màu vàng, trong nháy mắt khi nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mắt lộ ra vẻ không thể nào tin nổi. Cả người hắn bỗng dưng run rẩy.

Không... Không có khả năng! Hải Long này là vật của lão tổ... Nó không ngờ lại thuần phục Vương Lâm!

Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông tràn ngập sự sợ hãi. Hắn khiếp sợ không phải chỉ vì Hải Long thần phục mà còn vì Vương Lâm vừa tuôn ra toàn bộ tu vi, thi triển Tàn Dạ Thuật kia!

Tín thuật! Đó là tín thuật!

Hắn vốn tưởng Hải Long này có thể trì hoãn chút thời gian, nhưng lại không thể nào ngờ nổi trong thời gian ngắn ngủi, càn khôn nghịch chuyển, Vương Lâm lại thi triển tín thuật, khiến Hải Long nọ lựa chọn thuần phục!

Nỗi sợ hãi vô biên vô hạn trong phút chốc bao phủ tâm Thần Tông, chủ Đạo Ma Tông. Hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức cắn lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi bay ra liền hóa thành một vùng huyết vụ, tràn vào tầng sáng màu vàng đất bên ngoài, điên cuồng gia cốc tầng sáng này.

Quyết không thể để cho hắn tiến vào! Ta không phải là đối thủ của hắn, tuyệt không thể để hắn vào! Thời gian, ta hiện giờ cần thời gian. Lão tổ hắn sẽ tới nhanh thôi. Còn cả thánh chỉ nữa, thời gian, ta cần thời gian mà!

Tông chủ Đạo Ma Tông giống như điên cuồng, hai tay không ngừng bắt quyết đánh ra ấn ký dung nhập vào tầng sáng bên ngoài đảo nhỏ.

Tầng sáng lóe lên sóng gợn. Nhanh chóng được gia cố. Trong nháy mắt này Vương Lâm bước tới một bước, Hải Long đi phía sau, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập vẻ kính sợ.

Vương Lâm đi tới gần tầng sáng, tay phải nắm quyền không nói một lời, bỗng nhiên giơ lên, hai mắt lóe lên hàn quang, trực tiếp đánh xuống.

Ầm ầm ầm ầm!

Tầng sáng vừa được Tông chủ Đạo Ma Tông không ngừng gia cố kia dưới một quyền của Vương Lâm lại chỉ hơi chống cự được liền sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi. Đồng thời tất cả kiến trúc trên đảo nhỏ này cũng ầm ầm bị phá hủy, lộ ra Tông chủ Đạo Ma Tông đang ngồi khoanh chân, hầu như đã hồn phi phách tán, vô cùng tuyệt vọng kia!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn Tông chủ Đạo Ma Tông, không hề dừng lại mà tiến thẳng tới, đánh ra một quyền. Tông chủ Đạo Ma Tông điên cuồng lui lại phía sau, hai tay toàn lực bắt quyết nhưng thân thể run lên, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc thê lương, trọng thương lùi lại.

Vương Lâm, ngươi dám giết ta! Lão tổ Đạo Ma Tông ta tu vi Thiên Tôn, ngươi dám giết ta ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!

Vương Lâm không mở miệng, cất bước, giơ tay lên một lần nữa. Đánh ra một quyền!

Đúng lúc này thì đột nhiên trên bầu trời xa xa có một đạo kim quang dùng tốc độ không cách nào hình dung nổi bay tới, trong nháy mắt đã bao phủ thiên địa! Trong kim quang này có một thân ảnh màu vàng kim!

Sứ giả của Tiên Hoàng, sứ giả của Tiên Hoàng. Thánh chỉ tới rồi. Vương Lâm. Ta muốn xem ngươi làm sao dám giết ta! Ngươi không dám nghịch chỉ đâu!

Tông chủ Đạo Ma Tông vốn đã tuyệt vọng, lúc này đột nhiên phấn khởi hẳn lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1915 Trước mắt tối sầm!

Kim quang trên bầu trời giờ phút này tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong phút chốc bao phủ bát phương, hoàn toàn tràn ngập cả đống đổ nát của Đạo Ma Tông này. Thân ảnh trong kim quang không thèm nhìn phía dưới, tay phải bỗng nhiên giơ lên, lập tức thánh chỉ đã xuất hiện trên tay.

Đạo Ma Tông tiếp chỉ!

Trong nháy mắt khi lời nói này truyền ra, ánh mắt Tông chủ Đạo Ma Tông lộ ra vẻ kích động và mừng rỡ vô cùng. Thân thể hắn đang lùi lại đột nhiên dừng lại, hai tay ôm quyền hướng về phía bầu trời vái một cái. Nhưng vẻ kích động của hắn lúc này bỗng nhiên bay biến, hóa thành sự sợ hãi.

Bởi vì Vương Lâm không hề ngẩng đầu nhìn kim quang trên bầu trời chút nào, cũng chẳng để ý tới thánh chỉ, bước chân không dừng lại nửa điểm, bước thẳng về phía Tông chủ Đạo Ma Tông, tay phải giơ quyền đánh tới!

Một quyền ầm vang, tiếng động chấn kinh cả thiên địa, hóa thành một lực lượng bộc phát toàn bộ tu vi của Vương Lâm, hình thành một lực lượng khiến cho cả tu sĩ Kim Tôn cũng phải hoảng sợ.

Thánh chỉ tới vẫn giết người!

Tâm thần Tông chủ Đạo Ma Tông run rẩy, điên cuồng lui lại, hai tay bắt quyết, tu vi toàn thân vận chuyển, bất ngờ hóa thành hai hư ảnh đạo ma, vờn quanh bốn phía, liều mạng chống cự.

Tiếng nổ ầm ầm lại vang lên. Một quyền của Vương Lâm đánh tay hư ảnh đạo tôn, đập nát hư ảnh ma tôn, trực tiếp đánh lên thân thể Tông chủ Đạo Ma Tông.

Toàn thân Tông chủ Đạo Ma Tông chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, thương thế quá nặng, thân thể bị cuốn đi, thần sắc tràn ngập sợ hãi. Toàn thân hắn lập tức lan ra một lượng sét lớn. Ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hóa thành vô số lôi cầu bay về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó, thân ảnh màu vàng kim trên bầu trời cúi đầu, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Hắn cầm thánh chỉ, truyền ra một tiếng quát tràn ngập uy nghiêm.

Dám trước mặt thánh chỉ hoàng tộc giết người, ngươi thật to gan! Còn không lui ra!

Vương Lâm không để ý tới thân ảnh màu vàng kia, hai mắt lóe lên sát khí, cất bước đi về phía Tông chủ Đạo Ma Tông đã trọng thương kia, đối

với lôi cầu đang gào thét hắn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái!

Vương mỗ muốn giết người thì không ai ở đây cứu được ngươi!

Thân thể hắn nhoáng lên, tay phải nắm quyền, quyền thứ ba trực tiếp đánh ra!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên. Toàn bộ lôi cầu tới trước người hắn lập tức tan nát. Tông chủ Đạo Ma Tông dù có tu vi Kim Tôn nhưng dưới quyền thứ ba này cũng chỉ có thể phát ra một tiếng kêu thê lương, lại phun máu tươi một lần nữa, thân thể bắn về phía sau, cả người uể oải, thần sắc lộ vẻ sợ hãi ngập trời.

Thánh chỉ của hoàng tộc ở trên mà ngươi dám giết ta. Ngươi chắc chắn cũng phải chết!

Thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông thê lương, vừa thụt lùi vừa liên tục phun ra huyết vụ. Nhưng cơ thể hắn bị dư âm một quyền của Vương Lâm công kích vào, lúc này đã chẳng khác nào đèn sắp cạn dầu.

Tu vi của hắn không phải là đối thủ trước mặt Vương Lâm!

Ngươi trước thánh chỉ mà dám giết người, cuồng vọng kiêu ngạo. Ta thân là sứ giả hoàng tộc, tuyên ý chỉ của Tiên Hoàng, ngươi không lùi

xuống, rõ là nghịch chỉ!

Thân ảnh màu vàng kia thấy Vương Lâm như vậy, lập tức gầm nhẹ, thân thể nhoáng lên, bay thẳng tới Vương Lâm!

Vừa lao ra, một vùng kim quang vừa lóe lên từ thân ảnh màu vàng này, hóa thành một tấm màn màu vàng kim nhanh chóng bao phủ lấy Vương Lâm!

Từ tấm màn này tỏa ra tiên khí cực kỳ nồng đậm, cũng tràn ngập uy nghiêm, lập tức tới gần.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Tông chủ Đạo Ma Tông đang điên cuồng lui lại khiến hắn như trong tuyệt vọng lại nắm được một cây rơm cứu mạng, thần sắc dữ tợn, hai tay bắt quyết khiến một dòng xoáy biến ảo ra từ mi tâm. Từ trong đó bay ra chín thành phi đao màu đen. Gào thét lao thẳng về phía Vương Lâm.

- Cút ngay!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, xoay phắt người nhìn về phía sứ giả của hoàng tộc bỗng nhiên gầm một tiếng, tay phải vỗ mạnh về phía sau.

Một chưởng này khiến thiên địa ầm vang. Một chưởng ấn khổng lồ từ lòng bàn tay Vương Lâm biến ảo ra, với khí thế xoay chuyển cả thiên địa ầm ầm đánh tới sứ giả hoàng tộc.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Chưởng ấn khổng lồ này va chạm với tấm màn sáng của sứ giả hoàng tộc, trong tiếng ầm ầm liền khiến tấm màn sụp đổ, khiến cho thủ ấn mang theo lực lượng mênh mông này lập tức đánh vào người sứ giả hoàng tộc.

Vào lúc tiếng ầm vang thay thế tất cả tiếng động trong thiên địa này, sứ giả hoàng tộc phun máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau mấy trăm trượng mới miễn cưỡng đứng lại được, một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ không thể nào tin nổi.

Tu... Tu vi Thiên Tôn!

Một chưởng đánh lui sứ giả hoàng tộc, tay áo Vương Lâm vung lên, vận chuyển tu vi toàn thân. Một cơn lốc màu đen từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, va chạm với chín thanh phi đao. Tiếng chấn động vang lên, chín thanh phi đao liền tan vỡ toàn bộ.

Thân thể Vương Lâm tiến về phía trước, trong nháy mắt đã tới bên cạnh Tông chủ Đạo Ma Tông. Đồng tử trong hai mắt hắn tràn ngập vẻ sợ hãi. Lúc này tay phải Vương Lâm giơ lên thành quyền đánh thẳng vào ngực hắn!

Ầm một tiếng, thần sắc Tông chủ Đạo Ma Tông lập tức ảm đạm. Cả người tràn ngập tử khí. Thân thể bay đi. Vương Lâm nhoáng một cái giống như mũi trên rời dây cung, bay lên đuổi theo. Lại một lần nữa xuất quyền đánh tới!

Hơn một trăm năm trước, tại biên giới Mạnh Thổ Châu, cảnh tượng đầu người bay lên, Vương Lâm tuyệt vọng chạy trốn, toàn bộ lúc này khi vung quyền hiện lên trong đáy lòng hắn!

- Chết đi!

Vương Lâm đánh ra một quyền, khiến thân thể Tông chủ Đạo Ma Tông kia lập tức sụp đổ, Nguyên Thần mang theo tiếng rít thê lương, từ bên trong huyết nhục tan nát nhanh chóng lui lại.

Cảnh hơn một trăm năm trong Ma Hạt Miếu, Vương Lâm cứng cỏi đối lấy cơ duyên lúc này hiện lên trong tâm thần hắn. Hai mắt Vương Lâm lộ sát khí. Lúc này hắn không còn vung tay nữa mà há miệng hướng về phía Tông chủ Đạo Ma Tông đang bỏ chạy hút mạnh một cái!

Một động tác này liền có lực hút vô cùng tràn ra, khiến Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông phát ra một tiếng gầm thét tuyệt vọng.

Lão tổ, cứu ta!

Sứ giả đại nhân, cứu ta!

Sứ giả hoàng tộc trên bầu trời lúc này thần sắc mau chóng biến hóa, cắn răng một cái. Thân thể bỗng tiến về phía trước, lại một lần nữa nhằm phía Vương Lâm. Đang muốn ngăn cản Vương Lâm cắn nuốt.

Vương Lâm, ngươi giết hắn ta không thể tuyên bố ý chỉ của Tiên Hoàng. Việc này ngươi không thể gánh được, là mạo phạm tiên uy. Ngươi chẳng lẽ muốn phản tiên!

Cả đời sứ giả hoàng tộc này chỉ có lần này lại gặp phải trường hợp này. Hắn không thể nào ngờ tới là lúc này tới đây lại gặp phải chuyện như vậy. Hắn thân là sứ giả hoàng tộc, ở Trung Châu đã gặp nhiều cường giả nhưng chưa gặp ai cuồng vọng tới cực điểm như Vương Lâm. Dám trước thánh chỉ mà giết người!

Ngươi chết chắc rồi, ngươi làm như vậy thì ngươi chết chắc rồi!

Sứ giả hoàng tộc lúc này cực kỳ phẫn nộ, giờ phút này lao ra, vội vàng gầm lên, kim quang tỏa ra khắp toàn thân, bất ngờ có một kim ấn rất lớn biến ảo ra bên ngoài thân thể, mang theo tiếng gào thét kỳ dị bay thẳng về phía Vương Lâm đang cắn nuốt Tông chủ Đạo Ma Tông!

Giờ phút này Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông đang bị Vương Lâm cắn nuốt, chỉ còn cách Vương Lâm không tới một trăm trượng, căn bản không thể bỏ chạy, chỉ còn biết tuyệt vọng rống lên.

Sứ giả hoàng tộc ra tay lập tức khiến Tông chủ Đạo Ma Tông đang tuyệt vọng này càng giãy giụa, muốn tìm một cơ may sống sót, nhất định phải mượn ngoại lực bỏ chạy!

Kim ấn gào thét lao tới, trong phút chốc sẽ bao phủ Vương Lâm. Trong chớp mắt khi nó hạ xuống, hai mắt Vương Lâm bùng lên hàn quang, xoay phắt người, trong mắt tỏa ra kim quang ngập trời!

Trong kim quang này ẩn chứa mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm, ẩn chứa một luồng lực lượng trấn áp thiên địa. Trong nháy mắt khi hắn xoay người, kim quang trong hai mắt ầm ầm tuôn ra.

Biến! Ngăn cản ta một lần nữa thì dù ngươi là thân phận gì, hôm nay Vương mỗ cũng sẽ giết ngươi!

Kim ấn đang tới gần kia trong ánh mắt Vương Lâm phát ra tiếng động như không thể chịu đựng nổi, không ngờ dừng lại giữa không trung, giống như bị một lực lượng vô hình nắm lấy, khiến nó không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Sứ giả hoàng tộc sau phía sau kim ấn trong nháy mắt khi nhìn thấy ánh mắt trấn áp của Vương Lâm tâm thần cũng ầm vang, sắc mặt đại biến, da đầu tê tái, cảm nhận được một sự uy nghiêm khiến hắn run rẩy!

Ánh mắt như vậy, sự uy nghiêm như vậy. Lực trấn áp như vậy hắn chỉ có thể cảm nhận được trên người Tiên Hoàng. Dù Vương Lâm không thể là Tiên Hoàng nhưng sứ giả hoàng tộc lúc này lại có cảm giác như đối mặt với Tiên Hoàng vậy!

Hắn không dám không lui lại, không thể không lui. Trong nháy mắt khi hắn lui lại, Tông chủ Đạo Ma Tông hoàn toàn tuyệt vọng, trơ mắt nhìn thân thể Nguyên Thần mình nhanh chóng bị Vương Lâm hút đi, khoảng cách một trăm trượng chợt kéo tới không còn đủ ba mươi trượng, chuẩn bị hoàn toàn bị cắn nuốt. Trong tích tắc này, thần sắc hắn lộ ra vẻ điên cuồng!

Ngươi muốn ta chết thì ta phải cho ngươi chôn cùng! Sứ giả hoàng tộc, đọc chỉ đi. Lão phu là Tông chủ Đạo Ma Tông, trước khi tử vong cũng muốn nghe ý chỉ của Tiên Hoàng!

Hắn không tự bạo mà lựa chọn trong giờ phút cuối cùng này nghe sứ giả hoàng tộc tuyên chỉ, do vậy hoàn toàn khiến hành động giết chóc của Vương Lâm phải trả giá, lấy cái chết của bản thân khiến tương lai Vương Lâm gặp chuyện không hay!

Trong tiếng gầm chói tai này, Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông đã tới cách Vương Lâm không tới một trượng, nhanh chóng phóng vọt

tới, hóa thành u quang bị Vương Lâm cắn nuốt.

Cùng chết đi!

Sứ mạng của sứ giả hoàng tộc trên bầu trời chính là tuyên chỉ, giờ phút này người tiếp chỉ yêu cầu, hắn không cần nghĩ ngợi liền mở thánh chỉ trong tay ra, vừa nhìn vừa đọc!

Lấy danh nghĩa huyết mạch Tiên Tổ truyền thừa tuyên chỉ, Tông chủ Đạo Ma Tông to gan lớn mật, dám xúc phạm tới uy nghiêm của hoàng tộc, cùng với nô phó của Lục Ma Hạt dám bày mưu với người hoàng tộc. Nếu đã dám làm thế thì phải khiến Đạo Ma Tông tự hủy trước chỉ của trẫm!

Nếu như đã chết thì người giết kẻ này hắn là Vương Lâm. Vương Lâm tiếp chỉ vào Trung Châu gặp trẫm. Ngươi có ân với Liên Đạo Phi, trẫm sau khi biết chuyện chưa bao giờ từng quên!

Sứ giả hoàng tộc đọc xong mồ hôi đầy mặt. Hắn chưa gặp người tiếp chỉ thì chưa được mở thánh chỉ, giờ phút này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nội dung, đọc xong liền sững sờ ở nơi đó.

Hắn còn như thế thì đừng nói tới Tông chủ Đạo Ma Tông. Trong nháy mắt trước khi hoàn toàn bị Vương Lâm cắn nuốt, hắn nghe xong nội dung thánh chỉ này, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1916 Thiên Tôn tới!

Cắn nuốt Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông xong, hai mắt Vương Lâm nhắm lại, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ bùng bùng, sau khi áp chế Nguyên Thần đối phương trong cơ thể xong liền xóa hết thần trí, dung nhập vào trong thần mạch của Tốc Thần Quyết, đợi lúc có thời gian hắn liền dựa vào Nguyên Thần này để gia tăng số lượng thần mạch.

Một lát sau Vương Lâm mở hai mắt, tay áo vung lên. Mặt đất truyền ra tiếng nổ ầm vang. Chỉ thấy đảo nhỏ trong hồ nước đã tan rã một nửa kia dưới một cái phất tay của Vương Lâm liền giống như bị gió xoáy quét qua, hóa thành một đám đổ nát.

Đạo Ma Tông cứ như vậy mà sụp đổ!

Sứ giả hoàng tộc trong kim quang trên bầu trời giờ phút này xấu hổ đứng đó, cho tới khi thấy Vương Lâm mở hai mắt mở cười khổ ôm quyền.

Vương đạo hữu chớ trách... Đây... Đây là vì tại hạ không biết nội dung của thánh chỉ của Tiên Hoàng... Nếu biết sớm thì vừa nãy nhất định tại hạ đã cùng đạo hữu đồng loạt ra tay tru sát kẻ này rồi!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhìn sứ giả hoàng tộc, không nói gì. Trên thực tế trong lòng hắn cũng hơi kinh ngạc về nội dung của thánh chỉ, nhất là câu cuối cùng nói tới ân huệ của Liên Đạo Phi.

Người điên vốn tên là Liên Đạo Phi... Ta nắm đó lần đầu mở Không Gian trữ vật ra, hắn và ngân y nữ tử vì không gian bị phá vỡ mà bị cuốn vào trong hư vô, chẳng biết đi đâu... Người điên này bình thường xưng là bổn vương, mà từ sư tôn Huyền La ta cũng nghe nói, ca ca người này chính là Tiên Hoàng...

Chẳng lẽ Tiên Hoàng tìm được người điên rồi. Người điên sau khi tỉnh lại nói rõ cho Tiên Hoàng biết quan hệ của ta và hắn...

Vương Lâm trầm ngâm khiến sứ giả hoàng tộc run như cầy sấy, trong lòng cực kỳ hối hận, vẻ mặt khổ sở, liên tục nguyền rủa Tông chủ Đạo Ma Tông đã tử vong.

Tông chủ Đạo Ma Tông này, ngươi chết thì chết đi. Lại còn liên lụy tới lão phu. Sớm biết thế này ta đã không quản việc Vương Lâm giết chóc, cứ đọc thánh chỉ cho xong đã...

Vương Lâm này rốt cục có thân phận gì, Tiên Hoàng lại dùng giọng điệu như thế nói chuyện... ân với Đạo Phi... Liên Đạo Phi vương gia ba mươi năm trước thức tỉnh, chẳng lẽ...

Đồng tử trong hai mắt sứ giả hoàng tộc này co rút lại, vội vàng xua tan mọi suy tư trong đầu. Hắn biết có một số việc không phải là thứ mình nên biết và suy đoán.

Vương Lâm này có tu vi như vậy, hơn nữa... Hắn nhất định được Tiên Hoàng coi trọng. Ôi, việc này phải nhanh chóng sửa sai mới được.

Sứ giả hoàng tộc nghĩ tới đây. Lập tức khuôn mặt hiện lên nụ cười cung kính, vội vàng chắp tay thi lễ với Vương Lâm.

Vương Lâm đạo hữu chớ trách, chớ trách... vừa rồi tại hạ thật là hồ đồ rồi. Tông chủ Đạo Ma Tông này đáng chết thật!

Sứ giả hoàng tộc này vừa nói vừa quan sát thần sắc Vương Lâm, thấy Vương Lâm không để ý tới mình chút nào mà vẫn âm trầm như trước thì trái tim nhảy lên một cái.

Toi rồi, người này nhất định còn đang để ý tới việc ta ra tay hai lần vừa rồi... Ngày sau hắn ở trước mặt Tiên Hoàng mà nói vài câu, ta... ta...

Mồ hôi trên trán sứ giả hoàng tộc tuôn ra càng nhiều, bị gió thổi qua khiến thân thể cảm thấy lạnh ngắt.

Ha ha, đây... Vương đạo hữu, ta ở đây có chút đặc sản của Trung Châu. Chúng ta lần đầu gặp mặt, lễ vật không thể hiện hết được kính ý, mong rằng đạo hữu thu nhận cho.

Nén đau đớn trong lòng, sứ giả hoàng tộc vội vàng đưa ra một ngọc giản, cũng đưa luôn cả thánh chỉ cho Vương Lâm.

Vương Lâm đang trầm tư về nhân quả của việc này, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn sứ giả hoàng tộc một cái, tiếp nhận thánh chỉ xong cũng không xem mà nhìn ngọc giản kia.

Thần thức hắn đảo qua. Thần sắc vẫn bình tĩnh như trước nhưng nội tâm lại hơi chấn động. Trong ngọc giản này không phải có nội dung gì mà tương tự như Không Gian trữ vật. Trong đó có rất nhiều nguyên thạch tràn ngập tiên khí.

Thu hồi ngọc giản, Vương Lâm lạnh lùng nhìn sứ giả hoàng tộc, không nói gì.

Dưới ánh mắt hắn, sứ giả hoàng tộc trong lòng thầm kêu khổ, cắn răng vung tay lên một lần nữa. Lại lấy ra thêm một cái bình, nén đau lòng cực kỳ mà cố gắng mỉm cười.

A, tại hạ lại quên mất, còn có một thứ đặc sản của Trung Châu nữa, cũng không phải là vật gì vô cùng quý trọng, mong đạo hữu nhận lấy!

Vừa nói hắn vừa cung kính đưa cái bình này cho Vương Lâm.

Vương Lâm sau khi tiếp nhận, thần thức đảo qua, thấy bên trong có rất nhiều đan dược. Đan dược này đều dùng để chữa thương, trong đó có không ít đều là vật phẩm cực kỳ trân quý.

Tu sĩ tầm thường rất khó có được vật này, chỉ có sứ giả hoàng tộc thì ở Trung Châu mới có biện pháp lấy được.

Liên tục đưa ra hai phần đại lễ, sứ giả hoàng tộc này cực kỳ đau lòng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lúc này thấy thần sắc Vương Lâm đã hòa hoãn hơn thì trong lòng mới thầm thở phào một hơi. Chẳng qua dù như thế nhưng ánh mắt lạnh như băng của Vương Lâm sau khi nhìn tất cả đan dược xong lại chằm chằm tập trung vào sứ giả hoàng tộc.

Dưới ánh mắt của Vương Lâm, trong lòng sứ giả hoàng tộc lại một lần nữa thầm kêu khổ.

Quá tham lam... Đây... Đây...

Sứ giả hoàng tộc không thể không nặn ra một nụ cười, tay phải thầm run rẩy, hung hăng cắn răng một cái, lại một lần nữa đưa ra một ngọc giản, tươi cười đưa tới.

Tại hạ ở đô thành của Trung Châu, còn có một khu nhà ở...

Hắn vừa nói vừa đưa ngọc giản trong tay ra, vô cùng đau lòng mà đưa cho Vương Lâm.

Tiếp nhận ngọc giản này nhìn lại, trên mặt Vương Lâm từ từ lộ ra nụ cười. Nụ cười của Vương Lâm rơi vào mắt sứ giả hoàng tộc khiến hắn hoàn toàn thở phào một hơi.

Sứ giả đại nhân không nên khách khí. Những đặc sản của Trung Châu này nếu không phải là vật gì quý trọng lắm thì Vương môn cũng xin cung kính nhận lấy vậy.

- Đúng vậy, đúng vậy, không phải là vật gì quá quý trọng đâu.

Sứ giả hoàng tộc cảm thây vô cùng buồn bực và đau lòng, cười khổ nói.

Sứ giả đại nhân đến Lục Ma Châu này, vậy chắc đã đi qua Thiên Ngưu Châu, không biết chiến tranh nơi đó thế nào rồi?

Vương Lâm chậm rãi nói.

Thánh chỉ lần này có ba đạo, Thiên Ngưu Châu Đại Hồn Môn, Quy Nhất Tông một đạo, hôm nay hắn là kết thúc chiến tranh rồi, mọi người đều trở lại tông môn.

Sứ giả hoàng tộc đối với việc này cũng không giấu diếm, lập tức nói.

Liên Đạo Phi có ở hoàng thành không?

Vương Lâm thu hồi ngọc giản, có vẻ tùy ý hỏi.

Đạo Phi vương gia từ sau khi tỉnh dậy đều ở trong hoàng thành, nghe nói muốn đi ra ngoài nhưng Tiên Hoàng không đồng ý.

Việc này chỉ là lời đồn, sứ giả hoàng tộc cũng không ngại nói ra.

Ồ! Ta và Đạo Phi có chút quen biết, cũng từng có chút ân với hắn.

Vương Lâm mỉm cười nói.

Sứ giả hoàng tộc vội vàng gật đầu. Hắn lúc trước truyền chỉ đã phát hiện ra điểm này, giờ phút này nghe Vương Lâm chính miệng xác nhận thì đã khẳng định rồi.

Tính cách của Đạo Phi... ôi, ta cũng lâu rồi không gặp hắn. Dạo này bộ dạng hắn vẫn như trước chứ?

Vương Lâm lắc đầu, than nhẹ nói.

Đạo Phi vương gia...

Sứ giả hoàng tộc hơi do dự một chút, nhưng nghĩ tới nội dung thánh chỉ và những lời vừa rồi của Vương Lâm liền tiếp tục nói.

Với thân phận của tại hạ thì không thể gặp được Đạo Phi vương gia. Nhưng nghe người ta âm thầm đồn đại, Đạo Phi vương gia ba mươi năm trước tỉnh dậy, tính cách có hơi khác trước... Nhưng đôi khi, lại vẫn giống...

Sứ giả hoàng tộc do dự. Chậm rãi mở miệng nói.

Trong lòng Vương Lâm máy động, mỉm cười không nói nữa.

Sứ giả hoàng tộc thấy vậy lập tức biết điều, ôm quyền hướng về phía Vương Lâm vái một cái.

Vương đạo hữu, thánh chỉ này có thể dùng làm Truyền Tống Trận. Khoảng cách nơi này tới Trung Châu rất xa, cần truyền tống tám lần mới tới. Tại hạ phải về trước phục mệnh, không thể đi cùng đạo hữu nữa. Đợi tới khí đạo hữu tới hoàng thành, tại hạ nhất định sẽ nghênh đón.

Sứ giả hoàng tộc vừa nói vừa mỉm cười cáo lui. Hắn sợ mình còn lưu lại một giây nào nữa. Nói một câu khiến Vương Lâm không thích thì lại phải đưa ra một ít vật quý trọng nữa thì đúng là quá thiệt rồi.

Cho đến khi sứ giả hoàng tộc rời đi, vẻ tươi cười trên mặt Vương Lâm lập tức tiêu tán. Thay vào đó là sự âm trầm.

Hắn không rời khỏi đống đổ nát của Đạo Ma Tông mà khoanh chân ngồi trên một khối đá. Ánh mắt lóe sáng.

Liên Đạo Phi... hắn rất tham lam, hắn có rất nhiều ý nghĩ kỳ quái, năm đó bị Thiên Đạo hóa thành Thiên Vận Tử cắn nuốt, theo đạo lý mà nói thì tính cách phải bất đồng với trước đây...

Sứ giả hoàng tộc vừa nói cũng lộ ra ý tứ này. Tính cách của hắn có biến đổi, chẳng qua là không biết hôm nay rốt cục biến đổi thành kiểu gì

nữa...

Vương Lâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đang tối dần, tiếp tục trầm tư.

Nhưng hắn nếu thật sự thay đổi tính cách thì tại sao ba mươi năm trước thức tỉnh, đến giờ ca ca hắn mới tuyên chỉ ý... Nếu hắn thật sự muốn tạ ơn ta thì ba mươi năm trước, ta đúng là đang ở trong Hạt Miếu, chịu đựng thống khổ và cơ duyên...

Nội dung thánh chỉ này rất thú vị...

Ánh mắt Vương Lâm lạnh như băng, tay phải giơ lên hướng về phía bầu trời đen kịt xa xa bỗng nhiên vung lên. Chỉ thấy một luồng hắc phong gào thét lao đi, sau đó liền có vài tiếng kêu thảm thiết truyền ra trong không gian yên tĩnh.

Vương Lâm vốn không có lòng dạ đàn bà. Một khi xác định việc cần làm thì trái tim vô cùng tàn nhẫn. Hắn nếu đã muốn tiêu diệt toàn môn của Đạo Ma Tông thì hiển nhiên sẽ không bỏ qua dư nghiệt của Đạo Ma Tông từ Thiên Ngưu Châu trở về.

Đám người trở về đầu tiên đều có thân phận cao quý, không tiếc giá lớn dùng Truyền Tống Trận đi tới. Vương Lâm sở dĩ ở lại đây ngoài việc đợi đám người này cũng còn đợi một người!

Lão tổ Đạo Ma Tông hắn đang trên đường trở về. Người này có tu vi Thiên Tôn. Chính thức muốn diệt Đạo Ma Tông thì người này phải chết! Mà dù ta không đến tìm hắn gây phiền toái thì hắn cũng sẽ ghi hận ta, sau này sẽ đuổi giết!

Thiên Tôn... Không biết ta mặc Hồn Khải vào thì so với Thiên Tôn thế nào!

Vương Lâm ngồi trên tảng đá nhìn về phía xa xa.

Giải quyết xong chuyện của Đạo Ma Tông, ta có hai lựa chọn, đi tới Đông Lâm Tông, tiến vào Đông Lâm Trì xem các bản nguyên khác của ta có thể ngưng tụ ra bản nguyên chân thân hay không...

Hoặc ta có thể đi tới Trung Châu này, xem rốt cục đó là đầm rồng hang hổ gì. Liên Đạo Phi kia còn nhớ ta hay không, ca ca Tiên Hoàng của hắn có ý niệm gì trong đầu...

Chẳng qua sư tôn từng nói, Tiên Tộc có năm vị Đại Thiên Tôn, trong đó Tiên Hoàng Liên Đạo Chân cũng là một trong số đó! Muốn đi tới nơi đó không chừng sẽ có nguy cơ...

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, trầm mặc trong đêm.

Cách xa Lục Ma Châu, ở giữa ngũ châu có một đạo cầu vồng đang nhanh chóng lao đi trên bầu trời. Trong đạo cầu vồng nọ có một lão già tóc đỏ, vẻ mặt bình tĩnh nhưng hai mắt lại ẩn chứa lửa giận!

Hắn thoáng một cái lao đi khiến thiên địa ầm vang, biến mất tại một Truyền Tống Trận xa xa, trả giá lớn để đổi lấy truyền tống, vượt qua khoảng cách vô tận!

Hắn chính là lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông dưới trướng Đại Thiên Tôn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1917 Tiên Tộc Đại Thiên Tôn

Hoàng thành của Tiên Tộc ta nhất định phải đi. Không vì chuyện cảm tạ kia mà vì lời thề của ta năm xưa đối với Liên Đạo Phi! Kiếp này của ta nhất định khiến hắn khôi phục ký ức để trả cái ân năm đó của hắn!

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ kiên định.

Hắn trọng ân.

Người điên năm đó đối với hắn có ân, hôm nay hắn nhất định phải tới hoàng thành của Tiên Tộc nhìn một lần, xem người điên có hoàn toàn khôi phục trí nhớ hay chưa. Nếu còn có gì tiếc nuối thì hắn nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ.

Dù tính cách của hắn có thay đổi cũng tốt, không đổi cũng được, dù đối với ta có ý niệm khó lường thì ta cũng muốn tận mắt đi nhìn!

Vương Lâm trầm mặc nhưng trong mắt hiện ra một tia buồn phiền.

Người điên năm đó hắn không biết lúc này đã biến thành dạng gì, có còn giống như năm đó, luôn gào thét bên tai hắn hay không. Lúc này bên tai hắn lại truyền ra tiếng la hét như có như không.

Nói cho ngươi biết, bổn vương rất lợi hại đó!

Ngươi, ngươi, ngươi... Bổn vương cắn chết ngươi, cắn chết ngươi!

Con bà nó, dám giả chết trước mặt bổn vương?

Trời mưa rồi... Ổi, Tiểu Hồng, mau lại bóp vai cho ta...

Đi nói với ca ca của ta, bốn vương hôm nay mệt rồi, không tu luyện nữa, muốn ra ngoài chơi đùa... bảo hắn đừng đến tìm ta, bổn vương chơi đủ rồi sẽ tự mình quay về. Hắn nếu có gan tìm ta về giống như trước thì ta với hắn đoạn tuyệt quan hệ!

Máu của bốn vương vô cùng, vô cùng... hả, ta lại nhớ tới hình như có một yêu nữ tên là Phi Phi cho ta ăn thứ gì đó...

Bên tai như truyền tới giọng nói của người điên năm xưa. Trong màn đêm đen kịt, tại đống đổ nát của Đạo Ma Tông, Vương Lâm than nhẹ. Hắn còn nhớ rõ trong sinh tử kiếp bên ngoài Chu Tước Tinh, chính người điên xuất hiện ôm lấy mình, ngăn cản một thức thần thông có thể đem lại tử vong đối với mình.

Hắn còn nhớ rõ trong lần thứ ba hóa phàm Mộng Đạo. Chính hắn và người phiêu đãng trong hư vô, trong mộng hắn gặp người điên, cùng trải qua những năm tháng phàm trần với mình.

Hy vọng hắn không thay đổi nhiều lắm...

Vẻ phiền muộn trong mắt Vương Lâm hơi dày hơn. Bằng hữu của hắn không nhiều, mà người điên này cũng là một trong số đó.

Trên thực tế hắn cho người điên không bao nhiêu, chưa nói tới ân. Ngược lại người điên đối với Vương Lâm lại có đại ân!

Hoàng thành của Tiên Tộc ta nhất định phải đi. Nhưng nơi đó có nguy hiểm nhất định, ta cần phải có chút chuẩn bị đã...

Vương Lâm trầm mặc, trong lòng thầm quyết định.

Ngũ Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc...

Tay phải Vương Lâm phất lên, trong tay xuất hiện cái mai rùa lão tổ Đại Hồn Môn tặng hắn. Bên trong có bản đồ, còn có một chút giới thiệu đối với các Đại Thiên Tôn. Ngoài ra Huyền La trong động phủ giới cũng từng nói với Vương Lâm một chút chuyện có liên quan.

Tiên Hoàng ở Trung Châu truyền thừa Tiên Tổ Bát Cực đạo là Bát Cực Đại Thiên Tôn!

Đông Châu - Tử Dương Tông, một tông môn cực mạnh trong cửu tông thập tam môn, bên trong có Song Tử Đại Thiên Tôn!

Nam Châu - Đạo Nhất tông, bên trong có Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Bắc Châu - Càn Khôn Đạo, bên trong có Võ Phong Đại Thiên Tôn!

Trung Châu trừ Tiên Hoàng ra thì còn có một Đại Thiên Tôn khác, đó là Cửu Đế Đại Thiên Tôn!

Đây là ngũ đại tuyệt thế cường giả của bảy mươi hai châu Tiên Tộc, ngũ đại thái dương. Đại Thiên Tôn!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, trong đầu phân tích ngũ Đại Thiên Tôn này. Với tu vi hiện nay của hắn thì một khi Đại Thiên Tôn biết nhất định sẽ lung lạc, muốn kéo hắn về dưới trướng.

Một khi có Đại Thiên Tôn ở phía sau thì mức độ nguy hiểm của chuyến đi tới hoàng thành của Tiên Tộc sẽ giảm đi rất nhiều. Dù sao thì dù là Tiên Hoàng Bát Cực Đại Thiên Tôn muốn giết một Thiên Tôn dưới trướng người khác cũng cần phải nêu ra một lý do! Dù sao thì Thiên Tôn là tồn tại còn hơn cả Kim Tôn, cực kỳ hiếm thấy trên Tiên Cương đại lục!

Dưới trướng mỗi một Đại Thiên Tôn nhiều nhất cũng không có được trăm vị Thiên Tôn! Trên cả đại lục của Tiên Tộc, tu sĩ Thiên Tôn cũng không vượt quá một ngàn người!

Mà nếu giết một Thiên Tôn tầm thường thì thôi, còn nếu giết tu sĩ đạt trình độ Dược Thiên Tôn, loại chuyện như vậy dù là Đại Thiên Tôn này cũng không thể tha thứ được!

Bởi vì tu sĩ Dược Thiên Tôn vô cùng hiếm gặp. Cả đại lục của Tiên Tộc, tu sĩ Dược Thiên Tôn hôm nay cũng chỉ có bốn mươi tám người!

Bốn mươi tám người này đại bộ phận đều bế quan không ra, ấn thế trên Tiên Cương đại lục, Đại Thiên Tôn có thể thu nhận được không tới ba phần.

Nhân vật như vậy dù là Đại Thiên Tôn cũng sẽ tôn trọng nhất định. Dù sao thì dưới Đại Thiên Tôn bọn họ. Dược Thiên Tôn chính là kẻ mạnh nhất! Nếu bọn họ không muốn theo Đại Thiên Tôn thì trừ phi bọn họ giống như La Vân Hải. Đi khiêu chiến Đại Thiên Tôn, nếu không Đại Thiên Tôn cũng không bức bọn họ phải theo.

Mà một khi Đại Thiên Tôn có được tu sĩ Dược Thiên Tôn đi theo thì họ nhất định sau khi khảo hạch điều tra xong sẽ coi như tâm phúc, dùng lễ ngộ đối đãi hơn nhiều. Bởi vì tu sĩ tới trình độ này thì lúc Đại Thiên Tôn chuyển thế chính là người bảo vệ tốt nhất!

Nếu Dược Thiên Tôn như vậy mà bị Đại Thiên Tôn giết chết, nếu một mình thì thôi, còn nếu đã trở thành nhân vật dưới trướng của Đại Thiên Tôn thì nhất định không bao giờ bỏ qua!

Chuyện này quan hệ tới danh dự. Quan hệ tới việc Đại Thiên Tôn mời gọi người khác sau này, thậm chí quan hệ trọng yếu tới người bảo vệ khi họ chuyển thế. Không có Đại Thiên Tôn nào có thể trơ mắt nhìn Đại Thiên Tôn dưới trướng tử vong mà không để ý tới.

Tu sĩ Đại Thiên Tôn quá quá hiếm!

Nếu ở Cổ Tộc thì cũng không cần như vậy, có sư tôn...

Vương Lâm hiểu rõ hắn dù là đệ tử duy nhất của Huyền La nhưng ở Tiên Tộc này quyết không thể để lộ ra. Nếu không dù với tu vi của hắn hiện nay cũng nhất định bị Đại Thiên Tôn giết chết.

Tiên Tộc quyết không thể cho phép trong Cổ Tộc xuất hiện một tu sĩ như vậy!

Chuyện của sư tôn dù là người điên cũng không biết, chỉ có Quy Nhất Tông biết. Nhưng sư tôn dám để cho Quy Nhất Tông biết mà không giết bọn họ từ trong động phủ giới, hắn là nắm chắc họ không tiết lộ chuyện này... Còn về nguyên nhân cụ thể thì ta dù không biết nhưng vẫn tin tưởng sư tôn!

Đối với Đại Thiên Tôn mà nói, dù biết ta có huyết mạch của Cổ Tộc, Cổ Tiên đồng tu nhưng cũng sẽ không để ý tới. Điều kiện tiên quyết là ta

không được đệ lộ quan hệ với sư tôn Huyền La!

Thời gian Vương Lâm ở Tiên Cương đại lục cũng không ngắn. Hắn mơ hồ hiểu rõ, Tiên Cương đại lục vô số năm qua, Tiên Tộc vào Cổ Tộc đã có một số huyết mạch giao hòa. Dưới sự giao hòa này xuất hiện một bộ phận tu sĩ Tiên Tộc cũng có thân thể Cổ Tộc, chẳng qua là không đạt được Cổ Tổ thừa nhận mà thôi.

Do đó Vương Lâm có thân thể Cổ Tộc có lẽ đối với tu sĩ bình thường thì cũng kinh người nhưng đối với Đại Thiên Tôn thì lại chẳng coi là gì.

Mà Vương Lâm biết một điểm, đó là chuyện thế gian có chút chuyện không nên giấu. Chuyện mình tới từ động phủ giới, đối với người khác có thể giấu diếm nhưng đối với Đại Thiên Tôn thì cũng không nhất định. Bọn họ có thể tra ra. Việc này đối với Đại Thiên Tôn mà nói ngược lại là chuyện tốt, vì như thế biết rõ lai lịch của Vương Lâm!

Tuy rằng có thể cực kỳ khiếp sợ việc tu sĩ từ động phủ giới đi ra nhưng với tu vi của Vương Lâm thì tất cả đều không quan trọng. Quan trọng nhất chính là sự lựa chọn của Vương Lâm.

Muốn khiến cho Đại Thiên Tôn chú ý thì chỉ có cách triển lộ tu vi bản thân, có thể giết tu sĩ Thiên Tôn, nhờ đó mà danh chân Tiên Tộc!

Có được danh tiếng rồi thì Đại Thiên Tôn nhất định sẽ tự tìm tới!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong lòng càng kiên định.

Ngũ đại Đại Thiên Tôn, Tiên Hoàng có thể không cần nghĩ tới nữa. Còn về bốn người còn lại... Ta đối với Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, Võ Phong Đại Thiên Tôn, còn có Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng không quen thuộc, chỉ có Đông Châu Tử Dương Tông - Song Tử Đại Thiên Tôn là ở trong động phủ giới đã từng có duyên gặp mặt...

Trong đầu Vương Lâm hiện lên hai cô bé đáng yêu tên Oa Oa và Hàm Hàm khi gặp Tham Lang trong động phủ giới.

Khiến cho Đại Thiên Tôn chú ý, để Đại Thiên Tôn tự mình tìm tới ta đó mới chính là phương pháp tốt nhất!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, chậm rãi nhắm lại.

Hắn đang đợi lão tổ Đạo Ma Tông tới. Hắn muốn bảo trì trạng thái đỉnh cao của mình, đánh một trận với Thiên Tôn, xem thử tu vi của mình rốt cục đã tới trình độ nào.

Kim Tôn đã không thể giúp Vương Lâm ước lượng tu vi của mình, có thể phán đoán chuẩn xác mình đã đạt tới cấp độ nào, chỉ có Thiên Tôn mới được!

Trong thời gian chờ đợi này, Vương Lâm áp chế Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông trong cơ thể, vô tình hấp thu luyện hóa nhưng không lập tức ngưng tụ ra thần mạch thứ hai mà lấy từ trong mấy chục Nguyên Thần bậc toàn năng hắn bắt được lúc trước, lựa chọn ra hai Nguyên Thần dưới năm lần Huyền Kiếp để cắn nuốt.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Mấy canh giờ sau, bầu trời dần sáng. Vương Lâm sau khi cắn nuốt một Nguyên Thần đạt năm lần Huyền Kiếp xong, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ vang. Thần mạch thứ hai hóa thành một dòng xoáy, ngưng tụ ra!

Trong nháy mắt khi thần mạch thứ hai xuất hiện, Vương Lâm mở bừng hai mắt. Theo hắn cảm thụ, tốc độ thi triển pháp thuật của bản thân đã nhanh hơn rồi!

Đạo thần mạch thứ ba cũng nên xuất hiện rồi!

Vương Lâm vung tay áo, từ trong mấy chục Nguyên Thần chọn ra bảy Nguyên Thần tu sĩ năm lần Huyền Kiếp, sau khi cắn nuốt toàn bộ. Bởi vì Nguyên Thần tu sĩ Huyền Kiếp không đủ nên hắn cắn nuốt một Nguyên Thần tu sĩ Không Kiếp sơ kỳ, cơ thể ầm vang, thần mạch thứ ba bất ngờ xuất hiện!

Ba đạo thần mạch sau khi xuất hiện, ba dòng xoáy trong cơ thể Vương Lâm một khi chuyển động thì Vương Lâm có thể trong nháy mắt thì triển

rất nhiều thần thông, thậm chí ngay cả lực lượng thân thể của Cổ Tộc cũng có sự thay đổi rõ ràng!

Tốc Thần Quyết đối với Vương Lâm bất đồng. Tu sĩ kia chỉ có thể làm cho tốc độ làm phép tăng lên, không thể dẫn động thân thể. Trọng điểm ở đây chính là tu sĩ đó tạo thành thần mạch đầu tiên là tu sĩ Không Niết, còn Vương Lâm thì bắt đầu từ Không Huyền!

Mấy chục Nguyên Thần kia không đủ. Giờ phút này bị cắn nuốt hơn phân nửa liền bị Vương Lâm thu lại. Lưu lại sử dụng vào việc khác.

Không biết Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông có thể khiến Tốc Thần Quyết ta tăng lên mấy đạo thần mạch...

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, bắt đầu dùng Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông ngưng tụ thần mạch.

Giờ phút này bầu trời đã sáng tỏ. Đồng thời vào lúc ánh mặt trời chiếu xuống thân thể Vương Lâm đang ngưng tụ thần mạch thì ở biên giới giữa Lục Ma Châu và Mạnh Thổ Châu, một đạo cầu vồng mang theo khí thế kinh thiên ầm ầm lao tới, trong nháy mắt lướt qua biên giới Mạnh Thổ Châu, bước vào Lục Ma Châu. Tất cả tu sĩ Mạnh Thổ Châu đối với đạo cầu vồng này gào thét lao qua tâm thần đều rung động, không dám hỏi tới.

Biên giới các châu đối với Thiên Tôn mà nói chẳng đáng để nhắc tới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1918 Thân thể chính là đạo!

Sưu Hồn Thuật là một loại thần thông cực kỳ bá đạo, chẳng qua đối với Nguyên Thần có tu vi Kim Tôn dù hắn đã mất đi toàn bộ lực phòng hộ nhưng Nguyên Thần đã ngưng tụ qua vô số năm tu hành cũng rất khó bị sưu hồn.

Dù là mạnh mẽ thi triển thì thuật sưu hồn này cũng thường chỉ lấy được những đoạn ký ức ngắn ngủi, không thể lấy toàn bộ. Trừ phi là người có tu vi vượt xa Kim Tôn thì mới có thể thực hiện hoàn mỹ.

Vương Lâm dù có thể chiến thắng Kim Tôn nhưng đó là do hắn có thân thể Đạo Cổ lực, sau khi dung hợp với tu vi mới có chiến lực mạnh mẽ. Còn tu vi thực tế của hắn chỉ mới là Không Kiếp sơ kỳ mà thôi.

Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông trong khi bị Vương Lâm luyện hóa thành thần mạch trong cơ thể đã từng bị hắn cố gắng sưu hồn

nhưng chỉ chiếm được một chút ký ức không quan trọng. Trong đó có những bí ẩn liên quan tới giao chiến giữa Lục Ma Châu và Thiên Ngưu Châu, cùng với một chút suy tư của lão tổ Thiên Tôn ngày đó.

Lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông ở dưới trướng của Đạo Nhất Thiên Tôn...

Vừa ban trưa khi mặt trời đỏ rực đang treo cao, ánh nắng rực rỡ trải khắp mặt đất, Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Trong thân thể hắn xuất hiện thêm thần mạch thứ tư, thứ năm!

Một Kim Tôn có thể khiến hắn có thêm hai đạo thần mạch! Vung cánh tay lên một chút, một đám tàn ảnh hiện ra. Vương Lâm có thể cảm nhận rõ ràng được, thứ được đề cao không chỉ có tốc độ làm phép của mình mà còn có lực lượng thân thể kinh khủng của mình.

Đây mới là chỗ hấp dẫn nhất của Tốc Thần Quyết đối với Vương Lâm!

Thử xem thân thể hiện tại của ta rốt cục tốc độ nhanh tới mức nào!

Vương Lâm ngẩng đầu lên, thân thể nhoáng một cái, vẫn ngồi khoanh chân như trước nhưng lại ở cách hắn ba trượng, dưới ánh mặt trời xuất hiện một khoảng không gian vặn vẹo, xuất hiện Vương Lâm thứ hai.

Vương Lâm thứ hai này đứng đó, khuôn mặt lộ nụ cười, chầm chậm bước về phía trước, ở đống đổ nát cách đó mười trượng, ánh mặt trời lại vặn vẹo một lần nữa, xuất hiện Vương Lâm thứ ba.

Vương Lâm thứ ba này cau mày, đứng nơi đó nhìn bầu trời, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất nhanh bốn phía không ngừng xuất hiện những vùng vặn vẹo. Người thứ tư, thứ năm, thứ sáu... Cho tới khi xuất hiện chín mươi tám thân ảnh! Bọn họ có khoanh chân, có phi hành, có đi lại, có thi triển thần thông, có vung tay, tư thế bất đồng, ở trong phạm vi ngàn trượng, bất ngờ hiện ra, trông thật kinh người.

Thân ảnh thứ chín mười tám khoanh chân ngồi cạnh thân ảnh đầu tiên, hai người trông giống hệt nhau, chỉ có ánh mắt là bất đồng.

Chín mươi tám tàn ảnh đã là cực hạn của ta hiện nay rồi.

Thân ảnh cuối cùng xuất hiện ngồi khoanh chân thì thào nói. Chỉ thấy thân ảnh đầu tiên tiêu tán, thứ hai, thứ ba, thứ tư cho tới thân ảnh thứ chín mươi bảy tiêu tán toàn bộ.

Chín mươi tám thân ảnh có thể con như là phân thân. Đây là Vương Lâm dùng tốc độ cực nhanh của thân thể, sau khi đạt tới một trình độ nhất

định, dưới ánh mặt trời lưu lại thân ảnh chiết xạ. Điều này đại biểu cho tốc độ của hắn lúc này đã cực kỳ kinh người.

Nếu như pháp thuật thần thông cũng đạt tới hiệu quả như vậy thì rất đơn giản. Nhưng đơn thuần tốc độ thân thể mà tới mức này thì tuyệt đối không tầm thường!

Hôm nay ta đã có năm đạo thần mạch, Tốc Thần Quyết có thể hình thành chín đạo thần mạch nhưng cũng không nói rõ chín đạo là cực hạn. Có lẽ sau chín đạo còn có thể có biến hóa mới...

Thuật này rất mạnh, là thần thông kế tiếp ta cần nhanh chóng tu luyện!

Vương Lâm khoanh chân ngồi đi. Ánh mắt lóe lên. Đường đi trong tương lai hắn đã xác định, lúc này hiểu rõ phải tiến tới thế nào.

Xử lý xong hết chuyện của Tiên Tộc ta phải tới chỗ sư tôn, đi theo sư tôn tu luyện, đồng thời khiến bản thân càng ngày càng cường đại, có thể đi tới bất cứ nơi nào, tìm kiếm mệnh hồn của Uyển Nhi!

Chiến lực hiện tại của ta đã rất cao nhưng tu vi so với những lão quái dường như vẫn còn thua kém rất nhiều.

Chín đạo bản nguyên của ta hóa thành ba phần, dựa theo lý giải của ta thì với ngũ hành chân thân, nếu ta có thể ngưng tụ ra được hai loại ngũ hành lực nữa, khiến cho ngũ hành chân thân quy nhất thì tu vi lại có thể tăng lên một tầng, đạt tới Không Kiếp trung kỳ!

Mà nếu dùng lôi đình bản nguyên chân thân làm chủ, có thêm hai đạo bản nguyên đặc thù nữa thì sẽ khiến ta đạt tới tu vi Kim Tôn Không Kiếp hậu kỳ!

Cuối cùng khó nhất chính là hư bản nguyên. Nếu có thể xuất hiện thêm hai loại nữa, năm loại hợp thành một thì ta hẳn sẽ không còn là Không Kiếp viên mãn mà đạt tới cấp độ Thiên Tôn!

Sau khi viên mãn, nếu tất cả bản nguyên của ta có thể ngưng tụ ra chân thân, sau đó ba loại hợp thành một thì lúc đó tu vi của ta sẽ siêu việt Không Kiếp viên mãn. Đạt tới trình độ chỉ thấp hơn Đại Thiên Tôn!

Mà việc công kích vào Đại Thiên Tôn dù ta không biết phương pháp nhưng sư tôn của ta đã từng nói cần phải có cơ duyên lớn lao, muốn mở được Thái Cổ thần cảnh cần phải xem cơ duyên...

Nhưng nếu ta có thể khiến cho tam đại bản nguyên chân thân ngưng tụ, hoàn thành bước cuối cùng thì không chừng có thể trở thành Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm trầm mặc, hai mắt bừng sáng. Tất cả đều là phân tích của hắn, cần có thời gian để nghiệm chứng.

Nếu phân tích của ta là chính xác thì trên Đại Thiên Tôn còn có một cập độ nữa! Cấp độ này có lẽ là bước thứ tư, cũng có thể không phải... Cấp độ này ta cần phải ngưng tụ tam đại bản nguyên chân thành chân thân duy nhất, đạt tới trình độ chân thần!

Trình độ như vậy hắn là ngay cả Đại Thiên Tôn cũng chưa đạt tới, vẫn còn đang theo đuổi! Mà có lẽ cấp độ đó sẽ có thực lực của Tiên Tổ, Cổ Tổ!

Ý nghĩ của Vương Lâm lúc này cực kỳ rõ ràng. Tuy rằng đây đều là phán đoán của hắn nhưng cũng chính là con đường tương lai hắn phải đi.

Chân thật hay không thì sau khi hoàn thành tất cả các bước này hắn sẽ biết!

Bản nguyên đặc thù và hư bản nguyên rất khó đạt được. Nhưng hai loại bản nguyên kim. Mộc trong ngũ hành hắn là dễ hơn một chút.

Vương Lâm trầm mặc. Sức nóng buổi trưa dần dần tán đi. Từ phía xa mơ hồ tràn tới một loạt tiếng sấm.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn về bầu trời phía xa xa, chậm rãi đứng dậy. Một cơn gió thổi tới khiến y phục hắn tung bay. Được đống đổ nát xung quanh làm nền khiến trên người Vương Lâm tràn ngập một luồng khí chất kỳ dị.

Tới rồi!

Trong hai mắt Vương Lâm bốc lên chiến ý ngập trời.

Phải khiến Đại Thiên Tôn chú ý!

Danh chấn bảy mươi hai châu Tiên Tộc!

Cuộc chiến này mới chỉ là bắt đầu!

Tiếng ầm vang trên bầu trời dần dần khuếch tán ra, cuối cùng bao phủ cả thiên địa. Hóa thành một vùng tiếng nổ ầm ầm tiêu sát. Một đạo cầu vồng giống như xé tan bầu trời, gào thét lao thẳng về đống đổ nát của Đạo Ma Tông.

Trong đạo cầu vồng nọ có một lão già tóc đỏ!

Trong phút chốc, tiếng ầm vang trong thiên địa tiêu tán, giống như đang ở trong một căn phòng cực kỳ ồn ào, đột nhiên yên tĩnh lại. Trong nháy mắt khi tiếng ầm vang đột nhiên tán đi. Đạo cầu vồng kia cũng sụp đổ. Cả thiên địa lúc này là một vùng tĩnh mịch.

Ở cách Vương Lâm hơn trăm trượng có thêm một thân ảnh!

Lão già tóc đỏ này mặc một bộ tử bào, ổng tay áo có thêu viền vàng, nhất là chỗ góc áo còn có một đồ án thái cực. Đồ án Thái Cực này đỏ như lửa. Giống như đại biểu cho đạo!

Là ngươi phá hủy Đạo Ma Tông của ta?

Lão già tóc đỏ đứng đó, hồi lâu nhìn Vương Lâm chậm rãi nói, giọng nói bình tĩnh, không lộ ra chút dao động tâm tình nào nhưng truyền ra lại tạo nên vô số tiếng vọng. Tiếng vọng này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng giống như tiếng gầm thét của đất trời, hóa thành một âm thanh kinh thiên động địa công kích vào tâm thần Vương Lâm.

Đúng!

Vương Lâm bình tĩnh đứng đó. Đồng tử trong hai mắt hơi co lại, chậm rãi nói.

Sau khi hủy Đạo Ma Tông còn ở nơi này đợi bổn tôn tới. Ngươi muốn khiêu chiến bổn tôn?

Lão già tóc đỏ thấy thần sắc Vương Lâm bình tĩnh như vậy, thần sắc lại càng hung ác.

Đúng thế!

Vương Lâm nhìn lão già tóc đỏ. Bình tĩnh mở miệng.

Tốt!

Lão tổ Đạo Ma Tông không hề khinh thị chút nào, cũng không biểu lộ ra lửa giận. Đã tới tu vi như hắn, dao động tâm tình sớm đã bị cơ thể quên mất. Hắn là Thiên Tôn, là một trong những người dưới trướng Đạo Nhất Thiên Tôn, dù không phải là Thiên Tôn cực mạnh nhưng cũng có thể nói là đứng ở đỉnh của Tiên Tộc.

Ta cho ngươi cơ hội khiêu chiến. Người có thể tiếp được ta ba quyền thì chuyện hủy Đạo Ma Tông ta sẽ bỏ qua!

Lão tổ Đạo Ma Tông vung tay áo, tay phải giơ lên, từ khoảng cách trăm trượng hướng về phía Vương Lâm đánh tới.

Một quyền này khiến thiên địa biến sắc. Chỉ thấy ánh mặt trời trên vùng đổ nát của Đạo Ma Tông trở nên vặn vẹo. Loại vặn vẹo này thay đổi tất cả biến hóa của không gian, giống như khiến cho nơi này trở thành một vùng không gian độc lập vậy.

Trong sự vặn vẹo này, thiên địa lực giống như trong nháy mắt bị một quyền của lão già tóc đỏ này hấp thu, khiến cho trong không gian không còn chút thiên địa lực nào.

Tu vi tới cấp bậc Đại Thiên Tôn thì không cần thi triển thần thông gì nữa. Bởi vì tu sĩ. Thân thể tu vi là gốc rễ, không cần nhục thân cực kỳ cường hãi mà cần phải lấy đạo dung nhập trong cơ thể, khiến cho chính cơ thể mình là đạo!

Thân thể là đạo, dù chỉ một quyền một cước tầm thường, có lẽ còn chưa có lực đánh tan cả thiên địa nhưng ẩn chứa đại đạo hủy diệt tất cả!

Đây là lời nói của Đạo Nhất Thiên Tôn sau khi lão già tóc đỏ trở thành người dưới trướng hắn.

Một quyền này đánh xuống, đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, mái tóc bạc không gió mà tung bay, trong hai mắt tỏa ra ánh sáng ngập trời. Hắn cảm nhận được sự đáng sợ của một quyền này. Một quyền nhìn như tầm thường nhưng trên thực tế lại dung hợp hoàn toàn với thiên địa lực, một quyền chuyển động thì thiên địa lực cũng chuyển động theo!

Thậm chí trong một quyền này còn ẩn chứa chín loại thần thông. Chín loạt thần thông này không cần ấn quyết, không cần thần niệm, chỉ cần vung một quyền là có thể tự động thi triển!

Đây mới chính là lực lượng chân chính của Thiên Tôn. Tu vi Thiên Tôn, bất cứ tu sĩ Kim Tôn nào cũng đều phải sợ hãi, một quyền này đủ để đánh chết cả trăm lần!

Đây là nhờ có việc khiến đạo niệm bản thân, ý chí bản thân hoàn toàn dung nhập vào đạo bên trong thân thể. Lúc này thân thể là đạo. Nắm tay cũng là đạo!

Bốn phía thiên địa vặn vẹo, mái tóc Vương Lâm tung bay, thân thể không lui lại mà bước về phía tu vi, tay phải giơ lên, cũng xuất ra một quyền!

Hắn không lập tức mặc Thiên Ngưu Hồn Khải mà dựa vào chiến lực bản thân thử xem hôm nay mình chưa mặc Hồn Khải thì so với Thiên Tôn thế nào!

Thiên địa trong giờ phút yên tĩnh này bỗng phát ra tiếng chấn động ầm ầm. Đại địa run rẩy, sụp đổ tầng tầng lớp lớp, hóa thành vô số mảnh vụn trong một quyền của Vương Lâm và lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông, bị quét về bốn phía nhưng bị không gian vặn vẹo ngăn lại, không thể tan

ra quá xa. Chỉ có thể bay lên bầu trời, tạo thành một cơn lốc bụi tràn ngập thiên địa!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1919 Mặc Hồn Khải!

Trong cơn lốc này, trước người Vương Lâm truyền ra những tiếng ầm vang. Nắm tay hắn thu lại, thân thể nhoáng lên, bịch bịch lui lại ba bước. Bước đầu tiên hạ xuống, dấu chân hắn phát ra một ngọn lửa đỏ sẫm.

Bước thứ hai hạ xuống, một vùng thực vật xanh đậm bao phủ bàn chân. Bước thứ ba hạ xuống, mặt đất bất ngờ lại tỏa ra màu vàng kim, hóa thành một dấu chân như kim thiết.

Sau ba bước Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lão tổ Đạo Ma Tông trong cơn lốc.

Cơn lốc dần dần tan đi. Lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông bước một bước đi ra, thần sắc bình tĩnh nhìn Vương Lâm.

Có thể không chết không bị thương dưới một quyền của bổn tôn mà chỉ lui lại ba bước, bức ba loại thần thông dung nhập trong cơ thể ra, ngươi đúng là có thực lực hủy Đạo Ma Tông!

Vương Lâm nhìn lão tổ Đạo Ma Tông, thần sắc ngưng trọng. Một quyền nọ trong đó ẩn chứa chín loại thần thông của đối phương, hắn chỉ có thể triệt tiêu sáu loại trong đó. Cuối cùng phải lui lại phía sau ba bước. Đó là do ba loại thần thông hắn không thể triệt tiêu nổi.

Đây là thực lực của Thiên Tôn sao? Rất mạnh!

Đôi mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn muốn đấu với Thiên Tôn!

Hóa ra cấp độ tu vi Thiên Tôn lại chiến đấu như vậy...

Trong đầu Vương Lâm không ngừng hiện lên một quyền vừa rồi của lão tổ Đạo Ma Tông, hai mắt dần dần ngời sáng.

Hắn đang học tập!

Còn quyền thứ hai!

Lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông cất bước đi tới, mái tóc đỏ tung bay, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Tay phải bỗng giơ lên. Toàn thân hắn lập tức bị vây trong biến hóa giữa chân thật và hư ảo, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, đánh ra quyền thứ hai!

Quyền thứ hai này vừa đánh ra thì cả Đạo Ma Tông ầm vang. Dường như có một luồng lực lượng vô hình đột nhiên xuất hiện, xé tan bầu trời, mở tung mặt đất, khiến bốn phía Vương Lâm lúc này như nằm trong một vùng hư vô!

Đây là một vùng hư vô vô biên vô hạn, không gian đen tối. Vương Lâm không nhìn thấy trời, không nhìn thấy đất, thân thể giống như bị hút vào thế giới kia, chỉ còn lại mình hắn tồn tại. Còn có một quyền xuất ra trong hư vô này!

Trong một quyền này ẩn chứa mười tám loại thần thông, cùng với một quyền này lao thẳng tới Vương Lâm.

Một quyền này tu sĩ Kim Tôn nếu thấy cũng sẽ bị sự hoảng sợ và tuyệt vọng bao trùm tâm thần, không có tư cách chống cự. Thậm chí dù hơn mười Kim Tôn đồng thời ra tay thì cũng không thể trì hoãn được một quyền này trong thời gian một nhịp thở.

Đây đã không còn là chênh lệch về lượng mà là về chất!

Tu sĩ Kim Tôn vẫn còn bị vây trong thần thông, dùng thần thông chém giết, dùng đủ loại pháp thuật biến hóa mà ra. Nhưng Thiên Tôn thì đã dung hợp đạo vào cơ thể, mỗi một quyền một cước đều ở cấp độ cao hơn rất nhiều!

Mười tám loại thần thông ẩn chứa bên trong. Một quyền này... Rất mạnh! Dung đạo vào trong thân thể, điểm này ta không làm được!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, tay phải bỗng nhiên giơ lên, nắm quyền hướng về phía quyền thứ hai từ trong hư vô kia trực tiếp đánh tới!

Ta không thể dung đạo vào cơ thể, pháp tùy thân động nhưng thân hình ta là Đạo Cổ, tu vi lực dung hợp vào một quyền. Nó không có thần thông, chỉ có tín niệm và ý chí hợp thành một kích!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra chiến ý, một quyền đánh ra, thân thể cất bước tiến tới, trong tiếng gầm nhẹ liền ầm ầm va chạm với nắm tay kia!

Tiếng chấn động vang lên quanh quẩn không gian. Ở cách đó một khoảng hư vô này bất ngờ xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Gần như chỉ trong nháy mắt, hư vô bị xé rách, hình thành một vùng hủy diệt.

Cùng với hư vô này sụp đổ, bầu trời lại là bầu trời của Lục Ma Châu, mặt đất lại là mặt đất Lục Ma Châu. Trên đống đổ nát của Đạo Ma Tông,

Vương Lâm đứng đó. Cách lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông một trăm trượng.

Khóe miệng tràn máu tươi, thân thể Vương Lâm giống như bị một lực lượng mạnh mẽ đánh sâu và, bước chân liên tục bịch bịch bịch lui lại bảy bước, mỗi bước hạ xuống lại để lại một dấu chân bất đồng. Sau bảy bước, cơ thể Vương Lâm truyền ra tiếng ầm vang, cánh tay phải run rẩy, có máu tươi nhỏ xuống mặt đất.

Quyền thứ hai rất mạnh. Mười tám loại thần thông ẩn chứa bên trong đó. Quyền động là thần thông vận chuyển, có thể ngăn cách thiên địa, một mình tạo ra một vùng không gian.

Ngẩng phắt đầu, Vương Lâm lau máu tươi trên khóe miệng, nhìn về phía lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông ở phía xa.

Tu vi ngươi không cao nhưng chiến lực có thể miền cường đạt tới cấp độ Thiên Tôn. Chẳng qua ngươi còn chưa hiểu đạo của Thiên Tôn. Ta nghĩ ta là Thiên Tôn đầu tiên mà ngươi chiến đấu.

Lão tổ Đạo Ma Tông bước về phía trước, chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn Vương Lâm có vẻ ngưng trọng.

Một người không hiểu đạo của Thiên Tôn mà có thể tiếp được hai quyền của ta. Người này bất phàm!

Đi mười bước, ánh mắt của lão tổ Đạo Ma Tông lộ ra ánh sáng, cả người đứng đó giống như thần linh trong thiên địa. Nhìn Vương Lâm, hắn giơ tay lên lần thứ ba.

Ngươi nếu có thể tiếp được một quyền cuối cùng của ta thì chuyện Đạo Ma Tông sẽ xóa bỏ! Một quyền này của ta là một kích toàn lực. Nếu quyền này không giết được ngươi vậy thì thật sự không thể giết ngươi. Ngươi hủy Đạo Ma Tông, nghĩ ra nhất định có nhân quả. Nhân quả này ta không hỏi tới. Quyền thứ ba này chính là kết thúc rồi!

Lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông chậm rãi nói.

Một quyền này ẩn chứa hai mươi bảy đạo thần thông, ngươi có thể tiếp được bao nhiêu loại đây?

Lão tổ Đạo Ma Tông vừa nói vừa giơ tay phải lên.

Vương Lâm biết rõ mình không mặc Hồn Khải thì không thể tiếp nổi quyền này. Một quyền này có thể hoàn toàn giết chết hắn, cho dù là thân hình Đạo Cổ cũng không cách nào sót lại dưới quyền này, khiến hắn hoàn toàn hình thần câu diệt!

Thiên Tôn, không hổ là cường giả đỉnh phong chỉ dưới Dược Thiên Tôn trên Tiên Cương đại lục!

Vương Lâm nhắm hai mắt, trên mặt đột nhiên xuất hiện ấn ký của Thiên Ngưu Hồn. Trong nháy mắt khi ấn ký đó xuất hiện, nó lan ra khắp toàn thân Vương Lâm. Khí tức tu vi của Vương Lâm ầm ầm tăng vọt.

Luồng khí tức Thiên Ngưu Hồn này điên cuồng lan ra, chui vào từng tấc huyết nhục trong cơ thể Vương Lâm, cũng dũng mãnh tiến vào Nguyên Thần và linh hồn của Vương Lâm. Khiến cho tu vi của Vương Lâm lập tức từ Không Kiếp sơ kỳ vọt tới Không Kiếp trung kỳ, nhưng không dừng lại mà một lần nữa tăng vọt lên tới Không Kiếp hậu kỳ đỉnh phong, sau khi đạt tới trình đột Kim Tôn mới dừng lại.

Biến hóa đột ngột này khiến cho hai mắt lão tổ Đạo Ma Tông lần đầu tiên co rút lại.

Mượn hồn lực? Đây là Thiên Ngưu Hồn lực. Ngươi đã đạt được sự tán thành của Thiên Ngưu Hồn! Có thể đề cao tới trình độ này. Ngươi có thể nghe trước hồn âm của Thiên Ngưu Hồn rồi!

Thần sắc lão tổ Đạo Ma Tông lúc này cũng lần đầu tiên có biến hóa.

Hắn hiểu rất rõ trong bảy mươi hai châu của Tiên Tộc có trấn áp bảy mươi hai hồn phách. Những hồn phách này dù bị trấn áp nhưng lực trấn áp có mạnh có yếu. Đó là do hồn lực bản thân chúng khác nhau.

Trong đó có một số là tử hồn, có một số vẫn còn sống nhưng chỉ còn một nửa. Giống như Lục Ma Hạt Hồn vốn cực kỳ cường đại nhưng lực trấn áp không nhỏ, thời gian lại cực kỳ xa xưa, thậm chí còn sớm hơn khi Thiên Ngưu Châu hình thành, cho nên lúc này hồn lực của nó đã suy yếu rất nhiều.

Mà Thiên Ngưu Châu lại không phải vậyễ Trong bảy mươi hai châu, Thiên Ngưu Hồn gia nhập sau, thời gian ngắn. Hơn nữa Thiên Ngưu vốn là một sinh linh cực kỳ cường đại. Ở trong bảy mươi hai châu này có thể xếp hạng thứ mười tám.

Đạt được hồn phách tán thành không phải quá khó khăn. Nhưng hề là hồn còn sống thì ở châu nào cũng có thể gặp những người như sứ giả, chỉ là sơ bộ tán thành, mặc dù có thể mượn hồn lực tạm thời đề cao tu vi nhưng nhiều nhất cũng chỉ là Không Kiếp hậu kỳ, không thể đạt tới tu vi Kim Tôn!

Đây là một nguyên tắc mà trong vô số năm qua rất hiếm người có thể phá vỡ. Nhưng cũng không phải là không thể. Có một số người cực kỳ hiếm thấy, có cơ duyên xảo hợp, có thể nghe thấy hồn âm, nghe được tiếng hồn gầm thét, đạt được độ tán thành cao hơn. Mượn hồn lực lên tới Kim Tôn.

Nhưng Kim Tôn cũng đã là cực hạn rồi, không thể vượt qua nữa. Trừ phi là đạt được đệ nhất hồn của Tiên Tộc trấn áp dưới hoàng thành Trung Châu tán thành cao độ thì có lẽ mới hơn được. Nhưng ngoài hồn này ra thì những hồn khác không thể làm được điều đó.

Mà điều quan trọng nhất là tu sĩ có thể mượn hồn lực đạt tới Kim Tôn vô cùng hiếm thấy, thậm chí số lượng còn ít hơn Thiên Tôn rất nhiều, hầu như không kém gì so với Dược Thiên Tôn. Bởi lẽ trong một châu, cùng một thời đại thì nhiều nhất chỉ có hai người đạt được tán thành cao độ mà thôi.

Do vậy cho nên lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông chưa bao giờ nghe thấy chuyện một người đã là Thiên Tôn đồng thời lại là người được một hồn dưới một châu tán thành cao độ.

Loại tỷ lệ này theo hắn thấy thậm chí còn thấp hơn tỷ lệ xuất hiện Dược Thiên Tôn, chỉ cao hơn tỷ lệ xuất hiện Đại Thiên Tôn mới mà thôi.

Có thể tiếp được hai quyền của ta đủ để đạt được danh hiệu Thiên Tôn, không ngờ lại là người được Thiên Ngưu Hồn tán thành cao độ... Đây...

Lão tổ Đạo Ma Tông nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ ra dao động tâm tình rất lâu chưa xuất hiện ở hắn.

Nhân vật như vậy sợ là bất cứ Đại Thiên Tôn nào nhìn thấy cũng cực kỳ để ý, lập tức lung lạc thu về dưới trướng... Chỉ là không biết hắn lúc này mượn hồn lực xong thì chiến lực đã đạt tới trình độ nào!

Ánh mắt lão tổ Đạo Ma Tông lóe lên, giơ tay phải nắm thành quyền, xuất quyền lần thứ ba.

Trong nháy mắt khi quyền này xuất ra, nắm tay ẩn chứa hai mươi bảy loại biến háo, bất ngờ khiến không gian giữa hắn và Vương Lâm hình thành một hắc động lớn. Hắc động này có thể cắn nuốt tất cả khí tức, trong nháy mắt khi xuất hiện liền khiến vô số mảnh vụn của Đạo Ma Tông bị hút tới, trong nháy mắt bị hắc động này cắn nuốt.

Thậm chí ngay cả thiên không cũng giống như sụp đổ, hiện ra một vùng vặn vẹo lớn, hóa thành những vòng cung bị hắc động điên cuồng cắn nuốt.

Mặt đất lúc này cũng bị cuốn cong một cách quỷ dị, bị hắc động nhanh chóng hấp thu.

Mang theo tiếng gào thét kỳ dị, hắc động này vừa cắn nuốt thiên địa vừa lao thẳng tới Vương Lâm!

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, vận chuyển tu vi toàn thân. Một cảm giác cường đại chưa từng có tràn khắp thân thể hắn. Hai mắt hắn chợt lóe lên kim quang, thân thể nhoáng lên, bất ngờ khiến bên cạnh hắn xuất hiện một thân thể thứ hai.

Người thứ hai này bước đi liền khiến bốn phía xuất hiện người thứ ba. Thứ tư, thứ năm... Cho tới khi thân thể thứ chín mươi tám huyễn hóa ra, chín mươi bảy cái còn lại mới tan rã, chỉ để lại một chân thân.

Ta không thể khiến đạo dung thân thể, không thể khiến thân tùy pháp động nhưng ta có Tốc Thần Quyết này, trong nháy mắt xuất ra chín mươi tám loại thần thông, đánh một trận với Thiên Tôn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1920 Ta còn chưa chết thì ngươi cũng không thể chết!

Dung đạo vào thân thể xong thì một quyền một cước, một cái vung tay cũng có thể ẩn chứa một số lượng lớn thần thông cực mạnh của tu sĩ đạt cấp độ Thiên Tôn. Giống như lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông, có thể dung hợp hai mươi bảy loại thần thông vào trong một quyền, đủ để đánh tan thiên địa, diệt sát toàn bộ tu sĩ dưới Thiên Tôn.

Trọng điểm chính là số lượng dung nhập trong đó mà không phải là chủng loại thần thông. Dù sao thì có lẽ dù là Thiên Tôn cũng không thể có nhiều hơn mười loại thần thông thuật. Nhưng hắn lại có thể khiến một loại thần thông dung nhập liên tục mấy mươi lần, do đó đạt được chiến lực cường đại.

Trọng điểm chính là số lượng!

Tốc Thần Quyết sau khi hình thành sáu đạo thần mạch có thể khiến Vương Lâm vừa động liền xuất hiện chín mươi bảy tàn ảnh. Loại tốc độ này đã đạt tới mức cực cao. Pháp quyết này cực kỳ cường đại, nhưng cũng chỉ có Vương Lâm mới có thể dùng phương pháp như vậy mà trong nháy mắt phát ra chín mươi tám đạo thần thông.

Bởi vì chiến lực của Vương Lâm lúc này đã đạt tới mức độ của Thiên Tôn cho nên hắn mới làm được như vậy. Nếu như chiến lực của hắn không đủ thì dù có được chín đạo thần mạch, liên tục làm xuất hiện mấy trăm tàn ảnh, đánh ra mấy trăm đạo thần thông cũng không phải là đối thủ của Thiên Tôn.

Dù là Thiên Tôn học được Tốc Thần Quyết thì khi thi triển ra, nếu chỉ có hai mươi bảy đạo thần thông dung hợp với thân thể thì có thể thi triển ra mấy trăm tàn ảnh, uy lực cũng vẫn là hai mươi bảy đạo thần thông mà thôi.

Bởi vì cực hạn của hắn chính là hai bảy đạo, không có khả năng tăng lên. Giống như một cái chai chỉ có thể đố đầy nước tới một mức độ nào đó. Dù có cố cho thêm thì cũng không thể chứa nhiều hơn.

Nhưng Vương Lâm lại bất đồng. Chiến lực thực tế của hắn bởi vì có thân hình Đạo Cổ, cũng bởi vì bên trong huyết mạch của hắn có hồn huyết,

cho nên có thể tăng lên cực lớn. Ở phương diện này hồn huyết có vai trò cực quan trọng.

Do đó hôm này sau khi hắn mượn hồn lực có được tu vi Kim Tôn xong, chiến lực hắn thể hiện ra lại càng khổng lồ vô cùng.

Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao huyết mạch Đạo Cổ và tu vi tu sĩ của Vương Lâm sau khi dung hợp lại có thể có chiến lực vượt cấp! Mà một nguyên nhân khác nữa khiến Vương Lâm ở trong động phủ giới còn chưa mạnh mẽ tới vậy, nhưng khi tới Tiên Cương đại lục này lại đột nhiên tăng mạnh đó chính là khối phân thân cực mạnh ở trong hư vô kia!

Ba nguyên nhân dung hợp mới khiến cho Vương Lâm hôm nay có được chiến lực như vậy!

Thân thể là một cái bình chứa, tu vi là nước bên trong. Mà phân thân cực mạnh kia lại có thể khiến cho cái bình cũng không cố định mà giống như có lực đàn hồi, có thể không ngừng mở rộng ra.

Mà hồn huyết nọ lại khiến thân thể Vương Lâm có biế hóa kỳ dị vô hình. Loại biến hóa này bình thường không thể hiện ra nhưng lúc này lại là một trong những nguyên nhân khiến Vương Lâm cường đại lên. Đó cũng là nguyên nhân khiến tu sĩ Cổ Tộc khác không thể sánh với Vương Lâm.

Đủ loại cơ duyên có lẽ lúc đầu không trọng yếu nhưng chậm rãi chồng chất lại khiến cho sự gia tăng trở nên kinh thiên động địa!

Trong nháy mắt khi hắc động tới gần, trong thiên địa liền có chín mươi tám thân thể Vương Lâm đồng loạt biến ảo ra. Chín mươi tám Vương Lâm này không thi triển chín mươi tám loại thần thông mà toàn bộ đều thi triển một loại!

Hắn liên tục thi triển chín mươi tám loại thần thông sau khi tu vi mượn Thiên Ngưu Hồn lực đề cao, lấy được trong ký ức của Thiên Ngưu - Thiên Ngưu Chàng!(1)

(1): Tạm dịch: Cú húc của Thiên Ngưu.

Thần thông này có thể mượn hồn lực đề cao tu vi, thi triển tới mức hoàn mỹ.

Chín mươi tám thân thể toàn bộ đều giơ hai tay bắt quyết, hình thành hình dạng giống như sừng Thiên Ngưu, liên miên gầm nhẹ, hướng về phía trước húc tới!

Đại địa run rẩy, thiên không đột nhiên hóa thành một vùng hư vô. Ánh mặt trời sau ban trưa lập tức tiêu tán tan nát. Cả thiên địa chỉ còn lại hắc động của lão tổ Đạo Ma Tông và chín mươi tám thân hình Vương Lâm!

Chỉ thấy thân thể chín mươi tám Vương Lâm này va chạm liền đồng loạt tiêu tán, thân thể cuối cùng còn lại trong thiên địa sau chín mươi tám lần Thiên Ngưu Chàng phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa!

Trong tiếng gầm này, phía sau Vương Lâm bất ngờ xuất hiện một hư ảnh Thiên Ngưu. Hư ảnh này cực kỳ chân thật, giống như Thiên Ngưu đã thoát khốn, hiện ra chân thân vậy, sau khi xuất hiện liền phát ra một tiếng rống vang!

Hư ảnh Thiên Ngưu này toàn thân màu xanh, cũng lan ra một luồng khí tức tang thương, ẩn chứa khí thế bất khuất thiên địa. Cái đầu khổng lồ của nó ngẩng lên, đôi sừng đen kịt trên đỉnh đầu vung lên, gầm thét hướng về phía trước dùng sừng trực tiếp húc tới!

Thiên Ngưu Chàng!

Từ xa xa nhìn lại, chỉ thấy Vương Lâm ấn bên trong hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ kia, dùng hai sừng đen kịt trên đỉnh đầu trực tiếp húc vào hắc động kia.

Cảnh tượng này nếu có thể vẽ lại thì nhất định sẽ trở thành chí bảo tuyệt mỹ danh chấn Tiên Cương!

Ầm ầm ầm ầm!

Hai mươi bảy thứ thần thông chứa trong hắc động kia sau cú va chạm này liền ầm ầm sụp đổ. Hắc động cũng run rẩy, bị đánh tan thành nhiều phần, hoàn toàn tan rã!

Hắc động sụp đổ chỉ khiến cái đầu khổng lồ của Thiên Ngưu hơi sững lại một chút nhưng cũng không thể ngăn cản nổi nó. Đầu Thiên Ngưu lao thẳng về phía lão tổ Đạo Ma Tông.

Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt khi hắc động sụp đổ thì sừng của Thiên Ngưu đã tới trước mặt lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông.

Sắc mặt lão già tóc đỏ này lập tức biến hóa, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ hiếm thấy, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau.

Chín mươi tám đạo thần thông dung hợp. Hắn không thể dung đạo vào thân thể nhưng lại dùng phương thức này đạt tới hiệu quả tương tự. Nếu hắn có thể dung đạo thì chẳng phải là càng mạnh nữa sao?

Cực hạn của Thiên Tôn chính là chín mươi chín đạo. Thêm một đạo nữa chính là Dược Thiên Tôn! Hắn sau khi mượn hồn lực tăng tu vi lên không ngờ lại cường đại tới mức độ này!

Lão già tóc đỏ gầm nhẹ, hai tay bỗng nhiên giơ lên, liên tục đánh về phía trước mấy lần.

Lúc này hắn đã có thể sánh với Dược Thiên Tôn rồi! Nhưng hắn không thể dung đạo vào cơ thể, khiến chín mươi tám đạo thần thông này không phải là một chỉnh thể, dù lúc này mạnh mẽ dung hợp nhưng vẫn chưa phải hoàn mỹ. Dù là vậy nhưng ta cũng rất khó chống cự!

Mỗi một lần nắm tay đánh tới đều có hai mươi bảy đạo thần thông nhưng tụ ra, va chạm với Thiên Ngưu, khiến cho chín mươi tám đạo thần thông ẩn chứa trong Thiên Ngưu dần dần tiêu tán.

Hắc động lúc trước đã khiến cho thần thông trong Thiên Ngưu sụp đổ gần bốn mươi đạo. Lúc này dưới sự phản kích toàn lực của lão già tóc đỏ này lại khiến cho bốn mươi đạo nữa tan nát.

Nhưng vẫn có những thần thông vẫn không tiêu tán, trong phút chốc đánh lên người Luyện Hồn tông này. Hắn phun một ngụm máu tươi, liên tục lui lại phía sau. Chỉ thấy trong thiên địa bất ngờ xuất hiện chín mươi tám Vương Lâm nữa. Đồng loạt gầm nhẹ, đánh ra Thiên Ngưu thứ hai, ầm ầm xuất hiện lao tới!

Trên bầu trời lại có một hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ hung hăng đánh tới.

Thực lực thật mạnh mẽ, tốc độ quá nhanh. Đợt tấn công thứ nhất ta còn chưa thể đối kháng toàn bộ, đợt tấn công thứ hai lại còn tới nhanh hơn!

Thân thể người này quá mức cường hãn. Không ngờ lại có thể chịu được việc liên tục thi triển thần thông như vậy!

Thân thể lão già tóc đỏ chợt lui lại phía sau, trong nháy mắt khi Thiên Ngưu do đợt thần thông thứ hai của Vương Lâm hóa thành gầm thét lao tới, đạo bào màu tím trên người hắn đột nhiên tuôn ra khí tức thuộc về Đại Thiên Tôn!

Đạo bào này chính là một Pháp Bảo Đại Thiên Tôn bang tặng để dùng trong thời khắc sinh tử!

Giờ phút này khí tức của Đại Thiên Tôn trong nháy mắt xuất hiện, trên thân thể lão già này, ở bên ngoài đạo bào đột nhiên huyễn hóa ra một hư ảnh mơ hồ. Hư ảnh này chính là một tia thần niệm của Đạo Nhất Thiên Tôn.

Thân ảnh này xuất hiện cực kỳ đột ngột, ngăn cản đôi sừng khổng lồ của Thiên Ngưu đánh tới lão già, vung quyền ầm ầm va chạm với Thiên Ngưu!

Một quyền này cực kỳ tầm thường, giống như là phàm nhân tùy ý đánh ra, thậm chí thiên địa cũng không hề thay đổi, không xuất hiện chút gì khác thường nhưng Thiên Ngưu khổng lồ dưới một quyền này lại sụp đổ, chín mươi tám đạo thần thông bên trong nó trong phút chốc giống như bị cuồng phong đảo qua, hoàn toàn bị phá hủy.

Hư ảnh Thiên Ngưu sụp đổ, Vương Lâm ở bên trong liên tục lui lại trăm trượng, sắc mặt tái nhợt nhưng hai mắt lại lóe lên.

Đạo Nhất Thiên Tôn!

Tham kiến Đạo Nhất Thiên Tôn!

Phía sau hư ảnh mơ hồ, lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông ôm quyền hướng về phía hư ảnh vái một cái.

Hư ảnh này vốn mơ hồ nhưng lúc này lại có thể thấy được đang từ mơ hồ mà nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt đã rõ ràng, lộ ra tướng mạo đầy đủ.

Đây là một thanh niên mặc đạo bào, thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, mái tóc dài quá vai, mày kiếm mắt sáng, trông cực kỳ anh tuấn. Nhất là đôi mắt giống như sao trời, khiến cho người ta nhìn thấy là liền đắm chìm trong đó.

Mặc đạo bào vô cùng đơn giản, hắn đứng đó trong tầm thường nhưng lại khiến thiên địa bất động, phong vân bất động! Ngay cả mọi sự vận chuyển của thiên địa lúc này cũng như trong nháy mắt ngừng lại.

Trước mặt hắn lại có chút bụi đất đang trôi nổi. Đám bụi đất này là do chiến đấu giữa Vương Lâm và lão tổ Đạo Ma Tông lúc trước bốc lên, vốn phải rơi xuống rồi nhưng giờ lại đọng lại giữa không trung, không hề di động.

Còn cả mặt đất vốn đang sụp đổ, bị dư chấn do Vương Lâm và lão tổ Đạo Ma Tông gây ra xé rách nhưng giờ phút này cũng hoàn toàn bất động.

Cảnh tượng này khiến đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Thậm chí hắn mơ hồ cảm thấy nhịp tim mình trong khung cảnh quỷ dị này cũng trở nên thong thả, giống như tùy lúc có thể đứng yên giống như vạn vật vậy.

Mà kinh người hơn là lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông vừa rồi phun máu tươi, đang rơi xuống mặt đất nhưng lúc này cũng lơ lửng giữa không trung.

Đây là lực lượng của Đại Thiên Tôn sao... Chỉ là một tia thần niệm của Đạo Nhất Thiên Tôn trên áo bào này thôi... Tia thần niệm này không ngờ có thể tạo ra uy áp kinh người như vậy, lại có thể khiến cho thiên địa vạn vật dưới uy áp này không dám động!

Vương Lâm nhìn về phía trước. Hắn đã nhận ra không phải là vạn vật đứng yên mà là vạn vật cùng thiên địa sau khi Đạo Nhất Thiên Tôn xuất hiện không dám động!

Ngươi có tư cách đi theo ta. Nếu theo ta, ta còn chưa chết thì ngươi cũng không thể chết! Thanh niên kia từ từ mở miệng nói, nhìn Vương Lâm, hai mắt lộ ra ánh sáng trí tuệ vô tận.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1921 Nơi Thiên Tôn thí luyện

Thanh niên tóc đen Đạo Nhất Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, lời nói ẩn chứa một lực lượng kỳ dị, có thể khiến cho tất cả những người nghe được nhất thời dâng lên sự kính sợ và tín phục.

Giống như lời nói của hắn lúc này chính là quy tắc của thiên địa, giống như lời nói của hắn chính là lời hứa hẹn của thương khung.

Ta còn chưa chết thì ngươi cũng không chết!

Đây là một lời mời chào, một lời hứa hẹn rất nặng nề của một Đại Thiên Tôn. Cho dù Đạo Nhất Thiên Tôn nói lời này rất bình tĩnh, thần sắc không hề có chút gợn sóng nhưng lời hứa này đích thực rất kinh người!

Lão tổ Đạo Ma Tông phía sau hư ảnh do thần niệm của Đạo Nhất Thiên Tôn biến thành sau khi nghe thấy lời hứa của hắn, thần sắc biến đổi, trong lòng nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng gió. Nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Hắn đi theo Đạo Nhất Thiên Tôn hơn một vạn năm, đối với đối phương cũng hiểu được chút ít. Lời hứa hẹn kiểu này cực kỳ hiếm thấy ở Đạo Nhất Thiên Tôn!

Phải biết rằng năm đó Đạo Nhất Thiên Tôn mời chào hắn cũng chỉ là một câu: ta còn chưa chết thì có thể cho ngươi mười vạn năm không chết!

Nhưng giờ phút này lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông khi nghe xong lời nói của Đạo Nhất Thiên Tôn, không ngờ không giới hạn thời gian mà chính là ta chưa chết thì ngươi cũng không thể chết!

Một câu nói này ẩn chứa ý nghĩa quá lớn!

Người này đạt được tán thành cao của Thiên Ngưu Hồn, bản thân có chiến lực gần đạt tới Thiên Tôn, nhất là sau khi mặc Hồn Khải vào lại có thể tiếp cận vô hạn với Dược Thiên Tôn. Người này... Khó trách Đại Thiên Tôn coi trọng như vậy.

Trong lòng lão tổ Đạo Ma Tông thầm than.

Vương Lâm trầm mặc. Đạo Nhất Thiên Tôn hắn là Đại Thiên Tôn đầu tiên hắn gặp ở Tiên Tộc.

Mà lời hứa này quan trọng tới mức nào hắn có thể nghe ra.

Đại Thiên Tôn, việc này đối với tại hạ cực kỳ trọng yếu, không thể quyết định ngay lập tức. Vẫn muốn suy nghĩ thêm.

Vương Lâm ôm quyền, hướng về phía Đạo Nhất Thiên Tôn vái một cái.

Vương Lâm không muốn vừa gặp Đạo Nhất Thiên Tôn đã quyết định ngay mà hắn sau khi đánh một trận với lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông đã có chút minh ngộ, biết được đạo của Thiên Tôn. Mà danh tiếng của hắn lúc này còn chưa đủ. Hắn muốn khiến danh tiếng của mình lớn hơn nữa!

Chỉ có sau khi thanh danh hiển hách, lựa chọn một Đại Thiên Tôn đi theo thì khi tiến vào hoàng thành của Tiên Tộc mới có thể giảm bớt nguy cơ.

Thanh niên tóc đen nhìn Vương Lâm, hai mắt tràn ngập trí tuệ, giống như nhìn thấy tất cả tâm tư của Vương Lâm, mỉm cười nói.

Cho ngươi thời gian. Với chiến lực của ngươi có thể xông vào Thiên Tôn Niết, nếu có thể xông qua chín tầng thì ta lại tới tìm ngươi.

Vừa nói hắn vừa xoay người dung hợp với thân thể của lão tổ Thiên Tôn Đạo Ma Tông, hóa thành đạo bào như trước, thân ảnh biến mất.

Đạo Nhất Thiên Tôn sau khi biến mất, thiên địa vừa yên tĩnh, vạn vật vừa bất động lúc này bỗng nhiên khôi phục quỹ tích vốn có, bụi đất rơi xuống, gió lại thổi qua.

Bốn phía sau khi khôi phục, uy áp khiến Vương Lâm cảm thấy kinh hãi vừa rồi cũng từ từ tan thành mây khói, giống như chưa bao giờ phát sinh vậy.

Mà lão tổ Đạo Ma Tông lúc này thầm than một tiếng, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền nói.

Chuyện Đạo Ma Tông từ giờ xóa bỏ... Nhưng ngươi vừa rồi để mất một cơ hội đi theo Đại Thiên Tôn rồi...

Cường giả đều tôn trọng lẫn nhau. Vương Lâm và lão tổ Đạo Ma Tông này đánh một trận, chiến lực cường đại đã chiếm được sự tôn trọng của lão già này.

Nói xong hắn xoay người, đang muốn rời đi.

Đạo hữu xin dừng bước. Tại hạ hủy Đạo Ma Tông là bởi vì Đạo Ma Tông năm đó lấy toàn bộ tông lực đẩy ta vào nguy cơ sinh tử, cũng không phải là vì một người.

Vương Lâm chậm rãi nói. Hắn rất ít khi giải thích nhưng lão tổ Đạo Ma Tông này cũng khiến hắn tôn trọng.

Lão già tóc đỏ sững lại, trầm mặc nửa ngày.

Thôi, thế gian nhân quả tuần hoàn, coi như đây là kiếp nạn của Đạo Ma Tông. Ngươi phá hủy tông môn này, xem như chặt đứt một ý niệm của ta, giúp ta về sau không còn bất cứ khúc mắc gì, một lòng hướng đạo.

Lão già tóc đỏ thở dài nhìn Vương Lâm một cái.

Đạo Nhất Thiên Tôn là một trong năm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc ta, cực kỳ bao che. Chiến lực của ngươi đã tới trình độ này, muốn lựa chọn người đi theo thì Đạo Nhất Thiên Tôn là một lựa chọn rất tốt.

Trong các Đại Thiên Tôn, Tiên Hoàng Bát Cực Đại Thiên Tôn là kiêu ngạo nhất, Cửu Đế Đại Thiên Tôn ở Trung Châu là bá đạo nhất, Bắc Châu Võ Phong Đại Thiên Tôn là siêu nhiên nhất, ngoài Dược Thiên Tôn ra rất ít khi mời chào Thiên Tôn về dưới trướng.

Mà Đông Châu Tử Dương Tông Song Tử Đại Thiên Tôn... Vốn là Thiên Tôn cường đại nhất nhưng sau khi chuyển thế linh hồn lại bị phân liệt, một lần nữa hóa thành hai người, cuộc đời này không thể khôi phục lại. Dù nghe đồn tính cách rất ôn hòa nhưng đây tuyệt đối không phải là người chúng ta nên chọn.

Lão già tóc đỏ rất rõ so với một Thiên Tôn, Đạo Ma Tông giống như một con kiến hôi. Lúc này nếu Đạo Ma Tông đã bị hủy diệt thì chuyện giao hảo với một Thiên Tôn còn có lợi hơn nhiều.

Mà điểm quan trọng nhất chính là Thiên Tôn lại là một tu sĩ cực kỳ cường đại! Cho nên lão tổ Đạo Ma Tông mới nói tất cả những chuyện hắn biết ra, muốn dùng việc này xóa đi những chuyện không thoải mái trước đây.

Những lời nói này Vương Lâm lúc trước căn bản không biết, giờ phút này nghe thấy thần sắc dù như thường nhưng trong lòng lại chấn động.

Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở.

Vương Lâm ôm quyền.

Còn có Thiên Tôn Niết... Ta nếu là Thiên Tôn ngươi giao chiến đầu tiên thì ngươi nhất định không biết chuyện Thiên Tôn Niết. Thiên Tôn Niết là một địa phương kỳ dị do Tiên Tổ năm đó sáng tạo ra. Nơi này chuyên chuẩn bị cho các Thiên Tôn, có thể giúp Thiên Tôn phán đoán chuẩn xác tu vi của mình.

Thiên Tôn Niết có mười chín tầng, chỉ có tu sĩ Thiên Tôn có thể tiến vào. Với tu vi của ta vào năm trăm năm trước đã từng xông vào một lần, nhưng chỉ vượt qua tầng thứ ba. Thất bại ở tầng thứ tư.

Lão già tóc đỏ chậm rãi mở miệng nói.

Thiên Tôn Niết?

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Hắn vừa rồi cũng có nghe Đạo Nhất Thiên Tôn nói qua nhưng không biết là thứ gì, lúc này khi thấy lão già tóc đỏ nói mới nhất thời hiểu rõ hơn.

Ta từng nghe Đạo Nhất Thiên Tôn nói qua, Thiên Tôn Niết này là do Tiên Tổ bắt chước Thái Cổ thần cảnh sáng tạo ra, nếu có thể xông qua tầng thứ mười chín thì ngày sau nếu tiến vào Thái Cổ thần cảnh rất có khả năng vượt qua, trở thành Đại Thiên Tôn!

Năm đó Võ Phong Đại Thiên Tôn chính là sau khi vượt qua được mười chín tầng Thiên Tôn Niết, trong một lần Thái Cổ thần cảnh mở ra mới đạt được cơ duyên lớn lao, trở thành Đại Thiên Tôn!

Lão già tóc đỏ nói không giấu giiếm chút nào. Dù hắn không nói thì đợi tới khi Vương Lâm tiếp xúc với các Thiên Tôn khác cũng sẽ biết mà thôi, không có gì là bí mật.

Làm sao để tiến vào Thiên Tôn Niết?

Vương Lâm lập tức hỏi.

Rất đơn giản. Chỉ cần ngươi có thể được pháp tắc của Tiên Cương tán thành là tu sĩ Thiên Tôn, ở bất kỳ chỗ nào trong Tiên Tộc, tìm một địa phương an toàn bế quan, Nguyên Thần ly khiếu, bay thật nhanh lên bầu trời, sau sáu mươi nhịp thở thì có thể tiến vào chỗ thí luyện của Thiên Tôn Niết!

Lão già tóc đỏ nhìn bầu trời, chậm rãi nói.

Nghe nói ở Cổ Tộc năm đó Cổ Tổ cũng bắt chước Thái Cổ thần cảnh sáng tạo ra một chỗ thí luyện thích hợp cho người Cổ Tộc.

Lại cũng nghe đồn trên thực tế ở hai vùng đất tiên cổ còn có những nơi do hai vị cường giả mạnh nhất của Tiên Cương đại lục năm đó đồng thời sáng tạo ra, tạo thành một chỗ thí luyện cho Đại Thiên Tôn. Nhưng chẳng qua đây chỉ là lời đồn. Ta cũng không chắc lắm.

Lão già tóc đỏ nói xong, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

Đạo hữu, những gì cần nói lão phu đã nói hết cho ngươi biết, cáo từ!

Lão già tóc đỏ cũng không thèm nhìn lại đống đổ nát của Đạo Ma Tông một cái, thân thể nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng lao đi, trong nháy mắt đã không còn thấy nữa.

Cho tới sau khi hắn rời đi, Vương Lâm vẫn đứng trầm mặc nơi đó. Hắn uyển chuyển từ chối lời mời chào của Đạo Nhất Thiên Tôn, bỏ qua cơ hội này nhưng hắn lại không hối hận chút nào.

Năm Đại Thiên Tôn trừ Tiên Hoàng và Đạo Nhất Thiên Tôn ra thì còn có ba người... Mà với chiến lực của ta hiện nay, sau khi đánh một trận với Thiên Tôn lại có một hồi cảm ngộ. Giao chiến với Thiên Tôn càng nhiều thì cảm ngộ của ta lại càng nhiều, danh khí càng lớn!

Còn cả chỗ thí luyện Thiên Tôn Niết này... Không ngờ trên Tiên Cương đại lục này lại có địa phương như vậy. Chỉ là phương pháp tiến vào do lão tổ Đạo Ma Tông nói có phải sự thật hay không.

Vương Lâm trầm ngâm ngồi xuống khoanh chân, ở trong đống đổ nát này, trong đầu không ngừng hiện lên trận đánh với lão tổ Đạo Ma Tông, cũng hiện lên hình ảnh một quyền của Đại Thiên Tôn.

Một quyền này không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, cuối cùng thay thể tất cả, khiến toàn bộ tâm thần hắn chìm đắm trong một quyền của Đại Thiên Tôn.

Một quyền này nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa một luồng lực lượng mà Vương Lâm không thể tìm ra. Thời gian trôi qua, chớp mắt đã trải qua mấy tháng.

Trong mấy tháng này Vương Lâm vẫn ngồi khoanh chân không nhúc nhích nhưng bên ngoài thân thể hắn lại tràn ngập một tầng lực lượng phòng hộ, khiến người khác không thể tới gần.

Trong đống đổ nát của Đạo Ma Tông này, đám tu sĩ Đạo Ma Tông từ Thiên Ngưu Châu trở về, sau khi nhìn thấy cảnh tượng nơi này, cả đám tâm thần đều rung động. Nhất là khi thấy Vương Lâm đang ngồi khoanh chân chỗ đó thì càng có nhiều người nhận ra thân phận của Vương Lâm.

Nhưng bọn hắn không cách nào tiến vào bên trong tầng phòng hộ. Một lúc sau, đám người này mang theo sự sợ hãi, nhanh chóng tản đi. Chỉ còn lại một ít tu sĩ Đạo Ma Tông không rời đi hắn mà ở xa xa nhìn lại.

Vương Lâm ngồi đó cả năm trời.

Thời gian một năm đối với hắn mà nói trôi qua trong thoáng chốc. Cho tới một ngày sau một năm, Vương Lâm chậm rãi mở mắt ra, nhìn bầu trời đã bị đêm tối bao phủ, ánh mắt ngời sáng.

Một quyền nọ ta dùng tất cả mọi phương pháp, không ngừng tính toán trong đầu không dưới trăm vạn lần nhưng cũng không thể chống cự một lần... Đây mới chỉ là một tia thần niệm của Đại Thiên Tôn.

Vương Lâm thở dài.

Niềm vui của hắn sau khi tu vi được đề cao lúc này đã lắng xuống. So với Đại Thiên Tôn thì hắn thực sự quá yếu.

Nhưng tuy nói là vậy nhưng ta cũng cảm ngộ được rất nhiều. Nhất là một trận đánh với lão tổ Đạo Ma Tông, hắn dung đạo vào thân thể, một quyền đánh ra ẩn chứa hai mươi bảy đạo thần thông... Ta có thể bắt chước, có thể học tập!

Ánh mắt Vương Lâm sáng bừng lên. Một trận chiến này đối với hắn mà nói đã có thu hoạch rất lớn.

Cần tìm một nơi minh ngộ cẩn thận một phen.

Tu vi đạt tới trình độ của Vương Lâm, nơi nào trên Tiên Cương đại lục hắn cũng có thể đi!

Giờ phút này đứng dậy, Vương Lâm nhìn thoáng qua đống đổ nát bốn phía. Hắn hiển nhiên cảm nhận được đám môn nhân của Đạo Ma Tông từ Thiên Ngưu Châu trở về.

Thôi bỏ đi.

Vương Lâm cất bước về phía trước, thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1922 Một cố nhân

Thánh chỉ của Tiên Hoàng muốn Vương Lâm tới hoàng thành của Tiên Tộc gặp mặt nhưng không nhắc tới thời gian. Vương Lâm hiển nhiên

cũng không lập tức đi làm gì.

Thoáng một cái đã ba năm.

Trong ba năm này Vương Lâm ở trong nền đất một nơi gần Mạnh Thổ Châu mở ra một động phủ, khoanh chân bế quan, cảm ngộ trận đánh giữa hắn vào lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông.

Sau ba năm, trong động phủ dưới nền đất này, Vương Lâm mở hai mắt, ánh tỏa ra u quang, giống như ẩn chứa cả tinh không trong đó.

Với tu vi của ta hiện nay, không mặc Hồn Khải thì nhiều nhất trong một quyền cũng chỉ ẩn chứa được chín đạo thần thông.

Vương Lâm giơ tay phải lên, đặt phía trước, lập tức liền khiến những tiếng trầm trầm truyền ra từ lòng bàn tay.

Dù là như thế nhưng một quyền của ta lúc này so với ba năm trước mạnh hơn rất nhiều. Hôm nay nếu phải đối mặt với lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông thì một quyền đầu tiên của hắn ta không mặc Hồn Khải vẫn có thể đỡ nổi!

Vương Lâm năm đó khi đỡ một quyền đầu tiên của lão tổ Đạo Ma Tông phải lui lại ba bước. Nhưng sau ba năm, tu vi của hắn vẫn như trước

nhưng chiến lực lại gia tăng không ít.

Đáng tiếc Tốc Thần Quyết trong ba năm nay theo ta nghiên cứu và quan sát, tu sĩ Kim Tôn nhiều nhất chỉ có thể cho ta mở ra sáu thần mạch mà thôi, còn cần thêm chín tu sĩ Kim Tôn nữa!

Sự cường đại của Tốc Thần Quyết Vương Lâm sau trận đánh với lão tổ Đạo Ma Tông đã cảm nhận rất rõ ràng.

Chẳng qua thuật này cường đại như vậy là bởi vì Vương Lâm ngưng tụ thần mạch với chất lượng cực cao. Nhưng cũng bởi vậy nên sau khi tới một trình độ nhất định thì muốn mở ra những thần mạch tiếp theo lại càng khó khăn.

Năm đó Nguyên Thần của Tông chủ Đạo Ma Tông có thể mở ra đạo thần mạch thứ tư và thứ năm. Nhưng nếu muốn mở ra đạo thần mạch thứ sáu thì cần phải có tới chín Kim Tôn nữa!

Tốc Thần Quyết này dùng phương pháp khai mở này, thật sự là... quá khó khăn rồi. Mạch thứ sáu cần tới chín Kim Tôn, mạch thứ bảy cần chín Thiên Tôn, mạch thứ tám chẳng lẽ cần Dược Thiên Tôn... Nếu đúng như thế thì muốn mở mạch thứ chín chẳng lẽ cần Đại Thiên Tôn... Có lẽ mạch thứ chín cần một Đại Thiên Tôn là đủ rồi...

Vương Lâm cười khổ.

Tốc Thần Quyết cần phải tu luyện. Thuật này cực mạnh, thể hiện được hết chiến lực của ta.

Tu vi thực tế của ta là Không Kiếp sơ kỳ, cũng bởi vì hạn chế này mà một quyền nhiều nhất chỉ dung nhập được chín đạo thần thông. Cho nên cần phải nhanh chóng đạt được hai loại bản nguyên kim, mộc một chút, khiến cho chúng ngưng xuất phân thân, khiến ngũ hành chân thân dung hợp, tu vi đề cao lên Không Kiếp trung kỳ.

Do đó ta lại càng có thể dung nhập nhiều thần thông hơn. Chỉ là không biết sau Không Kiếp trung kỳ thì ta có thể dung nhập thêm bao nhiều đạo!

Ngoài ra ta còn càng cần giao chiến nhiều hơn với Thiên Tôn, khiến cho mấy Đại Thiên Tôn còn lại chú ý... Mà mặt khác giao chiến nhiều lần cũng có thể dò xét phương pháp tiến vào Thiên Tôn Niết có phải giống như lời lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông hay không.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Đứng dậy sau ba năm đả tọa.

Nơi thí luyện Thiên Tôn Niết này ta nhất định phải tới, xem thử tu vi của ta có thể xông qua được mấy tầng!

Thân thể Vương Lâm nhoáng một cái liền xuất hiện ở trên sa mạc ngoài động phủ, tav áo vung lên, dưới thân liền xuất hiện một con Hải Long khổng lồ. Hải Long ngửa mặt lên trời gầm thét, hướng về phía Vương Lâm cúi đầu, trong mắt lộ ra vẻ cung kính.

Thần sắc Vương Lâm bình thản, cất bước đứng lên đầu Hải Long. Thân thể Hải Long nọ nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng lao đi, chớp mắt đã biến mất.

Trong Mạnh Thổ Châu có hai tông môn, địa vị đứng đầu là Mạnh Thổ Tông! Đây đều là một trong cửu tông thập tam môn, chẳng qua bên trong hai tông môn này chỉ có tu sĩ Kim Tôn, không có Thiên Tôn!

Vương Lâm ngồi khoanh chân trên đầu Hải Long, vừa đi trong đầu vừa hiện lên lời giới thiệu trong tấm mai rùa đối với Mạnh Thổ Châu.

Tuy hiện tại ta muốn lấy Nguyên Thần của tu sĩ Kim Tôn nhưng đối với tông môn này đối với ta không cừu không oán, thôi đi vậy!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, sau khi truyền thần niệm, Hải Long dưới thân liền chuyển hướng, bay về phía biên giới Mạnh Thổ Châu và Thiên châu.

Trong mai rùa từng mơ hồ nói, trong Thiên Môn ở Thiên châu nghe đồn có tu sĩ Thiên Tôn!

Nhưng bản đồ trên mai rùa trông thì rất lớn, thực tế lại chỉ có một bộ phận. Ta còn cần phải tới các tông môn trong Mạnh Thổ Châu này lấy hai ngọc giản bản đồ của bọn họ.

Tu vi năm đó của Vương Lâm nếu đi vào trong Mạnh Thổ Châu này thì dù là Mạnh Thổ Tông đối với hắn cũng là một con quái vật lớn, không thể trêu chọc, phải vô cùng cẩn thận. Nhưng hôm nay lại khác, hắn đối với hai tông môn trên Mạnh Thổ Châu đã không còn chút sợ hãi, chỉ coi như tông phái tầm thường mà thôi.

Khoảng cách từ nơi này tới Địa Môn là gần nhất, tới Địa Môn trước vậy!

Trong đầu Vương Lâm hiện lên bản đồ trên tấm mai rùa, hơi trầm ngâm liền thay đổi phương hướng, điều khiển Hải Long bay thẳng về hướng đông, trong nháy mắt liền biến mất.

Trong Mạnh Thổ Châu hầu hết đều là sa mạc, giống như biển cát liên miên bất tuyệt, mỗi khi có lốc tốc thì rất nhiều cát đất lại bị cuốn lên, trở thành cơn bão cát vô cùng đáng sợ trong Mạnh Thổ Châu.

Loại bão cát này có mạnh có yếu, khi yếu thì khiến cho phàm nhân run rẩy, mạnh thì khiến cho ngay cả tu sĩ cũng phải biến sắc, lập tức tránh ra xa. Bởi vì bên trong bão cát ẩn chứa một lực lượng kỳ dị. Luồng lực lượng này có tác dụng rất mạnh đối với tu sĩ, có thể trong nháy mắt hấp

thu tu sĩ vào bên trong, thậm chí cả Nguyên Thần cũng không thể chạy thoát.

Cũng may là lực lượng ẩn chứa trong bão cát không nhiều khi xuất hiện, mà nó lại tạo ra thanh thế rất lớn, từ xa xa đã có thể nhìn thấy mà tránh né.

Nhưng ở phía đông của Mạnh Thổ Châu lại có một khu vực hầu như hàng năm đều bị bao phủ bên trong bão cát. Cứ mỗi một trăm năm, bão cát đó lại bộc phát một lần cực mạnh. Mỗi thời điểm này, trong ngàn dặm xung quanh nơi này rất hiếm thấy bóng người. Bình thường nơi này thiên địa hôn ám, tràn ngập gió lốc bụi cát khiến cho người ta nếu không có phương pháp đặc thù thì rất khó tiến vào.

Trong vùng gió cát kỳ dị phía đông Mạnh Thổ Châu này có một tông môn danh chấn Mạnh Thổ Châu. Tông môn này có tên là Địa Môn. Trong Mạnh Thổ Châu có vô số tông môn nhưng chỉ có duy nhất Địa Môn và Mạnh Thổ Tông là hai tông môn khổng lồ trấn nhiếp cả Mạnh Thổ Châu. Giờ phút này trong vùng bão cát khiến thiên địa hôn ám này xuất hiện một vùng không gian vặn vẹo. Một con Hải Long khổng lồ huyễn hóa ra. Vương Lâm ngồi trên đầu Hải Long, vừa xuất hiện liền thấy gió cát gào thét lao tới. Gió cát này dù vô cùng cuồng bạo nhưng rơi lên người Vương Lâm lại chẳng thể khiến mái tóc hắn tung bay. Giống như thân ảnh Vương Lâm là hư ảo, không hề tồn tại vậy.

Còn về con Hải Long thì lại càng không thèm quan tâm tới cơn bão cát, hai mắt lộ ra hàn quang nhìn về phía sâu trong đó. Cảm nhận bên trong cơn bão cát này ẩn chứa phong và thổ bản nguyên lực, Vương Lâm bình

tĩnh điều khiển Hải Long tiến về phía trước. Bão cát tàn phát nhưng trong nháy mắt khi tới gần Vương Lâm lại như thuần phục, đồng loạt tản ra. Bay về phía trước không nhanh không chậm, trước mắt Vương Lâm hiện ra một vùng mấy vạn dặm bị một tầng ánh sáng màu vàng đất bao phủ, không cho gió cát lan vào. Nơi này chính là tông môn của Địa Môn.

Cả Địa Môn giống như một vùng thế ngoại đào nguyên, trong bão cát trông có vẻ rất đặc thù. Bên trong là núi cao nước chảy, khắp nơi có ất nhiều đệ tử Địa Môn đang bận rộn phi hành qua lại. Đệ tử của Địa Môn không tới mấy vạn. Môn phái này với các tông môn khác trong cửu tông thập tam môn bât đông, chỉ cần đệ tử thiên phú ưu việt, không cân môn nhân tâm thường. Cấp bậc trong nội môn của Địa Môn cũng rất nghiêm khắc, đồng thời tài nguyên dành cho đệ tử cũng vượt xa các tông môn khác. Bởi vì đệ tử trong tông môn này không nhiều.

Tốn một lượng lớn tài nguyên để bồi dưỡng gần vạn đệ tử, nhất là những người này so với bên ngoài có thiên phú hơn người. Địa Môn có phải dùng tới một lượng tài nguyên kinh người. Bên trong Địa Môn, môn nhân cấp một chỉ có không tới trăm người. Còn về môn nhân cấp chín thì có nhiều nhất hơn hai vạn. Giờ phút này trong Địa Môn, ở vị trí của môn nhân cấp năm có một khu vực lầu các tinh xảo, trong đó đang có hai tu sĩ ngồi khoanh chân. Hai tu sĩ này một nam một nữ. Nam tử thoạt nhìn tướng mạo cực kỳ anh tuấn nhưng bề ngoài lại tràn ngập vẻ lạnh lùng, tu vi không cao, đang bị vây trong cảnh giới Không Niết. Nữ tử bên cạnh hắn chưa thổ nạp mà nhu hòa nhìn nam tử này, thần sắc tràn ngập vẻ không nờ. Nhưng vào lúc này, thân thể nam tử đột nhiên run rây kịch liệt, vẻ mặt vặn vẹo giống như cực kỳ đau đớn. Phát ra một tiếng kêu trầm trầm, làm cho thần sắc nữ tử kia biến đổi, tiến tới đặt tay lên ngực nam tử, không ngừng đưa tu vi bản thân vào.

Nửa ngày sau vẻ thống khổ trên mặt nam tử mới từ từ giảm bớt. Mở bừng đôi mắt. Trong thời gian ngắn ngủi, toàn thân hắn đã ướt nhẹp mồ hôi.

Chàng đã thử nhiều lần rồi, không nên thử nữa. Giấc mộng kia là thực hay giả quan trọng thế sao?

Nữ tử nhìn nam tử người đầy mồ hôi, nhẹ giọng nói. Nam tử trầm mặc hồi lâu, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

Giấc mộng đó rất quan trọng.

So với ta quan trọng hơn sao?

Nữ tử như cắn môi tới chảy máu. Ánh mắt nam tử kia lộ vẻ mê man.

Giấc mộng này đã theo ta hơn hai trăm năm. Trong mộng ta không thấy hình dáng người đó nhưng ta có thể cảm nhận được ta tồn tại chính là vì thê tử đời trước của ta.

Chỉ là giống mộng mà thôi.

Nữ tử kia khi nói tới giấc mộng này, trong mắt nhì có nước mắt. Nàng nhìn nam tử mà nàng yêu đã hơn trăm năm này.

Là mộng sao?

Vẻ mê man trong mắt nam tử mặc thanh sam kia càng đậm.

Chỉ là mộng thôi mà.

Nữ tử rơi nước mắt ôm lấy nam tử, giống như sợ hắn biến mất, không ngừng nói nhỏ câu nói đó.

Thật sự chỉ là mộng sao?

Nam tử kia nhắm mắt lại. Giờ phút này khi hắn còn đang mê man thì ở bên ngoài tấm màn sáng của Địa Môn, Vương Lâm thần sắc như thường bay qua cơn bão cát, cảm nhận một luồng từ lực trong đó. Hắn không cần quan tâm tới luồng lực lượng này. Đứng trong không trung, dưới chân là Hải Long khổng lồ nâng Vương Lâm trong, đôi long nhàn nhìn chằm chằm vào Địa Môn, trong mắt tràn ngập hàn quang.

Lão tổ Tông chủ Địa Môn mau chóng ra gặp ta.

Thần niệm của Vương Lâm lan khắp bầu trời, giống như sấm sét trong nháy mắt đã tràn ngập cả Địa Môn, truyền vào trong tâm thần mỗi đệ tử, trong đó có cả nam tử đang mê man kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1923 Gặp lại

Ngoài Địa Môn của Mạnh Thổ Châu, trong gió cát tràn ngập thiên địa, giọng nói của Vương Lâm vang vọng, giờ phút này giống như lấn át cả tiếng gió lốc gào thét, khiến tiếng động này dưới giọng nói của Vương Lâm cũng phải trở nên yên tĩnh.

Gió cát tới gần Vương Lâm mới vậy, còn ở phía xa xa thì vẫn đang bay múa trong thiên địa.

Nhưng dù là như thế nhưng thần niệm của hắn truyền vào trong tâm thần của tất cả tu sĩ trong tông môn này lại tạo thành một cơn lốc rung chuyển linh hồn.

Trong thần niệm này, người có tu vi càng cao lại càng cảm nhận được rõ ràng. Trong Địa Môn ngoài lão tổ có tu vi Kim Tôn ra thì tông chủ dù chưa đạt tới cấp độ này nhưng cũng là tu sĩ Không Kiếp hậu kỳ.

Hai người này chính là tu sĩ cực mạnh của Địa Môn.

Giờ phút này Tông chủ Địa Môn vốn đang ở trong đại điện dạy bảo ba đệ tử thân truyền, thần sắc nghiêm túc, lời nói tràn ngập uy nghiêm, khiến ba đệ tử run rẩy.

Nhưng vào lúc này thần niệm của Vương Lâm gào thét truyền tới, không làm khó tu sĩ cấp thấp, cho nên ba đệ tử tu vi không cao còn có thể chống lại được, chỉ biến sắc trong phút chốc mà thôi, có cảm giác như bị một cơn cuồng phong đảo qua.

Nhung tộc chủ Địa Môn lúc này sắc mặt đại biến, trong đầu giống như bị mười vạn đạo lôi đình ầm ầm đánh tới, khiến cả người giống như bị cả Thiên Sơn đè xuống, thân thể nhoáng lên. Hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng ra ngoài Địa Môn.

Hắn không dám không đi, không dám từ chối!

Còn cả lão tổ Kim Tôn của Địa Môn, vẫn luôn bế quan, thân phận tôn quý, không dễ dàng ra ngoài lúc này đang ở trong chỗ bế quan đả tọa, chìm đắm trong thổ nạp. Đột nhiên tâm thần ầm vang. Thần niệm của

Vương Lâm dùng một phương thức cực kỳ báo đạo mạnh mẽ phá vỡ tầng phòng hộ, truyền vào nơi sâu nhất trong tâm thần hắn.

Lão tổ Kim Tôn này mở bừng đôi mắt, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Thiên Tôn!

Trong nháy mắt này lão tổ Kim Tôn cảm thấy như thiên địa đang sụp đổ trước mặt mình, giống như chỉ cần bị một mảnh vỡ cuốn tới là bản thân cũng sẽ tan nát.

Nỗi sợ hãi lập tức tràn ngập tâm thần hắn. Lão tổ Kim Tôn lập tức vọt tới, thuấn di ra bên ngoài Địa Môn.

Ngoài ra thì ở trong khu vực môn nhân cấp năm, nam tử kia trong nháy mắt khi nghe thấy thần niệm này, thân thể cũng chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ mê man dày hơn.

Không chỉ có hắn, nữ tử bên cạnh hắn cũng run rẩy toàn thân, đôi mắt lộ ra vẻ mê man.

Trong ba vạn đệ tử của Địa Môn này khi thần niệm truyền tới đều chấn động kính sợ nhưng chỉ có hai người này là trong mắt xuất hiện vẻ mê man mà thôi.

Chẳng qua hai người vĩnh viễn cũng không biết trong nháy mắt vừa rồi họ lại có cảm giác tương tự.

Bên ngoài Địa Môn, Vương Lâm bình tĩnh đứng trên đầu Hải Long, nhìn không gian phía trước vặn vẹo, xuất hiện lão tổ Kim Tôn của Địa Môn và Tông chủ Địa Môn đang hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng bay tới.

Lão tổ Kim Tôn sau khi xuất hiện, trong nháy mắt khi nhìn thấy Hải Long dưới chân Vương Lâm trong lòng hắn liền kinh hãi. Phải biết rằng Hải Long có tu vi tương đương với tu sĩ Kim Tôn nhưng trình độ còn cao hơn cả Tông chủ Đạo Ma Tông một chút.

Cưỡi Kim Tôn Hải Long...

Lão tổ Kim Tôn của Địa Môn toát mồ hôi hột, nhìn về phía Vương Lâm đang đứng trên đầu Hải Long. Bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua, tâm thần hắn run lên, không chút do dự hai tay ôm quyền hướng về phía Vương Lâm vái một vái thật sâu.

Trịnh Thiên Lâm của Địa Môn bái kiến tiền bối.

Hắn đang nói thì Tông chủ Địa Môn cũng gào thét tới gần, chỉ nhìn thoáng qua liền bị vật cười của Vương Lâm chấn nhiếp, sắc mặt tái nhợt,

ngoan ngoần đứng cạnh lão tổ, kính sợ vái Vương Lâm một vái.

Tiền bối tới, vãn bối không nghênh đón từ xa, mong rằng người lượng thứ cho. Nếu tiền bối không chê thì xin mời vào tông môn nghi tạm, để cho chúng vãn bối được tiếp đãi.

Lão tổ Trịnh Thiên Lâm thần sắc cung kính, không dám xúc phạm chút nào, sợ chọc phải tu sĩ có tu vi Thiên Tôn kinh khủng trước mắt này.

Hắn thậm chí không dám tản thần thức ra xem xét tu vi Vương Lâm. Phải biết rằng tu sĩ cấp thấp tùy ý tản thần thức ra quan sát cường giả là một hành vi rất vô phép.

Dựa vào thần niệm kinh khủng vừa rồi hắn đã có thể phán đoán đối phương có tu vi Thiên Tôn. Mà Hải Long dưới thân Vương Lâm lại càng khiến tâm thần hắn chấn động

Cả đời ta chỉ thấy tu sĩ Thiên Tôn hai lần, mỗi một bước chân đều có thể khiến người ta run rẩy... Người này đột nhiên tới Địa Môn ta, chẳng lẽ trong tông môn ta có người nào trêu phải hắn?

Không cần tiến vào đâu, ta đi ngang qua Mạnh Thổ Châu, muốn mượn tông môn của người bản đồ châu bên cạnh thôi.

Vương Lâm mỉm cười hướng về phía lão già Kim Tôn kia, chậm rãi mở miệng.

Vẻ tươi cười của hắn khiến lão tổ Kim Tôn thở phào một hơi. Hắn sợ nhất chính là môn hạ có người nào vô ý mạo phạm Thiên Tôn. Phải biết rằng trên đại lục của Tiên Tộc, tu sĩ Thiên Tôn cũng chỉ có hơn ngàn người, trong đó đại bộ phận là ở Trung Châu, còn có rất nhiều người đi theo Đại Thiên Tôn. Những người còn lại đều là lão tổ của tông môn cường đại.

Giờ phút này khi nghe thấy Vương Lâm nói là vì cần bản đồ. Lão già Kim Tôn Trịnh Thiên Lâm vội vàng gật đầu.

Tiền bối khách khí rồi. Tông môn của vãn bối có bản đồ đây. Bản đồ này có cả Đông Châu, thậm chí là còn có hơn phân nửa Nam Châu.

Hắn vừa nói vừa lập tức giơ tay phải chụp vào hư không một cái. Một ngọc giản màu vàng kin bay ra, được hắn cung kính đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm tiếp nhận ngọc giả, thần thức đảo qua một cái. Phạm vi bản đồ trong ngọc giản còn vượt qua cả bản đồ trên mai rùa của hắn, lại còn có một số chỗ chi tiết hơn.

Không ngờ bản đồ của Nam Châu cũng không ít.

Vương Lâm mỉm cười, liếc nhìn lão già Kim Tôn kia một cái.

Thấy thần sắc Vương Lâm giống như rất hài lòng, tảng đá trong lòng Trịnh Thiên Lâm mới buông xuống, cung kính cất tiếng nói.

Vãn bối sau khi trở thành Kim Tôn đã từng xuất ngoại lịch lãm. Xa nhất là đi tới Nam Châu, dọc đường đều ghi nhớ đại khái những gì đã chứng kiến, mới miêu tả trong ngọc giản này. Tiền bối nếu cần thì xin cứ nhận lấy, ở chỗ vãn bối vẫn còn một phần.

Thu hồi ngọc giản, Vương Lâm cố tình nghĩ xem có thể cho đối phương chút lợi ích gì. Nhưng hắn vừa mới trở thành Thiên Tôn, lúc trước lại ở trong Ma Hạt Miếu của Lục Ma Châu hơn trăm năm, trên người cũng không có vật gì có thể lấy ra.

Phải biết rằng bản đồ trong ngọc giản trên Tiên Cương đại lục rất bí mật, thường thường tông môn rất khó đưa ra. Đây là một vật tích lũy qua nhiều đời của tông môn.

Hơi trầm ngâm một chút, Vương Lâm giơ tay phải ra chụp vào hư không một cái. Lập tức có một tia lưa ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, hóa thành một ngọn lửa. Ngọn lửa này vạn thế bất diệt, bên trong ẩn chứa một phần hỏa bản nguyên.

Ta cũng không lấy không bản đồ của Địa Môn các người. Vật này ẩn chứa một tia hỏa bản nguyên, nếu trong Địa Môn của các người có người cảm ngộ được, dung nhập trong cơ thể thì có thể gia tăng tỷ lệ ngưng tụ ra hỏa bản nguyên.

Vừa nói Vương Lâm vừa vung về phía tu vi. Hỏa bản nguyên kia liền bay thẳng về phía lão già Kim Tôn.

Vẻ mặt lão già này lộ ra sự mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận, rất trân trọng đưa vào trong Không Gian trữ vật, lại hướng về phía Vương Lâm vái một lần nữa nhưng trong lòng thầm thở dài, thầm nghĩ Thiên Tôn đúng là keo kiệt. Hai người lần trước gặp mặt cũng vậy, người hôm nay cũng thế.

Đưa ra ngọn lửa, thu lấy ngọc giản, Vương Lâm xoay người đang muốn rời đi, thần thức tùy ý đảo qua Địa Môn một cái. Đây là hành vi theo tiềm thức của hắn, chỉ là do tính cách cẩn thận của hắn mà thôi. Trong nháy mắt này Hải Long dưới thân đã bay được trăm trượng.

Cung tiễn tiền bối!

Lão già Kim Tôn kia hoàn toàn yên lòng, ôm quyền vái một cái.

Tông chủ Địa Môn vẫn luôn đứng cung kính một bên, không có tư cách cất lời lúc này cũng vội vàng ôm quyền vái theo.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, bước chân Vương Lâm đột nhiên sững lại, xoay phắt người nhìn chằm chằm vào Địa Môn, trong lòng như có sóng gió ngập trời!

Hắn trong phút chốc này dùng thần thức đảo qua, lần đầu tiên nhận ra một khí tức linh hồn khiến tâm thần hắn chấn động!

Thân thể nhoáng lên, Hải Long dưới thân Vương Lâm cảm nhận được thần niệm của hắn. Ngửa mặt lên trời gầm thét, hóa thành một cơn cuồng phong lao thẳng tới Địa Môn.

Biến hóa này quá mức đột ngột, khiến cho lão già Kim Tôn Trịnh Thiên Lâm căn bản không thể ngờ nổi, vừa sửng sốt, thần sắc đại biến. Hải Long lúc này gào thét bay qua đỉnh đầu hắn. Bất ngờ lao vào trong Địa Môn.

- Tiền bối!

Thần sắc Trịnh Thiên Lâm lộ vẻ không hiểu, lập tức xoay người tiến vào Địa Môn, cùng Tông chủ Địa Môn biến thành hai đạo cầu vồng bay tới phía Vương Lâm.

Trong Địa Môn, Hải Long lao vào cất tiếng gầm thét kinh thiên động địa, khiến cả ba vạn đệ tử lúc này tâm thần run rẩy, cảm giác như bị thiên uy

phủ xuống.

Hải Long lơ lửng trên khu vực môn nhân cấp năm. Vương Lâm đứng trên đầu Hải Long, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt.

Lão già Kim Tôn và Tông chủ Địa Môn lúc này đuổi theo, vô cùng khó hiểu. Nhất là Tông chủ Địa Môn sắc mặt lại càng trắng bệch. Hắn không biết tại sao Vương Lâm lại đột nhiên xoay người trở về, vừa nhìn thần sắc Vương Lâm trái tim lại vừa đập thình thịch.

Tiền bối, nơi này là chỗ của môn nhân cấp năm của tông môn ta...

Lão già Kim Tôn trong lòng thầm kêu khổ, sau khi hít sâu một hơi vội vàng ôm quyền giới thiệu.

Đệ tử cấp năm nghe lệnh, toàn bộ đi ra, mau tham kiến tiền bối!

Lão già Kim Tôn này nhanh chóng suy nghĩ, mơ hồ đoán ra Thiên Tôn hỉ nộ vô thường này xoay người trở lại nhất định là có nguyên nhân, rất có thể là trong đám đệ tử này có người khiến hắn không thích, cũng có thể là hậu nhân của cừu gia.

Cũng may chỉ là môn nhân cấp năm, dù có chết sạch cũng không thể đắc tội với Thiên Tôn này!

Lão già Kim Tôn Trịnh Thiên Lâm lập tức quyết định, lời nói vừa phát ra liền khiến đám tu sĩ trong khu vực dành cho môn nhân cấp năm mặt mày tái nhợt, nhanh chóng đi ra, ở các phương hướng quỳ xuống định bái kiến Vương Lâm.

Trong đám người đó có một nam tử mặc thanh sam, bên cạnh còn có một nữ tử.

Giờ phút này thấy hai người định quỳ xuống, ánh mắt Vương Lâm liền lóe lên. Đứng trên người Hải Long vung tay áo, phát ra một luồng lực lượng êm ái ngăn cản hai người quỳ xuống.

Nhìn nam tử nọ, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ nhu hòa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1924 Đợi được thu phong

Thân thể Vương Lâm tiến về phía trước một bước. Thân thể những đệ tử giữa hắn và nam tử kia lập tức không chịu sự thao túng của bản thân, nhanh chóng tản về hai bên, khiến bước chân Vương Lâm rơi xuống liền đứng cạnh nam tử mặc thanh sam kia.

- Tiền bối!

Nam tử kia sửng sốt nhìn Vương Lâm. Không biết tại sao nữ tử bên cạnh hắn cũng lộ vẻ kinh hoảng, ngơ ngác nhìn lại. Vương Lâm có thể khiến lão tổ Kim Tôn theo sau, nhất định là nhân vật kinh thiên.

Cảnh tượng này rơi vào mắt lão già Trịnh Thiên Lâm, nội tâm sửng sốt và nghi ngờ. Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không ra được đáp án chân chính, không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì.

Mà Tông chủ Địa Môn sau khi thấy cảnh tượng này, hai mắt lập tức lộ hàn quang. Hắn bị khí thế của Vương Lâm áp chế, mãi vẫn không dám mở miệng nói. Hơn nữa hắn không nhìn thấy thần sắc của Vương Lâm, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, lập tức chỉ về phía nam tử tên Tố Thanh kia quát lớn.

Hai người các ngươi thật to gan. Không cần đợi tiền bối động thủ, ta lập tức khu trừ các ngươi ra khỏi tông môn!

Vừa nói, thân thể hắn vừa nhoáng lên, đang định ra tay.

- Ngu xuẩn!

Lão già Kim Tôn kia nghe vậy lập tức biến sắc, xoay người vung tay, đang định ngăn cản Tông chủ Địa Môn.

Nhưng không đợi hắn xuất thủ, Vương Lâm đang xoay phắt người lại, đôi mắt nhu hòa hóa thành một vẻ lạnh lẽo.

- Cút!

Một tiếng cút này như sấm sét nổ vang trong Địa Môn, hóa thành những tiếng nổ ầm ầm, tạo thành những cơn sóng âm khổng lồ, đánh thẳng lên người Tông chủ Địa Môn. Thân thể tông chủ run lên, phun máu tươi, thân thể bị cuốn đi, bay vọt về phía xa.

Một tiếng nói liền có thể khiến tu sĩ Không Kiếp hậu kỳ trọng thương. Hai mắt lão già Kim Tôn co rút lại, lập tức hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

Tiền bối bớt giận. Hậu nhân của vãn bối tu đạo không lâu, thiên tư mặc dù có tốt nhưng lại bị vãn bối chiều hư. Vãn bối xin phế bỏ chức tông chủ của hắn, sau khi giao cho tiền bối xử lý sẽ thay bằng người mới!

Cảnh tượng này khiến đám tu sĩ cấp năm bốn phía nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi không cách nào hình dung được.

Cảnh tượng này khiến mấy ngàn môn nhân cấp năm đứng lặng ra nơi đó, ánh mắt nhìn Vương Lâm tràn ngập vẻ sợ hãi không cách nào hình dung nổi.

Nam tử tên Thanh kia thân thể lại càng chấn động, nắm tay nữ tử bên cạnh, lòng bàn tay hai người đã đầy mồ hôi.

Ngươi lúc này tên là gì...

Vương Lâm nhìn nam tử kia, thấy đối phương lại nhớ tới năm đó đối phương dù có phải thiêu đốt thân thể cũng muốn bảo vệ cho bạch y nữ thi, trong tiếng cười điên cuồng lại lấy Vấn Đỉnh Tinh giao cho mình, thấy vẻ oai hùng khi hắn thiêu đốt linh hồn đánh một trận!

Hắn cũng lờ mờ thấy được đối phương sau khi biến thành Kiếm Linh, nhìn lại vẻ mặt lạnh lùng của Thanh Sương sau khi thức tỉnh trí nhớ, khổ sở yên lặng làm bạn vô số năm, vĩnh viễn, vĩnh viễn hắn cũng chưa từng bỏ cuộc, cho dù là ở dưới hoàn tuyền, cho dù là sau khi tỉnh lại như người xa lạ.

Mối tình của hắn kinh thiên động địa!

Pháp thuật tiên ý không thể che khuất sự si mê ngày năm của con người này.

Ta tên là Thanh!

Nam tử kia nhìn Vương Lâm nhẹ giọng nói. Dù là đối mặt với Vương Lâm, vẻ lạnh lùng vẫn tỏa ra tràn ngập thân thể hắn.

Thanh, chỉ một chữ sao...

Vương Lâm trong nháy mắt khi nghe thấy tiếng này, trái tim hơi đau đớn. Hắn đau đớn bởi vì biết cái tên này ghi dấu mối tình một kiếp của đối phương.

Đúng, ta là một cô nhi, tên ta là do ta tự đặt, tên là Thanh.

Nam tử nọ trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói. Nữ tử bên cạnh hắn nắm tay hắn càng chặt.

Chuyển thế đầu thai vẫn không quên tình. Kiếp trước hắn cả đời si tình, sau khi thức tỉnh lại luôn luôn nhớ nhung, ngàn năm chờ đợi, chờ nàng có một ngày nhớ tới hắn. Si mê cả đời. Kiếp này sống lại tên hắn lại là Thanh. Đây đâu phải là tên hắn, rõ ràng là tên nữ tử hắn si mê - Thanh Sương!

Vương Lâm nhìn nam tử hồi lâu không nói.

Vẻ lạnh lùng của đối phương không giống với Thanh Thủy. Đây là do kiếp trước hắn là Kiếm Linh. Kiếm Linh lạnh lùng, không có liên quan tới tình, do đó sau khi chuyển thế nó mới tồn tại như cũ.

Ta năm đó từng cho hắn và Thanh Sương chuyển thế. Nhất là Thanh Sương dù là nữ nhi của Thanh Lâm nhưng lại bị ta thay đổi nhiều nhất!

Vương Lâm thầm than, nhìn về phía nữ tử bên người nam tử kia. Thần sắc nàng lộ vẻ vô cùng lo lắng, nắm chặt tay người yêu, giống như sợ hắn sẽ đi mất vậy.

Giống như ở trước mặt Vương Lâm, nàng lại càng sợ hãi, không nắm chặt tay người yêu thì sẽ không còn.

Nàng sợ hãi Vương Lâm, trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Lâm, tâm thần nàng liền run lên. Sự sợ hãi này đến từ sâu trong linh hồn, in dấu trong tính mạng, không thể xóa nhòa.

Còn ngươi tên là gì?

Vương Lâm nhìn nữ tử, chậm rãi nói.

Thân thể nữ tử này run rẩy, theo tiềm thức lui lại phía sau trốn sau người yêu, nắm chặt tay hắn, sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Nàng gọi là Chu Ức Đình.

Trả lời Vương Lâm là nam tử đang nắm tay nàng. Hắn nhìn Vương Lâm, bình tĩnh nói.

Chu Ức Đình...

Vương Lâm sau khi nghe thấy cái tên này liền nhìn nữ tử nọ thật sâu.

Năm đó Thanh Sương từng được Chu Dật gọi là Đình nhi. Cái tên này về sau không còn được nhắc tới, ai ngờ chuyển kiếp lại khôi phục tên cũ.

Vương Lâm nhắm mắt, nhớ lại chuyện năm xưa.

Chuyện này hắn vốn không muốn làm. Bởi mỗi người khi chuyển thế đều có quyền giữ lại ký ức. Nhưng năm đó Vương Lâm lại âm thầm xóa đi một phần ký ức khi Thanh Sương chuyển thế!

Đây không phải là phong ấn mà hoàn toàn xóa bỏ! Loại hành động này lại tạo thành sự thống khổ trong linh hồn Thanh Sương, khiến cho mặc dù nàng chuyển thế vẫn in sâu trong hồn phách nàng, khiến nàng sau khi nhìn thấy Vương Lâm liền sợ hãi vô cùng.

Ta không tin năm đó ngươi không khôi phục được trí nhớ đối với Chu Dật. Nhưng ngươi lại lựa chọn khiến bản thân lạnh lùng. Ta đã tận mắt thấy hơn nửa đời người của Chu Dật, vậy mà lại bị ngươi lựa chọn quên đi. Thế nên khi chuyển thế ta mới cố ý xóa đi một phần trí nhớ giúp người!

Từ nay về sau ngươi chuyển thế sẽ không còn nhớ gì tới chuyện kiếp trước nữa, chỉ có kiếp này!

Đây chính là những lời Vương Lâm thầm nói khí xóa đi trí nhớ của Thanh Sương.

Hắn không nói với bất cứ ai, cũng không bị người khác nhìn ra. Đây là hắn tự quyết định trợ giúp Chu Dật!

Tiền bối... Người... Tu vi người cao thâm, có thể giúp ta giải mê hoặc hay không.

Trong khi Vương Lâm đang nhắm mắt, nam tử nắm tay người yêu, thấp giọng nói.

Trong nháy mắt khi hắn mở miệng, nữ tử bên cạnh hắn nắm chặt bàn tay, giống như muốn hòa làm một với hắn, không bao giờ rời xa, thần sắc lộ vẻ khấn trương và bi ai, dường như quên cả sự sợ hãi đối với Vương Lâm.

Thanh, đó là mộng, chỉ là một giấc mộng thôi!

Vương Lâm mở hai mắt, nhìn về phía nam tử đang do dự muốn nói kia.

Nam tử kia kéo tay người yêu, nhìn nàng nhẹ giọng thì thào.

Ta chỉ muốn biết một đáp án.

Ta tu đạo tới nay tu vi giống như đã từng trải qua một lần, rất nhanh liền đạt tới trình độ ngày nay. Trong mấy trăm năm này ta luôn có một giấc mộng. Trong mộng ta luôn mơ giống nhau.

Trong giấc mộng này có một nữ tử. Người này ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng. Nàng mặc một bộ y phục màu trắng, khiến ta cảm thấy quen thuộc nhưng cũng khiến ta cảm thấy rất đau lòng, rất lạnh nhạt. Ta vẫn muốn nhìn thấy mặt nàng. Ta muốn biết nàng là ai.

Ta mơ hồ cảm nhận được dường như nàng là thê tử đời trước của ta. Nếu như thực sự ta có kiếp trước thì hẳn nàng phải là thê tử của ta.

Dường như cả đời đó ta tồn tại, mục đích chỉ là để đợi nàng xoay người, để nàng nhìn ta một lần...

Nam tử này thấp giọng nói, ánh mắt lộ vẻ mê man rất đậm.

Vẻ mê man của hắn giống như năm đó trong động phủ giới, bảo vệ và ở bên người kia mấy ngàn năm, mong chờ kỳ tích.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng nói của nam tử kia vang vọng. Lão già Kim Tôn này nhìn cảnh tượng này, lại nhìn Vương Lâm, dường như có chút suy đoán, trầm mặc không nói

Vương Lâm nhìn nam tử này, hồi lâu không nói gì. Hắn có thể xóa đi trí nhớ của Thanh Sương nhưng không muốn thay đổi trí nhớ của nam tử này. Bởi vì hắn là bằng hữu. Là ân nhân của hắn.

Hắn muốn cho đối phương lựa chọn cho mình một cuộc đời chính xác.

Từng có một mùa xuân ta đi dưới một tàng cây, nhìn thấy trên cây có một cái lá xanh khiến ta rất thích. Đợi tới mùa thu, khi gió thu thổi tới, ta lại đi tới dưới hàng cây này nhưng lại không tìm được cái lá xanh mà ta yêu thích kia. Ta tưởng rằng ra không tìm được nó.

Nhưng ta lại không biết là chẳng qua màu sắc nó thay đổi mà thôi. Đợi tới ta buồn bã quay đi, gió thu cuốn chiếc lá kia vờn quanh người ta, đi theo ta một đoạn đường. Nhưng ta mải buồn bã nhớ thương cái lá kia, không hề biết thứ ta muốn nhìn lại luôn ở bên cạnh ta.

Đây là đáp án ta cho ngươi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ nhớ lại, nhẹ giọng nói.

Nếu có một ngày ngươi cảm thấy đáp án của ta là chính xác thì hãy nuốt hạt đan dược này. Nó có thể khiến ngươi về sau không còn mơ giấc mộng kia nữa.

Vương Lâm xoay người bày về phía đầu Hải Long trên không trung, chỉ để lại một viên đan dược màu vàng, giống như lá thu lơ lửng trước mặt nam tử đang mê man kia.

Trịnh Thiên Lâm, hai vợ chồng hắn là bằng hữu của ta năm xưa. Hiện giờ chuyển thế vào trong tông môn của ngươi. Việc này là cơ may của

Địa Môn ngươi. Ta sẽ ra tay cho Địa Môn các ngươi ba lần. Nếu hai người họ có biến cố gì thì ta sẽ hỏi tội ngươi!

Giọng nói của Vương Lâm vang vọng trong tâm thần lão già Kim Tôn. Cùng lúc đó một ngọc giản chứa ấn ký của Vương Lâm từ trên Hải Long bay thẳng về phía lão già.

Tạ ơn Thiên Tôn!

Toàn thân lão già Kim Tôn nọ chấn động, hướng về phía Vương Lâm lập tức vái một cái. Đây đúng là một phần đại lễ!

Giờ phút này có gió thu thổi tới, khiến mái tóc của nam tử và nữ tử kia tung bay, lơ lửng trong gió uốn lượn quấn lấy nhau, giống như một đôi bướm đang bay múa.

Vương Lâm không giải phong ấn ký ức của nam tử kia mà cho hắn lựa chọn, quay đầu nhìn thật sâu đối phương một lần rồi thu hồi ánh mắt, Hải Long dưới thân hắn gào thét, mang theo Vương Lâm trong nháy mắt rời đi.

Chu Dật, Chu đại ca. Hãy quên ta, quên động phủ giới, quên tất cả mọi chuyện kiếp trước của ngươi đi. Hãy quý trọng người ở đời này. Nàng chính là người ngươi chờ đợi cả đời. Là người ngươi muốn quay đầu nhìn ngươi ở trong giấc mộng kia.

Vương Lâm than nhẹ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1925 Thiên Môn

Ta làm thế có thể bất thể bất công đối với Thanh Sương, cũng có lỗi với Thanh Lâm. Ta vốn không nên làm như vậy, nếu không phải Chu Dật ngàn năm si mê đến thế... Nói cho cùng thì việc này ta xử lý vẫn chưa hoàn mỹ.

Vương Lâm thở dài.

Đứng trên đầu Hải Long đang gầm thét rời khỏi

Hải Long gầm thét lao đi, rời khỏi cơn lốc bao phủ Địa Môn. Trước khi tới đây Vương Lâm không thể ngờ được là có thể gặp được hắn và nàng ta ở đây.

Tư Đồ, Thanh Thủy, Hứa Lập Quốc, Lưu Kim Bưu... Còn rất nhiều bằng hữu năm xưa. Không biết giờ này ở phương nào... Có đang ngẩng đầu nhìn bầu trời này hay không?

Vương Lâm ngồi khoanh chân trên đỉnh đầu Hải Long, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt lộ vẻ buồn bã.

Tư Đồ không biết có được cuộc sống vương gia mà hắn thích hay không. Sư huynh Thanh Thủy không biết đang ở đâu. Còn cả Hứa Lập Quốc giảo hoạt hay thay đổi, không biết lúc nào có tốt không... Đạo lừa gạt của Lưu Kim Bưu không biết đã lĩnh ngộ tới đâu...

Còn cả... Lý Thiên Mai.

Lần đầu tiên gặp được cố nhân chuyển thế trên Tiên Cương đại lục này, trong lòng Vương Lâm xuất hiện rất nhiều xúc động và ký ức, vừa đi về phía trước, những khuôn mặt đám người năm đó lại hiện lên.

Hải Long một đường lao đi, dưới thần niệm của Vương Lâm đưa hắn về phía Mạnh Thổ Tông

Một trong hai đại tông môn còn lại của Mạnh Thổ Châu.

Tông môn này có tên là Mạnh Thổ Tông cũng tương xứng với Địa Môn.

Với tu vi Thiên Tôn của Vương Lâm, hơn nữa còn có Hải Long trình độ Kim Tôn này, chuyến đi tới Mạnh Thổ Tông cực kỳ thuận lợi, lão tổ Mạnh Thổ Tông cung kính đưa ra ngọc giản bản đồ, chỉ sợ Vương Lâm không vừa ý.

Bên trong Mạnh Thổ Tông Vương Lâm cũng tản thần thức ra, biết rõ là khả năng không lớn nhưng hắn cũng muốn thử xem trong tông môn này có cố nhân của mình hay không.

Nhưng cuối cùng Vương Lâm không có thu hoạch gì.

Mang theo lời chúc phúc đối với Chu Dật và Thanh Sương. Vương Lâm ngồi trên đầu Hải Long rời khỏi Mạnh Thổ Châu, hướng về phía Thiên Châu trong Đông Châu mà đi.

Cả Đông Châu có mấy tu sĩ cấp độ Thiên Tôn, cũng không nhiều hơn Thiên Châu. Trong Thiên Châu có một tông môn tên là Thiên Môn, được liệt vào trong cửu tông thập tam môn. Trong tông phái này nghe đồn có một lão tổ Thiên Tôn, là một thiên tài cùng thời với La Vân Hải.

Chẳng qua tu vi của hắn dừng lại ở cảnh giới Thiên Tôn, đã từng đi theo Song Tử Đại Thiên Tôn, nhưng dường như xuất hiện một số biến cố nên hắn yên lặng rời đi, về trở lại Thiên Môn, mấy vạn năm chưa từng ra ngoài.

Bên trong Thiên Châu, tông phái cực mạnh chính là Thiên Môn. Trong cửu tông thập tam môn cũng chỉ có Thiên môn này là ở Thiên Châu này, có thể nói là bá chủ một phương.

Thiên Môn và các tông phái khác không giống nhau. Nó cũng không phải là chỉ có một sơn môn mà là toàn bộ cả Thiên Châu này, có chín mươi phân tông, hoàn toàn khống chế tư nguyên cả một châu này.

Giờ phút này trong Thiên Châu có một con Hải Long lao nhanh đi trong thiên địa. Vương Lâm ngồi trên đỉnh đầu Hải Long, nhìn đại địa phía dưới, thần sắc bình tĩnh.

Châu này được gọi là Thiên Châu cũng bởi vì nơi này tràn ngập sương mù. Mây mù vốn phải ở trên chín tầng trời, nhưng bởi vì một số biến hóa kỳ dị cho nên khiến chúng rơi xuống mặt đất, giống như bị bắt ở lại vậy.

Do đó cả Thiên Châu này giống như tiên cảnh, cả năm bị vây trong sương khói mờ ảo.

Bên trong châu này có vô số dãy núi lớn, trong đó có một ngọn núi cao nhất. Ngọn núi này được người trong châu này gọi là Thiên Phong, bên ngoài có bạch vân bao phủ, từ xa nhìn lại căn bản không thể thấy rõ đầy đủ cả ngọn núi, khiến ngọn núi bị sương mù che phủ này trông có ý vị kỳ lạ.

Một ngày nọ, bên ngoài Thiên Phong này có thân ảnh Hải Long biến ảo ra từ một vùng gợn sóng. Nó uốn mình trong không trung, đôi mắt khổng lồ nhìn chằm chằm vào ngọn núi phía dưới. Tu vi tương đương với Kim Tôn của nó trong nháy mắt này hoàn toàn phóng xuất ra, bao phủ tám phương.

Vương Lâm trên đỉnh đầu nó, một thân bạch y trong bạch vân giống như tiên nhân, thân thể bước từng bước vào hư không, đi trên bạch vân vô tận, bước về phía đỉnh núi.

Trên ngọn núi cao nhất kia, trong màn tuyết trắng, Vương Lâm đứng đó. Hai tay chắp sau lưng, tùy ý để cuồng phong cuốn mái tóc bạc. Ở phía sau Hải Long bay tới, xoay người trên không, cái đầu khổng lồ bỗng ngẩng lên, lạnh lẽo nhìn bốn phía.

Tại hạ là Vương Lâm, xin mời lão tổ Thiên Tôn ra Thiên Phong gặp mặt!

Thần thức Vương Lâm tản ra, giống như một đạo sấm sét lấy hắn làm trung tâm ầm ầm khuếch tán ra bốn phía, hóa thành tiếng sấm vang vọng, ầm ầm chấn động, trong nháy mắt bao phủ tám phương, tràn ngập Thiên Châu này.

Trong Thiên Châu, tất cả phân tông của Thiên môn, còn rất nhiều tu sĩ ở các tông phái phụ cận Thiên môn lúc này tâm thần toàn bộ chấn động, nghe thấy thần thức như thiên uy này quét qua.

Thậm chí mây mù của cả châu này trong nháy mắt cũng như sụp đổ, theo thần niệm truyền về bốn phía mà nhanh chóng tản ra, khiến cho trong mấy ngàn dặm quanh Vương Lâm. Mây mù tan nát!

Trong Thiên Châu, trong chủ tông của Thiên môn, tại một vùng núi non liên miên bất tuyệt, trong tích tắc khi thần niệm của Vương Lâm gào thét truyền tới, một luồng khí tức kinh thiên động địa chợt bộc phát. Dưới luồng khí tức này, thiên địa biến sắc, mây mù quay cuồng. Một lão già tóc bạc, thân mặc quần áo bằng vải thô từ trong Thiên môn bước ra.

Hắn đứng đó giống như thiên địa run rẩy, hai mắt bừng sáng, nhìn về phía Thiên Phong xa xa, ánh mắt chợt lóe lên. Lão già này vung tay áo, thân thể chợt biến mất.

Lúc xuất hiện, hắn đã ở trên đỉnh Thiên Phong, trong sóng gợn lan tỏa, thân ảnh lão già biến ảo ra, không nhìn Hải Long khổng lồ trên ngọn núi mà hai mắt mang theo uy nghiêm nhìn về phía Vương Lâm.

Hai người còn cách nhau ngàn trượng nhưng ánh mắt lão già quét tới, Vương Lâm ngẩng đầu, hai mắt lóe lên kim quang, lần đầu tiên va chạm với ánh mắt của lão già.

Nhìn cảnh tượng này giống như không có tiếng động nhưng trên thực tế, trong tâm thần Vương Lâm có tiếng ầm ầm vang vọng. Ánh mắt lão già nọ giống như hàn vạn vạn cây châm, xuyên qua hai mắt Vương Lâm, muốn đâm vào trong thân thể hắn.

Toàn thân Vương Lâm chấn động, kim quang trong mắt càng đậm.

Lão già tóc bạc cũng chấn động toàn thân. Trong sự cảm nhận của hắn, trong ánh mắt Vương Lâm giống như ẩn chứa một thanh kim kiếm, tràn ngập tiên lực tới cực điểm, cũng có sự sắc bén và lạnh lùng vô cùng. Thậm chí bên trong đó còn ẩn chứa sự trấn áp giống như thiên uy, sau khi truyền vào tâm giống như kim kiếm gào thét chém tới, trực tiếp đâm vào thân thể.

Các hạ gọi bần đạo tới đây, không biết có chuyện gì!

Lão già tóc bạc thu hồi ánh mắt, thần sắc nhìn về phía Vương Lâm có vẻ ngưng trọng.

Tại hạ mới tiến vào Thiên Tôn, muốn nhờ đạo hữu chỉ điểm một phen, không có ý gì khác.

Vương Lâm và Thiên môn không có thù oán, nói năng khách khí, hướng về phía lão già tóc bạc ôm quyền nói.

Lão già tóc bạc nghe vậy lập tức nở nụ cười, hai mắt lập tức tràn ngập chiến ý. Thiên Tôn rất ít khi gian chiến sanh tử, nhưng luận bàn tầm thường thì vẫn có, chẳng qua bởi vì trong Tiên Tộc Thiên Tôn quá ít cho nên cơ hội chiến đấu cũng rất hiếm.

Nhất là loại luận bàn này đối với nhau cũng đều có lợi.

- Tốt!

Thân thể lão già tóc bạc tiến về phía trước, tay phải giơ lên, hướng về phía Vương Lâm trên Thiên Phong bỗng nhiên vung lên. Một động tác này khiến tất cả tuyết trắng trên Thiên Phong đồng loạt chấn động, bất ngờ bay lên, hóa thành một cơn bão tuyết từ bốn phía bay thẳng về phía Vương Lâm.

Trong bão tuyết này có ẩn chứa chín đạo thần thông, giờ phút này gào thét mang theo một tia cuồng bạo, trong chớp mắt bao phủ toàn bộ thân ảnh Vương Lâm.

Vương Lâm cười dài, tay phải giơ lên, hướng về phía trước bỗng nhiên đánh một quyền!

Một quyền này cũng ẩn chứa chín đạo thần thông, chính là chín lần Dịch Linh Ấn của Vương Lâm!

Tiếng âm vang ngập trời truyền ra, chấn động tám phương trời. Cơn bão tuyết rung động, trong thời gian ngắn tan nát, tràn ra bốn phía, che phủ tất cả.

Tiếng chấn động duy trì liên tục, tiếng cười dài trong âm thanh hỗn loạn này vẫn vang lên kinh thiên động địa.

Sau mấy canh giờ, trong mưa tuyết vô tận, thân thể Vương Lâm bị cuốn về phía sau mấy ngàn trượng, chân phải dẫm lên mặt đất. Đứng vững vàng ở đó.

Tu vi đạo hữu bất phàm, trận chiến này tại hạ đã thu hoạch rất nhiều. Đa tạ!

Cũng lúc đó, thân thể lão già cũng lùi lại mấy ngàn trượng về một hướng khác mới có thể đứng vững.

Vừa mới bước vào Thiên Tôn mà có thể dung nhập chín đạo thần thông vào quyền cước của thân thể, nhìn người tuổi cũng không lớn, lão phu thật bội phục!

Hai người cách nhau mấy ngàn trượng, đều ôm quyền, khuôn mặt xuất hiện nụ cười.

Tiếp tục không?

- Tiếp!

Thân thể hai người từ hai hướng khác nhau nhanh chóng áp sát, tiếng ầm vang lại như sóng lớn truyền ra, dù là Hải Long cũng hãi hùng tránh ra, nhìn hai thân ảnh kinh khủng trong tuyết phía trước. Hải Long trợn mắt, lại lui lại một chút nữa mới dừng lại.

Trận chiến này diễn ra bảy ngày, Vương Lâm và lão già tóc bạc tổng cộng giao thủ hai mươi ba lần! Mỗi lần giao thủ xong, hai người đều lui lại, khoanh chân khôi phục tu vi. Đồng thời cảm ngộ những thu hoạch trong trận chiến, cũng cất tiếng nói chuyện.

Giao chiến cấp độ Thiên Tôn, bởi vì không liên quan tới cừu oán cho nên song phương đều có cảm ngộ cực tốt đối với tu vi.

Vương đạo hữu, ta thấy ngươi vẫn còn lưu lại chút lực lượng. Trận chiến này rất thống khoái, chiến lực của ngươi và ta cũng không chênh lệch nhiều, hay là toàn lực đánh một trận có được không?

Sau hai mươi ba lần giao chiến, lão già tóc bạc khoanh chân mỉm cười nói.

Được!

Vương Lâm đứng dậy, bên ngoài thân thể bất ngờ xuất hiện năm ngũ hành chân thân!

Chỉ xuất ra một khối chân thân, chiến lực của Vương Lâm lập tức tăng vọt, có thể cùng với tu sĩ Thiên Tôn dung đạo vào trong cơ thể đánh một trận!

Bản nguyên chân thân! Mà không phải bản nguyên chân thân tầm thường mà là nhiều loại bản nguyên chân thân dung hợp mà thành!

Đồng tử trong hai mắt lão già co rút lại, nhìn phân thân của Vương Lâm.

Hai người đồng thời ra tay. Lão già tóc bạc cũng không giữ lại chút thực lực nào, bộc phát lực lượng của Thiên Tôn dung hợp mười bảy đạo thần thông!

Tiếng chấn động vang vọng khắp không gian. Sau ba ngày, Vương Lâm cười dài, bước lên lưng Hải Long bay về phía xa xa.

Mộ Dung đạo hữu. Đa tạ!

Trong màn tuyết rơi, lão già tóc bạc cất bước đi ra, nhìn Vương Lâm rời đi, thần sắc ngưng trọng.

Hắn hắn là còn chưa xuất toàn lực... Với tu vi của hắn không biết có thể xông qua tầng thứ mấy của Thiên Tôn Niết?

Lão già tóc bạc đợi tới khi Vương Lâm hoàn toàn biến mất, lúc này mới xoay người rời đi.

Tiên Tộc ta lại có thêm một tu sĩ Thiên Tôn. Việc này cần phải báo cáo cho Đại Thiên Tôn. Mười ngày giao chiến đối với hắn cũng có rất nhiều cảm ngộ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1926 Năm mươi năm

Thời gian thoáng cái đã qua năm mươi năm!

Thời gian năm mươi năm này đối với phàm nhân thì thường là một nửa cuộc đời nhưng đối với tu sĩ mà nói thì hầu như chỉ là một lần bế quan ngắn ngủi mà thôi. Nhưng trong năm mươi năm này trong Tiên Tộc lại nổi lên một truyền thuyết!

Truyền thuyết này truyền khắp Đông Châu, Nam Châu. Trong truyền thuyết này có một tu sĩ Thiên Tôn. Tu sĩ này mặc bạch y, mái đầu bạc trắng, cười trên một con Hải Long Kim Tôn.

Hắn đi qua hai đại châu, ba mươi tiểu châu, tìm kiếm tu sĩ Thiên Tôn chiến đấu!

Thiên Tôn trong hai châu tính ra cũng có gần trăm người không bị Đại Thiên Tôn thuyết phục, vẫn hàng năm bế quan không hỏi thế sự. Nhất là trong Nam Châu, số lượng tu sĩ còn vượt xa xa Đông Châu.

Dù sao Đông Châu ở trong ngũ châu của Tiên Tộc vốn được xếp thứ hai. Nhưng từ sau khi Song Tử Đại Thiên Tôn chuyển thế, linh hồn bị phân liệt liền dần dần trở thành châu có ít Thiên Tôn nhất.

Vị bạch y Thiên Tôn này khiêu chiến tất cả tu sĩ Thiên Tôn, mỗi một trận chiến đều khiến thiên địa ầm vang, khiến cho các tông phái của hai châu hầu như không ai không biết.

Tại Vân Châu chiến lão tổ Thiên Tôn của Vân Tông!

Tại Hải Nhã Châu đánh với lão tổ Thiên Tôn của Đạo Đức Môn!

Tới Cửu Ma Châu chiến lão tổ Thiên Tôn Ma Thiên Đạo!

Vào Linh Long Châu chiến Thiên Tôn dưới trướng của Đạo Nhất Đại Thiên Tôn - Hàng Đào Thiên Tôn!

Tại Sơn Lăng Châu chiến Xích Phong Thiên Tôn dưới trướng Vũ Phong Đại Thiên Tôn!

Mỗi trận chiến đều kinh thiên động địa, tạo thành một truyền thuyết, tạo nên một cái tên!

Bạch Phát Thiên Tôn! Cái tên Vương Lâm không nhiều người biết, trong lời đồn này không có khả năng lan đi. Vì thế căn cứ vào đủ mọi tin tức, lại biết Vương Lâm tóc bạc nên tất cả tu sĩ gọi hắn là Bạch Phát Thiên Tôn!

Nghe đồn Bạch Phát Thiên Tôn gần trăm lần khiêu chiến thì chỉ có hơn hai mươi lần thất bại. Còn lại đều chiến thắng, dùng chiến tích kinh người này mà khiến thanh danh hiển hách, cũng truyền tới Bắc Châu, Tây Châu, thậm chí cả Trung Châu.

Hầu như tất cả Thiên Tôn của Tiên Tộc đều biết có một tu sĩ là Bạch Phát Thiên Tôn có chiến lực rất mạnh!

Nghe đồn tu sĩ không biết tên Bạch Phát Thiên Tôn này đánh một trận cuối cùng là ở Sơn Hải Châu tại Nam Châu. Trận chiến này hắn thất bại! Sau khi thất bại, mấy năm nay không nghe thấy tin tức của hắn.

Nghe đồn Bạch Phát Thiên Tôn đánh một trận với Hải Tử Thiên Tôn khiến nước biển tan nát, thiên địa giống như sắp sụp đổ. Lúc ấy lão phu đang ở gần Sơn Hải. Chứng kiến sóng biển gào thét ngập trời, cũng mơ hồ nhìn thấy thân ảnh Bạch Phát Thiên Tôn!

Trong Sơn Hải Châu có một thành trì để tu sĩ giao dịch. Trong một tiệm rượu, một lão già mặc đạo bào đang uống rượu, chậm rãi mở miệng.

Bên cạnh hắn có bốn năm tu sĩ đang ngưng thần lắng nghe.

Đáng tiếc là trận đánh đó Bạch Phát Thiên Tôn thua.

Lão già thở dài, giống như hắn và Bạch Phát Thiên Tôn rất thân thiết vậy, lúc này tỏ vẻ tiếc hận.

Hải Tử Thiên Tôn nghe đồn đã tới rất gần Dược Thiên Tôn. Bạch Phát Thiên Tôn mặc dù là một tồn tại vô thượng nhưng đối mặt với Hải Tử Thiên Tôn cũng nhất định thất bại thôi!

Một tu sĩ thanh niên bên cạnh cười lạnh nói.

Tất cả mọi người đều biết Nam Châu ta vốn có tồn tại của Đạo Nhất Thiên Tôn cho nên rất nhiều Thiên Tôn. Mà nguyên nhân Đạo Nhất Thiên Tôn cũng không muốn ép Thiên Tôn trở thành người dưới trướng mình, chỉ cần là Thiên Tôn ở Nam Châu, dù có phải là người dưới trướng Đạo Nhất Thiên Tôn hay không cũng có thể trong vòng trăm năm một lần đi tới nghe giảng đạo. Do đó rất nhiều Thiên Tôn vốn ở Đông Châu cũng đều đi tới Nam Châu.

Theo ta thì Bạch Phát Thiên Tôn sở dĩ vài chục năm khiêu chiến như vậy chính là muốn cho Đạo Nhất Thiên Tôn chú ý, chờ đợi người mời chào về dưới trướng.

Trong năm tu sĩ có một nam tử trung niên cầm quạt mỉm cười nói.

Ngươi sao biết Đạo Nhất Thiên Tôn không từng mời chào Bạch Phát Thiên Tôn? Ta nghe nói Đạo Nhất Thiên Tôn hơn năm mươi năm về trước đã từng mời chào Bạch Phát Thiên Tôn nhưng lại bị cự tuyệt...

Một lão già mặc hắc bào vốn không nói gì lúc này quét mắt nhìn mọi người, chậm rãi nói.

Hả? Còn có việc này sao!

Tửu lâu này không lớn, chuyên chuẩn bị cho tu sĩ, không bán thức ăn, chỉ bán mấy loại rượu cực thơm ngon. Rượu này rất có tiếng tăm tại khu vực lân cận, mỗi ngày đều bán rất nhiều, được tu sĩ vô cùng ưa thích.

Giờ phút này trong khi đám tu sĩ đang luận đàm. Ở một góc của tửu lâu có một thanh niên mặc bạch y đang bình tĩnh ngồi đó, nhìn bầu trời ngoài tửu lâu, uống chén rượu đang cầm trong tay.

Hắn có mái tóc bạc trắng nhưng trong tửu lâu này cũng không phải một mình hắn như vậy mà còn có năm ba người. Thanh danh của Bạch Phát Thiên Tôn càng hiển hách thì lại càng có nhiều tu sĩ tóc bạc.

Bên tai mơ hồ truyền tới lời nói kia, Vương Lâm buông chén rượu, đôi mày nhíu lại. Nhìn bầu trời bên ngoài, trở nên trầm mặc. Thời gian năm mươi năm này hắn liên tục khiêu chiến Thiên Tôn, đồng thời ngưng tụ tiếng tăm, cũng thông qua các cuộc chiến mà cảm ngộ, quen thuộc thần thông của Thiên Tôn, thử nghiệm khiến bản thân càng mạnh.

Ba năm trước hắn đi tới Sơn Hải Châu, đánh với Hải Tử Thiên Tôn cực mạnh của châu này một trận. Trận chiến này Vương Lâm thất bại! Hắn đưa tất cả phân thân ra nhưng vẫn thất bại.

Hải Tử Thiên Tôn kia đã có thể dung hợp bảy mươi đạo thần thông vào trong một chỉ, ta căn bản không phải là đối thủ của hắn. Trừ phi mặc Hồn Khải vào... Nhưng nếu mặc Hồn Khải thì không còn tác dụng rèn luyện nữa.

Vương Lâm cầm chén rượu uống một ngụm.

Thời gian năm mươi năm qua, hai phân thân của ta sau khi xuất hiện có thể khiến ta áp súc chín đạo thần thông tới ba lần, đạt tới hiệu quả của ba mươi sáu đạo thần thông.

Mà ngoài ra thì trong các cuộc chiến, ta cũng đã sưu tầm được hai loại bản nguyên kim, mộc. Một khi ta đạt được hai loại bản nguyên này, ngưng tụ tới trình độ bản nguyên chân thân thì ngũ hành chân thân hoàn toàn dung hợp. Bản thể của ta có thể dung mười tám đạo thần thông vào một quyền, có thêm sự áp súc thì có thể đạt tới hiệu quả của bảy mươi

hai đạo thần thông của Thiên Tôn, có thể đánh một nữa với Hải Tử Thiên Tôn!

Xích Phong Thiên Tôn đã từng nói, ở dưới đáy sâu nhất của Sơn Hải có một cây Sơn Hải. Cả Sơn Hải đều là nhờ nó chống đỡ, thậm chí phong ấn cả Sơn Hải Châu chính là hồn phách của cây này!

Cái cây này cực kỳ cường đại, năm đó bị Tiên Tổ phong ấn, thậm chí Tiên Tổ cũng vì thế mà bị thương. Nhưng bởi vì năm tháng quá lâu, hồn phách của nó lúc này cũng đã trở thành tử hồn, chỉ còn lại thân thể tồn tại. Nhưng bên trong thân thể này cũng có đủ bản nguyên lực, nếu ta đạt được có thể giúp ta ngưng tụ ra mộc bản nguyên, đồng thời trực tiếp hóa thành chân thân!

Vương Lâm vừa uống rượu, hai mắt vừa lộ vẻ trầm tư.

Sau khi ta đánh một trận với Hải Tử Thiên Tôn liền xuống dưới Sơn Hải Châu này quan sát, thấy lời nói của Xích Phong Thiên Tôn mười phần là thật! Do vậy nếu bất đắc dĩ ta chỉ có thể mặc Hồn Khải, đánh bại Hải Tử Thiên Tôn, tiến vào bên trong Sơn Hải Thụ, hấp thu mộc bản nguyên lực bên trong đó mà thôi!

Vương Lâm trầm ngâm, hai mắt lộ vẻ quyết đoán, lưu lại chút nguyên thạch rồi rời khỏi tửu lâu này.

Trong tòa thành xây dựng cho tu sĩ này có rất động người, ngoài các loại cửu hàng thì còn có một số hàng quán bán các loại bảo vật mà họ tìm được.

Vương Lâm đi trong thành trì này, thân thể nhoáng một cái liền biến mất, sau khi xuất hiện đã ở trên bầu trời một nơi xa xôi, đang muốn lao đi thì thần sắc đột nhiên biến đổi, xoay người nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy thiên địa phía sau Vương Lâm xuất hiện một vùng vặn vẹo lớn. Một thân ảnh cao lớn biến ảo ra. Thân ảnh này cao khoảng mười trượng, mặc một bộ trường bào màu tím. Bao phủ toàn thân. Trên khuôn mặt hắn có một cái mặt nạ màu vàng, tràn ngập uy áp kinh người. Người này xuất hiện, uy áp bao phủ bốn phương, khiến cho không gian bốn phía xuất hiện gợn sóng.

Nếu từ mặt đất nhìn lên, khoảng không giữa Vương Lâm và người đeo mặt này này xuất hiện sóng gợn như mặt hồ nước vậy.

Hóa ra là Xích Phong Thiên Tôn dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Vương đạo hữu, mấy năm từ biệt, không biết ngươi suy nghĩ thế nào rồi...

Tu sĩ đeo mặt nạ kia giống như mỉm cười nhìn Vương Lâm.

Năm đó Vương Lâm và Xích Phong Thiên Tôn giao chiến, chiến lực của hai người tương đương. Vương Lâm không mặc Hồn Khải vẫn đánh ngang tay với hắn. Sau đó Xích Phong Thiên Tôn tìm Võ Phong Đại Thiên Tôn, nhắn vài lời tới từ Võ Phong Đại Thiên Tôn.

Hắn muốn mời Vương Lâm về dưới trướng!

Đây là Đại Thiên Tôn thứ hai trừ Đạo Nhất Thiên Tôn biểu lộ ý mời gọi với Vương Lâm. Mà Võ Phong Đại Thiên Tôn này trong mấy năm nay Vương Lâm cũng biết đại khái, đúng là như lời của lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông ngày xưa, rất ít khi xem trọng tu sĩ Thiên Tôn, chỉ có những người đạt tới Dược Thiên Tôn mới có thể được hắn mời chào.

Nhưng không phải nói thế là dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn này không có tu sĩ khác.

Chẳng qua là những người này đều là những người cực kỳ ưu tú mà thôi. Tỷ như Xích Phong Thiên Tôn này, sau khi đánh một trận với Vương Lâm, hắn cảm nhận rõ là đối phương cũng giống mình, đều có nương tay.

Năm đó đầu tiên Xích Phong Thiên Tôn này truyền tới ta lời nói của Võ Phong Đại Thiên Tôn nhưng Đại Thiên Tôn cũng không tự mình tới gặp.

Thậm chí một tia thần niệm cũng không xuất hiện, hiển nhiên là cho rằng với chiến lực của ta chỉ xứng để hắn truyền lời mà thôi... Điểm này so với Đạo Nhất Thiên Tôn hiển nhiên là không bằng.

Nhưng Đạo Nhất Thiên Tôn có lẽ thấy chiến lực của ta sau khi mặc Hồn Khải nên mới hiện thân.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, hướng về phía Xích Phong Thiên Tôn ôm quyền nói.

Xích Phong đạo hữu, việc này còn cần phải suy nghĩ thêm. Hôm nay ta chưa có quyết định.

Đối với việc Vương Lâm uyển chuyển cự tuyệt, Xích Phong Thiên Tôn giống như có hơi ngạc nhiên, chẳng qua ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối, cười khổ nhìn Vương Lâm nói.

Vương đạo hữu, chúng ta thân là Thiên Tôn, trên Tiên Cương đại lục địa vị cực cao. Đại Thiên Tôn nếu muốn tới mời chào hắn phải đích thân ra mặt. Điểm này ta hiểu rất rõ. Ta lần trước tới là thay mặt Võ Phong Đại Thiên Tôn, nếu người có thể xông qua tầng thứ chín Thiên Tôn Niết thì hắn sẽ dùng bản thể tới mời, không cần dùng tới thần niệm hóa thân!

Vương đạo hữu nếu có thời gian thì xin mời đi tới Thiên Tôn Niết một lần. Nếu có thể xông qua tầng chín thì tin rằng năm vị Đại Thiên Tôn,

bất cứ ai cũng sẽ tận lực mời chào ngươi.

Xích Phong Thiên Tôn nói xong liền ôm quyền hướng về phía Vương Lâm vái một cái, thân thể từ từ mơ hồ đi. Dần dần biến mất.

Vương Lâm trầm mặc giữa không trung, hồi lâu ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thiên Tôn Niết... Đạo Nhất Thiên Tôn cũng từng nói nếu ta xông qua được chín tầng thì lại tới một lần nữa. Mà Võ Phong Đại Thiên Tôn này cũng nói thế. Chẳng lẽ chín tầng này có huyền diệu gì sao!

Vương Lâm trong năm mươi năm này đã nhiều lần kiểm tra phương pháp tiến vào Thiên Tôn Niết nhưng chưa bao giờ đi vào. Hôm này trong trầm mặc, hai mắt hắn bỗng lóe sáng.

Hắn là nên đi xem thử một chút!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1927 Thiên Tôn Niết

Trong Sơn Hải Châu của Nam Châu còn một vùng lục hải. Vùng biển này được gọi là Sơn Hải, mặt biển mênh mông, có rất nhiều chim biển bay lượn trên bầu trời. Sóng biển rì rào, gió biển tươi mát thổi về hướng bờ biển.

Cả Sơn Hải Châu này Sơn Hải chiếm tới gần bảy phần, còn lại ba phần là đại lục bị biển bao quanh.

Giờ phút này ở phía bắc của bờ biển, trong một vùng núi non, Vương Lâm đang đứng trên một ngọn núi nhìn về phía ngoài khơi, thần sắc bình tĩnh.

Nơi này chính là vị trí gần nhất với Sơn Hải Thụ dưới đáy biển. Nhưng Vương Lâm không lựa chọn đi tới Sơn Hải một lần nữa mà thân thể nhoáng lên, biến mất khỏi đỉnh núi này, lúc xuất hiện đã ở trong lòng núi, trong một động phủ mà hắn mở ra.

Động phủ này Vương Lâm đã ở ba năm. Bốn phía được hắn bố trí rất nhiều cấm chế. Nơi này đối với hắn mà nói đã có thể phòng ngự nhất định.

Trong động phủ này như ẩn như hiện một vùng khí màu lam. Thứ sương mù này tràn ngập bốn phía, có thể mơ hồ nhìn thấy Hải Long thân thể đã nhỏ lại rất nhiều.

Khoanh chân ngồi trong động phủ, Vương Lâm chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay mở ra không ngừng biến hóa ấn quyết. Những ấn quyết này cực kỳ đặc thù, là sau nhiều lần thử nghiệm Vương Lâm mới biết.

Trước khi đi lấy Sơn Hải Thụ ta phải thử xem Thiên Tôn Niết rốt cục có gì huyền diệu!

Vương Lâm khoanh chân dựa vào phương pháp mà hắn biết để tiến vào Thiên Tôn Niết trong năm mươi năm qua. Thần thức từ từ lan ra khỏi thân thể, ngưng tụ trên thiên linh, không ngừng nén ép lại, hóa thành một vùng ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng này là ánh sáng của thần thức. Một lát sau, thần thức của Vương Lâm trên thiên linh đột nhiên vọt tới, bay thẳng lên bầu trời, dùng tốc độ không thể nào hình dung được tiến tới.

Xuyên qua động phủ này, xuyên qua dãy núi này, từ trong núi vọt lên bầu trời. Cảnh tượng này người ngoài không thể nào cảm thụ được. Bởi vì Vương Lâm khi ngưng tụ ánh sáng thần thức đã đánh ra những ấn quyết đặc thù, chính là có tác dụng ẩn dấu mọi giao động của thần thức, bảo vệ tu sĩ Thiên Tôn tiến vào Thiên Tôn Niết không bị người khác phát hiện.

Nghe nói ấn quyết này là do Tiên Tổ truyền xuống!

Thần thức của Vương Lâm không ngừng bay lên, cả đường phá tan hư vô mà đi. Thẳng tới tầng rời vô tận, giống như một thanh kiếm sắc bén vô cùng, vô thanh vô tức đâm thủng bầu trời Tiên Cương!

Trong nháy mắt khi thần thức của hắn đạt tới điểm cao nhất, trong đầu Vương Lâm vang lên tiếng nổ như sấm sát. Trong sự cảm thụ của thần thức hắn, lúc này cả bầu trời trong nháy mắt hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, hoàn toàn hấp thu thần thức của hắn.

Trước mặt nhoáng lên, một lát sau khi thấy rõ tất cả, Vương Lâm nhìn về bốn phía, ánh mắt lộ vẻ chấn kinh.

Địa phương hắn đang đứng là một đại lục ước chừng ngàn dặm lơ lửng trên bầu trời, bên ngoài có vô số cuồng phong gào thét, cũng có những sợi tơ đen lóe lên, bên trong mỗi một sợi tơ này ẩn chứa lực lượng khiến người ta kinh khủng, giống như chỉ cần tiếp xúc là hình thần câu diệt.

Ở trung tâm của đại lục này có một cung điện khổng lồ, tràn ngập khí tức cổ xưa. Màu sắc đen kịt, tỏa ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta nhìn thấy không khỏi dâng lên ý kính sợ.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, những luồng thần niệm từ bốn phía trong cung điện khổng lồ kia lập tức gào thét đảo qua thân thể hắn.

Những thần niệm này đều ẩn chứa uy áp của tu sĩ Thiên Tôn, có tới gần hai trăm đạo.

Vương Lâm?

Bạch Phát Thiên Tôn!

Là hắn!

Trong thần thức này có một số là Thiên Tôn trong năm mươi năm nay Vương Lâm giao chiến, giờ phút này khi nhìn thấy Vương Lâm liền lập tức nhận ra hắn.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt sau khi đảo qua bốn phía, thấy rõ địa phương mình đứng rõ ràng là một loại Truyền Tống Trận cổ xưa. Trận pháp này cực kỳ phức tạp. Vương Lâm nhìn thấy mà có ảo giác như thần thức bị trận pháp này hấp thu cắn nuốt.

Hồi lâu Vương Lâm thu hồi ánh mắt, đi ra khỏi Truyền Tống Trận này, cẩn thận quan sát thân thể mình một chút. Thân thể hắn có đầy đủ huyết nhục, nếu không phải hắn biết mình dùng thần thức tới đây thì hắn căn bản rất khó nhìn thấy sự bất đồng.

Thiên Nhân suy kiếp là do Tiên Tổ năm xưa sáng tạo ra, quả nhiên huyền diệu!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, hướng về phía cung điện vừa truyền ra thần thức xa xa đi tới.

Càng đến gần nơi này, Vương Lâm càng cảm thấy rung động. Cung điện màu đen này từ xa nhìn lại đã cực kỳ khổng lồ, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy kinh người. Nhưng tới khi đến gần thì hắn lại thấy trên bầu trời cung điện này còn có một cung điện khổng lồ khác!

Tổng cộng có mười chín tầng cung điện lơ lửng giữa không trung, nối tiếp với nhau giống như một con trường long. Cung điện cao nhất đã đâm thẳng vào trong tầng trời, chỉ có thể nhìn ra hình dáng mơ hồ.

Trong năm mươi năm nay ta đã nghe được nhiều chuyện, nghe đồn trong Thiên Nhân suy kiếp trên thực tế là do Pháp Bảo cực mạnh của Tiên Tổ năm đó biến thành. Nó tồn tại trong hư vô, bảo vệ cho Tiên Tộc.

Vương Lâm nhìn những tòa cung điện nối tiếp nhau trên không, trong số đó có rất nhiều cung điện bởi khoảng cách quá xa mà chỉ nhìn thấy hư ảnh nhưng trên đó vẫn tỏa ra những luồng uy áp khiến Vương Lâm cảm nhận được rất rõ ràng.

Càng đến gần, Vương Lâm nhìn thấy ở trung tâm của đại lục cổ xưa này có hơn hai trăm tu sĩ đang ngồi đả tọa. Đám tu sĩ này bao quanh bốn phía cung điện, cách rất xa nhau, giống như không muốn ngồi cùng một chỗ vậy.

Sau khi Vương Lâm tới đây, không ít người trong số đó đều đảo mắt nhìn qua. Một vài người quen biết hắn sau khi nhìn lại còn mỉm cười ôm quyền.

Vương Lâm cũng ôm quyền đáp lễ. Đứng bên ngoài cung điện, nhìn tòa cung điện như một con quái vật khổng lồ này, bản thân cảm thấy thật nhỏ bé.

Thiên Nhân suy kiếp này cực kỳ kỳ dị, dù là tu sĩ Tiên Tộc ở bất cứ khu vực nào cũng có thể dựa vào thần thức mà tới được nơi này, cho nên đây là nơi mà tu sĩ Thiên Tôn thích tới nhất, dù là hai người ở trời nam đất bắc nhưng vẫn có thể gặp nhau tại đây.

Mà bởi vì tính chất đặc biệt của nơi này nên Thiên Nhân suy kiếp trở thành chỗ tốt nhất để Thiên Tôn làm quen với nhau. Trong đầu Vương Lâm hiện ra rất nhiều tin tức mà trong năm mươi năm này hắn tìm hiểu được.

Ngay lúc Vương Lâm còn trầm ngâm thì đột nhiên trên bầu trời, từ tòa cung điện thứ bảy bộc phát ra kim quang chói mắt. Kim quang nọ trong thời gian ngắn bao phủ bốn phía, khiến cả tất cả tu sĩ Thiên Tôn trên đại lục đều ngẩng đầu ngưng thần nhìn lại.

Vương Lâm cũng như vậy. Chỉ thấy từ trong cung điện đang phát ra kim quang có một thân ảnh mặc hắc y. Người nọ là một nam tử trung niên mái tóc dài tung bay theo gió, từ thân thể tỏa ra một luồng uy áp cường đại. Hắn nhoáng một cái bất ngờ từ cung điện thứ bảy bay thẳng lên cung điện thứ tám!

Trúc Lâm Thiên Tôn, hắn xông qua tầng bảy rồi!

Có thể xông qua tầng bảy, tối thiều phải dung nhập được sáu mươi ba đạo thần thông. Ta nhớ rõ Trúc Lâm Thiên Tôn này năm đó còn chưa có năng lực này!

Một ngàn năm, hắn đi theo Cửu Đế Đại Thiên Tôn, hiển nhiên cũng có không ít thu hoạch...

Tầng thứ tám cũng không có gì, quan trọng nhất là tầng thứ chín. Nếu ai có thể xông qua tầng thứ chín thì sợ rằng lập tức khiến toàn bộ Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc phải coi trọng.

Tầng thứ chín... quá khó khăn! Người có thể xông qua tầng thứ chín đã vô cùng gần với Dược Thiên Tôn, chỉ cần tiến thêm một bước là trở thành Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín của Tiên Tộc ta!

Dù là Minh Đạo Tôn cực mạnh trong Dược Thiên Tôn cũng đã dừng lại ở tầng mười sáu, không thể xông qua.

Nghe đồn nếu có người thông qua tầng thứ mười chín thì sẽ có được chiến lực khiến Đại Thiên Tôn cũng không dám dễ dàng ra tay!

Trong kim quang tràn ngập, hơn hai trăm Thiên Tôn bốn phía truyền thần niệm trao đối.

Trong lúc trao đối này, chỉ thấy từ tòa cung điện thứ tám truyền ra một tiếng ầm vang. Trúc Lâm Thiên Tôn mặc hắc y đột nhiên bị đánh bật ra khỏi đó, hóa thành một đạo cầu vồng nhanh chóng rơi xuống mặt đất tầng thứ bảy, cuối cùng đứng trên mặt đất nơi này.

Trong nháy mắt khi hạ xuống, thần niệm của Thiên Tôn bốn phía đều biến mất, ánh mắt ngưng tụ lại.

Thần sắc Trúc Lâm Thiên Tôn âm trầm, không nhìn bốn phía chút nào, thân thể lao về phía trước, nhoáng qua bên cạnh Vương Lâm, tìm một khu vực phía xa khoanh chân nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian kế tiếp Vương Lâm nhìn thấy trên các tòa cung điện trên bầu trời liên tục có kim quang lóe lên, cũng không rất nhiều người thất bại rơi xuống, nhiều nhất giống như Trúc Lâm Thiên Tôn. Đều dừng lại ở tầng tám, ít nhất cũng dừng lại ở tầng hai tầng ba.

Vương Lâm không nóng lòng muốn xông lên mà khoanh chân ngồi xuống không ngừng quan sát. Tu sĩ Thiên Tôn bốn phía trong ba ngày liên tục lên thử. Đại bộ phân không rời đi mà đều ở lại nơi này.

Trong vòng ba ngày, Trúc Lâm Thiên Tôn lại lên tòa cung điện thứ tám khiêu chiến một lần nữa nhưng vẫn thất bại.

Vào ngày thứ tư, hai mắt Vương Lâm lóe sáng, đứng dậy đi về phía tòa cung điện đầu tiên. Hành động của hắn không khiến nhiều người chú ý lắm. Dù sao thì tầng cung điện thứ nhất đối với tu sĩ nơi này mà nói thật quá đơn giản.

Chỉ với những người đã từng giao chiến với Vương Lâm là trong khi hắn tiến vào tòa cung điện thứ nhất, ánh mắt mới đảo qua phía hắn một chút.

Bạch Phát Thiên Tôn này nếu xông lên tòa cung điện thứ nhất này thì hiển nhiên là lần đầu tới đây. Không biết là hắn có thể xông qua mấy tầng.

Người này rất cổ quái, tu vi không cao nhưng chiến lực lại cực kỳ kinh người. Ta không phải là đối thủ của hắn, không biết hắn có thể lên được mấy tầng.

Vương Lâm... vài chục năm nay thanh danh hiển hách, nghe đồn Đạo Nhất Thiên Tôn đã từng mời chào hắn nhưng lại bị cự tuyệt.

Mười mấy ánh mắt này theo Vương Lâm biến mất ngoài cung điện.

Trong nháy mắt khi bước vào tầng cung điện đầu tiên, Vương Lâm lập tức cảm thấy càn khôn trước mặt biển hóa. Hắn tận mắt nhìn thấy trong cung điện này lại là một tầng tinh không!

Tinh không này lớn tới vô hạn, tồn tại rất nhiều những dải thiên hà, tỏa ra ánh sáng như ngọc. Mà Vương Lâm hắn lại đang đứng trong tinh không.

Một loạt tiếng gào thét kỳ dị bỗng nhiên từ tinh không trước mặt truyền tới. Vương Lâm ngẩng đầu, đột nhiên hai mắt tòa hàn quang!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1928 Xông lên

Chỉ thấy trong tinh không này bất ngờ có chín hành tinh giống như bị một luồng lực lượng kỳ dị thay đổi quỹ tích vận chuyển, từ chín phương hướng bỗng nhiên chuyển động, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Chín tu chân tinh này thoạt nhìn giống như những vật khổng lồ trong nháy mắt đã bao vây bốn phía của Vương Lâm.

Biến cố đột ngột này khiến cho thân thể Vương Lâm nhoáng lên, lập tức di chuyển. Nhưng chín khối tu chân tinh khổng lồ này lại trong nháy mắt đổi hướng, một lần nữa gào thét lao tới.

Chẳng lẽ đây là Thiên Nhân suy kiếp tầng đầu tiên!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, không né tránh nữa mà thân thể tiến về phía trước từng bước một về phía trước, trong nháy mắt đã đi tới trước một viên tu chân tinh, vung tay đánh một quyền lên tu chân tinh nọ!

- Hô Phong!

Một quyền này ẩn chứa chín lần Hô Phong thuật của Vương Lâm, bất ngờ khiến cho một quyền này hình thành một cơn lốc quét ngang tinh không, hóa thành chín con hắc long cực kỳ chân thật, va chạm với tu chân tinh kia.

Tiếng chấn động vang lên. Tu chân tinh lập tức tan nát. Đá vụn sụp đổ bay tứ tán. Đồng thời Vương Lâm xoay phắt người, tung cước về phía tu chân tinh thứ hai.

Trong tiếng nổ ầm vang, thân thể Vương Lâm chợt nhoáng lên, giống như xuất hiện tàn ảnh. Hiện lên ở tu chân tinh thứ ba, thứ tư, cho tới tu chân tinh thứ chín, liên tục đánh ra một quyền.

Tiếng ầm ầm chấn động tinh không, tất cả các tu chân tinh bị đánh tới đều toàn bộ tan nát, hóa thành những mảnh nhỏ. Nhưng lúc này từ trong tinh không đột nhiên xuất hiện một luồng lực lượng mạnh mẽ, truyền vào bên trong thân thể Vương Lâm, cuốn thân thể hắn ra khỏi vùng tinh không này.

Vương Lâm chỉ thấy trước mắt hoa lên. Hắn cảm nhận rõ thân thể của mình giống như không thể tự khống chế, từ cung điện tầng một mạnh mẽ bắn ra, rơi lên mặt đất cung điện tầng hai, liên tục lui lại mấy trăm trượng mới đứng vững được.

Thất bại rồi sao?

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Từ cung điện này không lan ra kim quang, đó chính là dấu hiệu Vương Lâm xông vào tầng này đã thất bại!

Cảnh tượng này toàn bộ tu sĩ bốn phía đều chứng kiến. Đám người này đều lộ vẻ kinh ngạc. Nhất là mấy Thiên Tôn đã từng giao chiến với Vương Lâm lại càng không thể tin được.

Ngay cả tầng thứ nhất cũng không thể vượt qua... Người này...

Trong số Thiên Tôn của Tiên Tộc, người không vượt qua được tầng thứ nhất này vô cùng hiếm thấy, hôm nay ta lại tận mắt thấy một người.

Không đúng. Vương Lâm này chiến lực rất mạnh, làm sao ngay ở tầng thứ nhất đã thất bại.

Giờ phút này tu sĩ Thiên Tôn bốn phía Vương Lâm đều nhìn lại đây, trong ánh mắt có sự kinh ngạc, có khinh miệt, có cả vẻ lạnh lùng.

Mọi người nơi này vượt qua tầng một cực kỳ đơn giản, giờ phút này thấy Vương Lâm ngay cả tầng một cũng thất bại, khó tránh khỏi lạnh nhạt với hắn. Cho dù không biểu lộ ra nhưng ánh mắt hầu như đã nói lên tất cả.

Trúc Lâm Thiên Tôn từ xa nhìn về phía Vương Lâm một cái, sau đó liền nhắm hai mắt lại, không để ý tới nữa.

Vương Lâm trầm mặc, sau một lát liền nhìn cung điện khổng lồ đen kịt trên không, hàn quang trong mắt lóe lên, thân thể nhoáng lên liền hóa thành một đạo cầu vồng một lần nữa bay về phía đó.

Cử động của hắn bị tu sĩ Thiên Tôn bốn phía nhìn thấy, trong đó đại bộ phận âm thầm lắc đầu.

Sau mỗi lần thất bại, lần thứ hai rất ít có khả năng thành công, cũng chẳng khác gì lãng phí thời gian, không bằng rời khỏi nơi này đi tu luyện thêm.

Xem ra hắn vẫn muốn trông chờ vận may. Ha ha, cũng được. Tầng thứ nhất này không chừng cũng có thể may mắn thông qua.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh trong nháy mắt đã nhảy vào trong cung điện, chỉ thấy trước mặt hoa lên đã ở bên trong tinh không.

Thần sắc hắn bình tĩnh, không có chút tức giận xấu hổ vì thất bại mà đứng trong tinh không, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía trước. Chỉ thấy tiếng gào thét lại một lần nữa vang lên. Chín tu chân tinh bỗng nhiên thay đổi quỹ tính chuyển động, giống như bị một đôi bàn tay khổng lồ vô hình đánh tới, từ bốn phương tám hướng gào thét lao về phía Vương Lâm.

Vương Lâm bất động, thần thức tản ra, bao phủ bốn phía. Trong khi chín khối tu chân tinh này càng lúc càng gần, hầu như chỉ còn không tới mấy trăm trượng, uy áp phủ xuống toàn thân thì tay phải hắn giơ lên, nắm chặt lại. Chín lần Hô Phong Hoán Vũ thuật dung nhập vào trong một quyền, hướng về phía tinh không hư vô đánh tới.

Một quyền này khiến thanh âm ầm vang. Chỉ thấy chín tu chân tinh này đồng loạt chấn động, từ xa nhìn lại giống như thân thể Vương Lâm biến mất, chỉ còn lại chín con hắc long. Chín con hắc long này hướng cái đầu khổng lồ của mình về phía chín tu chân tinh đồng loạt cắn nuốt.

Ầm một tiếng, chỉ thấy tiếng chấn động vang vọng nhưng lại tạo nên vô số tiếng vang. Chín tu chân tinh nọ bất ngờ đồng loạt sụp đổ!

Trong nháy mắt khi chín tu chân tinh này sụp đổ, từ bên trong đó tỏa ra kim quang vô tận. Kim quang này trong nháy mắt bao phủ cả tinh không, cũng khuếch tán ra bên ngoài cung điện, tràn ngập đại lục.

Đám tu sĩ Thiên Tôn đang khoanh chân ngồi bên ngoài lập tức bị kim quang này hấp dẫn, khi nhìn lại thần sắc đều lộ vẻ cổ quái. Bọn họ thấy trong kim quang có một thân ảnh bạch y tóc bạc bỗng nhiên từ đỉnh cung điện lao ra, hướng về phía bầu trời vọt tới, dùng tốc độ cực nhanh nhằm về hướng tòa cung điện thứ hai!

Không ngờ lại thành công?

Bạch Phát Thiên Tôn này đúng là thú vị.

Lần đầu tiên thất bại, lần thứ hai hẳn là may mắn thành công. Nhưng tầng cung điện thứ hai thì may mắn cũng không có chút tác dụng nào. Chỉ có thực lực mới là thứ duy nhất có ích!

Đám Thiên Tôn bốn phía nổi lên chút hứng thú. Đột nhiên tầng cung điện thứ hai giữa không trung bất ngờ lại bộc phát ra kim quang chói mắt!

Tầng kim quang tầng thứ nhất còn chưa tiêu tán, tầng cung điện thứ hai đã bộc phát ra kim quang, giao hòa với nhau, hầu như chiếu sáng cả đại lục này!

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho đám Thiên Tôn cao ngạo lạnh lùng bốn phía lặng ra đó.

- Hả?

Nhanh như thế đã vượt qua tầng hai!

Mới có bao lâu đâu. Người này thất bại ở tầng đầu tiên, không ngờ lại vọt qua tầng hai!

Trong ánh kim quang của Thiên Tôn Niết trên bầu trời, thân ảnh Vương Lâm lại vọt tới, không dừng lại chút nào, bay thẳng lên tới tầng cung điện thứ ba trên bầu trời.

Hành động này của hắn khiến một bộ phận Thiên Tôn ở bốn phía chú ý. Bộ phận này phần lớn đều dừng lại ở tầng thứ ba. Giờ phút này họ ngưng thần nhìn lại. Bởi vì Vương Lâm thất bại ngay ở tầng đầu tiên khiến cho họ cũng khó xác định là Vương Lâm có thể vượt qua hay không.

Trong tầng thứ ba ngoài việc cần dung hợp hai mươi bảy đạo thần thông vào cơ thể ra thì trong hai mươi bảy tu chân tinh còn có một viên tu chân tinh màu vàng. Tu chân tinh màu vàng này mới là trọng điểm của tầng này!

Trong thân thể ta đã dung hợp được ba mươi đạo thần thông nhưng lại thất bại ở tầng thứ ba này, cũng bởi tu chân tinh màu vàng này. Một tu chân tinh này có thể so với toàn bộ tu chân tinh còn lại!

Người này muốn xông qua tầng thứ ba rất khó khăn!

Tu sĩ Thiên Tôn bốn phía có hơn phân nửa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đang phán đoán thì lập tức từ miệng những tu sĩ này phát ra tiếng kinh hô đầy vẻ khó tin.

Cùng với vài tiếng kinh hô nọ, hầu như tất cả những người chứng kiến đều thấy cung điện tầng ba sau khi Vương Lâm tiến vào không tới một nhịp thở bất ngờ cũng bộc phát ra kim quang chói mắt!

Kim quang trên tầng cung điện thứ nhất, tầng cung thứ hai còn chưa tiêu tán thì kim quang trên tầng thứ ba lại lóe lên. Kim quang cả ba tầng giống như nối liền với nhau, tỏa sáng chói mắt, giống như một con trường long đang từ từ vươn mình vậy.

Kim quang ngập trời bao phủ bốn phía, khiến cho ánh mắt đám tu sĩ Thiên Tôn này bừng sáng.

Qua rồi!

Hắn là một lần vượt qua ba tầng! Người này tu vi ra sao, làm sao lại thất bại ở tầng một chứ?

Tốc độ thật nhanh. Với tốc độ này vượt qua ba tầng chứng tỏ người này rất mạnh!

Liên tục khiến kim quang tỏa ra, không biết kim quang có thể tỏa ra mấy lần nữa!

Trong kim quang của tầng cung điện thứ ba. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, ngẩng đầu nhìn về phía tầng thứ tư. Hắn không chút do dự. Thoáng một cái liền bay thẳng tới tầng thứ tư trong ánh mắt tập trung của mọi người!

Thiên Tôn Niết này muốn một chiêu đồng thời hủy diệt tất cả tu chân tinh. Do đó lần đầu tiên ta liên tục đánh tan mới coi như thất bại!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Ba tầng đầu đối với hắn mà nói không có tính khiêu chiến nhiều lắm.

Chỉ thoáng một cái, thân thể hắn liền biến mất trong cung điện tầng thứ tư.

Tu sĩ Thiên Tôn ở phía dưới ngay cả Trúc Lâm Thiên Tôn cũng mở mắt, nhìn kim quang đang kéo dài từ ba tầng cung điện đầu tới tầng thứ tư.

Không chỉ có hắn, hầu như tất cả mọi người đều ngưng thần nhìn lại.

Thiên Tôn Niết này tầng thứ tư là một ranh giới, trong số các Thiên Tôn của cả Tiên Tộc, người vượt qua tới tầng này không quá hai trăm người! Trong đó hầu hết đều phải dừng lại ở tầng thứ tư!

Cho nên giờ phút này hành động của Vương Lâm đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Người có thể bước vào tầng thứ tư trong số Thiên Tôn đã được xem là cường giả!

Thời gian chậm rãi trôi qua, một nhịp thở, hai nhịp thở...

Kim quang lại lóe lên, giống như nổi với nhau, từ cung điện tầng đầu tiên cho tới tầng thứ ba. Thời gian trôi qua, kim quang ở tầng đầu tiên đã dần dần mờ đi. Giống như sắp sửa tiêu tán.

Thời gian Vương Lâm tiến vào tầng thứ tư đã vượt quá thời gian của ba tầng còn lại.

Nhưng ngay trong lúc kim quang của tầng thứ nhất sắp sửa hoàn toàn biến mất, đột nhiên tu sĩ Thiên Tôn bốn phía của hơn mười người đứng dậy, nhìn chằm chằm vào bầu trời. Cung điện tầng thứ tư trong nháy mắt này bộc phát ra kim quang hoàn toàn lấn át ba tầng trước!

Kim quang này vừa xuất hiện liền khiến bốn tòa cung điện nối liền hoàn mỹ, mơ hồ xuất hiện một nửa long vĩ, ngẩng đầu nhìn từ dưới lên vô cùng kinh người!

Tầng thứ tư, hắn vượt qua rồi!

Hắn lại vượt qua được tầng thứ tư. Loại tu sĩ này trong Thiên Tôn cũng là cường giả!

Đồng tử trong mắt Trúc Lâm Thiên Tôn co rút lại, nhìn chằm chằm vào thân ảnh bước ra trong kim quang của cung điện tầng thứ tư. Thân ảnh đó khiến hắn cảm nhận được sự uy hiếp.

Đứng trên trời cao, Vương Lâm đứng trong kim quang của tầng thứ tư, ngẩng đầu nhìn lên cung điện tầng thứ năm, ánh mắt lóe lên.

Tầng thứ tư có ba mươi sáu tu chân tinh, trong đó có hai khối màu vàng. Ta xuất ra tất cả phân thân, không mặc Hồn Khải thì ở tầng thứ tư này đã là cực hạn. Nhưng nếu mặc Hồn Khải vào thì... Không biết có thể xông lên thêm mấy tầng! Đáng tiếc lúc này ta muốn đi lấy Sơn Hải Thụ, không tiện thể hiện thực lực. Đợi lấy xong Sơn Hải Thụ rồi ta lại trở lại xông lên một lần nữa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1929 Hải Tử

Vương Lâm không lập tức xông lên tầng Thiên Tôn Niết tiếp theo. Tuy rằng hắn lúc này muốn dùng tốc độ nhanh nhất đại phá Thiên Tôn Niết, bởi muốn khiến cho Đại Thiên Tôn chú ý thì đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng hiện giờ hắn còn một việc khác cần làm, giờ phút này hơi trầm ngâm một chút, trong kim quang của bốn tòa cùng điện tràn ngập nổi thành một dải, thân ảnh Vương Lâm trong ánh mắt của đám tu sĩ bên dưới liền nhoáng lên, hạ xuống, trong phút chốc từ tòa cung điện thứ tư đi tới mặt đất.

Ánh mắt của hầu hết tu sĩ phía dưới đều rơi lên người Vương Lâm, giống như cảnh tượng Trúc Lâm Thiên Tôn gây chấn động lúc trước. Thậm chí ngay cả đồng tử trong hai mắt Trúc Lâm Thiên Tôn cũng co rút lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Theo hắn thấy, Vương Lâm có vẻ không giống tu sĩ tầm thường khác. Hễ là người xông lên Thiên Tôn Niết này, dù biết rõ tầng cung điện tiếp theo không thể vượt qua nhưng vẫn muốn đi tới xem một lần, biết được sự khó khăn trong đó liền có thể căn cứ vào đó mà tu luyện tiếp.

Nhưng Vương Lâm sau khi xông qua bốn tòa cung điện lại không hề để ý tới cung điện thứ năm chút nào. Hành động như vậy khiến người khác có thể nghĩ là hắn cẩn thận, nhưng Trúc Lâm Thiên Tôn sau khi phát hiện ra điều này lại kiêng kỵ Vương Lâm hơn.

Hắn nếu không phải là không nắm chắc xông qua được tầng thứ năm này vậy thì phải là hắn không cần nhìn tới tầng thứ năm, chỉ cần hắn muốn là có thể dễ dàng xông qua... Rốt cục là điều trước hay là điều sau... Ta thật sự kỳ vọng là điều sau!

Trúc Lâm Thiên Tôn trầm mặc, ánh mắt lóe sáng.

Vương Lâm rơi xuống mặt đất, tu sĩ bốn phía liền có không ít người ôm quyền mỉm cười với hắn, những lời chúc mừng vang lên. Những người này phần lớn đều là những người đã từng quen biết, giao chiến với hắn trong năm mươi năm qua.

Còn có một số người hắn chưa từng gặp nhưng có ý kết giao.

Đối với tất cả những người chúc mừng mình Vương Lâm đều mang theo nụ cười ôn hòa, ôm quyền đáp lễ.

Chư vị đạo hữu. Vương mỗ còn có chuyện quan trọng phải làm. Xin đi trước một bước, ngày khác có thời gian sẽ trở lại ôn chuyện, cáo từ!

Thân thể Vương Lâm lóe lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía Truyền Tống Trận cổ xưa hắn xuất hiện khi tới nơi này, thân thể hóa thành sương mù, trong nháy mắt liền biến mất.

Cho tới sau khi hắn biến mất, tu sĩ Thiên Tôn bốn phía ở nơi này mới thu hồi ánh mắt, những người có quen biết đều truyền thần niệm bắt đầu nói chuyện.

Người này rõ ràng còn chưa bộc lộ toàn lực. Nhìn hắn vượt qua tầng bốn nhẹ nhàng như vậy, ta tin rằng Bạch Phát Thiên Tôn này nhất định ít nhất có thể xông tới tầng bảy!

Chưa chắc, ba mươi năm trước ta đã từng đấu với hắn. Tầng thứ tư đã là cực hạn của người này rồi!

Khó mà nói được. Ba mươi năm dù rất ngắn nhưng nếu có chút cơ duyên thì tu sĩ Thiên Tôn chúng ta cũng có thể tiến bộ. Cứ chờ xem. Hắn hẳn là còn đến Thiên Tôn Niết này lần thứ hai.

Tạm thời không nhắc tới những tu sĩ Thiên Tôn đang dùng thần niệm trao đối với nhau ở nơi này, tại Sơn Hải Châu, trong động phủ ở dãy núi bên cạnh Sơn Hải, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt có ánh sáng kỳ dị lóe lên.

Trong tích tắc khi hắn mở mắt, Hải Long Kim Tôn đang bảo vệ hắn lập tức lộ vẻ vui mừng, thu nhỏ thân thể lại, vờn quanh bốn phía Vương Lâm, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ thân mật.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, vỗ lên đầu Hải Long vài cái, nhìn cấm chế bốn phía. Trong Cấm chế này hắn cố ý lưu lại một đạo Tuế Nguyệt cấm, thông qua cấm chế này Vương Lâm có thể phán đoán ra bản thân đã rời đi bao lâu.

Thời gian ở Thiên Tôn Niết so với bên ngoài giống nhau.

Vương Lâm đứng dậy, bước về phía trước. Hải Long lập tức theo sát phía sau hắn.

Một người một rồng trong thời gian ngắn đã xuất hiện ở thiên địa bên ngoài động phủ. Giờ phút này màn đêm bao phủ, trên bầu trời là một vầng trăng sáng treo cao, ánh trăng nhu hòa phủ xuống biển khơi, cùng với sóng biển trập trùng tạo thành tầng tầng sóng bạc lộng lẫy.

Những tiếng sóng rì rào truyền đi trong đêm. Còn cả gió biển từ ngoài khơi thổi tới, bao phủ thân thể Vương Lâm, thổi tung mái tóc bạc của hắn. Mái đầu bạc trắng của hắn dưới ánh trăng trông lại càng rực rỡ, giống như phản chiếu ánh trăng vậy.

Nhìn Sơn Hải, Vương Lâm trầm mặc một lát, thân thể nhoáng lên, lập tức đứng lên Hải Long. Hải Long gầm thét hướng về phía Sơn Hải lao đi.

Đối với tu sĩ đạt chiến lực Thiên Tôn mà nói, trong bảy mươi hai châu trên đại địa của Tiên Tộc, trừ Đại Thiên Tôn và bốn mươi tám Dược

Thiên Tôn ra thì bất cứ chỗ nào họ cũng có thể đi tới. cửu tông thập tam môn cũng có thể đạp dưới chân, có thể nói là đứng trên đỉnh phong của Tiên Tộc!

Mặc dù là những hồn phách bị phong ấn cổ xưa thì Thiên Tôn cũng có thể đánh một trận! Như hiện tại Vương Lâm chuẩn bị động tới Sơn Hải Thụ. Nếu hắn không có chiến lực Thiên Tôn thì căn bản sẽ không thể hoàn thành loại chuyện như thế này.

Nhất là trong Sơn Hải còn tồn tại Hải Tử Thiên Tôn có thể dung nhập bảy mươi đạo thần thông vào một chỉ.

Nhưng hiện tại Vương Lâm lại có thể!

Tốc độ của Hải Long đạt tới tu vi Kim Tôn cực nhanh, cũng không phải bay trên không trung mà tiến vào khu vực của Sơn Hải xong, thân thể nhoáng lên, giống như dung nhập vào biến vậy. Nó vốn là một con Hải Long, vào trong Sơn Hải này giống như cá gặp nước, tốc độ càng tăng mạnh.

Tiếng gào thét cao vút trong đêm tối này vọng khắp bốn phía.

Thiên Ngưu Hồn Khải không thể mặc trong thời gian quá dài, dù là hôm nay cũng không quá nửa canh giờ. Hải Tử Thiên Tôn kia rất mạnh,

nhưng ta có Hồn Khải và Tốc Thần Quyết, muốn đánh bại ta là chuyện không có khả năng!

Chẳng qua ta muốn thắng thì cũng tốn không ít thời gian. Tuy thế việc này vẫn có thể thực hiện được!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, Hải Long dưới thân liền tăng tốc độ. Lao thẳng vào sâu trong Sơn Hải.

Dao động nó tạo ra cuốn nước biển, tạo thành một dòng xoáy vô tận, thanh thế kinh người, khiến cho nước biển gào thét không ngừng. Vô số hải thú bị uy áp của Hải Long này kinh động, lập tức tránh đi, không dám tiến lại gần chút nào.

Thời gian không dài, ngay lúc Vương Lâm sắp tới trung tâm của của Sơn Hải thì đột nhiên ngoài khơi bất ngờ có sóng biển ngập trời cuốn tới, bốc thẳng lên bầu trời, giống như một bức tường khổng lồ xuất hiện, ngăn cản Hải Long tiến về phía trước.

Hai mắt Hải Long lộ vẻ hung ác, cái đầu khổng lồ va chạm với bức tường nước kia. Tiếng chấn động ầm ầm truyền ra, bức tường nước lập tức sụp đổ. Bị Hải Long đánh tan, mạnh mẽ chui qua. Vào lúc này, nước biển lập tức giống như sôi trào, sau đó nổ tung.

Trong nước biển vừa nổ tung có một cái xúc tua mang theo dịch nhầy từ sâu trong đó uốn lượn cuốn tới. Chỉ thấy ngoài khơi đột nhiên nổi lên một thứ giống như hòn đảo chừng vạn trượng.

Nhìn giống như một hòn đảo nhưng nếu tới gần thì đây đâu phải là hòn đảo gì, rõ ràng là một con hải thú dạng bạch tuộc. Một luồng khí tức tương đương với Kim Tôn từ thân thể nó bỗng nhiên bộc phát ra.

Con hải thú này trồi lên trên mặt nước, trên đầu nó có một nữ tử tuyệt mỹ đang đứng. Nữ tử này mặc y phục xanh biếc, dáng người dù bị y phục che đi nhưng vẫn khiến người ta nhìn mà tim đập chân run. Trong tay nàng cầm một cây sáo màu lục, mái tóc dài tùy ý buộc phía sau, đôi mắt sáng ngời lộ vẻ xinh đẹp tới kinh tâm động phách.

Trên đầu nàng có một con sao biển, trông như đồ trang sức, khiến cho vẻ đẹp của nữ tử này giống như một đóa thiên địa kỳ hoa đang nở rộ.

Vương Lâm, ngươi lại tới làm gì! Thụ linh của Sơn Hải đối với ta dù vô dụng nhưng tuyệt đối không thể cho ngươi lấy đi!

Đôi mày thanh tú của nữ tử này nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang đứng trên đầu Hải Long vừa đánh tan tường nước.

Hải Long gầm nhẹ nhưng không phải hướng về phía nữ tử kia mà là còn bạch tuộc dưới chân nàng. Con hải thú này thân thể khổng lồ. Đôi mắt

âm u cũng đang nhìn về phía Hải Long.

Hai con vật này là bá chủ trong biển khơi, hiển nhiên không phải gặp mặt lần đầu. Trước đó đã từng tranh đấu.

Thụ linh của Sơn Hải đối với Vương mỗ có tác dụng trọng yếu, mà ta cũng không cần toàn bộ, chỉ cần một bộ phận mà thôi. Vật ấy đối với ngươi vô dùng, cũng không ảnh hưởng tới biến hóa của Sơn Hải, ngươi cần gì phải làm khó ta!

Mà vật này cũng không phải là sở hữu của Hải Tử Thiên Tôn ngươi mà là năm đó bị Tiên Tổ phong ấn ở nơi này, gần đây mới bị ngươi chiếm cứ, trở thành động phủ. Chẳng lẽ ngươi muốn chiếm luôn vật này mới được!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đứng trên lưng Hải Long, nhìn nữ tử tuyệt mỹ kia, chậm rãi nói.

Nữ tử xinh đẹp này ba năm trước Vương Lâm đã từng gặp. Nét đẹp của nàng có thể nói là hiếm có trên đời. Cả cuộc đời của Vương Lâm, người có thể so sánh không hơn không kém với Mộc Băng Mi chỉ còn mình nàng!

Mà nữ tử này thân là Thiên Tôn khiến nàng lại càng có một khí chất đặc biệt.

Ta ở nơi này, tất cả mọi thứ trong Sơn Hải đều là của ta! Ngươi nếu có thể chiến thắng ta thì hiển nhiên có thể lấy đi. Nhưng ngươi có thể sao! Ba năm trước tất cả phân thân đều bị ngươi lôi ra cũng không tiếp nổi ba thức của ta. Giờ mới qua ba năm, còn muốn tới rước nhục, đúng là làm càn!

Nữ tử tuyệt mỹ này hất cằm, lạnh lùng nhìn Vương Lâm, tay phải giơ lên điểm về phía trước một chỉ.

Một chỉ này khiến thiên địa biến sắc, sóng biển gầm thét. Bất ngờ nước biển bốn phía giữa nàng và Vương Lâm xuất hiện bảy mươi dòng xoáy, trong mỗi dòng xoáy lại ẩn chứa một đạo thần thông của nàng.

Lần này nàng ra tay đã dùng thuật cực mạnh, hiển nhiên là nữ tử này muốn một thức thần thông đánh lui Vương Lâm!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong nháy mắt khi nữ tử này giơ ngón tay lên, trên khuôn mắt hắn lóe lên u quang. Chỉ thấy Thiên Ngưu ấn ký vốn đã bị hắn ẩn đi bất ngờ huyễn hóa ra, hình thành một vùng ánh sáng tràn ngập toàn thân Vương Lâm.

Thiên Ngưu Hồn Khải sau hơn năm mươi năm lại một lần nữa hiện ra!

Trong nháy mắt khi Thiên Ngưu Hồn Khải xuất hiện, khí tức tu vi toàn thân Vương Lâm ầm ầm tăng vọt, thân thể từ trên Hải Long trực tiếp bay lên, cúi đầu lạnh như băng nhìn về phía Hải Tử Thiên Tôn đang vì nguyên nhân Thiên Ngưu Hồn Khải hiện ra mà chấn kinh kia.

- Hồn giả!

Đồng tử trong hai mắt Hải Tử Thiên Tôn co rụt lại. Nàng năm đó đánh một trận với Vương Lâm đã nhận ra đối phương còn chưa dùng hết sức nhưng không thể ngờ rằng hắn lại có thể là hồn giả có số lượng còn ít hơn cả Dược Thiên Tôn!

Thân là Thiên Tôn, lại cũng là hồn giả... Nhưng dù là thế mà ngươi muốn chiến thắng ta cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Thời gian mặc Hồn Khải không lâu. Ta muốn thử xem người mặc Hồn Khải này có thể chống đỡ được bao lâu!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1930 Không phải sinh linh Tiên Cương!

Ta không cần chiến thắng ngươi, chỉ cần làm cho ngươi bất động là xong!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, năm thần mạch trong cơ thể nhanh chóng biến thành những dòng xoáy xoay chuyển. Chỉ thấy thân thể Vương Lâm ở trong khoảng không đột nhiên xuất hiện chín mươi bảy đạo tàn ảnh!

Cùng với bản thể còn đang rõ ràng, lúc này tổng cộng hắn có chín mươi tám thân thể!

Mỗi một thân thể đều giống hệt như bản thể, cực kỳ chân thật. Họ xuất hiện là bởi tốc độ Vương Lâm quá nhanh, vừa di chuyển liền khiến chín mươi bảy đạo tàn ảnh biến ảo ra trong nháy mắt.

- Định!

- Định!

- Định!

Chín mươi bảy tàn ảnh và bản thể trong thời gian ngắn toàn bộ đều thi triển một đạo thần thông. Thần thông này chính là Định Thân Thuật!

Thuật này vừa xuất hiện, thiên địa biến sắc. Chỉ thấy chín mươi tám Vương Lâm trong không trung toàn bộ vươn tay phải ra, hướng về phía nữ tử tuyệt mỹ phía dưới bỗng nhiên điểm một chỉ!

Một chỉ này khiến chín mươi bảy tàn ảnh ngưng tụ lại, sau khi dung hợp với bản thể Vương Lâm liền khiến trong thiên địa xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Hư ảnh này là một ngón tay giống như có thể chống trời!

Ngón tay này biến ảo ra, lao thẳng tới Hải Tử Thiên Tôn điểm một chỉ!

Năm mươi năm trước Vương Lâm mặc Hồn Khải, dùng Tốc Thần Quyết dung hợp được chín mươi tám đạo thần thông, có thể khiến cho lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông hoảng sợ bị cuốn đi, thậm chí phải phát động đạo bào bảo mạng do Đại Thiên Tôn ban tặng.

Thậm chí ngay cả một tia thần niệm của Đại Thiên Tôn cũng phải biến ảo ra, lúc ấy mới dùng một quyền đánh tan một kích kinh thiên động địa của Vương Lâm!

Lúc này Vương Lâm sau năm mươi năm liên tục khiêu chiến đã hoàn toàn dung hợp tu vi sau khi được tăng lên ở Ma Hạt Miếu, cũng qua nhiều lần khiêu chiến mà khiến tu vi đạt tới mức khống chế hoàn mỹ. Hôm nay hắn thậm chí không cần mặc Hồn Khải vẫn có thể chiến thắng rất nhiều Thiên Tôn, thậm chí là lão tổ Thiên Tôn của Đạo Ma Tông năm xưa Vương Lâm không mặc Hồn Khải cũng có thể thắng!

Sự cường đại của hắn lúc này hoàn toàn bất đồng so với năm mươi năm trước, lúc này lại mặc Hồn Khải vào. Dùng Tốc Thần Quyết thi triển chín mươi tám đạo thần thông dung hợp làm một, uy lực vượt xa xa năm xưa!

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn lúc này chợt biến hóa, lộ ra vẻ không thể nào tin nổi. Nàng lần đầu tiên thấy Vương Lâm thi triển toàn lực. Chín mươi tám đạo thần thông này khiến nàng phải kinh hãi!

Một chỉ này điểm xuống từ thiên không, vạn vật trong thiên địa trong tích tắc này như ngừng chuyển động. Gió biển ngừng thổi, sóng biển yên tĩnh, thiên địa ngừng vận chuyển.

Luồng lực lượng này khiến cho vạn vật đều phải dừng lại, ập tới thân thể Hải Tử Thiên Tôn. Dù là nàng lúc này toàn thân cũng chấn động, tay phải dừng ở giữa không trung, Nguyên Thần trong cơ thể cũng bị một chỉ này khiến cho bất động!

Chín mươi tám đạo Định Thân Thuật!

Chín mươi tám lần Định Thân Thuật!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt. Một chỉ này hắn đã bộc phát toàn bộ lực lượng rồi.

Mà Định Thân Thuật sau khi đạt tới chín mươi tám lần mơ hồ đã xuất hiện một loại biến hóa mà Vương Lâm không thể nói thành lời. Biến hóa này rất giống như cảnh tượng khi thần niệm của Đạo Nhất Thiên Tôn xuất hiện.

Ngươi và ta không có cừu oán, ta cũng không muốn giết ngươi!

Vương Lâm nhìn Hải Tử Thiên Tôn đã bị ngừng vận động, thân thể nhoáng lên liền lao thẳng về phía đáy biển, lập tức biến mất.

Năm đó hắn mặc dù có thể khiến chín mươi tám đạo thần thông dung hợp làm một nhưng bởi vì chưa chính thức dung hợp thần thông vào cơ thể giống như Thiên Tôn chí cường của Thiên Tôn, chỉ như binh mà không có tướng, cho nên một tia thần niệm của Đạo Nhất Thiên Tôn chỉ cần một quyền là đánh tan.

Nhưng lúc này bản thân hắn không dùng chân thân đã có thể dung hợp chín đạo thần thông và thân thể. Nếu như gọi thêm chân thần thì bởi bản nguyên chân thân của hắn có chỗ kỳ dị, có thể dung hợp tới ba mươi sáu đạo thần thông, do đó uy lực đã khác biệt rất nhiều!

Giống như năm đó chỉ là một đám binh lính rời rạc, lúc này lại có một tướng lãnh, tuy rằng không phải cường đại gì nhưng cũng khiến uy lực của thần thông này tăng vọt!

Khóa thân thể Hải Tử Thiên Tôn, Vương Lâm biết thời gian không dài, dùng tốc độ cực nhanh trong chớp mắt chìm sâu vào đáy biển, nhoáng một cái đã xuống dưới rất sâu.

Thời gian từ từ trôi qua. Sau bốn nhịp thở, Vương Lâm đã tới được chỗ sâu nhất dưới đáy biển này. Nơi này áp lực có thể khiến cho thân thể một tu sĩ tầm thường nổ tung nhưng đối với người có thân thể Đạo Cổ như Vương Lâm thì không có gì đáng nói.

Trên mặt đất dưới đáy biển, tay phải Vương Lâm bỗng giơ lên đánh một quyền vào đáy biển. Một quyền này xuất ra khiến cho nước biển bị điên cuồng cuốn đi. Bất ngờ hóa thành chín mươi tám dòng xoáy từ trước mặt Vương Lâm lao thẳng về phía đáy biển.

Tiếng ầm ầm vang vọng trong không gian, tạo thành một hắc động rất lớn. Rất nhiều nước biển chảy vào trong đó. Trông giống như bị một cái miệng khổng lồ đen kịt cắn nuốt.

Vương Lâm không chút do dự. Ba năm nay hắn đã sớm thám sát Sơn Hải này, biết được chỗ của Sơn Hải Thụ kia!

Thân thể hắn thoáng lên, tiến thẳng vào trong hắc động, trong nháy mắt liền biến mất.

Giờ phút này đã qua sáu nhịp thở! Hải thú bạch tuộc tu vi Kim Tôn ngoài khơi nằm trong phạm vi của Định Thân Thuật vẫn không nhúc nhích. Nữ tử tuyệt mỹ kia cũng vẫn duy trì động tác, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không thể nhắm lại.

Hải Long ở một bên, ánh mắt lộ vẻ đắc ý, hướng về phía hải thú bạch tuộc rít gào, giống như đang nói gì đó mà chỉ có hải thú mới hiểu nổi.

Còn về phần cụ thể nó nói gì thì chỉ sợ rằng ngoài nó ra cũng chỉ có hải thú bạch tuộc mới hiểu nổi.

Thời gian từ từ trôi qua. Vào nhịp thở thứ tám, Vương Lâm xuất hiện ở nơi tận cùng của Sơn Hải, thế giới bên trong hắc động. Nơi này là một vùng hư vô, bị nước biển bao phủ. Trong đó có một cây đại thụ vô cùng khổng lồ!

Cái cây này to tới nửa Sơn Hải, nhìn như không thấy giới hạn, vỏ cây khô héo, trên đó có những cành khô, tỏa ra bốn phía giống như chống đỡ cả Sơn Hải này.

So với nó thì Vương Lâm nhỏ yếu tới mức không thể phát hiện. Mà trên cái cây này lại tràn ngập khí tức tử vong, tầng tầng phong ấn bao phủ. Ngoài ra thì còn có một luồng khí tức sát lục tràn ngập bốn phía, giống như cây đại thụ này từng chém giết vô số vậy!

Bên ngoài thân cây này, ở chỗ tầng tầng phong ấn có bảy vầng sáng màu lục đang trôi nổi. Mỗi một vầng sáng đó lớn cỡ nắm tay, so với cái cây khổng lồ này thì giống như không đáng gì vậy.

Vầng sáng này chính là thứ Vương Lâm muốn, thụ linh do Sơn Hải Thụ sau khi tử vong biến thành. Thụ linh này có thể giúp cho tu sĩ sinh ra mộc bản nguyên!

Sơn Hải Thụ này vốn có không ít thụ linh như vậy nhưng từ cổ chí kim đã bị người ta lấy đi không ít, lúc này còn lại chỉ có bảy cái!

Thụ linh của Sơn Hải Thụ cũng không phải là bị phong ấn mà không hiểu tại sao lại lộ ra ngoài, lơ lửng ở đó, giống như phong ấn đối với thụ linh này không có chút tác dụng vậy.

Giờ phút này thời gian đã trôi qua mười nhịp thở!

Không chút do dự, Vương Lâm tới bên cạnh Sơn Hải Thụ, tay áo vung lên. Bảy thụ linh lập tức bay thẳng về phía hắn, bị hắn thu vào trong Không Gian trữ vật, xoay người đang muốn rời đi.

Ngay trong nháy mắt này. Đột nhiên hai mắt hắn cảm thấy đau đớn. Kim quang trong mắt không bị khống chế ào ào bộc phát ra. Biến hóa đột ngột này khiến thân thể Vương Lâm bỗng sững lại.

Trong cặp mắt đau đớn này mơ hồ giống như bị một luồng lực lượng kỳ dị kêu gọi. Ở trong Sơn Hải Thụ có một vật gì đó đang dẫn động đôi mắt Vương Lâm!

Trong hai mắt Vương Lâm có một mảnh nhỏ của Tiên Cực Kiếm do lão già mặc lục bào ở Ma Hạt Miếu dung nhập vào, khiến cho trong mắt có sự uy nghiêm, giống như thanh kiếm kia, đầy lực trấn áp.

Xoay phắt người lại, kim quang trong mắt lóe lên, Vương Lâm lập tức nhận ra trong Sơn Hải Thụ này có một đạo kim quang đang lao thẳng về phía mình.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh chỉ trong nháy mắt. Khi Vương Lâm nhìn thấy đạo kim quang hắn thấy trong kim quang đó có một mảnh kim loại lớn cỡ bàn tay!

Là một mảnh của Tiên Cực Kiếm!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Chỉ thấy mảnh kim loại màu vàng kim từ trong Sơn Hải Thụ bay thẳng về phía Vương Lâm, giống như không phải nó kêu gọi Vương Lâm mà là Vương Lâm kêu gọi nó vậy.

Chẳng qua phong ấn bên ngoài Sơn Hải Thụ trong nháy mắt khi mảnh kim loại màu vàng kim muốn xuyên qua liền bộc phát ra ánh sáng chói mắt, ngăn cản mảnh kim loại ở bên trong. Một luồng sóng gợn hiện lên, khiến mảnh kim loại đâm vào phong ấn, lộ một nửa ra ngoài nhưng lại bị phong ấn giữ lại, không thể hoàn toàn thoát ra.

Trong tích tắc khi nó ra ngoài được một nửa, kim quang trong mắt Vương Lâm càng lóe lên kịch liệt, cảm giác đau đớn càng nhiều, giống như trong mắt hắn cũng có một mảnh vỡ muốn bay ra vậy.

Sơn Hải Thụ này tại sao lại có một mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm!

Vương Lâm trong năm mươi năm này cũng đã cố tìm nơi xuất phát của những vật phẩm lão già trong Ma Hạt Miếu dung nhập vào thân thể mình. Dù sao muốn hoàn toàn nắm giữ thì phải hiểu rõ những vật phẩm này.

Tiên Cực Kiếm trong trận đánh giữa Tiên Tổ và Lục Ma Hạt mà bị hạt vĩ đánh vỡ. Nhưng truyền thuyết kiểu như vậy Vương Lâm trong năm mươi năm này lại nghe được không dưới mười kiểu!

Hầu như trong mỗi một châu đều có sinh linh của thiên ngoại bị phong ấn, cũng từng làm cho Tiên Cực Kiếm tan nát. Do đó khiến cho Vương Lâm không hiểu rõ là rốt cục đâu là thật, đâu là giả.

Thậm chí còn có truyền thuyết nói rằng Tiên Cực Kiếm là sau khi Tiên Tổ mất tích mới tự vỡ tan, hóa thành mấy mảnh nhỏ khuếch tán đi, truyền tới nhiều vị trí trong Tiên Tộc!

Những ý nghĩ này chợt lóe lên trong óc Vương Lâm hắn hơi do dự một chút.

Phong ấn này là do Tiên Tổ bố trí, muốn lấy mảnh vỡ này rất có thể sẽ dẫn động lực lượng phong ấn!

Thời gian lúc này đã trôi qua mười lăm nhịp thở. Hai mắt Vương Lâm lập tức lộ ra vẻ quyết đoán, sau khi lùi lại mấy bước, thân thể không đi tới mà nhoáng lên, lôi đình bản nguyên chân thân biến ảo ra, tiến thẳng về phía mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm, trong tích tắc tới gần tay phải bỗng nhiên giơ lên chụp về phía mảnh vỡ này!

Lục Ma Hạt Miếu cũng có phong ấn, năm đó còn không có việc gì. Nhưng hình như phong ấn này có chút bất đồng. Chẳng qua phú quý hiểm trung cầu, nếu cứ như vậy mà rời đi thì nhất định ta không cam lòng!

Lôi đình bản nguyên chân thân này chụp một cái liền nắm được mảnh nhỏ của Tiên Cực Kiếm.

Trong nháy mắt khi hắn cầm được mảnh vỡ này, lực lượng phong ấn trong Sơn Hải Thụ ầm ầm bộc phát!

Chỉ thấy chỗ đang giữ mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm liền có những vòng sóng gợn huyễn hóa ra, lập tức hình thành một khuôn mặt lớn. Khuôn mặt này tràn ngập uy nghiêm, có một luồng uy áp bức người ập tới lôi đình bản nguyên chân thân của Vương Lâm.

Phát hiện sinh linh không phải của Tiên Cương đại lục. Phong ấn!

Một giọng nói xa xưa từ sâu trong đáy biển bỗng nhiên vọng lên.

- Quả nhiên có chuyện!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1931 Khuôn mặt!

Phát hiện sinh linh không phải của Tiên Cương, phong ấn!

Trong tâm thần Vương Lâm đột nhiên vang lên một giọng nói cổ xưa. Giọng nói này giống như chưa từng truyền ra trong mấy vạn năm, mang theo vẻ tang thương, vang vọng khắp tầng tầng phong ấn.

Không chút chần chừ, bản thân của Vương Lâm hầu như trong nháy mắt khi giọng nói này vang lên bỗng lui lại phía sau, thân thể vừa lui lại, ngũ hành chân thân biến ảo ra, lao thẳng về phía lôi đình bản nguyên chân thân phía trước. Cùng lúc đó. Khuôn mặt khổng lồ do phong ấn biến ảo ra liền hướng về phía lôi đình chân thân của Vương Lâm hút mạnh một cái.

Trong nháy mắt khi khuôn mặt này biến ảo ra, trên mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm truyền ra một lực hút rất lớn. Giống như phong ấn này muốn ngăn cản mảnh vỡ này chui ra vậy.

Giờ phút này lôi đình chân thân của Vương Lâm nếu buông tay, vội vàng lui lại phía sau thì có lẽ còn có thể tránh được cảnh bị khuôn mặt khổng lồ kia cắn nuốt. Nhưng nếu hắn còn không buông tay thì nhất định sẽ gặp phải nguy cơ!

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, không cần nghĩ ngợi, lôi đình chân thân lập tức bộc phát ra tiếng sấm sét ầm ầm. Chỉ thấy vô số tia chớp từ trong chân thân bất ngờ khuếch tán ra. Những tia chớp này ẩn

chứa sát lục, chính là sát lục lôi đình ẩn chứa bên trong lôi đình chân thân của Vương Lâm!

Lôi đình này tán ra, đáy biển bốn phía bỗng nhiên ầm vang. Chỉ thấy những tia chớp từ lôi đình chân thân lan ra chợt hợp lại thành một cánh tay bằng chớp khổng lồ, hướng về phía khuôn mặt kia đánh một chưởng!

Khuôn mặt nọ vốn mơ hồ, nhìn không thể thấy rõ vẻ mặt, giờ phút này bị tia sát lục lôi đình của lôi đình chân thân hình thành chưởng ấn khổng lồ đánh lên liền lập tức phát ra tiếng nổ ầm vang.

Khuôn mặt kia lộ ra thần sắc thống khổ, hơi sững lại một chút. Nương theo giây phút này, ánh mắt lôi đình chân thân của Vương Lâm liền lóe lên, nắm chặt lấy mảnh vỡ màu vàng kia. Gầm nhẹ một tiếng liền hướng về phía ngoài giật một cái, đối kháng với lực hút khổng lồ kia. Kéo mảnh vỡ đang ở trên khuôn mặt trong tầng tầng phong ấn ra ngoài một tấc!

Nhưng một tấc này như đã tới cực hạn. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi lôi đình chân thân túm lấy mảnh vỡ này, ngũ hành chân thân của Vương Lâm đã tới gần, túm lấy lôi đình chân thân kéo ra.

Lôi đình chân thân giống như một cầu nối, ngũ hành chân thân kéo ra liền truyền vào một lực lượng mạnh mẽ, lại lôi mảnh vỡ trong phong ấn kia ra, ầm ầm tiến ra thêm được một tấc nữa!

Lúc này nó đã hơn phân nửa ở bên ngoài phong ấn, bên trong chỉ còn lại một tấc mà thôi!

Bản thể của Vương Lâm trong nháy mắt tới gần, hữu quyền nắm chặt lại, hướng về phía chưởng ấn thiểm điện đang đè xuống khuôn mặt lớn kia, bỗng nhiên đánh một quyền. Một quyền này đánh ra, lập tức phía sau hắn có hư ảnh Đạo Cổ biến ảo ra. Đánh theo một quyền.

Tiếng chấn động lúc này vang lên kinh thiên động địa, cuốn động nước biển bốn phía, cũng khiến cho ngoài khơi hình thành một cơn lốc khổng lồ. Một quyền này đánh ra giống như dung hợp với chưởng ấn thiểm điện kia, cùng chống cự với khuôn mặt nọ. Đồng thời trong tích tắc này, Vương Lâm túm lấy ngũ hành chân thân, gầm nhẹ giật về phía sau!

Lực lượng bản thể truyền vào ngũ hành chân thân, ngũ hành chân thân dung hợp lại truyền tiếp vào lôi đình chân thân, truyền vào cánh tay phải đang cầm mảnh vỡ kia, khiến cho lôi đình chân thân gần lên một tiếng kinh thiên, kéo được mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm ra!

Vừa bị kéo ra, mảnh vỡ này trong nháy mắt đã vọt ra, giống như biển lửa bộc phát tràn tới, điên cuồng đánh vào hai bản nguyên chân thân của Vương Lâm, khiến cho hai chân thân này bị cuốn đi, sau khi dung nhập vào bản thể của Vương Lâm liền khiến hắn phải vội vàng lui về phía sau.

Nhưng luồng lực lượng mạnh mẽ này vẫn chưa tiêu tan chút nào, điên cuồng đánh lên người Vương Lâm, khiến cho thân thể hắn run rẩy, khóe miệng tràn máu tươi. Với sự cường hãn của thân thể hắn lúc này, chiến

lực của Thiên Tôn nhưng ở trong phong ấn này cũng phải bị thương, có thể thấy được sự mạnh mẽ của phong ấn!

Nhưng tất cả còn lâu mới chấm dứt. Trong lúc Vương Lâm đang lui lại phía sau. Lực lượng mạnh mẽ kia đang đánh tới thân thể hắn, chỉ thấy bàn tay từ thiểm điện đặt trên khuôn mặt khổng lồ kia ầm ầm sụp đổ, tản ra bốn phương tám hướng.

Trong bàn tay kia vẫn chưa ẩn chứa nhiều sát lục lôi đình. Bởi lẽ khối chân thân này của Vương Lâm nếu vận dụng quá nhiều sát lục lôi đình lực thì sợ rằng lôi đình này lan ra chân thân sẽ không chịu nổi mà sụp đổ. Dù sao thì sát lục lôi đình này cũng là do hắn vô ý sinh ra, ẩn chứa lực lượng khiến bản thân Vương Lâm cũng phải kiêng kỵ kinh hãi.

Giờ phút này bàn tay sụp đổ nhưng lại không tạo thành chút thương tổn cho sát lục lôi đình. Nó bị cuốn đi sau đó đồng loạt tiến vào thân thể Vương Lâm.

Đã không còn bị bàn tay này hạn chế, khuôn mặt này phát ra tiếng gầm vô thanh, lao thẳng về phía Vương Lâm, giống như nếu không cắn nuốt Vương Lâm vốn không phải sinh linh này của Tiên Cương thì quyết không bỏ qua!

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã cách Vương Lâm không tới mười trượng. Dù Vương Lâm có lui lại phía sau thế nào thì khuôn mặt lộ ra từ tầng phong ấn này cũng đuổi theo không bỏ!

Cảnh tượng này nếu từ góc độ người khác nhìn lại thì có thể thấy Vương Lâm lùi lại thẳng tắp, còn khuôn mặt lộ ra từ tầng tầng phong ấn Sơn Hải Thụ giống như không ngừng vươn cổ, kéo dài ra tới trăm trượng, theo khuôn mặt kia cấp tốc truy kích!

Từ xa nhìn lại, khuôn mặt nọ trông thật giống với một con mãng xà khổng lồ!

Phát hiện ra sinh linh không phải thuộc về Tiên Cương, phong ấn!

Vừa truy kích, giọng nói xa xưa kia lại vang vọng, giống như mang theo một ý chí nào đó, mang theo sứ mạng, lộ ra vẻ quỷ dị không cách nào hình dung được!

Hai mắt Vương Lâm lộ ra tơ máu. Hắn sau khi có được chiến lực Thiên Tôn, trong năm mươi năm qua còn chưa bao giờ gặp phải chuyện kinh hiếm thế này. Nhưng giờ phút này không phải lúc hắn đắn đo suy nghĩ. Phú quý hiểm trung cầu. Hắn nếu đã quyết định rồi thì sẽ không hối hận.

Lui lại phía sau, trong nháy mắt khi khuôn mặt gào thét lao tới, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên, nắm thành quyền. Bất ngờ bên ngoài thân thể hắn huyễn hóa ra chín mươi bảy tàn ảnh!

Chín mươi bảy tàn ảnh này tất cả đều hai tay bắt quyết, đánh một chưởng lên bầu trời.

Thần chấn, binh tu liệt vị!

Yêu thuật, phong hỏa thành sơn!

Ma đạo, sinh tử nghịch động!

Thần, yêu, ma, cổ đạo vô tiên!

Một một tàn ảnh đều gầm lên câu này, ầm ầm đánh ra một quyền. Cuối cùng chín mươi bảy tàn ảnh này dung hợp với bản thể Vương Lâm, một quyền đánh ra hình thành một vùng sóng gợn màu xám, điên cuồng khuếch tán về phía khuôn mặt đang lao tới cắn nuốt kia.

Đây chính là lực lượng bạo phát mạnh nhất của Vương Lâm lúc này, một kích cực mạnh mượn Hồn Khải mà không giữ lại chút nào của hắn! Trong năm mươi năm khiêu chiến, hắn chưa bao giờ xuất ra chiêu này, nhưng trước phong ấn này lại đành phải sử dụng.

Gợn sóng màu xám kia va chạm với khuôn mặt lớn kia, khiến những tiếng răng rắc truyền ra tám hướng, không ngừng vang vọng. Chỉ thấy khuôn mặt nó ở cách Vương Lâm ba trượng liền dùng một tốc độ mà mắt

thường cũng có thể trông thấy mà hóa đá. Chẳng những khuôn mặt đó bị hóa đá mà ngay cả phong ấn tiếp xúc với nó cũng giống như thế, nhanh chóng hóa đá!

Nhưng tất cả đều chỉ là tạm thời. Trong khuôn mặt kia còn chưa hóa đá hoàn toàn, ánh sáng màu xem vẫn đang lan tràn ra, chỉ thấy chỗ khuôn mặt bị hóa đá kia bỗng nhiên xuất hiện dấu hiệu khôi phục!

Ngay cả Cổ đạo vô tiên cũng không thể hoàn toàn hủy diệt, thậm chí khuôn mặt do phong ấn này biến thành cũng nhanh chóng khôi phục. Sợ là thêm vài nhịp thở nữa là nó sẽ khôi phục hoàn toàn!

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Hắn giờ phút này nếu lựa chọn nhanh chóng lui lại phía sau, tin rằng tám phần mười là hắn có thể đánh ra một động khẩu để thoát khỏi nơi này, xuất hiện trong Sơn Hải, thậm chí còn có khả năng trực tiếp lao ra ngoài!

Nhưng nếu cứ vậy mà rời đi thì Vương Lâm không muốn! Hai mắt hắn lóe lên hàn quang. Phong ấn này đã khiến hắn bị thương. Mà hắn dù có tám phần tin tưởng là có thể chạy thoát khỏi nơi này những vẫn có hai phần không chắc chắn. Hơn nữa đợi tới khi Hải Tử Thiên Tôn khôi phục khả năng hoạt động, trong ngoài giáp công thì đối với hắn cũng vô cùng bất lợi!

Loại chuyện này nhất định Vương Lâm không thích đánh cuộc. Hắn thích nắm sinh cơ của mình trong bàn tay hơn!

Không thể lùi lại!

Ánh sáng trong mắt Vương Lâm bùng lên, thân thể nhoáng một cái, bất ngờ không lui lại mà bước về phía trước một bước, trực tiếp xuất hiện ở phía sau khuôn mặt nọ. Tầng tầng đá trên khuôn mặt đang bị phá vỡ, chớp mắt sẽ khôi phục bình thường. Khuôn mặt lại tiếp tục giãy giụa, giống như muốn chuyển hướng lao vào Vương Lâm cắn nuốt.

Nhưng phần cổ của khuôn mặt này hơn phân nửa đã bị hóa thành, tuy rằng đang nhanh chóng khôi phục nhưng muốn quay đầu lại còn cần thời gian vài nhịp thở.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt khi khuôn mặt kia muốn quay đầu lại, tay phải hắn bỗng nhiên giơ lên. Một trận đau đớn thấu tim truyền ra, trong bàn tay hắn liền có một thanh cốt đao dữ tợn chui ra dài đủ ba trượng!

Thanh âm đao này vừa xuất hiện, nước biển bốn phía lập tức đóng băng!

- Chết đi!

Nương theo lực lượng của Hồn Khải, thân thể Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ liền bay lên. Chín mươi bảy tàn ảnh lại xuất hiện một lần nữa.

Mỗi tàn ảnh thần sắc đều dữ tợn, hai mắt đỏ bừng, tay phải giơ cốt đao biến ảo ra.

Một đao chém xuống, chín mươi bảy hư ảnh cốt đao cũng đồng loạt dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, ầm ầm chém xuống! Từ xa nhìn lại, tổng cộng chín mươi tám đao này giống như nối liền với nhau, hình thành một đao ảnh như nan quạt, hướng về vị trí tiếp xúc giữa đầu và cổ của khuôn mặt kia mà chém xuống!

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt chấn động của Sơn Hải. Nơi nối tiếp giữa cổ và đầu của khuôn mặt khổng lồ kia bất ngờ bị một đao hạ xuống, xuất hiện dấu hiệu tan nát. Dấu hiệu này vừa xuất hiện, một đao ảnh lại xuyên thấu qua, trong nháy mắt phát ra tiếng ầm vang.

Vị trí tiếp xúc giữa cổ và đầu của khuôn mặt khuống lồ này bị một đao này chém đứt đôi!

Đáy biển chấn động, khiến cho cả Sơn Hải tràn ngập sóng gió, hóa thành dòng xoáy cuốn động nước biển rít gào. Hải Long ở ngoài khơi lúc này đang uốn lượn thân thể, hướng về phía hải thú bạch tuộc đắc ý khiêu khích, gào thét âm thanh mà chỉ có chúng mới hiểu.

Hải thú bạch tuộc kia không biết có nghe được hay không nhưng hai mặt lúc này mơ hồ lộ ra vẻ phẫn nộ và điên cuồng.

Nhưng giờ phút này đáy biển chấn động khiến Hải Long kia sửng sốt. Đột nhiên cảm nhận được nguy cơ lớn lao. Nó không cần nghĩ ngợi gì, thân thể lập tức lao vọt về phía đáy biển, nhanh chóng tiến tới.

Trong nháy mắt khi nó rời đi. Thân thể Hải Tử Thiên Tôn trên lưng hải thú bạch tuộc run lên, hai mắt bỗng nhiên lộ ra hàn quang!

Vương Lâm!

Hải Tử Thiên Tôn lúc này đã khôi phục hành động!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1932 Đoạn chưởng!

Đồng thời vào lúc Hải Tử Thiên Tôn khôi phục, Vương Lâm ở trong hắc động tại dòng xoáy vô tận dưới đáy Sơn Hải giơ đao chặt đứt khuôn mặt kia.

Trong nháy mắt khi một đao này hạ xuống, khuôn mặt nọ phát ra tiếng gào thét kinh thiên, hoàn toàn xoay được lại phía sau nhưng cuối cùng

cũng hoàn toàn tan rã, sụp đổ trước mặt Vương Lâm, hóa thành một đám tro bụi. Dung nhập vào trong nước biển.

Vị trí tiếp xúc giữa tay phải của Vương Lâm và cốt đao chảy máu tươi, cốt đao kia gây cho tay phải Vương Lâm sự đau đớn rất lớn, từ từ co rút lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất, dung nhập vào bên trong cánh tay.

Một đao vừa rồi Vương Lâm đã bộc phát ra toàn bộ lực lượng, giờ phút này vô cùng uể oải. Nhất là cánh tay phải chứa cốt đao bị lực lượng phản chấn khiến cho nó giống như tan nát vậy.

Muốn phong ấn ta?

Vương Lâm thở hổn hển. Tu vi của hắn cao cường, mặc dù ở trong nước nhưng vẫn như bình thường, hơi thở từ trong mồm tỏa ra, hóa thành một đám bọt khí bay lên, không hề có nước biển tràn vào miệng, ngược lại một tia khí tức ẩn chứa trong nước biển lại bị hắn hút vào.

Quay đầu nhìn lại tầng tầng phong ấn bên ngoài Sơn Hải Thụ. Phong ấn này bởi vì vừa rồi bị một đao của Vương Lâm phá ra, lúc này đang có sóng gợn chậm rãi tản ra, mơ hồ khôi phục.

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm không nóng lòng rời đi mà xem xét thương thế trong cơ thể, lại tính thời gian mặc Hồn Khải. Bởi vì vừa rồi mấy lần

thi triển toàn lực khiến thời gian mặc Hồn Khải của hắn lúc này chỉ còn lại tầm nửa nén hương.

Vậy là đủ rồi!

Vương Lâm sau khi hô hấp bình thường lại, thân thể liền nhoáng lên. Bay thẳng lên trên, thân ảnh cực nhanh, trong nháy mắt đã tới hắc động, chui ra khỏi đó. Rời khỏi nơi sâu nhất của Sơn Hải, xuất hiện bên trong dòng nước biển.

Trong nháy mắt khi hắn vừa đi ra khỏi hắc động. Hải Long từ bên trên nhanh chóng bay tới, khi thấy Vương Lâm liền gầm lên một tiếng lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng tiến tới. Vương Lâm gật đầu, mang theo Hải Long bay thẳng lên phía trên.

Hắn đã nhận thấy Định Thân Thuật trên người Hải Tử Thiên Tôn lúc này đã mất đi hiệu lực.

Hầu như trong chớp mắt khi Vương Lâm bay lên, một giọng nói như rít qua kẽ răng vang lên trong Sơn Hải này.

Vương Lâm!

Cùng với giọng nói này, nước biển vốn màu xanh thầm bỗng nhiên hóa thành màu đen. Ở phía trước Vương Lâm, màu đen càng đậm, trông như mực tàu vậy, bên trong còn có một cái xúc tua lớn đang cuốn tới, khiến cho nước biển màu đen hình thành một dòng xoáy đánh tới Vương Lâm.

Hải Tử Thiên Tôn, ngươi hôm nay không phải là đối thủ của ta. Ta đối với ngươi không có thù oán, mộc linh của Sơn Hải cũng không phải vật riêng của ngươi. Ngươi nếu còn dây dưa thì đừng trách Vương mô nhẫn tâm!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, điều khiển Hải Long tránh khỏi đám nước biển màu đen kia. Từ bên cạnh lao lên mặt biển.

Cả Sơn Hải này đều là đan phủ của Hải Tử Nghệ Đình ta, làm sao có thể nói tới là tới, nói đi là đi! Sơn Hải trận!

Tên của Hải Tử Thiên Tôn vốn là Nghệ Đình, chẳng qua bởi vì vẫn sống ở Sơn Hải. Cũng đắc đạo ở nơi này, trở thành Thiên Tôn nên đối với đám Thiên Tôn, nàng cũng giống như Vương Lâm được gọi là Bạch Phát Thiên Tôn. Được gọi là Hải Tử Thiên Tôn!

Lời nói của nàng truyền ra, chỉ thấy nước biển tám hướng hầu như toàn bộ hóa thành màu đen, nhất là trên mặt biển màu đen lại càng giống hệt mực tàu đã khô vậy!

Tấm màn mực này vô cùng chắc chắn, phong tỏa hơn phân nửa Sơn Hải. Nếu từ trên trời cao nhìn giống thì sẽ thấy mặt biển khôn cùng lúc này đã trở thành một vùng mặt đất màu đen. Kiên cố vô cùng!

Thân ảnh Hải Tử Thiên Tôn chợt biến ảo ra trong nước biển, hải thú bạch tuộc dưới thân gào thét, lao thẳng về phía Hải Long dưới thân Vương Lâm.

Nó hận Hải Long nọ tới tận xương, giờ phút này vừa lao ra vừa gầm thét chấn động nước biển, hình thành sóng gợn truyền ra. Ánh mắt Hải Long lóe lên vẻ hung ác, cũng gầm thét lao tới, cùng hải thú bạch tuộc vừa rít gào vừa giao chiến.

Hai con hải thú này chém giết khiến nước biển giống như có lôi đình cuồn cuộn, truyền ra tiếng chấn động kịch liệt.

Cùng lúc đó, Hải Tử Thiên Tôn tuyệt mỹ cũng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Từng bước đi tới. Nàng đối với Vương Lâm cũng chưa hề có hận thù gì, ngược lại đối với Vương Lâm trong trận đánh ba năm trước lại còn có ấn tượng khá sâu. Nhưng cũng chỉ như thế, trong nội tâm không hề có chút gợn sóng, giống như người xa lạ ngẫu nhiên gặp mặt mà thôi.

Trận chiến đó Vương Lâm sau khi thất bại. Hải Tử Thiên Tôn liền quên việc này. Nhưng hôm nay lại bất đồng, Vương Lâm sau ba năm xuất hiện, một chỉ điểm ra không ngờ lại khiến thân thể nàng ngừng lại trong hơn mười nhịp thở!

Chuyện này đối với nàng mà nói căn bản không thể tiếp nhận, vừa tức giận vừa xấu hổ! Phải biết rằng nàng dù là Thiên Tôn nhưng vẫn là một nữ tu. Một nữ tu bị khống chế đứng yên đó, không hề có chút sức phản kháng. Cảm giác này khiến nàng nổi giận!

Vốn trong ý nghĩ của nàng, thụ linh của Sơn Hải dù có thể ngưng tụ ra bản nguyên nhưng đối với nàng tác dụng không lớn. Nếu Vương Lâm nọ có thể cúi đầu một chút, cầu xin nàng thì nể tình đều là Thiên Tôn nàng sẽ có thể đưa cho hắn mấy cái.

Nhưng Vương Lâm này dù là ba năm trước hay lúc này đều vô cùng lạnh lùng. Điểm này khiến cho mỹ nữ Hải Tử Thiên Tôn này muốn làm khó dễ hắn.

Tu vi nàng cao thâm, thân phận cao quý, trừ mấy Dược Thiên Tôn hữu hạn ra thì tu sĩ tầm thường nàng chẳng coi vào đâu. Cũng bởi thân phận nàng cao quý cho nên mới có thể chiếm cả Sơn Hải này mà không ai dám can thiệp hay trêu chọc.

Nhưng nàng không thể nào ngờ được lại có thể bị định thân hơn mười nhịp thở!

Đối mặt với Hải Tử Thiên Tôn đang tiến tới, Vương Lâm nhướng mày. Thời gian mặc Hồn Khải của hắn có hạn, không muốn giây dưa nhiều với Hải Tử Thiên Tôn này. Nhưng nếu nữ tử này cứ cố tình lằng nhằng

thì thì hắn cũng không ngại dùng tốc độ nhanh nhất đánh nàng trọng thương!

Giờ phút này hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt khi Hải Tử Thiên Tôn tiến tới, Vương Lâm bước về phía trước, bên người lập tức xuất hiện chín bảy tàn ảnh, lao thẳng về phía Hải Tử Thiên Tôn.

Trong nháy mắt khi tới gần, tay phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên, hướng về phía Hải Tử Thiên Tôn đánh ra một chưởng!

Trong nháy mắt khi chưởng này đánh ra, chín mươi bảy tàn ảnh bốn phía cũng giơ tay phải lên, dung hợp lại tạo thành chín mươi bảy đạo Dịch Linh Ấn, ầm ầm biến ảo ra, hình thành ở trước người Vương Lâm một chưởng ấn khổng lồ, đánh thẳng tới Hải Tử Thiên Tôn.

Hải Tử Thiên Tôn cắn răng vung ngọc thủ về phía trước. Lập tức một vùng lam quang tràn ra ngoài tay phải nàng, bất ngờ hóa thành một cái chuông gió rất lớn. Cái chuông gió này nhanh chóng bành trướng ra, bên trong truyền ra tiếng rít cao vút. Chỉ thấy một con chim màu lam từ bên trong đó biến ảo ra, đập cánh bảy mươi lần, ẩn chứa bảy mươi đạo thần thông, đánh thẳng tới Dịch Linh Ấn của Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi con chim màu lam này bay ra, Hải Tử Thiên Tôn lại giơ ngọc thủ lên một lần nữa, điểm một chỉ về phía trước.

Mệnh do thân ra là đệ nhất đạo!

Ngọc thủ của Hải Tử Thiên Tôn điểm ra, bất ngờ khiến trước người nàng xuất hiện một ấn kỳ hình trứng. Ấn ký này do bảy mươi nét bút tạo thành, không ngờ ẩn chứa bảy mươi đạo thần thông!

Thương thiên bất nghịch đệ nhị đạo!

Hải Tử Thiên Tôn cắn răng, dung nhan tuyệt mỹ tái đi. Tay phải giơ lên, khóe miệng tràn máu tươi, hiển nhiên pháp thuật này đối với nàng cũng rất khó thi triển!

Lời nói vừa thốt lên, ấn ký hình trứng kia bất ngờ bành trướng, bảy mươi nét bút bên trong lập tức liền có hai mươi sáu nét tách ra, tăng lên gấp đôi. Vốn bảy mươi nét bút lúc này trong nháy mắt hóa thành chín mươi sáu nét!

Chín mươi sáu nét bút, tương đương với chín mươi sáu đạo thần thông dung hợp. Hình thành ấn ký hình tròn kia, ẩn chứa một luồng khí tức kinh thiên động địa, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Dịch Linh Ấn của Vương Lâm va chạm với con chim màu lam kia, tiếng chấn động vang vọng không gian. Con chim kia tan nát, lại hóa thành chiếc chuông gió bị cuốn đi. Dịch Linh Ấn ầm vang, trong nháy mắt va

chạm với ấn ký hình trứng. Lúc này Dịch Linh Ấn vô thanh vô tức tan rã!

Đây là thần thông gì!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại. ấn ký hình trứng này khiến hắn cảm thấy nguy cơ rất lớn. Trong nháy mắt khi nó tới gần, Vương Lâm không chút nghĩ ngợi, hai tay giơ lên, thân thể giống như kéo cung, uốn một cái. Chín mươi bảy đạo tàn ảnh bên ngoài thân thể cũng đồng loạt tạo động tác húc về phía trước!

Thiên Ngưu Chàng!

Chỉ thấy thần thông của Thiên Ngưu khiến lão tổ Đạo Ma Tông năm xưa phải hoảng sợ lúc này lại xuất hiện. Chín mươi bảy tàn ảnh và bản thể của Vương Lâm trong phút chốc hóa thành một thân thể Thiên Ngưu khổng lồ, dùng đôi sừng rất lớn kia, ẩn chứa chín mươi tám đạo thần thông đánh thẳng về phía ấn ký hình trứng kia.

Trong lúc Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn đang giao chiến trên mặt biển, ở sâu dưới đáy biển Sơn Hải, bên trong hắc động tồn tại Sơn Hải Thụ mà Vương Lâm vừa mở ra lúc trước giờ phút này xảy ra một loại biến hóa vô cùng quỷ dị.

Ở bên cạnh Sơn Hải Thụ, bên ngoài tầng tầng phong ấn, nơi khuôn mặt bị Vương Lâm chém đứt lúc trước giờ phút này có chút điểm u quang lóe lên. Chỉ thấy u quang này hóa thành một luồng khí tức hung tàn khát máu khiến người ta kinh hãi.

Chẳng qua luồng khí tức này vô cùng kỳ dị, không hề lan ra chút nào, khiến Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn đang giao chiến bên ngoài hắc động chẳng thể phát hiện ra.

Trong tiếng chấn động trầm thấp từ phía trên truyền xuống, u quang lúc này càng ngày càng nhiều, trong chốc lát đã chỉ chít tới không dưới mười vạn điểm. Chúng lần lượt dung hợp với nhau, trong thời gian ngắn ngủi bỗng hoàn toàn ngưng tụ lại.

Nó không hình thành khuôn mặt trước kia mà lại biến thành một bàn tay gầy!

Chỉ có bàn tay, không có cánh tay, cho nên mới gọi là bàn tay gãy!

Bàn tay này vốn cực kỳ khổng lồ. Lớn tới trăm trượng nhưng lúc này sau khi hình thành liền nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành kích thước như bàn tay người thường, không tỏa ra ánh sáng nữa mà trong suốt, nếu nhìn không kỹ căn bản không thể phát hiện ra.

Trong lòng bàn tay này có một ấn ký mơ hồ, không nhìn rõ ràng được.

Phát hiện sinh linh không phải của Tiên Cương, phong ấn!

Từ trong bàn tay này truyền ra giọng nói mơ hồ, thoáng một cái liền chỉ thấy nước biển gợn sóng, bàn tay này đã bay thẳng lên phía trên!

Mà giờ phút này Vương Lâm đang giao chiến với Hải Tử Thiên Tôn cũng không phát hiện ra chút nào là bàn tay gãy ở trong hắc động dưới đáy biển đã tới gần!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1933 Chuyển biến!

Hơn phân nửa mặt nước biển Sơn Hải bị tầng mực đen phong bế. Tầng mực này vô cùng chắc chắn, là do trận pháp của Hải Tử Thiên Tôn biến thành, rất khó phá vỡ.

Trong tầng mực này, ở trong nước biển, Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn tuyệt mỹ đang triển khai chém giết!

Hải Tử Thiên Tôn này sau khi thi triển thần thông kỳ dị này phải trả giá bằng việc phun ra một ngụm máu tươi, ngưng tụ ấn ký hình trứng ẩn chứa chín mươi sáu đạo thần thông quỷ dị khó lường, lao thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm dù kinh hãi nhưng vẫn dùng Thiên Ngưu Chàng đối kháng. Hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ kia trong thời gian ngắn liền va chạm với ấn ký hình trứng.

Tiếng ầm vang kinh thiên truyền ra. Nước biển Sơn Hải này điên cuồng tan nát, giống như bị chia lìa, hình thành một vùng chân không.

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt, thân thể bị cuốn về phía sau. Một chiêu này là do sư tôn nàng truyền thụ, uy lực cực kỳ cường đại, chỉ là do nàng còn chưa thế sử dụng hoàn mỹ thức thứ hai. Nhưng dù là thế thì cũng đủ để nàng rất khó tìm được đối thủ trong đám Thiên Tôn!

Chẳng qua hôm nay nàng lại gặp phải Vương Lâm!

Thân thể Vương Lâm cũng lui lại phía sau, hô hấp dồn dập. Đồng thời với hư ảnh Thiên Ngưu sụp đổ, Hồn Khải trên thân thể hắn cũng có dấu hiệu tiêu tán.

Hầu như chỉ trong nháy mắt khi lui lại phía sau, ánh mắt Vương Lâm bỗng lóe lên, tay phải giơ lên, trong nháy mắt bốn phía xuất hiện chín mươi bảy tàn ảnh. Điểm một chỉ về phía Hải Tử Thiên Tôn đang lui lại phía xa xa!

- Định!

- Định!

- Định!

Định Thân Thuật này Vương Lâm lại thi triển lần thứ hai trước mặt Hải Tử Thiên Tôn. Trong nháy mắt khi thi triển thuật này, chín mươi bảy tàn ảnh ở bốn phía dung nhập ngưng tụ với bản thẻ, hóa thành một chỉ khiến Hải Tử Thiên Tôn sợ hãi và tức giận kia. Điểm xuống thân thể nàng!

Vương Lâm ngươi...

Hải Tử Thiên Tôn còn chưa kịp nói hết câu, thân thể còn đang lui lại đột nhiên bị dừng lại nơi đó, Nguyên Thần cũng không thể chuyển động, lại có hải thú bạch tuộc nâng đỡ. Thân thể liền giống như thi thể chìm thẳng xuống đáy biển.

Nhưng nếu nàng đã dám ngăn cản Vương Lâm thì phải có chuẩn bị trước. Lúc này dù vội vàng nên bị Vương Lâm nắm thời cơ dùng Định Thân Thuật nhưng Nguyên Thần vẫn có khả năng suy nghĩ như trước.

Nàng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm ở phía xa, ánh mắt lộ vẻ nổi giận. Nếu không phải cằm nàng không thể nhúc nhích thì lúc này nhất định nàng đang cắn răng tức giận.

Vương Lâm sở dĩ không thi triển Định Thân Thuật ngay sau khi gặp Hải Tử Thiên Tôn là có hai nguyên nhân. Thứ nhất là nếu Hải Tử Thiên Tôn đã dám tới, dám ngăn cản hắn thì tất nhiên phải có chuẩn bị, nắm chắc có thể đối kháng với Định Thân Thuật của mình!

Cho nên thuật này quyết không thể thi triển ngay khi vừa gặp mặt, phải đợi thời cơ thỏa đáng nhất mới một chỉ định thân!

Thứ hai là dù có thể định thân Hải Tử Thiên Tôn nhưng trừ phi Vương Lâm ra tay đánh nàng trọng thương, sau đó bỏ chạy, nếu không trong thời gian mười nhịp thở, dù Vương Lâm rời khỏi mặt biển thì Hải Tử Thiên Tôn sau khi khôi phục cũng sẽ truy kích.

Nếu so sánh như vậy thì định thân rồi đánh trọng thương không bằng đường đường chính chính đánh trọng thương mới định thân, khiến đối phương không dám đuổi theo. Đây mới gọi là đường hoàng!

Sau khi định thân Hải Tử Thiên Tôn, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, đang muốn đá vãng hải thú bạch tuộc, mang theo Hải Long rời đi, thần thức theo tiềm thức đảo qua Hải Tử Thiên Tôn đang chìm xuống đáy biển.

Nhưng vừa đảo qua. Vương Lâm liền sững người!

Ở cách chỗ hắn và Hải Tử Thiên Tôn giao chiến không xa, nơi thân thể Hải Tử Thiên Tôn vừa chìm xuống, cạnh đó chính là hắc động dưới đáy biển.

Vương Lâm vừa đảo qua nơi này liền mơ hồ nhìn thấy một vùng sóng gợn từ trong hắc động nhanh chóng truyền ra, bất ngờ lại nhằm về phía Hải Tử Thiên Tôn đã mất đi tất cả sức phản kháng!

Bên trong sóng gợn đó dường như có một vật kỳ dị nào đó nhưng dùng mắt thường lại không thể thấy rõ được!

Phát hiện sinh linh không thuộc về Tiên Cương, phong ấn!

Thần niệm chấn động mơ hồ khuếch tán ra trong nước biển, trong nháy mắt xâm nhập vào tâm thần Vương Lâm, khiến thần sắc hắn bỗng nhiên đại biến!

Không chết!

Da đầu Vương Lâm tê dại. Hắn hiểu rất rõ sự cường đại của khuôn mặt trên phong ấn vừa rồi. Giờ phút này không chút do dự. Đang định vọt đi thì thân thể hắn lại sững lại một lần nữa.

Hải Tử Thiên Tôn ở phía dưới đáy biển vốn đã bị trúng Định Thân Thuật, hai mắt còn đang lộ vẻ suy nghĩ. Nàng nhìn thấy rõ ràng trong dao động của nước biển có một hư ảnh mơ hồ dung hợp với nước biển đang nhanh chóng lao về phía mình.

Một nguy cơ sinh tử không cách nào hình dung được bất ngờ tràn ngập đáy lòng nàng. Nguy cơ này kinh khủng hơn rất nhiều so với trận đánh cùng Vương Lâm của nàng. Thậm chí cả đời này cũng chưa bao giờ gặp phải cảm giác kinh hãi như thế này!

Hai mắt nàng mở lớn ra, thân thể lúc này không thể nhúc nhích, mất đi tất cả sức phản kháng, chỉ còn có thể trơ mắt nhìn hư ảnh trong sóng gợn giữa làn nước biển đang tỏa ra khí tức kinh khủng vô cùng, lao thẳng về phía mình!

Hải Tử Thiên Tôn luôn luôn kiên cường lúc này trong mắt cũng lộ ra sự sợ hãi và yếu ớt chưa từng có, thân thể run rẩy, giống như muốn giãy dụa. Muốn thoát khỏi Định Thân Thuật!

Cảm giác sinh tử này khiến này giờ phút này như không còn là Thiên Tôn mà là một nữ tử yếu ớt, đối mặt với một sự vật đáng sợ, hai mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng!

Trong vòng sóng gợn kia chính là bàn tay đứt gãy bay ra từ hắc động. Nó giống như đã điên cuồng, chẳng phân biệt ai, chỉ cần gặp phải là lập tức truyền ra thần niệm không phải sinh linh Tiên Cương, cần phong ấn kia.

Giờ phút này Vương Lâm nếu muốn chạy trốn, có thể không cần để ý tới sự sống chết của Hải Tử Thiên Tôn, xoay người dùng tốc độ cực nhanh mà lao đi. Rất có khả năng nhờ có Hải Tử Thiên Tôn làm mồi nhử mà hắn sẽ tìm được đường sống.

Nhưng trong mắt hắn hiện lên vẻ giằng co trong chốc lát liền xoay phắt người lại, bước từng bước tới, thân thể dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Hải Tử Thiên Tôn ở bên dưới!

Vương Lâm ta cả đời không phải là tiểu nhân cũng chẳng phải người quân tử, chỉ cầu sao không thẹn với lòng. Hải Tử Thiên Tôn này không có cừu oán với ta, nơi này cũng là động phủ của nàng. Nàng bảo vệ không cho người khác tiến vào cũng là hợp lý.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, ngay lập tức vượt qua ngàn trượng.

Phong ấn của Sơn Hải kia vì ta mà vận chuyển, giờ phút này xuất hiện lại ảnh hưởng tới Hải Tử Thiên Tôn. Thân thể nàng bị ta khóa lại, nếu giờ phút này ta đào tẩu, bỏ mặc không để ý tới nàng thì Vương Lâm ta làm sao có thể yên tâm được!

Ta không thể không thẹn với tâm, dựa vào cái gì mà nghịch thiên, dựa vào cái gì mà làm sống lại Uyển nhi. Dựa vào tín niệm gì mà bước lên đỉnh của Tiên Cương! Có lẽ người khác có thể làm được, nhưng Vương Lâm ta thì không!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kiên định, thân thể lao tới phía Hải Tử Thiên Tôn.

Hành động này của hắn khiến Hải Tử Thiên Tôn đang tuyệt vọng hơi sửng sốt.

Tốc độ Vương Lâm cực nhanh, trong nháy mắt đã chỉ còn cách Hải Tử Thiên Tôn không tới bốn mươi trượng. Chẳng qua tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa thì cũng không bằng bàn tay gầy trong suốt trong làn sóng gợn giữa nước biển kia. Giờ phút này bàn tay chỉ còn cách Hải Tử Thiên Tôn không tới tới ba mươi trượng!

Mang theo vẻ hung tàn, mang theo sự khát máu, mang theo vẻ điên cuồng không nói lên lời, bàn tay này dần dần ngưng thật trong nước biển, năm ngón tay mở ra, hướng về phía Hải Tử Thiên Tôn túm mạnh một cái.

Vương Lâm có thể thi triển Định Thân Thuật nhưng lại không có cách nào giải khai, trừ phi gặp phải người có tu vi không bằng hắn, vung lên mạnh mẽ giải khai thì mới được. Nhưng tu vi bản thân của Hải Tử Thiên Tôn này đã đạt tới chiến lực Thiên Tôn, so với Vương Lâm bất đồng. Thực tế tu vi hai người còn chênh lệch rất lớn, Vương Lâm không thể trong chớp mắt ngắn ngủi phá vỡ Định Thân Thuật của mình được!

Mà thiên địa lúc trước đã bị Hải Tử Thiên Tôn phong ấn, cũng không thể thuấn di. Mắt thấy Hải Tử Thiên Tôn sắp bị bàn tay kia ngưng tụ cắn nuốt, trong nháy mắt khi Hải Tử Thiên Tôn hoàn toàn tuyệt vọng, Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, năm thần mạch trong thân thể ầm ầm vận chuyển, bằng tốc độ cực nhanh điên cuồng xoay tròn, khiến thân thể Vương Lâm lúc này có được tốc độ chưa từng có!

Loại tốc độ này là biểu hiện của Tốc Thần Quyết vận chuyển dũng mãnh tiến vào cơ thể. Loại tốc độ này khiến Vương Lâm đang phi hành, đồng thời phía sau xuất hiện chín mươi bảy tàn ảnh, lại có một tàn ảnh thứ chín mươi tám ngưng tụ ra!

Chín mươi tám tàn ảnh, một bản thể, cộng lại một chỗ thành chín mươi chín thân!

Nương theo lực lượng bạo phát tạo ra thêm một đạo tàn ảnh này, tốc độ Vương Lâm tăng vọt, trong nháy mắt khi bàn tay kia chỉ còn cách Hải Tử Thiên Tôn không tới ba thước, khí tức hung tàn tỏa ra, sắp sửa cắn nuốt nàng thì một luồng lực lượng mạnh mẽ ầm ầm đánh vào giữa Hải

Tử Thiên Tôn và bàn tay, khiến cho thân thể Hải Tử Thiên Tôn bay vọt ra xa.

Thân thể Hải Tử Thiên Tôn bị cuốn đi. Nàng nhìn thấy phía trước nàng là thân ảnh Vương Lâm!

Thân thể nàng run lên, giờ phút này chợt khôi phục khả năng hành động.

Trong nháy mắt khi khôi phục, cốt đao trong tay phải Vương Lâm biến ảo ra, hướng về phía bàn tay kia bỗng nhiên chém tới.

Bàn tay kia mất đi mục tiêu là Hải Tử Thiên Tôn, lập tức mở ra chụp về phía Vương Lâm.

Phát hiện sinh linh không phải thuộc Tiên Cương, phong ấn!

Thần niệm mơ hồ kia vang vọng, va chạm với cốt đao của Vương Lâm, truyền ra tiếng nổ đỉnh tai nhức óc.

Trong tiếng nổ ầm ầm này, thân thể Vương Lâm bị cuốn đi. Khóe miệng trào máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại, được một thân hình mềm mại đỡ lấy. Đó chính là Hải Tử Thiên Tôn kia. Nàng cắn môi dưới, kéo Vương Lâm lui về phía sau, vọt lên phía mặt biển.

Tiếng chấn động vang vọng, bàn tay kia bị cốt đao chém thành hai nữa nhưng không tiêu tán mà cấp tốc dung hợp lại, hoàn hảo không chút tổn thương, lại nhanh chóng đuổi theo hai người.

Sóng gợn đột nhiên xuất hiện trong nước biển. Tốc độ của bàn tay này lúc này thậm chí còn nhanh hơn trước mấy lần, trong tích tắc đã đuổi tới. Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn không có cách nào né tránh được. Lúc này Vương Lâm giơ tay lên. Đánh ra một quyền.

Một quyền cực mạnh, lập tức bên ngoài thân thể xuất hiện chín mươi tám hư ảnh, ngưng tụ vào một quyền này giống như sấm sét đánh tới bàn tay kia.

Cùng lúc đó Hải Tử Thiên Tôn vung ngọc thủ, mạnh mẽ thi triển ấn ký hình trứng, bên trong ẩn chứa chín mươi đạo thần thông, một trước một sau với quyền của Vương Lâm đánh tới.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa truyền ra, cuốn động toàn bộ nước biển. Nhưng trong tiếng nổ này, chỉ thấy sóng gợn hiện lên, bàn tay kia tan vỡ, hóa thành vô số điểm u quang thình lình lao ra, trong tích tắc đã chui vào trong tay trái Vương Lâm!

Bàn tay kia vốn cũng là bàn tay trái!

Trong nháy mắt khi vô số điểm sáng chui vào tay trái Vương Lâm, sắc mặt hắn liền hiện lên vẻ tái nhợt, nỗi đau đớn lập tức bùng lên trên cánh tay trái. Loại đau đớn này khiến thân thể Vương Lâm run rẩy kịch liệt. Những điểm sáng kia thình lình ngưng tụ ra, hiện lên trên tay trái Vương Lâm giống như một cái bao tay màu đen vậy!

Màu đen kịt từ tay trái Vương Lâm bỗng nhiên lan tràn lên cánh tay.

Tốc độ lan tràn vô cùng kinh người. Trong ánh mắt khiếp sợ của Hải Tử Thiên Tôn, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn. Tay trái hắn ngoài cảm giác vô cùng đau đớn ra thì không còn cảm giác gì, giống như không thuộc về thân thể hắn nữa. Với tốc độ lan tràn hiện nay, theo Vương Lâm tính toán thì tất cả những vị trí bị nó lan ra sẽ không còn thuộc về hắn nữa!

Thậm chí trong tâm thần hắn cũng trong nháy mắt khi vô số điểm sáng ngưng tụ thành cái bao tay kia, hiện ra một cảm giác vô cùng căm ghét, giống như thủy hỏa bất dung. Loại cảm giác này cực kỳ rõ ràng!

Không chút do dự. Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải cầm cốt đạo giơ lên hướng về phía tay trái mình đột nhiên chém xuống. Cánh tay trái lập tức bị chia lìa khỏi thân thể, máu tươi bắn tung ra. Cánh tay trái kia vừa rời khỏi hắn, huyết nhục lập tức bị hòa tan. Chỉ còn da tay dung hợp với nước biển, lại một lần nữa tiến về phía Vương Lâm.

Phát hiện sinh linh không phải của Tiên Cương, phong ấn!

Hành động quyết đoán của Vương Lâm khiến sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt, ngọc thủ giơ lên. Lập tức một ngọc giản biến ảo ra trong tay nàng, trong nháy mắt liền bóp vụn. Ngọc giản vỡ ra tạo thành một tầng sáng màu xanh thẫm bao phủ nàng và Vương Lâm, mở rộng dần ra phía ngoài, lớn tới vạn trượng, bao phủ cả Hải Long và hải thú bạch tuộc đang lao tới. Hình thành một tầng phòng hộ vô cùng chắc chắn. Tầng sáng này nặng nề chìm xuống, kéo theo cả Vương Lâm, Hải Tử Thiên Tôn và Hải Long, bạch tuộc chìm xuống đáy biển.

Rất nhanh tầng sáng này đã rơi xuống sâu dưới đáy biển. Vùng nước bên ngoài lúc này đen kịt, chỉ nghe thấy tiếng bùng bùng truyền tới. Mỗi một lần như thế tầng sáng lại run lên nhưng không tan vỡ.

Bàn tay kia không ngừng tấn công, nhưng trong thời gian ngăn không thể phá vỡ được tầng sáng. Chẳng qua tiếng bùng bùng kia càng ngày càng kịch liệt.

Tầng sáng bao phủ thành một nửa hình tròn, ở dưới đáy biển ngoài tiếng bùng bùng ra thì tất cả đều tĩnh mịch!

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa. Hải Long thu nhỏ lại, xoay quanh thân thể hắn, nhìn chằm chằm vào hải thú bạch tuộc của Hải Tử Thiên Tôn ở phía xa, thần sắc không tốt nhưng khi nhìn ra bên ngoài tầng sáng cũng lộ vẻ khiếp hãi.

Hải thú bạch tuộc kia cũng lộ vẻ căm tức nhìn Hải Long. Hai con thú này luôn ở thế không đội trời chung.

Ở cách Vương Lâm trăm trượng, dung nhan tuyệt mỹ của Hải Tử Thiên Tôn lúc này tái nhợt, tóc tai tán loạn, thần sắc phức tạp nhìn Vương Lâm, trong óc hiện lên cảnh tượng Vương Lâm vừa rồi che trước người mình.

Ngươi... Ngươi có sao không... Ta đã bóp vỡ ngọc giản bảo mệnh sư tôn cho, sư tôn sau khi phát hiện sẽ rất nhanh tới đây thôi. Ta có đan dược đây. Ngươi... tay của ngươi...

Hải Tử Thiên Tôn vừa nói, lập tức tay phải phất lên, trong bàn tay hiện ra một bình ngọc. Trên cái bình này khắc một chữ Đế tỏa ra uy áp nồng đậm.

Cầm đan dược, Hải Tử Thiên Tôn đứng dậy đi về phía trước Vương Lâm, lấy ra một viên rồi bóp nát, đang muốn xoa lên chỗ cánh tay cụt của hắn. Nhưng đúng lúc này Vương Lâm bỗng nhiên mở hai mắt.

Không cần!

Vương Lâm lạnh lùng mở miệng, thân thể nhoáng lên, lui lại phía sau trăm trượng, lại khoanh chân ngồi xuống. Từ cánh tay trái vừa bị chặt đứt. Huyết nhục chuyển động, lại một lần nữa mọc ra một cánh tay trái. Đây là lực lượng khôi phục mạnh mẽ của thân thể hắn!

Hải Tử Thiên Tôn sửng sốt một chút, trầm mặc trong chốc lát. Đang muốn nói gì đó thì thần sắc đột nhiên đại biến, ngẩng phắt đầu nhìn lên tầng sáng bên ngoài, thần sắc lộ vẻ không thể tin nổi. Mà hai mắt Vương Lâm cũng nhìn chằm chằm vào tầng sáng kia.

Dị biến đột nhiên xảy ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1934 Một nam một nữ

Chỉ thấy bên ngoài tầng sáng vạn trượng nọ, bàn tay vốn không ngừng tấn công bỗng nhiên áp vào tầng sáng, khiến người ta lúc này nhìn lại trông giống hệt như một con sao biển.

Nó dán chặt vào tầng sáng như vậy khiến cho ấn ký kỳ dị trong lòng bàn tay hiển lộ rõ ràng ra trước mặt Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn.

Nhưng chỉ như thế thì cũng không thể khiến hai người thần sắc kịch biến. Khiến Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn chấn động tâm thần chính

là bàn tay kia đột nhiên bành trướng phóng đại ra, trong chớp mắt đã hóa thành lớn tới năm ngàn trượng!

Với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, bàn tay này nhanh chóng hóa lớn, trong nháy mắt bất ngờ đã hóa thành lớn tới vạn trượng, không ngờ hoàn toàn bao phủ cả tầng sáng này!

Bàn tay gãy kia sau khi phóng đại lên liền giống như cắn nuốt cả tầng sáng. Tầng sáng này lóe lên kịch liệt, hiện ra một lượng lớn sóng gợn. Sau đó tầng sáng này đột nhiên đen kịt lại, không còn chút ánh sáng nào nữa.

Nhưng dù là vậy thì đối với Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn mà nói, chỉ cần ngưng tụ tu vi trong mắt là có thể nhìn rõ bốn phía. Vương Lâm vừa trầm mặc vừa chú ý thấy mái tóc mình mơ hồ không gió mà tung bay, hơi bay về phía trên.

Nó đang nuốt tầng phòng hộ của ta, đang nhanh chóng di động!

Ánh mắt Hải Tử Thiên Tôn lóe sáng, chậm rãi nói.

Nó rốt cục là cái gì!

Hải Tử Thiên Tôn nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm ở ngoài trăm trượng, cúi đầu nhìn cánh tay trái vừa mọc ra của mình, chậm rãi nói.

Phong ấn Sơn Hải Thụ!

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt, cười khổ không nói gì nữa mà khoanh chân ngồi xuống, nhìn tầng sóng gợn đen kịt bốn phía, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Rất nhanh Hồn Khải trên người Vương Lâm chậm rãi tiêu tán. Hồn Khải tán đi, một cảm giác mệt mỏi tràn ngập tâm thần Vương Lâm.

Sư tôn của ngươi sợ rằng trong thời gian ngắn không thể tới nơi này. Bàn tay kia cắn nuốt tầng phòng hộ này, hắn là sẽ ngăn trở tất cả liên hệ với bên ngoài, giống như phong ấn vậy.

Vương Lâm than nhẹ, nhìn phía bên ngoài đen kịt, bình tĩnh nói.

Ngươi lấy thụ linh của Sơn Hải Thụ là được, sao lại còn chọc vào phong ấn của Sơn Hải Thụ. Phong ấn này năm đó là do Tiên Tổ bố trí, ngươi...

Hồi lâu, thần sắc Hải Tử Thiên Tôn phức tạp nhìn Vương Lâm.

Ta nếu không phải cứu ngươi thì giờ phút này đã rời khỏi Sơn Hải rồi.

Vương Lâm nhìn Hải Tử Thiên Tôn một cái, chậm rãi nói.

Hải Tử Thiên Tôn trầm mặc.

Thời gian yên lặng trôi qua, chớp mắt đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này hai người thủy chung không nói gì nữa. Hải Tử Thiên Tôn nhìn về phía tầng sáng bên trên, thần sắc biến hóa bất định. Còn về Vương Lâm thì hắn lại nhắm mắt ngồi xuống, lấy ra mấy viên thụ linh, đưa một viên dung nhập vào trong cơ thể.

Tu vi của ngươi rất cổ quái, rõ ràng chỉ là Không Kiếp sơ kỳ nhưng lại có chiến lực của Thiên Tôn. Thụ linh của Sơn Hải Thụ tuy có thể trợ giúp ngươi ngưng tụ ra bản nguyên nhưng tu sĩ tới tu vi Không Kiếp dù có nhiều hơn vài đạo bản nguyên cũng rất khó tu tới đại thành, thế thì có tác dụng gì!

Hải Tử Thiên Tôn trầm mặc ba ngày, thấy Vương Lâm dung nhập thụ linh của Sơn Hải liền không nhịn được nhẹ giọng nói.

Ta không giống ngươi.

Vương Lâm không giải thích nhiều, mở hai mắt đảo qua người Hải Tử Thiên Tôn, bình tĩnh nói.

Thời gian yên tĩnh lại trôi qua. Mười ngày, hai mươi ngày, một tháng, hai tháng, ba tháng...

Trong nháy mắt đã trải qua bốn tháng.

Trong bốn tháng này Vương Lâm không hề mở miệng nói một câu, chìm đắm trong hấp thu Sơn Hải thụ linh. Trên da thịt hắn hiện ra một tầng màu xanh nhạt.

Hải Long bên cạnh hắn sau bốn tháng giao chiến bằng ánh mắt với hải thú bạch tuộc vẫn chưa cảm thấy mệt mỏi, ngược lại tình thần càng phấn chấn, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Ngược lại hải thú bạch tuộc kia dường như đã uể oải, nhưng vẫn không lùi bước chút nào, liên tiếp nhìn chăm chăm vào đối thủ suốt bốn tháng.

Vương... Vương Lâm, có chút không đúng rồi...

Vào một ngày nọ sau bốn tháng, thần sắc Hải Tử Thiên Tôn lo lắng từ mấy ngàn trượng đi tới bên cạnh Vương Lâm, ngồi xuống nói.

Vương Lâm mở đôi mắt nhìn về phía Hải Tử Thiên Tôn. Không gặp nữ tử này bốn tháng, dung nhan tuyệt mỹ của nàng đã mang theo một tia tiều tụy. Nhưng dù là như thế thì nàng vẫn xinh đẹp khiến trái tim người ta đập thình thịch như trước.

Sư tôn của ta không có khả năng trong bốn tháng còn chưa tìm được chúng ta... Lão nhân gia người biết ta gặp nguy cơ thì dù bàn tay kia còn rời khỏi Sơn Hải. Sư tôn cũng sẽ tính toán ra vị trí của nó, tuyệt đối không thể trong bốn tháng mà còn chưa xuất hiện.

Hải Tử Thiên Tôn không che dấu vẻ sầu lo. Bị vây ở nơi này bốn tháng, nàng mãi vẫn không thể tĩnh tâm, luôn luôn cảm thấy không ổn.

Có ba khả năng.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Thứ nhất là bàn tay gãy này đã đi tới một nơi mà không ai có thể phát hiện ra, dù tính toán thế nào cũng không tìm được!

Thứ hai là sư tôn của ngươi không phải như ngươi nghĩ, không lập tức đi cứu ngươi.

Không có khả năng! Sư tôn ta nếu biết ta gặp nguy hiểm nhất định sẽ lập tức tới đây! Còn khả năng đầu tiên ngươi nói cũng không đúng. Tu vi của sư tôn ta thì trên mặt đất của Tiên Tộc không có nơi nào là không thể tính ra!

Hải Tử Thiên Tôn lập tức mở miệng. Nàng nhìn Vương Lâm, hơi do dự rồi lại nói tiếp.

Ngươi hẳn cũng đoán được sư tôn ta là Cửu Đế Đại Thiên Tôn rồi!

Thần sắc Vương Lâm như thường, không chút ngạc nhiên. Hắn lúc trước khi thấy Hải Tử Thiên Tôn xuất ra bình đan dược thì đã để ý chữ Đế ghi trên bình, hơi trầm ngâm liền nhận ra người có thể nhận Thiên Tôn làm đệ tử, lại có thể khiến Hải Tử Thiên Tôn nhận định sư tôn nhất định sẽ cứu được mình thì tu vi hắn phải rất kinh người.

Hai yếu tố này hợp lại, hiển nhiên Vương Lâm đoán ra sư tôn của nàng rất có khả năng chính là Đại Thiên Tôn. Mà Đại Thiên Tôn lấy danh Đế mà ngoài Tiên Hoàng ra chỉ còn có Cửu Đế Đại Thiên Tôn tại Trung Châu.

Nếu như thế thì chỉ có thể là loại khả năng thứ ba. Bàn tay này đang dung nạp cắn nuốt tầng sáng, thời gian trôi qua có thể bất đồng với bên ngoài. Có lẽ nơi này trải qua mấy trăm năm. Bên ngoài mới chỉ là một ngày.

Vương Lâm từ từ mở miệng, giọng nói không nhanh không chậm.

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn lập tức trắng bạch. Nàng vốn là người cực kỳ thông minh. Loại khả năng này nàng cũng đoán ra nhưng lúc này khi nghe Vương Lâm cũng có cùng ý nghĩ như vậy thì liền khẳng định tới sáu bảy phần.

Tầng sáng phòng hộ này tuy rằng là do sư tôn cho ta nhưng duy trì cũng không được mấy trăm năm... Một khi tầng sáng bị phá vỡ...

Trước mắt Hải Tử Thiên Tôn hiện ra hình ảnh đáng sợ của bàn tay kia.

Ngay lúc hai người đang đàm luận, đột nhiên tầng sáng vạn trượng này bỗng chấn động, mơ hồ truyền ra tiếng ầm vang, từ vạn trượng giảm xuống còn chín ngàn trượng!

Mà ở bên ngoài hư vô đen tới trước tầng sáng xuất hiện một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh nọ lơ lửng nơi đó, nhìn Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn trong tầng sáng, tỏa ra một luồng khí tức hung tàn.

Phát hiện sinh linh không phải thuộc về Tiên Cương, phong ấn!

Thân ảnh kia thì thào nói.

Phạm vi của tầng sáng giảm xuống, Hải Tử Thiên Tôn ngẩng phắt đầu nhìn lên trên, giống như mơ hồ thấy được thân ảnh trong bóng tối bên ngoài tầng sáng.

Ngươi thu tầng sáng này còn trăm trượng, như thế thời gian chống đỡ sẽ tăng lên không ít.

Vương Lâm cũng thấy thân ảnh bên ngoài tầng sáng, trong mắt lóe lên hàn quang, chậm rãi nói.

Lời này vừa nói ra, Vương Lâm vung tay phải lên. Hải Long hóa thành một đạo lam quang, bị Vương Lâm thu lại. Hải Tử Thiên Tôn còn hơi chần chừ một chút, sau đó cũng thu hải thú bạch tuộc lại, hai tay bắt quyết hướng về tầng sáng bốn phía điểm chỉ. Lập tức tầng sáng lóe lên, chợt ngưng tụ từ chín ngàn trượng hóa thành tầm trăm trượng.

Do đó trăm trượng này chỉ còn lại Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn, một nam một nữ.

Hải Tử Thiên Tôn trầm mặc, ngồi một góc, than nhẹ một tiếng, nhắm mắt đả tọa.

Thời gian trôi qua. Tháng thứ tư, tháng thứ sau... Rất nhanh một năm đã trôi qua.

Thời gian một năm này nếu ở thế giới bên ngoài thì không dài mà rất ngắn. Nhưng hai người một nam một nữ bị nhốt ở nơi này, trong không gian chỉ có trăm trượng thì hình như lại trở nên dài đằng đẵng.

Vương Lâm còn tốt một chút. Hắn có thói quen cô độc, dùng thời gian một năm này dung hợp được hai khối Sơn Hải thụ linh. Trong ngũ hành bản nguyên đã có thêm một mộc bản nguyên, đang nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng Hải Tử Thiên Tôn này sau khi trầm mặc tám tháng liền mở đôi mắt xinh đẹp ra nhìn Vương Lâm. Nam tử trước mắt này khiến nàng vừa hận vừa phức tạp.

Ta từ khi tu đạo tới nay chưa từng ở với người xa lạ trong phạm vi trăm trượng nào tới một năm. Ngươi... Ta chỉ biết ngươi tên là Vương Lâm. Năm đó ngươi nói ngươi tới từ tông môn nào?

Hải Tử Thiên Tôn nhẹ giọng nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1935 Bàn tay này của ai!

Tông môn...

Vương Lâm từ trong nhập định tỉnh lại, ánh mắt lộ vẻ nhớ lại.

Ta tới từ Thất Đạo Tông!

Hồi lâu hắn mới bình tĩnh nói.

Thất Đạo Tông?

Hải Tử Thiên Tôn suy nghĩ trong chốc lát. Trong tất cả các cường đại tông môn trong ấn tượng của nàng dường như không có Thất Đạo Tông.

Đông Châu Thất Đạo Tông, là một tông môn rất nhỏ...

Vương Lâm thầm than. Người ta hỏi tới tông môn của hắn, lúc này lại khiến hắn nhớ tới cố hương.

Ta không có tông môn, từ nhỏ đã đi theo sư tôn, lớn lên bên trong Đế Sơn.

Hải Tử Thiên Tôn nhẹ giọng nói.

Đế Sơn rất đẹp. Mỗi khi tới mùa này lá đỏ ngập nơi này, giống như ngọn lửa bùng cháy vậy... Ngươi nếu có cơ hội có thể đi tới Đế Sơn một chút.

Hai người nhẹ giọng nói chuyện giống như có một không khí đặc thù tràn ngập phạm vi trăm trượng này.

Lấy chiến lực Thiên Tôn của ngươi, tại Nam Châu này chắc chắn Đạo Nhất Thiên Tôn sẽ mời chào ngươi... Đồng ý rồi sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Hải Tử Thiên Tôn nhìn lên người Vương Lâm.

Chưa!

Vương Lâm lắc đầu.

Sư tôn ta tốt lắm... hay là theo lão nhân gia người đi...

Thấy Vương Lâm nói vậy, khuôn mặt Hải Tử Thiên Tôn lộ nụ cười, nhìn hắn nhẹ giọng nói.

Tạm thời ta chưa nghĩ tới.

Vương Lâm không trực tiếp cự tuyệt mà uyển chuyển mở miệng.

Ngươi tu đạo bao nhiêu năm rồi?

Hải Tử Thiên Tôn không biết tại sao đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

Hắn là không dài như ngươi.

Vương Lâm nhướng mày.

Hải Tử Thiên Tôn nghe vậy thì lập tức che miệng cười rộ lên. Đây là lần đầu tiên trong một năm nay nàng như vậy.

Với tu vi của ngươi, có thể có được chiến lực của Thiên Tôn, bị nhốt ở nơi này lại không nóng nảy chút này, nghĩ chắc là không có song tu đạo lữ. Nếu không thì cũng không có khả năng lại không lo lắng chút nào tới chuyện thoát vây.

Vương Lâm lại nhíu mày. Đưa mắt nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mắt này một cái, mơ hồ cảm thấy người này hình như có hơi kỳ quái, bất đồng với cảm giác của mình về nàng.

Nể tình ngươi đồng thời bị vây với ta ở nơi này, lúc trước lại không một mình rời đi, có muốn ta giới thiệu cho một người hay không?

Hải Tử Thiên Tôn giống như rất hứng thú với đề tài này, lại nhìn Vương Lâm nói.

Tướng mạo tầm thường, nhưng khí chất đặc biệt, cũng không tệ lắm.

Tu vi không cao nhưng lại có chiến lực Thiên Tôn, phi thường tốt.

Tổng thể mà xét thì coi như là hài lòng. Cứ như vậy đi. Đợi tới khi thoát vây thì chuyện song tu đạo lữ của ngươi tỷ tỷ sẽ giúp cho.

Đôi mắt Hải Tử Thiên Tôn sáng ngời, nhìn Vương Lâm, nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt động lòng người.

Thu lại thần thông mị hoặc của ngươi đi.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, giọng nói lạnh như băng chậm rãi vang lên.

Hải Tử Thiên Tôn đang định nói chuyện tiếp thì trong hai mắt Vương Lâm đột nhiên tỏa ra kim quang. Trong kim quang này, thần sắc hắn cực kỳ uy nghiêm, có một luồng lực lượng trấn áp mạnh mẽ.

Nếu như ngươi bị nhốt ở nơi này thời gian quá dài, muốn tìm một người nói chuyện thì Vương mỗ tìm cho ngươi một người!

Vương Lâm vừa nói vừa phất tay. Lập tức hư ảnh biến rao ra, lôi đình chân thân bước ra khoanh chân ngồi xuống giữa Hải Tử Thiên Tôn vào Vương Lâm.

Nói chuyện với phân thân của Vương mỗ đi. Đừng có quấy rầy ta tu hành.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia hàn ý. Đứng dậy đi tới một góc xa Hải Tử Thiên Tôn, một lần nữa ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa. Luyện hóa thụ linh thứ ba.

Hải Tử Thiên Tôn sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Vương Lâm lại nghĩ ra phương pháp như vậy, đôi mày thanh tú nhíu lại, nhìn thoáng qua lôi đình chân thân băng lãnh tỏa ra khí tức sát lục nồng đậm đang nhìn chằm chằm vào mình, hừ nhẹ một tiếng, cũng nhắm mắt ngồi xuống.

Hải Tử Thiên Tôn này rõ cổ quái!

Bản thể Vương Lâm ở phía xa xa trong lúc Hải Tử Thiên Tôn nhắm mắt đả tọa, đồng tử âm thầm co rụt lại.

Ta vốn trước đây tưởng bàn tay nọ sau khi đi ra có biến đổi, cho nên sau khi xuất hiện không lao thẳng tới ta mà lại công kích nàng ta...

Hiện giờ thì có vẻ như còn chút bí ẩn đây...

Biến hóa lúc trước của Hải Tử Thiên Tôn khiến ấn tượng của Vương Lâm thay đổi. Nhưng hắn lại không phát hiện ra hiện tượng giống như một thân thể, hai hồn phách, cho nên mới dùng ánh mắt Tiên Cực Kiếm đảo qua, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra chút dấu vết nào.

Hải Tử Thiên Tôn này lúc đầu ta thấy bình thường. Nhưng vừa rồi lại hơi làm càn rồi.

Vương Lâm nhíu mày, trầm ngâm một lát, sau đó liền không để ý tới nàng nữa mà đắm chìm

vào hấp thu Sơn Hải thụ linh.

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua ba năm.

Trong ba năm này Vương Lâm không để ý tới Hải Tử Thiên Tôn chút nào, không ngừng hấp thu Sơn Hải thụ linh trong thân thể, khiến cho mộc bản nguyên trong cơ thể hắn không ngừng trưởng thành. Thời gian ba năm, hắn hấp thu được bốn thụ linh xong, mộc bản nguyên nọ đã có chút thành tựu.

Một vùng hoa văn màu lục di động trên làn da Vương Lâm. Hoa văn này thoạt nhìn giống như thực vật, như ẩn như hiện, khiến cho hình dáng của hắn lúc này hơi quỷ dị.

Trong ba năm này Hải Tử Thiên Tôn cũng không nói một câu nào, như chìm đắm vào đả tọa giống Vương Lâm, thỉnh thoảng thần sắc lại biến hóa, không biết đang tu luyện thần thông gì.

Trong ba năm này hầu như cứ cách một năm lại có tiếng ầm vang truyền tới từ bên ngoài, giống như có lực lượng mạnh mẽ đánh vào tầng sáng. Mà theo thời gian trôi qua, tiếng động này lại càng thường xuyên vang lên hơn.

Tầng sáng trăm trượng lúc này trong ba năm đã có dấu hiệu thu nhỏ lại.

Vào tháng thứ tư của năm thứ ba này, đột nhiên tiếng ầm vang bên ngoài tầng sáng trở lên kịch liệt hơn quá khứ rất nhiều, cắt đứt việc tu hành của Vương Lâm, khiến hắn bỗng ngẩng đầu nhìn lại.

Trong nháy mắt khi ngẩng đầu, thần sắc hắn biến đổi. Đứng dậy bước về phía trước. Hầu như trong nháy mắt thân thể hắn di động, tầng sáng trăm trượng này trong tiếng ầm vang đã co lại!

Từ trăm trượng, lúc này nó liền giảm đi một nửa, chỉ còn năm mươi trượng! Hải Tử Thiên Tôn lúc này cũng tỉnh lại, thần sắc biến hóa cất bước đi tới.

Tiếng ầm vang duy trì liên tục hơn nửa canh giờ mới từ từ tiêu tán. Tầng sáng phòng hộ lúc này chỉ còn lại năm mươi trượng mà thôi! Khoảng cách năm mươi trượng đối với Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn mà nói đã là quá gần. Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tầng sáng phòng hộ này xem ra ngay cả trăm năm cũng không thể duy trì nổi nữa... Ta đã không ngừng co rút lại, lấy cách này chống cự với bàn tay kia nhưng chỉ được ba năm đã trở thành năm mươi trượng rồi...

Nếu như để vạn trượng như trước, phân tán như cũ thì e rằng đã bị đánh tan rồi.

Thần sắc hay giọng điệu của Hải Tử Thiên Tôn lúc này cũng không giống với ba năm trước, giờ lại khôi phục bình thường.

Sợ là không lâu nữa, phạm vi năm mươi trượng này lại còn có thể giảm xuống, cho tới khi tầng sáng sụp đổ...

Đôi mày Hải Tử Thiên Tôn nhíu chặt, thần sắc lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hàn quang trong mắt Vương Lâm lóe lên, nhìn phía trên tầng sáng, lại thấy được trong bóng tối một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh này giống như ẩn ở nơi đó. Đưa mắt nhìn hắn.

Trong tích tắc khi nhìn nhau, tâm thần Vương Lâm chấn động, giống như ánh mắt ở bên ngoài tầng sáng ẩn chứa một lực lượng kỳ dị, có thể hút tâm thần Vương Lâm tới, hóa thành một luồng ý tức xao động tràn ngập thân thể Vương Lâm.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên kim quang, cả người lập tức tỉnh táo lại.

Nó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chúng ta... quan sát nhất cử nhất động của chúng ta. Mấy năm nay đều như thế.

Ánh mắt Hải Tử Thiên Tôn lộ vẻ sợ hãi, nhẹ giọng mở miệng nói.

Nó là một bàn tay gãy!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Như vậy nó rốt cục là bàn tay của ai!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong khi Hải Tử Thiên Tôn đang sửng sốt, thân thể đột nhiên bay lên, thẳng về phía bên trên.

Hành động đột ngột này khiến cho Hải Tử Thiên Tôn lộ ra vẻ lo lắng, thân thể cũng nhoáng lên, đang định đi theo.

Ngươi không nên đi tới. Nếu phát hiện ra ta có gì không đúng thì lập tức đánh thức ta dậy!

Vương Lâm không quay đầu lại nhưng giọng nói lại vang vọng trong tâm thần Hải Tử Thiên Tôn.

Thân thể mềm mại của Hải Tử Thiên Tôn sững lại, nhìn bóng lưng Vương Lâm lao về phía trước. Bóng lưng này khiến nàng nhớ tới cảnh mấy năm trước Vương Lâm che chờ trước người mình.

Trong nháy mắt Vương Lâm đã tới gần biên giới của tầng sáng kia, khuôn mặt chỉ cách tầng sáng không tới ba tấc. Trong nháy mắt khi hắn tới, đột nhiên hư ảnh ở bên ngoài tầng sáng cũng chuyển động, bất ngờ vọt về phía Vương Lâm.

Ở bên ngoài tầng sáng, thân ảnh mơ hồ kia chợt dừng lại, cũng ở cách tầng sáng ba tấc, cách Vương Lâm trong tầng sáng không tới sáu tấc!

Khuôn mặt đó không có da mặt, huyết nhục mơ hồ, trông cực kỳ khủng khiếp, nhưng lại tràn ngập sự uy nghiêm không nói lên lời. Thân thể hắn chỉ hư ảo mơ hồ, không nhìn rõ ràng, duy có

cánh tay trái của thân ảnh này lại cực kỳ chân thật, giống như tồn tại thật sự vậy, có cả làn da!

Trong nháy mắt khi nhìn rõ khuôn mặt của thân ảnh này, hai mắt Vương Lâm đột nhiên co rút lại, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Tâm thần hắn giống như có trăm vạn lôi đình ầm vang, thân thể chấn động mãnh liệt!

Khuôn mặt mơ hồ kia không có lớp da, hai mắt trong nháy mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, xuyên thẳng qua ba tấc trong tầng sáng, giống như muốn

xuyên thấu qua hai mắt Vương Lâm.

Trong đầu Vương Lâm ầm vang, trong nháy mắt mất hết mọi ý thức, chỉ còn lại ánh mắt hóa thành một đôi mắt vĩnh hằng. Cặp mắt kia mang theo một vẻ quỷ dị không nói lên lời, hóa thành một giọng nói vang vọng trong tầm thần Vương Lâm.

Đến... Đến... Đến đây...

Ngay trong nháy mắt khi giọng nói này vang lên, từ trong thân thể Vương Lâm truyền ra tiếng tim đập thình thịch giống như lôi đình vang lên. Tiếng động này ầm ầm không ngừng, giống như tiếng gọi thức tỉnh khiến Vương Lâm lập tức tỉnh lại. Trong nháy mắt này, bên tai hắn truyền tới tiếng kinh hô lo lắng của Hải Tử Thiên Tôn. Thậm chí một làn gió thơm cuốn tới, Hải Tử Thiên Tôn đã tới gần hắn.

Ta không sao.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Lúc này khoảng cách của hắn tới tầng sáng chỉ còn một tấc, đi tới một chút nữa là sẽ xuyên qua tầng sáng này!

Trong nháy mắt Vương Lâm thức tỉnh, thân ảnh mơ hồ bên ngoài tầng sáng phát ra tiếng gào thét, đánh mạnh lên tầng sáng, giống như muốn nhảy vào bên trong. Tầng sáng này lóe lên kịch liệt, giống như sắp sửa bị nghiền nát vậy.

- Tiên Tổ!

Ánh mắt Vương Lâm xuyên thấu qua tầng sáng đang giao động, nhìn vào thân ảnh đang điên cuồng đánh tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1936 Nửa trượng

Thân ảnh bên ngoài tầng sáng dù không thấy da mặt, huyết nhục mơ hồ nhưng Vương Lâm dù sao năm đó khi hấp thu địa hỏa chủ mạch của Thiên Ngưu Hồn cũng từng rơi vào một trạng thái kỳ dị, thấy cảnh tượng Tiên Tổ phong ấn Thiên Ngưu.

Khuôn mặt mơ hồ trước mặt không ngờ rất giống với Tiên Tổ năm đó Vương Lâm nhìn thấy!

Trong tiếng gầm thét kịch liệt của thân ảnh mơ hồ kia, sóng gợn truyền khắp tầng sáng này.

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, lui lại phía sau, trong tích tắc rơi xuống mặt đất thì tầng sáng năm mươi trượng này bị thân ảnh kia liên tục đánh tới lại giảm kích thước một lần nữa.

Nó bất ngờ giảm từ năm mươi trượng xuống còn ba mươi trượng, khiến cho Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn không thể không kéo gần khoảng cách lại.

Thân ảnh mơ hồ kia đánh khoảng nửa canh giờ mới từ từ bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn trong tầng sáng, chậm rãi lui lại phía sau, ẩn vào trong bóng tối, không nhìn thấy đâu nữa.

Tầng sáng này không chịu nổi bao lâu nữa.

Hải Tử Thiên Tôn cắn cắn môi dưới, nhìn về phía tầng sáng, nửa ngày sau mới thấp giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc. Cảnh tượng hắn thấy lúc trước khiến hắn mơ hồ cảm thấy bàn tay gầy này dường như tồn tại chuyện gì đó bí ẩn, nếu không thì không thể nào lại huyễn hóa ra hình dáng Tiên Tổ được.

Sư tôn của ngươi là Cửu Đế Đại Thiên Tôn, ngươi đã từng nghe chuyện Tiên Tổ năm xưa chưa?

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, nhìn về phía Hải Tử Thiên Tôn.

- Tiên Tổ?

Hải Tử Thiên Tôn nhìn Vương Lâm một cái. Vừa rồi Vương Lâm nhận ra bàn tay kia là của Tiên Tổ, trong lòng trầm ngâm, không nói lời nào cho nên Hải Tử Thiên Tôn cũng không biết chuyện.

Ta từng nghe sư tôn nói qua một lần. Rất lâu trước đây mặt đất của Tiên Tộc chỉ là một khối đại lục, nhờ Tiên Tổ phong ấn các sinh linh tới từ thiên ngoại mới có được bảy mươi hai châu như ngày nay.

Mà sau khi phong ấn xong bảy mươi hai sinh linh, Tiên Tổ mất tích, chẳng biết đi đâu. Dù hậu nhân của hắn từng tìm kiếm rất lâu cũng không thể nào tìm ra.

Nhưng sư tôn từng ngẫu nhiên nói một mình, dường như Tiên Tổ năm xưa không phải mất tích. Sư tôn hoài nghi năm đó Tiên Tổ gặp biến cố. Còn cụ thể thì sư tôn ta không nói, giống như người đối với chuyện này không muốn nhắc tới vậy.

Ánh mắt Hải Tử Thiên Tôn lộ vẻ suy tư, chậm rãi nói.

Những lời này truyền vào tai Vương Lâm khiến hắn trầm mặc nhưng trong mắt lại lộ vẻ tính toán.

Có lẽ có khả năng đó. Bàn tay này chính là thuộc về Tiên Tổ. Nếu đúng như thế thì là ai chém đứt cánh tay của Tiên Tổ. Tiên Cực Kiếm tan nát có rất nhiều tin đồn nhưng nguyên nhân tan nát có thể có thể có chút liên quan tới bàn tay gãy này.

Chẳng qua vì sao bàn tay gầy này lại ở trong phong ấn của Sơn Hải Thụ. Mà phong ấn đã tồn tại vô số năm, hẳn là rất có khả năng đã từng bị Đại Thiên Tôn phát hiện mới đúng, vì sao hôm nay mới hiện ra. Hơn nữa nơi này thuộc về khu vực khống chế của Đại Thiên Tôn, với tu vi của Đại Thiên Tôn sao lại không có phát hiện gì!

Cũng có thể nói...

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng.

Có thể nói là trong mấy Đại Thiên Tôn đã sớm biết phong ấn của Sơn Hải Thụ này cổ quái, thậm chí sớm nhận ra dấu vết ở nơi này nhưng không dám coi thường vọng động.

Vương Lâm có thói quen trầm tư suy ngẫm, giờ phút này tính toán xong liền hít sâu một hơi, bị suy đoán của mình khiến tâm thần chấn động.

Hải Tử Thiên Tôn, sư tôn của ngươi là Cửu Đế Đại Thiên Tôn, vì sao ngươi lại rời xa Trung Châu, ở lại Sơn Hải này?

Ánh mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên, chậm rãi nói.

Ngươi hoài nghi ta?

Ánh mắt Hải Tử Thiên Tôn sững lại, nhìn về phía Vương Lâm, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên bùng sáng.

Nữ tử thật thông minh!

Trong lòng Vương Lâm thầm nói. Dựa vào một câu nói này của nàng. Hải Tử Thiên Tôn hiển nhiên đã đoán ra rất nhiều điều.

Không giải thích gì, Vương Lâm chỉ bình tĩnh nhìn Hải Tử Thiên Tôn.

Nữ tử tuyệt mỹ này trầm mặc trong chốc lát, thần sắc biến ảo, giống như suy tư, hồi lâu sau nàng dường như đã suy nghĩ cẩn thận rồi mới ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị.

Là sư tôn bảo ta tới Nam Châu này, lấy Sơn Hải làm động phủ, ở lại nơi này...

Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Những lời này khá khớp với những suy đoán của hắn. Nếu thật sự là như thế thì đúng là có chuyện.

Ngươi từ nơi nào nghe thấy Sơn Hải có Sơn Hải thụ linh?

Hải Tử Thiên Tôn lập tức hỏi.

Ta từ Thiên Tôn dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn nghe nói nơi này có mộc linh.

Vẻ trầm tư trong mắt Vương Lâm càng đậm.

Ta trước kia cũng từng tới Sơn Hải, có một tòa động phủ nhưng chưa từng ở lại lâu. Nhưng hai trăm năm trước sư tôn đột nhiên bảo ta tới đây ở lâu dài. Ngươi lại được Thiên Tôn dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn chỉ điểm mà tới. Mà nơi này lại là lãnh địa của Đạo Nhất Thiên Tôn.

Dung nhan tuyệt mỹ của Hải Tử Thiên Tôn lúc này cực kỳ âm trầm.

Vương Lâm mỉm cười. Những lời nói của Hải Tử Thiên Tôn như vậy hiển nhiên là đã suy nghĩ cẩn thận một số vấn đề mấu chốt.

Sư tôn lấy ta làm mồi nhử, ở Hải Tử Thiên Tôn này cố gắng dẫn ra bàn tay gầy trong phong ấn Sơn Hải Thụ này!

Hải Tử Thiên Tôn nhắm mắt lại, hồi lâu mới thấp giọng nói.

Điểm này ta có thể lý giải được. Sư tôn nuôi ta lớn lên, dạy ta tu đạo, dù lấy ta làm mồi nhử thì ta cũng không oán hận chút nào. Chỉ kỳ quái là Võ Phong Đại Thiên Tôn tại sao lại bày mưu với ngươi? Mà khéo léo đưa ngươi tới nơi này là vì chuyện gì?

Hải Tử Thiên Tôn mở mắt nhìn về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm như thường, lắc đầu không nói gì nhưng trong lòng hắn đã có một suy đoán đối với việc này!

Lai lịch của ta có lẽ tu sĩ tầm thường không thể nhận ra, dù là tu sĩ trình độ Thiên Tôn cũng rất khó phát hiện. Nhưng đối với Đại Thiên Tôn mà nói thì đó không phải là bí mật!

Thiên Tôn dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn nọ chỉ điểm cho ta tới nơi này, dụng ý rất có thể là nghiệm chứng lai lịch của ta. Đồng thời cũng có mục đích như Cửu Đế Đại Thiên Tôn!

Chẳng qua Cửu Đế Đại Thiên Tôn tuy rằng đưa đệ tử làm mồi nhưng hiển nhiên phương pháp ôn hòa, chỉ để cho Hải Tử Thiên Tôn ở lại nơi này, yên lặng hấp dẫn Sơn Hải thụ linh. Còn ta lại không có chút liên hệ với Võ Phong Đại Thiên Tôn, cho nên Võ Phong Đại Thiên Tôn này không cần biết tới sống chết của ta, vừa muốn nghiệm chứng thân phận, cũng muốn dẫn dụ ra bàn tay gãy kia!

Bọn họ không cần để ý ta có phải tới từ động phủ giới hay không. Bọn họ chỉ cần biết ta có phải chính thức là tu sĩ Cổ Quốc hay không!

Vương Lâm tu đạo gần ba ngàn năm, nhất là khi còn trong động phủ đều dựa vào phân tích tính toán mà hóa giải nguy cơ.

Hắn có lẽ cũng không phải có tâm trí phi thường cao nhưng sau khi dung nạp nhiều đầu mối lại thì lại có thể tính toán ra chân tướng sự việc!

Chỉ là không biết Đạo Nhất Thiên Tôn ở trong chuyện này đứng ở vị trí nào.

Vương Lâm cúi đầu, trong mắt hiện lên hàn quang.

Sư tôn dám để cho Đạo Nhất Thiên Tôn biết thì nhất định tự tin, ta tin rằng bọn họ nhất định không để lộ tin tức, không ai biết ta là đệ tử duy nhất của Huyền La Đại Thiên Tôn!

Thân phận này chỉ cần giấu giiếm, dù ta tới từ động phủ giới cũng không có gì đáng ngại! Tất cả đều chỉ là suy đoán của ta mà thôi.

Vương Lâm trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn Hải Tử Thiên Tôn một cái. Nữ tử tuyệt mỹ này giờ phút này đã nhắm mắt, ẩn giấu tâm tư của mình.

Cửu Đế Đại Thiên Tôn nếu thật sự lấy nàng làm mồi nhử thì nữ tử này nhất định có chỗ kỳ dị.

Vương Lâm liên tường tới suy đoán vừa rồi liền hơi xác định. Chẳng qua hắn vẫn còn nghi vấn đó là bàn tay gãy kia với Tiên Tộc rốt cục có bí ẩn gì, tại sao lại hấp dẫn Đại Thiên Tôn như vậy!

Thu hồi ánh mắt, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tiếp tục chìm đắm trong hấp thu thụ linh của Sơn Hải Thụ. Mặc kệ tương lai ra sao, tăng chiến lực và tu vi của mình mới là điểm căn bản để giải quyết tất cả mọi chuyện sau này!

Thời gian lại yên lặng trôi qua.

Thoáng một cái lại thêm ba năm nữa! Tính từ đầu tới giờ, Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn đã ở nơi này tới hơn bảy năm.

Trong ba năm này thân ảnh mơ hồ do bàn tay kia biến thành xuất hiện chín lần, mỗi lần xuất hiện đều gào thét rống giận, tấn công tầng sáng, khiến cho tầng sáng này chín lần co lại.

Cho tới một ngày nọ, vào lần tấn công thứ chín, tầng sáng lóe lên, vang lên những tiếng răng rắc, giống như đã đạt tới cực hạn của nó. Lúc này phạm vi của nó đã nhỏ hơn rất nhiều so với ba năm trước. Vào lần thứ chín khi bàn tay đánh tới, nó chỉ còn có ba trượng!

Phạm vi ba trượng khiến hai người Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn cực kỳ gần nhau. Thậm chí Vương Lâm có thể ngửi thấy làn hương thơm từ người Hải Tử Thiên Tôn truyền tới.

Ba trượng không lớn. Phải biết rằng cốt đao của Vương Lâm nếu xuất ra cũng đã dài ba trượng, có thể thấy phạm vi này nhỏ tới mức nào.

Bởi vì ở gần như vậy cho nên Hải Tử Thiên Tôn cũng không cách nào chìm đắm trong thổ nạp được nữa, sắc mặt hơi đỏ lên, giống như không quen lắm. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm hiện lên vẻ phức tạp.

Vương Lâm có thể ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể nữ tử này thì Hải Tử Thiên Tôn cũng có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hắn truyền ra.

Phạm vi đã quá nhỏ rồi, nếu không có biện pháp gì thì tầng sáng này chẳng những lúc nào cũng có thể bị phá vỡ, mà một khi lại thu nhỏ lại...

Thần sắc Hải Tử Thiên Tôn phức tạp, hiện lên vẻ phiền lòng.

Vương Lâm cũng nhíu mày. Cả đời hắn trừ mấy nữ nhân của hắn ra thì ít khi ở cùng một nữ tử xa lạ ở trong phạm vi gần thế này. Điều này khiến hắn cảm thấy không quen. Nhất là những làn hương truyền tới từ Hải Tử Thiên Tôn khiến Vương Lâm không ngừng cau mày.

Hơn bảy năm tiếp xúc, Hải Tử Thiên Tôn lại là nữ tử mà vẻ đẹp có thể so với Mộc Băng Mi, khiến Vương Lâm phải thầm than.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Nhưng bởi vì tầng sáng này nhỏ lại. Đột nhiên bên ngoài như xuất hiện khe nứt, khiến hư ảnh bên ngoài lập tức tấn công kịch liệt. Tiếng răng rắc càng thêm mãnh liệt, dường như có thể thấy bên ngoài tầng sáng có khe nứt đang lan ra.

Mà lần tấn công này lại khiến tầng sáng co lại một lần nữa!

Ba trượng, hai trượng, một trượng.

Nửa trượng!

Lúc này khiến cho Hải Tử Thiên Tôn gần như dán vào phía bên phải Vương Lâm. Từng luồng hơi ấm tràn qua y phục khiến cho cả hai có thể cảm thụ rất rõ ràng.

Bốn phía đen kịt, bàn tay bên ngoài tầng sáng không biết vì sao lại dừng công kích, khiến cho nơi này trong nháy mắt liền yên tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp của Hải Tử Thiên Tôn vang lên rõ ràng trong tầng sáng.

Vương... Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1937 Cho Đại Thiên Tôn nhìn thấy!

- Đừng nói!

Vương Lâm đột nhiên mở miệng, ánh mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn tầng phía trên. Chỉ thấy ở nơi đó, hư ảnh do bàn tay gãy biến thành đang ngưng thần nhìn lại.

Tầng sáng này sắp sụp đổ, ngươi điều khiển phong ấn lập tức vỡ tung ra, cuốn động lực lượng tan vỡ vờn quanh thân thể ta và ngươi, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra!

Trong lúc lao ra, ta và ngươi đồng thời thi triển thần thông mạnh nhất! Chắc ngươi cũng đã đoán ra, sư tôn của ngươi sớm đã tới nơi này rồi!

Vương Lâm nhìn thân ảnh mơ hồ bên ngoài tầng sáng, đột nhiên truyền âm cho Hải Tử Thiên Tôn.

Hải Tử Thiên Tôn trầm mặc trong chốc lát, ừ khẽ một tiếng.

Vương Lâm hít sâu một hơi, không khỏi ngửi thấy mùi hương thân thể như lan của Hải Tử Thiên Tôn. Nhưng giờ phút này không phải lúc để hắn cảm thấy không quen. Trong nháy mắt hàn quang trong mắt hắn lóe lên.

Chỉ thấy hai tay Hải Tử Thiên Tôn bắt quyết, bỗng nhiên điểm một chỉ về phía tầng sáng!

Một chỉ này điểm ra, tầng sáng lập tức nổ tung. Chỉ thấy những cái khe li ti bên ngoài chợp sụp đổ, vô số mảnh nhỏ điên cuồng bị cuốn ra phía ngoài. Lực lượng lan ra cũng bao phủ thân thể Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn, đẩy mạnh hai người ra ngoài!

Nương theo luồng lực lượng này, thân thể Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn hóa thành hai đạo cầu vồng, trong nháv mắt khi tầng sáng sụp đổ liền lao ra. Cùng lúc đó Hải Tử Thiên Tôn hoàn toàn nghe thời lời nói của Vương Lâm vừa rồi, hai tay bắt quyết, ấn ký hình trứng biến ảo ra, bên trong ẩn chứa hơn chín mươi đạo thần thông, khiến cho ấn ký này phát ra ánh sáng tới cực điểm.

Ấn ký hình trứng này trong nháy mắt đụng vào hư ảnh do bàn tay gầy bên ngoài tầng sáng, truyền ra tiếng chấn động kinh thiên động địa. Trong tiếng ầm vang này, hư vô giống như bị nổ tung. Hư ảnh kia lùi lại, thân thể lập tức tan rã, hóa thành một đám điểm sáng nhưng trong nháy mắt không ngờ lại ngưng tụ, khôi phục một lần nữa!

Ngay lúc này, trên bầu trời của Sơn Hải tại Nam Châu có ba thân ảnh đang lơ lửng ở nơi đó, đang nhìn xuống phía dưới. Ba người này dù đứng nơi đó nhưng tu sĩ tới nơi này không thể nào phát hiện ra, dù là thần thức hay mắt thường đều không nhìn thấy!

Ba thân ảnh này trong đó có một thanh niêm mặc đạo bào, mái tóc đen quá vai, mày kiếm mắt sáng, ước chừng hơn hai mươi tuổi. Nhất là đôi mắt của hắn giống như tinh không, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi đắm chìm trong đó.

Hắn trông như còn trẻ nhưng lại tràn ngập khí tức tang thương, thần sắc bình tĩnh. Bầu trời bốn phía giống như hoàn toàn yên tĩnh, giống như vạn vật trong thiên địa toàn bộ đều phải yên lặng bái lạy hắn.

Hắn chính là Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Bên cạnh hắn mấy trượng có thân ảnh thứ hai. Đó là một nam tử trung niên. Người này thân thể to lớn, cao hơn Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cả một cái đầu, thân thể mặc một bộ quần áo bằng vải thô, chắp tay sau lưng đứng đó.

Đầu hắn không có tóc nhưng lại không hề có cảm giác lạ lùng, tướng mạo thô ráp, cũng không anh tuấn nhưng lại khiến người ta cảm thấy như đối mặt với uy nghiêm của thiên địa. Nhất là đôi mắt hắn thỉnh thoảng lại lóe lên, lộ ra một luồng khí tức đáng sợ khiến cho thiên địa dưới chân run rẩy.

Nhưng phàm là những người nhìn kỹ hắn sẽ lập tức quên thân thể hắn, chỉ có thể nhớ rõ đôi mắt kinh thiên động địa của hắn! Thần sắc hắn bình tình, không giận nhưng uy nghiêm!

Còn có một luồng khí thế không thể nói lên lời tản ra, giống như là cực điểm của tiên đạo. Chung cực của võ đạo! Giống như người này là người dùng võ thành đạo, dùng đạo toái tiên, đánh tan thiên địa, đạp nhập nhóm Đại Thiên Tôn vậy!

Mà người này trong một khắc khi hắn trở thành Đại Thiên Tôn, hắn phong ấn võ đạo bản thân, phản phác quy chân xong liền cùng tồn tại với thiên địa! Cho nên danh hiệu của hắn là Võ Phong!

Vốn địa phương của Đạo Nhất Thiên Tôn thiên địa vạn vật bất động nhưng vài sợi tóc của nam tử này vẫn tung bay, quần áo nhưng có gió thổi phất phới. Khí tức của Đạo Nhất Thiên Tôn đối với hắn không hề có chút tác dụng nào.

Thân ảnh cuối cùng bên cạnh hai người là một lão già. Lão già này mặc thanh bào, bình tĩnh đứng đó, toàn thân không có chút gì bất phàm, thoạt nhìn giống như một tu sĩ tầm thường, tướng mạo chẳng đẹp đẽ. Lưng lại còn hơi còng xuống.

Trên mặt hắn tràn đầy vết nhăn, hai mắt cũng không có nhiều thần thái, đầy vẻ mệt mỏi bệnh tật. Nhưng trong khi khí tức của Đạo Nhất Thiên Tôn khiến vạn vật trong thiên địa bất động, hắn lại chẳng chút để ý, thậm chí khí thế ngập trời của Võ Phong Đại Thiên Tôn đối với hắn cũng như bình thường, dường như không nhìn thấy, cũng chẳng cảm nhận được.

Cửu Đế, đệ tử của ngươi thoát khốn rồi.

Đạo Nhất mỉm cười nhìn về phía lão già lưng còng kia. Lão già này mặc dù tướng mạo bình thường nhưng cũng chính là Cửu Đế Đại Thiên Tôn trong ngũ đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, là người tồn tại lâu nhất, nghe nói là từ thời Tiên Tổ.

Danh hiệu của hắn là Cửu Đế, tướng mạo vốn cực kỳ anh võ bất phàm nhưng qua vô số năm tháng, nhiều lần chuyển thế, sau lần thứ chín thành công liền biến thành hình dạng này!

Nếu không phải có hai người thì đệ tử của ta sớm đã thoát vây rồi.

Thần sắc lão già mặc thanh sam này bình tĩnh, chậm rãi nói.

Việc này không có quan hệ với ta, Vương Lâm này ta thấy rất vừa ý.

Đạo Nhất mỉm cười lắc đầu.

Người này ta cũng rất coi trọng, nhưng lai lịch hắn dường như còn chút vấn đề, cần lấy phong ấn này kiểm tra mới được!

Người nói lúc này là Võ Phong Đại Thiên Tôn.

Năm đó Huyền La từng đi tới Tiên Tộc, chỉ cần người này không có quan hệ với Huyền La là được.

Đạo Nhất nói xong liền nhìn thoáng qua Sơn Hải phía dưới.

Nhưng đột nhiên hắn kêu khẽ một tiếng. Không chỉ có hắn, Võ Phong Đại Thiên Tôn ánh mắt cũng sững lại, nhìn chăm chú. Cả lão già mặc thanh sam thần sắc cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Sơn Hải phía dưới bị một vùng đen tối bao trùm. Trong màn nước đen như mực kia, tại chỗ sâu nhất trong lòng biển có một hắc động. Trong hắc động này, nơi có Sơn Hải Thụ. Từ phong ấn trên thân cây truyền ra tiếng nổ kịch liệt.

Đây chính là do Hải Tử Thiên Tôn ra tay, ấn ký hình trứng va chạm với bàn tay gẫy kia, trong nháy mắt khi bàn tay này ngưng tụ lại một lần nữa, hai tay Vương Lâm giơ lên, trên mặt hiện ra Thiên Ngưu Hồn, lan tràn khắp toàn thân, tu vi tăng vọt. Đồng thời vào lúc mặc Hồn Khải, hắn đánh ra thần thông cực mạnh của mình!

Bên ngoài nhất định có Đại Thiên Tôn. Dù Võ Phong Đại Thiên Tôn cũng được. Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng tốt. Các người muốn xem lai lịch của Vương Lâm ta, muốn thấy thực lực của ta vậy thì sẽ cho các ngươi thấy rõ!

Tay phải Vương Lâm giơ lên, trong nháy mắt khi lao ra bỗng nhiên vung lên.

Động tác này khiến thiên địa hư vô bên ngoài biến sắc. Thiên địa vốn đen kịt bất ngờ truyền ra tiếng sóng biển rì rào. Chỉ thấy trong hư vô này trực tiếp hóa thành một mặt biển trong đêm tối, ở phía cuối chân trời có ánh mặt trời ban mai đang nhanh chóng dâng lên!

Cùng với ánh sáng vạn trượng của vầng mặt trời ban mai điên cuồng khuếch tán về bốn phía, trong vầng mặt trời đó ẩn chứa một luồng lực lượng xé tan đêm tối, khiến cho bầu trời đen kịt này trong nháy mắt bị cuốn đi tầng tầng lớp lớp.

Trong vầng mặt trời bình minh kia hiện lên một thân ảnh. Thân ảnh đó chính là Vương Lâm!

Hắn nhắm hai mắt, theo vầng mặt trời bình minh, trong kim quang đang tỏa ra, trong nháy mắt khi đêm tối bị xé tan bỗng nhiên mở hai mắt!

Trong nháy mắt khi hai mắt hắn mở ra, từ trong vầng mặt trời lan ra kim quang vô tận, trong đó không ngờ ẩn chứa một tia tín niệm. Đây là tín niệm của Vương Lâm. Cũng bởi vì có tín niệm này khiến cho Tàn Dạ Thuật này bất ngờ trở thành tín thuật!

Các ngươi muốn xem thì ta sẽ cho các ngươi xem!

Trong ánh mắt Vương Lâm tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Ta tin rằng tất cả bóng tối đều sẽ tan biến!

Ta tin rằng ánh sáng sẽ xuyên thấu màn đêm, chiếu rọi mặt đất!

Ta tin rằng tất cả kẻ địch của ta đều tiêu tán như đêm tối!

Theo lời thì thào của Vương Lâm, ánh mặt trời vạn trượng này ầm ầm tràn ra, xé tan màn đêm, xuyên qua bóng tối do hư ảnh của bàn tay gãy biến thành, khiến hư ảnh này vừa mới ngưng tụ lại liền lập tức sụp đổ, bên trong có vô số điểm sáng tản ra, đồng loạt ảm đạm nhưng không tiêu tán mà bị cuốn đi về phía xa xa, lại có dấu hiệu ngưng tụ lại một lần nữa!

Chẳng qua ánh sáng của chúng đã ảm đạm đi. Chứng tỏ hư ảnh bàn tay này dưới thần thông cực mạnh của Vương Lâm cũng không phải không có thương thế!

Ánh mặt trời vạn trượng không ngừng tràn tới, hình thành một vùng sáng vạn vạn trượng, không ngừng khuếch tán ra, chẳng những xé tan màn đêm mà còn xé tan cả vùng hư vô đen kịt ở Sơn Hải Thụ này, khiến Sơn

Hải Thụ trong nháy mắt lan ra từng luồng kim quang, giống như bên trong nó có một mặt trời vậy!

Ánh mặt trời lan ra từ thân Sơn Hải Thụ, cũng xuyên thấu qua tầng tầng phong ấn, lao thẳng lên phía trên. Từ trong hắc động nọ, từ đáy biển Sơn Hải. Từng luồng sáng xuyên thấu mặt nước đen kịt. Vừa chạm phải ánh mặt trời này, lập tức màu đen biến mất!

Luồng sáng cũng xuyên qua tầng mực trên mặt biển, trực tiếp lao về hướng bầu trời, chiếu rọi không trung, rọi vào mắt Đạo Nhất, Võ Phong, Cửu Đế Đại Thiên Tôn!

Tín thuật!

Hai mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lập tức bừng sáng.

Tu vi của Thiên Tôn lại có thể có tín niệm thế này!

Ánh mắt Võ Phong Đại Thiên Tôn lóe lên mãnh liệt.

Chỉ có mình lão già mặc thanh sam là nhướng mày, giơ tay phải lên hướng về phía nước biển bên dưới điểm một chỉ. Một chỉ này trông rất tầm thường, không có chút hư ảnh nào biến ảo ra, giống như một chỉ của phàm nhân vậy.

Mặt biển bị vô số ánh mặt trời xuyên qua, tạo thành tiếng nổ vang ngập trời. Trong tiếng nổ này, nước biển như sôi trào, không ngừng quay cuồng chấn động, bất ngờ hóa thành một chỉ hướng về sâu trong lòng biển điểm một cái!

Tiếng ầm ầm vang vọng. Thân thể Vương Lâm từ trong nước biển nhoáng lên, không chút do dự. Giống như không nhìn thấy ba Đại Thiên Tôn trên bầu trời, hóa thành một đạo cầu vồng lao vọt đi.

Ở phía sau hắn, Hải Tử Thiên Tôn đi theo, chẳng qua sau đó nước biển hóa thành một dòng xoáy khổng lồ. Một bàn tay to lớn như che trời chụp tới.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, một chỉ do nước biển hình thành vừa rồi liền đâm tới, đụng vào bàn tay kia.

Tiếng chấn động kinh thiên động địa vang lên. Bàn tay kia sững lại. Hải Tử Thiên Tôn mặt mày tái nhợt, trốn ra khỏi mặt biển!

- Hống!

Bàn tay kia bị một chỉ điểm trúng, mất liên lạc với đáy biển nhưng lập tức tỏa ra một luồng khí tức hung ác ngập trời. Bàn tay gãy hóa thành hư ảnh, hướng về phía bầu trời gào thét, hai mắt lộ vẻ điên cuồng. Nó bất

ngờ lại có thể nhìn thấy ba người trên bầu trời, giờ phút này bỏ qua Hải Tử Thiên Tôn mà lao thẳng tới ba người.

Giống như uy nghiêm của nó tuyệt không dung tha cho một chỉ vừa rồi!

Ánh mắt lão già mặc thanh sam lóe lên. Bước về phía trước, đứng giữa Hải Tử Thiên Tôn và bàn tay gãy, tay phải giơ lên!

- Sư tôn!

Hải Tử Thiên Tôn nhìn thoáng qua lão già này rồi trầm mặc, ánh mắt không khỏi hướng về phía Vương Lâm vừa rời đi, thần sắc phức tạp, thầm than một tiếng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1938 Cố chấp bất hối

Bên cạnh Sơn Hải, thân ảnh Vương Lâm vọt đi, trong nháy mắt khi xuất hiện liền bước từng bước về phía trước, thân thể dung nhập thiên địa, thoáng một cái liền biến mất.

Cho tới khi rời khỏi Sơn Hải Châu, tại một vùng đất tràn ngập những cây tùng xanh từ vạn cổ, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra. Đứng dưới gốc tùng, quay đầu nhìn thoáng qua thiên địa phía xa xa.

Vừa rồi hắn dùng Tàn Dạ khiến hư ảnh bàn tay kia yếu đi. Không dừng lại chút nào mà nương theo cơ hội này lao ra. Trong nháy mắt khi vọt ra, hắn cảm nhận được trên bầu trời có ba luồng khí tức áp bách cả thiên địa như ẩn như hiện, kết hợp với phán đoán của hắn lúc trước, ba người này là ai không cần nghĩ cũng biết.

Khoanh chân ngồi xuống dưới tán tùng xanh, Vương Lâm hít sâu một hơi. Thiên địa to lớn này so với tầng sáng mấy trăm trượng kia khiến người ta thoải mái hơn rất nhiều.

Bàn tay gãy kia chắc chắn ẩn chứa bí ẩn. Hành trình đến Sơn Hải lần này ta thu hoạch không ít, ngoài Sơn Hải thụ linh ra thì trọng yếu nhất đó là ta lấy được một mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải giơ lên, mơ hồ trong lòng bàn tay có kim quang lóe lên.

Trong tầng sáng của Hải Tử Thiên Tôn ta không thể hấp thu vật này, lúc này đã thoát khốn, cần nhanh chóng dung hợp nó vào ánh mắt!

Vương Lâm trầm ngâm, không lo lắng tới vấn đề liên quan tới Đại Thiên Tôn nữa. Ba Đại Thiên Tôn này nếu đã không ngăn mình rời đi vậy thì nhất định mình đã thông qua kiểm tra của bọn họ.

Thân thể nhoáng lên, Vương Lâm trở nên mơ hồ, từ từ dung hợp với cây tùng xanh, đắm chìm vào trong cây cổ thụ nọ, biến mất hoàn toàn. Hắn ngồi khoanh chân trong đó. Lấy ra hai Sơn Hải thụ linh cuối cùng.

Thời gian mấy năm nay ta đã hấp thu mấy khối thụ linh, mộc bản nguyên đã đại thành, có thể cảm nhận được khí tức mộc bản nguyên trong thiên địa này. Lúc này còn hai khối, không biết sau khi dung hợp có thể sinh ra bản nguyên chân thân hay không!

Chẳng qua mộc bản nguyên này có hơi kỳ dị, sau khi dung nhập vào cơ thể hấp thu ngày càng thong thả, không biết bao giờ có thể hoàn toàn trở thành bản nguyên của ta!

Vương Lâm cầm hai khối mộc linh, trầm ngâm nắm chặt tay, lập tức dung nhập toàn bộ hai khối mộc linh này vào cơ thể, bắt đầu từ từ hấp thu luyện hóa.

Việc này cũng không vội, còn cần thời gian luyện hóa. Lúc này trước tiên cần hấp thu mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm mới là quan trọng nhất. Đợi sau khi hấp thu mảnh vỡ này, ta còn cần suy nghĩ tới đường đi nước bước tiếp theo.

Vương Lâm trầm mặc, bàn tay phất lên, lập tức trong tay xuất hiện mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm mà hắn đã mạo hiểm đoạt được trong phong ấn Sơn Hải Thụ, phát ra kim quang vô tận.

Mảnh vỡ này lớn cỡ nắm tay, một phía vỡ vụn không có quy tắc nhưng lại tỏa ra khí tức như có thể chém tan thiên địa vạn vật.

Chín chằm chằm vào mảnh vỡ trong bàn tay, hai mắt Vương Lâm từ từ tỏa ra kim quang tương tự. Mơ hồ từ trong đồng tử của hắn cũng có mảnh vỡ Tiên Cực Kiếm như ẩn như hiện.

Kim quang trong hai mắt hắn và mảnh vỡ Tiên Cực Kiếm trong tay trong tích tắc này liền dung hợp với nhau. Từng luồng lực hút kỳ dị từ trong tâm thần Vương Lâm tràn ra. Sự kêu gọi lúc trước ở trong Sơn Hải Thụ lúc này tràn ngập trong tâm thần Vương Lâm.

Sự kêu gọi này càng lúc càng mãnh liệt. Chỉ thấy mảnh vỡ Tiên Cực Kiếm trong tay Vương Lâm đồng thời dung nhập trong kim quang, bất ngờ hóa thành vô số sợi tơ màu vàng, giống như bị hòa tan, hình thành những tia nhỏ bay thẳng vào mắt Vương Lâm.

Trong tích tắc khi tia nhỏ màu vàng cuối cùng dung nhập vào hai mắt Vương Lâm. Kim quang trong cây tùng này liền tiêu tán, không hiến lộ ra chút nào nữa, chìm vào trong bóng tối. Vương Lâm khoanh chân ngồi đó. Bình tĩnh hô hấp thổ nạp.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Thiên địa bên ngoài lần lượt đối từ ngày sang đêm đã mấy lần, cuối cùng trôi qua bảy ngày. Lúc này đã vào thu, đám lá tùng xanh trong gió kêu xào xạc.

Rất nhiều lá theo gió rụng xuống, giống như những đứa con xa nhà cô độc không biết biết đi tới nơi nào.

Trong bảy ngày này cũng có một vài tu sĩ đi qua rừng tùng này nhưng không ai phát hiện ra trong rừng tùng rộng lớn này có một gốc tùng, bên trong đó tồn tại một tu sĩ.

Thời gian bảy ngày, thân thể Vương Lâm vẫn không nhúc nhích nhưng hai mắt dưới mí mắt lại ẩn chứa kim quang. Cùng lúc này, trong đầu hắn, thời gian bảy ngày trôi qua giống như năm tháng vô tận.

Trong đầu hắn đang có hai mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm dung hợp. Hai mảnh này đều lớn cỡ bàn tay, rìa ngoài không có quy tắc nhưng lúc này sau năm tháng vô tận, hai mảnh này lại dung hợp hoàn toàn với nhau.

Chúng dung hợp liền khiến một tiểu kiếm màu vàng dài hơn một thước bất ngờ huyễn hóa ra. Kiếm này toàn thân hiện lên vẻ sắc bén, tràn ngập một luồng uy áp vô thượng, sau khi hình thành kiếm thể liền ngày càng ngưng thật trong đầu Vương Lâm.

Đến ngày thứ tám, hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên mở ra. Trong nháy mắt này, kim quang ngập trời từ trong mắt hắn bất ngờ khuếch tán ra. Kim quang này ẩn chứa lực trấn áp gấp mấy lần trước đấy, cũng giống như hóa thành thực chất, giống như kiếm xuất long trời lờ đất, khiến cho cây tùng xanh có Vương Lâm ở bên trong bị kim quang hoàn toàn bao phủ.

Nhưng rất nhanh kim quang từ trong mắt Vương Lâm lan ra lui lại từng tấc một, cuối cùng sau mấy canh giờ liền ngưng tụ lại trong đồng tử của hắn, không tỏa ra chút nào nữa. Thậm chí đồng tử của Vương Lâm lúc này thoạt nhìn cũng không có chút dị thường nào, trông vô cùng trong sáng.

Nhưng trong vẻ trong suốt này lại ẩn chứa sự uy nghiêm vô cùng, giống như nếu đối mắt với hắn thì tâm thần sẽ ầm vang, không chiến mà phải bại lui!

Lực trấn áp này chính là dùng Tiên Cực Kiếm của Tiên Tổ trấn áp vạn vật chúng sinh!

Hít sâu một hơi, Vương Lâm chậm rãi nhắm mắt lại, nửa ngày sau mới mở ra. Giờ phút này ngay cả vẻ trấn áp ác liệt ẩn trong mắt cũng hoàn toàn biến mất, mơ hồ đạt tới mức phản phác quy chân.

Tiên Cực Kiếm là đỉnh điểm của tính kim trong thiên địa, không ngờ cuối cùng sau khi ta dung nhập hai mảnh nhỏ lại có thể khiến trong cơ thể ta sinh ra kim bản nguyên trong ngũ hành bản nguyên!

Thần sắc Vương Lâm dù bình tĩnh như vậy nhưng sự việc này quá đột ngột, trong bảy ngày luyện hóa này khiến hắn có nhiều minh ngộ.

Một mảnh vỡ tương đương với thụ linh Sơn Hải Thụ ta hấp thu mấy năm...

Tay phải Vương Lâm giơ lên. Chỉ thấy tám mươi tán ảnh biến ảo ra, cuối cùng dung hợp với tay phải, nắm chặt thành quyền.

Hàng loạt tiếng lách cách từ trong lòng bàn tay hắn truyền ra. Tiếng này nghe trong trẻo nhưng lại lộ ra cảm giác hủy diệt. Cũng từ trong nắm tay hắn tỏa ra chín luồng khí xoáy màu đen. Chín luồng khí xoáy này mỗi một đạo đều ẩn chứa một lần thần thông dung hợp thân thể.

Vương Lâm trước khi đi tới Sơn Hải, xông vào Thiên Tôn Niết hắn có thể dung nhập chín thần thông vào trong một quyền một chỉ. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào tay phải mình, ánh mắt lóe lên. Chỉ thấy chín luồng khí xoáy này vờn quanh quyền phải của hắn, tạo thành tiếng bùng bùng vang vọng, bất ngờ có một luồng khí xoáy thứ mười gào thét hiện ra. Đồng thời vờn quanh với chín đạo khí xoáy kia.

Hắn là không chỉ có mười đạo!

Tay phải Vương Lâm buông ra, lại nắm chặt lại một lần nữa. Lập tức tiếng ầm ì mơ hồ truyền ra từ nắm tay hắn. Ngay sau đó, chỉ thấy đạo khí xoáy thứ mười một bất ngờ xuất hiện!

Đạo khí xoáy này đại biểu cho Vương Lâm. Vương Lâm không triển khai chân thân, một quyền một chỉ của bản thể liền có mười đạo thần thông đánh ra. Nếu triển khai bản nguyên chân thân thì sau khi bản nguyên chân thân xuất hiện, một quyền một chưởng của hắn liền có bốn mươi bốn đạo thần thông cùng xuất hiện!

Dù sao thì ngũ hành chân thân của hắn và bản thể giống nhau, sau khi xuất hiện lại có thể phát huy ra thần thông gấp hai lần. Lại có thêm lôi đình chân thân thì thần thông có thể tăng vọt một lần nữa. Cuối cùng còn có hư bản nguyên. Hư bản nguyên dù chưa thể ngưng tụ thành bản nguyên chân thân nhưng hư bản nguyên vốn là bản nguyên quỷ bí nhất, nhất là tam đại hư bản nguyên của Vương Lâm sau khi dung nhập làm một thể thì có thể làm được điểm này.

Loại tăng gấp bội này là nhờ hắn sau năm mươi năm khiêu chiến, từ từ dung hợp. Dựa vào tính chất đặc biệt của bản nguyên chân thân mới hiểu ra, tạo thành chiến lực thuộc về bản thân.

Hắn là có thể hơn nữa...

Vương Lâm thì thào, tay trái giơ lên, tạo thành chưởng đặt lên trên bàn tay phải. Một chưởng này nhấn xuống khiến toàn thân Vương Lâm chấn động, miệng truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

Chỉ thấy mười một luồng khí xoáy vờn quanh tay phải bỗng nhiên có tiếng ầm vang, xuất hiện luồng khí tụ thứ mười hai. Luồng khí tụ thứ mười hai sau khi xuất hiện ngay lập tức liền bất ngờ xuất hiện luồng khí tụ thứ mười ba.

Hô hấp của Vương Lâm trở nên dồn dập. Hắn lúc này cảm nhận được đây đã là cực hạn rồi!

Mười ba đạo thần thông, nếu triển khai bản nguyên chân thân thì dưới sự gia tăng, không mặc Hồn Khải ta cũng có thể đánh với Thiên Tôn dung hợp năm mươi hai đạo thần thông một trận!

Không biết với chiến lực hiện tại của ta có thể xông qua tầng thứ năm của Thiên Tôn Niết kia hay không! Chắc hẳn là đủ rồi!

Khuôn mặt Vương Lâm lộ nụ cười.

Nhưng Thiên Tôn Niết kia hắn cũng chưa muốn lập tức xông lên. Thời cơ còn chưa tới, Vương Lâm đã quyết định không xông lên thì thôi, nếu lần thứ hai xông lên nhất định phải khiến người ta kinh hãi!

Hấp dẫn sự chú ý của tất cả Đại Thiên Tôn đều phải nhờ vào lần thứ hai xông lên Thiên Tôn Niết này! Hôm này ta cũng không cần tiếp tục khiêu chiến Thiên Tôn nữa mà cần quay về Đông Châu, đi tới Đông Lâm Trì

trước, xem thử nơi này có giống như trong huyễn cảnh ta thấy trong động phủ giới hay không!

Vương Lâm trầm ngâm đứng lên, đôi mắt ngời sáng.

Đi Đông Lâm Tông, sau đó mới xông lên Thiên Tôn Niết lần thứ hai, xem thử lần này có thể xông qua mấy tầng! Sau khi lựa chọn một Đại Thiên Tôn, đó là lúc ta tới hoàng thành Trung Châu của Tiên Tộc!

Giải quyết khúc mắc trong hoàng thành xong, ta sẽ rời khỏi Tiên Tộc. Đi tới ba mươi sáu quận của Cổ Tộc, đi gặp sư tôn Huyền La của ta, hoàn thành lời hứa với hắn!

Vương Lâm hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên, biến mất khỏi thân cây tùng, thân ảnh huyễn hóa ra trong thiên địa, hóa thành một đạo cầu vồng hướng về phía Đông Lâm Tông lao vọt đi.

Ta có thể cảm nhận được bản thân càng ngày càng mạnh mẽ. Uyển nhi, đợi tới khi ta trở thành Đại Thiên Tôn, nhất định lúc đó sẽ là ngày ta làm thê tử của mình sống lại!

Ngày này không còn xa nữa, rất gần, rất gần rồi... Uyển nhi, rất gần rồi.

Vương Lâm vừa lao đi, trong mắt xuất hiện vẻ ôn nhu hiếm thấy, có cả vẻ nhớ lại, tồn tại sự cố chấp mấy ngàn năm nay.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1939 Kim Bưu đại tiên!

Phía bắc Đông Châu có một châu tên là Đại Thánh!

Đại Thánh Châu cực kỳ hẻo lánh, thậm chí so với Thiên Ngưu Châu năm xưa còn hoang vu hơn. Nhưng sự hẻo lánh này cũng chỉ là đối với tu sĩ mà thôi. Phàm nhân trong châu này không ít. Nơi này đất đai màu mỡ, nông sản sinh trưởng tốt tươi cho nên cuộc sống của phàm nhân trong Đại Thánh Châu này rất no ấm.

Cũng bởi nguyên nhân này nên trong Đại Thánh Châu vô số năm qua truyền lưu chuyện tiên nhân, cho nên phàm nhân nơi này hầu như mỗi người đều bái tiên, đối với tiên nhân cực kỳ sùng kính, đều muốn tìm tiên duyên.

Chẳng qua tông môn trong châu này thường rất ít đệ tử xuất ngoại, bởi lẽ đệ nhất tông môn của châu này là Đông Lâm Tông vô cùng thần bí, bị che phủ trong một tầng sương mù. Nhưng càng như vậy lại càng khiến người ta hướng tới.

Đông Lâm Tông thần bí, ở trong cửu tông thập tam môn rất khiêm nhường, đệ tử nội môn lại càng ít xuất ngoại, hầu hết đều ở trong tông môn tu hành.

Trên bầu trời của Đại Thánh Châu có rất nhiều mây trắng, rất ít khi gặp cảnh trời trong xanh ngắt, ngàn dặm không mây. Hầu như nhiều năm qua đều là như vậy, từng đám mây trắng lơ lửng trên bầu trời, đồng thời cũng khiến cho phàm nhân có thói quen, nếu như nhìn thấy cảnh ngàn dặm không mây nói không chừng lại còn kinh ngạc.

Giờ phút này trong Đại Thánh Châu, bên ngoài một đô thành của phàm nhân đang có gần trăm người cung kính đứng đó. Trong trăm người này có ba bốn lão già quần áo cực kỳ hoa lệ, trông có vẻ ốm yếu nhưng tinh thần mạnh mẽ phấn khởi, bên cạnh có người dìu đỡ. Đám người này đã chờ đợi ở đây hơn hai canh giờ rồi.

Những người này đều không có vẻ gì là không kiên nhẫn, ngược lại còn lấy việc chờ đợi ở đây mà vinh quang. Họ nhìn về phía xa xa, giống như đang rất trông mong một người nào đó.

Chẳng qua thời gian đã khá dài rồi. Một lúc lâu sau, vào đúng giờ ngọ, ánh mặt trời nóng cháy chiếu xuống mặt đất, dù gió thổi cũng mang theo

sóng nhiệt ập tới.

Vì thế nên có người không chịu nổi sự dày vò này. Dù tinh thần họ cố gắng phấn chấn lên nhưng bị ánh mặt trời làm cho ngât ngư. Trong đó có một nam tử đứng phía trước, mặc áo bào viên ngoại, sắc mặt tái nhợt, phải nhận một viên đá lạnh từ người hầu mà đặt lên trán, không nhịn được nói thầm vài câu.

Đại tiên có phải là quên không tới rồi không... Chúng ta đợi từ sáng tới giờ, cũng rất lâu rồi. Mà buổi trưa là lúc nóng nhất, không biết phải đợi tới lúc nào đây...

Đại tiên chưa tới hẳn là còn có chuyện, ngươi nếu không muốn đợi thì không ai có thể bắt ép ngươi!

Lời nói của viên ngoại trung niên kia bị một lão già ốm yếu phía trước nghe được. Lão già này lập tức quay đầu, căm tức nói.

Bị lão già khiến trách xong, viên ngoại trung niên kia vội vàng cười lấy lòng, đang định giải thích.

Hừ. Đại tiên đồng ý tới nơi này của chúng ta là nhờ mây người hảo hữu của lão phu khân cầu rất lâu, thế nên mới được đại tiên thương xót, đồng ý tới đây. Tuổi ta thế này mà còn chờ được, không dám có chút bất kính,

ngươi mà dám chọc giận đại tiên thì ta sẽ đuổi cả nhà ngươi cút khỏi thành này!

Lão già nọ trừng mắt nhìn viên ngoại trung niên kia một cái, lấy một khối băng từ tay người hầu đặt lên trán.

Đại tiên tâm địa thiện lương, không tiếc lãng phí thời gian tu hành, hành tẩu trong phàm trần Đại Thánh Châu chúng ta, tiên danh bất hủ, ai mà không biết. Nghe nói Lâm Trấn lúc mời đại tiên tới có bảy đứa trẻ được đại tiên nhìn trúng, tuy rằng về sau đuổi về ba người nhưng còn bốn đứa được tiến nhập tiên môn, một khi thành tiên thì gà chó cũng được thăng thiên!

Các người xem một chút, những lời của tiên nhân nói đó. Một người thành tiên, gà chó cũng được thăng thiên đó. Nếu mà cháu con ta có người có thể tiến vào tiên môn thì dù ta có táng gia bại sản ta cũng bằng lòng!

Một lão già bên cạnh nhìn về phía trước thì thào nói.

Không sai, Lý viên ngoại của Lâm Trấn là hảo hữu của lão phu. Tiên nhân đó lần trước chính là ở nhà hắn, nhìn trúng cháu gái hắn. Khuê nữ đó đã hai mươi tuổi, nghe đồn không có khả năng tiến vào tiên môn nhưng bởi Lý viên ngoại cầu khẩn nên đại tiên cũng mang đi theo!

Ta cũng từng nghe nói, vị đại tiên này nói, một người thành tiên, gà chó cũng thăng thiên. Những lời này vài chục năm nay đã lưu truyền trong Đại Thánh Châu ta rồi...

Mọi người bốn phía liền lập tức sôi nổi đàm luận, nói năng tỏ vẻ vô cùng hâm mộ.

Lúc mọi người đang hưng phấn nói chuyện, giống như quên cả nóng bức thì đột nhiên âm phong từ xa xa gào thét tràn tới. Âm phong này đảo qua mặt đất, thổi qua chỗ trăm người liền khiến cả trăm người đều cảm thấy toàn thân mát mẻ, thân thể chấn động, đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời xa xa có một cái ô màu đỏ lớn hơn mười trượng, dưới ô có một cái kiệu trúc có bốn đại hán mặc kim bào đang đạp thanh phong khênh kiệu bước trên bầu trời.

Ở bên ngoài bốn đại hán này còn có hơn mười đồng tử. Đám người này hoặc cầm bảo bình hoặc cầm phất trần, có người cầm bảo vật tỏa sáng, bao quanh bốn phía đang hướng về nơi này mà đi.

Ở vị trí trung tâm, trong cái kiệu được bốn đại hán khênh tới có một lão già tóc bạc phơ phơ đang ngồi đả tọa. Lão già này toàn thân tiên phong đạo cốt, gần như chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy là một tiên nhân chân chính!

Hắn và phàm nhân khác biệt quá rõ ràng. Người này mặt đạo bào màu trắng, mái tóc bạc trắng nhưng da dẻ lại mịn màng như trẻ con, giờ phút này hai mắt híp lại nhưng lại có từng luồng sáng từ trong hai mắt tràn ra.

- Tiên nhân!

Đại tiên!

Là Kim Bưu đại tiên!

Sau khi thấy cảnh này, gần trăm người bên ngoài thành trì lập tức lộ vẻ kích động, hiện lên vẻ sùng kính cuồng nhiệt. Mấy lão già được người hầu dìu đỡ vội vàng đây người hầu ra, quỳ phục lên trên mặt đất, cuống quít bái lạy. Gần như chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người ở nơi này đều kích động hướng về bầu trời mà vái.

Kim Bưu đại tiên, trợ phàm thành tiên! Kim Bưu đại tiên, hàng trần luyện đan! Kim Bưu đại tiên, tống tử nhập tiên!

Bốn đại hán khênh kiệu dừng lại giữa không trung, đồng loạt gầm nhẹ.

Giọng nói của bọn họ dường như ngưng tụ lại, giống như một tiếng nói, hiển nhiên là đã ở cạnh bao lâu mới có thể phối hợp như vậy. Giờ phút

này trong tiếng gầm nhẹ, phối hợp với vẻ anh võ của bọn họ trên bầu trời, giống như tiên âm cuồn cuộn, truyền ra bốn phía.

Kim Bưu đại tiên, bất hủ chỉ tiên! Kim Bưu đại tiên, thiên địa chỉ sơn! Kim Bưu đại tiên, Thánh Châu tái hiện!

Cùng với tiếng gầm nhẹ của bốn đại hán, mấy đồng tử xung quanh cũng cất tiếng hô vang. Giọng nói của họ đều dung hợp với nhau, vang vọng trong không trung.

Lão già ngồi trên kiệu vẻ mặt hiền lành nhưng trong sự hiền lạnh này ẩn chứa một tia uy nghiêm, nhìn đám phàm nhân đang quỳ lạy phía dưới, tay phải giơ lên, tay áo vung lên hướng về phía trước.

Một động tác này khiến thiên địa biến sắc. Chỉ thấy phong vân cuồn cuộn chấn động, khiến cho bầu trời này trong phút chốc ngàn dặm không mây, lộ ra da trời xanh ngắt!

Loại biến hóa trên bầu trời này khiến cho đám phàm nhân trợn mắt há mồm. Tâm thần càng dâng lên sự kính sợ rất sâu.

Khi tới gần, lão già tóc bạc trên kiệu trong mắt hiện lên một tia đắc ý không thể nhận thấy. Hắn đối với thần sắc của mình cực kỳ hài lòng, thầm nghĩ nhiều năm qua dù là tiên nhân chân chính cũng đã bị lừa gạt không ít. Đừng nói là tới phàm nhân, hắn lừa gạt thật sự quá nhiều rồi.

Nhưng hắn tuy đắc ý mà vẫn hành động rất hoàn mỹ. Đâu là yêu cầu phi thường nghiêm khắc của hắn đối với bản thân. Giờ phút này tay trái lão già vung lên, lại phất về phía bầu trời một lần nữa.

Lập tức bầu trời màu xanh lam lập tức có một tòa cung điện cực kỳ xa hoa bất ngờ biến ảo ra. Đây dù chỉ là một hư ảnh nhưng dưới ánh mặt trời, được bầu trời màu xanh phụ trợ lại khiến người ta có cảm giác như tiên cung.

Thậm chí trong tiên cung nọ còn có vài con tiên hạc bay ra, lượn vòng trên bầu trời, cuốn lên vài luồng gió thổi về mặt đất.

Mọi người phía dưới đều bị cảnh tượng kỳ dị trên bầu trời hấp dẫn, hơn nữa khoảng cách không gần, không có khả năng nhìn rõ trên trán lão già kia đang vã mồ hôi hột, hiển nhiên là cảnh tượng do hắn sáng tạo ra này đối với hắn cũng là gánh nặng lớn.

Một người thành tiên, gà chó cũng thăng thiên!

Trong tích tắc khi cảnh tượng kỳ dị này đạt tới đỉnh điểm, lão già tiên phong đạo cốt đang ngồi trên kiệu lập tức đứng dậy, hai tay vung về phía trước, trong miệng truyền ra giọng nói vang dội như sấm sét!

Trong nháy mắt khi tiếng nói này vang lên, tất cả phàm nhân đang quỳ lạy phía dưới, cả những phàm nhân trong thành trì cũng quỳ lạy, hầu hết mọi người đều kích động bởi lời nói của lão già, thì thào tự nhủ.

Một người thành tiên, gà chó cũng thăng thiên!

Bên ngoài thành trì, chiếc kiệu từ trên bầu trời dần dần hạ xuống mặt đất. Lão già mặc bạch y mỉm cười đi xuống, đám người quỳ lạy phía trước chậm rãi đứng lên, nhất là mấy lão già đứng đầu càng kích động cuống quít chắp tay thi lễ.

Cung nghênh Kim Bưu đại tiên!

Cung nghênh Kim Bưu đại tiên!

Được rồi, bốn tiên luôn luôn thuận theo tự nhiên, các ngươi không nên làm như vậy. Thời gian có hạn, ta chỉ có thể ở lại nơi này của các ngươi trong ba ngày. Trong ba ngày này các ngươi hãy đưa con cháu các ngươi tới để ta nhìn qua một chút, người có thể thành tiên sẽ theo ta rời di.

Lão già tóc bạc mỉm cười, lời nói rất ôn hòa nhưng càng như vậy thì vẻ tiên phong đạo cốt của hắn lại càng tràn tới.

Nhìn dáng vẻ kích động của mọi người, lão già tóc bạc hiển nhiên đã rất quen thuộc. Hắn mỉm cười, trong lòng hơi đắc ý.

Lưu Kim Bưu ta cả đời này sáu tuổi đã rời thôn, ra ngoài lừa gạt. Một đường đi tới, qua bao nhiêu năm như vậy, người bị ta lừa gạt rất nhiều, hơn nữa Kim Bưu ta trời sanh dị bẩm, thiên phú lừa gạt cực tốt, không học mà thành tài, càng không cần gia nhập sơn môn nào mà tự mình tu luyện ra tu vi!

Người như ta có thể nói là thế gian hiếm thấy! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đại Thánh Châu này không uổng phí bao công sức của ta hao tổn tâm thần lừa người khác truyền tống tới đây. Nơi này dân phong thuần phác, luôn muốn thành tiên, thật đúng là bảo khố dành cho ta mà!

Mà trọng yếu nhất chính là nơi này không ngờ chưa bị đồng đạo tìm tới, ta chỉ cần biên tạo ra một câu một người thành tiên, gà chó thăng thiên là ngay lập tức thuận buồm xuôi gió!

Vừa mỉm cười, lão già này bước vào thành trong sự kính bái của mọi người!

Mà giờ phút này ở trong Đại Thánh Châu, cách thành trì này hơn mấy vạn dặm, trên bầu trời xuất hiện một vùng gợn sóng. Thân ảnh Vương Lâm hiện ra. Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, ánh mắt lóe lên.

Nơi này chính là Đại Thánh Châu rồi! Là châu của Đông Lâm Tông!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1940 Man thiên quá hải!

Đông Lâm Tông trong cửu tông thập tam môn luôn luôn thần bí, không biết bên trong có tu sĩ Thiên Tôn hay không!

Vương Lâm từ trên bản đồ trong ngọc giản có được rất ít tin tức về Đông Lâm Tông.

Tông môn này rất ít có môn nhân xuất ngoại.

Nếu tông môn này có thể ở trong nhóm cửu tông thập tam môn thì chắc hẳn cũng không tầm thường. Nhưng dù là tu sĩ Thiên Tôn thì cũng đã làm sao.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, thần thức tản ra bốn phía xong, đang định dựa vào bản đồ đi tới Đông Lâm Tông thì bước chân hắn nhấc lên liền

sững lại, toàn thân ngây ra.

Thần thức hắn vừa tản ra, mơ hồ thấy ở trong một thành trì của phàm nhân một luồng dao động quen thuộc. Dao động này là do hắn ghi lại trên tất cả những người chuyển thế từ động phủ giới, ở xa thì không thể phát hiện ra nhưng nếu không xa lắm thì thần thức có thể cảm thụ được.

Luồng dao động này là ai đây...

Trên mặt Vương Lâm lộ ra nụ cười mỉm. Hắn không biết dao động này là thuộc về cố nhân nào, giống như năm đó khi nhận ra Chu Dật và Thanh Sương vậy.

Chỉ có thể phát hiện ra, nếu không tận mắt nhìn thấy thì rất khó biết được thân phận của đối phương.

Dù sao thì năm đó phong ấn đều thống nhất bố trí, không có nhiều khác biệt lắm.

Trên mặt Vương Lâm hiện lên vẻ vui mừng, ở vùng đất xa lạ này có thể gặp được cố nhân năm xưa, dù là ai cũng khiến trong lòng hắn khó kìm được vui sướng.

Thân thể hắn nhoáng lên, thay đổi ý niệm đi tới Đông Lâm Tông mà tiến thẳng về thành trì của phàm nhân ở cách đó ngàn dặm.

Với tu vi của hắn thì khoảng cách ngàn dặm này chỉ chớp mắt là vượt qua. Nhìn thành trì dưới mặt đất này, càng tới gần luồng dao động nọ lại càng mãnh liệt, khiến Vương Lâm đi tới thành trì này nhìn xuống liền thấy trong vòng vây một đám người có một lão già tóc bạc trông tiên phong đạo cốt, thần sắc ẩn ẩn vẻ cao ngạo. Lập tức thần sắc Vương Lâm lộ vẻ cổ quái.

Lão già này chính là người có dao động truyền tới!

Thậm chí không cần dao động này, vừa nhìn thấy khuôn mặt của lão già là Vương Lâm có thể nhận ra ngay đối phương!

Lưu Kim Bưu!

Thần sắc Vương Lâm càng cổ quái hơn, khóe miệng lộ nụ cười.

Lưu Kim Bưu này năm đó tự ngộ ra đạo lừa gạt nhưng không ngờ sau khi chuyển thế lại cũng vẫn như vậy... Một đường này...

Với kiến thức của Vương Lâm, hơn nữa hắn hiểu rõ Lưu Kim Bưu. Đảo qua một cái liền phát hiện ra mục đích của Lưu Kim Bưu.

Nhìn Lưu Kim Bưu ẩn dấu vẻ đắc ý thật sâu, còn cả phàm nhân đang cung kính bốn phía xung quanh. Vương Lâm không nhịn được càng cười tươi, trong đó có cả vẻ cười mà như mếu.

Lừa gạt phàm nhân... Lưu Kim Bưu này ở động phủ giới là nhân vật có thể lừa gạt tu sĩ, làm sao ở nơi này lại phải đi lừa gạt phàm nhân? Trên người hắn có dao động tu vi, những năm gần đây không ngờ đã tu luyện tới cảnh giới Kim Đan.

Tu vi như vậy mà lại đi lừa gạt phàm nhân, không biết hắn nghĩ gì nữa.

Vương Lâm nhìn lại, nhíu mày, hơi trầm ngâm một chút. Hắn không lập tức đi xuống đánh thức trí nhớ của Lưu Kim Bưu mà đứng trên bầu trời xem người này lừa gạt ra sao.

Hắn không muốn người ta phát hiện ra mình thì rất ít người có thể phát hiện ra trên bầu trời có một thân ảnh.

Lưu Kim Bưu tiến vào trong thành trì. Đang đi tới thì đột nhiên tâm thần run lên, hơi sửng sốt. Hắn mơ hồ có cảm giác không ổn. Loại cảm giác này đến cực bất ngờ, trước kia hắn chưa từng có. Nó giống như từ linh hồn truyền ra, cẩn thận nhìn bốn phía, lại nhìn lên bầu trời, Lưu Kim Bưu trừng mắt, hơi kinh ngạc.

Kỳ quái, sao ta đột nhiên lại có cảm giác này... Loại cảm giác này không ngờ lại giống như trẻ nhỏ phạm sai lầm, khi nhìn thấy người lớn trong nhà vậy... Đúng là kỳ quái.

Lưu Kim Bưu cau mày, nén nghi hoặc trong lòng, cũng may là cảm giác này chỉ hiện ra trong chớp mắt mà thôi.

Sau khi tiến vào trong thành, thời gian thoáng chốc đã trôi qua ba ngày. Trong ba ngày này rất nhiều người danh vọng trong thành đều mang con cái tới cho Lưu Kim Bưu. Trong ánh mắt hiền lành của hắn lần lượt được kiểm tra. Đến ngày thứ tư hắn rời đi, mang theo năm đứa trẻ.

Trong đó có ba nam hai nữ, lớn tuổi nhất là mười ba, ít nhất là tám tuổi.

Trong khi mọi người cung kính đưa tiễn, Lưu Kim Bưu mang theo năm đứa trẻ, ngồi trên kiệu, để cho những người khác ôm đám trẻ này bay lên không trung.

Vương Lâm trong ba ngày này quan sát hành động của Lưu Kim Bưu. Lông mày nhíu chặt.

Lưu Kim Bưu này rốt cục muốn làm gì. Không lừa gạt lấy chút vật mà lại chỉ mang theo năm đứa nhỏ hơi có khả năng tu tiên rời đi... Năm đứa nhỏ này dù có chút tư chất nhưng căn bản không thể khiến bất cứ tông

phái Tiên Tộc này coi trọng! Nếu hắn có ý niệm gì xấu xa thì ta rất khó tha cho hắn!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không nhanh không chậm đi theo sau Lưu Kim Bưu trên bầu trời.

Trên bầu trời, Lưu Kim Bưu ngồi trên kiệu, thần sắc ẩn chứa vẻ vui mừng. Ánh mắt hắn đảo qua năm đứa nhỏ, lộ ra vẻ âm thần hưng phấn.

Không ngờ trong thành trấn này lại có năm người thích hợp. Ha ha, lần này không tồi, nhất định phải kiếm một món lớn.

Năm đứa nhỏ nọ bị ánh mắt của hắn đảo qua, lập tức trở nên hồi hộp và chờ mong. Chúng khát khao được vào Tiên Tông, trở thành tiên nhân. Chẳng những chúng muốn mà đó cũng là ước vọng của cha mẹ và thân nhân chúng.

Mấy ngày sau, trong một vùng núi non của Đại Thánh Châu, chiếc kiệu của Lưu Kim Bưu dừng lại. Hắn đứng dậy, thần sắc uy nghiêm, nhìn thoáng qua đám tùy tùng.

Các ngươi ở lại nơi này, chờ bổn tiên trở về.

Bốn đại hán khênh kiệu và đồng tử cầm bảo vật bốn phía vội vàng vâng dạ. Tu vi của bốn đại hán và đám đồng tử phần lớn đều có tu vi Luyện Khí kỳ, trong đó hơn phân nửa là do sau khi Lưu Kim Bưu truyền thụ liền tự mình tu thành.

Thân thể Lưu Kim Bưu nhoáng lên, mang theo năm đứa trẻ hóa thành một luồng hắc phong bay thẳng vào trong dãy núi, trong nháy mắt liền biến mất.

Vương Lâm ở giữa không trung, nhìn hành động của Lưu Kim Bưu. Thần sắc âm trầm, cất bước đi theo.

Chỉ thấy hắc phong do Lưu Kim Bưu biến thành lao đi trong dãy núi này một lát liền huyễn hóa ra thân ảnh trong một sơn cốc. Sơn cốc này không lớn, bên trong có một vài động phủ được mở ra. Trong một động phủ ở đó, Lưu Kim Bưu ngồi khoanh chân, đối diện là năm đứa trẻ.

Ánh mắt hắn lóe lên, thần sắc nghiêm túc nhìn năm đứa trẻ này.

Năm đứa trẻ này bị hắn nhìn như vậy lập tức khẩn trương, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cắn răng không khóc.

Không tồi. Thật ra trước mặt thân nhân các ngươi lão phu đã nói lời không thật. Tư chất của các ngươi đều giống nhau, chỉ hơi có chút cơ hội

tu tiên mà thôi. Lão phu sở dĩ chọn các ngươi bởi vì các ngươi có tâm chí kiên định!

Người tu tiên tư chất tầm thường không sợ, nhưng có tâm chí kiên định mới là cực kỳ trọng yếu!

Năm đứa nhỏ này khẩn trương nhìn Lưu Kim Bưu. Trầm mặc không nói.

Trầm mặc bên cạnh đó còn có Vương Lâm đang đứng trầm mặc nhìn Lưu Kim Bưu. Chờ đợi hành động tiếp theo.

Lưu Kim Bưu. Ngươi đi lừa gạt tu sĩ ta có thể không để ý. Nhưng ngươi nếu lừa gạt đám trẻ nhỏ này... Thật khiến ta thất vọng rồi!

Trong lòng Vương Lâm thầm nói.

Ta là một tên lừa gạt!

Lưu Kim Bưu đột nhiên mở miệng.

Lời nói này khiến năm đứa nhỏ sững ra, cũng khiến Vương Lâm ngẩn người.

Ta chính là một tên lừa gạt, lừa gạt thân nhân các ngươi, đưa các ngươi tới nơi này!

Thần sắc Lưu Kim Bưu không thay đổi, nhìn năm đứa nhỏ trước mắt này, chậm rãi nói.

Lời nói của hắn kinh người khiến cho năm đứa nhỏ trong thời gian ngắn không thể phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn Lưu Kim Bưu.

Không lo...

Lưu Kim Bưu mỉm cười, ánh mắt đảo qua, tiếp tục mở miệng.

Chẳng qua ta có thể cho ngươi gia nhập tiên môn Đại Thánh Tông, nhưng muốn các ngươi tự mình quyết định. Đầu tiên với tư chất của các ngươi, muốn thông qua kiểm tra của tông môn này, nhất định sẽ bị tông môn này không nhận làm đệ tử. Dù các ngươi có hơi có tư chất nhưng với tư chất như vậy thì rất khó có thể phát triển cao.

Với hiểu biết của ta và Đại Thánh Tông, bọn họ sẽ không nhận các ngươi, cũng không lãng phí thời gian bồi dưỡng các ngươi. Điểm này ta không lừa các ngươi.

Lưu Kim Bưu nói lời này rồi dừng lại một chút.

Vương Lâm ở bên cạnh thấy cảnh tượng này hơi suy nghĩ. Hắn biết những lời này của Lưu Kim Bưu không sai. Tư chất mấy đứa trẻ này rất khó được tông môn tiên tông nhìn trúng.

Nhưng ta có một phương pháp có thể khiến cho tư chất của các ngươi có thể giống như giấu trời vượt biển, lừa gạt được tu sĩ khảo hạch tiến vào tông môn, thậm chí có thể cho các ngươi có tư chất thoạt nhìn cực kỳ ưu tú!

Nhưng chẳng qua dù sao cũng là giả, nếu sau khi các ngươi tiến vào tông môn mà biểu hiện khó coi, lại bị người ta dò xét một lần nữa thì đến lúc đó, tính mạng các ngươi sẽ có nguy hiểm, hầu hết sẽ bị khu trừ khỏi tông môn, cuối cùng công sức trôi xuống sông xuống biển mà thôi.

Cho nên như ta vừa nói, tư chất không quan trọng, mà quan trọng nhất là tâm chí phải kiên định!

Lưu Kim Bưu từ từ nói, mắt nhìn năm đứa nhỏ trước mặt.

Như ta đây chính là nhờ đưa các ngươi vào tông môn, bởi tư chất các ngươi không tồi nên đổi được không ít vật tốt. Tư chất các ngươi càng tốt thì đãi ngộ càng tốt, vật ta đổi được càng nhiều. Nhưng tư chất như vậy sẽ càng có khả năng bại lộ nhiều hơn.

Ta giúp các ngươi giấu trời vượt biển, tiến vào trong tông môn xong thì tất cả đều phải xem vào cơ duyên của các ngươi. Còn ta kiếm được chút lời, coi như cũng là thỏa đáng.

Chẳng qua các ngươi cũng phải suy nghĩ kỹ. Nếu không đồng ý thì ta sẽ xóa đi đoạn trí nhớ này, sau đó đưa các ngươi trở về với thân nhân. Nếu các ngươi đồng ý thì phải tự mình lựa chọn lấy tư chất gì tiến vào tông môn. Ưu việt, thượng giai, tầm thường, đây là ba lựa chọn!

Ta đề nghị các ngươi chọn tầm thường nhập sơn môn! Dù sao ta cũng buồn bán trường kỳ, không muốn bại lộ sớm, bị người ta nhớ tới mà đuổi giết.

Lưu Kim Bưu vừa nói, tay phải giơ lên vỗ lên lưng một cái, lấy ra từ trong Túi Trữ Vật một ít đậu phộng bỏ vào miệng.

Vương Lâm nhìn cảnh này trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, thầm nghĩ Lưu Kim Bưu đời trước là một tên lừa gạt, đời này dường như thuật này lại càng cao minh hơn.

Năm đứa nhỏ này có ba đứa sợ hãi, lựa chọn trở về. Nhưng có hai đứa nhỏ một nam một nữ đôi mắt lộ vẻ kiên định. Đứa bé gái lựa chọn tư chất tầm thường để nhập môn, còn đứa trẻ năm thì lại kiên định lựa chọn thượng giai.

Đối với lựa chọn của đứa bé trai, Lưu Kim Bưu nhìn thật sâu hắn một cái. Đứa trẻ này là đứa bé có tư chất tốt nhất trong năm đứa. Lại có trái tim kiên định. Nhà hắn cũng không phải giàu có gì, chỉ là phàm nhân tầm thường, chẳng qua cơ duyên mà gặp phải hắn thôi.

Lưu Kim Bưu gật đầu, xóa đi ký ức của ba đứa nhỏ kia xong liền vung tay áo, đẩy ba đứa nhỏ ra khỏi động phủ. Đưa tới chỗ đám tùy tùng bên ngoài dãy núi, truyền âm ra cho họ đưa ba đứa này trở về thành trấn, báo cho thân nhân chúng là nhập môn thất bại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1941 Chủ nhân nhà ta

Vương Lâm chính mắt thấy Lưu Kim Bưu lấy ra hai thứ thảo dược màu tím đỏ, màu sắc tuy tương tự nhưng hơi khác nhau về độ đậm nhạt.

Đặt hai thứ dược thảo lên mi tâm của hai đứa trẻ. Lập tức liền tỏa ra hương thơm kỳ dị, thoạt nhìn không phải vật phàm, sau khi dung nhập

vào trong trán của hai đứa trẻ này liền mơ hồ lan tràn khắp làn da của chúng, tạo thành một mạng lưới.

Nhìn chằm chằm vào thảo dược. Vương Lâm lờ mờ cảm nhận được một luồng sinh cơ. Luồng sinh cơ này dù yếu ớt nhưng lại cực kỳ tinh thuần, nếu được Vương Lâm hấp thu thì có thể có tác dụng chữa thương.

Chẳng qua sinh cơ của hai thứ thảo dược này quá ít, nếu dùng để chữa thương thì cần cả vạn miếng như vậy.

Sinh cơ nọ tuy lờ mờ nhưng lại tinh thuần là bởi vì bên trong tràn ngập tiên khí. Sinh cơ này chính là từ tiên khí lan ra, tuy rằng rất nhạt nhưng lại khiến ánh mắt Vương Lâm sững lại.

Hắn chưa bao giờ gặp loại dược thảo như thế này. Thậm chí thời gian hắn ở Tiên Tộc cũng không tính là quá ngắn, trải qua rất nhiều chuyện, nhìn thấy rất nhiều, cũng gặp nhiều ngọc giản chứa thông tin nhưng dù hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được chút thông tin nào đối với loại dược thảo này.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được hai phần dược thảo này đối với hai đứa nhỏ mà nói không có gì bất lợi, ngược lại còn làm thân thể chúng tốt hơn không ít. Mà dưới sự quan sát của Vương Lâm, đôi mắt hắn lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn thấy hai đứa trẻ này sau khi dung hợp hai phần thảo dược, tư chất tu tiên trong cơ thể không ngờ lại thay đổi!

Thứ thảo dược đậm hơn tạo thành một mạng lưới trong cơ thể đứa bé trai, che dấu tư chất tu tiên chính thức của nó, cuối cùng sau khi ẩn đi hoàn toàn trong cơ thể liền khiến nó bất ngờ có được tư chất tu tiên thượng giai.

Với tu vi của Vương Lâm hiển nhiên có thể thấy được dấu vết trong đó nhưng nếu là tu sĩ bước thứ hai thì rất khó phát hiện ra. Chỉ có bậc toàn năng bước thứ ba ngưng thần nhìn kỹ mới mơ hồ thấy được sự kỳ dị. Bởi vì tấm lưới do thứ thảo dược này sau khi hoàn toàn dung hợp với thân thể của hai đứa bé, bên ngoài tồn tại tiên khí nên có thể có tác dụng như man thiên quá hải.(l)

(l) giấu trời vượt biển.

Cảnh tượng này khiến Vương Lâm rất ngạc nhiên. Hắn vừa nhìn lại đứa bé gái kia. Thân thể cũng có hiện tượng tương tự, hóa thành tư chất nhập môn tầm thường, vượt xa so với trước kia.

Vật này cực kỳ khó lường...

Đôi mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm, nhận ra thứ thảo dược màu tím kia cực kỳ bất phàm!

Nhưng Lưu Kim Bưu này có thể tiến hành lừa gạt như vậy, một khi bị phát hiện thì nhất định gặp phải họa sát thân...

Vương Lâm âm thầm lắc đầu. Trên mặt đất của Tiên Tộc này, tông phái tiên nhân rất nhiều, trong đó có không ít bậc toàn năng bước thứ ba. Về phần Lưu Kim Bưu có thể an toàn rời khỏi Đại Thánh Châu trước khi bị phát hiện hay không thì đều phải trông vào vận khí của hắn.

Hắn cũng vô cùng cẩn thận, không tham lam biến tất cả mấy đứa nhỏ thành thế này. Nếu không mà nói, nhiều thêm một người là khả năng bại lộ tăng gấp bội.

Vương Lâm nhìn Lưu Kim Bưu đang đắc ý, trên mặt hiện lên nụ cười khổ.

Sau khi hai đứa nhỏ dung hợp xong dược thảo, thần sắc Lưu Kim Bưu đắc ý nhìn hai đứa bé trước mặt, đôi mắt mơ hồ tỏa sáng.

Hắn đứng dậy, cuốn theo hai đứa nhỏ thoáng một cái liền hóa thành hắc phong bay ra khỏi động phủ, nhanh chóng tiến về hướng nam.

Không lâu sau, phía trước Lưu Kim Bưu là một ngọn núi mây mù bao phủ. Ngọn núi này cực kỳ hiếm trở, mây mù quanh năm, thinh thoảng lại có tiếng thú rống mơ hồ truyền ra.

Đến Đại Thánh Châu đã một thời gian, lúc trước đã đi qua không ít tông môn, vốn đang định rời đi, hôm này làm một vụ cuối này, dù không có ai phát hiện ra cũng cần phải thay đổi hình dạng mau chóng rời khỏi Đại Thánh Châu này đi tới địa phương khác.

Lưu Kim Bưu nhìn ngọn núi trước mắt, trong lòng thầm nghĩ.

Ở Đại Thánh Châu này ta đã lừa gạt được nhiều đan dược và Pháp Bảo, có thể giúp ta tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ rồi. Sau khi tới Nguyên Anh Kỳ, ta lại đi tới châu khác tìm một tiểu tông môn mà gia nhập, làm đệ tử mấy chục tới trăm năm rồi lại ra ngoài tìm mối làm ăn.

Lưu Kim Bưu hít sâu một hơi, mang theo hai đứa nhỏ bay thẳng vào ngọn núi trong sương mù.

Vương Lâm vẫn luôn đi theo hắn, nhìn Lưu Kim Bưu khá thuần thục đi vài vòng quanh ngọn núi rồi mới nhoáng lên tiến vào bên trong, một lát lại một mình bay ra, thần sắc kích động hưng phấn khó nén nổi.

Sau khi bay khỏi ngọn núi, Lưu Kim Bưu không chút do dự nhanh chóng bay đi. Vương Lâm nhìn lướt qua, thần sắc biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Chỉ thấy trên bầu trời mơ hồ có một tầng sóng gợn lan ra, trong nháy mắt biến mất.

Tầng sóng gợn này tu sĩ bình thường không thể phát hiện ra nhưng trong mắt Vương Lâm lại vô cùng rõ ràng. Đây là có người tính toán biến hóa trong thiên địa mà thành.

Mà loại biến hóa này lại lấy Lưu Kim Bưu làm trung tâm.

Có người đang tính vị trí của Lưu Kim Bưu!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, trong nháy mắt khi nhìn tới phương hướng gợn sóng trong không trung vừa tiêu tán, hai mắt giống như phá tan hư vô, nương theo lực lượng tính toán của đối phương mà thấy được một đại điện hùng vĩ của một tông phái, trong đó có bảy tu sĩ bước thứ hai đang đứng cung kính, ở phía trước những người này có một đứa bé trai hai mắt nhắm nghiền, phía sau có một lão già đang đặt tay phải lên thiên linh, tay trái bắt quyết giống như đang tính toán.

Cầm ngọc giản này đi tìm Kim Bưu tử kia về! Còn đệ tử nội tông này... Đưa ra ngoại tông, xem vào cố gắng của nó vậy.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên, thần thức từ trong sóng gợn tính toán giữa không trung lan ra, quan sát Lưu Kim Bưu đang không chút phát hiện mà phi hành phía trước, lắc đầu than nhẹ.

Thôi, hắn nếu không nếm chút khổ sở thì không nhận được một bài học.

Thời gian không dài, ước chừng nửa canh giờ, Lưu Kim Bưu đang phi hành đột nhiên phía trước có bốn đạo cầu vồng gào thét bay tới. Tu sĩ trong bốn đạo cầu vồng này chính là những người vừa rồi Vương Lâm thấy được phái đi bắt Lưu Kim Bưu.

Bốn người này sau khi truyền tống hơn mười ngàn dặm, dựa vào ngọc giản dẫn dắt, rất nhanh tìm thấy Lưu Kim Bưu. Giờ phút này mang theo vẻ lạnh lùng nhanh chóng bay tới.

Lưu Kim Bưu thấy cảnh tượng này, thần sắc lập tức đại biến, thầm kêu không ổn nhưng không lập tức bỏ chạy. Hắn cảm nhận rõ ràng tu vi mạnh mẽ của bốn tu sĩ này, bản thân căn bản không thể nào đào tẩu được.

Đôi mắt hắn lóe lên, vội vàng tránh ra, làm bộ nhường đường nhưng trong nháy mắt khi bốn đạo cầu vồng này bay tới liền lập tức vây quanh hắn, hóa thành bốn tu sĩ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lưu Kim Bưu.

Nội tậm Lưu Kim Bưu cực kỳ khẩn trương nhưng thần sắc lại không lộ ra nửa điểm, ngược lại nhướng mày, lạnh lùng nhìn bốn người.

Bốn vị tiền bối, không biết ngăn cản đường đi của vãn bối là có chuyện gì...

Thần sắc hắn có chút trấn định, vẻ trấn định của hắn khiến bốn người phụng mệnh đi bắt hắn không khỏi ngần ra.

- Bắt!

Bốn tu sĩ ra hiệu, cấn thận nhìn Lưu Kim Bưu một cái, tay áo vung lên. Một tu sĩ đứng cạnh cất bước đi tới. Tu sĩ tu vi bước thứ hai đi bắt một tu sĩ Kim Đan như Lưu Kim Bưu căn bản là không thể có gì sai sót.

Trên mặt Lưu Kim Bưu vẫn bình tĩnh như trước, lại càng hiện lên nụ cười lạnh, trong lòng âm thầm kinh hoảng nhưng ý niệm trong đầu lại xoay chuyển rất nhanh. Hắn lập tức đoán ra là mình đã bị một tông phái phát giác ra điểm dị thường.

Làm càn! Hừ, không cần các ngươi tới bắt, Lưu mỗ cùng đi với các ngươi một chuyến là được!

Lưu Kim Bưu trợn to mắt, lạnh giọng nói.

Hắn càng trấn định lại càng khiến cho bốn người kia cảm thấy kỳ dị. Tu sĩ tới bắt Lưu Kim Bưu cũng sững lại, không ra tay ngay mà đứng phía sau hắn, đẩy hắn về phía trước. Bốn người đem hắn rời đi.

Một tông môn nho nhỏ các người mà cũng dám đến bắt ta, nếu ta có chút tổn thương thì chủ nhân nhà ta sẽ hủy cả tông môn các ngươi!

Lưu Kim Bưu cười lạnh, không chút sợ hãi, bình tĩnh đi theo bốn tu sĩ, hóa thành năm đạo cầu vồng biến mất trong thiên địa xa xa.

Cho tới khi những người này rời đi, thân ảnh Vương Lâm mới huyễn hóa ra, nhìn về phía trước khẽ lắc đầu.

Sau khi bị bắt mà còn cố gắng giãy giụa. Lưu Kim Bưu này... hắn nói chủ nhân nhà hắn là ai?

Thần sắc Vương Lâm cổ quái, cất bước đi theo phía sau. Mấy tu sĩ nọ cần truyền tống trở về nhưng đối với Vương Lâm mà nói thì hơn mười ngàn dặm chỉ là một lần súc địa thành thốn mà thôi.

Lại qua hơn một canh giờ. ở phía bắc của Đại Thánh Châu này, trong một vùng đắt bằng phăng trong sơn cốc, có rất nhiều cung điện lầu các, trận pháp phòng hộ khắp nơi. Nơi này chính là một tông môn tầm thường của Đại Thánh Châu.

Lưu Kim Bưu bị bắt tới nơi này, ở trong một cung điện trong sơn cốc này. Dù trong lòng hắn đang run sợ nhưng thần sắc lại vô cùng bình tĩnh, khóe miệng thậm chí còn nối lên nụ cười lạnh khinh miệt.

Phía trước hắn có một lão già đang ngồi khoanh chân. Lão già này chính là người vừa tính toán ra vị trí của Lưu Kim Bưu.

Hắn nhìn Lưu Kim Bưu, hai mắt lộ hàn quang.

Ngươi thật to gan. dám lừa gạt Vân Môn ta.

Lão già chậm rãi mở miệng, lời nói tràn ngập hàn ý.

Lựa gạt thì đã sao. Chỉ là một Vân Môn nhỏ xíu của Đại Thánh Châu mà cũng dám bắt giữ ta. Lá gan của các ngươi không nhỏ rồi!

Ánh mắt Lưu Kim Bưu không chút dao động nhìn về phía lão già.

Lão già nọ nhướng mày.

Ta nếu có chút tổn thương, chủ nhân nhà ta lập tức sẽ tới đây. Đến lúc đó thì chớ nói tới Vân Môn nhỏ xíu của ngươi, dù là Đông Lâm Tông của tứ đại chân thân thấy chủ nhân nhà ta cũng phải cung kính.

Lưu Kim Bưu cười lạnh, nói năng thong thả nhưng lại ẩn chứa vẻ kiên định, phối hợp với ánh mắt của hắn không khỏi có thêm vài phần đáng tin.

Lão già nọ nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười, chẳng qua trong nụ cười lại có hàn ý càng đậm.

Ồ? Vậy chủ nhân của ngươi là ai?

Cô Nhai Thiên Tôn dưới trướng Song Tử Đại Thiên Tôn!

Thần sắc Lưu Kim Bưu hãnh diện, vội mở miệng nói.

Vẻ trấn định của hắn. Lời nói thản nhiên này của hắn khiến lão già nọ sửng sốt.

Đáng cười. Nếu ngươi đúng là người hầu của Cô Nhai Thiên Tôn thì cần gì tới chỗ ta lừa gạt, sao lại chỉ có tu vi Kim Đan chứ!

Lão già nọ căn bản không tin.

Lừa gạt đạo thuật là Ý Cảnh ta tu hành. Còn tu vi của ta, ngươi mở đôi mắt già của ngươi nhìn kỹ xem, Kim Bưu đại tiên của ngươi là tu sĩ Kim Đan thật sao!

Lưu Kim Bưu vung tay áo, lạnh giọng nói.

Chẳng qua trong nội tâm của hắn lúc này sợ hãi vô cùng. Cả đời hắn lừa gạt rất nhiều, bao năm qua đã tự ngộ ra bước thứ hai của đạo lừa gạt, lừa gạt chính mình. Hắn giờ phút này đã sớm lừa gạt chính mình, không sợ người khác không tin!

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong cung điện này, không ai phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nhìn Lưu Kim Bưu. Trên mặt vừa hiện lên nụ cười khổ, ánh mắt lại như nhớ lại ký ức trước kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1942 Ngươi là ai!

Lão già kia nghe hắn nói vậy, ánh mắt sững lại, cẩn thận nhìn Lưu Kim Bưu. Vừa nhìn một cái hắn liền cảm thấy có chút không thích hợp. Lưu Kim Bưu tu vi chỉ là Kim Đan nhưng khi hắn ngưng thần nhìn lại lại mơ hồ phát hiện ra trên người đối phương có một luồng khí tức tang thương không nói lên lời, giống như đã tồn tại qua rất nhiều năm tháng vậy.

Ngươi có thể nghĩ tới chuyện soát hồn. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi còn chưa soát hồn xong thì chủ nhân ta sẽ tới đây. Đến lúc đó thì Vân Môn các ngươi sẽ gặp phải tai ương diệt môn!

Lưu Kim Bưu lạnh lùng mở miệng nhìn lão già nọ.

Dù là Cô Nhai Thiên Tôn có tới thì cũng phải nói đạo lý. Là ngươi lừa gạt chúng ta trước!

Lão già nọ không nhìn thấu Lưu Kim Bưu trước mắt này. Đối với hắn mà nói đây là một chuyện cực kỳ hiếm thấy. Nhất là vẻ trấn định của đối phương cực kỳ chân thật. Nếu đối phương không có chỗ dựa thì làm sao có thể như vậy!

Lừa gạt? Cả đời Lưu Kim Bưu ta tu hành đạo lừa gạt, lừa gạt một Vân Môn nhỏ bé các ngươi thì đã sao. Ta là lừa nhân mạng hay lừa Pháp Bảo các ngươi?

Ta chẳng qua chỉ dẫn theo một chút phàm nhân có chí tu tiên đưa tới cho các ngươi, đổi lấy một chút đan dược mà thôi. Những đan dược này chẳng lẽ ngươi cho rằng Lưu mỗ thèm coi trọng sao?

Thần sắc Lưu Kim Bưu lộ vẻ khinh miệt, vừa nói vừa cười, tay phải vỗ vào Túi Trữ Vật. Lập tức một lượng lớn đan dược xuất hiện, rơi xuống trước mặt hắn, chất thành một đống giống như một ngọn núi nhỏ.

Nhìn cho kỹ đi. Chỉ có mấy chục hạt đan dược mà thôi. Vân Môn của ngươi đã là gì. Đám đan dược này đối với Lưu mỗ chẳng qua là vật phẩm tiện tay lấy trong khi tu hành mà thôi, ngươi lại tưởng rằng ta coi trọng thứ này sao?

Lưu Kim Bưu cười to, tay phải vung về phía trước. Lập tức đám đan dược này trong tiếng nổ bùng bùng liền vỡ hết toàn bộ.

Cảnh tượng đột ngột này khiến lão già nọ không khỏi sửng sốt một chút.

Đừng nói là đan dược, Pháp Bảo Lưu mỗ cũng lừa gạt không ít! Nhưng ngươi cho rằng ta xem trọng sao?

Lưu Kim Bưu cười lạnh, lại vỗ Túi Trữ Vật một lần nữa. Lập tức có mười Pháp Bảo tu sĩ Kim Đan có thể sử dụng bay ra, ở trước mặt hắn bị hắn vung tay một cái, đồng loạt tan nát, hóa thành những mảnh nhỏ.

Ta nói cho ngươi hay, mấy thứ này Kim Bưu đại tiên nhà ngươi căn bản không coi vào đâu! Ngươi dám soát hồn ta, ta sẽ khiến ngươi trong nháy mắt bị diệt môn! Tự ngươi suy nghĩ đi. Cáo từ!

Lưu Kim Bưu cười lạnh liền phất áo xoay người, không để ý tới lão già đang lặng ra ở đó, bước đi hướng về phía ngoài đại điện.

Vừa đi, trên người hắn lại không hề đổ chút mồ hôi lạnh, trống ngực vẫn như thường. Giờ phút này hắn cũng cực kỳ tin lời nói của chính mình, không hề sợ hãi.

Cho tới khi hắn ra khỏi cung điện, thần sắc lão già kia âm trầm, biến hóa bất định, nhìn chằm chằm vào đám mảnh vỡ của đan dược và Pháp Bảo trước mắt, trong thời gian ngắn bị lời nói của Lưu Kim Bưu làm mất đi khả năng phán đoán.

Loại chuyện thế này hắn chưa bao giờ gặp phải!

Lời hắn nói rốt cục là thật hay giả! Nếu là giả thì hắn tại sao lại có thể trấn định như vậy, lại cũng không thèm để ý chút nào mà hủy đi Pháp Bảo và đan dược như vậy. Tuy nói rằng đây đều là vật phẩm cấp thấp nhưng hiển nhiên chứng minh hắn đã lừa gạt rất nhiều...

Hắn lừa gạt nhiều như vậy mà vẫn không chết, nhất định có nguyên nhân!

Một khi lời nói của hắn là thật thì... Ta thật sự không thể chọc vào hắn. Dù sao thì hắn cũng nói đúng, không lừa gạt lấy nhân mạng, không lấy Pháp Bảo quý trọng, chỉ lừa một chút đan dược cấp thấp mà thôi...

Lão già kia sửng sốt nửa ngày.

Giờ phút này Lưu Kim Bưu ra khỏi đại điện nhưng bên ngoài lại có đệ tử của Vân Môn ngăn hắn lại.

Cảnh tượng này Vương Lâm chứng kiến rõ ràng, cũng không khỏi hơi run sợ. Hắn vốn tưởng Lưu Kim Bưu tới nơi này sẽ phải nếm chút khổ sở nhưng lúc này mọi chuyện lại nằm ngoài dự liệu của hắn. Dù là Vương Lâm đối với Lưu Kim Bưu cũng không khỏi cảm thấy hơi bội phục.

Hắn giả vờ... quá giống thật...

Vương Lâm cười khổ lắc đầu.

Lão già nọ đứng nhìn chằm chằm vào Lưu Kim Bưu đang bị đệ tử Vân Môn ngăn cản, tâm thần đang tranh đấu.

Sớm biết chuyện phức tạp thế này thì lão phu chẳng thèm đề ý tới hắn, cần gì bắt về... Tuy rằng thà là tin rằng có còn hơn không tin nhưng nếu cứ để hắn rời đi như vậy, bị lời nói của hắn hù dọa thì cũng quá khó ăn nói với người khác...

Lão già nọ cắn răng một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng, đang muốn mở miệng nói.

Nhưng lúc này Lưu Kim Bưu xoay phắt người, tay phải vỗ lên Túi Trữ Vật. Một mộc bài màu đen lớn chừng một bàn tay bị hắn lôi ra cầm trong tay, vung về hướng lão già trong cung điện.

Xem xong cho ngươi suy nghĩ trong ba nhịp thở!

Thần sắc Lưu Kim Bưu bình tĩnh, lạnh lùng mở miệng.

Lão già nọ tiếp nhận mộc bài màu đen xong, liếc mắt một cái thần sắc liền biến đổi. Mộc bài này viết rõ ràng hai chữ!

Cô Nhai!

Chất liệu tầm thường, chỉ là một tấm gỗ bình thường nhưng trên này lại có một luồng khí tức mơ hồ khiến ta kinh hãi. Khí tức này tràn ngập tử vong, cực kỳ bất phàm! Mà chữ viết này lại lộ ra ý vận cao ngạo tới cực điểm, đây... Đây tuyệt không phải tu sĩ tầm thường có thể viết được, bên trong nội thể phải ẩn chứa cả càn khôn!

Lão già này lúc trước nửa tin nửa ngờ nhưng vừa nhìn thấy tấm mộc bài thì trong lòng đã tin tới bảy tám phần.

Nếu như vừa mới đầu Lưu Kim Bưu đã đưa ra mộc bài thì nhất định lão già này sẽ hoài nghi. Nhưng sau một loạt lời nói lúc trước, giờ đưa ra mộc bài thì quả nhiên là bất đồng.

Một... hai...

Lưu Kim Bưu chậm rãi nói. Trong nháy mắt khi hắn còn chưa kịp đếm đến ba thì lão già kia cắn răng vung tay phải một cái. Mộc bài liền bay về hướng Lưu Kim Bưu, bị đối phương bắt lấy. Sau đó một giọng nói âm trầm vang vọng bên tai hắn.

Mở cửa sơn môn, để cho hắn... Đi!

Tất cả tu sĩ Vân Môn bên ngoài cung điện đều sửng sốt. Vân Môn trong Đại Thánh Châu chỉ là một tông môn tầng chót, bên trong chỉ có một lão tổ có tu vi bước thứ ba Không Niết, hàng năm vẫn luôn bế quan không ra ngoài.

Còn lão già kia chỉ có tu vi Thiên Nhân suy kiếp, vì chút vật phẩm nhỏ như vậy hắn không dám đánh cuộc!

Thần sắc Lưu Kim Bưu như thường, trong lòng thầm hừ lạnh, đi ra khỏi Vân Môn này, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa, cho tới khi bay thật lâu xong, ở trong một vùng rừng sâu núi thẳm mới hạ xuống.

Trong nháy mắt khi hạ xuống, sắc mặt Lưu Kim Bưu lập tức tái nhợt, không nhịn được nữa mà run rẩy, thần sắc tràn ngập sợ hãi.

Nguy hiểm thật! Con bà nó, anh danh cả đời lão tử suýt chút nữa là thua ở Đại Thánh Châu này!

Một hồi lâu sau, Lưu Kim Bưu mới hít sâu một hơi, đau lòng vô cùng.

Đáng tiếc quá, bao nhiêu đan dược như vậy... ôi, giả vờ giống quá. Chính ta vừa rồi cũng tự cho lời nói của mình là thật, căn bản không coi trọng đám đan dược đó... ôi... Đám đan dược bị phá hủy cũng nhiều lắm!

Lưu Kim Bưu đau lòng tới cực điểm. Nhất là nghĩ tới vừa rồi mình ra tay hào sảng như vậy, lúc này càng nghĩ lại càng hối hận.

Đưa ra một ít là được rồi... Xong hết rồi. Công sức mấy năm coi như lãng phí rồi... ôi thôi, cùng lắm là làm lại từ đầu. Lưu Kim Bưu ta trời sinh dị bẩm, ngàn vàng tiêu tán lại có thể phục hồi!

Lưu Kim Bưu hít sâu một hơi, đang muốn khoanh chân ngồi xuống ổn định tâm thần.

Nhưng lúc này đột nhiên phía sau hắn truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng.

Bước thứ hai đạo lừa gạt của ngươi đã đại thành rồi.

Giọng nói này quá mức bất ngờ, khiến Lưu Kim Bưu sợ run. Nhưng trong nháy mắt hắn liền bình tĩnh lại, thần sắc lạnh lùng nhìn về phía sau. Chỉ thấy một thanh niên mặc bạch y, mái tóc bạc trắng đang nhìn về phía mình.

Xem ra Vân Môn các ngươi thật sự là không biết sống chết rồi!

Lưu Kim Bưu chậm rãi mở miệng, nhưng sâu trong nội tâm đối với người trước mặt này lại có cảm giác không nói lên lời, khiến hắn sau khi đã lừa gạt bản thân mà vẫn còn cảm thấy sợ

Ta không phải người Vân Môn.

Vương Lâm mỉm cười nhìn Lưu Kim Bưu. Khoanh chân ngồi xuống cạnh hắn, tay phải phất lên, trong tay có thêm một bầu rượu, đưa lên mép uống một ngụm.

Không cần biết ngươi là ai, nếu dám đả thương ta nửa điểm, chủ nhân ta lập tức sẽ tới, khiến cho ngươi hình thần câu diệt!

Lưu Kim Bưu không thay đổi sắc mặt, theo tiềm thức lui lại phía sau, thân thể mơ hồ run rẩy, hoảng sợ phát hiện ra đạo lừa gạt bước thứ hai của mình như có cảm giác sụp đổ, giống như người ở trước mặt không phải là kẻ mình có thể lừa gạt.

Loại cảm giác này vừa rồi ở Vân Môn không hề tồn tại, thậm chí cả đời hắn cũng chưa bao giờ cảm thấy. Vừa run rẩy, hắn vừa dựa lưng vào một cây đại thụ, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Chủ nhân nhà ta là Cô Nhai Thiên Tôn dưới trướng Song Tử Đại Thiên Tôn. Ta tu hành đạo lừa gạt là được chủ nhân tán thành, ta... ta có lệnh bài của chủ nhân!

Lưu Kim Bưu run rẩy lập tức xuất ra mộc bài màu đen kia. Đang muốn tung ra thì lại bị Vương Lâm giơ tay chụp vào hư không một cái. Lập tức lệnh bài nọ bay về phía Vương Lâm, bị hắn nắm trong tay.

Nhìn thế này thì hắn là ngươi trong bước thứ hai của đạo lừa gạt, một lần tự gạt bản thân, nói mình là Cô Nhai Thiên Tôn, sau đó viết chữ này lên rồi.

Còn khí tức trên mộc bài này, ừ... tử khí rất đậm. Chắc là ngươi tìm được một thi thể. Thi thể này lúc còn sống nhất định là cường giả, ngươi đặt mộc bài này ở gần thi thể đó nhiều năm. Cho nên bị nhiễm tử khí kinh người!

Vương Lâm nhìn vài lần, mỉm cười nói.

Mỗi một câu nói của Vương Lâm đều khiến sắc mặt Lưu Kim Bưu tái nhợt đi. Đợi tới khi Vương Lâm nói hết, mỉm cười nhìn hắn, trong đầu

Lưu Kim Bưu ầm vang, cảnh giới bước thứ hai của đạo lừa gạt chợt sụp đổ, co quắp ngồi xuống.

Loại chuyện này vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Hắn lừa gạt nhiều năm như vậy, có thể nói là lần đầu tiên gặp phải người mà chỉ nhìn một cái liền hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện. Mà điều này cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm chính là đối phương biết mình cảm ngộ được đạo lừa gạt.

Hơn thế nữa hắn còn biết bản thân đã tới bước thứ hai, biết bước thứ hai là lừa gạt chính mình.

Thậm chí giờ phút này nhìn đối phương mỉm cười, Lưu Kim Bưu có cảm giác như hồn phi phách tán, giống như sâu trong linh hồn có ẩn dấu một nổi sợ hãi khắc cốt minh tâm với người này.

Loại cảm giác này khiến hắn càng nhìn Vương Lâm càng thấy quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi...

Ngươi... Ngươi là ai!

Thân thể hắn run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi không cách nào hình dung nổi.

Lại có dấu hiệu tự phá vỡ phong ấn...

Thần sắc Vương Lâm lộ vẻ kinh ngạc. Hắn nhận thấy rõ ràng phong ấn chuyển thế trong cơ thể Lưu Kim Bưu lúc này đang mơ hồ lỏng ra.

Phong ấn trí nhớ kiếp trước này xem ra nếu có kích thích thì có thể không cần ta tới mở cũng có thể tự bài trừ...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1943 Dưới màn mưa

-... Ngươi tại sao lại biết ta có đạo lừa gạt! Ngươi... Ngươi rốt cục là ai!

Thân thể Lưu Kim Bưu run rẩy. Loại sợ hãi tới từ linh hồn này lúc này lại ập tới, khiến cảnh tượng này không phải lần đầu hắn gặp mà dường như thật lâu trước đây hắn đã từng trải qua vậy.

Là chính ngươi nói cho ta biết.

Vương Lâm uống một ngụm rượu.

Chuyện này không có khả năng! Chủ nhân của ta là Cô Nhai Thiên Tôn, ta... ta... Ngươi nếu gây tổn thương cho ta thì ngươi nhất định hình thần câu diệt! Hơn nữa ta còn chưa gặp ngươi bao giờ, ta không thể nói chuyện đạo lừa gạt cho ngươi. Ngươi... Ngươi tới tìm ta làm gì...

Vẻ sợ hãi trong mắt Lưu Kim Bưu càng đậm, nói chuyện cũng trở nên lộn xộn.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ người là đồng đạo?

Lưu Kim Bưu cũng không biết sao lại nghĩ vậy, ngơ ngác nhìn Vương Lâm.

Ngươi tên là Lưu Kim Bưu. Ta tên là Vương Lâm, còn nhớ được không?

Vương Lâm buông bầu rượu, nhìn Lưu Kim Bưu.

Vương Lâm... Vương Lâm... rất quen...

Ánh mắt Lưu Kim Bưu lộ vẻ mê man, mơ hồ xuất hiện vẻ giãy dụa, giống như đang đắm chìm trong trạng thái kỳ dị nào đó. Rất nhanh thân thể hắn liền run rẩy ngồi xuống, khuôn mặt lộ vẻ thống khổ.

Xem ra hắn không thể tự mình phá vỡ phong ấn. Chu Dật không thể, hắn cũng không thể. Không biết những người khác có thể tự mình phá vỡ phong ấn, khôi phục trí nhớ không.

Vương Lâm thầm than, không đành lòng để Lưu Kim Bưu thống khổ như vậy, tay phải giơ lên điểm một chỉ vào mi tâm hắn.

Một chỉ này khiến đầu Lưu Kim Bưu ầm vang, giống như có sấm sét vô tận đồng thời đánh xuống.

Trước mặt hắn mơ hồ như ấy được kinh nghiệm mấy trăm năm nay tu đạo lừa gạt...

Kim Bưu đại tiên, bất hủ chỉ tiên! Những lời này không tồi, sau này các ngươi cứ hô như vậy đi. Lão tử họ Lưu, sau này lấy tên là Lưu Kim Bưu. Tên này thật bá đạo!

Một người thành tiên, gà chó thăng thiên! Ha ha, những lời này đều là ta sáng tạo ra. Với những lời này thì nhất định ở Đại Thánh Châu ta sẽ kiếm được một khoản lớn!

Ôi, nơi này không nên ở lâu, vẫn tới Đại Thánh Châu là tốt hơn...

Bổn tiên chuyển thế sống lại, tự nhiên là có tướng mạo của đồng tử. Phàm nhân các ngươi sao có thể hiểu rõ được!

Hả. Kẻ phàm nhân này rất thú vị, không ngờ lại quỳ lạy tiên nhân, không cầu thành tiên, chỉ muốn mượn tiên lực là vương gia? Chuyện này... Làm sao cho phải!

Ôi, nói không chừng kiếp trước ta là một tên lừa đảo, nếu không làm sao lừa người lại giỏi như vậy...

Hán tử này trông gian xảo, nhất định không phải là người tốt, tên là gì? Hả, ngươi cảm thấy ngươi nên tên là Hứa Lập Quốc? Tên này có gì không tốt? Thôi, tặng ngươi một cơ duyên, đi tới Trung Châu. Đúng, chính là Trung Châu. Bổn đại tiên sẽ cho ngươi một quẻ, ngươi cứ theo đó mà làm sẽ gặp được cơ duyên.

Bổn tiên lần đầu giáng phàm, tổ tiên nhà ngươi có đức, thôi, ta liền ở lại nơi này của các người, truyền pháp cho các người.

Hừ hừ, tiểu gia ta năm nay mới bảy tuổi nhưng lừa gạt khắp trong thôn rồi. Xem ra phải đi ra bên ngoài phát triển thôi...

À, tiểu đệ đệ này, kẹo hồ lô này không tồi, cho tiểu ca ca ăn một miếng có được không...

Trí nhớ cuối cùng của hắn là lúc hắn bốn tuổi, đi lừa kẹo hồ lô của trẻ con nhà bên.

Những chuyện cũ quanh quẩn trong đầu hắn, tạo thành vô số hồi âm, giống như khiến ký ức của người này thành một dòng xoáy, cắn nuốt hết thảy thần thức. Trong tiếng ầm vang kịch liệt này, hắn lại thấy được một cuộc đời khác của mình.

Hắn thấy được cuộc đời kia của mình gian khổ tu tiên, vì khiến bản thân cường đại mà hắn chậm rãi nắm bắt đạo lừa gạt, dựa vào Pháp Bảo mà hầu như không gặp chút bất lợi gì, nhưng cuối cùng ở trước mặt một tu sĩ tên là Vương Lâm...

Từ đó về sau, qua vô số năm hắn vẫn theo người đó cho tới khi chuyển thế.

Hắn nhớ tới hảo hữu Hứa Lập Quốc, dù Hứa Lập Quốc này năm đó làm một số chuyện khiến hắn không thoải mái nhưng hai người ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cuối cùng lại trở thành hảo hữu.

Trí nhớ về hai thế giới dần dần áp lên nhau, cho tới khi trước mặt Lưu Kim Bưu không còn mơ hồ nữa. Hắn lẳng lặng nhìn Vương Lâm đang uống rượu trước mặt, nửa ngày sau nước mắt rơi xuống.

Tất cả mọi chuyện giống như không phải sự thật, không giống như một giấc mộng. Nhắm hai mắt lại là động phủ giới, mở mắt ra thì tất cả những thứ trong mộng đều hư ảo nhưng khó quên, khiến cho hắn lúc này tỉnh lại mơ hồ cảm thấy mê man.

Chẳng qua sự mê man này sau khi thấy Vương Lâm liền tiêu tán.

Chủ... Chủ nhân...

Ánh mắt Lưu Kim Bưu lộ vẻ kích động. Cả đời này của hắn mặc dù lừa gạt có nhiều hơn nữa thì cũng chưa bao giờ cảm thấy kích động từ nội tâm như bây giờ.

Vì chúng ta có thể gặp mặt trên Tiên Cương đại lục này, uống một hớp rượu đi.

Lưu Kim Bưu run rẩy cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm lớn. Rượu cay đắng tiến vào trong bụng, hóa thành một luồng nhiệt khí dào dạt, truyền khắp toàn thân Lưu Kim Bưu khiến tinh thần hắn phấn chấn hẳn lên.

Ta vốn tưởng rằng khi ở động phủ giới, đạo lừa gạt của ta đã đạt tới bước thứ hai viên mãn. Có thể trong nháy mắt lừa gạt bản thân, khiến cho mình tin tưởng tất cả.

Lưu Kim Bưu nhìn bầu rượu trong tay, thì thào nói.

Nhưng lần chuyển thế như mộng này lại khiến ta rõ ràng, hóa ra đây mới chân chính là bước thứ hai của đạo lừa gạt... Ta nếu có thể sớm hiểu ra điều này thì trước lúc chuyển thế đã lừa gạt bản thân là người tốt chín kiếp, sợ là sau khi chuyển thế lại tiếp tục như vậy...

Lưu Kim Bưu lắc đầu nhìn Vương Lâm, hai mắt dần ẩn đi vẻ kích động, từ từ đứng lên, hướng về phía Vương Lâm vái một vái thật sâu.

Sao lại vái ta?

Vương Lâm mỉm cười nhìn Lưu Kim Bưu hỏi.

Chủ nhân có ơn tái tạo ta, cho nên ta vái!

Chủ nhân giúp ta chuyển thế, khiến ta hiểu rõ đạo lừa gạt chính thức, cho nên phải vái!

Ta không phải chủ nhân của ngươi. Trước khi chuyển thế các người tự do, sau khi chuyển thế vẫn vậy mà thôi.

Vương Lâm lắc đầu.

Đây... Trên Tiên Cương đại lục này rất nhiều nguy hiểm, hay là đi theo chủ nhân thì tốt hơn...

Lưu Kim Bưu mở to mắt, vội vàng mở miệng cười khổ.

Vương Lâm cười ha hả, dứng đậy nhìn Lưu Kim Bưu, nụ cười càng vui vẻ.

Thôi, ngươi đi theo ta, có sự tồn tại của ta thì ngươi có thể an tâm!

Vương Lâm vung tay áo lên. Một cơn gió lành cuốn hắn và Lưu Kim Bưu bay thẳng lên bầu trời.

Ta muốn đi Đông Lâm Tông, ngươi đi với ta nhé. Lúc này trí nhớ ngươi đã khôi phục, tu vi kiếp trước cũng rất dễ tu luyện thôi.

Chủ nhân, ta nhớ là trong đời này hình gặp qua Hứa Lập Quốc.

Lưu Kim Bưu do dự một chút rồi thấp giọng nói

Hả?

Thân ảnh Vương Lâm trên bầu trời bỗng sững lại, xoay người nhìn về phía Lưu Kim Bưu.

Gặp hắn ở nơi nào?

Ây... Khi đó ta còn chưa khôi phục trí nhớ kiếp trước, ở Thiên Thủy Châu trong Đông Châu đã từng gặp kẻ trông mặt mày gian xảo, tướng mạo hung ác, tự xưng tên là Hứa Lập Quốc. Cũng bởi lúc ấy ta ở khu vực đó có chút danh tiếng... ha ha, danh tiếng cũng không lớn, không lớn lắm.

Hắn mời ta lên núi, hầu hạ cẩn thận, muốn ta chỉ điểm cho hắn tiên duyên. Ta chỉ lung tung cho hắn một chút, khiến hắn đi tới Trung Châu...

Lưu Kim Bưu vừa nói vừa hơi xấu hổ.

Đây là chuyện đã mấy trăm năm rồi...

Lưu Kim Bưu lại nói thêm một câu.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, trong đầu hiện lên dáng vẻ xun xoe của ma đầu Hứa Lập Quốc, từ từ mỉm cười.

Với tính cách của Hứa Lập Quốc thì hắn sẽ không phải chịu thiệt. Nếu hắn giờ còn sống thì nhất định là có tiên duyên. Ta cũng định tới Trung Châu, xem có khả năng gặp được hắn hay không.

Nếu có thể gặp mặt thì không biết hắn sau khi nhìn thấy ta, vẻ mặt sẽ thế nào.

Vẻ tươi cười trên mặt Vương Lâm càng đậm.

Lưu Kim Bưu đứng bên cạnh cười hắc hắc, thầm nghĩ mình chuyển thế xong là người đầu tiên đi theo chủ nhân, Hứa Lập Quốc lần này phải theo sau rồi. Nếu có thể gặp mặt thì mình phải thừa dịp trí nhớ của hắn còn chưa khôi phục, phải báo đáp thật tốt chuyện trong động phủ giới năm xưa...

Hắn vẫn luôn tự hào là người đầu tiên đi theo chủ nhân, thường xuyên lấy đó để đưa bản thân lên, ức hiếp ta!

Lưu Kim Bưu nghĩ tới đây, không khỏi chờ mong hơn.

Lưu Kim Bưu và Tư Đồ Nam không quen thuộc lắm. Cho nên trong trí nhớ hắn mơ hồ nhớ tới một người muốn làm vương gia bị hắn lừa gạt nhưng giờ phút này cũng quên luôn...

Mang theo Lưu Kim Bưu. Vương Lâm hóa thành một hư ảnh, muốn đi tới Đông Lâm Tông.

Đông Lâm Tông là đệ nhất tông trong Đại Thánh Châu, một trong cửu tông thập tam môn, luôn luôn thần bí khó lường, ngoại nhân rất ít biết được chi tiết trong tông môn này.

Đối với Đông Lâm Tông, Vương Lâm đã từng đi qua trong huyễn cảnh ở động phủ giới. Giờ phút này hắn lao vọt đi, sau khi tới gần Đông Lâm Tông, khi thấy đại địa trước mắt, còn cả sơn môn của Đông Lâm Tông, cảm thấy mơ hồ quen thuộc.

Nơi của Đông Lâm Tông rất tầm thường, ở vùng sơn cốc bằng phẳng trong một dãy núi trùng điệp, rất nhiều nơi do thiên nhiên tạo thành. Hộ sơn đại trận của Đông Lâm Tông không ngăn cản được bước chân của Vương Lâm.

Mang theo Lưu Kim Bưu. Vương Lâm bước vào trong Đông Lâm Tông. Hắn không lập tức đi tới Đông Lâm Trì mà đi tới địa phương mà Thất Thải Tiên Tôn sống trong huyễn cảnh ở động phủ giới.

Ở trong một ngọn núi nhỏ, bên tai Vương Lâm truyền tới những tiếng nước chảy ào ào, thấy con sông nhỏ kia, trong nước sông còn có không ít con cá đang bơi lội, cũng có một đồng tử đang lấy nước.

Theo thềm đá trên núi, Vương Lâm đi lên phía trên, Lưu Kim Bưu đi theo phía sau. Hai người đi tới, cũng có tu sĩ đi qua bên cạnh nhưng lại không phát hiện ra hai người lúc nào, giống như bọn họ ở một không gian khác vậy.

Cho tới khi Vương Lâm bước lên trên đỉnh thềm đá thì bầu trời từ từ có mây đen. Mưa rơi như trút, hạt mưa lớn như hạt đậu, tầm tả rơi xuống trong ánh mắt của Vương Lâm. Lúc này hắn nhìn về phía tấm đá xanh trên đại điện nọ.

Nước mưa rơi xuống khiến cho tấm đá rung động, cũng khiến nước bắn tung tóe. Hơi nước tràn ngập, giống như muốn bay lên trời, nhưng lại tiêu tán giữa không trung.

Cảnh tượng này rất giống như trong huyễn cảnh năm xưa... Khiến cho Vương Lâm có một cảm giác không nói lên lời, giống như cả người trong cơn mưa này liền thăng hoa.

Dưới màn mưa, Vương Lâm đứng đó, nhắm hai mắt lại, đứng yên lặng ở đó...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1944 Mộng chướng luân hồi

Ở trong thời gian bất đồng, không gian bất đồng, hư ảo và chân thật, Vương Lâm đều đã từng đứng ở vị trí này. Đây đúng là một chuyện vô cùng hiếm thấy. Vương Lâm không biết người khác đã từng trải qua chuyện giống hắn hay không nhưng hắn lại hiểu rất rõ điều mà mình đang trải qua.

Hắn đứng đó giống như mộng đạo năm xưa ở Chu Tước Tinh, cả người giống như thăng hoa. giống như giác ngộ. Dưới màn mưa đó, dù nhắm hai mắt nhưng thiên địa ở trong lòng hắn, vạn vật đều có thần.

Giống như một đứa con xa nhà, ra ngoài hơn mười năm, trong một thời khắc đặc thù đột nhiên thấy một cảnh dường như vô cùng quen thuộc, suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cục là sự quen thuộc này tới từ đâu.

Vương Lâm hôm này trong khi nhắm mắt lại, sự quen thuộc này và cảnh tượng trong động phủ giới dung hợp lại, lấy thân thể làm cầu nối, giống như hóa thành một sợi tơ nhỏ không ai nhìn thấy được, nối tiếp động phủ giới với cả Tiên Cương đại lục.

Nước mưa rơi xuống rất quen thuộc... Tiếng nước mưa rơi trên tấm đá cũng rất quen thuộc...

Vương Lâm thì thào, hồi lâu mở hai mắt, nhìn thiên địa trên ngọn núi nhỏ này. Đại điện, cái sân rộng, còn có cả cái lò giữa sân. Cảnh tượng này khiến hắn như hiểu ra điều gì đó.

Nhân sinh như mộng, mộng như nhân sinh... Đây là điều mà ta ngộ ra trong mộng đạo trên Chu Tước Tinh... Ta biết loại cảm ngộ này cũng chưa phải là cuối cùng...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không chút gợn sóng. Hắn đứng nơi đó trong màn mưa, không nhiễm chút bụi trần.

Lưu Kim Bưu đứng phía sau Vương Lâm, thần sắc có chút mê man. Lời nói của Vương Lâm mặc dù là thể hiện cảm ngộ của hắn lúc này nhưng Lưu Kim Bưu nghe được lại như hiểu ra gì đó.

Ta từng lấy tay trái là sinh, tay phải là tử... Từng mở tay là nhân, nắm tay là quả... Từng lấy mở mắt là chân, nhắm mắt là giả, lấy ba loại hình thái

này tạo thành một thế giới thuộc về ta... Một thế giới như mộng...

Ta từng ở trong hư ảo, ở cùng một vị trí này thấy trận mưa này. Hôm nay ta lại ở trong thiên địa chân thật, đứng ở nơi này, cũng thấy lại trận mưa đó...

Thế giới trong mắt ta, được ta nhìn thấy... bởi vì ta có thể nhìn thấy, bởi ta mà tồn tại...

Nước mưa bắn tung lên khiến bốn phía mơ hồ mông lung. Một vài đệ tử vội vã từ dưới chân núi chạy lên, lướt qua bên người Vương Lâm. Cơn mưa này quá đột ngột khiến cho đại bộ phận đệ tử trong sơn môn đều không kịp chuẩn bị.

Nhưng những người này giống như không nhìn thấy Vương Lâm và Lưu Kim Bưu. Đi qua giống như hai người không hề tồn tại vậy.

Ta dùng đôi mắt của mình nhìn thế giới, mỗi một nhành cây ngọn cỏ đều là trong mắt ta. Ta từng tưởng rằng mở mắt là thiên địa thật, nhắm mắt lại thì tất cả đều là hư ảo... Chân giả này vốn là biểu hiện do tâm. Ta cho rằng là giả, cho rằng cây cỏ sau khi ta nhắm mắt sẽ biến mất... Nhưng thật sự chúng biến mất sao...

Thế nào là tồn tại, thế nào là không tồn tại. Ta dùng đôi mắt của mình nhìn thế giới, nhìn thiên địa này. Thiên địa này cũng đang nhìn ta... Ta

nhắm mắt, tất cả là hư vô. Nếu trời nhắm mắt... Có phải ta cũng là hư vô hay không...

Vương Lâm ngẩng đầu, qua màn nước mưa đang trút xuống, nhìn lên bầu trời.

Ta không biết những lời này của chủ nhân là sao nhưng ta lại cảm thấy một lần chuyển thế này khiến ta hiểu rõ bước thứ hai của đạo lừa gạt. Vì lừa gạt chính mình, trên thực tế cũng không phải là để mình tin đã là đạt viên mãn mà là lấy phương thức chứng đạo đồng thời khiến mình tin tưởng, làm cho thiên địa này, làm cho luân hồi này, làm cho năm tháng toàn bộ đều tin tưởng...

Nói là lừa gạt chính mình, trên thực tế là vì lừa gạt luân hồi! Ta lừa gạt được luân hồi rồi thì ta tiêu diêu tự tại, thiên địa không thể nghịch ý ta, luân hồi không thể khiến ta phải thuần phục. Lừa gạt trời, lừa gạt đất, lừa gạt cả tháng năm...

Ta trước kia không biết nhưng thức tỉnh sau khi chuyển thế lại hiểu rõ rồi...

Lưu Kim Bưu ở phía sau Vương Lâm, thì thào tự nhủ.

Ai định ra ba ngàn đại đạo, ai nắm thiên địa vạn vật, khiến đạo lừa gạt bị chúng sinh nhục mạ, coi là thứ đáng khinh. Nhưng có biết rằng đạo lừa

gạt là do tâm, trong ba ngàn đại đạo tất có đạo lừa gạt!

Giấc mộng mà Lưu Kim Bưu kiếp trước theo đuối chính là khiến cho đạo lừa gạt của hắn trở thành một trong ba ngàn đại đạo!

Dù là kiếp này thì hắn vẫn muốn như thế!

Trong thiên địa tồn tại bản nguyên, những người tu bản nguyên đồng lứa với ta, chủ nhân từng nói bản nguyên một khi thành thì bước vào bước thứ ba! Mà theo ta thấy, đạo lừa gạt cũng có bước thứ ba, một là lừa gạt người khác, hai là lừa gạt chính mình. Đến bước thứ ba rồi thì sau khi nhìn núi không phải là núi, nhìn nước không phải là nước liền phản phác quy chân, một lòng đi lừa người khác!

Gọi là người nhưng trên thực tế lại bao hàm cả thiên địa, bao hàm cả năm tháng luân hồi, bao hàm hết thảy! Lừa gạt tất cả, cuối cùng đi lừa gạt cả thiên địa đại đạo!

Ngay cả đại đạo cũng có thể lừa gạt vậy ta hắn sẽ thành tiên!

Vạn đạo đồng tông, bước thứ ba phản phác quy chân của ta cũng giống như chủ nhân vừa nói, nhắm hai mắt lại thì vạn vật tiêu tán. Mà trời nếu nhắm hai mắt thì không biết người và ta có thể tồn tại không. Chính là cùng một đạo lý!

Lưu Kim Bưu thì thào, trong đầu hiện lên cuộc đời còn mê man trước khi tỉnh dậy, giọng nói dần dần rõ ràng, cuối cùng giống như lôi đình ầm vang trong hư vô, hai mắt ngời sáng.

Những lời hắn vừa nói rơi vào trong tai Vương Lâm khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động, mơ hồ hiểu ra.

Hắn cũng tốt, Lưu Kim Bưu cũng được đều là tự nhủ, gắng gượng cảm ngộ, một mình một đường cô độc vấn đạo. Nếu có thể chứng kiến đạo của người khác thì lập tức có thể tự chứng đạo của mình!

Ngươi lấy lừa gạt làm đạo, đi lừa gạt thiên địa này. Ta lấy nhân sinh làm đạo, điên đảo thế giới này, dao động hình ảnh của ta... Ngươi và ta trên thực tế đều là tu tâm...

Vương Lâm nhắm mắt lại.

Thế giới trong mắt ta là quan niệm về thiên địa của ta... Ta nếu nhắm mắt lại thì thiên địa không còn... Thiên địa nếu nhắm mắt lại thì ta vẫn tồn tại! Nếu ta có thể đạt được cảnh giới ta mở mắt thì thiên địa nhắm mắt, ta bất hủ thì thiên địa phải ngủ say, lúc đó ta tất thành tiên!

Vương Lâm hít sâu một hơi, mở hai mắt.

Ta trải qua sinh tử, đi qua nhân quả, ở trong chân giả luân hồi, tìm kiếm trầm luân khổ hải... Hư bản nguyên nếu có đạo thứ tư thì sẽ là luân hồi...

Luân hồi này không phải là Ý Cảnh sinh tử luân hồi trước kia của ta mà là luân hồi thiên địa. Cũng không phải là Hoàng Tuyền mà là đại đạo càn khôn... Chúng sinh luân hồi...

Vương Lâm hít sâu một hơi, cất bước dưới màn mưa tiến về phía trước.

Đạo bao khắp thiên địa, chúng sinh cần độ vô lượng kiếp, bỏ đi chấp niệm, phụng chí tu chân!

Chúng sinh trước vô lượng kiếp, giải thoát khỏi đời mờ mịt, thoát khỏi ý niệm của thiên địa, nắm được sinh đạo. Phụng chí tu chân!

Nằm trong vòng thiên địa, chịu u minh điều khiển, chúng sinh không thể tìm được chân đạo. Trầm luân khổ hải, vĩnh viễn không thể thấy được chân đạo. Phụng chí tu chân!

Vương Lâm vừa cất bước, bên tai hắn, trong tâm thần hắn bất tri bất giác lại hiện lên đoạn Đạo Kinh kỳ dị trong động phủ giới.

Hắn hiểu ra rồi.

Đạo Kinh này phức tạp, năm đó hắn còn chưa hiểu nhưng hôm nay, tại Tiên Cương đại lục này, trên ngọn núi nhỏ của Đông Lâm Tông, trong màn mưa. Hắn đã hiểu rõ hàm nghĩa của Đạo Kinh.

Chúng sinh không thể tìm được chân đạo thì sẽ phải trầm luân trong khổ hải, vĩnh viễn mất đi chân đạo...

Chúng sinh cần độ vô lượng kiếp, từ bỏ chấp niệm ngục...

Ta hiểu được sinh tử, sinh tử đó là một sợi dây trói. Dây trói này có hai mặt, một mặt là sinh, một mặt là tử, nối liền một chỗ tạo thành một vòng tròn.

Ta hiểu được nhân quả, nhân quả giống như một tấm lưới, do vô số sinh tử tạo thành, hóa thành một tấm lưới lớn. Chúng sinh ở bên trong, khó có thể giãy thoát được.

Ta cảm ngộ được chân giả, chân giả giống như mộng chướng. Trong lòng mỗi người đều có một mộng chướng, khiến cho ngươi khi thức tỉnh cũng không biết thế giới của ngươi có phải là một giấc mộng hay không...

Tất cả mọi thứ cạnh ngươi đều là một bộ phận của mộng chướng... Chúng sinh ở trong giấc mộng của mình, không thể thức tỉnh chính thức,

giống như những vòng tròn bên ngoài thân thể, tầng tầng lớp lớp bao phủ, khiến người ta cho rằng đã ra khỏi vòng tròn, khi tỉnh lại mới biết là vẫn đang ở trong một vòng tròn khác.

Ba vấn đề năm đó của Lý Thiên Mai, hôm nay ta đã có đáp án rồi...

Ta nối tiếp sinh tử lại, hình thành ra tấm lưới lớn nhân quả, lấy chân giả từ trong mộng chướng kia, mở hai mắt, tung võng ra, trong mộng chướng của chúng sinh tạo thành luân hồi, bắt lấy một con cá trong đó... Con cá đó chính là ta!

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng.

Hắn đã minh bạch rồi. Việc này cũng có quan hệ với Lưu Kim Bưu. Nếu không đối chứng với đạo lừa gạt của đối phương thì Vương Lâm vẫn mê man như trước, không thể nhìn thấu hoàn toàn ba đạo hư bản nguyên của mình.

Lưu Kim Bưu đi theo phía sau, hình như cũng có cảm ngộ. Ánh mắt hắn rơi lên người Vương Lâm, mơ hồ có ảo giác Vương Lâm lúc này cùng với vừa mới đây đã khác. Loại bất đồng này hắn lại không thể nói rõ là ở đâu.

Phảng phất như trên người Vương Lâm luôn có một tầng sương mù. Sương mù này không thấy rõ, chỉ là cảm giác mà thôi, giống như người

trong mộng, rất không chân thật.

Nhưng hôm này Vương Lâm dường như chính thức thức tỉnh, tất cả đều rõ ràng rồi.

Đông Lâm Tông này trước kia ta thấy cực kỳ thần bí. Đệ tử tông này hầu như không bao giờ xuất ngoại, chỉ ở trong tông tu hành... Ta vốn tưởng rằng đây là quy định của tông môn này...

Nhưng lúc ta bước vào nơi này, cảm nhận được sự quen thuộc nơi đây, hiểu ra tất cả. Tất cả đều có liên quan tới tâm cảnh của ta. Nhưng quan trọng hơn là có liên quan tới nơi này!

Đứng trong sân rộng trên ngọn núi nhỏ, thân thể Vương Lâm nhoáng một cái liền xuất hiện ở đỉnh cung điện xa xa. Hắn đứng đó, tùy ý để gió núi thổi tới, tung bay y phục và mái tóc bạc, nhìn vùng thiên địa này, nhìn phân nửa Đông Lâm Tông.

Theo hắn nhìn lại, Đông Lâm Tông cực kỳ khổng lồ. Hắn thấy rất nhiều đệ tử Đông Lâm Tông đang lao đi dưới mưa, cũng thấy rất nhiều tu sĩ ngồi đả tọa.

Hắn cũng thấy được trong vẻ mỹ lệ của ngọn núi trong mưa gió, thấy được sinh cơ của cỏ cây.

Nhìn lại, ánh mắt của Vương Lâm lộ vẻ bi thương.

Tô Đạo... Ta không biết năm đó ngươi ở nơi này, tông môn này có phải như thế hay không... Nhưng Đông Lâm Tông hôm nay... Chỉ là một tông môn chết!

Tất cả đều chỉ là một mộng chướng... Khó trách Đông Lâm Tông thần bí, khó trách hiếm thấy đệ tử xuất ngoại...

Vương Lâm than nhẹ, sau khi nhắm hai mắt lại liền chậm rãi mở ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1945 Tử Tông

Núi xanh không còn nữa... Chỉ còn một ngọn núi tử vong.

Nước biếc không còn trong lành, chỉ còn mùi hôi thối...

Ngay cả gió thổi cũng mang theo tang thương và bi ai, mang theo vẻ suy đồi.

Cả những đại điện lầu các tinh xảo cùng đầy tro bụi. Mất đi sinh cơ, lộ vẻ xuống dốc.

Bậc đá của tòa núi nhỏ cũng tổn hại rất nhiều, rất nhiều đá vụn trong gió như truyền ra khúc nhạc đau thương.

Lúc này Vương Lâm nhìn lại, đám đệ tử Đông Lâm Tông giờ đây đều ở trong sân rộng, tại thềm đá trước đại điện, từng khối hài cốt không biết tử vong từ bao giờ, thân thể đã sớm thối nát, trở thành những bộ xương khô.

Đám đệ tử Đông Lâm Tông vừa ngồi khoanh chân cũng đều đã trở thành hài cốt...

Đây đúng là một tông môn chết!

Không còn chút sinh cơ. bị tử khí nồng đậm bao phủ...

Nhưng trong Đông Lâm Tông, trong tử khí nồng đậm này lại tràn ngập một luồng mộng chướng bao phủ, do vô số người trước khi chết tạo

thành, giống như đám đệ tử Đông Lâm Tông này chết đi mà cũng không biết bản thân đã tử vong...

Bọn họ vẫn di chuyển trong mộng như vậy.

Đó cũng là lý do mà vừa rồi Vương Lâm và Lưu Kim Bưu đứng đó. Đám người này đi qua bên cạnh nhưng lại không hề phát hiện ra. Không phải là Vương Lâm không tồn tại mà bọn họ... Không tồn tại.

Nói họ là quỷ hồn cũng không thỏa đáng. Nơi này theo Vương Lâm thấy không có quỷ hồn, nếu có chỉ là những mộng chướng tử vong... Trong mộng chướng này, người ngoài dù có tới nơi này cũng rất khó phát hiện ra, thậm chí bị hấp dẫn còn gặp phải ảo giác tương tự. Trện thực tế là người bên ngoài đi vào trong mộng chướng sẽ bị dung nhập vào nơi này.

Từ cổ chí kim, nơi này đã bị hủy diệt vô số năm rồi. Cụ thể là bao lâu Vương Lâm không biết... Nhưng hắn biết rõ là có lẽ vô số năm qua, có lẽ cũng có rất nhiều người tới nơi này mà không hề phát hiện ra thực tế đây là một tông môn chết, làm khách ở nơi này sau đó rời đi...

Nhưng hắn không phải là người đầu tiên phát hiện ra mánh khóe ở nơi này!

Bởi hắn nhìn thấy ở vị trí trung tâm của Đông Lâm Tông, trong một tòa điện phủ khổng lồ có một luồng sinh cơ yên lặng tồn tại.

Sinh cơ này tràn ngập cơ độc và bi ai, giống như một đứa trẻ sau khi nhà cửa bị hủy, mất đi toàn bộ người thân, khóc than thê lương sau đó yên lặng bảo vệ nơi này.

Không có ai làm bạn, chỉ có đống đổ nát tử vong và những khối thi thế, trong bi ai và cô độc, ngưng tụ mộng chướng của mọi người, làm cho nơi này có núi xanh nước biếc hư ảo, tạo thành tông môn phồn hoa, đám đệ tử Đông Lâm Tông hư ảo tới ở cùng mình...

Trước khi Vương Lâm chưa hiểu ra hư bản nguyên của bản thân thì hắn dù có tới nơi đây nhưng cũng vẫn không thể nhìn ra như trước. Nhưng giờ phút này hắn cảm nhận được rồi. Hắn than nhẹ, lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Đợi cho cơn gió thổi qua, hắn mở hai mắt ra, Đông Lâm Tông suy đồi tử vong nọ biến mất, thay thế vào đó là một tông môn đầy sinh cơ và đệ tử đang thổ nạp, lui tới.

- Đi thôi!

Vương Lâm nhẹ giọng nói, đi về phía trước. Lưu Kim Bưu không thấy được biến hóa nơi này, chỉ mơ hồ có cảm giác không thích hợp, nhìn quanh hồi lâu, đi theo sau Vương Lâm tiến về phía trước.

Vừa đi tới, bên ngoài thân thể Vương Lâm mơ hồ lan ra gợn sóng. Sóng gợn này người ngoài không nhìn thấy, là do tự thân Vương Lâm tỏa ra, khiến mình dung nhập vào trong vòng mộng chướng này.

Trong nháy mắt khi hắn và Lưu Kim Bưu rơi vào mặt đất Đông Lâm Tông, từ xa xa có hai đạo cầu vồng gào thét lao tới, hóa thành hai tu sĩ một nam một nữ.

Hai người này tuổi không lớn, nam tu khá anh tuấn, thần sắc không chút buông lỏng, lộ ra vẻ cung kính. Nữ tử bên cạnh rất xinh đẹp. ánh mắt nhìn Vương Lâm lộ ra vẻ tò mò.

Tiền bối, vãn bối vâng mệnh lão tổ mời người đi tới trước Đông Lâm Điện.

Thanh niên kia mỉm cười ôm quyền, lời nói và thần sắc vô cùng cung kính.

Nữ tử bên cạnh cũng ôm quyền, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn hai đệ tử Đông Lâm Tông phía trước, trong lòng thầm than, thần sắc nhu hòa gật đầu.

Hai đệ tử Đông Lâm Tông này dẫn đường mang theo Vương Lâm hướng về đại điện trung tâm của Đông Lâm Tông bay đi. Đông Lâm Tông rất lớn, cả đường bay đi Vương Lâm thấy trong tông này tràn ngập sinh cơ.

Hắn thấy rất nhiều tiên hạc bay lượn, trên mặt đất rất nhiều vườn dược phẩm, chỗ những đệ tử đều đông người ở, hoặc đang đả tọa hoặc đang mỉm cười đàm luận.

Gió thổi cũng mang theo tiên khí nồng đậm, giống như tiên cảnh vậy.

Trên đường Vương Lâm còn nhìn thấy một số đệ tử Đông Lâm Tông đang bay nhanh đi. sau khi nhìn thấy mình hiến lộ thân ảnh liền ôm quyền cung kính vái một cái.

Người Đông Lâm Tông rất ôn hòa, đối với Vương Lâm hơi khách khí, giống như Vương Lâm là khách quý của nơi này vậy.

Sau khi sắp tới đại điện ở trung tâm Đông Lâm Tông thì có hai đạo cầu vồng mang theo khí thế kinh thiên động địa, gào thét bay tới, trong nháy mắt đã tới phía trước Vương Lâm, truyền ra tiếng cười sang sảng.

Đông Tồn, Tiểu Yên, hai người các ngươi lui ra đi.

Trong tiếng cười, từ hai đạo cầu vồng lộ ra hai tu sĩ. Người vừa nói là một lão già, bên cạnh là một nam tử trung niên mỉm cười ôm quyền hướng về phía Vương Lâm vái chào.

Hai người này bất ngờ đều có tu vi Kim Tôn, cực kỳ bất phàm. Lão già cười sang sảng hướng về phía Vương Lâm ôm quyền nói.

Tại hạ Hứa Thiên Niên, là Đại trưởng lão Đông Lâm Tông, tuân theo lệnh lão tổ tới nghênh đón tiền bối tới Đông Lâm Tông.

Vãn bối Hà Đạo, Tông chủ Đông Lâm Tông ra mắt tiền bối.

Nam tử trung niên kia mỉm cười, thần sắc rất khách khí.

Nhìn hai người, ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ bi ai. Dạng cô độc tới mức nào mới có thể ngưng tụ ra mộng chướng làm bạn tới mức này...

Đi thôi.

Vương Lâm than nhẹ, nói với hai người.

Đi cùng hai tu sĩ Kim Tôn này, cũng đủ thấy Vương Lâm được coi trọng tới mức nào. Họ đi tới trung tâm của Đông Lâm Tông, thánh địa của Đông Lâm Tông, Đông Lâm Điện.

Lão tổ ở bên trong. Chúng ta đều không được triệu kiến, không tiện tiến vào, xin mời tiền bối vào trong.

Lão già kia cười sang sảng, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, cung kính nói.

Vương Lâm gặt đầu, nhìn cánh của Đông Lâm Điện. Trên thực tế, hắn vốn vừa rồi khi khám phá ra nơi này mà mộng chướng có thể một mình tới đây. Đi vào đại điện trong đống đổ nát, tỏa ra bi ai này.

Hắn không cần phải nói chuyện với những huyễn ảnh trong mộng chướng.

Nhưng hắn lại không làm vậy. Hắn có thể cảm nhận được sự cô độc và bi ai này. Hắn tôn trọng lão tổ Đông Lâm Tông này. Do vậy nên lão tổ mới ở trong mộng chướng này tôn trọng Vương Lâm.

Kim Bưu, ở bên ngoài chờ ta.

Vương Lâm nhẹ giọng nói. Hướng về phía Đông Lâm Điện đi tới.

Lưu Kim Bưu cung kính vâng dạ xong, theo tiềm thức nhìn quanh một chút. Hắn có cảm giác nơi này quỷ dị nhưng lại không nói được rốt cục là quỷ dị ở nơi nào.

Từ từ đi vào bên trong Đông Lâm Điện, cho tới khi Vương Lâm hoàn toàn bước chân phải vào trong điện, một giọng nói tang thương lộ ra vẻ bi ai và cô độc vang vọng trong điện này.

Ngươi đã đến rồi...

Trong đại điện phía trước Vương Lâm có ba pho tượng lớn. Pho tượng này khắc hai nam một nữ. Bọn họ ngâng đầu nhìn về phía đông, khóe miệng mang theo nụ cười, còn có khí tức mênh mông lan ra từ trong ba pho tượng này.

Ở dưới pho tượng có một lão già mặc áo xám đang ngồi. Trên mặt lão già này đầy những nốt đồi mồi, giống như một người già phàm nhân. Thần sắc hắn lộ ra vẻ đau thương vô tận.

Hắn ngồi ở nơi đó, trên người ngoài vẻ bi ai còn có một luồng khí tức cực kỳ cường đại ân dấu rất sâu trong cơ thể. Luồng khí tức này vượt qua tất cả Thiên Tôn mà Vương Lâm đã từng gặp.

Tới rồi...

Vương Lâm than nhẹ, đi tới trước người lão già, khoanh chân ngồi xuống, tay phải giơ lên, lấy ra một bầu rượu.

Uống không?

Vương Lâm đưa bầu rượu cho lão già.

Lão già trầm mặc trong chốc lát, uống một ngụm.

Ta ở trên người ngươi cảm nhận một luồng khí tức quen thuộc. Ngươi hẳn là không phải lần đầu tới nơi này.

Lão già ngẩng đầu nhìn Vương Lâm.

Trong mộng đã tới một lần.

Vương Lâm lấy ra bầu rượu thứ hai, đưa lên miệng uống một ngụm.

Có lẽ thế... Ta ở nơi này đã rất lâu rồi. Có lẽ ngươi thật sự đã tới đây trong mộng.

Lão già này nhìn cánh cửa đại điện phía xa xa, chậm rãi nói.

Ngươi ở trong mộng đi tới Đông Lâm Tông, so với hiện tại thế nào?

Lão già nhẹ giọng nói.

Giống nhau.

Vương Lâm nhìn lão già. Hắn có thể cảm nhận được nổi bi ai của đối phương.

Cám ơn...

Lão già nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống. Với tu vi của hắn vốn không còn biết tới nước mắt nhưng hôm nay lại vì một câu giống nhau của Vương Lâm mà chảy xuống.

Ta ngồi ở nơi này đã rất lâu rồi. Ngươi là người duy nhất sau khi nhìn rõ tất cả lại vừa khiến ta cảm thấy quen thuộc... Nơi này là nhà ta... Ta năm đó rời đi. Cho tới khi thành Dược Thiên Tôn trở về, về tới nhà thì đã như thế này rồi...

Lão già kia mở hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ và đau thương nồng đậm.

Vương Lâm trầm mặc.

Ta không biết người nào làm ra... Cũng không tra ra nổi. Dù là Đại Thiên Tôn cũng không tính ra... Ta chỉ có thể ngồi ở nơi này, lấy ký ức của ta tạo thành một giấc mộng, khiến cho mình ở trong mộng này trở lại Đông Lâm Tông, làm cho Đông Lâm Tông tồn tại... Cho tới khi ta chết đi...

Lão già cất giọng khàn khàn nói.

Vương Lâm nhìn lão già nọ, không nói gì.

Tình cảm thế nào, dạng bi thương thế nào mới khiến cho hắn phải lừa gạt chính mình, dạng cô độc tới thế nào mới có thể khiến một người phải cùng ký ức hư ảo làm bạn.

Nếu như Uyển nhi thủy chung vẫn không thức tỉnh... Nếu như Bình nhi không cách nào mở mắt... Nếu như Chu Tước Tinh bị phá hủy... Có lẽ ta cũng sẽ như hắn, một mình ngồi trong tinh không vô tận, trên một tu chân tinh một mình, yên lặng lấy mộng làm say chính mình, tạo ra một thế giới mộng chướng, ở nơi đó có cha mẹ ta, có ta, có Uyển nhi, có Bình nhi, còn có những khuôn mặt ta quen thuộc...

Nếu như thật có ngày đó thì có lẽ ta cũng sẽ như vậy...

Nằm trong vòng thiên địa, chịu u minh điều khiển, chúng sinh không thể tìm được chân đạo. Trầm luân khổ hải, vĩnh viễn không thể thấy được chân đạo. Phụng chí tu chân!

Những lời này là hung thủ dùng máu tươi của môn nhân Đông Lâm Tông ta viết lên trên khối bia đá...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1946 Khí tức của Thiên Vận Tử!

Vô số năm qua ta vẫn luôn nghiên cứu câu nói này. Ta muốn biết người hủy diệt Đông Lâm Tông ta rốt cục là ai, rốt cục là có tâm tư gì!

Đông Lâm Tông ta luôn không tranh đua với đời. Môn quy sâm nghiêm, rất ít khi có đệ tử xuất ngoại, đừng nói tới chuyện kết thù với người khác.

Dù là ta thì trong Tiên Tộc cũng chỉ giao hữu với người ta, một lòng tu đạo.

Nhưng dù là như vậy, Đông Lâm Tông, nhà của ta... lại hoàn toàn bị người ta diệt môn... Ta đi tìm Đại Thiên Tôn, tính toán tất cả biến hóa trong thiên địa nhưng lại không tính ra. Nhân quả của Đông Lâm Tông ta, ta bái kiến năm Đại Thiên Tôn, còn cả quốc sư trong hoàng thành nhưng kết quả vẫn như trước. Chỉ có quốc sư trong khi tính toán phải phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lộ vẻ sợ hãi... Nhưng chỉ trong nháy mắt sự sợ hãi này tiêu tán, hóa thành vẻ mê man...

Hắn mê man ba ngày. Ta ở trước mặt hắn nhìn ba ngày. Ba ngày sau hắn tỉnh táo lại nhưng lại quên mất kết quả đã tính ra cho ta, giống như có một luồng lực lượng vô hình xóa đi trí nhớ trong mấy ngày của hắn...

Lão già nọ thì thào, trong đôi mắt đầy bi ai lộ ra vẻ hận thù khắc cốt ghi tâm và sự điên cuồng.

Tấm bia đá kia ta không nghiên cứu ra nổi nhưng chữ viết nọ ta đã khắc trong tận linh hồn. Đây là đầu mối duy nhất ta tìm thấy!

Lão già hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Ngươi có muốn nhìn tấm bia đá đó một chút hay không?

Hồi lâu hắn khàn khàn mở miệng.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, gật đầu.

Lão già nọ nhắm mắt lại nhưng như có thể nhìn thấy, tay phải giơ lên, hướng về phía bên ngoài vung mạnh lên một cái. Chỉ thấy một luồng khí tức mục nát lập tức tràn ngập đại điện này. Cả đại điện giống như trải qua năm tháng vô tận, thoáng chốc đã qua cả ngàn vạn năm. Từ thời điểm huy hoàng tới lúc đi xuống.

Khắp nơi trong đại điện đầy tro bụi, vài cây cột cũng có những khe nứt. Thậm chí ba pho tượng phía sau lão già này cũng chợt thay đổi, trở nên bị hư hại không thể chịu nổi.

Mặt đất dưới thân lão già này xuất hiện những khe nứt, hình như có dấu hiệu sụp đổ. Không chỉ có vậy, cảnh tượng bên ngoài cũng thế, giống như có một cơn gió mục nát lấy đại điện này làm trung tâm hướng về bốn phía quét qua cả Đông Lâm Tông.

Bên ngoài đại điện vô số chỗ vỡ vụn, từng tòa cung điện lầu các trong nháy mắt trở nên tang thương. Núi xanh không còn là núi xanh nữa, trở thành núi chết. Nước biếc khô cạn, dù còn một chút cũng bốc mùi hôi thối.

Cả các đệ tử Đông Lâm Tông lúc này, dù là hai tu sĩ Kim Tôn cũng biến mất toàn bộ. Không còn tồn tại nữa. Cả Đông Lâm Tông trong nháy mắt hóa thành một vùng đất chết.

Chỉ có những hài cốt nằm khắp nơi trên mặt đất. Lưu Kim Bưu đứng ngoài đại điện ngơ ngác nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt. Đồng tử trong hai mắt co rụt lại, sững sờ ở đó. Hắn rốt cục biết tại sao mình lại có cảm giác quỷ dị rồi. Bên cạnh hắn có một bộ hài cốt, đôi mắt trống rỗng của cái đầu lâu như nhìn hắn, cũng như nhìn ông trời. Một tấm bia đá sau khi bị ngọn gió mục nát đảo qua liền sừng sững hiện ra trong sân rộng bên ngoài đại điện của Đông Lâm Tông.

Trên tấm bia đá đó có một hàng chữ viết bằng máu.

Nằm trong vòng thiên địa, chịu u minh điều khiển, chúng sinh không thể tìm được chân đạo. Trầm luân khổ hải, vĩnh viễn không thể thấy được chân đạo. Phụng chí tu chân!

Những chữ viết bằng máu này không còn đỏ tươi mà đã sớm khô đi, trở thành màu nâu sẫm. Một luồng khí tức kinh khủng không nói lên lời từ trên tấm bia đá khuếch tán ra. Đồng thời bao phủ cả Đông Lâm Tông, khiến cho thiên không biến sắc, hóa thành một vùng u ám, giống như một bàn tay khổng lồ trong nháy mắt che đi đôi mắt của bầu trời.

Giống như luồng lực lượng này vào giờ khắc này khiến bầu trời không còn đôi mắt vậy!

Chính là tấm bia đá này...

Lão già nhìn chằm chằm vào tấm bia đá bên ngoài đại điện phía sau Vương Lâm.

Vương Lâm xoay người, trong tích tắc khi nhìn thấy tấm bia đá đó. Trong đầu hắn liền lập tức có tiếng ầm vang.

Tấm bia đá này hắn đã từng nhìn thấy! Chính là thấy trong Thất Thải Giới tại động phủ giới!

Hắn vốn tưởng rằng tấm bia đá đó là do Chưởng Tôn chuẩn bị, nhưng hôm nay xem khi nhìn thấy, hắn mới biết tất cả những suy nghĩ của hắn trước kia đều không đúng!

Cũng khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động này là chữ viết trên tấm bia nọ. Chữ viết này Vương Lâm vô cùng quen thuộc, càng nhìn càng thấy quen, giống như hắn đã từng nhìn thấy một người nào đó viết ở đâu rồi!

Chữ viết có thể bắt chước nhưng khí tức trên chữ viết thì lại tuyệt đối không thể bắt chước được. Vương Lâm quen thuộc không phải là nét chữ mà là khí tức trên chữ viết này!

Thiên... Thiên Vận Tử...

Vương Lâm sững sờ đứng đó. Khí tức này hắn sao có thể quên được. Khí tức này là của một người trong động phủ giới mà cả đời hắn vô cùng kiêng kỵ!

Người này chính là một bộ phận của thiên đạo. Người này đã bị Vương Lâm hủy diệt. Nhưng Vương Lâm vẫn hoài nghi là Thiên Vận Tử năm đó không chết!

Khí tức trên chữ viết này cũng không giống như trong tấm bia tại Thất Thải Giới mà là hai loại chữ viết bất đồng. Nhưng giờ phút này khi tấm bia đá xuất hiện lại khiến sự hiểu biết của Vương Lâm đối với động phủ giới trở nên mơ hồ.

Động phủ giới... Tiên Cương đại lục, Đông Lâm Tông. Ba địa điểm này có một điểm chung duy nhất, đó là Thất Thải Tiên Tôn! Nhưng Thất Thải Tiên Tôn phân hóa thành tam hồn đã bị ta hủy diệt. Hồn thứ ba lại là Tô Đạo... Năm đó thậm chí ta còn ở trong huyễn cảnh tới được Đông Lâm Tông... Nhưng vì sao... vì sao những lời này, tấm bia đá này lại ở đây. Vì sao tấm bia đá này cũng có trong động phủ giới! Trong chuyện này rốt cục là có vấn đề gì.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn tấm bia đá nọ, ánh mắt lộ vẻ mê man.

Ai phá hủy Đông Lâm Tông, lưu lại tấm bia đá này!

Chữ viết kia có khí tức thuộc về Thiên Vận Tử, nhưng hắn làm sao lại có thể đến Tiên Cương đại lục này, làm sao lại phá hủy Đông Lâm Tông!

Còn cả Thất Thải Tiên Tôn, ta vốn tưởng hắn đã chết. Nhưng hắn thực sự đã chết sao...

Động phủ giới cũng không đơn giản như vậy. Bên trong rốt cục còn có bí ẩn gì nữa!

Ta năm đó phát hiện ra, vốn tưởng là đã hiểu hết. Nhưng có phải là những thứ ta phát hiện ra chỉ mà rìa ngoài của bí ẩn hay không? Ta đứng trên núi, tưởng rằng đã thấy được toàn bộ thế giới, không biết trên núi còn có cả bầu trời, còn có một đôi mắt thấy được cả thế giới của ta!

Vương Lâm trong thời gian ngắn cảm thấy toàn thân lạnh nhưng băng.

Nếu cả cuộc đời này của ngươi đã thấy chữ viết có khí tức thế này thì xin nói cho ta biết...

Giọng nói khàn khàn bi thương của lão già truyền ra phía sau Vương Lâm.

Xin nhất định phải nói cho ta. Nếu ta có thể báo thù thì từ nay về sau, người có thể cung cấp đầu mối cho ta, lão phu xin nguyện làm nô bộc tới chết...

Lão già nọ chậm rãi mở miệng, lộ ra một luồng tín niệm và kiên định kinh thiên.

Lão già vừa nói, tay phải lại phất lên một lần nữa. Gió lành thổi tới, đại điện lại khôi phục hình dạng trước đây. Núi xanh vẫn là núi xanh, nước biếc vẫn là nước biếc. Chim ca hoa nở lại một lần nữa tràn ngập Đông Lâm Tông. Đám đệ tử môn nhân lại biến ảo ra, vĩnh viễn không biết bọn họ đã tử vong, ở trong Đông Lâm Tông này sinh hoạt trong thế giới tràn ngập sinh cơ.

Tại sân rộng bên ngoài đại điện, tấm bia đá biến mất, hài cốt khắp nơi cũng không còn. Lưu Kim Bưu ngơ ngác nhìn chỗ vừa rồi còn là tấm bia đá. Đột nhiên lông tóc dựng ngược, có cảm giác đứng không vững.

Đây rốt cục là địa phương quỷ quái gì...

Trái tim Lưu Kim Bưu đập thình thịch, nhìn về bốn phía, nhất là sau khi thấy vài đệ tử Đông Lâm Tông đảo qua người, cảm giác sợ hãi lại càng

mãnh liệt.

Ta đã nhìn thấy...

Trong đại điện, thần sắc Vương Lâm giấu giếm sóng gió ngập trời trong lòng, bình tĩnh nói.

Lão già nhìn Vương Lâm hồi lâu, cúi đầu. Đôi mắt ẩn chứa sự bi ai và cô độc. Nhưng hắn mặc dù cúi đầu, sự đau thương bên ngoài cơ thể vẫn nồng nặc như trước, không hề tản đi chút nào.

Ngươi tới Đông Lâm Tông, có điều gì cần hay không...

Lão già này cất giọng khàn khàn nói.

Ta muốn mượn Đông Lâm Trì dùng một chút!

Vương Lâm nén sự hoảng sợ xuống đáy lòng. Việc này quỷ dị khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Đông Lâm Trì.

Lão già nọ trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Đông Lâm Trì có dị thủy, nước trong ao nối liền với mặt đất, cũng có chút liên hệ với linh hồn của sinh linh thiên ngoại bị phong ấn trong Đại Thánh Châu... Linh hồn đó không phải là dị thú mà là tu sĩ thiên ngoại... Người này năm đó thua trong tay Tiên Tổ, bị phong ấn ở nơi này, hôm nay sớm đã tử vong. Nhưng hồn phách hắn tản ra lại không biến mất mà dung hợp với nước ngầm trong địa mạch. Đông Lâm Trì chính là chỗ mạch nước ngầm đó lộ ra...

Đông Lâm Trì cả đời tu sĩ chỉ có thể vào hai lần, một khi tiến vào lần thứ ba sẽ nổ tung mà chết.

Đông Lâm Tông của ta trước kia có Đông Lâm Trì, người bên ngoài biết được không nhiều lắm. Nhưng hễ ai biết được thì sau khi đến bổn tông, nếu trả giá đủ cao thì cũng được phép tiến vào Đông Lâm Trì.

Bên ngoài đồn đại, thậm chí trong tông cũng từng đồn đại. Khi tiến vào Đông Lâm Trì này có thể ngưng tụ ra bản nguyên chân thân. Nhưng việc này chỉ là giả dối. Nếu đúng như thế thì Đông Lâm Tông ta sớm đã trở thành đệ nhất tông của Tiên Tộc, hơn nữa không thể bảo vệ được Đông Lâm Trì này, có thể sẽ bị Đại Thiên Tôn chiếm mất.

Dù là như vậy cũng vẫn khiến cho Đại Thiên Tôn chú ý. Chẳng qua năm đó lão tổ đệ nhất của Đông Lâm Tông chính là Đông Lâm Đại Thiên Tôn, hơn nữa Đông Lâm Trì không thể di dời đi, theo thời gian trôi qua tác dụng ngày càng yếu, cũng không ai tới cướp đoạt nữa.

Đông Lâm Đại Thiên Tôn?

Hai mắt Vương Lâm sững lại. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này.

Năm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc cũng không phải là vĩnh hằng, cũng có người mất đi. Lão tổ đời đầu tiên của Đông Lâm Tông cũng từng là Đại Thiên Tôn, chẳng qua đã mất rồi... hôm này thi thể của người cũng không biết là ở nơi nào... Rất nhiều người cũng muốn tìm thi thể lão tổ ta, dù là cả mấy Đại Thiên Tôn sau này xuất hiện cũng tìm nhưng không ai tìm ra...

Có lời đồn rằng nếu có thể tìm được thi thể của lão tổ thì có khả năng không cần tiến vào khảo nghiệm của Thái Cổ thần cảnh cũng có thể trở thành Đại Thiên Tôn... Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi...

Lão già nọ bình tĩnh nói.

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn không ngờ nổi Đông Lâm Tông này lại thâm sâu như vậy, cũng thật không ngờ nơi này từng có một Đại Thiên Tôn!

Đông Lâm Trì lúc này hiệu quả đã rất yếu. Mà ngưng tụ bản nguyên chân thân chỉ là lời đồn. Tác dụng của nó là khi tiến vào sẽ đạt được một

trạng thái kỳ dị. Trong trạng thái này có cơ hội nhất định cảm ngộ được tu sĩ thiên ngoại, tạo ra bản nguyên đặc thù!

Nếu thất bại thì chỉ có thể khiến bản nguyên càng đậm hơn một chút mà thôi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1947 Bong bóng tan biến

Trong Đông Lâm Tông hư ảo, ánh mặt trời bình minh chiếu tới tạo thành cảnh sắc tuyệt đẹp, đồng thời bao phủ cả sơn môn, khiến Đông Lâm Điện cũng tỏa sáng.

Môn nhân Đông Lâm Tông ngồi yên lặng trong sáng sớm này, giống như hấp thu thiên địa lực, tu hành bản thân.

Cả Đông Lâm Tông giống như những bong bóng do trẻ con phàm nhân thổi, phát ra ánh sáng chói mắt trong thiên địa nhưng lại vô cùng yếu ớt, giống như chỉ chạm tay một cái liền có thể bị nghiền nát.

Những vật càng đẹp đẽ đôi lúc lại càng hư ảo.

Ở phía hậu sơn của Đông Lâm Tông, tràn ngập chim ca hoa nở, chim hót tiểu thú nhảy nhót khắp nơi. Ở nơi này có dựng một tế đàn rất lớn.

Tế đàn này hình tháp, lớn khoảng ngàn trượng, cao tới trăm trượng, bên ngoài do đá tảng tạo thành, dưới ánh mắt trời tỏa ra một màu xanh mát mắt.

Ở trên tế đàn còn có một đài nhỏ lớn cờ trăm trượng ở vị trí chính giữa, ở đó là một cái ao không lớn. Nước trong ao đã hơi khô cạn nhưng vẫn còn một tầng nước xâm xấp, cơn gió thổi qua tạo thành tầng tầng rung động.

Trên mặt nước có vài thứ thực vật lơ lửng, chuyển động cùng làn gió.

Vương Lâm đứng bên ngoài cái ao này, ánh mắt nhìn lại lộ vẻ mê man. Lưu Kim Bưu đứng phía sau Vương Lâm, con ngươi chuyển động, quét qua mọi nơi. Nhưng nếu nhìn kỹ hai mắt hắn có thể thấy trong đồng tử của hắn vẻ sợ hãi.

Địa phương quỷ quái này không giống như vẻ bề ngoài mà ta nhìn thấy, nói không chừng dưới chân lão tử đang có vài bộ hài cốt cũng nên... Nước ao này trông trong suốt nhưng không chừng lại hôi thối vô cùng, đầy thi thể nổi lềnh bềnh...

Lưu Kim Bưu càng tưởng tượng càng cảm thấy kinh hãi.

Hắn không phải sợ thi thể mà sợ cái cảm giác không biết.

Bị vây trong sợ hãi, hắn không chú ý tới vẻ mê man trong mắt Vương Lâm lúc này càng đậm. Vương Lâm nhìn cái ao trên tế đàn. Trầm mặc thật lâu, thật lâu.

- Tại sao lại như vậy...

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Hắn ở trong huyễn cảnh tại động phủ giới lúc trước đã thấy Đông Lâm Tông, thấy Đông Lâm Trì!

Nơi này cả Đông Lâm Trì trong huyễn cảnh của Thất Thải Tiên Tôn vì sao..hoàn toàn không giống nhau.

Đông Lâm Trì trong ký ức của Thất Thải Tiên Tôn cũng ở vị trí này, nhưng không có tế đàn mà là một cái ao lớn. Nhưng nơi này lại thế này... Rốt cục cái nào mới là thật, cái nào là giả...

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, phá vỡ tất cả mộng chướng, quét qua bốn phía.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, nơi này lập tức đại biến. Ánh mắt hắn đảo qua tế đàn. Lập tức tế đàn xuất hiện vẻ mục nát, rất nhiều chỗ nứt vỡ, thậm chí còn có rất nhiều máu đen đã khô héo.

Dưới ánh mắt của hắn, nơi này bị tử khí vờn quanh. Cho tới khi ánh mắt hắn nhìn thấy nước ao thì thần sắc mới hơi hòa hoãn lại. Nước ao này không thay đổi.

Ngoài nước ao ra, mọi vật bốn phía đều thay đổi toàn bộ.

Nơi này hắn đúng là Đông Lâm Trì chính thức... Nhìn tế đàn này đã tồn tại qua năm tháng rất lâu rồi. Nhưng tại sao nó lại không giống với Đông Lâm Trì trong ký ức của Thất Thải Tiên Tôn.

Cũng có thể nói nếu nơi này vẫn không thay đổi, vậy thì biến đổi chính là Thất Thải Tiên Tôn!

Vương Lâm trầm mặc.

Hắn tiến vào Tiên Cương đại lục này, cũng không phải lần đầu bước vào Đông Lâm Tông trong huyễn cảnh, chỉ cảm thấy trong thiên địa bỗng xuất hiện một tầng sương mù. Tầng sương mù này bao phủ tâm thần hắn, khiến cho hắn cảm thấy động phủ vốn đã hiểu rõ giờ lại xuất hiện nhiều nghi vấn.

Trong động phủ ta thật sự đã nắm rõ hết sao... Khí tức của Thiên Vận Tử, tấm đá tồn tại Đạo Kinh... Còn có ký ức sai lầm của Thất Thải Tiên Tôn... ở chỗ này rốt cục còn có bí ẩn gì!

Đông Lâm Tông này tuyệt đối không phải chỗ tầm thường. Nơi này từng xuất hiện Đông Lâm Đại Thiên Tôn, vì sao lại chết đi. Thậm chí ngay cả thi thể cũng không sao tìm được...

Là ai đã hủy diệt cả Đông Lâm Tông... Là Thiên Vận Tử? Là Thất Thải Tiên Tôn? Hay là một người có liên hệ sâu đậm với động phủ giới nhưng ta vẫn luôn quên đi...

Vương Lâm trầm mặc.

Nhìn Đông Lâm Trì phía trước, Vương Lâm hít sâu một hơi, cất bước đi tới. Ở bên ngoài ao, hắn cúi đầu nhìn mặt ao, trong đó có bóng mặt trời chiếu ra, khiến hắn ở trong Đông Lâm Trì có thể nhìn thấy được chính mình.

Trong tích tắc khi thấy chính mình, nhìn bản thân tóc bạc mặc bạch y, toàn thân Vương Lâm đột nhiên chấn động, trong đầu giống như có tia chớp ầm vang. Hắn hình như hiểu ra điều gì.

Có một việc thật kỳ quái mà trước kia ta đã từng có chút suy đoán... Có liên quan tới Thiên Nghịch Châu của ta. Vì sao Thất Thải Tiên Tôn năm

đó lấy đi lúc hai Đại Thiên Tôn giao chiến mà lại không bị hai người này chú ý...

Vì sao trong động phủ của ta, đám người Lam Mộng đạo tôn, còn có Đạo Nhất lại có thể nhìn thấy trong cơ thể ta có Thiên Nghịch... Nhưng ở trên Tiên Cương đại lục này, không ai có thể phát hiện ra...

Vì sao ngay cả sư tôn Huyền La của ta sau khi đi tới động phủ cũng không nhận ra. Hay hắn nhìn ra mà không nói với ta?

Nếu đúng như thế thì Đạo Nhất Thiên Tôn ta đã gặp qua vì sao hắn không nói hay không đoạt đi... so với cách nghĩ này, ta tin rằng họ không nhận ra hơn!

Thiên Nghịch rốt cục là thứ gì? La bàn Thiên Nghịch là do ai chế tạo ra. Tác dụng của nó là gì... vì sao người động phủ giới lại có thể nhận ra ta là người có nó mà trên Tiên Cương đại lục lại không ai phát hiện...

Ta nhớ rõ lúc hấp thu Hạt Hồn, Hạt Hồn từng nói một câu: Bạch Châu... Bạch Châu... Có phải còn có Hắc Châu không? Chuyện này còn ẩn chứa bí ẩn gì!

Việc này và chuyện Đông Lâm Tông bị hủy diệt nếu có thể liên hệ lại thì có lẽ ta sẽ hiểu rõ, động phủ giới rốt cục còn chứa bí ẩn kinh người gì!

Thần sắc Vương Lâm biến hóa nhìn bốn phía.

Trên thực tế ta còn có môt phương pháp có thể xem lại Đông Lâm Tông năm đó rốt cục xảy ra chuyện gì, là bị ai hủy diệt... Chẳng qua ngay cả Đại Thiên Tôn cũng không tính toán ra, ngay cả quốc sư tại hoàng thành cũng phải mê man ba ngày, sau đó mất đi ký ức của những ngày đó, ta... Có thể sao...

Vương Lâm chần chừ một chút nhưng rất nhanh đôi mắt liền lộ vẻ quyết đoán. Việc này không phải chỉ là chuyện của Đông Lâm Tông mà có liên hệ vô cùng lớn lao với hắn. Dù sao Vương Lâm cũng tới từ động phủ giới, hắn có được Tiên Nghịch.

Vương Lâm vốn tưởng mình đã mở được tấm màn bí mất nhưng lại không ngờ rằng hắn mới chỉ hé lộ một phần mà thôi. Tấm màn vẫn che trước mắt hắn. Lúc này hắn muốn bỏ đôi tay vô hình đang che mắt mình ra, để cho hắn nhìn thấy được càn khôn!

Hít sâu một hơi, Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Đông Lâm Trì, không đi xuống Đông Lâm Trì mà nhìn về phía Đông Lâm Điện phía xa xa, hai mắt từ từ có mây mù bao phủ, khí tức toàn thân như biến mất, đắm chìm trong trạng thái kỳ dị.

Lưu Kim Bưu ở bên cạnh xoay phắt người lại. Trong cảm ứng của hắn, Vương Lâm đột nhiên biến mất, nhưng giờ phút này khi quay đầu nhìn lại thì vẫn có thể nhìn thấy Vương Lâm, chỉ là cảm thấy hắn như không

tồn tại, có cảm giác không hợp lý, giống như cả vùng thiên địa này bài xích Vương Lâm, thủy hỏa bất dung vậy.

Lấy thân ta tương dung... Lấy thần của ta đồng hóa với hư vô... Lấy hồn phách của ta bao phủ trời cao. Lấy mộng của ta mộng về biến cố trăm ngàn năm trước...

Mộng Đạo Thuật của Vương Lâm dung hợp với thần thông Lưu Nguyệt có thể sinh ra một loại lực lượng cực kỳ khó lường, có thể khiến hắn giống như trong động phủ, trở lại quá khứ, nhìn lại chuyện phát sinh năm đó!

Loại thần thông này người khác có làm được hay không Vương Lâm không rõ. Hắn có thể nắm giữ thuật này nhưng cần mượn lực lượng Quỷ Phàm của Đại Hồn Môn!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm đắm chìm trong Mộng Đạo, tay phải hắn vô thanh vô tức giơ lên, Quỷ Phàm lập tức xuất hiện, vờn quanh bốn phía Vương Lâm, không ngừng xoay tròn.

Một giấc mộng ngàn năm... Trong mộng này của Vương Lâm năm tháng ngịch chuyển. Ngàn năm ngàn năm, ngàn năm... Cho tới khi bản thân hắn cũng không biết đã bao lâu, Đông Lâm Tông vẫn là Đông Lâm Tông...

Ngọn núi kia vẫn như xưa, nước sông vẫn chưa cạn, vô số đệ tử Đông Lâm Tông vẫn trong sáng sớm hấp thu thiên địa lực, khiến cho cả Đông Lâm Tông được ánh bình minh và sương mù mông lung vờn quanh.

Cảnh tượng an bình... Trong Đông Lâm Tông, từ đại điện truyền ra những tiếng truyền đạo, có rất nhiều đệ tử đang lắng nghe.

Xa xa, từng đạo cầu vồng bay tới lui trong các ngọn núi nhỏ, còn có rất nhiều tiên hạc bay múa... Trên mắt đất, rất nhiều tiểu thú được nuôi dưỡng kêu lên vui sướng. Một nữ tử xinh đẹp đang cầm một viên đan dược cho tiểu thú ăn.

Ở xa hơn, bên trong những vườn dược thảo của Đông Lâm Tông, các đệ tử môn nhân đang theo lời sư tôn chăm sóc thảo dược.

Trên thềm đá có rất nhiều đệ tử Đông Lâm Tông, có trên có dưới, lúc gặp mặt, nếu là sư huynh thì lập tức cung kính ra mắt. Ở dưới chân núi, đám đệ tử ngoại môn cười đùa mang theo thùng nước, lau mồ hôi bước đi như bay.

Đông Lâm Tông yên tĩnh như vậy. dưới ánh mặt trời khiến cho Vương Lâm cảm thấy giống hệt như một cái bong bóng tỏa ra ánh sáng tươi đẹp. Bầu trời sau một khắc đột nhiên âm u. Loại bầu trời âm u này không khiến bất cứ người nào trong Đông Lâm Tông chú ý. Nhưng vào lúc này, thân thể của một đệ tử đang gánh nước chấn động, ngã xuống mặt đất.

Trên bậc thang, đám đệ tử đang cung kính chào hỏi nhau phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể huyết nhục mơ hồ, trở thành hài cốt... Trên bầu trời, trong vườn thảo dược, nữ tử cho tiểu thú ăn, tiếng giảng đạo, toàn bộ trong nháy mắt liền hóa thành âm thanh bi thảm.

Cả Đông Lâm Tông giống như bong bóng, giờ phút này đụng một cái liền khiến bong bóng đẹp đẽ bị nghiền nát... Đồng thời vào lúc nó bị nghiền nát, tất cả chúng sinh trong bong bóng đều tử vong toàn bộ!

Khi người của Đông Lâm Tông lần lượt tử vong, trên bầu trời, dưới ánh mặt trời xuất hiện một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh này âm u vô cùng, khiến người ta nhìn không rõ...

Giống như trong mộng, Vương Lâm đang muốn ngẩng đầu nhìn tướng mạo của thân ảnh này nhưng hắn chỉ thấy mơ hồ. Trong nháy mắt còn chưa rõ, trong óc hắn liền đau đớn. Cảm giác đau đớn này hắn chưa bao giờ gặp phải, vượt qua tất cả nỗi đau trước kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1948 Đông Lâm Trì

Vương Lâm mở bừng đôi mắt, trong mắt đầy tơ máu, quần áo ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, giống như mất đi rất nhiều lực lượng, cảm giác suy yếu cực kỳ tràn ngập khắp toàn thân.

Chủ nhân!

Lưu Kim Bưu lập tức tiến tới, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ và lo lắng.

Ta nhắm mắt đã bao lâu rồi?

Vương Lâm thở hổn hển, giống như lúc này hô hấp cũng khó khăn, phảng phất trở lại làm phàm nhân vậy, hồi lâu mới giơ tay phải lên, cảm thấy bản thân không việc gì.

Người... người mới nhắm mắt lại, thân thể giống như không tồn tại nữa. Ta quay đầu lại nhìn trong nháy mắt thì người liền liền... tỉnh dậy...

Lưu Kim Bưu do dự một chút liền nói chi tiết.

Trong nháy mắt?

Vương Lâm sửng sốt. Hắn đã nhiều lần Mộng Đạo, biết bản thân mỗi lần đều chìm đắm trong đó một khoảng thời gian, tuyệt đối không chỉ trong chớp mắt. Hắn nhìn Lưu Kim Bưu một cái, trở nên trầm mặc.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng trong mộng, nhớ lại thân ảnh mơ hồ kia. Hắn thậm chí ngay cả hình dáng của đối phương cũng không thể nhìn rõ... Chỉ mơ hồ nhớ rõ là lúc đó xuất hiện một người như vậy... Nhưng nhớ kỹ lại thấy mơ hồ, giống như mình nhớ nhầm vậy.

Loại cảm giác này giống như một phần trí nhớ bị sửa chữa vậy, khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động.

Nếu trong Mộng Đạo là thật thì hắn... Là ai...

Vương Lâm nghĩ tới cảm giác đau đớn vừa rồi, cảm cảm giác suy yếu khi tỉnh lại. Loại chuyện này hắn còn chưa bao giờ gặp phải, giống như trong nháy mắt hắn mơ hồ cảm thấy sắp phải chết vậy. Loại ảo giác này dù là Tam Mệnh Thuật cũng không thể trợ giúp, nếu như chết thật thì không thể nào sống lại nổi...

Hồi lâu sắc mặt Vương Lâm dần dần khôi phục lại. Hắn ngồi chỗ đó. Nhìn thoáng qua Đông Lâm Tông, trong mắt lóe sáng.

Một ngày nào đó ta sẽ biết được ở nơi này rốt cục ẩn chứa bí mật gì!

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm đứng dậy cất bước, trực tiếp tiến vào bên trong Đông Lâm Trì, khoanh chân ngồi xuống, nước ao ngập tới thắt lưng. Cảm giác lạnh như băng truyền vào trong cơ thể Vương Lâm.

Trong nước ao này, hắn không nghĩ tới bí mật của Đông Lâm Tông nữa mà tĩnh tâm lại, thố nạp vận chuyển tu vi toàn thân, yên lặng dung hợp với nước ao này.

Loại cảm giác này năm xưa hắn cũng từng thể nghiệm, nhưng hôm nay khi chính thức ở trong ao, trong nháy mắt khi dung hợp, thân thể Vương Lâm đột nhiên đắm chìm trong một loại trạng thái kỳ dị.

Loại trạng thái này khi Vương Lâm sáng tạo ra thần thông Tàn Dạ cũng tương tự, chẳng qua lúc này trong nước ao ẩn chứa lực lượng kỳ dị khiến cho Vương Lâm trong nháy mắt bước vào được mà thôi.

Trong trạng thái kỳ lạ này, cả người Vương Lâm như chìm trong mê man đi thật lâu, mà dường như là cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Mở hai mắt ra, trong đôi mắt hắn có chút mê man, một lát sau khôi phục, cúi đầu nhìn xuống nước ao dưới thân. Nước ao lúc này đã rút đi ba phần.

Chủ nhân từ lúc nhắm mắt tới lúc mở mắt mất thời gian ba nhịp thở.

Không đợi Vương Lâm hỏi, Lưu Kim Bưu ở bên cạnh đã trả lời.

Vương Lâm gật đầu.

Thất bại rồi sao... Chẳng qua ở trong trạng thái kia ba nhịp thở lại không thu hoạch được thứ gì...

Vương Lâm nhíu mày. Hắn mơ hồ cảm nhận được bản nguyên trong cơ thể cũng chỉ gia tặng một tia, không hề nhiều lắm.

Lão tổ Đông Lâm Tông từng nói, Đông Lâm Trì này có liên quan tới hồn phách tu sĩ thiên ngoại bị phong ấn dưới Đại Thánh Châu. Ở nơi này có cơ hội nhất định hiểu được bản nguyên đặc thù của tu sĩ này...

Ta ngay cả bản nguyên của hắn là gì còn chưa thấy đã thất bại rồi... Lão tổ Đông Lâm Tông từng nói, cơ hội cảm ngộ trong nước ao chỉ có hai lần, lần thứ ba sẽ bạo thể mà chết... vì sao lại gặp phải chuyện tử vong. Nếu có thể hiểu được điểm này thì không chừng có thể cảm ngộ thêm vài lần...

Vương Lâm trầm ngâm trong chốc lát, lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Trong tích tắc khi nhắm mắt, tiến vào trạng thái kỳ dị kia, lúc này Vương Lâm chìm trong trạng thái này, cảm thấy dường như mê man, trước mắt

mơ hồ, ngay cả thần trí cũng không rõ ràng nữa.

Nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy có một luồng lực lượng kỳ dị truyền từ bên ngoài vào trong thân thể, chẳng qua mình chỉ có thể cảm thụ, không thể nắm bắt được chút đầu mối.

Không biết đã trải qua bao lâu, Vương Lâm từ trong mê man tỉnh lại, mắt trái giống như thấy được một luồng sáng. Luồng sáng này rất yếu ớt, không thể thấy rõ. Ánh sáng xuất hiện lập tức hấp dẫn tâm thần toàn thân Vương Lâm. Nhưng ánh sáng này chỉ có mắt trái của hắn có thể thấy, mơ hồ không rõ ràng chút nào.

Loại biến hóa quỷ dị tới cực điểm này làm cho tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng hắn vẫn ngưng thần nhìn về đám ánh sáng đang kéo dài ra phía trước theo mắt trái.

Chẳng qua ánh sáng kia như ở rất xa, không đợi Vương Lâm nhìn thấy rõ ràng thì tâm thần đã chấn động, bất ngờ từ trạng thái kia tỉnh lại.

Trong nháy mắt khi hắn mở mắt, bên tai liền vang lên giọng nói của Lưu Kim Bưu.

Chủ nhân, lần này là năm nhịp thở...

Vương Lâm nhìn bầu trời xa xa, trầm mặc thật lâu, trong óc vẫn nhớ tới ánh sáng mà mắt trái vừa nhìn thấy.

Mắt trái có thể nhìn thấy, mắt phải lại không... Đông Lâm Trì này so với tưởng tượng của ta còn khó khăn hơn rất nhiều. Vương Lâm nhìn nước trong ao, phát hiện ra nước trong đó còn lại không tới ba phần.

Nước trong ao này không biết sau khi dùng hết còn có thể xuất hiện hay không... Mặt khác ta đã trải qua hai lần thất bại, không biết lần thứ ba có hung hiểm gì.

Vương Lâm trầm ngâm, tay phải giơ lên. Lập tức Hải Long Kim Tôn liền gào thét bay ra, xoay quanh trên bầu trời, thân thể thu nhỏ lại không ít.

Hải Long Kim Tôn này vừa xuất hiện liền lập tức nhìn chằm chằm vào Lưu Kim Bưu. Thấp giọng gào thét, thần sắc hơi cao ngạo.

Lưu Kim Bưu sửng sốt nhìn Hải Long, hít sâu một hơi nhưng con ngươi chuyển động, khóe miệng lại lộ ra nụ cười, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Vương Lâm không để ý nhiều lắm, truyền ra thần niệm khiến Hải Long nếu thấy không ổn thì lập tức trợ giúp mình, ánh mắt lóe lên, trong nháy mắt lại nhắm lại lần thứ ba. Đắm chìm trong cảm giác kỳ dị kia.

Lúc này trong nháy mắt khi Vương Lâm tiến vào trong trạng thái kia, lực lượng trong nước ao dung nhập vào cơ thể thì đột nhiên hóa thành một luồng lực lượng bài xích, cũng ngưng tụ trong thân thể Vương Lâm, hóa thành tiếng gầm thét trong tâm thần.

Tiếng gầm thét này cực kỳ chân thật, ẩn chứa một sự điên cuồng và không cam lòng!

Liên Vân Quyết, ngươi thật là hèn hạ!

Giọng nói này vang vọng trong tâm thần Vương Lâm, giống như hóa thành sấm sét ầm vang, khiến toàn thân Vương Lâm chấn động. Trong tiếng động này, tâm thần hắn giống như sắp sụp đổ.

Dưới sự quấy nhiễu của giọng nói này, hắn không thể đắm chìm trong trạng thái kia, cũng không thể cảm ngộ.

Đúng lúc này thì có một luồng lực lượng từ bên ngoài truyền tới, giống như có một cặp móng vuốt khổng lồ quắp lấy thân thể Vương Lâm nhanh chóng lôi ra khỏi Đông Lâm Trì.

Sau khi rời khỏi ao nước, giọng nói trong tâm thần hắn chợt biến mất. Vương Lâm mở hai mắt, nhìn ao nước nọ, thần sắc âm trầm.

Quả nhiên không thể cảm ngộ lần thứ ba. Nếu không phải ta chuẩn bị trước, lại được lão tổ Đông Lâm Tông báo cho, trong lúc đột ngột dù không ảnh hưởng quá lớn nhưng cũng cần tiêu hao chút tinh lực mới rời khỏi nơi này được.

Vương Lâm cau mày, ngồi xuống bên cạnh cái ao nhìn chằm chằm vào nước không còn nhiều lắm, đôi mắt lộ vẻ suy tư.

Vì sao lần thứ nhất, lần thứ hai không sao, chỉ lần thứ ba mới bị... giọng nói kia là do lực lượng kỳ dị từ trong ao nước tiến vào trong cơ thể ta ngưng tụ mà thành. Luồng lực lượng kỳ dị này đầu tiên lưu chuyển trong cơ thể ta một vòng... Chẳng lẽ trọng điểm chính là ở chỗ này. Một vòng này chính là muốn kinh thiên động địa xem ta đã vào đây mấy lần rồi?

Như vậy thì nó thông qua cái gì để phán đoán ra ta cảm ngộ mấy lần? Còn cả Liên Vân Quyết, họ Liên... Chả phải là tổ tiên của Liên Đạo Phi sao, hay là tên của Tiên Tổ năm xưa?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trầm ngâm không ngừng. Hắn trầm ngâm, bởi vì thân thể hắn rời đi, nước trong ao dần dần chảy ra, khôi phục lại như ban đầu. giống như hồi phục lại những phần vừa rồi biến mất vậy.

Kim Bưu. Ngươi đi xuống thử xem.

Vương Lâm tự tin có thể bảo vệ cho Lưu Kim Bưu. Dù là lần thứ ba thì hắn cũng có thể giúp Lưu Kim Bưu an toàn rời đi. Hắn cũng nói luôn cho Lưu Kim Bưu biết nguy cơ lúc trước mình gặp phải để Kim Bưu chú ý.

Lưu Kim Bưu không chút do dự bước xuống ngồi khoanh chân trong nước ao.

Sau bốn nhịp thở, hai mắt hắn mờ mịt mở ra.

Ta thấy một luồng sáng...

Lưu Kim Bưu thì thào, lại nhắm hai mắt một lần nữa. Lần này hắn dùng thời gian năm nhịp thở, trong nháy mắt khi hắn mở mắt, có một luồng sáng bùng lên trong mắt hắn, sau đó biến mất rất nhanh.

Đã rất gần, rất gần rồi, nhưng còn chưa tìm tới nơi...

Lưu Kim Bưu trầm ngâm trong chốc lát, lại nhắm mắt lại, dựa theo yêu cầu của Vương Lâm tiến hành cảm ngộ lần thứ ba.

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào Lưu Kim Bưu. Thời gian chậm rãi trôi qua, một nhịp thở, hai nhịp thở... Cho tới sau mười nhịp thở, thân thể

Lưu Kim Bưu run rẩy kịch liệt. Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, tay phải giơ lên trong nháy mắt lôi hắn ra khỏi ao.

Trong run rẩy, Lưu Kim Bưu mở hai mắt, trong mắt trái tỏa ra ánh sáng vạn trượng, dù là Vương Lâm nhìn thoáng qua cũng như thấy một mặt trời.

- Ta đã chạm vào luồng sáng đó. Trong tâm thần có một giọng nói vang vọng, giống như nói cho ta biết tên của luồng sáng này. Đó là Thái sơ bản nguyên... Là ban đầu của vạn vật... Nhưng tu vi của ta không đủ, chỉ mới cảm ngộ được một chút đã không chịu nổi.

Lưu Kim Bưu hít sâu một hơi, nhìn lại Đông Lâm Trì.

Chủ nhân, ta cảm thấy lần thứ ba ta cảm nhận được luồng sáng đó là nhờ đạo lừa gạt của ta. Trong nháy măt ta lừa gạt bản thân, nói với mình là đây là lần đầu tiên ta tiến vào... dùng phương pháp này lừa gạt sự dò xét của nước ao. Sau khi ta chuyển thế tỉnh dậy, đạo lừa gạt có thể giúp người khác thi triển, chủ nhân có muốn thử một chút hay không?

Lưu Kim Bưu hình như có cảm ngộ, nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu. Hắn đối với đạo lừa gạt cũng có cảm ngộ, lại ở trong Mộng Đạo tu tâm, lúc này cũng không cần tới Lưu Kim Bưu trợ giúp.

Tiến lên một bước, Vương Lâm lần thứ tư tiến vào trong ao nước, dùng phương pháp kia trong nháy mắt khi lực lượng kỳ dị truyền tới, lừa gạt sự kiểm tra, lại một lần nữa đắm chìm trong trạng thái kỳ dị kia.

Rất nhanh trong mắt trái hắn đã thấy được luồng sáng... Luồng sáng này cách hắn càng ngày càng gần.

Đồ mỗ hành tẩu thương khung, nhìn vạn vạn vầng mặt trời biến hóa, minh ngộ Thái Sơ bản nguyên...

Trong tâm thần Vương Lâm dần dần hiện ra giọng nói trầm thấp, giống như thì thào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1949 Thái Sơ và Mặc Diệt

Đồng thời vào lúc giọng nói này vang lên trong tâm thần Vương Lâm. Mắt trái hắn nhìn thấy luồng sáng càng chói lọi, hầu như trong nháy mắt bao phủ cả thân thể.

Một cảm ngộ đối với Thái Sơ dần dần hiện ra từ trong ánh sáng này, khiến Vương Lâm nắm bắt được.

Đây không phải là truyền thừa mà là thể hiện ra Thái Sơ bản nguyên đầy đủ trước mặt Vương Lâm, có thể hiểu ra bao nhiêu không có quan hệ với Đông Lâm Trì mà đều phụ thuộc vào người quan sát.

Có người có lẽ lần đầu chứng kiến luồng sáng này có thể có cảm ngộ một chút, nhận thức được Thái Sơ bản nguyên trong lòng, sau khi rời khỏi Đông Lâm Trì ở sâu trong nội tâm đã tồn tại mầm mống của Thái Sơ bản nguyên.

Có người có lẽ giống như Vương Lâm lần trước, không thu hoạch được gì, chỉ là bản nguyên gia tăng thêm một tia mà thôi.

Nhưng cũng có người trong hai lần cơ hội lại có thể hiểu được hơn nửa Thái Sơ bản nguyên, sau khi thanh tỉnh mang đi không phải là mầm mống mà đã là một phần.

Từ cổ chí kim có người mang đi được toàn bộ bản nguyên Thái Sơ này hay không Vương Lâm không biết. Giờ phút này hắn đang chìm đắm trong trạng thái kỳ dị nọ. Hắn giống như quên hết tất cả, mắt phải mơ hồ nhưng mắt trái lại nhìn được biến hóa hoàn mỹ của loại Thái Sơ bản nguyên đặc thù này.

Vương Lâm đã quên đi thời gian trôi qua. Khi hắn bị luồng lực lượng của Đông Lâm Trì mạnh mẽ đánh thức, trong mắt trái hắn lóe lên ánh sáng chói mắt trong một nhịp thở rồi mới biến mất.

- Còn kém một chút....

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, lại nhắm mắt cảm ngộ tại Đông Lâm Trì lần thứ năm.

Lúc này đắm chìm vào trong đó, dùng đạo lừa gạt tránh khỏi sự kiểm tra của khí tức trong ao, trong thời gian ngắn, mắt trái của Vương Lâm thấy được trước mắt như có ánh sáng vô tận.

- Thái Sơ bản nguyên từ hư vô sinh ra. Rất lâu trước đây, thiên địa không có tiên, cổ nhân bái lạy mặt trời, cố gắng chân thành mà đạt được nhiệt lượng của mặt trời...

Vì vậy liền xuất hiện Thái Sơ lực. Lực lượng này rất huyền diệu. Nó là lực lượng do người cúng bái thiên dương tạo thành, là lực lượng do mặt trời bình minh tỏa ra...

Thiên địa lực dần dần chuyển biến, theo năm tháng mà thay đổi, theo sự xuất hiện của một số người kỳ dị, trong quy tắc vận chuyển của thiên địa, tồn tại quy tắc Thái Sơ.

Quy tắc Thái Sơ khiến cho mặt trời lên xuống, nhưng Đồ mỗ quan sát minh ngộ mặt trời lên xuống trên thực tế là do tâm động. Bởi tâm động cho nên đại địa động, khiến thương khung động, cũng khiến mặt trời bất động di chuyển.

Sau khi cảm ngộ tiếp, lần lượt ngắm nhìn vô số vầng mặt trời bình minh, Đồ mỗ minh ngộ ra thế gian này, Thái Sơ bản nguyên mới là nguồn cội...

Thái Sơ bản nguyên tạo thành nhiệt lượng để sinh sôi...

Vương Lâm đắm chìm trong âm thanh nọ. Hắn cảm nhận được rõ ràng là ánh sáng nhìn thấy trong mắt trái đã hoàn toàn bao phủ bản thân, khiến cho bản thân mình theo giọng nói kia giống như trong ánh sáng đó cũng thấy được triệu triệu lần mặt trời bình minh biến hóa.

Trong cả triệu lần mặt trời bình minh biến hóa này, Vương Lâm cảm nhận được một luồng chính khí mênh mông. Luồng khí tức đó chính là khí tức của mặt trời, là một luồng khí tức chính trực vô cùng, đỉnh thiên lập địa!

Thời gian dài đắm chìm trong mặt trời bình minh, tính cách con người cũng sẽ dám chịu trách nhiệm, không dám nói là đỉnh thiên lập địa nhưng sẽ là hạng người không thẹn với lòng!

Hồi lâu, Vương Lâm từ trong lần đắm chìm thứ năm mở hai mắt. Trong nháy mắt khi mắt trái hắn mở ra, ánh sáng chói mắt tỏa ra hơn mười nhịp thở mới chậm rãi tiêu tán.

Lưu Kim Bưu đứng một bên trong tích tắc khi nhìn thấy ánh sáng trong mắt trái Vương Lâm, tâm thần liền run lên, không dám nhìn tiếp. Dù là Hải Long Kim Tôn cũng trong ánh mắt này mà phải vội vàng lấn tránh.

Trong đồng tử mắt trái của Vương Lâm, dưới ánh sáng này giống như có hình dáng mặt trời đang từ từ hình thành. Nhưng theo ánh sáng nọ tán đi, mặt trời dần dần không thể hình thành nổi.

- Thái Sơ lực ta cũng không xa lạ...năm đó ta ở trong động phủ giới nghĩ ra thần thông Tàn Dạ. Thần thông này cũng tỏa ra Thái Sơ lực...từ đó về sau ta cảm ngộ càng nhiều, dần dần cũng tìm hiểu tới quy tắc Thái Sơ, cũng ở trên Tiên Cương đại lục này mà khiến cho Tàn Dạ tồn tại tín niệm...

Nhưng không ngờ rằng thiên địa này cũng có thể sinh ra bản nguyên... Vì bản nguyên trên thực tế là một loại cảm ngộ đối với sự vật, sau khi đạt tới trình độ thâm ảo, nhìn thấu tất cả biến hóa của sự vật đó, thậm chí nâng tay là có thể thi triển ra...

Vương Lâm thì thào, lần thứ sáu đắm chìm trong Đông Lâm Trì.

Thời gian trôi qua. Vương Lâm ở trong Đông Lâm Trì lần lượt cảm ngộ, thời gian ở trong trạng thái kỳ dị này cũng theo cảm ngộ mà tăng lên rất nhiều, từ từ kéo dài ra không ít.

Cho tới ngày thứ hai, trước khi ánh bình minh xuất hiện, trong khi bóng tối phủ khắp thiên địa, Vương Lâm ở trong Đông Lâm Trì mở bừng đôi mắt. Trong tích tắc khi hắn mở hai mắt. Trong mắt trái hắn bất ngờ tỏa ra sánh sáng vạn trượng. Trong đồng tử của hắn cũng hình thành một mặt trời!

Giờ phút này bầu trời vốn tối đen. Mặt trời bình minh còn chưa xuất hiện, cần phải sau tầm một nén nhang nữa mới có thể mọc lên từ xa xa nơi chân trời. Nhưng hai mắt Vương Lâm mở ra, ánh sáng vạn trượng trong mắt trái tràn ngập thiên địa, giống như Vương Lâm lúc này đã thay thế ánh bình mình, mọc sớm nửa canh giờ, xua tan hắc ám trong thiên địa.

- Minh ngộ Thái Sơ bản nguyên là nắm giữ trong tay lực lượng của mặt trời bình minh, tự thân hóa thành mặt trời, nghịch chuyển cả đêm ngay. Tàn Dạ thuật trước kia dù có thi triền thế nào cũng chỉ là một loại thần thông mà thôi. Nhưng hôm nay ta minh ngộ được Thái Sơ bản nguyên thì có thể từ hư chuyển thành thực, thay thế mặt trời bình minh còn chưa xuất hiện, nắm trong tay quy tắc Thái Sơ!

Vương Lâm thì thào, ánh sáng trong mắt trái càng thêm nồng đậm. bao phủ toàn thân. Từ xa xa nhìn lại, hắn giống hệt một vầng mặt trời.

Lưu Kim Bưu và Hải Long Thiên Tôn giờ đã sớm thụt lùi lại, không dám tới gần. Từ từ, ánh sáng bao phủ toàn thân Vương Lâm, khiến cả người hắn hoàn toàn hóa thành một vầng mặt trời bình minh, thân thể từ từ bay lên khỏi Đông Lâm Trì, tiến về phía bầu trời.

Quá trình bay lên này, tấm màn đen trong thiên địa tầng tầng tiêu tán, không ngừng lui lại phía sau, giống như bị xua đi. Mặt đất đen tối cũng bị vầng mặt trời bình minh do Vương Lâm biến thành hòa tan, tan biến từng mảng lớn, lộ ra dưới ánh mặt trời.

Vầng mặt trời do Vương Lâm biến thành đảo qua Đông Lâm Điện, trong nháy mắt xua tan đêm tối bao trùm Đông Lâm Điện, lão tố Đông Lâm Tông từ đả tọa tỉnh lại, mở hai mắt nhìn ánh sáng bên ngoài đại điện, trở nên trầm mặc.

- Dù là ta cũng không rõ lực lượng xua tan đêm tối này là mặt trời bình minh hay là thần thông biến hóa ra...hắn đã minh ngộ rồi...

Vương Lâm bay lên không trung. Trong nháy mắt khi thân thể hắn lên cao trong thiên địa. Lập tức ánh sáng chói mắt bộc phát ra.Tất cả bóng tối liền tiêu tán...

Quá trình này kéo dài trong thời gian nửa nén nhang. Ngay sau đó vầng mặt trời bình minh chính thức chậm rãi nhô lên phía chân trời xa xa. Trên bầu trời do vậy bất ngờ xuất hiện hai mặt

Vương Lâm xoay người lại, nhìn về ánh bình minh trong thiên địa, hai mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh. Nhìn vầng mặt trời dần lên cao, cuối cùng hiện rõ trong thiên địa, hắn nhắm hai mắt lại.

- Đây là Thái Sơ bản nguyên sao....ta đã hiểu rõ rồi.

Ánh sáng bên ngoài thân thể Vương Lâm trong tích tắc khi hắn nhắm mắt liền tiêu tán toàn bộ. Hắn đứng trên bầu trời như vậy một ngày.

Cho tới khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời dần bị đêm đen nuốt chửng, khi cả thiên địa lại trở thành đêm tối, thân thể Vương Lâm mới từ từ hạ xuống, lại một lần nữa ngồi khoanh chân trong ao nước.

- Thái Sơ bản nguyên đại biểu cho mặt trời mọc, như vậy nhất định còn một loại bản nguyên đặc thù nắm trong tay mặt trời lặn...

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, đắm chìm trong Đông Lâm Trì.

Lúc này trong cảm ngộ từ Đông Lâm Trì, mắt trái Vương Lâm trong sáng. Nhưng mắt phải của hắn vẫn luôn mơ hồ, không thấy rõ tất cả.

- Mắt trái nhìn thấy là ánh sáng mặt trời lên, như vậy mắt phải thấy nhất định là đêm tối khi mặt trời lặn.

Rất nhanh Vương Lâm liền tỉnh lại. Nhưng hắn không bỏ cuộc mà lại thử một lần nữa.

Cho tới đêm khuya khi bầu trời đã đen kịt, cả thiên địa yên tĩnh như trầm mặc, vạn vật ngủ yên thì Vương Lâm vẫn đang đắm chìm trong Đông Lâm Trì như trước.

Mắt phải của hắn dần dần không còn mơ hồ nữa mà là một vùng đen tối... vẻ tối đen này trở thành hoàn toàn đối lập với ánh sáng mà mắt trái hắn nhìn thấy.

Trong sự đối lập này, tâm thần Vương Lâm giống như bị chia làm hai phần, một phần đại biểu cho ánh sáng sau khi mặt trời mọc, còn một phần đại biểu cho đêm tối trong thiên địa khi mặt trời lặn.

Đồ mỗ ở trong hư vô hành tẩu, nhìn ngắm đêm tối khắp nơi nơi, sau khi hiểu ra Thái Sơ thì lại minh ngộ Mặc Diệt... Mặc Diệt bản nguyên đại biểu cho tất cả hắc ám...

Giọng nói trầm thấp kia lại vang vọng trong tâm thần Vương Lâm một lần nữa, thật lâu không tiêu tán.

Thời gian trôi qua. Vương Lâm ở trong Đông Lâm Trì này đã tới ba tháng. Trong ba tháng này hắn ở trong lúc bình minh hóa thân thành mặt

trời, bay lên xua tan bóng tối, tới lúc hoàng hôn lại nhìn bóng đêm cắn nuốt ánh mặt trời.

Thời gian ba tháng, trăm lần quan sát, hơn nữa còn có cảm ngộ kỳ dị trong Đông Lâm Trì khiến cho Vương Lâm đối với Mặc Diệt bản nguyên từ từ đã có cảm ngộ sâu sắc.

Chẳng qua đối với Thái Sơ lực mà nói, loại Mặc Diệt bản nguyên này Vương Lâm muốn hoàn toàn đạt được thì thời gian ba tháng còn lâu mới đủ. Trong ba tháng này bởi vì đối với lực lượng Thái Sơ hắn vốn đã hiểu rõ và sử dụng từ trong động phủ giới nên Vương Lâm nắm giữ Thái Sơ bản nguyên càng ngày càng sâu sắc.

Nhưng Mặc Diệt bản nguyên thì hắn vẫn đang tìm hiểu.

Vương Lâm không sốt ruột rời đi. Hắn đơn giản ở lại nơi này, cả ngày quan sát biến hóa của đêm ngày, đắm chìm trong Đông Lâm tri, tiến hành cảm ngộ.

Cứ như vậy, thoáng một cái đã qua tám năm.

Trong tám năm này, Đông Lâm Tông không có một khách nhân nào khác. Lão tổ Đông Lâm Tông cũng không tới đây quấy rầy, khiến cho Vương Lâm bình thản vượt qua tám năm.

Trong tám năm này, Hải Long và Lưu Kim Bưu không biết dùng phương pháp gì, không ngờ lại ở chung khá hòa hợp. quan hệ cực tốt. Thậm chí Hải Long còn mang nó trên lực ra ngoài rồi quay về.

Sau tám năm, lại năm năm nữa trôi qua...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1950 Lại tới!

Đối với tu sĩ mà nói, mười ba năm chỉ thoáng cái là trôi qua. Vương Lâm trong mười ba năm này đối với Thái Sơ bản nguyên đã hoàn toàn hiểu rõ trong lòng, khiến cho bản nguyên đặc thù của hắn nhiều hơn một đạo!

Còn về Mặc Diệt bản nguyên thì trong bốn ngàn lần quan sát đêm tối cắn nuốt ánh sáng ban ngày trong mười ba năm này, hơn nữa có cảm ngộ trong Đông Lâm Trì, dần dần tuy rằng còn chưa hoàn toàn nắm giữ nhưng hắn cũng đã khá minh bạch.

Trong mười ba năm, giọng nói trầm thấp cảm ngộ của Đông Lâm Trì đã không còn xuất hiện nữa.

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong Đông Lâm Trì trên tế đàn. Mái tóc dài buông xuống, thắt lưng thẳng tắp. Trong mười ba năm này tu vi hắn vẫn như trước nhưng mái tóc sau nhiều lần quan sát mặt trời lặn, mặt trời mọc lại không biết vì sao mà từ từ dài ra.

Hồi lâu hắn mở đôi mắt, bên trong mắt trái có một vầng mặt trời bình minh, trong mắt phải có một vùng đêm tối. Hai loại biểu tượng kỳ dị này khiến cho Vương Lâm trông vô cùng quỷ dị.

- Thái Sơ bản nguyên có thể dung hợp vào lôi đình chân thân, cùng sát lục và cấm chế dung hợp, trở thành đạo bản nguyên thứ tư trong lôi đình chân thân. Còn Mặc Diệt bản nguyên này...ta vẫn còn chưa nhìn thấu hoàn toàn, chỉ có thể có chút thành tựu mà thôi nhưng cũng không ngại dung hợp. Nương theo lực lượng dung hợp này, có lẽ tu vi của ta bởi trong lôi đình chân thân có năm đạo bản nguyên ngưng tụ mà tăng lên...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hắn sở dĩ tới Đông Lâm Tông này chính là vì muốn tìm cho mình một cơ hội đột phá tu vi.

Một khi cơ hội này xuất hiện, nếu tu vi của hắn đột phá thì tiếp tục xông lên Thiên Tôn Niết, sau đó có thể chuẩn bị tốt cho lần tới hoàng thành của Tiên Tộc.

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, thân thể xuất hiện hình ảnh trọng điệp. Những tia sét lóe lên, lôi đình chân thân nhoáng lên liền xuất hiện,

khoanh chân ngồi đối diện với bản thể của Vương Lâm.

Vẻ mặt lôi đình chân thân lạnh lùng, toàn thân không ngừng lóe lên tia chớp, trong không gian yên tĩnh phát ra tiếng loẹt xoẹt. Một cảm giác hủy diệt không khỏi hiện lên trong lòng Vương Lâm khi nhìn khối lôi đình chân thân này.

- Trong lôi đình chân thân này tồn tại luồng sát lục lôi đình, hình thành lực hủy diệt khó có thể hình dung nổi. Luồng lực lượng này ta cảm thấy rất xa lạ...

Vương Lâm nhìn lôi đình chân thân cũng mặc bạch y giống hắn.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm giơ tay phải vung về phía lôi đình chân thân.

- Ngươi ẩn chứa sát lục, trong lôi đình lại tràn ngập lực lượng hủy diệt, nên mặt hắc y như ta năm xưa, hóa thành hắc ám, do vậy lại càng dễ dàng cảm ngộ Mặc Diệt bản nguyên hơn.

Trong cái phất tay này, bạch y của lôi đình chân thân như ánh sáng bị bóng tối cắn nuốt, hoàn toàn biến thành màu đen.

Lôi đình chân thân mặc hắc y trong tích tắc khi quần áo biến thành màu đen. Luồng cảm giác hủy diệt bên trong thân thể dường như càng đậm thêm một chút.

Yên lặng nhìn lôi đình chân thân của mình, vầng mặt trời trong mắt trái Vương Lâm lại không hề tỏa ra chút ánh sáng, từ từ hiện ra, lơ lửng giữa hắn và lôi đình chân thân. Một lát sau nó dừng lại, lao thẳng vào lôi đình chân thân, trong phút chốc dung nhập vào thân thể lôi đình chân thân.

Thân thể lôi đình chân thân lập tức chấn động, ánh sáng chói mắt từ trong thân thể lan ra, giống như lực lượng của ánh mặt trời, vừa dung hợp liền xuất hiện lực lượng bài xích với lực lượng hủy diệt của lôi đình chân thân.

Vương Lâm quan sát trong chốc lát liền không để ý tới nữa mà trong mắt phải lập tức trở nên đen kịt. Một màu đen như mực chợt tràn ra, ngưng tụ trên tay phải Vương Lâm, hóa thành một mặt trời, chẳng qua mặt trời này lại là màu đen.

Phất tay một cái, mặt trời màu đen này bay về phía lôi đình chân thân, lại dung hợp một lần nữa.

Nhưng ngay trong tích tắc khi mặt trời màu đen này dung hợp với lôi đình chân thân, thần thức bản thể của Vương Lâm lập tức dùng uy áp cường đại phủ xuống lôi đình chân thân, mạnh mẽ khiến cho tất cả bản nguyên trong lôi đình chân thân dựa vào ý chí của hắn mà dung hợp!

Mặt trời màu đen kia dù mới ẩn chứa không nhiều bản nguyên nhưng có lẽ chính vì như vậy, hơn nữa là có cùng loại lực lượng hủy diệt nên một khi dung nhập vào trong lôi đình chân thân liền bị lôi đình chân thân hấp thu, hòa hợp làm một, khiến sát lục lôi đình xuất hiện biến hóa một lần nữa!

Sát lục lôi đình vốn là hủy thiên diệt địa, xé tan tất cả ánh sáng, hóa thành hư vô, sau khi dung hợp với Mặc Diệt bản nguyên, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bắt ngờ từ trong cơ thể lôi đình chân thân khuếch tán ra. Khí tức này mặc dù dưới ý chí của Vương Lâm cũng có cảm giác áp chế không nổi.

Giết chóc chúng sinh, hủy diệt cả thế giới, xé tan tất cả ánh sáng, khiến cho đêm đen bao phủ. Cũng khiến tất cả trở thành đống đổ nát hư vô. Đây chính là lực lượng ẩn chứa trong sát lục lôi đình mà Vương Lâm vô ý sáng tạo ra!

Chẳng qua luồng lực lượng này vốn là tồn tại trong cấm chế. bị vây trong lôi đình chân thân, giống như bị phong ấn, không cho phép thoát ra. Một khi luồng lực lượng này tỏa ra thì nhất định sẽ tạo thành một tai kiếp lớn!

Lôi đình chân thân lúc trước miễn cưỡng thăng bằng, có cấm chế bản nguyên khóa chặt bên ngoài thân thể. Nhưng hiện giờ bởi Mặc Diệt bản nguyên dung hợp vào bên trong khiến cho sự thăng bằng mỏng manh này liền sụp đổ.

Nhưng tất cả đều nằm trong dự đoán của Vương Lâm. Trong nháy mắt khi cấm chế này không thể khống chế lực lượng hủy diệt, Thái Sơ bản nguyên đại biểu cho ánh sáng lập tức dung hợp với cấm chế bản nguyên, hình thành phong ấn mới, lại tạo thành sự cân bằng với sát lục.

Không ngừng đối kháng với phong ấn, lôi đình chân thân nay của Vương Lâm giống như có thể bị ngọn lửa thiêu đốt bất cứ lúc nào, chăng khác gì phàm nhân sử dụng lửa, nếu không hoàn toàn khống chế được thì sẽ bị lửa thiêu.

Hủy diệt và phong ấn, bóng tối và ánh sáng, nhờ lôi đình dẫn dắt, trong khối chân thân này, trong nháy mắt lại miễn cưỡng đạt được thăng bằng. Chẳng qua cấm chế dung hợp với Thái Sơ bản nguyên giống như hoàn toàn không thể đối kháng với Mặc Diệt và sát lục, nguy cơ không tiêu tán nhưng Vương Lâm vẫn phải làm như vậy.

Từ một khắc khi hắn vô ý sáng tạo ra sát lục lôi đình trong khối lôi đình chân thân này, hắn đã hiểu rằng nhất định khối chân thân này sẽ phải bất đồng với ngũ hành chân thân.

Trong lôi đình chân thân này có bốn đạo bản nguyên dung hợp đối kháng, miễn cưỡng có thể tạo thành một thể. Trong nháy mắt này, lôi đình chân thân bỗng mở mắt, trong mắt trái rõ ràng là ánh sáng, mắt phải là bóng tối, từng bước tới gần Vương Lâm, giống như trở nên trong suốt, chồng lên bản thể của hắn, khoanh chân ngồi xuống liền dung nhập vào thân thể.

Trong nháy mắt này, khí tức tu vi của Vương Lâm ầm ầm tăng vọt, từ Không Kiếp sơ kỳ không ngừng tăng lên, khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuồn cuộn. Bầu trời Đông Lâm Tông lúc thì đen tối, lúc lại bừng sáng, biến hóa nhanh chóng. Cho tới khi từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra những tiếng ầm vang trầm trầm, mái tóc bạc trắng tung bay, y phục như bị cuồng phong cuốn lên, tu vi bất ngờ đột phá Không Kiếp sơ kỳ, trở thành Đại Tôn Không Kiếp trung kỳ.

Thân thể Vương Lâm bỗng nhiên đứng dậy, trong chớp mắt khiến biến hóa trong thiên địa khôi phục bình thường. Gió bốn phía ngừng thổi, vạn vật bất động, toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Hắn đứng nơi đó, hồi lâu thân thể nhoáng lên, lập tức Hải Long Kim Tôn càng thêm kính sợ với Vương Lâm liền bay tới, khiến Vương Lâm cất bước đứng lên trên đầu nó.

Lưu Kim Bưu nuốt nước bọt một cái, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm cũng mang theo vẻ kính sợ. Loại kính sợ này từ động phủ đã tồn tại, ở trên Tiên Cương đại lục cũng không thay đổi chút nào. Hắn vội vàng bay lên, đi tới trên lưng Hải Long Kim Tôn kia, cung kính đứng sau lưng Vương Lâm.

Tu vi của hắn trong mười năm này bởi trí nhớ đã thức tỉnh, hơn nữa nhờ lấy lòng Hải Long Kim Tôn, có sự trợ giúp của nó nên đã khôi phục hơn phân nửa.

Hải Long bay lên, Vương Lâm đứng trên đinh đầu nó, nhìn về hướng Đông Lâm Tông, nhìn Đông Lâm Trì, trầm mặc một lát liền ôm quyền hướng về phía Đông Lâm Trì vái thật sâu!

- Tiền bối dù đã tử vong nhưng ơn giúp cảm ngộ này Vương Lâm sẽ ghi nhớ trong lòng.

Ánh mắt Vương Lâm cuối cùng rơi lên Đông Lâm Điện. Hắn như lờ mờ thấy được lão già cô độc bi ai trong đại điện.

Than nhẹ một tiếng, dưới thần niệm của Vương Lâm, thân thể khổng lồ của Hải Long nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía xa xa.

Phía sau Vương Lâm, trong Đông Lâm Tông bao phủ bởi vẻ suy tàn hình như có một tiếng thở dài buồn bã, ẩn chứa sự bi thương và cô độc trong vô số năm, lại có cả một sự cố chấp...

Bởi vì cô độc nên mới tạo thành mộng chướng, làm bạn với huyễn cảnh.

Bởi vì bi ai nên trong năm tháng mới ở lại Tử Tông này, vừa nhớ lại vừa yên lặng bảo vệ nó.

Bởi cố chấp nên dù đã ngàn vạn năm hắn vẫn ẩn dấu sự bi ai và hận thù điên cuồng trong lòng, giống như hóa thành máu tươi, viết đi viết lại những lời trên tấm bia đá kia!

Vương Lâm rời đi.

Nhưng hắn không rời khỏi Đại Thánh Châu mà ở trên một ngọn núi của châu này, khoanh chân ngồi xuống, dùng Hải Long Kim Tôn bảo vệ, lấy trận pháp cấm chế bao quanh, đón nhận ánh bình minh trong thiên địa, nhắm hai mắt lại.

- Ta muốn xông lên Thiên Tôn Niết! Năm đó ta xông qua tầng thứ tư rồi, lần này không biết lên được tầng thứ mấy...

Vương Lâm nhắm mắt ngồi xuống, bình ổn dao động do tu vi tăng lên trong cơ thể. Sau ba tháng hắn dần dần thích ứng, tay phải liền giơ lên, trước người bất ngờ ngưng tụ ra rất nhiều thần thông.

Không Kiếp sơ kỳ, bị tu vi hạn chế ta nhiều nhất chỉ dung hợp được mười ba đạo thần thông. Hôm nay ta đã đạt Không Kiếp trung kỳ, không biết có thể dung hợp bao nhiêu...hơn nữa nhờ có bản nguyên chân thân gia tăng...

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng đầy chờ mong.

Hít sâu một hơi, Vương Lâm nhắm mắt lại, thần thức ầm ầm ngưng tụ tại thiên linh, hóa thành một thân thể vô hình lao thẳng lên trời cao.

- Lúc này ta muốn thét một tiếng kinh người! Lúc này ta muốn tất cả Thiên Tôn trên đại lục của Tiên Tộc phải sợ hãi...lúc này ta muốn là một trong số Dược Thiên Tôn!

Lúc này ta muốn trở thành Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín trong Tiên Tộc! Lúc này ta muốn vận dụng lực lượng của Hồn Khải!

Thần thức Vương Lâm lao thẳng lên chín tầng trời, giống như một luồng khí thẳng tắp mà người ngoài không thể nhìn thấy được, không ngừng kéo dài ra, cuối cùng trong đầu ầm vang một cái, đợi tới khi trước mắt rõ ràng thì hắn đã tới Thiên Tôn Niết mà năm đó hắn từng tới!

Hắn thấy được ở phía xa xa có những toàn đại điện tầng tầng lớp lớp. Cũng thấy ở ngoài đại điện tầng đầu tiên lúc này đang ngồi mấy trăm Thiên Tôn!

Mà những Thiên Tôn này cũng thấy được trong truyền tống trận đặc thù cố xưa kia có Vương Lâm đang hóa thành một đạo cầu vồng vọt tới!

- Bạch Phát Thiên Tôn!

- Ta nhớ rõ năm đó hắn liên tục xông qua bốn tầng đầu trong thời gian rất ngắn. Lúc ấy còn tưởng hắn có thể xông lên tầng thứ năm, nhưng hắn lại bỏ cuộc rời đi...

- Hắn là biết không thể xông lên tầng thứ năm nên mới biết khó mà lui. Lần này chắc là nắm chắc có thể xông lên tầng thứ năm nên mới tới đó.

- Là hắn!

Ở bên ngoài đại điện tầng thứ nhất có một nam tử trung niên mặc hắc y. Hắn dường như có tính cách cô độc, bốn phía không có ai ngồi cạnh. Trong lúc Vương Lâm lao tới, hắn là người đầu tiên nhận ra.

Tên của hắn là Trúc Lâm! Năm đó hắn đã vượt qua tầng thứ bảy nhưng lại phải dừng lại ở tầng thứ tám.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1951 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (1)

Thiên Tôn Niết trường tồn qua năm tháng, thủy chung tồn tại trong hư vô kỳ dị này, chỉ có tu sĩ Thiên Tôn tản thần thức ra xông thẳng lên chín tầng trời mới có thể bước vào đây.

Nguyên lý có liên quan tới nơi này cho đến nay rất ít người hiểu được. Chỉ biết rằng năm đó đây là nơi Tiên Tổ bắt chước Thái Cổ thần cảnh tạo thành, giúp hậu nhân Tiên Tộc có thể thích ứng trước, để có càng nhiều tu sĩ Đại Thiên Tôn xuất hiện hơn.

Vô số năm qua. rất nhiều tu sĩ Thiên Tôn hầu như người nào cũng đều phải tới Thiên Tôn Niết này, xông qua từng tầng cung điện, dùng cách này để kiểm chứng tu vi bản thân, thành danh khắp Tiên Tộc.

Thiên Tôn Niết cũng là nơi mà năm vị Đại Thiên Tôn hiện giờ cực kỳ coi trọng. Những Thiên Tôn họ mời chào về dưới trướng đều là những người vượt qua được một số tầng Thiên Tôn Niết nhất định.

Ánh mắt mấy trăm tu sĩ bên ngoài đại điện tầng đầu tiên của Thiên Tôn Niết ngưng tụ về phía đạo cầu vồng trong nháy mắt lao tới gần tầng thứ nhất của Thiên Tôn Niết, cầu vồng tiêu tán, hóa thành thân ảnh Vương Lâm rơi xuống mặt đất.

Trong tích tắc khi hắn bước lên mặt đất bên ngoài cung điện này, ánh mắt tu sĩ bốn phía cũng chuyển động theo.

Thần sắc Vương Lâm như thường, ánh mắt đảo qua bốn phía. Những tu sĩ Thiên Tôn này hắn cũng biết một chút, nhưng rất nhiều người hắn lại chưa từng gặp qua bao giờ. Dù sao thì những năm gần đây, Thiên Tôn Niết có người rời đi, cũng có người trở lại xông lên tầng cao hơn.

Những người biết hắn đều hướng về phía hắn ôm quyền mỉm cười, Vương Lâm mỉm cười đáp lại. Thân là tu sĩ Thiên Tôn, nếu không có cừu oán gì thì trừ phi là kẻ có tính cách cô độc, ai cũng rất vui vẻ kết giao với người khác.

Mà Vương Lâm trong vài chục năm gần đây biệt tăm biệt tích nhưng năm đó liên tục xông lên bốn tầng Thiên Tôn Niết cũng gây ra chấn động nhỏ, đủ để các tu sĩ Thiên Tôn nguyện ý kết giao.

Chẳng qua dù sao trong mắt một số Thiên Tôn thì người xông lên tầng bốn cũng vẫn còn chưa đủ, do đó có không ít người thần sắc cũng khá lãnh đạm.

Ta mấy năm trước có nghe nói tới Bạch Phát Thiên Tôn này. Hắn bước vào địa điện tầng đầu tiên thất bại, nhưng sau đó lại liên tiếp xông qua bốn tầng, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường!

Bốn tầng? Dù là bốn tầng thì đã sao. Chúng ta có người nào không xông qua tầng thứ tư đâu? Chẳng qua người này lần đầu thất bại, sau đó lại liên tục xông qua được bốn tầng nên mới gây chú ý mà thôi.

Cũng đúng, Bạch Phát Thiên Tôn này theo ta tính thì nhiều nhất cũng chỉ lên được tầng thứ năm mà thôi.

Tu sĩ Thiên Tôn bốn phía nhìn Vương Lâm, có người muốn giao hảo, có người dùng thần niệm nói chuyện với nhau. Trong đó có người quen biết Vương Lâm, có người khinh thị. Nhưng tu vi đã đạt tới cấp độ Thiên Tôn, tuyệt đối không dễ dàng biểu hiện ý nghĩ ra ngoài thần sắc, khiến người ta không thể nhìn ra dấu vết.

Trúc Lâm Thiên Tôn ngồi phía xa xa trầm mặc, ánh mắt ngưng tụ trên người Vương Lâm. Một lát sau hắn mới nhắm mắt lại, không nhìn tới nữa.

Hắn không khinh thị nhưng cũng không nhận định Vương Lâm có thể xông qua tầng thứ bảy như mình, đối với người dưới tầng thứ bảy thì hắn dù để ý nhưng cũng chỉ ở mức độ nào đó mà thôi.

Vương Lâm không lập tức xông lên Thiên Tôn Niết mà đứng bên ngoài đại điện tầng đầu tiên, ngẩng đầu nhìn lên tầng tầng đại điện Thiên Tôn Niết, càng ngày càng cao, ở nơi tầng chín nhìn vô cùng mơ hồ.

Những năm gần đây Vương Lâm đã hiểu rõ, Thiên Tôn Niết này có mười chín tầng, hôm nay trong Tiên Tộc người có thể xông qua tầng thứ chín không tới sáu mươi người. Những người này không ai không đạt tới cấp độ Thiên Tôn đỉnh phong, chỉ bước một bước nhỏ nữa, nếu có thể xông qua tầng mười là lập tức trở thành Dược Thiên Tôn!

Trong bọn họ mỗi một người đi tới Thiên Tôn Niết đều khiến tất cả Thiên Tôn Niết chấn động. Dù sao nếu có thể chứng kiến một vị Dược Thiên Tôn xuất hiện thì đối với tất cả những vị Thiên Tôn có mặt đều là chuyện cực kỳ hiếm có.

Thậm chí chuyện này có khả năng khiến cho Đại Thiên Tôn chú ý, ngưng tụ thần niệm tới nhìn tận mắt.

Chẳng qua Dược Thiên Tôn trên đại lục của Tiên Tộc chỉ có bốn mươi tám người, rất nhiều năm qua chưa xuất hiện thêm một người nào. Có thể thấy tầng thứ mười này gian nan tới mức nào.

Chỉ có tu sĩ Dược Thiên Tôn mới có thể sau khi xông lên tầng thứ mười, tiếp tục xông tới tầng thứ mười một. Nếu có thể bước lên tầng cuối cùng là tầng thứ mười chín thì nghe đồn rất có khả năng trong tương lai sẽ trở thành Đại Thiên Tôn! Mà tu sĩ Dược Thiên Tôn có thể xông lên tầng thứ mười chín cũng có chiến lực khiến Đại Thiên Tôn không dám dễ dàng ra tay!

Chẳng qua dù là Dược Thiên Tôn thì hôm nay cũng không có ai có khả năng xông lên tầng thứ mười chín này. Người nhiều nhất là Minh Đạo Tôn trong Dược Thiên Tôn cũng chỉ dừng lại ở tầng mười sáu, không thể xông qua.

Mấy vạn năm qua càng chưa có người nào có thể vượt qua Minh Đạo Tôn. Trong cả Tiên Tộc lúc này, Minh Đạo Tôn là người có khả năng nhiều nhất trở thành Đại Thiên Tôn, thậm chí có người còn nói hắn là mặt trời thứ sáu của Tiên Tộc!

Danh khí của hắn dù không bằng Đại Thiên Tôn nhưng là người thấp chỉ sau mỗi Đại Thiên Tôn mà thôi, được Tiên Hoàng Bát Cực Đại Thiên Tôn cực kỳ coi trọng, hao phí rất nhiều mới có thể mời về dưới trướng, cũng không đối đãi như Thiên Tôn hay Dược Thiên Tôn tầm thường mà cao hơn rất nhiều.

Lần này tới hoàng thành của Tiên Tộc có lẽ có thể gặp vị Minh Đạo Tôn thanh dang hiển hách này. Người này được coi là đệ nhất trong đám Dược Thiên Tôn, nhất định bất phàm...

Ánh mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên.

Lần này ta muốn một lần hành động, thiên hạ chấn kinh! Mà trước tiên cứ thử xem nếu không mặc Hồn Khải thì bằng thực lực bản thân của ta có thể xông lên tầng thứ mấy!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nhắm hai mắt lại. Một lát sau hắn mở bừng hai mắt. Trong mắt bừng sáng, thân thể nhoáng lên liền hóa thành một đạo cầu vồng trực tiếp từ tầng cung điện tầng thứ nhất bay thẳng lên bầu trời.

Lúc thân ảnh hắn bay ra, không ít Thiên Tôn bốn phía ngưng thần nhìn lại nhưng lại càng có nhiều người thu hồi ánh mắt, nhắm mắt ngồi xuống, không để ý tới hắn nữa.

Trúc Lâm Thiên Tôn cũng nhắm mắt đả tọa, không nhìn tới nữa.

Thiên Tôn Niết nếu đã từng thông qua tầng nào thì lần sau xông lên có thể trực tiếp đi qua, không bị uy áp của tầng cung điện đó ngăn cản nữa.

Thân thể Vương Lâm nhanh chóng bay lên, lướt qua bốn tầng đầu, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời bên ngoài tầng cung điện tầng thứ năm, không chút chần chừ. Bước từng bước vào bên trong.

Trong nháy mắt khi hắn tiến vào tầng thứ năm Thiên Tôn Niết, trước mắt hắn liền mơ hồ. Cảm giác ở bốn tầng đầu năm xưa lại hiện lên một lần nữa. Một lát sau, sau khi Vương Lâm thấy rõ ràng, bất ngờ đã thấy bản thân ở giữa tinh không.

Tầng thứ tư năm xưa là ba mươi sáu tu chân tinh ngưng tụ lao tới, trong đó có tu chân tinh màu vàng! Mỗi một tu chân tinh màu vàng này bên trong đều có lực lượng không kém tất cả tu chân tinh dung hợp. Không biết tầng thứ năm này có mấy tu chân tinh màu vàng đây?

Vương Lâm ở giữa hư vô, ánh mắt lóe sáng, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong tinh không phía trước đột nhiên có bốn mươi lăm tu chân tinh thay đổi quỹ tích, mang theo tiếng gào thét đỉnh tai nhanh chóng lao tới.

Trong quá trình này có năm tu chân tinh bất ngờ bộc phát ra kim quang chói mắt, trong thời gian ngắn liền hoàn toàn hóa thành màu vàng tinh thuần. Năm tu chân tinh màu vàng kim này tỏa ra uy áp khiến hư vô giống như run rẩy, theo những tu chân tinh còn lại lao thẳng về phía Vương Lâm.

- Năm tu chân tinh sao...

Vương Lâm đứng trong hư vô, thần sắc như thường, trong nháy mắt khi đám tu chân tinh gào thét lao tới bỗng nhiên vung tay phải lên, trong nháy mắt khiến tu vi Không Kiếp ầm ầm bộc phát.

- Một, hai, ba... Mười một, mười hai, mười ba!

Tay phải Vương Lâm nắm chặt thành quyền, tạo thành tiếng bùng bùng vang vọng. Mười ba đạo thần thông ngưng tụ trong một quyền này. Lúc này khí tức tu vi của hắn vẫn là Không Kiếp sơ kỳ như trước lại đang nhanh chóng tăng lên.

Sau khi đạt Không Kiếp trung kỳ ta còn chưa hoàn toàn phóng thích một lần thử xem ngưng tụ được bao nhiêu đạo thần thông trong một quyền.

Mái tóc bạc trắng của Vương Lâm tung bay, y phục như có cuồng phong quét qua, khí tức tu vi ầm ầm bộc phát, từ Không Kiếp sơ kỳ tăng vọt lên đỉnh điểm của hắn hiện giờ - Không Kiếp trung kỳ!

- Đạo thứ mười bốn!

Trong bàn tay phải của Vương Lâm bất ngờ có thêm một đạo thần thông dung nhập vào bên trong. Ngay sau đó đạo thứ mười lăm, mười sáu, mười bảy không chút dừng lại, cùng với lúc tu vi Vương Lâm tăng lên Không Kiếp trung kỳ, lập tức ngưng tụ ra.

Trong chớp mắt đã có hai mươi mốt đạo thần thông!

Dựa theo tính toán của ta, tu vi Không Kiếp mỗi lần đề cao được một cảnh giới thì có thể dung hợp thêm chín đạo thần thông... cực hạn của tu vi Không Kiếp sơ kỳ của ta là chín đạo thần thông, sau khi tăng lên liền đạt tới mười tám đạo. Nhưng bởi có kim mộc bổn nguyên vừa xuất hiện, tu vi hơi tinh tiến nên có thể ngưng tụ thêm bốn đạo... Tổng cộng là hai mươi hai đạo!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Lúc này tu chân tinh bốn phía đã gào thét tới ngày càng gần hắn.

- Đạo thứ hai mươi hai!

Hai mắt Vương Lâm nhắm lại, tay phải nắm quyền đột nhiên truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Đạo thần thông thứ hai mươi hai trực tiếp ngưng tụ thành!

Một luồng lực lượng kinh thiên động địa từ trong nắm tay hắn lan ra, giống như một quyền này có thể đánh tan hư không vậy.

- Hắn là có thể... Đạt tới hai mươi ba đạo!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, không lập tức công kích tu chân tinh đang lao tới mà thân thể nhảy lên, lao lên trên, cánh tay phải trong nháy mắt này nổi đầy gân xanh. Hình như có một luồng lực lượng khổng lồ lưu chuyển trong cánh tay phải, thay thế máu huyết trong huyết mạch nhanh chóng chuyển động, cuối cùng ngưng tụ trong nắm tay, phát ra một tiếng ầm vang.

Trong tiếng ầm vang này, mái tóc Vương Lâm tung bay, hai mắt lấp lánh hữu thần. Trong nắm tay hắn chợt ngưng tụ tới đạo thần thông thứ hai mươi ba!

Hai mươi ba đạo thần thông đã là cực hạn lúc này của ta rồi! Nhiều hơn một đạo đó chính là do cảm ngộ trong Đông Lâm Trì, khiến cho bổn nguyên cũng có gia tăng một chút.

Vương Lâm cúi đầu nhìn xuống. Phía dưới hơn bốn mươi tu chân tinh đang gào thét lao tới, trong đó có năm tu chân tinh màu vàng, tỏa ra uy áp cường đại, áp sát chỉ còn cách Vương Lâm không tới mấy trăm trượng.

- Tầng thứ năm này chỉ cần xuất ra một bổn nguyên chân thân là đủ rồi!

Thân thể Vương Lâm trong nháy mắt liền có hình ảnh chồng lên, ngũ hành chân thân bất ngờ biến ảo ra. Vương Lâm nắm hữu quyền, hướng về phía tu chân tinh bên dưới đánh tới!

Hai mươi ba đạo thần thông dung nhập trong một quyền, hơn nữa là có phân thân tăng lên tương đương với bốn mươi sáu đạo thần thông, đánh thẳng tới bốn mươi lăm tu chân tinh!

Trong tiếng ầm vang kịch liệt, hư vô sụp đổ, kim quang vô tận chói mắt tỏa ra xuyên qua tinh không, phá tan hư vô này, cũng nhanh chóng khuếch tán ra từ đại điện Thiên Tôn Niết tầng năm, bao phủ cả Thiên Tôn Niết này, khiến mấy trăm Thiên Tôn phía dưới phải ngẩng đầu nhìn lên!

_DTV_EBOOK_

Chương 1952 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (2)

Kim quang kia bao phủ Thiên Tôn Niết, nhuộm vàng cả mặt đất. Mấy trăm Thiên Tôn trên mặt đất thần sắc bình tĩnh, giống như đối với chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên.

Thậm chí còn một số người còn căn bản không ngẩng đầu lên nhìn mà vẫn đắm chìm trong đả tọa, ngay cả hai mắt cũng không mở ra, giống như kim quang tầng thứ năm này đối với họ mà nói không gây được chút hứng thú nào.

Trúc Lâm Thiên Tôn ở xa xa cũng không mở hai mắt. Hắn đang đắm chìm trong nội tâm. Tính toán để vượt qua tầng thứ tám. Với tu vi của hắn vốn phải vượt qua được tầng này nhưng lại phải dừng lại nơi đây...

Bạch Phát Thiên Tôn này tiến vào tầng thứ năm cho tới khi xuất hiện kim quang thời gian cũng hơi dài một chút... còn lâu mới bằng tốc độ của hắn ở bốn tầng đầu... xem ra người này ở tầng thứ năm cũng gặp phải không ít khó khăn.

Thời gian tuy rằng rất ngắn nhưng cũng không khác biệt lắm so với Thiên Tôn tầm thường. Nói như vậy thì đúng là cũng không có gì đáng chú ý rồi.

Không biết hắn sẽ rời đi giống năm xưa hay thử xông lên tầng thứ sáu một lần... chẳng qua tầng thứ sáu này hắn hắn là không thể vượt qua...

Đám Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn đều trầm ngâm, có một số người còn hơi thất vọng. Dù sao bọn họ sở dĩ để ý tới Vương Lâm chính là vì nghe nói tới tốc độ Vương Lâm xông qua bốn tầng đầu năm xưa!

Nếu không thì một người vượt qua tầng thứ năm dù cũng kinh người nhưng không sao có thể hấp dẫn sự chú ý của nhiều người như vậy.

Trong kim quang trên bầu trời cung điện tầng thứ năm, thân ảnh Vương Lâm lao ra. Sắc hắn bình tĩnh, không nhìn xuống bên dưới mà ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ sáu, ánh mắt lóe sáng, không chút do dự lao thẳng lên!

Hành động này của hắn khiến đám Thiên Tôn đang nhìn phía dưới liền tập trung nhìn lại.

Hắn không ngờ thật sự xông lên tầng thứ sáu. Ta cũng đang dừng lại ở tầng này, không thể vượt qua. Người này vượt qua tầng thứ năm cũng tương đối gian nan, thời gian còn nhiều hơn ta một chút. Ta không thể vượt qua tầng thứ sáu, hắn nhất định cũng thất bại!

Bạch Phát Thiên Tôn này lại không rời đi?

Tầng thứ sáu mới có chút thú vị. Người này nếu có thể vượt qua thì cũng có thể kết giao một phen.

Tu sĩ Thiên Tôn ở phía dưới hầu như không người nào cho rằng Vương Lâm có thể thành công vượt qua tầng thứ sáu. Dù sao thì thời gian hắn ở trong tầng thứ năm cũng quá mức tầm thường, không kinh người chút nào.

Trong kim quang tầng thứ năm, một số Thiên Tôn vừa rồi không mở mắt lúc này cũng mở mắt nhìn lên tầng thứ sáu.

Trúc Lâm Thiên Tôn xa xa cùng mở đôi mắt, bình tĩnh đảo qua, trong nháy mắt đang định nhắm lại thì đột nhiên trong đồng tử của hắn bất ngờ xuất hiện kim quang chói mắt!

Trong tích tắc khi kim quang này xuất hiện, thần sắc Trúc Lâm Thiên Tôn lập tức trở nên ngưng trọng.

Trong đôi mắt xuất hiện kim quang không chỉ có Trúc Lâm Thiên Tôn mà còn có cả những Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn lên ở bên ngoài tầng một. Trong mỗi đôi mắt của bọn họ bất ngờ đều xuất hiện kim quang!

Kim quang này không phải do bọn họ phát ra mà chiếu xuống từ bầu trời, từ cung điện tầng thứ sáu!

Chỉ thấy cung điện tầng thứ sáu, hầu như chỉ sau khi Vương Lâm tiến vào không tới bảy nhịp thở bất ngờ liền bộc phát ra kim quang kinh thiên, nối liền với kim quang tầng năm, tạo thành cảnh tượng huy hoàng năm xưa!

- Qua... rồi...

Đám tu sĩ phía dưới lập tức có người đứng lên, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn xông qua tầng thứ sáu rồi! Chỉ cần thời gian bảy nhịp thở!

Vài chục năm trước hắn liên tiếp xông qua bốn tầng, hôm nay xuất hiện một lần nữa không ngờ lại có thể xông lên tầng thứ năm, thứ sáu. Tu vi người này tuyệt không tầm thường!

Có thể xông qua tầng thứ sáu nói rõ người này ít nhất có thể dung hợp hơn năm mươi thần thông vào trong thân thể. Tu sĩ Thiên Tôn có thể làm được điều này cả Tiên Tộc không vượt quá bốn trăm người!

Tu sĩ Thiên Tôn phía dưới thần sắc ngưng trọng, đều nhìn về phía bầu trời. Mặc dù những người trước đó nhắm mắt không để ý, cảm thấy không có gì hấp dẫn thì giờ phút này cũng đều mở hai mắt, nhìn về phía thân ảnh lao ra từ kim quang trên tầng sáu trên bầu trời!

Tu sĩ Thiên Tôn xông qua tầng thứ sáu trong Thiên Tôn Niết cũng có thể coi là cường giả!

Trúc Lâm Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào thân ảnh Vương Lâm trên bầu trời, thần sắc cực kỳ ngưng trọng. Giờ phút này Vương Lâm không khỏi khiến hắn nhớ tới năm đó. Làm cho hắn không chút để ý nhưng lại liên tục vượt qua bốn tầng, khiến cho ánh mắt hắn phải ngưng tụ.

Tầng thứ bảy, hắn muốn xông lên tầng thứ bảy!

Lại xông lên tầng thứ bảy. Người có thể thông qua tầng thứ bảy, cả Tiên Tộc không tới hai trăm người! Hắn tuy rằng có thể dễ dàng thông qua tầng thứ sáu nhưng tầng thứ bảy này cũng không hề dễ dàng đâu!

Nói không chừng... Hắn thật sự có thể xông qua được!

Mấy trăm Thiên Tôn phía dưới thần sắc phấn chấn. Trong ánh mắt của bọn họ, thân ảnh Vương Lâm từ trong kim quang tầng sáu không hạ xuống mà gào thét bay thẳng lên phía tầng thứ bảy.

Thân ảnh hắn giờ phút này bị hầu hết tất cả ánh mắt phía dưới ngưng tụ lại, có chờ mong, có hoài nghi, thậm chí cũng có một số là khinh thường, hiển nhiên cho rằng Vương Lâm dù có thực lực xông qua tầng thứ sáu nhưng tuyệt đối khó vượt qua được tầng thứ bảy này!

Trúc Lâm Thiên Tôn cũng không đả tọa nữa mà nhìn chằm chằm vào thân ảnh Vương Lâm biến mất trong đại điện tầng bảy, thần sắc cực kỳ ngưng trọng. Dù sao nếu Vương Lâm có thể xông qua tầng bảy thì cũng đại biểu cho hắn là tu sĩ đồng cấp với Trúc Lâm Thiên Tôn. Tu sĩ như vậy bản thân hắn chính mắt nhìn thấy hai lần xông lên Thiên Tôn Niết, làm sao hắn lại có thể không thèm để ý!

Trong nháy mắt sau khi Vương Lâm tiến vào tầng thứ bảy, tu sĩ bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, hầu như mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở, bốn, năm nhịp thở... vào tích tắc khi nhịp thở thứ năm trôi qua, đột nhiên trong đám tu sĩ Thiên Tôn này bất ngờ truyền ra những tiếng kinh hô không dám tin!

Chỉ thấy tầng cung điện thứ bảy trên bầu trời bất ngờ bộc phát ra kim quang kinh người. Kim quang này dung hợp với kim quang trong tầng thứ năm và tầng thứ sáu, nối liền thành một mảnh, chiếu rọi hoàn toàn Thiên Tôn Niết, giống như một mặt trời vậy!

Một thân ảnh vọt ra từ kim quang tầng thứ bảy, mái tóc bạc tung bay trong kim quang, tràn ngập một luồng khí thế khiến Thiên Tôn phía dưới hô hấp không thông!

Hắn... Hắn xông qua tầng thứ bảy rồi...

Thời gian năm nhịp thở, không ngờ còn nhanh hơn cả tầng sáu! Hắn rốt cục có chiến lực tới mức nào. Có thể xông qua tầng thứ bảy trong thời gian ngắn như vậy nhất định sẽ danh chấn toàn Tiên Tộc!

Năm nhịp thở đã qua tầng bảy... Loại tốc độ này ta chưa bao giờ nghe qua...

Mấy trăm tu sĩ phía dưới tâm thần chấn động, giờ phút này không còn có chút khinh thường. Cả đám người này nhìn vào thân ảnh trong kim quang trên không trung, ánh mắt lộ vẻ tôn kính.

Càng có một số người phải dừng lại ở tầng thứ tư, thứ năm nhìn về phía Vương Lâm mơ hồ có sự phức tạp.

Trong tu sĩ Thiên Tôn, sự chênh lệch mạnh yếu rất lớn. Đối với người có thể vượt qua tầng thứ bảy, dù đều là Thiên Tôn những cũng nhận được sự tôn kính! Ví dụ như Trúc Lâm Thiên Tôn, mặc dù tính cách cô độc cao ngạo nhưng nếu hắn xông lên Thiên Tôn Niết này thì tất cả mọi người đều trông ngóng.

Tầng thứ bảy...

Trúc Lâm Thiên Tôn trầm mặc. Hắn thật không ngờ đối phương lại có thực lực như vậy.

Hắn sẽ xông lên tầng thứ tám sao... tầng thứ tám rất khó khăn!

Trên bầu trời, Vương Lâm đứng trong kim quang của tầng thứ bảy, thần sắc bình tĩnh. Trong tầng này hắn đã xuất ra cả lôi đình chân thân và ngũ hành chân thân, triển khai toàn bộ lực lượng của hai chân thân, lúc này mới dùng ưu thế áp đảo mà vượt qua tầng thứ bảy.

Thiên Tôn Niết này càng lên cao càng khó khăn. Không biết tầng thứ tám này sẽ thế nào...

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ tám, thân thể nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng lên tầng thứ tám!

Hắn muốn xông lên Thiên Tôn Niết, không để ý tới hành động của mình gây nên chấn động gì trong mấy trăm Thiên Tôn phía dưới!

Tầng thứ tám... Hắn lại xông qua tầng thứ tám!

Đúng là một người cuồng vọng. Trúc Lâm Thiên Tôn cũng thất bại ở tầng thứ tám. Người này... ôi, không thể nói được!

Người có thể xông qua tầng thứ tám trong Tiên Tộc không tới năm mươi người. Những người này đều tích lũy rất nhiều năm mới thực hiện được

việc này. Nghe nói tầng này rất khó, nếu có người vượt qua thì lập tức Đại Thiên Tôn sẽ biết!

Giờ phút này hầu hết tu sĩ trên mặt đất đều đứng dậy. Loại chuyện liên tục xông qua tầng năm, sáu, bảy, tám này đủ khiến bọn họ ngưng trọng.

Trúc Lâm Thiên Tôn cũng đứng phắt dậy, không ngồi đả tọa nữa mà nhìn chằm chằm vào tầng cung điện thứ tám trên bầu trời. Hắn xông lên tầng tám mấy lần nhưng đều thất bại. Giờ phút này tận mắt thấy có người trước mặt mình xông lên tầng tám, ánh mắt lóe sáng, bất ngờ đứng thẳng nhìn lên không trung.

Tầng thứ tám, hắn... Có thể vượt qua không!

Những người này vốn tưởng thời gian trôi qua sẽ rất lâu nhưng chỉ sau ba nhịp thở, từ tầng tám đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, khiến mọi người nơi này hoàn toàn sửng sốt.

Kim quang ở tầng tám này đã nhiều năm không tỏa ra tại Thiên Tôn Niết, nhưng giờ phút này kim quang này dung hợp với những tầng dưới, bất ngờ bao phủ tầng tầng Thiên Tôn Niết, khiến tất cả mọi người đều bị vây trong kim quang.

Hắn vượt qua tầng tám rồi...

Sắc mặt Trúc Lâm Thiên Tôn tái nhợt, lộ ra vẻ khiếp sợ và phức tạp. Hắn mấy lần xông lên đều thất bại. Nhưng hôm nay lại tận mắt thấy người khác dùng thời gian ba nhịp thở đã thong dong vượt qua!

Mấy trăm Thiên Tôn phía dưới tràn ngập trong kim quang đã quên cả suy nghĩ, nhìn thân ảnh Vương Lâm trên bầu trời mà trầm mặc.

- Các hạ tên là gì!

Trúc Lâm Thiên Tôn ngẩng phắt đầu. Truyền ra một giọng nói vang vọng. Giọng nói này làm thức tỉnh mấy trăm tu sĩ Thiên Tôn bốn phía. Một vài người cá biệt biết tên Vương Lâm nhưng đại bộ phận đều chỉ biết hắn là Bạch Phát Thiên Tôn!

- Vương Lâm!

Vương Lâm ở trong kim quang tầng thứ tám nhìn phía dưới một chút, bình tĩnh mở miệng.

Sau khi hắn mở miệng, ánh mắt liền nhìn lên tầng chín mơ hồ bị bao phủ trong mây mù kia!

Xông qua tầng chín chính là đỉnh điểm của Thiên Tôn!

Xông qua tầng chín liền danh chấn toàn Tiên Tộc!

Xông qua tầng chín có thể tiếp cận tới gần Dược Thiên Tôn vô hạn!

Vương Lâm ở trong Tiên Tộc thời gian đã không còn ngắn, mấy trăm năm qua cho tới hôm nay, hắn không hề kích động mà bình tĩnh như nước giếng trong.

Dưới sự chú ý của tất cả tu sĩ Thiên Tôn phía dưới. Vương Lâm hít sâu một hơi, đi về phía tầng đại điện thứ chín đã mấy vạn năm không có kim quang tỏa ra kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1953 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (3)

Nam Châu, Đạo Nhất Tông.

Đây là đệ nhất tông tại Nam Châu, thanh danh hiển hách, danh chấn Nam Châu. Dù trong cả Tiên Tộc thì Đạo Nhất Tông cũng là một tông

môn khổng lồ. Tất cả mọi chuyện đều là bởi vì một người được gọi là Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Ở hậu sơn, dưới một ngọn thác, tiếng nước chảy ào ào, hơi nước bắn lên mơ hồ. Trong một cái hồ phía dưới ngọn thác, một thanh niên mặc đạo bào đang bình tĩnh ngồi đó, trong tay cầm một cành liễu, buông xuống mặt nước, nhắm mắt giống như đang câu cá.

Vương Lâm xông qua Thiên Tôn Niết, trong nháy mắt khi vượt qua tầng tám, thanh niên mặc đạo bào này đột nhiên mở bừng đôi mắt, ngẩng đầu nhìn mây trắng trên bầu trời trong xanh, thần sắc bình tĩnh.

Xông qua tầng thứ tám rồi...

Khóe miệng thanh niên mặc đạo bào này lộ ra nụ cười, cành liễu trong tay vung lên trên mặt nước. Một động tác này lập tức khiến mặt nước rung động. Một gợn sóng lan ra, bất ngờ xuất hiện trong đó là cảnh tượng bên trong Thiên Tôn Niết.

Bắc Châu, ngàn dặm băng phong, gió tuyết tràn ngập khắp cả năm. Những bông tuyết bị gió thổi truyền ra tiếng nức nở trong thiên địa, giống như quỷ khóc, khiến cho phân nửa tu sĩ lần đầu tới Bắc Châu đều chấn động tâm thần.

Ở chỗ xa nhất về phía bắc của Bắc Châu có một dãy núi vươn lên giống như những khối băng mấy vạn năm, giống như những thanh kiếm sắc bén vươn lên tận trời xanh, sừng sững đứng trong thiên địa. Từ xa nhìn lại, cả dãy núi dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng như ngọc, lộ ra vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Nơi này chính là động phủ của Võ Phong Đại Thiên Tôn ở Bắc Châu.

Trong một dòng sông băng có một nam tử trung niên đầu trọc đang ngồi. Thân thể hắn cực kỳ cao lớn khoanh chân ngồi đó. Trước mặt hắn, dòng sông băng bị ánh mặt trời chiết xạ, phát ra ánh sáng và một cảnh tượng hư ảo. Trong cảnh tượng đó chính là Thiên Tôn Niết.

Tu sĩ cao lớn trọc đầu này thần sắc bình tĩnh nhìn cảnh tượng hư ảo trong dòng sông băng, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh đang hướng về tầng thứ chín dần dần lóe sáng.

Trong Thiên Tôn Niết, một khi có tu sĩ xông qua tầng thứ tám thì lập tức Đại Thiên Tôn sẽ biết. Giờ phút này trừ Đạo Nhất và Võ Phong Đại Thiên Tôn ra thì trên Đế Sơn ở Trung Châu, lá đỏ mùa thu đang tung bay, một nữ tử tuyệt mỹ kinh ngạc nhìn chiếc lá trước mặt. Trong chiếc lá kia giống như có càn khôn khác, chiếu ra cảnh tượng trong Thiên Tôn Niết.

Bên cạnh nữ tử này có một lão già đang ngồi khoanh chân. Dáng vẻ hắn lười biếng, ánh mắt giống như vô tình đảo qua cũng như không có chút

tinh thần, phảng phất như cảnh tượng trong phiến lá không khiến hắn có nhiều hứng thú lắm thì phải.

Sư tôn! Nếu hắn xông qua được tầng chín, người có mời hắn hay không?

Nữ tử tuyệt mỹ kia nhìn lá thu trước mặt, nhẹ giọng nói.

Lão già bên cạnh này hé đôi mắt, đảo qua lá thu trước mặt một cái.

Nếu tất cả tu sĩ xông qua tầng chín vi sư đều mời chào thì Đế Sơn này chẳng phải quá ồn ào sao. Tầng chứ chín có thể khiến Võ Phong Đại Thiên Tôn coi trọng, bởi vì người này sau khi trở thành Đại Thiên Tôn nóng lòng muốn mở rộng thế lực, muốn bồi dưỡng ra Đại Thiên Tôn thứ sáu, cũng muốn tìm người bảo vệ cho mình khi chuyển thế.

Nhưng đối với vi sư mà nói, người xông qua được tầng chín giống như con kiến, chẳng qua chỉ là một con kiến hơi lớn hơn một chút mà thôi. Trừ phi hắn có thể giống như Minh Đạo Tôn xông qua tầng thứ mươi lăm thì vi sư mới đi mời chào hắn.

Lão già nọ chậm rãi mở miệng.

Nữ tử tuyệt mỹ kia trầm mặc cắn môi nhìn mảnh lá thu, không nói gì nữa.

Ỏ trong hoàng thành Trung Châu, trong một cung điện xa hoa. Cung điện này không có một bóng người nhưng ở giữa cung điện lại có một tấm màn nước biến ảo ra giữa không trung, bên trong hiện rõ ràng cảnh tượng Vương Lâm ở trong Thiên Tôn Niết.

Đông Châu. Tử Dương Tông trong cửu tông thập tam môn.

Trong cấm địa của Tử Dương Tông, trong một gian phòng đá có một nam tử trung niên mặc áo tím đang nhìn không chớp mắt vào trong một tấm gương lớn. Trong đó có hình ảnh đang diễn ra ở Thiên Tôn Niết. Chẳng qua dưới kim quang tràn ngập, thân ảnh trong đó chỉ nhìn được một cách mơ hồ mà thôi.

Ở bên cạnh nam tử trung niên này có hai cô bé mặc áo đỏ và áo tím. Hai cô bé này tầm bảy tám tuổi, trông xinh xắn vô cùng, hai mắt lấp lánh có thần. Giờ phút này cô bé áo đó đang chống cằm ngáp dài, thoạt nhìn giống như đang quan sát mặt gương kia nhưng thực tế lại đang nghĩ tới chuyện ra ngoài chơi đùa. Đôi mắt cô nhìn về phía cô bé áo tím, hai người đồng thời nháy mắt, nhếch miệng cười.

Bên cạnh cô bé áo tím còn có một tu sĩ vẻ mặt nhăn như mướp đắng đang ngồi chồm hổm ở đó, trên cổ còn đeo xích, khuôn mặt như sắp khóc, hiển nhiên là bị uất ức trong thời gian dài, cả người uể oải vô cùng.

Hả, tiểu lang. Vẻ mặt của ngươi làm sao vậy. Tiểu lang ngoan, không nên không nghe lời.

Cô bé áo tím nhìn thấy vẻ mặt của tu sĩ kia, giơ tay vỗ lên đầu hắn liên tục vài cái, mỗi lần vỗ lại khiến tu sĩ kia cúi đầu, trong mắt lại càng nhiều nước mắt.

Hai tiểu tổ tông ơi... các ngươi không nên nghĩ chuyện khác nữa... ôi, các người nhìn người này một chút đi. Ta đã điều tra rồi. Hắn cũng tới từ Đông Châu, lại xông qua tầng thứ tám Thiên Tôn Niết, dù có qua được tầng thứ chín hay không thì cũng nên mời chào đó.

Vẻ mặt nam tử trung niên kia khổ sở nói với hai cô bé kia.

Ái chà. Tự ngươi chuẩn bị đi. Hàm Hàm còn muốn đi dạy tiểu lang không nghe lời thật tốt. Hay là chúng ta ném hắn xuống âm trì đi. Lần trước hắn không nghe lời, ở trong đó vài ngày liền ngoan ngoãn hắn đó. Hắn còn tìm được một cái chuông gió chơi rất vui nữa.

Cô bé mặc áo đỏ mỉm cười, căn bản không để ý tới nam tử trung niên mà tới bên cạnh tu sĩ mặt như trái mướp đắng kia, cùng cô bé áo tím liên tục vỗ đầu hắn.

Nam tử trung niên kia ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, cười khổ hít sâu một hơi, đứng dậy vái hai cô bé đang chơi đùa kia một vái, thần sắc cực

kỳ nghiêm túc.

Song Tử Đại Thiên Tôn!

Hai cô bé kia vẫn còn đang vỗ lên đầu tu sĩ bị gọi là tiểu lang, khiến nước mắt tu sĩ này rốt cục rơi xuống.

Ồ, Oa Oa, hắn khóc à?

Giả vờ đó. Tiểu lang này không nghe lời, nhất định là giả vờ!

Song Tử Đại Thiên Tôn!

Nam tử trung niên kia có cảm giác như muốn phát điện, hướng về phía hai cô bé gầm lên. Tiếng gầm này ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, rốt cục cũng khiến hai cô bé này nhìn về phía hắn.

Tiểu Cô Khai, ngươi cũng không nghe lời à?

Cô bé tên là Oa Oa nhíu mày nhìn nam tử trung niên kia một cái.

Song Tử Đại Thiên Tôn, người này cần mời chào!

Nam tử trung niên kia không để ý chút nào, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói.

Vậy thì mời chào đi. Ngươi đi là tốt rồi, mang về cho chúng ta gặp mặt.

Cô bé tên Hàm Hàm vung tay nắm lấy tiểu lang mặt như trái mướp đắng, cùng cô bé Oa Oa kia thoáng một cái liền biến mất trong gian phòng đá.

Còn lại nơi này chỉ là nam tử trung niên đang không ngừng nắm tóc bứt tai cười khổ.

Trong Thiên Tôn Niết, giữa kim quang của tầng thứ tám, dưới ánh mắt ngóng đợi của hàng trăm tu sĩ Thiên Tôn phía dưới, Vương Lâm hít sâu một hơi. Lao nhanh về tầng thứ chín. Rất nhanh hắn đã đi tới tầng thứ chín bị mây mù bao phủ, dừng lại một chút liền không do dự bước vào.

Trong nháy mắt khi hắn bước vào, tất cả tu sĩ phía dưới bao gồm cả Trúc Lâm Thiên Tôn đều nín thở nhìn chằm chằm vào tầng chín!

Tầng thứ bảy có sáu mươi ba tu chân tinh nhưng tầng thứ tám lại có tới tám mốt tu chân tinh! Tầng thứ chín này nếu xông qua sẽ có tu vi Thiên Tôn đỉnh phong, rất có khả năng sẽ là chín mươi tu chân tinh!

Vương Lâm sau khi bước vào tầng thứ chín, xuất hiện trong tinh không hư vô. Thần sắc hắn bình tĩnh nhìn về phía trước.

Trong tinh không đột nhiên có chín mươi chín tu chân tinh bỗng thay đổi quỹ tích, lao thẳng về phía Vương Lâm. Trong chín mươi chín tu chân tinh này không ngờ có chín tu chân tinh tỏa ra kim quang chói mắt.

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, không chút do dự, chẳng những xuất ra ngũ hành chân thân và lôi đình chân thân mà cơ thể còn tràn ngập cả ba đạo hư bổn nguyên. Phương thức này khiến trong cơ thể hắn có thể dung hợp hai mươi ba đạo thần thông, đồng thời được bổn nguyên và chân thân gia tăng, tương đương ẩn chứa chín mươi hai đạo thần thông!

Đây là cực hạn của Vương Lâm trước khi mặc Hồn Khải. Trong một quyền một chỉ của hắn bao hàm chín mươi hai đạo thần thông, khiến cho bản thân hắn cũng đã tiến sát tới cấp độ Thiên Tôn đỉnh phong.

Giơ tay phải lên, hai mắt Vương Lâm lóe lên kim quang, nỗi đau đớn truyền ra từ tay phải. Cốt âm đao biến ảo ra, dùng phương pháp đơn giản nhất hướng về phía chín mươi chín khối tu chân tinh kia bỗng nhiên chém một cái!

Một nhát chém này xuất hiện chín mươi hai đao ảnh. Chín mươi hai đao ảnh này lập tức dung hợp, hóa thành một đao quét ngang tinh không hư vô!

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Chín mươi chín tu chân tinh nọ bất ngờ có chín mươi hai khối ầm ầm nổ tung. Trong nháy mắt khi chúng còn chưa hoàn toàn tan rã, thân thể Vương Lâm lập tức xuất hiện hình ảnh chồng lên. Chỉ thấy ngũ hành chân thân biến ảo ra, lôi đình chân thân xuất hiện, trong nháy mắt đã tới gần bảy tu chân tinh màu vàng nọ.

Ngũ hành chân thân nhoáng một cái liền hóa thành thủy, hỏa, thổ bổn nguyên chân thân, lao thẳng về phía ba tu chân tinh. Tiếng chấn động vang lên, cách đó không xa, lôi đình chân thân của Vương Lâm trong tiếng gầm nhẹ cũng bộc phát ra lôi đình ngập trời, một động tác liền bao phủ cả bốn khối tu chân tinh, giống như sấm sét diệt thế giáng xuống làm bốn tu chân tinh kia sụp đổ.

Chín mươi chín tu chân tinh tan nát có chênh lệch về thời gian nhưng lại bị Vương Lâm dùng năng lực của bản thân khiến sự chênh lệch này giảm xuống cực nhỏ. Từ xa nhìn lại, chín mươi chín khối tu chân tinh này hầu như đồng thời nổ tung.

Trong nháy mắt khi chúng nổ tung, một vùng kim quang đột nhiên bùng lên, giống như tràn ngập bốn phía, ập tới bốn phương tám hướng!

Tại Thiên Tôn Niết, trong ánh mắt của mọi người, đại điện tầng chín đã rất nhiều năm không tỏa ra kim quang lúc này trong sự chấn động của toàn bộ tu sĩ nơi đây, bất ngờ bộc phát ra kim quang khiến người ta không dám tin tưởng!

Hắn xông qua tầng thứ chín rồi! Từ ngày hôm nay cái tên Vương Lâm này nhất định rung động cả năm châu!

Tầng thứ chín... Tầng thứ chín! Xông qua tầng thứ chín chính là Thiên Tôn đỉnh phong, bước thêm nửa bước là có thể trở thành Dược Thiên Tôn. Chẳng lẽ hôm nay ta có thể chứng kiến vị Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín của Tiên Tộc sinh ra tại nơi này!

Lúc này sợ là tất cả Đại Thiên Tôn đều ngưng thần chú ý nơi này rồi!

Tu sĩ phía dưới đều hít sâu một hơi. Trúc Lâm Thiên Tôn kia vẻ mặt khổ sở cúi đầu.

- Chúng mừng Vương Lâm đạo hữu xông qua tầng thứ chín!

Không biết người nào mở miệng đầu tiên, nhưng rất nhanh tất cả tu sĩ nơi này đều đồng loạt hướng về phía bầu trời vái một cái!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1954 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (4)

Người này năm xưa ta đã nhận ra là hắn bất phàm, không tới trăm năm lại có thể xông qua tầng chín, có thể thu vào dưới trướng! Thôi, năm đó hắn dù có cự tuyệt một lần nhưng lúc này phân thân của ta đi tới, hắn nhất định biết ta coi trọng hắn!

Trong Đạo Nhất Tông, dưới thác nước như thiên hà đổ xuống từ chín tầng trời, hai mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn sững lại. Nụ cười trên mặt càng đậm.

Ở dưới dòng sông băng tại Bắc Châu, Võ Phong Đại Thiên Tôn nhìn cảnh tượng trước mặt, hai mắt nhắm lại.

Người này trải qua kiểm tra tại Sơn Hải. Liên tục xông tới tầng chín, chiến lực đã không kém nhiều so với Dược Thiên Tôn... Đạo Nhất coi trọng người này, nhất định cướp đoạt nhưng tính cách Đạo Nhất cao ngạo, hắn tuy sẽ không dùng thần niệm đi mời nhưng nhiều nhất cũng chỉ dùng một khối phân thân... lúc này ta dùng bản thể tự mình tới mời, người này nhất định thấy ta coi trọng hắn hơn!

Trên Đế Sơn, nữ tử tuyệt mỹ mỉm cười vui vẻ, giống như Vương Lâm qua được tầng chín nàng lại còn cao hứng hơn cả bản thân hắn.

Chẳng qua ánh mắt lão già bên cạnh đảo qua phiến lá cây, thần sắc vẫn không để ý chút nào như trước.

Tầng thứ chín mà thôi. Thiên Tôn đỉnh phong mà thôi. Xông qua tầng thứ mười mới là Dược Thiên Tôn. Mà dù có xông qua tầng thứ mười thì cũng chỉ là Dược Thiên Tôn tầm thường, còn kém Minh Đạo Tôn xa.

Lão già lắc đầu, chậm rãi nói.

Sư tôn!

Nữ tử tuyệt mỹ xoay người, sẵng giọng nói.

Lão già này hơi sững lại, cười khổ nói:

Thôi được rồi, nếu hắn có thể xông qua tầng thứ mười thì ta sẽ đi hỏi hắn xem hắn có đồng ý về dưới trướng của ta hay không.

Ôi, Thiên Tôn Niết, tầng thứ chín Thiên Tôn có thể xông lên, nhưng tầng thứ mười lại là ranh giới giữa Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn. Qua được tầng mười thì là Dược Thiên Tôn, còn ngoài tầng mười một, so với chín tầng trước là hoàn toàn bất đồng, ngoài tu vi và chiến lực ra còn cần có minh ngộ với đạo.

Thiên Tôn Niết này chỉ một chữ Niết chính là bao hàm chín tầng sau! Chín tầng sau xông qua một tầng liền có được một cơ duyên. Vương Lâm này...

Lão già nọ nhìn đồ nhi một cái, đơn giản không nói gì thêm.

Vẻ mặt Hải Tử Thiên Tôn hưng phấn, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, thần thức tản ra phóng thẳng lên tận chín tầng trời!

Trong hoàng thành Trung Châu, trong tòa cung điện không người, trong nháy mắt khi tấm màn hư ảo hiện lên hình ảnh Vương Lâm vượt qua tầng thứ chín Thiên Tôn Niết, một tiếng cười lạnh như băng vang vọng trong cung điện này.

Đây không phải là người Đạo Phi nhớ mãi không quên sao... Đúng là coi thường hắn rồi...

Trong Thất Đạo Tông tại Đông Châu, tu sĩ trung niên kia một mình nhìn vào gương, không để ý chút nào tới tiếng kêu thảm thiết mơ hồ từ bên ngoài truyền tới, hai mắt lấp lánh.

Nhất định phải mời chào cho được hắn! Đại Thiên Tôn từ sau khi lần trước chuyển thế phân ra, lúc này đã trải qua nhiều năm, uy tín không còn như trước, Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn trước kia mời chào hầu

hết đã rời đi... Lúc này Đại Thiên Tôn lại sắp chuyển thế một lần nữa, nếu người này trở thành người dưới trướng thì sẽ có tác dụng bảo vệ nhất định!

Cùng lúc đó, tại Thiên Tôn Niết, sau khi Vương Lâm xông qua tầng thứ chín, tất cả tu sĩ nơi này đều đồng loạt vái một cái. Ngay sau đó, có gần trăm người ôm quyền nhanh chóng rời khỏi nơi này, thần thức sau khi trở lại cơ thể liền lập tức báo cho những Thiên Tôn quen biết.

Dù sao chuyện có người xông qua tầng chín trong Thiên Tôn Niết là việc cực kỳ trọng yếu. Việc này không ngừng truyền ra khiến cho không bao lâu sau bất ngờ có rất nhiều tu sĩ Thiên Tôn từ mọi nơi trên đại lục của Tiên Tộc bay thẳng tới Thiên Tôn Niết.

Trong kim quang tỏa ra từ tầng chín, Vương Lâm đi ra. Hắn khoanh chân ngồi giữa không trung, không tiếp tục đi lên tầng mười nhưng cũng chưa bỏ cuộc mà hạ xuống.

Cả Thiên Tôn Niết đều bị kim quang chiếu rọi. Hễ là đám tu sĩ Thiên Tôn vừa được thông báo mà chạy tới nơi này, vừa xuất hiện ở Truyền Tống Trận lập tức bị kim quang bao phủ, ngẩng đầu nhìn lên tầng đại điện thứ chín đang tỏa ra kim quang vô tận, đồng thời cũng nhìn thấy thân ảnh đang khoanh chân ngồi trong trong kim quang.

Thần sắc bọn họ ngưng trọng, lại càng có một tia chờ mong!

Giờ phút này hơn phân nửa Thiên Tôn ở nơi này không còn ai có ý trào phúng nữa, thậm chí sự khinh thường trong nội tâm đã bị nghiền nát. Bọn họ tôn trọng cường giả, nhất là người có thể xông qua tầng thứ chín lại càng là Thiên Tôn đỉnh phong!

Thời gian dần dần trôi qua. Tu sĩ Thiên Tôn tới nơi này ngày càng nhiều. Từng đạo cầu vồng từ Truyền Tống Trận xa xa bay nhanh tới, hầu như khiến ánh sáng từ thần thức không ngừng lại chút nào.

Rất nhanh Thiên Tôn Niết này đã có tới gần bảy trăm tu sĩ Thiên Tôn, hầu như chiếm toàn bộ bảy phần tổng số Thiên Tôn trên đại địa của Tiên Tộc.

Mà bên trong Truyền Tống Trận vẫn có những tu sĩ Thiên Tôn nhận được tin tức sau đang nhanh chóng đi tới.

Việc này gây ra chấn động rất lớn. Người tới Thiên Tôn Niết càng ngày càng nhiều rồi...

Một khi vượt qua tầng thứ mười, hắn sẽ trở thành tu sĩ Dược Thiên Tôn... chẳng qua tầng thứ mười này nghe nói khó khăn gấp mấy chín tầng đầu. Nếu không thì cũng không phải tới mấy vạn năm này mãi vẫn không có vị Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín...

Phỏng chừng có chút khó khăn. Tuy nói xông qua tầng thứ chín Thiên Tôn Niết có khả năng cực nhỏ nhưng vẫn có một chút. Những người năm đó không phải đều thanh danh hiển hách, cũng từng xông qua tầng thứ chín Thiên Tôn Niết này, cũng khiến chúng ta chấn động, dưới sự chờ mong của rất nhiều người nhưng đều thất bại ở tầng thứ mười... lúc này rất có khả năng cũng sẽ như thế.

Trong Thiên Tôn Niết, hơn bảy trăm Thiên Tôn phân tán ra, nhìn thân ảnh đứng trong kim quang từ tầng chín trên không trung, hoặc suy tư hoặc dùng thần niệm trò chuyện, hoặc hỏi thăm danh tính và những chuyện trước kia của Vương Lâm.

Trong hơn bảy trăm Thiên Tôn này có một số người thần sắc cực kỳ bình tĩnh. Bọn họ không giống người thường, dù đứng nơi này nhưng những Thiên Tôn bốn phía đều cực kỳ khách khí.

Những người này không có tới mấy chục người. Bọn họ toàn bộ đều là người đã xông qua tầng thứ chín, giờ dừng lại ở tầng thứ mười, đến nơi này cũng để nhìn một chút xem Vương Lâm có thể bước được nửa bước mà bọn họ mơ ước hay không!

- Triệu huynh, ngươi thấy người này có thể xông qua tầng thứ mười hay không?

- Khó lắm! Tầng thứ mười ta và ngươi đã từng thử rồi. Người này nếu thật có lòng tin xông qua được tầng thứ mười thì đã không phải ngồi xuống đả tọa thế này.

Lại sau thời gian nửa nén hương, số lượng tu sĩ ngưng tụ tại nơi này đã lên tới gần tám trăm người. Hầu như toàn bộ Thiên Tôn của Tiên Tộc đều bỏ qua mọi chuyện mà chạv tới nơi này, chứng kiến sự kiện trọng đại này.

Trong đám người này có một nữ tử. Tướng mạo nữ tử này tuyệt mỹ, chính là Hải Tử. Nàng không ở Đế Sơn nhìn qua chiếc lá cây mà tự mình tới đây, nhìn thân ảnh trong kim quang trên bầu trời, khuôn mặt lộ nụ cười.

Người này sau khi rời khỏi Sơn Hải mất tích hơn mười năm, không ngờ tới vừa xuất hiện lại kinh người như vậy!

Ngay lúc gần tám trăm Thiên Tôn đang chờ đợi Vương Lâm xông tới tầng thứ mười thì đột nhiên trong Truyền Tống Trận xa xa lại liên tục lóe lên. Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc bạch y cất bước đi ra. Thần sắc người này lạnh lùng, sau khi xuất hiện không nhìn mọi người chút nào mà thân thể bay lên đứng giữa không trung nhìn về phía Vương Lâm.

- Tuyết Vũ Dược Thiên Tôn!

Không ngờ ngay cả Dược Thiên Tôn cũng bị kinh động tới đây!

- Không chỉ có Tuyết Vũ Dược Thiên Tôn, ngươi xem, đó là Đạo Luân Dược Thiên Tôn!

Dược Thiên Tôn xuất hiện lập tức khiến Thiên Tôn chú ý. Chỉ thấy trong Truyền Tống Trận liên tục lóe sáng, lại có một người nữa đi ra. Người này là một lão già, vừa cau mày thân thể vừa bay lên không trung, nhìn nam tử mặc bạch y kia, hơi gật đầu một cái liền nhìn về phía Vương Lâm trên bầu trời.

- Mạnh Song Dược Thiên Tôn!

- Đó là Tử Dịch Dược Thiên Tôn. Là hắn, hắn có hình dạng đồng tử, nhất định là hắn! Nghe đồn hắn đã vượt qua tầng thứ mươi hai!

Những luồng thần niệm truyền ra tiếng đàm luận vang vọng trong Thiên Tôn Niết. Trong Truyền Tống Trận xa xưa kia, Dược Thiên Tôn tổng cộng xuất hiện bốn người. Bốn người này không ai nói chuyện với ai, sau khi xuất hiện lập tức nhìn về giữa không trung.

Đúng lúc này, đột nhiên bốn phía trở nên yên tĩnh. Chỉ thấy trên bầu trời, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trong kim quang tầng chín đứng lên. Cử động này của hắn khiến tất cả ánh mắt đều ngưng tụ lại.

Vương Lâm cúi đầu nhìn đám người phía dưới, nhướng mày nhưng rất nhanh liền giãn ra. Mục đích của hắn là một lần hành động, thiên hạ chấn

kinh, lúc này càng nhiều người càng tốt.

Trong đám người nọ có bốn người khiến Vương Lâm nhìn lại. Bốn người này chính là bốn Dược Thiên Tôn vừa tới đây. Trong khi Vương Lâm nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn lại Vương Lâm, thần sắc bình tĩnh, không có chút tâm tình giao động.

Ánh mắt vừa tiếp xúc liền bị Vương Lâm thu hồi, ngẩng đầu lên, thân thể hướng về phía tầng thứ mười bước đi. Bước chân vừa chuyển động, thân thể hắn liền dùng tốc độc cực nhanh lao thẳng lên tầng thứ mười, thân thể nhoáng một cái liền biến mất!

Xông lên tầng thứ mười rồi!

Tầng thứ mười này nếu có thể nói là long môn, một khi xông qua thì sẽ trở thành vị Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín của Tiên Tộc ta!

Tất cả tu sĩ phía dưới đều ngưng thần nhìn chăm chú, sợ nhìn sót chút gì đó.

Thậm chí vào giờ phút này, trên mặt đất của Tiên Tộc, Võ Phong Đại Thiên Tôn và mọi người ở trong hoàng thành cũng đều quan sát cảnh tượng Vương Lâm đi vào trong tầng mười!

Cả trong Tử Dương Tông. Nam tử trung niên kia hít sâu một hơi, ánh mắt không chớp một chút nào.

- Hắn có thể vượt qua không...

Đây là một ý niệm dâng lên trong đầu rất nhiều tu sĩ Thiên Tôn lúc này!

Thời gian trôi qua. Vương Lâm tiến vào tầng thứ mười này đã tám nhịp thở!

Nhịp thở thứ chín, thứ mười...

Tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên tầng cung điện thứ mười mơ hồ trên bầu trời. Tầng cung điện này mấy vạn năm qua chưa bao giờ tỏa ra kim quang!

Nhưng trong lịch sử của nó, mỗi lần tỏa ra kim quang đều khiến cho trên Tiên Cương đại lục có thêm một vị Dược Thiên Tôn!

Tiên Cương đại lục lúc này chỉ có bốn mươi tám vị Dược Thiên Tôn. Một khi xuất hiện thêm một người, lập tức cả Tiên Tộc, thậm chí cả Cổ Tộc cũng sẽ biết tới tên tuổi người đó. Tu sĩ như vậy đủ khiến cả Tiên Cương chấn động!

Nhịp thở thứ mười, thứ mười hai, mười ba... cho tới nhịp thở thứ hai mươi!

- Hắn là thất bại rồi...

Tu sĩ Thiên Tôn phía dưới lập tức có người truyền ra tiếng thở dài.

Nhưng vào lúc này lại có tiếng kinh hô vang lên, trong Thiên Tôn Niết yên tĩnh này giống như sóng biển cuồn cuộn, cuốn tới tận trời xanh!

- Kim quang! Đó là kim quang!

Kim quang tầng thứ mười! Mấy vạn năm rồi, tầng thứ mười này lại một lần nữa tỏa ra kim quang!

- Hắn... xông qua rồi!

Trên bầu trời, tầng thứ mười mơ hồ bị mây mù che phủ hơn một nửa, sau nhịp thở thứ hai mươi, trong ánh mắt tập trung của mọi người bất ngờ tỏa ra kim quang kinh thiên động địa!

Thần sắc bốn Dược Thiên Tôn lập tức sững lại.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1955 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (5)

Chỉ thấy trên bầu trời mơ hồ của Thiên Tôn Niết, tầng thứ mười vô số năm không tỏa ra chút ánh sáng trong nháy mắt này bộc phát ra ánh sáng như ngọc. Kim quang này khuếch tán ra, giống như một làn sóng không ngừng tràn tới, thay thế tất cả màu sắc trong mắt tu sĩ ở nơi này.

Trong kim quang đang tỏa ra, có một thân ảnh khổng lồ giống như từ trong kim quang này biến ảo ra. Thân ảnh này không phải là Vương Lâm mà là một người mặc kim bào tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Thân ảnh này cực kỳ cao lớn, bất ngờ giống như một người khổng lồ đứng trong thiên địa. Hắn từ trong kim quang của tầng thứ mười hiện ra, trong nháy mắt liền trở nên ngưng thật.

Trong nháy mắt thân ảnh đó đã hoàn toàn hiện rõ. Hình dáng hắn anh tuấn, đồng thời ẩn chứa một vẻ tang thương và lực lượng khiến cho tất cả

tiên nhân phải cúng bái.

Thân ảnh này mặc kim bào, thậm chí trên đỉnh đầu của người này còn đội một vương miện, khiến người này thoạt nhìn trông ngạo nghễ trong thiên địa.

Trong tích tắc khi thân ảnh này xuất hiện, hơn tám trăm Thiên Tôn phía dưới và cả bốn Dược Thiên Tôn vừa tới đều chấn động tâm thần.

Là phân ảnh của Tiên Tổ năm đó để lại Thiên Tôn Niết này! Nghe nói phân ảnh này trường tồn cũng vạn cổ, đã chia lìa với Tiên Tổ, dù Tiên Tổ có tử vong thì phân ảnh này vẫn dung hợp trong Thiên Tôn Niết!

Tầng thứ mười là ranh giới giữa Dược Thiên Tôn vào Thiên Tôn. Tiên Tộc ta nghe đồn mỗi khi có một tu sĩ Dược Thiên Tôn thì đều được Tiên Tổ ban thưởng, không ngờ việc này là thật!

- Xông qua tầng thứ mười, phân ảnh Tiên Tổ biến ảo ra. Về sau Vương Lâm này có thể vượt long môn, trở thành tu sĩ Dược Thiên Tôn, đã không còn cùng cấp độ với chúng ta nữa rồi!

Có thể tận mắt thấy một người trở thành Dược Thiên Tôn, thấy phân ảnh của Tiên Tổ ban thưởng, lần này đúng là tới Thiên Tôn Niết không về tay không!

Thân ảnh màu vàng kim khổng lồ kia xuất hiện trong thiên địa, cả đám tu sĩ phía dưới đều cực kỳ cung kính, đồng loạt hướng về phía thân ảnh này vái một cái. Không ai yêu cầu họ làm vậy mà đây là sự sùng kính của tất cả tu sĩ Tiên Tộc ở nơi này!

Hậu bối của Tiên Tộc bái kiến Tiên Tổ!

Trong một vái này, giọng nói của tất cả tu sĩ nơi đây hóa thành một, vang vọng trong thiên địa của Thiên Tôn Niết này.

Ngay trong lúc tu sĩ phía dưới vái một cái, phía trước phân ảnh khổng lồ của Tiên Tổ, từ trong kim quang của tầng cung điện thứ mười bất ngờ có một đạo cầu vồng bay ra. Thân ảnh trong đạo cầu vồng đó chính là Vương Lâm.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt tất cả tu sĩ nơi này giống như trở thành vĩnh hằng.

Chỉ thấy trên bầu trời có hai thân ảnh màu vàng kim một lớn một nhỏ, cách nhau không tới trăm trượng đang nhìn nhau.

Sắc mặt Vương Lâm hơi tái nhợt. Hắn sau khi xuất hiện liền lập tức thấy thân ảnh khổng lồ màu vàng kim trước mặt, sau khi thấy rõ tướng mạo xong liền chấn động tâm thần. Thân ảnh đó chính là Tiên Tổ mà hắn hai lần đã nhìn thấy!

Đôi mắt màu vàng kia lộ ra uy nghiêm vô tận. Ánh mắt này nháy mắt rơi lên người Vương Lâm, giống như ẩn chứa một lực lượng kỳ dị không thể nào hình dung nổi đang nhìn về phía hắn, giống như xuyên thấu thân thể hắn, khiến tất cả mọi bí ẩn của hắn đều bị phơi bày.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, cũng có cảm giác giống như lõa thế trước ánh mắt này, như tất cả bí ẩn trong tâm thần đều bị ánh mắt này nhìn thấu!

Loại chuyện này Vương Lâm không đoán trước nổi. Thậm chí dù là sư tôn Huyền La của hắn cũng chưa bao giờ ngờ được Vương Lâm lại ở trên đại lục của Tiên Tộc mà đạt được tới bước này!

Do đó Vương Lâm không chút chuẩn bị. Trong nháy mắt bị nhìn thấy, bí mật trong tâm thần bất ngờ bại lộ ra dưới ánh mắt này. Trong ánh mắt này, trong đầu Vương Lâm giống như bỗng xuất hiện một bàn tay khổng lồ rất nhanh lật giở ký ức của hắn, dù có dấu diếm thế nào cũng không có chút tác dụng!

Từ lúc mới sinh ra, nhanh chóng tiến tới!

Tu sĩ Dược Thiên Tôn trên của đại địa của Tiên Tộc hôm nay chỉ có bốn mươi tám người. Đối với Tiên Tộc mà nói, Dược Thiên Tôn cực kỳ quý giá, chỉ thấp hơn Đại Thiên Tôn mà thôi, là một nguồn lực lượng đỉnh phong của Tiên Tộc.

Tu sĩ như vậy dù Tiên Tổ cũng coi trọng, năm đó sáng tạo ra Thiên Tôn Niết này liền lo lắng có ngoại tộc hoặc tu sĩ thiên ngoại thay đổi khí tức đi tới, ẩn trong Tiên Tộc, thậm chí đạt được danh hiệu Dược Thiên Tôn.

Chuyện như vậy Tiên Tổ làm sao có thể cho phép! Thiên Tôn thì thôi nhưng Dược Thiên Tôn thì phải là tu sĩ của Tiên Cương đại lục! Mà cần phải sinh ra và lớn lên tại nơi này, không có chút mánh khóe, cho nên chuyện người xông qua tầng thứ mười của Thiên Tôn Niết liền trở thành Dược Thiên Tôn mới được truyền khắp Tiên Tộc này, cũng được tất cả tu sĩ quyền uy của Tiên Tộc chứng kiến!

Mỗi một tu sĩ trở thành Dược Thiên Tôn đều trải qua chuyện này. Bốn mươi tám Dược Thiên Tôn trên đại lục của Tiên Tộc đều như vậy.

Cánh cửa này là vô cùng trong yếu. Nếu bị phân ảnh của Tiên Tổ phán định là tu sĩ thiên ngoại hoặc tu sĩ Cổ Tộc thì lập tức sẽ bị truyền ra ngoài. Chớ nói là Vương Lâm, dù là Đại Thiên Tôn cũng chạy không thoát.

Phân ảnh của Tiên Tổ sẽ không ra tay, chỉ khi nào bị hắn nhìn ra mánh khóe thì người ra tay sẽ là Dược Thiên Tôn hoặc thậm chí là do Đại Thiên Tôn chém giết!

Trong ánh mắt của Tiên Tổ, trí nhớ của Vương Lâm khi còn nhỏ trong nháy mắt bị mở ra. Đột nhiên Thiên Nghịch Châu dung hợp trong tâm

thần này lúc này lại xuất hiện trong thân thể hắn, chậm rãi chuyển động, tỏa ra một luồng lực lượng êm ái, bao phủ toàn thân Vương Lâm. Trong sự trầm mặc của Vương Lâm, Thiên Nghịch Châu giống như sáng tạo ra một phần ký ức cho phân ảnh của Tiên Tổ xem vậy.

Chẳng ai biết là phân ảnh của Tiên Tổ nhìn thấy gì. Một lát sau, ánh mắt hắn nhìn lên người Vương Lâm từ từ trở nên nhu hòa.

Hồi lâu, trong ánh mắt chăm chú của tất cả tu sĩ phía dưới, phân ảnh Tiên Tổ vung tay trái lên. Trong lúc vung lên, lập tức một tấm vải trắng bỗng nhiên biến ảo ra, phất phới trước người.

Trên tấm vải này có bốn mươi tám cái tên, mỗi một cái tên đều tỏa ra ánh sáng chói mắt, uy áp tràn ra phủ xuống thiên địa.

Dược Tôn Bảng!

Đây là Dược Tôn Bảng trong truyền thuyết sao!

Nghe đồn mỗi một tu sĩ Dược Thiên Tôn đều được Tiên Tổ viết tên trên Dược Tôn Bảng này. Bảng này không dễ gì gặp được, chỉ có sau khi một Dược Thiên Tôn xông qua tầng thứ mười mới có thể huyễn hóa ra!

Dược Tôn Bảng, hễ là tên ai viết lên đó đều được Tiên Tổ che chở, là người đạt được vinh quang chí cao trong Tiên Tộc ta!

Tu sĩ phía dưới trừ bốn Dược Thiên Tôn ra, những người khác đều hít sâu một hơi, ánh mắt lộ khát vọng. Bọn họ đều là Thiên Tôn, nhưng mặc dù là Thiên Tôn cũng không có tư cách được viết tên trên Dược Tôn Bảng này!

Chỉ thấy tay phải của phân ảnh Tiên Tổ bỗng nhiên giơ lên, giống như trong tay xuất hiện một cây bút màu vàng kim, vung lên trên tấm vải trắng, bất ngờ viết lên một loại chữ của Tiên Tộc!

- Thứ bốn mươi chín, Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi viết xong chữ này, thân thể phân ảnh Tiên Tổ từ từ tiêu tán, lại một lần nữa hóa thành kim quang bao quanh Thiên Tôn Niết này.

Cho tới khi thân ảnh Tiên Tổ hoàn toàn tán đi. Tu sĩ phía dưới vẫn hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau mới đồng loạt hướng về bầu trời vái một vái nữa.

- Ra mặt Dược Thiên Tôn!

Trong một vái này, có cả Trúc Lâm Thiên Tôn, có cả những người vừa rồi còn nghi ngờ Vương Lâm không thể xông qua tầng thứ mười!

Trong đám người này còn có một nữ tử tuyệt mỹ. Nàng ở phía dưới nhìn về hướng Vương Lâm, đột nhiên cảm thấy khoảng cách của mình và đối phương lúc này giống như trời và đất, rất xa, rất xa...

Loại cảm giác thình lình ập tới này khiến này mơ hồ cảm thấy buồn bã không nói lên lời.

Vương Lâm đứng giữa không trung, nhắm mắt trầm mặc. Hồi lâu sau hắn mới chậm rãi mở mắt ra. Trong nháy mắt vừa rồi hắn như vừa trải qua nguy cơ sinh tử. Hắn thật không ngờ nổi là Thiên Tôn Niết này lại ẩn chứa một cửa này.

Thiên Nghịch Châu lại một lần nữa tự động xuất hiện, thay ta giải nguy... vật này bên trong có linh tính. Nó rốt cục là thứ gì... Đến từ đâu... Không ngờ lại có thể qua mắt được cả phân ảnh của Tiên Tổ!

Tầng thứ mười này không ngờ lại có chín mươi chín tu chân tinh màu vàng. Khảo hạch tới mức này thảo nào lại rất ít người có thể vượt qua. Dù là ta thì trong nháy mắt vận dụng Thiên Ngưu Hồn Khải xong mới có thể xông qua được tầng thứ mười này!

Trong khi Vương Lâm trầm tư, phía dưới có ba người bay thẳng lên trời, dừng lại xung quanh hắn. Ba người này chính là Tuyết Vũ, Đạo Luân và Mạnh Song Dược Thiên Tôn.

Còn về phần Tử Dịch Dược Thiên Tôn thì thần sắc bình tĩnh, vẫn ở phía dưới, sau khi nhìn Vương Lâm một cái liền không nói một lời.

- Chúc mừng Vương đạo hữu. Ha ha, từ nay về sau Tiên Tộc chúng ta lại có thêm một Dược Thiên Tôn rồi!

Việc này không lâu nữa tất cả Dược Thiên Tôn trong Tiên Tộc sẽ biết. Vương đạo hữu một lần hành động khiến cả thiên hạ chấn kinh, ngày sau nếu có thể gặp mặt tại Bắc Châu thì nhất định phải luận đạo say sưa một trận.

Vương đạo hữu, sau khi bước vào cấp độ Dược Thiên Tôn thì sợ là sẽ được mấy vị Đại Thiên Tôn mời chào. Tại hạ Tuyết Vũ đang ở dưới trướng Võ Phong Đại Thiên Tôn nghe giảng đạo, nếu đạo hữu có thể tới đây thì đúng là chuyện đáng mừng, không biết đạo hữu định đi tới nơi nào?

Ba người cùng cười hướng về phía Vương Lâm ôm quyền. Trên mặt Vương Lâm cũng hiện ra nụ cười, ôm quyền đáp lại.

- Chuyện liên quan tới lựa chọn Đại Thiên Tôn nào tại hạ còn chưa quyết định. Mà hôm nay cũng chưa định rời đi như vậy...

Vương Lâm vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn thoáng qua tầng thứ mười một mơ hồ trong mây mù!

Hắn ngẩng đầu lên liền khiến thần sắc ba người sững lại.

Vương đạo hữu chẳng lẽ muốn tiếp tục xông tới tầng mười một?

- Đúng vậy!

Vương Lâm mỉm cười gật đầu.

Thần sắc ba người khác nhau. Liếc nhìn Vương Lâm một cái, Tuyết Vũ Dược Thiên Tôn do dự một chút liền mở miệng nói.

- Ba người chúng ta cũng chưa xông qua tầng thứ mười một. Vương đạo hữu nếu muốn thử một phen thì ta có chút kinh nghiệm có lẽ đối với đạo hữu sẽ có ích.

Ở Thiên Tôn Niết này, ngoài tầng mười ra thì mức độ khó khăn đã vượt xa chín tầng của tu sĩ Thiên Tôn. Mà một khi thất bại, không phải như mười tầng trước, lông tóc không tổn hao gì mà có thể chịu thương thế, tuy không nặng nhưng vẫn phải cẩn thận.

Mặt khác sau tầng thứ mười, trong thời gian ngắn tu hành rất khó có thể xông qua. Đó cũng là vì sao mà tu sĩ Dược Thiên Tôn lại rất ít tới nơi này. Không nắm chắc tám phần Dược Thiên Tôn chúng ta sẽ không dễ dàng xông lên...

Theo ta được biết, trước mặt kể cả Vương đạo hữu, trong số bốn mươi chín Dược Thiên Tôn có hai mươi bảy người dừng lại ở tầng mười một không thể vượt qua. Trừ hai mươi bảy người này ra, có mười ba người đang dừng ở tầng mười hai. Tử Dịch đạo hữu phía dưới nghe đồn là đã xông qua tầng mười hai, trên thực tế là dừng lại ở tầng mười hai.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1956 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (6)

Dừng lại ở tầng thứ mười ba có bảy người. Trừ bốn mươi bảy Dược Thiên Tôn này ra, có hai người mạnh nhất, một người là Tài Vi Tôn. Hắn

xông qua tầng thứ mười bốn! Người còn lại chính là cường giả đứng đầu trong Dược Thiên Tôn, Minh Đạo Tôn, dừng lại ở tầng thứ mười sáu!

Từ tầng thứ mười một trở đi. Muốn vượt lên mỗi một tầng cực kỳ khó khăn, cũng không phải chỉ đơn giản đánh nát tu chân tinh như mười tầng trước mà phải giống như bảy mươi hai hung thú thiên ngoại mà Tiên Tổ năm đó phong ấn tiến hành chiến đấu!

Bảy mươi hai hung thú thiên ngoại này có mạnh có yếu, dù tồn tại trong Thiên Tôn Niết chỉ là huyễn cảnh, thực lực cũng suy yếu không ít nhưng dù sao chúng cũng là sinh linh có thể đánh với Tiên Tổ một trận!

Nếu có thể đánh thắng toàn bộ bảy mươi hai hung thú này. Bước lại con đường của Tiên Tổ năm xưa, khi xông qua tầng thứ mười chín hiển nhiên có được thực lực khiến Đại Thiên Tôn cũng không dễ dàng ra tay!

Mà từ tầng thứ mười một trở đi tồn tại cơ duyên rất lớn lao. Nhưng loại cơ duyên này cũng không phải là ai cũng có, dù cùng xông qua tầng mười một cũng không phải là sẽ đạt được.

Về phần cụ thề thế nào ta cũng không hoàn toàn rõ ràng. Nhưng ta biết có người từng ở tầng thứ mười một này lấy được một thức thần thông của Tiên Tổ!

Nhưng từ cổ chí kim, trong lịch sử Tiên Tộc chúng ta, chỉ có một Dược Thiên Tôn sau khi xông qua mười chín tầng, lại ở trong Thái Cổ thần cảnh trở thành Đại Thiên Tôn. Ngoài hắn ra không có người nào có thể xông qua mười chín tầng!

Dù là mấy vị Đại Thiên Tôn hôm nay cũng vậy! Thậm chí Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, Tiên Hoàng Bát Cực Đại Thiên Tôn năm xưa khi tu vi chỉ là Thiên Tôn cũng chỉ là nhờ cơ duyên may mắn mà ở trong Thái Cổ thần cảnh trở thành Đại Thiên Tôn, còn một người là được truyền thừa huyết mạch của Tiên Tổ mà thành!

Vương Lâm trầm mặc, trước mắt hiện lên cảnh tượng bên trong Đông Lâm Tông, lão già cô độc trong mộng ảo, hậu nhân của Đông Lâm Đại Thiên Tôn...

- Đa tạ!

Vương Lâm hít sâu một hơi, sau khi hướng về phía Tuyết Vũ ôm quyền liền ngẩng đầu nhìn lên tầng thứ mười một trên bầu trời, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán, không chút chần chừ, thân ảnh nhoáng lên trong mắt ba người Tuyết Vũ. Trong tiếng kinh hô của tất cả tu sĩ Thiên Tôn phía dưới, trong ánh mắt lạnh lùng của Tử Dịch Dược Thiên Tôn lóe lên, thân ảnh Vương Lâm Vương Lâm vọt tới tầng cung điện thứ mười một.

Tốc độ của hắn cực nhanh, bất ngờ đã tới bên ngoài cung điện tầng mười một!

Tầng thứ mười một trở đi là cái đích mà tất cả Thiên Tôn đều theo đuổi. Đi tới tầng này, dù là xông qua hay không đều tượng trưng cho lực lượng bản thân cực mạnh!

Tầng thứ mười một này so với mười tầng đầu không giống, ngoài việc nó khổng lồ hơn thì uy áp cũng mạnh mẽ hơn không ít, thậm chí toàn thân có hắc phong đen kịt, lộ ra vẻ âm u.

Xông qua tầng thứ mười một, tổng cộng trong Tiên Tộc hôm nay chỉ có hai mươi mấy người! Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh sao... xông qua tầng thứ mười, trở thành Dược Thiên Tôn còn chưa đủ!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, không chút do dự. Thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng bước vào trong đại điện tầng mười một này!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm bước vào trong tầng mười một, tất cả Thiên Tôn phía dưới đều hít sâu một hơi, thần sắc lộ vẻ kích động và kinh ngạc. Loại biểu hiện này vốn không nên xuất hiện trên người tu sĩ Thiên Tôn. Phải biết rằng bọn họ ở bên ngoài đều là những người dặm chân một cái đã khiến thiên địa biến sắc, nhưng giờ phút này lại bởi Vương Lâm khiến họ điên cuồng kích động và kinh hãi.

Ta vốn tưởng hắn xông qua tầng thứ mười liền thu tay, không ngờ hắn lại còn xông tiếp!

Hắn... Hắn rốt cục muốn xông qua tầng thứ mấy? Hắn có thể xông tới tầng thứ mấy?

Điên rồi, Vương Lâm này nếu không phải có đủ tự tin thì là bởi vì vinh quang khi tiến vào Dược Thiên Tôn mà điên cuồng! Loại chuyện liên tục xông lên Thiên Tôn Niết này đúng là cực kỳ hiếm thấy!

Ba người Tuyết Vũ giờ phút này ngưng thần nhìn lại. Bọn họ cũng không xem trọng hành động của Vương Lâm. Theo bọn họ phán đoán, Vương Lâm phải tới chín phần là sẽ thất bại. Dù sao thì tầng thứ mười một này bọn họ đã từng xông qua nhưng thất bại. Mà trong toàn bộ Dược Thiên Tôn cũng có hơn phân nửa dừng lại ở nơi này!

Bọn họ không tin một Vương Lâm vừa mới thành Dược Thiên Tôn lại có năng lực này!

Thật ra muốn một lần xông qua cũng tốt nhưng tầng mười một này không phải dễ vượt qua như vậy. Năm đó ta đã từng sau khi vượt qua tầng mười liền tiến tới tầng mười một này. Nhưng thất bại... Nhiều năm sau mới có thể thành công.

Trong hơn bốn mươi Dược Thiên Tôn chỉ có Tài Vi Tôn và Minh Đạo Tôn là hai người xông qua tầng mười xong liền dừng lại ở tầng mười hai, một người dừng lại ở tầng mười ba!

Hai người này sở dĩ ngày nay có tiếng tăm như vậy cũng là bởi họ là Dược Thiên Tôn cực mạnh. Người này không có khả năng đó!

Tử Dịch Dược Thiên Tôn trông hình dáng như đồng tử thấp bé, thần sắc như thường nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh.

Giờ phút này không chỉ có tu sĩ Thiên Tôn ở nơi đây chú ý mà Đại Thiên Tôn ngoại giới, thậm chí rất nhiều Dược Thiên Tôn cũng thông qua nhiều phương thức mà biết được trên đại lục của Tiên Tộc xuất hiện Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín. Dược Thiên Tôn vừa xuất hiện này không lập tức rời đi mà lại một lần nữa xông quan!

Đạo Nhất Tông, Đạo Nhất Đại Thiên Tôn giống như quên hết mọi chuyện, ngưng thần nhìn hình ảnh trên mặt nước. Giờ phút này thần sắc hắn như thường nhưng hai mắt lại lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Người này phải mời về dưới trướng!

Ở dưới dòng sông băng tại Bắc Châu, Võ Phong Đại Thiên Tôn cũng đang nhìn chằm chằm vào sông băng, hai mắt lộ vẻ quyết đoán!

Về phần trong Tử Dương Tông, nam tử trung niên thỉnh thoảng nghe thấy tiếng kêu thê lương kia giờ phút này cực kỳ kích động. Hắn nhìn mặt gương phía trước, thì thào tự nhủ.

Hắn nếu có thể trở thành người dưới trướng Song Tử Đại Thiên Tôn thì nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn đối với Đại Thiên Tôn!

Trung Châu, Đế Sơn, Cửu Đế Đại Thiên Tôn uể oải ngồi đó đón ánh mặt trời, giống như một người già không muốn di động thân thể đang nằm phơi nắng. Khi Vương Lâm xông qua tầng thứ mười hắn mới hơi mở mắt nhìn liếc qua một cái.

Lại qua? Cho dù có qua tầng thứ mười thì cũng chỉ là một con kiến hơi lớn mà thôi... Không thể so với Tài Vi Tôn, cũng càng không so được với Minh Đạo Tôn. Ôi, Minh Đạo Tôn không biết năm đó được Tiên Hoàng cho lợi ích gì...

Lão già than nhẹ, giống như đối với chuyện không mời được Minh Đạo Tôn năm xưa rất tiếc nuối.

Trong hoàng thành Trung Châu, trong cung điện không người kia lại truyền ra giọng nói thì thào.

- Minh Đạo, Ngươi thấy thế nào?

Giọng nói này vang vọng, trong cung điện đột nhiên xuất hiện gợn sóng. Từ trong sóng gợn có một người đi ra. Đây là một thanh niên mặc hắc y, trông cực kỳ anh tuấn, vẻ lạnh lùng bao phủ toàn thân. Hắn đưa mắt nhìn

khắp cung điện, lại nhìn về phía tấm màn hư ảo đang hiện lên hình ảnh trong Thiên Tôn Niết giữa không trung.

- Giết hắn chỉ cần một nhịp thở!

Khắp nơi bởi nguyên nhân Vương Lâm trở thành Dược Thiên Tôn, xông lên tầng thứ mười một mà chấn động tạm thời không nhắc tới. Giờ phút này Vương Lâm bước vào tầng mười một, trước mặt liền cảm thấy mơ hồ, sau đó lại xuất hiện bên trong tinh không.

Nhưng tinh không này lại không có tu chân tinh nào mà bị một vùng sương mù bao phủ. Sương mù này rất nồng đậm, giống như không thể tản ra, tràn khắp bốn phía.

Thế nào là đạo!

Một giọng nói uy nghiêm đột nhiên xuất hiện trong tinh không, tạo nên vô số hồi âm. Tâm thần Vương Lâm chấn động, đôi tai không ngừng nghe thấy tiếng vang.

Thế nào là đạo!

Thế nào là đạo!

Giọng nói kia càng kịch liệt, giống như gầm thét, chấn động thân thể Vương Lâm, thậm chí ngay cả linh hồn cũng giống như sắp tan rã dưới giọng nói này.

Sắc mặt Vương Lâm hơi tái nhợt nhưng hai mắt lại lấp lánh. Lý giải của hắn đối với đạo đã hóa thành ba đại hư bổn nguyên, chỉ cần nói về minh ngộ với đạo đã vượt qua rất nhiều người trên Tiên Cương đại lục, thậm chí một ít Thiên Tôn, Dược Thiên Tôn, đối với lý giải về đạo cũng không thể so với Vương Lâm!

Sự minh ngộ đối với đạo này trừ bản thân thì người ngoài không thể nào nhận ra, cũng giống như sự thăng hoa trong tư tưởng.

Sinh tử là dây trói, đó là đạo!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Trong nháy mắt khi hắn mở miệng, minh ngộ của hắn trong gần ba ngàn năm đối với sinh tử liền hóa thành sinh tử bổn nguyên bao phủ toàn thân hắn. Giọng nói kia chợt biến mất, cùng lúc đó sương mù quay cuồng, bất ngờ ngưng tụ lại, hình thành một sợi dây vờn quanh bốn phía, khuếch tán ra bốn phương, lộ ra tinh không như ngọc, cũng lộ ra một thân ảnh mặc kim bào, đầu đội vương miện trong tinh không.

Phía trước thân ảnh này là một con bọ cạp khổng lồ. Con bọ cạp này ước chừng lớn tới vạn trượng, lộ ra vẻ âm hàn, đồng thời truyền ra những tiếng rít gào chói tai.

Vương Lâm chỉ thấy hoa mắt một cái, tới sau khi nhìn rõ thì hắn giống như thay thế thân ảnh màu vàng kia đánh một trận với con bọ cạp này!

Lục Ma Hạt!

Vương Lâm không chút do dự. Trong tích tắc này mặc Hồn Khải vào!

Thời gian chậm rãi trôi qua, so với thời gian tính bằng nhịp thở khi xông qua mấy tầng trước hoàn toàn bất đồng. Sau khi Vương Lâm tiến vào tầng thứ mười một, lúc này đã qua nửa nén hướng. Ánh mắt mọi người nhìn về phía tầng cung điện bị che dấu trên bầu trời, lẳng lặng chờ đợi.

Xông lên tầng thứ mười một lần này cũng tốt. Sau khi hắn thất bại sẽ hiểu được Thiên Tôn Niết này không phải là nơi có thể điên cuồng xông tới.

Tuyết Vũ Dược Thiên Tôn nhìn lên, trong lòng thầm nghĩ. Hắn cho tới giờ vẫn không cho rằng Vương Lâm có thể thành công.

Hắn tưởng rằng hắn là Tài Vi Tôn hay Minh Đạo Tôn sao? Tầng thứ mười một này ta khốn khổ vô cùng mới miễn cưỡng vượt qua được. Câu hỏi thế nào là đạo kia cần suy nghĩ hồi lâu không nói, đối mặt với bảy lần giao chiến liên tục cùng sinh linh thiên ngoại lại cực kỳ gian khổ... Hắn không có khả năng xông qua trong lần này được!

Tử Dịch Dược Thiên Tôn hình dáng đồng tử cũng nhìn lên, ánh mắt âm thầm lóe sáng, trong lòng đang cười lạnh thì đột nhiên thân thể chấn động, ánh mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi!

Một luồng kim quang từ trong tầng thứ mười một bị mây mù bao phủ bất ngờ bộc phát ra!

Chuyện này không có khả năng!

Tử Dịch Dược Thiên Tôn mở to hai mắt!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1957 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (7)

Tại Thiên Tôn Niết, trong kim quang tầng thứ mười một đang khuếch tán ra, thân ảnh Vương Lâm từ trong đó bước ra. Sắc mặt hắn tái nhợt, sau khi xuất hiện lập tức khoanh chân ngồi trong kim quang, trong đầu hiện ra cảnh tượng trong tầng thứ mười một.

Lục Ma Hạt là sinh linh đầu tiên xuất hiện, sau đó còn tám sinh linh thiên ngoại nữa, hầu như không ngừng nghi chút nào. Nếu không phải Vương Lâm mặc Hồn Khải toàn lực ứng phó thì sợ là rất khó có thể vượt qua được tầng thứ mười một này!

Nhất là sinh linh cuối cùng lại là một con voi lớn vô cùng, to như một tu chân tinh. Lực lượng của con voi này mạnh mẽ vô cùng!

Vương Lâm có thể cảm nhận được chín sinh linh xuất hiện này rất hư ảo, thực lực sợ rằng không bằng được bản thể nhưng lại vẫn cực kỳ cường đại, hầu như mỗi một sinh linh đều đạt tới Thiên Tôn đỉnh phong. Thậm chí bốn sinh linh cuối cùng còn đủ để đánh với Dược Thiên Tôn tầm thường một trận!

Vương Lâm không lãng phí thời gian. Thời gian hắn mặc Hồn Khải có hạn, sau khi giao chiến xong liền lập tức cởi bỏ, tranh thủ thời gian sử dụng lớn nhất.

Trong nháy mắt khi đại điện tầng thứ mười một này tỏa ra kim quang, trong não hải của Vương Lâm đột nhiên vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Nhưng giọng nói này người khác không nghe được, chỉ có mình hắn là nghe thấy.

Ta là Liên Vân Quyết, lưu lại cảm ngộ tại Thiên Tôn Niết này, còn có cả thần thông Bát Cực Đạo một đời ta hóa thành. Hậu nhân nếu ai có cơ duyên thì ở Thiên Tôn Niết xông qua khảo nghiệm của ta có thể được ban cho Cực Hỏa Đạo! Thuật này không thuộc về thần thông, không thuộc về bổn nguyên, cũng không phải là pháp thuật, cũng không phải bản thân ta nghĩ ra mà được truyền thừa từ Thái Cổ thần cảnh...

Giọng nói này vang vọng trong đầu Vương Lâm, lại có một hình ảnh mà hắn đã từng nhìn thấy. Trong hình ảnh này có một bàn tay không ẩn chứa chút lực lượng hỏa diễm nào, nâng lên hướng lên không trung nhấn một cái, bất ngờ có một làn khói màu xanh bao phủ ngón tay, cuốn thành chín vòng liền huyễn hóa ra chín vòng khói màu xanh, lan ra một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng!

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong kim quang, nhắm mắt theo dõi hình ảnh trong đầu. Theo tiếng nói vang vọng kia, hơn nữa thuật này năm đó hắn đã từng nhìn một lần, cũng có chút cảm ngộ, thậm chí còn có thể mượn lực lượng của phân thân trong hư vô để thi triển một chút.

Nhưng lúc này hắn không cần mượn lực lượng của phân thân, vừa nhắm mắt đả tọa. Theo tiềm thức liền vung tay phải lên. Một luồng khói màu xanh bất ngờ xuất hiện, lượn quanh bốn phía một ngón tay của hắn!

Cảnh tượng này khiến đám tu sĩ phía dưới trợn mắt há mồm!

Hắn thật sự xông qua tầng mười một rồi!

Trong Dược Thiên Tôn, người xông qua được tầng mười một không nhiều. Hắn từ tầng thứ năm, trong thời gian ngắn ngủi trực tiếp xông qua tầng mười một!

Ta đã không thể đoán được cực hạn của hắn rồi...

Vương Lâm sau khi xông qua tầng thứ mười một này đã hoàn toàn thoát ly khỏi tu sĩ Thiên Tôn, thậm chí tu sĩ Thiên Tôn phía dưới cũng không nhận ra làn khói xanh trên ngón tay Vương Lâm lúc này.

Nhưng ba người Tuyết Vũ lại nhìn thấy cực kỳ rõ ràng!

Thần sắc bọn họ phức tạp nhìn Vương Lâm, trong khoảnh khắc ngẩn ra đó.

Lần đầu tiên đã xông qua tầng mười một. Làn khói xanh trên tay hắn ta đã từng thấy trên người Tài Vi Tôn. Đây rõ ràng là Cực Hỏa Đạo trong Bát Cực Đạo của Tiên Tổ...

Ta vừa rồi còn cho rằng hắn giống ta, không ngờ hắn lại có thực lực xông qua tầng thứ mười một... Trong Dược Thiên Tôn mỗi một tầng chênh lệch cực lớn!

Ba người trầm mặc, trong lòng thầm than. Nhưng so với ba người thì Tử Dịch Dược Thiên Tôn lúc này thần sắc biến hóa bất định. Hắn nhìn Vương Lâm trong kim quang, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn.

Tầng thứ mười một... Đáng chết. Tầng thứ mười một này năm đó ta rất lâu mới vượt qua, hắn không ngờ chỉ một lần đã vượt qua được. Hơn nữa hắn lại còn đạt được thần thông của Tiên Tổ! Mà ta sau khi vượt qua thì

chẳng có... tầng mười một nhất định đã là cực hạn của hắn rồi. Hắn tuyệt đối không thể vượt qua tầng thứ mười hai. Vô số năm qua trong số Dược Thiên Tôn, ngay cả Tài Vi Tôn năm xưa khi mới trở thành Dược Thiên Tôn cũng phải dừng lại ở tầng thứ mười hai! Chỉ có Minh Đạo Tôn mới có thể vượt qua được!

Người này tuyệt đối không thể!

Đôi măt Tử Dịch Dược Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang ngồi khoanh chân trong kim quang, trong lòng tràn ngập ghen ghét!

Hồi lâu Vương Lâm mở hai mắt. Hắn nhìn một vòng khói xanh trên ngón tay mình, hai mắt lóe lên hàn quang. Khói xanh tiêu tán, Vương Lâm đứng dậy, không nhìn phía dưới mà trong sự chấn động tâm thần của tất cả tu sĩ và Tử Dịch Dược Thiên Tôn nọ, ngẩng đầu nhìn về phía tầng đại điện thứ mười hai trên cao!

Tuyết Vũ Dược Thiên Tôn từng nói từ tầng mười một trở lên, mỗi một tầng đều có cơ duyên... quả nhiên là như thế. Mà Bát Cực Đạo này vốn ta cho rằng do Tiên Tổ nghĩ ra, không ngờ lại là hắn được truyền thừa từ Thái Cổ thần cảnh!

Thái Cổ thần cảnh này rốt cục là nơi nào, theo dấu hiệu của Thiên Nghịch Châu thì giống như là tới từ nơi này. Tu vi của Đại Thiên Tôn cũng đạt được từ đó...

Thậm chí thần thông của Tiên Tổ cũng được truyền thừa từ Thái Cổ thần cảnh. Nơi đó rốt cục là không gian thế nào!

Vương Lâm trầm ngâm, hai mắt bừng sáng.

Thiên Tôn Niết này không chỉ đạt được thanh danh hiển hách mà còn có cả cơ duyên do Tiên Tổ lưu lại... Liên Vân Quyết... tên của Tiên Tổ quả là như vậy.

Vương Lâm hít sâu một hơi, thân thể nhoáng lên một cái, trong tiếng kinh hô truyền tới từ phía dưới, bay thẳng lên tầng thứ mười ba!

Hắn mơ hồ nghe được tiếng kinh hô phía dưới mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn, còn có cả sự chờ mong rất sâu. Nhưng giờ phút này hắn không để ý tới những điều đó. Đó là mục đích ban đầu của hắn khi tới Thiên Tôn Niết này!

Hắn muốn một lần hành động, thiên hạ chấn kinh!

Hắn cảm thấy chỉ xông qua tầng thứ mười một cũng chưa đạt được điều này! Hắn lúc này không muốn đứng thấp hơn Minh Đạo Tôn năm xưa, dừng lại ở tầng mười một. Dù là bản thân bằng đối phương thì cũng không thể tính là khiến thiên hạ chấn kinh!

Hắn cảm thấy cường giả mạnh nhất trong Dược Thiên Tôn - Minh Đạo Tôn này có lẽ mới có thể miễn cưỡng coi là khiến thiên hạ chấn kinh!

Càng huống chỉ tầng mười một Thiên Tôn Niết này đã tồn tại cơ duyên như vậy, đối với Bát Cực Đạo mà Tiên Tổ được truyền thừa từ Thái Cổ thần cảnh, Vương Lâm cực kỳ có hứng thú!

Điên rồi, điên rồi. Hắn quả nhiên xông lên tầng thứ mười hai!

Tầng thứ mười hai. Ta không biết Dược Thiên Tôn đã có bao nhiêu người xông qua được nhưng nhân vật như vậy tuyệt đối là cực kỳ hiếm thấy!

Hắn nhất định có thể thành công. Lúc này ta tuyệt đối không cho rằng hắn sẽ thất bại!

Hành động của Vương Lâm khiến cho ba người Tuyết Vũ ngơ ngác nhìn thân ảnh hắn biến mất trong mây mù trên bầu trời. Một lúc lâu sau, sự ngây ngẩn này của họ biến thành sự phức tạp và kính nể!

Thế nhân từng nói, gà vịt sao biết được chí hướng của phượng hoàng. Xem ra hôm nay ta đã minh bạch, chí hướng của hắn chúng ta chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn lại..

Tuyết Vũ. Ngươi nghĩ hắn có thể xông qua tầng thứ mười hai hay không?

Có thể! Ta và hắn tuy mới lần đầu gặp mặt nhưng người này hiển nhiên không đi làm chuyện mà hắn không nắm chắc. Hắn đã có can đảm bước vào tầng thứ mười hai thì nhất định có lòng tin!

Khả năng này không lớn. Phải biết rằng chỉ có Minh Đạo Tôn năm đó sau khi lần đầu trở thành Dược Thiên Tôn mới có thể xông qua tầng mười hai này. Hắn nếu xông qua được thì chẳng phải cũng gây lên chấn động như Minh Đạo Tôn năm đó sao?

Năm đó Minh Đạo Tôn lần đầu trở thành Dược Thiên Tôn, xông lên tầng thứ mười hai, khiến cho Đại Thiên Tôn tự mình tới quan sát, thậm chí hầu như toàn bộ Dược Thiên Tôn cũng tới đây. Lúc đó mấy vị Đại Thiên Tôn đều mời chào Minh Đạo Tôn, cùng cho hắn những điều kiện mê người. Cuối cùng hắn lựa chọn Tiên Hoàng...

Ngay lúc ba người Tuyết Vũ nói chuyện thì trong Truyền Tống Trận phía xa xa bất ngờ tỏa ra ánh sáng vô cùng mãnh liệt. Trong ánh sáng này, chỉ thấy mấy đạo thân ảnh gào thét lao ra.

Đám thân ảnh khiến đám tu sĩ Thiên Tôn phía dưới thần sắc lập tức trở nên cung kính nhưng không bất ngờ vì sao những người mà ngày thường vô cùng khó gặp lại đồng thời xuất hiện ở nơi đây!

Thiên Viêm Dược Thiên Tôn!

Trần Phàm Dược Thiên Tôn!

Toái Mộng Dược Thiên Tôn.

Đó là Hàn Đan Dược Thiên Tôn!

Đám tu sĩ Thiên Tôn phía dưới lập tức nhận ra những tu sĩ Dược Thiên Tôn mà họ đã từng gặp.

Không gian hoàn toàn trở nên yên tĩnh. Chỉ thấy gần ba mươi Dược Thiên Tôn bất ngờ từ các nơi trong đại lục của Tiên Tộc dùng thần thức vọt tận chín tầng trời, xuất hiện trong Thiên Tôn Niết này. Bọn họ sau khi xuất hiện lập tức ngẩng đầu, thần sắc cực kỳ nghiêm túc nhìn tới!

Thiên Tôn Niết xuất hiện nhiều Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn như vậy là một chuyện cực kỳ hiếm thấy. Vô số năm qua chỉ có năm đó khi Minh Đạo Tôn trở thành Dược Thiên Tôn mới được như vậy!

Mặc dù là Tài Vi Tôn năm xưa cũng không thể gây chấn động tới mức này.

Sau một vài nhịp thở nữa, từ Truyền Tống Trận phía xa xa lại lan ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này càng lúc càng đậm, trong chốc lát liền có một thân hình cao lớn đi ra.

Thân ảnh này vừa xuất hiện liền khiến cả Thiên Tôn Niết này im bặt. Dù là Thiên Tôn hay Dược Thiên Tôn trong nháy mắt này cũng đều hướng về thân ảnh cao lớn này vái một cái.

Tham kiến Võ Phong Đại Thiên Tôn!

Thân ảnh cao lớn này bất ngờ chính là Võ Phong Đại Thiên Tôn trong năm Đại Thiên Tôn! Hắn sau khi xuất hiện thần sắc bình tĩnh, bước tới đứng trên không trung, không để ý tới mọi người đang bái kiến mà nhìn về phía tầng cung điện thứ mười hai trên bầu trời, nhìn thấy Vương Lâm đang trầm ngâm bên ngoài!

Vương Lâm, dù ngươi có xông qua được tầng thứ mười hai hay không, nếu ngươi đi theo ta thì ta sẽ cho ngươi một điều kiện, tùy ý cho ngươi lựa chọn!

Giọng nói của Võ Phong Đại Thiên Tôn không lớn nhưng lại vang vọng trong khắp Thiên Tôn Niết này, cũng xuyên tới cả tầng thứ mười hai, truyền vào trong tâm thần Vương Lâm.

Vương Lâm ở bên ngoài tầng thứ mười hai, thân thể sững lại, ôm quyền hướng về phía dưới.

Tạ ơn Đại Thiên Tôn. Nhưng lúc này Vương mỗ cần toàn lực xông lên Thiên Tôn Niết, chuyện này xin bàn sau có được không?

- Được!

Võ Phong Đại Thiên Tôn không để ý chút nào, nhìn Vương Lâm, càng nhìn càng cảm thấy phải mời chào cho được!

Cảnh tượng này khiến tất cả tu sĩ đang chứng kiến thần sắc biến hóa, trong lòng tồn tại những ý nghĩ kỳ dị. Mà cảnh tượng này đối với các Dược Thiên Tôn cảm thấy Vương Lâm có được sự coi trọng như Minh Đạo Tôn năm xưa!

- Vương Lâm, còn nhớ rõ ước định của chúng ta năm xưa hay không.

Đúng lúc này thì một giọng nói khiến Võ Phong Đại Thiên Tôn nhíu mày đột nhiên vang lên, từ trong Truyền Tống Trận cổ xưa kia.

Chỉ thấy trong Truyền Tống Trận lóe lên ánh sáng, Đạo Nhất Đại Thiên Tôn chậm rãi đi ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1958 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (8)

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mặc một bộ đạo bào đơn giản, mỉm cười đi ra, nhìn về phía Vương Lâm đang ở bên ngoài đại điện tầng thứ mười hai trên bầu trời.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, cũng nhìn về phía Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, hơi trầm ngâm liền ôm quyền chậm rãi nói.

- Vẫn nhớ! Nếu Vương mỗ có thể xông qua tầng thứ chín thì Đạo Nhất Đại Thiên Tôn có thể tới đây mời chào ta.

- Việc này không vội. Vương Lâm tiểu hữu cứ xông lên tầng thứ mười hai này rồi hãy nói tiếp.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mỉm cười nhìn về phía Võ Phong Đại Thiên Tôn ở cách đó không xa.

Ánh mắt hai người đối kháng khiến không gian như ngưng đọng lại.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt tu sĩ bốn phía, nhất là đám tu sĩ Thiên Tôn, khiến thần sắc bọn họ trở nên cổ quái. Năm đó trừ Minh Đạo Tôn ra, đây là lần thứ hai bọn họ thấy Đại Thiên Tôn vì một người mà tranh đoạt!

Đạo Nhất, người này ta xem trọng rồi, ngươi không nên tranh đoạt với ta!

Ánh mắt Võ Phong Đại Thiên Tôn lóe lên hàn quang, chậm rãi nói.

Võ Phong, tu sĩ Dược Thiên Tôn dù là chúng ta cũng không thể mạnh mẽ yêu cầu, tất cả đều phải xem sự lựa chọn của hắn. Không phải là ngươi xem trọng hắn thì hắn phải đi theo ngươi!

Hơn nữa hắn giờ phút này còn đang muốn xông lên tầng thứ mười hai. Một khi hắn vượt qua thì hắn có thể so với Minh Đạo Tôn năm đó. Nhân vật như vậy thì đừng nói là ta và ngươi, dù là lão già Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng không chừng sẽ động tâm...

Còn cả vị Tiên Hoàng kia, năm đó không biết hắn cho Minh Đạo Tôn những gì mà lại mời chào được hắn.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mỉm cười, lắc đầu truyền thần niệm ra.

Thần niệm của hai người đang trao đổi thì Vương Lâm trên bầu trời hít sâu một hơi, cất bước đi vào bên trong đại điện tầng thứ mười hai kia!

Trong nháy mắt khi hắn tiến vào bên trong, Đạo Nhất và Võ Phong ngừng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên. Tất cả tu sĩ bốn phía, Thiên Tôn cũng vậy, Dược Thiên Tôn cũng đều như vậy.

Chỉ là cảnh tượng này khiến mấy người bên ngoài Thiên Tôn Niết nhìn mà có ý nghĩ bất đồng. Nam tử trung niên tại Tử Dương Tông khổ sở nhìn chiếc gương trước mặt, thở dài một tiếng.

Ôi, người này sao lại xông được qua tầng thứ mười một... tầng thứ mười một thì thôi, nhưng tầng thứ mười hai ngàn vạn lần không nên vượt qua... Một khi hắn vượt qua rồi thì ta lấy cái gì mới có thể mời nổi hắn chứ...

Sợ là lập tức hắn sẽ bị Cửu Đế Đại Thiên Tôn và Tiên Hoàng dùng mọi cách lung lạc, ngay cả Đạo Nhất và Võ Phong Đại Thiên Tôn cũng rất khó có thể vượt qua được hai người kia...

Đáng tiếc! Nếu là Song Tử Đại Thiên Tôn của Tử Dương Tông ta một lần chuyển thế kia không có chuyện bất ngờ xảy ra thì cũng có thể đấu

với Cửu Đế Đại Thiên Tôn và Tiên Hoàng một lần...

Tu sĩ trung niên này khổ sở thở dài, sắp từ bỏ ý định mời chào thì vào lúc này, cánh cửa gian phòng đá bị một người đá văng ra. Một cô bé mặc y phục màu đỏ chạy vào.

Tiểu Cô Nhai, ngươi làm sao lại còn nhìn tấm gương nát đó. Không mau đi giúp ta và Hàm Hàm thu thập tiểu lang kia. Tiểu lang hôm nay rất không nghe lời! Ta hôm nay muốn giáo huấn hắn thật sâu mới được!

Tiểu tổ tông...

Tu sĩ trung niên nọ trông như muốn khóc, đang muốn nói chuyện.

Hả? Người trong tấm gương nát này trông hơi quen...

Cô bé mặc y phục màu đỏ nhìn vào gương, đôi mày thanh tú nhíu lại, giống như đang suy tư.

Ài... Tiểu tổ tông, người đương nhiên là quen rồi. Đó là Võ Phong Đại Thiên Tôn và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn...

Tu sĩ trung niên vừa thở dài lại vừa quyết định từ bỏ ý định mời chào.

Đi thôi, tiểu tổ tông, ta giúp người thu thập cái... cái tên kia...

Tu sĩ trung niên than thầm, trong lòng lại càng thấy thương thay cho tu sĩ tên là Tham Lang kia.

Không phải đâu! Không phải là mấy người kia, là người này cơ!

Cô bé kia giơ tay phải chỉ vào một thân ảnh trong gương. Thân ảnh này chuyển động, chính là Vương Lâm vừa bước vào tầng mười hai.

Hả, hắn đi vào đại điện rồi... ta nhớ lại xem...

Cô bé kia suy tư trong chốc lát, đột nhiên hai mắt sáng ngời!

Hắn tên là Vương Lâm! Ta nhớ ra rồi. Khi ta tìm được tiểu lang cũng đã nhìn thấy hắn. Ta nhớ rõ lúc đó ta và Hàm Hàm còn giúp hắn một lần... Hơn nữa Hàm Hàm hình như trước đó còn gặp hắn rồi!

Lúc trước ngươi nói là muốn mời hắn sao? Được lắm đó. Ta và Hàm Hàm cùng đi với ngươi.

Cô bé kia trừng mắt nhìn, vỗ tay cười nói.

Nam tử trung niên kia ngẩn ra, ngơ ngác nhìn cô bé này, hồi lâu thần sắc liền trở nên kích động.

Tiểu… tiểu tổ tông, ngươi xác định là các ngươi trước kia đã biết hắn, lại còn cứu hắn?

Tiểu Cô Nhai, ngươi lại không nghe rõ à?

Cô bé kia nhướng mày nhìn nam tử trung niên đang kích động, giọng nói có vẻ già cả.

Không hổ là Song Tử Đại Thiên Tôn, sớm đã đoán trước biến hóa này, dĩ nhiên lại từng cứu người này. Có tầng quan hệ này nói không chừng lại có thể mời chào được hắn!

Tu sĩ trung niên kia kích động cười ha hả, thần sắc sung sướng giống như khuôn mặt lúc này cũng phát sáng, càng không quên vuốt mông ngựa tiểu tổ tông của hắn.

Cô bé kia nghe nói vậy, lập tức mặt mày hớn hở, thần sắc lộ vẻ đắc ý.

Hừ, cho ngươi biết, Tiểu Cô Nhai không nghe lời. Đã thấy sự lợi hại của ta và Hàm Hàm chưa, thấy tầm mắt của chúng ta chưa? Những người lúc trước bỏ đi ta đã nói là không cần để ý tới bọn họ mà ngươi không nghe.

Song Tử Đại Thiên Tôn ta cũng không cần miễn cưỡng người khác. Sự tính toán của ta thì bọn hắn sao có thể biết được.

Cô bé con này càng nói càng đắc ý, khóe miệng vênh lên.

Sự nhìn xa trông rộng của Song Tử Đại Thiên Tôn, Cô Nhai bội phục...

Tu sĩ trung niên kia cười nói, ánh mắt nhìn cô bé trước mặt mang theo vẻ hiền từ.

Hắn tuy tu vi không bằng nhưng sau khi Song Tử Đại Thiên Tôn chuyển thế xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả mọi người rời đi, hắn lại lựa chọn ở lại, chăm sóc cho hai cô bé này. Cho tới ngàv hôm nay, tất cả chỉ vì ân tình của Song Tử Đại Thiên Tôn vào thời kỳ toàn thịnh năm xưa đối với hắn.

Năm đó hắn chỉ là một trong số rất nhiều Thiên Tôn dưới trướng Song Tử Đại Thiên Tôn nhưng lúc này lại là duy nhất.

Tử Dương Tông đang cười nói vui vẻ thì ở Đế Sơn tại Trung Châu, Cửu Đế Đại Thiên Tôn vốn đang nằm uể oải phơi nắng lúc này lại mở to mắt nhìn chiếc lá thu.

Lại có thể vượt qua tầng mười một, xông tới tầng mười hai... Kẻ này... Kẻ này cũng có thể xem như là một người khá mạnh mà ta có thể miễn cưỡng mời chào... Nhưng Hải Tử ở đó, ta nếu đi tới thì lại hơi không phù hợp với lời nói lúc trước của ta thì phải...

Ngoài miệng lão già này nói vậy nhưng hai mắt thì lại nhìn không chớp vào bên trong chiếc lá thu.

Thôi, không phải chỉ là tầng mười một thôi mà. Người này còn xa mới bằng được Minh Đạo Tôn.

Lão già này lắc đầu, nhắm mắt không nhìn tới nữa nhưng nửa ngày sau lại mở mắt liếc nhìn chiếc lá thu kia.

Rốt cục là có thể vượt qua hay không...

Cũng ở Trung Châu, trong hoàng thành tại đế đô. Trong cung điện xa hoa kia, Minh Đạo Tôn mặc hắc y đang nhìn chằm chằm vào trong hình ảnh hư ảo trên đại điện, đôi mắt dần nhíu lại.

- Một nhịp thở có thể giết được hắn sao?

Một giọng nói bình tĩnh vang vọng trong đại điện.

Minh Đạo Tôn trầm mặc, nửa ngày sau mới mở miệng.

- Một nhịp thở vẫn có thể!

Tiếng cười vang lên, giọng nói kia lại truyền tới một lần nữa.

- Hắn không xông qua tầng thứ mười hai được đâu. Thiên Ngưu Hồn Khải của hắn ở tầng mười hai sẽ gặp phải Thiên Ngưu. Người này cứ để cho người khác chém giết tranh giành đi, bổn hoàng không có hứng thú...

Chẳng qua ngay lúc lời nói này đang vang vọng trong đại điện, còn chưa nói xong thì đột nhiên một tiếng loạt xoạt vang lên. Chỉ thấy trên long ỷ của đại điện bất ngờ xuất hiện gợn sóng. Một người trung niên mặc kim bào, đầu đội vương miện, tướng mạo rất giống Tiên Tổ trực tiếp huyễn hóa ra.

Giờ phút này hai mắt hắn lộ ra một tia khiếp sợ, nhìn hình ảnh hư ảo trong đại điện. Chỉ thấy đại điện tầng thứ mười hai trong hình ảnh hư ảo kia ầm ầm bộc phát ra kim quang chói mắt!

Kim quang này rõ ràng đang từ Thiên Tôn Niết khuếch tán ra nhưng giờ phút này lại xuyên thấu tất cả hư vô, từ trong hình ảnh hư ảo trong đại điện lan ra, bao phủ cả đại điện này!

Hắn xông qua tầng thứ mười hai rồi!

Nam tử trung niên mặc kim bào giống như hơi bất ngờ.

Minh Đạo Tôn mặc hắc y bên cạnh hắn cả người lập tức tỏa ra sát khí kinh thiên. Hắn nhìn chằm chằm vào tấm màn hư ảo nọ, ánh mắt lộ ra hàn ý ngập trời.

Hắn hiểu rõ đối phương xông qua tầng thứ mười hai là giống mình năm xưa. Nhất định sẽ được vạn người chú ý, bị tất cả các Đại Thiên Tôn cực lực tranh giành, có thể lựa chọn rất nhiều điều kiện tốt, làm cho tu vi của mình càng mạnh!

Hành động xông qua tầng thứ mười hai này lại càng khiến cho mọi người khi nhắc tới mình nhất định lại nhắc tới sự hơn người của kẻ này! Loại chuyện này đối với người luôn được coi là đệ nhất trong Dược Thiên Tôn như hắn rất không thoải mái!

- Chỉ là tầng thứ mười hai mà thôi. Trên đại địa của Tiên Tộc cũng có mấy người làm được điểm này! Giết hắn vẫn chỉ cần một nhịp thở!

Minh Đạo Tôn mặc hắc y trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng.

Nhưng nam tử trung niên mặc kim bào này lại nhìn chằm chằm vào tấm màn hư ảo. Không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cùng lúc này, trên Đế Sơn. Lão già đứng phắt dậy, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị nhưng do dự một chút lại chậm rãi ngồi xuống.

Ta lúc trước đã gặp hắn một lần. Người này trên người có Thiên Ngưu Hồn Khải... Lấy lực lượng của Hồn Khải xông qua tầng thứ mười hai thì vẫn không thể so sánh với Minh Đạo Tôn... Trừ phi hắn có thể mặc Hồn Khải xông qua tầng thứ mười ba... Nếu không thì cũng chỉ là một Dược Thiên Tôn tầm thường mà thôi.

Lão già trầm ngâm một lúc, sau khi ngồi xuống lại nhắm mắt lại.

Ôi, chỉ là gân gà... Thật sự là gân gà... Mời chào hay không đây... Hắn hẳn là không thể xông qua tầng thứ mười ba, phỏng chừng bỏ cuộc thôi... Hả!

Lão già nọ lập tức mở bừng đôi mắt. Chỉ thấy trong tấm lá thu, trong kim quang của đại điện tầng thứ mười hai, Vương Lâm toàn thân tràn ngập một luồng hơi nước vô hình, giống như áp sát thân thể hắn, hình thành

một luồng uy áp mà dù ở trong chiếc lá thu này cũng có thể cảm nhận được.

Cực Thủy Đạo!

Ngay lúc lão già này nhìn thấy gợn nước bên ngoài thân thể Vương Lâm thì hắn lập tức thấy thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, không ngờ không bỏ cuộc mà lao thẳng lên tầng thứ mười ba!

Trong nháy mắt thân ảnh hắn biến mất trong sương mù, nhằm về phía đại điện tầng thứ mười ba!

Cảnh tượng này khiến Minh Đạo Tôn mặc hắc y trong hoàng cung nơi Trung Châu không khỏi hừ lạnh một tiếng, sát khí trong mắt lóe lên.

Tiên Hoàng, ta muốn tới Thiên Tôn Niết một chuyến, xông lên tầng thứ mười sáu!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1959 Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh (9)

Toàn bộ Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn cũng như năm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc lúc này đều bị hành động điên cuồng của Vương Lâm trong Thiên Tôn Niết hấp dẫn sự chú ý.

Loại chuyện này rất ít khi xuất hiện tại Tiên Tộc, chỉ có Minh Đạo Tôn năm đó mới thu hút được sự chú ý tới vậy.

Nhưng lúc này hào quang của hắn không còn vĩnh viễn thuộc về Minh Đạo Tôn nữa mà đã bị phân tán ra một phần, bao phủ bên ngoài thân thể Vương Lâm!

Từ đó về sau, cả đại địa của Tiên Tộc, thậm chí trong lịch sử của Tiên Tộc, cái tên Vương Lâm sẽ tỏa sáng giống như ánh sáng của ngân hà, lấp lánh vô tận, cũng được moi người biết tới!

Thậm chí không lâu sau này, có lẽ cả người Cổ Tộc cũng rất có thể nghe nói tới chuyện này!

Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín của Tiên Tộc lần đầu trở thành Dược Thiên Tôn đã xông qua tầng thứ mười một, tầng thứ mười hai, lúc này chuẩn bị xông lên tầng thứ mười ba!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn trên Đế Sơn lúc này hai mắt không còn vẻ uể oải mà nhìn chằm chằm vào phiến lá thu trước người. Thần sắc hắn lúc này ngưng trọng, không còn chút vẻ lười nhác như trước.

Hắn hiểu rõ người có thể xông qua tầng thứ mười ba dù có mặc Hồn Khải thì cũng đủ để nói lên một sự thật, người này không phải là kẻ yếu...

Còn về Tiên Hoàng đã hiển lộ thân ảnh đang ngồi trong hoàng cung tại Trung Châu lúc này ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, vừa trầm tư vừa nhìn hình ảnh Vương Lâm tiến vào tầng thứ mười ba hiện lên trong tấm màn hư huyễn.

Ở bên cạnh hắn, Minh Đạo Tôn lúc này đã khoanh chân ngồi xuống, thần thức ngưng tụ tại thiên linh, chuẩn bị đi tới Thiên Tôn Niết!

Lúc này ở Thiên Tôn Niết, Đạo Nhất Đại Thiên Tôn hơi nhíu mày, thầm than một tiếng. Hắn biết lúc này Vương Lâm sợ rằng đã gây nên một cơn sóng gió. Tu sĩ như vậy thì dù là Đại Thiên Tôn tự mình mời chào cũng phải trả giá không nhỏ.

Nhưng cái giá dù có lớn đi nữa thì người này ngày sau có thể trở thành Đại Thiên Tôn, như vậy tất cả nỗ lực lúc trước đều sẽ hóa thành thiện duyên, thu được hồi báo rất sâu nặng. Có một đạo hữu là Đại Thiên Tôn,

lại có quan hệ trước đó, đối với bất cứ Đại Thiên Tôn nào cũng giúp địa vị của họ được nâng lên rất nhiều.

Võ Phong Đại Thiên Tôn ở bên cạnh cũng thầm than. Hắn có thể tính được là Vương Lâm lúc này ngoài Song Tử Đại Thiên Tôn ra thì sắp sửa bị bốn Đại Thiên Tôn tranh đoạt.

Trừ phi xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn...

Trong Thiên Tôn Niết lúc này hoàn toàn yên tĩnh. Đám tu sĩ Thiên Tôn trầm mặc nhìn bầu trời. Trong một ngày này bọn họ đã cảm nhận được sự chênh lệch của bọn họ và Vương Lâm. Từ tầng thứ năm, hắn đã xông thẳng lên tới tầng thứ mười hai.

Thậm chí hồi tưởng lại lúc Vương Lâm xông lên tầng thứ năm, trong lòng bọn họ còn nổi lên suy nghĩ, đúng thật là đáng buồn cười. Tu vi Thiên Tôn của bọn họ vốn không có tư cách mà bình luận một tu sĩ Dược Thiên Tôn đã vượt qua tầng thứ mười hai!

Lúc này đối với thân ảnh trên bầu trời, bọn họ chỉ còn lại sự ngưỡng mộ!

Dù là đám người Tuyết Vũ cũng trầm mặc, vẻ phức tạp trong thần sắc cũng bớt đi rất nhiều. Dù sao chênh lệch quá lớn cũng đủ để đánh tan mọi tâm tư.

Năm đó Minh Đạo Tôn cũng dừng lại ở tầng mười ba... Không biết người này có thể qua được hay không...

Hắn nếu vượt qua được tầng thứ mười ba này thì đã hoàn toàn áp đảo Minh Đạo Tôn năm xưa, trở thành đệ nhất trong đám Dược Thiên Tôn! Dù là hiện tại còn không bằng Minh Đạo Tôn hiện tại đã vượt qua tầng thứ mười lăm nhưng cũng kém không xa!

Còn về phần Tử Dịch Dược Thiên Tôn lúc này sắc mặt tái nhợt, đối với cảnh tượng tận mắt thấy này, hắn mặc dù biết mình hắn là không còn gì để nói nữa nhưng vẫn không nhịn được mà thần sắc phức tạp.

Tầng mười ba... Hắn tuyệt đối không thể vượt qua!

Lúc này Dược Thiên Tôn đến nơi đây trừ đám người Tuyết Vũ và Tử Dịch Dược Thiên Tôn ra còn có hơn hai mười người. Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn trời, chứng kiến giờ phút trọng đại này!

Không biết hắn có thể xông qua tầng thứ mười ba hay không...

Trong các Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc ta, người dừng lại ở tầng thứ mười ba này tính cả Tài Vi Tôn là chín người! Dù Vương Lâm không xông qua được tầng thứ mười ba nhưng lúc này cũng đã thuộc nhóm mười người đứng đầu trong Dược Thiên Tôn!

Mười ba tầng, hắn hắn là không thể xông qua đâu. Hắn cuối cùng cũng phải có cực hạn chứ.

Những Dược Thiên Tôn này đang truyền thần niệm nói chuyện với những người mình giao hảo, nhìn đại điện tầng thứ mười ba bị sương mù che phủ trên bầu trời.

Trong đại điện tầng thứ mười ba. Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, trong tích tắc khi cất bước đi vào, trước mắt liền xuất hiện không gian hư vô, bốn phía vẫn tràn ngập vụ khí như trước. Sương mù dày đặc cuồn cuộn, so với hai tầng trước còn nồng đậm hơn.

Ở trong sương mù này, Vương Lâm trầm mặc.

Tầng thứ mười hai, trong chín sinh linh thiên ngoại lại xuất hiện Thiên Ngưu... có thể vượt qua tầng thứ mười hai, ta có thể cảm giác đó đã là cực hạn khi ta mặc vào Hồn Khải...

Hồn Khải dù sao cũng không phải là vật vạn năng. Nó có thể đề cao tu vi của ta, có thể gia tăng chiến lực của ta nhưng theo tu vi của ta ngày càng cao, tác dụng của nó cũng dần dần bị giảm bớt. Dù sao thì tối đa nó cũng chỉ giúp ta tiếp cận Thiên Ngưu mà thôi...

Nhưng loại tiếp cận này trên thực tế vẫn có chênh lệch.

Cũng may mà ở tầng mười một ta học được Cực Hỏa Đạo, ở tầng mười hai ta lại cảm ngộ được Cực Thủy Đạo. Đây là Bát Cực Đạo mà Tiên Tổ được truyền thừa từ Thái Cổ thần cảnh, lúc này ta đã nắm được hai loại!

Tầng thứ mười ba này, ta vẫn có thể vượt qua...

Vương Lâm nhìn sương mù dày đặc này, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm.

Thế nào là đạo!

Khi hắn đang trầm ngâm thì trong sương mù truyền ra tiếng nói giống hệt như hai tầng trước. Tiếng nói này vang vọng, mang theo uy áp vô thượng.

Trong tiếng nói vang vọng này, ánh mắt Vương Lâm dần dần bình tĩnh lại. Vấn đề này hắn đã trả lời hai lần, mỗi lần đều không giống nhau. Lần đầu tiên nói hắn sinh tử là đạo, lần thứ hai hắn nói nhân quả là đạo.

Đây là lần thứ ba, Vương Lâm hiểu rõ lúc này chân giả là đạo!

Loại khảo nghiệm về cảm ngộ đối với đạo này có lẽ đối với người khác mà nói có độ khó nhất định nhưng theo Vương Lâm thấy thì đều là những thứ hắn đã suy tư từ khi ở động phủ giới.

Một lần hành động, thiên hạ chấn kinh... Ta hắn là đã miễn cưỡng đạt được rồi. Xông qua tầng thứ mười ba xong, lúc đó ta sẽ dừng lại. Dựa vào việc này, dù Đại Thiên Tôn có nhận ra ta mặc Hồn Khải nhưng thế cũng đủ rồi.

Vương Lâm trầm ngâm quyết định mọi việc.

Sinh tử là dây thừng, nối liền lại tạo thành một vòng tròn, đó là nhân quả, đó cũng là đạo! Người có mộng chướng, không phân rõ lúc nào tỉnh mộng, lúc nào là đang ngủ say. Mộng chướng ngăn trở chúng sinh thấy rõ thiên địa, chìm đắm không thể tự giải thoát, vì vậy lực lượng phát ta mộng chướng là chân giả, cũng chính là đạo!

Trong khi giọng nói kia vẫn vang vọng, đầu óc Vương Lâm hoàn toàn tỉnh táo. Hắn nhớ tới lần đầu tiên mình mộng đạo tại Chu Tước Tinh, chậm rãi nói.

Khi lời nói này của hắn thốt lên, sương mù dày đặc che phủ phía trước chợt tiêu tán, hiện ra tinh không...

Thời gian trôi qua, mọi người ở Thiên Tôn Niết sau một nén nhanh, ánh mắt nhìn về phía tầng thứ mười ba trên bầu trời dần dần hiện lên vẻ tiếc hận và sốt ruột.

Thời gian lần này so với lần hắn ở tầng thứ mười hai đã nhiều hơn không ít, có thể thấy hắn khó có thể vượt qua được tầng thứ mười ba này...

Xem ra hắn thực sự phải dừng lại ở tầng thứ mười ba này. Dù sao hắn cũng có cực hạn mà!

Không sai, lần đầu trở thành Dược Thiên Tôn liền có thể trở thành một trong thập cường của Dược Thiên Tôn, người này thanh danh đã vang dội rồi!

Đáng tiếc! Nếu hắn có thể xông qua tầng thứ mười ba thì có thể giống như Minh Đạo Tôn, trở thành một trong ba Dược Thiên Tôn cực mạnh của Tiên Tộc ta...

Hắn dù sao cũng không thể vượt qua được Minh Đạo Tôn...

Những tu sĩ Dược Thiên Tôn nơi này truyền đi thần niệm hoặc tiếc hận, hoặc thở phào nhẹ nhõm.

Cực hạn sao.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn nhìn lên bầu trời, hơi yên tâm một chút. Nếu không xông qua được tầng thứ mười ba thì hắn dễ dàng mời chào hơn.

Trong lúc mọi người đang suy đoán rằng Vương Lâm sẽ dừng lại ở tầng thứ mười ba thì đột nhiên trong Truyền Tống Trận cổ xưa xa xa tỏa ra ánh sáng vận chuyển. Tia sáng này lóe lên, trong đó ngưng tụ một thân ảnh. Sau khi ánh sáng tiêu tán, hiện ra trước mắt mọi người là một thanh niên mặc hắc y.

Sự xuất hiện của hắn khiến mọi người nơi này chấn động, cũng khiến những người nhìn thấy hắn chấn động tâm thần. Người này xuất hiện tại Thiên Tôn Niết tạo lên một cơn sóng gió!

- Minh Đạo Tôn!

- Hắn chính là Minh Đạo Tôn?

Ngay cả hắn cũng tới, nếu Vương Lâm không xông qua được tầng thứ mười ba thì thôi, nếu thật sự xông qua được thì không biết vẻ mặt Minh Đạo Tôn sẽ ra sao!

Đám Thiên Tôn tu sĩ này cũng không phải đều đã gặp Minh Đạo Tôn nhưng truyền âm đi khiến tất cả mọi người đều biết Minh Đạo Tôn là ai, ánh mắt nhìn về phía Minh Đạo Tôn có tôn kính nhưng lại cũng mang theo vẻ chờ mong.

Bọn họ chờ mong sau khi Vương Lâm hiện thân, trong nháy mắt khi ánh mắt hai người nhìn nhau sẽ phát sinh chuyện gì!

Đệ nhất cường giả trong Dược Thiên Tôn, đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn, Minh Đạo Tôn này lại tới đây! Việc này đúng là thú vị!

Rõ ràng là Minh Đạo Tôn cũng không thể ngưng thần tĩnh khí. Dù sao Vương Lâm hôm nay đã cho thấy hắn có thể vượt qua Minh Đạo Tôn. Hắn nếu không đến thì ngược lại khiến người ta cảm thấy không hợp lý.

Minh Đạo Tôn này trước giờ vẫn luôn cao ngạo, rất lâu chưa có ai khiêu chiến hắn, dù là Tài Vi Tôn cũng hoàn toàn bị Minh Đạo Tôn áp chế.

Hiểu rõ Minh Đạo Tôn chỉ có tu sĩ Dược Thiên Tôn. Lúc này thần sắc bọn họ bất động, ánh mắt đảo qua. Nội tâm cũng tràn ngập chờ mong.

Minh hữu ra mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, Võ Phong Đại Thiên Tôn.

Thần sắc thanh niên áo đen lạnh lùng, không nhìn đám Dược Thiên Tôn nơi này chút nào mà hướng về phía Đạo Nhất Đại Thiên Tôn và Võ Phong Đại Thiên Tôn ôm quyền cúi chào.

Võ Phong nhìn Minh Đạo Tôn, trong lòng thầm than. Người này năm đó hắn đã đưa ra vô số điều kiện tốt, nhưng đối phương lại lựa chọn Tiên

Hoàng. Đang muốn mở miệng, đột nhiên Võ Phong Đại Thiên Tôn ngẩng phắt đầu lên.

Không chỉ có hắn, tất cả mọi người nơi này tâm thần chấn động, không để ý tới Minh Đạo Tôn mà đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên bầu trời, đại điện tầng thứ mười ba bị mây mù che phủ lúc này bất ngờ bộc phát ra kim quang. Kim quang bùng lên khiến mây mù hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Khiến cho bầu trời trong nháy mắt biến thành sắc vàng.

Hắn xông qua tầng thứ mười ba rồi!

Minh Đạo Tôn trước kia khi vừa trở thành Dược Thiên Tôn, lần đầu xông lên phải dừng lại ở tầng thứ mười ba. Hôm nay Vương Lâm xông qua được, rõ ràng đã vượt Minh Đạo Tôn năm xưa rồi!

Thanh niên hắc y Minh Đạo Tôn lúc này con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm lên bầu trời, thần sắc hơi âm trầm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1960 Không xông lên nữa sao!

Giờ phút này cả Thiên Tôn Niết giống như sôi trào. Tu sĩ Thiên Tôn đối với việc Vương Lâm có thể xông qua tầng thứ mười ba cực kỳ khiếp sợ. Bọn họ vốn đã đánh giá hắn rất cao nhưng không ngờ vẫn hoàn toàn sai lầm.

Tầng thứ mười ba. Vương Lâm này rốt cục có bao nhiêu chiến lực. Hắn chẳng lẽ hôm nay muốn liên tục xông lên tầng thứ mười chín sao!

Người này hôm nay trong vòng một ngày có thể nói đã khiến thiên hạ chấn kinh!

Ánh mắt đám tu sĩ Dược Thiên Tôn nhìn về bầu trời ẩn chứa vẻ rung động. Bọn họ có đủ lý do để khiếp sợ biểu hiện hôm nay của Vương Lâm!

Hầu như trong nháy mắt khi tầng thứ mười ba này tỏa ra kim quang, một lát sau, hơn phân nửa ánh mắt của của mọi người nơi này bỗng nhiên đồng thời ngưng tụ về phía Minh Đạo Tôn.

Vương Lâm có thể xông qua tầng thứ mười ba. Vô hình trung giống như khiêu chiến, khiêu chiến với Minh Đạo Tôn!

Minh Đạo Tôn nhìn bầu trời, thần sắc bình tĩnh nhưng thân thể lại có hàn khí tỏa ra, hình thành một cơn lốc ngưng tụ trong cơ thể. Hàn khí này khuếch tán ra khiến tiếng xôn xao bốn phía chợt yên tĩnh lại.

Trên bầu trời, bên ngoài tầng cung điện thứ mười ba. Thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, thân thể sau khi xuất hiện liền không xông lên tầng thứ mười bốn nữa mà từ từ hạ xuống.

Hắn hạ xuống khiến bốn phía yên tĩnh, tất cả tu sĩ đều nhìn lại.

Không xông lên nữa sao!

Trong sự yên tĩnh này, trong lúc Vương Lâm hạ xuống, một giọng nói lạnh như băng bất ngờ chậm rãi từ trong miệng Minh Đạo Tôn truyền ra.

Trong nháy mắt khi âm thanh này vang vọng trong Thiên Tôn Niết, tất cả tu sĩ nghe thấy tâm thần đều chấn động, ánh mắt đều lộ ra ánh sáng kỳ dị, mơ hồ chờ mong. Bọn họ có thể cảm nhận được, tiếp theo đây nhất định sẽ là bão tố!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn thần sắc bình thản, không mở miệng nói gì. Võ Phong Đại Thiên Tôn bên cạnh hắn mỉm cười, coi như không nghe thấy, nhìn hai Dược Thiên Tôn cực kỳ ưu tú của Tiên Tộc một chút, thử xem tiếp theo sẽ thế nào.

Cảnh tượng này đối với tu sĩ bốn phía còn hấp dẫn hơn là lúc Vương Lâm xông lên Thiên Tôn Niết.

Thậm chí ở bên ngoài Thiên Tôn Niết, trên đại lục của Tiên Tộc, những người nhìn thấy cảnh tượng này cũng nổi lên hứng thú nồng đậm. Cửu Đế Đại Thiên Tôn trên Đế Sơn nhìn phiến lá thu, hai mắt lấp lánh ánh sáng.

Có thể xông qua tầng thứ mười ba, người này đáng để mời chào. Lúc này Minh Đạo Tôn nói năng bức người, thú vị. Không biết Vương Lâm này hồi phục ra sao. Nhìn bộ dáng của hắn thì tầng thứ mười ba cũng không dễ vượt qua hả... .nhưng dù là như thế thì danh tiếng của hắn cũng đã kinh thiên động địa rồi.

Trong hoàng cung tại Trung Châu, Tiên Hoàng ngồi trên long ỷ nhìn tấm màn hư ảo phía trước, khóe miệng chậm rãi lộ nụ cười.

Chỉ xông qua tầng thứ mười ba, còn chưa đáng kể! Tính cách Minh Đạo cao ngạo, không cho phép trong đám Dược Thiên Tôn có người vượt qua hắn, dù chỉ là người lần đầu trở thành Dược Thiên Tôn cũng không cho phép xuất hiện người ưu tú hơn. Tính cách này vốn không tốt nhưng hắn

lại có thể đưa tính xấu này dung hợp vào trong tu hành thì ta cũng không để ý.

Thôi, để Minh Đạo Tôn giáo huấn Vương Lâm này một chút, để hắn biết dù hắn xông qua được tầng thứ mười ba của Thiên Tôn Niết thì đến hoàng thành của ta cũng phải cúi đầu!

Đông Châu, Tử Dương Tông, tu sĩ trung niên nhìn tấm gương trước mặt, đôi mày nhíu lại.

Minh Đạo... Người này hơi quá phận rồi, làm trò trước mặt tất cả tu sĩ Thiên Tôn, dùng ngữ khí đó nói chuyện rõ ràng là ẩn chứa sự khinh miệt!

Trong Thiên Tôn Niết, Vương Lâm thân thể đã hạ xuống tầng thứ chín, đột nhiên sững lại, nhìn thanh niên mặc hắc y ở phía không xa đang lạnh lùng nhìn mình.

- Ngươi là ai!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Hắn hiển nhiên nhận ra địch ý của đối phương.

- Minh Đạo!

Thần sắc thanh niên mặc áo đen lạnh như băng, ẩn chứa vẻ cao ngạo.

- Ta đang hỏi ngươi, sao lại không xông tới nữa!

Vương Lâm nhướng mày, hơi trầm ngâm liền đoán ra vì sao đối phương lại như vậy, hiển nhiên là vì mình xông qua tầng thứ mười ba đã vượt qua người này năm xưa.

Tu vi đạt tới Dược Thiên Tôn rất ít người có tính cách giống kẻ này...

Vương Lâm nhìn Minh Đạo Tôn một cái, hai mắt âm thầm lóe lên.

Lấy cao ngạo nhập đạo, tâm cao khí ngạo mà tu hành, không cho phép người khác hơn mình nửa điểm... Ý cao ngạo ngày tràn ngập tâm thần, khó trách hắn có thể trở thành đệ nhất trong Dược Thiên Tôn. Người này rất có khả năng không hỏi thế sự, toàn tâm toàn ý dung nhập vào đạo cao ngạo!

Vương Lâm mỉm cười, không để ý tới thanh niên mặc hắc y này nữa mà thân thể nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía chỗ Võ Phong Đại Thiên Tôn ở xa xa.

Vương Lâm ra mắt hai vị Đại Thiên Tôn. Lần này xông qua Thiên Tôn Niết tới đây, tại hạ còn có chuyện quan trọng, vì vậy phải rời đi.

Vừa nói với Võ Phong Đại Thiên Tôn, Vương Lâm hoàn toàn không nhìn về phía Minh Đạo Tôn, lại ôm quyền vái Võ Phong Đại Thiên Tôn và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn một vái.

Có thể xông qua tầng thứ mười ba đã thuộc nhóm đỉnh phong của Dược Thiên Tôn trong Tiên Tộc ta. Vương Lâm, ta sẽ đi tìm ngươi!

Võ Phong Đại Thiên Tôn mỉm cười, hướng về phía Vương Lâm hơi gật đầu.

Ha ha, Vương Lâm tiểu hữu. Ngươi vẫn nhớ ước định năm đó. Như vậy bổn tôn cũng sẽ đi tìm ngươi. Điều kiện cụ thể thì đợi lúc gặp mặt rồi bàn bạc đi.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Vương Lâm hướng về phía Đạo Nhất Đại Thiên Tôn và Võ Phong Đại Thiên Tôn ôm quyền một lần nữa, không nhìn Minh Đạo Tôn mà bay thẳng về phía Truyền Tống Trận cổ xưa ở xa xa, định rời khỏi nơi này.

Hắn cảm thấy mình đã khiến thiên hạ chấn kinh, đạt được mục đích rồi. Mà tầng thứ mười ba kia hắn nếu không dùng một chút lực lượng của phân thân trong hư vô, chỉ dựa vào Hồn Khải thì không thể thành công xông qua tầng này.

Cho nên tới giờ phút này hắn mới có ý định ngừng lại. Tầng thứ mười ba cũng đủ để khiến Đại Thiên Tôn rất coi trọng rồi.

Đối với hành động của Vương Lâm, tu sĩ bốn phía ánh mắt nhìn theo, trong lòng cũng hơi thất vọng.

Xem ra Vương Lâm này cũng không dám chọc vào Minh Đạo Tôn.

Đây là hắn tự biết thân biết phận. Dù sao thì hắn cũng mới chỉ xông qua tầng thứ mười ba còn Minh Đạo Tôn đã xông qua tầng thứ mười lăm. Là đệ nhất trong Dược Thiên Tôn!

Chẳng qua Minh Đạo Tôn này đúng là chỉ biết gây sự, giọng điệu vừa rồi giống như chất vấn vậy.

Tai sao lại gây sự chứ. Trong tu sĩ chúng ta, Minh Đạo Tôn là cường giả mạnh nhất dưới Đại Thiên Tôn, vốn nên là như thế. Ngược lại Vương Lâm này trực tiếp không thèm quan tâm, cũng hơi cuồng ngạo rồi.

Tiếng nghị luận bốn phía không còn dùng thần niệm truyền ra nữa mà ào ào vang lên. Họ cố ý như vậy, càng ngày tiếng bàn luận lại càng cao, dù Vương Lâm đã đi tới Truyền Tống Trận xa xa kia cũng nghe được một chút.

Nhướng mày, Vương Lâm quay đầu nhìn lại đám tu sĩ phía sau. Dưới ánh mắt của hắn, tiếng bàn luận chợt im bặt. Xoay người không để ý tới đám người này nữa, Vương Lâm đang muốn thông qua Truyền Tống Trận rời khỏi Thiên Tôn Niết này.

Nhưng vào lúc này lại có người không muốn hắn rời đi như vậy!

- Cứ thế mà đi sao, bổn tôn đã liên tục hỏi ngươi hai lần rồi đó!

Trên bầu trời truyền tới giọng nói lạnh như băng. Thanh niên Minh Đạo Tôn mặc hắc y lại lạnh lùng nói.

Bước chân Vương Lâm sững lại, hơi trầm ngâm, xoay người nhìn về phía Minh Đạo Tôn.

- Không sai, Vương Lâm ta không xông tới nữa, muốn rời đi, ngươi có chuyện gì sao?

Không có chuyện gì, chỉ là muốn ngươi xông lên tầng mười bốn một lần, sau khi ngươi thất bại có thể rời đi.

Thanh niên mặc hắc y kia chậm rãi mở miệng, thần sắc càng cao ngạo.

Vương Lâm nghe vậy đột nhiên buồn cười, không để ý tới thanh niên Minh Đạo Tôn nọ mà thân thể nhoáng lên, Truyền Tống Trận dưới chân đột nhiên tỏa ra ánh sáng. Nhưng lúc này trong mắt Minh Đạo Tôn chợt lóe lên sát khí.

Làm càn!

Hắn vừa nói vừa giơ tay phải lên, bỗng nhiên hướng về phía Truyền Tống Trận điểm một chỉ. Một chỉ này khiến Thiên Tôn Niết chấn động, một ngón tay khổng lồ biến ảo ra trong thiên địa, bay thẳng về phía Truyền Tống Trận!

Trong Thiên Tôn Niết cấm tranh đấu, đây đã là quy định trường tồn từ vạn cổ. Nhưng lúc này Minh Đạo Tôn lại không thèm để ý tới quy định chút nào, trực tiếp ra tay!

Quy định này cũng không phải do Tiên Tổ đặt ra mà là hậu nhân chế định, cho nên dù ra tay thì cũng không thể khiến cho Thiên Tôn Niết biến hóa giết chết. Nhưng quy định này cũng hiếm có ai có gan không theo!

Ngón tay khổng lồ trong nháy mắt biến ảo ra, dẫn động thiên địa lực bốn phía, cũng khiến cho đám tu sĩ bốn phía hít sâu một hơi, thần sắc hoảng sợ đồng loạt lui lại phía sau.

Hắn dám ra tay ở đây!

Không hổ là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn, không ngờ có gan phá vỡ quy định nơi này!

Quy định này là do Đại Thiên Tôn định ra, Minh Đạo Tôn này thật to gan!

Ngón tay khổng lồ kia mang theo tiếng gào thét kinh thiên động địa đánh thẳng về phía Vương Lâm đang ở trong Truyền Tống Trận. Nếu Vương Lâm không phản kháng thì trong quá trình truyền tống này, thần thức nhất định bị hao tổn, thậm chí có khả năng tan vỡ.

Nhưng hắn nếu né tránh thì lại bị buộc phải rời khỏi Truyền Tống Trận, không thể rời đi!

Loại hành vi này không nghi ngờ gì nữa chính là ở trước mặt mọi người, đánh tan nhuệ khí của Vương Lâm, đồng thời đả kích nghiêm trọng danh tiếng của Vương Lâm sau khi xông qua mười ba tầng Thiên Tôn Niết.

Đồng thời khiến Vương Lâm mất dang tiếng, cũng khiến cho mọi người biết Minh Đạo Tôn hắn mạnh mẽ! Mà Minh Đạo Tôn cũng biết, Dược Thiên Tôn trong lúc chém giết dù không nhiều nhưng lúc ra tay chỉ cần không quá mức thì Đại Thiên Tôn cũng không mạnh mẽ can thiệp!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn và Võ Phong Đại Thiên Tôn nhướng mày. Đạo Nhất do dự một chút liền không mở miệng nhưng Võ Phong Đại Thiên Tôn lại hừ lạnh một tiếng.

Minh Đạo! Ngươi thật to gan! Có gan ở nơi này ra tay sao!

Hắn vừa nói, tay phải vừa vung lên. Nhưng lúc này một tiếng cười dài từ trong đám tu sĩ phía dưới vang lên. Chỉ thấy thân thể một tu sĩ Thiên Tôn bỗng bất ngờ bộc phát ra kim quang, bất ngờ bên ngoài thân thể huyễn hóa thành một hư ảnh bao phủ toàn thân hắn. Hư ảnh này mặc kim bào, đầu đội vương miện, đúng là Tiên Hoàng!

Tiên Hoàng lúc này dùng thần thông đặc thù, xuất hiện ở nơi này! Tay phải hắn giơ lên, lập tức hóa giải áp lực do Võ Phong Đại Thiên Tôn ra tay.

Vương Lâm trong Truyền Tống Trận ngẩng phắt đầu, trong mắt lóe lên hàn quang, lộ ra sát khí! Hắn vốn không muốn ở nơi này gặp chuyện không vui, vốn định rời đi nhưng hành vi lúc này của Minh Đạo Tôn lại khiến Vương Lâm tức giận!

Hắn không cho phép mục đích của mình bị đổi phương phá hoại!

Thân thể hắn nhoáng lên, trong nháy mắt khi ngón tay kia gào thét lao tới liền ra khỏi Truyền Tống Trận. Sau khi đi ra, ngón tay kia liền tiêu tán, giống như đối phương không có ý định giết hắn mà chỉ đùa cợt một phen vậy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1961 Quay ngược lại!

- Tiên Hoàng, ngươi có ý gì!

Hai mắt Võ Phong Đại Thiên Tôn sững lại, nhìn hư ảnh Tiên Hoàng bên ngoài thân thể một tu sĩ Thiên Tôn đang từ mặt đất bay lên.

Võ Phong, chớ tức giận. Minh Đạo cũng chưa đả thương người, sao lại nói là vi phạm quy định được.

Tiên Hoàng bên ngoài thân thể tu sĩ Thiên Tôn mỉm cười nhưng thần sắc lại có một vẻ không thể phản đối, ánh mắt liếc về phía Vương Lâm bên ngoài Truyền Tống Trận.

Chưa nói tới vừa rồi nếu Vương Lâm không rời khỏi Truyền Tống Trận kia. Một chỉ này đánh xuống nhất định khiến thần thức bị hao tổn. Loại hành vì này chẳng những vi phạm quy định của Thiên Tôn Niết mà còn hơi vô sỉ!

Võ Phong Đại Thiên Tôn vung tay áo lên, hai mắt lấp lánh hữu thần, không lui lại chút nào!

- Võ Phong người nói năng hơi quá rồi. Người này hiện giờ có tổn thương chút nào chưa?

Tiên Hoàng mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

Võ Phong lạnh lùng nhìn Tiên Hoàng, không nói gì nữa.

Nếu không bị tổn thương thì vừa rồi ra tay không cần nói tới nữa. Võ Phong, ta biết ngươi xem trọng người này, muốn mời về dưới trướng. Việc này ta không tranh đoạt cùng ngươi. Loại tu sĩ này...

Tiên Hoàng cúi đầu. Liếc nhìn Vương Lâm một cái.

- Chỉ là gân gà mà thôi. Hắn mặc Hồn Khải cho nên mới vượt qua được tầng thứ mười ba. Nhưng nếu không có Hồn Khải, sợ rằng ngay cả Dược Thiên Tôn cũng khó lòng đạt được!

Tiên Hoàng lạnh nhạt nói.

Hắn là Tiên Hoàng, là Bát Cực Đại Thiên Tôn, lời nói rất có trọng lượng, vượt qua tất cả tu sĩ Đại Thiên Tôn. Giờ phút này lời này vừa nói ra liền tạo nên chấn động trong Thiên Tôn Niết!

Vương Lâm có Hồn Khải, tuyệt đại bộ phận tu sĩ Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn ở nơi này đều không biết. Bọn họ vốn tưởng rằng Vương Lâm dựa vào một thân thực lực mới có thể xông lên tầng thứ mười ba, nhưng giờ phút này khi nghe được lời của Tiên Hoàng nói thì liền bộc phát ra tiếng tranh luận ầm ầm!

Hắn có Hồn Khải! Người này không ngờ vô sỉ như vậy!

Ta đã nói rồi mà. Hắn làm sao lại có thể xông qua tầng thứ mười ba. Hóa ra là như thế. Mượn lực lượng của Hồn Khải thì ta cũng có thể làm được điều này!

Khó trách hắn có thể nhanh chóng xông qua các tầng như vậy, hóa ra là như thế. Tu vi thực tế của người này chỉ sợ là ở tầng năm. Bởi hắn mặc

Hồn Khải nên mới có thể vượt qua được. Hắn có thể lừa gạt chúng ta nhưng không thể lừa được Đại Thiên Tôn!

Suýt nữa bị hắn lừa rồi. Vương Lâm này thật là vô sỉ! Dược Thiên Tôn gì chứ. Hắn căn bản chỉ là một Thiên Tôn tầm thường, sợ là sau khi bỏ Hồn Khải ra thì ngay cả ta trong một nhịp thở cũng có thể giết chết!

Đúng, ta đã hoài nghi tu vi của hắn ngay cả Thiên Tôn cũng chưa tới, sở dĩ có thể tới nơi này hoàn toàn dựa vào lực lượng của Hồn Khải! Ngươi xem tu vi của hắn đi, rõ ràng chỉ là Không Kiếp trung kỳ, ngay cả Kim Tôn còn chưa tới. Ta vốn tưởng hắn ẩn dấu khí tức, nhưng hiện tại nhìn lại thì hắn chỉ là một tu sĩ Không Kiếp trung kỳ nhỏ nhoi mà thôi!

Khó trách hắn xông qua được tầng thứ mười ba. Đạo Nhất Đại Thiên Tôn và Võ Phong Đại Thiên Tôn đã tới nhưng Cửu Đế Đại Thiên Tôn lại mãi vẫn không xuất hiện, hiển nhiên là đã sớm nhìn ra được sự vô sỉ của người này, khinh thường không thèm mời chào hắn!

Người này đâu có phải là thiên tài gì, rõ ràng chỉ là một kẻ đạo danh, lừa chúng ta. Sớm biết như thế ta đã không tới đây xem làm gì!

Tu sĩ Thiên Tôn phẫn nộ như thế nguyên nhân chủ yếu là do ghen ghét. Sự ghen ghét này vốn vì chênh lệch quá lớn mà đã gần như tiêu tán sạch nhưng sau khi biết tất cả đều là giả dối thì lập tức bộc phát ra.

Đám tu sĩ Dược Thiên Tôn thần sắc cũng trở nên cổ quái, nhìn về Vương Lâm phía dưới.

Đúng là mặc Hồn Khải... Nhưng dù là Hồn Khải mà có thể xông qua tầng thứ mười ba thì cũng có chút bản lĩnh...

Ôi, không ngờ người này thanh danh vốn hiển hách, trở thành một trong tam đại cường giả Dược Thiên Tôn lại bị Tiên Hoàng không khách khí nói thẳng ra. Hắn chẳng lẽ có mâu thuẫn với Tiên Hoàng...

Việc này có chút không hợp lý. Nếu đúng là chỉ đơn giản như vậy thì Võ Phong và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cũng không cần tới đây quan sát.

Tiếng tranh luận bốn phía truyền vào tai Vương Lâm. Hắn đứng trầm mặc ở nơi đó, sắc mặt hơi tái nhợt. Hắn lúc này cũng vẫn được vạn người để ý, nhưng nếu so với lúc trước thì đúng là một trời một vực!

Đây chính là mục đích của Tiên Hoàng. Hắn sẽ không để Vương Lâm dễ dàng đạt được danh vọng ở nơi này, trong giờ phút mấu chốt này mới nói ra, nghe tiếng tranh luận của tu sĩ bốn phía mà mỉm cười.

Hóa ra ngươi mặc Hồn Khải mới xông qua được tầng thứ mười ba. Ta còn bảo tại sao ngươi lại phải vội vàng rời đi mà không xông lên tầng thứ mười bốn. Sợ là Hồn Khải kia đã hết thời gian rồi, ngươi không thể tiếp tục giả bộ nên mới lập tức rời đi.

Thôi, tu sĩ như ngươi không có tư cách để ta nhìn một cái, cút đi!

Minh Đạo Tôn cười lạnh, sau khi nhìn Vương Lâm một cái liền vung tay áo lên.

Thật sự là mất hứng!

Đối mặt với tất cả những lời đàm luận và ánh mắt khinh miệt của tu sĩ nơi này, Đạo Nhất Đại Thiên Tôn muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng trong lòng lại thầm than. Hắn biết Vương Lâm này từ nay về sau ở Tiên Tộc sẽ phải mang xú danh rồi.

Tiên Hoàng trong thời khắc này lại nói ra những lời như vậy, hắn là có chút liên hệ với người này... Hắn hôm nay danh khí xấu như vậy, biết thế... Thôi, tốt hơn không nên mời chào nữa. Người này tuy có lý giải khác người nhưng hôm nay bị phế rồi.

Đạo Nhất than nhẹ. Đối với Vương Lâm đã coi như bỏ cuộc.

Đúng lúc này thì trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói phẫn nộ của nữ tử. Giọng nói này ẩn chứa toàn bộ tu vi, vang vọng khắp Thiên Tôn Niết này.

Các ngươi câm miệng! Các ngươi căn bản là không biết vài chục năm trước, Vương Lâm này không mặc Hồn Khải cũng có thể đánh với ta một trận, các ngươi có tư cách gì mà nói hắn!

Dù là mặc Hồn Khải vào thì đã sao. Đây vốn chứng tỏ là hắn được sinh linh thiên ngoại thừa nhận, ban cho lực lượng mà thôi, cũng là tu vi của hắn!

Tầng thứ mười ba, hắn có lực lượng xông qua tầng thứ mười ba. Các ngươi châm chọc hắn có ai dám tiến lên đối chiến với hắn! Các ngươi nếu đã ghen ghét vậy thì cũng đi tìm Hồn Khải mà mặc vào, được Hồn Khải tán thành xem sao. Lại xông lên Thiên Tôn Niết này cho ta xem!

Giọng nói này là của Hải Tử Thiên Tôn. Thanh danh của Hải Tử Thiên Tôn trong Tiên Tộc rất lớn, có liên quan tới Cửu Đế Đại Thiên Tôn, cũng có liên quan tới tu vi bản thân nàng.

Lời nói vừa truyền ra, bốn phía lập tức yên tĩnh.

Vương Lâm vẫn trầm mặc không nói, đứng bên ngoài Truyền Tống Trận, sắc mặt tái nhợt. Trong ánh mắt nghi vấn của mọi người, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng về phía Hải Tử Thiên Tôn đang phẫn nộ kích động ở phía xa xa.

Cô bé Hải Tử kia đừng nói lung tung. Ngươi dù là Thiên Tôn cũng tốt, Dược Thiên Tôn cũng được, trọng điểm là tu vi bản thân, ngoại lực dù sao cũng có hạn thôi! Vương Lâm này cực hạn là mười ba tầng, từ nay về sau sợ là mấy trăm ngàn năm cũng khó tiến nổi nửa bước. Tạm thời đạt được cấp độ này thì có tác dụng gì?

Tiên Hoàng lắc đầu, chậm rãi nói.

Đạo lý này đám tu sĩ các người phải nhớ rõ, chớ để cho ngoại vật trì hoãn tu hành của bản thân. Vương Lâm này là một ví dụ, các ngươi hãy coi đó làm gương!

Ngoại lực? Danh hiệu Đại Thiên Tôn cũng là ngoại lực, là do Thái Cổ thần cảnh truyền xuống. Nếu theo lời ngươi thì ngoại lực như vậy chúng ta không nên đạt được à?

Võ Phong Đại Thiên Tôn im lặng hồi lâu liền đột nhiên nói.

Dù là Tiên Hoàng Bát Cực Đại Thiên Tôn ngươi, ta nhớ rõ năm đó với tu vi Thiên Tôn, nếu không có truyền thừa huyết mạch của ngươi, được phúc ấm của Tiên Tổ thì ngươi có thể kế thừa danh hiệu Bát Cực này không?

Ngoại lực cũng là một loại lực lượng, chỉ cần có lực lượng đánh tan tất cả, ai dám nói gì!

Sắc mặt Võ Phong Đại Thiên Tôn lạnh như băng, nhìn Tiên Hoàng, lại mở miệng nói.

Ngươi nói hắn là gân gà, phải chẳng Tiên Tổ trong mắt ngươi, hậu nhân sau này cũng đều là gân gà?

Những lời này của Võ Phong đã cực kỳ không khách khí.

Tiên Hoàng nhìn Võ Phong, thần sắc dần dần trở nên âm lãnh.

Danh hiệu Đại Thiên Tôn, Hồn Khải sao có thể so sánh được. Võ Phong, người như vậy ngươi hôm nay có thể coi trọng thật khiến ta kinh ngạc. Người này mặc vào Hồn Khải, tầng thứ mười ba đã là cực hạn. Nhưng nếu hắn đạt được danh hiệu Đại Thiên Tôn thì mười chín tầng cũng xông qua dễ dàng. Ngươi có cảm thấy vậy không!

Đừng nói là mười chín tầng, nếu hiện tại hắn có thể xông qua mười lăm tầng, ta liền lấy tên Liên Đạo Chân ta truyền thánh chỉ, báo cho tất cả thiên hạ biết hắn là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn trong Tiên Tộc ta!

Chẳng qua hắn làm được sao?

Võ Phong trầm mặc.

Tiên Hoàng mỉm cười, giống như không thèm để ý chút nào đối với lời nói của Võ Phong, xoay người, hư ảnh dần dần giống như sắp tiêu tán.

- Minh Đạo, quay về hoàng cung thôi, chuyện này kết thúc rồi.

Đạo Nhất thầm than, xoay người chuẩn bị rời khỏi Thiên Tôn Niết. Thậm chí tu sĩ Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn ở nơi này cũng đều có ý định rời đi. Trò vui ở nơi này đã hết rồi.

Minh Đạo Tôn lạnh lùng nhìn Vương Lâm đang trầm mặc, cười lạnh một tiếng, đang định rời đi.

Nhưng vào lúc này đột nhiên Vương Lâm thở dài. Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía thân ảnh Tiên Hoàng đang chuẩn bị tiêu tán.

- Mười lăm tầng sao. Tiên Hoàng, ngươi xem cho kỹ nhé!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh nhưng trong cơ thể lại có một luồng lực lượng đang điên cuồng ngưng tụ, vào giờ khắc này ầm ầm bộc phát ra, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng lên bầu trời!

Hành động này của hắn khiến Tiên Hoàng sững lại, nhướng mày, thân thể đang tiêu tán liền lập tức ngưng thật lại, nhìn theo thân ảnh Vương Lâm.

Hai mắt Võ Phong sáng ngời, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm giống như một con trường long xông thẳng lên chín tầng trời.

Không chỉ có bọn hắn, tất cả tu sĩ ở Thiên Tôn Niết lúc này bất ngờ đều ngẩng đầu lên nhìn theo thân ảnh Vương Lâm, ngưng thần nhìn lại!

Hắn muốn làm gì!

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn xông lên! Hồn Khải của hắn đã đạt cực hạn rồi, hắn lấy gì mà xông lên.

Minh Đạo Tôn nhìn thân ảnh Vương Lâm, đột nhiên cảm thấy khiếp hãi, lại có một cảm giác không ổn truyền khắp toàn thân. Cửu Đế Đại Thiên Tôn tại Đế Sơn lúc này sửng sốt, thân thể đứng phắt dậy nhìn chằm chằm vào phiến lá thu trước người.

Hắn lúc trước đối với những lời nói của Tiên Hoàng cũng cảm thấy hơi đồng ý, nhưng giờ phút này khi thấy hành động của Vương Lâm, trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

Người này dựa vào cái gì mà xông lên?

Cả trong Tử Dương Tông tại Đông Châu, giờ phút này bên cạnh tu sĩ trung niên, Song Tử Đại Thiên Tôn đang chơi đùa đã về lại nơi này. Các nàng thấy cảnh tượng Vương Lâm bị bao người chỉ mắng, rất phẫn nộ, lúc này thấy thân ảnh Vương Lâm bay thẳng tận chín tầng trời, lập tức vô cùng chờ mong.

Vương... Vương Lâm?

Tham Lang ở phía sau Song Tử Đại Thiên Tôn bị hành hạ xong, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong tấm gương, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1962 Là ai!

Giờ phút này ở Thiên Tôn Niết, thân ảnh Vương Lâm xông thẳng lên chín tầng trời. Hắn không muốn như thế. Hắn vốn muốn dừng lại ở tầng thứ mười ba nhưng Tiên Hoàng xuất hiện, nói những lời kia khiến trong lòng Vương Lâm bùng lên lửa giận!

Cỗ lửa giận này chứng minh tất cả phán đoán của hắn trước kia, chuyến đi hoàng thành sẽ cực kỳ nguy hiểm!

Cho nên Tiên Hoàng muốn đánh vào khí thế của Vương Lâm, khiến hắn không được Đại Thiên Tôn mời chào, dù là mời chào cũng không có cách nào được đối đãi giống như tu sĩ Dược Thiên Tôn xông qua được tầng thứ mười ba.

Phương thức như vậy là trực tiếp nhất, cực kỳ hữu hiệu!

Từ lúc huy hoàng nhất rớt xuống ngàn trượng, từ đỉnh điểm được mọi người chú mục lại bị cả vạn người khinh miệt. Loại cảm giác tương phản mãnh liệt này Vương Lâm có thể không thèm để ý. Hắn vốn không phải là người để ý tới những chuyện này nhưng mục đích của hành động khiến thiên hạ chấn kinh này lại biến thành một trò cười, chẳng những không đạt hiệu quả ngược lại còn khiến tiếng xấu của hắn lan xa khắp đại lục của Tiên Tộc.

Chuyện như vậy hắn tuyệt đối không cho phép! Cho dù là Tiên Hoàng hắn cũng muốn đấu một trận!

Tầng thứ mười lăm. Được, ngươi nếu đều cho rằng cực hạn của ta là tầng mười ba. Vậy thì hôm nay ta cũng muốn kiêu ngạo một lần, hoàn toàn bạo phát. Tiên Hoàng, ngươi hèn hạ như vậy, có thể thấy trong huyết mạch của ngươi vốn có sự vô sỉ!

Khó trách tu sĩ bị phong ấn ở Đông Lâm Tông lại có oán niệm không tiêu tan, nói Liên Vân Quyết hèn hạ!

Ánh mắt Vương Lâm lộ hàn ý. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới tầng mười ba, thoáng một cái liền thẳng tới tầng thứ mười bốn.

Ở tầng thứ mười bốn, trong tích tắc khi Vương Lâm sắp bước vào, thân thể Vương Lâm dừng lại một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới.

Tiên Hoàng, ngươi mở to hai mắt nhìn kỹ cho Vương mỗ!

Làm càn!

Minh Đạo Tôn bên cạnh người Tiên Hoàng lập tức quát lên nhưng Tiên Hoàng thần sắc lại bình thường, ngược lại còn mỉm cười.

Ta đang xem ngươi có thể xông qua tầng thứ mười lăm hay không!

Chỉ là đồng tử trong hai mắt hắn lại âm thầm co rụt lại.

Vương Lâm cười lạnh. Nếu đã lật mặt thì hắn lại càng không cố kỵ. Càng như thế, khi việc này truyền ra, hắn tới hoàng thành lại càng an toàn.

Hắn bước một bước, bất ngờ bước vào tầng thứ mười bốn!

Thời gian Hồn Khải không còn nhiều lắm, nếu đã muốn khiến thiên hạ chấn kinh thì lúc này ta phải dùng tới phân thân trong pháp tắc của Tiên Cương! Phân thân, lấy hồn làm vật dẫn, dung nhập thân thể!

Thân ảnh Vương Lâm biến mất trong đại điện tầng thứ mười bốn.

Sau khi Vương Lâm tiến vào tầng thứ mười bốn, tu sĩ phía dưới hoàn toàn yên tĩnh. Biến hóa kịch liệt này không thể áp chế được chuyện bọn họ biết Vương Lâm mặc Hồn Khải xông qua tầng thứ mười ba.

Tầng thứ mười bốn, Dược Thiên Tôn lúc này chỉ có Minh Đạo Tôn và Tài Vi Tôn mới có thể xông qua... Vương Lâm này chỉ là hạng người đạo danh, căn bản không thể xông qua nổi!

Hắn chỉ sợ là thẹn quá hóa giận, định liều mạng xông qua.

Thú vị, chuyện trong Thiên Tôn Niết ngày hôm nay có thể nói là khúc chiết vô cùng, xuất hiện rất nhiều biến hóa. Không biết biến hóa cuối

cùng sẽ ra sao.

Không cần suy nghĩ nữa. Người này không thể xông qua đâu! Thời gian mặc Hồn Khải của hắn đã hết, dựa vào đâu mà xông qua chứ!

Tu sĩ Thiên Tôn lạnh lùng nhìn bầu trời, trong lòng đám người này đối với Vương Lâm rất lạnh lùng khinh bỉ. Còn về phần mấy chục tu sĩ Dược Thiên Tôn giờ phút này tâm tư cũng bất đồng nhưng đại bộ phận cũng đều nhận định Vương Lâm sẽ thất bại, coi hành động này của Vương Lâm là dã thú cùng đường.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn nhìn bầu trời nhíu mày. Hắn cũng không cho rằng Vương Lâm có thể vượt qua tầng thứ mười bốn.

Tâm tính không kiên định, bị Tiên Hoàng nói mấy câu liền liều mạng như vậy, căn bản là không thể xông qua nổi còn muốn xông lên. Người này không đáng để mời chào.

Minh Đạo Tôn cười lạnh không ngừng, vẻ mặt giống hắn lúc này cũng chỉ có vài người, nhưng ánh mắt nhìn bầu trời lại hiện lên vẻ kiêng kỵ sâu đậm. Hắn cũng không biết vì sao lại cảm thấy không ổn.

Tiên Hoàng bên cạnh hắn cũng trầm mặc không nói, thần sắc bình tĩnh nhưng trong lòng lại do dự.

Với sự hiểu biết của ta về hắn, người này nếu không nắm chắc rất ít khi hành động... Nhưng tầng thứ mười bốn này hắn không có Hồn Khải rất khó có thể xông qua. Nếu không thì lúc trước hắn đã không lựa chọn rời đi.

Tự rước lấy nhục mà thôi!

Nhưng ngay khi ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Tiên Hoàng, gần như vào nhịp thở thứ chín, bỗng trên bầu trời bộc phát ra kim quang chói mắt!

Kim quang này là từ trong tầng thứ mười bốn tuôn ra, xuyên thấu qua mây mù. Bao phủ tám hướng.

Kim quang này cực kỳ chói mắt, rọi thẳng vào tròng mắt của tất cả tu sĩ phía dưới, cũng đâm thẳng vào tâm thần bọn họ!

Chín nhịp thở! Không có khả năng. Hắn dừng lại ở tầng mười ba lâu như vậy, sao ở tầng mười bốn khó hơn vạn lần lại chỉ cần chín nhịp thở là đã vượt qua!

Lại... lại... qua rồi! Hồn Khải của hắn không phải là đã không thể sử dụng sao! Hắn không có Hồn Khải, không phải chỉ có tu vi xông lên được tầng thứ năm sao! Hắn chẳng lẽ còn có Hồn Khải khác?

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cũng sửng sốt, thân thể nhoáng lên, bất ngờ lao thẳng lên bầu trời, tới gần quan sát tầng thứ mười bốn đang tỏa sáng vạn trượng kia!

Hắn không ngờ lại vượt qua được tầng mười bốn!

Sát khí trong mắt Minh Đạo Tôn nồng nặc, nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Không sao, tầng mười bốn mà thôi.

Tiên Hoàng nhìn thoáng qua bầu trời, đồng tử trong mắt lại co rút lại một lần nữa, chậm rãi nhắm hai mắt.

Trên bầu trời, thân ảnh Vương Lâm biến ảo ra bên ngoài cung điện tầng thứ mười bốn. Hắn không dừng lại chút nào mà thoáng một cái bất ngờ vọt lên tầng thứ mười lăm!

Thân ảnh hắn tiến vào trong đại điện tầng thứ mười lăm. Đám tu sĩ phía dưới lại vang lên tiếng đàm luận kịch liệt.

Thời gian chín nhịp thở đã xông qua tầng thứ mười bốn lại xông lên tầng thứ mười lăm. Chẳng lẽ lúc trước chúng ta hiểu lầm hắn!

Dù là mặc Hồn Khải mà xông lên được tầng mười lăm cũng cực kỳ kinh người!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn ngạc nhiên nhìn bầu trời, vốn đã định bỏ cuộc lúc này ý định mời chào lại nổi lên.

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở... vào nhịp thở thứ chín sau khi Vương Lâm bước vào tầng thứ mười lăm, ánh kim quang chói mắt bất ngờ lại bùng lên!

Kim quang này xuyên qua mây mù, tràn ngập bốn phía. Kim quang xuất hiện giống như một cái tát mạnh mẽ lên mặt Tiên Hoàng, khiến cho Tiên Hoàng mở bừng đôi mắt, lộ vẻ khiếp sợ hiếm thấy!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn hít sâu một hơi, hai mắt bừng sáng.

Người này chúng ta đều nhìn lầm rồi. Hắn có tiềm lực còn đáng sợ hơn Minh Đạo Tôn, dù là có Hồn Khải nhưng thực lực tới mức này cũng vô cùng đáng nể! Tối thiểu đối lại là người khác, dù có mặc Hồn Khải cũng chẳng ai dám nói có thể vượt qua tầng thứ mười lăm!

Thần sắc Võ Phong Đại Thiên Tôn bình tĩnh nhưng khóe miệng lại mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng không chút che dấu. Hắn lúc trước không tiếc đối chọi với Tiên Hoàng, trên thực tế là đánh cuộc một phen. Một

khi thành công, Vương Lâm nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, dù không lập tức lựa chọn theo mình nhưng về sau nếu có thể trở thành Đại Thiên Tôn thì cũng là một thiện duyên!

Tầng thứ mười lăm... Hắn xông qua tầng thứ mười lăm rồi...

Sát khí trong mắt Minh Đạo Tôn bốc lên ngập trời. Sự cao ngạo trong nội tâm hắn không thể chấp nhận chuyện như vậy phát sinh, thân thể nhoáng lên, bất ngờ lao thẳng lên bầu trời.

Cảnh tượng này khiến tất cả tu sĩ chứng kiến đều kinh hô!

Chỉ chín nhịp thở là vượt qua tầng này. Vương Lâm này không giống như suy nghĩ của chúng ta!

Người này có tu vi to lớn như vậy, không phải là người chúng ta có thể đánh giá. Hắn lúc trước rõ ràng là ẩn dấu thực lực, không muốn thể hiện quá nhiều. Nếu không phải Tiên Hoàng bắt buộc hắn thì sợ là hắn sẽ không xông lên nữa đâu!

Đúng, Tiên Hoàng và hắn sợ là có chút bí ẩn không thể cho người khác biết, cho nên vừa rồi mới đả kích hắn như vậy!

Tâm tư như vậy lúc này cũng hiện lên trong lòng đám tu sĩ Dược Thiên Tôn. Giờ phút này bọn họ không còn khinh thường Vương Lâm như trước mà chỉ còn sự phức tạp và kính nể!

Dù sử dụng thủ đoạn gì, có thể xông lên được tầng thứ mười lăm thì đó là thực lực!

Hải Tử Thiên Tôn trong đám người lúc này nhìn cảnh tượng này, trên mặt hiện lên nụ cười. Nàng nhìn bầu trời, dù biết chênh lệch giữa mình và đối phương càng ngày càng lớn, lúc này chỉ có thể đứng trong đám người ngước nhìn lên nhưng nàng vẫn rất vui vẻ.

Thân ảnh Minh Đạo Tôn bay ra khiến những tiếng kinh hô rộ lên. Thân ảnh hắn gào thét, vọt thẳng lên bầu trời, hầu như cùng lúc với Vương Lâm từ tầng mười lăm đi ra, hai người đồng thời cất bước tiến vào trong đại điện tầng thứ mười sáu!

Thiên Tôn Niết cũng không phải một lần chỉ được một người tiến vào. Cho nên lúc này hai người đồng thời tiến vào nhưng lại không gặp nhau, đều tự mình xông lên!

Đại điện tầng thứ mười sáu vô số năm qua chưa bao giờ có kim quang lan ra. Nó không giống mười lăm tầng dưới, dù sao cũng đã từng tỏa kim quang một lần.

Minh Đạo Tôn và Vương Lâm đồng thời tiến vào tầng mười sáu, hai người này ai có thể thành công đây?

Ánh mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lấp lánh, nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng thầm chờ mong.

Dù sao hai người này một người đã thành danh nhiều năm. Một người còn lại khiến thiên hạ chấn kinh. Hai người đồng thời xông vào tầng thứ mười sáu là một đại sự của Tiên Tộc!

Thần sắc Võ Phong cũng trở nên ngưng trọng. Thiên Tôn Niết này tầng sau so với tầng trước khó khăn hơn nhiều. Minh Đạo Tôn năm đó xông lên hai lần đều thất bại cả.

Tiên Hoàng ở phía xa xa, thần sắc cực kỳ âm trầm. Thân phận của hắn vừa rồi nói ra những lời kia, lúc này liền bị người ta đánh tan, tát một cái nặng nề lên mặt. Giờ phút này khi nhìn lên bầu trời, trong mắt hắn tràn ngập hàn ý.

Thời gian trôi qua, chớp mắt lại đã qua chín nhịp thở. Trong khi chín nhịp thở này vừa sắp hết, tầng mười sáu đã vô số năm chưa xuất hiện kim quang lúc này bất ngờ tỏa ra kim quang chói mắt!

Kim quang. Đây là tầng mười sáu đó! Tầng mười sáu cũng bị xông qua rồi! Trong Dược Thiên Tôn ngày nay, chưa từng có ai xông qua được

tầng này!

Là ai, trong hai người bọn họ ai đã xông qua rồi!

Chín nhịp thở, nhất định là Vương Lâm!

Không chắc, Minh Đạo Tôn thành danh đã nhiều năm, nếu không nắm chắc sao có thể dễ dàng xông lên. Theo ta thấy thì lúc này hắn là Minh Đạo Tôn!

Đạo Nhất, Võ Phong, Tiên Hoàng lúc này đều ngưng thần nhìn lại. Bọn họ cũng muốn biết là ai đã vượt qua!

Hải Tử Thiên Tôn khẩn trương nhìn bầu trời. Nhưng rất nhanh đôi mắt nàng lộ vẻ kinh hỉ!

Chỉ thấy bên ngoài đại điện tầng mười sáu, thân ảnh Vương Lâm từng bước bước ra. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt nhưng không lập tức tiến lên tầng mười bảy mà đứng đó, nhìn về phía đại điện giống như chờ đợi Minh Đạo Tôn!

Cảnh tượng này khiến đôi mắt Đạo Nhất mở to, Võ Phong Đại Thiên Tôn cũng lộ vẻ khiếp sợ. Còn về Tiên Hoàng lúc này thần sắc biến hóa, mơ hồ không thể tin nổi.

Chớ nói tới bọn họ, ngay cả Cửu Đế Đại Thiên Tôn ở trên Đế Sơn lúc này cũng phải hít sâu một hơi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1963 Đuổi lại!

Tu sĩ Thiên Tôn phía dưới hoàn toàn yên tĩnh. Biến hóa lúc này khiến bọn họ không thể kinh hô nữa, chỉ biết ngây ra mà nhìn bầu trời, nhìn thân ảnh mặc bạch y như mơ hồ trong kim quang từ tầng mười sáu trên bầu trời.

Vương Lâm dùng hành động của hắn đem tất cả cục diện bất lợi lúc trước đánh bay như nghịch chuyển càn khôn. Tất cả những nghi vấn trước thực lực tuyệt đối đều không có nghĩa lý gì hết, giống như mây trên bầu trời, cuồng phong quét qua liền không còn lại nửa điểm.

Tiên Hoàng vừa nói Hồn Khải là ngoại lực không hoàn mỹ, vậy Vương Lâm lấy hành động nói cho mọi người biết, tầng mười bốn cũng không phải là cực hạn của hắn!

Đối mặt với sự chửi mắng của cả vạn người. Vương Lâm thậm chí không mở miệng giải thích một câu. Hắn chỉ lao lên, xông qua tầng mười bốn, xông qua tầng mười lăm, lúc này lại nhân lúc tinh thần hăng hái mà xông qua tầng mười sáu vô số năm qua chưa từng bị xông qua!

Điều này so với vạn lời giải thích còn có hiệu quả hơn, còn kinh thiên hơn!

Toàn bộ Thiên Tôn Niết lúc này trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Đối mặt với vô số ánh mắt ở phía dưới, thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không hề có chút dao động nào, chỉ nhắm hai mắt. Đứng trong kim quang giống như đang thổ nạp, giống như đang đợi Minh Đạo Tôn.

Trên người hắn bất ngờ tỏa ra một khí thế như bậc đại tông sư. Khiến cho tất cả tu sĩ nhìn thấy phải tôn kính.

Thời gian trôi qua, một nhịp thở, lại một nhịp thở... trong nháy mắt đã qua một nén nhang. Nhưng tầng thứ mười sáu này ngoài Vương Lâm một mình đứng trong thiên địa ra vẫn không thấy Minh Đạo Tôn đi ra.

Cho tới thêm nửa nén nhang nữa thì tầng mười sáu vốn đã bị kim quang bao phủ mới lại một lần nửa tỏa ra kim quang. Trong ánh sáng này, Minh Đạo Tôn cười dài bay ra.

Trong tiếng cười ẩn chứa sự kích động và hưng phấn của hắn. Hắn yên lặng đã nhiều năm như vậy, cuối cùng rút cục hôm nay đã xông qua tầng thứ mười sáu! Thân thể hắn nhoáng lên, bất ngờ biến ảo ra phía trước Vương Lâm, lộ ra thân ảnh mặt hắc y.

Tầng thứ mười sáu. Minh Đạo Tôn ta hôm nay xông qua tầng thứ mười sáu rồi! Tất cả Dược Thiên Tôn trong Tiên Tộc ai có thể so được với ta! Ta muốn cho tên tu sĩ lừa đảo ngươi biết…

Hắn không nói hết lời liền yên tĩnh lại. Bởi vì nơi này quá mức yên tĩnh, không có tiếng hô kinh ngạc khi hắn xông qua tầng mười sáu như hắn mong đợi mà tu sĩ phía dưới ánh mắt nhìn lên lộ ra vẻ phức tạp.fix

- Ngươi quá chậm rồi.

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

- Ngươi... Ngươi xông qua tầng mười sáu rồi sao?!

Sắc mặt Minh Đạo Tôn lập tức tái nhợt, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ sát khí. Hắn tuyệt đối không cho phép ai mạnh hơn hắn. Đại Thiên Tôn thì thôi, nhưng trong Dược Thiên Tôn hắn nhất định phải là đệ nhất!

Tiếng hoan hô và danh vọng vốn phải là của hắn khi hắn xông qua tầng thứ mười sáu lại bị Vương Lâm cướp đi. Mà nhìn dáng vẻ của đối phương thì hiển nhiên là thời gian so với mình còn ngắn hơn rất nhiều.

Loại biến hóa này khiến cho trái tim cao ngạo của Minh Đạo Tôn thẹn quá hóa giận, không thể thừa nhận nổi!

- Còn xông nữa không?

Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, nhìn Minh Đạo Tôn thần sắc biến hóa, bình thản nói. Giọng điệu của hắn không thèm để ý khiến Minh Đạo Tôn lại càng không thể tiếp nhận, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hai mắt như sắp phun lửa.

Người này tâm tính như vậy, thật không hiểu tại sao lại có thể đạt tới tu vi này. Nhưng có lẽ điều này liên quan tới đạo cao ngạo của hắn, càng liên quan tới kích thích tâm thần khiến người ta rơi vào trong thống khổ, đắm chìm trong lý giải nhân sinh bị vặn vẹo.

Cũng giống như cây cung, càng cong thì lại càng bộc phát ra tiềm lực mạnh mẽ... Nhưng dù là cây cung cứng nhất thiên hạ thì hôm nay ta cũng muốn cho nó phải gẫy!

Vương Lâm liếc nhìn Minh Đạo Tôn một cái. Kẻ này làm nhục hắn, Vương Lâm sao có thể quên. Cả đời hắn là người có thù tất báo, tuyệt

không bao giờ bỏ qua.

Càng huống chỉ Minh Đạo Tôn là người được Tiên Hoàng coi trọng nhất. Nếu bị phá hủy thì đối với những lời nói của Tiên Hoàng vừa rồi đúng là một cú đánh trả ngoạn mục!

Muốn hủy Minh Đạo Tôn này phải hoàn toàn đả kích vào niềm tin của hắn, khiến cho đối phương cùng mình xông vào tầng thứ mười bảy, một lần nữa đánh tan sự cao ngạo của hắn, làm cho tâm niệm của hắn hoàn toàn sụp đổ, vĩnh viễn bị mình dẫm dưới chân!

Giống như cây cung khi bị uốn với lực lượng càng lớn, tiềm lực càng lớn, chỉ khi vượt qua cực hạn thì chẳng còn nói gì tới tiềm lực mà là bị bẻ gãy! Vương Lâm hành động tàn nhẫn, muốn nhân cơ hội này đánh tan toàn bộ tâm niệm của Minh Đạo Tôn!

- Vừa rồi đã làm chúng mất mặt, giờ phải làm lớn thêm một chút!

Vương Lâm thầm cười lạnh, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt nhìn Minh Đạo Tôn.

Ánh mắt khinh miệt này khiến Minh Đạo Tôn nắm chặt bàn tay.

- Minh Đạo, cùng bổn tôn về hoàng cung!

Đúng lúc này thì Tiên Hoàng phía dưới thần sắc không còn âm trầm nữa, bình tĩnh mở miệng, nói xong ánh mắt liền lộ vẻ tán thưởng nhìn Vương Lâm.

- Tốt, Tiên Tộc chúng ta hôm nay lại có thêm một cường giả. Vương Lâm, bổn hoàng đối với ngươi có chút hiểu lầm, đợi sau khi về tới hoàng thành lập tức sẽ hạ chỉ tuyên cáo thiên hạ! Mà ước định năm đó của ta với người, bổn tôn yêu cầu ngươi tới hoàng thành, hôm nay đã qua nhiều năm thấy ngươi trở thành Dược Thiên Tôn, việc này ở nơi đây ta liền gộp làm một. Dược Thiên Tôn mới xuất hiện đều được hoàng tộc sắc phong, đây là một ngày lễ lớn, ngươi tới hoàng tộc bổn hoàng sẽ tự mình tiến hành!

Tiên Hoàng mỉm cười giống như không chút tức giận, bề ngoài giống như gió xuân, khiến cho đám tu sĩ bốn phía nhìn thấy giống như bị ảnh hưởng tâm thần, đồng loạt ôm quyền vái một cái.

- Làm phiền Tiên Hoàng rồi.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

- Không sao. Minh Đạo, còn không đi!

Tiên Hoàng vừa mỉm cười, đột nhiên nhìn lên Minh Đạo Tôn đang ở trên bầu trời, quát khẽ một tiếng. Tâm thần Minh Đạo Tôn giống như có sấm sét ầm vang, khiến cho hắn chấn động, thần sắc phẫn nộ chợt biến mất, hóa thành vẻ bình tĩnh. Hắn đứng đó nhìn Vương Lâm. Trên người trong nháy mắt không còn thấy chút lửa giận.

Nhìn thật sâu Vương Lâm một cái, thân thể Minh Đạo Tôn liền nhoáng lên, lập tức bay về phía dưới.

Vương Lâm nhướng mày. Minh Đạo Tôn này vừa rồi hoàn toàn áp chế được lửa giận, ngay cả sự kiêu ngạo không thể thừa nhận cũng nén xuống, do đó khi người này trở về, lấy đạo đặc thù của hắn rất có thể sẽ có đột phá!

Vương Lâm có thể không thèm để ý Minh Đạo Tôn trong cơn thịnh nộ, nhưng loại trầm mặc đột ngột sau cơn thịnh nộ của đối phương lại khiến Vương Lâm cảm thấy một tia nguy hiểm.

- Sao lại không xông tới nữa!

Vương Lâm không thay đổi sắc mặt, lời nói thốt lên lạnh như băng.

Tiên Hoàng nghe hắn nói vậy, lông mày âm thầm nhíu lại. Minh Đạo Tôn coi như không nghe thấy, không quay đầu lại mà đi về hướng Tiên Hoàng.

- Hóa ra đây là Minh Đạo Tôn, thật khiến người ta thất vọng! Ngay cả chút dũng khí xông lên tầng thứ mười bảy cũng không có sao?

Vương Lâm thấy Minh Đạo Tôn ngay cả đầu cũng không quay lại. Loại biến hóa quỷ dị này khiến hắn mơ hồ cảm nhận được, người này có thể trở thành đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn có lẽ cũng không phải là ngẫu nhiên.

Nhưng càng là vậy hắn lại càng muốn hủy tâm niệm của đối phương ở nơi này!

- Vương Lâm, ngươi có ý gì!

Hai mắt Tiên Hoàng lộ ra uy áp nhìn Vương Lâm.

Bước chân Minh Đạo Tôn sững lại, trầm mặc một lúc liền giống như nhắm mắt do dự. Nhưng sau một nhịp thở, hắn lại bình tĩnh lại, không nói một lời mà tới gần Tiên Hoàng.

- Chỉ là muốn hắn xông lên tầng thứ mười bảy một chút, sau khi thất bại sẽ cho hắn rời đi!

Vương Lâm mỉm cười, tiếng cười rơi vào trong tai Minh Đạo Tôn khiến đáy lòng đối phương đau đớn.

Những lời này hắn vừa rồi từng nói với Vương Lâm.

Hô hấp hơi dồn dập, lần này bước chân của Minh Đạo Tôn lại sững lại một lúc, giống như có lửa giận đang thiêu đốt trong cơ thể. Tự tôn của hắn khiến hắn không thể thừa nhận. Nhưng vào lúc này, Tiên Hoàng chợt vung tay, bất ngờ hóa thành một cơn gió nhu hòa cuốn Minh Đạo Tôn vào trong Truyền Tống Trận cổ xưa kia.

- Quay về hoàng thành đi!

Minh Đạo Tôn cố nén không quay đầu lại, hai mắt tràn ngập tơ máu. Trong cơn gió do Tiên Hoàng tạo ra, nháy mắt đã vào trong thần thức. Ánh sáng lóe lên, giống như Truyền Tống Trận bắt đầu vận chuyển.

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Hắn tuyệt đối không để đối phương đi như vậy! Hầu như trong nháy mắt khi trận pháp vận chuyển, Vương Lâm đột nhiên giơ tay phải lên, hướng về phía Truyền Tống Trận cổ xưa kia điểm một chỉ!

Một chỉ này bất ngờ có chín mươi chín đạo hư ảnh biến ảo ra, ngưng tụ lại hình thành một ngón tay khổng lồ, trong tiếng gào thét kinh thiên liền lao thẳng tới Truyền Tống Trận.

Thần sắc Tiên Hoàng giận dữ. Đang muốn ra tay thì đúng lúc này Võ Phong Đại Thiên Tôn lại cười ha hả, bước chân tùy ý bước về phía trước một cái. Một bước đơn giản này lại khiến Tiên Hoàng sững lại.

Hai người đều là Đại Thiên Tôn, trong tích tắc này khí tức đều tập trung lên nhau, nếu hắn hành động thì Võ Phong nhất định sẽ ra tay. Chỉ thấy ngón tay hư ảo khổng lồ kia đã gào thét tới gần Truyền Tống Trận!

Minh Đạo Tôn trong Truyền Tống Trận ngẩng phắt đầu phát ra một tiếng gầm nhẹ. Hắn lúc này đứng trong Truyền Tống Trận không thể ra tay, cắn răng một cái, thân thể nhoáng lên một cái, bất ngờ bước ra khỏi Truyền Tống Trận. Trong tích tắc này, ngón tay khổng lồ ở trước mặt hắn liền tan thành mây khói, giống như một chỉ trào phúng vậy!

Cảnh tượng này bất ngờ lại y hệt như lúc trước Minh Đạo Tôn từng thi triển với Vương Lâm!

- Vương Lâm!

Minh Đạo Tôn đi ra khỏi Truyền Tống Trận, ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lửa giận trong thân thể bị áp chế sắp sửa bộc phát.

- Vương Lâm, ngươi thật to gan, dám cả gan làm trái quy tắc nơi này, ra tay chiến đấu. Đừng trách bổn hoàng bắt ngươi!

Tiên Hoàng hiển nhiên không ngờ Vương Lâm dám ra tay.

- Hả? Ta có đả thương người sao? Hắn bị tổn thương gì à? Nếu không tổn thương thì sao lại gọi là làm trái quy tắc?

Vương Lâm mỉm cười, dùng chính lời nói của Tiên Hoàng vừa rồi để phản pháo!

Tiên Hoàng sững lại, đang muốn nói thì Vương Lâm lại còn nhanh hơn, nhìn về phía Minh Đạo Tôn đang áp chế phẫn nộ, lời nói vang vọng trong thiên địa.

Hóa ra ngươi đã chẳng còn cao ngạo, bỏ qua tự tôn. Còn bảo vì sao ngươi vội vàng rời đi không dám xông lên tầng mười bảy. Sợ là người đã bỏ qua tự tôn, ngay cả niềm tin cũng mất, trở thành đồ bị thịt chỉ biết nghe lệnh Tiên Hoàng thôi. Bảo ngươi đi thì ngươi không dám không đi, cho nên phải lập tức rời đi.

- Thôi, tu sĩ như ngươi thì cũng chẳng đáng để ta nhìn tới, cút đi!

Vương Lâm vung tay áo, vẻ khinh miệt trong mắt không giữ lại chút nào, giống như đao đâm vào tâm thần Minh Đạo Tôn.

- Thật sự là mất hứng!

Câu nói cuối cùng khiến Minh Đạo Tôn không thể nào áp chế được nữa, cả người run rẩy, ngửa đầu rống lên, thân thể lao vọt lên bầu trời.

- Vương Lâm, ngươi và ta cùng xông vào tầng mười bảy!

- Được!

Vương Lâm cười ha hả, hầu như đồng thời với Minh Đạo Tôn bước vào đại điện tầng thứ mười bảy.

Tiên Hoàng đang muốn ngăn cản nhưng lại bị Võ Phong cản lại.

- Liên Đạo Chân, Dược Thiên Tôn tỷ thí, chúng ta không nên can thiệp nữa!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1964 Đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn!

- Minh Đạo Tôn, ở bên ngoài chờ ta, chớ để ta còn chưa đi ra ngươi đã một mình rời đi.

Trong nháy mắt khi hai người tiến vào tầng mười bảy, Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Những lời này của hắn cực kỳ cay độc, chẳng những chỉ rõ Minh Đạo Tôn nhất định không thể vượt qua tầng này mà cũng phong kín đường lùi của đối phương. Nếu Minh Đạo Tôn sau khi thất bại mà một mình rời đi thì nhất định sẽ bị những lời nói này ảnh hưởng tới Đạo Tâm, khiến cho tu hành về sau sẽ xuất hiện tâm ma!

Nhưng nếu hắn thật sự không rời đi mà ở lại chờ đợi thì tuy Đạo Tâm không có tâm ma nhưng chỉ cần Vương Lâm xông qua thành công thì sẽ tạo thành đả kích rất lớn đối với hắn. Loại đả kích này cũng như cung hết tầm bị bẻ gầy vậy!

Nói xong những lời này, thân ảnh hai người đồng thời biến mất trong đại điện tầng thứ mười bảy.

Những lời này Thiên Tôn nghe không được. Dược Thiên Tôn ở rất xa chỉ nghe được mơ hồ nhưng ba Đại Thiên Tôn ở nơi này lại nghe hoàn toàn rõ ràng!

Ánh mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn sững lại, giống như lần đầu quen biết Vương Lâm, nhìn tầng đại điện thứ mười bảy trong mây mù, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

Vương Lâm này tâm cơ thật thâm trầm.

Còn cả Võ Phong Đại Thiên Tôn lúc này ánh mắt cũng lóe lên, nhìn lên bầu trời, khóe miệng lộ nụ cười.

Xem ra ý định hủy diệt Minh Đạo Tôn của hắn rất kiên định!

Còn về Tiên Hoàng thì thần sắc cực kỳ âm trầm, tay áo vung lên, giống như không muốn nhìn cảnh tượng này, xoay người quay đi. Hư ảnh trên tu sĩ Thiên Tôn từ từ tiêu tán, rời khỏi Thiên Tôn Niết này.

Trong đại điện tại hoàng thành Trung Châu giờ phút này truyền ra một tiếng cười lạnh!

Cũng ở Trung Châu, trên Đế Sơn, Cửu Đế Đại Thiên Tôn đã đứng dậy, nhìn về phía phiến lá thu kia, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, hai mắt lấp

lánh, lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Đúng là một nhân vật! Chẳng những minh ngộ với đạo cực cao mà chiến lực phi phàm, lại càng có tâm cơ khó có được... Tốt, tốt, người này không phải là gân gà, so với Minh Đạo Tôn còn ưu tú hơn nhiều...

Tại Thiên Tôn Niết, sau khi Minh Đạo Tôn và Vương Lâm xông vào tầng mười bảy, vừa qua ba nhịp thở thì đột nhiên từ tầng mười bảy, một thân ảnh phun ra huyết vụ, ầm ầm bị cuốn ra.

Thân ảnh này bị cuốn đi tới mấy trăm trượng mới dừng lại được, đúng là Minh Đạo Tôn mặc hắc y. Sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt, sau khi dừng lại lại phun ra một ngụm máu tươi nữa. Thân thể nhoáng một cái mới đứng vững được.

Hai mắt hắn tan rã, cả người giống như không có chút sinh cơ, kinh ngạc nhìn đại điện tầng mười bảy cách đó mấy trăm trượng, trầm mặc không nói.

Hắn thất bại rồi!

Hầu như vừa đi vào đã lập tức thất bại trọng thương bị cuốn ra. Vừa cười thảm, hắn không cúi đầu nhìn xuống phía dưới nhưng hắn có thể cảm nhận được từng ánh mắt của đám tu sĩ phía dưới giống như đao đang tạo nên những vết thương chảy máu trên người hắn.

Thời gian trôi qua. Nhịp thở thứ tư, thứ năm, thứ sáu... cho tới khi thời gian qua đi gần nửa nén hương.

Hai mắt vô thần, Minh Đạo Tôn trong thời gian này bị dày vò vô cùng. Hắn không rời đi mà nhìn về phía đại điện tầng mười bảy. Hắn hy vọng là thân ảnh Vương Lâm sẽ bị cuốn ra.

Thời gian càng lâu thì hy vọng của hắn càng nhiều, cuối cùng hầu như đã đạt đỉnh điểm, trở thành niềm tin duy nhất vào giờ phút này của hắn!

Ta không thành công, hắn nhất định không thể thành công! Nếu hắn cũng không xông qua thì ta cũng không tính là thua!

Bị cảm giác chờ đợi trong hy vọng này dày vò đủ khiến tu sĩ khác sụp đổ. Minh Đạo Tôn giờ phút này tóc tai bù xù, hai mắt tràn ngập tơ máu, nhìn chằm chằm về phía trước.

Thời gian lại trôi qua nửa nén hương, một nén hương... rất nhanh đã qua nửa canh giờ!

Vương Lâm chưa bao giờ ở trong một tầng lâu tới vậy nhưng lại ở tầng mười bảy này tới hơn nửa canh giờ. Minh Đạo Tôn lúc này tin tưởng, khiến hắn lại thấy được hy vọng.

Thời gian càng dài chứng tỏ là hắn càng gặp khó khăn lớn, khả năng thông qua càng ít. Vương Lâm nhất định không thể thành công, tuyệt đối không thể thành công!

Toàn bộ tâm thần của Minh Đạo Tôn lúc này đều ngưng tụ trong hai mắt, nhìn về phía đại điện ảm đạm của tầng mười bảy.

Hắn ôm theo hy vọng mong manh, giống như đây là một lá chắn cuối của của sự cao ngạo của hắn. Nếu lá chắn này bị đánh vỡ thì tâm niệm của hắn sẽ hoàn toàn sụp đổ, lâm vào tuyệt vọng khi hoàn toàn bị áp chế.

Sẽ không thành công đâu, không thể thành công đâu!

Thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, ngay cả nhiều tu sĩ Thiên Tôn phía dưới cũng kinh ngạc, bắt đầu suy đoán.

Đạo Nhất Thiên Tôn cũng nhíu mày, nhìn về phía tầng thứ mười bảy. Trong lòng hắn đã có chút chần chừ. Hắn trong thời gian ngắn ngủi một ngày nội tâm mấy lần biến hóa. Chuyện này vốn không nên xuất hiện ở hắn nhưng lúc này lại tồn tại.

Thiên Tôn Niết tổng cộng có mười chín tầng. Hắn xông qua mười sáu tầng rồi, tầng thứ mười bảy này hắn dù có thể xông qua hay không thì cũng đủ để nói rõ hắn mạnh mẽ... Mà nếu hắn thực sự xông qua được

tầng mười bảy thì ... Sợ là Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng sẽ phải tới đây mà tranh đoạt!

Nhân vật như vậy mấy vạn năm khó gặp! Nhất là Minh Đạo Tôn này liên tục bị hắn đả kích, nếu có thể gượng dậy thì còn tốt, nếu không thì... Đạo Tâm bị phế rồi.

Võ Phong Đại Thiên Tôn ở một bên tâm thần cũng phức tạp, nhìn về phía đại điện tầng thứ mười bảy, nhưng đối với Đạo Nhất thì hắn còn tin tưởng hơn một chút.

Ta lúc trước đối với hắn có trợ giúp tuy không lớn không nhỏ nhưng lúc hắn bị vạn người chửi mắng ta vẫn giúp đỡ hắn... Đã thế thì với điều kiện ngang nhau nhất định hắn sẽ chọn ta!

Đạo Nhất kia lúc trước do dự không quyết, với tính cách của hắn như vậy nên chỉ có thể mời chào một ít kẻ yếu mà thôi. Cường giả chân chính có sự kiêu ngạo, nếu không có ân huệ thì làm sao có thể khuất thân mà đi theo hắn!

Nhưng nếu Vương Lâm này thực sự xông qua được tầng mười bảy thì sợ là ngay cả ta cũng rất khó mời chào... Nếu không có gì bất ngờ thì sau này hắn hầu như có tám phần sẽ trở thành Đại Thiên Tôn.

Trong cung điện tại hoàng thành Trung Châu, lúc này vô cùng yên tĩnh, chỉ có một luồng uy áp mênh mông tràn ra. Dường như mang theo sự tức giận vô tận. Trong đại điện, Tiên Hoàng đang ngồi trên long ỷ, nhìn chằm chằm vào tấm màn hư ảo, thấy Minh Đạo Tôn sắc mặt tái nhợt, hai mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Ta năm đó đích xác nên nghe lời của quốc sư, ra tay giết chết Vương Lâm này! Nhưng ta lại sợ rằng lấy thân phận Đại Thiên Tôn của ta, dù là bản thân ra tay hay sai người đi giết đều là giết gà bằng dao mổ trâu... chính là ta cho hắn cơ hội trưởng thành. Ta vốn tưởng tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của ta!

Mặc dù hắn có trưởng thành thế nào thì một khi tới hoàng thành, ta có thể tùy ý xóa đi thần trí của hắn. Đưa tới chỗ quốc sư.

Nhưng lại không thể ngờ rằng hôm nay hắn đã trưởng thành tới mức này, lại càng khiến cho mấy Đại Thiên Tôn chú ý. Hắn thậm chí còn muốn phá hủy Minh Đạo mà ta phải trả giá lớn mới mời chào được...

Tiên Hoàng nhìn hình ảnh trong tấm màn hư ảo kia, vừa thì thào, khóe miệng lại mỉm cười, hoàn toàn không phù hợp với lời nói của hắn.

Hắn nếu xông qua tầng mười bảy thì nhất định sẽ khiến lão già Cửu Đế Đại Thiên Tôn kia chú ý, một khi Cửu Đế mời chào hắn...

Tiên Hoàng nhắm hai mắt lại.

Thời gian dài như vậy, có lẽ hắn không thể xông qua nổi.

Nhưng... ta lại hy vọng hắn có thể xông qua, sau đó hung hăng đả kích Minh Đạo...

Tiên Hoàng mở hai mắt, nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng càng đậm.

Minh Đạo à, ngươi cũng đừng khiến bổn hoàng thất vọng đó. Bổn hoàng vì ngươi đã làm rất nhiều rồi, thậm chí để Vương Lâm này trưởng thành tới mức này...

Trung Châu, trên Đế Sơn. Cửu Đế Đại Thiên Tôn ngưng thần nhìn phiến lá thu, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Hắn thấy mấy Đại Thiên Tôn khác hình như quên một vấn đề.

Hắn nếu xông qua được tầng mười bảy thì chẳng những khiến thanh danh hắn hiển hách mà quan trọng hơn... từ mặt này có thể thấy chiến lực của hắn đã trở thành đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn trong Tiên Tộc... Dù là Đại Thiên Tôn ra tay hắn cũng có thể chạy thoát.

Nhân vật như vậy cần phải trả giá đắt tới mức nào? Ta lại thật sự hy vọng hắn không xông qua tầng mười bảy.

Cửu Đế Đại Thiên Tôn trầm ngâm nhìn về phía tấm lá thu, ánh mắt lần đầu tiên lộ vẻ phức tạp.

Thiên Tôn Niết này dù là người ở trong hay ngoài nơi này cũng đều nhìn về phía tầng mười bảy, hoặc đầy chờ mong, hoặc không muốn Vương Lâm xông qua. Thời gian lại qua đi một nén nhang.

Lâu như vậy mà không có chút dấu hiệu nào khiến cho Minh Đạo Tôn sắc mặt không còn tái nhợt nữa mà hiện lên hy vọng nồng dậm. Nhưng ngay khi hy vọng của hắn lên tới đỉnh điểm, giống như khôi phục từ đả kích thì cả người hắn run rẩy kịch liệt như bị sét đánh.

Bởi hắn nhìn thấy đại điện tầng thứ mười bảy nọ trong nháy mắt bộc phát ra kim quang chói mắt.

Kim quang này điên cuồng tỏa ra, bao phủ đôi mắt của tất cả mọi người. Trong kim quang này có một thân ảnh mặc bạch y đi ra. Mái tóc của hắn bạc trắng nhưng trong kim quang này lại như biến thành mái tóc bằng hoàng kim.

Đi ra khỏi đại điện, hai mắt Vương Lâm cũng không nhìn Minh Đạo Tôn một cái, dưới sự chú ý của mọi người đang đứng ngẩn ra nơi đó. Toàn bộ hy vọng dâng lên hoàn toàn sụp đổ trong tích tắc này.

Hoàn toàn không nhìn tới!

Hắn không xông lên tầng mười tám mà hạ xuống, trước mặt Võ Phong và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn ôm quyền, sau đó nhìn Võ Phong Đại Thiên Tôn một cái, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía Truyền Tống Trận xa xa. Trận pháp lóe sáng, mang theo Vương Lâm rời đi.

Trước khi đi, hắn nhìn thoáng qua Hải Tử Thiên Tôn trong đám người, trên mặt nở nụ cười, gật đầu với nàng.

Hắn... Xông qua tầng mười bảy rồi...

Minh Đạo Tôn thì thào, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi này và những ngụm máu tươi lúc trước là do nguyên thần tinh khí biến thành. Dù sao nơi này cũng là Thiên Tôn Niết, không phải là thân thể tới đây.

Một ngụm máu tươi này khiến nguyên thần khí giống như tản ra, cả người Minh Đạo Tôn lại một lần nữa mất đi sinh cơ, cúi đầu xuống. Sự cao ngạo của hắn đã sụp đổ rồi.

Đạo niệm của hắn đã bị Vương Lâm vô tình hủy diệt, cười thảm rời đi.

Nhưng giờ phút này đã không còn ai để ý tới Minh Đạo Tôn nữa. Tại Thiên Tôn Niết này, sau khi Vương Lâm rời đi bất ngờ bộc phát ra tiếng

kinh hô mà trước nay chưa từng có!

Đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn! Vương Lâm!

Dược Thiên Tôn hôm nay phong vân biến hóa, Vương Lâm này một lần hành động, thiên hạ chấn kinh!

Từ nay về sau, trên đại địa của Tiên Tộc chúng ta lại có thêm một tu sĩ chí cường! Đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn, cường giả mạnh nhất dưới Đại Thiên Tôn!

Hắn thậm chí có thể được xưng là mặt trời thứ sáu trong tương lai của Tiên Tộc chúng ta, là người có khả năng trở thành Đại Thiên Tôn nhất!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1965 Nhìn thấy chưa?

Vương Lâm rời đi nhưng Thiên Tôn Niết lại vang lên những tiếng ầm ầm như sóng trào. Những chuyện có liên quan tới việc Vương Lâm xông

lên Thiên Tôn Niết khiến mọi người kích động và nổi lên những tâm tư bất đồng.

Nhưng tất cả đều nhớ kỹ cái tên Vương Lâm này. Cái tên này đã thay thế Minh Đạo Tôn, trở thành tên của đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn!

Bạch Phát Dược Thiên Tôn!

Tất cả mọi chuyện có liên quan tới Hồn Khải đều bị mọi người yên lặng đặt trong lòng, chẳng có ai nhắc tới nữa. Mà bọn họ hiểu rõ, dù là bọn họ có Hồn Khải thì tuyệt đối không thể xông qua tầng thứ mười bảy!

Vương Lâm rời đi, Thiên Tôn Niết này bất ngờ trào dâng nhiệt khí, khiến rất nhiều tu sĩ sau khi thấy việc này đều xông lên.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn yên lặng nhìn Vương Lâm rời đi. Hai mắt bừng sáng, thân thể nhoáng một cái liền lập tức rời đi. Hắn muốn lập tức xuất phát, đi tìm tới nơi ở của Vương Lâm, dù phải trả giá bao nhiêu cũng mời chào người này về dưới trướng!

Võ Phong thầm than một tiếng. Từ sau khi Vương Lâm xông qua tầng mười bảy, hắn đã hiểu rằng mời chào người này so với Minh Đạo Tôn năm đó sẽ còn khó hơn rất nhiều!

Cũng may ta và hắn đã có thiện duyên, dù không mời chào thành công thì ngày sau quan hệ so với các Đại Thiên Tôn khác cũng tốt hơn rất nhiều.

Võ Phong Đại Thiên Tôn trầm ngâm, thân ảnh biến mất.

Trong hoàng thành tại Trung Châu truyền ra tiếng ầm vang. Chỉ thấy long ỷ trong cung điện đã bị Tiên Hoàng đánh một chưởng tan vỡ.

Bên cạnh hắn, Minh Đạo Tôn đang khoanh chân mở mắt ra, đôi mắt vô thần cúi đầu không nói.

Minh Đạo, ta ban cho ngươi cơ hội tiến vào nơi cảm ngộ của Tiên Tổ bế quan. Lần khuất nhục này có thể rửa sạch hay không đều phải dựa vào bản thân ngươi! Vương Lâm nọ nhất định sẽ tới hoàng thành, nếu người giết được hắn thì ngươi sẽ là đệ nhất nhân trong đám Dược Thiên Tôn!

Lúc này Minh Đạo không có do dự như trong dĩ vãng mà yên lặng gật đầu.

Trên Đế Sơn tại Trung Châu. Cửu Đế Đại Thiên Tôn lúc này đứng dậy, thu hồi ánh mắt trên phiến lá thu, một lúc lâu mở bừng đôi mắt, hai mắt lóe sáng.

Minh Đạo Tôn này ta không thể mời chào được, nhưng lần này Tiên Hoàng cũng từng có hiềm khích với Vương Lâm, vậy ta muốn xem ai có thể đấu với ta lần này!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn quay đầu, nhìn thoáng qua Hải Tử Thiên Tôn vừa mở mắt, cười ha hả nói.

Hải Tử, theo vi sư thôi. Vi sư muốn nhận Vương Lâm này làm đồ đệ. Khiến hắn trở thành sư huynh của ngươi có được không ?

Hải Tử Thiên Tôn ngẩn ra, lập tức trở nên kinh hỉ.

Đông Châu, trong Tử Dương Tông, hai mắt tu sĩ trung niên kia bừng sáng, thì thào không ngừng.

Tầng mười bảy. Người này lại xông qua được tầng mười bảy. Nhân vật như vậy nhất định bị các Đại Thiên Tôn còn lại tranh đoạt! Tiểu tổ tông, chúng ta mau đi thôi. Các ngươi mau tính ra vị trí của người này, chúng ta đi tìm hắn!

Hai cô bé bên cạnh hắn trừng mắt, lập tức đứng dậy. Ba người hóa thành một cơn gió, chợt biến mất trong thạch thất. Nhưng bọn họ vừa biến mất, Tham Lang đang vui mừng ở phía sau thì bỗng một cánh tay nhỏ bé liền hiện ra túm lấy hắn.

À! Lại quên mang theo tiểu lang rồi. Tiểu lang ngoan, không ai quên ngươi đâu. Vừa rồi biểu hiện của ngươi không tồi. Đi cùng chúng ta đi.

Nước mắt Tham Lang tuôn rơi. Bị cánh tay nhỏ bé kia túm lấy cố, biến mất khỏi thạch thất.

Tại Đại Thánh Châu, trong động phủ Vương Lâm lựa chọn để bế quan trước khi tới Thiên Tôn Niết, thân thể hắn đang ngồi khoanh chân ở đó. Cách đó không xa. Hải Long đã thu nhỏ lại rất nhiều, lười biếng nằm đó, Lưu Kim Bưu đang không ngừng di chuyển trên người nó, lúc thì vỗ về êm ái, lúc thì gãi gãi vài cái.

Hải Long nọ híp đôi mắt, trông rất thoải mái, thậm chì còn hừ hừ vài tiếng, uốn uốn người.

Hắc hắc, thế nào, thoải mái không? Kim Bưu đại gia năm đó ở động phủ giới đã từng học kỹ thuật đặc biệt này. Đây là một thủ thuật xoa bóp do một tông môn chuyên nuôi dường mãnh thú dùng thời gian rất lâu mới nghiên cứu ra. Mỗi ngày xoa bóp một lần có thể khiến huyết mạch tăng tốc độ lưu thông, cũng khiến cho sảng khoái muốn chết đó! Nhịn đi, nhịn đi. Không nên cử động, còn chưa hết đâu!

Ngươi nếu không nhịn được thì ta sẽ không làm cho ngươi nữa!

Lưu Kim Bưu đầy đầu mồ hôi nhưng không hề cảm thấy mệt, sau khi làm tới nửa canh giờ mới thở hồn hền nằm sang một bên.

Con bà nó, mệt chết lão tử rồi. Đại gia Hải Long, ta làm cho ngươi xong rồi, tới phiên ngươi đó!

Lưu Kim Bưu nhìn Hải Long một cái.

Ta thật sự là Hải Long, lần trước không phải đã nói rồi sao, ta từ một địa phương cố xưa học được một loại thần thông, giờ mới biến thành người được đó!

Hải Long kia do dự nhìn Lưu Kim Bưu vài lần, thân thể xoay một cái, hình như không tình nguyện lắm. Thấy vẻ mặt của Hải Long, Lưu Kim Bưu lập tức mở to hai mắt, lộ vẻ tức giận.

Này, ngươi không nói lý à. Ta nói cho ngươi biết, ngươi nếu không tới hầu hạ Kim Bưu đại gia thì từ nay về sau ta không xoa bóp cho ngươi nữa! Đây là hai bên cùng có lợi, ngươi đã biết chưa? Ta nói cho ngươi biết, bên cạnh chủ nhân còn có một người tên là Hứa Lập Quốc. Người này đặc biệt âm hiểm, rất thích phá hoại. Ngươi nếu không hợp tác thì sau này khi hắn tới ngươi phải cẩn thận rồi đó.

Ánh mắt Lưu Kim Bưu lộ vẻ kiêng kỵ, nhìn Hải Long, thấp giọng nói.

Hải Long nọ chần chừ cả nửa ngày, thần sắc lộ vẻ phẫn nộ, giống như mấy ngày này nó đã bị Lưu Kim Bưu không biết dùng phương pháp gì tẩy não, luôn nghĩ Hứa Lập Quốc là một tên rất kinh khủng, chuyên thích bắt nạt Hải Long, giống như rất không thích cái tên Hứa Lập Quốc chưa từng gặp này.

Một lúc lâu sau, nó mới mở rộng miệng ra, hướng về phía Lưu Kim Bưu phun ra một ngụm nguyên thần khí. Luồng nguyên thần khí này vô cùng nồng đậm. Sau khi phun lên người Lưu Kim Bưu liền bị hắn hấp thu. Trong ánh mắt Lưu Kim Bưu hiện lên vẻ hưng phấn, sau khi hấp thu liền vội vàng thổ nạp.

Hừ hừ, Lưu Kim Bưu ta đúng là lợi hại. Hải Long này ngốc nghếch dễ lừa, có nó trợ giúp thì tu vi ta sẽ gia tăng rất nhanh. Hơn nữa ta và nó đồng khí tương liên, từ từ khiến nó căm tức Tiểu Hứa tử kia. Đợi tới lúc hắn xuất hiện thì không cần ta thu thập, con Hải Long này sẽ khiến hắn đẹp mặt. Ha ha, Tiểu Hứa tử. Ngươi đợi đó!

Trong lúc Lưu Kim Bưu này đang đắc ý thì Vương Lâm mở hai mắt, trong mắt lóe sáng, sau khi nhìn thấy Lưu Kim Bưu và Hải Long liền hơi sửng sốt một chút.

Nhướng mày, Vương Lâm thấy Hải Long có vẻ tình nguyện, cũng không để ý nữa.

Một lúc lâu sau, Hải Long phun hết. Lười biếng nằm dài ra.

Đợi tới khi Lưu Kim Bưu kết thúc thổ nạp, hoàn toàn hấp thu xong nguyên thần khí của Hải Long thì Vương Lâm mới đứng lên, liếc mắt nhìn Lưu Kim Bưu một cái.

Đừng làm loạn nữa, phải đi rồi.

Lưu Kim Bưu bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua, giống như toàn bộ tâm tư đều bị Vương Lâm nhìn thấy hết, đôi mắt mở lớn. Lộ vẻ xấu hổ, vội vàng đứng dậy.

Chủ nhân tu luyện xong rồi sao? Vâng vâng, người nói chúng ta phải đi tới đâu. Hay... chúng ta đi tìm Hứa Lập Quốc?

Hải Long đang bỏ dậy nhưng vừa nghe thấy cái tên Hứa Lập Quốc thì lập tức đôi mắt lộ vẻ tức giận, trong lòng nhớ kỹ cái tên Hứa Lập Quốc này chuyên môn bắt nạt Hải Long, hận tới thấu xương.

Có khách sắp tới, sau đó sẽ tới Trung Châu thôi. Còn có thể tìm được Hứa Lập Quốc hay không thì phải xem vào cơ duyên rồi.

Vương Lâm vung tay áo lên, đem theo Hải Long và Lưu Kim Bưu. Thân thể nhoáng một cái liền ra ngoài động phủ, khi xuất hiện đã ở trên một đỉnh núi. Hắn đứng đó, thân thể đón gió, bạch y tung bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Người nào sẽ là người đến đầu tiên đây...

Vương Lâm thì thào. Hành động kinh thiên của hắn chính là vì giờ phút này!

Tạm không nói tới Vương Lâm và Lưu Kim Bưu cùng Hải Long bị Lưu Kim Bưu làm cho căm ghét Hứa Lập Quốc, trong hoàng thành tại Trung Châu xa xa có một người đang mặc y phục màu đỏ, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí cất bước trên được, đột nhiên hắt xì một cái.

Hoàng thành này hoàng đô của Tiên Tộc chiếm một phần lớn, xa xa nhìn lại giống như một châu. Thành trì này phàm nhân không thể tạo thành, trừ phi vô số người trải qua mấy vạn năm xây dựng có lẽ mới có khả năng hoàn thành.

Tòa thành này to lớn vô biên vô hạn, hoàn toàn có thể sánh với các châu khác!

Ở phía đông của thành trì này có một con phố phồn hoa. Một thanh niên mặc hoa sam đang đi lại nghênh ngang, vẻ mặt đắc chí, dẫn theo hơn mười hộ vệ. Mỗi một hộ vệ không ngờ đều là bậc toàn năng bước thứ ba. Thậm chí kinh người hơn là trong đó có một hộ vệ mặc tử bào. Không ngờ đã đạt tới tu vi Kim Tôn!

Đoàn hộ vệ này toàn nam tử, trầm mặc đi phía sau, cả đường đi không nói một lời.

Bên cạnh thanh niên này còn có hai người. Một trong số đó là một thiếu niên thần sắc cao ngạo mặc thanh sam, tuy nhiên khi đi lại lại hơi bất đồng với người thường, giống như chân có tật vậy.

Tên còn lại cũng là một thanh niên, mặc y phục màu đỏ. Vẻ mặt giống như tiểu nhân đắc chí, lúc này liên tục hắt xì bảy tám cái.

Ồ! Hứa đại nhân làm sao vậy, chẳng lẽ đêm qua chơi bị gió lạnh thổi vào, dọc đường đi toàn nghe thấy tiếng hắt xì của ngươi thôi.

Giọng nói của thanh niên cao ngạo kia rất chói tai.

Phì, cái đồ không ra trai không ra gái nhà người. Hứa gia gia của ngươi tối qua ra ngoài sảng khoái như thế. Thế nào, muốn đi với ta không? Được thôi, hôm nay chúng ta cùng nhau đi.

Đôi mắt thanh niên kia trợn lên, trông rất giống hung thần ác sát.

Ta vô sỉ sao? Hứa gia gia nhà ngươi chính là vô sỉ như thế. Đêm nay ngươi phải cân thận đó, ta sẽ tới phòng ngươi vô sỉ một đêm, hắc hắc. Ngươi phải cẩn thận đó.

Gã thanh niên họ Hứa nhìn đối phương từ trên xuống dưới, lộ nụ cười dâm đãng.

Đừng ầm ĩ nữa. Các ngươi ầm ỹ tới hai ngày nay còn chưa yên. Tiểu Hồng, ngươi đi đá cửa cho bổn vương, cho nhà họ Lý này biết bổn vương lợi hại. Con bà nó, dám bắt nạt ta!

Còn cả ngươi nữa, Tiểu Thanh, nhớ rõ nếu thấy không ổn thì lập tức bóp nát ngọc giản nói cho ca ca ta biết, để ca ca ta tới giáo huấn bọn họ!

Thanh niên mặc hoa sam hừ một tiếng, chỉ về một tỏa phủ đệ nằm như hùng sư ở cách đó không xa.

Tỏa phủ đệ nọ cực kỳ khổng lồ, từ xa nhìn lại tràn ngập một luồng uy áp kiến tâm thần người ta chấn động. Đại môn đóng chặt, không có chút hộ vệ, ở trên cửa có một tấm biến viết hai chữ lớn màu vàng!

Lý phủ!

Hai chữ này lộ ra một luồng tiền khí kinh thiên, tràn ngập trong thiên địa.

Được rồi!

Thanh niên họ Hứa tinh thần phấn chấn, giống như thích nhất là làm chuyện cáo mượn oai hùm này, chống tay vào hông, đi về phía đại môn nọ hung hăng đá một cái.

Chỉ nghe bịch một cái, cánh cửa này chẳng động đậy chút nào. Nhưng thanh niên họ Hứa này lại chẳng thèm để ý, giống như sớm đã biết là sẽ như vậy.

Người của Lý phủ nghe cho rõ. Hứa gia gia nhà các ngươi tới, còn không mau mở cửa đón khách!

Thanh niên mặc hoa sam nghe hắn nói thế lập tức cười ha hả, thần sắc hưng phấn, thuận miệng nói với thanh niên mặc thanh y ở bên cạnh.

Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa. Phải học theo hắn. Biết tại sao bổn vương lại coi trọng Hứa Lập Quốc chưa? Đón khách, hai chữ này dùng thật tốt đó!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1966 Đại Thiên Tôn mời chào

Đông Châu. Đại Thánh Châu.

Trên một ngọn núi trong châu này, Vương Lâm yên lặng đứng đó. Hắn chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn mây trắng trên bầu trời xanh thẳm, gió thổi qua người hắn nhấc lên góc áo nhưng lại không thể khiến mái tóc bạc của hắn tung bay.

Hai mắt hắn sáng như sao trời, lộ vẻ thâm thúy, thân ảnh cao vời vợi giống như cây tùng xanh trong gió, tràn ngập cảm giác phiêu dật.

Ngọn núi này không cao, mọc đầy thanh mộc, trong tiếng lá cây ào ào, tiếng gió nức nở tạo thành một bản hợp xướng tuyệt vời.

Vương Lâm đứng trên đỉnh núi, thần sắc bình tĩnh, không bởi đã xông qua mười bảy tầng Thiên Tôn Niết, bởi nguyên nhân sau này sẽ được Đại Thiên Tôn mời chào mà kiêu ngạo. Hắn giống như lúc ở trong động phủ giới, lẵng lặng đứng nhìn bầu trời.

Cũng không biết đã qua bao lâu, sau lúc hoàng hôn, mặt trời đã lặn về tây, Vương Lâm đứng đó, ánh mắt ngưng tụ trên bầu trời. Đột nhiên lúc

này phong vân biến sắc, tất cả bạch vân vừa bị bóng tối che phủ lại hiện lên. Trên bầu trời màu đen xuất hiện một vầng mặt trời!

Vầng mặt trời này đột nhiên xuất hiện, tỏa ra ánh sáng chói mắt, bất ngờ chiếu rọi cả màn đêm, khiến cho mặt đất lúc này giống như ban ngày. Từ vầng mặt trời này có sóng nhiệt vô tận khuếch tán ra, giống như ở rất gần Vương Lâm. Từ trong vầng mặt trời này chậm rãi có một thân ảnh bước ra.

Thân ảnh này mặc đạo bào, mái tóc đen nhánh, thoạt nhìn trông giống một thanh niên, tướng mạo khá anh tuấn, chính là Đạo Nhất Thiên Tôn! Đây là người thứ nhất xuất hiện trước mặt Vương Lâm!

Thân ảnh Đạo Nhất biến ảo ra, thiên địa vạn vật chợt yên tĩnh. Gió ngừng thổi, cây bất động, tất cả đều ngừng lại, thậm chí cả y phục của Vương Lâm cũng trong nháy mắt này mà đọng lại.

Giống như lúc này cả thiên địa bị đóng băng vậy!

Thứ duy nhất có thể cử động là Đạo Nhất Đại Thiên Tôn. Hắn từ trong vầng mặt trời bước ra, đi tới phía trước Vương Lâm ngoài mười trượng, cả người lơ lửng tại không trung, cúi đầu nhìn về phía Vương Lâm.

Ngay lúc ánh mắt hắn ngưng tụ trên người Vương Lâm, đột nhiên bốn phía Vương Lâm bất ngờ xuất hiện những tiếng răng rắc. Âm thanh này

xuất hiện cực kỳ đột ngột, làm cho hai mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lóe sáng.

Chỉ thấy hư vô bốn phía Vương Lâm giống như xuất hiện vô số cái khe li ti, như cả người hắc sau khi bị đóng băng, tầng băng bao phủ liền xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Ngay sau lúc này, y phục của Vương Lâm vừa bị đông lại trong không gian không có gió này lại từ từ bay lên. Hắn cũng ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Cảnh tượng này khiến hai mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lập tức hiện lên ánh sáng. Hắn thật không thể ngờ nổi là Vương Lâm lại có thể trong uy áp khiến vạn vật thiên địa bất động của mình nhanh chóng khôi phục như vậy.

Phải biết rằng lúc này là chân thân của Đạo Nhất hắn tới chứ không phải là thân thể thần niệm, cũng không phải phân thân, đây là bổn tôn của hắn!

Không hổ là đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn, người xông qua được tầng mười bảy Thiên Tôn Niết! Ngươi có thể khôi phục dưới uy áp của bổn tôn, đủ để xưng là đệ nhất cường giả dưới Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm, đi theo bổn tôn, ta năm đó đã từng hứa hẹn với ngươi, nếu theo ta thì ta không chết, ngươi cũng sẽ không chết!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mỉm cười, giống như quên mất ở Thiên Tôn Niết hắn đã từng có ý định bỏ qua Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, hướng về phía Đạo Nhất Đại Thiên Tôn ôm quyền vái một cái.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn hơi nhíu mày nhưng rất nhanh liền giãn ra, ngóng về phía Vương Lâm, hơi trầm ngâm, chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng lại vang vọng bốn phía. Nhưng mỗi một từ giống như hóa thành pháp tắc, khiến cho thiên địa lúc này giống như run rẩy trong lời nói của hắn.

- Đây là chí bảo do bổn tôn tự mình ngưng luyện!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn mở miệng, tay phải giơ lên. Chỉ thấy bên ngoài ngón trỏ của hắn có một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này phát ra kim quang, từ từ bay ra khỏi ngón tay, bất ngờ mở rộng ra giữa không trung, hóa thành một quầng sáng chừng ba trượng.

Chiếc nhẫn này là bổn tông dùng tài liệu từ Thái Cổ thần cảnh, hao phí hơn mười vạn năm mới ngưng luyện thành. Hình dáng của nó là do bổn

tôn dùng tín thuật bắt chước Pháp Bảo của Tiên Tổ năm xưa biến ảo ra, uy lực dù là ta muốn phá vỡ cũng rất vất vả!

Vương Lâm nhìn quầng sáng ba trượng kia, hai mắt lóe sáng. Chiếc nhẫn này cực kỳ bất phàm, ánh mắt Vương Lâm nhìn lại không thể nhìn thấu. Giống như nó tồn tại nhưng lại không thuộc về thiên địa này mà là vật hư ảo, bên trong truyền tới từng luồng uy áp. Khiến cho Vương Lâm có ảo giác như phải đối mặt với Đại Thiên Tôn vậy.

Nhận thấy ánh sáng trong mắt Vương Lâm, tay trái Đạo Nhất Đại Thiên Tôn vung lên, lập tức liền có một đoạn trúc xanh xuất hiện trên bàn tay hắn. Màu sắc của đoạn trúc này tuyệt đẹp. Sau khi xuất hiện lại tràn ngập mùi thơm ngát.

Đoạn trúc này là thiên địa chí bảo. Ngươi dung nhập vào trong cơ thể có thể khiến bổn nguyên tiến hóa, đồng thời bên trong còn ẩn chứa cả đạo của bổn tôn! Đạo của bổn tôn nếu ngươi có thể minh ngộ ra thì dù không có cơ duyên thành Đại Thiên Tôn cũng có thể khiến ngươi đạt tới gần Đại Thiên Tôn vô hạn!

Trong nháy mắt khi đoạn trúc này xuất hiện, hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên trở nên ngưng trọng. Hắn gần như trong tích tắc khi ngửi thấy hương thơm của đoạn trúc, bổn nguyên trong cơ thể liền chấn động, giống như có tăng trưởng. Có thể thấy được vật này trợ giúp cho bổn nguyên mạnh hơn tất cả những vật khác.

Nếu có thể dung hợp vật này thì lợi ích Vương Lâm đạt được vô cùng lớn lao!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn vẫn luôn chú ý tới sắc mặt Vương Lâm, trên mặt lộ nụ cười. Hắn hiểu rõ Vương Lâm, cảm thấy người này thích chính là những Pháp Bảo ngoại vật, những vật này đối với hắn có lực hấp dẫn cường đại, cho nên lần này tới đây đã quyết định dùng Pháp Bảo động lòng ngươi!

Huống hồ hai chí bảo này đối với hắn mà nói có thể có, có thể không. Nếu có thể dùng thứ này đối lấy sự phục tùng của Vương Lâm thì cực kỳ có lời. Nhưng hắn cũng biết Vương Lâm không phải tu sĩ tầm thường, không có khả năng chỉ có mình tới mời chào, do vậy nếu không đưa ra bảo vật chính thức sợ rằng rất khó so bì với các Đại Thiên Tôn sắp tới.

Ngoài hai loại bảo vật này ra, còn có một vật!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn đang nói tới đây, trong lòng cũng đau xót. Vật này có thể nói là chí bảo chính thức, dù là hắn lúc này cũng còn chưa hiểu thấu hoàn toàn.

Tay áo hắn vung lên, bất ngờ có một dòng xoáy khổng lồ xuất hiện. Trong dòng xoáy này có một đầu lâu nhỏ bằng nắm tay chậm rãi bay ra. Đầu lâu này tràn ngập u quang, vừa xuất hiện liền có tử khí kinh thiên ầm ầm khuếch tán ra.

Tử khí này quét ngang thiên địa, bất ngờ khiến không gian bị Đạo Nhất ngưng đọng tan vỡ. Vạn vật trong thiên địa đồng thời khôi phục hành động, lại bị tử khí này lây nhiễm.

Cái đầu lâu này thoạt nhìn không giống như người trưởng thành mà ngược lại lại là một cái đầu lâu của trẻ con!

Vật này cũng không phải là từ Thái Cổ thần cảnh, rất lâu trước đây ta rời khỏi Tiên Cương đại lục, đi về thiên ngoại, tìm thấy ở trong mặt đất một đống đổ nát.

Sau khi ta lấy đi vật này, mặt đất trôi nổi đó cũng tan thành mây khói... trong vật này ẩn chứa một tia lực lượng mà ta không rõ. Nhưng ta mơ hồ cảm thấy nếu có thể hấp thu thì có lẽ có thể đột phá cực hạn Đại Thiên Tôn, trở thành tồn tại giống như Tiên Tổ... ta và nó có lẽ cũng chỉ có duyên có được, nhưng lại không có duyên minh ngộ. Đã ở trong tay ta rất lâu... Nếu ngươi theo ta thì ta sẽ tặng cho ngươi vật này!

Ánh mắt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lộ vẻ quyết đoán. Vì mời chào Vương Lâm hắn đúng là đã trả giá đắt.

Vương Lâm nhìn cái đầu lâu giống như của trẻ con này. Đầu lâu này hắn không nhìn thấu nhưng lại có cảm giác không nói lên lời. Giống như vật này khiến hắn cảm thấy quen thuộc, giống như bị quên trong linh hồn nhưng lại không tài nào nhớ ra nổi là đã gặp ở đâu.

Thần sắc Vương Lâm lộ ra vẻ đắn đo, hồi lâu sau hắn mới chậm rãi mở miệng nói.

Đa tạ Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, nhưng việc này ta còn muốn suy nghĩ.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn khẽ nhíu mày, nhìn Vương Lâm, chậm rãi gật đầu.

Cũng được. Lấy tu vi của ngươi thì ngoài bổn tôn mời chào ra nhất định còn có Đại Thiên Tôn khác. Suy nghĩ nhiều một chút cũng là bình thường.

Ngay lúc Đạo Nhất Đại Thiên Tôn đang nói thì đột nhiên thiên địa bị tử khí bao phủ này truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Tiếng gầm này như sấm, ầm ầm kinh thiên. Chỉ thấy tử khí bốn phía này chợt quay cuồng lên.

Trên bầu trời, sóng gợn lan ra, một người xuất hiện!

Thân thể người này cao lớn, đầu trọc lóc, mặc một bộ y phục bằng vải thô, bước một bước về phía trước. Bước chân hắn hạ xuống liền khiến tiếng ầm vang lan ra, giống như tất cả lực lượng phía trước hắn đều không thể khiến hắn dừng lại vậy.

Bước tới bảy bước, thiên địa giống như sụp đô, vạn vật né tránh, tử khí kia cũng bị cuốn đi, không thể ngăn trở chút nào ngoài thân thể hắn. Đại hán trọc đầu này giống như một chiến tiên cực kỳ bá đạo, ầm ầm tiến về phía trước.

Sau bảy bước, hắn bất ngờ tới bên cạnh Vương Lâm, vị trí của hắn và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn bất đồng, cũng đứng trên đỉnh núi giống như Vương Lâm.

- Ra mắt Võ Phong Đại Thiên Tôn. Ở Thiên Tôn Niết, Võ Phong Đại Thiên Tôn tương trợ Vương mỗ ghi tạc trong lòng...

Vương Lâm hai tay ôm quyền, hướng về phía đại hán đầu trọc vái một cái.

Võ Phong Đại Thiên Tôn cười ha hả, tiếng cười như sấm, chấn động cả thiên không.

- Không sao. Ta vốn không ưa Tiên Hoàng, nói thẳng mà thôi!

Người này bất đồng với Đạo Nhất Đại Thiên Tôn. Đạo Nhất mở miệng ngậm miệng là bổn tôn nhưng Võ Phong Đại Thiên Tôn lại khiến người ta cảm thấy rất hào sảng.

Mục đích ta tới nơi này ngươi nhất định đoán được. Trước tiên không nói tới điều kiện, ta có một bầu rượu ngon ở đây, ngày thường cũng không mời người ngoài, ngươi muốn uống không?

Võ Phong Đại Thiên Tôn phất tay phải lên, trong tay liền xuất hiện một hồ lô màu xanh, mỉm cười nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm mỉm cười, tay phải chụp vào hư không một cái. Hồ lô kia lập tức bay về phía hắn, bị hắn cầm trong tay. Đưa lên mép uống một ngụm lớn.

Được, dù là ngươi có theo ta hay không, Bắc Xuyên ở Bắc Châu ngươi lúc nào cũng có thể tới.

Võ Phong Đại Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, cười nói. Hắn lúc này mới ngẩng đầu nhìn Đạo Nhất Đại Thiên Tôn một cái.

- Đạo Nhất, mời chào Dược Thiên Tôn nếu có nhiều hơn một Đại Thiên Tôn coi trọng thì tự có ước định, chỉ có một lần cơ hội nói ra điều kiện. Điều kiện của ngươi đã nói hết chưa?

Ánh mắt hắn đảo qua ba bảo vật, về phần chiếc nhẫn và đoạn trúc hắn trực tiếp không để ý, chỉ khi nhìn cái đầu lâu mới hơi có vẻ sững lại.

- Chỉ là những thứ này sao? Ngươi nếu chỉ đưa ra những thứ này thì ta an tâm rồi.

Võ Phong vừa nói vừa nhìn về phía Đạo Nhất.

Vương Lâm nghe thế nội tâm chấn động. Chuyện liên quan tới nhiều Đại Thiên Tôn mời chào vốn không nhiều lắm, lời nói này của Võ Phong chỉ ra có lẽ có dụng ý bên trong đối với Đạo Nhất.

Hắn muốn giúp ta sao...

Vương Lâm nhìn Võ Phong một cái.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1967 Tiểu Vương Lâm!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng. Với tâm trí của hắn hiển nhiên nhìn ra hàm ý ẩn sâu trong lời nói của Võ Phong nhưng giờ phút này nếu vì thế mà bỏ qua thì cũng hơi không muốn.

Tới sớm rồi...đúng ra phải tới muộn hơn mới đúng...đợi những người khác đưa ra điều kiện rồi ra có thể tiến hành phán đoán...ôi.

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn sở dĩ chạy tới đầu tiên bởi hắn muốn mình là mời chào Vương Lâm đầu tiên. Mà hắn cảm thấy những vật đối phương để ý mình đã phán đoán cực chuẩn, sớm đưa ra có thể chấn nhiếp những người khác.

Nhưng lại không ngờ được Võ Phong lại nói ra những lời này.

Đương nhiên còn chưa hết. Vật phẩm cuối cùng của bổn tôn còn chưa đưa ra!

Ánh mắt Đạo Nhất lộ vẻ quyết đoán, tay phải giơ lên, nắm chặt thành quyền. Trong nháy mắt này, y phục toàn thân hắn lập tức bị cuốn động, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại. Đạo Nhất chậm rãi mở nắm tay ra, bên trong bất ngờ xuất hiện một khối thủy tinh nhiều màu trôi nổi trong đó.

Vương Lâm, vật này là do đạo niệm của bổn tôn biến thành, ngươi dung nhập vào thân thể, nếu ngươi tử vong thì bổn tôn sẽ bị thương. Mà nếu ta bị thương thì ngươi lại không sao. Vật này chỉ có tác dụng đơn phương trên người bổn tôn.

Có nó, ai dám động vào ngươi chính là địch với Đạo Nhất ta!

Trong lòng Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cực kỳ đau đớn. Vật này là giới hạn của hắn rồi. Hắn vốn định nếu có thể không xuất ra vật này thì tốt nhưng lại bị lời nói của Võ Phong khiến không thể không đưa ra vật quan trọng nhất.

Vật này vừa đưa ra, đôi mắt Võ Phong lập tức lộ vẻ ngưng trọng, liếc nhìn Đạo Nhất một cái lại nhìn về phía Vương Lâm.

Đại Thiên Tôn rất ít khi đưa ra đạo tinh này. Có vật này ngươi có thể an toàn. Nhưng ta khuyên ngươi nên chờ Cửu Đế Đại Thiên Tôn một chút.

Võ Phong! Ngươi chẳng lẽ cảm thấy mình mời chào vô vọng, đơn giản giả bộ làm người tốt, lấy việc này mà kết thiện duyên sao?

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn khẽ quát một tiếng.

Thế thì đã sao!

Võ Phong Đại Thiên Tôn cười nói. Hắn đúng là có tâm tư này. Hắn đã suy nghĩ qua, nếu Vương Lâm này đồng ý theo mình thì nhất định sẽ hậu đãi đối phương, dù không theo thì coi như là kết thiện duyên, một tên chết hai con chim, hai bên đều có lợi.

Vậy không biết Võ Phong ngươi có thể đưa ra thứ gì?

Đạo Nhất rất bực mình nhưng hắn với Võ Phong có địa vị giống nhau. Nếu đối phương đã quyết định như vậy thì bản thân quả thực cũng không nên nói nhiều.

Lợi ích ta đưa ra không nhiều. Trong Thái Cổ thần cảnh ta cũng không có cơ duyên cho ngươi.

Thần sắc Võ Phong rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm trong suốt, rất chân thành.

Nhưng nếu ngươi theo ta thì ngươi không phải là người dưới trướng ta mà ta thay mặt sư tôn nhận ngươi làm đệ tử, cho ngươi là sư đệ của ta! Tu vi của ta và ngươi bất đồng nhưng địa vị lại giống nhau!

Những gì ta có ngươi đều có! Đây là điều kiện duy nhất ta có thể đưa ra!

Võ Phong Đại Thiên Tôn nhìn Vương Lâm. Hắn cực kỳ coi trọng người này. Người này có tỷ lệ rất cao trở thành Đại Thiên Tôn. Người như vậy đủ để hắn đưa ra hứa hẹn này.

Lời nói của Võ Phong khiến Đạo Nhất thiên tỏn sửng sốt, trở nên trầm mặc. Điều kiện như vậy đích xác so với những Pháp Bảo của hắn nặng

hơn nhiều.

Võ Phong này chỉ là một mãng phu. Người này tuy rằng cực kỳ ưu tú nhưng còn lâu mới có giá trị lớn như vậy. Đạo tinh của ta đã là cực hạn đối với Đại Thiên Tôn rồi!

Nhưng hắn không ngờ lại đánh cuộc một lần, lấy cái giá lớn này để đánh cuộc người này có thể trở thành Đại Thiên Tôn!

Địa vị ngang hàng...thay mặt sư tôn thu đồ đệ. Loại điều kiện này nếu năm đó hắn đưa ra cho Minh Đạo Tôn thì sợ rằng Minh Đạo Tôn cũng sẽ cực kỳ động tâm, rất có khả năng không theo Tiên Hoàng mà trở thành sư đệ của Võ Phong!

Vương Lâm này một khi đáp ứng thì lợi ích cực nhiều!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn không ngờ Võ Phong lại nói ra những lời này, thần sắc chân thành tới vậy, hiển nhiên là những lời này không phải thuận miệng nói ra mà đã trai qua suy tư rất nhiều.

Lời ta nói tuyệt không phải là giả dối, có thể dùng huyết mạch để thề!

Võ Phong nhìn Vương Lâm, nói từng chữ một.

Võ Phong này điên rồi!

Đạo Nhất đứng bên cạnh thần sắc âm trầm hơn, mơ hồ lộ vẻ không thể tin nổi.

Thần sắc Vương Lâm hơi phức tạp nhìn Võ Phong, trở nên trầm mặc. Nếu hắn thật sự có ý định ở lại dài lâu tại Tiên Tộc thì những lời nói của Võ Phong sẽ là lựa chọn tốt nhất của hắn. Nhưng...

Đa tạ Võ Phong Đại Thiên Tôn ưu ái...việc này Vương mỗ muốn suy nghĩ thêm một chút.

Vương Lâm thầm than, hướng về phía Võ Phong ôm quyền.

Không có vấn đề gì. Cửu Đế Đại Thiên Tôn là người mạnh nhất trong chúng ta. Điều kiện của hắn cho ngươi có lẽ sẽ rất tốt.

Võ Phong than nhẹ, nhìn Vương Lâm một cái rồi mỉm cười nói.

Hắn tới rồi!

Ngay lúc Võ Phong nói xong thì trên bầu trời xuất hiện một vùng sóng gợn. Trong sóng gợn này có hai thân ảnh đi ra, chính là Hải Tử Thiên Tôn và sư tôn của nàng.

Vương Lâm!

Giọng nói của Hải Tử Thiên Tôn lộ vẻ sung sướng, sau khi hiện thân liền tiến tới bên cạnh Vương Lâm.

- Cái tên này, mất tích lâu như vậy, vừa xuất hiện liền tới Thiên Tôn Niết, không ngờ xông tới tầng mười bảy!

Hải Tử Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, ánh mắt không chút che dấu vẻ vui sướng.

- May mắn mà thôi.

Khoảng cách giữa Hải Tử Thiên Tôn và Vương Lâm rất gần. Một làn hương mơ hồ truyền tới. Vương Lâm không lui lại phía sau mà đứng im ở đó. Hắn còn nhớ rõ trong Thiên Tôn Niết, lúc mình bị cả vạn người chỉ trích thì Hải Tử Thiên Tôn đã đứng ra bênh vực hắn.

Được rồi, không nói chuyện này nữa. Ngươi còn nhớ rõ ta mời ngươi tới Đế Sơn, cùng ta đi ngắm lá thu không?

Hải Tử Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, nhẹ giọng nói.

Vương Lâm do dự một chút, trong lòng thầm than, nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mặt này.

- Ta sẽ tới!

- Không phải là bây giờ sao?

Hải Tử Thiên Tôn cắn môi.

Vương Lâm trầm mặc. Lấy tuổi tác và sự từng trải của hắn sao lại không nhận ra hàm ý trong lời nói của Hải Tử Thiên Tôn chứ. Tình cảm của nữ tử tuyệt mỹ này đối với hắn không có tình nhưng hiển nhiên đã có hảo cảm.

Hảo cảm như vậy có lẽ cuối cùng sẽ biến thành một loại tình cảm.

Chẳng qua chuyện như vậy Vương Lâm không thể tùy ý để xảy ra. Hắn không muốn làm đối phương đau lòng giống như với mấy nữ tử trong động phủ, cuối cùng trong lòng không vui vẻ nổi.

Vương Lâm trầm mặc khiến cho nội tâm Hải Tử Thiên Tôn than nhẹ nhưng trên mặt nàng vẫn lộ ra nụ cười, tay phải giơ lên vỗ lên người Vương Lâm.

- Ngươi đó, ta chỉ muốn đưa ngươi tới Đế Sơn, thuận tiện giới thiệu cho người vài nữ tử song tu thôi. Hừ, không đi thì thôi, ta đi tìm người khác.

Vương Lâm cười khổ.

- Hải Tử, đừng gây chuyện nữa!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn vẫn có dáng vẻ như trước nhưng thần sắc lại nghiêm túc. Trên người hắn không nhìn ra chút uy nghiêm nào của Đại Thiên Tôn, giờ phút này dù nghiêm túc nhưng vẫn tầm thường như trước.

- Vương Lâm, lão phu muốn nhận ngươi là đệ tử. Ngươi có đồng ý không?

Cửu Đế Đại Thiên Tôn là người cùng thời kỳ với Tiên Tổ. Hắn nói như vậy không hề tỏ vẻ gì, ngay cả Võ Phong ở bên cạnh cũng không phải xấu hổ.

- Ngươi nếu đồng ý thì lão phu có thể hứa với ngươi, một khi Thái Cổ thần cảnh mở ra thì ta sẽ đưa ngươi vào bên trong, toàn lực trợ giúp ngươi trở thành Đại Thiên Tôn!

Lời hứa hẹn như vậy trong Đại Thiên Tôn cũng không có mấy người dám nói. Cái giá của việc này chỉ có Đại Thiên Tôn mới hiểu được.

Đó cũng là những lời năm xưa hắn nói với Minh Đạo Tôn. Nhưng Minh Đạo Tôn không biết được Tiên Hoàng ban cho điều kiện gì, cuối cùng không lựa chọn Cửu Đế Đại Thiên Tôn.

Dưới sự trợ giúp của ta, khi Thái Cổ thần cảnh mở ra, tỷ lệ ngươi có thể trở thành Đại Thiên Tôn sẽ tăng lên ba phần! Mà nếu ngươi là đệ tử của ta thì dù là Tiên Hoàng cũng không dám ra tay với ngươi!

Dù giữa các ngươi có ân oán gì thì chỉ cần có lão phu là có thể triệt tiêu hoàn toàn giúp ngươi!

Trong Đại Thiên Tôn trừ Đông Lâm đã chết ra chỉ có Song Tử Đại Thiên Tôn là có thể so với lão phu. Nhưng Song Tử sau khi chuyển thế xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hôm nay linh hồn bị phân liệt, lúc này trạng thái cực kỳ suy yếu.

- Lão phu chính là sự lựa chọn tốt nhất của ngươi!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn chậm rãi nói.

Vương Lâm nhìn Đạo Nhất, Võ Phong và Cửu Đế Đại Thiên Tôn đang đứng nơi này. Ba người này mỗi người đều đưa ra điều kiện, chí bảo của Đạo Nhất, Võ Phong cho ngang hàng, cam đoan của Cửu Đế.

Nếu hắn có ý định ở lại Tiên Tộc lâu dài thì lựa chọn Cửu Đế là ổn thỏa nhất. Dù là lựa chọn Võ Phong cũng có thể khiến hắn hô phong hoán vũ tại Tiên Tộc. Duy chỉ có Đạo Nhất Đại Thiên Tôn là Vương Lâm tuyệt đối không dễ dàng lựa chọn. Dù sao hắn cũng biết năm đó sư tôn và Đạo Nhất Đại Thiên Tôn này từng có tranh chấp. Mà Thiên Nghịch Châu lại do Thất Thải Tiên Tôn đoạt được khi hai người này tranh chấp.

Nhưng Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cũng là sự lựa chọn tốt của Vương Lâm. Mấy thứ Pháp Bảo của người này cũng khiến Vương Lâm hơi động tâm, chẳng qua về sau nếu Tiên Hoàng muốn ra tay thì người này có thể không giúp hắn. Việc này khó có thể nói trước.

Cửu Đế Đại Thiên Tôn thân là Đại Thiên Tôn cường đại nhất Tiên Tộc...ở nơi hắn ta cũng không có gì phải lo lắng. Hơn nữa hắn cũng ở Trung Châu, do đó hành trình của ta tới Trung Châu sẽ an toàn hơn rất nhiều!

Vương Lâm trầm ngâm, hướng về phía Cửu Đế Đại Thiên Tôn ôm quyền, đang muốn mở miệng.

Đột nhiên lúc này Cửu Đế Đại Thiên Tôn xoay phắt người. Ngay sau đó Võ Phong và Đạo Nhất cũng đều ngẩng đầu, thần sắc ngưng trọng. Chỉ thấy trên bầu trời có ba đạo cầu vồng gào thét bay tới, trong nháy mắt đã tới gần.

Tiểu Vương Lâm, à, đúng là ngươi rồi!

Một tràng cười vui sướng từ trên bầu trời truyền xuống. Chỉ thấy trong ba đạo cầu vồng kia chính là Song Tử Đại Thiên Tôn và Cô Nhai Thiên Tôn.

Trong tiếng cười, cô bé tên là Oa Oa nhoáng một cái xuất hiện bên cạnh Vương Lâm, vỗ hai tay đi vòng quanh người hắn.

- Tiểu Vương Lâm, ngươi còn nhớ ta không?

- Tiểu Vương Lâm, ngươi còn nhớ hắn không!

Cô bé tên Hàm Hàm đứng bên cạnh, trong tay cầm một tu sĩ, ném hắn về phía trước.

Vương Lâm nhìn tu sĩ vẻ mặt như trái mướp đắng vừa bị Hàm Hàm buông tay ra.

- Tham Lang...

- Ấy... Vương đạo hữu, lâu lắm không gặp...

Tham Lang vừa nói, đôi mắt như ươn ướt.

Được rồi, đầu trọc, mặt giả, cả lão già xấu xí kia, các người đi đi thôi. Tiểu Vương Lâm này là người của chúng ta rồi!

Cô bé tên Oa Oa chống tay trái vào hông, tay phải giơ lên cất giọng kẻ cả nói.

Đúng, hắn là của chúng ra rồi. Nếu ai dám không nghe lời thì, hừ hừ...ta đánh kẻ đó!

Cô bé tên Hàm Hàm tỏ vẻ sắp đánh người, đôi tay giơ cao lên vung vẩy.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến Vương Lâm sửng sốt.

Cô Nhai Thiên Tôn kia giờ phút này lui lại phía sau vài bước, cười khổ nhìn lại. Với tu vi của hắn căn bản là không thể nói gì, chỉ có thể nhìn

hai tiểu tổ tông ra tay.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1968 Giả, giả đó

Đối mặt với hai cô bé này. Đạo Nhất lập tức nhíu mày. Thần sắc Võ Phong ngưng trọng. Hắn nghe ra hàm ý trong lời nói của đối phương, giống như đã biết Vương Lâm từ rất sớm, còn mang tới một tu sĩ mà Vương Lâm quen thuộc.

Cửu Đế cười khổ, nhìn hai cô bé này, đơn giản không để ý tới mà nói với Vương Lâm.

- Vương Lâm, nói cho lão phu nghe lựa chọn của ngươi đi!

- Á à, lão già xấu. Ngươi không nghe lời!

- Lão già xấu, ta nhớ rõ lúc đầu ngươi đánh không lại chúng ta!

Hai cô bé này thấy Cửu Đế Đại Thiên Tôn nói vậy liền trợn trừng mắt.

- Song Tử, các ngươi sau khi chuyển thế linh hồn bị phân chia, hôm nay còn tính là gì chứ! Người này xông qua mười bảy tầng, lúc này chúng ta ở đây hiển nhiên là nói điều kiện để cho hắn lựa chọn, ngươi...

Cửu Đế Đại Thiên Tôn cau mày nhưng chưa đợi hắn nói xong thì hai cô bé đã đồng loạt nhảy tới.

- Hàm Hàm, chúng ta đánh bọn họ!

Cô bé tên Oa Oa tức giận mở miệng. Chỉ thấy thân ảnh hai người giống như chồng lên nhau trong hư không. Một luồng khí tức kinh thiên ầm ầm bộc phát ra.

Hai cô bé này đồng thời giơ hai tay, trước người liền lập tức có một vòng tròn hiện ra. Kim quang mênh mông từ đó khuếch tán ra, giống như một mặt trời màu vàng kim!

Ánh mặt trời này trong phút chốc thay thế tất cả ánh sáng nơi này, cũng bao phủ thân ảnh của mấy Đại Thiên Tôn vào bên trong, không còn nhìn thấy rõ nữa.

Những tiếng ầm vang từ bên trong vầng sáng truyền ra. Chỉ thấy Đạo Nhất Đại Thiên Tôn là người đầu tiên bị cuốn ra, thần sắc lộ vẻ phẫn nộ nhưng không quay đầu lại mà hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa xa.

Người thứ hai bay ra là Võ Phong Đại Thiên Tôn. Hắn cười khổ, thân thể lóe lên kim quang, lui lại phía sau, thở dài một tiếng liền biến mất.

Rõ là hai đứa bé vô pháp vô thiên, lại triển khai lực lượng Cửu Dương trên đại lục của Tiên Tộc.

- Được.. Nếu muốn đánh thật... Ôi!

Người thứ ba bay ra là Cửu Đế Đại Thiên Tôn. Hắn cau mày, sau khi rời khỏi kim quang, tay áo liền vung lên. Lập tức kim quang trong thiên địa tan thành mây khói.

- Vương Lâm, lão phu ở Đế Sơn chờ ngươi!

Nói xong câu này, Cửu Đế Đại Thiên Tôn giống như hơi bất đắc dĩ, tay phải chụp vào hư không một cái, lập tức mang Hải Tử Thiên Tôn biến mất trong thiên địa.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Hầu như chỉ chớp mắt một cái, ba Đại Thiên Tôn đã bị hành động điên cuồng của Song Tử Đại Thiên Tôn khiến cho không thể không rút lui.

Cho tới khi kim quang tiêu tán, hai cô bé vẻ mặt đắc ý hiện ra giữa không trung.

- Xong, Tiểu Cô Nhai, chúng ta có lợi hại hay không. Ba người bọn họ không dám sử dụng lực lượng của Cửu Dương, chúng ta lại chẳng sợ!

- Sớm biết bọn họ không dám liều mạng rồi, hù dọa là chạy thôi!

Tu sĩ Cô Nhai kia vội vàng bước lên, liên tục than thở.

- Song Tử Đại Thiên Tôn thần cơ diệu toán, Cô Nhai bội phục, bội phục mà.

Hắn thật sự không muốn nói nhiều. Giờ phút này hắn mới hiểu vì sao trên đường hắn lo lắng mời chào thất bại thì hai tiểu tổ tông này lại có vẻ bất cần mà nói với hắn, các nàng đã có biện pháp.

Lúc này hắn đã biết rồi. Phương pháp này giống như vô lại, đuổi hết nhưng người khác đi

Vừa nói hắn vừa xấu hổ nhìn về phía Vương Lâm, ôm quyền vái hắn một cái.

Cô Nhai ra mắt Bạch Phát Dược Thiên Tôn, việc này... Việc này chỉ là hành động bất đắc dĩ. Tiền bối thanh danh hiển hách, có thể có rất nhiều lựa chọn. Nhưng Song Tử Đại Thiên Tôn giống như trẻ con, hồn nhiên thiện lương, nếu tiền bối đồng ý đi theo thì nhất định sẽ có hậu đãi đối với tiền bối.

Tất cả yêu cầu của tiền bối phàm là những gì có thể làm được chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn người.

Tu sĩ Cô Nhai vái sâu một cái.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn thoáng qua Tham Lang vẻ mặt đang đau khổ ngồi một bên, đôi mắt lộ vẻ trầm tư, không nói gì.

Tiểu Cô Nhai, ngươi nói nhiều với hắn như thế làm gì hả. Tiểu Vương Lâm, hôm nay không còn Đại Thiên Tôn ở đây nữa rồi, chỉ có chúng ta, ta hỏi ngươi ngươi có đi theo hay không!

Cô bé tên Hàm Hàm dẩu môi, lườm Vương Lâm một cái.

Động tác này khiến cô bé này trông vô cùng đáng yêu. Vương Lâm nhìn lại lại thấy như gặp lại Chu Như hồi bé.

- Tiểu Vương Lâm, ta nói cho ngươi biết nhé, ta đã từng cứu ngươi! Ngươi có nhớ hay không, có nhớ hay không? Hừ hừ. Ngươi nếu mà vong ân phụ nghĩa thì ta sẽ đánh ngươi đó!

Oa Oa đứng bên cạnh trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt rất tức giận.

Vương Lâm cười khổ. Cô Nhai phía trước hắn có vẻ hơi xấu hổ. Hắn cũng biết không có Dược Thiên Tôn nào lại bị Đại Thiên Tôn nói cái giọng này mà mời được. Những nhân vật như vậy không ai là không được Đại Thiên Tôn ban cho vô số lợi ích.

- Chuyện này... Vương tiền bối...

Cô Nhai đang muốn mở miệng giải thích thì lúc này cô bé tên Hàm Hàm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bay lên đứng phía trước Vương Lâm, ngẩng đầu nhìn Vương Lâm.

Nhưng vóc dáng nàng quá nhỏ bé, giống như cảm thấy không hợp lý liền bay lên cao hơn Vương Lâm một cái đầu mới đắc ý giơ tay phải, chớp đôi mắt ngây thơ thấp giọng uy hiếp.

- Tiểu Vương Lâm, ngươi nếu không đồng ý ta sẽ gọi cha ta đánh ngươi! Cô Nhai nói rồi, cha ta lợi hại lắm, Tiên Tổ, Cổ Tổ gì đó cha ta chỉ viết một chữ tử là nhất định phải chết.

Vương Lâm sửng sốt.

- Giả, giả đó...

Thân thể Cô Nhai run lên, thầm nghĩ tiểu tổ tông ơi, lời này không thể nói ra đâu. Giờ phút này hắn không còn nghĩ được gì khác, vội vàng truyền âm cho Vương Lâm.

-Hai đứa bé này.. Song Tử Đại Thiên Tôn này sau khi chuyển thế có hai phụ thân là phàm nhân. Các nàng sau khi mất đi một bộ phận ký ức, lúc còn bé có hỏi ta. Ta sợ các nàng buồn nên mới nói lung tung. Tiền bối chớ để ý... Ôi.

- Hả, Tiểu Cô Nhai, ngươi truyền âm cái gì đó. Cho ta nghe một chút coi.

Oa Oa đứng bên cạnh lập tức lộ vẻ hứng thú. Đang muốn lại nghe nhưng tu sĩ Cô Nhai này truyền âm cực nhanh, hiển nhiên là đã có phòng bị.

- Hừ, Tiểu Cô Nhai à. Ngươi không nghe lời, lại không cho ta nghe! Cha ta cũng rất lợi hại đó. Ta để cha ta tới đánh ngươi!

Thần sắc Oa Oa rất đắc ý, tiến tới vỗ đầu tu sĩ Cô Nhai kia.

Vương Lâm cười khổ nhìn hai cô bé này, than nhẹ một tiếng. Hắn đột nhiên cảm thấy so với mấy Đại Thiên Tôn khác, hai cô bé này khiến hắn thấy thật thân thiết.

Nhất là.. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên lướt qua Tham Lang bên cạnh.

Ta trước đây lại quên mất một vấn đề! Với tu vi của sư tôn Huyền La cũng không thể dẫn người ra khỏi động phủ giới, chỉ có thể bảo vệ họ chuyển thế mà thôi. Dù là ta sư tôn cũng phải trả một giá đất mới có thể khiến ta đi ra.

Nhưng Tham Lang này tu vi không cao lại bị Song Tử Đại Thiên Tôn mang ra khỏi động phủ giới mà dường như không cần tốn chút sức lực!

Vương Lâm hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua người hai cô bé này. Nhất là cô bé tên gọi Hàm Hàm kia, bộ dáng đắc ý trông khá đáng yêu.

Song Tử Đại Thiên Tôn chuyển thế gặp chuyện mà còn có loại thần thông này, nếu các nàng mà không gặp chuyện thì... Nhất định là Đại Thiên Tôn mạnh nhất trong Tiên Tộc, không biết so với Đông Lâm Đại Thiên Tôn thì như thế nào...

Mà điều quan trọng nhất là ở Tử Dương Tông của Song Tử Đại Thiên Tôn hình như có một chỗ tương thông với động phủ giới...

- Này, Tiểu Vương Lâm, ngươi sao không nói gì hả. Ngươi nếu không nói gì thì ta sẽ bảo cha đánh ngươi thật đó!

Hàm Hàm tức giận nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm lại cười khổ, nhìn Cô Nhai đang xấu hổ, gật đầu.

- Được rồi, ta đồng ý theo Song Tử Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm trả lời như vậy lập tức khiến Hàm Hàm đứng trước người càng đắc ý hơn.

- Phải thế chứ. Ngươi nói sớm có phải tốt không. Bỏ đi, không để cha đánh ngươi nữa.

Oa Oa bên cạnh cũng vô cùng cao hứng, giờ phút này nếu không còn việc gì nữa liền lôi kéo Hàm Hàm chạy tới bên cạnh Tham Lang đang lộ vẻ sợ hãi.

- Tiểu Lang, biểu hiện của ngươi hôm nay không tốt, nhưng cũng có thể cho ngươi tiểu hồng hoa! Hàm Hàm. Ngươi nói cho hắn mấy tiểu hồng hoa?

- Cho hắn năm cái đi. Ngươi nói thử xem Oa Oa.

- Sáu cái đi. Ta thấy sáu cái dễ chia đó. Ngươi ba cái, ta ba cái.

Cô Nhai không để ý tới chuyện Tham Lang bị hai tiểu tổ tông ngược đãi đang phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hắn kinh ngạc nhìn Vương Lâm, hình như không tin nổi là Vương Lâm lại đồng ý.

Hắn có thể tưởng tượng được trước những điều kiện mà Đạo Nhất, Võ Phong và Cửu Đế Đại Thiên Tôn ban cho Vương Lâm hắn rất kinh người, đủ để khiến tất cả tu sĩ động tâm.

- Tiền bối, người...

Cô Nhai đột nhiên không biết nghĩ gì.

Chẳng qua ta có một yêu cầu. Ta không thể ở bên cạnh Song Tử Đại Thiên Tôn lâu được. Ta muốn tới Trung Châu một chuyến. Từ nay về

sau...ta muốn chọn một nơi bế quan, không hỏi thế sự.

Khi ta đi các ngươi không được ngăn cản. Nếu ta ở Trung Châu có Đại Thiên Tôn ra tay với ta thì các người phải hóa giải giúp ta. Có lẽ thời gian ta ở dưới trướng Song Tử Đại Thiên Tôn chỉ có mấy năm...

- Nếu đồng ý thì ta đồng ý!

Vương Lâm nhìn thoáng qua hai cô bé đang chơi đùa vỗ lên đầu Tham Lang ở xa xa. Ánh mắt sau đó rơi lên người Cô Nhai, chậm rãi nói.

- Hóa ra là như vậy...

Tu sĩ Cô Nhai cúi đầu trầm mặc, hồi lâu ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

- Có thể được. Ta đại biểu cho Song Tử Đại Thiên Tôn hứa với ngươi chuyện này! Nhưng ta hy vọng ngươi dù là xuất ngoại sau khi bế quan, dù thời gian có bao lâu thì...

Không đợi Cô Nhai Thiên Tôn nói xong, Vương Lâm đang hiểu hắn muốn nói gì.

- Năm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, cả đời này ta sẽ không chọn người thứ hai nữa. Trong Tiên Tộc chỉ có mình Song Tử Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Được!

Trên mặt Cô Nhai lộ vẻ kích động. Hắn hít sâu một hơi, lúc này mới bình tĩnh lại được. Việc này như vậy đã vô cùng tốt rồi. Dù chỉ là người đi theo trên danh nghĩa nhưng dù sao cũng không quá tệ.

Dù sao đối phương cũng là đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn, là cường giả mạnh nhất dưới Đại Thiên Tôn, rất khó để hắn luôn đi theo được.

- Tiền bối! Như vậy chúng ta quay về Tử Dương Tông trước đi. Tiền bối khi nào muốn ra ngoài thì cứ đi. Mà tất cả mọi thứ trong Tử Dương Tông chúng ta tiền bối đều có thể tùy ý sử dụng, kể cả chỗ bế quan của Song Tử Đại Thiên Tôn trước khi xảy ra chuyện khi chuyển thế. Nếu tiền bối muốn vào đó tham ngộ cũng được!

Cô Nhai ôm quyền, thần sắc cực kỳ cung kính.

- Đi thôi...

Vương Lâm quay đầu lại nhìn thoáng qua phương hướng Đông Lâm Tông, giống như cáo biệt lão già cô độc trong năm tháng ở nơi đó.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1969 Âm mưu của Tiên Hoàng!

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã qua bốn mùa xuân hạ. Lá thu trên Đế Sơn rụng dần, bông tuyết tung bay. Câu truyện truyền kỳ trong cả Tiên Tộc lúc này không những không tiêu tán mà ngược lại lại càng thêm chấn động.

Một năm trước trên đại địa của Tiên Tộc xuất hiện một tu sĩ tóc bạc. Người này ở Thiên Tôn Niết bắt đầu từ tầng năm liên tiếp xông qua tầng mười bảy, bất ngờ trở thành đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn!

Hắn hoàn toàn thay thế được Minh Đạo Tôn trong hồi ức, trở thành đỉnh cao chỉ dưới Đại Thiên Tôn!

Người này mái tóc bạc trắng nên mới được gọi là Bạch Phát Dược Thiên Tôn. Còn tên của hắn cũng được nhiều Thiên Tôn truyền ra. Người này tên là Vương Lâm!

Cái tên Vương Lâm này trong một năm này giống như cuồng phong quét tới, không có Dược Thiên Tôn nào không biết. Thậm chí nó truyền đi khiến hầu hết các lão tổ Kim Tôn của các tông môn đều nghe nói tới!

Thậm chí trừ lão tổ ra thì ngay cả tông chủ, trưởng lão trong các tông môn này cũng đều biết đến.

Tiên Tộc xuất hiện vị Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín, mà người này cũng là Dược Thiên Tôn cực mạnh xông qua tầng thứ mười bảy Thiên Tôn Niết!

Tin đồn có liên quan tới người này trong một năm này cũng tràn ngập cả mặt đất Tiên Tộc. Theo truyền thuyết người này có Hồn Khải, được một sinh linh thiên ngoại tán thành rất cao!

Nghe đồn người này có tu vi vô thượng nhưng lại rất khiêm nhường, sau khi xông qua tầng mười ba liền không muốn xông tiếp nhưng lại bị Minh Đạo Tôn khiêu khích, dùng lời sĩ nhục, sau khi nổi giận liền liên tục xông lên tới tầng mười bảy, hoàn toàn đạp Minh Đạo Tôn dưới chân!

Cũng nghe đồn Hải Tử Thiên Tôn quý mến người này nhưng lại bị hắn lạnh lùng cự tuyệt.

Còn nghe đồn người này tới từ một tông môn rất nhỏ ở Đông Châu. Tông môn này thậm chí hầu hết tu sĩ chưa từng nghe nói tới.

Những tin đồn này không ngừng lan ra khắp Tiên Tộc.

Nhân vật như vậy nhất định được các Đại Thiên Tôn coi trọng, nhất định mời chào. Nhưng người này lại cự tuyệt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, cự tuyệt cả Võ Phong Đại Thiên Tôn, Cửu Đế Đại Thiên Tôn, lựa chọn Song Tử Đại Thiên Tôn đã suy yếu!

Việc này vừa truyền ra liền khiến hầu hết những người trong Tiên Tộc đã nghe qua chuyện Vương Lâm đều cảm thấy khó hiểu. Những lời đồn liên quan tới chuyện này lại một lần nữa bùng lên.

Thời gian một năm, nghe nói Vương Lâm ở trong Tử Dương Tông, thủy chung không ra ngoài. Không ít tu sĩ Dược Thiên Tôn cũng không để ý tới khoảng cách xa xôi mà chạy tới Tử Dương Tông, muốn bái kiến Vương Lâm luận đạo.

Nhưng tất cả tu sĩ sau khi bái kiến thần sắc đều kính nể, cung kính rời đi. Còn có một số người lưu lại Tử Dương Tông, giống như luận đạo với Vương Lâm khiến bọn họ có thu hoạch rất lớn.

Tử Dương Tông cũng nhờ có người tên Vương Lâm mà một lần nữa được chú ý tới!

Những tin đồn có liên quan tới Vương Lâm trong một năm này cũng bằng nhiều phương pháp mà truyền tới ba mươi sáu quận của Cổ Tộc. Dù sao Tiên Tộc xuất hiện tu sĩ Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín cũng được coi trọng cực kỳ, càng không phải nói tới chuyện tu sĩ Dược Thiên Tôn vừa xuất hiện này lại thay thế Minh Đạo Tôn, trở thành người mạnh nhất!

Ba mươi sáu quận của Cổ Tộc, tam tộc chiếm mười hai quận. Khi tin tức liên quan tới Vương Lâm truyền vào Đạo Cổ nhất tộc, Huyền La Đại Thiên Tôn ở nơi bế quan liền mở bừng đôi mắt.

Trong mắt hắn có vẻ thở than, cũng có sự tự hào.

Hắn than thở vì Vương Lâm có thể đạt được vị trí cao như vậy tại Tiên Tộc. Mà hắn tự hào vì người này chính là do Huyền La Đại Thiên Tôn hắn phát hiện ra từ động phủ giới giới, nhận làm đệ tử.

Hắn hẳn sẽ trở về nhanh thôi....

Chuyện có liên quan tới Vương Lâm, Huyền La Đại Thiên Tôn không nói cho bất cứ kẻ nào, đặc biệt là hoàng tôn của Đạo Cổ nhất tộc.

Khi tin tức này truyền vào hoàng cung, hoàng tôn Đạo Cổ đang tiến hành tuyển hậu. Nữ tử từ các phương được đem tới, lần lượt thử dung nhập tàn hồn kia.

Nhưng cho tới này, tất cả đều thất bại, không hề có người nào thành công. Nhưng hắn không bỏ cuộc mà lại càng tìm kiếm nữ tử có thể dung hợp hồn phách này trong phạm vi lớn hơn.

Tin tức có liên quan tới Vương Lâm sau khi bị hoàng tôn của Đạo Cổ biết được hắn cũng không biết rằng đó là người năm đó mình ghen ghét cho nên tuy có coi trọng nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Loại coi trọng này chính là phát động tất cả lực lượng, sưu tập tư liệu của người này. Dù sao thì người này cũng rất có khả năng trở thành Đại Thiên Tôn thứ sáu của Tiên Tộc!

Cổ Tộc và Tiên Tộc vốn chỉ hơn kém một Đại Thiên Tôn. Nếu không phải trong tam đại tộc có một Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cực siêu nhiên thì sợ rằng lúc này đã bị Tiên Tộc tiến công rồi.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn hằng năm vẫn ở trên Cổ Phong của Cổ Tộc, tu vi kinh thiên động địa. Không thẹn là đệ nhất nhân trong Cửu Dương của Tiên Cương đại lục!

Dù là Đông Lâm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc trước kia cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhất là Cổ Đạo Đại Thiên Tôn này là người duy nhất trong Cửu Dương mà thế nhân biết có thể đánh chết Đại Thiên Tôn.

Hắn tồn tại qua vô số năm tháng, từ lúc Cổ Tổ cho tới khi hắn trở thành Đại Thiên Tôn thì Cửu Đế vẫn chỉ là một tu sĩ Kim Tôn.

Sau khi Cổ Tổ và Tiên Tổ mất tích, Tiên Tộc và Cổ Tộc nổ ra lần chiến tranh toàn diện thứ hai. Lúc đó Tiên Tộc có tám Đại Thiên Tôn, Cổ Tộc chỉ có bốn người!

Nhưng trong lúc trận chiến đó đạt tới đỉnh điểm, cả Tiên Tộc hầu như đã tiến vào một nửa Cổ Tộc thì Cổ Đạo Đại Thiên Tôn từ nơi bế quan đi ra, một mình ra mặt chống Tiên Tộc, một người trước vô số tiên nhân, trong thiên địa giao chiến với hai Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, cuối cùng sau khi đánh chết hai Đại Thiên Tôn kia liền bị một Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc đánh lén, nhưng cũng đánh chết hắn!

Sau trận chiến này, tên tuổi của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn khiến cả Tiên Cương đại lục khiếp sợ! Bởi vậy trong trận chiến này, Tiên Tộc không thể không rút lui, khiến cho trận chiến này chấm dứt.

Từ đó về sau vô số năm, bởi vì cổ Đạo mãi vẫn không mất đi, cho tới này vẫn tồn tại, lực uy hiếp của hắn vẫn bao phủ cả Tiên Tộc, khiến bọn họ mặc dù lúc này rõ ràng nhiều hơn một Đại Thiên Tôn nhưng cũng không dám tiến đánh.

Thậm chí nghe đồn Đông Lâm Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc trước kia cũng là sau khi khiêu chiến với Cổ Đạo mà bị giết chết!

Tin tức có liên quan tới Vương Lâm liền chậm rãi truyền ra trong Cổ Tộc được Cổ Đạo Đại Thiên Tôn che chở. Cái tên Vương Lâm cũng là lần đầu được người trong Cổ Tộc nhớ rõ.

Thời gian một năm này, Minh Đạo Tôn giống như bị mọi người quên hẳn. Tất cả mọi thứ của hắn đều bị Vương Lâm thay thế.

Trên đại địa của Tiên Tộc, trong một đáy ao của hoàng thành tại Trung Châu, ở một địa cung mênh mông, Minh Đạo Tôn mặc hắc y khoanh chân ngồi trong một ao nước màu đen. Nước ao không ngừng bốc lên bọt khí, tỏa ra khí tức màu đen. Bao phủ bốn phía.

Minh Đạo Tôn trong nước ao thần sắc cực kỳ dữ tợn, giống như vô cùng thống khổ, thân thể run rẩy. Nhưng hắn vẫn không rời khỏi ao nước này mà cắn răng kiên trì một thời gian.

- Vương Lâm... Vương Lâm....

Mỗi khi nổi thống khổ của hắn đạt tới đỉnh điểm, không thể thừa nhận thì hắn đều rống lên cái tên này. Tiếng gào của hắn lúc này lại một lần nữa vang vọng trong địa cung.

- Ngươi cướp đi hết thảy của ta, ta nhất định phải tự mình đoạt lại!

Giờ phút này trong tiếng gào thét không ngừng của hắn, nước đen trong ao lại càng sôi trào, hắc khi dũng mãnh tiến vào trong thân thể hắn, ngưng tụ trong huyết mạch của hắn, chậm rãi thay đổi.

- Phản Cổ đại pháp. Thuật này dù là các đời của bổn hoàng có huyết mạch của Tiên Tổ cũng không có ai tu luyện thành công. Bổn hoàng năm đó hứa hẹn với ngươi, có thể cho ngươi có được huyết mạch của Tiên Tổ...

Một giọng nói lạnh như băng trong tiếng gầm rống không ngừng tại địa cung liền vang lên.

Chỉ thấy bên cạnh ao nước có một vùng sóng gợn xuất hiện. Thân ảnh của Tiên Hoàng cất bước đi ra.

Bổn hoàng đã đáp ứng ngươi thì nhất định sẽ hoàn thành. Nơi này chính là mấu chốt để từng đời người có huyết mạch Tiên Hoàng có thể trở thành Đại Thiên Tôn. Ngươi tu hành ở nơi này có thể có được huyết mạch, có thể hoàn thành Phản Cổ đại pháp hay không phải xem oán hận trong lòng ngươi có đủ hay không.

Nếu ngươi có thể kiên trì vậy thì có thể Phản Cổ!

Phản Cổ....Phản Cổ...Vương Lâm, ta muốn giết ngươi!

Minh Đạo Tôn trong ao nước thần sắc vặn vẹo. Điên cuồng gầm thét. Nhưng hai mắt hắn lại mơ hồ ảm đạm, giống như thần trí đang từ từ tán đi.

Giết ngươi... Giết ngươi...

Trong tiếng Minh Đạo Tôn gầm nhẹ, khóe miệng Tiên Hoàng phía trước lộ ra nụ cười quỷ dị, ánh mắt lóe lên, xoay người rời đi.

- Đời bổn hoàng sẽ tái hiện huy hoàng của Tiên Tổ năm xưa! Lão già Cửu Đế này... nếu ta thành công sẽ dùng hắn khai đao. Hắn nếu thuần phục thì còn ai dám không theo!

Còn về Đạo Nhất, người này giảo trá đa đoan, năm đó tư cách trở thành Đại Thiên Tôn vốn là của sư huynh hắn. Nhưng hắn lại hại chết sư huynh mà cướp lấy tư cách này!

Người như thế bổn hoàng rất coi trọng, có thể trọng dụng!

Võ Phong kia bất kính Tiên Hoàng. Người như thế đáng chết, lấy tư cách Đại Thiên Tôn của hắn, khiến Đạo Phi trở thành Đại Thiên Tôn! Đạo Phi tuy là hoàng đệ nhưng ở trên người hắn ta cũng hao phí không ít tâm huyết, tới lúc thu hoạch rồi.

Cuối cùng là Song Tử kia. Các nàng chỉ cần không thể song hồn quy nhất thì không có gì cần lo lắng!

Tiên Hoàng mỉm cười, biến mất khỏi địa cung. Tiếng gầm thét tại nơi này vẫn vang vọng không ngừng.

Trong Tử Dương Tông tại Đông Châu có Vương Lâm gây đồn đại chấn động Tiên Cương đại lục nọ. Lúc này đã vào tiết đông, bông tuyết như lông thiên nga bay trong gió, khoác lên mặt đất một bộ y phục trắng ngần, bao trùm cả Tử Dương Tông.

Trong một năm nàv Vương Lâm trừ những Dược Thiên Tôn tới bái phỏng luận đạo ra thì thời gian còn lại hắn chỉ ở một chỗ. Đó chính là cấm địa trong Tử Dương Tông.

Nơi đó được gọi là Tự Thú Giới.

Tự Thú Giới này hắn năm đó đã mơ hồ nhìn thấy, chỉ là sau khi tới Tử Dương Tông mới thấy nơi này thay đổi rất nhiều. Vương Lâm khoanh

chân ngồi bên bờ Tự Thú Giới. Trong thời gian một năm này hắn phần lớn đều ngồi ở đây.

Hắn có thể cảm nhận được trước mắt có một tấm màn ngăn vô hình. Trong tấm màn đó là quê hướng mà hắn nhớ nhung... Nơi đó có những người hắn quen thuộc, có những vùng đất hắn thân thuộc, có tinh không, có tu chân tinh.

Giơ tay phải lên giống như đặt trên tấm màn đó, trong hai mắt Vương Lâm lộ vẻ buồn bã và nhớ lại.

Khí tức của quê hương...

Vương Lâm than nhẹ, yên lặng nhắm mắt lại. Hắn đã ở nơi này một năm rồi. Hắn biết mình hắn là nên rời đi rồi...

Từ xa xa truyền tới tiếng cười như chuông bạc. Tiếng cười non nớt của hai cô bé khiến trong lòng Vương Lâm bình tĩnh lại.

Tiểu Bưu Tử! Người không nên bắt nạt Tiểu Lang. Mấy món đồ của Tiểu Lang đều bị ngươi lừa đi cả rồi.

Tiểu Bưu Tử, chúng ta xuống núi lừa gạt người khác đi. Chơi vui lắm.

Van các người đó hai tiểu tổ tông, đừng gọi ta là Tiểu Bưu Tử, thật là... Thật là nghe không hay chút nào...

Vẻ mặt Lưu Kim Bưu khân khoản, năn nỉ nói.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1970 Tiên Tộc đệ nhất thành!

Trong trời đông giá rét, bông tuyết phất phới bay, từ trên Tử Dương Tông có hai người đi xuống. Hai người này một trước một sau, chính là Vương Lâm và Lưu Kim Bưu.

Một năm yên lặng, Vương Lâm tưởng nhớ khí tức của quê hương, yên lặng thổ nạp, khiến cho mộc bổn nguyên trong cơ thể đại thành, khoảng cách tới cấp độ ngưng tụ bổn nguyên chân thân cũng đã rất gần rồi.

Lôi đình chân thân của hắn dung nhập bổn nguyên đặc thù, ở Đông Lâm Tông đã viên mãn, từ đó về sau không cần cảm ngộ bổn nguyên đặc thù

nữa. Còn về ngũ hành chân thân thì hôm nay đã có mộc bổn nguyên gần đạt tới viên mãn, chỉ còn kim bổn nguyên thì vẫn ở trong mức thành tựu, chưa đạt viên mãn đại thành. Những vật cần đến Vương Lâm cũng rất rõ ràng, nếu có thêm một mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm thì kim bổn nguyên của hắn sẽ đại thành.

Một khi kim bổn nguyên đại thành thì dù không phải là chân thân, ngũ hành viên mãn quy nhất cũng đủ khiến tu vi của Vương Lâm từ Không Kiếp trung kỳ đạt tới trình độ Kim Tôn Không Kiếp hậu kỳ.

Cuối cùng là hư bổn nguyên, sinh tử, nhân quả, chân giả, sau đó Vương Lâm ở Đông Lâm Tông lại hiểu thêm bổn nguyên thứ tư là luân hồi.

Luân hồi bổn nguyên này hắn chỉ mới hiểu ra một tia, giống như là mới mở ra một cánh cửa mới, đạt được một loại bổn nguyên mới. Lúc này nó vẫn ở trong cơ thể hắn, còn cần cảm ngộ nhiều hơn mới có thể đại thành.

Tu vi Kim Tôn, không khó... Khó khăn chính là ở hư bổn nguyên này... Chuyến đi hoàng thành này ở nơi Tiên Tổ năm xưa lưu lại, có lẽ ở nơi đó sẽ cảm nhận được khí tức của Tiên Cực Kiếm...

Vương Lâm đón gió tuyết bước đi về phía xa.

Từ Tử Dương Tông tại Đông Châu đi về hoàng thành ở Trung Châu, quãng đường này cực kỳ xa xôi, tu sĩ tầm thường dù triển khai tốc độ cao

nhất mà phi hành thì cũng rất khó tới được, trừ phi sử dụng Truyền Tống Trận.

Vương Lâm cất bước, thân ảnh bị gió tuyết dần dần che phủ, dung nhập vào thiên địa, sử dụng súc địa thành thốn mang theo Lưu Kim Bưu và Hải Long rời khỏi Đông Châu.

Phía sau hai người, bên ngoài tông môn của Tử Dương Tông, Cô Nhai Thiên Tôn đang yên lặng đứng đó. Bên cạnh hắn còn có hai cô bé, trong mắt hiện lên vẻ không nỡ? nhìn về phía thân ảnh biến mất ở phía xa xa.

- Hắn còn trở về không?

Tâm tình Oa Oa hơi sa sút.

- Chúng ta còn có thể gặp lại hắn không...

Hàm Hàm đứng bên cạnh nhìn về phía xa xa, thấp giọng hỏi.

- Hắn là... Có mà...ta đã đưa ngọc giản cho hắn, một khi ở Trung Châu gặp phải nguy cơ không giải quyết được thì các ngươi sẽ lập tức biết thôi.

- Đây là ước định giữa chúng ta và hắn, đến lúc đó còn cần Song Tử Đại Thiên Tôn ra tay trợ giúp.

Cô Nhai than nhẹ, chậm rãi rời đi.

- Đúng, nhất định là như thế. Tiểu Vương Lâm nếu đã lựa chọn chúng ta thì không thể để bất cứ kẻ nào bắt nạt hắn!

Oa Oa nhìn Hàm Hàm bên cạnh, hai cô bé không ngừng gật đầu.

Trung Châu là trung tâm của cả đại địa Tiên Tổ. Châu này vô cùng to lớn, là nơi có tiên khí nồng đậm nhất, có thể nói là địa linh nhân kiệt, ở trung tâm của Trung Châu này là hoàng thành.

Thành trì này to lớn có thể sánh với một châu, vô biên vô hạn, có thể nói là đệ nhất hùng thành trên Tiên Cương đại lục!

Dù là hoàng thành của ba mươi sáu quận của Cổ Tộc cũng không thể so sánh được với hoàng thành của Tiên Tộc. Thành này trong Tiên Tộc được gọi là Tổ Thành!

Trong Tổ Thành chỉ có một tông phái, đó là Đạo Huyền Tông của quốc sư hoàng tộc. Tông phái này được truyền lưu từ xa xưa, cho tới ngày nay

căn bản đã dung hợp với hậu nhân của Tiên Tổ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

Cả tông phái ở những thời đại Tiên Hoàng bất đồng lại có tên gọi khác nhau, sau khi kế vị được tông phái này thuần phục. Mà huyết mạch của Tiên Tổ sau khi thức tỉnh, kế thừa danh hiệu Bát Cực Đại Thiên Tôn xong liền có thể đặt một cái tên mới cho phái này.

Tiên Hoàng đời này - Liên Đạo Chân đặt cho tông phái thần bí này một cái tên là Đạo Môn! Tông chủ đời nay của Đạo Môn chính là quốc sư trọng thần bên cạnh Tiên Hoàng - Thượng Đạo Huyền!

Tu vi của Thượng Huyền Đạo khó lường, nhất là lực lượng tính toán lại càng kinh thiên động địa. Một mình hắn có thể đối kháng với cả tam đại quốc sư của Cổ Tộc!

Đạo Môn trong Tổ Thành nhưng vị trí cụ thể thì lại không ai biết. Từ cổ chí kim rất ít người chính thức nhìn thấy. Nhưng tất cả bí ẩn trên thế gian này đều không thể thoát khỏi năm tháng. Vô số năm qua. tin tức liên quan tới tông phái thần bí này từ từ có người biết được.

Có người nói tông phái này nằm ở một vùng hư vô trọng điệp trong Tổ Thành.

Có người lại nói tông phái này đang ở trong một cái khe không gian trong thành này. Cửa vào của nó là ở trong hoàng cung.

Còn có người nói tông môn này ở sâu trong nền đất của Tổ Thành.

Đủ loại giả thiết, có lẽ trong đó có một sẽ là sự thật.

Bên trong Tổ Thành phân ra thành bốn phân thành, Đông, Nam, Tây, Bắc. Khu vực trung gian là cấm địa của Tiên Tộc, nơi đó chính là hoàng cung, chỉ có người được cho phép mới được tiến vào cấm địa này.

Trong tứ đại phân Đông Thành, Nam, Tây, Bắc có rất nhiều phủ đệ. Mỗi một phủ đệ này đại biểu cho một thế lực. Bọn họ không phải là tông môn nhưng lại có lực lượng còn lớn hơn tuyệt đại bộ phận tông môn.

Trong đó có tứ đại phủ đệ của phong vương cực mạnh, phân biệt tọa trấn ở tứ đại phân thành. Đó là Lý Phủ ở Bắc Thành, La Phủ ở Nam Thành, Thiện Phủ ở Tây Thành, cùng với Mạnh Phủ ở Đông Thành giống như bốn con quái vật lớn chấn nhiếp cả ngũ châu.

Ngoài ra thì trong Tổ Thành này còn có một lực lượng siêu nhiên, giống như hoàng quyền cùng phát sáng. Đó là ngọn núi ở giữa Đông Thành và Tây Thành, tên gọi Đế Sơn!

Ngọn núi này có một người. Người đó chính là Cửu Đế Đại Thiên Tôn, khiến cho cả Tổ Thành, cả hoàng cung giống như bị vạn sơn áp đỉnh, không thể thở nổi.

Mục đích tồn tại của Đạo Môn thần bí nọ bị rất nhiều người suy đoán là để đối kháng với Đế Sơn đang dần dần lấn át hoàng quyền này!

Đây là bố cục của cả hoàng thành của Tiên Tộc việc này người ngoài ít biết tới nhưng chỉ có Đại Thiên Tôn mới hiểu rõ ràng. Vương Lâm ở trong Tử Dương Tông một năm, bởi vì hắn muốn tới Tổ Thành cho nên Song Tử Đại Thiên Tôn thi triển dung hồn thật, lấy lại một phần ký ức về Tổ Thành cho hắn.

Ngũ đại châu của Tiên Tộc còn tồn tại bảy mươi hai tiểu châu. Do đó bốn mùa luân phiên bất đồng. Như gió tuyết giá rét nọ từ Đông Châu thổi tới khiến cho Trung Châu tràn ngập gió tuyết thì đã qua mấy tháng.

Đây là trận tuyết đầu mùa ở Tổ Thành. Trận tuyết này rất lớn, hầu như bao phủ non nửa tổ thành. Đông môn của Tổ Thành, tuyết bay xuống giống như khiến cho tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Bên trong thành này không có phàm nhân. Đây là một nơi hiếm thấy trên đại địa của Tiên Tộc chỉ có tu sĩ tồn tại. Bởi vì tiên khí trong thành này quá nồng đậm. Hình thành tiên uy, phàm nhân ở nơi này căn bản không thể sinh tồn được.

Một ngày nọ, bên ngoài Đông môn của Tổ Thành, trên bình nguyên bị tầng tầng lớp lớp tuyết bao phủ, từ phía xa dần dần có một thân ảnh từ từ đi tới. Thân ảnh này mặc bạch y, đầu đội mũ trùm xuống, đón gió tuyết mà đi tới.

Chiếc mũ che phủ dung mạo hắn, không nhìn ra vẻ mặt của người này nhưng từ thân hình hắn thì người này không phải người già mà giống như một thanh niên. Chẳng qua dù gió tuyết cuồng bạo quét qua nhưng cũng không thể thổi đi khí tức tang thương trên người hắn.

Hắn chậm rãi tới gần, khoảng cách tới Tổ Thành còn tầm ngàn dặm thì dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như xuyên qua tầng tầng tuyết rơi, nhìn về phía hùng thành xa xa.

Tiên Hoàng...Vương mỗ tới rồi...

Vương Lâm nhìn về phía xa xa, để cho bông tuyết tùy ý rơi lên áo, rơi về phía sau hắn, bao phủ dấu chân của hắn.

Đây là lần cuối cùng ta đứng trên mặt đất của Tiên Tộc...ta muốn tới tìm người điên, xem hắn còn nhớ ta hay không...từ đó về sau không còn gì tiếc nuối nữa.

Vương Lâm trầm mặc, cúi đầu để chiếc mũ che gió tuyết, cũng che đi khuôn mặt hắn, yên lặng bước về phía trước.

Hắn vốn có thể không tới Tổ Thành. Hắn biết nơi này có nguy hiểm nhưng hắn vẫn tới.

Con người khi còn sống có một số việc chỉ vì hai chữ vô hối mà có thể làm, phải làm! Có người vì tình cảm mà không tiếc, vô hối theo đuổi. Có người vì có tình mà không hối tiếc, chỉ cầu say một trận, sau đó tiếp tục tiến tới.

Cũng có nhiều người chỉ vì một thân nhân mà dù đối mặt với núi cao vực thăm vẫn có thể chỉ với đôi bàn tay trần mà leo qua.

Vương Lâm trọng tình, tình thân, tình yêu, hữu tình là điều hắn quý trọng. Đối với hắn mà nói, bất cứ tình cảm nào cũng đáng giá. Trong cuộc đời cô độc của hắn, ít lắm, ít lắm...

Chỉ cần có một người mà hắn quý trọng thì hắn sẽ tiến tới.

Người điên có ân với hắn. Hắn cùng người điên Mộng Đạo tại Chu Tước Tinh, trải qua năm tháng khiến hắn không thể không tới. Hắn muốn xem người bằng hữu trong hồi ức này sống có tốt không.

Mang theo suy nghĩ như vậy, hắn tới nơi này.

Gió thổi ngoài thân, tuyết trắng ngăn bước, trong hoàng hôn của ngày này, Vương Lâm tới ngoài cửa Đông của Tổ Thành. Hắn đứng đó, so với thành trì mênh mông này giống như một con kiến hôi, vô cùng nhỏ bé.

Cửa thành không có hộ vệ giống như ở phàm gian. Tổ Thành này chưa bao giờ cần hộ vệ. Nơi này có hai Đại Thiên Tôn, nơi này có Đạo Môn thần bí, dù là người Cổ Tộc thì trừ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ra, dù Huyền La cũng không dễ dàng tới nơi này.

Trong hoàng hôn, bầu trời mở mịt, gió tuyết càng lớn. Giữa tiếng bước chân loạt xoạt trên tuyết, Vương Lâm tiến vào bên trong cửa đông. Bước chân hắn đã đặt vào bên trong Tổ Thành.

Một luồng tiên uy nồng đậm khi Vương Lâm bước vào cửa thành này ập tới. Luồng tiên uy này đủ để khiến thân thể phàm nhân tan nát nhưng đối với tu sĩ mà nói thì có thể miễn cưỡng thừa nhận được. Thậm chí nếu thổ nạp ở nơi này thì hiệu quả so với trong sơn mạch, so với trong một số đại tông môn còn tốt hơn vài phần.

Chẳng qua đối với Vương Lâm mà nói, luồng tiên uy này không có chút tác dụng. Hắn không cần mạnh mẽ thổ nạp tiên khí, đi trên đường đá trong thành này. Lúc này Vương Lâm đưa mắt nhìn bốn phía.

Trong gió tuyết, người đi đường trong thành cũng không ít. Đám người này đều đi lại vội vàng, dù tu vi cao nhưng cũng không thấy bọn họ phi hành mà giống như phàm nhân, đều đi bộ cả.

Dù là rồng thì ở nơi này cũng phải bỏ đi, dù là hổ thì ở nơi này cũng phải phủ phục. Dù là Thiên Tôn tu vi vô thượng thì ở nơi này cũng phải tuân theo ước định, phải thế sao...

Hai mắt Vương Lâm dưới chiếc mũ lấp lánh, lóe lên hàn quang.

- Không gồm có ta!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1971 Lý Phủ!

Sâu trong Đông Thành của Tổ Thành có một phủ đệ trông khá tầm thường, chẳng qua diện tích của nó rất lớn, từ xa xa nhìn lại giống như một con mãnh thú nằm phủ phục.

Bên ngoài phủ đệ này vô cùng yên tĩnh, không có một bóng người, giống như nơi này thuộc về cấm địa của Đông Thành vậy, dù là người ta nhìn

thấy từ xa cũng phải đi đường vòng chứ không muốn đi ngang qua nơi này.

Gió tuyết rơi xuống phủ thành một tầng dày lên trên mặt đất, lấp lánh sáng, tỏa ra khí lạnh run người. Trong ánh sáng phản chiếu lấp lánh này, đại môn của phủ đệ này đóng chặt, giống như tràn ngập một luồng uy áp.

Bên ngoài đại môn này có hai con sư tử đá đang nhắm mắt nhưng lại có một luồng sát khí bao phủ, giống như một khi nó mở đôi mắt thì sẽ giận dữ mà lao lên cắn nuốt người ta vậy.

Trên đại môn có một tấm biến viết hai chữ lớn màu vàng.

Lý Phủ

Một luồng tiên khí kinh thiên từ bên trong hai chữ này tỏa ra, khiến cho gió tuyết bốn phía giống như cũng ẩn chứa sát khí, cuốn ngược trở lại.

Trong phủ đệ này đường lối quanh co, có rất nhiều lầu các tinh xảo. Chẳng qua giờ phút này trong gió tuyết, nơi này vô cùng yên tĩnh, không có thân ảnh nào.

Ở phía sau những hành lang của phủ đệ này là mật thất được tạo thành bảo đá xanh. Bổn phía thạch thất này vốn yên tĩnh nhưng giờ phút này

khi Vương Lâm bước vào của Đông thì đột nhiên trong thạch thất vang lên tiếng cung reo vun vút!

Trong thiên địa cực kỳ yên tĩnh này, tiếng cung chấn động rõ ràng, bao phủ bốn phía.

Trong một thất có một lão già đang khoanh chân ngồi. Trước người hắn có một giá gỗ màu tím, trông vô cùng bất phàm. Cái giá này rất kỳ dị, mơ hồ nhìn lại thấy hình như thiếu thứ gì đó.

Nếu có một cây cung đặt ở nơi này thì hắn là sẽ trở nên đầy đủ!

Giờ phút này tiếng cung reo không ngờ lại truyền từ trong giá gỗ này ra, bên trên mơ hồ xuất hiện hình ảnh một cây cung, phát ra những tiếng reo vun vút.

Hai mắt lão già nọ mở bừng ra, trong mắt có tiên khí bốc lên, nhìn chằm chằm vào giá gỗ màu tím kia.

Giá cung của lão tổ reo vang...chuyện... Chuyện này chỉ có khi cung của lão tổ xuất hiện trong phạm vi gần mới xảy ra. Chẳng lẽ...chẳng lẽ cung của lão tổ xuất hiện ở gần đây!

Lão già nọ sau khi ngẩn ra liền hít sâu một hơi, tay phải giơ lên vung về phía cái giá gỗ. Lập tức một luồng sáng màu tím lóe lên, bất ngờ hóa thành hình dáng một mũi tên, bay thẳng ra bên ngoài thạch thất, tốc độ không nhanh, vòng vòng giống như đang tìm kiếm, nhoáng lên rồi bay về phía xa.

Lý Vân, Lý Sơn, các ngươi theo mũi tên này xem có khí tức cây cung của lão tổ hay không!

Ánh mắt lão già lóe sáng, lập tức quát lớn.

Tiếng quát của lão vang vọng, chỉ thấy trong Lý Phủ tĩnh mịch, từ hai lầu các yên tĩnh liền có hai thân ảnh bay ra. Hai thân ảnh này giống như sương khói, lao vọt theo mũi tên màu tím kia. Biến mất ở xa xa.

Ngay lúc này Vương Lâm đón gió tuyết đi trên mặt đường đá ở Đông Thành. Tuyết trên mặt đất rất dày. Vương Lâm nhìn tòa thành trì này, thấy sự to lớn vô biên vô hạn của nó. Đây là tòa thành trì lớn nhất mà hắn từng thấy trong đời.

Đông Thành còn như vậy thì càng không cần nói tới Tổ Thành. Nơi này đúng là một tòa thành hiếm có trong thiên địa!

Người trên đường đi lại vội vã, không ai chú ý tới Vương Lâm, chỉ liếc một cái liền vượt qua.

Bốn phía có rất nhiều cửa hàng, còn có nhiều phủ đệ tỏa ra tiên khí nồng đậm. Cực kỳ bất phàm. Cả Đông Thành trong tiên khí này, giữa gió tuyết lại khiến cho người ta có một cảm giác rất xa lạ.

Vương Lâm mặc áo tơi, yên lặng đứng trên đường Đông Thành, cho tới khi ánh trăng dần chiếu xuống mặt đất. Ở trong một nhà trọ nhiều tầng, Vương Lâm xuất ra một chút tiên thạch, lựa chọn một nơi nghỉ ngơi.

Nơi này không lớn, rất đơn giãn nhưng tiên khí bên trong còn nồng đậm hơn bên ngoài nhiều. Tuy chưa thể gọi là một động phủ nhưng trên vách tường bốn phía ở đây cũng tồn tại rất nhiều cấm chế và phong ấn, tự động mở ra, trở thành một nơi bế quan rất tốt.

Giờ phút này Lưu Kim Bưu đứng một bên, vẻ mặt hưng phấn. Hải Long Kim Tôn kia thu nhỏ thân thể lại bằng một ngón tay, nằm lên vai Lưu Kim Bưu dáng vẻ lười biếng.

Quan hệ giữa Lưu Kim Bưu và Hải Long vô cùng tốt khiến Vương Lâm chẳng hề bất ngờ. Dù sao thì với bản lĩnh của Lưu Kim Bưu có thể làm được chuyện này cũng rất bình thường.

Bóng đêm bao phủ toàn thành, gió tuyết cũng nhỏ đi rất nhiều. Lưu Kim Bưu đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn người đi đi dần nhiều lên. Nhất là những nơi xa xa sáng rực ánh đèn. Hình như có tiếng nhạc mơ hồ truyền lại, khiến thần sắc hắn trở lên hưng phấn.

Chủ nhân, nơi này tốt thật đó. Không khác gì thành trì phàm gian. Người xem. ta dám cam đoan ở nơi đó nhất định có mỹ nhân!

Ngón tay Lưu Kim Bưu chỉ về hướng đèn đuốc sáng rực phía xa xa.

Chủ nhân, bản tính Hứa Lập Quốc nhất định không đổi. Hắn nếu ở nơi này nhất định đêm đêm đều vui thú. Muốn tìm hắn thì nên tới những nơi như vậy mà tìm.

Khụ, Lưu Kim Bưu ta là chính nhân quân tử, nơi đó...như vậy đi, ta đành miễn cưỡng bản thân vào đó một chút xem có Hứa Lập Quốc ở bên trong không. Chủ nhân, người thấy có được không...

Lưu Kim Bưu nén hưng phấn, nhìn về phía Vương Lâm.

Vương Lâm liếc Lưu Kim Bưu một cái, biết đối phương không muốn ở lại phòng, hơi trầm ngâm liền gật đầu.

Động tác này của hắn khiến Lưu Kim Bưu lập tức kích động hắn, mang theo Hải Long vọt ra ngoài.

Cho tới sau khi Lưu Kim Bưu rời đi. Vương Lâm ngồi một mình trên ghế, cầm bầu rượu ngắm nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, uống một ngụm lớn.

Liên Đạo Phi... Ngươi còn nhớ chuyện trong động phủ giới hay không...

Cho tới khi ánh trăng ngoài cửa số ngày càng đậm, mưa tuyết giống như càng lớn, bầu rượu trong tay hắn đã cạn rồi.

Thầm than một tiếng, Vương Lâm buông bầu rượu, đứng dậy đi ra ngoài, thân thể mặc áo tơi trong bóng đêm bao phủ đi trong vùng tối tăm ít có của Đông Thành, hướng về phía xa xa bước tới.

Đông Thành trong đêm từ xa truyền tới những tiếng nhạc tiếng cười nhưng Vương Lâm lại có một cảm giác cô độ, yên lặng đi trên đường. Người đi đường bốn phía ít dần, cho tới cuối cùng xa xa nhìn lại chỉ còn một mình Vương Lâm trong gió tuyết.

- Ngươi có chuyện gì?

Bước chân Vương Lâm dừng lại, chậm rãi nói.

Trong nháy mắt khi lời nói của hắn truyền ra, một luồng uy áp ngưng tụ trong giọng nói khiến cho gió tuyết bốn phía sững lại, chấn động khiến

người đang ẩn thân phải xuất hiện!

Chỉ thấy trong hư vô có một vùng vặn vẹo xuất hiện, một thân ảnh mơ hồ hiện ra. Phía trước thân ảnh này có một mũi tên màu tím đang lơ lửng, mang theo tiếng gào thét kỳ dị lao thẳng về phía Vương Lâm.

Người này vừa xuất hiện liền không chút do dự lập tức bắt quyết, biến ảo ra một cây cung trước người. Giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình túm lấy cây cung này, trong tích tắc liền kéo mạnh ra, bắn vút ra một mũi tên!

Mũi tên này cùng với mũi tên màu tím phía trước, một trước một sau lao về phía Vương Lâm.

- Lý gia?

Vương Lâm mặc áo tơi, đầu đội mũ trùm, người ngoài không nhìn rõ tướng mạo của hắn.

Hắn không ngẩng đầu, tay phải giơ lên điểm về phía trước.

Một chỉ này khiến mũi tên màu tím tan nát, ngay sau đó là mũi tên phía sau nó cũng run rẩy rồi tan thành mây khói.

Cảnh tượng này phát sinh trong chớp mắt. Vương Lâm thậm chí không hề lui lại chút nào, chỉ xoay người tùy ý điểm một chỉ.

Người vừa bắn tên trợn to hai mắt, lộ vẻ không thể tin nổi. Hắn không thể nào ngờ nổi mình dựa vào tu vi Kim Tôn toàn lực bắn ra một mũi tên mà đối phương lại tùy ý hóa giải.

Lông tóc hắn dựng ngược, cảm giác sợ hãi trong tích tắc tràn ngập toàn thân. Hắn không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng lui lại phía sau, cũng phun ra một ngụm máu tươi, thi triển thuật huyễn động, trong nháy mắt hóa thành một đạo hồng ảnh bay đi xa ngàn dặm.

Vương Lâm nếu muốn đuổi theo người này thì hắn không thể chạy thoát. Nhưng Vương Lâm vẫn đứng đó, nhìn huyết ảnh nọ bay đi xa, không truy kích.

Mới vừa vào Đông Thành đã khiến Lý gia chú ý...hắn là cây cung của Lý Quảng trong thân thể ta có quan hệ với Lý gia, khiến cho bọn họ có thể cảm ứng được.

Hắn là chỉ cảm ứng được thôi, không thể biết được thân phận của ta. Nếu không mà nói thì họ cũng không thể chỉ phái hai tu sĩ Kim Tôn đến đây.

Vương Lâm đối với Lý gia không có cừu oán, giờ phút này cũng không giết người.

- Lần sau sẽ không tha!

Vương Lâm thì thào, xoay người rời đi.

Nhưng bốn chữ này của hắn lại vang vọng trong tâm thần huyết ảnh đã bỏ chạy ngoài ngạn dặm, giống như sấm sét ầm ầm nổ ra, khiến cho người này lại một lần nữa phun một ngụm máu tươi, thần sắc hoảng sợ.

Hắn... Hắn có tu vi gì! Hắn là ai! Việc này cần lập tức bẩm báo cho lão tổ. Người này nhất định là Thiên Tôn, tuyệt đổi không phải là Thiên Tôn tầm thường! Không tốt. Lý Sơn tách ra với ta, ta giám sát người này còn Lý Sơn đi bắt đồng bọn của hắn...

Thần sắc huyết ảnh đại biến, mơ hồ cảm thấy hành động lần này của Lý gia sẽ khiến đại họa ập tới.

Vương Lâm vẫn mặc áo tơi như trước, đầu đội mũ trùm đi trên đường. Hắn không có mục tiêu, chỉ muốn lãng lặng bước đi ở nơi này, không hay không biết đã thấy đèn đuốc phía trước sáng rực, tiếng nhạc truyền tới tai hắn.

Ngẩng đầu nhìn qua mũ, ở phía trước có một lầu các đèn đuốc sáng rực như cung điện. Vương Lâm cúi đầu, đang muốn rời đi thì lúc này hắn ngẩng phắt đầu, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Nhìn về phía cung điện đèn đuốc sáng rực kia.

Ánh mắt của hắn giống như có thể xuyên thấu tất cả, thấy một nam tử mặc hồng y đang đắc ở tại tầng thứ ba của lầu các này. Khí tức và tướng mạo người này Vương Lâm vô cùng quen thuộc.

Phía sau nam tử mặc hồng y này còn có mấy tu sĩ rõ ràng là hộ vệ, không ngờ đều đạt bước thứ ba. Nhìn dáng vẻ của họ dường như rất cung kính đối với nam tử mặc hồng y này.

Khoảng cách như vậy ta mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Có người để lại phong ấn trên người hắn!

Ánh mắt Vương Lâm sững lại, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Hứa Lập Quốc...

Vương Lâm lắc đầu, đang muốn tiến vào trong cung điện này thì lại nhướng mày, xoay người nhìn về phía xa xa, trong mắt hiện lên một tia hàn mang.

- Lý Phủ hơi quá rồi!

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên, thân ảnh biến mất. Lúc này nam tử mặc hồng bào trong lầu đang hất chén rượu xuống đất, chỉ vào mấy người phía trước lớn tiếng khiển trách.

Đây mà cũng là rượu sao? Muốn lừa Hứa gia gia nhà ngươi à? Ta biết các người có rượu ngon mấy ngàn năm, mau đem tới đây, nếu không Hứa gia gia sẽ hủy nơi này của các ngươi!

Vẻ mặt nam tử mặc hồng bào kia ngang ngược, hung ác tàn nhẫn nhưng lại không biết ánh mắt vừa rồi nhìn tới có thể khiến hắn mê man.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1972 Tên!

Trên con đường của Đông Thành có một con Hải Long thân thể thu nhỏ lại còn mười trượng đang gầm nhẹ, bay thẳng về phía xa. Nó không dám bay quá cao vì ở nơi này có một luồng uy áp khiến nó kinh sợ, giống như bay lên quá cao thì sẽ gặp phải công kích trí mạng vậy.

Vừa bay đi, toàn thân nó hiện ra rất nhiều vết thương, nhất là ở bụng nó còn có một mũi tên màu đen đâm vào một nửa, tỏa ra lực lượng phá hủy sinh cơ, khiến toàn thân Hải Long tràn ngập hắc khí.

Trên lưng là Lưu Kim Bưu vẻ mặt tức giận. Lúc này thần sắc Lưu Kim Bưu cực kỳ chật vật. Một tiễn đột ngột vừa rồi nếu không phải Hải Long thay hắn chống đỡ thì chỉ sợ rằng hắn đã chết lâu rồi.

Mũi tên kia phá hủy tất cả thần thông của Hải Long, trực tiếp đâm vào bụng nó. Mũi tên này quá mạnh mẽ! Rốt cục là người nào muốn giết ta.

Ta chỉ lừa gạt có bảy người mà thôi, thế đã làm sao!

Lưu Kim Bưu tức giận nhưng không sợ hãi.

Bà nội nó, dám trêu vào lão tử. Chủ nhân của lão tử sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Hắn quay đầu lại rống to một tiếng.

Phía sau Hải Long có một thân ảnh màu đen. giống như dung hợp vào trong đêm tối. Nhanh chóng truy kích. Thân ảnh này không rõ làm nam hay nữ, thậm chí không rõ già trẻ, nhưng tốc độ lại quá nhanh, còn nhanh hơn Hải Long một chút, giờ phút này đuồi theo trong tay rõ ràng có một cây cung, tay phải giơ lên bỗng nhiên bắn ra một tiễn.

Mũi tên này bắn ra liền khiến cho tiên khí bốn phía ngưng tụ lại, dung nhập vào trong mũi tên này, gào thét lao tới.

Lưu Kim Bưu và Hải Long bỏ chạy cho tới giờ mới chỉ qua thời gian mười nhịp thở. Người truy kích kia đã bắn ra mũi tên thứ hai!

Trong mũi tên này ẩn chứa một luồng sát khí lạnh lùng, giống như muốn giết chết Lưu Kim Bưu ở phía trên Hải Long vậy.

Thấy mũi tên ập tới, Lưu Kim Bưu phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay bắm quyết đang muốn chống cự thì bỗng nhiên Hải Long gầm lên, toàn thân lập tức tràn ngập tầng tầng sóng gợn.

Thân ảnh đang truy kích kia lộ ra một nụ cười nhạo. Mũi tên của hắn khi bắn ra thì tu sĩ cùng giai rất ít người có thể chống cự được. Mũi tên này nhất định có thể đồng thời bắn chết Hải Long, lại làm trọng thương tu sĩ nho nhỏ trên lưng nó. Bắt được đối phương đem về coi như hắn đã lập đại công!

Nhưng đúng lúc này, nụ cười nhạo của người này tiêu tán, đôi tay sững lại, hai con ngươi trong mắt co rút lại, lộ vẻ hoảng sợ.

Chỉ thấy trước người Hải Long và Lưu Kim Bưu đột nhiên khi mũi tên ập tới liền có một thân ảnh đội mũ trùm, mặc áo tơi xuất hiện. Thân ảnh này xuất hiện cực kỳ đột ngột, giống như do thiên địa sinh ra vậy.

Hắn sau khi xuất hiện không hề xuất thủ, chẳng qua chỉ ngẩng đầu một cái, trong mắt lóe lên kim quang. Mũi tên gào thét tới trước mặt hắn lập tức tan nát.

Thân ảnh ẩn trong bóng tối truy kích kia đầu óc ầm vang, thân thể run lên, trực tiếp lộ ra thân thể, sắc mặt tái nhợt. Hắn trong nháy mắt khi nhìn thấy ánh mắt của đối phương, cảm giác như bị vạn kiếm đánh tới.

Hắn căn bản không thể đối kháng, tâm thần chấn động kịch liệt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn đi, hoàn toàn mất đi ý thức, ầm một tiếng liền rơi xuống mặt tuyết, khiến tuyết bắn lên tung tóe.

Trước khi hắn hôn mê, toàn thân tràn ngập sự sợ hãi. Ánh mắt của đối phương khiến cho hắn cảm nhận được một cảm giác kinh khủng chưa từng có, thậm chí còn vượt qua lão tổ trong gia tộc.

Chủ nhân! Người rốt cục cũng tới rồi. Hắn muốn giết ta! Hải Long cũng bị thương rồi!

Lưu Kim Bưu sau khi nhìn thấy Vương Lâm lập tức trở lên kích động. Giờ phút này Hải Long chợt xoay người, hai mắt tràn ngập hung khí, nhìn chằm chằm vào thân ảnh không nhúc nhích phía xa kia.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, vuốt lên đầu Hải Long một cái. Thân thể nó liền run lên, hắc khí toàn thân giống như bị cuồng phong quét qua, lập tức tiêu tán, mũi tên cắm ở bụng cũng bị bắn ra, da thịt ở vết thương hoàn toàn khôi phục.

Mũi tên màu đen kia bị Vương Lâm nắm lấy, cầm vào trong tay lập tức bóp nát, hóa thành một đám bụi dung hợp vào trong gió tuyết.

- Lý Phủ này hơi quá rồi!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Lý Phủ? Chủ nhân biết lai lịch của hắn sao? Chẳng lẽ không phải là ta gạt người bị lộ à?

Lưu Kim Bưu ngẩn ra, ngay sau đó từ tức giận biến thành tủi thân, ra vẻ đáng thương nhìn Vương Lâm.

- Đi thôi, cùng ta đi một chuyến tới Lý Phủ!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, đi về phía thân ảnh không nhúc nhích phía xa xa trên mặt đất kia. Không thấy Vương Lâm cử động chút nào nhưng thân thể người này lại lơ lửng quỷ dị lên, lộ ra dung mạo. Đây là một nam tử trung niên, giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng như giấy, hoàn toàn hôn mê.

Thần thức ngưng tụ lại, dung hợp vào thiên linh của người này, sau khi lấy được thông tin cần thiết xong, tay áo Vương Lâm phất lên, đem theo Hải Long, Lưu Kim Bưu và nam tử trung niên đã hôn mê này biến mất, lúc xuất hiện đã ở sâu trong Đông Thành, bên ngoài Lý Phủ yên tĩnh kia.

- Đi gõ cửa, gọi chủ nhân của Lý Phủ tới đây.

Vương Lâm nhìn hai chữ Lý Phủ phía trên cánh cửa, chậm rãi mở miệng nói.

- Được!

Tinh thần Lưu Kim Bưu phấn chấn. Hắn thích nhất là sĩ nhục kẻ khác, giờ phút này tay áo vung lên, bước nhanh về phía đại môn Lý Phủ.

Trong tích tắc khi hắn đi qua hai pho tượng sư tử đá đang nhắm mắt, hai pho tượng này cũng không hề động đậy, tùy ý để Lưu Kim Bưu nghênh ngang đi qua, giống như những bức tượng trước đại môn của phủ đệ phàm gian vậy.

Bộ dáng của Lưu Kim Bưu lúc này giống hệt như một tên năm ngoái tới nơi này, ngay cả thần sắc cũng tương tự.

Ở phía trước đại môn, Lưu Kim Bưu giơ chân lên đá một cái, lưu lại một vết chân dính tuyết xong liền hét lớn.

- Này! Chủ nhân nhà ta tới, còn không ra tiếp khách!

Lời nói này cũng chẳng khác người năm ngoái tới đây là mấy, chỉ có mấy chữ bất đồng mà thôi. Nếu thanh niên mặc hồng y kia biết được thì chắc chắn sẽ chấn động.

Chẳng qua điểm bất đồng chính là Hứa Lập Quốc kia đá ra một cước không khiến cánh cửa này chấn động chút nào, còn một cước của Lưu Kim Bưu lại khiến cho cánh cửa nổ vang kịch liệt, rõ ràng bị một cước đá văng, hoàn toàn mở vào phía trong.

Cảnh tượng này khiến Lưu Kim Bưu sửng sốt, dùng tốc độ nhanh nhất lui lại phía sau, giống như sợ hết hồn. Hắn thầm nghĩ một cước của mình hắn không có lực lượng này. Cánh cửa này đúng là quá tệ đi.

Vương Lâm nhìn cánh cửa đã mở, thần sắc bình thản, một lúc sau mới lắc đầu cười một tiếng.

- Nếu chủ nhân không ra thì Vương mỗ liền đi vào.

Vương Lâm vừa nói, tay phải liền vung lên. Lập tức nam tử trung niên đang mê man kia liền bị vứt vào bên trong cửa. Ngay sau đó Vương Lâm bình tĩnh bước thẳng vào.

Trong nháy mắt khi hắn đi qua hai con sư tử đá. Hai pho tượng này đột nhiên mở mắt, hướng về phía Vương Lâm phát ra một tiếng gầm kinh thiên. Tiếng gầm này ầm ầm truyền ra, lan khắp tám phương, khuếch tán ra hơn nửa Đông Thành, khiến cho những nơi bị tiếng gầm này truyền tới tại Đông Thành lập tức không còn tiếng nhạc, trở lên yên tĩnh!

Trong tiếng gầm này, chỉ thấy phía trên hai con sư tử đá rõ ràng xuất hiện hai hư ảnh khổng lồ. Đây là hai con sư tử lớn tới mấy trăm trượng, biến ảo ra giữa không trung, lao thẳng về phía Vương Lâm.

Vương Lâm không thèm ngẩng đầu, vẫn mặc áo tới, đội mũ trùm đi về phía cánh cửa đã mở kia. Trong nháy mắt khi hai con sư tử tới gần, áp sát còn cách Vương Lâm mười trượng thì lập tức tiếng gầm thét biến thành tiếng kêu rên, giống như sương khói gặp phải cuồng phong, trong tích tắc bị thổi tan trước mặt Vương Lâm.

Tiếng răng rắc truyền ra. Hai con sư tử đá bên cạnh đại môn xuất hiện những khe nứt, vỡ tung ra thành nhiều mảnh.

Vương Lâm tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lưu Kim Bưu ở phía sau hít sâu một hơi. Ánh mắt lộ vẻ hưng phấn. Vương Lâm càng mạnh thì hắn lại càng có thể làm cáo mượn oai hùm. Không ai dám bắt nạt hắn.

Hải Long kia nhìn thấy cảnh này đôi mắt lộ ra vẻ kính sợ thật sâu.

Đúng vào nháy mắt khi Vương Lâm bước vào trong cánh cửa của Lý Phủ, đột nhiên có một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy ở trong Lý Phủ giờ phút này đột nhiên xuất hiện rất nhiều thân ảnh. Động tác của bọn họ đồng đều. toàn bộ đều là tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung, bắn ra một mũi tên!

Mấy trăm mũi tên gào thét bay thẳng về phía Vương Lâm vừa bước vào cửa.

Mỗi một mũi tên này đều ẩn chứa lực lượng cực mạnh, giờ phút này mấy trăm mũi cùng bắn ra, ngưng tụ thành một vùng mưa tên trước người Vương Lâm. Phía sau mơ hồ hiện ra một đồ án trận pháp!

Trận pháp này vừa xuất hiện liền tỏa ra hồng mang vô tận, còn có một luồng sát khí kinh thiên động địa ầm ầm bộc phát ra, trong nháy mắt tới gần Vương Lâm.

Bước chân Vương Lâm không dừng lại. Đi về phía trước, tay phải giơ lên, hướng về phía trước vung một cái. Một động tác này liền khiến một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện phía trước Vương Lâm. Chưởng ấn này cực kỳ chân thật, từng đường vân tay vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt khi xuất hiện liền va chạm với trận mưa tên kia.

Tiếng nổ vang trời truyền ra. Chỉ thấy trận mưa tên sụp đổ nhưng bàn tay cũng ảm đạm đi, sau khi Vương Lâm bước vào trong đại môn, xuyên qua chưởng ấn liền khiến nó tiêu tán.

Hoàn toàn trong nháy mắt có thể ngưng tụ ra lực lượng bằng với Thiên Tôn vượt qua được tầng sáu.

Y phục Vương Lâm không hề suy chuyển, bước từng bước vào bên trong phủ đệ.

Mấy trăm thân ảnh kia có nam có nữ, giờ phút này thần sắc hoảng sợ, lộ vẻ không thể nào tin nổi, bị nỗi kinh hãi tràn ngập toàn thân. Lực lượng của một mũi tên này của bọn họ có lòng tin khiến Thiên Tôn gặp phải cũng rất khó có thể đối kháng được. Nhưng người trước mắt này chỉ phất tay một cái liền hóa giải hoàn toàn.

Trong lúc mấy trăm người Lý Phủ đang trợn mắt há mồm, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi thì lại thấy tại chín vị trí trong Lý Phủ bắn ra chín mũi tên, sau khi bắn ra liền nổ tung, tạo thành mấy trăm mũi tên, không hề thua kém lực lượng của mấy trăm người vừa tạo thành kia.

Chín mũi tên đồng thời bắn ra có thể so với chín lần tiễn trận vừa rồi, giống như mưa tên ngập trời, hóa thành một cơn cuồng phong dữ dội quét tới!

Giống như có một bàn tay khổng lồ hung hăng chụp lấy Vương Lâm, khiến một khi hắn bị bắt được sẽ phải chịu cảnh hình thần câu diệt vậy!

Bước chân Vương Lâm vẫn không hề ngừng lại, đột nhiên ngẩng đầu vươn tay ra điểm về phía trước!

Một chỉ này khiến thiên địa vạn vật đều dừng lại. Bàn tay khổng lồ do trận mưa tên huyễn hóa ra cũng đứng lại trước mặt Vương Lâm, tùy ý để hắn bước ra, vẫn lơ lửng trong không trung như cũ, không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng này khiến Lưu Kim Bưu sợ ngây người. Hắn sửng sốt một chút, nhìn màn mưa tên trước mặt, da đầu tê dại, vội vàng tránh ra, sợ đột nhiên nó chuyển động lại sẽ thương tổn tới mình.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1973 Bạch Phát Dược Thiên Tôn!

Chín mũi tên tản ra, hóa thành vô số mũi tên, ngưng tụ lại thành một bàn tay có thể miễn cưỡng so với một kích toàn lực của Thiên Tôn xông qua được tầng thứ bảy của Thiên Tôn Niết....chín người này hắn có lực lượng của Thiên Tôn đã xông qua tầng thứ tư.

- Không hổ là Lý Phủ, lực lượng rất sâu!

Vương Lâm đi về phía trước, chậm rãi nói.

- Còn có ba người các ngươi, một người là Dược Thiên Tôn tầng mười, hai người Thiên Tôn tầng thứ bảy, đồng loạt đánh ra có thể đạt tới tầng thứ mười đỉnh phong. Nhưng cả đường Vương mỗ chưa giết người, ba người các ngươi mà dám bắn tên thì ta sẽ không lưu tình nữa!

Vương Lâm đối mặt với mấy trăm người trong Lý Phủ, ánh mắt đảo qua liền hơi dừng lại ở ba vị trí.

Lời nói của hắn truyền ra, chỉ thấy ở ba vị trí kia lập tức huyễn hóa ra ba lão già, trong đó có một người đạt được danh hiệu Dược Thiên Tôn mà Vương Lâm vừa nhắc tới!

Người này tóc nửa trắng nửa đen, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ và do dự. giống như đã có phán đoán về thân phận của Vương Lâm nhưng không dám xác định.

Ta không muốn là địch với người Lý Phủ. Dù sao thì di vật của Lý Quảng đối với ta cũng đã có không ít trợ giúp.

Những lời này của Vương Lâm là hoàn toàn đúng. Nếu như không có cây cung của Lý Quảng thì trong động phủ giới Vương Lâm đã không tránh được rất nhiều nguy cơ.

- Ngươi vẫn không hiện thân, còn không ra đây gặp mặt!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu. Người ngoài không nhìn thấy hắn, chỉ còn thấy kim quang ngập trời tuôn ra từ mắt hắn!

Trong kim quang này ẩn chứa uy áp kinh người. Uy áp nọ bất ngờ còn mạnh hơn cả tiên uy tại Đông Thành, khiến tất cả những người chứng kiến dù là Dược Thiên Tôn hay tộc nhân tầm thường tâm thần đều chấn động.

Lực lượng uy áp này sau khi tới cực hạn liền hóa thành lực trấn áp. Giờ phút này kim quang trong hai mắt Vương Lâm chính là lực lượng, là oai nghiêm của Tiên Cực Kiếm, trấn áp thiên địa vạn vật!

Tiếng ầm vang truyền ra. Trong nháy mắt khi ánh mắt màu vàng kim mang theo lực trấn áp của Vương Lâm tỏa ra, chỉ thấy cung trong tay tộc nhân Lý Phủ lập tức tan nát, hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn đi.

Thậm chí cung trong tay chín tu sĩ Thiên Tôn cũng run rẩy, vỡ ra thành nhiều mảnh, giống như ánh mắt của Vương Lâm khiến chúng không thể thừa nhận.

Còn có ba lão già cực mạnh kia trừ lão già có tu vi Dược Thiên Tôn ra, cây cung trong tay hai người còn lại lập tức xuất hiện vô số vết nứt, cũng bị bẻ gẫy!

Chỉ có tu sĩ Dược Thiên Tôn thì cung không gẫy nhưng dây cung cũng đứt đoạn, hóa thành một đám tro bụi.

Nếu chỉ vậy thì cũng không đáng nói, cũng trong tiếng quát khẽ của Vương Lâm kèm theo ánh mắt trấn áp, tất cả người của Lý Phủ phía trước hắn đều không dám nhìn lên, theo tiềm thức tản ra, lộ ra một thạch thất yên lặng trong gió tuyết phía sau họ.

Cho tới giờ phút này, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh, không có tiếng kinh hô. Nhưng tu sĩ nơi này bị gầy cung đều hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập sợ hãi vô tận.

Nhất là những tu sĩ Thiên Tôn lúc này dường như mơ hồ đoán ra thân phận của Vương Lâm, hoảng sợ biến sắc!

- Bạch Phát Dược Thiên Tôn...

Một giọng nói già nua một hồi sau từ bên trong thạch thất khổ sở truyền ra. Ngay sau đó cánh cửa thạch thất cạch một tiếng liền mở ra, bên trong đi ra một lão già tóc bạc phơ phơ.

Lão già này mặc kim bào, thần sắc không giận mà vẫn uy nghiêm, giờ phút này khổ sở nhưng không tránh né đôi mắt màu vàng kim của Vương Lâm.

Tay phải Vương Lâm giơ lên, bỏ mũ trùm xuống, lộ ra mái tóc bạc trong gió tuyết, bình tĩnh nhìn về phía lão già nọ.

Trong những người bốn phía trong tích tắc khi thấy Vương Lâm bỏ mũ xuống liền truyền ra tiếng hít vào thật sâu, toàn bộ ánh mắt lúc này ngưng tụ trên người Vương Lâm!

Thời gian hơn một năm này, những tin đồn liên quan tới Vương Lâm Bạch Phát Dược Thiên Tôn này đã tràn khắp đại lục của Tiên Tộc, nhất là ở Tổ Thành này lại càng giống như cơn lốc, khiến người ta nghe danh hắn như sấm đánh bên tai!

Nhất là Lý Phủ, là một trong tứ đại vương phủ của Tổ Thành, toàn tộc bọn họ hầu như ai cũng đã nghe đồn, nhớ kỹ cái tên Vương Lâm!

Bọn họ làm sao ngờ được là hôm nay không ngờ lại tận mắt thấy được cường giả mạnh nhất trong Dược Thiên Tôn, đệ nhất nhân chỉ dưới Đại Thiên Tôn!

Thậm chí khiến bọn họ sợ hãi chính là vừa rồi không ngờ mình còn muốn giết người này!

- Cho ta một câu trả lời thuyết phục!

Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, ánh mắt nhìn về phía lão già đi ra từ thạch thất. Lão già này cũng là Dược Thiên Tôn, tu vi theo Vương Lâm đánh giá thì hắn đã xông qua tầng mười một, là một trong mười ba người đang dừng lại ở tầng mười hai.

Một Lý Phủ đã có hai Dược Thiên Tôn, mười một Thiên Tôn...vương phủ như vậy trong Tổ Thành còn có ba nhà...

Vương Lâm đối với vương phủ của Tổ Thành thông qua Lý Phủ đã có chút phán đoán.

Lúc trước giá cung của lão tổ truyền ra tiếng cung reo, chứng tỏ cung của lão tổ đã xuất hiện ở phụ cận. Năm đó cung của lão tổ truyền thừa tới tay Lý Quảng thì mất tích không tìm thấy nữa...sau khi phát hiện ra tiếng cung reo, lão phu liền phái hai Kim Tôn đi tìm.

Tộc nhân đi ra hành vi có chút cực đoan, mong Bạch Phát Dược Thiên Tôn đừng trách tội. Dù sao thì cung của lão tổ đối với Lý gia cũng rất trọng đại...

Lão già nọ dù cố gắng nhìn về phía hai mắt Vương Lâm nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được lực trấn áp đến từ kim quang trong mắt đối phương càng ngày càng mạnh.

Vương Lâm không mở miệng mà vẫn nhìn về phía lão già nọ.

Đúng là tiếng đồn chẳng sai...quả nhiên là như vậy. Vương Lâm này được xưng là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn, ta lúc đó không đến xem, vốn tưởng rằng tin đồn thổi phồng lên, mà người này lại có Hồn Khải tương trợ... Không ngờ hôm nay đối mặt với hắn, ngay cả ánh mắt của hắn cũng khiến ta phải chịu áp lực như vậy.

Lão tổ Lý gia bị Vương Lâm nhìn lại, trầm mặc trong chốc lát.

Việc này cuối cùng vẫn là do Lý Phủ chúng ta lỗ mãng... Bạch Phát Dược Thiên Tôn vừa tới hoàng thành, chắc là để sắc phong, hay là nghỉ tạm lại tại Lý Phủ chúng ta, để cho người Lý Phủ chúng ta cùng với Dược Thiên Tôn đi tới hoàng thành, hộ vệ đoạn đường này...mà Dược Thiên Tôn có cây cung của lão tổ, cây cung này cũng đã từng trợ giúp các hạ, coi như không phải là người ngoài rồi.

Tiễn Các của Lý Phủ ta bên trong có Tiễn Đạo do lão tổ lưu lại, Dược Thiên Tôn có thể tùy ý xem xét, lấy việc này để bù lại sự lỗ mãng của chúng ta. Bạch Phát Dược Thiên Tôn ngươi thấy sao?

Lão già nọ ôm quyền vái Vương Lâm một cái.

Hắn rất hạ mình, nhưng giờ phút này người trong Lý Phủ lại không hề cảm thấy nhục nhã chút nào, thậm chí nhiều người cảm thấy vốn là phải vậy. Dù sao họ cũng đang đối mặt với đệ nhất nhân chỉ dưới Đại Thiên Tôn!

Nhân vật như vậy có thể khiến các Đại Thiên Tôn phải tranh thủ, lúc này tới Lý Phủ, dù là một trong tứ đại vương phủ của Tổ Thành, thực lực vượt qua hầu hết các tông môn nhưng trước mặt Vương Lâm vẫn yếu ớt không chịu nổi một kích!

Bọn họ nếu làm Vương Lâm bị thương thì sẽ có Đại Thiên Tôn ra mặt, mà Vương Lâm nếu giết bọn họ thì rất có khả năng sẽ chẳng làm gì được hắn...đây là chênh lệch giữa mạnh và yếu trên Tiên Cương đại lục. Năm đó Minh Đạo Tôn dù rất ít khi rời khỏi hoàng cung nhưng mỗi lần hắn xuất ngoại thì những nơi hắn đi qua không ai không dám không vái chào!

Dù là tứ đại vương phủ trước mặt Minh Đạo Tôn cũng phải cực kỳ cung kính và khách khí. Dù sao thì Minh Đạo Tôn cũng là đệ lục dương trong tương lai!

Lúc này Vương Lâm đã vượt qua cả Minh Đạo Tôn, Lý Phủ nếu sớm biết cây cung của lão tổ ở trên người Vương Lâm thì tất nhiên sẽ giả bộ như không có chuyện gì, tuyệt không có hành động như vừa rồi.

- Tiễn Các?

Thần sắc Vương Lâm hơi thay đổi. Lý Phủ này cung kính như thế cũng nằm trong dự liệu của hắn. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra lão già này

ngoài kiêng kỵ đối với mình còn ẩn chứa một sự khát khao đối với cây cung của lão tổ.

Đối phương không thể cướp đoạt, đơn giản chỉ cung kính đối đãi, hi vọng Vương Lâm có thể trả lại cây cung kia.

- Cây cung này...

Vương Lâm giơ tay phải lên. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, cây cung của Lý Quảng xuất hiện trong tay hắn, lộ ra một khí tức tang thương. Trong nháy mắt cây cung này xuất hiện, hai mắt lão già kia liền lộ ra vẻ kích động.

Năm đó hắn đã từng nhìn thấy cây cung này, bị Lý Quảng có được, lúc này lại một lần nữa nhìn thấy nhưng lại là ở trong tay một ngoại nhân.

Tộc nhân Lý gia bốn phía trầm mặc nhìn cây cung nọ. Bọn họ có người còn chưa bao giờ nhìn thấy nó nhưng cũng có không ít người đã từng chứng kiến.

Cây cung này đối với ta còn có chút tác dụng, đợi ta giải quyết xong hết mọi chuyện sẽ gởi lại nó về nơi này.

Vương Lâm chậm rãi nói, tay phải vung lên. Cây cung liền dung nhập vào trong cơ thể, hoàn toàn biến mất.

Lão già Lý gia thầm than nhưng không thất vọng. Dù sao đối phương đã hứa, với thân phận của hắn căn bản không cần làm như vậy, như thế là hắn có ý trả lại cây cung. Lúc này được như vậy đã là tốt lắm rồi.

Mà điều quan trọng nhất là cây cung này đối phương tìm được, làm sao chỉ có thể vì vô số năm trước có người sở hữu nó mà trả lại lập tức được. Hắn tự hỏi nếu mình ở vị trí Vương Lâm, sợ rằng ngay cả một lời hứa cũng không thèm đưa ra.

Đối với việc ở lại Lý Phủ. Vương Lâm cũng không có cự tuyệt. Lúc này đã biết Hứa Lập Quốc ở Tổ Thành, Vương Lâm cũng không nóng lòng khôi phục trí nhớ tiền kiếp trước khi chuyển thế của hắn, lưu lại Lý Phủ này, ở trong Tiễn Các xem Tiễn Đạo của Lý gia.

Lưu Kim Bưu kia cực kỳ vui mừng. Hắn có Vương Lâm là chủ nhân, khiến Lý gia phải đối đãi như khách quý, vô cùng sung sướng.

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua ba ngày. Vào giờ ngọ của ngày thứ ba, trong gió tuyết đang tung bay, bầu trời Lý Phủ đột nhiên xuất hiện rất nhiều sóng gợn. Sóng gợn này khuếch tán ra, trong đó còn tỏa ra từng luồng uy áp.

Uy áp này bao phủ Lý Phủ, lập tức khiến người trong đó đi ra, nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trong sóng gợn nọ, kim quang lóe lên, một người bước ra. Người này mặc thanh bào, thần sắc hơi cao ngạo, trong tay cầm một tấm vải trắng, cúi đầu nhìn xuống mọi người trong Lý Phủ.

- Vương Lâm ở đâu, không mau tới tiếp chỉ!

- Đọc đi!

Giọng nói lạnh như băng của Vương Lâm từ sâu trong Tiễn Các của Lý Phủ chậm rãi truyền ra.

- Ngươi...

Người mặc thanh bào trên bầu trời sửng sốt. Hắn truyền ý chỉ của Tiên Hoàng, giờ phút này tới đây chẳng khác gì Tiên Hoàng tự thân tới, nhưng Vương Lâm này không ngờ chẳng thèm ra.

Do dự một chút, trong lòng người mặc thanh bào này thầm hừ lạnh nhưng không dám biểu lộ ra, cầm chiếu chỉ trong tay bắt đầu đọc.

Nội dung cụ thể Vương Lâm không nghe, chỉ nghe được trong chỉ ý của Tiên Hoàng là bảo hắn sáng sớm bảy ngày sau tới Tiên Đạo Điện của hoàng cung tiến hành đại lễ sắc phong!

Vương Lâm ở Tử Dương Tông đã từng được biết, mỗi một tu sĩ Dược Thiên Tôn, tự thân Tiên Hoàng mỗi đời đều sắc phong. Đây là một hình thức tượng trưng.

Lúc sắc phong sẽ có một màn khiêu chiến và lễ tế, trong dĩ vãng thì cũng chẳng có gì. Dù sao thì Dược Thiên Tôn đã được phân ảnh của Tiên Tổ ở Thiên Tôn Niết tán thành, rất ít người tới tự rước nhục.

Người mặc thanh bào kia đọc xong thánh chỉ cũng không thấy Vương Lâm đi ra, trong lòng hơi bất mãn, lưu lại thánh chỉ rồi xoay người rời đi.

Đại lễ sắc phong này không biết Liên Đạo Chân sẽ làm thế nào... ở đó hắn có thể gặp được người điên...

Vương Lâm trầm mặc, thần thức đảo qua Đông Thành nhưng không thấy Liên Đạo Phi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1974 Nếp nhăn năm tháng

Ở giữa Tổ Thành là hoàng cung của Tiên Tộc!

Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên ló ra từ phía chân trời, xua đi bóng tối, khiến hoàng cung dần dần hiện ra, từ từ sáng ngời lên, trước đại điện của hoàng cung, các tu sĩ tới từ các Tiên Tộc nổi danh trong Tổ Thành và các trọng thần của hoàng thành đều đã tới.

Sắc phong cho Bạch Phát Dược Thiên Tôn, việc này trong bảy ngày qua đã tạo lên một cơn chấn động trong Tổ Thành!

Bạch Phát Dược Thiên Tôn này trong một năm đã khiến cho hầu như tất cả những người có tư cách trong Tổ Thành đều biết tới. Mà bởi vì những lời đồn đại lại càng khiến cho người này thanh danh hiển hách.

Sắc phong ngày hôm nay khiến cho tất cả những gia tộc trong Tổ Thành sau khi được Tiên Hoàng đồng ý liền đứng trước Tiên Đạo Điện này, có mặt trong cái sân khổng lồ này.

Lúc ánh mặt trời chiếu xuống, trong sân đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, liếc mắt nhìn lại không dưới mấy vạn người. Tu vi bọn họ hầu hết đều bất phàm,

thậm chí trong đó có cả tu sĩ Thiên Tôn.

Ngay cả Dược Thiên Tôn cũng có mấy người. Chẳng qua những tu sĩ như vậy dù là ở hoàng cung cũng được mọi người bốn phía tôn kính.

Vào sáng sớm hôm nay, các Truyền Tống Trận từ Tổ Thành thông với hoàng cung có thể nói là được sử dụng liên tục. Ánh sáng Truyền Tống Trận mở ra liên tục lóe lên, giống như không hề ngừng lại chút nào, đưa tu sĩ từ bên ngoài tới đây xem lễ.

Đám tu sĩ này qua cửu môn hướng về phía sân rộng trước Tiên Đạo Điện mà đi tới.

Trên sân rộng phía trước Tiên Đạo Điện, tu sĩ tới ngày càng nhiều nhưng không đứng tản ra mà theo trình tự đứng ở bốn phía. Trong đó có vị trí của ba người là trong trăm trượng bốn phía không ai bước vào.

Tu sĩ ở ba vị trí này là ba người trong tứ đại vương phủ tại Tổ Thành!

Trên sân rộng trước Tiên Đạo Điện, ngoài mấy vạn tu sĩ đang lục tục tới ra còn có hai đội cấm binh mặc khải giáp màu đen!

Cấm binh hắc giáp này là thuộc về hoàng tộc, là lực lượng đánh sợ chỉ phục vụ cho Tiên Hoàng, mỗi một cấm binh hắc giáp này tu vi rất cao, số

lượng chỉ có mười vạn người nhưng mười vạn người này lại lắm giữ một loại thần thông hiến tế tính mạng biến thành lực sát thương kinh khủng.

Cụ thể như thế nào thì cũng ít người biết được. Nhưng giờ phút này hai đội hắc giáp binh đứng tại trung tâm của sân rộng, xếp thành hai hàng thẳng tắp như trường long tỏa ra sát khí ngập trời và vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Hai đơn vị này giống như mở ra một đường từ sân rộng kéo dài tới bên ngoài cửu môn!

Ở trước Tiên Đạo Điện, ngoài sân rộng là cửu môn. Chín đại môn này mỗi cái cách nhau vạn trượng, nói là cửa nhưng thực tế là chín kiến trúc khổng lồ hình cánh cửa, màu sắc đen kịt, lộ ra sát khí và vẻ uy nghiêm, ở chỗ cuối cũng của mỗi cánh của này vào lúc này lóe lên ánh sáng của Truyền Tống Trận. Người của Lý gia xuất hiện, từ trong đó đi về phía sân rộng, thần sắc cung kính.

Giờ lành đã tới, đóng cửu môn!

Không bao lâu sau, từ trong Tiên Đạo Điện, một thân ảnh mặc thanh y đi ra. Đây là một lão già, tướng mạo tầm thường nhưng trong hai mắt lại lóe sáng. Hắn chậm rãi ra khỏi đại điện, ánh mắt đảo qua phía trước, chậm rãi nói.

Lời nói này truyền ra, giờ phút này đám tu sĩ do cả mấy vạn người hợp thành tại sân rộng lúc này ngưng thần tĩnh khí, đồng loạt nhìn về phía cửu môn ngoài sân rộng!

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ vang trời. Mười vạn hắc giáp cấm binh đồng loạt rống lên, dung hợp một chỗ, giống như đại địa gầm thét, bất ngờ khiến cho thiên địa biến sắc, bầu trời sáng ban mai tối sầm. Cửu môn lập tức tỏa ra hắc quang quỷ dị, sau khi nồng đậm tới một mức độ nhất định liền khuếch tán ra, khiến cho chín đại môn nối liền lại, ở phía trước sân rộng này bất ngờ hóa thành một thông đạo thẳng tắp!

Thông đạo này do hư ảnh của hắc quang tạo thành, do thân thể của mười vạn hắc giáp cấm vệ tạo thành, thoạt nhìn khá kinh người!

Giờ phút này trong sân rộng, mấy vạn tu sĩ như ngừng thở. Ánh mắt của bọn họ đang nhìn về phía con đường màu đen nối với cửu môn, đồng thời cũng nhìn về phía ánh sáng của Truyền Tống Trận đang hiện ra tại đệ nhất môn phía xa xa.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của Truyền Tống Trận, một thanh niên mặc bạch y, mái đầu bạc trắng, thần sắc bình tĩnh từng bước đi tới.

Ở nơi đó, Vương Lâm chắp tay sau lưng, gió buổi sớm thổi tung y phục và mái tóc bạc của hắn, khiến người ta nhìn lại có cảm giác phiêu dật.

Đứng trong gió, Vương Lâm trông từ xa giống như còn rất trẻ nhưng trên người hắn lại có vẻ tang thương, hóa thành nếp nhãn nơi đuôi mắt. Dù khuôn mặt hắn vẫn bảo trì vẻ thanh niên nhưng nếp nhãn này lại hiện ra bởi sự mệt mỏi trong tim. Cũng bởi thế mà bước chân vốn dứt khoát của hắn liền hơi chậm lại.

Ánh mắt hắn nhìn xuyên qua con đường phía trước do cửu môn tạo thành, từ xa có thể nhìn thấy mấy vạn người kia, thấy được cung điện cao vút tỏa ra thiên uy mênh mông phía sau họ!

Ở phía sau cung điện, Vương Lâm mơ hồ có thể nhìn thấy vô số đại điện sừng sững, hợp thành hoàng cung của Tiên Hoàng trên đại lục của Tiên Tộc!

Hoàng cung này rất lớn, ánh mắt Vương Lâm nhìn không thấy điểm cuối nhưng hắn lại có thể thấy được ở đây tồn tại một cấm chế khó có thể tưởng tượng nổi. Cấm chế này lúc này chưa mở ra, chỉ khi nào mở ra mới bộc lộ uy lực kinh thiên!

Đây là hoàng cung của Tiên Tộc sao...

Ánh mắt Vương Lâm ngưng tụ lại tại hoàng cung phía xa xa, bởi khoảng cách quá xa nên hắn chỉ nhìn thấy một pho tượng đá mơ hồ. Pho tượng đá này ở rất xa. Đứng trên mặt đất, ánh mắt giống như vĩnh hằng nhìn về bầu trời.

Bạch Phát Dược Thiên Tôn - Vương Lâm!

Một giọng nói lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm từ trong Tiên Đạo Điện như sấm sét ầm ầm truyền ra, cắt đứt suy nghĩ của Vương Lâm, khiến hắn phải nhướng mày.

Người nói là lão già mặc thanh y đi ra từ Tiên Đạo Điện kia. Lúc này ánh mắt lão đang nhìn về phía Vương Lâm ở xa xa tại cửu môn.

Vương Lâm, mỗi một tu sĩ Dược Thiên Tôn đều được Tiên Hoàng bệ hạ sắc phong. Nhưng trước khi sắc phong cần trải qua một lần khảo nghiệm. Khảo nghiệm chính là thông đạo cửu môn này. Lúc ngươi đi qua cửu môn này, đứng trước mặt ta chính là lúc đại lễ sắc phong chính thức bắt đầu!

Đến lúc đó Tiên Hoàng bệ hạ sẽ tự mình sắc phong cho ngươi, quốc sư đại nhân cũng sẽ tính toán biến hóa tương lai cho ngươi! Lúc này tất cả hành động của ngươi ở bên ngoài Tiên Đạo Điện đều đã được trận pháp của hoàng cung chiếu ra, khiến toàn bộ các tông môn trong bảy mươi hai châu của Tiên Tộc nhận được!

Lời nói của lão già mặc thanh y bình tình, sau khi nói xong liền nhắm mắt lại không nói nữa.

Nhưng tất cả tu sĩ, kể cả tứ đại vương phủ ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Vương Lâm ở ngoài cửu môn.

Vương Lâm đứng đó, những chuyện liên quan tới sắc phong hắn đã được lão già Dược Thiên Tôn của Lý gia báo cáo toàn bộ, đích thực là mỗi Dược Thiên Tôn được sắc phong đều phải đi qua thông đạo cửu môn này.

Nhưng việc này chỉ là tượng trưng mà thôi. Dù sao thì tu sĩ Dược Thiên Tôn cũng đã được phân ảnh của Tiên Tổ trong Thiên Tôn Niết khảo nghiệm, cũng đã xông qua mười tầng, cho nên chín cánh cửa này chỉ là một phương thức biểu hiện của hoàng quyền mà thôi. Trên thực tế trong đó không chút trở ngại, chỉ cần bước tới là qua.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua con đường cửu môn, thấy hai hàng tu sĩ mặc hắc giáp đứng như hai con trường long. Đám tu sĩ này khuôn mặt cũng ẩn trong áo giáp, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Bị gần mười vạn tu sĩ hắc giáp nhìn chằm chằm vào, thần sắc Vương Lâm không chút biến hóa. Hắn làm việc luôn có nguyên tắc của mình. Nếu cửu môn này như thường thì thôi, nhưng nếu trong đó tồn tại nguy cơ khác thì Vương Lâm sẽ không khách khí nữa.

Bước ra nửa bước, Vương Lâm bình tĩnh đi về phía đệ nhất môn. Bước chân không nhanh, từng bước tiến tới, dần dần tới gần cánh cửa này.

Trong nháy mắt tiến vào con đường màu đen này, đột nhiên mười vạn tu sĩ mặc hắc giáp lại đồng loạt phát ra tiếng gầm nhẹ một lần nữa.

Trong tiếng gầm nhẹ này, một luồng sát khí ngập trời, nồng đậm tới cực điểm từ trong mười vạn người này vô hình khuếch tán ra, ngưng tụ lại, hình thành một luồng uy áp không thể hình dung nổi đánh lên người Vương Lâm.

Luồng khí sát lục này là sát khí cả đời của mười vạn người này biến thành, có liên hệ rất lớn với hắc giáp của bọn họ, giờ phút này ngưng tụ lại khiến trước mặt Vương Lâm không phải là con đường cửu môn mà là một sát tiên trong thiên địa!

Vương Lâm nhướng mày!

Khảo nghiệm của cửu môn này không phải là tu vi mà là sát khí...nếu như thế thì ta không cần khách khí.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hai mắt từ từ nhắm lại, nhưng trong phút chốc lại mở ra. Lôi đình bổn nguyên chân thân trong cơ thể tỏa ra sát lục lôi đình lực!

Lực lượng này chỉ tồn tại trong khoảng cách mười trượng bên ngoài cơ thể Vương Lâm, nhưng mười trượng này khuếch tán ra liền khiến cho con đường cửu môn ầm ầm nổ vang.

Chỉ thấy con đường cửu môn màu đen bên ngoài thân thể Vương Lâm bị ầm ầm cuốn đi, giống như đối với sát lục Vương Lâm tỏa ra chỉ có thể lui lại phía sau, cách hắn mười trượng.

Vương Lâm không dừng lại, từng bước bước về phía trước. Nhưng mỗi bước hắn tiến tới lại khiến cho sát lục bao phủ mười trượng theo sau. Hắc quang bên ngoài con đường cửu môn màu đen kia không ngừng bị cuốn đi. Cũng khiến hai mắt của đám hắc giáp cấm binh lộ vẻ rung động, không tự chủ được mà lui lại phía sau, giống như trên người Vương Lâm tồn tại một luồng khí thế kinh thiên. Luồng khí thế này ẩn chứa sát lục, có thể không cần chiến đấu mà khuất phục người khác!

Trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng! Vương Lâm tiến tới, liên tiếp đi được vạn trượng. Phía sau hắn đã không còn ánh sáng màu đen mà chỉ còn cánh cửa đá yên tĩnh!

Phía trước hắn còn có thông đạo màu đen do tám cánh cửa đá tạo thành, bị bước chân của Vương Lâm không ngừng áp bức mà lui lại, dường như trở nên mờ đục.

Rống

Đám tu sĩ mặc hắc giáp trong thông đạo màu đen bị bức lui vạn trượng lúc này phát ra tiếng gầm nhẹ thứ ba. Trong tiếng gầm này, hắc quang trong thông đạo bất ngờ khuếch tán ra trong phạm vi lớn, giống như hóa

thành một con mãnh hổ màu đen. Biến ảo ra trong hoàng cung này, gào thét lao thẳng tới Vương Lâm ở phía trước.

- Các ngươi lui ra!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, trong nháy mắt ký hiệu Thiên Ngưu Hồn trên mặt tràn khắp toàn thân, tay phải giơ lên, đánh về phía trước một quyền, sau đó Hồn Khải liền biến mất khỏi thân thể.

Một quyền này đánh ra khiến thiên địa ầm vang, hư ảnh mãnh hổ bị chấn động tan nát, thông đạo màu đen do tám cánh cửa tạo thành cũng ầm ầm nổ tung, hắc quang vỡ vụn. Đồng thời vào lúc này, mười vạn tu sĩ hắc giáp đồng loạt phun máu tươi, thân thể lui lại phía sau nhưng không ai tử vong.

Đồng tử Vương Lâm âm thầm co rút lại, cẩn thận nhìn thoáng qua áo giáp của họ xong liền đi xuyên qua mười vạn tu sĩ này, xuyên qua tám cánh cửa còn lại, từng bước bước đến trước Tiên Đạo Điện, đôi mắt mở bừng ra, khiến lão già mặc thanh y hoảng sợ cuống quít lui lại phía sau!

- Ngươi cũng lui ra cho Vương mỗ!

Vương Lâm lạnh lùng nhìn lão già mặc thanh y.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1975 Tiên Hoàng tứ bảo!

Ánh mắt lão già mặc thanh y lộ vẻ kinh hoàng, dưới sự chú ý của đám đông trong sân rộng sau khi lui lại mấy bước, sắc mặt xanh mét, trong lòng vừa tức giận vừa xấu hổ. Hắn kết luận là Vương Lâm tuyệt đối không có dũng khí ra tay ở đây, sau khi lui lại ba bước, lập tức chỉ vào Vương Lâm, quát lên chói tai.

- Ngươi…

Lão già mặc thanh y này vừa mở lời thì Vương Lâm đã tiến tới gần, tay phải vung lên, túm lấy hắn ném ra ngoài. Giọng nói của lão già này hóa thành một tiếng thét kinh hãi, thân thể giống như bị một chưởng vô hình đánh tới, thân thể vọt đi. Bị vứt ra tới ngoài mấy vạn trượng.

- Vương Lâm bái kiến Tiên Hoàng!

Ở phía trước Tiên Đạo Điện, Vương Lâm ôm quyền hướng về phía trong vái một cái. Dù sao đây cũng là hoàng cung, Tiên Hoàng nọ cũng là Đại

Thiên Tôn. Phải có sự tôn trọng nhất định.

Mấy vạn tu sĩ trên sân giờ phút này ánh mắt đều ngưng tụ trên người Vương Lâm. Hắc giáp cấm binh bốn phía trầm mặc, đừng vây xung quanh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Lâm.

Trong đám tu sĩ này người của tứ đại vương phủ, trừ Lý Phủ ra thì tam đại vương phủ kia ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm cũng bất đồng. Nhất là gia chủ của những vương phủ này nhìn Vương Lâm lộ vẻ phức tạp và bất đắc dĩ.

Sau khi Vương Lâm ôm quyền vái một cái, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Hồi lâu từ trong Tiên Đạo Điện truyền ra một giọng nói bình tĩnh.

- Mở cửa Tiên Đạo Điện ra, đại lễ sắc phong tiến hành.

Lời nói vừa phát ra, chỉ thấy đại môn của Tiên Đạo Điện đang đóng vô thanh vô tức được mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong Tiên Đạo Điện. Sâu trong đó có một bậc thang cao vời vợi, phía trên lộ ra một long ỷ khổng lồ. Long ỷ này giống như rồng thật biến thành, cái đầu ngẩng lên giữa không trung, hai mắt lấp lánh hữu thần, nhìn về phía Vương Lâm ở bên ngoài đại điện.

Ngồi trên long ỷ là một nam tử trung niên mặc hoàng bào, đội vương miện. Hai tay hắn chống cằm, thân thể hơi nghiêng đi, tướng mạo không

giận mà uy nghiêm, mở miệng nói.

Bên cạnh nam tử này là một thanh niên mặc trường sam bằng vải thô, da dẻ trắng bệch, hai mắt nhỏ dài, cầm trong tay một hạt châu màu tím, không ngừng chuyển động trong lòng bàn tay hắn. Khóe miệng hắn luôn hiện lên một nụ cười, ánh mắt ôn hòa nhìn Vương Lâm.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt này khiến máu huyết trong cơ thể của Vương Lâm giống như sững lại, giống như chỉ một cái liếc mắt này khiến hắn hoảng hốt, cảm thấy hình ảnh cả đời hắn thoáng qua trước mắt hắn vậy.

Tâm thần Vương Lâm chấn động nhưng rất nhanh liền khôi phục, đồng tử trong hai mắt co rụt lại, đối mặt với thanh niên mặc trường sam bằng vải thô kia.

Ánh mắt thanh niên kia lộ ra một tia kinh ngạc, mỉm cười hướng về phía Vương Lâm gật đầu.

- Thượng Huyền Đạo quốc sư!

Trong đầu Vương Lâm trong tích tắc khi tiếp xúc ánh mắt với thanh niên này liền hiện lên cái tên này. Hắn dù chưa bao giờ gặp mặt đối phương nhưng chỉ cần ánh mắt đã khiến mình như chìm vào luân hồi kia thì hắn phải là vị quốc sư này!

Còn về phần Tiên Hoàng ngồi trên long ỷ thì Vương Lâm đã từng gặp ở Thiên Tôn Niết, dung mạo giống hệt như lúc đó, chỉ có uy nghiêm và khí thế mênh mông hơn mà thôi. Hắn ngồi nơi đó giống như thiên địa này là một bộ phận của hắn vậy.

Tất cả chúng sinh trong thiên địa này dưới mắt hắn đều phải quỳ lạy.

Thôi, ngươi thân là đệ nhất trong Dược Thiên Tôn, nô tài kia bất kính với ngươi, việc này cũng không làm khó ngươi nữa. Huyền Đạo. Ngươi chủ trì đại lễ sắc phong đi.

Tiên Hoàng ngồi trên long ỷ chậm rãi nói.

- Vâng!

Thanh niên mặc áo vải thô kia hơi cúi đầu. Bước về hướng cửa điện.

- Quả nhiên là hắn!

Thần sắc Vương Lâm hơi sững lại.

Khi cách Vương Lâm một đoạn, thanh niên mặc áo vải thô này mỉm cười, hướng về phía Vương Lâm gật đầu. Lại nhìn mấy vạn tu sĩ trong sân rộng bên ngoài điện.

- Đại lễ sắc phong do ta chủ trì, kế tiếp lấy huyết tế tiên, mở ra tiên đạo!

Thượng Huyền Đạo quốc sư vừa nói, tay phải vừa giơ lên, hướng về phía bầu trời điểm một chỉ.

Một chỉ này lập tức có một đạo hồng mang bay lên, thẳng tới chín tầng trời. Cùng lúc đó ở chín mươi chín góc của hoàng cung khổng lồ này bất ngờ truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên. Tiếng gầm thét này giống như tiếng mãnh thú rống lên trước khi chết vậy.

Ngay sau đó, chín mươi chín huyết trụ bất ngờ tuôn ra từ trong hoàng cung, hướng thẳng lên trời. Đứng ở vị trí của Vương Lâm có thể thấy rõ ràng chín mươi chín huyết trụ này có chín mươi chín hồn phách mãnh thú bất đồng!

Huyết tế tiên, giết chín mươi chín thú, lấy máu huyết của chúng mở ra tiên đạo mờ ảo sao...

Vương Lâm nhìn tất cả mọi chuyện, thần sắc bình tĩnh.

Chín mươi chín huyết trụ kia lao vào bầu trời, khiến cho thiên không trên hoàng cung liền biến thành màu máu, mơ hồ giống như mở ra một cánh cửa lớn thông với một thế giới thần bí. Bên ngoài cánh cửa này là một vùng hư vô, không biết là địa phương nào.

Thú hồn trong huyết trụ phát ra tiếng gầm thét vô thành, cùng nhau nhảy vào trong hư vô, biến mất hoàn toàn. Cả hoàng cung lúc này không ngờ trở thành một vùng yên tĩnh!

Trong nháy mắt này, không chỉ nơi này yên tĩnh mà cả đại lục của Tiên Tộc, thông qua trận pháp của hoàng cung chiếu rọi, khiến các lão tổ của các tông môn đều nhìn thấy cảnh này, yên lặng nhìn chằm chằm vào bầu trời bên trên hoàng cung!

Những lần đại lễ sắc phong ngoài việc xông qua cửu môn, tiếp nhận khiêu chiến thì còn có một loại nghi thức đó là mở tiên đạo, dùng huyết tế dẫn dắt sinh linh thiên ngoại. Sinh linh này có mạnh có yếu, đều là do Tiên Hoàng đánh chết, lấy máu tươi vẩy khắp mặt đất, luyện hóa hồn phách thành bảo vật, ban cho người được sắc phong!

Vương Lâm đối với nghi thức sắc phong này đã biết rõ, lúc này không có gì bất ngờ, ngẩng đầu nhìn về phía khoảng không.

- Bạch Phát Dược Thiên Tôn này không biết có thể dẫn tới sinh linh thế nào!

Năm đó Minh Đạo Tôn lúc huyết tế đưa tới một sinh linh có hình kiếm, sau khi bị Tiên Hoàng ra tay giết chết liền hóa thành một cây kiếm, nghe đồn uy lực cực kỳ cường đại!

Việc này đều là nhờ vận may, không biết vận may của Vương Lâm thế này!

Tu sĩ bốn phía ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh, trong lòng đều chờ mong phán đoán.

Bầu trời màu máu lúc này bất ngờ hình thành một dòng xoáy khổng lồ. Bên trong dòng xoáy là một vùng hư vô. Thời gian trôi qua, chỉ thấy một con mãnh thú như sư tử nhoáng lên. Hai mắt nó đỏ như máu, ở chỗ cổ có huyết nhục mơ hồ, theo tiếng gầm thét, nơi cổ còn có máu màu vàng chảy xuống.

Nó giống như đang bỏ chạy trong hư vô, đột nhiên bị dòng xoáy này hút tới, khiến cho thân thể bị túm lấy, xuất hiện ở nơi này.

Nó xuất hiện liền khiến đám tu sĩ trong sân rộng này kinh hô!

- Thiên Sư Thú!

Đây là Thiên Sư Thú mà Tiên Tổ có lưu lại ấn ký!

Nghe nói Thiên Sư Châu chính là do một con Thiên Sư Thú Hoàng biến thành. Con thú nay trên đầu không có kim mao, không phải là thú hoàng nhưng hình dáng thì hẳn là chiến sư trường thành!

Theo tiếng kêu kinh ngạc, thần sắc Thượng Huyền Đạo quốc sư bình tĩnh, giống như đã sớm đoán được là con Thiên Sư Thú này sẽ xuất hiện.

Tiên Tổ lưu lại phong ấn, không có khả năng khiến cho sinh linh quá mạnh mẽ tiến vào. Con Thiên Sư Thú này nếu không bị thương thì cũng rất khó có thể xuất hiện... Vương Lâm này vận khí cũng không tệ lắm!

Vào lúc Thượng Huyền Đạo quốc sư trầm ngâm thì trên bầu trời đột nhiên truyền tới tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Tiếng gầm thét này chấn nhiếp tâm thần, đủ để phàm nhân tan nát, dù là tu sĩ tu vi không cao cũng sẽ giống như gặp phải thiên địch mà run rẩy.

Đây là tiếng sư tử gầm. Chỉ thấy con Thiên Sư Thú bị thương này trong nháy mắt chạy ra khỏi dòng xoáy, xuất hiện trên đại lục của Tiên Tộc. Ánh mắt nó lộ vẻ mê man, hiển nhiên là cực kỳ xa lạ với nơi này nhưng trong nháy mắt vẻ mê man liền biến thành hoảng sợ, thân thể lui lại phía sau, giống như muốn qua dòng xoáy này thoát đi!

Nhưng vào lúc này trong tay Vương Lâm truyền tới giọng nói lạnh như băng của Tiên Hoàng.

- Thiên Sư Thú sao...

Trong nháy mắt khi giọng nói này xuất hiện, Tiên Hoàng ngồi trên long ỷ một tay vẫn giữ nguyên động tác chống cằm như trước, tay kia giơ lên vung về phía trước.

Tay hắn vung lên, một đám lửa năm màu biến ảo ra, trong nháy mắt lao ra khỏi đại điện, mang theo sóng nhiệt ngập trời, đánh thẳng về phía Thiên Sư Thú trên bầu trời.

Trong tích tắc, dưới ánh mắt của Vương Lâm, ngọn lửa năm màu này hóa thành một biến lửa. Bao phủ toàn thân Thiên Sư Thú đã bị thương kia. Tiếng gầm thét thê lương vang lên trong thiên địa. Cùng với tiếng ầm vang kịch liệt, chỉ thấy máu tươi nóng bỏng từ trên bầu trời trút xuống, rơi lên mặt đất, tràn ngập cả hoàng cung.

Cảnh tượng này được tu sĩ bốn phía chứng kiến tận mắt, tâm thần chấn động. Không biết ai là người quỳ lạy đầu tiên, tất cả tu sĩ đều hướng về phía Tiên Đạo Điện quỳ xuống.

- Tiên Hoàng thần uy!

- Tiên Hoàng thần uy!

Tiếng nói của mấy vạn người dung hợp lại, giống như sấm sét ầm ầm bộc phát, vang vọng trong hoàng cung. Sự cường đại của Tiên Hoàng dùng phương thức này thể hiện ra trước mặt tất cả tu sĩ Tiên Tộc!

Vương Lâm trầm mặc. Thiên Sư Thú bị thương kia hắn cũng có thể giết chết nhưng tuyệt đối không thể làm nhẹ nhàng như Tiên Hoàng mà còn cần phải dùng tới Hồn Khải, thậm chí còn cần một chút lực lượng của phân thân.

- Đại Thiên Tôn...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, không lộ ra chút tâm tư nào.

Giờ phút này biến lửa trên bầu trời tiêu tán. Sau khi biến lửa biến mất, một sợi tóc trắng từ trên bầu trời nhẹ nhàng bay xuống. Sợi tóc bạc này xuất hiện khiến cho ánh mắt Thượng Huyền Đạo quốc sư đứng cạnh Vương Lâm sững lại.

Không chỉ có hắn, Tiên Hoàng đang ngồi trên long ỷ giờ phút này bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào sợi tóc bạc đang hạ xuống, hai mắt lộ ra một tia kinh ngạc!

- Cực Hỏa Đạo của ta không thể đốt cháy sợi tóc này..vậy...

Vương Lâm đứng đó, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Sợi tóc này khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc. Cảm giác này chỉ lóe lên, giống như ảo giác vậy.

Không chút chần chừ, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, lao thẳng về phía không trung!

Tiên Hoàng trong Tiên Đạo Điện lúc này cũng vung tay phải lên chụp vào hư không một cái. Một bàn tay lửa năm màu đột nhiên biến ảo ra, hướng về phía sợi tóc bạc đó chụp tới!

Với tốc độ của Vương Lâm thì không thể so được với Tiên Hoàng. Chỉ thấy bàn tay do ngọn lửa năm màu kia hóa thành liền xuất hiện bên cạnh sợi tóc, chụp được nó.

Nhưng đúng lúc này bàn tay do ngọn lửa năm màu biến thành lại run lên, bị sợi tóc xuyên thấu, tiếp tục bay xuống. Cảnh tượng này khiến cho mọi người quan sát ở bốn phía sửng sốt. Vương Lâm không chút do dự, thân thể nhoáng lên, xuất hiện ở bên cạnh sợi tóc đó, giơ tay chụp lấy!

- Đa tạ Tiên Hoàng ban tặng bảo vật!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1976 Người điên!

Sợi tóc này rơi vào trong tay Vương Lâm, cảm giác quen thuộc kia lại càng trở nên rõ ràng. Chính hắn cũng không biết tại sao sợi tóc này lại giống như một bộ phận của thân thể hắn vậy.

Cầm sợi tóc trong tay lại không hề mang tới cho hắn chút tổn thương nào, giống như một sợi tóc tầm thương. Hai tay hắn đưa xuống, cảm giác như chỉ một cơn gió thổi qua là sợi tóc sẽ lại bay mất.

Trong Tiên Đạo Điện, sau một nhịp thở trầm mặc, lúc này truyền ra giọng nói của Tiên Hoàng.

- ... Vật này vốn không phải là vật thường cho ngươi nhưng nếu ngươi đã muốn thì ta cho ngươi vậy.

Câu tạ ơn vừa rồi của Vương Lâm có tác dụng mấu chốt. Lúc này là đại lễ sắc phong của hắn, vạn người để ý, tất cả tông môn trong Tiên Tộc đều nhìn vào.

Hơn nữa Thiên Sư Thú vốn là được triệu hồi từ trong đại lễ sắc phong, cho nên dù Vương Lâm lấy đi sợi tóc bạc đó thì người khác cũng không nói được gì.

Thượng Huyền Đạo quốc sư trong Tiên Đạo Điện nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, chậm rãi nói.

- Huyết tế chấm dứt. Đại lễ sắc phong đã tới bước cuối cùng. Vương Lâm, mọi người ở nơi này có thể khiêu chiến ngươi, nhưng chỉ có ba lần. Sau ba lần Tiên Hoàng sẽ sắc phong!

Trong nháy mắt khi lời nói của quốc sư truyền ra, trong đám người ở phía dưới, tứ đại vương phủ trừ Lý Phủ ra thì lão tổ của ba vương phủ kia bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên. Mấy lão tổ này đều là tu sĩ Dược Thiên Tôn!

Trong đó có một người mặc hồng bào, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng bay lên, cách Vương Lâm không tới trăm trượng ôm quyền vái một cái.

- Lão phu muốn là người đầu tiên khiêu chiến, hy vọng được Bạch Phát Dược Thiên Tôn chỉ giáo!

Trong mắt lão già nọ lộ ra u quang, không đợi Vương Lâm trả lời đã khoanh chân ngồi giữa không trung, tay phải giơ lên, toàn thân nổi đầy gân xanh. Bất ngờ có một tia hắc khí từ trong cơ thể hắn tỏa ra, trong phút chốc liền ngưng tụ lại bên ngoài thân thể hắn, hình thành một bóng đen khổng lồ!

Bóng đen này giống như mặc áo giáp, hai mắt trên khuôn mặt mơ hồ nhắm chặt. Nhưng nó xuất hiện lại khiến cho thiên địa trong hoàng cung biến sắc, phong vân cuồn cuộn.

- Vương Lâm xin chỉ giáo!

Lão già nọ gầm nhẹ một tiếng, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi biến thành huyết vụ rơi vào trong bóng đen. Bị máu tươi kích thích, bóng đen mở bừng đôi mắt, tròng mắt đỏ ửng.

Tiếng gầm thét trầm trầm vang lên. Bóng đen này giơ tay phải lên, một thanh trường thương màu đen bỗng nhiên biến ảo ra, phóng thẳng về phía Vương Lâm!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn không nhận ra đối phương nhưng từ vị trí của tu sĩ mà mơ hồ đoán ra, đối phương là một trong tứ đại vương phủ!

Trong bóng đen kia tràn ngập lực lượng mạnh mẽ, giờ phút này lao tới cũng mang theo tiếng gào thét, giống như muốn xé tan bầu trời. Vương Lâm không lui lại mà ấn ký của Thiên Ngưu Hồn Khải trên mặt lập tức tràn ngập toàn thân, tay phải giơ lên, đánh thẳng một quyền về phía trước.

Một quyền này hạ xuống, trong nháy mắt cây trường thương kia cũng đánh tới, va chạm tạo thành tiếng ầm vang kinh thiên!

Trong tiếng ầm vang này, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, tay phải từ từ thu hồi lại. Nhưng bóng đen phía trước hắn liền lập tức sụp đổ, tan thành nhiều mảnh mà bị cuốn đi. Lão già ngồi khoanh chân trong không trung sắc mặt lập tức tái nhợt nhưng cắn răng giơ hai tay lên, lại vỗ mạnh lên trán một cái!

Cái vỗ này hắn hiến tế thọ nguyên và sinh cơ, khiến hắc khí nồng đậm hơn từ trong cơ thể khuếch tán ra. Mỗi một đạo hắc khí lan ra khiến khuôn mặt lão già này lại già hẳn đi, giống như vừa từ lòng mộ bò ra vậy.

Hắc khí mênh mông này ngưng tụ lại khiến cho bóng đen chẳng những hoàn toàn khôi phục mà giống như thực chất, ở phía dưới còn ngưng tụ ra một con chiến mã. Chiến mã này hí vang, mang theo bóng đen trên lưng nhắm thẳng về hướng Vương Lâm.

Vương Lâm ẩn dưới Hồn Khải, thần sắc hơi ngưng trọng. Trong nháy mắt khi bóng đen lao tới, hai tay hắn đưa lên đỉnh đầu, thân thể khom

xuống, dùng đầu húc mạnh tới!

Thiên Ngưu Chàng!

Một động tác này khiến phía sau Vương Lâm xuất hiện một hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ. Thiên Ngưu ngửa mặt lên trời gầm thét, đôi sừng lớn trực tiếp đánh lên người bóng đen!

Ầm ầm ầm ầm!

Bóng đen này và cả chiến mã dưới thân nó đồng thời sụp đổ, giống như không thể thừa nhận nổi lực lượng đánh tới này, tan rã ra khiến cho hư ảnh Thiên Ngưu sau khi xuyên qua màn hắc khí liền lao thẳng về phía Thượng Huyền Đạo quốc sư ở bên ngoài đại điện!

Tất cả nhìn chỉ như trùng hợp. Thiên Ngưu gầm thét đánh tới. Chỉ thấy thần sắc Thượng Huyền Đạo quốc sư như thường, không hề biến hóa chút nào, tay phải giơ lên giống như đang tính toán, điểm một chỉ về phía trước.

Một chỉ này khiến cho hư ảnh Thiên Ngưu đang lao tới run mạnh.

Vô là một loại của đại đạo. Bởi vì có nhân tồn tại, cho nên sau khi mất đi liền được gọi là vô.

Thượng Huyền Đạo quốc sư chậm rãi nói, khiến hư ảnh Thiên Ngưu phía trước hắn tan thành mây khói.

Bởi nhân tồn tại, cho nên sau khi mất đi là vô. Cảnh tượng này và lời nói của hắn hoàn toàn giống nhau.

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút mãnh liệt. Trong tích tắc vừa rồi hắn cảm nhận được một luồng dao động cực kỳ đáng sợ trên người quốc sư này. Luồng dao động này thuộc về sự minh ngộ vô cùng sâu đậm đối với đạo.

Thiên Ngưu tan biến, bóng đen do lão già hiến tế thọ nguyên biến thành cũng biến mất. Hắn khoanh chân giữa không trung, sắc mặt xanh mét, vẻ mặt vô cùng già nua, khổ sở đứng dậy, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một cái, không nói gì nữa mà thoáng cái liền hạ xuống, đi vào trong đám tu sĩ trong gia tộc.

- Người thứ hai...

Quốc sư đứng trước Tiên Đạo Điện mỉm cười, chậm rãi nói. Nhưng lúc này vừa nói tới đây liền nhướng mày.

Không chỉ có hắn, Vương Lâm cũng xoay người nhìn về phía xa xa. Ở trong đám tu sĩ có không ít người phát hiện ra, ánh mắt nhìn lại, nhưng

cũng đồng thời nhíu mày.

Hừ hừ, các ngươi thật to gan, chuyện náo nhiệt như vậy là lại không cho bổn vương biết... Trong mắt các ngươi có còn có bổn vương hay không!

Tiểu Hồng, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Lam, các ngươi mở đường cho bổn vương!

Chỉ thấy ở phía xa xa bên ngoài cửu môn của hoàng cung, ánh sáng của Truyền Tống Trận lóe lên, xuất hiện một đám người.

Thủ lĩnh của đám người này là một người thanh niên mặc trường sam nhiều màu, cầm trong tay một cây quạt. Thần sắc hắn phẫn nộ, cây quạt trong tay vung liên tục, khiến mái tóc của hắn không ngừng bay lên.

Bên cạnh hắn, sắc mặt Hứa Lập Quốc tái nhợt, giống như đứng ở đây mà hai chân cũng run rẩy. Còn có một thiếu niên mặc thanh y, sắc mặt cũng tái nhợt, vô cùng sợ hãi, ôm lấy thanh niên mặc hoa sam, hình như đang thấp giọng cầu khẩn.

Vương...vương gia, nơi này là hoàng cung đó!

Hoàng cũng thì tính là cái quái gì. Lão tử là vương gia, cái tên nô tài nhà ngươi đi mở đường cho ta!

Thanh niên mặc hoa sam kia rất bất mãn, túm lấy thiếu niên kia đẩy về phía trước.

Tiểu Hồng, lấy uy phong của ngươi ở Lý Phủ ra đi. Đừng có làm mất mặt bổn vương! Nếu không tới lúc trở về bổn vương sẽ cho ngươi đẹp mặt!

Thanh niên mặc hoa sam kia giơ chân đá vào mông Hứa Lập Quốc. Hứa Lập Quốc run rẩy, lúc này bị ánh mắt của cả mấy vạn tu sĩ trong sân rộng nhìn vào, cắn răng đi về phía trước vài bước, giống như thoải mái nhưng lập tức liền phun một ngụm máu tươi, hai tay ôm mông, rốt cục co quắp vài cái liền không nhúc nhích nữa!

Hả? Chết rồi sao?

Thanh niên mặc hoa sam sửng sốt, cúi đầu nhìn chân mình một chút, thần sắc lộ vẻ khó hiểu.

Vương Lâm đứng giữa không trung, yên lặng nhìn thanh niên mặc hoa sam xa xa. Hình dạng của đối phương đã thay đổi nhưng hắn liếc mắt một cái là nhận ra đó chính là người điên!

Thanh niên mặc hoa sam ra sức quạt lấy quạt để, đi vòng quanh Hứa Lập Quốc vẫn không nhúc nhích vài vòng, lại đá hắn mấy cái.

Hừ, giả chết phải không. Dám giả chết trước mặt bổn vương. Nói cho ngươi biết, trước đây bổn vương từng gặp một người giả chết...hả, là ai nhỉ...

Hắn nói thầm, suy nghĩ hồi lâu vẫn không thể nhớ ra, cuối cùng đơn giản quên luôn Hứa Lập Quốc đang nằm trên mặt đất, nghênh ngang đi về phía trước. Tất cả tu sĩ trên đường sau khi nhìn thấy hắn đều nhíu mày cười khổ, vội vàng lui lại phía sau.

- Tham kiến vương gia!

- Tham kiến vương gia!

Tiếng nói này vang lên không ngừng dọc theo đường đi của hắn. Thanh niên mặc hoa sam kia trên đường đi trong miệng còn lầm bầm.

...Sao hôm nay lại nhiều người thế, chẳng lẽ ca ca ta tuyển phi? Hả. La lão đầu. Ngươi bị làm sao vậy, già đi không ít, trông nhợt nhạt vậy?

Thanh niên mặc hoa sam này đứng trước mặt lão già vừa ra tay với Vương Lâm. mở to hai mắt, lập tức rống lớn.

- Ai dám bắt nạt gia gia của Tiểu Hoa nhà ta. Con bà nó, ta muốn dạy dỗ hắn! La lão đầu, ngươi nói xem người nào đánh người thành ra thế này, nói mau!

Thanh niên mặc hoa sam kia liên tục quạt, không ngừng rống to.

- Có phải hắn không! Nhất định là hắn, ta đã sớm thấy kẻ này không vừa mắt rồi. Rõ ràng là già rồi mà còn giả vờ trẻ trung. Chính là ngươi rồi! Ta... Ta bóp chết ngươi!

Thanh niên mặc hoa sam chỉ về phía quốc sư ở trước Tiên Đạo Điện đang cau mày, chạy tới vài bước giống như muốn bóp chết đối phương vậy.

Thấy hắn sắp tiến lại, thiếu niên mặc thanh y vẫn luôn đuổi theo hắn lúc này ôm lấy cổ chân thanh niên này.

- Vương gia, vương gia...hắn...hắn là quốc sư đó! Vương gia, chúng ta về thôi...

Thiếu niên kia bị dọa cho tới mặt tái mét, mặc kệ thanh niên mặc hoa sam giãy thế nào nhưng cũng không buông chân hắn ra.

Hắn bắt nạt gia gia của Tiểu Hoa, ta sao có thể bỏ qua cho hắn! Cái tên nô tài nhà ngươi không buông tay ra phải không, được, ta mang ngươi đi cùng!

Thanh niên mặc hoa sam kia lại lần nữa ra sức quạt, đơn giản kéo theo thiếu niên kia. Bộ dáng hung ác, giống như sắp bóp chết quốc sư như hắn nói thật.

Vương Lâm đứng giữa không trung, nhìn người điên phía dưới, thần sắc trầm mặc lộ vẻ phức tạp. Hắn đi tới Tổ Thành này chính vì muốn gặp mặt hảo hữu trong quá khứ, xem lúc này đối phương còn nhận ra mình hay không.

Hắn thấy đối phương không ngừng quạt, kéo theo thiếu niên đang không ngừng khuyên nhủ, bước từng bước về phía Tiên Đạo Điện. Hứa Lập Quốc vừa lăn ra trên mặt đất xa xa nhưng hai mắt mở ra rất nhanh, nhìn thoáng qua thanh niên mặc hoa sam ở phía xa liền lập tức nhắm lại lần nữa.

- Đạo Phi!

Ngay lúc thanh niên mặc hoa sam kéo thiếu niên mặc thanh y nọ tới trước mặt quốc sư, hung ác nghiến răng, hai tay giơ lên đang muốn bóp cổ đối phương thì trong Tiên Đạo Điện truyền ra giọng nói bất đắc dĩ của Tiên Hoàng.

- Ngươi muốn làm gì! Tuyến phi mà không nói cho ta biết, ngươi... ngươi hơi quá đáng rồi!

Thanh niên mặc hoa sam hung tợn nhìn về phía Tiên Hoàng đang ngồi trên long ỷ.

- Đạo Phi, đừng gây chuyện nữa. Lúc này là đại lễ sắc phong của ân công của ngươi, thấy ân công còn không tới bái kiến đi!

Lời nói của Tiên Hoàng vang lên, lại có một luồng lực lượng nhu hòa lan ra. Đưa người điên ra cách quốc sư hơn mười trượng.

- Ân công?

Thanh niên mặt trắng sửng sốt.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1977:Giết chóc ẩn trong gió tuyết!

- Ân công, đúng là ngươi rồi! Ta tìm ngươi rất lâu rồi, đúng là ngươi rồi!

Thanh niên mặc áo hoa kia xoay người lại, sau khi ánh mắt đảo xuống phía dưới một chút, lại nhìn lên Vương Lâm đang ở giữa không trung.

- Ngươi là ai? Ai là ân công của ngươi?

Vương Lâm yên lặng nhìn người điên ở trước mặt, hắn nhìn thấy rõ trong hai mắt đối phương không có một chút ký ức nào đối với chính mình. Than nhẹ một tiếng, thân thể Vương Lâm chậm rãi hạ xuống, đứng ở trước mặt người điên.

- Người điên

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Người điên? Ngươi mới là người điên, ngươi dám chửi bổn vương? Nói cho ngươi biết, bổn vương lợi hại lắm đó!

Thanh niên áo hoa kia trợn trừng hai mắt, hướng về Vương Lâm rống to lên.

- Ngươi không phải là ân công của ta sao?

Người điên dụi dụi mắt, đi vòng quanh Vương Lâm vài vòng. Thiếu niên mặc áo xanh kia cũng không ôm lấy người hắn nữa, mà đứng dậy đứng ở một bên hầu hạ.

- Tốt lắm, cho dù là ngươi cũng được, hiện giờ cũng gặp ân công rồi, ta hỏi ngươi, người nào đã đánh gia gia của Tiểu Hoa ra nông nổi này, có phải là hắn không!

Thanh niên áo hoa kia chỉ về phía quốc sư đang nhíu mày, hướng về phía Vương Lâm quát hỏi.

- Đạo Phi. Ngươi lại hồ đồ rồi, ta lại nhốt ngươi lại bây giờ! Lúc này đang là lúc sắc phong đại điển, La Công khiêu chiến ân công ngươi thất bại, không có liên quan gì đến quốc sư. Ngươi lui ra cho ta!

Bên trong Tiên Đạo Điện truyền ra một thanh âm dường như có chút tức giận.

- Hả?

Thanh niên áo hoa này sửng sốt, dường như nhất thời không hiểu chuyện gì, hắn trừng mắt nhìn thiếu niên áo xanh đang ở sau lưng hắn.

Ngươi giải thích cho ta một chút, ta có chút không hiểu gia gia của Tiểu Hoa không phải là do quốc sư đánh, vậy thì là ai? Hắn khiêu chiến với ân công sao? Có chút lẳng nhằng , ngươi phân tích dùm ta một chút.

Thiếu niên áo xanh kia vẻ mặt đau khổ, nhìn Vương Lâm một cái, rồi lại nhìn thanh niên áo hoa, thấp giọng nói.

- Vương gia, hay là chúng ta về đi A? ta nhớ ra rồi, chúng ta còn một lò đan dược đang luyện, nếu về chậm, sợ đan dược sẽ hỏng mất, đó chính là đan dược mà người định tặng cho Hải Tử Thiên Tôn đó.

- Đan dược? Đúng rồi, ta còn đan dược chưa luyện!

Thanh niên áo hoa kia sửng sốt một chút, rồi dường như là sực nhớ đến chuyện gì, lập tức xoay người định rời khỏi, nhưng hắn chợt dừng lại, xoay người nhìn thiếu niên áo xanh kia gào lên.

- Không đúng, gia gia của Tiểu Hoa bị người ta đánh, việc này ta nhớ rõ mà! Ngươi...

- Ngươi… hừ, Tiểu Hồng, đừng có giả chết nữa. Phải tìm ra người đánh gia gia của Tiểu Hoa cho bổn vương, bổn vương sẽ có thưởng!

Thanh niên áo xanh kia ra sức quạt cây quạt, hướng về Hứa Lập Quốc đang giả chết ở đằng xa gào lên một tiếng to.

Hứa Lập Quốc kia mở hai mắt đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ a dua, vội vàng chạy tới. Bộ dạng hắn như một bộ khoái ở phàm gian, ánh mắt trước tiên nhìn thoáng qua lão già của La gia đang cười khổ kia, rồi lại nhìn về phía Vương Lâm.

Chỉ là ngay khi hắn chạm phải ánh mắt của Vương Lâm, thân thể Hứa Lập Quốc này bỗng nhiên run lên. Loại run rẩy này đến từ sâu trong linh hồn hắn, hắn ngơ ngác nhìn Vương Lâm, giống như là có một cảm giác mơ màng, dường như đã gặp đối phương ở chỗ nào đó. Đã từng rất quen thuộc

- Sát tinh chủ

Hứa Lập Quốc theo tiềm thức thì thào, giống như là ký ức chuẩn bị thức tỉnh. Nhưng đúng lúc này, hắn lại bị thanh niên áo hoa kia túm lấy bả vai, lay mạnh.

Trong khoảnh khắc này, Hứa Lập Quốc tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, chỉ vào Vương Lâm cuống quýt lùi lại phía sau.

- Là hắn, chính là hắn, vương gia, chính hắn đã đả thương gia gia của Tiểu Hoa!

- Được lắm, hóa ra là ngươi à!

Thanh niên áo hoa kia rống lên giận dữ, vứt cây quạt đi, tiến lên hai tay bóp lấy cổ Vương Lâm, vẻ mặt vô cùng hung tợn.

- Ta phải bóp chết ngươi, bóp chết ngươi!

Vương Lâm nhắm mắt lại, trong mắt ẩn chứa một vẻ bi thương, hắn biết người điên không còn ký ức bên trong động phủ giới.

- Đạo Phi, lùi xuống!

Một thanh âm tức giận từ trong Tiên Đạo Điện truyền ra, đồng thời thân ảnh của Tiên Hoàng đi ra khỏi đại điện, vung tay phải lên. Thanh niên áo hoa đang bóp cổ Vương Lâm lập tức như bị cuốn đi, nhanh chóng lui về phía sau, thiếu niên áo xanh cùng với Hứa Lập Quốc vội vàng đuổi theo, không dám ở lại chỗ này một mình.

- Hắc giáp cấm binh, bắt lấy hắn tống ra khỏi hoàng cung cho ta, không cho hắn vào!

Tiên Hoàng cau mày, quát khẽ một tiếng.

- Ngươi chờ đó. Ngươi dám đả thương gia gia của Tiểu Hoa, việc này bổn vương sẽ nhớ kỹ.

Thanh âm của thanh niên áo hoa chậm rãi đi xa. Khi Vương Lâm mở hai mắt, khi hắn quay đầu lại trong ánh mắt đã không còn thân ảnh người điên, chỉ còn dư quang của Truyền Tống Trận lóe ra.

- Đạo Phi từ sau khi trở về đã trở nên như thế này, trí nhớ lúc tỉnh táo, lúc mơ hồ, có lẽ khi hắn tỉnh táo sẽ có thể nhận ra ngươi.

Tiên Hoàng than nhẹ, lúc này thoạt nhìn hắn không giống như một Đại Thiên Tôn, cũng không phải là hoàng đế của Tiên Tộc, mà là một người anh trai.

Vương Lâm trầm mặc, không nói gì. Hắn đi tới Tổ Thành này chính là vì người điên kia. Hôm nay gặp được đối phương, mặc dù đối phương đã mất đi trí nhớ, nhưng hắn cũng không giận, trong lòng còn có ý muốn rời khỏi.

- Nghi thức khiêu chiến không cần phải tiến hành nữa. Vương Lâm, ngươi có thể đi qua mười bảy tầng Thiên Tôn Niết, hôm nay sẽ sắc phong ngươi là vị Dược Thiên Tôn thứ bốn mươi chín của Tiên Tộc!

- Ngươi có biệt hiệu là Bạch Phát, vừa rồi có được bạch phát sau khi luyện hóa Thiên Sư Thú. vậy thì sẽ ban cho ngươi danh hiệu Bạch Phát Dược Thiên Tôn!

- Nhưng phàm là Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc đều có một cơ hội tiến vào nơi bế quan của Tiên Tổ để cảm ngộ, ở nơi đó sẽ có được những tạo hóa rất lớn, để sau này khi ngươi trở thành Đại Thiên Tôn sẽ có được cơ sở vững chắc!

- Thậm chí ở nơi bế quan của Tiên Tổ tu vi của ngươi sẽ được gia tăng không ít. Cơ hội này ngay cả Tiên Hoàng nhất mạch cả đời cũng chỉ có ba lần mà thôi, còn đối với tu sĩ không có huyết mạch của Tiên Hoàng thì chỉ có sau khi trở thành Dược Thiên Tôn mới có thể được ban cho cơ hội này!

- Việc này cực kỳ khó mà có được. Vương Lâm, ngươi và ta trước đây có sự hiểu lầm, ta hy vọng chuyện này có thể xóa bỏ, ngươi ở trong nơi bế quan của Tiên Tổ hãy cảm ngộ cho tốt. Để sớm có thể trở thành đệ lục dương của Tiên Tộc!

Có thể trở thành trụ cột của Tiên Tộc, tái hiện uy lực của Tiên Tổ!

Thần sắc Tiên Hoàng cực kỳ chân thành. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt nhìn về phía Truyền Tống Trận ở đằng xa.

- Ta chỉ có một đệ đệ này.

Tiên Hoàng than nhẹ.

- Đi tới chỗ bế quan của Tiên Tổ đi, ta sẽ đưa Đạo Phi tới nơi đó, có thể ngươi sẽ làm cho hắn nhớ lại được chuyện cũ. Lúc ta tìm thấy hắn, ở bên cạnh hắn còn có một nữ tử, nàng đó hiện giờ cũng đã tỉnh lại, đang ở trong chỗ bế quan của Tiên Tổ cảm ngộ.

Tiên Hoàng thần sắc ôn hòa nhìn về phía Vương Lâm.

- Đa tạ Tiên Hoàng bệ hạ, Vương mỗ lần này đến là vì việc sắc phong, hôm nay sắc phong đã kết thúc, cũng đã tới lúc rời khỏi, nếu sau này trở lại Tổ Thành, sẽ lại đi tới nơi bế quan của Tiên Tổ.

Vương Lâm hướng về phía Tiên Hoàng ôm quyền, cự tuyệt phần thưởng đi vào nơi bế quan của Tiên Tổ.

Tiên Hoàng trầm mặc, gật đầu, không khuyên bảo gì nữa.

Đại lễ sắc phong ngay khi ánh mặt trời đang chói chang đã kết thúc. Sau khi những tu sĩ trong sân của Tiên Đạo Điện cung kính rời khỏi, Vương Lâm cũng đi khỏi hoàng cung này, sau khi cự tuyệt đề xuất ở lại hoàng

cung của Tiên Hoàng, một mình đi ra khỏi hoàng cung, dùng Truyền Tống Trận rời khỏi.

Hắn cũng không ở lại Lý Phủ, mà mang theo Hải Long và Lưu Kim Bưu về gian phòng trong tửu lâu ở phía đông thành.

Đã gặp được rồi Mặc dù hắn đã mất đi trí nhớ, nhưng bộ dạng của hắn hôm nay dường như là rất vui vẻ, như vậy cũng đủ rồi

Vương Lâm đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài đã bắt đầu tối. Hắn đứng ở chỗ này đã được một lúc lâu.

Phải đi thôi Thôi, mang theo Hứa Lập Quốc rời khỏi Tổ Thành của Tiên Tộc, đi

tới Cổ Tộc!

Vương Lâm than nhẹ. Hắn có chút mệt mỏi. Ở Tiên Tộc này, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, có được tu vi và địa vị hiện giờ. Nhưng hết thảy chuyện này so với chuyện bạn tốt bị mất đi ký ức cũng dường như không quan trọng.

Có lẽ ta đối với Tiên Hoàng có chút hiểu lầm

Vương Lâm trong lúc trầm mặc, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc sắc phong. Trên thực tế mâu thuẫn của hắn đối với Tiên Hoàng không có bất cứ một lý do gì, chỉ là một loại trực giác mà thôi.

Nhưng bất kể như thế nào, nơi bế quan của Tiên Tổ kia ta cũng không thể đi. Hiểu lầm cũng được, mà không hiểu lầm cũng được, phải để phòng cẩn thận, không thể vì mấy câu nói mà thay đổi.

Trong lúc Vương Lâm trầm ngâm, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã trở nên âm u, có một vài bông tuyết rơi xuống, ở trong ngọn đèn dầu bên mái hiên kia giống như là một sợi lông đang bay múa trong ánh sáng, rồi lại biến mất ở nơi mà ánh sáng không chiếu tới.

Gió tuyết bỗng nhiên kéo đến, khi đã trở nên rất dày, ở bên trong phòng của Vương Lâm truyền ra một tiếng gõ rất nhỏ.

Thanh âm này không nhanh không chậm, rất ôn hòa.

- Hải Tử Thiên Tôn.

Vương Lâm xoay người, cửa phòng nhẹ nhàng bị đây ra, Hải Tử Thiên Tôn mỉm cười đứng ở đó, tóc dài trên đầu rối tung, trên tóc còn có một vài bông tuyết chưa tan hãn, khiến cho nữ tử tuyệt đẹp này bỗng nhiên trở nên xinh đẹp một cách lạ thường.

Đã tới Tổ Thành, sao lại không tới Đế Sơn Hôm nay Đế Sơn đã không còn hồng điệp, nhưng lại có tuyết. Vương Lâm, ta theo lệnh của sư tôn mời ngươi tới Đế Sơn một chuyến.

- Lời mời của Cửu Đế Đại Thiên Tôn hiển nhiên là phải tuân theo.

Vương Lâm mỉm cười.

Trong gió tuyết, trăng sáng bị che khuất, trên đường tuyết rơi càng ngày càng lớn. Bóng người vội vã, dần dần càng ngày càng thưa thớt. Vương Lâm cùng với Hải Tử Thiên Tôn dưới tuyết đi trên đường lớn. ở phía sau bọn họ để lại bốn hàng dấu chân rất dài, nhưng rất nhanh đã bị những bông tuyết lấp đầy.

- Tổ Thành ngoài những nơi đặc biệt, vì có cấm chế nên không thể tùy ý truyền tống tới. Ở phía trước không xa chính là một Truyền Tống Trận của Đế Sơn ta, rất nhanh có thể tới Đế Sơn.

- Nhìn bộ dạng của ngươi hình như là có ý muốn rời khỏi, khi nào đi?

Hải Tử Thiên Tôn nhìn Vương Lâm ở bên cạnh, nhẹ giọng nói.

- Khi từ Đế Sơn trở về sẽ đi

Vương Lâm bước trên tuyết, phát ra những tiếng loạt xoạt, bình tĩnh nói.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có những tiếng tuyết rơi, giống như ngay cả tiếng gió cũng biến mất. Đây là một con phố dài, hai bên nhà cửa tối om, không có một ánh lừa, khiến cho con đường này dường như cũng trở nên âm u, mơ hồ lộ ra một vẻ chết chóc. Dường như ngay cả tuyết kia cũng có một chút biến hóa, ẩn chứa một cỗ sát khí!

Vương Lâm đang tiến về phía trước bỗng nhiên dừng chân lại, hai mắt hắn lóe lên hàn quang, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng nhiên dâng lên. Tử Hải Thiên Tôn thần sắc cũng sững lại, dừng chân, ngẩng mạnh đầu nhìn về bốn phía.

- Có dao động của phong ấn giam cầm.

- Không ai biết là ta đến tìm ngươi!

Hải Tử Thiên Tôn lập tức giải thích.

Vương Lâm trầm mặc, nhưng ánh mắt nhìn về phía đằng xa lóe lên hàn quang càng đậm, gió tuyết, càng dày.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1978: Phố dài!

Gió tuyết nức nở giống như tiếng khóc thê lương của nữ tử, ánh trăng không sáng tỏ, bị gió tuyết che phủ. Cả một con phố dài cổ kính đều ẩn chứa sát cơ kinh thiên!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn dừng bước, đám tuyết ở trên con phố dài phía trước bỗng nhiên bị một lực lượng dẫn dắt, ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một đồ án bốn cạnh!

Đồ án này vừa xuất hiện liền nhanh chóng tăng vọt tốc độ, lao thẳng tới phía hai người Vương Lâm. Trong lúc này càng nhiều bông tuyết bị hấp thụ, khiến kích thước của nó tăng mạnh, trong nháy mắt đã hóa thành hơn trăm trượng, mang theo tiếng gào thét trong nháy mắt ập tới.

Cùng lúc đó, ở phía sau Vương Lâm và Hải Tử Thiên Tôn, phía cuối con phố cũng tràn ra tiếng gào thét nức nở chấn động tâm thần, hình thành một đồ án ba cạnh, bên trong có sát khí ngập trời, sau khi hấp thu rất nhiều tuyết liền nhanh chóng bay tới.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Ngươi trước ta sau!

Cảm giác nguy cơ hiện lên trong tâm thần của Vương Lâm. Hắn không hoài nghi Hải Tử Thiên Tôn Dù việc này nhìn như có quan hệ rất lớn với Hải Tử Thiên Tôn nhưng Vương Lâm lại càng tin tưởng trực giác của mình hơn!

Vừa nói hắn vừa bước tới một bước, thân ảnh vọt về phía đồ án bốn cạnh kia!

Sắc mặt Hải Tử Thiên cực kỳ âm trầm. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng lúc này lộ vẻ phẫn nộ. Nàng phẫn nộ vì có người nương theo việc mình mời Vương Lâm tới Đế Sơn để đặt cạm bẫy giết người.

Một khi đối phương thành công thì việc này nhất định sẽ chấn động Tiên Tộc. Đến lúc đó thì sư tôn sẽ bị liên quan!

Nàng biết giờ phút này không phải lúc giải thích, mà tất cả ngôn ngữ lúc này đều không so được với hành động. Sau khi nghe thấy lời nói đầy tin tưởng của Vương Lâm, nội tâm của Hải Tử Thiên Tôn trở nên nhu hòa, nhưng khuôn mặt xinh xắn vẫn lộ ra sát khí đối với bố cục giết người này!

Không cần nghĩ ngợi, Hải Tử Thiên Tôn bỗng xoay người, quay lưng lại phía Vương Lâm, đồng thời hóa thành một đạo cầu vồng lao về phía đồ án ba cạnh!

Vương Lâm bước ba bước đã tới đồ án bốn cạnh phía trước. Trong nháy mắt khi nó bao phủ thân thể Vương Lâm, Thiên Ngưu Hồn Khải trên mặt hắn lập tức bao phủ toàn thân. Trong sát cục này, Vương Lâm không chút do dự thi triển ra lực lượng cực mạnh của mình!

Một quyền đánh ra, chín mươi tám hư ảnh biến ảo ra, trên con đường gió tuyết này cực kỳ kinh người. Chín mươi tám hư ảnh này trong chớp mắt khi xuất hiện liền đồng thời đánh ra một quyền, cùng với bản thể của Vương Lâm dung hợp, tương đương với chín mươi chín đạo thần thông ngưng tụ lại!

Một quyền này có thể dung hợp hai mươi ba đạo thần thông! Lấy hai mươi ba đạo thần thông để điều khiển chín mười chín đạo thần thông, lực lượng sẽ bị tán ra, không thể phát huy tới mức độ mạnh nhất.

Nhưng trong một quyền này của Vương Lâm khi đánh ra lại dừng lại ba lần! Trong nháy mắt sau khi dừng lại lần đầu tiên, ngũ hành chân thân chồng lên bản thể, ầm ầm đánh ra. Một quyền này của hắn dung nhập hai mươi ba đạo thần thông, khiến thần thông trực tiếp tăng lên bốn mươi sáu đạo!

Trong nháy mắt khi dừng lại lần thứ hai, thần thông trong một quyền liền bất ngờ hóa thành sáu mươi chín đạo!

Hầu như trong nháy mắt khi va chạm với đồ án bốn cạnh kia, một quyền của Vương Lâm lại dừng lại lần thứ ba. Thần thông trong đó bỗng nhiên tăng lên mãnh liệt, trực tiếp đạt tới cực hạn khi hắn không dùng phân thân trong hư vô, lên tới chín mươi hai đạo!

Có Hồn Khải phối hợp. Chín mươi đạo thần thông điều khiền chín mươi chín đạo khiến cho một quyền này hoàn toàn dung hợp, ầm ầm va chạm với đồ án bốn cạnh này!

Tiếng chấn động kinh thiên động địa vang lên, khiến cho cả thiên địa biến sắc, gió tuyết bị cuốn đi. Trong vòng trăm trượng quanh Vương Lâm, tất cả bông tuyết đều lập tức tan nát, giống như hình thành một hắc động hư vô vậy!

Đồ án bốn cạnh kia cũng run lên, ầm ầm nổ tung, bị một quyền này của Vương Lâm đánh tan!

Nhưng nó tuy rằng bị đánh tan, bên trong lại tồn tại một luồng lực lượng cực kỳ quỷ dị. Luồng lực lượng này va chạm với nắm tay của Vương Lâm, trực tiếp chui vào trong cơ thể hắn. Khiến cho sau khi Vương Lâm đánh ra một quyền này. Bước chân liền run lên!

Luồng lực lượng này chui vào trong cơ thể Vương Lâm bất ngờ hóa thành một tấm lưới li ti. Tấm lưới này ký sinh trong kinh mạch huyết

nhục của Vương Lâm, hình thành một phong ấn, bất ngờ bao trùm cả cơ thể Vương Lâm, giống như giam cầm hắn vậy!

Bị lực lượng kỳ dị này giam cầm, Vương Lâm không thể tìm ra cặn kẽ nhưng có thể mơ hồ cảm thụ nó là lực lượng thuộc về Vô. Bởi có nhân tồn tại cho nên sau khi mất đi. được gọi là Vô!

Luồng lực lượng Vô này Vương Lâm chỉ thấy ở trên người quốc sư Thượng Huyền Đạo mà thôi!

Hầu như trong nháy mắt khi lực lượng phong ấn giam cầm thân thể Vương Lâm. Bước chân hắn chậm lại thì trong gió tuyết phía trước hắn bất ngờ biến ảo ra ba thân ảnh Ba người này bị gió tuyết bao phủ toàn thân, không nhìn thấy tướng mạo, giống như hư ảo vậy. Sau khi xuất hiện, ba người đồng thời bắt quyết, ngưng tu gió tuyết trong thiên địa hóa thành ba chưởng đánh thẳng lên đầu Vương Lâm!

Cùng lúc đó, hai bên sườn Vương Lâm bất ngờ cũng xuất hiện ba người, thân thể toàn bộ mơ hồ trong gió tuyết. Ba người bên trái điểm một chỉ tay phải, ba người bên phải điểm một chỉ bằng ngón út, đồng loạt đánh về phía Vương Lâm!

Ở phía sau hắn cũng xuất hiện ba hư ảnh trong gió tuyết. Bọn họ giơ tay trái lên bắt quyết, trái ngược với ba người phía trước Vương Lâm, tay trái hóa chưởng ầm ầm đánh tới!

Nếu chỉ như vậy thì thôi, ở bên trên Vương Lâm cũng có ba người biến ảo ra. Ba người này giống hư ảnh trong gió tuyết, không thi triển chưởng và chỉ mà tay phải cầm ba ngân kiếm gào thét đâm thẳng lên thiên linh của Vương Lâm!

Chung quanh hắn lúc này tống cộng có mười lăm người, trong nháy mắt đồng thời xuất hiện, lộ sát khí muốn giết chết Vương Lâm!

Mười lăm người này bất ngờ đều có tu vi Thiên Tôn, giờ phút này thời điểm vây sát hắn lại chính xác trong tích tắc khi hắn vừa bị giam cầm!

Hai mắt Vương Lâm sững lại, trong lúc nguy cấp liền gầm nhẹ một tiếng. Hắn không cần phải nghĩ ngợi, lập tức thi triển toàn bộ lực lượng của Hồn Khải, trong cơ thể cũng tràn ngập lực lượng Đạo Cổ, khiến cho thân thể hắn không gì phá nổi, chân phải hướng về phía mặt đất dẫm một cái.

Ầm một tiếng, mặt đất rung chuyển, thân thể Vương Lâm bộc phát ra tốc độ không cách nào hình dung nổi, mượn lực lượng của một bước này không tiến về phía trước mà lui lại phía sau, lấy lưng trực tiếp va chạm với chưởng trái do ba người phía sau đánh tới.

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh ba người trong gió tuyết phía sau Vương Lâm đồng loạt phun máu tươi. Lực lượng của bọn họ đánh vào thân thể Vương Lâm bị thân thể mạnh mẽ của hắn phản chấn, khiến cho gió tuyết bên ngoài cơ thể ba người tan nát, lộ ra khuôn mặt họ!

Đây là ba lão già trông cực kỳ xa lạ đối với Vương Lâm!

Ba người hoảng sợ lui lại phía sau. Trong lúc bọn họ lui lại, Vương Lâm cũng lui lại. Từng bước xuyên qua ba người, hai tay giơ lên, không chút lưu tình, mỗi tay túm lấy đầu một người, ánh mắt lộ ra sát khí cuồn cuộn ngập rời.

Trong tiếng ầm ầm, huyết nhục bay ra tung tóe. Đầu hai người này bị Vương Lâm bóp nát, thu lấy Nguyên Thần, hút mạnh một cái, khiến toàn bộ Nguyên Thần của hai người chui vào trong cơ thé. Một người còn lại trong lúc Vương Lâm nhanh chóng lui lại phía sau, va chạm với hắn khiến toàn thân hắn run lên, hóa thành huyết nhục bắn ra, vì thế mà tử vong!

Mười lăm người trong nháy mắt đã chết ba. Nhưng mười hai người còn lại không dừng lại chút nào mà lao thẳng tới Vương Lâm, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tới gần sát Vương Lâm. Nhất là ba người phía trước lúc này cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, thi triển Huyết Độn Thuật khiến tốc độ tăng vọt, trong tích tắc đã cách hắn không tới nửa trượng!

Tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía ba người vung tay, dùng một cánh tay này đối kháng với ba cánh tay của ba người này!

Thân thể bốn người chấn động, tướng mạo ba người kia lộ ra trong gió tuyết. Đồng thời vào lúc này, sáu chỉ của sáu người bên cạnh Vương Lâm phân biệt điểm lên sườn Vương Lâm!

Sáu chỉ này đánh xuống khiến sắc mặt Vương Lâm lập tức tái nhợt, lực lượng giam cầm trong thân thể tăng vọt, khiến cho tu vi suy yếu vô cùng, cùng lúc đó ba kiếm của ba người trên bầu trời đồng loạt đánh tới. Vương Lâm gầm nhẹ, tay trái giơ lên hướng về phía ba người này đánh ra một quyền. Hai người cầm kiếm phun máu tươi, toàn thân huyết nhục mơ hồ, kiếm gẫy người bị cuốn đi. Nhưng có một người vẫn gào thét đâm kiếm vào thiên linh của Vương Lâm ba tấc!

Đau đớn tràn ngập toàn thân Vương Lâm. Máu tươi từ thiên linh chảy xuống mi tâm của hắn, chảy vào trong hai mắt khiến cho thế giới trong mắt hắn trở thành một màu máu.

Hai mắt hắn vẫn bình tĩnh như nước, lúc này lập tức bị màu máu che lấp, khiến cho người ngoài không còn nhận ra sự tỉnh táo của hắn! Không chút do dự, Vương Lâm gầm nhẹ bước tới, thân thể tránh khỏi mười hai người này, lao về phía cuối con phố này!

Gió tuyết càng thổi mạnh!

Đúng lúc này từ mặt đất dưới chân Vương Lâm truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy phía dưới nền đất bỗng nhiên có ba đạo hư ảnh vọt ra. Ba đạo hư ảnh này thân thể đen kịt, giống như hòa cũng với gió tuyết, sau khi xuất hiện liền giơ hai tay bắt quyết, đồng loạt điểm lên thân thể mình Tiếng bùng bùng truyền ra, ba hư ảnh này giống như Nguyên Thần liền bất ngờ lao thẳng tới thân thể Vương Lâm!

Cùng lúc này ở phía trước con phố lại huyễn hóa ra chín thân ảnh trong gió tuyết nữa. Ánh mắt chín người này lóe lên, không cần nghĩ ngợi mà lao thẳng tới Vương Lâm. Chín người đồng thời giơ tay bắt quyết, dùng phương thức đặc biệt mà dung hợp lại. Trong lúc họ vọt tới, bầu trời phía trên họ xuất hiện một con băng long. Con băng long này vô cùng dữ tợn, ngửa mặt lên trời gầm thét, lao về phía Vương Lâm!

- Vương Lâm!

Phía sau truyền tới giọng nói thê lương của Hải Tử Thiên Tôn. Nàng Lúc này bị chín người vây quanh Với tu vi của nàng vốn không thể kiên trì được lâu lắm nhưng chín người này không có sát khí, chỉ vây không cho nàng đi ra.

- Chỉ có thể này thôi sao!

Hai mắt Vương Lâm ẩn dưới máu tươi vô cùng tỉnh táo, giờ phút này sát khí lóe lên. Bước chân hắn trong tiếng gào thét của băng long bỗng sững lại.

Trong tích tắc này, bên ngoài thân thể Vương Lâm bỗng có một hư ảnh Thiên Ngưu khổng lồ biến ảo ra. Thiên Ngưu này xuất hiện quá đột ngột, gầm thét kinh thiên, trong nháy mắt đã ngưng thật, giống hệt như Thiên Ngưu sống lại vậy!

- Các ngươi chết đi!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu, thân thể Thiên Ngưu ầm ầm chấn động, húc thẳng về phía băng long. Trong tiếng ầm vang, băng long phát ra tiếng gầm thét thê lương, thân thể với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, trong tiếng răng rắc, toàn thân tan rã, vỡ tung thành nhiều mảnh!

Chín thân ảnh bên trong băng long khi nó tan vỡ liền huyền hóa ra, thần sắc hoảng sợ, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, bị cuốn bay đi!

Nhưng giết chóc còn chưa chấm dứt!

Mà gió tuyết lúc này lại càng thổi mạnh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1979: Huyết chiến!

Thiên Ngưu hiện ra, phá tan khối băng, cũng vì nó xuất hiện khiến cho mười hai thân ảnh xung quanh Vương Lâm bị tấn công trực tiếp!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này giống như là một bức tranh. Nếu có thể đem bức tranh này vẽ ra thì sẽ có thể trở thành một kiệt tác truyền đời!

Trong bức tranh này, một con Kim Ngưu to lớn sừng sững đứng trên mặt đất, ở bên ngoài thân thể của con Kim Ngưu này có mười hai tu sĩ, trong đó có sáu người đang điểm lên thân thể con Kim Ngưu này.

Nhưng thân thể bọn họ bỗng chấn động mạnh, phun ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên bị cuốn đi. Không chỉ ngón tay mà cả cánh tay của bọn họ đồng thời tan vỡ hóa thành một đám máu thịt hồn độn!

Còn có ba người đang hạ hữu chưởng xuống, thân thể họ tuôn ra sương máu, nhanh chóng lui về phía sau!

Về phần thanh kiếm đâm vào đỉnh đầu của con Kim Ngưu này, ở phía sau còn có ba người đang lao tới, lúc này thanh kiếm kia vỡ tan, ba người này bị cái đầu của Kim Ngưu nhoáng lên một cái lập tức phun ra máu tươi lui lại!

Thê thảm nhất chính là ba hắc ảnh đang đánh tới kia. Bọn họ có lẽ đang định đoạt xá, nhưng ngay khi đánh tới thì Kim Ngưu trong nháy mắt xuất hiện. Kim Ngưu há to miệng, ba người kia chưa kịp chui tới đã lập tức bị lực hút hút vào. Bị nuốt lấy!

Trong khi con Kim Ngưu này gào thét, Vương Lâm ở bên trong hai tay bấm quyết, lập tức Kim Ngưu hiện ra bên ngoài thân thể hướng về phía trước ầm ầm phóng đi. đuổi theo chín người hóa thành băng long đang cuốn về phía sau kia, trực tiếp đánh tới. Chín người kia kêu lên thảm thiết, Kim Ngưu kia không dừng lại chút nào, trực tiếp vọt tới cuối đường, ầm ầm nổ tung!

Lực lượng nổ tung này đủ để rung chuyển thiên địa, thậm chí đủ để phía đông thành này sụp đổ. Nhưng hiện giờ trong khi sụp đổ liền có gió tuyết vô tận nổi lên, toàn bộ nhà cửa ở bốn phía vẫn không động đậy một chút nào!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, không hề dừng lại mà thân thể bước tới từng bước, trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước ba người vừa tránh được đòn tấn công của Kim Ngưu. Mang theo sát khí, thân thể hắn hóa nhoáng lên một cái hóa thành một đám sương mù, ầm ầm tràn ngập ba người kia. Trong tiếng kêu thảm thiết vô tận, Vương Lâm đã hấp thụ toàn bộ tinh khí huyết nhục của bọn họ, sau khi cắn nuốt cả Nguyên Thần sương mù liền tản ra, hướng về những người còn lại cắn nuốt.

Sáu người ở hai bên vừa bị vỡ vụn cả ngón tay và cánh tay đang nhanh chóng lui về phía sau, trong cơn tuyệt vọng chỉ thấy đám sương đen kia gào thét lao tới, chia làm hai bộ phận bao phủ toàn bộ sáu người này, bắt đầu cắn nuốt!

Cùng lúc đó, ở bên trong đám sương mù bỗng nhiên xuất hiện một thanh cốt âm đao. Ngay khi thanh đao này xuất hiện liền hướng lên trời chém một nhát, ba người sau khi trọng thương đang lùi lại ở trên không trung

thân thể run lên, hóa thành sáu mãnh, còn Nguyên Thần thì bị hấp thụ dung nhập vào trong đám sương mù phía dưới.

Gió tuyết trên đường nức nở gào thét, thanh âm hồn loạn thê lương. Vương Lâm sau khi biến thành đám sương đen đảo quanh một vòng liền lao thẳng tới chín người đang bao vây Hải Tử Thiên Tôn.

Chín người kia sau khi nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng vừa rồi lúc này liền bỏ qua bao vây Hải Tử Thiên Tôn, điên cuồng lùi về phía sau. Nhưng tốc độ của bọn họ trước đám sương mù do Vương Lâm biến thành cực kỳ yếu ớt, ngay lập tức bị đuổi theo, trực tiếp bị bao phủ. Khi sương mù đi qua. Chỉ còn lại chín bộ hài cốt héo rũ!

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, trên mặt đất đầy hài cốt, sương mù do Vương Lâm biến thành ngưng tụ lại bên cạnh Hải Tử Thiên Tôn. Thân thể hắn lộ ra, sắc mặt tái nhợt, sau khi hiện thân lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu tươi kia rơi lên mặt đất đầv tuyết nhìn thật kinh khủng.

- Đi!

Thân thể Vương Lâm từng bước đi về phía trước, thẳng tới cuối con phố.

Hải Tử Thiên Tôn cắn môi dưới, đi theo phía sau. Sự giết chóc ở mức độ này với tu vi của nàng hoàn toàn rất khó tham dự vào. Trong nháy mắt giết chết hơn ba mươi người, mỗi một người đều có tu vi của Thiên Tôn!

Nhưng Hải Tử Thiên Tôn quan hệ rất rộng, Thiên Tôn tu sĩ phần lớn đều có ấn tượng, nhưng hơn ba mươi người này nàng cũng chưa bao giờ gặp qua, cực kỳ xa lạ!

Bọn họ không phải là Thiên Tôn tu sĩ, mà bị cưỡng ép nâng tới trình độ của Thiên Tôn! Không thể tồn tại quá lâu!

Vương Lâm lúc trước cũng xác định như vậy. Chính là vì sau khi hắn cắn nuốt Nguyên Thần của hơn ba mươi người này vốn có ý định ngưng tụ thần mạch, nhưng những Nguyên Thần này lại hỗn tạp, không được tinh khiết, với sự luyện hóa trong cơ thể hắn lúc này cần phải mất một chút thời gian mới có thể được.

Chỉ là ngay cả sau khi ngưng tụ lại với nhau, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngưng tụ ra được một thần mạch mà thôi.

Mà thông qua sự hấp thụ Nguyên Thần của bọn họ, Vương Lâm có thể đoán được rõ ràng thời gian tồn tại của bọn họ chỉ có một canh giờ!

Trả một cái giá rất lớn, kể cả sinh mạng để đổi lấy sự bạo phát tu vi trong một canh giờ!

Thần mạch của Vương Lâm hiện giờ đã được năm đường, tối đa có thể triển khai tốc độ của chín mươi tám phân ảnh, nếu có thể có thêm một

đường nữa, thì chiến lực của hắn sẽ tăng lên không ít.

Trận chém giết này ở bên trong có bóng dáng của quốc sư. Đồ án xuất hiện ở bốn phía vừa rồi có ẩn chứa sức mạnh mà ta không thể phá giải hoàn toàn, chỉ có thể làm yếu đi một chút mà thôi. Nếu không thể phá vỡ phong ấn giam cầm này thì sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy chiến lực của ta!

Thân thể Vương Lâm tiến nhanh về phía trước, ở bên trong gió tuyết này càng ngày càng tới gần cuối con đường.

Nhưng Nguyên Thần trong cơ thể của hắn rất nhanh cũng đã bị hắn truy tầm ký ức, nhưng đều là một đám mơ hồ, đã bị người ta xóa đi!

Nơi đây đã bị giam cầm, vừa rồi ta đã lấy lực nổ tung của Thiên Ngưu định phá tan sự giam cầm này, nhưng cũng không thể rung chuyển được chút nào. Nơi này đã bị người ta thay đổi càn khôn, khi sắp đặt thế trận này, đối phương dĩ nhiên đã nghĩ tới sự cứu viện của người ngoài!

Nói như vậy, sự cứu viện của Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng không cần phải lo lắng nhiều. Nếu là ta sắp đặt thế trận này, nhất định sẽ chuẩn bị hai thứ, một là giam cầm nơi này phong bế toàn bộ khí tức tiết ra ngoài, hai là tìm người tới hạn chế Cửu Đế Đại Thiên Tôn!

Đương nhiên tất cả chuyện này cũng không phải Cửu Đại Thiên Tôn bố trí làm tiền đề, nhưng theo trực giác của ta thì không phải là Cửu Đế! Người bố trí thế trận này có lẽ cũng đang ở chỗ này chờ đợi sát chiêu cuối cùng dành cho ta!

Trong lúc Vương Lâm tiến về phía trước trong đầu không ngừng suy nghĩ, mang theo Hải Tử Thiên Tôn đi về phía cuối con đường.

Nhưng đúng lúc này, bên trong gió tuyết bất ngờ có ba thân ảnh từ phía trước hiện ra. Ba người này lơ lửng giữa không trung, nhìn chằm chằm Vương Lâm, hóa thành ba đạo cầu vồng phóng nhanh tới.

Ba người còn chưa tới gần lập tức đã có một lực lượng tu vi gần tới Dược Thiên Tôn khuếch tán ra!

Ở phía sau ba người này còn có hai thân ảnh mặc áo đen đang từ trong gió tuyết đi ra. Hai người này không ngờ có được tu vi của Dược Thiên Tôn. Mang theo cái nhìn lạnh lùng, hai người này giơ tay phải lên, bên trong gió tuyết lập tức có hắc phong gào thét, hóa thành hai con rắn lớn màu đen. Hai con rắn kia ngóc đầu lên, chiếm cứ giữa thiên địa.

- Hồn Khải sứ giả!

Vương Lâm liếc mắt một cái liền nhận ra ngay!

Hai người xa lạ này, trong những Dược Thiên Tôn, ta ở Tử Dương Tông xem đồ phổ, bốn mươi tám người còn lại không ai có Hồn Khải. Hai người này nhất định là cũng nhờ một thủ đoạn đặc biệt nâng cao tu vi tới sức mạnh của Dược Thiên Tôn, còn được ban cho hồn phong!

Ở Tổ Thành này, có thể làm được điều này chỉ có Tiên Hoàng!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, hắn dừng chân lại giơ tay trái lên, đây Hải Tử Thiên Tôn ở bên cạnh ra.

Hải Tử, ngươi lùi lại, bọn họ sẽ không đả thương ngươi. Trận chiến này ngươi không nên ra tay!

- Vương Lâm...

Hải Tử Thiên Tôn thần sắc lo lắng, đang muốn giải thích nhưng bị Vương Lâm vung tay trái lên, thân thể nàng liền bị đẩy lùi lại hơn mười trượng, trơ mắt nhìn Vương Lâm nhấc chân, như thiêu thân đâm đầu vào biến lửa, lao thẳng tới năm người ở phía trước!

Năm người kia ba trắng hai đen. Hóa thành năm đạo cầu vồng nhanh chóng tiếp cận Vương Lâm!

Con phố đầy gió tuyết, dưới đất tràn ngập hài cốt, gió tuyết càng ngày càng lớn, trong tiếng nức nở gào thét sáu người mang theo sát khí triển khai trận chém giết thứ hai!

- Giết!

Vương Lâm hai mắt đỏ bừng, trong tiếng gầm nhẹ chợt lóe lên, cầm cốt âm đao trên tay phải hướng về phía sáu người kia nhanh chóng lao tới.

Trận chém giết này không có một chút biểu diễn nào. Ba người mặc áo trắng ở phía trước cũng không thi triển nhiều thần thông, chỉ có hai thức! Thức thứ nhất, đó là ngưng tụ sức mạnh của gió tuyết, hình thành một vụ nổ gió tuyết, quét ngang thiên địa. Hóa thành một trận cuồng phong lớn lao thẳng tới Vương Lâm!

Thức thứ hai, đó là tự bạo!

Tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt kinh thiên động địa. Sau khi một đao của Vương Lâm chém tan cuồng phong, đối mặt với ba người áo trắng tự bạo thân thể, tay phải hắn giơ lên bỗng nhiên vung về phía trước.

Chín mươi chín Dịch Linh Ấn, bên trong có chín mươi hai là thật, ngưng tụ lại với nhau giống như là bài sơn đảo hải, đối kháng với sức mạnh tự bạo của ba người kia.

Sức tấn công hùng mạnh này vẫn không thể khiến cho sự giam cầm ở nơi này sụp đổ. Theo thân ảnh Vương Lâm lao ra, hai người mặc áo đen cùng với hai con rắn chiếm cứ không trung kia lao nhanh tới. Ba người trên con phố này ngay lập tức va chạm vào nhau.

Tiếng ầm ầm vang vọng, trong hai người áo đen kia có một người phun ra máu tươi! Người này toàn thân nổ tung, còn người kia trên mi tâm có một đường đao đỏ như máu, thân hình bị chia làm hai nửa!

Thân thể Vương Lâm vọt tới trước mười trượng, lảo đảo cắm thanh âm đao trên tay phải xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi lên trên mặt đất đầy tuyết, từng trận bạch khí bốc lên!

Ngay khi Vương Lâm chống âm đao xuống đất, đột nhiên trong cơn gió tuyết phía sau hắn bỗng nhiên có một bàn tay xuất hiện. Cánh tay này vô thanh vô tức sau khi đột nhiên hiện ra liền trực tiếp điểm vào gáy Vương Lâm!

Một chỉ này mang theo một sự kỳ dị không nói nên lời, giống như nó không hề tồn tại. Nhưng lúc này lại giống như là thần thông biến không thành có của Đại Thiên Tôn, xuất hiện một cách quỷ dị!

Một chỉ điểm xuống, ngay khi cách đầu Vương Lâm bảy tấc, Vương Lâm không hề quay đầu lại mà vọt mạnh tới trước, thân thể trong lúc quay lại liền vung âm đao quét ngang mặt đất trực tiếp va chạm với ngón tay kia!

Trong tiếng rắc rắc, thanh âm đao của Vương Lâm xuất hiện rất nhiều vết nứt, đột nhiên tan vỡ. Vô số mảnh vỡ tứ tán phản chiếu khuôn mặt bình tĩnh của Vương Lâm. Dường như hắn đối với việc thanh đao nay bị hủy không có gì là ngoài dự tính, mà đã sớm có chuẩn bị. Ngay khi

những mảnh vỡ tản ra, hai mắt Vương Lâm chợt lóe lên kim quang chói mắt!

Kim quang này đến từ phân thân cực mạnh của Vương Lâm ở trong hư vô! Từ đầu hắn vẫn không sử dụng phân thân mà vẫn ẩn giấu, chính là vì chờ ngón tay này xuất hiện!

Cũng chính là chủ nhân của ngón tay này đã bố trí đồ án ở bốn phía, giam cầm chiến lực của Vương Lâm!

Theo kim quang xuất hiện, sự giam cầm trong cơ thể Vương Lâm lập tức trở nên yếu ớt, ngay tức khắc bị phá hủy. Ngay khi toàn bộ chiến lực của hắn hồi phục, những mảnh của âm đao phản xạ kim quang, bất ngờ đang bay tứ tán bỗng hợp thành một trận pháp!

Cấm chế bản nguyên của Vương Lâm đại thành, trận pháp đối với hắn mà nói có thể tiện tay mà bố trí!

Lấy những mảnh của cốt đao làm trận pháp, phản chiếu kim quang từ trong hai mắt. Khi hình thành một trận pháp trong phạm vi nhỏ, Vương Lâm giơ tay trái lên, cũng là một chỉ đón lấy kim quang, cùng với ngón tay bỗng nhiên xuất hiện kia va chạm với nhau!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1980: Không đi!

Một chỉ này là đỉnh điểm chiến lực của Vương Lâm lúc này. Nó chẳng những có lực lượng của phân thân trong hư vô mà còn có lực lượng Hồn Khải lớn nhất mà Vương Lâm có thể phóng thích ra. Thậm chí trong một chỉ này, ngũ hành chân thân trong cơ thể Vương Lâm hiện ra, lôi đình chân thân hiển lộ, tam đại hư bản nguyên cũng huyễn hóa ra, hình thành ba dòng xoáy mơ hồ phía sau Vương Lâm!

Tất cả lực lượng dung nhập trong một chỉ này, đồng thời điểm tới, lại càng nhờ mảnh vỡ cốt âm đao của hắn phản chiếu kim quang trong mắt, khiến lực lượng của phân thân Vương Lâm trong hư vô trong trận pháp được hình thành tại mặt đao không lớn này phóng ra tới mức độ lớn nhất.

Dùng tất cả lực lượng để đánh ra một chỉ này, sát khí tràn ngập cơ thể Vương Lâm. Tính cách của hắn từ trước tới giờ đều như vậy, nếu có người muốn giết hắn vậy thì hắn nhất định phải giết đối phương!

Trên con phố dài đầy gió tuyết, một chỉ bất ngờ xuất hiện này cùng một chỉ ẩn chứa sát lục của Vương Lâm trong tích tắc va chạm với nhau!

Trong gió tuyết, song chỉ đụng nhau trong nháy mắt, lực lượng Đạo Cổ do Hồn Huyết biến thành ầm ầm bộc phát, va chạm đầu tiên với ngón tay kia.

Tiếng ầm vang bỗng nhiên truyền ra. Năm thần mạch trong cơ thể Vương Lâm ngưng tụ chín mươi chín thân ảnh thành một, hơn nữa có lực lượng của Thiên Ngưu Hồn Khải, trở thành làn sóng oanh kích thứ hai, đánh thẳng lên ngón tay đối phương!

Tiếng chấn động kinh thiên động địa truyền ra. Trong đêm gió tuyết yên tĩnh này tiếng động này giống như sấm sét cuồn cuộn, chấn động bốn phía, càng khiến cho Hải Tử Thiên Tôn đang định tới trợ giúp chấn động tâm thần, hai chân cất lên nhưng lại không thể đi về phía trước.

Ngón tay của đối phương cũng sững lại một chút, xuất hiện một tia máu, giống như đối với một đòn phản kích của Vương Lâm, ngón tay này cũng không chịu nổi.

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Ngũ hành chân thân của Vương Lâm, lôi đình chân thân, còn cả dòng xoáy do tam đại hư bản nguyên biến thành lúc này đồng thời ngưng tụ lực lượng lại làm một theo đầu ngón tay của Vương Lâm trở thành làn sóng oanh kích thứ ba. Bên trong ẩn chứa đạo cả đời của Vương Lâm!

Tiếng ầm ầm điếc tai truyền ra. Ngón tay của Vương Lâm lập tức cũng tràn ngập tơ máu. Nhưng hắn không lùi bước chút nào, trong tiếng gầm nhẹ liền điểm tới!

Làn sóng oanh kích thứ tư đến từ lực lượng phân thân của Vương Lâm trong hư vô. Luồng lực lượng này từ hai mắt Vương Lâm hóa thành kim quang, bao phủ đầu ngón tay của hắn, đồng thời cũng khiến cho kim mang phản chiếu từ ốt đao trở nên mãnh liệt, khiến cho ngón tay hắn trong chớp mắt này hoàn toàn biến thành màu vàng!

Một ngón tay màu vàng kim!

Chiến lực đỉnh điểm của hắn khiến cho ngón tay đối phương vừa đột nhiên xuất hiện trong một tích tắc đối kháng liền ầm ầm tan nát!

Nhưng trong chớp mắt khi ngón tay của đối phương tan nát, một giọng nói bình tĩnh liền vang lên trong thiên địa này.

- Nhân mất đi cho nên sau khi ngưng tụ lại liền gọi là Hữu!

Lời nói này vang lên, ngón tay vừa tan nát liền dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, ngưng tụ lại một lần nữa, giống như chưa từng tồn hai, lại va chạm với ngón tay của Vương Lâm một lần nữa!

- Nhân tồn tại cho nên sau khi biến mất mới gọi là Không!

Trong tích tắc khi lần thứ hai va chạm, lực lượng Đạo Cổ ẩn chứa trên ngón tay của Vương Lâm chợt biến mất một cách quỷ dị, hóa thành không! Ngoài ra thì thần thông do thần mạch ngưng tụ, còn cả lực lượng của Hồn Khải cũng biến mất, giống như bị gió thổi đi, từ tồn tại hóa thành hư vô.

Thậm chí cả ngũ hành chân thân, lôi đình chân thân của hắn dưới lực lượng quỷ dị này cũng tan thành mây khói. Nhưng tam đại hư bản

nguyên của hắn lại vẫn tồn tại như trước!

Ba bản nguyên này là bản nguyên căn bản nhất của Vương Lâm, là cảm ngộ cả đời của hắn là biểu hiện đối với đạo, đối với sinh tử, nhân quả, chân giả, không có bất cứ lực lượng nào có thể xua tan được!

Không bị tản đi còn cả kim quang do phân thân của Vương Lâm trong hư vô biến thành!

Tiếng âm vang lan ra. Khóe miệng Vương Lâm tràn máu tươi, thân thể bị cuốn đi. Nhanh chóng lui lại phía sau, tay phải vung về phía trước. Lập tức mảnh vỡ cốt đao tạo thành trận pháp liền lóe lên kim quang, cũng vỡ tan nhưng lại bắn tới ngón tay đang mơ hồ ngưng tụ lần thứ ba!

Tiếng chấn động tỏa ra khắp con phố dài, khiến cho gió tuyết như sững lại. Chỉ thấy ngón tay vừa ngưng tụ lại một lần nữa bởi cốt đao gào thét đánh tới, lập tức bị vỡ tung thành nhiều mảnh, nhưng lại có dấu hiệu ngưng tụ lại lần thứ tư.

Vương Lâm lui về phía sau với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tới cuối phố. Nơi này chính là biên giới bị giam cầm. Đánh tan nơi này hắn có thể rời khỏi đây, thoát khỏi sát cục này!

Nhưng ngay trong tích tắc khi hắn tới cuối con phố, chỉ thấy trên mái nhà hai bên phố đột nhiên có dao động trong hư vô, xuất hiện gần trăm

hư ảnh mơ hồ trong gió tuyết!

Gần trăm thân ảnh này hai mắt lộ vẻ lạnh lùng, trong tích tắc xuất hiện bất ngờ trong tay đều cầm một cây cung, nhắm về phía Vương Lâm. Trăm người đồng loạt giương cung, trong nháy mắt liền có tiếng dây cung bị kéo căng vang lên. Gió tuyết lúc này liền hình thành hơn trăm mũi tên tuyết trên dây cung!

Cũng trong chớp mắt khi trăm mũi tên này ngưng tụ ra, gần trăm người này đồng loạt phun máu tươi lên mũi tên tuyết. Thân thể bọn họ dùng tốc độ mắt thường có thể trông thấy, lập tức héo rũ đi, giống như một ngụm máu này đã hút hết tính mạng của bọn họ vậy!

- Tử sĩ!

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rút lại. Những người xuất hiện trong sát cục này ngoài ngón tay kia ra toàn bộ đều là tử sĩ. Bọn họ hoàn toàn dùng cái giá của tử vong mà tại thành cục diện đáng sợ này!

Loại cục diện này Vương Lâm cả đời mới gặp qua mấy lần nhưng không lần nào có thể so sánh với lần này. Phải biết rằng những sát cục trước đây. Nhưng người giết Vương Lâm còn để ý tới sinh tử của bản thân. Nhưng lúc này hắn phải đối mặt với đám người không cần biết tới sinh tử!

Trong chớp mắt, thân thể hơn trăm người này bất ngờ tiêu tán, thậm chí cả hài cốt cũng không lưu lại, toàn bộ hóa thành tro bụi. Nhưng trước khi bọn họ tử vong, dây cũng buông ra.

Bọn họ biến mất, một trăm tiếng vun vút kinh thiên động địa vang lên!

Tiếng dây cung bắn ra này vọng tới, hơn trăm mũi tên màu máu từ các vị trí bay thẳng về phía Vương Lâm. Hơn trăm mũi tên này hóa thành trăm đạo cầu vồng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, không để cho Vương Lâm có chút cơ hội nào né tránh!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm thét, hai tay bắt quyết, hướng về phía trước đây ra. Lập tức mái tóc bạc trắng của hắn tung bay, y phục phồng lên, hai mắt lóe lên kim quang. Bất ngờ phía sau Vương Lâm xuất hiện một mặt trời trong gió tuyết.

Trong nháy mắt khi mặt trời này xuất hiện, cả con phố dài tiêu tán, thiên địa cũng trở thành một vùng biển rộng đen kịt, mặt trời ban mai đang ló dạng, tỏa ra lực lượng xua tan tất cả màn đêm!

- Tàn Dạ!

Thuật này vừa đánh ra, hơn trăm mũi tên máu kia dung hợp với màn đêm. Bị lực lượng xé tan màn đêm này quét ngang, phát ra những tiếng ầm ầm liền tung không ngừng.

Trong tiếng động này, giọng nói của Vương Lâm vọng ra!

- Ta tin rằng tất cả đêm tối đều phải bị hủy diệt trước ánh sáng!

- Ta tin rằng tất cả mọi thứ đối với vầng mặt trời bình minh đều là hư vô!

- Ta tin rằng tất cả không và vô đều không thể luân hồi!

Lời nói của Vương Lâm vang lên, vầng mặt trời màu vàng kim bên ngoài cơ thể bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng cực mạnh. Hàng trăm mũi tên kia đồng loạt tan nát, ngay cả ngón tay đang ngưng tụ lần thứ ba trong ánh mặt trời này cũng phát ra tiếng xèo xèo, tỏa ra một lượng lớn hắc khí.

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, hai tay hướng về phía trước vung mạnh lên. Mặt trời do Tàn Dạ thuật biến thành lập tức điên cuồng oanh kích, quét ngang qua khiến đêm tối tiêu tan. Ngón tay xuất hiện trong hư không trong nháy mắt đụng tới mặt trời này liền sụp đổ!

Tiếng ầm vang duy trì liên tục, ánh sáng bốn phía tiêu tán, tất cả khôi phục như thường, con phố vẫn đầy gió tuyết như trước!

Nhưng y phục trên người Vương Lâm đã có bảy lỗ hổng, trong đó có bảy mảnh vỡ của mũi tên không bị hủy diệt bởi Tàn Dạ, phá vỡ vầng mặt trời bình minh mà xuyên qua thân thể Vương Lâm.

Khóe miệng hắn trào máu tươi, thân thể lảo đảo lùi lại phía sau, tay phải nắm thành quyền, ầm ầm đánh lên biên giới giam cầm của con phố này. Một quyền hạ xuống liền khiến hư không nơi này vặn vẹo.

Chỉ thấy nơi vặn vẹo này có một cái vòng bảo hộ, bất ngờ lan ra. Bao phủ cả con phố này. Trong nháy mắt khi xuất hiện sóng gợn, Vương Lâm lập tức thấy bên ngoài con phố này có mấy vạn tu sĩ mặc hắc bào đang ngồi!

Đám hắc bào tu sĩ này giống như bị một lực lượng dung hợp với nhau. Cũng chính bọn hắn dưới lực lượng này hợp thành lực giam cầm nơi này!

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Một giọng nói bình tĩnh vang vọng trên con phố. Giọng nói này xuất hiện, ngón tay vừa tan nát lại huyễn hóa ra.

- Vì giết ngươi, lúc này đã dùng tới lực lượng mạnh nhất của tông môn ta rồi!

Trong khi giọng nói này vang vọng, sóng gợn trên con phố tiêu tán. Tất cả những gì Vương Lâm nhìn thấy bên ngoài từ từ trở lên mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn hóa thành hư vô một lần nữa. Không còn tồn tại.

Chẳng qua trong tích tắc khi hình ảnh bên ngoài biến mất, Vương Lâm thấy trong mấy vạn tu sĩ có hơn trăm người ngẩng phắt đầu, giống như sau khi nuốt đan dược, thân thể liền sụp đổ. Nguyên Thần của bọn họ hóa thành những làn khói bay thẳng về phía con phố bị giam cầm này.

Cùng lúc đó, trên con phố này bất ngờ xuất hiện trăm thân ảnh mơ hồ trong gió tuyết. Bọn họ sau khi xuất hiện liền bộc phát ra tu vi Thiên Tôn, không để ý tới sinh tử mà lao về phía Vương Lâm!

Hai mắt Vương Lâm bình tĩnh, vô cùng lạnh lùng. Hắn xoay người vọt về phía hơn trăm thân ảnh kia, ánh mắt xuyên thấu bọn họ, rơi vào ngón tay vừa ngưng tụ kia. Ngón tay này lơ lửng trên không, vẫn không nhúc nhích.

- Không đế vương mỗ rời đi. vậy thì Vương mỗ hôm nay đơn giãn là không đi nữa! Phương pháp tốt nhất để giải sát cục này chính là giết sạch toàn bộ các người, thế cục này hiển nhiên là sẽ bị phá vỡ.

Mái tóc của Vương Lâm trong tích tắc này lại dài ra một cách quỷ dị, mơ hồ tràn ngập màu đen, giống như mái tóc đổi màu vậy!

Hai mắt hắn vô cùng bình tĩnh, lộ ra vẻ vô tình. Sự vô tình này chính là vẻ lạnh lùng nhìn chúng sinh trong thiên địa. Giờ phút này Vương Lâm lạnh lùng như tuyết!

Ta vốn không muốn sát lục phủ xuống, nhưng hôm này, các ngươi...phải chịu sát lục của ta!

Hai mắt Vương Lâm nhắm lại, trong nháy mắt khi mở ra giống như bị chiến tiên nhập thể. Sát lục lôi đình bản nguyên trong cơ thể hắn lần đầu tiên trở thành chủ đạo trong thân thể Vương Lâm!

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Lâm buông lỏng cấm chế cho sát lục lôi đình chân thân, buông lỏng cho thái sơ bản nguyên, khiến cho sát lục lôi đình trong lôi đình bộc phát ra!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1981: Vương Lâm tóc đen!

Tiếng rống chết chóc, tiếng gào thét diệt tuyệt dung hợp với nhau hình thành một đám sát lục lôi đình!

Lôi đình này ẩn chứa một sức mạnh diệt thế, hủy diệt tất cả sinh linh. Sự tồn tại của nó chính là khởi nguồn của tất cả sự hắc ám trong thiên địa, là biểu hiện của tất cả những sự hủy diệt và tử vong!

Ngay khi Vương Lâm mở hai mắt, trong hai mắt hắn không có kim quang, mà chỉ có một màu tối đen. Màu tối đen này chiếm cứ toàn bộ đồng tử của hắn làm cho mái tóc trên đầu hắn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được toàn bộ đều biến thành màu đen!

Mái tóc đen dài, hai mắt đen kịt, một Vương Lâm màu đen!

Không biết trạng thái của ta hôm nay có thể vượt qua tầng thứ nhất của Thiên Tôn Niết không…

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra nụ cười mỉm, nhưng nụ cười này bất kỳ kẻ nào nhìn thấy tâm thần đều phải phát lạnh!

Mỉm cười này không phải biểu lộ một sự vui sướng, mà là vẻ tàn nhẫn!

Hải Tử Thiên Tôn ở đằng xa ngay khi nhìn thấy nụ cười của Vương Lâm, lập tức toàn thân lạnh như băng, giống như người ở trước mặt và Vương Lâm mà nàng biết hoàn toàn khác xa nhau!

Vương Lâm tóc đen này thậm chí còn làm cho nàng có một cảm giác sợ hãi đến cực điểm, giống như là một thiên địch, khiến cho thân thể nàng run rẩy, liên tục lùi lại phía sau mấy bước!

Còn có ngón tay xuất hiện từ trong hư vô kia trong khoảnh khắc này cũng chậm rãi thu lại, mơ hồ từ trong hư vô lộ ra hai ánh mắt mang theo một vẻ khiếp sợ!

Giết chóc, bắt đầu.

Mái tóc đen của Vương Lâm tung lên, từ bên trong thân thể hắn lập tức phát ra tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy vô số lôi đình màu đen bỗng nhiên xuất hiện, vờn quanh bốn phía Vương Lâm. Hắn ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng, lao thẳng tới mấy trăm thân ảnh phía trước.

Mấy trăm thân ảnh này vốn không hề sợ chết, bọn họ chính là tử sĩ, mục đích tới đây chính là lấy mạng sống ra làm giá phải trả để hoàn thành nhiệm vụ. Thậm chí tình cảm của bọn họ đã bị áp chế rất sâu, gần như đã bị xóa bỏ!

Nhưng lúc này, khi tận mắt nhìn thấy Vương Lâm tóc đen kia đang gào thét lao tới, mấy trăm thân ảnh này đều tâm thần chấn động, nhưng lúc này bọn họ đã không còn đường lui, nhất tề lao tới!

Vương Lâm tóc đen lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, hai mắt lóe lên vẻ điên cuồng, trong lúc bước tới trực tiếp tới gần mấy trăm người này. Hắn giơ tay phải lên, bỗng nhiên vung về phía trước, lôi đình màu đen ầm ầm vang lên, hình thành nên một tấm lưới lôi đình màu đen.

Tiếng ầm ầm vang vọng, mấy chục người đi đầu trong đám mấy trăm người kia ngay khi tấm lưới lôi đình này úp tới đều tự bạo. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, sức mạnh do tự bạo hình thành nên va chạm với tấm lưới lôi đình.

Nhưng điều quỷ dị là sức mạnh này mặc dù có thể phá tan thiên địa, nhưng ở trước mặt tấm lưới này lại vô cùng yếu ớt. Tấm lưới lôi đình này tản ra, hóa thành vô số lao thẳng về phía trước.

Phàm là những người bị tấm lưới lôi đình này chạm phải đều lập tức run lên, thân hình tan nát!

Vương Lâm đi lại như gió. đối mặt với mấy trăm người này thân thể hắn không ngừng hiện lên lôi đình, những nơi hắn đi qua hề thân ảnh nào chạm phải đều ầm ầm tan vỡ!

Thân thể hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía sau một thân ảnh gió tuyết mơ hồ, giơ tay phải lên, điểm lên thân ảnh này một cái. Dưới một chỉ này, lôi đình màu đen lóe lên, tu sĩ kia run rẩy, lập tức nổ tung.

Thân thể Vương Lâm nhoáng lên một cái, không ngừng nhoáng lên mà chém giết. Hắn dường như không biết mệt mỏi, thậm chí không biết thương xót. Những sức mạnh tự bạo kia đánh lên người hắn không khiến hắn dừng lại một chút nào.

- Kết thúc!

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủi, những người chết dưới lôi đình của Vương Lâm đã lên tới một nửa. Trăm người còn lại trong tiếng gầm nhẹ của một người ngưng tụ lại với nhau, hợp thành một trận pháp quỷ dị. Ngay khi trận pháp này hình thành, mặt đất chấn động, dường như có địa khí phun lên, dũng mãnh dung nhập vào trong trận pháp của những người này, bất ngờ hóa thành một bàn tay rất lớn. Bàn tay này toàn bộ có một màu đen. sau khi hiện ra lao thẳng tới chụp lấy Vương Lâm tóc đen.

Bước chân của Vương Lâm không hề dừng lại, hắn giơ hai tay lên, bất ngờ có hàng trăm đạo lôi đình màu đen bỗng nhiên xuất hiện, bên trong ẩn chứa một sức mạnh chết chóc hủy diệt, hóa thành những làn khói nhẹ, bao phủ toàn thân Vương Lâm, khiến cho thân hình hắn lúc này giống như một đạo lưu tinh do vô số lôi cầu tạo thành, lao thẳng tới cánh tay kia.

Ầm ầm ầm ầm!

Cánh tay kia đột nhiên vỡ tan, trăm người ở bên trong toàn bộ đều tan nát. Vương Lâm đi ra, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng hai mắt hắn lại càng thêm vẻ điên cuồng. Ngay khi hắn định bước lên phía trước, đột nhiên ở phía trước hắn hư không bỗng nổi lên gợn sóng, ngón tay lúc trước đã biến mất bỗng nhiên lại xuất hiện, điểm lên mi tâm Vương Lâm!

- Tất cả mọi thứ đều sẽ trở thành Vô.

Theo một chỉ điểm xuống, một thanh âm kỳ dị vang vọng trong thiên địa.

Nhưng ở dưới một chỉ này, Vương Lâm lại ngẩng mạnh đầu, vẻ điên cuồng trong hai mắt hắn càng đậm, không hề có một chút nào dấu hiệu tiêu tan.

Hủy diệt vốn là để làm cho tất cả mọi thứ trở thành hư vô, chỉ với sức mạnh của ngươi mà cũng dám làm cho tan tiêu tan sao!

Vương Lâm giơ tay phải lên đánh một quyền vào thiên địa phía trước. Hư không xuất hiện sự vặn vẹo kịch liệt, mơ hồ truyền ra một tiếng kêu bi thương. Theo gợn sóng nổi lên, ngón tay điểm lên mi tâm Vương Lâm lập tức tiêu tan.

Ngay khi ngón tay kia tiêu tan, ở hai bên đường bất ngờ xuất hiện mấy ngàn thân ảnh mơ hồ. Nhưng thân ảnh này sau khi xuất hiện đều nhất tề nhằm về phía Vương Lâm!

Khóe miệng Vương Lâm lộ ra một sự tàn nhẫn nồng đậm. vẻ điên cuồng trong mắt ngợp trời. Trong khi hắn xoay mạnh người, tóc đen trên đầu tung bay, chợt kéo dài ra một cách quỷ dị, hướng về bốn phía lao nhanh đi, trong nháy mắt va chạm với mấy ngàn thân ảnh kia.

Tiếng ầm ầm vang vọng, mấy ngàn thân ảnh kia ngay khi bị tóc đen chạm phải liền chọn cách tự bạo, hình thành nên một vòng xoáy hủy diệt thiên địa. Bao phủ thân hình Vương Lâm.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, nhưng phần lớn sức tấn công lúc này đã bị vô số sát lục lôi đình từ trên thân thể hắn tản ra đối kháng.

Trên đường lại xuất hiện thêm mấy ngàn thân ảnh, ở phía sau bọn họ lại có mấy ngàn người hiện ra.

Thần sắc Vương Lâm dữ tợn, trong khi ngẩng mặt lên trời gào thét, hắn giơ tay phải lên túm mạnh vào ngực!

- Thiên Ngưu Hồn Kkhải, đi ra cho ta!

Trong tiếng gầm nhẹ, tay phải hắn kéo mạnh một cái, bất ngờ từ trong ngực kéo ra hồn phách của thiên ngưu, ném ra phía ngoài. Trên thân thể hắn lúc này đã không còn Thiên Ngưu Hồn Khải!

Sau khi vứt Hồn Khải đi, vẻ điên cuồng của Vương Lâm tóc đen chợt biến mất, hóa thành một sự bình tĩnh, nhưng khóe miệng của hắn vẫn lộ ra một sự tàn nhẫn.

Mất đi Hồn Khải, lập tức khiến cho tu vi của Vương Lâm giảm xuống, nhưng cùng lúc đó, khí tức chết chóc hủy diệt trên thân thể hắn cũng tăng mạnh lên mấy lần. Dưới khí tức này, những tia hắc khí ở bên ngoài thân thể Vương Lâm tràn ngập càng đậm. Thân thể hắn nhoáng lên một cái lao thẳng tới mấy ngàn người kia!

Trận chém giết trong khi Hải Tử Thiên Tôn đang run rẩy tâm thần không ngừng tiếp tục. Vương Lâm giống như là ma tôn, mỗi khi hắn giết một người, bên ngoài thân thể hắn lại có thêm một tia màu đen. Mỗi khi giết một người, đều khiến cho Hải Tử Thiên Tôn kia càng cảm thấy xa lạ!

Trong trận chém giết điên cuồng này, sau một lát, theo mấy ngàn thân ảnh bị xé nát, bên ngoài thân thể Vương Lâm đã có vô số hắc khí vờn quanh, không còn nhìn rõ thân ảnh. Đúng lúc này, ở bên ngoài đám hắc khí của Vương Lâm, ngón tay kia lại một lần nữa hiện ra, hung hăng điểm tới. Nhưng ngón tay này chưa kịp điểm tới đã bị Vương Lâm trực tiếp túm lấy, trong tiếng cười điên cuồng mạnh mẽ kéo ra phía ngoài.

Dưới một cái túm này, một nửa cánh tay đã bị lôi ra.

- Đi ra đây cho ta!

Vương Lâm túm lấy ngón tay kia, trong tiếng gầm nhẹ lao đầu đánh tới. Thiên địa ầm vang, cánh tay này tan nát, đồng thời từ trong hư vô truyền ra một tiếng rên bi thương!

Toàn bộ mọi người hãy tiến vào giết chết người này!

Từ bên trong hư vô, theo tiếng rên kia truyền ra một thanh âm chết chóc!

Khi thanh âm này xuất hiện, chỉ thấy ở hai bên đường, từng đạo thân ảnh nhanh chóng hiện ra. Trong nháy mắt, mấy vạn thân ảnh nhất tề xuất hiện, sau khi chiếm cứ toàn bộ phạm vi ở nơi này, không để ý tới Hải Tử Thiên Tôn chút nào, mà lao thẳng về phía Vương Lâm.

Thân thể Vương Lâm tóc đen lùi lại mấy bước, trên thân thể bị rất nhiều hắc khí bao phủ. Hai mắt hắn bình tĩnh, khóe miệng nở một cười tàn nhẫn trông không phù hợp một chút nào. Bỗng nhiên hắn giơ tay phải lên, hung hăng vỗ mạnh lên mi tâm!

- Ngũ hành chân thân, đi ra cho ta!

Dưới một cái vỗ này, thân thể Vương Lâm run lên kịch liệt, ở bên ngoài thân thể hắn xuất hiện những hư ảnh trùng điệp. Chỉ thấy ngũ hành chân thân kia dưới một cái vỗ của hắn từ trong thân thể bị chấn ra ngoài!

Ngũ hành chân thân lảo đảo, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, lui về phía sau xuất hiện ở bên cạnh Hải Tử Thiên Tôn, ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy tu vi của Vương Lâm tóc đen kia sau khi mất đi ngũ hành chân thân tu vi lại giảm xuống, nhưng khí tức chết chóc bên ngoài thân thể hắn lại càng trở nên tinh thuần hơn!

- Cấm chế bản nguyên, đi ra cho ta!

- thái sơ bản nguyên, đi ra!

- Lôi đình bản nguyên, cũng đi ra!

Vương Lâm bị đám hắc khí bao phủ, trong tiếng gào thét này bản nguyên ở trong cơ thể hắn bất ngờ bị chấn ra bên ngoài thân thể!

Lúc này, mấy vạn thân ảnh kia tới gần, Vương Lâm ở bên trong hắc khí ngẩng mạnh đầu, hai mắt hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng hắn đã tiêu tan đi không ít. Thân thể hắn nhoáng lên một cái cùng với mấy vạn người kia bắt đầu chém giết.

Trong tiếng ầm vang không ngừng, một lát sau, Vương Lâm phun ra máu tươi, thân thể hắn như muốn vỡ thành từng mảnh. Mặc dù hắn đã mạnh trở lại nhưng cũng không thể chịu được sự chém giết của mấy vạn người này!

- Sinh tử, nhân quả, chân giả, đi ra cho ta!

Vương Lâm ở bên trong hắc khí phát ra tiếng gào thét cuối cùng. Trong tiếng gào thét này, thân thể hắn run lên, chỉ thấy ba hư bản nguyên kia cũng bị bức ra ngoài thân thể!

Lúc này Vương Lâm tóc đen ở bên trong đám sương đen chỉ còn hai đạo bản nguyên, một là hủy diệt, một là sát lục! Càng không có bất cứ chân thân nào, chỉ có một bản thể!

Hắc khí ở bên ngoài thân thể hắn trong khoảnh khắc này chợt co rút lại, hóa thành một trường bào màu đen mặc lên người Vương Lâm. Tóc trên đầu hắn toàn bộ đã biến thành màu đen, hai mắt bình tĩnh, khóe miệng không còn mỉm cười nữa, thoạt nhìn toàn thân giống như là hóa thần tử vong!

Hắn bình tĩnh nhìn mấy vạn người kia, nhắm hai mắt lại. Ngay khi hắn nhắm mắt lại, thân thể mấy vạn người kia bất ngờ run lên. Ngay khi Vương Lâm tóc đen này mở mắt ra, mấy vạn người này ở trước mặt hắn toàn bộ đều hóa thành mây khói!

Những thứ tiêu tan còn có đường phố, còn có nhà cửa hai bên, toàn bộ vô thanh vô tức đã trở thành bụi trần của lịch sử, hóa thành một đống đổ nát. Thậm chí ngay cả gió tuyết kia trong lúc phủ xuống cũng lần lượt biến thành màu đen.

- Tỏa thiên vận, ấn minh triều. Chúng sinh không thể biết được thật giả, thường lao vào bế khổ, vĩnh viễn mất đi chân đạo, phụng chí tu chân hành!

Vương Lâm thì thào, giơ tay phải lên, túm lấy ngón tay đột nhiên xuất hiện đang điểm tới bên người, nhẹ nhàng vuốt một cái.

Rắc một tiếng, ngón tay này bị hắn vuốt mạnh! Kéo một cái, một thân ảnh toàn thân tỏa ra ánh sáng màu trắng bị hắn lôi từ trong hư vô ra, kéo ra ngoài.

- Ngươi không phải là quốc sư!

Vương Lâm cũng không nhìn, sau khi kéo thân ảnh màu trắng này ra, tay phải buông hắn ra, trực tiếp bóp lấy cổ thân ảnh này, lại vuốt một cái.

Thân thể thân ảnh kia run lên kịch liệt, ầm ầm tan vỡ.

- Ngươi… ngươi không phải là Vương Lâm! Ngươi là ai?

Thanh âm của Hải Tử Thiên Tôn hoảng sợ đến cực điểm, vang vọng trong đêm tối yên tĩnh.

Vương Lâm tóc đen quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía Hải Tử Thiên Tôn, từng bước đi tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1982: Hải Tử trầm mặc

- Ngươi... Ngươi rốt cục là ai!

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ hoảng sợ không cách nào hình dung nổi. Thân thể nàng khi thấy Vương Lâm bước tới liền theo tiềm thức lui lại phía sau.

- Vương Lâm? Ta không phải tên là Vương Lâm, ta... Tên ta đúng ra phải là Lục Mặc!

Vương Lâm tóc đen bước thong thả đi về phía Hải Tử Thiên Tôn, thần sắc lành khốc, không chút tâm tình, lạnh lùng tới cực điểm.

Bên cạnh Hải Tử Thiên Tôn, ngũ hành chân thân của Vương Lâm thần sắc cực kỳ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm tóc đen. Bên cạnh hắn lôi đình bản nguyên, thái sơ bản nguyên, còn có cả tam đại hư bản nguyên đang vờn quanh, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như an ủi Vương Lâm tóc đen ở phía xa.

Sát lục giáng xuống thế gian, ánh sáng bị thay thế bởi bóng đêm, chúng sinh... cần độ vô lượng kiếp...

Trong khi Hải Tử Thiên Tôn sợ hãi lui lại phía sau, ngũ hành chân thân của Vương Lâm bước về phía trước nửa bước, mang theo những bản nguyên khác vờn quanh, chắn trước người Vương Lâm tóc đen. đưa mắt nhìn nhau.

- Ngươi chỉ là do ngũ hành chân thân của ta ngưng tụ ra, cũng muốn cản trở ta sao?

Vương Lâm tóc đen nhìn ngũ hành chân thân.

- Ta xuất hiện không hủy diệt và giết chóc thì sẽ không trở về! Ngươi...tán đi!

Hai mắt Vương Lâm tóc đen không lộ ra chút ánh sáng, tay phải giơ lên hướng về phía ngũ hành chân thân vung một cái.

Một cái vung này liền khiến ngũ hành chân thân lộ ra vẻ giãy giụa, nhưng thân thể ầm ầm sụp đổ, từ trạng thái chân thân bất ngờ hóa thành mấy đạo bản nguyên, cùng với hơn năm đạo bản nguyên khác vờn quanh, bay thẳng vào trong tay Vương Lâm tóc đen, cuối cùng dung nhập trong tay phải, hoàn toàn biến mất.

- Hiện tại nói cho ta biết, ngươi là ai!

Vương Lâm tóc đen dừng bước trước Hải Tử Thiên Tôn, nhìn nàng, chậm rãi mở miệng, giọng nói âm trầm, ẩn chứa sát khí.

Sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt, hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở lời.

- Cửu Đế Đại Thiên Tôn bảo ta tới Cửu Đế Sơn là vì thế này sao?

Sát cục lần này dùng ngươi làm mồi nhử, dẫn dụ ta đi ra, là vậy sao?

Hải Tử Thiên Tôn, thân phận của ngươi ngoài việc là đệ tử của Cửu Đế Đại Thiên Tôn ra thì còn thuộc về nhất mạch của quốc sư, đúng không?

Năm đó trong Sơn Hải, bàn tay gãy kia cũng không phải là nổi điên. Nó lựa chọn công kích ngươi đầu tiên là bởi vì ngươi cũng giống như ta, không thuộc về Tiên Cương đại lục này. Ta tới từ động phủ giới còn ngươi...đến từ thiên ngoại...

Cũng có thể nói, tông môn của quốc sư chính là đến từ thiên ngoại....

Vương Lâm tóc đen bình tĩnh nói. Mỗi một câu nói của hắn đều khiến cho sắc mặt Hải Tử Thiên Tôn tái nhợt hơn. Tới cuối cùng, Hải Tử Thiên

Tôn cắn môi dưới, trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lâm.

- Bổn tôn của ta đúng là quá mềm lòng rồi...hắn vốn nên sớm nhìn ra mánh khóe, nhưng lại không chịu tin.

Vương Lâm tóc đen lắc đầu, tay phải giơ lên, thần sắc tỉnh táo đầy vẻ vô tình, một chưởng hướng về phía Hải Tử Thiên Tôn hạ xuống.

- Hắn muốn giết người!

Một chưởng này hạ xuống đủ để đánh tan thân thể Hải Tử Thiên Tôn, hủy diệt Nguyên Thần hầu như không còn, khiến nàng hình thần câu diệt!

Hải Tử Thiên Tôn không né tránh, nhắm hai mắt lại, hai hàng lệ trào ra. Nàng không giải thích một câu.

Mặt thấy một chưởng này lập tức tới gần nàng, khoảng cách tới thiên linh của Hải Tử Thiên Tôn không tới ba tấc, khiến thân thể Hải Tử Thiên Tôn run rẩy, giống như sắp sụp đổ thì đột nhiên một luồng lực lượng giống như có thể đánh tan thiên địa, tan biến hư không bỗng nhiên hiện ra phía sau Hải Tử Thiên Tôn, hóa thành một thân ảnh. Thân ảnh này lưng hơi còng, mơ hồ là một lão già, tay trái ôm lấy Hải Tử Thiên Tôn,

kéo về phía sau, đồng thời tay phải giơ lên bỗng nhiên va chạm với một chưởng của Vương Lâm tóc đen.

Tiếng ầm vang kinh thiên vang lên. Thân thể Vương Lâm tóc đen chấn động, lui lại phía sau vài bước, toàn thân phát ra tiếng bùng bùng, giống như sắp nổ tung vậy. Hắn bào toàn thân hắn sau bảy bước liền tan nát thành hắc khí, nhưng trong nháy mắt lại ngưng tụ một lần nữa, hóa lại thành hắc bào.

Tới bước thứ chín, thân thể Vương Lâm tóc đen dừng lại, thần sắc như thường, không có chút ngạc nhiên, lạnh lùng nhìn về phía lão già vừa cứu Hải Tử Thiên Tôn.

- Cửu Đế!

Lão già nọ chính là cửu tông thập tam môn. Thần sắc hắn ngưng trọng, sau khi cứu Hải Tử Thiên Tôn liền nhìn về phía Vương Lâm.

- Sát cục này trừ nhất mạch của quốc sư còn có ngươi.

Vương Lâm tóc đen bình tĩnh nói.

- Hủy diệt, sát lục... Bổn tôn vẫn luôn tìm hiểu ngươi rốt cục dựa vào thứ gì mà có thể xông qua tầng mười bảy Thiên Tôn Niết. Với tu vi của

ngươi nếu chỉ dựa vào Hồn Khải thì quả quyết không có khả năng đạt tới cấp độ đó...

- Hóa ra trên người ngươi lại tồn tại lực lượng đại biểu sát lục và hủy diệt!

Đồng tử trong hai mắt Cửu Đế Đại Thiên Tôn hơi co rút lại. Một chưởng vừa rồi của hắn ẩn chứa lực lượng của Đại Thiên Tôn, nhưng lại chỉ có thể khiến đối phương lui lại chín bước!

- Đây là nguyên nhân ngươi tham dự vào sát cục này sao...cũng có thể nói ngươi phát hiện ra nơi này có sát cục nên muốn mượn nó để giải mối nghi hoặc trong lòng.

Hai mắt Vương Lâm tóc đen bình tĩnh, lạnh lùng như băng, lời nói vừa thốt lên, thân thể nhoáng lên, bất ngờ cất bước thẳng về phía Cửu Đế Đại Thiên Tôn!

Đây là lần đầu tiên hắn ra tay với Đại Thiên Tôn!

Nhưng hắn bước tới lại không hề khiến Cửu Đế Đại Thiên Tôn khinh miệt, Cửu Đế lại tỏ vẻ ngưng trọng, thiên địa biến sắc. Chỉ thấy gió tuyết đầy trời trong nháy mắt ngưng tụ lại, hóa thành một tuyết kiếm khổng lồ, quét thẳng về phía Vương Lâm.

- Ta đại biểu cho hủy diệt, nắm giữ sát lục...

Tay phải Vương Lâm tóc đen giơ lên, trong nháy mắt khi tuyết kiếm hạ xuống, nắm quyền đánh tới! Một kích này đánh thẳng lên tuyết kiếm, truyền ra tiếng nổ ầm vang. Nhưng tuyết kiếm nọ lại lập tức tan nát. Thân thể Vương Lâm cũng tan rã, hóa thành vô số hắc khí bị cuốn đi, bỗng nhiên thay đổi phương hướng tiến về phía Cửu Đế Đại Thiên Tôn.

Cửu Đế nhíu mày, trong tích tắc khi một lượng lớn hắc khí bay tới, hai tay giơ lên, lập tức đặt trước người, kết thành một ấn ký hình tròn. Trong nháy mắt, ánh sáng mãnh liệt chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện sáng bừng thiên địa. Ánh sáng này từ trong ấn ký trong tay hắn lan ra, bao phủ bốn phía.

Ánh sáng này tỏa ra va chạm với hắc khí nọ, tiếng ầm vang truyền khắp không gian, giống như một lần đối kháng giữa ánh sáng và bóng tối vậy. Trong nháy mắt, ánh sáng tiêu tán, bước chân của Cửu Đế cũng không di động chút nào nhưng hai mắt lại lộ ra tia sáng ngập trời!

Hắc khí trước mặt hắn lúc này lấn át ánh sáng, khi tới trước mặt Cửu Đế Đại Thiên Tôn lại một lần nữa ngưng tụ, hóa thành Vương Lâm tóc đen.

- Ngươi đánh không thắng được lão phu đâu!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn nhìn Vương Lâm, khuôn mặt già nua, hai mắt bừng sáng, hình như có dấu hiệu biến đổi thành trung niên.

- Ngươi không thể lấn át được giết chóc và hủy diệt.

Vương Lâm tóc đen chậm rãi nói.

- Bạch Phát Dược Thiên Tôn... Hắc Phát Dược Thiên Tôn... Vương Lâm, ta xem thường ngươi Rồi! Lúc này Hải Tử là người vô tội, vật này tặng cho ngươi, chuyện hôm nay coi như bỏ.

Tay phải Cửu Đế Đại Thiên Tôn chụp vào hư không một cái, kim quang lóe lên. Bất ngờ trong tay hắn xuất hiện một mảnh nhỏ màu vàng kim bằng bàn tay!

- Ta từng quan sát thân thể ngươi, có dấu vết của kiếm này. Mảnh vỡ này có thể khiến kim bản nguyên của ngươi đại thành!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn vừa nói, tay phải vừa vung lên. Mảnh vỡ kia liền bay thẳng về phía Vương Lâm, lơ lửng trước ngươi hắn, không hề nhúc nhích.

Đưa ra mãnh nhỏ của Tiên Cực Kiếm này, Cửu Đế nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, xoay người mang theo Hải Tử Thiên Tôn vẫn luôn trầm mặc,

thoáng một cái liền biến mất hoàn toàn.

Theo hắn biến mất, giam cầm trên con phố này cũng biến mất. Nhưng đống đổ nát bốn phía lại tồn tại trong vĩnh hằng, không bao giờ thay đổi.

Một đêm trên con phố này, chân trời phía xa xa đã có ánh bình minh xuất hiện, giống như muốn xua tan bóng tối, khiến cho mặt đất được ánh sáng bao phủ.

Vương Lâm tóc đen đứng đó, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm mặc thật lâu.

Thời gian trôi qua, vầng mặt trời xa xa mọc lên, ánh sáng từ phía đông tỏa ra, giống như một tầng sóng gợn. Những nơi nó đi qua, màu đen hóa thành ánh sáng, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy nhanh chóng phủ xuống Tổ Thành này.

Khi làn sóng gợn đại biểu cho ánh sáng đó hiện ra trên dãy phố này, thân thể Vương Lâm vẫn không nhúc nhích như cũ. Hắn nhìn sóng gợn ánh sáng cách mình ngay càng gần, cuối cùng để cho thân thể bị bao phủ bởi ánh sáng.

Mái tóc của hắn trong khi ánh sáng tràn qua từ màu đen liền dần dần trở thành tóc bạc, vẻ lành khốc trong mắt hắn, thần sắc lạnh như băng khi mái tóc bạc xuất hiện lập tức trở thành uể oải và hiu quạnh.

Không có bất cứ phương pháp nào có thể mạnh mẽ trấn áp sát lục chiếm cứ chủ thể. Vương Lâm rõ ràng điều này, khi giết chóc phủ xuống, tất cả đều không thể thay đổi.

Từ nay về sau dưới ánh mặt trời ta là Vương Lâm tóc bạc...khi đêm tối phủ xuống ta là Vương Lâm tóc đen...giống như mặt trời mọc, mặt trời lặn, rất khó thay đổi. May mà ta có lực lượng của phân thân trong hư vô, có thể áp chế, bảo trì thanh tỉnh.

Đen và trắng ở trên thân thể Vương Lâm sẽ tồn tại tới vĩnh hằng.

Than nhẹ một tiếng, đối với Hải Tử Thiên Tôn, Vương Lâm không suy nghĩ tới nữa. Hắn giơ tay phải lên, chụp lấy mảnh vỡ Tiên Cực Kiếm trước người, cầm lấy liền dứt khoát bỏ lại Hồn Khải, xoay người đi về phía xa xa.

- Phải rời khỏi nơi này rồi... Tất cả Tiên Tộc dù bí ẩn hay bắt đầu ta cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Thân ảnh Vương Lâm biến mất ở phía xa xa. Theo hừng đông, gió tuyết vẫn như trước, bông tuyết như lông thiên nga rơi xuống.

Trận tuyết này rất lâu sau mới chấm dứt. Cho tới sáng sớm ngày thứ hai, bông tuyết vẫn rơi trùm mặt đất, giống như phủ cho mặt đất một tầng áo bông trắng dày.

Trong sáng sớm ngày thứ hai, Vương Lâm mang theo Lưu Kim Bưu và Hải Long đứng ở cửa thành phía đông. Hắn quay đầu lại nhìn Tổ Thành, bình tĩnh chờ đợi.

Thời gian trôi qua không lâu, dưới ánh mắt trông mong của Lưu Kim Bưu. Hắn thấy xa xa đi tới hai người. Một người trong số đó mặc trường sam màu đỏ, đúng là Hứa Lập Quốc.

Vẻ mặt Hứa Lập Quốc mê man. Trong tâm thần hắn mấy ngày nay luôn có một cảm giác kêu gọi. Cảm giác này theo hắn mãi khiến sáng nay hắn đi tới cửa đông này.

Bên cạnh hắn là người điên đang nghênh ngang đi tới. Sở dĩ hắn tới nơi này cũng bởi mấy ngày nay cảm thấy sự kêu gọi như Hứa Lập Quốc, khiến hắn vô cùng phiền lòng, đơn giản tới đây xem một chút.

- Hả? Là ngươi? Con mẹ nó, ngươi không ngờ còn dám xuất hiện trước mặt bổn vương!

Người điên từ xa đã nhìn thấy Vương Lâm, lập tức trừng mắt xắn áo xông lên.

Hứa Lập Quốc sau khi nhìn thấy Vương Lâm cũng sửng sốt.

- Hứa Lập Quốc, ta phải đi rồi. Ngươi ở lại nơi này hay đi theo ta!

Vương Lâm nhìn người điên đang vọt tới, thầm than, ánh mắt rơi vào thân thể Hứa Lập Quốc, chậm rãi nói.

Lời nói của hắn truyền vào tâm thần Hứa Lập Quốc, khiến trong đầu Hứa Lập Quốc ầm vang. Tầng trí nhớ bị phong ấn tan ra. Cảnh tượng năm xưa trong nháy mắt hiện lên trong đầu hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1983: Trên núi có hổ!

Thân mình Hứa Lập Quốc run rẩy, hắn ngây ra nhìn Vương Lâm, ở trong đầu hắn hiện lên một cảnh tượng khiến cho hai mắt hắn chảy xuống hai hàng nước mắt.

Hắn nhớ ra Vương Lâm, nhớ ra việc đã bị đối phương luyện hóa thành ma đầu.

Hắn nhớ ra mấy ngàn năm theo hầu, nhớ ra tất cả những thứ về mình, còn có những lời nói của chủ nhân sát tinh kia.

Ký ức của hắn cho tới trước khi rời khỏi động phủ giới đầu thai chuyển thế trong nháy mắt hoàn toàn thức tỉnh.

- Chủ… chủ nhân!

Thân thể Hứa Lập Quốc run lên, hắn mở to hai mắt lộ ra một vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Hắn bước nhanh tới vài bước, đi lướt qua người điên, đây Lưu Kim Bưu ở bên cạnh Vương Lâm đang nhìn hắn rất đắc ý, chuẩn bị chào hỏi kia.

Sau khi đây Lưu Kim Bưu đang sửng sốt lùi lại vài bước. Hứa Lập Quốc này đứng ở vị trí của Lưu Kim Bưu lúc trước, vẻ vui mừng lẫn sợ hãi trên mặt đã biến thành vẻ a dua theo thói quen lúc trước.

- Chủ nhân, tiểu Hứa tử rốt cuộc đã được gặp người rồi. Đã bao nhiêu năm, mỗi đêm trong mơ tiểu Hứa tử đều thấy chủ nhân, ngày ngày mong nhớ, hận là không thể gặp được chủ nhân!

- Chủ nhân à sự trung thành của tiểu Hứa tử đối với người sẽ không vì thời gian mà thay đổi, sẽ không vì chuyện kiếp này kiếp trước mà có một chút thay đổi nào. Người chính là chủ nhân của ta, cả đời này, cả kiếp sau, hay kiếp sau nữa thì vẫn là như vậy!

- Chủ nhân, người đừng bỏ mặc ta, hay cho ta đi theo người, dù lên núi đao hay xuống biển lửa Hứa Lập Quốc ta cũng tuyệt đối sẽ không nhíu mày!

- Chủ nhân, mặc dù ta gặp người quá chậm, nhưng ta đã đi theo người lâu nhất. Mặc dù cũng có vài người có một chút vận khí tốt được chủ nhân tìm được sớm, nhưng sự trung thành của ta đối với chủ nhân người khác sao có thể so sánh được! Chủ nhân, ta rốt cuộc cũng đã tìm được người rồi.

Hứa Lập Quốc vừa nói vừa chớp chớp hai mắt, ở trước mặt Lưu Kim Bưu đang trợn mắt há hốc mồm chảy xuống hai hàng nước mắt như kích động.

Trong khi một bên là gào lên kích động biểu đạt sự vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng Hứa Lập Quốc này cũng không quên trợn mắt nhìn Lưu Kim Bưu một cái, giống như là nói cho Lưu Kim Bưu biết Hứa Lập Quốc hắn mới chính là người thân cận nhất của chủ nhân!

- Hừ. Không một ai có thể hiểu rõ sát tinh này bằng ta, khi Hứa gia gia của nhà ngươi đi theo sát tinh này, thì tên tiểu tử Lưu Kim Bưu nhà ngươi còn không biết đang đi lừa gạt ở nơi nào mà cũng dám đoạt sủng với ta sao? Vẻ mặt đắc ý của tên Lưu Kim Bưu này vừa rồi, chắc chắn hắn nghĩ có thể vượt qua được ta!

- Hừ, hãy xem ta dạy dỗ hắn, để cho hắn biết Hứa gia gia của hắn không phải là dễ chơi như vậy!

Bị Hứa Lập Quốc trừng mắt nhìn, trong lòng Lưu Kim Bưu kia lập tức run lên. Dư uy của Hứa Lập Quốc đối với hắn mà nói quả thật là một

bóng ma rất lớn, lúc này hắn do dự một chút, đang định mở miệng, đột nhiên ở bên cạnh truyền ra một tiếng rít gào!

Chỉ thấy con Hải Long đã thu nhỏ chỉ còn bằng ngón tay kia vốn đang ghé lên vai của Lưu Kim Bưu. lúc này sau khi nhìn thấy Hứa Lập Quốc liền ngẩng mạnh đầu, hung hăng nhìn chằm chằm Hứa Lập Quốc kia, bắt đầu rít gào.

Tiếng rít gào của nó khiến cho Hứa Lập Quốc đang trong cơn sửng sốt lại càng thêm hoảng sợ.

Còn Lưu Kim Bưu kia, lập tức thần sắc hắn lại lộ ra một vẻ đắc ý, nếu không có Vương Lâm ở chỗ này thì nhất định hắn sẽ cười rộ lên.

Ha ha, may mắn mà ta đã sớm có chuẩn bị trước. Có con Hải Long này ở bên cạnh. Hứa Lập Quốc này, để ta xem ngươi sẽ kiêu căng như thế nào!

Vẻ mặt Lưu Kim Bưu đắc ý, hắn giơ tay phải lên vuốt ve con Hải Long ở trên lưng, hai mắt khiêu khích liếc nhìn Hứa Lập Quốc.

Vương Lâm không để ý đến hai người đang lườm nhau tóe lửa này, mà nhìn về phía người điên đang sửng sốt vì những lời nói của Hứa Lập Quốc kia.

Lúc này người điên kia đã sớm quên đi chuyện phiền phức đi tìm kiếm Vương Lâm. Mà nhìn Hứa Lập Quốc, bộ dạng như sắp sửa khóc đến nơi.

- Tiểu Hồng Tiểu Hồng, ngươi ngươi vừa mới nói cái gì hả, ta không phải là chủ nhân của ngươi sao, làm sao hắn lại trở thành chủ nhân của ngươi, rốt cuộc ta là chủ nhân của ngươi, hay hắn là chủ nhân của ngươi, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của ngươi

Người điên vô cùng lo lắng, tiến đến túm lấy Hứa Lập Quốc.

Hứa Lập Quốc lúc này mới nhớ ra bên cạnh còn có một người. Hắn quay đầu lại liếc nhìn người điên một cái, khi ký ức của hắn khôi phục lại, lúc này ánh mắt nhìn về phía người điên nhất thời có một chút khác biệt, mơ hồ lộ ra ánh mắt giống như lúc ở trong động phủ giới liên thủ với Lưu Kim Bưu lấy máu tươi.

- Buông tay ra. Hứa gia gia nhà ngươi chỉ có một chủ nhân, đó chính là sát chủ nhân sát khí ngợp trời, anh minh thần võ này!

Nói tới đây, hắn nhìn lướt qua Vương Lâm rất nhanh, trong lòng toát mồ hôi, thầm nghĩ mình nhiều năm không ở bên cạnh sát tinh này, suýt chút nữa đã lỡ miệng.

- Ngươi tránh ra cho ta! Đừng có bám lấy Hứa gia gia ngươi!

Hứa Lập Quốc vội vàng giãy ra, lùi lại phía sau vài bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, thể hiện sự trung thành.

Người điên vẻ mặt khổ sở, hai mắt lập tức đỏ lên, hắn hướng về phía Vương Lâm gào to lên.

- Chính là ngươi, ngươi đã đả thương gia gia của Tiểu Hoa. lại còn cướp đi Tiểu Hồng của ta… Tiểu Hồng à, Tiểu Hồng…

Người điên lao tới bóp cổ Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn người điên đang ồn ào phía trước một cách phức tạp, than nhẹ một tiếng.

Người điên ta tới Tổ Thành này chính là để gặp ngươi. Ngươi không nhớ ta, vậy thì coi như chuyện trong động phủ giới chỉ là một giấc mộng vậy. Được lắm, người điên, ta đi đây.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, để mặc cho người điên bóp cổ mình. Nửa ngày sau. Một sức mạnh nhu hòa từ bên ngoài thân thể hắn tản ra, đẩy lùi người điên về phía sau mấy trượng.

Vương Lâm mở hai mắt, xoay người đi về phía bình nguyên ở bên ngoài thành!

Hứa Lập Quốc cùng với Lưu Kim Bưu vội vàng đi theo sau, không để ý tới người điên kia nữa. Bọn họ đi theo phía sau, ánh mắt nhìn nhau chằm chằm, nhưng so với sự đắc ý của Lưu Kim Bưu, thì Hứa Lập Quốc cũng có một chút phẫn nộ. Bởi vì con Hải Long trên vai Lưu Kim Bưu cũng đang nhìn chằm chằm hắn.

- Không ồn, Hứa gia gia ngươi chỉ có hai con mắt, nhưng Lưu Kim Bưu đáng chết kia cùng với con rắn ngu ngốc lại có tới bốn con mắt. Phải nghĩ ra cách nếu không sau này khó mà giữ được địa vị.

Hứa Lập Quốc nói thầm trong lòng.

Sau khi ba người đi xa, người điên đứng ở bên ngoài thành nhìn những thân ảnh ở đằng xa, không ngừng thì thào.

- Tiểu Hồng... Tiểu Hồng... sao ngươi lại đi như vậy. Tiểu tử đáng chết, hắn dám cướp Tiểu Hồng của bốn vương, ta phải mách với ca ca, không được, ta phải mách với sư tôn!

- Ha ha, sư tôn ta rất lợi hại, ơ... mà...

Người điên đột nhiên sửng sốt, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía xa xa, nhìn thân ảnh mặc áo trắng kia.

- Vương Lâm... Vương Lâm...

Thân thể người điên run lên, phong ấn trong đầu như có dấu hiệu nới lỏng, dường như hắn nhớ ra được cái gì đó.

- Động phủ giới, Vương Lâm... hư vô thức tỉnh

Thân thể người điên càng thêm run rẩy, trong đầu hắn ầm một tiếng, hiện lên một hình ảnh.

Trong hình ảnh này, hắn cứu được người ở trước mắt, cùng với hắn đắm chìm trong một giấc mộng. Ở trong mộng, chính mình thủy chung vẫn đang tìm kiếm dấu vết của chưởng ấn ở trên cánh tay kia!

Hắn theo tiềm thức giơ tay lên, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên cánh tay hắn vốn chỉ có làn da nhẵn bóng, lại có một dấu vết chưởng ấn đang chậm rãi hiền lộ ra.

Chưởng ấn này hình như là như là của một người đã từng túm lấy cánh tay hắn, rất lâu không buông ra.

Hai mắt hắn bất giác chảy xuống hai hàng nước mắt. Hai hàng nước mắt chảy xuống, rơi lên trên mặt đất đầy tuyết, hắn dường như đã nhớ ra!

Hắn đã nhớ ra mình ở trong động phủ giới đã gặp một thi thể, đã lấy máu tươi của chính mình để làm cho thi thể kia sống lại.

Hắn đã nhớ ra thi thể này tên là Vương Lâm, sau khi sống lại. đối với mình rất tốt...

Hắn đã nhớ ra cảnh tượng ở trong giấc mộng đạo kia...

Hắn còn nhớ ra bản thân sau khi tỉnh dậy đã nhìn thấy ca ca, từ đó về sau ký ức vô cùng mơ hồ, giống như là đã bị phong ấn, giống như suốt thời gian này ca ca hắn đã thi triển thần thông gì đó với hắn!

Hắn chỉ có thể mơ hồ nhớ được trong ký ức mơ hồ của hắn có một ánh mắt vô tình từ trong hai mắt của ca ca hắn lan ra. Ánh mắt kia khiến cho hắn sợ hãi, khiến cho hắn muốn tìm Vương Lâm để cầu cứu.

Hắn đã nhớ ra!

- Vương Lâm Vương Lâm... Vương Lâm! Sư tôn!

Người điên trong run rẩy, hô to lên một tiếng.

Thanh âm của hắn vang vọng thiên địa. Khiến cho Vương Lâm ở đằng xa thân mình chấn động. Một tiếng sư tôn kia, một tiếng Vương Lâm kia, hàm ý ở trong đó khiến cho Vương Lâm tâm thần ầm vang, xoay mạnh người lại.

Ngay khi hắn xoay người lại, đồng tử trong hai mắt hắn bỗng nhiên co rút lại. Hắn nhìn thấy bên ngoài cửa thành ở sau lưng người điên đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu vàng, từ bên trong vòng xoáy có một người bước ra!

Người này mặc hoàng bào, đầu đội để quan, chính là Tiên Hoàng. Sau khi hắn xuất hiện, hai mắt nhu hòa, giơ tay phải lên, đặt lên vai người điên.

Một chiêu này hạ xuống, hai mắt người điên kia lập tức trở nên mê man, chưởng ấn trên cánh tay hắn lại biến mất không còn.

- Vương Lâm, ngươi muốn rời khỏi, bổn hoàng không tiễn. Ký ức của Đạo Phi hình như có chút khôi phục, nên ta phải đưa hắn tới nơi bế quan của Tiên Tổ, ở nơi đó có lẽ hắn sẽ có thể khôi phục được hoàn toàn.

Tiên Hoàng mỉm cười nhìn Vương Lâm, thân ảnh nhoáng lên một cái, mang theo người điên đang mê man, từng bước lùi vào trong vòng xoáy

màu vàng, biến mất không còn.

Gió tuyết vẫn như trước, tất cả như là một ảo giác, giống như là không tồn tại. Vương Lâm đứng ở đằng xa, nhìn thấy mọi chuyện vừa rồi, sau khi trầm mặc một lát, hai mắt hắn lóe lên tinh quang ngợp trời!

Lại là chỗ bế quan của Tiên Tổ! Lời nói của hắn càng cho thấy chỗ bế quan của Tiên Tổ này là ở bên dưới hoàng cung! Hắn làm như vậy rõ ràng là muốn ta đến đó!

Vương Lâm thần sắc âm trầm, nhìn chằm chằm Tổ Thành.

Người điên vừa rồi gọi ta, rõ ràng là ký ức đã thức tỉnh. Tất cả chuyện này có lẽ chính là do Tiên Hoàng bày ra. Hắn lấy người điên ra để dụ, bức ta không thể rời khỏi, bức ta đi tới Địa Cung kia

Đầu tiên là sắc phong ban thưởng, sau khi ta không lựa chọn đi vào Địa Cung, lại xảy ra trận chém giết trên phố, nếu có liên quan tới trận chém giết này, thì Tiên Hoàng này nhất định là đã tham dự vào, muốn lấy trận chém giết đó để bắt ta. Nhưng sau khi chém giết thất bại lại vì sát lục của ta giáng xuống, cùng với Cửu Đế đánh một trận cho nên, hắn không muốn tự mình ra tay, đã nghĩ ra một kế, đó là lấy người điên dụ ta tới Địa Cung đó!

Chỗ Tiên Tổ bế quan, Địa Cung Chỗ đó rốt cuộc là có bí ẩn gì, Tiên Hoàng này vì sao hết lần này đến lần khác muốn ta tới đó! Nơi đó, rốt cuộc là ta nên đi. Hay không nên đi!

Vương Lâm trong lúc trầm mặc, ngẩng mạnh đầu, hai mắt lộ ra vẻ quyết đoán!

Có một số việc biết rõ là nguy hiểm, nhưng có một vài người vẫn cứ muốn làm!

Vương Lâm hít thật sâu, giơ tay phải vung lên. đem Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu cùng với con Hải Long kia thu vào trong Không Gian trữ vật, một mình nhoáng một cái trong gió tuyết lúc bình minh này lại đi tới Tổ Thành. Lúc này mục tiêu của hắn dĩ nhiên là Địa Cung!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1984: Đi tới!

Sáng sớm trong Tổ Thành, gió tuyết ngập trời, không nhìn rõ được chân trời phía xa xa. Bông tuyết mơ hồ che khuất tầm mắt, lộ ra vẻ lạnh lẽo truyền vào tâm thần...

Vương Lâm quay đầu lại, nhìn gió tuyết, đi về phía Tổ Thành.

Trong tay hắn có một ngọc giản. Ngọc giản này là một trong những thứ hắn cầm tới trong chuyến đi tới Tổ Thành này, là ước định giữa hắn với

Song Tử Đại Thiên Tôn cùng Cô Nhai Thiên Tôn.

Lúc Vương Lâm muốn thì Song Tử Đại Thiên Tôn sẽ tự mình xuất hiện. Đây chính là lời hứa của Cô Nhai Thiên Tôn và Song Tử Đại Thiên Tôn với hắn!

Cũng bởi có ngọc giản này nên Vương Lâm dù biết chuyến đi tới hoàng thành này có Tiên Hoàng là địch nhưng vẫn dám tới!

Ở dưới cửa đông thành, gió tuyết bị tường thành ngăn lại, đã nhỏ đi không ít. Đứng dưới bóng của cửa thành này, Vương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua ngọc giãn trong tay, bóp vỡ nó!

Trong nháy mắt khi ngọc giản bị bóp nát, ánh sáng màu tím đỏ lóe lên, hóa thành một trận pháp kỳ dị trước mặt Vương Lâm. Trận pháp này lộ vẻ tang thương, bên trong cũng cực kỳ phức tạp, mơ hồ nhìn giống như được dùng để truyền tống!

Ánh sáng này lóe lên, ở bên trong có thân ảnh của hai cô bé biến ảo ra. Hai cô bé này hai mắt lim dim, giống như đang ngủ mà bị gọi tới, một cô bé trong đó còn đang ôm một con búp bê trong lòng.

- Buồn ngủ thế. Hả, đây là nơi nào?

- Tiểu Vương Lâm! Là ngươi à?

Hai cô bé này sau khi nhìn bốn phía một chút, ánh mắt liền rơi lên người Vương Lâm, lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

- Vương Lâm bái kiến Song Tử Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

- Không cần vái, không cần vái. Ngươi sau khi rời đi chúng ta đều nhớ ngươi đó. Không ngờ nhanh vậy đã được gặp rồi. Đúng rồi, Tiểu Bưu Tử đâu rồi? Mau gọi hắn tới đây nào.

- Đúng vậy, ta cũng nhớ Tiểu Bưu Tử lắm.

Vẻ mặt hai cô bé hưng phấn.

- Nơi này là Tổ Thành của Tiên Tộc, Song Tử Đại Thiên Tôn có từng nhớ năm đó đã ước định gì với ta không?

Vương Lâm bình tĩnh nói.

- Ước định? Hả, nhớ ra rồi. Người nói là về sau muốn chúng ta giúp một lần, là lúc này sao?

- Người nào chọc giận ngươi rồi? Hừ hừ, có gan trêu chọc vào Tiểu Vương Lâm nhà ta, việc này chúng ta nhất định làm chủ cho ngươi!

Hai cô bé lập tức phấn chấn tinh thần, giống như vô cùng hứng thú với chuyện đánh nhau vậy.

- Còn phiền Song Tử Đại Thiên Tôn giúp Vương Lâm vây khốn Tiên Hoàng một ngày. Tại hạ muốn xuống Địa Cung một chuyến!

Vương Lâm nhìn hai cô bé trước mặt, nhẹ giọng nói.

- Tiên Hoàng? Không thành vấn đề!

Hai cô bé nhìn nhau, trong ánh mắt hồn nhiên hiện lên một tia ngưng trọng. Nhưng hai người không hỏi thêm gì mà thu hồi ánh mắt nhìn nhau, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành hai đạo cầu vồng bay thẳng về phía hoàng cung xa xa.

Trong chốc lại mặt đất mơ hồ truyền ra chấn động, hoàng cung tại trung tâm của Tổ Thành có tiếng ầm vang lan ra xa.

Ở dưới cửa thành, cảm thụ được mặt đất dưới chân chấn động. Vương Lâm nhắm hai mắt lại.

- Sát lục giáng xuống thế gian, thay thế ánh sáng bởi bóng tối... Vương Lâm ta nguyện trầm luân trong hủy diệt...

Vương Lâm thì thào, mái tóc trắng với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy, từ gốc tới ngọn liền biến thành màu đen. lan nhanh ra, khiến tuyết rơi trong không trung cũng như bị biến đổi!

Tuyết cũng trở thành màu đen. Bông tuyết màu đen tung bay, hình thành một cơn gió lốc gào thét bốc lên tận chín tầng trời. Trong tích tắc khi mái tóc của Vương Lâm biến thành màu đen, tất cả tuyết trên bầu trời liền hoàn toàn trở thành tuyết đen!

Tuyết đen từ trên bầu trời rơi xuống, cũng bởi vì sự tồn tại của nó che bầu trời sáng sớm này, khiến cho mặt đất phía đông Tổ Thành bất ngờ đen kịt một vùng!

Trên bầu trời, một lượng lớn tuyết đen tàn phá, che hơn nửa bầu trời. Vương Lâm giương mắt nhìn lên, trong mắt tràn ngập vẻ lành khốc vô tình. Vương Lâm tóc đen vốn không nên xuất hiện giống như bầu trời màu đen này. Nhưng giờ phút này hắn lấy thần thông biến tuyết thành đen như mực, khiến ánh sáng hóa thành hắc ám!

Từ xa xa nhìn lại, Tổ Thành lúc này trông cực kỳ quỷ dị, phía đông là đêm tối, những nơi khác lại là ban ngày. Tu sĩ trong đông thành lúc này lập tức lao ra khỏi phòng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc mỗi người đều lộ vẻ hoảng sợ chấn kinh.

Nhưng rất nhanh bọn họ lập tức cảm nhận được một luồng khí tức vô tình hủy diệt truyền tới từ cửa động. Luồng khí tức này không bá đạo. Cũng không linh hoạt nhưng tất cả những người cảm nhận được đều nghĩ tới đầu tiên là hiện giờ đã tới ngày tận thế!

Vương Lâm chậm rãi đi về phía trước. Trường sam trên người hắn trong bước đi của hắn bị một tia hắc khí vờn quanh thay thế, tràn ngập toàn thân, khiến cho người ngoài không nhìn ra được thân ảnh bên trong, chỉ thấy được một đám hắc khí càng ngày càng đậm.

Vương Lâm đi về phía trước, tuyết đen trên bầu trời giống như xâm lấn ánh sáng, một vùng đen tốt lan ra. Mỗi khi Vương Lâm bước tới một bước, màn đêm trên bầu trời liền khuếch tán theo!

- Ta vốn đã muốn thu hồi sát lục, vốn đã muốn chuẩn bị rời đi...nhưng Tiên Hoàng ngươi đã để Đạo Phi tới đây, vậy thì hôm nay ngươi phải chịu hủy diệt đi!

Vương Lâm đi về phía trước, hắc khí bên ngoài thân thể cuồn cuộn, giống như một ngọn lửa màu đen hừng hực thiêu đốt, như muốn đốt cháy

cả thiên địa vậy!

Những nơi hắn đi qua. Hễ có tu sĩ nhìn thấy tâm thần đều run rẩy, có cảm giác như nổi sợ hãi bùng lên từ sâu trong linh hồn. Hắc khí mà bọn họ nhìn thấy giống như thiên địch của bọn họ. giống như là thứ có thể hủy diệt tất cả khí tức tính mạng của sinh linh!

Những nơi hắn đi tới, tuyết đen trên mặt đất bị hòa tan, mang theo đá xanh ngàn năm không vỡ trên đường, khiến mặt đất trở thành một đống đổ nát màu đen. Không phân biệt rõ là bị sát lục ăn mòn hay là bị tuyết đen hòa tan mà rữa nát.

Cả kiến trúc bốn phía lúc này trong bước đi của Vương Lâm cũng như trong nháy mắt ngắn ngủi mà trải qua vô tận năm tháng, trở nên suy tàn, hóa thành tro bụi. Tan trong không trung.

Từ đông thành đi về phía hoàng thành trung tâm của Tổ Thành, bởi vì Tổ Thành quá lớn cho nên quá trình này cực kỳ xa xôi. Nhưng lúc này Vương Lâm bị hắc khí lượn quanh, mỗi bước hạ xuống đều khiến sóng gợn màu đen lan ra. Vương Lâm giống như hoan toàn dung hợp với hắc ám, tốc độ cực nhanh, nhìn như thong thả nhưng trên thực tế lại chỉ thấy bụi bặm bốc lên

Màn đêm trên bầu trời cũng nhanh chóng cắn nuốt ánh sáng. Bóng đêm từ phía đông thành di động trên mặt đất, tràn về phía hoàng cung.

Có rất ít tu sĩ giờ phút này dám ngăn cản bước của Vương Lâm. Bọn họ đứng từ xa, nhìn đêm đen phủ xuống, cắn nuốt ánh sáng.

Cả đường đi để lại đống đổ nát từ đông thành tới hoàng cung, khi thân ảnh Vương Lâm sau không biết bao lâu đi tới hoàng cung thì phía sau hắn đã không còn thành trì mà chỉ còn một đám bụi lịch sử.

Bên ngoài hoàng cung có đội ngũ mấy vạn hắc giáp cấm binh đang nhìn chằm chằm vào Vương Lâm. Ở phía sau bọn họ có vô số thân ảnh từ hoàng cung đồng loạt bay ra.

Trên bầu trời giờ phút này phong vân biến sắc, chỉ thấy lúc này có hai mặt trời tồn tại. Một là màu tím, một là màu vàng! Trong mặt trời màu tím chính là Song Tử Đại Thiên Tôn, còn trong mặt trời màu vàng chính là Tiên Hoàng mặc hoàng bào!

Hai Đại Thiên Tôn giao chiến khiến cho thiên địa ầm vang, hoàn toàn mơ hồ, có sóng gợn vang vọng truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

- Song Tử Đại Thiên Tôn, Vương Lâm này xông vào hoàng cung, bất kính với Tiên Tộc. Hành vi này là phản bội Tiên Tộc! Hai người các ngươi chẳng lẽ còn muốn tiếp tục mê muội!

Giọng nói của Tiên Hoàng vang vọng trên bầu trời. Hắn nương theo tiếng ầm vang này triển khai ra thần thông kinh thiên.

Vương Lâm đứng bên ngoài hoàng cung, ngẩng phắt đầu, hắc khí bên ngoài thân thể hắn ngưng tụ lại, hóa thành một bộ hắc bào. Mái tóc đen hắn dài ra thêm một chút. Hắn nhìn mặt trời màu vàng trên bầu trời, hai mắt lộ ra vẻ lạnh lùng không chút dao động tâm tình.

Hắc khí toàn thân Vương Lâm ngưng tụ thành một bộ y phục. Chỉ thấy bầu trời hắc ám lập tức điên cuồng lan ra. Cảnh tượng này giống như thiên địa giữa hắn và hoàng cung này biến thành ba phần, một phần là màu đen. Một phần màu vàng, ở giữa là một vầng mặt trời màu tím!

Sát kiếp trên con phố dài kia ta vốn không muốn truy cứu, thầm muốn rời đi... Không muốn khiến sát lục hủy diệt này phủ xuống thế gian. Nhưng ngươi... lại lấy người điên bức ta tới đây... lúc này ta tới rồi!

Hai mắt Vương Lâm lạnh lùng hơn nữa. đôi mắt không chút tâm tình nọ bỗng nhiên nhìn về hoàng cung phía trước, ở đó có mấy vạn hắc giáp cấm binh, còn có những thân ảnh liên tục bay ra.

Vương Lâm giơ bước chân bước về phía trước. Bước chân này hạ xuống, toàn thân hắn liền ầm ầm khuếch tán ra, hóa thành một đám mây đen quét thẳng về phía trước.

Thần sắc mấy vạn cấm binh ngưng trọng, trong lúc Vương Lâm biến thành mây đen lao tới liền đồng loạt gầm nhẹ, hắc giáp trên mỗi người tản ra hắc quang, hình thành một luồng sát khí kinh thiên động địa.

Luồng sát khí này do mấy vạn người ngưng tụ ra, bất ngờ hợp lại thành một!

Từ trong đó truyền ra tiếng gầm thét kịch liệt, bất ngờ hóa thành một con long quy thú khổng lồ! Con thú này có đầu rồng, đuôi rồng nhưng không có thân rồng, đầu không có sừng mà có vô số những dấu ấn mặt quỷ dữ tợn.

Con thú này không phải Huyền Vũ. Ở Tiên Tộc nó có một cái tên đặc biệt, gọi là Long Quỷ!

Quy, quỷ, nghe khá đồng âm!

Long Quỷ là hồn phách của hắc giáp. Con thú này do sát khí qua năm tháng vô tận hình thành, giờ phút này sau khi xuất hiện liền gầm thét lao thẳng về phía đám mây đen do Vương Lâm biến thành!

Trong thời gian ngắn liền va chạm với mây đen. Nhưng trong tích tắc khi thân thể nó đụng vào đám mây, lập tức run rẩy, phát ra tiếng gầm thét thê lương!

Sát khí dù mạnh tới mấy, dù có ác liệt tới mấy thì ở trước mặt sát lục và hủy diệt cũng phải tan thành mây khói!

Mây đen do Vương Lâm biến thành không dừng lại chút nào, quét ngang qua, khiến Long Quỷ run rẩy sụp đổ. Mấy vạn hắc giáp cấm binh bên trong đều phun máu tươi, thân thể bị lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào, bị cuốn bay đi!

Cửa thành hoàng cung cũng bị đám mây đen do Vương Lâm biến thành gào thét lao qua, trong nháy mắt giống như đã trải qua ngàn vạn năm, trở nên mục rữa. Chợt sụp xuống. Hắc ám từ trên bầu trời giáng xuống, khiến nơi Vương Lâm đi qua, cả mặt đất hoàng cung đều biến thành màu đen, kiến trúc tan thành tro bụi!

Mấy vạn hắc giáp binh bị cuốn đi giờ phút này vô cùng hoảng sợ nhưng đám mây đen do Vương Lâm biến thành tràn tới, tiếng kêu thét thảm thiết kinh thiên động địa liền vang lên. Đám mây đen xẹt qua mấy vạn thân thể, khi Vương Lâm tóc đen ngưng tụ lại trên sân rộng trước hoàng cung thì mấy vạn hắc giáp binh đã tử vong hết cả, trở thành hài cốt.

Gió thổi qua. đám hài cốt cũng biến thành tro bụi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1985: Quốc sư!

Những tu sĩ từ bên trong hoàng cung ở đằng xa đi tới, trước biến hóa đột ngột này cả đám đều dừng lại, sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ. Lúc này từng người ở giữa không trung đều hướng mắt nhìn lên người Vương Lâm.

Hoàng cung của Tiên Tộc có lẽ chưa từng có hắc tuyết.

Vương Lâm tóc đen bình tĩnh mở miệng, giơ tay phải lên vung lên bầu trời. Chỉ thấy màn hắc ám che phủ càn khôn kia trong lúc phủ xuống bất ngờ hóa thành những bông tuyết màu đen rơi xuống trong ngoài hoàng cung.

Những bông tuyết này rơi xuống như thổi bay cả thời gian, hoàng cung khổng lồ này với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được đang nhanh chóng xuống cấp. Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong hoàng cung ở đằng xa, phong tượng Tiên Tổ duy nhất cao chọc trời liền có kim quang khuếch tán ra. Kim quang này như hóa thành gợn sóng, hướng về bốn phía tràn tới, khiến những nơi nó đi qua hoàng cung giống như được kim quang bao phủ!

Kim quang này chính là trận pháp mạnh nhất của hoàng cung, không cho phép bị phá hủy! Bên trong kim quang, trên đỉnh đầu của pho tượng ở đằng xa hình như có một người đang khoanh chân ngồi. Người này toàn thân mặc áo trắng, ánh mắt từ xa đối diện với ánh mắt Vương Lâm.

- Vương Lâm!

Người mặc áo trắng kia chính là quốc sư lúc sắc phong, miệng hắn nở một nụ cười, hướng về phía Vương Lâm từng bước đi tới.

Dưới từng bước chân đó, cả hoàng cung như có trọng ảnh, giống như là có một không gian khác chồng lên, khiến cho quốc sư này khi hạ bước

chân xuống đã đứng ở trên đỉnh đại điện cách phía trước Vương Lâm mấy trượng. Hắn đứng ở đó, quần áo bị gió thổi tung lên.

- Ta đã chờ ngươi rất lâu rồi rốt cuộc ngươi cũng tới!

Vương Lâm ngẩng đầu, nhìn quốc sư trên đại điện kia. Lúc này trên bầu trời, Tiên Hoàng và Song Tử giao chiến phát ra tiếng ầm vang không ngừng, trong thời gian ngắn không thể chấm dứt. Trận chiến giữa những Đại Thiên Tôn này rất khó phân thắng bại. Nhưng Song Tử Đại Thiên Tôn cũng đủ để vây khốn Tiên Hoàng, khiến cho hắn không thể ra tay với Vương Lâm! Ngoài Tiên Hoàng ra, bên trong hoàng cung này còn có một quốc sư, tu vi quỷ dị khó lường!

Vương Lâm trầm mặc không mở miệng, mà giơ chân phải lên giẫm mạnh xuống đất. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa. đám tu sĩ bốn phía lập tức tránh lui ra. Bọn họ không giống như tu sĩ Cổ Tộc, Cổ Tộc không có bất cứ một tông môn gì, chỉ có Cổ Tổ miếu và tam đại hoàng quốc, gần như tuyệt đại bộ phận cư dân Cổ Tộc đều thuần phục hoàng quyền một cách điên cuồng. Ở Tiên Tộc, sự tồn tại của hoàng quyền chỉ còn mang tính chất tượng trưng! Thế lực chân chính đó là nằm trong tay những Đại Thiên Tôn và rất nhiều những tông phái! Lúc này đối diện với Vương Lâm đã khiến cho họ sợ hãi, bọn họ không chút do dự, lập tức chọn cách tránh ra!

Bước chân Vương Lâm hạ xuống, mặt đất tan vỡ, từng vết nứt lấy thân thể hắn làm trung tâm hướng về bốn phía. Mặt đất giống như là đang lột da. điên cuồng cuộn lên. Dưới sự chấn động này, những vết nứt bị một cước của Vương Lâm gây ra nhất tề lao thẳng tới quốc sư ở trên đại điện.

Những vết nứt giống như những con địa long gào thét trong nháy mắt tới gần. Quốc sư ở trên đại điện mỉm cười, giơ tay phải lên, vung về phía trước.

- Tất cả tồn tại cũng đều có thể thành Vô.

Trong lúc tay phải hắn vung lên, những cái khe trên mặt đất đại điện đang lan tới giống như là những vết thương khép miệng lại, trong nháy mắt biến mất không còn, không tồn tại nữa.

- Người ta gặp ở trên con phố kia không phải là ngươi!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn quốc sư kia, chậm rãi mở miệng.

- Người mà ngươi giết, là ta, nhưng cũng không phải là ta!

Quốc sư kia mỉm cười, nắm tay phải lại, chậm rãi duỗi ra. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một tiểu nhân phát ra bạch quang hiện ra. Tiểu nhân này sau khi xuất hiện lập tức hướng về phía quốc sư quỳ lạy.

- Ngươi đã từng tới Đại Hồn Môn, đã gặp thuật này. Hồn Diễn Đạo. Đạo Diễn Hồn này nhìn thì giống nhau, nhưng thực tế lại khác nhau

Quốc sư vung tay phải lên, lập tức tiểu nhân trong lòng bàn tay ngẩng mạnh đầu, nhoáng một cái bay ra, ở giữa không trung lập tức phóng đại lên, trong nháy mắt đã hóa thành thân ảnh lớn như người thường, lao thẳng tới Vương Lâm.

Thân ảnh này cực nhanh, dung hợp với thiên địa, nhìn không rõ tung tích. Nhưng ngay khi nó tới gần Vương Lâm, Vương Lâm bỗng giơ tay phải lên, giống như khi ở trên phố, tùm về phía bên phải. Gợn sóng lóe lên, ở trong lòng bàn tay hắn, thân ảnh màu trắng kia bị túm lấy, vuốt một cái tan vỡ!

- Tại sao?

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, một vài nhịp thở sau lại mở ra.

- Động phủ giới… động phủ giới… Tiên Tộc cũng được, mà Cổ Tộc cũng thế, có vô số động phủ giới!

Thần thông mở ra động phủ giới trước đây không người nào có được. Toàn bộ Tiên Cương đại lục này, bao gồm cả Tiên Tổ và Cổ Tổ cũng đều như vậy. Mở ra động phủ giới, thần thông thuật sáng tạo ra một thế giới trên thực tế là chỉ có tộc ta mới có!

Là tộc của ta, sau khi đi theo Tiên Tổ, đã đem thuật này truyền thụ ra ngoài, khiến cho những tông môn có tư cách ở trên Tiên Cương đại lục này đều có thể tự sáng tạo ra một động phủ giới!

Vô số năm qua, vô số động phủ giới vì sự tồn tại của tộc ta mà đã cung cấp một lượng Hương Hỏa khổng lồ, đối với người ngoài cũng có một chút tác dụng, nhưng đối với tộc ta là có tác dụng lớn nhất. Chỉ cần hấp thụ những Hương Hỏa vốn là thuộc về tộc ta, như vậy sẽ trở thành tộc nhân ngoài tộc của tộc ta, nếu không còn Hương Hỏa thì sẽ phải chết.

Hương Hỏa là độc, cũng là bổ! Điều này không có gì là quá bí ẩn, có lẽ ngươi cũng biết.

Nhưng chỉ có ngươi xuyên qua được hư vô, không hề dùng phương pháp chuyển thế mà lấy thân thể đến từ trong động phủ giới đi ra Đây là chuyện không thể xảy ra, trong lịch sử của tộc ta chưa bao giờ xuất hiện!

Hai mắt quốc sư lộ ra vẻ hưng phấn, nhìn chằm chằm Vương Lâm, vẻ hưng phấn trong mắt hắn càng ngày càng đậm.

Có thể nói ngươi cũng giống như tộc ta, không thuộc về Tiên Cương đại lục này

Cũng có thể nói, ngươi được thần thông của tộc ta sáng tạo ra trên Tiên Cương đại lục này...

Quốc sư kia trong lúc nói, tay phải bấm quyết, vung về phía trước. Chỉ thấy hoàng cung này vặn vẹo, giống như là thay đổi không gian, bầu trời tiêu tan, mặt đất biến đổi, ngay cả cung điện trong nháy mắt cũng biến mất.

Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng chỗ mà hắn đang đứng không hề thay đổi, nhưng không gian đã thay đổi, hiển nhiên là ở trong hoàng cung này có người đã từng lấy đại thần thông thuật mở ra một không gian tương đồng, khiến cho nơi này rõ ràng là ở trong hoàng cung, nhưng thực tế lại là ở một thế giới khác! Đây là một đại điện mênh mông, có những cây cột khổng lồ chống đỡ, trên mỗi một cây cột đều có chín đám u hỏa vờn quanh, chiếu sáng toàn bộ đại điện này.

Vô số cây cột, có vô số đám u hỏa, ở bên trong những đám lửa này có những khuôn mặt đang nhắm mắt, lúc ẩn lúc hiện.

Ở đằng xa, có một tế đàn như một ngọn núi, quốc sư đứng ở trên tế đàn đó, thân thể hắn không hề chuyển động, dường như ở không gian khác, tế đàn kia chính là đại điện của hoàng cung.

Ở phía trước tế đàn có một cái ao lớn đỏ như máu, ở bên trong có một người đang khoanh chân ngồi, người này chính là Minh Đạo Tôn! Hai mắt hắn nhắm nghiền, thần sắc dữ tợn, giống như đang phải chịu những sự thống khổ rất lớn, toàn thân nổi đầy gân xanh, có một sự tang thương không nói nên lời bao phủ. Ở xung quanh tế đàn này có chín cây cột vây

quanh, trên mỗi cây cột đều có một sợi xích sắt màu nâu. Chúng nối liền với nhau, lơ lửng ở phía trên tế đàn.

Ở chính giữa chín sợi xích này có một người, người này toàn thân mặc trường sam có hoa văn, cũng nhắm hai mắt, toàn thân bị chín sợi xích kia xỏ qua, hôn mê bất tỉnh.

- Người này chính là người điên.

Tiên Tổ mời tộc ta tới, khi bố trí hoàng cung đã mở ra Địa Cung này. Tất cả cấu trúc của nơi này đều có liên hệ với kiến trúc của hoàng cung.

Quốc sư mỉm cười nhìn Vương Lâm. Ánh mắt Vương Lâm nhìn người điên đang hôn mê, sau khi trầm mặc một lát, chậm rãi nói.

Người và Tiên Hoàng dùng thủ đoạn bức bách ta phải tới đây là vì chuyện gì?

Ngươi có muốn đạt được sức mạnh của Tiên Tổ không?

Quốc sư kia nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra một vẻ kỳ dị, chậm rãi nó.

Tiên Tổ có sức mạnh vô thượng, nếu ngươi đồng ý với ta một điều kiện, thì ta có thể giúp cho ngươi có được truyền thừa của Tiên Tổ, khiến cho ngươi trở thành đệ nhất nhân đương thời của Tiên Cương đại lục!

Thần sắc của Vương Lâm vẫn lạnh như băng, không bởi vậy mà động dung, chỉ lạnh lùng nhìn quốc sư kia.

Tiên Hoàng đã chuẩn bị nhiều năm chính là vì Phản Tổ đại pháp. Phản Tổ đại pháp này một khi thành công có thể khiến cho người khác có được tu vi của Tiên Tổ, trở thành Tiên Tổ thứ hai!

Ta có thể giúp ngươi, trong khi Tiên Hoàng không phát hiện ra, cho ngươi có được tu vi này!

Quốc sư liếm liếm môi, nhìn Vương Lâm.

Ngươi có được tư cách này, vì ngươi là người từ trong động phủ giới cung cấp Hương Hỏa cho tộc ta đi ra, ngươi...

- Ngươi không thể ra khỏi Tổ Thành! Hoặc có lẽ, ngươi không thể ra khỏi hoàng cung!

Vương Lâm cắt đứt lời nói của quốc sư. đột nhiên mở miệng, sắc mặt quốc sư kia lập tức biến đổi, lời nói dừng hẳn lại, hai mắt lập tức lạnh

như băng nhìn chằm chằm Vương Lâm.

Vương Lâm thần sắc như thường, cũng nhìn lại. Hồi lâu sau, quốc sư này nở nụ cười.

- Không sai, Tiên Tổ rất mạnh, vô cùng mạnh. Tộc ta chỉ có thể quy thuận, mà tuyệt đại bộ phận Hương Hỏa đều cần phải qua thân thể của tộc nhân tộc ta luyện hóa, sau đó mới dâng lên cho Tiên Tổ!

Hơn nữa hắn đã để lại trên người của tộc nhân tộc ta phong ấn truyền thừa từ đời này qua đời khác, tộc nhân tộc ta chẳng những vĩnh viễn không thể đi khỏi Tổ Thành, mà ngay cả lời nói cũng phải cực kỳ cấn thận. Mỗi một đời Tiên Hoàng đều có thể nắm giữ sinh tử của tộc ta! Hơn nữa. Tộc ta mỗi khi có người mạo hiểm rời khỏi, chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ gì! Lão tổ của Đại Hồn Môn là thiên tài của tộc ta, sau khi hắn rời đi. Cũng vẫn khó có thể thoát chết! Cho nên tộc ta đời đời phải trung thành với các đời Tiên Hoàng! Chuyện này ta phải thay đổi, hơn nữa hôm nay đã có cơ hội để thay đổi!

Ta đã sớm biết khi ngươi từ trong động phủ giới đi ra, Tiên Hoàng vốn định giết ngươi, nhưng ta hiểu rõ Đạo Chân. Tính cách hắn đa nghi, lại cực kỳ tàn nhẫn, cho nên ta đã nói ngươi sẽ gây nên họa lớn tất phải trừ.

Quả nhiên khi ta nói như vậy, hắn liền hoài nghi, cho nên lúc đầu khi ngươi đến Tiên Tộc, hắn không hề ra tay. Rồi sau đó ngươi trường thành quá nhanh, vượt ra ngoài sự dự liệu của hắn. Nhưng hắn lại có một ý

định khác, đó là muốn mượn sức mạnh của ngươi, ở Địa Cung này thành toàn cho Minh Đạo!

Phản Tổ đại pháp, người mà hắn lựa chọn chính là Minh Đạo Tôn, còn người mà ta chọn, chính là Vương Lâm ngươi! Cửu Đế đối với Tiên Hoàng là một mối uy hiếp rất lớn, trong Tổ Thành này hắn không muốn khiến cho Cửu Đế hoài nghi, cho nên mới có yêu cầu sắc phong, có một trận chém giết ở trên phố dài kia. Cảnh tượng sát lục của ngươi giáng xuống lại khiến cho hắn khiếp sợ, cho nên mới dựa vào việc nắm giữ ký ức của Liên Đạo Phi, hôm nay mới có thể thành công đưa ngươi tới đây!

Sở dĩ ta cũng rất mong muốn ngươi có thể đến Địa Cung này chính là bởi vì chỉ có ở chỗ này, chỉ khi có trận giao chiến giữa hai Đại Thiên Tôn, ta mới có thể ở nơi này nói ra những lời này mà không bị hắn phát hiện!

Quốc sư áo trắng kia sau khi nói xong, ánh mắt liền tập trung nhìn vào Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1986: Tin ta một lần!

Là ta và Minh Đạo Tôn sao... Hoặc phải nói là cuối cùng người đạt được tu vi Tiên Tổ mở mịt trong hư vô sẽ là Tiên Hoàng hoặc quốc sư thì đúng hơn.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong lòng thầm nói. Vương Lâm tóc đen không hề bởi những lời nói của quốc sư mà có chút dao động tâm

tình.

Hắn nhìn quốc sư trên tế đàn. Thấy lời nói của đối phương thật giả khó lường, nhưng có một chút giúp Vương Lâm có thể xác định, truyền thừa này cũng không phải đơn giản như vậy!

Không biết tại hạ phải phối hợp thế nào mới có thể đạt được tu vi của Tiên Tổ như ngươi nói! Mà Tiên Tổ nghe đồn đã mất tích, sinh tử không rõ, truyền thừa này sao lại phải tiến hành?

Vương Lâm chậm rãi nói, nhìn về phía quốc sư.

Việc này vốn rất phức tạp, nhưng hôm nay Tiên Hoàng đã chuẩn bị cực kỳ toàn diện. Hắn tìm được thiên tài Minh Đạo Tôn của Tiên Tộc ta. Người này không có huyết mạch của Tiên Tổ đã có thể dựa vào thực lực trở thành đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn. Nếu hắn có được huyết mạch của Tiên Tổ thì tu vi có thể sẽ tăng vọt vô số lần!

Với nỗi hận của hắn đối với ngươi, hóa thành chấp niệm muốn vượt qua rồi giết ngươi, có thể khiến người này ngưng tụ ra chấp niệm cường đại. lấy chấp niệm khiến hắn có được sinh cơ to lớn vô hạn. vượt qua nỗi thống khổ khi Phản Tổ, thành công bức ra tất cả lực lượng huyết mạch trong thân thể, lột xác để có được tu vi giống như Tiên Tổ!

Đến lúc đó hắn chính là Tiên Tổ đời thứ hai. Mà Tiên Hoàng đã bày mưu trên người Minh Đạo Tôn nhiều năm ta tới giờ vẫn không rõ Tiên Hoàng dùng thủ đoạn gì. Hắn rất tự tin có thể khống chế thành công Minh Đạo Tôn cường đại sau khi Phản Tổ Thành công!

Ta cũng từng tính toán nhưng lại đều thấy mơ hồ, nhưng vẫn tính ra một chút, không ngoài chuyện khôi lồi và đoạt xá! Trọng điểm của chuyện này chính là ao máu kia!

Ngón tay quốc sư chỉ về Minh Đạo Tôn đang ngồi khoanh chân trong ao nước phía trước.

Vật này rất khó có được, là do nhiều đời Tiên Hoàng chuẩn bị, lúc này mới miễn cưỡng đạt yêu cầu, có thể khiến khả năng phản cổ thành công cao hơn một chút. Nếu ngươi đồng ý đáp ứng yêu cầu của ta thì ta có thể tự mình chủ trì lần truyền thừa này, khiến tu vi vốn phải là của Minh Đạo Tôn chuyển dời sang người ngươi!

Mà một khi ngươi đạt được tu vi như thế rồi thì lập tức sẽ trở thành đệ nhất nhân của Tiên Tộc, trở thành tồn tại siêu việt Đại Thiên Tôn. Đến lúc đó Liên Đạo Phi ngươi chỉ cần nói một câu liền cứu được!

Lời nói của quốc sư nhanh hẳn lên, vội vàng mở miệng.

- Ngươi có yêu cầu gì?

Vương Lâm vẫn không nhanh không chậm như trước, chậm rãi nói.

Ta chỉ có một điều kiện, ngươi sau khi đạt được tu vi của Tiên Tổ, trở thành Tiên Tổ đời thứ hai thì có thể thay thế Tiên Tổ năm xưa giải khai phong ấn đối với tộc ta, từ nay về sau khiến chúng ta tự do!

Quốc sư nhìn chằm chằm về phía Vương Lâm, hai mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Đến lúc đó tộc ta sẽ lựa chọn rời khỏi Tiên Cương đại lục này, đi ra thiên ngoại, trở lại cổ hương của tộc ta. Còn về phần ngươi có thể trở thành đệ nhất nhân của Tiên Tộc, hưởng thụ quyền thế vô hạn, tái hiện lại sự huy hoàng của Tiên Tổ năm xưa.

Ngươi nếu không tin ta có thể phát lời thề, nếu vi phạm chuyện này thì ta sẽ phải hình thần câu diệt!

Quốc sư vừa nói, tay phải vừa giơ lên tạo thành một ấn quyết quỷ dị. Án quyết này xuất hiện cũng là lúc quốc sư nói xong những lời này, trở thành một đám ký hiệu phát ra u quang, ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một đồ án phức tạp, lơ lửng trên không trung, sau đó hoàn toàn biến mất.

Đây là thệ phù. Ở trên Tiên Cương đại lục này có pháp tắc Tiên Cương chứng kiến. Với tu vi của người có lẽ sẽ cảm nhận được thệ phù này là

thật hay giả!

Quốc sư nói nhanh.

Vương Lâm trầm mặc.

Thời gian từ từ trôi qua, khuôn mặt quốc sư lần đầu tiên lộ ra vẻ lo lắng.

Vương Lâm, ta không hề có ác ý. Tất cả lời nói của ta đều là chân thật. Ngươi và ta không có cừu khích, ta cũng sẽ không hại ngươi. Ta chỉ muốn tộc nhân của ta có được một tương lai tự do mà thôi!

Việc này ngươi coi như là giúp ta một lần đi, có được hay không!

Chẳng có người nào muốn trở thành nô phó đời đời, thậm chí cả hậu nhân con cháu cũng đời đời kiếp kiếp làm kẻ hầu người hạ cho người khác. Cuộc sống như vậy ngươi có thể tương tượng được! Ngươi có thể thấy tré con của tộc ta, vừa mới ra đời đã gặp phải loại vận mệnh này! Loại chuyện này đã trải qua vô sổ ngàn năm. Chúng ta muốn giãy giụa, chúng ta muốn thoát ra, chúng ta muốn phá tan lồng giam này!

Nhưng tộc ta không có lực lượng, không thể phản kháng! Vương Lâm, ngươi là hi vọng duy nhất của tộc ta. Giúp ta một lần đi!

Lời nói của quốc sư lộ ra sự chân thành, sắc mặt lại càng tràn ngập vẻ bi ai lắng đọng qua năm tháng vô tận, hai tay ôm quyền, đứng trên tế đàn hướng về Vương Lâm vái một cái thật sâu.

Chẳng qua thần sắc Vương Lâm vẫn lạnh lùng như trước, không chút biến hóa. Hai mắt hắn lộ ra vẻ vô tình. Hắn khi tóc đen đại biểu cho giết chóc và hủy diệt, dù là việc này có bi ai tới đâu cũng không thể khiến hắn động lòng chút nào. Càng huống chỉ chỉ có lời nói một phía. Vương Lâm căn bản không dễ dàng tin tưởng.

Vương Lâm nhìn thoáng qua Minh Đạo Tôn đang lộ vẻ giãy giụa trong ao dưới tế đàn, nhận ra vẻ điên cuồng truyền ra từ thân thể hắn.

Vật đó chính là trung tâm Hương Hỏa cung cấp bởi tất cả động phủ giới trên Tiên Cương đại lục. Ngươi có vật đó trong người thì không lúc nào không có Hương Hỏa lực truyền cho ngươi!

Tiên Tổ sinh ra trong hư vô, bất đồng với tộc ta. Hắn không thể dựa vào bản thân hấp thu, cho nên muốn dùng thân thể tộc nhân của ta chuyển hóa. Thế gian này cũng có không ít ngươi hấp thu hương hỏa, nhưng bọn hắn hấp thu cũng không tinh thuần, sau khi hấp thu trên thực tế lại vì tộc ta mà cung cấp một tia mầm mống Hương Hỏa!

Nhưng ngươi lại bất đồng. Ngươi sinh ra trong động phủ giới cung cấp Hương Hỏa. Vật ấy đối với ngươi mà nói không giống như Tiên Tổ cần

tộc ta chuyển hóa. Linh hồn ngươi, thân thể ngươi có thể trực tiếp hấp thu!

Hai mắt quốc sư lộ ra vẻ quyết đoán, tay phải giơ lên vung về phía trước. Lập tức một viên tinh thạch màu đen bay thẳng về phía Vương Lâm!

Tinh thạch này giống như bị cản lại trước mặt Vương Lâm, không thể tiến tới mà lơ lửng trong không trung, không hề nhúc nhích. Quốc sư trên tế đàn sau khi lấy tinh thạch này ra khỏi thân thể, cả ngươi thoáng cái trở nên già nua, trông xuống dốc hẳn.

Vật đó là mệnh tinh của tộc ta, sau khi mất đi thời gian của ta không còn nhiều lắm. Ta đưa vật này cho ngươi, hi vọng ngươi có thể tin tưởng ta, giúp những đứa tré tộc ta một lần, để cho chúng có thể có được tự do, rời khỏi nơi này...về lại cổ hương...

Giọng nói của quốc sư lộ vẻ tang thương, nhẹ giọng mở miệng.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát, tay phải giơ lên vung về phía tinh thạch trước người, lập tức thu hồi vật này, ngẩng đầu nhìn quốc sư, gật đầu.

- Tại hạ không biết Tiên Cương thệ phù, chỉ biết huyết thệ!

Vương Lâm vừa nói, tay phải vừa giơ lên, cắt một cái liền có một giọt máu tươi bay ra. Trong giọt máu này ẩn chứa khí tức của Vương Lâm. Luồng khí tức này cực kỳ nồng đậm, nếu tan ra có thể hóa thành huyết vụ bao phủ nơi này, khiến người cảm ứng bằng khí tức trong khoảng thời gian ngắn không thể phân biệt rõ thật giả!

- Nếu lời ngươi nói là thật thì ta sẽ giúp ngươi một lần!

Lời nói của Vương Lâm dung nhập vào trong giọt máu này, khiến giọt máu lóe sáng, bị Vương Lâm búng một cái liền bay thẳng về phía quốc sư, lơ lửng bất động phía trước hắn.

Thần sắc quốc sư lập tức trở nên kích động, nhìn thoáng qua giọt máu tươi trước người. Hắn giơ một ngón tay, chỉ về phía Minh Đạo Tôn đang nhắm mắt trong ao nước, nói rất nhanh.

Đa tạ đạo hữu! Giờ phút này thời gian gấp gáp. xin mời đạo hữu tiến vào trong ao nọ. Ta lập tức làm phép, thừa dịp Tiên Hoàng còn bị vây khốn, Minh Đạo Tôn còn chưa thức tỉnh, ta đưa truyền thừa của hắn chuyển sang người ngươi!

Việc này sẽ thống khổ, cần phải thay đổi huyết mạch, khiến thân thể ngươi lưu chuyển máu huyết của Tiên Tổ, nhưng xin đạo hữu đừng phản kháng. Một khi phản kháng thì công sức sẽ uổng phí cả....

- Vương đạo hữu...

Thần sắc quốc sư lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng. Hắn nhìn Vương Lâm. ánh mắt lộ vẻ cảm kích vô cùng, lại một lần nữa ôm quyền vái Vương Lâm một vái.

Ân đức của đạo hữu tộc ta xin ghi khắc! Lão phu đại biểu cho tất cả tộc nhân trên Tiên Cương đại lục vái tạ ơn đạo hữu!

Thần sắc Vương Lâm lạnh lùng, chậm rãi đi về phía cái ao. Nhưng ngay trong tích tắc khi tới gần cái ao. Hắn đột nhiên ngẩng đầu. Nhìn về phía khuôn mặt quốc sư. Ánh mắt quốc sư vẫn cảm kích như trước, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ mệt mói và tử khí. Theo như lời hắn nói, mất đi tinh thạch, thời gian còn sống của hắn không nhiều.

- Ta muốn cứu Liên Đạo Phi trước!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Quốc sư cười khổ, nhìn thoáng qua Liên Đạo Phi đang bị chín sợi xích khóa cứng, lắc đầu thở dài.

- Vương đạo hữu, lão phu không muốn lừa ngươi. Xích sắt trên người Liên Đạo Phi là do Tiên Hoàng bố trí, ta không thể mở ra. Một khi đụng

tới thì hắn dù đang giao chiến với Song Tử Đại Thiên Tôn nhưng cũng lập tức phát hiện ra... Mà lão phu thật sự cũng không mở được.

Nhưng nếu ngươi đạt được lực lượng của Tiên Tổ rồi thì tất cả đều có thể giải quyết! Tin ta một lần đạo hữu. Tin ta một lần! Ta lấy tính mạng và tương lai của tất cả tộc nhân tộc ta cam đoan với ngươi!

- Tin ta đi!

Thần sắc quốc sư cực kỳ chân thành. Hắn trả giá bằng tính mạng cũng chỉ vì muốn Vương Lâm tin hắn một lần.

Vương Lâm liếc nhìn quốc sư một cái, trầm mặc trong chốc lát liền gật đầu, cất bước đi vào trong ao nước. Nhưng ngay trong tích tắc khi chân phải hắn hạ xuống, xâm nhập vào trong nước ao màu máu, chân phải Vương Lâm trong nước ao lại khẽ chuyển động rất nhỏ một cái.

Động tác này rất nhẹ, hơn nữa bởi mặt nước khi chân hắn tiến vào sinh ra rung động che đi khiến người ngoài không thể phát hiện ra. Từ trong chân phải Vương Lâm lan ra một tia khí tức sát lục.

Luồng khí tức vừa xuất hiện này lập tức lan theo nước áo. lao thẳng tới Minh Đạo Tôn thần sắc dữ tợn đang nhắm nghiền đôi mắt, trong nháy mắt chui vào trong cơ thể Minh Đạo Tôn.

Quốc sư trên tế đàn trong lòng cực kỳ kích động. Hắn nhìn Vương Lâm bước vào trong nước ao, lập tức hai giơ lên bắt quyết, vận chuyển một tia sinh cơ còn lại trong cơ thể, đang muốn hóa thành bí thuật thi triển ra. Nhưng vào lúc này, đột nhiên Địa Cung trong nháy mắt liền lạnh hẳn!

Chỉ thấy Minh Đạo Tôn trong nước áo lúc nào mở bừng đôi mắt vẫn đóng chặt, trong ánh mắt lộ vẻ mê man trong tích tắc, sau đó liền hiện lên vẻ điên cuồng ngập trời. Sự lạnh lẽo của Địa Cung là từ thân thể hắn khuếch tán ra. Cũng trong nháy mắt khi hắn mở mắt, nước ao dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng đóng băng!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1987: Tiên lô hóa sơn!

- Rống!

Minh Đạo Tôn ngửa đầu gầm thét, thân thể hắn từ trong nước ao đã kết thành băng, trong tiếng răng rắc liền đứng dậy! Mái tóc hắn trong nháy mắt nhanh chóng dài ra, phút chốc đã vượt qua chiều dài thân thể hắn, phủ lên trên mặt nước đã đóng băng.

Hắn quay phắt đầu, lập tức nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, lộ ra sát khí điên cuồng.

Thay đổi đột ngột này khiến cho quốc sư sửng sốt nhưng không đợi hắn mở miệng thì chân phải Vương Lâm trong nháy mắt khi Minh Đạo Tôn thức tỉnh, nước ao đóng băng lập tức thu hồi. Hai mắt lộ ra vẻ giết chóc lạnh lùng, lui lại phía sau. Nhìn về phía quốc sư.

- Người không ngờ dám lừa ta!

- Chuyện này...

Quốc sư đang muốn giải thích thì Minh Đạo Tôn đã điên cuồng gầm vang Địa Cung. Chỉ thấy thân thể Minh Đạo Tôn nhoáng một cái liền giống như một con mãnh thú, gầm thét lao thẳng về phía Vương Lâm!

- Ngươi nếu không đưa ra một giải thích hợp lý thì giao dịch vừa rồi coi như xóa bỏ!

Thần sắc Vương Lâm âm trầm, giống như cực kỳ phẫn nộ, đối mặt với Minh Đạo Tôn đang vọt tới, tay phải giơ lên. Bỗng nhiên vung về phía trước.

Động tác này khiến khí tức sát lục và hủy diệt trong cơ thể Vương Lâm biến ảo ra. Hình thành một vùng mây đen bay thẳng tới Minh Đạo Tôn. Nhưng ngay trong nháy mắt khi tới gần, Minh Đạo Tôn này liền gầm rống. đôi mắt lộ vẻ điên cuồng, tay trái giơ về phía trước, điểm một chỉ. Lập tức chín luồng thanh khí đột nhiên xuất hiện, vờn quanh ngũ chỉ, sau khi vờn quanh chín vòng liền bay ra va chạm với mây đen do thần thông của Vương Lâm biến thành kia!

Tiếng ầm ầm vang vọng. Chín vòng tròn khói màu xanh kia bộc phát ra một luồng hóa bản nguyên lực tinh thuần cực điểm, mỗi một vòng tròn lại hừng hực thiêu đốt mây đen.

Quốc sư trên tế đàn nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt. ánh mắt lộ vẻ suy tư. Hắn lập tức đoán ra việc này có lẽ liên quan tới Vương Lâm, nhưng hắn không dám chắc, cũng có khả năng chỉ là do Vương Lâm xuất hiện khiến Minh Đạo Tôn bị kích thích cho nên sớm tỉnh lại!

Vừa suy tư, tay phải hắn vừa vung lên. Chỉ thấy bên trong bàn tay hắn có một người tí hon màu trắng biến ảo ra, trong nháy mắt đang chuẩn bị hướng về phía hắn vái một cái thì Minh Đạo Tôn đang giao chiến với Vương Lâm, trong tiếng ầm vang khi vòng khói đụng chạm với mây đen. Thân thể liền cuốn đi, lao thẳng về phía quốc sư.

Thân thể Vương Lâm cũng lui lại phía sau, sau khi lui liên tiếp mấy bước liền ngẩng phắt đầu. Nhìn chằm chằm về phía Minh Đạo Tôn bị cuốn về hướng quốc sư. Hai mắt lóe lên sát khí, cả người tiến về phía trước, hắc y bên ngoài thân thể ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số hắc khí lượn quanh, khiến cả người Vương Lâm giống như trở thành một đám mây đen lớn. Bay thẳng về phía người điên đang bị xích bởi chín sợi xích trên tế đàn.

- Ngươi giết hắn. Hoặc là chế phục hắn. Giao dịch của chúng ta còn có thể tiến hành!

Giọng nói của Vương Lâm từ bên trong hắc vụ truyền ra, đồng thời huyết thệ của Vương Lâm trước người quốc sư ầm ầm nổ tung. Máu tươi

này nổ tung lập tức hình thành một mảnh huyết vụ lớn. Bao phủ toàn bộ tế đàn. Tràn ngập bốn phía quanh người quốc sư.

Huyết vụ đột nhiên nổ tung khiến quốc sư lập tức có khí tức của Vương Lâm. Luồng khí tức này cực kỳ nồng đậm, khiến người dựa vào khí tức mà cảm ứng rất khó phân biệt được thật giả!

Nhất là Vương Lâm tóc đen lúc này lại dung nhập vào trong sương mù, sau khi thu liễm toàn bộ khí tức liền khiến cho Minh Đạo Tôn đã mất đi thần trí, trở nên điên cuồng bị cuốn đi lập tức cảm nhận được luồng khí tức khiến hắn hận thấu xương ở trên người quốc sư trong huyết vụ!

Hắn không chút do dự, lập tức thay đổi mục tiêu giết chóc, hai mắt đó hồng điên cuồng, vừa gầm nhẹ vừa lao thẳng về phía quốc sư!

Minh Đạo Tôn lao tới, mang theo tiếng gầm rống cắn đứt sự tính toán của quốc sư. Hắn ngẩng đầu lên. Ở bên trong huyết vụ biến ảo ra, không cần phải tính toán cũng đã đoán được đáp án. Thần sắc âm độc, ánh mắt lóe lên, người tí hon trong bàn tay lập tức bay ra, trong nháy mắt hóa thành một người lớn như người bình thường, điểm một chỉ về phía Minh Đạo Tôn.

Tới cuối cùng Vương Lâm vẫn không tin tưởng lời nói của quốc sư. Sở dĩ hắn vừa rồi nói vậy với đối phương là vì nghĩ cách muôn cứu người điên. Quôc sư này có lực lượng cực kỳ kỳ dị, nếu hắn ra tay ngăn cản thì Vương Lâm rất khó có thể cứu người.

Cho nên hắn trong lúc nói với đối phương, đầu tiên là phán đoán ra Minh Đạo Tôn đã thật sự mất đi thần trí, sau đó lại dùng huyết thệ ngưng tụ ra khí tức của bản thân. Loại chuyện này hắn cũng không sợ đối phương nghi ngờ, vốn huyết thệ phải ẩn chứa khí tức.

Đợi thời gian trôi qua, khi quốc sư mấy lần lộ ra vẻ lo lắng, Vương Lâm mới dùng thệ huyết bắn tới trước người đối phương, không để cho đối phương có cơ hội suy nghĩ, lập tức phải đồng ý.

Bởi quốc sư đang lo lắng, hơn nữa đợi đã lâu nên khi thấy Vương Lâm đồng ý căn bản không ngờ bên trong máu của đối phương có vấn đề. Hắn cũng không suy tính vấn để này mà bị Vương Lâm đánh lạc hướng.

Âm thầm hoàn thành tất cả mọi chuyện, trong nháy mắt sau khi Minh Đạo Tôn bị Vương Lâm đánh thức, cảnh tượng lúc này liền được thể hiện ra!

Cái gì mà truyền thừa của Tiên Tổ, gì mà giải thoát bộ tộc quốc sư khỏi giam cầm, Vương Lâm không chút hứng thú. Vương Lâm tóc đen này là do sát lục và hủy diệt ngưng tụ, sao lại có thể tồn tại tâm tư này!

Thứ duy nhất còn tồn tại trong hắn là chấp niệm cần cứu người điên mà bản thân hắn khi tóc bạc lưu lại!

Hắc vụ bên ngoài thân thể trong lúc quốc sư đang buộc phải đánh với Minh Đạo Tôn liền lao thẳng tới chín sợi xích sắt trên tế đàn. Trong nháy mắt khi tới gần, hắc vụ bao phủ tám phương, trong tích tắc đang muốn cứu người điên thì đột nhiên trên người người điên có kim quang ngập trời tỏa ra. Kim quang này hoàn toàn giống với kim quang lúc trước lan ra từ pho tượng Tiên Tổ trong hoàng cung.

Dưới kim quang này, một luồng lực lượng khiến Vương Lâm chấn động tâm thần truyền tới. Với lực lượng sát lục và hủy diệt của hắn lúc này, luồng lực lượng từ kim quang lan ra, trong nháy mắt va chạm với hắc vụ do Vương Lâm biến thành, làm cho hắc vụ trong nháy mắt tiêu tántr phạm vi lớn. Cũng lập tức hóa thành những sợi tơ ngưng tụ lại, bức ra thân ảnh của Vương Lâm tóc đen.

Trong ánh kim quang này, toàn thân Vương Lâm tóc đen bị bao phủ bởi hắc khí. vừa xuất hiện lập tức vang lên tiếng xèo xèo, tan thành mây khói. Một cảm giác đau đớn từ tâm linh hồn tràn ngập toàn thân hắn. Khiến Vương Lâm không thể tới gần người điên.

Thân thể hắn bỗng nhiên thụt lùi lại, trong kim quang này mái tóc nhanh chóng đổi màu. Sau khi lui lại hơn mười trượng, mái tóc đen liền tiêu tán, bị tóc bạc thay thế!

Luồng lực lượng này bất ngờ bức Vương Lâm tóc đen hủy diệt giết chóc trở lại bản thể! Mặc dù đã không còn hắc ám, trở lại thành tóc bạc nhưng Vương Lâm vẫn bị luồng kim quang này bài xích như trước, ầm ầm truyền vào trong cơ thể. Khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi. Đồng tử

trong hai mắt Vương Lâm co rút lại, lùi lại phía sau, trong ánh mắt nhìn về xích sắt bên ngoài thân thể người điên lộ ra vẻ kinh hãi!

Đó là lực lượng huyết mạch của Tiên Tổ sao! Người Tiên Hoàng lựa chọn rốt cục là Minh Đạo Tôn hay là đệ đệ Liên Đạo Phi của hắn!

Trong lúc Vương Lâm lui về phía sau quốc sư ở tế đàn phía dưới điểm một chỉ lên người Minh Đạo Tôn. Khiến thân thể thể hắn lui lại!

Nhưng Minh Đạo Tôn lui lại phía sau liền ngửa mặt lên trời gầm thét, da thịt bên ngoài thân thể hư thối với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, rời khỏi cơ thể hắn. Những vết thương lớn lập tức xuất hiện. Từng luồng ánh sáng màu vàng từ trong cơ thể hắn theo vết thương và chỗ thối nát bay ra.

Bên ngoài thân thể hắn lúc này bị kim quang bao phủ. lại bộc phát ra một luồng lực lượng không thua gì luồng lực lượng vừa bức Vương Lâm phải chuyển hóa từ tóc đen thành tóc bạc!

Luồng lực lượng này xuất hiện lập tức khiến Vương Lâm có chút hoài nghi với phán đoán vừa rồi. Người điên và Minh Đạo Tôn. Người nào mới là người được Tiên Hoàng chọn?

Vương Lâm, ngươi động vào xích sắt đó. Tiên Hoàng đã biết rồi. Hắn lúc nào cũng có thể tới đây. Ngươi và ta mau chóng liên thủ, trấn áp

Minh Đạo Tôn này. Ta sẽ làm phép chuyển dời lực lượng Phản Tổ của hắn cho ngươi!

Sắc mặt quốc sư tái nhợt. Hắn sau khi mất đi tinh thạch, tính mạng chỉ còn thời gian ngắn, giờ phút này giọng nói đầy lo lắng, không thèm để ý tới việc vừa rồi Vương Lâm lừa hắn.

Toàn thân Minh Đạo Tôn tỏa ra kim quang nhưng sự thối nát trên thân thể không hề dừng lại, ngược lại trong kim quang này lại càng kịch liệt. Từng khối thịt vụn bị bóc ra, khiến thần sắc hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng, vừa rít gào hai mắt vừa mở đục. Trong đó chỉ có sự điên cuồng, ngẩng phắt đầu gầm lên. lao về phía Vương Lâm!

Hắn đến gần, không thi triển bất cứ thần thông gì, kim quang trên người hắn lan ra chính là thần thông vào Pháp Bảo tốt nhất. Hắn vọt tới khiến Vương Lâm cảm thấy như có một mặt trời thiêu đốt từ trên trời giáng xuống, muốn hoàn toàn hủy diệt bản thân!

Thần sắc biến hóa lui lại phía sau. Hồn Khải trong nháy mắt bao phủ toàn thân Vương Lâm. Hai tay hắn bắt quyết, triển khai toàn bộ lực lượng, cũng ngưng tụ lực lượng thân thể, tay trái tràn ngập thần thông Tàn Dạ, tay phải một chưởng một quyền, thi triển Đạo Cổ vô tiên thuật!

Hai loại thần thông cực mạnh của hắn trong tích tắc này hoàn toàn triển khai ra, ầm ầm đánh về phía Minh Đạo Tôn!

Cùng lúc đó, thân thể quốc sư cũng nhảy lên, lần đầu rời khỏi tế đàn. Ở giữa không trung, trong lòng bàn tay phải bất ngờ xuất hiện chín thân ảnh tỏa ra ánh sáng trắng. Chín thân ảnh này đồng loạt biến ảo ra, trở thành lớn như chân thân xong liền hóa thành chín chỉ nhắm về phía Minh Đạo Tôn!

Tiếng ầm vang quanh quẩn trong không gian. Không đợi Vương Lâm nhìn thấy kết quả, bên tai đột nhiên vang lên tiếng gầm nhẹ đầy phẫn nộ. Tiếng gầm nọ trầm trầm, giống như từ ngoài Địa Cung truyền tới. Chỉ thấy cả Địa Cung bỗng rung chuyển kịch liệt, đỉnh của Địa Cung ầm ầm sụp đổ. Một chưởng ấn màu vàng khổng lồ đánh tan không gian, đánh tan hư vô từ trên bầu trời của hoàng cung trực tiếp giáng xuống.

- Thượng Huyền Đạo, ngươi dám phản ta!

Trong chưởng ấn màu vàng nọ ẩn chứa lực lượng hủy diệt thuộc về Đại Thiên Tôn. Luồng lực lượng này sau khi tiến vào Địa Cung liền lập tức hấp thu kim quang lan ra từ thân thể Minh Đạo Tôn và người điên, ngưng tụ lại khiến uy lực bạo tăng vô số lần. giáng xuống khiến cả Địa Cung run rẩy!

Sắc mặt quốc sư trong nháy mắt liền tái nhợt. Chưởng ấn này đánh xuống, hắn lập tức hét lên một tiếng.

- Vương Lâm, vào trong ao!

Vừa kịp nói một câu này, thân thể hắn đã nhoáng lên lao thẳng vào trong ao!

Vương Lâm hơi do dự một chút, cắn răng lao xuống ao nước. Trong nháy mắt khi thân thể hắn rơi vào trong ao, không biết quốc sư này thi triển thần thông gì mà khiến cả ao nước sôi trào, hóa thành một dòng xoáy cuốn động không gian ầm ầm sụp đổ. Ở dưới Địa Cung này lại còn có một không gian tồn tại!

Bầu trời là màu máu giống như màu của ao máu kia. Giờ phút này bầu trời nứt ra một lỗ hổng, có rất nhiều sóng máu cuốn động. Vương Lâm và quốc sư kia từ trên bầu trời rơi xuống. Chưởng ấn màu vàng kim kia, còn cả thân ảnh Minh Đạo Tôn cũng theo sát phía sau.

Trên mặt đất có sáu ngọn núi kỳ dị!

Trong đó có một ngọn núi được khắc thành hình một đầu lâu. Hình dạng dữ tợn nhìn lên bầu trời. Tướng mạo hắn bất ngờ lại là Tiên Tổ!

- Tiên lô hóa sơn! (đầu lâu)

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1988: Tiên sơn!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, thân thể từ trên lỗ hổng trên bầu trời hạ xuống, thoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng về

phía xa xa, đứng trên đỉnh một trong chín ngọn núi kia, ngẩng phắt đầu nhìn bầu trời.

Chỉ thấy động tác quốc sư cũng giống hệt Vương Lâm, nhoáng lên một cái, thân ảnh liền hiện ra trên một đỉnh núi khác.

Trên bầu trời, chưởng ấn màu vàng kim khổng lồ ầm ầm đánh tới, trong nháy mắt đã thay thế tất cả mọi vật, khiến cho bầu trời trở thành màu vàng, giống như một biến lửa màu vàng kim đang bốc cháy.

Nhưng ngay lúc chưởng ấn màu vàng kim này đánh tới, đột nhiên trong lúc này, mặt đất của không gian này bỗng nhiên chấn động. Chỉ thấy ngọn núi có hình dáng cái đầu của Tiên Tổ kia đôi mắt lập tức có kim quang lóe lên. Ngay sau đó, chưởng ấn tràn ngập không trung đang giáng xuống giống như bị một lực lượng hấp dẫn, trong nháy mắt khi hạ xuống dường như bị hòa tan, bất ngờ chia làm hai phần, bị hai mắt của ngọn núi hình đầu Tiên Tổ nhanh chóng hấp thu. Trong nháy mắt chưởng ấn màu vàng kim kia liền biến mất!

Tiếng gầm giận dữ mơ hồ truyền tới từ bầu trời. Giọng nói đó thuộc về Tiên Hoàng, tiếng gầm giống như bị tầng tầng không gian ngăn cách nhưng rất nhanh liền to lên, trở nên rõ ràng. Dường như Tiên Hoàng đã bỏ mặc tất cả mà chạy tới nơi này vậy.

Nhưng ngay sau đó. Tiếng rống giận bỗng nhiên bị thay thế bởi tiếng kêu thanh thúy của hai cô bé. Hiển nhiên hành động của Tiên Hoàng đã bị Song Tử Đại Thiên Tôn ngăn cản!

Vương Lâm, Tiên Hoàng đã bị ngăn cản. Nhưng hắn lúc nào có thể tới đây. Thời gian của chúng ta không nhiều đâu! Trước tiên đồng loạt ra tay, chế phục Minh Đạo Tôn này đã, nhanh lên! Sau khi chế phục xong, ta sẽ thi triển thần thông, đưa truyền thừa của hắn sang người ngươi...

Sắc mặt quốc sư tái nhợt, thở hồng hộc, hiển nhiên là tính mạng đã tới những giây phút cuối cùng, giờ phút này vội la lên.

Trong khi hắn nói, trên bầu trời tuy không còn chưởng ấn màu vàng như lại hiển lộ ra thân ảnh của Minh Đạo Tôn. Toàn thân Minh Đạo Tôn bị thối rữa càng nhiều, dưới da thịt lộ ra xương cốt màu đen. Nhưng trong cơ thể hắn lại vẫn có kim quang lan ra như trước. Kim quang này giống như đang ăn mòn thân thể hắn, khiến cho Minh Đạo Tôn không ngừng gầm thét thống khổ. Trên bầu trời lúc này bởi vì vừa rồi bị quốc sư mở ra ao máu nên một lỗ hổng đang lộ ra, rất nhiều máu tươi tràn ngập không gian, như nước mưa ào ào trút xuống.

Máu tươi rơi lên chín ngọn núi dưới mặt đất, rơi lên mặt đất, nhanh chóng tràn ngập nơi này, dường như vô cùng vô tận vậy.

Dưới mưa máu tầm tã, Minh Đạo Tôn ngửa mặt lên trời gầm thét, cúi đầu xuống, hai mắt mở đục lô ra vẻ điên cuồng và giết chóc, nhìn chăm chăm vào Vương Lâm, gào thét lao tới. Tốc độ của hắn cực nhanh, hóa thành một vùng tàn ảnh, mang theo uy áp bức người, trong phút chốc đã tới gần ngọn núi nơi Vương Lâm đang đứng!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rụt lại, hầu như trong nháy mắt khi một tới gần, thân thể liền lui lại phía sau mấy bước, bất ngờ có chín mươi mốt tàn ảnh biến ảo ra.

Tiếng ầm vang truyền ra kinh động thiên địa. Minh Đạo Tôn kia không hề thi triển bất cứ thần thông nào, chỉ húc thẳng vào ngọn núi.

Đất rung núi chuyển, nếu đổi lại là bất cứ ngọn núi tầm thường nào khác thì nhất định sẽ sụp đổ. Nhưng ngọn núi này sau khi rung chuyển kịch liệt liền rơi ra một lượng lớn đá vụn, không hề có dấu hiệu sụp đổ, thậm chí cả những cái khe sâu cũng không hề xuất hiện!

Chín mươi mốt thân ảnh của Vương Lâm trong khi Minh Đạo Tôn điên cuồng đánh vào ngọn núi lập tức tan nát hơn bảy mươi thân ảnh. Nhưng những thân ảnh còn lại ở phía xa xa liền dung hợp lại, hóa thành bản thể của Vương Lâm!

Thần sắc hắn tỉnh táo, trong khi lui lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngọn núi kia, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Đây là núi gì chứ... Nơi này là địa phương nào...

Lời nói của Vương Lâm vừa thốt ra, giống như đang hỏi quốc sư!

Đây là Cửu Tọa tiên sơn của Tiên Tộc từ vạn cổ, bảo vệ Tiên Tộc, trấn áp bảy mươi sinh linh trên bảy mươi hai châu của Tiên Tộc. Các đời Tiên Hoàng đều có thể dùng lực lượng huyết mạch truyền thừa danh hiệu Bát Cực tại đây!

Nơi này cũng chính là cấm cung dưới Địa Cung của hoàng cung, cũng chính thức là nơi Tiên Tổ bế quan...

Quốc sư không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp lời.

- Vương Lâm, ra tay đi!

Ánh mắt quốc sư lóe lên, thân thể lập tức từ trên ngọn núi bay ra, lao thẳng về phía Minh Đạo Tôn, vừa tiến tới tay phải vừa vung lên. Lập tức trong lòng bàn tay hắn có một người tí hon màu trắng hiện ra, ở bên ngoài cơ thể liền lập tức hóa thành lớn như chân thân, cùng lao tới.

Minh Đạo Tôn đâm vào ngọn núi khiến ngọn núi rung chuyển xong liền ngẩng đầu. phát ra tiếng gầm thét điên cuồng. Hắn giống như không quan tâm tới quốc sư. lại một lần nữa lao tới Vương Lâm.

Tất cả mọi vật trong hư vô bởi có nhân tồn tại cho nên mới có thể tồn tại!

Thân ảnh từ ánh sáng trắng trước người quốc sư cất bước một cái liền biến mất, lúc xuất hiện bất ngờ đã ở trước người Minh Đạo Tôn, hóa thành một chỉ, trong hư không điểm về phía Minh Đạo Tôn.

Trong nháy mắt khi một chỉ này điểm tới. bên ngoài thân thể Minh Đạo Tôn xuất hiện vô số sóng gợn. Sóng gợn này giống như dây trói, vặn vẹo quấn quanh thân hình Minh Đạo Tôn, khiến cho xu thế đang lao tới của hắn lập tức bị sững lại!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. Kim quang trên cơ thể Minh Đạo Tôn này quá mạnh mẽ, lực lượng ẩn chứa trong đó Vương Lâm cực kỳ kiêng kị, giờ phút này thấy quốc sư ra tay liền hơi do dự một chút, lập tức thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía Minh Đạo Tôn.

Khi tới gần, tay phải hắn giơ lên, nhất thời biến ảo ra Tàn Dạ. Mặt đất biến thành nước biển, bầu trời đen tối, xa xa là ánh mặt trời ban mai đang dâng lên, tỏa ra ánh sáng vạn trượng. Tín Thuật này được Vương Lâm thi triển bộc phát ra lực lượng cực kỳ cường đại. Dung hợp với ánh ban mai đang xé tan màn đêm. lao thẳng tới Minh Đạo Tôn đang bị vây khốn.

Cùng lúc đó sắc mặt quốc sư tái nhợt, cắn đầu lưỡi, dựa vào tính mạng giống như đèn dầu sắp cạn, phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi của hắn sau khi xuất hiện lập tức ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một huyết nhân. Huyết nhân này ngửa mặt lên trời gầm thét, thần sắc dữ tợn hóa thành một vùng huyết ảnh lao về phía Minh Đạo Tôn!

Vương Lâm, quốc sư, hai người đồng thời ra tay, triển khai thần thông mạnh nhất, vây công Minh Đạo Tôn!

Thân thể Minh Đạo Tôn cũng không cường hàn như vậy nhưng kim quang trong cơ thể hắn lại không gì phá nổi, cũng có thể thay thế tất cả thần thông Pháp Bảo. đủ để bức lui bất luận kẻ nào, không cho tới gần.

Giống như một ngọn lửa, nếu có thiêu thân bay tới thì một là bị đánh bật trở lại, hai là nhất định khiến đối phương bị đốt cháy.

Nhưng ngay lúc huyết nhân và Tàn Dạ của Vương Lâm tới gần Minh Đạo Tôn, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời gầm rống, thần sắc thống khổ dường như đã đạt tới đỉnh điểm, huyết nhục bên ngoài thân thể thối rữa đã hơn một nửa bị thân thể ầm ầm chấn động liền sụp đổ!

Loại sụp đổ này là cốt nhục chia lìa! Chỉ thấy hơn phân nửa huyết nhục trên người Minh Đạo Tôn toàn bộ nổ tung, tản ra tám hướng, cuốn đi tạo thành một lực lượng trùng kích!

Huyết nhân đứng mũi chịu sào, dưới lực lượng khi huyết nhục trên người Minh Đạo Tôn tán đi liền ầm ầm tan nát!

Tiếng ầm vang truyền khắp thiên địa. Huyết nhân phát ra một tiếng kêu thê lương, thân thể đã bị rất nhiều huyết nhục của Minh Đạo Tôn xuyên

thấu, không kịp tới gần thì đã tan thành mây khói!

Trong huyết nhục này ẩn chứa lực lượng của Tiên Tổ, có thể so với tất cả thần thông. Vương Lâm biến sắc, thân thể vội vàng lui lại phía sau. lực lượng Tàn Dạ đánh sâu và đám huyết nhục đang văng ra, khiến chúng tiêu tán trong phạm vi lớn. Nhưng vẫn có một chút huyết nhục xuyên qua ánh sáng do Tàn Dạ sinh ra tới gần Vương Lâm. Hắn né tránh nhưng vẫn có ba khối đánh vào thân thể, phân biệt là ngực, đùi phải và cánh tay trái.

Đau đớn truyền tới. Ba vị trí này lập tức tỏa ra kim quang, giống như muốn đốt cháy thân thể Vương Lâm vậy.

Hắn thức tỉnh sớm, hấy thu chưa đủ huyết mạch của Tiên Tổ, cho nên gặp phải biến hóa như vậy. Một khi toàn bộ huyết nhục của hắn bị bóc ra thì đến xương cốt tan nát. Nếu hắn có thể kiên trì tới sau khi xương cốt tan nát. được kim quang kia ngưng tụ lại thân thể một lần nữa thì lúc đó hắn hoàn thành Phản Tổ đại pháp!

- Vương Lâm, chúng ta không nên nương tay nữa, triển khai toàn bộ thần thông, trước khi hắn thành công hoàn thành Phản Tổ đại pháp hoặc tử vong mà chế phục hắn. Như thế thì ta mới có biện pháp chuyển dời truyền thừa của Tiên Tổ sang ngươi...

Giọng nói của quốc sư lộ vẻ suy yếu và lo lắng, thân thể nhóang lên, hai tay đồng thời giơ lên. Chỉ thấy những người tí hon lóe sáng từ lòng bàn tay hắn không ngừng huyễn hóa ra.

Hắn cũng cắn lưỡi một lần nữa, trong tiếng gầm nhẹ, toàn thân héo rũ, giống như sắp chết vậy. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi liền hóa thành một huyết nhân, tất cả những thân ảnh lóe sáng xung quanh liền đồng loạt dung nhập vào thân thể huyết nhân này, khiến cho huyết nhân bộc phát ra một uy áp cực kỳ cường đại. Hắn mở bừng đôi mắt, bên trong không có vẻ dữ tợn mà vô cùng bình tĩnh, lao thẳng về phía Minh Đạo Tôn.

Thân thể quốc sư run lên, hơi thở dồn dập, sắc mặt cực kỳ tái nhợt. Trên thân thể của hắn lúc này đã mơ hồ bị tử vong bao trùm.

Thấy quốc sư như vậy, Vương Lâm cắn răng một cái, toàn lực kích thích Thiên Ngưu Hồn Khải tới đỉnh điểm, mái tóc không gió mà tung bay, lực lượng Đạo Cổ trong cơ thể dung hợp với tu vi, cất bước hướng về phía Minh Đạo Tôn, đánh tới một quyền!

Một quyền này là lực lượng đỉnh phong của Vương Lâm lúc này, vừa đánh ra liền có chín mươi chín đạo hư ảnh biến ảo ra, ngưng tụ lại làm một, hóa thành chân thân của Thiên Ngưu, đánh về phía Minh Đạo Tôn.

Thân thể Minh Đạo Tôn run rẩy, thân hình như khô cốt, bên ngoài còn không nhiều huyết nhục nhưng lúc này huyết nhục lại nổ tung một lần nữa, quét về bốn phía. Thân thể Minh Đạo Tôn lúc này hoàn toàn chỉ còn xương cốt!

Xương cốt hắn đen kịt nhưng trong thân thể hắn lại có một quầng sáng màu vàng kim cờ nắm tay, tỏa ra kim quang vô tận. Quầng sáng này chính là truyền thừa của Tiên Tổ mà hắn nhận được.

Lực lượng của huyết nhục cuốn tới không thể ngăn cản được huyết nhân do quốc sư dùng tính mạng ngưng tụ và thần thông của Vương Lâm biến thành Thiên Ngưu, trong tiếng ầm vang liền đánh tới, khiến Minh Đạo Tôn giống như không thể thừa nhận nổi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm rống truyền vào linh hồn vang lên, từ trong cơ thể Minh Đạo Tôn vang vọng thiên địa!

- Ta không cam lòng!

Thần niệm này trong nháy mắt truyền ra, hai hốc mắt trống rỗng trên đầu lâu Minh Đạo Tôn có hai luồng hỏa diễm màu vàng thiêu đốt, nhưng trong nháy mắt liền có dấu hiệu bị dập tắt. Xương cốt trên người hắn nhất thời xuất hiện những cái khe, trong nháy mắt liền nát bấy!

Trong nháy mắt khi xương cốt nát bấy, một luồng lực trùng kích không thể hình dung nổi từ vị trí của hắn ầm ầm cuốn ra bốn phía. Luồng lực lượng này cường đại khiến Vương Lâm cảm thấy nguy cơ sinh tử mãnh liệt!

Cách đó không xa, trong chớp mắt hai mắt của quốc sư vốn ảm đạm liền lộ ra ánh sáng, ẩn chứa vẻ kích động không thể hình dung nổi, triển khai chút sinh mạng cuối cùng, thân thể ầm ầm tan nát. Một đạo u quang từ cơ thể hắn bay ra, lao thẳng tới Minh Đạo Tôn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1989: Hắn, Liên Vân Quyết!

Lực tấn công của những khớp xương của Minh Đạo Tôn nổ tung kia ngay khi cuốn tới quốc sư, còn có một phần lớn lao tới tấn công Vương Lâm. Từ xa nhìn lại, những khớp xương này vỡ tung hóa thành một cơn lốc, giống như là mở miệng nhằm về phía Vương Lâm, điên cuồng cắn nuốt!

Lực tấn công này ẩn chứa sức mạnh của Tiên Tổ, gây nên cho Vương Lâm một nguy cơ sinh tử. Hắn không thể né tránh, lại càng rất khó có thể chống lại, nhưng hai mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ quyết đoán. Trong thời khắc mấu chốt này, hắn không chút do dự, giơ tay phải lên, gầm nhẹ một tiếng.

Thiên Ngưu Hồn, vỡ!

Thiên Ngưu Hồn Khải đã theo Vương Lâm nhiều năm, trong khoảnh khắc này ầm ầm tan vỡ. Lực tấn công hướng về bốn phía quét ngang ra, hóa thành một cơn lốc, vờn quanh Vương Lâm, hình thành nên chân thân một con Thiên Ngưu khổng lồ!

Tiếng ầm ầm vang vọng, lực lượng do Thiên Ngưu Hồn Khải tan vỡ va chạm với sức mạnh xương cốt nổ tung của Minh Đạo Tôn phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa, còn vang lên rất nhiều tiếng vọng, bao phủ thiên địa.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lùi lại phía sau. Thiên Ngưu khổng lồ bên ngoài thân thể hắn đã có dấu hiệu tan rã, những vẫn có thể tồn tại. Hai mắt Vương Lâm sáng ngời, nhìn chằm chằm phía trước. Hắn nhìn chỗ mà Minh Đạo Tôn tiêu tan ở phía trước có một đám hào quang màu vàng to bằng nắm tay. Đám hào quang này phát ra ánh sáng như ngọc, lúc này bên trong hào quang có một thân thể hiện lên, rất nhanh ngưng tụ ra.

Thân ảnh này mặc dù mơ hồ, nhưng có một uy áp kinh người tràn ngập ra. Nhìn bộ dạng của hắn không ngờ chính là Minh Đạo Tôn lại một lần nữa ngưng tụ lại thân thể.

Sau khi huyết nhục của hắn toàn bộ tróc ra, thì xương cốt vỡ nát, nếu hắn có thể kiên trì đến lúc sau khi xương cốt vỡ nát, thì có thể được kim quang kia ngưng tụ lại thân thể. Tới khi đó, hắn sẽ có thể hoàn thành Phản Tổ đại pháp!

Lời nói của quốc sư lúc trước hiện lên trong đầu Vương Lâm. Đồng tử trong hai mắt hắn co rút lại, đang định ra tay. Đột nhiên đúng lúc này, trong tâm thần của hắn truyền tới thanh âm hỗn tạp của quốc sư.

- Vương Lâm, lão phu dùng chút sinh mệnh cuối cùng vì ngươi mà thi triển truyền thừa. Ta có thể hy sinh bản thân, chỉ mong ngươi có thể đạt được tu vi truyền thừa của Tiên Tổ, giải khai phong ấn cho tộc ta!

- Minh Đạo Tôn đã có thể kiên trì cho đến hiện giờ, vì truyền thừa của ngươi, ta sẽ chống cự lại phần lớn những sự thống khổ khiến cho ngươi trong lúc truyền thừa sẽ công thành danh toại!

Chỉ thấy quốc sư kia sau khi thân thể tan nát hóa thành u quang lao ra, thanh âm của hắn rất bình tĩnh, hóa thành thần niệm, tràn ngập trong tâm thần của Vương Lâm.

U quang kia nhanh chóng tới gần, va chạm với lực tấn công do xương cốt của Minh Đạo Tôn nổ tung. Tiếng ầm ầm vang vọng, u quang này trực tiếp xuyên thấu lực tấn công kia, tới gần trung tâm chỗ thân thể Minh Đạo Tôn nổ tung. Sau khi tới bên cạnh hào quang màu vàng đã ngưng tụ ra thân ảnh kia, u quang này nhanh chóng vờn quanh vài vòng, hóa thành từng đạo hào quang màu đen, trong nháy mắt đã được bảy vòng, vẫn còn tiếp tục luân chuyển.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không nghe lời nói của quốc sư kia nữa, mà giơ tay phải lên, hung hăng nắm chặt lại. Lập tức cơn lốc do Thiên Ngưu Hồn Khải vỡ tan hóa thành ở bên ngoài thân thể nhanh chóng ngưng tụ lại vào trong bàn tay hắn. Trong phút chốc, cơn lốc bên ngoài thân thể hắn tiêu tan, còn có thân ảnh Thiên Ngưu đang sắp sửa tiêu tan kia cũng ngưng tụ vào trong nắm tay Vương Lâm, bị Vương Lâm đánh một quyền, ầm ầm xuất ra!

Dưới một quyền này, Thiên Ngưu Hồn Khải trên thân thể Vương Lâm hóa thành những mảnh nhỏ rơi ra. Nhưng một quyền này cũng lao thẳng về phía trước, với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã tới gần u quang do thân thể quốc sư hủy diệt biến thành cùng với hào quang màu vang

- Không!

Một thần niệm thê lương từ bên trong u quang kia vang lên. Chỉ thấy một quyền kia của Vương Lâm ngưng tụ sức mạnh cuối cùng của Thiên Ngưu, hình thành một lực tấn công không gì ngăn nổi, xuyên qua tám tầng hào quang u ám kia, ầm ầm va chạm với thân ảnh màu vàng.

Ở Tiên Tộc này, những người mà ta có thể tin tưởng, không bao gồm cả ngươi!

Bất kể quốc sư nói thật hay nói dối, Vương Lâm cũng không quan tâm. Hắn chỉ biết trong trận huyết chiến trên phố kia quốc sư đã tham dự vào. Trận chiến ấy, nếu sát lục phân thân của hắn không giáng lâm thì chắc chắn sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì!

Mà trong lòng hắn mơ hồ vẫn còn một phán đoán, hắn không thể xác định thật giả, nếu là thật, thì tất cả mọi chuyện trước mắt đều là giả dối!

Sức mạnh cuối cùng của Thiên Ngưu Hồn trong nháy mắt va chạm với thân ảnh màu vàng kia. Trong tiếng ầm ầm vang vọng trời đất, thân ảnh màu vàng kia run rẩy kịch liệt, trực tiếp sụp đổ!

Trong quá trình ngưng tụ, thì đây chính là lúc thân ảnh này suy yếu nhất, không thể chịu được sức tấn công quá lớn. Khi nó sụp đổ, hào quang tiêu tan, nhưng đốm sáng màu vàng này cũng không bị thương tổn một chút nào, mà hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng lao thẳng lên trời!

U quang do quốc sư trước khi chết biến thành không tản ra, mà lại ngưng tụ trong nháy mắt. bất ngờ lại một lần nữa biến hóa ra hình dáng của quốc sư. Thần sắc hắn lộ ra một vẻ phẫn nộ và thống khổ, gào thét lên, hai tay bấm quyết, hướng xuống mặt đất tung một chỉ.

- Tiên Tổ! Tộc ta đã tìm thấy đầu của ngươi rồi!

Ngay khi quốc sư do u quang biến thành chỉ xuống mặt đất, ngọn núi hình đầu của Tiên Tổ ở trên mặt đất đột nhiên run rẩy kịch liệt, rất nhiều đá vụn tróc ra. Trong nháy mắt, toàn bộ ngọn núi trong khi Vương Lâm đang trợn mắt há mồm ầm ầm sụp đổ!

Theo ngọn núi này sụp đổ, chỉ thấy hào quang vạn trượng từ trong ngọn núi kia lao ra. Nó lao ra khiến theo ngọn núi hoàn toàn tan vờ. Cùng lúc đó Vương Lâm nhìn thấy ở bên trong có một vật. Ngay khi hắn nhìn thấy vật ấy, hơi thở của Vương Lâm lập tức nhưng ngừng lại, thân hình hắn chấn động mạnh, thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ và không thể tin!

Vật tồn tại bên trong ngọn núi kia chính là một cái đầu lâu. Một cái đầu còn nguyên mặt mũi, hai mắt nhắm nghiền, tóc trên đầu dài mười trượng! Cái đầu này xuất hiện liền có một uy áp đủ để kinh thiên động địa ầm ầm khuếch tán ra.

Dưới uy áp này, Vương Lâm thậm chí còn có cảm giác thân thể bị chèn ép, linh hồn như muốn tan rã!

Cái đầu này mặc dù thất khiếu vẫn còn lưu lại vết máu, nhưng dáng vẻ thì vẫn rất rõ ràng. Người này Vương Lâm đã từng nhìn thấy khi hấp thụ địa hỏa mạch ở Thiên Ngưu Châu, từng phong ấn Thiên Ngưu ở trong ảo ảnh!

Ở vùng đất Thiên Tôn Niết, hắn cũng nhìn thấy phân ảnh của người này! Ở trong hoàng cung, cũng nhìn thấy pho tượng của người này. Trong mấy trăm năm nay, hắn cũng đã mấy lần được nghe tên của người này! Thậm chí ở trong Đông Lâm Trì, hắn còn nghe thấy được tên thật của người này!

Hắn chính là thủy tổ của Tiên Hoàng, là thủy tổ của cả Tiên Tộc, là người mạnh nhất trong truyền thuyết của Tiên Tộc!

Hắn từng phong ấn trấn áp bảy mươi hai sinh linh thiên ngoại, hóa thành bảy mươi hai châu của Tiên Tộc ngày nay!

Hắn còn sáng tạo ra Thiên Tôn Niết, để lại cho hậu nhân làm nơi thí luyện!

- Hắn chính là Tiên Tổ, chính là Liên Vân Quyết!

Đầu của Tiên Tổ, đầu của Liên Vân Quyết! Cái đầu này, khi từ trong ngọn núi sụp đổ bay ra, đang chậm rãi bay lên không trung, ơ cố của nó có một vết thương không có hình thù gì, giống như là bị người ta xé đứt từ trên thân thể!

Những vết máu trên thất khiếu của hắn đều có màu vàng, nhưng thời gian đã qua quá lâu, màu sắc của chúng cũng mơ hồ lộ ra ánh tím! sắc mặt của hắn tái nhợt, nhưng không có sự thống khổ, mà dường như là đang ngủ say.

Ngay khi nhìn thấy cái đầu này, trong đầu Vương Lâm ầm ầm chấn động, giống như là vô số lôi đình đồng thời nổ vang, khiến cho toàn thân hắn đứng ngây ra ở đó.

Đối với Tiên Tổ, Vương Lâm cũng từng có nhiều lần suy đoán, thậm chí ngay cả trong Tiên Tộc, đối với việc Tiên Tổ mất tích cũng có vô số tin đồn!

Vương Lâm từng nghĩ rằng Tiên Tổ rời khỏi Tiên Cương đại lục, hắn cũng đã từng cho rằng Tiên Tổ đang bế quan ở một nơi nào đó, thậm chí cũng từng nghĩ có lẽ Tiên Tổ đã chết!

Nhưng hôm nay khi hắn nhìn thấy đầu của Tiên Tổ, sự chấn động và hoảng sợ này cũng không thể nhờ những phán đoán kia mà giảm bớt chút nào!

- Là ai đã giết Tiên Tổ!

Tâm thần Vương Lâm chấn động, tất cả mọi chuyện hắn nhìn thấy hôm nay giống như đã mở ra cho hắn một cánh cửa lớn từ vạn cổ! Từ thời vạn cố rất lâu trước, trên mặt đất của Tiên Tộc đã xảy ra chuyện gì?

- Tiên Tổ tử vong, như vậy là sao?

Tất cả những suy nghĩ trong nháy mắt đều lướt qua trong tâm thần Vương Lâm. Quốc sư hư ảo do u quang biến thành kia sau khi triệu hồi ra đầu của Tiên Tổ, lập tức ngửa mặt lên trời gào lên, sau khi nhắm hai mắt lại, hắn giơ tay trái lên che mắt trái, sau đó mở mắt phải ra!

Chỉ thấy đầu của Tiên Tổ giống như bị tiếng gào thét dẫn dắt, ngay khi mắt phải của quốc sư mở ra, đầu của Tiên Tổ cũng mở mắt phải.

Mắt phải của nó trống rỗng, không có một chút ánh sáng nào!

Ngay khi nó mở mắt phải, đốm sáng màu vàng bằng nắm tay đang gấp rút bay lên bầu trời bỗng dừng lại, thay đổi phương hướng, lao thẳng tới đầu của Tiên Tổ, trong nháy mắt biến mất ở trong mắt phải của cái đầu.

Ngay sau đó, quốc sư do u quang biến thành kia mang theo ánh mắt phẫn nộ, giơ tay phải chỉ về phía Vương Lâm! Trong miệng hắn vang lên những thanh âm chú ngữ phức tạp mà Vương Lâm nghe không hiểu!

Sắc mặt Vương Lâm trong khoảnh khắc liền tái nhợt, hắn không chút do dự lùi nhanh về phía sau, hóa thành một đạo cầu vồng lao đi. Nhưng ngay khi ngón tay của quốc sư kia chỉ xuống, bên trong mắt phải trên đầu của Tiên Tổ bỗng nhiên bộc phát ra kim quang ngợp trời. Kim quang này khuếch tán ra, Vương Lâm lập tức cảm nhận được một lực hút cực mạnh bao phủ toàn thân. Thân thể hắn không tự chủ được lảo đảo, trong nháy mắt đã bị hút vào trong mắt phải của Tiên Tổ!

Ngay khi hắn bị hút vào trong mắt phải của Tiên Tổ, thân ảnh quốc sư hư ảo lại một lần nữa hóa thành u quang, vờn quanh chín đốm sáng u ám kia, cùng với Vương Lâm nhảy vào trong mắt phải của Tiên Tổ!

Ngươi không nghe theo lời khuyên của lão phu, quấy nhiễu kế hoạch của lão phu. Khiến cho chuyện này vốn có tới chín phần thành công, nhưng hiện giờ chỉ còn có ba phần nắm chắc!

- Ngươi thật đáng chết! Lão phu vốn có ý định giúp ngươi có được truyền thừa của Tiên Tổ, tuy nói là mượn sức mạnh của Tiên Tổ sau khi trấn áp tâm thần của ngươi, khiến cho lão phu có thể chiếm cứ được thần trí của ngươi. Nhưng sau khi hoàn thành tất cả những kế hoạch này, lão phu vốn muốn để lại cho ngươi một cơ hội, sau khi khiến ngươi thuần phục dâng lên linh hồn, sẽ trở thành sứ giả hộ pháp cho Hương Hỏa tộc ta!

Nhưng hiện giờ lão phu đối ý rồi! Tất cả chuyện này đều là do chính ngươi gây ra! Đừng trách lão phu không giữ lời hứa!

Lão phu đã đợi rất nhiều năm rồi, không thể rời khỏi nơi này, càng không thể tìm được người đoạt xá thích hợp. Nhưng ngươi xuất hiện lại cho ta một cơ hội, thân thể của ngươi rất thích hợp với lão phu!

Lão phu sẽ giúp cho ngươi truyền thừa thành công. Ngươi có tu vi của Tiên Tổ, cũng chẳng khác nào ta có được tu vi đó!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1990: Giải phong ấn Điệu Vong Tộc!

Tổ Thành cấm cung!

Lỗ hổng thật lớn trên bầu trời tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Ở dưới đất, giữa tám ngọn núi có một cái đầu lâu mười trượng đang lơ lửng giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Nhưng trong con mắt phải của nó đang mở ra, không còn vẻ tĩnh mịch mà đã có một tia thần thái, chẳng qua còn hơi mở đục. Tia thần thái nọ giống như một dòng xoáy, nhanh chóng chuyển động trong mắt phải của Tiên Tổ.

Cùng với sự chuyển động này, mơ hồ có thể thấy một hư ảnh trong đó. Hư ảnh này chính là Vương Lâm!

Mắt phải của Tiên Tổ giống như một thế giới. Hai mắt Vương Lâm lúc này nhắm nghiền, lơ lửng trong thế giới đen tối này. Nơi này hoàn toàn trống trải, tràn ngập tử khí.

Thân thể Vương Lâm mái tóc biến hóa rất nhanh, khi thì tóc bạc, lúc lại là tóc đen. Loại biến hóa này giống như bản thân hắn không biết, đang nhắm hai mắt không động đậy chút nào. Trong thân thể hắn có kim quang mơ hồ lan ra, giống như xuyên qua da thịt, hiền lộ ra bên ngoài. Kim quang này hơi lờ mờ. giống như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào. Trong kim quang này, thần sắc Vương Lâm bình thản như đang ngủ say, không hề có chút cảm giác gì.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, kim quang trên người Vương Lâm từ từ càng ngày càng sáng, càng ngày càng lan tỏa ra bên ngoài. Trong cơ thể hắn lúc này giống như có sóng gió ngập trời, đang tiếng hành một hồi truyền thừa và đoạt xá, trấn áp và sát phạt!

Bề ngoài Vương Lâm như thường nhưng trong thân thể hắn lúc này có một quầng sáng màu vàng. Quầng sáng này ẩn chứa lực lượng của Tiên

Tổ, chính nó tỏa ra kim quang lan tỏa ra tràn ngập bên ngoài thân thể Vương Lâm, khiến cho máu thịt xương cốt của hắn toàn bộ bị thay đổi vô hình, thích hợp cho kim quang tồn tại.

Kim quang nọ cực kỳ bá đạo, bên trong còn tồn tại một luồng khí tức có thể điều khiển tất cả chúng sinh, thậm chí đủ để người ta phát cuồng. Luồng khí tức này đủ để khiến cho Vương Lâm dù không bị quốc sư đoạt xá thì nếu truyền thừa cũng sẽ hoàn toàn trở thành một người điên không còn ý thức bản thân!

Kim quang bá đạo điên cuồng kia lan ra phá hủy tất cả ý chí phản kháng của Vương Lâm. sau khi chiếm hoàn toàn song chưởng liền bao phủ cả thân hình hắn.

Nhưng trên thân thể Vương Lâm còn có một vị trí dù kim quang có xâm nhập thế nào cũng mãi không thể thay đổi được. Vị trí này là nơi tồn tại Hồn Huyết Cổ Tổ của Vương Lâm!

Hồn Huyết của Cổ Tổ là vật tồn tại ngang hàng với truyền thừa tu vi của to, kim quang kia không thể lấn át. Nhưng dù sao thì Hồn Huyết cũng không nhiều lắm cho nên cũng rất khó lan ra mà phản kháng. Cuối cùng hai bên đang từ từ không động chạm tới nhau nữa.

Kim quang chiếm toàn bộ thân thể hắn xong thì có thể trấn áp linh hồn kẻ này, khiến linh hồn hắn sụp đổ, để lão phu thay thế!

Trong cơ thể Vương Lâm, ở một chỗ có kim quang, thần niệm của quốc sư vang lên.

Thân thể hắn đã tử vong, lúc này ở trong thân thể Vương Lâm chỉ là một đám thần thức, muốn đoạt xá Vương Lâm sợ là chuyện tuyệt đối không đơn giản, cho nên mãi vẫn luôn dụ dồ, trên thực tế mục đích là muốn mượn sự truyền thừa tu vi bá đạo của Tiên Tổ để xóa đi tâm thần Vương Lâm, khiến thân thể này đồng thời có được tu vi của Tiên Tổ nhưng lại không còn linh hồn phản kháng, để bản thân hắn không chút nguy hiểm mà chiếm lấy.

Kim quang này trong thân thể Vương Lâm trừ nơi có Hồn Huyết tồn tại ra thì đã chiếm toàn bộ. Trên thân thể Vương Lâm tỏa ra kim quang chói mắt, ánh sáng như ngọc, cũng mơ hồ lộ ra đầu lâu của Tiên Tổ. Nếu từ bên ngoài mà nhìn lại, có thể thấy rõ ràng đầu lâu của Tiên Tổ đang lơ lửng trên không, đôi mắt mở to, tỏa ra kim quang lờ mờ.

Kim quang này lan ra khiến đầu lâu của Tiên Tổ dường như có thêm một tia sinh cơ!

Cơ thể Vương Lâm này cực kỳ kỳ quái, lại có khí tức của Cổ Tổ. Khí tức này không thể diệt trừ... Nhưng có thể giam cầm lại, khiến nó không thể quấy nhiễu kế hoạch của ta!

Thần niệm của quốc sư chuyển động, lập tức xuyên qua kim quang trong cơ thể Vương Lâm, ở vị trí có Hồn Huyết lượn quanh tầng tầng lớp lớp

bao phủ lại, tuy không thể khiến Hồn Huyết tiêu tán nhưng cũng không khiến quốc sư gặp nguy hiểm khi đoạt xá.

Thân thể đã bị chiếm cứ, kế tiếp chính là đầu. Sau khi chiếm được đầu của kẻ này thì ta sẽ trấn áp hồn phách hắn!

Quốc sư hơi kích động. Hắn cảm thấy kim quang trong cơ thể Vương Lâm, sau khi bao phủ vị trí có Hồn Huyết xong liền hóa thành một luồng sóng màu vàng kim, theo cổ Vương Lâm lao thẳng lên đầu hắn.

Thân thể Vương Lâm chấn động, đầu hắn lập tức tràn ngập kim quang, từ trong thất khiếu lan tỏa ra.

Kim quang nọ lan tỏa ra từ đầu Vương Lâm, dùng một loại phương thức bắ đạo trong nháy mắt mở ra khu vực đầu Vương Lâm, khiến toàn thân hắn bị chiếm cứ!

Trong tích tắc khi hoàn toàn chiếm cứ thân thể Vương Lâm, kim quang lóe lên kịch liệt, khiến cho mắt phải đầu của Tiên Tổ đang trôi nổi trong cấm cung lóe lên ánh sáng vạn trượng.

- Trấn áp linh hồn!

Thần thức của quốc sư lập tức xuất hiện, nương theo kim quang truyền thừa của Tiên Tổ tràn ngập thân thể, hắn tản ra thần thức, tìm kiếm linh hồn Vương Lâm!

Một lát sau, hắn ở trong cơ thể Vương Lâm mơ hồ cảm nhận được một tia dao động linh hồn. Mang theo sự hưng phấn, hắn không chút do dự liền phóng vọt đi.

- Tất cả mọi vật tồn tại, bởi có nhân tồn tại nên có thể thành Vô! Linh hồn, hóa hư!

Trong nháy mắt khi thần niệm của quốc sư vang lên, linh hồn của Vương Lâm bị hắn phát hiện liền lập tức tan thành mây khói, không còn tồn tại nữa.

- Hả. sao lại yếu ớt như vậy, ngay cả trí nhớ cũng không được bảo tồn lại... hắn là kim quang truyền thừa của Tiên Tổ quá mức bá đạo, cho nên linh hồn của Vương Lâm mới suy yếu tới cực hạn rồi, vừa chạm vào một cái liền không còn linh hồn nữa.

Thân thể Vương Lâm lúc này đã giống như người chết rồi. Thần thức của quốc sư liền khuếch tán ra, trong kim quang liền điều khiển thân hình Vương Lâm.

Trong nháy mắt khi hắn khống chế thân thể Vương Lâm, chỉ thấy toàn thân Vương Lâm liền tỏa ra kim quang vô tận, hai mắt mở bừng ra. Trong hai mắt hắn kim quang giống như bùng lên, cuồn cuộn tỏa ra!

Chẳng qua giờ phút này Vương Lâm đã không còn ý thức bản thân mà chỉ còn ý thức thuộc về quốc sư!

Thành công rồi! Vương Lâm này giảo hoạt đa đoan, vẫn luôn nghi ngờ lão phu, không hề phối hợp chút nào. Nhưng lúc này dưới lực lượng truyền thừa của Tiên Tổ, hắn vẫn bị lão phu chiếm thân thể như trước!

Thân thể này rất mạnh, có thể luyện hóa càng nhiều lực lượng Hương Hỏa hơn!

Sau khi đoạt xá thân hình Vương Lâm, quốc sư mở bừng đôi mắt, trong mắt hiện lên vẻ kích động, bỗng nhiên nắm tay.

Đáng tiếc còn chưa đạt được truyền thừa đầy đủ. Nhưng đây chỉ là bước đầu trong kế hoạch của ta. Bước thứ hai một khi thành công thì tộc nhân của ta có thể thoát khỏi giam cầm của Tiên Tổ, khôi phục được tự do!

Ta vì ngày này đã đợi rất lâu rồi. Chuyện thế gian này không gì có thể so với tự do, càng có thể vì nó mà nổ lực bằng mọi giá!

Vì tộc nhân của ta, ta dù hình thần câu diệt cũng cam tâm tình nguyện!

Quốc sư chiếm cứ thân hình Vương Lâm, hai mắt lộ vẻ kích động, đồng thời lộ vẻ buồn bã. Trước mắt hắn giống như hiện lên cảnh tượng năm xưa. đám tộc nhân mới ra đời đã chịu vận mệnh an bài cả đời.

- Vương Lâm... Đừng trách ta...

Quốc sư than nhẹ, nhưng sau đó ánh mắt lại lóe lên, lộ vẻ quyết đoán. Hắn không chọn đi ra khỏi mắt phải của Tiên Tổ mà hai tay giơ lên bắt quyết, lập tức kim quang lan ra từ cơ thể liền phát sinh biến hóa kịch liệt!

Chỉ thấy bên ngoài cơ thể hắn lúc này kim quang tỏa ra gấp chục, gấp trăm, vạn lần, điên cuồng khuếch tán ra. Loại khuếch tán này giống như thiêu đốt, khiến tu vi Tiên Tổ trong thân thể Vương Lâm lúc này toàn bộ bộc phát ra bên ngoài!

Kim quang bạo phát ra gấp vạn lần, thân thể Vương Lâm giống như một mặt trời tỏa sáng ngập trời, hầu như chiếu rọi toàn bộ thế giới trong mắt phải Tiên Tổ, khiến bốn phía rõ ràng, không còn là đêm đen nữa!

Ánh sáng cực điểm cũng từ trong mắt phải đầu lâu Tiên Tổ lơ lửng trên bầu trời cấm cung tỏa ra trong một phạm vi lớn, bao phủ cấm cung dưới kim quang!

Giờ phút này cái đầu này tỏa ra ánh sáng sáng cuồn cuộn từ mắt phải, thoạt nhìn mà giật mình, giống như sống lại vậy!

- Mắt trái!

Quốc sư chiếm cứ thân thể Vương Lâm trong mắt phải lập tức giơ hai tay bắt quyết, trong tiếng gầm nhẹ liền phát ra hàng loạt chú ngữ.

Trong khi chú ngữ này truyền ra, mắt trái đầu lâu của Tiên Tổ bỗng nhiên mở ra. Mắt trái này mở đục, lộ vẻ tĩnh mịch, hoàn toàn bất đồng với mắt phải đang tỏa ra kim quang chói mắt!

Trong nháy mắt khi mắt trái của Tiên Tổ mở ra, một luồng lực hút lớn đột nhiên xuất hiện, truyền thẳng về phía lỗ thủng trên bầu trời.

Cùng lúc đó. lập tức có tiếng răng rắc truyền tới. Chỉ thấy bên ngoài lỗ thủng trên bầu trời, bên ngoài ao máu trong Địa Cung đã sụp đổ. người điên đang bị khóa bởi chín sợi xích sắt trên tế đàn. Xích sắt lúc này dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà chìm xuống, giống như bị lực hút này kéo tới, muốn vọt về chỗ sụp đổ trong ao máu!

Tiếng răng rắc kia chính là tiếng xích sắt bị kéo tới cực hạn, thẳng tắp ra, giống như sắp không thể thừa nhận được nữa, tạo thành tiếng động này!

Trên thực tế thì luồng lực hút này cũng không phải là hút xích sắt mà lại hút người điên trong xích sắt. Thân thể người điên bị kéo đi, lao thẳng tới vị trí sụp đổ của ao máu, khi khoảng cách chỉ còn không tới mấy mươi trượng thì chiều dài xích sắt không đủ. sững lại một cái. Dưới lực hút này, xích sắt vừa rồi Vương Lâm khó phá hủy nổi lập tức ầm ầm vài tiếng liền đứt mất ba sợi!

Còn sáu sợi nữa thì cũng chỉ duy trì được thêm một chớp mắt liền đứt đoạn!

Sau khi xích sắt đứt ra, thân thể người điên lập tức bị lực hút lớn lao kia hút vào trong lỗ hổng ở ao máu, khi xuất hiện đã là ở lỗ thủng trên bầu trời cấm cung, hóa thành một đạo cầu vồng tỏa kim quang, lao thẳng vào mắt trái của Tiên Tổ!

Trong phút chốc, thân thể người điên đã tới gần, bị mắt trái Tiên Tổ cắn nuốt giống như Vương Lâm vừa rồi, hoàn toàn biến mất!

Đúng lúc này thì trong mắt trái của Tiên Tổ, thân ảnh người điên biến ảo ra, trong cơ thể tỏa ra kim quang chói mắt, lộ ra ngoài mắt trái, lan tỏa ra bốn phía. Do vậy nhìn lại lúc này hai mắt Tiên Tổ đều mở ra, kim quang tràn ngập đất trời, giống như sống lại thật vậy!

- Tiên Tổ khai khâu! Giải phong ấn toàn bộ Điệu Vong Tộc!

Trong mắt phải của Tiên Tổ, quốc sư đang chiếm thân thể Vương Lâm giờ phút này kích động gào thét. Nhưng hắn lại không chú ý tới Thiên Nghịch Châu đang ấn trong một vị trí của cơ thể Vương Lâm, trong đó đang có linh hồn hắn lạnh lùng nhìn tất cả mọi việc.

Lời nói của quốc sư vang lên, chỉ thấy đầu lâu của Tiên Tổ trong khi hai mắt lóe lên, cái miệng vẫn luôn đóng chặt lúc này chậm rãi mở ra. phát ra tiếng nói hỗn tạp. Tiếng nói này nghe kỹ đúng là tiếng của quốc sư!

- Giải...phong...ấn...

Giọng nói này ầm vang, chậm rãi truyền ra.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1991: Sự tự tin của Tiên Hoàng!

Việc này vốn là kế hoạch của hắn! Theo như lời hắn nói trước đây, cần ta nhận được truyền thừa tu vi của Tiên Tổ, sau đó trở thành Tiên Tổ đời thứ hai, nhờ đó giải khai phong ấn cho toàn tộc hắn.

Việc này ta vốn không tin, cho nên sau khi bị mắt phải kia nuốt vào, ta không hề phản kháng, mà dung nhập linh hồn vào trong Thiên Nghịch, giả vờ như hồn đã bị hủy diệt mà giấu giếm được, chính là vì muốn xem người này rốt cuộc là có kế hoạch gì, thì ra là như vậy!

Vương Lâm đã nhìn thấy hết toàn bộ, trong lòng đối với quốc sư đã chiếm được thân thể mình đã có một chút kính nể.

Lấy thân thể của ta sau khi được truyền thừa một chút tu vi của Tiên Tổ, còn gia cố thêm thân thể của người điên, lấy thân thể của hai người bọn họ hóa thành hai mắt của Tiên Tổ, khiến cho đầu của Tiên Tổ thoạt nhìn như có sức sống, không giống như là người chết. Dù sao đây cũng là sức mạnh của bản thân Tiên Tổ, sau khi phối hợp với thứ ở trong mắt phải, không biết dùng phương pháp gì mà khiến cho đầu của Tiên Tổ mở miệng nói ra những lời như vậy!

Với phương thức này có thể giải khai một cách hoàn mỹ phong ấn của toàn tộc hắn! Dù sao loại phong ấn này cũng là một loại cấm chế, thuộc về một loại được pháp tắc thừa nhận, cho nên muốn cởi bỏ trên thực tế phải lừa gạt được pháp tắc! Dù sao pháp tắc cũng giống như là vật chết, tuân theo quy củ, những hành động của quốc sư này thật sự là có khả năng thành công!

Phương thức giải khai phong ấn quỷ dị này Vương Lâm chưa từng nghĩ tới, lúc này tận mắt nhìn thấy không khỏi kính nể tư duy kỳ diệu của đối phương.

- Chỉ là người này thật sự là quốc sư sao?

Trong lúc Vương Lâm trầm ngâm, đầu của Tiên Tổ chuẩn bị kết thúc lời nói.

- Điệu… Vong…

Đôi mắt trên đầu của Tiên Tổ kia tràn ngập kim quang, lời nói trong miệng của quốc sư kia chính là thanh âm của quốc sư. Trong lúc hắn chậm rãi nói ra, đúng lúc một chữ cuối cùng sắp ra khỏi miệng, liền có kinh biến phát sinh!

Một tiếng cười dài từ trong lỗ thủng trên không trung bỗng nhiên truyền ra. Cùng lúc đó, một giọt máu màu vàng nhanh chóng từ bên trong không trung gào thét hiện lên, ngay khi một chữ cuối cùng sắp sửa được đầu của Tiên Tổ nói ra, giọt máu màu vàng này bỗng nhiên rơi lên trên mi tâm cái đầu của Tiên Tổ!

Khi giọt máu tươi kia rơi xuống, đầu của Tiên Tổ bỗng nhiên chấn động. Chỉ thấy giọt máu màu vàng kia nhanh chóng tràn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cái đầu của Tiên Tổ. Cái miệng đang mở ra lập tức bị giọt máu màu vàng này lóe lên bao trùm, đem một chữ cuối cùng kia chặn đứng lại!

Quốc sư đang chiếm cứ thân thể Vương Lâm lúc này mở mạnh hai mắt, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ tới cực hạn. Thân thể hắn nhoáng lên một cái lao ra khỏi mắt phải của Tiên Tổ này, nhưng trong tiếng ầm vang, bị giọt máu tươi màu vàng bao trùm, không thể thoát ra! Lúc này cái đầu của Tiên Tổ đã hoàn toàn biến đổi, toàn bộ tản mát ra ánh sáng màu vàng, giống như là một cái đầu tượng do chất lòng màu vàng tạo thành!

- Liên Đạo Chân!

Quôc sư rống lên!

Tiếng cười dài vang vọng không trung của Tiên Hoàng từ trong lỗ thủng vọng ra. Tiên Hoàng từng bước bước ra, trực tiếp đứng trên đinh đầu của Tiên Tổ!

Cùng lúc đó, Song Tử Đại Thiên Tôn cũng từ trong lỗ thủng đuổi theo. Hai tiểu cô nương này sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng thần sắc lại cực kỳ ngưng trọng. Sau khi xuất hiện, hai nàng đảo ảnh mắt, lập tức ngưng tụ lại cái đầu ở dưới chân của Tiên Hoàng, đồng tử trong mắt bỗng nhiên co rút lại.

Quốc sư, mưu kế của ngươi thật là thâm sâu! Ngươi đã biết ngay từ đầu Đạo Phi vốn là thân thể Phản Tổ được chuẩn bị, vì thế dĩ nhiên Phản Tổ đại pháp lấy thân thể của Đạo Phi làm chủ. Ngươi cũng biết Minh Đạo Tôn kia chẳng qua chỉ là một thế thân để cho Đạo Phi cuối cùng có thể nhận được truyền thừa thành công mà thôi! Theo suy nghĩ của ngươi, sự tồn tại của Minh Đạo Tôn chính là để triệt tiêu sự gian nan của truyền thừa, vì đạo mà Minh Đạo Tôn cao ngạo đến cực điểm, cho nên ngươi mới dùng lời lẽ khiến cho ta dẫn Vương Lâm tới đây, khiến cho Minh Đạo Tôn điên cuồng, tiếp đó còn giúp cho hắn duy trì sự điên cuồng này một lúc. Hắn càng kiên trì được lâu thì Đạo Phi lại càng nắm chắc được thành công, cho nên ngươi mới làm cho ta đưa Vương Lâm này tới nơi

này. Kế hoạch này khiến cho ngươi rất tâm đắc, ngươi ẩn giấu kế hoạch của ngươi, tưởng rằng thật sự có thể giấu được ta sao!

Tiên Hoàng mỉm cười, nhưng thần sắc hắn lại lộ ra một vẻ hãnh diện, trong hai mắt hắn còn có một vẻ cơ trí, như thể tất cả mọi chuyện trong thiên hạ đều không thoát ra khỏi ánh mắt hắn!

- Năm đó đầu tiên là ngươi muốn ta giết chết Vương Lâm, thật sự là đã nhìn thấu tính cách của ta, ngươi càng muốn ta giết hắn, ta hết lần này đến lần khác hoài nghi, sẽ không giết sao? Ngươi cho rằng ta không biết Vương Lâm chính là người mà ngươi đang cự kỳ khao khát đoạt xá sao! Nhưng ta vẫn không giết hắn, mà còn chuẩn bị giùm cho ngươi!

Tiên Hoàng mỉm cười, cúi đầu nhìn xuống cái đầu của Tiên Tổ ở phía dưới, trong lời nói của hắn tràn ngập sự tự tin! Đây là sự tự tin khi tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay!

Bởi vì ta có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ, ta còn đem Vương Lâm này đúng theo kế hoạch của ngươi từng bước một chậm rãi đưa tới Tổ Thành này, đưa tới hoàng cung này!

- Ta muốn xem quốc sư ngươi có thể cười như thế nào!

Ngươi muốn chuyển truyền thừa của Minh Đạo Tôn lên người Vương Lâm, còn muốn đoạt xá thân thể Vương Lâm, vì thế điều khiền hắn đi tới

nơi này, trở thành mắt phải trên đầu của Tiên Tổ.

- Ngươi còn tính ra Vương Lâm sẽ cứu Đạo Phi, nhất định sẽ tìm Song Tử Đại Thiên Tôn nhờ trợ giúp, có thể ngăn cản bước chân của ta, lại thêm ta đã đem giam cầm Đạo Phi ở trong địa cung, có cơ hội triển khai Phản Tổ đại pháp, đem Đạo Phi hóa thành mắt trái!

- Tiếp đó ngươi dùng thuật đặc biệt của Điệu Vong Tộc khiến cho Tiên Tổ mở miệng, muốn gờ bỏ phong ấn của tộc ngươi. Tất cả chuyện này, quả thật ngươi tưởng rằng ta sẽ không biết sao?

Tiên Hoàng cười ha hả.

Song Tử Đại Thiên Tôn ở trên không trung thần sắc ngưng trọng, không khinh cử vọng động, mà nhìn chằm chằm cái đầu của Tiên Tổ kia. Hai tiểu cô nương này trong lòng xuất hiện sự kiêng kị hiếm thấy!

Cũng không phải chỉ có một chút, mà là một sự kiêng kị rất sâu! Bên trong mắt phải trên cái đầu của Tiên Tổ, sắc mặt quốc sư đã chiếm lấy thân thể Vương Lâm tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin! Hắn không hề tính ra chuyện này, tất cả mọi chuyện Tiên Hoàng đều rõ như lòng bàn tay! Nhưng ở trong cơ thể hắn, Vương Lâm đang nấp ở bên cạnh Thiên Nghịch Châu cũng vô cùng bình tĩnh. Nếu hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể chiếm lại cơ thể, nhưng hắn lại chưa làm vậy.

Chuyện này sẽ không đơn giản như vậy Người này nhìn thì như quốc sư, nhưng hắn thật sự là quốc sư sao. Nếu hắn không phải, thì chuyện này rốt cuộc là như thế nào, rất thú vị.

Linh hồn Vương Lâm tiếp tục ẩn nấp, không khinh cử vọng động, hắn còn muốn xem tiếp. Trên đầu của Tiên Tổ, Tiên Hoàng mỉm cười hãnh diện.

Quốc sư à, toàn bộ kế hoạch của ngươi ta đã nhìn thấu rồi, nhưng kế hoạch của ta ngươi cho rằng ngươi đã biết được rồi sao. Ngươi tưởng rằng ta thật sự muốn Đạo Phi nhận truyền thừa sức mạnh của Tiên Tổ sao? Ngươi tưởng rằng ta để cho Vương Lâm tới địa cung này chỉ để kích thích Minh Đạo Tôn, khiến cho hắn duy trì được một chút thời gian sao?

Bây giờ ta nói cho ngươi biết, ngươi sai rồi! Toàn bộ phán đoán của ngươi đều sai hoàn toàn rồi! Kế hoạch của ta trong thiên địa này không ai có thể nhìn thấu được, ngươi không được. Vương Lâm cũng không, bất cứ một Đại Thiên Tôn nào cũng đều không thấy được! Kế hoạch của ta chính là cái đầu của Tiên Tổ này! Cái đầu này tử vong đã nhiều năm, không thể sống lại được, chỉ có thể ở nơi này hóa thành ngọn núi trấn áp linh hồn trong bảy mươi hai châu của Tiên Tộc ta!

Nhưng nó lại là vật mạnh nhất của Tiên Tộc ta, cũng có thể nói là một Pháp Bảo hùng mạnh nhất, còn có thể khiến cho ta trong lúc nguy cấp có thể hoàn toàn kế thừa tu vi của Tiên Tổ!

Là kế thừa, chứ không phải là truyền thừa!

Nhưng Tiên Tổ đã chết, hắn như đã bị người ta ngũ mã phân thây, xé thành từng mảnh, không ai biết là ai đã giết chết hắn, đến này cũng chỉ tìm được một cái đầu này, một cái đầu đã tử vong.

Ta đã suy nghĩ rất lâu, thủy chung không thể khiến cho cái đầu này tỉnh lại, nhưng ở trên người ngươi ta lại nhìn thấy được hi vọng. Quả nhiên ngươi đã không làm cho ta thất vọng, năm đó ta chỉ cần đưa ra cho ngươi một gợi ý, quả nhiên ngươi đã theo gợi ý của ta mà nghĩ ra biện pháp khiến cho cái đầu này tỉnh lại! Tốt, tốt lắm!

Tiên Hoàng cười to, giơ chân phải lên, đạp lên cái đầu bên dưới. Lập tức cái đầu của Tiên Tổ này tản mát ra kim quang vạn trượng, bao phủ Tiên Hoàng vào bên trong!

Có vật này, bổn hoàng sẽ là Đại Thiên Tôn mạnh nhất! Song Tử, ngươi có dám đánh với bổn hoàng một trận nữa không!

Tiên Hoàng ngẩng đầu. lộ ra một sự tự tin rất lớn. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, bất ngờ theo cái đầu Tiên Tổ ở dưới chân lao thẳng tới Song Tử.

Song Tử Đại Thiên Tôn, hai tiểu cô nương kia cắn răng, lập tức ở phía sau lưng hai nàng có một mặt trời màu tím hiện ra. Mặt trời màu tím kia

tản mát ra từ quang, hình thành hai kiếm ảnh màu tím, lao thẳng tới Tiên Hoàng.

Trong khi tới gần, hai kiếm ảnh này dung hợp với nhau, hóa thành một đạo kiếm quang, trong nháy mắt đã lao tới. Nhưng ngay khi nó tới gần, chỉ thấy Tiên Hoàng kia giơ tay phải lên, vung lên bầu trời, lập tức cái đầu của Tiên Tổ ở dưới chân hắn trong mắt tỏa ra kim quang bao phủ ngợp trời, giống như là tạo nên một ánh mắt thực chất, trực tiếp nhìn về phía kiếm quang màu tím do Song Tử Đại Thiên Tôn biến hóa ra kia!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, chỉ thấy kiếm quang màu tím kia ngay khi đụng vào kim quang trong mắt của Tiên Tổ phát ra, lập tức sụp đô, hóa thành vô số mảnh tứ tán, còn hình thành một gợn sóng lan ra, khiến cho Song Tử Đại Thiên Tôn không ngừng phải lùi lại phía sau.

Tiên Hoàng kia mỉm cười, trong khi hai mắt của cái đầu Tiên Tổ lóe lên kim quang, hắn giơ tay phải túm vào hư không, lập tức một con phi điểu màu vàng xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Hắn vung tay về phía trước, phi điểu này giang rộng cánh, lao thẳng tới Song Tử Đại Thiên Tôn.

Song Tử Đại Thiên Tôn kia trong lúc lùi về phía sau, hai tiểu cô nương này thần sắc ngưng trọng, nhìn thoáng lẫn nhau, không nghĩ ngợi lập tức bay lên, dung hợp với vầng tử dương kia. Hai thân thể giống như là hai làn khói, không ngờ ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp! Nữ tử này toàn thân mặc áo trắng, hai mắt lóe lên sát khí, ngay khi hiện thân liền giơ tay lên, lập tức thiên địa biến thành màu tím!

Giao Vương Lâm ra đây, bổn tôn sẽ lập tức rời khỏi, không quan tâm nơi đây xảy ra chuyện gì, nếu không phá nát Tổ Thành!

Bên trong cấm cung này tràn ngập sắc tím, ở bên trong địa cung phía trên cũng trong khoảnh khắc này lóe lên tử quang. Thậm chí ở bên ngoài hoàng cung tại Tổ Thành, trên bầu trời của Tiên Cương đại lục, màu tím kia cũng bao phủ từng tấc đất, từng căn nhà, đem toàn bộ Tổ Thành hoàn toàn bao phủ!

Cùng lúc đó, trên bầu trời của Tiên Cương đại lục, một thiên thạch màu tím khổng lồ có thể so với một nửa Tổ Thành xuất hiện ở trên bầu trời, dần dần hạ xuống, tản mát ra uy áp kinh người, khiến cho Tổ Thành ầm ầm chấn động, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt. Vô số tu sĩ hoảng sợ dùng đủ loại phương pháp vội vàng bỏ chạy. Thần sắc Tiên Hoàng ngưng lại, nhìn chằm chằm Song Tử Đại Thiên Tôn sau khi hợp thể kia, cái đầu Tiên Tổ ở bên dưới thân thể Tiên Hoàng lập tức lóe lên kim quang vạn trượng, giống như là đối kháng với tử quang kia. Kim quang này là sức mạnh thuộc về Tiên Tổ, tử quang kia ở trên mặt đất giãy giụa chậm rãi lùi lại.

Nếu trước kia khi cái đầu của Tiên Tổ chưa mở hai mắt, ta sẽ không thể điều khiển được, thì Tử Lâm Tín Thuật, thuật mạnh nhất của Song Tử ngươi có lẽ có thể khiến cho bổn hoàng phải thỏa hiệp Nhưng hiện giờ, chỉ là một Tử Lâm Tín Thuật, cũng không đủ!

Thần sắc của Tiên Hoàng lại lộ ra một sự tự tin vô cùng. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một thanh âm già nua bỗng nhiên vang vọng trong cấm cung.

- Vậy nếu có thêm lão phu thì có đủ không!

Theo thanh âm này vang vọng, chỉ thấy từ bên trong lỗ thủng trên bầu trời, Cửu Đế Đại Thiên Tôn bước ra. Ở phía sau hắn, Hải Tử Thiên Tôn sắc mặt tái nhợt đi theo.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1992: Năm Đại Thiên Tôn!

Cửu Đế Đại Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện không khiến Tiên Hoàng ngạc nhiên chút nào. Ánh mắt hắn lóe lên, thần sắc vẫn tự tin như trước, đứng trên đầu lâu của Tiên Tổ, ngẩng đầu nhìn Cửu Đế Đại Thiên Tôn đang bước ra.

- Cửu Đế, ngươi quả nhiên tới rồi!

Tiên Hoàng mỉm cười.

Thần sắc Cửu Đế Đại Thiên Tôn ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Tiên Hoàng, ánh mắt rơi lên đầu lâu Tiên Tổ dưới thân đối phương, ánh mắt lộ ra một chút phức tạp.

Đầu lâu của Tiên Tổ...năm đó lão phu từng theo dưới trướng Tiên Tổ, lúc này đã qua ngàn... Liên Đạo Chân, lão phu đã trải qua mấy đời Tiên Hoàng, đời này của ngươi là có hùng tài đảm lược nhất!

Lợi dụng khát vọng của quốc sư đạt được quyền điều khiền đầu lâu Tiên Tổ. Nếu cho ngươi đủ thời gian, đợi ngươi hoàn toàn hấp thu đầu lâu Tiên Tổ rồi, dung nhập vào cơ thể, hóa thành đầu của bản thân ngươi, lúc ấy ngươi thật sự có thể trở thành Đại Thiên Tôn đệ nhất của Tiên Tộc ta! Nhưng lúc này ngươi lại không có cơ hội đó!

Giọng nói của Cửu Đế Đại Thiên Tôn lộ vẻ tang thương, vừa nói vừa bước từng bước về phía Tiên Hoàng. Mấy bước chân hạ xuống, nữ tử do Song Tử Đại Thiên Tôn dung hợp kia ánh mắt cũng lóe lên, cất bước đi về phía Tiên Hoàng! Ba vị Đại Thiên Tôn triển khai một trận đánh trong cấm cung này! Đối mặt với Cửu Đế Đại Thiên Tôn và Song Tử Đại Thiên Tôn, thần sắc Tiên Hoàng vẫn tự tin như trước, trong nháy mắt khi hai người đối phương đi tới liền hướng về phía đầu lâu Tiên Tổ ở phía dưới vỗ một cái.

- Bát Cực Đạo, Cực Hỏa Đạo!

Một động tác này khiến toàn thân Tiên Hoàng lóe lên kim quang, đầu lâu Tiên Tô dưới thân hắn lan tỏa ra kim quang chói mắt, khiến màu tím trong thiên không bị xua tan trong phạm vi lớn. Đồng thời đầu lâu của Tiên Tổ lại mở miệng, phát ra giọng nói của Tiên Hoàng:

- Bát... Cực... Đạo... Tiên... Hỏa... Đạo!

Lời nói dù đứt quãng nhưng vẫn nói ra đầy đủ. Trong nháy mắt khi nói xong, chỉ thấy có chín vòng khói xanh lớn cờ một trượng đột nhiên xuất hiện, vờn quanh bên ngoài đầu lâu Tiên Tổ, chuyển động chín vòng rồi lao thẳng về phía Song Tử Đại Thiên Tôn và Cửu Đế Đại Thiên Tôn.

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa truyền khắp cấm cung. Thân thể Vương Lâm ẩn trong cơ thể thông qua hai mắt của thân thể, thông qua mắt phải của Tiên Tổ, trong khi quốc sư đang rung động không phát hiện ra, nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện.

Đối với biến hóa bất thình lình này, Vương Lâm không dám coi thường mà hành động! Hắn còn đang chờ! Hắn vẫn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài. Cửu Đế Đại Thiên Tôn xuất hiện có lẽ sẽ khiến biến hóa mới xảy ra. Vương Lâm trước khi còn chưa hoàn toàn hiểu rõ thì hắn tuyệt đối không đi ra! Tiếng ầm vang truyền ra, chỉ thấy sắc mặt Song Tử Đại Thiên Tôn tái nhợt, màu tím bao phủ bên ngoài thân, lui lại mấy bước. Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng lui lại phía sau, thần sắc ngưng trọng. Hai người vừa giống như không phải đối mặt với Tiên Hoàng mà là đối đầu với Tiên Tổ vậy! Là Tiên Tổ triển khai thần thông cho nên một kích liên thủ của hai người vẫn bị bức lui!

- Không phải là lực lượng đầy đủ của Tiên Tổ, chỉ chừng một thành mà thôi!

Ánh mắt Cửu Đế lóe lên, lập tức nói. Trong khi hắn mở miệng, cơ thể truyền ra những tiếng bùng bùng. Chỉ thấy dáng vẻ già nua của hắn dùng

tốc độ mắt thường có thể trông thấy bỗng nhiên thay đổi, trong nháy mắt liền hóa thành một nam tử trung niên.

Tướng mạo hắn cực kỳ anh võ, cũng lộ ra một khí tức bá đạo như của bậc đế vương! Cửu Đế Đại Thiên Tôn vẫn luôn bảo trì dung mạo già nua, chỉ có khi tu vi triển khai trên diện rộng thì tướng mạo mới biến hóa như vậy.

Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên Liên Đạo Chân ta được nhìn bộ dáng thế này của ngươi. Nhưng dù là như vậy các ngươi cũng không phải đối thủ của ta đâu!

Tiên Hoàng mỉm cười, đơn giản khoanh chân ngồi trên đầu lâu của Tiên Tổ, hai tay vung lên, đặt lên thiên linh của cái đầu lâu nọ.

- Lấy máu của ta dẫn về linh hồn Tiên Tổ!

Tiên Hoàng cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong tích tắc khi máu tươi phun ra, lập tức đầu lâu của Tiên Tổ chấn động mành liệt, kim quang ngập trời bùng lên, ngưng tụ bên ngoài thân thể Tiên Hoàng. Mắt thường có thể nhìn thấy một hư ảnh khổng lồ màu vàng kim biến ảo ra trong cấm cung này. Thân ảnh này mặc hoàng bào, chính là Tiên Tổ! Đầu lâu là thật, thân thể là hư. Giờ phút này kim quang trong hai mắt lóe lên, tay phải hắn giơ lên chụp vào hư không một cái.

Bất ngờ một thanh kiếm màu vàng biến ảo ra, bị hư ảnh Tiên Tổ nắm trong tay. Tiên Cực Kiếm! Trong nháy mắt khi thanh kiếm này xuất hiện, Vương Lâm trong mắt phải của đầu lâu của Tiên Tổ lập tức cảm nhận được một sự kêu gọi rất sâu.

- Năm đó dưới một kiếm của Tiên Tổ, rất nhiều sinh linh thiên ngoại đều phải hình thần câu diệt, chỉ có những kẻ khá có tư cách mới được phong ấn thành châu lục. Hôm nay hai người các ngươi mạo phạm tiên uy, một kiếm này chém xuống còn không lui ra ngay!

Giọng nói của Tiên Hoàng vang vọng trong thiên địa. Thanh đại kiếm màu vàng kim kia giơ lên, bỗng nhiên hung hăng chém về phía Song Tử và Cửu Đế.

Một kiếm vô thanh vô tức nhưng trong khoảnh khắc này thiên địa lại biến sắc. Không gian của cấm cung này trong một nhát chém này cũng sụp đổ giống như bị chém thành hai vậy. Một kiếm hạ xuống khiến sắc mặt Cửu Đế đại biến, hai tay bắt quyết, lập tức bên ngoài thân thể biến ảo ra một vầng mặt trời màu trắng, treo cao giống như vầng mặt trời màu tím kia, cùng phát ra ánh sáng chói mắt. Chỉ thấy một con bạch lang gầm thét từ trong mặt trời màu trắng biến ảo ra, ngửa mặt hướng về phía thanh kiếm màu vàng kim đang chém tới gầm rống! Cùng lúc đó Song Tử Đại Thiên Tôn cũng bắt quyết, màu tím tràn ngập đất trời, bất ngờ hình thành một vùng trúc màu tím. Tử trúc này trong nháy mắt liền mọc lên, chớp mắt đã bao phủ cả đất trời, tạo thành một rừng trúc, giống như vạn kiếm đồng thời đâm tới, đối đầu với đại kiếm màu vàng kim đang từ trên trời giáng xuống kia.

- Đạo Nhất, Võ Phong, hai người các ngươi giờ vẫn còn bất động thì còn đợi tới khi nào!

Cửu Đế rống to, trong nháy mắt khi bạch lang lao tới, chỉ thấy phía hai bên Tiên Hoàng bất ngờ xuất hiện kịch biến.

Vạn vật trong thiên địa bên trái Tiên Hoàng bất động. Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cất bước đi ra. Thần sắc cực kỳ ngưng trọng, tay phải giơ lên, một chỉ điểm về phía Tiên Hoàng. Một chỉ này nhìn như tầm thường nhưng lại đại biểu cho đạo của Đạo Nhất Đại Thiên Tôn! Đạo của hắn là vạn vật hóa nhất, một chỉ xuất ra ẩn chứa lực lượng đinh điểm toàn thân!

Phong vân phía bên phải Tiên Hoàng biến sắc, tiếng ầm vang truyền ra, giống như trời long đất lở vậy. Võ Phong Đại Thiên Tôn đầu trọc bước ra, trong nháy mắt xuất hiện liền không chút do dự nắm quyền tay phải, một quyền đánh thẳng về phía Tiên Hoàng.

Võ Phong Đại Thiên Tôn năm đó từng xông qua tầng thứ mười chín Thiên Tôn Niết. Hắn cầu võ đạo, dùng võ nhập đạo, giờ phút này một quyền đánh ra ảnh chứa toàn bộ lực lượng của hắn. cũng ân chứa cảm ngộ thiên địa của hắn, ẩn chứa tín niệm đinh phong của hắn!

Tứ Đại Thiên Tôn đồng thời ra tay!

Vương Lâm ở trong mắt phải của Tiên Tổ nhìn rõ ràng mọi chuyện, linh hồn chấn động. Hắn thật không thể ngờ nổi hành trình tới địa cung lần này lại có biến hóa như vậy. Đạo Nhất, Võ Phong không ngờ lại hiện thân ở bên cạnh hắn. Trong chớp mắt khi hai người xuất hiện, Vương Lâm hiểu rõ rằng biến hóa tại địa cung này giống như một ván cờ, còn mình là một quân cỞ trong đó, thậm chí cả mấy Đại Thiên Tôn đều là quân cờ. Người đánh cờ lần này một bên là Tiên Hoàng, còn một bên khác không biết là ai! Kim kiếm giáng xuống đối kháng với bốn người Song Tử, Cửu Đế. Đạo Nhất, Võ Phong, bộc phát ra tiếng ầm ầm kinh thiên động địa.

Trong tiếng ầm vang này, thân thể Đạo Nhất run lên, bị cuốn lại phía sau. Võ Phong nọ sắc mặt cũng tái nhợt, thân thể truyền ra những tiếng bùng bùng, thân thể cũng đồng thời lùi lại.

Tu vi hai người Song Tử, Cửu Đế cao hơn Đạo Nhất và Võ Phong nhưng dưới kim kiếm này cũng vẫn phải lui lại như trước. Chẳng qua bốn người dù thối lui nhưng lực lượng đánh ra cũng không bình thường. Thế gian này ngoài vị Đại Thiên Tôn cường đại nhất ở Cổ Tộc kia thì bất cứ Đại Thiên Tôn nào cũng không thể đối kháng với lực lượng của bốn người khác!

Càng không cần nói tới đại kiếm màu vàng kim này chỉ là hư ảo, chỉ ẩn chứa một thành lực lượng của Tiên Tổ. Trong tiếng ầm vang, đại kiếm màu vàng sụp đổ, hóa thành mảnh nhỏ bị cuốn đi, gào thét lao về bốn phía quanh hư ảnh Tiên Tổ, rơi lên mặt đất.

Cùng lúc đó, thân ảnh hư ảo của Tiên Tổ cũng tiêu tán theo, chỉ có cái đầu lâu chân thật đang lơ lửng trong không trung. Thân thể Tiên Hoàng ở bên trên đó lúc này chấn động, khóe miệng tràn máu tươi, ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm vào Đạo Nhất và Võ Phong!

- Nếu lão phu xuất hiện còn chưa đủ, vậy thêm Đạo Nhất và Võ Phong không biết Tiên Hoàng ngươi đã cho là đủ hay chưa?

Cửu Đế nhìn Tiên Hoàng, lạnh lùng nói.

- Bốn người các ngươi rốt cục muốn ta làm gì!

Thần sắc Tiên Hoàng âm trầm, chậm rãi nói.

- Thả Vương Lâm ra! Bổn tôn sẽ rời đi!

Mục đích của Song Tử Đại Thiên Tôn rất rõ ràng, nhìn chằm chằm vào Tiên Hoàng, bình tĩnh mở miệng nói.

- Lão phu hi vọng Tiên Hoàng phong ấn đầu lâu của Tiên Tổ một lần nữa. Đầu lâu này trấn áp linh hồn bảy mươi hai châu của Tiên Tộc, sự tình trọng đại, không phải là vật Tiên Hoàng có thể lấy đi!

Ánh mắt Cửu Đế đảo qua đầu lâu của Tiên Tổ, chậm rãi nói.

- Ý muốn của bổn tôn cũng như của Cửu Đế! Tiên Hoàng, bảo trì thế cục năm Đại Thiên Tôn chúng ta là tốt rồi, không cần phải phân tranh một lần nữa!

Thần sắc Đạo Nhất âm trầm, nhìn đầu lâu của Tiên Tổ dưới thân Tiên Hoàng, trong lòng hơi kiêng kị.

- Võ mỗ cũng có ý này!

Võ Phong trầm mặc một chút, lập tức nói.

Tiên Hoàng cười ha hả, tiếng cười cực kỳ lạnh lùng, hai tay phất lên. Trong khi Đạo Nhất và Võ Phong biến sắc, hai tay Tiên Hoàng đặt mạnh lên ngực, phun ra một ngụm máu tươi màu vàng, hai mắt tràn ngập kim quang, mở miệng cũng thấy có kim quang lan tỏa ra. Thậm chí ở hai tai hắn, hai mũi, toàn bộ thất khiếu đều tỏa ra kim quang vô tận.

Kim quang này bỗng nhiên lan tỏa ra bốn phía, hình thành một cơn sóng màu vàng kim khiến đám người Cửu Đế biến sắc, không tự chủ được mà lui lại phía sau. Trong khi bọn họ lui lại, thần sắc Tiên Hoàng dữ tợn bước tới từng bước. Hắn tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cơ hội này mà thỏa hiệp. Hắn thà bộc phát tất cả lực lượng của đầu lâu Tiên Tổ, khiến cho đám người này trong thời gian ngắn không thể tới gần, mạnh mẽ hấp

thu lực lượng của đầu lâu Tiên Tổ. Nếu thành công thì đối mặt với bốn Đại Thiên Tôn hắn cũng chẳng kiêng kị chút nào. Kim quang bộc phát ra, thân thể Tiên Hoàng uốn lượn, hai tay đặt lên đầu lâu Tiên Hoàng, hút mạnh một cái. Nhưng không có bất cứ kim quang nào bị hút vào. Giống như trong đầu lâu của Tiên Tổ có một lực lượng giam cầm, khiến Tiên Hoàng không thể dung hợp được.

Là phong ấn của Điệu Vong Tộc. Quốc sư đáng chết này. Hắn trước khi khiến Tiên Tổ mở miệng lại dùng thần thức dung hợp khiến cho trong đầu lâu của Tiên Tổ ẩn chứa một tia phong ấn mỗi đời của Điệu Vong Tộc!

Nhưng phong ấn này cũng không thể làm khó ta được! Ta là Tiên Hoàng, thời điểm tầm thường không thể giải khai phong ấn này nhưng hôm nay có thể điều khiền đầu lâu của Tiên Tổ thì có thể!

Dù là hôm nay ta giải khai phong ấn các đời Điệu Vong Tộc thì quốc sư nọ cũng không thể làm nên chuyện gì to tát!

Ý niệm trong đầu Tiên Hoàng lóe lên, giờ phút này tình huống khẩn trương khiến hắn không thể suy nghĩ được gì nhiều!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1993: Quốc sư thật sự!

Bên tai có tiếng ầm vang truyền tới, hiển nhiên là bốn Đại Thiên Tôn ở bên ngoài đang triển khai toàn lực muốn phá kim quang này. Thời gian gấp gáp. Tiên Hoàng biết thời gian còn lại của mình không còn nhiều!

Nếu hắn không thể mạnh mẽ hấp thụ sức mạnh của cái đầu Tiên Tổ, một khi kim quang tan đi, thì bốn Đại Thiên Tôn kia sẽ tới, công sức của bản thân chắc chắn sẽ uống phí.

Chuyện này hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra, hôm nay đã tới bước cuối cùng, hắn đã sắp thành công, không cam lòng chịu thất bại!

Kế hoạch của ta ngay cả quốc sư cũng nhìn không thấu. Cửu Đế kia đích thị là đang ở Tổ Thành nên mới tới đây, nhưng Đạo Nhất và Vũ Phong, sao hai người bọn họ lại tới nhanh như vậy!

Tiên Hoàng cắn răng, không do dự giơ tay phải lên, chỉ về phía trước. Ngay khi một chỉ này hạ xuống, chỉ thấy ngón tay của hắn lập tức tan vỡ, hóa thành máu thịt.

Lấy máu thịt hậu nhân Tiên Tổ của ta, dẫn động phép tắc Tiên Cương, vĩnh viễn giải khai phong ấn của Điệu Vong Tộc!

Trong tiếng gầm nhẹ, những ngón tay còn lại trên tay phải của Tiên Hoàng lại tan vỡ, lúc này chẳng những ngón tay, mà ngay cả bàn tay cũng vậy.

Sự tan vỡ này còn lan ra, khiến cho ngay khi lời nói của Tiên Hoàng chấm dứt. một nửa cánh tay phải của hắn đã tan biến!

Một lượng máu tươi màu vàng rất lớn khuếch tán ra, ở trước người hắn ngưng tụ thành một ký hiệu kim huyết. Ký hiệu này tự cháy lên, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi!

Ngay khi ký hiệu màu vàng này tan biến, bên trong mắt phải của Tiên Tổ, quốc sư đang chiếm cứ thân hình Vương Lâm kia thân thể lập tức run lên, phong ấn đời đời giam cầm Điệu Vong Tộc của hắn trong nháy mắt biến mất!

Ngay khi phong ấn này biến mất, hai mắt quốc sư chảy xuống hai hàng nước mắt. Đây là những giọt nước mắt kích động, là mục tiêu đeo đuổi của cả đời hắn. Hắn đã nỗ lực hết sức, chính là muốn cởi bỏ phong ấn này, khiến cho tộc nhân của hắn từ nay về sau có thể thoát khỏi sự sinh tử đã được vận mệnh định sẵn!

Ngay khi phong ấn được giải khai, một sức mạnh tới từ Tiên Hoàng ở bên ngoài cái đầu của Tiên Tổ nhanh chóng lao tới, xông vào bên trong mắt phải, xâm nhập vào trong cơ thể của Vương Lâm. Sức mạnh này mạnh mẽ càn quét, dễ dàng xóa đi dấu vết của quốc sư. khiến cho hắn diệt vong!

Đây là sát chiêu cuối cùng của Tiên Hoàng, hắn sẽ không để cho quốc sư tồn tại sau khi giải khai phong ấn. Phong ấn được giải khai chính là lúc quốc sư tử vong.

Quốc sư chiếm cứ thân thể Vương Lâm kia ngay khi tử vong, ở bên trong đầu hắn giống như có một tầng ký ức không biết bị phong ấn từ lúc nào bỗng nhiên thức tỉnh.

Hắn mơ hồ nhớ được Điệu Vong Tộc truyền thừa cho tới nay, tộc nhân của hắn gần như đã tuyệt diệt, từ sau khi hắn sinh ra bao gồm cả hắn cũng chỉ tồn tại có ba người.

Hắn không biết cha mẹ của mình là ai, cũng không ai nói cho hắn biết, hắn chỉ biết bản thân là tộc nhân của Điệu Vong Tộc Ngoài hắn ra, hắn còn thấy một nữ tử, còn có một đứa bé gái.

Hai mẹ con người này cũng gần như là người thân của hắn!

Hắn nhớ được nữ tử kia chính là quốc sư đời thứ nhất, hắn không phải quốc sư? quốc sư thật sự chính là đứa bé gái kia.

Đứa bé gái này bố của nó là ai hắn không biết, hắn chỉ nhớ được sau khi đứa bé gái kia sinh ra không lâu đã mất tích, còn hắn đã được nữ tử kia đưa lên làm quốc sư, truyền thụ cho hắn thần thông của bổn tộc.

Dần dần, hắn trường thành, ký ức của hắn bị phong ấn, hắn thủy chung vẫn cho rằng mình chính là quốc sư. Dần dần khi nữ tử kia qua đời, hắn đã nên người, trong ký ức của hắn, hắn có rất nhiều tộc nhân, những tộc nhân này vẫn còn đang ngủ say, vẫn chưa tử vong. Sứ mạng của hắn

chính là phải nghĩ ra được mọi cách khiến cho những tộc nhân đang ngủ say được giải khai phong ấn của vận mệnh.

Hắn thủy chung cho rằng tộc nhân của mình còn rất nhiều Nhưng lúc này, khi ký ức đã thức tỉnh, hắn mới nhớ ra bộ tộc của mình, ngoài đứa bé gái đã mất tích kia vốn cũng chỉ còn lại một mình hắn.

Khó trách Tiên Hoàng có dũng khí giải khai phong ấn Bởi vì Tiên Hoàng biết Điệu Vong Tộc ta chỉ còn lại có một người. Chỉ cần ta chết, thì có giải khai phong ấn cũng không có vấn để gì.

Ta vốn không phải là quốc sư. Như vậy… ta là tộc nhân của Điệu Vong Tộc sao...

... Đúng vậy hắn là như vậy. Hôm nay phong ấn kia được giải khai, đứa bé gái mất tích năm đó mới chính là quốc sư, hiện giờ nàng là ai?

Người này thủy chung vẫn cho mình là quốc sư. vì tộc nhân có thể nồ lực hết sức bày mưu với Tiên Hoàng, cho tới khi thất bại lâm vào cảnh tuyệt vọng đáng thương, suy nghĩ cuối cùng trước khi chết dần dần tiêu tan.

Cho đến khi hắn chết, không ai biết được quốc sư thật sự là ai

Nhưng khi hắn tử vong, cũng không hề có một câu oán hận nào, hắn hiểu rõ có lẽ đây chính là sứ mệnh của mình, vì bảo vệ quốc sư thật sự, để giải khai phong ấn của toàn tộc, từ lúc sinh ra, sức mệnh của hắn đã được ấn định như vậy rồi.

Ngay khi người đáng thương này hình thần câu diệt, sức mạnh của Tiên Hoàng kia quét ngang thân thể Vương Lâm. Sau khi xác định trong thân thể Vương Lâm không còn một chút linh hồn dao động nào, sức mạnh này lại quét ngang một vòng, lúc này mới lùi lại đi ra ngoài.

Nhưng ngay cả Tiên Hoàng cũng không nhận thấy được sự tồn tại của Thiên Nghịch Châu trong cơ thể Vương Lâm, càng không thể nhận thấy được linh hồn của Vương Lâm đang bị Thiên Nghịch Châu kia bao phủ!

Sau khi giải khai phong ấn giam cầm Điệu Vong Tộc, thần sắc Tiên Hoàng lộ ra vẻ kích động. Hắn cho rằng tất cả đều nằm trong tính toán của mình, sự tự tin vô cùng của hắn thủy chung không hề tiêu tan, bắt đầu nhanh chóng hấp thu sức mạnh của cái đầu Tiên Tổ!

Chỉ thấy từng làn khói màu vàng từ thất khiếu của cái đầu Tiên Tổ bay ra, chui vào trong thấy khiếu của Tiên Hoàng, khiến cho tu vi của Tiên Hoàng ầm ầm tăng lên.

Những suy nghĩ hưng phấn, kích động trong chóp mắt tràn ngập toàn thân Tiên Hoàng. Bị kim quang bao phủ, hắn không nhìn thấy ở bên ngoài kim quang, Hải Tử Thiên Tôn đứng trên không trung ở đằng xa,

sau khi Tiên Hoàng giải khai phong ấn của Điệu Vong Tộc, thân thể nàng liền run lên kịch liệt.

Hai mắt của Hải Tử lộ ra một vẻ mê man và giãy giụa, dường như có một ký ức từ trong đầu nàng nhanh chóng thức tỉnh. Theo phong ấn giam cầm Điệu Vong Tộc tiêu tan, ở trong cơ thể của Hải Tử còn có một luồng sức mạnh thức tỉnh!

Sức mạnh này đến tử Điệu Vong Tộc, nó thuộc về quốc sư chân chính!

Hai mắt nàng dần lộ ra vẻ sáng ngời, tay phải theo tiềm thức giơ lên, hướng về chỗ đầu của Tiên Tổ đang phát ra kim quang kia điểm tới!

Tất cả tồn tại, vì những thứ vốn tồn tại, cho nên có thể mất đi, đây là vong!

Tất cả người chết, vì sự tưởng niệm của người sống, cho nên có những suy nghĩ từ hư vô, đây là Điệu Điệu Vong Tộc, lấy suy nghĩ của người sống, lấy sự tồn tại của người chết, lấy sự ủy thác tìm kiếm tinh thần, lấy sức mạnh của kiếp này và kiếp sau, ngưng tụ Hương Hỏa, lấy đó hóa điệu thành vong, khiến cho những thứ tồn tại tiếp tục tồn tại, khiến cho những thứ mất đi trở về hư vô!

Hải Tử thì thào, ngay khi đầu ngón tay chỉ xuống, lập tức kim quang ngợp trời này với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được co rút lại,

trong nháy mắt biến mất, toàn bộ lại một lần nữa ngưng tụ trở về bên trong đầu của Tiên Tổ.

Sau khi kim quang tiêu tan, lộ ra Tiên Hoàng từ trước tới giờ vẫn ấn mình trong kim quang!

Còn có đầu của Tiên Tổ ở dưới chân Tiên Hoàng, kim quang tỏa ra trên đó hoàn toàn biến mất, khiến cho hai mắt của cái đầu này dần dần nhắm lại, sau khi lại tràn ngập ra tử khí, mất đi sức mạnh lơ lửng giữa không trung, rơi xuống mặt đất.

Khí tức màu vàng đang được hấp thụ vào trong thất khiếu của Tiên Hoàng bị cắt đứt khiến cho khí tức màu vàng đang chui vào trong cơ thể của Tiên Hoàng giống như là mất đi chỗ dựa. Từ trong thân thể Tiên Hoàng lan ra, lại bay về cái đầu của Tiên Tổ đang rơi xuống đất.

Cảnh tượng đột ngột này khiến cho Tiên Hoàng đứng sững ra ở đó. Hai mắt hắn trợn trừng, lộ ra vẻ không thể tin, trong lúc thì thào ngẩng mạnh đầu liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hải Tử Thiên Tôn!

- Ngươi... không thể nào!! Quốc sư đã chết, hoàn toàn đã chết, ngươi không phải là quốc sư, ngươi không phải người của Điệu Vong Tộc, ngươi không thể nào có được sức mạnh của quốc sư!

Tiên Hoàng gần như phát điên, hắn không dám tin tất cả những thứ mà mình nhìn thấy. Cảnh tượng này hắn không dám tin, cũng không muốn tin!

- Ngươi không phải người của Điệu Vong Tộc! Dưới phong ấn của Tiên Tổ, Điệu Vong Tộc không thể rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Tổ Thành Ngươi không phải là quốc sư, rốt cuộc ngươi là ai!

Tiên Hoàng sắc mật tái nhợt, hắn vốn tưởng rằng mình đã nắm được tất cả, vốn tưởng rằng kế hoạch của mình không ai có thể biết được, hắn vốn vô cùng tự tin.

Tất cả mọi thứ đều diễn ra đúng như hắn đã tính toán, ngoài việc Đạo Nhất và Vũ Phong xuất hiện một cách nhanh chóng, khiến cho kế hoạch của Tiên Hoàng có một chút ngoài ý muốn, nhưng toàn bộ những việc còn lại đều vẫn như thường!

Nhưng ngay khi hắn sắp sửa thành công, ở thời điểm mấu chốt chuẩn bị hấp thụ sức mạnh của cái đầu Tiên Tổ, khiến cho thân thể của mình đạt được tu vi truyền thừa của Tiên Tổ, trở thành Tiên Tổ đời thứ hai, hắn đột nhiên phát hiện ra tất cả đều không như suy tính của hắn. Tất cả những việc mà hắn làm không ngờ đều nằm trong tính toán của người khác!

- Ta là quốc sư!

Hải Tử Thiên Tôn thần sắc có chút phức tạp, nhẹ giọng nói. Ký ức của nàng vừa thức tỉnh, vẫn còn đang vướng vào ký ức của mẫu thân, còn có truyền thừa của các đời quốc sư.

- Tộc ta đã chết hết, trên Tiên Cương đại lục, ngoài ta ra, còn một tộc nhân cuối cùng . Hải Tử than nhẹ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không thể nào có chuyện này, nếu ngươi là quốc sư, sao có thể ra khỏi Tổ Thành! Cửu Đế. ngươi nói cho ta xem!

Tiên Hoàng hít sâu. Hắn thân là Đại Thiên Tôn, lúc này đã gần như phát điên, nhưng cố gắng tự khiến cho mình tỉnh táo lại.

Kế hoạch này là do thiên tài của tộc ta năm đó nghĩ ra. Hắn vì chuyện này mà không ngại làm ra vẻ bất hòa, liên tục tìm kiếm phương pháp, cuối cùng có thể rời khỏi nơi này thành công, sáng tạo ra Đại Hôn Môn...

Mặc dù hắn đã chết, nhưng đã hoàn thành được kế hoạch này, đem nó truyền thừa lại, còn tìm ra được một người mấu chốt trong kế hoạch này. Người này chính là Vương Lâm! Một tu sĩ tới từ động phủ giới, cũng chỉ có thân thể của hắn mới có thể cho tộc nhân ta đoạt xá, khiến cho kế hoạch này trở nên hoàn mỹ.

Còn về việc tại sao ta có thể rời khỏi Tổ Thành sao Đó là bởi vì linh hồn của ta thuộc về Điệu Vong Tộc, nhưng thân thể ta lại thuộc về Tiên

Cương đại lục.

Hải Tử nhẹ giọng nói.

- Tiên Hoàng, nó là con gái của ta!

Cửu Đế trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi nói.

Sở dĩ ta có thể sống đến giờ. có được thọ nguyên vô tận, năm đó còn có thể trở thành Đại Thiên Tôn, tất cả đó là nhờ có sự trợ giúp của Điệu Vong Tộc!

Kế hoạch này Điệu Vong Tộc đã chuân bị rất lâu, cho đến khi Vương Lâm xuất hiện trên Tiên Cương đại lục, mới bắt đầu thực hiện!

Cửu Đế thần sắc bình tĩnh, nhìn Tiên Hoàng đang trầm mặc kia.

Vương Lâm ở bên trong cái đầu của Tiên Tổ cũng nghe thấy được toàn bộ. Trong khi mọi người đang dồn toàn bộ sự chú ý vào lời nói Hải Tử Thiên Tôn cùng Cửu Đế, linh hồn hắn từ bên trong Thiên Nghịch Châu lan ra, nắm giữ lại thân thể của chính mình!

Thì ra đây mới là chân tướng!

Hai mắt hắn chợt lóe lên tinh quang!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1994: Trớ Thuật!

Kế hoạch này là do thiên tài của Điệu Vong Tộc nghĩ ra, đời đời kế tục. Năm đó hắn từng giúp ta trở thành Đại Thiên Tôn, coi đây là điều kiện để ta trợ giúp cho hắn.

Khi Tiên Hoàng đời trước qua đời, ngươi tiếp nhận vị trí Tiên Hoàng, quốc sư đời trước đã tìm tới ta. dựa theo kế hoạch của tổ tiên sau khi cùng ta kết nhân duyên liền sinh ra một đứa bé gái.

Đứa bé này thân thể thuộc về Tiên Cương đại lục, nhưng linh hồn nó lại là của Điệu Vong Tộc Vốn dưới phong ấn giam cầm của Tiên Tổ không thể có khả năng xuất hiện biến cố như vậy, sức mạnh của phong ấn kia rất lớn!

Nhưng Tiên Tổ chết đã nhiều năm, sức mạnh phong ấn cũng có sự suy yếu, hơn nữa trong kế hoạch của thiên tài Điệu Vong Tộc năm đó, muốn hoàn thành thì toàn bộ tộc nhân cần phải hy sinh dâng lên linh hồn, sau khi dung hợp sẽ đối kháng với sức mạnh phong ấn kia.

Từ cổ chí kim, tộc nhân của Điệu Vong Tộc ngày càng ít, cũng vì nguyên nhân này mà cho

đến đời này chỉ còn lại hai người Vô số ngàn năm nay, tất cả tộc nhân Điệu Vong Tộc chết đi đều lấy phương pháp đặc biệt hóa thành một tầng bảo vệ, tồn tại bên trong linh hồn của Hải Tử.

Sở dĩ nó có thể ra ngoài Tổ Thành mà không chết có liên quan tới thân thể nó, và cũng có liên quan tới sự bảo vệ của những linh hồn tộc nhân Điệu Vong Tộc đã chết.

Cả Điệu Vong Tộc đã tốn thời gian vồ số năm mới tới một ngày có thể hoàn thành điều này ở trên người của Hải Tử, cũng chỉ có một mình nó mới có thể làm được điều này!

Cửu Đế bình tĩnh nói. Hắn nhìn Tiên Hoàng, đem chân tướng chậm rãi nói ra.

Bởi vì nó là con gái của ngươi nên ngươi không tiếc bất cứ giá nào giúp đờ cho nó! Thậm chí có thể trở thành thánh công của Điệu Vong Tộc, có được Hương Hỏa mà chỉ có Tiên Tổ năm đó mới có được Điệu Vong Tộc vì giải khai phong ấn mà đã trả một cái giá lớn như vậy...

Tiên Hoàng thở dài, thần sắc phức tạp.

Điệu Vong Tộc ngoại trừ Hải Tử ra, còn một tộc nhân cuối cùng, chính là quốc sư vừa mới chết. Trên thực tế, ngươi vốn có thể không giải khai phong ấn giam cầm Điệu Vong Tộc, nhưng tổ tiên của Điệu Vong Tộc đã tính ra Liên Đạo Chân ngươi có khát vọng với truyền thừa của Tiên Tổ, dưới sự bức bách của bốn Đại Thiên Tôn chúng ta, ngươi sẽ không lựa chọn bỏ qua, mà phải lựa chọn giải khai!

Mấu chốt của kế hoạch này chính là sức mạnh giam cầm Điệu Vong Tộc ở trong đầu của Tiên Tổ, cho nên phải có một người có đủ điều kiện đê đoạt xá, sau đó bị hút vào trong đầu của Tiên Tổ.

Vì thế, Vương Lâm cực kỳ quan trọng!

Tiên Hoàng trầm mặc trong chốc lát, đau khổ nhìn Cửu Đế cùng với Hải Tử Thiên Tôn ở phía sau, chậm rãi mở miệng.

Nói như vậy, nếu ta kiên trì không giải khai phong ấn kia, mà để cho đầu của Tiên Tổ lại chìm vào trong cấm cung, bỏ qua cơ hội được truyền thừa tu vi của Tiên Tổ, thì kế hoạch của các ngươi chẳng phải sẽ uống phí sao?

Sẽ không như vậy!

Người nói không phải là Cửu Đế, mà Hải Tử. Hải Tử lúc này hoàn toàn khác trước, trên người nàng tràn ngập một loại khí tức thần bí, thần sắc

bình tĩnh nhìn Tiên Hoàng.

Nếu ngươi thật sự bỏ qua cơ hội kế thừa tu vi của Tiên Tổ này, như vậy lực lượng bí mật Điệu Vong Tộc ta đời đời chuân bị sẽ được phát động! Trên toàn bộ bảy mươi hai châu của Tiên Tộc, tất cả những linh miếu sẽ đều nghe theo hiệu lệnh của ta!

Tất cả những linh miếu kia đều đã chuẩn bị để đánh thức linh hồn đang bị phong ấn trong các châu, lấy sự thức tỉnh của chúng để khiến cho sức mạnh trấn áp của cái đầu Tiên Tổ ở nơi này chấn động. Tới lúc đó, chỉ có Tiên Tổ mới có thể trấn áp. nếu ngươi không kế thừa, thì Tiên Tộc sẽ đại loạn! Một khi ngươi kế thừa nhất định phải gờ bỏ phong ấn giam cầm tộc ta ở trong cái đầu!

Hải Tử nhẹ giọng nói.

- Như vậy thì Lục Ma Hạt Miếu kia cũng giống như vậy sao?

Đồng tử trong hai mắt Tiên Hoàng co rút lại.

Hải Tử gật đầu.

- Đạo Nhất, Vũ Phong, hai ngươi chẳng lẽ đã biết hết rồi sao?

Ánh mắt Tiên Hoàng quét qua người của Đạo Nhất và Vũ Phong.

Cửu Đế Đại Thiên Tôn tìm tới bọn ta, không giấu giếm một chút nào, nói cho chúng ta biết kế hoạch của Điệu Vong Tộc. Nhưng những chuyện có liên quan tới Vương Lâm thì Cửu Đế lại không nói gì. Bổn tôn hôm nay cũng mới biết Vương Lâm này chính là nhân vật mấu chốt của kế hoạch!

Đạo Nhất nhíu mày, chậm rãi nói.

Vũ Phong trầm mặc trong chốc lát, rồi gật đầu.

Tiên Hoàng nghe nói vậy lập tức nở nụ cười, nhưng nụ cười của hắn lại cực kỳ đau khổ, ánh mắt đảo qua nhìn về phía Song Tử Đại Thiên Tôn.

- Ngươi… Song Tử, ngươi cũng biết kế hoạch này sao!

Bản thể của Song Tử Đại Thiên Tôn hình thành sau khi hai tiểu cô nương dung hợp với nhau thần sắc bình tĩnh, dường như đối với chuyện này cũng không hứng thú. Nàng liếc mắt nhìn Tiên Hoàng một cái.

Bổn tôn không biết, cũng không muốn biết. Bổn tôn tới đây chỉ để mang Vương Lâm đi! Ngươi cũng được. Cửu Đế cũng được, bất luận là ai hôm

nay nếu ngăn cản sẽ đều là kẻ địch của bổn tôn!

Vương Lâm, Vương Lâm. Lúc trước khi quốc sư đoạt xá thành công, đã nói rõ hắn đã chết! Nói vậy thì tất cả những chuyện của hắn ở trong động phủ giới các ngươi thủy chung vẫn đều chú ý sao.

- Tổ tiên của Điệu Vong Tộc chỉ tính ra trong một khoảng thời gian mơ hồ sẽ có một người từ trong động phủ giới xuất hiện, nhưng không tính ra người này rốt cuộc là ở trong động phủ giới nào, càng không thể tìm kiếm chuẩn xác, chỉ có thể chờ đợi.

Cửu Đế lắc đầu.

Vị tiền bối thiên tài của Điệu Vong Tộc kia đã sáng lập ra Đại Hồn Môn, hắn cũng tính ra Vương Lâm sẽ xuất hiện ở Thiên Ngưu Châu, cho nên mới lập bước đầu tiên trong kế hoạch này là tiếp xúc với Vương Lâm!

Tiên Hoàng vốn là hạng người tâm trí cực cao, một lời đã nói ra điểm mấu chốt.

Nhưng không biết lão tổ của Đại Hồn Môn này có thể tính ra sau khi Vương Lâm bị các ngươi lợi dụng như vậy sẽ chết ở trong cấm cung, trở thành cái giá phải trả để Điệu Vong Tộc các ngươi giải khai phong ấn hay không.

Cửu Đế, ngươi lợi dụng Vương Lâm, còn lợi dụng hắn đưa Song Tử Đại Thiên Tôn tới, nếu không với sức của ba người các ngươi vừa rồi cũng không thể ép ta bắt buộc phải kế thừa sức mạnh của Tiên Tổ!

Ngươi còn lợi dụng Minh Đạo Tôn, lợi dụng Liên Đạo Phi, còn lợi dụng cả ta, lợi dụng cả bảy mươi hai linh hồn của Tiên Tộc! Ta không tin kế hoạch của ngươi chỉ vì Điệu Vong Tộc, cho dù nó có là con gái của ngươi!

Tiên Hoàng ngẩng đầu, thanh âm ầm ầm như lôi đình.

Còn có hai người các ngươi. Đạo Nhất, Vũ Phong, với sức mạnh của hai người các ngươi mà có thể bị Cửu Đế làm cho động tâm, nhất định là đã hứa cho các ngươi một món lợi rất lớn, đó mới là toàn bộ âm mưu!

Các ngươi sở dĩ nói cho ta biết tất cả chân tướng hiển nhiên là để làm cho ta thấy rõ tình thế, nhất định tiếp theo các ngươi còn có chuyện cần phải có sự phối hợp của ta!

Duy chỉ có Song Tử ngươi cái gì cũng không hiểu, hoàn toàn bị Cửu Đế và Điệu Vong Tộc lợi dụng!

Tiên Hoàng đã tới nước này mà vẫn dùng lời nói để gây ly gián, tranh thủ sự trợ giúp của Song Tử.

Song Tử trầm mặc, tất cả mọi chuyện sau khi nàng dung hợp thân thể sao có thể không nhìn ra.

Tiên Hoàng, ta không muốn giết ngươi, chỉ cần ngươi sử dụng huyết mạch lực chém vở đầu Tiên Tổ, thì ngươi vẫn là Tiên Hoàng như trước, vẫn là Đại Thiên Tôn như trước!

Nếu ngươi không muốn, thì đừng trách sau khi ta giết chết ngươi, sẽ rút hết toàn bộ huyết mạch lực của ngươi, cũng có thể hoàn thành việc này!

Cửu Đế bình tĩnh nói, không có một chút sát khí nào, nhưng lời nói của hắn lại cực kỳ lạnh lùng.

Song Tử, hai con mắt của Tiên Tổ vốn là một thể, cho nên nếu như ngươi lấy được, luyện thành Pháp Bảo dung nhập vào trong cơ thể, có thể giúp cho ngươi chống đờ được những việc ngoài ý muốn khi chuyển thế, thậm chí tu vi cũng có thể tăng thêm một chút! Còn có thể cho phép ngươi tùy ý tách ra, hợp lại, không giống như bây giờ. phải tiêu hao một lượng lực nhất định mới có thể duy trì trạng thái sau khi dung hợp!

Vũ Phong, hai tai của Tiên Tổ, lão phu có thể khăng định khả năng thính đạo, nghe được quỹ tích vận chuyện của phép tắc Tiên Cương. Như lời lão phu hứa hai tai này sẽ để cho ngươi, lấy vật này dung nhập vào đạo của ngươi, có thể cảm thụ được đinh của đạo!

Đạo Nhất, đầu của Tiên Tổ sinh ra từ trong hư vô, vô số năm qua đã được ngưng tụ tinh túy sức mạnh của hắn. Như lão phu đã hứa, vật này cho ngươi, ngươi có thể dựa vào nó khiến cho hình thần quy nhất!

Thứ mà lão phu muốn chính là não của Tiên Tổ, vật này đối với ta rất hữu dụng. Còn về tu vi của Tiên Tộc kia chúng ta sẽ chia đều!

Hai mắt Cửu Đế lấp lánh, nhìn về phía Tiên Hoàng kia.

- Thì ra ngươi cũng biết Trớ Thuật của Tiên Tổ trước khi chết!

Thần sắc Tiên Hoàng âm trầm.

Việc này lão phu đã tìm kiếm manh mối nhiều năm, rốt cuộc cách đây không lâu đã tìm được một thứ, xác định truyền thuyết từ lâu đời này là thật. Nếu Tiên Tổ chết, thì thân thể của hắn sẽ bị nguyền rủa, tất cả những người muốn hủy diệt thân thể hắn đều sẽ phải chết

Trừ phi hậu nhân của hắn dùng huyết mạch lực để thí tổ, chịu đựng sức mạnh của Trớ Thuật kia, khiến cho huyết mạch bị cắt đứt. Từ nay về sau không còn người truyền thừa huyết mạch của Tiên Tổ nữa, thì có thể phá giải! Tiên Hoàng, tới nước này rồi, ngươi không còn lựa chọn nào khác, nếu ngươi chịu đựng sức mạnh của Trớ Thuật kia, ngươi sẽ không chết. Tuy danh hiệu chí tôn này tới đời ngươi sẽ chấm dứt. nhưng Tiên Tổ đã

chết nhiều năm rồi, dư uy của hắn bao trùm Tiên Tộc, hôm nay cũng nên thay đổi!

Hơn nữa nếu ngươi không làm như vậy, thì lúc này chắc chắn ngươi sẽ phải chết! Nếu không phải lo sau khi ngươi chết, cục diện với Cổ Tộc sẽ thay đổi, thì lão phu sẽ không phải trả một cái giá lớn như vậy để thương lượng với ngươi.

- Phải lựa chọn như thế nào là do ngươi quyết định!

Cửu Đế nhìn Tiên Hoàng, thanh âm lạnh như băng.

Tiên Hoàng trầm mặc.

Trên mặt đất, bên trong mắt phải của cái đầu Tiên Tổ đã ảm đạm. hai mắt Vương Lâm lóe lên, thu khí tức toàn thân lại. Tất cả những chuyện ở bên ngoài hắn đã nghe thấy toàn bộ, đối với tất nhiều chuyển biến xuất hiện trong hoàng cung lần này mặc dù Vương Lâm cũng đoán được một phần, nhưng cũng không đoán được toàn bộ.

Thanh Ngưu chân nhân của Đại Hồn Môn năm đó đã từng nói, sau ba trăm năm ta phải quay về Đại Hồn Môn, đi tới tầng tháp cao nhất. Vị lão tổ sáng lập ra Đại Hồn Môn đã để lại cho ta một thứ ở nơi đó

Lão tổ Đại Hồn Môn này, thiên tài của Điệu Vong Tộc này sau khi lợi dụng ta để giải khai phong ấn cho Điệu Vong Tộc sẽ để lại cho ta cái gì

Thần sắc Vương Lâm phức tạp.

Hắn xuất hiện ở Thiên Ngưu Châu sáng lập ra Đại Hồn Môn, chính là để chờ ta.

Có lẽ trong kế hoạch của hắn, ta hẳn là đã chết , nhưng nếu thật sự hắn tính ra ta phải chết ở hoàng cung, sao lại còn lưu lại một vặt trên tầng tháp cao nhất, còn có lời nói ba trăm năm kia.

Ngươi lợi dụng ta, còn từng bước tính kế với ta . Ngươi lại có thể tính ra ta sẽ đến, nói như vậy cũng có thể tính ra tính cách của ta. Chuyện này sao ta có thể bỏ qua!

Vương Lâm trầm mặc, trong lòng thầm than, đột nhiên cảm nhận được thế giới bên ngoài chấn động. Chỉ thấy cái đầu của Tiên Tổ bị người ta cách không nâng lên, từ trên mặt đất bay thẳng lên trời.

Tiên Hoàng kia sau một lúc trầm mặc, giống như đã có lựa chọn. Hắn giơ tay phải lên, hướng xuống mặt đất tung một trảo vào hư không, khiến cho cái đầu Tiên Tổ bay lên!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 1995: Vật này, người này, Vương mỗ đều muốn!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng. Hắn ẩn thân trong đầu lâu của Tiên Tổ, lúc này được đầu lâu bao phủ nên người ngoài không thể biết được chuyện bên trong. Chỉ khi nào đầu lâu bị Tiên Hoàng chém ra thì đến lúc đó sự tồn tại của hắn nhất định sẽ bị người khác phát hiện.

Ánh mắt lóe lên, Vương Lâm ngưng thần tĩnh khí quan sát.

Chỉ thấy tay phải Tiên Hoàng chụp vào đầu lâu Tiên Tổ to tới hơn mười trượng trong hư không. Trong nháy mắt khi đầu lâu này trôi tới trước người hắn, hai mắt hắn liền lộ ra vẻ quyết đoán.

Tay trái Tiên Hoàng giơ lên, bàn tay chém xuống như đao, toàn thân tràn ngập kim quang, mặt nổi đầy gân xanh. Huyết mạch trong cơ thể hắn giống như đang sôi trào, chuyển động trong cơ thể, dung nhập vào bên trong cánh tay trái, hướng về phía đầu lâu của Tiên Tổ bỗng nhiên chém xuống. Chỉ nghe ầm một cái, trên đầu lâu của Tiên Tổ xuất hiện một khe nứt! Kim quang vô tận từ bên trong cái khe lan ra. Thần sắc Tiên Hoàng cũng đột nhiên tràn ngập thống khổ, thân thể dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà già đi! Giờ phút này Đạo Nhất, Võ Phong, cả Cửu Đế đều ngưng thần nhìn lại. Chỉ có thần sắc Song Tử Đại Thiên Tôn ở phía xa xa là phức tạp, nhìn đầu lâu nọ không biết đang suy nghĩ không. Nhưng ngay trong tích tắc khi thần sắc Tiên Hoàng lộ vẻ thống khổ, đột nhiên Cửu Đế gầm lên giận dữ, lập tức thân thể dùng tốc độ cực nhanh thoáng một cái vọt tới. Ngay sau đó. Thần sắc Đạo Nhất và Võ Phong biến đổi, đồng loạt lao theo.

Chỉ thấy trong nháy mắt khi tay phải Tiên Hoàng rơi vào đầu lâu của Tiên Tổ, lấy lực lượng huyết mạch khiến cho đầu lâu này xuất hiện khe nứt. Bàn tay không chém tới nữa mà chuyển hướng thành vỗ mạnh. Hắn căn bản là không lựa chọn thỏa hiệp, không muốn hoàn toàn chém vỡ đầu lâu Tiên Tổ mà chụp lên đó. Lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn ầm ầm tràn ra, truyền vào trong huyết mạch của Tiên Tổ!

Các ngươi xem thường lá gan của ta rồi! Chết có gì đáng sợ chứ? Sống tiếp đâu có còn là Đại Thiên Tôn! Chẳng bằng liều một phen!

Tiên Hoàng thét dài. Trong nháy mắt khi ba người Cửu Đế lao tới, đầu lâu của Tiên Tổ đã hấp thu lực lượng huyết mạch, bỗng nhiên lại mở hai mắt một lần nữa. Từ trong thất khiếu của đầu lâu này có một luồng sương khói màu vàng kim nồng đậm tới cực điểm hừng hực tràn ra! Trong nháy mắt khi đám sương khói này lan tỏa ra, Tiên Hoàng đặt hai tay lên đầu lâu, mở to miệng điên cuồng hấp thu sương khói màu vàng nọ. Sương khói này nếu để Tiên Hoàng hấp thu toàn bộ thì hắn có thể kế thừa tu vi của Tiên Tổ, thậm chí có thể nhờ đó mà mở ra một khe hở trong Trớ Thuật do lực lượng huyết mạch phản phệ của Tiên Tổ trước khi chết! Một nhát chém vừa rồi của hắn ngoài việc khiến cho đầu lâu của Tiên Tổ xuất hiện một cái khe thì cũng đánh rách pháp thuật của Hải Tử quốc sư. Khiến cho đầu lâu này dù có một cái khe nhưng vẫn có thể để Tiên Hoàng mạnh mẽ hấp thu như trước! sắc mặt Hải Tử quốc sư ở phía xa xa lập tức ta nhợt, khóe miệng tràn máu tươi. Ánh mắt Đạo Nhất lộ ra vẻ âm độc, trong chớp mắt khi tới gần liền giơ tay phải lên. Hóa thành một chưởng ấn đánh thẳng lên thân thể Tiên Hoàng! Cùng lúc đó Võ Phong cũng đồng thời ra tay, đánh tới một quyền! Còn cả Cửu Đế khi tới gần, bên ngoài thân thể cũng huyễn hóa ra một con bạch lang, gầm thét há miệng lao về phía Tiên Hoàng!

Ngay trong nháy mắt khi thần thông của ba người tới gần, Tiên Hoàng ngẩng phắt đầu. Hai mắt chảy máu màu vàng kim, thậm chí từ thất khiếu cũng có máu vàng kim chảy ra. Dòng máu đó vừa chảy xuống vừa nhanh chóng thay đổi màu sắc, trở thành màu đỏ tươi. Đó là biểu hiện của việc huyết mạch trong cơ thể hắn đang tán đi! Trong hai mắt tràn ngập máu tươi của hắn cũng lộ vẻ điên cuồng.

- Không tốt!

Cửu Đế biến sắc, đang muốn thu tay nhưng đã chậm rồi. Chỉ thấy Tiên Hoàng hóa ra căn bản không hấp thu sương khói màu vàng từ đầu lâu Tiên Tổ. Tất cả mọi chuyện vừa rồi nhìn như chân thật nhưng hóa ra đều là giả dối. Sương khói mà hắn vừa hút vào giờ phút này hoàn toàn bị cuốn đi, khuếch tán ra từ trong thất khiếu.

Cất tiếng cười điên cuồng, thân thể Tiên Hoàng nhanh chóng bành trướng ra với tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy, trong phút chốc ầm ầm nổ tung. Hắn lựa chọn tự bạo rồi! Chuyện tự bạo này nằm ngoài dự đoán của mọi người, dù là Cửu Đế cũng chưa bao giờ từng nghĩ tới. Tiên Hoàng vốn không bị buộc vào tuyệt cảnh sinh tử nhưng lại tự bạo! Đại Thiên Tôn tự bạo, dù chỉ là thân thể nổ tung thì lực lượng ẩn chứa trong đó cũng kinh thiên động địa. Mà sau khi tự bạo, dù đoạt xá thì cũng không còn là Đại Thiên Tôn nữa! Lực lượng tự bạo ầm ầm lan tỏa ra khắp cấm cung, trong nháy mắt khiến mặt đất cấm cung nát bấy, bầu trời sụp đổ. Luồng lực lượng này lan tràn ra cũng tràn vào Địa Cung phía trên, khiến toàn bộ tế đàn và những cây cột trong Địa Cung tan rã! Địa Cung tiêu tán. Nơi này là không gian bất đồng với hoàng cung nữa, xếp chồng lên nhau nhưng bởi luồng lực lượng này rất cường đại nên trong lúc sụp đổ liền tạo thành đường nối thông suốt với hoàng cung trong Tổ

Thành. Do vậy luồng lực lượng này ầm ầm khuếch tán ra, trực tiếp làm sân rộng trước đại điện của hoàng cung nổ tung.

Trên mặt đất của hoàng cung, đá tảng tan vỡ thành từng mảnh, giống như sóng biển bị cuốn về bốn phương tám hướng. Tiếng ầm vang không ngừng lan ra. Hầu như chỉ trong nháy mắt, luồng lực lượng này biến thành lực lượng trùng kích, quét ngang cả hoàng cung, khiến cho hoàng cung tuyệt đối bất diệt trong Tổ Thành qua vạn vạn năm như bị một bàn tay khổng lồ quét ngang qua. Vô số cung điện tinh xảo bị hủy diệt, cả những tu sĩ tồn tại trong hoàng cung trong nháy mắt này cũng tan thành mây khói.

Luồng lực trùng kích này hình tiếng tiếng động kinh thiên động địa, chấn động cả Tổ Thành, khiến cho tu sĩ bên trong Tổ Thành hoảng sợ kinh hãi. Ngay trong nháy mắt khi luồng lực lượng này hủy diệt hoàng cung, tiến gần tới pho tượng Tiên Tổ vẫn đứng sừng sững sâu trong hoàng cung, pho tượng này bỗng nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt. Kim quang này đối kháng với lực lượng này, hình thành tiếng nổ ầm ầm liên miên không dứt.

Tiếng động này càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng trở thành tiếng gầm rống ngập trời, vang vọng khắp Trung Châu! Mà trong cấm cung bị hủy diệt, nguồn gốc gây nên tai họa này - Tiên Hoàng, vào lúc này thân thể cùng với luồng lực lượng thân thể Đại Thiên Tôn nổ tung, mang theo rất nhiều thịt nát đang đánh thẳng tới Đạo Nhất, Võ Phong và Cửu Đế. Tiên Hoàng tự bạo có thể khiến hoàng cung sụp đổ. Cũng có thể gây thương tổn cho ba Đại Thiên Tôn nhưng không thể hủy diệt bọn họ. Nhất là lúc này ba người đồng loạt ra tay, uy lực càng tăng vọt lên mấy lần. Nhưng cũng tại bọn họ ra tay nên lúc này ba người không ai hẹn ai, sắc mặt tái nhợt, đều lộ vẻ sợ hãi!

Bởi vì thần thông lực do bọn họ ra tay trong lúc thân thể Tiên Hoàng nổ tung liền dung hợp với huyết nhục, khiến cho trong huyết nhục nổ tung của Tiên Hoàng có khí tức của bọn họ, dung hợp với nhau chẳng khác nào bốn người cùng ra tay, triển khai thần thông mạnh nhất. Mà kẻ đầu tiên bị lan đến ngược lại lại không phải là ba người bọn họ mà là đầu lâu của Tiên Tổ!

Đầu lâu của Tiên Tổ vốn không yếu ớt như vậy. Nhưng phải biết rằng Tiên Hoàng vừa rồi đánh xuống khiến thất khiếu của đầu lâu của Tiên Tổ lan ra sương khói màu vàng kim kia, cũng khiến cho nó xuất hiện khe nứt. Do đó khi Tiên Hoàng tự bạo, trong nháy mắt khi ba người Cửu Đế ra tay, lực lượng hủy diệt bộc phát ra cuốn tới đầu lâu của Tiên Tổ này, khiến cho cái khe trên thiên linh của nó cuối cùng ầm một tiếng, khuếch tán ra trong phạm vi lớn.

Cái khe này khuếch tán ra chẳng khác nào bốn người đồng thời động tới Trớ Thuật của Tiên Tổ đặt ra trước khi chết. Tu vi Đạo Nhất yếu nhất, giờ phút này phát ra tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy bên ngoài thân thể hắn lập tức tỏa ra rất nhiều hắc khí. Khuôn mặt tuấn mỹ nhanh chóng thối rữa với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Võ Phong cũng kêu thảm một tiếng, thân thể bị hắc khí bao quanh, bắt đầu thối rữa ra.

Tu vi Cửu Đế cao nhất, hơn nữa lực lượng của Trớ Thuật bị bốn người chia sẻ, do đó hắn dựa vào tu vi mạnh mẽ đối kháng với thuật này, da thịt xuất hiện những ký hiệu quỷ dị vô cùng bắt mắt.

Còn cả Tiên Hoàng, hắn chỉ tự bạo thân thể nhưng linh hồn vẫn còn tồn tại, hơn thế nữa trong khoảnh khắc thân thể nổ tung, sau khi cái khe trên đầu lâu của Tiên Tổ mở rộng ra, linh hồn hắn trong khí đang nhanh chóng tiêu tán liền lao thẳng về cái khe nọ. Hắn muốn tới chính là chỗ của Liên Đạo Phi ở mắt trái của cái đầu lâu này!

Ta là Tiên Hoàng, từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, đại sự lần này há lại không có chuẩn bị. Đạo Phi chính là sự chuẩn bị của ta! Đoạt xá thân thể hắn xong, lấy thân thể này chia sẻ lực của Trớ Thuật, hơn nữa lúc này hắn đã kế thừa một chút tu vi của Tiên Tổ, ta có thể chuyển bại thành thắng như trước!

Linh hồn của Tiên Hoàng giống như đang thiêu đốt, phát ra tiếng gầm thét điên cuồng, trong lúc ba người Cửu Đế đang đối kháng với lực lượng của Trớ Thuật, trong nháy mắt đã vọt vào cái khe trên đầu lâu, lao nhanh tới mắt trái.

Có thể thấy linh hồn hắn đã tới gần mắt trái, đang chuẩn bị nhảy vào cơ thể Liên Đạo Phi nhắm mắt hôn mê trong đó thì trong nháy mắt, đột nhiên kinh thiên liền xảy ra! Trong mắt trái của Tiên Tổ, ô quang bỗng lóe lên. Thân ảnh Vương Lâm bước từng bước đi ra! Hắn đợi thật lâu, tới thời khắc mấu chốt mới xuất hiện! Hắn giống như một thợ săn. Chọn đúng thời điểm để đi săn! Lực lượng của Trớ Thuật của Tiên Tổ Vương Lâm không hề dính phải chút nào, giờ phút này sau khi xuất hiện, trong tiếng kêu thảm thiết của Đạo Nhất, khi Võ Phong đang lùi lại phía sau. Cửu Đế đang đối kháng với Trớ Thuật không thể phân thần, trực tiếp vọt vào mắt trái của đầu lâu của Tiên Tổ! Song Tử ở phía xa xa lúc nhìn thấy thân ảnh Vương Lâm lập tức lộ vẻ kinh hỉ! Còn cả Hải Tử Thiên Tôn, trong lúc sửng sốt, trong mắt lóe lên vẻ kích động. Vương Lâm xuất hiện cực nhanh, nhoáng một cái liền tiến tới trước Tiên Hoàng đang dính Trớ

Thuật, linh hồn như đang thiêu đốt, muốn lao vào trong thân thể Liên Đạo Phi kia.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, không chút do dự. Tay phải giơ lên hướng về phía linh hồn của Tiên Hoàng vung tay áo một cái. Tiên Hoàng dù là Đại Thiên Tôn nhưng thân thể tự bạo, linh hồn bị hao tổn, lại bị Trớ Thuật bao quanh, giờ phút này cực kỳ suy yếu. Sau khi thấy Vương Lâm, lập tức hắn cất một tiếng thét truyền tới tận tâm thần.

- Ngươi.... Ngươi...

Tiên Hoàng thét lên chói tai, lộ vẻ sợ hãi vô tận. Hắn tính tới tất cả mọi chuyện, cho dù cuối cùng giống như một kẻ kiêu hùng liều chết nhưng lại không thể tính tới một chuyện, đó là Vương Lâm còn sống!

Đâu chỉ có hắn không tính tới, ba người Cửu Đế, Đạo Nhất, Võ Phong cũng không thể ngờ nổi là Vương Lâm không chết!

Vung tay áo lên, linh hồn Tiên Hoàng thét chói lên tai thê lương nhưng không lui lại mà điên cuồng muốn nhảy vào trong thân thể Liên Đạo Phi. Nhưng hắn không còn cơ hội nữa rồi. Linh hồn hắn trong cái phất tay của Vương Lâm lập tức bị hút tới, cuối cùng bị Vương Lâm túm lấy, thu vào trong Không Gian trữ vật. Tiên Hoàng suy yếu tới mức này, lại bởi Trớ Thuật của Tiên Tổ nên theo Vương Lâm thấy đã chẳng còn có thể gây nên chuyện gì! Ngay trong tích tắc khi Vương Lâm thu lấy linh hồn của Tiên Hoàng, đầu lâu của Tiên Tổ bởi cái khe vừa rồi quá lớn giờ phút này bị chấn động liền nứt ra một chút nữa.

Vương Lâm dìu Liên Đạo Phi đang hôn mê, bước từng bước ra khói mắt trái của đầu lâu, đứng trong thiên địa đang sụp đổ này, đạp bước lên trên đầu lâu của Tiên Tổ! Mái tóc bạc của hắn lúc này lại một lần nữa dùng tốc độ mắt thường có thể trông thấy mà biến thành màu đen! Tóc đen, áo đen, mắt đen!

Vật này, người này, Vương mỗ đều muốn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1996: Làm càn!

Vương Lâm xuất hiện, hành động lưu loát dứt khoát, lời nói vừa truyền ra, lập tức liền khiến bốn phía trong nháy mắt yên tĩnh.

Thần sắc Cửu Đế Đại Thiên Tôn âm trầm, trong thân thể xuất hiện những cơn đau đớn như bị xé rách, nhưng bị hắn dùng tu vi mạnh mẽ áp chế xuống, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, hai mắt lộ ra sát khí!

Hắn tính toán tất cả mọi việc nhưng lại không thể ngờ nổi trong thời điểm mấu chốt này, Tiên Hoàng lại bỏ qua thân thể Đại Thiên Tôn lựa chọn tự bạo. Chuyện này không phù hợp với hiểu biết của hắn về Tiên Hoàng.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi đi. Tiên Hoàng tuy tự bạo nhưng đầu lâu này cũng đã bị mở ra. Bọn họ mặc dù trúng Trớ Thuật nhưng bởi nó bị phân tán ra nên cũng không phải là trí mạng. Mà bọn họ cũng không có

lý do chém giết lẫn nhau, sẽ không dẫn động Trớ Thuật này trở nên nghiêm trọng hơn. sau khi phân chia vật mình cần xong liền rời khỏi nơi này, trở về động phủ bế quan một thời gian là chậm rãi có thể khu trừ.

Nhưng Cửu Đế lại một lần nữa tính sai. Vương Lâm lại không chết!

Chẳng những không chết mà nhìn bề ngoài thì tu vi hắn còn tăng tiến, vừa hành động liền chiếm thế chủ động rồi! Do vậy khiến tất cả bọn họ sau khi bị trúng Trớ Thuật liền trở nên cực kỳ bị động!

Võ Phong Đại Thiên Tôn cách đó không xa vẻ mặt nhanh chóng già yếu đi, hai mắt ảm đạm, thân thể run rẩy, nhìn Vương Lâm đầy phức tạp.

Còn Đạo Nhất Đại Thiên Tôn thì toàn thân tràn ngập hắc khí, thần sắc cực kỳ thống khổ. Lực lượng Trớ Thuật giống như sắp hòa tan thân thể và linh hồn hắn trong đau đớn. Nhất là lúc này Vương Lâm xuất hiện càng khiến trong sự đau đớn của hắn có sự tức giận!

Sự tức giận này giống như khi một con kiến hôi lại dám giương nanh múa vuốt với hùng sư!

- Làm càn, muốn chết!

Đạo Nhất gầm lên. Hắn là Đại Thiên Tôn có tu vi yếu nhất, lúc này bị Trớ Thuật bao quanh, căn bản không còn có thể tự hỏi nhiều. Trong ấn tượng của hắn. Vương Lâm dù là đệ nhất nhân trong Dược Thiên Tôn thì cũng chỉ là một con kiến hôi!

Lời nói vừa phát ra, Đạo Nhất lập tức biến đau đớn trên thân thể thành sát khí. Bước thẳng về phía Vương Lâm. Tốc độ hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần Vương Lâm, giơ tay phải lên, trên cánh tay có hắc khí bao phủ, thoạt nhìn mà giật mình.

Một chưởng hạ xuống, thiên địa giống như đứng yên, vạn vật quy nhất, nhưng tụ làm một, hướng về phía Vương Lâm trong không trung đánh tới.

Vương Lâm tóc đen ngẩng phắt đầu. Hai mắt lộ vẻ vô tình. Trong nháy mắt khi chương của Đạo Nhất đánh tới, hắn buông người điên đang hôn mê ra, tay phải vung lên trước người. Lập tức tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Chỉ thấy một vùng sát lục lôi đình màu đen bất ngờ biến ảo ra, hợp thành một tấm lưới lôi đình lớn trước người Vương Lâm.

Đồng thời khi tấm lưới này xuất hiện, mái tóc đen của Vương Lâm không gió mà tung bay, khí tức sát lục và hủy diệt từ trong thân thể hắn ầm ầm bộc phát ra. Khiến cho Vương Lâm giờ phút này chính là đại biểu cho sát lục sinh linh!

Sát lục xuất hiện, bắt đầu diệt thế!

Tấm lưới này tỏa ra những tia chớp màu đen lập lòe, ẩn chứa sát lục và hủy diệt, lập tức va chạm với một chưởng của Đạo Nhất.

Tiếng ầm vang truyền ra đỉnh tai nhức óc. Tấm lưới lôi đình sụp đổ, thân thể Vương Lâm chấn động, lập tức hóa thành vô số hắc khí tản ra nhưng trong nháy mắt lại ngưng tụ một lần nữa, ánh mắt vẫn lạnh lùng vô tình như trước!

Sát lục không thể bị hủy diệt!

Nhưng Đạo Nhất này tuy nói là Đại Thiên Tôn. lúc này lại chịu lực lượng của Trớ Thuật của Tiên Tổ quấn quanh, tu vi mười thành không phát huy được nửa thành, vừa đối mặt với sát lục lôi đình của Vương Lâm, trong tiếng ầm vang, thân thể lập tức bị cuốn lui lại mấy bước. Hai mắt hắn lộ vẻ không thể tin nổi. Hắn lập tức cảm nhận được trong thân thể mình có một luồng khí tức kỳ dị truyền ra từ tấm lưới lôi đình của đối phương. Luồng khí tức này tàn phá cơ thể hắn từ bên trong nhưng lại không thể bị khu trừ. Đây là lần đầu tiên sau khi Đạo Nhất trở thành Đại Thiên Tôn. Không phải ở trước mặt Đại Thiên Tôn mà bị đẩy lui!

Loại cảm giác này hắn hầu như đã quên, giờ phút này giáng xuống khiến hắn không thể tin nổi. Luồng khí tức sát lục này ở trong cơ thể hắn càng khiến cho Trớ Thuật mạnh lên. Chỉ thấy từng khối thịt nát rơi xuống từ trên mặt hắn.

Lực lượng của Trớ Thuật càng ngày càng bộc phát kịch liệt trên cơ thể hắn!

- Ngươi... Ngươi...

Đạo Nhất mở miệng nói nhưng lời nói liền biến thành tiếng hít hà đau đớn. Loại thống khổ này nếu đổi lại là Dược Thiên Tôn thì sớm đã bị hình thần câu diệt.

- Đạo Nhất, ngươi nếu còn muốn ra tay thì trên người Vương mỗ không có Trớ Thuật, cũng không ngại nhìn Trớ Thuật của ngươi càng ngày càng nghiêm trọng, sau đó có thể vì thế mà suy sụp hay không!

Vương Lâm vung tay áo, thần sắc lạnh lùng chậm rãi nói.

Thần sắc Đạo Nhất dữ tợn. Nhìn chằm chằm vào Vương Lâm nhưng không nói chuyện, trong nội tâm lần đầu xuất hiện sự kiêng kị khó có thể tin nổi đối với Vương Lâm. Những tảng thịt thối nát từ trên mặt hắn rơi xuống, khiến cả người hắn không còn có chút bóng dáng của vẻ tuấn mỹ năm xưa.

Thần sắc Cửu Đế âm trầm, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm, chậm rãi nói.

- Vương Lâm, lão phu thừa nhân là lại một lần nữa xem thường ngươi! Ngươi ẩn nhẫn cho tới lúc này, giờ mới hiện thân, chiếm thế chủ động. Việc này dù là lão phu cũng phải bội phục ngươi!

- Nhưng ngươi nếu muốn nhờ vào việc ta trúng Trớ Thuật mà lấy đi đầu lâu của Tiên Tổ thì không có khả năng đâu!

Vương Lâm ngươi là người thông minh, lúc này lão phu đích xác không muốn ra tay khiến Trớ Thuật trở nặng. Nhưng ngươi chớ nên bức ta! Ngươi giao đầu lâu cho ta, lão phu có thể cho ngươi rời đi an toàn. Mà chúng ta có thể phát lời thề. Ngày sau sẽ không thương tổn tới ngươi, cũng dùng toàn lực trợ giúp ngươi trở thành Đại Thiên Tôn. Nếu ngươi còn có lòng tham thì nơi này chính là nơi chôn thây của ngươi!

Cửu Đế nhìn Vương Lâm, bình tĩnh nói.

Dù là Song Tử thì lúc này cũng đã cực kỳ suy yếu. Ngươi không phải là đối thủ của lão phu! Huống hồ còn có Võ Phong và Đạo Nhất. Hai người bọn họ dù lúc này khó có thể phát huy toàn bộ thực lực, cũng phải cổ kỵ Trớ Thuật nhưng hơi ngăn cản Song Tử một chút thì vẫn có thể làm được!

Huống hồ còn có Hải Tử quốc sư của Điệu Vong Tộc. Vương Lâm, ngươi không nên tự tìm đường chết! Thậm chí đám Đại Thiên Tôn chúng ta ở nơi này, dù là người nào nếu muốn thiêu đốt chút lực lượng của Đại Thiên Tôn cũng có thể đánh nát ngươi!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt đảo qua người mọi người.

Cùng lúc đó, thân thể Song Tử Đại Thiên Tôn ở phía xa xa liền nhoáng lên, sau khi tới bên cạnh Vương Lâm, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể tỏa ra từng luồng tử quang. Trong tử quang tràn ập, thân thể Song Tử Đại Thiên Tôn giống như bị hòa tan, lại một lần nữa trở thành hai cô bé gái.

Sắc mặt hai cô bé này trắng bệch, mơ hồ lộ vẻ suy yếu, hiển nhiên khi dung hợp làm một khiến các ngươi phải trả một giá đắt.

Vương Lâm không cần nghĩ ngợi, trong nháy mắt khi hai cô bé này xuất hiện cạnh hắn. Chân phải liền giơ lên. Hung hăng đạp một cái lên đầu lâu của Tiên Tổ, khiến cho đầu lâu này chấn động kịch liệt, hai mắt giống như nổ tung, bị Vương Lâm chấn xuất hai con ngươi mang theo tàn huyết màu vàng kim!

Trong đầu lâu của Tiên Tổ ẩn chứa Trớ Thuật. Nhưng Trớ Thuật này giờ đây đã bị giải khai, bị bốn người Cửu Đế và Tiên Hoàng chia sẻ. Vương Lâm lúc trước khi thu lấy linh hồn của Tiên Hoàng đã có phát hiện, cho nên giờ phút này hắn không chút lo lắng rằng bản thân sẽ bị Trớ Thuật nọ ảnh hưởng.

Hai con ngươi của Tiên Tổ vốn là một thể, lúc này bay ra lập tức bị hai cô bé bắt lấy.

- Vật này đối với Song Tử Đại Thiên Tôn có tác dụng, xin Song Tử Đại Thiên Tôn nhận lấy! Đa tạ vừa rồi đã tương trợ!

Vương Lâm nói lời này khiến sắc mặt Cửu Đế đại biến, rống lên giận dữ, thân thể nhoáng một cái liền lao thẳng về phía Vương Lâm.

Còn cả Đạo Nhất lúc này cũng đó bừng hai mắt, hóa thành một đạo tàn ảnh. Mang theo thân thể bị hắc khí bao lại một lần nữa lao tới!

- Võ Phong, Hải Tử, đồng loạt ra tay!

Trong lòng Cửu Đế vô cùng tức giận. Hắn thân là Đại Thiên Tôn lại tồn tại đã lâu như vậy nhưng hôm nay ở nơi này lại phải gọi người khác cùng ra tay. Điều này đối với hắn mà nói là một sỉ nhục hiếm thấy.

- Người này tuyệt đối không thể lưu lại!

Sát khí của Cửu Đế bốc lên ngập trời. Trong nháy mắt khi hắn tới gần, hai cô bé Song Tử Đại Thiên Tôn khi nhận lấy hai con ngươi của Tiên Tổ, sắc mặt tuy rằng tái nhợt nhưng thần sắc lại lộ vẻ quyết đoán, thân thể lại nhoáng lên, lập tức dung hợp, hóa thành Song Tử Đại Thiên Tôn chính thức xong liền giao chiến với Cửu Đế và Đạo Nhất!

Tiếng ầm vang vọng khắp Không gian, sắc mặt Võ Phong ở cách đó không xa hơi do dự. Còn cả Hải Tử Thiên Tôn ở phía xa lúc này cũng cắn môi dưới, hiển nhiên đang phân vân.

Trong nháy mắt khi Song Tử Đại Thiên Tôn đối kháng với Cửu Đế, ánh mắt Vương Lâm chợt lóe lên, tay phải giơ lên, hóa thành hai luồng hắc quang chém lên hai tai của đầu lâu của Tiên Tổ!

Lập tức máu tươi màu vàng kim chảy ra. Hai tai Tiên Tổ hóa thành kim quang, bị Vương Lâm phất tay áo một cái liền bay thẳng về phía Võ Phong!

- Võ Phong Đại Thiên Tôn, đây là vật ngươi cần! Không tiễn!

Võ Phong giơ tay phải nhận được, trầm mặc nhìn hai tai Tiên Tổ, lui lại phía sau vài bước.

Hắn đã không cần phải tham gia nữa. Nhất là lúc này bị Trớ Thuật bao phủ. Hắn cũng không muốn ra tay, cần nhanh chóng trở về động phủ bế quan khu trừ!

Vừa lui lại phía sau, Võ Phong không nói một lời, nhìn Vương Lâm thật sâu một cái, xoay người bước đi, thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất!

Cửu Đế bị Song Tử Đại Thiên Tôn ngăn cản, thấy cảnh này sát khí trong mắt lại càng đậm. Hắn cắn răng gầm nhẹ, toàn thân lập tức tràn ngập bạch quang, bất ngờ ở phía sau có một vầng mặt trời khổng lồ màu trắng hiện ra!

Một con bạch lang gầm thét lao ra, đầu sói xuyên thấu qua thân hình Cửu Đế, lao thẳng vào Song Tử!

Đạo Nhất, Hải Tử, đoạt đầu lâu!

Cửu Đế không tiếc chuyện thi triển lực lượng thái dương sau khi bị trúng Trớ Thuật, phát ra tu vi mạnh nhất của hắn. Dùng thực lực bản thân đối kháng với Song Tử Đại Thiên Tôn khiến Đạo Nhất nhoáng lên, phía sau bất ngờ cũng xuất hiện một mặt trời. Đạo Nhất lúc này không nghĩ tới chuyện khiến Trớ Thuật trở nên nghiêm trọng, toàn lực ra tay!

Nhưng hắn là Đại Thiên Tôn có tu vi yếu nhất, Trớ Thuật trên người hắn cực kỳ nghiêm trọng, cho nên giờ phút này mặt trời phía sau ảm đạm không chút ánh sáng, giống như lúc nào cũng có thể tiêu tán, lực lượng phát ra cũng không nhiều lắm!

Lực lượng này có thể giết Dược Thiên Tôn nhưng không giết nổi Vương Lâm tóc đen do sát lục giáng trần trong thời gian ngắn được! Hắn còn cần Hải Tử trợ giúp. Nếu liên thủ với Hải Tử, dưới thần thông của Điệu Vong Tộc thì còn có phần thắng!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, khi Đạo Nhất lao tới, đầu lâu của Tiên Tổ dưới thân lùi nhanh lại phía sau. lập tức hướng về phía Hải Tử Thiên Tôn đang phân vân ở phía xa xa nói.

- Ta không biết nên gọi ngươi là Hải Tử Thiên Tôn hay là Hải Tử quốc sư... Điệu Vong Tộc của ngươi lợi dụng ta giải khai phong ấn. Ngươi mặc dù liên thủ với Cửu Đế, ta cùng lắm là bỏ qua đầu lâu này. Nhưng nếu muốn ta chết ở nơi này đúng là chuyện không có khả năng!

Do đó ngươi dù có tham dự thì đối với Điệu Vong Tộc của ngươi cũng không có lợi. Nếu không tham dự, Vương mỗ đối với chuyện bị lợi dụng lúc trước có thể xóa bỏ, coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1997: Đại Thiên Tôn chi dương!

Hải Tử Thiên Tôn trầm mặc, than nhẹ một tiếng, đứng ở nơi đó không ra tay mà nhắm mắt lại. Đối với lựa chọn của Hải Tử Thiên Tôn, Cửu Đế cắn răng một cái, thần sắc càng âm trầm hơn nhưng không mở miệng khuyên nhủ mà triển khai cuộc chiến giữa các Đại Thiên Tôn với Song Tử.

Tiếng ầm vang kinh thiên động địa lan tỏa ra tám hướng. Đạo Nhất tới gần Vương Lâm, trong hai mắt đỏ bừng lộ ra sát khí. Hắn muốn giết Vương Lâm. Muốn dùng máu tươi của đối phương để rửa đi việc bản thân bị sỉ nhục!

Thần sắc Vương Lâm vẫn lạnh lùng như trước, nhưng khi Đạo Nhất tới gần, hai mắt màu đen bộc phát ra chiến ý hiếm thấy. Luồng chiến ý này đã rất lâu không thấy xuất hiện trên người hắn. Đây là minh ngộ của hắn đối với Chiến pháp tắc ở động phủ giới!

- Đạo Nhất!

Vương Lâm đứng trên đầu lâu của Tiên Tổ, ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, mái tóc đen không gió mà tung bay, tay phải giơ lên. Một mảnh nhỏ màu vàng xuất hiện. Mảnh nhỏ này chính là mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm mà Cửu Đế cho hắn khi ở trên phố dài!

Ngay lúc đó Cửu Đế không thể nào ngờ nổi là Vương Lâm lại có thể sống sót trong kế hoạch của Điệu Vong Tộc. Nếu hắn biết thì sợ rằng tuyệt đối sẽ không đưa ra mảnh vỡ này! Sau khi dung nhập mảnh vỡ này vào cơ thể, hai mắt Vương Lâm tóc đen lộ ra ánh sáng kỳ dị. Từng bước bước tới, tay phải giơ lên, vỗ mạnh lên ngực một cái.

- Ngũ hành chân thân, đi ra!

- Tam đại hư bản nguyên, đi ra!

- Cấm chế, thái sơ, đi ra!

Dưới mấy cái vỗ này, từ trong cơ thể Vương Lâm tóc đen. Ngoài sát lục vào hủy diệt cùng với lôi đình ra, tất cả bản nguyên đều tán ra! Đã không còn bản nguyên, chỉ còn lại lôi đình nổi liền sát lục và hủy diệt, cả người Vương Lâm tóc đen hoàn toàn trở thành hóa thân của diệt thế, bước từng bước đi tới, nhằm về hướng Đạo Nhất.

Hai người triển khai chém giết ầm vang giữa không trung! Đạo Nhất gầm rống, dựa vào lực lượng của Đại Thiên Tôn, vạn vật quy nhất, vạn vật dung hợp, giơ tay là có thần thông giáng xuống, ẩn chứa cả lực lượng tín niệm, ầm ầm va chạm với Vương Lâm. Vương Lâm tóc đen lần lượt sụp đổ, nhưng lại vĩnh sinh bất diệt!

Đáng chết. Vương Lâm này sau khi trở thành tóc đen sao lại khó chơi như vậy!

Đạo Nhất chịu đựng sự đau đớn do Trớ Thuật trong cơ thể, liên tục ra tay nhưng cuối cùng lại liên tục lui lại dưới thần thông của Vương Lâm tóc đen. Khiến Trớ Thuật trong cơ thể càng ngày càng nặng!

Trong tiếng ầm vang, chỉ thấy thân thể Vương Lâm tóc đen lại một lần nữa hóa thành vô số hắc khí giống như ẩn chứa tính mạng, mang theo linh tính bay thẳng về phía Đạo Nhất, ngưng tụ lại bên ngoài thân thể hắn. Từ trong hắc khí vươn ra một chỉ điểm về hướng Đạo Nhất!

Đạo Nhất xoay phắt người, khuôn mặt lúc này hầu như đã hóa thành xương trắng, huyết nhục bị rơi ra. Máu me còn lưu lại, đánh ra một quyền. Vạn vật trong thiên địa lập tức bất động, giống như cả hắc khí

cũng đều đứng yên. Một quyền này đánh xuống khiến một chỉ của Vương Lâm tan nát, hắc khí bị cuốn đi, ở ngoài mười trượng lại ngưng tụ một lần nữa. Hóa thành thân ảnh Vương Lâm. Nhưng lúc này thân thể Đạo Nhất sững lại, liên tục lui lại ba bước, khí tức sát lục rất khó có thể khu trừ trong cơ thể giống như dung hợp với lực lượng của Trớ Thuật, khiến hắn ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm rống thống khổ. Hai mắt Vương Lâm tóc đen lạnh lùng, thân thể lại một lần nữa lao ra.

Cùng lúc đó, chỉ thấy ngũ hành chân thân bị Vương Lâm tóc đen bức ra bởi có một mảnh vỡ của Tiên Cực Kiếm dung hợp nên đạo bản nguyên cuối cùng trong ngũ hành của hắn - Kim bản nguyên đã đại thành! Kim bản nguyên đại thành, dù chưa ngưng tụ ra bản nguyên chân thân nhưng cũng khiến cho ngũ hành hoàn toàn viên mãn. Khi vận chuyển liền sinh sôi không ngừng, hoàn mỹ trở thành một thể. Ngũ hành chân thân của Vương Lâm bất ngờ bộc phát ra lực lượng kinh thiên. Ngẩng đầu nhìn Vương Lâm tóc đen đang giao chiến với Đạo Nhất, ngũ hành chân thân này bỗng nhiên bước ra, bên ngoài thân thể có ánh sáng năm màu vờn quanh, giống như mặc một chiếc áo choàng nhiều màu vậy! Màu đen đại biểu cho thổ của đại địa! Màu vàng đại biểu cho kim của vạn vật! Màu xanh đại biểu cho mộc đầy sinh cơ! Còn màu lam là đại biểu thủy tràn ngập sóng! Màu hồng là đại biểu cho hóa diễm hừng hực!

Ngũ hành chân thân tới gần, giơ tay phải lên, lập tức ngũ hành lực ầm ầm truyền ra. Chỉ thấy thổ màu đen hóa thành đại địa mênh mông. Mặt đất này hư ảo như lại trần ngập thổ bản nguyên kinh người, ầm vang chấn động không ngừng, giống như đại địa thức tỉnh, hình thành một thổ nhân khổng lồ. Nó xuất hiện phía sau Đạo Nhất, ầm ầm đánh ra một quyền!

Còn có tính kim của vạn vật sau khi xuất hiện liền bộc phát ra ánh sáng chói mắt, bất ngờ hình thành một thanh kiếm sắc bén vô cùng. Thanh kiếm này hoàn toàn là hư ảo nhưng lại ẩn chứa kim bản nguyên, giờ phút này sau khi ra tay liền hóa thành mưa kiếm đồng loạt bắn tới Đạo Nhất!

Mộc đầy sinh cơ hình thành một thân cự mộc lớn tới trăm trượng, từ trên trời biến ảo ra, ầm ầm ném tới Đạo Nhất! Cự mộc này giống như có thể phá tan thiên địa, bộc phát ra một kích cực mạnh!

Sóng nước của thủy, hóa hừng hực nóng, hình thành một cơn sóng hóa diễm lớn bao phủ bốn phía Đạo Nhất, ầm ầm cuốn tới.

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Lâm tóc đen chợt lóe lên, trong khi bước tới thân thể nổ tung, hóa thành vô số lôi đình màu đen nhằm về phía Đạo Nhất! Đây là lực lượng cực mạnh mà thân thể sát lục sau khi liên thủ với ngũ hành chân thân có thể thi triển ra!

Tiếng ầm vang chấn động thiên địa. Đạo Nhất phát ra tiếng kêu thê lương, y phục bị nghiền nát, một lượng lớn máu tươi tràn ra từ khe hở trên khuôn mặt đã biến thành đầu lâu. Ở phía sau đó mơ hồ có một mặt trời. Lúc này mặt trời này chợt sụp đổ, hóa thành một lực trùng kích khiến cự mộc đang giáng xuống tan rã, khiến cho thổ nhân tan thành nhiều mảnh, khiến cho biển thủy hỏa bị cuốn đi, cũng khiến cho thanh kiếm sắc bén do vạn kim tạo thành vỡ vụng, khiến cho ngũ hành tản ra lại một lần nữa ngưng tụ lại, hóa thành ngũ hành chân thân của Vương Lâm một lần nữa!

Nó cũng khiến vô số lôi đình của Vương Lâm tóc đen ầm ầm nổ tung, hình thành từng luồng hắc khí bay vọt lại, ngưng tụ thành Vương Lâm tóc đen!

Đạo Nhất phát ra tiếng kêu thê lương, khuôn mặt chỉ thấy xương cốt. Ở nơi hai hốc mắt của hắn lúc trước còn có hai mắt nhưng lúc này lại như u hỏa, lộ ra vẻ sợ hãi!

Hắn sợ hãi không chỉ có Vương Lâm mà còn lực lượng Trớ Thuật đang bộc phát hoàn toàn trong cơ thể. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, luồng lực lượng Trớ Thuật này bắt đầu thiêu đốt linh hồn hắn. Nếu không lập tức rời đi bế quan điều dưỡng, nếu tiếp tục đấu pháp thì hắn rất có khả năng...sẽ mất mạng!

Bổn tôn không cam lòng!

Đạo Nhất ngửa mặt rống lớn. Thân thể nhoáng một cái liền vọt lên phái trên, bất ngờ lại muốn rời khỏi nơi này. Hắn không dám đánh tiếp. Hắn cảm nhận được bóng ma tử vong đang nhanh chóng bao phủ lấy mình!

- Cấm chế bản nguyên, cấm phong thương khung!

- thái sơ bản nguyên, Tàn Dạ lực!

- Sinh tử, nhân quả, chân giả, bao phủ đất trời!

Vương Lâm tóc đen và ngũ hành chân thân của Vương Lâm đồng thời ra tay!

Chỉ thấy bầu trời phía trên Đạo Nhất vốn trước kia đã sụp đổ, biến thành hư vô thì trong nháy mắt khi hắn muốn rời đi liền đột ngột xuất hiện những đám ký hiệu. Đây là lực lượng cấm phong của cấm chế bản nguyên của Vương Lâm!

Cùng lúc đó, sau cấm chế, một vầng mặt trời bất ngờ biến ảo ra. vầng mặt trời này tỏa ra ánh sáng vạn trượng, dung nhập vào trong cấm chế bản nguyên, hình thành một tấm màn bao phủ cả thiên địa!

Ngay sau đó, tam đại hư bản nguyên bỗng nhiên biến ảo ra, bao phủ bốn phía, hình thành một vùng sương mù. Trong sương mù này ẩn chứa đạo của Vương Lâm, che phủ bầu trời, tràn ngập tám phương, phong tóa mạnh mẽ không cho Đạo Nhất rời đi!

- Còn muốn chạy!

Vương Lâm tóc đen và ngũ hành chân thân một tả một hữu lao thẳng về phía Đạo Nhất! Ở xa xa, thần sắc Cửu Đế đang giao chiến với Song Tử lộ vẻ khiếp sợ. Sau khi va chạm với thần thông của Song Tử xong, trong khi ánh sáng màu tím và màu trắng ầm vang, thân thể hắn lập tức lui lại

phía sau, sau đó cất bước tiến thẳng về phía Vương Lâm. Sắc mặt Song Tử tái nhợt, cắn răng một cái liền tiến tới ngăn trở một lần nữa!

- Song Tử, đủ rồi! Tiên Hoàng đã tử vong, ngươi chẳng lẽ còn muốn nhìn Đạo Nhất bị Trớ Thuật hủy diệt mới được!

Cửu Đế rống giận. Bước chân Song Tử sững lại. Nàng dù sao cũng thuộc về Tiên Tộc.

Huyết nhục trên thân thể Đạo Nhất cũng đang bị bóc ra. Bộ dáng của hắn lúc này thoạt nhìn cực kỳ kinh khủng, hắn mắt thống khổ lộ ra vẻ điên cuồng. Lập tức bên ngoài thân thể hắn có một ngọn lửa vô hình ầm ầm thiêu đốt. Hắn liên tiếp gầm thét, ầm ầm xuất quyền đánh về phía bầu trời.

Thiên địa ầm vang. Chỉ thấy sự giam cầm do cấm chế, thái sơ, còn cả tam đại hư bản nguyên tạo thành bị Đạo Nhất thiêu đốt lực lượng bản thể, lập tức sụp đổ. Khiến Đạo Nhất có thể lao ra! Thấy Đạo Nhất sắp sửa đào tẩu, hai mắt Vương Lâm tóc đen và ngũ hành chân thân đồng thời lóe lên!

- Ngươi có thể chạy ra. Nhưng Đạo Nhất Tông trốn không thoát!

Đây là lời nói của Vương Lâm tóc đen, mang theo sát khí và hủy diệt.

- Sao có thể để ngươi muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi!

Đây là lời nói của ngũ hành chân thân.

Trong mắt Đạo Nhất hiện lên vẻ điên cuồng. Hắn không tiếc thiêu đốt bản thể là vì muốn rời đi, mau chóng bế quan. Lúc này tông môn gì, Tiên Tộc gì hắn cũng không cần nghĩ tới, thân thể vọt lên, lập tức trở nên mơ hồ.

Đồng thời lúc này Cửu Đế thoát khỏi Song Tử. Bỗng nhiên cất bước lao tới, nhìn như muốn ngăn cản Vương Lâm truy kích nhưng trên thực tế lại mang theo sát khí.

Ánh mắt Vương Lâm tóc đen lóe sáng, không chút do dự, trong lúc Đạo Nhất đang muốn bỏ chạy, Cửu Đế vọt tới, thân thể hắn bất ngờ hóa thành vô số hắc khí, bay thẳng về phía ngũ hành chân thân, trong nháy mắt liền dung hợp, hình thành một thân ảnh mơ hồ.

- Cấm chế bản nguyên, trở về!

- thái sơ bản nguyên, trở về!

- Sinh tử, nhân quả, chân giả, trở về!

- Ngũ hành chân thân ngưng, sát lục lôi đình chân thân ngưng, hư bản nguyên ngưng!

Lời nói truyền ra từ trong thân ảnh mơ hồ nọ. Chỉ thấy bên ngoài hắn nhanh chóng thay đổi, hình thành thân thể Vương Lâm! Mái đầu của hắn không phải hoàn toàn màu đen mà là nửa đen nửa trắng. Ngẩng đầu lên, một luồng khí tức khiến đồng tử Cửu Đế co rụt lại bất ngờ bộc phát ra từ trong cơ thể Vương Lâm.

Đây là biểu hiện cực mạnh của hắn lúc này khi không có phân thân ở trong hư vô! Đây là tu vi đỉnh phong của hắn sau khi hấp thu một chút tu vi truyền thừa của Tiên Tổ, hơn nữa ngũ hành viên mãn dung hợp cùng với thân thể sát lục!

Ở phía sau người hắn lúc này chợt xuất hiện một hư ảnh mặt trời nửa đen nửa trắng vô cùng quỷ dị. Mặt trời này tuy rằng mơ hồ, chỉ mới có hình dáng nhưng nó xuất hiện khiến tâm thần Hải Tử, Cửu Đế, Song Tử và cả Đạo Nhất đang bỏ chạy toàn bộ đều chấn động!

- Đây...đây là...đây không phải là ảo ảnh của thần thông, mà là... Đại Thiên Tôn chi dương!

Chuyện này không có khả năng. Hắn chưa từng tới Thái Cổ Thần Cảnh, làm sao lại có thể có Đại Thiên Tôn chi dương! Tuy rằng mơ hồ như đây đích xác là hình dáng ban đầu của Đại Thiên Tôn chi dương!

- Hắn... Hắn lại có thể dựa vào thực lực tự thân, mạnh mẽ ngưng tụ ra Đại Thiên Tôn chi dương! Người này... Người này...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 1998: Lưu lại Đạo Phi!

Đại Thiên Tôn chi dương hai nửa đen trắng...tỏa ra ánh sáng quỷ dị, tồn tại trong thiên địa. Bao phủ hư vô phía sau Vương Lâm!

Đây là biểu hiện mạnh nhất của Vương Lâm vào lúc này. Trong nháy mắt khi Đại Thiên Tôn chi dương xuất hiện, bước chân Vương Lâm tiến về phía trước, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần Đạo Nhất đang lộ vẻ khiếp sợ!

Hai mắt Cửu Đế lộ vẻ ngưng trọng, đồng tử co rụt lại, thân thể nhoáng một cái, lập tức muốn ngăn cản. Hắn không thể trơ mắt nhìn Đạo Nhất bởi Trớ Thuật tăng lên mà chết. Hắn không muốn Tiên Tộc lại mất đi một Đại Thiên Tôn nữa, khiến thế cân bằng với Cổ Tộc tan vỡ!

Lúc này Tiên Hoàng đã chết. Đạo Nhất này quyết không thể có chuyện ngoài ý muốn!

Cửu Đế tiến tới, lập tức toàn thân tỏa ra bạch quang chói mắt. Phía sau hắn có mặt trời màu trắng biến ảo ra, ánh sáng tỏa ra vạn trượng, hình thành một bạch lang khổng lồ. Con bạch lang này gầm thét ngăn trở Vương Lâm.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, trong nháy mắt sẽ va chạm với nhau giữa không trung!

- Vương Lâm! Không thể giết Đạo Nhất!

Cửu Đế rống to, bạch lang biến ảo ra bên ngoài cơ thể há to miệng, nhằm thẳng về phía Vương Lâm mà cắn.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong nháy mắt khi bạch lang cắn tới, mặt trời hai nửa đen trắng phía sau hắn lập tức bộc phát ra ánh sáng chói mắt, thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, dũng mãnh tiến vào bên trong thân thể Vương Lâm.

Điều này khiến thân thể Vương Lâm trong nháy mắt này sau khi ngưng tụ toàn bộ lực lượng của Đại Thiên Tôn chi dương liền hướng về phía bạch lang đang cắn tới, xoay người tung một cước!

Đại đạo thuật khi tới một trình độ nhất định thì một quyền một cước đều ẩn chứa quỹ tích của thiên địa, dẫn động thần thông biến hóa ra. Một cước này đá ra khiến hư không ầm ầm chấn động!

Từ xa xa nhìn lại, đây đâu phải là bạch lang va chạm với một cước của Vương Lâm, rõ ràng là một vầng mặt trời màu trắng va chạm với một vầng mặt trời nửa đen nửa trắng!

Tiếng ầm vang kinh thiên tản ra tám hướng, ù ù lan ra. Chỉ thấy vầng mặt trời màu trắng của Cửu Đế chấn động, bạch lang gầm thét, thân thể khổng lồ giống như bị một lực lượng trùng kích đánh tới, lập tức sụp đổ hơn phân nữa, chỉ còn lại cái đầu sói bị cuốn trở về. sắc mặt Cửu Đế tái nhợt, hai mắt lộ vẻ rung động. Hắn dù bị Trớ Thuật quấn thân phải phân thần áp chế, lại vừa đánh một trận với Song Tử, giờ phút này đang vào lúc suy yến nhất nhưng dù sao hắn cũng là Đại Thiên Tôn mạnh nhất trong đám Đại Thiên Tôn!

Mà đối phương dù đã ngưng tụ ra Đại Thiên Tôn chi dương nhưng hình dáng mặt trời này còn chưa hoàn toàn biến ảo ra, giống như chỉ là mầm mống, còn chưa tới lúc khai hoa kết trái.

Nhưng chỉ có Đại Thiên Tôn chi dương này cũng đã khiến đối phương có thể bức lui mình trong một kích toàn lực mà mình có thể phát huy vào lúc này!

Loại chuyện này nói không thông, chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là Đại Thiên Tôn chi dương mà Vương Lâm ngưng tụ ra không tầm thường!

Đây cũng không phải là Đại Thiên Tôn chi dương bình thường!

Cửu Đế vừa lui lại phía sau, lại một lần nữa vọt tới. Chỉ thấy hai Đại Thiên Tôn chi dương sụp đổ, thân thể Vương Lâm cũng lui lại phía sau,

khóe miệng có máu tươi tràn ra nhưng thân thể liền nhoáng lên, vọt về phía bầu trời!

Cửu Đế vội vàng ngăn căn, không thể chặn được Vương Lâm. Trong thời gian ngắn thân thể Vương Lâm đã tiến vào bầu trời, tới gần Đạo Nhất toàn thân đang càng ngày càng nhiều hắc khí, thân thể cũng bắt đầu bị bóc ra từng đám thịt kia!

Từng bước đi tới, Đạo Nhất thấy đã không thể bỏ chạy, hai mắt lộ vẻ điên cuồng, ngửa mặt lên trời gầm thét, tay phải giơ lên, chụp một cái vào hư không. Lập tức một thanh loan đao màu đen biến ảo ra. Thanh loan đao này vừa xuất hiện liền tỏa ra sát khí kinh hiên, sau khi vờn quanh thân thể Đạo Nhất một vòng liền bỗng nhiên chém một nhát về phía Vương Lâm!

- Vương Lâm, ngươi muốn giết bổn tôn, vậy thì đồng quy vu tận với bổn tôn đi!

Đạo Nhất trong sự điên cuồng liền vung đao chém xuống. Lưỡi đao lập tức tới gần Vương Lâm. Nhưng ngay trong tích tắc khi ánh đao đảo qua, thân thể Vương Lâm nhoáng lên, lập tức hóa thành chín mươi chín hư ảnh.

Chín mươi chín hư ảnh này bao phủ tám hướng, bị loan đao chém xuống liền phát ra tiếng ầm vang vang, sụp đổ hơn chín mươi cái. Nhưng những hư ảnh còn lại lại xuyên thấu qua loan đao. Ngưng tụ lại trước người Đạo Nhất, hóa thành thân ảnh của Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, sau khi xuất hiện, tay phải lập tức giơ lên điểm một chỉ vào mi tâm của Đạo Nhất.

Ầm một tiếng, thân thể Đạo Nhất từ trên bầu trời rơi xuống, vang lên tiếng kêu thảm thiết. Thân thể Đạo Nhất lúc này bị Trớ Thuật bộc phát toàn diện, trong lúc rơi xuống liền có rất nhiều huyết nhục chia lìa, y phục tồn hại, bên ngoài thân thể có hơn phân nửa đã trở thành hình dạng của xương khô! Trong tiếng ầm vang, hắn rơi xuống mặt đất đã vô cùng tồn hại kia.

- Ta không cam lòng!

Oán khí của Đạo Nhất ngập trời. Hắn nếu không phải bị Trớ Thuật bao phủ thì đối mặt với Vương Lâm cũng không tới mức này! Nhưng lúc này trạng thái hiện tại của hắn lại thê thảm tới vậy!

- Vương Lâm, đủ rồi! Đầu lâu của Tiên Tổ ngươi có thể lấy đi! Hải Tử, ngươi có thể không ra tay đối với Vương Lâm nhưng phải cứu Đạo Nhất!

Cửu Đế lại đuổi theo một lần nữa, cắn răng hét lớn một tiếng.

Hải Tử trầm mặc, tay phải giơ lên, vung một cái hướng về phía Đạo Nhất đã rơi xuống mặt đất.

Lấy lực lượng của Điệu Vong Tộc, hóa thành suy nghĩ của người sống, ý niệm của người chết... Khiến cho tồn tại tiếp tục tồn tại, tán đi... Giờ dừng lại.

Hải Tử vung tay lên, bên ngoài thân thể Đạo Nhất liền xuất hiện một tầng sóng gợn màu lam. Sóng gợn này bao phủ khiến Vương Lâm đuổi theo giống như tiến vào trong bùn lầy.

Ánh mắt lóe lên, thân thể Vương Lâm liền có rất nhiều sợi tơ đen ầm ầm lan ra, lao thẳng về phía Đạo Nhất. Một lượng lớn sợi tơ xuyên qua tầng

sóng gợn màu lam nọ, ngưng tụ trên thân thể Đạo Nhất, bỗng nhiên hóa thành thân ảnh Vương Lâm.

Đạo Nhất đang điên cuồng, đang muốn không để ý tới tất cả mà phản kháng. Nhưng Trớ Thuật trong thân thể hắn đã bộc phát toàn bộ. Thần thông của hắn vừa mới thi triển ra lập tức khiến thân thể sụp đổ, huyết nhục rơi ra càng nhiều. Trong tiếng kêu thảm thiết, hắn bị Vương Lâm vừa biến ảo ra ngoài thân thể đạp một cái lên ngực, hung hăng dẫm thẳng xuống mặt đất. Không thể giãy giụa.

- Ngươi muốn đánh thì đánh, nếu không đánh thì thôi. Làm sao có thể để mọi chuyện đều như ý các ngươi! Đạo Nhất này ra tay với ta trước, giờ phút này nếu muốn ta bỏ qua thì phải trả giá đắt!

Một chân Vương Lâm đạp lên Đạo Nhất, ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh nhìn Cửu Đế đang nhanh chóng tới gần, chậm rãi nói.

Sắc mặt Cửu Đế âm trầm, dừng lại cách Vương Lâm trăm trượng. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, giờ phút này Trớ Thuật trong thân thể theo thời gian trôi qua cũng mơ hồ có dấu hiệu bạo phát.

- Ngươi muốn cái giá gì đây?

Cửu Đế hít sâu một hơi, mạnh mẽ làm bản thân tỉnh táo.

Chân phải Vương Lâm lại hơi dẫm mạnh hơn lên ngực Đạo Nhất. Lập tức chỉ thấy hắc khí càng tràn ngập thân thể đối phương. Trong sự kích thích này, hai mắt Đạo Nhất càng điên cuồng, còn có vẻ tan rã, hóa thành nỗi đau mà hắn chưa bao giờ trải qua, còn cả sự khuất nhục tới từ tâm thần khi bị Vương Lâm dẫm đạp dưới chân.

- Ta muốn cái đầu lâu trẻ con kia!

Hai mắt Vương Lâm âm thầm lóe lên, bình tĩnh mở miệng.

Cửu Đế nhướng mày.

- Đạo Nhất, đưa cái đầu lâu kia cho ta, ngươi có thể đi.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh. Hắn lúc này đã chiếm thế chủ động nhưng chưa bao giờ muốn giết Đạo Nhất. Dù sao thì hắn cũng là nhờ mấy Đại Thiên Tôn trúng Trớ Thuật mới đạt được cục diện này, cũng không phải là nhờ tu vi chính thức mà có được.

Đạo Nhất nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, giống như muốn nhớ thật kỹ hình dáng Vương Lâm.

- Đạo Nhất, cho hắn đi!

Cửu Đế hừ lạnh một tiếng.

Đạo Nhất biết thời gian của một không còn nhiều, thương thế lúc này, Trớ Thuật trong cơ thể lúc này muốn xóa bỏ cũng vô cùng khó khăn. Nếu còn trì hoàn thêm nữa thì dù có xóa được thì tu vi của bản thân cũng sẽ tốn hại rất nhiều. Trong tiếng gầm rống, khi chân phải Vương Lâm hơi buông lỏng ra, tay phải Đạo Nhất giơ lên, chụp vào hư không một cái. Lập tức một cái đầu lâu nhỏ bằng nắm tay xuất hiện trong tay hắn.

Buông đầu lâu trong tay ra, thân thể Đạo Nhất nhoáng lên, bay thẳng về phía bầu trời, trong nháy mắt liền phá vỡ hư vô, biến mất hoàn toàn.

Đầu lâu này thoạt nhìn như của trẻ con, tràn ngập tử khí. Trong nháy mắt khi xuất hiện, tử khí này liền ầm ầm lan tràn ra bốn phía, giống như dung nhập vào hư vô, cuốn động tám phương.

Loại cảm giác quen thuộc này lập tức di động rõ ràng trong tâm thần Vương Lâm. Hắn giơ tay phải lên, nhất thời khiến đầu lâu bay thẳng về phía mình, bị Vương Lâm bắt được.

Thu đầu lâu này lại, thân thể Vương Lâm lui lại từng bước, tới bên cạnh đầu lâu của Tiên Tổ. Người điên đang nằm ở đó, vẫn đang hôn mê.

- Vương Lâm, bố cục của lão phu và Điệu Vong Tộc lúc này thu hoạch lớn nhất ngược lại lại là ngươi. Chuyện này lão phu sẽ nhớ kỹ. Sau khi rời khỏi nơi này ngươi phải nhanh chóng trở thành Đại Thiên Tôn một chút. Nếu không thì đợi tới khi lão phu khu trừ được Trớ Thuật rồi, ngươi cũng phải trả lại sự công bằng cho ta!

Cửu Đế nhìn Vương Lâm. Với thân phận của hắn cũng không cần phải che dấu, nói thẳng ý nghĩ của mình ra.

- Còn cả ngươi, Song Tử. Nếu Đạo Nhất cuối cùng không thể khôi phục, thế lực Tiên Tộc ta bị Cổ Tộc đánh tan thì ngươi sẽ phải tận mắt thấy máu tươi của con dân Tiên Tộc ta bị Cổ Tộc giết chóc. Đến lúc đó Tử Dương Tông của ngươi cũng không thể tránh khỏi số kiếp đâu!

- Kế hoạch của lão phu vốn là tốt, muốn để tất cả Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc ta cùng chia sẻ di vật của Tiên Tổ, khiến tu vi chúng ta tăng vọt, khiến đời đời Tiên Tộc từ nay về sau không còn Tiên Hoàng nhất mạch nữa!

Nhưng bởi vì ngươi mà tất cả đều thay đổi. Việc này ngươi phải chịu hậu quả!

Cửu Đế cười lạnh.

Song Tử trầm mặc, không nói gì nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ phức tạp và mê man.

Nội tâm Vương Lâm thầm áy náy. Hắn nhìn Song Tử Đại Thiên Tôn, trong lòng đã có quyết định.

Ta nợ Song Tử Đại Thiên Tôn rất nhiều... Chỉ có dùng toàn lực ngăn cản cuộc chiến giữa Cổ Tộc và Tiên Tộc, lấy hành động này để khiến nàng không phải hối hận.

- Chuyện bổn tôn quyết định nếu đã làm thì ngươi cũng không phải nhiều lời.

Song Tử trầm mặc nửa ngày, lạnh lùng nói.

- Tốt, tốt!

Cửu Đế cười ha hả, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Vương Lâm.

- Lão phu có thể cho ngươi mang đầu lâu của Tiên Tổ đi. Nhưng không thể cho ngươi mang Liên Đạo Phi đi! Việc này không thể thương lượng chút nào. Mang theo đầu lâu rời khỏi nơi này đi!

- Lão phu đã nhượng bộ! Ngươi nếu vẫn còn muốn như trước, mạnh mẽ mang Liên Đạo Phi đi thì lão phu sẽ không cần áp chế Trớ Thuật nữa, liều mạng dù sau này rất khó khôi phục cũng phải khiến ngươi nằm lại nơi này!

- Song Tử, ngươi có thể giúp hắn lấy được đầu lâu của Tiên Tổ nhưng hôm nay Tiên Hoàng đã chết, đầu lâu của Tiên Tổ đã tổn hại. Ngươi hắn phải biết Liên Đạo Phi mà tỉnh lại thì có tác dụng gì.

Cửu Đế chậm rãi nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh như đồng tử trong hai mắt lại co rụt lại.

- Vương Lâm... Lưu Liên Đạo Phi lại đi...

Song Tử trầm mặc trong chốc lát, nhìn về phía Vương Lâm nói!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 1999: Khúc chung nhân tán không sầu mạc!

Nếu chỉ có Cửu Đế nói, thì Vương Lâm có thể không nghe. Hắn đến hoàng cung này chính là để cứu người điên, sao có thể vì Cửu Đế uy hiếp mà bỏ qua như vậy!

Hơn nữa Vương Lâm tuyệt đối cũng không tin Cửu Đế này lại có thể làm như những lời hắn nói, không áp chế sức mạnh của lực lượng Trớ Thuật bên trong cơ thể, khiến cho thân thể hắn rất khó khôi phục!

Nhưng lời nói của Song Tử Vương Lâm lại không thể không nghe!

Trong lòng hắn vốn đã cảm thấy mắc nợ Song Tử, nàng nói như vậy Vương Lâm cũng chỉ có thể trầm mặc.

- Cho ta một lý do đi!

Hồi lâu sau, Vương Lâm nói một cách khó khăn. Hắn không nhìn Cửu Đế, mà nhìn Song Tử Đại Thiên Tôn.

- Tiên Hoàng đã chết, Liên Đạo Phi rất quan trọng với Tiên Tộc. Song Tử Đại Thiên Tôn than nhẹ, ánh mắt nhìn Vương Lâm.

- Vương Lâm, Liên Đạo Phi nhất định phải ở lại.

Người nói là Hải Tử trước giờ vẫn im lặng. Nàng nhìn Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Nơi này là cấm cung, mặc dù hôm nay đã sụp đổ. Nhưng những thứ ở nơi này có thể tự mình khôi phục. Ở Tiên Tộc, cấm cung là nơi cực kỳ trọng yếu, vì ở nơi này có đầu của Tiên Tổ...

Đầu của Tiên Tổ có tác dụng trấn áp linh hồn trong bảy mươi hai châu của Tiên Tộc. Vì có nó tồn tại, nên mới khiến cho linh hồn của bảy mươi hai châu thủy chung vẫn bị phong ấn. Một khi đầu của Tiên Tổ không còn, thì lúc đó cũng không còn sức mạnh trấn áp bảy mươi hai linh hồn vẫn còn sống kia nữa, thậm chí một vài linh hồn đã tử vong khi lực trấn áp biến mất cũng sẽ không còn ở trạng thái đại lục, mà sẽ quay trở về hư vô.

Đến lúc đó, tất cả Tiên Tộc sẽ hoàn toàn đại loạn, thậm chí những đại lục sẽ lần lượt sụp đổ tiêu tan, mang lại cho Tiên Tộc một kiếp nạn lớn. Theo kế hoạch của tộc ta trước kia cũng không định hủy diệt Tiên Tộc, cho nên sau khi phân chia đầu của Tiên Tổ, sẽ chọn một người ngủ say ở lại chỗ này, thay thế đầu của Tiên Tổ trở thành sức mạnh trấn áp linh hồn của bảy mươi hai châu

Người mà chúng ta chọn chính là Liên Đạo Phi!

Hắn có huyết mạch của Tiên Tổ, còn được truyền thừa một phần tu vi của Tiên Tổ, hơn nữa nhiều năm qua tộc ta cũng dần dần để lại dấu ấn trên người hắn, chỉ cần mở dấu ấn này ra, sẽ có thể khiến cho Liên Đạo Phi sau khi được truyền thừa tu vi của Tiên Tổ sẽ trở thành Đại Thiên Tôn!

Với tu vi Đại Thiên Tôn của hắn phối hợp với bí thuật của tộc ta sẽ có thể có được hiệu quả trấn áp, ngươi không thể mang hắn đi. Nếu ngươi ngoan cố, thì ta cũng sẽ ra tay.

Hải Tử nhẹ giọng nói.

- Vương Lâm, để Liên Đạo Phi lại, tính mạng hắn sẽ không gặp nguy hiểm, chỉ là ở lại nơi này trấn áp linh hồn của bảy mươi hai châu thôi.

Song Tử thầm than, nhìn Vương Lâm, lần thứ hai mở miệng.

Cửu Đế ở một bên, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, không nói gì.

Vương Lâm trầm mặc, nhìn người điên đang hôn mê ở trên đầu của tiên tả, không một chút do dự, hắn mở miệng nói.

- Ta bỏ qua đầu của Tiên Tổ, chỉ mang Liên Đạo Phi đi!

- Bỏ qua, lại để đầu của Tiên Tổ vào chỗ cũ cũng không thể có tác dụng trấn áp nữa, vì đầu của Tiên Tổ đã bị chia cắt, tu vi của Tiên Tổ trong đó cũng bị phân tán, vật này đã là vật vô dụng!

Cửu Đế hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Vương Lâm lập tức tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ đấu tranh và phức tạp. Lời nói của đối phương rất đơn giản, thậm chí không cần nghĩ ngợi, Vương Lâm cũng hiểu rõ, việc này là thật.

- Vương Lâm, để Liên Đạo Phi lại đi.

Đây là lần thứ ba Song Tử nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự đấu tranh của Vương Lâm cuộn lên như biển ở trong lòng hắn, rất lâu sau hắn thở dài một tiếng. Hắn không thể Cổ Mang người điên đi được. Song Tử Đại Thiên Tôn sẽ ngăn cản, Cửu Đế cũng sẽ ra tay, còn có Hải Tử Thiên Tôn, nếu ba người này ra tay thì Vương Lâm sẽ không thể mang người điên đi được.

Hơn nữa nếu đem người điên đi. Như vậy Tiên Tộc sẽ đại loạn, Vương Lâm hắn có thể không cần biết, nhưng Song Tử Đại Thiên Tôn thủy chung vẫn giúp đỡ mình, nếu chuyện đó xảy ra thì thậm chí Tử Dương Tông cũng sẽ có thể bị hủy diệt.

Trong lúc trầm mặc, trên mặt Vương Lâm hiện lên vẻ đau khổ. Hắn nhìn người điên đang hôn mê kia, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Người điên, lần sau khi Vương Lâm quay trở lại hoàng cung Tiên Tộc này, chính là sẽ cứu ngươi ra! Ta thề!

Vương Lâm giơ tay phải lên, vỗ lên đầu của Tiên Tổ, lập tức cái đầu này hóa thành kim quang, bị Vương Lâm thu vào trong Không Gian trữ vật. Hắn ngẩng mạnh đầu.

- Cửu Đế. Ngươi không cần phải tìm ta, sau này Vương mỗ sẽ còn quay lại!

Nói xong, thân mình Vương Lâm nhoáng lên một cái, bay thẳng lên trời. Hắn không quay đầu lại, để lại người điên đang hôn mê. Tim hắn quặn đau. Chuyến đi hoàng cung này hắn đã có được lợi ích rất lớn, có được một phần truyền thừa của Tiên Tổ, còn ngưng tụ ra được hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không thể mang được người điên đi.

Nếu có thể lựa chọn, thì Vương Lâm sẽ không chút do dự mà bỏ qua tất cả những cơ duyên kia để đổi lấy việc mang người kia đi. Nhưng tất cả mọi chuyện đã được định đoạt ngay từ đầu.

Với tính toán của lão tổ Đại Hồn Môn của Điệu Vong Tộc kia, sợ là việc Tiên Hoàng muốn đoạt xá người điên cũng bị tính ra rồi Hoặc có lẽ việc

đoạt xá kia cũng là một phần của kế hoạch, nhưng không ngờ lại bị ta phá hoại

Thậm chí ngay cả việc Tiên Hoàng tự bạo, sức mạnh của Trớ Thuật bị phân chia lên bốn Đại Thiên Tôn kia, lão tổ của Đại Hồn Môn rất có thể cũng đã tính toán ra nhưng không nói ra và ngăn cản.

Hắn làm như vậy có lẽ cũng vì tộc nhân đời này của hắn, Hải Tử, cũng có lẽ là để xóa đi sự tức giận của ta đối với tộc của hắn Nhưng hắn rốt cuộc đã nhìn thấy những gì, đối với ta luôn luôn khách khí, chẳng lẽ trong mắt hắn sự tồn tại của ta so với Đại Thiên Tôn còn làm cho hắn kiêng kị hơn sao

Vương Lâm nghĩ tới lời nói mà thiên tài của Điệu Vong Tộc này để lại trong Đại Hồn Môn, một chữ Ngài vô cùng thành kính.

Song Tử Đại Thiên Tôn cúi đầu, nhìn thoáng qua Liên Đạo Phi đang hôn mê, than nhẹ một tiếng, thân thể nàng nhoáng lên một cái, cùng theo Vương Lâm bay lên không trung đi về đằng xa.

Trên không trung bị phá tan của cấm cung, Vương Lâm khi rời khỏi cũng không nhịn được cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Hắn nhìn thấy Hải Tử đang thi triển bí thuật của tộc nàng, khiến trên thân thể người điên đang hôn mê tỏa ra kim quang chói mắt. Dưới kim

quang này thân ảnh của người điên bị một vầng mặt trời bao phủ toàn thân. Bên ngoài cơ thể hắn, ánh mặt trời kia tỏa ra kim quang vạn trượng, một luồng dao động tu vi Đại Thiên Tôn bất ngờ từ bên trong mặt trời tràn ra.

Sức mạnh của Đại Thiên Tôn này không chỉ có hình dáng mặt trời Đại Thiên Tôn như Vương Lâm, mà đã hoàn toàn ngưng tụ ra. Dưới kim quang này, Liên Đạo Phi đã trở thành Đại Thiên Tôn thứ năm của Tiên Tộc sau Tiên Hoàng!

Nhưng Đại Thiên Tôn này sẽ vĩnh viễn ngủ say, sẽ không tỉnh lại, hắn tồn tại chỉ để thay cho đầu của Tiên Tổ trấn áp linh hồn trong bảy mươi hai châu!

Vương Lâm nhìn người điên trở thành Đại Thiên Tôn, hắn nhìn thân thể của đối phương bị bao trùm dưới kim quang, bên trong ánh sáng màu vàng này dần dần hóa thành một ngọn núi. Ngọn núi này toàn bộ có kim quang bao phủ, xông thẳng lên tận trời cao!

Khi ngọn núi xuất hiện, mặt đất đã vỡ tan được khôi phục lại như cũ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhưng so với chín ngọn núi lúc trước, mặt đất hiện giờ chỉ có một ngọn núi màu vàng tồn tại!

Không trung cũng theo đó khôi phục lại, cuối cùng toàn bộ không trung đã khôi phục lại hoàn toàn.

Sau khi liếc nhìn ngọn núi màu vàng kia nửa ngày, Vương Lâm xoay người, mang theo lời thề tận sâu trong lòng, bỗng nhiên rời khỏi!

Rời khỏi cấm cung, bên trong Địa Cung đã sụp đổ. Vương Lâm từng bước bước đi, biến mất hoàn toàn. Khi xuất hiện, hắn đã ở bên trong hoàng cung trong Tổ Thành của Tiên Tộc ở Trung Châu trên Tiên Cương đại lục.

Hoàng cung đã trở thành một đống đổ nát, liếc mắt nhìn chỉ còn có pho tượng kia đứng cô đơn sừng sững ở nơi đó. Pho tượng này chính là của Tiên Tổ, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai tay duỗi ra, giống như là đang thi triển thần thông.

Vương Lâm nhìn pho tượng kia, trầm mặc không nói gì.

Ở bên cạnh hắn có gợn sóng nổi lên, Song Tử Đại Thiên Tôn đi ra.

- Thời đại của Tiên Tổ đã qua đi, sự che chở của hắn cũng đã tiêu tan. Tiên Tộc sau này cũng không còn huyết mạch Tiên Hoàng nữa.

Song Tử Đại Thiên Tôn nhìn pho tượng kia, than nhẹ một tiếng.

- Cám ơn ngươi

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Đây là lời hứa từ trước của ta với ngươi, mặc dù phải trả một cái giá rất lớn nhưng ta cũng phải cám ơn ngươi, khi ta phân thế, ngươi đã lựa chọn ta chỉ là hai tiểu cô nương.

- Liên Đạo Phi quả thật là không thể để cho ngươi mang đi. Hi vọng ngươi có thể thông cảm...

... Dù sao ta cũng là người của Tiên Tộc, còn ngươi có thể thuộc về Cổ Tộc.

Song Tử Đại Thiên Tôn chậm rãi nói.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường. Hắn xoay người nhìn về phía Song Tử Đại Thiên Tôn, đối với việc có thể chỉ ra thân phận của bản thân, Vương Lâm cũng không hỏi, cũng không che giấu.

- Cám ơn

Vương Lâm ôm quyền, hướng về phía Song Tử Đại Thiên Tôn vái một vái.

- Ta có được hai mắt của Tiên Tổ, sau khi trở về Tử Dương Tông sẽ bế quan, còn ngươi, sẽ rời khỏi, hay đi cùng ta trên đường trở về Tử Dương Tông?

- Ta muốn quay lại Đại Hồn Môn một chuyển sau đó, rời khỏi Tiên Tộc

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía Đông Châu, chậm rãi nói.

Song Tử Đại Thiên Tôn trầm mặc một lát, rồi than nhẹ một tiếng.

- Cũng không biết việc ta giúp ngươi là đúng hay sai

Nàng lắc đầu, thân mình dừng lại, tử quang tràn ngập, lại một lần nữa hóa thành hai tiểu cô nương. Hai tiểu cô nương này vẻ mặt uể oải, cùng quay đầu nhìn Vương Lâm. lộ ra một vẻ ngây thơ, sau khi mỉm cười một cách khờ khạo, vẫy tay tạm biệt Vương Lâm, rồi hóa thành hai đạo cầu vồng bay lên không trung.

- Oa Oa, sau khi trở về ta muốn ngủ một giấc, mệt mỏi quá à.

Có lẽ sau khi trở về, trước tiên phải xem Tiểu Lang mấy ngày này ra sao đã, sau đó rồi hẵng nghi ngơi.

- Được được, vậy cứ quyết định như vậy đi.

Tiếng trẻ con lảnh lót giống như là tiếng chuông trong gió vang vọng. Vương Lâm nhìn thân ảnh của hai tiểu cô nương kia bay đi xa, thì thào nói.

- Cảm ơn các ngươi

Vương Lâm nhắm hai mắt, hồi lâu sau lại mở ra, thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi. Hắn không nhìn thấy bên trong hoàng cung phía sau, trên đống đổ nát, Hải Tử yên lặng nhìn bóng lưng hắn, dưới bầu trời đang dần về chiều, thần sắc rất buồn bã.

- Hải Tử, đi thôi

Ở phía sau Hải Tử, Cửu Đế mang vẻ mặt uể oải đi ra, trên người hắn đã bắt đầu tràn ngập hắc khí, mơ hồ đã không thể áp chế được.

- Con không ra tay ngăn cản hắn, ta không trách con. Người này không tồi, ta đã già rồi, tộc ta có thể kết giao với hắn, đối với con sau này sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cửu Đế bị hắc khí vờn quanh, ánh mắt nhìn Hải Tử lộ ra một vẻ hiền dịu và cưng chiều.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2000: Lời khẩn cầu tới từ năm tháng vạn cổ!

Tin tức hoàng cung trong Tổ Thành bị hủy diệt, Tiên Hoàng mất mạng được Cửu Đế áp chế không cho lan ra...hoàng cung trở thành đống đổ nát lúc này cũng được nhanh chóng khôi phục bình thường, giống như tất cả đều không hề phát sinh.

Tiên Hoàng lại bế quan một lần nữa.

Đời Tiên Hoàng Liên Đạo Chân này vốn thường xuyên bế quan, thời gian không đoán được, cho nên tu sĩ cả Tiên Tộc đối với việc Tiên Hoàng bế quan cũng không liên tưởng nhiều lắm.

Võ Phong về tới dòng sông băng tại Bắc Châu lập tức đóng băng toàn thân, chìm đắm trong hàn khí vạn năm không tan, yên lặng xua tan Trớ Thuật trong thân thể.

Vì hắn vẫn không ra tay nên Trớ Thuật cũng dễ xua tan hơn so với Đạo Nhất và Cửu Đế một chút. Hơn nữa hắn đạt được hai tai của Tiên Tổ, một khi xua tan toàn bộ hắc khí của Trớ Thuật xong thì tu vi sẽ tiến lên không ít.

Đạo Nhất kéo theo thân thể tàn tạ, trong cơn đau đớn tràn ngập tâm thần, gầm thét cổ chịu, mang theo nổi khuất nhục đè nặng tâm thần, sau khi về tới Đạo Nhất Tông lập tức bế quan.

Chẳng qua Trớ Thuật trong cơ thể hắn đã bộc phát toàn bộ, thủ đoạn tầm thường căn bản không thể khu trừ. Nhưng Đạo Nhất thân là Đại Thiên Tôn, người ngoài cũng không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán, giống như Song Tử từng gọi hắn là kẻ mặt giả!

Hắn vì xua tan Trớ Thuật trong cơ thể mà lại không ảnh hưởng tới việc khôi phục tu vi sau này, triệu tập mấy Dược Thiên Tôn dưới trướng trong Đạo Nhất Tông, cũng gọi cả rất nhiều Kim tôn, đem Trớ Thuật trong cơ thể mạnh mẽ phân tán ra, khiến mỗi người đều phải chia sẻ!

Trớ Thuật này mạnh mẽ như vậy, tu sĩ Kim tôn dính vào hắn phải chết. Dù là tu sĩ Thiên Tôn thì đụng phải cũng khiến toàn thân lập tức rữa nát, phát ra tiếng gầm thét thê lương, tuy có thể chống chọi một thời gian dài hơn một chút như kết quả cuối cùng vẫn là tử vong!

Chỉ có Dược Thiên Tôn mới có thể dựa vào tu vi mạnh mẽ mà vượt qua được sau khi chia sẻ Trớ Thuật này. Nhưng phải trả một cái giá rất đất.

Cho tới khi tất cả tu sĩ Dược Thiên Tôn dưới trướng Đạo Nhất đã phân tán Trớ Thuật xong, Đạo Nhất lại càng điên cuồng, bắt đầu tìm kiếm tu sĩ bước thứ ba, dù có thể chia sẻ một tia đối với hắn cũng có lợi ích lớn.

Loại hành động tàn nhẫn này khiến Đạo Nhất Tông hầu như trở thành Tử Tông...

Sau khi Cửu Đế mang theo Hải Tử trở về Đế Sơn liền lập tức bế quan. Tu vi của hắn vốn đã rất mạnh, dù bị hắc khí bao phủ nhưng vẫn có thể dựa vào bản thân chậm rãi xua đi. lại có Hải Tử dùng thần thông của Điệu Vong Tộc trợ giúp. Trớ Thuật trong cơ thể Cửu Đế theo thời gian có thể dần dần tiêu tán.

Chỉ có Song Tử Đại Thiên Tôn bởi không tham gia cho nên không trúng Trớ Thuật. Sau khi trở lại Tử Dương Tông, hai cô bé này liền bế quang, dung hợp hai mắt của Tiên Tổ, khiến khi hai nàng xuất quan liền có thể hoàn toàn chữa trị được chuyện ngoài ý muốn tạo thành suy yếu khi chuyển thế lần trước.

Tiên Tộc vẫn có năm vị Đại Thiên Tôn, chẳng qua vị Đại Thiên Tôn thứ năm đang ngủ say trong Địa Cung tại không gian xếp chồng trong hoàng cung. Hắn hóa thành một ngọn núi màu vàng kim đứng sừng sững tại cấm địa này, trấn áp linh hồn bảy mươi hai châu!

Dưới ngọn núi nọ. Người điên vẫn không thức tỉnh, giống như đang chờ Vương Lâm lần sau lại tới.

Sau nửa năm.

Ở Thiên Ngưu Châu tại Đông Châu của Tiên Tộc.

Cả vùng đất Thiên Ngưu Châu đầy núi non, trong trận đánh với Lục Ma Châu nhiều năm trước, rất nhiều núi non đã sụp đổ, khiến diện mạo của Thiên Ngưu Châu lúc này đã thay đổi.

Nhưng thế cục của các tông môn trong châu này vẫn không có biến hóa lớn. Đại Hồn Môn và Quy Nhất tông vẫn là hai môn phái cực mạnh, có nhiều tiểu tông phụ thuộc.

Đệ tử của hai tông môn này năm xưa bị đưa tới Tổ Thành cũng đã trở lại tông môn từ lâu. Bọn họ đều có cơ duyên, trở thành trụ cột trong tương lại của hai môn phái.

Đại Hồn Môn.

Thanh Ngưu chân nhân năm xưa sau khi Vương Lâm rời đi vẫn luôn bế quan, không hỏi thế sự. Mọi chuyện trong môn phái đều do các vị trưởng lão phụ trách. hắn chỉ nói một điều là giữ là ngọn núi năm đó ban cho Vương Lâm, cũng biến nơi đó thành cấm địa. Không cho phép người ngoài tiến vào.

Việc này khiến nhiều người khó hiểu nhưng khi Vương Lâm vang danh tại Thiên Tôn Niết, rất nhiều lời đồn về Vương Lâm truyền ra, đối với thân phận Bạch Phát Dược Thiên Tôn là người của Đại Hồn Môn thì mọi

người mới từ từ hiểu ra Bạch Phát Dược Thiên Tôn này quả thực là Vương Lâm. Bọn họ lúc này mới mơ hồ hiểu nguyên nhân Thanh Ngưu chân nhân lưu lại ngọn núi đó.

Viêm Loan trưởng lão năm xưa lúc này đã ở vị trí cao trong Đại Hồn Môn, cũng có thể quyết định một số đại sự. Nàng vốn có thể rời khỏi ngọn núi của mình, đi vào sâu trong Đại Hồn Môn lựa chọn một động phủ thật tốt.

Nhưng nàng lại vẫn không rời đi. Từ trên đỉnh ngọn núi của nàng có thể nhìn thấy động phủ năm đó của Vương Lâm ở xa xa. Mỗi khi nàng hồi tưởng lại chuyện năm xưa lại một mình đứng trên đỉnh núi, nhìn ngọn núi của Vương Lâm, lặng lặng trầm mặc.

Phàn San Lộ, Phàn San Mộng vẫn là đệ tử của nàng như trước, tư oán năm đó với Vương Lâm cũng đã hóa giải. Lúc này nhiều năm đã trôi qua, bọn họ đã từ từ quên đi.

Trong Đại Hồn Môn có nhiều trưởng lão, những năm gần đây có thêm một người. Người này tên là Đỗ Thanh, thân thể cũng không phải là huyết nhục mà là một con rối, Nguyên Thần sau khi ngưng tụ liền trở thành thân thể.

Hắn cũng không phải nhờ đạt tu vi của trưởng lão mà trở thành trường lão mà được lão tổ của Đại Hồn Môn ban thưởng. Những năm gần đây cuộc sống của hắn rất thoải mái, so với dĩ vầng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Năm tháng trôi qua. Đại Hồn Môn ngày qua ngày tồn tại trong Thiên Ngưu Châu cũng không có biến hóa gì quá lớn, vẫn yên bình như trước. Những lầu các vẫn như lúc Vương Lâm lần đầu tiên tới đây. đứng bên ngoài nhìn lại, hiểu biết rất mơ hồ. Khi hắn tưởng rằng mình đã hiểu rõ, rời khỏi nơi này, trải qua mọi chuyện, cuối cùng là chuyện trong hoàng cung, biết Đại Hồn Môn ở xa xôi lại liên quan sâu đậm tới việc này thì hắn mới hiểu ra hóa ra cho tới hôm nay mình còn chưa hiểu rõ Đại Hồn Môn này.

Điệu Vong Tộc... Đời này không ai có thể có vượt qua thiên tài năm đó...vị lão tổ của Đại Hồn Môn này có lẽ đã tử vong, có lẽ còn chưa... Nhưng kế hoạch của hắn lại có thể xuyên qua ngàn vạn năm, từ suy tính năm đó mà biến hóa thành chuyện hôm nay. Kế hoạch này bày mưu với mọi người, mỗi một người đều là quân cờ trong mắt hắn...

Bước cuối cùng của kế hoạch này đã thành công giải phong ấn giam cầm tộc nhân của hắn. Khiến cho huyết mạch Tiên Tổ bị cắt đứt. Khiến cho một tộc nhân còn sống sót từ nay khôi phục tự do...

Vương Lâm nhìn Đại Hồn Môn, thần sắc phức tạp. Hắn đã ở Tiên Cương đại lục rất nhiều năm, cho tới nay mới hiểu là Đại Hồn Môn trong rất nhiều cường giả chẳng đáng gì ở Thiên Ngưu Châu xa xôi này, lại ẩn chứa bí mật từ vô số năm về trước.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm cất bước từng bước đi về phía Đại Hồn Môn. Tu vi của hắn lúc này đã vượt xa Thanh Ngưu chân nhân, vượt qua

tất cả tu sĩ trong Đại Hồn Môn này. Hắn tới không ai phát hiện ra.

Trong Đại Hồn Môn, Vương Lâm thấy Đỗ Thanh, thấy Viêm Loan mặc y phục màu đỏ như lửa đang đứng trên đỉnh núi. Hắn cũng thấy Phàn San Lộ, Phàn San Mộng.

Vương Lâm không dừng lại mà đi tới Tàng Hồn Các sâu trong Đại Hồn Môn.

Tàng Hồn Các này năm xưa phải được Thanh Ngưu chân nhân mở ra thì Vương Lâm mới có thể tìm được. Nhưng hôm nay Vương Lâm từng bước đi tới, lúc xuất hiện đã đứng ở bên ngoài Tàng Hồn Các.

Đây là một lầu các bị sương mù mòng manh bao phủ. Bên ngoài lầu các có hai pho tượng mãnh thú rất lớn đứng nơi đó vô cùng sống động.

Đại môn của Tàng Hồn Các đóng kín, bốn phía yên tĩnh. Trên đại môn có ba chữ lớn: Tàng Hồn Các!

Nơi này nhìn như có bảy tầng nhưng thực tế nó lại có tám tầng, chín tầng...còn có tầng thứ mười! Tầng thứ mười này năm đó Thanh Ngưu chân nhân đã từng nói là ngay cả hắn cũng không thể tiến vào, là nơi lão tổ của Đại Hồn Môn qua đời.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn đỉnh của Tàng Hồn Các. Hắn tới đây để tìm đáp án, tìm vật mà vị thiên tài của Điệu Vong Tộc năm xưa lưu lại cho mình.

Đẩy đại môn đóng chặt của Tàng Hồn Các ra, Vương Lâm đi vào nơi này. Tất cả mọi thứ tại nơ này hắn đều quen thuộc, từng bước bình tĩnh đi lên cầu thang.

Tiếng lạch cạch vang lên trong lầu các yên tĩnh. Vương Lâm đi lên tầng thứ hai, tầng thứ ba... Cho tới tầng thứ tám năm đó.

Nơi này có cấm chế nhưng đối với Vương Lâm ngày nay thì không cần phá mà chỉ đi qua là tiêu tán.

Nhìn cầu thang thông tới tầng chín, Vương Lâm chậm rãi bước lên, từng bước đi tới tầng chín. Trên tầng chín này có một vài ngọc giản trôi nổi, bên trong ghi chép thần thông cực mạnh của Đại Hồn Môn.

Đa Trọng Huyễn Thuật đầy đủ mà năm đó Vương Lâm muốn có cũng nằm ở nơi này.

Ánh mắt đảo qua đám ngọc giản đó, Vương Lâm thấy tất cả những ghi chép trong đó, hướng về phía cầu thang xa xưa ở cách đó không xa đi tới.

Nơi này thông lên tầng mười!

Mười ba bậc thang. Vương Lâm giơ bước một cái liền đi qua, đi tới tầng cao nhất của Tàng Hồn Các, tầng thứ mười.

Trong tích tắc khi tiến vào tầng thứ mười. Vương Lâm thấy được cảnh tượng khiến hắn trầm mặc hồi lâu. Hắn nhìn nơi này, thần sắc phức tạp. Rất lâu, rất lâu sau Vương Lâm mới thở dài một tiếng.

Hóa ra đây là vật ngươi lưu lại cho ta. Cũng chính là ngươi muốn ta phải tới đây để chứng kiến. Thiên tài của Điệu Vong Tộc, chuyện ngươi lợi dụng ta, ta đã nói với Hải Tử là từ nay xóa bỏ!

Vương Lâm không nhìn lại tầng thứ mười, xoay ngươi từng bước rời đi, thân ảnh dần dần biến mất.

Vương Lâm rời đi liền lộ ra cảnh tượng trên tầng thứ mười.

Tầng thứ mười này không lớn, không gian chỉ tầm mười trượng. Nơi đó có một pho tượng, còn có một bộ hài cốt.

Pho tượng là một nam tử. Hắn đứng nơi đó. ánh mắt bao quát xung quanh, trong mắt giống như ẩn chứa lực lượng hủy diệt cả trời cao.

Người này không giận mà uy nghiêm, lạnh lùng nhìn chằm chằm bộ hài cốt trước người.

Mà bộ hài cốt đó lại đang quỳ gối trước pho tượng, thần sắc lộ vẻ thống khổ và cầu khẩn. Đầu của hắn đã nứt ra một khe. Bên trong không có não...ngực hắn có một lỗ thủng, cũng không còn tim nữa...

Hai tay hắn giơ lên, trong tay trái đặt não đã khô héo, tay phải đặt trái tim đã ngừng đập. Hắn nhìn pho tượng giống như hi vọng được tha thứ. Hắn quỳ gối như thế đã qua vô số năm rồi.

Đây cũng không phải là một bộ hài cốt tầm thường mà là một bộ hài cốt nhốt linh hồn. Linh hồn này đang khẩn khoản cầu xin tha thứ.

Pho tượng kia đúng là điêu khắc Vương Lâm.

Mà bộ hài cốt thì chính là lão tổ Đại Hồn Môn, thiên tài của Điệu Vong Tộc!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2001: Biển

Trên Tiên Cương đại lục, bảy mươi hai châu của Tiên Tộc chiếm hơn năm phần của Tiên Cương, còn gần năm phần còn lại là ba mươi sáu quận của Cổ Tộc. Còn có một phần phạm vi là biển cả vô tận được Tiên Tộc và Cổ Tộc cùng chia sẻ.

Vùng biển này là vùng biển lớn nhất trên Tiên Cương, quanh năm sóng gió dữ dội, sương mù che phủ bầu trời, phàm nhân không thể vượt qua. Ngay cả tu sĩ nếu không phải là hạng người có tu vi cực cao thì hoàn toàn không thể vượt qua vùng biển rộng lớn này.

Vùng biển này đã trở thành một vách ngăn thiên nhiên khiến cho Tiên Cổ rất khó qua lại lẫn nhau.

Tiếp giáp với vùng biển này là Bắc Châu của Tiên Tộc. Ở bên trong vùng đất quanh năm đóng băng này có một châu tận cùng phía bắc của Bắc Châu, tên là Hàn Châu. Châu này không lớn, gần như toàn bộ đều tràn ngập là tuyết.

Tu sĩ sinh sống trên châu này phần lớn đều đã quen với thời tiết và khí hậu như vậy. Những công pháp mà họ tu luyện cũng đều là loại băng hàn. Nơi này phàm nhân rất thưa thớt, càng về phía bắc lại càng ít người hơn.

Ở phía bắc của châu này là một vùng biển rộng mênh mông, nếu từ bên trên nhìn xuống Hàn Châu này thì có thể nhìn thấy rõ ràng cả Hàn Châu này giống như là một khối băng rất lớn, lơ lửng ở bên bờ biển kia, bị nước biển hàng ngày xâm lấn, nhưng thủy chung cũng không thể hòa tan được.

Thậm chí trong vùng biển nơi tiếp giáp với châu này cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một vài tầng băng ngưng tụ, ở trong nước biển trôi lơ lửng ra xa.

Ở bốn phía chỗ tiếp giáp này, ở trong phạm vi trăm vạn dặm không có một sinh linh nào, ngay cả tu sĩ cũng rất hãn hữu đi tới nơi này. Bởi vì hàn khí nơi đây thật sự rất mãnh liệt, tu sĩ cũng chỉ có thân thể máu thịt, ở nơi này máu ở trong cơ thể cũng đều phải hóa thành nước đá, không thể sống quá lâu.

Gió tuyết nức nở, gào thét tràn ngập trong thiên địa, khiến cho những bông tuyết như đám lông ngồng kia sau khi bị cuốn bay cao lên, lại chậm rãi theo gió tản đi. rơi trên mặt đất.

Dưới bầu trời đầy gió tuyết, trên vùng đất rộng mênh mông này, dần dần có ba bóng người ở trên mặt đất tuyết đằng xa từng bước đi tới.

Trong ba người này, một người toàn thân mặc áo tơi, tóc trên đầu bạc trắng, giữa những sợi tóc còn xen kẽ một vài bông tuyết, trên áo tơi cũng bị một lớp tuyết dày bao phủ. Theo bước đi của hắn, tuyết tróc ra rơi xuống, nhưng lại có tuyết mới phủ lên.

Hai người ở phía sau, một người thoạt nhìn như một lão già, nhưng nhìn kỹ có vẻ như là một nam tử trung niên. Nam tử này trên đầu đầy tuyết trắng xóa, thân thể rét run lên, hai tay đặt ở hai bên mép, không ngừng thở ra khí trắng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía người ở bên cạnh, ánh mắt tràn ngập sự ghen ghét.

Ở trên vai nam tử này còn có một con rắn nhỏ, nhưng hình dạng của con rắn này lại giống như rồng, lúc này lười biếng nằm ở đó, mỗi khi phát hiện ra nam tử kia sắp đông cứng lại liền thở ra một hơi, khiến cho nam tử này có thể kiên trì gắng gượng.

Người cuối cùng là một đại hán, nói một cách chính xác có lẽ hắn không phải là một đại hán. Mà là một thanh niên gầy yếu, sau khi khoác lên một tầng áo bông thoạt nhìn cực kỳ to béo. Hắn bước đi nghênh ngang, sau khi giẫm sâu vào trong tuyết lại phải cổ sức giơ chân lên.

Nơi này rất lạnh, nhưng trên trán thanh niên kia không ngờ lại có mồ hôi tỏa ra từng trận bạch khí, thoạt nhìn rất thú vị.

Âm thanh giẫm lên tuyết loạt xoạt bị tiếng gió nức nở át đi, không thể truyền ra, chỉ có thể nhìn thấy ba hàng dấu chân rất nhanh biến mất, không thể tồn tại dưới cơn gió tuyết quá lâu đã bị xóa đi, chỉ có tiếng người thỉnh thoảng lại vang vọng truyền ra, giống như không thể bị át đi.

Cũng may là Hứa gia gia ngươi thông minh, ở trong động phủ giới cũng vậy, mà ở trên Tiên Cương đại lục này cũng thế. Lưu Kim Bưu. Tên tiểu tử nhà ngươi so với Hứa gia gia ngươi còn lâu mới theo được!

Thanh niên mặc tầng tầng lớp lớp áo bông dày kia vẻ mặt đắc ý, lau mồ hôi trên trán một cách rất phô trương.

Nóng quá, trời đúng là quá nóng, không thể chịu được, nóng quá rồi. Kim Bưu à, ngươi không nóng sao, tại sao ta lại nóng như vậy chứ.

Nam tử bên cạnh kia chính là Lưu Kim Bưu. Hắn hung hăng nhìn Hứa Lập Quốc, đang định nói lại, nhưng vì có gió lạnh thổi tới nên lập tức lạnh run lên, ngay cả sắc mặt cũng có chút xanh xao.

Ôi, Kim Bưu à, trời nóng thật, sao ngươi lại run lên như vậy, chẳng lẽ ngươi lạnh sao. Ôi, đừng giả bộ nữa, không có ích gì đâu, ngươi không lừa được ta đâu. Hứa gia gia ngươi mấy năm nay ở trong Tổ Thành, có cái gì là chưa từng nhìn thấy, bảo bối cũng tìm được không ít, còn có Tiểu Đào Hoa, Tiểu Đào Hồng, Tiểu Đào Lam hầu hạ bên giường, sung sướng biết bao. Kim Bưu à, mấy năm nay ngươi sống như thế nào vậy.

Hứa Lập Quốc làm ra vẻ như có ý tốt, nhưng vẻ đắc ý trong mắt cũng đối lập hẳn với vẻ mặt. Khiến cho Lưu Kim Bưu gần như muốn xông tới liều mạng.

Ôi, nhiều quần áo quá, trời cũng nóng quá, Lưu Kim Bưu à, hình như ngươi thật sự rất lạnh hả. Không sao, Hứa gia gia ngươi là huynh đệ tốt của ngươi, ta sẽ cho ngươi

Ngay khi Lưu Kim Bưu sau khi sửng sốt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Hứa Lập Quốc liền cười ha hả, lại mở miệng nói.

Ta sẽ giới thiệu cho ngươi biết về giá trị của những bộ quần áo này, sau khi ngươi nghe xong hãy tưởng tượng một chút, nói không chừng sẽ không thấy lạnh nữa, ngươi không phải có thuật lừa đảo sao, chuyên lừa gạt chính mình sao, nói với bản thân là ngươi đang mặc trên người vô số quần áo ấm của Hứa Lập Quốc cũng đâu phải là không được!

Bộ dạng của Hứa Lập Quốc rất cảm khái, hắn vuốt quần áo trên người, lắc lắc đầu.

Bộ quần áo này chính là một vật chí bảo. Dùng thiên miên để làm ra, có thể tự sinh ra khí tức ấm áp, là vật Hứa gia gia ta đã đoạt được của Trần gia!

Cái áo bông này cũng là vật chí bảo. Mặc trên người giống như là đang ôm một đống lửa, là Hứa gia gia ngươi đã giật dây Vương gia đoạt được từ Triệu gia!

Cái này…

Cái này…

Còn có cái này…

Hứa Lập Quốc lần lượt giới thiệu, chưa kịp nói xong, Lưu Kim Bưu kia gào to lên một tiếng.

- Hứa Lập Quốc!

Gọi Hứa gia gia ngươi có chuyện gì? ở trước mặt chủ nhân chẳng lẽ muốn ăn cướp hay sao.

- Được, tới đi, tiểu Bưu nhà ngươi cũng to gan thật!

Hứa Lập Quốc trừng mắt, lập tức cởi áo, nhưng hắn mặc quần áo quá dày, lại mặc quá nhiều, một lúc không thể cởi hết được.

- Chủ nhân ngươi xem hắn… ta… ta…

Sau khi Lưu Kim Bưu gào lên với Hứa Lập Quốc, lập tức nhìn về phía Vương Lâm đang ở phía trước không để ý tới bọn họ chút nào, bắt đầu cầu khẩn.

Chủ nhân không nên để ý tới hắn, là chính hắn muốn rèn luyện thân thể, đề cao tu vi. Chủ nhân người cứ đi thong thả, tuyết rơi dày lắm, không cần phải lo cho chúng ta không sao, không sao, tiểu Hứa tử có thể tự mình xử lý được.

Hứa Lập Quốc vội vàng mang theo vẻ mặt a dua, chạy nhanh tới phía sau Vương Lâm, đi ở một bên nâng tay lên bóp vai Vương Lâm, còn quay đầu lại, trong lúc đắc ý trợn mắt hung hăng nhìn Lưu Kim Bưu vài lần.

Muốn đoạt địa vị trong lòng chủ nhân với Hứa gia gia ngươi hả, tiên tiểu Bưu tử nhà ngươi còn chưa đủ tư cách. Khi Hứa gia gia ngươi đi theo chủ nhân thì tên tiểu tử ngươi vẫn còn không biết đang lang thang ở nơi nào!

Hứa Lập Quốc truyền ra thần niệm.

- Ngươi…

Ta làm sao, chính ta đã kiến nghị với chủ nhân là hai người chúng ta tu vi không đủ, tốt nhất là ở Bắc Châu lạnh như băng này dựa vào tu vi của mình mà đi qua, như vậy chẳng những có thể khiến cho ý chí của bản thân thêm kiên cường, mà còn có thể không ngừng vận chuyển tu vi, nâng cao hơn một chút, đó cũng là một chuyện tốt!

Là ta nói đấy, vậy thì làm sao! Hứa Lập Quốc ta tu vi không cao như ngươi, không có con ngu long kia hồ trợ, ta sợ bị lạnh, ta mặc áo bông vào thì ngươi tức cái gì hả, nếu ngươi có áo bông thì ngươi cũng mặc thôi.

Hứa Lập Quốc hừ một tiếng.

Nhìn hai người này còn muốn tiếp tục đấu khấu, Vương Lâm nhíu mày. Dọc đường đi tới đây, từ sau khi hai người xuất hiện, thủy chung vẫn không ngừng đấu khẩu với nhau.

Được, Lưu Kim Bưu. Nếu ngươi không kiên trì được, thì ta có thể thu ngươi vào trong Không Gian Trữ Vật.

Vương Lâm dừng chân lại quay đầu nhìn về phía Lưu Kim Bưu đang lạnh run kia.

Quyết không thể để Hứa Lập Quốc có cơ hội ở lại một mình với chủ nhân, người này không chừng sẽ nói xấu ta!

Lưu Kim Bưu cắn răng, lập tức lắc đầu.

- Chủ nhân, ta ta còn có thể chịu được!

Thân thể Lưu Kim Bưu lên, ngay cả thanh âm của hắn cũng run rẩy.

- Hứa Lập Quốc, ngươi đưa một vài bộ quần áo cho Lưu Kim Bưu.

Đối với tâm tư của hai người này, Vương Lâm liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Hắn xoay người đi về phía đằng xa.

Hứa Lập Quốc miễn cưỡng cởi một vài tấm áo bông ném cho Lưu Kim Bưu. Lưu Kim Bưu vội vàng mặc vào, hai người lại một lần nữa trừng mắt hung tợn nhìn nhau, mắng chửi nhau vài câu, rồi lập tức đuổi theo Vương Lâm.

Thời gian trôi qua. Vương Lâm không hề sốt ruột, chậm rãi đi về phía bắc của Tiên Cương đại lục, hướng về phía vùng biển mênh mông kia. Dần dần, hàn khí ở nơi đây ngày càng đậm. sau khi ngay cả Hứa Lập Quốc cũng chịu không nổi, Vương Lâm vung tay áo cuốn lấy hai người, bước tới một bước, rồi thân ảnh biến mất.

Khi xuất hiện đã ở biên giới của Hàn Châu. Trước mắt là sóng biển dữ dội, một vùng biển rộng lớn sâu thăm thẳm, ở trên đó có rất nhiều khối băng khổng lồ trôi nổi, thỉnh thoảng lại va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Đi qua vùng biển này sẽ tới Cổ Tộc

Vương Lâm tùy ý vung tay phải lên, đem Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu thu vào trong Không Gian Trữ Vật, một mình đứng ở đó, thân thể

hướng về phía trước nhoáng một cái, khi xuất hiện ở dưới chân hắn đã là một khối băng rất lớn.

Đứng ở trên khối băng, Vương Lâm quay đầu lại nhìn về phía vùng đất của Tiên Tộc.

Nhìn nơi đó, ở trước mắt Vương Lâm hiện lên từng chuyện cũ từ khi mới đi tới Tiên Tộc. Những chuyện cũ này giống như là gió lạnh ở trên biển lúc này, thổi bay mái tóc bạc của hắn. Theo những sợi tóc của hắn tung bay biến đi mất.

Khối băng ở dưới chân Vương Lâm theo sóng biển nhấp nhô, chậm rãi trôi về phía xa xa, dần dần cách vùng đất của Tiên Tộc ngày càng xa. Dần dần, vùng đất của Tiên Tộc trong tầm mắt Vương Lâm dường như đã trở nên mơ hồ.

Hắn cứ đứng như vậy ở đó, nhìn Tiên Tộc ở đằng xa đang trở nên mơ hồ giữa thiên địa. Dường như hắn thấy được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, những khuôn mặt này dường như theo hắn đi xa, tiêu tan, không còn nhìn rõ.

Người điên sau khi ta trở về…

Lời sau cùng Vương Lâm không nói ra, mà hai mắt hắn lộ ra một vẻ kiên định và quyết đoán.

Cũng không biết qua bao lâu, cho đến khi ánh mắt Vương Lâm không còn nhìn thấy vùng đất của Tiên Tộc nữa, chỉ còn nhìn thấy một vùng biển rộng nổi sóng cuồn cuộn. Ở chân trời đằng xa, trời đang dần về chiều, lộ ra một đám mây đỏ như bị thiêu đốt, đám mây đỏ này giống như là đưa tiễn. Khi thiên địa đang dần trở nên hắc ám, Vương Lâm xoay người lại.

Huyền La sư tôn Đệ tử tới đây.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, thân thể chợt nhoáng lên một cái. Biến mất khỏi khối băng, không còn thấy bóng dáng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2002: Đường lối

Ngày đêm luân phiên trôi qua, tiếng sóng biển gầm thét là thanh âm duy nhất trên vùng biển trời mênh mông này.

Nước biển từ từ không còn lạnh như băng nữa mà trở thành sương, chậm rãi trở quay cuồng. Biển khơi cuồn cuộn bốc lên giống như muốn phá tan bầu trời mà đi.

Giống như ở dưới đáy biển này có một con hải thú cường đại dẫn động cả đại hải xanh thẳm thay thế bầu trời!

Hải Long vạn trượng lúc này đang gào thét uốn lượn ở ngoài khơi, thân thể cực kỳ linh hoạt, tốc độ dường như còn nhanh hơn phi hành. Trên đỉnh đầu Hải Long nọ có một người thân mặc bạch y.

Vương Lâm không thi triển súc địa thành thốn, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới ba mươi sáu quận của Cổ Tộc mà tùy ý ngồi trên Hải Long. Hắn vừa ngồi khoanh chân vừa vận chuyển tu vi trong cơ thể mà điều tức.

Lúc này đi tới Cổ Tộc hắn cũng không có nguy cơ sinh tử. Dù sao thì cũng có Huyền La sư tôn nơi đó...

Một lúc lâu sau, Vương Lâm mở hai mắt, ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm, ngàn dặm không mây, ánh nắng tươi sáng phủ xuống trên người vô cùng ấm áp.

Ở Cổ Tộc ta muốn yên tĩnh, yên lặng tu hành, hoàn thành hứa hẹn với sư tôn, bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, bảo vệ sư tôn chuyển thế. Dù sao thì ta cũng là người của Cổ Tộc...

Thần sắc Vương Lâm hơi buồn bã, than khẽ một tiếng.

Đáng tiếc là ở Tiên Tộc ta lại không tìm được Thanh Thủy, không tìm được Tư Đồ... Cũng không tìm được Lý Thiên Mai. Đây là tiếc nuối của ta.

Thôi, chờ tới lúc ta trở lại Tiên Tộc, có lẽ có thể tìm được.

Vương Lâm thầm than. Trước khi rời đi, hắn triển khai thần thức tìm kiếm nhưng cuối cùng lại không tìm được mấy người này.

Ta không đi tới Thủy Cổ nhất mạch và Cực Cổ nhất mạch mà sẽ đi tới hoàng thành của Đạo Cổ. Chỉ là không biết hoàng thành của Đạo Cổ so với hoàng thành của Tiên Tộc thì thế nào?

Vương Lâm trầm mặc nhìn về phía xa xa.

Tu vi của ta còn chưa đủ, muốn ở Cổ Tộc bế quan tu hành, tranh thủ sớm trở thành Đại Thiên Tôn, tới lúc đó hoàn thành ước định với sư tôn xong, ta muốn đi tìm Uyển nhi...

Nhớ tới Lý Mộ Uyển, ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ đau thương.

Uyển nhi... Một tia hồn phách của nàng rốt cục đang ở nơi nào... Chỉ có khi hồn phách của nàng đầy đủ thì ta mới có thể nghĩ biện pháp khiến nàng thức tỉnh...

Vương Lâm than khẽ, tay phải giơ lên chụp vào hư không trước người một cái. Lập tức liền có một cái khe bị xé ra. Bên trong đó là Không Gian Trữ Vật của Vương Lâm.

Năm đó hắn không thể mở Không Gian Trữ Vật ra mà không tổn hại nhưng hôm nay lại mở ra dễ dàng.

Hắn đã có thể hoàn toàn triệt tiêu lực lượng xé rách giữa động phủ giới và Tiên Cương đại lục, khiến Không Gian Trữ Vật hoàn toàn không bị tổn hại. Huyết quang lóe lên, Huyết Kiếm làm rạng danh Vương Lâm ở động phủ giới nhoáng lên, lơ lửng trước người hắn, tràn ập một luồng sát khí lạnh như băng dưới ánh mặt trời.

Vật này thuộc về bộ tộc Đạo Cổ....

Vương Lâm cầm Huyết Kiếm nhẹ nhàng vuốt ve. Sát khí kia ở trong tay Vương Lâm giống như vui sướng, vờn quanh kẽ ngón tay hắn.

Nó cũng thuộc về Diệp Mịch... Ta cuối cùng sau khi truyền thừa đầu lâu của Diệp Mịch đã từng hứa với hắn là đối xử tử tế với hậu nhân của hắn. Lúc này hành trình tới Đạo Cổ cũng cần phải tìm kiếm hậu nhân của hắn...

Cầm Huyết Kiếm vung lên một cái, một luồng huyết quang ngập trời bốc lên. Huyết quang nọ lao thẳng lên bầu trời, xoay chuyển một hồi liền phát ra tiếng ầm vang trầm trầm.

Kiếm này với tu vi của ta đã có thể thoải mái phát huy toàn bộ lực lượng.

Huyết Kiếm trong tay rung lên, bên trong liền truyền ra tiếng nổ bùng bùng. Bề ngoài Huyết Kiếm dường như hiện lên vô số khe nứt, giống như đang lột da, bị bóc ra một tầng.

Huyết quang màu đỏ tươi, màu sắc tươi mắt hơn bộc phát ra từ Huyết Kiếm trong tay Vương Lâm. Huyết Kiếm này năm xưa Vương Lâm chưa hiểu rõ nhưng lúc này chỉ liếc mắt một cái liền thấy bên ngoài có một tầng phong ấn nhàn nhạt. Giờ phút này hắn phất tay một cái liền phá vỡ phong ấn!

Huyết Kiếm sau khi được phá vỡ phong ấn, sát khí bên ngoài càng đậm. ầm ầm khuếch tán về tám hướng, bao phủ phạm vi ngàn dặm ngoài khơi, giống như hình thành một cơn lốc sát khí. Cơn lốc này cuốn động, bên trong mơ hồ lộ ra một thân ảnh khổng lồ. Chỉ nhìn hư ảnh này một cái có thể nhận ra hắn là người Cổ Tộc!

Toàn thân mặc áo giáp, trên tay phải của hư ảnh này bất ngờ cầm một thanh Huyết Kiếm nhỏ và dài. Kiếm này bị sát khí bao phủ, giống như có thể chém tan bầu trời!

Cố hương của Diệp Mịch, chỗ của sư tôn, Đạo Cổ nhất mạch... Nơi ta cần bảo vệ. Không biết nơi đó trông như thế nào.

Vương Lâm nhìn Huyết Kiếm. Sau khi thu hồi, hư ảnh trên bầu trời cũng tán đi, lộ ra bầu trời trong xanh.

Sau khi hấp thu mảnh vỡ của Tu Chân Liên Minh, kim bản nguyên đại thành, ngũ hành chân thân quy nhất, tu vi của ta lại được đề cao thêm một chút.

Vương Lâm tu luyện hoàn toàn bất đồng với người khác. Hắn tu luyện bản nguyên, bản nguyên xuất hiện có thể khiến tu vi gia tăng.

Kim bản nguyên đại thành khiến tu vi của Vương Lâm bất ngờ từ Không Kiếp trung kỳ tăng lên tới Không Kiếp hậu kỳ, hơn nữa còn có một bộ phận truyền thừa của Tiên Tổ. Do đó trong cấm cung, sau khi bộc phát ra toàn bộ chiến lực hắn mới có thể khiến phía sau xuất hiện hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương.

Sát lục lôi đình chân thân, năm đạo bản nguyên đại thành, ngũ hành chân thân hôm nay cũng đã đầy đủ. Kế tiếp chính là hư bản nguyên của ta.

Nếu có thể tìm hiểu thêm hai hư bản nguyên nữa thi có thể khiến tu vi của ta đạt tới Không Kiếp viên mãn! Chẳng qua hư bản nguyên rất khó cảm ngộ, rất khó...cả đời ta lúc này mới chỉ cảm ngộ được ba hư bản nguyên mà thôi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ suy tư. Hắn trong cảnh bình yên khó có được này bắt đầu tính toán con đường cho tương lai của mình.

Nếu chờ cảm ngộ hư bản nguyên mới có thể đề cao tu vi thì sau khi tu hành sẽ rất khó tiến bộ...sợ là phải rất nhiều năm tháng sau nữa mới có thể đề cao được.

Vương Lâm nhíu mày. Hải Long dưới thân hắn lướt đi ngoài khơi, phá tan sóng biển, từ xa nhìn lại giống như là một đường thẳng trên mặt biển.

Sóng biển dồn dập khiến mặt biển nhấp nhô rất đặc sắc nhưng Vương Lâm chỉ nhìn thoáng qua một lần liền bắt đầu suy nghĩ về đường đi cho tương lai của mình.

Như vậy không được. Nếu như thế thì không biết khi nào ta mới có lực lượng để trở về Tiên Tộc một lần nữa. Ta tu hành bất đồng với người khác, cứ thấy như vậy thì có lẽ ta có thể tìm ra được một phương pháp có thể làm tu vi ta tiếp tục gia tăng.

Vương Lâm chìm đắm trong suy nghĩ, thời gian chậm rãi trôii qua.

Sau mấy ngày, hai mắt vẫn nhắm chặt của Vương Lâm chậm rãi mở ra, trong đó lộ ra một tia mệt mỏi.

Không thể đi theo con đường hư bản nguyên. Nếu như vậy thì đơn giản là ta tìm hiểu hư bản nguyên lâu dài vậy. Trong quá trình này ta sẽ đặt trọng điểm ở ngũ hành chân thân và sát lục lôi đình chân thân.

Ngũ hành chân thân lúc này thủy, hỏa, thố đã ngưng tụ ra chân thân, còn lại kim và mộc. Dựa theo suy tính phân tích của ta trong mấy ngày nay, nếu ta có thể khiến kim, mộc bản nguyên ngưng tụ trở thành chân thân thì ngũ hành chân thân có thể hoàn toàn đúng với tên gọi của nó!

Nếu như vậy thì hẳn là có năm phần cơ hội làm cho tu vi của ta tránh được việc cần cảm ngộ hư bản nguyên mà trở thành Không Kiếp viên mãn...tuy rằng như vậy chiến lực của ta do hư bản nguyên không hoàn chỉnh nên sẽ suy yếu không ít, chỉ khi nào hư bản nguyên đầy đủ thì mới có thể hình thành chiến lực mạnh mẽ!

Sau đó lại là thân thể sát lục lôi đình, trong đó đã lôi bản nguyên đã ngưng tụ chân thân, còn lại bốn bản nguyên là sát lục, thái sơ, hủy diệt, cấm chế mới chỉ là đại thành. Nếu toàn bộ chúng cũng ngưng tụ chân thân thì thân thể sát lục lôi đình của ta sẽ hoàn mỹ, tu vi của ta sẽ tương đương với vượt qua Không Kiếp!

Chẳng qua con đường này còn cần phải sau khi kim, mộc chân thân xuất hiện mới biết có thể như tưởng tượng của ta hay không.

Vương Lâm trong khi trầm ngâm liền quyết định tương lai như vậy.

Còn về hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương... Sở dĩ có được nó trên thực tế là có liên hệ rất sâu với bộ phận truyền thừa mà ta nhận được từ Tiên Tổ.

Truyền thừa của Tiên Tổ không làm tu vi ta gia tăng nhưng lại khiến sau khi ta bộc phát toàn lực có thể ngưng tụ ra mặt trời này. Có mặt trời này chiến lực của ta sẽ tăng vọt!

Cũng coi như là đền bù việc ta phá tan Thiên Ngưu Hồn Khải. Với tu vi và chiến lực ngày nay của ta đã là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn. Dù là Đại Thiên Tôn thì nếu không thiêu đốt lực lượng của bản thân, ta cũng có thể đánh với hắn một trận!

Nếu ta phân tích chính xác thì ngũ hành chân thân của ta sau khi ngưng tụ được chân thân hết, tu vi của ta đề cao sẽ có thể giao thủ được với Đại Thiên Tôn khi thiêu đốt lực lượng của bản thân!

Mà một khi thân thể sát lục lôi đình của ta ngưng tụ ra chân thân cả thì trong Đại Thiên Tôn, người có thể chiến thắng ta cũng không nhiều! Đến lúc đó ta có thể cảm ngộ ra đạo hư bản nguyên thứ tư. Dựa theo minh ngộ của ta ở Đông Lâm tông, luân hồi chính là hư bản nguyên thứ tư. Sau khi bản nguyên đại thành, ta có thể vào trong mộng chướng tìm kiếm bản thân, khiến cho hư bản nguyên xuất hiện đạo thứ năm!

Tới lúc đó thì...

Hai mắt Vương Lâm bừng sáng.

Đại Thiên Tôn, không phải là đối thủ của ta! Dù là Thiên Tôn cũng được. Dược Thiên Tôn cũng tốt, chỉ là một bước quá độ từ Không Kiếp lên tới Đại Thiên Tôn mà thôi, có thể có, có thể... Không!

Huống hồ ta còn có phân thân trong hư vô của Tiên Cương... Phân thân nọ đang trưởng thành, không vào những lúc bất đắc dĩ thì không thể vận dụng!

Thời gian... Ta cần thời gian!

Vương Lâm chậm rãi nhắm mắt lại, đắm chìm trong Không Gian Trữ Vật. Bao phủ lấy đầu lâu của Tiên Tổ. Vật này dọc đường đi Vương Lâm vẫn luôn nghiên cứu. Hắn mơ hồ hiểu rằng khi mình có thể hoàn toàn dung nhập đầu lâu của Tiên Tổ này vào trong hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương của mình thì có thể sẽ khiến hình dáng mơ hồ đó ngưng thật. Một khí ngưng thật thì Vương Lâm có thể dựa vào mặt trời này trở thành Đại Thiên Tôn chính thức thứ mười của Tiên Cương!

Trong Không Gian Trữ Vật của hắn còn có hai dạng vật phẩm. Thứ nhất là một sợi tóc bạc. Thứ hai là một cái đầu lâu tràn ngập tử khí, nhỏ bằng nắm tay.

Hai dạng vật phẩm đặc biệt này cũng mang lại cho Vương Lâm một cảm giác phi thường quen thuộc nhưng hắn mãi vẫn không nghĩ ra nguồn gốc của những thứ này.

Thời gian trôi qua, sóng gió ngoài khơi càng ngày càng kịch liệt, còn tồn tại một luồng pháp tắc của Tiên Cương. Lực lượng này là vách ngăn mấu chốt giữa Tiên Cổ.

Nhưng đối với Vương Lâm mà nói, luồng lực lượng này còn kém rất nhiều so với lực lượng trong hư vô của Tiên Cương. Hắn có thể không để ý tới, khí tức tản ra bao phủ thân thể Hải Long, khiến cho tốc độ của Hải Long càng lúc càng nhanh!

Trên bầu trời còn có một điểm đen. Điểm đen đó chính là Văn Thú. Nó được Vương Lâm thả ra, phát ra tiếng rít vui sướng giữa không trung, đi theo Vương Lâm hướng về Cổ Tộc.

Mấy tháng sau, khi Vương Lâm mở mắt ra một lần nữa thì hắn đã thấy phía xa xa ngoài khơi một vùng đất màu đen. Nơi này hoàn toàn bất đồng với Tiên Tộc tràn ngập tiên linh khí, lộ ra vẻ to lớn thê lương.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2003: Sứ đoàn Đạo Cổ

Cổ Tộc, trời đất bao la, toàn bộ đều là hắc thổ, hoàn toàn khác biệt với sự tươi đẹp mĩ lệ của Tiên Tộc. Nơi này tràn ngập một vẻ mênh mông và thô cuồng, nhất là mặt đất màu đen kia khiến cho người ta liếc mắt nhìn lại tự nhiên có một áp lực. Nhưng đồng thời, thiên địa mênh mông kia khiến cho áp lực này khi ánh mắt phóng về phía chân trời, giống như chỉ hô hấp vào khí tức của Cổ Tộc là có thể dung hòa ở nơi này.

Khác với hoàng quyền duy nhất trên ngũ châu của Tiên Tộc, Cổ Tộc là một nền quân chủ chuyên chế hoàn toàn, cũng giống như là một nước. Trên mặt đất của Cổ Tộc này phân ra ba quốc gia của Đạo Cổ, Cực Cổ và Thủy Cổ. Quyền lợi của ba vị Cổ Hoàng trong ba nước này Tiên Hoàng không thể so bì được, ở nơi này, hoàng quyền là chí cao vô thượng, trở thành một áp lực vô hình, bao phủ mặt đất, bao phủ trái tim của tất cả tộc nhân của Cổ Tộc. Như hoàng cung của Tiên Tộc kia, một khi gặp nạn, tất cả mọi người trong hoàng cung sẽ không do dự rút chạy, không chọn cách điên cuồng liều mạng. Nhưng ở Cổ Tộc, bất cứ một hoàng cung nào nếu xuất hiện một chuyện như vậy, thì chỉ có hai việc xảy ra.

- Một là người xâm lược tử vong.

- Hai là tộc nhân toàn tộc bị diệt tuyệt!

Đây chính là truyền thừa từ vạn cổ của Cổ Tộc, thậm chí bị Tiên Tộc nhạo báng, nhưng lại là hoàng quyền mà các đời Tiên Hoàng đều khát vọng!

Hoàng đế của Cổ Tộc chính là trời, chính đại biểu cho Cổ Tổ, huyết mạch cao quý, bất cứ lực lượng nào cũng đều không thể tiêu diệt! Cổ Tộc là huyết mạch có tôn ti nhất! Ngay cả Đại Thiên Tôn cũng không có quyền lật đổ Cổ Hoàng, về mặt tu vi, thì Đại Thiên Tôn là cao nhất, là người bảo vệ của một tộc, nhưng về mặt quyền lực, thì Cổ Hoàng có thể hiệu lệnh tất cả tộc nhân của một tộc!

Thậm chí nếu như xảy ra chuyện Đại Thiên Tôn làm trái lệnh Cổ Hoàng, thì tộc nhân nghe lệnh của Cổ Hoàng sẽ vượt xa Đại Thiên Tôn!

Điểm này khác với Tiên Tộc. Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc, như Cửu Đế có can đảm tính kế với Tiên Hoàng, thậm chí còn ra tay giết chóc! Nhưng ở Cổ Tộc, cho dù là Đại Thiên Tôn tu vi vô thượng, cũng sẽ không vì bất cứ một nguyên nhân gì mà làm tổn thương Cổ Hoàng, bởi vì còn một phong ấn vạn cổ đối với hành động này. Đó là Đại Thiên Tôn mạnh nhất Tiên Cương ở trong thánh địa kia! Hắn bảo vệ Cổ Tam Mạch, bảo vệ những người có khả năng trở thành Cổ Hoàng, ở chính giữa của tam mạch, ở nơi tiếp giáp của tam mạch chính là thánh địa của Cổ Tộc, cũng là nơi ở của Đại Thiên Tôn mạnh nhất kia.

Tất cả mọi chuyện liên quan tới Cổ Tộc, thông qua Huyền La ở trong động phủ giới, qua quyển sách cổ trong Tử Dương Tông của Song Tử Đại Thiên Tôn khiến cho Vương Lâm cũng hiểu rõ một chút, không đến nỗi mờ mịt như khi mới tiến vào Tiên Tộc năm đó.

Nhưng phạm vi của Cổ Tộc này dù sao cũng quá lớn, mà trong tay Vương Lâm lại không có ngọc giản bản đồ đi về phía Đạo Cổ, cho nên cần phải tìm được ngọc giản, sau đó mới có thể đi tới hoàng thành của Đạo Cổ.

Cổ Tam Mạch, Thủy Cổ là mạnh nhất, Cực Cổ là đoàn kết nhất, còn Đạo Cổ có đông tộc nhân nhất, nhưng cũng là yếu nhất.

Vương Lâm đi trên bùn đất màu đen kia, nhìn về phía trước, hít một hơi thật sâu. Hắn ngồi xổm xuống, nắm một nắm đất ở nơi này đặt lên mũi. Hắn có thể cảm nhận được ở trên nắm đất này có một lực lượng khiến cho huyết mạch Cổ Tộc trong cơ thể hắn rung động.

- Sư tôn, đệ tử tới Cổ Tộc rồi.

Vương Lâm đứng lên, đi về phía trước. Ở phía trước Vương Lâm, trên vùng đất của Cổ Tộc giáp với biển này có một tòa thành rất lớn. Tòa thành này toàn bộ đều là những kiến trúc màu đen. Từ xa nhìn lại rất là thô ráp, nhưng khuếch tán ra vẻ bá đạo, vẻ bá đạo này giống như đều có trong tâm mỗi tộc nhân cũng như trong kiến trúc.

Trong thành, toàn bộ nhà cửa đều mang một vẻ thô ráp, vô cùng khổng lồ. Tộc nhân của Cổ Tộc vội vã đi lại, còn có một vài đại hán mặc bì giáp không ngừng quát tháo ở bên trong thành, người ngoài nhìn thấy bọn họ lập tức lộ vẻ sợ hãi, đều lần lượt lùi lại. Ở bên ngoài cửa thành, dòng người như thủy triều thoạt nhìn cực kỳ náo nhiệt.

Vương Lâm nhìn cửa thành ở đằng xa, không đi vào, mà đứng ở đó nhìn đám người Cổ Tộc kia. Hắn ở nơi này nhìn thấy được Cổ Yêu, Cổ Ma, còn có Cổ Thần! Những người này mặc dù kích cỡ thân thể như thường, nhưng trên mi tâm, mắt trái mắt phải đều có tinh điểm, khiến cho Vương Lâm cảm thấy rất quen thuộc. Đây là lần đầu tiên Vương Lâm nhìn thấy nhiều tộc nhân của Cổ Tộc như vậy.

Ở bên cạnh cửa thành còn có bảy tám đại hán toàn thân mặc bì giáp, trên mi tâm hoặc trong đôi mắt những người này đều có tinh điểm lóe lên, mỗi người đều có khoảng năm sáu tinh điểm. Bọn họ mang theo vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, ánh mắt đảo qua những người qua lại cửa thành, đồng thời miệng còn quát lên.

Nhanh lên một chút, ở phía sau nhanh lên một chút. Nửa nén hương nữa sẽ đóng cổng thành!

Sau khi tiến vào Hắc Thạch Thành, phải lập tức tản ra, cấm thành ba ngày! Nếu không có lệnh của thành chủ, không cho phép ra ngoài!

Trong tiếng quát của đại hán này, ở chỗ cửa thành vốn náo nhiệt dần yên tĩnh trở lại. Những người muốn vào thành kia đều nhanh chân hơn, không tới nửa nén hương sau ở bên ngoài cửa thành đã trống trải, so với sự náo nhiệt vừa rồi tương phản rất lớn.

Những người của Cổ Tộc tiến vào thành đều lập tức tản ra, khiến cho bên trong thành rất nhanh liền không thể nhìn thấy có bao nhiêu thân ảnh, chỉ nhìn thấy một trăm đại hán mặc bì giáp đang đứng ở những góc chủ chốt bên trong thành, ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn về phía một tòa nhà cao vút ở trung tâm của tòa thành này.

Sự trống trải của nơi này nhoáng một cái đã làm hiển lộ ra thân ảnh Vương Lâm đang ở cách đó không xa, hấp dẫn sự chú ý của bảy tám đại hán ở bên ngoài cửa thành kia.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hắn thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía tòa thành kia lại, xoay người đi về phía đằng xa. Thành này không có cao thủ, Vương Lâm muốn ngọc giản bản đồ, càng chi tiết càng tốt, ngọc giản như vậy chỉ có ở trên người cao thủ mới có.

Nhưng hắn vừa xoay người, lập tức ở phía sau có thanh âm truyền đến.

- Đứng lại!

Chỉ thấy trong bảy tám đại hán kia có hai người lập tức đi ra. Hai người này đều có thân thể Cổ Thần, trên mi tâm mỗi người đều có năm tinh điểm, lúc này bước nhanh tới.

Vương Lâm nhướn mày, dừng chân lại, xoay người lại nhìn về phía hai người đang lao tới.

- Ngươi là ai, từ đâu tới?

Hai đại hán kia ánh mắt lấp lánh, trong đó có một người vẻ mặt dữ tợn, mở miệng quát.

- Vương Lâm.

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Ta thấy ngươi đứng ở chỗ này cũng đã lâu, cũng không vào thành, ngươi hãy đem lệnh bài thân phận ngươi ra đây!

Đại hán kia nhìn chằm chằm Vương Lâm, vươn tay phải ra.

- Còn nữa, đem tộc ấn của ngươi ra đây!

Đại hán ở bên cạnh hắn lại nói.

Vương Lâm mỉm cười, trên mi tâm chậm rãi hiện ra chín tinh điểm. Chín tinh điểm này lóe lên, phát ra u quang, khiến cho Vương Lâm thoạt nhìn không khác gì tộc nhân của Cổ Tộc. Ngay khi những tinh điểm này hiển lộ ra, hai đại hán kia liền sửng sốt, đồng tử trong hai mắt co rút lại, liên tục lùi lại vài bước, nhất tề hướng về Vương Lâm ôm quyền.

- Tham kiến thần thánh đại nhân, bọn tại hạ không biết đại nhân tới, vừa rồi nói năng bất kính, xin thần thánh đại nhân trách phạt.

Hai người ôm quyền, thần sắc lộ ra vẻ cực kỳ cung kính, còn mang theo một vẻ cuồng nhiệt.

Hai người bọn họ biến đổi như vậy lập tức khiến cho năm người còn lại ở bên ngoài cửa thành chú ý. Sau khi nhìn thấy chín tinh điểm ở trên mi tâm Vương Lâm, cả đám lập tức thần sắc đột biến, đều tiến đến hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

- Tham kiến thần thánh đại nhân!

Vương Lâm có chút kinh ngạc, nhưng thần sắc vẫn như thường. Đối với Cổ Tộc hắn thực tế cũng không hiểu biết nhiều, chỉ biết được một chút đại khái về địa hình cùng với kết cấu đơn giản, còn liên quan tới tập quán và sự phân chia thân phận thì hắn cũng không biết.

Sau khi ta hiển lộ ra Cửu tinh Cổ Thần, bọn họ liền gọi ta là thần thánh đại nhân. Nói như vậy thì ở Cổ Tộc này, Cửu tinh Cổ Yêu chính là Yêu Thánh, Cửu tinh Cổ Ma là Ma Thánh sao?

Vương Lâm suy đoán một chút.

Truyền thừa ta đạt được từ Diệp Mịch vẫn còn có một chút không hoàn chỉnh, những chuyện có liên quan tới ký ức càng không biết được nhiều, chỉ biết là ở Cổ Tộc này bất luận là tộc nhân của mạch nào cũng đều do Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma kết hợp thành.

Nói như vậy, không biết sau khi đồng thời có được Cửu tinh Cổ Thần, Cổ Yêu và Cổ Ma thì ở Cổ Tộc này sẽ được xưng hô là gì

Trong lúc trầm ngâm, Vương Lâm nhớ lại trong đệ nhị tổn kiếp của bản thân bên trong động phủ giới, bản thân đã đạt được Hồn Huyết cùng với sự thừa nhận của Cổ Tổ.

Những năm gần đây, thân thể Cổ Tộc của Vương Lâm mặc dù không được tu luyện mạnh mẽ, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn đã đạt được cửu tinh của toàn bộ tam cổ, chỉ là cũng rất ít khi hiển lộ ra mà thôi.

Nhìn bộ dạng mấy người này, ở Cổ Tộc, người có thể đạt tới cửu tinh hình như cũng không nhiều lắm. Cũng có lẽ vì nơi đây quá heo hút.

Đủ loại ý niệm lóe lên trong đầu Vương Lâm, cũng hiển lộ ra ngoài mặt một chút.

- Không sao, trên người ngươi có ngọc giản bản đồ không?

Vương Lâm tùy ý hỏi, lời nói của hắn không nhiều người của Tiên Tộc có thể hiểu được, vì đây là ngôn ngữ đặc biệt của Cổ Tộc.

Đại hán kia sửng sốt, nhưng không nói nhiều lời, tay phải giơ lên vỗ vào ngực, lập tức có một ngọc giản hiện ra. Ngọc giản này bất là là tiên hay

cổ cũng đều có thể sử dụng, nhưng việc ghi chép và mở ra cũng cần có những khí tức khác nhau.

- Ngọc giản này của tiểu nhân ghi chép không được đầy đủ. Chỉ có phạm vi đại khái.

Đại hán kia cung kính dâng lên ngọc giản. Sau khi Vương Lâm nhận lấy liền dùng sức mạnh Cổ Tộc đảo qua.

Ngọc giản này quả thật đúng như lời đối phương nói, cực kỳ đơn giản, chỉ có vài quận phụ cận là kẻ lại được chi tiết, còn càng ra xa lại càng mơ hồ. Nhưng thông qua ngọc giản bản đồ này Vương Lâm cũng hiểu rõ thêm được một chút, hiện giờ đã xác định được ba mươi sáu quận của Cổ Tộc. Mười hai quận ở phía trên cùng là của Thủy Cổ nhất mạch, hai hướng còn lại ở bên dưới tạo thành một vùng đất hình tam giác, đó là chỗ của Cực Cổ và Đạo Cổ. Hắc Thạch Thành này ở bên rìa của Mộc Tang Quận thuộc Thủy Cổ.

- Không biết vì sao ở đây lại đóng cửa thành?

Vương Lâm vuốt ngọc giản, chậm rãi nói.

Bẩm thần thánh đại nhân, bọn tại hạ phụng mệnh của thành chủ, trong vòng một nén nhang phải dọn dẹp thông thoáng bốn cửa thành của Hắc Thạch Thành để nghênh đón hoàng tử cùng với sứ đoàn của Đạo Cổ tới.

Một trong hai đại hán ở trước mặt Vương Lâm vội vàng cung kính nói, không giấu giếm một chút nào.

- Đạo Cổ sứ đoàn? Ta vừa mới xuất quan, đối với việc này cũng không biết, ngươi kể lại rõ chi tiết xem.

Ánh mắt Vương Lâm không thể không lóe lên. Đại hán kia không chần chừ một chút nào, cung kính nói.

- Đạo Cổ sứ đoàn này tiểu nhân cũng không biết được nhiều, chỉ nghe nói là do Đạo Cổ hoàng tộc phái tới, trong mấy trăm năm nay không ngừng tìm kiếm mỹ nữ trong toàn bộ Cổ Tộc.

Nghe nói nghe nói Đạo Cổ hoàng đế muốn chọn phi tần.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2004: Kế Đô hoàng tử

Về chuyện thật giả thế nào thì tiểu nhân không biết. Như có sứ đoàn này ở cùng Kế Đô hoàng tử thì nhất định phải được Cổ Hoàng đồng ý. Nếu không thì thành chủ cũng không thể hạ lệnh phong thành.

Đại hán không dám che dấu gì.

- Tuyển phi?

Vương Lâm sửng sốt, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Đạo Cổ nhất mạch mà tương lai mình sẽ bảo vệ này lại vì tuyển phi mà phái sứ đoàn đi tới hai cổ quốc khác thì đúng là rất hoang đường.

Chẳng qua nếu có thể gặp phải người của Đạo Cổ nhất mạch thì nhất định có thể từ trên người bọn họ biết rõ thông tin về mười hai quận của Đạo Cổ, đỡ cho ta phải tìm kiếm.

Trầm ngâm trong chốc lát, Vương Lâm đang muốn hỏi tiếp thì thần sắc biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía thành trì kia. Hàng loạt tiếng bước chân truyền ra, không lâu sau đó có hai đội binh sĩ mặc khải giáp của Cổ Tộc bước nhanh ra từ trong cửa thành.

Hai đội người này ước chừng gần một ngàn người, sau khi xuất hiện lập tức đứng ở bên ngoài thành, bộc lộ ra sát khí. Đồng thời từ trong cửa thành có ba người đi ra.

Ba người này phía trước là một đại hán khôi ngộ, thân cao gần một trượng, bên ngoài thân thể mặt một bộ áo giáp màu vàng kim đeo bao tay đỏ rực, thần sắc không giận mà có uy, sải bước đi tới.

Đi phía sau bên trai đại hán mặc kim giáp này là một nam tử trung niên giống như tu sĩ, mặc thanh sam trông vô cùng tiên phong đạo cốt, tướng

mạo cực kỳ anh tuấn.

Dưới cằm nam tử này để trâu ba chòm, da dẻ trắng trẻo, trong tay còn cầm một cây quạt màu đen. Chẳng qua bề ngoài nhìn có vẻ như tiên nhân nhưng trong mắt hắn lại có một luồng yêu khí bao phủ, nhất là trong mắt trái của hắn hình như còn có một đám sắc màu cuồn cuộn, trông rất quỷ dị.

Người đi cuối cùng ở phía bên phải đại hán mặc kim giáp là một thanh niên mặc hắc y, vẻ mặt gầy gò, nhưng lại không thể che dấu được vẻ bạo ngược và sát lục của hắn. Hắn đứng nơi đó giống như trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Chẳng qua ngọn lửa này lại lạnh như băng.

Hai người này rõ là do đại hán mặc kim giáp cầm đầu. Đại hán này đi tới trước hai đội binh sĩ Cổ Tộc, đang chuẩn bị nhìn về phía xa xa thì đột nhiên hình như phát hiện ra điều gì, quay phắt đầu nhìn về phía Vương Lâm!

Không chỉ có hắn, còn cả hai người đằng sau cũng hầu như đồng thời quay đầu lại, ánh mắt ngưng tụ tại chín tinh điểm trên mi tâm Vương Lâm. Trong nháy mắt ánh mắt ba người này lóe sáng.

- Tham kiến thành chủ thần thánh, Yêu Thánh đại nhân, Ma Thánh đại nhân!

Hai đại hán mặc giáp da bên cạnh Vương Lâm, còn cả năm đại hán bên ngoài cửa thành lúc này không cần nghĩ ngợi chút nào. lập tức quỳ cực kỳ cung kính quỳ xuống trên mặt đất.

Nhưng đại hán mặc kim giáp lại không để ý tới chút nào. Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ nghi hoặc.

Vị tộc hữu này trông rất lạ mặt. Tại hạ là Lương Vân - thành chủ Hắc Thạch Thành, không biết tộc hữu tới Hắc Thạch Thành ta có cần trợ giúp gì chăng?

Đại hán mặc kim giáp nọ ôm quyền hướng về phía Vương Lâm nói.

- Tại hạ là Khổng Ti.

Nam tử trung niên mặc thanh sam có đôi mắt yêu dị kia cũng mỉm cười hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

Chỉ có mình thanh niên mặc hắc y là đảo mắt qua trên người Vương Lâm, không nói một lời.

- Kẻ hèn Vương Lâm này ngẫu nhiên đi qua nơi này, nghe nói Kế Đô hoàng tử và sứ đoàn Đạo Cổ tới gần đây cho nên lưu lại nhìn một phen.

Không biết các hạ có nguyện ý hay không? Nêu không nguyện ý thì Vương mỗ xin rời đi.

Vương Lâm mỉm cười ôm quyền nói.

Hắn cũng không phải bởi tu vi và thân phận mình cao mà cao ngạo gì. Tính cách của Vương Lâm vẫn luôn là như vậy, nếu người khác đã khách khí với hắn thì hắn hiển nhiên là phải đáp lễ.

- Người tới là khách, Vương huynh hay là đợi đi cùng chúng ta.

Đại hán mặc kim giáp kia cười ha hả, tựa hồ rất sảng khoái.

Nhìn đối phương, nhất là cảm nhận được Cổ Thần lực trên người đối phương khiến Vương Lâm có cảm giác thân thiết. Hắn mỉm cười, thân thể tiến từng bước tới cạnh ba người.

- Vương huynh cũng là thần thánh đã vượt qua đệ nhị tổn, hắn là tới giai đoạn dung yêu luyện ma, không biết lúc này tiến triển thế nào?

Đại hán mặc kim giáp kia mỉm cười nhìn Vương Lâm nói.

- Dung yêu luyện ma?

Nội tâm Vương Lâm chấn động nhưng thần sắc vẫn như thường, lắc đầu cười, không mở miệng.

- Thông, dung, luyện thật khó khăn, há có thể dễ dàng vượt qua. Nhìn hắn không có chút khí tức của yêu ma lan ra, tất nhiên là đang trong giai đoạn lần mò. Lương Vân ngươi thế mà cũng hỏi.

Thanh niên mặc hắc y vẫn không nói gì, lúc này ánh mắt đảo qua người Vương Lâm lộ ra một chút khinh thường.

- Mạch Lạc!

Đại hán mặc kim giáp nhướng mày, nhìn thanh niên mặc hắc y một cái, sau đó hướng về phía Vương Lâm ôm quyền, cười khổ nói.

Chắc Vương huynh cũng nhận ra Mạch Lạc này là Ma Thánh, tính tình không tốt mong Vương huynh chớ để bụng. Thông, dung, luyện đúng là quá khó khăn, Lương mỗ hôm này cũng tiến triển không nhiều lắm.

Vẻ mặt đại hán mặc kim giáp lộ vẻ xin lỗi.

- Không sao.

Vương Lâm mỉm cười. Hắn đúng là không để ý tới chuyện nhỏ thế này.

Mấy người tiếp tục nói chuyện trong chốc lát. Đại hán mặc kim giáp và Yêu Thánh Khổng Ti kia trong lúc nói chuyện giống như muốn dò hỏi lai lịch Vương Lâm, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra được điều gì.

Dần dần mấy người cũng mất đi hứng thú nói chuyện, từ từ yên lặng.

Thời gian an tĩnh không lâu, Vương Lâm hình như có phát hiện, tùy ý ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Khổng Ti vẫn luôn lưu ý Vương Lâm, sau khi nhận thấy hành động của Vương Lâm cũng ngẩng đầu nhìn lên nhưng lại không phát hiện ra trên bầu trời có gì.

Nhưng ngay lúc hắn đang muốn thu hồi ánh mắt thì thần sắc lập tức sững lại. Đại hán mặc kim giáp và thanh niên mặc hắc y kia cũng ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc lộ vẻ cung kính và cuồng nhiệt.

Chỉ thấy trong tích tắc này, trên bầu trời phong vân biến sắc, tầng tầng sóng gợn đột nhiên xuất hiện, tràn về bốn phương tám hướng. Tiếng ầm vang kinh thiên truyền ra. Chỉ thấy bầu trời bỗng xuất hiện một bàn tay khổng lồ đánh lên bầu trời.

Tiếng ầm vang không ngừng khuếch tán ra. Bầu trời giống như sụp đổ, sóng gợn càng lúc càng nhiều, rất nhiều khe hở xuất hiện. Cuối cùng ở phía sau bầu trời có hai bàn tay xuyên thấu qua, xé rách bầu trời, khiến cho bầu trời lộ ra một cái khe khổng lồ.

Một hư ảnh đầu một sừng màu xanh xé trời bước từng bước ra!

Hư ảnh màu xanh này mặc áo giáp xanh, tỏa ra ma khí ngập trời. Luồng ma khí này dày đặc hóa thành sương mù, bao phủ tám phương, lan tỏa ra vô tận.

Đây rõ ràng là một Cổ Yêu! Hai mắt đỏ rực của hắn lộ ra sát khí, sau khi xuất hiện liền lập tức ngửa mặt lên trời gầm thét. Cùng với tiếng gầm thét này, Cổ Yêu bước nhanh tới, sau khi hoàn toàn ra khỏi cái khe liền bước một bước dẫm ầm ầm lên mặt đất!

Bước chân hắn đạp xuống khiến một cơn sóng bụi cuốn theo vô số bụi đất tràn ra bốn phía, cuồng phong ập tới mặt những người xung quanh.

Vương Lâm nhìn Cổ Yêu nọ, nội tâm chấn động.

-... Đây không phải là Cổ Yêu tầm thường!

Vương Lâm liếc một cái liền nhận ra dấu vết. Hắn ở trong động phủ giới đã từng thấy Cổ Yêu. Như loại Cổ Yêu này giống như Cổ Thần, nếu không hiển lộ ra bản thể thì giống như người thường mà thôi.

Mà dù là hiển lộ ra bản thể thì cũng sẽ bảo trì được thần trí, không bị lâm vào điên cuồng. Mà quan trọng nhất là yêu khí bộc phát ra từ thân thể Cổ Yêu này khiến Vương Lâm cảm thấy sự cường đại giống như tu sĩ Thiên Tôn tại Tiên Tộc.

- Tham kiến hoàng tử!

Khi Cổ Yêu mấy vạn trượng này đạp lên mặt đất, ngửa mặt lên trời gầm rống, tiếng rống kinh thiên động địa thì đại hán mặc kim giáp cùng Yêu Thánh và thanh niên mặc hắc y liền quỳ xuống mặt đất, cung kính nói.

Không chỉ có bọn họ, gần ngàn binh sĩ hai bên cũng quỳ xuống, thần sắc cuồng nhiệt. Thậm chí tất cả mọi người ở cửa thành khi nhìn thấy Cổ Yêu tâm thần đều run rẩy mà quỳ lạy.

Trong ngoài thành trì lúc này chỉ có duy nhất một người không quỳ, đó là Vương Lâm.

Đại hán mặc kim giáp kia vừa quỳ xuống lập tức phát hiện ra Vương Lâm còn đứng, nhất thời sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Không chỉ có hắn mà cả Khổng Ti, thậm chí cả thanh niên mặc hắc y cũng giật mình sững sờ lộ vẻ hoảng sợ.

Chỉ một hoàng tử làm sao có thể khiến Vương Lâm quỳ lạy. Đừng nói là hắn, dù là Đại Thiên Tôn cũng không có cách khiến Vương Lâm quỳ lạy. Dù là Tiên Hoàng hắn cũng chỉ ôm quyền mà thôi.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn Cổ Yêu đang rít gào. Trên đỉnh đầu hắn giờ phút này có một người mặc hoàng bào đang đứng, tóc đen tung bay. Đây là một thanh niên tướng mạo tầm thường nhưng lại có một khí chất không nói lên lời. Hắn đứng đó giống như cao quý vô cùng.

Phía sau hắn còn có một nữ tử mặc y phục màu lam. Thoạt nhìn tuổi không lớn, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ vẻ kinh ngạc.

Thanh niên mặc hoàng bào kia cũng nhìn thấy Vương Lâm là người duy nhất đang đứng, ánh mắt lại chuyển lên nhìn về phía bầu trời đang truyền tới tiếng ầm vang một lần nữa. Thanh niên này không nhìn Vương Lâm nữa mà nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, từ trong cái khe vừa bị xé mở có một hư ảnh khổng lồ nữa đi ra. Hư ảnh này nhỏ hơn một chút, chỉ chừng vạn trượng, cất bước đi ra, sau đỉnh đầu có đôi sừng cong, toàn thân đen kịt, rõ ràng là một Cổ Ma!

Hai mắt Cổ Ma này đỏ bừng, mang theo vẻ điên cuồng và bạo ngược, giống như mơ hồ không thể tự khống chế, gầm rống lên cũng đạp lên mặt đất. Trên đỉnh đầu hắn có bảy người đang đứng.

Bảy người này gồm năm nam hai nữ, hướng về phía nam tử trên đỉnh đầu Cổ Yêu ôm quyền vái một cái, ánh mắt đang nhìn xuống mặt đất lập tức bị Vương Lâm là người duy nhất đang đứng hấp dẫn.

- Tộc nhân bất kính khiến chư vị chê cười rồi.

Thanh niên mặc hoàng bào hướng về phía bảy người trên Cổ Ma mỉm cười, sau đó xoay người nhìn về phía đại hán mặc kim giáp bởi Vương Lâm mà đang chấn động tâm thần.

- Lương Vân, hắn là người dưới trướng của ngươi sao?

Bẩm hoàng tử, người này ti chức không biết. Hắn vừa mới xuất hiện ở đây, nói là muốn... Muốn được nhìn thấy hoàng tử. Ti chức có tội, để hắn lưu lại… hiện giờ ti chức sẽ giết hắn để nghiêm trị!

Ánh mắt đại hán mặc kim giáp nọ lộ vẻ tức giận và sát khí.

- Không cần!

Hoàng tử lạnh lùng nói, ánh mắt chợt lóe sáng nhìn lên người Vương Lâm.

- Đà Lạc giết hắn đi!

Hoàng tử mở miệng. Lập tức Cổ Yêu mấy vạn trượng dưới thân hắn phát ra tiếng gầm thét, tay phải khổng lồ bỗng nhiên hướng về phía Vương Lâm chụp một cái!

Nhìn hành động này thì giống như muốn bắt lấy Vương Lâm mà bóp nát! Ở trên bàn tay, móng tay sắc bén giống như có thể xé tan hư vô, hóa thành mấy luồng hắc tuyến mang theo yêu khí ngập trời đánh thẳng tới Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2005: Người con gái tên Tống Trí!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, mái tóc bạc tung bay, than khẽ một tiếng, bước từng bước về phía trước. Hắn lần đầu tiên cảm thấy hình như mình cũng không thích hợp ở Cổ Tộc.

Hoàng quyền của Cổ Tộc từ chuyện nhỏ ngày hôm nay có thể thấy rất nhiều điều...

Vương Lâm ở lại nơi này, ngoài việc muốn lấy ngọc giản bản đồ ra thì còn có một nguyên nhân. Hắn muốn nhìn xem hoàng quyền của Cổ Tộc rốt cục là uy nghiêm thế nào.

Hôm nay hắn mới thấy được, chỉ một hoàng tử, cũng không phải là Thủy Cổ Hoàng có thể lệnh cho người một thành quỳ lạy. Mà mình chẳng qua chỉ không quỳ xuống liền lập tức khiến mọi người khiếp sợ.

Đại hán mặc kim giáp kia lúc trước vô cùng khách khí nhưng trong nháy mắt liền lộ ra sát khí và phẫn nộ, giống như mình không quỳ là đại nghịch bất đạo vậy!

Mà hoàng tử lại cũng chỉ vì chuyện không quỳ mà nói muốn lấy mạng mình. Nhìn thần sắc hắn thì thấy chuyện giết một tộc nhân đúng là tùy ý như hít thở vậy.

Loại biểu hiện này nhất định phải sau khi hoàng quyền đạt tới trình độ chí cao vô thượng mới bộc lộ ra. Mà quan trọng nhất là tất cả những người quỳ lạy, Vương Lâm đều nhận thấy sự sùng kính cuồng nhiệt tới từ nội tâm, giống như dù hoàng tử bắt họ tự vẫn ngay thì những người này cũng lập tức chấp hành.

Thủy Cổ đã như thế, nghĩ rằng Đạo Cổ...có lẽ ta thật sự không thích hợp với nơi này...

Vương Lâm vừa trầm mặc vừa bước tới. Trong nháy mắt khi hắn đi tới ba bước, bàn tay khổng lồ của Cổ Yêu kia đã gào thét tới gần. Trong ánh mắt chú ý của mọi người bốn phía, bọn họ nhìn thấy bàn tay của Cổ Yêu đột nhiên chồng lên thân ảnh Vương Lâm!

Thoạt nhìn giống như Vương Lâm bị chụp trúng!

Cảnh tượng này sau khi mọi người nhìn thấy, dù là đại hán mặc kim giáp, Yêu Thánh Khổng Ti hay thanh niên mặc hắc ý, kẻ cả tất cả mọi người quỳ lạy trên mặt đất, thậm chí là người mặc bì giáp đưa cho Vương Lâm ngọc giản cũng đều lộ ra thần sắc lạnh lùng.

Vẻ lạnh lùng của bọn họ giống như đồng thời ngưng tụ ra một câu nói.

Bất kính với hoàng quyền là đáng chết...

Vương Lâm trong câu nói vang vọng thiên địa này, bàn tay của Cổ Yêu chồng lên thân ảnh hắn giống như trong suốt, bị Vương Lâm bình tĩnh bước qua.

Cũng có thể nói là Vương Lâm trở nên trong suốt, khiến bàn tay Cổ Yêu chụp không nổi. Trong tiếng ầm vang, Vương Lâm đi ra xa, tiến về phía Cổ Ma của sứ đoàn Đạo Cổ.

Cổ Yêu bắt không được hắn, hai mắt đỏ bừng lộ vẻ điên cuồng càng đậm, gầm thét giơ tay phải lên, hướng về phía bóng lưng Vương Lâm chụp tới. Nhưng hoàng tử trên đỉnh đầu nó lại sửng sốt ngây người, nhìn chằm chằm vào Vương Lâm, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Không chỉ có hắn, tất cả đám người đang quỳ lạy bốn phía đều sửng sốt. Trong cái nhìn của bọn họ, Vương Lâm vốn phải chết lại quỷ dị đi ra.

Đồng tử trong mắt đại hán mặc kim giáp cũng co rút lại. Hắn cũng là Cửu tinh Cổ Thần, hiểu rõ rằng mình không thể làm được điều này. Chỉ có thân thể Yêu Thánh có lẽ mới có thể quỷ dị như vậy.

Nhưng trong tâm thần Khổng Ti lúc này cũng nổi lên sóng gió ngập trời. Hắn trong chớp mắt khi thấy Vương Lâm đi ra lại không phát hiện chút yêu lực lan ra. Càng như vậy càng thể hiện chuyện này không tầm thường!

- Hắn... Hắn là ai vậy?

Bị rung động nhất chính là thanh niên mặc hắc y. Hắn thân là Ma Thánh, lúc trước vẫn coi thường Vương Lâm. Giờ phút này khi nhìn thấy vẻ thong dong của đối phương, lập tức hít sâu một hơi, nhưng trong hai mắt lại lộ ra chiến ý!

Còn cả bảy người trên đỉnh đầu Cổ Ma nọ. Bọn họ đến từ Đạo Cổ, tuân lệnh hoàng đế tới đây tuyển phi tử, đối với chuyện lúc trước Vương Lâm không quỳ bọn họ cũng chỉ mang theo tâm tính muốn xem náo nhiệt. Chẳng qua Vương Lâm tiêu sái đi ra khiến thần sắc bọn họ không khỏi sững lại nhưng cũng không để trong lòng. Dù sao trong suy nghĩ của bọn họ, chuyện trong tộc của Thủy Cổ nhất mạch cũng không quan hệ với bọn họ.

Chẳng qua khi bọn họ thấy Vương Lâm tiến về phía mình thì lại cảm thấy rất khó hiểu.

Vương Lâm đi không nhanh, Cổ Yêu phía sau thu thay lại, gầm rống lên rồi lại chụp tới một lần nữa. Chuyện này khiến hắn hơi nhíu mày. Bước chân hắn dừng lại, trong nháy mắt khi bàn tay Cổ Yêu chụp tới liền xoay người nhìn vào hai mắt Cổ Yêu.

- Muốn chết sao!

Ba chữ này thốt ra không có tiếng ầm vang như sấm sét, không khiến thiên địa biến sắc nhưng lại khiến thân thể Cổ Yêu hai mắt vốn lộ vẻ điên cuồng liền run rẩy, vẻ điên cuồng trong hai mắt lập tức trở thành tỉnh táo, sau đó hóa thành sợ hãi ngập trời. Giống như ánh mắt của Vương Lâm có thể khiến nó sụp đổ, làm nó cảm nhận được tử vong bao phủ.

Cổ Yêu này hí rống lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vàng lui lại phía sau, quỳ một gối xuống mặt đất. Thân thể cao lớn kia cuống quít bái lạy

Vương Lâm.

Cảnh tượng này xuất hiện khiến cho người bốn phía đều phải hít sâu một hơi, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng khiếp sợ. Mà chiến ý trong mắt thanh niên mặc hắc y lập tức tan rã, toàn thân run lên, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Đại hán mặc kim giáp kia thân thể cũng run rẩy. Hắn nhớ lại lời mình vừa nói, còn muốn giết chết đối phương. Hắn không thể nào ngờ được chỉ một ánh mắt của người này lại có thể khiến một Đại Cổ Yêu sợ hãi như vậy.

Còn có hoàng tử và nữ tử đứng trên đầu Cổ Yêu. Lúc này thân thể hai người bay lên, ở giữa không trung chứng kiến cảnh này đều phải trợn mắt há mồm. Nhất là hoàng tử kia. Hắn cực kỳ rõ ràng thực lực của Cổ Yêu, thậm chí có thể đánh với Thiên Tôn trong Tiên Tộc một trận!

Nhưng hôm nay Cổ Yêu cường hãn này lại sợ hãi tới mức này. Tất cả đã nói rõ ràng, người vừa không quỳ trước mặt này có thực lực cực kỳ kinh khủng!

- Ngươi... Ngươi...

Sắc mặt Kế Đô hoàng tử tái nhợt.

Vương Lâm không để ý tới mọi người, xoay người thu hồi ánh mắt nhìn Cổ Yêu, trong ánh mắt tập trung của mọi người liền đi về hướng Cổ Ma.

Hai mắt Cổ Ma vốn đỏ bừng, tỏa ra vẻ bạo ngược và điên cuồng nhưng giờ phút này lại nức nở một tiếng, thân thể run rẩy, phủ phục trên mặt đất, lộ ý tuân theo, không dám cử động chút nào.

Bảy người trên đỉnh đầu nó càng hoảng sợ không thôi. Bọn họ nhìn thấy Vương Lâm đi từng bước tới. Ngoài một lão già ra, sáu người còn lại lập tức lui lại phía sau, trong cơ thể bộc phát ra lực lượng Cổ Tộc của bọn họ.

Bảy người này có bốn người rõ ràng đạt tới cửu tinh thần thánh, còn lại hai người thậm chí đã bước tới đoạn thông, dung, luyện, đạt tới cao độ nhất định.

Thần sắc ão già cực mạnh không lui lại phía sau khi Vương Lâm bước tới cực kỳ ngưng trọng, gầm nhẹ một tiếng lập tức ở mi tâm, trong đôi mắt đều xuất hiện chín tinh điểm!

Tống cộng có hai mươi bảy tinh điểm! Hai mươi bảy tinh điểm này tỏa ra u quang, nhanh chóng xoay tròn. Phía sau lão già này lập tức hiện ra ba hư ảnh khổng lồ. phân biệt là Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu!

Ba hư ảnh này đứng sừng sững trong thiên địa, căm tức nhìn Vương Lâm đang đi tới.

Vô luận các hạ với Thủy Cổ nhất mạch có chuyện gì thì cũng không có quan hệ với Đạo Cổ nhất mạch chúng ta!

Trong lòng lão già thầm kêu khổ. Hắn thật sự không nghĩ ra là tại sao đối phương lại đi về phía mình.

Ba người Lương Vân kia tu vi tương đương với Không Huyền của Tiên Tộc, có lẽ là do huyết mạch nên cao thấp bất đồng. Còn về lão già này là thần, yêu, ma nhất thể, tất cả có hai mươi bảy tinh điểm, tu vi có thể so với Không Kiếp của Tiên Tộc.

Mà ta ở trong động phủ giới đạt được hai mươi bảy tinh điểm nhưng chưa viên mãn. Trong vòng trăm năm mới từ từ viên mãn, nhưng dựa vào thân hình Cổ Tộc có thể phát huy ra lực lượng vượt xa người này.

Có lẽ đó là do nguyên nhân huyết mạch. Tu vi Diệp Mịch còn cao hơn Thất Thải Tiên Tôn, cho nên Thất Thải mới tìm tới Lý Quảng nhờ trợ gúp. Mà tu vi của Lý Quảng dựa vào những gì ta biết trong Tổ Thành thì đã đạt tới Thiên Tôn, khả năng đạt tới Dược Thiên Tôn là không lớn. Nếu không thì hắn cũng sẽ không chết.

Vậy có thể thấy Diệp Mịch rất có khả năng có thực lực tương đương với Thiên Tôn.

Hai mươi bảy tinh điểm của hắn hoàn toàn dung hợp, lại vượt qua toàn bộ tổn kiếp. Tu sĩ Cổ Tộc đạt tới trình độ này có thể so với Thiên Tôn.

Tộc nhân Cổ Tộc như vậy so với số lượng trong Tiên Tộc cũng không chênh lệch nhiều, không quá một ngàn người.

Vương Lâm đứng trên cánh tay của Cổ Ma, thân thể vọt lên, dẫm lên thân thể hắn, đứng lên đỉnh đầu của Cổ Ma. Trong chớp mắt khi nhìn về phía lão già nọ, sắc mặt lão già này biến đổi, trán đổ mồ hôi như mưa, không chịu nổi uy áp tới từ ánh mắt Vương Lâm, theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước.

Hắn còn như thế thì không cầng nói sáu người vừa rồi đã lùi lại phía sau. Giờ phút này họ đồng loạt lui lại, sắc mặt tái nhợt.

- Các ngươi đến từ hoàng thành của Đạo Cổ?

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, chậm rãi nói. Trên người hắn có một khí thế của bậc đại tôn sư. Luồng khí thế này vô hình bao phủ khiến cho lão già kia miệng nóng lưỡi khô, trái tim đập thình thịch. Hắn có cảm giác như khi đối mặt với Đạo Cổ Hoàng vậy. Chẳng qua cảm giác mà Đạo Cổ Hoàng tạo cho hắn là hoàng quyền truyền thừa từ vạn cổ.

Còn người trước mắt này lại sở hữu uy áp!

- Vâng...tại hạ được Đạo Cổ Hoàng ban danh là Diệp Hải, mấy trăm năm qua đây là lần thứ sáu đi tới Thủy Cổ Quốc, vì tuyển phi cho hoàng đế.

Lão già hít sâu một hơi, không hề chống đối uy áp của đối phương nữa mà lộ vẻ cung kính.

- Thời gian mấy trăm năm, tuyển phi?

Vương Lâm lúc này lại nghe tới việc này nhưng vẫn rất kinh ngạc.

Lão già nọ cười khổ, gật đầu.

- Ta cũng có hứng thú với việc này. Lúc này đã chọn xong chưa?

Vương Lâm tùy ý hỏi.

Lần này có Kế Đô hoàng tử tiếp đãi, cả đường đi qua sáu nơi, lựa chọn được ba nữ tử, đang chuẩn bị mang đi một nữ tử cuối cùng tại Hắc Thạch Thành này rồi trở lại Đạo Cổ hoàng thành.

Lão già vội vàng mở miệng nói, không dám giấu giếm. Hắn vừa nói vừa giơ tay phải lên, cách không vỗ một cái vào thân Cổ Ma ở phía dưới.

Chỉ thấy thân thể Cổ Ma chấn động, ở trên đỉnh đầu lập sóng gợn lan ra, có hai nữ tử tướng mạo cực kỳ xinh đẹp đi ra. Trong mắt hai nữ tử này mang theo vẻ sợ hãi, hướng về phía Vương Lâm cúi người vái một cái.

- Hai người các nàng chính là người được lựa chọn lần này.

Lão già nọ cung kính nói.

- Ngươi tới từ Đạo Cổ Quốc, vậy đưa cho ta một bản đồ Đạo Cổ hoàng thành đi.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua người hai nữ tử này, sau khi thu hồi liền bình tĩnh nói.

Lão già nọ ngẩn ra, do dự một chút liền lấy ra một ngọc giản cung kính đưa cho Vương Lâm.

Tiếp nhận ngọc giản, Vương Lâm nhìn qua một chút, xoay người đi khỏi đầu Cổ Ma. Sự tình nơi này hắn không quan tâm nữa, chuẩn bị rời đi.

Còn về hoàng tử thì Vương Lâm cũng chưa thèm coi vào đâu.

- Tiền bối dừng bước!

Hoàng tử nọ vội lên tiếng, thân thể nhoáng một cái liền xuất hiện trước người Vương Lâm, hướng về phía Vương Lâm vái sâu một cái, thần sắc rất thành khẩn.

- Vãn bối là Kế Đô, vừa rồi đắc tội với tiền bối, xin tiền bối đừng để ý tới, cho vãn bối một cơ hội bồi thường.

- Hả? Ngươi định bồi thường thế nào?

Vương Lâm như cười như không hỏi.

Hoàng tử nọ thấy Vương Lâm nói vậy, lập tức tinh thần phấn chấn, vội vàng ôm quyền.

- Xin mời tiền bối chờ một chút, đợi vãn bối sau khi tiễn sứ đoàn của Đạo Cổ nhất định sẽ khiến cho tiền bối hài lòng.

Đợi sau khi Vương Lâm gật đầu, hoàng tử nọ liền lập tức truyền lời tới đại hán mặc kim giáp.

- Mời Tống Trí cô nương ra đi theo sứ đoàn Đạo Cổ đi.

Lương Vân vâng dạ xong, không bao lâu sau từ trong cửa thành liền có một nữ tử mặc y phục màu xanh đi ra. Tướng mạo nữ tử này không phải tuyệt mỹ nhưng lại tràn ngập một luồng khí tức thanh thuần. Chậm rãi đi ra, nàng ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm.

Ánh mắt hai người giống như gặp nhau và ngưng tụ giữa không trung.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2006: Một chiếc lá che mắt

Thiên địa đen kịt, có gió thu tràn ngập, thời điểm vốn là lúc trời đang ấm chuyển lạnh. Ở bên ngoài Hắc Thạch Thành, từng dãy núi nhấp nhô, còn có không nhiều những chiếc lá thu rụng theo gió tung bay.

Trong đó một đám lá khô vàng đang lả lướt ở giữa không trung, bị cơn gió thổi rơi xuống bên ngoài Hắc Thạch Thành, che mất tầm mắt của hai người một nam một nữ.

Đợi đám lá khô kia tản ra, Vương Lâm thu ánh mắt lại. Đây là một nữ tử rất tầm thường, nàng có huyết mạch của Cổ Yêu, nhưng trên người

không có một chút yêu khí nào lượn lờ, ngược lại còn đem lại cho người ta cảm giác thanh khiết như một đóa sen trắng.

Ở bên dưới mắt phải của nữ tử này có một cái nốt ruồi, nốt ruồi này không lớn, sự tồn tại của nó chẳng những không ảnh hưởng đến sự thanh khiết của nữ tử này, ngược lại còn tạo thêm một vẻ quyến rũ dung hợp vào, hình thành nên một vẻ đẹp cũng không phải là tuyệt mỹ, nhưng cũng có thể khiến cho lòng người rung động mạnh.

Cũng giống như là tên của nàng, Tống Trí, tinh xảo như một người trong tranh.

- Tống Trí tham kiến hoàng tử, chư vị đại nhân của Đạo Cổ sứ đoàn.

Nữ tử áo xanh kia sau khi đi ra khỏi cửa thành, khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng lên, cúi đầu hạ thấp người hướng về mọi người vái một cái.

- Họ Tống? Đây là người mà hoàng tử đã nói tới sao?

Lão già trên đỉnh đầu của Cổ Ma kia lúc này khôi phục lại như thường, hắn liếc nhìn nữ tử kia một cái, thần sắc có vẻ ngưng trọng.

- Không sai, chính là họ Tống.

Hoàng tử kia mỉm cười, tiếp tục nói:

Nàng cũng là đệ tử phân chi của Đại Thiên Tôn Tống gia nhất mạch, nhưng tộc nhân của Đại Thiên Tôn Tống gia nhất mạch quá nhiều, huyết mạch của nàng quá xa, tuy nhiên trong Hắc Thạch Thành này cũng có thể coi là vọng tộc.

- Đa tạ hoàng tử trợ giúp, vậy tại hạ sẽ đem nữ tử này đi. Nếu không thể thành phi, thì tại hạ cũng sẽ đưa nữ tử này về.

Lão già trên đỉnh đầu Cổ Ma kia trầm ngâm trong chốc lát, hướng về phía hoàng tử kia ôm quyền.

- Được, Tống Trí, ngươi hãy theo Đạo Cổ sứ đoàn đi đi.

Kế Đô hoàng tử kia hoàn toàn cũng không để ý tới việc này, mỉm cười gật đầu. sau khi phân phó liền nhìn Vương Lâm, trong mắt có một vẻ cuồng nhiệt.

Nữ tử áo xanh trên Tống Trí kia hình như là than nhẹ một tiếng, nhưng tính cách nàng cũng rất nhu hòa, càng không thể cự tuyệt việc này, chỉ có thể cắn môi dưới, nhẹ nhàng bước tới chỗ của Cổ Ma.

Vị trí của Vương Lâm ở trên đường nữ tử này đi. Nàng tới gần bên cạnh Vương Lâm thân thể có hơi chậm lại, sau khi tỏ vẻ cung kính, liền đi qua bên người Vương Lâm, đi về hướng Cổ Ma kia.

Một mùi thơm mờ ảo chui vào trong mũi Vương Lâm, theo nữ tử này đi xa, dần dần tiêu tan.

Cho tới sau khi bước lên đỉnh đầu của Cổ Ma kia. đứng ở bên cạnh lão già, mái tóc của nữ tử này bị gió thổi bay, che khuất dung nhan của nàng, nhưng cũng không che khuất được ánh mắt nàng nhìn về quê hương. Ánh mắt kia lộ ra một vẻ buồn bã không muốn.

Hi vọng mình không bị chọn trúng Nếu ta không xinh đẹp như thế này, hắn sẽ không bị chọn trúng, Thường Di, Đông Mai, hãy ở nơi này chờ ta

Nữ tử kia cúi đầu, đôi mắt dưới mái tóc dường như ngấn lệ.

Sau khi Đạo Cổ sứ đoàn kia sau khi đón được Tống Trí, liền hướng về phía Kế Đô hoàng tử cùng Vương Lâm ôm quyền, khách khí một hồi, rồi Cổ Ma kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể nhảy lên, lao thẳng lên bầu trời xé ra một cái khe, hóa thành một đám sương đen chui vào biến mất không còn.

Khoảng cách từ nơi đây tới hoàng thành của Đạo Cổ cực kỳ xa xôi, mặc dù bọn họ có Cổ Ma này cõng đi, cũng phải cần tới mấy tháng mới có

thể trở về quê hương.

Sau khi Đạo Cổ sứ đoàn rời khỏi. đám người đại hán mặc kim giáp ở bên ngoài Hắc Thạch Thành cũng theo một cái phất tay của hoàng tử kia, cung kính lui ra. Một lát sau, toàn bộ bên ngoài thành đã trống trải, chỉ còn ba người Vương Lâm cùng với Cổ Yêu run ráy kia, còn có Kế Đô hoàng tử cùng với nữ tử ở phía sau.

- Còn chưa biết tục danh của tiền bối, có thể cho Kế Đô biết hay không.

Kế Đô hoàng tử kia mỉm cười, hướng về Vương Lâm ôm quyền.

- Vương Lâm.

Vương Lâm liếc nhìn hoàng tử kia một cái, chậm rãi nói.

Thì ra Vương tiền bối. Tiền bối, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, ở U Quận cách đây không xa vãn bối có một hành cung, nếu tiền bối không chê không bằng chúng ta tới đó nói chuyện, để vãn bối có cơ hội bù đắp sự lỗ mãng vừa rồi.

Kế Đô hoàng tử kia thần sắc có chút chân thành, hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

Nhìn thái độ của Kế Đô hoàng tử này lúc trước thì lạnh lùng, bây giờ lại cung kính, trong mắt Vương Lâm không thể không lóe lên.

Hoàng tộc ở trước mặt cường giả cũng yếu ớt không chịu nổi một đòn. hoàng quyền ở Cổ Tộc này sở dĩ có thể áp chế Đại Thiên Tôn, trên thực tế còn có quan hệ rất lớn tới Cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Nếu tới một ngày không còn sự uy hiếp của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Thì hoàng quyền của Cổ Tộc nhất định sẽ dần dần trở nên giống với Tiên Tộc!

Vương Lâm hơi trầm ngâm, gật đầu.

Kế Đô hoàng tử kia vô cùng mừng rỡ, vội vàng cung kính đứng sang một bên, để cho Vương Lâm đứng lên trên thân thể Cổ Yêu. Nữ tử bên cạnh Kế Đô hoàng tử kia lúc này mím mím môi, giống như là muốn nói gì đó, nhưng bị hoàng tử kia trợn trừng hai mắt, liền đem lời định nói nuốt xuống.

Cổ Yêu cao mấy vạn trượng kia ngay khi Vương Lâm đứng lên đỉnh đầu lập tức cực kỳ ngoan ngoãn, mặc dù trong mắt vẫn còn hồng quang như trước, nhưng không hề điên cuồng nữa, thậm chí ngay cả tiếng rống cũng không còn, mà thân thể vọt lên, nhảy vào cái khe ở trên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

Sau khi hắn biến mất, dần dần cái khe ở trên bầu trời cũng tiêu tan, khiến cho bầu trời khôi phục lại như cũ, giống như tất cả mọi việc vừa rồi chưa

từng xảy ra.

Nhưng ở bên tai đại hán mặc kim giáp Lương Vân cùng với Khổng Ti kia, còn có thanh niên mặc áo đen. Ngay khi Cổ Yêu rời khỏi, liền có một thanh âm uy nghiêm lạnh lùng truyền tới.

- Tất cả những việc có liên quan tới Vương tiền bối ở nơi này ba người các ngươi không được truyên ra ngoài, càng không cho phép người khác truyền ra. Việc này, cấm! Nếu có một chút bị truyền ra, ba người các ngươi sẽ bị tru di cửu tộc!

Thanh âm này chính là của Kế Đô hoàng tử!

U Quận là một trong mười hai quận của Thủy Cổ nhất mạch, U Quận này hàng năm bị một màn sương mù bao phủ, che khuất cả thiên địa, khiến cho nó có một màu u ám nên mới có cái tên như vậy.

Nghe đồn trong U Quận này có phong ấn một đám sương mù. Đám sương mù này là một sinh mệnh có một hình thái khác, sau khi bị Cổ Tổ bắt, liền phong ấn thành một quận.

Bên trong sương mù, ở một dãy núi, có một ngọn núi hình vó ngựa, bên trong đó có một hành cung cực kỳ rộng lớn, khắp nơi đều là cung điện, hiển lộ ra một cổ đại khí.

Ở bên trong có rất nhiều tùy tùng và hộ vệ, bảo vệ nơi này cực kỳ cẩn mật. Vào một ngày, ở trên không trung của hành cung này. sương mù đột nhiên quay cuồng kịch liệt, hướng về bốn phía cuốn đi lộ ra bầu trời đêm. Trên bầu trời đêm kia bất ngờ xuất hiện một cái khe rất lớn, từ bên trong có một Cổ Yêu cao mấy vạn trượng chui ra!

Ngay khi Cổ Yêu này xuất hiện, lập tức bị những người trong hành cung phát hiện ra. Từng đám tùy tùng và hộ vệ kia toàn bộ đều quỳ trên mặt đất.

- Cung nghênh hoàng tử hồi cung!

Thanh âm chỉnh tề, điệu bộ cung kính, ánh mắt cuồng nhiệt, đều cho thấy vị Kế Đô hoàng tử này ở trong tâm và trong mắt mọi người là vô cùng cao quý.

Thân thể Cổ Yêu kia nhoáng lên một cái. đáp xuống hành cung rộng lớn này, vờn quanh cái sân rộng bằng đá xanh rất lớn. Cái sân rộng này hiển nhiên được chuẩn bị để dành cho Cổ Yêu này, có thể cho hắn có đủ phạm vi để đáp lên trên đó. Ầm một tiếng, Cổ Yêu này hạ xuống cái sân rộng, quỳ xuống, đầu chạm xuống mặt đất.

Vương Lâm từ trên đó ung dung đi xuống, ở phía sau hắn là hoàng tử cùng với nữ tử mang theo một vẻ ủy khuất kia.

- Cổ Yêu này không tồi.

Sau khi Vương Lâm đi xuống, liền xoay người lại liếc nhìn Cổ Yêu kia một cái.

Có thể được tiền bối tán thưởng chính là vi hạnh cho Đại Cổ Yêu này. Hắn là do phụ hoàng ban tặng, thường ngày đều đưa đón và bảo vệ an toàn cho tại hạ. Loại Đại Cổ Yêu trình độ này rất là hiếm thấy, khi hắn còn sống vốn là một chiến sĩ cấm vệ của Thủy Cổ nhất mạch ta, đáng tiếc là sau khi dung hợp hai mươi bảy tinh, thất bại trong việc đạt được

sự thừa nhận của Cổ Tổ, lại một lần nữa thoái hóa trở thành yêu thể, mất đi thần trí.

Kế Đô hoàng tử kia thở dài mở miệng.

Vương Lâm gặt đầu, ánh mắt sau khi đảo qua thân thể Cổ Yêu kia, lúc này mới xoay người nhìn hành cung xung quanh.

Cử động này của hắn bị Kế Đô hoàng tử kia để ý, sau khi do dự một chút, hắn cắn răng nói.

- Vương tiền bối nếu thích Cổ Yêu này, vãn bối nguyện đem tặng cho tiền bối.

- Ồ!

Vương Lâm liếc nhìn Kế Đô kia một cái.

Kế Đô hoàng tử kia cũng nhìn Vương Lâm, thần sắc cực kỳ chân thành.

- Đây là sự bồi thường mà ngươi nói sao?

Vương Lâm chậm rãi nói.

- Tiền bối đừng hiểu lầm, chỉ là một Đại Cổ Yêu sao có thể là vật bồi thường cho tiền bối. Tiền bối, chúng ta hãy vào cung nói chuyện.

Kế Đô hoàng tử kia mỉm cười, dẫn Vương Lâm, ba người đi vào trong đại điện ở ngay phía trước sân.

Đại điện này cực kỳ xa hoa, nhưng cũng hiển lộ ra sự bá đạo như trước. Vương Lâm vừa mới bước vào đại điện này, Kế Đô hoàng tử kia lập tức đi nhanh vài bước, tới trước Vương Lâm ôm quyền, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, bỗng nhiên vái một cái.

- Vãn bối Kế Đô hoàng tử của Thủy Cổ, bái kiến Bạch Phát Dược Thiên Tôn!

Trong khi Kế Đô hoàng tử kia mở miệng, ở phía sau lập tức truyền tới một tiếng thét kinh hãi. Chỉ thấy nữ tử kia vẻ mặt không thể tin, liên tục lùi lại mấy bước, trong khi che miệng, sững sờ đứng ở nơi đó. Nàng đã bị năm chữ hoàng huynh nói ra khiến cho hoàn toàn chấn động.

- Bạch Phát Dược Thiên Tôn!

Tam mạch của Cổ Tộc chưa bao giờ ngừng tìm hiểu động tĩnh cùng với những đại sự của Tiên Tộc, nhất là những cao thủ mới xuất hiện lại càng cực kỳ để ý. Với danh tiếng của Vương Lâm ở Tiên Tộc, Cổ Tộc hiển nhiên là có chút coi trọng. Thậm chí mức độ coi trọng này còn hơn cả năm vị Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc. Dù sao năm vị Đại Thiên Tôn kia Cổ Tộc cũng đã hiểu rõ phần nhiều, còn đối với Bạch Phát Dược Thiên Tôn, đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn này thì cũng hiểu được rất ít!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Kế Đô hoàng tử trước mắt, hai mắt dần dần hiện lên vẻ âm lãnh.

Vãn bối cũng không phải là đã theo dõi tiền bối, tiền bối xuất hiện ở Hắc Thạch Thành, nơi đó giáp với biển lớn ngăn cách với Tiên Tộc, lại có sức mạnh có thể khiến cho Đại Cổ Yêu có thể so với Thiên Tôn sợ hãi như vậy, hơn nữa tiền bối cũng không giấu giếm thân phận, đã nói ra tục danh.

Huống hồ, vãn bối ở nơi này còn có một danh sách những cao thủ của Tiên Tộc, trên đó mới có thêm một hình vẽ tiền bối, nhưng danh sách này chỉ có hoàng thất của tam tộc mới được xem, cho nên người ngoài gặp tiền bối cũng không nhận ra được.

Kế Đô hoàng tử kia bị ánh mắt âm lãnh của Vương Lâm nhìn chằm chằm, lập tức toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn cắn răng đứng vái ở đó như trước, lấy ra ngọc giản danh sách cung kính đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, tiếp nhận ngọc giản, đảo qua một lượt, lập tức nhìn thấy ở trên đó có hình vẽ năm Đại Thiên Tôn cùng với những Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc, còn về Thiên Tôn cũng có không ít.

Nhưng chỉ có hình vẽ của mình cùng với năm Đại Thiên Tôn kia là phát ra kim quang, còn những hình vẽ còn lại đều rất tầm thường.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2007: Đường lui!

Kế Đô hoàng tử này cũng có tâm cơ thật sâu. Người trên bức họa này hình dáng giống hệt ta, có thể khiến người ta nhìn một cái liền nhận ra ngay. Xem ra hắn vừa xuất hiện ở Hắc Thạch Thành này, lần đầu tiên nhìn thấy ta thì đã có nghi ngờ rồi! Nhưng hắn lại ẩn giấu rất sâu, thậm chí ngay cả ta cũng không nhận ra được.

Vương Lâm cầm ngọc giản, ánh mắt quét về phía Kế Đô vẻ mặt cung kính nhưng sắc mặt đã mơ hồ tái nhợt, trán túa mồ hôi kia.

Cho nên hắn mới cố ý để Đại Cổ Yêu kia ra tay, chính là để nghiệm chứng suy đoán của hắn có chính xác hay không. Cuối cùng sau khi xác định thì lại biểu lộ ra vẻ kinh hãi và hối lỗi, ngay sau đó vì muốn để ta lưu lại lại càng cung kính đối với ta.

Chỉ là người này đã có dũng khí ở nơi này nói ra thân phận ta, vừa rồi lại vái ta một cái, hiển nhiên biểu lộ hắn không có địch ý. Chẳng qua hắn dựa vào cái gì mà cho rằng một Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc sau khi

tới Cổ Tộc lại không giết một hoàng tử như hắn... Nói ngược lại, trừ phi...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt rơi lên người Kế Đô hoàng tử, dừng lại một lát rồi nói.

- Dám làm thế trước mặt Vương Lâm, chắc hẳn người đã biết thân phận ta rồi.

Vương Lâm chậm rãi nói.

Kế Đô hoàng tử nghe thế thì nội tâm thở phào một hơi. Hắn biết hành động của mình vừa rồi chẳng khác nào vừa đi một vòng trước mặt thần chết. Nhưng tâm chí hắn kiên định, nhất là gặp Vương Lâm thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đối với hắn mà nói, đây thậm chí có thể là kỳ ngộ quyết định vận mệnh cả đời hắn!

- Đệ tử duy nhất của Huyền La Đại Thiên Tôn của Đạo Cổ nhất mạch tên là Vương Lâm.

Việc này dù là bí ẩn trong Cổ Tộc nhưng thân là hoàng thất tất nhiên là vẫn biết. Năm đó Huyền La Đại Thiên Tôn sau khi trở về từ Tiên Tộc liền lập tức bế quang. Ta từ Đạo Cổ nhất mạch bắt đầu điều tra, cuối cùng nhờ sự trợ giúp của Tống Thiên Đại Thiên Tôn mới đoán ra được.

Chẳng qua dù là sau khi đoán ra thì phụ hoàng và Tống Thiên Đại Thiên Tôn cũng không thể khẳng định Vương Lâm Bạch Phát Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc và đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn là một người.

Dù là vãn bối cũng sau khi thấy tiền bối ở Hắc Thạch Thành mới bừng tỉnh đại ngộ. Hóa ra tiền bối chính là đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn!

Mồ hôi của Kế Đô tuôn ra càng nhiều, vội vàng mở miệng, ở bên cạnh Vương Lâm hắn cảm nhận được uy áp cực lớn. Luồng uy áp này thậm chí có thể còn hơn cả khi đối mặt với phụ hoàng hắn, có thể so với lúc hắn đối mặt với Tống Thiên.

Nữ tử phía sau kia sau khi nghe thấy câu này, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Nhưng nàng có thể đi cạnh Kế Đô, có thể được Kế Đô giữ lại mà không đuổi ra ngoài hiển nhiên là rất thân cận với hắn. Ánh mắt Vương Lâm đảo qua khuôn mặt nữ tử này. Khuôn mặt của nàng có vài phần tương tự với Kế Đô.

- Đây là hoàng muội của vãn bối, là muội muội song sinh của ta.

Kế Đô vội vàng giải thích.

- Ngươi biết thân phận của ta, lại biết ta là đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn, vừa rồi thấy ta muốn ngọc giản bản đồ Đạo Cổ, biết ta cần đi tới Đạo Cổ. Như vậy một vái của ngươi đối với ta hôm nay là vì chuyện gì?

Vương Lâm bình thản nói.

- Tiền bối, Đạo Cổ nhất mạch cũng không phải là cây tốt... Dù Huyền La Đại Thiên Tôn là sư tôn của tiền bối nhưng Cổ Hoàng của Đạo Cổ nhất mạch lại không có lòng dung nạp người khác. Tiền bối nếu đi tới đó, nhất định sẽ rất buồn bực...

Kế Đô hoàng tử còn chưa kịp nói xong, ánh mắt Vương Lâm đã lóe sáng, hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, xoay người đi ra phía ngoài điện.

- Tiền bối!

Kế Đô hoàng tử cắn răng một cái, bịch một tiếng liền quỳ xuống trên mặt đất! Hắn thân là hoàng tử, cả đời chỉ quỳ trước phụ hoàng mẫu hậu, chưa bao giờ quỳ trước người khác nhưng giờ phút này lại quỳ gối trước mặt Vương Lâm.

Nếu ở Tiên Tộc thì việc này cũng không tính là quá lớn nhưng trên đại lục của Cổ Tộc tràn ngập hoàng quyền, hành vi của Kế Đô hoàng tử đủ khiến mọi người khi biết được đều chấn động! Hoàng muội của hắn đứng sững sờ ở đó, do dự một chút cũng quỳ xuống theo hắn.

- Tiền bối, vãn bối nguyện trở thành nghĩa tử của ngài, từ này về sau ngài chính là nghĩa phụ của vãn bối. Nếu tương lai ta có thể trở thành Thủy Cổ Hoàng thì tiền bối ở Thủy Cổ Quốc chính là quốc phụ!

- Xin tiền bối giúp ta! Phụ hoàng có bảy con trai, ta đứng hàng thứ năm. Nếu có tiền bối trợ giúp ta thì ta có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của tiền bối!

Kế Đô hoàng tử lớn tiếng nói, thần sắc tràn ngập khẩn cầu. Bước chân Vương Lâm sững lại một chút, xoay người nhìn về phía Kế Đô hoàng tử, hai mắt dần dần lộ ra u quang.

- Thân là hoàng tử của Thủy Cổ nhất mạch hoàng quyền chí thượng lại quỳ trước Vương mỗ... Trả lời ta, ai để người lần này đi cùng sứ đoàn tuyển phi của Đạo Cổ! Là ai nói cho ngươi, nếu gặp Vương mỗ thì phải quỳ lạy để giữ chân?

- Là ai đã nói cho ngươi biết sẽ gặp Vương mỗ ở Hắc Thạch Thành!

Vương Lâm tuyệt đối không tin tất cả không có nhân quả tồn tại. Nếu không thì hoàng tử này căn bản không có khả năng quỳ xuống như vậy. Trong chuyện này nhất định có một nhân vật mấu chốt sớm đã chỉ điểm cho người này!

Mà nhân vật này ở trong mắt hoàng tử hiển nhiên là lời nói phải tuân theo, mỗi một câu nói đều có thể tin tưởng mà không cần nghĩ ngợi!

Sắc mặt Kế Đô hoàng tử lập tức tái nhợt. Tâm trí của hắn dù cao nhưng giờ phút này ở trước mặt Vương Lâm giống như bị nhìn thấu toàn bộ, đối phương liếc một cái liền hiểu rõ.

- Là... là quốc sư... Quốc sư là cậu của ta, là đệ đệ của mẫu hậu ta... Mười năm trước hắn xuất quan, dùng cái giá tiêu hao tính mạng để tính cho ta một quẻ, khiến cho ta trong lần sứ đoàn của Đạo Cổ này tới phải đi cùng, cũng nói cho ta biết lần đi cùng này sẽ gặp phải một cơ hội thay đổi vận mệnh của mình.

Nếu ta có thể nắm chắc cơ duyên lần này thì vận mệnh sẽ biến hóa, tương lai không thể hạn lượng... Còn nếu không nắm được cơ hội này thì sống không quá trăm năm....còn cụ thể thế nào thì hắn không thấy rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy mà thôi. Còn sau đó, hắn... hắn tự tuyệt bỏ mình...

Đối với ánh mắt uy nghiêm của Vương Lâm, tâm thần Kế Đô hoàng tử run lên, không dám giấu giếm chút nào.

Vương Lâm nhướng mày. Hắn đối với cách xưng hô quốc sư này rất kiêng kị. Loại người này am hiểu bói toán suy diễn. Ở Tiên Tộc Vương Lâm đã một lần cảm thấy sự đáng sợ của họ. Nhưng quốc sư của Cổ Tộc này hiển nhiên không thể so với quốc sư Tiên Tộc, ở phương diện tính toán càng không thể thấy rõ ràng. Với tu vi của Vương Lâm nếu cố tình

quan sát thì tâm cơ của Kế Đô hoàng tử này có thâm trầm hơn hắn cũng có thể nhìn thấu triệt, biết đối phương có nói dối hay không.

Nếu nghĩa phụ trợ giúp ta thì đại sự tất thành! Hôm nay phụ hoàng đã tới tuổi muốn tính chuyện thoái vị, bắt đầu tuyển tân hoàng trong bảy người chúng ta...nghĩa phụ có thể không cần lập tức quyết định. Nếu có một ngày nghĩa phụ quả thực phải rời khỏi Đạo Cổ nhất mạch, nếu không có phương hướng nhất định cần đi thì xin hãy tới nơi này của hài nhi, để hài nhi tận hiếu.

Kế Đô hoàng tử vội vàng nói.

- Hài nhi đã chuẩn bị lễ vật cho nghĩa phụ. Đây là hiếu tâm của hài nhi, xin nghĩa phụ nhận lấy.

Tay phải Kế Đô hoàng tử giơ lên, vỗ ngực một cái. Lập tức tay phải hắn lóe sáng, xuất hiện một hộp ngọc, được hắn cung kính dâng hai tay cho Vương Lâm.

Vương Lâm hơi trầm ngâm, tiếp nhận hộp ngọc này, thần thức đảo qua một cái. Trong hộp ngọc có một ngọc giản, còn có một cái ống cỡ ngón tay.

Ngọc giản này là một trọng bảo của Thủy Cổ nhất mạch, là phụ hoàng ban tặng cho hài nhi sau khi sinh ra. Mỗi một đời Thủy Cổ nhất mạch chỉ

có hoàng tử mới có mà thôi.

Vật ấy là một tổ giản, bên trong phong ấn lực lượng một chỉ của Cổ Tổ. Uy lực của vật ấy rất lớn. Nhưng tác dụng lớn nhất là cảm ngộ. Nếu có thể minh ngộ được lực lượng biến hóa trong một chỉ này thì sẽ có diệu dụng vô hạn.

Chỉ là hoàng tử các đời Thủy Cổ nhất mạch chưa có người nào từng cảm ngộ ra. Nhưng đây chính là tín vật cao nhất khi trở thành hoàng tử. Hài nhi xin tặng nó cho nghĩa phụ!

Còn cái ống kia bên trong có một dung dịch. Thứ dịch này không thể biết lai lịch nhưng ẩn chứa mộc bản nguyên cực kỳ tinh thuần. Hài nhi biết nghĩa phụ có thanh danh hiển hách trong Tiên Tộc, nhất định tu luyện đạo bản nguyên, cho nên chuẩn bị vật này.

Hài nhi chỉ là hoàng tử, không phải Cổ Hoàng nhưng nếu ngày sau có thể trở thành Cổ Hoàng thì nghĩa phụ có thể tùy ý lựa chọn những vật lưu truyền vạn cổ của Thủy Cổ nhất mạch ta. Hài nhi dù có dốc toàn lực của bộ tộc cũng sẽ báo đáp ân huệ của nghĩa phụ!

Kế Đô hoàng tử thấp giọng nói, lời nói như chém đỉnh chặt sắt, lộ vẻ kiên định và quyết đoán.

Vương Lâm cầm hộp ngọc, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm, chưa thu nhận ngay.

Vương Lâm trầm ngâm khiến đại điên vô cùng yên tĩnh. Thần sắc Kế Đô hoàng tử khẩn trương, không hề che dấu. Nội tâm hắn còn khẩn trương hơn. Hắn đã nỗ lực tỏ rõ thành ý, thậm chí không tiếc chuyện quỳ lạy để nhận Vương Lâm làm nghĩa phụ, cũng đưa lễ trọng chỉ vì có được đồng ý trợ giúp của Vương Lâm.

Hắn tin tưởng lời nói của người cậu nắm tay hắn rồi nhắm mắt tuyệt khí mười năm trước. Những lời nói ấy trong mười năm này từng chữ từng lời ghi khắc trong lòng hắn.

Ta tính không ra người này là ai nhưng hắn nếu đồng ý giúp ngươi thì sau này ngươi có thể trở thành Thủy Cổ Hoàng, thậm chí có một tia khả năng trở thành thống lĩnh Tam Tộc Cổ, trở thành Cổ Hoàng chính thức! Ta tuyệt đối tính không sai đâu. Đây là một tia tương lai ta trả giá bằng sinh mạng để tính ra!

Nếu hắn không giúp ngươi thì... Ngươi sống không quá trăm năm...

Trong đầu Kế Đô hiện ra ánh mắt bi ai của cậu hắn, dần dần nhắm lại, buông lỏng tay hắn.

- Nghĩa phụ!

Kế Đô quỳ ở đó. Hướng về phía Vương Lâm mà lạy.

Tiếng bùng bùng vang vọng trong đại điện, phá vỡ sự yên tĩnh nơi này, khiến cho sắc mặt hoàng muội tái nhợt, nàng cảm thấy việc này quá trọng yếu đối với hoàng huynh của nàng! Hồi lâu, trong tiếng bùng bùng, giọng nói của Vương Lâm mới vang lên.

- Cho ta một ngọc giản để liên lạc với ngươi!

Thân thể Kế Đô chấn động, khuôn mặt lộ vẻ mừng như điên. Hắn lập tức lấy ra một ngọc giản, kích động đưa cho Vương Lâm.

- Nếu Vương mỗ thật sự có ngày rời khỏi Đạo Cổ thì ngươi gọi ta là nghĩa phụ cũng không muộn!

Trong lòng Vương Lâm đã quyết định. Hắn không thể đặt tương lai của mình ở Đạo Cổ nhất mạch, nương theo cơ hội hôm này mà giữ lại một đường lui!

Sau khi nói xong, Vương Lâm thu hồi hộp ngọc và ngọc giản của Kế Đô, liếc nhìn Kế Đô một cái liền xoay người từng bước đi ra ngoài đại điện, thân ảnh biến mất trong sương mù giữa thiên địa.

Cho tới khi Vương Lâm rời đi, toàn thân Kế Đô ướt nhẹp mồ hôi nhưng thần sắc lại vô cùng kích động, lộ vẻ hưng phấn, nắm chặt bàn tay.

Hoàng muội. Với sự hiểu biết của ta về Đạo Cổ Hoàng, nghĩa phụ ở nơi đó nhất định không vui. Cường giả như hắn không phải là người mà Đạo Cổ Hoàng có thể giữ lại. Nghĩa phụ sẽ tới giúp ta...

- Đáng giá sao...

Nữ tử kia đứng lên, khẽ nói. Kế Đô hoàng tử cười to.

- Đáng giá chứ! Nghĩa phụ trọng tình, nếu không, lấy thân phận của hắn căn bản không cần đi tìm Huyền La Đại Thiên Tôn. Ta thành tâm kính trọng hắn, coi như thân phụ, hắn nhất định không hại ta!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2008: Một vái lư hương, hoàng tôn biến sắc

Tam Tộc Cổ, Đạo Cổ nhất mạch nằm ở vị trí tây nam của đại lục này. Mười hai quận của Đạo Cổ có thể so với một châu của Tiên Tộc, thậm chí còn lớn hơn một chút.

Phạm vi khổng lồ như vậy nếu không có súc địa thành thốn mà chỉ đơn thuần phi hành thì cần mất rất nhiều năm mới đi hết. Nhưng ở Cổ Tộc lại có những tồn tại đặc thù là Đại Cổ Thần, Đại Cổ Yêu, Đại Cổ Ma. Nhờ

chúng xé rách bầu trời mà đi khiến cho thời gian di chuyển giảm đi rất nhiều.

Sứ đoàn Đạo Cổ nhất mạch chỉ cần mất mấy tháng là đã trở lại Đạo Cổ hoàng thành.

Đạo Cổ hoàng thành là một tòa thành khổng lồ lơ lửng giữa không trung. Tòa Thiên Không Thành này cực kỳ kinh người, lơ lửng trong thiên địa, tỏa ra uy áp rất mạnh.

Mà ở bốn phía của Thiên Không Thành này còn trôi nổi vô số khối đá vỡ nát. Những khối đá này có kích thước bất đồng, lấy Thiên Không Thành làm trung tâm, chậm rãi chuyển động.

Một tháng sau khi sứ đoàn Đạo Cổ trở về, Vương Lâm dựa vào bản đồ trong ngọc giản đã đi từ Thủy Cổ nhất mạch, vượt qua đại địa rộng lớn mà tới nơi này.

Hắn nhìn Thiên Không Thành rất lâu, rất lâu.

Tòa thành này tuy không mênh mông như Tổ Thành của Tiên Tộc nhưng cũng cực kỳ đồ sộ. Nhất là ở chính giữa Thiên Không Thành này có một pho tượng khổng lồ đứng sừng sững. Pho tượng này là một nam tử, ngửa mặt nhìn trời, thần sắc khinh miệt. Dù ở khoảng cách rất xa nhưng Vương Lâm vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng điều này.

- Cổ Tổ!

Vương Lâm nhẹ giọng thì thào.

Ở bên ngoài Thiên Không Thành này, đám đá vụn xoay tròn hợp thành một tầng cấm chế phòng hộ nghiêm mật. Những người tiến vào nơi này cần có ngọc giản thân phận, nếu không không thể bước vào thành nửa bước.

Nơi này chính là đỉnh phong của Đạo Cổ Hoàng quyền, là chỗ của Đạo Cổ Hoàng!

Ở phía đông của Thiên Không Thành là một vùng do những đại điện hoa lệ tạo thành - hoàng cung! hoàng cung được bảo vệ vô cùng nghiêm mật, cấm chế dày đặc, lại được bao phủ bởi một tầng tử khí nhàn nhạt, khiến cho người ta nhìn lại sẽ cảm thấy áp lực dâng lên trong lòng.

Nhất là trong ánh mắt của Vương Lâm, tử khí bên ngoài hoàng cung của Thiên Không Thành mơ hồ ngưng tụ lại thành một thân ảnh. Thân ảnh này cực kỳ khổng lồ, giống như chống đỡ bầu trời, không nhìn rõ hình dáng, chỉ có thể thấy là đầu đội vương miện.

Từ trong thân thể đó tỏa ra một luồng khí tức tinh thuần của Cổ Tộc!

Thành trì của Đạo Cổ nhất mạch không khổng lồ như Tổ Thành của Tiên Tộc, trong hoàng cung cũng không thể so với hoàng cung của Tiên Hoàng nhưng mức độ bảo vệ lại khiến người ta cảm thấy áp lực, vượt xa so với hoàng cung của Tiên Hoàng!

Ở bên ngài có vô số thị vệ, thậm chí người hầu đi lại trong cung tu vi cũng không kém.

Vương Lâm đứng đó nhìn thật lâu. Hắn dần dần thu hồi ánh mắt, cất bước từng bước đi về phía trước. Bước chân hắn không nhanh như thân ảnh lại biến thành một làn khói, bay lên xuyên vào trong Thiên Không Thành.

Tầng tầng phòng hộ bên ngoài Thiên Không Thành đối với người ngoài thì nửa bước khó đi, dù là cường giả cũng phải nhíu mày, không thể không dừng bước, dựa theo quy tắc của Thiên Không Thành mà lấy ngọc giản thân phận ra, giống như mọi người đi vào thành này.

Có thể không xem cấm chế phòng hộ của Đạo Cổ hoàng thành này vào đâu thì theo tộc nhân của Đạo Cổ, trong thiên hạ hiện này chỉ có chín người!

- Chín người đó chính là Tiên Cương Cửu Dương!

Chỉ có chín người này mới có thể cất bước giống như bước trên đất bằng mà tiến vào ba hoàng thành của Cổ Tộc!

Như lúc này lại có thêm một người không bị tầng cấm chế kia ngăn căn. Thân ảnh Vương Lâm giống như sương khói tiến vào, thần sắc bình thản xuất hiện ở trên một con đường trong Đạo Cổ hoàng thành.

Tộc nhân Đạo Cổ nhất mạch ở lại hoàng thành rất đông, khiến cho nơi này khá phồn hoa.

Vương Lâm đứng nơi đó nhìn quanh. Hắn thấy vô số người Cổ Tộc nam có nữ có. Nhưng không biết tại sao lại không có lòng trung thành mơ hồ khi vừa tới Cổ Tộc này.

- Sư tôn hắn đã biết ta tới...

Vương Lâm không tản thần thức ra nhưng vẫn cảm nhận được ở trên một ngọn núi trong thành ở phía nam có mây mù bao phủ, truyền ra khí tức của Đại Thiên Tôn.

Hắn có thể cảm nhận được trong khí tức này truyền ra vẻ nhu hòa. Vương Lâm mỉm cười xoay người đi về hướng nam.

Thành nam có một ngọn núi sừng sững, mây mù bao phủ. Một bậc thang quanh co uốn lượn từ chân núi đi lên, thang còn có tay vịn, thoạt nhìn trông như nơi để du ngoạn.

Từng luồng khí tức tươi mát lan tỏa ra. Ở nơi này hít sâu một hơi có thể thấy tinh thần phấn chấn.

Trên bậc thang có không ít tộc nhân Cổ Tộc. Thần sắc đám người này tiều tụy, đi từng bước lên bậc thang. Mục tiêu của bọn họ là đại điện trên đỉnh núi. Có thể nói, mọi người trong Đạo Cổ nhất mạch đều biết tới đại điện này.

Nơi đó chính là Đạo Cổ Điện! Là chỗ ở của Đại Thiên Tôn duy nhất của Đạo Cổ nhất mạch!

Đạo Cổ Điện mở rộng cánh cửa đối với mỗi tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch. Bất cứ tộc nhân nào cũng có thể tới nơi này tìm kiếm cơ hội đột phá tu vi. Chẳng qua rất ít người trong bọn họ có thể nhìn thấy được Huyền La. Chỉ dẫn cho bọn họ là chín cường giả Đạo Cổ đi theo đầu lâu của Tiên Tổ.

Chín người này bất cứ lúc nào cũng có một người tồn tại trong Đạo Cổ Điện, khai linh tính, thân thể cho tộc nhân!

Bên ngoài đại điện có một lư hương. Lư hương này rộng đủ mười người vây quanh, bên trong đầy tàn hương màu trắng. Trong đó có cắm mười cây hương lớn tỏa hương thơm mát, khói xanh bốc lên thẳng tận chín tầng trời.

Mỗi một khi đi qua bên cạnh lư hương này, tộc nhân Đạo Cổ chuẩn bị cầu người trong điện hướng dẫn tu vi đều quỳ lạy lư hương này. Hương trong lư cũng có chút kỳ dị. Người quỳ lạy càng nhiều thì khói xanh càng dầy. Ở chín cây hương trong lô giống như vĩnh viễn không đốt hết, trải qua năm tháng vạn cổ vẫn như thế.

Vương Lâm đi trên thềm đá. Nhìn ngọn núi này, nhìn khói xanh cuồn cuộn, từng bước tiến tới. Khi hắn đi tới đỉnh núi, vào một khắc nhìn thấy lư hương thì có mấy tộc nhân Đạo Cổ đang quỳ lạy bên cạnh đó, thần sắc cung kính đi vào trong Đạo Cổ Điện.

Sau khi bọn họ bái xong, chín cây hương trong lò lại càng tỏa khói xanh nhiều hơn một chút. Chẳng qua sự thay đổi tương đối nhỏ, nếu không chú ý sẽ rất khó phát hiện ra.

Vương Lâm nhìn hương trong lư. Trầm mặc trong chốc lát liền chậm rãi đi tới. Đứng bên cạnh lư hương, hắn ôm quyền vái thật sâu một cái!

Một vái này không phải hắn vái lư hương, cũng không phải là vái mấy cây hương trong lò mà là vái sư tôn Huyền La của hắn!

Hắn nếu đã lựa chọn đi tới Đạo Cổ nhất mạch, nếu đã lựa chọn đi theo sư tôn, lựa chọn thực hiện ước hẹn năm đó thì trong tâm lý Vương Lâm, hắn cũng đã là người của Đạo Cổ nhất mạch này. Hắn lưu làng mấy ngàn năm, đã rất lâu, rất lâu rồi. Hôm nay hắn muốn sống yên ổn ở một nơi, bảo vệ Đạo Cổ, bảo vệ sư tôn chuyển thế.

Cũng bởi vì như vậy nên Vương Lâm nhập gia tùy tục, vái một vái trước lư lương. Một vái này của hắn biểu lộ trong lòng hắn đã quyết định. Trong nháy mắt khi Vương Lâm ôm quyền vái một vái, trong lư hương phát ra tiếng nổ ầm vang. Chỉ thấy chín cây hương bốc cháy với tốc độ mắt thường có thể trông thấy được, khói xanh cuồn cuộn, nồng đậm hơn gấp hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn, thậm chí hàng vạn lần!

Kịch biến này lập tức khiến mấy người Đạo Cổ nhất mạch đang chuẩn bị tiến vào trong Đạo Cổ Điện liền sững lại, bỗng nhiên xoay người, lộ vẻ hoảng sợ.

Còn cả mấy tộc nhân Đạo Cổ đang đi tới ở trên thềm đá phía sau Vương Lâm cũng đều sững lại, lộ vẻ khó tin nổi.

Lư hương ầm vang, khói xanh cuồn cuộn bốc lên. Khói xanh càng ngày càng đậm. Tràn ngập trời xanh. Mức độ đậm đặc của khói xanh đã vượt xa lúc trước, căn bản là không thể so sánh nổi, như ánh trăng với đom đóm vậy.

Khói xanh bốc lên cao, cực kỳ mênh mông, khiến cho tất cả mọi người ở ngọn núi này, cả những người ở dưới chân nói vào vùng Thiên Không

Thành ở phía nam này, thậm chí cả ở những phương vị khác đều thấy toàn bộ!

Khói xanh cuồn cuộn giống như thiêu đốt cả ngọn núi này, hừng hực bốc thẳng lên chín tầng trời, cuối cùng hóa thành một hình nấm, lan tràn về bổn phương tám hướng.

Cảnh tượng này thậm chí cả hoàng cung phía đông cũng có thể nhìn thấy rõ ràng!

Ngoài Đạo Cổ Điện, tất cả tộc nhân Đạo Cổ đều hoàn toàn sững sờ, ánh mắt lộ vẻ rung động.

Thậm chí có thể nói, không chỉ bọn họ mà cả Thiên Không Thành này hôm nay, những ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều như vậy!

Mà giờ phút này một vái của Vương Lâm mới được một nửa, còn chưa hoàn toàn vái hết!

Cùng lúc đó, trong hoàng cung của Đạo Cổ, một người mặc hoàng bào, đôi vương miện đứng trên lầu các cao nhất, hai tay chấp sau lưng, cau mày nhìn về phía khói xanh cuồn cuộn trên bầu trời.

- Bệ hạ, lần này tuyển phi tổng cộng tìm được ba mươi mốt nữ tử, lúc này đều đã bố trí xong, lần lượt tiến hành kiểm tra dung hợp...

Phía sau nam tử mặc hoàng bào, một lão già thần sắc cung kính đang thấp giọng nói.

Nhưng hắn chưa kịp nói xong thì cũng bị khói xanh cuồn cuộn đột nhiên xuất hiện ở phía xa xa khiến sững sờ đứng đó.

- Có thể khiến lư hương trước Đạo Cổ Điện tỏa ra khói xanh như vậy... Mau tra xem người này là ai...

Nam tử mặc hoàng bào cau mày, chậm rãi nói nhưng lời nói còn chưa dứt thì lại chấn động toàn thân, hai mắt bùng lên ánh sáng ngập trời!

Lão già đứng phía sau cũng hít sâu một hơi, theo tiềm thức lui lại vài bước. Cảnh tượng hắn thấy so với lúc trước thậm chí làm hắn hoảng sợ hơn, trong nội tâm tràn ngập cảm giác kinh khủng!

Chỉ thấy khói xanh cuồn cuộn lại đang khom mình, vẽ ra một hình cung thật lớn, giống như không thể thừa nhận lực lượng một vái này, có dấu hiệu tản ra, giống như có thể tan nát vậy!

Cảnh tượng này vô cùng kinh thiên động địa, khiến tất cả mọi người chứng kiến trong Đạo Cổ hoàng thành đều phát ra tiếng kinh hô!

Điều này đã vượt khỏi khả năng tưởng tượng của bọn họ. Bọn họ thậm chí không thể ngờ nổi là khói xanh trong lư trước Đạo Cổ Điện lại có thể vì một người vái mà sụp đổ. Đây đâu phải là người đó vái lư hương mà rõ ràng là khói xanh đang vái người này!

Ở phía trước Đạo Cổ Điện, Vương Lâm tiếp tục vái nữa. Bởi hắn chứng kiến khói xanh nồng đậm tới vạn lần đã không thể thừa nhận một vái của một. Nếu tiếp tục vái tiếp thì nó nhất định sụp đổ!

- Tiểu Vương... Đừng vái nữa... Đi tới hậu sơn đi...

Bên tai Vương Lâm trong nháy mắt này vang lên giọng nói rất quen thuộc. Giọng nói này rất nhu hòa, mang theo vẻ hiền từ.

Thân thể Vương Lâm đứng thẳng dậy, khói xanh chậm rãi không khom lưng nữa. Sau khi Vương Lâm đi qua lư hương, khói xanh cuồn cuộn ngập trời cũng khôi phục lại bình thường.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2009: Nhất bôi nhiệt trà noàn như gia.(l)

(1): Một chén trà nóng ấm áp như ở gia đình.

Trong Đạo Cổ hoàng thành, nam tử mặc hoàng bào đang đứng trên lầu các, hai tay chấp sau lưng nắm chặt, sắc mặt âm trầm, nhìn về phía khói xanh đã tán đi xa xa xa chân trời, trầm mặc hồi lâu.

Lão già phía sau hắn cũng không dám thở mạnh, dù trong lòng đang hoảng sợ nhưng lại cố gắng đè nén, không dám biểu lộ ra chút nào.

- Ta cảm nhận được khí tức của Hồn Huyết...

Ánh mắt nam tử mặc hoàng bào lộ sát khí. Trong lòng hắn có một suy đoán. Một suy đoán này là cây đinh trong lòng hắn mấy trăm năm qua!

- Phải nhanh chóng dung hợp linh hồn đám phi tử vừa tuyển tới này đi!

Một hồi lâu sau, nam tử mặc hoàng bào chậm rãi nói.

- Tuân chỉ.

Lão già kia vội vàng quỳ xuống đất. Y phục sau lưng hắn lúc này đã ướt nhẹp mồ hôi. Đối với mới Đạo Cổ Hoàng hỉ nộ vô thường này, hắn đã thấy rất nhiều người không biết tại sao mình bị xử tử.

Nam tử mặc hoàng bào vung tay áo, thân ảnh hoàn toàn biến mất.

Ở phía nam của Thiên Không Thành, phía trước Đạo Cổ Điện, Vương Lâm trong ánh mắt hoảng sợ của tộc nhân Đạo Cổ bốn phía, cất bước đi về phía Đạo Cổ Điện. Nhưng thân ảnh hắn không tiến vào điện này mà biến mất phía trước điện.

Lúc hắn xuất hiện đã ở một nơi phía sau, trong một địa phương như thế ngoại đào viên, ở bên cạnh hắn là một dòng suối nhỏ trong suốt, nước suối róc rách, len qua nhưng tảng đá chảy xuôi dòng, ở trong dòng nước còn có vài con cá đang tung tăng bơi lội.

Bên cạnh dòng suối nhỏ có một căn nhà tranh, phía trước nhà có một bàn đá. Một người thanh niên mặc thanh y đang ngồi trên một cái ghế ở đó. Hắn nhìn như còn trẻ tuổi nhưng trên cơ thể lại lộ ra vẻ tang thương, giống như đã trải qua vô số năm tháng vậy.

Hắn nhìn Vương Lâm, khuôn mặt hiện lên nụ cười.

Trên bàn đá có một chiếc bếp đun trà, bên trên đang đặt nước nóng. Trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hiện, nước liền sôi trào, bọt nước tỏa ra nhiệt khí.

- Tới đây, vi sư đang đun cho người một bình nước để cùng uống trà thơm nhất phẩm.

Vương Lâm cũng mỉm cười đi về phía trước, rót cho đối phương và mình mỗi người nửa chén, trước tiên cầm chén đưa hai tay cho nam tử mặc thanh y.

Nam tử này mỉm cười tiếp nhận, hiền lành nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm ngồi xuống một bên, cầm lấy chén tràn của mình, đưa lên miệng nhấp một ngụm, nhắm hai mắt lại, cảm nhận trong miệng đầy hương thơm, dung nhập vào trong cơ thể hóa thành một luồng nhiệt khí tản ra, khiến cả thân thể đều ấm áp.

- Thế nào?

Nam tử mặc thanh y mỉm cười nói.

- Ấm áp như gia đình vậy,

Vương Lâm mở hai mắt, cười nói.

Nam tử mặc thanh y nghe vậy lập tức cười ha hả, có vẻ rất vui vẻ.

Hắn ở nơi này đợi đệ tử trở về, tự mình đun nước nóng pha trà, vốn cũng muốn nói cho Vương Lâm biết nơi này từ nay về sau là nhà của hắn!

Bởi vì trà này khiến thân thể ấm áp, cho người ta cảm nhận rõ ràng sự ấm áp của gia đình.

Hai người mấy trăm năm không gặp mặt nhưng giờ phút này lại không chút xa cách mà rất hài hòa. Nam tử mặc thanh y kia vẫn luôn nhìn Vương Lâm, càng nhìn càng hài lòng.

- Vi sư năm đó khi rời khỏi Tiên Tộc cảm thấy rất bất đắc dĩ. Nhưng khi thấy ngươi xuất hiện ở Tiên Tộc thì vi sư biết sớm muộn sẽ có một ngày hai thầy trò chúng ta lại có thể gặp nhau!

Bình trà này từ năm đó vi sư đã chuẩn bị rồi.

Nam tử mặc thanh y này chính là Huyền La!

- Tất cả mọi chuyện ở Tiên Tộc của ngươi vi sư đều chú ý. Chẳng qua vi sư cũng không thể tới đón ngươi. Một khi vi sư tới thì mấy Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc đều có thể phát hiện ra...

Huyền La nhìn Vương Lâm, chậm rãi nói.

- Nhưng ta tin tưởng đệ tử duy nhất của ta nhất định bất phàm. Hắn sẽ ra khỏi Tiên Tộc, đi tới Đạo Cổ nhất mạch ta!

Vương Lâm buông chén trà, ánh mắt nhìn Huyền La.

- Đệ tử đã đồng ý với sư tôn là sẽ tới đây, bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch...

- Bạch Phát Dược Thiên Tôn, đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn, tốt!

Huyền La vừa cười vừa đứng dậy.

- Vương Lâm, ngươi nghỉ ngơi mấy ngày đi. Ba ngày sau vi sư muốn đưa ngươi tới một số địa phương. Những địa phương này đối với việc tăng trưởng tu vi của ngươi có lợi ích rất lớn, là phần lễ bái sư đầu tiên vi sư muốn tặng ngươi!

Huyền La nhìn Vương Lâm mỉm cười, thân ảnh nhoáng một cái liền hoàn toàn biến mất.

- Vương Lâm, tặng cho ngươi nơi này!

Vương Lâm đứng dậy, hướng về phía bầu trời vái một cái, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Hắn đứng đó, vẻ phức tạp trong mắt dần dần tiêu tán.

- Thôi, ở lại Đạo Cổ nhất mạch này vậy...

Vương Lâm than khẽ, ngồi lên ghế đá, yên lặng uống trà.

Hắn chuẩn bị sống tại nơi này. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn... Hắn sẽ bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, cho tới khi hoàn thành hứa hẹn với Huyền La, dù nơi này vẫn khiến hắn có cảm giác xa lạ như trước.

Thời gian ba ngày thoáng chốc đã trôi qua. Vương Lâm ở địa phương như đào viên này, hít thở không khí tươi mát, nhìn mặt trời lên, mặt trời lặn. Sau ba ngày hắn cảm nhận được Huyền La kêu gọi, đi ra khỏi nhà tranh, từng bước bước tới. Sóng gợn lan ra, thân ảnh Vương Lâm biến mất khỏi đào viên.

Lúc hắn xuất hiện đã ở phía trước Đạo Cổ Điện. Lúc này là sáng sớm ngày thứ tư, cả ngọn núi bị mây mù bao phủ. Phía trước Đạo Cổ Điện, Huyền La đang đứng đó, phía sau còn có chín người.

Trong chín người này có bảy nam hai nữ, tu vi bất phàm, toàn bộ đều sau khi đạt được hai mươi bảy tinh điểm viên mãn, đạt được danh hiệu Đạo

Cổ. Trong tích tắc khi thân ảnh Vương Lâm hiện ra, ánh mắt chín người này đều đồng loạt ngưng tụ về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, ánh mắt đảo qua chín người này. Trong chín người này thì tu vi cao nhất là một lão già. Người này bất ngờ mang lại cho Vương Lâm cảm giác như tu sĩ Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc.

Còn về tám người khác thì có thể so với Thiên Tôn.

Vương Lâm nhìn bọn họ, bọn họ cũng đang nhìn Vương Lâm. Chẳng qua Vương Lâm thì thong dong như thường còn trong tích tắc khi chín người nhìn thấy Vương Lâm, tâm thần bọn họ đều chấn động.

Trong mắt bọn họ, Vương Lâm giống như hóa thành một dòng xoáy lớn, cắn nuốt ánh mắt của bọn họ, thậm chí là cả lực lượng Cổ Tộc trong thân thể bọn họ cũng mơ hồ bị kéo ra.

- Chúng ta tham kiến Thiếu Thiên Tôn!

Chín người trầm mặc trong chốc lát, đồng loạt vái một cái đối với Vương Lâm.

- Vương Lâm, chín người này là người dưới trướng vi sư, đi theo vi sư đã nhiều năm. Từ nay về sau chín người bọn họ nghe theo hiệu lệnh của

ngươi.

Huyền La mỉm cười nhìn chín người nọ đang vái Vương Lâm.

- Đa tạ sư tôn.

Vương Lâm bình tĩnh nói.

Huyền La mỉm cười, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên nhướng mày nhìn về phía bầu trời. Vương Lâm sau đó cũng phát hiện ra, đưa mắt nhìn lên.

Còn chín người nọ thì giờ phút này mới cảm ứng ra biến hóa trên bầu trời, cũng lần lượt ngẩng đầu.

Một lát sau, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện rất nhiều gợn sóng. Trong tầng tầng gợn sóng lan tỏa ra, một vùng tử quang lóe lên, hóa thành tử khí nồng đậm. Bất ngờ tràn ngập bầu trời. Tử khí này khuếch tán ra, chỉ thấy một tiếng gầm nhẹ truyền ra. Một cánh tay khổng lồ bỗng nhiên từ trong tử khí vươn ra. Một đại hán vài trăm trượng bước ra khỏi nơi đó.

Phía sau hắn còn có Cổ Yêu mấy trăm trượng. Trong chốc lát, từ trong tử khí lần lượt đi ra gần trăm người!

Gần trăm người này mỗi người đều có tu vi không kém, tuy rằng người đạt tới Thiên Tôn không nhiều lắm như hầu như đều có thể so với Kim Tôn, trong đó có cả Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma!

Bọn họ sau khi xuất hiện liền đứng chỉnh tề trên bầu trời, quỳ xuống hướng về phía tử khí.

- Cung nghênh Cổ Hoàng.

Tiếng nói giống như tiếng gầm thét hóa thành sóng âm vang vọng trong thiên địa.

Tiếng nói này xuất hiện, chỉ thấy tử khí nọ quay cuồng kịch liệt. Từ trong đó có một người đi ra. Người này mặc hoàng bào, đội vương miện, thần sắc không giận mà uy, chấp tay sau lưng từng bước đi tới.

Phía sau hắn còn có hai lão già. Hai lão già này khom người đi theo.

Ánh mắt Vương Lâm đảo qua người hai lão già này, hai mắt âm thầm lóe lên. Hai người này không ngờ lại có khí tức không kém Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc!

- Cung nghênh Cổ Hoàng!

Chín người dưới trướng Huyền La đang đứng trước Đạo Cổ Điện trong chớp mắt khi thấy tử khí này, thần sắc liền lộ vẻ cung kính. Đợi tới khi nam tử mặc hoàng bào xuất hiện, sự cung kính liền hóa thành cuồng nhiệt, giờ phút này lập tức quỳ xuống mặt đất.

Chỉ có Huyền La và Vương Lâm là vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn lại.

- Diệp Đạo bái kiến Huyền La Tôn.

Nam tử mặc hoàng bào mỉm cười. Vừa tươi cười, thần sắc uy nghiêm của hắn lập tức tan biến, trở thành tươi mát như gió xuân, dù là kẻ nào nhìn ấy cũng không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

Vương Lâm đứng đó nhìn nam tử mặc hoàng bào này. Từ lời nói của những người quỳ lạy bốn phía, Vương Lâm biết thân phận của kẻ này chính là Đạo Cổ Hoàng!

Nhìn người này, Vương Lâm cảm thấy hắn hơi đối lập với Tiên Hoàng Liên Đạo Chân. Người này dù tu vi hay khí chất đều không thể so sánh với Tiên Hoàng. Nhưng người này được mọi người tôn kính từ nội tâm. Từ chín người dưới trướng Huyền La có thể thấy rõ điều này.

Nhưng tu vi chỉ là Thiên Tôn mà thôi. Thần sắc Vương Lâm như thường. Hoàng quyền của Đạo Cổ hoàng tôn có thể ảnh hưởng tới tất cả tộc nhân

Đạo Cổ nhưng không ảnh hưởng tới Vương Lâm hắn.

- Người tới có chuyện gì?

Thần sắc Huyền La như thường, chậm rãi nói.

- Ba ngày trước Diệp Đạo phát hiện ra khói hương nơi này cuồn cuộn thẳng thiên, đoán rằng Đạo Cổ nhất mạch chúng ta lại xuất hiện một cường giả cho nên tới đây xem. Huyền La Tôn, người này là vị cường giả kia sao?

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười hơi gật đầu với Vương Lâm.

- Hắn là đệ tử của bổn tôn. Chắc ngươi cũng từng nghe nói Bạch Phát Dược Thiên Tôn, Vương Lâm! Hắn thay thế lão phu, lúc lão phu chuyển thế sẽ bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch chúng ta.

Huyền La bình tĩnh nói, đầy thâm ý nhìn Đạo Cổ hoàng tôn một cái.

- Vương Lâm, hắn là Đạo Cổ Hoàng của chúng ta, cũng là người mà về sau ngươi phải bảo vệ. Hắn nếu thoái vị thì ngươi sẽ phải chọn từ trong nhiều hoàng tử ra một người trở thành tân hoàng tôn. Đây là quyền lợi của Đại Thiên Tôn!

Thần sắc Vương Lâm như thường nhưng tâm thần chấn động. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói mỗi đời hoàng tôn đều do Đại Thiên Tôn quyết định lựa chọn!

Hoàng quyền của Cổ Tộc và Đại Thiên Tôn có thể cùng tồn tại qua năm tháng vạn cổ... Có lẽ chính nhờ điểm này! Khó trách Kế Đô hoàng tử của Thủy Cổ nhất mạch lại muốn nhờ ta trợ giúp. Bởi chiến lực của ta là đệ nhất dưới trướng Đại Thiên Tôn, sẽ giúp hắn được Đại Thiên Tôn coi trọng, nhất định là còn có chỗ ta chưa hiểu rõ.

Vương Lâm trầm ngâm, đột nhiên một lão già bên canh hoàng tôn quát khẽ một tiếng.

- Dù là đệ tử của Đại Thiên Tôn nhưng vẫn là tộc nhân Đạo Cổ chúng ta như trước. Dựa theo tộc quy, phàm là tộc nhân, trừ Đại Thiên Tôn ra thì hễ nhìn thấy Đạo Cổ hoàng tôn đều phải quỳ lạy!

- Người còn không quỳ mau!

Hai mắt lão già nọ lộ hàn quang, giọng nói âm trầm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2010: Sư tôn như cha!

Lời này vừa nói ra, bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại, toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Vương Lâm. Ở Đạo Cổ nhất mạch, chính xác như lão già kia đã nói, trước Đạo Cổ hoàng tôn, ngoài Đại Thiên Tôn ra, những tộc nhân còn lại khi nhìn thấy nhất định phải quỳ!

Đây là biểu hiện của hoàng quyền, nếu như không tuân theo, thì đó là bất kính với hoàng quyền!

Ở Cổ Tộc, gần như có rất ít đại tội nghiêm trọng hơn việc bất kính với hoàng quyền!

Ngay cả như Huyền La, trước những lời này cũng không khỏi dừng lại. Hắn tuy là Đại Thiên Tôn, nhưng dù sao hắn cũng là người của Đạo Cổ, trước kia khi hắn còn chưa trở thành Đại Thiên Tôn, ở trước mặt Đạo Cổ hoàng tôn đời trước cũng phải quỳ lạy hành lễ.

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười, nhìn Vương Lâm, nhưng trong lòng lại cười rộ lên. Hôm nay hắn tới đây là để xác định người gây nên biến hóa kịch liệt làm nổi lên khói xanh trên hương lô có phải là Phỉ Uyên trong lòng hắn hay không.

Nếu không phải thì thôi, hắn sẽ rời khỏi.

Nhưng nếu là đúng, thì hắn sẽ phải nhìn người này một lần, để xem rốt cuộc hắn bất phàm ở chỗ nào!

Dựa vào cái gì mà có thể trở thành đệ tử của Huyền La, ngay cả ta năm đó cũng bị hắn cự tuyệt! Dựa vào cái gì mà có thể có được máu tươi của Cổ Tổ. Ngươi không ngờ ngươi có được những mười giọt! Nhất là giọt máu tươi cuối cùng kia không ngờ lại là một giọt Hồn Huyết!

Việc này Huyền La kia không cho truyền ra, không phải Đạo Cổ nhất mạch ta không biết. Thậm chí Huyền La kia vì việc này mà không tiếc dựa vào thân phận gì đó mà nói ra những lời như vậy!

Đại Thiên Tôn không có quyền quyết định sinh tử của ta, năm đó hắn nói như vậy hiển nhiên là đã phát hiện được thân phận đồ đệ này của hắn, có thể khiến cho Cổ Đạo Đại Thiên Tôn chấp nhận!

Nhưng hắn nhất định không phải là hậu nhân của Cổ Tổ, ta không tin Cổ Đạo Đại Thiên Tôn sẽ chấp nhận người này!

Trên mặt Đạo Cổ hoàng tôn thủy chung vẫn mang theo vẻ mỉm cười, nhưng trong lòng hắn lại ẩn chứa một sự ghen ghét đã ấp ủ từ trăm năm trước!

Sự ghen ghét này từ khi Vương Lâm có được Hồn Huyết đã bắt đầu tồn tại, cho đến hôm nay sau khi tận mắt nhìn thấy Vương Lâm mới phát hiện ra đối phương lại là Bạch Phát Dược Thiên Tôn thanh danh hiển hách ở Tiên Tộc kia, là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn. Trong lòng chấn động, nhưng bị hắn thủy chung áp chế.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, sau khi ánh mắt đảo qua Đạo Cổ hoàng tôn, liền nhìn về phía trước, ngay khi nhìn vào lão già vừa mới nói lời khiển trách, đột nhiên bộc phát ra tinh quang.

- Ngươi nói cái gì? Quỳ bái một lần sao?

Vương Lâm tùy ý mở miệng.

Lão già kia có tu vi có thể so với Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc, nhưng lúc này, khi bị ánh mắt của Vương Lâm đảo qua. Cũng lập tức sắc mặt đại biến.

Sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, Cổ Tộc lực ở trong cơ thể ầm ầm chấn động. Hắn cảm thấy ánh mắt Vương Lâm dường như ẩn chứa một uy áp, uy áp này khiến cho Cổ Tộc lực của hắn không thể chịu đựng được.

Hơn nữa. Dưới ánh mắt của Vương Lâm, hắn có một cảm giác huyết mạch trong cơ thể run lên, giống như ở trên người đối phương tồn tại một huyết mạch cao quý không thể nào tưởng tượng được. Huyết mạch lực này khiến cho thân thể lão già chấn động.

- Đủ rồi, ngươi tới nơi này chẳng lẽ chỉ muốn đệ tử của bổn tôn quỳ xuống trước mặt ngươi thôi hay sao! Hắn là đệ tử của bổn tôn, cũng là người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch trong tương lai.

Thần sắc Huyền La lộ ra vẻ không vừa lòng.

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười, xoay người liếc nhìn lão già phía sau một cái, trong mắt lộ ra hàn ý.

- Lui ra, đệ tử của Huyền La cũng là người ngang hàng với ta, sao có chỗ cho ngươi mở miệng!

Lão già kia lập tức cúi đầu vâng dạ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, không biết là do hoàng tôn khiển trách hay là vì ánh mắt của Vương Lâm lúc trước khiến cho sợ hãi.

- Vương Lâm phải không, uy danh của ngươi như tiếng sấm bên tai ta, nhất là danh hiệu Bạch Phát Dược Thiên Tôn của Tiên Tộc lại càng chấn động Tiên Cương! Lúc đầu trẫm có hơi tiếc nuối, vì sao trong những tộc nhân của Đạo Cổ ta lại chưa từng xuất hiện một thiên tài như vậy!

Nhưng hôm nay trong lòng trẫm đúng là rất vui mừng!

- Cao thủ bậc này, là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn, là tộc nhân của Đạo Cổ ta, việc này đúng là chuyện tốt!

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười, lộ ra một vẻ cao hứng.

- Thường Thị!

Đạo Cổ hoàng tôn kia trong lúc mỉm cười mở miệng nói, lão giả ở phía sau lập tức khom người.

- Có ti chức!

Ngươi thông báo cho toàn tộc Đạo Cổ, Vương Lâm là người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch trong tương lai, có thân phận ngang hàng với trẫm, ngoài một vài nghi lễ đại điển. Không cần phải quỳ lạy! Ai không tuân theo, nếu mạo phạm, sẽ bị chém đầu!

- Tuân chỉ!

Lão già kia cung kính vâng mệnh.

Vương Lâm, vật này trẫm ban thưởng cho ngươi, với vật này ngươi có thể tùy ý ra vào hoàng cung, lúc nào cũng có thể tới gặp trẫm. Mấy đứa con của trẫm cũng cần ngươi đích thân tới xem xét một chút, vì trẫm mà tuyển ra một hoàng tôn trong tương lai!

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười, giơ tay phải lên, một đám tử quang lóe lên, một ngọc bội màu tím hiện ra hướng về phía Vương Lâm, chờ Vương Lâm đưa tay ra bắt lấy.

Vương Lâm âm trầm, Đạo Cổ hoàng tôn kia không hề thiếu kiên nhẫn một chút nào. Mỉm cười nhìn Vương Lâm, chờ đợi.

Huyền La đứng ở một bên, ánh mắt cũng âm trầm. Hắn biết Vương Lâm ở nơi này nhất định cần phải hòa nhập vào trong Đạo Cổ nhất mạch, đồng thời nhất định cũng phải tuân theo hoàng quyền.

Thực tế ban đầu Huyền La cũng không lo lắng tới việc này. Bởi vì Vương Lâm lúc trước tu vi rất yếu, lại vừa mới từ trong động phủ đi ra, vừa đặt chân lên Tiên Cương đại lục, hắn có thể dễ dàng tuân theo hoàng quyền của Cổ Tộc.

Nhưng sự trưởng thành của Vương Lâm cũng vượt qua sự dự liệu của Huyền La. Mặc dù thủy chung hắn vẫn quan sát, cũng rất vui mừng vì những biến hóa của Vương Lâm. Nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối. Bởi vì Vương Lâm với tu vi như hiện giờ lại càng cần phải có thêm nhiều thời gian mới có thể hòa nhập và thừa nhận hoàng quyền của Cổ Tộc. Vương Lâm than nhẹ, hắn hiển nhiên nhìn ra sự hợp lý trong lời nói của hoàng tôn kia, chuyện này không còn gì để nói thêm nữa. Trong tiếng thở dài, Vương Lâm tiến lên vài bước, hai tay đón lấy ngọc bội mà Đạo Cổ hoàng tôn đưa cho, hướng về đối phương ôm quyền vái một cái.

- Tạ ơn hoàng tôn!

Vương Lâm cầm ngọc giản, sắc mặt không biến hóa một chút nào, lui về phía sau vài bước, đứng ở bên cạnh Huyền La.

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười gật đầu, nhìn Huyền La, cũng ôm quyền vái một cái.

- Diệp Đạo xin cáo lui trước. Hôm nay được nhìn thấy Vương Lâm, trong lòng rất vui mừng. Việc tuyển đệ tử của Huyền Tôn là một chuyện lớn của Đạo Cổ nhất mạch ta, cáo từ!

Sau khi nhìn thấy Huyền La gật đầu. Đạo Cổ hoàng tôn này vung tay áo, cũng không nhìn Vương Lâm, xoay người dung nhập vào trong đám tử khí. Ở phía sau hắn, những thị vệ kia sau khi hướng về phía Huyền La vái một cái, cũng vội vã đi theo.

Rất nhanh, tử khí trên bầu trời tiêu tan, hồi phục lại như cũ.

Trong hoàng cung ở trên bầu trời kia, Đạo Cổ hoàng tôn hiện ra, đứng ở trên căn lầu mà hắn yêu thích nhất, cái miệng lộ ra vẻ mỉm cười, cười lên ha hả.

- Đệ tử của Huyền La thì đã sao, có được mười giọt máu của Cổ Tổ thì đã sao, cho dù ngươi còn có cả một giọt Hồn Huyết của Cổ Tổ thì đã đã sao! Vương Lâm, ở trước mặt trẫm. Ngươi chắc chắn sẽ phải quỳ!

Hơn nữa không phải là một lần, mà phải quỳ liên tục! Ngươi sẽ không dám phản trẫm. Trẫm có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ, chờ tới sau khi Huyền La chuyển thế, trẫm sẽ cho ngươi biết quyền lực của trẫm, giết ngươi sẽ dễ như trở bàn tay!

Ở trước Đạo Cổ Điện, Huyền La nhìn Vương Lâm một cách phức tạp, ánh mắt trở nên âm trầm. Ngược lại, sau khi Đạo Cổ hoàng tôn rời khỏi, Vương Lâm mỉm cười, hướng về phía Huyền La nhẹ giọng nói.

- Sư tôn, người đồng ý một phần lễ vật bái sư của đệ tử, đệ tử có thể chờ tới ba ngày nữa.

Điệu bộ tươi cười của Vương Lâm rơi vào trong mắt Huyền La, khiến cho Huyền La càng thêm phức tạp.

- Ngươi tới từ động phủ giới, có vị trí tối cao ở trong động phủ giới, ở Tiên Tộc còn là Bạch Phát Dược Thiên Tôn, là đệ nhất nhân dưới Dược Thiên Tôn! Nhưng đây là Cổ Tộc, ở nơi này hoàng quyền là tối cao, không thể không cúi đầu

Điều này trước kia vi sư đã phát hiện ra, nhưng lúc này lại cảm thấy đã làm cho ngươi phải oan ức.

Huyền La nhìn đệ tử duy nhất của mình ở trước mặt.

- Sư tôn không cần phải suy nghĩ nhiều, chuyện này không sao đâu, nếu như đệ tử đã lựa chọn tới nơi này thì một chút biểu hiện khoa trương đệ tử có thể không để ý tới.

Nếu hoàng quyền của Cổ Tộc là tối cao, Đạo Cổ hoàng tôn kia muốn dựa vào uy áp để khiến cho đệ tử phải quỳ, như vậy thì vào những đại điển, nếu như hắn có thể thừa nhận, thì đệ tử sẽ quỳ.

Trong động phủ giới, đệ tử đã từng hứa với sư tôn sẽ bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch. Chuyện này đệ tử sẽ kế tục người làm.

Vương Lâm mỉm cười, bình tĩnh nói.

Huyền La trầm ngâm, một hồi lâu sau, hắn mới giống như là đã quyết định.

- Ngươi là đệ tử duy nhất của ta, nếu ngươi cảm thấy nơi này không thích hợp với ngươi, thì ngươi cũng không cần phải lo lắng tới lời hứa năm đó. Ngươi có thể tùy ý rời khỏi!

Không cần biết ngươi lựa chọn như thế nào, không cần biết ngươi ở nơi nào, Huyền La ta vẫn là sư tôn của ngươi!

Lời nói của Huyền La chân thành, rơi vào trong tim Vương Lâm, hóa thành một tình cảm ấm áp. Tình cảm này ấm áp như một chén trà nóng, khiến cho Vương Lâm lại một lần nữa cảm thấy ấm áp.

Hắn gật đầu.

- Rất tốt, không nói tới việc này nữa, hiện giờ vi sư mang ngươi đi tới vài nơi, những nơi này đối với việc tu hành bản nguyên của ngươi có lợi ích rất lớn!

Huyền La mỉm cười, vung tay áo, lập tức cuốn lấy Vương Lâm lao thẳng lên trời, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Bình Thiên Quận của Đạo Cổ nhất mạch!

Quận này là một dải bình nguyên, không có núi! Trên bình nguyên này tràn ngập cỏ xanh, thỉnh thoảng lại có gió thổi qua phát ra những tiếng ào ào không dứt. Nghe vô cùng dễ chịu.

Ở phía bắc của thảo nguyên này có một đầm lầy, tản mát ra khí tức hư thối, rất không hợp với thảo nguyên ở bốn phía, như thế không nên tồn tại ở giữa nơi này.

Nơi này là do Đại Thiên Tôn đời thứ nhất của Đạo Cổ nhất mạch phát hiện ra còn bố trí cấm chế phong ấn, khiến cho nó được bảo tồn nguyên vẹn, sau khi truyền lại cho vi sư vốn định để cho vi sư luyện chế bảo vật giống như Tín Thuật, nhưng sau khi nhận ngươi làm đồ đệ nhận ra nơi này đối với ngươi có lợi ích lớn hơn, nên mới đưa ngươi tới đây!

Đầm lầy này đã tồn tại từ rất lâu, vi sư đã từng thâm nhập kiểm tra, nơi này quả thật là do một chiến trường cổ biến thành, nước trong đầm ẩn chứa một sát khí kinh người. Sát khí này tràn ngập sự sát diệt, có thể khiến cho sát lục bản nguyên của ngươi lớn mạnh!

Những chỗ như nơi này, ẩn chứa những bản nguyên khác nhau cũng còn vài nơi, vi sư sẽ mang ngươi đi tới từng nơi một. Trong đó có không ít nơi thuộc về hai tộc kia, nhưng vi sư mấy trăm năm trước đã có hiệp nghị với hai Đại Thiên Tôn kia, có thể cho ngươi vào trong đó luyện hóa hấp thụ.

Ở bên cạnh đầm lầy, Huyền La nhìn Vương Lâm, cười nói.

Hắn không nói cho Vương Lâm biết hắn đã phải trả giá như thế nào mới có thể khiến cho hai Đại Thiên Tôn kia đồng ý việc này, nhưng có thể thấy cái giá đó nhất định là không nhỏ.

Cuối cùng, ta sẽ mang ngươi tới bái kiến một lão tổ của Cổ Tộc, Cổ Đạo Đại Thiên Tôn! Chính bởi vì có sự tồn tại của lão nhân gia, nên mới khiến cho Tiên Tộc không dám xâm phạm.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn quanh năm bế quan, đối với chuyện của ngươi năm đó vi sư đã báo cáo với hắn, cho nên mới mang ngươi tới đó, lão nhân gia muốn gặp ngươi một lần.

Có lẽ chuyện này đối với ngươi là một cơ duyên rất lớn!

Huyền La dịu dàng nhìn Vương Lâm. Mấy trăm năm nay hắn vì Vương Lâm mà đã mở ra cho hắn một con đường lớn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2011: Tiếng chuông trên đỉnh Cổ Đạo Sơn

Trong vùng đất của bộ tộc Đạo Cổ, tại một tuyệt cốc ẩn tàng trong dãy núi kia, có một đầm lầy bên trong một bình nguyên khô héo, còn có một táng đàn ở dưới lòng đất không biết được dựng nên từ bao giờ. Ba chỗ này ẩn chứa một tạo hóa rất lớn, là Huyền La chuẩn bị cho đệ tử của mình, chuẩn bị cho Vương Lâm.

Trong dãy núi, có thân ảnh của Vương Lâm và Huyền La. Bên ngoài đầm lầy, trong táng đàn. Thân ảnh của hai sư đồ vẫn thủy chung tồn tại.

Bên trong đầm lầy trên bình nguyên có ẩn chứa khí tức sát lục nồng đậm. Vương Lâm ngồi xuống đắm chìm ở bên trong, hắn đã ngồi ở đó ba tháng!

Huyền La vẫn luôn ở bên ngoài đầm lầy, hộ pháp cho Vương Lâm, đồng thời yên lặng quan sát đệ tử này của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền từ.

Trên vách đá xung quanh tuyệt cốc trong dãy núi có khắc những ký hiệu ấn ký. Trong mỗi một ký hiệu ấn ký còn ẩn chứa trận pháp cấm chế. Năm tháng trôi qua, dần dần khiến cho cốc này trở thành một cấm trận cốc cực kỳ nổi danh trong Đạo Cổ nhất mạch!

Người tầm thường không được đi vào nơi này, nơi này mấy trăm năm trước còn bị Huyền La ngăn cấm, trở thành một nơi hắn chuẩn bị để cho đệ tử của hắn cảm ngộ cấm chế bổn nguyên.

Vương Lâm đã ở trong cấm trận cốc này cảm ngộ được ba tháng.

Bên dưới Tàng Quận của Đạo Cổ kia còn có một táng đàn cực kỳ thần bí ở dưới lòng đất, nhưng nơi này không mai táng người, mà là Pháp Bảo bỏ đi. Những Pháp Bảo này đã không còn có thể sử dụng, thậm chí không còn chút giá trị nào, nhưng vào một thời kỳ mà không ai biết được, đã bị người ta đưa vào mai táng ở sâu trong chỗ này, trở thành một tế điện.

Nơi này vì có Pháp Bảo tồn tại, nên khiến cho nó bị ngũ hành lực bao phủ. Theo năm tháng lắng đọng, khiến cho ngũ hành càng ngày càng nồng đậm. Dần dần còn có cả khí tức bổn nguyên.

Bên trong táng đàn này, Vương Lâm cũng đã ngồi ở đây ba tháng, trong lòng không muốn, nhưng hắn vẫn quyết định không hấp thụ ngũ hành bổn nguyên kia nữa, mà cùng Huyền La rời đi.

Trên vùng đất của Thủy Cổ, Vương Lâm được nhìn thấy Đại Thiên Tôn của Thủy Cổ nhất mạch. Bên trong mười hai quận của Thủy Cổ, hắn còn ở tại ba nơi ngồi xuống tiến hành cảm ngộ suốt năm tháng.

Tại vùng đất của Cực Cổ, Vương Lâm không nhìn thấy được Đại Thiên Tôn của Cực Cổ, nhưng cũng ở trong một vài nơi thuộc mười hai quận tiến hành cảm ngộ được nửa năm.

Thời gian thoáng một cái, từ khi Vương Lâm cùng với Huyền La rời khỏi Đạo Cổ hoàng thành đã qua một năm rưỡi.

Một năm rưỡi này, Vương Lâm không gặp nguy hiểm gì, không cần phải giãy giụa trong sinh tử, việc hắn muốn làm là hấp thụ càng nhiều bổn nguyên lực càng tốt, dùng tốc độ nhanh nhất để đề cao tu vi của mình.

Hắn không cần phải lo lắng nhiều, tất cả đã có sư tôn Huyền La của hắn lo!

Vương Lâm có thể cảm nhận được Huyền La thật sự xem mình là đệ tử chân truyền, không hề có giả bộ, không hề có mưu toan, bên trong ánh

mắt nhìn mình khi tĩnh tọa còn ẩn chứa một sự ấm áp, giống như là người thân vậy.

Cảm giác này cả đời Vương Lâm cảm nhận được không nhiều lắm, càng ít như vậy hắn lại càng quý trọng. Hắn quý trọng khoảng thời gian này, quý trọng sư ân của Huyền La đối với mình, quý trọng sự sung sướng mà hắn khao khát trong suốt cuộc đời của mình.

Trong lòng hắn muốn khoảng thời gian này sẽ kéo dài mãi, thậm chí khi nhẫn nhịn ở trước Đạo Cổ Điện, đối mặt với sự áp bức của Đạo Cổ hoàng tôn, Vương Lâm cũng không cần phải lo lắng.

- Sư tôn đối với ta như vậy ta phải bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch...

Trong lòng Vương Lâm lại một lần nữa tự nhủ.

Hắn trọng ân, trọng tình. Trong động phủ Huyền La đã có ân với hắn, Cổ Tộc này đối với hắn có tình, tất cả những chuyện này hắn đều ghi tạc trong lòng.

Hắn không muốn làm cho Huyền La thất vọng.

Một năm rưỡi ở bên ngoài, cho tới một ngày cũng phải kết thúc. Hai người sau khi lưu lại thân ảnh ở rất nhiều nơi trong cổ tam tộc, Huyền La

mang theo Vương Lâm đi tới Cổ Đạo Sơn!

Cổ Đạo Sơn ở nơi giao nhau giữa ba tộc, là nơi ở của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn!

Ngọn núi này được xưng tụng là thánh sơn, thánh địa, tất cả đều bởi vì có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn này.

Dưới chân Cổ Đạo Sơn, cho dù là Huyền La thần sắc cũng phải cung kính, không phi hành thuấn di đi lên, mà mang theo Vương Lâm giống như là phàm nhân đi lên những bậc thang ở chân thành sơn kia.

Những bậc thang này cao tới trời, từ xa nhìn lại, mây mù lượn quanh, nhìn không thấy điểm cuối, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy một hình dáng rất mơ hồ, còn có một sự uy nghiêm vô hình bao phủ.

Nếu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn nhìn ngươi, thì ngươi phải nhớ nhất định phải càng tỏ ra cung kính. Cổ Đạo Đại Thiên Tôn là bậc tiền bối, cho dù vi sư nhìn thấy cũng phải hành lễ.

Trên những bậc thang dưới chân núi. Huyền La đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn Vương Lâm, dặn dò.

- Sư tôn yên tâm, đệ tử hiểu rồi.

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, nhưng trong lòng lại rất ấm áp. Dọc đường đi, Huyền La dặn dò như vậy rất nhiều, giống như là một lão nhân vậy, không muốn con cháu mình phạm sai lầm, cho dù bề ngoài Huyền La thoạt nhìn như một thanh niên, không khác biệt lắm so với Vương Lâm.

- Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, là bậc tiền bối cùng thời với Cổ Tổ, còn là người bảo vệ cho Cổ Tộc ta. Nếu không có hắn, sợ rằng Cổ Tộc ta trong suốt những năm tháng qua đã bị Tiên Tộc thâu tóm, không còn tồn tại nữa.

Huyền La ngẩng đầu nhìn Cổ Đạo Sơn, thần sắc mang theo vẻ cung kính đến từ trong nội tâm.

- Khi đệ tử còn ở Tiên Tộc, cũng từng nhìn thấy trong một vài điển tịch có miêu tả về Cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Trên đó có nói tu vi của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn đã vượt qua cả cấp độ Đại Thiên Tôn, là người duy nhất đã giết chết rất nhiều Đại Thiên Tôn cùng cấp. Cao thủ như vậy, đệ tử rất tôn trọng.

Vương Lâm bước lên những bậc thang, nhẹ giọng nói, mắt nhìn lên đỉnh Cổ Đạo Sơn.

- Liên quan tới tu vi của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, vi sư cũng đoán không ra, chỉ là ở trước mặt lão nhân gia, vi sư cảm thấy mình như là phàm

nhân

Huyền La lắc đầu, than nhẹ một tiếng.

- Cổ Đạo tiền bối ngoài Đại Thiên Tôn sẽ không dễ dàng triệu kiến tộc nhân của Cổ Tộc. Chỉ có mỗi một đời Cổ Hoàng được tuyển chọn mới có thể được triệu kiến tới đây, tiếp nhận phúc trạch.

Huyền La yên lặng nhìn lên những bậc thang, trong lòng lại có một chút bất an.

- Lần này ta mang Vương Lâm tới đây, không biết Cổ Đạo Đại Thiên Tôn có muốn gặp hay không. Năm đó ta đã từng đem chuyện Vương Lâm có được mười giọt máu Cổ Tổ kể cho Cổ Đạo Đại Thiên Tôn biết, cả chuyện giọt máu thứ mười chính là Hồn Huyết, nghĩ rằng như vậy Cổ Đạo Đại Thiên Tôn hẳn sẽ muốn gặp đệ tử của ta.

Huyền La trở nên trầm mặc, càng lên tới gần đỉnh núi, sự bất an trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần.

- Nếu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn triệu kiến Vương Lâm, thì chuyện Vương Lâm bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch sẽ được thuận lợi, thân phận cũng sẽ được Cổ Đạo xác nhận. Trong bộ tộc Đạo Cổ, Vương Lâm lập tức sẽ trở nên siêu nhiên, cho dù là Diệp Đạo kia có ghen ghét, thì cũng không dám nhiều lời ở trước mặt Vương Lâm.

Nhưng nếu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn không triệu kiến hắn

Huyền La thầm than. Trên thực tế lần này hắn mang Vương Lâm tới đây cũng là mạo hiểm, khả năng bị Cổ Đạo Đại Thiên Tôn không thích, không triệu kiến, tự mình đưa tới.

Tất cả mọi chuyện hắn cũng đều làm vì Đạo Cổ nhất mạch, đồng thời cũng là vì đệ tử của mình, không phải nhịn nhục khi bảo vệ Đạo Cổ.

Một bên là tộc mạch mà hắn bảo vệ cả đời, một bên là đệ tử mà hắn ưng ý nhất, thậm chí còn xem như con cháu. Huyền La muốn đem hết sức mình để suy trì sự cân bằng giữa hai bên.

Vương Lâm đi theo sau Huyền La, nhìn bóng lưng của Huyền La. Bóng lưng này không cao lớn. Nhưng khiến cho Vương Lâm cảm thấy ấm áp. Sự ấm áp này đã làm bạn với hắn suốt thời gian một năm rưỡi.

- Cổ Tộc, ta không có một chút lòng trung thành nào, sở dĩ ta tới nơi này là vì sư tôn Huyền La, sở dĩ ta muốn bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch cũng là vì sư tôn Huyền La

Vương Lâm yên lặng mà đi.

Bước chân hai người không có tiếng động, giống như là đã dung nhập vào trong sự yên tĩnh của Cổ Đạo Sơn. Khi bước lên đỉnh núi, Vương Lâm nhìn thấy một tòa tháp cao!

Tòa tháp này có chín tầng, bốn phía có bốn cây cột rất lớn, trên đó có những sợi xích sắt, nối liền lên trên đỉnh tháp. Trên những sợi xích sắt kia còn có rất nhiều chiếc chuông, khi Vương Lâm và Huyền La đi tới. Dường như có gió thổi qua, khiến cho những chiếc chuông kia rung lên, phát ra những âm thanh leng keng.

Thanh âm này rất dễ nghe, truyền vào trong tâm thần, có thể khu trừ hết những tạp niệm, khiến cho suy nghĩ trong đầu người ta trở nên thông suốt. Ngay cả sức mạnh Cổ Tộc cũng vận chuyển nhanh hẳn lên.

Đứng ở nơi này, sắc mặt Vương Lâm có chút tái nhợt. Hắn cảm nhận được rõ ràng tu vi trong cơ thể mình bị áp chế một cách kịch liệt. Duy chỉ có sức mạnh Cổ Tộc chẳng những không bị áp chế, ngược lại còn lan ra một cảm giác dư dật.

Bổn nguyên và tu vi bị áp chế khiến cho thân thể Vương Lâm như phải gánh một ngọn núi lớn, khiến cho hắn gần như không thở nổi, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, đứng ở phía sau Huyền La.

Trên bốn cây cột lớn kia có bốn người khoanh chân ngồi. Bốn người này đều là những trung niên, thân thể khô gầy, mặc quần áo màu xám. Ở trong gió, quần áo của họ phập phồng, nhưng họ thủy chung vẫn nhắm hai mắt, không hề mở ra.

Dường như cho dù Huyền La có đến, thì cũng không thể khiến cho bốn người này mở mắt.

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, nhưng khi ánh mắt đảo qua bốn người này, thần sắc hắn có hơi kinh ngạc. Bốn người này hắn nhìn giống như là phàm nhân, không có một chút sức mạnh Cổ Tộc nào.

- Vãn bối Huyền La, cầu kiến Cổ Đạo Đại Thiên Tôn.

Huyền La hai tay ôm quyền, hướng về phía ngọn tháp kia vái một cái.

Vương Lâm ở phía sau cũng ôm quyền, cúi đầu vái.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông bị gió thổi qua kêu vang vọng, không hề dừng lại. Thanh âm leng keng kia dường như lộ ra một lực lượng quỷ dị, khiến cho bổn nguyên và tu vi trong cơ thể Vương Lâm càng bị áp chế mạnh, trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh.

Hồi lâu sau, cánh cửa tầng thứ nhất của ngọn tháp yên lặng hướng vào phía trong mở ra. Từ bên trong tháp có một người đi ra. Người này là một thiếu niên, đầu nhẵn bóng, cũng mặc áo bào xám. Sau khi đi ra, hắn hướng về phía Huyền La khom người vái một cái.

- Cổ chủ đang thần du, xin mời Huyền La Đại Thiên Tôn chờ trong chốc lát.

Thần sắc thiếu niên kia bình tĩnh, thái độ mang theo một vẻ cung kính.

- Không sao, ta sẽ chờ ở đây.

Huyền La không ngần ngại, mỉm cười gật đầu.

Thiếu niên kia liếc mắt nhìn Vương Lâm một cái, rồi thu ánh mắt lại, sau khi lại hướng về Huyền La vái một cái, lui về phía sau tiến vào trong tháp. Cánh cửa kia chậm rãi đóng lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày. Trong ba ngày này, Huyền La thủy chung vẫn đứng ở đó, không một chút nào mất kiên nhẫn, vẫn tôn kính như cũ. Vương Lâm đứng ở phía sau Huyền La, ba ngày này đối với hắn mà nói giống như là ba năm, ba trăm năm!

Vì tiếng chuông kia thủy chung vẫn tồn tại, không ngừng vang vọng, truyền vào trong tâm thần Vương Lâm như muốn hòa tan bổn nguyên và tu vi Tiên Tộc của hắn.

Giống như buộc hắn phải hủy đi bổn nguyên và tu vi, khiến cho cơ thể hắn chỉ còn lại sức mạnh Cổ Tộc, khiến cho một giọt Hồn Huyết ẩn

trong cơ thể hắn hòa tan ra trong huyết mạch toàn thân hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2012: Nhất bộ đoạn tuyệt nhiên!

Huyền La bình tĩnh đứng đó như nội tâm lại vô cùng phân vân. Hắn hiểu rõ đây là do Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bất mãn đối với mình, cho nên muốn mình chờ ở bên ngoài.

Hắn càng hiểu rõ ngọn nguồn của bất mãn này là bởi vì trong cơ thể đệ tử Vương Lâm có hắn có tu vi bổn nguyên của Tiên Tộc.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn là một người rất truyền thống. Hắn để ý tới hậu nhân có huyết mạch của Cổ Tổ, để ý tới mỗi đời Cổ Hoàng, càng để ý tới Hồn Huyết của Cổ Tổ.

Nhưng hắn hiển nhiên không thể cho phép trong cơ thể người có Hồn Huyết lại có tồn tại khí tức của Tiên Tộc.

Thân thể Vương Lâm run rẩy. Thời gian ba ngày tiếng chuông gió truyền vào tâm thần hắn liền hóa thành tiếng ầm vang kinh thiên. Tu vi bổn nguyên bị áp chế lúc này sắp sửa bị xóa đi.

Lực lượng của Cổ Tộc cũng tốt, tu vi của Tiên Tộc cũng được, đều là do Vương Lâm ta cả đời này khổ sở tu luyện mà thành. Đây là lực lượng tu

vi của ta, một khi mất đi, để ta chỉ còn lại lực lượng của Cổ Tộc thì tuyệt không thể được!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng. Ý chí của hắn cực kỳ kiên định, vẫn luôn giãy giụa trong tiếng chuông gió này.

Lực lượng của Tiên Tộc bên trong thân thể hắn không ngừng bị xung kích, linh âm như muốn đánh tan lực lượng này truyền vào tận tâm thần.

Trong khi thân thể Vương Lâm run rẩy kịch liệt, hai mắt Huyền La lóe lên. Hắn xoay phắt người, tay phải giơ lên muốn giúp Vương Lâm chống cự linh âm này. Dù sao Vương Lâm cũng là đệ tử của hắn!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi Huyền La xoay người, cánh cửa tháp cao lại mở ra một lần nữa. Thiếu niên nọ lại bước ra.

- Huyền La Đại Thiên Tôn, Cổ chủ triệu kiến.

Thân thể Huyền La sững lại, trầm mặc thật lâu, tay phải vẫn điểm lên mi tâm của Vương Lâm một chỉ rồi mới xoay người đi vào trong tháp cao. Thiếu niên nọ nhìn Vương Lâm đầy thâm ý, lui lại sau đó tiến vào trong tháp, đại môn đóng lại.

Lực lượng một chỉ của Huyền La khiến tâm thần Vương Lâm bỗng nhiên ầm vang kịch liệt. Một luồng khí tức cho hắn cảm giác ấm áp dũng mãnh tiến vào thân thể, không áp chế tu vi của hắn mà đối kháng với lực lượng ẩn chứa trong tiếng chuông.

Do đó khiến tu vi bổn nguyên của Vương Lâm hình như hòa hoãn hơn, rất nhanh liền ngưng tụ lại, vận chuyển tới. Lực lượng một chỉ của Huyền La triệt tiêu lực lượng của tiếng chuông, không biết bao lâu sau, dần dần tán đi. Tu vi bổn nguyên trong cơ thể Vương Lâm rất nhanh liền chuyển động, trong chớp mắt lưu chuyển khắp toàn thân. Linh âm ở bốn phía tháp cao lại một lần nữa chớp lên trong gió. Tiếng động không dứt, giống như sóng gió ngập trời dũng mãnh tràn vào tâm thần Vương Lâm, triển khai đối kháng tiếp với tu vi bổn nguyên của Vương Lâm.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhoáng lên, bước chân lui lại phía sau mấy bước, từ đỉnh núi lùi lại xuống bậc thang.

- Tản tu vi của Tiên Tộc, xóa lực lượng bổn nguyên, quên đi quá khứ, thức tỉnh huyết mạch được truyền thừa...từ nay về sau ban cho ngươi là người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, có khả năng thành Đại Thiên Tôn!

Một giọng nói lạnh lùng pha lẫn tang thương truyền từ tiếng linh âm và tâm thần Vương Lâm.

Vương Lâm ngẩng phắt đầu.

Hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, tu vi trong thân thể ầm ầm vận chuyển, phối hợp với lực lượng của Cổ Tộc, trong nháy mắt liền đạt tới chiến lực đỉnh phong hiện nay.

- Trên người ta không có tu vi của Tiên Tộc. Đó là lực lượng hơn ba ngàn năm của Vương Lâm ta, là lực lượng của bản thân ta! Ngươi dựa vào đâu mà muốn ta phải tán đi!

Vương Lâm gầm nhẹ, tiếng linh âm trong cơ thể ầm vang, va chạm với tu vi trong thân thể Vương Lâm. Hắn lại phun máu tươi một lần nữa, thân thể không ngừng lui lại phía sau, giống như có một lực lượng đẩy tới, thúc Vương Lâm liên tiếp rời khỏi mấy trăm bậc thang, khiến hắn phải đứng trên con đường lên núi.

- Bổn nguyên của ta là lắng đọng cả đời ta, nhận lấy cả sự giãy giụa trong đời ta với vận mệnh, ngươi dựa vào cái gì mà muốn ta tán đi!

Vương Lâm ngẩng đầu, tơ máu trong hai mắt càng nhiều, hướng về phía tháp cao trên núi phát ra tiếng gầm thét của tính mạng.

Trong tiếng gầm rống này, Vương Lâm phun ra ngụm máu tươi thứ ba. Thân thể nhoáng lên, tiếng linh âm trong cơ thể gầm thét oanh kích, lại lui lại phía sau một lần nữa. Lúc này hắn đã lui xuống tới chân núi. Ở phía sau hắn chỉ còn có mười bậc thang.

- Trí nhớ của ta so với tu vi còn quan trọng hơn, còn quan trọng hơn cả bổn nguyên, cả truyền thừa huyết mạch, so với khả năng trở thành Đại Thiên Tôn mà ngươi ban tặng lại càng nặng hơn! Trí nhớ cả cuộc đời ta, ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta quên đi!

Vương Lâm gầm thét cực lớn, lực lượng linh âm trong cơ thể ầm ầm cuốn động, giống như nổ tung trong cơ thể hắn.

Vương Lâm phun ra ngụm máu tươi thứ năm, bước chân lại lui về phía sau, liên tiếp lui lại mười tám bước, đứng trên bậc thang cuối cùng. Chân phải Vương Lâm đạp mạnh một cái, trong thân thể truyền ra tiếng bùng bùng, cả người mạnh mẽ đứng lại đó.

Ngẩng đầu lên, hai mắt hắn đỏ bừng, thần sắc dữ tợn. Nhưng lực lượng của linh âm trong người hắn vào giờ khắc này đã bị hắn hoàn toán áp chế, không còn lực lượng tồn tại. Tu vi Vương Lâm ầm ầm bộc phát. Cũng vào lúc này, mái đầu hắn bỗng nhiên trở thành nửa trắng nửa đen, phía sau còn có hình ảnh của Đại Thiên Tôn chi dương bất ngờ biến ảo ra.

Đại Thiên Tôn chi dương này cũng nửa trắng nửa đen, tỏa ra ánh sáng quỷ dị phía sau Vương Lâm, khiến lúc này Vương Lâm bộc phát ra lực lượng cực mạnh của hắn, lực lượng có thể so với Đại Thiên Tôn!

Trên bầu trời Cổ Đạo Sơn. Trong nháy mắt khi Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm biến ảo ra, phong vân biến sắc.

- Chín trăm chín mươi chín bậc đá của Cổ Đạo Sơn, nếu ngươi có thể bước qua ba trăm thì ta tha cho ngươi tội bất kính!

Giọng nói lạnh lùng tang thương từ trên đỉnh núi cao cao truyền xuống, vang vọng trong thiên địa.

Từ trên tầng cao nhất của tháp cao có một thân ảnh khoanh chân bị sương mù bao phủ toàn thân. Trước mặt hắn là Huyền La.

- Cổ Đạo tiền bối...

Thần sắc Huyền La lộ vẻ lo lắng.

- Ta không ủng hộ đệ tử này của ngươi!

Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong thân ảnh bị sương mù che phủ kia.

Nhưng hắn đã được ngươi mang tới, nếu có thể đi lên trên ba trăm bậc thang thì ta có thể cho ngươi đưa hắn rời đi. Chẳng qua Hồn Huyết trong thân thể hắn ta sẽ không ra tay đánh thức huyết mạch.

Còn về người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch... Ngươi đã lựa chọn hắn vậy thì là hắn đi. Nhưng từ nay về sau hắn không được rời khỏi Cổ Tộc, nếu không ta sẽ ra tay.

Giọng nói của thân ảnh trong sương mù lạnh như băng, không tồn tại chút tình cảm nào.

Vẻ mặt Huyền La khổ sở. Hắn mang Vương Lâm tới nơi này vốn là có ý tốt nhưng không ngờ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn lại nói vậy. Trầm mặc, hai mắt hắn lộ vẻ quyết đoán, hướng về phía thân ảnh trong sương mù vái một cái.

- Không qua được ba trăm bậc thang thì hắn phải lưu lại đây.

Thân ảnh trong sương mù chậm rãi nói.

Huyền La trầm mặc.

Ở bậc thang dưới chân Cổ Đạo Sơn, Vương Lâm đứng đó. Nhìn lên đỉnh núi. Hắn biết sư tôn ở đó có lẽ đang nhìn mình.

- Vương Lâm, dùng tu vi cực mạnh của ngươi, vượt qua ba trăm bậc đi! Để cho Cổ Đạo Đại Thiên Tôn xem đệ tử của Huyền La ta có bản lĩnh này hay không!

Giọng nói của Huyền La truyền ra từ trên đỉnh núi, ẩn chứa vẻ phẫn nộ.

Đây là sự tức giận của Huyền La, đứng trong đỉnh của tháp cao nói ra, chẳng hề để ý tới thân ảnh Cổ Đạo Đại Thiên Tôn trong sương mù chút nào.

- Hắn là người ta đưa từ động phủ giới ra, mang tới nơi này. Ta nhất định phải mang hắn đi, trừ phi là ta chết!

Huyền La nói xong liền xoay người nhìn vào thân ảnh trong sương mù, gằn từng tiếng, sống lưng hắn thẳng tắp, không cúi xuống nữa.

Thân ảnh trong sương mù cũng không mở miệng, tầng đỉnh tháp cao hoàn toàn yên tĩnh.

Đối với Vương Lâm, Huyền La có một tình cảm đặc thù. Hắn nhìn thấy Vương Lâm giãy giụa trong động phủ giới, thấy sự kiên nghị và quyết đoán của hắn, thậm chí thấy được chân tình của Vương Lâm đối với nữ tử tên Uyển nhi kia.

Huyền La không quên được khi nhìn thấy nước mắt và nỗi nhớ nhung của Vương Lâm đối với thê tử.

Điều này khiến hắn nhớ lại bản thân mình trong quá khứ. Thậm chỉ cả cảnh tượng Vương Lâm ở Tiên Tộc cũng làm Huyền La như thấy được bóng dáng mình, giống như trong năm tháng xa xưa chồng chất lên Vương Lâm.

Vương Lâm đứng ở bậc thang thứ nhất tại chân Cổ Đạo Sơn, bên tai vang vọng lời nói của sư tôn. Hai mắt hắn bỗng lộ vẻ quyết đoán, Cổ Đạo Sơn này hắn không thích. Đối với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn hắn lại càng không còn chút kính trọng nữa!

Chuyện thế gian này vốn là người mạnh điều khiền vận mệnh kẻ yếu... Tu vi Cổ Đạo cao, là đệ nhất nhân của cả Tiên Cương, cho nên hắn có thể mạnh mẽ chèn ép ta... Nhưng sẽ có một ngày Vương Lâm còn mạnh mẽ hơn, thay thế Cổ Đạo, lúc đó ta mới là trời!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương phía sau lại càng tỏa ra ánh sáng vạn trượng. Ánh sáng này dung nhập vào trong thân thể, khiến cho thân ảnh Vương Lâm dường như trở nên cao lớn hơn.

Hắn bỗng nhiên cất bước, bước từng bước lên bậc thang nọ!

Một bước chân hạ xuống này chính là lần đầu tiên Vương Lâm phản kháng tại Cổ Tộc này!

Đây là lần đầu tiên tại Cổ Tộc hắn phát ra tiếng nói nghịch thiên, cũng chính là cái khe ngăn cách đầu tiên giữa hắn và Cổ Tộc!

Vốn hắn đã có ý định ở lại lâu dài tại Cổ Tộc, cảm ơn sư tôn, nhẫn nại yêu cầu đòi quỳ bái của Đạo Cổ hoàng tôn, nhẫn nại thích ứng với hoàng quyền nơi này!

Nhưng hôm nay hắn dù có thể nhẫn nại tiếp thì giữa hắn và Cổ Tộc đã tồn tại một khe sâu không thể xóa nhòa. Có lẽ từ nay về sau nếu không có chuyện khác, cái khe này bằng tình cảm của sư tôn Huyền La thì có lẽ sẽ từ từ mờ dần...

Nhưng…

Cơ hội này lại bị một đại sự phát sinh trong Đạo Cổ hoàng thành khiến hoàn toàn tan thành mây khói!

Đạo Cổ hoàng thành, trong hoàng cung, Đạo Cổ hoàng tôn đang ngồi trong đại điện, hai mắt mở ra. Phía trước hắn có ba lão già mặc tử y, vẻ mặt kích động quỳ ở đó.

Bệ hạ, mấy trăm năm qua chúng ta đã dung hợp tàn hồn này vào vô số nữ tử nhưng không có ai thành công. Nữ tử được tuyển chọn đều không thể dung hợp với hồn phách này, bị bài xích rất lớn, căn bản là không thể nuôi dưỡng dung hợp hồn phách này.

Nhưng hôm nay lại có một nữ tử đã thành công dung hợp hồn này!

Lão già nói với giọng điệu hưng phấn. Việc này bọn họ tiến hành bí mật mấy trăm năm qua, giờ phút này thành công khiến bọn họ nhất định sẽ được ban thưởng hậu hĩnh!

- Người thành công tới từ đâu? Tên là gì?

Thần sắc Đạo Cổ Hoàng bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại mơ hồ chờ mong. Hắn không quên lời nói của quốc sư năm đó, tàn hồn này có thể giúp hắn trở thành Cổ Hoàng chính thức thống nhất Cổ Tộc trong năm tháng vạn cổ!

- Đến từ Thủy Cổ nhất mạch, tên là Tống Trí!

Một trong ba lão già đang quỳ vội lên tiếng.

Đưa Tống Trí vào cung. Ta muốn đích thân gặp nữ tử này. Các ngươi chuẩn bị bố cáo thiên hạ, sau ba tháng ta sẽ tiến hành đại lễ phong hậu, lấy Tống Trí làm chính thê, lập ngươi làm hoàng hậu của Đạo Cổ nhất mạch ta!

Đạo Cổ hoàng tôn cười to đứng dậy, hai mắt tỏa sáng ngập trời.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2013: Hắn là ai...

Trời trong xanh ngắt như mặt biển. Ở trong các lầu các trên mặt đất có nhiều ô cửa nhỏ nhưng rất mơ hồ, khiến người ta không rõ tung tích, muốn nhìn cẩn thận nhưng lại càng mơ hồ.

Trong một lâu các đó có một nữ tử đang ngồi. Nữ tử này nhìn rất quen, rất quen. Nàng mím mím môi dưới, nhìn lên bầu trời giống như đang nhìn gì đó...

- Nàng là ai... ta là ai...

Một vùng đại địa mênh mông, bầu trời hôn ám, bốn phía tràn ngập mùi máu tanh, giống như ở nơi này đã từng phát sinh một trận chiến tranh. Một nữ tử đang phi hành rất nhanh trên bầu trời. Thần sắc nàng kinh hoảng, sắc mặt tái nhợt, thinh thoảng quay đầu nhìn lại. Ở phía sau nàng có một tu sĩ ánh mắt lộ vẻ dâm tà, không nhanh không chậm đuổi theo.

Vào thời khắc nguy cấp nhất, nàng thấy ở trên mặt đất hình như có một nam tử quen thuộc.

- Nàng là ai, hắn là ai... ta là ai...

Ở một địa phương sương mù như biển, trong một động phủ rất tầm thường, có một nam tử ngồi khoanh chân giống như đang ở thời điểm mấu chốt để kết đan.

Nữ tử kia đứng ngoài động phủ, tâm thần dù run rẩy nhưng trong mắt lại lộ vẻ kiên định, ở phía trước nàng có rất nhiều tu sĩ đang muốn triển khai thần thông phá vỡ trận pháp của động phủ này, xông vào bên trong.

Nữ tử này cắn răng, không ngừng biến hóa trận pháp chống cự. Cho tới khi một tia khí lực cuối cùng của nàng đã dùng hết, thân thể mềm nhũn ra thì lại phát hiện có một lồng ngực ấm áp ôm lấy nàng.

- Ta mang nàng đi giết người!

Giọng nói này giống nhưng xuyên thấu trời cao, từ đó về sau nối tiếp tình cảm cả đời nàng...

- Nàng là ai, hắn là ai... ta là ai...

Ở dưới bầu trời như sóng biếc, trong một tông môn quen thuộc mà xa lạ, nữ tử kia yên lặng ngồi trong lầu các đánh đàn, tiếng đàn ưu thương vang vọng trong thiên địa. Nàng giống như sắp phải lập gia đình.

Chẳng qua trong lúc nàng đi ra khỏi lầu các, muốn đối mặt với tất cả thì một nam tử xuất hiện, dùng tu vi vô thượng đi tới trước mặt nàng.

Nụ cười nhu hòa khiến nàng sững sờ đứng đó.

Nàng muốn biết hắn là ai, nàng là ai, mà chính mình là ai...

Ánh sáng rạng rỡ làm người ta ấm áp. Trong một sơn cốc u tĩnh có một gian nhà gỗ. Nơi này đầy vẻ ấm áp, truyền ra tiếng đàn vui sướng. Nữ tử kia vui sướng đánh đàn nhìn nam tử bên cạnh, tựa vào lòng hắn, ánh mắt tràn ngập nhu tình.

- Nàng dường như rất hạnh phúc... Chẳng qua, nàng là ai, nam tử kia là ai, ta... Là ai?

Muốn nhớ thêm một chút mà lại không thể nào nhớ ra nổi, giống như trong đầu mở mít. Hình như đã ngủ rất lâu, rất lâu...

Mơ hồ, hình ảnh nhu tình kia xuất hiện một cái khe, chậm rãi sụp đổ, hóa thành một vùng thiên địa phong vân biến sắc. Nam tử kia ôm nữ tử vừa khóc vừa phát ra tiếng gầm thét kinh thiên. Tiếng gầm thét ấy ẩn chứa sự thống khổ, ẩn chứa một lời hứa hẹn!

- Trời khiến nàng chết ta cũng sẽ cướp nàng về!

Trong căn phòng xa hoa trong cung điện bên trong hoàng cung của Đạo Cổ hoàng thành, trên chiếc giường mềm mại có một nữ tử đang nằm. Tướng mạo nàng không đẹp tuyệt trần nhưng cũng rất dễ nhìn. Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lông mi run rẩy, giống như gặp một cơn ác mộng, muốn giãy giụa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Khóe mi nàng có nước mắt chảy xuống không biết từ bao giờ, lăn theo gương mặt nàng, thấm đầm tấm trải giường trắng tinh.

Trong mộng của nàng vẫn vang vọng tiếng gào tan nát cõi lòng kia. Đó là tiếng gào thét với trời cao, phản kháng vận mệnh, nghịch ý đối với thiên địa, đối với nhân sinh này!

Tiếng nói này khiến nước mắt của nữ tử càng nhiều.

Chẳng lẽ nàng không nghĩ ra nữ tử này là ai, nam tử gào thét xé rách tâm thần kia là ai... Nàng muốn nhớ lại nhưng lúc này dường như ngay cả bản thân là ai nàng cũng không biết.

Trong mộng của nàng mơ hồ nhìn thấy nam tử kia trong năm tháng mơ hồ đã xuất hiện bên cạnh một cái quan tài, vuốt ve quan tài, nhẹ nhàng áp mặt vào quan tài, vẻ ôn nhu đó khiến nàng đau lòng...

Nước mắt rơi lên quan tài làm trái tim nàng... Làm nàng cảm thấy xúc động, muốn mở hai mắt, đi tới chạm nhẹ lên khuôn mặt nam tử này, lau đi giọt lệ trên khóe mắt hắn.

Trong sự giãy giụa của nàng, tất cả mọi thứ trong mộng đều tồn hai. Nữ tử kia tiêu tán, nam tử kia biến mất trong sương mù. Tất cả đều biến thành mơ hồ.

Nàng mở hai mắt.

- Ngươi tỉnh rồi...

Một giọng nói nhu hòa truyền tới bên tai nàng.

Nàng nhìn đầu giường u nhã tinh xảo, ánh mắt lộ vẻ mê man. Tất cả mọi thứ trong mộng dường như vẫn lờ mờ tồn tại, chỉ là nàng cũng cảm thấy mơ hồ rồi.

Quay đầu, nàng nhìn về phía giọng nói kia, thấy một nam tử tóc dài mặc hoàng bào. Nam tử này dù đã trung niên nhưng cũng khá anh tuấn, có một khí chất rất cao quý đang mỉm cười nhìn nàng.

- Ngươi... là ai... ta... là ai...

Vẻ mê man trong mắt nữ tử này càng đậm, trong óc truyền tới sự đau đớn, ngăn cản nàng cổ nhớ lại. Hình như có một loại lực lượng vô hình khiến nàng không thể tìm được chính mình.

Ta là Đạo Cổ hoàng tôn, là tồn tại chí cao vô thượng của Đạo Cổ nhất mạch. Ta là đại quân vương! Mà ngươi tên là Tống Trí, đến từ Thủy Cổ nhất mạch, là hoàng hậu của ta!

Nam tử kia mỉm cười, chậm rãi nói. Một luồng khí tức hoàng giả tràn ra từ thân thể hắn.

- Phu quân...

Trong nháy mắt khi hai từ này hiện lên trong đầu nàng, lập tức một thân ảnh khác hiện ra. Thân ảnh nọ đang ngẩng mặt lên trời gầm thét, phát ra tiếng rít gào thống khổ.

Thân ảnh nọ ở cùng nàng một nơi, nghe nàng gảy tiếng đàn vui sướng.

Thân ảnh nọ ôm nàng, nói lời nói bên tai nàng là mang nàng đi giết người...

Thân ảnh nọ.... mơ hồ, giống như muốn xếp chồng lên thân ảnh nam tử mặc hoàng bào này. Từ từ bọn họ chồng lên nhau... Chỉ là trong cảm nhận của nàng, chuyện này không hợp lý, sau khi xếp chồng lên nhau liền tản ra.

Sự đau đớn trong đầu lại xuất hiện một lần nữa. Nữ tử nhắm hai mắt lại, trong đau đớn hôn mê đi.

- Nói cho ta biết chuyện này là vì sao?

Sắc mặt nam tử mặc hoàng bào lập tức trở nên âm trầm, chậm rãi nói.

Bệ hạ, Tống... Hoàng hậu sau khi dung hợp hồn phách kia thì thân thể suy yếu. Hồn vốn có của nàng đã dung hợp với tàn hồn của bệ hạ đưa ra, cho nên lúc này mới có cảnh trí nhớ thác loạn.

Nhưng việc này cùng không sao. Hoàng hậu chỉ nghỉ ngơi một thời gian là có thể từ từ khôi phục. Nhưng trí nhớ của nàng sẽ vẫn lẫn lộn. Nhưng đó cũng là chuyện tốt. Bệ hạ có thể một lần nữa sắp xếp lại trí nhớ cho hoàng hậu, dần dần chiếm cứ đầu óc nàng, trở thành trí nhớ chính thức của nàng.

Mà thân thể này rất thích hợp với hồn phách kia, có thể từ từ nuôi dưỡng, không cần mấy năm là có thể hoàn toàn dung hợp với hồn phách này.

Tới lúc đó thì dù là thân thể chính thức của tàn hồn này cũng không có cách nào dung hợp nổi hồn này.

Phía sau nam tử mặc hoàng bào xuất hiện một vùng sóng gợn. Một lão già hiện ra quỳ xuống mặt đất cung kính nói.

- Ngươi lui ra đi.

Nam tử mặc hoàng bào chậm rãi nói.

Lão già vội vàng cung kính vâng dạ, hóa thành một làn khói, tiêu tán trong phòng. Chỉ còn lại Đạo Cổ hoàng tôn và nữ tử kia mà thôi.

Đạo Cổ hoàng tôn ngồi bên cạnh nữ tử kia, nhìn nàng, hai mắt lộ ánh sáng kỳ dị.

Quốc sư từng nói tàn hồn nọ có thể khiến ta trở thành Cổ Hoàng chính thức thống nhất Tam Tộc Cổ... Quốc sư tính toán biến hóa cổ kim, lời nói tuyệt đối không sai... Như vậy lập nữ tử này thành hậu sẽ là cách tốt nhất để thưởng cho nàng rồi.

Vừa thì thào, tay phải nam tử mặc hoàng bào vừa đưa lên vuốt ve mặt nữ tử đang hôn mê, sau đó cười rộ lên.

Nữ tử này dù không đẹp nhưng lại có ý vị khác. Tàn hồn trong cơ thể nàng không biết quốc sư lấy từ nơi nào tới. Việc này quốc sư không nói rõ... Nhưng dù sao tàn hồn này khi còn sống cũng là một mỹ nhân... Nàng có lẽ có tình lữ của mình, nói không chừng tình lữ của nàng sau khi nàng chết còn cực kỳ thống khổ.

Đáng tiếc hắn vĩnh viễn không thể biết, nữ tử này hôm nay lại ở trong tay trẫm... Nếu có cơ hội biết tình lữ của nữ tử này khi còn sống là ai, để trẫm tận mắt thấy một lần thì cũng rất thú vị.

Có lẽ đối phương đã chết từ lâu rồi, có thể chưa chết. Nếu có một ngày bọn họ gặp nhau thì không biết có thể nhận ra không....

Nam tử mặc hoàng bào càng tươi cười nhiều hơn.

Trẫm rất chờ mong... Nhưng nghĩ lại thì chắc không có ngày này đâu.

Nam tử mặc hoàng bào kia vuốt ve khuôn mặt nàng, vuốt một cái nhưng lại để lại dấu vết trên mặt nữ tử này.

Thân thể nữ tử run lên, giống như trong hôn mê cũng vẫn cảm nhận được sự đau đớn. Khóe mắt đang nhắm lại có nước mắt chảy xuống.

Nếu không phải là vì trước khi sắc phong hoàng hậu phải bảo trì thân xử nữ thì trẫm đúng là rất muốn biến nàng thành phụ nhân lúc này. Nhưng việc này cũng không vội. Sau lúc sắc phong trẫm sẽ nhấm nháp thật kỹ một chút, cảm nhận sự tuyệt vời khi tàn hồn kia dung thể.

Nam tử mặc hoàng bào vừa mỉm cười vừa đứng dậy, vung tay áo đi ra khỏi phòng.

Đồng thời khi nước mắt nữ tử này chảy xuống, Vương Lâm ở dưới Cổ Đạo Sơn đang ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, hai mắt lộ hàn quang.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn hiển nhiên không tán thành hắn, nhưng Vương Lâm hắn cũng không tán thành Cổ Tộc. Cả Cổ Tộc hắn chỉ kính trọng duy nhất Huyền La!

Nếu không có Huyền La thì Vương Lâm tuyệt đối sẽ không tới đây!

Ba trăm...

Hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương màu đen trắng phía sau Vương Lâm tỏa sáng vạn trượng. Trong ánh sáng này, Vương Lâm cất bước, bỗng nhiên bước một bước đi lên.

Một bước này cũng không phải là một bậc thang mà là mười mấy bậc!

Trong tích tắc khi bước chân hạ xuống, Vương Lâm đã đứng ở bậc thang thứ ba mươi chín. Một luồng lực lượng mênh mông từ đỉnh núi ầm ầm đè xuống, giáng xuống thân thể Vương Lâm, khiến thân thể hắn sững lại, giống như bị vô số ngọn núi đè lên người vậy.

Trong mắt hắn, bậc thang thông lên đỉnh núi này cũng trở nên vặn vẹo, giống như có tính mạng, như một con giao long đang uốn mình vậy.

Hừ lạnh một tiếng, Đại Thiên Tôn chi dương phía sau Vương Lâm lại càng phát sáng mạnh mẽ, che phủ cả bầu trời. Trong phong vân biến sắc, hắn lại bước ra một bước nữa, nhảy về phía trước.

Bốn mươi hai bậc, năm mươi bảy, sáu mươi chín, tám mươi ba....tiếng ầm vang bên tai Vương Lâm không ngừng. Hắn chống cự áp lực vô cùng, dứt khoát đạp lên chín mươi chín bậc thang, chân phải giơ lên, hung hăng đạp lên bậc thứ một trăm!

Bước chân rơi xuống, thiên địa ầm vang. Cả Cổ Đạo Sơn giống như chấn động. Uy áp cường đại chợt ập tới thân thể Vương Lâm, khiến tâm thần hắn chấn động, khóe miệng tràn máu tươi.

Luồng uy áp này tới từ ngọn núi này, tới từ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2014: Ngàn năm một thuở!

Một ngàn một trăm mười bậc trên núi này, mỗi một trăm bậc là một thành tu vi của bổn tôn! Từ cổ chí kim trong tất cả những Đại Thiên Tôn, không người nào dưới ý chí của bổn tôn có thể bước được sáu trăm bậc.

Người nhiều nhất chính là một Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc năm đó tên là Đông Lâm. Hắn thất bại ở bậc thứ sáu trăm, sau khi để lại một vật. Bổn tôn đã cho hắn rời khỏi. Về phần ngươi, hãy để cho bổn tôn xem ngươi có thể bước được bao nhiêu bậc!

Một thanh âm tang thương lạnh lùng vang lên giữa thiên địa ngay khi Vương Lâm bước lên được một trăm bậc đầu tiên.

Theo thanh âm này xuất hiện, chỉ thấy trên những bậc thang thông lên tới đỉnh núi ở phía trước Vương Lâm như thể hóa thành một con giao long, bỗng nhiên hiển lộ ra hình thể, không ngờ chính là một con giao long thật sự. Con giao long này toàn thân đen kịt, hiện ra giữa thiên địa, trong tiếng gào thét làm nổi lên một trận cuồng phong, lao thẳng tới Vương Lâm!

Tinh khí ập tới mặt, mang theo một mùi hôi thổi theo gió bay đến, như muốn ngăn cản bước chân của Vương Lâm. Xuất hiện ở trên một trăm bậc thang đầu tiên này, trong nháy mắt. Con giao long này tới gần!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Lúc này mặc dù sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng không hề lùi bước, mà ngẩng đầu lên, bỗng nhiên giơ tay phải lên, chụp một cái vào hư không. Hình dáng Đại Thiên Tôn ở phía sau kia lập tức lùi lại một chút, từng trận hào quang hắc bạch ngưng tụ ở trên tay phải Vương Lâm, hình thành một cảnh tượng quỷ dị!

Chỉ thấy tay phải Vương Lâm, lòng bàn tay thì màu trắng, lưng bàn tay thì màu đen. Ngay khi con giao long nuốt tới, một chưởng ấn về phía ngoài, va chạm với con giao long kia.

Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang vọng kinh thiên. Thân thể con giao long kia chấn động, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cái đầu khổng lồ lập tức vỡ tan. Sự vỡ tan này với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy tràn ngập toàn thân con giao long. Trong nháy mắt, toàn thân con giao long này hoàn toàn tan rã, hóa thành tro bụi. Tiêu tan giữa thiên địa.

Cùng lúc đó, những bậc thang dẫn lên đỉnh núi không còn vặn vẹo nữa. Mà khôi phục lại như thường. Dường như cảnh tượng ở trước mặt Vương Lâm chỉ là ảo giác mà thôi.

Vương Lâm phun ra một ngụm máu tươi, ngay khi con giao long kia tan vỡ, tay phải của hắn cũng tiêu tan, như thể biến mất vào trong hư không, nhưng rất nhanh, trong đám hắc khí lượn lờ, lại một lần nữa hình thành một cánh tay mới!

Nhưng chân phải của hắn trong khi tay phải va chạm với con giao long, giống như thân thể bị vô số ngọn núi tấn công. Dưới sức mạnh này, chân

phải hắn giơ lên, chuẩn bị bước xuống bậc thang thứ chín mươi chín ở phía sau.

Một khi bước xuống, sẽ thể hiện là hắn không đi quá được trăm bậc!

Ngay khi chân phải mắt thấy chuẩn bị hạ xuống, Vương Lâm phát ra một tiếng rống, thân thể hắn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dựa vào thân thể Cổ Tộc cố gắng chịu đựng sức mạnh này. Chân phải hắn mạnh mẽ đổi hướng, trong lúc giơ lên bỗng nhiên hạ xuống.

Nhưng đó không phải bậc thứ chín mươi chín, mà là bậc thứ một trăm!

Vương Lâm hít sâu, hắn mơ hồ cảm nhận được dường như ở bên trong thân thể mình sau khi bước lên bậc thứ một trăm, tu vi của Tiên Tộc và sức mạnh của Cổ Tộc như đã có dấu hiệu dung hợp. Hiện tượng này khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động.

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm giơ chân lên, lại bước tới. Tốc độ của hắn không nhanh, mỗi một lần chỉ có mười bậc. Nhưng mỗi khi hạ chân xuống đều khiến cho Cổ Đạo Sơn này phát ra tiếng ầm vang.

Từ sau bậc thứ một trăm, trên ngọn núi này, uy áp của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bạo tăng lên gấp đôi. Dưới uy áp này, thân thể Vương Lâm dường như không thể chịu nổi. Khi đi tới bậc thứ một trăm năm mươi, thân thể hắn trở nên run rẩy, không thể không dừng lại ở chỗ này.

Trên đỉnh núi, ở trên tầng tháp cao nhất, Huyền La nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng. Hắn đã có quyết định, một khi Vương Lâm thất bại. Chính mình sẽ liều mạng dù mạo phạm Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cũng phải đem hắn đi!

Hắn là do ta đưa tới, là vì ta mà đi tới Cổ Tộc, ta nhất định phải mang hắn rời khỏi!

Huyền La trầm mặc.

Hắn không thể đi qua hai trăm bậc. Huyền La, đệ tử này của ngươi hay là để lại đây đi.

Bên trong sương mù đằng sau Huyền La, một thân ảnh nhìn không rõ hình dáng truyền ra lời nói lạnh như băng.

Nhưng không đợi Huyền La nói lại, Vương Lâm ở trên bậc thang, trong tiếng gầm nhẹ, ở phía sau hắn hình ảnh mặt trời của Đại Thiên Tôn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được bỗng nhiên co rút lại.

Trong khi nó co rút lại, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu. Bước tới từng bước, đứng ở trên bậc thang thứ một trăm sáu mươi.

Hắn không hề dừng lại, lại một lần nữa bước tới. Đại Thiên Tôn chi dương ở phía sau hắn không ngừng thu nhỏ lại, giống như hóa thành một sức mạnh dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm, khiến cho Vương Lâm bước lên được bậc thứ một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi, một trăm chín mươi. Cuối cùng, khi Đại Thiên Tôn chi dương đã thu nhỏ lại tới cực hạn. Ngay khi nó hoàn toàn biến mất, chân Vương Lâm đã bước lên bậc thang thứ hai trăm!

Ngay khi hắn hạ chân xuống, trong ngọn tháp trên đỉnh núi, thân ảnh bên trong sương mù thở nhẹ ra một tiếng.

Huyền La kia hai mắt sáng ngời, trên mặt lần đầu tiên lộ ra một nụ cười.

Thiêu đốt Đại Thiên Tôn chi dương, đổi lấy khí lực để bước lên bậc thứ hai trăm, đó cũng là một cách. Nhưng một trăm bậc cuối cùng này hắn sẽ làm thế nào để vượt qua.

Thân ảnh mơ hồ kia chậm rãi mở miệng.

Trên bậc thang của Cổ Đạo Sơn, ngay khi Vương Lâm bước lên bậc thang thứ hai trăm, trên bốn cây cột lớn xung quanh ngọn tháp trên đỉnh núi, trong bốn người đang khoanh chân ngồi, một người mặc áo xám trên cây cột phía bắc bỗng nhiên mở đôi mắt thủy chung vẫn nhắm. Bên trong

mắt hắn lóe lên ánh sáng màu xám, thân thể người này nhoáng lên một cái, lập tức biến mất hoàn toàn.

Lúc hiện ra hắn đã ở trên những bậc thang này, cất bước đi về phía Vương Lâm. Hắn vung tay áo, giơ tay phải lên, trên mặt không có một biểu hiện gì, giống như là đang đeo một mặt nạ da người. Khi hắn tới, liền điểm một chỉ về phía Vương Lâm!

Một chỉ này hạ xuống, thiên địa biến hóa, dường như trong chớp mắt, trời cao bị phá thủng một lỗ, khiến cho mặt đất run rẩy, Cổ Đạo Sơn chấn động.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Trong mắt hắn, một chỉ này có thể so với Đại Thiên Tôn!

Người áo xám như là mang mặt nạ này không ngờ lại có sức mạnh của Đại Thiên Tôn. Người này là ai!

Vương Lâm không kịp suy nghĩ nhiều, một chỉ kia đã tới, lao thẳng tới mi tâm hắn.

Nếu bị một chỉ này điểm trúng, thì cho dù Vương Lâm có thân thể của Cổ Tộc cũng không thể chịu được, nhất định sẽ hình thần câu diệt!

Trong lúc nguy cơ, sức mạnh của Đại Thiên Tôn chi dương mà Vương Lâm hấp thụ vào trong cơ thể trong quá trình hắn đi từ bậc một trăm năm mươi tới bậc hai trăm từ trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát ra.

Thậm chí Vương Lâm còn vận chuyển tu vi trong cơ thể, bổn nguyên hiển lộ ra, còn có chín mươi chín hư ảnh hiện ra bên ngoài thân thể. Hắn giơ tay phải lên, hướng về phía một chỉ kia bỗng nhiên đánh một quyền!

Một quyền này xuất ra, ở phía Vương Lâm xuất hiện hư ảnh của Đạo Cổ, Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma, đồng loạt đánh ra một quyền! Thậm chí trên không trung phía trên hư ảnh Đạo Cổ còn xuất hiện hào quang màu vàng. Hào quang này hình dáng mơ hồ, nhưng tản mát ra tiên khí tinh thuần, còn có sức mạnh Cổ Tộc lượn lờ, cũng tạo thành một quyền.

Trên thân thể Vương Lâm lúc này còn tản mát ra rất nhiều hắc khí. Hắc khí này toát ra vẻ sát lục và điên cuồng, còn có lôi đình tồn tại, tạo thành một quyền sát lục lôi đình theo đó đánh ra!

Tiếng nổ ầm ầm liên tục vang vọng trên Đạo Cổ Sơn, vang khắp thiên địa. Truyền khắp bốn phía.

Một chỉ của người áo xám kia sụp đổ, thân thể hắn nhoáng lên một cái, đứng ở nơi đó không hề cử động, chỉ liếc nhìn Vương Lâm một cái đầy thâm ý, rồi sau đó xoay người đi lên đỉnh núi, khi biến mất khỏi tầm mắt Vương Lâm lại xuất hiện trên cây cột lớn ở phía bắc ngọn tháp. Hắn khoanh chân ngồi xuống, lại nhắm mắt lại.

Khóe miệng Vương Lâm phun ra máu tươi, hư ảnh Đạo Cổ phía sau tiêu tan, kế cả hào quang màu vàng tản mát ra tiên khí tinh thuần kia cũng theo đó mà tan đi. Hắn hít thở dồn dập. Nhưng đứng vững ở trên bậc thứ hai trăm này!

Ngay khi đứng vững được, hắn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh Cổ Tộc trong cơ thể, tu vi tiên lực với một phương thức kỳ dị đang dần dần dung hợp khiến cho hắn không thể tưởng tượng được. Sự dung hợp này dưới uy áp trên Cổ Đạo Sơn bị cưỡng ép ngưng tụ lại với nhau.

Thiên Tôn của Tiên Tộc cũng được, mà Dược Thiên Tôn cũng được, đều không thể bước lên Đạo Cổ Sơn của bổn tôn. Chỉ có Đại Thiên Tôn mới có thể, ngươi có thể bước lên bậc thứ hai trăm, đã sơ bộ có được sức mạnh của Đại Thiên Tôn. Tiếp tục đi lên đi. để bổn tôn xem ngươi có thể đi lên bậc thang thứ ba trăm được không.

Thanh âm lạnh lùng trong khi Vương Lâm đang thở dốc lại vang lên.

- Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, hắn là đệ tử của ta!

Tiếng gầm nhẹ của Huyền La từ trên đỉnh núi bỗng nhiên truyền ra. Cùng lúc đó, một đạo cầu vồng từ trong ngọn tháp trên đỉnh núi nhanh chóng bay tới, ở bên cạnh Vương Lâm hóa thành Huyền La.

Hắn là do ta mang tới, ta muốn đưa hắn đi! Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, Huyền La ta sống vì Đạo Cổ nhất mạch, chưa bao giờ lo cho được mất của bản thân, từ xưa tới nay Huyền La ta chưa bao giờ có bất cứ một câu oán hận nào, một lòng vì Cổ Tộc ta!

Nhưng hôm nay, Huyền La khẩn cầu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, hãy để ta dẫn đệ tử của ta đi!

Huyền La ngẩng đầu, nhìn đỉnh núi kia, nói ra từng chữ một, trong giọng nói lộ ra một sự quyết tâm.

Đỉnh núi yên lặng, hồi lâu sau, thanh âm lạnh lùng kia dường như có một chút hòa hoãn.

- Huyền La, năm đó khi ngươi mới trở thành Đại Thiên Tôn, bổn tôn từng để xuất muốn nhận ngươi làm đệ tử, theo bổn tôn ở lại trên Đạo Cổ Sơn này. Vì ngươi muốn bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch nên không muốn quanh năm ở nơi này, cho nên đã cự tuyệt.

Ngươi bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, tất cả mọi chuyện từ xưa tới nay bổn tôn đều nhìn thấy rõ. Đây là lần đầu tiên ngươi khẩn cầu, bổn tôn đồng ý, nhưng đây cũng là lần cuối cùng...

Thần sắc Huyền La lộ ra vẻ phức tạp, hắn hướng về phía ngọn tháp trên đỉnh núi vái một cái, chuẩn bị mang Vương Lâm đang suy yếu rời khỏi.

- Sư tôn Đệ tử còn có thể!

Vương Lâm hít sâu, đứng thẳng người lên.

- Ngươi…

Ánh mắt Huyền La lộ ra vẻ lo lắng.

Sư tôn, uy áp trên những bậc thang của Đạo Cổ Sơn này là nơi tu luyện tốt nhất cho đệ tử, đệ tử muốn tiếp tục đi!

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kiên định, sau khi vái Huyền La một cái, hắn bỗng nhiên xoay người bước lên bậc thứ hai trăm linh một!

Ngay khi chân hắn hạ xuống, từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra tiếng vang không thể chịu đựng nổi, nhưng hai mắt hắn lại cực kỳ sáng ngời.

Sức mạnh Cổ Tộc trong cơ thể ta tồn tại nhờ huyết mạch, tu vi của Tiên Tộc kia tồn tại nhờ bổn nguyên, nhưng hai loại này lại thủy chung không thể dung hợp.

Năm đó ở trong động phủ giới ta đã từng cố gắng dung hợp, nhưng lại thất bại. Hai loại lực lượng này không hòa hợp chỉ có thể phân tán ra ở trong cơ thể ta.

Nhưng lúc này, ở nơi không có chỗ nào có thể tốt hơn này ta có thể dung hợp được Tiên Cổ! Cổ Đạo Đại Thiên Tôn là đương kim đệ nhất nhân của Tiên Cương, uy áp của hắn chính là sự trợ giúp tốt nhất cho sự dung hợp Tiên Cổ!

Vương Lâm rất muốn bước trên những bậc thang này, vì trong hai trăm bậc thang trước hắn cảm nhận được cơ hội khiến cho mình có thể dung hợp được Tiên Cổ. Đối với hắn mà nói, đây là cơ hội ngàn năm một thuở!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2015: Cửu Khúc Tam Tướng

Thấy thần sắc Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán, ánh mắt Huyền La sững lại nhưng không nói gì mà nhìn Vương Lâm đi về phía bậc thang thứ hai trăm linh một.

Uy áp truyền tới từ trên Cổ Đạo Sơn trong nháy mắt khi Vương Lâm đạp một bước này lên bậc thang lại ầm ầm ập tới, hình thành một luồng uy áp không cách nào hình dung nổi, đánh lên thân thể Vương Lâm.

Lực lượng uy áp sau hai trăm bậc thang chênh lệch vô cùng lớn. Nếu trước chỉ mãnh liệt như sóng dữ. Khiến Vương Lâm sau khi dùng tất cả khí lực, thiêu đốt hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương xong thì có thể cắn

răng đi qua. lúc này lực lượng đó đã không còn là sóng dữ mãnh liệt mà là cả biển cả điên cuồng ầm vang trên người Vương Lâm.

Chỉ một bước nhưng lại khiến sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, thân thể run rẩy, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi. Thân thể hắn phát ra tiếng răng rắc như không thể chịu nổi, giống như xương cốt bị đè ép, huyết nhục bị xé rách, Nguyên Thần sắp tan vỡ, linh hồn cũng bị xóa đi!

Hắn giống như một chiếc thuyền đơn độc trên mặt biển, đối mặt với lực lượng của cả biển cả rộng lớn, yếu ớt không chịu nổi một kích!

Nhưng Vương Lâm không lùi bước. Dù là tiến bước cũng sẽ có nguy cơ lớn lao nhưng hắn vẫn không muốn, không cam lòng bỏ cuộc như trước! Đây là cơ duyên ngàn năm một thuở của hắn. Đây có lẽ là một cơ hội cuối cùng của hắn sau khi dung hợp Tiên Cổ thất bại lần trước.

Mà một khi hắn bỏ cuộc thì chẳng những đánh mất cơ hội dung hợp Tiên Cổ mà lại càng khiến một trái tim cường giả của Vương Lâm từ nay về sau có bóng ma, sợ hãi đối với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, sợ hãi sự cường đại không thể chống lại của hắn. Loại cảm giác này nếu kéo dài thì đối với Vương Lâm sẽ là một loại thương tổn rất lớn.

- Cổ Đạo Đại Thiên Tôn... Ba trăm bậc thang này ta nhất định phải đi qua!

Thần sắc Vương Lâm vặn vẹo, thân thể thống khổ từ trong ra ngoài khiến hắn muốn ngửa mặt lên trời rống to nhưng lại bị hắn nhịn lại. Biến lực lượng của tiếng rống này trở thành lực lượng trong cơ thể, bước tiếp bước thứ hai.

Trong tích tắc khi bước ra bước thứ hai này, trong đầu Vương Lâm ầm vang, thân thể run rẩy kịch liệt. Nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng, tu vi bổn nguyên của Tiên Tộc trong thân thể và lực lượng Cổ Tộc vào giờ khắc này bị luồng uy áp mạnh mẽ này khiến không ngừng dung hợp.

Nhưng trong lúc dung hợp cũng có lực lượng bài xích kinh người truyền ra. Nếu không phải lúc này Vương Lâm đang thừa nhận uy áp tới từ Cổ Đạo Sơn thì hắn nhất định không có cách nào ngăn cản được lực lượng bài xích này, khiến cho sự dung hợp Tiên Cổ lại thất bại một lần nữa.

Nhưng lúc này uy áp từ Cổ Đạo áp chế Vương Lâm lại có tác dụng lớn.

Vương Lâm vừa giãy giụa vừa bước ra bước thứ ba, thứ tư, thứ năm thứ sáu!

Thân thể hắn dù run rẩy nhưng thân hình không cao lớn của hắn lại bộc lộ ra vẻ cứng cỏi kinh người. Sự cứng cỏi này chống đỡ sống lưng hắn khiến hắn có thể bất luận vào lúc đối mặt với kẻ nào cũng có thể ngẩng đầu!

Bước thứ bảy, bước thứ tám! Vương Lâm bước lên trên bậc thang thứ hai trăm linh tám. Trên mặt hắn đầy gân xanh, thân thể vang lên tiếng lạch cạch giống như xương cốt đang cọ xát với nhau vây!

Nhưng trong hai mắt hắn lại vẫn lộ ra vẻ vĩnh viễn không bỏ cuộc như trước. Hắn cảm nhận được Tiên Cổ lực trong cơ thể mình lúc này dưới uy áp này đã nhanh chóng dung hợp. Hình như có chút bất đồng!

Cổ thể là bên ngoài, tu vi ở bên trong, dung hợp trong một thân thể...

Vương Lâm bỗng nhiên giơ bước bước tiếp bước thứ chín, thứ mười, đạp lên bậc thang thứ hai trăm mười một!

Trong tích tắc khi bước chân hắn đạp xuống, tu vi bổn nguyên và Cổ Tộc lực trong cơ thể hắn lại không ngừng dung hợp. Dưới uy áp càng ngày càng kịch liệt của ngoại giới mà rốt cục đã dung hợp ra một tia!

Một tia lực lượng dung hợp này xuất hiện là Tiên Cổ giao hòa. Nó là tiên lực nhưng cũng là cổ lực, cũng là lực lượng thuộc về bản thân Vương Lâm!

Trong nháy mắt khi lực lượng này xuất hiện, cả bầu trời lúc này đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng khiến Huyền La khiếp sợ. Khiến thân

ảnh trong sương mù trên đỉnh tháp cũng phải mở to mắt ra nhìn cảnh tượng kỳ dị trên bầu trời!

Trên không trung lúc này, trong thời gian ngắn liền từ màu xanh biếc chuyển thành màu vàng kim. Cả bầu trời màu vàng kim lộ ra ánh sáng vàng vô tận, bao phủ tám phương, lại càng nhanh chóng lan tỏa ra bên ngoài. Trong nháy mắt, bầu trời trong phạm vi mười vạn dặm hoàn toàn trở thành màu vàng!

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy bầu trời màu vàng này, vô cùng kinh tâm động phách!

Màu vàng kim này không phải do thần thông mà thành, không phải là do pháp thuật. Trên mặt đất của Cổ Tộc thậm chí còn chưa bao giờ xuất hiện thứ thần thông pháp thuật như vậy. Nó giống như là cảnh tượng tự nhiên vậy.

Cảnh tượng này xuất hiện khiến cho Huyền La ngẩng phắt đầu, đồng tử trong hai mắt bất ngờ cũng phản chiếu ánh sáng màu vàng trên bầu trời.

Bầu trời màu vàng, mặt đất Cổ Tộc là màu đen. Nhưng màu đen này vào thời khắc này lại càng không ngừng đậm hơn. Cả mặt đất, cả núi non trên mặt đất, toàn bộ đều trở thành màu đen vô tận!

Màu đen đó khiến người ta nhìn lại tâm thần run lên!

- Đây là… Đệ nhất tượng trong Cửu Khúc Tam Tướng, Kim Thiên Hắc Địa!

Huyền La hít sâu một hơi.

Cửu Khúc Tam Tướng là thiên địa dị tượng khi Tiên Tổ và Cổ Tổ sinh ra. Trong đó Cửu Khúc là của Cổ, Tam Tướng là tiên. Từ cổ chí kim, trừ khi Cổ Tổ và Tiên Tổ sinh ra chưa bao giờ nó từng xuất hiện trong đời.

Nhưng hôm nay, trên Cổ Đạo Sơn này, Kim Thiên Hắc Địa tỏa ra vẻ quỷ dị không nói lên lời, khiến cho bốn phía trong nháy mắt này trở lên yên tĩnh.

Dường như Vương Lâm không nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Lúc này trong đầu hắn chỉ có duy nhất một tín niệm, đó là đi tới bậc thang thứ ba trăm, trong quá trình này làm cho mình có thể dung hợp Tiên Cổ nhiều hơn!

Trong tích tắc khi Kim Thiên Hắc Địa xuất hiện, chân phải Vương Lâm giơ lên bước lên bậc thang thứ hai trăm mười một. Uy áp trên Cổ Đạo Sơn ầm vang, khiến thân thể Vương Lâm giống như nặng hơn vô số lần. Nhưng hắn lại không chút do dự mà bước tiếp một lần nữa!

- Bước thứ mười một, mười hai, mười ba, mười bốn... Cho tới bước thứ mười chín!

Mỗi một bước hạ xuống, thân thể Vương Lâm đều run rẩy, cực kỳ suy yếu, thậm chí Nguyên Thần và linh hồn cũng run rẩy dưới uy áp này, mơ hồ không thể thừa nhận.

Trong nháy mắt khi bước lên bậc thang thứ hai trăm mười chín, thân thể Vương Lâm ầm một tiếng liền sụp đổ. Nhưng trong nháy mắt khi sụp. Hắn lại hóa thành vô số sợi tơ đen. Tơ đen kia tản ra, dùng tốc độ cực nhanh dung hợp lại, một lần nữa biến thành thân ảnh Vương Lâm!

Hắn đã không tiếc vận dụng lực lượng sát lục, khiến thân thể mình mạnh mẽ dung hợp. Chỉ cần Nguyên Thần của hắn không tan vỡ, linh hồn chưa chết thì hắn còn có thể tiến hành loại dung hợp này nhiều lần!

Chỉ là dưới uy áp, loại dung hợp này mặc dù có thể dùng ngàn lần vạn lần nhưng càng bước tiếp thì lại càng khó khăn. Bởi Nguyên Thần và linh hồn hắn cũng sẽ tử vong dưới uy áp này!

Nhưng loại uy áp uy hiếp tới tính mạng này lại là lực lượng tốt nhất khiến Tiên Cổ dung hợp. Trong sự dung hợp không ngừng, Vương Lâm phát ra một tiếng rống kinh thiên. Hắn giơ chân dứt khoát bước lên bậc thang thứ hai trăm hai mươi!

Tiếng bùng bùng điên cuồng vang vọng trong thiên địa. Trong chớp mắt khi Vương Lâm hạ xuống một bước này, thân thể hắn sụp đổ mấy chục lần, mấy chục lần hóa thành hắc khí, cuối cùng sau khi ngưng tụ lại thành thân thể một lần nữa, rốt cục cũng đạp được lên bậc thang, đứng vững vàng ở đó!

Khi hắn đứng vững tại đó, Kim Thiên Hắc Địa vốn yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một giọng nói. Giọng nói này lúc đầu còn không rõ ràng nhưng rất nhanh liền vang vọng trên bầu trời màu vàng kim và mặt đất màu đen này, càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Cẩn thận nghe thật kỹ sẽ thấy đó là tiếng gió nhưng quỷ dị là ở nơi này vốn không có gió. Không có gió nhưng lại nghe thấy tiếng gió nức nở vang vọng, giống như là tiếng nhạc vọng từ trời cao!

Chẳng qua trong tích tắc khi Phong Khúc này vang lên, thần sắc Huyền La liền biến đổi!

Bốn người áo xám ngồi ở bốn cây cột bốn phía tháp cao trên đỉnh núi đồng thời mở hai mắt. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc vốn từ vạn cổ bất động lúc này có biến hóa.

Còn thân ảnh trong sương mù trên tầng đỉnh tháp cao khi Thiên Kim Hắc Địa xuất hiện đã mở mắt, lúc này trầm mặc trong chốc lát liền thì thào nói.

- Thương Khung Phong Khúc...Cửu Khúc đệ nhất âm....

Tiên Cổ lực dung hợp xuất hiện trong cơ thể Vương Lâm vừa nhiều lên một tia. Tia lực lượng này không lưu chuyển trong cơ thể mà yên lặng xuống, từ từ theo Tiên Cổ không ngừng dung hợp mà chậm rãi lớn mạnh lên.

Nhưng Vương Lâm có thể cảm nhận được luồng lực lượng này ẩn chứa thứ hắn nhìn không thấu, nhưng rõ ràng vượt qua cả Tiên Cổ!

Đây là lực lượng hắn khát khao dung hợp, đây là thất bại đầy tiếc nuối của hắn năm đó!

Hắn nghe được tiếng gió kia. Tiếng động này vẫn vang vọng trong thiên địa. giống như ca tụng, giống như nói năng. Chẳng qua Vương Lâm không nghe rõ lời nói trong tiếng gió, giống như tiếng thì thào sâu bên trong Thiên Nghịch Châu, hắn không thể nghe ra.

Trong trầm mặc, thân thể Vương Lâm mệt mỏi nhưng vẫn bước ra một bước, cắn răng tiến về phía Cổ Đạo Sơn nhìn như xa xôi kia, từ bậc thang thứ hai trăm hai mươi đi lên, hầu như mỗi lần lại đi ra hai bước. Thân thể Vương Lâm đã không chịu nổi, hóa thành những sợi tơ đen rồi lại ngưng tụ lại. Chẳng qua Nguyên Thần của hắn, linh hồn của hắn cũng đã dần dần không thể kiên trì được nữa, giống như cũng sắp tới cực hạn của tính mạng hắn vậy.

Một bước, một bước, một bước... Trong nháy mắt khi Vương Lâm bước lên bậc thang thứ hai trăm ba mươi, hắn phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi này rơi lên bậc thang nhìn mà giật mình.

Chẳng qua hầu như trong tích tắc khi máu tươi rơi xuống, tiếng gió trên trời cao, vang vọng trong thiên địa lại có thêm một âm thanh thứ hai!

Đó là tiếng sấm. Tiếng sấm ầm ầm vang vọng tám phương. Tiếng sấm giống như gầm nhẹ, ẩn chứa vận ý không thể nói lên lời đang không ngừng vang động, giống như một khúc thiên đạo Lôi Âm!

Lôi Âm vang vọng dung hợp với Phong Khúc. Phong lôi liên tục khiến Kim Thiên Hắc Địa này như có vạn mã bôn đằng.

Lúc Cổ Tổ sinh ra có Cửu Khúc đi kèm. Nếu Cửu Khúc có thể xuất hiện toàn bộ, hợp với nhau thì Cổ Tổ liền sinh ra...theo một lời đồn từ xa xưa, lúc Tiên Cương đại lục đồng thời xuất hiện Cửu Khúc Tam Tướng thì kẻ kế thừa của Cổ Tổ và Tiên Tổ sẽ xuất hiện...

Huyền La nhìn Vương Lâm, nhìn đệ tử của chính mình. Hắn đột nhiên cảm thấy không nhìn thấu....

Ta đã từng chứng kiến trên người hắn ở trong động phủ giới....có Ngân Mục...

Theo lời đồn truyền lưu trên Tiên Cương đại lục... Sẽ là hắn sao...

Ánh mắt Huyền La hoảng hốt. Chuyện tình xuất hiện lúc này khiến hắn rất khó tin nổi!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2016: Cửu Khúc Tam Tướng (2)

Cửu Khúc Tam Tướng, khúc thứ nhất là Thương Khung Phong Khúc!

Khúc thứ hai là Thiên Đạo Lôi Âm!

Khúc thứ ba kia là Phàm Trần Vân Địch!

Trong Phàm Trần Vân Địch này, từ trên không trung màu hoàng kim chậm rãi xuất hiện những đám mây màu trắng từ từ trôi đi, truyền vào trong tâm thần, có thể khiến cho người ta trầm tĩnh lại, như thể muốn thiếp đi.

Ngay khi Vương Lâm bước lên bậc thứ hai trăm bốn mươi, trong thiên địa vang lên tiếng sáo. Tiếng sáo này rất tuyệt diệu, không giống như là sinh linh có thể thổi ra mà là do những đám mây ở trong gió, bị gió thổi xuyên qua, trên những đám mây xuất hiện vô số những lỗ nhỏ phát

Nó dung hợp với Phong Khúc kia, tạo nên một khúc nhạc cực kỳ tuyệt vời giữa thiên địa. Còn có tiếng sấm kia giống như là tiếng trống, dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ.

Thanh âm này khiến cho người ta si mê. Huyền La đắm chìm trong khúc nhạc của gió này, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Trên bốn cây cột lớn xung quanh ngọn tháp kia, bốn người mặc áo xám cũng yên lặng lắng nghe khúc nhạc, thần sắc lộ ra vẻ phiền muộn và hồi ức. Còn thân ảnh trong đám sương mù trên đỉnh tháp khi nghe thấy khúc nhạc này liền truyền ra một tiếng thở dài.

Vương Lâm đứng trên bậc thứ hai trăm bốn mươi vẫn không nhúc nhích, hắn đang nghe khúc nhạc do gió, mây và sấm tạo nên này. Khúc nhạc này truyền vào trong lòng hắn khiến cho Nguyên Thần, linh hồn hắn như được sưởi ấm, dần dần được chữa trị. Tất cả thương thế ở trong ngoài thân thể khi hắn bước lên trong khúc nhạc này cũng khôi phục lại như thường giống như kỳ tích.

Sức mạnh Tiên Cổ sau khi được dung hợp trong cơ thể hắn lại nhiều thêm một chút, nhưng vẫn chưa vận chuyển chút nào, vẫn yên lặng ở đó.

Hồi lâu sau, trong mắt Vương Lâm lóe lên hào quang. Dưới khúc nhạc này, hắn chậm rãi giơ chân lên, hướng về phía trước bước xuống một bước. Thần sắc Vương Lâm không hề dữ tợn nữa, mà hoàn toàn bình tĩnh.

Hai mắt hắn không hề có tơ máu, mà trong sự tỉnh táo, bước tới từng bước một.

Kim Thiên là ánh sáng, Hắc Địa là đường. Lôi Âm là trống, Phong Khúc là giai điệu, còn có Vân Địch phụ họa vờn quanh Vương Lâm, khiến cho bước chân của hắn vững vàng ung dung trên những bậc thang này đi tới bậc thứ hai trăm năm mươi.

Ngay khi chân hắn hạ xuống, giữa Kim Thiên Hắc Địa kia, trong khúc nhạc phong lôi vân, lập tức có thêm một âm thanh. Âm thanh này chính là tiếng mưa rơi rào rào. Dường như nước mưa từ chín tầng mây rơi lên mặt đất.

Tiếng mưa rơi rào rào vang vọng trong thiên địa, hòa quyện với Vân Địch, khiến cho khúc nhạc này lại càng thêm tuyệt vời, mơ hồ giống như là vạn vật đang hồi sinh, bộc phát ra sức sống mãnh liệt.

Huyền La ở phía sau mở hai mắt. Hắn nhìn Vương Lâm, hít một hơi thật sâu. Với tu vi của hắn, với thân phận của hắn không nên có sự biến hóa thần sắc quá khiếp sợ như vậy, nhưng hiện giờ cũng vì Vương Lâm đã dẫn động ra bốn trong Cửu Khúc, nên tâm thần đã lập tức nổi lên sóng lớn.

- Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, ngươi không thừa nhận sự tồn tại của hắn, nhưng hiện giờ, không biết ngươi nghĩ như thế nào. Cũng có lẽ, đệ tử

của ta, Vương Lâm có được Hồn Huyết, hắn không thừa nhận sự tồn tại của ngươi!

Ánh mắt Huyền La lướt qua những bậc thang mà Vương Lâm đang đi, nhìn lên ngọn tháp trên đỉnh Cổ Đạo Sơn, yên lặng thầm nghĩ.

Trên đỉnh tháp vẫn trầm mặc như cũ, thân ảnh bên trong sương mù kia sau một tiếng thở dài lúc trước liền nhắm hai mắt lại, giống như đang chìm đắm trong khúc nhạc, khuôn mặt ẩn dưới làn sương mù dường như có vẻ buồn bã và hồi ức.

Vương Lâm dừng lại ở trên bậc thứ hai trăm năm mươi, sau khi nghe thấy tiếng mưa rơi kia, đắm chìm trong giây lát, rồi lại bước tới.

Trên bậc thang thứ hai trăm sáu mươi. Vương Lâm nghe thấy thanh âm của không trung. Thanh âm này rất huyền diệu, không trung vốn không có tiếng động, nhưng lúc này lại mơ hồ có một giọng ngân nga nhẹ nhàng, giống như là một giọng ngâm từ trên không trung truyền tới, cùng với khúc nhạc Thương Khung Phong Khúc, Thiên Đạo Lôi Âm, Phàm Trần Vân Địch, Vạn Vật Nhuận Vũ kia hòa trộn vào nhau.

Ngay khi khúc này xuất hiện, một chút sức mạnh Tiên Cổ được dung hợp dưới uy áp của Đại Cổ Sơn trong cơ thể Vương Lâm bỗng nhiên đang yên lặng chậm rãi có dấu hiệu vận chuyển.

Nhưng tốc độ vận chuyển không nhanh, không biết phải cần thời gian bao nhiêu lâu mới có thể tạo thành một vòng tuần hoàn trong cơ thể Vương Lâm. Vương Lâm không lo lắng, hiện giờ dưới năm trong số Cửu Khúc, cả trong ngoài thân thể hắn đều rất ấm áp. Dường như tồn tại một sức mạnh vô tận.

Vì sự tồn tại của sức mạnh này, một giọt Hồn Huyết của Cổ Tổ trong cơ thể Vương Lâm dần dần có dấu hiệu hòa tan. Hồn Huyết này lúc trước là Huyền La muốn khẩn cầu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ra tay, khiến cho huyết mạch thức tỉnh, nhưng đã bị cự tuyệt.

Vương Lâm yên lặng bước về phía trước, lần lượt đi lên những bậc thang. Khi bước chân của hắn giẫm lên bậc thứ hai trăm bảy mươi, tất cả bản nguyên trong cơ thể Vương Lâm bỗng nhiên hòa tan!

Trong khoảnh khắc này, trong cơ thể Vương Lâm đã không còn bản nguyên nữa, nhưng hai mắt hắn lại lóe lên hào quang màu bạc. Dưới hào quang này, hai tròng mắt của hắn đã biến thành màu bạc, thoạt nhìn, không có chút tình cảm nào, lạnh lùng như băng, thậm chí ngay cả đồng tử màu đen cũng biến thành màu bạc! Ngay khi hai mắt màu bạc này hiện ra, từ trên người Vương Lâm tản mát ra một khí tức không nói nên lời. Khí tức này chính là khí tức khiến cho tất cả sinh linh phải câu diệt mà Huyền La cảm nhận được trong động phủ giới năm đó!

Sau khi khí tức này xuất hiện, ánh mắt Huyền La lộ ra vẻ phức tạp.

Trong Cửu Khúc Tam Tướng, Ngân Mục là thứ cố định, Cửu Khúc của Cổ Tổ có thể thay đổi, tướng thứ hai trong Cửu Khúc Tam Tướng chính là đôi mắt này

Trên bốn cây cột quanh tháp, bốn người mặc áo xám lần lượt thu lại ánh mắt nhìn lên bầu trời, lại ngưng tụ lên người Vương Lâm. Bọn họ nhìn ánh bạc trong mắt Vương Lâm, hai mắt lộ ra vẻ mê man, trong sự mê man này lộ ra một vẻ trống rỗng, giống như bị hút lấy tâm thần!

Như thể hai mắt màu bạc kia có một sức hút kỳ dị đối với họ!

Còn thân ảnh trong đám sương mù trên đỉnh tháp sau một hồi trầm mặc, truyền ra một lời nói vang vọng trong thiên địa.

- Cửu Khúc Tam Tướng. Trên người ngươi đã xuất hiện ngũ khúc nhị tướng. Đi lên tiếp đi, nếu ngươi có thể đi lên tới bậc ba trăm, ta sẽ giúp ngươi thức tỉnh Hồn Huyết, cũng sẽ triệu kiến ngươi.

Thanh âm này vẫn lạnh lùng như trước.

Vương Lâm đứng trên bậc thang thứ hai trăm bảy mươi, đối với thanh âm lạnh lùng kia không có bất cứ một sự đáp lại nào, mà giơ chân lên lại tiếp tục bước tới. Khi hắn đi lên tới bậc hai trăm tám mươi, sức mạnh Cổ Tộc trong cơ thể Vương Lâm lập tức hòa tan.

Theo nó hòa tan, ngoài ngũ khúc trong không trung kia lập tức lại xuất hiện thêm một khúc. Khúc này chính là khúc nhạc của đại địa, mặt đất màu đen truyền ra táng âm thê lương.

Táng âm kia không biết vang lên như thế nào. Nhưng rõ ràng là từ trên mặt đất truyền ra. Khúc nhạc đau thương này giống như đại biểu cho sự chôn cất người đã tử vong, hòa vào âm thanh của không trung kia như biểu hiện cho sự sống và cái chết, dung hợp với thanh âm của Phong Vân Lôi Vũ tạo thành một khúc hợp xướng tuyệt vời!

- Cửu Khúc Tam Tướng ta cũng đã từng nghe nói qua. Xem ra hiện giờ đã xuất hiện lục khúc nhị tướng

Trong lúc trầm mặc, Vương Lâm cảm nhận được tu vi bản nguyên cùng với sức mạnh Cổ Tộc lần lượt hòa tan, biến mất ở bên trong cơ thể. Nhưng cũng không phải chúng mất đi, mà dung nhập sâu vào trong cơ thể hắn.

Hiện giờ hắn có thể cảm nhận được, sau khi Tiên Cổ dung hợp đã xuất hiện một sức mạnh mới. Sức mạnh này còn đang vận chuyển, nhưng vẫn chậm rãi như trước, có lẽ phải tới mấy chục năm nữa mới có thể vận chuyển được một vòng tuần hoàn.

Hắn yên lặng giơ chân lên, nhờ vào uy áp tới từ Cổ Đạo Sơn bước lên bậc thang thứ hai trăm tám mươi mốt, từng bước đi lên. Ngay khi hắn đứng trên bậc thứ hai trăm chín mươi, hắn cảm nhận được rõ ràng tốc độ vận chuyển trong cơ thể đã nhanh hơn một chút.

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được dấu hiệu tồn tại của bản nguyên và sức mạnh Cổ Tộc đã tiêu tan bên trong cơ thể. Hai sức mạnh này tồn tại ở bên trong Nguyên Thần và lục phủ ngũ tạng của hắn.

Tồn tại bên trong Nguyên Thần là bản nguyên, tồn tại trong lục phủ ngũ tạng là sức mạnh Cổ Tộc. Chúng như thể đã dung hợp với nhau, lại không giống như dung hợp, nhưng so với trạng thái của Vương Lâm lúc trước đã khác rất nhiều.

Ngay khi Vương Lâm bước lên bậc thứ hai trăm chín mươi, trong lục khúc giữa thiên địa bỗng nhiên lại có thêm một khúc. Khúc này người ngoài không nghe thấy được, chỉ có Vương Lâm mới có thể nghe thấy, đó chính là thanh âm do thân thể của bản thân phát ra.

Thanh âm này chính là Nhược Thể Âm là thanh âm vang lên mỗi khi hắn ngẩng đầu, vung tay, mỗi khi hắn giơ chân, thậm chí mỗi khi hắn hô hấp, mỗi khi lông tóc trên làn da hắn co duỗi!

Thanh âm này rất nhỏ, nhưng lúc này lại dung hợp với những thanh âm giữa thiên địa. Ngưng tụ ở bên ngoài thân thể Vương Lâm, hóa thành một thanh âm nhè nhẹ truyền ra.

- Đây là khúc thứ bảy sao

Sau khi Vương Lâm nghe một lát, liền ngẩng mạnh đầu, hai mắt lộ ra hào quang sáng ngời, nhìn chằm chằm đỉnh tháp trên Cổ Đạo Sơn.

- Ngươi từng nói Vương mỗ không thể đi lên được ba trăm bậc thang sao?

Vương Lâm giơ chân lên, bước tới từng bước, vượt qua mười bậc thang cuối cùng, bước lên bậc thứ ba trăm.

Ngay khi hắn đứng lên chỗ này, chỉ thấy trên bốn cây cột ở bên ngoài ngọn tháp trên đỉnh núi có hai người mặc áo xám hai mắt đang mê man và trống rỗng bỗng bị hàn quang thay thế, như khôi phục lại thần trí. Đồng thời với hàn quang lóe lên, thân thể bọn họ nhoáng lên một cái, nhất tề lao ra, ở giữa không trung hai thân ảnh chồng lên nhau, bất ngờ hóa thành một người, sau đó như một đạo thiểm điện lao thẳng tới Vương Lâm.

Ngay khi họ tới gần, liền đánh ra một quyền!

Một quyền này ẩn chứa một đám sương mù màu xám. Đám sương kia lộ ra một hình bóng cái đầu rất lớn, mang theo một vẻ điên cuồng, phát ra một tiếng gào thét vô thanh, lao thẳng tới Vương Lâm!

Tiếng ầm ầm trong khoảnh khắc này từ trong cơ thể Vương Lâm truyền ra. Thanh âm này giống như là tiếng tim đập, là khúc thứ tám do lục phủ

ngũ tạng của Vương Lâm tạo thành vào lúc này!

- Ngũ Tạng Khúc!

Phổi co bóp, tim đập, lá lách rung động, gan run rẩy, thận vận chuyển, sau khi dung hợp lại với nhau, tạo nên Ngũ Tạng Khúc này!

Khúc này sau khi hòa vào thanh âm trong cơ thể hắn, dung hợp với Phong Vân Lôi Vũ, nối liền với Khúc Thiên Địa Sinh Tử, liền bộc phát ra khúc thứ tám!

Trong khi khúc thứ tám vang vọng, sức mạnh Cổ Tộc trong lục phủ ngũ tạng bên trong cơ thể Vương Lâm ầm ầm khuếch tán ra, trong nháy mắt dung nhập vào trong máu thịt của Vương Lâm. Cùng lúc đó bản nguyên lực trong Nguyên Thần của hắn cũng theo đó chuyển động, tràn ngập tất cả kinh mạch bên trong cơ thể Vương Lâm.

Sau khi hai luồng sức mạnh này tản ra, rồi lại ngưng lại ở bên trong cơ thể, lần đầu tiên lấy thân thể Vương Lâm làm trung tâm hoàn toàn dung hợp lại với nhau, hóa thành một sức mạnh Tiên Cổ dung hợp, trước kia phải cần mấy chục năm mới có thể hoàn thành một vòng tuần hoàn, nhưng hiện giờ đã tăng lên tới một tốc độ không thể tưởng tượng được, trong nháy mắt đã vận chuyển được một vòng.

Sức mạnh không thuộc về tiên, cũng không thuộc về cổ này sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn, hóa thành một tiếng gầm nhẹ của Vương Lâm!

- Cút ngay!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2017: Yêu cầu tới từ hoàng cung

Tiếng động không lớn, không kinh thiên động địa nhưng không ngờ trong nháy mắt lại truyền ra từ trên người Vương Lâm. Một luồng uy áp chẳng hề kém so với Cổ Đạo Sơn phát tán ra!

Luồng uy áp này đủ để khiến thần sắc tất cả mọi người cảm thụ được phải đại biến, động dung khiếp sợ!

Phải biết rằng uy áp của Cổ Đạo Sơn đến từ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, cường giả đệ nhất Tiên Cương! Nhưng hôm nay uy áp lan ra từ trong thân thể Vương Lâm lại có thể so sánh với Cổ Đạo Sơn!

Loại chuyện này có hàm nghĩa khiến người ta phải hoảng sợ!

Theo hai tiếng này ầm vang, cả Cổ Đạo Sơn kịch liệt chấn động, bụi đất bay lên giống như cả ngọn núi sắp sửa sụp đổ. Đầu lâu màu xám do một quyền của hai người áo xám chồng chất lên nhau hóa thành ở phía trước Vương Lâm ba trượng phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Đầu lâu đó như bị cuồng phong quét ngang, dùng tốc độ mắt thường có thể trông thấy mà tiêu tán, hóa thành hư vô. Đồng thời một quyền do thân ảnh hai người áo xám kia hợp thành cũng vỡ vụn cả cốt nhục, ầm ầm sụp đổ!

Trong khi sụp đổ, thân ảnh bọn họ giống như bị một lực lượng trùng kích, lập tức bị cuốn đi, ở trong không trung lại hóa thành hai người một lần nữa, sau đó đồng loạt phun máu tươi, khuôn mặt như nước giếng cổ không dao động lúc này lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Hai người bọn họ sau khi phun máu tươi, thân thể vẫn không thể không lui lại phía sau. Bị lực lượng một tiếng rống của Vương Lâm đẩy xa ra ngàn trượng.

Cổ Đạo Sơn trong tiếng ầm vang, từ trong tháp cao trên đỉnh núi, một bàn tay đen kịt ngập trời biến ảo ra, đón gió lớn lên, trong nháy mắt liền hóa thành khoảng trăm trượng, giống như một ngọn Ngũ Chỉ Sơn ầm ầm đè xuống phía Vương Lâm.

Ngũ Chỉ Sơn nọ va chạm với tiếng gầm ẩn chứa uy áp do lực lượng không phải tiên, không phải cổ vận chuyển tuần hoàn trong người Vương Lâm hình thành.

Tiếng ầm ầm vang vọng không gian. Ngọn Ngũ Chỉ Sơn màu đen kia chấn động kịch liệt, bị cuốn đi, biến mất trên bầu trời. Vương Lâm bị lực

lượng chấn động thân thể, lực lượng dung hợp kỳ dị trong cơ thể cũng bị chia lìa. Bản nguyên và lực lượng Cổ Tộc trở lại vị trí ban đầu. Luồng lực lượng Tiên Cổ dung hợp đã bắt đầu vận chuyển tuần hoàn vòng thứ hai trong cơ thể Vương Lâm, chẳng qua tốc độ đã chậm lại, giống như cần phải mất mười năm mới vận chuyển xong vòng tuần hoàn này.

Huyền La ở phía sau thấy cảnh tượng này phải hít sâu một hơi.

Ở trong tháp cao kia, sau khi trầm mặc nửa ngày, giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

- Đi lên đi, bổn tôn sẽ thức tỉnh Hồn Huyết cho ngươi...

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, đứng ở bậc thang thứ ba trăm, không nói gì mà mở miệng, cất bước đi về phía trước một bước, bước chân hạ xuống trên bậc thang thứ ba trăm linh một. Trong tích tắc này, giọt Hồn Huyết trong cơ thể hắn chợt bị hòa tan, biến mất trong cơ thể hắn, hoàn toàn dung hợp với thân thể.

Hắn đã không cần Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ra tay cũng có thể khiến Hồn Huyết dung hợp hoàn mỹ trong thân thể, huyết mạch truyền thừa cũng dần dần thể hiện ra.

Đứng nơi đó, Vương Lâm trầm mặc. Hướng về phía đỉnh Cổ Đạo Sơn ôm quyền vái một cái.

- Đa tạ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn đã giúp cho.

Vương Lâm cũng không phải là người lỗ mãng. Hắn lúc này có chênh lệch rất lớn so với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, dù Cổ Đạo đã từng nói sau ba trăm bậc thang sẽ cho hắn rời đi nhưng Vương Lâm vẫn chôn chặt bất mãn của hắn đối với Cổ Đạo trong lòng, vái đối phương một cái.

Huống hồ còn có thể khiến Tiên Cổ dung hợp trong thân thể, một vái này chính là dành cho uy áp mà Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ban tặng. Có lẽ đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên, có lẽ đây lại là ý định của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn.

Nhưng dù là thế nào thì Vương Lâm cũng hiểu rõ, Cổ Đạo Đại Thiên Tôn thân là cường giả đệ nhất Tiên Cương đại lục. Vương Lâm lại vái hắn lần thứ hai.

- Ngươi yên tâm. Bổn tôn đã từng nói. Ngươi nếu vượt qua được ba trăm bậc thì sẽ cho ngươi rời đi... Hôm nay ngươi đã vượt qua, xuống núi đi thôi!

Một hồi lâu, từ trên tháp cao kia truyền ra giọng nói lạnh lùng của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn.

Lời nói này cách lời nói trước một khoảng thời gian, giống như Cổ Đạo Đại Thiên Tôn này còn trầm tư vậy.

Vương Lâm không nói gì mà xoay người đi về phía chân núi, đi tới trước người Huyền La. Hắn thấy bên ngoài thân thể Huyền La mơ hồ đã thu hồi dao động. Hiển nhiên là nếu vừa rồi Cổ Đạo nuốt lời thì Huyền La sẽ ra tay.

- Sư tôn...

Vương Lâm nói khẽ. Hành động của Huyền La khiến trong lòng Vương Lâm đối với Cổ Tộc đã có một khe ngăn cách nhưng vẫn cảm thấy ấm áp.

- Đi thôi.

Huyền La nhìn Vương Lâm thật sâu một cái, ẩn giấu chấn động về Cửu Khúc Tam Tướng, vung tay áo lên cuốn lấy Vương Lâm, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng lên bầu trời.

Cho tới khi hai người hắn biến mất, hai người áo xám bị thương trên Cổ Đạo Sơn mới trở lại trên cây cột, phức tạp nhìn về phía xa xa, lại một lần nữa nhắm mắt ngồi xuống.

Hồi lâu từ trong tháp cao truyền ra tiếng thở dài.

Thân ảnh trong sương mù trên tầng đỉnh tháp đứng lên, bên ngoài thân thể vẫn có sương mù bao phủ, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời, ánh mắt giống như nhìn về hướng Huyền La và Vương Lâm ở phía xa xa.

Huyền La mang theo Vương Lâm sau mấy ngày liền về tới Đạo Cổ hoàng thành, tiến vào ngọn núi phía sau Đạo Cổ Điện, vào nhà gỗ của Vương Lâm, ở lại đó một thời gian.

Đối với cảnh tượng chỗ Cổ Đạo, Huyền La cũng không hỏi tới. Vương Lâm không giải thích, coi như việc đó chưa từng phát sinh. Huyền La cũng dấu trong lòng, theo thời gian một tháng dần dần giống như tan thành mây khói.

Trong một tháng này, Vương Lâm bế quan đả tọa trong nhà gỗ. Chuyến đi này của hắn lên Cổ Đạo Sơn đã đi qua rất nhiều địa phương, hấp thu rất nhiều bản nguyên, khiến bản nguyên lực của Hằng Nhạc Sơn cũng tăng trưởng không ít, tu vi có tiến bộ.

Bản nguyên lực và Cổ Tộc lực trong cơ thể hắn trong một tháng này giống như trở lại vị trí cũ, bản nguyên ngưng tụ ra chân thân như trước, Cổ Tộc lực cũng hóa thành hai mươi bảy tinh điểm ở mi tâm và hai mắt.

Nhìn vẫn tầm thường như vậy nhưng chỉ có mình Vương Lâm biết lúc này hắn chỉ cần động tâm niệm một cái liền khiến Tiên Cổ trong nháy mắt dung hợp. Hóa thành lực lượng bộc phát ngắn ngủi.

Uy áp trong lực lượng nọ có thể so với Cổ Đạo Sơn!

Theo sự tăng trưởng của tu vi bản nguyên và Cổ Tộc lực, sự dung hợp ngắn ngủi đó sẽ kéo dài ngày càng lâu, lực lượng bộc phát ra ngày càng mạnh! Cho tới một ngày khi hoàn toàn dung hợp thì không phải chỉ có thể dung hợp ngắn ngủi như hiện tại mà hắn có thể được lực lượng như Cổ Đạo Đại Thiên Tôn.

Lúc này trong thân thể hắn có một luồng lực lượng Tiên Cổ sau khi dung hợp vẫn đang chậm rãi chuyển động, còn rất lâu mới hoàn thành vòng tuần hoàn thứ hai.

Một ngày nọ, Vương Lâm dừng đả tọa, mở hai mắt, trong mắt lóe sáng, tay phải giơ lên. Phía trước hắn liền xuất hiện một cái ống tròn. Hắn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mở ra. Trong ống chỉ có một chút chất lỏng tỏa ra mộc bản nguyên lực tinh thuần.

Lấy một giọt ra, Vương Lâm dung nhập vào bên trong thân thể. Một giọt chất lỏng lập tức tiêu tán. Cùng lúc đó, mộc bản nguyên trong thân thể Vương Lâm điên cuồng tăng trưởng với tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy.

Ba ngày sau Vương Lâm lại dung nhập một giọt nữa, khiến mộc bản nguyên trong cơ thể đã rất nhanh tiến tới trình độ chân thân.

Lại qua thêm nửa tháng, tất cả chất lỏng trong ống này đều đã bị Vương Lâm hấp thu. Sau đó Vương Lâm ngồi xuống đả tọa, lập tức thân thể xuất hiện hình ảnh chồng lên. Chỉ thấy ngũ hành chân thân chợt nhoáng lên. đứng trước người Vương Lâm.

Sắc mặt ngũ hành chân thân như thường, đứng trước mặt Vương Lâm, thân thể tỏa ra ánh sáng không màu, trong đó ánh sáng đại biểu cho mộc bản nguyên và kim bản nguyên hơi lờ mờ, không sáng bằng ba màu sắc khác nhưng dần dần màu đại biểu cho một bản nguyên càng ngày càng sáng như ngọc. Cho tới mấy ngày sau, ánh sáng đại biểu cho mộc bản nguyên bất ngờ đạt tới trình độ như ba đạo bản nguyên thủy, hỏa, thổ!

Ngũ hành chân thân nhoáng lên, từ trong đó phân ra làm bốn đạo thân ảnh và một quầng sáng. Bốn thân ảnh vừa xuất hiện, ngoài tam đại bản nguyên là thủy, hỏa, thổ tam đại bản nguyên, bất ngờ lại có thêm một người. Đó chính là mộc bản nguyên chân thân của Vương Lâm!

Ở giữa bốn bản nguyên chân thân này chính là một quầng sáng màu vàng. Đó là kim bản nguyên. Nó còn chưa ngưng tụ ra chân thân.

Vương Lâm mở hai mắt nhìn về phía quầng sáng màu vàng, thần sắc lộ vẻ chần chừ. Một lát sau ánh mắt hắn lộ vẻ quyết đoán, tay phải giơ lên. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một mảnh nhỏ màu vàng.

Mãnh nhỏ này chính là mảnh vỡ của Thiên Không Thành, là vật Vương Lâm đoạt được trên phố dài tại Tổ Thành Tiên Tộc. Trước kia hắn cũng chưa luyện hóa, dung hợp hoàn toàn, lúc này lấy ra, phối hợp với rất nhiều kim bản nguyên lực mà hắn được Huyền La chỉ dẫn trong mấy tháng qua, muốn chúng dung hợp làm một, khiến ngũ hành chân thân tiến tới trình độ đại viên mãn cuối cùng!

Một khi kim bản nguyên ngưng tụ ra chân thân thì uy lực của ngũ hành chân thân sẽ tăng vọt, đồng tời cũng có thể nghiệm chứng phân tích và suy đoán của Vương Lâm khi còn ở trên biển mênh mông khi đi tới Cổ Tộc.

Ngũ hành chân thân của ta đại thành, nếu tu vi của ta có thể gia tăng thì chứng tỏ suy đoán của ta là đúng!

Vương Lâm không hề do dự nữa, há mồm phun ra một luồng khí màu vàng, bao phủ lấy mảnh vỡ của Thiên Không Thành, sau đó dung hợp với quầng sáng màu vàng của kim bản nguyên.

Thời gian trôi quan, đảo mắt đã lại qua một tháng...

Từ khi Vương Lâm và Huyền La trở về Đạo Cổ hoàng thành, lúc này đã qua hai tháng rưỡi. Trong những ngày này, Vương Lâm vẫn luôn ngồi trong nhà gỗ, không bước ra ngoài nửa bước. Huyền La đã từng tới hai

lần, ở bên ngoài nhà gỗ trầm tư một chút, biết Vương Lâm đang ngưng tụ bản nguyên, không có gì nguy hiểm liền xoay người rời đi.

Vào sáng sớm một ngày nọ, vào lúc ánh mắt trời đầu tiên trên không phủ xuống mặt đất, vuốt ve sơn cốc như đào viên này, một ngọc giản từ Đạo Cổ Điện nhanh chóng bay về phía này, vờn quanh nhà gỗ vài vòng, cuối cùng rơi trên thảm cỏ phía trước nhà gỗ, nằm đó bất động.

Nhưng một lát sau, ngọc giản run lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay vào trong nhà gỗ, bị Vương Lâm thần sắc bình tĩnh đang ngồi khoanh chân dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Thần thức hắn đảo qua ngọc giản một cái. Đây là một ngọc giản truyền âm, lời nói bên trong không nhiều, chỉ đưa ra một yêu cầu.

Mười ngày sau Đạo Cổ hoàng tôn tổ chức đại lễ phong hậu...

Thần sắc Vương Lâm như thường, thu hồi thần thức từ trong ngọc giản nọ. Ngọc giản này là từ hoàng cung của Đạo Cổ đưa tới, yêu cầu Vương Lâm tham gia đại lễ này.

Ngọc giản này có thể được đưa tới đây, hiển nhiên sư tôn đã đồng ý. Như vậy thì xem ra đại lễ này đối với Đạo Cổ nhất mạch rất quan trọng rồi.

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm.

Đạo Cổ hoàng tôn này tuyển phi mấy trăm năm, hôm nay rốt cục lựa chọn được một vị sắc phong làm hoàng hậu... Ta nên đi hay không đây...

Vương Lâm lúc này dung hợp kim bản nguyên tới mức mấu chốt. Hắn cũng không muốn tham gia cái lễ phong hậu gì đó này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2018: Một chỉ của Cổ Tổ

Buông ngọc giản trong tay ra, Vương Lâm không để ý tới việc này nữa. Lúc này việc tu luyện hiện giờ của hắn đối với hắn mà nói, so với đại lễ phong hậu gì đó của Đạo Cổ hoàng tôn kia vẫn quan trọng hơn.

Chân thân của kim bản nguyên hắn là mấy ngày nữa mới có thể ngưng tụ ra, đến lúc đó thì toàn bộ ngũ hành sẽ trở thành chân thân, sau khi dung hợp lại với nhau sẽ có thể chứng minh xem suy đoán lúc trước của ta có thành công hay không.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ chần chừ, hắn mơ hồ có chút lo lắng, nếu sau khi ngũ hành chân thân này hoàn chỉnh mà tu vi của hắn vẫn là Không Kiếp hậu kỳ như trước, thì suy đoán của hắn sẽ thất bại.

Một khi thất bại, thì Vương Lâm không thể không tạm thời bỏ qua phương thức ngưng tụ chân thân cho những bản nguyên còn lại, mà phải cảm ngộ được hư bản nguyên thứ tư sau sinh tử, nhân quả, chân giả.

Chỉ là hư bản nguyên này vốn là một thứ mơ hồ, hoàn toàn nhờ vào cơ duyên mới có thể minh ngộ, có lẽ mấy năm đã có thể đạt được, nhưng cũng có lẽ cả ngàn năm sau cũng vẫn không thể có một manh mối nào.

Chuyện như vậy khiến cho Vương Lâm chần chừ nhìn đám hào quang bị vây trong lớp sương mù lơ lửng ở phía trước người, dần dần lộ ra một vẻ mong đợi.

Hồi lâu sau, Vương Lâm than nhẹ một tiếng, thu ánh mắt đang nhìn đám hào quang kia lại. Việc này hắn đã làm tới cực hạn, tu vi có thể đề cao hay không vài ngày sau sẽ có đáp án.

Hai mắt hắn chớp chớp một chút, Vương Lâm trầm ngâm ít lâu, rồi vung tay áo lên, lập tức trên mặt đất trong căn nhà gỗ này lóe lên hào quang, xuất hiện một trận pháp. Trận pháp này chậm rãi chuyển động, nhưng không truyền ra tiếng động nào, từ ngoài nhìn vào không thấy một chút ánh sáng nào khuếch tán ra.

Đứng dậy bước vào trong trận pháp này, thân ảnh Vương Lâm biến mất trong đó.

Trong lòng đất ở phía dưới trận pháp, ở sâu bên dưới căn nhà gỗ hàng vạn trượng có một động phủ rất lớn được mở ra ở giữa bùn đất. Động phủ này xuất hiện chưa lâu, là do Vương Lâm vào ngày thứ năm bế quan bên trong căn nhà gỗ này ngưng cổ ra.

Động phủ này rộng chừng mấy trăm trượng, bên trong có hai đạo hào quang hắc bạch bao phủ, ở trung tâm của hào quang không ngờ còn có một mặt trời trắng đen lơ lửng!

Mặc dù nó mới chỉ có hình dáng, nhưng đây là Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm!

Dưới Đại Thiên Tôn chi dương này bất ngờ còn có một cái đầu to mười trượng, không có mắt, không có tai, trên thiên linh có một cái khe rất sâu. Cái đầu này chính là đầu của Tiên Tổ!

Ở xung quanh động phủ Vương Lâm bố trí rất nhiều trận pháp cấm chế. Với tu vi của hắn hiện giờ, những cấm chế nay có uy lực cực kỳ hùng mạnh, đừng nói là Thiên Tôn, cho dù là Dược Thiên Tôn cũng không có hi vọng xông vào.

Thậm chí là Đại Thiên Tôn, nếu không xem xét cẩn thận, cũng rất khó phát hiện ra, vì lực lượng tạo thành cấm chế ở nơi này chính là sức mạnh dung hợp không phải tiên cũng không phải cổ trong cơ thể Vương Lâm! Sức mạnh này bị hắn rút ra một tia, dung hợp với cấm chế ở nơi này nên mới có thể có được uy lực cường đại như vậy.

Thân ảnh Vương Lâm xuất hiện ở bên cạnh đầu của Tiên Tổ, nhìn cái đầu này. Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, nơi này là do hắn đích thân mở ra, chính là để nuôi dưỡng Đại Thiên Tôn chi dương của bản thân. Dựa theo phân tích của hắn, nếu Đại Thiên Tôn chi dương này của mình có thể hoàn toàn dung hòa được cái đầu của Tiên Tổ kia, thì mặt trời này sẽ thực chất hóa một cách hoàn chỉnh.

Ngồi xuống trước cái đầu của Tiên Tổ, Vương Lâm há miệng phun ra một đám thanh khí. Đám thanh khí này bay thẳng tới cái đầu kia, chui vào trong thất khiếu khiến cho cái đầu Tiên Tổ bỗng nhiên chấn động, tản mát ra rất nhiều kim quang. Nhưng kim quang này trong lúc lan ra lập tức bị Đại Thiên Tôn chi dương ở phía trên hấp thụ, hóa thành ánh sáng trắng đen, nuôi dưỡng mặt trời này.

Thời gian gần ba tháng này, Đại Thiên Tôn chi dương kia vẫn liên tục hấp thụ, nhưng cái đầu của Tiên Tổ sao có thể được luyện hóa dễ dàng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể hoàn toàn dung hợp.

Nửa ngày sau, Vương Lâm đang khoanh chân mở hai mắt, giơ tay phải lên túm một vào hư không, lập tức có một màu vàng tối khuếch tán ra ở trong lòng bàn tay hắn. Trong ánh sáng này chỉ thấy một linh hồn suy yếu, nhắm hai mắt, bị Vương Lâm nắm chặt trong tay. Thần sắc hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng đồng tử trong hai mắt cũng co rụt lại, hết sức ngưng trọng.

Linh hồn suy yếu kia chính là Tiên Hoàng Liên Đạo Chân!

Linh hồn của Tiên Hoàng này lúc trước bị Vương Lâm bắt được, hiện giờ vô cùng thê thảm, ở trong tay Vương Lâm thỉnh thoảng lại run lên, muốn mở hai mắt, nhưng như thể là không có khí lực. Nhưng ở trên người hắn lại có một luồng tiên khí kinh người vờn quanh, nhất là dưới luồng tiên khí này còn có một uy áp từ trên linh hồn này tản ra, có thể khiến cho bất cứ cao thủ nào sau khi cảm nhận được, liếc mắt một cái là có thể nhận ra đây là uy áp của Đại Thiên Tôn!

Uy áp này mặc dù thuộc về Đại Thiên Tôn, nhưng tiên khí từ trên linh hồn này tản ra lại không tinh thuần, mà cực kỳ hỗn tạp, mơ hồ lộ ra một cảm giác lụi bại. Dường như linh hồn này hiện giờ trong khi đang nhắm mắt, phải chịu đựng một sự thống khổ rất lớn.

Sức mạnh của Trớ Thuật mạnh thật

Vương Lâm thì thào tự nói. Trên thân thể linh hồn Tiên Hoàng có phong ấn do Vương Lâm liên tục hạ xuống, phối hợp tu vi của hắn với sức mạnh linh hồn của bản thân Tiên Hoàng, nhưng vẫn không thể trừ bỏ được Trớ Thuật này, chỉ có thể duy trì sự thăng bằng khiến cho linh hồn này không bị tiêu tan.

Vốn muốn định mượn uy áp của linh hồn này cưỡng ép hòa tan sức mạnh Tiên Cổ ở trong cơ thể ta, nhưng hiện giờ xem ra cũng không cần nữa. Nhưng linh hồn này dù sao cũng là của Tiên Hoàng, đối với ta còn có tác dụng rất lớn.

Mắt Vương Lâm lộ ra vẻ trầm ngâm, nhìn thoáng qua Đại Thiên Tôn chi dương ở phía trước.

Đáng tiếc là sức mạnh của Trớ Thuật quá mạnh mẽ. Nếu có thể trừ được, có lẽ sẽ có thể đem linh hồn của người này dung nhập vào trong Đại Thiên Tôn chi dương của ta lấy hồn của hắn làm vật dẫn, có thể sẽ cưỡng ép nuốt được cái đầu của Tiên Tổ kia.

Vương Lâm giơ tay trái sờ cằm, sau khi trầm ngâm một lát, mắt hắn chợt lóe lên, tay trái bấm quyết, điểm một chỉ lên linh hồn Tiên Hoàng ở trong tay phải.

Một chỉ này hạ xuống, linh hồn Tiên Hoàng kia lập tức run lên, hé miệng phát ra một tiếng thét vô thanh, chấn động bốn phía, cấm chế trong động phủ này lập tức lóe lên.

Ánh mắt Vương Lâm có chút ngưng trọng, tay trái của hắn điểm lên đầu linh hồn Tiên Hoàng, hồi lâu sau, trong khi chậm rãi giơ lên, chỉ thấy một tia khí xám từ trong linh hồn của Tiên Hoàng bị rút ra, hóa thành một sợi tơ dài, bị Vương Lâm chậm rãi rút ra từng chút một.

Khi tay trái của hắn hoàn toàn nhấc lên, sợi tơ màu xám kia lượn lờ quanh đầu ngón tay của Vương Lâm, bỗng nhiên hóa thành một hư ảnh màu xám giống như là ác quỷ, mở cái miệng đầy máu, lao thẳng tới nuốt ngón tay Vương Lâm.

Nhưng ngay khi nó lao tới nuốt, hai mắt Vương Lâm lập tức sững lại, đồng tử của hắn biến thành màu bạc, ngân quang lóe lên, chiếu lên hư ảnh ác quỷ kia. Lập tức thân thể hư ảnh này run lên, giống như là đang sợ hãi, thân thể co rút lại, sau khi thu nhỏ lại hơn phân nửa. Bị tay trái Vương Lâm túm lấy, hung hăng vuốt một cái.

Đám khí xám kia tan thành mây khói.

Trên trán Vương Lâm toát mồ hôi, ngân quang trong hai mắt tiêu tan, lộ vẻ cười khổ.

Tiên Cổ dung hợp trong thời gian ngắn có thể xua tan sức mạnh của Trớ Thuật này. Nhưng với tu vi của ta hiện giờ không thể kiên trì được lâu, không thể một lần trừ hết được tất cả Trớ Thuật

Vương Lâm nhìn linh hồn Tiên Hoàng trong tay phải. Sức mạnh Trớ Thuật trong cơ thể linh hồn này vừa rồi bị rút ra một tia, nhưng hiện giờ lại một lần nữa sinh ra.

Than nhẹ một tiếng, tay phải Vương Lâm khẽ lật, linh hồn Tiên Hoàng ở trong tay bị hắn thu lại. Hắn ngồi ở đó, trầm ngâm hồi lâu, rồi lại thở dài.

Xem ra phải chờ sau khi tu vi cao hơn một chút, thời gian dung hợp nhiều hơn, uy lực phát huy được phải lớn hơn nữa, mới có thể trừ được

Trớ Thuật trên linh hồn này, từ đó dung nhập vào trong Đại Thiên Tôn chi dương của ta.

Hơn nữa thuật này rất quỷ dị, thân phận Tiên Hoàng lại đặc biệt, không tiện tìm sư tôn Huyền La trợ giúp.

Bản thân Vương Lâm vẫn có một vài bí mật, không phải vạn bất đắc dĩ, với thói quen của hắn không muốn cho bất cứ người nào biết được.

Thu lại linh hồn của Tiên Hoàng, tay phải Vương Lâm vung lên hư không, chỉ thấy một ngọc giản hiện ra. Ngọc giản này chính là do Kế Đô hoàng tử tặng cho, bên trong ẩn chứa sức mạnh một chỉ của Cổ Tổ.

Ngọc giản này sau khi có được trước đây Vương Lâm cũng đã từng nghiên cứu. Nhưng cũng không thể hiểu được, hình như có một tầng ngăn cách, khiến cho hắn không thể nhìn rõ, chỉ có thể coi vật này là một thần thông chỉ có thể dùng một lần.

Nhưng hiện giờ hắn đã hòa tan được giọt Hồn Huyết trong cơ thể, trong đầu cũng có thêm được một vài ký ức. Những ký ức này rất hỗn tạp, hắn có thể cảm thấy chúng tồn tại. Nhưng không có cách nào lật giờ để xem, hiển nhiên là do Hồn Huyết không được nhiều lắm.

Cầm ngọc giản, Vương Lâm ngưng thần nhìn. Bên trong ngọc giản kia có một thân ảnh mơ hồ, thân ảnh này thân thể lấp loáng, giống như đang

tồn tại ở trong một thiên địa cũng mơ hồ. Theo thân thể hắn lấp loáng, thiên địa này cũng biến mất.

Ảo ảnh rất đơn giản, nhưng vì nó mơ hồ nên rất khó hiểu được.

Trước đây Vương Lâm đã nhìn qua mấy lần, nhưng cũng như thế này. Lúc này nhìn lại vẫn giống như trước, nhưng hắn lại không hề nổi nóng, mà nhắm hai mắt lại, sau khi trầm mặc một hồi lại mở mạnh ra. Chỉ thấy trong hai mắt hắn lại xuất hiện ngân quang!

Ngân quang kia chiếm toàn bộ mắt hắn, lộ ra vẻ lạnh lùng vô tình. Với ngân mục này, Vương Lâm lại nhìn vào ngọc giản trong tay. Ngay khi ánh mắt hắn nhìn vào, trong ngọc giản này lập tức xuất hiện một thân ảnh mơ hồ.

Nhưng ngay khi thân ảnh mơ hồ này xuất hiện, trong đầu Vương Lâm, vì sau khi hoàn toàn dung hợp Hồn Huyết, có nhiều mảnh ký ức không thể lật giờ mà chỉ có thể cảm nhận được, lập tức có vài mãnh bỗng nhiên nối liền lại với nhau, hiện ra ở trong đầu Vương Lâm.

Đó là một nam tử mặc quần áo màu xám. Nam tử này có mái tóc dài, dung nhan của hắn không ngờ chính là pho tượng trong hoàng thành của Đạo Cổ, cũng chính là Cổ Tổ!

Tay trái của hắn chấp ở sau lưng, lơ lửng trên không trung, ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc lộ ra một vẻ khinh miệt và coi thường, như thể cao ngạo tới cực điểm. Bầu trời mà hắn đang nhìn có một đám những điểm đen gào thét lao tới. Sau khi tới gần, những điểm đen này rõ ràng là một đám mãnh thú kỳ dị.

Những hung thú này có đầu người, nhưng thân thể lại là sư tử, lại chỉ có hai chi, hai chi sau như bị thoái hóa biến thành giống như là đuôi cá.

Trong khi bay tới, chúng phát ra tiếng rống chói tai. Nhất là con thú cường tráng nhất dẫn đầu còn tản mát ra một khí tức cường hãn gần bằng với Đại Thiên Tôn, nhưng vẫn còn kém một chút.

Nhưng nam tử áo xám này lại nhìn một cách khinh miệt, giơ tay phải lên, hướng về phía trước tung một chỉ.

Một chỉ này hạ xuống, thiên địa chấn động. Chỉ thấy trong phạm vi mười vạn dặm quanh chỗ của những con thú kia giống như bị chia cắt, trên dưới mạnh mẽ ép vào nhau!

Tiếng ầm ầm vang vọng, thiên địa bị tách ra kia trong lúc ép lại, tất cả mãnh thú đều bị nát bấy.

Rắc một tiếng, ngọc giản trong tay Vương Lâm xuất hiện một cái khe, chia làm hai nửa. Từ trong tay Vương Lâm rơi xuống, ngay khi chạm

xuống mặt đất liền hóa thành từng mảnh.

Vương Lâm tỉnh lại, màu bạc trong mắt tiêu tan, nhưng trong hai mắt lại có tinh quang chớp động.

- Một chỉ của Cổ Tổ hay lắm !

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2019: Phong khởi Đạo Cổ!

Một chỉ này không phải thi triển thần thông....mà câu thông thiên địa, cũng có thể nói là điều khiến lực lượng của thiên địa. Nó không phải công kích đám mãnh thú quỷ dị kia mà công kích vùng thiên địa chúng tồn tại.

Xé mở một vùng thiên địa, lấy một chỉ làm lực lượng bức áp, khiến thiên địa sụp đổ đè ép. Đám mãnh thú đó chẳng qua là bị mang theo mà thôi.

Vương Lâm vừa thì thào tay phải giơ lên nhìn vào chính ngón tay của mình, chậm rãi điểm về phía trước.

Nhưng cánh tay của hắn chỉ di động cực kỳ thong thả, giống như phía trước có tầng tầng ngăn cách vô hình, ngăn cản hắn điểm ra giống như Cổ Tổ.

Nửa ngày sau Vương Lâm thu hồi ngón tay, không thử nữa mà cúi đầu trầm ngâm.

Từ thuật này có thể thấy được Cổ Tổ mạnh tới mức nào. Đó là một loại cảnh giới khác. Nhưng trong đầu ta lại có một phần ký ức nhỏ, mà nhờ Tốc Thần Quyết ta cũng có thể bắt chước được một chút.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua mảnh vỡ của ngọc giản trên mặt đất, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong cơ thể hắn có tồn tại rất nhiều Nguyên Thần hỗn tạp. Do hắn giết chóc bên trong Tiên Tộc mà có được, trong thời gian này vẫn âm thầm luyện hóa, lúc này đã ngưng tụ không kém, có thể mở thêm một thần mạch nữa rồi.

Trong thân thể ta có năm thần mạch, có thể dẫn động ra chín mươi chín tàn ảnh. Không biết khi có thần mạch thứ sáu thì sẽ ra sao.

Tốc Thần Quyết trong cơ thể Vương Lâm nhanh chóng triển khai, ngưng tụ ra thần mạch thứ sáu. Thời gian trôi qua. đã tới ngày thứ bảy.

Thời gian tới đại lễ phong hậu của Tiên Hoàng chỉ còn ba ngày.

Cả Đạo Cổ Hoàng vô cùng vui sướng hân hoan. Trên đường to ngõ nhỏ cho tới hoàng cung đều được bố trí cực kỳ tinh xảo. Nhất là vào ban đêm. Đạo Cổ hoàng thành hầu như không có bóng tối, tỏa sáng rực rỡ, phát ra ánh sáng nhiều màu. Từ rất xa cũng có thể nhìn thấy.

Thậm chí cả bầu trời của Đạo Cổ hoàng thành cũng đều bị nhuộm thành nhiều màu, khiến người ta vừa thấy hoa mỹ tuyệt vời lại vừa tỏa ra không khí vui mừng khi phong hậu.

Đối với đại lễ phong hậu này. Đạo Cổ hoàng tôn cũng cực kỳ coi trọng, thậm chí cả bộ tộc Đạo Cổ cũng đều chú ý tới việc này. Dù sao đây cũng là sắc phong hoàng hậu của Đạo Cổ, tất cả tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch đều chờ mong, ánh mắt nhìn về phương hướng hoàng thành. Thậm chí có không ít cường giả trong tộc nhân đứng đầu các quận cũng từ nơi khác chạy tới đây, chuẩn bị tận mắt chứng kiến đại lễ của Đạo Cổ nhất mạch!

Sứ giả tới từ Cực Cổ nhất mạch và Thủy Cổ nhất mạch cũng lục tục tới nơi này, mang theo lễ vật tham dự đại lễ của Đạo Cổ.

Nhất là Thủy Cổ nhất mạch lại càng chuẩn bị lễ vật phong phú. Kế Đô hoàng tử năm xưa tự mình cùng sứ đoàn tuyển được Tống Trí nên lúc này hắn tới đây cũng không có gì kỳ quái.

Càng bởi hoàng hậu họ Tống là hậu nhân của Đại Thiên Tôn Thủy Cổ nhất mạch cho nên lúc này Tống Thiên Đại Thiên Tôn cũng phái sứ giả mang tới một phần lễ vật.

Nhiều người tới Đạo Cổ hoàng thành như vậy khiến cho nơi này trong thời gian ngắn liền trở nên cực kỳ náo nhiệt, ồn ào vô cùng. Đạo Cổ nhất mạch cũng phải tăng mạnh phòng hộ. Không cho phép trong đại lễ này xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn nào.

Hôm nay Đạo Cổ hoàng thành, nhất là trong hoàng cung có thể nói là bảo vệ nghiêm ngặt, cường giả ngưng tụ. Hầu như tất cả cường giả của Đạo Cổ nhất mạch đều đã tới đây.

Còn có các vương hầu phân tán ra cũng từ các nơi trở về, khiến cho Đạo Cổ hoàng thành trong đại lễ này vô cùng nhiệt náo.

Việc này lại đại sự của Cổ Tộc, một trong tam hoàng phong hậu. Trên mặt đất mà hoàng quyền là chí cao vô thượng này, có thể nói mọi người đều biết tới. Ngay cả Cổ Đạo Sơn cũng đưa tới một phần lễ vật, khiến cho Đạo Cổ hoàng tôn tron thời gian ngắn trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong Cổ Tam Tộc.

Càng ở trong mấy ngày cuối cùng này, bởi vì người tới thật sự quá nhiều khiến cho Đạo Cổ nhất mạch phải xuất ra bảo vật trấn tộc, hóa thành chín mươi chín đại cao trong Đạo Cổ hoàng thành, lấy Thiên Không Thành của Đạo Cổ làm trung tâm mà mở rộng ra.

Mỗi một đài cao này lập tức được cường giả bố trí ra rất nhiều nơi ở, lúc này mới có thể dung nạp được nhiều người tới như vậy.

Đối với tất cả chuyện này, Vương Lâm đang chìm đắm trong tu luyện không hề chú ý tới. Vào đêm khi còn cách đại lễ này ba ngày, trong khi Đạo Cổ hoàng thành tràn ngập màu sắc, ánh đèn sáng rực không gian, truyền ra tiếng người náo nhiệt, thậm chí ở chín mươi chín đài cao ở xung quanh cũng như vậy.

Bởi vì có nhiều tộc nhân của Tam Tộc Cổ tới như thể khiến cho nơi này xuất hiện rất nhiều nơi buôn bán. Trong lúc chờ đợi đại lễ, tộc nhân tam tộc không ít liền tự động giao dịch vật mình cần, cũng khiến cho nhiều nơi đấu giá xuất hiện.

Trong hoàng cung của Đạo Cổ cũng tràn ngập không khí vui mừng. Ở trên lầu cao nhất. Đạo Cổ hoàng tôn đang đứng chấp tay sau lưng, nhìn thiên địa đủ màu trước mặt, khóe miệng hiện lên nụ cười.

- Những ngày sau này, chỗ trẫm ở ngày nào cũng sẽ như mấy ngày đại lễ này, trở thành trung tâm của Cổ Tộc!

Đạo Cổ hoàng tôn chậm rãi nói.

Bệ hạ hùng tài đại lược, cuối cùng sẽ có một ngày đạt được mong muốn! Chúng ta nguyện đi theo bệ hạ, ở phía sau bệ hạ chứng kiến ngày đó tới!

Trong lầu các này trừ Đạo Cổ Hoàng ra còn có bảy người đang quỳ xuống trên mặt đất, giờ phút này đồng thời mở miệng, thần sắc lộ vẻ cuồng nhiệt.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Đạo Cổ Hoàng mỉm cười.

- Sứ đoàn Thủy Cổ, Cực Cổ cũng đã được sắp xếp tốt, sứ giả của hai vị Đại Thiên Tôn cũng đã được chiêu đài. Lễ vật tới từ Cổ Đạo Sơn được sứ giả đại nhân đưa tới, thuộc hạ đã cung kính đặt trong hoàng thành.

Một người trong đó lập tức mở miệng nói.

Tộc nhân đến từ tộc ta và cường giả của hai tộc khác đã được thuộc hạ chia ra ở chín mươi chín đài cao bốn phía, nhân số tuy nhiều nhưng vẫn có thể dung nạp được...

Thuộc hạ phụ trách toàn bộ việc bố trí đại lễ, có thể đảm bảo đại lễ tiến hành vô cùng đầy đủ, xin bệ hạ yên tâm.

Phương diện bảo vệ thì cấm nhất quân, nhị quân thuộc thất quân đã bảo vệ nghiêm ngặt tại đại lễ, tuyệt đối không xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn nào!

Quốc sư chuyển lời là hắn muốn tự mình tham gia đại lễ này.

Tống hậu vẫn bình thường, cả ngày không ra khỏi phòng như trước, giống như luôn nhớ lại ký ức. Nhưng mỗi lần đều đau đớn không thôi, dường như không thể nhớ ra.

Đại Thiên Tôn còn chưa trả lời là đại lễ có tham gia hay không.

Bảy người lần lượt nói, sau khi nói xong liền cúi đầu chờ đợi kẻ chí cao vô thượng của Đạo Cổ nhất mạch sai khiến.

Dựa theo quy tắc thì đại lễ sẽ tổ chức chín mươi chín ngày, ngoài ngày đầu tiên tế tổ ra thì thời gian còn lại trẫm không tham dự. Trong thời gian này nếu có chút chuyện ngoài ý muốn thì các người sẽ bị tru di!

Nam tử mặc hoàng bào âm trầm mở miệng. Bảy người phía sau lập tức cung kính vâng dạ.

Ba ngày sau là đại lễ. Mỗi đời Cổ Hoàng của Đạo Cổ nhất mạch vào đêm trước đại lễ đều cử hành một đại tiệc phong hậu, để cho sứ giả mỗi nước được nhìn thấy hoàng hậu...

- Việc này các ngươi đã chuẩn bị thế nào rồi.

- Đã chuẩn bị xong hết rồi.

Một người trong bảy người này cung kính đáp.

- Tốt!

Nam tử mặc hoàng bào mỉm cười, có vẻ chờ mong, vung tay áo, biến mất khỏi lầu các.

Trẫm sau khi lấy nàng, cho nàng thân phận này là tặng phẩm tốt nhất rồi. Quốc sư. Trẫm đang chờ kết quả mà trước kia người tính ra đây...

Ngay lúc này thì cũng ở trong hoàng cung, trong một cung điện u tĩnh, một nữ tử mặc phượng bào đang ngồi. Nữ tử này không có tướng mạo tuyệt luân nhưng lại có một khí chất không nói lên lời. Nàng đang nhìn bản thân trong gương, ánh mắt lộ vẻ mê man.

Không nghĩ ra nổi thứ gì. Tất cả trong mộng sau khi tỉnh dậy đều trở nên mơ hồ... Không thể nhớ ra hình dáng nữ tử trong mộng, không nhớ rõ hình dáng nam tử trong mộng, chỉ nhớ rõ hai câu nói của hắn...

Nữ tử nhắm mắt lại, trong đầu vang vọng hai tiếng rống như muốn phá tan thiên không, khiến thiên địa run rẩy.

- Đi, ta mang nàng đi giết người!

- Trời muốn nàng chết, ta cũng sẽ cướp nàng trở về!

Nữ tử trong gương nhắm mắt, hai hàng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Nước mắt nọ lăn theo khuôn mặt, rơi xuống y phục khiến y phục nàng ướt đẫm.

- Tại sao ta lại rơi lệ. Hắn là ai? Ta là ai? Là Tống Trí sao? Ta là Tống Trí sao....

Nữ tử này mở mắt, vẻ mê man trong mắt càng nhiều.

Tất cả mọi chuyện Vương Lâm đều không biết, không cảm thụ thấy. Tu vi của hắn mặc dù thông thiên nhưng lại vẫn không nhìn thấy nước mắt của nữ tử này, không cảm thụ được khí tức của nàng.

Mặc dù ở ngay trước mắt hắn, có lẽ hắn cũng không nhận ra nữ tử này là ai. Bởi vì trong tàn hồn của nữ tử này có một luồng sương mù che đi tất cả, khiến sau khi nữ tử này dung hợp với Tống Trí, sương mù lại càng đậm hơn.

Hắn không biết là hồn phách Uyển nhi mà hắn vẫn luôn tìm kiếm lại ở cách hắn gần như vậy...

Nữ tử kia cũng không biết là người mà nàng đang nhớ tới lại cũng đang ở dưới bầu trời này, hô hấp cùng một luồng linh khí.

Vào sáng sớm khi đại lễ còn một ngày, Vương Lâm đang tu hành dưới nền đất liền mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. Trong cơ thể hắn đã xuất hiện sáu thần mạch.

Chẳng qua khiến hắn nghi hoặc chính là trong tâm thần hắn không hiểu sao lại xuất hiện một tia rung động. Rung động này đột nhiên tới khiến hắn sinh ra nghi hoặc.

Trầm mặc trong chốc lát, Vương Lâm đứng dậy, từng bước ra khỏi động phủ dưới nền đất này, sau khi xuất hiện đã ở bên trong nhà gỗ. Đám kim quang kia mơ hồ đã xuất hiện hình người, bắt đầu ngưng tụ chân thân.

Thời gian so với ta suy đoán còn dài hơn một chút...

Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống, nhìn vào đám sương mù màu vàng, nén một tia rung động trong nội tâm. Cho tới khi mặt trời lặn xuống núi tây, Vương Lâm ngẩng đầu lên, mở miệng hút một cái, nuốt

ngũ hành chân thân và đám sương mù màu vàng kia vàng trong cơ thể, sau đó đứng dậy đẩy cửa phòng ra.

Trong trời chiều, Huyền La đang đứng đó mỉm cười nhìn Vương Lâm.

Ngươi bế quan ba tháng rồi. Đại lễ ngày mai ngươi có thể không tham gia nhưng tiệc rượu tối nay của Đạo Cổ nhất mạch thì ngươi phải đại diện vi sư đi một chuyến.

Ta biết tính cách ngươi không thích náo nhiệt, về sau có thể bớt được gì thì hay thứ ấy.

Vương Lâm do dự một chút. Hắn thực sự không muốn tới chỗ tiệc tùng nhưng nếu sư tôn đã yêu cầu thì Vương Lâm đành gật đầu vâng dạ.

- Đưa vật này cho Diệp Đạo, coi như là lễ vật của vi sư tặng hắn.

Huyền La mỉm cười chụp vào hư không một cái, xuất ra một cái hộp quà đưa cho Vương Lâm.

Vương Lâm sau khi tiếp nhận cũng không nhìn xem mà thu lại, ôm quyền vái Huyền La một cái, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bay lên, ở giữa không trung đổi hướng một chút, bay về phía Đạo Cổ hoàng cung.

Tặng lễ vật này xong liền rời đi tiếp tục tu luyện. Kim bản nguyên sắp ngưng tụ thành, không có chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện này rồi.

Vương Lâm đã quyết định. Trong nháy mắt khi ý niệm này dâng lên trong đầu hắn, trong trái tim hắn lại một lần nữa xuất hiện tia rung động.

Vương Lâm nhướng mày, nhìn thoáng qua phương hướng hoàng cung xa xa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2020: Dạ yến

Trong hoàng tộc của Đạo Cổ nhất mạch, trước đại lễ phong hậu một ngày, các đời Cổ Hoàng đều tổ chức một bữa dạ yến thâu đêm. Bữa dạ yến này diễn ra từ lúc hoàng hôn, tới khi trời sáng mới kết thúc, những người ở qua đêm sẽ tiếp tục tham gia đại lễ long trọng kia.

Hơn nữa trong bữa dạ yến này, Đạo Cổ hoàng tôn sẽ dẫn cả hoàng hậu được hắn sắc phong tới, đây có thể nói là hoàng hậu bị sắc phong. Lần đầu tiên trường hợp này xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau khi nhận lời chúc phúc của mọi người trong bữa dạ yến, hoàng hậu sẽ rời đi. Nhưng Đạo Cổ hoàng tôn sẽ cùng với những người khác dự dạ yến cho tới khi kết thúc rồi sau đó tổ chức đại lễ.

Chỗ tổ chức dạ yến là quảng trường rất rộng lớn ở bên ngoài chính điện trong hoàng cung. Quảng trường này hôm nay dưới ánh hoàng hôn được vô số người hầu trong cung bày rất nhiều ghế bằng gỗ thông, từ xa nhìn lại vô cùng dày đặc, phải nhiều tới mấy ngàn.

Những cái ghế này tạo thành một hình quạt, như hướng về phía chính điện hoàng cung vái một cái.

Trên không trung của hoàng cung này lúc này có mấy trăm cái đài cao lơ lửng. Trên mỗi một đài cao cũng có gần trăm cái ghế dùng để tiếp đón những người tới dự.

Thời gian trôi qua. Cả hoàng cung vang lên những tiếng trống. Những tiếng trống này liên tục, ầm ầm vang lên, chỉ thấy ở trung tâm của hoàng cung không ngờ có một chiếc trống lớn chừng mấy trăm trượng. Chiếc trống này không biết được làm từ loại da thú nào, tản mát ra một khí tức tang thương, còn có một vẻ hung sát tràn ngập.

Ở trên chiếc trống có chín hắc y nhân đang lơ lửng. Chín người này tu vi mỗi người đều không kém, có thể so sánh với Thiên Tôn! Mỗi một lần tiếng trống vang lên đều là do chín người này đồng thời ra tay, ở trên không trung sức mạnh của chín người ngưng tụ ra một bàn tay hư ảo rất lớn đánh lên mặt trống phát ra.

Tiếng trống vang vọng, sau khi khuếch tán ra toàn bộ hoàng cung cũng không tản đi, mà giống như là sóng gợn, cuối cùng bao phủ toàn bộ Thiên Không Thành, bao phủ gần một ngàn cái đài cao lớn ở bên ngoài thành kia.

Khiến cho tất cả tộc nhân Cổ Tộc ở nơi đây đều nghe thấy.

Những tiếng ầm ầm mỗi một khắc lại vang lên một lần, hóa thành vô số hồi âm, sau khi duy trì hồi lâu đến khi sắp sửa tắt hẳn thì một khắc lại trôi qua, tiếng trống mới lại một lần nữa vang lên trong không trung.

Khi tiếng trống thứ ba vang lên, trong hoàng cung có rất nhiều người lục tục đi ra chi chít dường như nhìn không ra số lượng. Nhưng những người này cũng không ai không phải là những cao thủ, tuy không phải là những tộc nhân có thể so với Thiên Tôn, nhưng không hề kém những tu sĩ bước thứ ba.

Trong tiếng trống này, những người này đều tự chọn ghế ngồi xuống, sau đó mỉm cười nói chuyện với nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, cả quảng trường nổi lên tiếng rì rầm, lộ ra một vẻ vô cùng náo nhiệt.

Trên không trung, khi tiếng trống thứ năm vang lên, từng đạo cầu vồng gào thét bay tới. Tộc nhân trong những đạo cầu vồng này là Đạo Cổ nhất mạch, còn có người của hai mạch kia. Sau khi bọn họ tới, có người chọn những chiếc ghế ở trên quảng trường, còn lại thì ngồi ở trên những chiếc ghế trên mấy trăm đài cao lơ lửng giữa không trung.

Người tới đây càng ngày càng nhiều, khi tiếng trống thứ bảy vang lên, ánh hoàng hôn đã phủ toàn bộ không trung như bị mấy ngàn đạo cầu vồng tách ra, mơ hồ có cảm giác như sắp bị phá vỡ, đồng thời mấy ngàn đạo cầu vồng này hóa thành mấy ngàn tộc nhân ngồi xuống.

Cùng lúc đó, sau khi mấy ngàn tộc nhân này toàn bộ ngồi xuống, xa xa giữa thiên địa. Bất ngờ có một trăm linh tám đạo cực quang chói mắt lập tức bay tới, hóa thành một trăm linh tám tộc nhân Đạo Cổ mặc áo giáp trắng!

Một trăm linh tám tộc nhân này nhất tề hướng về phía chính điện hoàng cung vái một cái, sau đó hạ xuống dưới, sau khi lựa chọn những chiếc ghế ở phía trước gần chính điện nhất, thần sắc bĩnh tĩnh khoanh chân ngồi xuống.

- Đạo Cổ Nhất Bách Linh Bát Cấm!

Đạo Cổ nhất mạch phân thành Cấm, Thánh, Sát, Vương, Bất Diệt Tướng! Hiện giờ Nhất Bách Linh Bát Cấm này đã xuất hiện, những người tới sau chắc cũng chuẩn bị xuất hiện rồi!

Nghe nói Nhất Bách Linh Bát Cấm này mỗi người đều là hạng người giết chóc ngợp trời, sát khí đầy người, cho nên mới có thể được phong làm cấm!

Những tiếng nghị luận nhỏ được tiếng ầm ầm che giấu, nhưng không che được những ánh mắt đảo qua thân thể của Nhất Bách Linh Bát Cấm này. Trong những ánh mắt này có vẻ hâm mộ, có sự âm trầm, cũng có sự quan sát đánh giá ký lường.

Ngay lúc này, sau khi một trăm linh tám người này xuất hiện, trên mặt đất của hoàng cung phía xa xa, lập tức có bảy mươi hai cơn lốc gào thét nổi lên. Trong mỗi một cơn lốc đều có một người, lúc này nhất tề lao tới, hướng thẳng tới quảng trường của hoàng cung.

Một uy áp cường đại chợt phủ xuống, bao phủ trong ngoài hoàng cung, đồng thời bảy mươi hai cơn lốc kia cũng đã tới. Trong đó có cả nam lẫn nữ, có cả già lẫn trẻ, nhưng không có một ngoại lệ nào, tất cả đều có khí tức như thần, yêu, ma thánh. Nhìn trong hai mắt và trên mi tâm của họ đều có hai mươi bảy tinh điểm!

- Thất Thập Nhị Thánh! Thất Thập Nhị Thánh đã từng lập rất nhiều chiến công hiển hách cho bộ tộc Đạo Cổ!

Ta đã sớm nghe nói Thất Thập Nhị Thánh của bộ tộc Đạo Cổ, đời đời đều là bảy mươi hai người, không nhiều hơn cũng không ít hơn. Bảy mươi hai dòng họ này đã được truyền thừa, bảo vệ Đạo Cổ qua vô số năm!

Trong khi tiếng nghị luận nổi lên, một thanh ầm ầm ầm còn kịch liệt hơn truyền ra, chính là tiếng trống thứ tám!

Khi tiếng trống này vang lên, mặt đất chấn động, dường như có một con địa long uốn mình. Đồng thời trên bầu trời đầy ánh hoàng hôn, chỉ thấy ba mươi sáu đạo cầu vồng huyết sắc đột nhiên giáng xuống, trong thời gian ngắn, đem bầu trời nhuộm thành màu đỏ sậm, khiến cho ánh hoàng hôn bị che lấp, biến mất.

- Tam Thập Lục Trượng!

Tam Thập Lục Trượng cực kỳ nổi danh trong bộ tộc Đạo Cổ, bọn họ là thị vệ của Đạo Cổ hoàng tộc, tập hợp toàn bộ tinh hoa và sức mạnh của bộ tộc Đạo Cổ, là ba mươi sáu cao thủ do các đời hoàng tôn đào tạo ra!

Ta nghe nói bọn họ giống như là những tử sĩ, chỉ cần Đạo Cổ hoàng tôn ra lệnh, là có thể tự sát.

- Đây nào phải là Tam Thập Lục Trượng, đây rõ ràng là Tam Thập Lục Sát!

Bên trong những đạo ánh sáng đỏ này có ba mươi sáu đại hán đi ra. Toàn thân bọn họ có sương đỏ bao phủ, nhìn không rõ tướng mạo, sau khi xuất hiện hướng về chính điện vái một cái, thân thể hạ xuống quảng trường, ngồi ở phía trước Thất Thập Nhị Thánh.

Tiếng trống vẫn vang lên như trước. Sau khi ba mươi sáu người này ngồi xuống, trên không trung đột nhiên xuất hiện những tiếng ầm vang kịch liệt, át cả tiếng trống kia, át cả tiếng nghị luận của gần một vạn người nơi đây. Sau khi thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ thấy trên không trung, đột nhiên có mười tám cái khe rất lớn bỗng nhiên bị xé mở ra. Thứ xé mở ra mười tám cái khe này là mười tám đôi tay màu đỏ đen bỗng nhiên xuất hiện!

Những tiếng gào thét kinh thiên vang lên, ngay khi ánh mắt mọi người nhất tề nhìn lên bầu trời, chỉ thấy từ trong mười tám cái khe này bất ngờ có mười tám con rồng màu đen đỏ chui ra!

Mười tám con rồng này tỏa ra yêu khí kinh người, chính là yêu long! Những con rồng sử dụng khí tức của Cổ Yêu!

Cặp đồng tử màu bạc của những con rồng kia lộ ra yêu khí vô tận, khiến cho thần sắc mười tám con vêu long này cực kỳ dữ tợn. Sau khi chúng xuất hiện, lập tức ở trên không trung xoay tròn, nối liền tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

- Đạo Cổ Thập Bát Vương!

Không sai, chính là những con rồng vật cưỡi của Đạo Cổ Thập Bát Vương. Mười tám con yêu long này xuất hiện, hiển nhiên là Thập Bát Vương đã tới!

Dưới Đạo Cổ hoàng tôn, cũng là mười tám vị vương của hoàng tộc, nghe nói bọn họ mỗi một người đều có sức mạnh cực lớn. Trong đó có mười hai người bình thường không ở trong kinh thành, mà trấn thủ ở mười hai quận!

Từng trận tiếng nghị luận xôn xao ngay khi mười tám con yêu long này xuất hiện lập tức nổi lên. Xa xa trên bầu trời, ở chỗ còn cách hoàng cung một đoạn đường nữa, Vương Lâm đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Mười tám con yêu long kia xuất hiện dẫn động khí của thiên địa. Nhất là sau khi nối liền thành một vòng xoáy, giống như là hóa thành một cơn lốc, có thể ngăn cản thần thức và ánh mắt nhìn lại.

Đạo Cổ Thập Bát Vương Không biết Diệp Mịch năm đó có phải là một trong Thập

Bát Vương hay không. Có lẽ trên bầu trời đêm này có thể nhìn ra.

Vương Lâm sờ sờ cằm. Sau khi hắn đi tới Đạo Cổ nhất mạch cũng không ở lại được lâu. Hiện giờ trở về lại bế quan ba tháng, cho nên không có thời gian đi tìm hậu nhân của Diệp Mịch.

Nhưng chuyện này hắn thủy chung vẫn nhớ trong lòng.

Trầm ngâm một chút, bên tai vang lên tiếng trống thứ tám, Vương Lâm không nhanh không chậm hướng về phía hoàng cung ở đằng xa bay đi. Nhưng hắn càng tới gần, thì cảm giác lo sợ bỗng nhiên xuất hiện lại càng thêm mãnh liệt.

Trạng thái này không phải là cảm thấy nguy cơ, mà là một cảm giác không thể nói nên lời. Với tu vi của Vương Lâm, hắn hiển nhiên có thể sớm có một chút cảm ứng đối với những việc lớn liên quan tới bản thân mình.

Nhưng dù hắn có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra trong bữa dạ yến ở hoàng cung này rốt cuộc sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Trong khi Vương Lâm cau mày tiến về phía trước, trên quảng trường ở trước chính điện trong hoàng cung của Đạo Cổ, mười tám con yêu long ở trên không trung nhất tề hạ xuống. Nhìn kỹ có thể nhìn thấy ở trên đầu chúng không ngờ có người đứng!

Tổng cộng là mười tám người, tướng mạo đều khác nhau, nhưng mơ hồ có điểm tương tự. Toàn thân mặc màng bào, thoạt nhìn rất uy nghiêm. Mười tám thân thể này nhoáng lên một cái, đồng thời bước xuống yêu long, hạ xuống nhưng chiếc ghế trên quảng trường ở chỗ gần chính điện nhất, lần lượt ngồi xuống.

Ngay khi bọn họ ngồi xuống, mười tám con yêu long kia rít lên một tiếng, chui vào những cái khe trên không trung biến mất. Sau đó những cái khe cũng tiêu tan trên không trung, khiến cho ánh hoàng hôn khôi phục lại như thường.

Giờ phút này, tiếng trống thứ chín vang vọng trong thiên địa, dung hợp với tiếng trống thứ tám tạo thành một tiếng ầm ầm hiếm thấy. Thanh âm này đủ để giết chết tu sĩ, thậm chí ngay cả thân thể Cổ Tộc cũng rất có đứng trước thanh âm này mà không bị thương. Nhưng quỷ dị chính là những người ở nơi này chỉ nghe thấy tiếng trống, nhưng thân thể lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Vương Lâm bước từng bước, trong tiếng trống thứ chín này đi vào vùng trời của hoàng cung. Hắn đảo mắt qua. đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, đồng tử trong hai mắt hơi co lại.

Chỉ thấy chín đạo hắc quang từ trên không trung giáng xuống. Những đạo hắc quang kia liếc mắt nhìn giống như là những cây cột lớn, chống đỡ thiên địa không cho sụp xuống. Trong khi giáng xuống, còn có từng tầng sóng gợn màu đen khuếch tán ra. Trong nháy mắt chín đạo hắc quang này hạ xuống, hóa thành chín đại hán mặc áo giáp màu đen!

Chín người này tản mát ra sát khí nồng đậm, thậm chí ở xung quanh thân thể mơ hồ có thể nhìn thấy vô số oan hồn lượn quanh. Bọn họ không vái về phía chính điện, mà sau khi nhìn thoáng qua lẫn nhau, đi tới chín chỗ ngồi ở phía trước Thập Bát Vương kia.

Ở phía trước bọn họ vẫn còn bốn cái ghế!

- Bất Diệt Tướng!

Bọn họ chính là Cửu Đại Bất Diệt Tướng của bộ tộc Đạo Cổ!

Chín người có thể so với Dược Thiên Tôn vượt qua được tầng thứ mười ba của Thiên Tôn Niêt! Nhất là một người trong số đó có thể vượt qua được tầng thứ mười bốn!

Vương Lâm thu ánh mắt lại, chân lại bước về phía trước, giẫm lên tiếng trống thứ chín kia, hướng về phía trước đi tới.

Sự xuất hiện của hắn lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người ở bên dưới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2021: Yên lặng quay đầu!

Cả đời này của Vương Lâm dĩ nhiên đã quen với việc bị tất cả ánh mắt ngưng tụ lại nhìn mình như trường hợp này, thần sắc hắn vẫn như thường, tóc bạc trên đầu bất động, bình tĩnh hướng về phía trước đạp không đi tới.

Người này là ai?

Hắn một mình tới đây, còn xuất hiện vào tiếng trống thứ chín, chẳng lẽ là có thân phân đặc biệt?

Người này rất lạ.

Tiếng nghị luận rì rầm vang lên. Trong sự chú ý của vạn người, Vương Lâm đi qua mấy ngàn chiếc ghế kia, đi qua Nhất Bách Linh Bát Cấm, Thất Thập Nhị Thánh, Tam Thập Lục...

Theo bước chân hắn, những ánh mắt ngưng tụ lên thân thể hắn càng ngày càng nhiều, thanh âm rì rầm kia càng ngày càng nổi lên kịch liệt.

Hắn định ngồi ở chỗ nào!

Hắn dám đi tới hàng đầu. Bốn vị trí ở hàng đầu kia là chuẩn bị cho Đại Thiên Tôn và quốc sư, hai chỗ còn lại là của hai vị lão tổ của Đạo Cổ vẫn còn sống cho ngày nay!

Bốn cái ghế ở hàng đầu tiên có một cái ở phía trước, ba cái ở phía sau. Khi Vương Lâm đi qua không trung bên trên Thập Bát Vương, lập tức mười tám vị vương gia này đều nhìn về phía hắn, thần sắc ngưng trọng. Trong mười tám người này có bảy người đứng lên, hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

Trước một cái vái này, lập tức trên quảng trường gần vạn người lại một lần nữa ồ lên, tiếng nghị luận vang lên liên tiếp, không ngờ vượt qua cả Thập Bát Vương và chín Bất Diệt Tướng lúc trước.

Bước chân Vương Lâm dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía bảy người vừa vái, sau khi mỉm cười gật đầu. liền đi về phía chín Đạo Cổ Bất Diệt Tướng bị hắc khí bao phủ kia.

Chín người kia có tám người trầm mặc, nhưng duy chỉ có người có thể so với Dược Thiên Tôn xông qua tầng thứ mười bốn của Tiên Tộc kia thân thể ẩn trong đám hắc khí ánh mắt lóe lên, hừ lạnh một tiếng, đồng thời bỗng nhiên thân thể từ trên ghế đứng lên, dường như muốn ngăn cản Vương Lâm bay qua không trung phía trên hắn.

Nhưng ngay khi hắn sắp sửa đứng dậy, hai mắt Vương Lâm lạnh lùng nhìn lại, trong mắt hắn chợt lóe lên hồng quang sát khí, lập tức có một uy áp kinh người từ trên người Vương Lâm bỗng nhiên tản ra, rồi trong nháy mắt lại biến mất.

Nhưng mặc dù uy áp chỉ tản ra trong nháy mắt, nhưng cũng khiến cho người đang muốn đứng dậy kia chấn động toàn thân, thân thể lập tức run lên, không thể nào đứng lên được, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, phịch một tiếng lại ngồi xuống ghế.

Lúc này tâm thần hắn ầm vang, mồ hôi lạnh trong nháy mắt toát ra. Một ánh mắt kia của Vương Lâm theo hắn nhìn giống như là đặt mình vào trong một trận chém giết điên cuồng, bị Vương Lâm liên tục giết chết hơn mấy ngàn lần, giống như nhập vào trong ảo ảnh, không ngừng tử vong!

Cảm giác này cả đời hắn chưa bao giờ từng có, ánh mắt kia như xâm nhập vào trong cơ thể, như cắn nát lục phủ ngũ tạng của hắn, nạo hết xương cốt máu thịt của hắn, rút linh hồn ra bóp nát. Lúc này trái tim hắn đập thình thịch, giống như là muốn vỡ tan.

Ngay khi hắn lại ngồi xuống, thân thể Vương Lâm hạ xuống, đứng ở nơi tận cùng phía trước những hàng ghế tạo thành hình quạt trên quảng trường này, xoay người nhìn thoáng qua vô số ghế trên đài cao giữa không trung, rồi lại nhìn thoáng qua mấy vạn người trên quảng trường.

Vương Lâm vung tay áo, bình tĩnh ngồi xuống.

Hắn vừa ngồi xuống, lập tức trên quảng trường lại nổi lên một cơn sóng lớn.

Hắn là ai vậy, sao lại ngồi ở chỗ của Huyền La Đại Thiên Tôn, chuyện này

Uy áp vừa rồi từ người này lan ra cực kỳ hùng mạnh, không ngờ lại khiến cho ta có cảm giác trái tim ngừng đập. Sức mạnh Cổ Tộc của người này sâu không thể lường được, quyết không phải là kẻ đầu đường xó chợ!

Ta nghe nói Huyền La Đại Thiên Tôn gần đây có tuyên bố thu nhận một đệ tử. Người này chẳng lẽ chính là đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn! Nhưng hắn còn trẻ như vậy

Quả nhiên là hắn!

Bạch Phát Dược Thiên Tôn! Không ngờ người này lại là đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn.

Sao, hắn là Bạch Phát Dược Thiên Tôn, Bạch Phát Dược Thiên Tôn kia không phải là người của Tiên Tộc sao, nghe nói là đệ nhất nhân dưới Đại Thiên Tôn! Thậm chí còn nghe đồn hắn là mặt trời thứ mười của Tiên Cương đại lục!

Nhận ra thân phận của Vương Lâm cũng giống như Kế Đô hoàng tử đó là những người trong hoàng tộc của Cổ Tộc tam mạch. Bộ tộc Đạo Cổ còn đỡ một chút, chuyện về Vương Lâm bọn họ còn hơi biết được, nhưng hai tộc còn lại thần sắc cực kỳ phức tạp, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm mơ hồ mang theo một vẻ kiêng kị.

Trên thực tế, bọn họ cũng không phải hoàn toàn không biết gì về Vương Lâm. Nên biết rằng Huyền La đã mang theo Vương Lâm đi qua vùng đất của Thủy Cổ và Cực Cổ, cho nên những người đi tới Đạo Cổ nhất mạch này ngoài việc đưa lễ mừng, còn có ý định mượn cơ hội này để quan sát thực lực của Đạo Cổ.

Trong những ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm, có một ánh mắt mang theo vẻ kích động và cuồng nhiệt. Ánh mắt này tới từ một đài cao ở trên không trung, đó là chỗ của Kế Đô hoàng tử.

Kế Đô hoàng tử ngồi ở đó, hắn nhìn Vương Lâm từ lúc mới xuất hiện cho tới khi bị hàng vạn người chú ý bàn luận. Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Vương Lâm, hắn hít sâu vào một hơi.

Tên của nghĩa phụ cả Cổ Tộc đều biết! Uy danh của nghĩa phụ lại càng chấn động nhân tâm, nếu nghĩa phụ có thể giúp ta…

Kế Đô hoàng tử nắm chặt tay.

Vương Lâm không để ý tới những ánh mắt đang ngưng tụ trên người, nhắm hai mắt lại, nhưng trong lòng hắn giờ phút này tâm can đảo lộn, giống như là nảy sinh tâm ma. Mơ hồ có cảm giác khiến cho hắn không thể khống chế được.

Cảm giác này xuất hiện từ sau khi Vương Lâm đi tới hoàng cung, là do sự hoảng sợ lúc trước chuyển hóa thành, ngay khi hắn ngồi vào chỗ này, ầm ầm bạo phát, khiến cho Vương Lâm thất kinh.

Tuy là Vương Lâm có thể áp chế, nhưng cũng ảnh hưởng tới tâm tình của hắn. Nếu không như vậy, vừa rồi khi Bất Diệt Tướng kia đứng dậy, Vương Lâm tuyệt đối sẽ không tản ra uy áp, lộ ra một tia dao động tu vi.

Nhân vật như vậy còn chưa có tư cách khiến cho hắn làm như vậy. Thậm chí trong khoảnh khắc vừa rồi, Vương Lâm còn có ý niệm điên cuồng muốn giết chết người này, giết chết tất cả mọi người nơi đây.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, vì sao khi tới hoàng cung của Đạo Cổ này ta lại như vậy?

Vương Lâm nhắm hai mắt, vận chuyển tu vi trong cơ thể, dần dần khiến cho tâm tình bình tĩnh, nhưng tâm thần hắn lại càng âm trầm hơn.

Không ổn, hoàng cung của Đạo Cổ này chẳng lẽ lại triển khai một trận pháp cấm chế nào, cho nên mới ảnh hưởng tới ta như vậy. Nhưng nhìn bốn phía lại không có bất cứ một bóng dáng của cấm chế nào

Vương Lâm mở hai mắt, trầm mặc ngồi ở đó.

Mà cảm giác điên cuồng này lại chuyển hóa từ sự lo sợ. Mấy ngày trước, ta đã mơ hồ có cảm giác này, nhưng hôm nay lại càng mãnh liệt hơn.

Cảm giác này giống như là có một chuyện gì đó cực kỳ trọng đại đối với ta phát sinh

Giống như việc này liên quan tới sự sinh tử của ta Cho dù ta mấy lần đối mặt với nguy cơ sinh tử, cũng chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như lúc này

Lông mày Vương Lâm không thể không nhăn lại.

hoàng cung của Đạo Cổ này không thể ở lâu…

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, ngay khi hắn quyết định chủ ý, tiếng trống thứ chín đang vang vọng chậm rãi tiêu tan.

Theo tiếng trống này tiêu tan, toàn bộ trong ngoài quảng trường, bao gồm cả mấy trăm đài cao trên không trung chợt yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều bất giác ngưng bàn luận, toàn bộ ánh mắt ngưng tụ lại chính điện của quảng trường!

Hoàng tôn tới! Một thanh âm chói tai từ trong chính điện vang lên, mang theo một sức mạnh xuyên thấu kinh người vang vọng bốn phía, đồng

thời cửa lớn của chính điện đang đóng rầm rầm mở ra.

Theo nó mở ra, toàn bộ ánh mắt đều ngưng tụ về phía một nam tử ngồi trên long ỷ rất lớn ở cuối đại điện.

Nam tử này mặc hoàng bào, đầu đội đế quan, thần sắc không giận mà uy, tràn ngập một sự uy nghiêm khiến cho người ta hít thở không thông. Đó chính là Đạo Cổ hoàng tôn!

Chúng thần, tham kiến hoàng tôn!

Trên quảng trường, trên đài cao, kể cả đám người Thập Bát Vương lúc này đều nhất tề đứng lên, hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn trong chính điện kia đồng loạt vái một cái!

Trong đó những tộc nhân không phải thuộc Đạo Cổ có thể không quỳ, nhưng toàn bộ tộc nhân của Đạo Cổ đều quỳ trên mặt đất. Vương Lâm trầm mặc đứng lên, hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn kia vái một cái, nhưng lại không quỳ!

Thần sắc hắn như thường, nhưng hiện giờ trong lòng cái cảm giác giết chóc điên cuồng kia giống như là thủy triều cuộn lên, ầm vang trong tâm thần và đầu óc hắn. Dường như hắn có chút không thể áp chế nổi.

Cảm giác này ngay khi chính điện mở ra, khi Đạo Cổ hoàng tôn xuất hiện trở nên cực kỳ kịch liệt.

Chư vị bình thân. Hôm nay là ngày vui của trầm, để chúc mừng cho bộ tộc Đạo Cổ ta, có buối yến tiệc này, chư vị hãy cùng say với trẫm!

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười, ánh mắt cũng đảo qua người Vương Lâm, trong lòng không vui và âm trầm, nhưng thần sắc vẫn như thường, ngược lại còn hướng về Vương Lâm gật đầu, ra vẻ rất là coi trọng.

Những bộ tộc anh em có thể đến bộ tộc Đạo Cổ ta, trẫm rất cao hứng, hôm nay trẫm sẽ không nói nhiều, trước tiên hãy nâng chén, xin mời tộc nhân Đạo Cổ ta và những bộ tộc anh em một chén!

Đạo Cổ hoàng tôn kia giơ tay phải lên lập tức ở bên cạnh hiện ra một hư ảnh. đưa tới một chén rượu.

Cùng lúc đó mọi người trên quảng trường và trên đài cao sau khi đứng dậy đều lần lượt cầm chén ở trên chỗ ngồi, mang theo vẻ cung kính, nhất tề giơ lên.

Vương Lâm trong lúc trầm mặc, thầm than một tiếng, cũng cấm lấy chén rượu. Hắn định sau một chén này sẽ đưa ra lễ vật của sư tôn, rồi lập tức rời khỏi nơi này. Sự xúc động trong lòng hắn lúc này khiến cho sắc mặt hắn mơ hồ có chút tái nhợt.

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười, sau khi nhập một ngụm, hơn vạn người trên quảng trường và trên đài cao nhất tề chúc mừng, nâng chén uống hết. Vương Lâm không uống, mà chỉ nhấp một chút rồi cùng với những người khác hạ chén, đang định mở miệng.

Nhân ngày đại hỉ của bộ tộc Đạo Cổ ta, trẫm còn muốn tuyên bố một việc. Việc này có lẽ chư vị cũng đã nghe qua, đệ tử của Huyền La Đại Thiên Tôn, Bạch Phát Dược Thiên Tôn Vương Lâm của Tiên Tộc, từ nay về sau là người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch ta!

Vương Lâm, tiến lên nghe sắc phong!

Đạo Cổ hoàng tôn kia mỉm cười mở miệng.

Vương Lâm yên lặng tiến lên vài bước, ở bên ngoài chính điện ôm quyền vái một cái nữa.

Còn chưa quỳ?

Thần sắc Đạo Cổ hoàng tôn trở nên âm trầm. Hắn không hề mở miệng, chỉ bình tĩnh nhìn Vương Lâm.

Hồi lâu sau, mọi người trên quảng trường cũng lần lượt nhìn ra điều dị thường, ánh mắt đều ngưng tụ lên người Vương Lâm.

Trong rất nhiều ánh mắt kia, có một ánh mắt đến từ Kế Đô hoàng tử. Hắn đè nặng sự kích động trong lòng, hắn chờ chính là một ngày mà Vương Lâm rời khỏi Đạo Cổ!

hoàng tôn, Vương mỗ thay mặt sư tôn dâng lễ vật, còn có chuyện quan trọng, nên phải rời khỏi!

Vương Lâm đã không còn kiên nhẫn, lúc này hắn vô cùng tâm phiền khí loạn, lạnh lùng nhìn hoàng tôn kia một cái. Chính hắn cũng không biết vì sao hiện giờ nhìn người này lại có một sự phản cảm và sát khí không thể nói nên lời như vậy!

Hắn vung tay áo lấy hộp gấm mà Huyền La đưa cho hắn ra, vung về phía trước, bị hư ảnh xuất hiện ở phía trước Đạo Cổ hoàng tôn đón lấy, rồi cung kính đưa cho hoàng tôn.

Vương Lâm, trẫm phong cho ngươi là người bảo hộ cho hoàng tử của Đạo Cổ nhất mạch ta! Ngươi có chuyện quan trọng, vậy thì cứ rời khỏi, đại lễ ngày mai trẫm hi vọng ngươi có thể đến.

Đạo Cổ hoàng tôn kia nhìn Vương Lâm một cái thật sâu, mỉm cười mở miệng, vẫn như trước không hề để ý, càng không nhìn tới Vương Lâm.

Cho mời hoàng hậu!

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia thản nhiên mở miệng.

Sự xúc động trong lòng Vương Lâm càng nhiều, hắn xoay người đang chuẩn bị hóa thành cầu vồng rời khỏi, nhưng đột nhiên bên tai nghe thấy những tiếng chuông kêu, còn có một cảm giác không nói nên lời dường như sự xúc động trong lòng trong khoảnh khắc này biến mất không còn.

Vương Lâm sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại. Hắn nhìn thấy một nữ tử mặc áo phượng từ trong điện đi ra, đi về phía Đạo Cổ hoàng tôn kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2022: Trùng quan nhất nộ! (1)

Màu sắc phượng bào nữ tử mặc tươi đẹp. Ở trên người nàng tạo thành khí chất cao quý. Nàng cúi đầu, khuôn mặt bị chuỗi hạt châu che phủ, mơ hồ chỉ thấy được đôi mi thanh tú đang nhíu lại, từng bước đi về phía Đạo Cổ Hoàng.

Tiếng leng keng thực tế không phải do chuông kêu tạo ra mà là do là do những chuỗi hạt châu che mặt nữ tử này khi nàng bước đi va chạm với nhau mà thành.

Giờ phút này trên các đài cao trong sân rộng này, ánh mắt người tam tộc tới dự dạ tiệc đều đồng loạt ngưng tụ trên người nữ tử này. Tướng mạo nàng cũng không phải xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại có một cảm giác không nói lên lời tồn tại, rất nhu hòa, nhìn rất thoải mái, giống như khiến tâm linh yên tĩnh.

Khí chất trên người nữ tử này chính là tĩnh. Giống như một đóa bách hợp yên lặng nở rộ, chỉ có cánh chim bay xuyên qua tầng mây trắng trên bầu trời, ngẫu nhiên cúi đầu nhìn xuống có lẽ mới có thể thấy vẻ đẹp trong tích tắc đó.

Vương Lâm đứng đó, trong nháy mắt nữ tử này xuất hiện, lập tức sự phiền muộn trong lòng hắn liền biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Tống Trí...

Vương Lâm liếc một cái liền nhận ra nữ tử này. Hắn còn nhớ rõ khi vừa tới đại địa của Cổ Tộc, ở bên ngoài Hắc Thạch Thành đã từng gặp nữ tử này.

Hai mắt Đạo Cổ hoàng tôn lộ vẻ khen ngợi nhìn nữ tử mặc phượng bào đang đi tới, cười rộ lên. Hắn vung hai tay áo, cao giọng nói.

Hoàng hậu, tới ngồi bên cạnh trẫm. Hôm nay là việc vui của Đạo Cổ nhất mạch chúng ta, cũng là ngày trọng đại trong đời trẫm.

Bước chân nữ tử mặc phượng bào sững lại, chút, trong sự trầm mặc liền đi về phía long ỷ của Đạo Cổ hoàng tôn, nhẹ nhàng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía đại điện.

Nàng vẫn cau mày như trước, sâu trong hai mắt ẩn giấu vẻ mê man, khiến người ta cả thấy giống như hơi bất lực.

Trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu lên, người đầu tiên mà nàng nhìn thấy trong đại điện chính là Vương Lâm đang ngưng thần nhìn lại!

Trong tích tắc, ánh mắt hai người ngưng tụ giữa đại điện.

Trong khoảnh khắc khi ánh mắt hai người tiếp xúc, trong đầu Vương Lâm lập tức có tiếng ầm vang. Tiếng ầm vang này quá mức đột ngột, giống như vô số lôi đình đồng thời nổ vang, đồng thời truyền khắp toàn thân Vương Lâm, thậm chí khiến cho Nguyên Thần và linh hồn hắn run rẩy. Giống như nữ tử trước mặt này chính là một bộ phận mà sinh mệnh Vương Lâm không thể thiếu vậy!

Thần sắc Vương Lâm biến đổi. Hắn nhìn chằm chằm vào nữ tử này, trái tim tăng tốc đập thình thịch. Nữ tử này khiến hắn cảm thấy rất quen

thuộc. Nhưng loại cảm giác quen thuộc này bị ấn bên trong một màn sương mù. Vương Lâm không thể nhớ ra là sự quen thuộc đó tới từ đâu!

Uyển nhi... Lý Thiên Mai... Chu Như... Hồng Diệp...

Vương Lâm kinh ngạc nhìn vào hai mắt nữ tử này, trong đầu hiện lên những khuôn mặt nhưng lại cách nào tìm ra chính xác sự quen thuộc này tới từ nơi nào.

Vừa rồi hình như không phải...

Vương Lâm khi nhìn kỹ lại lại phát hiện ra nữ tử này cực kỳ xa lạ, giống như chênh lệch rất lớn so với suy nghĩ của hắn.

Vương Lâm!

Một tiếng nói không to nhưng cực kỳ uy nghiêm vang lên bên tai Vương Lâm.

Hoàng hậu của trẫm lại hấp dẫn sự chú ý của người như vậy sao?

Đạo Cổ hoàng tôn nhìn Vương Lâm, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng. Hắn mặc dù là hoàng tôn nhưng hôm nay hoàng hậu đi ra, tất cả mọi người đều chỉ tiếp xúc ánh mắt rồi thôi. Duy độc có Vương Lâm này lại làm càn nhìn lại. Hắn vốn đã bất mãn đối với Vương Lâm, giờ phút này cau mày, lời nói trở nên lạnh lùng.

Vương Lâm trầm mặc, nhờ lời nói của Đạo Cổ hoàng tôn mà như tỉnh lại, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Hắn không để ý tới Đạo Cổ hoàng tôn mà vẫn nhìn nữ tử mặc phượng bào như trước.

Hắn muốn tìm ra nguyên nhân cảm thấy quen thuộc nữ tử này. Chẳng qua hắn nhìn rồi lại thầm than một tiếng, ánh mắt lộ vẻ buồn bã.

Nữ tử này hắn không nhận ra...

Nguyên nhân của sự quen thuộc đó hắn cũng mơ hồ tìm ra. Khí chất của nữ tử này, khí chất tĩnh tại đó rất giống Lý Mộ Uyển.

Không có khả năng là Uyển nhi... Chỉ là khí chất tương tự khiến ta gặp ảo giác thôi...

Với tu vi của Vương Lâm lúc này, nếu nữ tử này thực sự là Lý Mộ Uyển thì hắn liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Nhưng giờ phút này dù hắn nhìn thế nào cũng chỉ thấy quen thuộc mà thôi, nhưng không tìm ra chút dao động khí tức của Lý Mộ Uyển.

Uyển nhi ở trong Tị Thiên Quan. Tàn hồn của nàng mất tích... Không tìm được nữa... Nữ tử này không phải. Chỉ là trên thế gian này sao lại có người có khí chất giống nhau như vậy....

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, trong mắt tràn ngập bi ai.

Sắc mặt nữ tử kia ửng đỏ, ánh mắt lộ vẻ tức giận, giống như rất khó chịu đối với việc Vương Lâm vô lễ nhìn kỹ mình. Chẳng qua nàng cũng không nói lên lời, sâu trong nội tâm giống như cảm thấy người trước mặt này quen thuộc. Loại cảm giác quen thuộc này vừa xuất hiện lập tức biến mất quỷ dị, giống như không còn tồn tại.

Trẫm đang hỏi ngươi đó!

Đạo Cổ hoàng tôn giơ tay trái lên, vỗ mạnh vào tay vịn của long ỷ, phát ra một tiếng nổ ầm vang nhưng tay vịn này lại không hư hao chút nào.

Chẳng qua trong đại điện vào tích tắc này bỗng nhiên xuất hiện hơn mười đạo sát khí tập trung nghiêm ngặt vào trên người Vương Lâm. Đồng thời mơ hồ có thể thấy trong đại điện, bốn phía Vương Lâm có hơn mười hư ảnh như làn khói, như ẩn như hiện, giống như chỉ cần Đạo Cổ hoàng tôn ra lệnh một tiếng thì họ sẽ đồng loạt ra tay.

Cũng trong khoảnh khắc này, trong sân rộng bên ngoài đại điện, trên mấy trăm đài cao còn có các tộc nhân tới từ các tộc khác. Bọn họ cũng nhìn ra sự dị thường, thần sắc cổ quái, ánh mắt đảo qua người Vương Lâm trên đại điện xong lại vừa nhìn về phía nữ tử mặc phượng bào đang tức giận kia.

Nữ tử này rất giống một vị cố nhân của Vương mỗ...

Vương Lâm mở hai mắt, thấy vẻ tức giận trong mắt nữ tử kia, trong nội tâm không hiểu tại sao lại có cảm giác đau đớn và mất mát. Hắn hôm nay đã xác định nữ tử này không phải là người hắn muốn tìm...

Chẳng qua khí chất giống nhau khiến nỗi đau xé rách tâm thần của Vương Lâm lại trào dâng.

Hả?

Ánh mắt Đạo Cổ hoàng tôn âm thầm lóe lên, quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử mặc phượng bào bên cạnh, rồi lại nhìn Vương Lâm, đột nhiên khóe miệng lộ vẻ tia mỉm cười khổng ai hiểu.

Hoàng hậu, người có quen biết người bảo vệ tương lai của Đạo Cổ nhất mạch ta không?

Đạo Cổ Hoàng âm trầm nói.

Nữ tử mặc phượng bào cúi đầu, khẽ lắc đầu.

Quốc sư lúc đầu đưa tàn hồn này cho ta đã nói tàn hồn này bị hắn phong ấn, sẽ có lan ra khí tức gì, dù là người quen thuộc nhất với nữ tử này cũng tuyệt đối không thể nhận ra, trừ phi là về mặt tính toán suy diễn có thể vượt qua hắn, nếu không dù có tu vi Đại Thiên Tôn thì ở phương diện này cũng không thể phát hiện chút nào.

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười.

Thú vị, chẳng lẽ tàn hồn này thật sự là có quan hệ với Vương Lâm sao?

Trong nội tâm của Đạo Cổ hoàng tôn có hơi mừng rỡ nhưng thần sắc vẫn mang theo nụ cười khổng thể nắm bắt như trước.

Có lẽ không chừng các ngươi có biết nhau cũng nên. Hoàng hậu, ngươi đi xuống cho người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch chúng ta trong tương lại nhìn mặt, để hắn nhìn kỹ xem. Nếu các ngươi là cố nhân thì cũng là một chuyện vui mừng của chúng ta.

Đạo Cổ hoàng tôn chậm rãi nói.

Nữ tử mặc phượng bào nọ trầm mặc, nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn Vương Lâm, chậm rãi đi tới. Vương Lâm kinh ngạc nhìn đối phương. Hắn phảng phất như thấy được Lý Mộ Uyển, tâm thần chấn động, thậm chí cả thân thể cũng hơi run rẩy.

Cho tới khi nữ tử này đi tới cách Vương Lâm một trượng, bình tĩnh nhìn hắn, vẻ tức giận trong mắt càng nhiều, mơ hồ khiến Vương Lâm cảm thấy rất lạnh lùng. Quen thuộc và xa lạ khiến hắn quên đi chuyện tự hỏi, quên đi mình đang ở trong Đạo Cổ hoàng cung, quên cả đại địa Cổ Tộc. quên cả Tiên Cương đại lục này, giống như đang trở về động phủ giới, trở về sơn cốc tại Chu Tước Tinh, ngơ ngác nhìn đối phương, vẻ bi ai trong mắt giống như có thể hòa tan thiên địa.

Vẻ bi ai đó bị nữ tử này nhìn thấy. Trái tim nàng đột nhiên cảm thấy đau đớn, sắc mặt tái nhợt, trong mắt cũng hiện lên vẻ mê man. Chỉ là vẻ mê man này rất nhanh tan đi, lại một lần nữa hóa thành vẻ tức giận.

Ngươi... Không phải là nàng.

Hồi lâu sau Vương Lâm mới lộ vẻ khổ sở. Hắn đột nhiên rất muốn uống rượu, rất muốn cho mình say khướt một lần để quên đi nỗi đau tới tận linh hồn này. Hắn biết tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

Nhưng ảo giác này lại dẫn tới rất nhiều ký ức của Vương Lâm, làm cho hắn nhớ lại cảnh tượng mấy ngàn năm trước, khiến cho sự bi ai của hắn

càng sâu, càng đậm.

Thân thể lảo đảo lùi lại phía sau vài bước. Vương Lâm không nhìn nữ tử này nữa, không nhìn Đạo Cổ hoàng tôn nhưng cũng không rời đi mà đi về chỗ bàn hắn, ngồi ở đó lẳng lặng nhìn mặt bàn. Hồi lâu hắn cầm một bầu rượu đưa lên mép uống một ngụm lớn.

Chẳng qua rượu này tuy cay nóng nhưng lại không khiến hắn say nổi....

Vương Lâm rất ít khóc nhưng giờ phút này khi uống rượu, khóe mặt hắn lại có nước mắt chảy ra. Trong nước mắt này, Vương Lâm uống một ngụm rượu, khiến nước mắt chảy vào miệng, rất đắng, rất chát, giống như mùi vị nỗi đau thương của hắn.

Nữ tử mặc phượng bào đã trở lại bên cạnh Đạo Cổ hoàng tôn, bình tĩnh ngồi xuống, thủy chung không nói một lời. Vẻ tươi cười trên mặt Đạo Cổ hoàng tôn càng nhiều, ánh mắt rơi lên người Vương Lâm lại có sự đắc ý và vui sướng hiện lên trong nháy mắt.

Xem ra tám chín phần mười là Vương Lâm quen biết tàn hồn này... Mà tàn hồn này trước khi dung thể lộ vẻ mê man, nghĩ tới chắc cũng là do Vương Lâm này... Đáng tiếc hả. Trong cuộc đời này dù ngươi có tu vi gì, dù ngươi có bao nhiêu Hồn Huyết, dù ngươi có Huyền La làm sư phụ nhưng nỗi bi ai lớn nhất chính là dù ở trước mặt nhau nhưng lại không thể nhận ra nhau... Chẳng qua chuyện như vậy lại càng khiến ta hứng thú...

Đạo Cổ hoàng tôn cười ha hả, giơ chén rượu cùng uống với cả vạn người trong dạ tiếc này một lần nữa.

Dựa theo truyền thống của Đạo Cổ nhất mạch thì lúc này hắn vốn phải để nữ tử mặc phượng bào này rời đi. Nhưng Đạo Cổ hoàng tôn lại không làm như vậy mà vẫn để nàng ngồi cạnh mình. Hắn muốn tiếp tục nhìn thần sắc Vương Lâm, giống như có thể khiến hắn thấy khoái cảm và sự thỏa mãn lớn nhất.

Trong thời gian ngắn, bởi Đạo Cổ hoàng tôn thoải mái khiến dạ tiệc này lên tới cao trào, tiếng nói cười trào dâng, chúc mừng không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Trong sự náo nhiệt này, chỉ có Vương Lâm yên lặng ngồi đó uống từng chén rượu, vẻ đau thương trong mắt không cách nào theo rượu mà say nổi.

Hoàng hậu, Vương ái khanh hình như không vui. Ngươi thay mặt trẫm đi mời hắn một chén.

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười mở miệng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2023: Trùng quan nhất nộ! (2)(*)

(*): phẫn nộ xung thiên.

Nữ tử mặc áo phượng kia than nhẹ một tiếng, nàng thật sự không thích cảnh tượng náo nhiệt như thế này. Nhất là ánh mắt kia của Vương Lâm lại càng khiến cho nàng có chút không quen, đồng thời trong lòng còn có sự đau đớn chính nàng cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mỗi lần muốn suy nghĩ cho rố. Thì lại càng thấy mê man hơn.

Nhẹ nhàng đứng dậy. Ở bên cạnh nữ tử mặc áo phượng này lập tức có một hư ảnh hiện ra sau khi cung kính dâng chén rượu lên lơ lửng ở phía sau nữ tử này. Theo nàng đi ra khỏi đại điện, trong tiếng huyên náo đi tới trước chỗ ngồi của Vương Lâm.

Vương Lâm ngồi ở đó cúi đầu xuống, trong thời gian ngắn ngủi này hắn đã uống bảy tám hồ rượu. Hắn ngẩng đầu. Nhìn nữ tử ở phía trước, trước mắt Vương Lâm dường như trở nên mơ hồ.

Ngươi…

Nữ tử kia nhìn Vương Lâm. Nhẹ giọng đang muốn nói.

Ngươi sẽ đánh đàn sao?

Vương Lâm đau khổ nói. Sau khi nói xong, hắn lắc đầu tự giễu mình, đứng dậy cầm hồ rượu, sau khi chạm vào chén rượu của nữ tử kia liền uống cạn hồ rượu, rồi bỗng nhiên hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng lên trời.

Những giọt rượu đau khổ kia bắn ra, có một giọt rơi lên mặt nữ tử này, rất lạnh.

Uyển nhi! Hồn của ngươi rốt cuộc ở nơi nào!

Trên bầu trời thân ảnh Vương Lâm đã bay đi xa. Nhưng bên tai nữ tử này lại mơ hồ nghe thấy một thanh âm này.

Thanh âm này vô cùng bi thương, không chỉ có nàng mới nghe thấy, mà còn có một số người ở trên quảng trường và trên đài cao ở nơi này. Còn

có Đạo Cổ hoàng tôn bên trong điện, nụ cười trên miệng hắn càng đậm. Hắn cầm chén rượu nhấp nhẹ một ngụm.

Hắn không nhìn thấy. Vương Lâm cũng không nhìn thấy, tất cả mọi người cũng không nhìn thấy. Sau khi nghe thấy một câu Uyển nhi kia, nữ tử mặc áo phượng thân thể bỗng nhiên run lên, ánh mắt nàng lộ ra vẻ giãy giụa và mê man. Nhưng rất nhanh sự giãy giụa kia liền tiêu tan, ánh mắt nàng trở nên trống rỗng.

Xoay người, nữ tử trống rỗng này đi trở về đại điện, ở phía sau nàng, sự phồn hoa náo nhiệt kia lại sáng lên như ngọc.

Uyển nhi, dù ta phá vỡ cả tinh không, cũng phải tìm ra được hình bóng của nàng...

Uyển nhi, ta sẽ lấy ngọn lửa thiêu đốt cả bầu trời, để cho nàng không còn lý do gì để nhắm mắt nữa.

Uyển nhi, ta sẽ lấy sấm sét giáng xuống cả thế giới, để cho nàng nghe thấy được thanh âm của ta.

Uyển nhi, ta sẽ đi hàng vạn vạn dặm, đi qua tất cả thế giới, để tìm cho bằng được hơi thở của nàng.

Uyển nhi, ta sẽ nhập ma sát đạo, nghịch thiên thí tiên, phá vỡ thiên địa. Bóng lưng cô độc đứng ở trước mặt nàng, để cho nàng phải mở đôi mắt có thể khiến ta bình tĩnh lại.

Uyển nhi, hồn của nàng đang ở đâu!

Trong mắt Vương Lâm chảy xuống hai hàng lệ. Trong Đạo Cổ hoàng thành sáng rực đèn đuốc này, giữa thiên địa này yên lặng đi về phía trước. Bóng lưng hắn cô độc, hiu quạnh, lộ ra một sự bất lực.

Ở sâu trong lòng hắn vĩnh viễn bị sự lạnh lẽo và sinh tồn bao trùm, sẽ không dễ dàng hiển lộ ra. Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy khí chất quen thuộc kia. Vương Lâm cũng không còn có thể che giấu, không thể lừa gạt chính mình nữa. Nước mắt của hắn đã chảy xuống.

Trong khi hắn yên lặng đi tới. Nước mắt rơi xuống, không biết rơi xuống nóc nhà ở nơi nào. Bên tai hắn truyền tới tiếng náo nhiệt của hoàng cung kia. Nhưng hiện giờ Vương Lâm cũng không để ý. Cũng không muốn nghe, hắn chỉ muốn một mình tới một nơi không có ai, yên lặng lật giở lại ký ức của mình.

Hắn quay về Đạo Cổ Điện, đi về căn nhà gỗ của mình, ở trong căn nhà gỗ này. Vương Lâm đóng cửa lại. Ngơ ngác ngồi ở đó. Hắn tu luyện, đi xuống nhìn mặt trời Đại Thiên Tôn ở dưới lòng đất một cách vô thức, hắn nhìn thiên địa nhiều màu ở bên ngoài cửa sổ, rất lâu, rất lâu.

Ta có tu vi thông thiên thì đã sao

Ta có ý chí nghịch thiên thì đã sao

Cho dù ta là người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, nhưng cũng không thể tìm được Uyển nhi.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra sự thống khổ. Hắn vẫn không muốn tự hỏi về vấn để này. Hắn luôn lấy sự đề cao tu vi để tự mê hoặc mình, để lừa gạt chính mình, tự nói với bản thân chỉ có như vậy mới có thể có hi vọng tìm được hồn của Uyển nhi.

Nhưng hắn đã lừa bản thân mấy ngàn năm. Hôm nay ở hoàng cung lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tống Trí có khí chất giống như Uyển nhi. Hắn đã không thể khống chế được sự hồi tưởng và suy nghĩ kia.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Vương Lâm tự nhốt mình ở trong căn nhà gỗ. Chịu đựng sự đau khổ như cắn nuốt trái tim kia. Trước mắt hắn hiện lên những cảnh tượng cũ, lúc này hắn chỉ có dựa vào ký ức để khiến cho bản thân không còn cô độc nữa

Giống như là lão tổ của Đông Lâm Tông kia. Ở bên trong tông phái chết chỉ có một mình hắn kia. Chỉ có ký ức để làm bạn.

Thế gian này lại có người có khí chất giống như vậy. Nhưng nàng lại không phải là Uyển nhi, nàng là Tống Trí ở bên ngoài Hắc Thạch Thành ta đã nhìn thấy nữ tử kia.

Hồi lâu sau. Vương Lâm mạnh mẽ đè nén sự đau khổ và hồi tưởng trong lòng xuống, hắn không muốn làm cho bản thân trở nên yếu đuổi. Đối với việc tìm lại hồn của Uyển nhi, chuyện này không hề có lợi ích gì.

Thở dài một tiếng thật sâu. Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Nửa ngày sau khi mở mắt ra. Trong mắt lại có sự bình tĩnh. Chỉ là ở sâu bên trong sự bình tĩnh đó. Cũng có một vẻ đau thương lượn lờ.

Tống Trí

Trong lúc thì thào. Vương Lâm giơ tay phải lên. Sau khi vung tay lên lập tức ở bên ngoài thân thể hắn xuất hiện những hư ảnh trùng điệp. Những ngũ hành chân thân kia lần lượt hiện ra vây quanh hào quang của kim bản nguyên ở chính giữa. Bên trong hào quang kia mơ hồ như lộ ra một hư ảnh. Hư ảnh này chính là chân thân của kim bản nguyên sắp sửa được ngưng tụ ra.

Khiến cho mình bình tĩnh lại. Khiến cho mình không còn suy nghĩ về việc này nửa. Tự nói với chính mình Tống Trí kia không phải là Uyển nhi, Vương Lâm nhìn hào quang của kim bản nguyên kia. Thần sắc tiều tụy. lại nhắm hai mắt lại, chuẩn bị lấy việc tu luyện để khiến cho mình không hồi tưởng nửa.

Nhưng ngay khi hắn nhắm hai mắt lại, đột nhiên lại mở mạnh ra trong mắt hắn lộ ra hàn quang ngợp trời thần sắc hắn còn lộ ra một vẻ kinh ngạc!

Không đúng!

Tống Trí kia lúc trước ở Hắc Thạch Thành ta đã gặp qua. Nhưng lúc đó nữ tử này không hề khiến cho ta có cảm giác giống như vừa rồi Khi đó nữ tử này rất tầm thường, vô cùng bình thường, mặc dù cũng có vẻ trầm mặc. Nhưng cũng không phải là bộ dạng giống như ở trong hoàng cung vừa rồi!

Thân thể Vương Lâm chấn động.

Nếu như lúc đó cô ấy cũng giống như lúc ở hoàng cung, thì ta cũng không thể không thể phát hiện ra. Khi ở bên ngoài Hắc Thạch Thành, ta phải cảm nhận được mới phải, có thể cảm nhận được sự quen thuộc kia mới đúng!

Nhưng lúc đó ta lại không hề có một chút cảm giác nào. vì sao sau khi gặp lại nữ tử này ở trong hoàng cung, ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy!

Chuyện này không hợp lý!

Đạo Cổ hoàng tôn tuyển phi, tuyển mấy trăm năm. Cuối cùng cũng chọn được một người. Nhưng Tống Trí này cũng không có dung nhan tuyệt mĩ. Tại sao lại khiến Đạo Cổ hoàng tôn kia chọn trúng

Đạo Cổ hoàng tôn này suốt mấy trăm năm rốt cuộc là muốn chọn ra phi tử như thế nào..... Vì sao Tống Trí này trước sau lại khác biệt quá lớn như vậy, vì sao trước đây ta không cảm thấy, nhưng ở trong hoàng cung lại như vậy!

Vì sao sau khi ta tới hoàng cung lại có một sự bất ổn trong lòng, vì sao khi nhìn thấy Đạo Cổ hoàng tôn lại có sát khí, vì sao sau khi Tống Trí này xuất hiện thì cảm giác phiền muộn kia trong nháy mắt đã biến mất!

Vương Lâm đứng mạnh lên. Thân thể run rẩy, trong mắt lóe lên hào quang vạn trượng, bao phủ toàn bộ căn nhà gỗ này. Tóc trên đầu hắn không gió tự động, dường như có một sức mạnh tiềm tàng không thể khống chế được bộc phát ra!

Nhưng ta đã dùng thần thức tra xét thân thể nữ tử này, cũng không nhìn ra một chút manh mối nào. Nữ tử này hết sức bình thường, chỉ có khí chất kia mới khiến cho ta có cảm giác quen thuộc.

Chuyện này là vì sao

Tâm thần Vương Lâm run rẩy. Hắn có thể nghe thấy tim mình đập lên thình thịch, cảm giác này của hắn mấy ngàn năm nay cực kỳ hiếm thấy. Đó là sự kích động, chần chừ. Còn có sự pha trộn của khó hiểu và mê man. Đó là do hắn không thể tin. Cũng có lẽ là chấn động khi không thể xác định.

Trong lòng hắn như có một ngọn lửa bị ép xuống, sau khi không ngừng bị chèn ép. Mơ hồ sắp sửa đến thời điểm bùng phát ra.

Tuyển chọn mấy trăm năm. Sự khác biệt quá lớn của Tống Trí lúc trước và sau...

... Chuyện này rốt cuộc là có bí ẩn gì. Bí ẩn này sao lại khiến cho ta nổi giận như vậy!

Thần sắc Vương Lâm vặn vẹo. Mơ hồ như không thể khống chế được. Hắn hận không thể lập tức nhảy vào hoàng cung, bắt lấy Đạo Cổ hoàng tôn kia sưu hồn tra khảo!

Nhưng hắn không thể làm vậy!

Hắn là đệ tử của Huyền La. Huyền La là người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch. Huyền La đối với Vương Lâm hắn có đại ân. Có tình sư tôn! Nếu hắn không có chứng cứ mà muốn đi tới hoàng cung bắt hoàng tỏạ thì hắn

không đi qua được cửa ải đầu tiên của bân thân, hắn không thể đối mặt với sư tôn có đại ân với hắn!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn giơ tay phải lên túm vào hư không. Lập tức trong tay hắn xuất hiện một ngọc giản màu đen!

Ngọc giản này tản mát ra u quang quỷ dị giống như là nhìn một cái sẽ khiến cho tâm thần bị hút vào trong, không thể tự kiêm chế được. Ngọc giản này chính là của Lão tổ Đại Hồn Môn thiên tài tuyệt đỉnh của Điệu Vong Tộc. Vì bộ tộc mình mà tính toán tất cả, cuối cùng lấy ra trái tim và bộ óc. Thần sắc cầu khẩn xin tha thứ, giống như đang cân nhắc giữa lương tâm và kế hoạch cái nào quan trọng hơn, lại giống như là hỏi Vương Lâm, quỳ ở trước pho tượng Vương Lâm!

Ngọc giản này có thể giúp ngài tính toán biến cố sắp tới một lần

Trong đầu Vương Lâm hiện lên lời nói vang vọng khi lấy được ngọc giản này.

Hắn không nghĩ ngợi, bóp chặt ngọc giản này. sau khi trong miệng thì thào truyền ra vài câu thần chú liền duỗi tay phải ra. Ngọc giản kia mở tung hóa thành vô số hắc khí bỗng nhiên ở trong lòng bàn tay Vương Lâm hóa thành một người tí hon màu đen. Hắn nhìn Vương Lâm, quỳ xuống dập đầu chín lần!

Ngay khi hắn dập đầu xuống, trong đầu Vương Lâm ầm vang, hắn nhìn thấy động phủ giới, hắn nhìn thấy một cánh tay trong suốt từ trong thiên đạo chúng sinh kia lấy đi tàn hồn của Lý Mộ Uyển!

Hắn nhìn thấy trong một gian mật thất, một hư ảnh toàn thân bị bảy màu bao phủ. Hai ngón tay vuốt một hạt châu, bên trong hạt châu kia chính là tàn hồn của Lý Mộ Uyển đang nhắm mắt run rẩy!

Hắn nghe thấy hư ảnh mơ hồ này hướng về phía một nam tử mặc hoàng bào vẻ mặt đang khiếp sợ ở phía trước nói nhỏ một hồi.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi của nam tử mặc hoàng bào này sau khi mang tàn hồn này đi, qua mấy trăm năm không ngừng lựa chọn phi tử để dung hợp nhưng cuối cùng đều thất bại. Cuối cùng hắn nhìn thấy một nữ tử quen thuộc, nữ tử này chính là Tống Trí cùng với hồn này dung hợp với nhau.

Hắn nhìn thấy bên trong cung điện kia. Nam tử hoàng bào kia đưa tay phải vuốt lên gương mặt của nữ tử này. Khiến cho nữ tử đang hôn mê kia đau đớn chảy nước mắt.

Còn có thanh âm từ trong miệng của nam tử hoàng bào kia!

Nam tử hoàng bào kia chính là Đạo Cổ hoàng tôn!

Diệp Đạo! Ta phải giết ngươi!

Vương Lâm mở mạnh hai mắt. Mắt đỏ bừng lên. Mái tóc điên cuồng tung bay. phát ra một tiếng thét đủ để xé rách bầu trời tiêu diệt hoàng quyền!

Tiếng thét này ẩn chứa một sự điên cuồng, ẩn chứa một sự phẫn nộ và cương quyết không tiếc hủy diệt thiên địa. Không tiếc sinh tử của bản thân, không tiếc bỏ qua tất cả!

Từ khi sinh ra đây là một tiếng thét sinh mệnh cuồng bạo nhất mà Vương Lâm phát ra đủ khiến cho trời đất phải run rẩy!

Đây là sự phẫn nộ xung thiên của Vương Lâm hắn!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2024: Trùng quan nhất nộ! (3)

Tiếng gầm thét của Vương Lâm truyền khắp bốn phía, bao phủ hơn nửa Đạo Cổ hoàng thành, cũng khiến tất cả mọi người trong phạm vi hoàng cung nghe thấy mà tâm thần chấn động, lộ vẻ hoảng sợ.

Dù trong Đạo Cổ hoàng thành hôm nay có không ít tộc nhân tam mạch tới dự dạ tiệc của hoàng cung nhưng vẫn có rất nhiều tộc nhân tam mạch không có tư cách được vào dạ tiệc, phải chờ ngày mai xem đại lễ tại hoàng thành.

Cho nên giờ phút này trong Thiên Không Thành, số lượng tộc nhân tam tộc rất nhiều, đèn đóm sáng rực. âm nhạc vang vọng, vốn vô cùng náo nhiệt, tiếng cười vui không dứt. Trong tiếng cười nói vui vẻ hân hoan này. đột nhiên tiếng gầm thét điên cuồng của Vương Lâm vang lên:

Diệp Đạo. Ta muốn giết ngươi!

Tiếng cười nói và âm nhạc đột nhiên ngừng lại!

Vẻ náo nhiệt biến mất. Không khí vui mừng tiêu tán. Thay vào đó là nỗi yên lặng như tử vong. Chỉ còn ánh sáng của rất nhiều ngọn đèn vẫn rực rỡ như trước, nhưng lại tỏa ra hàn ý mãnh liệt!

Giọng nói của ai vậy!

Diệp Đạo... Diệp Đạo... Đây chẳng phải là tục danh của Đạo Cổ hoàng tôn sao!

Người này... Tại sao lại ở trong Đạo Cổ Hoàng nói lời ngông cuồng như vậy!

Khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi trôi qua. Trong những khu vực bị tiếng rống của Vương Lâm bao phủ lập tức vang lên tiếng kinh hô đầy hoảng sợ.

Trong Đạo Cổ Điện, chín đại cường giả dưới trướng Huyền La đang ngồi đả tọa bị tiếng rống này khiến đồng thời mở mắt. lộ vẻ rung động. Bọn họ đứng vọt dậy. Thân thể đồng loạt lao về phía Vương Lâm ở sau núi!

Trong trung tâm của ngọn núi phía sau Đạo Cổ Điện có một động phủ hoàn toàn bị phong bế. Huyền La lúc này đang bình tĩnh ngồi ở đó. Nhắm hai mắt, ngưng thần đã tọa. Hắn có thể cảm thấy thời điểm chuyển thế của mình không còn xa nữa. Hắn muốn trước khi chuyển thế có thể chế tạo cho Vương Lâm một Pháp Bảo uy lực vô cùng!

Phía trước hắn lơ lửng một tiểu kiếm nhiều màu. Hình dạng kiếm này rất kỳ dị. xung quang chuôi kiểm có mấy lưỡi kiếm, thoạt nhìn không giống một thanh kiếm mà giống một thanh tứ xoa kích.

Thậm chí ở vị trí bên cạnh còn ẩn hiện năm thân kiếm lập lòe, giống như lúc nào cũng có thể huyễn hóa ra vậy.

Cứ cách một đoạn thời gian. Huyền La đều mở miệng phun ra một luồng thanh khí tràn ngập trên thân tiêu kiếm nhiều màu này.

Kiếm này năm đó ta đã ngưng luyện rất lâu. Hôm nay đã xuất hiện bốn thân, tới lúc mấu chốt rồi. Đợi cho tới khi nó xuất hiện năm thân thì có thể trở thành một bảo vật cực mạnh của Vương Lâm.

Huyền La mở hai mắt. Trên mặt hiện lên một nụ cười tự hào.

Hắn sau khi để vương Lâm tới đưa lễ vật cho Đạo Cổ hoàng tôn xong liền chuẩn bị bế quan, chế tạo cho Vương Lâm loại tín bảo này. Hắn cảm thấy thân là sư tôn của Vương Lâm nhưng hiện giờ cũng chưa cho được Vương Lâm vật gì quý trọng, trong lòng cũng hơi cảm thấy có lỗi. Cho nên giờ phút này mới chọn việc bế quan, còn dùng hơn nửa thần thức bao phủ trên thân kiếm này.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn mở hai mắt. Hắn nghe thấy từ trong căn nhà gỗ tại đào viên trong sơn cốc truyền ra tiếng rống điên cuồng như muốn hủy diệt cả thiên địa!

Tiếng rống đó lộ ra sát khí đủ để kinh thiên động địa, lời nói truyền ra sau đó càng khiến Huyền La sửng sốt

Hắn đứng phắt dậy. Nhìn về phía sau, ánh mắt như có thể xuyên thấu ngọn núỊ thấy tất cả mọi chuyện trong căn nhà gỗ!

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

Trái tim Huyền La đập loạn nhịp một cái. Mơ hồ cảm thấy sắp có đại sự phát sinh. Hắn không cần nghĩ ngợi chút nào lập tức vung tay áo, thu hồi thần thức đang ở trên thân tiểu kiếm. Nhưng tiểu kiếm này đang tế luyện tới thời điểm mấu chốt, dù hắn muốn thu hồi cũng cần thời gian nửa nén nhang.

Trong lòng lo lắng. Huyền La lập tức truyền âm tới chín người dưới trướng trong Đạo Cổ Điện.

Đi tới chỗ Vương Lâm hỏi nguyên nhân. Lúc này cần phải khiến hắn bình ổn chờ ta tới! Việc này không được nói ra ngoài!

Trong căn nhà gỗ trong sơn cốc đào viên. Vương Lâm vừa rống lên, bên ngoài thân thể liền có sóng gợn vô tận lan ra. Sóng gợn này tràn ra quét ngang bốn phía. Trong làn sóng này ẩn chứa sóng âm điên cuồng gầm thét của Vương Lâm, ẩn chứa lời thề giết Đạo Cổ hoàng tôn của hắn. Cũng ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt bộc phát từ trong cơ thể hắn!

Trong làn sóng gợn này, giường gỗ nơi Vương Lâm ngồi đả tọa lập tức sụp đổ. Hóa thành tro bụi.

Chiếc ghế phía trước bàn gỗ, kể cả căn nhà gỗ trong tích tắc này chợt tan rã. Cuốn về tám phương, cuốn động theo sóng gợn lan ra hình thành một lực lượng trùng kích lan tràn ra tạo thành một cơn lốc lớn.

Cơn lốc quét qua khiến căn nhà gỗ sụp đổ, cây cối trong sơn cốc, từng bãi cỏ, còn có bàn đá cách đó không xạ sông ngòi toàn bộ trong tích tắc này đều tan thành mây khói bị gió lốc cuốn qua. xông lên tận chín tầng trời!

Trên mặt đất trung tâm của cơn lốc, Vương Lâm lơ lửng đứng đó. Mái tóc cuồng loạn dị thường, hai mắt đỏ bừng lộ ra sát khí ngập trời và sự điên cuồng. Hắn... Đã muốn phát điên rồi!

Hắn chưa bao giờ điên cuồng như hiện giờ. Chưa bao giờ đau đớn như xé rách tâm can như hiện giờ!

Phía trước, ngũ hành bản nguyên chân thân đang vờn quanh quầng sáng màu vàng kim. Giờ phút này trong cơn cuồng nộ của Vương Lâm, quầng sáng lập tức sụp đổ. Trong sự bộc phát này. Kim bản nguyên chân thân từ trong đó đi ra!

Cùng với sự xuất hiện của kim bản nguyên chân thân, chân thân này lập tức hóa thành một đạo cầu vồng vọt tới bên cạnh Vương Lâm. Ngũ hành bản nguyên chân thân còn lại cũng hóa thành cầu vồng ngưng tụ lại phía trước Vương Lâm. Bất ngờ hình thành một ngũ hành chân thân đầy đủ!

Ngũ hành chân thân này có ánh sáng năm màu tỏa ra vốn đang nhắm mắt nhưng lúc này mở bừng ra bên trong cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

Thân thể Vương Lâm vọt lên. Mái tóc giữa không trung không gió mà tung bay. Tay phải hắn giơ lên hướng về phía ngũ hành chân thân chụp mạnh một cái. Chân thân này lập tức bùng lên ánh sáng năm màu vọt tới Vương Lâm. Trong nháy mắt khi nó dung hợp với thân thể, Vương Lâm lại một lần nữa gầm lên một tiếng.

Trong tiếng gầm thét của hắn. Tu vi hắn bất ngờ liền từ Không Kiếp hậu kỳ đạt tới Không Kiếp đại viên mãn! Tất cả những dự đoán và phân tích của Vương Lâm về đường lối tu hành đều đã thành sự thật!

Chuyện này đúng ra vốn phải khiến hắn vui sướng như lúc này Vương Lâm lại không cảm thụ biến hóa của tu vi chút nào. Ý nghĩ duy nhất còn tồn tại của hắn lúc này là giết thẳng vào hoàng cung, giết Đạo Cổ hoàng tôn, đoạt Uyển nhi trở về!

Khí tức cuồng bạo bao phủ toàn thân hắn. Tay phải Vương Lâm lại một lần nữa giơ lên. Hướng về mặt đất trong sơn cốc vỗ mạnh một cái. Mặt đất ầm vang, cả Đạo Cổ Sơn giống như bị chấn động. Bên trong động phủ mà Vương Lâm bố trí. Cả Đại Thiên Tôn chi dương và đầu lâu của Tiên Tổ đồng loạt run lên. Phía trên động phủ xuất hiện một cái khe thật lớn. Đại Thiên Tôn chi dương cuốn theo đầu lâu từ trong cái khe vọt lên mặt đất!

Nhưng đúng lúc này thì chín người dưới trướng Huyền La trong Đạo Cổ Điện nhận được truyền âm liền hóa thành chín đạo cầu vồng đồng loạt bay tới. Chín đạo cầu vồng nọ nhoáng lên trên bầu trời trong tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc. giống như xé rách bầu trời lao tới, xuất hiện trên bầu trời của sơn cốc vốn dĩ như đào viên.

Bọn họ liếc nhìn một cái liền thấy được đống đổ nát nơi đó. Thấy được gió lốc đang cuốn động và cái khe trên mặt đất đang chấn động, cũng thấy Vương Lâm trong gió lốc tóc tai bù xù tỏa ra sát khí kinh thiên!

Thiếu tôn! Ngươi....

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, xin thiếu tôn bớt giận!

Chín người chúng ta phụng mệnh Huyền Tôn tới hỏi người, xin thiếu tôn nói cho chúng ta biết!

Thần sắc chín người này khiếp sợ, vội vàng hướng về phía Vương Lâm ôm quyền vái một vái, lần lượt mở miệng nói.

Hai mắt Vương Lâm trong cơn lốc lộ ra hàn ý. Tay phải hướng về phía mặt đất hung hăng chụp một cái nữa. Lập tức mặt đất ầm ầm vỡ tung. Một luồng sáng hai màu đen trắng vọt ra bay thẳng về phía Vương Lâm lập tức dung hợp với thân thể hắn. Còn về đầu lâu của Tiên Tổ thì cũng hóa thành một đạo kim quang, bị Vương Lâm vung tay áo thu vào trong Không Gian Trữ Vật.

Làm xong tất cả. Vương Lâm xoay phắt người, ánh mắt nhìn chằm chằm về phương hướng của Đạo Cổ hoàng thành.

Diệp Đạo!

Vương Lâm cắn răng, chẳng thèm nhìn chín người nọ một cái mà thân thể nhoáng lên hướng về phía hoàng cung cất bước như lôi đình phá không mà đi.

Nhưng thân thể Vương Lâm vừa động thì lập tức sắc mặt chín người kia đại biến, biến ảo ra trước người Vương Lâm ngăn cản hắn rời đi. Chín người này có bảy người hai tay bắt quyết, không ngờ lại khiến cho Đạo Cổ Điện tỏa ra một luồng thanh khí mênh mông. Luồng thanh khí này nối liền thiên địa giống như hình thành một trận pháp cấm chế khổng lồ.

Chín người bọn họ cũng không chút do dự mà mà xuất ra đại trận của Đạo Cổ Điện, dùng việc này mà ngăn cản bước chân Vương Lâm!

Thân ảnh Vương Lâm sững lại, ngẩng phắt đầu, hai mắt đỏ bừng lộ ra sát khí điên cuồng.

Các ngươi dám cản ta!

Thiếu tôn bớt giận. Chúng ta phụng mệnh Huyền Tôn lưu thiếu tôn lại. Tất cả đợi sau khi Huyền Tôn tới sẽ định đoạt.

Lão già tu vi cao nhất trong chín người kiên trì tới cùng, ôm quyền nói. Ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm hiện lên vẻ vô cùng kiêng kị.

Huyền La sư tôn...

Nội tâm Vương Lâm hơi đau đớn. Hắn biết Huyền La bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch, thậm chí Đạo Cổ hoàng tôn cũng do Huyền La năm xưa lựa chọn, nhưng hôm nay mình....

Biến đi cho ta!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ quyết đoán. Hắn muốn vào trước khi Huyền La tới ngăn cản, phải đi giết Đạo Cổ hoàng tôn nọ. Do đó sư tôn hắn cũng sẽ không gặp phải khó xử quá!

Đây là con đường duy nhất mà Vương Lâm có thể lựa chọn lúc này!

Trong tiếng thét, vào nháy mắt khi thần sắc chín người đại biến, bên ngoài thân thể Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện Đại Thiên Tôn chi dương. Hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương lúc này so với lúc ở Cổ Đạo Sơn đã ngưng tụ hơn một chút. Trong tích tắc khi nó biến ảo ra, đồng tử trong hai mắt của chín người ngăn cản Vương Lâm đều co rụt lại!

Đại Thiên Tôn!

Đây là Đại Thiên Tôn chi dương!

Hắn... Hắn đúng là Đại Thiên Tôn!

Trong sự ngạc nhiên của chín người. Vương Lâm giơ tay phải lên. Bỗng nhiên vung về phía trước một cái. Thiên địa ầm vang, thanh khí đại trận của Đạo Cổ Điện ầm ầm sụp đổ. Một luồng lực lượng trùng kích cuồng bạo tràn ra khiến chín người như thuyền nan đơn độc trong biển khơi giận dữ. Toàn bộ phun máu và bị cuốn đi. Vương Lâm không giết bọn họ mà cất một bước, hóa thành một đạo cầu vồng kinh thiên. Ngay lập tức lao ra khỏi Đạo Cổ Sơn!

Cầu vồng ầm vang trên bầu trời, đánh về phía hoàng cung!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2025: Trùng quan nhất nộ!(4)

Ở kinh đô của bộ tộc Đạo Cổ, trong Thiên Không Thành lơ lửng giữa không trung kia, phần lớn những địa phương vẫn vô cùng náo nhiệt như trước, tiếng người huyên náo trong tiếng nhạc vô biên, dưới những ngọn đèn sáng rực rỡ giống như là một thời kỳ huy hoàng.

Chuyện xảy ra ở gần Đạo Cổ Điện, một tiếng gào thét kinh thiên kia vì sự rộng lớn của Đạo Cổ hoàng thành, vì sự đặc biệt của dãy núi quanh

Đạo Cổ Điện nên không truyền tới những nơi ở xa hơn.

Cũng không có ai chú ý tới vào trước đại hôn của Đạo Cổ hoàng tôn một ngày, vào đêm hôm đó lại xảy ra một chuyện lớn nghiêng trời lệnh đất đối với Đạo Cổ nhất mạch, thậm chí là đối với toàn bộ Cổ Tộc trên mặt đất!

Vô số tộc nhân của tam mạch còn đang hưởng thụ trong rượu và nhạc, ở dưới ánh đèn nâng chén chúc tụng, nhưng khi không trung mơ hồ truyền đến một tiếng thét kinh thiên, phàm là những người nghe thấy cũng đều nhíu mày, ánh mắt nhìn lên bầu trời. Dưới một cái liếc mắt này. Những người nhìn lên đều chấn động tâm thần, thân thể đứng mạnh lên.

Theo thanh âm này vang lên. Tiếng nhạc dần dần ngừng lại!

Chỉ thấy trên không trung kia. Một đạo cầu vồng như lưu tinh làm nổi lên lôi đình ầm vang như muốn phá tan thiên địa từ xa xa chợt lóe lên bay qua. Theo nó bay đi xa. Lôi đình ầm ầm kia khiến cho mặt đất run rẩy, không trung chấn động xuất hiện những tầng sóng gợn giống như có một con cá bơi qua mặt nước, như muốn đem bầu trời chia làm hai nửa!

Một luồng sát khí không thể nào hình dung nổi từ trên trời giáng xuống. Phàm là tộc nhân của tam mạch bị sát khí này xâm nhập, toàn bộ đều thân thể run lên. Hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi!

Bọn họ mơ hồ như có dự cảm trong Đạo Cổ hoàng thành này sắp sửa phát sinh một đại sự!

Vương Lâm ở trên không trung dĩ nhiên cũng nhìn thấy hoàng cung náo nhiệt kia. Từ Đạo Cổ Điện tới nơi này. Hắn chỉ tốn thời gian có vài nhịp thở ngắn ngủi, có thể so với súc địa thành thốn, hoàng cung kia có rất nhiều cấm chế làm rối loạn sức mạnh thiên địa khiến cho súc địa thành thốn không thể trực tiếp đi lại.

Nhìn hoàng cung kia. Trước mắt Vương Lâm hiện lên thân ảnh của Lý Mộ Uyển, thân ảnh ấy khiến cho Vương Lâm lòng đau như dao cắt đến chảy máu. Hắn thét lên. Trong tiếng thét này. Hắn giống như là một người điên thật sự phóng về phía hoàng cung.

Nhưng ngay khi hắn tới gần nơi này trăm dặm. Chỉ thấy trên không trung phía trước lập tức có mấy trăm hư ảnh giống như những làn khói hiện ra tạo thành mấy trăm thị vệ của Đạo Cổ hoàng cung mặc áo giáp!

Ngay sau đó, ở trên mặt đất giống như có vạn mã đang chạy làm dấy lên một đám bụi mù. Chỉ thấy gần một vạn tộc nhân Đạo Cổ từ tất cả các vị trí trên mặt đất hiện ra, xa xa còn có mấy ngàn người bước tới hình thành một vòng vây như vây cả thiên địa, ngăn cản đường đi của Vương Lâm!

Thì ra là Vương Lâm đại nhân.

Trong những thân ảnh xuất hiện trên không trung có một người đi ra. sau khi nhìn rõ Vương Lâm ánh mắt lóe lên lộ ra vẻ âm trầm.

Đại nhân không phải là đã rời khỏi sao, sao lại xông tới nơi này, phải biết đây là…

Không đợi hắn nói xong. Vương Lâm gầm nhẹ lên một tiếng.

Cút ngay! Ai ngăn cản ta, chết!

Thân thể Vương Lâm bước từng bước về phía trước, như một con mãnh thú hồng hoang nổi giận, ầm ầm đánh ra một quyền. Thiên địa ầm vang, mười người ở phía trước hắn thân thể chấn động, lập tức nổ tung!

Những giọt máu tươi đầu tiên của một bữa yến tiệc giết chóc từ trên trời rơi xuống, khiến cho bữa tiệc giết chóc này mở ra màn đầu tiên!

Cũng đúng lúc này. Chín đạo cầu vồng từ trong thiên địa phía sau Vương Lâm gào thét lao tới. Chính là chín người dưới trướng Huyền La. Chín người bọn họ ngay khi nhìn thấy Vương Lâm ra tay chém giết, sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

Nhanh đi báo cho hoàng tôn. Vương Lâm Hắn muốn giết vua!

Lão già có tu vi cao nhất kia. Mặc dù hắn đi theo Huyền La. Nhưng trong lòng đối với hoàng quyền rất trung thành, cũng khiến cho hắn trong khoảnh khắc này phản lại lời của Huyền La.

Lời vừa nói ra gần một vạn thị vệ hoàng cung ở bốn phía toàn bộ đều thần sắc đại biến. Bọn họ vốn đã bị một quyền vừa rồi của Vương Lâm khiến cho chấn động, lúc này nghe thấy vậy lập tức tỉnh lại.

Nhưng đã chậm. Chỉ thấy tiếng ầm vang ngập trời, còn có những tiếng gào thét thê lương vang vọng. Vương Lâm từng bước không ngừng đi về phía trước, tất cả những người đứng trước mặt hắn đều tan nát toàn thân, tử vong thê thảm!

Chín người dưới trướng Huyền La cắn răng đuổi theo Vương Lâm. Không biết thi triển thần thông gì lại xuất hiện ở phía trước Vương Lâm. Không nói năng gì mà bỗng nhiên lại chọn cách ra tay!

Đối với chín người này, giữa Huyền La và hoàng quyền, thì bọn họ sẽ không chút chần chừ lựa chọn hoàng quyền!

Các ngươi muốn chết!

Vương Lâm vốn không muốn giết chín người này. Nhưng hiện giờ chín người này mấy lần ngăn cản khiến cho Vương Lâm khó chịu. Hai mắt

hắn lóe lên sát khí. Ngay khi chín người này xuất hiện. Vương Lâm bỗng nhiên giơ tay phải lên, một chưởng ấn khổng lồ hiện ra ở trước người hắn, chính là Dịch Linh Ấn!

Ấn này hiện ra. Trên đó lập tức có chín mươi chín hư ảnh chồng lên nhau. Những hư ảnh này nhoáng lên một cái bất ngờ lại tăng thêm không ít. Tổng cộng có một trăm hai mươi mốt hư ảnh. Trong nháy mắt ngưng tụ lại với nhau. Sau khi hợp lại, trên Dịch Linh Ấn kia xuất hiện ngón thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín cho đến ngón thứ mười!

Chưởng ấn mười ngón kia ầm vang lao tới. Chín người kia cắn răng bộc phát ra Cổ Tộc lực toàn thân, sau lưng có hư ảnh hiện ra gào thét chống cự. Trong nháy mắt, một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền vào hoàng cung ở phía trước vang lên ngợp trời.

Trong tiếng nổ này. Chín người kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, không có một chút sức chống cự. Thân thể bị chưởng ấn kia chạm vào bỗng nhiên tan vỡ. Chín người, toàn bộ tử vong!

Ngay khi bọn họ tử vong, chưởng ấn này quét ngang một đường về phía trước. Những chỗ nó đi qua, phàm là những thị vệ hoàng cung ngăn cản đều không có ai sống sót khiến cho nơi này lập tức bị mùi máu tanh bao phủ.

Nếu đổi lại là hoàng thành của Tiên Tộc. Thì sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, những người còn lại nhất định sẽ bỏ chạy trối chết, quyết sẽ

không xông lên khi biết sự chênh lệch là quá lớn, biết rõ chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng nơi đây là Cổ Tộc, hoàng quyền là chí thượng, những thị vệ hoàng cung còn lại này cả đám như nổi giận, không ngờ lại thiêu đốt huyết mạch, giống như điên cuồng vọt tới muốn ngăn cản chưởng ấn kia!

Bên ngoài hoàng cung trăm dặm. Trước khi những tiếng nổ ầm ầm và tiếng kêu thảm thiết truyền đến thì vẫn còn sự náo nhiệt như trước. Cười nói uống rượu, không ngớt có người hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn chúc mừng.

Đạo Cổ hoàng tôn kia trên mặt thủy chung vẫn mang theo một nụ cười, thỉnh thoảng lại cười to lên rất thoải mái. Còn Tống Trí ở bên cạnh hắn thì yên lặng ngồi ở đó, cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng ánh mắt Đạo Cổ hoàng tôn kia thỉnh thoảng nhìn về phía nữ tử này lại lộ ra một vẻ trêu đùa. Hôm nay hắn thật sự rất vui vẻ. Thậm chí có thể nói đã rất lâu hắn không được vui vẻ như vậy.

Hắn đã có chín phần chắc chắn Vương Lâm cùng với tàn hồn kia nhất định là có quen biết, mà nhìn bộ dạng của Vương Lâm lúc trước, thì mối quan hệ với tàn hồn này tuyệt đối không đơn giản, có thể nói giống như quan hệ đạo lữ.

Mỗi khi nghĩ tới đây, Đạo Cổ hoàng tôn đều cười ha hả. Nâng chén uống cạn một hơi. Hắn thích cảm giác này. Nhất là sau khi sủng ái hoàng hậu này. Tưởng tượng tới vẻ mặt thống khổ của Vương Lâm lúc đó.

Dựa vào cái gì mà ngươi có thể có được Hồn Huyết chứ. Trẫm mới là đích hệ của Cổ Tổ! Dựa vào cái gì mà ngươi có thể trở thành đệ tử của Huyền La. Trẫm năm đó đau khổ cầu xin mà cũng không làm cho Huyền La kia đồng ý!

Dựa vào cái gì! Ngươi chỉ là một con kiến đến từ động phủ giới, chỉ là hạng người thô tục ti tiện, làm sao ngươi có thể bằng được một thiên tài như trẫm! Hôm nay ngươi còn tới bộ tộc Đạo Cổ của ta, nhìn thấy trẫm mà không quỳ. Vương Lâm ngươi thật to gan, hoàn toàn không coi trẫm ra gì. Trẫm mặc kệ ngươi có tu vi gì. Ở Cổ Tộc ta, ngươi nhìn thấy trẫm, thì nhất định phải quỳ lạy!

Ngươi không quỳ cũng được, sau khi đại lễ trôi qua ta sẽ lập tức sủng ái hoàng hậu này, để ta xem nữ tử của ngươi có mùi vị gì!

Nhìn bộ dạng của hắn giống như là đang đau khổ tìm kiếm, nhưng hắn cũng không biết nữ tử mà hắn muốn tìm lại đang ở bên cạnh trẫm, là hoàng hậu của trẫm!

Đạo Cổ hoàng tôn nghĩ tới đây lại nâng chén lên cười ha hả.

Nhìn thấy Đạo Cổ hoàng tôn vô cớ cười to. Những người của tam tộc trên quảng trường bên ngoài đại điện và trên đài cao đều mỉm cười, nâng chén cùng uống.

Nhưng chén rượu này bọn họ chưa kịp uống xong, nụ cười của Đạo Cổ hoàng tôn kia chưa kịp kết thúc, toàn bộ mọi người ở nơi này đều nghe được một tiếng ầm vang kinh thiên đến từ bên ngoài hoàng cung!

Tiếng ầm vang này mặc dù không lớn, nhưng bất ngờ vang lên lập tức khiến cho nơi này nhốn nháo, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh. Ánh mắt của mọi người cũng đều lập tức nhìn về phía truyền tới tiếng ầm vang kia.

Nhưng vì trong hoàng cung này có cấm chế ngăn cản thần thức, cho nên bọn họ chỉ nhìn thấy một đám mơ hồ. Cũng còn vì từ nơi truyền tới tiếng ầm vang kia còn có một khí tức điên cuồng lượn lờ. Khí tức này bài xích toàn bộ thần thức quan sát khiến cho Đạo Cổ hoàng tôn cũng không nhìn ra manh mối.

Không sao!

Đạo Cổ hoàng tôn kia chậm rãi mở miệng, cầm chén rượu, đặt lên miệng uống một ngụm.

Động tác của hắn như vậy khiến cho tộc nhân của tam tộc trên quảng trường và trên đài cao đều bình tĩnh trở lại. Bọn họ cũng không còn lo lắng nữa, nơi này dù sao cũng là Đạo Cổ hoàng cung, là vùng đất trung tâm của tam đại hoàng quyền Cổ Tộc. Sự phòng hộ của nơi này cũng không tầm thường, bọn họ không tin có người có thể xông vào nơi này mà còn sống.

Thanh âm náo nhiệt kia dần dần lại nổi lên trong hoàng cung này. Những câu chúc mừng lại lần lượt vang lên.

Nhưng tiếng ầm vang từ bên ngoài truyền tới kia càng ngày càng tới gần. Dần dần nơi này dường như lại yên tĩnh trở lại. Không ai phát hiện ra Đạo Cổ hoàng tôn kia buông chén rượu, hơi run lên một chút.

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm đằng xa.

Thị vệ đâu rồi!

Đạo Cổ hoàng tôn chậm rãi mở miệng.

Ngay khi hắn dứt lời. Chỉ thấy Nhất Bách Linh Bát Cấm kia toàn bộ đứng dậy, hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn quỳ xuống.

Đi ra ngoài đó giết người quấy rối, mang đầu lại đây!

Tuân mệnh!

Nhất Bách Linh Bát Cấm kia nhất tề mở miệng, thanh âm thống nhất, hóa thành một luồng sóng ầm ầm ầm, trong đó còn ẩn chứa sát khí hóa thành một trăm lẻ tám đạo cầu vồng. Nhất Bách Linh Bát Cấm này bỗng nhiên bay thẳng ra ngoài hoàng cung!

Đưa hoàng hậu đi nghỉ ngơi!

Ngay khi Nhất Bách Linh Bát Cấm kia bay đi. Đạo Cổ hoàng tôn chậm rãi mở miệng, lập tức ở bên cạnh Tống Trí liền xuất hiện hai làn khói hư ảo hướng về phía Tống Trí vái một cái.

Tống Trí trầm mặc đứng lên. Hai mắt dưới tấm mạng che mặt càng thêm mê man. Nàng nhìn thoáng qua nơi truyền tới tiếng ầm vang ở bên ngoài hoàng cung, bên tai lại một lần nữa vang lên một câu, Uyển nhi!

Còn chưa quay về!

Đạo Cổ hoàng tôn nhướn mày, lạnh lùng như băng vô tình liếc nhìn Tống Trí kia một cái.

Tống Trí vô cùng sợ hãi thân thể run lên, cúi đầu. Ngay khi đi theo hai hư ảnh kia chuẩn bị đi vào sau điện, đột nhiên một tiếng ầm vang kinh thiên cực kỳ rõ ràng, giống như là vang lên ở bên tai, tiếng ầm này vang lên ở bên ngoài quảng trường của đại điện!

Theo tiếng ầm vang kia, Đạo Cổ hoàng tôn lập tức nhìn lại, nhưng thần sắc hắn đột nhiên đại biến!

Chỉ thấy thân ảnh Nhất Bách Linh Bát Cấm lảo đảo quay về. Bọn họ phun ra máu tươi, thân thể ở trên không trung ầm ầm tan vỡ. Máu thịt văng khắp nơi. Nhưng cũng có một người chưa chết, hắn rơi phịch một tiếng xuống mặt đất. Hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn quỳ xuống, miệng phun ra máu tươi, phát ra một tiếng thét truyền khắp quảng trường.

Là Vương Lâm! Hắn muốn giết vua!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2026: Trùng quan nhất nộ! (5)

Một tiếng rống này khiến tộc nhân tam mạch đang ngồi trong quảng trường và trên mấy trăm đài cao bốn phía khiếp sợ. Thần sắc bọn họ đại biến, thậm chí khó có thể tin tưởng rằng Vương Lâm vừa rời đi không bao lâu sau lại liều chết trở lại. Muốn giết Đạo Cổ hoàng tôn!

Nhưng một trăm linh bảy thi thể Cấm tử vong, huyết nhục nổ tung đều đã chứng tỏ thật giả trong chuyện này!

Không đợi tới khi mọi người tỉnh táo lại trong tiếng rống này. Một tiếng ầm vang kinh thiên hơn lại nổ ra. Trong tiếng ầm vang, chỉ thấy bên ngoài quảng trường, một chưởng ấn lớn tới vài trăm trượng gào thét bay tới. Chưởng ấn này vô cùng quỷ dị. Trên đó có mười ngón tay, lập tức đánh tới như muốn đánh tan trận pháp của hoàng cung này. Cả hoàng cung trong tích tắc này bỗng nhiên xuất hiện một tấm màn màu xanh, va chạm với chưởng ấn này.

Hoàng cung chấn động. Trong tiếng nổ vang, chưởng ấn mười ngón tiêu tán nhưng tấm màn thanh khí cũng lóe lên kịch liệt, sau đó sụp đổ, hóa thành vô số mảnh nhỏ bay lên.

Một cơn gió tanh mùi máu từ bên ngoài quảng trường thổi tới rơi vào bên trong quảng trường đang vô cùng tĩnh mịch, nhuốm lên thân thể mọi người ở nơi này. Lúc này thần sắc bọn họ nhìn về hướng chưởng ấn biến mất, thần sắc như gặp đại địch.

Sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn tái nhợt, nắm chặt tay nhìn chằm chằm vào nơi đó, ánh mắt lộ vẻ tức giận!

Tống Trí bên cạnh hắn cũng nhìn về cùng hướng, hai mắt lộ vẻ mê man. Trong nội tâm nàng mơ hồ run rẩy, giống như có một phần trí nhớ đang sắp thức tỉnh vậy.

Hai hư ảnh phụng mệnh đưa nàng rời đi bên cạnh nàng giờ phút này giống như quên cả mệnh lệnh của Đạo Cổ hoàng tôn. Hai đồng tử co rút lại, trái tim đập thình thịch nhìn về vị trí chưởng ấn kia biến mất.

Ở vị trí đó lúc này có một vùng huyết vụ tràn ngập chuyển động, nhìn mà giật mình. Mơ hồ trong quảng trường tĩnh mịch của hoàng cung truyền tới một loạt bước chân.

Giọng nói từ bên trong huyết vụ tràn ra, truyền vào trong tâm thần mọi người ở nơi này khiến trái tim của bọn họ tăng tốc. Khiến hễ là người nghe được đều cảm thấy áp lực, trong lòng cũng nảy sinh sự sợ hãi.

Tiếng bước tới gần khiến những tộc nhân tam mạch ở hơi gần bên ngoài quảng trường đều lui lại phía sau theo tiềm thức, giống như người sắp đi ra khỏi huyết vụ trong mắt bọn họ là một con mãnh thú thời hồng hoang, có thể cắn nuốt thiên địa, giết chóc tất cả chúng sinh vậy.

Giết người này!

Trong sự yên tĩnh này. Đạo Cổ hoàng tôn đột nhiên mở miệng, giọng nói bình tĩnh không chút run rẩy. Nghe thì thấy Đạo Cổ hoàng tôn như vẫn tỉnh táo nhưng nếu nhìn khuôn mặt hắn thì có thể thấy được trong đồng tử hai mắt hắn dưới sự phẫn nộ còn ẩn giấu vẻ sợ hãi.

Trong tích tắc khi Đạo Cổ hoàng tôn nói ra lời này, lập tức từ trong chính điện đột nhiên xuất hiện hơn mười hư ảnh như sương khói. Những hư ảnh này thoáng một cái liền lao ra khỏi đại điện, bay thẳng tới huyết vụ, trong tích tắc liền nhảy vào bên trong.

Hầu như vào tích tắc khi mười hư ảnh này tiến vào bên trong huyết vụ, vừa bị nó cắn nuốt thì lập tức nhũng tiếng kêu thảm thiết liền truyền ra. Tiếng kêu đó cực kỳ thê lương, liên tiếp vang lên rồi biến mất.

Tiếng kêu thảm thiết đó dù đã biến mất nhưng vẫn vang vọng trong tâm hồn những người nơi này rất lâu không tiêu tán. Càng khiến sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn trở nên âm trầm hơn.

Còn không dẫn hoàng hậu đi!

Hắn quay phắt đầu nhìn về phía hai hư ảnh bên cạnh Tống Trí, thân thể hai hư ảnh này run lên lập tức vâng dạ hóa thành một dòng xoáy màu đen, sau khi bao phủ Tống Trí liền nhanh chóng di động, vọt thẳng về phía hậu điện.

Nhưng ngay vào lúc này, giọng nói lạnh lùng mang theo tiếng gào thét điên cuồng truyền ra từ bên trong huyết vụ.

Ngươi dám!

Giọng nói này mang theo một lực lượng xuyên thấu, làm cho thân thể hai người hóa thành dòng xoáy kia bỗng nhiên sững lại. Trong lòng dâng lên sự sợ hãi vô tận. Bọn họ giống như không thể khống chế được thân thể mình, cảm thấy nếu như tiếp tục di chuyển thì đại họa sẽ giáng xuống vậy!

Trong nháy mắt khi bước chân bọn họ dừng lại, dòng xoáy liền hóa thành hai hư ảnh một lần nữa. Một thân ảnh mơ hồ từ trong huyết vụ xuất hiện, theo bước chân vang vọng liền tiến ra khỏi huyết vụ.

Trong nháy mắt khi thân ảnh đó đi ra, ánh mắt tất cả mọi người ở đây theo tiềm thức đều tập trung trên người hắn.

Sau khi thấy rõ rồi, những tiếng hít sâu lập tức truyền ra. Mái tóc bạc trắng, thân mặc bạch y, nhưng trên bạch y lúc này có rất nhiều vết máu. Hai mắt bốc lên ngọn lửa hung ác ngập trời đầy vẻ điên cuồng, tràn ngập tơ máu khiến cặp mắt kia giống như màu đỏ máu!

Đây đúng là Vương Lâm!

Hắn hầu như là một bước lại giết người, trong sự bảo vệ nghiêm ngặt của hoàng cung liền tiến vào quảng trường này lần thứ hai. Chẳng qua so với lần đầu tiên thay mặt sư tôn tới đưa lễ vật, lần thứ hai này Vương Lâm muốn tới mang đi một vật, mang đi một người.

Vương Lâm. Ngươi muốn làm gì!

Đạo Cổ hoàng tôn nhìn chằm chằm vào bên cạnh Vương Lâm. Hai người cách nhau một quảng trường, cách nhau gần vạn tộc nhân tam mạch.

Vương Lâm đi ra khỏi huyết vụ. Trong lúc Đạo Cổ hoàng tôn đang nói nhưng lại không nhìn người này một cái mà nhìn về phía Tống Trí thần sắc đang mê man, hai mắt lộ vẻ nhu hòa.

Ta muốn dẫn nàng đi!

Tay phải Vương Lâm giơ lên chỉ về phía Tống Trí bên cạnh Đạo Cổ hoàng tôn, lạnh lùng nói với đối phương.

Đạo Cổ hoàng tôn bị ánh mắt Vương Lâm nhìn tới nhất thời chấn động tâm thần, sắc mặt tái nhợt nhưng lập tức liền hóa thành sự phẫn nộ khôn cùng. Hắn là Đạo Cổ hoàng tôn, là tồn tại chí cao vô thượng ở Đạo Cổ nhất mạch. Hắn là hậu nhân của Cổ Tổ. Hắn là con yêu của trời!

Hắn là người được Cổ Đạo Đại Thiên Tôn tán thành. Sinh tử của hắn không ai có thể quyết định. Ý chí của hắn khiến Đạo Cổ nhất mạch phải tuân theo. Hôm nay là trước đại hôn của hắn một ngày. Khi mọi người của Tam Tộc Cổ đã tới đây, ngay trong hoàng cung của Đạo Cổ hoàng thành, hắn không ngờ lại bị một con kiến hôi mà mình cực kỳ ghen ghét đòi mang hoàng hậu đi. Điều này khiến Đạo Cổ hoàng tôn cười rộ lên.

Vương Lâm. Ngươi là đệ tử của Huyền Tôn, là người bảo vệ tương lai của Đạo Cổ nhất mạch ta. Trẫm tự hỏi luôn luôn đối đãi với ngươi không tệ, lễ ngộ đối với ngươi càng cao. Ngươi không muốn quỳ trước trẫm trẫm cũng không bắt ngươi quỳ. Ngươi không muốn tham dự dạ tiệc trẫm cũng có thể cho ngươi rời đi...

Trẫm đối với ngươi như thế nhưng hôm nay ngươi lại giết tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch ta, xông vào hoàng cung, làm trò trước mặt tộc nhân tam tộc, muốn đoạt hoàng hậu của trẫm!

Vương Lâm. Ngươi quá đáng rồi! Ngươi đâu phải người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch ta, ngươi rõ ràng là muốn hủy Đạo Cổ ta! Tặc tử như vậy mỗi người đều có thể tru diệt!

Người đâu, giết Vương Lâm này cho ta. Lấy đầu hắn tới đây!

Đạo Cổ hoàng tôn vung tay áo, gầm khẽ. Cùng lúc đó hắn nhìn về phía Đạo Cổ Điện, thần sắc âm trầm.

Vương Lâm yên lặng nhắm hai mắt lại. Hắn không muốn sư tôn khổ sở cho nên khi tới nơi này mới mạnh mẽ đánh thức bản thân từ trong điên cuồng tỉnh táo lại. Hắn đã cho Đạo Cổ hoàng tôn một cơ hội. Nếu đối phương thực sự giao Tống Trí đã dung hợp tàn hồn của Uyển nhi ra có lẽ còn có thể vãn hồi...

Nhưng người này...

Vương Lâm mở hai mắt, vẻ điên cuồng trong mắt bùng lên, bộc phát ra sát khí ngập trời.

Không đồng ý... Vậy thì chết đi!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm thét, thân thể bước từng bước tới. Trong nháy mắt khi hắn cất bước, tất cả tộc nhân của Đạo Cổ trên quảng trường phụng mệnh của hoàng tôn, dù biết không địch lại nhưng vẫn gầm rống lao về phía Vương Lâm, muốn ngăn cản Vương Lâm, đồng thời cũng nổi lên sát tâm!

Trong Cổ Tổ, hoàng quyền là cao nhất. Tại Đạo Cổ nhất mạch, lời nói của Đạo Cổ hoàng tôn chính là thiên uy. Chính là tất cả! Trong mắt bọn họ, hành vi của Vương Lâm chính là phản cổ cần phải bị tiêu diệt.

Đối mặt với tộc nhân Đạo Cổ nhất mạch đang điên cuồng lao tới từ bốn phía. Vương Lâm giơ chân lên bước về phía trước. Tiếng ầm vang kinh thiên động địa truyền ra. Những người ngăn cản phía trước hắn dù có tu vi gì, dù là ai, thì thân thể cũng chấn động sụp đổ hóa thành huyết nhục.

Chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều người chết nhưng lại có càng nhiều tộc nhân Đạo Cổ nhất mạch điên cuồng vọt tới hơn. Thậm chí còn có tộc

nhân của hai tộc khác lúc này cũng lựa chọn ra tay, lao về phía Vương Lâm.

Vị trí của Vương Lâm và Đạo Cổ hoàng tôn còn cách nhau cả vạn trượng nhưng bước chân của Vương Lâm vẫn tiến về phía trước, không ngừng tới gần đại điện. Cả đường hắn như gió lốc đi qua, tiếng ầm vang quanh quẩn, liên tục không ngừng.

Kẻ ngăn ta sẽ phải chết!

Vương Lâm gầm khẽ đánh ra một quyền như trường long gầm thét. Hơn mười tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch phía trước hắn liền tan nát tử vong.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân thể mỗi một tộc nhân của Đạo Cổ bất ngờ đều có hư ảnh biến ảo ra. Hư ảnh này ngưng tụ với nhau, từ xa nhìn lại giống như trong thiên địa xuất hiện cả mấy ngàn Cổ Thần, Cổ Ma Cổ Yêu. Bọn họ gầm rống lao về phía Vương Lâm.

Bước chân Vương Lâm không dừng lại, phía sau lưng lúc này cũng xuất hiện hư ảnh của Đạo Cổ. Thân ảnh Đạo Cổ khổng lồ giống như chống đỡ thiên địa, sau khi xuất hiện thì tay phải Vương Lâm liền giơ lên vung mạnh về phía trước.

Một động tác này của hắn, hư ảnh khổng lồ phía sau cũng đồng thời vung tay điên cuồng triển khai giết chóc với vô số tộc nhân Cổ Tộc đang lao tới từ bốn phía.

Tiếng ầm vang chấn động mặt đất khiến cho mặt đất xuất hiện vô số khe nhỏ. Đồng thời bầu trời cũng như muốn mở tung ra. Thân thể mấy ngàn tộc nhân Cổ Tộc tan nát. Mấy ngàn tộc nhân Đạo Cổ phun máu tươi, bị cuốn đi.

Thân thể Vương Lâm run lên, vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm, cất bước đi tới. Trong nháy mắt hắn đã tới trung tâm của quảng trường, khoảng cách tới Đạo Cổ hoàng tôn trong đại điện càng gần.

Đánh trống, mở đại trận của Thiên Không Thành, triệu tất cả tộc nhân Đạo Cổ nhất mạch, nhanh chóng tới hoàng cung tiêu diệt người này!

Hai mắt Đạo Cổ hoàng tôn lộ vẻ sợ hãi càng nhiều, lui lại phía sau vài bước, rống lớn nói.

Cùng với tiếng rống của hắn, ở sâu trong hoàng cung liền có vô số thân ảnh gào thét lao ra, bay thẳng tới quảng trường. Tất cả tộc nhân trong hoàng cung lúc này đều đã tới đây!

Ngay sau đó, thùng, thùng, thùng... Tiếng trống truyền ra, phong vân biến sắc, truyền khắp cả Thiên Không Thành!

Tiếng trống vang vọng trong thiên địa khiến tất cả tộc nhân Đạo Cổ trong hoàng thành khi nghe thấy thần sắc đều đại biến. Tiếng trống này bất đồng với tiếng trống lúc trước, tỏa ra một lực lượng kỳ dị. Đây là tiếng trống khi Đạo Cổ hoàng cung gặp lâm nguy mới vang lên!

Nhưng phàm là tộc nhân được khi nghe thấy tiếng trống này thì phải dâng tính mạng ra bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch!

Cùng lúc đó ở trong Thiên Không Thành, ở hơn một trăm địa phương đồng thời xuất hiện ánh sáng của Truyền Tống Trận. Mỗi một Truyền Tống Trận đều có thể khiến tộc nhân Đạo Cổ dùng tốc độ nhanh nhất đi tới hoàng cung.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2027: Trùng quan nhất nộ! (6)

-Cút, cút, cút!

Vương Lâm giống như phát cuồng, mỗi bước đi tới đều xuất ra một quyền, khiến rất ít người ngăn cản phía trước hắn có thể chịu nổỊ thân thể nổ tung mà chết.

Vương Lâm bị nhiều người vây quanh, không nhìn thấy rất nhiều thân ảnh đang lao nhanh ra từ hoàng cung, cũng không nhìn thấy Truyền

Tống Trận trong hoàng cung đang liên tục lóe sáng, vô số tộc nhân Đạo Cổ đang vọt ra. Sau khi sửng sốt liền không nghĩ ngợi chút nào mà lao thẳng về phía Vương Lâm ở trong quảng trường.

Giờ phút này thứ duy nhất Vương Lâm có thể nhìn thấy là thân ảnh Uyển nhi trong đại điện cách hắn cả vạn trượng kia.

Người đến càng ngày càng nhiều, thậm chí che khuất cả tầm mắt Vương Lâm. Theo thời gian trôi qua, Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm thét, thân thể vọt lên. Nơi này không thể thuấn di, không thể dùng súc địa thành thốn nhưng Vương Lâm vọt lên, mái tóc trong nháy mắt liền biến đổi từ màu trắng thành màu đen.

Trong chớp mắt khi màu đen này xuất hiện, hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương bỗng nhiên biến ảo ra phía sau Vương Lâm khiến cho trên bầu trời đêm của hoàng cung này bỗng có thêm một mặt trời!

Trong tích tắc khi mặt trời này xuất hiện, sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn đại biến, hai mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi. Hắn hầu như phát ra tiếng hô thất thanh.

Đại Thiên Tôn!

Không chỉ có hắn, giờ phút này đám tộc nhân Đạo Cổ vây quanh Vương Lâm đã tới mấy vạn người. Bọn họ đồng thời thấy được mặt trời hai màu

đen trắng quỷ dị này, tâm thần ầm vang.

Đại Thiên Tôn!

Hắn... Không ngờ hắn lại lại Đại Thiên Tôn!

Kế Đô hoàng tử ở phía xa xa nhìn thấy cảnh tượng này thần sắc cũng lộ vẻ kích động. Hắn chờ đợi chính là ngày này. Giờ phút này vừa lùi lại trong lòng hắn vừa hưng phấn liên tục cười lạnh đối với Đạo Cổ hoàng tôn.

Đạo Cổ nhất mạch ... Hôm nay chọc vào đại họa này đều do hoàng tôn ngu ngốc tạo thành!

Trong lúc Kế Đô hoàng tử đang hưng phấn, hình dáng Đại Thiên Tôn chi dương hai màu đen trắng trên bầu trời bỗng nhiên phát ra ánh sáng hai màu vô tận bao phủ thiên địa. Đồng thời Vương Lâm ở trong đó cũng phát ra một tiếng gầm thét, hai tay bỗng nhiên giơ lên giống như giơ Đại Thiên Tôn chi dương điên cuồng vung về phía mấy vạn tộc nhân Đạo Cổ đang ngăn cản hắn ở phía dưới.

Động tác này liền khiến Đại Thiên Tôn chi dương gào thét lao về phía mặt đất giống như lưu tinh giáng xuống, phát ra tiếng ầm vang kinh thiên. Tiếng ầm vang này thậm chí còn áp đảo tiếng trống, trở thành âm thanh duy nhất trong thiên địa!

Trong tiếng ầm vang, một luồng lực lượng trùng kích lớn lao lan tỏa ra. Hễ ai bị lực lượng này chạm tới đều tử vong thê thảm, thân thể lập tức trở thành tro bụi. Luồng lực lượng này ầm ầm bộc phát trong quảng trường của hoàng cung.

Mặt đất sụp đổ, đá tảng tan tành, trời cao chấn động. Vô số đài cao lơ lửng giữa không trung đều tan nát toàn bộ. Mấy vạn tộc nhân Đạo Cổ như bị cuồng phong đảo qua tiêu tán hơn phân nửa.

Lực lượng trùng kích này sau khi hủy diệt tất cả liền lao thẳng về phía đại điện thì ngay trong nháy mắt này một hư ảnh biến ảo ra trên quảng trường. Hư ảnh này là một lão già cũng mặc hoàng bào, thần sắc không giận mà đầy uy nghiêm. Hắn sau khi xuất hiện liền bỗng giơ tay phải lên đánh ra một chưởng hướng về phía hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương.

Khoảng cách lão già này tới đại điện khoảng chừng sáu ngàn trượng. Phía sau hắn là Thất Thập Nhị Thánh, Tam Thập Lục Sát của Đạo Cổ, còn có cả Thập Bát Vương, Cửu Đại Bất Diệt Tướng và gần ngàn cường giả trong hoàng cung. Bọn họ không tham gia giết chóc mà bảo vệ bên ngoài đại điện!

Trong nháy mắt khi lão già nọ xuất hiện, thần sắc gần ngàn người này lộ vẻ cung kính cuồng nhiệt. Thậm chí thần sắc Đạo Cổ hoàng tôn cũng trở nên cũng kính.

Trong nháy mắt khi bàn tay của lão già này đánh lên Đại Thiên Tôn chi dương, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, thân thể truyền ra tiếng bùng bùng, mái tóc không gió mà tung bay, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị cuốn về phía sau. Hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Lấy huyết mạch của ta mở ra đại cấm của Cổ Tộc!

Trong nháy mắt khi lời nói truyền ra, ngụm máu tươi hắn vừa phun ra liền bỗng nhiên tràn ngập u quang, nhanh chóng tản ra bao phủ bốn phía, hình thành một tầng sáng lớn. Tấm màn sáng này xuất hiện phía trước người lão già nọ ngăn cản tất cả mọi vật.

Trong chớp mắt khi tầng sáng nọ xuất hiện liền lập tức va chạm với Đại Thiên Tôn chi dương, phát ra tiếng ầm vang. Tiếng ầm vang này truyền khắp cả Đạo Cổ hoàng thành đinh tai nhức óc, sau đó chậm rãi hóa thành dư âm tản đi.

Trong hoàng cung, trên quảng trường xuất hiện biến hóa quỷ dị. Chỉ thấy bên ngoài tầng sáng toàn bộ quảng trường vỡ tan trở thành một đống đổ nát. Nhưng phía sau tầng sáng, tất cả đều không chút tổn thương, hoàn toàn bình thường.

Chẳng qua Đại Thiên Tôn chi dương sao có thể dễ chống cự như vậy. Tầng sáng nọ đã trở nên u ám, chống cự được Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm một chút liền lóe lên vài cái tan thành nhiều mảnh nhỏ!

Về phần lão già nọ thì sắc mặt tái nhợt, cánh tay phải hóa thành tro, lại phun máu tươi một lần nữa, thần sắc thoáng cái trở nên mệt mỏi. Thân thể hắn bị một luồng lực lượng cường đại oanh kích, bị cuốn về phía sau, ầm một cái liền ngã vào trong đại điện, sát bên người Đạo Cổ hoàng tôn.

Phụ tôn!

Đạo Cổ hoàng tôn lập tức cúi người muốn dìu đỡ lão già nọ nhưng lão già cắn răng tự mình đứng dậy, không để ý tới cánh tay phải vừa mất đi của mình mà giơ tay trái lên hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn tát một cái.

Chát một tiếng, trên mặt Đạo Cổ hoàng tôn lập tức hiện lên năm ngón tay đen kịt.

Cút! Vì một nữ tử mà ngươi lại khiến Đạo Cổ nhất mạch ta chọc vào một cường địch như vậy, ngươi sao không chết đi cho rồi! Ta sẽ tới Cổ Đạo Sơn gặp Cổ Đạo Đại Thiên Tôn trọng lập tân hoàng!

Lão già nọ hiển nhiên là vì giận dữ mà giọng nói vang lên như sấm.

Hai mắt Đạo Cổ hoàng tôn hiện lên một tia hàn quang, sờ lên mặt, phun ra một búng máu. Thần sắc âm trầm nhìn lão già nọ.

Phụ tôn, người hãy xử lý chuyện trước mắt trước đi, chuyện của trẫm không cần ngươi quản tới. Có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ, trẫm không chết được.

Lời nói của Đạo Cổ hoàng tôn nghe lạnh như băng.

Ngươi!

Lão già căm tức nhưng xoay người nhìn chằm chằm vào Vương Lâm đang từng bước đi tới bên ngoài đại điện, ánh mắt lộ vẻ kiêng kị rất sâu.

Cả quảng trường trừ gần ngàn người phía trước đại điện ra thì chỉ còn tộc nhân của hai tộc đang tản ra xa xa về bốn phía. Nơi này đã trở nên trống trải, mặt đất đầy máu tươi, giống như sắp chảy thành sông.

Vương Lâm đi trên mặt đất, đạp bước trên máu tươi, tiến về phía trước, ở giữa hắn và đại điện có gần ngàn người ngăn cản, trong gần ngàn người này cũng rất nhiều cường giả.

Ánh mắt Vương Lâm lướt qua gần ngàn người này, nhìn về phía lão già trong đại điện, Đạo Cổ hoàng tôn và cả Tống Trí cũng đang nhìn mình.

Trong mắt Tống Trí hiện lên vẻ mê man càng nhiều, mơ hồ có vẻ giãy giụa.

Ở xa xa quảng trường, từng đạo thân ảnh trong hoàng cung đang hóa thành cầu vồng từ bốn phương tám hướng gào thét bay tới. Đám thân ảnh này dày đặc không dưới mấy vạn. Thậm chí phía sau bọn họ ánh sáng trận pháp không ngừng lóe lên, càng có nhiều tộc nhân Đạo Cổ đang tới đây.

Nơi này là kinh đô của Đạo Cổ, nơi này là Đạo Cổ hoàng thành. Nơi này vốn tồn tại vô số tộc nhân Đạo Cổ, nhất là tới đại hôn của Đạo Cổ hoàng tôn thì lại càng nhiều tộc nhân tới nơi này hơn, số lượng vô cùng khổng lồ.

Vương Lâm dù có lực lượng cường đại có thể so với Đại Thiên Tôn nhưng nếu bị vây hãm trong này cũng sẽ tới lúc kiệt sức.

Càng huống chi nơi này là hoàng cung, bên trong có vô số đại trận, thậm chí có khả năng lưu lại di vật của Cổ Tổ giống như long đàm hổ huyệt đối với phàm nhân. Nhưng Vương Lâm không quản được nhiều. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này là mang Uyển nhi đi!

Đứng lại! Nếu ngươi bước tới nữa thì lão phu sẽ giết nữ tử này!

Lão già được Đạo Cổ hoàng tôn gọi là phụ tôn tiến tới cạnh Tống Trí hướng về phía Vương Lâm gầm nhẹ.

Sắc mặt Tống Trí tái nhợt nhưng lại không có chút sợ hãi nào. Hai mắt nàng vẫn mê man như trước, nhìn Vương Lâm. Trong nội tâm nàng hình như có một phần trí nhớ muốn thức tỉnh nhưng lại có một lực lượng phong ấn khiến nàng không thể nhớ ra.

Bước chân Vương Lâm hơi sững lại, ánh mắt không nhìn lão già trước mặt này mà nhìn nữ tử kia. Thần sắc nhu hòa nhưng lời nói từ miệng phát ra lại khiến tâm thần lão già nọ run rẩy.

Nếu nàng chết thì Vương Lâm ta sẽ xoay người rời đi... Nhưng sinh mệnh còn lại của Vương Lâm ta sẽ khiến cho Đạo Cổ nhất mạch không còn một ngọn cỏ, khiến cho Cổ Tam Tộc từ nay về sau chỉ còn hai tộc!

Ta có thể làm được!

Vương Lâm chậm rãi nói. Đúng như lời hắn nói, chuyện này với tu vi của hắn có thể làm được!

Lời nói bình tĩnh ẩn chứa sát lục này khiến lão già theo tiềm thức liếm liếm môi, tay trái hắn hơi run rẩy. Hắn tin rằng đối phương làm được chuyện này. Trong trầm mặc, hai mắt hắn lộ sát khí nhưng bỏ qua việc giết nữ tử này. Dù sao thì nữ tử còn sống mới có cơ hội giết chết đối phương. Huống hồ hắn trước khi tới đây đã bóp nát một ngọc giản truyền thừa của Đạo Cổ nhất mạch tới Cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Ngọc giản này vỡ nát là đại biểu hoàng thất gặp nguy cơ cần Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ.

Vương Lâm nói xong câu nói đó liền không mở miệng nữa mà thân thể nhoáng lên, từng bước đi về gần vạn tộc nhân Đạo Cổ ở bên ngoài đại điện.

Sát!

Trong chớp mắt khi Vương Lâm đi vào vòng bảo vệ của ngàn người này. Thất Thập Nhị Thánh - Cường giả của Đạo Cổ nhất mạch liền bạo phát toàn bộ lực lượng, dẫn đầu mấy trăm tộc nhân gầm thét lao về phía Vương Lâm.

Khi tới gần, bảy mươi hai người này đồng thời vung tay phải lên hướng về phía Vương Lâm ầm ầm đánh ra một kích. Phía sau bọn họ xuất hiện bảy mươi hai hư ảnh Đạo Cổ rất lớn. Như bảy mươi hai người khổng lồ đồng thời oanh kích về phía Vương Lâm.

Trong mắt Vương Lâm bùng lên vẻ điên cuồng, tiến về phía trước, không ra tay mà mở miệng hướng về phía bảy mươi hai cường giả này bỗng nhiên rống một tiếng!

Một tiếng rống này, thân ảnh Đạo Cổ phía sau hắn cũng mở miệng phát ra một tiếng rống của Cổ Tộc!

Trong tiếng rống này ẩn chứa toàn bộ tu vi của Vương Lâm, ẩn chứa lực lượng Cổ Tộc của hắn, còn có cả truyền thừa Hồn Huyết, hóa thành một cơn sóng âm va chạm vô hình với Thất Thập Nhị Thánh.

Tiếng ầm vang không ngừng truyền ra. Thất Thập Nhị Thánh dù không kém, tụ lại một chỗ nhưng trong tiếng rống này của Vương Lâm đều lần lượt sụp đổ.

Trong nháy mắt khi bọn họ tử vong, Vương Lâm giống như một cơn lốc quét tới, đánh giết vào trong đám người trước điện. Cả đường đi hắn điên cuồng cất bước, tay phải bắt lấy đầu người, bóp nát. Tay trái vung lên lại một lần nữa giết một người. Hắn há mồm phun ra một đạo hồng quang, hồng quang nọ mang theo sát khí ngập trời chính là Huyết Kiếm. Kiếm này xuyên thấu hơn mười người, mở ra một đường máu. Thân thể Vương Lâm nhoáng lên vọt về phía trước, khoảng cách tới đại điện đã còn không tới ba ngàn trượng!

Bốn phía Vương Lâm lúc này có ba mươi sáu đạo huyết quang lóe lên, Tam Thập Lục Sát dữ tợn lao tới!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, tay phải bắt quyết, bên ngoài năm ngón tay hắn lập tức xuất hiện mấy làn khói xanh. Khói xanh lượn quanh thành vòng tròn lan ra liền khiến hỏa diễm như sóng dữ ngập trời bốc lên.

Đây chính là thần thông Cực Hỏa Đạo trong Bát Cực Đạo! Nhưng ngay lúc thần thông này vừa sắp được Vương Lâm đánh ra thì trong thiên địa

liền truyền tới một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này lộ vẻ bi thương, lộ vẻ thất vọng, lộ ra một sự đau đớn thê lương...

Vương Lâm...

Thân thể Vương Lâm chấn động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2028: Trùng quan nhất nộ! (7)

Bên trong Đạo Cổ hoàng cung này Vương Lâm đi một mạch tới đại điện kia. Trong vòng vây của mấy ngàn người, tiếng thở dài của sư tôn Huyền La vang vọng trên bầu trời truyền vào trong tai hắn. Ở bên ngoài Đạo Cổ hoàng cung ở đằng xa bên trong một ngọn núi trơ trọi, lại có một sự kỳ diệu khác.

Bên trong ngọn núi kia đã hoàn toàn bị đào trống không, nhưng ở bên ngoài cho dù là thần thức của Đại Thiên Tôn cũng không thể nhìn ra một một chút manh mối nào. Bên trong ngọn núi trống không này có một trận pháp rất lớn. Trận pháp này cực kỳ phức tạp, chỉ cần nhìn là sẽ bị lóa mắt.

Trận pháp này tỏa ra hào quang màu trắng, không ngừng lóe lên. Tràn ngập một cảm giác quỷ dị. Ở trung tâm của trận pháp kia có một thân

ảnh mơ hồ đang khoanh chân ngồi. Thân ảnh này có ánh sáng bảy màu vờn quanh, trong lúc khoanh chân hai tay không ngừng bấm quyết. Thỉnh thoảng lại đánh lên trên trận pháp này.

Ngay khi ấn ký của thân ảnh bảy màu kia liên tục hạ xuống, chỉ thấy trận pháp khổng lồ này lập tức xuất hiện một hư ảnh. Hư ảnh kia bất ngờ chính là cảnh tượng bên trong hoàng cung của Đạo Cổ được thu nhỏ lại.

Hiện ra ở trên trận pháp, hoàng cung được thu nhỏ lại kia bên trong có nhiều vô kể những quang điểm trắng và đen. Những quang điểm màu đen kia có chừng mấy vạn, nhưng so với quang điểm màu trắng lại ít hơn rất nhiều. Những quang điểm màu trắng kia gần như chiếm cứ toàn bộ cảnh tượng bên trong hoàng cung, hơn nửa còn có vẻ đang không ngừng gia tăng.

Nhất là trên quảng trường của đại điện kia, gần một ngàn quang điểm màu trắng đang tụ tập chi chít. Bị chúng vờn quanh là một quang điểm màu đỏ duy nhất. Quang điểm này có huyết khí vờn quanh, lúc này ở nơi đó vẫn không hề nhúc nhích.

Màu đen thể hiện tử linh, màu trắng thể hiện sức sống, màu đỏ này chính là Vương Lâm rồi. Vương Lâm à, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Thân ảnh mơ hồ tràn ngập ánh sáng bảy màu kia truyền ra một tiếng nói khàn khàn mang theo một nụ cười khẽ.

Năm đó lão phu đã rút tàn hồn của nàng ra đưa cho Đạo Cổ hoàng tôn này. Người này quả nhiên đã làm đúng ý ta, tìm kiếm thân thể có thể hòa hợp với tàn hồn muốn lập làm hậu.

Còn ngươi, cũng như dự liệu của ta xông vào trong hoàng cung của Đạo Cổ.

Giết đi, ngươi giết càng nhiều, đối với lão phu lại càng có lợi!

Thân ảnh bảy màu mơ hồ kia như đang mỉm cười, nhưng ngay khi nói ra hai chữ tàn hồn kia, thanh âm dường như run lên nhưng lập tức lại khôi phục như thường. Hắn giơ tay phải lên, một đám bạch quang lóe ra trong lúc đó một đám hắc quang tràn ngập. Sau khi hai loại hào quang này xuất hiện, khiến cho bảy màu ở bên ngoài thân thể người này biến thành chín màu.

Cùng lúc đó một đạo khí xám bỗng nhiên xuất hiện, lượn lờ ở bên ngoài thân ảnh chín màu này dung nhập vào trong chín màu, khiến cho hào quang biến thành mười màu!

Thân thể tro bụi từ động phủ giới ngưng tụ ra này hôm nay đã đại thành rồi.

Thân ảnh mơ hồ kia thì thào, khàn khàn một cách tang thương.

Đám khí xám kia không ngờ chính là do đạo u quang năm đó khi Vương Lâm rời khỏi động phủ giới, mà ngay cả Huyên La Đại Thiên Tôn cũng không phát hiện ra hóa thành!

Đáng tiếc sức chịu đựng của ta có giới hạn, chỉ có thể hấp thụ tử khí từ sự giết chóc cả đời của Vương Lâm, nếu không để lão phu ra tay thì có thể trong thời gian rất ngắn hoàn thành số lượng tử khí cần thiết, sẽ có thể...

Lời nói của thân ảnh kia bị ngắt quãng hai lần, dường như đối với giới hạn gì đó và mục đích đạt được sau khi có đủ số lượng tử khí thậm chí ngay cả bản thân mình cũng rất kiêng kị, ngay cả lời nói cũng không rõ ràng.

Giết chóc của Vương Lâm này trong động phủ giới khiến cho ta rất hài lòng, nhưng sau khi đi tới Tiên Cương đại lục này, ở vùng đất của Tiên Tộc lại giết chóc vô cùng ít. Nếu không như vậy, thì số lượng tử khí mà lão phu cần đã hoàn thành nhanh chóng, cùng sẽ không cần phải dùng đến hậu chiêu ở Đạo Cổ nhất mạch này. May mà năm đó ta chuẩn bị rất đầy đủ, sớm lấy đi tàn hồn của nàng.

Thân ảnh mơ hồ này khi lại nói đến chữ nàng, thanh âm của hắn lại run lên, trở nên trầm mặc.

Hồi lâu sau, hai mắt thân ảnh mơ hồ này chợt lóe lên hàn quang.

Nếu ta đã dám làm như vậy thì sẽ không cần phải sợ hắn, cùng lắm là bị xóa đi thần trí thôi, nhưng một khi thành công...

Thân ảnh mơ hồ kia bắt đầu trở nên kích động.

Lão phu đã chuẩn bị nhiều năm như vậy quyết không thể thất bại! Trước tiên phải rút lấy những tử linh bên trong hoàng cung này!

Thân ảnh mơ hồ kia bỗng nhiên giơ tay phải lên hướng về trận pháp khổng lồ trên mặt đất, chỉ vào ảo ảnh thu nhỏ của hoàng cung.

Dưới một chỉ này lập tức toàn bộ những điểm đen run lên giống như nhạt đi không ít, như bị trận pháp này hấp thụ. Chỉ trong nháy mắt, những điểm đen đã nhạt đi này như bị một sức mạnh bao phủ, sau khi bắn mạnh ra phía ngoài, trong nháy mắt từ vẻ ảm đạm lại một lần nữa thực chất hóa nhưng không có vẻ gì là bị trận pháp này hấp thụ.

Bọn họ…

Thân ảnh được ánh sáng mười màu bao phủ kia sắc mặt lập tức biến đổi thét lên một tiếng thất kinh.

Ngay lúc này bên trong hoàng cung của Đạo Cổ. Trên quảng trường của đại điện, theo tiếng thở dài từ trên không truyền đến, thân thể Vương

Lâm bỗng nhiên dừng lại. Hắn như quên đi tất cả những nguy cơ ở bên cạnh, quên đi Tam Thập Lục Sát đang lao tới ở xung quanh, quên đi Đạo Cổ hoàng tôn đang ở trong đại điện cách đó mấy ngàn trượng.

Hồng quang trong hai mắt Vương Lâm dần dần tiêu tan. Thần sắc điên cuồng và dữ tợn của hắn ở trước mặt thân ảnh quen thuộc ở trên bầu trời dần dần biến mất, bị vẻ đau khổ thay thế.

Hắn biết sư tôn nhất định sẽ đến. Hắn cũng biết sư tôn nhất định sê ngăn cản, cho nên khi hắn đi tới Đạo Cổ hoàng cung này không hề giải thích một chút nào. Mà muốn dùng thời gian nhanh nhất trước khi Huyền La tới phải giết được Đạo Cổ hoàng tôn, mang Lý Mộ Uyển đi.

Tâm tư và hành động của Đạo Cổ hoàng tôn kia Vương Lâm nhờ có tính toán bên trong ngọc giản của Lão tổ Đại Hồn Môn để lại đã nhìn thấy rõ ràng. Thậm chí hắn còn nghe thấy lời nói của Đạo Cổ hoàng tôn kia ở trước giường.

Kết hợp những điều này, ngay lần đầu tiên khi hắn tới hoàng cung, Đạo Cổ hoàng tôn kia đã bắt Tống Trí kia tiến lên, bắt Tống Trí mời rượu, những hành động và sự dị thường của Vương Lâm lúc đó Đạo Cổ hoàng tôn sao có thể không nhìn ra. Hắn làm như vậy, chỉ để nắm chắc trong tay tình cảm của một đôi đạo lữ.

Cho nên sau khi Vương Lâm nhìn rõ tất cả, mới phát ra một tiếng gào thét kinh thiên kia. Hắn muốn giết Diệp Đạo, giết Đạo Cổ hoàng tôn này!

Hắn cũng đã từng nghĩ phải nén cơn phẫn nộ này xuống, bình tĩnh quay lại hoàng cung, mang Tống Trí đi. Nhưng rồng có vảy ngược, nếu chạm vào mà còn có thể nhịn được, thì sao còn gọi là vảy ngược!

Hơn nữa, trước mặt tộc nhân của tam tộc, thừa dịp hoàng tôn chưa chuẩn bị mà ra tay nghe thì có vẻ chính xác, nhưng thực tế so với hiện giờ còn nghiêm trọng hơn mấy lần! Đó là ám sát! Với thân phận của hắn, dưới một ngọn lửa giận như vậy cho dù là xông vào cung, cũng có thể thấy được cơn phẫn nộ ngợp trời lấn át lý trí.

Nhưng nếu lẻn vào ám sát, có thể làm được điều này thì cho thấy hắn rất bình tĩnh. Với suy nghĩ tỉnh táo đó, làm ra chuyện như vậy chính là làm tổn thương Huyền La vĩnh viễn không thể đền bù được. Vương Lâm hiểu rõ nhân quả trước sau, hắn sẽ không chọn cách làm này.

Hành động này Vương Lâm hắn sẽ không làm. Hắn muốn mang tàn hồn của Uyển nhi đi, muốn giết Đạo Cổ hoàng tôn này, còn muốn đường đường chính chính mà đi. Điều duy nhất mà hắn lo lắng chính là cảm nhận của sư tôn hắn

Sư tôn!

Hai tay Vương Lâm ôm quyền hướng lên bầu trời vái một cái thật sâu, không đứng thẳng dậy mà vẫn vái như trước. Tam Thập Lục Sát kia nhân

cơ hội này mang theo sát khí nhanh chóng lao tới, mắt thấy chuẩn bị tới gần Vương Lâm.

Trên bầu trời thân ảnh Huyền La đi ra, hắn nhìn Vương Lâm, dung nhan giống như thoáng một cái đã già đi rất nhiều. Hắn giơ tay phải lên, bỗng nhiên vung về phía mặt đất.

Dưới một cái vung tay này, Tam Thập Lục Sát kia nhất tề phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, hoảng sợ lui về phía sau. Ngoài bọn họ ra toàn bộ tộc nhân của Đạo Cổ ở bốn phía đều bị cuồng phong quét qua lần lượt lui về phía sau khiến cho trong vòng ngàn trượng xung quanh Vương Lâm chỉ còn lại một mình hắn đứng vái ở nơi đó không hề nhúc nhích.

Huyền Tôn, Vương Lâm xông vào cung muốn cướp hoàng hậu của trẫm, hắn như thế là đại nghịch bất đạo. Hắn là đệ tử của Huyền Tôn, mong rằng Huyền Tôn...

Đạo Cổ hoàng tôn kia ngay khi nhìn thấy Huyền La xuất hiện, hai mắt lóe lên, trong lòng cười lạnh tiến lên vài bước, lập tức mở miệng.

Nhưng chưa đợi hắn nói xong, chỉ thấy ở trên không trung Huyền La xoay mạnh người.

Cút đi cho bổn tôn!

Thân thể Đạo Cổ hoàng tôn kia run lên, phun ra máu tươi liên tục lùi lại phía sau mấy bước. Hắn nhìn máu tươi của chính mình phun ra mắt lộ ra vẻ không thể tin. Hắn không ngờ Huyền La lại dám đã thương mình!

Đang định mở miệng, nhưng hắn lại nhìn thấy sát khí và sự phẫn nộ ẩn giấu trong hai mắt của Huyền La lúc này, cũng liền hít sâu một hơi, nuốt những lời định nói xuống, thần sắc âm trầm, không dám mở miệng nữa.

Huyền La Đại Thiên Tôn.

Cha của Đạo Cổ hoàng tôn kia, lão già mặc hoàng bào đã mất đi cánh tay phải than nhẹ một tiếng, hướng về Huyền La ở trên không trung vái một cái.

Người này bất kính với hoàng quyền, nhưng lão phu biết Huyền La Đại Thiên Tôn thân là người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch, nhất định sẽ phân xử công bằng. Dù sao người này đã giết mấy vạn cao thủ của bộ tộc Đạo Cổ ta, khiến cho Đạo Cổ nhất mạch ta bị tổn thương nguyên khí, không thể tha thứ!

Lão già này so với Đạo Cổ hoàng tôn kia cao minh hơn không ít. Trọng điểm trong lời nói của hắn chính là việc Vương Lâm đã giết rất nhiều người.

Huyền La trầm mặc. Hắn nhìn Vương Lâm, ánh mắt lộ ra vẻ bi ai và thương tiếc, còn có vẻ mê man. Dung nhan của hắn như già nua hơn, nhìn đệ tử vái ở nơi đó, môi khẽ run lên nhưng không nói nên lời.

Tại sao?

Rất lâu, rất lâu sau, trong hoàng cung yên tĩnh này, Huyền La hít sâu một hơi nhẹ giọng nói.

Vương Lâm thở dài. Hắn ngẩng đầu nhìn Huyền La một cách phức tạp. Huyền La có ân với hắn, hắn không thể báo đáp. Từ sâu trong lòng hắn không muốn làm cho Huyền La thất vọng.

Sư tôn bớt giận.

Vương Lâm giơ tay phải lên vỗ mạnh lên ngực của mình, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn vung tay phải lên ngụm máu tươi này, lập tức ngụm máu tươi này tản ra dung hợp với những giọt máu ở trên quảng trường, tản mát ra huyết quang ngợp trời. Dưới huyết quang này, vô số máu tươi bay lên, sau khi ngưng tụ lại một chỗ, dưới sự dẫn dắt của ngụm máu tươi của Vương Lâm bỗng nhiên hình thành những thân thể.

Những thân thể này đều là những người đã bị Vương Lâm giết chết.

Năm đó với tu vi của Diệp Mịch, có thể lấy vài ngụm máu hóa thành Cổ Thần, Cổ Yêu, Cổ Ma trong động phủ giới. Hôm nay Vương Lâm có Hồn Huyết của Cổ Tổ, nhờ vào một bí thuật có được sau khi dung hợp Hồn Huyết, hắn cũng có thể làm được điều này. Mà so với Diệp Mịch năm đó còn mạnh hơn vô số lần.

Những thân thể kia lần lượt xuất hiện, mấy vạn người, không thiếu một người nào. Sau khi thân thể của bọn họ ngưng tụ ra, máu tươi trên mặt đất toàn bộ biến mất. Vương Lâm sắc mặt tái nhợt, duỗi hai tay ra bỗng nhiên run lên. Mấy vạn linh hồn khuếch tán ra, lần lượt dung hợp với những thân thể kia.

Mấy vạn người này Vương Lâm quả thật đã giết, nhưng hắn chỉ diệt thân thể của họ, hồn đã bị hắn thu lấy. Chỉ là tu vi của hắn rất cao. Hành động này ở nơi đây không ai có thể nhìn ra.

Huyền La là sư tôn của hắn, sao hắn có thể làm ra chuyện khiến cho Huyền La đau lòng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2029: Trùng quan nhất nộ! (8)

Trong nháy mắt khi mấy vạn người này xuất hiện, gần vạn tộc nhân Đạo Cổ bên ngoài đại điện mở to hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi. Thậm chí ngay cả Đạo Cổ hoàng tôn cũng sửng sốt, thần sắc âm trầm hơn.

Lão già cụt tay cũng hít sâu một hơi. Hắn lúc trước cũng không nhận ra chút nào, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm lộ ra vẻ kiêng

kị sâu sắc.

Những hồn phách vừa lan ra từ thân thể Vương Lâm này lần lượt dung hợp với thân thể. Mấy vạn người này đồng thời mở hai mắt, sau tích tắc mê man liền hoàn toàn tỉnh lại.

Những tiếng kinh hô vang vọng. Bọn họ cảm nhận chính xác mình vốn tử vong mới đúng, nhưng lúc này lại giống như một giấc mộng, đều tự sống lại!

Chẳng qua tu vi của bọn họ không như lúc trước khi tử vong, yếu đi không ít. Dù sao thì thuật này dù quỷ bí nhưng cũng không có cách nào có thể khiến nhiều người như vậy khôi phục lại Cổ Tộc lực vốn có của bọn họ.

Chẳng qua bởi nguyên nhân trong cơ thể Vương Lâm có lực lượng Hồn Huyết cho nên Cổ Tộc lực của nhưng người này dù giảm đi nhưng chỉ cần tu hành mười năm liền có thể hoàn toàn khôi phục.

Loại bí thuật này chỉ có sau khi có được Hồn Huyết mới có thể thi triển. Đây hầu như có thể so với thần tích của Cổ Tổ, khiến cho những người này sau khi kinh hô đều trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập vẻ phức tạp.

Trong đó có chín người dưới trướng Huyền La. Trong lòng bọn họ lúc này than nhẹ, có cảm giác vừa qua cõi chết.

Hồn phách của bọn họ dù sao cũng đã từng bị Vương Lâm thu lấy, cho nên giờ phút này bọn họ cũng mơ hồ hiểu ra bản thân mình sở dĩ có thể sống lại đều là nhờ Vương Lâm.

Sắc mặt Vương Lâm cực kỳ tái nhợt. Hắn tuy rằng có Hồn Huyết nhưng thi triển ra bí thuật như vậy cũng tạo thành thương tổn rất lớn đối với hắn. Nhưng bởi không muốn để Huyền La thất vọng cho nên trước khi Vương Lâm quyết định xông vào hoàng cung đã có quyết định.

Hắn dù có thành công hay thất bại, giết người đều thu lấy hồn phách, sau khi Huyền La tới liền khiến những người này sống lại.

Đối mặt với cảnh tượng không thể tưởng tượng này Huyền La cũng biến sắc. Với tu vi của hắn liếc mắt một cái liền hiểu rõ, sở dĩ Vương Lâm có thể làm được điều này là vì giọt Hồn Huyết trong cơ thể hắn.

Ba giọt Hồn Huyết là có thể trở thành Cổ Tổ ...

Lời nói này đã lưu chuyền trên mặt đất của Cổ Tổ ngàn đời, giờ phút này Huyền La khi tận mắt thấy cảnh tượng này, trong lòng đã tin tưởng lời đó.

Sư tôn... đệ tử không chính thức giết một tộc nhân Đạo Cổ nào...

Vương Lâm ngẩng đầu, vẻ mặt tái nhợt khiến hắn trông như ốm yếu. Hắn nhìn Huyền La nhẹ giọng nói.

Hắn mặc dù không giết người nhưng lại khiến nhiều cường giả của Đạo Cổ nhất mạch ta suy yếu như vậy, cũng xông vào cung, bất kính hoàng quyền. Loại chuyện này nếu truyền ra bị Thủy Cổ và Cực Cổ biết được thì mặt mũi của Đạo Cổ nhất mạch chúng ta đều bị người này phá hỏng hết. Hắn vẫn phải chết!

Đạo Cổ hoàng tôn đột nhiên mở miệng. Hắn nhìn chằm chằm vào Vương Lâm lộ ra sát khí.

Vương Lâm, nói cho vi sư biết nguyên nhân.

Huyền La nhìn Vương Lâm. Thần sắc dần dần trở nên nhu hòa. Hắn vốn tưởng Vương Lâm căn bản không để ý tới cảm nghĩ của mình, tùy ý giết chóc, tạo thành thương tổn không thể bù đắp được. Điều này khiến hắn đau lòng, đồng thời cũng rất thất vọng và bi thương.

Hắn vì một đệ tử này, đệ tử duy nhất này mà làm những chuyện một sư tôn nên làm. Hắn thậm chí còn coi Vương Lâm như đứa con nối dõi của mình. Hắn đã chuẩn bị những thứ Vương Lâm cần để tu luyện, không

tiếc đối mặt với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, thậm chí một khắc trước hắn còn đang vì đệ tử này luyện chế một Pháp Bảo.

Nhưng khi hắn mới tới nơi này, thấy máu tươi đầy đất, Đạo Cổ nhất mạch mà hắn bảo vệ có rất nhiều người tử vong, tất cả đều do đệ tử của hắn gây ra. Điều này khiến trái tim Huyền La giống như bị đâm sâu một nhát, khiến tâm thần hắn run rẩy, thất vọng tới cực điểm!

Nhưng lúc này khi hắn thấy Vương Lâm dùng lực lượng Hồn Huyết, không tiếc tổn thương bản thân để làm những người tử vong sống lại thì Huyền La lại đau lòng.

Hắn đau lòng vì đệ tử này. Hắn biết trong lòng đệ tử này có sư tôn là hắn, bởi vì hắn nhận ra nếu không phải Vương Lâm sớm đã có ý nghĩ này thì hắn giết người cũng sẽ không thu hồn vào thân thể. Tuyệt đối không thể tự nhiên khiến người ta sống lại.

Hắn trước khi tới đây cũng đã nghĩ tới cảm giác của ta...

Hai mắt Huyền La lộ vẻ nhu hòa. Hắn hiểu rõ tính cách của đệ tử này. Hắn biết nếu không phải vì một nguyên nhân lớn lao thì đối phương tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cũng không điên cuồng đến thế.

Nguyên nhân này rất có thể chính là vảy ngược của Vương Lâm!

Huyền La thầm than. Hắn mơ hồ đoán ra một chút rồi.

Trong cơ thể Tống Trí có hồn phách của thê tử ta... đệ tử muốn đưa nàng đi... Đạo Cổ hoàng tôn biết rõ như vậy nhưng trước sau không đồng ý nên đệ tử muốn giết hắn!

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, nghiêm mặt bình tĩnh nói.

Hoang đường, ngươi muốn đoạt hoàng hậu của trẫm, trẫm sao có thể cho ngươi mang đi. Ngươi nói trong cơ thể nàng có hồn phách thê tử của ngươi, thế lại càng buồn cười tới cực điểm!

Đạo Cổ hoàng tôn biến sắc lập tức mở miệng quát.

Ngươi sau khi tới đây lại không hề giải thích chút nào, dựa vào cái gì mà bảo trẫm phải giao hoàng hậu cho ngươi!

Đạo Cổ hoàng tôn cười lạnh, nội tâm lại thầm run lên.

Như vậy hiện tại Vương mỗ đã giải thích rồi, ta muốn đem nàng đi.

Vương Lâm quay đầu lạnh lùng nhìn về Đạo Cổ hoàng tôn đang được gần ngàn tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch bảo vệ trong đại điện.

Buồn cười, giải thích của ngươi là lời vô căn cứ. Trẫm nếu để ngươi mang đi thật thì chẳng phải mọi người hôm nay sẽ cười trẫm vô năng sao! Huống hồ giải thích này trẫm cũng có thể nói ra vô số. Trẫm còn nói nữ tử này kiếp trước chính là phi tử của trẫm, ngươi có thể nói thế nào!

Đạo Cổ hoàng tôn lập tức mở miệng, giọng nói lành lạnh, không chút lui bước.

Hắn kết luận Vương Lâm tuyệt đối không thể gây tổn thương cho mình, lại càng không có gan chính thức giết mình. Hắn đã nhận ra tình nghĩa sư tôn của Vương Lâm và Huyền La. Có Huyền La ở đây, Vương Lâm lại càng không thể ra tay.

Việc này nếu hắn không lợi dụng thì hắn không phải là hoàng tôn nữa.

Huống hồ hắn là Đạo Cổ hoàng tôn, hôm nay ai dám giết hắn thì phải hỏi Cổ Đạo Đại Thiên Tôn một tiếng!

Đạo Cổ hoàng tôn hắn không sợ hãi gì sao có thể dễ dàng để vương Lâm như ý. Hắn thậm chí đã nghĩ tới sau chuyện hôm nay hắn sẽ lập tức sủng hạnh Tống Trí này, làm nàng mất đi tấm thân xử nữ, cũng khiến Vương Lâm này càng bi phẫn và tuyệt vọng!

Muốn dẫn hoàng hậu của trẫm đi, ngươi phải đưa ra chứng cứ!

Đạo Cổ hoàng tôn vung tay áo, lạnh giọng nói.

Vương Lâm trầm mặc, sát khí trong nội tâm giống như không thể áp chế, muốn hoàn toàn bộc phát ra giết sạch cả ngàn người ngăn trở trước đại điện, giết thẳng vào trong, giết Đạo Cổ hoàng tôn này!

Nhưng hắn lại không thể làm như vậy, sắc mặt tái nhợt của hắn lúc này lại xuất hiện một tia hồng nhuận, cố gắng áp chế sát lục điên cuồng trong cơ thể xuống.

Hắn nhìn Tống Trí ánh mắt lộ vẻ bi ai. Tu vi Vương Lâm hắn có thể so với Đại Thiên Tôn. Người nơi này trừ Huyền La ra thì không ai là đối thủ của hắn. Nhưng hôm nay hắn lại ở trước mặt một Đạo Cổ hoàng tôn nho nhỏ không thể bước nửa bước, trơ mắt nhìn hồn phách Uyển nhi ở nơi này nhưng lại không thể mang đi.

Tất cả đều bởi hắn không muốn làm Huyền La thất vọng, làm Huyền La bị khó xử, làm cho sư tôn đối với hắn ân trọng như núi phải bi thương....

Nhắm hai mắt lại, Vương Lâm cười thảm. Khi mở mắt ra một lần nữa, tay phải hắn chụp vào hư không một cái, lập tức một ngọc giản liền

huyễn hóa ra, thần thức của hắn liền ngưng tụ trên ngọc giản này, sau đó bóp nát.

Trong tích tắc khi bóp nát ngọc giản này, tất cả những gì Vương Lâm chứng kiến trong suy tính của Lão tổ Đại Hồn Môn, còn có hình ảnh Đạo Cổ hoàng tôn thì thào tự nói đều không chút dấu diếm mà hiển lộ ra hình thành một tầng sáng, biểu lộ ra trước mặt tất cả mọi người.

Hình ảnh trong màn sáng đó lóe lên, hiện ra vô cùng rõ ràng!

Quốc sư từng nói tàn hồn nọ có thể trở giúp trẫm trở thành Cổ Hoàng chính thức thống nhất Cổ Tam Tộc, như vậy trẫm sẽ lập người này làm hoàng hậu. Đó là tặng phẩm tốt nhất cho nàng rồi.

Nữ tử này dù không đẹp nhưng lại có ý vị khác. Tàn hồn trong cơ thể nàng không biết quốc sư lấy được từ chỗ nào... Nàng có lẽ có tình lữ của mình, nói không chừng tình lữ của nàng sau khi nàng qua đời đã cực kỳ thống khổ....

Đáng tiếc hắn vĩnh viễn không biết nữ tử này hôm nay lại ở trong tay trẫm... nếu có thể có cơ hội biết tình lữ của nữ tử này khi còn sống là ai, để trẫm nhìn một cái thì thật là thú vị.

Nếu có một ngày bọn họ gặp nhau, không biết có nhận ra nhau không... việc này không vội, sau khi sắc phong xong, trẫm muốn nhấm nháp tận

hưởng một chút, cảm nhận sự tuyệt vời của tàn hồn sau khi dung thể này.

Giọng nói của Đạo Cổ hoàng tôn vang vọng từ trong ngọc giản đã vỡ vụn, Vương Lâm dù nghe lần thứ hai nhưng nắm tay vẫn nắm chặt, sát khí trong cơ thể lại một lần nữa bùng lên nhưng bị hắn đè nén xuống một lần nữa.

Giọng nói này bị mọi người ở nơi này nghe thấy, sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn trong đại điện như thường nhưng trong lòng lại có sóng gió ngập trời. Hắn không thể nào ngờ nổi Vương Lâm lại có thuật pháp quỷ dị như vậy!

Ảo giác giống thật quá. Thú vị, Vương Lâm ngươi có thể làm ra vật này cũng có thể coi là gắng sức. Nhưng vật này là giả. Trẫm chưa bao giờ nói như thế. Tàn hồn gì mới không phải tàn hồn chứ!

Đạo Cổ hoàng tôn cười lạnh, âm trầm mở miệng.

Vương Lâm trầm mặc nhưng sát khí trong cơ thể lại điên cuồng bắt đầu khởi động, lần thứ ba muốn bộc phát, khiến thân thể hắn run rẩy. Trong mắt lại lóe lên hồng quang lần nữa nhưng vẫn bị hắn mạnh mẽ nén xuống. Bởi mấy lần áp chế như vậy khiến khóe miệng Vương Lâm tràn máu tươi.

Trong tiếng cười lạnh của Đạo Cổ hoàng tôn, Huyền La trên bầu trời bỗng nhiên giơ tay phải lên hướng về phía Tống Trí trong đại điện xa xa chụp một cái.

Nhưng một động tác này liền khiến trong thân thể Tống Trí đột nhiên lóe lên tử quang, khiến lực lượng một trảo của Huyền La bị xua tan khiến thần sắc Huyền La lập tức biến đổi.

Tử Ấn Tổ Quyết Đồng Thần Tỏa!

Lão già cụt tay mặc hoàng bào khi nhìn thấy cảnh tượng này liền lập tức kinh hô.

Đạo Cổ hoàng tôn cười lạnh nhìn Huyền La trên bầu trời, lại nhìn Vương Lâm một chút, tiếng cười càng thêm càn rỡ.

Nàng là hoàng hậu của trẫm, người nào cũng không thể mang đi. Trẫm đã đặt khóa này lên người nàng. Đây là di vật của Cổ Tổ, trẫm nếu chết nàng cũng sẽ chết. Tâm thần trẫm vừa động thì nàng liền không thể rời khỏi trẫm mười trượng. Không mở được khóa này thì không ai có thể mang nàng đi!

Sinh tử của nữ tử này năm trong tay trẫm. Vương Lâm, ngươi dám giết trẫm sao? Trẫm chết thì nàng cũng chết!

Vương Lâm, còn không quỳ xuống cho trẫm!

Đạo Cổ Hoàng cười to nhìn về phía Vương Lâm.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2030: Trùng quan nhất nộ!(9)

Tử Ấn Tổ Quyết... Đây là thuật Cổ Đạo Đại Thiên Tôn truyền cho hoàng tộc của Đạo Cổ Tam Tộc, chỉ có mỗi đời hoàng tôn mới có thể thi triển, cả đời chỉ thi triển được một lần. Dưới Đại Thiên Tôn sau khi bị thuật ấn này thì sinh tử không còn do bản thân nữa!

Thuật này cũng chỉ có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn mới có thể giải trừ.

Thần sắc Huyền La cực kỳ âm trầm, chậm rãi nói

Vương Lâm trầm mặc.

Diệp Đạo, lão phu lấy thân phận người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch yêu cầu ngươi lập tức mở phong tỏa về không gian của cấm chế này ra để Vương Lâm mang nữ tử này đi! Lão phu sẽ thỉnh cầu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn giải khai thuật này!

Huyền La nhìn Đạo Cổ hoàng tôn phía dưới, bình tĩnh nói.

Hoàng nhi, vì một nữ tử không đáng đâu!

Lão già mặc hoàng bào cũng nhíu mày nhìn về phía Đạo Cổ hoàng tôn.

Nữ tử này đã có tàn hồn thê tử của Vương Lâm, ngươi cần gì phải giữ bên người. Trả lại cho hắn. Cường giả như vậy lại lựa chọn ở lại Đạo Cổ ta, ngươi làm như vậy sẽ khiến người ta lạnh lòng!

Lạnh lòng sao? Lạnh lòng thì thế nào. Ngươi già rồi, đừng có lằng nhằng trước mặt trẫm! Còn cả Huyền Tôn... Đây là chuyện riêng của hoàng tộc trẫm, ngươi thân là người bảo vệ chẳng lẽ đã quên ước định với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn năm xưa! Mà người này xông vào hoàng cung, bất kính với hoàng quyền, lúc này trẫm hi vọng Huyền Tôn có thể giết người này lấy đó để răn đe!

Hắn dám nói như vậy tất nhiên là bởi chắc chắn không ai dám giết hắn. Mà Vương Lâm lại càng không dám!

Huyền La cười rộ lên. Hàn quang lóe lên trong mắt. Vị Đạo Cổ hoàng tôn này năm đó là người hắn chỉ định, hôm nay lại nói năng như vậy. Vương Lâm đang muốn mở miệng liền trầm mặc sau đó nói.

Có phải nếu ta quỳ thì ngươi sẽ cho ta mang nàng đi?

Trước đây không phải ngươi muốn giết trẫm sao, không phải rất kiêu ngạo sao, thấy trẫm không quỳ sao? Sao giờ lại thích quỳ rồi? Ngươi chỉ là một con kiến hôi tới từ động phủ giới, ở trước mặt con cưng của trời là trẫm, ngươi lại càng chẳng đáng gì. Ngươi sau khi quỳ trước mặt trẫm, dập đầu cầu khẩn một phen, trẫm có lẽ sẽ cao hứng ban thưởng nữ tử này cho ngươi cũng không chừng.

Đạo Cổ hoàng tôn mỉm cười nhưng nụ cười này lại lộ vẻ âm trầm.

Vương Lâm ta có thể tiếp tục là người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch cho tới hết đời... ta có thể quỳ xuống, có thể không giết ngươi, chỉ cần tàn hồn trong cơ thể nữ tử này... đưa nàng cho ta... trả nàng cho ta... có được không....

Vương Lâm thì thào, ánh mắt lộ vẻ đau thương vô hạn. Đó là nỗi đau đã tích lũy mấy ngàn năm của hắn.

Cho ngươi? Còn phải xem trẫm có vui hay không. Có lẽ sau mấy ngàn năm trẫm chơi đùa chán, ngươi vẫn nhu thuận như thế thì sẽ cho ngươi không chừng.

Đạo Cổ hoàng tôn cười ha hả.

Thân thể Vương Lâm run lên, nhắm hai mắt lại, sát khí trong cơ thể ầm ầm bộc phát, mơ hồ không thể khống chế. Trong cơ thể hắn có Hồn Huyết. Hắn có thể cảm nhận được, chỉ cho mình một chút thời gian là mình có thể phá vỡ cấm chế này.

Hắn sở dĩ còn đang áp chế là bởi vì Huyền La... bởi vì Huyền La sẽ không cho phép giết Đạo Cổ hoàng tôn này ... Huyền La bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch, cực kỳ coi trọng hoàng quyền.

Có thể dùng vật khác đổi lấy tàn hồn của thê tử ta...

Vương Lâm mở hai mắt. Sát khí trong cơ thể hắn lại bị hắn áp chế xuống một lần nữa. Nhưng hai mắt hắn lúc này đã tràn ngập tơ máu, khàn khàn nói.

Hả? Nói thử một chút xem ngươi muốn đổi bằng cái gì?

Đạo Cổ hoàng tôn nghe vậy cười nói.

Vương Lâm nhìn Tống Trí bên cạnh Đạo Cổ hoàng tôn, tay phải giơ lên chụp một cái, lập tức một hồn phách xuất hiện bên cạnh hắn. Hai mắt hồn phách này nhắm nghiền nhưng lại tỏa ra kim quang vạn trượng. Kim quang này trông hỗn tạp. Mà thần sắc hồn phách này cũng vô cùng thống khổ.

Hồn phách của Tiên Hoàng Tiên Tộc có được không...

Ánh mắt Vương Lâm nhìn về phía Đạo Cổ hoàng tôn.

Thần sắc Đạo Cổ hoàng tôn đột biến. Hắn nhìn chằm chằm về phía hồn phách kia. Hai mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Tiên Hoàng! ôi... Chuyện này không có khả năng. Hắn... ngươi... ngươi không ngờ lại có hồn phách của hắn!

Đạo Cổ hoàng tôn hít sâu một hơi. Không chỉ có hắn, trong nháy mắt khi Vương Lâm xuất hồn phách này ra lập tức xung quanh liền ầm ầm lên. Thần sắc đám tộc nhân Đạo Cổ vừa nhìn thấy hồn Tiên Hoàng liền đại biến!

Còn cả tộc nhân của hai tộc khác ở xa xa cũng đã có không ít người từng gặp Tiên Hoàng, thấy khuôn mặt Tiên Hoàng, giờ phút này liếc mắt một cái liền lập tức biết thật giả.

Cha của Đạo Cổ hoàng tôn - Lão già mặc hoàng bào mở to hai mắt. Thân thể đột nhiên run rẩy.

Ngay cả Huyền La trong nháy mắt khi nhìn thấy hồn phách này cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Không đủ! Chỉ có một hồn phách Tiên Hoàng thì còn chưa đủ!

Trái tim Đạo Cổ hoàng tôn đập thình thịch, ánh mắt nhìn Vương Lâm đã lộ vẻ kiêng kị rất sâu. Hắn không thể nào ngờ nổi là đối phương lại có thể thu được hồn phách của Tiên Hoàng. Phải biết rằng Tiên Hoàng Tiên Tộc là một trong Cửu Dương!

Vương Lâm trầm mặc, giơ tay trái lên, hướng về bầu trời vung lên. Lập tức phía sau hắn liền xuất hiện Đại Thiên Tôn chi dương hai màu đen trắng, bên trong lộ ra một vật. Vật đó là một cái đầu, cái đầu này đã không còn hai tai hai mắt!

Trong nháy mắt khi đầu lâu này xuất hiện, một luồng tiên khí tinh thuần lập tức ầm ầm lan tỏa ra cũng khiến kim quang bùng lên như mặt trời tỏa về bốn phía.

Thêm một cái đầu lâu này đã đủ rồi chứ!

Tơ máu trong hai mắt Vương Lâm càng nhiều, giọng nói đã khản đặc.

Đây là...

Đạo Cổ hoàng tôn sửng sốt. Hắn nhìn đầu lâu này, mơ hồ cảm thấy quen thuộc nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Đây... đây là đầu lâu của Tiên Tổ! Đây.... đây đúng là đầu của Tiên Tổ!

Thân thể phụ thân của Đạo Cổ hoàng tôn run rẩy kịch liệt, nhoáng một cái bay ra khỏi đại điện, đứng giữa không trung nhìn chằm chằm vào đầu lâu này lộ vẻ kích động chưa từng có.

Hả! Là đầu của Tiên Tổ!

Đạo Cổ hoàng tôn sau khi ngẩn ra thần sắc liền kịch biến.

Huyền La hít sâu một hơi, nhìn đầu lâu nọ. Trong nháy mắt đầu óc liền trống rỗng.

Bọn họ còn như thế thì đừng nói tới tộc nhân Cổ Tam Tộc. Họ nghe thấy tiếng kinh hô của phụ thân Đạo Cổ hoàng tôn xong, ánh mắt lập tức ngưng tụ lại. Đầu lâu này xuất hiện so với hồn phách của Tiên Hoàng lại càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn, hầu như là lần tâm thần chấn động nhất trong đời.

Tiên... đầu lâu của Tiên Tổ!

Tiên Tổ... đã chết! Thế còn Cổ Tổ, Cổ Tổ còn không....

Vương Lâm lại có đầu lâu của Tiên Tổ!

Việc này chấn động cả hoàng cung, hơn nữa còn lấy tốc độ cực nhanh oanh động cả Cổ Tộc. Tộc nhân hai mạch khác ở phía xa xa lúc này cũng kích động run rẩy. nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu này, vẻ mặt không tài nào tin nổi.

Lấy hai vật này đổi lấy hồn phách thê tử ta đã đủ chưa.

Vương Lâm nhìn Đạo Cổ hoàng tôn đang ngây ra trong đại điện, khàn khàn mở miệng.

Đủ rồi! Đủ rồi!

Trả lời Vương Lâm là phụ thân của Đạo Cổ hoàng tôn. Hắn kích động xoay phắt người nhìn nhi tử của mình.

Diệp Đạo, có hai vật này thì Đạo Cổ nhất mạch chúng ta sẽ tới thời kỳ quật khởi rồi. Thu lấy hồn phách Tiên Hoàng mà oanh động, lấy đầu lâu

của Tiên Tổ chấn nhiếp. Đạo Cổ nhất mạch ta mới có cơ hội thống nhất Cổ Tộc đó! Nhanh buông nữ tử này ra!

Lãọ già nọ kích động, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Thần sắc Đạo Cổ hoàng tôn lộ vẻ chần chừ.

Còn không mau giải cấm chế ra thì chờ tới khi nào!

Lão già mặc hoàng bào vội vàng rống to.

Không đủ! Vừa rồi hắn đại nghịch, giết người này thì hai vật đó vẫn thuộc về Đạo Cổ nhất mạch!

Sát khí trong mắt Đạo Cổ hoàng tôn lóe lên.

Ngươi...

Lão già mặc hoàng bào đang muốn nổi giận như đột nhiên lời nói sững lại, xoay người chăm chú nhìn về phía Vương Lâm.

Các ngươi quá lắm rồi!

Huyền La trên bầu trời rống giận, tiếng rống kinh thiên động địa khiến tâm thần đám người nơi này chấn động. Có không ít người trong tiếng rống này này bị chấn động khiến khóe miệng tràn máu tươi, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ và kinh hãi.

Sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn cũng lập tức tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc dữ tợn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Huyền La.

Huyền La, ngươi dám đả thương ta. Ngươi không sợ lửa giận của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn sao!

Diệp Đạo, mở cấm chế này ra, hồn phách của Tiên Hoàng và đầu lâu của Tiên Tổ sẽ cho các ngươi. Lão phu có thể coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh. Nếu ngươi từ chối thì lão phu dù có bị Cổ Đạo Đại Thiên Tôn trách tội cũng sẽ giết ngươi!

Trong lòng Huyền La đau đớn. Hắn nhìn Vương Lâm gần như đã phải cầu khẩn đến nỗi sắc mặt tái nhợt, cảm thấy không đành lòng.

Hắn hiểu rõ Vương Lâm bởi vì mình nên mới làm như vậy. Đệ tử này không muốn làm khó mình, không muốn làm mình thất vọng và bi ai nên mới nhẫn nhịn như thế.

Có đệ tử như vậy thì Huyền La hắn cũng đủ tự hào rồi. Đệ tử của hắn có thể vì hắn mà làm được điều này, vậy Huyền La hắn dù có tồn tại vô số ngàn năm giờ phút này cũng có thể vì đệ tử này mà tự tay giết hoàng tôn này. Trở thành Đại Thiên Tôn đầu tiên trong năm tháng vạn cổ giết hoàng tôn trong Cổ Tộc!

Hậu quả của chuyện này chỉ Huyền La mới biết là nghiêm trọng tới mức nào. Nhưng nếu để hắn hôm nay phải trơ mắt nhìn đệ tử này khuất nhục nhẫn nhịn như vậy thì hắn cũng không thể làm được!

Hừ, ngươi dám làm Đạo Cổ nhất mạch thất vọng sao, dám giết ta sao! Ngươi sẽ là tội nhân của Đạo Cổ nhất mạch, là tội nhân của Cổ Tộc. Ngươi dù có chết cũng sẽ bị cả Cổ Tộc thóa mạ!

Đạo Cổ hoàng tôn rống lên. Thần sắc lộ vẻ dữ tợn.

Thân thể Huyền La run lên. Hắn nhắm hai mắt lại, ẩn dấu vẻ đau thương và mê man.

Ta bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch đến nay không có tư tâm... một đệ tử này của ta...là ta mang hắn từ động phủ giới tới. Hắn ở Tiên Tộc có địa vị vô thượng nhưng lại vẫn tìm tới ta... ta chỉ có một đệ tử này!

Hai mắt Huyền La mở bừng ra, lộ vẻ vô cùng quyết đoán.

Sư tôn...

Trong tích tắc khi Huyền La quyết định. Vương Lâm nhẹ giọng nói. Hắn nhìn Huyền La, khuôn mặt nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên hắn mỉm cười sau khi biết tàn hồn của Uyển nhi ở đâu.

Chẳng qua nụ cười này rơi vào mắt Huyền La lại khiến trong lòng hắn đau đớn hơn. Đây đâu phải là cười, rõ ràng là tiếng khóc vô thanh.

Sư tôn, người bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch cả đời... đệ tử không đáng để người quyết định như vậy...

Vương Lâm nhìn Huyền La, chậm rãi quỳ xuống mặt đất, hướng về phía Huyền La vái thật sâu một cái.

Cả đời hắn không vái trời không lạy đất, chỉ vái cha mẹ, chỉ lạy Chu Tước... Hôm nay người có thể khiến Vương Lâm hắn quỳ xuống lại có thêm một người.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2031: Trùng quan nhất nộ! (10)

Sư tôn, nếu như tất cả chuyện này được lặp lại, đệ tử cũng vẫn không chút do dự như trước, sẽ đi theo sư tôn tới Tiên Cương đại lục này

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Vẻ bi ai trong mắt Huyền La càng đậm, hắn đã hiểu Vương Lâm.

Sư ân nặng như núi, đệ tử vĩnh viễn sẽ không quên!

Vương Lâm than nhẹ, đứng lên vỗ quần phủi sạch bụi trên người, đồng thời như phủi đi những hạn chế trong lòng, phủi đi tất cả những sự nhẫn nhịn lúc trước.

Vì không để cho sư tôn phải chết, hắn có thể quỳ, có thể đưa ra chí bảo, có thể nhẫn nhịn không giết Đạo Cổ hoàng tôn, có thể làm bất cứ việc gì. Hắn chỉ muốn tìm một sự thăng bằng giữa việc mang tàn hồn của Uyển nhi đi và sự bi ai của sư tôn. Hắn chỉ có một ý nghĩ, hắn không muốn khiến cho những người đối xử tốt với mình phải đau khổ, hắn không muốn làm tổn thương sư tôn của hắn.

Nhưng ý nghĩ này hiện giờ nhìn lại chỉ là một hi vọng xa vời, một giấc mộng không thực tế.

Hắn đã nhịn hết lần này đến lần khác, hắn đã không thể nhịn được nữa, đã như vậy, thì không cần phải nhịn nữa!

Dưới ánh mắt của mọi người tập trung lại, Vương Lâm ngửa mặt lên trời cười to lên. Hắn cười, nhưng nước mắt lại chảy xuống, những giọt nước mắt đau khổ kia mang theo sự gian truân và bất khuất của hắn suốt mấy ngàn năm quạ mang theo sự thê lương và sự cố chấp của Vương Lâm hắn đối với ân tình.

Tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn gần như trở nên điên cuồng.

Tiếng cười này truyền vào trong tai Huyền La, trái tim lương thiện của Huyền La giống như bị một bàn tay lớn túm lấy, lôi ra khỏi ngực hắn, khiến cho hắn trong nháy mắt như thiếu đi một cái gì đó trong cơ thể khiến cho sắc mặt hắn tái nhợt, nhìn Vương Lâm trở nên già nua hơn đồng thời vẻ tang thương trong mắt càng đậm.

Vương Lâm ta tu đạo từ nhỏ, cả đời giết chóc, nhận thức được sự lãnh đạm của tình người, sự lạnh lùng của nhân thế, những người ta gặp phần lớn đều là xảo trá nham hiểm, chẳng lẽ ta là một Thiên Sát Cô Tinh sao. Thê tử tử vong hồn tán, con trai mắc kẹt trong luân hồi, Tư Đồ không biết ở nơi nào, Thanh Thủy chẳng biết đang ở đâu, nhưng phàm là những người có ân với ta đều rơi vào kết cục phải chia lìa.

Ta trọng ân, bởi vì ân kia đối với ta mà nói rất ít khi có được.

Ta trọng tình, bởi vi tình đối với ta có thể khiến cho ta chấp nhận.

Hai hàng nước mắt chảy xuống. Vương Lâm cười to ngửa mặt lên trời tự nói.

Giết hắn!

Tiếng cười của Vương Lâm cũng truyền vào trong tai Đạo Cổ hoàng tôn kia. Tiếng cười này hắn nghe cực kỳ chói tai, đồng thời cũng khiến cho tâm thần hắn run lên. Hắn không nghĩ ngợi, lập tức tay phải chỉ về phía Vương Lâm gào lên.

Tại Cổ Tộc hoàng quyền là tối cao này. Trong hoàng cung bị tộc nhân của Cổ Tộc chiếm cứ thì lời nói của Đạo Cổ hoàng tôn vừa truyền ra, vốn tất cả tộc nhân đều phải lập tức thi hành. Nhưng hiện giờ ngoài gần một ngàn người mắt lộ sát khí đang lao về phía Vương Lâm ở trước đại điện, còn mấy vạn tộc nhân ở xung quanh, bao gồm cả những tộc nhân vừa sống lại, bọn họ vẫn duy trì vẻ trầm mặc.

Bọn họ đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện, nhìn thấy được một hồi nhân quả này, nhìn thấy sự bi ai của Huyền La, nhìn thấy sự cố chấp và cầu khẩn của Vương Lâm. Cảnh tượng này khiến cho bọn họ giờ phút này không thể nâng chân lên được, không thể bước được một bước nào

Đó là sự lựa chọn giữa lương tâm và hoàng quyền. Trong sự lựa chọn này, tuyệt đại đa số tộc nhân đều chần chừ, nhưng có mấy ngàn người vẫn như cũ bị hoàng quyền quán triệt từ thuở nhỏ lấn át hết tâm trí trong tiếng gầm nhẹ từ trong đám người hóa thành cầu vồng lao ra. Hướng thẳng tới Vương Lâm.

Sư tôn!

Vương Lâm xoay mạnh người, không để ý tới những người bốn phía, hắn nhìn Huyền La, trong mắt lộ ra một vẻ kiên quyết.

Xin cho đệ tử gọi người một tiếng sư tôn cuối cùng. Sư tôn, người có ân tới con, đệ tử không thể báo đáp, chỉ có thể lấy một lần tử vong để báo đáp ân đức này của sư tôn. Từ nay về sau, ta và Đạo Cổ nhất mạch không còn bất cứ quan hệ gì nữa!

Từ nay về sau, những chuyện mà Vương Lâm ta làm không có quan hệ gì tới sư tôn! Tất cả mọi chuyện, đều sẽ do một mình Vương Lâm ta gánh chịu!

Vương Lâm bỗng nhiên giơ tay phải lên, ngay khi mấy ngàn tộc nhân Đạo Cổ lao tới, ngay khi Huyền La vung tay áo muốn tiến lên.

Ánh mắt Vương Lâm nhìn Huyền La, tay phải hắn hướng xuống thiên linh của mình hung hăng đánh một kích. Một kích này mang theo tình thầy trò của hắn đối với Huyền La. Một kích này mang theo quyết tâm bộc phát không thể nhẫn nhịn được của Vương Lâm!

Thời gian trong khoảnh khắc này như chậm lại. Tay phải Vương Lâm ngay khi hạ xuống thiên linh của mình, xương đỉnh đầu của hắn vỡ vụn.

Sức mạnh tự hủy kia truyền vào thân thể hắn phá hủy toàn bộ đầu hắn đồng thời điên cuồng phá hủy toàn bộ thân thể hắn.

Trong sự hủy diệt này, Vương Lâm như nhìn thấy động phủ giới, nhìn thấy cảnh tượng khi lần đầu tiên Huyền La xuất hiện. Hắn như được trở về quê hương, nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc.

Tất cả những hình ảnh này trong nháy mắt ngừng lại ở cảnh tượng Vương Lâm rống lên giận dữ lao ra khỏi dãy núi Đạo Cổ Điện lúc trước rồi dừng hẳn.

Trong lúc mọi người đang không thể tin được, thân hình Vương Lâm ầm ầm nổ tung, máu thịt tung tóe, toàn thân hắn tự hủy ở trước đại điện của hoàng cung, tự hủy ngay trước khi Huyền La đi tới.

Huyền La kinh ngạc nhìn khoảng không đã biến thành máu thịt kia. Trong mắt hắn chảy huyết lệ.

Chết rồi sao?

Đạo Cổ hoàng tôn kia sửng sốt hai mắt chợt lóe lên vẻ âm trầm, tộc nhân đã muốn lao tới ở xung quanh đều dừng lại, kinh nghi bất định nhìn lại.

Ngay trong khoảnh khắc này, đột nhiên một cảnh tượng quỷ dị xảy ra. Chỉ thấy đám sương máu vốn do thân thể và Nguyên Thần Vương Lâm nổ tung tạo thành bỗng nhiên ngưng tụ lại một cách quỷ dị. Tốc độ

ngưng tụ này chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn tụ lại với nhau, tạo thành một bóng người, lại hóa thành Vương Lâm!

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Vương Lâm cực kỳ tái nhợt. Tam Mệnh Thuật cực kỳ trân quý đối với hắn, đến ngày hôm nay đã được hắn sử dụng một lần!

Hắn đã chết một lần!

Hắn đã hồi sinh, không còn là đệ tử của Huyền La nữa, không còn quan hệ gì tới Đạo Cổ nhất mạch. Hắn không còn lo tới cảm nhận của bất cứ người nào nữa, không còn phải liên tục nhẫn nhịn, hắn chỉ muốn mình phải mang Uyển nhi thuộc về mình đi bằng được!

Diệp Đạo!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét kinh thiên. Trong tiếng thét kia lộ ra một sự phẫn nộ, bộc phát ra sau khi hắn nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, là một thanh âm tuyệt thiên mà giờ phút này hắn phát ra từ linh hồn!

Lúc này sát khí ngợp trời từ trong cơ thể Vương Lâm không còn bị áp chế một chút nào ầm ầm bộc phát ra. Dưới sát khí này phong vân biến sắc. Thiên địa dường như cũng trở nên u ám. Vương Lâm giống như là một hung thần ác sát từ trong hoàng tuyền đi ra mang theo sự điên

cuồng, mang theo sự chết chóc, trong tiếng thét từng bước tiến về phía trước.

Giết hắn!

Đạo Cổ hoàng tôn biến sắc lui lại vài buớc lập tức rống to lên. Chỉ thấy gần một ngàn người ở trước đại điện, còn có mấy ngàn tộc nhân ở xung quanh lúc này nhất tề lao thẳng tới Vương Lâm. Cho dù là dùng máu thịt để ngăn cản, bọn họ cũng phải bảo vệ hoàng quyền. Điều này không biết là vinh quang, hay là sự bi ai của bọn họ.

Nếu còn cản trở ta thì lúc này sẽ là tử vong thật sự!

Hai mắt Vương Lâm đỏ bừng, trong lúc cất bước bỗng giơ tay phải lên. Trong tiếng ầm ầm thiên địa chấn động, mấy chục tộc nhân ở phía trước toàn bộ đều nổ tung thân thể, phát ra những tiếng kêu thảm thiết thê lương. Nhưng tộc nhân Đạo Cổ ở phía sau bọn họ cũng đỏ bừng hai mắt lại vọt tới.

Vương Lâm giẫm lên máu tươi ở dưới chân. Thân thể từng bước tiến về phía trước. Bước chân của hắn không nhanh, nhưng mỗi một lần cất bước đều dài hơn mấy chục trượng. Từng bước từng bước, những nơi hắn đi qua đều máu chảy thành sông.

Những tiếng gào thét bỗng nhiên truyền ra. Chỉ thấy Tam Thập Lục Sát kia hóa thành ba mươi sáu đạo cầu vồng từ bốn phía nhanh chóng lao tới, hướng về phía Vương Lâm như ba mươi sáu con trường long, trong nháy mắt đã đến. Nhưng ngay khi ba mươi sáu con trường long kia bay tới. Vương Lâm cũng không nhìn cái nào, hắn giơ tay phải lên, một làn khói màu xanh lượn lờ quanh đầu ngón tay hóa thành những vòng khói bỗng nhiên tản ra.

Chính là Cực Hỏa Đạo!

Những vòng khói này lập tức va chạm với ba mươi sáu con trường long kia. Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên. Trong tiếng kêu thảm thiết, ba mươi sáu con trường long kia bất ngờ hóa thành những hỏa cầu, bị đốt cháy.

Vương Lâm bước đi vung tay trái túm vào bên cạnh, lập tức quanh tay trái của hắn chợt lóe lên gợn sóng. Một người trong Thập Bát Vương đi ra, giống như là muốn đánh lén, nhưng thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là bàn tay của Vương Lâm chộp tới. Thần sắc hắn đại biến, đang định lui về phía sau nhưng bàn tay của Vương Lâm nhanh chóng lao tới túm vào mặt hắn, hung hăng bóp một cái. Người này trước mắt tối sầm lại, trong cơn đau nhức tràn ngập, cái đầu trực tiếp nổ tung.

Huyền La đứng ở đó. nhìn Vương Lâm chém giết bên trong đám người, hướng về phía đại điện từng bước tới gần. Hắn không hề ngăn cản, hắn đối với hoàng quyền của Đạo Cổ này hiện giờ đã rất thất vọng

Hắn nhìn bóng lưng điên cuồng kia. Trước mắt hiện lên cảnh tượng tự hủy của đệ tử này vừa rồi. Càng nhìn, trong mắt Huyền La càng chảy xuống nhiều nước mắt.

Hắn biết sở dĩ Vương Lâm phải tự hủy một lần là vì hắn mà chuẩn bị trước khi đại khai sát giới. Hắn vì không muốn liên lụy đến mình mà phải cắt đứt tình thầy trò. Mà phương thức tốt nhất để cắt đứt chính là tự vẫn, lấy cái chết để báo đáp!

Dùng phương pháp này, đệ tử này muốn nói cho cả Đạo Cổ nhất mạch biết, nói cho cả Cổ Tộc biết, thậm chí nói cho cả Cổ Đạo Đại Thiên Tôn biết, tất cả mọi chuyện ở hoàng cung ngày hôm nay đều sẽ do một mình Vương Lâm hắn gánh chịu!

Hắn không muốn khiến cho mình trở thành tội nhân của Đạo Cổ nhất mạch, trở thành Đại Thiên Tôn đầu tiên giết chết hoàng tôn.

Cho đến lúc này, đệ tử này vẫn còn lo lắng cho mình như vậy, đệ tử như vậy khiến cho nội tâm của Huyền La có sự áy náy rất sâu.

Ta có ân với hắn trên thực tế vốn là không nhiều lắm

Huyền La nhìn bóng lưng giết chóc kia, nhìn tộc nhân của Đạo Cổ tử vong, lần đầu tiên hắn đã không còn gánh nặng đối với tộc nhân.

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng, sát khí toàn thân hắn bỗng nhiên khuếch tán ra phía ngoàỊ hóa thành một đạo hồng quang ngợp trời lao đi. Hướng thẳng về phía trước mở ra một huyết lộ, đồng thời tay phải hắn chỉ lên bầu trời.

Chỉ thấy toàn bộ hoàng cung này trong phút chốc trở thành một biển lớn đen kịt. Trong vùng biển không thấy bờ này, một mặt trời bình minh bỗng nhiên nhô lên. Tín Thuật Tàn Dạ được Vương Lâm thi triển không chút do dự ở trong hoàng cung này.

Ánh mắt trời kia nhô lên tỏa ra hào quang vạn trượng, từng trận tiếng thì thào vang vọng trong thiên địa, những tiếng kêu thê lương thảm thiết bị át đi, những đám sương máu nổ tung, không biết có bao nhiêu người đã tử vong.

Cho đến khi mặt biển tối đen hư ảo này tiêu tan. Thiên địa trở lại sáng rõ, ở trước đại điện của hoàng cung, mấy ngàn tu sĩ đã tử vong hơn phân nửa, những người còn lại bị quét tản ra. Thân ảnh Vương Lâm đứng ở trước đại điện, hướng vào trong điện đi tới. Sát khí điên cuồng trên thân thể hắn theo hắn ung dung đi vào che khuất bầu trời ở phía sau lưng hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2032: Trùng quan nhất nộ! (kết)

Ở bên ngoài đại điện, trên thông đạo đầy máu dẫn tới nơi này. Tàn thi khắp nơi, gần ngàn người bị tử vong, khiến cho ánh mắt mọi người ở bốn phía nhìn về phía đại điện đều tràn ngập sợ hãi.

Trong tích tắc khi Vương Lâm bước vào trong đại điện, sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn tái nhợt, theo tiềm thức lui lại phía sau vài bước, hai mắt nhìn chằm chằm vào Vương Lâm!

Vương Lâm, nếu trẫm chết thì nữ tử này cũng phải chết! Ngươi sao dám giết trẫm! Trẫm có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ, trong thiên hạ ai cũng không giết được ta. Ta là hoàng tôn của Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm không nhìn Đạo Cổ hoàng tôn cũng không nhìn lão già mặc hoàng bào sắc mặt âm trầm bên cạnh hắn mà nhìn Tống Trí, nhìn nữ tử cho hắn cảm giác quen thuộc này. Sự điên cuồng trong mắt Vương Lâm có vẻ nhu hòa. Hắn đi về phía khí tức hắn đã đi tìm mấy ngàn năm nay.

Nhưng vào lúc này, phía trước Vương Lâm nhất thời xuất hiện những hư ảnh. Đám hư ảnh này như sương khói, sau khi xuất hiện liền lao thẳng tới Vương Lâm.

Vương Lâm giống như không nhìn thấy. Trong mắt hắn chỉ có Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Uyển nhi. Vừa cất bước, thân thể lập tức xuất hiện tiếng nổ bùng bùng. Cùng với tiếng nổ này. Một thân ảnh bỗng nhiên bị bức ra, thân ảnh này vừa xuất hiện liền lập tức phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân trên dưới tràn ngập khe nứt, lập tức tan rã.

Trong chớp mắt, phía trước Vương Lâm đã xuất hiện hơn mười thân ảnh. Nhưng không có một người nào có thể chống lại được hắn, đều đồng thời tử vong. Vương Lâm đã đứng bên cạnh Tống Trí hai mắt đang lộ vẻ mê man.

Nữ tử này ngẩng đẩu nhìn Vương Lâm. Mở miệng như muốn nói điều gì nhưng lại quên mất lời nói, chỉ nhìn khuôn mặt Vương Lâm vừa xa lạ vừa mơ hồ quen thuộc.

Hắn là ai vậy... nàng là ai... ta là ai... Nếu ta là nàng thì Thường Di, Đông Mai là ai...

Thần sắc nữ tử này lộ vẻ thống khổ. Hai tay ôm đầu, đau đớn tới thân thể run rẩy.

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ đau lòng, tay phải giơ lên bỗng nhiên điểm về phía sau một cái. Lập tức phía sau liền truyền tới tiếng kêu thê lương thảm thiết. Một thân ảnh nhân cơ hội đánh tới nhưng chưa kịp hiện thân thì đã bị một chỉ của Vương Lâm xuyên qua đầu bị cuốn đi chết ngay tức khắc.

Đừng sợ, ta không biết Thường Di, Đông Mai là ai nhưng ta biết nàng là Lý Mộ Uyển. Nàng là thê tử của Vương Lâm ta cả đời tìm kiếm, đã mấy ngàn năm rồi!

Vương Lâm nhìn nữ tử trước mặt nhẹ giọng nói.

Trong nháy mắt khi nữ tử này nghe được ba chữ Lý Mộ Uyển, nàng khẽ kêu lên một tiếng kêu thống khổ. Trong đầu nàng có tiếng răng rắc như

gương bị vỡ nát. Giống như cái tên này đối với nàng mà nói mang một lực lượng kỳ dị khiến nàng có cảm giác quen thuộc từ linh hồn. Tựa như cái tên này mới chính là tên chính thức của nàng!

Lý Mộ Uyển... Lý Mộ Uyển... Tống Trí... Ta rốt cục là ai...

Nữ tử này bởi đau đớn mà rơi nước mắt.

Vương Lâm nhìn về Đạo Cổ hoàng tôn phía sau, lúc này ánh mắt tàn độc vừa lóe lên đang muốn cử động thì bên tai hắn lại nghe thấy tiếng hừ lạnh của Vương Lâm.

Một tiếng hừ lạnh này như sấm sét ầm ầm khiến Đạo Cổ hoàng tôn kêu lên một tiếng bi thảm, thất khiếu chảy máu, ôm đầu lùi lại phía sau mấy bước. Tay phải Vương Lâm nhanh chóng giơ lên bỗng nhiên điểm vào mi tâm nữ tử này một cái. Giọt Hồn Huyết của Cổ Tổ dung hợp trong thân thể Vương Lâm bỗng nhiên lan ra một tia theo ngón tay hắn tiến vào trong cơ thể nữ tử này. Trong nháy mắt khi tia Hồn Huyết này nhập thể, thân thể nữ tử này run rẩy lên.

Một sợi tơ ẩn hiện như có như không từ thiên linh của nữ tử này lan ra, nối tiếp với Đạo Cổ hoàng tôn phía sau Vương Lâm.

Không chút do dự, tay trái Vương Lâm giơ lên hướng về phía sợi tơ đó chém một nhát!

Dưới một động tác này, sợi tơ kia liền đứt thành hai đoạn!

Trong nháy mắt khi sợi tơ này bị chặt đứt. Đạo Cổ hoàng tôn phun một ngụm máu tươi, thần sắc lộ vẻ thê lương và hoảng sợ, cũng không thể tin nổi.

Không có khả năng! Tử Ấn Tỏa này không có khả năng lại bị chặt đứt như thế. Đây là bí thuật của hoàng tộc ta, chỉ có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn mới có thể giải trừ, đây...

Đạo Cổ hoàng tôn gầm thét nhưng cũng không dám tới gần Vương Lâm mà không ngừng lui lại phía sau.

Vương Lâm không để ý tới Đạo Cổ hoàng tôn mà ánh mắt nhìn về phía nữ tử đang đau đớn nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng.

Đừng sợ... ta mang nàng đi giết người...

Vương Lâm ôn nhu nói ra lời nói mà mấy ngàn năm trước hắn đã từng nói.

Trong nháy mắt khi những lời này vừa thốt ra, trong tích tắc khi nữ tử này nghe thấy câu nói nọ, thân thể đang run rẩy của nàng đột nhiên đình chỉ. Ánh mắt nàng hiện lên vẻ giãy giụa kịch liệt không ngừng vô số lần, thậm chí còn kịch liệt hơn vô số lần khi nàng nghe thấy ba chữ Lý Mộ Uyển!

Giống như những lời này còn quan trọng hơn so với tên của nàng, là chuyện quan trọng nhất trong đời nàng mấy ngàn năm nay...

Trong đầu nàng giờ phút này ầm vang. Câu nói này không ngừng vang vọng trong tâm thần nàng, mơ hồ tạo thành tiếng vọng trong trí nhớ của nàng.

Ở trong mộng nàng cũng từng nghe thấy những lời này. Tiếng nói đó vẫn luôn tồn tại trong đầu nàng. Nàng muốn tìm kiếm xem tiếng nói đó thuộc về người nào nhưng lại không thể nghĩ ra, không tài nào tìm được.

Cho tới khi nghe thấy Vương Lâm thì thào hai tiếng Uyển nhi trong dạ tiệc, tâm thần nữ tử này mới chấn động mãnh liệt, nhưng vẫn không thể nhớ ra. Mặc dù là ba chữ Lý Mộ Uyển vừa rồi cũng khiến nàng run rẩy nhưng vẫn còn kém một chút mới nhớ lại được. Nhưng hôm nay khi nghe thấy một câu ta đưa nàng đi giết người... giọng nói trong đầu nữ tử này liền ầm ầm chồng chất lên câu nói này!

Nàng mơ hồ nhớ lại, nhớ lại giọng nói trong mộng, chính là người trước mắt này nói ra. Nàng nghĩ tới trong động phủ tại Tu Ma Hải, nàng đứng trước động phủ sắc mặt tái nhợt nhưng kiên định bảo vệ hắn.

Nàng nhớ lại rồi. Phía sau nàng có một thân ảnh đang ngồi khoanh chân, luyện hóa dược lực của đan dược, đang tiến vào Kết Đan!

Nàng cũng nhớ ra rồi. Vào lúc nàng kiệt lực ngăn cản rất nhiều ma tu bên ngoài động phủ, trong tiếng cười dữ tợn của bọn họ, trong nháy mắt khi trận pháp bị phá vỡ, nàng ngã vào trong một lồng ngực ấm áp, nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền tới bên tai nhưng lại khiến nàng lần đầu thấy ấm áp khác thường.

Đừng sợ.. ta mang nàng đi giết người!

Thân thể nàng run rẩy, nước mắt chảy xuống, vẻ mê man trong mắt đã tiêu tán đi hơn phân nửa, kinh ngạc nhìn Vương Lâm, cũng nhìn khuôn mặt ngày càng quen thuộc này.

Vương... Lâm...

Giọng nói nữ tử này khàn khàn, giống như đã rất lâu chưa mở miệng nhưng giọng nói vừa phát ra liền cũng khiến tâm thần Vương Lâm chấn động, giống như bị trăm vạn, ngàn vạn lần lôi đình ầm vang trong đầu vậy.

Vương Lâm kích động. Hắn ngửa mặt lên trời cười dài, đưa tay ôm nữ tử này, xoay người nhìn về phía phụ tử Đạo Cổ hoàng tôn sắc mặt đã trắng

bệch. Chẳng qua so với phụ thân, Đạo Cổ hoàng tôn dù có kinh hoàng nhưng sâu trong mắt vẫn tồn tại một tia trấn định.

Trong nháy mắt khi Vương Lâm nhìn lại, Đạo Cổ hoàng tôn thấy rõ sát khí trong mắt Vương Lâm. Tâm thần hắn nảy lên một cái.

Trẫm là Đạo Cổ hoàng tôn. Trẫm có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ. Ngươi không giết được trẫm!

Đạo Cổ hoàng tôn lại lui lại phía sau một lần nữa. Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Sát khí của hắn đối với người này đã kinh thiên động địa, giờ phút này ôm Lý Mộ Uyển, thân thể nhoáng lên liền lao thẳng tới Đạo Cổ hoàng tôn.

Trong tích tắc khi tới gần, sát khí trong mắt Vương Lâm bốc lên ngập trời, tay phải giơ lên đánh một chưởng về phía Đạo Cổ hoàng tôn!

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cứu ta!

Đạo Cổ hoàng tôn lập tức cất giọng gọi.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi một chưởng của Vương Lâm hạ xuống, tiếng ầm vang liền truyền ra vang vọng. Bên ngoài thân thể của Đạo Cổ

Hoàng chợt lóe lên tử quang đánh văng một chưởng này của Vương Lâm ra.

Trong nháy mắt khi Đạo Cổ hoàng tôn này nhìn thấy tử quang, lập tức liền ngửa mặt lên trời cười to. Vẻ kinh hoàng trong mắt tiêu tan hóa thành sự trấn định. Hắn dữ tợn nhìn về phía Vương Lâm.

Trẫm là Đạo Cổ hoàng tôn, là hậu nhân của Cổ Tổ. Trẫm được Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bảo vệ, ngươi làm sao có thể giết trẫm. Không có ai có thể giết trẫm!

Đạo Cổ hoàng tôn vung tay áo lập tức hướng về phía ngoài điện gầm nhẹ.

Tất cả tộc nhân Đạo Cổ, giết chết người này. Nếu dám phản kháng thì sẽ mang tội phản tộc!

Lời nói này vừa truyền ra mấy vạn tộc nhân trong quảng trường ngoài đại điện, thậm chí cả hơn mười vạn tộc nhân vừa mới tới liền nhìn về phía đại điện. Thân ảnh bọn họ như mây đen ùn ùn kéo tới.

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Tay phải lại giơ lên một lần nữa hướng về phía Đạo Cổ hoàng tôn điểm một chỉ. Tử quang bên ngoài thân thể hắn lại lóe lên không ngờ lại đối kháng được với thần thông của Vương Lâm một lần nữa.

Do đó Đạo Cổ hoàng tôn này lại càng cười điên cuồng hơn. Hắn căn bản không trốn tránh mà dữ tợn nhìn Vương Lâm.

Ngươi dựa vào cái gì mà đòi giết ta? Vương Lâm, ngươi chỉ là một con kiến hôi đến từ trong động phủ giới. Hôm nay trước mười vạn tộc nhân Đạo Cổ nhất mạch ta, ta muốn xem người rời đi thế nào được! Ngươi muốn chết thì sau khi ngươi chết, trẫm sủng hạnh nữ tử này xong sẽ cho nàng bồi táng ngươi!

Đạo Cổ hoàng tôn cười to.

Giết không được ngươi sao...

Mái tóc Vương Lâm không gió mà tung bay. Đại Thiên Tôn chi dương bỗng nhiên biến ảo ra phía sau hắn tỏa ra ánh sáng đen trắng, đồng thời Hồn Huyết trong cơ thể hắn nhanh chóng vận chuyển, chảy khắp toàn thân Vương Lâm. Bất ngờ trên bầu trời có tiếng gió nức nở, rõ ràng là Thương Khung Phong Khúc!

Lại có tiếng lôi đình ầm vang, đúng là Thiên Đạo Lôi Âm!

Còn có Vân Tùy Phong Động, Tùy Lôi Nhi Quyển, truyền tới Phàm Trần Vân Địch.

Có rất nhiều nước rơi xuống, hình thành Vạn Vật Nhuận Vũ Khúc! Trong nháy mắt khi Cổ Tổ Cửu Khúc đang tràn ngập thiên địa, thân thể Vương Lâm liền truyền ra âm thanh của khúc thứ bảy.

Âm thanh thứ tám của Cửu Khúc, Ngũ Tạng Trấn Minh, tạo thành khúc nhạc không thể dùng âm thanh để hình dung, bắt đầu tấu lên trong thiên địa của Đạo Cổ hoàng cung!

Trong thế gian này trừ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ra còn có một người có thể giết ngươi... Đó chính là Cổ Tổ!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng. Trong chớp mắt khi mở miệng nói, giọt Hồn Huyết trong cơ thể hắn bất ngờ phát ra khúc cuối cùng trong Cửu Khúc!

Khúc cuối cùng này là Huyết Mạch Khúc. Trong nháy mắt khi khúc này truyền ra hai mắt Vương Lâm hoàn toàn biến thành màu bạc. Ánh mắt màu bạc đó lộ vẻ chí cao vô thượng!

Cũng ở phía sau Vương Lâm. Trên đại điện của hoàng cung, có một hư ảnh rất lớn, hư ảnh này chấp hai tay sau lưng, mái tóc dài tung bay ngẩng đầu nhìn trời thần sắc lộ vẻ khinh miệt. Hình dáng của hắn bất ngờ lại giống pho tượng Cổ Tổ trong Thiên Không Thành này như đúc!

Cổ ...Cổ Tổ!

Trong quảng trường, trong hoàng cung, trong cả Đạo Cổ hoàng thành, tất cả tộc nhân Cổ Tam Tộc còn tồn tại trong nháy mắt khi nhìn thấy hư ảnh này thân thể đều bị cuốn về phía sau lộ vẻ kích động và hoảng sợ. Tiếng ầm vang truyền ra.

Đám hậu bối tử tôn chúng con xin bái kiến Cổ Tổ!

Không biết ai là người quỳ xuống đầu tiên. Trong khoảnh khắc, cả quảng trường này, cả hoàng cung có hơn mười vạn tộc nhân đều phải quỳ xuống.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2033: Cái chết của hoàng tôn!

Cửu Khúc đồng thời nổi lên, bản hòa âm này vang vọng trên mặt đất của Cổ Tộc. Đã qua bao nhiêu năm, cảnh tượng và khúc nhạc này đã trở thành truyền thuyết, nhưng lúc này trong hoàng cung của Cổ Tộc lại một lần nữa vang lên!

Toàn bộ hơn mười vạn tộc nhân trong hoàng cung thần sắc kích động, hướng về hư ảnh Cổ Tổ hiện ra ở giữa thiên địa trong Cửu Khúc này nhất tề quỳ lạy.

Cha của Đạo Cổ hoàng tôn kia, lão già mặc hoàng bào đã bị mất một cánh tay lúc này thần sắc khiếp sợ, không chút do dự cũng quỳ xuống lạy, thân thể run rẩy, trong tâm thần không phải là sự kích động mà là sự sợ hãi vô cùng.

Hư ảnh của Cổ Tổ không ngờ lại được người này biến hóa ra, Cửu Khúc cũng được người này tấu lên, đây… đây… cho dù là người trong hoàng tộc ta các đời cũng chưa bao giờ có người có thể làm được điều này. Người này không ngờ lại có thể làm được. Huyết mạch của hắn chẳng lẽ so với hoàng tộc ta còn tinh thuần hơn!

Huyền La đứng ở đó nhìn hư ảnh Cổ Tổ kia ánh mắt lộ ra vẻ sùng kính. Hắn không quỳ mà ôm quyền hướng về hư ảnh kia vái một cái.

Đạo Cổ hoàng tôn kia giờ phút này trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin. Hắn giống như là đã phát cuồng, thân thể vội vàng lui về phía sau. Một mạch lùi ra khỏi đại điện này. Ở nơi đó ngẩng mạnh đầu, nhìn thấy hư ảnh đang chấp tay sau lưng nhìn lên không trung ở giữa thiên địa phía trên đại điện kia.

Ngay khi nhìn thấy thân ảnh này, thân thể Đạo Cổ hoàng tôn run lên, tâm thần chấn động.

Không thể nào!

Thanh âm của hắn gào lên, thân thể không ngừng lùi lại phía sau cho đến khi đứng ở trên quảng trường.

Trẫm mới là con cưng của trời, trẫm mới là Đạo Cổ hoàng tôn, trẫm mới là hậu nhân của Cổ Tổ!

Sắc mặt Đạo Cổ hoàng tôn tái nhợt, toàn bộ tâm thần hắn bị một sự điên cuồng tràn ngập. Hắn không thể chấp nhận được sự thật này, hắn không thể chịu được sự đả kích này, chỉ vào hư ảnh ở giữa thiên địa kia và trở nên hoảng loạn.

Mọi người ở trên quảng trường ngoài Huyền La đang khom lưng vái ra thì toàn bộ tộc nhân đều quỳ ở đó, cho dù là tộc nhân của hai tộc còn lại cũng như vậy. Chỉ có Đạo Cổ hoàng tôn là giống như người điên, đứng ở đó chỉ vào hư ảnh Cổ Tổ gào thét lên vang khắp thiên địa.

Không thể nào, quyết không thể nào, đây là giả! Đây là ảo ảnh do hắn tạo ra, đây không phải là thật, trẫm mới là hậu nhân của người, huyết mạch của trẫm mới có thể khiến cho thân thể của người giáng lâm, trẫm là Đạo Cổ hoàng tôn!

Các ngươi đứng lên cho trẫm, các ngươi bị mù sao, đây là giả, đứng lên cho trẫm!

Đạo Cổ hoàng tôn kia nổi giận gào to lên, còn hướng về tộc nhân ở bốn phía không ngừng gầm rú như thể bọn họ quỳ lạy mang lại cho hắn sự sợ hãi và áp lực rất lớn, buộc hắn không thể không tin rằng hết thảy chuyện này đều là thật.

Nhưng cho dù hắn có gào thét như thế nào thì bọn họ cũng không hề để ý tới. Toàn bộ bọn họ đều bị hư ảnh giữa thiên địa kia khiến cho chấn động, cả đám không hề dám đứng dậy.

Đối với Cổ Tộc coi hoàng quyền là tối cao mà nói, sở dĩ họ quỳ lạy hoàng quyền chính là bởi vì họ kính sợ và sùng kính một cách cuồng nhiệt với hoàng quyền. Hết thảy mọi thứ đều là vì Cổ Tổ, người sáng tạo ra hoàng quyền là lão tổ khai sáng của tam tộc, khiến cho toàn bộ tộc nhân của Cổ Tộc tự đáy lòng có thể dâng hiến hết thảy!

Trong trái tim và trong mắt họ, Cổ Tổ chính là chí cao vô thượng!

Bát Vương, Bất Diệt Tướng, các ngươi đứng lên cho trẫm, chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra đây là giả sao. Đây là giả, đây là giả, đây là giả!

Thân thể Đạo Cổ hoàng tôn kia run lên giống như là nổi điên xông về phía một trong Thập Bát Vương ở bên cạnh, đá một cước.

Toàn bộ quảng trường vô cùng vên tĩnh, chỉ có một mình Đạo Cổ hoàng tôn này đứng ở đó gào thét không ngừng, nhưng lại không ai nhìn tới

hắn.

Giả, đều là giả.

Hai mắt của Đạo Cổ hoàng tôn dần dần bị sự sợ hãi chiếm cứ, thân thể hắn run rẩy nhìn hư ảnh trên không trung kia và vẫn còn vô cùng hoảng loạn. Ở trong đại điện, Vương Lâm ôm Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển, từng bước đi ra.

Hắn đứng giữa cửa đại điện, đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy khắp nơi đều là những người đang quỳ lạy. Thân thể nhoáng lên một cái, Vương Lâm mang theo nữ tử bên cạnh xuất hiện trên không trung.

Ngay khi hắn xuất hiện, cùng với hư ảnh Cổ Tổ khổng lồ giữa thiên địa kia giống như là chồng lên nhau, lộ ra một uy áp không thể hình dung được. Uy áp này kinh thiên động địa khiến cho phong vân biến sắc, khiến cho thân thể đám người quỳ lạy bên dưới toàn bộ đều run lên.

Vương Lâm cúi đầu, hai mắt màu bạc lộ ra một vẻ lạnh lùng vô tình, nhìn về phía Đạo Cổ hoàng tôn đang gào thét kia. Theo hắn cúi đầu xuống, chỉ thấy hư ảnh Cổ Tổ giữa thiên địa kia cũng cúi đầu. Hai mắt màu bạc gần như giống y hệt nhìn về phía Đạo Cổ hoàng tôn kia.

Bị đôi mắt màu bạc này nhìn, tiếng thét của Đạo Cổ hoàng tôn này đột nhiên tắt hẳn. Hắn lảo đảo lùi lại phía sau, hàm răng run lên, đột nhiên

lại một lần nữa gào lên.

Ta là hậu nhân của người, ta không hề phản bội Cổ Tộc, ngươi không thể giết ta!

Vương Lâm trầm mặc, giơ tay phải lên. Trong khi hắn giơ tay phải lên, chỉ thấy hư ảnh Cổ Tổ kia cũng giơ cánh tay phải khổng lồ lên. Theo Vương Lâm cách không chỉ về phía Đạo Cổ hoàng tôn kia, cánh tay khổng lồ trên bầu trời kia bỗng nhiên cũng chỉ về phía Đạo Cổ hoàng tôn.

Diệp Đạo! Vương mỗ mượn tay của Cổ Tổ, ban cho ngươi cái chết!

Sau khi hư ảnh của Cổ Tổ xuất hiện, đây là lần đầu tiên Vương Lâm mở miệng nói. Chỉ thấy giữa không trung, bên trên tay phải khổng lồ của Cổ Tổ bỗng nhiên lóe lên ngân quang. Một sợi tơ bạc nhanh chóng bay ra, lao thẳng tới Đạo Cổ hoàng tôn kia.

Không!

Mặt Đạo Cổ hoàng tôn xám như tro, phát ra tiếng thét tuyệt mệnh.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cứu ta! Cha cứu con! Tổ tôn cứu con! Quốc sư cứu ta!

Đạo Cổ hoàng tôn kia sợ hãi gào lên the thé.

Ngay khi tiếng cầu cứu của Đạo Cổ hoàng tôn truyền ra, ở sâu bên trong lòng đất dưới hoàng cung, trong một gian mật thất có vô số ký hiệu phong ấn, có một cỗ quan tài màu tím.

Bên trong cỗ quan tài kia có một lão bà đang nằm. Lão bà này bộ dạng giống như là một bộ xương khô nhưng cũng mặc hoàng bào. Bà ta mở mạnh hai mắt, lộ ra một vẻ kiêng kị và do dự nhưng không xuất hiện.

Trên mặt đất, bên ngoài thân thể của Đạo Cổ hoàng tôn, ngay khi sợi tơ màu bạc bay tới thân thể hắn chợt lóe lên tử quang, nhưng bị sợi tơ bạc này chạm vào lập tức sụp đổ trở thành một đám ánh sáng màu tím, sau khi bị nghiền nát cuốn đi, khiến cho sợi tơ bạc kia xuyên thấu qua mi tâm của Đạo Cổ hoàng tôn.

Đầu của Đạo Cổ hoàng tôn ầm ầm nổ tung, máu thịt mơ hồ, thân thể hắn vỡ vụn ra, toàn thân hóa thành vô số mảnh. Những mảnh vỡ này khuếch tán ra liên tục tan vỡ tiếp, cuối cùng hoàn toàn tan ra không còn tồn tại nữa.

Thậm chí ngay cả linh hồn dưới sợi tơ bạc này cũng tan thành mây khói, một đời Đạo Cổ hoàng tôn ở ngay trong hoàng cung này, trước mắt toàn bộ tộc nhân cứ như vậy mà chết!

Bên trong đại điện kia, lão già mặc hoàng bào quỳ ở nơi đó, sau khi nghe thấy lời kêu cứu của Đạo Cổ hoàng tôn lúc trước, thân thể run lên có chút giãy giụa. Nhưng sự giãy giụa này nhanh chóng bị hắn nén xuống, hắn cũng không có cách nào ở dưới một chỉ của hư ảnh Cổ Tổ này mà cứu được hoàng tôn.

Sau một chỉ này, sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, hư ảnh Cổ Tổ giữa thiên địa kia cũng dần dần tiêu tan. Ngay khi nó sắp sửa tiêu tan hoàn toàn, Vương Lâm ngẩng mạnh đầu nhìn về phía tận cùng trời đất, ở bên ngoài hoàng thành của Đạo Cổ này có một ngọn núi hoang!

Chủ mưu trong việc khiến cho hồn của Uyển nhi rơi vào tình cảnh này không phải là Đạo Cổ hoàng tôn kia mà là quốc sư thần bí của Đạo Cổ nhất mạch toàn thân bao phủ ánh sáng bảy màu mà Vương Lâm rất quen thuộc khi nhìn thấy thông qua ngọc giản tính toán của Lão tổ Đại Hồn Môn!

Quốc sư này chính là người đã lấy đi hồn của Lý Mộ Uyển từ trong động phủ giới, đem hồn này giao cho Đạo Cổ hoàng tôn, cũng là người đã không ngừng thúc giục hắn tuyển chọn phi tử, lựa chọn người có thể dung hợp hồn này.

Chính là quốc sư này đã làm hết thảy mọi chuyện. Đạo Cổ hoàng tôn chỉ là bị mê hoặc, trở thành một phần trong kế hoạch của quốc sư kia mà thôi!

Việc này Vương Lâm ngay khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong ngọc giản đã chú ý, nhưng đã được hắn nén lại vì khi đó hắn đang phẫn nộ ngợp trời!

Hôm nay Đạo Cổ hoàng tôn tử vong, kế tiếp Vương Lâm hắn sẽ đi tìm quốc sư kia. Muốn xem người này có phải là người mà trong lòng hắn đang đoán hay không!

Vị quốc sư thần bí của Đạo Cổ nhất mạch này Vương Lâm dựa vào thần thức thì không thể tìm được. Nhưng lúc này dựa vào Hồn Huyết đang thiêu đốt trong cơ thể, dựa vào Cửu Khúc vang lên, ngay khi hư ảnh Cổ Tổ hiện ra, ngay khi hắn giết chết Đạo Cổ hoàng tôn kia lập tức cảm nhận được tử khí lan ra từ trên người của Đạo Cổ hoàng tôn này ngay lập tức đã được mặt đất hút đi, bị ngọn núi hoang ở đằng xa kia hút mất.

Hắn dựa vào hư ảnh của Cổ Tổ còn cảm nhận được bên trong của ngọn núi hoang kia. Bên trong đó có một trận pháp khổng lồ, ở trung tâm của trận pháp mơ hồ còn có một thân ảnh!

Thân ảnh này hắn không thể đoán được là ai, chỉ có thể xác định người này nhất định chính là quốc sư thần bí của Đạo Cổ đã làm ra hết thảy mọi chuyện!

Mắt thấy hư ảnh của Cổ Tổ sắp sửa hoàn toàn biến mất, trong mắt Vương Lâm lóe lên ngân quang, giơ tay phải lên hướng về ngọn núi đằng xa bên ngoài Thiên Không Thành bỗng nhiên điểm một chỉ!

Một chỉ này hạ xuống, trong đầu Vương Lâm hiện lên thần thông một chỉ vô cùng cường đại của Cổ Tổ mà hắn đã từng nhìn thấy trong ngọc giản của Kế Đô hoàng tử!

Hư ảnh Cổ Tổ giữa thiên địa kia cũng đồng thời giơ tay phải lên, ngay khi bất ngờ điểm ra một chỉ, thân ảnh này liền tan thành mây khói. Nhưng một chỉ này cũng đã hoàn toàn điểm xuống!

Chỉ thấy bên ngoài hoàng thành của Đạo Cổ lơ lửng trên không trung này, ở xung quanh ngọn núi kia, thiên địa ầm vang giống như toàn bộ khu vực ở nơi này bị cắt lìa ra từ giữa thiên địa rồi đột nhiên ép lại.

Tiếng ầm ầm vang vọng, ngọn núi hoang kia chấn động, đột nhiên xuất hiện ánh sáng mười màu. Ánh sáng mười màu kia cấp tốc lóe lên đối kháng với một chỉ của Cổ Tổ do Vương Lâm thi triển ra.

Trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, ngay cả hoàng cung ở nơi này cũng mơ hồ có thể nghe thấy. Chỉ thấy ngọn núi hoang kia trong tiếng ầm ầm, thân núi xuất hiện rất nhiều vết nứt lớn, sau khi xuyên thấu liền bị chém thành hai nửa, lộ ra trận pháp khổng lồ bên trong!

Nhưng đồng thời, sức mạnh một chỉ của Cổ Tổ kia ngay khi va chạm với ánh sáng mười màu kia cũng cùng với ánh sáng mười màu này tiêu tan.

Đồng tử trong mắt Vương Lâm co rụt lại. Hắn vung tay áo mang theo Tống Trí lao thẳng lên trời. Còn về cái đầu của Tiên Tổ cùng với linh hồn của Tiên Hoàng đã sớm được Vương Lâm thu lấy, không hề bỏ lại.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời khỏi, một tiếng gầm nhẹ từ dưới lòng đất của hoàng cung rầu rĩ truyền ra.

Tội giết vua không thể tha, ngươi phải để lại hồn của Tiên Hoàng và đầu của Tiên Tổ!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2034: Cố nhân...

Giọng nói này khàn khàn, mang theo vẻ hận thù sâu đậm từ nền đất của quảng trường này truyền ra. Mặt đất quảng trường này lập tức ầm ầm vỡ vụn, xuất hiện rất nhiều khe nứt lớn rộng mấy trượng. Những cái khe này chạy ra ngang dọc, chia quảng trường này thành năm bảy mảnh.

Những cái khe không ngừng tăng lên. Hầu như chỉ trong chớp mắt ở chính giữa quảng trường bỗng nhiên sụp xuống, mặt đất chấn động mãnh liệt, rất nhiều tộc nhân Đạo Cổ trên quảng trường thần sắc biến hóa, nhanh chóng lui lại phía sau. Không ít người còn trực tiếp bay lên không.

Một đạo tử quang từ vị trí vừa sụp đổ ở trung tâm quảng trường bay vọt lên cao, thẳng tới bầu trời, từ xa xa nhìn lại giống như một cây cột chống trời khổng lồ màu tím.

Trong nháy mắt khi tử quang này xuất hiện, cả hoàng cung lập tức bị bao phủ bởi ánh sáng tím. Ánh sáng này rõ ràng do vô số trận pháp tạo thành, nghiễm nhiên giống như mở ra đại trận vạn cổ của hoàng cung này.

Một cái quan tài màu tím chậm rãi từ phía dưới lơ lửng bay lên trong tử quang. Tầng sáng này lộ ra tử khí nồng đậm đồng thời cũng có khí tức Cổ Tộc kinh người khuếch tán ra hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Trong chớp mắt, cái quan tài này liền dựng thẳng lên. Mặt quan tài vỡ vụn từng tấc một, sau khi rơi xuống liền lộ ra bên trong quan tài là một thân thể giống như xương khô.

Đây là một người già. Mơ hồ có thể nhận ra là một bà lão, vẻ ngoài già nua như từ hoàng tuyền bò ra. Mái tóc của bà ta chỉ còn vài sợi, trên người mặc một bộ hoàng bào đã bạc màu theo năm tháng, thân hình đen kịt.

Có ba cây chủy thủ đâm lên thân thể bà ta. Một ở mi tâm, một ở ngực, một ở đan điền.

Bái kiến Thánh Hoàng Tổ!

Trong chớp mắt khi người này xuất hiện, tất cả tộc nhân Đạo Cổ đều quỳ lạy một lần nữa. Giọng nói của bọn họ dung hợp lại giống như sóng ầm ầm vang, vang vọng khắp thiên địa.

Nhìn vẻ cung kính của tộc nhân Đạo Cổ này giống như vừa nhìn thấy hư ảnh của Cổ Tổ vậy. Nhất là sự cuồng nhiệt trong mắt bọn họ thì giống như bà lão này có thân phận khó có thể tưởng tượng được!

Mỗi đời Đạo Cổ hoàng tôn có thể được gọi là Thánh Hoàng giả chỉ có một người!

Trong chớp mắt khi Huyền La nhìn thấy bà lão này ánh mắt lộ vẻ nhớ lại, than nhẹ một tiếng, thần sắc phức tạp.

Diệp Vi...

Vương Lâm đứng trên bầu trời thần sắc như thường. Bà lão này xuất hiện không ngoài dự liệu của hắn. Trên thực tế vào lúc hư ảnh Cổ Tổ xuất hiện hắn đã cảm nhận ở dưới nền đất của hoàng cung này có tồn tại một luồng khí tức nửa sống nửa chết.

Thậm chí dù không phát hiện ra khí tức này. Vương Lâm cũng không ngạc nhiên. Bởi vì trong bữa dạ tiệc hôm trước, ở gần đại điện có bốn bàn trống.

Bốn bàn này phân biệt là Đại Thiên Tôn quốc sư, phụ thân của Đạo Cổ Hoàng. Nhưng đó chỉ có ba người, lại có bốn bàn trống, hiển nhiên là còn một người, thân phận cực cao, dù không tới nhưng trong đại lễ vẫn phải chuẩn bị bàn cho người đó.

Người này là ai Vương Lâm vốn không biết. Nhưng lúc này khi nhìn thấy bà lão này, nghe thấy Huyền La nói ra cái tên Diệp Vi thì hắn nhớ tới lịch sử các đời Đạo Cổ hoàng tôn hắn tìm hiểu sau khi tới Đạo Cổ nhất mạch.

Trong lịch sử của Đạo Cổ nhất mạch, mấy vạn năm trước từng xuất hiện một nữ tử. Đây là nữ tử duy nhất trong cả Cổ Tộc trở thành Đạo Cổ hoàng tôn!

Nàng kế vị năm đó tạo thành một chấn động lớn trong sự nghi vấn của vô số tộc nhân Đạo Cổ, cuối cùng Cổ Đạo Đại Thiên Tôn phải truyền khẩu dụ thừa nhận nữ tử này thì mới khiến tất cả bình tĩnh lại.

Nữ tử này cũng là hoàng tộc, Đạo Cổ nhất mạch lúc đó dưới sự dẫn dắt của nàng hầu như đã đạt tới đỉnh phong, trở thành tộc mạnh nhất trong tam tộc. Chẳng qua sau khi nữ tử này thoái vị, mạch này liền trở thành mạch yếu nhất.

Bởi nữ tử này có cống hiến rất lớn cho Đạo Cổ nhất mạch, khiến Đạo Cổ nhất mạch đi tới địa vị cực mạnh cho nên hoàng tôn sau đó mới xưng bà là Thánh Hoàng!

Bà cũng được tộc nhân hậu bối Đạo Cổ gọi là Thánh Hoàng Tổ!

Tên của bà là Diệp Vi... Vương Lâm khi nghe thấy cái tên này thì trong đầu liền hiện ra những thông tin về nữ tử này.

Hơn nữa Vương Lâm từ trong ngọc giản ghi chép lại các đời Đạo Cổ hoàng tôn còn biết sư tôn Huyền La hắn cũng vào thời đại của nữ tử này mà trở thành Đại Thiên Tôn.

Tất cả mọi suy nghĩ này lóe lên trong đầu Vương Lâm trong tích tắc. Hắn nhìn bà lão như xương khô đi ra khỏi quan tài màu tím, hai mắt lóe sáng.

Tống Trí dung nhập tàn hồn Lý Mộ Uyển bên cạnh hắn sau khi nhìn thấy hình dáng kinh khủng của bà lão này dường như cực kỳ sợ hãi nắm lấy cánh tay Vương Lâm ôm thật chặt.

Lưu lại đầu lâu của Tiên Tổ và hồn phách Tiên Hoàng, lão thân có thể tha cho ngươi vô tội! Nếu không thì mặc dù ngươi có thể mượn lực lượng của Cổ Tổ, huyễn hóa ra thân thể Cổ Tổ, nhưng ngươi chẳng lẽ tưởng rằng Đạo Cổ hoàng cung này là nơi ngươi có thể tùy ý ra vào sao?

Bà lão nhìn Vương Lâm khàn khàn cất tiếng nói, tử khí truyền ra từ thân thể trong khi nói lại càng đậm đặc.

Tu vi của lão thân không cao hơn ngươi nhưng đây là Đạo Cổ hoàng cung. Nơi này có hơn mười vạn đại trận. Trận pháp này năm đó là do Cổ

Tổ bố trí, các đời Đạo Cổ hoàng tôn chỉ có thể mở ra hai ba phần mà thôi. Nhưng lão thân đã dung hợp làm một thể với trận pháp, chỉ cần ở trong hoàng cung này thì chính là có thân thể bất tử có thể mở trận pháp ra tới bảy phần!

Bà lão nhìn Vương Lâm, âm trầm nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đậm.

Muốn vật của Vương mỗ thì ngươi có thể thử xem!

Vương Lâm chậm rãi nói. Đại Thiên Tôn chi dương phía sau bỗng nhiên biến ảo, hai màu đen trắng tỏa ra. Mái tóc hắn không gió mà tung bay. Chỉ thấy phía dưới Đại Thiên Tôn chi dương bất ngờ xuất hiện một hư ảnh Đạo Cổ có tướng mạo giống hệt hắn.

Hư ảnh Đạo Cổ giống như Đại Thiên Tôn chi dương lạnh lùng nhìn bà lão.

Hư ảnh Cổ Tổ Vương Lâm chỉ có thiêu đốt Hồn Huyết trong cơ thể mới có thể tạo ra, mà vừa rồi đã xuất hiện một lần, hôm nay Hồn Huyết tan vào trong cơ thể, cần thời gian nhất định mới có thể ngưng tụ lại sau đó mới bùng lên một lần nữa được.

Hai mắt tối tăm của bà lão chợt lóe lên, tay phải héo rũ giơ lên giống như xương khô vuốt lên hư không một cái. Trong nháy mắt này một tiếng thở dài từ miệng Huyền La truyền ra.

Tiếng thở dài này vang lên rơi vào trong tai bà lão khiến cánh tay bà run lên.

Diệp Vi... Hắn là đệ tử của ta.

Huyền La nhìn bà lão đầy phức tạp, trong mắt lại có một tia nhu tình, giống như trong mắt hắn bà lão này không hề xấu xí mà vẫn là nữ tử xinh đẹp năm xưa.

Hắn từng là đệ tử của ngươi.

Bà lão trầm mặc trong chốc lát, nhìn về phía Huyền La. Hai mắt tối tăm cũng mang theo vẻ phức tạp khàn khàn nói.

Ta biết ngươi thích kẻ hậu nhân Diệp Đạo này. Lúc hắn còn bé vô ý đi tới chỗ bế quan của ngươi, ngươi cảm thấy đứa bé này có duyên với ngươi.

Ta rõ ràng không coi trọng người này. Tính cách hắn ngang ngược, trong mắt không dung nạp người ngoài. Ta vốn không muốn chọn hắn làm

hoàng tôn nhưng trên người hắn có khí tức của ngươi, cho nên ta mới chọn hắn.

Hôm nay hắn bức đệ tử của ta tới mức này, khiến đệ tử duy nhất của Huyền La ta phải chặt đứt tình thầy trò với ta, về sau cũng không còn cách nào lưu lại Đạo Cổ nhất mạch. Ngươi cảm thấy hắn làm có đúng không?

Thân là hoàng tôn, hắn hắn là nên làm như vậy sao? Hơn nữa ngươi thật sự tưởng rằng đại trận này có thể vây khốn được Vương Lâm sao!

Lời nói cuối cùng của Huyền La hầu như là gầm lên. Thần sắc hắn lộ vẻ thương tiếc, nhất là ánh mắt khi nhìn Vương Lâm thì lại càng cảm thấy đau đớn xé tim.

Hắn vĩnh viễn không thể quên được nụ cười như khóc, sau khi vái hắn một cái liền một chưởng chấm dứt sinh mệnh, chặt đứt sư ân.

Hắn hiểu rõ duyên sư đồ của hắn và Vương Lâm đã trôi theo một chưởng này. Thân thể Vương Lâm tan nát thì nó cũng tan thành mây khói rồi.

Bà lão nọ trầm mặc nửa ngày sau mới khàn khàn mở miệng.

Diệp Đạo này đúng là đáng chết. Nhưng hắn thân là hoàng tôn, không thể bị giết mà không có đền bù gì. Vương Lâm này không để lại đầu lâu của Tiên Tổ và hồn của Tiên Hoàng thì ta sẽ phát động đại chiến! Huống hồ ta cũng không tin là đại trận này không vây được hắn!

Trong chớp mắt khi lời nói này truyền ra, Vương Lâm nở nụ cười, hàn quang trong mắt càng đậm. Tay phải giơ lên, lập tức thần thông Bát Cực Đạo của Tiên Tổ ầm ầm lan tỏa ra.

Làn khói màu xanh là Cực Hỏa Đạo!

Sóng gợn màu lam là Cực Thủy Đạo!

Hư ảnh màu vàng là Cực Kim Đạo!

Bát Cực Đạo của Tiên Tổ, Vương Lâm ở Thiên Tôn Niết đã học được lục đạo, lúc này vung tay áo lên bất ngờ lục đạo liền lần lượt huyễn hóa ra.

Trong đó trừ thủy, hỏa, kim ra còn có mộc và thổ. Ngũ hành hoàn toàn đầy đủ, một đạo còn lại là Tử Cực Sinh Đạo!

Còn đạo thứ bảy là Cực Phát Đạo và đạo cuối cùng là Cực Khung Đạo thì Vương Lâm dù chưa có truyền thừa nhưng đã mơ hồ cảm thụ được

hai đạo biến hóa cuối cùng. Cho hắn thời gian nhất định hắn cũng không phải là không thể nắm giữ.

Đồng thời với thần thông của Tiên Tổ xuất hiện, ngón trỏ tay phải Vương Lâm giơ lên, ngoài đầu ngón tay liền có ngân quang bao phủ. Đây chính là một chỉ của Cổ Tổ ngưng tụ ra.

Hành động của Vương Lâm khiến đồng tử trong hai mắt bà lão kia co rút lại. Bà ta vốn dự tính là có trận pháp này thì dù là Đại Thiên Tôn cũng chỉ có ba phần sinh cơ.

Vương Lâm nhất định ở trong trận pháp này gặp phải cửu tử nhất sinh.

Nhưng lúc này bà lão còn chần chừ. Bà nhìn chằm chằm vào Lục Cực Đạo bên ngoài thân thể Vương Lâm, rõ ràng cảm nhận được một lực lượng hủy diệt ẩn chứa trong đó.

Còn có một chỉ của Cổ Tổ, vừa rồi bà không dám xuất hiện cũng vì cảm nhận được sự mạnh mẽ của một chỉ này. Vốn bà tường rằng đó là công kích duy nhất do ngọc giản của Cổ Tổ biến thành, nhưng giờ phút này lại phát hiện ra Vương Lâm không ngờ có thể thi triển được.

Đang chần chừ. Vương Lâm liền cười lạnh, mái tóc dần dần biến từ nửa trắng nửa đen thành đen kịt. Một luồng khí tức hủy diệt kinh thiên động địa từ trong cơ thể hắn ầm ầm lan ra.

Thần sắc bà lão nọ lập tức biến đổi.

Diệp Vi! Năm đó ta đã từng đáp ứng bảo vệ ngươi cả đời... bảo vệ Đạo Cổ nhất mạch cả đời... ta rất mệt mỏi rồi… để cho hắn đi thôi. Ngươi không phải là đối thủ của hắn. Đại trận này không vây nổi hắn, ta đang cứu ngươi đó...

Vẻ mặt Huyền La chậm rãi già nua đi. Nhưng ánh mắt hắn nhìn bà lão vẫn tồn tại nhu tình mấy vạn năm không thể thay đổi như trước.

Bà lão trầm mặc hồi lâu, tay phải bỗng nhiên vung lên. Lập tức ánh sáng tím do đại trận bao phủ hoàng cung liền biến mất.

Vương Lâm nhìn Huyền La một cái, thầm than một tiếng. Trong chớp mắt khi đại trận tiêu tán. Hắn ôm lấy Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển thoáng một cái liền lao thẳng lên bầu trời đang định rời đi thì trong nháy mắt này, hắn đột nhiên kêu khẽ một tiếng. Hắn nhìn thấy ở phía dưới đám tộc nhân Đạo Cổ có một đại hán đang ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh, nhìn mình cười đầy cảm khái.

Ánh mắt của hắn và của đại hán nhìn nhau, thân thể Vương Lâm liền sững lại.

Là ngươi...

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2035: Hoàng tôn tương lai

Thân ảnh của Vương Lâm dừng lại ở trên bầu trời khiến cho tất cả tộc nhân Đạo Cổ ở nơi đây chú ý, còn khiến cho Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi kia cũng ngưng thần nhìn lại.

Đó là một đại hán rất bình thường, hắn đứng trong đám người, dường như không hề chớp mắt, tu vi cũng chỉ mới đạt tới trình độ Bát tinh Cổ Thần, còn chưa được xưng là thánh.

Tộc nhân của Đạo Cổ như vậy trong Đạo Cổ nhất mạch này có số lượng rất nhiều, lúc bình thường tuyệt sẽ không có người nào để ý tới. Nếu không phải ở trong hoàng cung này khắp nơi đều có Truyền Tống Trận đem rất nhiều tộc nhân của Đạo Cổ truyền tống đến thì người này cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Bị nhiều người để ý như vậy nhưng thần sắc đại hán này rất bình tĩnh, không hề để ý tới mà vẫn nhìn Vương Lâm như trước, thần sắc hiện lên một vẻ cảm khái.

Bên trong thân thể hắn không có nhiều hơn một tia huyết mạch của Đạo Cổ hoàng tộc, tia huyết mạch này đến từ Diệp Mịch. Diệp Mịch là người trong hoàng tộc. Máu tươi của hắn đã biến thành hậu nhân bên trong động phủ giới, dù nhiều hay ít thì cũng là huyết mạch của hoàng tộc.

La Trần.

Vương Lâm nhìn đại hán kia, trầm mặc ở giữa không trung, trong hai mắt cũng lộ ra vẻ cảm khái.

Đại hán này chính là La Trần, là cố nhân đã dung hợp với Vọng Nguyệt, tặng Cổ Thần Tinh cho hắn, chứng kiến lễ Cổ Tộc trưởng thành của Vương Lâm. Nhìn La Trần, những cảnh tượng trong động phủ giới không khỏi hiện lên trong lòng Vương Lâm.

Vương Lâm than nhẹ một tiếng, ôm Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển từ trên trời hạ xuống, đi về phía La Trần. Tộc nhân của Đạo Cổ phía dưới cả đám đều theo tiềm thức lui về phía sau lộ ra một khoảng trống.

Vương Lâm đứng ở trước mặt La Trần, nhìn gương mặt quen thuộc ở trước mắt này.

La Trần bái kiến đại nhân.

Đại hán kia than nhẹ, ôm quyền hướng về Vương Lâm vái một cái.

Ngươi tách ra từ trong cơ thể Vọng Nguyệt khi nào?

Vương Lâm nhìn đối phương nói.

Khi đi theo Huyền Tôn trở về đây, Huyền Tôn đã giúp ta tách ra khỏi Vọng Nguyệt.

Đại hán bình tĩnh mở miệng, hai mắt nhìn Vương Lâm. Thanh niên trước mắt này năm đó hắn đã từng gặp, khi đó đối phương còn rất nhỏ bé, nhưng hôm nay khi gặp lại cũng đã trở thành một Đại Thiên Tôn, thậm chí còn giết cả Đạo Cổ hoàng tôn. Toàn bộ hoàng cung, ngay cả Thánh Hoàng Tổ kia cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể mở đại trận ra để cho người này rời khỏi.

Thời gian thay đổi mọi thứ vốn chỉ là hình dung cảnh vật, nhưng đó có lẽ chính là nguyên nhân gây nên sự cảm khái kia của La Trần.

Sao lại không đến tìm ta.

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Đại hán kia cười khổ, lắc đầu không nói. Hắn đã sớm biết Vương Lâm tới hoàng thành của Đạo Cổ, cũng đã có ý định tới tìm đối phương. Nhưng thân phận của Vương Lâm quá cao, là đệ tử duy nhất của Huyền La, lại là người bảo vệ cho Đạo Cổ nhất mạch. Còn hắn chỉ là một nhân vật nhỏ trong bộ tộc Đạo Cổ mà thôi.

Sự chênh lệch như vậy khiến cho hắn dừng bước.

Nhìn đối phương cười khổ, Vương Lâm trầm mặc. Hắn mơ hồ có thể cảm nhận được suy nghĩ của La Trần, thầm than một tiếng.

Giúp ta một việc.

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Xin đại nhân cứ phân phó.

La Trần hai tay ôm quyền, thanh âm như chém đinh chặt sắt.

Ngươi hắn là đã biết sự tồn tại của Diệp Mịch

Vương Lâm nhìn La Trần kia.

La Trần gật đầu. Sau khi hắn đi tới Đạo Cổ nhất mạch này, từ Huyền La đã biết được tất cả nhân quả của mọi chuyện, biết được nguồn gốc huyết mạch của mình.

Giúp ta chiếu cố hậu nhân của Diệp Mịch.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn xa xa bên ngoài Đạo Cổ hoàng thành.

Tuân mệnh, hiện giờ La Trần vốn đang ở trong phủ đệ của Diệp Mịch đại nhân.

La Trần lập tức mở miệng. Trong hoàng thành của Đạo Cổ hắn không có nhà, năm đó sau khi từ Đạo Cổ Điện đi xuống, hắn không chọn ở lại trong dãy núi hoang vu kia mà dựa vào cảm ứng của huyết mạch tìm được hậu nhân của Diệp Mịch. Hậu nhân của Diệp Mịch tuy là hoàng tộc, nhưng cũng rất nghèo túng, chỉ có một tòa phủ đệ kia.

Đối với việc La Trần tới, hậu nhân của Diệp Mịch đã tiếp nhận.

Trên mặt Vương Lâm lộ ra một nụ cười mỉm. Nụ cười này mang theo một vẻ hồi tưởng, mang theo sự cảm khái. Sau khi hắn nhìn đại hán cố nhân này thật sâu liền giơ tay trái lên, trong lòng bàn tay chợt lóe lên ngân quang, đặt lên ngực của La Trần.

Thân thể La Trần bỗng run lên kịch liệt, toàn thân lóe lên ngân quang. Ngân quang kia chói mắt khiến cho tất cả mọi người đang nhìn vào lúc này đều đau nhói bất giác thu ánh mắt lại.

Hồn Huyết!

Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi kia ngay khi nhìn thấy cảnh tượng này thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Hai mắt Huyền La cũng sững lại nhìn Vương Lâm cùng với La Trần, trong mắt lộ ra một vẻ phức tạp than nhẹ.

Thân thể La Trần trong lúc run rẩy cảm nhận rõ từ trong bàn tay Vương Lâm truyền ra một hơi ấm dạt dào. Hơi ấm này dũng mãnh đi vào trong cơ thể hắn lập tức dung hợp với huyết mạch, khiến cho huyết mạch của hắn trong nháy mắt đã trở nên vô cùng tinh thuần. Thân thể hắn vốn chỉ có một tia huyết mạch của hoàng tộc, lúc này đang dần trở nên tinh thuần hơn, bộc phát ra một uy lực của huyết mạch có thể so với Đạo Cổ hoàng tôn trước kia!

Hồi lâu sau Vương Lâm thu tay trái lại. Hắn lấy Hồn Huyết lực của bản thân lấy ra một tia dung nhập vào thân thể La Trần khiến cho La Trần nhờ có huyết mạch này mà đã có được tư cách trở thành Đạo Cổ hoàng tôn.

Năm đó ngươi tặng ta Cổ Thần Tinh, hôm nay lại bảo vệ hậu nhân của Diệp Mịch, ta tặng ngươi huyết mạch của hoàng tộc, đó là để đền đáp!

Vương Lâm vung tay áo. Mang theo Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển hóa thành một đạo cầu vồng lao thẳng lên trời trong nháy mắt đã biến mất không thấy, chỉ còn lại tộc nhân của Đạo Cổ ở trên mặt đất nhìn lên trời thật lâu không nói gì.

Huyền La nhìn về hướng Vương Lâm rời khỏi rất lâu, sự buồn bã tràn ngập trong lòng hóa thành một tiếng thở dài. Hắn cũng không nói thêm điều gì, cũng không nhìn Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi kia mà ánh mắt hắn nhìn lên người La Trần.

Ta vẫn còn nhớ, ngươi tên là La Trần phải không?

La Trần tham kiến Huyền Tôn.

Ngân quang toàn thân La Trần hoàn toàn tiêu tan, giống như là ngưng tụ vào trong cơ thể hắn. Sau khi nghe thấy Huyền La nói chuyện với mình, hắn lập tức quỳ xuống ở đó thần sắc cực kỳ cung kính.

Huyền La nhìn La Trần, trong mắt lộ ra một vẻ trầm ngâm, giống như trong lòng đang cân nhắc và quyết định một cái gì đó. Một lát sau, trong mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, hướng về phía La Trần gật đầu.

Ta chọn hắn!

Huyền La chỉ vào La Trần, nhìn về phía Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi kia nói.

Diệp Vi lộ ra một vẻ chần chừ, ánh mắt tập trung lên người La Trần, hồi lâu sau bà ta thở dài.

Lão thân phải tiếp tục bế quan, còn về việc tuyển chọn hoàng tôn, xin mời Huyền Tôn định đoạt.

Bà ta vừa nói xong liền xoay người đi về phía cổ quan tài bằng gỗ trong đám tử quang. Theo tử quang tiêu tan, cỗ quan tài gỗ lại chìm vào sâu trong lòng đất.

Sau tất cả mọi việc diễn ra trong hoàng cung của Đạo Cổ này, từ đầu tới cuối Cổ Đạo Đại Thiên Tôn đều không xuất hiện, thậm chí sứ giả đưa lễ của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia cũng chưa từng lộ diện, dường như là có ý tránh mặt.

Cho dù là Đạo Cổ hoàng tôn tử vong, Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia là người bảo vệ hoàng tộc cũng vẫn không có một hành động gì. Hết thảy chuyện này tộc nhân của Đạo Cổ ở nơi đây không hề nói với nhau, mà đem sự nghi ngờ này chôn sâu vào tận đáy lòng.

Nghi ngờ về việc Cổ Đạo Đại Thiên Tôn không xuất hiện đã sớm nảy sinh trong lòng Vương Lâm. Hắn đã có tính toán trong trường hợp xấu

nhất, nếu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia tới ngăn cản thì hắn đã chuẩn bị việc gọi phân thân trong hư vô kia cùng với Cổ Đạo Đại Thiên Tôn đánh một trận!

Trận chiến này rất có thể hắn sẽ thất bại, nhưng hắn vẫn phải đánh!

Nhưng Cổ Đạo Đại Thiên Tôn lại không xuất hiện, lúc này Vương Lâm bay nhanh trong thiên địa, lao thẳng tới ngọn núi hoang bị một chỉ của Cổ Tổ chém làm hai nửa kia, nghi hoặc trong lòng được hắn nén xuống. Lúc này không phải lúc lo lắng về chuyện đó, mà cho dù hắn có tiếp tục suy nghĩ thì cũng vẫn không thể có thêm manh mối gì. Việc quan trọng nhất trước mắt là phải đi tới ngọn núi hoang kia giải khai bí ẩn trong lòng hắn!

Quốc sư thần bí của Đạo Cổ nhất mạch kia rốt cuộc là ai!

Trong lúc bay đi, tay phải Vương Lâm đang ôm nữ tử đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển chợt lóe sáng, đưa nữ tử này vào trong Không Gian Trữ Vật. Chuyến đi này rất nguy hiểm. Vương Lâm không muốn làm cho nữ tử này bị bất cứ một thương tổn nào.

Sau khi Tống Trí biến mất. Hai mắt Vương Lâm lộ ra hào quang sáng ngời, nhoáng một cái thân ảnh biến mất, khi xuất hiện, đã đứng ở bên ngoài ngọn núi hoang bị chém thành hai nửa.

Hắn giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn về phía ngọn núi hoang kia!

Dưới một cái nhấn này, một chưởng ấn rất lớn hiện ra trên bầu trời ầm ầm lao thẳng tới ngọn núi kia phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Trong tiếng nổ này, thân ảnh Vương Lâm như cầu vồng, ngay khi ngọn núi hoang sụp đổ trong phạm vi lớn bước vào bên trong ngọn núi!

Đất rung núi chuyển, ngọn núi hoang bị vỡ đôi này dưới một chưởng của Vương Lâm tan vỡ trong phạm vi lớn giống như bị xóa đi một nửa, lộ ra trận pháp khổng lồ bên dưới. Nhưng trận pháp này lại lóe lên ánh sáng mười màu tạo thành một đám sương mù mười màu, dưới một chưởng diệt sơn của Vương Lâm không hề bị tổn thương một chút nào.

Chưởng lực kia của Vương Lâm ngay khi chạm vào đám sương mù này liền hóa thành vô số bọt khí tiêu tan.

Ngươi vẫn tới sao.

Một thanh âm khàn khàn trầm bổng không ngừng từ bên trong đám sương mù truyền ra vang vọng giữa thiên địa bên trong dãy núi như một đống đổ nát này.

Vương Lâm đứng bên ngoài đám sương mù mười màu, ánh mắt lạnh lùng, thanh âm này hắn có chút quen thuộc, nhưng lại thấy xa lạ nhiều

hơn. Khiến cho hắn trong khoáng thời gian ngắn không thể kiểm chứng suy đoán trong lòng.

Đạo Cổ quốc sư lại là người chuyên ẩn núp như thế sao! Ngươi lấy đi mệnh hồn thê tử của Vương mỗ, làm cho Đạo Cổ hoàng tôn kia tìm người để dung hợp, mục đích không ngoài việc nhằm vào Vương mỗ. Hôm nay Vương mỗ đã tới rồi, nhưng ngươi lại lấy sương mù che thân mình, chẳng lẽ sợ Vương mỗ nhận ra ngươi là ai sao, cũng có lẽ ngươi là một cố nhân của Vương mỗ!

Thanh âm lạnh như băng của Vương Lâm truyền ra.

Sau khi người ở trong đám sương mù trầm mặc chốc lát liền truyền ra tiếng cười khàn khàn. Tiếng cười kia vang vọng, khiến cho sương mù bắt đầu nhúc nhích.

Trong lòng ngươi có rất nhiều nghi hoặc phải không. Ngươi đang nghi hoặc ta là ai, tại sao lại mang hồn của Lý Mộ Uyển tới Tiên Cương đại lục này. Ngươi lại càng nghi hoặc ta làm vậy là vì mục đích gì.

Ngươi đang nghi hoặc rất nhiều điều.

Thanh âm khàn khàn kia lo lắng truyền ra không nhanh không chậm.

Tới đây đi, nếu ngươi có thể phá vỡ sương mù này, nhìn thấy hình dáng của ta thì ta cũng sẽ có thể giải đáp nghi hoặc của ngươi cho ngươi một chút.

Tâm thần Vương Lâm chấn động, nhưng thần sắc vẫn như thường. Hai mắt hắn chợt lóe lên hào quang mãnh liệt, yên lặng giơ tay phải lên, lập tức một làn khói màu xanh lượn lờ quanh ngón tay hóa thành một vòng tròn khói màu xanh, lao thẳng tới đám sương mù kia.

Cùng lúc đó Cực Đạo kim mộc thủy thổ bốn màu hiện ra ở bên ngoài thân thể Vương Lâm, còn có Sinh Tử Cực Đạo thứ sáu cũng theo đó lóe lên. Ở trước người Vương Lâm lập tức hóa thành một đồ hình có hai màu đen trắng. Bên trong đồ hình kia có Ngũ Hành Cực Đạo, trong lúc xoay tròn tản mát ra u quang. Theo Vương Lâm vung tay phải lên, đồ hình Lục Cực Đạo này lao thẳng tới đám sương mù mười màu kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2036: Đạo Cổ quốc sư

Trong nháy mắt khi đụng chạm với sương mù, sương mù giống như sôi trào, nhanh chóng lan truyền ra bên ngoài. Từng tiếng mãnh thú gầm rống truyên ra từ bên trong đó.

Tiếng gầm rống kinh thiên động địa vang vọng tám phương, chỉ thấy biểu tượng do Lục Cực Đạo của Vương Lâm biến thành đã xâm nhập vào bên trong sương mù. nhìn giống như bị sương mù nọ cắn nuốt.

Ánh mắt Vương Lâm loé sáng, không hành động khinh suất. Nếu như Đạo Cổ quốc sư trong sương mù đúng là người mà hắn đoán kia thì sương mù này tuyệt đối không đơn giản. Mà với tâm trí của người nọ cũng có khả năng không lớn để mình dễ dàng tiến vào trong đó.

Người này ở đây bố trí đại trận từ lâu, thậm chí nối liền cả với hoàng cung, có thể trong cấm chế trận pháp do Cổ Tổ bố trí mà hình thành trận pháp quỷ dị. Mưu đồ rõ ràng rất lớn!

Hắn nếu giờ phút này còn chưa rời đi nhưng lại dùng sương mù mười màu bao phủ thì nhất định đây là mấu chốt của bí thuật này!

Vương Lâm nhìn chằm chằm vào sương mù, ánh mắt lộ vẻ trầm tư. Trong nháy mắt, đột nhiên trong sương truyền ra tiếng ầm vang thật lớn như thiên lôi đánh xuống.

Chỉ thấy sương mù nhanh chóng quay cuồng. Một con cự thú đầu người thân sư từ trong sương mù chạy ra. Cự thú này toàn thân màu đen, có rất nhiều hắc khí lan ra bên ngoài thân thể. Một luồng uy áp lớn lao lan tràn ra từ thân thể nó áp bức thiên địa.

Sau khi cự thú này xuất hiện, lập tức biểu tượng do Lục Cực Đạo của Vương Lâm cũng bay ra xoay tròn giữa không trung, trấn áp cự thú nọ. Cự thú không ngừng rít gào, thân thể khổng lồ nhoáng lên liền đánh về phía biểu tượng. Tiếng nổ ầm ầm truyền ra từ đó.

Cũng có chút thủ đoạn. Nhưng nếu là thần thông Bát Cực Đạo của Tiên Tổ thì có lẽ có thể phá vỡ được Thập sắc Huyền Vụ Trận của lão phu. Nhưng lúc này mới chỉ của lục cực, muốn tiến vào thì ngươi còn phải cố gắng nhiều rồi.

Trong sương mù truyền ra tiếng cười khẽ. Tiếng cười này ầm vang, vẫn cực kỳ rõ ràng như trước.

Thần sắc Vương Lâm như thường, tay áo vung lên, lập tức bên ngoài thân thể có hình ảnh chồng chất, ngũ hành chân thân biến ảo ra. Ngũ hành chân thân này dung hợp thân thể, tướng mạo giống hệt Vương Lâm. Sau khi xuất hiện, hai mắt liền lóe lên hàn quang, lao thẳng vào bên trong sương mù. Trong phút chốc đã đánh tới cự thú nọ. Một chưởng ấn phát ra ánh sáng năm màu, thần thông do năm loại bản nguyên kim mộc thủy hỏa thổ bất ngờ biến ảo ra.

Vô số tiểu kiếm màu vàng đột nhiên xuất hiện, cuốn thành một cơn lốc kiếm, bộc lộ ra kim bản nguyên lực nồng đậm ầm ầm đánh tới cự thú. Tiếng ầm vang truyền ra, cự thú muốn phản kháng thì lại bị biểu tượng trấn áp, thân thể sững lại một cái, bị cơn lốc kiếm đánh tới phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ngay trong chớp mắt khi tiếng kêu thảm thiết truyền ra, sương mù mười màu lại kịch liệt quay cuồng. Lần này đột nhiên xuất hiện bốn thân ảnh khổng lồ. Thân ảnh xuất hiện đầu tiên là một cự mãng đầu người, thân thể to lớn vô cùng, phát ra tiếng kêu như trẻ con khóc, toàn thân tỏa ra hồng quang, phun ra một vùng khí tức màu đỏ rộng lớn bao phủ lấy ngũ hành chân thân.

Thân ảnh xuất hiện thứ hai là một con thằn lằn lớn. Con thằn lằn này cực kỳ quỷ dị, toàn thân màu trắng như bạch ngọc. Sau khi biến ảo ra đầu lưỡi nó thè ra, một vùng sương lạnh lan tràn tới cùng với cự mãng đầu người kia đều nhằm về phía ngũ hành chân thân của Vương Lâm.

Còn một con kỳ thú trông như bọ ngựa sáu cánh gào thét lao tới. Mục tiêu của nó không phải là ngũ hành chân thân của Vương Lâm mà là biểu tượng do Lục Cực Đạo ngưng tụ thành trên bầu trời.

Con thú cuối cùng là một hung vật giống như con giòi, vô cùng xấu xí. Thân thể không ngừng chảy ra chất dính nhầy nhụa, toàn thân màu xanh biếc, trên đầu có hai cái xúc tua, ở trên đinh của hai cái xúc tua này bất ngờ lại là đầu người. Đó là hai cái đầu của hai mỹ nữ tuyệt sắc!

Con thú này sau khi xuất hiện thì hai nữ tử trên hai cái xúc tua liền thét lên chói tai đồng loạt nhìn về phía Vương Lâm, ánh mắt lóe lên hung quang. Hơn nữa thân thể của con thú này lao ra khỏi sương mù bay thẳng về phía Vương Lâm.

Thần sắc Vương Lâm vẫn như thường, trong nháy mắt khi con mãnh thú quỷ dị giống con giòi kia đánh tới, tay phải hắn bỗng nhiên giơ lên, lập tức phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh Đạo Cổ khổng lồ. Tại mi tâm và hai mắt Vương Lâm, hai mươi bảy tinh điểm bất ngờ biến ảo ra. Tay phải Vương Lâm đánh ra một quyền.

Hư ảnh Đạo Cổ phía sau hắn cũng đánh tới một quyền.

Tiếng ầm vang chấn động không gian. Con mãnh thú của hai cái đầu nữ tử tuyệt mỹ kia liền bị một quyền này của Vương Lâm đánh bay vào trong sương mù. Nhưng trong nháy mắt nó lại lao ra giống như chẳng tổn thương gì.

Vương Lâm nhướng mày. Giờ phút này hai con mãnh thú đang cùng công kích ngũ hành chân thân đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết. Chỉ thấy bên ngoài thân thể con mãnh thú mãng xà đột nhiên hiện ra hai bàn tay lớn do cây cối tạo thành đồng loạt đánh tới, vỗ lên thân thể nó, khiến thân thể nó huyết nhục mơ hồ.

Còn về con thằn lằn như bạch ngọc kia thì bên ngoài thân thể bị bao phủ bởi biển lửa. Biển lửa kia ẩn chứa hỏa bản nguyên nồng đậm thiêu đốt khiến con thằn lằn này không ngừng kêu thảm thiết, nhanh chóng lui vào sương mù phía sau.

Còn cả con thú giống như bọ ngựa sáu cánh kia trong nháy mắt khi bay tới trước biểu tượng do Lục Cực Đạo của Vương Lâm biến thành, biểu tượng này đột nhiên vỡ ra hình hai một bàn tay lớn túm lấy con thú này hung hăng bóp mạnh, toàn thân con thú này vỡ nát.

Nhưng quỷ dị là trong sương mù nọ lại bay ra một con bọ ngựa sáu cánh giống hệt như thế.

Chẳng qua ngoài thân thể con thú vừa bay ra này đột nhiên liền xuất hiện rất nhiều hơi nước, hình thành vô số giọt mưa giống như những thanh kiếm sắc bén ngay lập tức xuyên thủng toàn thân nó.

Cùng lúc đó bên ngoài thân thể con thú giống con giòi có hai đầu nữ tử tuyệt mỹ vừa bị Vương Lâm đánh bay cũng xuất hiện quầng sáng màu vàng. Quầng sáng đó do một vùng đất cát tạo thành, chính là thổ bản nguyên lực trong ngũ hành chân thân của Vương Lâm đánh thẳng về phía nó, nhanh chóng tràn ra. Trong nháy mắt con mãnh thú này liền biến thành tượng đất!

Ầm một tiếng, tượng đất liền sụp đổ vỡ thành bốn năm mảnh.

Với lực lượng của ngũ hành chân thân và Lục Cực Đạo cũng đủ để trấn áp năm con mãnh thú này. Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, tay phải giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời. Lập tức hư ảnh Đạo Cổ khổng lồ hoàn toàn ngưng thật, thoạt nhìn giống hệt chân thân, bước nhanh tới lao thẳng vào bên trong sương mù, nắm tay nắm chặt, gầm thét đánh ra một quyền vào sâu trong sương mù. Phương hướng chính là trung tâm của sương mù này!

Nhưng trong nháy mắt khi một quyền này đánh vào sương mù, cả cùng này bỗng nhiên chấn động như ngăn cản. Đồng thời có một con hải thú tám vòi từ trong sương mù bất ngờ hiện ra. Tám cái xúc tu của nó quấn quanh cánh tay của hư ảnh Đạo Cổ, miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

Ngay sau đó lại có ba con mãnh thú từ sương mù lần lượt biến ảo ra, phân biệt là một con đại bàng, đập cánh một cái liền bay thẳng lên bầu trời, còn một con tử phượng khổng lồ. Con phượng hoàng này vừa xuất hiện liền khiến ánh sáng màu tím tỏa ra tám hướng, tiếng kêu vang lên khắp bốn phương.

Con thú cuối cùng là một người khổng lồ hai đầu, tay cầm chùy, mở to miệng như bồn máu nhảy vọt ra lao thẳng về phía Vương Lâm.

Tổng cộng chín con thú này huyễn hóa ra trong sương mù gào thét dữ tợn, ngăn cản Vương Lâm bước vào trong!

Hẳn là còn con thú thứ mười!

Vương Lâm cười lạnh, giơ tay trái lên hướng về phía con đại bàng trên bầu trời điểm một cái cái. Lập tức bốn phía thiên địa của con đại bàng này như bị chia lìa, ầm ầm đè ép xuống. Một chỉ này có ngân quang lóe lên, đúng là một chỉ của Cổ Tổ!

Đồng thời khi điểm ra một chỉ này, thân thể Vương Lâm lại lần nữa xuất hiện hư ảnh. Sát lục lôi đình bản nguyên bỗng nhiên bước ra. Mái tóc của chân thân lập tức trở thành màu đen tỏa ra sát lục kinh thiên, khóe miệng lộ nụ cười tàn nhẫn, hai mắt lạnh lùng vô tình, từng bước bước tới. Bên ngoài thân thể hắn tỏa ra vô số sợi tơ màu đen bay thẳng về phía tử phượng. Một lượng lớn sợi tơ màu đen này xuyên thủng thân thể của tử phượng. Trong tiếng kêu thảm thiết toàn thân tử phượng nổ tung, xuất hiện một tia hắc khí, hình thành hình dáng của sát lục lôi đình chân thân.

Hắn liếm liếm khóe miệng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm nhẹ lao thẳng tới một con thú khác.

Về phần chín con thú còn lại, người khổng lồ hai đầu giờ phút này chỉ còn cách Vương Lâm không tới mấy chục trượng, mùi máu tanh ập tới mang theo vẻ hung tàn áp sát Vương Lâm.

Muốn chết!

Sát khí trong mắt Vương Lâm lóe lên. Giờ phút này dù ngũ hành chân thân đã xuất ra sát lục lôi đình chân thân cũng rời khỏi thân thể nhưng bản thể còn ẩn chứa hư bản nguyên, cũng không phải là thứ con mãnh thú này rung chuyển được.

Mà Vương Lâm ở trên Tiên Cương đại lục này còn chưa bao giờ vận dụng thần thông cực mạnh của Cổ Tộc. Thần thông này chính là thần thông bổn mạng cực mạnh của tộc nhân Cổ Tộc!

Trong nháy mắt khi người khổng lồ hai đầu lao tới. Vương Lâm ngửa đầu gầm nhẹ, từ bên trong cơ thể truyền ra tiếng nổ bùng bùng, thân hình trong nháy mắt liền bành trướng, trực tiếp từ như người thường liền lớn lên tới trăm trượng!

Chân thân Đạo Cổ!

Đây là lần đầu tiên Vương Lâm thể hiện ra chân thân Đạo Cổ trên Tiên Cương đại lục. Thân thể này cao lớn, cánh tay thô chắc, thân hình cường tráng trong thời khắc này liên hiển lộ ra. Một cảm giác rất tang thương tỏa ra từ thân thể hắn. Trên thân hình Đạo Cổ của hắn tràn ngập những hoa văn li ti thoạt nhìn tràn ngập một cảm giác thần bí.

-Cút đi cho ta!

Chân thân Đạo Cổ là thứ người Cổ Tộc tuyệt đối không dễ hiển lộ ra bởi vì một khi bị tổn hại thì ảnh hưởng quá lớn tới tu vi. Mà thân hình này thường thường cũng không quá thuận tiện sử dụng, trừ phi là đang ở chiến trường.

Trong hoàng cung, tộc nhân Đạo Cổ kể cả Đạo Cổ hoàng tôn căn bản đều không có cơ hội hiển lộ ra đã bị lực lượng mạnh mẽ của Vương Lâm hủy diệt.

Thân hình trăm trượng không phải là cực hạn của Vương Lâm. Hắn bước từng bước về phía trước, đánh ra một quyền. Đôi mắt người khổng lồ hai đầu kia lộ vẻ sợ hãi gầm lên đồng thời cũng đánh ra một quyền nhưng trong nháy mắt khi đụng vào nắm tay của Vương Lâm thì thân hình hắn liền ầm ầm nổ tung, không có một chút sức chống cự.

Vương Lâm hạ nhanh xuống, trực tiếp tiến vào bên trong sương mù, thân thể bành trướng ra bất ngờ hóa thành bảy tám trăm trượng. Đây cũng vẫn chưa phải là cực hạn của hắn!

Nắm tay thật lớn đánh một quyền vào sương mù. Ngay lúc nắm tay hắn sắp sửa hạ xuống thì trong sương mù truyền ra tiếng kêu kinh thiên. Tiếng kêu chói tai này vang vọng, sương mù quay cuồng kịch liệt, chín con mãnh thú đang giao chiến với ngũ hành chân thân và sát lục lôi đình chân thân của Vương Lâm trong tiếng kêu này thân thể đồng loạt hóa thành sương mù, bị cuốn thẳng vào bên trong sương mù kia.

Sương mù nhúc nhích, ngưng tụ lại với tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy được. Trong khi một quyền của Vương Lâm hạ xuống, bất ngờ có một con mãnh thú lớn tới bảy tám trăm trượng từ trong sương mù chạy ra!

Con mãnh thú này đập cánh, đầu có mắt tròn, bất ngờ lại là một con ruồi khổng lồ lao thẳng vào một quyền của Vương Lâm.

Ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm chấn động, cúi xuống nhìn lại, hai mắt lộ ánh sáng kỳ dị. Hắn thấy ở phía dưới con ruồi vừa bị cuốn đi tại trung tâm của sương mù đang khuếch tán ra có một lão già đang ngồi khoanh chân!

Lão già này hắn rất quen thuộc!

Thiên Vận Tử! Quả nhiên là ngươi!

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2037: Phá giới

Bên trong ngọn núi đã trở thành đống đổ nát, trong trận pháp khổng lồ kia, sau khi sương mù tiêu tan lộ ra thân ảnh ngồi ở trung tâm của trận pháp này. Thân ảnh này toàn thân có hào quang mười màu lượn quanh, nhưng hào quang này cũng không dày, có thể khiến cho Vương Lâm nhìn thấy rõ tướng mạo của người này.

Đó là một lão già, tướng mạo của hắn không ngờ cực kỳ giống với Thiên Vận Tử!

Nhưng sau khi Vương Lâm ngưng thần nhìn lại, cũng mơ hồ cảm thấy người này chẳng những giống Thiên Vận Tử mà còn có chút giống một người khác!

Vương Lâm! chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lão già kia mỉm cười, thần sắc rất ung dung bình tĩnh, nhìn Vương Lâm. Vẻ tươi cười của hắn khiến cho người ta nhìn không thấu, giống như là tham lam, giống như là hồi tưởng, thậm chí ở sâu trong mắt còn ẩn khuất một sự kiêng kị.

Ta nên gọi ngươi là Thiên Vận Tử hay là Thất Thải Tiên Tôn!

Thân thể Vương Lâm lúc này đã cao tới bảy tám trăm trượng, đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm lão già kia, chậm rãi nói.

Hình dáng của người này không ngờ giống như tướng mạo của Thất Thải Tiên Tôn và Thiên Vận Tử hòa trộn vào nhau.

Lão phu có nhiều tên lắm, nhưng hôm nay lại thích cái tên Thiên Vận Tử này.

Lão già kia trong lúc mỉm cười giơ tay phải lên vỗ xuống trận pháp ở bên dưới.

Lập tức trận pháp khổng lồ này lại ầm ầm vận chuyển, tản mát ra một đám hào quang kỳ dị. Hào quang này chói mắt bao phủ trong thiên địa, dẫn động sức mạnh thiên địa đồng thời còn khuếch tán ra những lực dao động. Với thân thể lớn mấy trăm trượng kia của Vương Lâm dưới lực dẫn động này cũng không thể không lùi lại phía sau vài bước.

Truyền tống!

Hai mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang. Với trình độ cấm chế và trận pháp của hắn lúc này liếc mắt một cái là có thể nhìn ra trận pháp bên dưới đối phương chính là một Truyền Tống Trận!

Đáng tiếc, ngươi giết người còn chưa đủ.

Lão già kia khoanh chân ngồi ở nơi đó than nhẹ một tiếng.

Vương Lâm không nói câu nào. Lúc này hắn có rất nhiêu nghi vấn, nhưng lại không mở miệng, mà giơ tay phải lên đánh một quyền về phía trận pháp. Tiếng ầm ầm trong nháy mắt vang lên kinh thiên, thân thể cường hãn này của Vương Lâm cùng với sức mạnh của một quyền kia ngay khi giáng xuống Truyền Tống Trận, theo tiếng ầm ầm vang vọng Vương Lâm lập tức cảm nhận được một lực phản chấn rất lớn cuốn tới.

Thân thể hắn truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tay phải bị bắn lên. Hắn ngưng thần nhìn lại, Truyền Tống Trận kia không hề tổn thương một chút nào!

Ngươi không thể phá được trận này, không thể ngăn cản được kế hoạch của lão phu đâu. Lão phu chờ ngày này đã lâu lắm rồi

Lão già kia lắc đầu nhìn Vương Lâm. Hai mắt dần lộ ra một vẻ kỳ dị. Ánh mắt kia lộ ra một vẻ phức tạp, lộ ra vẻ tham lam, còn có một sự kiêng kị.

Ánh mắt như vậy Vương Lâm trước đây cũng đã từng nhìn thấy ở Thiên Vận Tử, nhưng còn xa mới rõ ràng như thế này. Chuyện này có quan hệ rất lớn tới việc tu vi của hắn đã trở thành Đại Thiên Tôn.

Thiên Vận Tử đã chết, Thất Thải Tiên Tôn cũng đã hồn bay phách tán. Ngươi, rốt cuộc là ai!

Vương Lâm gầm nhẹ lên một tiếng, thân hình hắn bỗng nhiên lại bành trướng lên. trong nháy mắt từ bảy tám trăm trượng trực tiếp hóa thành người khổng lồ cao hơn ngàn trượng. Tiếng gào thét kinh thiên khiến cho phong vân biến sắc, đồng thời chân phải Vương Lâm bỗng nhiên giơ lên giẫm xuống trận pháp phía dưới.

Tiếng ầm ầm vang lên đinh tai nhức óc, nhưng chân phải của Vương Lâm ngay khi chạm vào trận pháp này liền lập tức chấn động, lực phản chấn kia cuốn tới khiến cho Vương Lâm lại lui về phía sau.

Ta là ai sao?

Lão già kia trầm mặc trong chốc lát rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Ta là ai sao, trong thiên địa này ngoài bản thân ta ra chỉ có duy nhất một người biết được. Còn ngươi, trong một ngày không xa cũng sẽ biết được!

Trận pháp bên ngoài thân thể lão già càng lóe lên hào quang kịch liệt. Theo trận pháp kia ầm ầm vận chuyển, không ngờ cả mặt đất cũng mơ hồ trở nên chấn động.

Đây là Truyền Tống Trận gì, sao lại có thể khiến mặt đất rung chuyển!

Trong mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang. Bất chấp người này là Thiên Vận Tử hay là Thất Thải Tiên Tôn, lúc này hắn chính người đứng sau lưng Đạo Cổ hoàng tôn, lấy đi tàn hồn của Lý Mộ Uyển, là người mà Vương Lâm muốn giết!

Mắt thấy Truyền Tống Trận kia càng thêm kịch liệt. Vương Lâm hít thật sâu, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy những mạch máu màu xanh hiện lên trên thân thể hắn, ở trên mặt Vương Lâm cũng nổi gân xanh, nhúc nhích, khiến cho Vương Lâm thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Hắn rống lên, thân hình lại một lần nữa bành trướng, lúc này đã trực tiếp đạt tới mấy ngàn trượng, gần như đã lên tới vạn trượng, giống như là một người khổng lồ thật sự, đứng sừng sững giữa thiên địa này.

Thân thể cao lớn như vậy khiến cho thiên địa biến sắc, trận pháp trên mặt đất trong mắt Vương Lâm giống như là một con kiến. Hai mắt hắn lộ ra ngân quang vô tận. Hắn giơ tay phải lên lại một lần nữa đánh một quyền về phía trận pháp kia.

Một quyền này hạ xuống, trong phạm vi mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm, thậm chí hơn mười ngàn dặm, sức mạnh thiên địa dường như bị hút tới, nắm tay của Vương Lâm giống như trở thành một cái hố đen khổng lồ sau khi cắn nuốt sức mạnh này liền hướng về phía trận pháp kia ầm ầm giáng xuống.

Lão già bên trong trận pháp kia ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này, thần sắc quỷ dị nhưng không hề bối rối. Chỉ thấy ngay khi một quyền kia giáng xuống, lập tức trận pháp này phát ra hào quang kịch liệt, vỡ thành từng mảnh. Đồng thời nắm tay khổng lồ kia xông qua hết thảy hào quang, lao thẳng tới lão già kia.

Trong nháy mắt, một quyền này đã chạm vào thân thể lão già kia nhưng lại trực tiếp xuyên thấu quam, xuyên qua cả trận pháp, đánh lên trên mặt đất. Mặt đất chấn động, từng tầng sóng lực cuốn ra bốn phía. Trong tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên, toàn bộ dãy núi nổ tung, mặt đất xuất hiện một lỗ thủng rất lớn.

Nhưng thần sắc Vương Lâm cũng trở nên âm trầm, vì lão già cùng với trận pháp đang lóe lên kia vẫn tồn tại ở đó như trước, không bị một chút tổn thương nào!

Ngay cả lão già bên trong Truyền Tống Trận cũng như hoàn toàn không tồn tại, giống như mọi chuyện chỉ là ảo giác, dường như lão già cùng với trận pháp kia tồn tại ở một không gian khác không cùng một không gian với Vương Lâm!

Hà tất phải lãng phí khí lực.

Lão già kia mỉm cười, lắc đầu thở dài.

Thời gian đã qua lâu như vậy mà còn chưa truyền tống đi. Trận này không phải hoàn toàn chỉ là truyền tống.

Sau khi Vương Lâm trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng. Lời nói của hắn truyền vào trong tai lão già khiến cho ánh mắt lão lóe lên.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại, thân thể vạn trượng của hắn chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt hóa thành hư ảnh tiêu tan. Nhưng ở giữa thiên địa lại có một Vương Lâm mặc áo trắng, cao lớn như người bình thường đi ra.

Đây là vì tốc độ thu nhỏ của hắn quá nhanh, khiến cho cự ảnh kia trở thành hư ảo cho nên mới xuất hiện cảnh tượng biến hóa như vậy.

Vương Lâm đã biến lại thành thân thể bình thường từng bước tiến về phía trước, xuất hiện ở bên ngoài trận pháp. Đứng ở bên ngoài trận pháp, hắn nhìn lão già vừa giống Thiên Vận Tử lại vừa giống Thất Thải Tiên Tôn kia, giơ tay phải lên, lập tức ngũ hành chân thân ngưng tụ ra dung hợp chồng lên thân thể hắn. Đồng thời còn có rất nhiều hắc khí do sát lục lôi đình chân thân hóa thành, cũng dung nhập vào trong thân thể hắn.

Trận này quả thật là không chỉ có truyền tống, nó còn có một tác dụng khác, đó là mở ra hoàn toàn một cánh cửa xa xưa. Đáng tiếc ngươi giết chóc vẫn chưa đủ.

Lão già kia chậm rãi mở miệng.

Ngươi không phá được trận này đâu, không ngăn cản được trận pháp này vận chuyển đâu. Không bằng hãy ngồi xuống, trong khoảng thời gian ngắn này nói chuyện với lão phu, có lẽ lão phu sẽ giúp ngươi giải được không ít nghi hoặc.

Lão già mỉm cười, nhìn Vương Lâm.

Vương Lâm trầm mặc, ít lâu sau lắc đầu, thân thể từng bước đi về phía trước, ở phía sau lưng lập tức xuất hiện một mặt trời rất lớn. Mặt trời này có hai màu trắng đen, tản mát ra ánh sáng trắng đen, ở giữa thiên địa này có một chút quỷ dị.

Ta không quen ở cách trận pháp nói chuyện với người khác.

Trong khi Vương Lâm bình tĩnh mở miệng liền từng bước đi tới trận pháp, trong nháy mắt đã tới ngoài rìa của trận pháp này bước vào bên trong. Trận pháp lóe lên gợn sóng, Vương Lâm cứ thế tiến vào.

Nhưng khi hắn đi vào lại là xuyên qua trận pháp, trên thực tế vẫn là đang đứng trong một không gian khác với trận pháp này.

Lão già kia nhìn như đứng ở cách đó mấy chục trượng nhìn Vương Lâm, vẫn mỉm cười như trước, thần sắc lộ ra vẻ đáng tiếc. Nhưng ngay lúc đó đồng tử trong mắt lão già này đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy Vương Lâm đứng ở đó, khí tức tu vi trong cơ thể không ngừng tăng lên. Đại Thiên Tôn chi dương ở phía sau tỏa ra hào quang vạn trượng, mãnh mẽ lớn lên gấp mấy lần, trong nháy mắt đã to lớn hơn trước cả chục lần!

Đại Thiên Tôn chi dương lớn như vậy tỏa ra hào quang lại càng kịch liệt, nhưng vẫn chưa dừng lại mà lại điên cuồng bành trướng lên. Từ xa nhìn lại nó giống như là một quả bóng da được thổi lên. càng lúc càng lớn!

Ngươi muốn làm gì!

Lão già kia thần sắc biến đổi, nhìn chằm chằm Đại Thiên Tôn chi dương ở phía sau Vương Lâm, sắc mặt trở nên âm trầm. Hắn không nghĩ ngợi giơ tay phải lên chỉ vào hư không. Dưới một chỉ này, con ruồi khổng lồ đang bay quanh bên người bị trận pháp kia bao phủ phát ra tiếng ong ong, trong mắt lộ ra một vẻ hung hãn lao thẳng tới Vương Lâm.

Nhưng con ruồi này khi tới cách Vương Lâm vài trượng không thể tiến vào thêm nữa, giống như trước mặt nó có một vách ngăn vô hình, ngăn cản nó lao tới.

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên. Thanh âm này chính là do con ruồi kia đang điên cuồng không ngừng đánh lên vách ngăn vô hình trước mặt phát ra. Vương Lâm ở phía trước nó lúc này giơ tay phải lên, lập tức trong tay xuất hiện một linh hồn. Linh hồn này chính là Tiên Hoàng!

Cầm hồn này trong tay, Vương Lâm nhắm hai mắt lại, tu vi toàn thân không ngừng tăng lên, sau khi đạt tới Không Kiếp đại viên mãn liền dừng lại ở đó! Hắn còn đem sức mạnh tu vi toàn thân nhập vào trong hồn kia khiến cho hồn của Tiên Hoàng bỗng nhiên mở hai mắt, bộc phát ra kim quang chói mắt, nhưng không có thần trí. Trong lúc mê man, hồn này bị Vương Lâm vung tay phải lên, lao thẳng vào trong Đại Thiên Tôn chi dương ở sau lưng.

Bên trong Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm. Mơ hồ có thể nhìn thấy một cái đầu người. Cái đầu này chính là đầu của Tiên Tổ đã được Vương Lâm thu lại khi rời khỏi hoàng cung của Đạo Cổ, lại dung nhập vào trong Đại Thiên Tôn chi dương.

Khi hồn của Tiên Hoàng dung nhập vào trong mặt trời này, ngay khi dung nhập vào cái đầu kia, Đại Thiên Tôn chi dương bỗng nhiên lại bành trướng lên trong tiếng ầm vang đã lớn hơn vừa rồi hàng trăm lần.

Thân thể Vương Lâm chấn động, trong lúc nhắm mắt phát ra một tiếng rống. Đại Thiên Tôn chi dương ở phía sau hắn lập tức lại một lần nữa lớn lên mấy lần, sau đó hắn mở mạnh hai mắt. Ngay khi hắn mở mắt liền quát to:

Đại Thiên Tôn chi dương, thiêu!

Đại Thiên Tôn chi dương kia chợt bùng cháy lên, từ xa nhìn lại giống như là một quả cầu lửa đen trắng khổng lồ, biển lửa ngợp trời!

Ngươi không muốn làm cho Lý Mộ Uyển thật sự sống lại sao?

Lão già kia lúc này thân sắc bỗng nhiên biến hóa đứng mạnh lên, gấp gáp gầm lên.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2038: Thái Cổ Thần Cảnh

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên nhưng không nói gì, càng không ngăn cản hành động thoạt nhìn như điên cuồng của đối phương. Hắn đưa hồn phách của Tiên Hoàng dung nhập vào đầu lâu của Tiên Tổ trong thời gian ngắn khiến một phần lực lượng hòa tan dung hợp với Đại Thiên Tôn chi dương của hắn, mượn lực lượng này mà sử dụng.

Giờ phút này khi Đại Thiên Tôn chi dương thiêu đốt, mặt trời thật lớn bỗng nhiên co rút lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Trong chớp mắt, mặt trời khổng lồ vô cùng đã co lại tới cực hạn hóa thành hư vô. Đồng thời tất cả lực lượng trong Đại Thiên Tôn chi dương này dùng một phương thức kỳ dị dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Vương Lâm khiến Vương Lâm cất chân phải đi tới phía trước từng bước một.

Trong tích tắc khi bước một bước này, Vương Lâm phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể vang lên những tiếng nổ lớn!

Nếu không gian của trận pháp này tồn tại bất đồng với không gian của Tiên Cương đại lục thì tất cả công kích lúc trước của Vương Lâm đối với trận pháp này đều không có chút tác dụng, giống như trong suốt chỉ có thể nhìn thấy nhưng lại không thể chạm tới.

Nhưng trận pháp này xuất hiện ở nơi này, có thể hấp thu tử khí từ hoàng cung tới thì cũng đủ để nói lên rằng dù có ở không gian bất đồng nhưng cũng có chỗ trùng nhau.

Thần thông cường đại tới mức này cũng không phải Vương Lâm chưa bao giờ gặp qua mà hắn ở hoàng cung của Tiên Tộc cũng đã từng chứng kiến.

Mà giờ phút này hắn thiêu đốt Đại Thiên Tôn chi dương, đổi lấy một lực lượng có thể phá tan hư không. Hắn bất ngờ muốn dùng luồng lực lượng này dung nhập vào trong bước chân này, dựa vào thân thể cường hãn và tu vi của mình mà từ không gian này bước vào không gian của trận pháp.

Loại thần thông này có thể so với việc bước từ động phủ giới ra từng bước từng bước tiến vào Tiên Cương đại lục. Thần thông như vậy nếu vượt qua hai thế giới thì dù là Đại Thiên Tôn muốn thực hiện cũng phi thường khó khăn, trừ phi là có thủ đoạn khác, giống như là hoàng cung của Tiên Tộc sớm đã mở lối vào. Nhưng lúc này Vương Lâm không đi từ cửa vào, khó khăn vô cùng lớn!

Thiên Vận Tử cùng với Thất Thải Thiên Tôn cũng là Đạo Cổ quốc sư. Điều này khiến Vương Lâm có hành động điên cuồng ngày hôm nay!

Chân phải Vương Lâm giơ lên, trong lúc hạ xuống thân thể liền vang lên tiếng ầm vang ngập trời. Ánh sáng Truyền Tống Trận nhanh chóng lóe ra mơ hồ giống như trước mặt Vương Lâm xuất hiện một tấm lưới lớn vô hình. Mà một bước chân của hắn là đạp trên tấm lưới đó khiến cho tấm lưới này uốn lượn. Một khi Vương Lâm có thể đạp tan tấm lưới này thì hắn có thể bước qua thế giới kia!

Tấm lưới như ẩn như hiện, mắt thường không thể nhìn thấy nhưng lại cảm thụ mơ hồ được. Chân phải của Vương Lâm hạ xuống, tấm lưới này giống như đã đạt tới giới hạn có thể chịu đựng, mà thân thể Vương Lâm giờ phút này cũng bắt đầu run rẩy. Mồ hôi như hạt đậu túa ra khắp trán, giống như hắn cũng phải rất gian nan mới chịu đựng được lực lượng lớn lao tới vậy.

Tất cả chuyện này nói thì dài như trên thực tế lại phát sinh trong phút chốc. Đạo Cổ quốc sư đứng dậy. Hai tay bắt quyết, lập tức ánh sáng mười màu lóe lên bay thẳng tới tấm lưới mơ hồ dưới chân Vương Lâm khiến tấm lưới này cứng rắn hơn không ít, tính dẻo dai cũng tăng lên, mơ hồ bắn ngược lại, muốn hất tung bàn chân Vương Lâm đạp xuống lên.

Phía trước Vương Lâm còn có con thú giống con ruồi khổng lồ kia đang nổi giận, không ngừng đánh tới. Muốn xé rách tấm màn ngăn trở nó tới gần lao về phía Vương Lâm.

Sau khi củng cố tấm lưới như ẩn như hiện kia, Đạo Cổ quốc sư cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng quỷ dị là máu tươi này chưa rơi vào trận pháp dưới chân hắn mà lại xuyên thấu trận pháp này không biết đi đâu.

Nhưng cùng lúc này, trận pháp vận chuyển ầm ầm nhanh hơn trước mấy lần. Trận pháp tạo ra những âm thanh thì thào kéo tới vang vọng bốn phía giống như có vô số người đang nói chuyện nhưng lại không có cách nào nghe được rõ ràng.

Lấy máu của ta dẫn động hồn phách trời cao. Mở!

Lão già nọ gầm nhẹ. Chỉ thấy trong khi trận pháp vận chuyển bất ngờ xuất hiện rất nhiều hồn phách hư ảo. Trong chớp mắt Vương Lâm nhìn thấy những hồn phách này, thân thể hắn bỗng nhiên sững lại.

Những hồn phách này đều là những người từng chết trong tay Vương Lâm tại động phủ giới!

Những hồn phách này hóa thành một luồng hắc khí bỗng nhiên thoát khỏi Truyền Tống Trận, dùng tốc độ cực nhanh tiến vào bầu trời, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ. Trong dòng xoáy nọ giờ phút này chợt xuất hiện một hư cảnh!

Hư cảnh này giống như là hình ảnh chiết xạ của mặt đất Tiên Tộc vậy!

Trên mặt đất của Tiên Tộc, bên trong Sơn Hải của Sơn Hải Châu có một số tán tu đang trợn mắt nhìn đại hải. Vào thời khắc này đại hải chấn động, sóng lớn cuồn cuộn, cả mặt biển đột nhiên trũng xuống, sóng lớn quay cuồng. Chỉ thấy một cây cột màu đen lớn tới vạn trượng bỗng nhiên từ đáy biển ầm ầm dựng lên, phá vỡ mặt biển xong liền bay thẳng lên trời, lóe lên rồi biến mất.

Vương Lâm nhìn thấy cảnh tượng trong dòng xoáy trên bầu trời tâm thần chấn động. Hắn không biết thứ này đại biểu cho cái gì nhưng lại có cảm giác lông tóc dựng ngược, giống như có một chuyện kinh thiên sắp sửa xảy ra khiến cả Tiên Cương đại lục khiếp sợ.

Hắn hít sâu một hơi, không chần chừ chút nào mà mạnh mẽ đạp chân phải xuống, muốn phá tan tấm lưới như ẩn như hiện này bước vào trong không gian của trận pháp. Chẳng qua tấm lưới này sau khi được gia cố thì bộc phát ra lực lượng vô cùng, ngăn cản Vương Lâm phá tan nó. Chân phải Vương Lâm đạp xuống khiến tiếng ầm truyền ra không ngừng.

Thân thể Đạo Cổ quốc sư trong trận pháp liên tục phun ra ba ngụm máu tươi. Ba ngụm máu tươi đó lại càng đưa tới nhiều tử hồn hơn. Những tử hồn này không ngoại lệ đều là người chết trong tay Vương Lâm. Cả đám người gầm thét dữ tợn, lộ ra vẻ thống khổ đồng thời hóa thành hắc khí lần lượt bay thẳng lên bầu trời.

Họ hóa thành ba dòng xoáy khổng lồ cùng với dòng xoáy ban đầu tạo thành một hàng. Từ trong ba dòng xoáy nọ bất ngờ hiện lên ba hình ảnh bất đồng.

Vân Đào Châu có một hải dương rộng lớn. Bình thường hải dương này rất phẳng lặng, sóng không lớn lắm. Trên hải dương này còn tồn tại rất nhiều tiểu đảo, có không ít tu sĩ. Vào giờ khắc này đột nhiên nước biển nổi sóng lớn, vô số đảo nhỏ bị sóng bao phủ. Rất nhiều tu sĩ hoảng sợ bay lên, không biết có chuyện gì xảy ra. Mặt biển ngoài khơi lõm xuống, cũng có một cây cột lớn kinh thiên bỗng nhiên dựng lên bay thẳng lên bầu trời, hoàn toàn biến mất.

Ở hai địa phương khác không ngoại lệ đều là hải dương của Tiên Tộc, nước biển gào thét, cột lớn bay thẳng lên trời. Chỗ cuối cùng căn bản không thể gọi là hải dương mà chính là chỗ đóng băng của Võ Phong Đại Thiên Tôn bế quan. Tầng băng đột nhiên vỡ tung, lộ ra mặt biển lạnh giá ở sâu dưới đó. Một cây cột phá băng ầm ầm đánh tan một tòa băng sơn, bay lên bầu trời

Võ Phong đứng ở phía xa xa nhìn cảnh tượng này. Cây cột nọ phát ra khí tức tang thương như đã tồn tại qua vô số năm tháng. Một luồng uy áp rất lớn tản ra kinh thiên động địa.

Quỷ... Kéo!

Võ Phong thì thào, nhưng lập tức hai mắt lóe sáng.

Cảnh tượng này Vương Lâm cũng nhìn rõ ràng từ bên trong dòng xoáy trên bầu trời. Khi thấy Đạo Cổ quốc sư chuẩn bị phun ra ngụm máu tươi thứ năm, Vương Lâm không chút do dự bỗng nhiên gọi về phân thân cực mạnh trong hư vô, bên ngoài thân thể bỗng nhiên xuất hiện sương mù. Trong chớp mắt khi sương mù bao phủ toàn thân, tu vi của Vương Lâm ầm ầm tăng vọt. Nhất là chân phải hắn giờ phút này cũng ngưng tụ toàn bộ lực lượng, hung hăng dẫm mạnh một cái vào tấm lưới!

Một cước này của Vương Lâm chân phải xuất hiện hình ảnh chồng chất, giống như có một thân thể khác trong nháy mắt này biến ảo ra chồng lên. Thân thể kia chính là phân thân của Vương Lâm trong hư vô!

Một cước đạp xuống, ầm một tiếng liền phá vỡ tấm lưới ra một lỗ hổng khiến chân phải Vương Lâm rơi vào mặt đất. Trong nháy mắt này, hắn đã đạp vào không gian chứa trận pháp!

Thân thể hắn còn ở nơi này nhưng chân phải của hắn đã đạp xuống không gian kia!

Đây đã là cực hạn của hắn. Hắn không thể khiến toàn thân mình tiến vào không gian kia, nhưng chân phải hắn hạ xuống cũng đã khiến Vương Lâm đạt được mục đích. Chỉ thấy chân phải hắn lóe lên ánh sáng màu đen, nhanh chóng thu hồi. Đồng thời toàn thân Vương Lâm tỏa ra vô số hắc khí điên cuồng chui vào bên trong lỗ hổng đang không ngừng khép lại này.

Trong không gian của trận pháp này, phía trước quốc sư Đạo Cổ, ở bên rìa trận pháp, hắc khí ngưng tụ lại hóa thành một Vương Lâm với mái tóc đen kịt, đôi mắt lộ vẻ lạnh lùng vô tình, không chút tâm tình trong đó. Đây chính là sát lục chân thân Vương Lâm đưa vào tên là…

Lục Mặc!

Người nói ra tên của chân thân chính là Đạo Cổ quốc sư.

Lão già này nhìn chằm chằm vào sát lục chân thân tóc đen, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Ta không có thói quen nói chuyện cách không gian với người khác, vẫn thích nói chuyện trực tiếp thế này hơn.

Phân thân sát lục tóc đen chậm rãi nói, nhìn về bốn phía.

Đây là một không gian kỳ dị, bốn phía lớn vô hạn, lại giống như rất nhỏ, khiến người ta có một ảo giác quỷ dị. Những tiếng thì thào mơ hồ từ bốn phía truyền tới, phảng phất như có vô số người đang nói chuyện, chỉ là không có cách nào nghe rõ một câu.

Thu hồi ánh mắt, chân thân sát lục đi về hướng Đạo Cổ quốc sư.

Bên ngoài trận pháp, bản thể của Vương Lâm ngồi khoanh chân lại. Hai mắt nhắm chặt, toàn bộ thần thức đều ngưng tụ trên sát lục chân thân ở không gian kia.

Ngươi hình như rất sợ ta, cũng biết tên khối chân thân này của ta...

Chân thân sát lục tóc đen lạnh lùng nhìn lão già này một cái, vừa mở miệng, ánh mắt vừa đảo qua trận pháp trên mặt đất, tay phải giơ lên liền có vô số tơ đen biến ảo ra chuẩn bị hủy diệt trận pháp này.

Nếu ngươi phá hủy trận pháp này thì Lý Mộ Uyển sẽ không thể nào thức tỉnh nữa! Tàn hồn kia chỉ là tàn hồn mà thôi. Ngươi cho dù có rút ra dung nhập vào Tị Thiên Quan thì nàng cũng không có cách nào thức tỉnh. Làm cho người chết sống lại thì chỉ có trận pháp này!

Nếu không thì dù ngươi có biện pháp dùng Hồn Huyết của Cổ Tổ khiến nàng thức tỉnh tạm thời cũng không thể trốn thoát luân hồi, sau mấy năm sẽ lại biến thành hài cốt. Muốn không bị luân hồi hạn chế cũng chỉ có trận pháp này!

Đạo Cổ quốc sư đột nhiên nói.

Tay phải chân thân sát lục sững lại, Vương Lâm đang nhắm mắt bên ngoài trận pháp liền mở hai mắt.

Trận pháp này đi tới địa phương nào!

Thái Cổ Thần Cảnh!

Thiên Vận Tử, Thất Thải Tiên Tôn và cũng là Đạo Cổ quốc sư trầm mặc một lát chậm rãi mở miệng.

Ngươi muốn làm cho Lý Mộ Uyển từ nay về sau không còn ở trong luân hồi không còn chịu nỗi khổ luân hồi thì nhất định phải đi tới Thái Cổ Thần Cảnh, nơi đó có thể che dấu luân hồi, có thể khiến ngươi dùng luân hồi bản nguyên phá vỡ mộng chướng của Lý Mộ Uyển tìm được chân ngã, như thế có thể thoát khỏi luân hồi.

Mỗi lần Thái Cổ Thần Cảnh mở ra đều chỉ là một bộ phận, nhưng dùng phương pháp của lão phu thì có thể mở ra hoàn toàn!

Lão già nọ lại mở miệng một lần nữa.

Nhưng hai mắt chân thân sát lục lúc này lại lóe lên hàn quang, tay phải vừa sững lại một lần liền hạ xuống, chuẩn bị phá hủy trận pháp này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2039: Định đoạt.

Nếu trận này bị hủy, trừ phi ngươi lại tạo ra được sát nghiệt vô tận, nếu không sẽ vĩnh viễn không biết được toàn bộ chân tướng trong thiên địa này liên quan tới động phủ giới, liên quan tới Tiên Cương đại lục!

Ngươi vẫn sẽ phải trơ mắt nhìn Lý Mộ Uyển hồn bay phách lạc, tái chìm vào trong luân hồi ngươi vẫn không thể khiến cho cô ta ở bên ngươi cả đời!

Đạo Cổ quốc sư kia bỗng nhiên gào lên, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn.

Hai mắt sát lục chân thân lóe lên tay phải đang hạ xuống liền dừng lại. Tay phải hắn có hắc khí lượn quanh, bay qua bay lại, thoạt nhìn rất kinh người.

Ngươi có Hồn Huyết của Cổ Tổ, Hồn Huyết đó có sức mạnh của Cổ Tộc. Nhưng cho dù toàn bộ một giọt Hồn Huyết dung hợp vào trong thân thể Lý Mộ Uyển cũng không có cách nào khiến cho cô ta bình yên tiến vào bên trong Thái Cổ Thần Cảnh.

Thái Cổ Thần Cảnh là một thánh địa chí cao vô thượng trên Tiên Cương đại lục, tu sĩ bình thường quyết không thể bước vào, cần phải có được tu vi rất lớn và phải có thân thể cực kỳ cường hãn.

Hơn nữa lần này Thái Cổ Thần Cảnh mở ra hoàn toàn, những lần trước kia còn xa mới có thể sánh bằng, nếu ngươi muốn mang Lý Mộ Uyển đi

vào thì nhất định phải khiến cho thân thể cô ta trở nên không thể bị phá hủy. Như vậy mới có thể bước vào Thái Cổ Thần Cảnh này, triển khai sức mạnh luân hồi, từ trong luân hồi tìm ra chân ngã, từ nay về sau siêu thoát khỏi luân hồi trở thành một tồn tại bất hủ!

Thiên Vận Tử trong khi gấp giọng nói lại một lần nữa phun ra máu tươi.

Máu tươi của hắn giống như sương mù, sau khi xuyên thấu trận pháp, trên mặt đất liền có hai đám tử hồn do Vương Lâm giết chóc vô số tạo thành, trong những tiếng gào thét thê lương, hóa thành hai luồng hắc khí lao thẳng lên trời.

Ở trên trời, chúng cùng với bốn vòng xoáy màu đen lúc trước sắp thành hàng, thoạt nhìn mơ hồ như sắp trở thành hình dáng một vòng tròn.

Hai luồng hắc khí kia lần lượt lộ ra những hình ảnh khác nhau.

Cũng không phải là mặt đất của Tiên Tộc mà là Cổ Tộc!

Bên trong một khu vực thuộc Cực Cổ nhất mạch của Cổ Tộc có một vùng biển rộng nhìn không thấy biên giới. Trên vùng biển này đen kịt không một gợn sóng tản mát ra một mùi hư thối, nơi này chính là Tử Hải nổi tiếng của Cực Cổ nhất mạch.

Xưa kia vùng Tử Hải này là một chỗ tu luyện thần thông rất thích hợp của Cực cổ nhất mạch. Trong vùng biển này có một áp lực có thể khiến cho thân thể người ta phải chịu đựng gấp mấy lần. Nếu có thể kiên trì thì sẽ có thể kích thích toàn bộ tiềm lực của cơ thể.

Nhưng hôm nay trong vùng Tử Hải này lại xuất hiện một cơn sóng lớn vô cùng hiếm thấy. Cơn sóng kia hướng về bốn phía dâng lên phát ra những tiếng gào thét ầm ầm. Trong tiếng gào thét này chỉ thấy Tử Hải này sụp xuống, cây cột chống trời khổng lồ kia lao lên không trung, sau khi bay lên hoàn toàn biến mất, vùng Tử Hải này sụp xuống trong phạm vi lớn, đã vơi đi một nửa.

Ngay khi những cây cột kia lao lên trời, trên một vùng ở biên giới giữa Thủy Cổ và Đạo Cổ nhất mạch, cũng có một cây cột khổng lồ ầm ầm lao lên không trung, khiến cho bầu trời lan ra rất nhiều những gợn sóng, hướng về bốn phía cuốn đi. Cảnh tượng kỳ dị này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai cũng đều chấn động, phán đoán. Nhưng ngoài một bộ phận rất nhỏ thì những người khác đều không biết chuyện gì đang xảy ra!

Tất cả những đáp án mà ngươi muốn biết đều ở trong Thái Cổ Thần Cảnh, ở nơi đó ngươi sẽ biết được toàn bộ!

Đạo Cổ quốc sư ở bên trong trận pháp, lau máu tươi trên khóe miệng.

Sát lục chân thân tóc đen nhìn lên người Đạo Cổ quốc sư này chậm rãi nói.

Chỗ ngươi đang ở không cùng không gian với chỗ của trận pháp này.

Nói một lời này, sát lục chân thân tóc đen bỗng nhiên giơ tay phải chỉ về phía quốc sư của Đạo Cổ. Dưới một chỉ này, rất nhiều hắc khí gào thét lao tới, trong nháy mắt đã tới gần Đạo Cổ quốc sư.

Lão già này hoàn toàn không thể tránh được, để mặc cho hắc khí kia lao tới, lập tức xuyên thấu qua thân thể. Nhưng thân thể hắn giống như là trong suốt, không hề bị tổn thương một chút nào, dường như thân thể của hắn chỉ là một ảo ảnh phản chiếu, không hề tồn tại.

Đồng tử trong mắt Đạo Cổ quốc sư kia co rút lại nhìn sát lục chân thân tóc đen kia hai mắt lại lộ ra một vẻ kiêng kị.

Ta vẫn chưa tin lời ngươi nói!

Bản thể của Vương Lâm khoanh chân ngồi ở bên ngoài trận pháp, nhìn những cảnh tượng trong trận pháp, hai mắt lộ ra vẻ trầm ngâm. Đồng thời sát lục chân thân của hắn bình tĩnh mở miệng, không bị lời nói của đối phương khiến cho chấn động một chút nào.

Có phải ngươi có một sợi tóc màu trắng, và một cái đầu lâu to bằng nắm tay hay không?

Đạo Cổ quốc sư kia cắn răng, đột nhiên mở miệng.

Sát lục chân thân nghe thấy vậy hai mắt lóe lên hàn quang. Bản thể của Vương Lâm ở bên ngoài trận pháp cũng ngẩng mạnh đầu.

Quả nhiên ngươi đã lấy được!

Đạo Cổ quốc sư kia nhìn thấy cảnh tượng này lập tức chấn động tinh thần.

Tiến vào Thái Cổ Thần Cảnh, lấy sợi tóc kia làm vật dẫn, lấy đầu lâu kia làm ánh sáng, ngươi sẽ tìm được chân tướng! Trận này nếu ngươi phá hủy đi thì dĩ nhiên kế hoạch của lão phu sẽ thất bại nhưng ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không thể nào biết được hết thảy. Thậm chí tới một ngày, nhất định ngươi sẽ hối hận vì việc này!

Đạo Cổ quốc sư nhìn chằm chằm sát lục chân thân nói rất nhanh.

Chuyện hôm nay đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn. Hắn vốn tưởng rằng Vương Lâm không thể bước vào được không gian chỗ của trận pháp này, nhưng thế nào hắn cũng không ngờ tới đối phương lại có thể có được sức mạnh phá giới!

Nhất là đối mặt với sát lục chân thân này, ở sâu trong lòng lão già này, từ trong linh hồn của hắn có một sự sợ hãi và kiêng kị không thể nào hình dung được.

Không nên như vậy! Làm như vậy không giải quyết được vấn đề gì!

Đạo Cổ quốc sư gào lên nhưng thần sắc lại không lộ ra một chút nào. Chỉ vì trận pháp này dưới một ý niệm của Vương Lâm là có thể bị hủy bất cứ lúc nào. Sự chuẩn bị rất nhiều năm của hắn dưới một ý niệm đó có thể sẽ sụp đổ, khiến cho lão già này không thể không nói ra những lời không ít bí ẩn.

Rất thú vị, ta có thể không hủy trận này nhưng ngươi phải nói cho ta biết vì sao trận này phải cần tới sát lục tử hồn của bản thể ta mới có thể dẫn động được!

Sát lục chân thân tóc đen chậm rãi nói:

Đạo Cổ quốc sư nghe thấy vậy thần sắc lập tức biến hóa, dường như là đang do dự. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy Vương Lâm giơ tay phải lên, hắc khí lượn lờ ầm ầm khuếch tán ra đang muốn phá hủy trận này liền vội vàng nói.

Vì Thái Cổ Thần Cảnh có…

Lão già kia cắn răng, đang định nói, nhưng ngay khi nói tới đây liền lập tức run lên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Thân thể hắn trong lúc run rẩy có dấu hiệu như sắp tiêu tan.

Đây là… đây là phép tắc giới luật! Không thể nói được, nếu lão phu nói điều này ra thì sẽ bị hình thần câu diệt!

Sắc mặt Đạo Cổ quốc sư kia trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Ồ? Việc này ngươi không thể nói sao, nhưng ngươi phái nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là ai?

Sát lục chân thân tóc đen bước tới một bước, nói một cách âm trầm.

Thất Thải là lão phu, Thiên Vận Tử cũng là lão phu, Đạo Cổ quốc sư cũng là lão phu! Thậm chí…

Lão già này nói tới đây, lại một lần nữa run lên, phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Không thể nói được! Vương Lâm, trận này rất quan trọng với lão phu, nhưng đối với ngươi cũng quan trọng như vậy, nếu ngươi cứ cố tình phá hủy thì lão phu cũng sẽ không ngăn cản!

Đạo Cổ quốc sư kia thần sắc dữ tợn, lúc này bỗng nhiên mở miệng nói.

Hết thảy mọi chuyện hôm nay hắn đều không đoán trước được, không ngờ Vương Lâm có thể phá giới khiến cho sát lục chân thân đi tới. Nếu không, hắn sẽ nắm tất cả quyền chủ động, không giống như hiện giờ, quyền chủ động đã thuộc về Vương Lâm, còn bản thân hắn thì hoàn toàn bị động.

Sát lục chân thân trầm mặc, bản thể của Vương Lâm khoanh chân ngồi bên ngoài trận pháp, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp. Hồi lâu sau, hắn thầm than một tiếng. Căn cứ vào phản ứng của đối phương, ở sâu trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán quỷ dị. Nhưng suy đoán này quá mức không thể tưởng tượng được, chính hắn cũng không thể tin!

Nhưng việc này liên quan tới Lý Mộ Uyển, những chuyện có liên quan tới Lý Mộ Uyển, trong lòng Vương Lâm biết rõ đối phương không nói gì sai. Hồn Huyết có thể khiến cho Lý Mộ Uyển tạm thời thức tỉnh nhưng không thể nào giúp nàng vượt qua được luân hồi, vẫn sẽ tới một ngày phải chết.

Nếu muốn thoát khỏi luân hồi, có lẽ thật sự phải đi một chuyến tới Thái Cổ Thần Cảnh này.

Nhìn chằm chằm lão già kia. Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Ngay khi hắn nhắm mắt lại, sát lục chân thân bên trong trận pháp bỗng nhiên thu

tay phải lại, hắc khí ngưng tụ khắp toàn thân, không tản ra ngoài nữa.

Tiếp tục vận chuyển trận pháp!

Sát lục chân thân lạnh lùng nói.

Đạo Cổ quốc sư nghe vậy không lộ ra biểu hiện ngạc nhiên gì mà nhìn thoáng qua bản thể Vương Lâm đang khoanh chân ngồi bên ngoài trận pháp đầy thâm ý rồi sau đó lại phun ra hai ngụm máu tươi.

Hai ngụm máu tươi kia hóa thành hai đám hắc khí do vô số tử hồn tạo thành, sau khi bay lên bầu trời, cùng với sáu vòng xoáy màu đen lúc trước tạo thành một vòng tròn hoàn chinh.

Cùng lúc đó, ở hai vị trí khác trên mặt đất của Cổ Tộc, hai cây cột chống trời khổng lồ ầm ầm bay lên khiến cho mặt đất rung nhè nhẹ, biến mất ở trên chín tầng mây.

Trên bầu trời, tám vòng xoáy màu đen kia lúc này bỗng nhiên chuyển động, càng lúc càng nhanh. Trong lúc đó đột nhiên có một vòng xoáy trong đó bộc phát ra hào quang màu đen. Hào quang này như mực hướng về bốn phía trong nháy mắt tràn ra.

Chẳng những trên không trung ở nơi đây mà toàn bộ bầu trời của Cổ Tộc đều trở thành đêm tối. Thậm chí biển rộng mênh mông kia, còn có bảy mươi hai châu của Tiên Tộc lúc này toàn bộ cũng trở thành đêm tối một cách kinh người!

Toàn bộ Tiên Cương đại lục đã bị chìm trong bóng đêm!

Chín nhịp thở sau, bóng tối bao phủ cả Tiên Cương đại lục tiêu tan. Vương Lâm nhìn thấy tám vòng xoáy trên bầu trời lúc này đã mất đi một. Cùng lúc đó, một cảm ứng kỳ dị tràn ngập trong tâm thần Vương Lâm. Hắn như mơ hồ nhìn thấy bên trong biển lớn mênh mông con người khó có thể vượt qua được ở giữa Cổ Tộc và Tiên Tộc kia một cây cột khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, sừng sững ở giữa biển, không hề nhúc nhích.

Nhưng ngay lúc này đột nhiên bảy vòng xoáy ở trên không trung liền có một vòng xoáy cũng bộc phát ra hắc quang.

Thiên địa tối đen, chín nhịp thở sau, những vòng xoáy chỉ còn có sáu, nhưng trong biển rộng mênh mông kia cũng đã xuất hiện cây cột chống trời thứ hai!

Trong sự thay đổi giữa trắng đen này, toàn bộ Tiên Cương đại lục bắt đầu chấn động. Nhất là vùng biển mênh mông kia lại càng nổi lên sóng biển ngợp trời, điên cuồng cuốn đi, phát ra những tiếng nổ ầm ầm.

Vương Lâm có thể mơ hồ cảm thấy hết thảy những thứ phát sinh trên vùng biển kia. Hắn nhìn thấy những cảnh tượng này tâm thần chấn động. Gây ra hiện tượng dị thường tràn ngập toàn bộ Tiên Cương đại lục này chỉ có thể là thánh địa vô thượng trong truyền thuyết có thể khiến cho người ta trở thành Đại Thiên Tôn, Thái Cổ Thần Cảnh!

Thái Cổ Thần Cảnh!

Vương Lâm thì thào. Nơi này hắn đã sớm nghe nói qua, nhưng giờ phút này cũng là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy quá trình nơi này mở ra.

Bầu trời trở nên tối đen lần thứ năm. Ngay khi qua chín nhịp thở bầu trời lại sáng trở lại. Vương Lâm nhìn thấy những vòng xoáy trên bầu trời chỉ còn có ba cái!

Thiên Vận Tử ở bên trong trận pháp lúc này thần sắc kích động. Hắn chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi Dường như hắn cũng có thể nhìn thấy tất cả mọi biến hóa ở trên vùng biển mênh mông lúc này, trong mắt lộ ra một vẻ khát vọng và điên cuồng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2040: Không nói ra miệng.

Đêm ngày thay nhau trôi qua trên Tiên Cương đại lục, trên mặt đất của Tiên Tộc, Tổ Thành Đế Sơn! Lúc này Cửu Đế Đại Thiên Tôn đang bế quan bỗng mở hai mắt. thân thể nhoáng một cái liền hiện lên trên bầu trời, thần sắc biến hóa.

Đây đúng là Thái Cổ Thần Cảnh....lần này lại mở ra ở Cổ Tộc... Mà xét về thời gian thì lại sớm không ít...vốn Thái Cổ Thần Cảnh không mở ra sớm mới phải, việc này…

Lần này là lần đầu tiên Thái Cổ Thần Cảnh mở ra hoàn toàn, bất đồng với trước kia.

Bên cạnh Cửu Đế truyền ra giọng nói một nữ tử. Chỉ thấy Hải Tử mặc bạch y đứng đó nhìn về phía xa xa ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Ta không thể tính toán ra toàn bộ, chỉ có thể tính ra như vậy thôi. Mà trong tính toán của ta, Thái Cổ Thần Cảnh lần này mở ra cần phải đợi mấy trăm năm.

Hoàn toàn mở ra!

Hai mắt Cửu Đế bỗng nhiên lộ ra vẻ kích động không thể che dấu.

Nếu hoàn toàn mở ra mà nói thì có lẽ sẽ có thể tìm ra phương pháp vượt qua Đại Thiên Tôn trở thành tồn tại cùng cấp với Tiên Tổ!

Trên Đạo Ma Tông của Tiên Tộc, trong Đạo Nhất Tông, những năm gần đây Đạo Nhất Tông luôn bị âm khí bao phủ, vô số cường giả tử vong. Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lại bế quan không ra khiến nơi này dần dần thưa thớt người ghé tới.

Nhưng giờ phút này từ bên trong Đạo Nhất Tông truyền ra một tiếng gầm thét kinh thiên. Tiếng ầm vang vọng khắp không gian. Chỉ thấy một ngọn núi sụp đổ, từ bên trong bay ra một người toàn thân bị khí xám bao phủ. Thần sắc thân ảnh này dữ tợn, nhìn chằm chằm vào thiên địa phía xa xa.

Thái Cổ Thần Cảnh! Nơi đó có lẽ có thể có biện pháp giúp ta hoàn toàn khu trừ Trớ Thuật mà tu vi cũng có thể tăng lên!

Trong Tử Dương Tông, hai cô bé đáng yêu lúc này đang bế quan, ở giữa hai người là đôi mắt của Tiên Tổ phát ra những luồng ánh sáng kỳ dị nối liền hai cô bé lại.

Giờ phút này hai mắt họ đồng thời mở ra ánh mắt đều nhìn về một hướng, giống như xuyên thấu chỗ bế quang, thấy được thiên địa bên ngoài.

Còn cả Võ Phong là người sớm nhất phát hiện ra Thái Cổ Thần Cảnh trên mặt đất của Tiên Tộc. Hắn giờ phút này đang đứng trên một tòa băng sơn đôi mắt lộ vẻ chờ mong.

Cùng lúc đó ở sâu trong nền đất của hoàng cung tại Tổ Thành của Tiên Tộc. Trong không gian xếp chồng có một ngọn núi, ngọn núi nọ là do người điên biến thành, hoàn toàn bất động.

Đối với việc Thái Cổ Thần Cảnh mở ra, trừ những cường giả của Tiên Tộc thì trên mặt đất Cổ Tộc, Cực Cổ Đại Thiên Tôn và Thủy Cổ Đại Thiên Tôn cũng phát hiện ra.

Còn cả Huyền La cũng đã sớm nhận ra dấu hiệu, nhìn thấy Vương Lâm đi vào trong ngọn núi kia, cũng nhìn thấy dị tượng trên thiên không ngày đó. Thậm chí cả Thánh Hoàng Tổ chìm trong hoàng cung của Đạo Cổ cũng bỗng nhiên bay ra một lần nữa đứng bên cạnh Huyền La, khiếp sợ nhìn bầu trời.

Thái Cổ Thần Cảnh mở ra sớm!

Hai người nhìn nhau một chút liền không nói chuyện nữa mà trở nên trầm mặc.

Trên mặt đất của Cổ Tộc, tại khu vực trung tâm của tam tộc, trên tháp cao của Cổ Đạo Sơn thân ảnh bị vây trong mây mù giờ phút này đứng bên cạnh cửa sổ tháp, nhìn bầu trời, truyền ra một tiếng thở dài.

Rốt cục... Cũng hoàn toàn mở ra rồi - Khiến ta ngày đó biết tất cả nhưng ta lại hiểu ta có có lực lượng thay đổi được...

Thân ảnh mơ hồ nọ lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp và khổ sở hiếm thấy.

Mấy trăm năm sau.. vô lượng kiếp...

Chúng sinh cần độ vô lượng kiếp... rời khỏi vực sâu chấp mê... phụng chí tu chân...

Thân ảnh mơ hồ nọ thì thào.

Trên bầu trời Tiên Cương đại lục, vào ngày thứ tám khi bóng đêm biến thành ánh sáng, trên bầu trời ngọn núi sụp đổ, dòng xoáy màu đen cuối cùng cũng biến mất. Trên những vùng biển rộng, tám cây cột kinh thiên sừng sững đứng trong biển, tùy ý để sóng biển cuồn cuồn, không chút dao động.

Khu vực bị tám cây cột bao lại thành vòng tròn dần dần biển cả trở thành sương mù. Nhưng ở bên ngoài mấy cây cột này thì biển vẫn là nước như trước.

Trong trận pháp tại ngọn núi sụp đổ, thần sắc Thiên Vận Tử lúc này là Đạo Cổ quốc sư cực kỳ ngưng trọng. Hai tay hắn bắt quyết, không ngừng biến hóa, đặt mạnh lên trận pháp, trong miệng truyền ra tiếng nói kỳ dị.

Tiếng nói này giống như vô số người thì thào nhưng căn bản lại không nghe rõ họ nói cái gì. Tiếng nói này rơi vào tai Vương Lâm khiến hai mắt hắn âm thầm lóe lên.

Bị vây trong thiên đạo, chúng sinh phải độ vô lượng kiếp, rời khỏi vực sâu chấp niệm, chúng sinh trước vô lượng, giải thoát khỏi thế gian mệt mỏi, thoát khỏi thiên đạo, nắm được sinh mệnh... phụng chí tu hành!

Vô số câu thì thào của Đạo Cổ quốc sư sau đó bất ngờ biến thành một câu nói.

Trong chớp mắt khi lời nói này truyền ra, trận pháp chỗ Đạo Cổ quốc sư lập tức phát ra ánh sáng vô tận. Trong ánh sáng này, không gian bốn phía trận pháp bất ngờ xuất hiện vô số tấm lưới lớn!

Tấm lưới đó chính là thứ mà vừa rồi Vương Lâm mới đạp vỡ, ngăn cản hắn tiến vào thế giới này! Nhưng giờ phút này dưới ánh sáng lóe lên không ngừng của trận pháp, chỉ thấy tấm lưới đó lại bị phá vỡ, xuất hiện một cái khe.

Trận pháp này không ngờ bị Đạo Cổ quốc sư không biết dùng phương pháp gì truyền từ không gian này vào trong Tiên Cương đại lục!

Phải biết ở ngọn núi hoang lúc trước, trận pháp này vẫn tồn tại như hình chiếu hư ảo. Vương Lâm xông vào phá tấm lưới ngăn hai giới hầu như

đã phải vận dụng hết mọi thủ đoạn và tu vi của hắn. Nhưng lúc này trận pháp này lại dùng phương thức tương tự từ trong hình chiếu hư ảo na di tới đây, trở thành tồn tại chân thật! Đến cùng với nó còn có chân thân sát lục của Vương Lâm!

Giờ phút này chân thân bất ngờ lại cùng bản thể của Vương Lâm ở trong cùng một không gian.

Cảnh tượng này khiến ánh mắt Vương Lâm lóe sáng.

Trong tích tắc khi trận pháp xuyên qua hai giới, xuất hiện trên mặt đất, Đạo Cổ quốc sư trong trận pháp phát ra một tiếng gầm nhẹ. Trận pháp này liền ầm ầm bộc phát ra ánh sáng mười màu. Ánh sáng nọ bốc lên ngập trời, nhìn từ xa lại trông giống như hình thành cây cột thông thiên thứ chín!

Chân thân sát lục của Vương Lâm trong nháy mắt khi ánh sáng bốc lên tận trời này liền lui lại vài bước, một lần nữa dung hợp với bản thể của Vương Lâm. Sau đó thân thể Vương Lâm nhoáng lên, xuất hiện ở bên ngoài ánh sáng, nhìn cột sáng thông thiên trước mặt, cảm nhận rõ ràng được một luồng lực lượng kinh khủng không thể nào hình dung nổi ở trong đó.

Cây cột thứ chín, mở ra Thái Cổ Thần Cảnh!

Từ trong cột sáng truyền ra tiếng gầm của Đạo Cổ quốc sư. Chỉ thấy cây cột này không ngừng bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng tới vùng biển rộng nối liền với bầu trời của Tiên Tộc.

Trên biển rộng, giữa trời đất mênh mông, trong phạm vi vòng tròn do tám cây cột thông thiên tạo thành, lúc này có một đạo cầu vồng từ chân trời gào thét lao tới. Cây cột thứ chín bất ngờ ngưng tụ ra phía trên vòng tròn này khiến cho thiên địa chấn động, phong vân biến sắc, cả thiên không xuất hiện một vòng sóng gợn. không ngừng lan tỏa ra bốn phía. Chỉ trong chớp mắt, cả bầu trời Tiên Cương đại lục đều có sóng gợn lan ra.

Cả biển rộng quay cuồng. Chỉ thấy cây cột thứ chín ở trên không trung từ từ hạ xuống, bỗng nhiên rơi vào vị trí trung tâm vòng tròn do tám cây cột kia tạo thành!

Trong nháy mắt khi nó hạ xuống, một biến hóa khiến tất cả mọi người cảm nhận thấy nơi này đều chấn động tâm thần, lộ vẻ không thể tin nổi xảy ra.

Chỉ thấy nước biển mênh mông vô biên vô hạn trong nháy mắt này phát ra tiếng nổ vang vọng Tiên Cương đại lục. Trong tiếng nổ này, biển rộng mênh mông này chậm rãi dâng lên!

Cảnh tượng này thật giống như có một bàn tay khổng lồ dùng thần thông lớn lao từ trên bầu trời chụp xuống, chậm rãi kéo hải dương khổng lồ không thấy giới hạn này lên!

Cả biển rộng mênh mông này lớn tới mức không cách nào hình dung nổi, thần thông có thể nhấc lên thì dù là Đại Thiên Tôn cũng không thể nào thi triển, thậm chí cả Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cũng không làm được điều này.

Nước biển dâng lên không trung lộ ra một cái hố sâu phía dưới. Hố sâu này vô số bùn đọng, có rất nhiều cây tảo biển ngã rạp ra. Hố sâu này chính là thế giới dưới đáy biển mênh mông đã ẩn đi vô số năm không thấy ánh mặt trời!

Nước biển liên tục bay lên, một lát sau đã cao hơn mặt đất Tiên Tộc vào Cổ Tộc. Nước biển này cực kỳ sâu, trong thời gian ngắn rất khó tính toán rõ ràng hay đo đạc được.

Vùng nước biển này sau khi bay lên cao hơn mặt đất Tiên Tộc và Cổ Tộc thì vẫn tiếp tục bay lên khiến người ta liếc mắt nhìn lại vừa giật mình vừa không phân rõ được đâu là nước biển và đâu là bầu trời.

Ngay trong tích tắc này nước biển vô tận như có một bàn tay giơ lên, bỗng nhiên chuyển động nửa vòng rồi lập tức dựng thẳng lên.

Hải dương đựng thẳng lên, chiều sâu của nước biển lại trở thành bề rộng, còn chiều rộng lại trở thành chiều sâu. Cảnh tượng như vậy có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần!

Chín cây cột thông thiên nọ ngay lúc này dựng thẳng lên ở trung tâm của hải dương!

Cột trụ thẳng đứng giữa biển rộng mênh mông, giống như một vách tường khổng lồ ngăn cách Cổ Tộc vào Tiên Tộc, ngẩng đầu nhìn như không có tận cùng, thậm chí còn khiến người ta có một ảo giác.

Chín cây cột trụ chậm rãi chuyển động, càng về sau càng nhanh, cuối cùng bộc phát ra tiếng gió rít ầm ầm. Từ xa xa nhìn lại nó giống như một cơn lốc cuốn nước biển lên nối liền trời xanh vậy.

Mơ hồ có thể nhìn thấy trong cơn lốc này chín cây cột phát ra ánh sáng, hợp thành một cánh cửa khổng lồ!

Cánh cửa này đóng chặt, chưa hề mở ra!

Đáng tiếc là sát lục của ngươi còn chưa đủ... Nếu không thì đã có thể lập tức mở được cánh cửa này. Nhưng hôm nay lại phải nuôi dưỡng năm trăm năm mới có thể có lực lượng mở cửa...

Vậy thì Vương Lâm, năm trăm năm sau chúng ta lại gặp lại trong Thái Cổ Thần Cảnh! Tới lúc chúng ta gặp lại một lần nữa, ngươi sẽ biết tất cả chân tướng!

Trong núi hoang đổ nát bên rìa Đạo Cổ hoàng thành, trong trận pháp giờ phút này đang chuyển động, thân ảnh Đạo Cổ quốc sư chậm rãi tiêu tán.

Đông Lâm Tông là ngươi hủy diệt phải không?

Vương Lâm nhìn thân ảnh sắp sửa tán đi đột nhiên mở miệng.

Nhưng lúc này hắn không có câu trả lời thuyết phục mà thân ảnh Đạo Cổ quốc sư trong một tràng cười dài liền tan thành mây khói. Nơi này chỉ còn lại một đống đổ nát.

Vương Lâm ở nơi này trầm mặc hồi lâu, xoay người nhoáng một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía bầu trời, chớp mắt liền biến mất.

Hắn không còn bất cứ lý do gì lưu lại tại Đạo Cổ nhất mạch. Tất cả mọi thứ nơi này đã trở thành quá khứ rồi. Nhưng có một người dù Vương Lâm hắn đã tử vong một lần để báo đáp ân tình nhưng trong lòng vẫn coi người này là sư tôn của mình như trước.

Không nói ra miệng nhưng vị sư tôn này luôn ghi khắc trong lòng hắn.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2041: Ngày mai.

Sóng gió trong hoàng thành Đạo Cổ, đệ tử Vương Lâm của Huyền La xông vào cung, lấy cái chết để báo ân. Trước ánh mắt của hàng vạn người đánh chết Đạo Cổ hoàng tôn ngay cả Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi kia cũng không thể ngăn cản Vương Lâm này rời đi.

Chuyện này theo tộc nhân của hai tộc kia rời đi dần dần đã truyền khắp Cổ Tộc. Nhưng phàm là những người có tư cách biết chuyện này đều không có ai hiểu được.

Chuyện này vốn phải gây ra chấn động, nhưng trước một sự kiện còn kinh người hơn cũng chậm rãi tan thành mây khói. Đó chính là Thái Cổ Thần Cảnh đã sớm mở ra khiến cho toàn bộ Cổ Tộc thậm chí là toàn bộ Tiên Cương đại lục phải chấn động.

Vùng biển mênh mông giữa Tiên Tộc và Cổ Tộc kia hôm nay đã trở thành một cái hố sâu khổng lồ. Cái hố này vô biên vô hạn tản mát ra từng đợt mùi hư thối, ở chính giữa của vùng biển này nước biển bị dựng lên, chuyển động không ngừng, phát ra tiếng nồ ầm ầm.

Bên trong nước biển xoay tròn kia, cánh cửa do chín cây cột chống trời khổng lồ tạo thành như ẩn như hiện. Cảnh tượng này đã thu hút sự chú ý của tất cả những cao thủ trên Tiên Cương đại lục, khiến cho rất nhiều người bằng đủ loại thần thông đi tới, nhưng cũng chỉ quan sát, sau đó lại trầm mặc rời khỏi.

Cửu Đế cũng đích thân đi tới, nhưng cơn lốc nước biển xoay tròn kia với tu vi của hắn cũng không thể bước vào quá sâu, hoàn toàn không thể đi sâu vào bên trong. Huống chi cánh cửa như ẩn như hiện kia vẫn còn chưa mở ra nhưng với tu vi của hắn phối hợp với tính toán của Hải Tử kia cũng có thể mơ hồ tính ra. Đại khái gần năm trăm năm sau Thái Cổ Thần Cảnh này sẽ chính thức mở ra.

Lần mở ra đó cũng là chưa từng có, là mở ra hoàn toàn!

Đạo Nhất, Võ Phong, còn có một vài Đại Thiên Tôn đến từ Cổ Tộc bao gồm cả Huyền La đều lần lượt đi tới, cũng đều dừng lại ở bên ngoài cơn lốc nước biển xoay tròn, sau khi yên lặng quan sát hồi lâu liền trầm mặc rời đi.

Nhưng cùng lúc đó một câu nói từ trên Cổ Đạo Sơn truyền xuống, truyền vào trong tâm thần của tất cả Đại Thiên Tôn và hoàng tộc của tam mạch Cổ Tộc. Nội dung câu nói kia đơn giản là báo cho mọi người biết đừng tới quan sát Thái Cổ Thần Cảnh nữa, nơi đó năm trăm năm sau sẽ mở ra, muốn tất cả Đại Thiên Tôn và hoàng tộc của tam mạch trong năm trăm này chuẩn bị cho chiến tranh.

Đối với chuyện Đạo Cổ hoàng tôn tử vong, trên Cổ Đạo Sơn không hề để ý tới. Hiện tượng kỳ dị này cũng khiến cho một bộ phận tộc nhân của Đạo Cổ nhất mạch chủ trương muốn truy sát Vương Lâm, muốn khẩn cầu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ra tay đều trầm mặc, không nhắc tới vấn đề này nữa.

Cũng giống như ở Cổ Tộc, trên vùng đất của Tiên Tộc, từ Đế Sơn trong Tổ Thành, cùng với hoàng cung của Tiên Tộc cũng truyền ra một thánh chỉ bố cáo thiên hạ. Thái Cổ Thần Cảnh năm trăm năm sau sẽ mở ra muốn tất cả tông môn trong bảy mươi hai châu trong năm trăm này phải toàn lực bồi dưỡng những cao thủ của các tông môn, nhất là các Thiên Tôn, Dược Thiên Tôn khiến cho trong lòng mọi người đều kích động không thôi. Thái Cổ Thần Cảnh này đối với bọn họ mà nói giống như là cá chép vượt long môn. Một khi có được tạo hóa thì có thể một bước lên trời, trở thành Đại Thiên Tôn!

Vì sự xuất hiện của Thái Cổ Thần Cảnh, toàn bộ Tiên Cương đại lục trong thời gian ngắn ào ào như vũ bão, nhưng trước thời hạn năm trăm năm này cũng đều nhẫn nhịn, tràn ngập những dòng chảy ngầm, giống như là sự bình yên trước cơn bão.

Bất luận là tiên hay cổ nhưng phàm là những người tự nhận là có tư cách tiến vào Thái Cổ Thần Cảnh đều có thể cảm nhận được áp lực đến từ bốn phía những động tĩnh đến từ các châu. Họ mơ hồ biết được năm trăm năm sau ngay khi cánh cửa Thái Cổ Thần Cảnh mở ra sẽ có một sự kiện trọng đại giống như là một đại hội võ lâm.

Nhưng điều này rất có thể khiến cho chiến tranh đã rất lâu không xảy ra trên Tiên Cương đại lục bùng phát trở lại, mở ra một trận đại chiến Tiên Cổ không biết sẽ kéo dài bao lâu!

Cổ Tộc đang chuẩn bị Tiên Tộc cũng như vậy!

Năm trăm năm, chỉ có năm trăm năm! Đối với con người, đối với tu sĩ cấp thấp và tộc nhân của tam tộc thì năm trăm năm có lẽ là dài dằng dặc. Nhưng đối với những cao thủ thì năm trăm năm cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Ngay khi Thái Cổ Thần Cảnh xuất hiện trên Tiên Cương đại lục, manh nha bùng phát lên chiến tranh, ở một châu quận thuộc mười hai quận của Đạo Cổ nhất mạch tiếp giáp vùng đất của Thủy Cổ, nơi này mưa rơi liên miên. Trong thời điểm này khắp nơi đều mưa tầm tã, mưa không lớn nhưng liên miên không dứt, hình thành nên một tấm màn mưa duy trì rất lâu.

Bên trong nước mưa, ngoài những thành trì của Đạo Cổ vẫn phồn hoa như trước, mặt đất bên ngoài thì hoàn toàn yên tĩnh. Mưa rơi lên lá cây phát ra những tiếng lách tách, rơi trên mặt đất tích lũy thành những con sông nhỏ

Bầu trời u ám như có một vẻ mông lung. Chỉ thấy trên một ngọn núi không cao ở đằng xa có một thanh niên mặc áo trắng cầm một cái ô. Ở bên cạnh hắn còn có một nữ tử đang đứng. Nữ tử này có dáng người rất đẹp, cùng đứng một chỗ với nam tử kia cũng nhìn về phía trước.

Vậy, đó chính là những chuyện cũ của ngươi và tàn hồn của Uyển nhi đang ở trong cơ thể ta sao?

Nữ tử kia nhẹ giọng nói, thu ánh mắt đang nhìn trời mưa lại, quay đầu nhìn nam tử áo trắng ở bên cạnh.

Chính nam tử này là người đã xông vào hoàng cung của Đạo Cổ, giết Đạo Cổ hoàng tôn, lấy sức một người đi ra không ai dám ngăn cản, mang theo nàng tới nơi này.

Nàng không biết đối phương muốn đi tới nơi nào, nhưng dọc đường đi sự ôn nhu và ân cần của nam tử này khiến cho nàng cảm nhận được một sự ấm áp đến từ sâu trong tâm thần.

Trên đường, nam tử này đã nói cho nàng biết những chuyện xưa. Đó một câu chuyện dài và buồn. Một lần ngẫu nhiên gặp nhau, với một câu nói ta mang ngươi đi giết người đã mở ra một thiên tình sử.

Với câu nói trời bắt nàng chết, ta cũng phái cướp nàng trở về này làm kết cục, giữ lại sự đau thương và tưởng nhớ suốt mấy ngàn năm.

Vương Lâm nhìn nữ tử trước mắt. Trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa hơi gật đầu.

Nữ tử trầm mặc, nàng có thể cảm thấy sự nhu hòa trong mắt đối phương không phải là dành cho mình, mà là cho tàn hồn ở trong cơ thể mình. Nàng yên lặng nhìn tấm màn mưa trong thiên địa phía xa xa, hồi lâu sau nhẹ giọng nói.

Chúng ta sẽ tới nơi nào?

Tới nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.

Vương Lâm ôm lấy Tống Trí đã dung nhập tàn hồn của Lý Mộ Uyển, thân thể nhoáng lên một cái đón lấy nước mưa đi về phía xa xa.

Dọc đường hắn không triển khai tốc độ cao nhất, muốn giữ gìn cho thân thể của Tống Trí vẫn còn đang suy yếu cùng với tàn hồn vẫn còn bất ổn ở trong cơ thể nàng. Cho nên thời gian hắn đi đoạn đường này đã qua một năm kể từ khi hắn giết Đạo Cổ hoàng tôn.

Trong một năm này Vương Lâm không gặp phải một sự truy sát nào đến từ Cổ Đạo Sơn. Đạo Cổ nhất mạch đối với chuyện này cũng không nói gì, vẫn luôn yên lặng. Vương Lâm mang theo nữ tử này dần dần đi tới một khu vực bên rìa của Đạo Cổ nhất mạch.

Đi qua nơi này chính là phạm vi của Thủy Cổ.

Nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là Hắc Thạch Thành sao

Nữ tử ở trong vòng tay Vương Lâm. Tóc trên đầu bị gió thổi gợn lên, có một vài sợi quét lên mặt Vương Lâm như nối liền với những sợi tóc bạc của Vương Lâm.

Vương Lâm không nói gì, mang theo nữ tử này dần biến mất giữa màn mưa.

Mấy tháng sau, Vương Lâm cùng với Tống Trí này đã đi ra khỏi Đạo Cổ nhất mạch, bước lên vùng đất của Thủy Cổ. Sau khi về tới nơi này tâm tình Tống Trí không còn sa sút nữa. Nàng nhìn khung cảnh của Thủy Cổ, mơ hồ tìm được một sự thân quen.

Nhưng càng ngày nàng lại càng ít nói khi đối mặt với Vương Lâm, nhiều lúc nàng chỉ trầm mặc, trong lòng rất phức tạp. Trong thời gian một năm này đối phương thỉnh thoảng lại đưa một luồng khí tức ấm áp vào trong thân thể nàng. Khí tức này nàng không biết là cái gì nhưng có thể cảm thấy linh hồn đang chậm rãi dung hợp ở bên trong thân thể mình có dấu hiệu phân tách.

Hắn đang phân tách hồn của nữ tử tên là Uyển nhi ở trong thân thể ta, có lẽ khi hồn này hoàn toàn được tách ra thì cũng là lúc ta chết, nhưng trước khi chết có thể nhìn thấy quê hương, nhìn thấy Thường Di, Đông Mai cũng là tốt lắm rồi.

Tống Trí trong lòng đau khổ, càng thêm trầm mặc.

Nàng rất sợ hãi nhưng bất lực.

Đối với hết thảy chuyện này Vương Lâm vẫn nhìn thấy, nhưng hắn không giải thích gì, khoảng cách đến Hắc Thạch Thành càng ngày càng gần.

Lại qua mấy tháng.

Ngày mai là có thể tới được Hắc Thạch Thành rồi sao?

Khi trời trở tối, không còn nhìn thấy ánh hoàng hôn nữa. Tống Trí nhìn về phía xa xa nhẹ giọng hỏi nam tử ở bên cạnh.

Vừa rồi Vương Lâm nói cho nàng biết ngày mai là có thể trở lại quê hương Hắc Thạch Thành của nàng.

Vương Lâm gật đầu.

Tống Trí trầm mặc trong chốc lát trên mặt hiện lên một nụ cười, than nhẹ một tiếng, xoay người nhìn Vương Lâm. Nhìn người đã làm bạn với nàng suốt hơn một năm này, nhìn đối phương như là một thanh niên, nhưng thực tế lại tràn ngập một vẻ tang thương.

Tống Trí rất hạnh phúc. Hi vọng ngươi có thể cùng nàng hạnh phúc cả đời.

Vào giữa trưa của ngày thứ hai, phía đằng xa Hắc Thạch Thành mơ hồ hiện ra. Thành trì do những tảng đá đen lớn tạo thành hiện lên trước mắt Tống Trí khiến cho nàng càm nhận được khí tức của quê hương.

Có thể để ta ghi nhớ khuôn mặt của ngươi được không?

Ở ngoài thành chưa tới một dặm Vương Lâm ngừng bước, Tống Trí nhìn Vương Lâm nhẹ giọng nói.

Vương Lâm nhìn nữ tử trước mắt, hồi lâu sau nhẹ nhàng gật đầu.

Tống Trí mỉm cười, khuôn mặt xinh xắn đột nhiên đỏ ửng, giơ hai tay lên vỗ lên gương mặt bình thường của Vương Lâm. Nửa ngày sau, nàng dựa đầu vào trong lòng Vương Lâm như có thể nghe thấy nhịp tim trong lồng ngực của Vương Lâm.

Tiếng thình thịch này khiến cho nàng nhắm hai mắt lại.

Vương Lâm cúi đầu giơ tay phải lên vuốt ve mái tóc nữ tử này, có mùi hương truyền đến chui vào trong mũi Vương Lâm. Hai người cứ như vậy để mặc cho thời gian trôi qua.

Khi ánh hoàng hôn ở đằng xa mơ hồ tản mát ra hồng quang, thiên địa dần trở nên u ám, Tống Trí ngẩng đầu rời khỏi ngực của Vương Lâm.

Nếu như ta chết, xin hãy…

Ngươi sẽ không chết.

Vương Lâm bình tĩnh nhìn nữ tử này. Trong lúc nói tay phải điểm lên mi tâm của nữ tử này. Trước mắt Tống Trí trở nên mơ hồ, nàng chậm rãi ngả xuống một bên giống như là thiếp đi.

Nửa canh giờ sau nàng lại tỉnh lại, ánh mắt lộ ra một vẻ mê man nhìn bốn phía, rồi trầm mặc ở đó cúi đầu, nhăn đôi mi thanh tú lại. Hồi lâu sau nàng hình như nhớ ra điều gì đó.

Lúc này ánh hoàng hôn đã hạ xuống hơn phân nửa, thiên địa trở nên u ám. Tống Trí đứng lên, liếc mắt một cái có thể thấy được trên cổ mình có một cái vòng bằng ngọc, tản mát ra một sự ấm áp.

Nàng có thể cảm nhận được bên trong cơ thể mình không còn tàn hồn của Uyển nhi nữa, nàng vẫn là Tống Trí, không hề bị thương tổn một chút nào. Chỉ là trái tim nàng lại có một chút phiền muộn, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhìn bốn phía không một bóng người hồi lâu rồi xoay người đi về phía Hắc Thạch Thành cách đó không xa.

Nơi đó là quê hương của nàng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2042: Hồn hoàn chỉnh

Dáng vẻ Hắc Thạch Thành vẫn như trước kia hoàn toàn không khác gì lúc nàng rời đi. Con đường đi vào thành không có bất cứ thủ vệ nào, giống như đã nhận được lệnh của thành chủ vậy.

Nhưng khi nàng đi tới nơi ở của nàng thì nàng thấy ở đó có hai người đang đứng, một là một bà lão tóc bạc phơ phơ còn lại là một nha hoàn tuổi chưa lớn.

Thường Di.... Đông Mai... Ta đã về rồi.

Tống Trí cắn môi, mỉm cười nói.

Bên ngoài Hắc Thạch Thành, thân ảnh Vương Lâm đứng ở nơi Tống Trí rời đi. Nhìn thành trì màu đen nọ, thu hồi thần thức, nữ tử này rất đáng thương. Trong thân thể nàng có tàn hồn của Uyển nhi, sau khi dung hợp tạo thành thương tổn rất lớn cho nàng, khiến trí nhớ của nàng bị đảo lộn, cũng không phân biệt được bản thân là ai.

Vương Lâm vốn có thể không cần để ý tới sinh tử của nữ tử này, trực tiếp tách tàn hồn của Lý Mộ Uyển ra khỏi thân thể nàng. Nhưng kết quả của việc này sẽ là sinh cơ của nàng tiêu tan, hồn phi phách tán.

Vương Lâm tu đạo đã mấy ngàn năm, làm cho người ta cảm thấy lòng dạ độc ác, lãnh khốc vô tình. Nhưng hắn vẫn là một con người như trước, không đành lòng làm vậy. Thời gian gần hai năm nay hắn sở dĩ thong thả tới nơi này bởi vì dọc đường đi hắn vẫn không ngừng đưa lực lượng tu vi dung nhập vào cơ thể nữ tử này khiến cho sự chia lìa trở nên thong thả không tổn thương tới linh hồn và sinh cơ của nàng.

Nàng vô tội... Nhưng cũng nhờ nàng mà ta mới tìm được tàn hồn của Uyển nhi. Nàng cũng không đáng bị tổn thương như vậy... Bên trong ngọc giản kia có thần niệm của ta, bảo đảm nàng bình an cả đời. Kế Đô, Tất cả mọi chuyện của nàng ngươi nhớ xử lý cho tốt.

Vương Lâm chậm rãi nói.

Cẩn tuân mệnh lệnh của nghĩa phụ!

Phía sau Vương Lâm đột nhiên lan ra sóng gợn. Hoàng tử Kế Đô bước từng bước ra quỳ gối xuống đất, cung kính mở miệng.

Ta lúc trước đã thông báo cho thành chủ nơi này để bọn họ bảo vệ cho Tống Trí, không được để nàng phải chịu chút tổn thương, xin nghĩa phụ cứ yên tâm. Thậm chí ta còn phái cả thị vệ ở lại nơi này bảo vệ nàng.

Kế Đô hoàng tử cũng biết sự quan trọng của Tống Trí trong lòng nghĩa phụ, đối với việc này không dám lơ là chút nào.

Trên thực tế từ khi Kế Đô hoàng tử trở về Thủy Cổ nhất mạch liền ở lại chỗ này. Dựa theo phân tích của hắn thì Vương Lâm rất có khả năng sẽ tới nơi đây. Rốt cục sau một thời gian, hắn đã đợi được Vương Lâm.

Đối với chuyện Kế Đô chờ ở nơi này, tâm tình Vương Lâm cũng không biến hóa chút nào. Nếu người này không phân tích được hắn sẽ tới nơi này thì ngược lại có thể nói đối phương sẽ càng gian nan mới có thể tranh đoạt nổi vị trí Thủy Cổ hoàng tôn.

Đi thôi.

Vương Lâm cuối cùng nhìn thoáng qua Hắc Thạch Thành, thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía xa xa.

Kế Đô nén kích động trong lòng, vội vàng đi phía sau Vương Lâm.

Chuẩn bị cho ta một nơi. Ta muốn bế quan!

Vương Lâm đi phía trước, bình tĩnh nói.

Nếu nghĩa phụ thấy mật thất trong hành cung của hài nhi không tốt thì hài nhi sẽ lập tức cho người mở một không gian khác.

Kế Đô hoàng tử lập tức cung kính nói.

Tay áo Vương Lâm vung lên, lập tức thiên địa bốn phía vặn vẹo mang theo Kế Đô hoàng tử biến mất, lúc xuất hiện đã ở bên trong hành cung của hắn.

Gian mật thất đó tốt rồi. Không có sự cho phép của ta bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.

Thân thể Vương Lâm hạ xuống, ánh mắt đảo qua hành cung, lựa chọn đi vào bên trong mật thất.

Khi thấy Vương Lâm sắp bước vào mật thất, Kế Đô hoàng tử do dự một chút, giống như muốn nói gì đó nhưng lại không dám mở miệng.

Ngươi nếu muốn trở thành Thủy Cổ hoàng tôn để Đại Thiên Tôn Tống Thiên của Thủy Cổ nhất mạch chú ý tới ngươi thì rất đơn giản thôi.

Vương Lâm bước nửa bước vào trong mật thất, thân thể hơi dừng lại quay đầu liếc nhìn Kế Đô hoàng tử một cái.

Thần sắc Kế Đô hoàng tử lộ vẻ bất đắc dĩ, cười khổ nói.

Hài nhi không biết tại sao lại khiến cho Tống Tôn không thích, ngày thường muốn bái kiến hầu như đều không được gặp, trong hoàng cung thì Tống Tôn cũng rất lạnh lùng.

Ngược lại hoàng đệ Hoàng Man lại được Tống Tôn coi trọng, lúc nào cũng ở trên Nguyên Thủy Sơn, nghe nói là Tống Tôn đã nhận hắn làm đệ tử.

Mà phụ hoàng cũng rất để ý tới Hoàng Man, cả Thủy Cổ nhất mạch đều mơ hồ thấy người muốn sắc phong hắn làm hoàng tôn đời kế tiếp.

Kế Đô khổ sở nói.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, sau khi nghe nói thế xong thì hơi trầm ngâm.

Đại Thiên Tôn các tộc có thể chỉ định hoàng tôn đời tiếp theo, nhưng cũng không phải không có ngoại lệ... ngươi cũng lên chuẩn bị đi.

Vương Lâm nhìn Kế Đô hoàng tử đầy thâm ý.

Kế Đô hoàng tử bị Vương Lâm nhìn một cái lập tức liền cảm thấy toàn thân trong ngoài đều bị đối phương nhìn thấy, thậm chí ngay cả tâm tư cũng không thể dấu nổi.

Hài nhi vẫn luôn chuẩn bị, không cam lòng sau khi thất bại liền bị phong vương rồi đưa ra bên ngoài, mất đi cơ hội trở thành hoàng tôn thì cả đời không có lần thứ hai nữa.

Hài nhi dù là tài trí hay tâm tính đều vượt qua Hoàng Man. Trong lòng cũng không phục!

Kế Đô hoàng tử hơi trầm mặc liền quỳ xuống đất cung kính nói.

Xin nghĩa phụ giúp ta. Một khi hài nhi trở thành hoàng tôn thì hứa hẹn trước đây nhất định sẽ thực hiện, không dám có tâm tư khác!

Trừ hoàng đệ của ngươi ra, còn có đối thủ khác phải không.

Còn có hoàng huynh nữa... Hắn… hắn lúc sinh ra từng xuất hiện thiên địa dị tượng, thậm chí khiến cả Cổ Đạo Đại Thiên Tôn chú ý đưa tới một phần lễ vật.

Vị trí hoàng tôn hắn cũng có lợi thế rất lớn!

Kế Đô cười khổ nói.

Ừ, chuẩn bị của ngươi ta không để ý tới. Nhưng Tống Thiên nọ ta có thể đi gặp một lần, xem thử có thể khiến hắn nhận định ngươi là hoàng tôn tương lai được không!

Vương Lâm trầm ngâm nửa ngày, chậm rãi nói.

Kế Đô hoàng tử nghe vậy trong lòng mừng như điên nhưng thần sắc vẫn không biến hóa nhiều, cung kính vâng dạ.

Nhìn Kế Đô trước mặt, Vương Lâm liếc một cái là nhận ra tính cách của người này. Hắn thuộc loại người kiêu nhã, biết cách che dấu tâm tính của mình, làm việc đúng mực.

Việc này chờ ta xuất quan xong thi sẽ nói tiếp. Nếu không có đại sự gì thì ngươi cũng đừng tới quấy rầy ta.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt, xoay người đi vào trong mật thất. Đại môn sau khi đóng lại, nơi này liền trở nên yên tĩnh.

Kế Đô hoàng tử quỳ ở đó một lát rồi mới cung kính đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng không thể che dấu.

Với tu vi của nghĩa phụ thì chắc Tống Tôn sẽ thay đổi chủ ý... Nhưng tất cả chuẩn bị của ta cũng đều phải lần lượt triển khai thôi. Lúc này phải ra sức một lần! Một khi thành công thì hai trăm năm sau ta chính là Thủy Cổ hoàng tôn mới.

Tâm thần Kế Đô hoàng tử kích động, liên tục hít sâu vài hơi xong mới mơ hồ áp chế được. Đi khỏi nơi này, hắn lập tức ra lệnh biến nơi này thành cấm địa, ai dám xông vào lập tức sẽ bị tru sát.

Hắn thậm chí còn điều tới nhiều hộ vệ bảo vệ ngày đêm.

Tạm thời không nói tới Kế Đô hoàng tử nữa. Vương Lâm sau khi đi vào mật thất liền nhìn quanh một vòng, sau đó vung tay phải lên. Lập tức có rất nhiều cấm chế tản ra bao phủ bốn phía, khiến cho khu vực này hoàn toàn bị giam cầm. Với tu vi ngày nay của Vương Lâm và hiểu biết của hắn đối với cấm chế thì dù là Đại Thiên Tôn tới, muốn hắn không phát giác mà tiến vào cũng là chuyện không có khả năng.

Khoanh chân ngồi trên mặt đất hai mắt Vương Lâm lóe lên. Hắn sở dĩ chọn lựa đi tới Thủy Cổ, lựa chọn giúp Kế Đô hoàng tử trở thành hoàng tôn, ngoài việc hắn muốn đưa Tống Trí về gia hương thì còn một lý do sâu hơn.

Một giọt Hồn Huyết không thể khiến thân thể Uyển nhi tiến vào bên trong Thái Cổ Thần Cảnh...

Đối với Thái Cổ Thần Cảnh, năm đó Vương Lâm ở Tử Dương Tông cũng đã đọc qua rất nhiều bí điển của Song Tử Đại Thiên Tôn.

Bên trong đó có một số miêu tả về Thái Cổ Thần Cảnh. Chuyện liên quan tới việc nơi này xuất hiện ra sao không ai hiểu được. Nhưng Vương Lâm lại từ trong điển tịch này biết Thái Cổ Thần Cảnh có một áp lực rất lớn lao. Luồng áp lực này có thể vận chuyển dấu trời, khiến người chết trong đó dù không phải hồn phi phách tán nhưng hồn cũng không vào luân hồi, giống như ngay cả luân hồi cũng có thể bị ngăn cản.

Lời nói của Đạo Cổ quốc sư cũng có không ít chỗ tương tự, cho nên một năm trước Vương Lâm mới có thể để cho đối phương vận chuyển trận pháp, mở Thái Cổ Thần Cảnh ra.

Thân thể Uyển nhi không thể chịu nổi áp lực trong Thái Cổ Thần Cảnh. Dựa theo lời của Đạo Cổ quốc sư thì Hồn Huyết của thể bù đắp điểm này nhưng hiển nhiên là còn xa xa không đủ...

Đạo Cổ quốc sư hao hết tâm tư để mở Thái Cổ Thần Cảnh, lại lấy chuyện chân tướng ra dụ hoặc, lấy chuyện Uyển nhi thoát khỏi luân hồi làm mồi nhử khiến ta phải đi tới đó... Phân tích như thế thì dù hắn có mục đích gì cũng là muốn ta tin tưởng, muốn ta đi vào đó, tối thiểu là chuyện Uyển nhi hắn đã nói thật.

Nếu không ta cũng chưa chắc đã đi vào!

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ trầm ngâm. Đấy chính là nguyên nhân hắn lựa chọn trợ giúp Kế Đô. Hắn muốn mình có càng nhiều Hồn Huyết càng tốt, nhất định phải đi tới Tổ Miếu của Cổ Tộc, vượt qua tam tổn kiếp cuối cùng của Cổ Tộc!

Chỉ có như vậy thì sau khi độ kiếp, hắn mới đạt được cổ Tổ tán thành một lần nữa, vì thế có thể giống như đệ nhị tổn kiếp, đạt được Hồn Huyết!

Đạo Cổ ta đã không thể trở về, mà quyền lợi mở Tổ Miếu cũng không nằm trong tay Đại Thiên Tôn mà ở trong tay mỗi đời hoàng tôn. Đó là quyền lợi thuộc về hoàng tôn.

Mặc dù La Trần cuối cùng có thể đạt được tán thành mà trở thành Đạo Cổ hoàng tôn... Nhưng ta không muốn trở lại Đạo Cổ nữa....

Vương Lâm than khẽ. Thần sắc lộ vẻ phức tạp.

Còn về Cực Cổ nhất mạch thì từ khi ta tới Cổ Tộc cũng không tiếp xúc với họ nhiều lắm. Như vậy thì chỉ có Thủy Cổ nhất mạch này mới thích hợp hơn cả. Nhất là Kế Đô này tuy có dã tâm nhưng cũng không dám nghịch ý ta.

Năm trăm năm... Năm trăm năm cuối cùng!

Vương Lâm hít sâu một hơi, tay phải giơ lên, lập tức một luồng sáng nhu hóa lóe lên, ở trước người Vương Lâm xuất hiện một quan tài trong suốt.

Lý Mộ Uyển như ngủ say nằm trong quan tài không nhúc nhích. Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển, thần sắc lộ vẻ ôn nhu. Tay trái của hắn giơ lên vỗ một cái lên mi tâm. Lập tức một quầng sáng bay ra từ mi tâm của hắn.

Trong quầng sáng này có một hư ảnh mơ hồ. Hư ảnh đó chính là tàn hồn của Lý Mộ Uyển!

Uyển nhi, Từ nay về sau hồn phách của nàng đã hoàn chỉnh rồi. Ta nhất định sẽ khiến nàng thức tỉnh... Không chỉ vài chục năm mà là cả đời...

Tay trái Vương Lâm điểm một chỉ. Lập tức quầng sáng kia liền bay về phía mi tâm của Lý Mộ Uyển từ từ dung nhập vào trong đó. Lông mi của Lý Mộ Uyển đột nhiên run rẩy giống như sắp thức tỉnh nhưng lại từ từ yên tĩnh lại...

Chỉ là ở khóe mắt nàng có hai hàng nước mắt chảy xuống.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2043: Thời gian

Nhìn Lý Mộ Uyển ở trong quan tài, nhìn hàng lông mi run rẩy cùng những giọt nước mắt trong suốt của nàng, ánh mắt Vương Lâm mang theo vẻ ôn nhu lau nước mắt cho Lý Mộ Uyển. Những giọt nước mắt kia đọng trên đầu ngón tay hắn vẫn chưa chảy xuống, mà lấp lánh trong suốt, giống như là thủy tinh.

Hắn đặt những giọt nước mắt trên đầu ngón tay lên khóe miệng, nhấp những giọt nước mắt này, rất đắng, rất chua cay. Nhưng sau khi hòa tan trong lòng lại mơ hồ có vị ngọt, một hương vị nói không nên lời. Vương Lâm nhìn Lý Mộ Uyển rất lâu, rất rất lâu. Hắn không để ý thời gian trôi qua mà thủy chung nhìn gương mặt thanh tú của Lý Mộ Uyển, dường như là vĩnh hằng

Cho tới một ngày, trái tim Vương Lâm dần bình tĩnh trở lại. Hắn nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra hai mắt hắn lộ ra một sự quyết đoán và kiên định.

Khom người xuống, mặt Vương Lâm chạm vào đôi môi tái nhợt của Lý Mộ Uyển. Bên tai của nữ tử trong quan tài này hắn như thì thào nói một điều gì đó mà chỉ có nàng và hắn mới có thể nghe được.

Nửa ngày sau Vương Lâm vung tay áo, quan tài chứa Lý Mộ Uyển hóa thành một đạo tinh quang biến mất không còn. Trong mật thất chỉ còn lại một mình Vương Lâm lẳng lặng ngồi ở đó.

Trên vách tường cách đó không xa có một ngọn đèn. Ngọn đèn này rất huyền diệu, nếu không có ngoại lực thì có thể cháy đến vạn năm bất diệt. Lúc này ngọn đèn lấp loáng, tản mát ra hào quang chớp tất khiến cho bộ dáng sau lưng Vương Lâm bị chiếu rọi trở nên như ẩn như hiện.

Trong lúc khoanh chân ngồi, Vương Lâm giơ tay trái túm vào hư không, lập tức một đạo kim quang lóe lên, ở trong tay hắn xuất hiện hồn của Tiên Hoàng. Hồn này nhắm hai mắt, mặc dù toàn thân có kim quang bao phủ nhưng lại có một vẻ hư thối nồng đậm.

Nhìn hồn này, Vương Lâm hơi chần chừ nhưng cũng cắn răng há miệng phun ra một ngọn lửa xanh. Ngọn lửa xanh này chính là ngọn lửa linh hồn của hắn, sau khi bao phủ linh hồn này liền cháy lên hừng hực.

Hồn này ta có thể sử dụng hay không, có thể trừ bỏ được Trớ Thuật trên đó được không, việc này sẽ rất mất thời gian...

Vương Lâm nhìn hồn của Tiên Hoàng đang bị lửa linh hồn vờn quanh, hồi lâu sau thu ánh mắt lại, bỗng nhiên nhắm mắt chậm rãi thổ nạp. Thanh âm hô hấp của hắn rất nhẹ không thể phát hiện ra được, toàn thân không hề nhúc nhích.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba năm.

Trong ba năm này không có người nào tới quấy rầy Vương Lâm, ở trong mật thất hắn vẫn không hề nhúc nhích, mà đắm chìm trong thổ nạp. Bên trong thân thể hắn, tu vi cùng sức mạnh Cổ Tộc đã lưu chuyển một cách hoàn mỹ, nhưng một luồng sức mạnh Tiên Cổ dung hợp hình thành trong cơ thể hắn ở trên Cổ Đạo Sơn vẫn chưa vận chuyển được một chu thiên, lúc này cũng chỉ mới vận chuyển được một đoạn rất ngắn mà thôi.

Hồn của Tiên Hoàng đang được lửa linh hồn luyện hóa cũng không có biến hóa nhiều, nhưng xu hướng hư thối bên trong cũng mơ hồ chậm lại.

Hết thảy mọi chuyện bên ngoài Vương Lâm không để ý tới, ở bên ngoài mật thất của hắn có rất nhiều thị vệ bảo vệ, không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào trong đó.

Trong ba năm này Kế Đô hoàng tử cũng không hề rời khỏi mà bố trí ở trong hành cung này. Thi thoảng cũng có một vài người từ bên ngoài đến, sau khi mật đàm với hắn một lúc liền mang theo một sự kích động và cung kính vội vã rời khỏi.

Trong ba năm này Kế Đô hoàng tử bất kể nắng mưa, bất luận là chuẩn bị làm một việc gì quan trọng đều đích thân đi tới bên ngoài mật thất chỗ Vương Lâm bế quan vào mỗi buổi sáng sớm, nhìn mật thất một cách cuồng nhiệt, sau khi ở đó nửa canh giờ mới cung kính rời khỏi

Vào một ngày sau ba năm, Vương Lâm bên trong mật thất đang chìm đắm trong thổ nạp lần đầu tiên mở hai mắt. Ngay khi hắn mở hai mắt, hai đạo tinh quang sáng như ngọc từ trong mắt hắn lóe lên rồi biến mất.

Thân thể hắn lập tức có hư ảnh trùng điệp hiện ra. Chỉ thấy ngũ hành chân thân từ trên thân thể Vương Lâm đang khoanh chân ngồi đứng lên, từng bước đi về phía đối diện, khoanh chân ngồi xuống.

Bên trong ngũ hành chân thân, ngũ hành bản nguyên toàn bộ đã hoàn chỉnh, đều đã ngưng tụ thành công hình dáng chân thân, nhất là đã dung hợp lại thành một thể khiến cho ngũ hành viên mãn, là biểu hiện cực mạnh cho thực bản nguyên của Vương Lâm.

Nó gần như đã lên tới cực hạn, trừ khi tiến thêm được một bước nữa khiến cho ngũ hành chân thân trở thành chân thần!

Sau khi ngũ hành chân thân khoanh chân ngồi xuống, cùng với bản thể của Vương Lâm nhắm mắt chìm trong thổ nạp. Thời gian trôi qua, lại qua ba năm.

Đây đã là năm thứ sáu Vương Lâm bế quan, thân thể hắn lại một lần nữa xuất hiện hư ảnh trùng điệp. Một luồng khí tức sát lực lượn lờ, sát lục lôi đình chân thân của Vương Lâm từ trong bản thể đi ra, mái tóc đen tung bay, lạnh lùng đi về một hướng khác, khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này trong mật thất có một cảnh tượng rất kỳ dị, ba Vương Lâm tướng mạo giống y hệt nhau ngồi tạo thành một tam giác cùng nhau nhắm mắt thổ nạp.

Còn về hồn của Tiên Hoàng, sau sáu năm thiêu luyện, xu hướng hư thối ở trong hồn này đã trở nên thong thả hơn, có lẽ thật sự sẽ có một ngày xu hướng hư thối kia hoàn toàn dừng lại để Vương Lâm có thể chậm rãi luyện hóa.

Năm tháng không ngừng trôi, lại qua ba năm nữa. Lúc này Vương Lâm đã bế quan được chín năm, thân thể bản thể của Vương Lâm lại xuất hiện hư ảnh trùng điệp lần thứ ba. Hư ảnh này vẫn chưa thể ngưng tụ được hình dáng của chân thân, sau khi xuất hiện hóa thành một đám hào quang mơ hồ từ trong cơ thể Vương Lâm trôi ra dừng lại ở cách phía sau hắn một trượng.

Vương Lâm mở hai mắt nhìn ba khối bản nguyên chân thân này của mình. Trong thời gian chín năm này Vương Lâm đã đem tu vi và sức mạnh Cổ Tộc của mình đẩy lên tới đỉnh điểm, ngoài ra còn khiến cho ba khối bản nguyên chân thân cũng đã đạt tới đỉnh phong như hiện giờ.

Hiện giờ hắn có lòng tin có thể đánh một trận với Đạo Nhất Đại Thiên Tôn vào lúc sung sức nhất mà không bị rơi vào thế hạ phong. Thậm chí hắn mơ hồ cảm thấy bản thân còn có thể dồn ép Đạo Nhất!

Trong những Đại Thiên Tôn, Đạo Nhất của Tiên Tộc là yếu nhất. Với tu vi và chiến lực của ta hiện giờ mặc dù không hơn được Cửu Đế nhưng cũng có thể gần bằng được Võ Phong. Ngay cả Tống Thiên Đại Thiên Tôn thực lực kém sư tôn Huyền La không ít của Thủy Cổ nhất mạch này ta cũng có thể đánh một trận, chỉ là thắng bại chưa biết được.

Đấy là ta vẫn chưa hề sử dụng tới phân thân cực mạnh.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, trong mắt lộ ra vẻ suy tư. Nửa ngày sau, hắn nhìn về phía hồn của Tiên Hoàng đang bị lửa linh hồn luyện hóa lơ lửng ở cách đó không xa.

Lấy lửa linh hồn của ta luyện hóa quả nhiên là có chút hiệu quả. Nhưng thời gian chậm như vậy không biết bao giờ mới có thể hoàn thành.

Nhìn hồn của Tiên Hoàng hồi lâu Vương Lâm thu ánh mắt lại.

Ngũ hành chân thân tạm thời không cần lo tới. năm đó sau khi ở hoàng thành của Đạo Cổ đã hoàn chỉnh, khiến cho tu vi của ta tăng lên tới trình độ Không Kiếp đại viên mãn, có thể thấy phân tích của ta trước kia là chính xác!

Nếu ta muốn nâng cao tu vi, bước tiếp theo đó chính là sát lục lôi đình chân thân này...

Ánh mắt Vương Lâm nhìn lên sát lục lôi đình chân thân kia, trong đồng tử lộ ra một vẻ kỳ dị.

Những thứ cần để cho chân thân này đại thành, sư tôn lão nhân gia người năm đó đã đưa ta đi tới rất nhiều nơi ở Cổ Tộc, đã thu hoạch được không ít...

Vương Lâm than nhẹ, thu ánh mắt đang nhìn sát lục lôi đình chân thân kia lại rồi nhìn về phía Đạo Cổ nhất mạch, dường như ánh mắt có thể nhìn xuyên qua vách tường, nhìn thấy ngọn núi ở đằng sau hoàng thành của Đạo Cổ, nhìn thấy lão nhân đã không còn trẻ nữa.

Hồi lâu sau. Vương Lâm thu ánh mắt lại. Lần này hắn bế quan đã làm tốt việc chuẩn bị, nếu tu vi không tăng quyết sẽ không xuất quan. Hắn phải đề cao được tu vi của mình, chẳng những muốn chiến thắng được sức mạnh của Tống Thiên Đại Thiên Tôn kia mà còn muốn có sức mạnh khiến cho bản thân có thể ở trong Cổ Tộc này mà không cần phải lo sợ Cổ Đạo kia.

Chỉ có như vậy hắn mới nắm chắc có thể khiến cho Tống Thiên Đại Thiên Tôn kia lựa chọn Kế Đô làm hoàng tôn, mới có thể để cho hắn tiến vào trong Tổ Miếu.

Điểu quan trọng nhất chính là ở trong Thái Cổ Thần Cảnh kia có sức mạnh xua tan hết thảy sương mù, còn có mục đích bí ẩn của Đạo Cổ quốc sư kia.

Thái độ của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn rất kỳ quái hắn không vì chuyện ở Đạo Cổ

nhất mạch mà tới tìm ta. Nhưng chỉ có sự cường đại của bản thân mới có thể giải quyết tất cả những vấn đề mấu chốt, không thể đem sinh tử của bản thân dựa vào suy nghĩ của đối phương.

Vương Lâm nhìn sát lục lôi đình chân thân của mình, ánh mắt lấp lánh.

Con đường tu hành của hắn hoàn toàn khác với người khác, đây là con đường mà chính bản thân hắn đã tự mở ra, cũng chỉ có hắn mới có thể chỉ điểm cho chính mình, bước đi từng bước một, tự quan sát bản thân xem có thể đi tới trình độ nào.

Sát lục lôi đình chân thân này là do đặc bản nguyên ngưng tụ thành, trong đó lôi đình bản nguyên đã sớm trở thành chân chân, nhưng bốn loại còn lại cũng chỉ mới đại thành mà thôi.

Sát lục, mặc diệt, thái sơ, cấm chế.

Trong lúc thì thào. Vương Lâm bỗng giơ tay phải lên chỉ vào sát lục lôi đình chân thân kia. Dưới một chỉ này thân thể sát lục lôi đình chân thân kia đột nhiên chấn động, dần dần phân tách ra ở trước mặt Vương Lâm.

Chỉ thấy chân thân kia lập tức bị lôi đình lượn quanh, từng đạo điện quang cong hình cánh cung chạy qua chạy lại tách ra bốn đám sương mù. Trong bốn đám sương mù này có một đám sương mù vừa mới xuất hiện

lập tức khiến cho mật thất này bỗng nhiên trở nên âm hàn, một luồng sát lục điên cuồng lượn lờ bốn phía.

- Đây chính là sát lục bản nguyên.

Còn có một đám sương mù trong đó lóe lên vô số ký hiệu quỷ dị. Theo đám sương mù này nhúc nhích, những ký hiệu này càng ngày càng nhiều. Đây chính là cấm chế bản nguyên.

Còn hai đám sương mù còn lại, một đám khuếch tán ra hào quang, một đám thì tối đen như mực, đó lần lượt là thái sơ và mặc diệt.

Chỉ khi bốn bản nguyên này đều ngưng tụ thành chân thân thì mới có thể khiến cho sát lục lôi đình chân thân này của ta đại thành, mới có thể khiến cho tu vi của ta từ Không Kiếp đại viên mãn tiến thêm được một bước!

Một bước này có lẽ là Thiên Tôn có lẽ là Dược Thiên Tôn, nhưng cũng có thể cả hai đều không phải mà là bước vào một cảnh giới chưa thể biết được, có lẽ đó là cảnh giới Đại Thiên Tôn!

Ánh mắt Vương Lâm hiện lên vẻ chờ mong. Hắn hiểu Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn bất quá cũng chỉ là Không Kiếp đại viên mãn, vì bước được một bước trở thành Đại Thiên Tôn quá mức khó khăn cho nên mới phân chia ra như vậy thôi.

Trên thực tế, Thiên Tôn cũng được Dược Thiên Tôn cũng được, căn bản mà nói đều là tu sĩ Không Kiếp đại viên mãn.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, sau khi trầm ngâm ít lâu tay phải hắn bỗng nhiên vung lên trần nhà của mật thất. Dưới một cái vung tay này chỉ thấy trên trần nhà của mật thất lập tức xuất hiện một biến hóa kỳ dị, bất ngờ biến thành một bầu trời.

Trời xanh, mây trắng, mênh mông vạn dặm nhưng lại không có mặt trời.

Vương Lâm không nghĩ ngợi, nắm lấy thái sơ bản nguyên hướng về phía bầu trời trên trần nhà vung lên. Bản nguyên này bay thẳng lên trần nhà, dung nhập vào trong bầu trời vừa hiện ra kia, tản mát ra hào quang vạn trượng giống như là mặt trời!

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn trần nhà hóa thành bầu trời. Trước mắt hắn, bầu trời này bắt đầu vận chuyển, sự vận chuyển này giống như là biến hóa của quy tắc trong thiên địa. Dần dần, sau gần một ngày, thái sơ bản nguyên hóa thành mặt trời kia tỏa ra ánh hoàng hôn rồi từ từ biến mất.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2044: Thiên địa dị tượng!

Sau khi thái sơ biến mất, bầu trời trong chớp mắt liền tối sầm lại. Vương Lâm chụp được sương mù mặc diệt bản nguyên, vung lên một cái.

Sương mù này liền dung nhập vào bên trong bầu trời, hoàn toàn biến mất.

Nhìn chằm chằm vào bầu trời biến ảo ra trên trần mật thất kia, ánh mắt Vương Lâm lóe lên, hai tay giơ lên bắt quyết, nói khẽ.

- Lưu Nguyệt...

Thần thông hắn sáng tạo ra, Lưu Nguyệt Thuật, nghịch chuyển ngàn vạn năm tháng, biến hóa ra trong tích tắc. Loại thần thông này không chỉ có thể dùng trong đấu pháp mà hôm nay Vương Lâm càng đem thuật này dùng để khiến bản nguyên lớn mạnh.

Tu sĩ rất khó nắm bắt được lực lượng của thiên địa vận chuyển. Nhất là lại giống như Vương Lâm từ không hóa có, tự hóa ra một vùng thiên địa, tự mình hóa thành ban ngày và đêm tối thì còn gian nan hơn nhiều.

Giờ phút này nếu có người chứng kiến cảnh tượng này tất nhiên sẽ rất rung động.

Thuật mở động phủ giới của Điệu Vong Tộc, thần thông từ không hóa có của Đại Thiên Tôn có thể sáng tạo ra một thế giới thuộc về chính mình. Hơn nữa lực lượng Lưu Nguyệt của ta lại có thể tạo thành quỹ đạo vận chuyển của thiên địa.

Mà ta đã luyện hóa tường của mật thất này, có thể nắm giữ...

Vương Lâm nhìn bầu trời kia. Chỉ thấy trong thời gian ngắn ngủi, đêm tối và ban ngày luân phiên thay đổi đã tới mấy mươi lần.

Hi vọng có thể dùng phương pháp như vậy khiến cho cảm ngộ thái sơ và mặc diệt bản nguyên sâu hơn một chút.

Vương Lâm vỗ trán, lập tức một luồng nguyên thần phân ra bay thẳng lên trần, dung nhập vào bên trong đó, cảm thụ biến hóa đêm ngày luân phiên.

Một phần nguyên thần này bị Vương Lâm dung nhập vào trần liền không quan tâm tới nữa. Chuyện cảm ngộ cũng không phải trong thời gian ngắn mà làm được. Mấy năm sau khi hắn thu hồi là phần nguyên thần này, hắn sẽ đạt được tất cả cảm ngộ trong những năm tháng đó.

Cấm chế bản nguyên...

Vương Lâm nhìn sương mù không ngừng hiện ra những ký hiệu quỷ bí. Sương mù này chính là cấm chế bản nguyên, từ năm đó Thái Cổ Thần Cảnh mở ra vẫn luôn theo hắn tới nay.

Trầm mặc trong chốc lát. Vương Lâm nhớ tới mấy địa phương mà sư tôn Huyền La đã từng dẫn hắn đi qua. Tại những nơi này hắn đã đạt được rất nhiều cấm chế trận pháp. Những thứ này đối với sự lớn mạnh của cấm chế bản nguyên của hắn có lợi ích nghiêng trời lệch đất.

Than nhẹ một tiếng, Vương Lâm điểm một chỉ về phía ngũ hành chân thân. Ngũ hành chân thân lập tức mở hai mắt nhìn Vương Lâm một cái rồi nhoáng lên hóa thành năm luồng sáng dung nhập vào bên trong cấm chế bản nguyên, thay thế Vương Lâm, dung hợp một lượng lớn cấm chế trận pháp để khiến bản nguyên lớn mạnh.

Cuối cùng Vương Lâm nhìn vê phía sát lục lôi đình chân thân. Đối với hắn đây là chân thân trọng yếu nhất, cũng có sát lục bản nguyên mà hắn đoán không ra.

Lục Mặc, lần đầu tiên hắn xuất hiện đã tự xưng như vậy. Đạo Cổ quốc sư nọ cũng nhận ra chân thân này...

Hai mắt Vương Lâm lộ vẻ phức tạp. Trong nội tâm hắn đã có suy đoán mơ hồ, chẳng quan suy đoán này bị hắn chôn chặt dưới đáy lòng.

Sát lục vốn có tấm thân bất tử đại biểu cho hủy diệt cho nên không có khả năng xóa đi. Sát lục bản nguyên này hôm nay chỉ mới đại thành, còn chưa thể ngưng tụ ra chân thân, không biết ta làm như vậy là đúng hay sai...

Vương Lâm chần chừ một chút.

Ta thủy chung áp chế sát lục bản nguyên này. Nó nhờ dung hợp với lôi bản nguyên mà sinh ra, ta dùng cấm chế giữ thăng bằng, lại cùng cảm ngộ mặc diệt bản nguyên khiến cho sát lục này được tăng cường, đồng thời lấy thái sơ để khống chế.

Làm như thế xem ra có thể thành tựu bản nguyên chân thân, còn có thể áp chế tạo thăng bằng, huống hồ ta còn có biện pháp khác!

Vương Lâm thì thào, thần sắc lộ vẻ quyết đoán. Giờ phút này không cho phép hắn làm khác. Nếu muốn tu vi tăng tiến thì nhất định phải làm thế.

Nhìn chằm chằm vào sát lục bản nguyên ở bên cạnh lôi đình chân thân, trong nháy mắt Vương Lâm hạ quyết tâm. Chỉ thấy lôi đình chân thân đột nhiên mở bừng hai mắt, trong mắt lập lóa tia chớp, há mồm hướng về phía sát lục bản nguyên hút một cái, lập tức nuốt sát lục bản nguyên này vào miệng. Toàn thân lôi đình chân thân bỗng nhiên thay đổi lập tức trở thành màu đen.

Sát lục lôi đình lại một lần nữa giáng xuống!

Nhìn khối chân thân kỳ dị này hai mắt Vương Lâm bừng sáng ngập trời, hai tay bắt quyết, điểm một chỉ tới. Chỉ thấy thân thể sát lục lôi đình

chân thân nhoáng lên hướng thẳng về phía Vương Lâm, trong nháy mắt chồng lên thân thể Vương Lâm.

Vương Lâm bất ngờ lấy sát lục trong vô số năm làm sát lục bản nguyên này lớn mạnh. Trong quá trình dung hợp này thân thể Vương Lâm vẫn luôn có hư ảnh chồng lên, giống như trong thời gian ngắn rất khó dung hợp được hoàn toàn vậy.

Nhưng thần sắc Vương Lâm lại không hề lộ chút bất ngờ. giống như sớm biết là sẽ như thế vậy. Hai tay hắn không ngừng bắt quyết, liên tục điểm lên trên thân thể. Mỗi một chỉ hạ xuống, sát lục lôi đình chân thân xếp chồng lên thân thể lại tiêu tán một chút. Sau khi Vương Lâm không ngừng điểm xuống, trán hắn dần dần toát mồ hôi, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi một chỉ cuối cùng của hắn điểm xuống, sát lục lôi đình chân thân bất ngờ hoàn toàn dung hợp với thân thể, không còn chút hư ảnh nào. Vương Lâm cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi vừa phun ra, hắn liền vung tay lên hóa đám máu tươi kia thành ký hiệu, bất ngờ cuốn đi khiến cho toàn bộ ký hiệu này áp lên thân thể.

- Huyết luyện!

Vương Lâm gầm nhẹ một tiếng. Hai mắt hắn bỗng nhiên nhắm lại, không nhúc nhích chút nào.

Hắn muốn đồng thời khiến sát lục bản nguyên này lớn mạnh, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn sau này nên luyện hóa cả Lục Mặc!

Đây là lần thứ hai hắn luyện hóa sát lục lôi đình này. Lần đầu tiên chính là bởi sát lục lôi đình bất ngờ sinh ra.

Thời gian trôi qua, năm tháng không dừng lạin không để ý mà từ từ trôi qua một năm, một năm, rồi lại một năm.

Trên Tiên Cương đại lục, sau khi Thái Cổ Thần Cảnh xuất hiện, dòng chảy ngầm càng yên lặng hơn nhưng cũng bởi thế lại khiến một luồng áp lực nặng nề bao phủ cả Tiên Cương đại lục.

Các tông môn của Tiên Tộc đều yên lặng, xuất hiện thời kỳ không tranh đấu hiếm có, hiển nhiên đang ngưng tụ lực lượng, vì lần Thái Cổ Thần Cảnh mở ra mấy trăm năm sau mà dưỡng sức.

Những tông môn có chút thế lực cũng cảm nhận được áo lực này, dự cảm mấy trăm năm sau có lẽ sẽ gặp phải một trận đại chiến Tiên Cổ!

Trận đại chiến này có lẽ sẽ có Đại Thiên Tôn sụp đổ. Còn về Dược Thiên Tôn và Thiên Tôn cùng các tông môn có lẽ sẽ bị xóa tên, cũng có thể nhờ đó mà vang danh.

Trên mặt đất Cổ Tộc cũng như vậy, hoàng tộc tam mạch đều chấp hành khẩu lệnh đến từ Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, chuẩn bị triển khai chiến tranh. Áp lực bao phủ khiến tất cả các Đại Thiên Tôn của các tộc đều bế quan.

Đạo Cổ hoàng tộc, La Trần trở thành tân hoàng tôn. Chẳng qua chuyện hắn là tân hoàng vẫn còn xa lạ đối với Đạo Cổ nhất mạch, cần có thời gian để thích ứng mới có được tất cả.

Trong quá trình này Thánh Hoàng Tổ Diệp Vi tạm thời thay thế hoàng tôn xử lý tất cả mọi chuyện của Đạo Cổ nhất mạch. Còn về Huyền La thì sau khi La Trần trở thành hoàng tồn liền bế quan không ra nữa.

Thời gian chuyển thế của hắn đã tới gần, lại gặp Thái Cổ Thần Cảnh xuất hiện, đối với Huyền La mà nói hiện tại không phải lúc chuyển thế tốt nhất. Hắn không thể chuyển thế mà phải áp chế chờ đợi mọi chuyện sau khi bình yên lại mới an tâm chuyển thế.

Thủy Cổ nhất mạch cũng có vấn đề tương tự. Lão hoàng tôn sắp tới kỳ hạn ngàn năm, dựa theo ước định từ xưa thì trừ phi là được Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cho phép, nếu không hắn phải thoái vị, truyền vị trí hoàng tôn cho người khác.

Lúc này chỉ còn hơn một trăm năm, chính là thời gian cuối cùng để thoái vị. Vậy mà Thủy Cổ hoàng tôn này vẫn luôn trầm mặc. Hắn không có

quyền lựa chọn. Tất cả hoàng tử của Thủy Cổ nhất mạch lúc này đều đưa mắt nhìn về phía Tống Thiên Đại Thiên Tôn.

Kế Đô cũng bái phỏng nhiều lần nhưng không thành công, đều bị ngăn lại ngoài Nguyên Thủy Sơn. Khi thấy ngày nọ càng ngày càng gần mà một khi Tống Thiên Đại Thiên Tôn quyết định thì tất cả đều đã muộn.

Ngay lúc này Kế Đô hoàng tử đang ngồi trong hành cung với ba ngươi. Hắn cau mày, thần sắc mang theo vẻ lo lắng, chần chừ bất định.

Bên cạnh hắn có một thiếu phụ. Thiếu phụ này thoạt nhìn tuổi không lớn, khi nhìn về phía Kế Đô ánh mắt cũng lộ vẻ lo lắng.

- Hoàng huynh, Vương Lâm tiền bối đã bế quan suốt mấy trăm năm rồi... Thời gian tới lúc phụ hoàng thoái vị càng lúc càng gần. Dựa theo tục lệ, hắn là trong một trăm năm này sẽ xác định tân hoàng đó.

Từ thời gian mà tính thì chắc hắn sẽ vào mấy năm này sẽ có kết quả xác thực Nếu lúc này ngươi không tìm Vương Lâm tiền bối nhờ hỗ trợ thì ta e rằng mọi chuyện đã muộn rồi...

Thiếu phụ nọ than khẽ. Nàng năm đó chính là nữ tử bên cạnh Kế Đô vài thập niên trước đã lập gia đình đình với một thiên tài Thủy Cổ nhất mạch. Vị thiên tài kia có thể nói là cường giả mạnh nhất trong những

người đồng lứa của Thủy Cổ nhất mạch, lúc này cũng là người tâm phúc, giờ phút này đang ngồi cạnh thiếu phụ ánh mắt lạnh lùng nhìn hết thảy.

- Nghe đồn vị tiền bối này là Đệ Thập Dương của Tiên Cương, nhưng năm đó hắn sau khi rời khỏi Đạo Cổ nhất mạch liền lập tức bế quan ở nơi này xem ra hắn là bị thương rồi... Hắn có thể khiến Tống Tôn thay đổi ý định hay không...

Người nói chuyện là một thanh niên mặc tử y, đúng là phu quân của thiếu phụ.

- Hoàng huynh!

Thiếu phụ càng lo lắng hơn.

- Không cần phải nói nữa! Nghĩa phụ năm đó trước khi bế quan từng nói không muốn bị quấy rầy vì chuyện gì...

Kế Đô hoàng tử từ chối, hồi lâu thở dài một tiếng rồi quyết đoán nói.

Thiếu phụ kia cắn môi dưới, nhìn vẻ quyết đoán của Kế Đô cũng đành phải nuốt lời muốn nói xuống.

Chỉ có thanh niên mặc tử bào kia là khóe miệng lộ nụ cười lạnh. Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ Vương Lâm chưa từng gặp mặt này lại kinh khủng như lời đồn.

- Mặc dù nghĩa phụ không xuất quan nhưng chuẩn bị của ta trong một trăm năm này có thể bộc phát! Hoàng đệ... Còn cả hoàng huynh kia của ta không biết nếu bọn họ chết thì Tống Tôn còn lựa chọn một người chết làm hoàng tôn hay không!

Ánh mắt Kế Đô lộ ra một tia hàn quang.

Lòi này vừa nói ra liền có khí tức lạnh lẽo tràn ra khiến tâm thần thiếu phụ run rẩy, muốn nói gì đó nhưng liền hóa thành vẻ khổ sở. Hoàng huynh trước mặt so với một trăm năm trước đã biến đổi quá lớn khiến nàng cảm thấy xa lạ.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Thanh niên mặc tử bào kia nghe Kế Đô nói vậy cũng trầm mặc, hồi lâu sau hắn mới ngẩng phắt đầu đang muốn mở miệng nói thì đột nhiên một luồng uy áp lớn lao vô thanh vô tức phủ xuống đại điện.

Uy áp này vừa xuất hiện liền khiến thiên địa biến sắc phong vân cuồn cuộn. Cả thiên địa bỗng nhiên xuất hiện biến hóa kinh người.

Có một luồng khí tức không thể nào hình dung nổi từ trong mật thất nơi Vương Lâm bế quan phóng lên cao thẳng tới tận chín tầng trời.

Bầu trời vốn gió nhẹ mây xanh trong nháy mắt liền sụp đổ, xuất hiện vô số mảnh vỡ ầm ầm bị cuốn về tám hướng.

- Thiên địa dị tượng...

- Từ chỗ nghía phụ bế quan truyền ra. Nghĩa phụ xuất quan rồi!

Kế Đô đứng phắt dậy sắc mặt lộ vẻ kích động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2045: Chân thân dung hợp!

Trên bầu trời xuất hiện sương mù cuồn cuộn lên giống như là một cây nấm ầm ầm khuếch tán về bốn phía. Sương mù tràn ngập che khuất cả bầu trời, khiến cho mặt đất dần trở nên hắc ám.

Một luồng uy áp cực lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ phía dưới, khiến cho mặt đất không khỏi run lên, nếu như mặt đất này có linh tính chắc chắn sẽ phải hoảng sợ dưới uy áp này.

Trong hành cung, ngoài đám người Kế Đô hoàng tử còn có rất nhiều thị vệ. Những thị vệ này đều có sức mạnh Cổ Tộc không hề yếu, thậm chí

một vài người trong số đó đã trở thành thánh, có được hai mươi bảy tinh điểm.

Nhưng lúc này khi uy áp phủ xuống, gần một ngàn thị vệ này toàn bộ đều tái nhợt sắc mặt, thân thể run rẩy, từ trong cơ thể phát ra tiếng ầm ầm giống như không thể chịu được uy áp này.

- Trong một trăm năm này hắn đã tu luyện thần thông gì sao lại có thể sinh ra uy áp như thế này!

Trong đại điện, sắc mặt thanh niên mặc tử bào kia kịch biến. Với tu vi của hắn cũng không thể chịu đựng được uy áp này.

Còn về thiếu phụ kia toàn thân còn không thể đứng lên, ngồi ở trên ghế trên trán toát mồ hôi.

Kế Đô hoàng tử thần sắc kích động. Suốt một trăm năm Vương Lâm bế quan này hắn thủy chung không dám đến quấy rầy, cho dù là năm đó hắn gặp nguy cơ sinh tử cũng cố cắn răng sống sót. Nhưng hiện giờ tất cả mọi chuyện đều sắp qua đi, hắn cảm nhận được luồng uy áp này đến từ khí tức của nghĩa phụ Vương Lâm của hắn.

Đám sương mù trên không trung kia trong khi đang liên tục quay cuồng, đột nhiên bên trong xuất hiện hư ảnh kỳ dị. Đó là một mặt trời đỏ rực, mặt trời này hiện ra bên trong đám sương mù, bộc phát ra hào quang

sáng ngời. Ngay khi hào quang này khuếch tán ra, sương mù bốn phía lại một lần nữa cuộn lên. Trong tiếng ầm ầm vang vọng, đám sương mù này bất ngờ khuếch tán ra vô tận.

Từ xa nhìn lại trong quận chỗ hành cung của Kế Đô hoàng tử này gần như toàn bộ đều bị sương mù này bao phủ. Trong quận này vô số tộc nhân của Cổ Tộc run rẩy, khó có thể chịu được luồng uy áp này, thân thể như bị đông lại, không thể cử động được một chút nào.

Nhất là gần một ngàn thị vệ trong hành cung kia cũng vì ở quá gần uy áp này mà lúc này cả đám đều run rẩy trong lòng tràn ngập sự sợ hãi.

Bên trong đại điện kia, thanh niên mặc tử bào toàn thân toát mồ hôi, ngay cả quần áo toàn thân cũng bị thấm ướt hơn phân nửa. Mặt hắn xám như tro ánh mắt lộ ra một vẻ hoảng sợ. Hắn đã từng bái kiến Tống Thiên Đại Thiên Tôn, ngay cả ở trước mặt Tống Thiên hắn cũng không sợ hãi như lúc này.

Dường như sinh tử của hắn phụ thuộc vào một ý niệm của uy áp này.

Những lời đồn từ hơn một trăm năm trước liên quan đến người đang bế quan này giờ phút này bất giác hiện lên trong tâm thần của thanh niên mặc tử bào này khiến cho những ý niệm bất kính của hắn lập tức tan thành mây khói. Trong mắt hắn người có thể tản ra luồng uy áp này đủ để có thể so sánh với Tống Thiên Đại Thiên Tôn!

Theo luồng uy áp này khuếch tán ra, ngay khi sương mù bao phủ cả một quận của Thủy Cổ, ở xa bên ngoài hoàng thành của Thủy Cổ nhất mạch, trong một ngọn núi cao chọc trời, có một tòa đại điện.

Ngọn núi này tên là Nguyên Thủy Sơn, đỉnh núi có hình như sừng trâu, như thể là muốn phá vỡ bầu trời.

Đại điện kia được xây dựng ở trên một mặt của chiếc sừng này. Điện này là Thủy Cổ Điện, là một thánh địa của Thủy Cổ nhất mạch chỉ sau có Tổ Miếu, cũng là nơi truyền thụ thần thông của tộc nhân Thủy Cổ.

Thường ngày, ở nơi này có rất nhiều tộc nhân đến bái kiến, nhưng hôm nay Nguyên Thủy Sơn này lại tản mát ra một áp lực vô biên, ngăn cản tất cả mọi người tiến vào bên trong.

Ở mặt kia của chiếc sừng, lúc này có một nam tử trung niên đang khoanh chân ngồi. Nam tử này toàn thân mặc áo xanh, tóc xõa xuống ngang thắt lưng. Hắn nhìn về phía xa xa thần sắc có chút ngưng trọng.

Ở phía sau hắn còn có một người, người này là một thanh niên, tướng mạo thô ráp ẩn chứa một sự dữ tợn, nhưng hiện giờ sự dữ tợn này cũng tiêu tan, bị vẻ khiếp sợ thay thế. Hắn cũng nhìn ra xa.

Với tu vi của hắn vốn sẽ không thể cảm nhận được uy áp đến từ đằng xa kia, nhưng lúc này hắn đang đứng ở đằng sau nam tử trung niên, thông

qua một phương thức kỳ dị nào đó mà có thể cảm nhận được.

- Sư tôn đây… đây là… đây là…

Thanh niên kia hít sâu một hơi, hắn nhìn thấy thần sắc âm trầm của sư tôn, sau khi vô ý mở miệng liền lập tức nuốt trở lại.

- Ngoài Vương Lâm một trăm năm trước đã đại náo hoàng cung Đạo Cổ, giết Đạo Cổ hoàng tôn, đi tới Thủy Cổ nhất mạch ta, được hoàng huynh kia của ngươi cung phụng bế quan không ra thì còn có thể là ai nữa!

Trong mắt nam tử trung niên kia lóe lên hàn quang.

Nghe thấy cái tên Vương Lâm này thanh niên tướng mạo thô ráp kia lập tức thở hổn hển, sau khi trầm mặc một lát đột nhiên nói.

- Sư tôn thủy chung vẫn không chỉ định đệ tử là hoàng tôn chẳng lẽ chính là vì người này?

Nam tử trung niên kia hừ lạnh một tiếng.

- Vương Lâm này năm đó vi sư đã gặp qua một lần, là do sư tôn Huyền La của hắn đưa tới. Tu vi của hắn không kém, chiến lực phi phàm, nhưng vẫn chưa được bổn tôn đặt vào mắt!

Sở dĩ hắn có thể toàn mạng đi ra khỏi hoàng cung Đạo Cổ đó là vì Huyền La không ra tay! Nhưng sau khi người này giết Đạo Cổ hoàng tôn, Cổ Đạo Đại Thiên Tôn thủy chung vẫn không truyền ra lời nào, điều này khiến cho người ta thấy khó hiểu. Cũng chính vì vậy vi sư mới không vội vã chọn ngươi là hoàng tôn tương lai!

Điều vi sư lo ngại không phải là người này mà là suy nghĩ của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia! Còn về người này không cần phải lo tới!

Nam tử trung niên kia nhìn uy áp mơ hồ tản ra giữa thiên địa ở đằng xa chậm rãi nói. Hắn chính là Tống Thiên Đại Thiên Tôn còn thanh niên ở phía sau chính là Đông Man hoàng tử.

Thanh niên ở bên cạnh kia trong lòng thở phào nhẹ nhõm, do dự một chút, rồi chần chừ hỏi.

- Sư Tôn, Vương Lâm này hiện giờ xuất quan, tu vi của hắn so với một trăm năm trước cũng đã tăng tiến, nếu không cũng không thể tản ra uy áp như thế này.

Nam tử trung niên kia không nói gì nhưng đồng tử trong hai mắt hắn cũng không thể không co lại một chút. Sau khi nhìn nửa ngày hắn mới chậm rãi mở miệng.

- Hắn đang dung hợp chân thân! Mà chân thân này có chút bất phàm, nếu hắn muốn dung hợp hoàn chỉnh thì rất là gian nan! Nhưng hiện giờ nếu hắn đã chọn Thủy Cổ nhất mạch ta là nơi dung hợp chân thân, mà lại không bẩm báo với bổn tôn thì đúng là đã không nể mặt bổn tôn rồi. Huống hồ hắn cũng tham dự trận tranh đoạt trong hoàng cung Thủy Cổ, đã như vậy thì vi sư phải giáo huấn hắn một phen.

Nam tử trung niên kia tuy nói là lo ngại suy nghĩ của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn, nhưng dù sao hắn cũng là một Đại Thiên Tôn, còn là người bảo vệ Thủy Cổ nhất mạch, trong phạm vi Thủy Cổ hắn có quyền xử lý tất cả những chuyện mà hắn cho rằng có thể gây nguy hiểm.

Trong mắt hiện lên một tia âm hàn, nam tử trung niên này đột nhiên giơ tay phải lên vẽ ra một ấn ký, chỉ về phương hướng uy áp của Vương Lâm truyền tới.

- Giải phong!

Trong khi hắn thì thào, trên tay phải lóe lên u quang.

Cùng lúc đó trên vùng đất của Cổ Tộc, ở vị trí trung tâm tiếp giáp cả tam mạch, trên Cổ Đạo Sơn có đến gần một ngàn bậc thang, ở trên tầng cao nhất của ngọn tháp cao vút kia hư ảnh toàn thân được sương mù che phủ đang khoanh chân nhắm mắt bỗng nhiên mở mắt ra nhìn về hướng Thủy Cổ.

- Chân thân dung hợp?

Hồi lâu sau, hư ảnh kia truyền ra tiếng tự nói khàn khàn. Giọng nói của hắn bình tĩnh, không lộ ra một chút tâm tình nào nghe mà không rõ hỉ nộ.

Trong một quận của Thủy Cổ chỗ hành cung của Kế Đô hoàng tử, theo sương mù quay cuồng bao phủ thiên địa, chỉ thấy trên bầu trời của hành cung sau khi mặt trời kia xuất hiện, thiên địa biến sắc, sương mù như sôi trào, dần dần hóa thành đêm tối!

Trong thời gian ngắn, ánh mặt trời và đêm tối luân phiên thay đổi trong đám sương mù. Sau chín lần, một tiếng gầm khẽ từ trong hành cung truyền ra. Theo thanh âm này vang vọng, chỉ thấy toàn bộ sương mù bất ngờ biến thành những ký hiệu lóe lên, mỗi một ký hiệu kia đều ẩn chứa cấm chế bản nguyên lực.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã mấy canh giờ. Trong mấy canh giờ này những ký hiệu cấm chế kia ngày càng nhiều, hai màu trắng đen trên bầu trời thay đổi lại càng nhanh hơn, nhưng thủy chung vẫn chưa thấy dấu hiệu dung hợp.

Hơn nữa còn xuất hiện dấu hiệu bất ổn. Sự giao hòa giữa trắng và đen kia dường như giảm xuồng, đồng thời mơ hồ như muốn tan vỡ, còn có rất nhiều cấm chế kia lúc này cũng xuất hiện những dấu hiệu tan rã.

Đúng lúc này đột nhiên một tiếng thét dài kinh thiên vang lên. Chỉ thấy từ trong hành cung có năm đạo cầu vồng lao ra, năm đạo cầu vồng này nhìn không rõ tướng mạo, nhưng bọn họ ngưng tụ lại ở giữa thiên địa, năm đạo hợp thành một đã ngưng tụ thành một hư ảnh.

Hình dáng hư ảnh này bất ngờ chính là Vương Lâm!

Nhưng đó không phải là bản thể của Vương Lâm mà là ngũ hành chân thân. Chân thân này đứng giữa thiên địa, thân thể hư ảo, chỉ lớn như người thường, nhưng khi hắn mạnh mẽ hít vào một hơi. Chỉ thấy thiên địa ầm vang, vô tận sức mạnh thiên địa điên cuồng cuốn tới, sau khi bị ngũ hành chân thân này nuốt vào miệng, thân thể hắn bỗng nhiên bành trướng lên, trong nháy mắt hóa thành cao trăm trượng!

Luồng sức mạnh thiên địa này trên thực tế chính là sức mạnh của thiên địa ngũ hành!

Chân thân trăm trượng kia vẫn chưa dừng lại mà lại hút mạnh một lần nữa. Chỉ thấy mặt đất chấn động, thiên hỏa ẩn hiện, nước mưa mù mịt, cỏ cây héo rũ, còn có kim bản nguyên lực từ trong thiên địa cũng theo đó

chuyển động, hóa thành sức mạnh thiên địa bị cuốn vào miệng chân thân này.

Trong tiếng ầm ầm khuếch tán ra, hư ảnh trăm trượng này lại một lần nữa bành trướng lên, bất ngờ hóa thành người khổng lồ cao ngàn trượng, sừng sững giữa thiên địa! Ngũ hành chân thân cao ngàn trượng này duỗi hai tay ra, ngũ hành bản nguyên lượn quanh khiến cho sự giao hòa giữa trắng và đen kia trở nên vững chắc, khiến cho những ký hiệu cấm chế kia không còn dấu hiệu tan rã nữa.

Ngay khi ba đạo bản nguyên cấm chế, thái sơ, mặc diệt bắt đầu ổn định, lại nghe thấy một tiếng gào thét mang theo vẻ tàn bạo, mơ hồ từ sâu bên trong lòng đất của quận này ầm ầm truyền ra.

Tiếng gào thét này mang theo một vẻ điên cuồng, mang theo một sức mạnh kinh thiên, ngay khi truyền ra lập tức khiến cho tộc nhân Thủy Cổ trong quận này đều chấn động tâm thần, lộ ra sự kinh hoàng và sợ hãi.

Ngay khi tiếng thét này vang lên, Kế Đô hoàng tử trong đại điện kia thân thể cũng run lên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra sự chấn động.

- Là La Miên!

Thanh niên mặc tử bào kia sắc mặt lại càng tái nhợt, ngay khi nghe thấy hai chữ La Miên, hắn nghĩ ngay tới một lời đồn liên quan tới Kế Đô hoàng tử ở trước mắt này. Nghe đồn hoàng tử này khi sinh ra cũng có dị tượng xuất hiện, nhưng là một hư ảnh biểu hiện cho sự hung ác cho nên mới được hoàng tộc giấu giếm, bị quốc sư lúc đó bưng bít đi.

Những người biết được chuyện này không nhiều, nhưng một trăm năm qua không biết vì sao dần dần lời đồn này trong Thủy Cổ nhất mạch lại một lần nữa được lan truyền.

Nghe nói Kế Đô hoàng tử xây dựng hành cung ở trong La Miên Quận này chính là bởi vì bên trong quận này có phong ấn mãnh thú La Miên năm đó đã đại bại trong tay Cổ Tổ!

Hơn nữa Kế Đô ở nơi này như có thể trấn áp được La Miên, còn có thể nuôi dưỡng vận khí của bản thân. Đây là chuyện mà quốc sư đã chết kia sắp xếp trước khi chết.

Tiếng gào thét kia càng ngày càng kịch liệt, không lâu sau chỉ thấy trên bầu trời ở đằng xa xuất hiện một hư ảnh khổng lồ. Đó là một quả cầu thịt tròn xoe trên đó có một con mắt rất lớn lộ ra một sự hung tàn và điên cuồng. Thân thể nó đều là hư ảo, lúc này sau khi xuất hiện liền nhìn chằm chằm ngũ hành chân thân cùng với những bản nguyên hư ảo của Vương Lâm trên bầu trời của hành cung, trong mắt nó lóe lên một vẻ tham lam.

Quả cầu thịt tròn xoe này chính là La Miên!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2046: Hình Phạt Lục Mặc!

Quả cầu thịt toàn thân hư ảo kia sau khi xuất hiện liền lập tức tỏa ra hắc khí bao phủ bốn phía, vừa gầm thét vừa hóa thành một đạo cầu vồng to lớn lao thẳng về phía ngũ hành chân thân ngàn trượng của Vương Lâm.

Càng tới gần tiếng thét của nó càng chói tai.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi nó tới gần trên mặt đất của hành cung, trong mật thất nơi Vương Lâm đang ngồi khoanh chân, tay phải vẫn luôn giơ lên, trong lòng bàn tay có một người tí hon. Người tí hon này cũng đang khoanh chân ngồi, giống như đồng thời thổ nạp.

Vương Lâm mở bừng hai mắt. Sau mấy trăm năm bế quan, Vương Lâm đã khác hẳn trước kia. Hắn bình tĩnh, không lộ hỉ nộ, trong nháy mắt khi hai mắt hắn mở ra, người tí hon trong lòng bàn tay cũng mở hai mắt, trong mắt lộ ánh sáng cơ trí có vẻ đang suy tính.

Trong lòng bàn tay của Vương Lâm người tí hon này quỳ xuống, hướng đầu về phía Vương Lâm vái dài. Sau khi liên tục khấu đầu chín cái, tay phải nắm lại, người tí hon nọ lập tức hoàn toàn biến mất.

Thuật Hồn Diễn Đạo này quả nhiên huyền diệu!

Vương Lâm thì thào, ngẩng đầu nhìn về phía trên cao, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Hai mươi ngày trước ta dùng thuật này suy tính, tìm kiếm cơ hội giúp sát lục lôi đình chân thân hoàn toàn dung hợp, sau vô số lần suy tính rốt cục cũng tìm ra. Muốn dung hợp chân thân này cần một hồn phách đại hung ác!

Chỉ có hồn phách đại hung ác mới có thể khiến một tia sát lục lôi đình dung hợp thành chân thân! Ta suy tính ra hồn phách đại hung ác này sẽ tự mình đưa tới cửa vào ngày ta dung hợp chân thân. Hồn này quả nhiên tới rồi!

Tay phải Vương Lâm giơ lên điểm một chỉ lên bầu trời.

Dưới một chỉ này cả bầu trời đột nhiên xuất hiện biến đổi lớn. Chỉ thấy đêm ngày đang luân phiên đột nhiên sững lại. Vô số ký hiệu cấm chế lóe lên cũng ngừng lại.

Thậm chí cả thân ảnh ngũ hành chân thân cũng sững lại.

La Miên đang hí rống vọt tới kia toàn thân cũng bỗng nhiên dừng lại, tiếng gầm thét biến mất. Cả thân thể hư ảo giống như đọng lại trong thiên địa, con mắt độc nhất vẫn có vẻ hung tàn nhưng vẻ hung tàn này cũng bị đọng lại.

- Định Thân Thuật!

Một chữ Định Thân Thuật này với tu vi của Vương Lâm lúc này thi triển ra uy lực kinh thiên động địa. Trong nháy mắt khi La Miên bị định thân, đêm ngày luân phiên lại khôi phục, ký hiệu cấm chế khôi phục, ngũ hành chân thân cũng khôi phục hoạt động.

Ngay sau đó chỉ thấy vô số ký hiệu điên cuồng lao tới La Miên bị định thân, lập tức lần lượt chui vào trong cơ thể hư ảo của nó. Thân thể hư ảo của La Miên này bộc phát ra u quang vô tận, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nó hấp thu những ký hiệu này sau đó chợt thu nhỏ lại non nửa.

Chỉ thấy vẻ hung tàn trong đôi mắt tiêu tán, thay vào đó là một bóng người hư ảo. Thân ảnh người này rất mơ hồ nhưng rất nhanh liền ngưng thật, trong chớp mắt đã hóa thành một Vương Lâm!

Thân ảnh này giống hệt Vương Lâm, khuôn mặt mỉm cười, từng bước đi ra từ con mắt độc nhất kia đứng trong thiên địa, toàn thân ẩn chứa lực lượng cấm chế bản nguyên mênh mông.

Bất ngờ chính là Vương Lâm mượn lực lượng của hồn phách đại hung ác này ngưng tụ ra cấm chế bản nguyên chân thân!

Cùng lúc đó trên bầu trời đang có đêm ngày luân phiên, mặt trời ban mai liền hóa thành một đạo cầu vồng, ngay lập tức dung nhập vào bên trong thân thể La Miên này. Thân thể nó lại thu nhỏ lại một lần nữa, trong con ngươi độc nhất lại xuất hiện một hư ảnh.

Toàn thân hư ảnh này tỏa ra ánh sáng chói mắt giống như mặt trời, vừa mỉm cười vừa ngưng thật, sau khi đi ra khỏi con mắt độc nhất kia liền đứng bên cạnh cấm chế bản nguyên chân thân.

Chân thân này chính là thái sơ bản nguyên chân thân do Vương Lâm mấy trăm năm nay dùng thần thông của Điệu Vong Tộc sáng tạo ra, đồng thời dùng Lưu Nguyệt Thuật thay thế thiên địa vận chuyển qua vô số lần đêm tối và ánh sáng thay thế nhau mới ngưng tụ thành!

Ngay sau đó mặc diệt bản nguyên đại biểu cho hắc ám cuốn động sương mù cả thiên địa bay thẳng về phía La Miên, ngay lập tức dung nhập vào thân thể nó. Thân thể La Miên lập tức thu nhỏ lại lần nữa chỉ còn chưa bằng một nửa thân thể khổng lồ lúc đầu, trong con mắt độc nhất tràn ngập tơ máu, bên trong lại có khối bản nguyên chân thân thứ hai đi ra!

Mặc diệt bản nguyên chân thân!

Thời gian mấy trăm năm Vương Lâm dùng thần thông của Điệu Vong Tộc, lấy thần thông Lưu Nguyệt khiến thái sơ và mặc diệt có cảm ngộ đủ để trở thành chân thân. Nhưng hắn thủy chung vẫn không thể khiến bản nguyên chân thân đặc thù này dung hợp cho nên mới triển khai suy tính, cuối cùng mượn lực lượng của linh hồn đại hung ác này để tạo thành.

Năm chân thân đều hấp thu lực lượng của hồn phách hung ác nọ, mượn hồn lực mà dẫn dắt, lấy bản năng của hồn phách này làm vật dẫn thử dung hợp!

Trong mật thất, trong nháy mắt khi tam đại bản nguyên chân thân cấm chế thái sơ mặc diệt của hắn xuất hiện, hai mắt Vương Lâm lộ ánh sáng kỳ dị, bên ngoài thân thể dần dần xuất hiện hư ảnh xếp chồng lên, có tia chớp màu đen chạy khắp toàn thân. Sát lục lôi đình chân thân cuối cùng xuất hiện, thoáng một cái liền xuyên thấu qua mật thất này bay thẳng lên bầu trời.

Vào lúc bay lên bầu trời, sát lục lôi đình chân thân này có điện quang màu đen khuếch tán ra tám hướng, truyền tới tiếng sấm sét ầm ầm.

Nuôi dưỡng trăm năm lại luyện hóa lần nữa, sát lục này đã không thể tách ra khỏi ta, không thể tồn tại chuyện làm phản. Mà sát lục bản nguyên này cũng bởi được nuôi dưỡng mà có lực lượng ngưng tụ thành chân thân!

Có thể dung hợp năm chân thân này hay không phải xem vào lúc này rồi!

Thần sắc Vương Lâm ngưng trọng, hai tay bắt quyết, thần niệm khổng lồ ầm ầm tràn ra bao phủ thiên địa.

Chỉ thấy sát lục lôi đình chân thân nhoáng một cái liền lao thẳng về phía La Miên, bỗng nhiên nhảy vào trong cơ thể nó. Thân thể La Miên run rẩy kịch liệt, dùng mắt thường có thể nhìn thấy đang nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng ầm một tiếng liền biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại con mắt khổng lồ duy nhất còn lơ lửng trong không trung.

Con mắt đó ảm đạm không chút ánh sáng, từ xa xa nhìn lại trông như một quả trứng!

Thời gian trôi qua sau một nén nhang, chỉ thấy trên con mắt này xuất hiện vô số khe nứt, cuối cùng ầm ầm nổ tung, từ trong đó có hai thân ảnh đi ra!

Một trong hai người này chính là lôi đình bản nguyên chân thân vốn đã ngưng tụ từ lâu. Còn một người khác mái tóc đen nhánh, tràn ngập vẻ lãnh khốc vô tình, chính là sát lục chân thân!

Chân thân này sau khi đi ra thần sắc bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Một luồng khí tức kinh người từ trong cơ thể hắn lan ra. Luồng khí tức này là hủy diệt chúng sinh, hủy diệt thiên địa, đại biểu cho sát lục bản nguyên lực!

- Ta tên là Lục...

Vương Lâm tóc đen thì thào.

Hắn cúi đầu, ánh mắt đảo qua mặt đất. Tất cả thị vệ trong hành cung khi bị ánh mắt đảo qua, trong nháy mắt lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết. Không phải bọn họ đau đớn hay tử vong mà bởi vì sợ hãi!

Một cảm giác sợ hãi tới từ sâu trong linh hồn!

Trong đại điện, thân thể thanh niên mặc tử bào cũng run rẩy. Tâm thần hắn cũng bị nỗi sợ hãi tràn ngập. Dù là Kế Đô hoàng tử giờ phút này cũng run rẩy toàn thân, bị nỗi sợ hãi bao phủ.

- Ta tên là Lục Mặc!

Vương Lâm tóc đen đột nhiên ngẩng đầu hướng về phía bầu trời gầm khẽ. Nhưng vào lúc này một tiếng hừ lạnh từ trong lòng đất của hành cung truyền ra.

Trong chớp mắt khi tiếng hừ lạnh này rơi vào tai Vương Lâm tóc đen, tiếng gầm nhẹ của hắn lập tức dừng lại, thần sắc lộ vẻ thống khổ và điên cuồng. Thừa cơ hội này lôi đình chân thân xoay phắt người, nhoáng một cái liền hóa thành một đạo thiểm điện lao thẳng tới Vương Lâm tóc đen, ngay lập tức dung nhập vào trong thân thể, khiến cho tia chớp màu đen bốn phía điên cuồng cuốn đi.

Ngay sau đó cấm chế bản nguyên chân thân mở bừng đôi mắt, nhoáng lên một cái liền hóa thành vô số ký hiệu cấm chế, hình thành một cơn lốc cấm chế ầm ầm cuốn tới Vương Lâm tóc đen này, dung nhập vào trong thân thể.

Cùng lúc đó thái sơ bản nguyên chân thân, mặc diệt bản nguyên chân thân đồng thời cất bước, hóa thành hai luồng ánh sáng đen trắng lập tức tới gần dung nhập vào trong cơ thể Vương Lâm tóc đen.

- Ta là Lục Mặc!

Thần sắc Vương Lâm tóc đen lộ vẻ dữ tợn, tiếng rít gào hóa thành tiếng gầm rống, cơ thể hiện lên hình ảnh xếp chồng. Hư ảnh bốn chân thân kia xuất hiện, giống như muốn bức chân thân ra khỏi thân thể.

- Chưa người nào có thể chế ngự ta. Ta là Lục Mặc!

Hắn vừa gầm rống, hư ảnh xếp chồng trong cơ thể bị bức ra một tấc trông khá quỷ dị!

Tiếng hừ lạnh thứ hai truyền tới khiến cho thân thể Vương Lâm tóc đen đồng thời run lên, ngũ hành chân thân xuất hiện trên bầu trời, Vương Lâm tóc đen thân thể bỗng thu nhỏ lại bộc phát ra lực lượng ngũ hành thiên địa khổng lồ hóa thành một bàn tay khổng lồ áp xuống Vương Lâm tóc đen này.

- Ta là Lục Mặc!

Vương Lâm tóc đen ngẩng phắt đầu, hai mắt lộ ra vẻ hủy diệt, trong nháy mắt khi muốn giãy giụa thì trong phạm vị vạn trượng bốn phía lập tức xuất hiện một luồng uy áp kinh thiên, tồn tại thần niệm khổng lồ Luồng thần niệm này điều khiển lực lượng thiên địa hung hăng áp bức Vương Lâm tóc đen.

Cũng vào giờ khắc này phía sau Vương Lâm tóc đen xuất hiện hư ảnh của La Miên, La Miên kia tứ phân ngũ liệt nhưng lại có vô số sợi tơ đen nối tiếp lại từ từ dung hợp lại dưới uy áp này. Trong khi dung hợp những hư ảnh xếp chồng lên thân thể Vương Lâm tóc đen bất ngờ không lan tỏa ra nữa mà dung hợp vào bên trong.

Ngươi là chân thân thứ hai của Vương Lâm. Trước kia ngươi là Lục Mặc! Từ nay về sau ngươi thay thế Vương Lâm ta trừng phạt tất cả địch nhân của Vương mỗ, truyền ý niệm hủy diệt của Vương mỗ, sát lục những hồn phách có ý đồ bất lợi với Vương mỗ! Ban cho ngươi tên Lục Mặc, đạo danh là Hình Phạt!

Một giọng nói vang vọng khắp thiên địa. Trong nháy mắt này hư ảnh La Miên phía sau Vương Lâm tóc đen đã từ tứ phân ngũ liệt dung hợp lại làm một. Bốn hư ảnh xếp chồng trên thân thể Vương Lâm tóc đen cũng theo đó mà dung hợp vào thân thể, từ nay về sau không còn phân biệt được nữa!

Uy áp tản đi, thiên địa trở lại bình thường Vương Lâm tóc đen đứng đó chậm rãi ngẩng đầu.

- Ta là Hình Phạt Lục Mặc!

Giọng nói bình tĩnh, lộ vẻ lạnh lùng vô tận như băng, không có chút tâm tình, vô tình tới cực điểm. Hắn đại biểu cho sát khí và hủy diệt của Vương Lâm, khiến cả Thương Khung phải run rẩy, đại địa chấn động, khiến tất cả địch nhân của Vương Lâm phải sợ hãi.

Ngẩng đầu lên ánh mắt lạnh lùng đảo về phía xa xa, liếc mắt một cái liền như có thể xuyên qua khoàng cách vô tận, trực tiếp rơi lên Nguyên Thủy Sơn bên ngoài Thủy Cổ hoàng thành, nhìn thẳng vào Tống Thiên vẻ mặt lúc này đang vô cùng khiếp sợ!

- Không tốt!

Thân thể Tống Thiên run lên hít sâu một hơi, theo tiềm thức đứng dậy, thần sắc đại biến, giơ tay túm lấy Hoàng Man, thân thể bỗng nhiên bay lên. Ngay trong nháy mắt khi hắn bay lên, chỗ mỏm đá nơi hắn vừa ngồi đả tọa liền ầm ầm sụp đổ hóa thành vô số đá vụn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2047: Đạp Thiên Lộ, Không Diệt Đạo!

Trong La Miên Quận, ngay khi hồn của con La Miên đại hung ác kia bị Vương Lâm cắn nuốt, hấp thụ những hồn phách đi mượn, Kế Đô ở trong đại điện toàn thân cũng run lên phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay khi hắn phun ra ngụm máu tươi này trong thân thể hắn dường như có một đạo phong ấn vô hình bỗng nhiên tan vỡ, được mở ra.

Hai mắt Kế Đô hoàng tử lóe lên hào quang kì dị Hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể của bản thân dường như có một luồng sức mạnh thức tỉnh. Sức mạnh này tràn ngập toàn thân hắn khiến cho hắn nhắm hai mắt lại.

Bên ngoài đại điện, ở giữa thiên địa, sát lục chân thân tóc đen của Vương Lâm chậm rãi thu ánh mắt đang nhìn Nguyên Thủy Sơn ở hoàng thành của Thủy Cổ lại trong mắt chỉ có một vẻ lạnh lùng, vô tình đến cực điểm.

Ở bên cạnh hắn còn có ngũ hành chân thân tỏa ra hào quang ngũ sắc. Hai chân thân này mặc dù tướng mạo giống nhau, nhựng lại làm cho người ta cảm thấy có sự khác biệt rất lớn.

Ngũ hành chân thân kia là biểu hiện cho tu vi cả đời của Vương Lâm mang tới cho người ta một loại uy áp nhu hòa nhưng là thuộc về một cường giả.

Còn sát lục chân thân kia biểu hiện cho máu tanh trong suốt cuộc đời của Vương Lâm trong sự lạnh lùng như băng lộ ra một vẻ vô tình, khiến cho người ta nhìn thấy mà khiếp sợ không dám tiếp xúc.

Chân thân, quay về!

Mười nhịp thở sau một thanh âm bình tĩnh từ mật thất trong đại điện truyền ra vang vọng trong thiên địa. Ngũ hành chân thân cúi đầu nhìn về phía mật thất trong hành cung, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành cầu vồng ngũ sắc bay thẳng xuống mặt đất biến mất không thấy.

Còn sát lục chân thân kia cũng không do dự chần chừ chút nào, một đầu tóc đen tung bay, hắc y toàn thân bị gió thổi phất phơ, chậm rãi đi xuống mặt đất, hóa thành một sợi tơ màu đen dần dần tiêu tan.

Trong mật thất của hành cung, Vương Lâm đang khoanh chân ngồi, ở phía trước hắn ngũ hành chân thân và sát lục chân thân bình tĩnh đứng ở đó. Hắn nhìn hai chân thân này hai mắt lộ ra một vẻ ngưng trọng.

Tu hành suốt trăm năm cuối cùng cũng ngưng tụ được sát lục chân thân này. Bây giờ để xem sau khi nó dung hợp lại với bản thể ta, tu vi có thể từ Không Kiếp đại viên mãn lúc trước tăng lên được một bước hay không!

Nếu tu vi lại được đề cao thì có lẽ ta có thể trừ bỏ hết được Trớ Thuật trong hồn phách của Tiên Hoàng Liên Đạo Chân, có thể hoàn toàn điều khiển được hồn này!

Vương Lâm hít sâu, thu ánh mắt đang nhìn hai chân thân này lại, rồi nhìn về phía hồn của Tiên Hoàng đang bị lửa linh hồn thiêu đốt luyện hóa suốt trăm năm ở giữa không trung trong mật thất. Hồn này lóe lên kim quang, sự hư thối trong đó đã không còn lan tràn nữa mà bị ngưng tụ thành một đám nhỏ như nắm tay của trẻ con ở trong thân thể Tiên Hoàng không thể bị trừ bỏ hoàn toàn.

Con đường tu hành của ta khác với người ngoài, sau Không Kiếp đại viên mãn sẽ có hai danh hiệu Thiên Tôn và Dược Thiên Tôn được thêm vào. Trên thực tế bất luận là Thiên Tôn hay Dược Thiên Tôn cũng đều nằm trong trình độ Không Kiếp đại viên mãn.

Mỗi một lần ta nâng cao tu vi thì cũng đều phải dựa theo những thước đo này...

Đột nhiên Vương Lâm có hi vọng, hắn muốn biết nếu tu vi bản thân thật sự được nâng cao thi sau khi từ Không Kiếp đại viên mãn bước thêm được một bước, rốt cuộc sẽ đạt tới được trình độ gì.

- Đại Thiên Tôn sao? cũng có thể là...

Trong mắt Vương Lâm lộ ra một vẻ cuồng nhiệt, thì thào.

- Cũng có thể là bước thứ tư! Nhưng trong thiên địa này thật sự có bước thứ tư tồn tại sao... Chẳng lẽ đám người Tiên Tổ, Cổ Tổ chính là bước thứ tư.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên, nén cảm giác hi vọng trong lòng xuống, giơ tay phải lên chỉ vào ngũ hành chân thân. Bỗng nhiên, chân thân này từng bước đi tới chồng lên thân thể Vương Lâm khoanh chân ngồi xuống dung nhập hoàn toàn thành một thể, không thể phân biệt được nữa.

Ngay khi dung hợp với ngũ hành chân thân, tóc bạc trên đầu Vương Lâm không gió mà tung bay, tu vi trong cơ thể ầm ầm vận chuyển, trong nháy mắt đạt tới Không Kiếp đại viên mãn. Bế quan tu hành một trăm năm, tinh thần của hắn vô cùng sung túc, tu vi trong cơ thể vô biên, thân thể đang ở trạng thái sung sức nhất.

Nhìn sát lục chân thân tóc đen kia Vương Lâm cắn răng, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán, giơ tay phải lên chỉ về phía sát lục chân thân kia. Chỉ thấy sát lục chân thân này ngẩng mạnh đầu, ánh mắt vô tình nhìn về phía Vương Lâm, giơ chân lên từng bước đi tới.

Trong nháy mắt sát lục chân thân này đã tới gần Vương Lâm. Nó không dừng chân lại mà sau khi chồng lên thân ảnh đang khoanh chân của Vương Lâm, cũng xoay người khoanh chân hoàn toàn chồng lên thân thể của Vương Lâm, chậm rãi dung hợp.

Trong quá trình liên tục dung hợp, trong mắt Vương Lâm dần lộ ra vẻ mẻ man. Cùng lúc đó tu vi trong cơ thể hắn ầm ầm bạo tăng. Sự gia tăng này nhanh với một tốc độ không thể hình dung được, khiến cho thiên địa biến hóa khiến cho tu vi của Vương Lâm như phá vỡ được một vách ngăn, hướng tới cảnh giới kỳ dị vượt qua Không Kiếp đại viên mãn ầm ầm lao tới.

Trong quá trình này tu vi của hắn lập tức vượt qua trình độ mà người ta gọi là Thiên Tôn, không ngừng tăng lên, còn trực tiếp đạt tới danh hiệu Dược Thiên Tôn.

Vẫn còn tiếp tục, không có dấu hiệu dừng lại, vẻ mê man trong mắt Vương Lâm càng đậm, mơ hồ như mất đi thần trí, bị chìm vào trong một cảm giác hư ảo.

Tu vi của hắn không ngừng tăng lên sau khi vượt qua cấp độ Dược Thiên Tôn kia đã hướng tới một giới hạn khác mạnh mẽ xông tới. Tầng giới hạn này chính là giới hạn Đại Thiên Tôn!

Cũng không biết qua bao lâu sự dung hợp của sát lục chân thân kia và Vương Lâm lúc này đã hoàn thành được hơn phân nửa, hư ảnh chồng lên nhau không còn nhiều, gần như rất nhanh chóng có thể dung hợp lại làm một. Trong mắt Vương Lâm lóe lên ngân quang, hai mắt hắn trong đám hào quang này đều lộ ra một sự mê man và khó hiểu.

Cuối cùng trong đầu ầm một tiếng, Vương Lâm như thể bị linh hồn thoát xác, hắn cảm thấy linh hồn của minh từ trong thân thể bay ra xuyên thấu qua hạn chế của thân thể xuyên qua mật thất, xuất hiện ở trên bầu trời.

Bầu trời không phải có màu xanh lam cũng không có mặt trời trăng sao, như thể thiên địa mênh mông này vào lúc này chỉ có một mình linh hồn của Vương Lâm tồn tại. Hắn nhìn mặt đất, mặt đất bị một đám sương trắng tràn ngập, hắn không nhìn thấu được.

Hắn nhìn bầu trời, bầu trời có chi chít những đường nét lượn lờ dường như theo một quy tắc nào đó. Những đường nét kia mỗi một đường đều có quy tắc của nó.

Đây chính là trời.

Vương Lâm mê man, hắn không nhìn thấy trời, chỉ nhìn thấy những đường nét này. Cho dù hắn triển khai toàn lực để nhìn chỉ cũng chỉ nhìn thấy đằng sau vô số những đường nét còn có càng nhiều đường nét hơn, vô biên vô hạn, không có điểm cuối cùng.

Mang theo vẻ mê man, Vương Lâm muốn bay lên phía trên. Hắn mơ hồ có một cảm giác nếu mình bước được ra khỏi đám những đường nét ở này thì hắn sẽ có thể bước tới được một bước sau Không Kiếp đại viên mãn!

Một bước này chính là sự thăng hoa của sinh mệnh, chính là một sự lột xác kinh người, như kén hóa thành bướm, phá vỡ bay ra! Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, càng ngày càng khắc sâu như thể chôn sâu vào trong linh hồn của hắn vậy

Trầm mặc trong chốc lát Vương Lâm ngẩng mạnh đầu. Trong mắt hắn mặc dù vẫn còn vẻ mê man, nhưng sự quyết đoán lại càng nhiều hơn. Hắn không nghĩ ngợi, hướng về những đường nét vô tận kia bỗng nhiên phóng đi!

Tốc độ của hắn cực nhanh, chính hắn cũng không thể cảm nhận được rõ ràng, nhưng trong khi liên tục tiến về phía trước, hắn đã xâm nhập vào trong những đường nét vô biên như biển kia để mặc cho những đường nét này vờn quanh thân thể cứ như vậy tiến về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu ở phía trước Vương Lâm ở trong biển vô số những đường nét này hắn nhìn thấy một cây cầu!

Nói một cách chính xác đây không phải là một mà là chín cây cầu!

Ở sau một cây cầu còn có một cây cầu giống như là cầu vồng nằm ở nơi đó, ở phía sau cũng lại có một cây cầu giống như cầu vồng nữa. Chúng sắp thành hàng trong bầu trời mênh mông này, tản mát ra một khí tức cổ xưa không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, giống như là từ khi thiên địa sinh ra thì chúng đã tồn tại vậy.

Ở phía sau cây cầu thứ chín có một cảnh tượng hư ảo, trong đó như có một thiên địa khác, mơ hồ có thể thấy dường như là có bóng người tồn tại. Nhưng khi Vương Lâm nhìn kỹ cũng không nhìn thấy cái gì, chỉ có một sự mơ hồ.

- Đạp Thiên kiều!

Vương Lâm thì thào. Hắn nhìn thấy dưới cây cầu thứ nhất, ở phía trước có dựng một tấm bia đá rất lớn. Trên tấm bia này có khắc ba chữ rất to, nét chữ rất kỳ dị cả đời Vương Lâm chưa từng thấy qua. Nhưng lúc này ngay khi nhìn thấy ba chữ này trong đầu hắn liền hiện lên hàm nghĩa một cách quỷ dị.

Trên tấm bia đá này ngoài ba chữ kia ra còn có một dòng chữ nhỏ, Vương Lâm trầm mặc nhìn vào.

- Đạp Thiên Lộ, Không Diệt Đạo, Bất Hủ Hồn, Chúng Sinh Bái!

Ánh mắt Vương Lâm hoảng hốt. Năm đó hắn đã mơ hồ được nghe nói qua, nếu trên thế gian này thật sự có tồn tại bước thứ tư thì tên của nó là Đạp Thiên!

Đứng ở trước cây cầu thứ nhất, hồi lâu sau vẻ hoảng hốt trong mắt Vương Lâm dần tiêu tan. Hai mắt hắn lóe lên tinh quang, sau khi trầm mặc ít lâu hắn ngẩng mạnh đầu đi về phía cây cầu thứ nhất kia.

Hắn đi tới từng bước một. Cây cầu thứ nhất kia nhìn thì như rất gần nhưng thực tế cũng phải mất mấy canh giờ. Khi Vương Lâm đi tới cây cầu này rốt cuộc hắn cũng đã nhìn thấy rõ toàn bộ cây cầu.

Cây cầu này chỉ là hư ảo không bất cứ thứ gì là thực, có thể nhìn thấy, nhưng thần thức không thể nào cảm nhận được. Nhất là khí tức xa xưa từ trên đó lan ra tuyệt không có ai có thể nhìn thấy.

- Đạp Thiên Kiều...

Vương Lâm giơ tay phải lên nhẹ nhàng vuốt lên cây cầu ở trước mắt nhưng lại xuyên thấu qua. Hắn sửng sốt đưa tay phải lên trước mặt nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong tay hắn có một vài điểm sáng lượn lờ. Trong mỗi một điểm sáng kia đều có sức sống vô biên, dần dần từ trong tay Vương Lâm bay lên, lại một lần nữa quay về bên trong cây cầu kia.

Nhắm hai mắt lại, Vương Lâm đứng ở nơi đó suốt một nén hương, sau đó bỗng nhiên hắn mở hai mắt lập tức giơ chân lên từng bước đi lên cây cầu thứ nhất kia!

Ngay khi bước lên cây cầu này Vương Lâm lập tức cảm nhận được rõ ràng thân thể linh hồn của mình tồn tại ở nơi này giống như là thăng hoa,

dường như có rất nhiều phép tắc của thiên địa đã được hắn hiểu rõ. Cảm giác này hắn chưa bao giờ có, thân thể đứng trên cây cầu kia không hề nhúc nhích.

Hồi lâu sau Vương Lâm hít sâu thở ra một hơi ánh mắt nhìn cây cầu lộ ra một vẻ kỳ dị.

Hắn bước tới từng bước đi về phía trước. Khi hắn đi đến cuối cây cầu thứ nhất, sự biến hóa của quy tắc thiên địa này dường như đã được hắn khắc sâu vào trong tâm thần, không thể xóa nhòa.

Ngẩng đẩu nhìn về phía xa xa, phía sau chín cây cầu ở tít đằng xa kia cảnh tượng hư ảo mơ hồ lúc này đã hơi rõ ràng hơn. Nơi đó giống như là thiên đường, nhưng những bóng người ở trong đó cũng vẫn mơ hồ thậm chí ngay cả có bao nhiêu người cũng không thể nhìn ra.

Trong lúc trầm mặc Vương Lâm đi xuống cây cầu thứ nhất này, chậm rãi đi tới Đạp Thiên Kiều thứ hai. Hắn có cảm giác mãnh liệt là nếu mình có thể đi qua chín cây cầu này, sau khi nhìn thấy rõ tất cả cảnh tượng hư ảo bên trong là hắn có thể đột phá bước thứ ba bước vào Đạp Thiên Đạo trong truyền thuyết!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2048: Một trăm linh tám sinh linh khẩn cầu!

Trong tiếng ầm vang, trong đầu Vương Lâm giống như bị nổ tung, thiên địa xoay chuyển. Thần thức và linh hồn hắn như bị chia lìa. Hắn mơ hồ nhìn thấy mặt đất sâu trong sương mù có một vùng đại lục. Đại lục đó

hắn rất quen thuộc, bên trái bảy mươi hai châu, bên phải ba mươi sáu quận, trung gian là một vùng hải dương mênh mông đang điên cuồng xoay chuyển.

Còn ở sâu trong hải dương nọ hắn nhìn thấy chín cây cột rất lớn nối liền lại thành một cánh cửa.

Cánh cửa nọ đóng chặt chưa mở.

- Đạp Thiên... Hôm nay có phải ta đang Đạp Thiên...

Vương Lâm không cảm thụ được sự tồn tại của mình, nhìn mặt đất. Trong sự trâm mặc hắn nhìn về phương hướng Tiên Tộc. Theo ánh mắt của hắn, cả bảy mươi hai châu của Tiên Tộc đột nhiên thay đổi, bất ngờ hóa thành bảy mươi hai con mãnh thú dữ tợn. Bảy mươi hai con mãnh thú hướng về phía bầu trời gầm thét.

Bên trong đó có Thiên Ngưu, có Lục Ma Hạt còn có rất nhiều mãnh thú mà hắn đã gặp trong Thiên Tôn Niết. Những mãnh thú này dường như phát hiện ra sự tồn tại của Vương Lâm cũng như ánh mắt của hắn, giờ phút này trong khi gầm thét còn khiến Vương Lâm cảm nhận được sự sợ hãi của chún.g Nhưng trong sự sợ hãi này còn có bao hàm hàm nghĩa khác.

Lúc này vào một khắc Vương Lâm đang bế quang công kích vào cảnh giới sau Không Kiếp trong truyền thuyết, đột nhiên mặt đất Tiên Tộc chấn động rất nhỏ. Bảy mươi hai châu trong sự chấn động này liền có uy áp khuếch tán ra, khiến đám tu sĩ Tiên Tộc đều đồng thời cảm nhận được rõ ràng, lại cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng phàm là những nơi có miếu thờ để trấn áp thì lúc này đều trở thành trung tâm của chấn động!

Chấn động này ngày càng kịch liệt, khiến cho rất nhiều cường giả trên mặt đất Tiên Tộc chú ý. Bọn họ hoảng sợ bay lên nhìn về phía mặt đất, liền thấy thú hồn thiên ngoại bị trấn áp trong châu theo sự chấn động này mà táo bạo hẳn lên, còn huyễn hóa ra một cảnh tượng khó tin.

Trên Thiên Ngưu Châu, một con Thiên Ngưu khổng lồ xuất hiện đầu tiên. Thân ảnh khổng lồ của nó bao phủ toàn bộ Thiên Ngưu Châu. Thiên Ngưu khổng lồ này ngửa mặt lên trời gầm thét, trong mắt vừa tràn ngập vẻ sợ hãi nhưng lại càng có nhiều sự cầu khẩn!

Sự cầu khẩn đó hướng lên không trung. Nó cảm nhận được một sự tồn tại kỳ dị muốn cầu xin sự tự do!

Thiên Ngưu xuất hiện xong càng có nhiều thú hồn bị trấn áp ở bảy mươi hai châu lần lượt huyễn hóa ra. Mặc dù trong đó một số đã trở thành tồn tại dạng tử hồn trong truyền thuyết nhưng cũng huyễn hóa ra. Dù chúng chỉ là những hư ảnh mơ hồ nhưng vẻ sợ hãi và cầu khẩn, ngửa mặt lên trời hí rống cũng rất kinh người.

Tất cả tu sĩ trong Tiên Tộc đều nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa trên châu của mình, càng kinh hoàng hơn. Mặt đất lúc này chấn động càng kịch liệt. Những mãnh thú huyễn hóa ra liên tục hí rống, giống như sắp sửa xuất hiện đại loạn vậy!

- Xảy ra chuyện gì?

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn trong Đạo Nhất Tông vọt lên đứng trong thiên địa. Thần sắc hắn vừa âm trầm vừa xuất hiện một tia hoảng sợ. Với tu vi của hắn có thể cảm nhận rõ ràng, bảy mươi hai châu của Tiên Tộc bất ngờ đồng thời xuất hiện kịch biến như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm về phía trước, thấy từ Sơn Hải Châu có một cây đại thụ che trời huyễn hóa ra lá cây phất lên, truyền ra tiếng hí rống.

Đáng chết, Thiên Ngoại yêu thụ này không phải đã chết rồi sao! Lại vẫn còn hồn phách! Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Liên Đạo Phi trấn áp ở hoàng cung trong Tổ Thành có vấn đề gì?

Đạo Nhất nhìn cây đại thụ nọ hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó ở Bắc Châu Võ Phong nhìn một dòng sông băng khổng lồ xuất hiện giữa thiên địa vẻ mặt cũng âm trầm, ẩn chứa sự hoảng sợ.

Còn cả ở Tử Dương Tông, Song Tử Đại Thiên Tôn cũng bay ra nhìn thiên địa nhíu mày.

Bên trong Tổ Thành, trên Đế Sơn, Cửu Đế Đại Thiên Tôn đang chắp tay sau lưng nhìn cảnh tượng trong thiên địa. Hắn nhìn như bình thường nhưng đồng tử trong hai mắt lại co rút lại, giờ phút này cố nén không biểu lộ sự chấn kinh ra ngoài.

Địa Cung không xuất hiện vấn đề gì, Liên Đạo Phi vẫn ngủ say như trước nhưng vẫn luôn trấn áp bảy mươi hai hồn thiên ngoại này.

Phía sau Cửu Đế, Hải Tử khoanh chân ngôi đó đang nhắm mắt liền mở mắt.

Suy tính ra kết quả chưa? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho những hồn phách đã giả chết cũng vọt lên trời hí rống, cầu khẩn vậy. Chúng cảm ứng được cái gì!

Giọng nói của Cửu Đế lạnh như băng nhưng trong nội tâm lại có sự sợ hãi. Hắn nhìn lên bầu trời nhưng lại không nhìn thấy điều gì.

Chỉ là bảy mươi hai sinh linh thiên ngoại kia rõ ràng đang cầu khẩn thứ gì đó trên bầu trời.

Hải Tử trầm mặc hai tay bắt quyết, trong bàn tay liền xuất hiện một người tí hon không ngừng hướng về phía ngoài vái lạy. Nhưng lông mày của Hải Tử nhíu chặt, không thu hoạch được gì.

Ánh mắt nàng lóe lên đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào người tí hon trên tay. Lập tức người tí hon này trở thành màu máu phát ra tiếng gầm khẽ thê lương, hướng về phía Hải Tử vái lạy một lần nữa.

Lúc này thân thể Hải Tử đột nhiên chấn động, lão đảo một cái sắc mặt lập tức tái nhợt, trong mắt lộ vẻ không thể nào tin nổi.

Chúng cảm nhận được đôi mắt của một tồn tại Đạp Thiên đang ở trên bầu trời Tiên Cương đại lục chúng ta nhìn về phía chúng!

- Hả?

Sắc mặt Cửu Đế Đại Thiên Tôn cũng đại biến, không thể che dấu tâm tình nữa ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm lên bầu trời. Hắn đột nhiên có cảm giác lông tóc dựng ngược. Ngoài bầu trời ra hắn không nhìn thấy gì nữa nhưng hắn lại như có thể tưởng tượng ra giờ phía này có một ánh mắt từ trên đó đang chăm chú nhìn xuống Tiên Cương đại lục, có lẽ cũng đang chăm chú nhìn mình.

- Đạp Thiên... đây... đây là...

Thân thể Cửu Đế run rẩy, tu vi trong cơ thể không cách nào điều khiển nổi khiến thân thể đang già yếu trong nháy mắt liền trở thành trung niên, nhưng lập tức lại hóa thành lão già, không ngừng biến hóa biểu lộ sự kinh hãi trong lòng hắn.

Vương Lâm nhìn mặt đất Tiên Tộc nhìn bảy mươi hai con thú thiên ngoại đang hướng về phía mình hí rống, lộ vẻ sợ hãi và cầu khẩn. Hắn cũng thấy được trên mặt đất Tiên Tộc Đạo Nhất rung động, Võ Phong hoảng sợ, Song Tử khó hiểu, còn có cả ánh mắt của Cửu Đế trên Đế Sơn.

Hắn thấy bọn họ nhưng bọn họ lại không cảm thụ được sự tồn tại của hắn. Ánh mắt của Vương Lâm khi nhìn về phía Tổ Thành, đảo qua người Cửu Đế. Mà giờ phút này cũng là một chớp mắt khi Cửu Đế nhìn bầu trời có cảm giác lông tóc dựng ngược.

Hắn thấy Hải Tử... Thấy ngọn núi do Liên Đạo Phi hóa thành ở trong Địa Cung trong hoàng cung của Tổ Thành.

Vãn bối Chu Lạc Cửu tham kiến tiền bối. Tiền bối sai bảo gì vãn bối sẽ nhất định toàn lực hoàn thành!

Trên Đế Sơn sắc mặt Cửu Đế tái nhợt. Thân thể hắn nhanh chóng bay lên bỗng nhiên vái một cái về phía bầu trời.

Hắn từ sau khi trở thành Đại Thiên Tôn chưa bao giờ lạy ai như thế. Nhưng giờ phút này hắn bị sự sợ hãi bao phủ, thần sắc cực kỳ cung kính vái bầu trời một cái.

Chỉ là lúc này hắn cũng không nhận được bất cứ hồi âm nào. Cho tới khi tiếng hí rống của hư ảnh bảy mươi hai con thú thiên ngoại trên bảy mươi hai châu trở nên tuyệt vọng, cầu khẩn càng sâu, cuối cùng đồng thời tiêu tán khiến mặt đất khôi phục lại như thường, không hề chấn động nữa thì thân hình Hải Tử mới run rẩy nhẹ giọng nói.

- Người này... đã đi rồi...

Cửu Đế nghe vậy nhưng vẫn cung kính vái như trước, cho tới sau một nén nhang thân thể hắn mới đứng lên, sắc mặt tái nhợt hạ xuống.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tiên Tộc. Hắn khi nhìn thấy Thiên Ngưu, nhìn thấy Liên Đạo Phi đã từng có ý niệm muốn cứu bọn họ. Nhưng lúc này hắn lại làm không được.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2049: Dừng bước!

Ánh mắt Vương Lâm đang nhìn lên Đạp Thiên Kiều kia chậm rãi thu lại nhìn cánh cửa Thái Cổ Thần Cảnh do chín cây cột tạo thành giữa vùng biên mênh mông cuồn cuộn ở giữa Tiên Tộc và Cổ Tộc kia lần cuối.

Cho dù hiện giờ hắn đã có tu vi đi lên Đạp Thiên Kiều thứ hai nhưng nhìn về phía Thái Cổ Thần Cảnh kia vẫn không rõ ràng, dường như Thái Cổ Thần Cảnh này là một tồn tại vượt xa năng lực của Vương Lâm.

Nhìn vùng biển mênh mông cuồn cuộn như cuồng phong kia, rất lâu sau Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Ngay khi hắn nhắm mắt lại, ánh mắt hắn đã biến mất khỏi Tiên Cương đại lục.

Lúc mở mắt ra hắn đã đứng ở trong không gian kỳ dị này, trên Đạp Thiên Kiều khổng lồ thứ hai kia. Nhưng cúi đầu nhìn xuống, Vương Lâm thấy mình vẫn còn đứng ở trên cầu, nhưng không phải là đầu cầu mà đã ở cuối cầu.

Tất cả những chuyện vừa rồi đều là do hắn bước đi. Những chuyện này trong nháy mắt phát sinh trong quá trình hắn đi qua cầu giống như là mộng ảo, không thể phân biệt được thật giả.

Hắn nhìn Đạp Thiên Kiều này rồi nhìn cây cầu thứ ba thứ tư ở đằng xa... cho đến cây cầu thứ chín, còn có cảnh vật hư ảo ở đằng sau cây cầu thứ chín kia nhìn không rõ, vô cùng xa vời. Hắn càng nhìn càng thấy những thứ này trở nên xa vời hơn, dường như mỗi cây cầu đều giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, khiến cho người ta đứng dưới ngọn núi không thể không sinh ra một ý định dừng bước.

Ý định này một khi vừa sinh ra đã phóng đại lên vô hạn cho tới khi tràn ngập toàn thân Vương Lâm, dường như trong đầu hắn có một thanh âm khe khẽ khuyên hắn quay đầu lại, rời khỏi nơi này, không nên tiếp tục đi, không nên đi về phía bảy cây cầu còn lại nữa.

Vương Lâm đứng ở cuối cây cầu thứ hai, chỉ cần bước tới một bước nữa là có thể đi xuống cây cầu này hoàn toàn vượt qua cây cầu thứ hai. Nhưng một bước cuối cùng này hắn thủy chung vẫn không thể bước tới.

Thời gian chậm rãi trôi qua dường như đã qua rất lâu. Vương Lâm vẫn đứng ở chỗ đó nhìn về phía trước, thần sắc bình tĩnh, nhưng lại thở dài một tiếng. Hắn giơ chân lên bước tới một bước, vượt qua cây cầu thứ hai này!

Là tự vấn sao… Nếu Đạo Tâm không kiên định, nếu không có một ý niệm nghịch thiên, nếu không có một chấp niệm bảo vệ sinh mệnh, thì có lẽ một bước này sẽ là lùi lại.

Vương Lâm thì thào, hướng về phía Đạp Thiên Kiều thứ ba từng bước đi tới.

Cây cầu thứ ba này rất dài nhưng cũng rất ngắn. Nhưng Vương Lâm đã đi suốt ba ngày mà vẫn chưa qua được cây cầu này. Hắn đã đi tiếp ba ngày mà vẫn như vậy, rồi lại ba ngày nữa. Hắn nhìn về phía đằng xa, cây cầu thứ ba kia vẫn rất xa mà lại rất gần.

Cho đến sau ngày thứ chín Vương Lâm dừng chân lại, đứng ở đó trầm mặc một lát rồi ngẩng mạnh đầu, trong mắt lộ ra một vẻ kỳ dị, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn không dùng mắt nhìn, cũng không dùng thần thức để cảm nhận, mà trong khi nhắm mắt phong tỏa thần thức của bản thân, không nhìn vào cây cầu thứ ba này nữa mà bỗng nhiên nâng chân lên tùy ý bước đi.

Một bước, rồi lại một bước, cho tới khi hắn bước tới bước thứ chín, đột nhiên hắn nghe thấy ở bên người xuất hiện những tiếng chim kêu, còn có ánh sáng nhu hòa xuyên thấu qua mí mắt như chiếu thẳng vào đồng tử hắn.

Mũi hắn ngửi thấy mùi hương của bùn đất sau cơn mưa còn có một hương vị khiến cho hắn vô cùng quen thuộc, đó chính là mùi của gỗ cùng với mùi thuốc lá cay nồng.

Hắn dừng chân lại.

- Thiết Trụ đọc sách tới đâu rồi?

- Thiết Trụ à ngươi phải học cho giỏi, sang năm là tới kỳ thi huyện rồi, sau này ngươi có được tiền đồ hay không là phụ thuộc vào lần này đấy. Cũng đừng có giống như chúng ta cả đời chỉ sống ở trong thôn, ôi.

- Được rồi, ông cứ cằn nhằn cả ngày, để ta nói, Thiết Trụ nhà ta nhất định sẽ có thể thi đậu.

Đó chính là thanh âm của cha mẹ Vương Lâm. Thanh âm này đã xa cách hắn mấy ngàn năm lúc này lại vang lên giống như là chân thực vậy, như thể Vương Lâm đã trở về mấy ngàn năm trước, trở về sơn thôn yên bình kia.

Vương Lâm lẳng lặng đứng ở nơi đó nghe thanh âm của cha mẹ, khóe mắt bất giác chảy xuống hai hàng lệ. Từ đáy lòng hắn có một thanh âm, thanh âm kia không ngừng vang vọng, khiến cho hắn muốn mở hai mắt ra nhìn cha mẹ của mình một lần.

Nhưng cùng lúc đó trong lòng Vương Lâm đã hiểu ra, lúc này nếu hắn mở mắt ra thì sẽ phải dừng bước trên Đạp Thiên Kiều thứ ba này.

Cây cầu thứ nhất là dung nhập quy tắc thiên địa vào trong thần thức, cây cầu thứ hai là cảm thụ Đạp Thiên Nhãn, cần phải tự vấn Đạo Tâm có kiên định hay không... Vừa rồi Vương Lâm vẫn chưa hiểu tự vấn là có dụng ý gì, vì sao ở cuối cây cầu thứ hai kia lại xuất hiện sự đắn đo như vậy. Nhưng hiện giờ thì hắn đã hiểu.

Cây cầu thứ ba này có lẽ chính là tâm ma. Nếu Đạo Tâm kiên định, cứ một mạch đi tới cho dù có cảnh tượng gì hiện lên thì tâm tư cũng không hề lay động, như vậy hắn sẽ có thể đi qua cây cầu thứ ba này.

Chỉ khi nào mở mắt ra hắn mới phải trực tiếp đối mặt với tâm ma, đối mặt với cuộc đời mình. Như vậy thì khả năng đi qua cây cầu thứ ba này sẽ giảm bớt một cách vô hạn.

Bên tai văng vẳng thanh âm của cha mẹ, khóe mắt Vương Lâm lại càng chảy nhiều nước mắt hơn, nhưng lúc này hắn không chút chần chừ mở hai mắt ra. Ngay khi hắn mở mắt ra hắn nhìn thấy căn nhà quen thuộc, cái sân quen thuộc, chiếc bàn ăn quen thuộc.

Hắn nhìn thấy phụ thân ở bên cạnh, khuôn mặt đầy nếp nhăn của thời gian, cầm tẩu thuốc đập nhẹ xuống đất vài cái. Hắn nhìn thấy đằng sau ánh mắt nghiêm nghị kia là một sự thân thương và dịu dàng.

Hắn nhìn thấy mẫu thân đang bưng thức ăn nóng hổi từ trong bếp đi ra, trên đầu có một vài sợi tóc bạc, tuy không nhiều lắm, đã bị tóc đen che mất nhưng Vương Lâm vẫn nhìn thấy được.

Nhìn cha mẹ, nhìn những cảnh vật quen thuộc, mặc dù Vương Lâm đã nén nước mắt lại nhưng trên mặt cũng lộ ra một nụ cười. Hắn ngắm nhìn tất cả những thứ trước mắt, sau khi hắn mở mắt ra tất cả đều chậm rãi tiêu tan, cho đến khi hóa thành hư vô. Hắn biết rõ là giả nhưng vẫn muốn nhìn.

Cảnh tượng này tiêu tan. Vương Lâm vẫn đứng dưới cây cầu thứ hai, khoảng cách tới cây cầu thứ ba vẫn còn rất xa...

Cha mẹ hắn không phải là tu sĩ, chỉ là phàm nhân, không thể nào sống lại, luân hồi chính là thứ tốt nhất thuộc về phàm nhân. Nhưng cho dù là

luân hồi thì những thứ trong ký ức của Vương Lâm vẫn là vĩnh hằng, hắn sẽ không quên, bởi vì những thứ này so với tính mạng của hắn còn quan trọng hơn.

Có lẽ nếu như Uyển nhi xuất hiện, khi ta biết là giả không biết ta có thể lại tiếp tục mở mắt ra nữa không... Nhưng cha mẹ xuất hiện, khi ta biết được là giả nhưng vẫn mở mắt ra.

Vương Lâm lẩm bẩm.

Ai quy định khi đối mặt với ký ức trong dĩ vãng, đối mặt với hư ảnh kia, đối mặt với những thứ như tâm ma kia nhất định phải nhắm hai mắt không để ý tới, phải giữ vững Đạo Tâm kiên định, không bị tâm ma ảnh hưởng. Ai quy định là nhất định phải kiên định Đạo Tâm mới có thể vượt qua được cây cầu thứ ba này... Là ai đã khẳng định đây là cách duy nhất để vượt qua cây cầu thứ ba này...

Hai mắt Vương Lâm lóe lên.

Tinh cảm chính là thứ quý giá nhất trong cuộc đời của Vương Lâm ta, ta cần gì phải nhắm mắt lại, ta phải mở to hai mắt nhìn hết thảy, mở rộng Đạo Tâm dung nạp tất cả!

Vương Lâm hít sâu một hơi lại bước về phía trước.

Sau chín bước, hắn lại nhìn thấy thân ảnh của cha mẹ hắn, qua chín bước nữa hắn nhìn thấy Mộc Băng Mi, Lý Thiên Mai, còn có Lý Mộ Uyển. Lại qua chín bước nữa, hắn nhìn thấy Vương Bình, nhìn thấy đứa con đáng thương kia kéo tay mình, cố chấp, nhưng rất thành thật đối với lời nói của mình. Hắn tu đạo là để làm bạn với phụ thân hắn cả đời, hắn không muốn để lại bóng lưng cô độc của phụ thân mình trên thế giới này, nếu quả thật vẫn phải cô độc thì hắn hi vọng ở bên cạnh bóng lưng của phụ thân còn có sự hiện hữu của hắn.

Vương Lâm nhìn thấy Tư Đồ Nam, nhìn thấy Thanh Thủy, nhìn thấy Độn Thiên, nhìn thấy lão Chu Tước, nhìn thấy được rất nhiều người có ân với hắn. Hắn nhìn bọn họ, nhìn khuôn mặt của mọi người, không hề nhắm mắt lại mà thẳng đường đi tới.

Đầu To, Hồng Điệp, Thanh Lâm, Chu Dật, Thanh Sương, còn có rất nhiều người nữa. Dường như Vương Lâm từ những người này nhớ lại cuộc đời mình.

Trong khi thẳng đường đi tới Vương Lâm không hề khống chế tâm tình của mình, hắn khóc, cười, đau đớn, bi thương... Từng bước một, hắn cũng không biết đã qua bao lâu, chẳng biết đi lên cây cầu thứ ba từ lúc nào, cuối cùng toàn bộ những thứ ở trước mắt đều tan thành mây khói. Hắn đứng ở cuối cây cầu thứ ba, đứng ở đó than nhẹ một tiếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau. Hồi lâu sau hắn xoay người lại bước tới một bước, đi xuống cây cầu thứ ba.

Ở đằng xa là cây cầu thứ tư, hắn thuận mắt nhìn thẳng tới ở nơi xa hơn cảnh vật hư ảo ở sau cây cầu thứ chín đã rõ ràng hơn một chút. Nhưng

Vương Lâm vẫn không thể nào nhìn thấu, hắn chỉ có thể nhìn lờ mờ, dường như bên trong cảnh vật hư ảo kia có hai thân ảnh.

Mang theo dư âm của ký ức, mang theo những hồi ức khóc, cười, bi thương vừa rồi, Vương Lâm đi về phía trước. Vài ngày sau ở trước mặt hắn đã là Đạp Thiên Kiều thứ tư.

Cây cầu này to hơn những cây cầu trước, nhìn như một con quái vật khổng lồ tồn tại ở trong không gian kỳ dị này, tràn ra một uy áp mơ hồ bao phủ bốn phía.

Vương Lâm nhìn cây cầu này, sau khi trầm mặc một lát liền giơ chân lên. Nhưng ngay khi hắn hạ chân xuống, chân phải của hắn trực tiếp xuyên qua cây cầu này, một bước đã thất bại.

Cùng lúc đó Đạp Thiên Kiều thứ tư ở trước mặt Vương Lâm này bỗng nhiên chấn động, hóa thành những đốm sáng. Ngay khi nó biến mất liền nhất tề cuốn về phía Vương Lâm, xoay vòng quanh thân thể hắn tạo thành một cơn lốc xoáy, tạo nên một lực hút rất lớn cắn nuốt lấy thân thể của Vương Lâm biến mất khỏi nơi đó.

Ngay khi Vương Lâm bị nuốt, trên vùng đất của Cổ Tộc trên Tiên Cương đại lục, trong La Miên Quận thuộc mười hai quận của Thủy Cổ nhất mạch, bên trong mật thất trong hành cung của Kế Đô. Vương Lâm đang khoanh chân ngồi bỗng mở mạnh hai mắt.

Trong mắt hắn lộ ra một vẻ mê man rất lâu không tiêu tan. Trên thân thể hắn sát lục chân thân đã hoàn toàn dung hợp, không còn phân biệt được với thân thể hắn, không còn một chút hư ảnh trùng điệp nào.

Ở phía sau hắn còn có hào quang của hư bản nguyên lơ lửng, ở phía trước là hồn của Tiên Hoàng đang bị lửa linh hồn bao vây luyện hóa. Bên trong mật thất hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có tiếng hô hấp dồn dập của Vương Lâm chậm rãi vang vọng.

Đạp Thiên Lộ, Không Diệt Đạo, Bất Hủ Hồn Chúng Sinh Bái... Đạp Thiên cửu kiều, ta chỉ mới đi qua ba cây cầu thứ tư chỉ bước được một bước...

Vương Lâm hít sâu ngẩng đầu nhìn lên trên, vẻ mê man trong mắt dần tiêu tan thay vào đó là vẻ kiên định.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2050: Hắc, bạch, kim!

Trong nháy mắt khi Vương Lâm mở bừng đôi mắt ở trong mật thất, trên Cổ Đạo Sơn của Cổ Tộc, tại đỉnh tầng tháp cao, thân ảnh bị sương mù bao phủ than khẽ:

- Còn… bốn trăm năm...

Trên đại lục của Tiên Tộc sau khi bảy mươi hai hồn xuất hiện cầu khẩn trời cao cả mặt đất liền binh tĩnh trở lại. Mà người duy nhất biết được chút dấu vết trong chuyện này là Cửu Đế Đại Thiên Tôn, nội tâm bất an dù ngồi xuống đả tọa nhưng cũng thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời lộ khát vọng và sự kính sợ.

Khát vọng cả đời này của hắn chính là loại cảnh giới trong truyền thuyết kia. Nhưng hắn mãi vẫn chưa bước được tới bước đó.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn sở dĩ là cường giả đệ nhất Tiên Cương chính là do hắn nhất định đã đạt tới bước kia! Không biết khi nào thì ta cũng có thể đạt tới bước đó…

Cửu Đế trầm mặc thần sắc phức tạp thở dài.

Trên Đế Sơn lúc này Hải Tử toàn thân mặc bạch y đang đứng trên ngọn núi. Gió núi thổi tới làm y phục nàng tung bay. Thần sắc nàng lộ vẻ băn khoăn và mê man.

Lúc trước trong khi nàng suy tính lại cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc. Nàng không nói với Cửu Đế bởi bản thân nàng cũng hoài nghi mình cảm nhận sai.

Trên mặt đất của Cổ Tộc, trong hoàng thành của Thủy Cổ Nhất Mạch, tại Nguyên Thủy Sơn, sắc mặt Đại Thiên Tôn Tống Thiên lúc này mơ hồ tái nhợt, phức tạp nhìn về phía xa xa không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Sư... Sư tôn...

Phía sau hắn truyền tới tiếng nói do dự của HoàngMan.

- Im đi cho ta!

Tống Thiên không quay đầu, ngắt lời Hoàng Man. Giờ phút này hắn không muốn nghe gì hết. Hắn muốn suy tư cho tốt một hồi. Vừa rồi kịch biến của ba mươi sáu quận Cổ Tộc có phải có quan hệ với Vương Lâm đang bế quan hay không.

Dù hắn không nhận ra sự liên quan nhưng hắn vẫn lo lắng chẳng may mà có chuyện này, Tống Thiên hắn cần phải suy nghĩ cho kỹ.

- Thôi bổn tôn phải đi tới một chuyến vậy!

Một lát sau ánh mắt Tống Thiên lóe lên, tay phải giơ lên điểm một chỉ vào hư không. Lập tức trên bầu trời phía trước truyền ra tiếng âm vang. Lực lượng tám phương bỗng nhiên cuốn động, khiến cho phong vân biến sắc. Chỉ thấy một cái khe khổng lồ liền bị xé ra trên bầu trời.

Một cái đầu rất lớn chui ra từ trong cái khe nọ. Cái đầu này màu xanh, trên đầu có hai sừng, bất ngờ chính là một Cổ Ma! Một lượng lớn hắc khí bao phủ toàn thân Cổ Ma này. Nó phát ra tiếng gầm rống, vươn móng vuốt từ sâu trong cái khe ra tạo thành tiếng chấn động ầm vang không gian, lại xé cái khe này to ra nữa thân thể chui ra.

Thân thể hắn cao tới vạn trượng, sau khi đi ra liền ngửa mặt lên trời gầm rống, quỳ xuống trước mặt Tống Thiên.

Nhìn Cổ Ma khổng lồ trước mặt, ánh mắt Tống Thiên lóe lên, tay trái vỗ trán một cái. Lập tức một đám tơ xanh từ trong mi tâm hắn bay ra chui vào trong mi tâm của Cổ Ma hoàn toàn biến mất.

Tống Thiên khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bất động. Nhưng hai mắt cổ Ma này liền bùng lên ánh sáng ngập trời ngẩng phắt đầu thần sắc lộ vẻ âm trầm, thân thể nhoáng lên liền chui vào trong khe, tay chụp lấy cái khe một cái, lập tức biến mất.

Đồng thời khi Cổ Ma biến mất tại nơi bế quan, Vương Lâm hít sâu một hơi ánh mắt lộ vẻ kiên định. Hắn cảm thụ tu vi trong cơ thể một chút, sau nửa ngày mới hơi nhíu mày.

Chính hắn cũng không biết tu vi hiện tại của mình đã tới mức nào. Hắn đã đột phá Không Kiếp đại viên mãn nhưng không thuộc về Đại Thiên

Tôn. Thậm chí hắn cảm thấy Đại Thiên Tôn giống như còn kém cảnh giới hiện giờ của minh nửa bước.

Nửa bước này nhìn như rất ngắn nhưng trên thực tế lại là một vực sâu khó có thể vượt qua.

Cảnh giới nửa bước Đạp Thiên sao...

Vương Lâm vuốt vuốt mi tâm nhìn về phía hồn phách Tiên Hoàng đã bị hồn hỏa của hắn luyện hóa trăm năm. Hồn phách này còn một đám Trớ Thuật màu xám to cỡ nắm tay, với tu vi trước đây của hắn mãi vẫn khó có thể luyện hóa toàn bộ.

Giờ phút này ánh mắt lóe lên, tay phải Vương Lâm giơ lên hướng về phía hồn phách Tiên Hoàng chụp một cái. Hồn phách này liền bay tới rơi vào trong tay Vương Lâm. Trong nháy mắt khi hắn bắt được hồn phách này, hồn hỏa thuộc về Vương Lâm liền biến mất, chỉ còn lại linh hồn Tiên Hoàng đang nhắm mắt này.

Nhìn hồn phách này ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ cổ quái. Hắn chợt có ảo giác là lúc này mình không cần tốn sức cũng có thể dễ dàng xua tan Trớ Thuật trên hồn phách Tiên Hoàng vậy.

Hiển nhiên Trớ Thuật này đã còn không nhiều lắm mà năm đó còn bị phân tán cho đám người Cửu Đế, hơn nữa bị Vương Lâm luyện hóa cả

trăm năm rồi. Nhưng dù là vậy thì với tu vi trước kia của Vương Lâm cũng cần dùng hồn hỏa luyện hóa hơn trăm năm nữa may ra mới khu trừ được.

Mang theo ánh mắt cổ quái tay trái Vương Lâm điểm một chỉ về phía hồn phách của Tiên Hoàng. Một chỉ này xuyên thấu qua đụng vào đám khí xám trong hồn phách này.

- Tán.

Vương Lâm khẽ nói.

Trong nháy mắt khi một chữ này phát ra, chỉ thấy mật thất liền xuất hiện sự vặn vẹo. Hình như có vô số đường nét mơ hồ biến ảo ra, bao phủ bốn phía, đột nhiên ngưng tụ lại trên ngón trỏ tay trái Vương Lâm dũng mãnh tiến vào đám khí xám trong linh hồn Tiên Hoàng.

Đám khí xám này bỗng nhiên run rẩy dần dần tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, không còn tồn tại nữa.

Dễ dàng xua tan đi Trớ Thuật còn sót lại của Tiên Tổ như vậy hai mắt Vương Lâm bừng sáng. Đúng lúc này thì hồn phách của Tiên Hoàng bởi không còn Trớ Thuật nữa nên hai mắt run lên giống như muốn mở ra.

Vương Lâm không ra tay mà nhìn hồn phách Tiên Hoàng, trong lúc mở mắt nhìn thấy mình liền lộ vẻ mờ mịt trong nháy mắt sau đó hóa thành vẻ oán độc và tàn nhẫn.

- Vương Lâm!

Một luồng thần niệm tràn ngập trong tâm thần Vương Lâm. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói thần niệm này đã không hề đáng coi trọng.

Thấy Vương Lâm không hề bị ảnh hưởng chút nào, Tiên Hoàng Liên Đạo Chân sửng sốt. Nhưng ngay vào lúc này Vương Lâm vung tay phải túm lấy hắn bỗng nhiên bóp một cái.

Một động tác này khiến một luồng lực lượng ầm ầm tiến vào trong hồn Tiên Hoàng. Ầm một tiếng, Tiên Hoàng đời nay - Liên Đạo Chân hoàn toàn tử vong, hóa thành một đám sương mù sắp sửa tiêu tán thì hai mắt Vương Lâm lóe sáng, tay trái chụp một cái. Lập tức thiên địa trong mật thất bất ngờ xuất hiện một cái đầu lâu khổng lồ.

Đó là đầu lâu của Tiên Tổ. Sau khi nó xuất hiện, một luồng sáng màu vàng kim liền lan tỏa về bốn phía, dẫn động thiên địa tràn ngập tiên khí nồng đậm.

- Lấy hồn làm vật dẫn, dung!

Vương Lâm thấp giọng nói. Tay áo vung lên, lập tức sương mù do hồn phách Tiên Hoàng Liên Đạo Chân biến thành liền hóa thành bảy đạo lao thẳng lên đầu lâu của Tiên Tổ trên bầu trời.

Bảy đạo sương mù bay thẳng tới thất khiếu của đầu lâu này.

Thân thể Vương Lâm bỗng nhiên đứng lên nhoáng một cái liền từ trong mật thất mà hắn đã ở cả trăm năm xuất hiện trong thiên địa. Phía trước hắn là đầu lâu của Tiên Tổ. Vương Lâm giơ tay hướng về phía bầu trời vung lên.

Lập tức phía sau đầu lâu của Tiên Tổ bất ngờ xuất hiện một mặt trời rất lớn. Mặt trời nọ có hai màu đen trắng, chỉ có hình dáng bên ngoài còn chưa chính thức có vẻ thực chất như của Đại Thiên Tôn.

Với tu vi của ta lúc trước thì không thể làm được điều này. Nhưng hôm nay ta có thể lấy hồn của Liên Đạo Chân dẫn dắt dung hợp đầu lâu của Tiên Tổ luyện hóa bên trong Đại Thiên Tôn chi dương của ta, nhờ đó khiến Đại Thiên Tôn chi dương của ta hoàn toàn ngưng tụ ra!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, hai tay bắt quyết. Từng luồng sáng xanh rơi vào đầu lâu của Tiên Tổ. Sau khi bảy đạo hồn phách của Liên Đạo Chân chui vào trong thất khiếu của đầu lâu của Tiên Tổ đầu lâu này lập tức chấn động.

Giờ phút này bầu trời trở nên mông lung, uy áp liên tục truyền xuống, bao phủ tám phương, cho dù là ở rất xa cũng có thể cảm thụ được rõ ràng.

Chỉ thấy Vương Lâm càng không ngừng đánh ra ấn quyết, đầu lâu của Tiên Tổ chấn động càng kịch liệt. Có những khe nứt li ti xuất hiện, cuối cùng tràn ngập cả đầu lâu này. Nhưng nó không vỡ tung ra mà có dấu hiệu bị hòa tan.

Vương Lâm vẫn không nói tiếng nào hai tay bắt quyết, đột nhiên há miệng, phun ra một ngọn lửa màu xanh, ngay lập tức bao phủ đầu lâu của Tiên Tổ hừng hực thiêu đốt. Đầu lâu này rốt cục bắt đầu hòa tan.

Trong một khắc khi nó bị hòa tan, Đại Thiên Tôn chi dương hai màu đen trắng của Vương Lâm bao phủ lấy đầu lâu này bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Chẳng qua tốc độ hòa tan của đầu lâu này lại hơi chậm, mà theo thời gian trôi qua giống như dừng lại vậy.

Không hổ là Tiên Tổ đã tới được Đạp Thiên Kiều thứ tám, dù là tử vong nhiều năm như vậy nhưng chỉ một cái đầu lâu cũng khó luyện hóa đến thế...

Vương Lâm thì thào. Hắn cũng từng nghĩ xem rốt cục là ai có thể giết nổi Tiên Tổ có tu vi như vậy nhưng lại không có chút đầu mối nào.

Chẳng qua cuối cùng thì ngươi cũng chỉ là một cái đầu lâu mà thôi.

Vương Lâm giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lập tức bầu trời mông lung này liền biến đổi, có vô số sợi tơ huyễn hóa ra. Những sợi tơ này người ngoài không thể nhìn thấy, chỉ tới tu vi Đại Thiên Tôn thì mới mơ hồ cảm thụ được, nhưng nếu muốn điều khiển thì ngay cả các Đại Thiên Tôn cũng chỉ mới lần mò được tới gần giới hạn này mà thôi.

Cũng chỉ có bước thêm một bước, sau khi đi lên Đạp Thiên Kiều thứ nhất, giống như Vương Lâm thì mới chính thức sử dụng được vật này trong thiên địa.

Khó trách nghe đồn Cổ Đạo Đại Thiên Tôn lại có thể đánh chết Đại Thiên Tôn. Mà nghe nói mấy vạn năm trước Đại Thiên Tôn chết trong tay hắn cũng có mấy người...

Lực lượng điều khiển quy tắc tới mức này thì đánh chết Đại Thiên Tôn không khó!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng, thì thào tự nhủ.

Tiên Tổ dù sao cũng là người đã vượt qua Đạp Thiên Kiều thứ tám. Đầu lâu của hắn dung hợp vào trong Đại Thiên Tôn chi dương của ta sẽ trở thành một Pháp Bảo cực mạnh hỗ trợ cho ta!

Cũng chính vào lúc này bầu trời vạn trượng chỗ Vương Lâm đột nhiên truyền ra tiếng ầm vang. Chỉ thấy một khe nứt bỗng nhiên bị xé ra. Rất nhiều hắc khí từ trong đó tràn ra. Một cái đầu Cổ Ma rất lớn sau đó là thân hình khổng lồ bỗng nhiên chui ra.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi cổ Ma này chui ra thần sắc hắn đột nhiên sửng sốt một chút. Trong cơ thể Cổ Ma này có thần niệm của Tống Thiên, có thể mơ hồ cảm nhận được sự kỳ dị ở nơi này thần sắc đột nhiên đại biến. Hắn cảm thấy được Vương Lâm ở xa xa căn bản không để ý tới mình mà tay phải vuốt vào hư không một cái giống như nắm lấy vô số sợi tơ, đem đám tơ này ném về hướng đầu lâu của Tiên Tổ sau đó cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, theo đám tơ này rơi vào trong đầu lâu của Tiên Tổ kia.

Trong tích tắc này đầu lâu của Tiên Tổ ầm vang một tiếng, bắt đầu hòa tan với tốc độ cao, không ngừng bị Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm hấp thu. Dần dần Đại Thiên Tôn chi dương hai màu đen trắng này rất nhanh liền ngưng thật, xuất hiện màu thứ ba, màu vàng kim!

Điều khiển quy tắc thiên địa! Là... là...

Cổ Ma vừa đột nhiên xuất hiện phát ra tiếng thét chói tai.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2051: Mười mặt trời!

Đại Thiên Tôn có thể cảm nhận được sự chuyển động biến hóa của pháp tắc thiên địa dựa vào tín niệm cường đại của mình mà có thể nhờ vào những biến hóa cảm nhận được ngưng tụ thành thực chất, từ không biến thành có chính là như vậy.

Nhưng chỉ là biến không thành có đem tất cả những thứ hư ảo biến thành chân thực cũng không thể so sánh với Vương Lâm nắm lấy những quy tắc của thiên địa này cường ép chúng để cho mình sử dụng. Đây không phải là mượn, mà là một cấp độ cao hơn, điều khiển quy tắc của thiên địa!

Tống Thiên không làm được điều này, trong ký ức của hắn chỉ có Cổ Đạo Đại Thiên Tôn vào lần đầu tiên hắn tới bái kiến đã tận mặt nhìn thấy cảnh tượng tương tự.

- Không thể nào!

Trong mắt Cổ Ma khổng lồ đã dung nhập một tia thần niệm của Tống Thiên kia lộ ra vẻ khó có thể tin. Hắn không thể tin được tất cả những gì mình đang nhìn thấy, Vương Lâm mà trong lòng hắn vốn không coi ra gì kia lúc này sau khi bế quan lại có được sức mạnh điều khiển pháp tắc thiên địa kinh người như vậy.

Ngay khi thân thể Cổ Ma của hắn từ trong cái khe trên bầu trời đi ra đã hoàn toàn đứng ngây ra ở đó, trong nháy mắt đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không có được một suy nghĩ nào. Thứ duy nhất tồn tại trong đầu hắn chính động tác tung một trảo vào hư không vừa rồi của Vương Lâm, còn có cảnh tượng quy tắc thiên địa ở bốn phía cuồn cuộn tới.

Sự xuất hiện của Cổ Ma này không khiến cho Vương Lâm để ý một chút nào thậm chí hắn cũng không liếc mắt nhìn. Nhìn cái đầu của Tiên Tổ đang nhanh chóng hòa tan ở phía trước cái đầu này dưới một ngụm máu tươi của hắn cùng với quy tắc của thiên địa bao phủ lúc này đã hòa tan được hơn phân nửa.

Phần hòa tan này đã hoàn toàn bị Đại Thiên Tôn chi dương của hắn hấp thụ khiến cho kim quang bên trong mặt trời này càng ngày càng sáng ngời. Đại Thiên Tôn chi dương ba màu ở trên không trung tỏa ra hào quang quỷ dị.

Cái đầu của Tiên Tổ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được đang thu nhỏ lại từng trận kim quang từ trong đó xuyên thấu ra. Một lát sau bất ngờ nó chỉ còn lại non nửa, thoạt nhìn không còn giống như cái đầu nữa mà chỉ là một đám kim quang chói mắt.

Theo nó càng ngày càng nhỏ, Đại Thiên Tôn chi dương ba màu của Vương Lâm càng ngày càng đậm càng nhanh chóng thực chất hóa dần trở nên giống như thật. Sau khi hòa tan hoàn toàn cái đầu của Tiên Tổ này khiến cho Đại Thiên Tôn chi dương ba màu hoàn toàn hấp thụ, mặt trời này sẽ chính thức trở thành Đại Thiên Tôn chi dương. Vương Lâm sẽ chính thức trở thành Đại Thiên Tôn!

Hơn nữa trên toàn bộ Tiên Cương đại lục này sau Cổ Đạo thì hắn chính là người mạnh thứ hai trong những Đại Thiên Tôn!

Cổ Ma ẩn chứa thần niệm của Tống Thiên ở đằng xa lúc này thở hổn hển từ trong hoảng hốt đã định thần lại. Hắn không muốn tin tất cả những thứ đã nhìn thấy, nhưng sự thật ở trước mắt khiến cho hắn không thể không tin. Lúc này tâm thần chấn động, hắn không chút do dự chậm rãi lui về phía sau.

Thấy Vương Lâm không để ý tới mình, bằng tốc độ nhanh nhất, bỗng nhiên hắn lảo đảo lao thẳng tới cái khe trên bầu trời đã được hắn xé mở ra lúc trước, muốn bỏ chạy.

Hắn thân là một Đại Thiên Tôn, cả đời này hiếm khi có động tác như vậy, ở hắn đã có một sự hoàng sợ. So với thân ảnh kiêu ngạo đi tới lúc trước, thân ảnh bỏ chạy này có một sự tương phản quá lớn.

Nhưng ngay khi thân hình Cổ Ma của hắn vừa mới tới gần cái khe sắp sửa chuẩn bị chui vào bỏ trốn, thì một thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang vọng trong thiên địa.

- Cứ đi như vậy sao!

Thanh âm này vừa xuất hiện lập tức khiến cho Cổ Ma có ẩn chứa thần niệm của Tống Thiên phải dừng lại một chút, rồi giống như là phát điên bất chấp tất cả triển khai tốc độ lớn nhất.

Gần như ngay khi thanh âm này vang lên ánh mắt Vương Lâm lạnh lùng nhìn lại, liếc nhìn lên thân thể Cổ Ma kia. Lập tức ở bốn phía trong thiên địa này bất ngờ có những sợi tơ hiện ra lượn quanh trực tiếp quấn lấy thân thể của Cổ Ma này khiến cho thân thể hắn trong lúc run rẩy bất ngờ bị đông cứng lại ở đó không thể nhúc nhích.

Định Thân Thuật, có lẽ trước đây Vương Lâm đã từng có suy đoán thuật này có liên quan tới pháp tắc của thiên địa. Lúc này với tu vi và cảm ngộ của hắn như hiện giờ cũng có thể không cần bấm quyết mà chỉ cần dựa vào một ánh mắt cũng có thể thi triển ra thuật này.

Bị ánh mắt của Vương Lâm khóa lại không chỉ có Cổ Ma này mà còn có thần niệm của Tống Thiên bên trong thân thể nó. Thần niệm này run lên nhưng không thể vận chuyển được một chút nào.

Cùng lúc đó trên Nguyên Thủy Sơn bên ngoài hoàng thành của Thủy Cổ nhất mạch, Tống Thiên đang ngồi khoanh chân ở nơi đó mở mạnh hai mắt, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ. Thần niệm của hắn bị khóa cứng lại mơ hồ còn dẫn động cả Nguyên Thần của hắn.

- Mở Nguyên Thủy Trận!

Tống Thiên không chần chừ ngay khi mở mắt ra lập tức truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Trong tiếng gầm nhẹ này tất cả những cao thủ của Thủy Cổ nhất mạch đi theo Tống Thiên trên Nguyên Thủy Sơn đang sửng sốt này đều nhanh chóng bay lên đi tới các vị trí của trận pháp, bắt đầu toàn lực bố trí

- Sư tôn!

Hoàng Man phía sau Tống Thiên không biết chuyện đi đang xảy ra nhưng nhìn thấy bộ dạng âm trầm của sư tôn cũng cảm thấy cực kỳ áp lực có một cảm giác không ổn.

- Câm miệng, lúc này đừng làm phiền bổn tôn nếu không phải vì ngôi hoàng đế của ngươi thì sao bổn tôn có thể mở ra Nguyên Thủy Trận này!

Tống Thiên xoay mạnh người, liếc mắt nhìn Hoàng Man kia một cái thanh âm lạnh như băng.

Phen này bổn tôn đã cố hết sức, nếu cuối cùng phải thất bại thì Thủy Cổ hoàng tôn một trăm năm sau sẽ không phải là ngươi mà là Kế Đô kia!

Trong lòng Tống Thiên cũng rất uất ức. Sau khi nói xong, thân thể hắn nhoáng lên một cái lao thẳng lên trời, ở trên bầu trời hắn giơ tay phải lên hướng về phía dưới túm mạnh một cái. Lập tức Nguyên Thủy Sơn này ầm vang không ngừng, một đạo cầu vồng từ trong núi xuyên thấu ra,

xuất hiện trong tay Tống Thiên Vật này rõ ràng là một chiếc chiến phủ rất lớn!

Chiếc chiến phủ này loang lổ thoạt nhìn có vẻ thô ráp nhưng sau khi được Tống Thiên cầm vào bất ngờ liền có một tiếng gào thét thê lương từ trong đó truyền ra hóa thành vô số lục khí tàn hồn vờn quanh bốn phía Tống Thiên. Hào quang màu lục này chiếu rọi khiến cho sắc mặt của Tống Thiên thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Ngay khi Tống Thiên chuẩn bị toàn lực để đối phó, ở trong La Miên Quận, trong thiên địa phía trên hành cung của Kế Đô, Vương Lâm ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài kinh người.

Trong tiếng thét dài này thiên địa xung quanh phong vân biến sắc. Cái đầu của Tiên Tổ đã hòa tan chỉ còn non nữa biến thành một đám kim quang kia rốt cuộc cũng đã bắt đầu quá trình hòa tan cuối cùng.

Càng ngày càng nhỏ, một lát sau cái đầu của Tiên Tổ chỉ còn bằng một nắm tay. Sau đó Đại Thiên Tôn chi dương kia đã hoàn toàn bắt đầu thực chất hóa, thậm chí so với mặt trời của những Đại Thiên Tôn khác còn thực chất hơn không ít.

Nhìn chằm chằm đám kim quang bằng lòng bàn tay kia ánh mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang. Chỉ thấy hắn giơ tay phải lên hướng về hành cung phía dưới tung một trảo. Lập tức ba đạo hư bản nguyên sinh tử nhân quả, chân giả ở trong hành cung của Vương Lâm bất ngờ xuyên

qua mật thất kia bay ra, lao thẳng tới Vương Lâm. Trong nháy mắt đã tới gần dung nhập vào trong thân thể hắn.

Lúc này toàn bộ bản nguyên đã quay về trong thân thể Vương Lâm truyền ra tiếng ầm ầm. Tóc hắn không gió mà tung bay toàn thân bộc phát ra một khí thế kinh thiên. Dưới khí thế này thần sắc Vương Lâm không giận mà lộ vẻ uy nghiêm, hắn hướng về phía cái đầu của Tiên Tổ đã hòa tan chỉ còn bằng nắm tay kia phun ra một ngụm khí tức bản nguyên.

Luồng khí tức này vô hình, chỉ có bản thân Vương Lâm mới có thể cảm nhận được. Ngay khi khí tức này chạm vào cái đầu Tiên Tổ bằng nắm tay kia, cái đầu này lập tức run lên kịch liệt, bỗng nhiên tan ra!

Nó đã hòa tan hoàn toàn, hoàn toàn biến mất sau khi bị Đại Thiên Tôn chi dương ba màu của Vương Lâm hấp thụ toàn bộ, mặt trời này đã trở thành một vật thực chất, trở thành Đại Thiên Tôn chi dương! Đưa mặt trời này lên bầu trời của Tiên Cương, khiến cho bầu trời này từ nay về sau sẽ có mười mặt trời. Đây mới là một tiêu chí chính thức cho một người trở thành Đại Thiên Tôn. Còn trước đây chỉ có thể nói Vương Lâm vẫn chưa trở thành một Đại Thiên Tôn hoàn chỉnh!

Ngay khi Đại Thiên Tôn chi dương này hoàn toàn thực chất hóa, Vương Lâm giơ hai tay lên, hai mắt nhìn lên bầu trời. Đại Thiên Tôn chi dương ba màu ở bên cạnh như bị nâng lên chậm rãi bay lên hướng thẳng lên bầu trời ở tít trên cao kia.

Nhìn Đại Thiên Tôn chi dương của mình dần dần lên tới đỉnh cao nhất trên bầu trời, trong đầu Vương Lâm không khỏi nhớ lại năm đó hắn ở trong động phủ giới, một tia thần thức đi tới Tiên Cương đại lục, lần đầu tiên nhìn lên bầu trời, nhìn thấy chín mặt trời kỳ dị kia.

- Đại Thiên Tôn!

Trong lúc thì thào Vương Lâm nhìn Đại Thiên Tôn chi dương của mình ở trên trời cao bộc phát ra hào quang ba màu mãnh liệt.

Lúc này trên toàn bộ Tiên Cương đại lục, từ trong vùng đất của Tiên Tộc và Cổ Tộc, sau khi Vương Lâm đưa Đại Thiên Tôn chi dương của mình lên không trung, đã dẫn động toàn bộ sức mạnh của Đại Thiên Tôn chi dương!

Trên vùng đất của Tiên Tộc. Đạo Nhất Tông Bắc Châu, Tử Dương Tông Đế Sơn ở Tổ Thành, bốn nơi này trong nháy mắt đều có những mặt trời khổng lồ nổi lên ở trên không trung của Tiên Cương đại lục tỏa ra hào quang.

Không chỉ có vậy bên trong hoàng cung của Tổ Thành, một mặt trời hoàng kim bỗng nhiên xuất hiện, trở thành mặt trời thứ năm của Tiên Tộc ở trên bầu trời!

Cùng lúc đó trên vùng đất của Cổ Tộc ở trên không trung chỗ Huyền La đang bế quan, Đại Thiên Tôn chi dương của Huyền La hiện ra bay lên. Bên trong hoàng thành của Cực Cổ nhất mạch, ở trên không trung chỗ Cực Cổ Đại Thiên Tôn thần bí kia cũng hiện lên Đại Thiên Tôn chi dương của hắn!

Còn có mặt trời của Tống Thiên Đại Thiên Tôn của Thủy Cổ nhất mạch, lúc này không chịu sự điều khiển của hắn hiện ra rồi bay thẳng lên trời.

Xuất hiện cuối cùng chính là mặt trời của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ở trên Đạo Cổ Sơn kia. Toàn bộ Tiên Cương đại lục trong khoảnh khắc này bất ngờ xuất hiện mười mặt trời!

Chín mặt trời còn lại xuất hiện không phải là do bị điều khiển mà là do sau khi Đại Thiên Tôn chi dương của Vương Lâm bay lên không trung thì tự hiện ra giống như dẫn dắt nhau.

Hiện tượng này tất cả các Đại Thiên Tôn đều không lấy làm lạ. Đây chính là dị tượng trên Tiên Cương đại lục xảy ra khi có người trở thành Đại Thiên Tôn, ngoại trừ truyền thừa của Tiên Hoàng trong Tiên Tổ nhất mạch!

Vào lúc đó vì tất cả Đại Thiên Tôn chi dương đều hiện ra trên bầu trời khiến cho sức mạnh thiên địa trên cả Tiên Cương đại lục cuốn động, còn khiến cho những Đại Thiên Tôn còn lại cảm nhận được rõ ràng khí tức của Đại Thiên Tôn mới sinh này!

Mười mặt trời ở trên không trung có phân biệt lớn nhỏ trong đó lớn nhất chính là mặt trời của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Độ lớn của nó tương đương với cả tám mặt trời còn lại ngoại trừ mặt trời ba màu của Vương Lâm.

Tiếp sau đó chính là mặt trời của Vương Lâm, mặc dù không lớn bằng mặt trời của Cổ Đạo nhưng cũng gần bằng một nửa, tản mát ra hào quang không kém gì mặt trời của Cổ Đạo!

- Nghĩa phụ Đại Thiên Tôn!

Trong hành cung bên trong La Miên Quận kia, Kế Đô hoàng tử ngây ra ở đó, ánh mắt lộ ra sự kích động mãnh liệt chưa từng có sau đó còn cười lên ha hả.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2052: Chiến Tống Thiên!

- Vương Lâm! Đúng là hắn!

Bên trong Đạo Nhất Tông truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên. Trong tiếng gầm này lộ ra sự phẫn nộ truyền khắp tám phương.

Trong tiếng gầm thét này ngoài sự phẫn nộ còn có vẻ sợ hãi và kiêng kỵ. Đối với Vương Lâm, Đạo Nhất khó mà quên được cảnh tượng trong hoàng cung của Tổ Thành. Khi đó Vương Lâm đã cực kỳ mạnh mẽ. Lúc

này trở thành Đại Thiên Tôn hắn không dám tưởng tượng Vương Lâm giờ phút này mạnh tới bậc nào!

Nhất là mặt trời khổng lồ chỉ nhỏ hơn Cổ Đạo Đại Thiên Tôn kia lại càng lộ ra thực lực của Vương Lâm!

Hắn còn chưa đi tới Thái Cổ Thần Cảnh, không ngờ chỉ dựa vào bản thân mà có thể trở thành Đại Thiên Tôn chính thức!

Trong hàn băng tại cực bắc, thần sắc Võ Phong hoảng hốt nhìn bầu trời rất lâu rất lâu.

Trong Tử Dương Tông, vẻ mặt hai cô bé lúc này lộ vẻ mừng rỡ. Hai người kéo tay nhau đồng thời nhìn về bầu trời.

- Hắn thành Đại Thiên Tôn rồi...

Trên Đế Sơn trong Tổ Thành, Cửu Đế Đại Thiên Tôn nhìn về hướng Cổ Tộc phía xa xa tâm thần chấn động, sắc mặt mơ hồ tái nhợt, lộ vẻ kinh nghi bất định.

- Khi ở Địa Cung hắn đã có hình dáng của Đại Thiên Tôn chi dương. Mà hắn lại còn có đầu lâu của Tiên Tổ... mặt trời này có ba màu hắc bạch

kim. Màu vàng kim hiển nhiên là do đầu lâu của Tiên Tổ dung hợp trong đó phát ra...

Theo đạo lý mà nói, hắn trở thành Đại Thiên Tôn sẽ không khiến người ta ngạc nhiên. Chẳng qua… chẳng qua trong một trăm năm hắn đã hòa tan đầu lâu của Tiên Tổ!

- Mà khi hắn trở thành Đại Thiên Tôn thì...

Tâm thần Cửu Đế run lên. Hắn là người duy nhất trong Đại Thiên Tôn của Tiên Tộc biết chân tướng khi hồn phách trong bảy mươi hai châu hỗn loạn. Nhất là nghĩ tới ánh mắt nọ, hắn không thể không nghĩ tới Vương Lâm khi trở thành Đại Thiên Tôn.

- Hắn là.. Không có khả năng!

Ánh mắt Cửu Đế lộ vẻ kiêng kỵ thì thào tự nhủ.

Hải Tử ngồi ở một đỉnh Đế Sơn. Nàng nhìn bầu trời thần sắc phức tạp lại ẩn chứa một tia minh ngộ.

Cũng ở bên trong Tổ Thành, trong Địa Cung phía dưới hoàng cung, ngọn núi do Liên Đạo Phi biến thành vẫn không nhúc nhích.

Trên mặt đất của Cổ Tộc bởi vì Vương Lâm trở thành Đại Thiên Tôn cũng khiến nơi này nổi lên một hồi kinh loạn. Mà trung tâm của kinh loạn đó chính là Nguyên Thủy Sơn của Thủy Cổ Nhất Mạch, vẻ mặt Tống Thiên khổ sở. Dù trước đó hắn dùng thần niệm dung nhập vào Cổ Ma đã nhìn thấy, trong lòng đã có chuẩn bị nhưng lúc này tâm thần vẫn chấn động như trước.

Trong hoàng thành của Đạo Cổ nhất mạch Huyền La đang bế quan cảm nhận được khí tức thuộc về Vương Lâm khuôn mặt lộ ra nụ cười rất vui vẻ ha hả cười lớn.

Trong La Miên Quận, trên bầu trời của hành cung, hai tay Vương Lâm vung lên mặt trời ba màu thuộc về hắn dần dần tiêu tán chỉ còn lại tàn ảnh trong thiên địa là vĩnh viễn tồn tại, trở thành dấu hiệu của Đại Thiên Tôn trên Tiên Cương đại lục.

Thiên địa khôi phục lại bình thường, quy tắc lực bốn phía từ từ tản đi, tất cả lại trở lại như ban đầu. Mấy đạo cầu vồng từ hành cung bay ra, người đi đầu là Kế Đô hoàng tử.

Hắn cố nén sự kích động trong nội tâm sau khi tới gần Vương Lâm trăm trượng lập tức quỳ xuống, lớn tiếng nói.

- Chúc mừng nghĩa phụ trở thành Đại Thiên Tôn!

- Tham kiến Vương tôn!

Phía sau Kẻ Đô là thiếu phụ và phu quân của nàng, vẻ mặt thanh niên mặc tử bào kia cung kính, không che dấu nổi sự khiếp sợ trong mắt quỳ bái Vương Lâm.

Dù sao thì Kế Đô đã như vậy hai người cũng không thể đứng mà vái.

- Chúng ta tham kiến Vương tôn!

Sau khi ba người nói xong, tất cả các thị vệ của Kế Đô trong hành cung cũng đều kích động quỳ một gối xuống, hướng về phía Vương Lâm vái lạy.

Giọng nói của những người này ngưng tụ lại hóa thành sóng âm tràn về bốn phía.

Vương Lâm đứng giữa không trung nhìn mọi người phía dưới, nhìn Kế Đô và hai vợ chồng thanh niên trước mặt khuôn mặt lộ nụ cười, sau khi gật đầu liền đưa hai mắt bình tĩnh nhìn về phía Cổ Ma đang sững ra ở phía xa xa từng bước đi tới.

Đứng phía trước Cổ Ma nọ, tay phải Vương Lâm giơ lên điểm một chỉ vào mi tâm của hắn. Một chỉ này hạ xuống, thân thể Cổ Ma lập tức run rẩy thần sắc lộ vẻ thống khổ. Chỉ thấy một đám hắc khí từ mi tâm hắn lan ra sau khi biến mất theo gió thì vẻ thống khổ trên mặt Cổ Ma không còn. Nó khôi phục thần trí, ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm tràn ngập sợ hãi phát ra tiếng ô ô, thân thể vừa khôi phục hành động liền quỳ một gối xuống trước mặt Vương Lâm cúi đầu.

- Kế Đô ta mang ngươi đi gặp Tống Thiên!

Vương Lâm cất bước đứng lên đầu Cổ Ma này quay đầu nhìn thoáng qua Kế Đô.

Thân thể Kế Đô chấn động, ngẩng phắt đầu, không để ý tới việc áp chế sự kích động nữa ánh mắt nhìn Vương Lâm đầy cảm kích.

- Tạ ơn nghĩa phụ đã giúp cho!

Kế Đô hít sâu một hơi đứng dậy nhoáng một cái liền đi tới đỉnh đầu Cổ Ma cung kính đứng phía sau Vương Lâm. Hắn nhìn bóng lưng Vương Lâm phía trước. Bóng lưng này không cao lớn nhưng lại khiến hắn cảm thấy như một ngọn núi, hình như chỉ có khi bóng lưng này tồn tại thì hắn mới có thể trở thành Thủy Cổ hoàng tôn!

Cổ Ma khổng lồ kia không cần Vương Lâm sai khiến liền ngửa mặt lên trời gầm thét, xoay người mang theo Vương Lâm và Kế Đô, đưa hai tay lên xé ra một cái khe trên bầu trời, chui tọt vào rồi hoàn toàn biến mất.

Sau khi nó biến mất, cái khe trên bầu trời cũng dần dần thu nhỏ lại hóa thành một đường trắng mơ hồ rồi tan đi.

Ở bên ngoài hoàng thành của Thủy Cổ Nhất Mạch, trên Nguyên Thủy Sơn, trong nháy mắt khi Vương Lâm điểm một chỉ lên mi tâm của Cổ Ma xóa đi thần niệm của Tống Thiên, thân thể Tống Thiên trên Nguyên Thủy Sơn chấn động, sắc mặt tái nhợt nhưng trong chốc lát liền khôi phục lại được.

Thần sắc hắn âm trầm, cầm chiến phủ khổng lồ trong tay ngẩng đầu nhìn bầu trời, hô hấp dần dần đều đặn lại. Hắn biết hành động vừa rồi khiến Vương Lâm nhất định sẽ tới.

Cho dù lần trước có không ra tay dò xét, nhưng Vương Lâm vì muốn để Kế Đô trở thành hoàng tôn nên vẫn sẽ tới!

Tống Thiên thầm than. Một trận chiến này hắn không chắc thắng nhưng nếu muốn hắn không chiến mà chịu khuất phục thì thân hắn là Đại Thiên Tôn lại không thể làm được.

Trên Nguyên Thủy Sơn giờ phút này mơ hồ có tiếng ầm vang. Chỉ thấy cả ngọn núi bị một luồng khí tức mờ ảo bao phủ. Trong khí tức này như có thiên quân vạn mã tồn tại lộ ra sát khí.

Có Nguyên Thủy Trận này phụ trợ lại có chiến phủ do Cổ Đạo Đại Thiên Tôn ban cho này, dù cho người này có thể điều khiển thiên địa lực nhưng ta cũng vẫn có tư cách đánh một trận!

Tống Thiên hít sâu một hơi bình tĩnh nhìn bầu trời chờ đợi Vương Lâm tới.

Vẻ mặt Hoàng Man phía sau lộ vẻ khổ sở trầm mặc không nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đi qua một nén nhang. Đúng lúc này thì đột nhiên trên bầu trời của Nguyên Thủy Sơn có một cái khe lớn ầm ầm bị xé ra. Hắc khí tràn tới, Cổ Ma gào thét chui ra.

Trên đỉnh đầu Cổ Ma có hai người đang đứng, chính là Vương Lâm và Kế Đô!

Ánh mắt Tống Thiên trong tích tắc này nhìn về phía Vương Lâm. Cùng lúc đó ánh mắt Hoàng Man cũng ngưng tụ với Kế Đô.

- Vương Lâm!

Tay áo Tống Thiên vung lên lạnh lùng nói.

- Vương mỗ xin chào Tống Tôn.

Vương Lâm mỉm cười ôm quyền chậm rãi nói.

Chớ nói nhiêu lời. Mục đích của ngươi tới đây trong lòng Tống mỗ hiểu rõ. Ngươi đánh một trận với ta, nếu ngươi thắng thì Tống mỗ sẽ chỉ định Kế Đô là hoàng tông trăm năm tới!

Trong lòng Tống Thiên thầm than. Hắn căn bản chưa nói ra kết quả nếu mình thắng, vừa nói xong tay trái liền vung lên. Lập tức khí tức thiên quân vạn mã quanh Nguyên Thủy Sơn lập tức bốc lên bộc phát ra tiếng gầm thét chói tai hóa thành một lượng lớn sương mù lao thẳng về phía Vương Lâm.

Cùng lúc đó tay phải Tống Thiên cầm lấy chiến phủ giơ lên chém về phía Vương Lâm!

Tu vi của Tống Thiên Đại Thiên Tôn còn cao hơn một chút so với Đạo Nhất, không kém Võ Phong là mấy. Cường giả như vậy nếu trăm năm trước Vương Lâm chiến đấu thì thắng bại còn chưa biết, phải dùng toàn bộ lực lượng của phân thân ngoài hư vô đánh một trận.

Nhưng lúc này...

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, đối mặt với thiên quân vạn mã do trận pháp biến ảo ra, đối mặt với một phủ như khai thiên chém tới này, hắn giơ tay phải lên nhẹ nhàng điểm về phía trước ba cái.

Chỉ thứ nhất điểm tới thiên quân vạn mã đang lao tới ở cách Vương Lâm trăm trượng lập tức phát ra tiếng nổ vang. Chỉ thấy thiên quân vạn mã hư ảo giống như bọt khí bị nghiền nát tiêu tán rất nhiều, không hề ngừng lại giống như lao vào một tấm màn vô hình vậy.

Kế Đô và Hoàng Man cùng nhìn lại. Cảnh tượng này cũng rơi vào mắt Tống Thiên. Hắn thấy dưới một chỉ của Vương Lâm quy tắc của cả thiên địa giống như biến ảo. Một quy tắc thiên địa tràn ngập phía trước thiên quân vạn mã.

Cùng với sự tiêu tán của thiên quân vạn mã một chỉ thứ hai của Vương Lâm điểm ra. Trận pháp của Nguyên Thủy Sơn này liền ầm ầm bị nghiền nát. Đám sương mù bị cuốn đi giống như bị xé tan thành vô số phần, tan thành mây khói. Cả Nguyên Thủy Sơn ầm ầm chấn động. Rất nhiều cường giả Thủy Cổ nhất mạch chủ trì bên trong trận pháp này đồng loạt phun máu tươi, thân sắc trở nên uể oải.

Tống Thiên cảm thấy da đầu tê dại nhưng lại cố gắng nén lại, hai mắt lộ hàn quang, thân thể vẫn đứng giữa không trung như trước, tay phải cầm

chiến phủ chém về phía Vương Lâm.

Mà giờ phút này một chỉ thứ ba của Vương Lâm điểm tới.

Một nắm tay hư ảo đột nhiên hiện ra phía trước Tống Thiên. Nắm tay này hoàn toàn do vô số sợi tơ nhỏ tạo thành, bên trong ngưng tụ quy tắc của thiên địa. Một quyền này va chạm với một phủ của Tống Thiên đang chém xuống.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên. Chiến phủ chấn động, vỡ vụn từng tấc một, ầm một tiếng liền hóa thành vô số mảnh nhỏ bị cuốn bay đi rơi lên mặt đất phía xa xa. Còn một quyền do quy tắc ngưng tụ thành cũng chấn động, dần dần sụp đổ chia làm hai nửa.

Tống Thiên phun một ngụm máu tươi, thân thể bịch bịch bịch lui lại phía sau trăm trượng, đạp mạnh lên đỉnh Nguyên Thủy Sơn. Cả ngọn núi chấn động, xuất hiện đầy khe nứt.

Đầu ngón trỏ tay phải Vương Lâm sững lại một chút, phía trên đó xuất hiện một vệt trắng nhưng chưa cắt qua da của hắn.

- Chiến phủ ẩn chứa quy tắc...

Vương Lâm nhìn về phía chiến phủ đã bị nghiền nát thành nhiều mảnh nhỏ ở phía xa xa tay phải giơ lên hướng về hư không chụp một cái. Lập tức những mảnh vỡ này gào thét bay tới dung hợp trước người Vương Lâm, trong nháy mắt liền trở lại thành chiến phủ hoàn chỉnh.

- Còn muốn đánh không?

Ánh mắt Vương Lâm bình tĩnh nhìn lên người Tống Thiên.

- Vì sao lại không!

Tống Thiên cười lớn thân thể nhoáng lên bay thẳng lên bầu trời. Trong nháy mắt khi đứng trong thiên địa tay phải hắn giơ lên hướng về phía Nguyên Thủy Sơn phía dưới bỗng nhiên chụp một cái.

Cả Nguyên Thủy Sơn chấn động kịch liệt, mơ hồ bay lên giống như bị một trảo của Tống Thiên kéo từ mặt đất lên!

Vô số đạo cầu vồng từ trong ngọn núi này bay ra trong đó có cả mấy người Hoàng Man. Đám người này nhìn cảnh tượng đang diễn ra mà sợ hãi.

Lúc này cũng có rất nhiều đạo cầu vồng từ trong hoàng cung của Thủy Cổ nhất mạch gào thét bay về hướng này!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2053: Thành toàn!

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Tống Thiên Đại Thiên Tôn kia nhấc Nguyên Thủy Sơn từ dưới mặt đất lên giữa không trung, khiến cho mặt đất chấn động, còn có hắc quang từ dưới núi tản ra.

Chỉ thấy ngọn núi kia bay lên càng ngày càng cao cho đến khi hoàn toàn lơ lửng ở giữa thiên địa, dừng lại ở giữa không trung phía trên Tống Thiên kia. Tống Thiên nhìn chằm chằm Vương Lâm, giơ tay phải lên giống như là đang nâng ngọn núi.

- Vương Lâm nếu ngươi có thể tiếp được sức mạnh của Nguyên Thủy Sơn của bổn tôn thì trận chiến này bổn tôn sẽ nhận thua!

Tống Thiên hét lớn lên một tiếng, tay phải của hắn vung mạnh ra phía ngoài, chỉ thấy ngọn Nguyên Thủy Sơn kia ầm ầm lao thẳng tới Vương Lâm.

Ngọn núi này tên là Nguyên Thủy, vì đây là ngọn núi được sinh ra đầu tiên của Thủy Cổ nhất mạch trong vùng đất của Cổ Tộc. Vô số năm qua ngọn núi này vẫn không hề thay đổi. Tống mỗ chứng đạo trên ngọn núi này sau khi trở thành Đại Thiên Tôn cũng giống như lịch đại Đại Thiên Tôn của Thủy Cổ nhất mạch đều luyện hóa ngọn núi, hiện giờ ở trong tay Tống mỗ ngọn núi này có thể phát huy được một sức mạnh trấn áp!

- Vương Lâm ngươi xem đây!

Thiên địa ầm vang Nguyên Thủy Sơn kia gào thét kinh người, trong nháy mắt từ phía trên Vương Lâm ép xuống. Ngọn núi này cực kỳ quỷ dị trong khi giáng xuống Vương Lâm nhìn thấy rồ ràng toàn bộ quy tắc trong thiên địa này biến hóa thành những sợi chỉ, khi ngọn núi này hạ xuống, bị một sức mạnh kỳ dị xua tan như thể ngọn núi này cùng với quy tắc của thiên địa có một sự bài xích rất lớn không thể cùng tồn tại.

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên tinh quang, hắn đứng ở đó quần áo tung bay mái tóc bạc phất phơ nhìn ngọn núi đang hạ xuống kia. Tay phải hắn đột nhiên nắm lại hướng về ngọn núi kia đánh một quyền.

Một quyền này đánh vào hư không, cách không va chạm với ngọn núi đang ở cách trăm trượng kia. Trong tiếng ầm ầm vang vọng, chỉ thấy ngọn núi này chấn động, tốc độ chợt giảm xuống không ít nhưng vẫn tiếp tục giáng xuống.

Quyền ảnh của Vương Lâm va chạm với ngọn núi kia lúc này chấn động, vỡ thành từng mảnh. Cùng lúc đó một áp lực rất lớn ầm ầm giáng xuống, ép lên người Vương Lâm còn khiến cho không gian ở xung quanh Vương Lâm trực tiếp phân tách ra như thể thiên địa ở chỗ của hắn hoàn toàn bị chia lìa ra khỏi bốn phía vậy.

- Rất thú vị!

Vương Lâm mỉm cười. Thần thông Nguyên Thủy Sơn trấn áp này có chút kinh người tương tự như một chỉ của Cổ Tổ vậy, nhưng một chỉ của Cổ Tổ là khiến cho không gian bị tách ra sụp đổ ép tới giết địch. Còn Nguyên Thủy Sơn lại chỉ có tác dụng chia cắt thiên địa ngăn cản người ta chạy ra, chỉ có thể bị trấn áp.

Không hổ là một Đại Thiên Tôn của Tiên Cương đại lục, trước ta chín Đại Thiên Tôn không có người yếu, mỗi một Đại Thiên Tôn đều có những thần thông khác nhau!

Ví dụ như uy lực Nguyên Thủy Sơn của Tống Thiên này có thể bài xích quy tắc, có thể chia cắt không gian giống như một chỉ của Cổ Tổ. Thuật này mặc dù không phải là tín thuật, nhưng cũng đủ để kiêu ngạo.

Vương Lâm nhìn ngọn núi đang ngày càng tới gần kia thì thào tự nhủ.

Hai mắt hắn lóe lên, với tu vi của hắn lúc này trong thiên địa này người có thể khiến cho hắn kiêng kỵ thì ngoài Cổ Đạo ra không còn người thứ hai. Những Đại Thiên Tôn còn lại Vương Lâm sẽ không để trong mắt. Nguyên Thủy Sơn này mặc dù bất phàm, nhưng cũng chỉ là bất phàm mà thôi.

Thần sắc Vương Lâm bình tĩnh, hắn giơ tay phải lên chỉ về phía Nguyên Thủy Sơn đang gào thét lao tới kia.

Một chỉ này chính là thần thông một chỉ của Cổ Tổ.

Một chỉ này điểm ra thiên địa biến sắc phong vân cuồn cuộn Không gian bị Nguyên Thủy Sơn kia tách ra lập tức phát ra tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy xung quanh Vương Lâm lại xuất hiện những cái khe mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Những cái khe kia càng ngày càng lớn cuối cùng như muốn sụp đổ dường như không thể chịu đựng nổi.

Về phần Nguyên Thủy Sơn kia dưới một chỉ của Vương Lâm cũng ầm ầm chấn động, dừng lại cách Vương Lâm mấy chục trượng, không ngừng chấn động, nhưng không thể tiếp tục hạ xuống.

Đúng lúc này không gian bị chia tách ở xung quanh Vương Lâm ầm ầm sụp đổ, vỡ thành từng mảnh. Vương Lâm từng bước đi tới thần sắc hắn vẫn như thường nhìn Tống Thiên cách đó không xa.

- Còn muốn đánh sao?

Mặt Tống Thiên lộ ra vẻ đau khổ nhưng cũng cắn răng nhảy lên đứng trên đỉnh Nguyên Thủy Sơn kia cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi Ngụm máu tươi này hóa thành sương mù nhanh chóng bị ngọn núi này hấp thụ đồng thời Tống Thiên khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết, từ trong miệng truyền ra một tiếng quát khẽ.

- Nguyên Thủy trấn áp.

Nguyên Thủy Sơn kia truyền ra tiếng nổ ầm ầm lại giãy giụa thoát khỏi sự chấn động vừa rồi tiếp tục hạ xuống, lao thẳng đến Vương Lâm.

Vương Lâm lắc đầu thân thể nhoáng lên một cái không đợi Nguyên Thủy Sơn kia giáng xuống, bất ngờ xuất hiện ở dưới chân ngọn núi này giơ tay phải lên ấn về phía ngọn núi này.

Ngay khi một chưởng này hạ xuống, ngọn núi này ầm ầm run rẩy, Tống Thiên ở bên trên lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo sau khi liên tục lùi lại mấy bước lúc này mới dừng lại được.

Lúc này cầu vồng từ trong hoàng thành của Thủy Cổ nhanh chóng bay tới cũng đã tới gần hóa thành mấy chục thân ảnh. Người đi đầu tiên là một lão già mặc hoàng bào, hắn nhìn Vương Lâm, thần sắc biến hóa.

Vương Lâm không nhìn những người vừa mới tới kia mà sau khi Tống Thiên ở trên Nguyên Thủy Sơn lảo đảo lùi lại liền vung tay áo. Chỉ thấy ngọn Nguyên Thủy Sơn kia lập tức xoay tròn, chậm rãi thu nhỏ lại cuối cùng hóa thành nhỏ bằng lòng bàn tay rơi lên tay phải của Vương Lâm.

Liếc mắt nhìn sau khi ngọn núi này thu nhỏ lại hình dạng giống như một cái đầu trâu, cái sừng vừa rồi bị chặt đứt cũng đã khôi phục lại như cũ.

Cảnh tượng này rơi vào mắt của Tống Thiên kia khiến cho thân thể hắn lảo đảo lại lui về phía sau, sắc mặt lập tức tái nhợt. Ngọn núi này từ vạn cổ vẫn to lớn như thường, các đời Đại Thiên Tôn của Thủy Cổ nhất mạch chưa có ai có đủ trình độ thu nhỏ ngọn núi này lại như thế này.

Nhưng Vương Lâm ở trước mắt lại hoàn toàn không cần luyện hóa mà có thể thu nhỏ ngọn núi này lại, hơn nữa bộ dạng của hắn có thể hoàn toàn điều khiển một cách tự nhiên. Trong lòng Tống Thiên đau khổ thở dài một tiếng, bỏ qua tất cả mọi sự kháng cự hai tay ôm quyền, hướng về Vương Lâm vái một cái thật sâu.

- Tống mỗ nhận thua!

Trong khi nói, Tống Thiên quay đầu lại nhìn những người vừa tới. Lúc này bọn họ đều thần sắc chấn động, hiển nhiên đã bị cảnh tượng này khiến cho tâm thần khiếp sợ.

- Tống mỗ thân là người bảo vệ cho Thủy Cổ nhất mạch, thân là Đại Thiên Tôn, hôm nay thừa nhận Kế Đô hoàng tử một trăm năm sau sẽ là hoàng tôn của Thủy Cổ nhất mạch ta!

Tống Thiên chậm rãi mở miệng, cuối cùng ánh mắt nhìn lão già mặc hoàng bào kia.

Lão già này chính là đương kim hoàng tôn. Hắn do dự một chút, muốn nói gì đó nhưng sau khi nhìn Vương Lâm ở đằng xa cũng lại trầm mặc hướng về Tống Thiên ôm quyền vái một cái gật đầu.

Vẻ mặt Kế Đô hoàng tử kích động, hắn còn có một cảm giác như đây không phải là thật. Khát vọng của hắn, mơ tưởng bấy lâu, hôm nay đã đạt được một cách đơn giản như vậy, điều này khiến cho thần sắc của hắn hoảng hốt. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là người thường, lúc này sau khi hít sâu một hơi lập tức bước tới, trong nháy mắt đi về phía trước.

Sau khi hắn do dự một chút, không hề tạ ơn Tống Thiên và phụ hoàng của hắn mà xoay người, lờ đi Tống Thiên và phụ hoàng, ở nơi đây còn có rất nhiều cao thủ của Thủy Cổ nhất mạch, thậm chí còn có một vài hoàng tử, ở trước mặt hướng về Vương Lâm quỳ xuống.

- Tạ ơn nghĩa phụ đã thành toàn!

Một hành động quỳ này, một câu nói này của hắn lập tức khiến cho tất cả mọi người xung quanh ngoại trừ Tống Thiên thần sắc bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt đều tập trung lại lộ ra một vẻ khó tin không thể tưởng tượng được.

Ở Cổ Tộc, hoàng quyền là chí thượng, Kế Đô thân là hoàng tử là đã có một thân phận nhất định, người chuẩn bị trở thành Thủy Cổ hoàng tôn lại quỳ trước người khác, còn nhận người này là nghĩa phụ!

Chuyện này vượt xa sự tưởng tượng của những người xung quanh, trong thời gian ngắn làm nổi lên một trận xôn xao.

- Kế Đô, ngươi làm gì thế!

Người đầu tiên mở miệng chính là một nam tử trung niên ở bên cạnh Thủy Cổ hoàng tôn, người này chính là đại hoàng tử!

Hoàng Man ở đằng xa trong lòng vốn tràn ngập sự không cam lòng, nhưng hắn cũng không có cách nào thay đổi mọi chuyện. Nhưng lúc này bỗng nhiên hai mắt hắn sáng ngời.

- Kế Đô ngươi thân là hoàng tử sao có thể tùy tiện nhận nghĩa phụ! Nhất là ngươi lại là hoàng tôn tương lai, chỉ có thể quỳ ở trước mặt Cổ Đạo Đại Thiên Tôn!

Thủy Cổ hoàng tôn kia thủy chung trầm mặc nhìn con trai mình quỳ trước mặt Vương Lâm trong mắt lóe lên vẻ âm trầm.

Bốn phía xôn xao khiến cho sắc mặt Kế Đô cũng có chút tái nhợt, nhưng hai mắt hắn vẫn lộ ra một vẻ kiên định. Nhìn Vương Lâm, hắn biết hiện giờ bản thân đang làm gì. Điều hắn muốn chính là nói cho nghĩa phụ của mình biết, cho dù mình có trở thành hoàng tôn thì đối phương vẫn là nghĩa phụ của mình!

Vương Lâm cũng nhìn Kế Đô, hắn không ngờ Kế Đô này lại có khí phách như vậy. Lờ đi cha của hắn cùng với rất nhiều tộc nhân, hạ mình làm một chuyện như thế này.

Kế Đô này hoàn toàn có thể đem lời nói của nghĩa phụ cùng với lời hứa năm đó âm thầm thực hiện, như vậy quá trình trở thành hoàng tôn của hắn sẽ thuận lợi hơn không ít không giống như hiện giờ, dường như đã xuất hiện một số khúc mắc.

Mắt thấy sự xôn xao ở bốn phía ngày càng lớn nhưng Tống Thiên thủy chung vẫn trầm mặc. Thủy Cổ hoàng tôn kia cũng không nói lời nào nhưng trong mắt lại càng thêm âm thầm.

- Kế Đô, ta nhận ngươi là nghĩa tử của ta!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Kế Đô hít sâu một hơi, trước đây Vương Lâm thủy chung vẫn không tán thành việc này nhưng bản thân Kế Đô hắn vẫn luôn gọi đối phương là nghĩa phụ. Lúc này nghe thấy lời nói của Vương Lâm Kế Đô lại vái một cái nữa.

- Trăm năm sau ngươi sẽ là Thủy Cổ hoàng tôn!

Vương Lâm không hề nhìn mọi người mà ánh mắt nhìn về phía hoàng thành của Thủy Cổ. Hắn mơ hồ có thể nhìn thấy ở trong hoàng thành Thủy Cổ cũng có một pho tượng cao vút pho tượng này chính là khắc Cổ Tổ.

Nơi đó cũng là chỗ của Tổ Miếu.

Đại hoàng tử cùng với Hoàng Man kia sắc mặt tái nhợt, dường như vẫn còn muốn nói gì đó. Thủy Cổ hoàng tôn, lão già mặc hoàng bào kia như đã hiểu rõ chuyện này thầm than một tiếng, lần đầu tiên mở miệng nói.

- Tiểu nhi có thể được bái Vương tôn làm nghĩa phụ đó cũng là may mắn của tiểu nhi cũng là vinh quang của Thủy Cổ nhất mạch ta. Trẫm không phải là Đạo Cổ hoàng tôn kia không phân biệt được thị phi bức Vương tôn đi khiến cho bộ tộc của mình gặp phải tai họa.

- Xin mời Vương tôn ở lại Thủy Cổ nhất mạch ta, chỉ cần có bất cứ yêu cầu gì trẫm nhất định sẽ thỏa mãn!

Lão già mặc hoàng bào kia hướng về Vương Lâm ôm quyền vái một cái.

- Nếu Vương huynh không có nơi nào để tới, không bằng ở lại nơi này để chứng kiến Kế Đô trăm năm sau trở thành Thủy Cổ hoàng tôn.

Lúc này Tống Thiên nở nụ cười, hướng về Vương Lâm nói.

- Phụ hoàng, nghĩa phụ muốn tới Tổ Miếu, nhi thần đã đồng ý nhưng vẫn phải xin ý kiến của phụ hoàng.

Kế Đô đứng dậy, hướng về phía Thủy Cổ hoàng tôn kia cung kính nói.

- Tổ Miếu? Nếu Vương tôn muốn tới thì việc này hiển nhiên trẫm sẽ đồng ý!

Lão già mặc hoàng bào kia nghe thấy vậy không chút do dự mỉm cười nói. Hắn không dám không đồng ý, lại càng không dám có chút ý kiến gì về việc Kế Đô bái người này làm nghĩa phụ.

Vương tôn ở trước mắt này có thể giết chết Đạo Cổ hoàng tôn, sau khi xông vào hoàng cung của Đạo Cổ vẫn có thể rời khỏi, thậm chí ngay cả Cổ Đạo Đại Thiên Tôn cũng không vì việc này mà nói một lời nào. Người như vậy… hiện giờ hắn tận mắt nhìn thấy Tống Thiên cũng không phải là đối thủ thì sao có dũng khí để đắc tội.

Hoàng quyền chí thượng, nhưng đối với người như vậy cũng không có tác dụng gì.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2054: Tam Tổn nhị kiếp

Tại Cổ Tộc chỉ có ba tòa Cổ Miếu, phân biệt ở hoàng thành tam tộc, ở phía dưới ba pho tượng Cổ Tổ. Mỗi một tộc nhân Cổ Tộc trưởng thành vào khi trải qua Tam Tổn Kiếp đều đi tới Tổ Miếu nhưng cũng không tiến vào quá sâu mà chỉ ở ngoại vi mà thôi. Chỉ có người hoàng tộc mới có thể đi sâu vào bên Tổ Miếu, độ qua kiếp nạn này.

Từ cổ chí kim có rất ít người có tư cách bế quan trong Tổ Miếu. Dù là Đại Thiên Tôn cũng rất khó có thể làm được, nguyên nhân là quyền mở Tổ Miếu nằm trong tay các đời hoàng tôn.

Vương Lâm đứng tại trung tâm của hoàng thành, phía dưới pho tượng Cổ Tổ khổng lồ, nhìn pho tượng chống trời này. Vương Lâm đứng nơi đó trầm mặc không nói.

Pho tượng này giống hệt với pho tượng tại Đạo Cổ hoàng thành, Cổ Tổ chắp tay sau lưng, nhìn thiên địa thần sắc lộ vẻ khinh miệt. Vương Lâm lúc trước khi đi qua Đạp Thiên Kiều thứ ba, khi hắn nhìn thấy pho tượng này tại Đạo Cổ hoàng thành cảm thấy nó cũng không quá lớn.

Nhưng giờ phút này pho tượng này trong mắt hắn đã có sự bất đồng.

Thần sắc khinh miệt kia chỉ là mặt ngoài mà thôi. Sâu trong đó Vương Lâm có thể thấy ẩn chứa một sự bi ai giống như đối với bản thân, đối với chúng sinh.

- Pho tượng Cổ Tổ này là do ai điêu khắc?

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Là Cổ Đạo Đại Thiên Tôn...

Bên cạnh Vương Lâm, Tống Thiên đứng đó cũng đang nhìn pho tượng, chậm rãi nói.

- Sau khi Cổ Tổ biến mất, Cổ Đạo Đại Thiên Tôn không biết lấy từ đâu ra ba ngọn núi, tự mình điêu khắc, đứng sừng sững tại hoàng thành tam tộc.

- Cũng bởi vì thế mà hậu nhân Cổ Tộc chúng ta mới có thể nhớ rõ hình dáng của Cổ Tổ, không quên lãng theo năm tháng.

Vương Lâm gật đầu nhẹ. Hắn biết một chủng tộc muốn có tượng trưng và hi vọng, nếu không có trung tâm tinh thần tồn tại thì cũng không thể sinh sôi nảy nở lâu dài mà sẽ từ từ biến mất theo năm tháng.

Hiển nhiên pho tượng Cổ Tổ này cùng với những truyền thuyết chính là tượng trưng và ký thác của tam mạch Cổ Tộc. Pho tượng này còn thì Cổ

Tộc còn! Cổ Đạo Đại Thiên Tôn thân là người bảo vệ cả Cổ Tộc có thể làm ra chuyện này đã thể hiện trí tuệ của hắn.

Phía dưới pho tượng này chỉ có hai người Vương Lâm và Tống Thiên, giống như đang yên lặng chờ đợi gì đó.

Không bao lâu sau chỉ ấy từ phương hướng trong Thủy Cổ hoàng thành mơ hồ truyền ra tiếng lầm rầm càng ngày càng to hơn phóng tới nơi này vờn quanh bốn phía pho tượng Cổ Tổ hình thành một tầng sáng màu tối.

Phía dưới pho tượng này ở dưới hai chân hắn có một cánh cửa hình vòm khổng lồ. Cánh cửa này giống như đã bị phong bế nhưng ánh sáng kia bao phủ liền khiến nó truyền ra tiếng ầm ầm từ từ mở ra.

- Vương huynh, Tổ Miếu đã mở. Tống mỗ không tiễn nữa. Bảo trọng!

Tống Thiên ôm quyền nói với Vương Lâm.

Vương Lâm nhìn đại môn đang mở ra trong mắt lộ ý ngưng trọng. Hắn có thể khiến Lý Mộ Uyển có tư cách tiến vào bên trong Thái Cổ Thần Cảnh hay không đều phải xem bản thân trong đệ Tam Tổn Kiếp này có lấy được hai giọt Hồn Huyết hay không.

Ôm quyền hướng về phía Tống Thiên, Vương Lâm hít sâu một hơi đi vào trong Tổ Miếu.

Bước chân hắn không nhanh nhưng mỗi bước hạ xuống đều rất trầm ổn, từng bước từng bước dần dần tiến tới đại môn của Tổ Miếu đang mở ra không chút do dự mà tiến vào bên trong.

Trong chớp mắt khi hắn đi vào bên trong Tổ Miếu, đại môn của Tổ Miếu từ từ đóng lại. Chỉ sau nửa nén hương, ầm một tiếng, Tổ Miếu liền hoàn toàn đóng cửa.

Tầng ánh sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ cũng dần dần tiêu tán, lại một lần nữa hóa thành một đạo cầu vồng bay về trong hoàng cung, không còn thấy đâu nữa.

Tống Thiên đứng đó hồi lâu mới than nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Tộc nhân Thủy Cổ nhất mạch hầu hết đều thấy được quầng sáng bao phủ quanh pho tượng Cổ Tổ nhưng người biết Vương Lâm tiến vào lại không nhiều lắm. Việc này đã bị Thủy Cổ hoàng tôn cấm nhắc tới, từ từ cũng không có ai hỏi tới việc này nữa.

Cả Thủy Cổ nhất mạch cũng không có gì khác trước, chẳng qua tộc nhân tỉ mỉ sẽ phát hiện ra Kế Đô hoàng tử vẫn không ra ngoài, ở trong hoàng cung một thời gian dài.

Mà đại hoàng tử sau mười năm cũng được phong vương, ảm đạm rời đi trấn thủ biên cương.

Lại qua năm năm nữa, hoàng tử Hoàng Man cũng bị sắc phong vương, rời khỏi Thủy Cổ hoàng thành. Từ đó trong mười năm sau đám hoàng tử đều được phong vương rồi rời đi. Trong thời gian ba mươi năm này trong hoàng thành chỉ còn lại duy nhất vị Kế Đô hoàng tử này!

Trong ba mươi năm này Kế Đô hoàng tử rất an tĩnh, ở trong hoàng cung, không tiếp xúc nhiều lắm với ngoại giới. Thân phận hoàng tôn của hắn đã được xác định, không cần âm thầm làm việc gì nữa. Hắn chỉ cần làm tốt phận sự của mình là không còn lo lắng gì nữa.

Sau ba mươi năm trừ hắn ra thì tất cả các hoàng tử đều bị phong vương và rời đi. Lúc này tộc nhân Thủy Cổ nhất mạch đều đã nhận thấy ngôi vị hoàng tôn tương lai là thuộc về ai.

Dần dần Kế Đô cũng bắt đầu tiếp xúc với những lực lượng và quyền lực ẩn dấu thuộc các đời hoàng tôn, chậm rãi giao tiếp, quá độ với phụ hoàng.

Đây là chuyện mà mỗi đời hoàng tôn trước khi thay đổi phải làm. Trong khoảng thời gian này Thủy Cổ nhất mạch cũng rất yên tĩnh.

Tất cả đều duy trì liên tục, Kế Đô cũng vẫn duy trì một thói quen tốt là sáng sớm mỗi ngày đều dùng thời gian yên lặng nhìn về phía Tổ Miếu.

Hắn cũng không biết lần tiếp theo được gặp nghĩa phụ là lúc nào. Nhưng thói quen này của hắn sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Rất nhiều tộc nhân đi theo Kế Đô cũng nhận thấy thói quen này của hắn, cảm thấy rất khó hiểu dù âm thầm hỏi thăm nhưng cũng không có chút đầu mối nào.

Chậm rãi theo thời gian trôi qua, việc này đã trở thành một bí ẩn.

Ngoài thói quen này ra, trong ba mươi năm này Kế Đô cũng không quên chuyện Vương Lâm sai bảo năm xưa, hắn phái rất nhiều tộc nhân tới Hắc Thạch Thành, ở đó âm thầm bảo vệ một nữ tử. Nữ tử đó tên là Tống Trí

Hơn một trăm năm qua Tống Trí không còn giống năm xưa mà đã có dấu vết của năm tháng. Nàng thủy chung không biết là ở Hắc Thạch Thành này bao gồm cả thành chủ có rất nhiều cường giả ẩn thế. Sứ mạng cả đời bọn họ là tồn tại vì nàng.

Năm tháng trôi đi chớp mắt đã lại qua hai mươi năm. Từ lúc Vương Lâm bước vào trong Tổ Miếu đã tới năm thứ năm mươi. Thủy Cổ nhất mạch chuẩn bị tới một đại lễ.

Đại lễ này chưa phải là đại lễ đưa Kế Đô lên làm vua mà là đại hôn của hắn. Hắn lựa chọn hậu nhân của Tống Thiên, một nữ tử tên là Tống

Ngọc làm thê tử.

Nữ tử này rất được Tống Thiên cưng chiều, cũng là một trong số ít người được hắn dạy bảo.

Đại lễ lần này diễn ra trong mấy tháng. Tộc nhân và hoàng thất của hai tộc còn lại cũng tới không ít. Trong đó Đạo Cổ nhất mạch có một nam tử trung niên tới. Tướng mạo người này nếu Vương Lâm có thể nhìn thấy thì sẽ nhận ra là rất giống Diệp Mịch.

Hắn là hậu nhân của Diệp Mịch.

Sau khi đại lễ kết thúc, vào lúc tất cả mọi người lục tục rời đi, vào ban đêm ngày đó khi trăng sáng treo cao, mặt đất phủ đầy ánh bạc, Kế Đô mang theo thê tử đi tới trước Tổ Miếu.

Ánh trăng nhu hòa chiếu lên pho tượng Cổ Tổ. Bốn phía vô cùng yên tĩnh. Kế Đô kéo tay thê tử trong sự khó hiểu của nữ tử này, dừng lại cách đại môn của Tổ Miếu mười trượng.

Hắn nhìn Tổ Miếu, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt, rất lâu rất lâu hắn mới yên lặng quỳ xuống đó. Nữ tử bên cạnh hắn dù khó hiểu nhưng cũng không hỏi gì mà cùng hắn quỳ xuống ở cách Tổ Miếu mười trượng.

- Tống Ngọc, chúng ta không phải bái Cổ Tổ.

Kế Đô nói khẽ.

Nữ tử kia sửng sốt.

- Chúng ta bái nghĩa phụ của ta đó.

- Nghĩa phụ?

Nữ tử kia hơi kinh ngạc.

- Nghĩa phụ, Kế Đô tổ chức đại hôn, cưới hậu nhân của Tống Tôn làm vợ. Nàng sau này là hoàng hậu tương lai của Thủy Cổ nhất mạch. Hôm nay ta đưa nàng tới đây bái kiến nghĩa phụ!

Thần sắc Kế Đô cực kỳ cung kính. Sự cung kính này phát ra từ tận nội tâm lộ vẻ chân thành.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ tất cả mọi thứ mình đạt được hôm này đều là nhờ Vương Lâm. Hắn vĩnh viễn ghi nhớ nếu không có Vương Lâm thì cuộc đời mình không có ngày trở thành hoàng đế.

Thậm chí nữ tử bên cạnh này có lẽ cũng không phải là thê tử mình mà thuộc về Hoàng Man.

- Nghĩa phụ. Còn năm mươi năm nữa là Kế Đô trở thành tân hoàng. Hài nhi hi vọng ngày đó có thể nhìn thấy nghĩa phụ...

Kế Đô thì thào, hướng về phía Tổ Miếu vái một vái.

Nữ tử bên cạnh hắn giống như nhớ ra điều gì, ánh mắt nhìn về phía Tổ Miếu lộ vẻ khiếp sợ. Nàng mơ hồ nhớ tới Tống Tôn - Lão tổ Tống gia của nàng từng có một lần vô ý nhắc tới một sự kiện, một cái tên.

Khi nhắc tới cái tên này thần sắc Tống Thiên lộ vẻ phức tạp và cảm khái, cũng hiện lên một tia kính nể.

- Vương.. Vương tôn...

Nữ tử nói khẽ.

Kế Đô cũng không nói gì nữa mà quỳ lạy ở đó, hồi lâu sau mới đứng dậy mang theo thê tử yên lặng rời đi. Nhưng vào chớp mắt khi hắn đi được

hơn mười trượng thì đột nhiên có một giọng nói truyền ra từ trong Tổ Miếu.

- Ngày ngươi trở thành tân hoàng vi phụ sẽ tới.

Thân thể Kế Đô run lên xoay phắt người nhìn về phía Tổ Miếu, khuôn mặt lộ nụ cười.

Sâu trong Tổ Miếu, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân nơi đó. Từ thân thể hắn tỏa ra vẻ mục nát đang héo rũ một mảng lớn, cả người trông như một bộ khô cốt.

Nhưng hai mắt hắn lại sáng ngời như trước.

Tam Tổn thất kiếp của Cổ Tộc năm đó khi ta ở động phủ giới đã thành công vượt qua nhị tổn tứ kiếp, cũng vượt qua đệ nhất kiếp trong Tam Tổn tam kiếp.

Đệ Tam Tổn của Cổ Tộc, đệ nhất kiếp là Cổ Mạch thương khung huyết!

Đệ nhị kiếp là Cổ Đạo tam phân thần!

Đệ tam kiếp, cũng là kiếp nạn cuối cùng, Cổ Tổ ban ơn!

Vương Lâm thì thào, nhìn về phía trước. Phía trước hắn có một tấm bia đá, trên đó có khắc toàn bộ những thông tin liên quan tới Tam Tổn thất kiếp của Cổ Tộc.

Hồi lâu Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Trong óc hắn lại vang vọng giọng nói khi đạt được một giọt Hồn Huyết vào lúc vượt qua đệ nhất kiếp trong Tam Tổn năm xưa.

- Ta muốn trời sụp thì trời phải sụp. Ta muốn mặt đất vỡ tan thì mặt đất phải vỡ tan! Ta muốn chúng sinh diệt vong thì không kẻ nào dám không diệt vong. Ta muốn Thương Khung vô tiên thì chẳng kẻ nào còn dám tồn tại…

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2055: Cổ Đạo tam phân thần!

Ta là Cổ sinh ra từ trước khi thiên địa xuất hiện, tồn tại trước khi vũ trụ được sinh ra, trước ta còn Cổ Tiên xuất hiện, tiên muốn nô dịch ta, ta muốn tiên này phải bị ta hủy diệt!

Nếu ta thất bại thì hậu nhân của ta đời đời là kẻ địch của tiên, đời đời khiến cho thiên hạ vô tiên!

Ban cho ba con trai của ta chín giọt Hồn Huyết, các con hãy thống lĩnh vạn dân của Cổ Tộc đợi tới ngày Cửu Khúc Tam Tướng cùng xuất hiện, đợi ta luân hồi, đợi người kế thừa của ta xuất thế...

Vương Lâm khoanh chân ngồi trong Tổ Miếu kia, thân thể hắn héo rũ thoạt nhìn giống như là cái thây khô. Áo trắng toàn thân lúc này cũng rủ xuống, như thể không còn ở trên người nữa.

Trong đầu hắn không ngừng hiện lên thanh âm này vang vọng suốt thời gian năm mươi năm. Ban đầu thanh âm này như ẩn như hiện, giống như là thì thầm, nhưng theo thời gian trôi qua, ở trong đầu Vương Lâm thanh âm này càng ngày càng mãnh liệt, giống như là gào thét lên.

Nhất là hiện giờ dường như là có người ở bên tai hắn không ngừng gào lên. Trong tiếng gào thét kia lộ ra một sự nghịch thiên và không cam lòng, khiến cho máu huyết toàn thân Vương Lâm sôi trào lên, hừng hực bốc cháy.

Trong khi máu huyết toàn thân hắn bị thiêu đốt, thân thể máu thịt của hắn dường như không thể chịu đựng được, giống như là bị luyện hóa, không ngừng héo rũ cho đến hôm nay đã trở thành một cái thây khô nhưng lại không có một cảm giác suy yếu nào ngược lại còn mơ hồ ẩn chứa một sức sống và sức mạnh kinh người. Như thể nếu có một ngày thân thể của Vương Lâm lại khôi phục lại như thường, giống như khi hắn mới bước vào Tổ Miếu này thì sức mạnh thân thể hắn sẽ đạt tới một trình độ khủng bố cực kỳ kinh người.

Trong Tam Tổn Thất Kiếp của Cổ Tộc đệ Tam Tổn kia có ba kiếp, ngoài Cổ Mạch thương khung huyết, còn có Cổ Đạo tam phân thần! Dưới sự phân hóa có thể khiến cho người của Cổ Tộc khi độ kiếp sẽ có được sức mạnh Cổ Tộc bạo tăng.

Rất nhiều tộc nhân của tam tộc chỉ cần có được hai mươi bảy tinh điểm trở thành thánh thì trong cuộc đời sẽ trải qua Tam Tổn Thất Kiếp này. Nhất là đệ Tam Tổn và hai kiếp cuối cùng kia cần phải ở trong Tổ Miếu của các tộc mới có thể vượt qua.

Nhưng do sự khác nhau của thân thể, sự đề cao và tạo hóa mà mỗi người có được cũng không giống nhau.

Trong năm mươi năm này Vương Lâm thủy chung khoanh chân ngồi ở chỗ đó gần như không hề nhúc nhích, để mặc cho thanh âm bên tai kia không ngừng vang vọng. Cuối cùng sau khi Kế Đô hoàng tử ở trước miếu vái một cái rồi rời khỏi, Vương Lâm cảm thấy trong cơ thể mình, kiếp thứ hai của đệ Tam Tổn đã có dấu hiệu giáng xuống.

Tiếng gào thét bên tai kia càng ngày càng kịch liệt, máu huyết trong cơ thể lại càng sôi trào thiêu đốt hừng hực. Một cảm giác khô nóng từ trong cơ thể hắn chậm rãi bộc phát ra tràn ngập toàn thân hắn.

- Cổ Đạo tam phân thần

Vương Lâm thì thào. Từ trên tấm bia đá ở nơi này hắn đã hiểu rõ Cổ Đạo tam phân thần này không phải là đem Nguyên Thần của hắn phân ra làm ba phần, mà là muốn tiến hành dung hợp sau ba lần phân chia. Mỗi một lần phân chia sẽ phải chịu một sự thống khổ rất lớn giống như là tán công vậy, hắn cần phải có một nghị lực rất lớn, sau khi chậm rãi dung hợp lần thứ nhất, sẽ lại tiến hành lần phân thần thứ hai.

Sau mỗi một lần dung hợp, Nguyên Thần và thân thể của hắn sẽ giống như đột ngột tăng mạnh, càng thêm cường hãn. Một khi ba lần hoàn toàn kết thúc thì hắn sẽ vượt qua kiếp thứ hai trong đệ Tam Tổn này thành còng!

Kiếp này sẽ không xuất hiện sự tử vong, ngưng điểm quan trọng chính là chịu đựng thời gian phân chia. Thời gian càng lâu thì sự phân chia càng đem lại lợi ích lớn cũng phải chịu đựng sự thống khổ càng lớn.

Sự đau đớn này người thường không thể nào chịu đựng được, thậm chí ngay cả hoàng tộc cũng không thể kiên trì được lâu. Những người độ kiếp này thông thường cũng không thể kiên trì tới khi hoàn toàn phân chia, mà chỉ tới nửa đường là đã dung hợp vì thế sự đề cao và tạo hóa đạt được cũng có khác nhau.

Trong Cổ Đạo tam phân thần này lúc nào cũng có thể dung hợp

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

Từ xưa tới nay cũng không phải là không có người có nghị lực lớn, nhưng kiếp này tuy không có xuất hiện tử vong, nhưng nếu để Nguyên Thần hoàn toàn phân chia, cũng sẽ khó dung hợp lại đồng thời cũng xuất hiện hiện tượng không thể dung hợp lại từ đó sẽ phát sinh tử vong!

Cho nên cho dù là hoàng tộc, cho dù là người có nghị lực lớn cũng sẽ không chọn cách đó mà cho dù có chọn thì thông thường cũng chỉ dám đánh cuộc trong lần phân thần đầu tiên, còn tới lần thứ hai thì cực kỳ hiếm có người dám đánh cuộc.

Người đánh cuộc trong lần thứ ba lại càng ít hơn, mà gần như toàn bộ đều là tử vong.

Nghe đồn qua vô số năm chỉ có người mạnh nhất Tiên Cương đại lục - Cổ Đạo Đại Thiên Tôn mới ở trong lần thứ ba phân thần hoàn toàn, cuối cùng đã thành công.

So với kiếp thứ hai trong đệ Tam Tổn này thì kiếp thứ ba kia thực tế cũng không thể gọi là kiếp, mà đó chỉ là sự ban thưởng của Cổ Tổ. Là tộc nhân của Cổ Tộc sau khi vượt qua Tam Tổn lục kiếp sẽ đạt được một phần thưởng từ trong u minh.

Có lẽ là một tia ký ức có lẽ là một loại thần thông không được đầy đủ cũng có lẽ là một giọt máu cực kỳ tinh thuần của Cổ Tổ. Còn có một khả năng rất nhỏ đó sẽ là Hồn Huyết.

Nhưng khả năng này nghe đồn chỉ là do phần lớn hậu nhân có hi vọng mà thêu dệt nên mà thôi. Nghe nói ngay cả Cổ Đạo Đại Thiên Tôn khi được Cổ Tổ ban thưởng cũng không có được một chút khả năng như trong lời đồn này.

Nhưng nghe nói thứ mà Cổ Đạo Đại Thiên Tôn đạt được cực kỳ bất phàm, nhưng không ai biết đó là cái gì.

Vương Lâm hít sâu, trong khi máu huyết đang sôi trào thiêu đốt thân thể của hắn, chậm rãi run rẩy, từng trận đau đớn xuất hiện cùng với tiếng gào thét trong đầu dung hợp với nhau, tạo thành một luồng sức mạnh kỳ dị tràn ngập thân thể hắn Đồng thời hắn cảm nhận được rõ ràng Nguyên Thần của mình dần dần xuất hiện dấu vết bị vỡ vụn.

Cuối cùng đã bắt đầu rồi!

Vương Lâm ngẩng mạnh đầu hai mắt hoàn toàn bình tĩnh. Hắn chờ đợi ngày này đã năm mươi năm! Có thể đạt được Hồn Huyết của Cổ Tổ hay không, có thể khiến cho thân thể của Lý Mộ Uyển tiến vào Thái Cổ Thần Cảnh hay không, tất cả đều phụ thuộc vào lần độ kiếp trong Tổ Miếu này!

Dấu vết tan vỡ trên Nguyên Thần hắn càng ngày càng nặng, cùng lúc đó từng trận đau nhức khó có thể tưởng tượng được bỗng nhiên giáng xuống Nhưng sự thống khổ này đối với nghị lực của Vương Lâm mà nói hoàn toàn có thể chịu được.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Muốn có được Hồn Huyết, ở trong kiếp thứ hai của đệ Tam Tổn này cần phải cực kỳ nhẫn nại, để xem kiếp này kết thúc ở đâu!

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một vẻ quyết đoán và kiên định, chậm rãi nhắm hai mắt lại chịu đựng kiếp này giáng xuống!

Ngay khi Vương Lâm đang vượt qua Cổ Đạo tam phân thần này, bên ngoài thân thể của pho tượng Cổ Tổ ở Tổ Miếu bất ngờ bỗng nhiên xuất hiện một gợn sóng hình tròn. Gợn sóng này khuếch tán ra bốn phía, gần như bao phủ toàn bộ hoàng thành của Thủy Cổ.

Hiện tượng kỳ dị này xuất hiện lập tức khiến cho toàn bộ tộc nhân của Thủy Cổ nhất mạch chú ý.

Tượng của Cổ Tổ phát ra vòng sáng, đây là có người đang độ Tổn Kiếp!

Vòng sáng này có chín đạo đây là Cổ Đạo tam phân thần trong kiếp thứ hai của đệ tam tổn, mà vẫn còn ở lần phân thần đầu tiên! Nếu là lần thứ hai thì sẽ xuất hiện mười chín vòng sáng.

Kỳ quái, Tổ Miếu độ kiếp cũng sẽ không vì một cá nhân mà mở ra, mỗi một lần đều phải đợi hoàng tộc tổ chức, sau khi đợi có nhiều người, thì mới có thể thống nhất mở ra Tổ Miếu một lần.

Nhưng mấy năm nay lại không hề nghe thấy có việc này.

Không biết lúc này có bao nhiêu người độ kiếp, có thể kiên trì được thời gian bao lâu. Những lần trước chỉ sau mấy ngày là kết thúc.

Sự dị thường trên pho tượng của Cổ Tổ đối với tộc nhân của Thủy Cổ cũng không mấy xa lạ, hiển nhiên là chuyện như vậy bọn họ đã từng thấy rất nhiều lần, sau khi lần lượt nhìn một hồi liền thu ánh mắt lại không để ý tới nữa.

Nhưng bọn họ không biết ngay khi chín vòng sáng xuất hiện trên tượng của Cổ Tổ. Thủy Cổ hoàng tôn trong hoàng cung kia, còn có Kế Đô cũng đều tập trung nhìn tới.

Năm mươi năm, rốt cuộc hắn cũng đã bắt đầu lần phân thần đầu tiên. Không biết hắn có thể kiên trì được bao lâu. Thủy Cổ nhất mạch ta đã từng có người trong lần phân thần thứ nhất này kiên trì trong thời gian một năm, đạt tới trình độ viên mãn, không biết người này có thể được như vậy hay không.

Thủy Cổ hoàng tôn trầm mặc nhìn pho tượng Cổ Tổ hồi lâu sau đó thu ánh mắt lại.

Lúc này Kế Đô cũng đang ở trong cung điện, đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn về phía đằng xa. Thê tử của hắn ở bên cạnh, cũng theo hắn nhìn lại.

- Nghĩa phụ.

Kế Đô thì thào, thê tử của hắn nắm lấy tay hắn ánh mắt nhu hòa.

Vào lúc này trên Nguyên Thủy Sơn ở bên ngoài hoàng thành kia, Tống Thiên toàn thân mặc áo xanh từ nơi bế quan đi ra. Hắn chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía hoàng thành.

Với tu vi của hắn, lần phân thần đầu tiên nhất định sẽ chọn cách phân chia hoàn toàn, như vậy thì thời gian sẽ không ngắn. Thôi, năm đó khi hắn bế quan ta đã hai lần âm thầm ra tay, tuy sau đó ta cũng đã tán thành Kế Đô trở thành hoàng tôn nhưng dù sao cũng đã mạo phạm hắn trước. Hơn nữa từ lúc đó đến nay hắn không hề truy cứu việc này...

... Ta sẽ hộ pháp cho lần phân thần đầu tiên của hắn để báo đáp.

Thân thể Tống Thiên bước về phía trước, thân ảnh lập tức biến mất. Khi xuất hiện đã ở bên ngoài Tổ Miếu trong hoàng thành, nhìn Tổ Miếu kia

một cái rồi khoanh chân ngồi quay lưng về phía miếu này.

Trong vòng ngàn trượng quanh Tổ Miếu, không ai có thể bước vào nếu không, chết!

Thần niệm của Tống Thiên truyền ra vang vọng bốn phía.

Vương Lâm ở trong Tổ Miếu, khi đang chịu đựng sự phân chia của Nguyên Thần, cảm nhận được ở bên ngoài Tổ Miếu Tống Thiên đã tới và nói như vậy, hiểu được suy nghĩ muốn hộ pháp cho mình của người này.

Hắn hít sâu môt hơi truyền ra môt đạo thần niệm tới bên tai của Tống Thiên.

- Đa tạ!

- Không cần, Tống mỗ hộ pháp cho ngươi trong lần phân chia đầu tiên, để xóa đi hành động ra tay với ngươi năm đó.

Tống Thiên không quay đầu lại mà nhìn thoáng qua khoảng không phía trước, hơi trầm ngâm một chút, rồi không để ý tới nữa nhắm hai mắt lại.

Ngay khi Vương Lâm thu thần niệm lại đột nhiên thân thể hắn chấn động, ngẩng mạnh đầu. Với tu vi hiện giờ của hắn cho dù là vì lần phân thần đầu tiên đã bắt đầu mà suy nhược không ít nhưng vẫn có thể cảm nhận được ở trên bầu trời có một thân ảnh đang yên lặng nhìn nơi đây.

Thân ảnh kia Vương Lâm rất quen thuộc.

- Sư tôn.

Vương Lâm thì thào. Hắn hiểu rõ sư tôn sẽ không vô duyên vô cớ mà đi tới Thủy Cổ nhất mạch, này lúc này đến hiển nhiên là muốn hộ pháp cho hắn khi hắn suy yếu trong ba lần phân thần.

Trên bầu trời Huyền La nhìn xuống dưới, nhìn pho tượng Cổ Tổ cùng với Tổ Miếu trong hoàng thành của Thủy Cổ kia hắn như mơ hồ có thể cảm nhận được ở trong đó có khí tức của Vương Lâm.

Trên mặt hắn mang theo một nụ cười, ánh mắt lộ ra vẻ nhu hòa.

Ngươi đã trở nên mạnh mẽ như sư tôn rồi, điều duy nhất sư tôn có thể làm chính là tới hộ pháp cho ngươi lúc này khi ngươi phân thần suy yếu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2056: Hoàn mỹ!

Tình sư đồ không cần nói ra miệng, giống như Vương Lâm và Huyền La dù trên danh nghĩa không phải thầy trò nhưng trong lòng Vương Lâm Huyền La vĩnh viễn là sư tôn của mình.

Mà trong nội tâm Huyền La, đệ tử duy nhất của hắn vẫn là đứa trẻ được hắn mang ra khỏi động phủ giới, tới mặt đất Cổ Tộc này.

Bên trong Tổ Miếu, thân thể Vương Lâm dù đau đớn như trong lòng lại vô cùng ấm áp. Hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, toàn bộ trái tim chìm đắm bên trong sự phân chia của Nguyên Thần.

Có sư tôn ở đây thì hắn không còn phải lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

Thời gian trôi qua chớp mắt đã qua ba ngày. Trong ba ngày này Vương Lâm khoanh chân ngồi bất động nhưng sự đau đớn đớn từ Nguyên Thần bị phân chia lại càng thêm rõ ràng kịch liệt. Trong cơ thể hắn lúc này như có một cơn lốc giống như bao trùm cả thân thể hắn. Có thể thấy bên ngoài chân thân Vương Lâm đang ngồi khoanh chân có một tầng sáng biến ảo ra. Tầng sáng nọ nối tiếp với thiên linh của Vương Lâm lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Toàn bộ tầng sáng này đầy vết nứt từ từ tăng lên càng ngày càng nhiều hơn giống như những vết nứt đó nối liền lại với nhau, trông dày đặc vô

cùng, thoạt nhìn rất kinh tâm.

Tầng sáng này chính là Nguyên Thần Vương Lâm biến ảo ra.

Thời gian ba ngày nếu đổi lại là tộc nhân Cổ Tộc khác thì có lẽ đã không thể thừa nhận nổi thống khổ này, lựa chọn dung hợp. Nhưng đối với Vương Lâm mà nói thì hiện giờ mới chỉ là bắt đầu, còn xa xa mới chấm dứt.

Sau ba ngày lại là ba ngày nữa. Dần dần tộc nhân bên trong Thủy Cổ hoàng thành phát giác ra có chuyện không hợp lý. Bọn họ nhìn tầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ với thời gian dài hơn.

Lại có thể duy trì đủ sáu ngày, so với dĩ vãng còn nhiều hơn vài ngày. Xem ra người độ kiếp lúc này là người có đại nghị lực!

Sáu ngày này cũng không biết trong số những người độ kiếp đã ai kiên trì được hay chưa. Năm đó vào ngày thứ ba ta đã không thể chịu đựng nổi. Loại thống khổ này đúng là không thể thừa nhận.

Có thể khiến Tống Tôn hộ pháp thì đó cũng là điều nằm trong dự liệu.

Chẳng qua tuy rằng khiến bọn họ chú ý một chút nhưng thời gian sáu ngày cũng không phải là rất nhiều. Dần dần sự dị thường ở nơi này cũng

bị mọi người quên đi.

Cho tới ngày thứ chín, ngày thứ mười lăm ngày thứ ba mươi, sau hai tháng, tầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ vẫn tỏa ra sóng gợn như trước, tràn ngập cả phân nửa Thủy Cổ hoàng thành.

Lúc này mới càng có nhiều tộc nhân dùng một loại ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía pho tượng Cổ Tổ. Theo bọn họ thấy thì người độ kiếp này cũng không thể kiên trì tới thời gian lâu như vậy.

Hai tháng không thấy ai ra khỏi Tổ Miếu, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Chẳng lẽ người độ kiếp lần này chỉ có một người. Người này rốt cục là ai không ngờ lại có thể khiến Tống Tôn làm hộ pháp!

Hai tháng, hắn lại kiên trì được tới hai tháng. Xem ra hắn muốn chọn trình độ đại phân liệt rồi.

Thời gian lại yên lặng trôi qua. Lại qua sáu tháng nữa. Tính cả hai tháng trước thì lần đầu tiên phân thần của Vương Lâm đã tới tám tháng!

Trong tám tháng này hầu như tất cả tộc nhân trong Thủy Cổ hoàng thành việc đầu tiên trong ngày là nhìn quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ có còn hay không.

Càng ngày càng có nhiều người bàn luận tràn ngập mọi nơi trong Thủy Cổ hoàng thành. Hầu như chuyện này đã trở thành một để tài khiến tộc nhân Thủy Cổ từ kinh hãi biến thành kích động, tới hôm nay thì sự kích động đã đạt đỉnh điểm.

Hắn có thể kiên trì một năm sao? Phải biết rằng trong Thủy Cổ nhất mạch chúng ta người có thời gian phân thần lần đầu dài nhất là một năm đó! Nếu không chết ở lần phân thần thứ hai thì hắn có lẽ cũng có thể trở thành Đại Thiên Tôn!

Tám tháng, người nọ thật sự điên cuồng rồi. Loại đau đớn này mà hắn lại có thể chịu đựng nổi.

Nghe nói Tống Tôn năm xưa kiên trì được mười một tháng!

Trong tiếng bàn luận của tộc nhân Thủy Cổ, ở sâu bên trong Tổ Miếu Vương Lâm vẫn khoanh chân bất động như trước. Nhưng tầng sáng bên ngoài thân thể hắn giờ phút này đã phá tan thành từng mảnh nhỏ, hai chân của tầng sáng đã tán đi chỉ còn nửa phần thân ảnh tồn tại.

Mà thân ảnh nọ cũng trở nên mơ hồ giống như trong suốt vậy, phảng phất có thể tiêu tán. Bản thể Vương Lâm dù nhắm hai mắt nhưng sự thống khổ lúc này hắn phải thừa nhận là cực kỳ kịch liệt. Nổi đau đớn khi Nguyên Thần phân chia khiến hắn giống như bị ngàn đao đâm chém, mà vĩnh viễn phải luôn tỉnh táo không được hôn mê.

Tám tháng chịu đựng thống khổ còn chưa thể khiến hắn bỏ cuộc. Vương Lâm một mực chịu đựng. Hắn phải đợi sau khi Nguyên Thần phân liệt toàn bộ mới dung hợp!

Trong đầu hắn tiếng gầm thét của Cổ Tổ hầu như đã trở thành âm thanh duy nhất.

Ta muốn trời sụp thì trời phải sụp ta muốn mặt đất tan vỡ thì mặt đất phải tan vỡ! Ta muốn chúng sinh tử vong thì không ai dám không tử vong, ta muốn Thương Khung vô tiên thì chẳng kẻ nào dám tồn tại...

Toàn bộ khí lực của hắn đều dùng để chịu đựng. Tháng thứ chín đến trong nháy mắt, tháng thứ mười, thứ mười một đã qua.

Tống Thiên khoanh chân ngồi trước Tổ Miếu làm hộ pháp cho Vương Lâm đã mười một tháng, đối với việc Vương Lâm có thể kiên trì tới lúc này hắn cũng không ngạc nhiên. Theo phân tích của hắn thì Vương Lâm hắn có thể kiên trì chừng một năm.

Trên thực tế thời gian một năm chỉ khiến Nguyên Thần tan thành mảnh nhỏ mà thôi. Trừ một người của Cực Cổ nhất mạch kiên trì hai mươi tám tháng ra, rất ít người sau khi Nguyên Thần tan thành mảnh nhỏ lại không dung hợp mà lựa chọn để mảnh nhỏ trở thành những hạt nhỏ!

Tống Thiên không quay đầu nhìn vào Tổ Miếu. Hắn tính toán thời gian, ngồi khoanh chân bất động.

Khi tháng thứ mười hai trôi qua, một năm đã hết lại qua hai tháng nữa thì tộc nhân của Thủy Cổ nhất mạch đã sôi trào rồi. Bọn họ nhìn quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ toàn bộ đều đoán xem người độ kiếp này rốt cục là ai, còn có thể kiên trì bao lâu nữa!

Mười bốn tháng... Không hổ là Vương tôn!

Trong hoàng cung, vị hoàng tôn đời trước than khẽ một tiếng.

Vào ngày này của mười bốn tháng, thân hình quầng sáng của Vương Lâm chỉ còn cái đầu. Cái đầu nọ cũng tràn ngập khe nứt, từng luồng sáng từ trong đó lan ra đột nhiên ầm vang rồi tan nát.

Đầu lâu kia tan nát, mắt thường nhìn lại bốn phía Vương Lâm không còn chút ánh sáng nào. Nhưng nếu dùng thần thức đảo qua thì có thể mơ hồ nhìn thấy có rất nhiều mảnh vỡ lơ lửng bốn phía. Những mảnh vỡ này còn đang liên tục vỡ vụn ra.

Giờ phút này sinh cơ trong thân thể Vương Lâm hầu như không còn, giống hệt một thi thể, cho dù máu huyết cũng không vận chuyển, người lạnh như băng. Đồng thời hắn cũng mất đi tất cả thần trí giống như đã thực sự tử vong.

Thứ duy nhất còn tồn tại của hắn là một luồng ý niệm. Ý niệm này chính là muốn tiếp tục kiên trì, kiên trì tới giờ khắc cuối cùng mới dung hợp. Nếu hắn có thể thành công thì có thể hồi sinh trở lại, nếu thất bại sẽ tan thành mây khói.

Ta sẽ thất bại sao? Không! Ta tuyệt đối không thất bại!

Trong ý niệm này của hắn còn ẩn chứa một tiếng gầm rống khi Cổ Tổ chiến tiên.

Những mảnh vỡ vô hình ngoài thân ảnh từ từ vỡ vụn hơn. Lại qua thêm bốn tháng, lần đầu tiên phân thần của Vương Lâm trong kiếp thứ hai của Tam Tổn Kiếp đã tới mười tám tháng.

Lúc này thậm chí cả Tống Thiên cũng phải biến sắc, từ quay lưng giờ đã trở thành nhìn thẳng vào Tổ Miếu.

Hắn còn như vậy thì không cần nói tới tộc nhân trong Thủy Cổ hoàng thành. Kiên trì mười tám tháng khiến cho tộc nhân Thủy Cổ đã có thói quen nhìn tầng sáng luôn tồn tại như sóng gợn quanh pho tượng Cổ Tổ. Nhưng sâu trong lòng bọn họ thì việc này không thể quen nổi, tràn ngập vẻ không thể tin.

Tháng thứ mười chín, tháng thứ hai mươi... Cho tới tháng thứ hai mươi bảy! Thời gian hơn hai năm, Vương Lâm vẫn kiên trì như trước. Những mảnh nhỏ ngoài thân thể hắn bên trong Tổ Miếu giờ phút này đã có ba phần hoàn toàn vỡ tan giống như tro bụi.

Chỉ còn một số mảnh nhỏ đang tiếp tục vỡ tan.

Tháng thứ ba mươi tới, thời gian hai năm rưỡi đã trôi qua. Tống Thiên nếu không cảm nhận được ý chí tồn tại bên trong Tổ Miếu thì thậm chí còn cho rằng Vương Lâm đã chết.

Một kẻ điên cuồng! Hắn có thể có tu vi như vậy có quan hệ rất lớn với sự điên cuồng này. Hắn chẳng lẽ không biết hoàn toàn phân liệt có thể sẽ tử vong sao!

Tống Thiên đã từ khoanh chân đứng dậy đứng bên ngoài Tổ Miếu, thần sắc biến hóa bất định.

Trong tháng thứ ba mươi này Thủy Cổ hoàng tôn già nua trong hoàng cung trong lòng có dị động, không ngờ thường xuyên gọi Kế Đô tới trong ánh mắt ẩn hiện điều gì chỉ có hắn biết.

Chẳng qua hoàng tôn cũng không biết đó là Kế Đô cũng phát hiện ra điều gì. Nhưng lúc này hắn bất chấp việc này mà lòng tràn đầy lo lắng.

Hắn không lo lắng cho vị trí hoàng tôn của mình là lo cho an nguy của nghĩa phụ.

Vào lúc tháng thứ ba mươi lăm trôi qua, ngay cả Huyền La ngồi khoanh chân trên bầu trời hộ pháp cho Vương Lâm cũng lộ vẻ lo lắng. Hắn cố tình muốn nhắc nhở Vương Lâm nhưng lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tháng thứ ba mươi sáu đã tới trong sự do dự của Huyền La. Vào đêm của ngày nọ quầng sáng phía ngoài pho tượng Cổ Tổ đột nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt tới cực điểm. Ánh sáng này tầng tầng lớp lớp tràn ra tràn ngập tám phương, khiến cả Thủy Cổ hoàng thành lặng ngắt như tờ. Tất cả tộc nhân trong thời khắc này đều bỏ hết mọi việc, ánh mắt nhìn về phía pho tượng Cổ Tổ.

Huyền La đứng dậy kích động nhìn tới.

Tống Thiên hít sâu một hơi lui lại phía sau ngàn trượng, ngưng thần nhìn lại.

Thủy Cổ hoàng tôn trong hoàng cung tâm thần khẩn trương, đứng bên cạnh cửa sổ nhìn chằm chằm vào hướng Tổ Miếu.

Kế Đô cũng tự mình đi tới bên ngoài Tổ Miếu ngàn trượng, lo lắng nhìn lại.

Bên trong Tổ Miếu, trên thân hình bất động của Vương Lâm có ánh sáng bắn ra bốn phía. Vô số điểm sáng bỗng nhiên xuất hiện ngưng tụ lại dần dần hóa thành một thân ảnh đầy đủ. Thân ảnh này so với năm đó khổng lồ hơn mấy lần, bên trong tỏa ra một luồng uy áp kinh người.

Trong nháy mắt khi tầng sáng này ngưng tụ, bên ngoài pho tượng Cổ Tổ chín tầng sáng ầm ầm dung hợp làm một sau đó bộc phát ra ánh sáng làm chói mắt tất cả tộc nhân Thủy Cổ khiến cho đêm nay như trở thành ban ngày!

Cũng trong tích tắc này tầng sáng duy nhất vừa dung hợp liền ầm ầm chia lìa hóa thành tám quầng sáng, lưu chuyển bốn phía quanh tượng Cổ Tổ!

- Lần đầu tiên phân thần, thành!

- Ba mươi sáu tháng, suốt ba mươi sáu tháng!

- Hoàn toàn tan nát, dung hợp hoàn mỹ.

Tống Thiên nhìn cảnh tượng này thì thào tự nhủ.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2057: Thất bại

Một số tộc nhân Cổ Tộc tin rằng Cổ Tổ còn chưa chết, Cổ Tổ còn tồn tại! Cũng càng nhiều tộc nhân tin rằng dù Cổ Tổ thật sự đã chết nhưng linh hồn vẫn còn!

Hắn vẫn còn đang che chở tam mạch Cổ Tộc. Nếu không thì làm sao giải thích được sự kỳ dị của pho tượng Cổ Tổ trong hoàng thành tam mạch, làm sao giải thích được mỗi lần Cổ Tổ ban thưởng.

Làm sao giải thích được khi mỗi lần có người độ Cổ Đạo tam phân thần lại có những quầng sáng vờn quanh bốn phía pho tượng như vậy!

Cổ Đạo phân thần thì lần đầu tiên bên ngoài pho tượng Cổ Tổ sẽ có chín quầng sáng hiện ra, lần thứ hai phân thần sẽ có mười tám quầng sáng, lần thứ ba phân thần thì vào lúc cực hạn sẽ có hai mươi bảy quầng sáng!

Ngay vào lúc này bên trong Thủy Cổ hoàng thành, ngoài pho tượng Cổ Tổ có mười tám quầng sáng bao phủ tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Từng đợt sóng gợn tràn ra tám hướng, tràn ngập cả Thủy Cổ hoàng thành, khiến ánh mắt của tộc nhân ngưng tụ lại nơi này.

Tống Thiên đứng ở ngàn trượng ngoài Tổ Miếu, nhìn mười tám quầng sáng đang bừng lên trên bầu trời, trầm mặc trong chốc lát liền xoay người đi về phía xa xa. Ba năm trước hắn tới nơi này là vì muốn bồi thường chuyện năm xưa cũng khiến trái tim mình bình tĩnh lại. Hôm nay

hắn đã hộ pháp cho Vương Lâm ba năm, dù trong ba năm nay cũng không phải chỉ có mình hắn nhưng Tống Thiên hắn nếu đã tới thì trong lòng đã có quyết định. Nếu thật sự trong quá trình này Vương Lâm gặp nguy cơ thì hắn sẽ nhất định ra tay.

Hiện tại lần phân thần đầu tiên đã chấm dứt, hắn cảm thấy mình cũng không cần phải lưu lại nữa liền cất bước, không quay đầu mà đi dần dần về phía xa trở lại Nguyên Thủy Sơn, không còn để ý tới chuyện nơi này mà tiếp tục đả tọa.

Tống Thiên rời đi, Vương Lâm cảm nhận được rõ ràng. Hắn ngồi khoanh chân trong Tổ Miếu, tầng sáng Nguyên Thần ngưng tụ ra bên ngoài cơ thể đã khổng lồ hơn trước tới mấy lần. Cùng với sự lớn mạnh của Nguyên Thần, Vương Lâm cảm thấy tu vi của mình dù chưa tăng lên cảnh giới mới nhưng so với trước đã mạnh hơn vài phần.

Với tu vi của hắn dù chỉ mạnh hơn nửa điểm cũng đã rất kinh người rồi!

Nếu lần này độ kiếp Cổ Tộc ta có thể hoàn thành viên mãn toàn bộ lại đạt được Hồn Huyết... Như vậy thì trên Đạp Thiên Kiều không biết ta có thể vượt qua cây cầu thứ tư năm đó không cách nào vượt qua nổi hay không!

Vương Lâm thì thào.

Hắn hít sâu một hơi hai mắt bừng sáng, ngẩng đầu nhìn tầng sáng đang trôi lơ lửng trên đầu mình.

Lần đầu tiên phân thần mất thời gian ba năm. Mà nhất là cuối cùng gần như tử vong. Nếu không phải là ý chí của ta còn thì sợ là đã không thể ngưng tụ được rồi.

Cổ Đạo tam phân thần này có liên quan tới ý chí... Nhưng lại càng... liên quan tới vận khí hơn...

Vương Lâm nhíu mày. Lúc này hắn coi như đã hoàn toàn giải thích được vì sao lại có ít người có thể hoàn thành phân thần hoàn mỹ tới vậy.

Vận khí có lẽ có thể gặp một lần, thậm chí có thể hai lần, nhưng liên tục ba lần... Thì đúng là cực kỳ xa vời rồi.

Như vậy thì lần thứ hai này ...

Vương Lâm nhắm hai mắt hồi lâu, sau đó bỗng nhiên mở ra một lần nữa xác định suy nghĩ của mình.

Vận khí tất nhiên là quan trọng nhưng nếu có ý chí cường đại có thể áp đảo tất cả thì cũng vẫn có thể nghịch chuyển!

Hai tay Vương Lâm bắt quyết bỗng nhiên hướng về phía tầng sáng trên đầu điểm một chỉ. Cùng lúc đó hai mắt hắn lại nhắm lại một lần nữa!

Trong nháy mắt khi hai mắt hắn nhắm lại, tầng sáng trên đỉnh đầu hắn chấn động mạnh. Bên ngoài lại xuất hiện những cái khe li ti, Cổ Đạo nhị phân thần cứ thế mà triển khai!

Ở trên bầu trời của Thủy Cổ hoàng thành, Huyền La nhìn xuống phía dưới, trên mặt hiện lên nụ cười. Hắn khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục hộ pháp cho đệ tử.

Trong lòng hắn, Đạo Cổ nhất mạch cần hắn bảo vệ, nhưng đệ tử này vào thời khắc phân thần suy yếu cũng cần hắn tới bảo vệ.

Thời gian thoáng một cái đã qua ba năm.

Mười tám quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ trong Thủy Cổ hoàng thành cũng đã dung hợp với cả hoàng thành, thậm chí nhiều tộc nhân Thủy Cổ đã mơ hồ quen với sự tồn tại của nó.

Bọn họ tuy rằng thỉnh thoảng cũng nhìn lại quầng sáng nọ nhưng thời gian trôi đi tâm lý tò mò đều đã từ từ tiêu tán. Lúc này chỉ còn lại một phán đoán.

Họ đoán đối phương rốt cục trong lần phân thần thứ hai này có thể kiên trì mấy năm.

Sau ba năm lại là ba năm nữa!

Suốt thời gian sáu năm, mười tám quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ vẫn như cũ khiến bầu trời Thủy Cổ hoàng thành giống như không có đêm tối và ban ngày luân phiên.

Mặc dù đêm tối thì ánh sáng vẫn bao phủ cả Thủy Cổ hoàng thành.

Trong lần phân thần thứ hai này, trong thời gian mười năm trôi qua thậm chí còn có một số đứa trẻ Thủy Cổ mới sinh ra. Chúng nhìn bầu trời Thủy Cổ hoàng thành, tưởng rằng vốn dĩ nó là như vậy.

Mười năm phân thần, việc này dần dần truyền khắp cả Cổ Tộc... Một số tộc nhân Đạo Cổ, Cực Cổ thỉnh thoảng cũng tới nơi này muốn nhìn tận mắt cảnh tượng này.

Thời gian vẫn trôi qua, Vương Lâm ở bên trong Tổ Miếu, tầng sáng trên đỉnh đầu vào năm thứ mười đã chia năm xẻ bảy hóa thành những mảnh nhỏ vô hình. Hắn chịu đựng sự thống khổ khó có thể tưởng tượng, nhưng vẫn nhẫn nại như trước.

Những mảnh nhỏ vô hình này đang từ từ vỡ tung ra trở thành những mảnh vụn, đại biểu cho lần thứ hai Nguyên Thần hoàn toàn vỡ vụn.

Thủy Cổ hoàng tôn vẫn là lão già năm xưa hình như đã bỏ qua một số ý nghĩ không thực tế, dần dần không để ý tới tầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ này nữa mà chậm rãi chuyển ngôi vị hoàng đế cho Kế Đô.

Thời gian tới lúc Kế Đô kế vị còn không tới bốn mươi năm.

Đối với phàm nhân mà nói bốn mươi năm chẳng khác gì nửa đời người. Nhưng đối với người Cổ Tộc mà nói, bốn mươi năm dù dài đằng đẵng nhưng cũng không quá xa xôi.

Lại ba năm nữa trôi qua, Kế Đô từ từ nắm giữ những bí mật của Thủy Cổ nhất mạch.

Lần thứ hai phân thần của Vương Lâm đã tiến hành trong thời gian mười ba năm! Lại thêm nửa năm nữa... Một luồng uy áp lớn lao từ trong Tổ Miếu lan ra bốn phía, đồng thời cũng có một luồng lực lượng kỳ dị sinh ra. Luồng lực lượng này vờn quanh, ngăn cản bất cứ thần thức nào dò xét đồng thời cũng cản trở người khác bước vào!

Huyền La ngồi trên bầu trời nhìn về phía Tổ Miếu đầy lo lắng. Luồng lực lượng kỳ dị kia ngay cả thần thức của hắn cũng không cách nào tiến

vào được, thậm chí hắn có thể cảm nhận, dù tự hắn đi vào cũng không có cách nào tiến vào trong Tổ Miếu một bước.

Luồng lực lượng này thuộc về Cổ Tổ, thuộc về giọt Hồn Huyết của Cổ Tổ!

Vào lúc Tổ Miếu xuất hiện biến hóa, trên Nguyên Thủy Sơn, Tống Thiên vốn đã không có ý định để ý tới chuyện này nữa đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ kinh nghi, nhìn về phương hướng Tổ Miếu.

Năm thứ mười ba qua đi, năm thứ mười bốn cũng sắp qua.

Trong lực lượng kỳ dị bao phủ, khí tức của Vương Lâm đã hoàn toàn biến mất, không biết sống chết, thậm chí ngay cả ý chí lan ra giống như lần phân thần đầu tiên cũng đều không thể cảm thụ được nữa.

Dấu hiệu duy nhất để biết Vương Lâm có lẽ chưa chết chính là mười tám quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ vẫn còn tồn tại như trước.

Không ai biết giờ phút này bên ngoài thân hình Vương Lâm trong Tổ Miếu đang tồn tại rất nhiều mảnh vỡ từ nửa năm trước đã hoàn toàn trở thành những mảnh vụn phân liệt hoàn toàn.

Chẳng qua sau khi phân liệt lại xuất hiện hiện tượng không thể dung hợp. Trong nửa năm này Vương Lâm dựa vào ý chí lớn lao mạnh mẽ dung hợp mấy lần nhưng mãi vẫn không thành công.

Ý chí của hắn sau mấy lần mạnh mẽ dung hợp đang từ từ giảm bớt trở nên cực kỳ yếu ớt không thể phát hiện ra. Trong thân thể không đã không còn chút sinh cơ, chỉ có ý chí không còn nhiều lắm vẫn đang tiếp tục ương ngạnh lần lượt dung hợp.

Ngoài thân hình hắn luôn có rất nhiều điểm sáng. Những điểm sáng này tụ tập lại, sau khi mơ hồ hiện ra hình dáng tầng sáng liền một lần nữa không yên ầm ầm tan nát nổ tung ra bốn phía. Tất cả những điểm sáng này liền ảm đạm... hoàn toàn biến mất.

Đây là lần thứ mười ba!

Vương Lâm đã không còn thần trí và ý thức, dựa vào ý chí không nhiều lắm triển khai lần dung hợp thứ mười bốn. Bên ngoài thân thể hắn lại xuất hiện rất nhiều điểm sáng, lúc này năm thứ mười bốn chậm rãi trôi qua.

Năm thứ mười lăm đã tới.

Vào ngày năm thứ mười lăm tới, quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ xảy ra một biến hóa kinh người. Biến hóa này khiến tất cả tộc nhân trong

hoàng thành chú ý, khiến cho những người đã quen nhìn thấy quầng sáng này tồn tại lại một lần nữa xôn xao hẳn lên.

Thậm chí ngay cả Thủy Cổ hoàng tôn vốn không quan tâm tới việc này nữa cũng từ trong hoàng cung ngẩng đầu nhìn về phía pho tượng Cổ Tổ xa xa hít sâu một hơi.

Thân thể Kế Đô cũng sững lại ở giữa không trung, khẩn trương nhìn lại không biết rằng bàn tay mình đang nắm chặt.

Mà Tống Thiên trên Nguyên Thủy Sơn đứng trên đỉnh núi như chiếc sừng trâu cũng ngưng thần nhìn lại kinh nghi bất định.

Chỉ thấy mười tám quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ giờ khắc này lại có một quầng sáng đang mờ đi nhanh chóng... Chỉ sau một nén hướng, bỗng nhiên biến mất hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tán đi.

Do đó bên ngoài pho tượng Cổ Tổ chỉ còn lại mười bảy quầng sáng!

Quầng sáng phân thần bị nghiền nát đây... đây là do nguyên nhân gì!

Chẳng lẽ người này phân thần lần hai thất bại tử vong rồi/ Nếu không thì tuyệt đối không gặp chuyện quầng sáng bị nghiền nát tiêu tán như vậy!

Ta nghĩ ra rồi! Năm xưa ta từng nghe nói Cổ Đạo tam phân thần này mỗi một lần phân thần cũng không phải cứ thế mà tiến hành, đều có thời gian cực hạn. Chẳng lẽ lần phân thần thứ hai của người này đã tới thời gian cực hạn rồi!

Những tiếng nghị luận liên tiếp vang lên trong Thủy Cổ hoàng thành.

Tới thời gian cực hạn của lần phân thần thứ hai rồi. Nếu toàn bộ mười tám quầng sáng tiêu tán hết mà Vương Lâm không hoàn thành dung hợp thì hắn phải hồn phi phách tán!

Tống Thiên hít sâu một hơi nhíu mày nhìn về phía Tổ Miếu.

Huyền La trên bầu trời trong nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng này thần sắc đột nhiên đại biến. Với thân phận của hắn hiển nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra nguyên nhân quầng sáng biến mất. Giờ phút này không chút do dự nhoáng lên từ bầu trời bay thẳng tới Tổ Miếu.

Tống Thiên sớm đã biết Huyền La tới nhưng vẫn không nói rõ ra. Giờ phút này hắn cũng không quản tới nhìn thấy thân ảnh này lại hơi do dự một chút nhưng không ngăn cản.

Chỉ thấy Huyền La trong nháy mắt đã tới bên ngoài Tổ Miếu... Không chần chừ chút nào mà cất bước bước vào. Nhưng ngay trong nháy mắt

khi hắn bước vào thì một luồng lực lượng mạnh mẽ liền ầm ầm đẩy hắn bắn ngược ra. Thân thể Huyền La chấn động nhưng không có cách nào đi vào được, bị cản ở bên ngoài.

Giờ phút này trên pho tượng Cổ Tổ quầng sáng thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cho tới quầng sáng thứ mười một liên tục bị nghiền nát!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2058: Thân ảnh kia...

Bên ngoài pho tượng Cổ Tổ lúc này chỉ còn tồn tại bảy quầng sáng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Chẳng qua trong bảy tầng sáng giờ phút này lại vừa có một quầng sáng từ từ mờ đi giống như tùy lúc có thể tiêu tán vậy.

- Vương Lâm!

Huyền La bị ngăn bên ngoài Tổ Miếu, hướng về phía trong truyền thần niệm Nhưng thần niệm này một đi không trở lại. Đầu lâu của Tiên Tổ không biết là Vương Lâm có thể nghe thấy hay không.

Hai tay hắn bắt quyết, lập tức bên ngoài thân thể xuất hiện một vầng sáng tỏa ánh sáng chói mắt như mặt trời cất bước đi về phía trước, ầm ầm tiến vào Tổ Miếu. Nhưng chỉ sau mấy bước, hắn lập tức bị bắn ngược lại, thân thể bị cuốn về phía sau.

Trong khi Huyền La không ngừng thử mọi cách thì sâu trong Tổ Miếu, thân thể Vương Lâm đã hoàn toàn khô héo nhìn như xương khô. Bốn phía quanh hắn không còn chút điểm sáng. Ý chí của hắn đã mơ hồ tới không thể phát hiện ra.

Vồ số lần thử dung hợp toàn bộ đều thất bại khiến ý chí của hắn giống nhưbị xóa tan.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, không có chút tiếng động nhưng một lát sau lại có một tiếng hồi âm mơ hồ vang lên.

- Vương Lâm!

- Vương Lâm!

- Vương Lâm!

Vương Lâm nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích. Chỉ là sau khi giọng nói này xuất hiện, trong cơ thể như xương khô của hắn có một đám hồng quang lóe lên. Hồng quang này chính là Hồn Huyết trong cơ thể hắn!

Ánh sáng lóe lên giống như chiếu rọi chỗ sâu trong Tổ Miếu đen tối này.

Thời gian trôi qua không biết đã qua bao lâu, quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ lại tiêu tán bốn luồng sáng nữa chỉ còn ba quầng sáng,

khiến cho ánh sáng bao phủ thiên địa cũng giảm đi không ít, khiến cho màn đêm đen kịt lúc này trong mười năm lần đầu tiên còn vẻ bất đồng.

Nhưng đêm nay lại hầu như không có ai đi ngủ. Tất cả tộc nhân Thủy Cổ đều nhìn về phía pho tượng Cổ Tổ xa xa thậm chí cả hô hấp cũng như ngừng lại.

Ba quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ lại vừa có một quầng sáng như ngọn nến bị gió thổi tắt, lập lòe một chút rồi vụt tan.

Lại ít đi một quầng sáng rồi!

Chỉ còn hai quầng sáng thôi, Cổ Đạo phân thần của người này đã tiến hành tới hai mươi năm, chẳng lẽ không thể thành công sao...

Đến lúc hai quầng sáng này tiêu tán hết… kia lại một quầng sáng nữa biến mất!

Tiếng xôn xao bao phủ cả thiên địa bao phủ Thủy Cổ hoàng thành. Hầu như tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khi nhìn quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ biến mất một lần nữa. Lúc này chỉ còn lại một đạo mà thôi!

Mà quầng sáng này cũng từ từ ảm đạm đi!

- Vương Lâm! Tỉnh lại đi!

Huyền La vung quyền đánh thẳng về phía Tổ Miếu, phát ra tiếng rống kinh thiên. Tiếng rống nọ vang vọng cả Thủy Cổ hoàng thành, giống như lôi đình ầm vang, cuối cùng toàn bộ cuốn về phía Tổ Miếu này.

Thân thể của hắn lại mạnh mẽ tiến vào phía trong một lần nữa nhưng lại bị luồng lực lượng kia đẩy bật lại, liên tục lui lại phía sau mấy bước. Khuôn mặt Huyền La đầy lo lắng. Hắn đã trải qua Cổ Đạo tam phân thần. Hắn biết trong khi phân thần, chỉ cần quầng sáng bất diệt thì dù sinh cơ không còn, ý thức không còn, nhưng trên thực tế vẫn không phải tử vong mà giống như ngủ say vậy!

Một loại ngủ say từ linh hồn. Nếu có thể đánh thức thì chỉ cần quầng sáng vẫn còn thì vẫn còn có thể sinh tồn. Đó cũng chính là nguyên nhân hắn lựa chọn tới hộ pháp cho Vương Lâm!

Chỉ khi nào toàn bộ quầng sáng biến mất thì loại ngủ say kia mới chẳng khác gì tử vong chính thức!

- Vương Lâm ta là sư tôn Huyền La ngươi mau tỉnh lại!

Huyền La gầm thét, truyền tất cả âm thanh vào Tổ Miếu mà hắn vẫn không thể bước vào.

Vào lúc giọng nói của hắn vang vọng cả Thủy Cổ nhất mạch, cả Thủy Cổ hoàng thành bộc phát ra tiếng xôn xao lớn. Hầu như tất cả tộc nhân đều nghi vấn người độ kiếp hơn mười năm trong Tổ Miếu là ai!

Mà giờ phút này nghi vấn đã có đáp án!

Vương Lâm? Tên này hơi quen...

Đúng là hắn! Vương Lâm này không phải là người một trăm năm trước giết Đạo Cổ hoàng tôn sao! Không ngờ lại là hắn!

Nghe đồn Vương Lâm này chính là mặt trời thứ mười của Tiên Cương đại lục. Trời ạ không ngờ người độ kiếp ở Tổ Miếu lại là Vương Lâm hắn!

Trong tiếng gầm rống đầy lo lắng của Huyền La, trong tiếng xôn xao của Thủy Cổ hoàng thành, quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ càng ảm đạm giống như lúc nào cũng có thể biến mất vậy.

Sâu trong Tổ Miếu, Vương Lâm đang ngồi khoanh chân bất động, huyết quang bên ngoài thân thể lóe lên càng kịch liệt.

Người nào gọi ta…

Vương Lâm giống như đang ngủ say, tới một nơi kỳ dị. Nơi đó mơ hồ hắn mờ mịt bước đi. Hắn đi không biết bao lâu cho tới khi mơ hồ nghe thấy phía sau có một giọng nói đang kêu gọi.

- Ta là ai...

Vương Lâm vẫn mờ mịt như trước nhưng tiếng gọi kia vẫn như ẩn như hiện, khi hắn muốn nghe thì lại không tồn tại nữa.

- Ta sao lại ở nơi này...

Vương Lâm mê man, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Bầu trời nơi này hôn ám, mặt đất nơi này cũng mông lung. Cả thiên địa giống như bị sương mù bao phủ không thể nhìn thấy những địa phương quá xa.

Nơi này là một đống đổ nát.

Mặt đất không có chút sinh khí giống như đã bị bỏ hoang vô số năm rồi. Mơ hồ có thể thấy núi non nhưng không có cây xanh, chỉ toàn là tro bụi màu xám.

- Ta... là ai...

Vẻ mê man trong mắt Vương Lâm càng đậm. Hắn giống như đã mất đi rất nhiều ký ức, không thể nhớ ra mình là ai, không nhớ nổi vì sao mình lại ở nơi này, không nhớ nổi đây là địa phương nào.

- Tỉnh lại... tỉnh...

Tiếng kêu mơ hồ kia lại vang vọng rất nhỏ một lần nữa khiến bước chân Vương Lâm sững lại.

- Ta hình như nghe được gì.

Vương Lâm mê man, muốn quay đầu nhìn lại. Nhưng trong nháy mắt khi hắn muốn quay đầu đột nhiên lại thấy trong sương mù phía trước có một ngọn núi!

Trên ngọn núi này có tuyết bảy màu rực rỡ đang rơi xuống, rất đẹp.

Ở trên ngọn núi đó có một thân ảnh chỉ có thể mơ hồ nhận ra đó là một nam tử, hai tay đang nâng một thi thể. Thi thể tóc dài buông xuống, bị gió gợn lên. Cảnh tượng này lộ vẻ thê lương và bi ai vô cùng.

Vương Lâm kinh ngạc nhìn thân ảnh nọ. Thân ảnh nọ hắn có cảm giác rất quen thuộc. Loại cảm giác này khiến thân thể hắn run rẩy.

Một tiếng gầm thét bi ai tới cực điểm từ trong miệng thân ảnh xa xa trên đỉnh núi truyền ra. Hắn ngẩng đầu gầm thét thê lương với trời cao, tiếng thét vang vọng tám phương, mang theo lực lượng xuyên thấu tiến vào trong lòng Vương Lâm khiến thân thể hắn lun rẩy càng kịch liệt.

Trong tiếng gầm rống này chỉ thấy bầu trời hôn ám chấn động, giống như có vô số sóng gợn lan ra cũng có dấu hiệu vỡ vụn, giống như cả bầu trời cũng không thể chống lại tiếng rống này, đang chuẩn bị sụp đổ.

- Trời ơi...

Thân ảnh trong tiếng rống kia cất lời. Nhưng trong nháy mắt khi hắn nói ra những lời này, bên tai Vương Lâm rõ ràng hiện ra một giọng nói quen thuộc.

- Vương Lâm tỉnh lại!

Giọng nói này vang vọng, giống như đột nhiên xuất hiện, sau khi xuất hiện liền khiến ngọn núi trước mắt Vương Lâm biến mất, thân ảnh ôm thi thể ngửa mặt lên trời gầm thét cũng biến mất.

Thân hình Vương Lâm chấn động, theo tiềm thức quay đầu lại. Trong nháy mắt khi nhìn về phía sau trong đầu hắn ầm vang.

Hắn nhớ ra hắn là Vương Lâm. Hắn đang độ kiếp trong Tổ Miếu, tiến hành dung hợp trong lần phân thần thứ hai. Trong nháy mắt khi hắn nhớ ra tất cả, hai mắt hắn không còn vẻ mê man mà được sự sáng suốt thay thế!

Cùng lúc đó sâu trong Tổ Miếu, bên ngoài thân hình Vương Lâm đang ngồi khoanh chân mười trượng có một lão già mái tóc bạc trắng, thân thể đang run rẩy đứng đó. Y phục hắn mặc không ngờ lại thuộc về Huyền La!

Chẳng qua hình dáng Huyền La không còn vẻ thanh niên mà đã bị năm tháng bao phủ!

- Vương Lâm tỉnh lại!

Lão già kia gầm lên giọng nói đã khàn khàn.

Vương Lâm từ từ mở hai mắt, trong nháy mắt khi nhìn về lão già nọ, khuôn mặt lão già hiện lên vẻ mừng rỡ nhưng không thể chống đỡ nổi luồng phân lực ở nơi này nữa mà bị đánh bay ra khỏi Tổ Miếu.

- Sư tôn...

Vương Lâm thì thào nhìn về hướng Huyền La rời đi, nhìn hình dáng mái tóc bạc trắng kia. Hắn biết cả đời hắn không thể quên được ân tình này.

Hắn ngẩng phắt đầu hai tay bắt quyết. Lập tức bên ngoài thân thể xuất hiện rất nhiều điểm sáng. Những điểm sáng này tụ lại trên đỉnh đầu hắn nhanh chóng hình thành một thân ảnh ánh sáng.

Trong chớp mắt khi Huyền La bị bắn khỏi Tổ Miếu, hắn thấy quầng sáng cuối cùng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ dần dần biến mất. Nhưng ngay trong tích tắc chuẩn bị biến mất đột nhiên quầng sáng đó ngưng tụ lại đồng thời tỏa ra ánh sáng chói mắt, luồng sáng thứ hai, thứ ba, thứ tư... cho tới luồng sáng thứ mười hai lại đồng thời xuất hiện, ánh sáng tỏa ra vạn trượng!

Ngay sau đó luồng sáng thứ mười ba mười bốn... thứ mười tám xuất hiện toàn bộ! Cả Thủy Cổ hoàng thành bị cảnh tượng bất ngờ này khiến trở nên yên tĩnh.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng xôn xao ngập trời ầm ầm bùng lên.

Trong tiếng xôn xao này chỉ thấy trên pho tượng Cổ Tổ liền xuất hiện luồng sáng thứ mười chín. Sau đó còn có quầng sáng thứ hai mươi, hai

mốt hai hai... Cho tới quầng sáng thứ hai mươi bảy hoàn toàn bao phủ pho tượng, ánh sáng tỏa ra bốn phía, sóng gợn lan tới tám phương, chẳng những bao phủ cả Thủy Cổ hoàng thành mà ngày cả ngoài phạm vi Nguyên Thủy Sơn cũng bị ánh sáng và sóng gợn bao phủ.

Trên mặt Huyền La hiện lên nụ cười. Hắn không dừng lại ở ngoài Tổ Miếu mà trong lúc hai mươi bảy quầng sáng này lóe lên liền rời khỏi nơi này xuất hiện trên bầu trời, lại khoanh chân ngồi xuống. Hắn biết việc hộ pháp còn chưa chấm dứt, Vương Lâm còn cần phải vượt qua lần phân thần cuối cùng!

Bên trong Tổ Miếu, trên đầu Vương Lâm lơ lửng một quầng sáng rất lớn. Quầng sáng này phải lớn hơn tới mấy chục lần so với lần đầu tiên hắn phân thần!

Hắn ngẩng đầu, thân ảnh trong quầng sáng cũng ngẩng đầu giống như nhìn xuyên qua Tổ Miếu, nhìn thấy nụ cười của Huyền La trên bầu trời.

- Sư tôn...

Ánh mắt hai người ngưng tụ với nhau. Một hồi lâu sau Vương Lâm cúi đầu hít sâu một hơi. Lần Cổ Đạo phân thần thứ hai này cực kỳ hung hiểm nhưng trong thời khắc mê man dường như hắn lại chứng kiến tất cả.

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên thân ảnh ôm thi thể ngửa mặt lên trời gầm rống thê lương kia.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2059: Từng thấy

Thân ảnh là ai, thi thể hắn ôm là ai ..

Vấn đề này Vương Lâm không dám suy nghĩ, không muốn suy nghĩ, sợ hãi suy nghĩ...

Hắn yên lặng ngồi trong Tổ Miếu, từ trước tới nay đã là sáu mươi tám năm.

Thời gian không còn nhiều nữa rồi...

Vương Lâm thi thào, giọng nói như ẩn như hiện trong Tổ Miếu.

Trong Thủy Cổ hoàng thành, sau khi hai mươi bảy quầng sáng xuất hiện, tiếng xôn xao đã lên tới đỉnh. Tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên pho tượng Cổ Tổ.

Mười tám năm. Người này lần đầu tiên phân thần mất ba năm, lần thứ hai phân thần mười lăm năm. Hắn tuyệt đối là phân liệt hoàn mỹ, dung hợp hoàn mỹ!

Lần đầu tiên hắn coi như thành công, nhưng lần thứ hai dung hợp sau khi phân thần hiển nhiên là xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Không biết lần thứ ba này hắn... sẽ như thế nào!

Vương Lâm này nếu tiếp tục lựa chọn phân liệt hoàn toàn trong lần thứ ba này thì sợ sẽ rất khó vượt qua. Nếu ta là hắn thì lần thứ ba này đơn giản chấm dứt sớm lấy an toàn làm đầu.

Trong ánh mắt ngưng tụ của mọi người trong Thủy Cổ hoàng thành, Vương Lâm trong Tổ Miếu hít sâu một hơi. Hắn khu trừ tầng tầng suy nghĩ do thân ảnh trong đầu Nguyên Thần, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào lần Cổ Đạo tam phân thần thứ ba!

Hắn có thể cảm nhận được sau khi phân thần lần thứ hai thành công, Nguyên Thần mình đã lớn mạnh hơn vô số lần, cũng khiến tu vi bản thân cường hãn hơn không ít. Nếu lần thứ ba cũng thành công thì khi Nguyên Thần dung hợp trong nháy mắt hắn có thể đạt tới đỉnh phong!

Loại trình độ đó... Có lẽ có thể vượt qua Cổ Đạo!

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên lộ vẻ kiên định, trong nháy mắt liền nhắm mắt lại, tầng sáng Nguyên Thần hầu như đã chiếm toàn bộ nơi này, bên ngoài cơ thể hắn từ ngưng thật lại dần dần phân liệt lần thứ ba!

Lần cuối cùng!

Ba năm mười lăm năm... Lần này sẽ cần bao nhiêu năm đây...

Vương Lâm vẫn không có đáp án.

Thời gian thoáng cái trôi qua. Chẳng hay biết Vương Lâm ở trong Tổ Miếu phân thân lần thứ ba đã vượt qua thêm bảy năm. Tộc nhân Thủy Cổ nhất mạch trong chờ mong, mỗi ngày đều nhìn về phía hai mươi bảy tầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ.

Thủy Cổ hoàng tôn cũng dần dần hoàn thành quá trình quá độ của tân hoàng Kế Đô. Thời gian Kế Đô trở thành tân hoàng càng lúc càng gần.

Khi ngày ấy gần tới, ánh mắt của tộc nhân Thủy Cổ cũng dời dần khỏi quầng sáng trên pho tượng Cổ Tổ hướng về phía chuyện lớn nhất sắp tới của Thủy Cổ nhất mạch, tân hoàng đăng cơ!

Vô số quân đội Thủy Cổ trong thời gian hai mươi lăm năm khi Kế Đô sắp đăng cơ dần dần được Thủy Cổ hoàng tôn buông tay giao cho Kế Đô khiến Kế Đô có thời gian làm quen, chuẩn bị nghênh đón Tiên Cổ đại chiến mấy trăm năm sau!

Năm năm... năm năm... năm năm...

Năm tháng trôi qua xuân hạ thu đông vô tình thay đổi. Trong nháy mắt lại trôi qua mười lăm năm. Đây đã là hai mươi năm từ khi Vương Lâm phân thần lần thứ ba!

Nếu như tính cả thời gian trước thì Vương Lâm đã bước vào Tổ Miếu này suốt chín mươi năm!

Thời gian chín mươi năm đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, có thể cả cả đời của phàm nhân, cũng có thể khiến tân hoàng đăng cơ, Thủy Cổ hoàng tôn đã lùi về phía sau để Kế Đô ra mặt.

Tuy nói còn chưa tiến thành đại lễ đăng cơ nhưng hầu như tất cả mọi chuyện của Thủy Cổ nhất mạch lúc này đều do Kế Đô phụ trách xử lý. Hắn còn chưa mang vương miện nhưng hắn cũng đã mặc hoàng bào.

Chẳng qua dù là Kế Đô thì sáng sớm ngày nào cũng đều có thói quen nhìn về phía Tổ Miếu, chưa bao giờ thay đổi niềm tin của hắn rằng nghĩa phụ nhất định thành công!

Bên trong Tổ Miếu, bên ngoài thân thể Vương Lâm quầng sáng Nguyên Thần khổng lồ lúc trước giờ đây đã vỡ vụn, trở thành vô số mảnh vụn, đang vỡ nát ra.

Lúc này Vương Lâm đã nhận ra giáo huấn lần trước, thế nên hắn để lại trong người một tia thần thức. Tia thần thức này có thể thức tỉnh bản thân trong thời điểm mấu chốt.

Nỗi đau đớn khi Nguyên Thần phân liệt trong mười năm này vô số người không thể chịu đựng nổi nhưng đều được Vương Lâm chịu đựng. Hắn thậm chí có cảm giác chai lỳ với nỗi đau đớn này.

Thời gian chín mươi lăm năm trôi qua, Thủy Cổ nhất mạch bắt đầu chuẩn bị cho đại lễ đăng cơ của tân hoàng năm năm sau. Tầng sáng Nguyên Thần của Vương Lâm đã biến thành mảnh nhỏ giờ hoàn toàn vỡ thành mảnh vụn.

Hắn bắt đầu thử dung hợp!

Bởi vì lần thứ hai xuất hiện chuyện ngoài ý muốn khiến lần này Vương Lâm dung hợp rất cẩn thận. Hắn không hoàn toàn dung hợp Nguyên Thần mà lựa chọn tách ra dung hợp từng bộ phận một cho tới khi hoàn mỹ.

Mà ở sâu trong ý niệm của hắn còn có một suy nghĩ phải hoàn thành trong khi dung hợp.

Thời gian một năm lại một năm trôi qua. Vào năm thứ chín mươi sáu Vương Lâm đã hoàn thành dung hợp tầng sáng Nguyên Thần gần ba

phần. Quầng sáng sau khi dung hợp cũng không khổng lồ mà ngược lại rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

Nhưng Nguyên Thần ngưng tụ ba phần này lại cường đại tới gấp mấy lần Nguyên Thần lần thứ hai dung hợp. Nếu thật sự hoàn toàn dung hợp xong, Nguyên Thần đầy đủ thì có lẽ có thể khiến Vương Lâm đạt tới đỉnh phong thật.

Vào năm thứ chín mươi bảy tầng sáng Nguyên Thần của Vương Lâm đã ngưng tụ được năm phần, lại cường đại hơn trước không ít.

Thời gian trăm năm chỉ còn lại ba năm hơn, một ngàn ngày đêm mà thôi.

Thủy Cổ hoàng thành trong mấy năm này cực kỳ náo nhiệt. Trước khi tiến hành đại lễ như vậy hầu như tất cả cường giả của Thủy Cổ nhất mạch đều từ bốn phương quay về hoàng thành, chứng kiến sự kiện có thể nói là lớn nhất Thủy Cổ nhất mạch!

Hoàng quyền luân phiên khiến cho toàn bộ Thủy Cổ nhất mạch đều vận chuyển. Chẳng qua Kế Đô sắp đăng cơ, vào năm thứ chín mươi bảy hắn yên lặng một mình đi tới bên ngoài Tổ Miếu, khoanh chân ngồi đó yên lặng chờ đợi.

Hắn bỏ qua tất cả mọi chuyện, muốn trong ba năm trước khi trở thành hoàng tôn này làm bạn với nghĩa phụ.

Từng ngày trôi qua, trong Thủy Cổ hoàng thành càng có nhiều tộc nhân trở về hơn Thậm chí sứ đoàn của hai tộc khác cũng đều đang trên đường tới.

Hầu như mỗi ngày đều có rất nhiều người tới Thủy Cổ hoàng thành. Chẳng qua nếu so với sự phồn hoa náo nhiệt trong thành này thì ở ngoài Tổ Miếu ngàn trượng lại cực kỳ an tĩnh. Nơi này từ rất lâu trước đó đã biến thành cấm địa không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào. Mà bốn phía nơi này còn có vô số thị vệ của hoàng cung bảo vệ.

Trong sự yên tĩnh này Kế Đô ngồi nhắm mắt yên lặng.

- Nghĩa phụ, còn ba năm nữa là hài nhi có thể trở thành Thủy Cổ hoàng tôn rồi...

Kế Đô ngồi ở nơi này ngày đêm trôi qua. Năm thứ chín mươi tám đã tới. Năm thứ chín mươi chín đã tới, cho tới năm thứ một trăm, cuối cùng cũng vô thanh vô tức trôi qua.

Vào một ngày trong năm thứ một trăm này bên trong Thủy Cổ hoàng thành, tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên pho tượng Cổ Tổ. Chẳng qua lúc này mọi người không phải nhìn tầng sáng bên ngoài pho tượng mà là nhìn hoàng tôn của bọn họ ở đó

Cả hoàng thành giờ phút này đều yên tĩnh. Trong Hoàng cung cũng có vô số tộc nhân.

Bọn họ đang đợi hoàng tôn mới xuất hiện. Trên quảng trường rộng lớn mọi người đứng dày đặc.

Còn sứ đoàn của hai tộc cũng tới cực kỳ long trọng, mang theo hậu lễ mà dẫn đầu đều là những người hoàng tộc có địa vị cao quý. Bọn họ đứng ở trong quảng trường này cùng chờ đợi.

Trong quảng trường rộng lớn này có một chiếc đỉnh khổng lồ.

Trong đỉnh này có một đám bùn đất xốp bên trên đặt một cây hương chưa châm. Người có tư cách đốt cây hương này chỉ có Kế Đô mà thôi!

Đây là Hoàng Quyền Hương, hương bay lên lại biến ảo ra phong vân, ngưng tụ ra Chấn Thiên Cổ. Chiếc trống này cũng chỉ có Kế Đô mới được gõ đánh làm chín tiếng vang vọng thiên địa xong thì sẽ nhận một vái của tộc nhân Thủy Cổ.

Những người chờ đợi nơi này còn có cả hoàng tôn đã già nua. Hắn cũng đang chờ đợi.

- Giờ lành đã đến... Bệ hạ thế...

Có mấy người đứng bên cạnh Thủy Cổ hoàng tôn, trong đó có một lão già do dự một chút rồi nhẹ giọng nói.

- Chờ đợi! Thủy Cổ nhất mạch chúng ta làm gì có giờ lành gì. Một khắc khi Kế Đô tới thì đó chính là giờ lành!

Thủy Cổ hoàng tôn sắp thoái vị khàn khàn nói.

Lão già vừa nói chuyện liền cung kính vâng dạ.

Bên ngoài Tổ Miếu, Kế Đô vẫn ngồi khoanh chân hai mắt nhắm nghiền không nhúc nhích, không để ý tới thiên địa. Một ngày trọng đại trong đời hắn sắp tới. Ở phía sau hắn đột nhiên truyền tới tiếng bước chân rất khẽ. Chỉ thấy một thị vệ mặc áo giáp đen nhanh chóng cất bước tới sau khi tới gần mới từ từ chậm lại.

- Bệ hạ đã tới giờ rồi...

Thị vệ này quỳ xuống, chính là một trong năm nam tử đi theo Kế Đô từ xưa. Hắn cúi đầu nói khẽ.

Kế Đô không nói gì vẫn đứng bất động như trước.

Thị vệ phía sau vẫn quỳ nơi đó trầm mặc.

Qua thời gian nửa nén hương, một tiếng than khẽ từ miệng Kế Đô truyền ra. Hắn mở mắt nhìn Tổ Miếu, trầm mặc đứng dậy quỳ xuống dập đầu ba lạy về hướng Tổ Miếu.

- Nghĩa phụ hài nhi đi đây.

Kế Đô ngẩng đầu nhìn Tổ Miếu một lần nữa rồi xoay người trở lại phía sau. Thị vệ cũng đứng dậy đi theo sau hắn, một đám người dần dần rời đi.

Mà lúc những người này rời đi rồi, tại bên trong Tổ Miếu, bên ngoài thân thể Vương Lâm trôi nổi một tầng sáng không lớn. Tầng sáng này đã không còn lớn như một nắm tay mà đã có thân thể giống với lúc chưa phân thần.

Ánh sáng tỏa ra bốn phía, tầng sáng rất đầy đủ thoạt nhìn như đã hoàn toàn dung hợp. Chẳng qua hai mắt Nguyên Thần trong tầng sáng đang nhắm.

Vào một năm trước Vương Lâm đã có thể hoàn thành dung hợp rồi. Lần dung hợp này cực kỳ thuận lợi không có chút chuyện bất ngờ Nhưng

Vương Lâm lại không lựa chọn chấm dứt lúc này. Hắn vẫn âm thầm cảm thấy thiếu sót, cả ngươi chìm đắm bên trong đó như ngủ say vậy.

Hắn muốn một lần nữa tiến vào bên trong vùng thiên địa mơ hồ xuất hiện trong lần phân thần thứ hai. Hắn muốn nhìn thấy ngọn núi có tuyết bảy màu trước đây thấy thân ảnh kia. Hắn muốn nghe lời nói đầy đủ của thân ảnh kia.

Chẳng qua hắn cũng không biết phải làm sao để tiến vào bên trong thế giới mơ hồ kia. Hắn thậm chí không biết nơi đó là địa phương nào. Suy tư và thử nghiệm hơn một năm rốt cục vào ngày này Kế Đô chuẩn bị nắm quyền thì trong đầu Vương Lâm mơ hồ đi. Hắn lờ mờ thấy được thế giới đã từng gặp kia!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2060: Thiên địa...

- Châm Hoàng Quyền Hương!

Một giọng nói kinh thiên vang vọng trong Thủy Cổ hoàng thành. Cả hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều ngưng tụ tại người mặc hoàng bào đứng trước đại đỉnh tại trung tâm quảng trường.

Hình dáng Kế Đô không còn vẻ thanh niên nữa mà làm cho người ta cảm thấy đã trưởng thành. Hắn đứng đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, bên tai vang lên giọng nói kinh thiên.

Bầu trời xanh biếc, ngàn dặm không mây trong xanh vô cùng. Gió nhu hòa thổi tới mơn man trên cơ thể khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Cây hương trong đại đỉnh phía trước đang chờ hắn đốt lên.

Giờ phút này hắn được vạn người để ý, được vô số tộc nhân Thủy Cổ ngóng nhìn, được tất cả tộc nhân Thủy Cổ nhất mạch không có tư cách đi tới hoàng thành đều từ phía xa nhìn về phía hoàng thành.

Thậm chí ở trong hoàng thành Đạo Cổ và Cực Cổ, ánh mắt tộc nhân hai tộc cũng như xuyên thấu khoảng không mà nhìn tới nơi này.

- Thủy Cổ hoàng tôn... Nghĩa phụ, hài nhi sắp trở thành hoàng tôn rồi!

Kế Đô nhìn trời, ánh mắt hướng về phía pho tượng Cổ Tổ phía xa xa hít sâu một hơi, tay áo phất một cái đi về phía trước, tay phải giơ lên, lập tức một đám lửa bùng lên bao phủ lấy Hoàng Quyền Hương kia. Trong nháy mắt cây hương này liền được đốt lên.

- Bái hoàng tôn!

Lại một tiếng nói kinh thiên vang vọng trong hoàng cung. Tất cả tộc nhân nơi này đều quỳ xuống mặt đất chỉ có phụ thân Kế Đô là đứng trong đại điện nhìn Kế Đô.

Hoàng Quyền Hương bị ngọn lửa bao vây thiêu đốt tỏa ra một luồng khói xanh bay lên không trung, khiến thiên địa biến sắc phong vân cuồn cuộn. Bầu trời truyền ra một tiếng ầm vang. Chỉ thấy một cái khe rất lớn bị mở ra, bên trong bỗng nhiên truyền ra tiếng gầm thét kinh thiên.

Đó là một Cổ Thần cao mấy vạn trượng, bên cạnh còn có Cổ Ma, Cổ Yêu. Bọn họ khiêng một chiếc trống trận khổng lồ từ trong bầu trời chậm rãi đi ra giữa không trung.

Thân thể Kế Đô nhoáng lên bước lên không trung, đi tới cạnh chiếc trống trận. Hắn không chút do dự mà giơ tay phải lên hướng về phía trống trận đánh mạnh một quyền tới.

Thùng một tiếng. Tiếng trống trầm trầm khuếch tán ra. Tiếng động này lộ vẻ trang nghiêm, truyền khắp hoàng cung, truyền khắp hoàng thành, truyền khắp cả phạm vi Thủy Cổ.

- Đệ nhất bái!

Một giọng nói kinh thiên lại xuất hiện một lần nữa. Tất cả tộc nhân nơi này đều vái một cái.

- Bái kiến hoàng tôn!

Trong một vái này, giọng nói của bọn họ dung hợp một chỗ hình thành một sóng âm ngập trời. Tiếng động này bất ngờ truyền khắp các ngóc ngách của hoàng thành.

Thậm chí trong tiếng trống vang vọng, cả thành trì của Thủy Cổ cũng phát ra tiếng động như vậy!

- Thùng!

Tiếng trống thứ hai lại vang lên khi tay phải Kế Đô hạ xuống một lần nữa.

- Đệ nhị bái!

- Tham kiến hoàng tôn!

Tiếng hô kịch liệt hơn thay thế tất cả mọi thứ trong thiên địa, trở thành sóng âm cực đại chỉ sau tiếng trống.

- Nghĩa phụ, hài nhi trở thành hoàng tôn rồi!

Tay phải Kế Đô rơi lên mặt trống lần thứ ba.

Trong tiếng trống vang vọng, thân thể Vương Lâm trong Tổ Miếu vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền. Lúc này hắn cũng thấy được một vùng thiên địa.

Vùng thiên địa này rất tối tăm, mặt đất mơ hồ bị sương mù bao phủ chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ ở phía xa là một vùng đổ nát không biết đã để hoang phế bao nhiên năm.

Trong mắt Vương Lâm không có vẻ mờ mịt. Đi ở nơi này hắn không biết là mình đi trên mặt đất hay đi trong hư vô. Hắn nhìn bốn phía, chậm rãi bước về phía trước.

Hắn không biết mình đi đã bao lâu, có lẽ là một năm cũng có lẽ là cả đời... Cho tới khi trước mặt hắn xuất hiện một ngọn núi!

Trên ngọn núi đó có tuyết bảy màu đang rơi. Trong gió tuyết hắn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Thân ảnh đó đang ôm một thi thể, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Mái tóc dài trong tuyết bảy màu không thể nhìn rõ màu sắc theo gió tung bay.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy thân ảnh này tâm thần Vương Lâm chấn động. Hô hấp hắn trở nên dồn dập. Hắn nhìn không phải là thân ảnh đang gầm thét kia mà là thi thể được hắn ôm.

Nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy mái tóc như tơ phủ xuống, không thể nhìn thấy hình dáng của thi thể kia. Thậm chí hắn cũng không thể nhận ra thi thể đó là nam hay nữ. Sắc mặt hắn tái nhợt, giờ phút này không để ý tới gì nữa mà triển khai toàn bộ tốc độ tiến về ngọn núi đó.

Nhưng hắn lao đi rất lâu rất lâu vẫn không thể tới gần được chút nào, không thể nhìn thấy hình dáng của thi thể kia. Giống như khoảng cách giữa hắn và ngọn núi kia là một vực sâu sinh tử không cách nào có thể vượt qua.

Tiếng gầm rống kia càng ngày càng kịch liệt, lộ ra vẻ đau thương và phẫn nộ vô tận. Bầu trời trong tiếng gầm thét này có dấu hiệu sụp đổ một lần nữa, giống như tiếng gầm rống này có lực lượng đủ khiến trời long đất lở.

Tiếng gầm kia truyền vào tai Vương Lâm khiến trái tim hắn đột nhiên đau đớn. Loại cảm giác này vốn không bằng sự đau đớn khi hắn chịu đựng Cổ Đạo tam phân thần. Nhưng hắn lại cảm thấy nỗi đau đớn này đã lên tới cực điểm.

- Tình thâm nhưng duyên chẳng dài, đồng hành là nghịch.

- Thiên địa!

Thân ảnh trên ngọn núi kia ngẩng đầu gầm thét, phát ra tiếng rít gào!

- Cao nhất trong thiên địa thì có ích gì!

- Chúng sinh bái lạy thì có ích gi!

- Vô lượng kiếp kinh có ích gì!

- Thiên địa như vậy thì sao còn chưa hủy diệt!

- Chúng sinh như thế sao còn chưa tiêu tán!

- Kiếp kinh như thế sao còn chưa thất truyền!

Nếu là thế thì ta muốn dùng phương thức của ta khiến trời xanh phải nhắm mắt, khiến cho mặt đất phải ngủ say, cho hoàng tuyền lệ chảy, khiến luân hồi đình chỉ, khiến thương khung từ nay về sau... Vô niệm!

Giọng nói kia mang theo ý chí kinh người, ầm ầm tỏa ra tám hướng, truyền vào tâm thần Vương Lâm khiến tâm thần hắn chấn động, thân thể nhanh chóng tan rã với tốc độ mắt thường có thể thấy được, giống như sắp bị xua đuổi khỏi nơi này.

Trong chớp mắt khi thân thể hắn tiêu tán, hắn nhìn thấy trên ngọn núi bảy màu kia thân ảnh ôm thi thể kia gầm rống thê thảm, từng bước lên trời. Trong nháy mắt khi bước chân hắn hạ xuống, bầu trời sụp đổ. Hắn mang theo thi thể kia bước vào bầu trời đã tan nát.

Tiếng thét kia vang vọng, Vương Lâm mở bừng hai mắt. Hắn vẫn ở trong Tổ Miếu, thân thể khô héo giống như đã chết, ở phía trước hắn Nguyên Thần trong tầng sáng cũng mở hai mắt nhìn hắn.

Hắn cuối cùng cũng vẫn không thể nhìn rõ hình dáng thi thể kia, thậm chí ngay cả giọng nói của thân ảnh kia cũng mơ hồ, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Bốn phía rất yên tĩnh, chỉ có tiếng: tham kiến hoàng tôn! Như ẩn như hiện từ bên ngoài truyền vào.

Nhưng Vương Lâm lại ngoảnh mặt làm ngơ. Trong mắt hắn lộ vẻ mê man, rất lâu rất lâu sau vẻ mê man mới dần dần tán đi. Hắn trầm mặc nửa ngày, mạnh mẽ khiến mình không suy tư với việc này nữa nhưng rất khó làm được, cho tới sau khi thử nghiệm nhiều lần mới có thể miễn cưỡng không suy tư nữa.

Trong trầm mặc Vương Lâm muốn mình phải đi làm chuyện khác, nếu không, hắn tiếp tục suy nghĩ thế này thì bản thân sẽ sụp đổ.

- Sẽ không đâu... không phải... không...

Vương Lâm thì thào, cắn răng giơ tay phải lên điểm một chỉ vào Nguyên Thần trước người. Nguyên Thần nọ lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng, khiến cho cả Tổ Miếu này tràn ngập ánh sáng.

Trong ánh sáng này tầng sáng bên ngoài Nguyên Thần bỗng nhiên bành trướng lên ngay lập tức chiếm toàn bộ vị trí nơi này nhưng vẫn không dừng lại mà tiếp tục mở rộng ra, sau khi bao phủ cả Tổ Miếu liền tràn về phía pho tượng Cổ Tổ!

Bên trong hoàng cung, tiếng trống vẫn vang vọng.

- Đệ cửu bái!

- Tham kiến hoàng tôn!

Trong khi giọng nói của tất cả tộc nhân Thủy Cổ vang lên đinh tai nhức óc, một luồng sáng đến cực điểm bất ngờ truyền ra từ pho tượng Cổ Tổ.

Kế Đô đang ở trên bầu trời, đứng trước chiếc trống, tay phải giơ lên bỗng quay phắt đầu. Hắn liếc về phía pho tượng Cổ Tổ xa xa, thấy hai mươi bảy quầng sáng bên ngoài đó bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng này tràn về bốn phương tám hướng, có một hư ảnh mơ hồ lan tỏa ra, trong nháy mắt đã tràn ngập cả nửa thân hình của pho tượng Cổ Tổ.

- Nghĩa phụ!

Kế Đô sửng sốt, trong mắt lập tức hiện ra vẻ mừng rỡ và kích động.

Cùng lúc đó cảnh tượng phát sinh trên pho tượng Cổ Tổ cũng được toàn bộ mọi người trong hoàng thành chứng kiến. Ánh mắt bọn họ ngưng tụ lại, tại đây tận mắt nhìn thấy hư ảnh bên trên pho tượng Cổ Tổ bất ngờ tràn ngập ra toàn bộ thân hình Cổ Tổ, đạt tới độ lớn bằng với pho tượng này!

Giống như chồng lên nhưng vừa chồng lên tướng mạo của pho tượng này lại mơ hồ như biến thành xa lạ có vài phần tương tự Vương Lâm.

Đây là bởi vì Nguyên Thần của hắn trong lúc bành trướng ra đã bao phủ cả pho tượng Cổ Tổ!

- Hắn rốt cục đã thành công vượt qua Cổ Đạo tam phân thần rồi! Không biết Cổ Tổ ban thưởng gì cho hắn...

Trên bầu trời, Huyền La nhìn pho tượng Cổ Tổ lộ nụ cười vui mừng.

Trên Nguyên Thủy Sơn, Tống Thiên không tham gia đại lễ của Kế Đô. Lúc này hắn cũng đứng giữa không trung, nhìn pho tượng Cổ Tổ phía xa xa, suy nghĩ tương tự cũng vang vọng trong lòng hắn.

- Không biết hắn sẽ được Cổ Tổ ban thưởng gì...

Tống Thiên mơ hồ hơi chờ mong.

Ngay lúc cảnh tượng này được vạn người chú ý, thậm chí ngay cả việc đăng cơ của Kế Đô cũng tạm dừng, chỉ thấy hai mươi bảy quầng sáng bên ngoài pho tượng Cổ Tổ bộc phát ra ánh sáng chói mắt bất ngờ tạo thành một vòng tròn xoay quanh thân thể này rồi lao thẳng lên bầu trời.

Quầng sáng đó bay lên tiến vào bầu trời khiến cho trời xanh xuất hiện gợn sóng không ngừng lan ra. Khi quầng sáng cuối cùng lao lên bầu trời, thiên địa biến sắc!

- Cửu Khúc bỗng nhiên vang lên khắp Thủy Cổ hoàng thành này!

Âm thanh tuyệt vời này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, tồn tại trong thiên địa và dung hợp với tầng tầng sóng gợn. Một vùng u ám đột nhiên từ trên bầu trời phủ xuống. Một đám ánh sáng mờ nhạt yếu ớt từ từ hiện lên cuối cùng bùng lên thành một màu đỏ chói!

- Đó là một giọt máu tươi!

Giọt máu này lộ ra một luồng khí tức linh hồn, trong nháy mắt khi xuất hiện liền khiến cả Thủy Cổ hoàng thành tĩnh mịch hẳn!

- Hồn Huyết!

Tống Thiên đứng trên Nguyên Thủy Sơn trong chớp mắt khi nhìn thấy giọt máu này liền lộ vẻ không thể tin nổi!

- Không ngờ lại là Hồn Huyết! Ba giọt Hồn Huyết đã sáng tạo ra Cổ Thần. Hắn lúc trước đã có một giọt, giờ lại có một giọt nữa là hai!

Huyền La hít sâu một hơi. Dù là hắn cũng không thể ngờ nổi là Vương Lâm có thể đạt được giọt Hồn Huyết thứ hai!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2061: Rời khỏi.

Hồn huyết đỏ tươi như máu kia sau khi xuất hiện liền giáng xuống, màu sắc của nó đột nhiên biến hóa, chuyên dần sang màu tím. Một lát sau. ở trên không trung phía trên pho tượng tiên tổ nơi nó giáng xuống bất ngờ biến thành màu tím!

Màu tím này chính là hồn huyết của cổ Tổ!

Khí tức linh hồn ở bên trong càng thêm mãnh liệt, khiến cho toàn bộ bầu trời trong khoảnh khắc này đều bị nhuốm một màu tím.

Toàn bộ hoàng thành của Thủy cổ, bao gồm cả tân hoàng Kế Đô lúc này đều nhìn thấy giọt máu màu tím kia dung nhập vào trong pho tượng của Cổ Tổ. Cùng lúc đó, một luồng tử quang mãnh liệt chói mắt khuếch tán ra, tạo thành một vòng sáng màu tím. từ trên đầu của pho tượng cổ Tổ nhanh chóng tràn xuống.

Trong nháy mắt, vòng sáng màu tím này đã biến mất vào trong tổ miếu ở dưới chân của pho tượng, không còn nhìn thấy nữa.

Vương Lâm ngồi khoanh chân trong tổ miếu, lúc này nơi đây tràn ngập màu tím. Luồng tử quang kia hóa thành vô số điểm sáng ngưng tụ lại thân thể hắn. cùng với giọt hồn huyết ở trong cơ thể hắn nhanh chóng dung hợp.

Sau Cổ Đạo Tam Phần Thần, chính là ban thưởng của cổ Tổ. Hồn huyết này chính là như vậy!

Phàm là tộc nhân của cổ tộc nhìn thấy cảnh tượng tử huyết từ trên pho tượng cổ tộc hạ xuống lúc này đều chấn động tâm thần không thể tin vào những gì trước mắt. Đây là hồn huyết, là hồn huyết của cổ Tổ!!

- Nghe đồn nếu được ban cho ba giọt hồn huyết thì có thể sáng tạo ra một mạch cổ. Trong lần ban thưởng của cổ Tổ này hắn đã có được một giọt hổn huyết!

- Chẳng lẽ chỉ cần hoàn toàn vượt qua cổ Đạo Tam Phần Thần là có thể có được hồn huyết sao!!

Tiếng xôn xao vang vọng thiên địa. Kế Đô nhìn pho tượng Cổ Tổ kia, hít sâu một hơi, ngay cả hắn cùng không ngờ tới nghĩa phụ lại đạt được hồn huvét của cổ Tổ!

Khi giọt máu màu tím kia biến mất, bầu trời dần dần khôi phục lại dáng vẻ như ban đâu, như thể hết thảy đã kết thúc. Dù sao khi ban thưởng của cổ Tổ giáng xuống thì lúc này Tam Tôn Thất Kiếp đã hoàn toàn kết thúc.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi ý niệm này hiện lên trong đâu mọi người, chỉ thấy trên bầu trời. dị biến lại xuất hiện khiến càng nhiều tiếng kinh hô xôn xao vang lên từ trong các góc của hoàng thành Thủy cổ này.

- vẫn chưa chấm dứt!! Bầu trời vẫn tiếp tục biến hóa. sự ban thưởng của Cổ Tổ vẫn chưa chấm dứt!!

- Màu tím… lại là màu tím!

- Không thể nào có chuyện hồn huyết vẫn còn giáng xuống?

Tiếng xôn xao nổi lên kinh thiên, trong khi tất cả tộc nhân đều không thể tin, bọn họ chứng kiến màu tím trên không trung vốn đã tiêu tan nhưng trong nháy mắt lại tỏa ra hào quang chói mắt. ở cuối bầu trời như xuất hiện một cơn lốc xoáy màu tím. cơn lốc xoáy này không ngừng chuyên động, ở chính giữa như có một cái hố đen.

Cái hố đen kia chính là chỗ tử quang nồng đậm nhất. Dần dần, một giọt máu tươi màu tím chậm rãi hạ xuống, ngay khi nhìn thấy rõ giọt máu màu tím này. gần như tất cả mọi người đều trở nên khiếp sợ ngợp trời!

- Lại là hồn huyết!!

- Hai giọt, hắn đã có được hai giọt hồn huyết!!

Giọt hồn huyết kia chậm rãi hạ xuống, cuối cùng dung nhập vào đầu pho tượng của cổ Tổ. lóe lên tử quang, nhanh chóng tràn xuống, biến mất bên trong tổ miếu.

Tiếng xôn xao vẫn nổi lên liên tục. ở xung quanh Vương Lâm sâu trong tổ miếu, những điểm sáng màu tím càng ngày càng nhiều, rất nhanh ngưng tụ lại thân thể hắn lần lượt biến mất vào trong cơ thể hắn.

Cuối cùng, ngay khi đem toàn bộ những điểm sáng màu tím kia dung nhập vào thân thể, trong thân thể Vương Lâm đã có được ba giọt hồn huyết. Bỗng nhiên hắn mở mạnh hai mắt.

Ngay khi hắn mở mắt ra, chỉ thấy pho tượng cổ Tổ kia bùng phát ra hào quang màu tím mãnh liệt. Nguyên thần của Vương Lâm lúc trước bao trùm pho tượng này bị tử quang vờn quanh với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được thu nhỏ lại, dần dần từ bên ngoài pho tượng này co rút lại, biến mất ở bên trong tổ miếu, không thấy bóng dáng.

Bầu trời chậm rãi khôi phục lại như thường, không còn một chút màu tím nào nữa. Pho tượng Cổ Tổ kia cũng bình thường trở lại, vẫn ngước nhìn thiên địa như trước, thần sắc khinh thường, mang theo một vẻ khinh miệt và liều lĩnh.

Khi những sự dị thường trong thiên địa biến mất. rất nhiều tộc nhân trong hoàng thành Thủy Cổ cũng dần dần bình tĩnh trở lại từ trong nỗi khiếp sợ. Chỉ là đáy lòng họ đậy sóng ngợp trời, nhưng thân sắc bên ngoài cũng cố gắng nén lại.

Ánh mắt họ nhìn về phía tổ miếu lộ ra những hàm ý khác nhau, có ghen ghét, có hâm mộ. có sự phức tạp, có vẻ cảm khái

Trong tổ miếu, ở phía trước Vương Lâm. nguyên thần đã ngưng tụ lại từ trên pho tượng Cổ Tổ đang lơ lửng dần dần chồng lên thân thể hắn. Sau khi dung hợp. thân thể khô héo của Vương Lâm như được cung cấp sức sống vô tận. nhanh chóng khôi phục lại.

Trong vòng vài nhịp thở, thân thể từ lúc như một cái xác khô đã khôi phục lại như thường, nhưng cũng không còn giống như trước khi bước vào tổ miếu, mà sức mạnh ẩn chứa bên trong đã khác biệt vô số lần!

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. cảm nhận sự biến hóa của Nguyên thần trong cơ thể. Nguyên thần hắn rất mạnh, thần thức tản ra chẳng những có thể bao trùm toàn bộ mặt đất của cổ tộc. thậm chí ngay cả vùng trũng không lồ hình thành sau khi nước biển mênh mông bay lên không trung cũng bị thần thức này tràn ngập.

Thân thức hùng mạnh như vậy. cần phải là một Nguyên thần gần như bất diệt mới có thể tạo ra được. Hiện giờ, Nguyên thần của Vương Lâm sau ba lần tan vỡ rồi dung hợp lại đã đạt tới một trình độ khó tin.

Hắn có thể cảm nhận được quy tắc trong thiên địa. có thể cảm nhận được sự vận chuyển của vạn vật, thậm chí có thể thấy được quỹ đạo lưu chuyển của thời gian.

Cũng hùng mạnh thêm không chỉ có Nguyên thần của hắn mà còn có thân thể. Thân thể hắn vốn đã cực kỳ cường hãn, nhưng hiện giờ lại càng cường đại hơn. Cái cảm giác toàn thân tràn đẩy sức mạnh này khiến cho Vương Lâm cảm thấy có thể đánh một quyền phá nát bầu trời.

- Không biết trạng thái lúc này của ta so với cổ Đạo Đại Thiên Tôn thì hơn kém thế nào

Trong lúc thì thào, Vương Lâm đứng lên đi ra ngoài tổ miếu.

Sau một trăm năm, Đây là lần đầu tiên hắn đi ra ngoài tổ miếu. Từng bước bước đi. ngay khi hắn ra khỏi tổ miếu, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, chiếu vào trong mắt hắn. Hắn nhìn bầu trời, nhìn thấy gợn sóng cách đó vạn dặm. nhưng hắn lại không nhìn thấy sư tôn Huyền La.

Huyền La. ngay khi giọt hồn huyết thứ hai giáng xuống đã rời đi. Hắn không muốn gặp Vương Lâm, yên lặng xoay người rời đi, đi về phía Đạo cổ.

Hắn tới đây chính là giúp Vương Lâm hộ pháp, lúc này hộ phép đã xong, hắn không biết sau khi gập lại Vương Lâm. bản thân phải nói những gì. chỉ có thể rời khỏi.

Nhìn bầu trời, nhìn về phía Huyền La rời khỏi. Vương Lâm trầm mặc, trong mắt hắn không hề có vẻ phức tạp. mà là một sự nhu hòa.

- Trước khi đi, phải tới bái kiến sư tôn một lần

Vương Lâm nhẹ giọng tự nói.

- Đạp Thiên Kiều, không biết hiện giờ ta có thể bước lên cây câu thứ tư hay không! Nhưng bất kể thể nào thì việc này cũng đã xong, thời gian tới khi Thái cổ Thần Cảnh mở ra còn ba trăm năm. ba trăm năm này. ta không định ở lại Đại Lục Tiên Cương, ta muốn về nhà

Mang Uyển nhi về nhà.

Vương Lâm thu ánh mắt đang nhìn trời lại, xoay người hướng về phía hoàng cung bước đi.

Hắn đã từng đồng ý với Kế Đô tới chứng kiến hắn trở thành hoàng tôn!

Trong hoàng cung, thiên địa không một chút đao động, nhưng thân ảnh Vương Lâm từ trong hư không đi ra một cách quỷ dị. Trước ánh mắt của vô số tộc nhân trong hoàng cung này nhìn lại. Vương Lâm nhìn Kế Đô. trên mật lộ ra một nụ cười.

- Ngươi sẽ là một hoàng tôn ưu tú!

Vương Lâm chậm rãi mở miệng.

Kế Đô kinh ngạc nhìn Vương Lâm. hắn có thể cảm nhận được nghĩa phụ muốn rời khỏi.

- Làm một hoàng tôn tốt, dẫn dắt tộc nhân của ngươi ngày càng hùng mạnh!

Vương Lâm giơ tay phải lên hướng lên mặt đất của đại điện tung một trảo, lập tức chiếc mũ vua đang đặt trên ngai vàng tự động bay lên, lao ra khỏi đại điện bay thẳng tới Vương Lâm, bị hắn bắt lấy.

Hắn lại vung một cái. chiếc mũ này bay về phía Kế Đô. chậm rãi hạ xuống trên đỉnh đầu hắn, khiến cho Kế Đô đang mặc hoàng bào này trong khoảnh khắc này đã trở thành hoàng tôn chính thức!

Trong lúc mỉm cười. Vương Lâm xoay người bước về phía hư không ở đằng xa, biến mất khỏi hoàng thành Thủy cổ này. biến mất ở trước mắt mọi người, biến mất ở trước mắt Kế Đô.

-Nghĩa phụ!!

Kế Đô hướng về phía Vương Lâm rời khỏi hô lớn lên một tiếng, một sự đau thương li biệt dâng lên trong lòng hắn. Hắn vĩnh viễn không thể quên được tất cả những gì mình có được lúc này đều là nhờ Vương Lâm.

Vương Lâm đã đi rồi.

Hắn rời khỏi Thủy cổ nhất mạch, ở giữa thiên địa nhìn về phía tiên tộc. nhìn về chỗ của Thất Đạo Tông. Sau khi trâm mặc ít lâu. hắn đi về phía hoàng thành của Đạo cổ mà hắn đã rời khỏi hai trăm năm trước.

Bên trong hoàng thành của Đạo cổ. hắn đi tới ngoài Huyền La ra không ai phát hiện ra. ở hậu sơn của Đạo cổ Điện, trong căn phòng hắn đã từng ở ít lâu. Vương Lâm nhìn thấy Huyền La.

Sư đồ hai người ở trong căn phòng sau khi trầm mặc thật lâu. trên mặt Huyền La hiện lên một nụ cười.

- Đã về rồi sao.

- Đệ tử bái kiến sư tôn.

Trong căn phòng, Vương Lâm tìm được sự ấm áp mà hắn đã xa cách suốt hai trăm năm. Hắn đã quên bản thân hiện giờ đã là một cao thủ có thể so với cổ Đạo. trong mắt hắn Huyền La là sư tôn, còn hắn là đệ tử.

Hậu sơn của Đạo cổ Điện giống như là một đào viên. Vương Lâm đã ở lại nơi này ba năm.

Ba năm này đối với Vương Lâm mà nói giống như là một hồi lắng đọng tâm linh, khiến cho hắn dần dần hoàn toàn điểu khiển được thực lực vừa tăng vọt. Hắn làm bạn bên cạnh Huyền La. vì Huyền La đã bỏ qua việc chuyển thế, nên sau ba năm, ở trước mắt Huyền La. Vương Lâm hướng về Huyền La vái một cái rồi xoay người bay lên trời.

Huyền La nhìn đệ tử này của hắn. hắn biết lần này Vương Lâm rời đi, có lẽ ba trăm năm sau mới có thể gặp lại.

Thân ảnh Vương Lâm biến mất giữa thiên địa. ở một nơi rất gần vùng trũng do mặt biển mênh mông dâng lên không hóa thành, trong một ngọn núi sâu. Vương Lâm đem nguyên thần và tu vi của mình sau khi dung hợp đã đạt tới đỉnh phong, hắn lại muốn bước lên Đạp Thiên Kiểu!

Với tu vi của hắn hôm nay, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua giới hạn. bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào thiên địa hư ảo kia. trải qua quá trình Đạp Thiên.

Mấy ngày sau, một gợn sóng vô hình từ trong núi sâu khuếch tán ra bốn phía, sau khi tạo nên một Uy áp mà cho dù là Đại Thiên Tôn cũng khó có thể bước vào. Vương Lâm xuất hiện ở vùng đất Đạp Thiên mà hắn rất quen thuộc!

Bầu trời vẫn mông lung, mặt đất bị sương mù lượn lờ, cũng vô cùng mơ hồ. không nhìn được quá xa. ở phía trước hắn có sáu cây cầu. mỗi cây cầu ở phía sau lại càng lớn hơn. nhất là ở phía sau cây cầu cuối cùng là một khung ánh hư ảo. khiến cho Vương Lâm khi nhìn tới như bị chim đắm vào bên trong.

ở phía sau hắn có ba cây cầu.

Vị trí của hắn lúc này chính là ở trước cây cầu thứ tư trăm năm trước, nơi hắn đã đạp vào khoảng không.

Hồi lâu sau. hắn thu ánh mất nhìn khung cảnh hư ảo ở phía sau cây cầu thứ chín lại. nhìn cây cầu thứ tư khổng lồ ở dưới chân, giơ chân phải lên. hạ xuống một bước!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2062: Trận chiến đầu tiên của tiên cương!

Trừ bản thân Vương Lâm ra. chưa ai biết được hắn đã từng vượt qua Đạp Thiên Kiều. Dù là Cổ Đạo Đại Thiên Tôn trên Cổ Đạo Sơn đã từng đi tới cây câu thứ sáu cũng không thể cảm nhận được rõ ràng.

Hắn chỉ biết rằng Vương Lâm đã đi lên Đạp Thiên Kiều một lần nữa, đã vượt qua cây cầu thứ năm! Còn về việc đổi phương có vượt qua cây cầu thứ sáu hay không thì hắn không phát hiện ra được. Bởi vì cực hạn của hắn chính là cây câu thứ năm.

Bên ngoài thâm sơn trong vùng bình nguyên do biển rộng mênh mang bay lên hóa thành. tầng tầng sóng gợn lan ra mấy tháng. Uy áp trong sóng gợn này tiêu tán. Vương Lâm từ trong đó bình tĩnh đi ra.

Hình dáng và thần sắc hắn so với mấy tháng trước cũng không khác nhau nhiều lắm nhưng nếu nhìn kỹ sẽ dần dần phát hiện ra. giờ phút này Vương Lâm hệt như phàm nhân, trong thân thể không hề có chút dấu vết vận chuyển.

Hắn mặc trường sam màu trắng, đứng bên ngoài vùng bình nguyên do biển rộng mênh mông biến thành. quay đầu lại nhìn thoáng qua mặt đất cổ Tộc. sau nửa ngày bỗng nhiên xoay người, hóa thành một đạo cầu vồng bay thăng về phía tiên tộc!

- Người điên, năm đó ta đã từng thề trước khi rời khỏi hoàng cung trong tổ thành là phải cứu ngươi ra! Nếu ngươi muốn cùng ta rời đi thì Tiên Cương đại lục này không ai có thể ngăn cản ngươi.

Nếu ngươi lựa chọn trở thành Tiên Hoàng thì cũng không phải là Tiên Hoàng ngủ say không thức tỉnh!

Còn cả Tư Đô, Thanh Thủy. Mười Ba, đầu to. Hổng Diệp. Các ngươi cũng ở trên Tiên Cương đại lục này nhưng lại không phải ở cổ Tộc. như vậy nhất định đã chuyển thế trên mặt đất tiên tộc. Lúc này ta sẽ tìm được các ngươi!

Còn cà... Lý Thiến Mai...

Ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ một tia phức tạp. vừa than khẽ tốc độ càng lúc càng nhanh, dùng tốc độ nhanh hơn gấp trăm lần so với lần trước khi hắn qua đây mà đi, lóe lên rồi biến mất.

- Cuối cùng ta phải trở về Thất Đạo Tông, trở về Chu Tước Tinh trong động phủ giới... Nơi đó là nhà ta.

Cả đường Vương Lâm không hề dừng lại. lao nhanh đi. Sau thời gian mấy ngày hắn thấy được cơn gió lốc khôn cùng do nước biển đựng thẳng lên giữa trung tâm của biển rộng mênh mông.

Từ rất xa đã có thể nghe được tiếng ầm ầm của cơn lốc này. Càng tới gần lại càng có thể thấy được bởi sự chuyển động không ngừng trong hơn hai trăm năm của nó mà hình thành vô số vết nứt không gian.

Thậm chí còn có một luông Uy áp từ trong cơn lốc này tràn ra. lan tòa về bốn phương tám hướng.

Hơi nước biển từ đó lan ra. Tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp bốn phía lại càng kinh thiên động địa. Vương Lâm đứng ở bên ngoài cơn lốc này. nhìn chín cây cột hình thành cánh cửa lớn sâu trong đó. ánh mắt lóe sáng.

Hắn biết sau ba trăm năm. vào một khắc ánh cửa này sẽ mở ra. mình sẽ trở lại. mang theo Lý Mộ Uyển tiến vào bên trong, dùng lực lượng luân hồi khiến Lý Mộ Uyển sống lại. đồng thời ra khỏi luân hồi!

- ở nơi đó có lẽ ta sẽ tìm ra được một sự thật...

Vương Lâm thì thào, cất bước chuẩn bị xuyên qua cơn lốc này. Nhưng ngay trong nháy mắt khi hắn giơ chân lên, đột nhiên Vương Lâm ngẩng đầu.

Bầu trời u ám, bởi cơn lốc này không ngừng chuyển động tạo thành. Bốn phía vẫn ầm vang như trước, giống như không có tiếng động nào khác.

Tất cả đều vô cùng bình tĩnh, giống như không có gì dị thường nhưng Vương Lâm lại nhìn lên bầu trời, không cất bước rời đi mà đứng đó như chờ đợi điều gì.

Mười nhịp thở trôi qua, trên bầu trời u ám kia bỗng nhiên truyền ra tiếng răng rắc. Âm thanh này chói tai, kinh thiên động địa. át cả tiếng cơn lốc đang rít gào nơi này, khiến cho thiên địa chấn động mãnh liệt.

Chỉ thấy một khe hở rất lớn bất ngờ bị xé ra trên bầu trời. Rất nhiều sương mù từ trong cái khe điên cuồng lan tràn ra bốn phía. Đồng thời một thân ảnh mơ hồ từ trong cái khe bước ra.

- Cổ Đạo!

Thần sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, nhìn sương mù đang quay cuồng trên bầu trời, khiến bâu trời u ám lúc này trở thành một thế giới của sương mù, nhìn thân ảnh đang bước ra, chậm rãi nói.

- Vương Lâm!

Thân ảnh trong sương mù dần dần đi ra nhưng mãi vẫn không rời khỏi đám sương mù mà ở bên trong, cất tiếng khàn khàn nói.

Cảnh tượng này có ý nghĩa vô cùng trọng yếu trên Tiên Cương đại lục. Đây là hai người cực mạnh của Tiên Cương đại lục lần đầu tiên đối mật!

Đây là tuyệt thế cường giả cùng ở cảnh giới nửa bước đạp thiên lần đầu tiên chạm mật nhau.

Còn về chuyện năm đó trên cổ Đạo Sơn. bởi vì tu vi bất đồng cho nên chỉ ở xa xa, còn lâu mới giống như giờ phút này.

- Ngươi đã biết trước là ta sẽ tới?

Thân ảnh trong sương mù trầm mặc một lát rồi nói.

Vương Lâm thong đong đứng đó. ý phục tung bay trong gió. mái tóc bạc phất phơ. nhìn thân ảnh trong sương mù. gật đầu.

- Lần thứ hai ngươi đi lên Đạp Thiên Kiều đã đi qua được mấy cây cầu?

Cổ Đạo trong sương mù trầm mặc lần nữa. hồi lâu than khẽ. chậm rãi nói.

- Việc này không quan trọng. Quan trọng là mục đích ngươi tới là gì.

Vương Lâm mỉm cười, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

- Ngươi có thể giết hậu nhân của Cổ Tổ là Diệp Đạo. có thể tùy ý đưa người khác lên làm hoàng tôn, thậm chí có thể làm tất cả mọi việc ngươi muốn ở cổ Tộc... Nhưng ngươi không thể rồi Cổ Tộc!!

Thân ảnh cổ Đạo trong sương mù bao phủ cất giọng khàn khàn nói.

- Không thể rời khỏi cổ Tộc sao?

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên.

- Trừ phi ta ngăn không được, nếu không ngươi sẽ không thể rời khỏi cổ Tộc.

Thân ảnh trong sương mù truyền ra giọng nói già nua.

- Ta sẽ không ngăn cản ngươi lâu đâu. Ba trăm năm. Ngươi chỉ cận tiếp tục ở lại cả Tộc ba trăm năm. đợi khi Thái cổ Thần Cảnh mở ra thì ngươi có thể tùy ý rời đi.

- Cho ta một lời giải thích đi!

Vương Lâm hơi trâm ngâm, chậm rãi nói.

- Không có giải thích gì. Ta không cho ngươi đi thì ngươi nhất định phải lưu lại. Nếu không thì thắng ta đi!

Cổ Đạo trong sương mù cất giọng âm trầm.

Vương Lâm nhướng mày. nhìn thoáng qua thân ảnh trong sương mù.

- Trên Cổ Đạo Sơn ngươi mượn uy áp giúp ta dung hợp tiên cổ... Đây là một!

Trong Đạo cổ Hoàng thành, ta giết Diệp Đạo. Với tu vi của ta lúc đó, nếu ngươi ra tay thì ta không có phần thắng. Nhưng ngươi lại trầm mặc. đó là hai!

Ở Thủy Cổ Nhất Mạch, Kế Đô trở thành tân hoàng tôn, ngươi không ngăn cản, đó là ba!

Vương Lâm ta cả đời ân oán rõ ràng. Bởi ba lần này ta có thể không cần ngươi giải thích, tiếp tục ở lại Cổ Tộc một trăm năm. Nhưng hai trăm năm còn lại ta sẽ rời đi!

Vương Lâm chậm rãi nói.

Thân ảnh trong sương mù trầm mặc hồi lâu. sau đó nói.

- Một trăm năm không đủ... Phải chờ tới khi Thái cổ Thần Cảnh mở ra.... Vương Lâm. ta không muốn giao chiến với ngươi. Lão phu đã rất lâu không ra tay với người khác rồi.

Ta chỉ cần ngươi tiếp tục lưu lại ba trăm năm, từ đó về sau ngươi có thể rời đi, thậm chí ta còn có thể báo đáp!

Cổ Đạo trong sương mù cất giọng khàn khàn nói.

Vương Lâm cũng không muốn ra tay với cổ Đạo. Quan hệ của hai người rất là phức tạp. Vương Lâm không muôn ra tay. trừ phi đúng là đối phương đã hoàn toàn quyết định, muốn mình lưu lại. không còn cách nào thương lượng.

- Ta có một nghi vấn. Với tu vi của ngươi có thể quét ngang tất cả cường giả tiên tộc. nếu vậy tại sao lại còn để tiên tộc tồn tại.

Vương Lâm đột nhiên mở miệng.

Cổ Đạo trong sương mù lại trầm mặc một lần nữa. vấn đề này là nghi vấn của rất nhiều cường giả Cổ Tộc. cùng là nghi vấn của rất nhiều tu sĩ tiên tộc.

Vô số năm qua chưa ai biết được đáp án. cũng không ai đám tự mình đi hỏi cổ Đạo.

- Cổ Tổ ban thưởng cho ta... Không giống ngươi...

Hồi lâu sau, giọng nói của cổ Đạo truyền ra từ sương mù, mang theo vẻ phức tạp.

Vương Lâm nhìn cổ Đạo trong sương mù. ánh mắt lộ vẻ suy tư, hình như đã hiểu ra điều gì.

- Được rồi, Vương Lâm không chiến thắng ta thì ngươi phải lưu lại. Không có lựa chọn thứ ba đâu!

Sương mù bao phủ cả Đạo bỗng nhiên quay cuồng, truyền ra tiếng nổ ầm ầm, dung hợp cùng với tiếng ầm vang của cơn lốc. hóa thành sóng âm kinh thiên động địa. giống như phối hợp với lời nói này, hình thành một luồng uy nghiêm vô thượng trong thiên địa.

- Ngươi muốn đánh vậy thì đánh đi!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu. hai mắt bừng sáng. Nếu đã không tránh được vậy thì hôm nay hắn muốn biết mình và cổ Đạo, ai mói là kẻ mạnh nhất tiên cương!

trận chiến này là trận chiến đỉnh cao đầu tiên trên Tiên Cương đại lục sau khi Tiên Tổ, Cổ Tổ biến mất!

Cổ Đạo - Cường giả mạnh nhất tiên cương, vô số năm trước đã bước vào đạp thiên cảnh, tuy rằng dừng lại ở cây cầu thứ sáu nhưng chiến lực tuyệt đối không tầm thường. Hắn cũng là người duy nhất từng đánh chết Đại Thiên Tôn!

Vương Lâm - Tiên cổ dung hợp. Con đường tu hành của hắn còn chưa tới tận cùng, gần như ngay sau khi hai chân thân hoàn chinh đã tiến vào nửa bước đạp thiên cảnh. Chính hắn cũng không biết sau khi hư bôn Nguyên chân thân hoàn chinh thì hắn sẽ đạt tới trinh độ gì!

Mà hắn còn có phần thân trong hư vô, trải qua thời gian mấy năm này đã gần như trường thành, một khi dung hợp với Vương Lâm sẽ bộc phát ra lực lượng vô cùng kinh khủng!

Trong nháy mắt khi thân ảnh cổ Đạo trong sương mù quay cuồng, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Cổ Đạo Đại Thiên Tôn bỗng nhiên bước từng bước tới hướng Vương Lâm. Vừa bước đi. sương mù bên ngoài thân thể hắn

tràn ra ngập trời, không ngừng khuếch tán về bốn phía, hóa thành một vụ thú khổng lồ. ngửa mặt lên trời gầm rống kinh thiên động địa.

Hình dáng vụ thú này kỳ dị. có chín đâu. thoạt nhìn khá giống Cát Cùng mà Vương Lâm nhìn thấy ở vùng đất cổ Thần năm xưa!

Chín đâu gầm rống, lộ vẻ hung tán đồng thời một khí tức tang thương xa xưa bỗng nhiên tràn rạ, giống như vụ thú này có linh hồn đã tồn tại qua vô số năm tháng vậy.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn trong vụ thú cất bước, giơ tay phải lên điểm một chi. đầu ngón tay cũng có sương mù bao phủ nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy móng tay tỏa ra hàn quang.

Một chỉ này điểm ra khiến Vương Lâm nhìn thấy cả thiên địa bỗng nhiên đại biến, trên thiên không có vô số sợi tơ nhò bao phủ. mặt đất cũng như vậy. Toàn bộ thiên địa lúc này tràn ngập quy tắc.

Những sợi tơ quy tắc này giống như bị dẫn dắt. điểu khiển đồng loạt quấn về phía Vương Lâm. Thần thông thuật Phong Vân Lôi Điện thậm chí Kim Mộc Thủy Hòa Thổ ngũ hành bất ngờ biến ảo ra bốn phía Vương Lâm. ầm ầm lao thẳng về phía hắn!!

Khi tới gần. vô số thần thông này ngưng tụ lại. hình thành một ngón tay hư ảo do vô số sợi tơ quy tắc tạo thành, mang theo lực lượng hủy diệt

của móng tay điểm vào mi tâm Vương Lâm!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2063: Khu vụ.

Cổ Đạo Đại Thiên Tôn là người mạnh nhất Tiên Cương Đại Lục. tu vi khó lường, đã bao nhiều năm nay chưa hề ra tay. lúc này xuất ra một chỉ. thiên địa biến sắc. phong vân cuồn cuộn, còn có dấu hiệu như trời long đất lở. khiến cho cơn lốc nước biển ở bên cạnh cùng không thể chịu đựng được, bị hõm sâu xuống.

Tóc bạc trên đầu Vương Lâm tung bay. ở phía trước hắn. một chỉ của cổ Đại Đại Thiên Tôn kia xuất ra ngưng tụ sức mạnh của phong vù lôi điện, có thể nhìn thấy lôi đình âm vang. Điện quang hình vòng cung xẹt qua xẹt lại. mây mù hiện lên. trong khi va chạm truyền ra tiếng nả ầm ầm, hoá thành vô số hạt mưa. khiến cho một chỉ này trở nên hỗn độn.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng trong màn phong vũ lôi điện này. chỉ thấy sức mạnh ngũ hành bỗng nhiên nổi lên. kim mộc thủy hoả thô so với chân thân ngũ hành bôn Nguyên của Vương Lâm không kém chút nào!

Vì thế một chỉ này có thể nói giống như là đoạt tạo hóa của thiên địa. đủ để giết chết một Đại Thiên Tôn!

Đồng tử trong hai mắt Vương Lâm co rút lại. Sự hùng mạnh của cổ Đạo hắn đã sớm chuẩn bị trong tâm lý, mặc dù một chỉ tùy ý này cũng có thể đánh chết một Đại Thiên Tôn, nhưng cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn.

-Cổ...

Ánh mắt Vương Lâm lóe lên. thủy chung chắp tay trái ở sau lưng, có một khí chất không nói nên lời tồi tại. Hai chân hắn chưa hề động đậy. ngay khi một chỉ này tới gần. hắn giơ tay phải lên hướng về một chỉ hư ảo kia bỗng nhiên điểm tới.

Động tác của hắn cũng rất tùy ý. từ xa nhìn lại. cảnh tượng này như chút không đối xứng. Một chỉ hư ảo của cổ Đạo kia cực kỳ khổng lồ, thoạt nhìn như có thể phá nát toàn thân Vương Lâm.

Mà một chỉ đối kháng lại của Vương Lâm so sánh với nó thật chênh lệch quá lớn!

Nhưng ngay khi Vương Lâm vươn ngón tay ra. vô số những sợi tơ quy tắc hiện ra trong thiên địa nhất tề chấn động. Sự chấn động của những sợi tơ này người ngoài không nhìn thấy, nhưng trong mắt của cổ Đạo cũng có thể phát hiện rõ ràng.

Chỉ thấy vô số những sợi tơ nhỏ kia trong khi chấn động, bất ngờ vỡ vụn ra. toàn bộ tan vỡ ở giữa thiên địa này. khiến cho trong nháy mắt thiên địa không còn một sợi tơ quy tắc nào nữa. khiến cho bốn phía, giờ phút này đã trở thành một không gian không tồn tại quy tắc.

Một chỉ này hạ xuống, va chạm với một chỉ hư ảo của cổ Đạo kia. Thiên địa ầm vang, một tiếng nổ đủ để át đi tiếng gào thét của cơn lốc nước biển kia bỗng nhiên vang lên, đinh tai nhức óc, hướng về bốn phía ầm ầm khuếch tán ra.

Vương Lâm kêu lên một tiếng đau đớn. thân thể lùi lại phía sau ba bước, ngãng mạnh đầu. Chỉ thấy một chỉ hư ảo của cả Đạo kia đừng lại. ở bên trong có một luồng hắc khí tiết ra, khiến cho một chỉ này ầm một tiếng vỡ thành từng mảnh toàn bộ thần thông ở bên trong hoàn toàn vỡ nát.

Ngay khi ngón tay hư ảo kia tan nát. thân ảnh cổ Đạo bên trong con vụ thú chín đầu do sương mù nồng đậm hóa thành ở đằng sau cũng chấn động, lùi lại phía sau ba bước!

Một kích thăm dò của hai người này không ngờ bất phần thắng bại!

Ngay khi hư ảnh của cổ Đạo trong đám sương mù lùi lại. Vương Lâm ngẩng đầu. thân thể nhoáng lên. bất ngờ bước tới mấy bước. Hắn giơ tay phải lên. ngay khi Nguyên thần trong cơ thể vận chuyên tràn ngập toàn thân, chỉ thấy ở trên tay phải của hắn đột nhiên xuất hiện rất nhiều làn khỏi màu xanh. Những làn khỏi này lượn quanh năm ngón tay của hắn, nhanh chóng hóa thành những vòng khỏi màu xanh!

Một cảm giác nóng đến cực điểm từ trên tay Vương Lâm đột nhiên tràn ra.

- Bát Cực Đạo!

Hai mắt của thân ảnh cổ Đạo bên trong vụ thú chín đầu sững lại.

- Cực Thủy Đạo!

- Cực Kim Đạo!

- Cực Mộc Đạo!

- Cực Thổ Đạo!

ở trên tay phái Vương Lâm. năm loại sức mạnh kim mộc thủy hòa thổ bỗng nhiên hiện ra, bất ngờ tạo thành thần thông Bát Cực Đạo của Tiên Tổ!

Mặc dù Vương Lâm vẫn còn chưa học được toàn bộ Bát Cực Đạo. nhưng với trình độ đã bước được nửa bước vào cảnh giới Đạp Thiên như

hắn hiện giờ. so với Tiên Tổ cũng không kém nhiều. Vì thế. Bát Cực Đạo từ trong tay hắn thi triển ra đã đạt tới một trình độ gần như Tiên Tổ!

Vô số vòng khỏi sáng bất ngờ hiện ra ở trước người Vương Lâm. theo tay phải hắn đánh một đòn vào hư không, những vòng sáng kia lập tức đồng loạt lóe lên. lao thẳng tới vụ thú chín đâu kia.

Chỉ là Ngũ Cực Đạo. chỉ thần thông này thôi nhưng cũng không do đếm được Uy lực kinh thiên của nó. Khi Vương Lâm bước lên Đạp Thiên Kiêu lần thứ hai. qua cây câu thứ năm kia nhìn thì có vẻ rất nhanh, nhưng thực tế cùng đã trải qua vô số năm. đã giác ngộ được Tam Cực cuối cùng thuộc về chính mình!

- Cực Địa Đạo!

Vương Lâm đi về phía vụ thú chính đầu. thần sắc ung dung, giống như một nhất đại tông sư. Tay phải hắn tung một quyền xuống mặt đất, chỉ thấy bổn địa khổng lồ tạo thành do nước biển bay lên lúc này ầm ầm chấn động, sụp đổ rất nhiều. Một luồng địa khí phun ra. địa khí này rất bân. tràn ngập bốn phía, nhất là ở trong đó tràn ngập rất nhiều âm khí tử vong, đó là do những sinh, linh chết đi ở trong nước biển qua vô số năm biến thành.

Địa khí tràn ngập thiên địa, bất ngờ hình thành một vòng sáng màu xám khổng lồ. Vòng sáng này chỉ có một. xuất hiện ở trên mặt đất.nhanh chóng bay lên trên, trong lúc bay đi không ngừng co lại, bộc phát ra một uy lực kinh thiên!

Đồng từ trong hai mắt cổ Đạo bên trong vụ thú chín đầu kia co rút lại. hiển nhiên đối với sự hùng mạnh của Vương Lâm cùng với thần thông mà hắn thi triển cho dù là hắn cũng phải ngưng trọng.

- Rốt cuộc hắn đã đi qua được mấy Đạp Thiên Kiều...

Ánh mắt Cổ Đạo lóe lên. lúc này không nghĩ ngợi, giơ tay phải lên bấm quyết chỉ vào hư không. Lập tức vụ thú chín đâu bên ngoài thân thể hắn ngửa mặt lên trời rống lên. tạo nên vô số gợn sóng khuếch tán ra. Còn có chín đạo hào quang khác nhau bất ngờ từ trên chín cái đầu này phát ra.

- Cực Thiên Đạo!

Trong lúc bước về phía trước, Vương Lâm bình tĩnh mở miệng, giơ tay phải chỉ lên bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời u ám kia bất ngờ như muốn sụp đổ. từng trận hào quang chói mắt lóe lên. Một chỉ của Vương Lâm hóa thành chưởng, hướng lên bầu trời túm mạnh một cái. Một trảo này như nắm lấy toàn bộ ánh sáng của bầu trời. Một tráo này hạ xuống khiến cho bầu trời u ám kia trong nháy mắt trở nên ảm đạm. Cùng lúc đó, ở dưới bầu trời này xuất hiện một vòng sáng giống như là một mặt trời. Vòng sáng này hướng về phía vụ thú chín đầu kia nhanh chóng lao tới.

Bát Cực Đạo của riêng Vương Lâm hiện giờ ngoài một đạo cuối cùng, thì toàn bộ đều đã hoàn thành. Kim mộc thủy hòa thô, còn thêm hai cực thiên địa. hóa thành vô số vòng sáng hướng về phía vụ thú kia.

Vụ thú chín đầu kia gào thét, ánh sáng chín màu lóe lên. bất ngờ ở xung quanh nó hóa thành một cầu vồng chín màu. không ngừng lượn quanh. Hào quang chín màu này tản ra. bỗng nhiên đối kháng với thần thông Bát Cực Đạo của Vương Lâm.

Ngay Sau đó, cổ Đạo bên trong đám sương mù duỗi mạnh hai tay ra. Trong nháy mắt. ở xung quanh vụ thú chín đầu lập tức có mấy trâm quả cầu sương bỗng nhiên xuất hiện. Trong một mồi quả cầu sương đều ẩn chứa lực lượng đủ để giết chết một Dược Thiên Tôn, thậm chí ngay cả Đại Thiên Tôn đối mặt với mấy trăm quả cầu sương này cũng phải kinh hãi.

Ngay khi mấy trăm quả cầu sương này xuất hiện, chúng bất ngờ tan vỡ. trong khoảnh khắc ngắn ngủi này hóa thành hàng ngàn hàng vạn, vô cùng dày đặc lơ lửng ở bốn phía, cùng với hào quang của vụ thú chín đâu và câu vồng chín màu ở bên cạnh đối kháng với Bát Cực Đạo của Vương Lâm!

Tiếng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, chấn động toàn bộ không trung trên bổn địa mênh mông. Chỉ thấy sau khi Ngũ hành Cực Đạo kia tan nát. vòng sáng do Cực Thiên Đạo và Cực Địa Đạo biến thành xuyên thấu tâng tâng chướng ngại, đánh lên thân thể của vụ thú kia.

Vụ thú kia phát ra tiếng thét thể lương, thân thể khổng lồ run lên. Thân ảnh Vương Lâm bỗng nhiên xuất hiện, sau khi thi triển Bát Cực Đạo vừa 1'ồi. hắn không chút chần chừ. Tốc Thần Mạch trong cơ thể toàn lực vận chuyển, khiến cho tốc độ của hắn trong nháy mắt bạo tăng vô số lần. bước tới một bước, biến mất tăm.

Lúc xuất hiện, Vương Lâm không tạo ra một tiếng động nào. nắm tay phải lại. đánh ra một quyền Thiên địa ầm vang, một hư ảnh nắm tay rất lớn lao thẳng tới thân thể vụ thú kia. Sau khi đánh ra một quyên, Vương Lâm cùng không nhìn kết quả. mà thân thể nhoáng lên một cái. lại biến mất. Khi xuất hiện, hắn đã ở đằng sau cổ Đạo bên trong sương mù. cùng hung hăng đánh tới một quyền.

Ngay khi một quyền này đánh xuống, cổ Đạo xoay mạnh người, ầm một tiếng, thân thể Vương Lâm lảo đảo. bắn ra khỏi đăng sau thân thể vụ thú. Nhưng cổ Đạo cũng kêu lên một tiếng đau đớn. tay áo của hắn bốc lên khỏi xám.

Một quyền này của Vương Lâm cũng không dễ dàng triệt tiêu. Từ lúc cổ Đạo ra tay. hắn đã tiến hành tính toán một lượt, một quyền này chính là có mục đích của hắn.

Chỉ thấy một quyền kia ẩm ẩm xuất ra. lại cùng với một quyền mà hắn đánh ra lúc trước ở trước người vụ thú. lấy vụ thú làm trung tâm. va chạm lẫn nhau, bộc phát ra một sức mạnh kinh thiên. Trong tiếng ầm ầm. chúng như hợp thành một cơn cuồng phong quét ra, xé rách thân thể của vụ thú này!

Nhưng dù sao cổ Đạo cùng là người mạnh nhất Tiên Cương, gần như ngay khi Vương Lâm bị hắn vung tay áo cuốn đi. chỉ thấy hơn một vạn quả cầu sương di chuyển xung quanh vụ thú nhất tề lao thẳng tới Vương Lâm. không ngừng đánh lên thân thể hắn. Vương Lâm cũng không thể nào né tránh, bị toàn bộ những quả cầu sương này đánh lên người.

Một quả cầu sương có thể đánh chết Dược Thiên Tôn. hơn một vạn quả cầu sương đồng Thời nổ tung tạo nên một lực lượng đủ để hủy diệt thiên địa. Ngay khi hơn một vạn quả cầu sương này đánh tới. hai mắt Vương Lâm bỗng nhiên nhắm lại. tay phải hắn điểm mạnh lên mi tâm.

- Cực Mệnh Đạo!

Hai mắt Vương Lâm đột nhiên mở ra. lộ ra hai đạo hào quang quỷ dị. u quang từ trong mắt hắn lan ra. ở phía trước người hắn hóa thành một vòng sáng u ám, lập tức vờn quanh bốn phía, tạo thành một tầng phòng hộ.

Tiếng ầm ầm như có hàng trăm vạn thiên lôi đồng Thời nổ vang, chấn động cả bồn địa mênh mông này, còn khuếch tán về phía tiên tộc và cổ tộc. Thậm chí cơn sóng âm này trong khi khuếch tán ra. còn dẫn động cả quy tắc của thiên địa. khiến cho toàn bộ Tiên Cương Đại Lục. ở tất cả mọi nơi phong vân đều biến sắc.

Đạo Nhất Tông, Đế Sơn ở Tổ thành. Tử Dương Tông, còn có vùng đất toàn băng tuyết ở Bắc Châu, bốn Đại Thiên Tôn của tiên tộc trừ Liên Đạo Phi đang ở những nơi này lúc này đều chấn động tâm thần, cảm nhận được sự biến hóa của thiên địa. cảm nhận được sự va chạm của hai luồng khí tức kinh thiên từ bồn địa mênh mông kia truyền tới.

- Cổ Đạo ra tay!!

- Trong đó một người là cổ Đạo!! Còn người kia rất quen thuộc

- Cổ Đạo giao chiến với người khác mới có thể sinh ra cảnh tượng như vậy!

- Khí tức giao chiến với cổ Đạo này là Vương Lâm!

Bốn đạo cầu vồng từ trên vùng đất của tiên tộc nhất tề bay lên, lao thẳng tới bồn địa mênh mông.

Cùng lúc đó, trên vùng đất của Cổ tộc. Huyền La. Tống Thiên, còn có Đại Thiên Tôn của Cực Cổ nhất mạch vẫn rất thần bí kia đều phát hiện và cảm nhận được sự chấn động của mặt đắt, cảm nhận được sự biến hóa của bầu trời. Ba người không cần nghĩ ngợi, toàn bộ bay lên trời, hướng về phía vùng bình nguyên mênh mông nhanh chóng lao tới!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2064: Đạp Thiên Nhất Bộ!

Hầu như toàn bộ Đại Thiên Tôn của Tiên Cương đại lục đều bị kinh động, giờ phút này hóa thành cầu vồng bay tới, từ những địa phương bất đồng lao thẳng lên bầu trời, bay về phía vùng bình Nguyên kia. Ở Cổ Tộc có ba đạo cầu vồng gào thét lao đi, tốc độ cực nhanh.

Ở tiên tộc có bốn người im lặng không nói nhanh chóng bay đi. Chẳng qua với tốc độ của bọn họ muốn đi tới địa phương giao chiến thì dù có triển khai toàn lực có lẽ cũng phải mất Thời gian nửa tháng.

Dù sao Tiên Cương đại lục thật sự rất lớn. mà bọn họ không có tu vi như cổ Đạo và Vương Lâm.

Tại trung tâm của vùng bình Nguyên mênh mông kia. cơn lốc biển cuốn động lan tới. tiếng ầm vang truyền khắp thiên địa. Gần vạn vụ cầu tràn ngập quanh thân thể Vương Lâm nổ tung. Sau khi tất cả vụ cầu tiêu tán, khóe miệng Vương Lâm tràn ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên lui lại phía sau. liên tiếp lui lại mấy trăm trượng, lại phun máu tươi một lần nữa. tầng sáng sẫm quanh thân thể cũng sụp đổ.

Còn về phía cổ Đạo, vụ thú bên ngoài thân thể chia năm xẻ bảy. phát ra tiếng rống thể lương, thân thể tiêu tán. khiến sương mù quanh thân thể cổ

Đạo Đại Thiên Tôn nhanh chóng giảm đi, dần dần biến mất hoàn toàn. Sau khi sương mù hoàn toàn biến mất. hình dáng thần bí của hắn cũng dần dần hiện rõ ra.

- Ngươi vì thấy rõ tướng mạo ta mà không tiếc bị thương...

Ở cách Vương Lâm mấy trăm trượng, Cổ Đạo chậm rãi mở miệng, sương mù bên ngoài thân thể đã mỏng manh, chỉ còn lại một số ít sương mù còn bao phủ. miễn cưỡng lộ ra dung mạo hắn.

- Ngươi muốn xem vậy thì xem đi... Trong vô số năm ngươi là người đầu tiên nhìn thấy dung mạo ta...

Thân thể cả Đạo gầy gò. mặc thanh bào. tay phải không có tay. mái tóc màu xám. Hắn nhìn Vương Lâm. sương mù trên khuôn mặt dần tán đi hoàn toàn.

Vương Lâm ở bên ngoài mấy trăm trượng cùng nhìn đối phương. Trong nháy mắt khi sương mù trên mặt đối phương tán đi toàn bộ, hắn rốt cục cũng thấy được tướng mạo của cổ Đạo Đại Thiên Tôn. Sau khi thấy rõ, hắn không lộ ra vẻ ngạc nhiên chút nào mà thở đài.

- Quả nhiên là ngươi!

Cổ Đạo trầm mặc.

- Ta nên gọi ngươi là cổ Tổ hay là cổ Đạo!

Vương Lâm nhìn khuôn mặt quen thuộc, chậm rãi nói.

Tướng mạo của cổ Đạo bất ngờ giống hệt pho tượng cổ Tổ trong ba hoàng thành Cổ tộc!

- Cũng có thể nói tướng mạo của ngươi đã phản ngươi. Pho tượng trong hoàng thành hoàn toàn khắc theo hình dáng ngươi!

Vương Lâm nhìn cổ Đạo. Dáng vẻ đối phương mang theo vẻ tang thương.

- Ta là Cổ Đạo. cùng là cổ Tổ.

Khuôn mặt cổ Đạo lộ vẻ buồn bã. chậm rãi nói.

- Ta có được một phần ký ức và Ý chí của cổ Tổ... Bảo vệ cổ tộc, bảo vệ hậu nhân của hoàng tộc. Tướng mạo của ta cũng sau khi hấp thu bộ phận ký ức và ý chí này mà thay đổi từ từ biến thành thế này...

Giọng nói của Cổ Đạo âm trầm.

- Khoảng cách lớn nhất mà ngươi có thể đi có lẽ là ở đây rồi! Nghe đồn ngươi đánh chết Đại Thiên Tôn của tiên tộc trên mặt đất tiên tộc. sợ rằng cùng là nhầm lẫn. Hắn là khi tiên tộc xâm lấn, vượt qua giới tuyến tại trung tâm của biển rộng này ngươi mới đánh chết được.

Vương Lâm đã hiểu rõ hơn rất nhiều, Nhiều chuyện vốn khó hiểu lúc này từ từ đã có đáp án.

Hắn mãi vẫn không giải thích được, với tu vi của cổ Đạo thì hoàn toàn có thể hủy diệt tiên tộc. khiến Tiên Cương đại lục từ nay về sau vô tiên. Nhưng vô số năm qua tiên tộc vẫn luôn tồn tại.

- Đạt được ký ức và ý chí của cổ Tổ xong, hắn là ngươi đồng Thời có được cơ duyên cũng bị một số hạn chế.

Vương Lâm nhìn đối phương, than nhẹ một tiếng.

- Khi hoàn toàn thay đôi, ta cũng cảm nhận được sự hạn chế... Ta không thể đi quá xa mặt đất của Cổ tộc. Một khi đi quá xa, toàn bộ tu vi của ta cũng tan biến...

Thần sắc Cổ Đạo bình tĩnh, không có vẻ bất đắc dĩ. không có vẻ khổ sở.

- Tại sao lại muốn ngăn cản ta rời đi.

Vương Lâm lại hỏi tới vấn đề này.

- Ta sau khi đạt được ký ức của cổ Tổ, vô số năm qua tự mình cảm nhận được một chuyện... Một số... Ta không thể giải thích, không thể tin nhưng lại rất chân thật.

Cổ Đạo than khẽ. Hắn nhìn bốn phía, nhìn mật đất nơi này, nhìn về hướng cổ tộc.

- Có lẽ là thật, có lẽ chỉ là ảo giác của ta...

Cổ Đạo lắc đầu. Hắn không trả lời vấn đề này của Vương Lâm mà sau khi thì thào, hai mắt lộ vẻ quyết đoán.

- Đánh một trận đi. thắng ta, ta không có lực lượng ngân cản bước chân ngươi thì ngươi có thể rời đi! Ta có thể cảm nhận được ngươi còn chưa dùng toàn lực. Sau Đây ta sẽ không nương tay nữa đâu!

Thuật cực mạnh của ta có hai loại, một loại là cổ Hóa Thiên Địa. Trong ký ức của cổ Tổ. hắn được sinh, ra từ trong hư vô. Hắn vẫn luôn cho rằng hai mắt hắn có thể hóa thành nhật nguyệt, máu hắn có thể hóa thành sông đài biển rộng, xương hắn có thể biến thành núi non. Hai tay hắn che lại sẽ thành bầu trời. Thân thể hắn nằm xuống có thể trở thành mặt đất.

Bởi vì niềm tin của hắn bởi vì suy nghĩ của hắn hắn đã dùng lực lượng suốt đời hắn để sáng tạo ra thuật này. cổ Hóa Thiên Địa!

Thuật này sau khi ta được truyền thừa cũng chưa bao giờ thi triển ra... Đây là lần đầu tiên...

Cổ Đạo nhìn Vương Lâm. chậm rãi nói.

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. ánh mắt va chạm với cổ Đạo.

- Ta ở trong tổ miếu của Thủy Cổ Hoàng thành đã từng thấy một thân ảnh. Thân ảnh nọ bước về phía bầu trời. Một bước này khiến ta rung động rất lớn. Cây Đạp Thiên Kiều thứ năm ta đắm chìm trong thế giới luân hồi. không biết trải qua bao lâu. ngoại trừ cảm ngộ Bát Cực Đạo ra ta còn hiểu được một bước chân này...

Ta vốn không thể vượt qua cây cầu thứ năm nhưng dựa vào một bước này mà lại hoàn thành được.

Một bước này ta gọi là Đạp Thiên Nhất Bộ!

Vương Lâm vừa nói. hai mắt cũng lộ ra vẻ quyết đoán. Trận chiến này đã không thể tránh, vậy thì Vương Lâm rốt cục phải đánh một trận.

- Nếu ngươi có thể tiếp được thuật này thì ngươi có tư cách chứng kiến một thức đạo thiên mà ta nghiên cứu qua vô số năm mới thành!

Sau khi nghe thấy Vương Lâm đã vượt qua Đạp Thiên Kiểu thứ năm. cổ Đạo trầm mặc trong chốc lát. mở miệng vung tay phải lên. phất về phía bầu trời.

Một cái phất tay này lập tức khiến phía sau hắn xuất hiện vô số ánh sáng chói mắt. Ảnh sáng này đột nhiên hiện ra. ngưng tụ lại trong nháy mắt. Ngay phía sau cổ Đạo liền ngưng tụ ra một thân ảnh ánh sáng lớn.

Thân ảnh này toàn bị ánh sáng bao phủ. không nhìn rõ hình dáng nhưng sau khi xuất hiện liền mở miệng, hút mạnh một hơi. Một cái hút này khiên thiên địa âm vang. Chỉ thấy lực lượng thiên địa từ bốn phương tám hướng ầm ầm cuống tới. phạm vi nhanh chóng mở rộng ra. chỉ trong chớp mắt đã bao trùm mười vạn. trăm vạn. thậm chí là phạm vi lớn hơn. thậm chí là cả vùng bình Nguyên mênh mông này cũng bị bao phủ trong đó.

Lực lượng thiên địa mênh mông ầm âm cuốn tới. bị thân ảnh này hấp thu. phạm vi lại tiếp tục lan tràn ra. vượt qua cả vùng đất này. sau đó ầm ầm tràn về phía tiên tộc và cổ tộc.

Sau khi tới gần khu vực biên rộng mênh mông của tiên tộc. bốn đạo cầu vồng do đám người Cửu Đế Đại Thiên Tôn hình thành bỗng nhiên sững lại. đều khiếp sợ nhìn về phía xa xa, có cảm giác như hồn phi phách tán.

chuyện tương tự cũng phát sinh tại mặt đất cổ Tộc với ba người Tống Thiên. Vừa xuất hiện bọn họ lập tức cảm nhận được luồng lực hút kinh người từ trên biển rộng mênh mông, cảm nhận được thiên địa bốn phía như bị cuốn đi. tiến thăng tới vị trí xa xôi kia.

Tại trung tâm của biển rộng mênh mông, thân ảnh ánh sáng nọ cắn nuốt lực lượng thiên địa, thân hình bảnh trướng với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã hóa thành cao mấy trượng, vẫn còn tiếp tục phát triển. Một lát sau. Vương Lâm ngẩng đầu đã không còn nhìn thấy nửa trên của thân ảnh này. Hắn chỉ có thể nhìn thấy hai chân của hắn!

Vương Lâm hít sâu một hơi. Hắn không biết cuối cùng thân ảnh ánh sáng này có thể cao tới bao nhiên nhưng hắn có thể tưởng tượng ra nếu giờ phút này từ bên ngoài Tiên Cương đại lục nhìn lại thì nhất định có thể thấy một người khổng lồ đứng trên Tiên Cương đại lục!

Đội trời đạp đất!

-Cổ Tổ...

Vương Lâm nhìn thân ảnh còn đang bành trướng kia. Hắn không biết thân ảnh này cuối cùng sẽ lớn tới mức nào. Có lẽ sẽ bao trùm trời đất, có thể so với một vùng tinh vực...

Cho tới khi lực lượng trong thiên địa bị cuốn tới Đây toàn bộ thì thân ảnh này mới từ từ dừng bành trướng. Nhưng cho dù đừng lại thì thân thể khổng lồ này cũng có thể mang lại cho Vương Lâm một luồng Uy áp khó có thể hình dung nổi.

- Cổ Hóa Thiên Địa...

Vương Lâm nhìn bầu trời, trong khi trầm mặc thần thức bỗng nhiên khuếch tán ra toàn bộ. Vừa khuếch tán ra. hắn liền cảm nhận được một hình ảnh kỳ dị.

Thân ảnh khổng lồ này mở hai mắt. một mắt trở thành mặt trời sáng ngời trên bầu trời, một mắt trở thành mặt trăng. Mà máu dần dần chảy ra ngoài thân thể. hình thành sông ngòi hái dương trên mặt đất.

Hai tay hắn giơ lên che lại. bất ngờ hóa thành bầu trời xanh thẳm. Thân hình hắn ầm ầm đổ xuống, trở thành mặt đất, xương cốt hóa thành từng dãy núi dài.

Vương Lâm cảm nhận được cảnh tượng này. hai mắt đột nhiên đau đớn. mơ hồ chảy máu. Hình như có một luồng lực lượng lớn lao muốn lôi hai mắt của hắn ra. dùng một mắt làm mật trời, một mắt làm mặt trăng.

Hai tay hắn run rẩy. giống như bị lực lượng này đẫn đắt. muốn giơ lên hóa thành bầu trời. Thân thể hắn dưới luồng lực lượng kỳ dị này giống như muốn trở thành mặt đất.

Đây là một loại tín thuật!

Một loại tín thuật mãnh liệt tới cực hạn. có thể thay đổi thế giới, thay đổi Thời gian và không gian. Hễ là người bị tín niệm bao phủ đều trở thành một trong những tín niệm kỳ dị của thuật này!

Trong luồng tín niệm này, Vương Lâm hít sâu một hơi. hai mắt dân dân bình tĩnh lại. không muốn vội phá vỡ thuật này mà nhắm mắt lại. trong đầu hiện lên hình ảnh thân ảnh ôm thi thể kia. đứng trên đỉnh ngọn núi tuyết bảy màu. ngửa mặt lên trời gầm rống thể lương. Thân ảnh hướng về phía bầu trời bước từng bước một!

Một bước này không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Sau không biết bao nhiều lần. chân phải Vương Lâm chậm rãi giơ lên. hướng về phía bầu trời của thế giới do tín niệm cổ Tổ sáng tạo ra này, bước một bước.

Một bước này Vương Lâm cảm thấy có một loại ảo giác, mình chính là thân ảnh kia. Bản thân đang ôm thi thể kia ngừa mặt lên trời gâm thét thể lương. Một cảm giác bi thương không cách nào hình dung nổi nảy sinh trong lòng hắn. Cảm giác bi thương này đau đớn như bóp nát trái tim hắn...

Hắn giống như quên bản thân đang đấu pháp với cổ Đạo. quên đi chuyện phải trở lại động phủ giới. Ý niệm duy nhất tồn tại trong đầu hắn hiện giờ lại đau thương vô tận. tuyệt vọng và phẫn nộ!

Luồng phẫn nộ này khiến một bước này của Vương Lâm bỗng nhiên hạ xuống!

Đạp Thiên Nhất Bộ!!!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2065: Toàn bộ Cửu Khúc Tam Tướng.

Một bước này hạ xuống, phin nộ trong lòng Vương Lâm như được tiết ra theo chân phải hắn, bỗng nhiên ầm vang thiên địa. Thân ảnh của hắn trong nháy mắt này giống như đạt tới một cảnh giới không cách nào hình dung nổi. Một bước kia Đạp Thiên mà đi.

Toàn bộ thế giới giống như nằm dưới chân hắn chúng sinh toàn bộ đều ở dưới chân hắn. Quy tắc cũng tốt. pháp tắc cũng tốt. tất cả trong một bước này đều tan thành mây khỏi.

Toàn bộ bầu trời lúc này xuất hiện vô số khe nứt. ầm ầm sụp đổ. vô số mảnh vỡ bị cuốn ngược lại. khiến cho thiên không không còn nữa!

Trời sụp!

Khi Vương Lâm đẫm chân phải xuống rồi ngẩng đầu lên. núi lỡ!

Nhật nguyệt tiêu tán. sông dài biên rộng tan rã. mặt đất và bầu trời, cả thế giới do cổ Hóa Thiên Địa tạo thành ẩm ẩm sụp đổ.

Thân thể cổ Đạo run lên. phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lui lại hơn trăm trượng, lúc này mới dừng lại được, sắc mặt lần đầu tiên tái nhợt.

- Đạp Thiên Cảnh!! Đây hoàn toàn là Đạp Thiên Cảnh!!

Thần sắc của hắn lộ vẻ khiếp sợ. nhìn lại một bước vừa rồi của Vương Lâm. Trên người đối phương, hắn cảm nhận được một luồng lực lượng dáng sợ như vừa thức tỉnh.

Vương Lâm đừng ở trong thiên địa. giống như tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo cảnh. Hắn nhắm hai mắt. hồi lâu sau mới chậm rãi mở ra. trong mắt vẫn lưu lại vẻ đau thương. Hắn ngẩng đâu nhìn bầu trời đã khôi phục là bình thường, rất lâu. rất lâu.

- Ngươi đã đi qua mấy cây cầu!

Cổ Đạo sau một nén nhanh mới nhìn Vương Lâm đây phức tạp. chậm rãi nói.

- Bảy cây. cây thứ tám thất bại!

Vương Lâm nhắm mắt lại. giống như muốn lưu lại đau thương, không cho tán đi.

- Bảy cây cầu....

Cố Đạo cười khô. Hắn nhìn thật sâu Vương Lâm. Một bước kia hắn có thể cảm nhận được rõ ràng ý niệm Đạp Thiên. Loại ý niệm này là biểu hiện của tín niệm cực hạn.

Với tu vi của hắn ngày hôm nay cũng không thể xuất ra một bước kia.

- Ta có lẽ thật sự không có cách nào lưu ngươi lại...

Cổ Đạo thở dài. vẻ phức tạp trong hai mắt biến thành kiên định, nói từng lời một:

- Nhưng ta cũng không cách nào bỏ cuộc như vậy. Ta dùng Thời gian suốt đời để nghĩ ra một thức Đạp Thiên!

Ta đặt tên thuật này là Đạp Thiên bởi vì thuật này là tín niệm của cả đời cổ Đạo ta biến thành. Ta có lẽ không cường đại như cổ Tổ nhưng tín niệm của ta bất đồng với hắn!

Tín niệm của hắn là hóa thành thiên địa, cũng bởi tín niệm này tồn tại cho nên ta không thể rời khỏi mặt đất của cổ Tộc quá xa. Có lẽ trong suy nghĩ của cả Tổ. phạm vi của tiên tộc kia không phải do hắn biến thành, là địa phương dáng căm hận.

Mà tín niệm của ta lại là khiến thiên địa không thể ngăn được tầm mắt của ta, để cho thiên địa này không thể cản được thân thể ta, để cho nhật nguyệt thương khung, cho cả Tiên Cương đại lục này không thể mê hoặc tâm ta!

Một thức Đạp Thiên này là dùng tâm ta làm đạo. lấy đạo Đạp Thiên, dùng thiên làm thang, đạp thiên nhìn xuống!!

Cổ Đạo vừa nói, hai tay vừa giơ lên. vung về phía bầu trời.

Bầu trời âm vang, xuất hiện một dòng xoáy khổng lồ. Dòng xoáy này bao phủ toàn bộ bình Nguyên rộng lớn. giống như tới ngày tận thế. Tay phải cổ Đạo vung lên. bỗng nhiên điểm về phía Vương Lâm.

- Ngươi là thiên!

Giọng nói của cổ Đạo âm vang giống như lôi đình gào thét, cũng lộ ra một luồng tín niệm lớn lao. Một chỉ của hắn điểm tới, bốn phía Vương Lâm xuất hiện rất nhiều gợn sóng. Hắn hình như nhận thấy, ngẩng phắt đầu. Chỉ thấy bên trong dòng xoáy trên bầu trời thình lình có một bàn chân khổng lồ biến ảo ra. hướng về phía hắn đẫm mạnh một cái.

Sau hai trăm năm, Vương Lâm lại một lần nữa cảm nhận được nguy cơ sinh, tử mãnh liệt. Những người đạt tới Đạp Thiên Cảnh đều có lực lượng vô thượng. Vương Lâm có thể từ thân ảnh quen thuộc kia hiểu ra Đạp Thiên Nhất Bộ thì Cổ Đạo cũng có thể dựa vào tài trí kinh người vào tín niệm vài vào vạn năm để cảm ngộ ra một thức thần thông thuộc về Cổ Đạo. một thức Đạp Thiên này!

- Chúng sinh đều muốn Đạp Thiên mà đi, không tin không sợ...

Vào giờ khắc này. câu nói trên Đạp Thiên Kiêu thứ tám lại một lần nữa hiện lên trong đầu Vương Lâm.

Giờ phút này hắn nhìn cổ Đạo. trong đầu không khỏi hiện lên câu nói kia. Hắn bỗng nhiên hiểu ra. thế gian này người cũng tốt. thú cũng thế. dù là tồn tại linh hồn cũng đều có ý muốn Đạp Thiên.

Như hắn năm đó ở trong động phủ giới trả lời Lý Thiến Mai ba vấn đề. thiên địa là một vòng tròn, mà ngoài vòng tròn đó còn có vòng tròn khác...

- Có rất ít người sinh ra lại vô tâm... Chúng sinh trên thế gian này đều có những ý niệm giống nhau, tồn tại một loại khát vọng tự do. một suy nghĩ không muốn bị câu thúc. Pháp tắc của thế gian này là những vòng tròng lớn. nghèo khó. phú quý. trung dung đều là một đám vòng tròn. Tu Chân giới mạnh được yếu thú cũng là một vòng tròn. Toàn bộ thiên địa này cũng là một nhà lao hình tròn...

Cả mưa gió trên trời, sao sáng trong tinh không cũng là những vòng tròn mà thôi!

Đi ra khỏi cái vòng này lại thấy rất nhiều vòng khác. Cho tới khi Đạp Thiên, đạp lên trời đất mây gió. từ bên trong vạn vật chúng sinh đi ra. bước một bước cuối cùng kia. từ đó về sau không bị tiếp tục che mắt. không bị pháp tắc mê hoặc. Đó mới thực sự giống như trong Đạo Kinh, phụng chí tu chân!!

Vương Lâm lẩm bẩm. nhìn cái chân khổng lồ từ trên bầu trời đạp xuống. Hắn hình như đã minh bạch, đã đốn ngộ rồi!

- Sinh tử. nhân quả. chân giả...

Sinh tử là sợi dây. vô số kiếp này kiếp sau kết nối lại. tạo thành vô số vòng tròn, hợp thành một tấm lưới. Lưới này là nhân quả. Tấm lưới nhân qua này ở bên trong dòng sông luân hồi. tìm kiếm bản thân ta. ở trong dòng sông luân hồi này tồn tại hư ảo và chân thật. Có đôi mắt có thể nhìn thấu chân giả thì mới có thể tung tấm lưới này mà tìm được bản thân.

Hư bổn nguyên của ta sau khi chân giả đại thành. ở bên trong Đông Lâm tông kia cảm ngộ ra đạo hư bổn Nguyên thứ tư là luân hồi. Chẳng qua sau mấy trăm năm ta vẫn không thể hiểu được, luân hồi rốt cục là gì...

Cái gì là luân hồi? Ta từng tướng rằng cai quản kiếp này kiếp sau là một luồng lực lượng pháp tắc. Cho tới khi quốc sư Đạo cổ nói cho ta biết rằng chỉ cần đưa Uyển Nhi vào trong Thái Cổ Thần Cảnh. thi triển là lực lượng luân hồi là có thể chính thức phục sinh...

Lúc đó ta vẫn chưa hiểu, đến cuối cùng thì cái gì là lực lượng luân hồi. Ta vẫn cho rằng đó là một loại pháp tắc trong thiên địa như trước...

Cho tới hôm nay ta rốt cục đã hiểu rõ... Luân hồi chính là thiên địa! Dùng tấm lưới nhân quả trong tay ta tung lên trời tìm kiến bản ngã, tìm

được chính mình!!!

Là ... Ý này sao...

Trong đầu Vương Lâm ầm vang, tất cả ý niệm đều hiển hiện ra trong nháy mắt. lưu chuyển toàn bộ suy nghĩ của hắn chiếm cứ toàn bộ tâm thần hắn.

Trong Thời khắc này. hắn đã minh ngộ rồi.

Trong cơ thể hắn vốn có tam đại hư bổn nguyên, giờ phút này bất ngờ có thêm một bổn Nguyên. Đó chính là luân hồi mà hắn vừa hiểu ra!

- Hóa ra là như vậy...

Vương Lâm trầm mặc, bàn chân khổng lồ trên đỉnh đầu đang dẫm xuống không ngờ còn cách chưa tới trăm trượng. Nhưng vào lúc này. trong tiếng ầm vang, một tiếng động kỳ dị vang vọng khắp thiên địa.

Đó là tiếng gió!

Đó là Cổ Mạch Thương Khung Khúc! Đó là đệ nhất âm trong Cửu Khúc. Sau đó là Âm thanh thứ hai. thứ ba. cho tới thứ chín bỗng nhiên xuất hiện, là thiên, địa. phong lôi vũ, tạng, thân cuối cùng là khúc của huyết mạch!

Khúc thương khung vang lên từ trong thân thể Vương Lâm. tràn ngập thiên địa.

Bàn chân không lô kia trong Cửu Khúc này giống như bị làm chậm lại. Khúc nhạc mỹ điệu này không cách nào hình dung nổi. Nó vờn quanh thiên địa. tràn ngập bổn phương tám hướng.

Trong khi toàn bộ Cửu Khúc xuất hiện, trên bầu trời liền xuất hiện nhất tướng!

Kim thiên. Hắc địa!

Bầu trời màu vàng kim, mặt đất màu đen giống như hư ảo. không chân thực nhưng lại hiện ra rõ ràng trong mắt Vương Lâm. khiến cho cổ Đạo chấn động tâm thần.

Sau khi đệ nhất tướng xuất hiện, hai mắt Vương Lâm lộ ra hào quang màu bạc. Hào quang vô tận này chính là đệ nhị tướng!

Cửu Khúc Tam Tướng, năm đó Vương Lâm khi gặp cổ Đạo lần đầu không phát ra đầy đủ mà còn thiếu một khúc một tướng!

ở trong Đạo cổ Hoàng cung, lần thứ hai xuất hiện, toàn bộ Cửu Khúc hiện ra nhưng vẫn thiếu một tướng!

Lúc này ở trong vùng bình Nguyên mênh mông này. tại bức tường do cơn lốc nước biển tạo thành. khi một thức thần thông của cổ Đạo Đại Thiên Tôn đánh tới, Cửu Khúc Tam Tướng lại xuất hiện lần thứ ba!

Chẳng qua lần thứ ba này. Cửu Khúc mặc dù xuất hiện toàn bộ nhưng đệ tam tướng mãi vẫn không xuất hiện, giống như còn kém một chút, còn thiếu một điểm vậy!

Vương Lâm ngẩng đầu. ánh mắt không nhìn về bàn chân khổng lồ đang dẫm xuống kia mà xuyên thấu thuật này. nhìn về phía hư vô bên ngoài.

Lúc này đầu óc hắn minh mẫn. có cảm giác minh ngộ. Hắn biết rõ là mình còn thiếu cái gì!

- Phần thân trong hư vô toàn bộ tới đây, dung hợp với ta!!

Hắn thiếu chính là thứ tồn tại giống như cổ Tổ và Tiên Tổ cũng được hư vô sinh ra và tán thành.

Ngay lập tức khi lời nói của hắn truyền ra. trong hư vô tràn đầy pháp tắc của Tiên Cương đại lục. ở bên trong một đài đá rất lớn. có một thân ảnh đang ngồi khoanh chân. Hắn đã ngồi ở đây trong Thời gian gần ngàn năm.

Giờ phút này hắn như nghe thấy lời kêu gọi, mở bừng hai mắt. trong mắt bộc phát ra ánh sáng sáng ngời. Tướng mạo của hắn giống hệt Vương Lâm. chính là phần thân trong hư vô của Vương Lâm!

Trong nháy mắt khi hắn mở mắt ra. đài đá kia bùng nô. chia năm xẻ bảy. vô số đá vụn bắn ra. giống như vỏ trứng tỏa về tám phương. Thân ảnh kia đứng dậy, đi về phía trước một bước, hoàn toàn biến mất.

Trên Tiên Cương đại lục. trong bình Nguyên bao la kia. tường nước hơi nghiêng đi. Theo giọng nói của Vương Lâm. trong dòng xoáy xuất hiện bàn chân khổng lồ trên bầu trời thình lình có một người đi ra.

Người này bước tới. trong ánh mắt rung động của cổ Đạo. đi tới trước người Vương Lâm, thân thể chồng lên người hắn. dung hợp với nhau.

Trong nháy mắt khi dung hợp. Vương Lâm ngửa mặt lên trời gấm thét. Tiếng gầm của hắn kinh thiên động địa. vang vọng thiên địa. dư âm tạo thành biến hóa kỳ dị. hóa thành tiếng khóc nỉ non như của trẻ con!

Tiếng khóc này vang vọng trong trời đất truyền khắp vùng bình Nguyên rộng lớn, truyền tới mặt đất của Cổ Tổ. tới ba hoàng thành của tam mạch. Lúc này ba pho tượng cổ Tổ đồng Thời xuất hiện một khe nứt.

Nó truyền tới mặt đất của tiên tộc, pho tượng Tiên Tổ ở hoàng thành cũng xuất hiện khe nứt.

Cả mặt đất của Cổ Tộc xuất hiện địa khí phun trào, ngưng tụ thành một thân ảnh khổng lồ. Đó là Cổ Tổ! Mà giờ phút này trên mặt đất của tiên tộc. địa khí cũng tràn ngập, ngưng tụ ra thân ảnh thứ hai trên Tiên Cương đại lục. Đó là Tiên Tổ.

Hai thân ảnh này người thưởng không thể nhìn thấy, chỉ có Đại Thiên Tôn mới có thể cảm thụ được.

Trong vùng bình nguyên mênh mông giờ phút này bỗng xuất hiện thân ảnh thứ ba. Thân ảnh này đã vượt qua tiên cổ. bay vọt lên!

- Cừu Khúc Tam Tướng... Đệ tam tướng là anh đề(*)...

Cổ Đạo thì thào.

(*): Tiếng trở con khóc.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2066: Ước định.

Cửu khúc thương khung cất lên. thiên, địa, phong, lôi, tạng, thân... một khúc cuối cùng là huyết mạch vang vọng.

Tam tướng bắt đầu là Kim thiên. Hắc địa. Ngân mục cùng hiện ra. tự khúc phi khúc!

Cửu Khúc Tam Tướng đã lưu truyền trong truyền thuyết trên Tiên Cương đại lục vô số vạn năm. mà mỗi một truyền thuyết đều nói rằng khi Cửu Khúc Tam Tướng đồng Thời xuất hiện thì người truyền thừa của Tiên Tổ, hoặc Cổ Tổ sẽ xuất hiện.

Thời khắc này tại tổ thành của Tiên Tổ. tại ba hoàng thành của Cổ Tộc. tượng của Tiên Tổ và Cổ Tổ đồng Thời xuất hiện vết nứt. Lúc này ở trung tâm của vùng bình Nguyên mênh mông, khi cơn lốc nước biển nghiêng đi. cổ Đạo Đại Thiên Tôn tự mình nhìn thấy cảnh tượng trong truyền thuyết này.

Vào lúc này, thân ảnh cự đại do địa khí ngưng tụ thành trên đại địa của cổ tộc đang đứng trên mật đất. ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên mật đất của

tiên tộc cũng có thân ảnh khổng lồ do địa khí ngưng tụ huyễn hóa ra.

Hai thân ảnh này đều đứng giữa thiên địa. Mà ở giữa hai thân ảnh này lại xuất hiện thân ảnh thứ ba, vừa xuất hiện liền tòa sáng khắp thương khung.

Thân ảnh đó chính là Vương Lâm!

Thân ảnh này đúng thực là Vương Lâm!

Đây là tồn tại thứ ba ngoài tiên và cổ!

Vương Lâm nhắm hai mắt. trong nháy mắt khi dung hợp với phần thân trong hư vô, một tia lực lượng tiên cổ dung hợp trong thân thể hắn đã vận chuyển cả trăm năm lúc này tâng tốc. chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành được một vòng chỉ thiên, liên miên không dứt. tạo thành một lực lượng kỳ dị do tiên cổ dung hợp trong cơ thể hắn.

Vương Lâm ẩn ẩn có một cảm giác minh ngộ. Đọi tới khi hư bôn nguyên cũng hoàn toàn xuất hiện chân thân, tiên cổ sẽ dung hợp hoàn mỹ trong cơ thể hắn. Từ đó về sau trên người hắn không có tiên cổ chỉ có lực lượng thuộc về bản thân hắn.

Lúc này hắn đã có đủ khí lực tung lưới vào trong luân hồi, mở ra được bản thân.

Hắn không biết trải qua bao lâu. giống như năm tháng vĩnh hằng đã trôi qua, cũng giống như chỉ trong nháy mắt. Vương Lâm mở hai mắt. phía trên hắn là Đạo Thiên Thuật do thần thông của Cổ Đạo Đại Thiên Tôn biến thành. Một cước không lô kia giống như mất đi lực lượng trói buộc, ầm ầm hạ xuống.

Trong một khắc khi nó hạ xuống còn cách mười trượng, Vương Lâm than khẽ mi tiếng. Sau khi dung hợp với phần thân trong hư vô, Cửu Khúc Tam Tướng xuất hiện, tu vi của hắn đã vượt qua tất cả tồn tại trên tiên cương.

Dù là Tiên Tổ Cổ Tổ tái thế thì hắn cũng có tư cách đánh một trận.

Tiên Cương đại lục từ nay về sau ngoài truyền thuyết thuộc về Tiên Tổ cổ Tổ còn có dấu chân của Vương Lâm hắn.

Một thức thần thông này của cổ Đạo vào giờ phút này khi Vương Lâm nhìn lại thì mới chỉ ở Đạp Thiên Cảnh mà thôi. Hắn trầm mặc. khi một bước chân lớn kia hạ xuống chỉ còn cách mười trượng, tay phải hắn giơ lên. hướng về phía bàn chân đó điểm một chi.

Dưới một chỉ này. bàn chân khổng lồ kia ầm ầm chấn động, sụp đổ trước mặt Vương Lâm. hóa thành vô số mảnh nhỏ. hình thành một cơn cuồng phong, cuốn những mảnh vỡ này tiêu tán trong thiên địa, tiêu tán trong mắt của cổ Đạo Đại Thiên Tôn.

Cổ Đạo trầm mặc, vẻ tang thương trên mặt thoáng cái càng nhiều hơn. mơ hồ lộ ra một tia uể oải và giải thoát.

- Ta không thể ngăn được bước chân ngươi... Nhưng ta hy vọng vào ba trăm năm sau khi Thái cả Thần Cánh mở ra. ngươi có thể từ bên cổ Tổ bước vào...

Cố Đạo nhìn Vương Lâm. hai tay ôm quyền, hướng về phía Vương Lâm vái sâu một cái.

Vương Lâm trầm mặc. Hắn nhìn cổ Đạo Đại Thiên Tôn. một lát sau liền gật đầu.

- Cám ơn...

Cổ Đạo nhắm hai mắt lại. sau khi mở ra một lần nữa liền khôi phục lại bình thường, sương mù bên ngoài cơ thể lại biến ảo ra một lần nữa. cuối cùng bao phủ cả thân ảnh hắn.

cuốn tới tám phương, mang theo thân thể hắn cuồn cuộn lên không, hướng về phía phương hướng của cổ tộc mà bay đi.

Vương Lâm nhìn về phương hướng cổ Đạo rời đi. cho tới khi trong thiên địa không còn sương mù nữa. cho tới khi tiếng ầm vang bốn phía dần dần tiêu tán. cơn lốc nước biển lại gầm thét. Hắn thu hồi ánh mắt. Bước từng bước đi về phía cơn lốc.

Xuyên thấu qua cơn lốc này. hắn liền tiến vào bên trong phạm vi của tiên tộc. Chẳng bao lâu nữa hắn sẽ bước lên mặt đất của tiên tộc!

Một trận chiến này sau khi hai người rời đi liền tan thành mây khỏi, cổ Đạo thua, cường giả mạnh nhất Tiên Cương đại lục từ nay về sau không còn thuộc về cổ Đạo mà đã là Vương Lâm!

Chẳng qua trận chiến này trừ mấy Đại Thiên Tôn đang lao tới hơi phát hiện ra thì những người còn lại căn bản không hề biết tới.

Vào ngày thứ mười hai sau khi Vương Lâm rời đi. tại trung tâm của vùng bình nguyên này, bảy đạo cầu vồng từ hai hướng gào thét bay tới. ở bên cạnh bức tường nước này hóa thành bảy người.

Bảy người này bất ngờ hóa thành bảy Đại Thiên Tôn của Tiên Cương đại lục!

Bọn họ tất nhiên đều biết nhau, tuy ở hai phe nhưng giờ phút này trong đầu không hề có ý niệm chém giết mà nhìn về nơi này. sau khi tản ra thần thức quan sát liền trở nên trầm mặc.

Đám người Cửu Đế ở bên trong bức tường nước, không bước ra nửa bước, không đi xuyên qua tới phạm vi của cổ tộc nhưng không ảnh hướng tới phạm vi quan sát của thần thức bọn họ.

Huyền La nhắm hai mắt lại. trong nháy mắt khi thần thức tản ra. thân thể hắn chấn động. Trận chiến kinh thiên động địa ở nơi này sau khi kết thúc nhưng vẫn còn có quy tắc thiên địa biến hóa còn tồn tại.

- Dấu vết chiến đấu này mấy trăm năm cũng không tiêu tan...

Tống Thiên thì thào. Hắn cũng cảm nhận được quy tắc thiên địa vỡ vụn kinh người ở nơi này.

Còn có Đại Thiên Tôn thần bí của Cực cổ Nhất Mạch. Hắn mang theo một cái mặt nạ. nhìn không thấy vẻ mặt. chỉ biết Đây là một nam tử. Hắn đứng nơi đó. trong mắt hiện lên một tia rang động.

- Cổ Đạo Đại Thiên Tôn giao chiến với người khác... Nhưng mặc kệ đó là ai. trận chiến này hiên nhiên là cổ Đạo Đại Thiên Tôn chiến thắng!

- Là... Vương Lâm sao....

Huyền La mở hai mắt. Hắn hơi không dám khẳng định.

ờ bên trong bức tường nước, bốn Đại Thiên Tôn đến từ tiên tộc giờ phút này cùng trầm mặc. đều tự thu hồi thần thức, nhìn về chiến trường trống trải nọ. Bọn họ không tưởng tượng nổi ở nơi này nhiều ngày trước đã có một trận chiến như thế nào.

- Hắn là không phải hắn đâu...

Đạo Nhất trầm mặc.

- Có thể đánh một trận với cổ Đạo. lưu lại chiến trường kinh người như thế. Trận chiến này nếu được thấy tận mắt thì đối với tu vi của ta hắn sẽ có ích...

Cửu Đế than khẽ. Hắn cũng hoài nghi người đánh với cổ Đạo một trận rốt cục là ai. có phải là... Vương Lâm hay không.

Võ Phong nhìn chiến trường, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Quy tắc thiên địa nơi này tan nát. khí tức rối loạn, không cho người ta thấy rõ toàn bộ. không thể tự mình điều tra được.

Trên thực tế bọn họ sở dĩ tới nơi này ngoài Nguyên nhân kinh hãi vì biến hóa của thiên địa do cuộc chiến này ra còn muốn tận mắt nhìn thấy. Nhưng lúc này hiên nhiên là không được rồi.

Hai cô bé Song Từ Đại Thiên Tôn lúc này đã dung hợp. hóa thành một nữ từ xinh đẹp. Nàng thủy chung trầm mặc. Chẳng qua dù là nàng thì đối với thân phận người lúc trước giao chiến với Cổ Đạo cũng có nghi ngờ.

Thời gian trôi quạ, bảy người này đừng lại ở nơi này một nén nhang, ánh mắt ngưng tụ với nhau, dân dần khiến cho không khí bốn phía mơ hồ có áp lực vào sát khí.

- Ba vị đạo hữu cổ Tộc. Lão phu có một đề nghị.

Trong khi bảy người trâm ngâm nhìn nhau, ánh mắt Cửu Đế chợt lóe lên. đột nhiên mở miệng.

Hắn sau khi nói xong thì ba người Tống Thiên liền lạnh, lùng nhìn lại.

- Chúng ta giao chiến trong Thời gian ngắn cũng không có kết quả gì. Mà bốn người chúng ta tuyệt đối không bước sang bên đó. cho nên không cần ra tay vô vị làm gì.

Các ngươi tới nơi này vậy thì cũng có ý muốn xem cuộc chiến. Chẳng qua lúc này chiến đấu đã chấm dứt từ lâu. Mà khí tức ở nơi này rối loạn, quy tắc thiên địa vỡ vụn. Dựa theo dự tính của lão phu thì mấy ngày nữa nơi này sẽ có thiên địa sụp đổ, biến thành một vùng tử địa.

Tới lúc đó rồi thì trừ phi là hai người giao chiến, nếu không những người còn lại không có khả năng phát hiện ra tình hình cụ thể khi giao chiến nữa. Đến lúc đó thì chúng ta cũng đánh mất cơ hội học hỏi ở nơi này.

Lão phu có một thần thông, có tự tin nếu bảy người chúng ta hợp lực thi triển thì có thể tạm Thời nghịch chuyển. khôi phục lại trận đánh kinh thiên ở nơi này. có thể sẽ khiến thần thức chúng ta dung nhập được vào nơi này. giống như bản thân như tận mắt xem được cuộc chiến nọ!

Không biết ý ba vị đạo hữu thế nào?

Cửu Đế chậm rãi nói.

- Lão phu thẩm mong có thể chứng kiến cảnh tượng đó. không có ý gì khác. Ta có thể phát lời thề tín niệm!

Cửu Đế nói xong. Võ Phong bên cạnh hắn hơi trầm ngâm, cũng mở miệng nói.

- Võ mỗ cũng có thể thề!

Đạo Nhất do dự một chút, nhìn Cửu Đế và Võ Phong rồi gật đâu. Còn về Song Tử, nàng trầm mặc một lát cũng đồng ý với việc này.

Ba người Tống Thiên đưa mắt nhìn nhau, trâm ngâm một lúc liền đồng ý. Với thân phận và tu vi của bọn họ khi nói ra thì lời nói đều đáng tin.

Mà ba người bọn họ cũng tự có phương pháp, không lo lắng Cửu Đế dối trá.

Lại qua Thời gian nửa nén hướng, bảy người sau khi chuẩn bị xong. Cửu Đế liền xuất ra một ngọc giản, để cho sáu người còn lại nhìn một cái liền đồng Thời bắt quyết. triển khai thần thông nọ.

Chỉ thấy bảy luồng sáng lóe lên. tâng tầng lớp lớp bao phủ lên chiến trường. Một lát sau. một tiếng ầm vang kinh thiên động địa truyền ra. Bày người nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Dần dần, bọn họ thấy trong tầng tầng ánh sáng trên chiến trường xuất hiện hai thân ảnh. Một người là cổ Đạo Đại Thiên Tôn không thấy rõ tướng mạo. một người khác cùng không thấy rõ tướng mạo nhưng khí tức trên người liền lập tức khiến bảy người này nhận ra ngay.

- Vương Lâm!!

- Đúng là hắn!!!

Tâm thần bảy người chấn động. Nhưng cảnh tượng tiếp theo bọn họ chứng kiến lại khiến bọn họ hoàn toàn trợn mắt há mồm. thần sắc hiện lên vẻ không thể tin nổi!

Bọn họ thấy thần thông của cổ Đạo. thấy Đạp Thiên Nhất Bộ của Vương Lâm. thấy một chỉ cuối cùng của Vương Lâm. bước chân khổng lồ kia sụp đổ. cổ Đạo im lặng rời đi.

Tướng mạo cổ Đạo và những lời nói của Vương Lâm không được bảy người nghe thấy. Nhưng chỉ những hình ảnh này đã đủ khiến bảy người này không thể hổ hấp được...

Cho tới sau khi hình ảnh kết thúc, bảy người trầm mặc thật lâu. Bọn họ biết từ nay về sau. bầu trời của Tiên Cương đại lục đã thay đổi rồi!

Đệ nhất cường giả của Tiên Cương đại lục không còn là cổ Đạo mà là Vương Lâm!

Tâm thần Đạo Nhất run rẩy. Hắn thân là Đại Thiên Tôn nhưng lại sợ hãi. Sự cường đại của Vương Lâm khiến hắn không thể tin nổi. nhưng đồng

Thời lại vô cùng sợ hãi.

- Là hắn sao...

Trong đầu Cửu Đế hiện lên hình ảnh bảy mươi hai sinh linh thiên ngoại một trăm năm trước ngửa mật lên trời gầm thét cầu khản, giống như nhìn thấy ánh mắt từ trên trời giáng xuống.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2067: Tìm không được...

Khi đám người Cửu Đế dùng thần thông bí thuật quan sát trận chiến kia thì Vương Lâm đã đi tới mặt đất của tiên tộc. ở Bắc châu, hắn nhìn thấy vùng đất hơi quen thuộc này. trong lòng có chút cảm khái.

- Mấy trăm năm trước ta rời đi từ nơi này. đi tới Cổ Tộc... Hôm nay ta lại tới nơi này.

Vương Lâm than khẽ. ánh mắt quét tới. Thần thức của hắn bỗng nhiên khuếch tán ra

hướng về phía bảy mươi hai châu của tiên tộc. bao phủ cả bảy mươi hai châu. Toàn bộ nơi này đều nằm trong thần thức của Vương Lâm.

Theo thần thức lan tỏa ra. trên mặt Vương Lâm dân hiện ra nụ cười. Tu vi của hắn năm xưa không thể dùng phương pháp này mà tìm kiếm những người quen của hắn.

Nhưng lúc này thân là đệ nhất nhân của Tiên Cương đại lục. hắn lại có thè làm được.

- Chu Dật và Thanh Sương tu vi đã đề cao rồi... Đan được kia không biết hắn còn giữ không...

Thần thức của Vương Lâm đảo qua. không đừng lại.

- Đây là ...hả...

Nụ cười trên mặt Vương Lâm càng nhiều, giống như nhìn thấy gì đó.

- Hắn hắn là Hồng Sam Tử... Sau khi chuyển thể lại vẫn có dáng vẻ đó.

- Chu Như... Đứa nhỏ này không theo con đường tu tiên, sau gần ngàn năm không biết đã chuyển thếbao nhiều lần rồi...

Vương Lâm nhìn về phía xa xạ thần sắc lộ vẻ nhu hòa.

- Thập Tam... Hắn vốn là một người rất ưu tú. tu vi lúc này đã không tầm thường. Xem dáng vẻ của hắn thì giống như rất nhanh sẽ...

- Đầu to ở động phủ giới là người có thân thế dáng thương, lấy vẻ hung ác để che đấu nội tâm yếu ớt. Hắn ở nơi này vẫn như trước...

- Đây là... Thân Công Hổ? Lại trở thành tông chủ một tông!

Vương Lâm lộ chút kinh ngạc.

- Nàng là Hồng Diệp sao... Ấn kỳ kia không cần mở ra...

- Thanh Sương... Hắn cũng không lựa chọn con đường tu tiên mà giống như phàm nhân, chuyển thế mấy lần rồi...

- Thanh Thủy sư huynh... Hả?

Thần sắc Vương Lâm sững lại. cận thận nhìn về phía Tây. Đó là vị trí hắn cảm nhận được Thanh Thủy. Chẳng qua ấn ký trên người Trúc Lâm Thiên Tôn đã rất mỏng manh, khó có thể tra nổi. Nếu không phải tu vi Vương Lâm lúc này hơn xa năm xưa thì không thể nào phát hiện ra.

- Nếu toàn bộ ấn ký trên người Thanh Thủy sư huynh tiêu tán thì dù thần thức của ta đảo qua cũng không thể tim thấy hắn trong vô số người như vậy... Cũng may mà hắn còn một tia ấn ký.

Vương Lâm thì thào, thần thức không ngừng tìm kiếm trong bảy mươi hai châu của tiên tộc. Động tác tương tự hắn cũng đã làm ở cổ Tộc. Chẳng qua không có chút dấu vết nào.

Trong nội tâm của hắn có một hình bóng xinh đẹp. thuộc về một nữ tử tên là Lý Thiến Mai.

- Không có...

Thân thức của Vương Lâm đảo qua bảy mươi hai châu của tiên tộc. Hắn tìm được hâu hết mọi người trừ... Nàng.

- Hay là không có...

Vương Lâm không nhờ rõ mình đã tìm kiếm bao nhiều lần. Hắn lần lượt tìm lại nhưng kết quả vẫn như trước. Hắn không tìm được ấn ký của Lý Thiến Mai. không tìm được Lý Thiến Mai.

Giống như khi ở cổ tộc hắn cũng không tìm được.

- Sao lại có thể không có!

Thiên địa Vương Lâm không thể bình tĩnh nữa. Thân thể hắn đứng trong thiên địa. thần thức ầm ầm toàn lực lan tỏa ra. Lúc này hắn không chỉ bao trùm tiên tộc mà thậm chí cả trời đất mênh mông, cả mặt đất của Cổ tộc cũng bị tu vi của hắn bao trùm toàn bộ.

Lần lượt tìm kiếm, lần lượt đưa thần thức ra nhưng cuối cùng hắn vẫn không tìm được ấn ký thuộc về Lý Thiến Mai...

Sắc mặt Vương Lâm tái nhợt, Hắn tìm không được.

- Chẳng lẽ khi chuyển thế... Xuất hiện chuyện ngoài ý muốn rồi...

Trái tim Vương Lâm đột nhiên đau đớn. Hắn không quên được nữ tử tên gọi Lý Thiến Mai này. vẻ mặt tái nhợt vào ánh mắt nhu hòa của nàng.

Nàng là vì hắn mới tới Tiên Cương đại lục này. Vì hắn nàng mới rời khỏi phụ thân, cổ độc một mình chuyển thế đầu thai, yên lặng chờ đợi nam nhân mà nàng yều thương sẽ có một ngày tới tìm nàng mở trí nhớ cho nàng.

- Không có khả năng!

Thân thức của Vương Lâm lại lan tỏa ra một lần nữa. Trong một Thời gian ngắn, thần thức của hắn đảo qua từng tấc đất trên Tiên Cương đại lục nhưng cuối cùng vẫn... Không thu hoạch được gì.

Vương Lâm ôm ngực. Hắn cảm thấy đau đớn. kinh ngạc nhìn thiên địa. đột nhiên cười ha hả. Chẳng qua tiếng cười nọ lại lộ ra vẻ phẫn nộ. phin nộ đối với trời cao!

- Ngươi cho ta tìm được hồn của Lý Mộ Uyển nhưng lại khiến ta phái vứt bỏ thân ảnh Lý Thiến Mai. Đây là tạo hóa sao! Đây là thiên ý trêu ngươi sao!

Ta không tin. ta cuối cùng có thể tìm được!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gầm thét. Tiếng gấm ầm ầm vang vọng, rất lâu không tiêu

tán.

- Có sư tôn trợ giúp, khi chuyển thế gặp chuyện là việc có rất ít khả năng. Ta lúc này không tìm được nàng thì khả năng lớn nhất có thể là... Nàng giống như Thanh Thủy sư huynh. đã tự động khôi phục trí nhớ kiếp trước sớm hơn khiến ấn ký kia tiêu tán rồi...

Vương Lâm nhắm hai mắt. Suy đoán này sau khi hắn phần tích đã có thể xác định. Việc này nhất định là như vậy.

Hắn nhắm mắt, giống như mơ hồ có thể nhìn thấy ở một địa phương xa lạ có một nữ tử mặc bạch y đang ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt có nước mắt đang rơi.

Nàng sớm đã nhớ lại kiếp trước, Chẳng qua lại tránh mặt không gặp... Cũng có thể là nàng không muốn gặp Vương Lâm.

Bầu trời dần tối hơn. Vương Lâm đứng giữ không trung, mở hai mắt. trong mắt lộ vẻ bi ai và mở mịt. Hắn trầm mặc. đi về phía trước, chậm rãi tiêu tan dần trong bóng tối không còn thấy đâu nữa.

Ở Vân Đào châu phía tây đại lục của tiên tộc.

ở phía tây bắc có một tông môn. Tông môn này không lớn. chỉ có thể xem là tiểu tông phái trong Vân Đào châu mà thôi. Lúc này là sáng sớm. rất nhiều đệ tử đang thô nạp. Ở phía hậu sơn của tông môn này. trong một gian mật thất có một nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân.

Vẻ mặt nam tử trung niên này kiên nghị, cũng ẩn chứa sự lãnh khốc. Hắn mặc hắc y, nhắm hai mắt đang chậm rãi thổ nạp. Từ luồng sóng gợn lan ra từ cơ thể. bao phủ bốn phía, tỏa ra tu vi của nam tử này đã đạt đỉnh của bước thứ hai. khoảng cách tới bước thứ ba chỉ còn một đường chỉ mỏng.

Đây là môn nhân tu hành nhanh nhất trong Lô Kim tông ngàn năm nay. Hắn có danh vọng cực cao trong tông môn. Thời gian ngàn năm nay hắn đã tu luyện tới trình độ này. thậm chí được cả đại trưởng lão của Lô Kim tông tự mình truyền thụ.

Nếu chỉ tu vi cao thâm thì thôi, người này lại càng sát phạt quyết đoán danh khí ở bên trong Vân Đào châu cùng không nhỏ. thậm chí từng giết cả một tu sĩ bước thứ ba. khiến cho tên tuổi của hắn được rất nhiều tông môn biết tới.

Nhất là hắn giết chóc còn quyết đoán hơn cả tu sĩ bước thứ ba. phàm là những người giao thủ với hắn thì mười người có chín người phải mất mạng trong tay hắn.

Giết chóc như vậy khiến cho hắn trong Lô Kim tông này chăng những trở thành đệ nhất nhân trong đám tiểu bối tại Lô Kim tông này mà ngay

cả một số trưởng lão tầm thường thấy hắn cũng bị sát khí của hắn khiến phải kinh hãi.

Tên của hắn là Vương Thạch, Thạch nghĩa là hòn đá.

Hắn là một cổ nhi. không biết cha mẹ là ai, được một lão đạo Lô Kim tông nhặt được, từ nhỏ lớn lên ở đây. Hắn chỉ biết bản thân khi đả tọa thưởng mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng. Bóng lưng này rất cao lớn. khiến hắn cảm thấy quen thuộc và ấm áp. Chẳng qua dù thế nào hắn cũng không thể nhìn rõ tướng mạo của bóng lưng này.

Thậm chí có lúc ngay cả bóng lưng này cũng mơ hồ. Tu vi của hắn đề cao. bóng lưng này mới dần dần rõ ràng hơn. Hắn cảm thấy nếu mình đạt được tới bước thứ ba thì có lẽ sẽ có thể thấy rõ hình dáng của thân ảnh đó.

Đây là Nguyên nhân khiến hắn điên cuồng tu luyện!

- Vương Thạch!

Giờ phút này khi hắn đang đả tỏa thì một giọng nói truyền tới từ bên ngoài mật thất. Ngay sau đó một quầng sáng bay vào. tản ra trước người hắn. hóa thành một thân ảnh hư ảo. Thân ảnh này là một lão già.

Nam tử mở hai mắt. nhìn về phía lão già nọ. thần sắc cung kính, đứng đậy vái một cái.

- Tham kiến đại trương lão.

- Ngươi vẫn không chịu gọi ta một tiếng sư tôn sao...

Thân ảnh hư ảo nọ nhướng mày. Đệ tử này khiến hắn rất kỳ quá. Hắn nắm đó muốn nhận người này làm đệ tử nhưng đối phương lại trầm mặc. không đồng ý. Việc này làm hắn không thích nhưng theo Thời gian trôi qua, tốc độ tu hành của người này càng lúc càng nhanh, lúc này mới lại khiến hắn chú ý. cũng không nghĩ tới chuyện bái sư nữa mà tự mình truyền thụ thần thông.

Lúc này đã nhiều năm. có tình sư đô nhưng một tiếng sư tôn vẫn không được Vương Thạch trước mặt này gọi ra.

Vương Thạch cũng không biết Nguyên nhân. Hắn chỉ luôn cảm thấy sư tôn của mình không phải là người trước mặt này. Nhưng rốt cục là ai thì hắn lại mê mang.

- Thôi, thu thập một chút đi. Ba ngày sau xuống nói, thay mặt ta đi tới Đạo Vân tông một chuyến, đưa lễ vật cho họ.

Thân ảnh hư ảo nọ lắc đầu. dần dần biến mất.

Vương Thạch cung kính vâng dạ. Sau khi hư ảnh nọ tiêu tán trong mắt hắn lại lộ ra một tia mê mang. Hắn than khẽ một tiếng, thần sắc lại bị vẻ kiên nghị thay thế. đang muốn tiếp tục đả tọa thì đột nhiên phía sau hắn truyền tới một tiếng thở đài.

Tiếng thở dài này quá đột ngột, khiến thân thể Vương Thạch bỗng nhiên sững lại nhưng không đám lỗ mãng quay đầu. Hắn biết đối phương đã có thể khiến mình không phát hiện ra mà tới đây. thậm chỉ ngay cả sư tôn cũng không thể phát hiện thì hiển nhiên tu vi cực kỳ cao thâm.

- Các hạ là ai!

Vương Thạch trầm giọng nói.

- Nói cho ta biết, tại sao ngươi lại tên là Vương Thạch, ai đặt tên cho ngươi?

Phía sau Vương Thạch truyền tới một giọng nói nhu hòa. Giọng nói nọ rơi vào tai Vương Thạch, không biết tại sao lại khiến tâm thần hắn run lên. giống như rất quen thuộc, giống như có trí nhớ sắc thức tỉnh. Trong mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ mê mang, theo tiềm thức mở miệng.

- Ta... Ta là một cổ nhi. Tên của ta là do bản thân đặt... Ta cảm thấy ta vốn là họ Vương...

Phía sau hoàn toàn yên tĩnh. Ánh mắt Vương Thạch lóe lên. mượn cơ hội xoay người lại.

thấy phía sau lưng mình có một thanh niên mặc bạch ý đang đứng. Mái đầu thanh niên này bạc trắng, đang nhu hòa nhìn mình, ánh mắt giống như trưởng bối đang nhìn con cháu vậy.

Sau khi nhìn rõ tướng mạo người này. thân thể Vương Thạch run lên. tâm thần ầm vang, trong óc hiện ra bóng lưng trong mộng, dần dân trùng khớp với người này.

-Ngươi... Ngươi...

Vẻ mở mịt trong mắt hắn càng đậm.

Vương Lâm than khẽ. tay phải giơ lên điểm vào hư không phía mi tâm đối phương một cái. Một chỉ này khiến tâm thần Vương Thạch chấn động ngập trời. Trong tiếng ầm vang, ký ức liên đột nhiên khôi phục!

- Sư... Sư tôn!! Thập Tam bái kiến sư tôn!

Hai mắt nam tử này rơi lệ. không chút do dự quỳ xuống lạy Vương Lâm Trần ca mặt. thần sắc lộ vẻ kích động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2068: Vui sướng và trách nhiệm.

Sơn Nhạc châu, ở phía đông bắc có một đày núi liên miên không đứt. ở trong dãy núi này. cách quan đạo không xa có một thôn trang như đào viên.

Người trong thôn không nhiều lắm. chỉ có mấy trăm người, hầu hết là thợ săn, sinh sống trong vùng cây cối rậm rạp đầy đã thú này. vốn nơi này không phải là thôn mà lúc đầu chỉ là nơi nghi ngơi của thợ săn mà thôi.

Không biết từ năm nào. có một quan nhân tị nạn từ kinh thành mang người nhà chạy tới nơi này. từ từ theo Thời gian trôi qua khiến nơi này thành dáng vẻ như ngày nay.

Ở phía tây của thôn có một gian nhà lá. bên ngoài có một hàng rào vây quanh. Trong nhà có nuôi một số gà vịt, có một nữ tử mười mấy tuổi mặc một bộ bố ý đẩy miếng vá đang cầm một cái bát cho gà vịt ăn.

Từng luồng khỏi bếp bay lên từ ổng khỏi. Lúc này đang là sáng sớm. hiển nhiên là trong nhà được chuẩn bị điểm tâm.

- Mẹ ơi. đêm qua con nằm mơ. mơ thấy mình trở thành tiên nhân.

Nữ tử kia vừa cho gia câm ăn, vừa cất tiếng cười vui sướng, nói vọng vào nhà.

- Cái con bé này lớn tới vậy rồi mà còn ảo tướng muốn thành tiên nhân. Mầu thân ngươi lúc lớn bằng ngươi đã gả cho cha ngươi rồi.

Từ trong nhà truyền ra giọng nói dịu đàng.

- Đó là bởi vì cha là thợ săn lợi hại nhất trong thôn mà. Con còn nghe nói lúc đó cũng có không ít người muốn thành thân với mẫu thân của con đâu.

Thiếu nữ cười hì hì, thần sắc rất dáng yếu. Tướng mạo nàng cũng không phải rất xinh đẹp nhưng lại có khí chất rất thanh thuần đáng yêu.

- Cái con nhỏ này nghe ai nói thế hả?

Một thiếu phụ đi ra khỏi nhà. Thiếu phụ này mặc một bộ ý phục mộc mạc nhưng không khe dấu được vẻ xinh đẹp của nàng, giờ phút này đang trừng mắt. giả bộ tức giận, trong tay còn cầm một bát thức ăn cho gai cầm.

Thiếu nữ nọ còn đang muốn nói chuyện thì từ cửa lớn truyền tới tiếng cười sang sảng.

- Là ta nói đó.

Cửa lớn bị đầy ra. Một đại hán trung niên đi tới. trên vài mang cung tên còn vác một con tiêu thú đã chết, trên đùi còn có vết máu khô không biết là của hắn hay của tiểu thú nọ.

- Cha!

Thiếu nữ nọ kinh hỉ. vội vàng buông bát xuống.

- Oa. là báo thú mà. Bề ngoài thật đẹp. thật tốt quá rồi.

Hai mắt thiếu nữ tỏa sáng giống như nhảy nhót.

- Lần này sao lại đi lâu như vậy? Tới tận hai ba ngày mới trở về.

Thiếu phụ nọ cũng vội vàng đi tới. giúp nam tử trung niên đỡ tiểu thú và cung tên xuống.

- Con gái muốn có một tấm áo da. trên đường gặp con báo thú này. truy tìm theo nó nên chậm một chút.

Hán tử kia xoa đầu thiếu nữ vừa cười vừa nói.

- Chân làm sao rồi?

Thiếu phụ liếc mắt một cái liền thấy vết máu trên đùi hán tử. vội vàng cúi xuống xem. Nơi đó có một vết cào không sâu.

- Không sao đâu. Có Tiêu Bạch ở đây. đã thú trong núi này không thể làm hại tính mạng ta.

Hán tử vừa nói chuyện vừa cười, đột nhiên từ ngoài cửa có một bóng đen tiến vào, nhoáng một cái liền nhào lên người thiếu nữ. vươn đầu lưỡi lớn không ngừng liếm mặt nàng. Đây là một con chó lớn màu đen.

Chẳng qua bề ngoài của nó thoạt nhìn lại giống hệt một con mãnh hổ, rất kinh người.

- Tiểu Bạch lần này vào núi lại học hổ gầm. Có đôi khi ta thật khó hiểu, không biết nó rốt cục là cọp hay là chó nữa...

Hán tử nhìn con chó một cái. cười khổ.

- Tiểu Bạch ngoan lắm, biết nghe lời.

Thiếu nữ nghe vậy liền đây con chó ra. vuốt ve bộ lông của nó.

Con chó có vẻ rất hưởng thụ. cũng ngã lăn ra. lộ ra cái bụng lớn. khiến cho thiếu nữ vừa cười vừa gãi ngứa cho nó. Nó vừa thoải mái vừa phát ra tiếng gừ gừ giống như một con hổ con.

Người cả nhà này cười nói. không phát hiện ra trên bầu trời có một thân ảnh mặc bạch y đang lơ lửng. Vương Lâm nhìn cả nhà vui vẻ phía dưới, nhất là nụ cười của thiếu nữ. trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

- Tiểu Bạch... Hầu như đã quên là nó cũng bị chuyển thế tới Đây rồi. Chỉ là không ngờ... Nó chuyển thế lại thành một con chó lớn... Mà nhìn hình

dáng bên ngoài thì đã thành tinh, có tu vi không tầm thường rồi.

Vương Lâm mỉm cười, nhìn con chó đang năm hướng thụ trên mặt đất nhưng hai mắt vừa đưa lên liền giống như thấy Vương Lâm trên bầu trời, ngẩn ra.

Thần sắc của nó trong nháy mắt biến thành sợ hãi. Con chó to này trừng mắt nhìn, ngay cả tiếng gừ gừ cũng im bặt.

Hà? Lại nhận ra ta sao?

Vương Lâm nhìn con chó, thấy vẻ sợ hãi trong mắt nó, vẻ tươi cười càng đậm.

Chẳng qua sự dị thưởng của con chó này không khiến mọi người trong nhà chú ý. bởi vì thiếu nữ đang nhìn phụ thân, nói chuyện thân mật.

- Cha. tối qua con lại nằm mơ. mơ thấy mình trở thành tiên nhân.

- ừ. tiên nhân tốt. Con gái sau này nhất định sẽ là tiên nhân.

Hán tử kia cười nói.

- Con không thèm làm tiên nhân. Con luôn cảm thấy hình như trong mộng cả đời mình làm tiên nhân không vui sướng. Ngược lại như hiện giờ tốt lắm rồi. Con chỉ cần nằm mơ là được rồi. Dù sao con cũng không muốn làm tiên nhân.

Con ở cùng cha mẹ cả đời cơ.

Giọng nói của thiếu nữ lộ ra vẻ chân thành.

Lời nói của nàng khiến Vương Lâm sững lại một lúc. ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Nhìn thoáng qua vẻ tươi cười vui sướng của nàng, nhìn thoáng qua sơn thôn yên bình này. Rất lâu sau. Vương Lâm lại nhìn sâu một lần nữa. sau đó biến mất trên bầu trời.

- Có lẽ cuộc sống như vậy mới là thứ nàng muôn...

Đêm hôm đó thiếu nữ lại mơ một giấc mơ khác. Trong mộng nàng sống một đời khác, tên là Chu Như. Bên cạnh nàng còn có một con cọp tên là Tiểu Bạch. Nàng luôn thích bắt nạt con cọp này. bắt nó lăn lông lốc...

Nàng còn có một thúc thúc, là thúc thúc chí thân của nàng.

Trong mộng, thúc thúc hỏi nàng có muốn cùng rời đi không. Nàng trầm mặc hồi lâu. suy nghĩ thật lâu. Nàng nói với thúc thúc chí thân rằng nàng muốn ở lại đây...

Đêm nay con chó cũng có một giấc mơ. Nó mơ mình trở thành một con cọp. rung chuyên trời đất trong giới mãnh thú. vô số cọp cái. hung thú cái... Hầu hạ nó rất hưởng thụ.

Nó còn mơ thấy một nam tử mặc bạch y xuất hiện trước người nó. Nó nhận ra nam tử này. chính là cái tên ghê tởm năm đó bắt nó. Người này cho nó ăn một ít đan được rất ngon, vỗ đầu nó một chút rồi rời đi.

- Sau này. Chu Như muốn truy tìm giấc mộng của mình thì người có thể mở được ký ức của mình...

Người nọ đi rồi câu nói của hắn vang vọng trong tâm thần con chó, rất lâu không tiêu tan.

Trung Châu của tiên tộc, trong tổ thành khổng lồ. bởi vì phạm vi quá lớn cho nên giờ khắc này có thể nhìn thấy trong thành nhật nguyệt luân phiên, đổng Thời xuất hiện. Tại hoàng cung của Tổ thành đang bị đêm tối bao phủ nhưng không đen tối mà có rất nhiều đèn đang tỏa sáng.

Cả hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh.

Một thân ảnh cổ đơn từ trong bóng tối đi ra. nhìn hoàng cung phía dưới. Thân ảnh nọ đứng đó hồi lâu. từng bước đi xuống. Những ngọn đèn đầu trong hoàng cung khi người này đi xuống liền lóe lên. mông lung rất nhiều, giống như bị không gian chồng chất lên nhau tạo thành.

Cho đến khi người này bước lên quảng trường bên ngoài hoàng cung, những ngọn đèn này mới từ từ khôi phục lại bình thường.

Vương Lâm nhìn nơi này. Năm đó ở nơi này đã gặp vài lần cửu tử nhất sinh, cũng không thể mang người điên đi. chỉ có thể để hắn hóa thành ngọn núi, trở thành tồn tại trấn áp linh hồn bảy mươi hai châu, ngủ say trong vĩnh hăng.

- Năm đó ta rời khỏi nơi này đã có lời thể. khi ta trở lại nơi này một lần nữa ta sẽ khiến người điên thức tỉnh! Bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn trở ta nữa!

Vương Lâm thì thào, bước chân đạp lên mặt đất.

Một bước này khiến mặt đất của hoàng cung khẽ run lên mà không ai phát hiện ra. Thứ run rẩy không phải là mặt đất này mà chính là không gian trọng điệp.

Bốn phía Vương Lâm mơ hồ một vùng, thân ảnh nhoáng lên rồi biến mất. Sau khi xuất hiện thì hắn đã ở địa cung!

Cả địa cung vô cùng mông lung, hầu hết giống với năm đó hắn ở nơi này. Chẳng qua rất nhiều ngọn núi trên mặt đất lúc này chỉ còn lại một ngọn.

Ngọn núi này vươn thẳng lên trời cao. cực kỳ to lớn. Đứng bên ngoài ngọn núi này. Vương Lâm cảm nhận được người điên đang ngủ say trong đó.

Bên ngoài ngọn núi này tồn tại vô số cấm chế và phong ấn, dù là tu vi Đại Thiên Tôn muốn phá vỡ cũng phải mất Thời gian rất lâu.

Tay phải Vương Lâm giơ lên. vung về phía ngọn núi nọ. Lập tức ngọn núi này ầm vang. Chỉ thấy ngọn núi này dùng tốc độ mắt thưởng có thể nhìn thấy bỗng nhiên sụp đổ. Rất nhiều đá vụn rơi ra. Trong nháy mắt. ngọn núi khổng lồ này nhanh chóng thu nhỏ lại. Tất cả phong ấn bên ngoài, tất cả cấm chế đều tan thành mây khỏi trong một cái phất tay này của Vương Lâm.

Ngọn núi sụp đổ. thân ảnh người điên hiện ra. Hắn nằm yên tĩnh ở đó. nhắm hai mắt. vẫn đang ngủ say. Trên người hắn có đao động tu vi của Đại Thiên Tôn.

Vương Lâm đi về phía trước, đi tới bên cạnh người điên, ngồi xôm xuống, nhìn người điên đang ngủ say. tay phải giơ lên điểm vào mi tâm hắn. Một chỉ này khiến thân thể người điên chấn động.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. thần thức lan ra theo ngón tay tiến vào bên trong cơ thể người điên, đánh thức hắn dậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chăng mấy chốc đã qua nửa canh giờ. Vương Lâm mở mắt. lộ vẻ phức tạp nhìn người điên, trầm mặc một lát liền chậm rãi nói.

- Ngươi nếu thật sự đã quyết định như vậy thì ta sẽ tôn trọng... Ngươi... Bảo trọng...

Vương Lâm đứng lên. thẩm than một tiếng, bước về phía bầu trời. biến mất bên trong địa

cung.

Sau khi Vương Lâm rời đi. người điên mở hai mắt nhìn về hướng Vương Lâm biến mất. rất lâu. rất lâu.

- Ta đã mơ hồ cả đời... Điên rồ cả đời... Nhưng ta đúng là hậu duệ của Tiên Tổ. Liên Đạo Chân đã chết, nếu ta cũng rời đi thì tiên tộc... Sẽ không còn Tiên Hoàng.

Ta cùng muốn rời khỏi nơi này. rời khỏi Tiên Cương đại lục. Nhưng ta có truyền thừa của Tiên Tổ. Ta còn có bao người phải nghĩ tới... Đó là trách nhiệm của ta.

Ta trong lúc ngủ say đã suy nghĩ cận thận rồi.

Người điên đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ kiên định hiếm thấy, khổ sở thì thào.

- Bảo vệ tiên tộc. truyền thừa tới đời sau. Nếu có một ngày ta không thể chịu đựng được trách nhiệm của mình nữa thì ta sẽ đi tim Vương Lâm ngươi...

Người điên đứng lên. Hắn mặc hoàng bào, đội vương miện, thần sắc đã không còn chút điên rồ trong dĩ vãng mà có sự uy nghiêm của Tiên Hoàng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2069: Ti Nam!

Vương Lâm tôn trọng quyết định của người điên. Mỗi người đều có trách nhiệm của mình. Điểm này Vương Lâm biết.

Hắn không có quyền quyết định trách nhiệm của người điên. Là bằng hữu. hắn thức tinh đối phương đã là điều tốt nhất. Còn tiếp theo nên làm thế nào thì không cần Vương Lâm phải nói tới.

Vương Lâm cũng có con đường của hắn. Hắn phải về động phủ giới, trở về Chu Tước Tinh, trở lại nơi hắn lớn lên.

- Có lẽ lần tiếp theo gập người điên phải tới ba trăm năm nữa...

Vương Lâm đi về phía xa xa trong thiên địa. Hắn dù lúc này có tu vi mạnh nhất tiên cương nhưng có một số việc hắn vẫn mê mang như trước. Giống như Thái cổ Thần Cảnh. giống như Thiên Vận Tử. giống như việc làm Uyển Nhi sống lại.

Đi trong bầu trời mở mịt này. trong mắt Vương Lâm cũng hiện lên vẻ mê mang. Hắn không biết những cố nhân mà hắn tìm kiếm này. trong lòng bọn họ có thật sự hy vọng trí nhớ được thức tỉnh hay không, có thật sự hy vọng theo hắn trở lại động phủ giới hay không.

- Có lẽ quên đi quá khứ. luân hồi bắt đầu lại từ đầu trên Tiên Cương đại lục này đối với bọn họ mà nói mới là lựa chọn tốt nhất...

Vương Lâm thì thào, trước mắt hiện lên dáng vẻ của Chu Như. Lựa chọn của Chu Như chính là như vậy.

- Ta không thể lấy ý chí của ta áp đặt cho họ lựa chọn.

Vương Lâm than khẽ. Thân thể hắn đừng lại. nhìn về phía xa xa. Nơi đó là chỗ của Tư Đồ Nam.

Võ Hiên quốc là một quốc gia của phàm nhân, ở phía bắc Trung châu, nằm trong Thiên Lạp châu. Cả Thiên Lạp châu có bốn quốc gia phàm nhân, hàng năm vẫn xảy ra chiến tranh, tuy lẳng chưa có đại chiến nhưng ở khu vực biên cương vẫn thưởng xuyên xảy ra giao chiến trong phạm vi nhỏ.

Chẳng qua bốn đại đế quốc luôn có không chế đối với việc này. khiến giao chiến luôn không mở rộng ra quy mô lớn.

ở nơi biên giới giữa Võ Hiên quốc và Chu Lâm quốc có rất nhiều quân binh đồn trú. Nơi này quân doanh liên miên không dứt. thoạt nhìn vô cùng dày đặc, tràn ngập một luông sát khí của phàm gian.

ở bên ngoài đại môn của quân doanh giờ phút này có một số quán sẽ mặc áo giáp. Đám người này ngẩng đâu ưỡn ngực, đứng thăng thành một hàng. Còn có mấy người rõ là đại tướng và quan văn cùng đứng ở đó. ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, giống như đang chờ đợi gì đó.

Không bao lâu sau. tiếng vó ngựa vang lên từ quan đạo phía trước, sau khi tới gần liền hiện ra là một nhóm tuấn mã màu đen đang lao tới như gió lốc. xuyên qua đám quân sĩ. Ở cách đám đại tướng hơn mười trượng, chiến mã hí vong, vó trước đột nhiên giơ lên. lập tức dừng lại. Từ trên đó có một người nhảy xuống.

Người này cũng mặc áo giáp, sau khi rơi xuống đất hắn liền quỳ xuống, hai tay ôm quyền.

- Báọ!

- Tuần đoàn của Nam Vương lúc này đã còn cách chúng ta hơn trăm dặm!

Giọng nói của quán sĩ kia rất rõ ràng, sau khi nói xong liền cúi đầu không nói. chờ lệnh.

- Tiếp tục dò xét! Đưa tiền quân tới. nghênh đón Nam Vương ngoài trăm dặm!

Trong mấy đại tướng và quan văn có một lão già. Thần sắc lão già này không giận mà uy nghiêm. Vị trí hắn đứng hiển nhiên là trung tâm của mọi người, giờ phút này ánh mắt lóe sáng, lập tức mở miệng.

Khi hắn nói xong, lập tức một nam tử trung niên ở bên cạnh tiến tới ôm quyển vái một cái. xoay người rời đi. Phía sau hắn có hơn vạn quân sĩ từ trong doanh lao ra. cưỡi chiến mã gào thét lao đi. làm bốc lên một đám bụi đất.

- Đại soái, ý đồ của Nam Vương lần này... Sợ là không tốt.

Một lão tướng đứng bên cạnh và một quan văn thần sắc lộ vẻ sầu lo, chậm rãi nói.

- Nghe đồn Nam Vương này hướng thụ cực ki’ xa hoa, những nơi đi qua đều khiến mọi người phải kinh hãi.

- Ta còn nghe nói thể thiếp của Nam Vương thành đàn. tự xây cung điện, thậm chí so với đương kim Thánh thượng còn...

Người đang nói do dự một chút, cuối cùng cũng không dám nói hết.

Lão tướng kia vẫn luôn trầm mặc, đối với lời nói của người bên cạnh giống như không nghe thấy. Hắn đứng nơi đó. không nói một lời nhưng ánh mắt lại có hàn quang lóe lên rất nhanh. Một luồng sát khí khiến lão tướng này thoạt nhìn tràn ngập một luồng khí phách.

Hắn thân là đại soái tại biên cương, trong tay nắm gần năm mươi vạn đại quán mà cùng không phải thân phận hoàng thất, hiển nhiên là bị người ta đố kỵ. Nếu không phải là Võ Hiên quốc không thể thiếu một lão tướng bách chiến thưởng thắng như hắn thì sợ là lúc này hắn đã phải tháo giáp về quê rồi.

- Nghe nói Nam Vương này cực kỳ kiêu gạo. lại để ý tới thân phận, nếu quy mô nghênh đón không lớn thì rất không thích... Đại soái có cần phải đưa người tới nữa hay không....

- Đại soái; ty chức cũng hiểu hắn là phải phái thêm nhiều người hơn đi đón hắn. Nam Vương này nếu thích bày trận thế như vậy thì chúng ta sẽ cho mười vạn đại quán nghênh đón, dao động cả trăm dặm khiến cho hắn thấy được hùng uy của đại quán chúng ta!

- Đại soái, không nên do dự nữa. Nam Vương này là một kè tiêu nhân hèn hạ. vẫn luôn nhằm vào đại soái. Đối với kẻ như vậy chúng ta...

Lão tướng nọ nhướng mày. tay phải giơ lên. Lập tức bốn phía liên yên tĩnh. Tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên người hắn. có thể thấy được uy vọng của hắn ở trong quán doanh này không ai có thể thay thế được.

- Quản sĩ của ta đều là anh hùng huyết chiến mấy chục năm. ta không đồng ý để bọn họ nghênh đón Nam Vương! Người của tiền doanh đi đón, lại có thêm bản thân lão phu ở Đây là đủ rồi!

Giọng nói của lão tướng như chém đỉnh chặt sắt, không cho người khác chút đường phản đối.

Lời nói của hắn vừa thốt ra. thần sắc tất cả mọi người đều nghiêm chỉnh, ôm quyền thưa vâng.

-Nam Vương...

Lão tướng nhìn về phía xa, trong lòng thầm hừ lạnh. Hắn rất ghét cái tên Nam Vương này. Trong suy nghĩ của hắn. người sắp tới không xứng được gọi là Nam Vương.

Ở cách đó trăm dặm, một chiếc xe ngựa xa hoa lớn chừng mười trượng, cùng một đội xe ngựa thật dài đang đi trong quan đạo, kéo dài cả một dặm. ở bốn phía của xe ngựa này có một số vũ giả mặc y phục tầm thường, hãnh diện đi theo.

Tiếng nhạc truyền ra từ bên trong xe ngựa, cũng có cả tiếng nữ từ cười duyên, giống như bên trong vô cùng náo nhiệt.

- Hay. nhảy rất hay, Bổn vương nhất định có thưởng!

Một giọng nói của nam tử trong tiếng cười vang truyền ra. Thậm chí ở bên trong xe ngựa ngoài tiếng cười còn có tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ.

Đối với tiếng động này, vũ giả thị vệ bốn phía đã sớm quen thuộc, cũng chăng để ý chút nào.

Vừa đi thêm chút nữa. bên cạnh chiếc xe ngựa khổng lồ có một gã sai vặt mặc thanh sam đang ngồi, đột nhiên mở to hai mắt, cất giọng cao vút.

- Nam Vương có lệnh, tạm dừng hành quân!

Lời nói này vừa dứt. đội xe như trường long dần dần ngừng lại. ở trong xe ngựa khổng lồ phía trước có một đám nữ tử kiểu mỵ đi xuống. Đám nữ tử này không ai là không quốc sắc thiên hương như ý phục không chinh tể. hiên nhiên là vừa mới mặc vào. Thần sắc đám người

này uể oải, đi xuống liền đi về phía những xe ngựa phía sau.

Số lượng nữ tử này rất nhiều, đại khái có chừng mấy chục người. Rất khó có thể tưởng tượng là tất cả những người này đều ở bên trong chiếc xe ngựa mười trượng kia.

Các nàng rời đi. những xe ngựa phía sau lại có mấy chục nữ từ xinh đẹp khác đi lên. thay thế những người vừa rời đi, đi lên trên xe ngựa. Không lâu sau. đoàn xe ngựa tiếp tục lên được. Âm nhạc và tiếng thở gấp dâm mị cùng tiếng cười của nam tử lại truyền ra.

ở phía sau đoàn xe ngựa như rồng kia không xa, vó ngựa gào thét, xuất hiện quán sĩ tiền doanh tới nghênh đón. Giống như có thể nhìn thấy những người này tới đón tiếp, trong chiếc xe ngựa mười trượng truyền ra tiếng hừ lạnh.

Nhưng nó không dừng lại mà dưới sự hộ tống của quân sĩ. tiếp tục đi về phía trước.

Một lúc lâu sau. dần dần đội xe ngựa xa hoa này trong tiếng thở dâm mĩ như ẩn như hiện xuất hiện trong mắt mọi người bên ngoài quân doanh.

Sau khi nó tới gần. âm thanh dâm mĩ lại càng rõ ràng, khiến cho tất cả quân binh đều nghe thấy. cũng khiến cho lão tướng kia nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ không thích.

Hắn hừ lạnh một tiếng, đi nhanh về phía trước, phía sau có rất nhiều quan văn đi theo, mang theo một khí thế sát phạt bỗng nhiên ập tới. Hắn đi tới khiến tất cả vũ giả thị vệ bên ngoài xe ngựa thần sắc lập tức khân trướng. Bọn họ có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ trên người lão tướng nọ. Luồng sát khí này khiến bọn họ phải sợ hãi, thân thể run lên.

- Dừng lại. Nam Vương...

Thị vệ này dù sợ hãi nhưng rất nhanh liền tiến tới. Gã sai vặt mặc thanh ý đứng ở phía trước cũng cất giọng cao vút nói.

- Ngươi là người phương nào!

Gã sai vặt còn chưa kịp nói xong, lập tức trong mắt một trung niên bên cạnh lão tướng lóe lên hung quang, quát khẽ một tiếng.

Hắn vừa mở miệng, lập tức ánh mắt tất cả quân binh nơi này đồng loạt ngưng tụ lên người gã sai vặt. Sát khí vô hình bao phủ khiến sắc mặt gã thoáng cái liền tái nhợt, không đám nói lời nào nữa.

- Ti Nam! Ngươi muốn làm gì!!

Khi lão tướng tới gần. một tiếng gầm khẽ truyền ra từ bên trong xe ngựa. Tiếng gầm này cắt lên. tất cả âm thanh dâm mị trong xe lập tức tắt ngấm.

- Lão tướng Ti Nam tới nghênh tiếp Nam Vương.

Thần sắc lão già không giận mà Uy nghiêm, đứng ở bên ngoài xe ngựa mười trượng, chậm rãi nói.

Trong xe ngựa trầm mặc một lát. sau đó tấm rèm bị nhấc lên. Một nam tử trung niên đi ra. hốc mắt mơ hồ đã thâm quầng, bộ dáng như là tửu sắc quá độ. Hắn đứng trên xe ngựa nhìn chằm chằm vào lão tướng nọ. ánh mắt ầm trầm lóe lên, đột nhiên mỉm cười.

- Không hổ là đại soái của Võ Hiên quốc chúng ta. Có đại soái ở biên cương đủ để đảm bảo Võ Hiên quốc ta yên ôn. Bổn vương phụng chỉ tới Đây khao thưởng quân sĩ biên cương!

- Hả? Vậy thì mời tiến vào quân doanh!

Lão tướng nhìn Nam Vương, thần sắc lạnh lùng nhưng ánh mắt của hắn lại mang tới cho Nam Vương áp lực rất lớn. Nhất là khi lúc này mọi người đều tồn tại vẻ sát phạt lạnh như Băng khiến trán hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh.

- Không được... Bổn vương sẽ ở bên ngoài thôi, không cận tiến vào đâu.

Khuôn mặt Nam Vương cười gượng, vội vàng nói.

Tất cả mọi người nơi này đều không biết cảnh tượng này đã bị Vương Lâm ở trên bầu trời nhìn thấy hết. Hắn đứng trên trời cao. ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía lão tướng Ti Nam kia!

- Không trở thành vương gia mà lại trở thành đại soái... Không biết sau khi hắn mở ký ức kiếp trước ra sẽ nghĩ thế nào...

Khuôn mặt Vương Lâm hiện lên nụ cười, rõ ràng rất vui vẻ.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2070: Ngươi là Tư Đồ Nam!

Đêm khuya, trong quân doanh lập lòe ánh đuốc u ám. thinh thoảng quán tuần tra đi qua khiến quán doanh thoạt nhìn giống như vừa có cảm giác nghiêm ngặt lại vừa trật tự.

Bên ngoài quân doanh, giờ phút này cũng không có tiếng hát vang mà vô cùng yên tĩnh.

Rất nhiều doanh trướng đã tắt đèn. chỉ còn duy nhất lại mấy cái. dưới ánh đèn có thể thấy bóng người đang đi lại. Nhất là ở soái doanh lại càng sáng ngời, bốn phía có quân sĩ bảo vệ.

Trong soái trướng có một lão tướng đang đứng cạnh bản đồ cau mày. ngưng thần nhìn lại. Trong trướng chỉ còn mình hắn. bốn phía rất an tĩnh, chỉ có tiếng nến tí tách thỉnh thoảng vang lên.

- Nam Vương.. Hừ. người như vậy mà cũng xứng xưng là Nam Vương!

Lão tướng nhìn lên bản đồ. cất giọng giọng cười lạnh, chính hắn cũng không biết vì sao đổi ý cách xưng hổ Nam Vương nay lại có một cảm giác kỳ dị.

Giống như là tất cả mọi người hôm nay đều không xứng xưng là Nam Vương vậy!

- Hả? Thế người thế nào mới xứng xưng là Nam Vương?

Một giọng nói mang theo ý cười từ phía sau lão tướng vang lên.

Thân thể lão tướng nọ sững lại. nhưng trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, xoay người nhìn lại phía sau. thấy một người thanh niên mặc bạch ý. mái tóc bạc trắng đang đứng không xa. mỉm cười nhìn mình.

- Khi lão phu chưa được phong vương thì danh hiệu Nam Vương này chẳng có ai xứng dáng.

Thần sắc lão tướng này không mang chút bối rối ngược lại rất bình tĩnh ngồi ở đó.

- Ngồi đi.

Lão tướng chỉ một ngón tay nói.

Vương Lâm nhìn đối phương, trong mắt lộ ý than thở. Còn chưa mở ký ức. đối mặt với một người xa lạ đột nhiên xuất hiện trong soái trướng mà có thể trấn định như vậy là cực khó.

Nhất là vẻ trấn định này lại không phải ra vẻ mà là bình tĩnh thực sự.

Vương Lâm mỉm cười, ngồi đổi điện lão tướng.

- Có rượu không?

Vương Lâm cười nói.

- Trong quán sao lại có thể không rượu!

Lão tướng cười ha hả, trước mặt Vương Lâm hướng về phía ngoài trướng quát khẽ.

- Người đâu. lấy rượu tới!

Bên ngoài truyền tới tiếng thua cung kính, sau đó có một đại hán mặc quân phục đi vào. sau khi nhìn thấy Vương Lâm thì thần sắc sửng sốt. Mấy thị vệ bên ngoài thần sắc lại càng đại biến.

Bọn họ không hề thấy có người tiến vào nơi này!

- Để rượu xuống rồi đi ra ngoài đi!

Thần sắc lão tướng như thưởng, phất tay nói.

Thị vệ trầm mặc, đặt vài vò rượu xuống bên cạnh lão tướng và Vương Lâm. lui ra phía

sau.

- Định lực của tướng quân thật tốt.

Vương Lâm cầm lấy một vò rượu, đưa lên miệng uống một ngụm lớn.

- Các hạ có thể vô thanh vô tức tới nơi này. đám quân binh mặc dù có ra tay thì cũng không có cách nào ngăn cản được ý đồ của ngươi, có tác đụng gì đâu.

Lão tướng nói, cũng cầm một vò rượu, mở nắp. uống một ngụm lớn.

Vẻ tươi cười trên mặt Vương Lâm càng đậm. Hắn thật sự vui vẻ. Thậm chí có thể nói Đây là một lần rất ít hắn vui vẻ thế này trên Tiên Cương đại lục. Lúc này hoàn toàn bất đông với khi đạt được tàn hồn của Lý Mộ Uyển. Đây là cảm giác không nói lên lời khi cố nhân gặp lại.

Loại cảm giác này khiến hắn buông lòng, rất cao hứng.

Ngoài trướng nhoáng lên những bóng người, hàng loạt tiếng bước chân truyền tới. Chỉ trong Thời gian nói mấy câu này. bên ngoài trướng bỗng đã có vô số quân binh vây chặt. Tất cả đại tướng đều tới nơi này. giống như gặp đại địch nhưng cũng không đám tùy tiện tiến vào. chỉ có thể vây chặt bên ngoài.

Thiên địa bọn họ vô cùng khân trương, sát khí không ít nửa điểm mà ngược lại càng ngập trời, khiến vô số ngọn đuốc trong quân doanh như chịu áp lực, vô hình ảm đạm đi.

Thời gian trôi qua. chóp mắt đã sắp tới bình minh. Đám quân sĩ bên ngoài sắp thức trọn một đêm. Nếu không phải trong trướng thinh thoảng truyền tới một tiếng cười to thì e là bọn họ đã lo lắng vọt vào.

Chỉ là tiếng cười truyền tới khiến bọn họ càng nghi hoặc hơn.

- Thú vị. Vương tiên sinh đi nhiều nơi như vậy. Sơn Hải lão phu cũng từng nghe qua. dáng tiếc là quá mức xa xôi. phàm nhân chúng ta không thể tới được.

Lão tướng than khẽ, bỏ một bầu rượu không xuống, cầm lấy bầu mới uống một ngụm.

- Nếu ngươi muốn thì ngươi cũng có thể.

Vương Lâm uống một ngụm rượu cay nồng, nhìn cố nhân, cười nói.

- Hà? Vương tiên sinh hẳn là tu sĩ phải không.

Ánh mắt của lão tướng lóe lên.

Vương Lâm gật đầu. không nói gì mà tiếp tục uống rượu.

Thời gian lại trôi quạ sau bình minh là lúc ban ngày xuất hiện từng tia nắng, màn đêm tiêu tán. Vương Lâm và lão tướng này đã ngôi uống rượu một đêm. Trong đêm này Vương Lâm nói rất nhiều. Hắn kể lại tất cả kinh nghiệm của mình tại Tiên Cương đại lục. ở Thiên Ngưu Châu. Lục Ma châu, cả ở trong Tổ thành, thậm chí cổ tộc đều nói hết.

Hắn nói chuyện mình tìm được tàn hồn của Lý Mộ Uyển nước mắt chảy xuống, nói chính mình giết Đạo cổ Hoàng tôn. lấy một mạng đền cho ẩn tình của sư tôn. Thần sắc hắn lúc đó rất ảm đạm.

Hắn nói rất nhiều, cho tới khi hắn rời khỏi cổ Tộc. về tới mặt đất của tiên tộc.

Lão tướng nọ kinh ngạc ngồi nghe. Hắn không thể tưởng tượng được người này có thân phận gì. Nếu tất cả lời hắn là sự thật thì người này trên Tiên Cương đại lục nhất định là hạng người kinh người!

Nhưng người như vậy tại sao đêm khuya lại tới trong trướng mình, cùng uống rượu với minh, nói tất cả chuyện này... Trong đầu lão tướng này chậm rãi hiện lên một hình bóng quen thuộc, giống như sự quen thuộc này vẫn luôn ẩn sâu trong ký ức của hắn. giờ phút này hiên lộ ra.

Khi hắn nhìn thấy nước mắt và sự đau thương của đối phương, không biết vì sao hắn lại cũng cảm nhận được, giống như chuyện xưa của đối phương và Lý Mộ Uyên hắn cùng từng tận mắt nhìn thấy.

- Ta không tìm được Lý Thiến Mai... Tư Đồ, ta tìm rất lâu rồi nhưng cuối cùng vẫn không tìm được...

Vương Lâm thì thào, khổ sở uống rượu. Có một số lời. một số việc hắn không thể nói với người khác nhưng lại có thể nói với Tư Đồ Nam.

- Tư Đồ... Là ai...

Thần sắc lão tướng có vẻ phức tạp. Cái tên này hắn đã nghe đối phương nhắc lại nhiều

lần.

Vương Lâm buông vò rượu trống không xuống, lại cầm một vò khác. Một đêm này bọn họ đã gọi đưa lên mấy lần rượu rồi.

- Tacó một chí hữu. Tên hắn là TưĐồ...

Vương Lâm thì thào, nhìn về phía lão tướng kia.

- Có thể trở thành chí hữu của ngươi, ta nghĩ người tên Tư Đô này cũng là một tu sĩ rồi.

Ánh mắt lão tướng lộ vẻ mở mịt. nhìn Vương Lâm. chậm rãi nói.

- Hắn là một tu sĩ. đã từng... Là một tu sĩ muốn làm vương gia. Chuyện xưa có liên quan tới hắn ngươi nếu muốn nghe thì phải nghe từ một nơi tên là Chu Tước Tinh, một tu chân quốc cấp ba tên là Triệu quốc...

Trên mặt Vương Lâm lộ vẻ nhớ lại, nhẹ giọng nói.

Giọng nói của Vương Lảm vang vọng trong trướng. Lão tướng yên lặng nghe, vẻ mở mịt trong mắt càng nhiều.

Thời gian trôi qua. sáng sớm đi hết. ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi. Trong trướng bỗng vẫn vang lẽn giọng nói của Vương Lâm.

- Lý Thiến Mai, Tư Đồ Nam, Thanh Thủy... Bọn họ toàn bộ đều chuyển thế lên Tiên Cương đại lục... Ta để lại ấn ký trên người bọn họ. Đó là phương thức duy nhất để tìm được bọn họ.

Vương Lâm uống một ngụm rượu, nhìn lão tướng, mỉm cười.

Lão tướng trầm mặc. Thân hình hắn run rẩy. Hồi lâu hắn mới mở bừng đôi mắt.

- Ta là Tư Đồ Nam?

Hắn kinh ngạc nhìn Vương Lâm. giọng nói chần chừ do dự.

Vương Lâm nhìn lão tướng, chặm rãi gật đầu.

- Ngươi là Tư Đồ Nam. ta là Vương Lảm...

- Vương Lâm...

Lão tướng thì thào một hồi. Một lúc lâu sau. hắn đột nhiên cười ha hả. cười chảy nước mắt. Hắn vốn không tin chuyện này nhưng cảm giác tới từ linh hồn lại cho hắn biết người trước mặt này quen thuộc. Hơn nữa lời nói của đối phương về động phủ giới khiến hắn không thể không tin.

Mà hắn cũng nhận ra người này là một tu sĩ. chăng cần lừa gạt một phàm nhân như hắn!

- Nói như vậy ta ở Tiên Cương đại lục đã luân hồi nhiều lần rồi. Lần này luân hồi ta là Ti Nam đại soái Võ Hiên quốc...

Trong tiếng cười, nước mắt của lão tướng càng nhiều. Hắn tin tất cả chuyện này nhưng bởi vì tin cho nên lại càng cảm thấy khó tiếp nhận.

- Năm mươi vạn quản sĩ bên ngoài. có người tổ phụ cũng bắt đầu theo ta. cho tới sau khi Tổ phụ của bọn họ chết trận, phụ thân của bọn họ tiếp tục thành lính của ta. thậm chí còn có không ít ngươi phụ thản chết trận, bọn họ vẫn theo ta như trước.

Hôm nay ngươi lại nói cho ta biết ta là Tư Đồ Nam. là một Tư Đồ Nam muốn thành vương gia. Ta không phải là đại soái của Võ Hiên quốc. Thế thì bọn họ phải là thế nào Đây!

Giọng nói của lão tướng vang lên. cửa trướng đột nhiên mở ra. Quản binh định nhảy vào bị lão tướng quát khẽ một tiếng, toàn bộ bị đuổi ra ngoài.

- Luân hồi... Luân hồi... Một lần luân hồi có bao nhiều ràng buộc Ta đã luân hồi mấy lần...

Lão tướng kia ngồi co quắp ở đó. nhìn Vương Lâm đầy phức tạp, từ từ cười khổ.

- Xin lỗi... Đây là lựa chọn năm xưa của ta. Ta đã lựa chọn chuyển thế tới Tiên Cương đại lục. không có quan hệ tới ngươi.

Vương Lâm trầm mặc, không ngừng uống từng ngụm rượu.

- Giúp ta mở ký ức kiếp trước đi!

Lão tướng không ngừng uống rượu. Cho tới khi uống xong ba bầu rượu, hai mắt có tơ máu. người cũng đầy hơi men thì mới nhìn Vương Lâm kiên định nói.

Lần này đã lại tới đêm khuya, Vương Lâm rời khỏi soái trướng. Thần sắc hắn mang theo vẻ phức tạp. ở giữa không trung quay lại nhìn thật sâu về phía soái trướng bên dưới. Hắn nhìn ấy cửa trướng bị nhấc lẽn. Lão tướng nọ đi ra ngẩng đầu nhìn hắn.

- Vương Lâm, chờ lão tử không còn tiếc nuối gì trong đời luân hồi này. sau khi trở thành Nam Vương sẽ đi tìm ngươi!

Lão tướng đó cất giọng lớn tiếng nói giọng nói tràn ngập khí phách và hào phóng.

Vương Lâm mỉm cười, tiếng cười càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng cười ha hả.

- Tư Đồ. chờ ngươi làm vương gia đủ rồi chờ ngươi tìm tới ta và ngươi lại say một trận!

Vương Lâm xoay người, hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất trong thiên địa.

- Đám tiểu tử, chỉnh binh. Trước tiên bắt cái thằng nhãi Nam Vương gì đó tới đây. Lão tử đã sớm thấy hắn không vừa mắt rồi. Bà nội nó. hắn mà cũng dám xưng là Nam Vương!

Lão tử nghĩ kỹ rồi. Lão tử muốn làm Nam Vương!

Lão tướng giống như trẻ lại không ít cười vang, hét lớn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2071: Thanh hồng trong mưa.

- Luân hồi.... Rốt cục gì là luân hôi... Lúc trước ta hiểu luân hồi này là trời. Nhưng trên thực tế. luân hồi ngoài trời ra còn có nhiều ý nghĩa hơn.

Vương Lâm đứng trên bầu trời, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh Chu Như và Tư Đồ Nam, còn cả thân ảnh của người điên.

- Người điên trải qua có lẽ không phải là luân hồi. Nhưng lựa chọn của Chu Như và Tư Đồ Nam thì lại là luân hồi...

Bọn họ không lựa chọn rời đi mà dung nhập vào trong đó. Bởi vì nơi đó có rất nhiều liên hệ với họ, nhiều thứ họ không nở bỏ.

Chu Như không muốn mất đi cha mẹ thân tình đời này. Tư Đồ Nam không muốn có lỗi với quán binh cả đời đi theo hắn. Theo lời Tư Đô Nam. mỗi lần luân hồi lại đều có rất nhiều thắc mắc, làm sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt.

Đây là lực lượng của luân hồi... Có thể khiến cho người ở trong đó không thể tự kiềm chế. hoặc cũng không muốn tự kiềm chế.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên vẻ mở mịt. Trong sự mở mịt đó. hắn giống như mơ hồ hiểu ra chút gì.

- Luân hồi là trời cũng là một mặt gương. Tấm gương này có chính mình trong đó. chính là luân hồi.

Vẻ mở mịt trong ánh mắt Vương Lâm dần dần tán đi. lộ vẻ hiểu ra. Giải thích đối với luân hồi của hắn từ Chu Như và Tư Đồ Nam dần dần hướng về cảnh giới viên mãn.

- Không biết những người khác lựa chọn thế nào...

Vương Lâm nhìn về phía xa xa. than khẽ một tiếng, cất bước đi tới.

Trong phạm vi bắc châu của tiên tộc. trong một vùng núi non có một rừng cây rậm rạp. Nơi này thoạt nhìn cực kỳ hung hiểm. quan đạo phía dưới uốn lượn giống như một sợi chỉ nối tới bầu trời.

ờ nơi đó có một động phủ động phu. bốn phía hoang tàn, chỉ có chim thú tồn tại. Chẳng qua nhiều năm trước khi nơi này xuất hiện động phủ thì dã thú cũng không dám tới nơi này nữa.

Bên trong động phủ vô cùng xa hoa, có vô số Dạ Minh châu chiếu rọi khiến trong động phủ sáng ngời. Nhưng vẻ sáng sủa này bởi sự yên tĩnh lại lộ vẻ lạnh lẽo.

Giờ phút này trong chủ phủ của động phủ có một tu sĩ đang ngồi đả tọa.

Tu sĩ thoạt nhìn tuổi không lớn không nhỏ nhưng cái đầu lại cực to. So với đầu của hắn thân thể có hắn có vẻ rất gầy nhỏ. giống như vô cùng

không thích hợp.

Thần sắc tu sĩ đầu to này âm trầm, thổ nạp kiến động phủ này tràn ngập khí lạnh.

- Đầu to...

Tu sĩ này đang đả tọa thì đột nhiên có một giọng nói vang lên. vọng khắp động phủ tạo thành hồi âm.

Tâm thần tu sĩ này chấn động, mở bừng đôi mắt. Trong nháy mắt khi mở mắt. hắn không chút chần chừ. phun ra một đạo lục quang. Lục quang nọ phát ra tiếng rít chói tai. lao thẳng về phía một thân ảnh màu trắng ở bên trong động phủ này.

Thần sắc Vương Lâm cổ quái, Lục quang kia là một con rết dữ tợn. chưa tới gân đã có khí tanh ập tới. Tay phải hắn giơ lên. điểm một cái lên trên con rết. Thân thể nó lập tức sững lại, lơ lửng ở đó không nhúc nhích.

Thần sắc tu sĩ đầu to này lộ vẻ khiếp sợ. Con rết này của hắn đã luyện hóa trong nguyên thần, dù tu vi có cao hơn hắn một chút nếu bị con rết này cuốn lấy cùng đủ cho hắn Thời gian chạy trốn hoặc ra tay một lần nữa.

Nhưng hôm nay người trước mặt này có thể thoái mái ngưng đọng nó giữa không gian, thậm chí đối phương thi triển thần thông gì hắn cũng không nhận ra.

- Mã Đào. ngươi đừng có đuổi tận giết tuyệt!

Tu sĩ đầu to phát ra tiếng gầm thể lương, toàn thân vang lên tiếng ầm ầm, có một lượng lớn sắc mật lan tỏa ra. Thoáng một cái hắn liền bỏ chạy.

- Mã Đào?

Vương Lâm ngẩn ra. tay phải điểm một cái vào sương mù. Lập tức một luồng sáng liền xuyên qua sương mù điểm lên mi tâm của tu sĩ đầu to đang bỏ chạy.

Toàn thân đâu to chấn động, trong mắt lộ vẻ mê mang. Đủ loại ký ức không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Lúc này tay phải Vương Lâm chụp một cái vào hư không. Lực lượng thiên địa bốn phía ngọn núi này liền âm ầm cuốn tới. được Vương Lâm ngưng tụ trong tay hóa thành một thanh tiểu kiếm.

Kiếm này là do lực lượng thiên địa ngưng tụ thành là do tín thuật của Vương Lâm biến thành, có thể nói là chí bảo!

Vung lên một cái. tiểu kiếm liền bay thẳng tới sương mù. đâm vào bên trong vách tường. Nhìn thật sâu vào đầu to đang thức tỉnh ký ức trong sương mù. ánh mắt Vương Lâm lộ vẻ nhu hòa, vung tay áo lên. Lực lượng thiên địa ngưng tụ lại hóa thành rất nhiều đan được rơi vào trong một cái hồ lò. Đặt ở đó xong. Vương Lâm xoay người rời đi.

Hồi lâu sương mù nọ tản ra. Vẻ mặt đầu to phức tạp. mở mịt đi ra. Hắn ngồi ở đó, ngẩn người nhìn động phủ đã trống trơn, tới nửa ngày sau mới ngẩng đầu thì thào.

- Chủ nhân.

Hắn thấy được cây kiếm khiến hắn kinh hãi thấy hồ lô tràn ngập đan dược nồng đậm lực lượng thiên địa, nước mắt rơi xuống.

Cũng ở trong Bắc châu này. tại một châu bất đồng có hơn mười đạo cầu vồng đang gào thét lao đi. Một đạo tinh quang từ xa xa lóe lên. trong khi đám tu sĩ này ngẩn ra liền biến mất.

Chẳng qua nhận thấy tinh quang kia sau khi tán đi. ánh sáng chói mắt lại rơi vào mi tâm của một đồng tử mặc hồng bào trong đám tu sĩ.

Đồng tử nọ chấn động toàn thân, trí nhớ trong đầu từ từ tinh lại.

Đám tu sĩ này kinh nghi bất định một chút, sau khi bàn bạc liền nhanh chóng rời đi. ánh mắt đồng tử mặc hồng y trong đám người lộ vẻ mê mang. Sau mấy canh giờ đám tu sĩ này dừng lại nghỉ ngơi trên một đỉnh nói vẻ mê mang trong mắt hắn mới tiêu tán, thay thế bởi sự hốt hoảng và phức tạp.

- Ta là... Hồng Sam Tử....

Đồng tử mặc hồng ý kia nhìn lên bầu trời, trên mặt từ từ lộ nụ cười. Hắn hít sâu một hơi nhìn mặt đất trước mặt, trong lòng tràn ngập kích động.

Đông châu, ở Nam Ni châu mà Vương Lâm năm xưa đã từng đi qua có một tông phái có quy mô rất nhỏ. Tu sĩ trong tông này không nhiều lắm. chỉ có mấy ngàn người. Sơn môn nơi này cũng không phải tốt lắm. linh khí cũng không đậm.

Nhất là sau khi mấy vị Đại Thiên Tôn và Tiên Hoàng phát ra thánh chi. báo cho tất cả tông môn của tiên tộc tiến hành chuẩn bị toàn lực cho chiến tranh thì dòng chảy ngẩm mạnh lên. khiến những tông môn nhỏ như vậy không thể yên bình được, phải phụ thuộc vào một số tông môn lớn mới có thể tiếp tục tồn tại.

Chiến tranh sắp bắt đầu rồi. Những tiểu tông môn như vậy rất khó có thể tiếp tục truyền thừa trong đại chiến tiên cổ tương lại.

Thân Báo là tông chủ của tông này. tu vi cũng không tầm thường, lúc này trong lòng hơi lo âu. Hắn không biết đường đi nước bước trong tương lai thế nào, không biết tông môn của mình sau mấy trăm năm giao chiến có thể còn tồn tại hay không.

Hắn rất vất vả mới bỏ lên được vị trí ngày này. trở thành tông chủ một tông. Hắn không muốn từ bỏ. Chàng qua chuyện sắp xảy ra giường như hắn chỉ còn cách phải phụ thuộc.

Nhưng đối tượng lựa chọn để phụ thuộc cũng có hậu quả nhất định, trong đó một phần lớn đều rất nghiêm trọng. Mà trưởng lão trong tông môn này lại càng bất đồng ý kiến với hắn, đối với lựa chọn phụ thuộc hình như có dấu hiệu chia rẽ.

Trong lúc Thân Báo đang lo lắng thì một thanh niên tóc bạc mặc bạch y đã từ chân núi đi tới tông môn này. Hắn là Vương Lâm.

Vương Lâm tìm được Thân Báo, sau đó mấy canh giờ liền rời đi.

Sau khi hắn rời đi. Thân Báo đứng ngoài đại điện nhìn bầu trời. ánh mắt mê mang, hồi lâu vẻ mê mang mới từ từ biến mất, hóa thành sự kiên định.

Đám cố nhân trong động phủ giới trong Thời gian này Vương Lâm hầu như đã gặp hết. Có người hắn lựa chọn giải khai trí nhớ kiếp trước, có

người Vương Lâm để cho đối phương lựa chọn.

Nhưng dù cuối cùng là thế nào thì Vương Lâm cũng lưu lại cho bọn họ chút vật bảo vệ tính mạng, đều có đồng Nguyên với động phủ giới. Cùng có thể nói những người này đều thuộc về tông môn có tên là Thất Đạo Tông kia.

Nhật Nguyệt tông là một tông phái cực mạnh trong Thiên Phương châu. Môn nhân của tông này có hơn mười vạn. là đệ nhất tông của Thiên Phương châu, cũng là một trong Cửu tông thập tam môn của Đông châu.

Bên trong Nhật Nguyệt tông, trong ngàn năm qua có rất nhiều thiên tài xuất hiện nhưng không ai có thể so với một nữ tử trên gọi Thanh Hồng. Tư chất của nữ tử này có thể nói là ngàn năm khó tìm!

Mấy trăm năm trước nàng đã trở thành đệ tử của Nhật Nguyệt tông, trong Thời gian ngắn ngủi gần ngàn năm trở thành bậc toàn năng bước thứ ba, đạt tới Không Niết đỉnh phong, giống như chỉ còn kém một đường là trở thành tu sĩ Không Linh.

Phượng diện này hiên nhiên có quan hệ tới việc Nhật Nguyệt tông toàn lực bồi dưỡng, nhưng đồng Thời cũng nói rõ là nữ tử Thanh Hồng này rất quy trọng đối với Nhật Nguyệt Tông.

Nhất là đại trướng lão tu vi Kim tôn hầu như hàng năm đều bế quan của Nhật Nguyệt tông, nghe nói đã có thực lực Thiên Tôn nhưng còn chưa xông lên Thiên Tôn Niết.

Ngày này tự mình thu nữ tử nọ làm đồ đệ. cách mấy năm lại xuất quan một lần, chỉ điểm tu vi cho nữ tử này. Thậm chí có một Thời gian nàng còn đưa nữ tử này vào chỗ bế quan của mình, cùng bế quan tu hành.

Nữ từ này ở Nhật Nguyệt tông được gọi là thánh nữ. Được vô số người của tông môn ngước nhìn. Lại cảng bởi dung mạo tuyệt mỹ của nàng khiến nàng trở thành đối tượng ái mộ của đệ tử trong tông môn này.

Chẳng qua nữ tử này dù ưu tú nhưng tính cách lại rất lạnh lùng, gân ngàn năm chưa bao giờ có ý định tìm đạo lữ. Nhưng nàng càng như vậy lại càng khiến đệ tử Nhật Nguyệt tông ngưỡng mộ.

Nhất là con nối dõi của trường lão đối với đệ tử này lại càng theo đuổi chưa bao giờ gián đoạn.

Một ngày nọ, nữ tử tên Thanh Hồng kia từ nơi bế quan đi ra. Ngoài trời tràn ngập mây đen. sấm chớp ầm ầm, giống như lúc nào cũng có thể mưa. Tiếng sấm nọ khiến nàng không thể tĩnh tâm. giống như sắp có chuyện gì đó phát sinh.

Nàng đứng ở bên ngoài động phủ. nhìn mấy đen trong thiên địa. nhìn thấy đủ mọi vật trong mưa dưới chân núi, trong mắt lộ vẻ mê mang.

Một con bướm tuyệt đẹp từ xa xa bay tới. đón gió đang điên cuồng thải, bay tới trước mặt nữ tử này. hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Nàng thích màu đỏ. thích bướm. Mọi người trong tông môn đều biết ý thích đầu của nàng nhưng không biết sở thích thứ hai của nàng.

Nhìn con bướm xinh đẹp tung bay, ánh mắt nữ tử lộ vẻ mê mang càng sâu. Giống như những người chuyển thế khác, nàng thưởng đắm chìm trong mộng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy mình không thuộc về thiên địa này. Loại cảm giác đó khiến nàng lạnh lùng không giống người thưởng.

Sấm chớp ầm ầm, nước ào ào trút xuống. Gió núi gào thét, hình thành một tấm màn mưa đen kịt.

Nàng mặc ý phục màu đỏ, từ xa xa nhìn lại giống như một con bướm đỏ. cùng với con bướm trước người trong gió núi. trong mưa giống như muốn tung cánh theo gió.

- Hồng...

Một giọng nói nhu hòa từ sau lưng nàng truyền tới.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2072: Tâm vong, tất vong.

Trong màn mưa, trong tiếng mưa 1‘ơi. thanh âm nhẹ nhàng này như nỉ non. tản ra bốn phía, cùng với tiếng mưa rơi ào ào kia như dung hợp lại với nhau, tạo nên một thanh âm mộng ảo như đến từ quá khứ.

Con bướm bên cạnh Thanh Hồng đáp xuống bàn tay nàng, được nàng nhẹ nhàng cầm lấy. ngăn mưa gió cho nó. Dường như nàng chính là một con bướm, nhưng không biết trên thế gian này có ai có thể che mua che gió cho nàng.

Nàng xoay người, nhìn thấy một người xa lạ toàn thân mặc áo trắng đang ở dưới tán đù.

- Hồng Điệp…Cái tên này rất đẹp.

Thanh Hồng nhìn thanh niên tóc bạc kia, mỉm cười, dung nhan trở nên tươi sáng, khiến cho nàng thoạt nhìn giống như là một đóa Hồng cao ngạo đang không ngừng nở rộ.

- Nếu như ngươi thích, ngươi có thể trở thành Hồng Điệp.

Vương Lâm nhìn nữ tử xinh đẹp ở trước mắt. những chuyện cũ trên Chu Tước Tinh trong động phủ giới lần lượt hiện lên trong mắt hắn.

Nữ tử này mỉm cười, không nói gì. Nàng nhìn Vương Lâm. ánh mắt của hai người trong cơn mưa này chạm vào nhau, rất lâu không ngừng.

- Ta đã gặp ngươi, trong mộng, khi ta đạt tới bước thứ ba, ta đã gập ngươi.

Thanh Hồng nhìn Vương Lâm. nhẹ nhàng nói.

- Ngươi tin vào luân hồi không?

Ánh mắt Vương Lâm rời khỏi nữ tử này. nhìn mân mưa phía chân trời.

- Ngươi tin không?

Nữ tử kia hỏi ngược lại.

- Ta

Thanh âm Vương Lâm đừng lại. hồi lâu sau. hắn gật đầu.

-Ta tin.

- Nếu như ngay cả Bạch Phát Dược Thiên Tôn cũng tin. thì ta cũng tin.

Nữ tử này xoay người, cũng nhìn màn mưa. nhẹ giọng nói.

- Ta thủy chung cảm thấy ta đang đợi một người cho ta đáp án. Khi ta trở thành bước thứ ba. ta biết người ta chờ chính là ngươi.

Luân hồi sao. ta vẫn luôn tin tưởng. Ta có kiếp trước hay không, nói cách khác, tại sao ta lại thích màu đỏ. thích những con bướm. Ta vẫn luôn tin tưởng, ta yêu thích những thứ giống nhau, không thể bỗng nhiên mà yêu thích, chung quy đều là có Nguyên nhân, nếu không phải Nguyên nhân ở kiếp này. thì chính là từ kiếp trước.

Kiếp trước ta tên là Hồng Điệp, phải không?

Nữ từ kia không hề ngẩng đâu. giọng nói bình tĩnh.

- Nhưng trong mộng của ta, trong kiếp trước của ta vẫn còn có một cuộc đời nữa

Trong cuộc đời đó, ta đã nhìn thấy kia.

Vương Lâm ngẩn ra.

- Trong cuộc đời đó, ta nhớ ngươi đã hỏi ta một vấn để. một vấn đề cho đến ngày hôm nay ta mới có được đáp án. Ngươi có muốn nghe không?

Thanh Hồng nhìn về chân trời, nhẹ giọng nói.

- Ta đã hỏi ngươi vấn đề gì?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. rồi chậm rãi nói.

- Ngươi muôn giữ lại ký ức của kiếp này. hay khôi phục ký ức của kiếp trước.

Thanh Hồng xoay người, trong đôi mắt xinh đẹp có một tình cảm mà Vương Lâm nhìn không thấu.

- Kiếp này kiếp trước có thể cùng tồn tại. nhưng sau khi khôi phục lại ký ức của kiếp trước, kiếp này sẽ xuất hiện rất nhiều thắc mắc. Nếu không khôi phục, thì sẽ không biết, mà khi đã biết rồi. thì cũng không thể quèn được. Đây là lý giải của ta.

Thanh âm của Thanh Hồng có một vẻ buồn bã, thấp giọng thì thào.

- Vậy bây giờ ngươi sẽ trả lời ta như thế nào?

Trong mắt Vương Lâm có một vẻ mê man, nhìn nữ tử trước mắt hỏi.

- Quên đi kiếp trước, chỉ có kiếp này, nếu vẫn cố chấp, liên tục luân hồi là một sự đau đớn. cũng là một sự mê man.

Trong mắt Thanh Hồng lộ ra một vẻ phức tạp. nàng thì thào nói nhỏ.

- Ta hiểu rồi.

Vương Lâm than nhẹ. Hồng Điệp đã nhớ được một vài chuyện nhưng đối với việc nàng nói về kiếp trước của kiếp trước lại khiến cho tâm thần Vương Lâm chấn động. Hắn nhớ lại trong mộng đạo ở Chu Tước Tinh, dưới một mái đình cũng ở trong một cơn mưa. mình đã nhìn thấy một nữ từ ôm một đứa bé gái đi tới trước mặt mình.

Trong cơn mưa đó có một con bướm màu đỏ đang núp dưới lá cây tránh mưa. khiến cho hắn vào lúc nữ tử kia nhờ mình đặt tên cho đưa bé gái kia đã nói ra hai chữ Hồng Điệp.

Trong lúc trầm mặc. Vương Lâm xoay người đi về phía đằng xa, hắn đã hiểu lựa chọn của Hồng Điệp.

- KÝ ức của cuộc đời kia ta đã quên rất nhiều, chỉ nhớ được ngươi và vấn đề này. còn có một người nữa. hắn còn nói với ngươi một câu.

Câu nói này ta vẫn còn nhớ rất rõ.

Thanh Hồng nhắm hai mắt lại. thanh âm nhẹ nhàng.

- Câu nói gì?

Vương Lâm không dừng lại. vẫn đi vào trong màn mưa.

- Tâm vong, tất vong

Trong màn mữa. thân thể Vương Lâm bỗng nhiên chấn động, hắn xoay mạnh người trong mắt lộ ra vẻ rung động. Sự rung động này đến từ trong linh hồn hắn. khiến cho hắn trầm mặc ở dưới cơn mưa. cây dù ở trong tay cũng bất giác bị buông ra. rơi xuống dưới, bị nước mưa rơi xối xả.

- Mặc Trí.

Trước mắt Vương Lâm hiện ra một đại hán đầu trọc ở Chu Tước Tinh, khi mình vẫn còn là một tu sĩ bậc thấp, cùng vào trong một đêm mưa. ở trong một tòa miếu, đôi mắt mang theo vẻ mê man nhìn mình nói ra một câu nói kia.

- Mưa này sinh từ trời, chết ở đất, quá trình ở giữa chính là nhân sinh

Tâm vong, tất vong

Câu nói kia vang vọng trong đầu Vương Lâm. ánh mắt của đại hán đâu trọc kia hiện lên rõ ràng. Trong ánh mắt này có một vẻ mà Vương Lâm

nhìn không thấu, nhưng hôm nay nhớ lại, thì rõ ràng đó là một sự đau đớn và thương xót.

Vương Lâm đi, mang theo vẻ mê man. mang theo đáp án mà hắn không muốn nghĩ tới.rời khỏi nơi này.

Thanh Hồng nhìn Vương Lâm biến mất ở đằng xa, đứng đó hồi lâu. rất lâu. cho tới khi cơn mưa trong thiên địa tan đi. nàng mới buông tay ra. Trong lòng bàn tay của nàng, con bướm kia vỗ cánh bay vờn quanh nàng vài vòng, sau đó hướng về đằng xa bay đi.

- Tới lúc nào đó ngươi sẽ quên Có lẽ. vĩnh viễn ngươi sẽ không lựa chọn như vậy.

Thanh Hồng cúi đâu. mang theo một vẻ suy sụp và cổ độc. xoay người đi vào trong động

phủ.

Trong thiên địa. Vương Lâm trầm mặc bước đi.

- Luân hồi. khi ta mở ra ký ức kiếp trước sau khi luân hồi của người khác, ta không hề nghĩ tới có phải ta đã ở trong một lần luân hồi hay

không. Nếu như thật sự ta ở trong luân hồi này. như vậy thì ai sẽ mở ra ký ức kiếp trước của ta.

Vương Lâm nghĩ tới đây, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả. Trong tiếng cười, hai hàng nước mắt của hắn chảy xuống.

- Luân hồi! đây chính là luân hồi!! Nhưng cho dù thật sự ta đang ở trong luân hồi này, thì ta cùng sẽ không chọn cách quên đi, tuyệt đối không, vĩnh viễn không!!!

Trong tiếng cười to. Vương Lâm đột nhiên nhớ tới thân ảnh hướng lên trời gào thét thể lương mà hắn nhìn thấy khi trải qua cổ Đạo Tam Phần Thần trong tổ miếu tại hoàng thành Thủy Cổ.

Lời nói của thân ảnh này như lại vang vọng bên tai hắn.

- Thiên địa!!

- Là đỉnh cao của thiên địa, thì có tác dụng gì!!

- Chúng sinh đều sùng bái. thì có tác đụng gì!!!

- Trải qua vô lượng kiếp, thì có tác đụng gì!!!

- Thiên địa như thể này, sao lại không hủy diệt!!!

- Chúng sinh như thế này, sao lại không tiêu tan!!!

- Kiếp sống như thế này. sao lại không cắt đứt!!!

- Đã như vậy, ta muốn dùng phương thức của ta. khiến cho trời xanh nhắm mắt. khiến cho mặt đất ngủ say. khiến cho hoàng tuyền nhỏ lệ, khiến cho luân hồi đừng lại, khiến cho trời cao từ nay về sau Vô niệm!!!

Vương Lâm thì thào, nói lại thanh âm đang vang vọng bên trong tai mình. Thanh âm kia càng lúc càng lớn. cuối cùng kinh thiên động địa. khiến cho bầu trời cuồn cuộn, khiến cho mặt đất ầm ầm. khiến cho toàn bộ Đại Lục Tiên Cương như nổi lên một cơn cuồng phong.

ở Đông Châu trên Đại Lục Tiên Cương, phía tây nam trong Lâm Hóa Châu có một thành trì của phàm nhân. Thành trì này rất lớn. từ xa nhìn lại giống như một con cự thú nằm sấp. khiến cho người ta cảm thấy hùng vĩ.

Trong thành trì ở một góc hẻo lánh, có một lò rèn vô cùng nhộn nhịp, khiến cho người trong nhà có thể sống rất sung túc. Điều này chủ yếu là do nam chủ nhân của lò rèn này đối với mỗi một khí cụ cũng cực kỳ tập trung chăm chú. rất có trách nhiệm, khiến cho nơi này sau rất nhiều năm đã có một danh tiếng tốt.

Nam chủ nhân này là một đại hán. thoạt nhìn ước chừng khoảng hơn ba mươi tuôi. thân thể có chút cường tráng, lúc này đang đứng trong cửa hàng, toàn thân đỏ bừng, không ngừng rèn sắt. từ trong cửa hàng có tiếng keng keng không ngừng truyền ra.

Bên trong hậu viện là nơi ở của những người trong nhà. Đại hán này có một người vợ rất hiền dịu và xinh đẹp. còn có một đứa con gái tám tuổi. Lúc này tiểu cổ nương này đang ở trong cửa hàng, cũng không sợ nóng, nhìn cha của mình, thi thoảng lại chạy đi lấy khăn bông lau mồ hôi của cha.

Mỗi khi như vậy. trên mặt đại hán này lại lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Hắn rất thỏa mãn với cuộc sống của mình hiện giờ. mặc dù đơn giản, nhưng lại có một đứa con gái dáng yêu. có một người vợ rất yêu mình. Điều này đối với hắn mà nói đã là quá đủ. hắn muốn cố hết sức mình để giữ gìn gia đình này. khiến cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn. khiến cho tương lai của con gái mình tốt hơn.

Vì mục tiêu này mà hắn đối với nghề rèn của mình vô cùng cố gắng, vô cùng chăm chú tập trung khi làm việc.

Cuộc sống của hắn đơn giản, nhưng trong sự đơn giản này lại có một sự ấm áp mà hắn rất tràn trọng. Hắn sinh ra trong thành này, bên cạnh còn có không ít bạn bè cùng lớn lên. hiện giờ cũng đã thành gia lập thất, nhưng bọn họ cũng thưởng xuyên ngồi uống rượu với nhau, cùng cười đùa. cùng nhau nhớ lại những chuyện thú vị Thời niên thiếu.

Trong màn đêm. thi thoảng khi hắn ngủ say lại xuất hiện một giấc mộng. Trong giấc mộng này. hắn có thể rung trời chuyển đất. giống như là một tiên đế. mang theo người của hắn đi chém giết kẻ địch.

Trong giấc mộng đó có sự Lý biệt, có nhiệt huyết, có bi ai. Trong giấc mơ. hắn cùng có một đứa con gái tên là Sương cùng tên với đứa con gái của hắn hiện giờ.

Nhưng giấc mộng này dù sao cũng không phải là thật, mỗi khi hắn tinh mộng đều lộ ra vẻ mê man rất sâu. nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sô. ngây người ra. Trong lòng hắn cùng có một sự khát vọng đối với tất cả những chuyện trong giấc mộng kia. nhưng mồi khi như vậy hắn lại cúi đầu nhìn người vợ đang ngủ say ở bên cạnh, nhìn đứa con ở trong lòng, tám tuổi rồi mà vẫn không dám ngủ một mình, hắn lại mỉm cười, quên hết những chuyện ở trong mộng.

Nếu như để hắn chọn, thì hắn sẽ chọn người nhà của mình, chứ không phải là cuộc đời trong mộng kia.

Hắn không biết khi hắn đang nhìn người nhà. ở trong trời đêm kia cùng có một người đang nhìn hắn.

Vương Lâm nhìn vào gia đình thợ rèn ở trong thành trì kia. hắn có thể cảm nhận được sự hạnh phúc và mãn nguyện của Thanh Lâm. Tiên đế năm đó trong động phủ giới, hiện giờ đã trở thành phàm nhân, nhưng hắn lại có được hạnh phúc, có được sự ấm áp.

Vương Lâm rất hâm mộ hắn. hắn nhìn Thanh Lâm hồi lâu. rồi xoay người rời khỏi.

- Cũng giống như Hồng Điệp, hắn đã chọn cách quên đi Quên đi quá khứ. quên đi

kiếp trước, toàn bộ thể xác và tinh thần chìm đắm trong kiếp này, ở trong luân hồi này lần lượt quên đi. lần lượt tràn trọng.

Lựa chọn của bọn họ là chính xác…Lựa chọn của ta cũng là chính xác!

Vương Lâm thì thào.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2073: Động phủ giới.

Tất cả những cố nhân ngoài Thanh Thủy và Lý Thiến Mai. Vương Lâm lần lượt cũng đều tìm được, sau khi hoặc là giải khai ký ức của kiếp trước, hoặc là chọn cách yên lặng rời khỏi và quèn đi. hắn đã không còn một lưu luyến gì trên Đại Lục Tiên Cương này.

Trước khi đi tới Thiên Ngưu Châu ngày đó. Vương Lâm nhìn thoáng qua Chu Dật và Thanh Sương. Hắn đứng từ xa nhìn lại. khi nhìn thấy vẻ hạnh phúc và tươi cười trên mặt của Chu Dật, Vương Lâm cùng mỉm cười. Chu Dật làm hắn rất cao hứng.

Sau rất nhiều năm khổ luyện, giờ đã đạt tới viên mãn. cảnh tượng này khiến cho Vương Lâm khi nhìn vào liền lấy ra một bầu rượu uống một ngụm. Bầu rượu này được mang tới từ chỗ của Tư Đồ Nam. hôm nay đã trở thành rượu mừng cho Chu Dật và Thanh Sương.

Hắn còn đi một chuyến tới Tổ thành, ở nơi đó hắn nhìn thấy Hải Tử. sau khi chỉ đứng từ xa nhìn, Vương Lâm xoay người rời khỏi.

Thiên Ngưu Châu năm đó là nơi đâu tiên trên Đại Lục Tiên Cương mà hắn xuất hiện, sau khi rời khỏi rất nhiều năm. Vương Lâm đã trở về. Hắn

đi trên mặt đất rất quen thuộc kia. đi ngang qua Đại Hồn Môn. đi ngang qua Quy Nhất Tông. đi liền một mạch.

Những cảnh tượng năm đó khiến cho hắn nhớ tới những chuyện cũ. Ở trung tâm của Thiên Ngưu Châu này. trên không trung bên trên một dãy núi liên miên. Vương Lâm nhìn xuống phía dưới, trầm mặc trong chốc lát.

- Thiên Ngưu, năm đó chiếc áo giáp do phần hồn của ngươi biến thành đã từng giúp ta vượt qua mấy lần hiểm nguy. cả đời Vương Lâm ta ẩn oán rõ làng. năm đó ngươi có ẩn với ta, hôm nay ta sẽ giải khai phong ấn của tiên tổ để lại trên người ngươi, khôi phục lại tự do cho ngươi!

Nhưng thân thể ngươi đã hóa thành mặt đất. không thể lại thu hồi lại. ta sẽ giải khai phong ấn cho linh hồn ngươi, khiến cho linh hồn ngươi ngưng hóa Nguyên thần rời khỏi Đại Lục Tiên Cương, ngươi có bằng lòng hay không!

Vương Lâm nhìn mặt đất, chậm rãi mở miệng.

Thanh âm của hắn không cao. cũng không truyền khắp bốn phía, nhưng sau khi hắn nói ra những lời này. chỉ thấy mặt đất bỗng nhiên bắt đầu run rẩy. từng trận tiếng ầm ầm vang lên. đường như có một luồng địa khí lao ra. khiến cho đãv núi này sau khi trở nên mơ hồ. liền mơ hồ hiện lên một thân ảnh khổng lồ.

Hư ảnh này là một con Thiên Ngưu có thân thể cực kỳ to lớn. thoạt nhìn như có thể chống đỡ cả thiên địa. Sau khi nó hiện ra. Vương Lâm ở trước mật nó trở nên cực kỳ nhỏ bé. nhưng hồn của Thiên Ngưu khổng lồ này lại lộ ra thần sắc cung kính, hướng về phía Vương Lâm quy lạy.

- Đa tạ.. Ta đồng ý...

Thanh âm ấm ầm vang vọng, trong đó lộ ra một vẻ kích động và khao khát. Nó đã bị phong ấn rất nhiều năm. rốt cuộc cũng tới lúc thoát được ra. điều này khiến cho Thiên Ngưu này lộ ra một sự cảm kích vô tận với Vương Lâm.

- Không cần cảm ơn. năm đó ngươi có ẩn với ta, hôm nay ta chỉ là báo đáp thôi.

Vương Lâm nhìn Thiên Ngưu, chậm rãi giơ tay phải lên. hướng về phía nó điểm tới.

Dưới một chỉ này. chỉ thấy thân hình Thiên Ngưu này run mạnh lên. lộ ra vẻ thống khô. Bên ngoài thân thể nó lập tức lộ ra rất nhiều ký hiệu, những ký hiệu này như mọc rễ trên cơ thể nó. như có vô số sợi tơ nhỏ từ trong những ký hiệu này sinh ra. ở trong cơ thể của Thiên Ngưu hư ảo này nối liên với nhau, tạo thành một khối có hình như một trái tim. không ngừng đập lên thình thịch.

Vật này chính là trung tâm của phong ấn Thiên Ngưu.

Nhìn vật có hình trái tim do rất nhiều sợi tơ nhỏ tạo thành kia. Vương Lâm lại tung ra một chỉ nữa. Dưới một chỉ này. toàn bộ kỳ hiệu bên ngoài thân thể của hôn Thiên Ngưu này ầm ầm tan vỡ. Sau khi chúng tan vỡ. trái tim trong cơ thể của hồn Thiên Ngưu không ngừng run lên. với tốc độ mắt thưởng có thể nhìn thấy được bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Một lát sau. khi nó chỉ còn to bằng một cái móng tay. nó liền hóa thành một đạo u quang từ trong hồn Thiên Ngưu bay ra. rơi vào lòng bàn tay Vương Lâm. bị bóp chặt lấy.

Hồn Thiên Ngưu ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống. Tiếng rống kia tạo thành những gợn sóng cuồn cuộn truyền ra bốn phía giữa thiên địa. Hồn này khẽ động, lao thẳng lên trời, ở phía cuối thiên địa. nó đừng lại. sau khi cúi đầu nhìn Vương Lâm quỳ lạy một lần nữa, liền như một đạo lưu tinh bay thẳng đi xa, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng.

Sau khi hồn Thiên Ngưu rời khỏi. mật đất của Thiên Ngưu Châu như có sự khác biệt, nhưng rất khó để nhận ra khác biệt ở chỗ nào. Sau khi Vương Lâm nhìn hồn Thiên Ngưu biến mất giữa thiên địa. liền xoay người hướng về phía Thất Đạo Tông đi tới.

Thất Đạo Tông chính là chỗ của động phủ giới.

Trên ngọn núi bị sương mù bao phủ này không thể nhìn rõ quá xa, toàn bộ đều có một vẻ hoang phế. đã rất lâu chưa có người tới nơi này. Nhưng hôm nay. lại có một thân ảnh từ dưới chân núi nhìn hướng lên trên.

Đây là một nam tử trụng niên, hắn mặc quẩn áo màu xanh. nhìn ngọn núi kia, nhìn sương mù kia. Hắn mơ hồ có thể nhìn thấy một đại điện trong đống đô nát phía sau đám sương mù.

-Thất Đạo Tông

Mắt nam tử này lộ ra vẻ phức tạp. hắn thì thào nói nhỏ.

- Rốt cuộc cùng đã tới nơi này

Nam tử trung niên này đau khổ lắc đầu. theo con đường đổ nát đi lên trên. Hắn đi rất chậm, như muốn nhớ kỹ từng cành cây ngọn Cổ ở nơi này. chậm rãi đi vào trong sương mù.

Cho đến khi hắn xuyên qua đám sương mù này. theo sơn lộ đi tới đỉnh núi. hắn nhìn thấy sơn môn và đại điện của Thất Đạo Tông. Nhìn nơi đây, thần sắc của nam tử này lộ ra vẻ mê man.

Hắn nhìn hết thảy trước mắt, hồi làu sau. thở dài một tiếng, đi qua đại điện đồ nát kia. cuối cùng ở phía sau đống đổ nát của Thất Đạo Tông tìm

thấy một cảnh cửa đã rất lớn. Cánh cửa này gắn liền với ngọn núi, bị khóa kín bên trên phủ đầy rêu, tỏa ra một mùi ẩm mốc.

ở trước cánh cửa đá này. nam tử trung niên này nhắm hai mắt lại.

- Đại môn của động phủ giới

Khi hắn mở mắt ra, hắn nhìn đại môn kia, đau khổ tự nói.

- Phía sau cánh cửa này chính là động phủ giới. Ta chính là từ nơi đó chuyển thế ra.

Nam tử than nhẹ, sau khi hắn khôi phục được ký ức từ kiếp trước, hắn liền rời khỏi tông môn hiện giờ. đi theo cảm giác kia tới nơi này, đi tới Thất Đạo Tông, tới trước đại môn của động phủ giới.

Thân thể hắn hơi run rẩy. chậm rãi tới gần. tay phải nhẹ nhàng vuốt lên trên đại môn kia. hồi lâu sau thần sắc hắn lộ ra vẻ kiên quyết, xoay người định rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi hắn xoay người lại. đột nhiên hắn đừng chân lại. hắn nhìn thấy ở phía sau là Vương Lâm toàn thân áo trắng đang mỉm cười.

- Sư...

Vương Lâm nhẹ giọng nói.

- Vương...

Nam tử trung niên này chính là Thanh Thủy! Hắn tự mình khôi phục được ký ức, ấn ký trên thân thể hắn không biết tại sao sau một Thời gian liền hoàn toàn tiêu tan.

Thanh Thủy nhìn Vương Lâm, nở một nụ cười, tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn. trong lòng tràn ngập sự sợ hãi lẫn vui mừng, nhanh chóng tiến lên ôm lấy Vương Lâm. Vương Lâm cũng cười to lên.

Bọn họ cùng nhau ngồi xuống trước đại môn của động phủ giới. Vương Lâm lấy rượu ra cùng Thanh Thủy uống.

Bọn họ quên cả Thời gian trôi qua. trong cuộc vui này nói cho nhau nghe những trải nghiệm của mình, vừa nói vừa cười, cũng có cả những giọt nước mắt. Hai huynh đệ trong động phủ giới này đã gặp lại nhau trên Đại Lục Tiên Cương.

Sau khi Vương Lâm nhắc tới Hồng Điệp. Thanh Thủy run lên nửa ngày. rồi cười khổ uống một ngụm rượu.

- Chuyện trước kia quên thì cũng quên rồi nếu đã đi tới Đại Lục Tiên Cương này thì mỗi người sẽ có những lựa chọn khác nhau. Nhưng lựa chọn của ta là không quên! Nơi này có lẽ sẽ có phương pháp để ta làm cho Hàm Yên sống lại. nhất định là có!

Thanh Thủy thì thào.

Đối với một người đã chết từ rất lâu như vậy, thậm chí ngay cả linh hồn cũng không còn. để cứu sống lại thì Vương Lâm cùng không làm được. Nhưng hắn cũng không nói với Thanh Thủy. nếu một người mà ngay cả hy vọng cũng không còn thì có lẽ chỉ còn lại có sự tuyệt vọng.

Khi ánh ban mai rực rỡ xuyên qua đám sương mù chiếu xuống, Thanh Thủy rời khỏi.

Hắn không chọn cách quên đi, hiển nhiên cùng không quay lại động phủ giới. Hắn đến nơi này chỉ là để nhìn thấy Thất Đạo Tông này một lần. nhìn tông môn có động phủ giới tồn tại này một lần.

Hôm nay tâm nguyện của hắn đã hoàn thành. cũng đã gặp lại Vương Lâm. khiến cho hắn tràn đầy vui sướng, không còn thắc mắc gì nữa. Tiếp

theo, hắn sẽ vì giấc mộng của hắn mà tìm kiếm, cho dù là gian nan cả đời. cho dù là liên tục luân hồi. hắn cũng vẫn cố chấp như trước.

Vương Lâm nhìn Thanh Thủy đi xa, nhìn thân ảnh hắn dung nhập vào trong sương mù biến mất không còn, hắn đứng ở trước đại môn động phủ giới, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Trong tất cả những cố nhân chỉ có Thập Tam là muốn đi theo Vương Lâm trở lại động phủ giới, bởi vì đối với Thập Tam mà nói thì đi theo bên cạnh sư tôn chính là sự thỏa mãn lớn nhất của cả đời hắn.

Những người khác đều có trách nhiệm, sứ mệnh và kế hoạch riêng. Một khi đã chuyển thế thì phần lớn đều chọn cách quên đi, lựa chọn một bắt đầu mới.

Vương Lâm đẩy đại môn của động phủ giới, ngay khi đại môn mở ra. một đạo cường quang lóe lên. hắn đi vào, theo đạo cường quang kia biến mất không còn.

Đại môn lại đóng lại.

Thất Đạo Tông vẫn bị sương mù bao phủ như trước, toàn là một đống đổ nát. một đống đổ nát không có ai để ý tới.

Động phủ giới.

Vách ngăn giữa giới nội và giới ngoại cực kỳ kiên cố. trong gần một ngàn năm này. lực lượng của giới ngoại đã từng phát động một cuộc tấn công, nhưng không có cách nào mở ra vách ngăn kia để tiến vào.

Cái tên Vương Lâm trong toàn bộ động phủ giới đã trở thành một truyền thuyết, một tồn tại không chân thật. Rất nhiều người nhớ rõ hắn. nhưng đồng Thời cũng có càng nhiều người đã quên hắn.

Ngay cả những tu sĩ giới nội cũng như vậy. chỉ có pho tượng trên Chu Tước Tinh kia. ở vùng đất được coi là thánh địa này mới còn có những truyền thuyết về Vương Lâm được người ta ngẫu nhiên nhắc tới.

Ngoài nơi này. còn có một nơi mà những chuyện cũ liên quan tới Vương Lâm vẫn được truyền tụng, nơi đó chính là tân Tiên giới!

Tân Tiên giới này năm đó là do Vương Lâm sáng tạo ra. đã từng có rất nhiều tu sĩ trong tứ đại tinh vực của giới nội đi cư tới. Những tu sĩ này phần lớn là những tu sĩ sống sót trong trận đại chiến năm đó. trong số họ có không ít người đã tận mắt nhìn thấy Vương Lâm. thậm chí còn có một vài người đã từng cùng Vương Lâm đại chiến với giới ngoại.

Mộc Băng Mi năm đó không rời đi. nàng chọn ở lại trong động phủ giới, ở lại trong tân Tiên giới, chờ đợi một người sẽ có ngày trở về.

Lam Mộng Đạo Tôn cũng không rời đi. Là người mạnh nhất của tân Tiên giới, hắn tọa trán ở nơi này. bảo vệ cho sự bình an của tân Tiên giới. Còn có một vài người như Nam Vân Tử cũng không rời khỏi.

Nhưng lúc này. tại tân Tiên giới trong giới nội lại có một áp lực. đường như có một đám mây đen bao phu. khiến cho tất cả tu sĩ trong tân Tiên giới đều trầm mặc.

Lam Mộng Đạo Tôn trọng thương.

Nam Vân Tử thân thể tan vỡ, chỉ còn lại có nguyên thần.

Toàn bộ bầu trời tân Tiên giới đỏ nhưmáụ trong màu đỏ này có vô số hư ánh lóe lên. thi thoảng lại lộ ra tướng mạo dữ tợn. như có rất nhiều oan hồn ẩn núp bên trong màu đỏ này.

- Sư tôn cho các ngươi Thời gian năm ngày để lựa chọn, hôm nay đã qua ba ngày. trong hai ngày cuối cùng hy vọng các ngươi có thể có được một đáp án sáng suốt, quy thuận Xích Hồn Giáo chúng ta, nếu không

Trong màu đỏ như máu kia, có một thanh niên mặc hồng bào. hướng về phía rất nhiều tu sĩ ở dưới chậm rãi mở miệng.

- Còn về phần ngươi. Mộc Băng Mi. lựa chọn của ngươi cũng chỉ còn hai ngày. hai ngày sau. khi trận pháp của Tiên giới bị phá hủy. nếu ngươi không trở thành đạo lữ của bôn thiếu gia. ta sẽ phá hủy Chu Tước Tinh, phá nát pho tượng của cái người mà ngươi gọi là Lâm gì đó!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2074: Xích Hồn Tử!

Chỉ còn lại Nguyên thần tồn tại của Nam Vân Tử đang nhìn chằm chằm vào thanh niên trong huyết quang trên bầu trời, đối với lời nói của thanh niên nói cất giọng cười thể lương.

- Hai ngày sao. Tiên giới ta từ khi Vương Lâm sáng tạo ra tới nay tồn tại đều là để đối chiến với giới ngoại, Ở Tiên giới ta có một câu nói. ngươi đã nghe bao giờ chưa!!

Trong tiếng rống lớn của Nam Vân Từ. tất cả tu sĩ trên mặt đất đều bỗng nhiên ngẩng đầu.

- Tu sĩ chúng ta, sao không dám đánh một trận!

Giọng nói của mỗi tu sĩ ngưng tụ lại một chỗ. hình thành một luồng song âm ầm vang, cuốn lên không trung, mơ hồ hòa tan huyết quang trên bầu trời lộ ra phía sau huyết quang... Có hơn vạn thân ảnh mặc huyết bào.

Phía sau đám thân ảnh này là một đám mưa máu quay cuồng, bên trong giống như có một người ngồi khoanh chân.

- Lão già này muốn chết! Đợi sau hai ngày nữa khi trận pháp bị phá vỡ bổn thiếu sẽ xin sư tôn ban Nguyên thân của ngươi cho ta. để ta nếm thử mùi vị của Nguyên thần bước thứ ba!

Thanh niên nọ biến sắc, sát khí lóe lên trong mắt.

- Chà có gì dáng sợ!

Nam Vân Tử rống to.

- Người sáng tạo ra Tiên giới. Vương Lâm nhất định sẽ trở về. Khi hắn trở về thì chỉ dựa vào Xích Hồn giáo, chỉ dựa vào Xích Hồn Tử nhỏ nhơi đó. ta muốn xem lúc đó ngươi có thể ngăn cả thế nào.

Bên cạnh Nam Vân Tử. Lam Mộng Đạo Tôn đang ngôi khoanh chân, sắc mặt tái nhợt, đang thổ nạp chữa thương

- Vương Lâm? Người này năm đó may mắn rời đi. nếu không thì trước mặt sư tôn hắn chỉ là một con kiến hôi mà thôi! Trận pháp của Tiên giới này là do hắn bố trí sao. Cũng không phải là bị sư tôn phá vỡ rồi à. Nếu không muốn bảo toàn Tiên giới thì sư tôn ra tay sẽ khiến cho nơi này nát bấy hoàn toàn...

Thanh niên nọ cười lạnh. Giờ phút này chỉ có hư ảnh của hắn xuất hiện ở nơi Đây. không phải là bản thể. Trong tiếng cười, thân ảnh dần dần ẩn trong huyết quang, biến mất hoàn toàn.

Bên ngoài đại lục Tiên giới năm đó. Vương Lâm bố trí trận pháp cấm chế bốn phía, lúc này đang bị một vùng huyết sắc bao phủ. Huyết sắc nọ không ngừng ăn mòn trận pháp, đã khiến nó tôn hại hơn phần nữa. Còn Thời gian hai ngày nữa nó có thể hoàn toàn phá tan trận pháp của Tiên giới.

Có cả vạn thân ảnh huyết sắc như con rối yên lặng lơ lửng bên ngoài tinh không của Tiên giới. Rất nhiều sương mù màu đỏ lan ra từ trên người bọn họ. không ngừng dung nhập vào huyết quang đang ăn mòn trận pháp kia.

Phía sau những thân ảnh này lơ lửng một vùng hơi nước huyết sắc. trong đó có một lão già ngồi khoanh chân. Lão già này thân mặc Hồng bào. thậm chí ngay cả râu tóc đều màu đỏ.

Hai tay hắn bắt quyết, thỉnh thoáng đánh ra ấn quyết khiến cho trận pháp của Tiên giới tổn hại nhanh hơn.

- Vương Lâm này đích thực có chút thủ đoạn, bố trí cấm chế khiến ta cũng cận phải mất Thời gian mấy ngày mới có thể phá vỡ. cấm chế này lại càng quỷ dị. bên trong ẩn chứa một luông khí tức khiến người ta khiếp sợ. khiến ta có dự cảm nếu dùng toàn lực ra tay mà đánh tan Tiên giới này thì sẽ gặp phải kinh biến.

Chẳng qua chỉ cần không mạnh mẽ phá tan mà dùng huyết sắc ăn mòn thì có thể tránh động tới khí tức này. hóa giải nó trong vô hình. Cũng may mà khí tức này không nhiều lắm. chỉ có một tia, nếu không thì sợ là càng khó phá vỡ hơn.

Lão già tóc đỏ này chính là Xích Hồn Tử!

Năm đó Vương Lâm trong sinh tử kiếp của Chướng Tôn thả một hồn phách bị Diệp Mịch phong ấn ra. lúc đó hồn này xuất hiện. ..phá vỡ phong ấrụ gào thét lao đi.

Hôm nay hắn khôi phục tu vi. lại có được thân thể, cũng sau khi Vương Lâm rời đi nhiều năm sáng lập ra Xích Hồn giáo, hôm nay vây khốn Tiên giới, lấy tu vi cường hãn đánh trọng thương Lam Mộng Đạo Tôn. cũng đánh tan thân thể Nam Vân Tử.

Hắn nhìn chằm chằm mặt đất Tiên giới trong huyết quang, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn.

- Cường giả cả giới nội đều tập trung ở Tiên giới này. Năm đó ta chưa khôi phục tu vi không nắm chắc phá vỡ được cấm chế nơi này nhưng hôm nay chỉ cần hai ngày nữa là cấm chế sẽ có thể mở ra. Lúc đó toàn bộ những người này trở thành thực vật của ta. Sau khi cắn nuốt máu huyết của bọn họ thì tu vi của ta nhất định sẽ có thể đạt tới một cấp độ mới, trở thành Kim tôn!!

Ha ha, một khi Xích Hồn Tử ta trở thành Kim tôn thì dù là về tới Tiên Cương đại lục cũng đủ trở thành đại trường lão một tông. Tới lúc đó thì cuộc đời này của ta lại còn có cơ hội tiến giai trở thành Thiên Tôn!!

Hai mắt Xích Hồn Tử lộ vẻ kích động và hưng phần. Hắn biết số lượng Thiên Tôn trên Tiên Cương đại lục cực nhỏ. chỉ có mấy trăm người... Có thể trở thành Thiên Tôn là có thể tìm tới nương nhờ một Đại Thiên Tôn.

Mà tới lúc đó thân là người dưới trướng Đại Thiên Tôn. hắn nhất định sẽ có thanh danh hiển hách trên Tiên Cương đại lục.

- Năm Đại Thiên Tôn của tiên tộc thì ta rất muốn nương nhờ Tiên Hoàng... Dáng tiếc cường giả dưới trướng Tiên Hoàng nhiều như mây... Chưa chắc đã mời chào ta... Chẳng qua dù không nương nhờ Tiên Hoàng thì ta cùng có thể đi theo Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!

Đạo Nhất Đại Thiên Tôn cực kỳ để ý tới tu sĩ Thiên Tôn. Ta nếu xin đi theo thì hắn nhất định sẽ tiếp nhận. Đến lúc đó có Đạo Nhất Đại Thiên Tôn che chờ. dù là Vương Lâm có biết hết thảy mọi chuyện muốn tìm ta gây phiền toái thì ta cùng không sợ!

Nếu tu vi của hắn không cao hơn ta thì ta sẽ hút máu huyết toàn thân hắn. làm bản thân lớn mạnh. Chăng may tu vi của hắn không hơn kém ta là mấy hoặc hơi cao hơn ta, dù khả năng là không lớn nhưng nếu đúng là như vậy thì ta đã có Đạo Nhất Đại Thiên Tôn che chờ.

Ta cũng không tin là trước mặt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn. hắn lại không khuất phục! Chỉ sợ hắn vừa nhìn thấy Đạo Nhất Đại Thiên Tôn đã bị hù dọa tới tâm thần chấn động, lập tức quỳ xuống vái lậy!

Dù sao thì trong mặt Đại Thiên Tôn... Tu sĩ đều là dạng kiến hôi!...

Xích Hồn Tử này nghĩ tới chuyện tương lai một cách cận thận. Hắn tự hỏi đã không có gì ngoài ý muốn nữa mới cười lên ha hả.

- Sư tôn!

Hắn đang cười thì trong sương mù huyết sắc ngàn dặm bên người hắn còn có một người đang ngồi. Người này là một thanh niên. Hắn mở hai mắt. đứng đậy vái Xích Hồn Tử một cái. Hắn chính là hư ảnh vừa cất tiếng nói trên bầu trời Tiên giới vừa rồi.

Xích Hồn Tử vừa cười vừa nhìn thoáng qua thanh niên bên người. Người này là đệ tử rất thích hợp với công pháp của mình mà hắn gặp trong động phủ giới, tư chất bất phàm. Mà có ý tứ nhất chính là hắn lại gặp kẻ này ở Chu Tước Tinh. Nghe nói kẻ này là hậu nhân đời rất xa của Vương Lâm.

- Sư tôn. Bọn họ còn không bỏ cuộc, đang không ngừng xuất lực lượng gia cố trận pháp. Nhất là Nam Vân Tử ghê tởm kia. Xin sư tôn sau khi phá vỡ trận này ban nguyên thân của Nam Vân Tử cho đệ tử, để đệ tử hành hạ một phen.

Giọng nói của thanh niên kia lộ vẻ tàn nhẫn, cung kính nói.

- Chỉ là một Nam Vân Tử, cho ngươi!

Xích Hồn Tử nhìn vẻ tàn nhẫn trên mặt đối phương, rất tán thưởng. Hắn đúng là muốn một đệ từ như vậy.

- Chẳng qua Mộc Băng Mi...

Xích Hồn Tử nói.

- Sư tôn nếu đã coi trọng nữ tử này thì đệ tử xin dâng cả hai tay.

Thanh niên nọ vội cung kính nói.

- Nàng là hồng nhan của tổ tiên ngươi.

Trong mắt Xích Hồn Tử lộ vẻ trào phúng. Hắn cảm thấy rất thú vị. Thậm chí hắn còn đang nghĩ nếu Vương Lâm có ngày biết được mọi chuyện thì vẻ mặt sẽ ra sao.

- Thì đã làm sao. Đệ tử tuy họ Vương như Vương Lâm đã rời khỏi động phủ giới, lưu lại hồng nhan là để ta sau này hưởng thụ, đỡ cảnh tịch mịch cũng là chuyện theo lẽ thường. Sư tôn không phai vẫn dạy ta như thế sao.

Thanh niên nọ cung kính nói.

- Diệp Mịch đã chết, nhưng nếu ngươi có thể đạt được truyền thừa của Diệp Mịch thì Vương Lâm. ngươi cũng phải nhận lấy sự hận thù của ta đối với hắn!

Xích Hồn Tử nghe vậy cười ha hả, vẻ ác độc lóe lên trong mắt.

- Không nên làm thế. Mộc Băng Mi này là vi sư tự mình tuyên chọn làm đạo lữ cho ngươi, vi sư sao có thể hưởng đụng. Chẳng qua vi sư phải dạy đồ nữ tử này một phen rồi mới đưa cho ngươi.

Xích Hồn Tử mỉm cười nói.

- Vốn là nên như vậy. đa tạ sư tôn.

Thanh niên nọ mỉm cười gật đầu.

- Tốt lắm, đợi thêm hai ngày đi!

Ánh mắt Xích Hồn Tử lóe sáng, hai tay bắt quyết. Lập tức huyết vụ cuồn cuộn, mấy vạn con rối huyết sắc bên ngoài phóng ra càng nhiều huyết quang khiến cho trận pháp của Tiên giới càng yếu ớt.

Giờ phút này Xích Hồn Tử ở bên ngoài trận pháp của Tiên giới đang không ngừng dùng huyết quang ăn mòn trận pháp, ở trong Tiên giới, trên một ngọn núi cao có một nữ tử mặc bạch y đang đứng.

Dung mạo nữ tử này tuyệt luân, đừng nói là động phủ giới mà ngay cả trên Tiên Cương đại lục cũng không có nữ tử nào có thể sánh với nàng.

Vẻ đẹp của nàng hầu như không thuộc về thiên địa này.

Gió núi thổi tới đem theo mùi máu tanh, thổi bay mái tóc của nàng. Gương mặt tuyệt mỹ khiến kẻ khác phải kinh tâm động phách của nàng lúc này hoàn toàn bình tĩnh.

Chẳng qua sâu trong vẻ bình tĩnh này lại có vẻ khổ sờ và mở mịt. người ngoài không thể nhìn thấy, bị nàng dùng vẻ ngoài kiên cường đấu sâu trong nội tâm.

- Thánh nữ điện hạ...

Phía sau nàng có một lão già. Lão già nhìn nữ tử trước mặt thần sắc cung kính, lộ vẻ lo âu.

- Trận pháp ... Nhiều nhất chỉ kiên trì được hai ngày nữa.

- Ta biết rồi... Để ta một mình yên lặng một chút.

Mộc Băng Mi nhìn bầu trời, nói khẽ.

Lão già nọ do dự một chút, thầm than một tiếng, ôm quyền lui lại phía sau.

Cả ngọn núi chỉ còn một mình Mộc Băng Mi. Nàng yên lặng đứng nơi đó. hồi lâu sau mới giơ tay phải lên. trong lòng bàn tay có một thanh kiếm.

Đó là thanh kiếm do bôn nguyên của Vương Lâm biến thành. lưu lại cho nàng, còn tồn tại một tia khí tức của Đạo cổ.

- Nếu ta còn ở thế gian thì sẽ đón chàng...

Mộc Băng Mi lẩm bẩm lời nàng nói với Vương Lâm khi hắn rời đi vào năm đó.

- Nếu ta không còn sống nữa...

Thần sắc Mộc Băng Mi lộ vẻ đau thương, nhìn thanh kiếm trong tay. trong mắt hiện lên nước mắt lấp lánh.

- Vương Lâm. chàng ở nơi nào!!!

Nước mắt Mộc Băng Mi rơi xuống, giọt lệ rơi lên thân kiếm trong tay nàng, phát ra tiếng vang nhỏ, theo mũi kiếm chảy xuống...

Trong tiếng nỉ non của Mộc Băng Mi. giờ phút này ở nơi vốn là La Thiên của giới nội trong tinh không đen kịt đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt. ánh sáng nọ lóe lên, hóa thành một cánh cửa ánh sáng. Từ trong đó có một người đi ra.

Tóc bạc, bạch y.

Vương Lâm.

-Nơi này là...

Vương Lâm nhìn thoáng qua bốn phía, trên mặt hiện lên nụ cười.

La Thiên... Hắn tươi cười, lộ vẻ vui mừng từ nội tâm. Khí tức quen thuộc nơi này cho hắn biết mình.. .đã về nhà rồi.

Thần thức của hắn theo tiềm thức tản ra. lan tỏa ra bổn phương tám hướng.

- Không biết Tiên giới hiện giờ thế nào. so với năm đó khi ta ra đi có biến hóa gì lớn hay không... Cố nhân còn hay không...

Vương Lâm thì thào, đột nhiên ngãng phắt đâu. nhìn chăm chăm về hướng Tiên giới, vẻ tươi cười trong mắt bỗng nhiên biến mất, bị hàn ý và sát khí ngập trời thay thế.

Đây là lần đâu tiên sau khi hắn trở thành cường giả đệ nhất của Tiên Cương đại lục bộc phát hoàn toàn sát khí!

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2075: Ước định.

-Xích Hồn Tử....

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Giờ phút này tất cả mọi chuyện tại Tiên giới đều hiện lên rõ ràng trong thần thức của hắn. Hắn thấy sắc mặt kiêu ngạo của Xích Hồn Tử. thấy thanh niên mơ hồ có chút liên hệ huyết mạch với mình, cũng thấy được trận pháp bên ngoài Tiên giới đang bị huyết quang ăn mòn.

Xem mức độ bị ăn mòn của trận pháp thì hắn là chừng hai ngày nữa sẽ tiêu tán.

Năm đó Xích Hồn Tử được Vương Lâm giải phong ấn thả ra. khi đó đối phương dù yếu nhưng đối với Vương Lâm cũng mãnh tới kinh người. Nhưng lúc này tu vi của đổi phương khôi phục hoàn toàn, đạt tới đỉnh phong thì trong mắt Vương Lâm lại yếu ớt như một con kiến hôi.

Con kiến hôi này hắn chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền nát vô số.

Hừ lạnh một tiếng, thân thể Vương Lâm bước một bước về phía trước, biến mất khỏi La Thiên Tinh Vực. Sau khi hắn biến mất. cánh cửa ánh sáng cũng tán đi, không còn thấy đâu nữa. giống như chưa bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Lúc Vương Lâm xuất hiện cũng không phải ở bốn phía quanh Xích Hồn Tử ngoài Tiên giới mà bước vào bên trong Tiên giới đã nhiều năm hắn chưa trở về. Hắn xuất hiện không có bất cứ tu sĩ nào trong Tiên giới phát hiện ra.

Càng không nói tới đám người Xích Hồn Tử ở bên ngoài.

Bầu trời của Tiên giới không còn màu xanh biếc mê hoặc nữa mà đã trở thành đỏ đậm. thoạt nhìn trông như rất nặng, rất có áp lực. Chẳng qua

ngoài bầu trời ra thì từng đám cung điện trên mặt đất, núi non trùng điệp, sông chảy ào ào vẫn thể hiện ra vẻ đẹp của Tiên giới.

Khi năm đó Vương Lâm rời đi thì có vài nơi hắn cảm thấy quen thuộc, còn lại là hoàn toàn xa lạ.

Nhìn bốn phía. Vương Lâm trầm mặc. vung tay phải lên. Lập tức có ba luồng sáng biến ảo ra. Ba người xuất hiện phía trước Vương Lâm.

Đó là Hứa Lập Quốc. Lưu Kim Bưu và người đệ tử duy nhất theo Vương Lâm về động phủ giới. Thập Tam.

Thập Tam cũng là người phi thưởng, sau khi xuất hiện nhìn thoáng qua thiên địa phụ cận. thần sắc chỉ hơi hoảng hốt một chút liền khôi phục như thưởng, hướng về phía Vương Lâm cung kính vái một cái liền đứng bên cạnh, không nói gì nữa.

Đối với hắn mà nói. tiên cương cũng được, động phủ giới cũng tốt. chỉ cần có thể đi theo sư tôn thì tất cả đều không có ý nghĩa gì đặc thù.

So với hắn thì Lưu Kim Bưu. Hứa Lập Quốc thần sắc cũng hơi cổ quái, sau khi nhìn bốn phía xong thì hai kẻ này mắt trộm mày gian nhìn nhau một chút. Mơ hồ Vương Lâm thấy thần sắc của hai người này có vẻ rất tự đắc. giống như vẻ mặt cực kỳ đắc ý của người từ địa phương lớn trở lại địa phương nhỏ vậy.

Trên mặt hai người rõ ràng viết:

- Biết không, lão tử vừa đi qua Tiên Cương đại lục đó! Nơi đó lớn cực kỳ.

- về đến nhà rồi. Các ngươi cứ tùy ý đi. Ta muốn đi gặp cố nhân một lần.

Vương Lâm nhìn chân trời xa xa. chậm rãi nói cất bước một cái. hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Tất cả mọi người ở Tiên giới này trong tích tắc khi hắn bước vào liền đã đảo thần thức qua. Hắn thấy rất nhiều người, kể cả Mộc Băng Mi.

Ngọn núi nơi Mộc Băng Mi đứng, thân ảnh nàng có vẻ yếu đuối giống như gió thổi cùng bay. Nàng cắn môi dưới, hồi lâu than khẽ. vuốt ve thanh kiếm trong tay, trong mắt lộ vẻ quyết đoán, giống như đã hạ quyết tâm vậy.

Nàng nắm chặt thanh kiếm trong tay. nhìn thoáng qua bầu trời màu máu xong liền xoay phắt người, giống như phải rời khỏi nơi này. Nhưng ngay trong nháy mắt khi nàng xoay người lại thì Mộc Băng Mi đột nhiên chấn động toàn thân, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi kinh ngạc nhìn phía sau. nhìn một thân ảnh đứng cách đó không xa đang đứng nhìn mình.

Đó là một người thanh niên mái đầu bạc trắng, mặc bạch y, vừa xa lạ vừa lộ vẻ quen thuộc.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt dưới bầu trời màu máu. với bối cảnh là ngọn núi này. lấy gió núi làm nhạc, lấy trời cao làm chỗ dựa, ngưng tụ lại.

Vương Lâm nhìn nữ tử vừa quen thuộc vừa xa lạ này. Trong mắt hắn có vẻ phức tạp. Sự phức tạp này đã đi theo hắn rất lâu rồi.

Trước mắt hắn hiện lên hình ảnh nữ tử xinh đẹp năm đó ở Hằng Nhạc Phái, hiện ra tại Chu Tước Mộ. thân ảnh xinh đẹp động lòng người khiến người ta hít thở không thông.

Thân ảnh ấy lần lượt biến hóa. Năm đó trong tiếng thét thể lương của Vương Bình tại La Thiên Tinh Vực, khổ sở đi qua cho tới lúc Vương Lâm chuán bị rời khỏi động phủ giới mới dừng lại. Hắn nhớ lại tất cả những ký ức đó.

Ngày đó trong thiên địa của Tiên giới có chút mưa phùn. Trong cơn mưa này. nữ tử mặc bạch y như tơ liễu bay trong mưa. lơ lửng nhẹ nhàng bay tới.

Trong làn mưa, một nữ tử tuyệt mỹ câm ô đứng đó. Mái tóc dài đen nhánh của nàng đẹp như tranh, tạo thành vẻ đẹp như tiên tử. Giống như nàng khiến thiên địa phải yên tĩnh, chỉ có tiếng nước mưa tí tách mang theo một lực lượng quỷ dị. làm cho người ta không thể nào quên được, càng khiến cho thân ảnh tuyệt mỹ kia giống như bị bao phủ bởi một tầng hơi nước mông lung.

- Nếu ta còn ở trên thế gian thì sẽ trở về.

Vương Lâm nhìn nữ tử trước mặt. thân ảnh nàng chồng lên thân ảnh trong ký ức. từ từ hòa tan trong mắt hắn.

Mộc Băng Mi không dám tin vào mắt mình. Nàng đứng lặng ở nơi đó, hoảng hốt, Thân ảnh Vương Lâm bạch ý tóc bạc ở trong đáy lòng nàng càng ngày càng sâu đậm. dung hợp với ký ức của nàng, cuối cùng cũng hòa tan trong lòng nàng.

Nàng lờ mờ giống như thấy được mấy ngàn năm trước, tại Hăng Nhạc Phái trên Chu Tước Tinh, trong đám người kia chỉ có duy nhất một thiếu niên không vì vẻ đẹp của mình mà si mê.

Nàng thấy được trong Chu Tước Mộ. thân ảnh bị mình ngăn cản đang lạnh lùng nhìn mình.

Còn cả ở La Thiên Tinh Vực, sau khi biết tất cả mọi việc phần thân của mình làm. nam tử kia phát ra tiếng rống thể lương, ánh mắt bi ai kia.

Cuối cùng trước mắt nàng là hình ánh đối phương rời khỏi động phủ giới ngày nào. Nước mưa tí tách tăng thêm vài tia Lý biệt.

Trong nước mưa. thân ảnh của đối phương rất xa lạ. xa lạ khiến trái tim nàng đau đớn. Sự lạnh lùng của đổi phương như có cả sự nhu hòa, đó là bởi vì Lý biệt, bởi vì lần ra đi này có lẽ sẽ không trở về nữa.

- Nếu ta còn trên thế gian thì nhất định sẽ đón chàng...

Mộc Băng Mi cắn môi dưới, đôi mắt lấp lánh, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Sau khi Vương Lâm rời khỏi động phủ giới nàng chưa bao giờ yếu ớt như hiện tại.

Vương Lâm nhìn nữ tử tuyệt mỹ này. khuôn mặt nờ nụ cười nhu hòa. Hắn than khẽ một tiếng, đi về phía trước, đứng bên cạnh Mộc Băng Mi. nhìn bầu trời màu máu.

- Sau khi rời khỏi động phủ giới, trên Tiên Cương đại lục. ta vẫn muốn nói một câu với nàng. Hôm nay ta đã trở về, những lời này cũng có người lắng nghe rồi.

Vương Lâm nhìn bầu trời, khẽ nói.

Mộc Băng Mi đứng bên cạnh Vương Lâm. Thấp giọng vâng một tiếng. Trái tim nàng lúc này đập thình thịch. Tất cả vẫn khiến nàng cảm thấy khó tin như trước, không biết phải nói gì!

Thậm chí sau khi nghe những lời của Vương Lâm. nàng còn cảm thấy hồi hộp vô cùng.

Loại cảm giác này thân là Côn Hư thánh nữ. thân là Thánh nữ Tiên giới, luôn luôn kiên cường là cực kỳ hiếm thấy. Thế gian này trừ Vương Lâm ra thì chăng có nam tử thứ hai có thể khiến trái tim nàng giống như hiện tại.

Có lẽ nếu có thì chỉ còn Vương Bình mà thôi.

Tay phải nàng cầm thanh kiếm kia. còn tay trái thì vô thức nắm lấy góc áo, ngón tay tái nhợt.

- Liễu Mi...

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời màu máu. nhìn Mộc Băng Mi bên cạnh, khẽ nói.

- Đừng nói. ta không thích nghe!!

Tâm thần Mộc Băng Mi chấn động, sắc mặt trong nháy mắt liền tái nhợt, thanh kiếm trong tay rơi xuống mặt đất. thân thể lảo đảo lui lại phía sau. Giờ phút này nàng có vẻ rất bất lực, yếu ớt giống như một cơn gió cũng có thể thổi tan.

Khuôn mặt nàng lộ vẻ thể lương, nước mắt rơi lã chã khiến người ta không thể lạnh lùng nổi.

- Ta không muốn nghe. Vương Lâm. ta... Ta không muốn nghe...

Nước mắt Mộc Băng Mi rơi xuống càng nhiều. Từng giọt từng giọt chảy xuống khuôn mặt nàng, rơi lên y phục của nàng.

Vương Lâm nhìn Mộc Băng Mi. nhìn vẻ yếu ớt và mê mang cùng ánh mắt bất lực của nàng, than khẽ một tiếng.

- Lần này ta trở về trừ việc muốn gập mặt cố nhân một lần ra thì cũng muốn kết thúc với nàng. Ta đã tìm được phương pháp làm Uyển Nhi sống lại. Khi ta rời khỏi nơi này một lần nữa thì chính là lúc nàng sống lại.

Mộc Băng Mi rơi nước mắt, Lấy trí thông minh của nàng thì sao nàng không hiểu Vương Lâm muốn nói cái gì. sắc mặt nàng lộ vẻ khổ sở.

- Liễu Mi. cái gì qua rồi thì để cho nó qua đi. Sai lầm năm đó ta sẽ có trách nhiệm... Khiến cho tất cả mọi thứ trong trí nhớ của chúng ta bị bụi mở bao phủ. Nàng từng nói với ta là muốn gặp Vương Bình một lần...

Lần này ta trở về là để thỏa mãn tâm niệm của nàng. Vương Bình cũng muốn có một mẫu thân. Ta sẽ thi triển Mộng Đạo thuật, ở nơi đó ta và nàng, cùng Bình nhi sẽ vượt qua một lần luân hồi. chấm dứt... Để cho Bình nhi có thể nhìn thấy mẫu thân, cho nàng không còn tiếc nuối... Cho ta cũng không còn tiếc nuối.

Vương Lâm nhìn Mộc Băng Mi. khẽ nói.

Mộc Băng Mi trầm mặc. Hôi lâu nàng lau nước mắt. nhìn Vương Lâm đầy phức tạp. nhẹ nhàng gật đầu.

- Sống với ta một đời Mộng Đạo nhập phàm sống trăm năm luân hồi xong liền chấm thức hết thảy thôi... Như vậy hiện tại chàng là trượng phu của ta. đúng không?

Mộc Băng Mi thì thào.

Vương Lâm nhắm hai mắt lại. Khi hắn mở mắt một lần nữa liền gật đầu.

Trên mặt Mộc Băng Mi lộ nụ cười, nụ cười mang theo nước mắt. Nàng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Vương Lâm. ôm lấy hắn mái đầu nép vào trong lòng hắn.

Vương Lâm ôm Mộc Băng Mi êm ái. Thân thể đối phương tỏa ra mùi thơm ngát, giống như có thể say lòng người.

Đây có thể nói là lần đầu tiên bọn họ chính thức ôm nhau, lần đâu tiên bỏ qua tất cả những tâm tư phức tạp trong tim, dùng một lần luân hồi trăm năm để chấm dứt một lần sai lầm, hay chính là một nghiệt duyên này.

Hai người bọn họ đứng ở trên ngọn núi này. dưới bầu trời máu. Thời gian dần dần trôi qua. Sau một ngày, màu máu trên bầu trời càng ngày càng đậm. thậm chí bầu trời có xuất hiện một đám vết nứt li ti. giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ. Vương Lâm mang theo Mộc Băng Mi rời khỏi ngọn núi này, đi về phía xa xa.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2076: Nằm mơ.

Nam Vân Tử đã nhìn thấy Vương Lâm.

Lam Mộng Đạo Tôn cũng nhìn thấy Vương Lâm.

Trong Tiên giới này. toàn bộ những người năm đó đã từng gặp Vương Lâm lúc này đều nhìn thấy. Thân ảnh tóc bạc áo trắng kia chính là chí tôn của Phong giới trong tim họ!

Một vài tu sĩ sau này mới bước vào Tiên giới mặc dù năm đó bọn họ chưa từng nhìn thấy Vương Lâm. nhưng trong những năm gân đây. những tin đồn của liên quan tới Vương Lâm bọn họ cùng được nghe thấy rất nhiều.

Hiện giờ sau khi nhìn thấy, toàn bộ Tiên giới giống như sôi trào lên. áp lực cùng sự kinh hoàng lúc trước lập tức tiêu tan.

Chỉ có Nam Vân Tử đang ở trạng thái Nguyên thần, với tu vi của Vương Lâm hiện giờ có thể ngưng tụ sức mạnh thiên địa cho hắn. hóa thành một khối thân thể, khiến cho nguyên thần của hắn sau khi nhập vào không có một chút bất ổn nào.

Sau khi Vương Lâm xuất hiện. Lam Mộng Đạo Tôn nhìn hắn. ánh mắt lộ vẻ chần chừ. nhưng không mở miệng hỏi. mà chờ tới sau khi Vương Lâm ngưng tụ thân thể cho Nam Vân Tử mới như muốn nói một điều gì đó. nhưng cuối cùng lại trở thành một tiếng thở dài.

Vương Lâm mỉm cười, sau khi nhìn thấy những người quen thuộc ở xung quanh, còn nhìn thấy Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu đang ở đăng xa lôi kéo một vài tu sĩ của Tiên giới, không biết đang nói cái gì đó. Con Hải Long trên vai Lưu Kim Bưu kia dáng vẻ vô tình, thậm chí còn có một tu sĩ tiến tới sờ lên người nó. sau khi nhìn thấy nó nhe nanh liền cười rộ lên.

Thập Tam thủy chung vẫn ở một chỗ, khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất trống cách hắn không xa. thi thoảng lại mở mắt ra nhìn về phía Vương Lâm. ánh mắt lộ ra vẻ cung kính.

Thu ánh mắt lại, Vương Lâm một mình đi về phía Lam Mộng Đạo Tôn.

Sắc mặt Lam Mộng Đạo Tôn có chút tái nhợt, hiển nhiên thương thế lúc trước của hắn rất nặng.

Vương Lâm giơ tay phải lên. hướng về Lam Mộng Đạo Tôn điểm một cái. lập tức sức mạnh thiên địa ở bốn phía bỗng nhiên cuốn đến. nhất tề đũng mãnh nhập vào trong cơ thể Lam Mộng Đạo Tôn. khiến cho thương thế của hắn khôi phục với tốc độ cực nhanh..

Một lát sau. sắc mặt Lam Mộng Đạo Tôn không còn tái nhợt nữa, hắn hít sâu một hơi. hướng về phía Vương Lâm gật đầu.

- Con gái ta vẫn ổn chứ?

Lam Mộng Đạo Tôn chậm rãi mở miệng.

Vương Lâm trầm mặc. ngồi ở phía trước Lam Mộng.

Nhìn thấy bộ dạng của Vương Lâm. trong lòng Lam Mộng Đạo Tôn trùng xuống, sắc mặt lại trở nên trắng bệch.

- Đã xảy ra chuyện gì. Vương Lâm. nói cho ta biết đi.

- Ta chưa tìm được nàng sau khi chuyển thế...

Vương Lâm đau khô nói. Ở trước mặt Lam Mộng Đạo Tôn, mặc dù hắn là người mạnh nhất Đại Lục Tiên Cương, nhưng người trước mặt này năm đó có ẩn với hắn còn là phụ thân của Lý Thiến Mai. Vương Lâm thủy chung vẫn lấy lễ vãn bối.

- Không tìm được...

Lam Mộng Đạo Tôn nhắm hai mắt lại. thì thào tự nói.

- Nó vì ngươi mà đi tới Đại Lục Tiên Cương, ngươi lại không tìm được... không tìm được

Lam Mộng mở hai mắt, cười ha hả. trong tiếng cười kia lộ ra một vẻ thất vọng, lộ ra một sự phẫn nộ.

Đúng lúc này. đột nhiên bầu trời đỏ như máu kia truyền tới một tiếng nổ ầm ầm. Chỉ thấy những cái khe tràn ngập khắp không trung bỗng nhiên có dấu hiệu tan vờ, còn có một tiếng cười điên cuồng từ bên ngoài không trung mơ hồ truyền tới.

- Đám tu sĩ trong động phủ các ngươi, vẫn còn ngoan cố chống cự. tường trận pháp này có thể ngăn cản được lão phu sao. Hôm nay trận pháp này sẽ bị phá nát. đợi sau khi lão phu đi vào. thì toàn bộ các ngươi sẽ phải trở thành thức ăn để cho tu vi của ta tăng tiến!

Thanh âm kia ban đâu còn yếu ớt. nhưng càng lúc càng giống như là lôi đình ầm vang lên, chấn động cả mặt đất của Tiên giới, khiến cho toàn bộ mọi người giờ phút này đều ngưng thân nhìn lại.

Tu vi cụ thể của Vương Lâm hiện giờ người ở Tiên giới này vẫn chưa hiểu, nhưng nếu Vương Lâm có thể xuất hiện ở Tiên giới mà đổi phương không phát hiện ra. thì hiên nhiên là không tầm thường, nhưng có thể xông lên chống cự được Xích Hồn Tử kia hay không thì rất ít người có thể khẳng định.

Thần sắc Nam Vân Tử như thưởng, hắn không chút lo lắng, từ việc Vương Lâm tùy ý vung tay lên đã có thể ngưng tụ sức mạnh thiên địa hóa thành một thân thể. hắn có thể cảm nhận được sự hùng mạnh của Vương Lâm.

Nhất là sau khi hắn nhìn thấy Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu kia khi ngẩng đầu trong mắt lộ ra một vẻ khinh miệt, thậm chí ngay cả con rắn nhỏ trên vai của Lưu Kim Bưu kia cũng như vậy, thì hắn lại càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình.

Thập Tam ở cách đó không xa, nhìn bầu trời, thần sắc lạnh lùng, lóe lên hàn quang.

- Ấn ký của nàng đã biến mất. hắn là đã khôi phục lại ký ức. Ta đã tìm rất lâu. nhưng thúy chung vẫn tìm không được, nhưng ta có một cảm giác là nàng đang ở một nơi nào đó trên Đại Lục Tiên Cương, nàng biết sự tồn tại của ta, biết là ta đang tìm kiếm...

Vương Lâm không để ý tới tiếng ầm âm trên không trung kia. mà nhìn Lam Mộng Đạo Tôn. đau khổ nói.

- Chỉ cần nàng tản ra cho dù chỉ là một tia khí tức. ta cũng có thể lập tức phát hiện ra...

... Mặc dù hiện giờ ta đã trở về động phủ giới, nhưng chỉ cần khí tức của nàng xuất hiện, thì ta cũng có thể cảm ứng được.

Vương Lâm thì thào. Đối với Lý Thiến Mai hắn có một cảm tình đặc biệt. Nữ tử này sau Lý Mộ Uyển chính là người thứ hai đi vào trong lòng hắn.

- Nhưng ta có thể cảm giác được nàng cố ý không muốn gặp ta. không muốn cho ta tìm thấy...

Vương Lâm nhắm mắt lại. trong lòng hắn đau đớn. Sự đau đớn này không giống với nỗi nhớ Lý Mộ Uyển nhưng cũng rất tê tái.

Hắn vẫn còn nhớ kỹ. năm đó Lý Thiên Mai ở bên tai mình với một tâm tư không thể nói nên lời thì thầm một câu.

- Vương Lâm… ân, không phải là tình

Nhìn khuôn mặt của Vương Lâm. nghe lời nói của Vương Lâm. Lam Mộng Đạo Tôn trầm mặc. Hắn có thể cảm nhận được tâm tư của Vương Lâm. hắn hiểu rõ con gái mình.

Bầu trời lại vang lên ầm ầm. chỉ thấy những cái khe trên bầu trời tan vỡ trong phạm vi lớn, như lộ ra một lỗ thũng khổng lồ. Huyết quang ngợp

trời, từ trong lỗ thũng kia tràn ra rất nhiều. Trong huyết quang này, một tiếng cười vang lên truyền khắp cả Tiên giới.

Cả bầu trời như sụp đổ, vô số cái khe vỡ ra, trận pháp của Tiên giới kia rốt cuộc cũng đã bị Xích Hồn Tử sau mấy ngày ăn mòn đã mở ra một lỗ rất lớn. những địa phương khác vẫn đang không ngừng tiêu tan. dường như không thể sử dụng được bao lâu. chuẩn bị khiến cho Tiên giới không còn một tầng phòng hộ nào.

Tiếng cười mang theo một vẻ kiêu ngạo, kinh thiên động địa.

Chỉ thấy từng đạo huyết ảnh trong tiếng gào thét từ trong lỗ thúng bay ra. bất ngờ tràn ngập bầu trời. Những huyết ảnh này chính là những con rối, lúc này xuất hiện ở trên bầu trời sắc mặt cả đám đều không có biểu hiện gì, nhìn chằm chằm mọi người ở bên dưới.

Sau khi những huyết ảnh này xuất hiện, một thanh niên mặc hồng bào từ trong lỗ thúng bước ra. Thần sắc hắn rất đắc ý. còn tràn ngập sát khí. sau khi xuất hiện thanh âm của hắn liền vang vọng trong thiên địa.

- Chỉ là một cái trận pháp nhỏ. hôm nay còn chưa bị sư tôn của bôn thiếu gia phá tan hay sao. Đám tu sĩ ti tiện các ngươi, bây giờ ta chờ xem sẽ còn chống cự như thế nào! Mộc Băng Mi. chờ tới sau khi sư tôn dạy dỗ ngươi, ta sẽ cho ngươi biết ta với tên Vương Lâm gì đó...

Thanh niên kia cười lên điên cuồng, đi ra khỏi huyết quang, hai mắt lóe lên nhìn xuống phía dưới. Nhưng ngay khi hắn nhìn xuống, thì lời nói của hắn cũng sững lại.

Hắn nhìn thấy Nam Vân Tử đang ở trên mặt đất lạnh lùng nhìn lại mình, nhìn thấy thân thể của Nam Vân Tử. Hắn còn nhìn thấy Mộc Băng Mi đẹp tuyệt trần, nữ tử này hiện giờ đang lạnh lùng nhìn mình, thần sắc trong ánh mắt giống như là đang nhìn một người chết.

Điểu khiến cho hắn càng chấn động hơn. chính là hắn nhìn thấy ở trên mặt đất, ở phía trước chỗ của Lam Mộng Đạo Tôn có một nam tử áo trắng đang khoanh chân ngồi. Nam tử này cũng không ngẩng đầu nhìn hắn. nhưng ngay khi hắn nhìn thấy nam tử này. thân thể thanh niên này lập tức run lên. Hình dáng của đối phương khiến cho hắn thấy có chút quen thuộc.

- Đây

Thanh niên mặc hồng bào này sửng sốt. trong đầu bỗng nhiên nổ ầm lên. như có vô số lôi đình nổ vang, khiến cho hắn không thể tin được vào mắt mình.

Hình dáng của đối phương cùng với pho tượng mà từ nhỏ hắn đã nhìn thấy ở trên Chu Tước Tinh giống nhau y hệt!!

- Lão tổ

Hắn như thể phát điên, thế nào hắn cũng không thể tin được người đang ở trước mắt chính là lão tổ Vương Lâm kia.

Nhưng sự run rẩy đến từ trong linh hồn kia cũng đã nói rõ mọi thứ. Thanh niên tóc bạc áo trắng trước mắt này chính là lão tổ của Chu Tước Tinh, chính là chí tôn của Phong giới năm đó. Vương Lâm!

- Cho dù có thật sự là hắn thì đã sao. hắn không phải là đối thủ của sư tôn!

Sắc mặt thanh niên này đại biến, hắn thở hôn hên. theo tiềm thức lùi lại phía sau. đột nhiên thần sắc trở nên dữ tợn.

- Rất thú vị. Các ngươi tìm được ở đâu một người giống lão tổ. chẳng lẽ tướng rằng dựa vào người này

Lời của hắn chưa kịp nói xong, ngay khi hắn mở miệng ra. đột nhiên người áo trắng tóc bạc ở bên dưới ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Ánh mắt này vô cùng bình tĩnh, nhưng rơi vào trong mắt thanh niên này cũng khiến cho hắn kịch chấn toàn thân.

- Thập Tam. giết hắn!

Vương Lâm thu ánh mắt lại. bình tĩnh mở miệng.

Thập Tam ở cách đó không xa ánh mắt lóe lên hào quang, không chút chân chừ, thân thể hắn nhoáng lên một cái. bước lên không trung. Hắn giơ tay phải vung lên, lập tức có khỏi xanh lượn lờ, nhìn bộ dạng của hắn thì chính là Cực Hỏa Đạo trong Bát Cực Đạo!

Đối với tên đệ từ Thập Tam này. sau khi Vương Lâm gặp lại hắn. đã lựa chọn những thần thông thích hợp với Thập Tam dốc lòng truyền thụ, còn lấy sức mạnh thiên địa khiến cho tu vi của Thập Tam đại tiến!

Điều này, những người khác đều không thể làm được, nhưng Vương Lâm đã bước được nửa bước vào cảnh giới Đạp Thiên, còn có thể so sánh với Tiên Tổ và cổ Tổ, đối với hắn thì điều này không khó.

Trước ánh mắt của rất nhiều tu sĩ trong Tiên giới tập trung lại. chỉ thấy Thập Tam kia vẻ mặt lạnh. lùng, bên ngoài thân thể có khỏi xanh vờn quanh. hóa thành những vòng khỏi khuếch tán ra. Nổ ầm một tiếng, theo vòng khói tản ra. cả bầu trời bốc lên một ngọn liệt hỏa hừng hực.

Trong liệt hỏa này, toàn bộ con rối huyết ảnh đều ầm ầm tan vỡ. không có một chút sức chống cự nào. Biên lửa kia che phủ cả bầu trời, trong Thời gian ngắn, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến. Thập

Tam lạnh lùng từ trong biên lửa đi ra. tay phải hắn cầm theo cái đầu người mang vẻ tuyệt vọng.

Sau khi Thập Tam rời đi. biên lửa trên bầu trời cũng tiêu tan. Màu đỏ trên không trung lúc trước trở nên ảm đạm đi không ít. bên trong lỗ thúng trên bầu trời kia lúc này lộ ra thân ảnh một lão già. Lão già kia ngơ ngác nhìn đám người Vương Lâm ở phía dưới.

- Vương Lâm!!

Vẻ mặt lão già này không thể tin được, nhưng lập tức thần sắc của hắn trở nên dữ tợn. tu vi Không Kiếp ầm ầm bộc phát ra. khiến cho không trung run rẩy. mặt đất chấn động.

- Ngươi đã trở về động phủ giới, nhưng cho dù là ngươi đã trở về thì ở trước mặt lão phu ngươi cũng vẫn chỉ là con kiến!

Lão già kia chính là Xích Hồn Tử. Trong lúc nói hắn cất bước đi. như một đạo cầu vông bay ra khỏi lỗ thủng trên không trung lao thẳng tới Vương Lâm.

Tu vi của Vương Lâm trong mắt hắn như một đám sương mù. nhưng hắn nghĩ nhất định ở trên người đối phương chỉ có một vài pháp bảo che giấu tu vi gì đó mà thôi, thủ đoạn này ở trên Đại Lục Tiên Cương rất là tầm

thường, với sức mạnh Không Kiếp của mình hắn tự tin có mười phần chắc thắng.

Vương Lâm nhìn Xích Hồn Tử kia lao nhanh tới. thần sắc bình tĩnh.

Không đợi hắn ra tay. chỉ thấy con rắn nhỏ bằng ngón tay trên vai của Lưu Kim Bưu ngẩng đầu. hai mắt lóe lên hung quang, đột nhiên phát ra một tiếng rít gào kinh thiên.

Tiếng rít gào chấn kinh thiên địa kia khiến cho hai tai của tất cả tu sĩ trong Tiên giới ầm vang, còn khiến cho thân thể Xích Hồn Tử run lên. theo tiềm thức đừng lại giữa không trung, khi nhìn lại liền hít sâu một hơi, đứng ngây ra như ngỗng.

- Đây... đây là

Con rắn nhỏ kia nhanh chóng bay lên. trong khi gần như tất cả tu sĩ nơi đây đang trợn mắt há hốc mồm. thân hình của nó bỗng nhiên bành trướng lên. bất ngờ khôi phục lại bản thể. Một con Hải Long khổng lồ dài vạn trượng ở trong thiên địa này rít gào lao thẳng tới Xích Hồn Tử.

- Kim... Kim Tôn... ... Hải Long!!!

Xích Hồn Tử cảm thấy như mình đang nằm mơ

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2077: Quen biết Đạo Nhất!

Xích Hồn Tử đến từ Tiên Cương Đại Lục. hắn biết rõ trên Tiên Cương Đại Lục có những đãng cấp tu chân vượt xa trong động phủ giới. KimTôn, Thiên Tôn, Dược Thiên Tôn cùng với chín vị Đại Thiên Tôn hùng mạnh vô song kia.

Trên Tiên Cương Đại Lục. với tu vi của Xích Hồn Tử hắn nếu gặp phải một cao thủ Kim Tôn sẽ phải cực kỳ cung kính. Dù sao tu sĩ Kim Tôn có thể nói là bá chủ một phương, cho dù là trong một vài tông môn, tu sĩ Kim Tôn cũng có thể so với cấp bậc đại trưởng lão. có thể quyết định đến thực lực và sự cường thịnh của toàn bộ môn phái.

Thậm chí giấc mộng cả đời của Xích Hồn Tử chính là muốn trở thành một tu sĩ Kim Tôn. Hắn phá vỡ trận pháp của Tiên giới này cũng với mục đích như vậy. Hắn muốn cắn nuốt những tu sĩ của Tiên giới này. sau khi hấp thụ tinh huyết của họ. khiến cho tu vi của mình đột phá.

Nhưng hiện giờ. ngay sau khi nhìn thấy con Hải Long đột nhiên xuất hiện, từ một con rắn nhỏ bằng ngón tay đột nhiên bành trướng hoá thành đài vạn trượng, trong đầu Xích Hồn Tử đã trở nên trống rỗng.

Uy áp từ trên người con Hải Long kia truyền ra đủ để chấn động cả Tiên giới, khiến cho tuyệt đại bộ phận mọi người ở nơi đây run rẩy tâm thần thậm chí còn có cảm giác muốn bái lạy.

- Kim Tôn…Đây là Kim Tôn

Sắc mặt Xích Hồn Tử tái nhợt, hai mắt có một vẻ sững sờ. Hắn không dám tin vào tất cả mọi thứ mà mình nhìn thấy ở trước mắt.

Tu vi Kim Tôn bình thường vốn rất hiếm gặp. nhất là mãnh thú Kim Tôn so với tu sĩ còn hiếm thấy hơn. nhưng hiện giờ lại xuất hiện ở trong động phủ giới này. xuất hiện ở trước mắt hắn. Cảm giác hoảng sợ này khiến cho Xích Hồn Tử gần như phát điên.

Thân mình của Kim Tôn Hải Long khẽ động, cái đầu khổng lồ kia quay mạnh, lộ ra hai mắt mang theo vẻ hung tàn, lạnh như băng nhìn chằm chằm Xích Hồn Tử. gầm nhẹ một tiếng.

Một tiếng gầm nhẹ này khiến cho toàn thân Xích Hồn Tử chấn động kịch liệt, Nguyên thần trong cơ thể còn trở nên bất ổn. dường như là muốn tan vỡ. Cảm giác này lại một lần nữa khiến cho hắn thấy rõ con Hải Long ở trước mắt hắn chính xác có tu vi Kim Tôn.

Xích Hồn Tử theo tiềm thức lùi lại. trên trán toát mồ hôi. Hắn làm thế nào cũng không thể ngờ được ở bên cạnh Vương Lâm rốt cuộc tại sao lại

có một con Kim Tôn Hải Long như vậy.

Chuyện này đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của hắn. thậm chí hắn còn cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Trong khi đang lùi lại phía sau. đột nhiên trong đầu hắn lóe lên linh quang. Hắn nghĩ răng sự xuất hiện của con Hải Long này không phải từ trên người Vương Lâm bay ra. mà là từ trên vai của một tu sĩ dáng vẻ tiên phong đạo cốt ở cách đó không xa bay tới.

- Không phải là tên Vương Lâm này hùng mạnh, trên người Vương Lâm này không có một chút Uy áp nào, càng không nhiều dao động tu vi, tuy rằng là có bảo vật che giấu khí tức. nhưng trên Tiên Cương Đại Lục. thông thường chỉ có những kẻ yếu mới đi dùng phương pháp như vậy để bảo vệ bản thân. Vương Lâm này hành động như vậy, hiển nhiên là tu vi không cao!

Con Hải Long này không phải là của hắn mà là của tu sĩ tiên phong đạo cốt kia!

Tu vi Vương Lâm không cao. nhưng nhất định tu sĩ này là hảo hữu của hắn. lần này hắn trở lại động phủ giới, có lẽ lo lắng tu vi của bản thân không đủ nên mới mời người ngoài đi theo.

Mà xem tu sĩ tiên phong đạo cốt kia tu vi cũng không cao. như vậy tuyệt đối là không sai, người này nhất định là có một sư tôn. là một Thiên Tôn nào đó trên Tiên Cương Đại Lục! Cũng chỉ có như vậy mới có thể lý giải được hết thảy chuyện này.

Ánh mắt Xích Hồn Tử lóe lên. trong đầu hắn hiện lên hàng trăm suy nghĩ, lúc này hắn đã rất tin chắc vào suy đoán của mình.

Trong khi lùi lại phía sau, con Kim Tôn Hải Long kia mở cái miệng đỏ như máu, ngay khi nó chuẩn bị cắn nuốt. Xích Hồn Tử này đột nhiên gào to lên một tiếng.

- Đạo hữu nghe ta nói một lời!!

Người mà hắn hướng tới không phải là Vương Lâm. cũng không phải là Hải Long kia, mà là Lưu Kim Bưu đang đắc ý nhìn cảnh tượng trên bầu trời.

- Sư tôn của đạo hữu nhất định là một trong những Thiên Tôn của tiên tộc. nhất định đạo hữu là đệ tử đích hệ của vị Thiên Tôn tiền bối kia. nếu không cũng sẽ không được ban cho con Kim Tôn Hải Long này. Đạo hữu, việc này là chuyện riêng của ta và Vương Lâm kia. xin đạo hữu đừng tham dự vào. sau này nhất định Xích Hồn Tử sẽ báo đáp!

Xích Hồn Tử cũng không còn cách nào, dưới Uy áp của Kim Tôn Hải Long kia thậm chí ngay cả đũng khí bỏ chạy hắn cũng không có.

Hiện giờ đối với hắn mà nói chính là nguy cơ sinh tử, hắn không được pháp suy nghĩ nhiều, mặc dù đoán được rõ ràng đối phương là do Vương Lâm mời đến. có lẽ rất khó bị mình tác động, nhưng hắn vẫn phải thử một phen.

- Trước kia ta bị người ta phong ấn, phải lần trốn cả đời ở Đông Châu, Đây toàn bộ đều là vật mà ta đã tích góp được qua vô số năm. ta nguyện dâng toàn bộ cho đạo hữu. chỉ cần đạo hữu giơ cao đánh khẽ, để cho ta một con đường sống!

Trong lòng Xích Hồn Tử tràn ngập sự khẩn trương, lúc này hắn đang bị con Hải Long kia nhìn chằm chằm, cực kỳ sợ hãi. ngay cả thanh âm cũng có vẻ run rẩy.

Lưu Kim Bưu sửng sốt.

Vương Lâm mỉm cười, không nói gì. cũng đứng ngây ra ở đó. còn Hứa Lập Quốc và Hải Long kia, rồi cả đám người Tư Đồ Nam.

- Sư thúc Tuần Sơn Thanh của lão phu là Thiên Tôn dưới trướng của Đạo Nhất Đại Thiên Tôn. nếu ngươi để cho con Hải Long này giết ta. sư

thúc ta nhất định sẽ biết, ta không tin sư tôn ngươi sẽ vì việc này mà đối nghịch với một Thiên Tôn cùng cấp!!

Xích Hổn Tử gào lên, sắc mặt hắn tái nhợt, thần sắc lộ ra vẻ sợ chết.

- Mà Đạo Nhất Đại Thiên Tôn lại cực kỳ bao che. nếu như sư thúc khân câu. thì các ngươi sẽ phải trả một cái giá rất lớn!! Vương Lâm. cái giá này ngươi không chịu nổi đâu. đến lúc đó toàn bộ động phủ giới sẽ phải diệt vong!

Ngươi đã tới Tiên Cương Đại Lục. chắc đã biết được sự tồn tại của những Đại Thiên Tôn. chuyện hôm nay. lão phu thể sẽ không có ý động tới Tiên giới này nữa. ta sẽ lập tức rời khỏi động phủ giới, trở lại Tiên Cương Đại Lục.

Thanh âm Xích Hồn Tử gào lên. hắn tin rằng Vương Lâm trở về động phủ giới nhất định là biết được sự tồn tại của những Đại Thiên Tôn. lời này hắn tự tin là có tác dụng đe dọa.

Lưu Kim Bưu nghe nói như vậy, bất giác nhìn thoáng qua Vương Lâm. vẻ mặt của hắn lúc này khiến cho trong lòng Xích Hồn Tử hơi bình tĩnh trở lại.

Thần sắc Vương Lâm có chút cổ quái. Hắn nhìn Xích Hồn Tử đang sợ hãi dùng mọi cách để tìm kiếm đường sống kia. mỉm cười.

- Nếu ngươi để lão phu rời khỏi, lão phu sẽ có thể cầu khẩn sư thúc để sư thúc nhận ngươi làm môn hạ. như vậy ngươi cũng sẽ trở thành người của Đạo Nhất Đại Thiên Tôn, một khi tu vi đột phá. cũng có thể một bước lên trời, tùy ý hoảnh hành trên Tiên Cương Đại Lục!

Xích Hồn Tử nhanh chóng mở miệng.

-Đạo Nhất Đại Thiên Tôn sao... ...

Vương Lâm đang khoanh chân ngồi liền đứng lên. nhìn Xích Hồn Tử trên bầu trời, trong mắt hắn người này chỉ như một con kiến.

Rất nhiều tu sĩ của Tiên giới ở bốn phía cũng không biết tu vi của Vương Lâm. nhưng lúc này khi nghe thấy lời nói của Xích Hồn Từ. đối với Đạo Nhất Đại Thiên Tôn thần bí kia mặc dù là chỉ nghe tên nhưng cũng cảm thấy chấn động tâm thần.

Lam Mộng Đạo Tôn nhíu mày, nhưng không nói gì. Còn thần sắc của Nam Vân Tử cùng có chút âm trầm, lòng tin của hắn đối với thực lực của Vương Lâm lúc này mơ hồ cùng có chút dao động.

- Tiên Cương Đại Lục. vốn có chín Đại Thiên Tôn, trong đó Đạo Nhất là yếu nhất.

Vương Lâm chậm rãi nói, thần sắc vẫn rất bình tĩnh.

Ánh mắt Xích Hồn Tử lóe lên. việc này hắn cùng biết, lúc này nghe thấy Vương Lâm nói như vậy. trong lòng lại càng chắc chắn Vương Lâm biết được sự hùng mạnh và lạ thưởng của những Đại Thiên Tôn.

Nhưng hắn lại có chút chần chừ. Ngữ khí của Vương Lâm này khi đề cập tới Đạo Nhất Đại Thiên Tôn khiến cho Xích Hồn Tử mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

- Mặc dù là Đại Thiên Tôn yếu nhất, nhưng cũng có sức mạnh làm chúa tể của chúng sinh.

Vương Lâm chậm rãi nói. nhưng khi hắn nói tới Đây. lời nói đột nhiên biến đổi.

- Nhưng, ngay cả Đạo Nhất đích thân tới đây. khi nhìn thấy Vương mỗ cũng phải lập tức tránh lui. thậm chí hắn còn sợ không đám tới gặp Vương mỗ.

Vương Lâm mỉm cười.

Lời nói của hắn được Xích Hồn Tử nghe thấy, khiến cho Xích Hồn Tử mở to hai mắt. Hắn nhìn Vương Lâm. cảm thấy Vương Lâm hắn là phát điên rồi. chưa có người nào dám nói ra những lời như vậy.

- Thật to gan. nếu ngươi thật sự có can đảm. sao không tới Tiên Cương Đại Lục. ở trước mặt Đạo Nhất Đại Thiên Tôn nói ra những lời này!!

Mặc dù Xích Hồn Tử cho đó là cuồng ngôn, nhưng hắn vẫn rất sợ hãi, lời nói đã trở nên rất buồn cười.

- Không cần phải như vậy.

Vương Lâm cũng không sốt ruột ra tay. Xích Hồn Tử này có dũng khí phá vỡ trận pháp của Tiên giới, nếu giết chết quá dễ dàng thì khó có thể giải được cơn giận của Vương Lâm.

- Đạo Nhất, người này nói một trong những môn hạ của ngươi là sư thúc của hắn, nói cho ta biết là có việc này không!

Vương Lâm giơ tay phải vung lên. lập tức thiên địa ầm vang. Hải Long kia vội vàng lui về phía sau. Chỉ thấy trên bầu trời của Tiên giới xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. vòng xoáy này không ngừng xoay tròn, còn nối liền với tinh không, như mở ra một thông đạo. phá tan hư vô có tồn tại pháp tắc của Tiên Cương, giống như nối liền tới Tiên Cương Đại Lục.

Trên Tiên Cương Đại Lục. Đạo Nhất vừa từ bình nguyên mênh mông trở về tông môn của mình, trong đầu không ngừng hiện lên những cảnh tượng mà hắn nhìn thấy bên ngoài cơn lốc nước biển kia. Trong lòng hắn tràn ngập sự sợ hãi. hắn không muốn tin nhưng hắn biết tất cả đều là sự thật.

Người mạnh nhất Tiên Cương Đại Lục không còn là cổ Đạo nữa, mà là Vương Lâm khiến cho hắn sợ hãi kia!!

Đúng lúc này, đột nhiên trên bầu trời của Đạo Nhất Tông biến đổi. phong vân cuồn cuộn, một vòng xoáy khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, từ trong đó truyền ra lời nói của Vương Lâm. Lời nói này như sấm đánh ầm ầm. khiến cho sắc mặt Đạo Nhất đại biến. Hắn sợ hãi phát hiện ra thân thể mình lại không thể nào nhúc nhích, thần thức của hắn bị sức mạnh kỳ dị từ trong vòng xoáy kia truyền ra bao phủ thân thể còn bị hút tới, lao thẳng tới vòng xoáy kia.

Bên trong vòng xoáy, hắn nhìn thấy một đại lục xa lạ. nhìn thấy Vương Lâm. còn nghe thấy rõ ràng lời nói của Vương Lâm. Thậm chí hắn còn có một cảm giác mãnh liệt sinh tử của mình đang bị Vương Lâm nắm trong lòng bàn tay. đường như nếu Vương Lâm muốn giết hắn thì chỉ cần một ý nghĩ.

Trong Tiên giới của động phủ, Xích Hồn Từ ngơ ngác nhìn bầu trời. Trong vòng xoáy xuất hiện trên bầu trời bỗng nhiên truyền ra một khí tức

khiến cho hắn run rẩy. Khí tức kia năm đó từ đằng xa hắn đã từng cảm nhận qua. đó chính là khí tức của Đạo Nhất Đại Thiên Tôn!!

- Không thể nào! Chuyện này không thể nào

- Môn hạ của bổn tôn không có Thiên Tôn mà người này nói tới! Xin… xin Vương Tôn bớt giận.

Trong vòng xoáy kia truyền ra thanh âm đau khổ của Đạo Nhất, trong đó lộ ra một sự cung kính và một vẻ hoảng sợ, được Xích Hồn Tử cảm nhận rõ ràng.

- Giả Đây là giả chuyện này không thể nào!!!

Xích Hồn Tử có cảm giác như phát cuồng, hắn không thể tin toàn bộ chuyện này.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2078: Hai điểm...

- Giả rồi. Chưa từng có ai có thể hình thành một dòng xoáy nối liền động phủ giới với Tiên Cương đại lục. thu thần thức của Đại Thiên Tôn tới đây. Đây là giả!! Ngươi đừng mơ có thể lừa được lão phu!!!!

Hai mắt Xích Hồn Tử đỏ bừng, phát ra tiếng rống hoảng loạn.

Thần sắc hắn dữ tợn. gân xanh nổi đầy mật. giống như giờ phút này đã quên đi sự sợ hãi trước đây. bị cảnh tượng không thể tin nổi trước mắt khiến cho tâm thần sụp đổ.

- Giả. đều là giả. ha ha. nhất định là giả. Vương Lâm. lão phu năm đó đã từng là hảo hữu của thị vệ của Tiên Hoàng - La Minh, ta đã từng cứu tính mạng hắn! Hắn là thân tín của Tiên Hoàng... Ta...

Tóc tai Xích Hồn Tử rối bù. cười ha hả. nói ra những lời này giống như là cọng Cỏ cuối cùng cứu mạng hắn.

- ô? Là giả sao? Đúng là thần thức của Tiên Hoàng thì ta không thể thu lấy. Nhưng ta có thể cho ngươi nhìn tận mắt tàn hồn bị nghiền nát của hắn.

Vương Lâm vung tay phải lên, Lập tức dòng xoáy biến mất. khí tức của Đạo Nhất cùng tan thành mây khỏi. Chỉ còn lại Đạo Nhất đang run rẩy bên trong Đạo Nhất Tông tại Tiên Cương đại lục. Vừa rồi hắn cảm nhận rõ ràng sự yếu ớt của mình so với Vương Lâm.

- Ngươi nhìn xem Đây cùng là giả sao!

Thần sắc Vương Lâm bình thản, sau khi nói xong, bầu trời phía sau hắn đột nhiên xuất hiện ba màu trắng, đen, vàng kim!

Ba màu ánh sáng này lập tức ngưng tụ lại. hóa thành một mặt trời khổng lồ. Uy áp của Đại Thiên Tôn âm ầm lan tỏa ra từ trên người Vương Lâm. bao phủ toàn bộ thân thể Xích Hồn Tử.

Cùng lúc đó, ở bên trong Đại Thiên Tôn Chi Dương của Vương Lâm hiện lộ rõ ràng ra khuôn mặt thật của Tiên Hoàng. Khuôn mặt nọ lộ vẻ thống khổ vặn vẹo nhưng những ai đã từng gặp mặt Liên Đạo Chân chỉ liếc một cái liên có thể nhận ra!

- Giả... Đều là giả... Toàn bộ đều là giả... Ngươi cũng là Đại Thiên Tôn. ha ha. Đây đều là giả, đừng mong gạt ta.

Xích Hổn Tử thì thào, hai mắt đã mở mịt.

Sau khi triển khai uy áp của Đại Thiên Tôn xong, tu vi của Vương Lâm còn tăng lên nữa. đạt tới nửa bước Đạp Thiên Cảnh. Uy áp lúc này của hắn có thể đủ để đánh tan cả một tinh vực, diệt sạch chúng sinh.

Luồng uy áp này không chút lan tỏa ra mà đều ngưng tụ ở bốn phía quanh thân thể Xích Hồn Tử, khiến toàn thân Xích Hồn Tử ầm vang, ngây ra như phòng, cười rộ lên như kẻ ngốc, trong chớp mắt khi nổi điên, thân thể đã tan nát.

Đồng Thời vào lúc thân thể hắn tan nát, Xích Hồn Tử cũng nổi điên.

Hắn không thể tiếp nhận sự tật này. Hắn không dám nghĩ là mình lại dám có ý đồ với một người có thể luyện hóa cả hồn phách Tiên Hoàng, thậm chí còn là Đại Thiên Tôn. Mà bản thân hắn lại còn muốn dạy đồ hông nhan của Đại Thiên Tôn, thu một hậu nhân của Đại Thiên Tôn làm đệ tử.

Thậm chí bản thân mình lại khiến cho hậu nhân của Đại Thiên Tôn này đi phản kháng Đại Thiên Tôn.

Hoang đường, đúng là hoang đường tới cực điểm!

Hắn điên rồi. Trong lúc thân thể tan nát. Nguyên thần diệt vong nhưng loại thống khổ này so với sự điên cuồng trong nội tâm giống như đom đóm với trăng, không thể sánh nổi.

Loại tử vong này so với trực tiếp đánh tan thân thể còn tàn nhẫn hơn. Vương Lâm ngoài phá hủy thân thể hắn còn phá hủy cả tâm thân hắn. từ trong ra ngoài, hủy diệt toàn bộ một cách vô tình.

Vào ngày chiến đấu thứ hai. Vương Lâm mang theo Mộc Băng Mi và đám người Thập Tam. Hứa Lập Quốc rời đi. Trước khi đi Vương Lâm lại bố trí trận pháp của Tiên giới một lần nữa. Sự cường hãn của trận pháp này dù là cả trên Tiên Cương đại lục. trừ phi cổ Tổ và Tiên Tổ sống lại nếu không cũng chẳng ai có thể phá vỡ.

Dù là Cổ Đạo cũng không phá nổi.

Khi đi Vương Lâm còn để lại một bộ phận đạo thống và thần thông tại Tiên giới, còn ngưng tụ thiên địa lực hóa thành một đống đan được lớn như ngọn núi. Hắn để lại mầm mổng cường đại cho Tiên giới. Có lẽ năm tháng trôi qua, sẽ có một ngày cường giả Tiên giới như mây. cũng có người có thể truyền thừa đạo thống của Vương Lâm.

Trận pháp phòng hộ hoàn mỹ, rất nhiều đan được và thần thông cùng đạo thống, thậm chí còn có cảm ngộ của Vương Lâm đối với hư bổn nguyên. Điều này đủ để Tiên giới cường đại với tốc độ cực nhanh, sẽ không còn xuất hiện chuyện như Xích Hồn Tử nữa.

Vương Lâm rời đi. Hắn xuyên qua tinh hải mênh mông, về tới Chu Tước Tinh, ở trên Chu Tước Tinh hắn tự mình tới trước pho tượng của mình, khoanh chân ngồi xuống một ngày. sau đó một mình rời khỏi Chu Tước Tinh. Đầu tiên hắn đi tới nơi đại chiến năm đó đã biến thành một vùng đổ nát - Thiên Vận Tinh.

Ở nơi đó Vương Lâm tản thần thức ra. tìm tới cửa vào Yêu Linh Chỉ Địa. Sau khi tiến vào Yêu Linh Chỉ Địa. ở địa phương quen thuộc này. trong

động phủ của tiên đế Thanh Lâm. hắn phục hôi lại nơi này như cũ, tìm được bức tranh mà hắn phong ấn ở trong vực sâu. đưa nữ từ kia ra. giải phong ấn, đua nàng chìm vào luân hồi.

Nữ tử kia năm đó rất thần bí, lúc này Vương Lâm nhìn lại đã không còn trọng yếu nữa.

Vương Lâm rời khỏi Yêu Linh Chỉ Địa. ở trong tứ đại tinh vực của giới nội liền đi qua rất nhiều địa phương, lần lượt tận lực tìm kiếm đáp án mà năm xưa còn chưa giải quyết được.

Cuối cùng hắn ra khỏi giới nội. đi tới giới ngoại.

Tại giới ngoại, địa phương thứ nhất mà Vương Lâm đi tới chính là vùng đất Điên Lạc năm xưa. ở nơi đó có lão Chu Tước có ẩn với hắn.

Hắn gặp rất nhiều cố nhân.

Mấy ngày sau Vương Lâm giải khai phong ấn của vùng đất Điên Lạc. để đám người lão Chu Tước không còn bị nhốt vĩnh viễn ở nơi này nữa. có thể tùy ý đi ra. Sau đó Vương Lâm mang đi vật trọng yếu nhất của vùng đất Điên Lạc. một mũi kim la bàn.

Bước chân hắn đừng lại ở rất nhiều nơi tại giới ngoại. Vương Lâm thấy Tán Linh thượng nhân, thấy được bằng hữu khiến hắn cảm động.

ở một tu chân tinh tại giới ngoại Vương Lâm cũng thấy một đứa trẻ.

Thân thể đứa trẻ nọ đang chìm vào trung tâm của tinh cầu. giống như đang ngủ say. Dáng vẻ của hắn rất giống Thác Sâm. Vương Lâm dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng cũng nhìn ra có lẽ Thác Sâm và Đổ Ti dường như đang tu luyện một loại thần thông nào đó.

Thần thông này có lẽ phải khiến thân hình hóa thành trẻ con. trưởng thành một lần nữa.

ơ trên tinh cầu này. Vương Lâm nhìn thấy đứa trẻ này mấy ngày rồi mới rời đi. Trước khi đi hắn để lại một đạo thần niệm cho Thác Sâm, để đứa trẻ này khi lớn lên. lúc thức tinh sẽ cảm nhận được thần niệm này.

Đối với Vương Lâm mà nói. động phủ giới đã không còn bí mật gì nữa. Nếu có mà nói thì đó là Thiên Vận Tử thần bí. là Thất Thải thần bí. Chẳng qua dấu vết của sự tồn tại của hai người này đã biến mất.

Vương Lâm đi qua rất nhiều địa phương. Sau một năm. hắn trở lại Chu Tước Tinh, về tới quê hương của hắn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2079: Khi lại mở mắt ra.

Vào một mùa thu không biết là năm nào. khi lá thu theo gió rơi xuống, bị cuốn đi. bay lượn trên bầu trời giống như là muốn tìm nhà.

Bầu trời mùa thu trong cả ngàn dặm không có một gợn mây. chỉ có một màu xanh lam thăm thăm, Ở trên mặt đất. vào sáng sớm mùa thu. từng làn khỏi bay lên lượn lờ trên không trung, thoạt nhìn còn có những nông gia có dáng vẻ như đào viên.

Nơi này là Triệu Quốc, bách tính sinh, sống ở nơi đây có rất nhiều người cả đời cùng không rời khỏi nhà quá xa, càng không nói tới một sơn thôn nhỏ dưới một dãy núi ở một nơi rất xa xôi trong Triệu Quốc.

Khi cơn gió buổi sáng sớm cuốn đi rất nhiều lá thu bay lượn, từng trận âm thanh huyên náo từ đâu thôn dần dân nổi lên. còn có một vài đứa trẻ tinh nghịch chạy ra. mang theo những tiếng cười hồn nhiên thuần phác.

Một chiếc kiệu trên đỉnh có màu đỏ trong sự vây quanh của những người trong thôn đừng lại ở trước sân của một ngôi nhà. tiếng huyên náo rộ lên. hiển nhiên là gia đình này đang nghênh đón tân nương.

Gia đình này làm nghề thợ mộc Tổ truyền. sau khi truyền tới đời này chỉ còn một thư sinh, nghe nói trong kỳ dị vừa rồi không biết vì sao lại không vào kinh, mà trở về đây sống một cách bình yên ở nơi này.

Hiện giờ đã trải qua hai mươi năm. thư sinh kia đã thành một trung niên, hắn có một đứa con trai độc nhất, cũng dân dần đã trưởng thành. Hôm nay chính là ngày đại hỉ của đứa con trai tên là Vương Lâm kia.

Vương Lâm lớn lên ở nơi này. những người dân ở gân đó biết hắn rất rõ. Đứa nhỏ này rất dáng thương, hắn là một người câm điếc, luôn trầm mặc nhìn về phía xa xa, không biết là đang nghĩ gi.

Khi thanh âm náo nhiệt kia vang lên. từ bên trong kiệu có một nữ tử mặc váy hồng cúi đầu đi ra. Tay nữ tử này được Vương Lâm đứng ở một bên đắt đi. hai người đi vào trong sân.

Nói tới nữ tử này, thì toàn bộ thanh niên ở trong thôn trong lòng đều ái mộ. Nàng là con gái của Liễu gia. là một gia đình giàu có ở nơi này. Khi nữ tử này còn nhỏ rất thích ở bên cạnh Vương Lâm. hai người có thể nói là bạn thanh mai trúc mã. Thông thường có thể nhìn thấy hai đứa nhỏ này cùng ngồi với nhau nhìn về phía xa xa.

Hôm nay khi đã trưởng thành, hai người bọn họ thành thân, cũng không ai cảm thấy bất ngờ. Chỉ là có không ít người vô cùng hâm mộ mà thôi.

Chuyện vui của những gia đình trong thôn thưởng không phô trương như ở trong thành, rất là đơn giản. Chủ nhà Tổ chức một bữa tiệc rượu mời toàn bộ người trong thôn tới chúc mừng, tới khi mặt trời lận thì kết thúc.

Thời gian còn lại là của tân lang và tân nương.

ờ bên trong tân phòng, vẻ mặt Vương Lâm đồn hậu. sau khi vén tấm khăn của thê tử lên hắn nhìn thấy một dung nhan mỹ lệ tới mức kinh tâm động phách.

Nữ tử này tên là Liễu Mi.

Khuôn mặt của nàng đỏ ứng lên. nàng nhìn Vương Lâm nở nụ cười.

Ánh mắt của hai người gặp nhau, giống như là xuyên suốt qua Thời gian, giống như trong những lần luân hồi đã từng nhìn kỹ như vậy. cho đến vĩnh hằng.

Tới ngày thứ hai khi bọn họ thành hôn, Liễu Mi ngồi ở trong sân, nàng ngồi đối diện mỉm cười với Vương Lâm. Trong tay hắn có một pho tượng khắc gỗ. hắn đang khắc một pho tượng xinh đẹp nhất cho thê tử của mình.

Cuộc sống bình thản lộ ra một sự ấm áp. Hai năm trôi qua. bọn họ đã có một đứa con. đó là một đứa bé trai tên của nó là Vương Bình.

Đứa bé này rất thông minh, tính tình lanh lợi. Theo nó dần dần lớn lên. cả nhà ba người này. trong cuộc sống ấm áp có một vẻ vô cùng viên mân.

Thưởng ngày, Vương Lâm không có theo phụ thân đọc sách, mà chọn đi theo nghề mộc mà Tổ tiên truyền lại. ở trong sơn thôn nhỏ yên bình này. vẫn cứ thế mà sinh. sống.

Liễu Mi thể từ của hắn đối với đứa con trai vô cùng yêu thương, gần như nàng dành toàn bộ Thời gian để ở bên cạnh Vương Bình, sáng sớm nấu com cho con. ban ngày cùng nó chơi đùa, buổi tối kê chuyện xưa cho Vương Bình nghe, ru nó ngủ thiếp đi.

Cho đến mười năm sau. khi Vương Bình kia đã mười lăm tuổi, hắn lựa chọn đọc sách, rời khỏi sơn thôn nhỏ này đi ra ngoài, tham gia kỳ thi trong thành.

Vào ngày trước khi hắn rời khỏi. hắn nhìn thấy mẫu thân ngồi trong sân, còn phụ thân hắn đang ngồi khắc bức tượng gỗ thứ hai của mẫu thân, bức tượng khắc gỗ kia vẫn vô cùng xinh đẹp.

Vương Bình đã thành công có được công đanh, vài năm sau đã lên kinh thành. Vương Lâm và Liễu Mi đã đi cùng với hắn, định cư lại ở kinh thành.

Thời gian trôi qua. bất tri bất giác tóc trên đâu Vương Lâm và Liễu Mi đã bạc, Vương Bình ở kinh thành này với công danh của hắn đã có con đường của riêng mình.

Sau đó, Vương Bình lập gia đình, thê tử của hắn có một cái tên rất đễ nghe, đó là Thanh Nghi. Đây là một nữ tử rất xinh đẹp, là con gái của một gia đình giàu có ở kinh thành.

Nàng đối với Vương Lâm và Liễu Mi vô cùng hiếu thuận, khiến cho bọn họ rất hài lòng, những cũng có một chút buồn bã. Chuyện này cho thấy Vương Bình đã trưởng thành, giống như một con chim đã lớn. sẽ bay cao về phía chân trời, có lẽ rất lâu nữa cũng sẽ không trở về nhà.

Vương Lâm và Liễu Mi đã chọn cách rời khỏi. bọn họ rời khỏi kinh đô trở về sơn thôn yên bình kia. sống nốt những năm tháng còn lại.

Sau khi trở về căn nhà nhỏ ở trong thôn, Vương Lâm đã khắc cho Liễu Mi một bức tượng gỗ thứ ba. Dung nhan của bức tượng gồ này mang theo đấu vết của năm tháng, những vẫn còn rất xinh đẹp.

Cuộc sống vẫn như vậy. tràn ngập sự bình yên. không có nhiều biến cố. Vương Lâm tận hướng mỗi ngày như vậy. hắn cùng với Liễu Mi ở với nhau, mặc dù cả đời cũng không nói với nàng một câu nào, nhưng bọn họ ngày ngày ngắm mặt trời mọc và lặn nhìn ánh mắt trời nổi lên có một sự ấm áp, dần dần tóc bạc ngày càng nhiều.

Thời gian trong sự ấm áp này lặng lẽ trôi qua. cho tới mùa thu năm nay khi lá thu lại bay lượn. Vương Lâm và Liễu Mi đã hoàn toàn già nua. Đứa con Vương Bình của họ trong những năm gân Đây thi thoảng vẫn trở về, nhưng mỗi một lần trở về cũng không ở lại quá lâu đã vội vã rời khỏi.

Hai lão nhân ngồi ở trong sân, Liễu Mi mỉm cười nhìn Vương Lâm ở đối diện. Trong tay Vương Lâm có một bức tượng khắc gỗ. hắn nhìn Liễu Mi. bức tượng hắn đang Điều khắc có lẽ là bức tượng khấc gỗ cuối cùng trong cuộc đời của bọn họ.

Bức tượng khắc gỗ trong tay Vương Lâm dần dần xuất hiện hình dáng, dần dần trở thành hình dáng của Liễu Mi. nhưng không phải là có một mái tóc bạc tang thương như hiện giờ. mà giống như ngày thứ hai sau khi họ thành thân năm đó rất xinh đẹp.

- Thiếp biết cả đời này chàng không nói chuyện với thiếp, nhưng chàng không phải là người câm.

Liễu Mi nhìn Vương Lâm. nhìn bức tượng đang dần thành hình trong tay hắn. ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu.

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn Liễu Mi, trên mặt lộ ra một nụ cười, lắc đầu vẫn không nói gì.

Vào ngày thứ ba sau khi khắc xong bức tượng. Liễu Mi bị bệnh. Nàng nằm trên giường, trong dung nhan già nua kia có thể thấy được sự xinh đẹp khi còn trẻ. Nàng nắm lấy tay Vương Lâm ở bên cạnh, mãi không buông.

- Thiếp biết, chàng không câm

Chàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau khi còn nhỏ không, khi đó chàng đang nhìn bầu trời thiếp rất tò mò không biết rốt cuộc là chàng đang nhìn cái gì, nên đi tới bên cạnh chàng để nhìn.

Nhưng thiếp cũng cùng không nhìn thấy. khi thiếp tới gần. đột nhiên chàng mở miệng, nói với thiếp lời đâu tiên Chàng nhớ rỗ, thiếp cũng nhớ rõ.

Liễu Mi nhìn Vương Lâm. vẻ ôn nhu trong mắt giống như là nước.

- Chàng nói với thiếp. thiếp là thê tử của chàng. chàng là chồng thiếp, Đây nhất định là duyên phận.

Trong lúc thì thào, nụ cười trên mặt càng thêm dịu dàng. Nàng nhìn Vương Lâm, dường như đang chìm trong ký ức.

Vương Lâm cũng nở nụ cười. Hắn nắm lấy tay Liễu Mi không buông.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Liễu Mi vẫn luôn nói chuyện, nói về Thời ấu thơ. nói về Thời niên thiếu, rồi tới sau khi lập gia đình, nói tới Vương Bình.

- Bình nhi là một đứa con ngoan, nhưng nó đã trưởng thành, nó có Lý tường của hắn

chúng ta không thể giữ nó bên cạnh cả đời, Thiếp đi rồi, chỉ còn lại một mình chàng, chàng hãy chăm sóc cho nó.

Liễu Mi thì thào.

Vương Lâm lắc đầu, nhìn Liễu Mi. ánh mắt dịu dàng.

Liễu Mi cứ nói chuyện, cho tới hết đêm, cho tới khi ánh mặt trời ban mai sáng rực rỡ. gió thu thôi những chiếc lá thu khô bay trong thiên địa. trong mắt Liễu Mi có một vẻ mê man. Tay nàng đang nắm lấy tay Vương Lâm đột nhiên nắm chặt lại.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của nàng lúc này hơi hồng hào lên. nhưng giống như là hồi quang phản chiếu, thân thể đã suy yếu như lại được rót vào một luồng sức sống.

- Thiếp thấy rồi…Vương Lâm, thiếp thấy rồi

Nàng giãy giụa ngồi lên. trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. chỉ lên bầu trời bên ngoài cửa sổ. hướng về phía Vương Lâm rất nhanh nói.

- Thiếp đã nhìn thấy thứ mà chúng ta khi còn bé đã cùng nhau nhìn lên bầu trời xem rốt cuộc là có cái gì. thiếp đã thật sự nhìn thấy được rồi! Thiếp nhìn thấy trong khoảnh không mênh mông kia, có chàng, và có cả thiếp, Thiếp nhìn thấy chúng ta là tiên nhân, ta…ta…

Liễu Mi vừa nói xong, đột nhiên chảy nước mắt. Nàng nhìn thấy một cành tượng hư ảo khiến cho nàng đau lòng.

- Thiếp…sao lại có thể như vậy được

Nước mắt của Liễu Mi càng ngày càng nhiều.

- Tất cả đã qua rồi

Vương Lâm nắm tay Liễu Mi nói. nói ra lời đầu tiên từ sau khi họ thành thân. Thanh âm của hắn mang theo vẻ khàn khàn, ẩn chứa một sự dịu dàng.

Vào một đêm. Vương Bình mang theo thê tử từ quan quay về quê hương, trở về nhà chuẩn bị phụng đường cha mẹ. Hắn nhìn thấy ở trong phòng cha mẹ hắn như là đang ngủ say, mang theo một nụ cười, ra đi.

Hắn ngơ ngác nhìn cha mẹ ở trước mắt. rất lâu. rất lâu. trên mặt chảy xuống hai hàng lệ. Trong đầu hắn hiện lên dung nhan của cha mẹ và những kỵ niệm khi còn nhỏ.

Sau khi mai táng cha mẹ, Vương Bình và Thanh Nghi ở lại trong căn nhà này. hết năm này qua năm khác, cho tới khi họ già đi, cho tới khi nhắm mắt xuôi tay.

Bên trong động phủ mà Thập Tam đang thủ hộ. Vương Lâm cùng với Liễu Mi ngồi khoanh chân ở đó. từ từ nhắm hai mắt lại. Ở giữa hai người có một hạt châu chuyên động. Hạt châu này tản mát ra u quang, giống như là nối liền hai người bọn họ với nhau.

Tới một ngày. Vương Lâm mở mắt ra. hắn nhìn nữ tử ở bên cạnh, rất lâu, rất lâu.

Lông mi nữ tử này non lên. có nước mắt chảy xuống, cũng mở hai mắt nhìn Vương Lâm. Hai người nhìn nhau, cùng giống như ở trong mộng, đường như là vĩnh hằng.

- Kết thúc rồi sao

Mộc Băng Mi thì thào.

- Kết thúc rồi, nhắm mắt lại, khi lại mở ra, tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu

Vương Lâm nhẹ giọng nói. Hắn biết nữ tử trước mặt đối với mình có tình cảm rất phức tạp. nhưng bất luận phức tạp như thế nào. thủy chung nàng vẫn chưa từng nói ra.

Mộc Băng Mi kinh ngạc nhìn Vương Lâm. nàng không biết những lời này của Vương Lâm là có ý gì. nhưng cũng theo đó nhắm mắt lại. ngăn cản nước mắt chảy xuống.

- Mở ra đi.

Bên tai nàng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

Khi nàng mở mắt ra. nàng đã nhìn thấy.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2080: Cái gì là chân tướng.

Mộc Băng Mi rời đi.

Nàng rời khỏi động phủ này. rời khỏi Chu Tước Tinh. Nhưng nàng cũng không đi một mình, ở bên cạnh nàng có một nam tử mái đầu bạc trắng, tướng mạo tầm thường, lộ ra một khí chất không nói lên lời. khiến người ta rất thoải mái. Hắn nắm tay Mộc Băng Mi. giống như trong Mộng Đạo luân hồi. vẫn nắm không buông ra.

Hắn vẫn lờ mở nghe được lời nói của Mộc Băng Mi trên bầu trời.

- Chàng... Là phần thânhay bản thể...

- Ta là Vương Lâm. ta ở bên cạnh nàng.

Vương Lâm nhìn Mộc Băng Mi. khẽ nói.

Mộc Băng Mi nhìn Vương Lâm. dân dân lộ ra nụ cười, trông vô cùng tươi đẹp. vô cùng vui vẻ.

Bọn họ đi xa, cho tới khi rời khỏi Chu Tước Tinh, không biết đi về phía nào...

Sau khi bọn họ hóa thành cầu vồng biến mất ở phía chân trời, trên mặt đất. ở một nơi bọn họ không nhìn thấy. Vương Lâm đứng ở nơi đó. nhìn bọn họ đi xa. khuôn mặt nở nụ cười.

Phần thân hay là bản thể chỉ có mình Vương Lâm mới biết.

Có lẽ theo Mộc Băng Mi rời đi là phần thân của Vương Lâm. ở lại nơi này mới là bản thể của hắn. Nhưng cũng có lẽ... Hoàn toàn ngược lại!

Không có đáp án.

Thập Tam cũng rời đi. Một đời hắn đều đi theo dấu chân của Vương Lâm. Lúc này Vương Lâm cho hắn một mình bay đi. giống như cánh chim trương thành phải một mình bay đi, đối mặt với mưa gió. nhìn ngắm câu vồng. Chỉ có như thể thì hắn mới có thể chính thức trưởng thành, trở thành một người đỉnh thiên lập địa.

-Đều đi rồi...

Chỉ còn lại mình Vương Lâm ở trên Chu Tước Tinh, ở trong khi cùng Liễu Mi vào trong mộng, hắn đi tới bái tế cha me. lúc này sau khi bái tế một lần nữa. hắn đi tới ngôi nhà lúc đầu ở cùng Lý Mộ Uyển.

Nơi này đã thay đôi sau năm tháng trôi qua nhưng hắn lại khôi phục lại sơn cốc như ban đầu.

Trong sơn cốc này. Vương Lâm ở lại đó làm bạn với Lý Mộ Uyển. cảm thụ năm tháng bình thường. Hắn ôm Lý Mộ Uyển, kể cho nàng nghe chuyện luân hồi. giống như rất lâu trước đó hắn vẫn làm.

Trong cổ độc. đắm chìm vào trong sự bình tĩnh và ấm áp của nội tâm.

Thời gian cứ trôi qua từng năm một. Mùa xuân tới. vạn vật phục hồi. Vương Lâm đã trồng rất nhiều hoa cỏ trong sơn cổc này. Nhìn hoa cỏ nở rộ. nhìn mưa hạ 1‘ơi. nhìn gió thu hát lên bài ca năm tháng, nhìn bông tuyết trời đông tung bay.

Vương Lâm cùng Lý Mộ Uyên. trong tai văng vãng tiếng dàn nhưng mấy ngàn năm trước.

Mười năm. mười năm. mười năm... Vương Lâm ở lại trong sơn cốc yên tĩnh này bảy mươi năm.

Hắn cùng Lý Mộ Uyển ở lại nơi này. quên hết tất cả. Hắn không nghĩ tới tu vi của bản thân, không nghĩ tới cảm ngộ bổn nguyên cùng không nghĩ tới tất cả âm mưu quỷ kế với người khác. Trong mắt hắn chỉ có Lý Mộ Uyển trong mắt hắn chí có thân ảnh này. Bên tai hắn chỉ còn nghe thấy tiếng đàn vang vọng trong năm tháng.

Vào năm thứ hai trăm khi trở lại động phủ giới, tại sơn cốc Vương Lâm ở có một người khách tới. Người khách này là một nam tử đầu trọc. Tướng mạo của hắn giống hệt năm xưa. không hề biến hóa chút nào.

Hắn đi ra từ bên trong thiên địa. đứng bên ngoài sơn cốc này hồi lâu. nhìn trăm hoa đua nở trong sơn cốc. ở trong biển hoa đó có một căn nhà gỗ. ở trước nhà có một thân ảnh cổ độc đang ngồi khoanh chân.

Nam tử nọ than khẽ. thần sắc lộ vẻ buồn bã.

Tay hắn cầm theo một bầu rượu, thở đài đi vào bên trong sơn cốc, xuyên qua biển hoa, Đi tới bên cạnh Vương Lâm. Hắn nhìn Vương Lâm hồi lâu. hồi lâu. khoanh chân ngồi xuống đối diện với Vương Lâm.

Vương Lâm mở mắt. ngẩng đầu nhìn nam tử đầu trọc đang ngồi trước mặt. trên mặt từ từ hiện ra nụ cười.

- Ngươi đã tới rồi.

Nam tử đầu trọc nọ trầm mặc gật đầu.

- Không thể quên được sao...

Qua nửa ngày, nam tử đầu trọc đưa bầu rượu cho Vương Lâm. bản thân cũng xuất ra một bầu khác, đưa lên miệng uống một ngụm lớn. Rượu chảy cả qua khóe miệng hắn. rơi xuống y phục.

- Chua bao giờ muốn quên thì làm sao quên được.

Vương Lâm nhận lấy bầu rượu, uống một ngụm.

- Ngươi đang hành hạ chính mình đó.

Thần sắc nam từ đầu trọc đầy phức tạp nhìn Vương Lâm.

- Hành hạ sao....

Vương Lâm thì thào, uống rượu, không tiếp tục nói nữa.

- Bỏ cuộc đi thôi. Ngươi sẽ không thành công đâu. Cứ như vậy thì người mệt mời. Uyên Nhi cũng mệt mỏi...

Nam tử đầu trọc lắc đầu. khẽ nói.

- Ta nên gọi ngươi là Mặc Trí hay là gọi cái tên kia.

Vương Lâm nhìn bầu trời trầm mặc một lát rồi nói.

Nam tử đầu trọc này chính là năm đó ở bên trong miếu đêm mưa. nói với Vương Lâm là tâm vong tất vong - Mặc Trí!

- Mặc Trí... Tên ta vẫn là như vậy.

Nam tử đầu trọc kia than khẽ.

- Vương Lâm. tất cả đáp án ngươi cũng có phán đoán rồi. Ta có thể nói cho ngươi toàn bộ...Ngươi...

Mặc Trí đang định nói.

- Đừng nói. Có một số việc ta muốn tự mình tìm hiểu.

Vương Lâm lắc đầu. cấm bầu rượu uống một ngụm lớn.

- Uống rượu với ta đi. Ngươi và ta cũng đã rất lâu mới gặp rồi.

Vương Lâm mỉm cười nhìn Mặc Trí.

Nam tử đầu trọc này trầm mặc. cầm bầu rượu uống với Vương Lâm. Cho tới đêm. cho tới ngày thứ hai, hai người không mở miệng nói một câu nào nữa.

Ở phía chân trời xa xa, lại một lần nữa xuất hiện ánh sáng mặt trời. Mặc Trí đứng dậy nhìn Vương Lâm. thâm than một tiếng.

- Ta đi Đây... Hy vọng ngươi có thể thành công...

Hắn không khuyên nhủ gì nữa mà xoay người đi về phía xa xa. Trong chớp mắt khi hắn ra khỏi sơn cốc này. bước chân hắn dừng lại. không quay đầu mà đưa lưng về phía Vương Lâm.

- Sư tôn bảo ta hỏi ngươi một câu. la bàn định giới kia khi nào thì ngươi mang về?

Lời nói của Mặc Trí vang vọng bên trong sơn cốc. Hắn sau khi nói xong liên cất bước rời khỏi sơn cốc. đi xa dần.

Vương Lâm vẫn ngồi khoanh chân như trước, uống rượu, đối với lời nói của Mặc Trí khi rời đi giống như không nghe không hỏi.

Hắn sớm đã hiểu rõ một chuyện. Nhưng hắn biết chính mình là Vương Lâm. là con một gia đình thợ mộc trong một sơn thôn nhỏ tại Triệu quốc Chu Tước Tinh.

Từng bước một hắn bước lên trên đường tu tiên, từng bước một đạt tới trình độ ngày nay.

Làm Lý Mộ Uyên sống lại là quyết định của hắn. không phải là một ý thức, một sự quấy nhiễu này sau luân hồi khiến hắn lựa chọn mà là sự chọn lựa của bản thân hắn.

- Ta chính là ta...

Trong mắt Vương Lâm không có sự mê mang mà hoàn toàn trong sáng.

- Mặc Trí cũng tốt, Hồng Diệp cũng được, thậm chí là sư tôn của Mặc Trí. còn cả Thiên Vân Tử... Bọn họ cùng tưởng rằng thiên địa vạn vật, động phủ giới. Tiên Cương đại lục đều là hư ảo. là không phải thật, là một hồi Mộng Đạo luân hồi của ta...

Vương Lâm thì thào. Việc này hắn đã sớm suy nghĩ cận thận rồi!

- Chẳng qua đúng là như vậy sao...

Vương Lâm mỉm cười đứng dậy, nhìn bầu trời. Hai mắt hắn lộ ánh sáng ngời ngòi.

- Thiên Vận Tử, ngươi thật sự tưởng rằng ta không biết lai lịch của ngươi sao!

Ánh mắt Vương Lâm lóe sáng. Hắn nhìn bầu trời mơ hồ giống như thấy được ở bên ngoài Tiên Cương đại lục. ở trong bóng tối vô biên vô hạn có sắc mặt thân ảnh mặc hắc y. mái đầu đen bóng thật dài mang theo khí tức sát lục hủy diệt đang từ xa xa đi tới.

Mục tiêu của thân ảnh nọ chính là Tiên Cương đại lục.

- Thiên Vận Tử. Tất cả đáp án không phải ở Thái cổ Thần Cảnh như ngươi nói mà là ta nói cho ngươi nên ngươi mới biết được chân tướng!

Vương Lâm vung tay áo lên. Trong tay hắn xuất hiện một cái đầu lâu.

Cái đâu lâu này thuộc về Cát Cùng.

Đầu lâu nọ lóe lên, chợt hiện ra một loạt chữ nhỏ, lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

- Các ngươi đều sai lầm rồi...

Vương Lâm thu hồi ánh mắt. mỉm cười xoay người đi về phía căn nhà gỗ. Lý Mộ Uyển đang nằm ở đó.

Vương Lâm đứng bên cạnh nhìn nàng đang ngủ say. ánh mắt nhu hòa.

- Uyển Nhi. nàng hồi tinh được thôi... Bởi vì ta đã biết phương pháp chính thức... Ngay ở trong tổ miếu của Thủy Cổ ta đã bắt đầu rồi.

Trong mắt Vương Lâm hiện lên một tia điên cuồng. Phương pháp này đúng là rất điên cuồng.

Năm tháng xuân hạ thu đông không ngừng trôi qua. Vương Lâm ở bên trong sơn cốc này. cùng Lý Mộ Uyển đã vượt qua rất nhiều năm. Loại cuộc sống bình tĩnh này ngoài lúc Vương Lâm hóa phàm hay Mộng Đạo thì rất hiếm có.

Hắn cùng với Lý Mộ Uyển vừa nói vừa kể chuyện đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Những năm gần đây Thập Tam cũng trở lại mấy lần, mỗi lần đều ở lại sơn cốc mấy tháng với Vương Lâm. sau đó lại rời đi, tiến hành cuộc sống và chặng đường tu đạo thuộc về hắn.

Hứa Lập Quốc và Lưu Kim Bưu cũng không biết dùng phương pháp gì mà thực sự tìm được Chung Đại Hồng. Ba ngươi phối hợp khiên động phủ giới rung trời chuyên đất, cực kỳ vui vẻ.

Nhất là thân thể của bọn họ chuyển thế tại Tiên Cương đại lục. cho nên có thể thông qua đại môn của động phủ. mượn lực lượng của Vương Lâm tùy ý ra vào. Còn về Chung Đại Hồng thì có Vương Lâm trợ giúp nên cũng vậy. Cứ như thế sau khi quét ngang cả động phủ giới, ba người này cùng với Hải Long thích hoạt động kia rời khỏi động phủ giới, bắt đâu cuộc đời truyền kỳ của bọn họ.

Chẳng qua trước khi đi. ba người Hứa Lập Quốc cũng tới chỗ Vương Lâm. cận thận ẩn cần hầu hạ một phen, càng a đua nịnh nọt. cuối cùng Vương Lâm buồn cười phải để lại ấn ký khí tức của mình trên người bọn họ. đảm bảo sự bình an của mấy người bọn họ. Sau đó ba người Hứa Lập Quốc hưng phần rời đi.

Có tấm da hổ là Vương Lâm, lại có Hải Long chiến lực Kim tôn. bọn họ tự tin có thể tiến hành lừa gạt tới tiên cương như chỗ không người!

Vào năm thứ mười sáu sau khi ba người Hứa Lập Quốc rời đi. Vương Lâm mang theo Lý Mộ Uyên đi ra khỏi sơn cốc nọ đi ra khỏi động phủ giới, tiến về Tiên Cương đại lục.

Trước khi đi. thần thức của hắn thấy được Tiên giới, thấy tu sĩ nơi này đang tiêu hóa đạo thống do mình lưu lại. thấy Thập Tam, thấy rất nhiều cố nhân.

Hắn thu hồi thần thức, cuối cùng nhìn thoáng qua động phủ giới!

Còn Thời gian ba tháng nữa là Thái cổ Thân Cảnh trên Tiên Cương đại lục mở ra. Nơi đó chính là chỗ cuối cùng Vương Lâm tới!

- Từ Thái Cổ Thần Cảnh đi ra thì Uyển Nhi và ta sẽ ở cùng nhau...

Vương Lâm thì thào, bước một bước vào đại môn của động phủ giới, biến mất hoàn toàn.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2081: Tới biển.

Khi thân ảnh Vương Lâm biến mất khỏi động phủ giới, trong La Thiên Tinh Vực. trên một tu chân tinh tầm thường, có một nữ tử. Nàng mặc quán áo màu tím. tóc đài tới thắt lưng, đứng ở trên đỉnh một ngọn núi cao. Mái tóc đen của nàng bị gió thổi bay. quần áo phấp phới, thần sắc bình tĩnh mang theo một vẻ tao nhã.

Nàng nhìn trời, trong ánh mặt trời nếu nhìn gần có thể nhìn thấy một dung mạo xinh đẹp có chút nhợt nhạt. Lúc này. trong mắt nàng lộ ra vẻ mê man, trong khoảnh khắc vừa rồi nàng cảm nhận được một luồng thần thức quét tới, sau khi đừng lại ở bên cạnh nàng một chút liền biến mất không còn.

Vốn nàng tướng đó chỉ là ảo giác, nhưng khi thần thức này biến mất, ở trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một ngọc giản. Ngọc giản này yên lặng lơ lửng ở chồ đó. tản mát ra hào quang nhẹ nhàng, không hề nhúc nhích.

Nàng chính là Tây Tử Phượng.

Nàng kinh ngạc nhìn ngọc giản trước mắt, hào quang nhẹ nhàng từ trên đó tỏa ra lộ ra một khí tức khiến cho nàng rất quen thuộc. Khí tức kia giống như là khắc sâu trong linh hôn, cả đời khó quên.

- Vương Lâm

Tây Tử Phượng trầm mặc hồi lâu. rồi nàng giơ tay lên. nhẹ nhàng cầm lấy ngọc giản kia. nhắm hai mắt lại, thần thức đắm chìm vào trong ngọc giản, ở trong đó. có thanh âm của Vương Lâm.

Rất lâu, rất lâu sau, khi Tây Tử Phượng lại mở mắt ra. trên mặt nàng lộ ra một nụ cười nhu hòa. nụ cười này tuyệt đẹp.

Cũng ở trong động phủ giới này, trong một vùng tinh hải mênh mông có rất nhiều đã vụn trôi nôỊ giữa chúng như ẩn chứa một quy tắc kỳ dị nào đó, tự tạo thành một đường cong khổng lồ, chậm rãi chuyển động.

Bên trong một tảng đá khổng lồ giữa trung tâm, một lão già đang khoanh chân ngồi. Lão già kia sắc mặt hồng hào bình tĩnh ngồi thổ nạp. sau một khoảng Thời gian nhất định đều có một hào quang màu xám từ trên người lóe lên. hình như có một đám khí bân từ bên trong cơ thể lan ra dung nhập vào trong những tảng đá vụn này, khuếch tán ra phía ngoài bị những tảng đá ở nơi đây hấp thụ.

Cách Đây rất lâu. nơi này vốn không có một tảng đá vụn nào. không biết là vào năm nào. sau khi lão già này tới dần dần bỗng nhiên xuất hiện càng ngày càng nhiều đá vụn. giống như là do thần thông tạo thành .

Lão già này chính là bức tượng đá ở bên dưới cái khe sâu trong Phong tiên giới năm đó. Nếu không có hắn. thì trong trận chiến với Thủy Đạo Tử năm đó. Vương Lâm sợ là đã gặp phải nguy cơ lớn hơn.

Lúc này lão già này đang nhắm mắt yên lặng thô nạp. đem sức mạnh hóa thạch ở trong cơ thể bức ra, những tảng đá vụn ở nơi này chính là vì vậy mà sinh ra.

- Chỉ cần ba trăm năm nữa là lão phu sẽ có thể khôi phục lại Đến lúc đó sẽ có thể rời khỏi nơi này. trở về quê hương!

Lão già này mở mắt ra. ánh mắt như có thể xuyên thấu qua đá vụn nhìn thấy tinh không yên lặng mênh mông kia.

Hắn không phải là tu sĩ trong động phủ giới, hắn tới từ Đại Lục Tiên Cương, đến từ Thất Đạo Tông Trên thực tế. Hắn chỉ là một môn nhân đệ tử của Thất Thải Tiên Tôn mà thôi.

Trong lúc thì thào, hắn đối với động phủ giới này cũng không có gì lưu luyến. Trầm mặc ít lâu. hắn thẩm than một tiếng, rồi lại nhắm hai mắt lại.

ngay khi đang muốn tiếp tục tĩnh tọa. đột nhiên một luồng thần thức đi tới. ở trong đám đá vụn này đảo qua người hắn.

Sự hùng mạnh của luồng thần thức này khiến cho lão già chấn động tâm thần. Hắn biết rõ nếu như chủ nhân của thần thức này không phải là muốn để cho mình phát hiện ra. thì bản thân mình cũng không thể cảm nhận được thân thức này đã tới.

Theo hắn cảm nhận sự hùng mạnh của thần thức này có thể so sánh với thiên uy.

Thân thức kia sau khi đảo qua cũng không dừng lại. nhưng sau khi nó tiêu tan, trong sự kinh nghi bất định của lão già này. ở trước mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện một viên đan được.

Viên đan được kia toàn thân có màu đỏ sẫm, tản mát ra từng trận sức mạnh thiên địa kinh người. Thậm chí hắn còn ngửi thấy một mùi được hương thơm mát. sức mạnh hóa thạch trong cơ thể lập tức bị áp chế.

Nhìn viên đan dược, nghĩ lại luồng thần thức vừa rồi. dần dần lão già này đã tìm thấy được một sự quen thuộc. Thần sắc hắn hoảng hốt. nửa ngày sau mới thì thào.

- Là hắn

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc này. ngay khi Vương Lâm rời khỏi động phủ giới, bên trong tinh hải của giới ngoại, trong một tu chân tinh tầm thường, ở trung tâm của tinh cầu này. một đứa trẻ nhắm hai mắt giống như là đang ngủ say, mí mắt run lên. dường như là sắp mở.

Nhưng rất lâu sau. hắn thủy chung vẫn không mở mắt. mà dần dần lại bình tĩnh trở lại. vẫn ngủ say. Trong ngoài tinh cầu này, linh lực vô tận đang chậm rãi từ bốn phía truyền tới. bị đứa trẻ này hấp thụ. trở thành chất nuôi dưỡng cho hắn trưởng thành.

ở trước người hắn có một ngọc giản do thần thức biến thành. Ngọc giản kia cũng không phải là vật thực, mà là ở giữa hư ảo và chân thực, yên lặng lơ lửng ở đó. chờ tới một ngày đứa trẻ này sau khi tinh đậy sẽ nhìn thấy.

Tu chân tinh chỗ của đứa trẻ này cực kỳ tầm thường, nhìn không có một điểm gì đặc biệt. Nhưng nếu đứng từ xa bên trong tinh không nhìn lại thì nó mơ hồ giống như là một con mắt.

Những núi non trên tu chân tinh kia giống như là tơ máu trong con mắt ấy. những vùng biển rộng mênh mông giống như là lòng trắng, còn đại lục giữa những vùng biển kia nhìn như là đồng tử.

Nơi này Vương Lâm đã từng đi tới. chẳng những hắn nhìn thấy Thác Sâm đã hóa thành đứa trẻ, mà còn nhìn thấy tu chân tinh mà Thác Sâm đã tìm được và quyết định ngủ say ở nơi này.

Động phủ giới sau khi Vương Lâm rời khỏi lại đắm chìm vào trong sự bình tĩnh, giống như là an dưỡng. Trong sự lớn mạnh mới này. còn có một lực lượng mà không người nào có thể phát hiện ra. ngay khi Vương Lâm bước ra khỏi động phủ giới liền tràn ngập khắp thiên địa ở nơi này.

Lực lượng này là để bảo vệ nơi này. đời đời kiếp kiếp khiến cho động phủ giới sẽ không gặp lại chuyện như vụ Xích Hồn Tử nữa.

Trên Đại Lục Tiên Cương, trong khu vực của tiên tộc. trong Thiên Ngưu Châu ở Đông Châu, trong một ngọn núi bị sương mù bao phủ vào một ngày có một sức mạnh vô biên phóng lên cao, hóa thành vô số tinh quang, hướng về bốn phía khuếch tán ra.

Sau khi tinh quang này tan đi. trong Thất Đạo Tông đã sụp đổ này. bên cạnh lối vào động phủ giới kia. Vương Lâm mặc áo trắng, tóc bạc trắng, chậm rãi đi ra.

Ba trăm năm dường như trôi qua trong nháy mắt. Vương Lâm đứng ở đó. nhìn bầu trời Đại Lục Tiên Cương, sau khi trầm mặc một lát. liền lẳng lặng đi về phía trước.

- Thất Đạo Tông

Vương Lâm thì thào, trước khi rời khỏi. hắn giơ tay phải vung tay áo, lập tức một cơn cuồng phong quét ngang, sau khi bao phủ toàn bộ Thất Đạo Tông. vẻ đô nát ở nơi này lập tức tiêu tan. thay vào đó là một tông môn cực kỳ rộng lớn và trang nghiêm.

- Nơi này sẽ là nhà của tất cả những người từ động phủ giới đi ra

Trong lúc thì thào. Vương Lâm giơ tay phải lên trời tung một trảo, lập tức có gân hai mươi đạo hào quang lóe lên. giống như từng đạo cầu vồng lao thẳng lên trời, hướng về bốn phía bay nhanh đi. trong nháy mắt đã tiêu tan.

Gần hai mươi đạo hào quang này xuất hiện trên rất nhiều nơi trong khu vực của tiên tộc.

Thanh Thủy đang hành tâu trong một sa mạc đường như phát hiện rạ vừa ngãng đầu thì một đạo hào quang đã lập tức bay tới. dung nhập vào trong thân thể hắn. Thân thể hắn chấn động, một lát sau hắn mở mắt ra. trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hồng Sam Tử đang bay nhanh trên không trung, ở phía trước hắn có một đạo kiếm quang, trong đó có một lão già dữ tợn. nhưng trong sự dữ tợn đó lại có một vẻ sợ hãi. Đang thi triển tốc độ lớn nhất để bỏ chạy.

Hồng Sam Tử sắc mặt âm trầm, không ngừng truy kích. Nhưng đúng lúc này. một đạo hào quang bỗng nhiên xuất hiện, dung nhập vào mi tâm của Hồng Sam Tử. khiến cho hai mắt hắn sững lại. nhìn thoáng về hướng Thiên Ngưu Châu, sắc mặt âm trầm có một vẻ nhu hòa, nhưng tốc độ truy kích lại càng nhanh hơn.

Thanh Sương, Chu Như, Hồng Điệp. Chu Dật, gần như toàn bộ những người từ động phủ giới chuyển thế đều nhìn thấy đạo hào quang kia bay tới. cảm nhận được vị trí của Thất Đạo Tông. cho dù kiếp này chỉ là một phàm nhân, thì ký ức đối với Thất Đạo Tông kia sau này sẽ dần thức tinh trong họ.

Nhìn thoáng qua Thất Đạo Tông lần cuối, rồi Vương Lâm đi ra khỏi sơn môn. Ở bên ngoài Thất Đạo Tông kia hắn bố trí một trận pháp khổng lồ, trận pháp này có thể so sánh với tiên giới đại trận trong động phủ giới. Như vậy. bất luận là hắn có thể từ trong Thái cổ Thần Cảnh kia đi ra hay không, thì cũng có thể bảo đảm cho động phủ giới được bình an. bảo vệ sự tồn tại của Thất Đạo Tông này.

Làm xong đâu đấy. Vương Lâm không quay đầu lại. hướng lên bầu trời bước đi, thân ảnh dần trở nên trong suốt, cho đến khi biến mất.

- Thời gian ba trăm năm có thể so sánh với mấy kiếp của phàm nhân, nhưng đối với tu sĩ mà nói cũng không dáng là gì... Người điên đã trở thành tiên hoàng. Kế Đô đã trở thành Thủy Cổ hoàng tôn, không biết bọn họ thế nào

Vương Lâm thì thào.

- Còn có Lý Thiến Mai. rốt cuộc là đang ở nơi nào

Vương Lâm than nhẹ. Hắn có thể đoán ra Lý Thiến Mai cũng giống như Thanh Thủy, nhất định là đã tự khôi phục lại được ký ức. Hắn cũng có thể cảm nhận được nguyên nhân mà Lý Thiến Mai không muốn gặp mình.

- Lặng lẽ chúc phúc cho ta sao

Vương Lâm ngẩng đầu. nhìn bầu trời phía xa xa, hắn vẫn nhớ kỳ lời nỉ non của Lý Thiến Mai kia. nhớ chuyện cũ của con chim và con cá.

Rất lâu sau. Vương Lâm nhắm mắt lại. hướng về phía cả tộc bước đi.

- Ta đã từng đồng ý với cổ Đạo. khi tiến vào Thái cổ Thần Cảnh, thì phải đi từ hướng của cổ tộc.

Vương Lâm vẫn nhớ kỹ lời hứa năm đó. thân ảnh hắn mấy ngày sau đã đi qua tiên tộc. đi tới bên bờ của vùng bình Nguyên do vùng biên mênh mông hóa thành kia. hướng về phía bức tường nước như một cơn lốc xoáy ở trung tâm của vùng bình Nguyên đi tới.

Chưa kịp tới gần. Vương Lâm đã có thể nghe thấy được tiếng gào thét ẩm ẩm. giống như là cuốn động phong vân, khiến cho bầu trời u ám. Bức tường nước không có điểm cuối này hiện giờ sau ba trăm năm nhìn lại so với năm đó còn cuồng bạo hơn.

Trong tiếng ầm ầm không ngớt, bức tường nước kia nhanh chóng xoay tròn, nổi lên rất nhiều gợn sóng, nước biển như đọng lại ở giữa không trung không ngừng bắn vào nhau, dường như là muốn xông lên trời. Chín cây cột thông thiên khổng lồ ở sâu bên trong phát ra hào quang chín màu. khiến cho hào quang này tràn ngập cả bức tường nước, còn khúc xạ ra đem bốn phía nơi này như bị bao phủ vào trong một ảo ảnh chín màu.

Ao ảnh này mang theo một vẻ thân bí. có thể mê hoặc tâm thần, khiến cho người ta chìm vào trong mê man, không thể tự kiềm chế. Cũng vì trên Đại Lục Tiên Cương có rất nhiều lời đồn liên quan tới Thái cổ Thần Cảnh, nên khiến cho nơi này lại càng tràn ngập dục vọng, đục vọng của khát vọng tăng lên quá lớn.

Vương Lâm đứng ở một bên bức tường nước, thân thể không chút chần chừ. xuyên qua bức tường nước, xuất hiện ở một nơi trong khu vực của cổ tộc. Ở nơi đó. hắn bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống, chờ tới ba tháng sau nơi này sẽ mở ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua. trên Đại Lục Tiên Cương, cổ tộc. tiên tộc sau mấy trăm năm chuẩn bị cho chiến tranh giống như hai con mãnh thú tinh dậy từ giấc ngủ say. bộc phát ra lực lượng đỉnh phong.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_
Chương 2082: Kinh biến.

Đại quân do vô số tu sĩ các tông của tiên tộc tạo thành đang từ truyền tống trận rất hiếm khi sử dụng lần lượt truyền tống về phía bình nguyên mênh mông kia.

Hướng cổ tộc cũng có vô số quân binh của cổ tộc do ba vị hoàng tôn lãnh. đạo. cũng dùng phương thức truyền tống đi về nơi này.

Trận đại chiến này có phải vì vậy mà triển khai hay không thì không ai biết. Tất cả đều phải nhìn vào người tiến vào Thái cổ Thân Cảnh của hai bên lần này rốt cục có thêm Đại Thiên Tôn nào xuất hiện nữa hay không. Thậm chí rốt cục có Đại Thiên Tôn của bên nào ở trong Thái cổ Thần Cánh này tăng tu vi lên nữa hay không.

Đây chính là mấu chốt để triển khai đại chiến.

Nếu có thè bảo trì sự cần băng như trước thì thôi, một khi cần bằng được phá vỡ và nếu Cổ Đạo Đại Thiên Tôn không thể vượt qua Đại Thiên Tôn của tiên tộc quá xa thì trận đại chiến này là không thể tránh được.

Trừ phi là cổ tộc lui lại. không dám giao chiến, không bước vào phạm vi của tiên tộc nửa bước.

Chẳng ai biết Thái cổ Thần Cảnh xuất hiện từ khi nào. giống như đã tồn tại từ rất xa xưa. còn xa xưa hơn cả Tiên Cương đại lục. Dù là cổ Tổ và Tiên Tổ năm đó. sinh ra ở hư vô thì bọn họ đối với Thái Cổ Thần Cảnh cũng không thể hiểu hết.

Vương Lâm khoanh chân ngồi bên cạnh cơn lốc nước biển, nhìn cánh cửa do những cây cột thông thiên hình thành. Cánh cửa này đang đóng chặt, chuẩn bị mở ra rồi.

Vương Lâm không sốt một. Hắn chờ đợi ngày này đã mấy ngàn năm. cũng không ngại gì mấy tháng nữa.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn có một nghi vấn.

- Nếu ta không phải bắt đầu kế hoạch điên cuồng kia từ trong Thủy cổ Tổ miếu... Không biết Thái Cổ Thần Cảnh này khi mở ra sẽ có dáng vẻ thế nào...

Vương Lâm trầm mặc. suy nghĩ hồi lâu về vấn đề không có đáp án này.

Trong khi Vương Lâm đang chờ đợi Thái cổ Thần Cảnh mở ra. chỉ còn cách ngày đó một tháng, tại phương hướng cổ tộc có ba đạo cầu vồng gào thét lao tới. Đó đúng là ba vị Đại Thiên Tôn của Cổ Tộc.

Tống Thiên. Huyền La. còn có Cực cổ Đại Thiên Tôn cực kỳ thần bí kia.

Ba đạo câu vồng khi vào nháy mắt khi tới gần Vương Lâm liền hóa thành thân ảnh ba người. Tống Thiên nhìn Vương Lâm phức tạp. ôm quyền hướng về phía Vương Lâm thần sắc hơi cung kính.

- Tống Thiên tham kiến Vương tôn.

Đại Thiên Tôn của Cực cổ Nhất Mạch cũng trầm mặc hướng về phía Vương Lâm ôm quyền.

Ba năm trước bọn họ đã biết cường giả đệ nhất trên Tiên Cương đại lục không phải là cổ Đạo Đại Thiên Tôn mà là người tên Vương Lâm trước mắt này.

Điểm này sau khi bọn họ thấy cảnh tượng hư ảo ba trăm năm trước đã sớm tới cổ Đạo Sơn gặp Cổ Đạo Đại Thiên TÔN có được đáp án.

Huyền La lúc này già nua hơn không ít. Nhưng khuôn mặt hắn mang theo nét tươi cười nhìn Đại Thiên Tôn trước mắt. vì sự cường đại của đối

phương mà vui sướng.

Hắn đang muốn vái chào giống như Tống Thiên. Dù sao thì trên Tiên Cương đại lục cường giả vi tôn.

Nhưng hầu như trong chớp mắt khi ba người tới. Vương Lâm đã đứng lên. Nếu chỉ có Tống Thiên và Cực cổ Đại Thiên Tôn tới thì hắn không cần thế nhưng Huyền La tới thì lại khiến Vương Lâm phải chần chừ. đứng đậy đi tới vái chào Huyền La.

- Vương Lâm tham kiến sư tôn.

Cảnh tượng này được Tống Thiên và Cực cổ Đại Thiên Tôn nhìn thấy. Tâm thần hai người chấn động. Cả đời bọn họ gập rất nhiều chuyện trò phản bội thầy, cũng từng chuyện đệ tử sau khi trở thành cường giả xong không còn tình sư đồ nữa. Dù là một số người còn chút tôn trọng sư tôn nhưng thực tế cũng là mặt ngoài mà thôi.

Nhưng sự chân thành của Vương Lâm giờ phút này khiến hai người có thể cảm nhận rõ ràng. Là đệ nhất cường giả trên Tiên Cương đại lục, Vương Lâm dù nhận một vái của Huyền La cùng là chuyện bình thường. Mà hai người bọn họ năm đó ở trong hoàng cung của Đạo Cổ đã cắt đứt tình thầy trò.

Vương Lâm nhìn Huyền La. nhìn vẻ mặt đã già nua đi của hắn. Hắn làm sao có thể để sư tôn vái mình. Dù hắn lúc này là đệ nhất cường giả của Tiên Cương đại lục. dù trong tương lai hắn càng mạnh hơn nhưng hắn không thể làm chuyện vong ẩn phụ nghĩa.

Huyền La mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại mỉm cười, nhìn Vương Lâm gật đầu.

Do Vương Lâm cung kính với Huyền La nên mấy ngày sau đó Tống Thiên vào Cực cổ Đại Thiên Tôn đối với Huyền La cùng không như bình thường. Bọn họ vốn là ngang hàng nhưng lúc này Tổng Thiên và Cực cổ Đại Thiên Tôn lại mang theo một tia tôn kính đối với Huyền La.

Có thể khiến cường giả đệ nhất của Tiên Cương đại lục. đánh bại cổ Đạo Đại Thiên Tôn xưng là sư tôn, chỉ điểm này có thể đủ để thay đổi hết thảy.

Vào ngày thứ mười lăm trước khi Thái cổ Thần Cảnh mở ra. cơn lốc nước biển chợt xuất hiện dị biến. Chỉ thấy cơn lốc ầm vang, ngay lập tức tăng lên mấy lần, tiếng ấm ấm đinh tai nhức óc nổ ra. vang lên kinh thiên động địa. đủ để khiến một số tu sĩ cấp thấp ở phụ cận không thể chịu nổi. nhẹ thì tâm thần bị chấn thương, thân thể gần vỡ nát. nặng thì thân thể lập tức nổ tung mà chết.

Từ cổ chí kim. mỗi một lần Thái cổ Thần Cảnh mở ra sở dĩ không có cả tu sĩ cấp thấp mạo hiểm tới gần. liều mạng một phen có quan hệ rất lớn đối với tiếng ầm vang này.

Trong tiếng nổ này, tu sĩ cấp thấp căn bản không thể tới gần. Mà theo Thời gian trôi qua. tiếng ầm vang này lại càng kịch liệt, tới cuối cùng chấn kinh thiên địa. Tu sĩ thấp hơn bước thứ ba mà tới đây hẳn là chết chứ không phải nghi ngờ.

Mặc dù có pháp bảo bảo vệ thì ở nơi này cũng không có tác dụng gì.

Thậm chí vào ngày cuối cùng, tiếng ầm vang này có thể quét ngang tất cả tu sĩ dưới Không Kiếp, khiến cho nhân số đi tới nơi này bị hạn chế.

Tiếng ầm vang này truyền ra. chín cột sáng trong cơn lốc nước biển này bừng lên chói mắt. Trên bầu trời, trên mặt đất. bốn phía bao phủ bói chín màu ánh sáng, lộ ra khí tức ác liệt như đao. Luồng khí này trong tiếng ầm vang này hóa thành một dòng xoáy, quét ngang bốn phía.

Thần sắc Vương Lâm như thưởng. Hắn nhìn rõ ràng thiên môn do chín cây cột tạo thành trong bức tường nước giờ phút này dường như đang mở ra. Tiếng ầm vang sở dĩ đột nhiên nổ vang chính là bởi vì cánh cửa này mở ra mới có.

Dường như có một luồng lực lượng bên trong cánh cửa đang gấm thét oanh kích, muốn lao ra từ phía sau cánh cửa này.

- Không hợp Lý...

Huyền La nhìn bức tường nước nọ. ở bên cạnh Vương Lâm chậm rãi nói.

- Ta nhớ rõ lần trước Thái cổ Thần Cảnh mở ra, trong vòng một ngày trước khi mở ra cũng xuất hiện âm thanh mãnh liệt như thế này nhưng chỉ có một lần thôi...

Do vậy lần này tiếng ầm vang trong Thái cổ Thần Cảnh sở dĩ duy trì Thời gian dài hơn. mà lại vô cùng có khả nàng có thể kịch liệt hơn mấy lần cũng không chừng... Thậm chí ngay cả tộc nhân cổ tộc Nhị Thập Thất Tinh cùng không cách nào tới Đây nữa...

Thần sắc Huyền La lộ ra một tia sầu lo.

Vương Lâm ở một bên nhìn cơn lốc nước biển nói. Hắn ở trong cổ tộc rất lâu. rất rõ ràng tu vi những tộc nhân Nhị Thập Thất Tinh này có thể so với Kim tôn.

Mà Thái Cổ Thân Cảnh ngày trước mở ra thì sẽ có rất nhiều tu sĩ Không Kiếp song phương tiến vào Thái cổ Thần Cảnh tìm vận may. xem có thể có cơ duyên gì hay không.

Chẳng qua những người này cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm chính là Kim tôn của song phương, Thiên Tôn, thậm chí trọng điểm nhất chính là những tu sĩ có tu vi Dược Thiên Tôn hiếm gặp.

Nhưng lúc này tiếng ầm vang này lại đề cao hơn một lần, cứ như vậy tăng cao dần...

- Có chuyện bất ngờ gì chăng?

Huyền La hơi lo lắng.

Vương Lâm thu hồi ánh mắt nhìn về phía bức tường nước, nhìn thoáng về phía sau. Hắn có thể cảm nhận được phương hướng mặt đất cổ tộc phía sau có mấy trâm tộc nhân đang nhanh chóng bay tới. Nhìn tốc độ của bọn họ thì khoang ba ngày sau sẽ có thể tới Đây hết.

Thời gian một ngày qua đi. Vào ngày thứ hai. tiếng âm vang lại tăng vọt. Ngày thứ ba lại tăng lên một lần nữa.

Tiếng ầm vang nọ khiến thiên địa nơi này đường như cũng không yên. làm cho sắc mặt Tống Thiên và Cực cổ Đại Thiên Tôn đều trở nên âm trầm, lộ vẻ lo lắng.

Vào giữa trưa ngày thứ ba, khi Thái cổ Thân Cảnh chỉ còn mười hai ngày là mở ra. giọng nói bình tĩnh của Vương Lâm trong tiếng ầm vang này rõ ràng truyền vào trong tai của đám người Tống Thiên.

- Đại Thiên Tôn của tiên tộc đã tới rồi.

Không bao lâu Sau đó, ở một phía khác của bức tường nước, ba đạo cầu vồng gào thét bay tới. Trong ba đạo cầu vồng nọ chỉ có Cửu Đế. Võ Phong và Đạo Nhất. Còn lại Song Tử Đại Thiên Tôn thì nàng chưa tới nơi này mà lựa chọn lưu lại mặt đất của tiên tộc.

Sự hấp dẫn của Thái cổ Thân Cảnh không làm cho Song Tử Đại Thiên Tôn động tâm nhiều lắm. Nàng suy tư rất lâu. cuối cùng lựa chọn bỏ qua. ở lại trên mặt đất tiên tộc để đề phòng.

Còn Liên Đạo Phi vừa trở thành Tiên Hoàng thì cũng không tới. lựa chọn giống như Song Tử. ở lại trên mặt đất tiên tộc.

Ba người Cửu Đế sau khi tới lập tức nhận ra tiếng ầm vang ở nơi này bất đồng với trước kia, hơi suy tư một chút, thần sắc liền trở nên âm trầm, hiên nhiên là có suy nghĩ giống như đám người Huyền La. cảm thấy không ổn.

Ba người nhìn nhau, thấy ba người Huyên La đang ngồi bình thường ở phía kia của bức tường nước với Vương Lâm.

- Đạo Nhất tham kiến Vương tôn.

Đạo Nhất không chút chần chừ, cung kính vái một vái.

- Tham kiến Vương tôn.

Thần sắc Võ Phong như thưởng. Hiên nhiên Thời gian ba năm đã khiến hắn tiếp nhận sự thật, giờ phút này ôm quyền vái một cái.

Cửu Để do dự một chút, thầm than, cùng ôm quyên hướng về phía Vương Lâm nhưng không mở miệng nói gì.

Vương Lâm gật đầu hướng về phía Võ Phong mỉm cười.

- Đã lâu không gập rồi.

- Có mấy trăm năm rồi. không ngờ tu vi của Vương tôn lại đạt tới trình độ như vậy...

Võ Phong thấy Vương Lâm như vậy thì trong lòng cùng cảm thấy ấm áp. mở miệng nói.

Hai người vừa nói chuyện thì ở phía sau ba người Huyền La có một lượng lớn cầu vồng

từ phía xa dùng tốc độ cực nhanh gào thét bay tới. Những người này đều là những người được lựa chọn của cổ tộc tiến vào Thái cổ Thần Cảnh.

Cùng lúc đó phía sau đám người Cửu Đế cũng có một truyền tống trận khổng lồ đột nhiên hiện ra. Từ trong đó có mấy trăm thân ảnh đi ra. Trong đó có nhiều người Vương Lâm đã từng gặp mặt ở Thiên Tôn.

Hầu như trong nháy mắt khi tất cả mọi người tới nơi này, rất nhiều khí tức tỏa ra khiến không gian không yên. Đột nhiên biên nước kia ầm vang vang, lại tăng vọt một lần nữa. Lúc này tiếng ầm vang đã khiến cho thiên địa run rẩy. giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ. thậm chí bốn phía còn xuất hiện những khe không gian như ẩn như hiện.

Cảnh tượng này khiến thần sắc sáu Đại Thiên Tôn đồng Thời biến đổi.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2084: Nữ tử Đông Mai.

Cửu Đế không cam lòng, bất đắc ** rời đi. Thân ảnh hắn dần dần hư hóa, chậm rãi biến mắt. ở bên cạnh cơn lốc nước biển này chỉ còn lại năm người Huyên La.

- Các ngươi cũng lui lại đi. Âm thanh vào ngày cuối cùng thì ngay cả bổn tôn cũng phải dùng toàn lực. Các ngươi dù có lưu lại nhưng cuối cùng cũng không có cách nào bước vào Thái cả Thần Cảnh...

Điểm này lão phu cùng chỉ mới ngày trước mới phát hiện ra thôi.

Cổ Đạo nhìn cơn lốc nước biển, chậm rãi nói.

Ba người Huyền La trầm mặc, hướng về phía cả Đạo vài một cái. Sau khi nhìn thấy ba người Cừu Đế bất đắc dĩ rời đi, bọn họ cũng đã biết lần này mở ra bọn họ không thể tham dự rồi.

Đang chuẩn bị rời đi thì Vương Lâm đứng dậy. đi về phía Huyền La.

- Sư tôn.

Huyền La ngẩng đầu nhìn Vương Lâm. khuôn mặt lộ nụ cười.

- Sư tôn sắp chuyển thế. Đệ tử lúc này bước vào Thái cổ Thần Cảnh, nếu có thể bình yên đi ra thì sẽ bảo vệ sư tôn chuyển thế...nếu không thể đi ra thì có vật này cũng có thể khiến sư tôn bình an.

Vương Lâm nhìn Huyền La. giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lập tức một ngọc giản hiện ra. được hắn cũng kính đưa cho Huyền La.

Huyền La cầm ngọc giản, không lập tức thăm dò mà nhìn Vương Lâm, hồi lâu mới mở miệng khẽ nói.

- Bảo vệ bản thân cho tốt...

Vương Lâm gật đầu.

Huyền La nhắm mắt lại. khi mở ra một lần nữa liền xoay người cùng Tống Thiên và Cực Cổ Đại Thiên Tôn hóa thành ba đạo cầu vồng hướng về phía sau gào thét bay đi. trong chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Giờ phút này ở bên ngoài bức tường nước này chỉ còn hai người là Vương Lâm và cổ Đạo đang yên lặng đứng đó.

Thời gian trôi qua, trong chóp mất đã tới hoàng hôn, khoảng cách tới lúc Thái cổ Thần Cảnh mở ra chỉ còn nửa canh giờ. Cơn lốc nước biển âm vang, đạt tới đỉnh điểm. hình thành một dòng xoáy hư vô, nhanh chóng chuyển động, bất chợt giống như đột ngột chuyển từ tĩnh sang động vậy.

Nhưng càng là như vậy lại càng nói rõ tốc độ của nó đã nhanh tới kinh người rồi.

Theo dòng xoáy kia chuyển động, nước biển trong cơn lốc này giống như bị dòng xoáy hấp thụ. dùng tốc độc cực nhanh thoát khỏi bức tường nước, chui thẳng vào bên trong dòng xoáy.

Dòng xoáy như hắc động cắn nuốt hết thảy. không ngừng hấp thu một lượng lớn nước biển vào. khiến cho bức tường nước biển này nhanh chóng giảm đi trong phạm vi lớn.

- Vào lúc nước biển ở đây rút đi hết thì Thái cổ Thần Cảnh sẽ mở ra...

Cổ Đạo nhìn bức tường nước, chậm rãi nói giọng nói trong tiếng ầm vang này vẫn truyền rõ ràng vào tai Vương Lâm.

- Ta bước vào Thái Cổ Thần Cảnh này là vì làm cho thê tử sống lại. còn ngươi... Là vì cái gì?

Vương Lâm nhìn dòng xoáy đang nhanh chóng cắn nuốt nước biển, không bao lâu nữa sẽ khiến tường nước biến mất hoàn toàn, chậm rãi nói.

... Vì một đáp án!

Cổ Đạo quay đầu nhìn về phía Vương Lâm.

- Sau khi ta nhận được truyền thừa ký ức của Cổ Tổ thì trong đó có một phần khiến ta phần vân không dám khẳng định. Ta đợi ngày này đã rất lâu rồi. Ngươi tới đã giúp ta có cơ hội tim được đáp án này!

- Đáp án.

Vương Lâm thì thào.

- Tìm được đáp án này thì có lẽ ta có thể rời khỏi mặt đất Cổ Tộc đi tới bất cứ địa phương nào mà ta muốn rồi.

Trong mắt cổ Đạo hiện lên một tia phức tạp.

- Ngươi từ đầu lâu của Tiên Tổ hắn cũng ấy được là trước khi chết Tiên Tổ rất an bình, không có thống khổ gì... cổ Tổ cũng chết đi như vậy...

Hắn chết đi. trong ký ức ta có thể cảm nhận được là còn mang theo một tia tiếc nuối, mang theo vẻ không tin mà đi tới tử vong.

Hai người bọn họ lấy cái giá là cái chết để đồng ời tìm ra đáp án cũng vì tiên tộc và cổ Tộc để lại truyền thừa, có lẽ cùng là để bảo vệ.

Cổ Đạo thì thào.

Tiếng ầm vang không ngừng truyền ra bốn phía. Dòng xoáy nọ cắn nuốt khiến bức tường nước biển còn không tới một nửa. Rất nhiều nước biển biến mất trong dòng xoáy, không biết đi đâu.

Chẳng bao lâu sau. tất cả nước biển đều sắp biến mất.

- Cổ Tổ và Tiên Tổ phát hiện ra một bí ẩn mà bọn họ không thể tin nổi. Bọn họ phần vân, cuối cùng vì muốn tìm chân tướng mà phải tử vong...

Ta lúc này cũng muốn tìm một đáp án.

Cổ Đạo thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vương Lâm. nhìn bức tường nước đang nhanh chóng thu nhỏ lại. cất giọng khàn khàn nói.

Vương Lâm trầm mặc.

Thời gian nửa canh giờ dần dần trôi qua. Tất cả nước biển trong bức tường nước đều bị dòng xoáy hút sạch toàn bộ. Sau đó tiếng ầm vang liền truyền ra kinh thiên động địa. ở phía trước Vương Lâm và cổ Đạo đã không còn tường nước mà chỉ còn chín cây cột lớn thông thiên, tỏa ra ánh sáng chín màu chói mắt. tạo thành đại môn của Thái Cổ Thần Cảnh. chậm rãi mở ra!

Trong nháy mắt khi nó mở ra. một luồng sóng gợn từ trong đại môn lan tỏa ra. tốc độ lan ra khó có thể tưởng tượng được, giống như ngay lập tức quét ngang vùng bình Nguyên mênh mông này vậy. hướng về phía mặt đất cổ Tộc và tiên tộc nhanh chóng tràn tới.

Làn sóng gợn này sau khi tràn qua vùng bình Nguyên mênh mông, nơi này liền lặng gió. Ba đạo cầu vồng do đám người Tống Thiên đang bay đi xa đứng yên không nhúc nhích trên bầu trời.

Trên mặt đất. tại đại lục của cổ Tộc. phàm nhân cũng được, tu sĩ cũng tốt. tất cả sinh linh khi bị sóng gợn này đảo qua đều duy trì động tác đang thực hiện trong nháy mắt. toàn bộ đứng yên.

Lửa, sông nước, tất cả mọi vật trong khoảng khắc này cũng đều bất động.

Trên mật đất của Cực Cổ có một khu vực đang có mưa. Nhưng giờ phút này nước mưa cũng đứng yên trong không trung, không động đậy.

Trên mặt đất của tiên tộc cũng như vậy. Ba người Cửu Đế. còn cả Song Tử và Tiên Hoàng, vô số tu sĩ và phàm nhân, tiên thú cũng không động dậy nữa.

Thiên địa ngũ hành, tất cả mọi pháp tắc đều đình chỉ vận chuyển. Tất cả trong chớp mắt này đều đọng lại.

Cả Tiên Cương đại lục trong tích tắc này hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có trung tâm của vùng bình nguyên mênh mông này. đại môn do chín cây cột tạo thành chậm rãi mở ra. Cho tới một lát sau. nó mở ra hoàn toàn ánh sáng chín màu trong đó bao phủ. mơ hồ lộ ra một thông đạo không biết đi tới địa phương nào.

- Lần mở ra này quả nhiên không giống với trong quá khứ...

Cổ Đạo thì thào. Lực lượng ẩn chứa trong sóng gợn kia có thể khiến tất cả tồn tại dưới Đạp Thiên Cánh đứng yên.

Hai mắt Cổ Đạo lóe sáng, không chân chừ chút nào. thân thể ở phía trước Vương Lâm nhoáng lên. lao thẳng về phía đại môn tỏa ánh sáng chín màu. dần dần biến mất trong đó. không còn thấy đâu nữa.

Giờ phút này bên ngoài đại môn chỉ còn một mình Vương Lâm. Hắn nhắm mắt lại. khi mở ra một lần nữa liền tiến về hướng đại môn kia. bước từng bước đi vào.

Sau khi Vương Lâm đi vào trong đại môn của Thái cổ Thần Cảnh này. tất cả tồn tại trên Tiên Cương đại lục vừa bị đứng yên trong nháy mắt liền khôi phục. Quỷ dị chính là không có ai phát hiện ra tích tắc bị đứng yên kia.

Tu sĩ không, tộc nhân cổ Tộc không, ngay cả tất cả Đại Thiên Tôn cùng không hề ý thức được, vừa rồi bọn họ đã mất đi Thời gian mười nhịp thở.

Thời gian mười nhịp thở này từ trong thiên địa. từ trong mỗi một phàm nhân, mỗi một tu sĩ và tộc nhân cổ Tộc. từ tám Đại Thiên Tôn mà mất đi.

Giống như có một lực lượng quỷ dị hút đi. Lực lượng này lấy Thời gian mười nhịp thở của vạn vật của Tiên Cương đại lục này. hút vào trong đại môn của Thái cổ Thần Cảnh.

Khi Tiên Cương đại lục khôi phục thì chín cây cột trong vùng bình Nguyên mênh mông kia bộc phát ra ánh sáng ngập trời xong liền biến

mất.

Chín cây cột biến mất. đại môn của Thái cổ Thân Cảnh cũng biến mất theo.

ờ trung tâm của vùng bình nguyên mênh mông này. sau khi đại môn tán đi hoàn toàn, chỉ còn lại duy nhất dòng xoáy kia, bên trong truyền ra tiếng nước biển rít gào. Chỉ thấy nước biển vô tận từ bên trong dòng xoáy tràn ra. Mưa rơi tầm tã trên vùng bình Nguyên mênh mông kia.

Nước biển rơi xuống, trong tiếng ầm vang. Chỉ mấy canh giờ sau. vùng bình Nguyên mênh mông nọ lại trở thành biển rộng. Biển rộng vô biên vô hạn như trước, sóng biển cuồn cuộn. Tiếng ầm vang tiêu tán dần. bị tiếng sóng biển thay thế.

Tất cả đều khôi phục như ban đầu. Mặt đất tiên tộc cũng thế. mặt đất Cổ Tộc cùng vậy. toàn bộ đều khôi phục sự bình yên. Kê cả hai thân ảnh trong một gian nhà tao nhã tại Hắc Thạch Thành của Thủy cổ Nhất Mạch cũng vậy.

Căn nhà nọ không lớn. bên trong bài biện tương đối đơn giản nhưng lại tràn ngập vẻ ấm áp. Trên giường có một bà lão đang nằm. Trên mặt bà tràn đầy nếp nhăn nhưng vẫn có thể thấy khi còn trẻ nàng rất xinh đẹp.

Bên cạnh bà lão này là một nữ tử. Nữ tử này mặc y phục màu trắng, nhìn không rõ hình dáng, chỉ có thể thấy mái tóc buông xuống, bóng lưng rất xinh đẹp. Chẳng qua vẻ xinh đẹp này lại bị bao phủ trong sự bi ai. khiến người ta không khỏi sinh ra ý thương tiếc.

Giống như một con cá trong nước, không nhìn thấy nước mắt nhưng khi để nàng trong nước, có lẽ khi ngươi đưa tay vốc một vốc nước, đưa lên môi thì lại có thể cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

- Đông Mai, ta sắp đi gặp Thưởng Di rồi... Ngươi đừng khóc... Ta đi rồi chỉ còn một mình ngươi thôi... Ngươi và ta bất đồng. Ta chỉ là tộc nhân bình thường, tuổi thọ có hạn. Nhưng ngươi có cổ mạch, có thể tu hành... Ngươi... Cần phải chăm sóc bản thân cho tốt.

Vẻ mặt bà lão kia không nỡ. mở miệng khẽ nói.

- Nàng chính là Tống Trí.

Tống Trí dù sao cũng chỉ là một tộc nhân tầm thường mà thôi, tuổi thọ năm trăm năm đã là cực hạn của nàng.

- Ta biết trên người ngươi còn có nhiều chuyện... Ta đã rất nhiều lần thấy ngươi khóc một mình, nhìn bầu trời mà ngơ ngân... Ta thậm chí còn nhớ rõ năm đó khi ta cùng ngươi nói tới cảnh trong Đạo cổ Hoàng thành, nói

tới nam tử tên là Vương Lâm kia. nói tới chuyện của hắn và Lý Mộ Uyên, vẻ mặt ngươi ảm đạm nhưng gắng cười.

Đông Mai, đáp ứng ta, nếu không thể quên được thì cũng không cận phải tự khiến mình khó chịu.

Bà lão nhìn người bạn lớn lên từ thủa nhỏ với mình, thì thào nói.

Nàng vĩnh viễn nhớ tới khi lần đầu tiên mình nói với Đông Mai về người tên Vương Lâm kia, vẻ mặt Đông Mai buồn bã tới mức nào.

Nàng cũng nhớ rõ khi năm trăm năm trước, khi Vương Lâm tiễn mình về, cũng nói với mình chuyện của hắn và Lý Mộ Uyên, còn nói với mình về một nữ từ trên là Lý Thiến Mai.

- Lý Thiến Mai chuyển thế và Đông Mai là một người sao...

Bà lão không nói ra những lời này mà nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, chậm rãi nhắm mắt lại.

DAOTIEUVU

_DTV_EBOOK_

Chương 2085: Thiếu một người.

Thái cổ Thần Cảnh là thứ gì!

Đây là một nghi vấn của gân như tất cả những người tu chân trên Tiên Cương Đại Lục. Cho dù là Đại Thiên Tôn đối với rất nhiều câu hỏi rốt cuộc Thái cổ Thần Cảnh là thứ gì? tới từ nơi nào cũng đều không có đáp án.

Tuy có không ít người đã từng tiến vào Thái cổ Thần Cảnh, nhưng sau khi họ trở về ngay cả bản thân cũng không rõ đó là địa phương nào.

Vương Lâm nhìn xung quanh, bầu trời toàn một màu đỏ. không có tinh thần, không có nhật nguyệt. nhưng có một ánh sáng nhu hòa, mặt đất có hình tròn.

ở nơi này, thần thức của hắn bị hạn chế, không thể tản ra tràn ngập cả đại lục. Hắn chỉ có thể nhìn thấy những núi non tung hoành ở gân đó. còn có những khe nứt cực kỳ dài.

Đi trên mặt đất này, Vương Lãm trầm mặc. ánh mắt hắn lộ ra một vẻ mê man và quen thuộc, yên lặng đi về phía trước.

ở bên ngoài một khe nứt ở phía trước. Vương Lâm dừng lại. hắn cúi đầu nhìn cái khe trên mặt đất. Cái khe này thẳng tắp. không uốn lượn một chút nào. Nhưng bị một đường kiếm chém mỡ ra.

Từng trận hắc khí nhàn nhạt từ trong cái khe lan ra. sau khi bay lên không liền biến mất. Từ nơi này nhìn vào sâu bên trong cái khe chỉ thấy một màu tối đen. đường như là không có một bóng dáng gì.

Vương Lâm trâm mặc ít lâu. thân thể từng bước đi về phía trước, vượt qua cái khe khổng lồ này. đi về phía xa hơn. Thời gian chậm rãi trôi qua. cũng không biết đã qua bao lâu. Vương Lâm nhìn thấy càng nhiều cái khe hơn, càng nhiều núi non hơn.

Những cái khe này có hình dáng tương tự nhau, đều thẳng tắp giống như là một đường kiếm chém.

- Mặt đất hình tròn.

Vương Lâm thì thào, hai mắt lóe lên. thân thể chậm rãi bay lên không, hướng lên bầu trời nơi đây chậm rãi bay lên. Theo hắn càng bay lên cao, dần dần mặt đất ở dưới chân giống như thu nhỏ lại. khiến cho Vương Lâm khi đừng lại ở trên bầu trời cúi đâu nhìn xuống, vẻ quen thuộc trong mắt lại càng thêm đậm.

Trên mặt đất hình tròn này. những cái khe nứt sâu hun hút kia xếp lại với nhau theo một quy tắc phi thường, chúng tổ hợp lại với nhau khiến cho mặt đất hình tròn này thoạt nhìn giống như là một cái la bàn.

Trên cái la bàn khổng lồ này. những cái khe là những vạch chia, những núi non nối liền nhau kia hiển nhiên tạo thành những ký hiệu lộ ra một vẻ tang thương.

- La bàn, không có kim la bàn Cũng có thể nói mặt đất la bàn này không đầy

đủ. nó thiếu một nửa.

Ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ kỳ dị. hắn nhìn mặt đất, dần dần nhìn ra đại lục hình tròn này có một nửa như là hư ảo. mơ hồ có một cảm giác không quá chân thực.

Trong lúc trâm mặc, ánh mắt đảo qua mặt đất. cuối cùng tập trung lại ở vùng trung tâm. Nơi này có một ngọn núi, một ngọn núi cao vút trên tầng mây. có những bông Tuyết bảy màu bay lượn.

Nhìn ngọn núi kia. ánh mắt Vương Lâm lộ ra vẻ phúc tạp. Ngọn núi này khi hắn ở trong tổ miếu của Thủy cổ. trong hư vô khi vượt qua cổ Đạo Tam Phân Thần đã từng nhìn thấy.

Ở bên trong tổ miếu của Thủy cổ. trong hư vô đó. hắn nhìn thấy ở trên ngọn núi này có một thân ảnh ôm lấv một thi thể. đang ngửa mặt lên trời hào thét chất vấn thiên địa. Nhưng hiện giờ, trên ngọn núi có bông Tuyết bảy màu bao phủ ở trước mắt cũng không có thân ảnh đang ôm thi thể kia, ngược lại có một người rất quen thuộc đang khoanh chân ngồi ở đó. lúc này đang nhìn lại mình.

Hình dáng của hắn có vẻ già nhưng lại không già. toàn thân tràn ngập ánh sáng bảy màu. trong mắt mang theo một vẽ hưng phấn và kích động. Hắn là quốc sư của Đạo cổ, giống như Thiên Vận Tử cũng giống như Thất Thải Tiên Tôn.

ở phía sau núi đằng sau thân ảnh này có một cây cầu. Cây cầu này một đầu nối liền với mặt đất, còn đầu kia đung nhập vào trong bầu trời, tạo thành một hình cung khổng lồ.

Hình đáng của cây cầu này thoạt nhìn so với Đạp Thiên Kiều gần như giống y hệt. ở đầu nối liền với bầu trời kia, Vương Lâm mơ hồ như nhìn thấy ở đằng sau bầu trời đỏ như máu có một màn hư ảo mơ hồ.

Trong màn hư ảo này. hình như có hai thân ảnh. mờ ảo không rõ. khiến cho người ta nhìn không thấu.

Cảnh tượng này so với màn hư ào mà hắn nhìn thấy đằng sau Đạp Thiên Kiều thứ chín rất giống nhau.

- Rốt cuộc ngươi đã tới!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm. cười ha hả.

Ánh mắt Vương Lâm đang nhìn cây cầu thu hồi lại. nhìn về phía Thiên Vận Tử, không nói lời nào. mà nâng chân từng bước đi tới. Một lát sau. hắn đã đứng ở trên ngọn núi có những bông Tuyết bảy màu bay lượn kia. nhìn những bông tuyết ở bốn phía quanh rơi lên người, rơi xuống xung quanh. Vương Lâm than nhẹ.

- Lão phu đợi ngày này đã rất lâu, rất lâu rồi. Vương Lâm. tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng của ngươi, nhưng sau khi ngươi tới nơi này. thì giấc mộng của ngươi sẽ trở nên vặn vẹo!

Trong tiếng cười. Thiên Vận Tử giơ hai tay lên vung mạnh ra phía ngoài.

Dưới một cái vung tay này, lập tức đại lục hình tròn nổi lên tiếng ầm vang. Trong tiếng ầm vang, chỉ thấy trong rất nhiều cái khe ở trên mặt đất đồng thời bộc phát ra hắc khí nồng nặc đến cực điểm. Những hắc khí này cuốn lên bầu trời, lao thẳng tới ngọn núi này.

Chỉ trong nháy mắt. hắc khí này đã che khuất cả bầu trời đỏ như máu. ơ phía trước Vương Lâm. ở phía sau Thiên Vận Tử, hắc khí này ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh này cực kỳ cao lớn, giống như có thể chống đỡ thiên địa ở nơi này. Từ xa nhìn lại, thân ảnh này như mặc hắc bào rộng thùng thình, che phủ toàn bộ mặt đất. Vương Lâm có thể nhận ra hình dáng của thân ảnh này so với Thiên Vận Tử ở trước mắt giống nhau y hệt.

- Vương Lâm. cho dù kiếp trước ngươi là cao thủ Đạp Thiên, nhưng ở trong La Bàn Định Giới này. lão phu mới là chí cao vô thượng. Trên toàn bộ Tiên Cương Đại Lục. đây là địa phương duy nhất mà lão phu có thể cắn nuốt dung hợp ngươi!

ở nơi này, giấc mộng của ngươi sẽ vặn vẹo, từ nay về sau, lão phu sẽ chính là ngươi!

Thân ảnh khổng lồ kia truyền ra tiếng gầm nhẹ. thanh âm ầm ầm vang vọng bốn phía.

- Kiếp trước sao

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Từ, nhìn hư ảnh ở phía sau hắn. thần sắc bình tĩnh.

- Có vẻ như ngươi vẫn còn chưa nhớ ra. cũng được, trước khi ngươi chết, lão phu sẽ nói rõ tất cả cho ngươi biết!

Thiên Vận Tử đứng lên. lùi lại một bước, dung hợp với bóng đen khổng lồ ở phía sau. vén hắc bào đang che khuôn mặt ra để lộ ra một khuôn mặt kỳ dị.

- Tiên Cương Đại Lục không tồn tại. đó chỉ là giấc mộng của ngươi hóa thành. Trên thực tế. nơi đó chỉ là hư vô, là một bộ phận của Nghịch Trần Giới mà thôi.

- Là hư vô sao

Vương Lâm trầm mặc.

- Ngươi không tin sao. lão phu nhìn ngươi không nhớ tới kiếp trước một chút nào. thật là đáng thương! Vương Lâm. lão phu nói cho ngươi biết, vũ trụ thương khung có tứ đại Giới, giới này là Nghịch Trần Giới! Mỗi một giới đều có những chí bảo. chí bảo của Nghịch Trần Giới này chính là La Bàn Định Giới, cùng chính là Không Diệt Bảo duy nhất!

Thái Cổ Thần Cảnh này chính là La Bàn Định Giới của Nghịch Trần Giới!

Thân ảnh khổng lồ do Thiên Vận Tử biến thành kia hai mắt lộ ra vẻ kích động.

- về phần ngươi, kiếp trước chính là người mạnh nhất trong thiên địa. là tu sĩ Cảnh giới Đạp Thiên, ngươi vốn phải tung hoành Nghịch Trần Giới, nhưng ngươi lại muốn hồi sinh, một nữ tử. từ chỗ của người bảo vệ cướp đi La Bàn Định Giới, muốn lấy nó để cứu sống thê tử của ngươi!

Ngươi còn nghĩ ra Mộng Đạo Thuật, tự mình tản ra chân ngã. trọng hóa luân hồi. cố gắng khiến cho giấc mộng trở thành sự thật, đi vào trong luân hồi. khiến cho thê tử của ngươi sống lại, nghịch chuyển biến hóa của thiên địa!

Cho dù là lão phu đối với ý nghĩ và hành động điên cuồng của ngươi cũng vô cùng khiếp sợ!

Thiên Vận Tử nhìn Vương Lâm lời nói vang vọng.

- Nếu sự thật là như vậy. thì rốt cuộc ngươi là ai?

Vương Lâm nhắm mắt lại. một lát sau mớ mắt rạ nhìn thân ảnh khổng lồ kia chậm rãi mờ miệng.

- Lão phu là người bảo vệ La Bàn Định Giới, năm đó ngươi đã cướp vật này từ trong tay ta! Ta có một đệ tử, ngươi hẳn là nhận ra hắn. tên của hắn chính là Mặc Trí!

Vương Lâm trầm mặc.

Hai mắt Thiên Vận Tử kia không thể không lóe lên. hắn giơ tay phải vung xuống dưới, hắc khí trong cơ thể bỗng nhiên lan ra một phần, ở trên bầu trời này hình thành một vòng xoáy màu đen. Dần đần. bên trong vòng xoáy màu đen kia như có những cánh tượng hiện ra.

- Nếu ngươi vẫn chưa tin. có thể chính mắt nhìn! Những Cảnh tượng này là thật hay giả, bản thân ngươi cũng có thể đoán được.

Bên trong vòng xoáy màu đen kia, Vương Lâm nhìn thấy chính mình đang ôm một thi thể, ngửa mặt lên trời gào thét.

Hắn nhìn thấy chính mình, sau khi hồi sinh Lý Mộ Uyển thất bại. không biết đã qua bao lâu. thần sắc bi ai. thanh âm phẫn nộ. còn có ánh mắt điên cuồng kia.

- Trời bắt nàng chết, ta cũng phải cướp nàng về! Ta muốn phá tan thiên địa. ta phải đắm chìm vào trong luân hồi. đem nàng từng chút từng chút một ra khỏi luân hồi, tái sinh đời đời kiếp kiếp

Nếu ta không thành công, thì Vương Lâm ta vĩnh viễn sẽ không thức tỉnh, sẽ cùng ngươi chìm vào trong luân hồi. trong tới vĩnh hằng.

Vương Lâm nhìn những hình ảnh bên trong vòng xoáy. những chuyện cũ này hiện ra trong đầu hắn. giống như là những kỳ ức này vốn vẫn tồn tại, chỉ là hắn đã quên mất mà thôi.

- Lúc trước ngươi nói nếu ta tới nơi này. ở nơi đây có thể khiến cho Lý Mộ Uyển sống lại, là thật hay giá.

Vương Lãm trầm mặc trong chốc lát. nhìn Thiên Vận Tử kia. chậm rãi nói.

- Có thể thật, cũng có thể giả! La Bàn Định Giới là Không Diệt Bảo duy nhất của Nghịch Trần Giới, nó có thể thay đổi hết thảy. nhưng ngươi không có cơ hội này.

Nhìn thân sắc Vương Lâm vẫn bình tĩnh như trước, không ngờ y thức không vặn vẹo một chút nào. điêu này khiến cho trong lòng Thiên Vận Tử có chút chần chừ. Lúc này nghe thấy lời nói của Vương Lâm. hắn đo dự một chút, không khinh cử vọng động, hắn mơ hồ cảm thấy dường như có một điểm gì đó không ổn.

- Kia là cầu gì.

Vương Lâm giơ tay phải lên chỉ về phía cây cầu nối liền thiên địa ở phía sau thân ảnh do hắc khí của Thiên Vận Tử tạo thành.

- Đạp Thiên Kiều của La Bàn Định Giới, cũng là bản thể của Đạp Thiên Kiều mà tất cả chúng sinh của Nghịch Trần Giới sau khi đạt tới một tu vi nhất định sẽ cảm thụ được.

Cảm giác không ổn trong lòng Thiên Vận Tử lại càng thêm rõ ràng, nhưng hắn làm thế nào cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là điểm nào đã xuất hiện biến hóa.

- Ngươi đang chân chừ và suy đoán tại sao ý thức của ta lại không vặn vẹo. như người đang từ trong giấc ngủ tinh lại xuất hiện sự mơ hồ đúng không?

Vương Lâm mỉm cười, nhìn Thiên Vận Tử, bình tĩnh nói.

Sắc mặt Thiên Vận Tử lập tức biến đổi. thân thể khổng lồ bồng nhiên lùi lại vài bước, nhìn chằm chằm Vương Lâm. sau khi cẩn thận nhìn một lượt, lộ ra vẻ khó có thể tin.

- Ngươi Không đúng, ngay cả khi ngươi đã sớm nhớ lại ký ức của kiếp trước.

nhưng chỉ cần vào bên trong La Bàn Định Giới này thì ngươi sẽ phải tỉnh mộng!!

Những lần trước, ngươi đều thức tỉnh ở bước này. lần này Tuyệt đối không thể khác được!

- Ngươi không phải là người bảo vệ. mà một người còn thiếu

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Từ. chậm rãi mở miệng.

Ngay khi hắn nói ra lời này, trong lòng Thiên Vận Tử kia đột nhiên chấn động.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2086: Luân hồi ở chỗ này.

- Ta vốn vẫn luôn nghi hoặc. Cho tới khi ở bên trong tổ miếu của Thủy cổ. lần thứ hai nhìn thấy thân ảnh ôm thi thể trên ngọn núi có tuyết bảy màu tung bay. trong nội tâm của ta vừa có cảm giác bất ổn, vừa đồng thời xuất hiện một y niệm điên cuồng!

Vương Lâm không nhìn Thiên Vận Tử mà nhìn về phía sau. chậm rãi nói.

- Ta sợ rằng Cảnh tượng đó là sự thật, sợ rằng sẽ thất bại trong việc làm Uyển Nhi sống lại. Ta sợ rằng tất cả thật sự là một cuộc đời của ta. quen biết Uyển Nhi. nhưng dùng toàn lực cũng không thể làm nàng sống lại. cho nên mới phải khiến mình chìm đắm trong mộng đạo, muốn theo đuổi luân hồi, khiến giấc mộng thành sự thật!

Chẳng qua thật sự là kiếp trước của ta sao... Ta không cho rằng như vậy! Ta sợ rằng tất cả sẽ là sự thật, cho nên ta muốn đi nghiệm chứng, muốn thay đổi!

Hai mắt Vương Lâm lóe sáng, lộ ánh sáng ngòi ngòi.

- Năm đó trong Thiên Nghịch Châu ta đã từng nghe thấy một giọng nói. Giọng nói này không ngừng nói cho ta biết là thiếu một... Thiếu một....

Ta vẫn luôn không hiểu rốt cục là thiếu thứ gì...

Ở bên trong động phủ giới ta từng nhìn thấy một cảnh tượng hư ảo. thấy tiên đế Bạch Phàm chỉ lên trời mà điên cuồng. Sau đó ta biết là hắn chính xác khi biết thế giới mình sống là một tòa động phủ nên không thể tiếp nhận được, trở nên phát điên.

Giống như Tán Linh thượng nhân, chẳng qua hắn không có đũng khí và nghị lực như Tán Linh thượng nhân.

Cảnh tượng này khi ta phát hiện ra cũng khiến ta rất sợ hãi.

Còn ở bên trong động phủ giới, khi ta đánh sâu vào bước thứ ba. xuất hiện hiện vạn cổ không môn... Âm thanh phía sau cửa phát ra. Âm thanh này sau khi ta cảm nhận được rất giống như âm thanh "thiếu một" trong Thiên Nghịch Châu.

Cho tới khi ta triển khai ý niệm điên cuồng kia trong đầu. cho tới khi ta nhìn thấy được đầu lâu của Cát Cùng trong động phủ giới, trên đâu lâu đó còn lưu lại một đạo thần niệm.

Vương Lâm vừa nói vừa giơ tay phải lên chụp vào hư không một cái. Lập tức trên tay hắn xuất hiện đâu lâu của Cát Cùng.

Trên đầu lâu này có những kỳ hiệu ấn kỳ lóe lên. tỏa ra u quang và khí tức sát lục.

- Lúc đó ta đã có đáp án.

Vương Lâm nhìn đâu lâu trong tay, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

- Thiên Nghịch Châu kia thiếu một người, đó chính là ngươi! Ngươi không phải là người bảo vệ mà chính là khí linh của La Bàn Định Giới!

Vương Lâm ngẩng phắt đầu. ánh mắt lấp lánh. Ánh mắt hắn khiến thân thể Thiên Vận Tử trở nên run rây.

- Vốn ta đối với phương pháp làm Uyển Nhi sống lại rất mơ hồ. thậm chí ta không biết phải làm thế nào mới khiến nàng sống lại. Cho tới khi ngươi xuất hiện trên núi hoang của Đạo Cổ.

Những lời nói của ngươi đã bị ta ghi tạc trong lòng. Từ đó về sau ta luôn suy nghĩ, cho tới khi nhìn thấy thân ảnh gầm rống thể thảm kia thì rốt cục ta đã nghĩ ra một phương pháp!

Vào lúc ta nảy ra y niệm này. ta vẫn chẩn chừ. Sự tổ n tại của ta rốt cục là chân thật hay chỉ là một giấc mộng. Tiên Cương đại lục này có phải tổ n tại thật hay không?

Cho tới khi ta nhìn thấy cái đầu lâu này...

Vương Lâm thì thào.

- Ngươi... Ngươi nghĩ tới phương phép gì...

Thân thể cao lớn của Thiên Vận Tử lúc này có hắc khí không ngừng bao phủ. Hắn nhìn Vương Lâm bình tĩnh như vậy. nghe lời nói tinh táo kia. nội tâm tràn ngập sợ hãi.

Hắn phát hiện ra những gì mình tướng là hiểu hết hóa ra lúc này lại sai biệt quá lớn. Điêu này khiến hắn đối với y niệm điên cuồng theo lời Vương Lâm nói như có cảm giác đại họa sắp giáng xuống.

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tử. thần sắc như thường.

- Phương phép của ta rất đơn giản. Ta sẽ dùng Lưu Nguyệt thuật, ngươi biết rồi đó... Ta sẽ khiến cho sát lục phân thân của ta đại thành, sau đó nghịch chuyển Lưu Nguyệt, đùng lực lượng tu vi của ta nghịch chuyển năm tháng khiến phân thân sát lục trở về quá khứ!

Đua hắn tới vô số ngàn năm trước, bắt chước kiếp này. triển khai một hồi mộng đạo thuộc về hắn. Trong những năm tháng trong quá khứ này. hắn sẽ suy tính và tiến hành tất cả mọi thứ phát sinh trong kiếp này của ta!

Ta cho hắn ý thức tự chủ. cho phân thân này tất cả tự do!

Sau khi làm như vậy ta đột nhiên phát hiện ra tất cả đều rõ ràng. Kiếp trước sao. Kiếp trước theo lời ngươi nói chính là do ta tự mình đưa phân thân sát lục tới. Ngươi nói Tiên Cương đại lục này là hư ào, hiện tại ta có

thể nói cho ngươi biết. Tiên Cương đại lục không phải là giấc mộng, không phải là hư ảo!

Vương Lâm ta không phải là chuyển thế. Ta sinh, ra tại Chu Tước Tinh. Cho tới bây giờ ta chính là ta!

Ngươi sỡ dĩ cho rằng như vậy. thậm chí có một số người cũng cho là như thế đó là bới vì sát lục phân thân của ta trong quá khứ đà thành công thay đổi một số việc.

Ta không biết phân thân sát lục này của ta trong quá khứ đã làm được việc gì. cùng không biết lúc này hắn ở nơi nào. Nhưng khi ta nhìn thấy đâu lâu của Cát Cùng này. ta thấy thần thức sát lục của hắn trên đó. thấy được phương pháp thức tỉnh Uyển Nhi đúng như ta yêu cầu năm đó!

Trong thần thức nọ cũng nói cho ta biết, trong những năm tháng quá khứ. phân thân sát lục nghịch chuyển thiên địa, mượn được một la bàn. chính là mấu chốt đê cứu Uyển Nhi.

Hắn đật la bàn đó ở trên Tiên Cương đại lục. từng mấy lần tiến vào bên trong nhưng mỗi lần tiến bào đều tiêu tán rất nhanh.

Cho tới lần cuối cùng hắn tiến vào trong Thái cổ Thần Cảnh như luân hồi này. trong khi hắn tiêu tán thì đã hoàn thành được ý chí ta lưu lại cho hắn

khiến cho la bàn này phân ra. cũng phóng ra khí linh của La Bàn Định Giới này!

Đó cũng chính là ngươi.

Vương Lâm nhìn Thiên Vận Tử. Đối phương sau khi nghe hết những gì hắn nói. thân thể run rẩy kịch liệt, ánh mắt lộ vẽ không thể tin. cũng ẩn chứa sự sợ hãi khó có thể hình dung.

- Không có khả năng, chuyện này không có khả năng!!

- Đây là phương pháp của ta. phóng ngươi ra. lấy thân ngươi vốn là bổn nguyên của La Bàn Định Giới này làm sống lại thê tử của ta.

ở trong chỗ luân hồi này. ngươi tìm hiểu thấu triệt rồi thì nó sẽ theo y ngươi. Mà ngươi tìm hiểu không ra thì nó chính là kiếp trước chuyển thế.

Nó là một vòng tròn. Nó vốn tồn tại. ngươi có thể nhìn thấy, có thể cảm nhận được.

Giống như lời của Mặc Trí nói. giống như trong ký ức của Hồng Điệp, giống như lời nói của ngươi tại núi hoang cả Đạo cổ. nhận ra Lục Mặc.

Cổ Tổ và Tiên Tổ tìm hiểu không nổi luân hồi, tướng rằng tất cả đều là hư ảo. là giả dối. Bọn họ vấn đạo mà chết... Đó là luân hồi...

Tìm hiểu thấu rồi thì nó chỉ là một vòng tròn mà thôi, Tùy ý mà lựa chọn một điểm, giơ tay nắm giữ.

Vương Lãm lắc đầu. bình tĩnh nhìn Thiên Vận Tử.

Ngươi ở đây bày mưu với ta, lại không biết vào thời điểm cuối cùng toàn là ta bày mưu với ngươi... Giống như ngọn đèn sắp tắt bỗng nhiên bùng cháy.

- Không có khả năng. Đây là chuyện không thể nào xảy ra!! Ta tận mắt thấy cánh tượng kiếp trước của ngươi. Ta tận mắt thấy ngươi tới chỗ ta lấy la bàn này. tận mắt thấy ngươi dùng la bàn này chìm vào mộng đạo!!

Ta cùng tận mắt thấy ngươi ở nơi này lần lượt luân hồi chuyển thế mới tới được nơi này. đi vào trong la bàn rồi tiêu tán!!!

Thiên Vận Tử giống như phát điên. Hắn bày mưu cả đời nhưng cuối cùng vào lúc này lại tính sai cả rồi.

Năm đó hắn ở chỗ vỡ của la bàn mà chui ra. vốn tướng đó là đo ngoài ý muốn nhưng lại không ngờ rằng tất cả đểu nằm trong kế hoạch của

Vương Lâm.

- Không có khả nâng. Ta không tin!!

Thiên Vận Tử rống lên thể thảm, thân thể hóa thành hắc vụ khổng lồ cao chọc trời dữ tợn lao tới Vương Lâm. giống như muôn thôn phệ đối phương vậy.

- Tận mắt nhìn thấy chưa chắc đã là thật... Bơi vì ngươi không nhìn thấy luân hồi. Nó ở chỗ này, Tùy ngươi hiểu. Ngươi nếu không hiểu thì vĩnh viễn cũng không sáng tỏ.

Vương Lâm lắc đầu.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2087: Uyển nhi, tinh lại đi!

Thanh âm của Thiên Vận Tử vang vọng trong Thái cổ Thần Cảnh, từ ngọn núi roi đầy tuyết bảy màu này tản ra bốn phía. Thân thể khổng lồ của hắn lúc này hoá thành sương đen ngợp trời, mang theo vẻ không cam long, mang theo sự điên cuồng lao thẳng tới Vương Lãm.

Hắn không cam lòng, hắn đã chờ đợi lâu như vậy, chờ đợi hết lần luân hồi này đến lần luân hồi khác, rốt cuộc đã đợi được tới ngày hôm nay. nhưng lại không ngờ rằng mọi chuyện lại như thế này.

Vương Lãm đã lừa gạt tất cả mọi người, cho dù hắn là Thiên Vận Tử cũng không ngờ tới tất cả mọi chuyện vốn không phải là giấc mộng của Vương Lâm. mà là mộng đạo của Lục Mặc kia.

Lúc này trong lòng Thiên Vận Tử tràn ngập một cảm giác hoang mang, cảm giác này đủ khiến cho hắn nổi giận. Hắn thân là khí linh của La Bàn Định Giới, từng ở trong La Bàn Định Giới này tận mắt nhìn thấy Vương Lâm luân hồi hết lần này đến lần khác, tiêu tan hết lần này đến lần khác.

Cho tới lần cuối cùng kia. hắn tận mắt nhìn thấy Vương Lãm mỡ la bàn này ra, sau khi tiêu tan ở trong đó. Thiên Vận Tử hắn từ trong lan bàn này đi ra. Trong khoảnh khắc hắn đi ra. hắn mừng như điên ngửa mặt lên trời cười to.

Hắn không biết được lai lịch của bản thân, trong ký ức của hắn. vô số năm trước khi lần đầu tiên thức tỉnh, hắn đã trở thành khí linh của La Bàn Định Giới.

Hắn cũng không biết La Bàn Định Giới này là đo ai sáng tạo ra. hắn không hề có kỳ ức lang thang rắt lâu ở trong la bàn này. cho tới khi nhìn

thấy Vương Lâm tới mượn la bàn. nhìn thấy Vương Lãm hết lân này tới lần khác tiêu tan trong luân hồi. cho tới khi hắn được phóng thích ra.

Ngay khi hắn được phóng thích ra, hắn liền có một sự vui sướng không nói nên lời tràn ngập toàn thân, hắn cảm thấy chính mình sắp có được tự do. hắn không muốn tiếp tục như bị cầm tù ở trong la bàn này.

Vì thế hắn muốn đoạt xá, hắn muốn đoạt xá Vương Lâm!

Trong mắt hắn. toàn bộ chúng sinh trên Đại Lục Tiên Cương đều là giả dối chỉ có Vương Lâm là thật, có thân thể thật, vì thế. hắn muốn đoạt xá. Hơn nữa theo hắn phân tích, một khi đoạt xá thành công, có được thân thể của Vương Lâm. hắn sẽ chính thức trở thành tu sĩ Cảnh Giới Đạp Thiên, hắn sẽ thật sự có được tự do.

Hắn không bao giờ còn là khí linh bị nhốt ở trong la bàn này nữa. Tuy nhiên cũng có lúc. hắn cảm thấy bản thân ngoài là một khí linh, còn giống như là người bảo vệ la bàn này.

Nhưng bất luận thế nào. hắn cũng sẽ làm tất cả để được tự do!

Thậm chí hắn còn nghĩ một khi mình có được tự do. một khi mình đoạt xá thành công, hắn sẽ đi tìm nguồn gốc của bản thân, tìm hiểu xem rốt cuộc là ai đã khiến cho mình phải trở thành khí linh.

Thậm chí trong mắt hắn. sau khi đoạt xá thành công thì La Bàn Định Giới này cùng sẽ trở thành phép bảo mạnh nhất của hắn. Vật này. hắn thân là khí linh của nó. sự hùng mạnh của nó hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Hơn nữa vật này ngoài sự hùng mạnh. thì tác dụng quan trọng nhất của nó chính là có thể giúp cho người ta có thể rời khỏi Nghịch Trẩn Giới!

Còn về lai lịch của La Bàn Định Giới này hắn cũng đã từng nghĩ tới. nhưng vẫn rất mơ hồ. không có ký ức. Hắn không biết vật này là đo ai sáng tạo ra. cũng giống như không biết tại sao mình lại ở bên trong đó.

Hắn chỉ biết rằng sau khi mình có được tự do. nhất định phải đi tìm hiểu câu trả lời.

Nhưng giờ phút này, đủ những ý định của hắn đều trong một câu nói của Vương Lâm mà hoàn toàn sụp đô. Hắn đã không còn hy vọng, chỉ còn lại sự Tuyệt vọng và phẫn nộ. còn có sự sợ hãi và không cam lòng.

Hắn điên cuồng xông về phía Vương Lâm. sương đen ngợp trời phát ra tiếng kêu chói tai. ngay khi tới gần Vương Lâm hắn nhìn thấy trên mặt Vương Lâm lộ ra một nụ cười nhạt.

Vương Lâm giơ tay phải lên. nhìn đám sương đen đang bảo phủ phía trước ập tới. nhẹ nhàng vung một cái.

- Khi ta nắm được luân hồi. thì ta đã đạp thiên rồi.

Vương Lâm bình tĩnh mớ miệng, vung tay lên. Chỉ thấy đám sương đen ngợp trời ở trước mặt hắn lập tức phát ra thanh âm vù vù. với tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu tan trong phạm vi lớn.

- Ta không cam lòng!! Vương Lâm. ta không cam lòng!!!

Thiên Vận Tử kêu lên thảm thiết, đám sương mù đang tiêu tan kia quay cuồng, cuối cùng ngưng tụ thành một cái đầu. Hình đáng cái đầu này không ngờ giống Thiên Vận Tử y hệt. thọat nhìn như một nam tử trung niên. Trên mi tâm hắn có một đồ án ngũ giác lóe lên. mơ hồ ở bên trong đồ án ngũ giác kia như có hư ảnh một con hạc đang giãy giụa

Hết thảy chuyện này trong nháy mắt đã tiêu tan cái đầu của nam tử trung niên kia biến mất. cuốn đi toàn bộ sương mù màu đen còn sót lại giờ phút này, trong nháy mắt hóa thành một con hạc đen rất lớn.

Con hạc đen kia hướng lên trời kêu lên. rồi lao thẳng tới Vương Lâm!

Ngay khi nó tới gần. hai mắt Vương Lâm lóe lên hàn quang, thân thể hắn bước về phía trước, tay phải bỗng nhiên giơ lên. khi con hạc đen đo sương mù biến thành vừa bay tới, liền đưa tay bóp lấy cổ nó.

Con hạc đen kia không ngừng giãy giụa, trong tiếng gào thét, trong mất Vương Lâm lóe lên tinh quang, tay phải hung hăng bóp chật lại. Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, toàn bộ mặt đất của Thái Cổ Thần Cảnh run lên kịch liệt, bầu trời liền trở nên u ám.

Con hạc đen kia toàn thân tan nát.

Thần thức của Thiên Vận Tử hỗn loạn, sau khi con hạc đen kia tiêu tan cũng tan rã theo. Trước khi một tia thần trí cuối cùng của hắn bị hủy diệt, dường như hắn đã nhớ lại được một vài chuyện cũ, nhớ tới một vài chuyện trong kỳ ức của hắn mà hắn vốn tướng là không tồn tại.

- Đạo Thần Trà ... Quê hương của ta

Thiên Vận Tử thì thào, toàn bộ thần thức tiêu tán. hoàn toàn tử vong. Thân thể của hắn hóa thành vô số hắc khí tản ra. ở bên trong rất nhiều hắc khí kia có một đạo khí xám rất rõ ràng bay ra. lao thẳng về phía sau. Dưới ánh mắt của Vương Lâm. hắn nhìn thấy đạo khí xám kia xông vào Đạp Thiên Kiêu nối liền thiên địa, dung nhập vào hư ảnh đằng sau cây cầu. không còn nhìn thấy bóng đáng.

Trên đạo khí xám kia không hề có khí tức của Thiên Vận Tử.

Ánh mắt lóe lên. nhưng Vương Lâm cũng không có một chút bất ngờ nào. dường như đã sớm biết được sự tồ n tại của đạo khí xám này, chỉ

liếc nhìn một cái rồi không để ý tới nữa. mà sau khi duỗi tay ra. liền nắm chặt lấy hắc khí đang tản ra kia.

Bị hắn nắm chặt, chỉ thấy hắc khí kia đang khuếch tán ra bồng nhiên

cuộn ngưng tụ lại, trong khi không ngừng ngưng tụ. ở trong lòng bàn tay Vương Lâm hóa thành một đám khí nhỏ bằng nắm tay.

Đám khí này cũng không phải có màu đen. mà có chín màu lượn lờ. cực kỳ diễm lệ.

- Bổn nguyên của một giới

Vương Lâm nhìn đám khí trong lòng bản tay. trong mắt không còn vẻ bình tĩnh nữa mà lộ ra một sự kích động. Hắn hít sâu một hơi. vung tay trái vào hư không, lập tức một cỗ quan tài gồ xuất hiện ở trước mặt hắn.

ờ bên trong cỗ quan tài kia là một nữ tử đang ngủ say. tướng mạo cũng không phải là tuyệt mỹ, nhưng lộ ra một vẻ ôn nhu. hai mắt nàng nhắm lại. không hề nhúc nhích.

- Uyển nhi Ta đã từng nói trời bắt nàng chết, ta cũng phải cướp nàng về!

Vương Lâm vuốt ve khuôn mặt nữ tử kia. trong lúc thì thào chay nước mắt. Những giọt nước mắt kia roi lên trên mặt nữ tử này. theo gương mặt nàng chảy xuống khóe miệng.

- Ta đã làm được rồi! Uyển nhi, sau mấy ngàn năm ta đã làm được rồi!!

Thân sắc Vương Lâm dịu dàng, đưa đám khí chín màu trên tay phải nhẹ nhàng đặt lên mi tâm của nữ tử này. yên lặng nhìn đám khí kia đung nhập vào trong cơ thể nàng, lẳng lặng nhìn ngắm nàng, như thể thời gian đã trở thành vĩnh hằng.

Nhưng thần sắc của hắn cũng mang theo vẻ cực kỳ khẩn trương hiếm thấy ở hắn. Lúc này Vương Lâm rất khân trương, hắn cắn môi dưới, nhìn nữ tử kia.

- Uyển nhi. sống lại sống lại đi Mở mắt ra, mở mắt ra nhìn ta đi

Vương Lãm vỗ về lên mái tóc của Lý Mộ Uyển, không ngừng thì thào.

- Lân đầu gặp nhau ở Tu Ma Hải, giống như là duyên do trời định, không chết, không quên

Tiếng gọi yếu ớt kia. ánh mắt mang theo vẻ bàng hoàng, trong khoảnh khắc này khiến cho thân ảnh Vương Lâm đang ẩn giấu ở dưới lòng đất

sau khi phát hiện ra điều không ổn do dự một chút, rồi ngẩng đầu lên.

Nếu như hắn không ngẩng đầu lên. có lẽ tất cả đều sẽ khác.

Mấy năm trong Tu Ma Hải. mỗi khi mở mắt ra hắn đã nhìn thấy thân ảnh như mềm vếu nhưng rất cứng còi kia đang ở cửa động, trái tim hắn run lên giật mình, một câu nói: Không phải sợ. ta mang nàng đi giết người kia hắn không biết tại sao lại nói ra. hắn chỉ biết trong khoảnh khắc đó. lời nói này tự nhiên phát ra như vậy.

Trên Thanh Long đại trận, đùng tâm huyết đê khắc những chiếc vảy. hóa thành một ngọc giản bảo vệ tính mạng, thân thể mềm mại. sắc mặt trắng bệch kia khiến cho hắn đau lòng, nhưng trên lưng hắn mang theo huyết hải thâm thù. cũng chỉ có thể nhắm mắt lại. tự nói với mình phải quên đi.

Cảnh tượng trong Vân Thiên Tông. khi nghe thấy tiếng đàn kia. nhìn thấy thân ảnh nữ tử ở trong lâu các ân chứa một vẻ hiu quạnh. Vương Lâm biết mình không thể nào quên được.

- Tay trái của ta là nhân quả ngắn ngủi trong Tu Ma Hải. tay phải là một trăm năm liền ngồi đả tọa ... Uyển nhi. mở mắt ra. tỉnh lại đi Còn có Bình nhi. nó cũng sẽ tỉnh lại. nàng sẽ thích đứa nhỏ này.

Vương Lâm nhỏ lệ thì thào.

- Năm tháng cũng không có chờ ta. nàng khi nào mới dìu ta dậy... Uyển nhi, ta là Vương Lâm. chúng ta là vợ chồng, để ta dìu nàng dậy

Nước mắt của Vương Lâm càng ngày càng nhiều, hắn nhìn Lý Mộ Uyển, hắn đã đợi mấy ngàn năm. chỉ vì ngày hôm nay.

Sự ấm áp bên trong sơn cốc kia. thân ảnh mỗi khi quay đầu lại nhìn thấy. những hình ảnh cù ở trong đầu Vương Lâm vẫn giống như vậy, hắn không thể nào quên, hắn không muốn quên, hắn không thể quên được.

Cho tới khi hắn nhìn Lý Mộ Uyển tóc đã bạc, dần dần trở nên già vếu, dần dần mất đi sức sổng, trong khoảnh khắc nàng nhắm mắt lại. trái tim Vương Lâm chưa bao giờ lại đau nhức đến vậy. Hắn như nổi giận, hắn không thể để cho LÝ Mộ Uyển cứ thế mà ra đi. hắn phải cướp nàng về!!

Sau khi mất đi, lại muốn có được, cho dù kết quả là những kỳ ức xúc động phong trân, cho dù là những vực sâu của bi thương, thì cũng không hề hối tiếc.

- Uyển nhi ... tỉnh lại đi...Uyển nhi !!!

Vương Lâm nhìn nữ tử đang ngủ say kia. nước mắt không ngừng rơi.

- Ta sẽ phá vỡ cả bầu trời để làm hiện ra hình bóng của nàng. Ta sẽ nghịch chuyển cả thương khung để trời không che được đôi mắt muốn mớ ra của nàng. Ta sẽ phá vỡ hư vô, để mở ra một con đường cho nàng có thể tìm được phương hướng trở về nhà. Uyển nhi, ta là chồng của nàng, ta muốn nàng mở mắt rạ tỉnh lại!!!

Vương Lâm ngửa mặt lên trời gào thét lên. Thời gian đã qua rất lâu. nhưng nữ tử trong quan tài gồ này vẫn nhắm hai mắt. điểu này khiến cho Vương Lâm không thể chịu đựng được, Tuyệt đối không thể chấp nhận!!

- Đừng khóc

Ngay khi Vương Lâm ngẩng đầu gào thét lên. một bàn tay mang theo sự ấm áp chậm rãi giơ lên, chạm vào mặt của Vương Lâm.

Toàn thân Vương Lâm chấn động, hắn cúi đầu xuống nhìn thấy Lý Mộ Uyển run rẩy lông mi. mớ mắt ra.

Trong đôi mắt kia ẩn chứa sự ôn nhu giống như mấy ngàn năm trước, còn có sự thương tiếc khiến cho người ta phải đau lòng.

DAOTIEUVU
_DTV_EBOOK_

Chương 2088: Bỗng nhiên quay đầu (kết cục)

Thái Cổ Thần Cảnh, trên mặt đất hình tròn kia, tại vị trí trung tâm có một ngọn núi có tuyết bảy màu tung bay. Trên đó có hai thân ảnh.

Đó là Vương Lâm và Lý Mộ Uyển.

Bọn họ đứng đó, nhìn về phía xa xa, thấp giọng trò chuyện.

Ánh mắt Vương Lâm mang theo vẻ nhu hòa, nhìn LÝ Mộ Uyển với thần sắc ôn nhu. Hắn đã đợi rất lâu. rất lâu. mấy ngàn năm mới thấy được cảnh tượng này. Tuyết bảy màu bay xuống đã không còn mang theo hàm ý bi ai. hoàn toàn không giống với Cảnh tượng Vương Lâm chứng kiến khi phân thần trong tổ miếu của Thủy cổ.

- Đây là một chuyện dài dòng buồn chán. Uyển Nhi, chờ chúng ta rời khỏi nơi này xong, tìm một địa phương tầm thường, để ta đùng thời gian cả đời kể chuyện cho nàng nghe, có được không... Còn cả Bình nhi. còn cả thê tử của nó là Thanh Nghi. Nàng nhất Định sẽ thích bọn họ.

Lý Mộ Uyển gật nhẹ đầu. Nàng nhìn nam tử trước mắt này. Khuôn mặt hắn vẫn giống như trước kia. chẳng qua lúc này nàng nhìn thấy đã có dấu vết tang thương của năm tháng ẩn hiện.

Nàng có thể tưởng tượng được vì khiến mình thức tỉnh. Vương Lâm đã nỗ lực bao nhiều, gian khổ bao nhiêu, trả giá bao nhiều.

- Hiện giờ ta sẽ mang nàng đi Đạp Thiên Kiều...

Vương Lâm ngẩng đâu nhìn Đạp Thiên Kiêu cách đó không xa, hai mắt lộ vẻ sáng ngời nhất trong mấy ngàn năm nay. trong mắt đã không còn vẻ đau thương.

Hắn nắm tay Lý Mộ Uyển. Sau khi nàng tỉnh dậy hắn chưa bao giờ buông tay.

Hắn sợ rằng buông ra thì sẽ không thể tìm được nữa.

Thân ảnh hai người bọn họ dần dần đi về phía trước, bước lên Đạp Thiên Kiều, hướng về phía cây cầu cuối cùng, hướng về phía cuối bầu trời mà từ từ bước đi.

Lý Mộ Uyển cũng nắm tay Vương Lâm. cả đời cùng không muốn buông ra. Nàng có thể cảm nhận sự ấm áp từ trong lòng bàn tay truyền tới khiến trái tim nàng cảm thấy ấm áp và an bình mấy ngàn năm.

Thân ảnh bọn họ dần dần đi tới cây cầu. Trong chớp mất khi sắp sửa bước lên. bước chân Vương Lâm đừng lại. Tay trái hắn giơ lên vung về

phía mặt đất phía sau.

Một động tác này khiến thấy ba đạo cầu vồng bồng xuất hiện, bay thẳng về phía mặt đất này.

Trong đạo câu vông thứ nhất là một nửa cái la bàn. Nó dung hợp với mặt đất, khiến cho mặt đất hình tròn này ầm vang. Một nửa trông như hư ảo lúc trước giờ trở nên chân thật, khiến cho vô số núi non khe sâu trên mặt đất biến thành những kỳ hiệu, bộc phát ra ánh sáng chói mắt. sau khi đẩy đủ mơ hồ có đấu hiệu triển khai vận chuyển.

Trong đạo cầu vồng thứ hai là một cây kim la bàn khổng lồ. Nó trôi nôi lơ lửng, nhanh chóng hạ xuống, dung hợp với Tuyết bảy màu đang bay. Cây kim này quét ngang cả vùng mặt đất hình tròn.

Một lực lượng mênh mông từ mặt đất này lan tòa ra. tiếng ầm vang kinh thiên động địa truyền tới.

Trong đạo cầu vồng thứ ba là một hạt châu, một hạt châu màu trắng...Thiên Nghịch!

Nó lơ lửng trong thiên địa, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Nó xuất hiện lập tức khiến mặt đất này. khiến La Bàn Định Giới này trở nên đây đủ.

- Thu!

Vương Lâm khẽ nói.

Trong nháy mắt khi lời nói của hắn truyền ra. cả mặt đất nơi này ầm vang, dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được thu nhò lại. Có một lượng sương mù lớn bao phủ nơi này. Mặt đất biến mất. ngọn núi có tuyết bảy màu rơi cùng biến mất. Tất cả mọi thứ tồn tại nơi này trừ Vương Lâm. Lý Mộ Uyển và những cây Đạp Thiên Kiêu kia ra đều toàn bộ tiêu tán. hóa thành một cái la bàn lớn bằng bàn tay!

La bàn nọ cất tiếng reo vang, bay lên tay trái Vương Lâm. không ngừng xoay tròn, lại thu nhỏ một lần nữa. cuối cùng xuất hiện trong bàn tay Vương Lãm thì đã chỉ còn Thiên Nghịch châu như trước!

Thiên Nghịch châu là bộ phận mấu chốt của La Bàn Định Giới, cũng là hình đáng đầy đủ của La Bàn Định Giới biến thành, không có gì khác nhau.

Nắm hạt châu này, Vương Lâm quay đầu nhìn lại. Hắn không nhìn thấy trời, không thấy đất, chỉ thấy một vùng hư vô. ở phía cuối hư vô hắn thấy một thân ảnh.

Đó là cả Đạo.

Cổ Đạo ngơ ngác nhìn tất cả. Hắn cũng nhìn thấy được thứ duy nhất còn tồn tại ở trong hư vô này là hai thân ảnh trên cầu.

- Đây là đáp án sao...

Cổ Đạo thì thào, thân sắc lộ vẻ phức tạp.

Vương Lâm mỉm cười, tay phải vung lên. Phía sau cổ Đạo xuất hiện một dòng xoáy thật lớn. Trong dòng xoáy nọ là Tiên Cương đại lục. Cổ Đạo trầm mặc trong chốc lát, vái Vương Lâm một cái rồi đi vào bên trong dòng xoáy, hoàn toàn biến mất.

Sau khi hắn rời đi, Vương Lâm nắm tay Lý Mộ Uyển, đi về phía cây cầu cuối, biến mất trong hư ảo.

Sau khi Vương Lâm rời đi. cây cầu nọ cũng dân dân hóa thành ánh sáng, tản ra. dung hợp với hư vô này.

ở một địa phương giống như đào viên, tại một gian đình tạ có một chiếc bàn đá Một người đang ngồi ở đó. đưa lưng về phía Vương Lâm. Người này mặc áo bào tro. mái tóc hoa râm. nhìn không rõ vẻ mặt.

Phía sau người này có một người đang đứng giống như người hầu.

Vương Lâm nắm tay Lý Mộ Uyển từ hư vô đột nhiên đi ra. đi về phía đào viên này. Trong nháy mắt khi hắn mang theo Lý Mộ Uyển đi ra. người hâu kia xoay người nhìn Vương Lâm trên mặt nờ nụ cười.

Vương Lảm nhìn người nọ, Dáng vẻ đối phương hơi già nua đi nhưng hắn liếc mắt một cái liền nhận ra người này.

- Lăng Thiên Hầu.

Vương Lâm chậm rãi nói

- Đúng, mà cũng không phải.

Lão già nọ lắc đầu. không nói gi. Người nói chính là người mặc áo xám đang quay lưng về phía Vương Lâm. Hắn xoay người lại. mỉm cười nhìn Vương Lâm.

- VỊ này là Vương phu nhân rồi Quả nhiên là rất xứng đôi với Vương đạo hữu.

Người áo xám nọ mỉm cười nhìn Vương Lâm nói.

Thần sắc Lý Mộ Uyển bình tĩnh, không nói gì. Nàng đứng bên cạnh Vương Lâm. bình thản nhìn người áo xám kia.

Vương Lảm nhìn người áo xám nọ. đột nhiên nở nụ cười, nắm tay Lý Mộ Uyển đi về phía trước. đối diện với lão già nọ. vung tay áo lên. Lập tức chiếc ghế còn lại hóa thành hai cái. cùng Lý Mộ Uyển ngồi xuống.

ở trên bàn đá giữa bắn và người mặc áo xám kia có một bàn cờ. trên đó có đầy những quân cờ đen trắng, hiên nhiên là đang vào tàn cuộc.

- Phân thân của ngươi năm đó sau khi đánh với ta một nửa liền rời đi. Ta đợi đã nhiều năm. cuối cùng ngươi cũng tới. Chúng ta tiệp tục đánh đi.

Người mặc áo xám mỉm cười, cầm một quân cờ đen đặt lên một vị trí trên bàn cờ.

- Ngươi là người bảo vệ sao?

Vương Lâm sau khi nhìn thoáng qua bàn cờ liền nhìn lại người mặc áo xám kia.

- Đúng vậy. Ngươi cũng vậy.

Người mặc áo xám ngẳng đầu mỉm cười nói.

- Thiên Vận Tử là khí linh, trên người hắn ta hiển nhiên lưu lại một đạo thần niệm, cũng chính là Thiên Vận Tử áo xám mà ngươi từng thấy.

Tướng mạo của người mặc áo xám này bất ngờ lại giống hệt Thiên Vận Tử. Chẳng qua Vương Lâm cảm thấy lại bất đồng. Đúng như lời đối phương nói hắn là Thiên Vận Tử áo xám.

- Thất Thải Giới là đo phân thản của ngươi sáng tạo ra. sau đó khí linh kia phát hiện mượn đó mà lợi đụng. Ta vốn cảm thấy kỳ lạ. lúc này mới biết hóa ra luân hồi đối với ngươi lại đơn giản như vậy.

Thiên Nghịch châu phỏng chế ở Thất Thải Giới chẳng qua là do phán thản sát lục của ngươi muốn biết cái thứ thiếu sót kia là gì. lẩn lượt thử nghiệm. Đám người minh chí Đạo Kinh cũng tốt. kiếp kinh cũng được đều là kinh nghiệm cả đời của ngươi.

Phụng chí tu chân... Một chừ chân này là đại biểu cho chân ngà trong luân hồi. Hàm nghĩa của những lời này khiến chúng sinh thế gian từ nay về sau trong luân hồi có thể tim được chân ngã. đi khỏi luân hồi.

Ánh mắt người mặc áo xám lộ vẻ thân thiết chậm rãi nói.

- Ta không có tên. Nếu như ta là người đầu tiên của Nghịch Trần Giới này đạt tới Đạp Thiên Cảnh thì ngươi chính là người thứ hai. Giữa ta và ngươi, chúng sinh chưa có ai đạp thiên tới được đây.

Trừ phân thân của ngươi ra...

Người mặc áo xám mỉm cười nói

- La Bàn Định Giới là đo ngươi sáng tạo ra sao? Khí linh nọ là do ngươi phong ấn bên trong?

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. nắm tay Lý Mộ Uyển không hề buông ra nhìn người mặc áo xám kia, hỏi.

- Bước thứ tư đạp thiên là đinh phong của Nghịch Trần Giới. Nhưng trong vũ trụ thương khung còn có người đi tới bước thứ năm... Cũng có thể đi tới bước thứ sáu... Trước khi ta tới đây thì đã có bàn cờ này rồi.

Đánh cờ đi. Tới phiên ngươi đó...

Người mặc áo xám khẽ nói

Vương Lâm trầm mặc trong chốc lát. mỉm cười giơ tay trái lên. Trong bàn tay hãn vôn có một hạt châu. Vương Lâm cầm hạt châu này đặt lên bản cờ.

Trong nháy mắt khi hạt châu màu trắng này đặt xuống, bàn cờ bồng nhiên biến đổi Quản đen quân trắng tự đặt xuống, giống như đang tính toán, cuối cùng khi Lý Mộ Uyển ngưng thần nhìn lại thì tất cả hai màu đen trắng trên bản cờ đã dung hợp toàn bộ hóa thành một bộ mặt.

Một đen... Trắng.

Phía trắng là Vương Lâm. còn phía đen là người mặc áo xám.

- Hiểu rõ chưa?

Vương Lâm ngẩng đầu nhìn người mặc áo xám.

- Có... Rõ ràng rồi

Người mặc áo xám trầm ngâm trong chốc lát, than khê một tiếng, gật đầu.

Vương Lâm mỉm cười đứng đậy, nắm tay Lý Mộ Uyển. không quay đầu nhìn lại hai người và bàn cờ kia mà từng bước tiến về phía trước, cùng Lý Mộ Uyển biến mất khỏi nơi này.

Sau khi hắn biến mất, quân trắng trên bàn cờ cùng từ từ biến thành hư ảo, cuối cùng biến mất. giống như theo Vương Lâm mà đi.

Vương Lâm rời đi mang theo Lý Mộ Uyển.

Trên Tiên Cương đại lục, trừ cổ Đạo ra thì không ai biết tất cả mọi chuyện trong Thái cổ Thần Cảnh.

Trên mặt đất của cổ Tộc. ở trên một ngọn núi. Vương Lâm ngồi khoanh chân nơi đó. Lý Mộ Uyển đứng phía sau ôn nhu nhìn hắn. Vương Lâm ngôi nơi này đã mấy ngày rồi.

Hắn giống như đang chờ đợi điểu gì đó. Lý Mộ Uyển không biết. Nàng cũng không muốn biết. Chỉ cân có Vương Lâm ở bên cạnh là nàng đã thỏa mãn rồi. Chẳng qua trong đáy lòng nàng cũng có một nghi vấn. Nàng muốn đợi Vương Lâm tỉnh lại sẽ hỏi một chút.

Lại ba ngày nữa trôi qua, Vào lúc hoàng hôn, khi bâu trời tối dần thì Vương Lâm mớ mắt ra. nhìn lên bầu trời.

ờ trên bầu trời lúc này. bên ngoài Tiên Cương đại lục xuất hiện một người mặc hắc V. có mái tóc đen thật dài. Trên người hắn tràn ngập khí tức sát lục và hủy diệt. Hắn đứng bên ngoài Tiên Cương đại lục. ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, thấy trên Tiên Cương đại lục. trên mặt đất của cổ tộc cùng có ánh mắt đang nhìn mình.

Hình đáng hắn giống hệt Vương Lâm!

Trầm mặc trong chốc lại. thân thể nam tử mặc hắc y này nhoáng một cái nhảy vào trong Tiên Cương đại lục, hóa thành một luồng sáng đen bay thẳng tới mặt đất cổ Tộc. tới trước người Vương Lâm đang ở trên ngọn núi nọ.

Hắn thấy Lý Mộ Uyển ánh mắt lạnh lùng lộ vẻ nhu hòa.

- Ngươi vốn có thể không đến.

Vương Lâm nhìn sát lục phân thân mặc hắc y trước mắt này.

Nam từ mặc hắc y trâm mặc. giơ tay phải lên. chặt đứt một sợi tóc đen của mình, buông ra. Sợi tóc đen nọ bay lên. dần dần hóa thành màu trắng.

Trong nháy mắt khi sợi tóc trắng này xuất hiện. Vương Lâm giơ tay phải lên. Trong tay hắn cũng xuất hiện một sợi tóc bạc. Chẳng qua sợi tóc bạc này sau khi xuất hiện liền dần dần tiêu tán.

Nam tử mặc hắc y kia nhìn thoáng qua Lý Mộ Uyển một lần nữa. nhắm mắt lại, hóa thành một vùng hắc khí, xóa đi linh trí của bản thân đung nhập vào trong thân thể Vương Lâm.

Vương Lâm hấp thu toàn bộ hắc khí nọ trong thân thể lại một lần nữa ngưng tụ ra sát lục chân thân. Hắn quay đầu nhìn Lý Mộ Uyển, đột nhiên hiểu rõ, vì sao Lục Mặc sau khi có linh trí lại một lần nữa lựa chọn tán đi. lựa chọn dung hợp với mình một lần nữa.

- Đối với ta mà nói thì là năm trăm năm... Đối với hắn mà nói lại là vô số lần luân hồi...

- Nhìn thiếp làm gì?

Lý Mộ Uyển mỉm cười.

- Thấy hắn rồi chứ?

Vương Lâm đột nhiên hỏi.

- Người nào?

Lý Mộ Uyển ngẩn ra. Vừa rồi nàng không nhìn thấy gì.

- Không có gì. Chúng ta đi thôi. Nàng không phải muốn gặp Bình nhi và thê tử của nó sao. Chúng ta đi tới một nơi không ai biết chúng ta, bắt đầu một cuộc sống bình thường...

Vương Lâm đứng đậy. cười nói.

- Không tu hành nữa sao?

Lý Mộ Uyển lườm hắn. đứng dậy bên cạnh Vương Lâm.

- Tu hành tại tâm. Tìm được chân ngã rồi thì nơi nào cũng giống nhau.

Vương Lâm cười ha hả. ôm Lý Mộ Uyển, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía hoàng hôn nơi chân trời.

- Vương Lãm. sau khi ván cờ kết thúc, các ngươi nói đã hiểu rõ... Thiếp nghe không hiểu... Rốt cục là hiểu rõ cái gì?

Giọng nói của Lý Mộ Uyển êm ái vang lên.

Hai người dần dần đi xa về phía cuối trời, chậm rãi biến mất.

Bọn họ không nhìn thấy giờ phút này ở dưới núi không xa, trong một góc của Hắc Thạch Thành có một nữ tử mặc bạch y đang đưa lưng về phía ánh đèn của vạn nhà. Nàng ngẩng đầu nhìn đạo cầu vồng đang bay đi xa xa trên bầu trời. khóe mắt ngấn lệ. Nước mắt lăn theo gò má, rơi xuống y phục nàng.

- Quên thôi. Quên tất cả thôi... Đời trước là một con cá. ở trong nước nhìn cánh chim đang bay xa dần...

Nữ tử nọ thì thào, trong mắt mông lung. Con cá khóc trước nước, nước mắt hòa tan ra. cánh chim trên bầu trời giống như không nhìn thấy.

- Kiếp trước chúng ta là một con cá và một cánh chim. Nhưng đời này chúng ta không phải...

Phía sau nữ tử nọ đột nhiên xuất hiện một giọng nói nhu hòa.

Thân thể mềm mại của nữ tử nọ chấn động. Nàng bỗng nhiên quay đầu thấy trong ánh sáng của những ngọn đèn có một thân ảnh đang nhìn mình mỉm cười...

DAOTIEUVU